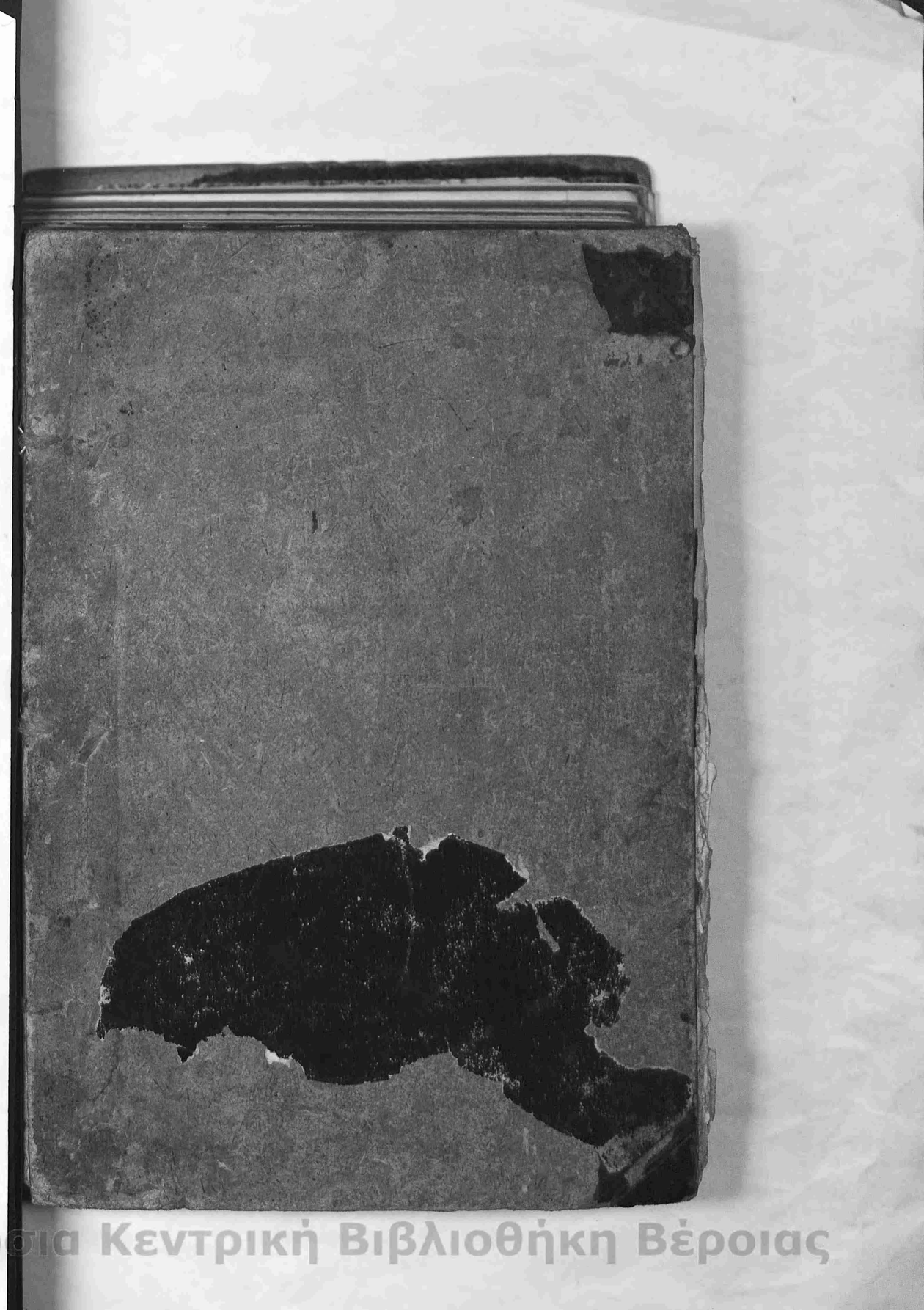

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αριθ. Εισαγ. 45703
15-2-83
090 183
ΕΡΥΕΡ 00707

Αἰνήσαν, Βοιωτ. ἀντὶ Αἰνήσαιεν.
Αἰνῆσιν, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰναῖς, δοτ. πληθ. τοῦ Αἰνός.
Αἰνητής, ἡ, ῆτρ. πράξεις τοῦ ἀποθεσπίζειν, χρησμοδότησις.
Ἀπόθεστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀπό, θέσσασθαι], = Ἀπευκταῖος· ἀποτρόπαιος· ἀποβλήτος, ἀπερίμμενος, (παρβλ. Ἀπόθετος).
πολεται (αἱ), τόπος βαραθρώδης παρὰ τὴν Σπάρτην ὅπου ἐξετίθεντο τὰ κακῶς ὠργανισμένα βρέφη.
πόθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτεθειμένος (φυλαγμένος, βαλμένος) κατὰ μέρος, κρυμμένος, (ἐνίοτε συνκβ.) ἄχρηστος.
Ἀπο-θέω, Μ. θεύσομαι, = Ἀποτρέχω, ἀναχωρῶ δρομαῖος.
Ἀπο-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Παρατηρῶ) μακρόθεν καὶ μὲ προσοχήν.
Ἀποθεώρησις, εως (ἡ). ἡ μακρόθεν ἢ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.
Ἀποθέωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθεῶν, θεοποίησις.
Ἀποθήκη (ἡ). τόπος ὅπου ἐναποθέτονται (βάλλονται πρὸς φύλαξιν) πράγματα, κελλάρι, ἀμπάρι, μαγαζί κτλ.
Ἀποθηλασμὸς (ὁ). βύζαγμα ἢ ἀποβύζαγμα, ἀπόκομμα.
Ἀπο-θηλύνω, Μ. υνῶ, = Ἀπογυναικόω, ἐκθηλύνω.
Ἀπο-θηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ θηριώδη καὶ ἄγριον, ἐξαγριόνω, (ἐπὶ πληγ.) κακοφορμίζω, (σπν.) γεμίζω ἀπὸ θηρία.
Ἀποθηρίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς θηρίον ἄγριον μεταβολή, ἐξαγρίωσις, κακοφορμισμα (πληγῆς).
Ἀπο-θησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀποταμιεύω, ἐναποθέτω, βάλλω κατὰ μέρος.
Ἀποθησαυρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθησαυρίζειν, ἀποταμίευσις.
Ἀποθήσω, μέλλ. τοῦ Ἀποτιθημι.
Ἀπόθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ποθητός (ἐπιθυμητός).
Ἀπο-θηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἢ Φράζω μὲ σωροὺς (θῆνας) ἄμμου.
Ἀποθλασμὸς (ὁ). τσάκκισμα, ζούλιγμα, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Τσακίζω μέρος ἀπό τινος, καταζουλίζω.
Ἀπο-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων (ζουλίζων, Σφίγγων) ἐκβάλλω τι, στύβω, στραγγίζω, ξεζουμίζω, (μεταφ.) ἀφαιρῶ ἢ ἐκβάλλω δυναστικῶς.
Ἀπόθλιμμα (τὸ). ὁ ἐκβαλλόμενος διὰ τοῦ στραγγίσματος ζωμὸς ἢ 2) τὸ τσήπουρον τοῦ στραγγισθέντος, ἀποστραγγίδι.
Ἀπόθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθλίβειν, ζούλιγμα, στράγγισμα, (μεταφ.) συμφορά, στενοχωρία.
Ἀπο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, = (ἢ εὐχρηστ. τοῦ) Θνήσκω, πεθαίνω. ||. (μὲ δοτ. ἢ γεν. προθετ.) φονεύομαι ὑπό τινος, (παρβλ. Ἐκθνήσκω).
Ἀποθορεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποθρώσκω.
Ἀπόθου, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀποτίθημι.
Ἀπο-θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ θρασὺν (αὐθάδη), (μσ.) γίνομαι θρασὺς (τολμηρός), αὐθαδιάζω.
σπὴν καὶ (μεταφρ. ἀπὸ τ[illegible]
σπασμένου, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-θραύω, Μ. θρούσω. Σπάνω (Τσακίζω) τι ἢ παίρνω τὰ κομμάτια, ἢ κατασπάνω, κατασυντρίβω, (πθ. καὶ μεταφρ.) ἐκπίπτω.
Ἀποθρέξω, -ομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποτρέχω.
Ἀπο-θρηνέω-ῶ, Π. ήσω, = Ἀποδύρομαι, θρηνῶ ἀπαρηγόρητα.
Ἀπο-θριάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Κόπτω τὰ θρία (τὰ συκόφυλλα), (ἐν γέν. δἐ) ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω.
Ἀπο-θρίζω, Μ. θρίξω καὶ θρίσω, = Ἀποθερίζω, κόπτω (κυρ. τὰς τρίχας), κουρεύω, (ὄθεν) » Ἀπεθρίξατο, « Προκ., ἐκουρεύθη, ἔγινε (δηλ.) καλόγηρος.
†Ἀπόθριξ, ιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἀποβαλὼν τὰς) τρίχας, ἄτριχος.
Ἀπόθρισμα (τὸ), Π. [ἀποθρίζω]. θρύμμα, κομμάτι.
Ἀπόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐρχόμενος (προερχόμενος).
Ἀπο-θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω θρύμματα, (μεταφρ.) ἐκνευρίζω (ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου.
Ἀπο-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Β'. Ἀπέθορον), Π. ὑηδῶ ἀπό τινος, πηδῶ (ἢ πρὸς τὰ κάτω) » Νηὸς (»Ἵππε ἡ » Ἀφ' ἵππου) ἀποθρώσκειν, « Ὅμ., Ἡρ. (ἡ πρὸς τὰ ἄνω) » Καπνὸν ἀποθρώσκοντα, « Ὀδ. Α., ὑψούμενον, ἐκβαίνοντα. » Κρημνοὶ ἀποθρώσκουσιν, « Ἰλ.
Ἀπο-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἀμφ.) Ἀθυμέω.
Ἀποθυμίασις, εως (ἡ). ἡ ἐξερχομένη ἀπό τινος ἀναθυμίασις, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐξάγαλλω ἀχνὸν (ἀποφορὰν, ἀναθυμίασιν).
Ἀποθυμίη (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ
Ἀπόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταθύμιος, δυσάρεστος, λυπηρός.
Ἄποθυμος (ὁ, ἡ), = Ἄθυμος, ἀπρόθυμος, ῥάθυμος.
Ἀπο-θυννίζω, Μ. ίσω. Ἀποβάλλω (Περιφρονῶ) τινα ὡς εὐήθη (ὁποῖοι ὑποτίθενται οἱ θύννοι).
†Ἀπο-θυρίζω, Μ. ίσω καὶ
†Ἀπο-θυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποκλείω, διώχνω τινὰ ἔξω τῆς θύρας, (κοιν.) τὸν ἐκπορτίζω.
Ἀποθυσαί(στά)νιον, ου (τὸ). εἶδος ποτηρίου.
Ἀπο-θύω, Μ. θύσω. Προσφέρω μέρος ἀπό τινος εἰς θυσίαν. 2) ἀποδίδω τὸ τάξιμόν (τὴν πρὸς τὸν θεὸν ὑπόσχεσίν) μου.
Ἀπο-θωπεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω ὑπερβολικά.
Ἀπο-θωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω (Παίρνω) τὸν θώρακα.
Ἀποίδησις, εως (ἡ). φούσκωμα (πρήξιμον) ὑπερβολικόν. 2) ξεφούσκωμα (ἐλάττωσις) τοῦ πρηξίματος.
Ἀποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος ἢ μὴ δυνάμενος γενέσθαι, ἀκατόρθωτος. 2) ὁ μὴ τελειώσας ἀκόμη, ἀγένωτος, ἀτελείωτος. 3) ὁ ἐκ τοῦ προχείρου καμωμένος, ἄτεχνος, ἀνεπιτήδευτος· ἁπλοῦς, ἄκακος.
Ἀποιήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ποιητικὴν κομψότητα καὶ ποικιλίαν, ἀνεπιτηδεύτως.
Ἀποικεω-ῶ, Ν. ήσω. (ὡς [illegible] τοπ. ἐπίῤ.) Κατ[illegible]ω μακρὰν [illegible]δωρ. καστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς, « Θ[illegible] σιτ. πρόβατ.) μετοικῶ ἀπὸ τ[illegible] μου ἀλλοῦ, κάμνω ἀποικίαν.
Ἀποικία (ἡ). ἀποστολὴ ἢ μετ[illegible] ρους τῶν κατοίκων ἑνὸς τόπ[illegible] λων, καὶ αὐτὸς ὁ οὕτω κατοικ[illegible] πος. » Κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ [illegible] ποικία οἰκίας εἶναι. « Ἀρστ.
Ἀποικίζω Μ. ίσω. Στέλλω τιν[illegible] τοικήσῃ ἀλλοῦ ἢ μακράν, τὸν εἰς ἀποικίαν· κατοικίζω τόπον ἀποίκους. » Φωκαεῖς Μασσαλίαν [illegible] κισαν, « Ἡσκ. » Τὰς μὲν ἄρα [illegible] ἣν εἰς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθ[illegible] Ὀδ. Μ. (καὶ πθ.) » Πόλις ὑπὸ [illegible] σίων ἀπῳκισμένη, « Πλ. » Υἱὸς [illegible] ἀπῳκισμένος συγγένειαν, « αὐτ. » Ἀπῳκισμένης τῆς θαλάσσης, [illegible] καπεικοῦντας μακρὰν αὐτῆς.
Ἀποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ποικίλος, ἀπ[illegible] μονότονος, χωρὶς ποικιλίαν.
Ἀποίκιλτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεποικιλ[illegible] (κεντημένος ἢ βαμμένος μὲ δ[illegible] χρώματα).
Ἀποίκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἀποικ[illegible] ἀποικίαν.
Ἀποικίς, ίδος (ἡ), (κυρ. πόλις) ἄποικ[illegible] ἀποικία.
Ἀποίκισις, εως (ἡ), καὶ
Ἀποικισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποικ[illegible] ἢ ἀποικεῖν.
Ἀποικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Φράζω (Κλε[illegible] μὲ οἰκοδομήν.
Ἀποικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω [illegible] κακῆς (ὅσα συνήθρισα διὰ καλῆς) οἰκ[illegible] νομίας. 2) = Ἀποσκευάζομαι, Ἀποσκ[illegible] βαλίζω.
Ἀποικονόμησις, εως καὶ
Ἀποικονομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποικονομεῖν, ἀποβολή, ἀποσκυβάλισις.
Ἄποικος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τοῦ οἴκου ἢ τῆς πατρίδος του· ξένος, ἀλλότριος. 2) ὁ ἀταλείς εἰς ἀποικίαν. » Πολίχνιόν τι Ἀθηναίων ἄποικον, « Ἀκ. » Ἄποικος Ἑλλὰς, « Ἀρχῦ., ἡ Ἰωνία.
Ἀποικτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐλεεινολογῶ εἴς τινα (Προσκλαίομαι διὰ) τὴν κατάστασίν μου.
Ἀποίμαντος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος (μὴ ἐξηγούμενος ὑπὸ) ποιμένος.
Ἀποιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ ἀπαρηγόρητα καὶ μὲ ἀπελπισίαν.
Ἄποινα (τὰ). τὰ πρὸς ἐξαγορὰν αἰχμαλώτου ἢ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ποινῆς τοῦ φόνου διδόμενα χρήματα, τιμὴ αἵματος, πρόσαιμον, (ἐν γέν.) ἀντίτιμον, (σπν.) ἀνταμοιβή.
Ἀποινάω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω (κυρ. παρὰ τοῦ φονεύσαντος συγγενῆ μου) χρήματα (ἴδε Ἄποινα) καὶ τοῦ χαρίζω τὴν ζωήν. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) Π. λαμβάνω τι ὡς ἀνταμοιβὴν ἢ ὡς ἀντίτιμον.
Ἀποινεί, ἐπίῤ. Π. χωρὶς ποινήν, ἀτιμωρητί.
Ἀποίνητος (ὁ, ἡ), Π. ἀτιμώρητος.
Ἀποινίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἀπὸ γλεύκους) Βράζω καὶ μεταβάλλομαι εἰς οἶνον.

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

…ξιλασμὸν φόνου προσφερό-
…να).
…ἄχρ. εἰς τὸ ἐν.), ἴδε Ἀποινα.
…ῶ, Μ. ώσω, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀποι-

…ἡ). ὁ μὴ ἔχων ποιότητα (οὐ-
…ῦσιν). « Ὕδωρ βέλτιστον τὸ ἀ-
…ν, « Ἀθ.
…ς, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποφέρω.
…ω, Μ. εύσω, Π. ῥίπτω τὸν ὀϊ-
…κατά τινος καὶ τὸν φονεύω.
…μέλλ. τοῦ Ἀποφέρω.
…μαι, Μ. οιχήσομαι. Εἶμαι ἀπὼν,
…, γίνομαι ἄφαντος, ἀποθνήσκω.
…ν' ἀποιχομένων, « Φκλ. 2) (μὲ
…τομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποφεύ-
…ακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, «

…ζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποφεύγω ἢ
…καθῶ ν' ἀποφύγω τι ὡς κακὸν οἰ-
…ν, ἀποστρέφομαι.
…αθαίρω, Μ. αρῶ. Ἀφαιρῶ τινος τὴν
…αρσίαν, καθαρίζω ἐντελῶς, ξεπα-
…ύω. (θρησκ.) = Ἁγνίζω.
…άθαρμα (τὸ). ἡ ἀφαιρεθεῖσα ἀκαθαρ-
…, περίττωμα, (ἴδε Κάθαρμα).
…κάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπο-
…αθαίρειν ἢ ἀποκαθαίρεσθαι, ἡ ἐνέργεια
…ῦ καθαρσίου, κένωσις· (θρησκ.) = Ἁγνι-
…μός.
…οκαθαρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐ
…τήδειος) πρὸς ἀποκάθαρσιν.
…ο-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ἀποκαθί-
…ομαι, κάθημαι κατὰ γῆς ἢ ἀργός.
…ο-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ἀλ-
…λοῦ καὶ ὄχι εἰς τὸν οἶκόν μου, κοιμοῦ-
…μαι χώρια, (παρβλ. Ἀποκοιτέω).
…πο-καθ-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεκαρφόνω.
Ἀποκαθήλωσις, εως (ἡ). ξεκάρφωμα.
Ἀπο-κάθ-ημαι (χ. Μ.). Κάθημαι μακρὰν
(παράμερα, χώρια) ἢ ἀργὸς, (ὅθεν) « Ἀ-
ποκαθημένη γυνὴ, « Γρφ., ἡ ἔχουσα τὰ
καταμήνιά της.
Ἀπο-καθ-ίζω ϗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσο-
μαι, = Ἀποκάθημαι καὶ Ἀποκαθέζομαι,
(κυρ. δὲ) κάθημαι ὀλίγον ϗ πάλιν σηκό-
νομαι (καθὼς οἱ ἀποσταμένοι ὁδοιπόροι).
Ἀπο-καθ-ιστάνω (ιστάω-ῶ), ϗ
Ἀπο-καθ-ίστημι Μ. ἀποκατα-στήσω. Φέ-
ρω ἢ Βάλλω πάλιν (καὶ μσ. Ἐπανέρχο-
μαι) εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ θέ-
σιν ἢ τάξιν, ἀποκαταστήνω, ἀποδίδω·
ἰατρεύω· ἀναδεικνύω, κατορθόνω· (σπν.)
διαλύω· καταπραύνω· (ἐπὶ ὑγρῶν θολω-
μένων) κάμνω νὰ κατακαθήσῃ (καὶ μσ.)
κατακάθημαι, κατασταλάζω· καταντῶ.
Ἀπο-καίνυμαι (χ. Μ.), Π. ὑπερβαίνω, νι-
κῶ, ἀφαιρῶ τὸ πρωτεῖον τινός.
Ἀποκαίριος (ὁ, ἡ), = Ἄκαιρος, ἔξω τοῦ (πρέ-
ποντος) καιροῦ, παράκαιρος, ἄτοπος, ἀ-
νάρμοστος.
Ἀπο-καίω, Μ. καύσω. Καίω ὅλως διόλου,
κατακαίω.
Ἀπο-κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀντέχω πλέ-
ον εἰς (Ἀποκάμνω ἀπὸ) τὰ δεινά· γίνο-
μαι (ἢ φέρομαι ὡς) κακὸς (δειλὸς, ἄναν-
δρος, ῥάθυμος), = Ἀποδειλιῶ, (ἐνίοτε)
λειποταχτῶ.

Ἀπο-…ω, Μ. καλέσω. (μὲ …
Ὀνομάζω (κυρ. μὲ ὄνομα ἐπίθετον), ἐπο-
νομάζω. 2) (μὲ αἰτ.) προσκαλῶ (φω-
νάζω) τινα κατὰ μέρος. 3) Π. (μὲ δοτ.
καὶ ἀπαρ.) = Ἀπαγορεύω.
Ἀποκαλυπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀ-
ποκαλύπτειν, συντελῶν πρὸς ἀποκάλυ-
ψιν.
Ἀπο-καλύπτω, Μ. καλύψω. Ἀφαιρῶ (Ἐβ-
γάλλω, Σηκόνω) τὸ κάλυμα, ξεσκεπά-
ζω, (συνκδχ.) φανερόνω. ||. (μσ. μὲ αἰτ.
προθετ.) φανερόνω τὸν σκοπόν μου, ξε-
μυστηρεύομαι. 2) σκεπάζω ὅλως διό-
λου, ἀποσκεπάζω. « Μακάριοι ὧν ἀπε-
καλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι. « Γρ.
Ἀποκάλυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπο-
καλύπτειν, ξεσκέπασμα, φανέρωσις, δη-
λοποίησις.
Ἀπο-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποσθένω (Δὲν
ἀντέχω πλέον, Ἀτονῶ) ἀπὸ τὸν κόπον
κτλ, (ἐπμ.) ἀποφεύγω, παύω, παραιτοῦ-
μαι ἀπό.
Ἀπο-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω ἢ Γυ-
ρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.)
ἐπιστρέφω, ἀλλάζω (παρεκτρέπομαι, ἐκ-
κλίνω ἀπὸ τὸν) δρόμον· (συνκδχ.) παρ-
αιτοῦμαι, παύω.
Ἀπόκαμψις, εως (ἡ). λύγισμα, γύρισμα,
ἐπιστροφή.
Ἀπο-καπνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Γεμίζω τι
μὲ) καπνὸν, ἰατρεύω μὲ καπνίσματα.
Ἀποκαπνισμὸς (ὁ). κάπνισμα, (ἰατρ.) = Ὑ-
ποκαπνισμός.
Ἀπο-καπύω, Μ. ύσω, Π. ἐκπνέω, (ἴδε Κά-
πτω).
Ἀπο-καραδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω μὲ
ἀνυπομονησίαν.
Ἀποκαραδοκία (ἡ). ἡ μετ' ἀνυπομονησίας
προσδοκία.
Ἀπο-καρατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκεφαλί-
ζω.
Ἀπόκαρμα (τὸ). τὸ ἀφαιρεθὲν διὰ τῆς ἀ-
ποκάρσεως.
Ἀπο-καρπεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀποκαρ-
πίζομαι, (Νικ. Χων.).
Ἀπο-καρπίζω, Μ. ίσω. Ἠαίρνω (Τρυγῶ καὶ
μσ. Ἀπολαμβάνω) τὸν καρπόν τινος.
Ἀπο-καρπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Παρά-
γω) καρπὸν, καρποφορῶ.
Ἀπόκαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεί-
ρειν (κουρεύειν, ἀφαιρεῖν μέρος ἀπό τι-
νος).
Ἀποκαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποκείρω.
Ἀπο-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑ-
ποφέρω) μέχρι τέλους (ἄχρι θανάτου),
(ὅθεν κυρ.) ἀποθνήσκω ἑκουσίως διὰ τῆς
πείνας. 2) δὲν καρτερῶ πλέον, χάνω
τὴν ὑπομονὴν, ἀπελπίζομαι.
Ἀποκαρτέρησις, εως (ἡ). ὁ διὰ τῆς πείνας
θεληματικὸς θάνατος. 2) ἀνυπομονη-
σία, ἀπελπισία.
Ἀπο-καρφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφολογῶ
(ἴδε τὴν λέξιν) ἀπό τινος.
Ἀπο-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω
ἀπό τινος.
Ἀπο-κατ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ξα-
ναφιλιόνω.
Ἀποκατάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀ-

Ἀπο-…
(φέρω …
ἢ κατάστασιν) …
Ἀποκατάσχεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀ-
ποκατέχειν (σταματᾶν, κρατεῖν ὀπίσω.
Ἀπο-κατα-τίθημι, Μ. ἀποκατα-θήσω. Ἠαίο-
νω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ ἀποθέτω ἀλ-
λοῦ.
Ἀπο-κατα-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (καὶ
Φαίνομαι) ὡς εἰς καθρέπτην.
Ἀπο-κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Κουόνω τι ὅ-
λως διόλου, τὸ κάμνω κατάψυχρον.
Ἀποκατέανται, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκάθηνται
γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀποκάθημαι.
Ἀπο-κατ-έχω, Μ. ἀποκαθ-έξω ἢ ἀποκα-
τα-σχήσω. Κρατῶ (Ἐμποδίζω) ὀπίσω.
Ἀπο-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι
ἐντελῶς.
Ἀπο-καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποβάλλω (ἢ
Ἐβγάλλω ὅλον) τὸν καυλόν.
Ἀποκαύλησις, εως (ἡ). ἡ ἀποβολὴ τοῦ
καυλοῦ.
Ἀπο-καυλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τὸν
καυλὸν (τὸ τρυφερὸν βλαστάρι, τὴν κο-
ρυφὴν) φυτοῦ, (συνκδχ.) κόπτω τι ὡσὰν
καυλὸν δηλ. πέρα-πέρα ἢ εἰς τὴν ἄ-
κραν μόνον, κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω.
Ἀποκαύλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπο-
καυλίζειν, κόψιμον πέρα-πέρα ἢ τῆς ἄ-
κρας μόνον.
Ἀπόκαυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. φυτὸν) μὴ ἔχον
διόλου (ἢ ἀποβαλὸν τὸν) καυλόν.
Ἀπόκαυμα (τὸ). τὸ μένον μετὰ τὴν ἀπό-
καυσιν.
Ἀπόκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπο-
καίειν, καύσιμον.
Ἀπο-κάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπο-
καίω.
Ἀποκεῖλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπο-
κέλλω
Ἀπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.
τριτοπροσ. ἢ κατὰ μτχ. καὶ μὲ δοτ. ἢ
ἀπαρ.) Εἶμαι βαλμένος κατὰ μέρος (φυ-
λαγμένος) ἵνα χρησιμεύσω ἢ ἐνεργή-
σω ἐν δέοντι. « Εἰς τὴν ἀναγκαίαν
χρείαν ἀποκείμενον, « Ακ. « Ἀπέκειτο
κατά τινος γραφὴ τυραννίδος, « Ἑρμγ.
2) εἶμαι προαποφασισμένος (προωρι-
σμένος). « Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅ-
παξ ἀποθανεῖν, « Γρφ. « Καὶ τοῦτο ἀπ-
έκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, « Γργ.
3) κείτομαι μακρὰν ὡς ἄχρηστος ἢ οὐ-
τιδανός. « Καὶ ῥητορικὴ ἀπέκειτο ἀμε-
λουμένη, « Φλςρ.
Ἀπο-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὅλως διό-
λου ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου, (ἐν γέν.) ἀφ-
αιρῶ, στερῶ. « Πόλις ἀνδρῶν τοσούτων
ἀρετὰς ἀποκειραμένη, « Δ. Αλ.
Ἀποκεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ξέσκε-
πα· φανερά· χωρὶς συστολήν.
Ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ῥιψο-
κινδύνως.
Ἀποκεκλέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεκέκληντο
(γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀπο-
καλέω.
Ἀποκεκλήϊσμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκέκλεισμαι,
πθ. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀποκλείω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰνήσιαν, Βοιωτ. ἀντὶ Αἰνήσαιεν.
Αἴνῃσιν, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰναῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Αἶνος.
Ἀποκει.. Αἰμύζει, Θεόβ. (μέτχ.). Ὅλως διόλου κουσά.
Ἀποκέλλω, Μ. οκελῶ. (κυρ. ἐπὶ πλοίων) Ἐβγάλλω ἢ Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, μακρύνομαι ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἢ τὸν λιμένα, γάνω τὰ νερά μου (καὶ ἐπὶ ὁδοιπορ.) τὸν δρόμον, παραστρατίζω.
Ἀπόκενος (ὁ, ἡ). κενὸς (ἄδειος) ὅλως διόλου.
Ἀπο-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐκαιρόνω (Ἀδειάζω) ὅλως διόλου.
Ἀπο-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω, Κεντῶ ὀλίγον, (μτφρ.) δίδω νύξιν. 2) κεντῶ (τρυπῶ, σουβλίζω) πέρα-πέρα.
Ἀποκέντησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεντεῖν, τρύπημα (σούβλισμα) πέρα-πέρα.
Ἀπόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξω ἢ μακρὰν τοῦ κέντρου (τῆς σφαίρας του), Ἔκκεντρος.
Ἀποκένωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκενοῦν, ἄδειασμα ἐντελές, εὐκαίρωμα.
Ἀπο-κερδαίνω, Μ. ανῶ. Κερδίζω (Ὠφελοῦμαι) ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω.
Ἀποκερματίζω, Μ, ίσω, = Κατακερματίζω, Κατακομματιάζω, (κυρ. δὲ) ἀλλάζω μεγάλον νόμισμα μὲ μικρά, χαλνῶ δραχμὴν κτλ., (Κωμ.) ἐλαττόνω (ἐξοδεύω) τὴν περιουσίαν μου.
Ἀπο-κεφαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὴν κεφαλήν.
Ἀποκεφάλισμα (τὸ). ἡ λέρα ποὺ πίπτει ἀπὸ τὴν κεφαλήν.
Ἀποκεφαλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεφαλίζειν, ἀποκεφάλισμα.
Ἀποκεφαλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποκεφαλίζων.
Ἀπο-κηδεύω, Μ. εύσω. Ἀφίνω τὸ πένθος, παύω τοῦ νὰ πενθηφορῶ.
Ἀπο-κηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. δὲν φροντίζω, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, ἐκ τοῦ
Ἀποκηδής, ές (ὁ, ἡ), Π, = Ακηδὴς, Ἀμελής, ἀφρόντιστος.
Ἀποκήρυγμα (τὸ). τὸ πωλούμενον διὰ κήρυκος. 2) = Ἀποκήρυξις.
Ἀποκήρυκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. υἱὸς) ἀπόκληρος. (ἐκκλησ.) ἀφωρισμένος, ἀποσυνάγωγος.
Ἀποκήρυξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκηρύττειν, πώλησις διὰ κήρυκος, δημοπρασία. 2) ἀποδίωξις (κυρ. υἱοῦ ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ἀποξένωσις ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός του) (ἐκκλησ.) ἐξωκλησιασμός, (παρβλ. Ἐκκήρυξις).
Ἀπο-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Πωλῶ τι διὰ τοῦ κήρυκος (ἐπὶ δημοπρασίας). 2) κάνω (κηρύττω) τὸν υἱόν μου ἀπόκληρον, (ἐκκλησ.) ἀφορίζω, ἐξωκλησιάζω, (ἐν γέν.) ἀποβάλλω, ἀπαρνοῦμαι. 3) ἀπαγορεύω διὰ τοῦ κήρυκος. « Ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ σοῦ ϛρατεύειν, « Ξεν.
Ἀπο-κιδαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Παίρνω, Γυμνόνω τινὰ ἀπὸ) τὴν κίδαριν (εἶδος πίλου).
Ἀπο-κίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀποσκιδάννυμαι.
Ἀπο-κικλήσκω, Π. ἀντὶ Ἀποκαλέω.
Ἀποκινδύνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπυκινδυνεύειν, ριψοκινδύνευσις.
Ἀποκλαυσία (ἡ). ἡ ἀποκλαυσθεῖσα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἀπόφασις, « Ἀντιφ.
Ἀποκλαυσιάζω, Μ. άσω. Ἀποκλαίω, κλαίω πολύ.
Ἀποκλαυσιάρης (ὁ). ὁ κλαυσιάρης, ὁ πολὺ κλαυσιάρης.
Ἀποκλαυσιάρικος, η, ον. Ὁ κλαυσιάρης, ὁ ἀποκλαυσιάρης.
Ἀποκλαυσιάρισσα (ἡ). ἡ κλαυσιάρισσα, ἡ ἀποκλαυσιάρισσα.
Ἀποκλαυσιάρος (ὁ). ὁ κλαυσιάρης, ὁ ἀποκλαυσιάρης.
Ἀποκλαυσιάρω, Μ. ώσω. Ἀποκλαυσιάζω.
Ἀποκλαυσιάρωμα (τὸ). τὸ ἀποκλαυσιάρωμα.
Ἀποκλαυσιάρωσις, εως (ἡ). ἡ ἀποκλαυσιάρωσις.
Ἀποκλαυσιάρωτος, η, ον. Ὁ ἀποκλαυσιάρης.
Ἀποκλαυσιάρωτος (ὁ). ὁ ἀποκλαυσιάρης

...ήσω. Κοιμοῦμαι ἀλλοῦ ...ήν κοίτην μου, ξενοκοιμοῦ...να
...χή, ἡ). ὁ κοιμώμενος ἀλλοῦ ...ῶν κοίτην του, (ὄθεν) « Ἀπό... νυκτοφύλακες τῶν ἐκτὸς τῆς ...πουρίων.
...πτω, Μ. ἀψω. Κολάπτων (κτυ...γῶ τὸ σφυρὶ πέτραν) ἐβγάλλω ...τι
...ώω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεκολλῶ.
...παντωσις, εως (ἡ)· μετεμόρφωσις ...ιγύθην.
...ύω, Μ. ούσω. Κολεβόνω τι ὅλως ἢ ἀφαιρῶν αὐτοῦ μέρος ὀλίγον ...ν.
...τομ-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχημα...πον.
...άω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκολυμ...ζαίνω (γλυτόνω) εἰς τὴν ξηράν ...πῶν.
...νιάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀδκμ.) Ἀποβάλλω ...αθμην, μοῦ πίπτουν τὰ μαλλία τῆς ...ψαρις.
...ωσή (ἡ). μετακόμισις, ἐξαγωγή, ...άθμον ἢ φέρσιμον ὀπίσω, ἐπιστροφή, ...τοῦ
...κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω ἀπό τινος ...θη εἰς ἄλλον. 2) φέρω ὀπίσω. 3) ...ῦ ἐπιστρέφω εἰς τὸν τόπον μου, ἀ...δόρῶ. 4) παίρνω ὀπίσω (ξαναπαί...ω ὅ,τι ἔδωσα ἢ ἔχασα, (παρβλ. Ἀπο...τη).
...ομμα (τό). τὸ ἀπό τινος κομμένον ...ρος, κομμάτι.
...κομπάζω, Μ. άσω. Σπάνω (κόπτομαι) ...ς κρότον (καθὼς π. χ. ἡ κόρδα μουσι...κὰ ὀργάνου). 2) (μτφορ.) ὁμιλῶ μὲ μέ...πο κομπασμόν, μεγαλαυχῶ χωρὶς λόγον ἢ ...κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουντῶ μὲ τὸ ...πὶ ἢ μὲ κοντάρι (καθὼς οἱ ναῦται ὅταν ...σκρούνων τὸ πλοῖον των τῆς ξηρᾶς). Ἀγκύρας ἀποκοντουμένας, « Ἀρρ., τὰς καλῶς σκαλωμένας ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντίου) ...τὰς συρομένας διὰ τὸ ἀμμῶδες τοῦ ἐ...δάφους.
...κοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκόπτειν, ἀποτομή. «Χρεῶν—,» Πλ., Χρεωκοπία. « Συλλαβῆς—,» Γρμτ., πάθος λόγου, ὡς Δῶ ἀντὶ Δῶμα, Κρῖ ἀντὶ Κρῖμον Ζβ.
...κοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκεκομμένος (κυρ. τὰ αἰδοῖα), εὐνουχισμένος, (συνεχ.) ἀ...δύνατος, ἐκνευρισμένος.
Ἀπο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπό τινος, κόπτω ὅλως δι' ὅλου, ἀφαιρῶ, ἐμποδίζω, κόπτω τὸν δρόμον. « Κάρη ἀπέκοψε παραστὰς, » Ἰλ. Α. « Νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κορυμβα, « Ἰλ. Ι. » Ἀποκόπτειν ἐλπίδα, « Θδρτ. » Ἀποκόπτειν εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλή, « Ἀλκίφρ., ἀφαιρεῖ τὴν ἀμφιβολίαν. «Τὸ πράγμασιν ὁμιλεῖν οὐκ ἀποκόπτει τοῦ θείου, « Συν. (ᾧ πθ.) «Ἀποκοπεὶς χεῖρα, « Φίλ. « Ἀπεκόπησαν οἱ ἐγθροὶ ἀπὸ τοῦ λόφου, » Ξεν., ἐδιώχθησαν. » Ἀπεκοπη τῶν ἐχνῶν (ἢ ἁπλ. » Ἀπεκοπη) ἡ κώνω, « Σδ., ἔχασα τὰ ἴχνη. « Φωνὴ ἀποκοπομένη, « Πλ. (καὶ μτ.) « Ἀπεκυψάμην νεκρόν, « Εὐρ.,
...ντελῶ. Μ. ...ήσω. Ἀποκορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω (Σκουπίζω, Παστρεύω) τι καλῶς.
Ἀπο-κορέω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Ἀποκείρω.
Ἀπο-κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κορυφόω, κάμνω τι κορυφωτὸν (σουβλερὸν), συνάγω εἰς κορυφήν (« Ἡ φιλὶς ἀποκορυφοῦται. « Θφρ.). (μτφορ.) ὁμιλῶ ἢ ἀποκρίνομαι ἐν συντομίᾳ (κεφαλαιωδῶς, συνοπτικῶς), (παρβλ. Συγκεφαλαιόω ἢ Συγκορυφόω).
Ἄποκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πόκον (μαλλὶ διὰ κουρεύματα), (ὄθεν) ἀκούρευτος.
Ἀπο-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ (Παίρνω, Σηκόνω) τὸν στολισμὸν (κοσμον) τινός, ξεστολίζω.
Ἀποκόσμιος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ὁ μακρὰν τοῦ κόσμου ζῶν, ἀναχωρητής, ἐρημίτης.
Ἀπο-κοτταβίζω, Μ. ίσω. Χύνω κατὰ γῆς τὸ μένον εἰς τὸ ποτήριον κρασὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ ἰδιαίτερόν τινα κρότον (ἴδε Κοτταβίζω), (ἐν γέν.) χύνω, (ᾧ ἐνίοτε) ξερνῶ.
Ἀποκοτταβισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις (ἡ παιδιὰ) τοῦ ἀποκοτταβίζειν.
Ἀπο-κουρεύω, Μ. εὔσω, = Ἀποκείρω, κάμνω τινὰ μοναχόν.
Ἀπακουρὴ (ἡ), (ἐκκλ.) = Ἀπόκαρσις, κούρεμα μοναχοῦ.
Ἀπο-κουφίζω, Μ. (τω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἐλαφρόνω (Ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπὸ τοῦ βάρους.
Ἀποκούφισμος (ὁ). ἡ πρᾶξις (ἡ παιδιὰ) ν' ἀποκουφῇ.
Ἀπο-κραδίζω, Μ. ίσω, Π. ἀφαιρῶ (κόπτω) τι ἀπὸ τὸν κλάδον τῆς συκῆς (κράδην).
Ἀποκράδιος (ὁ, ἡ), Π. κομμένος ἀπὸ τῶν κλάδων τῆς συκῆς.
Ἀπο-κραιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἀπο-κραιπαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπαλλάττομαι τῆς κραιπάλης, ξεμεθῶ.
Ἀποκραιπαλισμός (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἀπαλλαγὴ (διάλυσις) τῆς κραιπάλης, ξεμέθυσμα.
Ἀπο-κρανίζω, Μ. ίσω, Π. ἀφαιρῶ (παίρνω) τι ἀπὸ τοῦ κρανίου ἢ τὸ κρανίον ἀπό τινος, ἀποκεφαλίζω.
Ἀπο-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ. 2) ὑπερβαίνω κατὰ πολὺ νικῶ, καταδαμάζω.
Ἀπο-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω (π0. Ἀποκρεμάννυμαι, ᾧ μσ. Ἀποκρέμαμαι). Κρεμῶ τι ἀπό τινος, ἀφίνω νὰ κρέμεται.
Ἀποκρεμάω-ῶ, μέλλ. Ἀτ. τοῦ Ἀποκρεμάννυμι.
Ἀπο-κρεοόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς κρέας. 2) (ἐκκλησ.) ἀποκρεώω.
Ἀπόκρεως, ω (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ἡ ἀπαρχὴ τοῦ κρέατος, ἀποκρεάς.
Ἀποκρήθεν, ἐπίρ. Π. [ἀπὸ, κράς]. ἀπὸ τὴν κεφαλήν, ἀπὸ ἐπάνω, (παρβλ. Κατακρήθεν).
Ἀποκρημνος (ὁ, ἡ). κρημνώδης, ἀπότομος.
Ἀποκριδόν, ἐπίρ. [ἀποκρίνω]. Χωριστά.
Ἀπόκριμα (τό). ἀπόφασις κριτοῦ, ψῆφος. 2) ἀπόκρισις ἡγεμόνος. 3) (πλθ.) τὰ ἀποκρινόμενα τὰ σωματος, περιττώματα. [ἐκ τοῦ
...ροῦ, « ...κριθέντε ἐναντ. ...ήτην, « Ἰλ. Ε. » Ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες τοῦ οὖρου, « Θφρ. 2) δὲν ἐγκρίνω, ἀποδυκνύω, ἀπορρίπτω, ἐβγάλλω, ἐξαιρῶ (δικαστικῶς) ἀπεξενώνω. « Τὸν μὲν μνήμονα καὶ ὅμε... ἐξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον, « Πλάτ. (ὄθεν) « Ἀποκρινόμενα, Ἰατρ., τὰ περιττώματα. 3) (μτ. ἢ π0.) καταντῶ. « Εἰ δέ τις καὶ προέκοψε τ... εἰς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη, « Θκ. 4) (μσ. ἀποθετ.) Ἀποκρίνομαι (μέλλ. Ἀποκρινοῦμαι ᾧ σπν. Ἀποκριθήσομαι, ἀόρ. Ἀπεκρινάμην ἢ Ἀπεκρίθην). δίδω ἀπόκρισιν. « Σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τόδε, « Ἀρχ. « Πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνασθαι, « Δμ.
Ἀπόκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρίνειν ἢ ἀποκρίνεσθαι, ξεχώρισμα, ξεδιάλεγμα, (ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων. (συνηθέστ. δὲ) ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν.
Ἀποκριτέον, θετ. τοῦ Ἀποκρίνω.
Ἀποκριτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀποκρίνειν (ξεχωρίζειν κτλ.), (ἰατρ.) ὁ εὐκολύνων τὴν διαφόρησιν τῶν περιττωμάτων.
Ἀπόκριτος (ὁ, ἡ). ξεχωρισμένος, διαλεγμένος.
Ἀπο-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (κυρ. μὲ τὰ δάκτυλά μου).
Ἀποκρότημα (τό). κρότος (κυρ. ὁ γινόμενος διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων).
Ἄποκροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ γῆς) σκληρός, τραχύς, (παρβλ. Ἐπίκροτος).
Ἀπο-κρουνίζω, Μ. (τω. Ἀναβρύω ὡς κρουνὸς ἢ ἀπὸ κρουνοῦ.
Ἀποκρούνισμα (τό). τὸ ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ βλύζον (νᾶμα), Νικ. Χων.
Ἀπόκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρούειν, ἀπώθησις, ἀποδιώξις. « Σελήνης—,» Ἀλ. Ἀφρ., ἡ Ἀλλ. Μείωσις.
Ἀποκρουστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (χρῆσιμος εἰς) τὸ ἀποκρούειν. « Σελήνη —,» Προκλ., ἡ φθίνουσα.
Ἀπόκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκρουσθεὶς (ἀποβληθείς, ἀποδιωχθεὶς κτλ.).
Ἀπο-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ τι, ἀπορρίπτω, τινάζω ἀπὸ πάνω μου. « Κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκρουομένου, « Ἀριστοφ., ἀπασμένον. » Ἀποκρουσθαι τοῦ ἵππου, « Ξεν.
Ἀποκρύπτασκε, Π. ἀντὶ Ἀπέκρυπτε, παρτ. τοῦ
Ἀποκρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ἀπό τινος, κρύπτω ὅλως διόλου, κάμνω ἄφαντον, σκεπάζω, (συνεχ.) σκοτίζω, ἀμαυρώνω ὑπερβαίνω. «Κιὼν ἅπλετος ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, « Ξεν. « Τὴν κόκωνος λογιότητα ἀπέκρυψε, « Πλ. « Ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς, « Ἀρρ. (ᾧ μτ.) « Οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε, « Πλ. » Ἀπεκρύπτετο τὴν διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς, « αὐτ. 2) χάνω τι ἀπὸ τὴν ὅρασιν μου, μακρύνομαι τόσον ὥστε δὲν τὸ βλέπω πλέον. « Φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος, ἀποκρύπτεται γῆν, « Πλάτ. (καὶ ἄλλ.) « Ἐπειδὴ ἀνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰνήσιαν, Βοιωτ. ἀντὶ Αἰνήσιεν.
Αἰνῆσιν, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰναΐς, δοτ. πλθ. τοῦ Αἶνος.
Αἰνητός, ή, όν, Π. ἀντὶ Αἰνετός.
Αἴνιγμα (τό). λόγος ἀμφίβολος καὶ ἀσαφὴς, πρόβλημα σκοτεινὸν καὶ δυσνόητον. 2) ἀλληγορία. 3) εὕρετὸν, (παρβλ. Γρῖφος).
Αἰνιγματίας, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν αἰνιγματωδῶς.
Αἰνιγματίζομαι, Μ. ἰσομαι. Λαλῶ αἰνιγματωδῶς, προβάλλω αἰνίγματα.
Αἰνιγματικὸς, ή, όν, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνιγματικῶς, ἐπίρ. Αἰνιγματωδῶς, δι' αἰνιγμάτων.
Αἰνιγματιστὴς, οῦ (ὁ). = Αἰνιγματίας.
Αἰνιγματοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει αἰνίγματος, αἰνιγματωδῶς.
Αἰνιγματοποιὸς (ὁ). ποιητὴς αἰνιγμάτων.
Αἰνιγματώδης, εος (ὁ, ή). αἰνιγματικὸς, αἰνιγματωδῶς ἐκφρασμένος.
Αἰνιγματωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον αἰνιγματώδη, μὲ αἰνίγματα.
Αἰνιγμὸς (ὁ), = Αἴνιγμα.
Αἰνίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. ἀντὶ Αἰνέω.
Αἰνικτὴρ, Π. ᾧ Αἰνικτὴς, οῦ (ὁ). αἰνιγματωδῶς ὁμιλῶν, προτείνων αἰνίγματα.
Αἰνικτήριος, α ή ος, ον, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνικτηρίως, ἐπίρ. Αἰνιγματωδῶς.
Αἰνικτὸς, ή, όν, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνίσσο(ττο)μαι [ἀίνος ἢ αἰνὸς], Μ. ἰζομαι. Λαλῶ αἰνιγματωδῶς (ἀλληγορικῶς). » Λέγοντες οὐκ ἐναργῶς οὕτως... αἰνιττόμενοι δὲ, « Πλάτ. 2) (μεθτ.) ὑπαινίττομαι. » Τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται, « Πλάτ. (καὶ προθετ.) « Αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, » Δίσχ. (ᾧ πθ) » Ὁ λαγὼς ἐπὶ δειλίᾳ αἰνίττεται, « Σχλ. Ακ.
Αἰνοβακχευτὸς (ὁ, ή), Π. ὁ δεινῶς βεβακχευμένος, κυριευμένος ὑπὸ φρικτοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μανιώδης.
Αἰνοβίης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ φοβερὰν ἀνδρίαν ἔχων, φρικτὸς διὰ τὴν ἀνδρίαν του.
Αἰνόγαμος (ὁ, ή), Π. ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευθείς.
Αἰνογένειλος (ὁ, ή), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ (ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς) γεννηθείς.
Αἰνογένειος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων φρικώδεις ὀδόντας (σιαγόνας, γένεια).
Αἰνογίγας, αντος (ὁ), Π. δεινὸς (φρικώδης) γίγας.
Αἰνοδότειρα (ἡ), Π. ἡ διδοῦσα φρικώδη (δυστυχῶν προξενα) δῶρα, κακοποιός.
Αἰνοθεν, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρ.) » Αἰνόθεν αἰνῶς, « Ἰλ. Π., κακὴν κακῶς, ἀπὸ κακοῦ εἰς κακὸν, ἢ καθ' ὑπερβολὴν κακῶς, (ἴδε καὶ παρβλ. Οἰόθεν).
Αἰνόθρυπτος (ὁ, ή), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν (φοβερὰ) τρυφηλὸς· ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνόθρυπτος.
Αἰνολαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς (φοβερὰ) λάμπων.
Αἰνόλεκτρος (ὁ, ή), Π. ὁ δεινὸν λέκτρον (κοίτην) ἔχων, (ἐπιμ.) δυστυχῶς ὑπανδρευθεὶς ἢ γεννηθείς· » Μυχὸς —, « Ἀνακρ., ἢ φρικώδης φωλεὰ τῆς ἐχίδνης.
Αἰνολέτης, ω (ὁ), Π. φοβερὸς ἐξολοθρευτής.
Αἰνολεχὴς, ἐος (ὁ), Π. = Αἰνόλεκτρος.
Αἰνόλιων, οντος (ὁ), Π. τρομερὸς λέων.
Αἰνόλινος (ὁ, ή), Π. ὁ φρικτὸν λίνον (κλωστὴν καὶ [μεταφρ. ἀπὸ τῶν Μοιρῶν] τύχην) ἔχων.
Αἰνόλυκος (ὁ), Π. κακὸς (φοβερὸς) λύκος.
Αἰνομανὴς, ἐος (ὁ, ή), Π. ὁ δεινῶς μαινόμενος.
Αἰνόμορος (ὁ, ή), Π. δυσχὴς, κακόμοιρος.
Αἰνοπαθὴς, ἐος (ὁ, ή), Π. ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων.
Αἰνοπατὴρ, ἐρους (ὁ), Π. δυστυχὴς πατὴρ.
Αἰνοπέλωρον (τό), Π. τρομερὸν θηρίον.
Αἰνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ή), Π. ὁ φοβερὰ πληγὼν.
Αἰνόποτμος (ὁ, ή), Π. = Αἰνόμορος.
Αἰνὸς [ἀίνυμι], ή, όν, Π. ἀντὶ Δεινὸς.
Αἶνος (ὁ), Π. λόγος· ὁμιλία. 2) διήγησις μυθώδης. 3) ἀπόφθεγμα, παροιμία, γνωμικὸν. 4) ἔπαινος, ἐγκώμιον.
Ἄϊνος (ὁ, ή). ὁ μὴ ἔχων ἴνας (φλέβας) » Τῶν φύλλων τὰ μὲν ἴνώδη, τὰ δὲ ἄϊνα, « Θφρ.
Αἰνότης, (ἡ), Π. ἀντὶ Δεινότης.
Αἰνότλητος (ὁ, ή), Π. δεινὸς, ἀνυπόφορτος.
Αἰνοτόκεια (ἡ), Π. δυστυχὴς μήτηρ.
Αἰνοτόκος (ὁ, ή), Π. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ἑαυτοῦ γεννήσας, δυσχὴς πατὴρ ἢ μήτηρ.
Αἰνότοκος (ὁ, ή), Π. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ἑαυτοῦ γεννηθείς.
Αἰνοτύραννος (ὁ), Π. δεινὸς τύραννος.
Αἴνυμαι (χ. Μ.), Π. = Ἄρνυμαι, λαμβάνω, ποιοῦμαι· κρατῶ· κυριεύω.
Αἰνῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Δεινῶς.
Αἶξ [ἀίσσω], αἰγὸς (ἡ), ζ. ἴγιδα, κατοίκα· (ὁ) τράγος. 2) ἀστερισμὸς τις ἐν οὐρανῷ. 3) πυροειδές τι μετέωρον. 4) (πλθ.) Αἶγες, τὰ μεγάλα κύματα, (ὕθεν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος).
Αἰξ [ἀίσσω], ικος (ἡ), Π. = Αἰκὴ (ἐν χρ. μόνον εἰς τὸ πλθ. καὶ εἰς τὰ σύνθ. Κορυθάϊξ, Πολυάϊξ, Τριχάϊξ κτλ.)
Ἄϊξασκον, Π. ἀντὶ Ἤϊξα, ἀόρ. τοῦ Ἀίσσω.
Αἰολάω (έω)·ῶ, Μ. ήσω, Π. = Αἰόλλω.
Αἰολίας, ου (ὁ). ὑψάρι ἀν τι παρβαλὸν (αἰόλον), ἢ ἄλλως Κίχλη ἢ ὁ Κορακῖνος.
Αἰολίζω, Μ. ίσω, Π. ποικίλλω· ἀπατῶ.
Αἰόλησις, εως (ἡ), Π. ταχεῖα καὶ εὔκολος κίνησις, εὐκινησία. 2) ποικιλία, στολισμός, ξίκ τοῦ
Αἰόλλω, Μ. αλῶ ἢ ήσω (παρτ. Αἰόλων ᾧ πλέονσῦ). Κινῶ (Κουνῶ) τῷδε κἀκείσε περιστρέφω. » Ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλει, « Ὁδ. Γ. 2) ταράττω, προξενῶ ἀνησυχίαν· φοβίζω, ξιππόζω. » Διαθυμεῖ τε καὶ αἰόλαται τῇ γνώμῃ, « Ἱππ. π. « Πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει, « Πινδ. 3) ποικίλλω, κάμνω τι παρβαλόν. » Ὅτ' ὄμμασι αἰόλλονται, « Ἠσ., ἀρχίζουν νὰ παρβαλίζουν.
Αἰολόβουλος (ὁ, ή), Π. ὁ ποικίλα βουλεύματα ἐπινοῶν, πολύτροπος, πανοῦργος.
Αἰολοβρόντης, ω (ὁ), Π. ὁ ποικίλως (ὀφειλ. ως) περιστρέφων τὸν κεραυνὸν, (ἐπίθ. τοῦ Διός).
Αἰολόδακρυς (ὁ, ή), Π. = Πολύδακρυς.
Αἰολοδείκτης, ου (ὁ), Π. ὁ δεικνὺων ποικίλα φαινόμενα, (ἐπίθ. τοῦ Ἥλιου).
Αἰολόδειρος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρβαλὸν λαιμὸν (δειρήν). ἴδε ᾧ παρβλ. Ποικιλόδειρος.
Αἰολόδερμος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρβαλὸν δέρμα. » Δίγξ —, « Θερ.
Αἰολόζωρος (ὁ, ή), Π. ὁ δίδων ποικιλὴν καὶ πολυποίκιλα δῶρα.
Αἰολοθώρηξ, ηκος (ὁ, ή), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν θώρακα, ἢ ταχὺς εἰς τὸ ὡραΐζεσθαι.
Αἰολομήτης, ου (ὁ) καὶ
Αἰολόμητις, ιος (ὁ, ή), Π. ποικιλόβουλος, πανοῦργος.
Αἰολομίτρης, ου (ὁ), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν ζωνάριν ἢ διάδημα (μίτραν).
Αἰολόμολπος (ὁ, ή), Π. ὁ ποικίλα ᾄσματα μέλπων.
Αἰολόμορφος (ὁ, ή), Π. ποικιλόμορφος.
Αἰολόμυθος (ὁ, ή), Π. ὁ ποικίλα (πανοῦργα) λαλῶν.
Αἰολόνωτος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρδαλὴν (πλουμιστὴν) ῥῖχιν (νῶτον). » Σάλπαι —, « Ὀππ.
Αἰολόπεπλος (ὁ, ή), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν πέπλον (φόρεμα).
Αἰολοπτέρυγος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰς ἢ ταχυκινήτους πτέρυγας, (ἅλλ. ἀνάγν. Ἀελλοπτέρυγος).
Αἰολόπωλος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰ πωλάρια, ἢ ὁ εὐκόλως περιστρέφων (δαμάζων) αὐτά.
Αἰόλος [ἀίσσω], η ή ος, ον, Π. εὐκίνητος, εὔστροφος, (ἐπιμ.) ἐλαφρὸς, ὀγλιγωρος. » Πῶλος αἰόλος ἵππος, « Ἰλ. Τ. « Ὀρῆκες μέσον αἰόλοι, « Ἰλ. Μ., εὐλύγιστοι. 2) ποικιλόχρους, παρδαλὸς. « Νὺξ αἰόλη, « Σοφ., ἢ πεποικιλμένη διὰ τῶν ἀστέρων. 3) (ἐπιθ.) ποικιλότροπος, πανοῦργος, δόλιος. » Ψεῦδος αἰόλον, « Πίνδ. 4) εὐμετάβολος, ὕστατος. » Αἰόλοι ἡμέραι, « Ἄρατ.
Αἰολόσκοπος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων ὄψιν (ταχυκίνητον) βλέμμα.
Αἰολόστομος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων πολυποίκιλον ζόμα, ἢ ὁμιλῶν πολυσήμαντα (διαφόρως ἐξηγούμενα, αἰνιγματώδη, ἀμφίβολα) λόγια.
Αἰολότροπος (ὁ, ή), Π. ποικιλότροπος.
Αἰολόφωνος (ὁ, ή), Π. Ποικιλόφωνος.
Αἰολοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰ ἢ σγουρὰ μαλλιὰ (χαίτην).
Αἰολόχρως, ωτος (ὁ, ή), Π. ποικιλοχρώματος, παρδαλὸς.
Αἰονάω-ῶ [ἀΐω], Μ. ήσω, = Κατανοῶ, περιχώνω, κατοβρέχω, μουσκεύω· πλύνω.
Αἴονμα (τό), τὸ ὑγρὸν διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ
Αἰόνησις [αἰονάω] εως (ἡ), = Κατάντλησις, βρέξιμον, μούσκευμα, πλύσιμον.
Αἰπεινὸς, ἡ, ὸν καὶ
Αἰπήεις, εσσα, εν, = Αἰπὺς.
Αἰπολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ποιμαίνω (Πολέω) αἶγας, εἶμαι γιδοβοσκός.
Αἰπολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς αἰπόλους (γιδοβοσκούς).
Αἰπόλιον (τὸ). κοπάδι ἢ βοσκότοπος αἰγῶν.
Αἰπόλος (ὁ), ἀντὶ Αἰγοπόλος, γιδοβοσκός.
Αἶπος, εος (τὸ), Π. ὄρος, τόπος ὑψηλὸς, ὕψωμα, κορυφὴ ἀνήρους. 2) (μεταφ.) κόπος, δυσκολία· παλαιπωρίαι
Αἰπὺς, ἡ, ὺν, Π. = Αἰπὺς.
Αἰπύμα, τος (ὁ, ή), Π. ὁ ἐν αἰπεῖ (ὑψηλῷ τόπῳ) οἰκοδομημένος.
Αἰπυολωτὴς, οῦ (ὁ), Π. βεβιῶς ἅλτης.
Αἰπύτης, ἐπ. Π. ὑψίτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰπύκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα.

Αἰπύλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον (κορυφὴν ἢ φοῦνταν).

Αἰπυμήτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν νοῦν (μῆτιν), ὑψηλὰ καὶ μεγάλα φρονήματα.

Αἰπύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς κείμενος.

Αἰπυπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν ὕψει πλανώμενος.

Αἰπὺς [αἶπος], εῖα, ύ, Π. ὑψηλός. » Βρόχος —, « Ὅμ., ὁ ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους δεμένος (κρεμασμένος). 2) ἐξέχων, μετέωρος. » Κολώνη αἰπεῖα, « Ὅμ. 3) (τρπ.) ἄπειρος, ὑπερμεγέθης. » Οὐρανὸς —, « Σοφ. 4) ὀξὺς, ταχὺς, ἄφευκτος. » Ὄλεθρος —, « Ἰλ. Ρ. 5) δύσβατος, δύσκολος. » Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται μάχεσθαι, « Ἰλ. Ν.

Αἶρα (ἡ), Π. [ῥαίω; ἢ αἴρω], τὸ σφυρὶ τῶν χαλκέων. 2) ζιζάνιον φυτρῶνον μεταξὺ τοῦ σίτου, ᾖρα.

Αἱρεσιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (γίνομαι).

Αἱρεσιάρχης, ου καὶ

Αἱρεσίαρχος (ὁ), ἀρχηγὸς αἱρέσεως.

Αἱρέσιμος (ὁ, ἡ), ὁ δυνατὸς νὰ παρθῇ (κυριευθῇ), εὐάλωτος.

Αἵρεσις, εως (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ Ἄρσις.

Αἵρεσις [αἱρέω], εως (ἡ), πάρσιμον· πιάσιμον. 2) κυρίευσις, ἅλωσις, αἰχμαλώτισις. 3) προτίμησις, ἐκλογή. » Εἴτις αἵρεσίν σοι δοίη (προθείη). « 4) γνώμη, σκοπὸς, διάθεσις, προαίρεσις. » Ἦν μὲν ἀπ' ἀρχῆς εἴχετε πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν οὐκ ἀγνοῶ, « Δμ. 5) ἰδέα, δόξα, σύστημα, (καὶ ἐκκλησ.) αἵρεσις, κακοδοξία. » Φιλοσόφων αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντεποιήσαντο, « Ἀθ.

Αἱρεσιώτης, ου (ὁ) καὶ Αἱρεσιῶτις, ιδος, (ἡ), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως (φατρίας, συστήματος κτλ.). 2) αἱρετικός.

Αἱρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Αἱρέω.

Αἱρέτης, ου (ὁ) καὶ Αἱρέτις, ιδος (ἡ), ἐκλέγων, διαλεκτής.

Αἱρετίζω, Μ. ίσω. Ἐκλέγω, προτιμῶ, ἀρέσκομαι. » Ἠρεμίην οὐκ αἱρετίζουσι, « Ἱππκρ. (καὶ μσ.) » Ὧδε κατοικήσω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν, « Γρφ. 2) κλίνω εἰς τὴν αἵρεσιν (φατρίαν) τινος.

Αἱρετικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἐκλέγων (προτιμῶν, προσκολλώμενος εἰς) ἕν τι. » Αἱρετικός ἐστιν ὧν χρή, « Πλάτ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς αἵρεσίν τινα, (ᾗ ἐκκλησ.) κακόδοξος. » Αἱρετικὸν ἄνθρωπον, μετὰ πρώτην ᾗ δευτέραν νουθεσίαν, παραιτοῦ, « Γρφ. 3) = Αἱρετός. » Αἱρετικοὶ ἐπίσκοποι, οὓς αἱρετίσεται, ἤγουν ἐπιλέξεται, ὁ κατηγορούμενος, « Βαλσ. Καλ.

Αἱρετικῶς, ἐπίρ. Καθ' αἵρεσιν, κατ' ἐκλογήν, ἢ· ὡς αἱρετικός.

Αἱρετιστὴς, οῦ (ὁ), = Αἱρεσιώτης.

Αἱρετὸς [αἱρέω], ἡ, όν, = Αἱρέσιμος, ἁλώσιμος. » Κατὰ μὲν τὸ ἰσχυρὸν οὐχ αἱρετοί..., δόλῳ δὲ αἱρετοί, « Ἡρ. 2) = Αἱρετέος, προτιμητέος, ἐπιθυμητός. » Καθ' αὐτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος, « Πλ. 3) ἐκλεκτὸς, κατ' ἐκλογήν. » Αἱρετὸν δικαστήριον. » Αἱρετοὶ δικασταί. » Ὅσα τις, αἱρετὸς ὤν, πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, « Αἰσχ.

Αἱρετῶς, ἐπίρ. Καθ' αἵρεσιν (ἐκλογήν), ὡς αἱρετοκριτής.

Αἱρέω-ῶ [αἴρω] Μ. ήσω. (ἀόρ. Εἷλον ᾗ μσ. Εἱλόμην [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἕλω], πρκ. Ἥρηκα καὶ πθ. Ἥρημαι καὶ Ἰων. Ἀραίρημαι, ἀόρ. πθ. Ἠρέθην καὶ μέλλ. Αἱρεθήσομαι). Πιάνω (μὲ τὸ χέρι). » Κόμης ἕλε Πηλείωνα, » Ἰλ. Α. « Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλών, « Θκρ. 2) πιάνω (κυνηγῶν). » Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὼς ᾕρεον, « Ἡσ. » Πῶς ἕλω μέγαν ἰχθύν; « Θκρ. 3) κυριεύω, ὑποτάσσω, 'παίρνω. » Ἠϊόνα πολιορκίᾳ εἷλον, « Θκρ. » Πρότερον δ' ᾑρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον, Ἀριστδ. » (καὶ μτφορ.) » Ἐμὲ χόλος (δέος, ὕπνος, ἵμερος κτλ.) ᾕρει, « Ὁμ. » Ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν, « Πλ. 4) ἑλκύω, φέρω εἰς τὸ μέρος (θέλημά) μου, καταπείθω. » Τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις, ἢ εἰ διδοίης τι, « Ξεν. » Ὁ λόγος (» Ἡ γνώμη) αἱρεῖ, « Ἡρ. » Ὁ λογισμὸς αἱρεῖ, « Αἰσχ. (τὸ ὁποῖον, μικρὸν παρακατιὼν ἐκφράζει διὰ τοῦ: » Ὁ λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνει αὐτὸν γεγραφότα. «). 5) νικῶ τὸν ἀντίδικόν μου, ᾗ (ἐπμ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου. » Ἑλεῖν τὴν γραφήν, « Δμ. 6) πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ (ἀποδεικνύω ἔνοχόν) τινα, (ἐπμ.) κάμνω νὰ καταδικασθῇ. » Οὐχ αἱρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ' αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας, « Ἀρστφ. » Αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἡ κατηγορία ἡ ἐμή, ἀλλὰ τὰ δημόσια γράμματα, « Αἰσχ. » Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ἐὰν περ αἱρῇ, « Πλάτ. (ᾗ τρπ.) » Μηδ' αἱρεῖται παρανοίας τὸν δῆμον τῶν Ἀθην. « Αἰσχ. 7) ἐπιχειρῶ, ἀρχινῶ. » Τοῦτ' ἤδη ᾗ διδάξω, ἔνθεν ἑλών, « Βασ. (κοιν.) πιάνωντας ἀπ' ἐδῶ. 8) (μσ.) 'παίρνω. » Ὕπνον καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, « Θκ. 9) προτιμῶ, ἀποφασίζω. » Τόδε ᾗ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, « Ξεν. » Δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν εἵλοντο, « αὐτ. » Αἱρήσομαι τελευτᾷν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν, « αὐτ. » Σὺ τοιαύτην εἵλου πολιτείαν, « Δμ. » Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ; Αρτ. » Εἵλοντο τὰ τῶν Ῥωμαίων, « Πλ. 10) ἐκλέγω, διορίζω. » Αἱροῦμαι ἄρχοντα (δικαστὴν κτλ.), « (καὶ πθ.) » Ἠρημένος πρέσβυς (ναύαρχος, ἡγεμών, κτλ.). » Ἠρημένος εἰς (ἐπὶ) τὴν ἀρχήν, « Πλάτ.

Αἱρήκειν, Π. ἀντὶ Ἠρήκειν, ὑπερσ. τοῦ Αἱρέω.

Αἱρησιτείχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κυριεύων (αἱρῶν) τειχόκαστρα.

Αἱρικὸς καὶ Αἴρινος, η, ον. Ἀπὸ ᾖραν.

Αἴρω [ἄρω, ἀείρω], Μ. αρῶ (παρτ. Ἦρον, πρκ. Ἦρκα καὶ πθ. Ἦρμαι, ἀόρ. Ἤρθην, ᾗ τὸ θετ. Ἀρτέον). Σηκόνω (ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ὑψηλὰ), ὑψόνω. » Αἴρειν χεῖρας (νέκυν Ἦρ.). » Ἆρόν σου τὸν κράββατον, « Γρφ. » Αἴρειν τὰ σημεῖα (τὴν φωνήν, τὰ ἱστία κτλ.). » Ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσι, « Θκ. » Αἰρομένου (ἀνατέλλοντος δηλ.) τοῦ ἡλίου, « Σοφ., » Ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ, ἐπεσκόπουν, « Ακ. 2) (μτφορ.) ὑψόνω, αὐξάνω, μεγαλοποιῶ, ὑπερεπαινῶ. » Αὕτη ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἦρε ᾗ ἰσχυρὸν ἐποίησεν, « Ἀνδκδ. » Διὰ τούτων ἤρθη μέγας ἐκεῖνος, « Δμ. » Αἴρω τὸ πρᾶγμα τῷ λόγῳ καὶ φοβερὸν ποιῶ, « Αἰλ. » Τὴν Κικέρονος ὑπατείαν τῷ λόγῳ ἦρε, « Πλ. 3) ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω. » Ὁ δὲ δῆμος ἦρτο, « Πλ. » Ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσιν, « αὐτ. 4) 'παίρνω (τραβῶ) ἐπάνω τὴν ἄγκυραν, (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολ.) κινῶ (σηκόνομαι) ἵν' ἀναχωρήσω, (ἢ διὰ θαλασ.) » Ἄραντες (ἐνν. τὰς ἀγκύρας) ἐκ Μουνυχίας, « Αἰσχ. (ἢ διὰ ξηρ.) » Ἄραντες (ἐνν. τὸ στρατόπεδον ἢ τὴν ἀποσκευὴν) ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν, « Θκ. » Ἆρας τῷ στρατῷ ἐχώρει, « Πλ. (καὶ συνκδχ.) » Ἄραντες τὰς ναῦς καὶ μετεωρίσαντες, « Θκ. 5) (Π καὶ μτγν.) 'παίρνω, λαμβάνω, ἀποκτῶ. » Αἴρειν ἢ Αἴρεσθαι θάρσος (νίκην, κλέος, μισθὸν, ὄλβον, φήμην κτλ.) ἢ ἕλκος (πόνον, πένθος, φυγὴν, δίκας κτλ.). » Ἆρον τὸ σὸν, « Γρφ. 6) (μσ.) σηκόνω εἰς τὴν ῥάχιν μου, φορτόνομαι. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτοὺς ἀράμενοι, « Δμ. 7) (μτφορ.) ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ. » Πόλεμον (κίνδυνον, ἀγῶνα) ἄρασθαι. « 8) σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, κάμνω ἄφαντον· ἀφανίζω, φονεύω· ἀφαιρῶ. » Αἴρειν τὴν τράπεζαν. « » Πόλεμος οὐδέν' αἴρει πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί, « Σοφ. » Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν, « Γρφ. Ἀροῦσι τὸν τόπον ᾗ τὸ ἔθνος, « αὐτ. » Αἰρομένου (δύοντος δηλ.) τοῦ ἡλίου, « Ἀρστ. » Καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ, « Γρφ. 9) (ᾗ ἐκ τοῦ ἐναντ.) φέρω, προσφέρω. » Μή μοι οἶνον ἄειρε, « Ἰλ. Ζ. » Ἀλλά μοι ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, « Εὐρ. » Αἶρ' αἶρε μάζαν, « Ἀρστφ. (καὶ μσ.) προσφέρω αὐτὸς εἰς ἐμαυτὸν, δηλ. τρώγω. » Οὐ σῖτον αἴρεσθ', οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος, « Σοφ. » (ἐκ τούτου ᾗ ἡ ἐτυμολ. τοῦ Ἄρτου).

Αἰρώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (ἀνακατωμένον μὲ) αἶραν. 2) = Αἴρινος.

Αἶσα [αἶνος ἢ δαίω], ης (ἡ), Π. ἡ εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα, τὸ γραφτόν. » Ἆσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, « Ἰλ. Α. 2) ἡ (καλὴ ἢ κακὴ) τύχη, τὸ ῥιζικόν. » Τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον, « Ἰλ. Α. 3) τὸ ἐπιβάλλον μέρος, τὸ δίκαιον (ἀνάλογον, πρέπον). » Ἀηίδος (» Ἐλπίδος, » Ἤματος) αἶσα, « Ὅμ. Ἡσ. » Κατ' αἶσαν ἢ » Παρ' αἶσαν, « αὐτ., κατὰ ἢ παρὰ τὸ δίκαιον, δικαίως ἢ ἀδίκως, (παρβλ. Μοῖρα).

Αἴσακος (ὁ, ἡ), [ᾄδω ἢ αἶσα]. κλάδος μυρσίνης ἢ δάφνης διδόμενος κατὰ τάξιν εἰς τοὺς συνδειπνοῦντας ἵνα ψάλουν ἢ τραγουδήσουν.

Αἰσάλων [αἴθαλος], ωνος (ὁ). εἶδ. μικροῦ ἱέρακος, (Γαλλ.) émérillon.

Αἰσθάνομαι [ἀΐω], Μ. αἰσθήσομαι (ἀόρ. Ἠσθόμην, πρκ. Ἤσθημαι). Λαμβάνω αἴσθησιν ('νοιώθω) ᾗ διὰ τῶν ἄλλων μὲν αἰσθήσεων, κυρ. ὅμως διὰ τῆς ἀκοῆς. » Αἰσθάν. ψύχους (τῶν πληγῶν, ψόφου, κραυγῆς κτλ.). » Φάσκοντός τινος ᾐσθόμην, « Ξεν. » Οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην ᾐσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας, « αὐτ. 2) καταλαμβάνω, μανθάνω (κυρ. δι' ἀκοῆς), λαμβάνω εἴδησιν, πληροφοροῦμαι. » Εἴ τινος αἴσθοιτο δεόμενον τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάππον, « Ξεν. » Οὐκ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον λέγεις, « αὐτ. » Ἤσθησαι οὖν πώποτέ μου ψευδομαρτυροῦντος; αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντος· αἰσθάνεται τὸ βρέφος, « Θκρ. 3) ἔχω αἴσθησιν ἀκριβῆ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, κρίνω ὀρθῶς. » Περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε, « Θκ. » Καὶ πρὸς ἀνθρώπων τῶν αἰσθανομένων, « αὐτ. » Μετρίως αἰσθανόμενοι, « Ξεν.

Αἴσθημα (τό). τὸ ὑπὸ τῆς προσβολῆς τῶν αἰσθήσεων συμβαῖνον εἰς τὴν ψυχὴν πάθημα. 2)=Αἴσθησις (1, 3). » Αἴσθημά τι κἀν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίνεται, « Εὐρ.

Αἰσθηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς αἰσθήματος.

Αἰσθησίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἴσθησις, (Ἀρετ.).

Αἴσθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐνέργεια (ἀντίληψις). » Μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα, « Πλάτ. » Ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχει (παρέχει) ἑκάστῳ, « Θκ. 2) τὸ ὄργανον τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, τὸ αἰσθητήριον, (ὅθεν:) » Αἱ πέντε αἰσθήσεις. » Οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει, « Ἀρςτ. 3) τὸ μέσον (σημεῖον) δι' οὗ αἰσθανόμεθα. » Αἱ τοῦ λαγὼ αἰσθήσεις, « Ξεν., τὰ ἴχνη δηλ. » Καὶ φήμας καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν, « Πλάτ.

Αἰσθητήριον (τό). ἡ δύναμις τοῦ αἰσθάνεσθαι, ἡ αἴσθησις. 2) τὸ αἰσθητικὸν ὄργανον, ἡ αἴσθησις.

Αἰσθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ αἰσθανόμενος.

Αἰσθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, αἰσθαντικὸς, εὐαίσθητος. » Τὸ δ' αἰσθητικὸν χυμοῦ, γλῶττα, « Ἀρςτ.

Αἰσθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προξενοῦντα αἴσθησιν. ἐπαισθητῶς. » Βούλει σοι δείξω τοῦτο αἰσθητικώτερον, « Χρσ. » Αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ, « Αἰλ., αἰσθάνομαι (γνωρίζω) τὸν ἑαυτόν μου· προσέχω.

Αἰσθητὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν (προσβάλλων τὰ αἰσθητήρια).

Αἰσθητῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον αἰσθητὸν, ἐπαισθητῶς.

Ἀΐσθω [ἄω], (παρτ. Ἀΐσθον καὶ πλέον οὔ.) Π. ἐκπνέω. » Θυμὸν ἄϊσθεν, « Ἰλ. Π. Γ., ἐξεψυχοῦσεν.

Αἰσιμία (ἡ), Π. εὐδαιμονία· ἀφθονία. 2) (Γρμτ.) ἰδιότης (ἁρμοδιότης) λόγου τινὸς ἢ φράσεως, [ἐκ τοῦ

Αἴσιμος (ὁ, ἡ), Π. [αἶσα]. ὁ προωρισμένος ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, πεπρωμένος, (κοιν.) γραφτός. » Αἴσιμον ἦμαρ, Ἰλ. Χ. » Οὔ τοι αἴσιμόν ἐςι δαμῆναι, « Ἰλ. Φ. 2) προσήκων, ἁρμόδιος, ἀνάλογος, μέτριος » Αἴσιμα πίνειν, « Ὀδ. Φ., μετρίως καὶ ὅσον πρέπει.

Αἴσιος [αἶσα], α καὶ ος, ον, Π. δίκαιος, ἀνάλογος, ὀρθός. » Ὁλκή—, « Νίκ. 2) εὐτυχὴς, καλοῤῥίζικος. » Αἰετὸς (ὄρνις, οἰωνὸς)—, « Ὁμ. (παρβλ., Δεξιός).

Αἰσιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι αἴσιον (εὐτυχίας σημαντικόν). 2) (μσ.) θεωρῶ (νομίζω, ἐκλαμβάνω) τι ὡς αἴσιον.

Αἰσίως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς, καλοῤῥίζικα, εἰς καλὴν (εὐτυχισμένην) ὥραν.

Ἄϊσος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄνισος.

Ἀΐσσω [παρβλ. Ἄττω], Μ. ἀΐξω (ἀόρ. Ἤϊξα). Κινῶ (καὶ μσ.) Κινοῦμαι (Πηδῶ, Τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν· σηκόνομαι ὀρθὸς, ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω· αὐξάνω. » Χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται, « Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) » Ἐκ χειρῶν ἡνία ᾔχθησαν, « Ὀδ. Κ., τοῦ ἔφυγον (ἔπεσαν) ἀπὸ τὰς χεῖρας. » Καπνὸν ἀπὸ γθονὸς ἀΐσσοντα, « Ὀδ. Κ. » Δένδρον ἀΐσσει, « Πίνδ. » Μόχθος ἐκ μόχθων ἀΐσσει, « αὐτ.

Ἀΐστι, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρῃ κἀνείς, [ἐκ τοῦ

Ἄϊστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἴστημι]. ἀγνώριστος, ἄφαντος. » Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυςος, « Ὀδ. Α. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἠξεύρων (γνωρίζων) τι, ἀνίδεος. » Ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος, « Εὐρ.

Ἀϊςοσύνη (ἡ), Π. ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις.

Ἀϊστόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τινὰ ἄϊστον (ἄφαντον), ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ἀΐστωρ [ἀ, ἴστωρ], ορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μὴ εἰδήμων, ἄπειρος, ἀνίδεος.

Ἀΐστως, ἐπίρ. Π. ἀδήλως, ἀφανῶς.

Ἀϊστωτήριος (ὁ, ἡ), Π. ἀφανιςικὸς, ἐξολοθρευτικός.

Αἰσυητὴρ καὶ Αἰσυήτης, ου (ὁ), Π.=Αἰσυμνήτης.

Αἰσυλοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἴσυλα (παράνομα) ἐργαζόμενος, κακοῦργος.

Αἴσυλος (ὁ, ἡ), Π. [αἶσα ἢ ἄτη]. κακὸς, ἀσεβὴς, παράνομος, ἄδικος, ἀχρεῖος. » Τίς ἂν τεὰ λέξαι αἴσυλα; « Ἐπγρ., ποιὸς νὰ ἐπαριθμήσῃ ταῖς ἀχρειότηταίς σου;

Αἰσυμνάω-ῶ [αἶσα, νέμω], Μ. ἡσω, Π. διανέμω ἑκάστῳ τὸ δίκαιον· κρίνω, δικαιοδοτῶ· βασιλεύω, διοικῶ.

Αἰσυμνητεία (ἡ). ἡ βασιλικὴ (ἡγεμονικὴ) ἐξουσία, [ἐκ τοῦ

Αἰσυμνητὴρ καὶ Αἰσυμνήτης, ου (ὁ), Π. [αἰσυμνάω], δικαιοδότης, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, βασιλεὺς· ἀγωνοθέτης· ἐπιστάτης.

Αἰσυμνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Αἰσυμνήτης.

Αἴσχιστος, η, ον, συγκρ. καὶ

Αἰσχίων, ονος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. τοῦ Αἰσχρός.

Αἶσχος, εος-ους (τὸ). Ἀσχημία, ἀσχημάδα. » Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει, « Ξεν. 2) (τρπ.) αἰσχύνη, ἀτιμία, ἐντροπή. » Ἥκιστ' ἂν αἶσχος τοῦτο ὑπολογίζηται, « Ξεν. 3) τὸ ἀπ' ἔξω (ὁ ἄλλ. Ῥῦπος) τοῦ τυρίου, (Ἱππκρ. περὶ γυν. Β').

Αἰσχόω-ῶ, σπν. Π. ἀντὶ Αἰσχύνω.

Αἰσχρεοκερδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰσχροκερδής.

Αἰσχρεόμυθος καὶ

Αἰσχρεοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰσχροῤῥήμων.

Αἰσχρεόφημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων αἰσχρὰν φήμην, δυσφημισμένος.

Αἰσχρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσχρὸν βίον διάγων, αἰσχρᾶς διαγωγῆς ἄνθρωπος.

Αἰσχρόγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰσχρῶς (ἀναιδῶς) ἢ ἐπ' αἰσχροῖς γελῶν.

Αἰσχροδιδάκτης, ου (ὁ), Π. αἰσχρότητος διδάσκαλος.

Αἰσχροεπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Αἰσχρολογῶ, εἶμαι-

Αἰσχροεπὴς, έος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειογλωσσος.

Αἰσχροεργέω-ῶ, Μ. ἡσω. Π. ἀντὶ Αἰσχρουργέω.

Αἰσχροκέρδεια (ἡ). κέρδος ἄτιμον, τὸ νὰ ᾖναί τις αἰσχροκερδής.

Αἰσχροκερδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-

Αἰσχροκερδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κερδίζων ἢ ἐπιθυμῶν νὰ κερδίζῃ μὲ αἰσχροὺς (ἀτίμους) τρόπους.

Αἰσχροκερδῶς, ἐπίρ. Μὲ αἰσχροκέρδειαν.

Αἰσχρολογέω-ῶ, Μ. ἡσω,=Αἰσχροεπέω.

Αἰσχρολογία (ἡ). ἀχρειολογία, τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Αἰσχρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ αἰσχρῶν ὁμιλῶν, ἀχρειολόγος.

Αἰσχρομήτης, ου (ὁ) καὶ Αἰσχρόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰσχρὰ βουλευόμενος ἢ συμβουλεύων.

Αἰσχρομυθέω-ῶ, Μ. ἡσω. Π. ἀντὶ Αἰσχρολογέω.

Αἰσχροπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Αἰσχροπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσχρὰ πάσχων, ἀσελγής.

Αἰσχροποιέω-ῶ, Μ. ἡσω,=Αἰσχρουργέω. 2) κάμνω τι αἰσχρὸν, τὸ ἀσχημίζω, ἀτιμάζω, καταισχύνω.

Αἰσχροποιία (ἡ),=Αἰσχρουργία.

Αἰσχροποιὸς (ὁ, ἡ),=Αἰσχρουργός.

Αἰσχροπραγέω-ῶ, Μ. ἡσω,=Αἰσχρουργέω.

Αἰσχροπραγία καὶ Αἰσχροπραγμοσύνη (ἡ),=Αἰσχρουργία.

Αἰσχροπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). αἰσχροῖς ἁρμόδιος, αἰσχρός.

Αἰσχροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ἀσχημοπρόσωπος.

Αἰσχροῤῥημονέω-ῶ, Μ. ἡσω,=Αἰσχρολογέω.

Αἰσχροῤῥημοσύνη (ἡ),=Αἰσχρολογία.

Αἰσχροῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ),=Αἰσχρολόγος.

Αἰσχρὸς [αἶσχος], ὰ, όν, (τὸ συγκρ. Αἰσχίων ἢ Αἰσχρότερος, καὶ τὸ ὑπερθ. Αἴσχιστος ἢ Αἰσχρότατος). ὁ προξενῶν ἐντροπὴν (ἀτιμίαν, καταισχύνην), ἀχρεῖος, ἄτιμος, ἄσεμνος. » Αἰσχρῶν ᾀσμάτων ποιητὴς, « Δμ. » Αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης, « αὐτ. 2) δυσειδὴς, ἄσχημος. » Τὸν μικρὸν τε καὶ αἰσχρὸν ἐπαινοίη λέγων, ὅτι καλὸς τε καὶ μέγας ἐστί, « Ξεν. 3) μοχθηρὸς, κακότροπος, ἀχρεῖος. » Τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν, « Πλάτ., ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία. 4) ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος. » Αἰσχρὸς πρός τι, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Αἰσχρὸν, ἀντὶ Αἰσχύνη, ἐντροπὴ, ἀτιμία, ὄνειδος. » Καὶ γὰρ αἰσχρὸν, παρόντι μὲν μὴ χρῆσθαι τῷ καιρῷ, παρελθόντος δὲ αὐτοῦ μεμνῆσθαι, « Ἰσκρ.

Αἰσχροσύνη, Π. ἀντὶ-

Αἰσχρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ αἰσχροῦ, ἀσχημάδα· ἀχρειότης.

Αἰσχρουργέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα ἔργα (ἀχρειότητας).

Αἰσχρούργημα (τὸ), καὶ

Αἰσχρουργία (ἡ). αἰσχρὰ καὶ ἄτιμος πρᾶξις, ἀχρειότης.

Αἰσχρουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα ἔργα, ἀχρεῖος. (ἰδίως) = Ἀῤῥητοποιὸς, ἴδε Φοινικίζω.

Αἰσχρῶς, ἐπίρ. Ἀτίμως, μὲ ἄτιμον (καταφρονητικὸν) τρόπον, μὲ καταισχύνην. » Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν, « Ἰλ. Ψ., τὸν ὕβρισε μὲ αἰσχρὰς λέξεις.

Αἰσχύνη (ἡ). ἐντροπὴ (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). » Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, « Δμ., ἀντὶ Καταισχύνειν. » Δι'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἰσχύνης ἔχειν, « Εὐρ., τὸ ἔχει σ' ἐντροπήν. 2) ἀτιμία, ἀτίμασμα, ἐντρόπιασμα. » Παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, « Ἰσκρ. 3) τὰ κρύφια μέλη. » Καὶ ἀπεκάλυψε τὴν αἰσχύνην αὐτῆς, « Γρφ.

Αἰσχυνομένως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Αἰδημόνως, μὲ συστολήν, ἐντροπαλά.

Αἰσχυντέον, θετ. τοῦ Αἰσχύνω.

Αἰσχυντηλία (ἡ). ἐντροπαλότης, [ἐκ τοῦ

Αἰσχυντηλὸς, ἡ, όν. Ἐντροπαλὸς, σεμνὸς. 2) ὁ προξενῶν αἰσχυντηλίαν. » Τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλὰ, « Ἀρστ.

Αἰσχυντηλῶς, ἐπίῤ. Ἐντροπαλὰ, σεμνῶς ἢ αἰσχρῶς.

Αἰσχυντὴρ (ὁ). ὁ καταισχύνων (ἐντροπιάζων).

Αἰσχυντηρὸς, ᾶ, ὸν, Ἀττ. ἀντὶ Αἰσχυντηλὸς.

Αἰσχυντὸς, ἡ, όν, = Αἰσχρὸς, προξενῶν ἐντροπήν. 2) ἐντροπιασμένος.

Αἰσχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἤσχυμαι καὶ Π. Ἤσχυμμαι, ἀόρ. Ἠσχύνθην). Ἀσχημίζω, χαλνῶ, διαφθείρω. » Αἰσχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος, » Πίνδ. » Ἤσχυνε κόμην (νέκυν κτλ.), « Ὅμ. 2) ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω. » Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, « Ἰλ. Ζ. » Ἤσχυνε τὴν παῖδα, « Παυσ. ||. (μσ.) ἐντρέπομαι. » Αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, « Ὀδ. Φ. » Ἠσχύνετο τοὺς πρεσβυτέρους, « Αἰσχ. (παρβλ. Αἰδέομαι).

Αἴτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἴτης.

Αἴτε, σύνδ. Δ. ἀντὶ Εἴτε.

Αἰτέω-ῶ καὶ (μσ.) Αἰτοῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Ζητῶ (Γυρεύω) τι παρά τινος, παρακαλῶ νὰ μοὶ δοθῇ. » Αἴσχιον αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα (αἰτησάμενον) μὴ λαβεῖν, « Θκ. 2) Π. = Ἐπαιτῶ. » Αἰτήσων φῶτα ἕκαστον, « Ὀδ. Ι.

Αἴτημα (τὸ). τὸ ζητούμενον πρᾶγμα, ζήτημα.

Αἴτημι, Αἰολ. ἀντὶ Αἰτέω.

Αἴτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπαίτης.

Αἴτης, ου (ὁ), [ἄω τὸ πνέω, ἢ ἀ ἀθρ., εἶμι], (παρὰ τοῖς Θεσσαλ.) ὁ ἐρώμενος, (παρβλ. Εἴσπνηλος).

Αἴτησις, εως (ἡ). ζήτησις, παράκλησις.

Αἰτητέον, θετ. τοῦ Αἰτέω.

Αἰτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζητῶν.

Αἰτητικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἐπιτήδειος) νὰ ζητῇ.

Αἰτητὸς, ἡ, όν. Ἄξιος ἢ Ἁρμόδιος νὰ ζητηθῇ.

Αἰτία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Αἴτιος. ||. (συνήθ. οὐσ.) ἡ ἀρχὴ (τὸ πρῶτον κινοῦν, ἡ ἀφορμὴ, ἡ ὕλη, τὸ αἴτιον) τινὸς πράγματος. » Αἱ πρῶται (« Αἱ ἐξ ἀνάγκης) αἰτίαι, « Πλάτ., Ἀρστ. » Ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν αἰτίαν ἐξομεν, « Ξεν. 2) κατηγορία, (ἔθεν:) « Αἰτίαν ἔχειν, ἢ » Ἐν αἰτίᾳ εἶναι, « κατηγορεῖσθαι· καὶ » Ἐν αἰτίᾳ ἢ » Δι' αἰτίας ἔχειν (ποιεῖσθαι, τιθέναι) τινά, « κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν. » Αἰτίαν ὑπέχω, « Ξεν., δίδω ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν, γίνομαι ὑπεύθυνος 3) ἔγκλημα, ἁμάρτημα. » Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, « Γρφ. » Ἄνδρες λῃσταὶ τὴν αἰτίαν, « Φλγρ.

Αἰτιάασθαι, Π. (κατὰ πλεον.) ἀντὶ Αἰτιᾶσθαι.

Αἰτιάζομαι, Μ. ασθήσομαι, (πθ. τοῦ ἀχρ. Αἰτιάζω). Κατηγοροῦμαι. (Ξεν. Ἑλλ. Δ'., Θκδ. Γ'. 61).

Αἰτίαμα (τὸ). τὸ αἴτιον τῆς κατηγορίας, ἔγκλημα.

Αἰτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀποδίδω τὴν αἰτίαν εἴς τινα, τὸν θεωρῶ αἴτιον τινός. » Τίς σε πόλις αἰτιᾶται νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; « Πλάτ. 2) καθιστῶ ὑπεύθυνον· ἐγκαλῶ, κατηγορῶ. » Ἠτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι, « Ξεν.

Αἰτίασις, εως (ἡ). μέμψις, κατηγορία.

Αἰτιατέον, θετ. τοῦ Αἰτιάομαι.

Αἰτιατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς (ἢ ἐμφαίνων) τὴν αἰτίαν, αἰτιολογικός. ||: (Γρμτ.) » Αἰτιατικὴ, « ἡ τετάρτη πτῶσις.

Αἰτιατικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον κατηγορητικόν. (Γρμτ.) κατ' αἰτιατικήν.

Αἰτιατὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ατῶς. Ὁ ἔκ τινος αἰτίας παραγόμενος. » Ὁ πατήρ ἐστι τὸ αἴτιον, ὁ υἱὸς τὸ αἰτιατόν. » Θλγ.

Αἰτίζω, Μ. ίσω, Π. = Αἰτῶ, ζητῶ (ἐλεημοσύνην), ζητεύω.

Αἰτιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ Ἀποδεικνύω τὰς αἰτίας (δίδω τοὺς λόγους) τῶν πραγμάτων.

Αἰτιολόγημα (τὸ). τὸ πρὸς αἰτιολογίαν λεγόμενον.

Αἰτιολογία (ἡ). ἡ ἐξέτασις ἢ ἀπόδειξις τῆς αἰτίας (ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου) τοῦ πράγματος.

Αἰτιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ αἰτιολογῶν ἢ ἁρμόδιος πρὸς αἰτιολογίαν.

Αἰτιολογικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐξεταστικὸν ἢ ἀποδεικτικὸν τῆς αἰτίας τῶν πραγμάτων.

Αἴτιος [αἶσα], α ἢ ος, ον. Ὁ δίδων τὴν ἀφορμὴν (γινόμενος αἰτία) τινὸς πράγματος (εἴτε καλοῦ, εἴτε κακοῦ, εἴτε ᾗ ἀδιαφόρου). » Οὔτε μνηστῆρές σοι αἴτιοι, « Σοφ. » Θεοὶ ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιοι ὄντες, « Ἰσκρ. » Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, « Πίνδ. ||. (οὐδ.) τὸ αἴτιον, ἀντὶ ἡ αἰτία, καὶ (φλσφ.) τὸ Σχῆμα (ἀντιθέτως ὡς πρὸς τὴν ὕλην).

Αἰτιόωντο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἠτιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ Αἰτιάομαι.

Αἰτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν αἰτίαν (τὸν λόγον) τοῦ πράγματος. ||. (οὐδ.) τὸ αἰτιῶδες (φλσφ.), = τὸ Αἴτιον.

Αἰτιωδῶς, ἐπίῤ. Ὡς αἴτιον. 2) (Γρμτ.) κατ' αἰτιατικὴν (πτῶσιν).

Αἰτιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῆς αἰτίας παρωνυμούμενος.

Αἶτος, εος (τὸ), Π. (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀντὶ Ἐνδιαίτημα.

Αἴφνης [αἶψα], ἐπίῤ. Ἄφνω.

Αἰφνίδιος, α ἢ ος, ον. Ἔξαφνος, ἐξαφνικός.

Αἰφνιδίως, ἐπίῤ. Ἔξαφνα.

Αἴφνως, Π. ἀντὶ Ἄφνω.

Αἴχ', ἀντὶ Αἴκα, ἐάν.

Αἰχθήτην, γ'. δύϊκ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Αἴσσω.

Αἰχμάζω [αἰχμή], Μ. άσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τὸ κοντάρι, ἀκοντίζω· (συνκδχ.) μάχομαι, πολεμῶ· (ἐν γέν.) κινῶ τι ἐχθρικῶς κατά τινος, ὁπλίζω· κατορθόνω διὰ μάχης. » Αἰχμάσας χεῖρα, « Σοφ. » Ἔρως δέ νιν θέλξοιεν αἰχμάσαι τάδε, « αὐτ. (συγχ. τῷ Ἐχμάζω).

Αἰχμαλωσία (ἡ). ἡ ἐν πολέμῳ (διὰ πολέμου) ὑποδούλωσις, σκλαβιά.

Αἰχμαλώτευμα (τὸ). ἀντικείμενον αἰχμαλωσίας, λάφυρον.

Αἰχμαλωτεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ αἰχμάλωτον, σκλαβόνω. 2) εἶμαι αἰχμάτος(;).

Αἰχμαλωτίζω, Μ. ίσω. (μτγν.), = Αἰχμαλωτεύω, ὑποδουλόνω, σκλαβόνω.

Αἰχμαλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰχμάλωτον ἢ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ αἰχμάλωτος, σκλάβα. » Χεὶρ—, « Σοφ.

Αἰχμαλωτισμὸς (ὁ). αἰχμαλώτευσις, σκλάβωμα.

Αἰχμαλωτιστὴς, ου (ὁ). ὁ αἰχμαλωτίζων, ἀνδραποδιστής.

Αἰχμάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς αἰχμῆς ἁλωθεὶς (ὑποδουλωθεὶς διὰ τῶν ὅπλων), σκλάβος (πιασμένος εἰς τὸν πόλεμον). 2) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς αἰχμάλωτον. » Εὐνὴ—, « Αἰσχλ.

Αἰχματὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἰχμητής.

Αἰχμὴ (ἡ), [ἀκὴ, ἀκμὴ]. ἡ σουβλερὴ ἄκρα (μύτη) τοῦ κονταριοῦ, (καὶ συνκδχ.) τὸ κοντάρι, καὶ (κατ' ἔκτ.) ὁ πόλεμος, ἡ μάχη. » Πρὸς τοὺς Λακεδ. κακῶς σφι ἡ αἰχμὴ ἑστήκεε, « Ἡρ. 2) Π. τὸ στράτευμα. » Αἰχμᾷ σὺν Ἀργείᾳ, « Πίνδ. (παρβλ. Δόρυ) 3) (ἐν γέν.) ἡ ἄκρα κάθε σουβλεροῦ πράγματος, π. χ. » Ἀγκίστρου—, « Ὀππ. » Κεράτων—, « Φλγρ. κτλ.

Αἰχμήεις, εσσα, εν, Π. = Αἰχμητήριος.

Αἰχμητὴρ (ὁ), Π. = Αἰχμητής.

Αἰχμητήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἰχμὴν (εἰς τὸν πόλεμον), πολεμικός.

Αἰχμητὴς, οῦ (ὁ), καὶ Αἰχμῆτις, ιδος (ἡ). Π. πολεμιστὴς, ἐπιτήδειος εἰς τὴν αἰχμὴν (εἰς τὸ κοντάρι), ἀνδρεῖος, πολεμικός· ὁρμητικός, φοβερός. » Αἰχματὰν κεραυνὸν, « Πίνδ.

Αἰχμόδετος (ὁ, ἡ). Π. αἰχμάλωτος, δέσμιος.

Αἰχμοφόρος (ὁ ἡ). ὁ ὡπλισμένος μὲ αἰχμὴν (κοντάρι), δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Αἶψα, ἐπίῤ. Π. ταχέως· ἀμέσως, εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα· ἔξαφνα.

Αἰψηροκέλευθος (ὁ, ἡ). Π. [αἰψηρὸς, κέλευθος]. ὁ ταχὺς εἰς τὸν δρόμον, (ἐπίθετ. τοῦ Βορέως).

Αἰψηρὸς [αἶψα], ά, όν, Π. ταχὺς, ὀγλίγωρος· ὁρμητικός. » Αἰψηρὸς κόρος γόοιο, « Ὀδ. Δ., ὁ ταχέως προσγινόμενος. » Ἀγορὰ—, « Ἰλ. Υ., ἡ ἐν βίᾳ συγκροτηθεῖσα κτλ.

Ἀΐω (παρτ. Ἀΐον ᾗ πλέον οὔ), Π. ἀκούω, (» Οὐκ ἀΐεις ὅσσον ἀϋτεῖ; « Θκρ.), ἐπακούω (« Ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ θεὸς, « Θκρ.). (ἐν γέν.) αἰσθάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. » Οἵτινες ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες, « Ἀρστ., (συγχ. τῷ

Ἀΐω (παρτ. Ἀΐον καὶ πλέον οὔ), Π. = Ἄω, Ἄημι, ἐκ(ἀπο)πνέω.

Ἀΐων, όνος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠΐων.

Αἰὼν [αἰεὶ ἢ ἄω], ῶνος (ὁ, καὶ Π. ἡ). τὸ ἄπειρον τοῦ χρόνου διάστημα, ἡ αἰωνιότης. » Ἐξ(= Δι')αἰῶνος. » Εἰς αἰῶνα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ὅπερ τοῖς ὑπὸ χρόνον ὁ χρόνος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις αἰών, « Θλγ. 2) μέρος (διάρκεια) χρόνου· τὸ διάστημα τῆς ζωῆς, ὁ χρόνος τοῦ βίου. » Τῆς ἑκάστου ζωῆς ἡμῶν τὸν χρόνον αἰῶνα κέκληκεν ὁ θ. Δαβίδ, « Θδρτ. » Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες διοτεύειν, « Ξεν. » Διάγειν (» Τελευτᾷν) τὸν αἰῶνα, Λξ. » Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου (τὸν πονηρὸν) περιπατοῦντες, « Γρφ. 3) (θηλ.) Π. ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. » Αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς, « Ἰλ. Χ. 4) (ἰατρ.) ὁ νωτιαῖος (ὁ τοῦ ῥαχιαίου) μυελός. » Ἐσφακελίσθη (» Ἐνόσησε) τὸν αἰῶνα, « Ἱππκρ. 5) ἡ διάρκεια 1000, ἢ 70, ἢ (κατὰ τοὺς νεωτ.) 100 ἐτῶν. Ἴδε Γενεὰ καὶ Ἡλικία.

Αἰώνιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ίως, = Ἀΐδιος, παντατρεινός, ἀτελεύτητος.

Αἰωνόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰωνίως ζῶν, ἀθάνατος.

Αἰώρα (ἡ), [αἴρω]. (ἐν γέν.) κάθε μετέωρος (ἐναέριος) σπάσις ἢ κίνησις, ᾗ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τοῦτο· (ὁθεν) ἀνεμόκουνια· δίφρος ὀχήματος κρεμαστός· κρεββάτι κρεμαστὸν, κτλ. 2) ἡ διὰ τῶν τοιούτων μέσων κίνησις· (ἐπμ.) καὶ ἡ ἐν πλοίῳ ἢ ἐφ' ἵππου περιδιάβασις. 3) τὸ πέταγμα τῶν πτηνῶν. 4) Ζ. Ἀλήτης.

Αἰωρέω-ῶ [αἰώρα], Μ. ἡσω. Σηκόνω ('Υψόνω, Κρεμνῶ, Κουνῶ) τι εἰς τὸν ἀέρα, κρατῶ μετέωρον. » Τοὺς ὤφεις ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. « Δμ. ||. (πθ.) ὑψοῦμαι (σηκόνομαι, κρέμαμαι, κινοῦμαι) εἰς τὸν ἀέρα. 2) (μτφορ.) ἀμφιβάλλω, εἶμαι μετέωρος (μὲ δύο γνώμας), κυμαίνομαι μεταξὺ ἀβεβαίων ἐλπίδων. 3) ἐμψυχοῦμαι, λαμβάνω θάῤῥος, ἐπαίρομαι· ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα, ἐξαρτῶμαι ἀπ' αὐτοῦ. 4) διασκεδάζω, περνῶ τὸν καιρόν μου μὲ ἔν τι. 5) στέκω μακρόθεν ἕτοιμος νὰ ἐπιπέσω κατά τινος. » Κῆες αἰωρούμεναι πρὸ τοῦ λιμένος, « Πλ. » Ῥωμαίων ἐν τῇ Ἑλλάδι τηλικούτοις αἰωρουμένων στρατοπέδοις, « αὐτ.

Αἰώρημα (τὸ), κάθε τι εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον καὶ κινούμενον· ἀνεμόκουνια. » Φόνιον—, « Εὐρ., ἢ ἀγχόνη. » Κήπων —, « Ἐπγρ., οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμ. 2) = τῷ

Αἰώρησις, εως (ἡ), τὸ εἰς τὸν ἀέρα σήκωμα (κρέμασμα, κούνημα).

Αἰωρητὸς, ἡ, όν. Κρεμαστὸς, κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰωρίζω, Μ. ίσω, (ἀγρηστότερον τοῦ) Αἰωρέω καὶ Μετεωρίζω.

Ἀκά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀκή.

Ἀκᾶ ἢ Ἀκᾷ, Δ. ἀντὶ Ἀκῇ ἢ Ἀκήν.

Ἀκαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καίων ἢ μὴ καυθείς.

Ἀκαθαίρετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -έτως. Ὁ μὴ καθαιρεούμενος (κρημνιζόμενος, καταλυόμενος), ἀγάλαστος· ἀκατάπαυστος. » Μάχη—, « Φίλ.

Ἀκαθαρσία (ἡ). λέρα, ἀπαρσία. 2) (τρπ.) κακοήθεια, ἀγρειότης. » Τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, « Δμ. 3) (ἐνίοτε) ἐπίσγεσις τῶν καταμηνίων. » Ἐμάνησάν ποτε ᾗ γυναῖκες ὑπὸ ἀκαθαρσίας τοῦ σκήνεος, « Ἀρετ.

Ἀκάθαρτος (ὁ, ἡ). ἄπαστος, λερωμένος. (Γρφ.) μιαρός. 2) (τρπ.) ἀγρείος, κακοήθης. 3) (σπν.) μὴ καθαίρων μὴ ἔχων δύναμιν καθαρτικήν. » Πίσσος καὶ ὤχρος, ὁκόσον ἀφυσάτερα, τοσόνδε ἑλκέων ἀκαθαρτότερα, « Ἀρετ.

Ἀκαθάρτως, ἐπίρ. Ὡς ἀκάθαρτος.

Ἀκαθεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐ κατέχω.

Ἀκάθεκτος (ὁ, ἡ). ἀκατάσχετος, ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος.

Ἀκαθέκτως, ἐπίρ. Ἀκατασχέτως κτλ.

Ἀκαθόρατος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος.

Ἀκαθοσίωτος (ὁ, ἡ). ἀνόσιος, ἄνομος.

Ἀκαθυπερτέρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπέρβλητος.

Ἀκαινα [ἀκή], ης (ἡ). κεντρί, σουβλί, βουκέντρι· καμάκι. 2) εἶδ. πήχ. ἀγρομετρικῆς (περιεχ. 10 πόδ. ἢ 160: διακτ. γεωμετρ.).

Ἀκαινοτόμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ καινοτομηθεὶς ἢ μὴ καινοτομούμενος.

Ἀκερεύομαι, Μ. εύσομαι, καὶ

Ἀκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. εἰς τὸ πθ.) δὲν ἔχω καιρὸν (εὐκαιρίαν), ἔρχομαι παράκαιρα.

Ἀκαιρί, ἐπίρ. = Ἀκαίρως.

Ἀκαιρία (ἡ). ἔλλειψις ἁρμοδίου καιροῦ (εὐκαιρίας). » Τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας, « Δμ. 2) παράκαιρος ἐνόχλησις· τρόπος ἢ λόγος ἔξω τοῦ καιροῦ, φέρσιμον ἀνάρμοστον (ἐνοχλητικὸν, ἀδιάκριτον). » Ἡ δὲ ἀκαιρία ἐστιν ἔντευξις λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας, « Θφρ.

Ἀκαίριος, α, ον καὶ

Ἀκαίριμος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκαιρος.

Ἀκαιροβόας, α (ὁ). ὁ παράκαιρα βοῶν (φωνάζων), φλύαρος, ἀδιάκριτος.

Ἀκαιρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παρὰ τὸν καιρὸν, εἶμαι ἀκαιρολόγος.

Ἀκαιρολογία (ἡ). παράκαιρος πολυλογία, [ἐκ τοῦ

Ἀκαιρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) παρὰ τὸν καιρόν.

Ἀκαιρομυθία (ἡ), = Ἀκαιρολογία.

Ἀκαροπαῤῥησία (ἡ). ἄκαιρος παῤῥησία.

Ἀκαιροπαῤῥησιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀκαίρως παῤῥησιαζόμενος.

Ἀκαιροῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀκαιρολόγος.

Ἄκαιρος (ὁ, ἡ). παράκαιρος· ἀνάρμοστος, ἀπρεπὴς, αἰσχρὸς (» Κέρδος ἄκαιρον, » Ἡδονὴ ἄκαιρος « Ξεν.), ἀνεπιτήδειος (» Ἄκαιρος φυλάττειν, « Ξεν.), μάταιος, ἀνωφελὴς, περιττὸς (» Εἰς ἄκαιρα πονεῖν, « Θγν. [κοιν.] Εἰς τὰ εὔκαιρα κοπιάζει). ἐνοχλητικὸς, ἀδιάκριτος (» Ὁ δὲ ἄκαιρος τοιοῦτος ἦν, « Ἴδε Θφρ. Χαρ.). 2) ὁ μὴ ἔχων καιρὸν (εὐκαιρίαν), μὴ ἀδειάζων.

Ἀκαίρως, ἐπίρ. Παράκαιρα.

Ἀκακαλὶς, ίδος (ἡ). σπόρος θάμνου τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὁμοιάζοντος τὴν μυρίκην. 2) τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου.

Ἀκακέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακέμφατος (μὴ ἐκλαμβανόμενος ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἀδυσφήμιστος).

Ἀκάκης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀκακος.

Ἀκακήσιος (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Ἑρμῆς, ἴδε Ἀκακήτης.

Ἀκάκητα, ας (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ

Ἀκακήτης καὶ Ἀκάκητος, ου (ὁ), Π. ὁ μηδὲν κακὸν ποιῶν, ἄκακος, ἀθῶος, εὐεργετικὸς, (ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμ. ᾗ τοῦ Προμηθ.).

Ἀκακία (ἡ). ἀθωότης, ἁπλότης, πραότης.

Ἀκακία (ἡ), [ἀκή]. εἶδ. θένδρ. ἀκανθώδους, ἀπὸ τὸ ὁθ. (ὀνομαζομένου ἄλλως καὶ Ἄκανθα Αἰγυπτιακή, στάζει τὸ Ἀραβικὸν κόμμι. (εἶδος τούτου εἶνε καὶ ἡ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς) Γαζία.

Ἀκακοήθευτος καὶ

Ἀκακοήθης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήθως. Ὁ μὴ κακοήθης (πονηρὸς), ἁπλοῦς, ἀκέραιος, ἄπλαστος.

Ἀκακοπάθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θήτως. Ὁ χωρὶς κακοπαθείας.

Ἄκακος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακός· ἀθῶος, ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς. 2) Π. κακοῦ ἄπειρος, ἀκακοπάθητος, (Σαπφώ).

Ἀκακούργητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ κακουργηθεὶς, ἄβλαπτος, ἀδολίευτος.

Ἀκάκουργος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ούργως. Ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς, ἄκακος.

Ἀκάκυντος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ύντως, = Ἀκακοπάθητος.

Ἀκάκως, ἐπίρ. Χωρὶς κακίαν, ἐν ἀθωότητι, μὲ ἁπλότητα.

Ἀκάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακωθεὶς (ζημιωθεὶς, κακοπαθήσας).

Ἀκαλανθὶς, ίδος (ἡ), εἶδος πτην. = Ἀκανθὶς. 2) (Κωμ.) ὄνομα σκύλας.

Ἀκαλαῤῥείστης, ου (ὁ) καὶ

Ἀκαλάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀκαλῶς (ἡσύχως, ἀγάλια) ῥέων, σιγανός.

Ἀκαλήφη (ἡ), [ἀκή, ἡ [κατ' ἀντίφρ.] ἀκαλή, ἀφή], φυτ. ἡ τσουκνίδα. 2) εἶδ. θαλασσινοῦ, πεταλίδα χωρὶς ὄστρακον, (κοιν.) κολλητσινάνες. 3) (μτφορ.) ὀρνιμύτης, καυστικότης.

Ἀκαλλὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄσχημος.

Ἀκαλλιέρητος (ὁ, ἡ), (κυρ. θῦμα) μὴ καλλιερηθὲν, μὴ εὐπρόσδεκτον, μὴ δεικνύον καλὰ σημεῖα.

Ἀκαλλώπιστος (ὁ, ἡ). χωρὶς καλλωπισμὸν, ἀστόλιστος.

Ἀκαλλῶς, ἐπίρ. Ἀκόσμως ἄσχημα.

Ἀκαλὶς [ἀκή], ἡ, όν, Π. ἥσυχος, σιγανὸς (παρβ. Ἕκηλος).

Ἀκάλυπτος καὶ Ῥ.

Ἀκαλυφὴς, έος ᾗ Ἀκάλυφος (ὁ, ἡ). ἀσκέπαστος, ξέσκεπος.

Ἀκαλῶς, ἐπίρ. Π. ἡσύχως, σιγανὰ, (κοιν.) ἀγάλια.

Ἀκαμαντολόγχης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ἀκάματον (ἀκούραστον) λόγχην, (θηλ.) = τῷ

Ἀκαμαντομάχης, ου (ὁ), Π. ἀκούραστος εἰς τὴν μάχην.

Ἀκαμαντόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀκούραστα πεδάρια.

Ἀκαμαντοχάρμας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀκαματοχάρμης.

Ἀκάμας [ἀ, κάμνω], αντος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ἀκάματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπον (κάματον), ἀκούραστος. 2) (συνκτ.) ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, (ἐπὶ ποτ.) ἀέννατος. 3) (σπν. ἐνεργ.) ὁ μὴ προξενῶν κόπον (κούρασιν). » Γυμνάσια, δρόμος κτλ., ἄπαυστα ἀκάματα, « Ἀρετ.

Ἀκαματοχάρμης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐν τῇ χάρμῃ (μάχῃ, ἔριδι) ἀκούραστος.

Ἀκαμάτως, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον (κάματον), ἀκούραστα· ἀκαταπαύστως, ἀδιακόπως, ἀεννάως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκάμμυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀμμάτια μὴ ἀνοιγοκλείοντα (καταιδοντα), Ἀσκαρδάμυκτος. 2) ὁ μὴ κλείων ὀμμάτι, μηδέ ποτε κοιμώμενος, ἄϋπνος.

Ἀκαμπής, ές (ὁ, ἡ). = Ἄκαμπτος.

Ἀκαμπία (ἡ). = Ἀκαμψία, σκληρότης.

Ἀκαμπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἀλύγιστα πέδια. » Ἐλέφας—, « Νόνν.

Ἄκαμπτος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος - (μτφρ.) σκληρός, ἀκατάπειστος, ἀδυσώπητος. (ἐπιδρόμου) συνεχής.

Ἀκάμπτως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀδυσωπήτως.

Ἀκαμψία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκάμπτου.

Ἄκανθα [ἀκή, ἄνθος], ης (ἡ). (ἐν γέν.) κεντρί, ἀγκάθι. 2) κάθε ἀγκαθωτὸν φυτόν. (ἴδιαιτ. δὲ) τὸ γαϊδαράγκαθον, τὸ ἀρκουδόβατον, ἡ βατσινιά, ἡ παλιουριὰ κτλ. ‖. » Ἄκανθα Αἰγυπτία, « Θεόφρ., Ζ. Ἀκακία. 3) τὸ βαγκόκκαλον τοῦ ψαριοῦ (τὸ μονολεκτ. ψαρόκκαλον) ἢ τοῦ ψαριοῦ. 4) (τρπ.) δυσκολία, ἐμπόδιον.

Ἀκανθεών, ῶνος (ὁ). ἀγκαθότοπος.

Ἀκανθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀκανθώδης.

Ἀκανθηρός, ά, όν, = Ἀκανθώδης, ἀγκαθωτός.

Ἀκανθηρόφυος (ὁ, ἡ). ἀκανθωτός.

Ἀκανθίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἄκανθαν ἢ ἀκάνθας, (ὀθεν:) εἶδ. φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Σμίλαξ ἀκανθώδης. 2) εἶδ. σκυλόψαρου. 3) εἶδ. τέττιγος (τσίντζηρα).

Ἀκανθίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι ἀγκαθωτὸς, ἔχω ἀγκάθια. 2) (σπν.) κάμνω τι ἀγκαθωτόν. 3) συλλέγω ἀκάνθας.

Ἀκανθικὸς, ἡ, όν, = Ἀκανθώδης. ‖. (οὐσ.) Ἀκανθική, εἶδ. μασίγης.

Ἀκάνθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἀγκάθια, ἀγκαθένιος. ‖. (οὐσ.) Ἀκάνθινον, εἶδ. βαμβακίου καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὕφασμα, [ἐκ τοῦ

Ἀκάνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκανθα, ἀγκαθάκι. 2) εἶδ. φυτ. ἀκανθώδους, ἀπὸ τοῦ ὁπ. τὸν βαμβακοειδῆ χνοῦν ὑφαίνοντο τὰ λεγόμενα Ἀκάνθινα ὑφάσματα.

Ἀκανθίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, τὸ σκαθὶ ἢ ἡ καρδερίνα, (Ζ. καὶ παρβλ. Θραυπὶς καὶ Ποικίλις). 2) εἶδ. φυτ., τὸ ἄλλ. Ἡριγέρων. 3) Π. = Ἀκανθώδης (θηλ.).

Ἀκανθίων, ωνος (ὁ), ζ. Ἀκανθόχοιρος.

Ἀκανθοβάτης, ου (ὁ) ἢ Ἀκανθοβάτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ περίπατων (βαίνων) εἰς τὰς ἀκάνθας· (τρπ.) = Ἀκανθολόγος.

Ἀκανθοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (φύων) ἀκάνθας. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ. μέ τὸ ὁπ. ἐξαγάλλουν ἀγκάθια ἢ κόκκαλα ἀπὸ τὰ σῶμα. ἢ τὸ ὁποῖον ἄλλοι ὀιορθ. Ἀκανθολάβον.

Ἀκανθολογία (ἡ), τὸ συλλέγειν ἀκάνθας, [ἐκ τοῦ

Ἀκανθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συνάζων) ἀκάνθια· (τρπ.) ὁ ζητῶν δυσκολίες, σχολαστικὸς (ἐνδιατρίβων σοφιστικῶς εἰς ματαίας λεπτολογίας).

Ἀκανθόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νῶτον (ῥάχιν) ἀκανθώδη, (ἐπίθετ. τοῦ ἀκανθοχοίρου).

Ἀκανθόπλεκτος (ὁ, ἡ), πλεγμένος ἀπὸ ἀγκάθια.

Ἀκανθοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ πληγωθεὶς (κεντηθεὶς) ἀπὸ ἀγκάθι.

Ἀκανθοπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἀκανθόπλεκτος.

Ἄκανθος (ὁ ἢ ἡ), φυτόν τι ἀκανθῶδες οὗ ὁπ. τὰ φύλλα ἐμιμοῦντο εἰς τὸ Κορινθ. στυλοκέφαλα, (κοιν.) ἀρκουδέβατον. 2) = Ἄκανθα Αἰγυπτία.

Ἀκανθοστεφὴς, ές (ὁ, ἡ). στεφανωμένος ἢ περιτριγυρισμένος μὲ ἀγκάθια.

Ἀκανθοτόκος (ὁ, ἡ), = Ἀκανθοφόρος.

Ἀκανθοφαγέω-ῶ, Μ. ἠσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἀκάνθια, εἶμαι =

Ἀκανθοφάγος (ὁ, ἡ) ὁ τρώγων ἀγκάθια (καθὼς π. χ. ὁ ὄνος) ἢ σπόρους τῆς ἀκάνθης καὶ ἄλλων ὁμοίων φυτῶν (καθὼς π. χ. ἡ ἀκανθὶς ἢ ἄλλα παρόμοια πτηνά).

Ἀκανθοφορέω-ῶ, Μ. ἠσω, Φέρω (Φύω) ἀκάνθια, εἶμαι ἀκανθοφόρος.

Ἀκανθοφορία (ἡ). τὸ φέρειν ἢ φορεῖν ἀκάνθια.

Ἀκανθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (φέρων ἢ ἔχων) ἀγκάθια.

Ἀκανθοφυέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φύω ἀκάνθας.

Ἀκανθόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα ἀγκαθωτά.

Ἀκανθόχοιρος (ὁ), ζ. (κοιν.) σκαντζόχοιρος.

Ἀκανθόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι ἀγκαθωτόν. ‖ (μσ. ἢ πθ.) ἀποκτῶ ἀγκάθια.

Ἀκανθυλλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τῆ Ἀκανθὶς.

Ἀκανθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνθης, ὅμοιος μὲ ἄκανθαν, ἢ γεμάτος ἀγκάθια, ἀγκαθωτός. (τρπ.) δύσκολος.

Ἀκανθών, ῶνος (ὁ), = Ἀκανθεών.

Ἀκανίζω [ἄκανος], Μ. ἰσω. Ἔχω καρπὸν ἢ ἄνθος εἰς σχῆμα ἀκανθώδους κεφαλῆς.

Ἀκανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνου.

Ἀκάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκανος.

Ἀκανόνιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίστως. Ὁ μὴ κανονισθεὶς ἢ μὴ κανονιζόμενος, ἀνεπίδεκτος κανονισμοῦ. 2) ὁ πυρὰ (τοὺς ἐκκλησ.) κανόνας.

Ἄκανος (ὁ, ἡ), [ἀκή]. ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ τινῶν φυτῶν καθὼς τῆς ἀγριαγκινάρας. 2) εἶδος τι γαϊδουραγκαθου ἔχοντος τοιαύτην κεφαλήν. 3) ἡ ἀκανθώδης ῥάχη τινῶν ὀψαρίων. 4) (ἐν γέν.) κεντρί, σουβλί, ἀγκάθι.

Ἀκανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄκανον.

Ἀκαπήλευτος (ὁ, ἡ). ἐπίρ.-εύτως. Ὁ μὴ δολωθεὶς (νοθευθεὶς) ὑπὸ καπήλου (μεταπωλητοῦ), ἄδολος, ἀνόθευτος. (τροπ.) ἀληθὴς, εἰλικρινής.

Ἀκάπηλος (ὁ, ἡ), = Ἀκαπήλευτος.

Ἀκάπνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καπνισθείς. ‖. » Μέλι—, « Στρ., τὸ στραγγίζον ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς νὰ διωχθοῦν αἱ μέλισσαι διὰ τοῦ καπνοῦ), ἄκαπνον.

Ἄκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καπνοῦ. » Οἶκος (» Ξύλον)—, « Ἱππκρ., Πλ. » Θυσία—, « Λκ., ἡ μὴ τελουμένη διὰ πυρός, π. χ. ἡ τῶν καρπῶν (ἢ τρπ.) ἡ ποιήματός τινος ἢ ὠδῆς. » Θύειν ἄκαπνα, « Ἀθ., παροιμ. ἐπὶ τῶν ποιητῶν ἢ παρασίτων.

Ἀκάπνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκαπνος.

Ἀκαραδόκητος (ὁ, ἡ), = Απροσδόκητος.

Ἀκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καρδίαν (νοῦν ἢ τόλμην), δειλὸς ἢ ἀνόητος. 2) (ζῶον) χωρὶς καρδίαν (ψύχαν, ἐντεριώνην).

Ἀκαρὲς, ἐπίρ. Ζ. Ἀκαρῆς.

Ἀκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκέφαλος, χωρὶς κάρηνον.

Ἀκαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ τριχῶν) ὁ μὴ κειρόμενος (κουρεύόμενος) διὰ μικρότητα, (ὄθεν μτφρ.) καθ' ὑπερβολὴν μικρὸς (κοντὸς, ὀλίγος). (ἐπὶ χρόνου) σιγμιαῖος. » Τὴν ἀκμὴν ἀκαρὲς ὥρας μαραίνει, « Πλ. ‖. » Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἢ χρόνου, « ἢ, (ἐπίρ.) » Ἀκαρεῖ, Ἀκαρέως, « ἐν τῷ ἅμα εἰς μίαν στιγμὴν, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ κτλ. ‖. » Οὐδ' ἀκαρῆ, « οὔτε τὸ παραμικρὸν, οὔτε ςάλαν (ψίχαλον κτλ.). » Ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ μοι δανείσει, « Δημ. » Τὸν ἀγρὸν οὐδ' ἀκαρῆ θέλεις ὀρᾶν, « Ἀλκίφρ. ‖ » Παρ' ἀκαρῆ (ἐνν. χρόνου), « σχεδὸν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγου ἔλειψεν. » Ὥστε ἔγωγε παρ' ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον, « Αἰσχ. (ὁμοίαν μὲ τὴ) « Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει, « Στεφ. » Ἀκαρὴς παραπύλωλας ἀρτίως, « Μένανδρ.) ‖. (οὐσ.) » Ἀκαρὲς (τὸ), τὸ δακτυλίδι τοῦ μικροῦ δακτύλου. (παρβλ. Ἄτομος).

Ἀκαρι, εως (τὸ). μικρότατόν τι ζωΰφιον (σκωληκάκι) τοῦ τυριοῦ, ἀλτυριοῦ κτλ., πηδοῦλι.

Ἀκαριαῖος, α, ον, (ἢ ἐπίρ.) -αίως. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀλίγος, ἐλάχιστος, σιγμιαῖος.

Ἀκαρίδιος, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀκαριαῖος.

Ἀκαρνὰν, ᾶνος καὶ

Ἀκάρναξ, ακος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., Ζ. Ἄχαρνος.

Ἀκαρπέω-ῶ, Μ. ἠσω. Δὲν καρποφορῶ, εἶμαι ἄκαρπος.

Ἀκαρπία (ἡ). ἔλλειψις καρπῶν ἢ καρποφορίας, ἀφορία.

Ἀκάρπιστος, Π. ἀντὶ

Ἄκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων καρπὸν, (τρπ.) ἄχρηστος, ἀνωφελὴς, μάταιος. ‖. » Χρησμὸς —, « Αἰσχλ., ὁ μὴ ἐκπληρωθείς.

Ἀκάρπως, ἐπίρ. Χωρὶς καρπόν. (τρπ.) εἰς μάτην, ἀνωφελῶς.

Ἀκάρπωτος (ὁ, ἡ), Π. ἄκαρπος.

Ἀκαρτέρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπόφορτος. 2) ἀνυπόμονος.

Ἄκαρτος (ὁ, ἡ). ἀκούρευτος, ἀξύριστος.

Ἀκαρύκευτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καρυκεύματος (ἀρτύματος).

Ἀκαρῶς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. κάρω]. ὁ μὴ ξηρανθείς, χλωρός.

Ἄκασκα (κᾶ), ἐπίρ. Π. [ἴδε Ἀκλ]. ἡσυχα, σιγανὰ, ἀγάλι-ἀγάλια. » Πρεσβύται . . σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες, « Ἀραττ. (ὄθεν

Ἀκασκαῖος, α, ον, Π. ἡσυχος, πρᾶος, ἥμερος. (συνηθ.) φαιδρὸς, λαμπρὸς, ἐμπνέων εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα, (παρβλ. Σιταλόκειος).

Ἄκαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, καίνυμαι]. ἀνίκητος, ἀκαταπόνητος.

Ἀκαστόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἄκαστος, φρήν]. ἀδιάφθορος τὰς φρένας, συνετὸς, φρόνιμος.

Ἀκαταβίαστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανάγκαστος, ἀπαραβίαστος.

Ἀκαταβλήτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταβληθεὶς ἢ μὴ καταβαλλόμενος, ἀνίκητος, ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταγγείωτος (ὁ ἡ). (ἀνατομ.), ὁ χωρὶς ἀγγείων (ἀρτηριῶν).

Ἀκατάγγελτος (ὁ, ἡ). ἀκήρυκτος, ἀπροειδοποίητος, αἰφνίδιος. » Πόλεμος—, « Πλ.

Ἀκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγελαστος, ἀπεριγέλαστος.

Ἀκατάγνωστος (ὁ, ἡ) (ἢ ἐπίρ.) -γνώστως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁ μὴ καταδικασθεὶς ἢ μὴ καταδικάσιμος, ἀκαταδίκαστος, Ἀκατάκριτος.
Ἀκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος.
Ἀκαταδάμαστος (ὁ, ἡ). ἀκαταπόνητος.
Ἀκατάδεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράδεκτος.
Ἀκαταδίκαστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάγνωστος.
Ἀκαταδούλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταδουλωθεὶς ἢ μὴ καταδουλούμενος, ἀταπείνωτος.
Ἀκαταζήτητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ήτως. Ἀσυζήτητος.
Ἀκαταθύμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταθύμιος, ἀπευκταῖος, δυσάρεστος.
Ἀκαταίσχυντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύντως. Ὁ μὴ καταισχύνων ἢ μὴ καταισχυνόμενος, ἀνεπαίσχυντος.
Ἀκαταιτίατος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.
Ἀκατακάλυπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύπτως. Ἀσκέπαστος, ξέσκεπος.
Ἀκατάκαμπτος (ὁ, ἡ). πάντῃ ἄκαμπτος (ἀλύγιστος).
Ἀκατάκαυστος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -αύστως. Ὁ μὴ κατακαεὶς ἢ μὴ κατακαιόμενος, ἄφλεκτος.
Ἀκατάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκκιστος, ἀκομμάτιαστος.
Ἀκατάκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κατακλυσμὸν, ἀκαταπόντιστος.
Ἀκατακόσμητος (ὁ, ἡ). ἄτακτος, ἀδιόρθωτος, ἀσυγύριστος.
Ἀκατάκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = κρίτως. Ἀκαταδίκαστος.
Ἀκάτακτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κατάγνυμι]. ἀτσάκκιστος.
Ἀκαταληκτικὸς, ἡ, όν. (Γρμτ.) στίχος μὴ ἔχων εἰς τὸ τέλος συλλαβὴν περιττεύουσαν ἢ ἐλλείπουσαν, ἀνελλιπὴς περὶ τὸ τέλος, (παρβλ. Καταληκτικός).
Ἀκατάληκτος (ὁ, ἡ). ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος. 2) (Γρμτ.) = Ἀκαταληκτικός.
Ἀκαταλήκτως, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.
Ἀκαταληπτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν καταλαμβάνω, [ἐκ τοῦ
Ἀκατάληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λήπτως. Ἄφθαστος, ἄπιαστος. (μτφορ.) ἀκατανόητος.
Ἀκαταληψία (ἡ). τὸ μὴ ἐννοεῖν (καταλαμβάνειν), ἢ (κατὰ τοὺς Πλατωνικοὺς) τὸ μηδὲν δύνασθαι ἐννοῆσαι.
Ἀκατάλλακτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-λλάκτως, = Ἀδιάλλακτος, ἀφιλίωτος, ἄσπονδος.
Ἀκαταλληλία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ἀκατάλληλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λλήλως, Ἀνάρμοστος, ἀταίρειαστος, ἀσύμφωνος, ἀνεπιτήδειος.
Ἀκαταλληλότης (ἡ), = Ἀκαταλληλία.
Ἀκατάλυτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-λύτως. Ἄφθαρτος, ἀχάλαστος, ἀτελείωτος, ἀδιάλλακτος.
Ἀκαταμάθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μανθανόμενος ἢ μὴ καταλαμβανόμενος, ἀκατανόητος.
Ἀκατάμακτος (ὁ, ἡ), [ἀ, καταμάσσω]. ἀξύμωτος, ἄπλαστος, ἀμάλακτος. 2) ἀσφούγγιστος.
Ἀκαταμάχητος καὶ Ἀκατάμαχος (ὁ, ἡ). ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος.
Ἀκαταμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταμετρηθεὶς ἢ μὴ καταμετρούμενος, ἀμέτρητος.
Ἀκατανάγκαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άστως. Ἀπαραβίαστος.
Ἀκατανόητος (ὁ, ἡ). ἀκατάληπτος.

Ἀκατάνυκτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κατάνυξιν.
Ἀκατάξεστος (ὁ, ἡ). ἀλάξευτος, ἀδούλευτος, ἀπελέκητος. » Κίων—, « Ἐπγρφ.
Ἀκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος (εἰς τὸ πάλαισμα).
Ἀκατάπαυστος (ὁ, ἡ). ἀτελείωτος, ἀδιάκοπος.
Ἀκαταπαύστως, ἐπίρ. Ἀδιακόπως, ἀκατάπαυστα.
Ἀκατάπληκτος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -ήκτως. Ἀτρόμακτος, ἀξύππαστος.
Ἀκαταπληξία (ἡ). τὸ ἀκατάπληκτον.
Ἀκαταπολέμητος (ὁ, ἡ), = Ἀκαταμάχητος.
Ἀκαταπόνητος (ὁ, ἡ). ἀκαταδάμαστος. ἀκαταμάχητος. ἀκούραστος.
Ἀκαταπόντιστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάκλυστος.
Ἀκατάποτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταποθεὶς ἢ μὴ καταπινόμενος.
Ἀκαταπράϋντος (ὁ, ἡ), = Ἀμείλικτος, ἀνήμερος, ἀνεξιλέωτος.
Ἀκαταπτόητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ήτως. Ἀτρόμακτος, ἀξύππαστος.
Ἀκατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταπεσὼν ἢ μὴ καταπίπτων, ἀκαταμάχητος ἢ ἀπτόητος.
Ἀκατάργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταργηθεὶς ἢ μὴ καταργούμενος.
Ἀκατάρτιστος (ὁ, ἡ). ἀνοργάνιστος, ἀδιόρθωτος ϰ.
Ἀκατάρδευτος (ὁ, ἡ). ἀπότιστος.
Ἀκατάσβεστος (ὁ, ἡ). ἄσβυστος. » Τίτανος—, « Ἀλέξ. Τραλ.
Ἀκατάσειστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σείστως. Ἀκλόνητος.
Ἀκατασήμαντος (ὁ, ἡ). ἀσημάδευτος, ἀδούλωτος· ἀνυπόγραφος.
Ἀκατάσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀκατασκόπευτος, ἀπαρατήρητος· ἀνεξέταστος. 2) ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος.
Ἀκατασκέπτως ἐπίρ. Ἀνεξετάστως, ἀσυλλόγιστα.
Ἀκατασκεύαστος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-άστως, ᾗ
Ἀκατάσκευος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-εύως. Ὁ χωρὶς οἰκιακὰ σκεύη (ἔπιπλα)· ἀσυγύριστος, ἀπεριποίητος, ἀδιόρθωτος, ἄφθειαστος· ἀκατέργαστος, ἀδούλευτος· ἀκαλλώπιστος, ἁπλοῦς, φυσικὸς, ἀνεπιτήδευτος.
Ἀκατασκήνωτος (ὁ, ἡ). ὅπου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κατασκηνώσῃ τις, ἀκατοίκητος.
Ἀκατάσκιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἴσκιον, ἀσκίαστος.
Ἀκατασκόπητος (ὁ, ἡ), = Ἀθέατος, Ἀκατάσκεπτος.
Ἀκατάσκοπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σκόπως. = Ἀκατάσκεπτος.
Ἀκατάσκωπτος (ὁ, ἡ). ἀπερ γέλαστος.
Ἀκατασόφιστος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σοφισμάτων ἀκαταμάχητος.
Ἀκαταστασία (ἡ). σύγχυσις, ἀταξία, ἀνησυχία, ἀστασία.
Ἀκαταστατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-
Ἀκατάστατος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -στάτως. Ἄστατος, ἀβέβαιος, ἀνήσυχος, ἄτακτος. » Οὖρα ἀκατάστατα, « Ἱππκρ., θολά, ἀκατακάθιστα.
Ἀκαταστόρεστος (ὁ, ἡ). ἀκατακάθιστος, ἀκατεύναστος.
Ἀκατάστρεπτος ᾗ
Ἀκατάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων καταστροφὴν (τέλος, χαλασμὸν, [ἐπὶ δράμ τος] λύσιν), ἀτελείωτος. 2) (ἐπὶ ὕφ λόγ.) ἄκομψος, ἄχαρις, χωρὶς γλαφυρότητα.
Ἀκατάσχετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σχέτως. Ἀκάθεκτος, ἀκράτητος, ἀσταμάτιστος, ἀνυπόφερτος. » Δίψος—, « Ἀλ. Ἀφρ.
Ἀκατάτακτος (ὁ, ἡ). ἀπροσδιόριστος.
Ἀκατάτρητος (ὁ, ἡ). ἀτρύπητος πέρα-πέρα
Ἀκατάτριπτος (ὁ, ἡ). ἄλυωτος, ἀχάλαστος, ἀσύντριπτος.
Ἀκατάφλεκτος (ὁ, ἡ). ἄκαυστος, ἀπυρπόλητος.
Ἀκατάφρακτος (ὁ, ἡ). ἀνοχύρωτος, ἄοπλος.
Ἀκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφρονούμενος ἢ μὴ περιφρονητέος.
Ἀκατάχρηστος (ὁ, ἡ). ὄχι πολλὰ εὔχρηστος.
Ἀκαταχώριστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιαφόρητος.
Ἀκατάψαυστος (ὁ, ἡ). ἀνέγγικτος, μὴ χροήθης, ἀνήμερος.
Ἀκατάψεκτος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.
Ἀκατάψευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψευδὴς (ἐπίπλαστος).
Ἀκατέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος, ἄφθειαστος.
Ἀκατεύναστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατευναζόμενος, ἀκαθησύχαστος· ἀνεξιλέωτος.
Ἀκάτη ᾗ Δ. Ἀκάτα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκάτη
Ἀκατηγόρητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. μεμπτος, ἀνέγκλητος, ἀνεπίληπτος
Ἀκατήχητος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ μὴ κατηχηθεὶς (μὴ διδαχθεὶς τὰς ἀρχὰς τῆς πίστεως).
Ἀκάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄκατος, πλοιάριον. 2) = τῷ
Ἀκάτιος (ὁ). (ἐνν. ἱστὸς) τὸ μεγάλον κατάρτι ἢ πανί.
Ἀκατὶς, ίδος (ἡ), = (ᾗ πολὺ πιθανώτερος πρωτότ. τοῦ) Ἀγαθὶς (2).
Ἀκατοίκητος (ὁ, ἡ), = Ἀοίκητος.
Ἀκατονόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ὄνομα. » Τὸ θεῖον κατονόμαστον, « Θλγ. 2) ἀνώνυμος (συνκδχ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος.
Ἀκατόπτευτος ᾗ Ἀκάτοπτος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος, ἀκατασκόπευτος.
Ἄκατος (ἡ ᾗ σπντ. ὁ), [ἄγω]. εἶδ. πλ. (βάρκας μὲ πολλὰ κωπιὰ), ὅμοιον μὲ Ἰταλ. Σκαμπαβίαν. 2) (διὰ τὸ ὁ σχημον), εἶδος ποτηρίου. 3) τὸ λον πανὶ τοῦ καραβιοῦ, ἢ μαίστρα.
Ἀκατούλωτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) ἥτις ἐκλεισε.
Ἀκάττυτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὑπόδημα) χωρ. κάττυμα (πατοῦναν, τακοῦνι).
Ἄκαυλος (ὁ, ἡ). χωρὶς καυλὸν (τσανί, ὁ ράν).
Ἄκαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ.-αύστ Ὁ μὴ καυθεὶς ἢ μὴ καιόμενος.
Ἀκαυτη(στη)ρίαστος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καυστηριασμένος (σημαδευμένος μ μένον σίδηρον).
Ἀκαυχησία (ἡ). τὸ μὴ καυχᾶσθαι, μετριφροσύνη.
Ἀκαχαί(χέ,χεί)ατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἠχήντο, (γ'. πλθ. τρσ. τοῦ ὑπερσ.
Ἀκαχεῖν, ἀέρ. δ'. τῆς ἀπαρ. ᾗ
Ἀκάχημαι, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀχνυμαι
Ἀκαχήσω (μελλ. τοῦ [ἀχρ.] Ἀκαχ Ἀκαχώ), Ζ. Ἀχνυμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κχίζω [ἄχνυμαι], Μ. ίσω, Π. λυπῶ, πικραίνω, χολοσκάνω.
Ἀκαχμένος (μτχ. τοῦ Ἀχνυμαι), η, ον, Π. (ἐξηγ. συνήθ.) κοπτερός, ἀκονισμένος, (ἰσ. πιθανώτ.) βαρύς, βαρύνων, (ἴδε τὸ βῆμα).
Ἀκάχων (μτχ. τοῦ Ἀχνυμαι), ουσα, ον, Π. λυπημένος, πικραμένος.
Ἀκέανός (ὁ), εἶδος φακοειδοῦς ἐξ ἀτεράμνου σαπρίου, [συγγ. τῷ-
Ἀκέαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κεάζω], = Ἄκλαστος· ἀδιαίρετος· ἀχώριστος.
Ἀκείομαι, Π. ἀντὶ Ἀκέομαι.
Ἀκειρεκόμης, ου (ὁ), Π. = Ἀκερσεκόμης.
Ἀκειρόκομος (ὁ, ἡ), Π. ἀκούρευτος τὴν κόμην (καὶ μτν.) τὰ φύλλα, ἀειθαλής. « Οὗ τὸ φύλλον οὐκ ἀποῤῥυήσεται, « κατὰ τὸν ψαλμ.
Ἀκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων ὁδὸν (κέλευθον)· ἀδιέξοδος, ἀδιόδευτος.
Ἀκέλευστος (ὁ, ἡ), ἐξ ἐπίῤ. -εύστως. Ἀπρόστακτος, ἀπαράγγελτος, αὐθόρμητος, αὐτεπάγγελτος.
Ἀκέλυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κέλυφος (φλοιόν, ἐτσώφλοιον).
Ἀκενοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ἀκένόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κενοδοξίας.
Ἀκενόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγινόμενος (σπουδάζων) εἰς μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα.
Ἀκέντητος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ μὴ κεντηθεὶς (διὰ τοῦ μύωπος) ἢ μὴ ἔχων ἀνάγκην κεντήσεως (παρακινήσεως).
Ἀκέντρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κέντρον (ἐξ μετωρ.) χωρὶς δύναμιν (τόνον, ἐνέργειαν).
Ἀκένωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κενούμενος (ἀδειαζόμενος) ποτε, ἀνεξάντλητος.
Ἀκέο, Π. ἀντὶ Ἀκοῦ, προστ. τοῦ
Ἀκέομαι-οῦμαι [ἄκος], Μ. έσομαι καὶ ήσομαι (ἀόρ. Ἠκεσάμην, πρκ. Ἤκεσμαι Ἀκήκεσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠκέσθην). ἰατρεύω, βοηθῶ, (τρπ.) διορθόνω· ἐπισκευάζω, (Τουρκ.) μεραμετίζω, μπαλόνω. Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων, « κ. (καὶ πθ. σπν.) » Καρδίη οὔποτε ἀκέεται, « Ἀρετ.
Ἀκέντως [ἀκέων], ἐπίῤ. Π. ἡσύχως, μὲ σιγήν.
Ἀκεραίος (ὁ, ἡ), [ἀ, κεράννυμι ἢ κεραίζω], ...τος, ἄδολος, καθαρός· εἰλικρινής, ...ῦς κλ. » Καὶ ἀκέραιοι, ὡς αἱ περιστεραί, « Εὐαγγ., (πρβλ. Ἄρτιος). 2) ἔγγιστος, ἀπείραστος· ἀκέρδος, ὁλάκληρος, σωστός, (παρβλ. Ἀκήρατος).
Ἀκεραιότης (ἡ). καθαρότης, γνησιότης, εἰλικρίνεια, ἁπλότης. 2) ὁλοκληρία.
Ἀκεραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀκέραιον. 2) (εὔχρ. τὸ μπ.) εἶμαι ἀκέραιος. « Τὴν ὑγίαν τῶν ὀφθαλμῶν οὐκ ἀκεραιούσι, « Εὐρ., (περιφρ. ἀντὶ) Μονόφθαλμος.
Ἀκεραίως, ἐπίῤ. Ἀδόλως, καθαρῶς· εἰλικρινῶς. 2) σωστά, καθ' ὁλοκληρίαν.
Ἀκέρατος (ὁ, ἡ), = Ἄκρατος.
Ἀκερατός (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κέρατα.
Ἀκερδίνος, Π. ἀντὶ-
Ἀκερδίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτυπηθεὶς ἢ κτυπούμενος ἀπὸ κεραυνόν.
Ἀκερδεία (ἡ). ἔλλειψις κέρδους, ζημία, ... τοῦ

Ἀκερδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων κέρδος, ἀνωφελής.
Ἀκερδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς κέρδος, ἀνωφελῶς.
Ἀκέρκιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δουλευθεὶς διὰ τῆς ὑφαντικῆς κερκίδος (σαγίττας).
Ἄκερκος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς οὐρᾶς (κέρκου).
Ἄκερος (ὁ, ἡ), = Ἀκέρατος.
Ἀκερσεκόμης, ου (ὁ). ὁ μὴ κουρεύσας τὴν κόμην (τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς) του, (ἐπμ.) πάντοτε νέος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τοῦ Βάκχου).
Ἀκερχνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πάσχων ἢ μὴ προξενῶν κέρχνον (βραχνάδαν). » Φάρμακον ἀρτηρίῃ ἄκερχνον, « Ἀρετ.
Ἀκερως, ω καὶ Ἀκέρωτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων κέρατα.
Ἀκεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀκέομαι, βροτός]. ὁ ἰατρεύων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ).
Ἀκέσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς θεραπείας, ἰάσιμος. 2) χρήσιμος εἰς τὸ θεραπεύειν, ἰαματικός.
Ἀκεσίνοσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων (ἀκεόμενος) τὰς νόσους.
Ἀκέσιος (ὁ). ἰαματικός, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Ἀκεσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων (ἀκεόμενος) τοὺς πόνους.
Ἄκεσις [ἄκος], εως (ἡ). ἴασις, ἰάτρευμα, θεραπεία· διόρθωσις, ἐπισκευή.
Ἄκεσμα (τὸ). ἰατρικὸν, τρόπος (μέσον) διορθώσεως. 2) = Ἄκεσις.
Ἀκέσμιος, α ἢ ος, ον, Π. = Ἀκέσιμος καὶ Ἀκέσιος.
Ἀκεσμὸς (ὁ), = Ἄκεσις.
Ἀκέσσιμος, Ἀκεσσίπονος κτλ., Π. ἀντὶ Ἀκέσιμος κτλ.
Ἀκεστὴρ (ὁ), Π. = Ἀκέστωρ. ||. » Χαλινὸς —, « Σοφ., ὁ ἡμερῶν τὸν ἵππον, ἢ σώζων τὸν ἐπιβάτην.
Ἀκεστήριος (ὁ, ἡ), = Ἀκεστικός.
Ἀκεστὴς, οῦ (ὁ), (ἐν γέν.) διορθωτής. » Ἀκ. ἱματίων ῥαγέντων, « Ξεν., ὁ μπαλλωτής. » Νόσων —, « Λυκ., = Ἀκέςωρ, ἰατρός.
Ἀκεςικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διορθόνειν (μπαλλόνειν, ἰατρεύειν κτλ.), (ὅθεν) » Ἀκεστικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ῥαπτικὴ ἢ μπαλλωματική.
Ἀκεςίς, ίδος (ἡ). εἶδ. σιδηρᾶς μεταλλουργικῆς καμίνου.
Ἀκεστορία (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ ἀκέστορος, ἰατρική.
Ἀκεστορίδης, ου (ὁ), = Ἀκέστωρ, ἰατρός.
Ἀκεστορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκεστορίαν, ἰατρικός.
Ἀκεστορὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀκέστωρ, ἡ ἰατρεύουσα (διορθόνουσα, κτλ.). ||. (οὐσ.) ἰάτραινα, μαμμή.
Ἀκεστὸς [ἀκέω], ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς θεραπείας (διορθώσεως), ἰάσιμος.
Ἀκέςρα (ἡ), [ἀκέομαι]. βελόνα διὰ μπάλλωμα. (κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) σακκοράφα.
Ἀκέστρια καὶ Ἀκεστρὶς, ίδος (ἡ), = Ἀκεςορίς. 2) ῥάπτρια, ῥαφτίσσα.
Ἀκεστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄκεσις.
Ἀκέστωρ [ἀκέομαι], ορος (ὁ), ἰατρός. διορθωτής.
Ἀκεσωρία (ἡ), Π. ἰατρεία. θεραπεία. δύναμις ἰαματική, [ἐκ τοῦ
Ἀκεσφόρος (ὁ, ἡ), [ἄκεσις, φέρω]. ὁ προξενῶν θεραπείαν (διόρθωσιν), ἰαματικός.

Ἀκεσώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρεύων τοὺς πόνους (ἄκεσις ὀδύνης).
Ἀκεύμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκούμενος, μτχ. τοῦ Ἀκέομαι.
Ἀκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κεφαλὴν (ἐξ τρπ.) ἀρχηγόν. (βιβλίον) χωρὶς ἀρχὴν ἢ προοίμιον· (στίχος ἑξάμετρος) ἀρχόμενος ἀπὸ βραχείας συλλαβῆς· (Νμ.) ὁ καταδικασθεὶς εἰς κεφαλικὴν ποινὴν ἢ ἀτίμωσιν ἐξ δραπετεύσας ἢ ἐπικηρυχθείς· (μῦθος) χωρὶς συμπέρασμα, χωρὶς ἐπιμύθιον, ἀτελής.
Ἀκεφάλως, ἐπίῤ. Χωρὶς κεφαλὴν (ἀρχὴν, προοίμιον).
Ἀκέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἅπαξ μόνον παρ' Ἱπποκρτ.) ἀντὶ Ἀκέομαι.
Ἀκέω [ἀκή], ῥ. ἄχρ. (τοῦ ὀπ. δὲν εὑρίσκεται εἰμὴ μόνον τὸ εὐκτ. Ἀκέοις, καὶ ἡ μτχ. Ἀκέων, ουσα), Π. σιωπῶ.
Ἀκέων, ουσα, ον, Π. σιωπηλός.
Ἀκέων, ἐπίῤ. Π. ἡσύχως, μὲ σιωπήν.
Ἀκὴ (ἡ), Π. [ἀ, χαίνω; ἢ ἄγη], ἡσυχία, σιωπή, (εὔχρ. Π. εἶνε μόνον ἡ δοτ.) Ἀκῇ (ἐξ ἡ αἰτ.) Ἀκὴν, (ἐκλαμβανόμεναι ὡς) ἐπιῤῥήμ. (παρβλ. Ἦκα).
Ἀκὴ (ἡ), Π. ἡ ἀκμὴ (ὁ ἀθέρας, ἡ κόψη) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ. » Τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος, « Ἡσύχ., (ὅθεν τὸ Λτν.) acies. (ἡ λέξ. εἶνε σπν., παράγει ὅμως πλῆθος ἄλλων λέξ. εὐχρήστων).
Ἀκῇ ἢ Ἀκῇ, ἐπίῤ. Π. ἐν σιωπῇ, σιωπηλῶς, μὲ ἡσυχίαν.
Ἀκὴ (ἡ), εἰς τὸν Ἱππκρ. ἀντὶ Ἄκεσις, θεραπεία, (ἄλλ. διορθ. πλθ. Ἀκη, ἐκ τοῦ Ἄκος).
Ἀκήδεια (ἡ), = Ἀκηδία.
Ἀκηδεμόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κηδεμονίας, ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος.
Ἀκήδεστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκηδεμόνητος καὶ 3) = Ἀκήδευτος.
Ἀκηδέστως, ἐπίῤ. Χωρὶς φροντίδος, μὲ ἀδιαφορίαν (περιφρόνησιν), ἀσυστόλως.
Ἀκήδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν κηδείας, ἄταφος.
Ἀκηδέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ έσω, Π. ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν φροντίζω, [ἐκ τοῦ
Ἀκηδὴς [ἀ, κῆδος], έος (ὁ, ἡ). ἀμελὴς, ἀμέριμνος, ἀξέννοιαστος, ἄλυπος, (ἐπμ.) Π. ἡδὺς, εὐάρεστος. » Πικρὴ μέν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάροισιν ἀκηδὴς, « Μυθ. 2) παρημελημένος, ἀνεπιμέλητος, ἀπεριποίητος. » Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, « Ὀδ. Ζ. 3) = Ἀκήδευτος. » Οὐχ ὑπέμειναν τοὺς ἑαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς παριδεῖν, « Αἰλ.
Ἀκηδία (ἡ). ἀμέλεια, ῥᾳθυμία. 2) ἀμεριμνία, ἀδιαφορία. 3) πλῆξις, μελαγχολία. » Ἐνύσταξεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ ἀκηδίας, « Ψαλμ.
Ἀκηδιασμὸς (ὁ), = Ἀκηδία, πλῆξις, ἀμέλεια.
Ἀκηδιαστὴς, οῦ (ὁ). ῥᾴθυμος, ἀψίκορος κλ. » Ὁ ἀκηδ. μισεῖ μὲν τὰ παρόντα, ἐπιθυμεῖ δὲ τῶν μὴ παρόντων, « Δαμασκ.
Ἀκηδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀκηδίαν, ἀδημονῶ, πλήκτω. » Πολλοὶ εὐχόμενοι ἀκηδιῶσι, « Χρσ.
Ἀκηδῶς, ἐπίῤ. Ἀμελῶς, μὲ ἀδιαφορίαν.
Ἀκήκοα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀκούω.
Ἀκήλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θελγόμενος (κη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λούμενος), ἀνεξιλέωτος, ἀπάνθρωπος. »Σειρῆνας ἀκηλήτους,« Πλάτ.

Ἀκηλίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κηλίδα, καθαρὸς, (μτφορ.) ἀνεπίληπτος.

Ἄκημα (τὸ), Π. = Ἄκεσμα.

Ἀκὴν [ἴδε Ἀκὴ], ἐπίῤ. Π. σιωπηλῶς, μὲ ἡσυχίαν.

Ἀκήπευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλλιεργούμενος ἐν κήπῳ, ἄγριος.

Ἄκηπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κῆπον. 2) = »Κῆπος—,« φρσ. Π., ὁ μὴ ἄξιος νὰ ὀνομάζεται κῆπος.

Ἀκηρασία (ἡ), Π. = Ἀκεραιότης (χαρακτῆρος), ἀκακία.

Ἀκηράσιος, Π. ἀντὶ

Ἀκήρατος (ὁ, ἡ), [ἀ, κεραννύω ἢ κεραίζω], ἄμικτος, ἄδολος, γνήσιος, καθαρός. διαυγής. »Ὄμβρος—,« Σοφ. »Σμύρνα—,« Ἡρ. »Χρυσὸς—,« αὐτ. 2) = Ἀκέραιος, ἀβλαβὴς, ἀνελλιπής. ἀμόλυντος, ἄφθαρτος. »Παρθένος (»Φιλία, »Λειμών),« Πλ. Ξεν., Εὐρ. (ᾗ μὲ γεν.) »Κακῶν (»Ὠδίνων)—,« Εὐρ., Ἀπλλν. »Ἀκήρατοι γάμων καὶ ἀγνοί,« Πλάτ. (καὶ δοτ.) »Οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος,« Εὐρ. (συγχ. τῷ Ἀγήρατος).

Ἀκήριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κήρ] = Ἀκήρατος, Ἀκέραιος, ἀβλαβὴς, ἀθάνατος, ἄφθαρτος.

Ἀκήριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κῆρ]. ὁ χωρὶς ψυχῆς, νεκρὸς, ἄψυχος. (»Ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,« Ἀπλλν.). ὁ χωρὶς καρδίας, δειλὸς, ἄτολμος, ἄνανδρος. »Δέον ἀκήριον,« Ὅμ.

Ἄκηρος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ κατασκευαζόμενος χωρὶς κηρόν.

Ἀκηρότατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκηρατώτατος, ὑπερθ. τοῦ Ἀκήρατος.

Ἀκηρυκτεῖ (κτὶ), ἐπίῤ. Χωρὶς κήρυκος ἢ κηρυκείου, ἢ χωρὶς προκήρυξιν (προειδοποίησιν), [ἐκ τοῦ

Ἀκήρυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κηρύσσω]. (κυρ. πόλεμος) χωρὶς προλαβούσης διὰ κήρυκος εἰδοποιήσεως, αἰφνίδιος, κρυφός. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος κήρυκα (προτείνοντα περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης), ἄσπονδος, ἀδιάλλακτος. 3) ὁ μὴ διαλαληθεὶς ὑπὸ τοῦ κήρυκος, (ἐπμ.) ἀσήμαντος, ἢ 4) (σπν.) ἄγνωστος (ποῦ εὑρίσκεται).

Ἀκηρύκτως, ἐπίῤ = Ἀκηρυκτεί.

Ἀκήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος μὲ κηρόν.

Ἀκηχέατο, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἀκηχέδαται, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκηχεδὼν [ἀκάχω], όνος (ἡ), Π, θλίψις, πόνος ψυχῆς, βάσανον, μέριμνα.

Ἀκήχε(χη)μαι, πρκ. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκιβδήλευτος καὶ

Ἀκίβδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήλως. Ὁ μὴ κίβδηλος (μὴ κιβδηλευθεὶς), ἄδολος, ἀνόθευτος, εἰλικρινὴς, γνήσιος.

Ἀκιδνὸς [ἀ, κινέω], ὴ, ὸν, Π. ἀσθενὴς, ἀδύνατος, τιποτένιος, πρόστυχος. (παρβλ. Κιδνός).

Ἀκιδώδης, έος (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἀκιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀκίδας, ἀγκιδωτὸς, σκυθρωπός.

Ἀκίζω [ἀκὶς], Μ. ίσω. Κάμνω τι σκυθρόν.

Ἀκίθαρις (ὁ, ἡ), Π. ἄμοιρος κιθάρας (κιθαρῳδίας), σκυθρωπός.

Ἀκικυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κίκυς]. ἀδρανὴς, ἀδύνατος. (ὁ Ἀριστοτ. [ποιητ.] τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Ἀειδής.

Ἀκινάκης, ου καὶ Ἰων. εος (ὁ). μάχαιρα Περσ., (Τουρκ.) χαντζάρι ἢ γιαταγάνι.

Ἀκινδυνὶ, ἐπίῤ. = Ἀκινδύνως.

Ἀκίνδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑποκείμενος εἰς, ἢ μὴ ἐπιφέρων) κίνδυνον, ἀσφαλής. »Ἐν ἀκινδύνῳ,« Ξεν., ἐκτὸς κινδύνου.

Ἀκινδυνότης (ἡ). ἔλλειψις κινδύνου.

Ἀκινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀκίνδυνος.

Ἀκινδύνως, ἐπίῤ. Χωρὶς κίνδυνον, ἀσφαλῶς.

Ἀκινήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀκίνητος.

Ἀκινησία (ἡ). τὸ μὴ κινεῖσθαι.

Ἀκινητεὶ(τὶ), ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ κινῆταί τις.

Ἀκινητέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀκινητίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (Στέκω) ἀκίνητος, δὲν κινοῦμαι.

Ἀκινητίνδα, ἐπίῤ. (ὀνοματ.) »Παίζειν—,« Πλδ., εἶδ. παιδιᾶς, καθ' ἣν ὁ μὲν προσπαθεῖ νὰ μετακινήσῃ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ἀγωνίζεται νὰ μένῃ ἀκίνητος.

Ἀκίνητος, ος καὶ (Π.) η, ον, (καὶ ἐπίῤ.) -ήτως. Ὁ μὴ κινηθεὶς ἢ μὴ κινούμενος· (ἐπμ.) στερεὸς, ἀκλόνητος· (συνκδχ.) σωστὸς, ἀκέραιος· (τρπ.) σταθερὸς, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος· ἀναίσθητος· βαρυκέφαλος. »Ὁ ἄθεος ἀκίνητος πρὸς τὸ θεῖον,« Πλ. 2) ὅστις δὲν πρέπει ἢ δὲν συμφέρει νὰ μετακινηθῇ (νὰ ἔβγῃ εἰς φῶς, νὰ κοινολογηθῇ). »Ἐπ' ἀκινήτοισι μὴ καθίζειν,« Ἡσ., δηλ. τάφοις. »Ἀκίνητα ἔπη,« Σοφ., τὰ ἀπόῤῥητα. »Ἀκίνητον χωρίον,« Ξεν., τὸ ἄσκαπτον.

Ἄκινος (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ, θυμαριοῦ ἢ τοῦ βασιλικοῦ). (Ατν.) ocimastrum, (πρβλ. Ἐπίπετρον).

Ἄκιος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), Π. [ἀ, κὶς]. ὁ μὴ ἔχων (μὴ κάμνων) σκωλήκια, ἀθριπήδεστος.

Ἀκιρὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκίδνος.

Ἀκιρῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀδράνειαν, μὲ συστολὴν, ἥσυχα.

Ἀκὶς [ἀκὴ], ίδος (ἡ). ἀγκίδα, κάθε τι ἀγκαθωτὸν ἢ σουβλερὸν, (ὀθ. μτφορ.) »Πόθων ἀκίδες,« τὸ κέντημα (ὁ οἶστρος) τῆς ἐπιθυμίας. »Τῆς κύστιος ἀκίδες,« Ἀρετ., τὰ ἀγκυλώματα (οἱ πόνοι, τὰ κοψίματα) τῆς φούσκας.

Ἀκίχητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κιχάνω], Ἀνέφικτος, ἄφθαστος· ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος ||. (τὸ οὐδ.) »Ἀκίχητα,« ἐπίῤ. Εἰς μάτην.

Ἀκίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων στύλους (κίονας).

Ἀκκίζομαι [ἴδε Ἀκκὼ], Μ. ίσομαι, (τὸ ἐνεργ. εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Αἰλ.). Κάμνω τσακκίσματα, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν θέλω ἐν ᾧ θέλω, (παρβλ. Θρύπτομαι).

Ἄκκισμα (τὸ) καὶ

Ἀκκισμὸς (ὁ). προσποίησις, ἄρνησις πλαστὴ, (κοιν.) τσακκίσματα, κερατσιτσιαίς.

Ἀκκιστικὸς, ὴ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ ἀκκίζεσθαι.

Ἀκκώ, οῦς (ἡ). γυνή τις ἀγόητος καὶ γελοία, (κοιν.) κεράτσα ἢ κερατσίτσα.

Ἀκλαγγὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς κρότον (κλαγγήν).

Ἀκλάδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλαδευθεὶς.

Ἀκλάδ, άδος (ἡ) = Ἀκλάδευτος.

Ἄκλαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, κλάω]. ἀτσάκκ ἀκαμπὴς. ἀκλάδευτος.

Ἀκλαυστὶ(στεὶ), ἐπίῤ. = Ἀδακρυτί.

Ἄκλαυστος (τος), ου (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ κλαίων ἢ μὴ κλαύσας (»Ἀμφὶ δὲ τύμβῳ σεῖο καὶ ἄκλαυτοι γλαῦκες ἔθεντο γόον,« Ἐπιγρ.). (πθ.) ὁ μὴ κλαυσθεὶς (μυρολογηθεὶς), ἀθρήνητος. ἀδάκρυτος. »Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι,« Σόλ.

Ἀκλαυτὶ, = Ἀκλαυστί.

Ἀκλεὴς, έος (ὁ, ἡ). (ἡ αἰτ. Ἀκλεᾶ ᾗ Ἰω. Ἀκλεῆ ᾗ Π. Ἀκλέα. πλθ. ἡ ὀν. Ἀκλέε Π. ἀντὶ Ἀκλεεῖς). ὁ χωρὶς κλέος (φήμης, δόξης), ἄδοξος, ἀσήμαντος. ||. (τὸ οὐδ.) »Ἀκλεὲς, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀκλεῶς.

Ἀκλεία (ἡ), Π. ἔλλειψις κλέους (δόξης, φήμης), ἀσημαντότης.

Ἀκλειὴς, Π. ἀντὶ Ἀκλεής.

Ἀκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλεισμένος ἢ μὴ κλειόμενος, ἀνοικτός.

Ἀκλειῶς, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀκλεῶς.

Ἀκλεπτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ κλέπτων (καὶ μτφορ.) ἀπατῶν, εἰλικρινής. (πθ.) ὁ μὴ κλαπεὶς ἢ μὴ κλεπτόμενος.

Ἀκλεῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς κλέος, ἀδόξως.

Ἀκλήϊστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀκλειῶς ἢ 2) = Ἄκλητος, ἀνώνυμος. »Πῶς καλέσω, τὸν μόνον ἀκλήϊστον;« Γρ.

Ἀκλήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ προχόμενος ἀπὸ) κλῆμα ἀμπέλου.

Ἀκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω κλῆρον, ρίδιον, κτῆμα, ἢ κληρονομίαν), (ἐπ εἶμαι πτωχὸς ἢ ἄτυχος, δυστυχῶ.

Ἀκλήρημα (τὸ). δυστύχημα, ἀτυχία, σφορά.

Ἀκληρία (ἡ). δυστυχία, πτωχεία· ἀτυ, ἀθλιότης.

Ἀκληρονόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κληρονομ ἀπόκληρος. 2) ὁ μὴ ἔχων κληρονομ ἄκληρος.

Ἄκληρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλῆρον (ρονομίαν ἢ μερίδιον ἢ κτῆμα), (ἐπ πτωχὸς ἢ ἄτυχος. »Ἀνὴρ—,« Ὅμ. ὁ μὴ μοιρασθεὶς διὰ κλήρου (λαχν ἀμοίραστος· (ἐπμ.) χωρὶς οἰκοκύριον ρὶς αὐθέντην. »Γῆ—,« Εὐρ. 3) ο λαβὼν κλῆρον ἢ ὡς κλῆρον. (μὲ γεν μοιρος. »Τῶν πατρῴων—,« Πλδ.

Ἀκληρούχητος (ὁ, ἡ), = Ἀκλήρωτος

Ἀκληρωτεὶ(τὶ), ἐπίῤ. Χωρὶς λαχνόν ρον), [ἐκ τοῦ

Ἀκλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μοιρασθεὶς δυνάμενος νὰ μοιρασθῇ διὰ λαχνοῦ ρου). 2) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαβὼ ρον (μερίδιον ἢ κληρονομίαν).

Ἀκλῃστος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀκλ

Ἀκλητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς κάλεσμα (π λεσμα), [ἐκ τοῦ

Ἄκλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ήτως. Ἀ ςυς, ἀπροσκάλεστος. 2) ἀνώνυμος.

Ἀκλινὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος, στε ἀτάραχος· ἄτρεπτος· ἄκαμπτος· ἀ δοτος. »Πρὸς τὸ διαμένειν ἀκλινῆ οἶνον ἐπικιρνᾶναι θαλαττίῳ ὕδατι,« ρακλ.

Ἀκλινῶς, ἐπίῤ. Στερεῶς· ἀνενδότως ταράχως.

Ἀκλιτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ. ίτως. = Ἀκλ 2) (Γρμτ.) ὁ μὴ κλιτὸς, κλίσεως ἀ πίδεκτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

...όνητος καὶ Ἄκλονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. ...ως. Ὁ μὴ κλονηθεὶς ἢ μὴ κλονούμενος, ἀδιάσειστος, στερεός· ἀτάραχος, ὁμαλός. » Σφυγμός—, « Γαλ.

Ἄκλοπος (ὁ, ἡ), = Ἄκλεπτος. » Ἄγκιστρον ἄκλοπον, « Ὀππ., τὸ γυμνὸν, χωρὶς δολώματος.

Ἀκλυδώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων· ὁ μὴ δοκιμάσας κλύδωνα (φουρτοῦναν).

...κλυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτυπούμενος ἀπὸ (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς) κλύδωνα (φουρτοῦναν), γαληνιαῖος, ἀτάραχος.

Ἄκλων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλῶνας (κλωνάρια).

...κλωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλωσθεὶς ἢ μὴ κλωθόμενος.

...κμὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀκμή.

...κμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας (δυνάμεως, δόξης) μου· εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου, δηλ. ὥριμος (μεστωμένος), εἰς τὴν καλλητέραν κατάστασιν, εἰς κρίσιμον περίστασιν. » Ἀκμάζοντος τοῦ σίτου (καὶ μτφορ.) τοῦ πολέμου· » Ἀκμαζούσης ἡμέρας (νυκτὸς, ἡλικίας). » Ἀκμάζει τὰ πράγματα, ἐπιμελείας δεόμενα, « Ξεν. (ᾗ ἀπρσ.) » Ἀκμάζει βρεμῶν ἔχεσθαι, « Αἰσχλ., τῶρα εἶνε καιρὸς (ἀνάγκη) νὰ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ ἀγάλματα.

...μαῖος, α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ...μὴν (εἰς τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας (δυνάμεως, δόξης) του· ὁ φθάσας εἰς τὴν μεγαλητέραν αὔξησιν (εἰς τὸν καιρόν του), ...μος, μεστωμένος· ὁ εὑρισκόμενος ἢ ...νόμενος ἐν καιρῷ (εἰς ἁρμοδιωτάτην ...ρίσιμον περίστασιν). » Ἀκμαῖος μόλοι, « ...ρ., ἐν καιρῷ θέλει ἔλθει. » Παρθένος ...αία, « Ακ., φθασμένη, διὰ ὑπανδρείαν. ...ῦ χειμῶνος τὸ ἀκμαιότατον, « αὐτ., ...αρβιὰ τοῦ χειμ. » Αἱ τῶν ὑποθέσεων ...μαιότεραι, « Φλςρ., αἱ οὐσιωδέστεραι. ...κμαῖος τὴν ὀργὴν, « Ακ., ὀξύθυμος, ...ὸς τὸν βρασμὸν ἀκόμη τοῦ θυμοῦ του. ...αίως, ἐπίρ. Μὲ ἀκμήν.

...ὰν, Δ. ἀντὶ Ἀκμήν.

...μαστής, οῦ (ὁ). ἀκμαῖος, (νέος) εἰς τὴν ...μὴν τῆς ἡλικίας του.

...στικός, ή, όν, (ᾗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ φύ... ἀκμαῖος.

...(ἡ), [ἀκή, αἰχμή]. (κυρ.) τὸ κοπτε...ρος (ὁ ἀθέρας) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ. ...ξηροῦ ἀκμῆς, « παροιμ., εἰς τὴν ...ωτέραν στιγμὴν, (παρβλ. Ῥοπή). ...ἡ ὀνύχων, « Πλ., κοπτερὰ (σεβλε...χια. 2) (μτφορ.) ἡ ὀξύτης, τὸ ...τὸ κάλλιστον (ἠθικ. καὶ φυσικ.), ...ρον, ἡ ἁρμοδιωτέρα (κρισιμωτέρα) ...χὴ κάθε πράγματος. » Οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν ...ὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή, « Σοφ. » Ἀκ...ομμάτων, « Αἰλ., ἡ ὀξυδέρκεια. » Ἀκ... ἡλικίας (χρόνου, βίου, νόσου, σίτου, ...ῶνος, ἔργων, δέους, « κτλ.). » Οἱ ἐν ἀκ...ῇ « Σδ., οἱ νέοι. » Κατ' ἀκμὴν χρόνου, « ...λ. (καὶ ἐλλ.) » Ἀκμὴν, « ἐπίρ., Εἰς ...στιγμὴν, τῶρα ἀμέσως, ὁλονὲν, (ὅ... τὸ κοιν.) ἀκόμη. » Τὰ δὲ σκευοφόρα ...μὴν διέβαινε, « Ξεν. ||. » Ἀκμαὶ (πα...ροῖς νεωτ. ἰατρ.), = Ἴονθοι, (τὰ κοιν. λεγόμενα) σπυριὰ τῆς νεότητος, (Τουρκ.) ἐργενλίκια.

Ἀκμὴν, ἐπίρ. Ἀκόμην, Ζ. Ἀκμή.

Ἀκμηνὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἀκμαῖος.

Ἄκμηνος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἰκμὰς, ἡ ἀκμὴ Αἰολ. ἡ νηστεία], νηστικὸς, ἐστερημένος τροφῆς καὶ ποτοῦ.

Ἀκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κάμνω], ἀκούραστος, ἀκμαῖος, νεαρός. 2) ἄκτιστος, ἀχειροποίητος. » Πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου, « Ἐπγρ.

Ἀκμητεὶ(τὶ), ἐπίρ. Π. ἀπονητὶ, χωρὶς κόπον (κάματον, κούρασιν), εὔκολα.

Ἄκμητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκμής. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ κουράζων (προξενῶν κάματον), εὔκολος. 3) ὁ μὴ πληγόνων ἢ μὴ προξενῶν πόνον. » Ἄκμητον τύμμα. « Νικ.

Ἀκμοθέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀκμόθετον (τὸ). τὸ ξύλον (τὸ μέρος) ὅπου τοποθετεῖται ὁ ἄκμων.

Ἀκμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἄκμων [ἀ, κάμνω], ονος (ὁ). τὸ ἀμόνι τῶν χαλκέων. 2) (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκάμας, ὅς τις ἀντέχει εἰς τὰς προσβολὰς ὡς ἄκμων, ἀκαταπόνητος. » Ἄκμονες λόγχης, « Αἰσχ. 3) εἶδ. ἀετοῦ, (Ἡσύχ.). 4) εἶδος λύκου, (Ὀππ.).

Ἄκναμπτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄγναμπτος.

Ἄκναπτος καὶ Ἀκνάφευτος καὶ Ἄκναφος (ὁ, ἡ), = Ἄγναφος. » Βότρυς—, « Μανασσ., Φιλ., (μτνμ.) ὁ ἀπάτητος.

Ἄκνημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κνήμας (ἄντζαις καὶ [συνεδχ.] ποδάρια) ἢ κνημίδας.

Ἄκνηστις, ιος (ἡ), Π. [ἀ, κνήθω]. τὸ ῥαχοκόκκαλον τῶν ζώων. 2) εἰδ. φυτοῦ (κνίδης ἢ κνεώρου).

Ἄκνισσος καὶ Ἄκνισος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κνίσσαν, ἄπαχος. 2) = τῷ

Ἀκνίσσωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κνίσσαν (τσίκναν), ἀκάπνιστος, (ἐπμ.) στερημένος θυσιῶν. » Βωμὸς (» Ἀγυιὰ)—, « Πλ., Ακ.

Ἀκοὴ (ἡ). ἡ δύναμις (ἡ ἐνέργεια) τοῦ ἀκούειν, μία τῶν πέντε αἰσθήσεων. » Ἔκπληξίν τε ἅμα ᾗ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, « Θκ. » Προσιππεύσας εἰς φωνῆς ἀκοὴν, « Διόδ. 2) (πλθ.) τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτίον. » Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττων, Ακ. 3) ἄκουσμα, λόγος ἐξ ἀκοῆς, φήμη, εἴδησις. » Ἀκοὴ φέρεται, « Εὐρ. » Τοῦτο οὐκ ἀκοὴν γράφω, « Ἡρ. » Δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου τὴν ἀκοὴν, « Σουίδ., τὸ ὄνομα εὐνοῦχος. 4) (Γρφ. σπν.) ἀντὶ Ὑπακοή. » Ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν, « Βασ. Α'. 16.

Ἀκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κοιλίαν. 2) = τῷ

Ἄκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κοιλότητα, μὴ βαθουλός.

Ἀκοίμητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ.-ήτως. Ὁ μηδέποτε κοιμώμενος, ἄϋπνος. (μτνμ.) ἄσβεστος. (μτφορ.) αἰώνιος, ἀκατάπαυστος.

Ἀκοίμιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποκοιμιζόμενος· ἄγρυπνος· (μτνμ.) ἀκατεύναστος, ἀδιάκοπος.

Ἄκοινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοινὸς (διὰ ὅλους).

Ἀκοινωνησία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκοινωνήτου.

Ἀκοινώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοινὸς, μὴ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ὅλους. 2) ὁ μὴ κοινωνήσας (μὴ λαβὼν μέρος) εἴς τι, ἀμέτοχος. 3) ὁ ἀποφεύγων τὴν (ἢ ἀνεπιτήδειος, μὴ ἔχων τρόπον, φέρσιμον πρὸς) κοινωνίαν (συναναστροφὴν) τῶν ἄλλων, ἰδιόῤῥυθμος.

Ἀκοινωνήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ μετέχουν καὶ ἄλλοι. 2) μὲ ἀκοινώνητον (ἰδιόῤῥυθμον) τρόπον.

Ἀκοινωνία (ἡ), = Ἀκοινωνησία, ἀσυμφωνία.

Ἀκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοίτης (Μίξεως) ἐπιθυμῶ.

Ἀκοίτης, ου (ὁ) ᾗ Ἀκοῖτις, ιδος (ἡ), Π. [ἀ ἀθρ., κοίτη], = Ὁμευνέτης, σύζυγος.

Ἄκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ πλαγιάζων εἰς) κοίτην. ||. » Μέλι ἄκοιτον, « Πλίν., τὸ καθαρὸν, χωρὶς καταπάτι.

Ἀκολάκευτος, (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως. Ὁ μὴ κολακευόμενος (μὴ δελεαζόμενος ὑπὸ κολακείας).

Ἀκόλακος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κολακείας, μὴ κολακευτικός.

Ἀκολασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκολάστου, (κατὰ λέξ.) ἀτιμωρησία, (ἐπμ.) ἀσέλγεια, ἀκρασία, ἀσωτία, ἀχρειότης, ῥοπὴ ᾗ ἕξις εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς· αὐθάδεια, θρασύτης.

Ἀκολασταίνω, Μ. ανῶ, ᾗ Ἀκολαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκόλαστος, ζῶ ἀσελγῶς πράττω ἀκολασίας.

Ἀκολάστημα (τὸ). πρᾶξις ἀκόλαστος, ἀσέλγεια.

Ἀκολαστητέον, θετ. τοῦ Ἀκολαστέω.

Ἀκολαστία (ἡ), = Ἀκολασία.

Ἀκόλαστος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ἀτιμώρητος, (ἐπμ. ἐπὶ δένδρ.) ἀκλάδευτος, ἀκαλλιέργητος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπαίδευτος, ἀσωφρόνιστος· ἀσυνείδητος, ἀδιάντροπος· (ἐπμ.) ἀκράτητος εἰς τὴν ἀσέλγειαν, ἔκδοτος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς, ἄσωτος, κακοήθης, διεφθαρμένος.

Ἀκολάστως, ἐπίρ. Ἀσελγῶς, ἀσώτως. ||. » Ἀκολάστως ἔχω πρός τι, « Ξεν., δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγκρατευθῶ ἀπὸ ἕν τι, τὸ κάμνω ἢ τὸ ἀπολαμβάνω ἀμέτρως ᾗ μὲ ὑπερβολήν.

Ἀκολλητὶ, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ κολλήσῃ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, [ἐκ τοῦ

Ἀκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κολλήσας (ἐνωθεὶς) ἢ μὴ κολνῶν.

Ἄκολλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κόλλαν ἢ κόλλημα, ἀκόλλητος.

Ἄκολλος (ὁ ᾗ ἡ), Π. [ἀ, κόλος ἡ τροφή], κομμάτι (βοῦκκα, περίσσευμα) ψωμίου.

Ἀκολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω κατόπιν τινὸς, τὸν συντροφεύω (συνοδεύω)· (συνεκδχ. ᾗ τρπ.) εἶμαι ὑπηρέτης (μαθητής, ὀπαδός, μιμητής) τινος· (ἐπὶ πραγμ. τριτοπρσ.) » Ἀκολουθεῖ, « ἕπεται, εἶνε ἑπόμενον. » Δυοῖν μὲν γὰρ ὄντοιν, ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι, « Ἀρςτ. 2) συμβαίνει, γίνεται. » Ἀφ' οὗ ᾗ λοιμικαὶ νόσοι πολλάκις ἠκολούθησαν, « Στρβ. 3) ἀναλογεῖ, συμφωνεῖ, (Πλάτ. Πολ. Γ'.)

Ἀκολούθημα (τὸ). τὸ ἀκολουθοῦν, τὸ συμβαῖνον, τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀκολούθησις, εως (ἡ). τὸ ἀκολουθεῖν. 2) συνέπεια, ἔκβασις. 3) = Ἀκολουθία.

Ἀκολουθητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν, ὁ ἑκουσίως (προθύμως) ἀκολουθῶν. 2) συνεπής, συμφωνος.

Ἀκολουθία (ἡ). συνέχεια, συνέπεια· συμφωνία, ὁμοφροσύνη, ὑπακοή· τάξις· ἀπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέλεσμα. 3) (συνεκδχ.) οἱ ἀκολουθοῦντες κατόπιν ὑπηρέται. 4) (Ἐκκλ.) ἡ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Τυπικοῦ ἀνάγνωσις ἢ ψαλμῳδία,

Ἀκολουθίακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Ἀκόλουθος (ὁ, ἡ), [ἀ ἀθρ., κέλευθος]. ὁ ἀκολουθῶν (ὑπάγων, ὁδεύων) κατόπιν τινός· ὑπηρέτης, βοηθός, παραστεκάμενος· (τρπ.) μαθητής, μιμητής, ὁπαδὸς τοῦ συστήματος (κτλ.) τινός. 2) ὁ ἀποβαίνων (ἐπόμενος) ἔκ τινος. » Ἵνα ἢ πλέον ἡμῖν ὁ λόγος ἀκολουθότερος γένηται, « Γρ. 3) σύμφωνος, ὅμοιος, ἀνάλογος. » Ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, « Δμ.

Ακολούθως, ἐπίῤ. (μὲ δοτ.) Συμφώνως, ἀναλόγως, ἑπομένως.

Ἄκολπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κόλπον (προκόλπιον).

Ἀκόλυμβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἠξεύρων κολύμβημα.

Ἀκομία (ἡ). τὸ μὴ ἔχειν κόμην (μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλήν), φαλάκρα.

Ἀκομιστία (ἡ). Ἔλλειψις κομιδῆς (περιποιήσεως), [ἐκ τοῦ

Ἀκόμιστος (ὁ, ἡ). ἐστερημένος τῆς ἀναγκαίας ἐπιμελείας (κομιδῆς), ἀπεριποίητος, ἀσυγύριστος.

Ἀκόμμωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κομμόω]. ἀχόλιαστος, ἀκαλλώπιστος, ἀφυκιασίδωτος.

Ἄκομος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κόμην (μαλλιὰ ἢ φύλλα), φαλακρός.

Ἀκόμπαστος ἢ Ἄκομπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κομπάζων (καυχώμενος).

Ἀκομψευτος ἢ Ἄκομψος (ὁ, ἡ). ἀκαλλώπιστος· ἀφελὴς, ἀνεπιτήδευτος, ἁπλοῦς. 2) ἄχαρις, ἀηδής· πρόστυχος. 3) ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος.

Ἀκόμψως, ἐπίῤ. Χωρὶς κομψότητα, χωρὶς χάριν ᾗ.

Ἄκον (ἀντὶ Ἄκων), οντος (ὁ), οὐδ. τοῦ Ἄκων, ἀκούσιον.

Ἀκονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω. 2) (τρπ.) παρορμῶ, ἐρεθίζω. 3) προετοιμάζω.

Ἀκόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κονδύλους (κόμπους, ὄζους, κλείδωσαις). 2) ὁ μὴ λαβὼν κονδύλους (γρονθοκοπήματα), ἄδαρτος.

Ἀκόνη (ἡ), [ἀκή]. ἡ πέτρα τοῦ ἀκονίσματος, (κοιν.) ἀκόνι. 2) τὸ μαρμαρένιον ὑδὶ τῶν φαρμακοποιῶν κτλ. 3) κομμάτι (πέτρας ἢ μετάλλ.) εἰς σχῆμα ἢ μέγεθος ἀκόνης. 4) Π. ἐρεθισμὸς (ἐνθουσιασμὸς) πρὸς μελοποίαν.

Ἀκόνημα (τὸ) ἢ

Ἀκόνησις, εως (ἡ). ἀκόνισμα· (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, παρακίνησις.

Ἀκονητὴς, οῦ (ὁ). ἀκονιστής.

Ἀκονίατος (ὁ, ἡ). μὴ ἀλειμμένος μὲ ἀσβέστην (κονίαν), ἀσβέστωτος.

Ἀκόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκόνη. 2) εἶδος ἰατρικοῦ διὰ τὰ ὄμματα.

Ἀκονίορτος (ὁ, ἡ). ἀσκόνιστος.

Ἀκονιτὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς σκόνιν, (δηλ.) χωρὶς κόπον (ἀγῶνα, δυσκολίαν).

Ἀκόνιτον (τὸ) ἢ

Ἀκόνιτος (ἡ). φυτόν τι φαρμακερὸν, φυτρῶνον εἰς ἀκόνας (βράχας), (κοιν.) γριγγλεβοτάνιον ἢ ψάκι.

Ἄκονιτος (ὁ, ἡ). ἀσκόνιστος, ἀκοντίστος, (τρπ.) ἀκοπίαστος. 2) = Ἀκονίατος ἢ Ἀκώνιστος.

Ἀκονίτως, ἐπίῤ. = Ἀκονιτί.

Ἀκοντὶ, ἐπίῤ. = Ἀκουσίως.

Ἀκοντίας, ου (ὁ). εἶδ. ὄφεως τιναζομένου ὡς ἀκόντιον. (κοιν.) σαγίττα ἢ σαγιττιά. 2) εἶδ. μετεώρου ἢ κομήτου.

Ἀκοντίζω, Μ. ίσω 'Ρίπτω (Τινάζω, Τρυπῶ μὲ) τὸ ἀκόντιον. 2) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) Π. τινάζομαι ὡς σαγίττα· (κατ' ἔκτ.) διαπερνῶ. » Κἶσω γῆς ἀκοντίζυσ' ἀρσι, « Εὐρ.

Ἀκόντιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Ἄκων.

Ἀκόντισις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκοντίζειν, τὸ ῥίψιμον τοῦ ἀκοντίου κτλ., (ἐν γέν.) τίναγμα.

Ἀκόντισμα (τὸ), = Ἀκόντισις. » Ἀκόντισμα τὸ μακρότατον ἐπαινοῦμεν, « Ξεν. 2) τὸ διάστημα ὅπου φθάνει τὸ ῥιπτόμενον ἀκόντιον, μιὰ κονταριὰ τόπος. » Ἐντὸς ἀκοντίσματος προσῆσαν, « Ξεν. 3) ἡ πληγὴ τοῦ κονταριοῦ. » Πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως, « Πλ.

Ἀκοντισμὸς (ὁ), = Ἀκόντισις.

Ἀκοντιστὴρ, ῆρος ἢ

Ἀκοντιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάζων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ) κοντάρι.

Ἀκοντιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γυμνασμένος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀκοντίζειν.

Ἀκοντιστὸς, ὁος (ἡ). ἢ πρὸς τὸ ἀκοντίζειν ἐπιτηδειότης. 2) ἢ δι' ἀκοντισμῶν μάχη.

Ἀκοντοβόλος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἢ κτυπῶν μὲ) τὸ ἀκόντιον, ἀκοντιστής.

Ἀκοντοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (ἢ προσέχων ν' ἀποφύγῃ ῥιπτόμενον ἐναντίον του) τὸ ἀκόντιον.

Ἀκοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ἀκόντιον, δορυφόρος.

Ἀκοντως, ἐπίῤ. = Ἀκουσίως.

Ἀκοπητὶ, ἐπίῤ. = Ἀκόπως.

Ἀκοπία (ἡ). Ἔλλειψις κόπου.

Ἀκοπιαστὶ, ἐπίῤ. = Ἀκόπως.

Ἀκοπίαστος (ὁ, ἡ). ἀκούραστος· ἀκαταπόνητος. 2) (ἐνεργ.) χωρὶς κόπον, εὔκολος.

Ἀκοπιάστως, ἐπίῤ. = Ἀκόπως.

Ἄκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀκοπίαστος. 2) ὁ ἐλαφρόνων (προφυλάττων ἢ γλυτόνων) ἀπὸ τὸν κόπον, (ὅθεν: ||. οὐσ.) Ἄκοπον (τὸ), ἰατρικὸν διὰ τὴν κούρασιν. 2) ὁ μὴ κοπεὶς (φαγωθεὶς) ἀπὸ τὸ σκωλῆκι· ἢ τὸν σάραικα. 3) Ἄτριπτος, ἀκοπάνιστος.

Ἀκόπριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπρισμένος.

Ἄκοπρος, ου καὶ

Ἀκοπρώδης, εος (ὁ, ἡ). = Ἀκόπριστος. 2) ὁ μὴ κάμνων τὴν κόπρον του, δυσκοίλιος, ἢ ὁ μὴ ἐνεργῶν πρὸς τοῦτο.

Ἀκόπως, ἐπίῤ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα. 2) χωρὶς σκωληκοφαγώματος. » Θέρμος δὲ καὶ ἐρέβινθος καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια ἀκόπως ἔχει, « Θφρ.

Ἀκορεσία (ἡ). ἀπληστία.

Ἀκόρεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χορταίνων (κορενώμενος), ἀχόρταγος.

Ἀκορέστως, ἐπίῤ. Ἀπλήστως, ἀχόρταγα.

Ἀκορὴς, ἐος, Π. ἢ

Ἀκόρητος (ὁ, ἡ), = Ἀκόρεστος. 2) [ἀ, κορέω] ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος· ἀσυγύριστος, ἀκαλλώπιστος.

Ἀκορία (ἡ). ἀπληστία, ἀχορταγία. 2) τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις κατὰ κόρον.

Ἀκορίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄκορον.

Ἄκορνα, ης (ἡ), [ἀκὴ], εἶδ. φυτοῦ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ γαιδουράγκαθου.

Ἄκορον (τὸ). ἡ ἀρωματικὴ βίζα τοῦ φυτοῦ·

Ἄκορος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ. τὸ Γερμαν. Kalmus), (εἰς ἰατρ. Γλωσσάρ. εὕρηται:) »Ἄκορου βίζα, τῆς ἀγριοσπαθούλας, ὅ ἐστιν εἰς τὰ βάλτα, « (παρβλ. Ἀφροδισιάς).

Ἄκορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκόρεστος ἢ Ἀκόρητος.

Ἀκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κορυφὴν (κεφαλὴν, ἄκραν, ἀρχὴν).

Ἀκορύφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κορυφωθεὶς (τελειωθεὶς, συμμαρισθεὶς), ἀτελείωτος, ἀναρίθμητος.

Ἄκος, εος-ους (τὸ). ἰατρικὸν, (ἐν γέν.) μέσον πρὸς θεραπείαν (διόρθωσιν)· ὄφελος. » Ἄκος οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι, « Αἰσχλ.

Ἀκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄκοσμος (ἀτακτος κτλ.).

Ἀκοσμήσεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄκοσμος.

Ἀκόσμητος (ὁ, ἡ). ἀστόλιστος, ἀσυγύριστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν· ἄκομψος, ἀῤῥύθμος. » Λέξις—, « Δ. Ἁλ.

Ἀκοσμήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς στολισμὸν, χωρὶς τάξιν, ἀκόσμως.

Ἀκυσμία (ἡ). ἀταξία, σύγχυσις. 2) ἀχρειότης, κακοήθεια. 3) (μτγν.) ἔλλειψις κόσμου (στολισμοῦ). »Ἐσθῆτι κόσμου κόσμος ἢ ἀκοσμία, « Γρ.

Ἀκόσμιος, απν. ἀντὶ

Ἄκοσμος (ὁ, ἡ), = Ἀκόσμητος. 2) ἄτακτος, κακοήθης, ἀχρεῖος.

Ἀκόσμως, ἐπίῤ. Χωρὶς τάξιν, ὅπως τύχει, ἀτάκτως.

Ἀκοστὴ (ἡ), Π. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Κυπρ.) ἡ Κριθὴ, [ἀκὴ ἢ ἄκνη, ἴδε καὶ Κοστή].

Ἀκοστήσας, ασα, αν, μτχ. τοῦ (ἀγν.) Ἀκοστέω, Π. [ἀκοστὴ], (ἵππος κτλ.) θρεμμένος καλὰ μὲ κριθάρι, (ἐπμ.) θυμοειδὴς, ὁρμητὴς, (Τουρκοβαρβ.) ἀζγκίνης.

Ἄκοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς κότον (μνησικακίαν, ἐχθροπάθειαν), ἀμνησίκακος.

Ἀκκαζόμαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Ἀκούω, Ἀκροῶμαι. ||. » Δαιτὸς ἀκουάζεσθον, « Ἰλ. Δ., προσκαλεῖσθε εἰς τὸ τραπέζι.

Ἀκουὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκοή.

Ἀκουκα, Δ. πρκ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκούρτυτος (ὁ, ἡ), = Ἄκαρτος.

Ἄκυρος (ὁ, ἡ), [ἀ, κείρω], = Ἀκούρευτος. 2) Π. [ἀ, κοῦρος], ὁ μὴ ἔχων υἱὸν, ἄτεκνος.

Ἀκουσεῖα (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) ν' ἀκούσω.

Ἀκουσιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἀκουσίως.

Ἀκουσίθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰσακουόμενος.

Ἀκούσιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δυνάμενος (εὔκολος) ν' ἀκουσθῇ.

Ἀκούσιος, α ἢ ης, ον. Ὁ μὴ ἑκούσιος (μὴ θελληματικὸς).

Ἀκουσιότης (ἡ). τὸ ἀκούσιον.

Ἄκουσις, εως (ἡ). τὸ ἀκούειν, ἀκοή.

Ἀκουσίως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τις, παρὰ γνώμην, ἀκουσίως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄκουσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη ἢ ἀκούεται· (ὅθεν:) φωνὴ ὀργάνου μουσικοῦ, τραγοῦδι κτλ., μάθημα, διδασκαλία· φήμη, ᾀδόμενον, εἴδησις, (παρβλ. Ἀκρόαμα).

Ἀκουσματικός, ή, όν, = Ἀκουστικός.

Ἀκουσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκουσμα.

Ἀκουστέον, θετ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκουστής, οῦ (ὁ), = Ἀκροατής, μαθητής.

Ἀκουστιάω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀκουσείω.

Ἀκουστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκοήν, ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος, πρόθυμος) εἰς τὸ ἀκούειν. « Πόρος —, « Γαλλ., ἡ τρύπα τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτί. » Ἀκουστικοί, « οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου, διότι ὑπεχρεοῦντο ἐπὶ πέντε ἔτη ν' ἀκούουν μόνον χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν.

Ἀκουστικῶς, ἐπίρ. Προσεκτικῶς. ||. » Ἀκουστικῶς ἔχω, « = Ἀκουσείω.

Ἀκουστός, ή, όν. Ὁ ἀκουσθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ. 2) ἀξιάκουστος.

Ἀκουτίζω, Μ. ίσω ϗ ιῶ. Κάμνω ν' ἀκούσῃ τις ἢ ν' ἀκουσθῇ τι, διδάσκω. » Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, « Γρφ. ||. (οὐδ.) ὑπακούω, πείθομαι. » Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, « Ἀρστ. ||. (πθ.) διδάσκομαι, ἀκροάζομαι, μανθάνω. » Τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτί(στί)σθησαν, « Γργ.

Ἀκούω [κοέω], Μ. ἀκούσω καὶ Ἀττ. ἀκούσομαι (πρκ. Ἀκήκοα, ὑπερσ. Ἠκηκόειν, πρκ. πθ. Ἤκουσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠκούσθην). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἐνωτίζομαι. » Ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα, « Ὀδ. 2) ἔχω ἐξ ἀκοῆς, μανθάνω, πληροφοροῦμαι. » Τὰς πόλεις δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν, « Ακ. » Ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων ὡς οὐδὲ δώσοιεν, « Δμ. 3) διδάσκομαι, εἶμαι μαθητής. » Ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, « Ἀρτ. 4) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· ἐκλαμβάνω. » Ὅταν εἴπω τι τῶν τοιούτων, ἁπλῶς ἀκούειν σε χρή, « Γαλ. 5) ὑπακούω. « Αἴκ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν, « Ἰλ. Ζ. » Τοὺς Λακεδαιμονίους εἴθισεν ὑμῶν ἀκούειν, « Δμ. » Καὶ ἔσται βασιλεὺς ὑμῶν, αὐτοῦ ἀκούσεσθε, « Γρφ. » Ὡς Σκέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστία εἴη τοῦ λοιποῦ, « Ἡρ. 6) Π. εἰσακούω, ἐπακούω. » Αἰτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ δοτ. σπν.) » Δύνασαι δ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, « Ὅμ. 7) (μετὰ τοῦ Εὖ ἢ Κακῶς ϗ τῶν τούτοις ἰσοδυναμούντων) ἐπαινοῦμαι ἢ κατηγοροῦμαι, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην φήμην, (ἐν γέν.) ὀνομάζομαι. » Ἀκούειν κακὰ πρὸς δούλων, « Σοφ. » Μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα, μητ' ἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου τις ἀκούῃ παίδων αὐτός, « Νόμ. Σόλ. » Ἐσθλὸς ἀκούω, « Θκρ. » Ἄμεινον ἤκουον, « Θκ. » Ἤκουον μουσικὴν (μουσικῶν) εἶναι πρῶτοι, « Ἡρ. καὶ Γργ. » Κόλακες ἀκούουσι, « Δμ.

Ἄκρα, ας (ἡ), θηλ. τοῦ Ἄκρος, ||. (οὐσ. ἢ ἑλλ.) τὸ ἔσχατον μέρος (ἡ ἄκρη, τὸ τέλος, κυρ. δὲ ἡ κορυφή) κάθε πράγματος· (ὅθεν) = Ἀκρώρεια, Ἀκρωτήριον· φρούριον (κυρ. ἐπὶ λόφου κείμενον), ἀκρόπολις, (ὅθεν ||. » Κατ' ἄκρας ἢ Κατάκρας, (καὶ Ἰων. » Κατ' ἄκρης ἢ Κατάκρης) ἑλεῖν (πέρθειν, σμύχειν κτλ.), « ἀντὶ Κατὰ κράτος, ἐξ ὁλοκλήρου. » Βρασίδας μὲν οὖν εὐθὺς ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας ϗ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν, « Θκ. » Ὡς εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, « Ὀδ. Ε., (παρβλ. Κατακρῆθεν).

Ἀκράαντος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκραντος.

Ἀκραγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κράζων, ἄφωνος, βωβός.

Ἀκράδαντος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -άντως, Ὁ μὴ κραδαινόμενος (κλονούμενος), ἀκλόνητος.

Ἀκραεί, ἐπίρ. Π. μὲ οὔριον ἄνεμον, πρύμα, [ἐκ τοῦ

Ἀκραής, έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἄνεμος), ὁ ἄκρως ἄων (πνέων), σφοδρός, ἢ ἄκρατος, (ἐπμ.) εὔδιος, οὔριος.

Ἀκραῖος, α, ον. Ἀκρινός· ἐν ἀκρωτηρίῳ ἢ ἀκρωρείᾳ ἢ ἀκροπόλει κείμενος (κατοικῶν ἢ λατρευόμενος), (ὅθεν) » Ἀκραῖοι θεοί, « Ἥρα (« Ἀθηνᾶ, « Ἀφροδίτη) ἀκραία. «

Ἀκραίπαλος (ὁ, ἡ), = Ἀμέθυσος.

Ἀκραιφνής [ἄκρως ἢ ἀκέραιος, φαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). καθαρός, ἄμικτος, ἄδολος· εἰλικρινής, γνήσιος· 2) σῶος, ἀκέραιος.

Ἀκραιφνῶς, ἐπίρ. Καθαρῶς, ἀδόλως, εἰλικρινῶς.

Ἄκραντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κραίνω]. ὁ μὴ ἀποτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος ἀποτελεσθῆναι, ἀπέραντος, ἀκατόρθωτος, ἀτελής, ἀνεκτέλεστος, ἀπραγματοποίητος, μάταιος. » Ἐλπίς —, « Πίνδ. » Νύξ —, « Αἰσχλ., ἡ πάρωρος, τὸ μεσονύκτιον. » Ἄκραντα βάζω, « Αἰσχλ. » Ἄκραντ' ὀδύρει, « Εὐρ.

Ἀκραξόνιον (τὸ). τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος.

Ἀκρασία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς εὐκρασίας, Ζ. Δυσκρασία. 2) τὸ ἐναντ. τῆς ἐγκρατείας, ἀσωτία. » Ἀκρασία γὰρ ἐμοὶ πᾶν τὸ περιττὸν ϗ ὑπὲρ τὴν χρείαν, ϗ ταῦτα πεινώντων ἄλλων, « Γργ. » Ἀκρασία γλώσσης, « Πλ., τὸ μὴ ἐχεμυθεῖν » Ἀκρασίη χειρῶν, « Ἰωσ., τὸ δωροδοκεῖσθαι. 3) τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ κρατήσῃ τίς τι, ἀτονία, ἀδυναμία. » Οὔρων —, « Ἀρετ. » Ἡσυχίης —, « αὐτί, ἢ ἀνησυχία. » Ἀκρασίη χειρὸς (γουνάτων), « Ἱππκρ., ἡ παραλυσία. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκρισία.

Ἀκράτεια (ἡ), = Ἀκρασία. τὸ ἐναντ. τῆς ἐγκρατείας. 2) (ἰατρ.) ἡ πρὸς τὸ κρατεῖν ἀνικανότης, ἀτονία.

Ἀκρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἀκρατής, δὲν ἐγκρατεύομαι.

Ἀκρατευτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) ἀκρασίαν.

Ἀκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ κρατήσω τι. 2) = Ἀκρατεύομαι, (Ἱππκρ.).

Ἀκρατέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀκρατῶς.

Ἀκρατής, έος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀκρατέστερος καὶ Ἀκρατίστερος). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τι (κυρ. δὲ) τὸν ἑαυτόν του (τὰ πάθη του), ἄσωτος, ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς. » Ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, « Ακ., δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ κριάρι ἀπὸ τὰ κέρατα. » Ἀκρατὴς γάμων, « Σοφ., ἀσελγής, μοιχός. » Ἀκρατὴς χειρός, « Ἀρστ., κλέπτης (δωρολήπτης) ἢ πλήκτης. » Τὰ παιδία ἀκρατέα ἐδωδής, « Ἀρετ. » Τῆς κοιλίας ὑπὸ διαῤῥοίας ἀκρατεῖς, « Δ. Κάσσ. 2) (συνκδχ.) ἄτονος, ἀδύνατος. » Χεὶρ ἀκρατής, « Ἱππκρ., ἡ παραλελυμένη. 3) (πθ.) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ, ἀκράτητος. » Οὖρον —, « Ἀρετ. » Ἀκρατὲς στόμα, « Ἀρστφ., τὸ ἀχαλίνωτον (αὔθαδες ἢ μὴ ἐχέμυθον). » Ἀκρατὴς δαπάνη, « Ἐπγρ., τὰ ἄσωτα καὶ χωρὶς λογαριασμὸν ἔξοδα.

Ἀκράτητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δυνάμενος κρατηθῆναι, ἀκατάσχετος.

Ἀκρατήτως, ἐπίρ. Ἀκατασχέτως.

Ἀκρατί, ἐπίρ, = Ἀκρατῶς.

Ἀκρατία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀκράτεια.

Ἀκρατίζομαι, Μ. ίσομαι. Πίνω ἄκρατον (ἀνέρωτον, ἄδολον κρασί). 2) προγευματίζω (κυρ. μὲ ψωμὶ ϗ ἄδολον κρασί).

Ἀκράτισμα (τὸ) ϗ

Ἀκρατισμός (ὁ). τὸ πρόγευμα (διότι συνίστατο κυρ. εἰς ψωμὶ καὶ ἄδολον κρασί).

Ἀκράτιστος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ μὴ προγευματίσας, νηστικός.

Ἀκρατοκώθων, ωνος (ὁ, ἡ) ὁ πίνων ἄκρατον μὲ τὸν κώθωνα (γαβάθαν), πολυπότης, κρασοκανάτας.

Ἀκρατοποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἄκρατον (ἀνέρωτον) τὸν οἶνον.

Ἀκρατοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀκρατοπότης, ου (ὁ) καὶ Ἀκρατοπότις, ιδος (ἡ), ὁ πίνων ἄκρατον (ἀνέρωτον) τὸν οἶνον.

Ἄκρατος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀκρατότερος καὶ Ἀκρατέστερος). ὁ μὴ κεκραμένος (ἀνακατωμένος), ἄμικτος, καθαρός. » Βαφὴ —, « Πλ. (κυρ. ἐπὶ οἴνου) ἄδολος, ἀνέρωτος. » Σπονδαί τ' ἄκρητοι, « Ἰλ. Β., (ἐπμ.) δυνατός, βαρύς, μεθυστικός, (ϗ μεφορ.) ἄμετρος, ὑπερβολικός, ἀκράτητος, (ὅθεν) » Ὀργὴ (« Παῤῥησία, « Φιλονεικία, « Δημοκρατία, « Διάῤῥοια, κτλ.) ἄκρατος, « Αξ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀκρατής (2), ἄτονος. » Τὸ γὰρ ἐν τούτοις (τοῖς ἐντέροις) θερμόν, ἣν καταψυχθέν ποτε .. ἄκρατον ὑπ' ἀσθενίης ἔῃ, διαδιδρήσκει πᾶν ἔργον ἢ τροφή, « Ἀρετ.

Ἀκρατοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρασία.

Ἀκρατόστομος (ὁ, ἡ). στόματος ἀκρατής, ἀθυρόστομος.

Ἀκρατότης (ἡ). ἡ οὐσία (ποιότης) τοῦ ἀκράτου οἴνου κτλ. » Μέγα μὴν διαφέρει ϗ οἴνου ϗ μέλιτος ἀκρητότης εἰς ἰσχὺν ἀμφοῖν, « Ἱππκρ.

Ἀκρατοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δεχόμενος, χωρῶν ἐντὸς αὐτοῦ) ἄκρατον, (ὅθεν. ||. » Ἀκρατοφόρον, εἰδ. ἀγγείου διὰ κρασί, Ζ. ψυκτήρ.

Ἀκρατόφρων, ονος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Χαλίφρων.

Ἀκρατόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξάγων ἢ περιέχων καθαρὰν (ἄκρατον) χολήν, » Πυρετός —, « Ἱππκρ.

Ἀκράτωρ, ορος (ὁ), = Ἀκρατής.

Ἀκρατῶς, ἐπίρ. Χωρὶς δύναμιν πρὸς τὸ κρατῆσαί τι· χωρὶς ἐγκράτειαν, ἀσώτως, ἀσελγῶς· ἀκατασχέτως. » Ἀκρ. ἔχοντες αὐτῶν, « Ἰσ. » Τῆς οὐρήθρης ἀκρατέως διακειμένης, « Ἱππκρ., παραλελυμένης, (συγχ. τῷ

Ἀκράτως, ἐπίρ. Ἀδόλως, καθαρῶς· καθ' αὑτό, ὅλως διόλου. » Ἀκρ. λευκή, « Ακ., κατάλευκος. » Τομῇ εὐθείᾳ ἀκράτως, « Γεωγρφ., ὁλοίσιᾳ.

Ἀκροχολία (ἡ). Ζ. Ἀκροχολία

Ἀκράχολος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀκρόχολος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄκρεα (τὰ), Π. ἀντὶ Ἄκρα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἄκρος ἢ Ἄκρεος.

Ἀκρεμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ὁμοιάζων μὲ) ἀκρέμονας.

Ἀκρέμων, ονος (ὁ). (κυρ.) τὸ ἄκρον (ἢ κορυφὴ) τοῦ κλωναρίου· (συνκδχ. δὲ καὶ ὁλόκληρον τὸ) κλαδὶ ἢ κλωνάρι. » Οὐδὲ γὰρ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν πρέμνων ἐκφύεται, « Γαλ. » Τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης ᾖ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, « Θφρ. 2) (μτφορ.) ὁ πρῶτος (ἄριστος, ἐξαίρετος). » Τοὺς ὀνομαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας, « Νικ. Χρον.

Ἄκρεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κρέας. » Τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος (τῆς ῥινὸς) μέρη, Ἱππκρ. ᾖ Γαλ. » Κρέα ἄκρεα, « Ἀρετ., τὰ πόδια κλπ. τοῦ ζώου.

Ἀκρέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος περὶ τὰς ἀρχὰς (τὸ ἄκρον) τῆς ἑσπέρας. ||. » Ἀκρέσπερον, ἐπίῤ. Κατάβραδα, (χυδ.) σούρουπα.

Ἀκρήβης, εος καὶ Ἀκρηβος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς (τὸ ἄκρον) τῆς ἥβης, ὁ μόλις ἡβάσκων, παλληκαράκι.

Ἀκρήδεμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κεφαλοδέματος (κρηδέμνου).

Ἀκρήμων, ονος (ὁ), = Ἀκρέμων.

Ἀκρηνος (ὁ, ἡ). κρήνης ἄμοιρος. » Κρήνη —, « Γργ., ἡ ἔχουσα σχῆμα μόνον καὶ ὄνομα κρήνης, ξηρά.

Ἀκρησίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀκρασία.

Ἀκρητος, Ἀκρητοποσίη, Ἀκρητόχολος, Ἀκρηχολίη, κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἀκρατος κ.τ.

Ἄκρια (τὰ), Π. ἀντὶ Ἄκρα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἄκρος.

Ἀκριβάζω, Μ. άσω, Γρφ. = Ἀκριβόω.

Ἀκρίβωμα (τὸ) ᾖ

Ἀκριβασμὸς (ὁ), Γρφ. = Ἀκρίβωμα καὶ Ἀκρίβωσις.

Ἀκριβαστὴς, οῦ (ὁ), Γρφ. ἀκριβὴς ἐξεταστὴς (παρατηρητής).

Ἀκριβεὶ, ἐπίῤ. = Ἀκριβῶς.

Ἀκρίβεια (ἡ). ἡ ἄκρα (σύντονος, λεπτομερὴς) ἐπιμέλεια (ἐξέτασις, φροντὶς, προσοχὴ) εἰς κάθε πρᾶγμα, (κυρ. δὲ, ἡ περὶ τὴν οἰκιακὴν δαπάνην) φειδωλία, αὐστηρὰ οἰκονομία. » Τὰ χρήματα δι' ἀκριβείας ποιεῖσθαι, « Δ. Κάσσ. » Ἐὰν δι' ἀκριβείας ᾖ (τὸ ὕδωρ) καὶ τοῖς γείτοσι, « Πλάτ. 2) ἐντέλεια. » Εὑρημένων τῶν περὶ τὰ βέλη... εἰς ἀκρίβειαν πρὸς τὰς πολιορκίας, « Ἀρστ. 3) ὑπερβολή. » Κινδύνων —, « Ἀῤῥ.

Ἀκριβεύω, Μ. εύσω, = Ἀκριβόω.

Ἀκριβὴς [ἄκρος, βαίνω, ἢ ἐπιτ., κρίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ ἄκρον προσεκτικὸς (ἐπιμελὴς, εὔτακτος, δίκαιος κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ) αὐστηρὸς οἰκονόμος, φειδωλὸς, (κοιν.) ἀκριβὸς » Εἰς οἰκονομίαν, ἣν ᾤετο ῥᾴστην καὶ ἀκριβεστάτην εἶναι, « Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ καθαυτὸ, ἐντελὴς, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του. » Ἔχει δὲ ἀκριβεστάτην ἄνθρωπος τῶν αἰσθήσεων τὴν ἀφὴν, « Ἀρστ. » Ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς, « Θκρ. » Ἡσυχία δὲ ἦν —, « Ξ. Ἐφ. ||. » Εἰς (» Πρὸς, » Ἐπὶ) τὸ ἀκριβὲς, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀκριβῶς. » Εἰς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένος, « Δκ.

Ἀκριβοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) δίκαιος. ||. » Τὸ ἀκριβοδίκαιον, « Ἀρστ., ἡ ἀκριβὴς δικαιοσύνη.

Ἀκριβολογέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾖ συχνότ. πθ. Ἀκριβολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω (Λογαριάζω, Διηγοῦμαι) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Ἀκριβολογία (ἡ). ἡ περὶ τὸ λέγειν (λογαριάζειν, ἐξετάζειν κτλ.) ἀκρίβεια. » Δίκαιος ἄνευ ἀκριβολογίας, « Δ. Κάσσ.

Ἀκριβολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (λογαριάζων, ἐξετάζων κτλ.) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Ἀκριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω τι μὲ ἀκρίβειαν, τὸ φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν· ἐξετάζω κατὰ βάθος· μανθάνω ἢ γνωρίζω τι ἐντελῶς (ἀκριβῶς). » Ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, ᾖ ἄλλοις καθίστη δικάζειν, « Ξεν. » Ἀνδρὸς Δία τὸν ξένιον καὶ ἱκέσιον ἀκριβοῦντος, « Ἡλ.. » Ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, « Εὐαγγ.

Ἀκρίβωμα (τὸ). ἀκριβὴς (ῥητὴ) παραγγελία ἢ ἀπόφασις, ἐντελὴς ᾖ κατὰ βάθος σπουδὴ ἢ πεῖρα (γνῶσις).

Ἀκρίβωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἀκριβόω, ἡ μετ' ἀκριβείας ἔρευνα, ἐξακρίβωσις· ἀκριβὴς γνῶσις ἢ τήρησις. » Νόμου —, « Ἰωσ.

Ἀκριβῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀκρίβειαν, ἐντελῶς. (ἐπὶ λόγων) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἁπλῶς. » Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, « Ἰσκρ. » Λευκὸς γὰρ ἦν ἀκριβῶς, « Δκ. 2) μὲ αὐστηρὰν οἰκονομίαν, φειδωλῶς. » Ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, « Ξεν.

Ἀκρίβωσις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς (λεπτομερὴς, κατὰ βάθος) ἔρευνα ἢ σπουδὴ· ἐντέλεια· τελειοποίησις.

Ἀκρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκρίς.

Ἀκριδοθήρα, ας (ἡ). παγὶς διὰ τὰς ἀκρίδας.

Ἀκριδοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἀκρίδας, εἶμαι.

Ἀκριδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἀκρίδας.

Ἀκρίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ εἰς τὰς ἄκρας τῶν βουνῶν. 2) κόπτω τὰς ἄκρας (τὰς κορυφὰς, τὰ ἐξέχοντα μέρη), κορφολογῶ (φυτά).

Ἀκρὶς [ἄκρα], ίδος (ἡ), ἔντ. ἀκρίδα.

Ἄκρις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄκρα, ἀκρώρεια.

Ἀκρισία (ἡ). ἔλλειψις κρίσεως (διαγνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ), ἀδιακρισία. » Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους ἐπέτριψεν αὐτὸν, « Ακ. (καὶ ἰατρ.) » Τὰ προκρινόμενα,.. ἢν μὴ ὠμῶς κριθῇ, ἀκρισίαι, « Ἱππκρ. 2) ἡ κατάστασις τῶν μὴ διακεκριμένων (ἢ μὴ δεδικασμένων) πραγμάτων, σύγχυσις, ἀταξία. » Ἀκρισίας ᾖ παρανομίας καὶ φόνου πλήρη τὰ κατὰ τὴν Αἰτωλίαν, « Πλβ.

Ἄκρισμα (τὸ). ἄκρα (φυτοῦ), ἀκρέμων.

Ἀκρίσχιον (τὸ). ἡ ἄκρα (κορυφὴ) τοῦ ἰσχίου.

Ἀκριτὶ, ἐπίῤ. = Ἀκρίτως.

Ἀκριτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακρίνων τί βούλεται, ἀκρίτως βουλευόμενος, ἀστόχαστος.

Ἀκριτόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων ἄμετρα δάκρυα.

Ἀκριτοεπὴς, έος καὶ

Ἀκριτόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν ἀκρίτως (ἀπερισκέπτως ἢ ἀκατανοήτως). » Ὄνειρος —, « Ὀδ. Τ., ὁ δυσεξήγητος.

Ἄκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κριθεὶς (δικασθεὶς ἢ ἀποφασισθεὶς), ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος· ἀξεχώριστος, ἀξεδιάλυτος, συγκεχυμένος, ἄτακτος. » Θάνατος —, « Πλάτ. » Τἀδικήματα ἕως μὲν ἂν ᾖ ἄκριτα παρὰ τοῖς πράξασίν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ κρίσις γένηται, « Λυκοῦργ. » Ἄκριτος ἦν ἡ περὶ αὐτοῦ (τοῦ Ἀλκιβ.) δόξα διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνωμαλίαν, « Πλ. 2) Π. ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος· ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος. » Ἄκριτον πλήθει κολοιῶν ἔθνος, « Μυθ. » Ἄκριτος ἄστρων ὄχλος, « Εὐρ. » Δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα ᾖ ἄκριτον, « Ὅμ. 3) ὁ μὴ ἔχων κρίσιν (διάγνωσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ), (ἐπμ.) ἀναποφάσιστος. » Δόξα (» Μοῖρα) —, « Κλ., Ἐπγρ., (παρ' Ἰατρ. συγχ. τῷ Ἄκρητος).

Ἀκριτόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄκριτα (ἄπειρα, ἢ μὴ ξεχωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ τὴν πυκνότητα) φύλλα.

Ἀκριτόφυρτος (ὁ ἡ), Π. ἀνακατωμένος (πεφυρμένος, ἐμπερδεμένος) εἰς τρόπον ἀξεδιάλεκτον.

Ἀκριτόχηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὰς χηλὰς ἀκρίτους (ἑνωμένας, μὴ σχισμένας), Μονόχηλος, (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Κριτόχειρος).

Ἀκριτόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκεχυμένως (ἀκατανοήτως) ὁμιλῶν.

Ἀκρίτως ἐπίῤ. Χωρὶς κρίσιν (δίκην). 2) χωρὶς τάξιν καὶ λογαριασμόν. 3) χωρὶς διάκρισιν (στόχασιν).

Ἀκροάζομαι, Μ. άσομαι, σπντρ. τοῦ Ἀκροάομαι.

Ἀκρόαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀκούει (ἀκροᾶταί) τις· (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ μετὰ προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως ἀκουόμενον, καθὼς ἀνάγνωσις, μάθημα, ᾠδὴ, δρᾶμα θεατρικὸν κτλ. » Τοῦ ἡδίστου τῶν ἀκροαμάτων, ἐπαίνου, ἀνήκοος εἶ, « Ξεν. 2) (συνκδχ.) αὐτὸς ὁ ἀκουόμενος εὐχαρίστως, καθὼς μουσικὸς, μυθολόγος, γελωτοποιὸς κτλ. » Αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, « Ἀθ. (παρβλ. Ἄκουσμα).

Ἀκροαματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος πρὸς) ἀκρόασιν. » Ἀκροαματικοὶ λόγοι, « Ἀρστ., οἱ μὴ συγγεγραμμένοι, ἀλλὰ προφορικῶς μόνον παραδιδόμενοι, (ἐπμ.) ἀνέκδοτοι.

Ἀκροάμων, ονος (ὁ). ἀκροατὴς φιλήκοος.

Ἀκροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀφηγκράζομαι· εἶμαι ἀκροατὴς (μαθητὴς) τινος. 2) ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. » Οἱ ξύμμαχοι οὐκ, ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχύϊ μᾶλλον περιγένησθε, « Θκ.

Ἀκρόασις, εως (ἡ). τὸ ἀκροᾶσθαι (ἀκούειν, ὑπακούειν κτλ.). 2) (συνκδ.) = Ἀκρόαμα. 3) ἡ πρὸς ἀκρόασιν γινομένη συνέλευσις. » Ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, Ἰσκρ., Πλβ. 4) = Ἀκροατήριον. » Ἕδραν καταλαμβάνειν ἐν ἀκροάσεσι ᾖ θεάτροις, « Πλ.

Ἀκροατέον, θεοῦ τοῦ Ἀκροάομαι.

Ἀκροατήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνέρχον-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται (καὶ αὐτοὶ περιληπτικῶς οἱ συνερχόμενοι) πρὸς ἀκρόασιν.
Ἀκροατής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀκροώμενός τινος, (ἰδιαιτ.) μαθητής.
Ἀκροατικός, ἡ, όν, = Ἀκροαματικός. » Μεθὸς —, « Δκ.
Ἀκροατικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀκροατοῦ. » Ἀκροατικῶς ἔχω, « Φίλ., εἶμαι διατεθειμένος πρὸς ἀκρόασιν.
Ἀκροβάμων, ονες (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (βαίνων) ἀκροποδητί (εἰς τὰ νύχια).
Ἀκροβαρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Βαρύνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἓν ἄκρον τῆς ζυγαριᾶς.
Ἀκροβατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Περιπατῶ ἀκροποδητί (εἰς τὰ νύχια). » Ὠτακουστεῖν ἀκροβατοῦντας, « Φίλ. 2) (συνκδχ.) ὑψηλοφρονῶ. κομπάζω.
Ἀκροβατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀκροβατεῖν.
Ἀκρόβατος (ὁ, ἡ), = Ἀκροβάμων.
Ἀκροβαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπολαίως (κατὰ τὰ ἄκρα μόνον) βαμμένος ἢ βουτημένος.
Ἀκροβελής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄκραν σουβλερήν.
Ἀκροβελίς, ίδος (ἡ). ἡ σουβλερὴ ἄκρα (μύτη) τοῦ βέλους ἢ τοῦ ὀβελοῦ, (παρβλ. Ἀκροβολίς).
Ἀκρόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλλων βλαςάρια εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν). » Ὁ φοῖνιξ ἀκρόβλαστον, « Θφρ.
Ἀκροβολέω-ῶ, Μ ήσω, = Ἀκροβολίζω. Προσβάλλω τὴν ἄκραν, ἢ 2) ῥίπτω τι κρατῶν αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἄκραν.
Ἀκροβολία (ἡ), = Ἀκροβολισμός.
Ἀκροβολίζω (συνηθέστ. τὸ μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. (κυρ.) Ῥίπτω μακρόθεν (ἢ Κτυπῶ τὴν ἄκραν τινὸς μὲ) βέλη, ἀκόντια κτλ., (ἐπμ.) ἀρχίζω τὸν πόλεμον, ἀψιμαχέω.
Ἀκροβολίς, ίδος (ἡ). εἶδ. ἐλαφροῦ ἀκοντίου, (παρβλ. Ἀκροβελίς).
Ἀκροβολισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀκροβολισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκροβολίζεσθαι (ῥίπτειν μακρόθεν βέλη κλπ. πρὸς ἀφορμὴν συμπλοκῆς), ἀρχὴ πολέμου, Ἀψιμαχία.
Ἀκροβόλισμα (τὸ). ἀκροβολισμός.
Ἀκροβολιστής, οῦ (ὁ). ὁ πολεμῶν (ῥίπτων βέλη κτλ.) μακρόθεν πρὸς ἀφορμὴν συμπλοκῆς.
Ἀκροβολιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀκροβολισμόν.
Ἀκρόβολος (ὁ, ἡ), (παροξ) = Ἀκροβολιστής. 2) (προπαροξ. πθ.) Π. ὁ μακρόθεν ῥιπτούμενος (βαλλόμενος, ἀκοντιζόμενος).
Ἀκροβυσία (ἡ), τὸ ἀπερίτμητον μέρος (δέρμα) τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν ἀρρένων, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόβυστος (ὁ, ἡ), [ἄκρος, βύω]. ὁ ἔχων τὸ ἀκροπόσθιον ἀπερίτμητον, (Τουρκ.) ἀσουννέτευτος.
Ἀκρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ κατωσάγωνον (γένειον) πεναγμένον ἔξω ἢ σαθλερόν.
Ἀκραγωνιαῖος, α, ον καὶ
Ἀκρώγωνος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) βαλλόμενος εἰς τὴν κάτω ἢ ἐπάνω γωνίαν (ἀγκωνὴν) τοῦ τοίχου, ἀγκωνάρι.
Ἀκροδακτύλιον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ δακτύλου.
Ἀκρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν). » Δοὺαξ—, « Ἐπιχρ., τὸ καλάμι τῶν Ψαρράδων.
Ἀκροδίκαιος (ὁ, ἡ), = Ἀκριβοδίκαιος.
Ἀκρόδρυον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) καρπὸς (κυρ. μὲ σκληρὸν ἐξώφλοιον) δένδρου, (εἰς τὴν Ἀττ. σώζεται ἡ λέξ.) ἀκρόδυ. » Οἱ Ἀττικοὶ . . πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσιν, « Ἀθ. 2) (συνκδχ.) δένδρον καρποφόρον. » Συκῆν φυτεύειν καὶ τἄλλα ἀκρόδρυα πάντα, « Ξεν.
Ἀκροέλικτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον (τὴν κορυφὴν) ἑλικτὸς (στρημμένος, γυριστός).
Ἀκρόζωστος (ὁ, ἡ). ὁ μετρίως ζεσταμένος (ἐπμ. χλιαρὸς) ἢ βραδυμένος, ἀκρόβραχος.
Ἀκροζύγιον (τὸ). ἡ μέση τῆς ζυγαριᾶς ἢ τοῦ ζυγοῦ.
Ἀκρόζυμος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) ὁ μὴ ἔχων πολὺ προζύμι, λειπανέβατος.
Ἀκροζώνιον (τὸ). ἡ ἄκρα (τὸ κοινῶς κεφαλάρι) τῆς ζώνης.
Ἀκρόθαλπτος (ὁ, ἡ), = Ἀκρόθερμος, Ἀκρόκαυστος.
Ἀκρόθε, Π. ἀντὶ
Ἀκρόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ἢ Εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν).
Ἀκρόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) ἢ μετρίως (εἰς τὰς ἄκρας μόνον) θερμός.
Ἀκρόθι, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν ἀρχὴν (ἄκραν), περὶ τὰς ἀρχάς. » Ἀκρόθι νυκτός, « Ἀρ., ὅτι ἀρχίζει νὰ νυκτώνῃ.
Ἀκροθιγὴς [ἄκρος, θιγγάνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν (κατὰ τὰ ἄκρα) μόνον ἐγγιχθείς ἢ ἐγγίσας, ἐπιπόλαιος. » Σκυτάλιον—, « Σδ., σουβλερόν.
Ἀκροθιγῶς, ἐπίρ. Ἐγγίζοντας μὲ τὴν ἄκραν (τὴν ἐπιφάνειαν) μόνον, ὄχι κατὰ βάθος, ἐπιπολαίως. » Κάθες πράως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτοῦ ἐφέλκεσθαι, « Δσκρ.
Ἀκρόθινα (τὰ), Π. ἀντὶ Ἀκροθίνια, Ζ. Ἀκροθίνιον.
Ἀκροθινιάζω (καὶ μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Προσφέρω δῶρον ἢ θυσίαν (καὶ μσ. Παίρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου) τὰ ἀκροθίνια.
Ἀκροθίνιον (τὸ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) τὸ ἄκρον (τὸ ἐπάνω-ἐπάνω, τὸ καλλήτερον) τῆς θημωνιᾶς (θινός) κυρ. λαφύρων, προσφερόμενον συνήθως ὡς ἀπαρχὴ εἰς τοὺς θεούς.
Ἀκροθώραξ, ακος καὶ (Ἰων.) Ἀκροθώρηξ, ηκος (ὁ), [ἄκρος, θωρήσσω]. ὁ μετρίως μεθυσμένος, ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη τῆς μέθης. (Τουρκ.) τσακίρ-κέϊφι.
Ἀκρόκαρπος (ὁ, ἡ). (κυρ. δένδρον) φέρων τοὺς καρποὺς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στελέχους. » Ὁ φοῖνιξ—, « Θφρ.
Ἀκρόκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξωθεν ἢ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον καεὶς, καυτηλιασμένος.
Ἀκροκελαινιάω-ῶ, Μ. άσω (ἡ μτχ. ῆτις μόνη καὶ εὑρίσκεται), Ἀκροκελαινιόων, πλεοναστ. Ἰων. τοῦ ο), Π. εἶμαι ἐπιπολαίως (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον) μελανός.
Ἀκροκέραια (τὰ). αἱ ἄκραι τῆς ἀντέννας (κεραίας).
Ἀκροκιόνιον (τὸ). ἡ κορυφὴ τῆς κιονώνας, κεφαλοκιόλωνον.
Ἀκροκνέφαιος, ου καὶ Ἀκροκνεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτὸς ἢ τῆς αὐγῆς (ὅτε ἀρχίζει δηλ. νὰ γίνεται, ἢ νὰ παύῃ τὸ [κνέφας] σκότος) γινόμενος ἢ πράττων τι, (παρβλ. Ἀκρέσπερος).
Ἀκροκόμης, ου (ὁ), = τῷ
Ἀκρόκομος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων κόμην (μαλλιὰ ἢ φύλλα) μόνον εἰς τὴν κορυφήν.
Ἀκροκωλία (ἡ), = Ἀκρωμία.
Ἀκροκώλιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄκρα μέλη (κῶλα) τοῦ σώματος, (κυρ. τῶν ζώων) καὶ τὸ ἐκ τούτων φαγητόν. » Ἀκροκώλια ὀίεφθα, « Ἀθ., ὁ (Τουρκ.) πατσᾶς.
Ἀκρόλειον (τὸ), (κυρ. ἐπὶ λαφύρων, λείας), = Ἀκροθίνιον.
Ἀκρόλιθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄγαλμα ἢ ἀνδριὰς) ἔχων τὰ ἄκρα μόνον ἐκ λίθου.
Ἀκρολίνιον (τὸ). ἡ ἄκραις (τὸ τριγωνικὸν, τὸ ἄλλως γραντζ) τοῦ δικτύου (λίνου).
Ἀκρόλινος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κυνηγὸς) ὁ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ δικτύου (λίνου) στεκόμενος.
Ἀκρολίπαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπολαίως (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον) λιπαρός.
Ἀκρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰς ἄκρας (κορυφὰς) ἀσταχύων, ἀνθέων κτλ., κορφολογῶ.
Ἀκρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ τὰς κορυφὰς (τὰ ἄνθος, τὸν ἀθέρα) τῶν πραγμάτων συλλέγων, (εἰς τὸν Εὐστάθ. ἄλλ. διορθ. Μακρολόγον ἢ ἄλλ. Ἀκρατολόγον).
Ἀκρολοφία (ἡ). ἡ κορυφὴ λόφου ἢ βουνοῦ.
Ἀκρολοφίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν (διατρίβων εἰς) τὰς ἀκρολοφίας.
Ἀκρόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλοὺς λόφους, ἀπότομος, ὑψηλός. ‖ (οὐσ.) = Ἀκρολοφία.
Ἀκρολυτέω-ῶ, Μ. ύσω, Π. λύνω τὴν ἄκραν μόνον.
Ἀκρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ πολὺ μαλλὶ, (κατὰ τὸν Κορ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μακρόμαλλος.
Ἀκρομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγὺς ἢ εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄκρον) τῆς μανίας ὤν.
Ἀκρομάσθιον (τὸ). ἡ ἄκρα (βῶγα) τῆς μασχάλης.
Ἀκρομέθυσος (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀκροθώραξ.
Ἀκρομολίβδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μολίβδωμα εἰς τὰς ἄκρας (καθὼς τὸ δίκτυ τῶν Ψαράδων).
Ἀκρομύλη (ἡ), = Μυλακρὶς ἢ Ἐπιγουνὶς.
Ἀκρομφάλιον ἢ Ἀκρόμφαλον (τὸ). ἡ ἄκρη (τὸ καταμεσὶς) τοῦ ὀμφαλοῦ (μτγμ.) τὸ κέντρον (ἡ μέση) κάθε πράγματος.
Ἄκρον (τὸ), Ζ. Ἄκρος.
Ἀκρονυγὶς, ίδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γὶς. Ὁ κεντηθεὶς ἢ κεντῶν εἰς (ἢ μὲ) τὴν ἄκραν.
Ἀκρονύκτιος καὶ Ἀκρόνυκτος (ὁ, ἡ), = Ἀκροκνέφαιος. ‖ (οὐσ.) Ἀκρονύκτιον (τὸ) = τῷ
Ἀκρόνυξ, υκτος ἡ υχος (ἡ). ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς, τὸ ἑσπέρας, ἢ ὁ βαθὺς ὄρθρος.
Ἀκρονυχὶ, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀκρώνυχι.
Ἀκρονυχία (ἡ) καὶ
Ἀκρόνυχον (τὸ), = Ἀκρονύκτιον, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόνυχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκρονύκτιος καὶ Ἀκρώνυχος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

Ἀκρόουλος (ὁ, ἡ), = Ἄκρουλος.
Ἀκροπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἐμπηγμένος (προσηλωμένος) εἰς τὴν ἄκραν.
Ἀκρόπαθος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κατὰ τὰ ἄκρα.
Ἀκρόπαστος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ὀλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος.
Ἀκροπαχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) ἄκρον. » Βακτηρία—, « Ἀξ.
Ἀκροπενθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) λυπημένος.
Ἀκρόπηλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον λασπώδης (καὶ ὄχι κατὰ βάθος).
Ἀκροπήνιον (τὸ), = Στρόμβος, σβοῦρος.
Ἀκροπις, Ζ. Ἀκρωπίς.
Ἀκρόπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (μτφρ.) ὁ μὴ βαθύνων εἰς τὰ πράγματα, (ἐν γέν.) ἐπιπόλαιος.
Ἀκροποδη(δι)τί, ἐπίρ. (πατῶντας) μὲ ταῖς ἄκραις τῶν ποδῶν, (κοιν.) εἰς τὰ νύχια.
Ἀκροπόδιον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ ποδός.
Ἀκροπολεύω, Μ. εὐσω, Π. περιπολῶ εἰς τὸ ὕψος.
Ἀκρόπολις, εως (ἡ). ἡ ὀχυρωμένη ἄκρα (κορυφὴ) τῆς πόλεως, τὸ κάστρον, (Ἰταλ.) καστέλλι.
Ἀκρόπολος (ὁ, ἡ), [ἄκρος, πολέω]. ὑπερύψηλος. 2) ὁ περιπατῶν ἢ διατρίβων εἰς τὰς ἀκρωρείας.
Ἀκρόπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ ἔχων σεβλερὴν (διαπεραστικὴν) ἄκραν. » Ὀβελὸς—, « Ὀδ. Γ. 2) (προπαροξ.) τρυπημένος εἰς τὴν ἄκραν, » Σύριγξ—, « Νόν. 3) ὁ περιπατῶν ἢ ἐπιτήδειος νὰ περιπατῇ (ἀναβαίνῃ) τὰς ἄκρας. » Ἴχνος (» Πέδιλον)—, « αὐτ.
Ἀκροπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄκραν (γύρον, οὐῖαν, κενάρι) πορφυρ.
Ἀκροποσθία (ἡ) καὶ
Ἀκροπόσθιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς πόσθης (τοῦ περὶ τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον δέρματος).
Ἀκροποσία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀκρατοποσία.
Ἀκροποτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀκρατοποτέω.
Ἀκροπότης, ου (ὁ), = Ἀκρατοπότης
Ἀκρόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Ἀκροπόδιον.
Ἀκρόπρεμνον (τὸ). τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου, ἡ κορυφή.
Ἀκρόπρωρον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς πρώρας.
Ἀκρόπτερον (τὸ). τὸ πτερὸν τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος, ἡ ἡ ἄκρα τοῦ πτεροῦ, (Π. ἐν γέν.) κάθε ἄκρα. » Ἀκρόπτερα φωτῶν, « Ὀππ., οἱ ἄλλ. Ἀκρώλινοι.
Ἀκρόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρόπολις.
Ἀκρόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιπολαίους ῥίζας, μὴ βαθύῤῥιζος.
Ἀκρορρίνιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς ῥινὸς (μύτης).
Ἀκρορρύμιον (τὸ). ἡ ἐμπροσθινὴ ἄκρα τοῦ ῥυμοῦ (ἡ ῥοῦντα τοῦ τιμονιοῦ) τῆς ἁμάξ.
Ἄκρος [ἀκή], α, ον. Ὁ εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὸ τέλος) τινὸς μέρους ἢ πράγματος εὑρισκόμενος, ἀκρινός. » Πόλις ἄκρη, « Π., ἡ ἀκρόπολις. » Ἀκροτάτῃ κορυφῇ Οὐλύμποιο, « Ἰλ. Α. » Ἐπ' ἄκρων ποδῶν ἢ ὀνύχων (καὶ χ. τοῦ τόν., » Ἐπ' ἄκρων) βαδίζειν, » Ἄκρα νίξ, « Σοφ. » Ἀκρότατος γρούς, « Ἰλ. Δ. 2) (μτφρ.) ὁ κατέχων τὴν πρώτην (τὴν ἀνωτάτω) θέσιν, ὑπέρτατος, μέγιστος, ἔξοχος, ἄριστος· ὑπερβολικός· ἡ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἐπιπόλαιος. » Ἄκρος τὴν τέχνην (τὴν σοφίαν, τὰ πολεμικὰ κτλ.). » Ἄκρα φιλία, » Δαναῶν ἄκροι, « Εὐρ. » Ἄκρος ὀργήν, « ὁ ὀξύθυμος ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) πραΰθυμος· (ὕθεν:) » Ὀργὴν οὐκ ἄκρος, « Ἵππ., ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ βαρύθυμος. ||. (οὐσ. θηλ.) Ζ. Ἄκρα. ||. (οὐδ.) ἡ ἄκρη, ἡ κορυφή, τὸ ὑψηλότερον μέρος, (καὶ μτφρ.) ὁ ἀνώτατος ἢ ἔσχατος βαθμός. (ὕθεν:) » Τὰ ἄκρα φέρειν, « Ἐπιχ., ἔχειν τὰ πρωτεῖα. » Εἰς ἄκρον σοφίας ἐλήλακώς. « ||. (ἐπίῤῥ.) Ἄκρον, ἀντὶ Ἄκρως. » Τέκτονα πρίαιο πέντε ἢ ἓξ μνῶν ἄκρον, « Πλάτ., (κοιν.) τὸ πολὺ-πολύ.
Ἀκροπαπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ σεσηπὼς κατὰ τὰ ἄκρα (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν) μόνον. » Σιτίον ἀκροσαπές, « Ἱππκρ., τροφὴ μισοχωνευμένη.
Ἀκροσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σίθηρον εἰς τὴν ἄκραν (σιδηρᾶν ἀκωκήν).
Ἀκροσκοτία (ἡ), = Ἀκρονυχία.
Ἀκρόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ ἄκρον (ἐντελῶς) σοφός.
Ἀκροσπάθιον (τὸ). ἡ τρυφερὰ ἄκρη τῆς πλευρᾶς (σπάθης).
Ἄκροσσος (ὁ, ἡ). ὀχρωλε κρόσσια (φύνταις).
Ἀκρόστεγος (ὁ, ἡ). ἐστεγασμένος τὰ ἄκρα. ||. (οὐσ. οὐδ.) τὸ ἄκρον τῆς στέγης, (ἄλλως) Γεῖσον.
Ἀκροζήθιον (τὸ). τὸ ἐπάνω ἄκρον τῶν ζήθων.
Ἀκροστίχιον (τὸ) καὶ
Ἀκροστιχίς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἀκρόστιχον (τὸ). ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου. 2) εἶδος ποιηματίου, τοῦ ὁπ. τὰ πρῶτα ἑκάστου στίχου ψηφία, ἑνούμενα, ἀποτελοῦσι λέξιν ἢ στίχον ἄλλον.
Ἀκροστόλιον (τὸ). τὸ ἄκρον (τὸ χεῖλος) τῶν πλοίου· (κυρ. δὲ) τὰ εἰς τὴν πρῶραν γολίδια ἢ παράσημα, (παρβλ. Ἄρλαστον).
Ἀκροστόμιον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ στόματος. 2) = Ἀκροφύσιον.
Ἀκροσφαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σφαλερὰ (ἀβύθατα) τὰ ἄκρα, (ἐπμ.) παραπαιῶν ἢ πίπτων (κ. μτφρ.) ἁμαρτάνων εὐκόλα, εὐόλισθος, εὐκατάφορος, ἐπιῤῥεπής. » Πρὸς ὀργήν—, « Πλ. » Πρὸς ὑγίειαν—, « Πλάτ. » Ἴχνος ἀκροσφαλές, « Νίκ. » Ἀκροσφαλεῖς οἱ πόδες καθάπερ οἱ τῶν παίδων, « Βασ. 2) ὁ κάμνων ἄλλον εὐκόλως νὰ πέσῃ, ὀλισθηρὸς (ἐπμ.) ἐπικίνδυνος. » Μὴ ὀρθότερα (αἱ κλίμακες) προστεριδώμεναι, ἀκροσφαλεῖς ὦσι τοῖς προσβαίνασι, « Πλό. (καὶ μτφρ.) » Εἴτε ὠφέλιμος (ἡ τέχνη) ὀρθῇ πολιτείᾳ, εἴτε βλαβερὰ καὶ ἐπισφαλής, « Θμ.
Ἀκροσφαλῶς, ἐπίῤ. Ὀλισθηρῶς, ἐπικινδύνως κτλ. » Ἀκροσφαλῶς ἔχω (διάκειμαι), « εἶμαι ἀκροσφαλής.
Ἀκροσῴριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ φθάνων ἕως) τὸ
Ἀκρόσφυρον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ σφυροῦ (τὸ κότσι τῶν ποδαρίου).
Ἀκροσχιδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχισμένην τὴν ἄκραν.
Ἀκροτελεύτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔσχατος, τελευταῖος. ||. (οὐσ.) » Ἀκροτελεύτιον, « τὸ ἄκρον (αἱ ὁλοσχερεῖς) λέξεις] ἐπιστολῆς, βιβλίου, ποιήματος. (κυρ. δὲ) αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ ἢ λέξεις στίχου.
Ἀκροτενής, ές [ἢ, ἡ], Π. ὁ τείνων (ἐκτεινόμενος) εἰς τὰ ἄκρα (εἰς τὰς κορυφάς). » Ὁμίχλη—, « Νόν.
Ἀκρότης (ἡ). τὸ ἄκρον, ἡ κορυφή. ἡ τελειότης.
Ἀκρότης, ου (ὁ), Π. ἀρχηγός, πρῶτος, κεφαλή. » Στρατοῦ—, « Αἰσχ., (τὸ ὁποῖον διορθ. Ἀγρέτης).
Ἀκρότητος (ὁ, ἡ), ἀκτύπητος. » Ἀκρότητα κύμβαλα, « Ἀθ., τὰ κακόφωνα. 2) ἀπάτητος, ἀστοίβακτος. » Τῆς γῆς κατ' ἐκεῖνο χαύνου τε καὶ ἀκροτήτου σωρευθείσης, « Ἰλ. 3) (μτφρ.) μὴ συγκεκροτημένος, ἀρχάριος, ἄπειρος.
Ἀκροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, [ἄκρος, τέμνω]. κόπτω τὰς κορυφὰς (τὰ ἄκρα), ἀκρωτηριάζω.
Ἀκρότομος (ὁ, ἡ). (προπαροξ.) τοῦ ὁπ. εἶναι κομμένα ἢ μόλις κόπτονται μόνα τὰ ἄκρα, (ἐπμ.) ἀπρόσβατος, ἀπότομος, ἀπόκρημνος. » Αἶθος—, « Ἰώσ. ὁ λεῖος, λαξευτὸς ἢ· ὀξύς, κοπτερός, ἢ· σκληρός.
Ἀκρότονος (ὁ, ἡ), = Ἀκροτενής. 2) ὁ ἔχων τόνον (νευρώδης, ῥωμαλέος) εἰς τὰ ἄκρα, δυνατὸς εἰς τὰ χέρια.
Ἀκροτος (ὁ, ἡ), = Ἀκρότητος, ὁ μὴ πρεξιῶν κρότον. 2) ὁ μὴ χειροκροτηθείς. 3) ἀπαίδευτος.
Ἀκρουλος (ὁ, ἡ). οὖλος (στρουβός, στρημμένος) τὰ ἄκρα. » Θρίξ—, Ἀρχτ. « Ἀκρ. τὴν κόμην, « Ι. Δυδ.
Ἀκροφᾶής, ές (ὁ, ἡ), = (ἡ ἀμφ. ἀντὶ) Ἀκροφανής.
Ἀκροφαληριάω-ῶ, Μ. άσω (ἡ μτχ., ἥτις μόνη καὶ εὑρίσκεται, Ἀκροφαληριῶν, πλεοναστ. Ἰων. τοῦ ῳ), Π. εἶμαι λευκὸς (ἀπὸ ἀφρὸν) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (παρβλ. Ἀκροκελαινιάω).
Ἀκροφανής, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου φαίνεται μόνον ἡ ἄκρα, ἢ ὁ φαινόμενος πρῶτον εἰς τὰ ἄκρα (τῶν βουνῶν). » Ἠὼς (» Ὄρθρος)—, « Νόν. » Πώγων οὐίζῳ—, « αὐτ.
Ἀκροφυής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -φυῶς. Ὁ φυτρόνων εἰς τὰς ἄκρας (κορυφὰς) τῶν βουνῶν. 2) ὁ τέλειος (ἄκρος) κατὰ τὰ φυσικὰ προτερήματα, φύσεως (φρονήματος) εὐγενοῦς.
Ἀκροφύλαξ, ακος (ὁ), φύλαξ ἀκροπόλεως, φρουρός.
Ἀκρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰ φύλλα εἰς τὴν κορυφήν. » Ὁ φοίνιξ ἀκρόφυλλον, « Θρᾳ.
Ἀκροφύσιον (τὸ). ἡ ἄκρα (τὸ μεσοῦρι) τοῦ φυσητῆρος. » Ἀπ' ἀκροφυσίων, « Ἀρχ., (παρ.) ὁλοκαίνουργα, ὅτι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ γωνευτήριον, (παρβλ. Ἀρίυγες).
Ἀκροχάλιξ, ικος (ὁ), Π. [ἄκρος, χάλιξ], = Ἀκροθώραξ.
Ἀκροχανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τὰ ἄκρον μόνον ἢ εἰς ἄκρον (κατὰ πολλὰ) χαίνων (χάσκων, ἀνοικτός).
Ἀκροχειλία (ἡ). τὸ ἄκρον τοῦ χείλους.
Ἀκρόχειρ, ειρος (ἡ). τὸ ἔμπροσθεν μέρος (ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τῶν δακτύλων) τῆς χειρός.
Ἀκροχειρία (ἡ), = Ἀκροχειρισμός.
Ἀκροχειρίζομαι (εὐχρηστότ. τοῦ) Ἀκροχειρίζω, Μ. ίσω, ίσομαι. Πιάνω τι (κυρ. ψάρια παλαιὰ) μὲ τὰς ἄκρας μόνον τῶν χειρῶν, πιάνομαι δάκτυλα μὲ δάκτυλα ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅποιος νικήσῃ, (ἴδε Παυσαν. Ἠλ. Β'.).
Ἀκροχείριξις, ιος, Ἰων. ἀντὶ
Ἀκροχείρισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀκροχειρισμὸς (ὁ), εἶδ. παλαίσματος, ἴδε Ἀκροχειρίζομαι.
Ἀκροχει (καὶ Π. χε) ριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παλαίων τὸν ἀκροχειρισμόν.
Ἀκροχλίαρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-άρως. Ὁ μετρίως χλιαρὸς, χλιούτσικος.
Ἀκροχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκρόχολος (ὀξύθυμος).
Ἀκροχολία (ἡ). ὀξυθυμία, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄκρον θυμὸν (χόλον), θυμώδης, ὀξύθυμος· ὁρμητικός.
Ἀκροχορδόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκροχορδών.
Ἀκροχορδονώδης, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἡ γεμάτος ἀπὸ) ἀκροχορδ.
Ἀκροχορδὼν, όνος (ἡ). εἶδ. ἐκφύματος τοῦ δέρματος (ὑποτιθεμένου ὅτι ὁμοιάζει μὲ ἄκραν ἐντοσθίου χορδῆς), κρεατοελῃά, (παρβλ. Μυρμήκιον).
Ἀκρόψιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντελῶς ἢ κατὰ τὴν κορυφὴν μόνον ψιλὸς (ἄτριχος, φαλακρὸς, [ἢ ἐπὶ δένδρ.] ἄφυλλος.
Ἀκρόψωλος (ὁ). ὁ ἐντελῶς ἢ κατὰ τὸ ἄκρον μόνον ψωλός.
Ἀκρυπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. ὑπτως. Ὁ μὴ κρυφὸς ἢ μὴ κρυπτόμενος.
Ἀκρύσταλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παγόνων (μὴ ἔχων κρύσταλλα).
Ἀκρωβελία (ἡ). ἡ ἄκρα τοῦ ὀβελοῦ (ἡ ἄλλ. Ἀκροβελίς) καὶ τοῦ λεγομένου Ὀβελίου ἄρτου (ὅθεν τὸ κοιν. Καρβέλι).
Ἀκρωλένιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς ὠλένης (τοῦ ἀγκῶνος), (συγχ. τῷ Ἀκρολίνιον).
Ἀκρωμία, ας καὶ Ἀκρωμὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἀκρώμιον (τὸ). ἡ ἐπάνω ἄκρα τοῦ βραχίονος ὅπου ἑνώνεται μὲ τὸν ὦμον. 2) τὸ μέρος τῆς ῥάχης τοῦ ἀλόγου, ὅπου ἑνόνονται τὰ ἐμπροσθινὰ πλατάριά του.
Ἄκρων, ωνος (ὁ). ἡ ἄκρα τῶν μελῶν τοῦ σώματος (κυρ. τῶν ζώων), (ὅθεν) «Ἄκρων χοίρειος,» Ἱππκρ., τὸ χοιρομέρι.
Ἀκρωνία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρωτηριασμός.
Ἀκρώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), = Ἀκρωνυχία.
Ἀκρωνυχὶ, ἐπίῤ. Εἰς (Μὲ) τὴν ἄκραν τῶν ὀνύχων, ἐλαφρὰ, (κοιν.) εἰς τὰ ὀνύχια.
Ἀκρωνυχία (ἡ) καὶ Ἀκρωνύχιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῶν ὀνύχων. 2) (μτγμ.) = Ἀκρώρεια.
Ἀκρώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ σημαδευθεὶς μὲ ταῖς ἄκραις τῶν ὀνυχιῶν (τοῦ ποδός). «Ἴχνος ἀκρώνυχον,» Πλ., τὸ μόλις διακρινόμενον. ‖ (οὐσ.) Ἀκρώνυχον (τὸ), = Ἀκρωνυχία.
Ἀκρωπὶς, ίδος (ὁ), [ἄκρος, ὤψ]. τοῦ ὀπ. μόνον ἡ ἄκρα (ἡ ὁ ὀπ. μόνον εἰς τὰς ἄκρας) φαίνεται. 2) [ἄκρος, ὤψ] ὁ ὁμιλῶν ἀδιάρθρωτα (μόλις ἀκουόμενος).
Ἀκρώρεια (ἡ) ἡ ἄκρα (κορυφὴ) τοῦ ὄρους, κορφοβοῦνι.
Ἀκρωρία (ἡ). ἡ ἄκρα (ἀρχὴ) τῆς ἡμέρας (ὥρκη), τὰ χαράγματα.
Ἄκρως, ἐπίῤ. Εἰς τὸ ἄκρον, ἐντελῶς.
Ἀκρωτηριάζω, Μ. άσω. Κόπτω τὰ ἀκρωτήρια (τὰς ἄκρας) δηλ. (κυρ.) τὰ χειροπόδαρα ἢ τὴν μύτην καὶ τὰ ὦτα ἀνθρώπου, τὴν πρῴραν καὶ πρύμνην πλοίου, τὴν ὀροφὴν οἴκου κτλ., μυσερόνω, (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. (συνκδχ.) ἀδυνατίζω, ἀφανίζω. 2) (οὐδ.) ἐξέχω ἐν εἴδει ἀκρωτηρίου, σχηματίζω ἀκρωτήριον (κάβον).
Ἀκρωτηρίασμα (τὸ). τὸ ἀποκοπὲν (ἀκρωτηριασθὲν) μέλος.
Ἀκρωτηριασμὸς (ὁ). ἀποτομὴ (κόψιμον) μέλους ἢ μέρους.
Ἀκρωτήριον (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε ἐξέχουσα ἄκρα. 2) (κυρ.) βουνοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, (Ἰταλ.) κάβος. 3) μέλος τοῦ σώματος, χέρι, ποδάρι κτλ. 4) τὸ ἐπὶ τῆς πρώρας ἔμβολον ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῶν πλοίων. 5) ἡ κορυφὴ (ὁ καβαλάρης) τῆς σκεπαστῆς τοῦ οἴκου, ἢ εἶδ. σαχνισιοῦ, (παρβλ. Ἀέτωμα). 6) ἡ ἔπαλξις (ὁ προμαχὼν) τοῦ τείχους, κτλ.
Ἀκρωτηριώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἀκρωτηρίου.
Ἀκτάζω, ἡ (ὀρθότ.) Ἀκτάζω Μ. άσω. Ξεφαντόνω εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν (ἀκτήν). 2) Π. = Ἀκταίνω.
Ἀκταία [ἄγνυμι], ας (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ κουφοξυλιά. 2) εἶδ. ἐλαφροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς Περσικοῦ φορέματος.
Ἀκταΐζω, Μ. ίσω καὶ
Ἀκταίνω, Μ. ανῶ, Π. [ἀκτὴ ἢ ἀΐσσω], κινῶ ἢ κινοῦμαι ὁρμητικῶς ἢ ταχέως, εὑρίσκομαι εἰς ἀδιάκοπον κίνησιν καὶ ἀνησυχίαν (καθὼς εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὰ κύματα)· σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, (παρβλ. Ὑπερικταίνομαι).
Ἀκταῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν (διατρίβων, κείμενος, ἀνήκων) εἰς τὴν ἀκτὴν (ἀκρογιαλιὰν), παραθαλάσσιος.
Ἀκταιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἀκταίωρος (ὁ, ἡ), [ἀκτὴ ὥρα]. φύλαξ τῶν παραθαλασσίων.
; Ἀκταιωρία (ἡ). τὸ φύλαγμα τῶν παραθαλασσίων, τὸ ἔργον τοῦ ἀκταιώρου.
; Ἀκταιώριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διατρίβουν οἱ ἀκταίωροι.
Ἀκτέα (ἡ), = Ἀκταία.
Ἀκτέανος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κτέανον]. ἀκτήμων, πτωχός.
Ἀκτένιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτενισμένος ἢ μὴ κτενιζόμενος.
Ἀκτέον, θετ. τοῦ Ἄγω.
Ἀκτερέιστος καὶ Ἀκτέριστος καὶ
Ἀκτερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κτερισθεὶς (ἐνταφιασθεὶς μὲ παράταξιν).
Ἀκτὴ, ῆς (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἀκτὸς (ῥηματικ. τοῦ Ἄγνυμι), συντριβόμενος, τσακκιστὸς, κοπανισμένος, ἀλεαμένος ἢ δυνάμενος ν' ἀλεαθῇ κτλ., (ὅθεν:) «Ἀλφίτου (Δημήτερος) ἀκτὴ,» Ὅμ., τὸ ἀλεῦρι ἢ τὸ σιτάρι. 2) ἀγρογιαλιὰ (κυρ. ἡ τραχεῖα καὶ βράχους ἔχουσα, ὅπου συντρίβονται τὰ κύματα. «Ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὄχθη,» Γρμτ., (παρβλ. Ἀγὴ καὶ Ῥηγμίν). 3) (συνκδχ.) οἰκοδόμημα ἔχον ἐξοχὰς, καθὼς βωμὸς, τάφος κτλ.
Ἀκτὴ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀκτέα) = Ἀκταία.
Ἀκτημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκτήμων.
Ἀκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ἀκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κτήματα (ἰδιεκτησίαν, περιουσίαν), πτωχός. 2) (μὲ γεν.) ὁ στερούμενός τινος, μὴ κεκτημένος τι. «Χρυσοῖο—,» Ἰλ. Ι.
Ἀκτηρία καὶ Ἀκτηρὶς (ἡ), Ζ. Στήριγξ.
Ἀκτησία (ἡ), = Ἀκτημοσύνη, [ἐκ τοῦ
Ἄκτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποκτηθεὶς ἢ μὴ ἀποκτώμενος. ἀνάξιος ν' ἀποκτηθῇ.
Ἀκτὶν, ῖνος (ἡ). ἀρχαιότ. τύπος τοῦ Ἀκτίς
Ἀκτινηβολίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκτινοβολία.
Ἀκτινηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἀκτίνων.
Ἀκτινοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Ῥίπτω) ἀκτῖνας.
Ἀκτινοβολία (ἡ). ἀκτινοβόλισμα.
Ἀκτινοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκτινοβολῶν.
Ἀκτινογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς διδασκαλία (πραγματεία).
Ἀκτινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ειδῶς. Ὅμοιος μὲ ἀκτῖνας.
Ἀκτινόεις, εσσα, εν, Π. ἀκτινωτὸς, ἀκτινοβόλος.
Ἄκτινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ἀκτῆν (κουφοξυλιάν).
Ἀκτινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν, στεφανωμένος μὲ) ἀκτῖνας.
Ἀκτινωτὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων (περικυκλωμένος ἀπὸ) ἀκτῖνας. «Τροχὸς (» Στέφανος)—,» Ἥρ., Φίλ.
Ἄκτιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκταῖος. (τὸ Γαλλ.) Littoral.
Ἀκτὶς [ἄγνυμι ἢ ἄγω ἢ ἀΐσσω], ῖνος (ἡ). ἀκτῖνα· συνκδχ.) λάμψις· (μτφορ.) λαμπρότης. 2) (μτγν.) κάθε τι ἐξέχον ἀπό τινος κέντρου ἐν εἴδει ἀκτῖνος· (ὅθεν) αἱ κνῆμαι τοῦ τροχοῦ, τὰ ξύλα τὰ ἐνόνοντα τὸν γῦρον αὐτοῦ μὲ τὴν μέσην. 3) Π. ὁ κεραυνός. 4) Ἀντὶ Ἡμέρα, (Νίκ.). 5) (εἰς τὸν Δσκρ. Β', 187.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκτῆ.
Ἀκτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτισθεὶς, (ἐκκλησ.) ὁ μὴ δημιουργηθεὶς ὑπό τινος.
Ἀκτίτης, ου (ὁ), Π. = Ἀκταῖος. ‖ «Αἶθος—,» ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰς ἀκτὰς (ἀκρογιαλιὰς), ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς (τῆς Ἀττικῆς), ὁ ἄλλ. Πεντελικός.
Ἀκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκτιστος.
Ἀκτὸς [ἄγω], ὴ, όν. Φερτὸς, μετακομιστός.
Ἄκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων κτύπον (κρότον).
Ἄκτωρ [ἄγω], ορος (ὁ). ὁδηγὸς, ἡγεμών. 2) = Ἀγωγεὺς, καπίστρι.
Ἀκτωρέω-ῶ, Ἀκτωρὸς κτλ. = Ἀκταιωρέω κτλ.
Ἀκυβερνησία (ἡ). ἔλλειψις κυβερνήτου ἢ κυβερνήσεως.
Ἀκυβέρνητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κυβερνήτην (τιμονιέρην), ἀδιοίκητος.
Ἀκύβευτος (ὁ, ἡ). (μτφορ.) ὁ μὴ διακυβεύων (ῥιψοκινδυνεύων) τίποτε, προσεκτικὸς, φρόνιμος. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς διακυβεύσεις (μεταβολὰς) τῆς τύχης, βέβαιος.
Ἀκυβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδοξος.
Ἀκύθηρος (ὁ, ἡ). = Ἀναφρόδιτος, ἄχαρις.
Ἄκυθος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἄκυτος.
Ἀκύκλιος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκύκλιος, ὁ μὴ διδαχθεὶς (ἢ μὴ περιεχόμενος εἰς) τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, ἀπαίδευτος.
Ἀκύκλωτος (ὁ, ἡ). ἀπεριτείχιστος. ἀπερικύκλωτος.
Ἀκύλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κυλισθεὶς ἢ μὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θυνάμενος νὰ κυλισθῇ, ἀσάλευτος, στερεὸς, ἀμετακίνητος· (μτφορ.) σταθερὸς, ἀνέκπληκτος, ἀτάραχος· (ᾗ ἐπὶ κακοῦ) ἀλύγιστος, μονότονος. (ὅθεν:) »Ῥήτωρ οὐκ ἀκύλιστος,« Σέξτ., ὁ ποικίλλων (εὔστροφος περὶ) τὰς ἐκφράσεις του.

Ἄκυλος (ἡ), [ἀκὴ, διὰ τὴν ἀκανθώδη θήκην του]. τὸ (φαγώσιμον) βαλανίδι τοῦ πριναριοῦ ἢ τοῦ ἀριοῦ.

Ἀκύμαν(μα)τος, καὶ ἐπίρ.-άντως, καὶ

Ἄκυμος (τὸ παρθτ.-ότερος,-ότατος), = τῷ

Ἀκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ κλύδωνος, γαληνιαῖος, ἥσυχος, (μτφορ.) ἀτάραχος. »Βίος—,« Ἀντ. 2) Π. ὁ μὴ κύων (γεννῶν), ἄγονος, ἄκαρπος. »Νηδὺς—,« Εὐρ. »Γῆ—,« Στβ.

Ἄκυπρος (ὁ, ἡ), = Ἀναφρόδιτος.

Ἀκυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐπιτυχαίνω (κυρέω), ἀποτυχαίνω, εἶμαι ἀτυχὴς, (ὅθεν

Ἀκύρημα (τὸ), Π. ἀτυχία, δυστύχημα.

Ἀκυρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἄτυχος, δυστυχής.

Ἀκυρία (ἡ). ἔλλειψις κυρότητος ἢ κύρους, ἀναρμοδιότης, (κυρ. δὲ) ἀκυρολεξία.

Ἀκυρίευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κυριευθεὶς ἢ μὴ ἔχων (μὴ ὑποφέρων) κύριον.

Ἄκυρμα (τὸ), Π. = Ἀκύρημα.

Ἀκυρολεξία (ἡ), = Ἀκυρολογία.

Ἀκυρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ χωρὶς κῦρος, μεταχειρίζομαι (περιπίπτω εἰς) ἀκυρολεξίας.

Ἀκυρολογία (ἡ). ἀκυρολεξία, ὁμιλία χωρὶς κῦρος.

Ἀκυρολόγος (ὁ, ἡ) ὁ ἀκυρολογῶν.

Ἄκυρος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ.-ότερος-ότατος). (νόμος κτλ.) ὁ μὴ ἔχων κῦρος (ἰσχὺν, νομιμότητα), ἀθετημένος, καταργημένος, ἀνίσχυρος. 2) (λέξις, λόγος) ἀνάρμοστος ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον ἢ μὴ συνειθιζόμενος πλέον, ἄχρηστος. 3) (μὲ γεν.), (ἄνθρωπος) ὁ μὴ ἔχων τὴν κυριότητα (δικαίωμα κτήσεως), μὴ ἐξουσιάζων. »Ὁ δὲ ὄφλων, τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ,« Πλάτ. »Ἐὰν ἐπιδείξητε αὐτοὺς ἀκύρους ὄντας ὑμῶν· νῦν γάρ φασιν εἶναι κύριοι,« Δμ.

Ἀκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄκυρον, ἀκυρόνω, ἀθετῶ, κατηγορῶ, ἀναιρῶ.

Ἀκύρως, ἐπίρ. Χωρὶς κύρους, ἀκυρολεκτικῶς.

Ἀκύρωσις, εως (ἡ). ἀθέτησις, κατάργησις, ἀναίρεσις.

Ἀκύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπικυρωθεὶς (μὴ λαβὼν κῦρος).

Ἀκυτήριον (ἀντὶ) Ἀκυητήριον (τὸ), = Ἀτόκιον ἢ Ἐκβόλιον (φάρμακον).

Ἄκυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κύων (γεννῶν), ἄγονος, ἄκαρπος.

Ἀκωδώνιστος (ὁ, ἡ). ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Ζ. Κωδωνίζω.

Ἀκωκὴ (ἡ), [ἀκὴ]. σουβλερὴ ἄκρα (μύτη).

Ἀκώλιστος (ὁ, ἡ). μὴ διῃρημένος εἰς κῶλα (περιόδους).

Ἄκωλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μέλη (κῶλα), ἄπους.

Ἀκωλυτος (ὁ, ἡ). ἀνεμπόδιστος, ἐλεύθερος.

Ἀκωλύτως, ἐπίρ. Ἀνεμποδίστως, ἐλευθέρως.

Ἀκώμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κωμάσας (ξεφαντώσας).

Ἀκωμῴδητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως. Ὁ μὴ κωμῳδηθεὶς (περιγελασθεὶς), ἀπερίπαικτος, ἀσατύριστος.

Ἄκων [ἀκὴ], οντος (ὁ), Π. κοντάρι μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν (ἵνα ῥίπτεται μακράν).

Ἄκων [ἀ, ἑκὼν], ουσα, ον. Ἀκούσιος, βεβιασμένος, στανικῶς (ἐναντίον τῆς θελήσεως) πράττων ἢ γινόμενος. »Ἄκοντά σ' ἄκων προσπατταλεύσω,« Αἰσχλ. »Ἀέκοντος ἐμοῖο,« Ὅμ., χωρὶς τὴν θέλησίν μου. »Τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην,« αὐτ. ὄχι χωρὶς τὴν θέλησίν των, δηλ. προθύμως, (ἐπμ.) ταχέως.

Ἀκώνιστος (ὁ, ἡ). ἀπίσσωτος, ἴδε Κωνίζω.

Ἄκωνος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκιάδιον) χωρὶς κῶνον (κορυφὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν).

Ἀκώπητος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κωπιά, (ἐπμ.) ἀνετοίμαστος.

Ἄκωπος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κώπην (κουπὶ ἢ λαβήν).

Ἅλα, αἰτ. ἑν. τοῦ Ἅλς.

Ἀλαβαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀλαβάρχης [ἀλάβη], ου (ὁ). (ἐν γέν.) γραφεὺς (κυρ. δὲ ὁ) τοῦ τελωνείου· ἀρχιτελώνης. 2) ὁ μέγιστος ἄρχων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἰουδαίων.

Ἀλαβαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀλαβάρχου.

Ἀλάβαρχος (ὁ), = Ἀλαβάρχης.

Ἀλάβαστος (ᾗ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Ἀττ. ἀντὶ (καὶ, κατὰ τοὺς Γρμτ., ὀρθότ. τοῦ) Ἀλάβαστρος κτλ.

Ἀλαβάστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστρίτης, ου (ὁ) ᾗ Ἀλαβαστρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐν. λίθος), Ζ. Ἀλάβαστρος.

Ἀλαβαστροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ.-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος ἀλαβάστρου.

Ἀλαβαστροθήκη (ἡ). θήκη (κουτὶ ἢ ἁρμάρι) διὰ τὰ ἐξ ἀλαβάστρου σκεύη.

Ἀλάβαστρος (ὁ), [ἀ, λαβὴ], εἶδ. πέτρας (λευκῆς, ἰνώδους ᾗ ἀναδιδούσης ἰκμάδα), (παρβλ. Ὄνυξ). 2) (κυρ. οὐδ. καὶ πλθ.) Ἀλάβαστρα (τὰ), τὸ ἐξ ἀλαβάστρου κατεσκευασμένον ἀγγεῖον (κυρ. χωρὶς λαβὴν), (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ πρὸς ἐναπόθεσιν μυρωδικῶν, μυροθήκη, καννὶ (διὰ ῥοδόσταμμα κτλ.), (συνήθως κατεσκευάζετο εἰς σχῆμα κάλυκος ῥόδου). »Μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα,« Θκρ. »Συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον,« Γρφ.

Ἀλαβαστροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ἀλάβαστρον.

Ἀλάβη(βα), ης (ἡ). ἀσβόλη, καπνιά, (ᾗ ἡ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζομένη) μελάνη.

Ἀλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων λαβήν (πιάσιμον).

Ἀλάβης, ου ἢ ητος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (ῥινοβάτου) τοῦ Νείλου.

Ἀλαβώδης, εος (ὁ, ἡ). μαυρισμένος (μουντζουρωμένος) μὲ ἀλάβην.

Ἄλαδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν θάλασσαν (ἅλα). ||. »Ἄλαδε μύσται,« (ὠνομάζετο) ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς τῶν Ἐλευσινίων ἑορτῆς (ἡ ιστ'. του Βοηδρομιῶνος).

Ἀλάδρομος (ὁ, ἡ). λεξ. διθυραμβ. ᾗ κωμ., ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέχων. ||. (οὐσ.) τὸ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέξιμον. (κατ' ἀλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάδρομος.

Ἀλαζονεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀλαζόνος, ψευτοπερηφάνεια, (καὶ κατὰ τὸν Θφρ.) »Προσποίησις δυνάμεως ὧν τις οὐ δύναται ποιεῖν,« »Τίς ἀλαζονίαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων;—Τοὶ μάντεις,« Ἀριστ. Ἥφαις.

Ἀλαζόνευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος ἀλαζονικὸς, (κοιν.) μεγάλα λόγια.

Ἀλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ ὡς) ἀλαζὼν, κομπάζω.

Ἀλαζονία (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀλαζονεία.

Ἀλαζονικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (γινόμενος ἢ φερόμενος μὲ) ἀλαζονείαν.

Ἀλαζονικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀλαζονείαν, ὡς-

Ἀλαζὼν [ἄλη, ζῶ], όνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ.-έστερος καὶ -ίστατος). φαντασμένος, καυχησιάρης, (Τουρκ.) λαφαζάνης. 2) ψευδολόγος, ἀπατεὼν, ψευδοπροφήτης, ψευτοϊατρὸς, (Ἰταλ.) τσαρλατάνος. »Ἀλαζόνες λόγοι,« Πλ., ἀντὶ Ἀλαζονικοί. »Στάχυες κενοὶ καὶ ἀλαζόνες,« Πλ.

Ἀλάθεια (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλήθεια.

Ἀλαθεὶς, εῖσα, έν, Δ. ἀντὶ Ἀληθεὶς, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀλάομαι.

Ἀλαθέως, Δ. ἀντὶ Ἀληθῶς.

Ἀλαθὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀληθής.

Ἀλάθητος (ὁ, ἡ), = Ἄληστος, μὴ λησμονούμενος, ἀξέχαστος. »Μνήμη—,« Χρσ. 2) τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν λανθάνει. »Τὸ θεῖον ἀλάθητον,« Αἴσ.

Ἀλαθινὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἀληθινός.

Ἀλαὶ ἡ Ἅλαι (αἱ), = Ἀλοπήγια, ἁλυκαί.

Ἀλαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλάομαι.

Ἀλάϊος, α, ον, Π. = Ἀλαός.

Ἀλακάτα (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠλακάτη.

Ἀλαλὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλαλή.

Ἀλαλὰ, ἐπιφών. πολεμικόν.

Ἀλαλαγὴ (ἡ) καὶ

Ἀλάλαγμα (τὸ), καὶ

Ἀλαλαγμὸς (ὁ). κραυγὴ πολεμική· ὕμνος ἐπινίκιος ἢ χαρμόσυνος· ἦχος θορυβώδης, κρότος. »Αὐλῶν (»Τυμπάνων) ἀλαλαγμοί,« Εὐρ. [ἐκ τοῦ

Ἀλαλάζω, Μ. άξω. Φωνάζω ἀλαλὰ (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον)· κηρύττω μὲ θορυβώδεις ᾗ χαρμοσύνους κραυγὰς (ἀλαλὰς) τὴν ἀγαλλίασίν μου. »Ἀλαλάζειν νίκην,« Σοφ. 2) (ἐν γέν.) ἐβγάλλω ἀναρθρον φωνὴν ἢ κρότον. »Κύμβαλον ἀλαλάζον,« Γρφ., (παρβλ. Λαλάζω).

Ἀλαλάξιος (ὁ), Π. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τοὺς ἀλαλαγμοὺς, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος).

Ἀλαλὴ (ἡ), (ὀνμτπ.) κραυγὴ πολεμικὴ (κυρ. ἐν καιρῷ προσβολῆς ἢ νίκης)· (συνκδχ.) νίκη ἢ προσβολή· (ἐν γέν.) φωνὴ χαρμόσυνος ἢ θορυβώδης καὶ ἀναρθρος, ταραχή.

Ἀλάλημαι, (ἀπαρ. Ἀλάλησθαι, μτχ. Ἀλαλήμενος), Π. = Ἀλάομαι.

Ἀλάλητος (ὁ, ἡ). ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος, ἄφωνος. »Στεναγμὸς—,« Γρφ.

Ἀλαλητὸς, οῦ (ὁ), Π. καὶ

Ἀλαλητὺς, ύος (ἡ), ἰων. Π. = Ἀλαλαγμὸς, κρότος. »Πλακούντων περὶ τὴν γνάθον—,« Κωμ.

Ἀλαλήλως, ἐπίρ. Ἀφώνως, ἀῤῥήτως.

Ἀλαλκε, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ (ἀχρ.) Ἀλάλκω (ἀπαρ. Ἀλαλκεῖν, ἐμεν, ἐμεναι, εὐκτ. Ἀλάλκοις, οι, οιεν, ὑποτ. Ἀλάλκῃσι ᾗ μτχ. Ἀλαλκών), Π. = Ἀλέξω.

Ἀλαλκομενεὺς, έος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διὸς ᾗ

Ἀλαλκομενηὶς, ίδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀθη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νᾶς, Π. [ἀλάλκω, μένος]. ἰσχυρὰ προστάτις (βοηθός).

Ἀλαλκομένιος (ὁ). ὄνομα ἑνὸς τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς (συμπίπτοντος μὲ τὸν Μαιμακτηριῶνα τῶν Ἀθην.)

Ἀλαλκτήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀλκτήριον, = Ἀλεξιτήριον.

(Ἀλάλκω), ἄχρ. ἴδε Ἄλαλκε.

Ἄλαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαλῶν, ἄφωνος, βουβός.

Ἀλάλυγξ, υγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐγμός. 2) στενοχωρία, ἀγωνία· ἀδημονία.

Ἀλαλύκτημαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλύω.

Ἀλάμενος, η, ον, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλάμπετος, Π. ἀντὶ -

Ἀλαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λάμπων ἡ μὴ λαμπόμενος (φωτιζόμενος), σκοτεινός. ἀμυδρός. » Πυρετὸς—, « Ἀρετ., ὁ κρυφός. » Ὀφθαλμοὶ ἀλαμπεῖς, « Ἱππκρ., (κοιν.) σβυσμένα ὀμμάτια.

Ἀλαμπία (ἡ). ἔλλειψις λάμψεως, σκότος.

Ἀλάξευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) ὁ μὴ λαξευθεὶς (σκαλισθεὶς, πελεκηθεὶς), ἀδούλευτος.

Ἀλάομαι-ῶμαι [ἄλη ἴδε καὶ Βάλλω], Μ. ήσομαι (παρτ. Ἠλώμην, ἀόρ. Ἠ [§ Π. Ἀ] λήθην, πρκ. [παρὰ Π. ἀντὶ ἐνεστ.] Ἀλάλημαι). Περιφέρομαι (Περιπλανῶμαι) ἐπὶ ματαίῳ. ζῶ εἰς τὴν ξενητειάν· χάνω τὸν δρόμον, παραστρατίζω. (μτφορ.) πλανῶμαι· ἀπορῶ.

Ἀλαός (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, λάω=βλέπω, ἢ ἄλη]. τυφλός, ἀόμματος. σκοτεινός. μάταιος, (ὅθεν ἴσως τὸ κοιν.) Παλαβός, (παρβλ. Ἠλεός).

Ἀλαοσκοπιή, Ἰων. ἀντὶ Ἀλαοσκοπία (ἡ), Π. τυφλὴ (ματαία, ἀπρόσεκτος, ἀνωφελὴς) κατασκόπευσις (βιγλισμὰ, παρατήρησις). » Οὐκ ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν, « Ὅμ., Ἡσ., δὲν παρεφύλαττε (παρεμόνευεν) ἐπὶ ματαίῳ.

Ἀλαοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν τυφλὰ (ἀλαὰ) γεννήματα.

Ἀλαδωνῶ, Μ. ώσω, Π [ἀλαός]. τυφλόνω· ἀποστερῶ.

Ἀλαπαδνὸς [ἀλαπάζω], ή, όν, Π. ἀδύνατος, ἀτονισμένος, (ἐπμ.) εὐκολονίκητος, εὐάλωτος.

Ἀλαπαδνοσύνη (ἡ), Π. ἀτονία, ἀδυναμία.

Ἀλαπάζω [ἀ ἐπιτ., λαπάζω], Μ. άξω, Π. (κυρ.) ἐξαντλῶ (ἐφκαιρόνω) ὅλως διόλου· (συνκδχ.) λαφυραγωγῶ, διαρπάζω, (ἐπμ.) πτωχύνω· ἀδυνατίζω, ἀφανίζω.

Ἅλας [ἅλς], ατος (τὸ). τὸ ἅλας, ἁλάτι.

Ἀλασταίνω (χωρὶς Μ.), καὶ

Ἀλαστέω-ῶ [ἄλαστος], Μ. ήσω, Π. (κυρ.) δὲν λησμονῶ, μνησικακῶ, (ἐπμ.) δυσχεραίνω, ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, ἀδημονῶ, δεινοπαθῶ.

Ἀλαστορία (ἡ). ἀσέβεια· μοχθηρία, (ἐπμ.) τύψις τοῦ συνειδότος.

Ἀλάστορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλάστωρ.

Ἄλαστος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἄληστος, ἀείμνηστος διὰ τὴν κακίαν του, ἀποτρόπαιος· (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) περιπόθητος. » Τέκνον ἐμὸν ἄλαστε, « Καλλ. ||. [κατ' ἄλλ. ἐτυμολογ., ἀ, λάω=θέλω]. ἀβούλητος· ἀνυπόφερτος, (παρβλ. καὶ

Ἀλάστωρ [ἄλαστος], ορος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ἀσεβής, κακοῦργος, (κυρ.) φονεὺς (καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, καὶ μιαίνων ὅσους τὸν πλησιάσουν, ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. 2) ὁ μὴ λησμονῶν ἀλλ' ἐκδικῶν τὰ ἀνοσιουργήματα θεός, ἐριννύς, ὀργὴ θεοῦ, θεία δίκη. » Δαίμονας, οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν, ὡς ἀλήστων τινῶν § παλαιῶν μιασμάτων ποιναῖς ἐπεξιόντας, « Πλ. » Ἀλάστορα προσβάλλειν τινί, « αὐτ., = ἄγος (μῦσος) προστρίβειν 3) ὁ κατατρέχων ἀκαταπαύστως τινά, πειρασμός. » Δέων βουκόλων ἀλάστωρ, « Σοφ. » Τὴν τέκνων ἀλάστορα, « Λυκ., τὴν Μήδειαν, (παρβλ. Ἀλιτήριος).

Ἀλάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀλήτης.

Ἀλατεία (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀλητεία.

Ἀλάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἅλας, ἀλατένιος.

Ἀλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλας, ἀλατάκι.

Ἀλατόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λατομηθεὶς (πετροκοπηθεὶς), ἀλάξευτος· (μτφορ.) σῷος, ἀδιάφθορος.

Ἀλατοπωλία (ἡ). πώλησις ἅλατος καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἄδεια.

Ἀλάτρευτος (ὁ, ἡ). λατρείας ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος. » Ἡ ὀγδόη ἡμέρα—, « Χρσ.

Ἀλάχανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λάχανα. » Κῆπος—, « Γργ.

Ἀλαῶπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀλαώψ.

Ἀλαωπός (ὁ, ἡ), Π. [ἀλαός, ὤψ]. τυφλός. 2) σκοτεινός, ἀμαυρός.

Ἀλαωτὸς, ύος (ἡ), Π. τύφλωμα, τύφλα.

Ἀλαώψ, ωπος ἢ ῶπος (ὁ, ἡ), Π = Ἀλαωπός.

Ἀλγεινὸς, ή, όν. Ὁ ἄλγους (λύπης, πόνου) πρόξενος, ὀδυνηρός, λυπηρός· κοπιαστικός, ἐπίπονος, δύσκολος. 2) Π. ἄξιος, λύπης, ἐλεεινός.

Ἀλγεινῶς, ἐπ ῥ. Ὀδυνηρῶς, ἐπιπόνως.

Ἀλγεόδωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλγεσίδωρος.

Ἀλγεόθυμος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλγεσίθυμος.

Ἀλγεσίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαρίζων πόνους (λύπας).

Ἀλγεσίθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πικραίνων τὴν καρδίαν.

Ἀλγέω-ῶ [ἄλγος], Μ. ήσω. Πονῶ. » Ἀλγέω τὰν κεφαλάν, « Θκρ. 2) λυποῦμαι. » Οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν, « Θκ. » Γυναικὸς ἀλγεῖν θάνατον, « Ἰουλ. » Ἀλγεῖν τοῖς (ἐπὶ τοῖς) τῶν φίλων κακοῖς, « Δμ. » Ἤλγησ' ἀκούσας, « Αἰσχλ. ||. (οὐδ.) » Τὸ ἀλγοῦν, ἀντὶ ἡ-

Ἀλγηδὼν, όνος (ἡ), = Ἄλγος, πόνος.

Ἄλγημα (τὸ). πόνου αἴσθημα, πόνεμα.

Ἀλγηρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ἀλγεινός.

Ἄλγησις, εως (ἡ), = Ἄλγημα.

Ἀλγινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀλγεινός.

Ἄλγιστος, η, ον καὶ

Ἀλγίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παρθ. ἀνμλ. ἀντὶ Ἀλγεινότερος-ότατος. ||. » Ἄλγιον (ἐνν. ἐστὶν ἢ ἔσται), « Ὅμ., τόσον τὸ χειρότερον, (παρβλ. Ῥίγιος).

Ἄλγος [συγγ. τῷ ἀλέγω], εος-ους (τὸ). πόνος (σωμ. καὶ ψυχ.), (ὅθεν: 2) λύπη, βάσανον, καῦμος. 3) συμφορά, δυστύχημα.

Ἀλγυντὴρ (ὁ), Π. ἄλγους πρόξενος, βασανιστής.

Ἀλγύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ ἄλγος (πόνον λύπην), πειράζω. ||. (πθ.) αἰσθάνομαι πόνον (λύπην), πονῶ, βασανίζομαι.

Ἀλδαίνω [συγγ. τῷ Ἄλθω, Ἀρδω], Μ. ανῶ ἢ ήσω (ἀόρ. Π. Ἀλδήσασκον), Π. κάμνω τι ν' αὐξήσῃ (τραφῇ, μεγαλώσῃ, παχαίνῃ), ἐνδυναμόνω.

Ἀλδήεις, εσσα, εν, Π. εὐαυξὴς, δυναμωμένος.

Ἀλδήσκω (χωρὶς Μ.), Π. = Ἀλδαίνω, (κυρ. οὐδ.) αὐξάνω

Ἀλέα (ἡ), Π. [ἐλεύω]. τρόπος ἀποφυγῆς, παραμέρισμα, καταφύγιον. ἴδε § Ἀλεωρή.

Ἀλέα, Π. ἀντὶ Ἀλεέα, αἰτ. τοῦ Ἀλεής, ἢ Ἰων. αἰτ. (ἀσυναίρ.) τοῦ Ἀλής.

Ἀλέα καὶ (Ἀττ.) Ἀλέα (ἡ), [συγγ. τῷ ἕλη, εἴλη]. θερμότης (ζέστη) κυρ. τοῦ ἡλίου.

Ἀ(Ἀ)λεάζω, Μ. άσω καὶ

Ἀ(Ἀ)λεαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω (Ζεσταίνω) -ομαι (κυρ. εἰς τὸν ἥλιον), ἡλιάζομαι. 2) εἶμαι ζεστός. » Ἀλεαίνουσα ἡ καιλία θᾶττον πέπτει· οὕτω δὲ § ἀλεαίνει μᾶλλον, « Ἀρστ. » Ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην, « Ἀρστφ.

Ἀλεαντικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἀλέαν (ζέσταν), θερμαντικός.

Ἀλέασθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀλεύομαι.

Ἀλεγεινὸς, ή, όν, (§ ἐπίρ.)-εινῶς. Π. ἀντὶ Ἀλγεινός, -ῶς.

Ἀλεγίζω, Μ. ίσω, Π. = Ἀλέγω.

Ἀλεγύνω. Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω, καταγίνομαι εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἀλέγω (παρτ. Ἄλεγον, καὶ πλέον οὔ), Π. [ἀ ἐπιτ., λέγω=συλλέγω]. φροντίζω. » Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, « Ἰλ. Π., ἀδιαφορούντες διά. 2) λογαριάζω μετρῶ, συναριθμῶ. » Ἐν τοῖσιν ἀλέγονται, « Πινδ. 3) (συνκδχ.) ἔχω εἰς ὑπόληψιν, σέβομαι, τιμῶ. » Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων, « Πινδ.

Ἀλεεινὸς [ἀλέα], ή, όν, Θερμὸς, ζεστός.

Ἀλεεινὸς, ή, όν, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλεγεινὸς, ἡ· φευκτέος, [ἐκ τοῦ

Ἀλεείνω (παρτ. Ἀλέεινον καὶ πλέον οὔ), Π. = Ἀλεύω, ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, παραμερίζω, τραβηοῦμαι ὀπίσω.

Ἀλεες, Ἰων. ἀντὶ Ἀλεῖς, όν. πλθ. τοῦ Ἀλής.

Ἀλέη (ἡ), Π. = Ἀλεωρή, ἀποφυγή.

Ἀλέη, Ἰων. ἀντὶ Ἀλέα, ζέστη.

Ἀλέης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ζεσταμένος (κυρ. εἰς τὸν ἥλιον), (ἐπμ.) = Ἀλεεινός, ζεστός.

Ἀλεία (ἡ), [ἄλη]. περιπλάνησις.

Ἀλεία (ἡ), = Ἀλεία.

Ἀλείαντος (ὁ, ἡ), [ἀ, λειαίνω]. ὁ μὴ ὁμαλυνθεὶς (ἰσασθεὶς, στιλβωθεὶς) ἢ μὴ ὁμαλυνόμενος κτλ.

Ἀλειαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀλεύρον.

Ἀλείμμα (τὸ) = Ἀλειψις. 2) τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὀπ. ἀλείφεται τις, ἀλοιφή, (παρβλ. Χρίσμα).

Ἀλειμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλείμμα.

Ἀλειμματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλοιφήν.

Ἀλειπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀλείπτης.

Ἀλειπτήριον (τὸ). ὁ τόπος (εἰς τὰ λευτρὰ καὶ γυμνάσια) ὅπου ἠλείφοντο μὲ ἔλαιον.

Ἀλείπτης, ου (ὁ). ὁ ἀλείφων μὲ λάδι τοὺς λουομένους ἢ γυμναζομένους. 2) (συνκδχ.) ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(συπ.) παρακινητής. » Ἀλείπτης τῶν πολιτῶν, « Πλ.

Ἀλειπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων, ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀλείφειν ἢ γυμνάζειν, (ὅθεν) « Ἀλειπτική (ἐνν. τέχνη), ἡ ἄλλ. Γυμναστική. « Τὴν ἀδελφὴν ἰατρικῆς τέχνης ἀλειπτικὴν, « Φίλ.

Ἀλειπτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἀλεῖπται.

Ἀλειπτός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἀλείμματος. » Ὑπόδημα —, « Κλμ., τὸ περικεκωνισμένον. ||. (οὐσ.) Ἀλειπτὸν (ἐνν. φάρμακον), = Ἀλοιφή.

Ἀλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπολειπόμενος (μένων ὀπίσω), ἀνίκητος.

Ἀλείπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀλείπτης.

Ἀλειπτρον (τὸ). σκεῦος διὰ τὰς ἀλοιφὰς, μυροθήκη.

Ἀλείπτως, ἐπίρ. Ἀνελλιπῶς Ἀδιαλείπτως.

Ἀλείς, εῖσα, έν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἄλεισον (τὸ) καὶ Ἄλεισος (ὁ), [ἀ, λεῖος]. ποτήριον (κυρ. σκαλιστόν). 2) (μτνμ.) ἡ Κοτύλη τοῦ ἰσχίου.

Ἀλεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἄλλομαι.

Ἀλειτία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλητεία, ἡ = Ἀλίτημα, ἐκ τοῦ

Ἀλείτης, ου (ὁ), Π. [ἀλιταίνω]. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν, διαφθείρων) τινα. 2) = Ἀλιτρός.

Ἀλειτουργησία (ἡ), = Ἀτέλεια, τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Ἀλειτούργητος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος πάσης δημοσίου λειτουργίας (συνεισφορᾶς, ἀγγαρειᾶς, δοσίματος), (παρβλ. Ἀτελής).

Ἀλειφαρ(φας), ατος (τὸ), [ἀλείφω], Π. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄλειμμα, ἀλοιφὴ, λίγδα, πίσσα (κτλ.) διὰ στούππωμα ἀγγείων. » Πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ » Θκρ.

Ἀλειφατίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ζυμωμένος μὲ 'λάδι ἢ λίγδαν

Ἀλειφὴ (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλοιφή.

Ἀλείφω [ἀ ἐπιτ., λίπος], Μ. ψω (ἀόρ. Ἤλειψα, πρκ. Ἤλοιφα καὶ Ἀττ. Ἀλήλιφα καὶ πθ. Ἀλήλιμμαι, ἀόρ. Ἠλείφθην, ᾧ δ' Ἠλίφην, ᾧ τὸ θετ. Ἀλειπτέον). Χρίω μὲ 'λάδι (λίγδαν, κηρὶ, ἀσβέστην, μυρωδικὰ κτλ.), (μτφορ. ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν) παρακινῶ, παρορμῶ· διεγείρω, ἐγκαρδιόνω· προετοιμάζω. » Ἀλειφόμενος πρὸς τὸν βάρβαρον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, « Πλ. 2) (συνκδχ.) = Ἐξαλείφω, σβύνω.

Ἀλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἄλειμμα, (καὶ μτφορ.) ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις. » Ἢ εἰς τὸ ἱμάτιον ἄλειψις, « Θφρ., τὸ νὰ ἀλείφεταί τις ἐνδυμένος, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἄρπκρ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ςίχου τοῦ Σοφοκλ. » Καὶ Ξηραλοιφεῖν εἵματος διὰ πτυχῶν «).

Ἀλεκτὴρ (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ.

Ἀλεκτόρει(ρι)ος, ου (ὁ, ἡ). πετεινήσιος ἢ ὀρνιθήτικος.

Ἀλεκτοριδεύς, έως (ὁ) καὶ

Ἀλεκτορίδιον (τὸ), = Ἀλεκτορίσκος.

Ἀλεκτορίς, ίδος (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Ἀλέκτωρ, ἡ ὄρνιθα.

Ἀλεκτορίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλέκτωρ, πετεινάρι, πετειναράκι ἢ ὀρνιθοπούλι.

Ἀλεκτορόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λόφον ἀλέκτορος (χαρχάλι πετεινοῦ). 2) (οὐσ.) εἰδ. φυτοῦ (Ἀτν. Crista).

Ἀλεκτοροφωνία (ἡ). τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ.

Ἄλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος λεχθῆναι, ἀνέκφραστος ἢ ἀπόρρητος.

Ἀλέκτρινος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠλέκτρινος.

Ἀλεκτρίς, ίδος (ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκτροπόδιον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ, (ἴσ.) τὸ (κοιν.) περδικοπάτημα, (παρβλ. Καυκαλίς). 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλετροπόδιον.

Ἀλεκτρόλοφος, Ἀλεκτροφωνία κτλ. ἀντὶ Ἀλεκτορόλοφος, κτλ.

Ἄλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λέκτρον (κλίνην) ἢ ἀνάπαυσιν (ἡσυχίαν), ἄϋπνος, ἀνήσυχος. 2) ἄγαμος, ἀνύπανδρος ἢ παρθένος, (ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολογ. τοῦ ὀνόματος Ἠλέκτρα).

Ἀλεκτρύαινα, ης (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκρυόνειος (ὁ, ἡ), = Ἀλεκτόρειος.

Ἀλεκτρυόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυονοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν καὶ

Ἀλεκτρυονοτρόφος (ὁ), ὁ τρέφων ἀλεκτρυόνας ἢ ἀλεκτορίδας.

Ἀλεκτρυονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλεκτρυόνα.

Ἀλεκτρυοπώλης, ου (ὁ), = Ἀλεκτρυονοπώλης.

Ἀλεκτρυοπωλητήριον (τὸ). ὀρνιθοπάζαρον.

Ἀλεκτρυών, όνος (ὁ καὶ Ἀττ. ἡ). ὁ πετεινὸς καὶ ἡ ὄρνιθα, [ἐκ τοῦ

Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), [ἀ, λέγω = κοιμῶμαι ἢ λέκρον], = Ἀλεκτρυών. 2) Π. (σπν.), = Ἄλοχος, σύνευνος. » Οὐμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην, « Πλ.

Ἀλέκτως, ἐπίρ. Ἀῤῥήτως.

Ἀλέκω, (σπν.) = Ἀλέξω.

Ἀλέλαιον (τὸ). ἅλας μὲ 'λάδι, εἶδος σαλάτας ἢ σαλαμούρας.

Ἀλέματος (ὁ, ἁ), ᾧ ἐπίρ. Ἀλεμάτως, Δ. Ἠλέματος, -άτως.

Ἄλεν, Π. ἀντὶ Ἐάλησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. β'. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἀλέν, ἴδε Ἀλείς.

Ἀλεξαίθριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλέξω, αἰθρία]. ὁ προφυλάττων ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἀλέξανδρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλεξήνωρ.

Ἀλεξανεμία (ἡ). ἀσφάλεια, [ἐκ τοῦ

Ἀλεξάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀλεξέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλέξω.

Ἀλέξημα (τὸ). προφυλακτικὸν ἢ βοηθητικὸν μέσον, βοήθημα, ἰατρικὸν, καταφύγιον.

Ἀλεξήνεμος (ὁ, ἡ), = Ἀλεξάνεμος.

Ἀλεξήνωρ, ορος (ὁ), Π. [ἀλέξω, ἀνὴρ]. ὁ βοηθῶν ᾧ προφυλάττων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τοῦ Ἀσκλ. καὶ Ἡφ.).

Ἀλέξησις [ἀλεξέω], εως (ἡ). προφύλαξις, βοήθεια, ὑπεράσπισις. ἰατρεία.

Ἀλεξήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀλεξητὴρ (ὁ), Π. βοηθὸς, ὑπερασπιστής.

Ἀλεξητήριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς βοήθειαν (ὑπεράσπισιν κτλ.) ἁρμόδιος. ||. (οὐσ.) Ἀλεξητήριον (τὸ), βοήθημα, προφυλακτικὸν μέσον, ἰατρικὸν, φυλακτήριον, καταφύγιον.

Ἀλεξητικὸς, ή, όν, = Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ.

Ἀλεξιάρη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀλεξιάρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀποτρέπων τὰς ἀρὰς (κατάρας, γοητείας, βασκανίας κτλ.), προστάτης, ὑπερασπιστής, Ἀλεξίκακος.

Ἀλεξιβέλεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὰ βέλη. » Θώραξ —, « Ἐπγρ.

Ἀλεξίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτρέπων (ἀποποιούμενος) τὸν γάμον.

Ἀλεξίκακος (ὁ, ἡ). ὁ προφυλάττων ἀπὸ (ἀποδιώκων) τὰ κακὰ, (συγχ. τῷ Ἀνεξίκακος), (παρβλ. Ἀποτρόπαιος).

Ἀλεξίλογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν τοὺς λόγους, συντείνων εἰς τὸ λέγειν.

Ἀλεξίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν ἐν ταῖς μάχαις ἢ ἀποτρέπων τὰς μάχας.

Ἀλεξίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν τοὺς βροτούς.

Ἀλεξίμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτρέπων (ἐμποδίζων) τὸν μόρον (τὸν θάνατον ἢ τὴν εἱμαρμένην).

Ἀλέξιμος καὶ Ἀλέξιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξίπονος (ὁ, ἡ). ὁ βοηθῶν εἰς τοὺς πόνους.

Ἀλεξιφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὰ φαρμάκια. ||. (οὐδ.) Ἀλεξιφάρμακον (τὸ), ἰατρικὸν διὰ τὸ φαρμάκι, ἀντιφάρμακον.

Ἀλέξω [συγγ. τῷ Ἀλέγω, Ἀλκέω κτλ.], Μ. ἀλεξήσω καὶ (μσ.)-ήσομαι (ὅθ. εὐκτ. Ἀλεξήσειε, πθ. πρκ. Ἠλέξημαι, μσ. ἀόρ. Ἠλεξάμην ἀντὶ Ἠλεξησάμην, ὅθ. ὑποτ. Ἀλεξώμεσθα καὶ ἡ μτχ. Ἀλεξάμενος, τὸ θετ. Ἀλεξητέον). Ἀποτρέπω (Μακρύνω, Ἐμποδίζω, Προφυλάττω ἀπὸ) τὸ κακόν· βοηθῶ, ὑπερασπίζομαί τινα.

Ἀλέομαι, Π. ἀντὶ Ἀλεύομαι.

Ἀλεός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἀλεεινὸς ᾧ Ἠλεός.

Ἀλεόφρων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠλεόφρων, ματαιόφρων, παράφρων, ἠλίθιος.

Ἀλέπαδνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (φορῶν) λέπαδνα, ἄζευκτος.

Ἀλεπίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λέπια.

Ἀλέπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεπισθεὶς (ξυσθεὶς ἢ ξεφλουδισθεὶς).

Ἄλες, όν. πλθ. τοῦ Ἄλς.

Ἀλὲς (τὸ), Ἰων. οὐδ. τοῦ Ἀλής.

Ἄλεσις, εως (ἡ) καὶ

Ἄλεσμος (ὁ). ἄλεσμα.

Ἀλεσούριον (τὸ), [ἅλς, οὐρά]. εἰδ. θαλασσ. ζωοφύτου (ὅμοιον αἰδοίῳ), τὸ ἄλλ. Ὀλοθούριον, (παρβλ. Βάλανος ᾧ Δάκτυλος).

Ἀλεστέον, θετ. τοῦ Ἀλέω.

Ἀλεστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀλέθων, μυλωνᾶς.

Ἄλεται, Π. ἀντὶ Ἄληται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄλλομαι.

Ἀλέτης, ου (ὁ). ὁ ἀλέθων. » Αἶθος ἢ Ὄνος —, « Ξεν., ἡ μυλόπετρα.

Ἀλετὸς, ου ἢ οῦ (ὁ). ὁ καιρὸς ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλέθειν, ἄλεσμα. 2) (οὐδ.) = Ἄλητον, ἀλεῦρι.

Ἀλετρεύω, Μ. εύσω. Ἀλέθω, γυρνῶ τὸν χερόμυλον.

Ἀλέτρια (ἡ), Ζ. Ἀλετρίς.

Ἀ(Α)λετρίβανος, ου (ὁ). γουδοχέρι, γουδοκόπανον (κυρ. διὰ τὸ ἅλας).

Ἀλετρὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ (κύρ. δούλη) ἀλέθουσα εἰς τὸν χειρόμυλον. ||. Ἀλετρίδες καὶ Ἀλέτριαι, ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ προετοιμάζουσαι τὸ ἄλευρον τῶν θυσιῶν παρθένοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλετροπόδιον (τὸ), (μτγν. χυδ.) ὁ ἀστερισμὸς Ὠρίων, (κοιν.) Ἀλε(Ἀλη)τροπόδι.
Ἀλετῶν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου ἀλέθουν, ὁ μύλος, ἢ ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.
Ἀλεύκαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λευκανθεὶς, ἀλεύκαστος.
Ἀλευρίτης, ου (ὁ). καμωμένος ἀπὸ καθαρὸν ἀλεῦρι.
Ἀλευροθήκη (ἡ). ἀποθήκη ἀλεύρου.
Ἀλευρομαντεία (ἡ). ἡ δι' ἀλεύρου μαντεία.
Ἀλευρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων (προφητεύων) δι' ἀλεύρου, ϗ (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων ὡς ἔφορος τῆς τοιαύτης μαντείας.
Ἄλευρον (τὸ), [ἀλέω]. ἀλεῦρι (κυρ. τὸ λεπτὸν σιταρήσιον, ϗ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ., πρὸς διαστολ. τῶν Ἀλφίτων).
Ἀλευροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀλεῦρι.
Ἀλευροποιία (ἡ). κατασκευὴ ἀλεύρου.
Ἀλευρότησις [ἄλευρον, σήθω], εως (ἡ). τὸ ψιλὸν κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ.
Ἀλευρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. ἀλεύρου.
Ἀλεύω [ἄλη], Μ. εύσω (ἀόρ. Ἤλευα, καὶ μσ. Ἠλευάμην καὶ Ἠλεάμην, προστ. Ἄλευαι, ἀπαρ. Ἀλεύασθαι ϗ Ἀλέασθαι, ϗ ἡ μτχ. Ἀλευάμενος). Ἀποτρέπω (Ἀπομακρύνω, Διασκεδάζω) ἀπό τινος τὸ κακόν. » Ἰώ, Θεοί, κακὸν ἀλεύσατε, « Αἰσχλ. ||. (μσ.) ἀποφεύγω (μακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, προφυλάττομαι ἀπὸ) τὸ κακόν. » Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν, « Ὅμ. » Τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, « αὐτ. » Ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, « αὐτ. » Ἀσβόλην ἀλευμένη, « Σιμ.
Ἀλεχής, έος (ὁ, ἡ). Π. = Ἄλεκτρος.
(Ἀλέω), εὔχρ. μόνον τὸ μσ. Ἀλέομαι, = Ἀλεύομαι.
Ἀλέω-ῶ [συγγ. τῷ Εἴλω καὶ Οὐλαί], Μ. έσω (παρτ. β'. Ἤλων, ϗ ἀ. Ἤλουν, πρκ. Ἀλήλεκα καὶ πθ. Ἀλήλεσμαι). ἀλέθω (εἰς τὸν μύλον).
Ἀλέω [ἀλής], Μ. ήσω, Ἰων. Συναθροίζω, ἐνόνω.
Ἀλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλίζω.
Ἀλεωρά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ
Ἀλεωρή, ῆς (ἡ), Ἰων. [ἀλεύομαι]. ἀποφυγή, προφύλαξις, ἐξασφάλισις, βοήθεια· καταφύγιον.
Ἀλέως [ἀλής], ἐπίῤ. Π. ἀθρόως, σωρηδόν.
Ἀλεώσσω (χ. Μ.), Π. [ἀλεός]. μωραίνω, παραφρονῶ.
Ἀλη (ἡ). περιπλάνησις, τὸ νὰ περιφέρηταί τις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ξένος καὶ ἔρημος· (τρπ.) ἀπάτη, ξεπλάνεμα· στενοχωρία, περισπασμὸς, φροντίδες, ἀστασία νοός, φρενοβλάβεια, (παρβλ. Ἄλυς).
Ἀληγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (φέρων, μετακομίζων) ἅλας.
Ἀληθάργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιπίπτων (ὑποκείμενος) εἰς ληθαργίαν.
Ἀλήθεια ϗ Π. Ἀληθείη (ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ ψεύδους, (κατ' ἔκτ.) εἰλικρίνεια, ἁπλότης.
Ἀληθείς, εῖσα, έν, μτχ. τοῦ Ἀλάομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀλεσθείς, μτχ. τοῦ Ἀλέω, -ήθω.
Ἀληθείς, εῖσα, έν, μτχ. τοῦ Ἀλέω.
Ἀληθες, ἴδε Ἀληθής.
Ἀλήθευμα (τὸ). ἀλήθεια.
Ἀλήθευσις, εως (ἡ). τὸ ἀληθεύειν (ὁμιλεῖν ἀλήθειαν).
Ἀληθευτής, οῦ (ὁ) ὁ ἐπαληθεύων τι, ὁμιλῶν ἀλήθειαν.
Ἀληθευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ὁμιλῶν ἀλήθειαν, φιλαλήθης.
Ἀληθεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ ἀλήθειαν, εἶμαι ἀληθινός, ἐκπληρῶ (πραγματοποιῶ) τοὺς λόγους μου (τὴν ὑπόσχεσίν μου). » Ἀλήθευσον πάντα, « Βτρχμ. 2) ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι, ἀληθεύω. » Εἰ δ' ἀληθεύσειεν ἡ μαντεία, » Ξεν.
Ἀληθηίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀλήθεια.
Ἀληθής [ἀ, λανθάνω], έος (ὁ, ἡ). ἀψευδής, ἀληθινός· φιλαλήθης, εἰλικρινής· χρηστός, δίκαιος, ἄκακος. 2) γνήσιος, βέβαιος, ἀναμφίβολος· ὀρθός· ἁρμόδιος. ||. (οὐδ.) » Τὸ ἀληθές, ἀντὶ ἡ Ἀλήθεια. ||. » Ἀληθές (προπαροξ. ϗ ἐρωτηματ.); « ἀντὶ ἐπίῤ. Ἀλήθεια; Καλέ, ἀλήθεια; Μὲ τὰ ὅλα σου; Τῷ ὄντι;
Ἀληθίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι, = Ἀληθεύω.
Ἀληθινολογία (ἡ). τὸ ὁμιλεῖν ἀλήθειαν.
Ἀληθινός, ή, όν. Ἀληθής, βέβαιος· ἀναμφίβολος· γνήσιος· εἰλικρινής. » Ἐπιδεικνύων πορφυρίδας ἐξιτήλους, φαίην ἀληθινὰς εἶναι, « Ξεν.
Ἀληθινῶς, ἐπίῤ. = Ἀληθῶς.
Ἀληθογνωσία (ἡ). ἡ γνῶσις (κατανόησις) τῆς ἀληθείας.
Ἀληθοεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν ἀλήθειαν.
Ἀληθόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ προμαντεύων (προφητεύων) τὴν ἀλήθειαν.
Ἀληθομυθεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀληθομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι.
Ἀληθόμυθος (ὁ, ἡ), Π. φιλαλήθης.
Ἀληθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πραγματοποιῶ.
Ἀληθορκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁρκίζομαι τὴν ἀλήθειαν, κάμνω ἀληθινὸν ὅρκον.
Ἀληθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλήθεια.
Ἀληθότης (ἡ). τὸ ἀληθεύειν, ἀλήθεια.
Ἀληθουργής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος ἢ εἰργασμένος μὲ ἀλήθειαν.
Ἀλήθω, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἤλησα), = Ἀλέω, ἀλέθω.
Ἀληθῶς, ἐπίῤ. Ἀληθινά, ἐν ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, εἰλικρινῶς, καθαυτό.
Ἀλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων λήϊον (ἀγρὸν) ἢ λείαν (λάφυρα), ἀκτήμων, πτωχός, ἢ ἄκαρπος.
Ἀλήϊστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληϊσθεὶς (λαφυραγωγηθεὶς), ἀπούρσευτος, ἀπόρθητος.
Ἄληκτος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε λήγων (παύων, τελειόνων), ἀκατάπαυστος. ||. (οὐδ.) Ἄληκτον, ἐπίῤ. ἀντὶ -
Ἀλήκτως, ἐπίῤ. Ἀκαταπαύστως.
Ἀλήλα(λη)μαι, Π. ἀντὶ Ἀλάλημαι, ἴδε Ἀλάομαι.
Ἀλήλεκα, Ἀλήλεσμαι, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀλέω.
Ἀλήλιφα, Ἀλήλιμμαι, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἄλημα (τὸ), Π. = Ἄλητον. ἀλεῦρι τρίψιλον. 2) (μεφορ.) = Παιπάλημα, πανοῦργος (κοιν. Τετραπέραστος) ἄνθρωπος.
Ἀλήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀλῆναι.
Ἀλημοσύνη (ἡ), Π. = Ἀλη, πλάνη, περιπλάνησις. » Νόσφιν ἀλημοσύνης, « Διον., ἀλάνθαστα. 2) (εἰς τὸν Ἀπλλν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δαημοσύνη.
Ἀλήμων [ἀλάομαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. περιπλανώμενος, τιμοβιώκτης, ἀπατεών. 2) πλανεμένος, ἠπατημένος, ἁμαρτωλός. » Ἀλήμονας ἧς χθονός, « Μνθ., περιπλανωμένους μακρὰν τῆς πατρίδος των.
Ἀλῆναι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.
Ἄληξ, ηκος (ὁ), εἶδος ὀσπρίου.
Ἄληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληφθεὶς (πιασθεὶς ἢ 'παρθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος ληφθῆναι, ἄπαρτος, ἄπιαστος. 2) (τρπ.) ὁ μὴ διδὼν λαβὴν (εἰς κατηγορίαν), ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος, ἢ 3) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος. » Ἄληπτοι ἀριθμῷ, « Μέξ., ἀναρίθμητοι.
Ἀλήπτως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τις λαβὴν, ἀμέμπτως, ἀνεπιλήπτως.
Ἀ(Ἀ)λὴς ἢ Ἄλης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [Εἴλλω ἢ Ἴλλω] ἀντὶ Ἀθρόος. » Ἀλέες ἐγένοντο, « Ἡρ., συνηθροίσθησαν, (παρβλ. Ἀολλής).
;Ἀλησθύω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλυσθέω.
Ἄλησις [ἀλάομαι], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλη (κυρ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν ἀστέρων). 2) = Ἄλεσις.
Ἀλῄστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λῃστευθεὶς (πατηθεὶς ἢ γυμνωθεὶς ἀπὸ κλέπτας) ἢ μὴ δυνάμενος λῃστευθῆναι, ἀπάτητος, ἀξεγύμνωτος.
Ἄλησος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ λησμονηθεὶς ἢ μὴ λησμονούμενος, ἀλησμόνητος, (ἐπμ.) πολλὰ θλιβερός, μὴ ἐπιδεχόμενος παρηγορίαν, (παρβλ. Ἀνεπίληστος).
Ἄληται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ἀ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄλλομαι.
Ἀλητεία (ἡ). ἡ ζωὴ τοῦ ἀλήτου, πλάνη, περιπλάνησις, [ἐκ τοῦ
Ἀλητεύω, Μ. εύσω. Ζῶ (Περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε) ὡς ἀλήτης, διακονεύω.
Ἀλητήρ (ὁ), [ἀλήθω]. εἶδ. χοροῦ παρὰ τοῖς Σικυωνίοις.
Ἀλητήριος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλιτήριος. 2) = τῷ
Ἀλήτης [ἀλάομαι], ου (ὁ) καὶ Ἀλῆτις, ιδος (ἡ). ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος) τῇδε κἀκεῖσε χωρὶς νὰ καταστάθῃ πουθενά, 'γύφτος· ζητιάνος, διακονιάρης. ||. » Βίος —, « Ἡρ., ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀλήτου. ||. Ἀλῆτις (ἡ ἀλλ. Αἰώρα) ὠνομάζετο Α'. ἡ ἐν Ἀθ. ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἠριγόνης, ϗ Β'. ᾠδή τις εἰς τιμὴν τῶν Ὠρῶν.
Ἀλητικός, ή, όν. Ἀλήτου ἴδιος.
Ἀλητοβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἄλητον.
Ἀλητοειδής, έος (ὁ, ἡ). ἀλευρώδης, ὅμοιος μὲ
Ἀλητόν (τὸ), Ἰων. Π. [ἀλέω] ἀντὶ Ἄλευρον.
Ἀλητύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλη, Ἄλησις.
Ἀλθαία (ἡ), [ἄλθω]. φυτ. ἡ ἀγριομολόχα.
Ἀλθαίνω (-έω, -έσκω, -ήσκω, -ίσκω, -έσσω), Μ. ήσω καὶ (σπντ.) έξω, = Ἄλθω.
Ἄλθεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἰάτρευμα, θεραπεία.
Ἀλθε(θη)στήριος, α, ον, Π. ἰαματικός.
Ἄλθετο, Π. γ'. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. ἢ τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ Ἄλθω.
Ἀλθεύς, έως (ὁ), Ἰων. ἰατρός.
Ἀλθήεις, εσσα, εν, Ἰων. Π. ἰαματικός.
Ἄλθος, εος-ους (τὸ). ἰατρικόν· ἰατρεία.
Ἄλθω [συγγ. τῷ Ἀλθαίνω], Μ. ἀλθήσω, Π. Ἰων. ἰατρεύω.
Ἅλια (τὰ), οὐδ. πλθ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἁλία (ἡ), θηλ. ἐν. τοῦ Ἅλιος.

Ἁλία (ἁ), Δ. [ἁλής], = Ἀγορὰ ἢ Ἐκκλησία (ὁθ. ἡ ἐν Τάραντι Ἁλιαία καὶ ἡ ἐν Ἀθ. Ἡλιαία), συνάθροισις (συνέλευσις) τοῦ λαοῦ· (κυρ. δὲ) τὸ Βουλευτικὸν σῶμα τῶν Βυζαντίων.

Ἁλιά, ᾶς (ἡ). τὸ σκεῦος τοῦ ἅλατος, ἁλατερόν.

Ἁλιάδαι, ῶν (οἱ), Π. οἱ θαλασσινοί· ναῦται, ταξειδιῶται.

Ἁλιάετος (ὁ), εἶδος πτν., ἀετὸς τῆς θαλάσσης (τῆς ἁλός).

Ἁλιαὴς [ἅλς, ἄημι], έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἄνεμος) φυσῶν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ (ἄλλ.) Ἀπόγαιος. Ζ. Τροπαία.

Ἁλιαία (ἡ), ἴδε Ἁλία.

Ἁλιαίετος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁλιάετος.

Ἁλιανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλιπόρφυρος.

Ἁλίαρος (ὁ, ἡ). ἁλατισμένος, ἁλμυρός.

Ἁλιὰς, άδος (ἡ). (ἐπίθετ.) ἡ εἰς τὴν θάλασσαν (ἅλα) ἀνήκουσα, θαλασσινὴ, ζῶσα μὲ τὸ ψάρευμα. ||. (οὐσ.) νύμφη (νεραΐδα) τῆς θαλάσσ. ἢ τοῦ ψαρεύματος. 2) (ἐλλ. τοῦ Κύμβη ἢ Ναῦς) ψαροκάϊκον.

Ἁλίασμα (τὸ), Δ. ψήφισμα τῆς συνελεύσεως ἢ τῆς βουλῆς ἴδε Ἁλία.

Ἁλίαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἁ, λιάζομαι]. ἄφευκτος, ἀναπόδραστος· ἀκατάπαυστος. ||. « Ἁλίαστον, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.

Ἁλιάων, Π. ἀντὶ Ἁλίων, θηλ. γεν. πλθ. τοῦ Ἅλιος.

Ἁλιβάνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λιβανισθεὶς (θυμιατισθεὶς), ἀθυμίαστος.

Ἁλίβαπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βουτηχθεὶς (βαφεὶς) εἰς τὴν θάλασ. 2) = Ἁλιπόρφυρος.

Ἁλίβας, αντος (ὁ), Π. ὁ μὴ ἔχων λιβάδα (ἰκμάδα, ὑγρασίαν, ζωτικὸν χυμὸν), μαραμένος, (ἐπμ.) νεκρός. 2) ὁ μὴ χρησιμεύων εἰς λοιβὴν (σπονδάς). « Οἶνος —, « Καλλ., ὁ ἐξοινισμένος.

Ἁλίβατος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡλίβατος.

Ἁλίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, βαίνω]. ὁ περιπατῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλασσοπόρος ἢ 2) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, ἢ 3) ἐσφαλ. ἀντὶ Ὑληβάτης.

Ἁλιβδύω, Μ. ύσω, Αἰολ. ἀντὶ Ἁλιδύω, βουτῶ (κυρ. εἰς τὴν θάλασ.), καταποντίζω, (ἐν γέν.) κάμνω ἄφαντον, κρύπτω.

Ἁλίβρεκτος (ὁ, ἡ), Π. βρεγμένος ἢ βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλ.

Ἁλίβρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἢ περικυκλωμένος ἀπὸ) τὴν βοὴν (βρόμον) τῆς θαλ., ἢ ὁ βρέμων (βούζων) ὡς ἡ θάλ., ἴδε Ἁλίδουπος.

Ἁλίβροχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλίβρεκτος.

Ἁλιβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ, τὸ) καὶ

Ἁλίβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, βιβρώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ὀλόγυρα ἢ καταποθεὶς ὑπὸ τῆς θαλ.

Ἁλίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἁλίδουπος.

Ἁλιγείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γειτονεύων μὲ (πλησιάζων εἰς) τὴν θάλ., παραθαλάσσιος.

Ἁλιγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ (φυτρόνων εἰς) τὴν θάλ. (συγχ. τῷ Ἁλιτενής).

Ἁλίγκιος, α ἢ ος, ον, Π. [ἧλιξ], = (τῷ εὐχρηστοτ.) Ἐναλίγκιος, ὅμοιος.

Ἁλιγύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων γλυκεῖαν (λιγυρὰν) φωνὴν ἢ ὁμιλίαν.

Ἁλιδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος (στρηφογυριζόμενος) ὑπὸ ἢ περιπλανώμενος ἐπὶ τῆς θαλ.

Ἁλίδονος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, δονέω]. τὸν ὁπ. ἔδειρεν ἡ θάλασσα.

Ἁλίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ (ἢ προξενῶν) τὸν κρότον (δοῦπον) τῆς θαλ., ἴδε Ἁλίβρομος.

Ἁλίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιτρέχων (διαπλέων) τὴν θάλ.

Ἁλιδύω, Ζ. Ἁλιβδύω.

Ἁλιεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἁλιέως, ψαροσύνη. 2) = Ἁλίευσις, ψάρευμα. 3) τόπος πρὸς ἁλίευσιν ἰχθύων ἁρμόδιος. « Ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας, « Στρβ.

Ἁλιειδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἁλὶ (θαλάσσῃ) ὅμοιος τὸ εἶδος.

Ἁλιεργὴς, έος καὶ Ἁλιεργὸς, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐργαζόμενος, ναύτης ἢ ἁλιεύς. 2) = Ἁλουργής.

Ἁλιερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἕρκος (περίφραγμα) τὴν θάλ., περικυκλωμένος (ὠχυρωμένος) ὑπὸ τῆς θαλ. « Ἰσθμοῦ δειρὰς —, « Πίνδ.

Ἁλίευμα (τὸ), = Ἁλιεία, ψάρευμα. 2) τὸ ἁλιευθέν. 3) μέρος πρὸς ἁλιείαν ἐπιτήδειον. « Ἐν ᾧ τὰ πλεῖστα ἁλιεύματα τῶν εἰς ταριχείαν ἰχθύων, « Στρβ.

Ἁλιεὺς [ἅλς, εἶμι], έως (ὁ). ψαρᾶς. 2) Π. = Ἅλιος, θαλασσινὸς, ναυτικός. « Στρατὸς (« Ἐρέτης) —, « Ὅμ. καὶ Ὀππ.

Ἁλιευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἁλιεύς.

Ἁλιευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς τὴν ἁλιείαν ἢ τοὺς ἁλιεῖς, ψαράδικος. ||. « Ἡ ἁλιευτικὴ (ἐνν.) τέχνη, = Ἁλιεία, ψαροσύνη.

Ἁλιευτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἁλιέων, ψαράδικα.

Ἁλιεύω [ἁλιεὺς], Μ. εύσω. Ψαρεύω.

Ἁλίζω [ἁλής], Μ. ίσω, = Ἁλέω καὶ (τῷ εὐχρηστοτ.) Συναλίζω, συναθροίζω.

(Ἁλίζω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἁλινδέω, κυλίω, (διασωθὲν μόνον εἰς τὸ σύνθετον Ἐξαλίζω).

Ἁλίζω [ἅλς], Μ. ίσω. Ἁλατίζω. 2) δίδω ἅλας εἰς τὰ ζῶα (πρόβατα. βῴδια κτλ.).

Ἁλίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ζωσμένος (περιτριγυρισμένος) ἀπὸ τὴν θάλ. « Ἰσθμὸς —, « Νόνν.

Ἁλίζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῇ ἢ ἀπὸ τῆς θαλ.

Ἁλίζωστις, εως (ἡ), εἶδος φυτοῦ θαλασσ.

Ἁλίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁλία.

Ἁλιηγὴς [ἅλς, ἄγνυμι], έος (ὁ, ἡ), Π. πέριξ τοῦ ὁποίου συντρίβονται τὰ κύματα, (εἰς τὸν Ὀππ. ἄλλ. ἀναγκ. Ἁλιηχής).

Ἁλιήρης, εος (ὁ ἡ), Π. ὁ ἐρέσσων (κωπηλατῶν) ἐν τῇ θαλ.

Ἁλιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁλιεύς.

Ἁλιηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλίδουπος.

Ἁλίθιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἡλίθιος.

Ἁλιθοβόλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λιθοβοληθείς.

Ἁλιθοκόλλητος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ συνηρμοσμένος διὰ λίθων. « Οἶκος —, « Ὀρειβ.

Ἁλιθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς λίθων.

Ἁλιθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ ἢ ἀπὸ τῆς θαλ. τρεφόμενος (ἰχθὺς, ἁλιεὺς, ναυτικὸς κτλ.).

Ἁλικάκκη(κκο)δον, ου (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Στρύχνου), τὸ ἄλλ. Δορόκνιον.

Ἁλικία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡλικία.

Ἁλικὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλυκίς.

Ἁλίκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλυζόμενος (βρεχόμενος) ὑπὸ τῆς θαλ. « Πέτρα (« Ἠτῶν) —, « Ἐπγρ.

Ἁλίκμητος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, κάμνω]. ὁ προξενούμενος ὑπὸ τῆς θαλ., ἔχων αἰτίαν τὴν θάλ.

Ἁλικνημὶς, ίδος (ἡ), Π. τῆς ὁποίας αἱ κνῆμαι εἶνε εἰς τὴν θάλ.

Ἁλίκος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἡλίκος.

Ἁλικὸς, ἡ, όν, ἀντὶ Ἁλυκὸς, ἁλμυρὸς ἢ Ἅλιος, θαλάσσιος.

Ἁλικότης (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλυκότης.

Ἁλίκρας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ). κεκραμμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θάλ. ἢ ἅλμην.

Ἁλικράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσοκράτωρ.

Ἁλικρείων, οντος (ὁ), Π. κρείων (βασιλεὺς ἐξουσιαστὴς) τῆς θαλάσ., θαλασσοκράτωρ.

Ἁλικρηπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα τὴν κρηπίδα (τὰ θεμέλιά ἢ τοὺς πρόποδάς) της εἰς τὴν θάλ, παραθαλασσία.

Ἁλικρόκαλος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος κροκάλας (χαλίκια) τῆς θαλ.

Ἁλίκροτος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁποίου κροτεῖ (ἠχεῖ) ἡ θάλασσα.

Ἁλίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (ἢ κτυπούμενος ἀπὸ) τὴν θάλ., θαλασσινὸς, ναύτης, ἢ παραθαλάσσιος.

Ἁλικόμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Ἁλίκλυστος.

Ἁλικώδης, εος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἁλυκώδης.

Ἁλιμέδων, οντος (ὁ), Π. [ἅλς, μέδων]. βασιλεὺς τῆς θαλάσσης.

Ἁλιμενία (ἡ). ἔλλειψις λιμένων, [ἐκ τοῦ

Ἁλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λιμένα.

Ἁλιμενότης (ἡ), = Ἁλιμενία.

Ἁλιμίδης, έος (ὁ, ἡ) Π. ὁ φροντίζων (μηδόμενος) περὶ τῶν θαλασσίων πραγμάτων, ἐμπορευόμενος διὰ θαλάσσης.

Ἁλίμικτος (ὁ, ἡ), = Ἁλίκρας.

Ἅλιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεινῶν (μὴ αἰσθανόμενος πεῖναν). ||. (οὐσ.) Ἅλιμον (τὸ), εἶδ. παραθαλασσίου φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς λοπουντιᾶς ἢ τοῦ σπανακιοῦ), (κοιν.) ἁλμυρήθρα.

Ἁλιμυρήεις, εσσα, εν καὶ

Ἁλιμυρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, μύρομαι]. (ποταμὸς) τρέχων (χυνόμενος) εἰς τὴν θάλ., (βράχος, αἰγιαλὸς κτλ.) βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλ., παραθαλάσσιος. (ἀφρὸς) ἁλμυρὸς, θαλάσσιος.

Ἁλινδέω-ῶ [ἁλῆναι, ἀόρ. β'. τοῦ Εἴλλω ἢ Ἴλλω], Μ. ήσω, = Κυλίω, (κυρ.) ἀφίνω τὸ ἄλεγον νὰ κυλισθῇ εἰς τὸ χῶμα ἢ εἰς τὸ νερόν. (παρβλ. Ἐξαλίζω).

Ἁλινδήθρα (ἡ), = Κυλινδήθρα, κυλίστρα, ὁ τόπος ὅπου κυλίονται (οἱ μὲν ἀθληταὶ εἰς τὴν ἄμμον, οἱ δὲ ἵππο. κτλ. εἰς τὸ χῶμα ἢ τὸ ὕδωρ). || (μετρορ.) « Ἐπῶν —, « Ἀρστ., σωρὸς λέξεων.

Ἁλίνδησις, εως (ἡ). τὸ κύλισμα (κυρ. τοῦ ἀλόγου) εἰς τὸ χῶμα, [ἐκ τοῦ

Ἁλίνδω, Π. ἀντὶ Ἁλινδέω.

Ἁλινήκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἁλινήκτης, ου (ὁ), = τῷ

Ἁλινηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολυμβῶν (νη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χόμενος) εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς τὴν ἅλμην. «Ἐλαία—,» Ἐπιγρ., ἡ ἅλλ. Κολυμβές.
Ἅλινος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων (μὴ μεταχειριζόμενος, ἢ μὴ πιασθεὶς μὲ) λίνα (δίκτυα).
Ἅλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἅλιξ.
Ἁλίξαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, ξαίνω], ὁ καταφαγωθεὶς (τριωθεὶς) ὑπὸ τῆς θαλάσσης.
Ἁλιοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν τὴν θάλ., θαλασσινὸς ἢ παραθαλάσσιος.
Ἁλιόκαυστος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἁλιόκαυτος.
Ἅλιος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἅλιος.
Ἅλιος [ἅλς], α, ον, Π. θαλάσσιος. 2) μάταιος, ἀνωφελής. || (τὸ οὐδ.) Ἅλιον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἁλίως, εἰς μάτην, ἀνωφελῶς.
Ἁλιοτρεφὴς (ἀντὶ Ἁλιτρεφής), ές (ὁ, ἡ), Π. Ἁλιθρέμμων.
Ἁλιόω-ῶ [ἅλιος], Μ. ώσω, Π. ματαιόω, μηδενίζω, ἀφανίζω.
Ἁλίπαινον (τὸ) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ)
Ἁλίπαντον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρῶτον ἔμπλαστρον πληγῆς (διότι κατασκευάζεται χωρὶς λίπος.
Ἁλιπαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. μὴ ἀλειμμένος μὲ λίπος (λάδι, ποιμάδαν), (ἐπμ.) αὐχμῶν, ἀσυγύριστος.
Ἁλίπαστος (ὁ, ἡ), πασασμένος (κυκκισμένος) μὲ ἅλας.
Ἁλίπεδον (τὸ), πεδιὰς (κυρ. ἀμμώδης) ἐκτεινομένη εἰς τὸ παράλιον (ἐπμ.) σκεπασμένη ἄλλοτε ἀπὸ τὴν θάλ., (Ἰταλ.) σπιάτζα.
Ἁλιπὴς, ές (ὁ, ἡ) ὁμὴ ἔχων λίπος (πάχος), ἄπαχος.
Ἁλιπὴς [ἅ, λείπω], ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνελλιπής.
Ἁλίπιστος (ὁ, ἡ)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλόπιστος.
Ἁλίπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς τὰ παράλια, ἢ 2) ὁ ὑπὸ τῶν θαλασσινῶν (ναυτῶν) περιπλεόμενος.
Ἁλίπλακτος (ὁ, ἡ), Δ. Ἁλίπληκτος.
Ἁλιπλανὴς, ές (ὁ, ἡ) Π. ὁ πλανώμενος (περιπερόμενος) εἰς τὴν θάλ.
Ἁλιπλανία (ἡ), Π. ἡ εἰς τὴν θάλ. περιπλάνησις, [ἐκ τοῦ
Ἁλίπλανος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλιπλανὴς.
Ἁλιπλεύμων, ονος (ὁ), εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) βυζί τῆς θάλασσας.
Ἁλίπληκτος καὶ
Ἁλιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ἀπὸ τὴν θάλ., θαλασσοδαρμένος.
Ἁλίπλεος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων τὴν θάλ., ναύτης, θαλασσινὸς, ἢ ὑπὸ τῆς θαλ. ἐπαπλεόμενος, ὑποβρύχιος.
Ἁλίπνεος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀσμὴν (ἀναθυμίασιν) θαλάσσης, μυρίζων θάλ.
Ἁλιπόρης (ὁ, ἡ), Π. ὁ περνῶν (ταξειδεύων) θάλασσαν.
Ἁλιπόρφυρος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ θαλασσινὴν (καθαρὰ τὴν) πορφύραν.
Ἁλιππα, ατος (τὸ), Δ. ὁλ. ἀντὶ Ἀλειφαρ.
Ἁλιπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρομάξας (πτοηθεὶς) τὸν ἦχον τῆς θάλ.
Ἁλιβράγης, ες (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. βράγος) ὅπου συντρίβονται (βράχνουνται) τὰ κύματα τῆς θαλ.
Ἁλιῤῥάκτης, ου (ὁ), Π. [ἅλς, ῥαίω], ὁ ῥηγνύων (ἀνοίγων) τὴν θάλ. «Ἑλλὰς—,» Ἀνακρ.
Ἁλιῤῥαφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, ῥάπτω], ὁ ῥαπτόμενος (ἐνούμενος) εἰς τὴν θάλ. «Ἀσπὶς—,» Ἀνθ. Π.
Ἁλιῤῥέμβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέμβων (περιστρεφόμενος) εἰς τὴν θάλ.
Ἁλιῤῥέπτης (ὁ), Π. [ἅλς, ῥέπω], ὁ ῥέπων (κατεβαίνων) εἰς τὴν θάλ. «Ἀετὸς—,» Ἀνθ. Π.
Ἁλιῤῥηγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥηγνύων (ἀνοίγων) τὴν θάλ. «Ἀκτὴ—,» Ἀνθ. Π.
Ἁλιῤῥήκτης (ὁ), Π. [ἅλς, ῥήγνυμι], ὁ ῥήκτης (ἀνοιχτὴς) τῆς θάλ. «Ἀκτὴ—,» Ἀνθ. Π.
Ἁλιῤῥηξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥηγνύων (ἀνοίγων) τὴν θάλ. «Ἀκτὴ—,» Ἀνθ. Π.
Ἁλιῤῥήσσω, Π. ξω, (ἀόρ. ἁλιέρρηξα) ἀνοίγω τὴν θάλ. «Ἁλιέρρηξε πόντον,» Ἀνθ. Π.
Ἁλιῤῥιζος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλίδουπος.
Ἁλιῤῥοος-ους καὶ
Ἁλιῤῥύτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. περιῤῥεόμενος, ἢ ὁ εἰς αὐτὴν ῥέων (χυνόμενος).
Ἅλις [ἁλής], ἐπίῤῥ. ἀθρόως, σωρηδὸν, ἀσθόνως. «Μέλισσαι ἅλις πεποτήαται,» Ἰλ. Β. «Περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν,» Ἰλ. Γ. «Ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι,» Ἰλ. Ξ. «Ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,» Κύπρος κέγχρῳ ἅλις,» αὐτ. 2) ἱκανῶς, ἀρκετά. «Ἦ οὐχ ἅλις ὅτι;» Ἰλ. Ε. «Ἅλις λόγων,» Λκ. «Εἰς ἅλις εἰπεῖν,» Θκρ. «Ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν,» Κύρ. «Ἐπεὶ πρεσβεύοντες μὲν ἅλις εἶχον ἀμφότεροι,» Πλθ.
Ἅλις, ἴδος (ἡ). ἁλμύρα, ἅλμη.
Ἁλισγέω-ῶ [ἅλισγος], Μ. ήσω, (Ρωσ.). μολύνω, μιαίνω.
Ἁλίσγημα (τὸ), (Ρωσ.). μίασμα, μολυσμός.
Ἅλισις [ἁλίζω], εως (ἡ). ἁλάτισμα.
Ἁλίσκομαι, Μ. ἁλώσομαι (ἀόρ. [ἐκ τοῦ ἀγρ. Ἅλωμι] Ἅλων καὶ Αττ. Ἑάλων, ως, ω, πρκ. Ἅλωκα καὶ Αττ. Ἑάλωκα, ἀπαρ. Ἁλῶναι, μτχ. Ἁλούς, ὑποτ. Ἁλῶ καὶ Π. Ἁλώω, εὐκτ. Ἁλοίην καὶ Π. Ἁλῴην). Π. ἀνομαι, συλλαμβάνομαι· παρανομαι, κυριεύομαι, (τρπ.) εἶμαι ἔκδοτος εἰς (κυριεύομαι ἀπὸ) κἄνεν πάθος. «Οἱ ὑπὸ τῶν ληστῶν ἁλισκόμενοι,» Ξεν. «Τίς ἂν πόλις τύχ' ἁλοίη;» αὐτ. «Ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας γράμματα,» αὐτ. «Οἱ διὰ πόλεμον ἁλόντες,» Λθ. «Ἁλῶναι τριτοίῳ (μανίᾳ, ἔρωτι κ.τ.λ.), «Οὕτως ἐκλύσειν τοῦ πάθους» Συν. «Ἔρωτι τῆς κόρης ἁλούς,» (καὶ χ. τοῦ Ἔρωτ.) «Ἰὼ παιδίσκης ἁλούς,» Λκ. Φλαστρ. 2) ἀποδεικνύομαι ἔνοχος καὶ καταδικάζομαι· (ἐν γέν.) χάνω τὴν κρίσιν μου, νικῶμαι. «Ἁλοὺς κλοπῆς (μοιχείας ἢ μοιχάς, ἀσεβείας ἢ ἀσεβῶν κτλ.), «Ἁλῶναι μιᾷ ψήφῳ,» Δημ. «—πάσαις ταῖς ψήφοις,» Πλ. «Ἁλῶναι θανάτου,» αὐτ., νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον. «Ἀπορία λόγων ἁλωκέναι,» Πλάτ. (κατεχρ.) «Ἁλίσκεται γὼ δεινὸς ὅρκος,» Σοφ., (παρβλ. Ἀΐρέω).
Ἅλισμα (τὸ), [ἁλίζω], εἶδ. φυτοῦ, πενταύνευρον τοῦ νεροῦ.
Ἁλισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἠχῶν (βοῦζων) ὡς ἡ θάλασσα, Ἠρισμάραγος.
Ἁλίσμηκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. σμηχόμενος (πλυνόμενος, σκεπαζόμενος· δεσμώμενος).
Ἁλίσπαρτος (ὁ, ἡ), Κωμ., σπαρμένος (ἢ κουκκισμένος) μὲ ἅλας, (θηλ.) βαρμένος δυνατὰ, συμπανισμένος ἢ (ἐπὶ τοπ.) ἠρημωμένος.
Ἁλιστέφανος, ου καὶ
Ἁλιστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (ζωσμένος, περικυκλωμένος) ὑπὸ τῆς θαλ.
Ἁλίστονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντηχῶν ἀπὸ τὴν βοὴν (τὸν στόνον) τῆς θαλ.
Ἁλιστὸς, ἡ, όν. Ἁλατισμένος, ἁλατιστός.
Ἅλιστος (ὁ, ἡ), Π. [ἅ, λίσσομαι]. ἀπαρακάλεστος, ἴδε Ἀλιτέσυευτος.
Ἁλίστρα (ἡ), [ἁλίζω], = Ἁλινοῆθρα.
Ἁλιστρεπτος, ου καὶ
Ἁλιστρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στρηφογυριζόμενος (βερνόμενος) ὑπὸ τῆς θαλ. «Ναῦς (« Νῆσος)—,» Μουσ., Ἐπιγρ., (συγχ. τῷ Ἁλιτρεφὴς καὶ Ἁλιστερφὴς.
Ἁλιταίνω [ἅλη], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἅλιτον [μτ. Ἁλιτόμην καὶ Π. Ἁλιτόμην). πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· ἁμαρτάνω, παραβαίνω (ἀθετῶ) τὰς θείας ἐντολάς. «Διὸς δ' ἁλίτηται ἐφετμάς,» Ἰλ. Ω. «Θεοὺς (« Θεοῖς) ἁλιτέσθαι,» Ὀδ. Δ., Ἰλ. Τ. «Μετ' ἀθανάτους ἁλιτεῖν,» Ἡσ. «Ὅς κεν ἁλιταίνηται ὀρφανὰ τέκνα,» αὐτ. «Ὅσσον ἥλιτες,» Ἄπλλν.
Ἁλιτάνευτος (ὁ, ἡ), [ἅ ἐπίῤῥ.-εὔτως. Ὁ μὴ λιτανευόμενος (παρακαλούμενος, ἐξιλεούμενος), ἀλύσωπητος.
Ἁλιτενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἴσα μὲ τὴν θάλασσαν· ῥηχὺς, χαμηλὸς, ἰσόπεδος.
Ἁλιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνορεύων μὲ (περιοριζόμενος ἀπὸ) θάλασσαν.
Ἁλιτεύθαι μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἁλιταίνω.
Ἁλιτεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλητεύω.
Ἁλίτημα (τὸ), Π [ἁλιταίνω]. πλάνη, ἁμάρτημα, ἔγκλημα.
Ἁλιτήμενος, η, ον, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνεργ. ἐνεστ.) τῆς μτχ. τοῦ Ἁλιταίνω, (συγχ. τῷ
Ἁλιτήμερος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, ἡμέρα]. ὁ ἀπατηθεὶς περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν· μὴ ποιήσας τι εἰς τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν. «Θρέψος ἁλιτήμερον,» Ἡσ., τὸ γεννηθὲν πρὶν τοῦ καιροῦ, (κοιν.) ἄωτον, (παρβλ. Ἠλιόμηνος).
Ἁλιτημοσύνη (ἡ), Π.=Ἁλίτημα, [ἐκ τοῦ Ἁλιτήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω]. πλανεμένος, ἁμαρτωλὸς· ἄδικος, παράνομος, κακοῦργος, ἀθεόσυλος. «Δίκη—,» Ἀπλλν. «Οἵ τε περὶ ξείνους ἁλιτήμονα πολλ' ἐτέλεσκον,» Καλλ., ἀντὶ Ἁλιτήματα.
Ἁλιτήριος (ὁ, ἡ), [ἁλιταίνω]. ἀσεβὴς, κακοποιὸς, ἔνοχος ἐγκλήματος, ἐναγὴς, (ἁμμ.) αὐρωμ.θ' ἑαυτοῦ τὴν θείαν ὀργήν, (καὶ διὰ τοῦτο) Ἀποτρόπαιος. «Ὁ τῆς Ἑλλάδος—,» Αἰσχ. «Δαίμων—,» τὸς Ἀλάστωρ. (κατὰ τὴν ἐτυμολογ. τοῦ Πλατ. καὶ ἄλλων, πρέπει νὰ γράφεται Ἀλητήριος).
Ἁλιτηριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἁλιτήριον, ἢ πράττων ἔργα ἁλιτήρια, φθοροποιὸς. «Δύναμις (« Οἶστρος, « Τύχη, « Δαίμων)—.»
Ἁλιτηρὸς, ὰ, ὸν, ός, όν, Π.=Ἁλιτήριος.
Ἁλιτόμηνος (ὁ, ἡ), Σ. Ἠλιτόμηνος.
Ἁλιτοξένος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμαρτάνων (ἁλιταίνων) περὶ τοὺς ξένους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλιτεφροσύνη (ἡ), Π. ἀλιτήμιον (ἀσεβὲς) ἐφεύρημα.
Ἀλιτέφρων, ονος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἠλιτέφρων.
Ἀλιτραίνω, Π. = Ἀλιταίνω.
Ἀλιτρήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλιθρέμμων.
Ἀλιτρία (ἡ), Π. Ἀλιτροσύνη.
Ἀλιτρίας, ου (ὁ), Π. = Ἀλιτρός.
Ἀλιτρήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ὡς ἀλιτήριος.
Ἀλιτρηδικης, ου (ὁ), Π. ᾄδικος κριτής.
Ἀλιτρίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα (καρδίαν) ἀλιτηρίου.
Ἀλιτρόπους, Λίολ. ἀντὶ Ἀλιτρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλίταινω, ποῦς]. πεπλανημένος, ἀκατάστατος. (κατ' ἄλλ.
Ἀλίτροπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλίστροφος.
Ἀλιτρός (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἀλιτήρης), ά, όν, Π [ἁλίταινω]. ἀσεβής, ἁμαρτωλὸς κτλ. (ἴδε Ἀλιτήμιον καὶ Ἀλιτήριος).
Ἀλιτροσύνη (ἡ), Π. ἀσέβεια, ἀθεοφιλία, κακία, ἀδικία.
Ἀλίτροφος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλιθρέμμων.
Ἀλίτυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλ. ἢ ὑπὸ τῆς θαλ. τρυχόμενος (κακοπαθῶν, ταλαιπωρούμενος).
Ἀλίτυπος (πος;), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. τυπτόμενος (δερνόμενος) ἢ παραδέρνων εἰς τὴν θάλ., ναύτης.
Ἀλίτυρος (ὁ). πυρὶ ἀλατισμένον.
Ἀλιφθερόω-ῶ. Μ. ὡσω, Π. φθείρω εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφανίζω, (παρβλ. Ἀλιῤῥόω).
Ἀλιφθορία (ἡ), Π. ἡ ἐν θαλ. φθορὰ (συμφορὰ, ζημία), ναυάγιον.
Ἀλίφθορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ φθείρων ἐν τῇ θαλ., πειρατής. 2) (προπαροξ.) ὁ ἐν θαλ. φθαρείς (γαθεὶς, ἀφανισθείς), ναυαγήσας ἢ πνιγείς.
Ἀλίφλοιος (ὁ, ἡ), εἴδ. δρυὸς (ἴσ. διὰ τὸν ἁλμυρὸν τοῦ φλοιοῦ αὐτῆς γυμόν).
Ἀλιφρασύνη (ἡ), Π. ματαιφροσύνη, παραφροσύνη, μωρία, [ἐκ τοῦ
Ἀλίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ματαιόφρων, παράφρων, ἀνόητος. (παρβλ. Χαλίφρων).
Ἀλίχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὑλαΐναν (ἐπανωφόριον) πορφυρ. (παρβλ. Ἀλιπόρφυρος).
Ἄλιος, ἁπλ. Π. ματαίως, εἰς μάτην.
Ἄλκά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλκή.
Ἄλκαίες, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀλκήεις.
Ἀλκάθω (χ. Μ), Π. ἀντὶ Ἀλέξω.
Ἄλκαῖος, α, ον, Π. = Ἄλκιμος. ‖. (εἰσ.) Ἀλκαία, ἡ οὐρὰ τοῦ λέοντος, (συγγ. τῷ Ὁλκαία).
Ἄλκαρ (τὸ), Ἄκλ. Π. [ἀλκή]. βοήθημα, προφύλαξις.
Ἄλκας, ᾶντος (ὁ), Δ. (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ἀλκάεις.
Ἀλκέα (ἡ), εἴδ. φυτοῦ, Ζ. Ἀλθαία καὶ Ἀλισμα.
(Ἀλκέω-ῶ), Μ. ήσω, Γρμτ. (ὄθεν κατ' ἀναδιπλ. τὸ Ἀλάλκω), Ζ. Ἀλέξω.
Ἀλκή (ἡ). βοήθεια, θεραπεία, διόρθωσις. «Ἀκακῦ δ' οὐκ ἔσεται ἀλκή,» Ἡσ. «Ἀλκὴν τινος ποιεῖσθαι,» Σοφ. 2) τέλμη, ἀνδρία, δύναμις σωματική, ἰσχύς. «Μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν,» Ὀδ. Ι. «Θηρία εἰς ἀλκὴν ἄλκιμα,» Ἡρ. «Τὴν κατὰ θάλατταν ἀλκὴν βασιλέως,» Πλ. «Ἀλκῆς μυρίας σφατηλατῶν,» Εὐρ. 3) ἀντίστασις ἢ ὁρμὴ πρὸς ὑπεράσπισιν, πόλεμος. «Πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι,» Θκ. «Νῆες πρὸς ἀλκὴν,» Πλ. «Ἀλκὴ καὶ μέγα νεῖκος ἐγείρεται,» Ὁππ.
Ἀλκὴ ἡ Ἄλκη (ἡ), [Γερμ. Elch], εἴδ. ἐλάφου τῶν βορ. μερῶν.
Ἀλκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄλκιμος.
; Ἀλκῆς, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἀλκήεις.
Ἀλκηστὴς, οῦ (ὁ), Π ἀνδρεῖος, πολεμιστὴς, ὑπερασπιστὴς, πρόμαχος, (συγγ. τῷ Ἀλεωστής).
Ἀλκί (ἐκ τοῦ ἀγρ. Ἄλξ), Π. ἀντὶ Ἀλκῇ, δοτ. τοῦ Ἀλκή.
Ἀλκίβιος (ἡ), [ἀλέξω, βίος], εἴδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς πυράντιζας ἢ τοῦ φρεδογόρτου).
Ἀλκίμαγος, η ή ος, ον, Π. ὁ ἀνδρεῖος (ἀλκὶ) μαχόμενος.
Ἀλκιμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τινα ἀνδρεῖον (ἄλκιμον).
Ἄλκιμος [ἀλκή], η ή ος, ον. Ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, ῥωμαλέος· δυνατὸς γενέσθαι. «Ἄλκιμον ἔγγος,» Ἰλ. Χ. «Ἰλίου ἄλκιμον,» Ἐπιχ., τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον.
Ἀλκίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. γενναιόφρων, μεγαλόψυχος, εὐτολμος.
Ἀλκτὴρ (ὁ), Π.=Ἀλεξητήρ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλετήρ.
Ἀλκτήριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλεξητήριος.
Ἀλκυόνε(ι)ος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλκυόνα. ‖. (εὐσ.) Ἀλκυόνε(ι)ον (τὸ), Α'. εἴδ. θαλασσίου φύκους μὲ τὸ ὄπ. αἱ ἀλκ. κατασκευάζουν τὴν φωλεάν των· Β'. εἴδ. ζωοφύτου, ὅμοιου μὲ φωλεὰν ἀλκ. (ἓν εἶδος τοιούτων ὀνομάζεται Ἀλκυόνη).
Ἀλκυονίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλκυών. ‖. Ἀλκυονίδες (αἱ ἄλλ. [ἐξ ἴσ. ἑσπαλιε.] Ἀλκυονιτίδες) ἡμέραι, «αἱ περὶ ἅμετα τὰς χειμερ. τροπὰς 14 καλοκαιρινεὶ ἡμέραι, καθ' ἃς αἱ ἀλκ. κτίζουν τὰς φωλιάς των.
Ἀλκυονώνιτις, ιδος (ἡ), ἴδε Ἀλκυονίς.
Ἀλ(λ)κυών, όνος (ἡ), [ἅλς κύω]. εἶδ. μικροῦ ποικιλοχρόου θαλασσίου πτηνοῦ, θαλασσοπούλι ἢ ψυχροπούλι, (παρβλ. Κηρύλος.)
Ἀλλά [ἄλλος], συνδ. Ἀναντιωματ. (καὶ πάντοτε ἐπακολουθητικὸς ἐννοίας), Α'. κατ' ἄρσ. καὶ θέσ., (συνήθως μὲν προηγουμένης τῆς ἄρσ.) «Οὐ παίζων, ἀλλὰ σπουδάζων.» (ἐνίοτε δὲ συνεπιφερομένης κατ' ἀντίστροφον σχῆμα) «Τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων,» Ἰσοκρ. (Β'. κατ' ἀντίθεσιν), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο. «Ἀλλά γε καὶ μετέπιθεν ἔγνω κότον,» Ἰλ. Α. «Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐῤῥύσατο,» Ὀδ. Δ. «Ἀλλὰ τό γε πῦρ τοῦ καπνοῦ κρεῖσσον,» Ξεν. (Γ'. κατ' ἔνδειαν), πλήν, ὅμως. «Κακὸς μὲν ἦν, ἀλλὰ πεζώκης,» Ἰλ. Κ. (ἄνευ τοῦ Μέν) «Ἔστι ταῦτα· ἀλλὰ τί δὴ ζῶτον πρῶ ἀρίζει;» Πλάτ. «Ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη,» Δημ. (καὶ ἀντιστρόφως, ἐν ἀρχῇ λόγου) «Ἀλλὰ σὺ πῶς ἔχεις; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι καλῶς εἶσθα,» Συν. (καὶ ἐλλ.) «Ἀλλ' ἔμοιγε δικεῖ κτλ.,» Ξεν. (εἰς τὴν ἀρχ. τοῦ Σωμπ.). (Δ'. κατ' ἀνθυποφορὰν, ἀντὶ τοῦ Καὶ ἢ τοῦ Καίμήν) «Τί βούλομαι μετεπίπεσθε αὐτούς; ἐπὶ τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον,» Ἀν. «Ἀλλὰ ἐγὼ ἐνενόησα ποτὲ ῥᾴονης ἐβουλεύσασθε,» Δημ. (καὶ χωρὶς ἐρωτήσ.) «Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔπυχε τὰ γράμματα ἑστηκεν· ἀλλ' οὔσης ἱερᾶς ἀπάσης τῆς ἀκροπόλεως, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐστηκε,» Δημ. (Ε'. κατ' ἐξαίρεσιν ἀντὶ τοῦ Πλήν). ἐκτὸς, εἰμή. «Οὔτε μοι ἄλλος εἶτ' ἦν, ἀλλὰ τοκῆε δύο,» Ὀδ. Θ. «Οὐδὲν ὄντος, ἀλλὰ κωφοὺς ἢ παρεῤῥιμμένους,» Ἄρχ. (ἢ μετὰ τοῦ Ἤ, ὅτε ἢ συγγ. τῷ Ἄλλο [ἐξ κατ' ἀποκ. Ἀλλ'] ἢ). «Οὐδὲν ἐθέλουσες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον,» Πλάτ. «Δεῖξαν καλὴν οὐδὲν ἄλλο τε, ἀλλ' ἢ τοῖς δ ενεγκόντας κτήσασθαι,» Ἰσοκρ. «Τοῦτ' οὐκ ἦν ἄλλ' ἢ Διὸς Κεραυνός,» Ἄρχ. (ΣΥ'. κατ' ἐλάττωσιν, μετὰ τοῦ Γε καὶ τῶν ὁμοίων), κᾆτα, τοὐλάχιστον. «Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε,» Γαλ. «Εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' εὖ μέντοι γε,» Πλάτ. «Εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις,» Ἰσοκρ. 2) Μεταβατ. ἐννοίας, (Α'. κατ' αἰτιολογίαν), ἐν τοσούτῳ, ἐπεὶ δὴ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Γάρ). «Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ἀθάνατος ἐμμενεῖ α'ἐν ἀνθρώπους,» Ὀδ Τ. «Ἀλλ' εἰδέν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο,» Ἄρ. «Ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν,» Πλάτ (Β'. ἐν εἴδει παρασιωπήσεως), πλὴν, ὅμως «Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὖθις,» Ἰλ. Α. «Ἀλλ' οὐ γὰρ προίσχει τοιοῦτον μεμνῆσθαι,» Ἄρ. «Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις,» Δημ. (Γ'. κατ' ἀνθυποφορὰν), πλὴν, ἐν τοσούτῳ. «Ἀλλὰ γὰρ φήσει τις,» Πλάτ. «Ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρὰς διαβολῆς ἐκπεσοῦσιν,» Δημ. (Δ'. κατὰ συλλογισμόν). «Ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βιωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί,» Ακ. 3) Παρακελευσ. (Α'. ἐν εἴδει συμπερασμ.), λοιπὸν ἄρ' οὖ εἶν' ἔτοι. «Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν,» Ἰλ. Α. «Ὦ φίλοι . . εὖ γάρ τι ὄψιν . . ἀλλὰ φράζωμεθα θᾶσσον,» Ὀδ. Κ. «Βύγε, ὦ Πρᾶτις, ἀλλὰ διελέ μου τὴν κεφαλήν,» Ακ., ἴδε καὶ Ἄγε. (Β'. ἐν εἴδει ἀμφιβολίας), ἴλλα ὅμως. «Ἀλλ' ἄγε θεὸν θεολ ἐπιδώμεθα,» Ἰλ. Σ. (Γ'. κατ' ἐλάττωσιν), κᾆν. τοὐλάχιστον. «Ὦ θεοί, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν,» Σοφ. «Σὺ δ' ἀλλά μοι ἐνα σταλαγμὸν ἐνζάλαζον,» Ἄρχ. (Δ'. κατ' ἐπίτασ. ἢ φυλλίγωμ.). «Ὦ νίοι, ἀλλὰ μάχεσθε,» Τυρτ., πολεμᾶτε δὲ, ἢ πολεμᾶτε λοιπόν. 4) Ἐρωτημ. (ἐν ἀμφιβολίᾳ ἢ προσωρ. σιγὴν ἢ ὑποπτεμένης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρνητικῆς ἀποκρίσεως). μήπως; ἢ μήπως τάχας «Ἀλλ' ἢ μέμηνας,» Σοφ. «Ἀλλ' ἢ ἐδόκει σε εἶληφις;» Ξεν. «Ἀλλὰ μὴ (ἀορίς. ὑρη. γενέσθαι βουλόμενος; Οὔκουν ἔγωγε· Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης;» αὐτ. (ἴδε ὅμως περὶ νὰ ὑπαγθῇ καὶ ὁ εἰς τὸν 1) (Β'. παράγωγος δεύτερος Ἀλλάζ), ἴδε καὶ τοὺς παραγρ. 1) (Ε'. ᾗ 3) Βεβαιωτ. (ἐν ἀρχῇ μάλιστα λόγου), ἔστιν, μάλιστα, βεβαίως. «Λέγω παιδεύειν τοὺς ἄνδρας· ἀλλὰ γρῆ,» ἔφη, «Πλάτ. «Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατοπτρίζεσθε ἥκιστα,» Ἀν. «Ἀλλ' ἦ, τοιοῦτόν τι ἔπασχον εἰ τὴν Γοργὼ ἴδοντες,» Ακ. 6) Ἔμφατ. (κυρ ἐν ἀρχῇ λόγου). «Ἀλλ' ἐγὼ ἐνενόησα ποτὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ. « Ξεν. (Ἀκδμν. Πολιτ.) » Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς ἐπιτρίψειε, « Ἀκ.

Ἀλλαγή (ἡ), [ἀλλάσσω]. ἀλλοίωσις μεταβολή. ἄλλαγμα. ἀλλαξιά. » Ἀλλαγᾷ βίου, « Σοφ. 2) (κυρ. ἐπὶ ἐμπορ.) δοσοληψία, συμβόλαιον. » Νόμισμα δὲ τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα ξύμβολον ἡμῖν γενήσεται, « Πλάτ. 3) (μτγν.) ὁ τόπος (σταθμὸς) ὅπου ἀλλάζουν τὰ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου, (Ἰταλ.) πόστα, (Τουρκ.) μενζίλι. » Ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ (παριππεύσῃ), « Πανδ. 4) = Διαλλαγή(ς).

Ἄλλαγμα (τὸ). = Ἀλλαγή.

Ἀλλαγμός (ὁ), = Ἄλλαξις.

Ἀλλάκτης, ου (ὁ). ὁ κάμνων ἀλλαξίαν, ἔμπορος.

Ἀλλακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα, ὁ συνιστάμενος εἰς δοσοληψίαν, ἐμπορικός.

Ἀλλακτός, ή, όν. Ὁ ἀλλαχθεὶς ἢ ἐπιδεχόμενος ἀλλαγήν. ||. (οὐσ.) Ἀλλακτὸν (τὸ), = Ἀνάφορον, καὶ 2) (Βυζ.) ἡ ποσότης 70: ξυλιῶν (μαστιγώσεων). » Ὁ ἔχων γυναῖκα καὶ πορνεύων διὰ δώδεκα ἀλλακτῶν σωφρονιζέσθω, « Βασιλικ.

Ἀλλαλοφόνος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀλληλοφόνος.

Ἀλλάντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλλᾶς, -ᾶντος.

Ἀλλαντοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλλᾶντα (λουκάνικον).

Ἀλλαντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλαντοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλαντοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ καὶ

Ἀλλαντοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλάξ, ἐπίρ. (εὐχρηστότ. τὸ) Ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως, κατ' ἐναλλαγήν.

Ἀλλαξείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ἀλλάξω.

Ἄλλαξις, εως (ἡ), = Ἀλλαγή, ἄλλαγμα.

Ἀλλᾶς ἢ Ἀλλᾶς, ᾶντος (ὁ). λουκάνικον.

Ἀλλάσσω(ττω), Μ. άξω, [ἄλλος]. κάμνω τι ἀλλοιωτικόν. ἀλλάζω, μεταβάλλω. 2) κάμνω ἀλλαξιὰν ἢ συμφωνίαν, ἐπαίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. » Εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήϊα κακὰ εἰς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι, « Ἡρ.

Ἀλλαχῇ, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι. 2) ἀλλέως, ἀλλοιώτικα, μὲ ἄλλον τρόπον.

Ἀλλαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' ἄλλο μέρος, ἀπ' ἀλλοῦ.

Ἀλλαχόθι, ἐπίρ. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ στάσ.).

Ἀλλαχόσε, ἐπίρ. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ κινήσ.).

Ἀλλαχοῦ, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι.

Ἀλλάων, Π. ἀντὶ Ἄλλων, θηλ. γεν. πλθ. τοῦ Ἄλλος.

Ἄλλεγον, Π. ἀντὶ Ἀνέλεγον, παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἀλλέξας, Π. ἀντὶ Ἀναλέξας, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναλέγω.

Ἀλλεπαλληλία (ἡ). ἀδιάκοπος συνέχεια ἢ ἐπισώρευσις, [ἐκ τοῦ

Ἀλλεπάλληλος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -λλήλως. Ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, (κοιν.) ἐπανεπανωτός· συνεχής, ἀδιάκοπος.

Ἄλλῃ (ἐνν. Ὁδῷ), ἐπίρ. (τοπ.) Ἀλλοῦ. » Ἔρχεται ἄλλῃ, « Ἰλ. Α. » Ἄλλῃ ᾗ ἄλλῃ, « Ἡρ., τῇδε κακεῖσε· ποῦ καὶ ποῦ· πότε ᾗ πότε. » Ἄλλοι ἄλλῃ, « Ξεν., ἄλλοι ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἐκεῖ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, (ἴδε καὶ Ἀλλην). 2) (τρπ.) ἀλλέως, (ἐνν. Βουλῇ ἢ Μεθόδῳ), κατ' ἄλλον τρόπον. » Ἄλλῃ βούλεται, « Ἰλ. Ο. » Οὐκ ἄλλῃ ἔμοι γε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ, « Πλάτ. » Σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολαμβάνω, « αὐτ.

Ἀλληγορέω-ῶ [ἄλλος, ἀγορεύω], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Ἐξηγῶ τι ἀλληγορικῶς· ἄλλα λέγω καὶ ἄλλα ὑπαινίττομαι. ||. (πθ.) ἐξηγοῦμαι (ἐκλαμβάνομαι) ἀλληγορικῶς, ἔχω ἀλληγορικὴν ἔννοιαν.

Ἀλληγόρημα (τὸ). ἀλληγορικὴ ἐξήγησις ἢ ἔννοια.

Ἀλληγορητής, οῦ (ὁ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (ἢ ἐξηγῶν τὰς) ἀλληγορίας· ὁ ἑρμηνεύων ἀλληγορικῶς (κυρ. μύθους).

Ἀλληγορία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἢ εἰκόνος ἀλληγορικὴ παράστασίς τινος πράγματος (δηλοῦσα ἄλλο παρὰ τὸ ἀκουόμενον ἢ φαινόμενον). 2) ἐξήγησις ἀλληγορικὴ (κυρ. μύθου).

Ἀλληγορικός, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐκφραζόμενος μὲ) ἀλληγορίαν, (παρβλ. Ἀναγωγικός).

Ἀλληγορικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀλληγορίας, μὲ ἀλληγορικὸν τρόπον.

Ἀλληγόρως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀλληγορικῶς.

Ἄλληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄληκτος.

Ἀλληλαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ αἴτιος ἐκείνου ὅς τις εἶν' ἀμοιβαίως αἴτιος αὐτοῦ.

Ἀλληλανεμία (ἡ). ἡ ἀλλεπάλληλος μεταβολὴ τῶν αὐτῶν ἀνέμων, ὅταν δύω ἄνεμοι διαδέχωνται ἀλλήλους.

Ἀλληλέγγυος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ὁ ἐγγυώμενος ἀμοιβαίως διὰ τὸν ἐγγυητήν του. ||. (οὐσ.) Ἀλληλέγγυον (τὸ), ἡ ἀμοιβαία ἐγγύησις.

Ἀλληλεγγύως, ἐπίρ. Μὲ ἀμοιβαίαν ἐγγύησιν.

Ἀλληλένδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνδεδεμένος (ἐμπεριδεμένος) μὲ ἄλλον κ' ἐκεῖνος μὲ τοῦτον καθὼς (π.-χ.) ἡ ἅλυσος.

Ἀλληλίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. 2) κάμνω εἰς ἄλλον ἀμοιβαίως ὅ,τι κάμνει ἐκεῖνος εἰς ἐμέ.

Ἀλληλοβασία (ἡ). ἀμοιβαία ἐπίβασις (καββαλίκευμα).

Ἀλληλοβόρος (ὁ, ἡ), = Ἀλληλοφάγος.

Ἀλληλογονία (ἡ). ἀμοιβαία γέννησις.

Ἀλληλογραφία (ἡ). τὸ νὰ γράφῃ τις ἀμοιβαίως πρὸς ἐκεῖνον ὅστις τὸν γράφει, ἀνταπόκρισις.

Ἀλληλοδιάδοχος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ὁ διαδεχόμενος τὸν διαδεχθέντα ἄλλον κ' ἐκεῖνος πάλιν ἄλλον ᾗ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀδιάκοπος.

Ἀλληλοδιαδόχως, ἐπίρ. Διαδεχόμενος ἕνας τὸν ἄλλον, ἀδιακόπως.

Ἀλληλοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἀμοιβαίως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω τὸν κτείνοντά με. ||. » Ἀλληλοκτονοῦσι, « φονεύονται μεταξύ των, σκοτύνει ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτονία (ἡ). τὸ νὰ σκοτώνῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτόνος (ὁ, ἡ). αἴτιος (ἢ γινόμενος δι') ἀλληλοκτονίας. » Ζῆλος (» Φθόρος) —, « Δ. Ἀλ.

Ἀλληλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Πολεμοῦμεν μεταξύ μας.

Ἀλληλομαχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πόλεμος ἀμοιβαῖος ἢ ἐμφύλιος.

Ἀλληλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν μὲ τὸν οἰκεῖόν (συγγενῆ, φίλον, συμπολίτην) τοῦ.

Ἀλληλοπαθής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀμοιβαίως.

Ἀλληλοπενθής, έος (ὁ, ἡ). (πλθ.) οἱ πενθοῦντες ἀλλήλους.

Ἀλληλόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος εἷς μετὰ τοῦ ἄλλου.

Ἀλληλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Τέμνω) τὸν κόπτοντά με. » Περίπατοι ἀλληλοτομούμενοι, « Αξ., δρόμοι χωρίζοντες σταυροειδῶς ἕνας τὸν ἄλλον, σταυροδρόμια.

Ἀλληλότροπος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). » Φαντασίαι ἀλληλότροποι, « Στβ., αἱ πρὸς ἀλλήλας ἀμοιβαίως τρεπόμεναι (μεταβαλλόμεναι).

Ἀλληλότρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἀμοιβαίως τὸν τροφέα του.

Ἀλληλοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τύπτω τὸν τύπτοντά με.

Ἀλληλοτυπία (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον κτύπημα.

Ἀλληλουχέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἔχω) Κρατῶ ᾗ κρατοῦμαι ἐνταύτῳ.

Ἀλληλουχία (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον κράτημα (δέσιμον, πιάσιμον), συνέχεια.

Ἀλληλοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀλληλουχίαν (κρατῶν καὶ κρατούμενος ἐνταύτῳ).

Ἀλληλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ᾗ τρώγομαι ἀμοιβαίως.

Ἀλληλοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ᾗ συνεκδχ.) ἀφανίζων τὸν ὅμοιόν του. » Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι, « Βασ., τρώγονται μεταξύ των.

Ἀλληλοφθονία (ἡ). τὸ νὰ φθονῇ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω ἀμοιβαίως τὸν φθείροντά με.

Ἀλληλοφθορία (ἡ). τὸ νὰ φθείρῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων καὶ φθειρόμενος ἀμοιβαίως.

Ἀλληλόφιλος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.). οἱ ἀγαπώμενοι (ἔχοντες φιλίαν, συμπάθειαν) μεταξύ των.

Ἀλληλοφονία (ἡ), = Ἀλληλοκτονία.

Ἀλληλοφόνος καὶ

Ἀλληλοφόντης, ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλληλοκτόνος.

Ἀλληλοφόνως, ἐπίρ. Φονεύοντες ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφυής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φυῶς. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Οἱ γεννῶντες ἀλλήλους (γεννώμενοι ἐξ ἀλλήλων).

Ἀλλήλων [ἄλλος], γεν. πλθ. (χ. ὀνομαστ., χ. ἐν. ἀριθ., ᾗ χ. ἄρθρ.), (ἡ δοτ. Ἀλλήλοις, αις, οις· ἡ αἰτ. Ἀλλήλους, ας, α Δυϊκ. ἡ γεν. ᾗ δοτ. Ἀλλήλοιϊν, Π. ἀντὶ Ἀλλήλοιν), ἀνενμ. ἀλληλοπή. Ἕνας (ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πδ, ε'ς, μὲ) τὸν ἄλλον μεταξύ των, ἀνάμεσά (ἀναμεταξύ) τους, (χυδ.) συνατοί των. » (Δύο σκόπελοι, κείμενοι) πλησίον ἀλλήλων, « Ὀδ. Μ. » Ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο. « Ὀδ. Χ. » Δήμῳ ᾗ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; « Συν. » Τὰ πρὸς ἄλληλα, « Κυΐντιλ., τὰ ἔχοντα σχέσιν μεταξύ των (σχετικῶς θεωρούμενα πράγματα. » Ὁ δι' ἀλλήλων τρόπος. « Λογικ., σχῆμα συλλογισμοῦ, ἐν ᾧ τὸ ἀποδειχθὲν πρῶτον, λαμβάνεται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δευτέρου.

Ἄλλην, (κυρ.) αἰτ. θηλ. τοῦ Ἄλλος. || ἐπίρ. (ἐνν. Ὁδόν), ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπ' ἀλλοῦ. » Ἄλλην ᾗ ἄλλην, « Πλάτ., ἔνθεν κἀκεῖθεν, πότε ἀπ' ἐδῷ ᾗ πότε ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀλλήναλος (ὁ, ἡ), Γρμτ. παρφδ. τοῦ Ἀλοπρόσαλλος.

Ἀλληνάλλως, ἐπίρ., Ζ. Τηνάλλως.

Ἄλληξ, ηκος ἡ Ἄλλιξ (ᾗ χυδ. κατὰ τὸν Σδ. Γάλλιξ ἢ Γίλλιξ), ικος (ἡ), [ἀλάσσω], εἶδ. χειριβωτοῦ (ἢ κομβωτοῦ) χιτῶνος ἢ πορφυρᾶς χλαμύδος (παρὰ Θεσσαλ.), (Λατ.) Alicula, (ἴσ. ἀπ' ἐδῷ παρεφθάρη τὸ κοιν.) γελλέκι.

Ἄλλιστος, Ἀλλιτάνευτος κτλ. Π. ἀντὶ Ἄλιστος κτλ.

Ἀλλοβλάστητος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστήσας ἐξ ἄλλου (ξένου) γένους.

Ἀλλογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπ' ἄλλου γένους (ἀπὸ ἄλλην γενεὰν), ἀλλοεθνής, ἀλλόφυλος.

Ἀλλογλωσσία (ἡ). διαφορὰ γλώσσης, ἄλλη γλῶσσα.

Ἀλλόγλωσσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἄλλην (ξένην) γλῶσσαν, (ἐπμ.) ξένος.

Ἀλλογνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραγνωρίζω, ἐκλαμβάνω ἄλλο ἀντ' ἄλλου. 2) = Ἀλλοφρονέω, παραφρονῶ.

Ἀλλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Ἀλλόγνως, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλλόγνωτος.

Ἀλλογνώσας, Ἰων. ἀντὶ Ἀλλογνοήσας, μτχ. τοῦ Ἀλλογνοέω.

Ἀλλόγνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ἄλλους (ᾗ ὄχι εἰς ἡμᾶς) γνωστός, ἀγνώριστος, ξένος.

Ἀλλοδαπής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀλλοδαπός, ή, όν, [ἄλλος, δάπεδον ἢ (κατ' ἀναστροφ.) ἄλλου ἄπο]. ξένος, ἀπ' ἄλλον τόπον, ἀλλοεθνής· (συνκδχ.) παράξενος, ἀλλόκοτος. ||. (οὐσ.) Ἀλλοδαπὴ (ἐνν. χώρα ἢ γῆ), « ἡ ξενητειά.

Ἀλλόδημα, ἐπίρ. Ἐν ἄλλῳ δήμῳ, ἐν ἀλλοδαπῇ.

Ἀλλοδημία (ἡ), = Ἀποδημία, ξενήτευμα, ξενητειά. 2) (περιληπτ.) οἱ ξένοι, (κοιν.) ξενοῦρα. » Πόλιν ἀλλοδημίας μεστήν, « Πλβ.

Ἀλλόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπ' ἄλλον δῆμον, ἀλλοδαπός.

Ἀλλοδίκης, ου (ὁ). ὁ ἄλλως (παρὰ τὸ δίκαιον) δικάζων.

Ἀλλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω = Ἑτεροδοξέω, (παρβλ. Ἀλλοφρονέω).

Ἀλλοδοξία (ἡ), = Ἑτεροδοξία.

Ἀλλόδοξος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόδοξος.

Ἀλλοεθνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλο ἔθνος, ξένος· ξενικός. » Πόλεμος —, « Δ. Ἀλ.

Ἀλλοεθνία (ἡ). ἡ διαφορὰ τοῦ ἔθνους (τῆς πατρίδος).

Ἀλλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ἀλλοῖος τὸ εἶδος, διαφορετικοῦ σχήματος, ἄλλης μορφῆς, ἀλλοιώτικος· ἀλλόκοτος.

Ἄλλοθ', Π. (κατ' ἔκθλιψιν) ἀντὶ Ἄλλοθι.

Ἄλλοθεν, ἐπίρ. Ἀλλαχόθεν. » Ἐπ' ἄλλοθεν ἄλλος, « Ποιητ., = Ἀλλεπάλληλοι.

Ἄλλοθι, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι. » Ἄλλοθι γαίης. « Ὅμ., εἰς ἄλλο μέρος τῆς γῆς. » Ἄλλοθι πάτρης, « αὐτ., ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν πατρίδα του, μακρὰν τῆς πατρίδος του. » Ἄλλοθί ποι ἢ εἰς, « Δμ.

Ἀλλόθροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ θροῶν (ὁμιλῶν) ἄλλην γλῶσσαν, ξένος.

Ἀλλοινία (ἡ) τὸ ἄλλαγμα τοῦ οἴνου, τὸ νὰ πίνῃ τις διάφορα κρασιὰ εἰς τὸ τραπέζι. » Αἱ ἀλλοινίαι λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσι, « Πλ.

Ἀλλοιόθετος (ὁ, ἡ). τοποθετημένος ἢ διατεθειμένος ἀλλέως, βαλμένος εἰς ἄλλην (διαφορετικὴν) θέσιν.

Ἀλλοιόμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοῖος [ἄλλος], α, ον Ἀλλοιώτικος, διαφορετικός. » Ἀλλοῖός μοι φάνης νέον, ἠὲ πάροιθεν, « Ὀδ. Τ., » Φύσιν ἀλλοίην παρεχομένῳ ἢ οἱ ἄλλοι ποταμοί, « Ἡρ. » Ἄλλοτε ἀλλοῖος, « Ξεν., κάθε φορὰν ἀλλοιώτικος. » Ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας, « Θκ. » Ἐπισκέψασθαι, εἴτι μοι ἀλλοιότερος φανεῖται, ἢ ὁ αὐτός, « Πλάτ. » Ἵνα μή τι ἀλλοῖον περὶ σεῦ βουλεύσωνται, « Ἡρ., δηλ. κακὸν, ἀπαίσιον.

Ἀλλοιόστροφος (ὁ, ἡ) (μετρ.) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) διαφόρους στροφάς.

Ἀλλοιόσχημος, ου καὶ

Ἀλλοιοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοιότης (ἡ). διαφορὰ, ἀνομοιότης.

Ἀλλοιοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοτροπέω.

Ἀλλοιοτροπία (ἡ), = Ἀλλοτροπία.

Ἀλλοιότροπος (ὁ, ἡ), = Ἀλλότροπος.

Ἀλλοιοτρόπως, ἐπίρ. = Ἀλλοτρόπως.

Ἀλλοιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοῖος.

Ἀλλοιοφωνία (ἡ). ἀλλοιότης (διαφορὰ) φωνῆς (διηγήσεως).

Ἀλλοιόχροος-ους (ὁ, ἡ), = Ἀλλόχροος.

Ἀλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀλλοῖον (ἀλλοιώτικον), ἀλλάζω, μεταβάλλω. ||. (πθ.) » Ἀλλοιοῦμαι τὴν γνώμην ἢ τῇ γνώμῃ, « ἀλλάζω γνώμην, ἢ χάνω τὸ λογικόν μου, παραφρονῶ.

Ἀλλοίωμα (τὸ). τὸ δι' ἀλλοιώσεως συμβαῖνον. ἐλάττωμα.

Ἀλλοίως, ἐπίρ. Ἀλλοιῶς, ἀλλοιώτικα.

Ἀλλοίωσις, εως (ἡ). μεταβολή, ἄλλαγμα.

Ἀλλοιωτής, οῦ (ὁ), (ἐκκλησ.) ὁ ἀλλοιῶν (μεταβάλλων).

Ἀλλοιωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν (μεταβάλλειν).

Ἀλλοιωτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ ἀλλοιωθῇ (μεταβληθῇ), ἐπιδεκτικὸς ἀλλοιώσεως. ||. » Τὸ ἀλλοιωτόν, « ἡ εὐμεταβλησία.

Ἄλλοκα, ἐπίρ. Δ. ᾗ Αἰολ. ἀντὶ Ἄλλοτε.

Ἀλλόκοτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ότως, [ἄλλος, κότος (κατὰ μετάθ. στοιχ. ἀντὶ) τόκος]. τερατώδης, παρὰ φύσιν, ἀσυνήθιστος, παράξενος.

Ἄλλομαι, Μ. ἀλοῦμαι (ἀόρ. Ἠλάμην καὶ [σπυ.] Ἠλέμην, ὄθ. τὸ ἀπαρ. Ἅλασθαι καὶ Ἀλέσθαι). Πηδῶ, τινάζομαι, ῥήγνομαι· χοροπηδῶ· σπαράζω. » Αἱ ἔλαφοι ἥλλοντο πρὸς οὐρανόν, « Ξεν. » Ἆλτο δ' ὀϊστός, « Ὅμ. » Ἐκ δίφρων ἆλτο γυμάζε, « Ἰλ. Γ. Σ. » Ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ, « Ὀδ. Χ. » Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός, « Θκρ., κτυπᾷ (σπαράζει) τὸ μμάτι μου. » Πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου, « Γρφ., ἀναβρύοντος.

Ἀλλόμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοπάθεια (τὸ). τὸ νὰ πάσχῃ τις ὑπ' ἄλλου ἢ δι' ἄλλον, [ἐκ τοῦ

Ἀλλοπαθής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-παθῶς. Ὁ πάσχων ὑπ' ἄλλου ἢ συμπάσχων μὲ ἄλλον (συναισθανόμενος δηλ. τὰ δεινὰ ἢ τὰς ἡδονάς του). 2) (Γρμτ.) » Ῥῆμα ἀλλοπαθὲς, « τὸ μεταβιβάζον τὴν ἐνέργειαν, (ἴδε Αὐτοπαθής.)

Ἀλλοπρόσαλλος (ὁ, ἡ), [ἄλλος, πρός, ἄλλον]. ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον μεταβαίνων, ἀλλάζων συχνὰ γνώμην ᾗ φίλους, ἄστατος, παλίμβουλος, διπρόσωπος, εὐμετάβλητος.

Ἀλλοπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής, διαφορετικός.

Ἄλλος, η, ο. Ἕτερος, διαφορετικός. » Ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, « Ἰλ. Ι. » Ἄλλος ἄλλοις ἐπιτέρπεται, « Ὀδ. Ξ. » Οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, εἰμή... « Ὀδ. Α. » Ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ, « Ἀρστφ. (ᾗ μὲ γεν.) » Ὃ τυγχάνει ὂν ἄλλο αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, « Πλάτ. » Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; « Πλάτ. » Ἄλλο τι ἢ διανοεῖ; « αὐτ. (ᾗ ἐν συνθ. ἀντὶ σύνδ.) » Ἀλλοτιοῦν οὐδὲ ἰατρός, « αὐτ., ἄρα, λοιπόν. 2) (προσθετ.) ἄλλος τόσος. » Ἄλλα ἑκατὸν δάνεισον, « Ξεν. » Ἄλλα δὲ τόσα ὀνείδη, « Παυσ. 3) (παραβολ.) ὅμοιος. » Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, « Παρ. » Ἔστι δὲ φίλος ἄλλος αὐτός, « Παρ. (παρβλ. Δεύτερος). 4) (ἐξαιρετ., ὅτε προσλαμβάνει καὶ ἄρθρ.) ὁ ἐπίλοιπος. » Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, « Ἰλ. Ζ. » Ἡ δὲ ἄλλη Ἑλλάς, « Φλτρ. » Ὁ ἄλλος ὅμιλος, « αὐτ. » Ὁ ἄλλος χρόνος, « αὐτ. » Τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὑποξύλοι, « Ἀθ. » Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, « Δμ. » Μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, « Πλάτ. » Ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, « αὐτ. » Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία, « Εὐρ. 5) ἑτεροειδής, ἑτερογενής, ξένος, (συνκδχ.) ἐναντίος. » Ὁππότε κεν δή μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης, « Ὀδ. Ψ. » Ὄρνεον ἄλλο, « Ἰλ. Ν. » Ἂν ἄλλο τι γνῶσι, « Πλ., (παρβλ. Ἀλλοῖος). || (Σημειωτ. αἱ φρτ.) » Ἄλλος ἄλλοθεν, « ἄλλος ἀπ' ἐδῷ ᾗ ἄλλος ἀπ' ἀλλοῦ, ἀπὸ διάφορα μέρη. » Ἄλλος ἄλλῃ, « Ξεν. » Ἄλλος ἐξ ἄλλου. » Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν' ἀλινδόμενος, « Ἐπιγρ. » Ἄλλοτ' ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος, « Εὐρ. » Δώσει ὅτον τις ᾗ ἄλλος πλεῖστον δήποτε ἔδωκε, « Ξεν. » Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερον, « Ἰσκρ. » Καλέν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο, « Ξεν. » Πάνων τε ᾗ παιόμενος ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις πληγαῖς, « Δ. Ἀλ., ἀντὶ Ἀλλεπαλλήλοις. ||. » Ἄλλου, « Ἄλλῃ, « Ἄλλην, ἐπίρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἴδε ἕκαστον ἐν οἰκείῳ τόπῳ. ‖. »Τὰ ἄλλα καὶ (κρ.) » Τἄλλα ἢ Τἆλλα, ⅔ (ἐν.) » Τὸ ἄλλο, ἐπίρ., = Ἄλλως, Ἄλλως τε.

Ἄλλοσε, ἐπίρ. Ἀλλαχόσε.

Ἀλλόσπορος (ὁ, ἡ). ἄλλου σπέρματος (γένους), ἀλλόφυλος.

Ἄλλοτα, Αἰολ. ἀντὶ

Ἄλλοτε [ἄλλος, ὅτε], ἐπίρ. (Χρον.). Εἰς ἄλλον καιρὸν, ἄλλην φοράν. » Ἄλλοτε (» Ὁτὲ, » Ποτὲ) μὲν, ἄλλοτε δὲ, « πότε, πότε. » Ἄλλοτε ἄλλος, « πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος. » Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, « Ξεν., ἐνίοτε, πότε καὶ πότε, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. » Ἄλλοτε ἄλλῃ τοῦ σώματος, « Ἱππκρ. » Ἄλλοτε ἄλλως, « Θγν. » Δασὺς, ἄλλοτε λεῖος, « Ἀθ.

Ἀλλοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κείμενος εἰς) ἄλλα σύνορα, ξένος.

Ἄλλο τι, ἢ Ἄλλο τι οὖν (καὶ ἐν συνθ.) Ἀλλοτιοῦν, ἴδε Ἄλλος.

Ἀλλοτριάζω, Μ. άσω. Ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν.

Ἀλλοτριόγαμος (ὁ, ἡ), = Μοιχός.

Ἀλλοτριόγνωμος καὶ

Ἀλλοτριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων.

Ἀλλοτριοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Ἑτεροειδής

Ἀλλοτριοεπίσκοπος (ὁ), Γρφ. Ὁ ἐπισκοπῶν (περιεργαζόμενος, πολυπραγμονῶν, κατασκοπεύων) τὰ ἀλλότρια.

Ἀλλοτριολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Ἀλλοτριομορφοδιαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαιτώμενος (ὑπάρχων, φαινόμενος) εἰς διαφορετικὴν πάντοτε μορφὴν, ἀλλάζων μορφὴν ἀδιακόπως, (ἐπίθ. τῆς Φύσεως).

Ἀλλοτριονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ (Πολιτεύομαι, Ζῶ μὲ) ξένους νόμους. 2) ἀνακατόνομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις ἢ κάμνω ἄδικον διανομὴν, (ἄλλ. διορθ. Ἀλλοτριωνυμέω).

Ἀλλοτριοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Καταγίνομαι, Ἀνακατόνομαι εἰς) τὰ ἀλλότρια. 2) ἐνεργῶ ἀποστασίαν, ῥᾳδιουργῶ.

Ἀλλοτριοπραγία (ἡ). ἡ περὶ τὰ ἀλλότρια ἐνασχόλησις.

Ἀλλοτριοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοτριοπραγέω.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη (ἡ), = Ἀλλοτριοπραγία.

Ἀλλοτριοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (πολυπραγμονῶν) τὰ ἀλλότρια.

Ἀλλότριος [ἄλλο], α, ον. Ξένος, ἀπ' ἄλλον τόπον, ἢ ξενικός, ἀνήκων εἰς ἄλλον. » Ἀλλότριος φώς, « Ὀδ. Σ. » Οὔτις ἐπίσχεσις ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, Ὀδ. Ρ. 2) διαφορετικός· ἀσυμβίβαστος, ἀνάρμοστος. » Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, « Δμ. 3) παράξενος, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος. » Ἀλλοτρία κατάστασις, « Δ. Κάσ. 4) ψυχραμένος ἐναντίον τινός, ἐχθρός. » Ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς, « Ὀδ. Π. » Εἴτι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας, « Δμ., δυσάρεστον.

Ἀλλοτριότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (κατάστασις) τοῦ ἀλλοτρίου· (μπρορ.) ἀντιπάθεια, ἀπέχθεια, ψυχρότης. » Διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἀλλοτριότητα, « Πλδ.

Ἀλλοτριοτρόπως, ἐπίρ. Μὲ ψυχρὸν (παράξενον, ἀσυνείθιστον κτλ.) τρόπον.

Ἀλλοτριούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ξένης (διαφορετικῆς) οὐσίας μέτοχος.

Ἀλλοτριοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Ζῶ μὲ) ξένο ψωμί.

Ἀλλοτριοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἀλλοτριοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ζῶν ἀπὸ) τὰ ξένα.

Ἀλλοτριοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διαφορετικὸν φρόνημα· εἶμαι ψυχραμένος (ἔχω ἀντιπάθειαν) πρός τινα.

Ἀλλοτριόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόδοξος.

Ἀλλοτριόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα. 2) ὁ ἀγαπῶν τὸ ξένον σῶμα. » Οὕτως ἡ φύσις ἐστὶν—, « Νίκ.

Ἀλλοτριόχωρος (ὁ, ἡ), ξένος, ἀλλοδαπός.

Ἀλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω, κάμνω νὰ περάσῃ εἰς ξένα χέρια. » Κείνως μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται ἡ σὴ ἀρχὴ, εἰς τοῦτον, ἐόντα Πέρσην, περιιοῦσα. « Ἡρ. 2) ἀποσπῶ τῆς ἀγάπης (συμμαχίας, οἰκειότητος κτλ.), ἐμπνέω ψυχρότητα (ἀποστροφὴν κτλ.), ἐχθρεύω. » Ἢν δὲ φρούρια ἡμῖν γένηται, ταῦτα δὴ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν, « Ξεν. ‖. (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἀντιπάθειαν κατά τινος. » Ὥστε τοὺς ἀναγνόντας τὸ προοίμιον, ἠλλοτριῶσθαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, « Δ. Ἀλ.

Ἀλλοτριωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξένα (ἀνάρμοστα) ὀνόματα. Ζ. Ἀλλοτριονομέω.

Ἀλλοτρίως, ἐπίρ. Ἀνοικείως, ἀναρμόστως· μὲ ψυχρότητα (ἀντιπάθειαν). » Ἀλλοτρίως ἡ ἀλλοτριώτερον ἔχω (διάκειμαί) τινι ἢ πρός τινα, « εἶμαι ψυχραμένος μαζῆ του, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν. » Ἀλλοτρίως τοῦ παρόντος καιροῦ, « Ἀθ.

Ἀλλοτρίωσις, εως (ἡ). στέρησις, ἀποξένωσις. » Οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, « Θκ. 2) = Ἀλλοτριότης, ψυχρότης, ἀπέχθεια.

Ἀλλοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλοιοῦμαι, ἀλλάζω συχνὰ τρόπον, εἶμαι.

Ἀλλότροπος (ὁ, ἡ). διαφορετικός. 2) εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Ἀλλοτρόπως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικά.

Ἀλλότυπος καὶ

Ἀλλοτύπωτος (ὁ, ἡ). ἀλλέως (διαφορετικὰ) μορφωμένος.

Ἄλλου, (κυρ.) γεν. τοῦ Ἄλλος. ‖ ἐπίρ. (τοπ.) = Ἀλλαχοῦ, (κοιν.) ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος. » Ἄλλου γέ που, ἢ » Ἀλλουγέπου, « Ασ., κἄπου ἀλλοῦ, ἀλλοῦ πουθενά.

Ἀλλοφαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοιώτικος.

Ἀλλοφάσσω (χ. Μ.), Ἰων. Φάσκω (Λέγω) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, παραλαλῶ, ἢ 2) φαίνομαι ἀλλοιώτικος (τεταραγμένος).

Ἀλλόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄλλος, πέφνω]. ὁ ὑπ' ἄλλου (ξένου) φονευθείς. 2) [ἄλλ., φημὶ ἢ φαίνω]. διαφορετικός, ἀλλοιώτικος.

Ἀλλοφέρμων (βων), ονος (ὁ, ἡ), Π [ἄλλος, φέρβω]. ὁ τραφεὶς (ἀνατραφεὶς) ἀλλοῦ, ξένος.

Ἄλλοφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλοφος.

Ἀλλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοδοξέω, ἔχω ἄλλο (διαφορετικὸν) φρόνημα. » Οἱ δὲ, ἀλλοφρονέοντες, ἔπεμπον, « Ἡρ. 2) ἔχω ἀλλοῦ (ἢ ἄλλα εἰς) τὸν νοῦν μου, » Ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός, « Ὀδ. Κ. 3) χάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἀναισθητῶ, δὲν νοιώθω. » Κάδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες, « Ἰλ. Ψ. 4) εἶμαι (γίνομαι) ἔξω φρενῶν, παραλογιάζω. » Τοὺς δὲ τριηρίτας ὑπὸ τῶν βροντῶν καὶ τοῦ σεισμοῦ ἀλλοφρονῆσαι. « Ἡρ.

Ἀλλοφροσύνη (ἡ). διαφορετικὸν φρόνημα, ἑτεροδοξία. 2) ἀπροσεξία. 3) παραφροσύνη.

Ἀλλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀλλοῦ (ἢ ἄλλα εἰς) τὸν νοῦν του, ἀπρόσεκτος ἢ διπρόσωπος. 2) παράφρων, παραλογισμένος.

Ἀλλοφυής, έος (ὁ, ἡ). ἄλλης (διαφορετικῆς) φύσεως, τερατώδης, ἀλλόκοτος.

Ἀλλοφυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀπὸ (ἢ Περνῶ εἰς) ἄλλην φυλήν, φέρομαι ὡς ἀλλόφυλλος.

Ἀλλοφυλία (ἡ). διαφορὰ φυλῆς, ἑτερογένεια.

Ἀλλοφυλίζω, Μ. ίσω, = Ἀλλοφυλέω, μιμοῦμαι τοὺς ἀλλοφύλους, (ὕθεν

Ἀλλοφυλισμός (ὁ). τὰ ἤθη καὶ δόγματα τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἡ μίμησις αὐτῶν.

Ἀλλόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ ἄλλην (ξένην) φυλήν, ἀλλοεθνής, ξένος. » Πόλεμος—, « Πλ., ὁ ξενικὸς (βαρβαρικός).

Ἀλλοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἄλλην (ξένην) φωνήν.

Ἀλλοφωνία (ἡ), = Ἀλλογλωσσία.

Ἀλλόφωνος (ὁ, ἡ), = Ἀλλόγλωσσος.

Ἀλλοχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω χρῶμα.

Ἀλλόχροια (ἡ). ἀλλοίωσις ἢ διαφορὰ τοῦ χρώματος.

Ἀλλόχροος-ους (ὁ, ἡ). παρηλλαγμένος τὸ χρῶμα.

Ἀλλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλλόχροος. 2) ὁ ἔχων ἀλλοῖον ἐξωτερικόν (μορφὴν ξένου).

Ἀλλυδις [ἄλλος], ἐπίρ. Π. ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος, (παρβλ. Ἀμυδις).

Ἀλλύεσκε, Π. ἀντὶ Ἀνέλυε, παρτ. καὶ

Ἀλλύουσα, Π. ἀντὶ Ἀναλύουσα, μτχ. τοῦ Ἀναλύω.

Ἄλλυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλυτος.

Ἄλλως [ἄλλος], ἐπίρ. (Συγκρ.). Ἀλλέως, διαφορετικά, κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοιώτικα. » Μηδαμῶς ἄλλως ποίει, « Ἀρστφ. » Ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, « Ἀρστ. » Ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, « Πλάτ. 2) Ἐξαιρετ. (Α'. κατ' ἐναντ.), πλὴν, ὅμως, κατὰ τὰ ἄλλα. » Μειράκιον πενιχρὸν μέν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, « Ἀρστφ. » Φύσις ἄλλως κρατίστη, « Θκ. (Β'. κατὰ πρόσθι) καὶ προσέτι, ⅔ ἐκτὸς τούτου. » Καὶ τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος, « Ξεν. » Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως, « Θκ. » Οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, « Δμ. (Γ'. κατ' ἐπίτασι. προσκειμένου πάντοτε τοῦ Τε, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ., ⅔ τοῦ Καί), πρὸ πάντων ὅμως, καὶ μάλιστα. » Ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς, ἄλλως τε κἂν ἄμορον χώραν ἔχωσι, « Δμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ἄλλως τ' ἐὰν θρασεῖς ὦσι, « Ξεν. » Ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, « Λκ. » Ἄλλως τε καὶ προειπόντων, « Θκ. 3) εἰς μάτην, ἔτσι, τοῦ κακοῦ, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς νόημα, κατὰ τύχην. » Ἐπισκέψασθε πότερον ἄλλως γέγονεν, ἢ τι σημεῖόν ἐστι, « Πλάτ. » Ταῦτά μοι δοκῶ ἄλλως λέγειν, « αὐτ. » Οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες, « αὐτ. » Ὄχλος ἄλλως, « Δμ. » Ἄλλως ἠρόμην, « Λκ. » Ἄλλως πλανώμενος, « αὐτ. » Οὐ πωλέω, δίδωμι δὲ ἄλλως, « Ἡρ.

Ἅλμα ἡ Ἅλμα (τὸ), [ἅλλομαι]. πήδημα. 2) παλμὸς, σπαρτάρισμα. » Μαζῷ ἀριστερῷ, ὅπῃ δὴ διασημαίνεται τὸ ἅλμα, « Ἱππκρ.

Ἅλμα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἅλμη.

Ἁλμαίνομαι, (χ. Μ.) γίνομαι ἁλμυρὸς, ἁλμυρίζω.

Ἁλμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἁλμαῖα, (Τουρκ.) τουρσουτζῆς.

Ἁλμαῖος, α, ον. Ἁλμυρός. ||. (οὐσ.) Ἁλμαία (ἡ), = Ἅλμη, ἅρμη, σκαλαμοῦρα. » Ἁλμαῖα δὲ ἅλμια (τὰ), τὰ εἰς τὴν ἅλμην διατηρούμενα φαγώσιμα (λάχανα κτλ.), (κοιν.) ἁρμυρὰ, (Τουρκ.) τουρσαίς.

Ἁλμὰς, άδος (ἡ), (κυρ. ἐλαία ἡ γογγύλη) βαλμένη εἰς τὴν ἅλμην. ||. (οὐσ.) = Ἁλμαία.

Ἁλματίας [ἅλμα], ου (ὁ). ὁ πάσχων σπασμοὺς (κυρ. ἐν τῷ περιπατεῖν), (χυδ.) παρτσκλός.

Ἁλμάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ἁλμυρός.

Ἅλμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἁλόμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἅλμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἁλμεύειν, βάλσιμον καὶ φύλαγμά τινος πράγματος εἰς τὴν ἅλμην.

Ἁλμευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἁλμαίας (ἁρμηαὶς, τουρσαὶς), [ἐκ τοῦ

Ἁλμεύω, Μ. εὔσω. Βάλλω εἰς τὴν ἅλμην, κάμνω τουρσήν.

Ἅλμη (ἡ). ἅρμη, σκαλαμοῦρα. » Ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ, « Δσκρ. 2) = Ἁλμυρότης, ἁλμύρα. » Ἡ ἅλμη κολάζεται, μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, « Ξεν. 3) Π. τὸ θαλάσσιον νερὸν, (μτγν.) ἡ θάλασσα, » Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρὴν, « Ὀδ. Ε. » Πίτνεῖ δ' ἀτάλαιν' ἐς ἅλμαν, « Εὐρ.

Ἁλμήεις, εσσα, εν, Π. = Ἁλμώδης, Ἁλμυρὸς.

Ἅλμια (τὰ), Ζ. Ἁλμαῖος.

Ἁλμοποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἅλμην ἢ θάλασσαν.

Ἁλμοποτὴς, ου (ὁ) καὶ Ἁλμοπότις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων ἅλμην ἢ θάλασσαν.

Ἁλμοποτίστρια (ἡ). ἡ ποτίζουσα ἅλμην (πικρίαν).

Ἁλμυρία (ἡ), = Ἁλμυρότης, ἁλμύρα.

Ἁλμυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἁλμυρὸς, ἔχω ἁλμυρὰν γεῦσιν.

Ἁλμυρὶς, ίδος (ἡ), (ἐπιθετ.) = Ἁλμυρὰ, » (Γῆ) —, « ἡ ἔχουσα ἁλμύραν, (ἐπμ.) ἄκαρπος. » (Κράμβη) —, « ἡ φυτρόνουσα εἰς τὰ παράλια. ||. (οὐσ.) = Ἅλμη, ἁλμύρα. » Ἐν τῷ κελύφει γὰρ ἡ ἁλμυρὶς, « Θφρ.

Ἁλμυρόγειος, ω (ὁ, ἡ). (τόπος) τοῦ ὁποίου ἡ γῆ εἶνε ἁλμυρά.

Ἁλμυρόπικρος (ὁ, ἡ). ἁλμυρὸς δὲ πικρός.

Ἁλμυρὸς, ὰ, όν. Ἁρμυρός· (μτφορ.) πικρὸς, λυπηρός.

Ἁλμυρότης (ἡ). ἡ ποιότης τοῦ ἁλμυροῦ, ἁρμύρα.

Ἁλμυρώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἅλατος, ἁλμυρίζων, ἁλμυρούτσικος.

Ἁλμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἅλμην (σκαλαμοῦραν), ἁλμυρός.

Ἅλξις [ἀλέξω], εως (ἡ), ἴδε Ἔπαλξις.

Ἁλοατὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἁλοητός.

Ἁλόάω καὶ (Ἀττ.) Ἁλόάω-ῶ, Μ. ήσω, [ἅλως]. Ἁλωνίζω. » Τοῦτο μὴν οἶσθ', ὅτι ὑποζυγίοις ἁλοῶσι τὸν σῖτον, « Ξεν. 2) (συνκόχ.) κάμνω τινὰ νὰ γυρίζῃ ὁλοτρόγυρα (νὰ περιφέρεται). » Ἀπολεῖ μ' ἁλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ, « Ἀρχφ.

3) κτυπῶ (ῥαβδίζω) δυνατὰ, στουμπανίζω. » Ἡ μητὴρ ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν, « Ἀρχφ. (ἴδε καὶ Καταλαλάω).

Ἁλοβὸς (ὁ, ἡ), (κυρ. ἱερεῖον) χωρὶς λοβὸν (αὐτὶ τοῦ σηκωτιοῦ), (ἐπμ.) ἀπαίσιον. » Θυομένῳ ἁλοβὰ γίγνεται τὰ ἱερὰ, « Ξεν.

Ἁλογεύομαι, Μ. εὔσομαι. Ζῶ (θέρομαι) ὡς ἄλογον ζῶον· ἀπατῶμαι, παραλογίζομαι, (ἴδε καὶ

Ἁλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν λαμβάνω πρόνοιαν (φροντίδα, λόγον), ἀψηφῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, παραμελῶ, περιφρονῶ. » Ἀλογήσας τῆς συμβολίης, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Καὶ ἠλογημένη σιωπῶ, « Ἀλκίφρ. ||. (μσ.) = Ἀλογεύομαι, σφάλλω, ἀποτυγχάνω· χάνω τὸ λογικόν μου, παραφρονῶ. » Ἠλόγημαι σοῦ χάριν, « Λκ. || (πθ.) δὲν λέγομαι, εἶμαι (Γρμτ.) ἄχρηστος. » Τὸ Φέρνη ἠλόγηται, « Ἔκτμλ.

Ἁλόγημα (τὸ) σφάλμα, λάθος· ἀνοησία.

Ἁλόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φροντίζει τις, περιφρονούμενος.

Ἁλογία (ἡ), ἔλλειψις λογικοῦ (ὀρθοῦ λόγου), ἀνοησία, παραλογισμός. » Πολλὴν ἀλογίαν τῆς διανοίας παρέχετε, « Θκ.

2) ἔλλειψις ἀναλογίας, ἀταξία. » Τὴν ἐν τῇ νυκτὶ προγεγενημένην ἀλογίαν, « Πλβ. 3) ἀποροσεξία· ἀψηφησία, περιφρόνησις· ἀδιαφορία. » Ἐν ἀλογίᾳ (ἀλογίᾳ) ποιεῖσθαί τινα, ἢ » Ἀλογίην ἔχειν τινός, « Ἡρ., μὴ προσέχειν εἰς (περιφρονεῖν) τοὺς λόγους τινός. 4) ἔλλειψις ἢ ἀπαγόρευσις λόγου (ὁμιλίας), ἀφωνία· σιωπή. » Ἀλογίαν ὑμῖν ἐπιτάττει, « Λκ. 5) τὸ νὰ μὴ δίδῃ τις λόγον (λογαριασμὸν, εὐθύνην) τῶν πράξεών του, (ἴδε Ἀλόγιον).

Ἁλογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἀλογεύομαι.

Ἀλόγιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. ρρσ.) » Ἄλογιον δίκη, « κρισολογία ἐναντίον ἐκείνου ὅστις δὲν ἔδωκεν ἢ δὲν θέλει νὰ δώσῃ λόγον τῶν (πολιτικῶν) πράξεών του.

Ἁλογισταίνω, Μ. ανῶ, = Ἀλογεύομαι.

Ἁλογίστευτος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.

Ἁλογιστεύω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ λέγω χωρὶς νὰ συλλογίζομαι, εἶμαι ἀλόγιστος (ἀστόχαστος).

Ἁλογιστὶ, ἐπίρ. = Ἀλογίστως.

Ἁλογιστία (ἡ). ἀστοχασία, ἀνοησία, [ἐκ τοῦ

Ἀλόγιστος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ξεχασμένος. » Οὕτως ἀλόγιστος εἶμι, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίζεσθαι, « Πλάτ. 2) ἀλογάριαστος, ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος, (ἐπμ.) ἀνεκδιήγητος.

Ἁλογίστως, ἐπίρ. = Ἀλόγως, ἀστόχαστα, χωρὶς λογαριασμόν.

Ἁλογογράφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λογογραφηθεὶς, ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος.

Ἁλογοθέτητος (ὁ, ἡ). ἀνεύθυνος, ἀνυπεύθυνος· (λογαριασμὸς) ἀξεκαθάριστος, (ἐπμ.) ἀνεπικύρωτος.

Ἁλογοπράγητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ἀκατεζήτητος, ἀνυπεύθυνος.

Ἄλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑπακούων εἰς τὸ) λογικόν. » Ζῶον ἄλογον, « Πλ. » Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρ' φύσιν ψυχῆς κίνησις, « Πλάτ. 2) ὁ χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), παράλογος ἢ παράδοξος, ἀπροσδόκητος. » Νομίζων ἄλογον εἶναι ἱεροσύλας καλεῖν, « Ξεν. » Τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν, τοῖν δὲ ἑτέρων καὶ ἀλογώτερα, « Θκ.

3) ὁ μὴ ἀκολουθῶν (ὁδηγούμενος ἀπὸ) τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀνόητος, ἀστόχαστος. » Τὸν πολὺν ὄχλον, τὸν θορυβώδη καὶ ἄλογον, λόγῳ κρατῆσας, « Πλάτ.

4) ὁ μὴ ἔχων λόγον (φωνὴν ἢ εὐγλωττίαν), ἄφωνος, ἄλαλος, καὶ 5) (πθ.) Π. ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος. 6) ὁ μὴ δίδων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἐμβαίνων εἰς) λογαριασμὸν, ἀλογάριαστος. » Καὶ αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἄλογοι ἔσονται, « Γρφ. 7) ὁ μὴ ἔχων ἀναλογίαν. ||. (οὐσ.) Ἄλογον (ἐνν. ζῶον), κτῆνος, ὑποζύγιον.

Ἀλογοτροφεῖον (τὸ). κτηνοτροφεῖον, ταῦλος, ἀχούρι.

Ἀλογόω-ῶ, Μ. ώσω. Στερῶ τινα τοῦ λόγου (τοῦ λογικοῦ), τὸν καθιστῶ ζῶον ἄλογον.

Ἀλογχος (ὁ, ἡ). (δόρυ) χωρὶς λόγχης, ἀσίδηρον.

Ἀλογώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἔμμεσος μὲ) ἄλογον ζῶον, κτηνώδης.

Ἀλόγως, ἐπίρ. Χωρὶς λόγον, παραλόγως.

2) χωρὶς λογισμὸν, ὡσὰν ἄλογον ζῶον.

3) χωρὶς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀστόχαστα, ἀνόητως. 4) χωρὶς ἀναλογίαν.

5) χωρὶς φωνὴν, σιωπηλῶς, Σοφ. (Οἰδ. Κολ. 131.)

Ἁλοεὺς, έως (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλωεὺς.

Ἀλόη (ἡ), εἴδ. φυτοῦ, (κοιν.) δένδρον τῆς ὑπομονῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων του ῥέον πικρότατον κόμμι, (Τουρκ.) σαρσάμπρι.

Ἁλόησις, εως (ἡ). ἀλώνισμα, ἴδε Ἀλοάω δὲ

Ἀλοητὸς (ὁ). ὁ καιρὸς καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλωνίσματος. » Ὑπὸ τὸν ἀλοητὸν ἀποδοῦναι, « Αξ., νὰ τὸ δώσῃ εἰς τ' ἀλώνια (εἰς τὸν καιρὸν δηλ. τῶν ἀλωνιῶν).

Ἀλόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐξ ἁλὸς, ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἀλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη ἅλατος.

Ἀλοία, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ἀ(λ)λοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀλοάω, κτυπῶ.

Ἀλοιδόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λοιδορηθεὶς ἢ μὴ λοιδορούμενος, ἀνεπίδεκτος λοιδορίας.

Ἀλοιδορήτως, ἐπίρ. Χωρὶς λοιδορίας.

Ἀλοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λοιδορῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλοίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἀλοιητήρ (ὁ), Π. [ἀλοιάω]. ἀλωνιστής. (μεγμ.) » Ἀλοιητῆρες ὀδόντες, » Ἐπγρ., οἱ ὀπισινοί, οἱ ἄλλ. Μασητῆρες.
Ἄλοιμα (τὸ), = Ἄλειμμα.
Ἀλοίμαν, Δ. ἀντὶ Ἀλοίμην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἀλοιμὸς (ὁ), = Ἄλειψις, ἄλειμμα.
Ἀλοίτις, ιδος (ἡ), εἶδ. ἀλόης, Ζ. Γεντιανή.
Ἀλοίτης, ου καὶ
Ἀλοιτὸς, οῦ (ὁ), Π. = Ἀλείτης.
Ἀλοιφαῖος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων διὰ ἄλειμμα (ἀλοιφήν).
Ἀλοιφεῖον (τὸ). τόπος ἢ ἀγγεῖον πρὸς ἀλοιφήν.
Ἀλοιφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἄλειψις, ἄλειμμα. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄλειψιν, (κυρ. δὲ) τὸ ἔυγγι τοῦ γουρουνιοῦ καὶ, τὸ λάδι. 3) τὸ ἐξαλείφειν, ἐξάλειψις, σβύσιμον.
Ἀλοκίζω [ἄλοξ], Μ. ίσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) αὐλάκια, ὀργόνω. 2) τραβῶ γραμμὰς, χαρακόνω. 3) σχίζω (πληγόνω) μὲ τὰ νύχια, τσουγγρανίζω.
Ἀλόντε, δυϊκ. τοῦ Ἀλοὺς, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἄλοξ [συγγ. τοῦ ἕλκω καὶ αὐλὸς], οκος (ἡ), Π. ἀντὶ Αὔλαξ, αὐλάκι, ἡ αὐλακιὰ τοῦ ἀλετριοῦ 2) (συνκδχ.) τὸ ὄργωμα. 3) τὸ ὀργωμένον χωράφι. 4) μτφορ.) τὸ κρεββάτι τοῦ ἀνδρογόνου, (καὶ ἐπμ.) ἡ γενεά (οἱ ἀπόγονοί) τινος. 5) ἡ γραμμὴ τοῦ χαρακώματος ἢ τῆς σχέδας. 6) τσουγγρανιά.
Ἀλόπεδον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλίπεδον.
Ἀλοπήγιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀλυκὴ, [ἐκ τοῦ
Ἀλοπηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (πήζων, δουλεύων) ἅλας.
Ἀλόπιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, λοπίζω]. ὁ μὴ ξεφλουδισθεὶς ἢ μὴ ξεφλουδιζόμενος, ἀξεφλούδιστος. 2) (ἐπὶ δένδρ.) ὁ μὴ φουσκόνων ἐν καιρῷ τῆς ἀνοίξεως, (ἐπμ.) μὴ αὐξάνων ἢ μὴ ἔχων λίπος (πάχος), ἴδε Ἀλίπιστος καὶ Λοπία.
Ἄλοπος (ὁ, ἡ), = Ἀλέπιστος, ἀξεφλούδιστος. » Ἀμοργίς —, « Ἀρςφ. » Λῖνον ἄλοπον, « Αξ., ἀδρύλευτον, ἀκοπάνιστον.
Ἀλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἅλας.
Ἄλος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἧλος.
Ἀλοσάνθινος, η, ον, (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄνθος ἅλατος (καθαρὸν ἅλας) ἢ νίτρον.
Ἀλοσάχνη (ἡ), (κυρ.) ἡ ἄχνη (ὁ λεπτότατος ἀφρὸς) τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ θαλασσίου ἅλατος. 2) εἶδος τι φύκους ἢ ζωοφύτου, ἴδε Ἀλκυόνει(νι)ον.
Ἀλοσύδνη (ἡ), Π. [ἅλς, ὕω]. ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα.
Ἀλοσύνη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠλοσύνη.
Ἀλοτρίψ, ιβος (ὁ), = Ἀλετρίβανος.
Ἀλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω δι' ἅλατος.
Ἀλοῦμαι, εῖ, εῖται, μέλλ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἀλούμενος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Ἀλέω.
Ἀλούργημα (τὸ), = Ἀλουργίς.
Ἀλουργής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (ἐργασμένος) μὲ θαλασσίαν δηλ. γνησίαν (ἀληθινὴν, καθαρὸ) πορφύραν.
Ἀλουργία (ἡ). ἡ δι' ἀλουργῶν ἐνδυμασία.
Ἀλουργιαῖος, α, ον καὶ
Ἀλουργικὸς, ὴ, ὸν, = Ἀλουργής.
Ἀλουργὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐσθὴς), φόρεμα ἀλουργὸν (πορφυροῦν), βασιλικὴ πορφύρα.
Ἀλουργοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀλουργής.
Ἀλουργοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος) ἀλουργίδας.
Ἀλουργοπωλικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀλουργοπώλου.
Ἀλουργοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος (ὁ τόπος) ὅπου πωλοῦνται αἱ ἀλουργίδες.
Ἀλουργὸς, ὴ ἢ ὸς, ὸν, = Ἀλουργής.
Ἀλουργοϋφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀλουργικῶς.
Ἀλουργόχρους (ὁ, ἡ). ἀλουργὸς τὸ χρῶμα.
Ἀλοὺς, οῦσα, οῦν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἀλουσία (ἡ). ἔλλειψις λουσίματος, ἀπλυσία, ἀπαστρία.
Ἀλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν λούομαι, εἶμαι.
Ἄλουτος (ὁ, ἡ). ἄλουστος. (ἐπμ.) ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος. » Λίμνη —, « Ἀρςφ.
Ἄλοφος (ὁ, ἡ). (κυρ. περικεφαλαία) χωρὶς λόφον (φούνταν). 2) = Δύσλοφος.
Ἀλόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς χωρὶς λοχείας. 2) ἡ γεννήσασα χωρὶς λοχεύσεως, (παρβλ. Ἀμαίευτος).
Ἄλοχος (ὁ, ἡ), = Ἀλόχευτος.
Ἄλοχος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἀθρ., λέχος], = Ἄκοιτις, γυνὴ, σύζυγος.
Ἀλόω, Π. ἀντὶ Ἀλάου-ῶ, (β'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἐνεστ. τῆς προστ. τοῦ Ἀλάομαι.
Ἄλπνιστος, η, ον, Π. ὑπερθετ. τοῦ (ἀχρ.) Ἄλπνος (ἴδε Ἔπαλπνος), [ἅλφω ἢ θάλπω ἢ ἔλπομαι]. γλυκύτατος, χαριέστατος, ἡδονικώτατος.
Ἅλς, ἁλὸς (ἡ), Π. ἡ θάλασσα. » Ἡ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, « Ὀδ. Μ. 2) (σπν.) ἡ ἅλμη. » Ἐλαίην ἀπεθήκατ' εἰν ἁλὶ νήχεσθαι, « Καλλ.
Ἅλς, ἁλὸς (ὁ), (συνηθεστ. εἰς τὸ πλθ.) Ἅλες (οἱ), τὸ ἅλας. » Οὐδ' ἅλα δοίης, « Ὀδ. Ρ., (παροιμ. διὰ τοὺς φιλαργύρους), δὲν δίδεις οὔτε σπυρὶ ἁλάτι, (ἴδε ϗ Ἀλώνητος). 2) (μτφορ.) Α'. ἡ φιλία, ἡ οἰκειότης (καὶ μάλιστα ἡ διὰ τοῦ φιλοξενήματος), (ὅθεν:) » Τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, « Αἰσχ. » Ποῦ δὲ ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; « Δμ. » Μέδιμνον ἁλῶν συγκατεδηδοκότες, « Παροιμ., ἐφάγαμεν ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῇ, καὶ Β'., ἡ ἀστειότης, τὰ εὐφυῆ σκώμματα, ἡ χάρις (τὸ ἅλας) τῆς ὁμιλίας.
Ἀλσηὶς, ίδος ϗ Ἀλσηίτις, ιδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Ἀλσηίδες νύμφαι, « Ἀπλλν., αἱ τοῦ ἄλσους (δάσους).
Ἀλσίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Μυοσωτίς.
Ἄλσις [ἄλδω], εως (ἡ), Π. αὔξησις.
Ἅλσις [ἅλλομαι], εως (ἡ), = Ἅλμα, πήδημα, σκίρτημα, παλμός.
Ἀλσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀλσοκόμος.
Ἀλσοκομία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα (τὸ ἔργον) τοῦ ἀλσοκόμου.
Ἀλσοκομικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἀλσοκομίαν.
Ἀλσοκόμος (ὁ). ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) δάσος ἱερὸν, [κομέω, καὶ
Ἄλσος [ἄλδω], εος-ους (τὸ). (κυρ.) δάσος μὲ νερὸ ἀφιερωμένον εἰς θεότητά τινα (ἐν γέν.) κάθε σύνδενδρος καὶ ὑδατόῤῥυτος τόπος, (παρβλ. Ἄρσος).
Ἀλσοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ ἄλσους (δάσους ἱεροῦ).
Ἀλσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ φυτρόνων εἰς) ἄλσος· σύνδενδρος, πυκνός.
Ἄλσωμα (τὸ). τόπος ἀλσώδης, ἄλσος.
Ἀλτὴρ (ὁ), [ἅλλομαι], (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ἀλτῆρες, σφαῖραι ἢ κομμάτια μολύβδου, τὰ ὁποῖα ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς των πρὸς ἰσοῤῥοπίαν οἱ πηδῶντες, (ἴδε Γαλ. Ὑγιειν. Α'.).
Ἀλτηρία (ἡ). ἡ σωμασκία τοῦ πηδήματος μὲ τοὺς ἀλτῆρας.
Ἀλτηροβολία (ἡ). τὸ βάλλειν (ῥίπτειν) τοὺς ἀλτῆρας, ἡ διὰ τῶν ἀλτήρων σωμασκία.
Ἀλτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πήδημα, πηδητικός. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πηδᾶν, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος.
Ἄλτο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἥλατο, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἄλυγος (ὁ, ἡ). χωρὶς λύγον (λυγαριὰν), χωρὶς μάστιγα.
Ἀλύεσκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἤλυον, παρτ. τοῦ Ἀλύω.
Ἀλύκη (ἡ), Ἰων. = Ἀλυσμός.
Ἀλυκὶς, ίδος (ἡ). ἅλμη. ||. (πλθ.) Ἀλυκίδες, ἀλοπήγια, Ἀλυκαίς.
Ἀλυκὸς, ὴ, όν, = Ἁλμυρός.
Ἀλυκότης (ἡ), = Ἁλμυρότης
Ἀλυκρὸς, ὰ, όν, Π. = Θαλυκρός.
Ἀλυκτάζω(-αίνω, -έω-ῶ), Μ. άσω ἢ ήσω Π. Ἰων. [ἀλύω]. ταράττομαι, ἀδημονῶ, ἀνησυχῶ, στενοχωροῦμαι, ἀμηχανῶ.
Ἀλυκτοπέδη (ἡ), Π. δεσμὸς ἄλυτος ἢ βαρὺς, ἀνυπόφερτος, [πέδη, καὶ
Ἄλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλύσκω]. ἀναπόδραστος, ἄφευκτος.
Ἀλυκτοσύνη (ἡ), Π. [ἄλυκτος]. ταραχὴ, ἀδημονία, στενοχωρία, ἀμηχανία, ἀγωνία.
Ἀλυκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἁλμυρώδης.
Ἀλύμαντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -άντως. [ἀ, λυμαίνομαι]. ἄβλαπτος, ἄφθαρτος, ἀπείρακτος.
Ἄλυξ, υκος (ὁ), = Ἄληξ, εἶδος ὀσπρίου.
Ἄλυξις [ἀλύσκω], εως (ἡ), Π. ἀποφυγὴ, παραμέρισμα. 2) [ἀλύω], = Ἀλυσμός.
Ἀλύπητος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. -ήτως. Ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ προξενῶν λύπην.
Ἀλυπία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις.
Ἄλυπος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ λυπηθεὶς ἢ μὴ λυπούμενος, λύπης ἐλεύθερος ἢ ἀνεπίδεκτος. 2) ἀβλαβής, ἀπείρακτος. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ λυπῶν (βλάπτων, πειράζων), ἀθῶος, ἀπείρακτος. 4) ὁ καταπαύων (ἀφαιρῶν) τὰς λύπας. ||. (οὐσ.) Ἄλυπον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἰαματικοῦ.
Ἀλύπως, ἐπίῤ. Χωρὶς λύπην· ἀνενοχλήτως.
Ἄλυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνοδευόμενος ἢ μὴ συνᾴδων (συμφωνῶν) μὲ τὴν λύραν, ἄμουσος ἢ πένθιμος.
Ἄλυς [ἀλύω], υος (ὁ). ἀργία καὶ ἡ ἐκταύτης ἀηδία, πλῆξις. » Αἱ τοῦ φρονήματος ὀξάρσεις διαλύουσι τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν, « Κλήμ., (παρβλ. Ἀλη-
Ἀλυσείδιον (τὸ), = Ἀλυσίδιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλυσηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν ἀλυσίδα· μὲ ἀλυσίδαις.

Ἀλυσθαίνω καὶ Ἀλυσθέω ἢ Ἀλυσθμαίνω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλυσταίνω, ἀδημονῶ, ἀλύω.

Ἀλυσίδετος (ὁ, ἡ). ἀλυσοδεμένος, ἀλυσιδωμένος·

Ἀλυσίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄλυσις, ἀλυσιδίτσα.

Ἀλυσιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ἄλυσον, ἀλυσοδένω.

Ἀλυσίδωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἀλυσιδωτός, ή, όν. (κυρ. θώραξ) κατεσκευασμένος (πλεκτός) ὡσὰν ἀλυσίδα.

Ἀλύσιον (τὸ), =Ἀλυσίδιον.

Ἄ(Ἀ)λυσις, εως (ἡ), [ἀ, λύω]· ἄλυσος, ἀλυσίδα.

Ἄλυσις [ἀλύω], εως (ἡ), = Ἀλυσμός.

Ἀλυσιτέλεια (ἡ). ἔλλειψις ὠφελείας, ἀκέρδεια, [ἐκ τοῦ

Ἀλυσιτελής, εος (ὁ, ἡ). ἀνωφελής, ἀνωφέλευτος, ἀχρησίμευτος· ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος.

Ἀλυσιτελῶς, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς· ἐπιβλαβῶς.

Ἀλυσκάζω, Μ, άσω καὶ

Ἀλυσκάνω (χ. Μ.), Π.=τῷ

Ἀλύσκω, Μ. ἀλύξω ἢ ἀλύξομαι (ἀόρ. Ἤλυξα), Π. [ἀλύω ἢ ἀλεύομαι]. προσπαθῶ(παραμερίζω) ἵν' ἀποφύγω τι· ἀποφεύγω, γλυτόνω, 2) = Ἀλύω, περιπλανῶμαι.

Ἀλυσμός (ὁ), [ἀλύω], = Ἄλυς, στενοχωρία (κυρ. ἀσθενοῦς), ταραχή, ἀνησυχία, ἀδημονία.

Ἀλυσμώδης, ες (ὁ, ἡ)· ὁ πάσχων ἀλυσμὸν (στενοχωρίαν).

Ἄλυσσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (ἢ ἰατρεύων τὴν) λύσσαν, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἄλυσσον(τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἰατρεύοντος τὴν λύσσαν, (κατὰ τὸν Πλίν. τὸ ἄγριον ἐρυθρόδανον [ῥιζάρι], κατ' ἄλλ. ἡ Σιδηρίτις βοτάνη).

Ἀλύσσω, Μ. ύξω καὶ

Ἀλυσταίνω, Μ. ήσω, Π.=Ἀλύω ἢ Ἀλύσκω.

Ἀλυτάρχης, ου (ὁ). ἀσυνόμος, ἄρχων (πρῶτος) τῶν ἀλυτῶν, [ἐκ τοῦ

Ἀλύτης [ἄλυσις;], ου (ὁ). ῥαβδοῦχος ἢ μαστιγοφόρος ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας εἰς τοὺς Ὀλυμπ. ἀγῶνας.

Ἄλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λυθεὶς ἢ μὴ λυόμενος. «Δεσμὸς —,» Ὀδ. Θ. 2) ὁ μὴ λυώσας ἢ μὴ λυόνων, ἄλυτος· «Ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν,» Πλάτ. 3) ὁ μὴ διαλυθεὶς ἢ μὴ διαλυόμενος, ἀδιάλυτος, ἀξεδιάλυτος, ἀξεμπέρδευτος, πολύπλοκος· (μτφορ.) ἀνεξήγητος. «Ἀπορία—,» Ἀρστ. 4) ἀκατάλυτος, ἀκατάπαυστος. «Δρόμον αἰώνων ἄλυτον συνέχεις,» Συν.

Ἀλύτρωτος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπιρ.-ώτως. Ὁ μὴ λυτρωθεὶς ἢ μὴ λυτρούμενος.

Ἀλύτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ λύνεται (νὰ μὴ λυόνῃ, νὰ μὴ ξεδιαλύζεται, νὰ μὴ ἐξηγῆται).

Ἄλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς λύχνον (χωρὶς φῶς).

Ἀλύω καὶ (Ἀττ.) Ἀλύω (χ. Μ.), [ἄλη]. πλανῶμαι, περιφέρομαι τῇδε κακεῖσε ἀργὸς καὶ (ἐπμ.) πλήκτω, στενοχωροῦμαι, ἀπορῶ, δὲν ἠξεύρω τι νὰ κάμω (τὶ ν' ἀποφασίσω)· (ἐν γέν.) εὑρίσκομαι εἰς ψυχικὴν ἀνησυχίαν ἢ ταραχὴν, δυσφορῶ, ἀδημονῶ· γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου (ἐξ αἰτίας ψυχικοῦ τινος πάθους, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς χαρᾶς), ξεπαίρνομαι. «Ἢ ἀλύεις ὅτι ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;» Ὀδ. Σ.

Ἄλφα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, ἴδε Α, α. 2)=τῷ-

Ἀλφάδιον (τὸ) =Γνώμων, ἀλφάδι (διὰ τὸ σχῆμά του).

Ἀλφαίνω (-άνω, -άζω, -άω καὶ έω-ῶ), Μ. ήσω ἢ ανῶ (ἀόρ. Ἤλφον, ὅθ. τὸ εὐκτ. Ἀλφοίμι), Π. [ἄλφω]. εὑρίσκω· ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ· ἐπιτυχαίνω, ἀποκτῶ, κερδίζω. 2) ἀξίζω, πωλοῦμαι, δίδω κέρδος.

Ἀλφεσίβοιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλφαίνω, βοῦς]. (κατὰ λέξ.) ὁ εὑρίσκων (ἀποκτῶν ἢ ἀξίζων) βῴδια, (ἐπμ.) εὔμορφος (κυρ. κόρη. διότι ἡ τοιαύτη ἐλάμβανε προγαμιαίαν δωρεὰν πολλὰ θρέμματα ἢ χρήματα, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, παρὰ τοῦ μνηστῆρός της). 2) ὁ αὐξάνων (παχύνων, ὠφελῶν) τοὺς βοας. «Γόωρ ἀλφεσίβοιον,» Αἰσχλ.

Ἀλφή, ῆς καὶ

Ἄλφησις, εως (ἡ), Π. [ἀλφαίνω]. εὕρεσις, εὕρημα· κέρδος, ἀποκτησις. 2) τιμή, ἀξία.

Ἀλφηστεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκω κέρδος, [ἐκ τοῦ

Ἀλφηστὴρ, ῆρος καὶ

Ἀλφηστής, οῦ (ὁ), Π. [ἀλφαίνω]. ὁ εὑρίσκων (ἐπινοῶν), ἐφευρετικός, (ἐπμ.) κερδίζων ἢ φιλοκερδής, (ἐν γέν.) βιομήχανος, βραστήριος, ἐπιχειρηματίας. 2) εἶδ. ἰχθύος ἀδιορίστου εἰσέτι.

Ἄλφι (τὸ), Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἄλφιτον.

Ἀλφιταμοιβός (ὁ), [ἄλφιτα, ἀμείβω] ἀλφιτοπώλης, ἀλευρᾶς ἢ ψωμᾶς.

Ἀλφιτεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ἀλφιτέως.

Ἀλφιτεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου κατασκευάζονται ἄλφιτα, ὁ μύλος.

Ἀλφιτεύς, έως (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἄλφιτα, ἀλευρᾶς, μυλωνᾶς, [ἐκ τοῦ

Ἀλφιτεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω ἄλφιτα.

Ἀλφιτηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀλφίτων, ὡσὰν ἀλεῦρι.

Ἀλφητηρός, ά, όν καὶ

Ἀλφιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄλφιτα.

Ἀλφιτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄλφιτα.

Ἀλφιτοθήκη (ὁ). ἀποθήκη διὰ ἄλφιτα.

Ἀλφιτόμαντις, εως (ὁ, ἡ), =Ἀλευρόμαντις.

Ἄλφιτον (τὸ), [ἀλφὸς, ἢ ἄλφω]. ἀλεῦρι (κυρ. κρίθινον). 2) κριθάρι ξεφλουδισμένον καὶ χοντραλεσμένον, φάρος ἢ μπουλγοῦρι. 3) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἢ σούπας ἢ ἀλευριᾶς (κουρκοῦτι) ἀπὸ κρίθινον ἀλεῦρι ἢ φάρον, (Τουρκ.) κεσκέκι. 4) (πλθ.) Ἄλφιτα, τὸ καθημερινὸν ψωμί, αἱ ζωοτροφίαι· (κατ' ἐκτ.) περιουσία, πόρος ζωῆς.

Ἀλφιτοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἄλφιτα.

Ἀλφιτοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ

Ἀλφιτοπώλης, ου (ὁ), καὶ Ἀλφιτοπωλίς, ίδος (ἡ), ὁ πωλῶν ἄλφιτα.

Ἀλφιτοπωλητήριον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται ἄλφιτα.

Ἀλφιτοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἄλφιτα.

Ἀλφιτόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἀλφίτων, λευκός, λευκόθριξ.

Ἀλφιτώ, όος-ους (ἡ). ὄνομα μυθώδους τινὸς θηλυκοῦ φαντάσματος (στοιχειοῦ) μὲ τὸ ὀπ. ἐφοβέριζαν τὰ παιδία.

Ἄλφοι, Π. (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) β'. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀλφαίνω.

Ἀλφοπρόσωπος καὶ

Ἀλφόρυγχος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὁ ἔχων λευκὸν [ἴδε Ἀλφὸς] πρόσωπον ἢ ῥύγχος.

Ἀλφὸς, ή, όν, λέξ. πρωτοτ. (ὅθεν τὸ Λατ. albus, ὁ λευκός. 2) (οὐσ.) εἶδ. λειχήνας λευκῆς ἢ πιτυρώδους, ἢ ἄλλ. λεύκη. (Ἄλφω), Γρμτ. (ἄχρ. πρὸς παραγ. τοῦ) Ἀλφαίνω.

Ἀλφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς ἀλφόν.

Ἄλω (τὴν), αἰτ. ἐν. τοῦ Ἄλως.

Ἀλῶ, ῷς, ῷ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλωά, ᾶς (ἡ), Π. = Ἄλως, ἀλῶνι. «Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέτι κατ' ἀλωὰς,» Ἰλ. Ε. 2) ὁμαλὸς καὶ ἐπίπεδος τόπος δενδρόφυτος ἢ ἀμπελόφυτος. «Σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν.» Ἰλ. Σ. 3) (ἐν γέν.) πεδιάς, ἴσωμα, κάμπος, (ὅθεν) «Ποσειδάωνος ἀλωή,» Ὀππ., ἡ θάλασσα.

Ἀλῷα (τὰ), ἑορτὴ ἀγροτικὴ τῶν Ἀθην., τελουμένη εἰς τὰ ἀλώνια.

Ἀλωαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων καὶ

Ἀλωάς, άδος (ἡ), ἡ ἐπιστατοῦσα εἰς τὰς ἀλωὰς (τοὺς ἀγροὺς ἢ τὰ ἀλώνια), (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος).

Ἀλώβητος (ὁ, ἡ). ἄβλαπτος, ἀπείρακτος, ἀκέραιος.

Ἀλώδης, εος (ὁ, ἡ). ἀλατοειδής.

Ἀλωεινός, ή, όν, Π. ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος ἢ χρησιμεύων) εἰς τὰς ἀλωὰς (εἰς τὰ ἀλώνια ἢ τοὺς ἀγροὺς), ἀγροτικός.

Ἀλωεύς, έως (ὁ). ἀλωνιστής. 2) γεωργός, περιβολάρης, ἀμπελουργός.

Ἀλωή (ἡ), ἰων. ἀντὶ Ἀλωά.

Ἀλώη, Π. ἀντὶ Ἀλοίη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἀλώῃ, Π. ἀντὶ Ἀλῷ. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλωΐος, α ή ος, ον, Π. =Ἀλωεινός.

Ἀλωΐς, ίδος (ἡ), Π. =Ἀλωάς.

Ἀλώκαντι, Δ. ἀντὶ Ἐκλώκατι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ

Ἀλώμεναι, Π. ἀντὶ Ἀλῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλώμενος, η, ον, μτχ. τοῦ Ἀλάομαι.

(Ἄλωμι), ἄχρ. ἴδε Ἁλίσκομαι.

Ἄλων, ωνος (ἡ), =Ἄλως.

Ἀλῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλωνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐργάζομαι εἰς τὸ ἀλῶνι, ἀλωνίζω.

Ἀλώνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκλάβος) ἀγορασμένος μὲ ἄλας, (ἐπμ.) εὔωνος, ῥθηνός, πρόστυχος.

Ἀλωνία (ἴσως ὀρθότ.) Ἀλωνιά (ἡ), = Ἄλως, ἀλῶνι.

Ἀλωνίζω, Μ. ίσω Ζῶ (Διατρίβω, Ἐνατχολοῦμαι) εἰς τὰ ἀλώνια.

Ἀλώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄλως, ἀλωνάνι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλώνιος, α, ον, = Ἀλωεινός.
Ἀλωνοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλωνίζω.
Ἀλωόμενος, η, ον, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἀλώμενος, μτχ. τοῦ Ἀλάομαι.
Ἀλῷος, ο ἡ ος, ον, (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ἀλώϊος.
Ἀλωπᾶ, ᾶς ἡ (κατὰ τὸν Ἰω. Βοσσ. ᾖ Κορ.) Ἀλωπῶ, ῶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλώπηξ.
Ἀλωπεκάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλωπεκίζω.
Ἀλωπεκέη, Ἰων. ἀντὶ
Ἀλωπεκῆ (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα (γουναρικὸν) τῆς ἀλωποῦς.
Ἀλωπέκειος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἀλώπεκος, ἀλωπήσιος.
Ἀλωπεκία (ἡ), πάθος (κυρ. τῆς κεφαλῆς), εἶδ. κασσίδας, (Τουρκ.) σάτσ-κιράνι, (διότι μαδοῦν αἱ τρίχες), (παρβλ. Κνύος). 2) ἡ τρύπα (φωληὰ) τῆς ἀλωποῦς.
Ἀλωπεκίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ (πανοῦργος ὡσὰν τὴν) ἀλώπεκα. 2) εἶδ. σελαχώδους ἰχθύος (ἐκ τοῦ γέν. τῶν γαλεῶν).
Ἀλωπεκίασις, εως (ἡ), = Ἀλωπεκία, (κυρ. δὲ) τὸ πάσχειν ἀλωπεκίαν, [ἐκ τοῦ
Ἀλωπεκιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀλωπεκίαν. 2) = Ἀλωπεκίζω.
Ἀλωπεκίδ[illegible], έως (ὁ). τὸ μικρὸν (κουτάβι) τῆς ἀλωποῦς, ἀλουπόπουλον.
Ἀλωπεκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Εἶμαι πανοῦργος ὡσὰν) τὴν ἀλώπεκα· μεταχειρίζομαι πανουργίαις (ἀλεπουδιαῖς) ἵν' ἀπατήσω τινά.
Ἀλωπέκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλώπηξ, μικρὰ ἀλωποῦ, ἀλουπίτσα.
Ἀλωπεκίς, ίδος (ἡ), = Ἀλωπέκιον. 2) εἶδ. νόθου ζώου, γεννημένου ἀπὸ σκύλον καὶ ἀλώπεκα, ἀλλ. Κυναλώπηξ. 3) = Ἀλωπεκῆ. 4) εἶδ. ἀμπέλου (τῆς ὁπ. τὰ κλήματα ὁμοιάζουν ἀλωποουρὰν).
Ἀλωπέκουρος (ὁ). ἀλωπονουρά, εἶδ. φυτοῦ.
Ἀλωπεκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλώπεκα· (μεφορ.) δόλιος, πανοῦργος.
Ἀλώπηξ, εκος (ἡ καὶ σπνττ. ὁ), [ἀλάω, ὤψ (διότι παίζει τὰ 'μμάτια της ἢ διότι πλανᾷ τὴν ὄψιν)], ζ. ἡ ἀλωποῦ ἢ ἀλεποῦ. 2) εἶδ. ἰχθ. (ἴδε Ἀλωπεκίας). 3) εἶδ. πτην. ὁ ἄλλ. Χηναλώπηξ, ἢ ὁ πτερωτὸς σκίουρος τῆς Σκυθ., (Πολων. polatouche). 4) (συνκδχ.) = Ἀλωπεκία. 5) = Ἀλωπεκῆ. 6) (μτνμ.) τὰ περὶ τοὺς γόμφους σαρκώδη μέρη (μυῶνες) τοῦ σώματος. 7) (μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος καὶ δόλιος.
Ἀλωπός (ὁ, ἡ), = Ἀλωπεκώδης, πανοῦργος ὡσὰν τὴν ἀλώπεκα. 2) = τῷ
Ἀλωπόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἀλώπεκος, ὑπόλευκος δηλ. ἢ ὑπόξανθος. 2) ὁ παθὼν ἀλωπεκίαν, μαδημένος, φαλακρός.
Ἀλωπώ, ἴδε Ἀλωπά.
Ἀλωρήτης, ου (ὁ, ἡ), [ἄλως, ὠρέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (φυλάσσων) τὰ ἀλώνια, (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ᾖ τῶν Ὡρῶν).
Ἄλως [ἀλὴς ἢ ἀλίζω], ω καὶ ωος (ἡ), (τὸ πλθ. Ἄλῳ, ων ᾖ Ἄλοι, ων). ἀλῶνι. «Δι' ὅλης τῆς ἄλω οἴσεταί σοι τὰ ἄγυρα,» Ξεν. 2) ἡ ὑαλιστερὴ περιφέρεια (ὁ γῦρος) τῆς ἀσπίδος. «Ἄλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,» Αἰσχλ. 3) ὁ φωτεινὸς κύκλος ὁ φαινόμενος ἐπὶ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην, ἀλῶνι. 4) ἡ μεταξὺ τῆς σφενδόνης καὶ τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ στρογγυλὴ κηλίς.
Ἀλώσιμος (ὁ, ἡ) ὁ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, εὐάλωτος. 2) Π. ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὴν ἅλωσιν πόλεως. «Παιὰν (»Βάξις)—,» Αἰσχλ.
Ἅλωσις [ἁλίσκομαι], εως (ἡ). κυρίευσις (πάρσιμον) πόλεως, πιάσιμον σκλάβου, αἰχμαλώτευσις. 2) χάσιμον κρίσεως, καταδίκασμα, (Πλάτ. Νόμ. Β'.).
Ἁλωτός, ή, όν, = Ἀλώσιμος. «Τὸ ζητούμενον ἁλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον,» Σοφ.
Ἀλώφητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε παύων (λωφῶν), ἀκατάπαυστος.
Ἀλώω, ῃς, ῃ, Π. ἀντὶ Ἁλῶ, ῷς, ῷ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἀμ, Π. (πρὸ τοῦ β, μ, π, φ,) ἀντὶ Ἀνά.
Ἅμα, ἐπίρ. (Χρον.) Ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν. «Ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει,» Ἰλ. Γ. «Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον,» Παροιμ. «Ἅμα μὲν, ἅμα δὲ,» τόσον, ὅσον· πότε ᾖ πότε. «Ἅμα καὶ ἅμα,» Πλάτ., εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα, εἰς τὴν στιγμήν. 2) εὐθὺς καθὼς, ἢ συγχρόνως ἐν ᾧ. «Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ,» Ξεν. «Ἅμα τῷ ἦρι,» Θκ. «Ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουθύτει,» Ξεν. «Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης, προσεβοήθουν,» Θκ. «Ὁ θάνατος ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται,» Δμ. 3) Ἀθροιστ. (ἀντὶ τῆς Σὺν ἢ τοῦ Ὁμοῦ), μαζῇ μέ. «Ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,» Ὀδ. Δ. «Ἅμ' ἄμφω σὺν ῥ' ἔπεσον,» Ἰλ. Η. 4) Παραβολ. ἡ Ὁμοιωματ., ὡσὰν, καθώς. «Ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο,» Ὀδ. Λ.
Ἁμὰ ἢ Ἁμᾶ ἢ Ἁμᾷ, Δ. ἀντὶ Ὁμοῦ.
Ἀμαγγάνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπατηθεὶς ἢ μὴ ἀπατώμενος διὰ μαγγανειῶν. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος μαγγανείαν (νόθευσιν), ἀνόθευτος, ἄδολος, εἰλικρινής, ἀληθινός.
Ἀμαδρυάς, άδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Νύμφαι (στοιχειὰ) τῶν δένδρων, ὑποτιθέμεναι ὅτι ἐγεννῶντο καὶ ἀπέθνησκον μαζῇ μὲ αὐτὰ [ἅμα, δρῦς].
Ἀμαθαίνω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμαθής, δὲν ἠξεύρω.
Ἀμαθεί, ἐπίρ. = Ἀμαθῶς.
Ἀμάθεια (ἡ), ἀπαιδευσία, ἀπειρία, [ἐκ τοῦ
Ἀμαθής, έος (ὁ, ἡ). ἀπαίδευτος, ἀγράμματος. 2) ἄπειρος, ἀνίδεος. 3) ἀμάθητος, ἀσυνήθιστος· ἀπροσδόκητος. 4) ἄπρακτος, ἀγροῖκος. 5) Π. ἄγνωστος, ἀγνώριστος.
Ἀμάθητος (ὁ, ἡ), = Ἀμαθής.
Ἀμαθία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀμάθεια.
Ἀμαθῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ζῶσα (εὑρισκομένη) εἰς τὴν ἄμμον (ἄμαθον). «Κόγχος—,» Ἀθ.
Ἀμαθόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμμώδης.
Ἄμαθος (ἡ). ἄμμος, ἀμμουδιά.
Ἀμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω (λεπτύνω, συντρίβω) τι ὡσὰν τὴν ἄμμον, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, (παρβλ. Ἀμαλδύνω).
Ἀμαθώδης, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμμώδης.
Ἀμαθῶς, ἐπίρ. Ἀπαιδεύτως, ἀγροίκως. 2) ἀδήλως, ἀπροσδοκήτως, ἢ ἐσφαλμένως. «Ἐνδέχεται τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου,» Θκ.
Ἀμαίευτος (ἡ). ἡ μὴ μαιευθεῖσα (γεννήσασα ἢ γεννηθεῖσα χωρὶς βοήθειαν μαμμῆς). 2) ἡ μηδέποτε μαιευθεῖσα, δηλ. παρθένος, (παρβλ. Ἀλόχευτος).
Ἀμαιμάκετος, η καὶ ος, ον, Π. [ἀ στερ., μάχομαι, ἢ ἀ στερ., μαιμάσσω ἢ μῆκος]. ἀκαταμάχητος, ἀκαταπόνητος· ὑπερμεγέθης· τερατώδης, φοβερός.
Ἀμαίωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμαίευτος.
Ἀμαλακιστία (ἡ). τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις μαλθακὸς (ἐκτεθηλυμένος) ἀλλὰ σκληρὸς (συνειθισμένος εἰς τοὺς κόπους).
Ἀμάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μαλαχθεὶς ἢ μὴ μαλασσόμενος (ἀπαλυνόμενος), σκληρός. (μτφορ.) ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος.
Ἀμαλάπτω, Μ. άψω, Π. = Ἀμαλδύνω.
Ἀμάλδακτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμάλθακτος.
Ἀμαλδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἀμαλδύνω, Μ. υνῶ, Π. Ἰων. [ἀμαλός]. ἀπαλύνω· ἀδυνατίζω, σμικρύνω· ὑποκρύπτω, ἀμαυρόνω· διαφθείρω· καταστρέφω, ἀφανίζω, (παρβλ. Ἀμαθύνω).
Ἀμαλεύω, Μ. εύσω, = Ἀμαλλεύω.
Ἀμάλη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄμαλλα.
Ἀμαλητόμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τέμνων ἀμάλλας (δεμάτια), θεριστής.
Ἀμάλθακτος (ὁ, ἡ), = Ἀμάλακτος.
Ἀμαλίζω, Μ. ίσω, = Ἀμαλλεύω.
Ἄμαλλα, ης (ἡ), Π. [ἀμάω]. δράγμα (δεμάτι, χειρόβολον) ἀσταχύων. 2) (συνκδχ.) τὸ θέρος. 3) = Ἀμάλλιον.
Ἀμαλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Δένω) ἀμάλλας (χειρόβολα), δεματιάζω τὰ στάχυα, (ἐν γέν.) σφίγγω, συνδέω.
Ἀμάλλιον (τὸ). τὸ καλαμόσχοινον μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὰς ἀμάλλας, δεματικόν.
Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος καὶ
Ἀμαλλοδέτης, ου (ὁ), Π. ὁ δένων τὰς ἀμάλλας (τὰ χειρόβολα τῶν ἀσταχύων).
Ἀμαλλοτόκεια (ἡ), Π. καὶ
Ἀμαλλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα, αὐξάνουσα) καὶ
Ἀμαλλοφόρος (ὁ, ἡ), ἡ φέρουσα (κρατοῦσα) ἀμάλλας, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
Ἀμαλός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἀπαλός, τρυφερός· ἀδύνατος. 2) Αἰολ. ἀντὶ Ὁμαλός, (ὅθεν
Ἀμαλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Ἀμαλύνω, Μ. ύνῶ, Π. = Ἀμαλδύνω.
Ἀμαλῶς, ἐπίρ. Ἀπαλῶς· ἀδυνάτως. 2) ὁμαλῶς, εὐκόλως, μετρίως.
Ἀμάμαξυς, υος ἢ (Αἰολ.) υδος (ἡ). εἶδ. σταφυλῆς, ἢ κληματαριὰ (δράνα). ἴδε Ἀναδενδράς.
Ἀ(Ἀ)μάμηλις [ἅμα, μῆλον], ίδος ἢ ιδος (ἡ). εἶδ. δένδρου (μηληᾶς ἢ μουσμουληᾶς) καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, (παρβλ. Ἀμασυκᾶς καὶ Ἐπιμηλίς).
Ἀμάμυξ, υκος (ἡ), = Ἀμάμαξυς.
Ἀμανίτης [Ἄμανον, βουνόν τι τῆς Κιλικίας], ου (ὁ). εἶδ. ἐκλεκτῶν μανιταρίων, ἴδε Μύκης.
Ἀμάντευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προμαντευθεὶς ἢ μὴ προματευόμενος, ἀπροφήτευτος. 2) ὁ μὴ συμβουλευθεὶς ἢ μὴ συμβουλευόμενος τοὺς μάντεις καὶ τὰ μαντεῖα. 3) ὁ μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων νὰ μαντεύσῃ (νὰ προμαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).
Ἄμαξα καὶ (Ἰων.) Ἅμαξα [ἅμα, ἄξων], ης (ἡ). ἁμάξι, (κυρ.) βοηδάμαξον ἢ μουλαράμαξον. «Τὰ ἐξ ἁμάξης λέγειν,» Παροιμ. ἀπὸ τῶν πρὸς διάχυσιν [illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σῶν ἕνα τῶν ἁμαξῶν ἀλλήλας καθ' ὁδὸν γυναικῶν εἰς τὰ Ἐλευσίνια. (κοιν.) λέγει ὅσα σέρν' ἡ σκοῦπα, (παρβλ. Γεφυρίζω καὶ Πομπεύω). 2) Π. = Ἄροτρον. 3) = Ἁμαξιτός. 4) ὁ ἀστερισμὸς τῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῆς μεγάλης ἄρκτου. (κοιν.) Ἀλέτρι καὶ ἄλλως Πούλεια ἡ Κλῶσσα.

Ἁμαξαίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἅμαξα.

Ἁμαξαῖος, α, ον, Π ἀντὶ Ἁμαξιαῖος.

Ἁμαξάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅμαξα, ἁμαξάκι.

Ἁμαξεία (ἡ). ταξείδευμα ἢ κουβάλημα μὲ τὸ ἁμάξι.

Ἁμαξεύς, έως (ὁ). ἁμαξάρης, ἁμαξηλάτης. 2) » Βοῦς —, « Ηλ., ὁ σύρων (ζευγόμενος εἰς) ἅμαξαν, ἁμαξάρι(δι)κος (ἐκ τοῦ

Ἁμαξεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἁμαξάρης (ἁμαξηλάτης). 2) ταξειδεύω ἢ κουβαλῶ μὲ τὸ ἁμάξι. » Ὁδὸς ἁμαξεύεσθαι δυναμένη, « Στρ., ἴδε Ἁμαξιτός. 3) (μτφορ.) περνῶ μὲ δυσκολίαν ᾖ ταλαιπωρίαν τὴν ζωήν μου. » Ἡμάξευσα τοῦτον δύσζωον κἀβίωτον βίον, « Ἐπγρ.

Ἁμαξήλατος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὁδὸς) ἡ πατουμένη (ἐλαυνομένη, διοδευομένη) ὑπὸ ἁμαξῶν, (ἴδε Ἁμαξιτός).

Ἁμαξήποδες (οἱ), ἴδε Ἁμαξόπους.

Ἁμαξήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς ἅμαξαν. ||. » Ὁδὸς —, « Εὐρ. = Ἁμαξιτός.

Ἁμαξητός, ή, όν, = Ἁμαξήλατος.

Ἁμαξηφόρητος (ὁ, ἡ), = Ἁμαξοφόρητος.

Ἁμαξία (ἡ), = Ἁμαξοτροχία.

Ἁμαξία (ἡ), = Ἁμαξιτός.

Ἁμαξιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (μετακομιζόμενος μὲ) ἅμαξαν, (ἐπμ.) μέγας ἢ βαρὺς (ὥστε νὰ φορτώσῃ ἓν ἁμάξι).

Ἁμαξιεύς, έως (ὁ), = Ἁμαξεὺς καὶ Ἁμαξοπηγός.

Ἁμαξικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἅμαξαν. 2) ὁ κείμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς ἁμάξης, βόρειος.

Ἁμάξιον (τὸ) καὶ

Ἁμαξίς, ίδος (ἡ), = Ἁμαξάριον, ἁμαξάκι.

Ἁμαξίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς (μετακομιζόμενος μὲ) ἁμάξι.

Ἁμαξιτὸς καὶ (Ἰων.) Ἁμαξιτὸς (ἡ). (κυρ. δρόμος) διὰ τοῦ ὁπ. περνοῦν ἁμάξια, (ἐπμ.) πλατὺς καὶ ὁμαλός.

Ἁμαξοβιότης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἁμαξόβιος καὶ

Ἁμάξοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (διάγων τὸν βίον του) εἰς ἁμάξι, καθὼς οἱ νομάδες Σκύθαι (Τάταροι).

Ἁμαξοπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) ἁμάξια.

Ἁμαξοπηγία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἁμαξοπηγοῦ.

Ἁμαξοπηγὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (πηγνύων) ἁμάξια, ἁμαξᾶς.

Ἁμαξοπληθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων (πλήθων) ἓν ἁμάξι, (δηλ.) μέγας, βαρύς.

Ἁμαξο(ξή)πους, οδος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλ.) τὰ ξύλα τῆς ἁμάξης, περὶ τὰς ἄκρας τῶν ἀπ. στρέφονται οἱ τροχοί.

Ἁμαξοτροχία (ἡ). τὸ αὐλάκι (σημάδι) ὅ,που σχηματίζεται εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἁμαξιοῦ.

Ἁμαξουργία (ἡ), = Ἁμαξοπηγία.

Ἁμαξουργὸς (ὁ), = Ἁμαξοπηγός.

Ἁμαξοφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (μετακομιζόμενος) ἐφ' ἁμάξης.

Ἅμαρ, ατος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἦμαρ.

Ἁμάρα [ἅμη, αἴρω], ας (ἡ). αὐλάκι διὰ πότισμα. 2) λαγοῦμι διὰ τὰ νερὰ καὶ ταῖς βρώμαις, γκερίζι. 3) χανδάκι, τράφος μὲ νερὸν, γκράνα.

Ἁμαράκινος, η, ον. Ἀπὸ ἁμάρακον (μαντζουράναν).

Ἁμαρακόεις, εσσα, εν, Π ὅμοιος μὲ (ἡ γεμάτος ἀπὸ) ἁμάρακον.

Ἀμάρακον (τὸ) καὶ

Ἀμάρακος (ὁ), φυτὸν εὐῶδες, ἡ μαντζουράνα.

Ἀμαράντινος, η, ον. Ἀπὸ ἀμάραντον. 2) = τῷ

Ἀμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε μαραινόμενος, ἀειθαλής· (μτφορ.) ἄφθαρτος, αἰώνιος. ||. (οὐσ.) Ἀμάραντος (ὁ) καὶ Ἀμάραντον (τὸ), τὸ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς οὕτως ὀνομαζόμενον φυτὸν καὶ ἄνθος.

Ἀμάργαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ στολισμένος μὲ) μαργαριτάρια, ἡ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμάργαρος, Π. Δ. ἀντὶ Ἡμάργαρος (λίθος), τὸ μαργαριτάρι.

Ἀμάρευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἁμάρας τρέχον νερὸν ἢ ἀκαθαρσία.

Ἀμαρεύω, Μ. εύσω. Τρέχω (Χύνομαι, ἢ [μτβτ.] Ποτίζω) διὰ τῆς ἁμάρας.

Ἀμαριαῖος, α, ον. (κυρ. νερὸν) ὅ,που τρέχει ἀπὸ ἁμάραν.

Ἀμαρίς, ίδος (ἡ). μικρὴ ἁμάρα, αὐλακάκι.

Ἁμαρτάνω [παρβλ. Ἀμβροτάζω], Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (ἀόρ. Ἥμαρτον ᾖ [σπντρ.] Ἡμάρτησα ᾖ Π. Ἤμβροτον, πρκ. Ἡμάρτηκα ᾖ τὸ θετ. Ἁμαρτητέον). Ἀποτυχαίνω, ἀστοχῶ, δὲν κατορθώνω, (ᾖ ἀμτβτ.) δὲν τελεσφορῶ. » Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, Ἰλ. Ε. » Φανείσης δ' ἄρκτου, οὗτος μὲν, ἀκοντίσας ἥμαρτε, « Ξεν. (ᾖ μὲ γεν.) » Ὡς τῆς Λέσβου ἡμαρτήκεσαν, « Θκ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ, « Θφρ. 2) ἀπατῶμαι, γελοιοῦμαι, σφάλλω, κάμνω (ἢ ἔχω) λάθος (ᾖ ἐκκλησ.) ἁμαρτίαν » Ἀεὶ πρῶτος ἔβαζε, ᾖ οὐχ ἡμάρτανε μύθων, « Ὀδ. Α. » Τοῦτό τις λέγων, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τἀληθέος, « Ἡρ. » Ζεὺς ἐπορᾷ ᾖ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ, « Ὀδ. Ν. » Ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Πάνθ' ὅσα ἡμάρτηται (» Τὰ ἡμαρτημένα) Λακεδαιμονίοις, « Ξεν. » Ἡμάρτηται ἡ γραφὴ, « Πλβ. 3) στεροῦμαι, χάνω· ζημιόνομαι. » Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, « Ὀδ. Ι. » (Γυνὴ) ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει βίου, « Εὐρ.

Ἁμαρτὰς, άδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἁμαρτία.

Ἁμαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁμαρτέω.

Ἁμαρτῇ ἢ Ἁμαρτῇ, Π. ἀντὶ Ὁμαρτῇ.

Ἁμάρτημα (τὸ), = Ἁμαρτία.

Ἁμαρτηρὸς, ά, όν. Ἁμαρτωλός· ἠπατημένος· ἡμαρτημένος, ἐσφαλμένος.

Ἁμαρτητικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπιῤῥεπής· ὁ συνήθως ᾖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἁμαρτάνων (ἀποτυγχάνων κτλ.). » Περὶ ταῦτα μὲν ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν, ὁ δὲ κακὸς ἁμαρτητικός, « Ἀρστ.

Ἁμαρτία (ἡ). ἀποτυχία, λάθος, σφάλμα, πταίσιμον· ἀσέβημα, ἁμάρτημα, παράβασις τῶν θείων ἐντολῶν.

Ἁμαρτίνεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἡμαρτημένον (χαμένον) τὸν νοῦν του, παράφρων, ἀνόητος.

Ἁμάρτιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἁμάρτημα.

Ἁμαρτοεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἁμαρτάνω, ἔπος] ὁ κάμνων λάθη (ἀπατώμενος) περὶ τοὺς λογους του, παραλογιζόμενος, ἢ μὴ ἐπιτελῶν ὅσα λέγει, ὁμιλῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, μωρολόγος.

Ἁμαρτολόγος (ὁ, ἡ), = Ἁμαρτοεπής.

Ἁμαρτύρητος καὶ Ἁμάρτυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδειχθῇ μὲ) μάρτυρας, ἀναποδείκτος, ἀδέσποτος.

Ἁμαρτύρως, ἐ ἱρ. Χωρὶς μάρτυρας ἢ μαρτυρίαν, ἀναποδείκτως.

Ἁμαρτωλὴ καὶ (Ἰων.) Ἁμαρτωλίη (ἡ), Π = Ἁμαρτία.

Ἁμαρτωλὸς, ή, όν. Ὁ πράττων (ὑποκείμενος εἰς) ἁμαρτίας.

Ἁμαρυγὴ (ἡ), Π. [ἁμαρύσσω], = Μαρμαρυγὴ, λάμψις, ὑάλισμα. 2) ταχεῖα κίνησις (κυρ. τοῦ φωτὸς καὶ τῶν φωτεινῶν σωμάτων, π. χ. ὀφθαλμῶν, καταχρ. δὲ καὶ χειλέων καὶ ποδῶν). 3) (πλθ.) αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου.

Ἁμάρυγμα (τὸ), = Ἁμαρυγή.

Ἁμαρύσσω, Μ. ύξω. Π. = Μαρμαρύσσω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, σπινθηροβολῶ, ὑαλίζω.

Ἁμὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπ. θετ.) ἡ ναῦς, καράβι, (ἄλλ. ἀνάγν. Ἀμίς).

Ἁμὰς, Δ. ἀντὶ Ἡμετέρας, αἰτ. πλθ. θηλ. τοῦ Ἁμός.

Ἁμᾶς, Δ. Ἡμᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἅμας, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἅμη.

Ἁμάσας, άσα, αν, Δ. ἀντὶ Ἀμήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἁμάσεται, Δ. ἀντὶ Ἀμήσεται, μσ. μέλλ. ά. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀμάω.

Ἁμάσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μασηθεὶς, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μασηθῇ.

Ἁμαστίγωτος καὶ

Ἁμάστικτος (ὁ, ἡ). ἄδαρτος μὲ μάστιγα.

Ἁμασυκὰς, άδος (ἡ), εἴδ. δένδρου (μηλήκας ἢ ἀπηδήκας) καὶ

Ἁμάσυκον (τὸ), εἴδ. μήλου ἢ ἀπιδίου ὡριμάζον εἰς τὸν καιρὸν τῶν σύκων, (παρβλ. Ἁμάμηλίς).

Ἄματα, πλθ. τοῦ Ἄμαρ.

Ἁματρογάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μαζῇ (κυρ. ἐπὶ ἁμαξῶν, τῶν ὁπ. συνεπλέχθησαν ἢ κοντεύουν νὰ συμπλεχθοῦν οἱ τροχοί).

Ἁματροχία (ἡ), Π. σύγκρουσις (συμπλοκὴ) τῶν τροχῶν δύο ἁμαξῶν αἱ ὁπ. τρέχουν ὁμοῦ.

Ἁμάτωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀμήτωρ.

Ἁμαυρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων βίον σκοτεινὸν (ἄδοξον, ἀσήμαντον).

Ἁμαυρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων 'μαῦρον καρπόν.

Ἁμαυρὸς [ἁ, μαίρω πρωτότ. τοῦ μαρμαίρω], ά, όν. Σκοτεινὸς, ἀμυδρὸς, θαμπός· 'μαῦρος ἢ σκοῦρος (μουντὸς), μόλις φαινόμενος (διακρινόμενος)· (μτφορ.) ἀδύνατος, πεπαλαιωμένος, ἀσήμαντος. » Αὐχνάριον (» Εἴδωλον, » Ἴχνος) ἁμαυρὸν, » Ἐλπὶς (» Γενεὰ, » Δόξα, » Νόσος) ἁμαυρὰ, » Πυρετὸς ἁμαυρὸς, « Ἀρετ.

Ἁμαυρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτῆρ) τοῦ ἁμαυροῦ, σκοτάδι, ἀμυδρότης (θαμπάδα)· ἀδυναμία, ἀσημαντότης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμαυροφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μόλις (ἀμυδρῶς) φαινόμενος ἢ φέγγων.

Ἀμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀμαυρὸν (ἀμυδρὸν, σκοτεινὸν), θαμβόνω, σκοτίζω, (μτφορ.) ἐξασθενίζω, ἀμαυρόνω· ἀφανίζω. » Θυομένῳ δὲ αὐτῷ, ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῷ οὐρανῷ, « Ἡρ. » Ἠμαυρωμένος τὰς ὄψεις (τὴν ἀκοὴν), « Πλ. » Χρὴ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν, « Πίνδ. » Τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἠμαύρωκε (ὁ Ἡρόδοτος) πρᾶξιν, « Πλ. » Εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας, ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη, « Ἡσ. » Τὰ ὑπώπια, κυάθοις περιθλώμενα, ἀμαυροῦται, « Ἀθ., χάνονται, ἐξαλείφονται.

Ἀμαυρῶς, ἐπίρ. Ἀμυδρῶς, μόλις. » Κατακούειν ἀμαυρῶς ῥοίζου τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένου, « Πλ.

Ἀμαύρωσις, εως (ἡ). σκοτείνιασμα· ἀδυνάτισμα· (κυρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀμαυρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) νὰ σκοτίζῃ (ἀδυνατίζῃ κτλ.).

Ἀμάχανος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀμήχανος.

Ἀμαχεί(χι) καὶ

Ἀμαχητί, ἐπίρ. Χωρὶς μάχην (πόλεμον, φιλονεικίαν).

Ἀμάχη(χε)τος καὶ

Ἄμαχος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ μαχόμενος (πολεμῶν ἢ πολεμήσας). » Οἱ δὲ ἀμάχητοι ἑκατέρων ἴσασιν ὅτι.., « Ξεν. » Τὴν ἡμέραν ἄμαχοι διήγαγον, « αὐτ. 2) = Ἀκαταμάχητος. » Χεὶρ (» Δυναστεία) —, « » Κάλλος (» Κακὸν) ἄμαχον, « Ξεν. » Ἀπότομός τε γάρ ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις ᾗ ἄμαχος, « Ἡρ. » Ἕκτορα Τροίας ἄμαχον κίονα, « Πίνδ. 3) = Ἀμήχανος, ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. » Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, « Πίνδ. 4) ὑπερβολικὸς, ἄπειρος, ἀναρίθμητος. » Εἰς ὑπεροψίαν ἐξαρθεὶς ἄμαχον, « Σδ. » Ἰχθύων ἀπηνέγκατο (» Χειμῶνος καταῤῥήγνυται) πλῆθος ἄμαχον, « Αἰλ.

Ἀμάχως, ἐπίρ. = Ἀμαχεί. 2) καθ' ὑπερβολὴν, κατὰ πολλά. » Ἑώρων γὰρ αὐτὸν σπεύδοντα τοῦτο ἀμάχως, « Σδ. (ζ).

Ἀμάω-ῶ [ἄμη], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Κόπτω, ᾗ (διαιτ.) θερίζω· (συνκδχ.) μαζόνω· σωρεύω· (μτφορ.) καρποῦμαι, κερδίζω, ἀπολαμβάνω. » Ἀντὶ ταύτης τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, « Πλ.

Ἀμβαίνω, Π. ἀντὶ Ἀναβαίνω.

Ἀμβαλεῦ, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀναβαλοῦ.

Ἀμβάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἀναβάλλομαι.

Ἄμβασε, Π. ἀντὶ Ἀνεβίβασε.

Ἀμβάσῃ, Π. Δ. ἀντὶ Ἀναβήσῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἄμβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάβασις.

Ἀμβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀναβάτης.

Ἀμβατός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἀναβατός.

Ἀμβήτης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄμβων.

Ἀμβήξατο, Π. ἀντὶ Ἀνεβήξατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἄ. τοῦ Ἀναβήσσω.

Ἄμβικος, ου καὶ

Ἄμβιξ, ικος (ὁ), (ἐν γέν.) ποτῆρι, ξυλοπίνακον, (ἰδιαιτ. δὲ) χύτρα μὲ γυριστὴν περιφέρειαν ἢ σκέπασμα, (ὀθ., [διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ Ἀραβ. ἄρθρ.] ὁ κοιν.) λαμπικός.

Ἀμβλακέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀόρ. Ἤμβλακον), Π. ἀντὶ Ἀμπλακέω.

Ἀμβλακία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμπλακία.

Ἀμβλήδην, ἐπίρ, Π. ἀντὶ Ἀναβλήδην.

Ἀμβλίσκω καὶ

Ἀμβλόω-ῶ, Μ. ώσω, [ἀμβλὺς ἢ βλώσκω]. (μτβτ.) Κάμνω ν' ἀποβαλθῇ (ᾗ [ἀμτβτ.] Ἀποβάλλω) ἔμβρυον. » Αἱ μαῖαι, φαρμάκια διδοῦσαι, ὃ ἐὰν δόξῃ ἀμβλίσκειν ἀμβλίσκουσι, « Πλάτ. 2) = Ἀμβλύνω. » Ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου (ἀμπέλου), « Θφρ., (κοιν.) τυφλόνονται.

Ἀμβλυγώνιος (ὁ, ἡ). (μθμτκ.) ὁ ἔχων ἀμβλείας γωνίας, (ἐναντ. τοῦ Ὀξυγώνιος).

Ἀμβλύζω, Π. ἀντὶ Ἀναβλύζω.

Ἀμβλυντὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀμβλύνων (ἐξασθενίζων).

Ἀμβλυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (ἰδιότητα) τοῦ ἀμβλύνειν. » Οἱ ἅλες ὄψεως ἀμβλυντικοί, « Δσκρ.

Ἀμβλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀμβλὺ, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν ὀξύτητα (καὶ μτφορ.) τὴν δραστηριότητα, ἀδυνατίζω. » Τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλυνας, « Δαμασκ. (ᾗ πθ.) » Τῆς τε συμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι, « Θκ.

Ἀμβλυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμβλυντικός.

Ἀμβλὺς [ἴδε Μῶλυς], εῖα, ύ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ὀξὺς, δηλ.) μὴ σουβλερὸς (κοπτερὸς [καὶ μτφορ.] δραστήριος), (ἐπμ.) νωθρὸς, ἀδρανής, [illegible] ἀμβλὺ, « Πλ. » Ἀμβλεῖα γωνία, « Μθμτκ. » Ἀμβλυτέρους αὐτοὺς ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην, « Πλ. » Τοὺς ἀφυεστέρους καὶ ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν, « Ξεν. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀμβλὺ, ἐπίρ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Ἀμβλέως). » Ἀμβλὺ ὁρᾷν (ἀκούειν κτλ.), « (ᾗ συγκρ. ἢ ὑπερθ.) » Ἀμβλύτερον (» Ἀμβλύτατα) αὐτὸς ἑαυτοῦ ὁρᾷ, « Πλάτ.

Ἀμβλυσμὸς (ὁ), = Ἄμβλωσις.

Ἀμβλυτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν ἀμβλύτητα.

Ἀμβλύτης (ἡ). στέρησις (τὸ ἐναντ. τῆς) ὀξύτητος. 2) (μτφορ.) ἀδράνεια, νωθρότης, εὐήθεια.

Ἀμβλύω, Μ. ύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἀμβλὺς, ἀδυνατίζω.

Ἀμβλυωγμὸς (ὁ), [ἀμβλυώσσω], = Ἀμβλυωπία.

Ἀμβλυωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλυωπής, έος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ πάσχων ἀμβλυωπίαν, κοντόφωτος· (μτνμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀμπέλου) βεβλαμμένος, τυφλός. 2) (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν ἀμβλυωπίαν. » Ὁ φακὸς ἀμβλυωπής, « Δσκρ. » Τὸ ὤκιμον ἀμβλυωπές, « αὐτ. (ἴδε καὶ Ἀμβλώψ).

Ἀμβλυωπία (ἡ), [ἀμβλὺς, ὤψ]. ἀδυναμία τῆς ὁράσεως.

Ἀμβλυωπὸς (ὁ, ἡ), = Ἀμβλυωπής.

Ἀμβλυωσμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀμβλυωγμός.

Ἀμβλυώσσω(ττω), [ἀμβλὺς, ὄσσεα], Μ. ώξω. Πάσχω ἀμβλυωπίαν, εἶμαι κοντόφωτος, δὲν καλοβλέπω. (εἰς τὸν Ακ. Τίμ. εὕρηται καὶ μεταβατικῶς:) » Ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα «.

Ἀμβλωθρίδιον (τὸ). τὸ ἐξαμβλωμένον (σκοτωμένον) ἔμβρυον, ἀπόῤῥιγμα. 2) = Φθόριον, ἰατρικὸν πρὸς ἐξάμβλωσιν.

Ἄμβλωμα (τὸ), = Ἀμβλωθρίδιον, ἀπόβαλμα.

Ἀμβλωπής, έος καὶ

Ἀμβλωπὸς, οῦ (ὁ, ἡ), = Ἀμβλυωπής, -πός.

Ἀμβλώσιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ πρὸς ἐξάμβλωσιν ἁρμόδιος. ||. » Ἦμαρ ἀμβλώσιμον, « Μαξ. (περιφρ. ἀντὶ

Ἄμβλωσις [ἀμβλόω], εως (ἡ). ἀπόβαλσις (ἐμβρύου). 2) (μτνμ.) τύφλωσις τῶν ὀφθαλμ. τῆς ἀμπέλ.

Ἀμβλώσκω, = Ἀμβλίσκω.

Ἀμβλώσσω(ττω), Μ. ώξω, = Ἀμβλίσκω ᾗ 2) = Ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμβλυωπής. » Κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαί, κ' οὔ σε γινώσκω, « Εὐρ.

Ἀμβόαμα (τὸ), Π. Δ. ἀντὶ Ἀναβόημα.

Ἀμβοάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναβοάω.

Ἄμβολα (τὰ), = Σύμβολα, ἡ μέση τῆς κεραίας (ἀντέννας) ὅπου εἶνε δεμένη μὲ τὸ κατάρτι.

Ἀμβολὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀμβολή.

Ἀμβολάδαν, Δ. ἀντὶ

Ἀμβολάδην, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβολάδην.

Ἀμβολαδὶς, ἐπίρ. Π. = Ἀμβολάδην.

Ἀμβολὰς, άδος (ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀναβολὰς (ἐνν. γῆ), τὸ ἀπὸ τάφρον ἢ λάκκον ἐβγαλμένον ᾗ ἑκατέρωθεν ἢ πέριξ αὐτῶν ἐπισωρευμένον χῶμα.

Ἀμβολὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβολή.

Ἀμβοπιέγγας (ὁ), Π. ὁ ἀναβάλλων τὸ ἔργον του, ὀκνὸς, ἀμελής.

Ἀμβολίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀναβολή.

Ἀμβροσία (ἡ). ἡ τροφὴ τῶν θεῶν, (ἴδε Ἀμβρόσιος).

Ἀμβροσίοδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀσμὴν ἀμβροσίας.

Ἀμβρόσιος, α ἢ ος, ον, Π. [ἄμβροτος], ἄφθαρτος, ἀθάνατος, θεῖος, (ἐπμ.) θαυμάσιος (κατὰ τὴν εὐωδίαν, ἡδύτητα, ὡραιότητα κτλ.), χαριτωμένος.

Ἀμβροτεῖν, Π. ἀντὶ Ἁμαρτεῖν, ἀόρ. [illegible] τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἄμβροτον, Π. ἀντὶ Ἥμαρτον, ἀόρ. β'. [illegible] ὁρς. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἄμβροτος (ὁ, ἡ), Π. = (πλὴν συνηθέστ.) Ἄβροτος καὶ Ἀμβρόσιος.

Ἄμβυξ, υκος (ὁ), = Ἄμβιξ.

Ἄμβων [ἀναβαίνω], ωνος (ὁ). τὸ ἐξέ[illegible] καὶ γυριστὸν πρὸς τὰ ἔνδον χεῖλος (περιφέρεια) ἀσπίδος, πινακίου, ποτη[illegible] κτλ. » Κώθων, ἄμβωνας ἔχων, ὑπο[illegible] πει τὸ οὐ καθαρὸν τοῦ ὕδατος, « Ἀθ. 2) σειρὰ λόφων, ψήλωμα βουνῶδες (πέριξ κοιλάδος), (παρβλ. Ὀφρύς). (ἐκκλησ.) ὁ ἄμβωνας.

Ἀμβῶσαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβοῆσαι, τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀμβώσας, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβοήσας, τῆς μτχ. τοῦ Ἀναβοάω.

Ἀμε, Δ. ἀντὶ Ἐμὲ ἢ Ἡμᾶς.

Ἀμέγαρτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μεγαίρω] πραγμ.) = Ἄφθονος, πολὺς, μέγας, [illegible]ρός. » Πόνος (» Μάχη, » Ἄνεμος [illegible] Ὅμ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἄζηλος, [illegible]μαντος· ἄθλιος. » Ἀμέγαρτε [illegible] Ὀδ. Ρ.

Ἀμεγέθης, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχ[illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέθεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεθεκτός. 2) (ἐπεργ.) = Ἀμέτοχος.

μεθέκτως, ἐπίρ. Χωρὶς μετοχήν (μέθεξιν).

Ἀμεθεξία (ἡ). ἔλλειψις μετοχῆς (μεθέκτεως).

Ἀμεθόδευτος καὶ Ἀμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μέθοδον (τρόπον, τέχνην, τάξιν), ἄτεχνος· ἄτακτος.

Ἀμέθυσος(ςος) (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ μὴ μεθύων· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ διασκεδάζων (ἢ προφυλάττων ἀπὸ) τὴν μέθην. » Ἔστι δὲ (τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα) καὶ ἀμέθυστα, προλαμβανόμενα, ὅσον ἐ. ἢ ζ'., « Δσκρ., (ὅθεν 2) (οὐσ.) εἶδ. (πολυτ.) λίθου καὶ χόρτου (νομιζομένων ὡς τοιούτων).

Ἀμειαγώγητος (ὁ, ἡ). ἀζύγιστος, ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος, ἴδε Μειαγωγέω.

Ἀμείβω [ἴδε Ἀμεύω], Μ. ἀμείψω (πρκ. Ἤμειφα καὶ πθ. Ἤμειμμαι, ἀόρ. Ἠμείφθην, καὶ τὸ θετ. Ἀμειπτέον). Ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀφήνω ἓν καὶ 'παίρνω (ἢ περνῶ εἰς) ἄλλο. » Μορφὴν ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν, « Εὐρ. » Δάμαρτ' ἀμείψας, « αὐτ. » Πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, « Ἰουλ. » Καὶ ἡ μὲν ἤμειψε τὸ εἶδος εἰς κορώνην, ἡ δὲ εἰς νυκτερίδα, « Αἰλ. (καὶ μσ.) » Κύκνον ἀμειψάμενος, « Ἐπγρ. » Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, « Ἰλ. Λ., (ὅθ.) » Ἀμείβοντες (οὐσ.), οἱ, κάτωθεν διεστῶτες καὶ κατὰ κορυφὴν ἑνωμένοι καὶ συγκρανοῦντες τὴν οἰκοδομὴν, στύλοι, (Τουρκ.) Παγιαντάδες (καὶ κοιν.) Ψαλίδες. » Ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, « Ακ. (ᾗ μσ.) » Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, « Ἰλ. Ο. » Θύραν ἐκ θύρας (κτλ.) ἀμείβων, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) » Ἀμείψον δώματα, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἀμείψασθαι πύλας, « (αὐτ.) » Ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, « Ἰλ. Κ. (καὶ ἐλλ. καὶ μτφορ.) » Πάντας ἀζήλους ἀπέδειξε τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἀμείψαντας, « Ἡρωδ., δηλ. ἀποθανόντας. 2) κάμνω ἀλλαξιάν. » Γλαῦκος πρὸς Διομήδην τεύχε' ἄμειβε, χρύσεα χαλκείων, « Ἰλ. Ζ. (καὶ μσ.) » Ἀμείβομαι γῆν οὐρανοῦ, « Πλ. 3) (μσ.) ἀνταποδίδωμι, ἀνταμείβω. » Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀμείβεται, « Εὐρ. » Ταῦτα τοὺς φίλους ἠμείψατο, « Ἡρ. » Οὐχ' οἷόν τ' εἶναι τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, « Βασ. » Ἀμείψομαί σε τῆςδε τῆς δικαιοσύνης, « Ακ. » Δώροις τοὺς θεοὺς ἠμείβετο, « Ἡρωδ. (ᾗ πθ.) » Φόνος ἀμείβεται φόνῳ, « Εὐρ. 4) διαδέχομαι. » Ἀγρυπνίαν ὕπνος ἀμείβεται, « Γργ. » Ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, « Ὀδ. Ι., (παρβλ. ἀριθμ. 5.) » Ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, « Εὐρ. (ᾗ πθ.) » Φόνος ἀμείβεται φόνῳ, « αὐτ. 5) ἀποκρίνομαι. » Τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ἠμείφθη, « Βαβρ. » Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ, « Ὀδ. Μ. » Προσαγορεύει με ἡ γυνὴ, ᾗ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, « Ακ. » Ἐκείνων δὲ τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, « Πλ. » Ἀνεβόησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία, « αὐτ. (καὶ χ. αἰτ.) » Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, « Ἰλ. Α. (παρβλ. ἀριθμ. 4) » Ὣς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἔστασαν, « Ὀδ. Γ.

Ἀμειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμείδητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε μειδιῶν, ἀγέλαστος, (ἐπμ.) σκυθρωπὸς, ἄγριος, φοβερός. » Ῥήξασαι κενεῶνας ἀμειδήτοιο βαράθρου, « Ὀρφ.

Ἀμειδήτως, ἐπίρ. Χωρὶς μειδίαμα, σκυθρωπῶς.

Ἀμείλικτος(χος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μειλισσόμενος, σκληρὸς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος.

Ἄμεινον, οὐδ. τοῦ Ἀμείνων. ||. (ἐπίρ.) = τῷ

Ἀμεινόνως, ἐπίρ. Καλλήτερα.

Ἀμεινότερος, α, ον, Π. ἀντὶ

Ἀμείνων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος, καλλιώτερος, ἀνδρειότερος, ἀξιώτερος κτλ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἄμεινον (ἐκλαμβ., Α'. ἀντὶ ἁπλ. θετ.) » Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον, « Ἥσ. (Β'. ἀντὶ ἐπιρ.) » Αἰσχρὸν περιορᾷν τὴν Ἀσίαν ἄμεινον πράττουσαν τῆς Εὐρώπης, « Ἰσκρ.

Ἀμείρω, Μ. ἀμέρσω, Π. = Ἀμέρδω.

Ἀμειψικοσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετακοσμέομαι.

Ἀμειψιῤῥυσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω σχῆμα (ῥυσμὸν), μετασχηματίζομαι.

Ἀμειψιῤῥυσμίη (ἡ). μετασχηματισμός.

Ἀμειψις [ἀμείβω], εως (ἡ). ἀλλαγή, μεταβολή· ἀνταλλαγή· ἀντάμειψις· ἐκδίκησις· ἀπόκρισις.

Ἀμειψίχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα.

Ἀμείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μείωσιν (ἐλάττωσιν), ἀκέραιος.

Ἀμέλγω [συγγ. τῷ Ἀμέρδω], Μ. ξω. Ἀρμέγω. (κυρ. καὶ μτφορ.) » Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, « Ἀρςφ., τοὺς τρυγᾷς, τοὺς παίρνεις ὅ,τι ἔχουν, τοὺς ἀρμέγεις.

Ἀμέλει, (κυρ.) β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἀμελῶ. Μή σε μέλῃ, ἔσο ἥσυχος· (ἐπμ.) ἐπίρ. (ἐν γέν. μὲν Ἔμφαντ. ἰδιαιτ. δὲ 1) (Βεβαιωτ.) τῷ ὄντι, μάλιστα, βέβαια· ἂς εἶναι (ἐνίοτε εἰρων.). 2) (Διασαφητ.) δηλαδὴ, ἤγουν, παραδείγματος χάριν.

Ἀμέλεια (ἡ). ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.

Ἀμελετησία (ἡ). ἔλλειψις μελέτης (σκέψεως, ἐξασκήσεως, προετοιμασίας).

Ἀμέλέτητος (ὁ, ἡ). ἀπρομελέτητος, ἀγύμναστος, ἀνέτοιμος.

Ἀμελετήτως, ἐπίρ. Χωρὶς μελέτην (γύμνασιν, προετοιμασίαν).

Ἀμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέν μοι μέλει, ἀδιαφορῶ, παραμελῶ.

Ἀμελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμελῶν, ἀδιάφορος, ῥᾴθυμος. 2) ὁ ἀμελούμενος. » Οὐδ' ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, « Δμ. » Τὰ τῆς πόλεως ἀμελῆ, « αὐτ.

Ἀμελησία, ας καὶ Ἀμέλησις, εως (ἡ), = Ἀμέλεια.

Ἀμελητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀμελῶ, ἀσήμαντος.

Ἀμελητί, ἐπίρ. = Ἀμελῶς.

Ἀμέλητος (ὁ, ἡ), = Ἀμελητέος. » Καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει, « Θγν.

Ἀμελία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμέλεια.

Ἀμελλητί [ἀ, μέλλω], ἐπίρ. Χωρὶς ἀναβολὴν (ἀργοπορίαν), ἀμέσως, ἀνυπερθέτως.

Ἀμέλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μέλλων (ἀργοπορῶν), ταχὺς, πρόθυμος. 2) ὁ γινόμενος χωρὶς (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) μέλλησιν (ἀναβολὴν), κατεπείγων.

Ἀμελλήτως, ἐπίρ. = Ἀμελλητί.

Ἀμελξις, εως (ἡ). ἄρμεγμα.

Ἀμελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀμέλειαν (ἀδιαφορίαν).

Ἄμεμπτος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος, μέμψεως ἀνεπίδεκτος, χωρὶς ἐλάττωμα. 2) ὁ μὴ παραπονούμενος, (ἐπμ.) εὐχαριστημένος. » Δωρησάμενος δὲ αὐτοῖς πολλὰ, ᾗ ἀμέμπτους ποιησάμενος, « Ξεν.

Ἀμέμπτως, ἐπίρ. Χωρὶς μέμψιν (κατηγορίαν ἢ παράπονον), ἀνεπιλήπτως, εὐχαρίστως, ἀφθόνως, μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως. » Ὃν δ' ἐπαινέσειε, τούτῳ δῶρα ἀμέμπτως ἐδίδου, « Ξεν.

Ἀμεμφής, έος (ὁ, ἡ), = Ἄμεμπτος.

Ἀμεμφία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμέμπτου.

Ἀμεμφῶς, ἐπίρ. = Ἀμέμπτως.

Ἀμεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεμψίμοιρος.

Ἄμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἀῆναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄω (χορταίνω).

Ἀμενηνός, ή, όν, Π. = Ἀμενής, ὁ μὴ ἔχων μένος (δύναμιν), ἀδύνατος, (ἐπμ.) εὔθραυστος, ἀνύπαρκτος κτλ.

Ἀμενηνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀδυνατίζω, χαλνῶ, ματαιόνω.

Ἀμενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμενηνός.

Ἄμενος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἥμενος, μτχ. τοῦ Ἧμαι.

Ἀμενητί, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ σταθῇ (περιμένῃ), ἀμέσως.

Ἀμέρα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἡμέρα.

Ἀμέργω, Μ. ξω, = Ἀμέλγω (ὅθ., κατὰ μετάθ. στοιχ., τὸ κοιν.) Ἀρμέγω. 2) (καταχρ.) κόπτω (τρυγῶ, μαζόνω) καρπούς, ἄνθη κτλ.

Ἀμέρδω [ἀ, μέρος], Μ. σω, Π. στερῶ, ἀφαιρῶ, » Ὀφθαλμῶν ἄμερσεν, « Ὀδ. Θ. » Ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγῇ κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων (κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε), « (Ὀμ. Ἡσ.), (καὶ ἐλλ.) » Ἔντεα καπνὸς ἀμέρδει (ἐνν. τοῦ λάμπειν, ἐπμ.) φθείρει, χαλνᾷ. (καὶ πθ.) » Δαιτὸς ἀμέρδεαι, « Ὀδ. Φ. » Φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, « Ἰλ. Χ.

Ἀμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ διαιρούμενος εἰς) μέρη, ἀδιαίρετος. » Σημεῖον ἀμερές, « Ακ. 2) ὁ μὴ λαμβάνων μέρος. » Δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, « Ακ.

Ἀμερία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ Ἀμεροῦς.

Ἀμεριαῖος, α, ον, = Ἀμερής, (ἐπμ. 2) = Ἀκαριαῖος, μικρότατος.

Ἀμεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμέριμνος (χωρὶς φροντίδα), ἀδιαφορῶ.

Ἀμεριμνησία καὶ Ἀμεριμνία (ἡ). ἔλλειψις μερίμνης, ἀφροντισία, ἄνεσις.

Ἀμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φροντίδα, ἀξένοιαστος. 2) ἀνεπιμέλητος. » Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως, « Σοφ.

Ἀμερίμνως, ἐπίρ. Χωρὶς φροντίδος.

Ἀμέριος, Δ. ἀντὶ Ἡμέριος.

Ἀμέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μερισμὸν (διαίρεσιν), ἀδιαίρετος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμερμηρί(ρι), ἐπίρ. Π. [ἀ, μερμαίρω] ἀντὶ Ἀμερίμνως.
Ἄμερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἥμερος.
Ἀμέρσαι, ἀόρ. ἀ, τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμέρδω.
Ἀμερσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν (ἐμποδίζων) τινὰ τοῦ γάμου.
Ἀμερσίνοος-ους καὶ
Ἀμερσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφαιρῶν τὸν νοῦν (τὰς φρένας).
Ἀμερῶς, ἐπίρ. Χωρὶς μέρη ἢ μερισμόν, ἀδιαιρέτως.
Ἄμες ἢ Ἄμες ἢ Ἀμὲς, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἀμεσίτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μεσίτην, ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς μεσιτείας.
Ἄμεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μεσολάβησιν. «Ἡ ζωὴ ᾗ ὁ θάνατος τῶν ἀμέτων εἰσίν· ἡ γὰρ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει,» Ακ.
Ἀμέσως, ἐπίρ. Χωρὶς μεσολάβησιν.
Ἀμεταβατος (ὁ, ἡ), (ᾱ ἐπίρ.)-άτως. Ὁ μὴ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀμετακίνητος, (ὅθεν 2) (Γρμτ.) ῥῆμα ἀμετάβατον τὸ μὴ μεταβιβάζον τὴν ἐνέργειαν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχον ἐκ τρίτου πλαγίαν πτῶσιν.
Ἀμεταβλησία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμεταβλήτου.
Ἀμετάβλητος καὶ Ἀμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀναλλοίωτος.
Ἀμετάγνωστος (ὁ, ἡ), = Ἀμεταμέλητος, ἀπίπονος, ἀμετάθετος.
Ἀμετάδοτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ μεταδίδων ἢ μὴ μεταδόσιμος.
Ἀμετάθετος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος.
Ἀμετακίνητος (ὁ, ἡ), ἀμεταπάλευτος, στερεός, σταθερός.
Ἀμετακινήτως, ἐπίρ. Ἀπαραπαλεύτως, σταθερῶς.
Ἀμετάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκιστος. (μτφρ.) σταθερός.
Ἀμετάκλητος (ὁ, ἡ). ἀκράτητος, ἀκατάσχετος.
Ἀμετακλινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος.
Ἀμετάληπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμέθεκτος. 2) (τρπ.) = Ἀκατάληπτος.
Ἀμεταλλάκτος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος.
Ἀμεταμελητὶ, ἐπίρ. = Ἀμεταμελήτως.
Ἀμεταμέλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. = Ἀμετανόητος, ὁ μὴ μεταμελούμενος (μετανοῶν, ἀλλάζων γνώμην). 2) ὁ μὴ πράξεων μεταμέλειαν, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁπ. δὲν μεταμελεῖται τις. (ἐπιμ.) βέβαιος. «Ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ θεοῦ,» Γρ.
Ἀμετανόητος (ὁ, ἡ), = Ἀμεταμέλητος. «Ἀμετανόητον τὴν ἀνάληψιν, ᾗ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει,» Ακ.
Ἀμετάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπειθόμενος (ἀλλάζων γνώμην), ἐπίμονος.
Ἀμεταπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβάλλων σχῆμα, ἀναλλοίωτος.
Ἀμεταποίητος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος.
Ἀμετάπταιστος (ὁ, ἡ). ἀλάνθαστος.
Ἀμεταπτωσία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἀμεταπτώτου.
Ἀμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπίπτων (μεταβαλλόμενος), ἀναλλοίωτος, σταθερός.
Ἀμετάστατος (ὁ, ἡ). ἀμετάθετος, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος. «Ἀμετάστατα.. τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν, εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα,» Βασίλ.
Ἀμεταστρεπτεί(πτι), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ γυρίζῃ ὀπίσω.
Ἀμετάστρεπτος καὶ Ἀμετάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταγυρίζων ὀπίσω. 2) (τρπ.) ἀμετάβλητος, ἀμετάπειστος, ἐπίμονος ἢ ἀδιάφορος, (παρβλ. Ἀνεπίστρεπτος).
Ἀμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος καὶ Ἀμετάπειστος.
Ἀμετατροπία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμεταστρέπτου.
Ἀμετάτροπος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάστρεπτος.
Ἀμεταφόρητος καὶ Ἀμετάφορος (ὁ, ἡ). ἀμετακόμιστος, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος, (καὶ παρὰ Γρμτ.) ἄχρηστος εἰς μεταφοράς.
Ἀμεταχείριζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταχειριζόμενος ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς μεταχειρίσεως, ἀνοικονόμητος.
Ἀμέτερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἡμέτερος.
Ἀμετεώριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετεωριζόμενος (σηκονόμενος ὑψηλὰ, [καὶ μτφρ.] μὴ ἐπαιρόμενος), βαρὺς, ἐμβριθής.
Ἀμέτοχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (λαβὼν) μετοχὴν εἴς τι.
Ἄμετρα, ἐπίρ. Ἀμέτρως.
Ἀμετρὴς, έος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἀμέτρητος, ος καὶ Π. η, ον, = Ἄμετρος, ἄπειρος, μέγας.
Ἀμετρήτως, καὶ
Ἀμετρὶ, ἐπίρ. Ἀμέτρως.
Ἀμετρία (ἡ). ἔλλειψις μέτρου ἢ μετριότητος, ὑπερβολὴ, ἄπειρον πλῆθος.
Ἀμετροβαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀμέτρητον βάθος.
Ἀμετρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακροβιώτατος.
Ἀμετροεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀπεραντολόγος, ἢ ὁ μὴ μετρῶν (ζυγίζων) τοὺς λόγους του, ἀστόχαστος.
Ἀμετρόκακος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κακός.
Ἀμετρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, πολυλογῶ.
Ἀμετροπότης, ου (ὁ). ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πίνων.
Ἄμετρος (ὁ, ἡ). ὑπέρμετρος, ἀμέτρητος, ὑπερβολικὸς, παραπολὺς. «Δαρεικοὺς ἀμέτρους τινὰς,» Ξεν. «Γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα,» αὐτ. 2) (ἐπὶ σπχ. Ποιητ.) ὁ μὴ ἔμμετρος.
Ἀμέτρως, ἐπίρ. Χωρὶς μέτρον (μέτρημα), καθ' ὑπερβολήν.
Ἀμευσιεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω, ἔπος]. ὁ ἀλλάζων λόγους (ἀποκρινόμενος ἢ ὁμιλῶν κατ' ἐρωταποκρισιν).
Ἀμεύσιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω], = Διοδεύσιμος, διαβατός.
Ἀμευσίπορος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω, πόρος], (κυρ. δρόμος) ἐναλλάσσων, ὄχι ἴσιος.
Ἀμεύω [ἄμω ἀμέω, οὗ. τὸ ἐθικὸν μας Ἄμε, Ἄμετε], Π. = Ἀμείβω, ἀλλάζω, ἀνταμείβω. (συχνότ.) περνῶ, ὑπερβαίνω· (καὶ μτφρ.) νικῶ.
Ἀμή, ῆς (ὁ), θηλ. τοῦ Ἀμὸς, Δ. ἀντὶ Ἠμέτερος.
Ἀμὴ (ἡ), (ἐργαλ. διὰ θέρισμα), δρεπάνι.
2) (διὰ σκάψιμον), τσαπεῖ, ἡ τσάπα, «Σκαφίον πλατὺ,» (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θκδ.) 3) (διὰ μάζωμα χόρτου), ξυλοτσουγγράνα. 4) (διὰ ἄνθλημα νεροῦ), καδὶ ἢ ἀνασυρτῆρι, (παρβλ. Ἀμίς).
Ἀμὴ ἢ Ἀμῆ, ἐπίρ. (κυρ. δοτ. τοῦ ἀγρ. Ἀμὸς-Πις), τρόπον τινὰ, (ἴδε τὸ ἐπιμ.)
Ἀμηγέπη (πο', που, πως), ἐπίρ. Τρπ. καὶ Τοπ. (ἀοριστολογ.) μὲ κάποιον τρόπον, ὁπωσοῦν· εἰς κάποιον τόπον, κάπου· κάπως· ὅπου (ὅπως) τύχοι.
Ἀμὴν, ἐπίρ. Βεβαιωτ. ἢ Εὐκτ. (ἡ λέξ. νομίζ. Ἑβρ. ἀλλ' ἴσ. παρεσχημάτισθη καὶ ἀπὸ τοῦ Δωρ. Ἀ μὴν, ἀντὶ Ἢ μὴν), ἴδε Ἢ.
Ἄμην, αἰτ. τοῦ Ἄμη ἢ Ἄμης.
Ἀμήνιον (τὸ), ἴδε Ἄμνιον.
Ἄμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Ἀμήνιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μῆνιν, ἀόργητος, ἀμνησίκακος
Ἀμηνίτως, ἐπίρ. Χωρὶς μῆνιν (ὀργὴν, μνησικακίαν).
Ἀμήρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξετυλιχθεὶς (ξεκυβαριασθεὶς κτλ.), ἴδε Μηρύω. 2) (μτφρ.) ἀπέραντος, ἀτελείωτος ἢ ἀτελὴς, ἢ ἀνεξήγητος.
Ἄμης [ἴδε Ἀμάω], ητος ἢ (Ἰων.) εω (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ. ἡ) γαλατόπιττα.
Ἀμήτειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ
Ἀμητὴρ (ὁ), Π. [ἀμάω]. θεριστὴς. 2) (μτφρ.) ἐξολοθρευτής.
Ἀμητήριον (τὸ), [ἀμάω], ἐργαλ. γεωργ. δρέπανον.
Ἀμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θέρισμον (ἀμητὸν) ἢ εἰς τὸ ζυμαρικὸν Ἀμην-ητι.
Ἀμητίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄμης.
Ἀμητὸς, οῦ ἢ οῦ (ὁ), [ἀμάω]. ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θερίζειν, τὸ θέρος, τὸ θέρισμα. 2) (συνεκδ.) τὰ θερισμένα ἢ θερισιὰ γεννήματα καὶ χωράφια. «Ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος,» Ἰλ. Τ.
Ἀμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ γνωρίζων, ἢ ἔχων κακὴν καὶ ἀστοργον) μητέρα. «Ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ἔγημε ἄλλην γυναῖκα,» Ἡρ. 2) Π. «Μήτηρ ἀμήτωρ,» Σοφ. ἡ ἀναξία τοῦ ὀνόματος τῆς μητρός.
Ἀμηχανέω (άω)-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω τρόπον (μηχανήν), δὲν ἠμπορῶ νὰ. «Ἀμηχανεῖ καταπεῖν αὐτόν,» Αἶλ. «Ἐλήλυθας εἰς φίλας, ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός,» Ἡρ. 2) ἀπορῶ, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν. «Ἀμηχανῶ γὰρ, πότερ' ἔχω τάδ', ἢ μεθῶ,» Εὐρ. (παρβλ. Ἄπορῶ).
Ἀμηχανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀμήχανος.
Ἀμηχάνητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ μηχανῶν ἀκαταγώνιστος, ἀνίκητος κτλ.
Ἀμηχανία (ἡ), = Ἀπορία, ἔλλειψις τρόπων, στενοχωρία, ἀνάγκη, ἔνδεια, δυσκολία.
Ἀμηχανουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀνίκανος (ἀνάξιος) διὰ κάθε ἔργον.
Ἀμηχανοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι ἄχρηστα καὶ μάταια ἔργα, ἐπιχειρίζομαι ἀδύνατα.
Ἀμήχανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άνως. Ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐφεύρῃ) τρόπον (μηχανήν), εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν. «Ἁπάντων ἀμηχανώτατος ἦν ὅ, τι χρὴ λέγειν πυρέσσοντα,» Δη. (ἐκμ. 2) ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νίκανος, ἀνάξιος, ἀνεπιτήδειος, ἀνόητος, εὐήθης. »Κούρην ἤγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, Ἰλ. Τ. »Ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βρυχείᾳ μωρίαν ἀφηρέθη,« Εὐρ. 3) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. »Οὐδὸς ἀμήχανος εἰσελθεῖν ςρατεύματι,« Ξεν. »Ἀμήχανον νοῆσαι,« Πλάτ. 4) δεινός, φοβερός, ἀναπόφευκτος, ἢ ἀδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος. »Ἀμήχανα δεσμά,« Ὁμ. Ἴλιον. »Ἀμήχανα ἔργα γένοντο,« Ἰλ. Θ. 5) (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀμετάπειστος, ἀνένδοτος. »Σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ,« Ἰλ. Π. 6) (ἐπὶ ὀνείρ.) ἀνεξήγητος. 7) ἀμέτρητος, ἄπειρος, ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος, ὑπερβολικός. »Πλῆθος (»Κάλλος) ἀμήχανον, ᾗ »Ἀμήχανος τὸ πλῆθος (τὸ κάλλος),« Ξεν. »Ἀμήχανος χρόνος (πόθος, εὐδαιμονία, χαρὰ κτλ.). »Βίος ἀμήχανος μακαριότητι,« Πλάτ.

Ἀμία (ἡ) καὶ Ἀμίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ. γκοφάρι ἢ θύννος, (κοιν.) λεπιός. »Ἀμίαις τοὔνομα παρίσχηκεν ὁ συναγελασμός,« Πλ.

Ἀμίαντος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) = Ἀμίλυντος, καθαρός. »Τίμιος ὁ γάμος, καὶ ἡ κοίτη ἀμιαντος,« Γρφ. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἀσπροπράσινης πέτρας (σχιστολίθου), ἀπὸ τὴν ὁπ. γίνονται ὑφάσματα μὴ καιόμενα.

Ἀμιγής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γῶς, = Ἀμικτος.

Ἀμίθεος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠμίθεος.

Ἀμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίκτως. Ὁ μὴ μιχθεὶς (ἑνωθείς), ἢ μὴ μιγνύμενος, καθαρός, ἄδολος. 2) = Ἀνεπίμικτος, μὴ ἔχων ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συναναςροφάς), (ἐπμ.) ἀπλησίαστος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος. ἄγριος.

Ἀμίλλα [ἄμμ, Ιλλ], ης (ἡ). συνερισμός, ἀντιζηλία, συνερισιὰ, μάχη, συμπλοκή, φιλονεικία. »Ταῖς πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἀμίλλαις,« »Ἀμίλλαν ποιοῦμαι, = Ἀμιλλῶμαι. ‖. »Ἐξ ἀμίλλης,« ἐπίρ. Κατὰ συναγωνισμόν.

Ἀμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι, φιλοτιμοῦμαι (ἀγωνίζομαι) νὰ μιμηθῶ νὰ φθάσω ἢ νὰ ὑπερβῶ τινα εἴς τι. (προθετ.) »Ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους (πρὸς τὴν τύχην),« Εὐρ., Ἰσκρ. »Ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία,« Ξεν. »Ἀμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος,« Πλ. »Διὰ ὁρῶν τε ᾗ παντοίας ὁδοῦ ἀμιλλώμενοι« Πλάτ. »Ὥρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον,« Ξεν. »Νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα νομίζετε ἀμιλλᾶσθαι,« αὐτ. (καὶ πρὸς δοτ.) »Ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις,« Πλάτ. »Φάσ' ἀμιλλᾶσθαι βίᾳ γνώμην δικαίαν,« Εὐρ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐλλ.) »Ἀμιλλᾶσθαι στάδιον (δίαυλον, ἐφίππιον κτλ.),« Πλάτ. »Ἀμιλλᾶσθαι γόον (λόγον),« Εὐρ. »Οἱ Πέρται τὰ κατάντη ἀμιλλώμενοι,« Ξεν. (καὶ πρὸς τελ. ἀπαρ.) »Ἀμιλλήσεται, ὡς ἁπάντων αὐτὸς πλεῖστον λάβοι,« Πλάτ. (ᾗ πρὸς ἐπίρ.) »Δεῦρ' ἀμιλλᾶται ποδί,« Εὐρ.

Ἀμίλλημα (τό), = Ἄμιλλα. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμίλλης.

Ἀμιλλητήρ (ὁ), Π. συν(άντ)αγωνιστής. »Τροχοὶ ἀμιλλητῆρες,« Σοφ., οἱ συνερ.ζόμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ ταχύτητος.

Ἀμιλλητήριος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἄμιλλαν (ἀγῶνα). »Ἵπποι ἀμιλλητήριοι,« Ἀρρδ. ‖. (οὐσ.) Ἀμιλλητήριον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου ἀγωνίζονται.

Ἀμιλλητής, οῦ (ὁ), = Ἀμιλλητήρ.

Ἀμιλλητικός, ἡ, όν = Ἀμιλλητήριος.

Ἀμιμητόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον ἀμίμητον.

Ἀμίμητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Τὸν ὁπ. κανεὶς δὲν ἐμιμήθη ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μιμηθῇ.

Ἀμὶν (μῖν), Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἡμῖν.

Ἀμιξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμίκτου. 2) = Ἀνεπιμιξία.

Ἄμιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ὁμοῦ ἢ ἴσια μὲ ἵππον, καθὼς (π. χ.) οἱ Κένταυροι, (ἐπμ.) ὀγλίγωρος. ‖. (οὐσ.) Ἄμιπποι, Α'. στρατιῶται πεζοὶ τεταγμένοι μὲ τοὺς ἱππεῖς, τοὺς ὁπ. ἴσως καὶ διεξέγοντο φονευομένους, (παρβλ. Διμάχης)· Β'. ἱππεῖς σύροντες μαζῆ των καὶ δεύτερον ἵππον, (παρβλ. Ἄμιππποι)· Γ'. αὐτοὶ οἱ τοιοῦτοι ἵπποι, (Τουρκ.) γεδέκια, (παρβλ. Παρήορος). Ἀ(Ἀμίς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀμη (3), (ἰδιαιτ. δὲ) κατουρακάνατον, κατουροκούμαρον. 2) = (ἢ ἴσφαλμ. ἀντὶ) Ἀμάς.

Ἀμισγής, ές (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμιγής.

Ἀμισής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μισούμενος. »Ἀμισέστερα γὰρ ᾗ ταῦτα τῷ ἵππῳ,« Ξεν.

Ἀμισθεί (σθῖ), ἐπίρ. Χωρὶς μισθόν, χάρισμα, δωρεάν.

Ἀμισθία (ἡ). τὸ μὴ λαμβάνειν μισθόν.

Ἄμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων (ἢ γινόμενος χωρὶς) μισθόν. (ἐπμ.) ἀνωφελής. »Ἄμισθος λύπη,« Αἰσχλ.

Ἀμίσθωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μισθωμένος, (ἐπμ.) ἀδωροδόκητος.

Ἀμιστύλλευτος καὶ Ἀμίστυλλος (ὁ, ἡ). ἀλιάνιςος, ἀκομμάτιαςος, (ἴδε Μιςύλλων).

Ἀμισχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὑποφ. ἢ ἄνθ.) χωρὶς τσοῦνι (οὐρὰν, πιάδι).

Ἄμιτρος (ὁ, ἡ). χωρὶς ζώνην (μίτραν), ἄζωστος, (ἐπμ.) ἀνύπανδρος.

Ἀμιτροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χιτῶνα ἄμιτρον (ἄζωστον, χαλαρόν).

Ἀμιχθαλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄμικτος, Ἀνεπίμικτος, ἀπλησίαστος, (ἐπίθ. τῆς Λήμνου)

Ἄμμα (τὸ), [ἅπτω]. (ἐν γέν. κάθε) δέσιμον, κόμπος. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ μπάτ τοῦ πλεμματιοῦ (παρβλ. Ἀρίς). 3) σχοινίον τεσσαρακοντάπηχον (διὰ τὸ μέτρημα τῶν ἀγρῶν), στρεμματόσχοινον.

Ἀμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄμμα.

Ἀμμαθεῖν, Π. ἀντὶ Ἀναμαθεῖν, ἀπαρ. τοῦ Ἀναμανθάνω.

Ἄμμας, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμᾶς.

Ἀμματίζω, Μ. ίσω. Δένω κόμπον (ἄμμα).

Ἄμμε, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἡμᾶς.

Ἀμμέγα, Π. ἀντὶ Ἀνὰ μέγα.

Ἀμμεῖναι, Π. ἀντὶ Ἀναμεῖναι, μτχ. τοῦ Ἀναμένω.

Ἄμμεναι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄμεναι.

Ἀμμένομεν, Π. ἀντὶ Ἀναμένομεν, ἀ. πρσ. πλθ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀμμένω, Π. ἀντὶ Ἀναμένω.

Ἄμμες, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμεῖς.

Ἀμμίσσον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ μίσσαν.

Ἀμμέων, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἡμῶν.

Ἀμμι ἢ Ἄμμιν, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμῖν.

Ἄμμι, ιος (τὸ), εἶδ. κιμώνου Διθυνικοῦ.

Ἀμμίγα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀνόμιγα(γδα).

Ἀμμίγδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀναμίγδην.

Ἀμμίξας, Π. ἀντὶ Ἀναμίξας, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναμίγνυμι.

Ἄμμιον (τὸ), [ἄμμος]. τὸ ἀκατασκεύαστον. Κιννάβαρι.

Ἀμμίσγω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἀναμίσγω, Ἀναμίγνυμι.

Ἀμμίτης, ου (ὁ) ᾗ Ἀμμῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. λίθος), ἀμμόπετρα.

Ἀμμνάσει, Π. Δ. ἀντὶ Ἀναμνήσει, γ'. ἐν. πρσ. τῶ μέλλ. τῆς ὁρ. τῶ Ἀναμιμνήσκω.

Ἀμμοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) εἰς τὴν ἄμμον. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως.

Ἀμμοβιαίτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῇ ἄμμῳ (ζῶν) διαιτώμενος.

Ἀμμόδρομος (ὁ). ἱπποδρόμιον ἀμμώδες.

Ἀμμοδύτης, ου (ὁ). ὁ δύων (τρυπόνων, γωνόμενος) εἰς τὸν ἄμμον. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως.

†Ἀμμοδυώτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμμοδύτης ἢ Ἀμμοβιαίτος.

Ἀμμοκονία (ἡ). ἀσβέστης (κονία) ἀνακατωμένη μὲ ἄμμον.

Ἀμμόνιτρον (τὸ). ἄμμος ἀνακατωμένος μὲ νίτρον (διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὑαλιοῦ).

Ἀμμορία (ἡ), Π. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἀμορία, ἀτυχία.

Ἄμμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄμορος ἢ Ἀμοιρος.

Ἀ(Ἄ)μος (ἡ). ὁ ἄμμος.

Ἀμμότροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἄμμῳ τρεφόμενος.

Ἀμμόχρυσος (ὁ). χρυσοῦς ἄμμος· (ἐπμ. 2) εἶδ. πολυτ. λίθου (ὅς τις φαίνεται ὡς ἂν ἐξυμώθη μὲ τοσοῦτον ἄμμον) (Τουρκ.) Γιαλδίζ-τασί.

Ἀμμοχωσία (ἡ). παράχωμα εἰς ἄμμον. (ἅλλ.) Ψαμμισμός.

Ἀμμώδης, ες (ὁ, ἡ). ἔμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄμμον.

Ἄμμων, ωνος (ὁ). ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἀφρικήν. »Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία,« Ἡρ.

Ἀμμωνεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τοῦ Διὸς-Ἄμμωνος.

Ἀμμωνιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος) εἰς τὴν Ἀμμωνίαν, (ὕθεν ‖. οὐσ.) Ἀμμωνιακὸν (ἐνν. κόμμι ἢ ἅλας), εἶδ. ἅλατος ὀρυκτοῦ (τὸ Τουρκ. Νισαντὲρι) ἢ ῥητίνης.

Ἀμμωνιάς, άδος καὶ Ἀμμωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ γῆ τοῦ Ἄμμωνος, ἡ Λιβύη.

Ἄμναιος, ου (ὁ) καὶ Ἀμνάμων, ονος (ὁ), Π. [ἀμνός]. ἔγγονος, ἀπόγονος.

Ἀμνάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀμνός, ἀρνάδα, προβατίνα.

Ἄμναστος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἄμνηστος.

Ἀμνεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀμνόν, ἀρνήσιος.

Ἀμνή, ῆς (ἡ), Π. = Ἀμνάς.

Ἀμνημόνευτος (ὁ, ἡ). ἀμὴ μνημονευόμενος (ἀναφερόμενος), λησμονημένος, ἢ λησμονητέος, παρασιωπητέος.

Ἀμνημονεύω-ῶ(-εύω), Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμνήμων, δὲν ἐνθυμοῦμαι, λησμονῶ.

Ἀμνημοσύνη (ἡ). λησμόνημα, ἔγκαυσμα.

Ἀμνημόνως, ἐπίρ. Χωρὶς μνήμην (ἐνθύμησιν). »Ἀμνημόνως ἔχω,« = Ἀμνημονέω.

Ἀμνήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων, ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴ ἐνθυμούμενος, μὴ ἔχων μνημονικὸν, ξεχασιάρης. 2) Π. = Ἀμνημόνευτος.
Ἀμνησικακέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμνησίκακος, δὲν φυλάττω πάθος.
Ἀμνησικάκητος (ὁ, ἡ), = Ἀμνησίκακος.
Ἀμνησικακία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμνησικάκου.
Ἀμνησίκακος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μνησίκακος (φιλέκδικος), μὴ φυλάττων πάθος.
Ἀμνησικάκως, ἐπίῤ. Μὲ ἀμνησικακίαν.
Ἀμνηστεία (ἡ), = Ἀμνηστία.
Ἀμνήστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεμνηστευμένος (ἀῤῥαβωνισμένος). » Ἀμνήστευτος γυνὴ, « ἡ παλλακίς. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀμνήστευτα, Π. ἀντὶ-
Ἀμνηστεύτως, ἐπίῤ. Χωρὶς μνηστείαν (ἀῤῥαβῶνα).
Ἀμνηστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμνημονέω. » Χρόνῳ ἀμνηστούμενα, « Θκ.
Ἀμνηστία (ἡ), = Ἀμνημοσύνη, λησμόνημα (κυρ. τῶν ἁμαρτημάτων), (ἐπμ.) συγχώρησις. » Οἷόν ἐστι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀμνηστίας ἐπὶ τοῖς τριάκοντα, « Πλ.
Ἀμνηστος (ὁ, ἡ), = Ἀμνημόνευτος καὶ Ἀμνήμων.
Ἀμνιὰς, άδος (ἡ). ἡ Εἰλείθυια, [ἐκ τοῦ
Ἀμνίον καὶ (ὀρθότ.) Ἄμνιον (τὸ), [αἷμα ἢ ὑμὴν], ἡ περιέχουσα τὸ ἔμβρυον μεμβράνα, (κοιν. Ἄκλουθον). 2) τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν θυσιαζομένων ζώων.
Ἀμνίον (τὸ). ὑποκ. τοῦ Ἀμνὸς, ἀρνάκι. » Τὸ πρόσωπον ἔχεις ἀμνίου, τὰ δ' ἔνδον δράκοντος, « Ἐτυμ.
Ἀμνὶς, ίδος (ἡ). = Ἀμνάς.
Ἀμνοκῶν, ῶντος ἢ οῦντος (ὁ), Κωμ. ὁ σκοπτόμενος (κοῶν, Ἰων. ἀντὶ νοῶν) ὡς ἀρνίον, ἔχων νοῦν προβάτου, εὐήθης.
Ἀμνὸς (ὁ), [ἀ, μένος ἢ μνοῦς]. τὸ νέον πρόβατον, ἀρνί.
Ἀμνοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. προβατίνα) φέρουσα (ἐν γαστρὶ) ἀμνὸν, ἐγγαστρωμένη.
Ἀμογητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα, [ἐκ τοῦ
Ἀμόγητος (ὁ, ἡ), [ἀ, μογέω]. ἀκούραστος.
Ἀμόθεν [ἁμὸς, Δ. ἀντὶ Τίς], ἐπίῤ. [Τοπ.] ἀπὸ κἀνὲν (ὁποιονδήποτε) μέρος. » Ἀμόθεν γέ ποθεν, « Πλάτ., ἀπ' ὁπουδήποτε. 2) ὡς ἔγγιστα, ἐν γένει. » Τῶν ἀμόθεν εἴδεα τοῖα πελέσθω, « Ὀππ.
Ἀμόθι [ἴδε Ἀμόθεν], ἐπίῤ. (Τοπ.). εἰς ἓν ὁποιονδήποτε μέρος, ὁπουδήποτε.
Ἀμοῖ [ἴδε Ἀμὴ], ἐπίῤ. Πρὸς ὁποιονδήποτε μέρος· κἄπου.
Ἀμοιβάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀμοιβαῖος.
Ἀμοιβαδὶς (δὸν), ἐπίῤ. = Ἀμοιβαίως.
Ἀμοιβαῖος [ἀμοιβὴ], α ᾗ ος, ον. Ὁ ἐναλλὰξ (ἀλληλοδιαδόχως, κατ' ἀμοιβὴν ἢ ἀνταμοιβὴν) γινόμενος. » Λόγος —, « Ἐπγρ., ὁ κατ' ἐρωταπόκρισιν, (ὅθεν καὶ ὁ Θουκυδ. ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Μαρκελ. Ἀμοιβαῖος). » Τοῖχος —, « Νόνν., = Μεσότοιχον. » Ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος, « Δ. Ἀρεοπαγ., ἀνάλογον. » Χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, « Πλ., διῃρημένος εἰς δύο ἀντιφωνικὰς στάσεις.
Ἀμοιβαίως, ἐπίῤ. Ἐναλλὰξ, ἀλληλοδιαδόχως.
Ἀμοιβὰς, άδος (ἡ), Π. (κυρ. χλαῖνα) τὴν ὁπ. ἔχει τις ἵνα μεταλλάζῃ. » Βίβλος —, « Νόνν., τῆς ὁποίας τὰ φύλλα διαδέχονται (ἢ συνέχονται πρὸς) ἄλληλα.
Ἀμοιβὴ (ἡ), [ἀμείβω]. ἄλλαγμα, ἀλλαξιά. μεταβολή. 2) ἀνταμοιβὴ, ἀνταπόδοσις (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ), (ὅθ.) ἐκδίκησις. 3) ἀπόκρισις. » Σὺ μέν τοι ἀποδεξάμενος ὑβρίσματα ἐν τῷ λόγῳ, οὔ με ἔπεισας ἀσχήμονα ἐν τῇ ἀμοιβῇ γενέσθαι, « Ἡρ.
Ἀμοιβήδην, καὶ
Ἀμοιβηδὶς (δὸν), ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀμοιβαίως.
Ἀμοιβὸς, ὴ, ὸν, = Ἀμοιβαῖος. (ὅθεν ἐπὶ στρατ.) ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ φονευμένου.
Ἀμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (Δὲν λαμβάνω) μέρος, στεροῦμαι, εἶμαι ἀμέτοχος.
Ἀμοίρημα (τὸ). στέρησις, ἀμεθεξία, (ὅθε κατ' ἔκτ.) ἀτυχία, συμφορά.
Ἄμοιρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων μέρος (μερίδιον), ἀμέτοχος, ἐστερημένος. 2) (χ. πτ.) = Ἄμοιρος, ὁ μὴ ἔχων μοῖραν.
Ἀμολγαῖος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε Ἀμολγὸς]. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (χρησιμεύων διὰ) ἄρμεγμα. » Μαστὸς —, « Ἐπιγρ., ὁ σπαργῶν, (ἐπμ.) ἀκμαῖος. » Μάζα —, « Ἡσ., ἡ ποιμενικὴ, (ἐπμ.) γαλακτοσκεύαστος ἢ καλοαναιβασμένη (ἀφράτη), (Παρβλ. Ἀμορβαῖος).
Ἀμολγεὺς, έως (ὁ). ἀγγεῖον διὰ ἄρμεγμα, καρδάρι.
Ἀμόλγιον (τὸ) καὶ
Ἀμολγὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμολγεύς.
Ἀμολγὸς (ὁ), [ἀμέλγω]. (οὐσ.) Α'. ὁ καιρὸς (κυρ. ἡ δείλη ὀψία καὶ ὁ βαθὺς ὄρθρος) καθ' ὃν ἀρμέγουν, § Β'. [ἀ, μολέω ἢ μογέω], ἡ ἀκμὴ τῆς νυκτὸς, τὸ μεσονύκτιον, (ἐν γέν.) σκότος βαθύ. » Νυκτὸς ἀμολγῷ, « Ὅμ. (καὶ ἐπιθετ.) « Νὺξ —, « Εὐρ., ἡ βαθυτάτη (σκοτεινοτάτη). 2) (ἐπιθετ.) = Ἀμοργός.
Ἀμόλυντος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ μολυνθεὶς, καθαρὸς, ἀλέρωτος (ἀλέκιαστος). 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ μολύνων (λερόνων). (ὅθ.) » Φάρμακον ἀμόλυντον, « Γαλ., τὸ μὴ ὑγρὸν (νερουλὸν), ἢ τὸ μολυσμοῦ ἀποτρεπτικὸν ἢ ἀνεπιδεκτον.
Ἀμόμφητος, Π. καὶ
Ἄμομφος (ὁ, ἡ), = Ἄμεμπτος.
Ἀμόρα, ας (ἡ), εἰδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ σεμιγδάλι καὶ μέλι.
Ἀ(Ἀ)μορβαῖος [ἀμορβὴς ἢ ἀμορβὸς], α, ον, Π. σκοτεινὸς ἢ ποιμενικὸς, (παρβλ. Ἀμολγαῖος).
Ἀμορβὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀμορβός.
Ἀμορβεὺς, έως (ὁ), Π. = Ἀμορβός.
Ἀμορβεύω (έω-ῶ), Μ. ήσω, Π. [ἀμορβός]. ἀκολουθῶ κατόπιν τινὸς, τὸν συντροφεύω.
Ἀμορβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μορφή]. σκοτεινός.
Ἀμορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἅμα, ὁρμάω]. ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν τινὸς, σύντροφος, συνοδοιπόρος, (ὅθεν 2) (ὑσ.) ποιμὴν, βοσκός.
Ἀμοργεὺς, έως (ὁ). ὁ πατῶν τὰς ἐλαίας, [ἐκ τοῦ
Ἀμόργη (ἡ), [ἀμέργω]. ἀμούργα, τὸ καταπάτι τοῦ λαδιοῦ (ᾗ καταχρ.) τοῦ κρασιοῦ. 2) εἰδ. ἄνθ. καὶ 3) χρώμ. πορφυροῦν.
Ἀμοργίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμοργὶς, ὕφασμα πορφυροῦν.
Ἀμόργινος, η, ον, ἴδε τὸ ἐπμν.
Ἀμοργὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. λιναρίου λεπτοτάτου. 2) τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον (κυρ. εἰς τὴν νῆσον Ἀμοργὸν) πολυτελὲς ὕφασμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πορφυροῦν (μόρικον) ἢ ἐρυθρόν.
Ἀμοργὶς [ἀμέργω], ίδος (ἡ). (κυρ. προβατίνα) μὴ ἀρμεγομένη πλέον, (κοιν.) ᾽μαργιά.
Ἀμοργμὸς (ὁ), [ἀμέργω]. ἄρμεγμα, στύψιμον. 2) (μτφορ.) ἐκλογὴ ἢ συλλογή.
Ἀμοργὸς (ὁ), [ἀμέργω]. ἀρμεκτής. 2) (μτφορ.) ὁ ἁρπάζων (βυζάνων, ἀρμέγων) τὰ δημόσια.
Ἀμορία (ἡ). σύνορον, συνόρευμα.
Ἀμορίτης [ἀμόρα], ου (ὁ), (ἐνν. ἄρτος) ψωμὶ ἀπὸ σεμιγδάλι καὶ μέλι.
Ἄμορος (ὁ, ἡ), [ἀ, μόρος]. ἄτυχος. ἄμουρος (καθὼς λέγουν εἰς τὴν Πελοπόννησ.). 2) = Ἄμοιρος.
Ἀμορφία (ἡ). ἔλλειψις μορφῆς ἢ εὐμορφίας (εὐσχημοσύνης).
Ἄμορφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. Ἀμόρφως. Ὁ χωρὶς μορφὴν (σχῆμα). » Ὁ θεὸς μορφοῖ τὰ ἄμορφα, « Φιλ. 2) = Δύσμορφος, ἄσχημος.
Ἀμόρφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν τὴν ἀπαιτουμένην μορφὴν, ἀσχημάτιστος.
Ἀμὸς, ὴ, ὸν, (ἄχρ.) Ἰων. ἀντὶ Τίς, (ἴδε Ἀμὴ καὶ Ἀμόθεν).
Ἀμὸς ἢ Ἀμὸς, ὴ, ὸν, Δ. Π. ἀντὶ Ἡμέτερος.
Ἄμος, ου (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἄμμος.
Ἆμος, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἦμος.
Ἄμοτος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ, μοτὸς ἢ μέτω [ἄχρ πρωτ. τοῦ] μετρῶ]. ἀχόρταγος. ὑπέρμετρος, ἀκατάπαυστος κτλ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἄμοτον, ἐπίῤ., Καθ' ὑπερβολὴν, ἀδιακόπως.
Ἀμουσία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμούσου.
Ἀμουσολογία (ἡ). ὁμιλία ἀπαίδευτος καὶ χωρὶς χάριν.
Ἄμουσος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ. κυρ.) ὁ ἄπειρος μουσικῆς καὶ ποιήσεως. » Διδάσκει ποιητὴν ἔρως, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, « Εὐρ., (ᾗ ἐπὶ πτην.) » Ἄμουσοι ὄρνιθες, « Βασ., οἱ μὴ κελαδοῦντες. 2) (ἐν γεν.) ἀναίσθητος ὡς πρὸς τὰς ὡραίας τέχνας, ἀπελὸ ἀπειρό)παλος, χωριάτης, (ἐπμ.) ἀπολίτευτος. 3) (συνκδχ. ἐπὶ πραγμ.) ἄῤῥυθμος, ἀνάρμοστος, ἀηδής. » Σκώμματ' οὐκ ἄμουσα, « Λογγ. » Ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς, « Εὐρ.
Ἀμουσότης (ἡ), = Ἀμουσία.
Ἀμούσως, ἐπίῤ. Χωρὶς μοῦσαν (παιδείαν, χάριν, φιλοκαλίαν κτλ.).
Ἀμοχθεὶ (χθὶ), ἐπίῤ. = Ἀμόχθως.
Ἀμόχθητος καὶ Ἄμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπιάσας (μοχθήσας). » Ὕπνος πάρεστιν αὐτοῖς ἡδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις, « Ξεν. 2) ὁ μὴ προξενῶν κόπον, εὔκολος.
Ἀμόχθως, ἐπίῤ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα.
Ἀμπάλον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πάλον.
Ἀμπάλλω, Π. ἀντὶ Ἀναπάλλω.
Ἄμπαυμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάπαυμα.
Ἀμπαύομαι, Π. ἀντὶ Ἀναπαύομαι.
Ἀμπαυστήριος, Ἰων. ἀντὶ Ἀναπαυτήριος.
Ἀμπεδίον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πεδίον.
Ἀμπείρας, Π. ἀντὶ Ἀναπείρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμπέλαγος, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πέλαγος.
Ἀμπελάνθη (ἡ), = Οἰνάνθη.
Ἀμπελεῖον (τὸ), = Ἀμπελών.
Ἀμπέλειος (ὁ, ἡ), = Ἀμπέλινος.
Ἀμπελεὼν, ῶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμπελών.
Ἀμπελικὸς, ἡ, όν. Ἀμπέλου ἴδιος, ἀμπελήσιος, (Μ. Ἀντ. Π'. 46).
Ἀμπέλινος, η, ον. Ἀμπελήσιος. ‖. »Γραῦς ἀμπελίνη, « Ἐπγρ. Κωμ., ἡ μέθυσος.
Ἀμπέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄμπελος, ἀμπελάκι.
Ἀμπελὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ὑποκορ. τοῦ) Ἄμπελος. 2) εἰδ. πτην. ὅμοιον μὲ συκαλίδα. 3) εἰδ. φυτ. θαλασσ.
Ἀμπελίτης, ου (ὁ) ϗ Ἀμπελῖτις, ιδος (ἡ), = Ἀμπέλινος. » Ἀμπελῖτις γῆ « Δσκρ.
Ἀμπελίων, ωνος (ὁ), εἰδ. πτν. = Ἀμπελίς.
Ἀμπελογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (προϊὼν) ἐκ τῆς ἀμπέλου.
Ἀμπελόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἀπὸ (ἡ κατάλληλος διὰ) ἀμπέλια.
Ἀμπελοεργὸς (ὁ, ἡ), Ιων. (καὶ ἀσυναιρ.) ἀντὶ Ἀμπελουργός.
Ἀμπελόκαρπον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ ἴδε Ἀπαρίνη.
Ἀμπελομιξία (ἡ), Κωμ., ἡ μετ' ἀμπέλου μίξις (ἕνωσις, συνουσία).
Ἀμπελόπρασον (τὸ), φ., εἰδ. πρασουλίδας (τῶν ἀμπελίων), ἴδε Γηθυλίς.
Ἄμπελος (ἡ), [ἀνά, πάλλω]. ἀμπέλι (ϗ τὸ δένδρον καὶ ὁ τόπος). 2) (συνκδχ.) εἰδ. πολιορκητικῆς μηχανῆς (Λατ. vines). 3) (μὲ τὸ ἐπίθ. λευκὴ ἡ μέλαινα) εἰδ. φυτοῦ (περιπλεκ.), Ζ. Βρυωνία.
Ἀμπελοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτεύω (ἡ μᾶλλον Στυλόνω τὸ) ἀμπέλι.
Ἀμπελοστάτης, ου (ὁ). ὁ φυτεύων ἡ στυλόνων τὸ ἀμπέλι.
Ἀμπελουργεῖον (τὸ). φυτοκομεῖον κλημάτων. 2) = Ἀμπελών.
Ἀμπελουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω ἀμπέλια, εἶμαι ἀμπελουργός. 2) (μτφορ.) καταχρῶμαι (προδίδω, ἁρπάζω) τὰ δημόσια.
Ἀμπελούργημα (τὸ) καὶ
Ἀμπελουργία (ἡ). τὸ δούλευμα (ἡ καλλιέργεια) τῆς ἀμπέλου.
Ἀμπελουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀμπελουργ. ἡ τὴν ἀμπελουργίαν. (ὅθεν:) » Ἀμπελουργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἀμπελουργοῦ.
Ἀμπελουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καλλιεργῶν ἀμπέλια.
Ἀμπελοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ ἀμπέλια, (ἐπίθ. τῆς ᾿γίδας).
Ἀμπελοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. γῆ) ἐπιτηδεία (εὔφορος) διὰ ἀμπέλια.
Ἀμπελοφύτης, ου (ὁ), Π. ὁ φυτεύων (ἡ κάμνων νὰ φυτρώσουν) ἀμπέλια.
Ἀμπελόφυτος (ὁ, ἡ). κατάφυτος μὲ ἀμπέλια.
Ἀμπελοφύτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμπελοφύτης.
Ἀμπελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀμπέλου. 2) = Ἀμπέλινος καὶ Ἀμπελόεις.
Ἀμπελὼν, ῶνος (ὁ). ἀμπελότοπος, ἀμπέλι.
Ἀμπέμψει, Π. ἀντὶ Ἀναπέμψει.
Ἀμπεπαλὼν, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπάλλω.

Ἀμπερὲς, ἐπίρ. Π. (κατὰ διάλυσ. τοῦ) Διαμπερές.
Ἀμπετάσας, Π. ἀντὶ Ἀναπετάσας, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναπετάννυμι.
Ἀμπεχόνη (ἡ), ϗ Ἀμπέχονον (οὗ τὸ ὑποκορ.) Ἀμπεχόνιον (τὸ), [ἀμπέχω). ἔνδυμα, φόρεμα, φορεσιά.
Ἀμπέχω [ἀμφὶ, ἔχω], Μ. ἀμφέξω (παρτ. Ἤμπεχον, ἀόρ. Ἤμπισχον, ὀθ. ἀπαρ. Ἀμπισχεῖν). (ἐν γέν.) = Περικαλύπτω, Περιέχω, σκεπάζω ὁλοτρόγυρα. » Οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπεχεν, « Ἀπλλν. 2) (ἰδιαιτ. δὲ καὶ συνηθέστ.) ἐνδύω. » Σὴν σάρκ' ἀμφέξει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ὦ κακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχῃ, « Ἀρςφ.
Ἀμπηδάω, Π. ἀντὶ Ἀναπηδάω.
Ἀμπὶ, πρόθ. Αἰολ. ἀντὶ Ἀμφί.
Ἀμπισχνέομαι-οῦμαι (παρτ. Ἠμπισχνούμην, καὶ πλέον οὔ), Π. καὶ
Ἀμπίσχω (παρτ. Ἤμπισχον, ϗ πλέον οὔ), = Ἀμπέχω.
Ἀμπλακεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμπλακίσκω.
Ἀμπλάκημα (τὸ), Π. [ἀμπλακίσκω]. ἁμάρτημα, πταῖσμα, ἔγκλημα. 2) (σπντρ.) τιμωρία.
Ἀμπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμπλακίσκω]. (χ. πτ.) ἁμαρτωλὸς, ἐγκλήματος ἔνοχος, κακοῦργος. 2) (μὲ γεν.) πεπλανημένος, μεμακρυσμένος.
Ἀμπλακία (ἡ), Π. = Ἀμπλάκημα.
Ἀμπλάκιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ἀμπλακία.
Ἀμπλακίσκω [ἀνὰ, πλάζω], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἤμ[ϗ ποιητ. Ἀμ]πλακον.), Π. (μὲ γεν.) ἀπατῶμαι, μακρύνομαι τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω. 2) (χ. πτ.) πλανῶμαι, ἀπατῶμαι (ὅθεν:) ἁμαρτάνω.
Ἀμπνείω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀμπνευμα (τὸ) καὶ Ἀμπνευσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάπνευμα (-ευσις).
Ἀμπνέω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀμπνοὴ, Π. ἀντὶ Ἀναπνοή.
Ἀμπνυμαι, Μ. πνύσομαι (ἀόρ. Ἀμπνύ[ύν, ύσ]θην), Π. = Ἀμπνύω.
Ἀμπνυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀμπνυμαι.
Ἀμπνύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω, ἴδε Ἀμπνυμαι.
Ἀμπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναπολέω.
Ἀμπόλιν, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πόλιν.
Ἀμπόνον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πόνον.
Ἀμπρεύω [ἴδε Ἄμπρον], Μ. εύσω, Π. τραβῶ (σύρω, κυρ.) τὴν ἅμαξαν. 2) (μτφορ.) διάγω (περνῶ) τὴν ζωήν μου.
Ἀμπρὸν (τὸ) καὶ Ἄμπρος (ὁ). τὸ λωρὶ ἡ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένα τὰ ζῶα εἰς τὸ ἁμάξι.
Ἀμπτάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀναπτάμενος, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίπταμαι.
Ἀμπτολίεθρον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πτολίεθρον.
Ἀμπτυχὴ, Π. ἀντὶ Ἀναπτυχή.
Ἀμπυκάζω (-ίζω), Μ. άσω ἡ ίσω. Π. [ἄμπυξ, ἡ ἀναπυκάζω], = Ἀναδέω, σηκόνω καὶ δένω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, (ἐπμ. 2) στεφανόνω. 3) (ἐπὶ ἵππ.) χαλινόνω· ἀναχαιτίζω, (ὀθ: 4) (μτφορ.) ἐμποδίζω.
Ἀμπυκτὴρ (ὁ), Π. = Ἄμπυξ.

Ἀμπυκτήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς Ἀμπυκτῆρα.
Ἄμπυξ [ἀμπέχω], υκος (ὁ, ἡ). κεφαλόδεσμος γυναικεῖος πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν τοῦ μετώπου, (ἐπμ.) εἰδ. στεφάνου ἡ διαδήματος. 2) (ἐπὶ ἵππ.) = Προμετωπίδιον, (καὶ κατ' ἔκτ. 3) = Χαλινός. 4) (συνκδχ.) κάθε τι περιφερὲς, (ἐπμ.) ὁ τροχὸς ἡ τὸ στεφάνι τοῦ τροχοῦ, καὶ 5) σκέπασμα ποτηρίου κτλ.
Ἀμπωτίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ θαλάσσ.) Κάμνω (ἡ Πάσχω) ἄμπωτιν, τραβηοῦμαι ὀπίσω, [ἐκ τοῦ
Ἀμπωτις(σις), εως καὶ ιδος (ἡ), [ἀναπίνω]. τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω τράβιγμα τῆς θαλάσσης ὅταν φουσκόνῃ, (ἴδε Παλίῤῥοια). 2) (συνκδχ.) ἡ εἰς τὰ ἐντὸς ἀναστολὴ (μετάστασις) τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.
Ἀμυγδαλέα ϗ (Ιων.)-λέη (ἡ), = Ἀμυγδαλῆ.
Ἀμυγδαλέος, α, ον, = Ἀμυγδάλινος.
Ἀμυγδάλη [ἀμυχὴ, διὰ τὸ τραχὺ ἐξώφλοιόν του ἡ διὰ τὴν πικρότητά του], ης (ἡ). τὸ ἀμύγδαλον.
Ἀμυγδαλῆ (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀμυγδαλέη), ῆς (ἡ), δ. ἡ ἀμυγδαληά.
Ἀμυγδάλινος(λιος), ίνη (ία), ον. Ἀμυγδαλένιος. » Ἀμυγδάλινον ἔλαιον, « Δσκρ., τὸ ἀμυγδαλόλαδον.
Ἀμυγδαλὶς, ίδος (ἡ), = Ἀμυγδάλη.
Ἀμυγδαλίτης, ου (ὁ), = Ἀμυγδάλινος καὶ
Ἀμυγδαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀμυγδαλόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ ἀμύγδαλον.
Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου (ὁ), [ἀμύγδ. κατάγνυμι]. ἐργαλ. μὲ τὸ ὁποῖον τσακκίζων τὰ ἀμύγδαλα.
Ἀμύγδαλον (τὸ), = Ἀμυγδάλη.
Ἀμύγδαλος (ἡ), = Ἀμυγδαλῆ.
Ἀμυγδαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀμυγδαλοειδὴς.
Ἄμυγμα (τὸ) καὶ Ἀμυγμὸς (ὁ), = Ἄμυξις καὶ Ἀμυχή.
Ἄμυδις [ἅμα], ἐπίρ. Π. (Αἰολ.) ὁμοῦ, ἐνταυτῷ, συγχρόνως, (παρβλ. Ἄλλυδις).
Ἀμυδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ
Ἀμυδρὸς [ἀμαυρὸς], ά, όν, (ϗ ἐπίρ.)-δρῶς. (σχεδὸν) Σκοτεινὸς, θαμπὸς, δυσδιάγνωστος, μόλις φαινόμενος (διακρινόμενος), σχεδὸν ἀνεπαίσθητος. » Γράμματα ἀμυδρὰ, « Θκ. » Σφυγμὸς ἀμυδρὸς, « Γαλ. » Ἐλπὶς ἀμυδρὰ, « Πλ.
Ἀμυδρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ ἀμυδροῦ.
Ἀμυδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀμυδρὸν, τὸ ἀμαυρόνω (ὀλιγοστεύω, ἀδυνατίζω).
Ἀμύδρωσις, εως (ἡ), = Ἀμαύρωσις, σκοτείνιασμα, ἀδυνάτισμα (κυρ. τῆς ὁράσεως).
Ἀμύελος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μυελὸν, ἄμυαλος.
Ἀμύζω, Μ. ύσω, = Μύζω.
Ἀμυησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀμυήτου.
Ἀμύητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μυηθεὶς (διδαχθεὶς τὰ μυστήρια), (Ἐκκλησ.) ἀκατήχητος, ἀβάπτιστος. 3) (μτφορ.) ἀδίδακτος, ἄπειρος, ἀμάθητος.
Ἀμύθητος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥητος, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος, ἀναρίθμητος.
Ἄμυθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μύθων. » Οὐα ἴσμεν ἄμυθον ποίησιν, « Πλ.
Ἀμύκητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐστερημένος μυκηθμοῦ (μουγγρίσματος βωβιῶν), (ἐπμ.) ἔρημος, σιωπηλός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμύκλη καὶ Ἀμυκλαΐς, ίδος (ἡ), εἶδ. ὑποδήματος (κατασκευαζομένου εἰς τὰς Ἀμύκλας τῆς Λακων.)

Ἀμύκτηρ (ὁ), ὁ μὴ ἔχων μυκτῆρα (μύτην).

Ἀμυκτικός, ή, όν, (ᾗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἀμύσσειν (ξεσχίζειν, τσουγγρανίζειν) ἐπιτήδειος.

Ἀμύλιον (τό), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἄμυλον.

Ἄμυλος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀλεσθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀλεσθῇ εἰς τὸν μύλον· (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἄμυλος (ἐνν. πλακοῦς (ὁ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ »Ἄμυλον (ἐνν. ἄλευρον)(τό), καταστατόν, (Τουρκ.) νισεστές.

Ἀμύμων [ἀ, μῶμος], ονος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) τέλειος εἰς τὸ εἶδός του, χωρὶς ἐλάττωμα, (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ ἀνθρ.) ἐνάρετος ἔνδοξος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐκλεκτός.

Ἄμυνα [ἀ, μύνη, ἡ ἄμω· ἴδε Ἀμεύω], ης (ἡ), βοήθεια· ὑπεράσπισις· ἀντίστασις· ἐκδίκησις.

Ἀμυνάθω (χ. Μ.), Ἀττ. = Ἀμύνω.

Ἀμυνίας, ου (ὁ), Κωμ. = Ἀμυντικός.

Ἀμυντέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀμύνω.

Ἀμυντὴρ (ὁ) καὶ Ἀμύντειρα (ἡ), βοηθός· ὑπερασπιστής· ἐκδικητής. ‖ (οὐσ. πλθ.) Ἀμυντῆρες (οἱ), τὰ ἐμπροσθινὰ κλαδιὰ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου.

Ἀμυντήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμυντικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἱκανὸς) πρὸς ἄμυναν, προφυλακτικός, βοηθητικός· ἐκδικητικός. »Τῶν ζώων, τὰ μὲν, ἀμυντικά· τὰ δὲ, φυλακτικά· ἔστι δὲ ἀμυντικὰ, ὅσα ἢ ἐπιτίθεται, ἢ ἀδικούμενα ἀμύνεται,« Ἀρστ.

Ἀμύντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀμυντήρ.

Ἀμύνω [ἄμυνα], Μ. υνῶ, (ἀόρ. Ἤμυνα κτλ.). (μὲ αἰτ.) Ἀποκρούω, ἀπομακρύνω κακόν τι. »Δαναοῖσι λοιγὸν ἄμυνον,« Ἰλ. Α. »Πρόσθεν στᾶσα, βέλος ἄμυνεν,« Ἰλ. Δ. »Τρῶας νεῶν (ἀντὶ ἀπὸ τῶν νεῶν) ἄμυνεν,« Ἰλ. Ο. 2) (μὲ δοτ. [ᾗ Π. μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.] ἐνν. ὅμως παντ. τῆς αἰτ.) βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, πολεμῶ ὑπὲρ. »Μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτάς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ σφίσιν αὐτοῖς,« Ξεν. »Παιδὸς ἀμύνει,« Ἰλ. Π. »Νεῶν ἀμυνέμεν,« Ἰλ. Ν. »Ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος,« Ἰλ. Ρ. (ᾗ χωρ. πτ.) »Ἆφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ ᾗ ἡμῖν,« Ἰλ. Ν. »Χάλαζαν αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται,« Πίνδ. 3) (μσ.) ἐκδικῶ ἢ ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, πολεμῶ, ὑπερμαχῶ, διαυθεντεύομαι. »Ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα,« Πλάτ., τὴν ἐκδικῶ, ἐκδικοῦμαι δηλ. τοὺς ἐχθρούς της. »Τοὺς κύκνους φασὶ, τοῖς ἀετοῖς μαχομένους, ἀμύνεσθαι μὲν αὐτούς, οὐ μὴν ἄρχειν ἀδίκων,« Αἰλ. »Οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς,« Ἰσκρ. (καὶ προθετοπτ.) »Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης,« Ἰλ. Μ. »Αἱ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι,« Ξεν. (ᾗ ἑλλ.) »Ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος,« Ακ. (ᾗ χ. πτ.) »Οὐδέν ἐστι μικρὸν οὐδ' ἀσθενὲς, ὃ μὴ ζήσεται, τολμῶν ἀμύνεσθαι,« Πλ. 4) (ἐπὶ καλοῦ) ἀνταμείβω, ἀποδίδω χάριν ἀντὶ χάριτος. »Ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι,« Θκ.

Ἀμύξ, ἐπίρ. Τσουγγρανιστά, ξεγδαρτά.

Ἄμυξις [ἀμύσσω], εως (ἡ). = Ἀμυχὴ, τσουγγράνισμα, ξέσχισμα. 2) (ἰατρ.) χάραγμα.

Ἄμυος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων (ἡ ἔχων μὲν ἀλλὰ λεπτοὺς καὶ ἀφανεῖς) μυῶνας.

Ἀμύριστος καὶ Ἄμυρος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἀλειμμένος μὲ μῦρον.

Ἀμύσσω(ττω), Μ. ύξω, [ἴδε Λῖμος]. Ξεσχίζω ἐπιπολαίως, τσουγγρανίζω. »Τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς,« Σδ. »Μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς,« Θκρ. 2) (ἰατρ.) = Κατασχάζω, χαράζω. 3) (μτφορ.) πληγόνω, λυπῶ, χολοσκάνω. »Καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς,« Αἰσχλ. (ᾗ πθ.) »Φρήν μοι ἀμύσσεται φόβῳ,« αὐτ.

Ἀμυσταγώγητος (ὁ, ἡ), = Ἀμύητος.

Ἀμυστὶ [ἀ, μύω], ἐπίρ. (κυρ. πίνω) Χωρὶς ἀνάσαν, χωρὶς νὰ κλείσω στόμα, μονορρόῦφι.

Ἀμυστίζω, Μ. ίσω. Πίνω ἀμυστὶ (μονορρόῦφι.)

Ἄμυστις, ιδος ἢ ιος (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις ἀμυστὶ (μονορρόῦφι), (ὅθεν 2) εἶδ. μεγάλου ποτηρίου Θρᾳκικοῦ.

Ἄμυστος (ὁ, ἡ), = Ἀμύητος.

Ἀμυχὴ (ἡ), [ἀμύσσω], = Ἄμυξις, τσουγγρανιά, σχάσιμον, χαραγματιά. »Ἔπειτα δὲ ἐγκατασχαζέσθω, βαθυτέρας ἐμβάλλων τὰς ἀμυχάς,« Δσκρ.

Ἀμυχηδὸν καὶ Ἀμυχὶ, ἐπίρ. = Ἀμύξ.

Ἀμυχιαῖος, α, ον. Ὁ ἐν εἴδει ἀμυχῆς, ἐπιπόλαιος, ὀλιγοχρόνιος. »Τὰ μὲν ἥδοντα, ἀμυχιαῖα,« Αἰσχ. Σωκρ.

Ἀμυχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμυγμός

Ἀμυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἀμυχῆς, ἢ γεμάτος ἀμυχάς (σχασίματα).

Ἀμύω, Μ. ύσω, Δ. ἀντὶ Ἠμύω.

Ἀμφ·αγαπάω-ῶ (άζω), Μ. ήσω ἢ άσω, Π. (κυρ.) ἀγκαλιάζω σφικτὰ (πρὸς ἀπόδειξιν ὑπερβαλλούσης καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἢ φιλοφρονητικῆς ὑποδοχῆς).

Ἀμφ·αγερέθομαι καὶ Ἀμφ·αγέρομαι, Μ. ἀγερθήσομαι, Π. συναθροίζομαι πέριξ τινός. »Θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι,« Ἰλ. Σ.

Ἀμφαδὰ καὶ Ἀμφάδην, ἐπίρ. = Ἀμφαδόν.

Ἀμφάδιος [ἴδε Ἀμφαδόν], α, ον, Π. φανερὸς, πασίδηλος. ‖. (ἡ δοτ.) Ἀμφαδίῃ (ᾗ ἢ αἰτ.) Ἀμφαδίην (ἐκλαμβ.) ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ

Ἀμφαδὸν [ἀναφαίνω], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀναφανδὸν, φανερά. »Ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδὸν,« Ὀδ. Ξ.

Ἀμ·φαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἀναφαίνω.

Ἀμφ·αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κρεμῶ καὶ σείω τι εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀμφάκης, έος ἢ εος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀμφήκης.

Ἀμφ·αλάλημαι, (κυρ.) πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ

Ἀμφ·αλάομαι (χ. Μ.), Π. [ἀμφὶ, ἀλάομαι], περιπλανῶμαι, περιφέρομαι.

Ἀμφαλλὰξ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐναλλὰξ, [ἐκ τοῦ

Ἀμφ·αλλάσσω(ττω), Μ. ξω. Π. μεταβάλλω, ἀλλάζω ὅλως δι' ὅλου.

Ἀμφανδὸν, ἐπίρ. Π. = Ἀναφανδόν.

Ἀμφανέειν, Π. ἀντὶ Ἀναφανεῖν, μέλλ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναφαίνω.

Ἀμφ·αραβέω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω ἢ ίσω, Π. ἀντηχῶ (ἀραβέω) εἰς ὅλα τὰ πέριξ, (ἐπμ.) κάμνω μέγαν κρότον.

Ἀμφαρίστερος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμφιδέξιος, δηλ.) ἀριστερὸς ᾗ ἀπὸ τὰ δύο χέρια, (ἐπμ.) ὅλως δι' ὅλου ἀνεπιτήδειος, καὶ 2) (μτφορ.) ἀνάποδος (ἀδέξιος, ἀπαίσιος κτλ.).

Ἀμφασίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφασία.

Ἀμφαυξις [ἀμφὶ, αὔξω], εως (ἡ) = Ἀμφιφύα.

Ἀμφ·αφάω-ῶ (καὶ κατ' ἐπένθ. Ἀμφαφόω), Π. [ἀμφὶ, ἀφή]. ψηλαφῶ (πασπατεύω) ὁλοτρόγυρα· χαϊδεύω· (συνκδχ.) μεταχειρίζομαι, (Γαλλ.) manier. »Εὖ μὲν τόξον οἶδ' ἀμφαφάασθαι,« Ὀδ. Θ.

Ἀμφ·ελελίζομαι, Μ. ίξομαι, Π. γυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμφιέλικτος, [ἐκ τοῦ

Ἀμφ·ελίσσω, Μ. ίξω, Π. = Ἀμφιελίσσω.

Ἀμφ·έλκω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Περιέλκω, σύρω κατόπιν μου ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀμφ·ελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ἀμφὶ, ἔλυτρον]. σκεπάζω (τυλίζω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφελύτρωσις, εως (ἡ), Π. [ἀμφελυτρόω], περιτύλιξις, σκέπασμα ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφ·εν·έπω (χ. Μ.), Π. λέγω (διηγοῦμαι) κατ' ἔκτασιν ἢ μὲ τόνον (ἔμφασιν).

Ἀμφέξω, μέλλ. τοῦ Ἀμπέχω.

Ἀμφ·έπω, Π. = Ἀμφιέπω.

Ἀμφεπίαξε, Δ. ἀντὶ Ἀμφεπίασε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀμφιπιάζω.

Ἀμφ·ερείβω, Μ. σω, Π. στυλόνω (ὑποστηρίζω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφ·ερέφω, Μ. ψω, Π. σκεπάζω (ἐρέφω) γύρω-τριγύρω.

Ἀμφ·ερυθαί(θραί)νω, Μ. ανῶ. Κοκκινίζω πανταχόθεν ἢ ἐντελῶς.

Ἀμφ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, Π. περικυκλόνω, ἢ πλησιάζω.

Ἀμ·φέρω, Π. ἀντὶ Ἀναφέρω.

Ἀμφέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμφίσταμαι.

Ἀμ·φεύγω, Π. ἀντὶ Ἀναφεύγω.

Ἀμφεφόβαθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἀμφεφοβήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀμφιβοβέομαι.

Ἀμφέχανε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀμφιχαίνω.

Ἀμφεχύθη, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Ἀμφέχυτο, Π. ἀντὶ Ἀμφεκέχυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀμφιχέω.

Ἀμφ·έχω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἀμπέχω = Περιέχω.

Ἀμφήκης [ἀμφὶ, ἀκή], εος (ὁ, ἡ). (κυρ. μάχαιρα κτλ.) μὲ δύο κόψαις, δίστομος.

Ἀμφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ (ἀμφὶ) δύο ἡλικιῶν, μεσόκοπος.

Ἀμφήλυθον, Π. ἀντὶ Ἀμφῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμφέρχομαι.

Ἀμφημερινὸς καὶ Ἀμφήμερος (ὁ, ἡ). (κυρ. πυρετὸς) καθημερινός. (ἴδ. Ἐπισημαίνω).

Ἀμφηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφερέφω]. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν (ἐπμ. καλὰ) σκεπασμένος, ἢ ἔχων δύο σκεπάσματα.

Ἀμφήρης [ἀμφὶ], εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο ὄψεις (πιασίματα, κόψαις, ἀράδαις κτλ.). »Ναῦς (»Σκηνὴ, »Δύλος κτλ.)—,« »Ἀμφῆρες ἀκάτιον (δόρυ, στόμα κτλ.).«

Ἀμφηρικὸς, ή, όν, (κυρ. Ἀκάτιον) = Δίκωπον, (ἐπμ.) μικρὸν ἢ στενόμακρον.

Ἀμφῆρις, ιδος (ὁ, ἡ) καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφήριστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, ἔρις]. ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος. 2) (μὲ δοτ.) συγκρινόμενος, ἐξισούμενος. « Εὐρυβάτῃ ἐπὶ πονηρίᾳ ἀμφήριστος, « Σδ.

Ἀμφί, πρόθ. (συντ. μὲ γεν., δοτ., ϗ αἰτ.) ἰσοδυναμ. τῇ Περί, ϗ σημ., ἐν μὲν συντ. 1) Τόπ. ἢ τὸ πέριξ καὶ πλησίον, ἐντὸς, ἐπάνω, ἀναμεταξύ. «Πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι, « Ἰλ. Β. » Ἀμφὶ ταύτης οἰκοῦσι τῆς πόλιος, « Ἡρ. »Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα« Ἰλ. Β. »Τὴν κτεῖνεν ἀμφ' ἐμοί, « Ὀδ. Λ. »Φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ λείψω, « Σοφ. »Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισι (κεφαλῇσι, στήθεσσι, πόδεσσι κτλ.), « Ὁμ. » Ἰδρώσσει δὲ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσι, « Ἰλ. » Ἀμφὶ δὲ κεράεσσιν ἀνακηκίει ἱδρὼς, « Ἰλ. Ν. »Ἀμφ' ὀνύχεσσι πεπαρμένη, « Ἡσ. »Ἀμφὶ πυρὶ ϛῆσαι τρίποδα, « Ὅμ. »Ἀμφὶ πόνῳ πόνος, « Εὐρ. 2) Λίτ. ποιητ. ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. » Μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, « Ἰλ. Π. »Ἀμφ' Ἑλένῃ ϗ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι, « Ἰλ. Γ. » Ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος, ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης, « Ὀδ. Θ. » Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος, « Ἡρ. »Ἀμφὶ μὲν κρίσιος τῶν μνηστήρων τοσαῦτα ἐγένετο, « αὐτ. » Δείσας ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ, « Γαλ. (καὶ ἐπὶ ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρὸς) » Φοίβου τ' ἀμφὶ ϗ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι, « Ἀπλλν. 3) τὸ Περί τι ἢ Σχέσιν ϗ ἀναφοράν. » Ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, « Ξεν. » Οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, « αὐτ. » Ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλά, « Ακ. »Οὐκ οἶμαι σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν, « Ξεν. » Τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, « αὐτ. (ϗ μὲ δοτ.) »Οἱ ἀμφὶ λόγοις ἐόντες, « Ἡρ. (μὲ κύρ. δὲ ὀνόματα) »Οἱ ἀμφὶ Κῦρον, « Ξεν., (σημ., ποτὲ μέν:) ὁ Κῦρος μὲ τοὺς περὶ αὐτόν. (ποτὲ δὲ:) οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ Κύρου· (ποτὲ δὲ:) ὁ Κῦρος αὐτὸς μόνος. (ὁμοίως ἐξηγοῦνται ϗ αἱ φρσ.) » Οἱ μέν τοι ἀμφὶ Ἀρίστιππον ϗ Ἐπίκουρον, « Ακ. » Οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, « Ἡρ. » Τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον, « Πλάτ. (παρβλ. Περί) κτλ.

4) (μὲ αἰτ.) Ἐλάττωσιν, ἢ τὸ Περίπου, ὡς ἔγγιστα, σχεδὸν (ἐπὶ ποσότ. ϗ χρόνου). »Ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, « Αξ. » Ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος, « Ακ. »Ἀμφὶ βουλυτὸν ἤδη, « Ἰλ. (ϗ μὲ προσδιορ. ἢ διάρκ. χρόνου) » Τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον, « Πίνδ. » Λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον, « αὐτ. ||. (ἐν δὲ συνθ. σημ.) τὸ Κύκλωθεν ἢ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν, ϗ ἐπμ. (ἐπιτατ.) τὸ Ὅλως διόλου, ἐντελῶς. »Ἀμφηρεφὴς, Ἀμφίαλος, Ἀμφιέννυμι, Ἀμφίστομος = Δίστομος, κτλ. (καὶ παραλλ. μὲ τὴν Περὶ) Ἀμφιπεριστρωφάω. ||. (παρὰ Ποιητ. ἐκλαμβ. πολλάκις ἀντὶ ἐπίρ. τοῦ Κύκλω, ἢ ἰσοδυν. τῷ Ἄμφω, ἢ πρέπει νὰ συνταχθῇ μὲ τὸ, ἀποσπασθὲν αὐτῆς διὰ ποιητικοὺς λόγους, ῥῆμα:) » Ἀμφὶ δὲ Κόλχων ἔθνεα ναιετάουσιν, « Ἀπλλν. » Ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστορες αὐτῆς, « Ἰλ. Δ. »Ἀμφὶ δὲ ὅσσε νὺξ ἐκάλυψεν, « Ὅμ. ἀντὶ Ἀμφεκάλυψεν. ||. (ἐνίοτε κεῖται παραλλ. μὲ τὴν Περί. ἢ τὸ Ἕνεκα:) « Ἀμφὶ περὶ κρήνην, « Ἰλ. Β. » Ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται ἀθάνατος, « Ἀπλλν.

Ἀμφιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης (ἁλὸς) περιεχόμενος.

Ἀμφιάνακτες (οἱ), Κωμ. οἱ διθυραμβοποιοί. [ἐκ τοῦ

Ἀμφιανακτίζω, Μ. ίσω. Συνθέτω ἢ Ψάλλω διθυράμβους, οἱ ὀπ. (καὶ ἰδιαιτ. οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ.) ἄρχιζον συνήθως μὲ τὰς λέξεις »Ἀμφὶ ἄνακτα« κτλ.

Ἀμφίασις, εως (ἡ), καὶ

Ἀμφίασμα (τὸ), καὶ

Ἀμφιασμὸς (ὁ), Π. = Ἀμφίεσις κτλ.

Ἀμφιάχω (χ. Μ), (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Ἀμφιαχὼς, υῖα, ὸς), Π. φωνάζω (ἰάχω) ὀλόγυρα.

Ἀμφι-βαίνω, Μ. βήσομαι (πρκ. Ἀμφιβέβηκα[-βαα], ὀθ. ἢ μτχ. Ἀμφιβεβαὼς-βὼς), Π. (κυρ.) ἐμβαίνω ἔμπροσθέν τινος, ἵνα τὸν ὑπερασπισθῶ, Προπολεμῶ, προστατεύω, (κατ' ἐκτ.) κυριεύω. »Πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν, « Ἰλ. Ζ. 2) ϛέκομαι καθὼς οἱ καβαλικεύοντες. » Ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, « Ὀδ. Ε.

Ἀμφιβαλεῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀμφιβαλοῦμαι, μσ. μέλλ. τοῦ

Ἀμφι-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Περιβάλλω, βάλλω ἐπάνω ἢ τριγύρω. » Δουλοσύνην ἀμφιβαλοῦσα κάρα, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες (ἐνν. ἑαυτοὺς), « Ἰλ. Θ (ϗ μσ.) » Κυνέην ἀμφιβαλεῦμαι, « Ὀδ. Χ. 2) = Περιλαμβάνω, δράττομαι, ἀγκαλιάζω. » Ὣς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι, « Ὀδ. Ρ. »Ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους, « Ἰλ. Ψ. »Ἀμφίβαλε μαστὸν ὠλέναισι ματρός, « Εὐρ.

3) (μσ. ἢ ἀμετ. παρὰ λογογρφ.) κλίνω καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, Διστάζω. »Ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα, « Ἀλκ. »Μὴ μέλλε μηδ' ἀμφίβαλλε, « Ἰλ.

Ἀμφιβασία, ας καὶ

Ἀμφίβασις, εως (ἡ), Π. [ἴδε Ἀμφιβαίνω], = Περικυκλωσις (ἐχθρῶν). 2) πόλεμος τριγύρω ϗ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος (μάλιστα νεκροῦ), (ὅθεν 3) = Ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.

Ἀμφι-βατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφισβητέω.

Ἀμφιβατὴρ (ὁ), Π. [ἀμφιβαίνω]. ὑπερασπιστής. 2) ἀμφιῤῥεπής, ἀβέβαιος.

Ἀμφίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς δύο διαφορετικὰ στοιχεῖα, καθὼς π. χ. ὁ βάτραχος, (εἰς τὸν ὀπ. »Ἀμφίβιον ἔδωκε νομὴν Κρονίων, « Ὅμ.), ὁ κροκόδειλος, ἢ φώκη κτλ.

Ἀμφίβλημα (τὸ), Π. περιτύλιγμα, φόρεμα, περίβολος (αὐλῆς κτλ.).

Ἀμφιβληστρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀμφίβληστρον, ἁλιευτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιβληστρεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβληστρικὸς, ἡ, όν, = Ἀμφιβληστρευτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίβληστρον (τὸ), Π. = Ἀμφίβλημα. »Ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὁρ ς ὑψηλά, « Εὐρ. 2) (συνήθ.) εἰδ. δικτύου, (κοιν.) ἀθίβολος ἢ πεζόβολος.

Ἀμφίβλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος.

Ἀμφιβόητος (ὁ, ἡ), = Περιβόητος.

Ἀμφιβολεὺς, έος (ὁ), Π. = Ἁλιεὺς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιβολὴ (ἡ), = Ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβολία (ἡ). διχογνωμία, δισταγμός. 2) ἀπορία, στενοχωρία.

Ἀμφίβολος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ ἑκατέρωθεν βαλλόμενος (κτυπούμενος), περικυκλωμένος. »Ἀμφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων, « Πλ. 2) (ἐνεργ.) ὁ κτυπῶν (ἢ ῥιπτόμενος) καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. » Ἀμφίβολοι κάμακες, « Ἐπγρ. 3) ὁ κλίνων ϗ πρὸς τὰ δύο μέρη, ἔχων δύο γνώμας. 4) ὁ ἔχων διπλὴν σημασίαν, διλημματικός. »Ἀμφίβολοι λόγοι, « Ἰσκρ.

5) Π. = Ἀμφίβλητος, (ὅθεν) » Πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον, « Ἐπγρ., τὸ Ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβόλως, ἐπίρ. Μὲ ἀμφιβολίαν.

Ἀμφιβόσκομαι, Π. = Περιβόσκω. 2) εἶμαι ἀμφίβιος, (Νικ. Χων).

Ἀμφίβουλος (ὁ, ἡ), Π. ἀμφίβολος, μὲ δύο βουλὰς (γνώμας).

Ἀμφιβράγχια (τὰ). τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ λαιμοῦ (βρόγχου) μέρη, ἢ γαργαλήθραις, (παρβλ. Παρίσθμια).

Ἀμφίβραχυς, εως (ὁ). πεῦς στίχου συγκείμενος ἐκ μακρᾶς συλλαβῆς μεταξὺ δύω βραχέων.

Ἀμφίβροτος, η ἢ ος, ον. (κυρ. ἀσπὶς) ἢ σκεπάζουσα πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν τὸν ἄνθρωπον (βροτόν).

Ἀμφίβροχος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν (ἐντελῶς) βρεγμένος, (καὶ συνκδχ.) μεθυσμένος.

Ἀμφίβωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιβόητος.

Ἀμφι-γάνυμαι, Μ. γανύσομαι, Π. χαίρω (γάνυμαι) καθ' ὑπερβολὴν περί τινος.

Ἀμφίγειος (ὁ, ἡ). γείτων, πλησιόχωρος.

Ἀμφίγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ δύο γένυς (στόματα) ἔχων, δίστομος.

Ἀμφι-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀμφιγάνυμαι.

Ἀμφίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. = Δίγλωσσος.

Ἀμφι-γνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφιβάλλω. 2) δὲν καλογνωρίζω.

Ἀμφίγνωμος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δίγνωμος, διχογνώμων.

Ἀμφιγόητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, γοέω]. ὁ πανταχόθεν ἢ κατὰ πολλὰ μυρολογηθείς.

Ἀμφίγονος (ὁ, ἡ). προγονός.

Ἀμφιγυ(γυι)ήεις, εσσα, εν, Π. χωλὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας (γυῖα).

Ἀμφίγυ(γυι)ος, υ (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄρτια τὰ μέλη (γυῖα), (ἐπμ.) δυνατός, ἰγιερός, καλῶς ὠπλισμένος (ἀκονισμένος κτλ.).

Ἀμφιγυ(γυι)όω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀκρωτηριάζω ἢ ἀκονίζω ἑκατέρωθεν.

Ἀμφιδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν κόπτων (δαίων), δίστομος.

Ἀμφι-δαίω (πρκ. Ἀμφιδέδηα), Π. καίω (δαίω) ὁλοτρόγυρα· περικυκλόνω (ἐχθρικῶς).

Ἀμφι-δάκνω, Μ. δήξομαι, Π. δαγκάνω ἀπ' ἐδῷ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἰγιερά.

Ἀμφιδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν δακρυόμενος, ἢ πολλῶν δακρύων πρόξενος.

Ἀμφίδασυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἢ πολλὰ πυκνός (μαλλιαρός).

Ἀμφιδέα (ἡ) καὶ Ἀμφιδεον (τὸ). (ἐν γέν.) ἅλυπος ἢ κρίκος δενόμενος τριγύρω καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάθε τι κρικοειδές, (ἰδιαιτ. δὲ) βραχιόλιον, ἢ περιδέραιον.

Ἀμφιδεής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, δέος]. = Περιδεής. 2) [ἀμφί, δ.ω] ὁ δένων ἢ δενόμενος ὁλοτρόχυρα.

Ἀμφι-δέμω καὶ (υσ.) -δέμομαι, Μ. δεμῶ, -οῦμαι (ἀόρ. Ἀμεδέμα,-άμην), Π. εἰκεδομῶ (δέμω) ὁλοτρόχυρα.

Ἀμφιδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος ἀξ τὰς δύο χεῖρας ὡς δεξιάς, (ἐπμ. 2) (συνκδχ.) ὁ εἰς πάντα ἐπιδέξιος (ἐπιτήδειος). 3) (μτγμ.) « Πέλεκυς—, « Ἀξ, ὁ δίστομος. 4) ὁ ἑπαμφοτερίζων, ἀμφίβολος. 5) (Π. ἀξ απντ.) = Ἀμφότερος.

Ἀμφιδεξίως, ἐπίρ. Πολλὰ ἐπιτήδεια (ἐπιδέξια).

Ἀμφίδεον (τό), ἴδε Ἀμφιδέα.

Ἀμφι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. = Περιδέρκομαι.

Ἀμφιδέτης, ου (ἰ). τὸ λωρί ὅπου δένει τὸν ζυγὸν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν βοδιῶν.

Ἀμφίδετος (ἰ, ῑ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν (στερεῶς) δεμένος.

Ἀμφι-δέω, Μ. δήσω, Π. δένω ὁλόγυρα, περιτυλίσσω.

Ἀμφιδηριάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Ἀμφισβητῶ, πολεμῶ (ζηριάω) περί τινος.

Ἀμφιδήριτος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀμφήριστος, ἀμφισβητήσιμος. « Νίκη—, « Θκ. 2) περιμάχητος.

Ἀμφι-διαίνω, Μ. ανῶ, Π. βρέχω (διαίνω) ὁλόγυρα ἢ ἐντελῶς, μουσκεύω.

Ἀμφι-δινεύω(εω-ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, Π. στρέφω (δινέω) ὁλόγυρα, περικυκλόνω. « Ἀμ περὶ γεῦμα κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, « Ἰλ. Ψ., ἢ περιφέρειά του ἢτον ἑπτά.

Ἀμφιδοκεύω, Μ. εύσω, Π. παραμονεύω.

Ἀμφι-δοκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφιδοξέω.

Ἀμφιδονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σείω (κλονίζω, ταράττω) πανταχόθεν.

Ἀμφιδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔγω (εἶμαι μὲ) δύο γνώμας (δόξας), διστάζω, ἀμφιβάλλω, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίδοξος (ὁ, ἡ). ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ἀμφισβητήσιμος. « Ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ, « Θρ.

Ἀμφίδορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἐκδαρμένος (ξεπετσωμένος).

Ἀμφιδούλος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος ἀξ ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ μητέρα σκλάβους.

Ἀμφιδυγμος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) μὴ σηκωνόμενος μὲ τὴν μίαν μόνην χεῖρα (δοχμὴν) ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς δύο ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) περιλαμβανόμενος ἀμφοτέρωθεν ἐντὸς τῆς χειρὸς, (ἐπμ.) εὐμεγέθης, βαρύς, ἢ μέτριος, (παρβλ. Ἀμφιλαφὴς καὶ Χειροπληθής).

Ἀμφιδρανὴς [ἀμφί, δέρκομαι], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα ἢ κέντημα) μὲ δύο ὄψεις (πρόσωπα), (τὸ κοιν. Ἀναιδατόν, ἐναντ. τῷ Μονοπρίσωπον).

Ἀμφιδρόμια (τὰ). ἡ πέμπτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ περὶ τὴν λεχὼ γυναῖκες περιέτρεχον, μὲ τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, τὴν ἑστίαν τοῦ οἴκου, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίδρομος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ περιτρέξῃ. « Τεῖχος ἀμφίδρομον, « Εὐρ., (παρβλ. Ἀμφίπολος). 2) ὁ ἔχων δύο δρόμους (κινήσεις). » Κῦμα ἀμφίδρομον, « Σοφ. » (Οἱ περὶ τὸν παρθμὸν τῆς Σικελίας) τόποι ἀμφίδρομοί εἰσι διὰ τὰς πολυῤῥοίας, « Στρ.

Ἀμφιδρυπτος(τος), ου (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφιδρυφής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, δρύπτω]. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν ξεσγισθείς.

Ἀμφίδυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίδυμος, διπλοῦς. »Αἰμὴν (»Ακτή, »Σπήλαιον)—,« Ὁμ. Ἀπλν., ὁ ἔχων δύω εἰσόδους ἢ δύο ἀγκυροβόλια, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-δύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐνδύω.

Ἀμφιειμένος, ή, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίεκτον (τό), εἴδ. μέτρου χωρούν (ὡς ἔγγιστα) ἓν ἢ δύο ἑκτημόρια (1 ἢ 2 τρίτα) τοῦ διπλοῦ ἀμφορέως, (παρβλ. Ἡμίεκτον).

Ἀμφιέλικτος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμφιελίσσα (ἡ), Π. = Ἀμφίστροφος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἑλισσόμενος (στρεφόμενος, κυματιζόμενος), (ὐθ. 2) (μτφρ.) ἀμφιβρεπής, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-ελίσσω, Μ. ἑξω, Π. περιστρέφω, περιτυλίζω.

Ἀμφιέννυμι, Μ. ἀμφιέσω (ἀόρ. Ἠμφίεσα, πρκ. Ἠμφίεσμαι καὶ σπν. Ἀμφιεῖμαι, ἀόρ. Ἠμφιέσθην), [ἅμα, ἐννυμι]. Ἐνδύω. » Τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ, « Ξεν. (καὶ τρπ.) »Ὕδωρ ἀμφιέσασθαι, « Εὐς., ἀντὶ Καταβυθισθῆναι. » Ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, « Γργ.

Ἀμφιέπω (χ, Μ.), Π. ἀντὶ Περιέπω, περιβάλπω, περιποιοῦμαι, καταγίνομαι εἰς, εὐτρεπίζω. » Βυῶς ἕδερόν τε καὶ ἄμφεπον, « Ἰλ. Ψ. » Ἀθάνατοι μάκαρες θεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν, « Ἀπλν. » Πηδάλι' ἀμφέπεσκεν, « αὐτ. (παρβλ. Ἀμφιπένομαι). 2) ἔγω (βάλλω) εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω. « Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπεν, « Ἰλ. Σ. » Ἀμφ' Ὀδυσῆι Τρῶες ἕπον (καὶ μτ. ἑπού) ὡσεί τε θῶες, « Ἰλ. Α., ἀντὶ Παρείποντο.

Ἀμφίεργος (ὁ, ἡ). ἡ ὑπὸ δύω τινῶν ἐργασθείσα, ἢ = Ἠμίεργος.

Ἀμφι-έρχομαι, Π. = Ἀμφέρχομαι.

Ἀμφίεσις [ἀμφιέννυμι], εως (ἡ). τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι. 2) = τῷ

Ἀμφίεσμα (τὸ). (ἐν γέν.) σκέπασμα, (ἰδιαιτ. δὲ) φόρεμα, ἔνδυμα.

Ἀμφιεστρίς, ίδος (ἡ). ἐπαγωφόρι (οἰκιακὸν ἢ νυκτικόν).

Ἀμφιετεί, ἐπίῤῥ. Κατ' ἔτος, κάθε χρόνον.

Ἀμφιετηρίς, ίδος (ἡ). (ἑνν. ἑορτή) τελουμένη κατ' ἔτος.

Ἀμφιετηρός, ά, όν καὶ

Ἀμφιετής, ές (ὁ, ἡ καὶ Π. Ἀμφιέτη). ὁ κατ' ἔτος γινόμενος, ἐτήσιος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἀμφίετες, ἐπίῤῥ. = Ἀμφιετεί.

Ἀμφι-ζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι (ἵζάνω) ἐπάνω, προσκολλῶμαι.

Ἀμφίζευκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐζευγμένος (ἑνωμένος).

Ἀμφιζέω, Μ. ζέσω, Π. ἀναβράζω ὁλόγυρα.

Ἀμφίζωστος (ὁ, ἡ), Π. περιεζωσμένος.

Ἀμφιήκης, ους (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήκης.

Ἀμφιθάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑκατέρωθεν θαλάμους.

Ἀμφιθάλασσος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφίαλος.

Ἀμφ.θαλής, ές (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν θάλλων, εὐθαλής, ἀκμαῖος, ἄφθονος, πλήρης. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἔχων ζῶντας ἀμφοτέρους πους γονεῖς του, (Λτν.) patrimus et matrimus, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-θάλλω, Μ. αλῶ, Π. ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν θάλλω, εἶμαι εἰς πλήρη ἀκμήν.

Ἀμφι-θάλπω, Μ. ψω, Π. ζεσταίνω ὁλοτρόχυρα· χαίδεύω, περιποιοῦμαι.

Ἀμφιθέατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀμφιθεάτρου. « Ἱπποδρόμου —, « Δ. Ἁλ. ‖. (οὐσ.) Ἀμφιθέατρον (τὸ), θέατρον ἔχον τὰς βαθμίδας διατεθειμένας εἰς τρόπον, ὥστε ὅπου καθήσῃ τις, νὰ βλέπῃ.

Ἀμφίβετος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πυτήριον) μὲ δύο βάσεις ἢ λαβάς, ὥστε νὰ δύναται, καὶ πίστομα τιθέμενον, νὰ χρησιμεύῃ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ, (παρβλ. Ἀμφικύπελλος).

Ἀμφι-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) τρέχω ὁλόγυρα. 2) (ἀμτβ. μὲ δατ.) περιφέρομαι, κυκλοφορῶ.

Ἀμφιθηγής, ές (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμφίθηκτος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀκονισμένος (τεθηγμένος).

Ἀμφίθλασις, εως (ἡ). τὸ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν σπάσιμον (ῥάγισμα).

Ἀμφι-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Συντρίβω τι πανταχόθεν, κοπανίζω καλά. » Μήλων ἀόρατ' ἀμφιθλασθείσαι, ἐπίθημα, « Ἄρατ.

Ἀμφι-θόαζω, Μ. άσω, Π. = Ἀμφιθέω.

Ἀμφιθορεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμφιθρώσκω.

Ἀμφίθορεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν χυνόμενος καὶ πήζων (ἴδε Τρέφω).

Ἀμφίθορυπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν συντριφθείς, γενόμενος θρύμματα, (μτφρ.) πολλὰ τρυφηλός.

Ἀμφίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο θύρας, δίπορτος, (ὄθεν ‖. οὐσ.) Ἀμφίθυραν (τό), = Πρόδομος, ἀντικάμαρα. 2) (ἐκκλησ.) ἡ ὡραία πύλη τοῦ ἁγ. βήματος ἢ τὰ δύο αὐτῆς θυρόφυλλα. »Ὅταν ἴδῃς ἀνελκόμενα τὰ ἀμφίθυρα, « Χρσ. 3) = Δίπτυγον.

Ἀμφι-ίστημι, Μ. στήσω, Π. = Ἀμφίστημι.

Ἀμφι-καλύπτω, Μ. ψω, Π. ἀντὶ Περικαλύπτω, περιλαμβάνω.

Ἀμφικάρηνος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφικαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δικάρηνος, δικέφαλος, (ἴδε καὶ Ἀμφικέφαλος).

Ἀμφίκαρπος (ὁ, ἡ), = Δίφορος, ὁ δὶς τοῦ ἔτους (ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη) καρποφορῶν.

Ἀμφίκαυσις(στις, τις), εως (ἡ). τὸ πρωτοφανήσιμον ἢ ἀμέστωτον κριθάρι, τὸ ὁποῖον πρὶν μεταχειρισθοῦν ἐκαψάλιζαν (καθὼς τὴν κοιν. Ψάνην).

Ἀμφι-κεάζω, Μ. άσω, Π. σχίζω εἰς πολλὰ κομμάτια, ἢ ξεφλουδίζω.

Ἀμφίκειμαι, Μ. κείσομαι, Π. ἀντὶ Περίκειμαι.

Ἀμφικείρω, Μ. καρῶ, Π. ἀντὶ Περικείρω.

Ἀμφικέλευνος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφί, κέλλω]. ὁ ἑκατέρωθεν ἰσοζυγὴς, ἰσόῤῥοπος, (ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κινούμενος νὰ μὴ πίπτῃ), (ἴδε καὶ Ἀμφίκοιλος).

Ἀμφικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφίδρομος, ὁ μεταξὺ δύω δρόμων κείμενος.

Ἀμφίκερος, ον καὶ

Ἀμφίκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίκερως, ὁ ἔχων δύο κέρατα. 2) (ἐπὶ πλοίου) ὁ περὶ τὰς κεραίας (ἀντέννας) προσηρμοσμένος.

Ἀμφι-κεύθω, Μ. σω, Π. σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, (καὶ ἐπμ.) κρύπτω ἐντελῶς.

Ἀμφικέφαλος (ὁ, ἡ), = Δικέφαλος. 2) (ἐπὶ σκευῶν) ὁ ἔχων δύω ἄκρας. » Κλίνη (» Καθέδρα)—,« ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀκουμβιστήρια ἢ προσκεφάλαια, (ἴδε καὶ Ἀμφικνέφαλος).

Ἀμφικίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστυλος, ἢ 2) βασταζόμενος ἀπὸ δύω σειρὰς στύλων.

Ἀμφίκλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ εἰς δύο τσακκισμένος, ἢ κατατσακκισμένος.

Ἀμφίκλαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιδάκρυτος.

Ἀμφι-κλύζω, Μ. σω, Π. ἀντὶ Περικλύζω.

Ἀμφίκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίκλυστος, ὁ πανταχόθεν ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη βρεχόμενος.

Ἀμφικνέφαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. κλίνη) ἔχουσα ἑκατέρωθεν προσκέφαλα, (παρβλ. Ἀμφικέφαλος).

Ἀμφικνεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ἀπὸ σκότος (κνέφας), θεοσκότεινος.

Ἀμφίκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν κοῖλος. ||. » Ξύλον ἀμφίκοιλον, » Σδ., τὸ ἄλλ. Ἀνάφορον τῶν βαστάζων.

Ἀμφίκολλος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν κολλημένος, (παρβλ. Παράκολλος).

Ἀμφι-κομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐπιμελοῦμαι (στολίζω) πανταχόθεν.

Ἀμφίκομος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων πολλὰ μαλλία ἢ φύλλα. ||. (οὐσ.) Ἀμφικόμη (ἡ), εἶδ. πολυτ. λίθου.

Ἀμφίκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο κόψαις, δίστομος.

Ἀμφίκορος (ὁ, ἡ), Π. τριῶν υἱῶν (κόρων) ὁ δεύτερος ἢ μεσαῖος.

Ἀμφίκουρος (ὁ, ἡ), Π. = Περίκουρος.

Ἀμφι-κραδαίνω(άω-ῶ), Μ. ανῶ ἢ ήσω, Π. κουνῶ (σείω) πανταχόθεν.

Ἀμφίκρανος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἀμφικάρηνος. 2) ὁ περιτυλίσσων τὴν κεφαλὴν.

Ἀμφικρέμαμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφαιωρέομαι.

Ἀμφικρεμὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ ὁλόγυρα κρεμάμενος.

Ἀμφίκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν κρημνώδης. 2) (μτφορ.) ἐπικίνδυνος. »Ἀμφίκρημνον ἐρώτημα,« Ακ., τὸ διλημματικόν.

Ἀμφίκρηνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμφίκρανος.

Ἀμφικτί(κτύ)ων, ονος (ὁ), [ἀμφὶ, κτίζω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ κατοικῶν (κείμενος) πέριξ, περίοικος. »Τοῖσι ἀμφικτίοσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος, « Ἡρ. (ἐπμ. 2) ὁ ἀπεσταλμένος (βουλευτὴς) εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν συνέλευσιν.

Ἀμφικτυόνειος (ὁ, ἡ), = Ἀμφικτυονικός.

Ἀμφικτυονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι διωρισμένος Ἀμφικτύων.

Ἀμφικτυονία (ἡ). ἡ συμμαχία ϗ ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτ. 2) τὸ ἀξίωμα ϗ τὰ χρέη τοῦ Ἀμφικτ.

Ἀμφικτυονικός, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ τοὺς) Ἀμφικτ.

Ἀμφικτυονὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. πόλις) συμπεριλαμβανομένη εἰς τὴν Ἀμφικτ. συμμαχίαν. 2) θεότης τιμωμένη ὑπὸ τῶν (ἢ προστατεύουσα τοὺς) Ἀμφικτ.

Ἀμφι-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀνακατόνω πανταχόθεν.

Ἀμφι-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀμφι-κυλίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Περικυλίω.

Ἀμφικύπελλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σχῆμα διπλοῦ (ἔχοντος ἡνωμένας τὰς βάσεις) ποτηρίου (κυπέλλου), (παρβλ. Ἀμφίθετος).

Ἀμφίκυρτος, ος ἢ η, ον. Ὁ ἑκατέρωθεν κυρτὸς (γυρτὸς), στρογγυλὸς κατὰ τὰ τρία τέταρτα. »Σελήνη—,« Πλ., ἡ πρὶν ϗ μετὰ τὴν πανσέληνον, (παρβλ. Διχότομος). »Ξύλον—,« Σδ., = Ἀμφίκοιλον.

Ἀμφικύσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφικυνέω.

†Ἀμφιλαβὴς, έος (ὁ, ἡ), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἀμφιλαφής.

Ἀμφίλαλος (ὁ, ἡ), Π. πολύλογος.

Ἀμφι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι, Π. = Περιλαμβάνω.

Ἀμφιλάφεια (ἡ). ἡ ἀμφοτέρωθεν λῆψις (πιάσιμον), (ὅθεν 2) (συνκδχ.) ἀφθονία, μέγεθος. 3) (μτφορ.) ἀντίληψις, βοήθεια, ὠφέλεια, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιλαφὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ ἀμφοτέρωθεν (ἢ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἢ πανταχόθεν) ληπτὸς, (ὅθεν 2) (συνκδχ.) μέγας, πλατὺς, πολὺς, ἄφθονος, (καὶ ἐπὶ δένδρ.) φουντωτὸς, πυκνόφυλλος. 3) (σπν.) ὁ βοηθηθεὶς ἢ ὑποστηριχθεὶς ἑκατέρωθεν.

Ἀμφιλαφία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμφιλάφεια.

Ἀμφιλαφῶς, ἐπίῤ. Ἀφθόνως κτλ.

Ἀμφι-λαγαίνω, Μ. ανῶ, Π. περισκάπτω (κυρ. δένδρ.), ξελακκόνω.

Ἀμφιλέγω, Μ. λέξω. Φιλονεικῶ, λογομαχῶ· ἀμφισβητῶ. 2) ἀμφιβάλλω. »Βρονταῖς ἀμφιλέξει τις, μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι, « Ξεν.

Ἀμφι-λείπω, Μ, λείψω, Π. ἀντὶ Παραλείπω, Ἐγκαταλείπω.

Ἀμφίλεκτος (ὁ, ἡ). ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος. 2) Π. (ἐνεργ.) ὁ φιλονεικῶν (ἐρίζων).

Ἀμφιλέκτως, ἐπίῤ. Ἀμφιβόλως.

Ἀμφι-λογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφιλέγω.

Ἀμφιλογία (ἡ). ἀμφιβολία, ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.

Ἀμφίλογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λόγως, = Ἀμφίλεκτος.

Ἀμφίλοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν λοξὸς, (καὶ μτφορ.) ἀμφίβολος, ἀσαφής.

Ἀμφίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ περιλαμβάνων δύω λόφους (κορυφάς). »Ζυγὸς—,« Σοφ.

Ἀμφιλύκη (ἡ), Π. (κυρ. νὺξ) ἡ πλησίον ἢ μεταξὺ σκότους (λύγης) καὶ φωτὸς, τὸ γλυκοχάραγμα, (παρβλ. Αὐκαυγής).

Ἀμφίμακρος (ὁ). ποῦς στίχου συγκείμενος ἐκ βραχείας συλλαβῆς μεταξὺ δύο μακρῶν.

Ἀμφίμαλλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἑκατέρωθεν μαλλιαρός.

Ἀμφι-μάρπτω, Μ. ψω, Π. πιάνω (ἐράττομαι) τι πανταχόθεν.

Ἀμφι-μάσσομαι, Μ. ξο(σο)μαι, Π. σφογγίζω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφιμάσχαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) μὲ δύο χειρίδας (μανίκια).

Ἀμφιμάτωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀμφιμήτωρ.

Ἀμφιμάχητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιμάχητος.

Ἀμφι-μάχομαι, Μ. μαχήσομαι. Π. πολεμῶ ὑπὲρ ἢ τριγύρω τινός.

Ἀμφιμέλας (ανος), αινα, αν, Π. ὁ πανταχόθεν μαῦρος (σκοτεινὸς), (ἐπμ.) βαθὺς ἢ κρυφός.

Ἀμφι-μέλει, Μ. μελήσει, ῥῆμα ἀπρσ. Π. κατὰ πολλὰ μέλει, εἶνε περὶ πολλοῦ.

Ἀμφιμέμηλε, Π. πρκ. (ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Ἀμφιμέλει.

Ἀμφιμέμυκε, Π. πρκ. τοῦ Ἀμφιμυκάομαι.

Ἀμφι-μερίζω,-ομαι, Μ. ίσω,-ομαι, Π. ἀντὶ Διαμερίζω, μοιράζω (χωρίζω) εἰς δύο.

Ἀμφιμήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. ἔχον ἑκατέρωθεν σχῆμα μήλης.

Ἀμφιμήτριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν μήτραν κείμενος ϗ δηλῶν τὴν κατάστασιν αὐτῆς. 2) ὁ περὶ τὴν τρόπιν (καρίναν) τοῦ καραβίου τόπος, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀμφιμήτρια (τὰ), = Ἐγκοίλια. 3) Π. = τῷ

Ἀμφιμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀδελφοὶ ἀπὸ ἕνα πατέρα καὶ δύο ἢ καὶ πλειοτέρας μητέρας.

Ἀμφιμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν καὶ ἐντελῶς ἢ ἀναμεταξὺ μεμιγμένος (ἀνακατωμένος), [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-μίγνυμι, Μ. μίξω, Π. ἑνόνω ἐντελῶς.

Ἀμφι-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἀμφέμυκον, πρκ. Ἀμφιμέμυκα), Π. μουγγρίζω (βούζω) δυνατὰ, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Ἀμφι-νάω, Μ. νάσω, Π. τρέχω (χύνομαι) ὁλόγυρα.

Ἀμφινεικὴς, έος, καὶ

Ἀμφινείκητος, ου, καὶ

Ἀμφίνεικος, ου (ὁ, ἡ), Π. = Περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἀμφι-νέμεμαι, Μ. νεμοῦμαι, Π. βόσκω (ϗ (ἐπμ.) κατοικῶ ἐντὸς ἢ εἰς τὰ πέριξ. 2) (συνκδχ.) περιέχω. » Σὲ δ' ὄλβος ἀμφινέμεται, « Πίνδ.

Ἀμφι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀμφιγνοέω-ῶ.

Ἀμφίνοος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ θεωρῶν ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν τὰ πράγματα, σκεπτικός, στοχαστικός, ἢ 2) ὁ ἀμφιβάλλων περὶ πάντων, ἐφεκτικός.

Ἀμφι-ξέω, Μ. ξέσω, Π. ἀντὶ Περιξέω, πελεκῶ (ξύνω) ὁλοτρόγυρα, ἰσιάζω.

Ἀμφίξοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ καλῶς ξέων (πελεκῶν), κοπτερός.

Ἀμφίον (τὸ), = Ἀμφίασμα.

Ἀμφιορκία (ἡ), = Ἀμφωμοσία.

Ἀμφιπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἐμπηγμένος, στερεός.

Ἀμφίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν τινάζομενος (παλλόμενος), (ἐπὶ φωνῆς) ἀντηχῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφι-παλύνω, Μ. υνῶ, Π. Περιῤῥαίνω, ῥαντίζω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-πατάσσω, Μ. άξω, Π. κτυπῶ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν.

Ἀμφιπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι πλὴν ὄχι καὶ ὁμοπάτριοι, (παρβλ. Ἀμφιμήτωρ).

Ἀμφι-πεδάω-ῶ, ήσω, Π. δένω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφίπεδος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ἀπὸ πεδιάδας.

Ἀμφι-πένομαι (χ. Μ.), Π. = Ἀμφιπονέομαι, κοπιάζω, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, εὐτρεπίζω (συγυρίζω), (παρβλ. Ἀμφιέπω καὶ Ἀμφιπολέω).

Ἀμφιπεπαρμένος, η, ον, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιπείρω.

Ἀμφι-περι-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κρέμαμαι ὁλοτρόγυρα, (Νικ. Χων.).

Ἀμφι-περι-έπομαι, Μ. έψομαι, Παρακολουθῶ ἑκατέρωθεν, (Νικ. Χων.)

Ἀμφι-περι-ίστημι, Μ. στήσω, Π. στήνω (τοποθετῶ) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-περι-κλάω, Μ. σω, Π. τσακκίζω ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου.

Ἀμφιπερικτίονες (οἱ), Π. = Περικτίονες, περιοικοῦντες.

Ἀμφι-περι-πλάζομαι, Μ. άγξομαι, Π. περιπλανῶμαι.

Ἀμφιπεριπλέγδην, ἐπίῤ. Π. ἐν εἴδει περιπλοκάδος, περιτυλίζοντας.

Ἀμφι-περι-πτώσσω, Μ. ξω, Π. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφι-περι-σκαίρω, Μ. . . ; Π. σκιρτῶ (χοροπηδῶ) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-περι-στέφω, Μ. έψω, Π. στεφανόνω πανταχόθεν, περικυκλόνω, περιέχω, (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἀμφι-περι-στρέφω, Μ. έψω, καὶ

Ἀμφι-περι-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. στρέφω (γυρίζω) πανταχόθεν.

Ἀμφι-περι-τρί(τρύ)ζω, Μ. ξω, Π. φωνάζω (τσυρίζω) ὁλοτρόγυρα. » Ἀμφιπεριτρύζουσι χελιδόνες, « Ἐπγρ.

Ἀμφι-περι-τρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέμω ὅλος, φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφι-περι-φθινύθω, Μ. φθίσω, Π. φθείρομαι ὅλως δι' ὅλου.

Ἀμφι-περι-φρίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀνατριχιάζω καθ' ὅλα τὰ μέλη.

Ἀμφι-πετάννυμι, Μ. πετάσω, Π. ἐξαπλόνω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, Π. ἀντὶ Περιίπταμαι.

Ἀμφι-πήγνυμι, Μ. πήξω, Π. ἐμπήγω (στυλόνω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφίπηρος (ὁ, ἡ). πηρὸς (βεβλαμμένος) καὶ κατὰ τὰ δύο 'μμάτια (πόδια κτλ.).

Ἀμφι-πιάζω, Δ. ἀντὶ Ἀμφιπιέζω, Μ. σω, Π. θλίβω (σφίγγω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (ἐπμ.) πνίγω.

Ἀμφι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, καὶ

Ἀμφι-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιπίπτω ἢ Προσπίπτω.

Ἀμφιπλεκής, έος, καὶ

Ἀμφίπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. περιπλεγμένος, ἐμπερδεμένος, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-πλέκω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Περιπλέκω, περιτυλίσσω· ἀγκαλιάζω.

Ἀμφίπλευρος (ὁ, ἡ). (κυρ. θύρα ἢ θυρίς) μὲ δύω πλευράς (φύλλα, [Τουρκ.] κανάτια).

Ἀμφίπληκτος, ου καὶ

Ἀμφιπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν πληττόμενος (κτυπούμενος) ἢ πλήττων. » Φάσγανον ἀμφίπληγες, « Σοφ., τὸ δίστομον.

Ἀμφιπλίξ, ἐπίῤ. Π. (παρβλ. Περιβάδην) κάμνοντας διασκελιαῖς ὁλόγυρα, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-πλίσσω, -ομαι, Μ. ίξω, -ομαι, Π. διασκελῶ ὁλοτρόγυρα, (παρβλ. Διαβαίνω καὶ Περιβαίνω).

Ἀμφι-πλύνω, Μ. πλυνῶ, Π. ἀντὶ Περιπλύνω ἢ Ἀποπλύνω.

;Ἀμφίπνευμα (τὸ), = Δύσπνοια.

Ἀμφίποκος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίμαλλος.

Ἀμφιπολεία (ἡ) ὑπηρεσία. » Διὸς —, « Διόδ., (περιληπτ.) ἀντὶ οἱ ἀμφίπολοι (ὑπηρέται) τοῦ διός, οἱ ἱερεῖς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-πολεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀμφι-πολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιστρέφομαι (ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι, περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ. » Τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, « Πίνδ., θεραπεύειν. » Ὄργατον ἀμφιπολεύειν, « Ὀδ. Ω., καλλιεργεῖν. » Τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἀμφιπολοῦσαν, « Ἡρ., οὖσαν ἱέρειαν ἢ νεωκόρον τοῦ, (παρβλ. Ἀμφιπένομαι).

Ἀμφίπολος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) ὁ ἐνασχολούμενος εἰς (πολέων ἀμφί)τι, ὑπηρέτης (κυρ. ἐπὶ γυναικ.)· (ἰδιαιτ. δὲ 2) = Περίπολος, ὁ περιτριγυρίζων. 3) (πθ.) ὁ περιτριγυριζόμενος ἢ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ, (ἐπμ.) = Περίβλεπτος. » Τύμβον ἀμφίπολον ἔχων, « Πίνδ., (παρβλ. Ἀμφίδρομος).

Ἀμφι-πονέομαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφιπένομαι.

Ἀμφι-ποτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφιπέτομαι.

Ἀμφιππος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) στρατιώτης ἱππεὺς σύρων κατόπιν του καὶ δεύτερον ἵππον, καὶ γυμνασμένος νὰ μεταπηδᾷ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον κατὰ τὴν χρείαν, (παρβλ. Ἀμμιππος).

Ἀμφιπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος σύρων κατόπιν του καὶ δεύτερον ἵππον καθὼς οἱ ἄμφιπποι.

Ἀμφι-προ-νεύω, Μ. νεύσω, Π. κλίνω ἑκατέρωθεν πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφιπρόστυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναός) ἔχων μόνον ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν (καὶ ὄχι ὁλοτρόγυρα) σειρὰν στύλων, ἢ 2) ἔχων διπλοῦν προστύλιον.

Ἀμφιπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Διπρόσωπος.

Ἀμφίπρυμνος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ δύω πρύμνας (καὶ ἐπμ. δύο πηδάλια· ἴδε Δίπρωρος) ὥστε νὰ διευθύνηται μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ᾖ ὄπισθεν χωρὶς νὰ γυρίζῃ, (παρβλ. Δίκροτος).

Ἀμφ-ίπταμαι, Μ. ἀμφιπτήσομαι, Π. = Ἀμφιπέτομαι.

Ἀμφι-πτύσσω, Μ. πτύξω, Π. ἀντὶ Περιπτύσσω, διπλόνω ὁλοτρόγυρα, περιλαμβάνω, περιπλέκω, ἀγκαλιάζω.

Ἀμφιπτυχὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Περιπτυχὴ, περιπλοκὴ, ἀγκάλιασμα.

Ἀμφίπυλος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίθυρος.

Ἀμφίπυρος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός, ὅλος πῦρ, διάπυρος. 2) ὁ κρατῶν καὶ εἰς τὰ δύο χέρια πῦρ ἢ δᾷδας, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος).

Ἀμφιῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) ἀμοιβαίως πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, (ἐπμ.) ἄστατος, ἀβέβαιος· ἀμφίβολος.

Ἀμφιῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, Π. ἀντὶ Περιῤῥήγνυμι.

Ἀμφιῤῥηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν ῥαινόμενος, (ἴδε ᾖ Περιῤῥηδής).

Ἀμφίῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιῤῥεπής.

Ἀμφίῤῥυτος καὶ Π. (διὰ τὸ μέτρ.) Ἀμφίρυτος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν περιῤῥεόμενος. » Νήσῳ ἐν ἀμφιῤῥύτῃ, « Ὀδ. Α.

Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν (καὶ κυρ. κατὰ κάθετον) σχισμένος ἢ σκασμένος. » Πέτρας (» Κλωβοὺς) ἀμφιῤῥῶγας, « Ἀπλλν., Ἐπγρ.

Ἀμφὶς [ἀμφί], ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. » Δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον νεμέθοντο, « Ἰλ. Α. 2) ἀντὶ Πέριξ, πανταχόθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλοτρόγυρα, (ἐπμ.) ἀκριβῶς, σαφῶς ἢ Λίαν. » Βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφὶς, « Ἰλ. Θ. » Ἀμφὶς ἰδὼν, « Ἡσ. » Ἀμφὶς ἀριζήλω, « Ἰλ. Σ.

3) ἀντὶ Μεταξὺ, ἀνάμεσα ἢ εἰς τὴν μέσην. » Ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, « Ἰλ. Γ. » Τάφρον, ἦ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα, « Ἰλ. Π. » Πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη, « Ἰλ. Α. (ὅθεν

4) ἀντὶ Δίχα, χωρὶς, χωριστὰ, ἢ Ἐκτὸς, ἔξω ἢ μακράν. » Ἀμφὶς Διὸς ἥσθην, « Ἰλ. Θ. » Ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, « Ἰλ. Ψ. » Ἡ δέ μ' ἐρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα, « Ὀδ. Τ., χωριστὰ ἓν πρὸς ἕν, (καὶ χ. πτ.) » Ἀμφὶς φράζεσθαι (φρονεῖν), « Ἰλ. Β. Ν., ἀντὶ Διχονοεῖν ἢ Ἀμφιγνοεῖν

Ἀμφι-σαλεύω, Μ. εύσω, Π. κουνῶ ἢ κουνοῦμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀμφίσβαινα, ης (ἡ), εἰδ. ὄφ. κολοβοῦ, ὅστις περιπατεῖ (βαίνει) καὶ ἐμπρὸς ᾖ ὀπίσω, ᾖ διὰ τοῦτο φαίνεται ὡς δικέφαλος. 2) (ἀνατομ.) αἱ ἀπὸ τῆς μήτρας πρὸς τοὺς μαστοὺς δύω φλέβες.

Ἀμφισβασίη (ἡ), Ἰων. καὶ

Ἀμφίσβασις, εως (ἡ), Π. = Ἀμφισβήτησις.

Ἀμφισβατέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀμφισβητέω.

Ἀμφίσβητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμφισβητήσιμος καὶ Ἀμφίβολος.

Ἀμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠμφισβήτουν, ἀόρ. Ἠμφισβήτησα, πρκ. Ἠμφισβήτηκα). Διαφωνῶ, ἔχω διαφορετικὴν γνώμην. » Ἀξιῶ ὑμᾶς περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, « Πλατ. » Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ Ἴσως καὶ Τάχα, « Ἀριστ. » Πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν, Ἀριστ. » Περὶ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως, ἐπὶ Δελφινίῳ γίνονται αἱ εὐθύναι, « Αἰλ. 2) ἀντιλέγω, φιλονεικῶ. » Ὅρα οὖν πρὸς τίνα λόγον τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν, « Πλάτ. 3) ἀντιποιοῦμαί τι ὡς ἰδικόν μου, (ἐπμ.) κρισολογοῦμαι περὶ αὐτοῦ. » Ἠμφισβήτει οὖν αὐτῷ μέρους τινὸς τοῦ χωρίου, « Ἰσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφισβήτημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμφισβητήσεως.

Ἀμφισβητήσιμος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, διαφιλονεικούμενος· ἀμφίβολος.

Ἀμφισβήτησις, εως (ἡ). ἀσυμφωνία. 2) ἀμφιβολία. 3) φιλονεικία, κρισολογία.

Ἀμφισβητητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἀγαπῶν τὰς) ἀμφισβητήσεις, φιλόνεικος.

Ἀμφισβήτητος (ὁ, ἡ), = Ἀμφισβητήσιμος.

Ἀμφισβητικός, ή, όν, = Ἀμφισβητητικός.

Ἀμφίσκιος (ὁ, ἡ). (Γεωγρ.) ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην ὡς πρὸς τὸν ἥλιον θέσιν, ὥστε τοὺς μὲν ἐξ μῆνας τοῦ ἔτους ἡ σκιά τα σχηματίζεται πρὸς τὸ νότιον, καὶ τοὺς ἄλλους ἓξ πρὸς τὸ βόρειον μέρος· εἶνε δηλ. ὡς πρὸς ὅλον τὸ ἔτος ὅτι ὁ Περίσκιος (ἴδε τὴν λέξιν) ὡς πρὸς ἓν νυχθήμερον.

Ἀμφιστατὴρ, Π. ἀντὶ

Ἀμφιστάτης, ου (ὁ), = Ἐπιστάτης, ἐπιθεωρητής, ἐξεταστής.

Ἀμφίσταυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) ἑκατέρωθεν σταυρὸν, σταυρωτὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφιστέλλω, Μ. στελῶ, Π. ἀντὶ Περιστέλλω, ἐνδύω σκεπάζω πανταχόθεν.

Ἀμφίστερνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιστέρνιος, ἐπιστήθιος. 2) ὁ ἔχων διπλοῦν στῆθος ἢ περιστέρνιον.

Ἀμφιστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Περιστεφὴς περιτριγυρισμένος, στεφανοειδῶς περιτυλιγμένος. 2) = Ἐπιστεφὴς, γεμάτος ὡς τὰ χείλη.

Ἀμφίστημι καὶ (μσ.) -ίσταμαι, Μ. ἀμφιστήσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Περιίστημι, -αμαι, στήνω (ᾖ μτ.) στέκω ὀλόγυρα. 2) (μτγν.) ἐπιστατῶ, καταγίνομαι εἰς, ἐξετάζω.

Ἀμφίστομος (ὁ, ἡ), = Δίστομος καὶ Ἀμφίδυμος.

Ἀμφιστρατάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. περικυκλόνω μὲ στρατεύματα, περιστρατοπεδεύω, πολιορκῶ.

Ἀμφιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοθεν ἢ ἀκριβῶς στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφίστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν εὐκόλως στρεφόμενος, εὔστροφος.

Ἀμφισφαλὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. κόκκαλον τοῦ σώματος) ἐβγαλμένον ἀπὸ τὸν τόπον του (στραγγουλισμένον, παραστρατισμένον), [ἐκ τοῦ

Ἀμφισφάλλω, -ομαι, Μ. σφαλῶ, -οῦμαι ᾖ ήσομαι, Ἐβγάζω ἢ Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου (κυρ. ἐπὶ ἐξαρθρώσεως κοκκάλων). 2) γυρίζω ἀπ' ἐδῶ ᾖ ἀπ' ἐκεῖ, παραδέρνω (ἐπὶ ἀσθενῶν). 3) παραπατῶ, κονδυλῶ.

Ἀμφίσφαλσις, εως (ἡ). ἔβγαλμα (Ἐβγάλσιμον) κοκκάλου, ἐξάρθρωσις. 2) στενοχωρία (παραδαρμὸς) ἀσθενοῦς. 3) παραπάτημα.

Ἀμφίσφυρον (τὸ). (ἐνν.) ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως (σκεπάζει ὄπισθεν ᾖ) τὰ κότσια (σφυρὰ) τοῦ ποδός.

Ἀμφίσωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν βλεπόμενος, ἀνοικτὸς (τρύπιος) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφιταθεὶς, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιτείνω.

Ἀμφιταλαντεύω, Μ. εύσω. Ζυγίζω καὶ ἀπὸ (ἢ Βαρύνω καὶ πρὸς) τὰ δύο μέρη τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ. 2) (τρπ. ἀμφιβάλλω ἢ καλοστοχάζομαι, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη ἐξ ἴσου, ἰσόῤῥοπος. 2) (τρπ.) ἀμφίβολος.

Ἀμφιτάμνω, Ἰων. ἀντὶ Ἀμφιτέμνω.

Ἀμφιτανύω, Μ. ύσω. Π. = Ἀμφιτείνω.

Ἀμφιτάπης, ητος (ὁ) καὶ

Ἀμφίταπις, ιδος (ἡ) καὶ

Ἀμφίταπος, ου (ὁ, ἡ). (κυρ.) τάπης (Τουρκ. χαλὶ, (χράμι) ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μαλλιὰ ἢ κρόσσια.

Ἀμφιταράσσω (ττω), Μ. άξω, Π. κάμνω μεγάλην ταραχὴν, φέρω ἄνω-κάτω.

Ἀμφιταρβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. περίφοβος, κατατρομαγμένος.

Ἀμφιτέθηλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Ἀμφιθάλλω.

Ἀμφιτείνω, Μ. τενῶ, Π. ἐκτείνω (τεντόνω, ἐξαπλόνω) ἀπὸ ἢ πρὸς ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιτειχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰ τείχη ὤν, πολιορκῶν. 2) (πθ.) περιτειχισμένος.

Ἀμφιτέμνω, Μ. τεμῶ, Π. ἀντὶ Περιτέμνω.

Ἀμφίτερμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ συνόρων (τερμάτων) κείμενος, περιωρισμένος ἢ ἀκριβῶς προσδιωρισμένος.

Ἀμφιτέρμως, ἐπίρ. Π. ἀκριβῶς, προσδιωρισμένως.

Ἀμφιτέτυκτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ

Ἀμφιτεύχω, Μ. τεύξω, Π. κατασκευάζω (δουλεύω, προσαρμόζω) ὀλόγυρα.

Ἀμφιτίθημι, Μ. θήσω, Π. ἀντὶ Περιτίθημι, περιβάλλω, ἐνδύω.

Ἀμφιτινάσσω, Μ. άξω, Π. τινάζω (σείω) πανταχόθεν.

Ἀμφιτιττυβίζω, Μ. ίζω, Π. τσυρίζω (κελαδῶ) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιτόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἑκατέρωθεν κόπτων (τέμνων), δίστομος. 2) Π. (προπαροξ.) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν κομμένος.

Ἀμφίτορνος καὶ Ἀμφιτόρνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν (ὁλοτρόγυρα) τετορνευμένος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφιτρέμω, Π. = Ἀμφιτρομέω.

Ἀμφιτρέχω, Μ. θρέξω ἢ δραμοῦμαι, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Ἀμφιτρὴς, ῆτος, καὶ

Ἀμφίτρητος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν τετρημένος (τρυπημένος), ἔχων δύω τρύπας (εἰσόδους).

Ἀμφιτριβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς τριμμένος.

Ἀμφιτρίβω, Μ. ίψω, Π. ἀντὶ Περιτρίβω.

Ἀμφιτρίτη (ἡ), [ἀμφὶ, τρέω]. ἡ θεὰ τῆς θαλ., γυνὴ τοῦ Ποσειδ. 2) (μτνμ.) ἡ θάλασσα.

Ἀμφιτρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέμω ὅλος, φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφιτροχάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Ἀμφιτρυχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. χαλασμένος πανταχόθεν, καταξεσχισμένος, κουρελιασμένος.

Ἀμφίτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιπλήξ.

Ἀμφιφαείνω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀμφιφαίνω, λάμπω (φέγγω) ὀλόγυρα.

Ἀμφιφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιφανὴς, Ὀλόφωτος, ὁλοφάνερος, κτλ.

Ἀμφίφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. περικεφαλαία) μὲ διπλοῦν φάλον (λόφον), ἢ πανταχόθεν ἔχουσα φάλους (ἀσπιδοειδῆ καρφία), (παρβλ. Τετραφάληρος).

Ἀμφιφανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιφαὴς, ὁ πάντοθεν φαινόμενος ἢ φέγγων, ὁλοφάνερος, πασίδηλος. 2) (ἐπὶ ἄστρων ᾖ μετεώρων) ὁ φαινόμενος πρωὶ καὶ ἑσπέρας εἰς δύο διάφορα τοῦ οὐρανοῦ μέρη.

Ἀμφιφάω, ἀντὶ Ἀμφιφαίνω, Π. φέγγω ἢ φωτίζομαι πανταχόθεν.

Ἀμφίφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀμφίβολον (διῃρημένην εἰς τρόπον ὥστε δὲν διακρίνει τις πόθεν ἔργεται) φλόγα.

Ἀμφιφοβέω-ῶ, -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ήσομαι (ἀόρ. Ἀμφεφοβήθην), Π. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν (καὶ ἐπμ. σκορπίζομαι, φεύγω) περὶ ἢ πέριξ τινός.

Ἀμφιφορεὺς, έως (ὁ), Π. = Ἀμφορεύς.

Ἀμφιφράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι προσεκτικῶς, καλοστοχάζομαι.

Ἀμφιφία (ἡ), ἡ ἄλλ. Ἀμφαυξις, ἡ κορυφὴ δένδρου κομμένα (κυρ. ἐλάτης) πέριξ τῆς ὁποίας φυτρόνουν νέα κλωνάρια.

Ἀμφιφῶν, ῶντος (ὁ), [ἀμφιφάω], ζυμαρικόν τι, ἔχον περὶ αὐτὸ φῶτα, τὸ ὁπ. ἔφερον λιτανεύοντες εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, κατὰ τὴν ιϛ'. τοῦ μηνὸς (Μουνυχιῶνος) ὅτε ἐφαίνοντο συγχρόνως εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ οἱ δύω φωστῆρες, ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὁ μὲν ἀνατέλλων, ἡ δὲ δύουσα.

Ἀμφιχαίνω, Μ. χανοῦμαι, Π. τριγυρνῶ μὲ ἀνοικτὸν (χαῖνον) στόμα ἵνα καταπίω τι, (συνκδχ.) καταπίνω.

Ἀμφίχαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαίτην (ᾖ ἐπὶ δενδρ.) φυλλάδα κλίνουσαν ᾖ πρὸς τὰ δύο μέρη.

†Ἀμφιχαλκοφάλαρος (ὁ, ἡ). (Ἀρστ. Ἀχ., ὅπου ὅμως ἀνάγν.) Ἀμφὶ χαλκοφάλαρα.

Ἀμφιχανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν χαίνων (ἔχων χάσματα, ἢ φοβερίζων νὰ καταπίῃ).

Ἀμφιχάσκω, Π. = Ἀμφιχαίνω.

Ἀμφιχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀμφέχεα ᾖ.), Π. ἀντὶ Περιχέω, περιχύνω. ‖. (πθ.) χύνομαι ὀλόγυρα, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω.

Ἀμφιχολόομαι-οῦμαι, Μ. χολώσομαι, Π. ὀργίζομαι (χολιάζω) κατά τινος.

Ἀμφιχορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Περιχορεύω, περικυκλόνω χορεύων ἢ ἐν εἴδει χοροῦ.

Ἀμφίχροος-ους (ὁ, ἡ), = Δίχροος.

Ἀμφίχρυσος, (ὁ, ἡ), Π. περιχρυσωμένος, ὁλόχρυσος.

Ἀμφίχυτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τεῖχος ἢ πρόχωμα) βουνοειδῶς ἑκατέρωθεν σχηματισμένον ἀπὸ χῶμα χυτόν.

Ἀμφίχωλος, (ὁ, ἡ). χωλὸς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.

Ἀμφοδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων μιᾶς ἀμφόδου (ῥύμης).

Ἀμφοδικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἄμφοδον.

Ἀμφόδιον, ὑποκορ. τοῦ

Ἄμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη δρόμον. ‖. (οὐσ.) = Ῥύμη, (ἐν γέν.) δρόμος (= Ἄμφοδος χαλεπὴ, = Ξεν.), (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἔχων διέξοδον, (Τουρκ.) μαχαλὲς, ἢ ὁσπιτία ἑκατέρωθεν (Τουρκ.) σω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάκι («Εἰς τὰ ἄμφοδα ἱστάμενοι ἐκακολόγουν, « Ἐτωμ). ἢ ἐνούμενος σταυροειδῶς μὲ ἄλλον, (κοιν.) σταυροδρόμι.
Ἀμφόδους, οντος (ὁ, ἡ), = Ἀμφώδων, ὁ ἔχων ὀπλὲ ἢ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντια.
Ἀμφοῖν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἀμφω.
Ἀμφορεαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τοὺς ἀμφορεῖς, εἰμαι=
Ἀμφορεαφόρος (ὁ, ἡ), βαςάζος· χαμάλης, (κυρ.) ὁ κουβαλῶν ἀμφορεῖς, (καὶ ἐπμ.) = Ὑδροφόρος.
Ἀμφορείδιον (τὸ), = Ἀμφορίδιον.
Ἀμφορεὺς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἀμφι [ἢ Ἀνα) φορεὺς), ἐως (ὁ). ἀγγεῖον πήλινον (λαγήνι ἢ κανάτι) ἔχον ἑκατέρωθεν χέρια (πιασίματα). 2) μέτρ. χωρητ. διὰ τὰ ὑγρὰ, ἴδε Μετρητής. 3) = Φέρετρον ἢ Φερεῖον.
Ἀμφορίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμφορεὺς, λαγηνάκι, κανατίτσα κτλ.
Ἀμφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἀμφορέα.
Ἀμφορίσκος (ὁ), = Ἀμφορείδιον.
Ἀμφοτεράκις, ἐπίρ. = Ἀμφοτέρως, κατὰ δύο τρόπους. 2) = Δίς, ἢ ταῖς δύο φοραῖς.
Ἀμφοτερίζω, Μ. ίσω. = Ἐπαμφοτερίζω. 2) (ἐνεργ.) σχηματίζω ἑκατέρωθέν μου, ἢ περιέχω ἐν τῷ μεταξύ. «Τῶν δὲ (τριῶν τῆς Σικελίας) πλευρῶν, ἃς ἀμφοτερίζουσιν αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μέν εἰσι καῖλαι, τρίτη δὲ κυρτή.« Στρ.
Ἀμφοτεροβλεπτος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων εἰς δύο μέρη συγχρόνως ἢ ἐναλλάξ, (ἐπμ.) ἀμφιβάλλων.
Ἀμφοτερόγλωσσος (ὁ, ἡ). = Δίγλωσσος. 2) ὁ ὁμιλῶν ὑπὲρ καὶ κατά τινος, ὑπεραπιζόμενος σοφιστικῶς δύο ἐναντίας ἀλλήλαις δόξας, (παρβλ. Δίλογος).
Ἀμφοτεροδέξιος (ὁ, ἡ). = Ἀμφιδέξιος.
Ἀμφοτερόπλοος-ους (ὁ, ἡ)· (κυρ. τῇ) πρὸς τὴν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ πλεύσῃ τις ἀμφοτέρωθεν, καθὼς π. χ. ἡ Κόρινθος. 2) δάνειον ναυτικὸν, τοῦ ὁπ. ἀναδέχεται ὁ δανειστὴς ὄχι τοὺς εἰς τὴν πῆγαιμὸν ἢ τοὺς εἰς τὴν ἐπιςτροφὴν μόνον τοῦ πλοίου ἐνδεχομένους κινδύνους (τὸ ὁπ. ὀνομάζεται Ἑτερόπλουν), ἀλλὰ ἀμφοτέρων.
Ἀμφότερος [ἄμφω], α, ον. (συνηθές. εἰς τὸ πληθ. καὶ χωρὶς ἄρθρου) Καὶ οἱ δύω, (δηλ.) καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. (ὄχι μόνον ἐπὶ δύο ἀτομικῶς:) «Εἰ δ' ἀμφοτέρων τῶν ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιτο,« Γαλ. (ἀλλὰ ἢ ἐπὶ πολλῶν, εἰς δύο ὅμως διῃρημένων) «Πολλοὶ ἔπεσον ἀμφοτέρων,« Ἡρ. «Ἀμφότερα τὰ σκέλη, ἢ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια.« Ἀρςτ. || (ἐπὶ ἐγνωσμένων ἢ χαρακτηριζομένων διὰ τῆς ἐναργείας τοῦ ῥήματος δυάδων, ἢ κατὰ προαναφώνησιν, παραλείπεται τὸ οὐσιαστικόν:) «Κυπτων ἀμφοτέρησιν (ἐνν. χερσὶ),« Ὀδ. Σ. «Ἐπ' ἀμφοτέρων (ἐνν. ποδῶν) βεβακώς,« Θκρ. «Ἀμφοτέροις (ἐνν. ὄμμασι) βλέπειν, « Καλλ. «Ἀμφοτέρων ἕνεκα πρυτάνεις τοὺς τοῦ θεοῦ θεράποντας μακαρίζειν καὶ θαυμάζειν, « Χρσ. «Ἐπ' ἀμφοτέρα γινόμενοι ταῖς γνώμαις,« Θκ. «Ἐπ' ἀμφότερα σώματος ἢ ψυχῆς.« Πλάτ. (χωρὶς προθ.) «Καὶ ἐμπορίων παρέχοντες ἀμφοτέρα,« Θκ. Δ', 13. || (τὸ οὐδ. μάλιστα ἑκλαμβ., κατ' ἔλλειψιν προθ., ἀντὶ) ἐπίρ. «Ἀμφότερον, βασιλεῦς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής, Ἰλ. Γ. «Ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἐῆος,« Ἰλ. Ν.
Ἀμφοτερόχωλος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίχωλος.
Ἀμφοτέρωθεν, ἐπίρ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.
Ἀμφοτέρωθι, ἐπίρ. Καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.
Ἀμφοτέρως, ἐπίρ. Κατὰ δύω τρόπους.
Ἀμφοτέρωσε, ἐπίρ. Καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.
Ἀμφουδίζω, Μ. ίσω, = Προσουδίζω, [ἐκ τοῦ Ἀμφουδὶς, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀμφὶ τὸ οὐδας, πρὸς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς.
Ἀμφράσσαιτο, Π. ἀντὶ Ἀναφράσαιτο, μσ. ἀορ. ά. τῆς Εὐκτ. τοῦ Ἀναφράζομαι.
Ἀμφ-υλάω-ῶ (χ. Μ.) Π. ὑλακτῶ (ταῦγίζω) ὀλόγυρα.
Ἀμφύω, Μ. φύσω, Π. ἀντὶ Ἀναφύω.
Ἄμφω [ἀμφὶ ἢ ἄμφις], (ἢ γεν. καὶ δοτ. ἀμφοῖν), ἀντων. (δυϊκ. ἀριθμ. χωρὶς ἄρθρ. ἢ ἐνίοτε ἄκλ.) Καὶ οἱ δύω ὁμοῦ (ἐπὶ δύο ἢ πολλῶν, ἴδε Ἀμφότερος). «Ἀνεπτάμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,« Ἀρςτρ. (ἢ χωρὶς τοῦ οὐσ.) «Οὐ χειρὶ δωροῦμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν,« Σῶ. «Ἐπ' ἄμφω [ἐνν. ὦμω ἢ ἰσχίω) καθεύδουσι,« Βασ.
Ἀμφώδελος (καὶ ὄχι) Ἀμφώδολος (ὁ), Π. εἶδος ὀβελοῦ (σούβλας) ἔχοντος ἀμφοτέρωθεν ἀκωκὴν (μύτην). || (πλθ.) Ἀμφώδελα (τά), εἶδ. μαντείας διὰ σπλαγχνοσκοπίας.
Ἀμφώδων, οντος (ὁ, ἡ), = Ἀμφόδους, ὁ ἔχων δύω σειρὰς ὀδόντων, ἢ ὅλους τοὺς ὀδόντας πλατεῖς· (ἐναντ. τῷ Καρχαροδους), ἢ ὁ καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ στόματος ὀδοντωτός. «Τῶν ἀμφωδόντων τὸ γάλα οὐ τυρήκεται,« Ἀρςτ., (ὅθεν || οὐσ. Π.) ὁ ὄνος.
Ἀμφὼης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφὶ, οὖς]. = Ἀμφωτος
Ἀμφωλένιος (ὁ, ἡ) Π. = Γωπολένιος, ἀγκαλοφορούμενος. || (οὐσ.) Ἀμφωλένιον (τὸ), τὸ περὶ τὰς ὠλένας βραχιόλιον.
Ἀμφωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ περὶ τοὺς ὤμους.
Ἀμφωμοσία (ἡ). ὁ ὅρκος τὸν ὁπ. ἔβλεπον πρὶν τῆς δίκης ἀμφότεροι οἱ διάδικοι.
Ἀμφῶτις, ιδος ἡ ἴδος (ἡ). = Ἀμφορεὺς, ἀγγεῖον μὲ δύο χερούλια (αὐτία, πιασίματα). 2) (συνεκδ.) τὸ πιάσιμον (αὐτὶ) τοῦ τοιούτου ἀγγείου. «Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων,« Παροιμ., (γεμάτος) ὡς τὰ χείλη. 3) τὸ χαλκινον ἢ σερμάτινον σκέπασμα τῶν αὐτίων, τὸ ὁπ. ἐφόρουν διὰ προφύλαξιν οἱ πύκται. «Ξενοκράτης τοῖς πυγμαχίοις ἐπιστάμενος ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφωτίδας,« Πλ. 4) (ἐπὶ πλοίου,= Ἐπωτίς.
Ἄμφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὦτα (αὐτία, χερούλια, πιασίματα).
Ἀμῶβαι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνγ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀμαω.
Ἀμώμητος (ὁ, ἡ). = Ἀμεμπτος, ἀκατηγόρητος.
Ἀμωμήτως, ἐπίρ. = Ἀμέμπτως.
Ἀμωμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ὁμοιάζοντος ὡς τὸ Ἄμωμον.
Ἀμωμίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ φύλλα Ἀμωμίδος ἢ μὲ Ἄμωμον (τὸ), εἶδ. φυτ. τῆς Ἰνδ. ἢ ὁ ἀρωματικὸς αὐτοῦ σπόρος (παρβλ. Καρδάμωμον).
Ἄμωμος (ὁ, ἡ). = Ἀμεμπτος, χωρὶς μῶμον (ψεγάδι, ἐλάττωμα).
Ἀμῶν, μτχ. τοῦ Ἀμάω.
Ἀμῶν, Δ. ἀντὶ Ἡμῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἀμώντεσι, Δ. ἀντὶ Ἀμῶσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμάω.
Ἀμῶς [ἀμὸς ἀντὶ Τὶς], ἐπίρ. (κυρ. ἐν χρήσει εἰς τὰ σύνθετα), ἴδε τὸ ἐπμν.
Ἀμωσγέπως, ἐπίρ. Τρόπον τινὰ, καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. ὁπωσοῦν, (ἴδε καὶ Ἀμηγέπη).
Ἄν, μόρ. ἡ σύνδ. Ὑποθ. (σημ. ὅτι τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶνε μὲν ἢ ἦτον δυνατὸν νὰ γένῃ, ἐὰν ὅμως ἄλλο τι ἐγίνετο· ὅθεν ἢ ὁσάκις μὲν ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ Ἠμπορεῖ ἢ Ἠμποροῦσε νὰ, δνομάζεται Δυνητικὸς· ὁσάκις δὲ διὰ τοῦ Ἤθελε, Βουλητικός. Συντ. δὲ, εἰ μὲν ὁ λόγος εἶνε περὶ πραγμ. γεγονότος καὶ τὸ ἀμπέρασμα σχεδὸν βέβαιον, μὲ ὁριστ. χρόνου παριρχημένου): «Εἰ μὴ Ἀλξανδρος ἦμην, Διογένης ἂν ἤμην,« Πλ. «Πάλαι ἂν ἀπολώλατε,« Δημ. (Εἰ δὲ περὶ παρόντος ἢ μέλλοντος ἢ τὸ συμπέρασμα τρόπον τινὰ ἀμφίβολον, μὲ εὐκτ. ἢ ὑποτ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.): «Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥηπὸς πλέοις,« Παρ. «Πῶς ἂν ὠμότερος συκοφάντης γένοιτο;« Δημ. «Δεινὸν μὲν τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε,« Ξεν. «Ὥστε ἄρις' ἂν διδάξειε περὶ αὐτῶν,« Ἰσκρ. «Πάντα ὅσα ἂν εἴῃται συνοίσειν,« Ξεν. «Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριςα πράξειν,« Ἀντιφ. «Οὐδ' οὕτως ἄπορος ἦν, ὥστε οὐκ ἂν ἐξευρεῖν,« Δημ. «Καὶ μάλις' ἂν ὑμᾶς λυπήσαντα,« Ἰσκρ. 2) Λογικ. (μὲ ὑποτ. ῥῆμα ἢ ἀναφορ. ἀντων.) «Ὃς ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται,« Γρρ. «Ἀλλ' ὑποῖός τις ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱὸς ἐστι,« Ακ. «Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς,« Δημ. 3) Διςακτ. (μὲ ὑποτ. ἢ πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ῥρσ.) «Ἀνοΐμη πείθωνταί τινες,« Ξεν. [ἴδε Ἐάν). || (ἐνίοτε ὁ Ἂν ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν αὐτὴν ῥρσ. δὶς καὶ τρὶς, ἢ παρὰ τῷ Ἀρςτρ. [Ἀχ. 312] ἢ τετράκις πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν ἢ σαφήνειαν τοῦ λόγου).
Ἀν' (κατ' ἀποκοπ., ἐπμ. φων.) ἀντὶ Ἀνά. «Ἀν' ἑκάστην ἡμέραν,« ἴδε Ἀνά.
Ἀν ἢ Ἄν, Π. ἀντὶ Ἀνά. «Ἀν φόνον, ἀν νέκυας.« Ὁμ. « Ἀν φυτὰ,« Ησ. «Ἀν δὲ συβώτης ἵστατο,« Ὁμ, ἀντὶ Ἀνίστατο, (καὶ ἀλλ.) «Ἀν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις,« Ὁμ., δηλ. Ἀνίστη.
Ἄν, Δ. ἀντὶ Ἦν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὅς.
Ἄν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἃ ἄν.
Ἀνὰ [συγγ. τῷ Ἄνω], πρόθ. (συντ. μὲ αἰτ., Π. δὲ καὶ Ἰων. καὶ μὲ δοτ. ἢ δὶς μόνον, ὅπερ καὶ ἀμφίβολον, μὲ γεν. Σημ. δὲ ἐν μὲν συντ. 1) τὸ διὰ μέσου, ἀνάμεσα, μεταξύ, ἢ τύπον κατ' ἔκτασιν. «Ἐρχομένου ἀνὰ ἄςυ,« Ὀδ. Τ. «Ἀνὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,« Ὀδ. Ξ. «Ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι,« Πλ. «Ἀνὰ ζυμα ἔχειν τινὰ,« Ξεν. «Ἀνὰ ζόμα εἶναί τινι,« Ακ. 2) (κυρ. παρὰ Ποιητ.) τὸ ἐπάνω. «Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, « Χουσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, «Ἀνὰ φαεσίμῳ ὤμῳ «Ἀνὰ Γαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάρῳ ἄκρῳ.« Ὅμ. »Χρυσέαις ἀν' ἵπποις.« Πίνδ. »Πλεῖν ἀνὰ τὸν ποταμὸν.« Ἡρ.

3) ἐπιμερισμόν.»Ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας.« Ξεν. »Ἓν τέτταρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν· ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτικτεν.« Ἀρστ. »Ῥαβδούχοις ἀνὰ δύο χρώμενοι.« Δ. Κάσ. »Κατακλίνατε αὐτοὺς ἀνὰ πεντήκοντα.« Γρφ. »Ἕλεσθον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ ἡνάριον.« αὐτ. (καὶ τὸ συλλεκτικὸν ἢ πέρυτ. τῆς Ἀποκαλ.) »Ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων.« 4) δι. ἀρκείαν ἢ ἐπιμερισμὸν χρόνου. » Ἀνὰ νύκτα.« Ἰλ. Ξ. »Ἀνὰ τὸν πόλεμον, »Ἀνὰ πᾶν ἔτος, » Ἀνὰ πέντε ἔτη, » Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην.« Ἡρ. 5) (ἐπιῤῥημ.) τρόπον. »Ἀνὰ κράτος, »Ἀνὰ μέρος.« ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ πάλιν (κοιν.) Ἐξανά. »Ἀναλαστάνω, Ἀναγέννησις. Ἀναγιγνώσκω. 2) τὸ ὀπίσω. » Ἀναπείθω, Ἀναχαιτίζω. 3) τὸ ἐναντ. τοῦ ὑπάρχοντος (ἐκφραζόμενον κοιν. διὰ τοῦ Ξέ). »Ἀναπύσσω, Ἀνακαλύπτω. 4) τὸ ἐπάνω, ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω. »Ἀναβαίνω, Ἀνάφασις, Ἀναπνοὴ (καὶ ἐπιμ.) τὸ φανερὰ, παῤῥησίᾳ, ἢ δυνατά. » Ἀνακηρύττω, Ἀναγορεύω, Ἀναβοῶ, (ἡ) ἐπίτασίν ᾗ ἀκρίβειαν. »Ἀνάπλεως, Ἀναζητῶ, Ἀνακαθαίρω, Ἀναῤῥαίνω. 5) τὸ τριγύρω. » Ἀναδέω, Ἀναβάλλομαι. 6) τὸ μεταξύ. »Ἀναῤῥήγνυμι. 7) τὸ ἴσον ἢ ἀναλογίαν. » Ἀνάλογος. ‖. (Ποιητ. πολλάκις ἡ Ἀνὰ πρέπει νὰ συνταχθῇ ὄχι μὲ τὸ πλησιέστερον ὄνομα, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀπωτέρω ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ ὁπ. διεσπάσθη διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου): »Ἀνὰ πρυμνήσια λῦσαι, »Ἀνὰ τεύχε' ἄειρας, »Ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦεν.« (οὕτω, κατά τινας, πρέπει νὰ συνταχθῇ ᾗ τὸ) »Ἀνὰ νηὸς βαίνειν.« Ἰλ. Ι, καὶ Ὀδ. Λ.

Ἀνάβα, ἀντὶ Ἀνάβηθι, β'. ἐν. προστ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβάδην, ἐπίῤῥ. Μὲ τὰ πόδια σηκωμένα καὶ ἀκκιμβημένα εἰς τὸν τοῖχον (διὰ ξεκούρασμα), ἢ τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς τἄλλο.

2) ἐπάνω, ὑψηλά, εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, τοῦ ὑπαιτίου. 3) = τῷ

Ἀναβαδὸν, ἐπίῤῥ. Καβαλλικευτά.

Ἀναβαθμικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς σχῆμα) ἀναβαθμ., κλιμακωτός.

Ἀναβαθμὶς, ἴδος (ἡ),=Βαθμὶς, σκαλὶ, σκαλοπάτι.

Ἀναβαθμὸς (ὁ),=Ἀναβαθμὶς. 2)=Ἀνάβασις, ἀναίβασμα. 3)=Ἀνάβαθρον.

Ἀναβάθρα (ἡ). σκάλα κινητὴ (κυρ. πλοίου), ἴδε Ἀποβάθρα.

Ἀνάβαθρον (τὸ),=Ἀναβαθμὶς. 2) κάθισμα (θρονὶ ἢ στασιδὶ) ὑψηλὸν μὲ σκαλοπάτια, ἄμβωνας ἢ βῆμα. 3) τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βάθρου ἢ ὑποπεδίου.

Ἀναβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἀνέβην, πρκ. Ἀναβέβηκα ᾗ. Ὁ δὲ ἐνεργ. μέλλ. Ἀναβήσω, καὶ οἱ δύο ἀόρ. Ἀνέβησα καὶ Ἀνεβησάμην [σπανιότ. παρὰ λογογρ.] ἔχουν μεταβατ. σημασ. »Καὶ τὰς κομιδὰς ἀνέβησεν ἄνδρας.« Ἡρ.). (μετὰ ᾗ χωρὶς πτ., συνήθως δὲ προθετοπτ.) Ἀναβαίνω (ἐν γέν. ἀπὸ κάτω ἐπάνω, ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον μέρος, [ἐπιμ.] ἀπὸ τὰ παράλια πρὸς τὰ μεσόγεια ἢ πρὸς τὸ πέλαγος). »Ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν,« Ἰλ. Α. »Ἀναβὰς τὸν (ἢ ἐπὶ τὸν) ἵππον (ἢ ἐπὶ τοῦ ἵππου), ἐπὶ τὴν τριήρη κτλ. (καὶ ἄλλ.) »Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον.« Ἰλ. Α. (ᾗ πθ. κατὰ μτχ.) »Ἵππος ἀναβαινόμενος.« Ξεν. »Οἱ γὰρ λαντίζοντες ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἐκπεσὼν ποιητέοι.« αὐτ. »Ἀναβάντες ἐπὶ τὸν νεὼν, καὶ τὴν ὀρυκὴν διελόντες.« αὐτ. »Ἀναβάντες κατὰ τὰς κλίμακας.« αὐτ. »Ἢν ἄρ' ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην.« Δημ. (ᾗ ἄλλ.) »Καὶ μοι ἀνάβητε τούτων μάρτυρες.« αὐτ. »Ἀν' ὁρεσθύρην ἀναείρῃ.« Ὀδ. χ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Ἡ ἅμπελος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δίνδρα.« Ξεν. » Ἀνέβαινε κατὰ τὴν εἰς Πλαταιὰς φέρουσαν.« Ξεν. »Ὁ δὲ Λύσανδρος ἀνέβη πρὸς Κῦρον.« αὐτ. »Ἀνέβησαν εἰς Ἱεροσόλυμα.« Γρφ. »Ἀναβὰς ἐξ Αἰγύπτου εἰς Αἰθιοπίαν.« Παυσ. »Πρίν γε τὸν εἰς Τροίην ἀναβήμεναι.« Ὀδ. Α. (οὗ τὸ ἐναντ.) »Ἀπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν.« Ὀδ. Ξ. (καὶ μὲ δοτ. ασπν.) » Νεκροὶ ἀμβαίνοντες.« Ἰλ. Κ.

2) (αὐτοκίν. ἐπὶ ζώων)=Ὀχεύω, βατεύω. »Οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι.« Ἡρ. 3) (ἐπὶ φυτ. καὶ τῶν ὀμ., ἐπὶ νόσων ᾗ.) αὐξάνω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. » Ἀνέβησαν ἄκανθαι.« Γρφ. » Κέρατα ἀναβαίνοντα.« Ξεν. »Ὧν μὴ ἐπ' ἐκκαίδεκα πήχεις ἀναβῇ ὁ ποταμὸς, οὐχ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χώρην.« Ἡρ. 4) (ἐπὶ λόγου) διαβιβάζομαι, διατρέχω. »Φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει.« Ὀδ. Χ. 5) =Μεταβαίνω, καταντῶ, περνῶ εἰς ἄλλα χέρια. » Εἰς Λεωνίδην ἀνέβαινε ἡ βατιλήϊη.« Ἡρ. 6) (τριττρα.)=Ἐκ(Συμ, Ἀπὸ)βαίνει, προέρχεται, ἀκολουθεῖ, λαμβάνει τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. »Καλῶς ἀναβαίνει τὰ πρήγματα.« Ἡρ. »Ἂν μὲν τοι κακὸν ἀναβαίνῃ ἀπὸ ὧν ὁ δῆμος ἐβούλευσε.« Ξεν.

Ἀναβακχεύω, Μ. εύσω, καὶ Π.

Ἀναβακχιόω-ῶ, Μ. ώσω, (μεθτ.)=Ἐκβακχεύω, ἐνθουσιάζω, ἐμπνέω μανίαν βακχικήν. ‖. (μσ.) ἐνθουσιάζομαι βακχικῶς.

Ἀναβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἀνέβαλον ᾗ.). Ἀναιδάζω, βάλλω (τοποθετῶ) ἢ ῥίπτω (τινάζω) ἐπάνω (ὑψηλά). » Ὕρωσον τάφρον καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς.« Ξεν. (ἴδε καὶ Ἀμβολάς). »Οὐδεὶς ἄλλος βατιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν.« αὐτ. (καὶ μσ. ἐλλ.) » Τοὺς πρεσβυτέρους τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι προσέῤῥισας.« αὐτ. » Ἧττον γὰρ ἂν ὁ ἵππος ἀναβάλλοι τὸν ἐπιβάτην.« αὐτ., τὸν τινάζει ἀπ' ἐπάνω του ᾗ τὸν ῥίπτει κατὰ γῆς. » Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε.« Καλλ., ἀνέβρυε (ᾗ ἀμτθτ.) »Ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον.« Ἀξ., ἀναζέει, κοχλάζει. » Ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα.« Ἀρστ., γυρίζουν τὰ 'μμάτια του πρὸς τὰ ἐπάνω. » Ἀναβάλλομαι θωιμάτιον.« Ἀξ. (ᾗ ἄλλ.) » Ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως.« Πλ., ῥίπτω εἰς τὸν ὦμον τὴν ἄκραν (πολιάν) τοῦ ἐπανωφορίου μου, ἢ ἀναπτύσσω τὰ ῥοῦχά μου. » Εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον.« Δημ. (παρὰ τῷ Ἀρχῤῥ. τὸ) » Ἀναβαλλομένη (κεῖται ἀντιθ. τῷ » Συσειλάμεναι θωιμάτια).« Ἐκκλ. (ὕθεν:

2) =Περιβάλλομαι, φορῶ (κυρ. ἐπανωφόρι). » Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.« Γρφ. »Τὴν δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς, Ἀρχῤῥ. 3) = Ἀναλαμβάνω, παίρνω ἐπάνω μου. » Ἀνὰ κίνδυνον βαλῶ.« Αἰσχλ. .=Ἀναῤῥίπτω. » Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους.« Ἡρ. 4) ἀργοπορῶ, ἐπιῤῥέπω ἀναβολὴν, ἀφίνω τι ἵνα τὸ κάμω εἰς ἄλλον καιρόν. »Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε θρήνους ἐνὶ τοῦτον ἄεθλον.« Ὀδ. Τ. » Τοὺς λόγους εἰς ἀναβάλλουσιν ὑμᾶς.« Δημ. (συνηθέστ. δὲ τὸ μσ. ἢ πθ.) »Οὐδ' εἰς τοὺς παῖδας ἀναβαλήσεσθαι τὰς συμφορὰς.« Ἰσοκρ. » Ἀναβάλλομαί τοι εἰς τριτὴν ἡμέρην ἀποκρίνεσθαι.« Ἡρ. » Μή τοίνυν ἀναβάλλωμαι ἡμέραν ἐξ ἡμέρας.« Βασ. 5) ἀναβάλω (ἀφίνω) τι εἴς τινα νὰ τὸ κατορθώσῃ. » Ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα.« Ακ. 6) (μουσικ.) μελετῶ, προετοιμάζω (δοκιμάζω) τὴν φωνήν μου πρὶν ἀρχίσω, (Γαλλ. préluder) (ἐπὶ ὁμιλίας) προετοιμάζομαι. »Ὅτου ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.« Ὀδ. Α. (καὶ κατ' ἔκτ.) ἀρχίνω. » Καὶ οἱ μὲν τέτταγες μεσίην ἀνεβάλλοντο σύντονον.« Ἀρθ. »Ἀναβάλλεσθαί τινα ὁρμὴν,« Ἰλῤῥ. (ὅθ. ἀντὶ τοῦ) ἐπιχειρίζομαι. »Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους.« Ἡρ. (καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη προοιμίασις γίνεται ἀργῶς καὶ ἡ φωνὴ ὑψοῦται κατ' ὀλίγον ὀλίγον, τὸ αὐθ. τῆς μτχ.) » Ἀναβεβλημένον (ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ) ἐπιῤῥ. Ἀναβεβλημένως (καὶ παρὰ μὲν τοῖς μουσικ. ἐκλαμβ. ἀντιθ. τῷ Ἐπίτροχον, καθὼς παρὰ τοῖς Εὐρωπ. τὸ Andante τῷ Adagio· παρὰ δὲ τοῖς γραμ. καὶ ῥήτορσιν, ἀντιθ. τῷ Σύντονον), βραδέως, ἀτόνως, ὀκνηρῶς. »Τὸ ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς.« Δ. Ἁλ. (παρβλ. Ἀναγω).

Ἀναβαπτίζω, Μ. ίσω. Ἐξαναβαπτίζω.

Ἀναβάπτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀναβαπτισμὸς (ὁ). Ἐναβάπτισμα.

Ἀναβαπτιστὴς, οῦ (ὁ). Ὁ ἐξαναβαπτίζων ἢ πρεσβεύων αἱρετικῶς τὸν ἀναβαπτισμόν.

Ἀναβάσιμος (ὁ, ἡ),= Ἀναβατός.

Ἀνάβασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν, τὸ ἀναίβασμα (διαιτ. δὲ 2) τὸ καβαλλίκεμα. » Ταύτην ἐπαινοῦμεν τὴν ἀνάβασιν.« Ξεν. (τὸ δὲ τοῦ Σοφοκλ.) »Πάτει ἵππων ἅμβασις,« (συνεκδ. ἀντὶ τὸ ἱππικὸν στράτευμα. 3) (ἐπὶ πλοίου) τὸ (Ἰταλ.) ἐμβαρκάρισμα. 4) ἐκχερσεία (κυρ. εἰς μέρη ὑψηλότερα ἢ μεσόγεια). » Καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως.« Ξεν. 5) (ἐπὶ ποταμ. καὶ πυρετ.) πλημμύρα, αὔξησις. 6) (θεολογ.) προκοπὴ, προκοπὲς (εἰς τὴν περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων θεωρίαν). » Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο.« Γρφ.

Ἀναβασμὸς (ὁ),=Ἀναβαθμὸς, σκαλοπάτι. ἀναίβασμα.

Ἀναβαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω εἰς τοὺς ὤμους μου, φορτόνομαι.

Ἀναβατήριον (τὸ). (ἐνν. ἱερὸν), θυσία γινομένη πρὸ τοῦ ἐμβαρκαρίσματος.

Ἀναβάτης, ου (ὁ). ὁ καβαλλικεύων (ἀναβαίνων) ἵππον, καβαλλάρης. 2) ὁ ἀρσενικὸς ἵππος, ὁ ἀναβαίνων (βατεύων) τὰς θηλείας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἀνάβασιν (καβάλλαν) ἐπιτήδειος, καλὸς καβαλλάρης.

Ἀναβατός, ἡ ἡ ος, ον ἡ όν. Εὐκολοαναίβατος. »Ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐστι πόλις,« Ἰλ. Ζ. »Τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα,« Ἡσ., δηλ. πλεύσιμος.

Ἀναβεβαμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβεβλημένως, ἐπίρ. ἴδε Ἀναβάλλω (6).

Ἀναβέβροχε, Π. ἀντὶ Ἀνέβροχε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβέβρυχε, Π. ἀντὶ Ἀνέβρυχε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβρύχω.

Ἀναβήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἀναβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀνα-βήσσω(ττω), -ομαι, Μ. βήξομαι. Βήχων ἐβγάλλω φλέγματα κλπ.

Ἀνα-βιβάζω, Μ. άσω. Ἀναιβάζω. »Ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα ἐπὶ τὸν ἵππον,« Ξεν. (ἴδε καὶ Ἀναβάλλω). »Σκοποὺς ἀναβιβάζων,« αὐτ. 2) (ἐπὶ πλοίων) = Ἀνέλκω, τραβῶ ἔξω (εἰς τὴν ξηράν). »Πρὸς τὴν γῆν ἀνεβίβαζε τὰς τριήρεις,« Ξεν. 3) ἐμβαρκάρω. »Ἀναβιβασάμενοι ἐπὶ τὰς ναῦς τοὺς ὁπλίτας,« Θκ. 4) παρουσιάζω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον (πρὸς συνηγορίαν μου κτλ.). »Ῥήτορας ἀναβιβάσονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν, Ακ. »Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ;« Ἀνδκδ. »Οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστιν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδ' ἐλέγξαι οὐδένα,« Πλάτ. 5) (τρπ.) αὐξάνω, ἀκριβαίνω τὴν τιμήν. »Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς καὶ ποιήσας ἡμιολίους,« Διόδ. 6) προβιβάζω. »Ἀναβιβάζειν εἰς τιμήν,« Πλ. 7) (σπν.) = Ἀναβαίνω.

Ἀναβιβασμὸς (ὁ), = Ἀνάβασις, ἀναίβασμα (ἴδε καὶ Σχοινίον).

Ἀνα-βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Κατατρώγω, καταβροχθίζω.

Ἀνα-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀόρ. β'. [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἀναβίωμι] Ἀνεβίων, ως, ω, ὄθ. εὐκτ. Ἀναβιώην, ἀπαρ. Ἀναβιῶναι, ⚘ ἡ μτχ. Ἀναβιούς), ἴδε Ἀναζάω ⚘ Ἀναβιώσκομαι.

Ἀναβίωσις, εως (ἡ). ζωντάνευμα, [ἐκ τοῦ

Ἀναβιώσκομαι, Μ. βιώσομαι, (μτβτ. καὶ μσ.) Ζωντανεύω ἢ Ξαναζῶ.

Ἀνα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. (ἀμτβτ.) Ξαναφυτρόνω, βλαστάνω ἐκ δευτέρου) ⚘ (μτφορ.) ἀναγεννῶμαι. 2) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) Βλαστάνω, φυτρόνω. 3) (μτβτ.) κάμνω νὰ βλαστήσῃ (φυτρώσῃ [⚘ μτφορ.] ἀναγεννηθῇ) τι.

Ἀναβλάστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀναβλαστάνει (ξαναφυτρόνει). 2) = Παραφυάς, παραβλάσταρον. 3) = τῷ

Ἀναβλάστησις, εως (ἡ). ξαναφύτρωμα (⚘ μτφορ.) ἀναγέννησις.

Ἀνάβλεμμα(τὸ). κύτταγμα πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-βλέπω, Μ. βλέψω, ομαι. Βλέπω πρὸς τὰ ἐπάνω, σηκόνω τὰ 'μμάτιά μου ὑψηλά. »Ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο,« Ξεν. 2) βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον. »Οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι,« αὐτ. 3) (ἀμτβτ.) ἀνοίγω τὰ 'μμάτιά μου (ἐν ᾧ τὰ εἶχα κλεισμένα). »Καταμύων ἴησι τὴν βῶλον· ἀναβλέψας δὲ ἐρωτᾷ,« αὐτ. 4) (τυφλὸς ὢν) ἀποκτῶ πάλιν τὴν ὅρασίν μου, ἀνοίγουν (ἰατρεύονται) τὰ 'μμάτια μου. »Καὶ ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί,« Γρφ.

Ἀνάβλεψις, εως (ἡ). = Ἀνάβλεμμα. 2) ἡ τῆς ὁράσεως ἀνάκτησις.

Ἀναβλήδην [ἀναβάλλω], ἐπίρ. Τινακτὰ, πηδηκτά. »Ἀναβλήδην ὀχέονται,« Ἀρ. 2) δυνατὰ, μὲ ὁρμὴν (ἀναβρασμὸν) ἢ μὲ ἀναβολὴν καὶ διακοπὰς, ἀργὰ, (ἐπμ.) παραπονετικὰ ἢ μὲ ὀλολυγμὸν (ἀναφυλλητόν). »Ἀμβλήδην γοόωσσα,« Ἰλ. Χ. (ἴδε καὶ Ἀμβολάδην).

Ἀναβληδὸν, ἐπίρ. = Ἐπαναβληδὸν, ἐν εἴδει ἐπανωφορίου (μανδύου), (Τουρκ.) καλτὰν -κανάτι.

Ἀνάβλησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναβολὴ, ἀργοπορία.

Ἀναβλητικῶς, ἐπίρ. = Ἀναβεβλημένως ἢ Ἀναβλήδην.

Ἀνα-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω. 2) (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ. 3) πλημμυρῶ. 4) κοχλάζω.

Ἀνάβλυσις, εως (ἡ). ἀνάβρυσις. 2) πηγή.

Ἀνα-βλύω, Μ. ύσω, = Ἀναβλύζω.

Ἀνα-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι, Π. ἀναβαίνω, ἐπανέρχομαι.

Ἀνα-βοάω-ῶ, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατά. 2) ξεφωνίζω (θρηνολογῶν). 3) ἀνυμνῶ ἢ ἐπικαλοῦμαί τινα μεγαλοφώνως.

Ἀναβόημα (τὸ) καὶ Ἀναβόησις, εως (ἡ). δυνατὴ (μεγάλη) φωνὴ, ξεφωνητόν.

Ἀνα-βοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀνοίγω (Σκάπτω) λάκκον.

Ἀναβολάδην καὶ Ἀναβολαδὶς, ἐπίρ. Ιων. Π. = Ἀναβλήδην. »Λέβης ζεῖ ἀμβολάδην,« Ἰλ. Φ., χοχλακίζοντας. »Γηρύετ' ἀμβολάδην,« Ὅμ. ⚘ Πίνδ., μεγαλοφώνως ἢ ἀναβεβλημένως καὶ λιγυρῶς. »Σίδηρον ἀμβολαδὶς τετύποντες,« Καλλ., ἐκ διαλειμμάτων, ἢ ἐναλλάξ. ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. »Ἀμβολάδην ἀναβάλλων,« Ἡρ., μὲ ἀναβολὴν (ἀργοπορίαν).

Ἀναβόλαιον (τὸ), = Περιβόλαιον, ἐπανωφόρι. 2) ἐργαλ. χειρουργ.

Ἀναβολὰς, άδος (ἡ), ἴδε Ἀμβολάς.

Ἀναβολεὺς, έως (ὁ). (κυρ. ὑπηρέτης) ὁ ἀναβάλλων (ἀναβιβάζων) τὸν ἱππέα ἐπὶ τὸν ἵππον. »Οἱ ἀναβολεῖς, ἀράμενοι αὐτὸν παρεβίβασαν,« Πλ. 2) λίθος ἐξέχων (Τουρκ. μπινέκ-τασί) ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε παρόμοιον βοήθημα. 3) ἡ σκάλα (τὸ ζεγγὶ) τοῦ ἀλόγου (ἀντὶ τοῦ ὁπ. ὅμως οἱ παλαιοὶ εἶχον σιδήριόν τι, ἐξέχον ἐκ πλαγίου τοῦ δόρατος). »Ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινε·« Σδ. 4) ἐργαλ. χειρουργ. = Ἀναβόλαιον.

Ἀναβολὴ (ἡ). ἀργοπορία, ὑπέρθεσις πράξεώς τινος εἰς ἄλλον καιρόν. »Μηδὲ ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν, μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενὸς,« Πλάτ., μὲ διορίαν, (Τουρκ.) βερεσιέ. 2) ἔνδυμα, ἐπανωφόρι. »Ἀναβολὰς βραχείας φοροῦσι,« Πλάτ. 3) (μουσικ.) προοίμιον, (Γαλλ. prélude), (⚘ κατ' ἔκτ.) ἔναρξις, ἀρχή. »Ἐν ἀναβολῇ (ἀναβολαῖς) εἶναι,« Φλςρ., = Ἄρχεσθαι. 4) ἀνάβασις ἢ ὑπέρβασις (ὄρους), ἀνάπλους (ποταμοῦ). 5) (σπν.) = Ἀμβολὰς (γῆ) 6) (Νμ.) = Ἔκκλησις. »Ἀφ' ἧς οὐκ ἦν ἀναβολὴ δίκης ἐπὶ βασιλέα,« Στρ.

Ἀναβολικῶς, ἐπίρ. = Ἀναβλητικῶς.

Ἀναβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβληθεὶς ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀναβολῆς. »Δίκη—,« Ἡσ., ἡ ἀναβληθεῖσα διὰ περίστασιν.

Ἀνα-βορβορύζω, Μ. ύξω. Γουργουρύζω (ἢ Ῥεύγομαι) δυνατά. 2) μουρμουρύζω (δυσαρεστούμενος).

Ἄναβος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἄνηβος.

Ἀνα-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἐκ δευτέρου.

Ἀνα-βουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Σκέπτομαι ἐκ νέου, ἢ = Μεταβουλεύομαι, ἀλλάζω γνώμην.

Ἀνα-βράζω (-σσω, -ττω), Μ. άσω. (μτβτ.) Βράζω, κάμνω τι νὰ βράσῃ (κοχλάσῃ) καὶ χυθῇ. 2) (ἀμτβτ.) βράζω, 'παίρνω βράσιν, κοχλάζω καὶ χύνομαι, (ὀθ. 3) ἀναβρύω, (ἴδε καὶ Ἀναζέω).

Ἀνάβρασις, εως (ἡ). βράσιμον, ἀναβρασμὸς, κοχλάκισμα.

Ἀνάβραστος (ὁ, ἡ). βραστὸς, βρασμένος.

Ἀνα-βράχω, ἄχρ. (ὀθ. ὁ ἀόρ. Ἀνέβραχεν). Κάμνω κρότον (μπράμ-μπράμ), βούζω (καθὼς π. χ. ἡ θάλασσα, ἢ τὰ κύματα ὅταν σπάνουν). (ἐπὶ θύρας κτλ. ἀνοιγοκλειομένης) τρίζω.

Ἀνα-βρέχω, Μ. βρέξω. Ξαναβρέχω, ξαναμουσχεύω.

Ἀνα-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω μέγαν κρότον (βρόμον).

Ἀνα-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βροντῶ δυνατὰ ἢ κατὰ συνέχειαν, ἢ 'ξανα(ἐκ δευτέρου) βροντῶ.

Ἀναβροξειε, Π. ἀντὶ Ἀναβροχθίσειεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀναβροχθίζω, (παρβλ. Ἀναβρά[βρύ]χω).

Ἀνα-βροχίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Δένω τι μὲ βρόχον καὶ τὸ ἀνασύρω ἢ τὸ κρατῶ μετέωρον.

Ἀναβροχισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβροχίζειν.

Ἀναβροχεὶς, εῖσα, έν, Π. ἀντὶ Ἀναβρωθεὶς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναβιβρώσκω, (ἴδε καὶ Ἀναβροξειε).

(Ἀναβρόχω), Μ. βρόξω, Γρμτ. ἀντὶ Ἀναβροχθίζω ἢ Ἀναβιβρώσκω, (παρβλ. Καταβρόχω).

Ἀνα-βρυάζω(ττω), Μ. άσω, Π. κάμνω μέγαν θορυβον (κρότον).

Ἀνα-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Οὐρλιάζω) δυνατά. θρηνῶ μετὰ βρυχήματος.

Ἀνα-βρύχω, Μ. βρύξω, Π. ἀναβρύω μὲ κρότον καὶ χοχλακισμόν.

Ἀνα-βρύω, Μ. βρύσω, = Ἀναβλύζω.

Ἀνάβρωσις, εως (ἡ). καταφάγωμα.

Ἀναβρώσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων καταβρωτικὴν (καταναλωτικὴν) δύναμιν.

Ἀνάβω, Δ. ἀντὶ Ἀνήβω, όν. ⚘ αἰτ. δυϊκ τοῦ Ἄνηβος.

† Ἀναβωλακίας, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνὰ βωλακίας, (Ζ. Βωλάκιος).

Ἀναβῶσαι, Ιων. ἀντὶ Ἀναβοῆσαι.

Ἀναγαλλὶς [ἀνὰ, ἀγάλλω], ίδος (ἡ), φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς Γαλατσίδας) μὲ ἄνθη πορφυρόχροα ἢ γαλάζια (τοὺς σπόρους του τρώγουν τὰ πουλάκια).

Ἀνα-γαργαρίζω, Μ. ίσω, = Γαργαρίζω, κάμνω γαργάραν.

Ἀναγαργάρισμα (τὸ) καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναγαργαρισμὸς (ὁ),=Γαργαρισμὸς, γαργάρα.
Ἀναγαργάριστος (ὁ, ἡ), (συνήθ, εἰς τὸ οὐδ.) Ἀναγαργάρισον (ἔνν. φάρμακον), τὸ χρησιμεῦον διὰ γαργάραν.
Ἀναγγελία (ἡ) .=Ἀγγελία, δηλοποίησις, ἐκ τοῦ
Ἀναγγέλλω, Μ. αγγελῶ (ἀόρ. Ἀνήγγειλα κτλ.). Δίδω εἴδησιν, γνωστο(δηλο)ποιῶ, ἀναφέρω, διηγοῦμαι. » Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς, « Πλ., ἠλθεν εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν.
Ἀνάγγελος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνάγγελτος, ἀγνωστοποίητος. » Μάχη —, « Ἐπγρ., τὴν ὁπὸδὲν ἔμεινεν οὔτε ποῖος νὰ ἀναγγείλῃ.
Ἀναγείρω, Μ. αγερῶ. Ξαναπανάζω.
Ἀναγελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ δυνατὰ, γαχλανίζω.
Ἀναγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ.
Ἀναγέννησις, εως (ἡ). Ξαναγέννημα.
Ἀναγέομαι-οῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀνηγέομαι.
Ἀνάγευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἀναγεύω, Μ. γεύσω. Δίδω εἴς τινα νὰ γευθῇ (δοκιμάσῃ) τι.
Ἀναγηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἀνακηρύττω (Ἀνυμνῶ) μεγαλοφώνως.
Ἀναγὴς [ᾰ, ᾰγους], ες (ὁ, ἡ),=Ἄναγνος, καὶ Ἐναγής.
Ἀναγιν(γνῶ)σκω, Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Ἀνέγνων κτλ.). (κυρ.) Γινώσκω μὲ ἀρίβειαν.(ἐπιμ.) γνωρίζω, καλογνωρίζω, διακρίνω. »Πῶς κέν μ' ἀναγνοίη ποῖόν ἐόντα; « Ὀδ. Α. (οὖεν 2) (συνηθές. λογογρ.) διαβάζω (βιβλίον). »Διαφέρουσι τῶν λόγων εἰς τὸ πείθειν οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγινωσκομένων,« Ἰσκρ. 3)=Ἀγαπέιθω ἢ Μεταπείθω (ὅτε εὐχρηστότ. ὁ ἀ. ἀόρ. Ἀνέγνωσα). »Ἀναγινώσκεις βατιλέα στρατεύεσθαι, « Ἡρ., (καὶ πθ.) » Δείσας μὴ ἀναγνωσθῇ Ξέρξης ποιέειν ταῦτα,« αὐτ. (καθὼς καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. λέγομεν κοινῶς: Τὸν ἐδιάβασεν ἢ τὸν ἔψαλεν).
Ἀναγκάζω, Μ. άσω. Φέρω τινὰ εἰς (ἢ Ἐπιφέρω εἴς τινα) ἀνάγκην, βιάζω, ὑποχρεώνω δυναστικῶς. (κυρ. πρὸς ἀπαρ.) » Πολὺς γὰρ οἶνος μίκρ' ἀναγκάζει φρονεῖν, « Γνμ. (καὶ πθ.) » Ἀναγκασθησόμεθα τὴν αὐτὴν εὔνοιαν ἔχειν τοῖς σοῖς πράγμασιν, « Ἰσκρ. (καὶ ἑλλ. τοῦ ἀπαρ.) « Πρὶν ὑπὸ σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι,« Πλάτ.
Ἀναγκαῖος, α καὶ (σπν. Ἀττ.) ος, ον. Ὁ μὴ δυνάμενος ἄλλως γενέσθαι, ἄφευκτος. » Ἃ ταῖς πόλεσι πρύτεστιν ἀπάσαις ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, « Αμ. 2) ὁ ἐξ ἀνάγκης γινόμενος,ἀναγκασμένος,(ἐπιμ.) ὄχι καθὼς πρέπει, ἄθλιος. (οὖεν:) » Ἀναγκαῖοι πολεμιοῦσι,« Ὀδ. ιε., οἱ γέροντες » Καὶ τὴν ὅπλισιν αὐτῶν ἀναγκαίαν οὖσαν, « Θκ. (ἐπιμ. 3) ὀχληρὸς, δυσάρεστος. » Ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις ἀνδρὸς τοιούτου τελέθει, « Θγν. 4) ὁ ἀνάγκην συνεπιφέρων, ἀναγκαστικὸς, βίαιος, δυναστικὸς, (οὖεν:) » Ἦμαρ ἀναγκαῖον, Ὀδ. Π., τὸ ἄλλ. Δούλιον, (καὶ ἑλλ.) »Ἀναγκαῖον (ἔνν. οἴκημα), « Ἰσ. ᾱ » Ξεν., τὸ δεσμωτήριον (ὅπου ὅμως ἄλλοι ἀναγν. Ἀνακαῖον). » Μῦθος ἀναγκαῖος, « Ἰλ., Ρ., ὁ ἀπειλητικός. » Τύχη ἀναγκαία, « Σοφ., ἡ δουλική. » Τράπεζα —, « Σδ., ἡ πενιχρά. » Ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις, « Πλάτ., αἱ ἰσχυραὶ ᾱ ἀναντίῤῥητοι. 4) (οὐδ.) τὰ κατὰ φύσιν ἀπαιτούμενον, ἢ πεπρωμένον, (καὶ ἐπιμ.) ἀπαραίτητον. » Τὸ θεῶν ἀναγκαῖον, « Εὐρ., » Ἐξ ἀναγκαίου τύχης, « Σοφ., μὲ βίαιον θάνατον. » Τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, « Θκ. » Τῶν τεχνῶν τὰς πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, « Ἰσκρ. (ὅθεν ᾱ παρ' ἡμῖν κοιν. Ἀναγκαῖον, κατ' εὐφημ., τὸ πρὸς ἀπόπατον μέρος τοῦ οἴκου). 5) συγγενὴς (κυρ. ὁ ἐξ αἵματος, ὡς) κατ' ἀνάγκην οἰκεῖος. » Ὅσοι, μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειότερους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον, « Ἰσκρ. 6) ὁ οὐσιωδῶς χρήσιμος, καίριος, (ὅθεν:) » Ἀναγκαῖον, « Ἀρτεμίδ., τὸ Λίθοξον. » Καὶ τὰ μάλιστ' ἀναγκαιότατα τοῦ σώματος κατοπτωμένοι, « Εὐσέβ. » Μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα, « Δημ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀναγκαῖον (ἐκλαμβ. ἐνίοτε) ἀντὶ ἡ Ἀνάγκη. » Τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν, « Εὐρ. » Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, « Σδ.
Ἀναγκαιότης (ἡ). συγγενικὴ οἰκειότης, συγγένεια.
Ἀναγκαίως, ἐπίῤῥ. Ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην. » Ἀναγκαίως ἔχει, « Ἰσκρ., εἶν' ἐπάναγκες.
Ἀνάγκασμα (τὸ). ἀνάγκη, βία.
Ἀναγκαστήριος (ὁ, ἡ), καὶ
Ἀναγκαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀναγκάζων (βιάζων, στενοχωρῶν), βίαιος.
Ἀναγκαστὸς, ἡ, όν. Βιασμένος, ἀναγκασμένος.
Ἀναγκαστῶς, ἐπίῤῥ. Ἀναγκαστικὰ, βεβιασμένως.
Ἀνάγκη (ἡ), [ἀνάσσω, ἡ ἀνάγω, ἡ ἐνέγκω, ἡ ἀγκὰς, ἡ ἄγχω]. ἡ δυναστικῶς ὑπογρεοῦσα ἢ ἀφεύκτως ἐπιφέρουσα τὸ ἀποτέλεσμα (φυσικὴ ἢ ἠθικὴ) αἰτία.(ὅθεν παρὰ τοῖς ἀρχ.) ἡ Εἱμαρμένη. » Οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι, πλὴν τὸν θεόν, « Ἀριστ. »Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται, « Παρ. » Μὴ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν ἃ μὴ βουλόμεθα, « Δημ. » Καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων σύμμαχον, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Βοιωτῶν τεταγμένους, « αὐτ. » Πολλὴ (» Πᾶσα) ἀνάγκη (ἔνν. ἐστὶν), (ᾱ ἀπλ.) » Ἀνάγκη, » Ἐξ (» Γπ') ἀνάγκης. » Κατ' (» Πρὸς) ἀνάγκην, » Γπ' ἀνάγκη, « Ὀδ. Β. (καὶ ἑλλ.) » Ἀνάγκη, ἀντὶ Ἀναγκαίως, ἐξ ἀνάγκης, ἀκουσίως. » Ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ, « Ὀδ. Α. » Ἅτε οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες, « Ξεν. 2) ἀναγκαστικὸν μέσον, βία, στεναχωρία. 3) (πλθ.) Βάσανα, τυραννίαι. » Συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα, « Δημ. « Τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα, « Πλθ. » Πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα, « Πλ. » Καὶ δὲ τέτταρες καὶ δέκα ἡμέραι, ἐν αἷς ἡ ἀνάγκη αὕτη ἔχει τὰς κύνας, « Ξεν.
Ἀναγκοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτθτ.) Τρέφω (κυρ. κτῆνος) ἀκουσίως, τὸ βιάζω νὰ φάγῃ. 2) (μσ.)=Ἀναγκοφαγέω.
Ἀναγκόσιτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶων) ἀναγκαζόμενον νὰ τρώγῃ. 2)=Ἀναγκοφάγος.
Ἀναγκοτροφέω-ῶ, καὶ Ἀναγκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω δίαιταν, (ἐπὶ ἀθλητῶν) τρώγω ἀκουσίως καὶ ἀναγκασμένος (ὄχι ὅταν καὶ ὅ,τι καὶ ὅσον θέλω, ἀλλὰ πολὺ πλειότερον ᾱ συχνότερα, ἵνα παχύνω καὶ δυναμώσω). 2) (μτφρ.) » Ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα, « Θημπ., ὑποφέρω δυσαρεσκείας τινὰς διὰ μέλλοντας σκοπούς, συμμορφοῦμαι ἀκουσίως μὲ τὰς περιστάσεις. «Τὸ ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα, ἐναργέστατα παρείληπται ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως ᾱ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος, « Δογγ.
Ἀναγκοφαγία (ἡ). δίαιτα βεβιασμένη (καθὼς ἡ τῶν ἀθλητῶν), (ἴδε τὸ προηγ.).
Ἀναγκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ συλάττων δίαιταν αὐστηράν, ἢ τρώγων ἐξ ἀνάγκης (καθὼς οἱ ἀθληταί), ἴδε Ἀναγκοφαγέω.
Ἀναγκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω ἐξ ἀνάγκης καὶ χωρὶς νὰ θέλω.
Ἀνάγκυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. κοντάρι) χωρὶς ἀγκύλην (λωρὶ διὰ τοῦ δποίου ῥίπτεται).
Ἀναγλυκαίνω, Μ. ανῶ, Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου γλυκόν.
Ἀνάγλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ σκαλισμένος (γεγλυμμένος) εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλουμίδια νὰ ἐξέχουν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειάν τε.
Ἀναγλυφὴ (ἡ). (γλυφὴ) σκάλισμα (πέτρας, μετάλλου κλπ.) ἀνασηκωτὸν (ἐξέχον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν).
Ἀνάγλυφος (ὁ, ἡ),=Ἀνάγλυπτος.
Ἀναγλύφω, Μ. γλύψω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Διαγλύφω), σκαλίζω (πέτραν κτλ.) εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλουμίδια νὰ σχηματίζωνται ἐξέχοντα (ἀνάγλυπτα).
Ἀναγνάμπτω, Μ. γνάμψω. Λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω. » Ἀναγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ, « Ἰλ. Γ., ἐσράβωσεν. 2) φέρω «ἰς τὴν πρώτην του στάσιν λυγισμένον τι, (ἐπιμ.) λύνω, » Δεσμὸν ἀνέγναμψαν, « Ἰλ. Ξ. (συγχ. τῷ
Ἀναγνάπτω, Μ. άψω. Γνάπτω (Κτενίζω) πάλιν καὶ ἰσάζω (καθὼς οἱ γναφεῖς τὰ πλυμένα ἱμάτια).
Ἀναγνεία(ἡ) ἀκαθαρσία,ἔλλειψις ἁγνείας.
Ἀνάγνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁγνισθεὶς (καθαρισθεὶς κυρ. ἀπὸ ἔγκλημα) καὶ
Ἄναγνος (ὁ. ἡ). ὁ μὴ ἁγνὸς, ἀκάθαρτος, ἐναγὴς, βέβηλος.
Ἀναγνωρίζω, Μ. ίσω. Γνωρίζω ἢ Ξαναγνωρίζω.
Ἀναγνώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναγνωρίζειν, ἀναγνωρισμός.
Ἀναγνώρισμα (τὸ). τὸ σημεῖον δι' οὗ ἀναγνωρίζεταί τι.
Ἀναγνωρισμὸς (ὁ),=Ἀναγνώρισις.
Ἀναγνωστέω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀναγνώσω.
Ἀνάγνωσις, εως (ἡ),=Ἀναγνώρισις. 2) (συνηθές.) διάβασμα (βιβλίου κτλ.). 3) (σπνττ.) κατάπεισις ἢ μετάπεισις. (ἴδε Ἀναγιγνώσκω).
Ἀνάγνωσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀναγινώσκει (διαβάζει) τις. 2) (ὡς ἐκ τοῦ ἀκούστος)=Ἀκρόαμα. » Οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἡδὺ

ἀνάγνωσμα γένοιτο τῶν Πυλαιμένους γραμμάτων, « Συν.

Ἀναγνωστέος, α, ον. Ἄξιος ἀναγνώσεως.

Ἀναγνωστήριον (τὸ), τόπος δι' ἀνάγνωσιν. 2) = Ἀναλογεῖον.

Ἀναγνώστης, ου (ὁ), διαβαστής.

Ἀναγνωστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν πρὸς) ἀνάγνωσιν.

Ἀνάγνωστος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός. 2) = Ἀναγνωστέος. 3) = Ἄγνωστος, ἀγνώριστος ἢ δυσανάγνωστος.

Ἀναγόρευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κήρυκος διαλάλησις, ἢ ἡ διὰ προκηρύξεως δημοσίευσις.

Ἀναγορευτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διὰ τὴν ἀναγόρευσιν (βασιλέως κτλ.). » Τὰ ἀναγορευτήρια (ἐνν. ἱερᾶ), « Νικ. Χων.

Ἀν-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ ερῶ (ἀόρ. Ἀνηγόρευσα ἢ Ἀνεῖπον κτλ. ἴδε Ἀγορεύω). Ἀνακηρύττω δημοσίᾳ, γνωστοποιῶ διὰ κήρυκος ἢ προγράμματος, διαλαλῶ, (ἐπμ.) διορίζω ἢ προβιβάζω τινὰ εἰς ἀξίωμα, » Καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην, « Δμ. » Ἀνηγορεύθη στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τοῦ δήμου παντός, « Πλ. » Τῷ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπε, « Αξ.

Ἀνάγραμμα (τὸ), = Ἀναγραμματισμός.

Ἀνα-γραμματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω δι' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλην ἐξ ἄλλης λέξιν. » Καί τις τὸ Ἀρσινόη, Ἥρας ἴον ἀνεγραμμάτιζεν, « Εὐστ. (καὶ πθ.) » Ἀναγραμματισθεὶς γὰρ ὁ χόλος τὸν λόγον τοιεῖ, « αὐτ.

Ἀναγραμματισμός (ὁ). ἡ μετατόπισις τῶν γραμμάτων (στοιχείων) λέξεώς τινος πρὸς σχηματισμὸν ἄλλης, π. χ. Ἥρα, ἀήρ. Χόλος, ὄχλος κτλ.

Ἀνάγραπτος (ὁ, ἡ). γεγραμμένος εἰς μέρος τι πρὸς ἐνθύμησιν.

Ἀναγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ καταγράφῃ εἰς τοὺς δημοσίους κώδηκας τὰς πράξεις τῆς πολιτείας. 2) (Μηχαν.) τὸ χρησιμεῦον ὡς πρότυπον εἰς τοὺς τεχνίτας ἵνα σχεδιάζουν τὰ ἔργα των.

Ἀναγραφή (ἡ). ἡ εἰς τοὺς δημοσίους κώδηκας ἐγγραφή. » Πόλεις τῆς ἀναγραφῆς ὀρεγομένας, « Ξεν. 2) σύντομος καταγραφὴ ἢ περιγραφή. » Τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρίψας, « Πλ. » Τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή, « Ἀθ. 3) πίναξ, κατάλογος, (ἐν γέν.) ἔγγραφον ἢ ἀντίγραφον. » Τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσέδωκεν αὐτῷ, « Πλ., (παρβλ. Ἀπογραφή.), [ἐκ τοῦ

Ἀνα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Περνῶ, Καταστρόνω) εἰς κώδηκα (σύγγραμμα, κατάλογον, συμφωνητικὸν κτλ.), (ὅθεν:) = Ἐγ(Συγ, Κατὰ, Μετὰ, Περὶ, Ἀντὶ, Ἐπι) γράφω. » Εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη, « Ἡρ. » Ἐν τοῖς φίλοις ἀναγεγράψῃ, « Δ. Κάσ. » Ἀναγράψαι βίβλον « Γαλ. » Μιθριδάτου δὲ ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρος, « Ἀθ. » Εἰς στήλην ἀναγράφειν τοὺς προδότας, « Αἰσχ. » Ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἐπιστολὰς ἀναγράψας, « Δμ., (καὶ μσ.) » Κομίζεσθαι τὴν τιμὴν, ἣν ἀνεγράψατο, « Ἀρις. » Νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, « Ακ. 2) ζωγραφίζω (ἀποτελειόνω) τὸ προσχεδιασθέν. » Δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι, « Ἀρις. 3) ἀνατίθημι· ἀποδίδω. » Σοὶ τὰ νικητήρια ἀναγράφομεν, « Ὑμν. Ἐκκλησ. (παρβλ. Ἐγγράφω).

Ἀν-αγρεύομαι, Μ. εύσομαι. Περιπλανῶμαι εἰς ἄγραν, κυνηγῶ.

Ἀναγρία (ἡ). (ὁ καιρὸς καθ' ὃν εἶνε) ἔλλειψις ἢ ἐμπόδισμα κυνηγίου ἢ ὀψαρεύματος.

Ἀνα-γρύζω, Μ. γρύξω, = Γρύζω. » Οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας, « Ξεν., δὲν μὲ ἀφῆκες νὰ εἴπω οὔτε γρῦ.

Ἀνα-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω πάλιν (ἐκ νέου) ἢ ἐπανειλημμένως, ξαναγυμνάζω.

Ἀνα-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω.

Ἀνάγυρις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνάγυρος, ου (ὁ, ἡ), φυτ. δυσῶδες (ὅμοιον μὲ λυγαριάν), (ἄλλο παρὰ τὸν Ὀνόγυρον), (ὅθεν ἡ παρ.) » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον. « (εἰς τὰς Ἀθ. ὀνομάζεται) ἀκόνυζος, (παρβλ. Κόνυζα).

Ἀναγχιππέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.) εἶμαι ἱππεὺς ἐξ ἀνάγκης.

Ἀν-άγχω, Μ. άγξω, Π. ἀντὶ Ἄγχω, Ἀπάγχω, πνίγω.

Ἀν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀνήγαγον κτλ.). Φέρω (Τραβῶ) ἀπὸ κάτω ἐπάνω (ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον μέρος), ἀναιβάζω, σηκόνω, ὑψόνω, (μσ.) ἀναβαίνω. » Ἀνήγαγον εἰς φάος αὖθις, « Ἡσ. » Ἀνήγαγεν εἰς ὑπερῷον, « Γρφ. » Οὓς διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς θεοὺς ἀνήγαγεν, « Ἰσκρ. » Γυναῖκ' ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, « Ἰλ. Γ. » Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' Ἀτρείδης; « Ἰλ. Ι. » Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην ᾧ ἀνήγαγον αὖθις ἐς Ἄργος, « Ἰλ. Ο. » Ἀνάγειν κάρα, « Σοφ., ἀντὶ Ἀνανεύειν. » Ἀνάγειν εἰς τιμὰς « Πλ. » Τίμιόν σε ἀνάξει, « Εὐρ. » Κλίνει τε κἀνάγει πάλιν, « Σοφ. » Περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, « Πλ. » Ἀνάγειν τὸν λόγον, « Γργ., ἐπανάγειν αὐτὸν εἰς τὸ προκείμενον, ἢ ἐπαναλαμβάνειν. » Ἀνάγειν τῷ χρόνῳ, « Σοφ. προλαμβάνειν. » Ἀνάγειν πνεῦμα, » Ἀνάγειν αἷμα, (κοιν.) ξερνᾷν αἷμα. » Ἀνάγειν σκόλοπας (πάχος, φλέγμα, χολὴν κτλ.), « Ἰατρ., (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) » Ὅπως τοῖς ὄνυξιν ἀντιλαμβανόμενα, ῥᾷον ἀνάγῃ πρὸς τὸ μετεωρότερον, « Ἀριστ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Γῆ εἰς ὁρῶν κορυφὰς ἀνηγμένη, « Γργ. 2) σηκόνω (τραβῶ ἐπάνω) τὴν ἄγκυραν (ᾧ ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) μακρύνω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα, (ἐπμ.) κινοῦμαι (ξεκινῶ) διὰ θαλάσσης μὲν πρὸς τὸ πέλαγος, διὰ ξηρᾶς δὲ πρὸς τὰ μεσογειότερα, (κατ' ἔκτ.) μακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπισθοδρομῶ, (καὶ μτφορ.) ἑτοιμάζομαι (ἢ ἀρχίζω) νὰ. » Ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμὸν (ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα κλ.), « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ταῦτα δὲ ποιήσαντες, ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνάγοντο, « Ἡρ. (καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν νεῶν) » Ἔλεγον ὅτι νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἶεν εἰς Κύζικον, « Ξεν. » Ἀνήχθη εὐθὺ Εὐθείου, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν (ἐνν. τὴν ἀποσκευὴν), ἐστρατοπεδεύσατο, « αὐτ. » Ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὥς τι ἐρῶν, « Ἀρρ. » Ἀναγόμενον ὡς ἀδολεσχήσοντα, « Πλάτ. 3) (διὰ τὴν ὑψηλὴν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν ναῶν θέσιν) προσφέρω (θυσίαν κτλ.), (ᾧ κατ' ἔκτ.) ἐκτελῶ ἑορτὴν, πανηγυρίζω. » Ἀνάγετε παιᾶνα, « Σοφ. » Ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ, « Γρφ. » Χορούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις (ἐς τὴν Δῆλον), « Θκ. » Πανηγύρεις ἀνάγουσι, « Ακ. » Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα, « Ἡσ. 4) (διὰ τὴν κοινωνικὴν δὲ ὑπεροχὴν τῶν ἀρχόντων) ἀναφέρω, ἀναθέτω, ἀποδίδω. » Ἀνάγω εἰς βασιλέα (εἰς τοὺς ἄρχοντας, εἰς τὴν σύγκλητον κτλ.). » Πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον, « Ἀριστ. » Πάντα ἀναγάγοι ἄν τις πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις, « αὐτ. » Πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν ᾧ τὸ μὴ ὄν, « αὐτ. 5) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ. Ἄγω), φέρω, ὁδηγῶ, παίρνω. » Τὴν δὲ θέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγον ὃν δὲ δόμον δε, « Ὁμ. » Ἀνάγεσθαι σύνοικον, « Ἡρ. 6) ἀνατρέφω. » Ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγός, « Πλάτ. » Ποῦ διαιτᾶσθαι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοὺς ἀνήβους, « Πανδ. » Ἀνάγωγος γὰρ ἡ μὴ καλῶς ἀχθεῖσα κύων, « Ξεν. (παρβλ. Ἀναβάλλω καὶ Ἀναφέρω).

Ἀναγωγεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀνάγων (ἀναβιβάζων, ὑψόνων κτλ.). » Ἥλιε, ψυχῶν ἀναγωγεῦ, « Ἐπγρ. (ἰδιαιτ. δὲ) = Ἀναφορεύς, τὸ λωρὶ τῆς ἀσπίδος (τῶν ὑποδημάτων κτλ.).

Ἀναγωγή (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάγειν (ἴδε τὴν λέξ.), ἀναίβασμα κτλ., ξέρασμα. » Δίματος (» Σιτίων), « Γαλ. Ἀρετ. » Ἐξ ἀναγωγῆς, « Ἀρστ. μὲ ἀγῶνα, ὡς ἂν νὰ ξερνᾷ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (ἐπὶ πλοίου) ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἀναχώρησις, ὁ ἀπόπλους. » Νεῶν—, « Δμ. » Περὶ ἀναγωγὴν ἐγινόμεθα, « Ακ. 3) (Νμ.) ἡ τῶν πωληθέντων ὑπαιτίων ἀνδραποδῶν ἐπιστροφὴ πρὸς τὸν πωλήσαντα καὶ ἡ ἀντ' αὐτῶν ἀποζημίωσις τοῦ ἀγοραστοῦ, (ἴδε Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.). 4) = Ἀγωγή, ἀνατροφή, παιδαγωγία, (ᾧ ἐπὶ φυτ.) καλλιέργεια. » Ἡ δὲ ἀναγωγὴ, καὶ ἣν καλοῦσί τινες τῶν φυτῶν παιδείαν, « Θφρ. 5) (φιλοσοφ. καὶ θλγ.) ἡ πρὸς θεωρίαν τῶν ἀΰλων καὶ μυστικωτέραν τῶν θείων γραφῶν ἔρευναν ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς.

Ἀναγωγία (ἡ). στέρησις ἀγωγῆς (παιδαγωγίας), κακὴ ἀνατροφή, κακοήθεια.

Ἀναγώγια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τὰ ἄλλ. Ἀναβατήρια (ἴδε τὴν λέξ.). 2) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Σικελίᾳ διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀναγωγὴν (τὸν ἀπόπλουν) τῆς Ἀφροδ. εἰς τὴν Λιβύαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ναῶν της.

Ἀναγωγικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) - ικῶς = Ἀναγωγός. » Τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν, « Ἀρέθ. 2) (μτφορ.) ὁ ἀνυψῶν τὸν νοῦν πρὸς θεωρίαν τῶν ἀΰλων, (ὅθεν) » Νοῦς ἀναγωγικός, « Θλγ., τὸ μυστικὸν νόημα τῶν θ. Γραφ. ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, (πρβλ. Ἀλληγορικός).

Ἀναγώγιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναγωγικός.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναγωγὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνάγων (ἀνὰ βάζων κτλ.), ἡ ἔχων δύναμιν ἀναγωγικὴν (ἀνελκυστικὴν κτλ.). » Πτυέλου ἐςὶν ἀναγωγὸς, « Ἀθ.

Ἀνάγωγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -αγώγως. Ὁ ἐστερημένος ἀγωγῆς (ἀνατροφῆς), ἀπαιδαγώγητος, κακοαναθρεμμένος, ἄτακτος, κακοήθης, ἄπρακτος, (ἐπὶ ζ.) ἀγύμναςος, ἀμάθητος (ἴδε Ἀνάγω, περὶ τὸ τέλος).

Ἀναγώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγωνισθεὶς (μὴ λαβὼν μέρος εἰς ἀγῶνα). » Εἴ τις γε ἀσκητὴς, πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν, οὐκ ἄν μοι δοκεῖ δικαίως ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης, « Ξεν. (ἴδε ᾗ Θκδ. Δ. 92).

Ἀνα-δάζομαι, Μ. δάσομαι, καὶ

Ἀνα-δαίομαι, Μ. δαίσομαι. Μοιράζω ἢ Ξαναμοιράζω (κυρ. γῆν, ἢ νεωςὶ κατακτηθεῖσαν, ἢ, διὰ πολιτικὰς περιστάσεις, ἐκ νέου διανεμητέαν μεταξὺ τῶν κατοίκων).

Ἀνα-δαίω, Μ. δαίσω, Π. κατακαίω, ἀνάπτω.

Ἀνα-δάκνω, Μ. δήξομαι. Ξαναδαγκάνω. 2) προξενῶ δηγμὸν (τσούξιμον).

Ἀναδασμὸς (ὁ). ἐξαναμοίρασμα (ἢ ἁπλ.) μοίρασμα (κυρ. γῆς), ἴδε Ἀναδάζομαι,

Ἀνάδαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ νέου (ἢ ἐκ δευτέρου) μοιρασθεὶς, ξαναμοιρασμένος. 2) (μτφορ. καὶ μτγν.) ἄκυρος, ἀθετημένος, ἀνενέργητος, μάταιος.

Ἀνα-δατέομαι-οῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀναδάζομαι.

Ἀναδέδρομα, πρκ. τοῦ Ἀνατρέχω.

Ἀνάδειγμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται πρὸς δεῖγμα ἢ ἐπίδειξιν, (κυρ. δὲ) εἰκὼν ἢ ἄγαλμα. 2) εἶδος λαιμοδέτου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ κήρυκες πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς φωνῆς των.

Ἀνα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Σηκόνω τι ὑψηλὰ ἵνα τὸ δείξω. » Τὸν πυρσὸν ἀναδείξαντες, « Πλβ. » Σημήϊον ἀνέδειξε, « Ἡρ. (ὅθ. 2) φανερόνω, κοινοποιῶ, (ἐπμ.) = Ἀναγορεύω, ὑψόνω, διορίζω εἰς δημοσίαν θέσιν. » Ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν, « Πλ. 3) παράγω εἰς τὸ εἶναι, συνιστῶ. » Τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, « Γργ. » Τότε δὲ ᾗ τὰ συσσίτια ἀναδέδεικται, « Θεοδ. 4) καθιερόνω, ἐγκαινιάζω. » Ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι, « Στρ. » Τὸ θέατρον ἀναδείξας, « Πλ. 5) (σπ. ᾗ Π.) ἀνοίγω. » Ἀναδεικνύναι πύλας, « Σοφ. (παρβλ. Ἀποδείκνυμι).

Ἀνάδειξις, εως (ἡ). δείξιμον, φανέρωσις. ἀναγόρευσις· καθιέρωσις ᾗ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀνα-δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀναδέχομαι.

Ἀναδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἢ θέλων ν' ἀναδεχθῇ τι.

Ἀνάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν.

Ἀνα-δέρομαι, Μ. δεροῦμαι, Π. ἀνοικοδομῶ, ξανακτίζω, (ἢ ἁπλ.) κατασκευάζω.

Ἀναδενδρὰς, άδος (ἡ). (κυρ. ἄμπελος καὶ μάλιςα ἀγριάμπελος) τυλιγμένη ἐπάνω εἰς δένδρον, δράνα, κληματαρηά.

Ἀναδενδρίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἀπὸ ςαφύλια δράνας.

Ἀναδενδρομαλάχη (ἡ), = Δενδρομαλάχη.

Ἀνα-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. = Ἀναβλέπω, κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω. 2) ἀνοίγω τὰ μμάτιά μου (κυρ. μετὰ λειποθυμίαν).

Ἀνα-δέρω, Μ. δερῶ. Γδέρνω, (μτφορ.) ξεσκεπάζω, φανερόνω. 2) ἀναξέω πληγὴν, (καὶ μτφορ.) διεγείρω ἀνάμνησιν ὀχληρὰν, ἢ ὁμιλῶ λόγους πικροὺς καὶ ἐγγικτικούς. 3) ἀναμασσῶ τὰ πολλάκις προειρημένα.

Ἀνάδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναδέειν (τὴν κόμην, στέφανον κτλ.).

Ἀνα-δεσμεύω (-έω-ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, = Ἀναδέω.

Ἀναδέσμη (ἡ) καὶ Ἀνάδεσμος (ὁ), = Ἀνάδημα, εἴδ. διαδήματος ἢ κεφαλοδέσμου γυναικείου.

Ἀνάδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἄνω (κυρ. τῆς κεφαλῆς) δεμένος, ὁ ἀναδεδεμένος τὴν κεφαλὴν, φορῶν διάδημα, στεφανωμένος.

Ἀνα-δεύω, Μ. δεύσω. Ἀνακατόνω (κυρ. δύο ὑγρὰ, ἢ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν ὁμοῦ), ζυμόνω. » Τὴν σποδὸν ἀναδεύσας κηρῷ ὑγρῷ, « Αἰλ. 2) μουσκεύω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ποτισθῇ καλὰ (νὰ πίῃ ὅλον τὸ ὑγρόν). (μτφορ.) » Διὰ τῆς παιδείας οἷον ἀνέδευσε τοῖς ἤθεσι τῶν παιδων τοὺς νόμους, « Πλ.

Ἀνα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Σηκόνω) ἐπάνω μου. » Πολλὰ δὲ σάκος ἀνεδέξατο δοῦρα, « Ἰλ. Ε. » Καὶ προσνηχόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, « Ἀππ. 2) (μτφορ.) ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι· συναθροίζω, ἐπιχειρίζομαι· (κυρ. δὲ) παίρνω ἐπάνω μου νὰ κάμω τι, (ἐπμ.) ἐγγυῶμαι· ὑπόσχομαι. » Οὐχ ἑκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα, « Δμ. » Ἀνεδέξατο ὅσας ἠδύνατο πλείςας τῶν ἐκ τῆς μάχης ἀνασωζομένων, « Ξεν. » Τοὺς ἀφυστεροῦντας ἀναδεχόμενος, « Πλ. » Τούτοις πιστεύων, ἀνεδέχετο τὸν πόλεμον, « Σδ. » Ἀναδέχομαι τὴν δίκην (τὸ ἔγκλημα, τὴν τιμωρίαν). » Ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ τούτου πιστότερόν σοι φίλον, « Ξεν. » Ἀναδεχομένους ὑποχειρίας ποιήσειν τὰς Ἀθήνας, « Ἡρ. » Πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, « Φαλ. » Τὸν δὲ Μεγακλέα Λεόντιος ἀνεδέξατο τῶν χρημάτων, « Πλβ. 3) = Ἀπεκδέχομαι, προσμένω. » Τοὺς ἀφυστεροῦντας ἀναδεχόμενος, « Πλ. » Ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν, « Σδ. 4) (σπν.) = Διαδέχομαι. » Ἔνθα ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνεῖα, « Πίνδ.

Ἀνα-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ἐπάνω ἢ τριγύρω (κυρ. εἰς τὴν κεφαλὴν), (ὅθεν:) ςεφανόνω, (καὶ συνκδχ.) ἀναγορεύω. » Δᾷδας ἀναδήσας πρὸς ἕκαστον κέρας, « Πλ. » Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες, « Πίνδ. (καὶ μσ.) » Κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, « Θκ. (ᾗ πθ.) » Οἱ καλῶς ἀποθανόντες, θαλοῖς ἀνεδοῦντο, « Αἰλ. 2) (μσ.) δένω τὴν κεφαλήν μου μὲ διάδημα, στεφανόνομαι· (ᾗ μτφορ.) περιποιῶ εἰς ἐμαυτὸν, ἀποκτῶ. » Στέφανον (καὶ μτφορ.) » Δόξαν (« Κλέος, » Αἶσχος κτλ.) ἀνεδήσατο, « 3) δένω τι ἀπό τινος. » Τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι, εἷλκον κενὰς, « Θκ. 4) (μτφορ.) ἀναφέρω, οἰκειοποιῶ. » Ἀνέδησεν ἑωυτὸν εἴς τινα θεῶν ἢ ἡρώων. » Ἀναδήσαντί τε τὴν πατριὴν εἰς ἑκκαιδέκατον θεὸν, « Ἡρ. (ᾗ μσ.) » Οὕτως ἑαυτοὺς ἀνεδήσατο τῇ συνουσίᾳ ᾗ ἐχειρώσατο, « Αἰλ., τοὺς εἵλκυσε (τοὺς προσήλωσεν) εἰς ἑαυτόν.

Ἀνάδη(δε)μα, ατος (τὸ), = Διάδημα. » Ταινιώσας τῷ ἀναδήματι, « Δ. Κάσ.

Ἀνάδηξις, εως (ἡ). δάγκασμα. 2) φαγοῦρα.

Ἀνα-δια-λύω, Μ. λύσω, = Διαλύω, συμβιβάζω.

Ἀνα-δι-αρθρόω, Μ. ώσω, = Διαρθρόω, διαιρῶ κατ' ἄρθρα.

Ἀνα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἐκ νέου, ξαναδιδάσκω, (ἐπμ.) σαφηνίζω, ἀποδεικνύω καλλήτερα, (ὅθεν) μεταπείθω. » Ἢ σὲ πεισθῆναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν, « Ακ. » Τὸν χρησμὸν ἀναδιδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει, « Ἀρςφ. 2) παραστήνω ἐκ δευτέρου εἰς τὸ θέατρον τὸ αὐτὸ δρᾶμα τροποποιημένον.

Ἀνα-διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω ὀπίσω.

Ἀνα-δίδωμι, Μ. δώσω. (μτβτ.) Κάμνω νὰ ἀναδοθῇ (φυτρώσῃ, ἀναβρύσῃ) τι. » Ὅσα τε ἡ γῆ ἀνεδίδου ὡραῖα, « Θκ. » Ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, « Πλ. ||. (ἀμτβτ.) ἀναβρύω, φυτρόνω. » Ἐκ τῆς γῆς τροφὴ ἀναδιδοῦσα, « Πλ. » Ἀναδιδοῦσι πηγαί, « Ἡρ. (ᾗ μσ.) » Πηγὴν ἀναδοθῆναι ἐάσω, « Ακ. » Ἡ δὲ φλὸξ ἀναδοθεῖσα, « Μυθ. 2) = Διαδίδωμι, διαμοιράζω. » Ἡ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, « Ἀλέξ. Ἀφρ. » Τὴν ψῆφον ἀναδιδόναι, « Ακ. (ὅθ. 3) (συνκδχ.) προτείνω τι εἰς σκέψιν καὶ συζήτησιν. » Συναθροίσας τοὺς φίλους, ἀνεδίδου διαβούλιον, τί δέον εἴη πράττειν, « Σδ. 4) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) Δίδωμι. » Ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, « Ἀρςφ. 5) (ἐναντ. τῷ Ἐπιδίδωμι), ςρέφω ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ, » Κἄπειτα πάλιν ἀναδίδωσιν, « Ἀρστ. 6) = Ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω. » Ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον, « Ακ.

Ἀνα-δικάζω, Μ. άσω. Ἀναθεωρῶ ὑπόθεσιν δεδικασμένην, ξανακρίνω. ||. (μσ.) κρισολογοῦμαι εἰς ἔκκλητον δικαστήριον, (παρβλ. Παλινδικέω).

Ἀναδικία (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου κρισολογία, (παρβλ. Παλινδικία).

Ἀνάδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δευτέρου δικαςικῶς συζητούμενος ἢ συζητητέος. » Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, « Προκ. (παρβλ. Παλίνδικος).

Ἀνα-δίκω (ἄχρ. ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἀνδικεῖν, ἀντὶ Ἀναδικεῖν), Π. ῥήχνω ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνα-δινεύω (-έω-ῶ), Μ. εύσω (ήσω), Π. κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ περιστρέφω (καθὼς ὁ ἁλιεὺς τὴν ὁρμιὰν πρὶν τὴν ῥίψῃ). 2) (μσ.) περιφέρομαι, φέρνω γύραις.

Ἀνα-διπλασιάζω, Μ. άσω, = Ἀναδιπλόω.

Ἀναδιπλασιασμὸς (ὁ), (κυρ. παρὰ γραμματ.) ἡ Ἀναδίπλωσις τῆς συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν συςοίχων συμφώνων: Θεῶμαι, τεθέαμαι· Ἔτυμον, ἐτήτυμον.

Ἀνα-διπλόω, Μ. ώσω. Ξαναδιπλόνω, διπλασιάζω τὸ ἤδη διπλωμένον ἢ διπλασιασμένον.

Ἀναδίπλωσις, εως (ἡ). Ξαναδίπλωμα. 2) (Ῥτρ.) = Ἐπανάληψις. 3) (Γρμτ.) = Ἀναδιπλασιασμός.

Ἀνα-διφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνερευνῶ, ἐξ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ετάζω (σκαλίζω) κατὰ βάθος, (ἐπμ.) ἀνακατόνω.

Ἀνα-δοιδυκάζω(ίζω), Μ. άσω(ίσω). Ἀνακατόνω μὲ τὸν δοίδυκα (χυλιάραν).

Ἀναδορά (ἡ). Ἰγδάρσιμον, ξέγδαρμα.

Ἀνάδοσις, εως (ἡ). ἀναβλάστησις· ἀνάβλυσις· διάδοσις, διανομή. »Ἡ εἰς τὸ σῶμα τῶν σιτίων ἀνάδοσις,« Γαλ. 2) (μτφορ.) ἔμπνευσις, κτλ., (ἴδε Ἀναδίδωμι.)

Ἀναδοτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἀνάδοσιν. »Ἡ κοιλία ἀναδοτικὴ τῶν τροφῶν,« Γργ.

Ἀνάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοθεὶς ἢ ἀποδοτέος (Θκ. Γ. 52.).

Ἀνάδου, δόσθω, (β'. ἐν. προσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἀναδίδωμι.

Ἀναδοῦ, δείσθω, (β'. ἐν. προσ. τοῦ) ἐνεστ. τῆς προστ. καὶ

Ἀναδούμενος, η, ον, ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναδέω.

Ἀνα-δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιστῶ τινα πάλιν δοῦλον, ἐξανασκλαβόνω.

Ἀναδούλωσις, εως (ἡ). ἐξανασκλάβωμα.

Ἀναδοχεύς, έως (ὁ), = Ἀνάδοχος.

Ἀναδοχή (ἡ). τὸ ἀναδέχεσθαι (ἀναλαμβάνειν) ἢ ἑαυτὸν (δηλ.) = Ἀνάπαυσις, ἄνεσις. »Ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων,« Σοφ. Τραχ. (ἢ εἰς ἑαυτὸν, δηλ.) ὑπόσχεσις· ἐγγύησις.

Ἀνάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδεχόμενος (ἀναλαμβάνων) τι εἰς ἑαυτὸν ϗ ὑποσχόμενος νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, (ἐπμ.) ἐγγυητής, ϗ (ἐκκλ.) ἀνάδοχος (νουνός, κουμπάρος).

Ἀνα-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέχω.

Ἀναδρομή (ἡ). τρέξιμον πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄνοδος ἢ ἐπάνοδος ὁρμητική, (ἐπὶ φυτ.) ἡ ταχεῖα βλάστησις, αὔξησις.

Ἀνάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατρέχων, ἐπιστρέφων δρομαῖος. »Ἰχθύες ἀνάδρομοι,« Ἀλέξ. Τραλλ., οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναπλέοντες τοὺς ποταμούς, (ἴδε καὶ Ἀλάδρομος).

Ἀνα-δύομαι, Μ. δύσομαι, (ἀόρ. Ἀνέδυν κτλ.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Καταδύομαι, δηλ.) ἐβγαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλ. ἢ ϗ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν ὄψιν), ξετρυπόνω, (ϗ ἐπὶ ἡλίου) ἀνατέλλω. »Ἀνέδυ πολιῆς ἁλός,« Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) »Ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,« αὐτ. (ὅθεν:) »Ἀφροδίτη ἀναδυομένη,« Ἀθ. »Ὅπου γὰρ ἂν κρούσω τῷ ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ πεζικαὶ ϗ ἱππικαὶ δυνάμεις,« Πλ. (παρβλ. Ἀνακύπτω). 2) τραβηοῦμαι ὀπίσω, κοντοστέκομαι, (καὶ μτφορ.) δυσκολεύομαι νὰ ἐπιχειρήσω τι, παραιτοῦμαι, ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀλλάζω σκοπὸν, ἀποφεύγω. »Μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ,« Ὀδ. Ι. »Προκαλεῖται γάρ με, ϗ ἀναδῦναι πάντως αἰσχρὸν, Ακ. (καὶ μσ.) »Ἀναδύεται πόλεμον,« Ἰλ. Η. »Τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν;« Δμ. »Νόμος δὲ μαρτυρίου, μήτε ἐθελοντὰς πρὸς τοὺς ἀγῶνας χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι,« Γργ.

Ἀναδύς, ῦσα, ὺν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναδύομαι.

Ἀνάδυσις, εως (ἡ). τὸ ἀπὸ τοῦ βάθους (κυρ.) τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν Ἰγάλσιμον, (ἐπὶ ξηρᾶς) ξετρύπωμα. 2) ὑποχώρησις, ἀποφυγή, παραίτησις, ἀποποίησις· ἀθέτησις ὑποσχέσεως. ἀργοπορία. μεταμέλεια.

Ἀνάεδνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄεδνος ἢ Ἀνεδνος, (κυρ. ἡ νυμφευομένη) χωρὶς ἔδνα (προῖκα, ἢ προγαμιαίαν δωρεάν).

Ἀν-αείρω, Μ. αερῶ, Π. ἀντὶ Ἀναίρω, σηκόνω ἐπάνω, ἀνασηκόνω· Ἰπαίρνω.

Ἀνάελπτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄελπτος, ἀνέλπιστος.

Ἀν-αέξω, Μ. αεξήσω, Π. = Ἀέξω, αὐξάνω, μεγαλόνω.

Ἀν-αερτάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀναείρω.

Ἀνα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσω. Ζωντανεύω, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, ἀναστήνομαι.

Ἀνα-ζείω, Π. ἀντὶ Ἀναζέω.

Ἀνάζεμα (τὸ) καὶ

Ἀνάζεσις, εως (ἡ). βράσιμον, βράσις, ζεμάτισμα· κόχλασμα. »Πυρὸς ἀνάζεσις« Ἀρστ., ἀντὶ Ἀνάδοσις, ξέσπασμα.

Ἀνα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (κυρ.) Ἐξαναβάλλω πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν, ἐξαναζεύγω, (ὁθ. συνηθέστ. συνκδχ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀναχωρῶ, μετατοπίζομαι (κυρ. ἐπὶ στρατοπεδεύοντος), ἐπιστρέφω ὅθεν ἦλθον. »Γήμας δὲ, εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυε,« Ξεν. »Ἀναζεύγνυσι πεζῇ διὰ τῆς Συρίας,« Πλ. »Καὶ ἀνέζευξεν ἕκαστος εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ,« Γρφ. (καὶ μτβτ.) »Ἀναζεύξῃς πρὸς Ἰσθμὸν τὰς νῆας,« Ἡρ.

Ἀνάζευξις, εως (ἡ). μετατοπισμὸς (κυρ. στρατοπέδου), ἀναχώρησις· ἐπιστροφή.

Ἀνα-ζέω, Μ. ζέσω, = Ἀναβράζω, Ἰπαίρνω (ἢ κάμνω νὰ Ἰπάρῃ) βράσιν. »Γλοιὸν ἀναζέσας, διήθησον,« Γαλ. »Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δίς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ,« Δσκρ.

Ἀνα-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν νὰ εὕρω τι.

Ἀναζήτησις, εως (ἡ). ἀκριβὴς ἐξέτασις πρὸς ἀνεύρεσιν.

Ἀναζυγή (ἡ), = Ἀνάζευξις. 2) ἄνοιγμα θύρας, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐναντ. τοῦ Συ [Ἐπι] ζυγόω), ἐβγάλλω τὸν (ἢ ἀπὸ τὸν) ζυγὸν, ἐξεζεύγω. 2) σηκόνω τὸ ζύγωθρον (τὸν σύρτην, τὸν μάνδαλον) τῆς θύρας, (ἐπμ.) ἀνοίγω.

Ἀνα-ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακατόνω μὲ προζύμι (καὶ ἐπμ.) κάμνω νὰ ἀναβῇ (φουσκώσῃ) τὸ ζυμάρι κτλ.

Ἀνα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω. ἐξιστορῶ· περιγράφω.

Ἀναζωγράφησις, εως (ἡ). ζωγράφισμα, περιγραφή, ἐξιστόρησις.

Ἀνα-ζωγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωήν, ζωντανεύω.

Ἀνα-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω (σφιγκτὰ) ἀπὸ Ἰπάνω. ||. (μσ.) ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου, ἀνασκουμπόνομαι, (συνκδχ.) ἑτοιμάζομαι. 3) Ἐξαναζόνω, (ϗ συνκδχ.) βάλλω πάλιν εἰς ἐνέργειαν στρατιώτην ἀπόμαχον.

Ἀνα-ζωόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναζωγρέω.

Ἀνα-ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανανάπτω (κυρ. τὸ πῦρ, καὶ μτφορ. τὴν προθυμίαν, τὰς ἐλπίδας τινὸς), ἐγκαρδιόνω, δίδω τόνον. »Ἧς τὸ ἀνθηρὸν καὶ τερπνὸν ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν,« Πλ. (ϗ πθ. ἢ μσ.) »Τὰ τῶν Θηβαίων πάλιν ἀνεζωπυρεῖτο,« Ξεν.

Ἀναζωπύρησις εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναζωπυρεῖν, ἐμψύχωσις κτλ.

Ἀνάζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀναζώννυμι. »Ἡ τῆς ἀρχῆς—,« Νικ. Χων.

Ἀνα-θάλλω, Μ. θαλῶ καὶ θαλήσω. (κυρ. ἐπὶ δένδρ.) Πρασινίζω (Ἀνθίζω, Ἀκμάζω) ἐκ νέου. ||. (μτβτ.) κάμνω τι νὰ πρασινίσῃ κτλ.

Ἀνα-θάλπω, Μ. θάλψω. Ξαναζεσταίνω. 2) (μτφορ.) = Ἀναζωπυρῶ.

Ἀνα-θαῤῥέω (ϗ Ἰων. θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἰπαίρνω πάλιν θάῤῥος, ἐμψυχόνομαι.

Ἀναθάῤῥησις, εως (ἡ). τὸ νὰ Ἰπάρῃ τις πάλιν θάῤῥος.

Ἀναθαῤῥύνω (καὶ Ἰων. θαρσύνω), Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ πάλιν θάῤῥος, ἐγκαρδιόνω.

Ἀνα-θαυμάζω, Μ. άσω ἢ άσομαι. Θαυμάζω πάλιν (ἐκ δευτέρου).

Ἀνάθεμα (τὸ). (κυρ.) = Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. 2) (ἐκκλησ. ἀντὶ ἐπιθ. ἢ ἐπιρ.) τὸ ἀλλότριον (χωρισμένον ἀπὸ) τοῦ θεοῦ ϗ τῆς ὁμηγύρεως τῶν πιστῶν.

Ἀναθεματίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Κάμνω τι ἀνάθημα, ἀφιερόνω. »Πᾶν ἀνατεθεματισμένον ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ, σοὶ ἔσται,« Γρφ. 2) (ἐκκλ.) ἀφορίζω, καταρῶμαι, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα.

Ἀναθεματικός, ή, όν, = Ἀναθηματικός.

Ἀναθεματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθεματίζειν, ἀναθεμάτισμα.

Ἀναθέμεν καὶ Ἀναθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἀναθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνατίθημι.

Ἀνα-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ξαναζεσταίνω, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐνθουσιάζω.

Ἀνάθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθέτειν (ἀποδίδειν, ἀναφέρειν εἴς τινα τὴν αἰτίαν, κτλ.). »Τὴν τῶν ὅλων πραγμάτων ἀνάθεσιν ἔχειν,« Αξ. (κυρ. δὲ 2) προσφορὰ εἰς ναὸν, ἀφιέρωσις. 3) = Ὑπέρθεσις, ἀναβολή, διορία. »Τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν,« Ἡρωδ.

Ἀναθετέον, θετ. τοῦ Ἀνατίθημι.

Ἀνα-θέω, Μ. θεύσομαι, = Ἀνατρέχω.

Ἀνα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ, Ἐξετάζω) τι πανταχόθεν καὶ ἐπανειλημμένως (ἐπμ.) μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν.

Ἀναθεώρησις, εως (ἡ). ἡ ἐπανειλημμένη καὶ κατὰ βάθος παρατήρησις (ἐξέτασις κτλ.).

Ἀνα-θηλάζω, Μ. άσω. Βυζάνων τραβῶ ἐπάνω τὸ γάλα. ἢ Ξαναβυζάνω.

Ἀναθηλήσει, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀναθαλήσει, γ'. ἐν. προσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀναθάλλω.

Ἀνάθημα (τὸ). ἀφιέρωμα. 2) (συνκδχ.) στολίδι. »Μολπή τ' ὀρχηστύς τε, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός,« Ὀδ. Α.

Ἀναθηματικός, ή, όν. Ἁρμόδιος ἢ προσδιωρισμένος εἰς ἀνάθεσιν (ἀφιέρωσιν).

Ἀνα-θλάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ

Ἀνα-θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Ζουλίζω) δυνατά.

Ἄναθλος (ὁ, ἡ), = Ἀναγώνιστος.

Ἀνα-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τι ἀνακατόνοντάς το. »Ἀναθολοῦται ὁ οἶνος, μιγνυμένης τῆς ἰλύος,« Ἀρστ.

Ἀναθόλωσις, εως (ἡ). θόλωμα (καὶ ὡς ἐκ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

τούτου) ἀνακάτωμα. » Ὀπῶν ἀναθολώσει χρώμενος, « Πλάτ.

Ἀναθόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι, = Ἀναθρώσκω.

Ἀναθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν θόρυβον.

Ἀνάθρεμμα (τὸ). τὸ ἀνατραφὲν ὑπό τινος.

Ἀνάθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναθρεμμένος.

Ἀνάθρεψις, εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς ἀναλαμβάνοντος), τὸ νὰ τραφῇ (παχύνῃ) πάλιν ἐκ νέου.

Ἀναθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναθεωρέω, παρατηρῶ μὲ προσοχήν. » Ὡς γραφεὺς ἀποσταθεὶς ἰδοῦ με κἀνάθρησον, « Εὐρ. » Τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα, « Θκ.

Ἀνάθρησις, εως (ἡ). ἀκριβὴς παρατήρησις, (ἴδε τὸ προηγ.).

Ἀναθρύπτομαι, Μ. θρύψομαι, = Θρύπτομαι.

Ἀναθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἀνέθορον κτλ.). Πηδῶ (Τινάζομαι, Πετηοῦμαι) ἐπάνω. » Ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον, « Ἡρ. » Ὕψι ἀναθρώσκων, « Ἰλ. Α. » Ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος, « Πλ.

Ἀναθυάω-ῶ, Μ. άσω ἢ ήσω (;). (κυρ. ἐπὶ θηλ. χοίρων [ἴδε Θυάω]) Ὀργῶ ἐκ νέου, λαμβάνω πάλιν ἐπιθυμίαν συνουσίας.

Ἀναθυμίαμα (τὸ), καὶ

Ἀναθυμίασις (ἡ). τὸ ἀναίβασμα καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἐξάτμισις. » Θερμαινομένης γὰρ τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, τὴν ἀναθυμίασιν ἀναγκαῖον γίνεσθαι, « Ἀρςτ. [ἐκ τοῦ

Ἀνα-θυμιάω-ῶ (άζω), Μ. άσω. Ἀναδίδω (Μεταβάλλω εἰς) καπνὸν ἢ ἀτμὸν, (καὶ μσ. ἢ πθ.) ἀναβαίνω ὡς καπνὸς ἢ ἀτμὸς εἰς τὸν ἀέρα· διαλύομαι εἰς ἀτμὸν ἢ καπνὸν, ἐξατμίζομαι, (καὶ μτφορ.) ἐξάπτομαι, ἀναζωπυροῦμαι. » Ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς, ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται, « Πλ. » Ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ προϋπάρχον μῖσος, « Πλβ. (καὶ πθ.) » Τὸν ἥλιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθυμιᾶσθαι, « Ἀρςτ.

Ἀναθύω, Μ. θύσω, Π. ἀναπηδῶ μὲ ὁρμήν. » Τὸ δ' ὥς τ' ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε, « Καλλ.

Ἀναθωύσω, Μ. ύξω, Π. φωνάζω δυνατά.

Ἀναίδεια (ἡ). ἀναισχυντία, ἀδιαντροπιά.

Ἀναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀναισχυντῶ, φέρομαι μὲ ἀδιατροπίαν.

Ἀναιδήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀναιδής.

Ἀναιδημόνως, ἐπίρ. = Ἀναιδῶς.

† Ἀναίδην, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνέδην, ἢ = Ἀναιδῶς.

Ἀναιδὴς, έος καὶ Π.

Ἀναίδητος (ὁ, ἡ), = Ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος· ἀδιάκριτος, αὐθάδης. (ὅθεν μτφορ.) σκληρὸς, ἀπότομος. » Λᾶας ἀναιδὴς, « Ὅμ. » Ἀναιδέας ὀδόντας (δράκοντος), « Θκρ., (παρβλ. Λαμπρός). 2) (σπν.) ὁ μὴ αἰδέσιμος. » Ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις, « Ακ., (παρβλ. Αὐθάδης).

Ἀναιδία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναίδεια.

Ἀναιδῶς, ἐπίρ. Ἀναισχύντως, ἀσυστόλως, ἀδιάντροπα.

Ἀναιθύσσω, Μ. ύξω, Π. ἐξάπτω (καὶ μσ.) ἐξάπτομαι, δίδω (καὶ μσ. 'παίρνω) φωτιὰν, διεγείρω,-ομαι, παρακινῶ, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀναίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνακαίω, ἀνάπτω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀναιμακτὶ, ἐπίρ. = Ἀναιμωτὶ, [ἐκ τοῦ

Ἀναίμακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μάκτως. Ὁ μὴ αἱματωμένος, ἀμάτωτος.

Ἀναίματος (ὁ, ἡ), = Ἄναιμος.

Ἀναιμία (ἡ). ἔλλειψις αἵματος.

Ἀναιμόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκας χωρὶς αἵματος.

Ἄναιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων αἷμα.

Ἀναιμότης (ἡ), = Ἀναιμία.

Ἀναιμόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα χωρὶς αἵματος, χλωμός.

Ἀναίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄναιμος.

Ἀναιμωτεὶ (τὶ), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα.

Ἀναίνομαι [ἀ, αἰνέω ἢ ναὶ], Μ. οῦμαι (παρτ. Ἠναινόμην καὶ [μτγν.] Ἠνηνόμην, ἀόρ. Ἠνηνάμην [ὀθ. ὑποτ.] Ἀνήνηται καὶ ἀπαρ. Ἀνήνασθαι). Ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, δὲν στέργω, δὲν καταδέχομαι, ἀποποιοῦμαι.

Ἀναίρεσις, εως (ἡ), = Ἀφαίρεσις, 'πάρσιμον, σήκωμα (κυρ. νεκρῶν πρὸς ταφήν). » Ἀλλὰ τὸ μέγεθος τοῦ χειμῶνος εἶναι τὸ κωλῦσαν τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν, « Ξεν. 2) ἀνατροπὴ, κατάργησις, ἀκύρωσις, (κυρ. νόμων)· ἀφανισμός. 3) σκότωμα.

Ἀναιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀναιρέτης, ου (ὁ). ὁ ἀναιρῶν, ἀνατροπεὺς, φονεὺς κτλ.

Ἀναιρετικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀναιρεῖν, φθαρτικὸς, ἀνατρεπτικὸς κτλ. (ὅθεν) » Νόσημα ἀναιρετικὸν, « Ἀρςτ., τὸ θανατηφόρον.

Ἀναιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνεῖλον ϗ μσ. Ἀνειλόμην καὶ πθ. Ἀνῃρέθην, κτλ.). Σηκόνω καὶ 'παίρνω (κυρ. ἀπὸ καταγῆς). » Οἱ μὲν ἔπειτ', ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς, ἔσχον, « Ὀδ. Γ. (καὶ μσ.) » Χερσὶν ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο, « Ἠσ. » Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν, « Ἰλ. Α. » Ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται, « Ἀρςτ. » Ἀνελόμενος εἰς πυξίδα, « Δσκρ. (ὅθεν 2) σηκόνω νεκρὸν ἵνα τὸν θάψω. » Τοὺς ἀπογινομένους ἐν τοῖς δήμοις, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν ϗ θάπτειν, « Δμ. » Λόγον ὑποσχεῖν (τοὺς στρατηγοὺς), διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγοὺς, « Ξεν.

3) (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, (ὅθι) φονεύω, χαλνῶ, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἀκυρόνω, καταργῶ κτλ. » Εἰ ἀνέλοιμεν ἐκ μέσου τὰς βλασφημίας, « Δμ. » Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ἀναιρῶν, « αὐτ. » Οἱ τύραννοι ὅλους οἴκους ἀναιροῦσι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὸ Φωκέων ἔθνος ἀνῃρημένον, « Δμ. » Τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων, τοὺς δὲ καταλίπειν, « αὐτ. » Ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν, « αὐτ. » Τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα ἀνελεῖν, « Θκ. » Ἀνελεῖν τὴν παρακαταθήκην, « Πλάτ. » Ἀνεῖλεν ἑαυτὸν, « Πλ. (ὅθ. συνκδχ.) » Ἀναιροῦσα ψῆφος, « αὐτ., ἡ μέλαινα, ἡ καταδικάζουσα. » Ἀναιροῦντες τὴν ῥίζαν, « Δσκρ., 'ξερριζόνοντες καὶ 'παίρνοντες ὡς χρήσιμον. » Ἀναιροῦ τὴν σποδὸν, « αὐτ., σήκονε, ϗ ῥίπτε ὡς ἄχρηστον. 4) (μσ.) 'παίρνω ἐπάνω μου ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι, ἀναγνωρίζω τι ἀνῆκον εἰς ἐμέ· ἐπιχειρῶ. » Ἀρά κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην; « Ὀδ. Σ. » Ἀναιροῦμαι πόλεμον (ἔχθραν, πόνον κτλ.), » Ἔργον ἀναιροῦμαι, « Πλάτ., = Ἐργολαβῶ, » Ἀνελέσθαι ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς, « Ἡρ. » Σῖτα ἀναιρέεσθαι, αὐτ. (ἴδε καὶ Αἴρω). » Παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικὸς, « Ἰσκρ. » Ἀγγελικὸν ἀνῃρημένοι βίον, « Χρσ. (ὅθεν: 5) κερδίζω, ἀποκτῶ. » Ἀναιροῦμαι Ὀλύμπια (Πύθια, ἀγῶνας, ἆθλα κτλ.), « » Καὶ Ὀλυμπιάδας ἀνελόμενος τεθρίππῳ, « Ἡρ. » Καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο, « Συν. (καὶ τρπ.) » Ποίῳ σε ἔργῳ ὁ ἀσὴρ οὗτος ἀνῄρηται; « Ξεν. 6) = Συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι. » Τὸ μὲν τῶν τέκνων ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἀναιρέεται, « Ἡρ. » Καί σε ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι, « αὐτ. 7) χρησμοδοτῶ. » Τὴν Πυθίαν ἀνελεῖν λέγουσι τὸν θρυλλούμενον χρησμὸν, « Πλ. » Ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, « Πλάτ. (ϗ πθ.) » Τὸ ἀνῃρημένον, « Αξ., τὸ χρησμοδοτηθὲν, ὁ χρησμός, (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Πῶς οὐκ ἄλογον, παρὰ θεῷ ἀναιρεῖσθαι; « Ἀρπτδ. ἢ Παυσ., ἀντὶ Μαντεύεσθαι.

Ἀναίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω, (ἴδε Αἴρω).

Ἀναισθησία (ἡ). ἔλλειψις αἰσθήσεως ἢ εὐαισθησίας· ἀνοησία· εὐήθεια· ἀπροσεξία.

Ἀναισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω αἴσθησιν, εἶμαι ἀναίσθητος, δὲν αἰσθάνομαι. » Ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν, ἀναισθητοῦσαν τῶν συμφορῶν, « Βασ. (καὶ χ. πτ.) » Ὁ θανὼν ἀναισθητεῖ, « Ἐπίκτ.

Ἀναίσθητος (ὁ, ἡ). [ἐνεργ.] ὁ μὴ αἰσθανόμενος, μὴ ἔχων αἴσθησιν, (ϗ συνκδχ.) ἀνόητος, εὐήθης. » Ἀναίσθητος τῶν κακῶν, « Πλάτ. » Οὕτω σκαιὸς εἶ ϗ ἀναίσθητος; « Δμ. (ὅθεν:) » Τὸ ἀναίσθητον, « ἀντὶ ἡ Ἀναισθησία. 2) (πθ. καὶ οὐδ.) = Ἀνεπαίσθητος, μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν. » Μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν, ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κράσιν, « Ἀρς. » Ὁ ἀναίσθητος θάνατος, « Θκ.

Ἀναισθήτως, ἐπίρ. Χωρὶς αἴσθησιν, ἀνοήτως, μὲ ἀναισθησίαν. 2) (σπν.) = Ἀνεπαισθήτως.

Ἀναισιμόω-ῶ [αἶσα, αἴσιμος], Μ. ώσω, (Ἰων.). Καταναλίσκω, ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι. » Πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται, « Ἡρ., περνοῦν, (παρβλ. Καταισιμόω).

Ἀναισίμωμα (τὸ). δαπάνη, ἔξοδον.

Ἀναίσω, Μ. αίξω. Πηδῶ [Τινάζομαι, Σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν) ἐπάνω.

Ἀναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀναίσχυντος, δὲν ἔχω ἐντροπήν. » Παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, « Ακ.

Ἀναισχύντημα (τὸ). πρᾶξις ἀδιάντροπος.

Ἀναισχυντία (ἡ). ἀναίδεια, ἀδιαντροπιά.

Ἀναισχυντογράφος (ὁ, ἡ). συγγραφεὺς ἀναισχυντιῶν.

Ἀναίσχυντος (ὁ, ἡ). ἀναιδὴς, ἀδιάντροπος. 2) αἰσχρὸς, ἄτιμος. » Εἰς ἀναισχύντας θήκας ἐτράποντο, « Θκ.

Ἀναισχύντως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐντροπὴν, ξεδιάντροπα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναιτιολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰτιολογηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος αἰτιολογίαν, ἀνεξήγητος.

Ἀναίτιος, α ᾗ ος, ον. Ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν (ἀρχήν). » Ὁ θεὸς καὶ πατὴρ ἀναίτιος,« Θλγ. 2) ὁ μὴ δίδων αἰτίαν, (ἐπμ.) ἀνεύθυνος, ἀθῶος.

Ἀναιτίως, ἐπίρ. Χωρὶς αἰτίαν (λόγον, ἀφορμήν). 2) χωρὶς κατηγορίαν, ἀμέμπτως, ἀνεγκλήτως.

Ἀν-αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ὑψηλὰ, ἢ τὸ κρατῶ κρεμασμένον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-καγχάζω, Μ. άσω. Γελῶ δυνατὰ, χαχλανίζω.

Ἀνα-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω, ξεκαθαρίζω, παστρεύω. 2) (μτφορ.) σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, « Γργ. 3) ἐξηγῶ. » Παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος, « Πλάτ. 4) (ἰατρ.) δίδω ἢ (μσ.) ᾽παίρνω ἐμετικὸν, καθαρίζω (-ομαι) ἀπὸ ᾽πάνω.

Ἀνακάθαρσις, εως (ἡ). πάστρεμμα· ξεκαθάρισμα· (μτφορ.) ἐξήγησις. (ἰατρ.) πάστρεμμα τοῦ στομάχου δι᾽ ἐμετικοῦ.

Ἀνακαθαρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ καθαρίζων ἄνωθεν (κυρ. τὸν στόμαχον διὰ τοῦ ἐμέτου).

Ἀνα-καθέζομαι, Μ. καθεδοῦμαι, = Ἀνακαθίζομαι. 2) (σπν.) ᾽ξανακάθουμαι (;).

Ἀνα-κάθημαι (χ. Μ.). Κάθουμαι ἴσια ἢ σταυροπόδι (ὄχι πλάγια δηλ.).

Ἀνα-καθίζω. Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω τινὰ ᾗ τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ ἴσια. 2) (μσ.) ἀνασηκόνομαι (ὧν εἰς ὁριζόντειον θέσιν) καὶ κάθημαι ἴσια. » Διατρέχοντες δὲ οἱ λαγωοὶ ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπακούουσι, « Ξεν. (καὶ κατὰ παθ. σχηματ.) » Ὁ δὲ Σωκρ., ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, ἀνέκαμψε τὸ σκέλος. « Πλάτ.

Ἀνα-καθίννυμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνακαθίζω.

Ἀνα-καινίζω, Μ. ίσω, = Ἀνανεόω, ᾽ξανακαινουργόνω.

Ἀνακαίνι(νω)σις, εως (ἡ), καὶ

Ἀνακαινισμὸς (ὁ), = Ἀνανέωσις, ᾽ξανακαινούργωμα.

Ἀνα-καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀνα-καινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακαινίζω.

Ἀνα-καίω, Μ. καύσω. Ἀνάπτω τὴν φωτιὰν, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.

Ἀνα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα ὀνομαστὶ καὶ μεγαλοφώνως (νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ). » Ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνομαστὶ, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Μέγα βοῶν ἀνεκαλεῖτο τοὺς θεράποντας, « Πλ. » Ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας, « Ἀρρ. » Τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος, « Σδ. » Ὕστερον ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθὸν, « Βασ. (ὅθεν. 2) (μτφορ.) ἀναζωπυρῶ, ξελιγοθυμῶ, ἐπανάγω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ διάθεσιν, διορθόνω. » Ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, « Πλ. » Οἱ κόρεις τὰς ὀστερικῶς πνιγομένας ἀνακαλοῦνται ὀσφραινόμενοι, « Δσκρ. » Αὕτη, ὀσφραινομένη, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖται, « αὐτ. (παρβλ. Ἀνακτάομαι). » Ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος; « Ακ. » Δύνασαι πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, « Χρσ. 3) ἐπικαλοῦμαι (ἐνθυμίζω, ἀναφέρω) ἐξ ὀνόματος ἢ συχνά. » Ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν, « Ξεν. » Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς, « Εὐρ. » Ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ, « Θκ. » Ὕστερον ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθὸν, « Βασ.

Ἀνα-καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνακυλινδέω.

Ἀνα-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καθαρίζω (Παστρεύω) ἐπιμελῶς. 2) ἐπαναφέρω εἰς τὸ πρότερον κάλλος.

Ἀνακαλυπτήριον καὶ Ἀνακάλυπτρον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, καθ᾽ ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο πρώτην φορὰν εἰς τὸν ἄνδρα της χωρὶς τὸ νυμφικὸν σκέπασμα, καὶ 2) τὰ δῶρα τὰ ὁπ. τότε ἐλάμβανε, (παρβλ. Θεώρητρα), ‖ἐκ τοῦ

Ἀνα-καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω, (καὶ μτφορ.) φανερόνω. ‖. ἐβγάλλω τὸ σκέπασμά μου.

Ἀνακάλυψις, εως (ἡ). ξεσκέπασμα· φανέρωμα.

Ἀνακαμπὴ (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω λύγισμα.

Ἀνα-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω ἢ Λυγίζομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω. 2) ᾽ξαναλυγίζω, -ομαι. 3) ἐπιστρέφω. 4) πηγαινοέρχομαι, (Ἰταλ.) σολατσάρω. » Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, « Πλ.

Ἀνακάμψέρως, ωτος (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἀμαράντου), τὸ ὁπ. ἐνομίζετο ὅτι συνετέλει πρὸς ἀνάκαμψιν τοῦ ἔρωτος.

Ἀνακαμψίπνοος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄνεμος, ἐναντ. τῷ Εὐθύπνοος), ὁ ἀνακάμπτων πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. πνέει (καθὼς ὁ ἀνεμοστρόβιλος).

Ἀνάκαμψις, εως (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω λύγισμα. 2) ᾽ξαναλύγισμα. 3) ἐπιστροφή. 4) ἀντανάκλασις.

Ἀνάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀγκάθια (ᾗ ἐπὶ ὀψαρ.) κόκκαλα.

Ἀνα-κάπτω, Μ. κάψω. Καταπίνω ὁλόκληρον, (κοιν.) χάφτω.

;Ἀνάκαρ, ἐπίρ. Π. (ἐναντ. τῷ Κατώκαρ, δηλ.) μὲ τὸ κεφάλι τὸν ἀνήφορον.

Ἀνακάρδιον (τὸ), (ἰατρ.), ὁ καρπὸς, (ἐνίοτε δὲ) καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον –

Ἀνάκαρδος (ἡ), δένδρ. τῆς Ἰνδίας, φέρον τὰ ἀνακάρδια.

Ἀνακάταξις, εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ κοκκάλων) ᾽ξανατσάκκισμα.

Ἀνάκαυσις, εως (ἡ). ἄναμμα φωτιᾶς (καὶ μτφορ.) ἐρεθισμός.

Ἀνα-καχλάζω, Μ. άσω. Βράζω χοχλακίζοντας καὶ ξεχειλίζω.

Ἀνακάχλασις, εως (ἡ). ἡ μετὰ κοχλακισμοῦ κάτωθεν ἀνάδοσις.

Ἀνάκαψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακάπτειν (καταπίνειν), χάψιμον.

;Ἀνα-κεάζω, Μ. άσω, Π. σχίζω πέρα-πέρα.

Ἀνά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (κυρ.) Κεῖμαι ἐπάνω εἰς, (ὅθεν) εἶμαι ἀφιερωμένος (καὶ ἐπμ.) στημένος, (κυρ. ἐπὶ ἀνδριάντων ᾗ ἀναθημάτων). » Τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς, « Θκ. » Κρατῆρες δὲ οἱ ἐξ χρύσεοι ἀνακέαται, « Ἡρ. » Εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, « Ἰσκρ. » Ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ Ἤλιδος παλαιατής, « » Ὑπομνήματα ἀνακείμενα, « Αἰσχ. (ὅθεν 2) (μτφορ.) εἶμαι ἀφωσιωμένος (παραδομένος), ἔχω ὅλας μου τὰς ἐλπίδας εἰς· ἀναφέρομαι ἢ ἀποδίδομαι. » Ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, « Ακ. » Ἀνάκειται κύβοις καὶ συμποσίοις, « Σδ. » Πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναῦς, « Θκ. » Ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ᾽ ἀνάκειται, « Ἀρςφ. » Εἰς ὀλίγους οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται, « Φαλ. 3) (ἀδκμ.) ἀντὶ Κατάκειμαι, κείτομαι (εἶμαι ᾽ξαπλωμένος) ἢ ᾽πίστομα ἢ πλάγια ἢ ἀνάσκελα (κυρ. ὅταν τρώγω εἰς τὴν τράπεζαν, καθὼς ἐσυνήθιζον οἱ ἀρχαῖοι). » Ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα, « Ἀλέξ. Ἀφρ. » Τυρρηνοὶ δειπνοῦσι μετὰ τῶν γυναικῶν ἀνακείμενοι ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ, « Ἀρςτ. (ὅθεν:) » Τόποι ἀνακείμενοι, « Εὐς., = Ὕπτιοι, χθαμαλοί. 4) (ἁπλ. ἀντὶ) εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς. » Δεῖμα καὶ μελεδῶνας ἄγκειμαι, « Ἀπλλν.

Ἀνάκειον (τὸ). τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων.

Ἀνα-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω σύρριζα.

Ἀνακεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀπαρακαλύπτως, ξέσκεπα, φανερά.

Ἀνα-κέκλομαι, Π. ἀντὶ Ἀνακαλέομαι, ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως.

Ἀνα-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω μέγαν θόρυβον, φωνάζω δυνατά.

Ἀνακέλαδος (ὁ), Π. μέγας θόρυβος, βοή.

Ἀν-ακέομαι-οῦμαι, Μ. ακέσομαι. Διορθόνω ἐκ νέου, ᾽ξαναμπαλλόνω.

Ἀνα-κέομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνάκειμαι.

Ἀνα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω. συγκερνῶ. » Τὰ μὲν ἥδοντα... πλείοσιν ὀδύναις ἀνακεκραμένα, « Αἰσχ. Σωκρ. » Ἀνακραθέντων κοιναῖς ἐπιγαμίαις τῶν γενῶν, « Πλ. 2) ᾽ξανα (ἐκ δευτέρου) κερνῶ ἢ συγκερνῶ.

Ἄνακες (οἱ), Ζ. Ἄναξ.

Ἀνάκεστος (ὁ, ἡ), = Ἀνήκεστος.

Ἀνα-κεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπαναλαμβάνω κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν συντομίᾳ τὰ προειρημένα 2) συμπεριλαμβάνω εἰς ἕν. » Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, « Γρφ. 3) ἀναπληρόνω.

Ἀνακεφαλαίωσις, εως (ἡ). ἡ σύντομος ᾗ κεφαλαιώδης ἐπανάληψις τῶν προειρημένων. 2) ἡ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ περίληψις. 3) ἀναπλήρωσις.

Ἀνακεφαλαιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀνακεφαλαίωσιν.

Ἀνακέχωκα, πρκ. τοῦ Ἀναχώννυμι.

Ἀνα-κηκίω (χ. Μ.), Π. ἀναβρύω μὲ ὁρμήν.

Ἀνακήρυκτος (ὁ, ἡ). ὁ διαλαληθεὶς παντοῦ (κυρ. διὰ τοῦ κήρυκος), πασίγνωστος.

Ἀνακήρυξις, εως (ἡ). (κυρ.) ἡ διὰ κήρυκος γνωστοποίησις, ‖ἐκ τοῦ

Ἀνα-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Γνωστοποιῶ (κυρ. διὰ τοῦ κήρυκος), ἀναγορεύω (κυρ. νικητὴν), διακηρύττω παντοῦ, ἐπαινῶ.

Ἀνακής, Δ. ἀντὶ Ἀνήκεστος.

Ἀνα-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω ἐκ νέου.

Ἀνα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ καὶ ἔπειτα τινάζω τι ὑψηλά. » Ἀνακινήσαντες αὐτὸν μετέωρον, ῥιπτεῦσι ἐς τὰς λόγχας, « Ἡρ. 2) ἀνακατόνω, (ᾗ μτφορ.) διεγείρω. 3) (ἐνν. τὰς χεῖρας), προετοιμαζόμενος εἰς πάλην, κάμνω διάφορα κινήματα μὲ τὰς χεῖράς μου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνακίνημα (τὸ) καὶ
Ἀνακίνησις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε κίνημα γινόμενον πρὸς τὰ ἄνω, (ὅθεν 2) ἀνακάτωμα (καὶ μτφορ.) παρακίνησις. 3) (κυρ. δὲ) αἱ πρὸ τοῦ ἀγῶνος χειρονομίαι τῶν πυγμάχων ϗ παλαιστῶν, (ϗ ἐν γέν.) προετοιμασία· προοίμιον.
Ἀνα·κίρνημι, = Ἀνακεράννυμι.
Ἀνα·κλάζω, Μ. κλάγξω, = Ἀνακράζω, φωνάζω δυνατά, (καὶ ἐπὶ σκύλων) γαυγύζω ἀλλεπαλλήλως.
Ἀνα·κλαίω, Μ. κλαύσω,-ομαι. Κλαίω μεγαλοφώνως, (ἀρχίζω νὰ) μυρολογῶ μὲ ξεφωνητά. ||. (μσ.) παραπονοῦμαι.
Ἀνάκλασις, εως (ἡ), καὶ
Ἀνακλασμὸς (ὁ). τσάκκισμα (λύγισμα, δίπλωμα) πρὸς τὰ ἐπάνω.) = Ἀντανάκλασις.
Ἀνάκλαστος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν ἢ ἐπιδεχόμενος ἀνάκλασιν (ἀντανάκλασιν).
Ἀνακλαυθμὸς (σμὸς), οῦ (ὁ) καὶ
Ἀνάκλαυσις, εως (ἡ). κλαύσιμον (μυρολόγι) μὲ ξεφωνητά.
Ἀνα·κλάω-ῶ, Μ. άσω. Τσακκίζω (Λυγίζω) πρὸς τὰ ἄνω. Τῶν θυομένων τοῖς οὐρανίοις θεοῖς προβάτων ἀνακλῶσι τὸν τράχηλον, « Εὐστ. » Ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, « Λκ. 2) (ἐπὶ ἀκτίν. ϗ ἤχ.) ἀντανακλῶ καὶ (μσ.) ἀντανακλῶμαι. » Τὸ τοῦ φωτὸς ἀνακλώμενον, « Ἀλ. Ἀφρ.
Ἀνα·κλέπτω, Μ. ψω. Ξανακλέπτω. ||. (μσ.) ἀναχωρῶ κρυφίως.
Ἀνάκλημα (τὸ), = Ἀνάκλησις. (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μουσικ.) τὸ ὑπὸ τοῦ κορυφαίου διδόμενον εἰς τὸν χορὸν σύνθημα πρὸς ἔναρξιν τοῦ μέλους, ἢ τὸ κανονάρχισμα.
Ἀνάκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαλεῖν (κυρ. στρατιώτας, ἢ ἐξορίστας). 2) ἐπίκλησις θεοῦ πρὸς βοήθειαν. 3) = Ἀνάκλημα.
Ἀνακλητήρια (τὰ). ἑορτὴ τελουμένη (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτον) ὅταν, γενόμενος ἐνῆλιξ ὁ βασιλεὺς, ἀνηγορεύετο.
Ἀνακλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάκλησιν, προσκλητικὸς πρὸς ἐπιστροφὴν, παρορμητικός. » Λόγοι ἀνακλητικοὶ πρὸς ὁμονοίαν, « Πλ. » Οἱ ἅλες ὀρέξεως ἀνακλητικοί, « Δσκρ. » Τὸ ὄξος ἀνακλητικὸν τῶν καταφερομένων, « Αξ. ||. (οὐσ.) Ἀνακλητικὸν (ἐνν. ᾆσμα), « τὸ προσκαλοῦν τοὺς στρατιώτας νὰ ἐπιστρέψουν.
Ἀνάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνακαλεσθεὶς (κυρ. εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν).
Ἀνακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀνακαλῶν (προσκαλῶν) εἰς τὸ κριτήριον, κλητήρ.
Ἀνάκλιμα (τὸ). (κυρ. γῆς), κατήφορος, κατηφορικὸν μέρος.
Ἀνακλινοπάλη (ἡ), εἶδ. παλαίσματος, (ἴσ.) = Παγκράτιον.
Ἀνακλιντήριον ϗ Ἀνάκλιντρον (τὸ). σκαμνὶ (κτλ.) μὲ ἀκκουμβιστήρια, (Τουρκ.) σοφᾶς, (Εὐρωπ.) καναπὲς, [ἐκ τοῦ
Ἀνα·κλίνω, Μ. κλινῶ. (ἐν γέν.). Βάλλω τι εἰς θέσιν πλαγίαν, τοποθετῶ τινα εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξαπλωθῇ (ἀκκουμβήσῃ, πλαγιάσῃ κτλ.). » Ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, « Γρφ. » Ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, « Λκ. (καὶ ἑλλ.) » Περιζώσεται ϗ ἀνακλινεῖ αὐτούς, « Γρφ. (ϗ μσ.) » Ἀνακλινθείς, πέσεν ὕπτιος, « Ὀδ. Ι. » Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, « Ὀδ. Σ. (ὅθεν 2) (ἐπὶ θύρας, κυρ. καταῤῥακτῆς) σηκόνω τὸν καταῤῥάκτην ϗ τὸν ἀκκουμβῶ πλάγια εἰς τὸν τοῖχον, (ϗ συγκδχ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀνοίγω. » Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, « Ὀδ. Α. » Ὅταν τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν ἀνακλίνῃ, κατίει σπυρίδα, « Ἡρ.
Ἀνάκλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακλίνειν ἢ ἀνακλίνεσθαι, πλάγιασμα, κτλ.
Ἀνακλισμὸς (ὁ), = Ἀνάκλισις καὶ Ἀνάκλιντρον.
Ἀνακλιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἀνάκλισιν ἐπιτήδειος.
Ἀνάκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνακεκλιμένος (πλαγιασμένος κλ.). 2) = Ἀνακλιτικὸς, (ὅθεν: ||. οὐσ.) Ἀνάκλιτον (τὸ), = Ἀνάκλιντρον.
Ἀνα·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονίζω ἐκ θεμελίων.
Ἀνα·κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω τι συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως (καθὼς τὰ κύματα τὸ περιγιάλι).
Ἀνα·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ἀνάποδα, ξεκλώθω (ξεστρήφω) ἢ Ξανακλώθω. (μτφορ.) μεταποιῶ, μεταβάλλω. » Τὰ πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειε, « Λκ.
Ἀνα·κνισσόω, Μ. ώσω. Γεμίζω ὅλον τὸν οἶκον (κτλ.) ἀπὸ κνίσσαν.
Ἀνα·κογχύζω, Μ. ύσω. (ἐναντ. τῷ Ἀποκογχύζω, δηλ.) γεμίζω τι μὲ τὸ κοχλιάριον.
Ἀνα·κογχυλιάζω, Μ. άσω, = Ἀναγαργαρίζομαι. 2) ξεβουλλόνω καὶ Ξαναβουλλόνω (πλαστογραφικῶς).
Ἀνακογχυλιασμὸς (ὁ), = Ἀναγαργαρισμός.
Ἀνακογχυλιαστὸς, ἡ, όν, = Ἀναγαργαριστός.
Ἀνα·κογχυλίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακογχυλιάζω.
Ἀνακογχυλισμὸς (ὁ), = Ἀνακογχυλιασμός.
Ἀνακοί, ῶν (οἱ), = Ἄνακες, (Ζ. Ἄναξ).
Ἀνάκοιλος (ὁ, ἡ). ἀνακουφωτός.
Ἀνα·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλαγιάζω καὶ ἀποκοιμῶμαι.
Ἀνακοίνεο, Ἰων. ἀντὶ Ἀνακοίνου, β'. ἐν. προσ. τοῦ μσ. ἐνεστ. τῆς προστ. τοῦ
Ἀνα·κοινόω-ῶ καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Ἀνακοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Κάμνω τι κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλου, μεταδίδω, ἐνόνω. » Ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος ἀνακοινοῦται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ, « Ἡρ. » Ἀνακοινοῦσθαι αὐτὸν τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν, « Παυσ. 2) κοινοποιῶ τι (κυρ. μυστικὸν) εἰς ἄλλον, ξεμυστηρεύομαι (ἵν' ἀκούσω τὴν γνώμην του). » Πρᾶξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι, « Θγν. (καὶ ἑλλ.) » Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοινοῦ, « Ἰσκρ. » Εἰ δέ τι δυσχερές σοι ἐστὶν, ὧν λέγομεν, ἀνακοίνωσαι τοῖς θεοῖς θυόμενος, « Ξεν., συμβουλεύσου (ἐρώτησε) τὸ μαντεῖον, (παρβλ. Κοινόω).
Ἀνακοίνωσις, εως (ἡ). κοινοποίησις (κυρ. μυστικοῦ), ξεμυστήρευσις (πρὸς ζήτησιν συμβουλῆς), (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν ὁ ῥήτωρ ἐρωτᾷ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ ἀντιδίκου.
Ἀνα·κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διέπω (διατάττω) τι ὡς κοίρανος.
Ἀνα·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι καλῶς (μὲ κόλλαν). 2) Ξανακολνῶ.
Ἀνακόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται, (ἐπιμ.) ἔμπλαστρον. 2) = τῷ
Ἀνακόλλησις, εως (ἡ). κόλλημα δυνατόν. 2) ξανακόλλημα.
Ἀνακολλητικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ κολλᾶν ἢ Ξανακολλᾶν.
Ἀνακολουθία (ἡ). ἔλλειψις συνεπείας (συνεχείας, συναρμογῆς), [ἐκ τοῦ
Ἀνακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλάττων συνέπειαν (συνέχειαν), ἀσυνάρτητος, ἀνάρμοστος, (ὅθεν παρὰ Γραμμτ. ||. οὐσ.) Ἀνακόλουθον (τὸ), τὸ ἀσυνάρτητον τῆς συντάξεως.
Ἀνακολούθως, ἐπίῤ. Χωρὶς συνέπειαν, ἀσυναρτήτως, ἀναρμόστως.
Ἀνα·κολπάζω (ίζω), Μ. άσω (-ίσω) καὶ
Ἀνα·κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνασηκόνω ταῖς ποδιαῖς (τοὺς κόλπους) τοῦ φορέματός μου ἵνα μὴ σύρωνται, ἀνασκουμπονομαι.
Ἀνα·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτβτ. καὶ μσ.) Ἐβγαίνω ἐπάνω κολυμβῶν. 2) (μτβτ.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, » Τὸ φῦκος, ὅ οἱ σπογγεῖς ἀνακολυμβῶσι, « Θφρ.
Ἀνα·κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀποκτῶ) πάλιν κόμην (καὶ ἐπὶ δένδρ.) φύλλα.
Ἀνακομιδὴ (ἡ). φέρσιμον ἢ πάρσιμον ὀπίσω. 2) ἐπάνοδος, ἐπιστροφή. 3) ἀνάῤῥωσις. 4) μετακόμισις λειψάνου (νεκροῦ).
Ἀνα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ὀπίσω ἢ ἐπάνω. » Ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, « Ξεν. (ϗ πθ.) » Ἀνεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, « Πλ. 2) (μσ.) παίρνω ὀπίσω. » Ἂν τις τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῇ ὅπως ἀνακομίσῃ, « Ξεν. (καὶ ἐπ' αὐτπθ.) ἐπιστρέφω, (ϗ μτφορ.) ἀναλαμβάνω ἢ ἀπὸ λειποθυμίας ἢ ἀπὸ νόσου. » Λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκέτι « Γαλ. » Σώματα ἀνακομισθέντα, « αὐτ. (παρβλ. Ἀνακτάομαι).
Ἀν·ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω (καὶ μσ.) Τινάζομαι ἐπάνω. » Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, « Ἰλ. Ε.
Ἀνάκοος (ὁ, ἁ), Δ. Ἀνήκοος.
Ἀνακοπὴ (ἡ). ὀπισθοδρόμησις (ἐξ αἰτίας ἀντικρούσεως). 2) ἐμπόδισμα, σταμάτισμα, (ἴδε Ἀνάκρουσις). 3) μέρος ὕδατος τὸ μετὰ παλίῤῥοιαν ἢ πλημμύραν ἐναπολειπόμενον, (παρβλ. Ἀνάχυσις), [ἐκ τοῦ
Ἀνα·κόπτω, Μ. κόψω. Ἀμπώθω (Κουντῶ) πρὸς τὰ ὀπίσω. » Θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, « Ὀδ. Φ. (καὶ πθ.) » Τὸ ποτὸν ἐς τὰς ῥῖνας ἀνακόπτεται, « Ἀρετ., = Ἀνατρέχει. 2) ἐμποδίζω, σταματῶ. » Ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, « Γργ. (καὶ πθ.) » Φθέγξασθαι βουλόμενος, ἀνεκοπτόμην, « Λκ. (ἴδε καὶ Ἀνακρούω). 3) = Ἀνορύττω καὶ Ἐκκόπτω.
Ἀνα·κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω (Παστρεύω) ἐπιμελῶς, ξεῤῥαχνίζω.
Ἀνα·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναβάλλω εἰς τάξιν.
Ἀνα·κοσμοποιέω-Μ. ήσω. Δημιουργῶ ἐκ νέου τὸν κόσμον.
Ἀνάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀκουσθῆναι, ἀκουστὸς ἢ 2) = Ἐξάκουστος.
Ἀνα·κουφίζω, Μ. ίσω. Ἐλαφρόνω, καὶ (ἐπμ.) ἀνασηκόνω, (μτφορ.) ἀναπαύω, παρηγορῶ.
Ἀνακούφισις, εως (ἡ). ἐλάφρωμα ϗ (ἐπμ.) ἀνασήκωμα, (καὶ μτφορ.) παρηγορία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνακούφισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντείνει πρὸς ἀνακούφισιν.

Ἀν-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω μὲ προσοχήν· ἀφηγκράζομαι.

Ἀνα-κραδαίνω (άω-ώ), Μ. ανῶ. Κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ σείω.

Ἀνα-κράζω, Μ. κράξω (πρκ. [ἀντὶ ἐνεσ.] Ἀνακέκραγα, καὶ Μ. -κεκράξομαι). Φωνάζω δυνατὰ, ξεφωνίζω. »Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον,« Ξεν.

Ἀνάκρασις [ἀνακεράννυμι], εως (ἡ), = Ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα.

Ἀνακραθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνακεράννυμι.

Ἀνα-κραυγάζω, Μ. άσω, = Ἀνακράζω.

Ἀνακραύγασμα (τὸ). κραυγὴ μεγάλη, ξεφωνητόν.

Ἀνα-κρέκομαι, Μ. κρέξομαι, Π. ἀρχίζω νὰ κελαδῶ (καὶ μτφορ. νὰ ἀνυμνῶ) μεγαλοφώνως, (παρβλ. Ἀνακρούω).

Ἀνα-κρέμαμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ ὑψηλὰ ἢ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-κρήμνυμι, Μ. κρημνίσω. Κρημνίζω, (ἐκ θεμελίων), ἀναποδογυρίζω. »Ὑπονόμοις τὸ τεῖχος ἀνεκρήμνη,« Ἀππ.

Ἀνάκρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνάκρασις.

Ἀνα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν (ἐρωτῶν ἐπανειλημμένως), ἀναθεωρῶ κρίσιν (ἂν ἔγινε καλῶς). ||. (μσ.) Ἀνακρίνομαι, κρισολογοῦμαι ἢ φιλονεικῶ μετά τινος. »Τοὺς δὲ ἐπεὶ, ἀνακρινομένους πρὸς ἑωϋτοὺς, ἠὼς κατελάμβανε,« Ἡρ.

Ἀνάκρισις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς (καὶ δι' ἐπανειλημμένων ἐρωτήσεων) ἐξέτασις, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ δικαστικὴ προεξέτασις τῆς ὑποθέσεως ἂν ἦνε ἢ ὄχι εἰσαγώγιμος εἰς δίκην, ἡ περὶ αὐτῆς συζήτησις, (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἀναθεώρησις αὐτῆς, ἂν ἐδικάσθη καλῶς ἢ ὄχι.

Ἀνακριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἀνάκρισιν.

Ἀνα-κροταλίζω, Μ. ίσω. ⚘

Ἀνα-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ δυνατὰ (κυρ. τὰς χεῖράς μου πρὸς ἀπόδειξιν ἀποδοχῆς καὶ εὐαρεστήσεως). »Τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,« Ἀρςφ. (καὶ ἐλλ.) »Οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου,« αὐτ. »Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει,« Παροιμ., ἀποπαρδοῦσα.

Ἀνάκρουσις, εως (ἡ). κούντημα πρὸς τὰ ὀπίσω, (κυρ. δὲ ἐπὶ ναυτ.) τὸ ἀνάποδον κωπηλάτισμα ἵνα σταματήσῃ ἢ ὀπισθοδρομήσῃ κατὰ πρύμναν τὸ πλοῖον, (Τουρκοβαρβαρ.) σιγάρισμα. (ὅθ. μτφορ.) = Παλινῳδία. 2) (μουσικ.) = Προαναβολὴ καὶ Προανάκρουσις, (καὶ κατ' ἔκτ.) προοίμιον (κυρ.) ὕμνου ἢ ποιήματος.

Ἀνακρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνακρούων.

Ἀνάκρουστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα) κρουόμενον τὸν ἀνήφορον εἰς ἐργαλειὸν ἔχοντα τὸ στημόνι κρεμαστὸν καὶ ὄχι πλάγιον, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-κρούω, Μ. κρούσω. Κουντῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπμ.) ἐμποδίζω, ἢ κάμνω νὰ ὀπισθοδρομήσῃ τι, σταματῶ (κυρ. πλοῖον, ἢ ἵππον τραβῶν τὸ χαλινάρι), ἴδε Ἀνάκρουσις ⚘ Ἀνακόπτω. ||. (μσ.) Ἀνακρούομαι, (ἐπὶ Μουσ.) = Προανακρούομαι, (ὅθ. ἐν γέν.) ἀρχίζω (κυρ. ᾠδὴν ἢ ποίημα).

Ἀνα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ἐντελῶς καὶ μὲ πολλὴν προσοχήν.

Ἀνακρωτηρίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκρωτηριασθεὶς, ἀκέραιος, σῶος.

Ἀνα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (Ἠαίρνω ὀπίσω) πάλιν, ξαναποκτῶ. 2) διορθόνω, φέρω τι εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν, (ὅθ. 3) κάμνω τὸν ἀσθενῆ ἢ λειποθυμήσαντα νὰ ἀναλάβῃ. »Εἰ δὲ ἐκλυθεῖεν, ὀσφρητικοῖς ἀνακτήσασθαι,« Γαλ. »Πνῖγας ὑστερικὰς ἀνακτᾶται,« Δσκρ. »Ἀνακτῶμαι ἐμεωϋτὸν,« Ἡρ., ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι. 4) κερδίζω (φέρω, ἑλκύω) τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, τὸν κάμνω νὰ οἰκειωθῇ (φιλιωθῇ) πάλιν μαζῇ μου, »Ὥςε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀστυάγην,« Ξεν., (παρβλ. Ἀνακομίζω).

Ἀνακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνάγω ⚘ (σπν.) τοῦ Ἀνάσσω.

Ἀνάκτησις [ἀνακτάομαι], εως (ἡ). τὸ νὰ πάρῃ τις ὀπίσω (ἀποκτήσῃ, διορθώσῃ) πάλιν τι, ἢ τὸ νὰ κάμῃ τινὰ νὰ συνέλθῃ (νὰ οἰκειωθῇ μετ' αὐτοῦ κτλ.), ξελιγοθύμημα.

Ἀνακτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ξαναποκτᾷ (ξελιγοθυμᾷ κτλ.) »Ἀνακτητικὸν δὲ καὶ γλήχων,« Ἰατρ.

Ἀνα-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πάλιν ἢ ἐκ νέου, ξανακτίζω.

Ἀνάκτισις, εως (ἡ). ξανακτίσιμον.

Ἀνακτίτης, ου (ὁ), πέτρ. πολύτ. = Γαλακτίτης.

Ἀνακτορία (ἡ), Π. ἡ βασιλικὴ ἀξία, διοίκησις.

Ἀνακτόρι(ρει)ος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄνακτα (τὸν βασιλέα ἢ τὸν οἰκοκύριον). »Ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω,« Ὀδ. Ο.

Ἀνάκτορον (τὸ), (⚘ πλθ.) Ἀνάκτορα (τὰ). ἡ κατοικία τοῦ ἄνακτος, τὸ βασιλικὸν παλάτι. 2) (κυρ. δὲ) ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, τὸ ἄλλ. Ἀνάκειον, (⚘ ἐν γέν.) ναὸς (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ, (ὅθεν 3) (ἐκκλησ.) τὸ ἱερὸν βῆμα.

Ἀνακτοτελέσταί, ῶν (οἱ). οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Κορυβαντικῶν μυστηρίων.

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), = Ἄναξ, ἐξουσιαστὴς, κύριος, ἀρχηγός.

Ἀνα-κυίσκω, (χ, Μ.), = Ἀμβλίσκω, ἀποβάλλω ἔμβρυον, καὶ (ἐπμ.) ξαναγγαστρόνομαι.

Ἀνα-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω, ἐνόνω.

Ἀνα-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ.) Περιςρέφω, φέρω τι (καὶ μσ. ἔρχομαι) πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μεταγυρίζω, περιφέρομαι, κυκλοφορῶ, (τρπ.) ἐπαναλαμβάνω πάλιν τὸ ἴδιον. »Ἀνακύκλει μου δέμας« Εὐρ. »Τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλεῖ λόγους,« Πλ. »Ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα,« Λκ. (καὶ μσ.) »Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλεῖται,« Ἀθ. »Ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον,« Λξ.

Ἀνακύκλησις, εως (ἡ). κυκλοφορία, τριγύρισμα, ἐπανάληψις ⚘, (ἴδε τὸ ῥῆμα). »Ἡ ἀνακύκλησις τοῦ τρίποδος διὰ πάντων,« Πλ.

Ἀνακυκλικὸς, ἡ, όν. (κυρ.) ςιχούργημα τὸ ὀπ., καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον, ἔχει νόημα.

Ἀνακυκλισμὸς (ὁ), = Ἀνακύκλησις.

Ἀνα-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακυκλέω. (ὅθεν:) »Ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ,« Ἑρμγ., ἡ δημώδης καὶ τετριμμένη.

Ἀνακύκλωσις, εως (ἡ), = Ἀνακύκλησις, (ὅθεν.) »Πολιτειῶν ἀνακύκλωσις,« Πλβ., ἡ μεταβολὴ, Γαλλ. révolution.

Ἀνακυλισμὸς (ὁ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω (ἀνάποδον) κύλισμα, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι τὸν ἀνήφορον ἢ ὀπίσω. 2) (μσ.) ἐπιστρέφω, (καὶ ἐπὶ νόσου) ξανακυλῶ. 3) ξανατυλίσσω (τὸ κυλινδροειδῶς τυλιγμένον).

Ἀνα-κυμβαλιάζω, Μ. άσω, Π. [κύμβη, ἢ κύμβαλον]. πίπτω ἀνάποδα ἢ κατακέφαλα μὲ κρότον μέγαν.

Ἀνα-κυπόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τινὰ νὰ ἀνακύψῃ, τοῦ γυρίζω τὴν κεφαλὴν ὀπίσω (ἵνα τὸν σφάξω), (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Ἀνα-κύπτω, Μ. κύψω. Σηκόνω τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ γέρνω ὀπίσω (καθὼς τὰ πτηνὰ ὅταν πίνουν). 2) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλ. (ἢ τῆς ξηρᾶς) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ξετρυπόνω, ξεφυτρόνω (κυρ. καὶ μτφορ.), ἀναφαίνομαι (»Ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος, τὸ πλέον ὑπὸ γῆν ῥυείς, εἶτ' ἀνακύψας,« Στρ.). (μτφορ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἐλαφρόνομαι, εὑρίσκω ἄνεσιν, ἀνασαίνω. »Οὕτω δὲ καὶ ἐγὼ ἀνέκυψα ἀκούσας,« Ξεν. (παρβλ. Ἀναδύω ⚘ Ἀνανεύω).

Ἀνάκυρτος (ὁ, ἡ). κυρτὸς πρὸς τὰ ὀπίσω, (παρβλ. Ἀνάσιμος).

Ἀνα-κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κουνῶ (κυρ. τὸ κουδοῦνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον) ἵνα κάμω ἦχον.

Ἀνα-κωκύω, Μ. ύσω. Κλαίω μὲ ξεφωνητά.

Ἀνάκωλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ φθάνων ἕως τὰ γόνατα, (ἐπμ.) ἐπάνω ἀπὸ τὰ κῶλα (ποδάρια), (ὅθεν ἐν γέν.) κοντὸς, κοντοπόδαρος. »Κάμηλος ἀνάκωλος,« Διόδ.

Ἀνα-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω (Σταματῶ) σύρων ὀπίσω.

Ἀνα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Περιγελῶ (κατὰ μίμησιν τῶν κωμῳδῶν).

Ἀνακῶς [ἄναξ, ἢ ἀνέχω], ἐπίρ. Ἰων. Ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως· (ὅθεν:) »Ἀνακῶς ἔχω τινός,« Πλ. Θησ., ἐπιμελοῦμαι.

Ἀνα-κωφέω(όω)-ῶ, Μ. ήσω, ἢ ώσω Ξεκουφαίνω.

Ἀνακωχεύω [ἀνακωχὴ], Μ. εύσω, καὶ

Ἀνακωχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σταματῶ, ἐμποδίζω τὸν δρόμον (κυρ. πλοίου ἢ ἅρματος), (ἐν γέν.) ἀναβάλλω, κάμνω διακοπὴν (κυρ. πολέμου). »Ὁ δὲ Μαρδόνιος ἀνεκώχευε, ⚘ οὐκ ἐσίνετο τὴν γῆν,« Ἡρ. »Οἱ δὲ βάρβαροι ὑπὲρ τοῦ Φαλήρου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας, ἀπέπλωον,« αὐτ. (⚘ κατ' ἐναλλαγ.) »Ἀνεκώχευσαν ἔτι πελάγιαι αἱ νῆες,« Ἀρρ. ἐστάθηκαν εἰς τὰ πανιὰ ἢ (Ἰταλ.) ὄρτσαλαμπάντα.

Ἀνακωχὴ (ἡ), [ἀνέχω]. ἡ προσωρινὴ διακοπὴ (κυρ. πολέμου)· σταμάτισμα (εἰς τὰ πανιὰ) πλοίου (ἴδε τὸ προηγ.), (ἐν γέν.) ἀναβολὴ, ἐμπόδισμα, κράτημα ὀπίσω.

Ἀνα-λάζομαι, Μ. λάσομαι, Π. = Ἀναλαμβάνω, ξαναπαίρνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνα-λακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ ϗ (ἐπμ.) ἀποῤῥίπτω.

Ἀν-αλαλάζω, Μ. άξω. Φωνάζω (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον) δυνατὰ, κάμνω μέγαν ἀλαλαγμόν.

Ἀνα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀνέλαβον κτλ.). (ἐν γέν.) Ἠαίρνω ἐπάνω μου ἢ μαζῇ μου ἢ εἰς τὸν οἰκόν μου. » Ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα ἰέναι, « Ἡρ. » Τοὺς ἄνδρας ἀναλαβόντες ἴτε, « Ξεν. » Ἀναλαβὼν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, « Ἐκκλησ. » Ἀναλαμβάνοντας εἰς τροχίσκους τὰ κεκομμένα φύλλα καὶ ἄνθη, « Δσκρ. » Ἀνελάμβανεν αὐτοὺς ἐν τῇ πόλει, « Ἡρωδ. » Ἐποιήσατο αὐτὸν παῖδα καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν, Δμ. (ὅθεν 2) περιποιοῦμαι, καλοπιάνω, θεραπεύω, ἀναπαύω. » Ἑστιάσεσι καὶ θέαις τὸν δῆμον ἀνελάμβανε, « Πλ. » Λουομένῳ δὲ αὐτῷ, ϗ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντι, « Ἀππ. » Πρὸ ἔργου δέ ἐστιν, ἀναλαμβάνειν τὸν ἀκροατὴν, « Ἀρς. » Ἀναλαμβάνειν τὸν στρατὸν, « Πλβ. » Ἀναλαμβάνειν τὸν ἀσθενοῦντα, « Δμ. 3) παίρνω (ἐντυπόνω καλῶς) εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ἐνθύμησίν) μου, (ἐπμ.) μανθάνω ἀπ' ἔξω. » Ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν μνήμην (εἰς τὴν διάνοιαν), « (καὶ ἑλλ.) » Καὶ ἔστιν ὃ ἔδωκε, πάλιν ἀναλαβεῖν, « Ἀρις. » Ἀναγνοὺς δὲ τὸν λόγον ὁ Λύσανδρος, ἔμελλε λέγειν ἐν τῷ δήμῳ ἀναλαβὼν, « Πλ. 4) ἐνδύομαι, φορῶ. » Κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, « Ἀθ. (καὶ ἑλλ.) » Ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως, « Πλάτ. 5) κρατῶ (ἔχω, πιάνω) εἰς τὰς χεῖράς μου. » Ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βίβλους, « Πλβ. 6) λαμβάνω εἰς τὴν κυριότητά μου (ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου κτλ.), οἰκειοποιοῦμαι. 7) ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι, ἐπιχειρίζομαι. » Ἀριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει, « Δμ., » Ἀναλαμβάνειν πᾶσαν τὴν ἐπενεχθεῖσαν οἱ αἰτίην, « Ἡρ. » Πόλεμον ἀναλαμβάνειν, « Αξ. » Κίνδυνον ἀναλαβέσθαι, « Ἡρ. 8) = Ἀνακτῶμαι, 'παίρνω πάλιν ὀπίσω ('ξαναπαίρνω) ἐκεῖνο 'ποῦ εἶχα καὶ ἔχασα (ἐπμ.) τὴν ὑγείαν μου ϗ τὴν προτέραν μου δύναμιν (σηκωθεὶς ἀπὸ ἀσθένειαν), (κοιν.) 'παίρνω ἐπάνω μου. » Καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν, ἣν καὶ πρότερον εἴχομεν, « Ἰσκρ. » Ἀναλαβόντες τὴν Σαλαμῖνα, « Πλ. » Τὰ κατεῤῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, « Δμ. (ὅθεν:) » Ἀναλαβεῖν τὴν ὑγείαν (τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν), « Γαλ. » Ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἐκ τῆς νόσου, « Θκ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου, « Γαλ. (ϗ μὲ ἑλλ. ἑλλ.) » Τῶν οἴκων ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαιτᾶται, « αὐτ. (ὅθεν:) » Ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν, « Αξ., ἔρχομαι (συνέρχομαι) εἰς τὸν ἑαυτόν μου. » Εἰ γὰρ μηδένες τῶν πώποτε δυστυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς, « Ἰσκρ. » Ὥστε πολὺν εἶναι τὸν γέλωτα, καὶ μηδ' ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς δύνασθαι, « Πλ. » Ταῦτα ἀκούσας, τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπλάγην, πάλιν δὲ ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, ἀντεῖπον, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Ἀνειλημμένος εἰς τὸ γένος, « Ακ. 9) ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον, φέρω (καὶ μσ. ἔρχομαι) εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, διορθόνω. » Τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ στόματος, « Ἀρις. » Μετὰ δὲ ταῦτα τὸ τρῶμα ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνεμαχέσαντο, « Ἡρ. » Τὴν ἁμαρτίαν ἀναλαβεῖν πειράσομαι, « Σοφ. 10) πιάνω πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐπαναλαμβάνω. » Ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία, « Πλάτ. » Ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφύγῃ ἡμᾶς, « αὐτ. 11) σηκόνω (καὶ δένω) ἐπάνω. » Ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσι, « Πλ (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Τῇ μίτρᾳ ἀνειλημμένος τοὺς βοστρύχας, « Ακ. 12) κρατῶ (τραβῶ) ὀπίσω. » Οἷόν περ ἵππον, τὸν λόγον ἑκάστοτε δεῖ ἀναλαμβάνειν, « Πλάτ., (παρβλ. Ἀναιρέω).

Ἀνα-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω λάμψιν (φλόγα), 'παίρνω φωτιάν, (κοιν.) κορόνω. » Τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει, « Ξεν. 2) λάμπω πάλιν ὡς ϗ πρότερον, (συνκδχ.) 'ξαναφαίνομαι, (τρπ.) ἐ ἀνέρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν (ἀκμὴν κτλ.).

Ἀναλγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ προξενῶν πόνον (ἄλγος), ἄπονος, σκληρός.

Ἀναλγησία (ἡ). ἔλλειψις πόνου (ἄλγους), ἀπονιά, σκηρότης· ἀναισθησία.

Ἀνάλγητος (ὁ, ἡ), = Ἀναλγής, ἀπονενοημένος, ἀναίσθητος, ἀλύπητος.

Ἀναλγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πόνον· μὲ ἀπάθειαν (ἀναισθησίαν, ἀδιαφορίαν).

Ἀν-αλδαίνω, Μ. ανῶ, Π. κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ (αὐξήσῃ, ἀναδοθῇ). 2) (μσ.) φυτρόνω, αὐξάνω (κυρ. ἐπὶ φυτ.).

Ἀναλδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ αὐξάνων (ἀλδαίνων), ἀδύνατος. 2) ὁ ἐμποδίζων τὴν αὔξησιν.

Ἀν-αλδίσκω (γ. Μ.), Π. = Ἀναλδαίνω.

Ἀνα-λεαίνω, Μ. ανῶ, Π. ὁμαλύνω τι ἐκ νέου, 'ξαναϊσιάζω. 2) κοπανίζω (τρίβω) καλά.

Ἀνα-λέγω καὶ (μσ. ὃ ϗ εὐχρηστότ.) Ἀναλέγομαι, Μ. λέξω, -ομαι, = Συλλέγω, διαλέγω καὶ 'παίρνω (κυρ. πρᾶγμα σκορπισμένον κατὰ γῆς). » Τοὺς ἀποπίπτοντας στατῆρας ἐπόμενος ἀνελέγετο, « Ἡρ. » Ἀναλέγεται τῇ γλώσσῃ τοὺς σκώληκας, « Ἀρς. (καὶ μσ.) » Ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις, « Βασ. » Ἀναλεξάμενος τὸ πνεῦμα, « Ἡρ., 'παίρνωντας τὴν ἀναπνοήν του. 2) λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου. » Ἀναλέγομαι ταῖς διαδοχαῖς τὸν χρόνον, « Πλ. » Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν τῶν πολεμίων, « Σδ. 3) ἀναγινώσκω. » Ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δὲ ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα, « Ακ. » Ἵνα μηδεὶς τὰ γεγραμμένα ἀναλέξηται, « Σδ. 4) 'ξαναλέγω, ἀπομνημονεύω. » Καὶ ὅσην τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, « Ξεν.

Ἀνάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειφθεὶς (κυρ. μὲ 'λάδι), (συνκδχ.) ἀγύμναστος.

Ἀναλειφίη (ἡ), Ἰων. τὰ νὰ μὴ ἀλείφεταί τις μὲ 'λάδι (μῦρον κτλ.).

Ἀνα-λείχω, Μ. λείξω. Σφογγίζω τι γλείφωντάς το.

Ἀναλέκτης, ου (ὁ). διαλεκτὴς, συμμαζωκτὴς· ὁ συντάττων ἀνάλεκτα.

Ἀναλεκτίς, ίδος (ἡ). εἶδος μικροῦ προσκεφαλαίου, τὸ ὁπ. φοροῦν ὑπὸ τὰ ἐνδύματα οἱ ἔχοντες ἀνίσους τοὺς ὠμοπλάτας (ἵνα διορθώσουν τὸ ἐλάττωμά των).

Ἀνάλεκτος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος καὶ συναθροισμένος, ἢ ἄξιος ἐκλογῆς καὶ συλλογῆς, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀνάλεκτα (τὰ), συλλογὴ ἐκλεκτῶν ποιημάτων.

Ἀναλήθης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) - λήθως. Ὁ μὴ ἀληθὴς, ψευδής.

Ἀνάλημμα (τὸ), [ἀναλαμβάνω]. ὕψωσις (κυρ. τείχους), ἐπισκευή. 2) (οὐσ.) χῶμα (Τουρκ. σέτι) πρὸς ἐξασφάλισιν τείχους. 3) τὸ ἐπὶ τοιούτου χώματος οἰκοδόμημα, (ἰδιαιτ. δὲ 4) ὡρολόγιον ἡλιακόν.

Ἀναληπτέον, θετ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀναληπτὴρ (ὁ). ἀγγεῖον δι' οὗ ἔπαιρναν (ἀνελάμβανον) νερὸν εἰς τὰς θυσίας

Ἀναληπτικός, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. (ἰατρ.) Δυναμωτικός.

Ἀνάληψις [ἀναλαμβάνω], εως (ἡ), = Ἀνάκτησις, 'ξαναπάρσιμον. 2) = Ἀνάῤῥωσις, ἐνδυνάμωσις, ξεκούρασμα. 3) ἰδιοποίησις (κυρ. παιδίου), υἱοθέτησις. 4) ἐπιχείρησις, ἐργολαβία. 5) μάθησις. 6) ἐπισκευὴ, ἐπανόρθωσις (Θκ. Ε', 65). 7) (ῥτρ.) ἐπανάληψις. 8) (ἐκκλησ.) ἡ εἰς οὐρανοὺς ἀνάβασις τοῦ Χριστοῦ.

Ἀναλθὴς, έος, καὶ

Ἀνάλθητος (ὁ, ἡ). (νόσος) ἀνίατος. 2) (ἰατρικὸν) ἀνενέργητον.

Ἀναλέγκιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀλίγκιος]. ἀνόμοιος.

Ἀνα-λιαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλῶς (ἡ 'Ξανα-) λιγνίζω.

Ἀνάλιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀνήλιος.

Ἀνάλιπος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀνήλιπος.

Ἀν-αλίσκω [ἀ, ἡ ἀνά, ἁλίσκω ἢ ἁλίζω], Μ. ἁλώσω (ἀόρ. Ἀνή[ἡ 'Ηνά καὶ Ἀττ. Ἀνά]λωσα, καὶ πθ.-ώθην, πρκ. Ἀνή[ἡ 'Ηνά, καὶ Ἀττ. Ἀνά]λωκα ϗ πθ.-ωμαι). Ἐξοδεύω, τελειόνω. » Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει, « Ξεν. 2) (μτφορ.) χαλνῶ, φθείρω, ἀφανίζω.

Ἀνάλιστος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.

Ἀνα-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. λιχμήσομαι, = Ἀναλείχω.

Ἀνάλκεια, Π. καὶ

Ἀναλκία (ἡ), Ἰων. ἀδυναμία, ἀνανδρία, [ἐκ τοῦ

Ἄναλκις, ιδος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ.-ιδα καὶ -ιν), Π. [ἀ, ἀλκή]. ἀδύνατος, ἄνανδρος.

Ἀνάλλαγμα (τὸ). ἀλλαξιά.

Ἀνάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάζων ἢ μὴ ἀλλάξας, ἀμετάβλητος.

Ἀναλλέξαι, Π. ἀντὶ Ἀναλέξαι.

Ἀναλληγόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλληγορικός.

Ἀναλλοίωτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώτως. Ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἀλλοίωσιν, ἀμετάβλητος.

Ἀν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἐπάνω.

Ἀναλλύζουσα, Π. ἀντὶ Ἀναλύζουσα.

Ἀναλκὸς καὶ

Ἀνάλμυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἅλμην, ἀνάλατος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναλογάδην, ἐπίῤ. = Ἀναλόγως, κατ' ἀναλογίαν.

Ἀναλογεῖον (τὸ). τραπέζι ὅπου ἀκκουμβοῦν τὰ βιβλ.. εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἀναλόγι.

Ἀνα-λογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνάλογος, ἔχω ἀναλογίαν (ὁμοιότητα) μὲ ἄλλο τι. » Τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν ἀναλογεῖ λυχνιαίᾳ φλογί, « Ἀλ. Ἀφρ.

Ἀναλογητικός, ή, όν. Ὁ κρίνων ἐξ (ἢ ἐνασχολούμενος συστηματικῶς εἰς τὰς) ἀναλογίας.

Ἀναλογία (ἡ). (κυρ. παρὰ μθμτκ.) ἡ μεταξὺ δύο ποσῶν (θεωρουμένων κατὰ σύγκρισιν) ὁμοιότης, (ἐπὶ πραγμ.) συμμετρία.

Ἀνα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξανασυλλογίζομαι· καλοσχάζομαι. 2) λογαριάζω. 3) συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας. 4) (σπν.) μετανοῶ.

Ἀναλογικός, ή, όν. Ὁ κατ' ἀναλογίαν 2) = Ἀναλογητικός.

Ἀναλόγιον (τὸ), = Ἀναλογεῖον.

Ἀναλόγισμα (τὸ). τὸ δι' ἀναλογισμοῦ συμπέρασμα. 2) = τῷ

Ἀναλογισμὸς (ὁ). σκέψις, συλλογισμός. 2) λογαριασμὸς (κυρ. δι' ἀναλογίας), παραλληλισμὸς (δύο ποσῶν) κτλ. 3) Ἐαναλογαρίασμα. 4) = Ἀναλογία. 5) = Ἀναλόγισμα. 6) (σπν.) = Μεταμέλεια.

Ἀναλογιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος εἰς) ἢ ὁ μεταχειριζόμενος ἐκ συστήματος ἀναλογισμούς.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀναλογίαν (σχέσιν, ὁμοιότητα, συνέπειαν κτλ.) πρὸς ἄλλο τι, σύμμετρος. » Ἀνάλογον σῶμα, οὗ τὸ πλάτος τρίτον τοῦ μήκους, « Εὐστ. » Αἱ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον· ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν, « Ἀρστ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀνάλογον, ἐπίῤ. = Ἀναλόγως. » Ἐκ τούτων συγκραθεῖσα καὶ ἀνάλογον μερισθεῖσα, « Πλάτ.

Ἀναλόγως, ἐπίῤ. Κατ' ἀναλογίαν.

Ἄναλος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.

Ἀνα-λόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἄχρ. κατ' ἐνεστ.) = Ἀναλίσκω.

Ἄναλτος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.

Ἄναλτος (ὁ, ἡ) Π. [ἀ, ἄλθω ἢ ἅλις]. ἀχόρταστος.

Ἀνα-λύζω, Μ. λύξω. Ἔχω (ἢ Κλαίω μὲ) ἀναφυλλητόν.

Ἀνάλυσις, εως (ἡ). (φυσικ. μθμτκ. λογικ. γρμτκ.) συνθέτου σώματος ἢ πράγματος ἢ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἀναγωγὴ καὶ ἀποκατάστασις, (ἐπμ. ἐν γέν.) χάλασμα, κατάργησις (ἀκύρωσις) νόμου κτλ. 2) = Λύσις, Διάλυσις, ἐξήγησις (προβλήματος κτλ.), ἀπαλλαγὴ (κακῶν κτλ.). 3) ἐπιστροφὴ ἢ ἀναχώρησις, (ὅθεν:) ἀποβίωσις, θάνατος.

Ἀναλυτὴρ (ὁ), Π. καὶ

Ἀναλύτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀναλύων (ἐλευθερόνων, διαλύων κτλ.). (ἰδιαιτ.) ὁ λύνων τὰ μάγεια (ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα), ὀνειροκρίτης.

Ἀναλυτικός, ή, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἀνάλυσιν, ἐξηγητικός.

Ἀνα-λύω, Μ. λύσω. (κυρ. ἐν γέν.) Λύνω ἢ Ξαναλύνω, ξηλόνω, ξεπλέκω, ξετυλίζω κτλ. » Δολιχὴν ἀναλύετ' ἄκανθαν (ὁ δράκων), « Ἀπλλν. » Τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ' ἀναλύειν, « Πλ. » Δι' ἡμέρας ὑφαίνειν, νύκτωρ δὲ ἀναλύειν τὸν ἱστὸν, « Πλ. (ὅθεν 2) (μτφορ.) διαλύω, ξεδιαλύζω· ἐξηγῶ. 3) ἐλευθερόνω, ἀπολύω, διορθόνω. 4) φέρω τι εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, τὸ διαιρῶ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, (ὅθεν 5) χαλνῶ, καταργῶ, ἀκυρόνω. » Οὐκ ἔστι τὰ γενόμενα ἀναλῦσαι, « Χρσ. 6) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐπιστρέφω ἢ ἀναχωρῶ, (ὅθεν 7) ἀποθνήσκω.

Ἀναλφάβητος (ὁ, ἡ). ὁ παντάπασιν ἀμαθής, ὁ μὴ γνωρίζων οὔτε τὸ ἀλφάβητον.

Ἀνάλωκα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.

Ἀνάλωμα (τὸ). τὸ ἔξοδον. » Τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, « Θκ. » Ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν αὐτούς, « Δμ.

Ἀναλωμάτιον (τὸ). (μθμτκ.). τὸ ἐπάνω ἄκρον (λῶμα) τινὸς πράγματος.

Ἀνάλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλίσκειν, ἐξόδιασμα.

Ἀναλυτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναλίσκω.

Ἀναλωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναλίσκων (ἐξοδεύων), ἐξοδιαστής.

Ἀναλωτικός, ή, όν. Ὁ ἀδιακόπως ἐξοδεύων, κακοξοδιαστής.

Ἀνάλωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. πόλις κτλ.) ἀκυρίευτος, ἄπαρτος. 2) (μτφορ. ἄνθρωπος) ἀνίκητος, (ὀθ.) » Χρήμασιν ἀνάλωτος, « Πλ., ὁ ἀδωροδόκητος.

Ἀνα-λωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι.

Ἀνα-μαιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Κινοῦμαι μὲ μανιώδη ὁρμὴν ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀνα-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ξανα(ἢ Συχνο)μαλάζω. 2) ζυμόνω ἢ ξαναζυμόνω.

Ἀνα-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Ξαναμαθαίνω, μανθάνω (πληροφοροῦμαι ἐξετάζων) καλλίτερα. » Χρόνῳ οὐ πολλῷ σφι ὕστερον δῆλα ἀναμανθάνουσι ἐγένετο, « Ἡρ.

Ἀνα-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναμαντεύομαι, ζητῶ ϗ λαμβάνω δεύτερον χρησμὸν ἀναιρετικὸν τοῦ πρώτου, (Δ. Κάσσ.).

Ἀναμάξευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) μὴ ἁμαξιτός, ἀδιόδευτος μὲ ἁμάξι.

Ἀνα-μαρμαίρω, Μ. αρῶ. Π. λάμπω πανταχόθεν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμορμύρω).

Ἀναμαρτησία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀναμαρτήτου.

Ἀναμάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁμαρτήσας, ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὸ ἁμαρτάνειν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ἀλάνθαστος, χωρὶς ἐλάττωμα. » Πότερον, ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε ϗ ἁμαρτάνειν, « Πλάτ. » Τὴν τῶν ὅλων τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ καὶ ἀναμάρτητον, « Ξεν. ||. (οὐσ.) το Ἀναμάρτητον, ἀντὶ ἡ Ἀναμαρτησία. » Τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστᾶσι, « Λογγ.

Ἀναμαρτήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ἁμάρτημα, ἀλάνθαστα.

Ἀναμαρτοεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. (ἐναντ. τοῦ Ἁμαρτοεπής, δηλ.) ἀλάνθαστος (ἄψευστος) εἰς τοὺς λόγους του.

Ἀνα-μαρυκάομαι-ῶμαι, Δ. ἀντὶ Ἀναμηρυκάομαι.

Ἀνα-μασά(σσά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναμασσῶ, (ἐπὶ ζ.) = Ἀναμηρυκῶμαι, (καὶ μτφορ.) ξαναστοχάζομαι, καλοσυλλογίζομαι.

Ἀνα-μάσσω(ττω), καὶ μσ.-ομαι, Μ. μάξω, -ομαι. Ἀνακατόνω τι μὲ τὰ χέρια, μαλάζω, ζυμόνω, (ἐπμ.) προσκολλῶ εἰς ἐμαυτὸν, 'παίρνω μέρος αὐτοῦ ἐπάνω μου. » Καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, « Ὀδ. Τ., (ὅθεν:) = Ἐκ(Ἀπο, Ἐναπο)μάσσω, (καὶ τρπ.) = Μιμοῦμαι. » Εἰ δ' ὅλου ὁ κηρὸς ἀνεμάττετο τὴν σφραγίδα, « Θμς.

Ἀνα-μαστεύω, Μ. εύσω, = Ἀναζητῶ, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Ἀναμασχαλιστὴρ (ὁ). βραχιόλι, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν αἱ γυναῖκες ὀλίγον τι κατωτέρω τῆς μασχάλης.

Ἀνάματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νάματα (νερὰ τρεχάμενα), ἄνυδρος.

Ἀνα-μάχομαι, Μ. οῦμαι. Ξαναπολεμῶ, ἐπαναλαμβάνω τὴν μάχην (ἵνα διορθώσω τὴν ἧτταν τὴν ὁπ. ἔπαθα), (ὅθεν μτβτ.) διορθόνω, ἀναπληρῶ. » Ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθορὰν, « Ἀρστ.

Ἀνάμβατος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) χωρὶς ἀναβάτην, ἀκαββαλίκευτος.

Ἀνάμελκτος (ὁ, ἡ). ἀνάρμεκτος.

Ἀνα-μέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω ἢ τραγῳδῶ μεγαλοφώνως.

Ἀναμεμιγμένως, ἐπίῤ. = Ἀναμίγδην, ἀνάκατα.

Ἀναμεμίχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀναμίγνυμι.

Ἀνα-μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν. » Ἀνέμενε τὸ στράτευμα, « Ξεν. » Ἀνάμεινον, ἐὰν ξυμβῶ τί σοι, « Ἀρστφ. » Μὴ ἀναμένειν ἔστ' ἂν ἡ χρεία ἀναγκάζῃ, « Ξεν. » Ἀναμένειν, ὁπότε κομιεῖσθαι ἔμελλε, « Δμ. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω. » Ἀνάμεινον φασγάνου τομάς, « Εὐρ. 3) ἐπιμένω. » Ἀναμένειν ἐν τοῖς ἤθεσιν, « Ἰσκρ.

Ἀνάμερος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀνήμερος.

Ἀνάμεσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τῷ μεταξὺ κείμενος.

Ἀνάμεστος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἕως ἐπάνω.

Ἀνα-μεστόω, Μ. ώσω. Γεμίζω ἕως ἐπάνω.

Ἀνα-μετρέω-ῶ, ϗ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Μετρῶ ἐκ δευτέρου (καὶ ἐπμ.) μὲ ἀκρίβειαν, ξαναμετρῶ. » Ἔπεμπε τοὺς ἀναμετρήσοντας, ὅσῳ ἐλάττων ὁ χῶρος γέγονε, « Ἡρ. 2) (συνκοχ.) ξαναπερνῶ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. » Ὀφρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν, « Ὀδ.. 3) ἐπαναλαμβάνω, ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἕν. » Καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων, « Λκ. 4) διανέμω, ἀποδίδω. » Εἰς τοὐμόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυ, « Εὐρ.

Ἀναμέτρησις, εως (ἡ). Ξανα (ϗ [ἐπμ.] ἀκρίβες) μέτρημα (κυρ. γῆς).

Ἀνα-μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Ἐρευνῶ προσεκτικῶς πληγὴν ϗ ἐβγάλλω τι ἀπ' αὐτῆς μὲ τὸ μῆλι, (παρβλ. Καταμηλόω).

Ἀνα-μηρυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξανα- (ἢ συχνὰ ἢ ἀδιακόπως) μηρυκῶμαι.

Ἀνα-μηρύομαι, Μ. ήσομαι. Ξανατυλίζω τὴν κλωστὴν εἰς (ἢ τὴν ξετυλίζω ἀπὸ) τὸ κουβάρι, (Ζ. Μηρύω ϗ παρβλ. Ἀναπηνίζομαι).

Ἀνα-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειρίζομαι πάλιν (ἡ Ἐφευρίσκω νέας) μηχανάς, δοκιμάζω μὲ ἄλλον τρόπον.

Ἀνάμιγα(γδα) καὶ Ἀναμίγδην, ἐπίρ. Ἀνάκατα, ἀνακατωμένα, [ἐκ τοῦ-

Ἀνα·μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀνακατόνω δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ.

Ἀνάμικτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος.

Ἀναμίλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἅμιλλαν, ἀδιαφιλονείκητος, ἀναμφισβήτητος.

Ἀνα·μιμνήσκω, Μ. μνήσω (μὲ αἰτ.). Φέρω πάλιν εἰς τὴν μνήμην, ἐνθυμίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) Ἀναμιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι (ἀόρ. Ἀνεμνήσθην), (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. « Καὶ μνήμης μὲν καὶ διδαχῆς πολλὰ (τῶν ζώων) κοινωνεῖ· ἀναμιμνήσκεσθαι δὲ οὐδὲν ἄλλο δύναται, πλὴν ἄνθρωπος, « Ἀρςτ.

Ἀνα·μίμνω, Π. ἀντὶ Ἀναμένω.

Ἀνα·μινυρίζω, Μ. ίσω, Π. τραγουδῶ μὲ λεπτὴν καὶ τρεμουλιαστὴν φωνήν.

Ἀναμίξ, ἐπίρ. = Ἀνάμιγα, ἀνάκατα.

Ἀνάμιξις, εως (ἡ). ἀνακάτωμα δύο ἢ καὶ πλειοτέρων πραγμάτων ὁμοῦ.

Ἀνα·μίσγω, Μ. μίξω, = Ἀναμίγνυμι.

Ἀνα·μισθαρνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπληρόνομαι διὰ τὴν δούλευσίν μου, ἢ Γίνομαι πάλιν δοῦλος διὰ μισθόν.

Ἀνα·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξαναυοικιάζω, δίδω ἢ 'παίρνω (πιάνω) πάλιν τι μὲ ἐνοίκιον.

Ἀναμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον ᾗ καίει.

Ἀνάμματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κόμπον (ἄμμα).

Ἀναμμένος, ἰων. ἀντὶ Ἀνημμένος, (πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνάπτω).

Ἀνάμνησις, εως (ἡ). ἐνθύμησις. 2) ἐνθύμισμα, ξαναθύμισμα.

Ἀναμνηςικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἐνθυμητικόν. 2) ὁ διεγείρων τὴν ἀνάμνησιν.

Ἀνάμνηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν ἢ ἐρχόμενος εἰς τὴν μνήμην.

Ἀναμολεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναβλώσκω.

Ἀνα·μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω πάλιν ἢ ἀπὸ 'πάν' 'ως κάτω, καταλερόνω ἢ 'ξαναλερόνω.

Ἀναμονὴ (ἡ). τὸ νὰ προσ(ύπο, ἐπι ϰϡ.) μένῃ τις.

Ἀνα·μόργνυμαι, Μ. μόρξομαι. Προσκολλῶ (Ἠαίρνω) τι ἐπάνω μου, ποτίζομαι μὲ αὐτό, τὸ συνηθίζω, (παρβλ. Ἀναμάσσω).

Ἀνα·μορμύρω, Μ. υρῶ, Π. ἀναβρύω ἢ ἀναβράζω μὲ κρότον (μουρμουρητόν).

Ἀνα·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω τι ἐκ νέου, τῷ δίδω νέαν μορφήν.

Ἀναμόρφωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου μόρφωσις, μετασχηματισμός.

Ἀνα·μοχθίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. στενάζω ἐκ βάθους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμυχθίζομαι).

Ἀνα·μοχλεύω, Μ. εύσω. Ἀνασηκόνω τι μὲ τὸν μοχλὸν (λοστόν), (μτφορ.) φανερόνω.

Ἀναμπέχονος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἀμπεχόνην (ἐπανωφόρι).

;Ἀν·αμπέχω (-ίσχω), Μ. ἀμφέξω, Π. = Ἀμπέχω.

Ἀναμπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πλανώμενος, ἀναμάρτητος· ἀλάνθαςος· ἄφευκτος.

Ἀνάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ φορῶν ἀμπυκα (κεφαλοδέσιμον).

Ἀνα·μυλλαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Ἀνανεύω, ἀρνοῦμαι (κάμνων σχῆμα μὲ τὰ χείλη μου).

Ἀνα·μυρίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ἐκ δευτέρου μὲ μῦρον, (ἐκκλησ.) 'ξαναμυρόνω.

Ἀναμυρισμὸς (ὁ). (ἐκκλησ.) 'ξαναμύρωμα.

Ἀνα·μυχθίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. = Ἀναμοχθίζομαι.

Ἀνα·μύω, Μ. μύσω. Ἀνοίγω τὰ ὀμμάτιά μου.

Ἀναμφήριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίστως, = Ἀναμφισβήτητος καὶ

Ἀναμφίβολος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-βόλως, = τῷ

Ἀναμφίδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δόξως. Ἀναμφίβολος. βέβαιος.

Ἀναμφίεστος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-έστως. Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος (ἠμφιεσμένος), 'γδυτός.

Ἀναμφίλεκτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-λέκτως, = τῷ

Ἀναμφίλογος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-λόγως = τῷ

Ἀναμφισβητήσιμος, καὶ

Ἀναμφισβήτητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-ητήτως· Ἀδιαφιλονείκητος, ἀναντίρρητος· ἀναμφίβολος, βέβαιος. « Εἰς ἀναμφισβήτητον πάντες κατεχωρίζοντο, « Ξεν., χωρὶς νὰ λανθάσουν, νὰ ἐκλάβουν ἄλλ' ἄντ' ἄλλου.

Ἀνα·μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Περιγελῶ ἀναφανδόν.

Ἀνανάγκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἑκούσιος.

Ἀνανδρεία (σπν.) ἀντὶ

Ἀνανδρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ κατάςασις) τοῦ ἀνάνδρου.

Ἀνανδριεῖς, έων (οἱ). εὐνοῦχοι.

Ἀνανδρος (ὁ, ἡ). (ἀνὴρ) χωρὶς ἀνδρίαν, χωρὶς ἀνδρικὸν χαρακτῆρα· ἄτολμος, δειλός, γυναικώδης. 2) (γυνὴ) χωρὶς ἄνδρα, ἀνύπανδρος, δηλ. παρθένος ἢ χήρα.

Ἀν·ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιστῶ τινα ἄνανδρον, ἐκθηλύνω ἢ 2) εὐνουχίζω.

Ἀνάνδρως, ἐπίρ. Μὲ ἀνανδρίαν.

Ἀνάνδρωτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γυνὴ) χωρὶς ἄνδρα.

Ἀνα·νεάζω, Μ. άσω, = Ἀνανεόνω. 2) (οὐδ.) γίνομαι πάλιν νέος, 'ξανανειόνω.

Ἀνανεῖται, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἀνανέομαι.

Ἀνα·νέμω, Μ. νεμῶ. Διανέμω ἐκ νέου, 'ξαναμοιράζω. 2) (μσ.) ἀπαριθμῶ, διεξέρχομαι (ἀπερνῶ) τι ἀναγινώσκων.

Ἀνα·νέομαι (χ. Μ.). Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι.

Ἀνα·νεόω-ῶ, (εὐχρηστότ. τὸ μσ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι, = Ἀνανεάζω, κάμνω τι πάλιν νέον, τὸ 'ξανακάμνω ἐκ νέου, 'ξανανεόνω, 'ξανακαινουργόνω. « Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τὸν Ὀθρυάδην ἐκεῖνον, « Δβ.

Ἀνάνετος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀνίημι]. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων ἄνεσιν. 2) ὁ μὴ ἄνετος (χαλαρὸς), σύντονος.

;Ἀνάνευσις, εως (ἡ), [ἀνανέω]. (Γρφ. μτφορ.) ἀνάπνευσις, ἄνεσις, ἀπαλλαγή.

Ἀνάνευσις, εως (ἡ), [ἀνανεύω], κίνημα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ ἄνω εἰς σημεῖον ἀρνήσεως, (ὅθ. συνκδχ.) ἄρνησις, ἀποποίησις.

Ἀνανευστικὸς, ἡ, όν. Ἀρνητικός. ὁ πάντοτε ἀνανεύων (ἀποποιούμενος).

Ἀνα·νεύω, Μ. νεύσω. (ἐναντ. τῷ Κατανεύω), σηκόνω τὴν κεφαλήν μου ἐπάνω (κυρ. ἵνα φανερώσω ὅτι δὲν θέλω), (ὅθ. συνκδχ.) ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι. « Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν, « Ἰλ. Π. « Οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον, « Ξεν., (παρβλ. Ἀνακύπτω).

Ἀνα·νέω, Μ. νεύσομαι. (κολυμβῶν) Ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (ὅθ. μτφορ.) ἀναπνέω, εὑρίσκω ἄνεσιν (ἀπαλλαγήν). « Θᾶττόν γε μὴν τῆς πλάνης ἀνανεύσας, « Εὐσ.

Ἀνα·νέωμα (τὸ). τὸ ἀνανεωθὲν πρᾶγμα.

Ἀνανέωσις, εως (ἡ). 'ξανανέωσις, ἀνακαίνισις.

Ἀνανεωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντείνων πρὸς ἀνανέωσιν (κυρ. τῆς ἐνθυμήσεως).

Ἀνα·νηπιεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναγίνομαι νήπιον· 'ξαναμωραίνομαι.

Ἀνα·νήφω, Μ. νήψω. (ἀμτβτ.) Ξεμεθῶ, ξεζαλίζομαι, ξενυστάζω. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, (συνκδχ.) 'γλυτόνω, ἐλευθερόνομαι. « Ὅπως ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς παγίδος τοῦ διαβόλου, « Γρφ. 2) (μτβτ.) ξεζαλίζω τινά, κάμνω νὰ τοῦ περάσῃ τὸ μεθύσι.

Ἀνα·νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἀνανέω.

;Ἀνάνθεος (ὁ, ἡ). = Ἀνανθής.

Ἀν·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανανθίζω.

Ἀνανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἄνθη. (συνκδχ. ἐπὶ χρωμ.) ὁ ἀποβαλὼν τὸ ἄνθος (τὴν ζωηρότητα) τῆς βαφῆς του, ξεθωριάσας, (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) παρακμάσας, ἀτονήσας.

Ἀνάνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ προξενῶν λύπην (ἀνίαν), ἄλυπος.

Ἀνάνιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήνιος, χωρὶς ἡνίας, ἀχαλίνωτος.

Ἀνα·νίσσομαι, Μ. νί(ἢ νεί)σομαι, Π. = Ἀνανέομαι, ἐπανέρχομαι.

Ἀνανίως, ἐπίρ. Χωρὶς λύπην (ἀνίαν).

Ἀνανοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, 'ξαναενθυμοῦμαι.

Ἀν·ανοίγομαι, Μ. οίξομαι. (ναυτ.) Ἀνοίγω, μακρύνομαι ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ πέλαγος, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω.

Ἀνανομὴ (ἡ). ἡ ἐκ νέου (ἢ ἁπλ.) διανομὴ, 'ξαναμοίρασμα. 2) (μτφορ.) ἀναπόλησις.

Ἀνα·νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναῤῥωστῶ.

Ἄναντα [ἀνὰ, ἄντα], ἐπίρ. Ἀνηφορικὰ, τὸν ἀνήφορον, (Ζ. Ἀνάντης καὶ παρβλ. Κάταντα).

Ἀνανταγώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ εὑρίσκων ἄξιον ἀνταγωνιστὴν, (ἐπμ. ἐπὶ μὲν ἀνθρ.) ἀνίκητος. (ἐπὶ δὲ πραγμ.) ἀδιαφιλονείκητος.

Ἀνανταπόδοτος (ὁ, ἡ). (κυρ. παρὰ Γρμτ.) λόγος χωρὶς ἀπόδοσιν, ἐλλειπὴς, (καθὼς τὸ) « Κἂν μὲν ποιήσῃ καρκόν· εἰ δὲ μή γε κτλ., « Γρφ.

Ἀνάντης [ἀνὰ, ἄντα], εος (ὁ, ἡ). (ἐναντ. τῷ Κατάντης, δηλ.) ἀνηφορικὸς, (ᾗ μτφορ.) δύσκολος.

Ἀναντίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δὲν τολμᾷ τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον.

Ἀναντίλεκτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-λέκτως, = τῷ

Ἀναντίῤῥητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-ῤῥήτως. Ὁ ἀντιλογίας ἀνεπίδεκτος.

Ἀναντιφώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων ἢ μὴ λαμβάνων ἀπόκρισιν. 2) = Ἀναντίῤῥητος.

Ἀν·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω ὅλον τὸ νερὸν τοῦ πηγαδίου. 2) (μτφορ.) ὑποφέρω (δοκιμάζω) κόπους.

Ἀνάνυτος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήνυτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄναξ [ἀνάσσω], ακτος (ὁ), (ἡ κλητ. Π. Ἄνα, ὅταν ὁ λόγος ᾖνε περὶ θεοῦ. Εἰς τὸ πλθ. Ἄνακες ᾖ Ἄνακοι, κυρ. οἱ Διόσκουροι), (ἐν γέν.). κύριος, ἐξουσιαστής, ἀρχηγός, πρῶτος· ἄρχων, βασιλεύς, ἔφορος, ἐπιστάτης, προστάτης, (παρβλ. Δεσπότης). 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Κύπρον) υἱὸς ἢ συγγενὴς βασιλέως, (Ἰδ. Ἰσκρ. Εὐαγ. καὶ Ἀρχτ. Πολιτ.)

Ἄναξα, Π. ἀντὶ Ἤναξα, ἀόρ. τοῦ Ἀνάσσω.

Ἀνα-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξύνω (ᾗ ἐπμ.) Ἀνελίγω πάλιν (κυρ. πληγὴν ἔχουσαν ἤδη τσύπαν), (ὐθ. μτφρ.) ἀνανεόνω μῖσος (ἔριν, λύπην παλαιὰν κτλ.).

Ἀναξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πάλιν ἢ ὅλως διόλου, καταξηραίνω.

Ἀναξήρανσις, εως (ἡ). ἐντελὲς ἢ δεύτερον ξήρανμα.

Ἀναξηραντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν νὰ ἀναξηραίνῃ.

Ἀναξηρασία (ἡ), = Ἀναξήρανσις.

Ἀναξία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἀνάξιος. ‖. (σύν.) ἔλλειψις ἀξίας, (Πλάτ. Πρτγρ. ᾗ Ἀρτ. Σ', μά, 106).

Ἀναξία (ἡ), Π. [ἀνάσσω]. προσταγὴ ἢ ἐξουσία.

Ἀναξιδώρα (ἡ), Π. (ἐπίθ. τῆς Δήμ.) ἡ ἀνάγουσα ἐκ τῆς γῆς καὶ δωρουμένη τοὺς καρποὺς ἢ, ἡ βασιλικῶς μεγαλόδωρος, (παρβλ. Ἀγναίδωρος.)

Ἀναξιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἄξιος λόγε, ἀσήμαντος, μηδαμινός.

Ἀναξιοπάθεια (ἡ). τὸ νὰ πάσχῃ τις ἀδίκως (ἀνάξια ἑαυτοῦ) καὶ ἡ ἐκ τούτε ἀγανάκτησις.

Ἀναξιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἀδίκως) ἀνάξια ἐμαυτοῦ, ᾗ ἀγαναχτῶ διὰ τοῦτο.

Ἀναξιόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀξιόπιστος.

Ἀνάξιος, α ᾗ ος, ον. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ὁ μὴ ἄξιος δι' ἕν τι, ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος. »Ἀνάξιαι γὰρ ἐστε δυστυχεῖν,« Εὐρ. »Ἀνάξιον ὑμῶν καὶ τῆς τῶν προγόνων δόξης,« Δημ. 2) (χ. πτ.) ὁ μὴ ἀξίζων τίποτε, ἄτιμος, καταφρονημένος.

Ἀναξιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀναξίου.

Ἀναξιφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνάσσω, φόρμιγξ]. (κυρ. ὕμνος) ὁ ἐξυσιάζων καὶ ἔχων ὑπηρετοῦσαν αὐτῷ τὴν κιθάραν.

Ἀναξίως, ἐπίῤ. Παρ' ἀξίαν· ἀνοικείως· ἀδίκως.

Ἀνα-ξυνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακοινόω.

Ἀναξυρὶς, ίδος (ἡ). (συνηθές. εἰς τὸ πλθ.), μακρὺ καὶ πλατὺ βρακὶ ἢ πανταλόνι τῶν Περσ. (τὸ Τουρκ. τσαξῦρι).

Ἀνα-ξύω, Μ. ξυσω. Ξύνω ἢ Ξαναξύνω ᾗ ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, (ἐπμ.) καθαρίζω, στιλβόνω. »Κλόνες πληγέντες καὶ ἀναξυσθέντες,« Πλ.

Ἀνάξω, μελλ. τοῦ Ἀνάγω ᾗ Ἀνάσσω.

Ἀνα-οίγω, Μ. οίξω, Π. ἀντὶ Ἀνοίγω.

Ἀνα-παιανίζω, Μ. ισω. Παιανίζω μεγαλοφώνως.

Ἀνα-παιδεύω, Μ. εύσω. Παιδαγωγῶ (Διδάσκω) ἐκ νέου.

Ἀναπαίζω, Μ. παίξω. Περιγελῶ, ἀνεμπαίζω.

Ἀναπαιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) ἀναπαίστους στίχους.

Ἀνάπαιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. πούς μετρικὸς) συγκείμενος (ἀντιθ. τῷ δακτύλῳ, ᾗ διὰ τοῦτο ἐτυμολογούμενος ἐκ τοῦ Ἀναπαίω) ἀπὸ δύω βραχ. ᾗ μίαν μακρ. συλλαβήν. ‖. (οὐσ.) Ἀνάπαιστοι (οἱ) ᾗ Ἀνάπαιστα (τὰ), οἱ ἀναπαιστικοὶ στίχοι.

Ἀναπαιστρίδες (αἱ). τὰ αφυριὰ τῶν σιδηρουργῶν κτλ. ξέκ τοῦ

Ἀνα-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ἀνάποδα ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀντικρούω. (ὔθ.) »Ἀναπαίων ῥυθμὸς,« Φλωτρ., ὁ ἀναπαιστικός.

Ἀνα-παλαίω, Μ. παλαίσω, = Ἀναμάχομαι. Ξαναπαλαίζω (ἵνα νικήσω).

Ἀναπάλειπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνεξάλειπτος.

Ἀναπάλη (ἡ). Ξαναπάλαισμα. 2) εἶδ. χορεῦ (ἔχοντες μίμησίν τινα πάλης καὶ παγκρατίου).

Ἀνάπαλιν, ἐπίῤ. = Ἔμπαλιν, ὀπίσω, ἀνάποδα, ἐξανάστροφα, ἐκ τοῦ ἐναντίε. »Ἀνάπαλιν στείχοντες,« Εὐρ. »Ἀνάπαλιν ἔρει,« Ἐύστ., εἶνε τὸ ἐναντίον.

Ἀναπάλλακτος (ὁ, ἡ), ἀπὸ τὸν ὀπ. δὲν δύναται τις ν' ἀπαλλαγῇ.

Ἀνα-πάλλω, Μ. παλῶ. Κουνῶ (Σείω) εἰς τὸν ἀέρα (π. χ.) τὸ κοντάρι πρὶν τὸ τινάξω. 2) τινάζω ἢ κάμνω νὰ τιναγῇ (καὶ μσ. τινάζομαι, πηδῶ) ἐπάνω, (ἐπὶ ἵππου) σκιρτῶμαι εἰς τὰ ὀπισινὰ ποδάρια. (ἐπὶ ὄψαρ.) σπαράζω.

Ἀνάπαλσις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπάλλειν, κούνημα, σπαρταρισμα κτλ.

Ἀναπάντητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναπαντηθεὶς ἢ μὴ συναπαντώμενος.

Ἀναπαρείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπείρω.

Ἀνα-παριάζω, Μ. άσω. Μετανῶ, ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου (καθὼς οἱ Πάριοι, πολιορκούμενοι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου).

Ἀναπάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαρτισθείς, ἡμιτελής.

Ἀνάπας, αντος (-ασα,-αν), = Σύμπας.

Ἀνα-πάσσω, Μ. πάσω, = Ἐπι(Κατα)πάσσω, πασσίζω (κουκκίζω, χύνω) λεπτὸν τι ὡς σκόνιν ἐπάνω εἰς.

Ἀνα-παύσσομαι, Μ. άξομαι, = Ἀνακρούομαι, προοιμιάζω (ἐπὶ μουσ. ὀργ.).

Ἀνα-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ τὸν ἀνήφορον, ἐπάνω (ἐναντίον) εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ἀναπαύδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήτως. Ὁ μὴ ἀπαυδῶν ἢ μὴ ἀπαυδήσας, ἀκούραστος.

Ἀνάπαυλα, ης (ἡ), = Ἀνάπαυσις, ἡσυχία. διακοπὴ· ἀνακωχή. 2) (συνκδχ.) τόπος ἀναπαύσεως. »Ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν εἰσι,« Πλάτ.

Ἀνάπαυμα (τὸ), τόπος δι' ἀνάπαυσιν.

Ἀναπαύσιμος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπιτήδειος.

Ἀνάπαυσις, εως (ἡ), = Ἀνάπαυλα, ἄνεσις, ξεκούρασμα.

Ἀναπαυστή(τή)ριος, ου (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (συντείνων εἰς, ἁρμόδιος δι') ἀναπαυσιν, ἀναπαυτικός. »Θῶκος ἀμπαυστήριος,« Ἡρ. (ᾗ ἑλλ.) »Νὺξ ἀναπαυτήριον κάλλιστον,« Ξεν. ‖. (οὐσ.) Ἀναπαυτήριον (τὸ), (ἔνν. ἄσμα) σημεῖον προσκαλοῦν τοὺς στρατιώτας εἰς ἀνάπαυσιν.

Ἀνα-παύω, Μ. παύσω. Κάμνω τινὰ νὰ πάσῃ ἀπὸ τὸ ἔργον του καὶ ν' ἀναπαυθῇ, ξεκουράζω. ἀρήνω τι ἀπὸ τὰς χεῖρά μου κατὰ γῆς, καταθέτω. »Ὅς ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί,« Ἰλ. »Ἀνέπαυσε τὸ φασκώλιον,« Ἀἰλ. ‖. (μσ.) ξεκουράζομαι, ἐλαφρόνομαι, γλυτώνω. εἶμαι ἥσυχος (ἀμέριμνος), πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· κοιμοῦμαι· ἀποθνήσκω. »Σὺ δὲ ἀνάπαυσαι, ὅτι πεπόνηκας,« Ξεν. »Ἀναπαυόμενοι ἐπὶ τῆς γιένος,« αὐτ. »Ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν,« Ἰσκρ. »Ἔδοξεν ἀναπαύσασθαι, καὶ κατεκλίθη,« Ξεν. »Τῆς διανοίας ἐκείνης ἀναπαύομαι,« αὐτ. »Νυκτὸς ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο,« Ἡρωδ.

Ἀνα-παχλάζω, Μ. άσω. Βράζω καὶ γογγυλίζω.

Ἀνα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω (κυρ. μὲ δυσκολίαν, ἢ μὲ ἀπατηλοὺς τρόπους ἢ λόγους ᾗ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακῷ), (ὄθεν 2) ἀπατῶ, παραύρω. 3) (ἐνίοτε) μεταπείθω (ᾗ). »Καὶ νῦν, εἴ τις τότε... ὠργίζετό μοι... ἀναπειθέσθω,« Θκ. (παρβλ. Α'. 140). 4) ἐρεθίζω, διεγείρω. »Ἕνια τῶν βρωμάτων ᾗ μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπείθει,« Ξεν. »Οἱ μὲν τοῖς λόγοις πειθόμενοι, οἱ δὲ τοῖς δώροις ᾗ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι,« Ξεν.

Ἀνα-πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπεινῶ.

Ἀνάπειρα (ἡ). δοκιμὴ. γύμνασις (κυρ. ναυτική).

Ἀνα-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω ἢ Ξαναδοκιμάζω, κάμνω πάλιν δοκιμὴν, προσπαθῶ ἐκ νέου.

Ἀνα-πείρω, Μ. περῶ. Σουβλίζω, περνῶ εἰς τὸ σουβλὶ, τρυπῶ πέρα-πέρα.

Ἀνάπεισμα (τὸ), [ἀναπείθω]. ξεθάῤῥεμα, ἐγκαρδίωσις, τόλμη. 2) καταδέσχυνον (παλαμάρι) χρήσιμον εἰς τὰ θέατρα, (παρβλ. Ἀναπίεσμα).

Ἀναπειστήριος, α ᾗ ος, ον. Καταπειστικὸς, ἐρεθιστικὸς, ἐλκυστικὸς, ἀπατηλός.

Ἀνάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ καταπεισθεὶς (ἐρεθισθεὶς, ἀπατηθεὶς κτλ.).

Ἀνα-πεμπάζω, Μ. άσω. Μετρῶ καὶ Ξαναμετρῶ, Ξαναλογαριάζω. (μσ. μτφρ.) σκέπτομαι καλῶς, ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου, ἐπαναλαμβάνω, μελετῶ. »Ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενος,« Ἀκ. 2) = Ἀναμηρυκῶμαι, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ἐπάνω. »Φρουροὺς ἀνέπεμπεν εἰς τὰς ἄκρας,« Ξεν. 2) ἀναδίδω, ἐβγάλλω (ἀποφορὰν, ἀτμὸν κτλ.). 3) στέλλω ὀπίσω ἢ Ξαναστέλνω.

Ἀναπεπταμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀναπετάννυμι.

Ἀνα-πέπτω, Μ. πέψω. Ξαναβράζω, Ξαναμαγειρεύω. 2) Ξανα(καὶ [ἐπμ.] καλο)γωνεύω.

Ἀναπεπτωκότως [ἀναπίπτω], ἐπίῤ. (μτχ.) ἀπροθύμως.

Ἀνα-πέσσω(ττω), Μ. πέψω, = Ἀναπέπτω.

Ἀνα-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ξεδιπλώνω, τεντώνω, ἀνοίγω, (μτφρ.) ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ, φανερώνω.

Ἀναπέτεια (ἡ). ἄνοιγμα. (συνκδχ.) ἀνοιχτωσύνη. (μτφρ.) ἄνεσις.

Ἀναπετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός. »Ὀφθαλμὸς—,« Ἀρετ.

Ἀνα-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Β'. Ἀνεπτόμην), = Ἀνίπταμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναπέφηνα, πρκ. τοῦ Ἀναφαίνομαι.
Ἀναπέφλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναφλάω.
Ἀνα·πηγάζω, Μ, άσω. Ἀναβρύω.
Ἀνα·πήγνυμι, Μ. πήξω. Καρφόνω ὑψηλά. 2) = Ἀναπείρω.
Ἀνα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἐπὶ πηγῶν κλ.) ἀναβρύω μὲ ὁρμήν.
Ἀναπήδησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπηδᾷν.
;Ἀνα·πηλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναπάλλω, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναπιλέω ἢ Ἀναμηλόω).
Ἀνα·πηνίζομαι, Μ. ίσομαι. Τυλίζω εἰς ἀδράκτι ἢ κουβάρι, κουβαριάζω, τυλιγαδιάζω, (κυρ. δὲ) ἐβγάλλω μετάξι ἀπὸ κουκκούλια, (παρβλ. Ἀναμηρύομαι).
Ἀναπηρία (ἡ). ἡ κατάστασις μέλους ἢ σώματος ἀναπήρου, (Τουρκ.) σακατλῆκι.
Ἀνάπηρος (ὁ, ἡ). μισερὸς, (Τουρκ.) σακάτης.
Ἀνα·πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἀνάπηρον, (Τουρκβρβ.) τὸν σακατεύω.
Ἀνα·πίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀναπηδάω καὶ
Ἀνα·πιδύω, Μ. ύσω. Ἀναβρύω.
Ἀνα·πιέζω, Μ. πιέσω. Κάμνω τι νὰ τιναχθῇ ἐπάνω ζουλίζοντάς το· ἀμπώθω, ἀντικρούω, (ὅθεν.
;Ἀναπίεσμα (τὸ). μηχανὴ διὰ σήκωμα ἢ τίναγμα ἐπάνω (κυρ. τῶν ὑποκριτῶν κλπ. εἰς τὸ θέατρον), (παρβλ. Ἀνάπεισμα καὶ Καθέκτης).
Ἀνα·πίλναμαι (χ. Μ.), Π. μακρύνομαι.
Ἀνα·πίμπλημι, Μ. πλήσω (ἀόρ. Ἀνέπλησα κτλ.). (κυρ.) Γεμίζω ὡς ἐπάνω· (συγκδχ. καὶ τρπ.) τελειόνω, διανύω (τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μου κτλ.), ὑποφέρω, δοκιμάζω (δυστυχίας κτλ.). προξενῶ πλησμονὴν, χορταίνω. διὰ(μετα)δίδω (μόλυσμα κτλ.). (μτφορ.) ἐκπληρῶ (τὰς θελήσεις μου κτλ.), εὐχαριστῶ (τὰ πάθη μου κτλ.).
Ἀνα·πίμπρημι, Μ. πρήσω. Ἀνάπτω καὶ κατακαίω, ἢ 2) φυσῶ καὶ φουσκόνω· (ὅθεν τὸ:) » Δάκρυ ἀναπρήσας, « Ὅμ. (ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ κατὰ τὰς δύω τῆς λέξ. ἐκδοχάς).
Ἀνα·πίνω, Μ. πίομαι. Ξαναπίνω, ξανακαταπίνω. 2) ῥουφῶ ὅλως διόλου, βυζάνω, ἀπορροφῶ.
Ἀνα·πιπράσκω, Μ. περάσω. Ξανα(Μετα) πωλῶ.
Ἀνα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Γέρνω ἢ Πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω. » Οἱ ἐρέται ἐν τάξει προνεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσι, « Ξεν. 2) ἐξαπλόνομαι, στρώνομαι, πλαγιάζω. » Ἀναπεσῶν ἐκοιμήθη, « Γρφ. 2) (μτγν. ᾗ ἀδκμ.) ἀντὶ τοῦ Ἀνα(κλίνομαι) κειμαι, κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι. 3) (συνηθές. μτφορ.) χάνω τὴν προθυμίαν μου, ἢ κάθημαι ἀξέννοιαστος καὶ ἀδιάφορος καὶ (ἐπμ.) παραμελῶ. » Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι, « Θκ. » Ἀνεπεπτώκει τὰ τῆς ἐξόδου, « αὐτ.
Ἀνα·πιστεύω, Μ. εύσω. Ξαναπαίρνω θάρρος, ἐμπιστεύομαι πάλιν εἰς τὰς δυνάμεις μου.
Ἀνα·πίτνημι, Μ. πετάσω, Π. ἀντὶ Ἀνεπετάννυμι.
Ἀνα·πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀναπίπτω.
Ἀνα·πλάζομαι, Μ. πλάγξομαι, = ῷ

Ἀνα·πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. περιπλανῶμαι.
Ἀνάπλασις, εως (ἡ). ἡ ἐκδευτέρου πλάσις, ξαναφθειάσιμον, ἀναγέννησις. » Ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται, « Ἱππκρ. 2) ἡ ἐξ ὑπαρχῆς πλάσις πράγματος ἀνυπάρκτου (καὶ ἐπμ.) ψευδοῦς.
Ἀνάπλασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνεπλάσθη (ἔγινε δηλ.) κατὰ μίμησιν (καὶ ἐπμ. ἔχει τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα μόνον) ἄλλου, (ὅθεν) γέννημα τῆς φαντασίας, ψεῦδος, μῦθος κτλ.
Ἀναπλασμὸς (ὁ), = Ἀνάπλασις.
Ἀνα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω ἐκ νέου, ξαναφθειάνω. » Ὥσπερ οὐκ ὄντας ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, « Γργ. 2) πλάττω ἐξ ὑπαρχῆς, σχηματίζω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. » Τῷ κηρῷ βόας ᾗ ἵππους ἀνέπλαττον, « Ακ. 3) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου καὶ παριστῶ ὡς ὄντα (πράγματα ἀνύπαρκτα). » Τὴν ὕλην ἀγένητόν τινες ἀναπλάττουσι, « Γργ. 4) = Προσπλάττω, ἀποδίδω. » Τὸ κεφάλαιον τῶν πράξεων εἰς ἐκεῖνον ἀναπλασθῇ, « Πλβ. (ΙΗ'. 22, 4).
Ἀνα·πλείω, Π. ἀντὶ Ἀναπλέω.
Ἀνα·πλέκω, Μ. πλέξω, = Συμπλέκω, πλέκω τι μεταξὺ ἄλλου. ‖. (μσ.) πλέκω καὶ σηκόνω ἐπάνω τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς μου.
Ἀνάπλευσις, εως (ἡ), = Ἀνάπλους. 2) (χειρουργ.) κούνημα καὶ πέσιμον σεσηπότος ὀδόντος ἢ κοκκάλου, [ἐκ τοῦ
Ἀνα·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Μακρύνομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος, (ἐπὶ ποταμ. δὲ) πλέω ἐναντίον τοῦ ῥεύματος. 2) πλέω ὀπίσω, ἐπιστρέφω. 3) ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. » Οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι, μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσιν, « Ἀλ. Ἀφρ. 4) (χειρουργ. ἐπὶ ὀδόντων κλπ.) κουνῶ καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πέσω.
Ἀνάπλεως (ὁ, ἡ). γεμάτος ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω). 2) (σπν.) μολυσμένος ἀπὸ νόσημα κολλητικὸν κτλ.
Ἀνα·πλήθω, Μ. πλήσω, Π. ἀντὶ Ἀναπίμπλημι.
Ἀνα·πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἀνα·πλημμύρω, Μ. υρῶ, Π. πλημμυρίζω, ξεχειλνῶ ἢ κάμνω νὰ πλημ.
Ἀνα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, καλογεμίζω, (ἐπμ. 2) ἀπογεμίζω, ἀναπληρόνω τὸ ἐλλεῖπον. » Ἀναπληροῦν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, « Γργ.
Ἀναπλήρωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦσαν πρὸς ἀναπλήρωσιν.
Ἀναπληρωματικὸς, ἡ, όν, = Ἀναπληρωτικός.
Ἀναπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπληρόνειν, ἀπογέμισμα κτλ.
Ἀναπληρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀναπληρῶν, χρησιμεύων (ἁρμόδιος) εἰς ἀναπλήρωσιν.
;Ἀνα·πλήσσω, Μ. πλήξω. Κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξανατιναχθῇ ἐπάνω ἢ ὀπίσω.
Ἀναπληστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν πλησμονὴν, χορταστικός. (ἐπὶ νοσημ.) κολλητικός.
Ἀναπλοκὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπλέκειν. (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μουσικ.) συνέχεια φωνῶν ἀνιουσῶν ἢ ἀναίβασμα τῆς φωνῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον, (παρβλ. Καταπλοκή).
Ἀνάπλοος-ους (ὁ). (ἐναντ. τῷ Κατάπλους, δηλ.) τὸ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ (ἐπὶ ποταμ.) τὸ ἐναντίον τοῦ ῥεύματος πλεύσιμον. 3) ἐπιστροφὴ (διὰ θαλάσσης).
Ἀνα·πλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω· ξεδιπλόνω, (μτφορ.) ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ.
Ἀνα·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξαναπλύνω· ξεπλύνω, (ἐπμ.) ἐξαλείφω.
Ἀνάπλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπλύνειν.
Ἀνάπλωσις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, ἐξάπλωμα, (μτφορ.) ἀνάπτυξις.
Ἀνα·πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναπλέω.
Ἀνα·πνείω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀνάπνευμα (τὸ). τόπος δι' ἀνάπαυσιν.
Ἀνάπνευσις, εως (ἡ), = Ἀναπνοὴ ᾗ Ἀνάπαυσις.
Ἀναπνευστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς τὴν) ἀναπνοήν. 2) ἀναπαυτικός.
Ἀνάπνευστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπνευστος.
Ἀνα·πνέω, Μ. πνεύσω. Παίρνω ἢ Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀνασαίνω, (καὶ συγκδχ. ἢ μτφορ.) ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, εὑρίσκω ἄνεσιν, ξεκουράζομαι. 2) (μτβτ.) κάμνω (δίδω δηλ. καιρὸν εἴς) τινα νὰ ἀναπνεύσῃ (νὰ ξεκουρασθῇ [καὶ ἐπὶ πυρὸς] νὰ ἐβγάλῃ καπνὸν, νὰ πάρῃ ἀνάσαν, νὰ ξεθυμάνῃ). » Ἀναπνεύσας τὴν ὕππον, « Ἡλ. (παρβλ. Ἀνα[Ἀπο]ψύχω καὶ Ἀποπνέω).
Ἀνα·πνίγω, Μ. πνίξω. Σφίγγω (κυρ. τὴν φωνήν μου, ὥστε νὰ ἐβγαίνῃ λεπτὴ καὶ διαπεραστική).
Ἀναπνοὴ καὶ Ἀνάπνοια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπνέειν, ἀνασασμός. » Τῆς ἀναπνοῆς, τὸ μὲν εἰσπνοή ἐστι, τὸ δὲ ἐκπνοή, « Ἀρστ., ἴδε καὶ Διάπνοια. 2) (συγκδχ.) ἀνάπαυσις, ξεκούρασμα, ἄνεσις. » Τῶν πόνων ἀναπνοὴν, « Βασ. 3) ἡ τρύπα διὰ τῆς ὀπ. ἀναπνέει (ἀερίζεται ἢ ξεθυμαίνει) τι. » Ἀναπνοὰς τοῖς ὕδασι ᾗ φρέατα ὤρυττε, « Πλ. » Ἐπεὰν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισι ἀναπνοαὶ ἀνοιχθῶσι, « Ἀρρ. 4) ἀναθυμίασις, ἀτμός.
Ἀνα·πνύω, Μ. ύσω (ἀόρ. πθ. [ἀντὶ ἐνεργ.] Ἀνεπνύνθην), Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.
Ἀναπόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποβληθεὶς (χαθεὶς) ἢ μηδέποτε ἀποβαλλόμενος, ἢ μὴ ἀποβλητέος (ἀπορριπτέος).
Ἀναπόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγεγραμμένος εἰς τὸ κατάστοιχον (κυρ. τῆς φορολογίας).
Ἀναπόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδειχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ἀποδειχθῆναι.
Ἀναποδείκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἀποδείξεις.
Ἀναπόδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδοχῆς ἄξιος, ἀπαράδεκτος.
Ἀνα·ποδίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ ἀνάποδα (χυδ.) 'πισόκωλα. 2) (μτβτ.) γυρίζω (ἀνακαλῶ) τινὰ ὀπίσω, κάμνω νὰ ἐπαναλαβῇ ὅσα εἶπε, ξαναρωτῶ τὰ ἴδια. (ἐπμ. 3) ἐξιτάζω μὲ ἀκρίβειαν. » Ἀνεπόδισεν ἑωυτόν, « Ἡρ., ἀναίρεσιν ἢ ἐπανέλαβεν ὅσα εἶπε.
Ἀναπόδισις, εως (ἡ), καὶ
Ἀναποδισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναποδί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζειν, ἐξέτασις ἀκριβής, ἐπανάληψις. » Κατ' ἀνάλυσιν ϗ ἀναποδισμὸν εἰπεῖν, « Ἀλ. Ἀφρ.

Ἀνα·ποδόομαι-οῦμαι, Μ. . . ; Ἀποκτῶ πάλιν πόδια, (Ἰ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 42).

Ἀναπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδοθεὶς (δοθεὶς ὀπίσω ἢ πωληθεὶς) ἢ μὴ ἀποδοτέος. 2) (γρμτ.) = Ἀνανταπόδοτος.

Ἀναπόδραστος (ὁ, ἡ). ἄφευκτος, ἀναπόφευκτος. 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ (ἀποφύγῃ, δραπετεύσῃ).

Ἀνα·ποιέω-ῶ, Π. ήσω. (Γρφ.) Ἀνακατόνω, ζυμόνω, φθειάνω (κυρ. μαγείρευμα). » Ἄρτους ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ, « Γρφ.

Ἀνα·ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Στολίζω (Πλουμίζω) ἀπ' ἐπάνω, ἐξανα(κατα)στολίζω.

Ἀνάποινος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-οίνως. Ὁ ἀπελευθερωθεὶς χωρὶς ἄποινα (λύτρα).

Ἀναπόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δοὺς ἀπόκρισιν.

Ἀναπόλαυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπολαμβάνων ἢ μὴ ἀπολαμβανόμενος.

Ἀνα·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπολεμῶ.

Ἀναπολέμησις, εως (ἡ). ἀνανέωσις τοῦ πολέμου, ἐξαναπολέμημα.

Ἀνα·πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω πάλιν τινὰ εἰς πόλεμον.

Ἀνα·πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω καὶ ἐξαναγυρίζω (τὸ ἐπάνω κάτω, τὸ ἔμπρὸς ὀπίσω κτλ.), κυλίω τι ἀνάποδα. 2) ἐξαναμασσῶ τὴν τροφὴν (καθὼς τὰ ζῶα), μηρυκῶμαι. 3) (μτφορ.) = Ἀναπεμπάζω, περιφέρω (ἢ φέρω πάλιν) τι εἰς τὸν νοῦν μου, ἐξαναενθυμοῦμαι, μελετῶ.

Ἀναπόλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπολεῖν, (ῥτρ.) = Ἐπανάληψις ἢ Ἐπαναφορά.

Ἀναπολητικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων ἕξιν εἰς τὸ ἀναπολεῖν.

Ἀνα·πολίζω, Μ. ίσω, = Ἀναπολέω.

Ἀναπολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀπολογίαν, ἀσυγχώρητος. 2) ἀνυπεράσπιστος.

Ἀναπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς ἀπολύσεως (ἐλευθερίας ἢ συγχωρήσεως), (ἐπὶ ὀστρακοδέρμ.) ὁ προσκολλημένος πάντοτε εἰς ἓν μέρος (καθὼς τὰ μύδια κτλ.).

Ἀναπομπὴ (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ τὰ ὀπίσω στάλσιμον, ἐγάλσιμον, ξέχωμα.

Ἀναπόμπιμος (ὁ, ἡ). ὁ τυχὼν ἢ ἄξιος ἀναπομπῆς, ὁ σταλεὶς ὀπίσω, ἐπιστραφείς.

Ἀναπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων ἐπάνω ἢ ὀπίσω τινά.

Ἀναπόνιπτος (ὁ, ἡ). ἄνιπτος, ἄπλυτος.

Ἀνα·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω (Διευθύνομαι) πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναβαίνω.

Ἀναπόσβεστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ σβύσῃ, ἄσβυστος.

Ἀναπόσπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άστως. Ὁ μὴ δυνάμενος ἀποσπασθῆναι, ἀξεκόλλητος.

Ἀναπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποστατήσας ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποστατήσῃ.

Ἀναπότευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποτυχὼν ἢ μὴ ἀποτυγχάνων.

Ἀναποτνιασμὸς (ὁ). ἀναστεναγμὸς βαθὺς μὲ κατάρας ἐξ αἰτίας ἀδημονίας.

Ἀναπότριπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀποτρίψῃ (ἐγάλῃ, τινάξῃ) ἀπὸ 'πάνω του, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνάπραξις, εως (ἡ). ἐπίμονος ἀπαίτησις καὶ εἴσπραξις χρέους.

Ἀνάπρασις, εως (ἡ). ἐξανα(μετα)πώλησις.

Ἀναπράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω χρέη (φόρους κτλ.). » Διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπράξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι, « Θκ.

Ἀναπράτης, ου (ὁ). ὁ ἐξανα(μετα)πωλῶν, μεταπράτης.

Ἀνα·πρεσβεύω, Μ. εύσω. Στέλλω πρέσβεις ἢ Στέλλομαι καὶ ὁ ἴδιος πρέσβυς εἰς μέρος κείμενον εἰς ὑψηλοτέραν (γεωγραφικῶς) θέσιν.

Ἀνα·πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἀναπίμπρημι.

Ἀνάπρισις, εως (ἡ). σχίσιμον μὲ τὸ πριόνι, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·πρίω(-ίζω), Μ. ίσω. Πριονίζω κατὰ μῆκος, σχίζω μὲ τὸ πριόνι.

Ἀναπτὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Ἀναπτάσθαι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀνα·πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Δίδω) εἴς τινα πτερὰ ἵνα πετάξῃ. 2) (μτφορ.) δίδω ἐλπίδας εἴς τινα, διεγείρω, ἐμψυχόνω, ἐνθουσιάζω. ||. (μσ.) ἀνοίγω (ἐκτείνω) τὰ πτερά μου, καὶ (μτφορ.) ἐνθαῤῥύνομαι, ἐνθουσιάζομαι κλ. (παρβλ. Ἀναπτοέω, Ἀναρτάω καὶ Ἀνασοβέω).

Ἀνα·πτερυγίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω (καὶ κινῶ) τὰ πτερά μου ἵνα πετάξω.

Ἀναπτέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναπέτομαι.

Ἀναπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀνάπτης, ου (ὁ). ὁ ἀνάπτων (διεγείρων) στάσιν, ταραχὴν κτλ.

Ἀνα·πτοέω-ῶ καὶ Π. Ἀναπτοιέω, Μ. ήσω. Φοβίζω, ξυππάζω (καὶ μσ. ἢ πθ.) ξυππάζομαι (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ὥστε τὴν Ἀσίαν ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, « Πλ.

Ἀναπτόμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπέτομαι.

Ἄναπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἅπτω ἢ ἅπτομαι]. ὁ μὴ προσαφθεὶς ἢ ἀναφθείς. 2) ἄπιαστος, ἀνέγγικτος.

Ἀνάπτυκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνεπτυγμένος (ἀνοιγμένος, ἐξηγημένος) ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀναπτύξεως (δυνάμενος ν' ἀνοιχθῇ κτλ.). » Τῶν διθύρων (ὀστρακοδέρμων), τὰ μέν ἐστιν ἀνάπτυχα, ὥστε συγκλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι, οἷον οἱ κτένες κτλ. τὰ δὲ συγκέκλεισται ἐπ' ἀμφότερα, οἷον οἱ σωλῆνες, « Ἀρστ.

Ἀνάπτυξις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, ἄνοιγμα, (μτφορ.) ἐξήγησις.

Ἀνάπτυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπτύειν.

Ἀνα·πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλόνω, ἀνοίγω. » Ἀναπτύξας τὸ βιβλίον, « Ἡρ. » Ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα (τὸ κέρας κλ.), « Ξεν., ἐκτείνειν. 2) (μτφορ.) ἐξηγῶ.

Ἀναπτυχὴ (ἡ), = Ἀνάπτυξις.

Ἀνάπτυχος (ὁ, ἡ), = Ἀνάπτυκτος.

Ἀνα·πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω, ἐβγάλλω φλέγματα κτλ. (ἐπὶ θαλάσσ.) ἐξερνῶ, ῥίπτω ἔξω. » Κύματος ἀνέπτυεν ἄχνην, « Ἀπλλν. 2) (μτφορ.) περιφρυνῶ, » Ὁ τὰς Ἡροφίλου διατομὰς ἀναπτύων, « Γαλ.

Ἀν·άπτω, Μ. άψω. Κρεμῶ (Ἀναρτῶ, Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς ἄλλο (κυρ. δὲ ἀνάθημα εἰς ναόν). » Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, « Ὀδ. Γ. (καὶ μσ.) » Ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας, « Ἀπλλν. 2) (μτφορ.) ἀποδίδω (προσάπτω) εἴς τινα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν τι). » Ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, « Εὐρ. » Πνεῦμα ἀνάπτειν, « Ἀρστ. Προβλ., μεταδίδειν μίασμα διὰ τῆς ἀναπνοῆς. » Εἰς ἑαυτὸν ἀνάπτειν τὴν αἰτίαν τῶν γενομένων, « Πλ. » Μοναίσῃ τὴν χάριν ἀνάπτων, « αὐτ. (καὶ μσ.). » Χάριν τοι ἀνάπτομαι, « Ἀπλλν. 3) ἀνάπτω (λύχνον, πῦρ κτλ.) καὶ 4) (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω. » Τὸ κοιμηθὲν πένθος ἀνάψαι πάλιν, « Χρσ. ||. (μσ.) κρεμῶ (δένω) ἢ ἔχω κρεμασμένον (δεμένον) τι ἀπὸ 'πάνω μου. » Γρᾶες ἀνημμέναι κόσκινα, « Ἀπλλδ. (καὶ μτφορ.) » Τάρβος ἀνάψομαι, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται; « Ἀπλλν.

Ἀνάπτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπίπτειν, (σπν. καὶ ἀδκμ.) κάθισμα εἰς τὸ τραπέζιν πέσιμον τ' ἀνάσκελα, (ὅθεν μτφορ.) ἀθυμία, ἀνορεξία, ἀμέλεια, ἀναβολή.

Ἀνα·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως (Ἐξετάζω ἐπιμελῶς) καὶ μανθάνω.

Ἀνα·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πυρώσῃ (ἀνάψῃ).

Ἀνα·πυρσεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω ὑψηλὰ πυρσὸν (ἵνα δώσω εἴδησιν). 2) κάμνω ζωηρότερον χρῶμά τι (κυρ. κόκκινον).

Ἀνάπυστος (ὁ, ἡ), [ἀναπυνθάνομαι]. πασίγνωστος. 2) (σπν. ϗ Π.) ἀνήκουστος.

Ἀνα·πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανα(Μετα)πωλῶ.

Ἀναπώλημα (τὸ). ἐξανα(μετα)πούλημα.

Ἀνα·πωμάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τὸ πῶμα (τὸ στούπωμα, Τουρκ. τὸ καπάκι), ξεστουππόνω.

Ἀνάπωσις(τις), εως (ἡ), = Ἄμπωτις.

Ἀνα·ραΐζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Ἀναῤῥοΐζω

Ἀναραιρηκὼς, ότος (υῖα, ὸς), Ἰων. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Ἀνῃρηκὼς, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀν·αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀναιρῶ τὴν γενομένην κατάραν, ξεκαταρηοῦμαι.

Ἀνάρβυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἀρβύλας (ὑποδήματα), ἐξυπόλυτος.

Ἀνάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων ἀργύριον. » Τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο ἀνάργυρος ὤν, « Ασ. » Ἀνάργυρος ϗ ἄχρυσος ἦν ἔτι τότε ὁ Πύθιος, « Ἀθ.

Ἀνάρδευτος (ὁ, ἡ). ἀπότιστος.

Ἀνάρθμιος (ὁ, ἡ), = Ἀνάρσιος, ἀνάρμοστος.

Ἀναρθρία (ἡ). στέρησις ἄρθρων, (ἐπμ.) ἀτονία.

Ἄναρθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μὲν ἀλλὰ μὴ φαινόμενα διὰ τὸ πάχος) ἄρθρα (ἁρμοὺς, κλείδωσις), (ὅθεν: 2) συνκδχ.) ἄτονος, ἀδύνατος. 3) (Γρμτ.) λόγος χωρὶς ἄρθρα, ἢ λέξις μὴ διαιρουμένη εἰς συλλαβάς, (ἐπμ.) ἄσημος, ἀκατανόητος. » Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους, « Πλ.

Ἀν·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναμετρῶ (καὶ τρπ.) Ἐπαναλαμβάνω μὲ τὸν νοῦν μου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναλογίζομαι. 2) μετρῶ ἀνάποδα. (Παυσ. Ἀρκαδ.).

Ἀναρίθμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀριθμηθεὶς ἢ μὴ ὑποπίπτων εἰς ἀριθμόν, ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος, (καὶ τρπ.) ἀσήμαντος, ἀξιοκαταφρόνητος, μὴ ἐμβαίνων εἰς λογαριασμὸν (εἰς τὴν ἀράδα). »Ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινός,« Εὐρ. 2) ὁ μὴ γνωρίζων ἀριθμητικήν.

Ἀνάριθμος (ὁ, ἡ), =Ἀναρίθμητος, ἄπειρος ἢ μηδαμινός. 2) ὁ μὴ μετρῶν τι διὰ τίποτε, (καὶ ἐπμ.) χρώμενος αὐτῷ ἀφειδῶς. »Ἀνάριθμος θρήνων,« Σοφ.

Ἀναριστάω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν γευ(ἢ προγευ)ματίζω.

Ἀναρίστησις, εως (ἡ), =Ἀναριστία.

Ἀναρίστητος (ὁ, ἡ), =Ἀνάριστος.

Ἀναριστία (ἡ). τὸ νὰ μὴ γευ (ἢ προγευ)ματίσῃ τις, [ἐκ τοῦ

Ἀνάριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γευ(ἢ προγευ)ματίσας, νηστικός.

Ἀναρίτης, ου (ὁ), =Νηρίτης, εἶδ. θαλασσ. κοχλίου, (ὅθεν:

Ἀναριτοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. νῆσος) ἡ τρέφουσα ἀναρίτας.

Ἀναρκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑπακούων εἰς) ἀρχηγόν, ἀνυπότακτος, ἀνεξάρτητος.

Ἀναρμόδιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίως, =Ἀνάρμοστος.

Ἀν-αρμόζω, Μ. αρμόσω, =Ἁρμόζω ἢ Συν-(Προσ)αρμόζω.

Ἀναρμοστέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι ἀνάρμοστος, δὲν συμφωνῶ, δὲν 'ταιρειάζω.

Ἀναρμοστία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀναρμόστου, ἀσυμφωνία, δυσαναλογία, [ἐκ τοῦ

Ἀνάρμοστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μόστως. Ἀταίρειαστος, ἀσύμφωνος· ἄτοπος· παράλογος κτλ.

Ἀν-αρμόττω, Ἀττ. =Ἀναρμόζω.

Ἀναρπάγδην, ἐπίρ. Μὲ ἀναρπακτικὸν τρόπον.

Ἀναρπαγὴ (ἡ). ἅρπαγμα πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀν-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω τι αἰφνιδίως ᾖ μὲ ὁρμὴν ᾖ τὸ 'παίρνω μαζῇ μου ἐπάνω. 2) σύρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον (εἰς τὴν καταδίκην, εἰς τὴν ἐξορίαν κτλ.), (ἐπμ.) τὸν κάμνω ἄφαντον, τὸν χάνω ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, (ἐπὶ πόλ.) καταστρέφω, ἐρημόνω.

Ἀναρπάξανδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναρπάζων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τῆς Σφιγγός).

Ἀνάρπαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπασθεὶς (κυρ. δὲ ἐξορισθεὶς) μὲ ὁρμὴν ᾖ αἰφνιδίως ἐπάνω, γενόμενος ἄφαντος, ἀφανισθεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, (παρβλ. Ἀνάσπαστος).

Ἀναῤῥαΐζω, Μ. ίσω. 'Ξαναγίνομαι ὑγιής, ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου, ξεγιερεύω.

Ἀναῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. 'Ξαναῤῥάπτω, ἢ 'Ράπτω ἀπὸ 'πάνω, 'μπαλλόνω, ἢ συῤῥάπτω.

Ἀναῤῥαφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥάπτειν, (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ χειρουργ.) τὸ ῥάψιμον σχίσματος ἢ πληγῆς τοῦ ἐπάνω 'μματοφύλου, (ἐναντ. τῷ Καταῤῥαφή).

Ἀναῤῥαφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς τὴν χειρουργ. ἀναῤῥαφήν.

Ἀναῤ-ῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω νὰ ψάλλω (νὰ ἀναγινώσκω στίχους καθὼς οἱ ῥαψῳδοί) μεγαλοφώνως.

Ἀναῤ-ῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω πρὸς τὰ ἐπάνω (καθὼς τὸ ἓν μέρος τῆς ζυγαριᾶς, ὅταν ἦν' ἐλαφρότερον τοῦ ἄλλου).

Ἀναῤ-ῥέω, Μ. ῥεύσω. 'Ρέω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπμ. ἐπὶ πηγ.) ἀναβρύω.

Ἀνάῤῥηγμα (τὸ). τὸ ῥαγισμένον (ἀνοιγμένον) μέρος (γῆς, τοίχου κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ἀναῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, (μσ. πρκ. Ἀνέῤῥωγα κτλ.). Σχίζω (καὶ μσ. Σχίζομαι) μὲ ὁρμὴν εἰς δύο, ἀνοίγω (κυρ. καθὼς ἡ γῆ ἢ τοῖχος ἀπὸ σεισμόν), (ὁθ. συνκδχ.) ἐβγάλλω ἢ ἐβγαίνω ἔξαφνα ἢ μὲ κρότον εἰς τὴν μέσην, ξεσπάνω ἢ 'ξανασπάνω. »Ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη« Ἀρςφ. »Πῦρ (»Ὕδωρ, »Τὸ ἕλκος) ἀνεῤῥάγη,« »Ἀνέῤῥωγεν ἐπὶ πολὺ τὸ αἰδοῖον (τῆς θηλείας ἐλέφαντος),« Ἀρςτ. »Ἀντίπρωροι ἐμβαλλόμεναι (αἱ νῆες), ᾖ ἀναῤῥαγεῖσαι τὰς παραξειρασίας,« Θκ. (ᾖ τρπ.) »Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας,« Θκρ. (ᾖ μσ.) »Ἀνεῤῥάγησαν αἱ κακίαι,« Πλ. (παρβλ. 'Εκρήγνυμι).

Ἀναῤῥηθεὶς, εῖσα, ὲν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνάῤῥημα (τὸ), =Ἀνάῤῥησις, κήρυγμα.

Ἀνάῤῥηξις, εως (ἡ), [ἀναῤῥήγνυμι]. σχίσιμον (ἄνοιγμα) εἰς δύο κτλ.

Ἀνάῤῥησις, εως (ἡ), =Ἀναγόρευσις, κοινοποίησις διὰ κήρυκος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἔπαινος δημόσιος.

Ἀνάῤῥινον (τὸ), [ἀνὰ ῥίς], εἶδ. φυτ. ὅμοιον μὲ τὸ κάρδαμον ἢ τὴν ῥόκαν. (λέγεται καὶ Ἀντίῤῥινον καὶ Βουκράνιον καὶ Αυχνὶς ἀγρία).

Ἀναῤ-ῥιπίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ μὲ τὴν ῥιπίδα τὸ πῦρ καὶ τὸ ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξυπνῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐξάπτω, παροξύνω.

Ἀναῤῥιπισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥιπίζειν.

Ἀναῤ-ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀναῤ-ῥίπτω, Μ. ῥίψω. 'Ρίπτω ἐπάνω (τὸν ἀνήφορον). »Κἂν ἀναῤῥίψῃς τι τῶν γεωδῶν, κάτω φέρεται,« Ἀρςτ. 2) (μτφορ. ἀπὸ τῶν κυβευόντων) δια(ῥίψο)κινδυνεύω, δοκιμάζω τὴν τύχην μου ᾖ ὅπου τὸ βγάλοι ἡ ἄκρη. »Πᾶς ἀνεῤῥίφθω κύβος,« Πλ. »Τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἀναῤῥίψας κύβον,« αὐτ. »Μάχην ἀναῤῥίψαι,« αὐτ. »Τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν,« Θκ. (καὶ πθ.) »Ἅπαξ ἀναῤῥιφθέντος τοῦ κινδύνου«, αὐτ. (καὶ ἀλλ.) »Εἰς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτεῖν,« αὐτ.

Ἀναῤ-ῥιχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Σκαλόνω καὶ ἀναβαίνω (δένδρον, τοῖχον κλ.), (χυδ.) σκαρβαλόνω, καντζαρόνω κτλ.

Ἀναῤῥίχησις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥιχᾶσθαι, καντζάρωμα κτλ.

Ἀνάῤῥιψις, εως (ἡ). ῥίψιμον (τίναγμα) πρὸς τὰ ἐπάνω, (μτφορ.) ῥιψοκινδύνευσις.

Ἀνάῤῥοια (ἡ). τὸ τράβιγμα τῆς θαλάσσης εἰς τὰ ὀπίσω (εἰς τὰς παλιῤῥοίας).

Ἀναῤ-ῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀναῤῥοφέω, καταπίνω (ῥουφῶ) μὲ κρότον, (παρβλ. Ἀποῤῥοιβδέω).

Ἀναῤῥοίβδησις, εως (ἡ). ῥούφηγμα ἢ 'ξαναῤῥούφημα.

Ἀναῤ-ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναιβαίνω (Ἀναβρύω) μὲ ὁρμὴν καὶ κρότον.

Ἀναῤῥοπία (ἡ). κλίσις (τάσις) πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω, [ἐκ τοῦ

Ἀνάῤῥοπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, διευθυνόμενος) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀνάῤῥους, ου (ὁ), =Ἀνάῤῥοια.

Ἀναῤ-ῥοφέω(άω)-ῶ, Μ. ήσω. 'Ρουφῶ ἢ 'Ξαναῤῥουφῶ.

Ἀναῤῥόφησις, εως (ἡ), =Ἀναῤῥοίβδησις.

Ἀναῤ-ῥοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ πουθενὰ ᾖ πάλιν τραβηοῦμαι ὀπίσω μὲ μέγαν κρότον (καθὼς τὰ κύματα).

Ἀνάῤῥυσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωσις. 2) θυσία, καθιέρωσις τοῦ θύματος, (ὅθεν 3) ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων, [ἐκ τοῦ

Ἀναῤ-ῥύω [ἀνὰ, ῥύω ἢ ἐρύω], Μ. ῥύσω. (κυρ.) Γυρίζω τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω ἵνα 'τὸ σφάξω, (ὅθεν) θυσιάζω (κυρ. εἰς τοὺς οὐρανίους θεούς). 2) (μσ.) 'γλυτόνω, ἐλευθερόνω. »Τὴν ἧτταν—,« Δ. Ἀλ., Ἀνακαλοῦμαι.

Ἀναῤ-ῥώνυμι, Μ. ῥώσω. 'Ξαναδυναμόνω, 'ξαναγιερεύω, (καὶ μσ.) ἀναλαμβάνω ἀπὸ νόσου.

Ἀναῤ-ῥώομαι, Μ. ῥώσομαι, Π. γυρίζω μὲ ὁρμὴν ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ.

Ἀνάῤῥωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου ἐνδυνάμωσις, ξεγιέρεμμα.

Ἀνάρσιος, α ἢ ος, ον, Π. (ἐν γέν.) =Ἀνάρμοστος, ἀσυμβίβαστος, (ὅθ. ἄνθρ.) ἐχθρός, δυσμενής, (πρᾶγμα) ἐναντίον, δυσάρεστον, ὀλέθριον, ἄτοπον, ἄδικον.

Ἀν-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο. »Ἀνήρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ,« Ἡρωδ., (ᾖ μσ.) »Ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος,« Φλςρ. (ᾖ μτνμ.) »Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι,« Πλ. 2) (συνηθές. μτφορ.) κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται ὅλως διόλου ἀπὸ (νὰ συνίσταται εἰς) ἓν ἄλλο, ἀφιερόνω ἐντελῶς. »Δήμῳ μὴ πᾶν ἀναρτήσῃς κρότος,« Εὐρ. »Εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτούς,« Δμ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένος,« Ακ. »Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσι,« Πλ. 3) κρατῶ τινα (διὰ τῶν ἐλπίδων) μετέωρον ἢ τὸν ἐγκαρδιόνω εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τι. »Ἐπιστολὴν ἔχων, ἐλπίσιν ἀναρτῶσαν αὐτούς,« Προκ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων,« Δμ. »Ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι,« Ἡρ. »Ἀναρτημένου σεῦ χρηστὰ ἔργα ποιέειν,« αὐτ. 4) (μσ.) ἑλκύω (κερδίζω) τινὰ εἰς τὴν εὔνοιάν μου, τὸν προσηλόνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τὸν οἰκειοῦμαι ἐντελῶς. »Ἀνήρτητο τοὺς Τρῷας τῷ λόγῳ,« Φλςρ. »Τοσαῦτα φῦλα ἀνηρτήσατο,« Ξεν., (παρβλ. Ἀνάπτω καὶ Ἀναπτερόω).

Ἀνάρτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρτᾶν, κρέμασμα, (καὶ μτφορ.) προσήλωσις, οἰκείωσις κτλ.

Ἀναρτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀναρτᾷ (κρατῇ μετέωρον ἢ προσηλόνῃ κτλ.) τινα.

Ἀνάρτιος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀριθμὸς) ὁ μὴ ἄρτιος, δηλ. ὄχι ζυγὸς, ἀλλὰ μονός.

Ἀνάρτυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀρτυμένος (καρυκευμένος μὲ μυρωδικὰ κλπ.), ἀνέτοιμος.

Ἀναρυστὴρ (ὁ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλομεν κρασὶ κτλ. [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναρύτω καὶ Ἀναρύω (συνηθ. τὸ μέσ.), Μ. ἀρύσω. Ἐβγάλλω (Τραβῶ) νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι (κρασὶ ἀπὸ τὸ βαρέλλι, κτλ.).

Ἀναρχαΐζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι πάλιν ἀρχαῖον.

Ἀναρχία (ἡ). Ἔλλειψις ἀρχῆς (κυβερνήσεως) καὶ ἀρχόντος. «Τὴν ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου,» Πλάτ.

Ἄναρχος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.)-άρχως. Ὁ μὴ ἔχων ἀρχήν. «Ὁ θεὸς μόνος ἄναρχος.» Θλγ. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀρχὴν (κυβέρνησιν) ἢ ἄρχοντα. «Μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι,» Πλάτ.

‖Ἀναρχοφωτόμυστος (ὁ, ἡ), Π. (θλγ.) ὁ μεμυημένος ὑπὸ (ἢ εἰς τὰ μυστήρια) τοῦ ἀνάρχου φωτός.

Ἀνα-σαλεύω, Μ. εύσω. Συχνὰ ἡ πρὸς τὰ ἐπάνω σαλεύω (κουνῶ) τι.

Ἀνα-σειράζω, Μ. άσω. Τραβῶ ὀπίσω καὶ ἐμποδίζω τι διὰ τῆς σειρᾶς (ἁλύσου, σχοινίου, γαλινοῦ κτλ.). «Ἀψ' ἀνασειράζοντες (τὴν ναῦν), ἔχαν προτέρωσε κιοῦσαν,» Ἀπολλν. (καὶ πρπ.) «Θεῶν σέ τις ἀνασειράζει καὶ παρακόπτει φρένας,» Εὐρ., (παρβλ. Ἀναγαιτίζω).

Ἀνασειρασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασειράζειν.

Ἀνασειφάλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνασείων τὸν φαλλὸν, (ἐπίθ. τῶν ἑταιρίδων καὶ τῶν βακχευόντων).

Ἀνάσεισμα (τὸ) καὶ

Ἀνασεισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀνα-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ, Τινάζω) ἐπάνω-κάτω, (ἐπμ.) ξεδιπλόνω. «Ἱμάτια ἢ στρώματα ἀνασεῖσαι καὶ συνθεῖναι,» Ξεν. «Ἀνασείσας τὰ ἱζία,» Φλγρ. 2) σείω (κουνῶ) τι σηκόνοντάς το ὑψηλά. «Οἱ δὲ, ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος,... τὰς χεῖρας ἀνέσεισαν, θηλοῦντες πρόσεσθαι τὰ κεκηρυγμένα,» Θκ. 3) (μτφρ.) ἀνακατόνω, διεγείρω (εἰς στάσιν κτλ.), ἢ ραβερίζω (καθὼς ὁ σηκόνων καὶ κουνῶν ξύλον, κτλ.). «Ἀνασείει τὸν λαὸν,» Γρφ., (παρβλ. Διασείω).

Ἀν-ασελγαίνω, Μ. ανῶ ἢ ήσω. Ἀσελγαίνω ἀναφανδὸν, ἐνοχλῶ τινα μὲ ἀδιαντροπίαν.

Ἀνα-σείω (χ. Μ.), Π. τινάζω (κουνῶ) τι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἀνα-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω,=Ἀντισηκόω, φέρω (κυρ. τὴν ζυγαριὰν) εἰς ἰσορροπίαν.

Ἀν-ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἀνασαίνω συχνὰ καὶ μὲ δυσκολίαν.

‖Ἀνασιλλοκομάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κόμην ἀνάσιλλον, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἀνάσιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνασηκωμένα πρὸς τὴν κορυφὴν ἢ ἀκτένιστα (ἐπμ.) κατσαρὰ, ἄγρια (διότι τοιαῦτα εἶνε ἢ τὰ τοῦ λεονταρίου. Ἴδε τὸν Ἀρστ.) τὰ ἐμπροσθινὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του.

Ἀνα-σιμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι,=Ἀναπιμόω, ‖ἐκ τοῦ

Ἀνάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (κυρτὸς) πρὸς τὰ ἄνω (α' Ὁ ἐλέφας τοὺς δύο μεγάλους ὀδόντας ἔχει ἀνασίμους,» Ἀρστ.)' (ἴδε αὐτ.) ὁ ἔχων μύτην ἀνασηκωτήν. «Ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται,» Ἀρστ. (παρβλ. Ἀνάστειρος).

Ἀνα-σμόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀνασηκόνω (Σμφρόνω) τὴν μύτην μου (καθὼς τὰ ζῶα ὅταν ἰσφαίνωνται).

Ἀνα-σκαίρω, Μ. αρῶ, = Ἀνασκιρτάω.

Ἀνα-σκαλεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω ἢ ἐβγάζω. ἀνακατόνω (τὴν φωτιὰν κτλ.), (ὀθ. μτφρ.)=Ἀναζωπυρῶ.

Ἀνα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ξεσκάπτω καὶ ἐβγάζω, ξεῤῥιζόνω, ξεχόνω, (ὀθεν:) κρημνίζω, ἀφανίζω.

Ἀνα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἢ ἐξετάζω περιεκτικῶς ἢ ἐπανειλημμένως.

Ἀνα-σκευάζω, Μ. άσω. (ἐναντ. τῷ Κατασκευάζω, ὅηλ.) σηκόνω (μαζόνω) τὰ σκεύη μου (τὰ μετακομίσω, (ἐπμ.) μετοικῶ. «Τὴν ἀγορὰν εἶσω ἀνεσκεύασαν,» Ξεν. (ἢ πθ. ἢ μτ.) «Τῶν δὲ πολεμίων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων,» Πλ. «Ὁ στόλος εὐτάκτως κατεσκευάζετο ἢ πάλιν ἀνεσκευάζετο,» αὐτ. 2) σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἐξαλείφω, ξεῤῥιζόνω, χαλνῶ, ἀφανίζω, (ἢ ῥτρ.) ἀναιρῶ. «Τὴν Λήκυθον καθελὼν ἢ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν Ἄπαν,» Θκ. «Τὴν νόσον («Σύριγγας,» Ἕλκη) ἀνασκευάζειν,» Δσκρ. (ἴδιατ. δὲ ἐπὶ τραπεζιτῶν) «Ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν,» Δμ., = Χρεωκοπεῖν. 3) (σπν.) κατασκευάζω ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ, (Στρβ.)

Ἀνασκευαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) εἰς τὴ νὰ ἀνασκευάζῃ (χαλνᾷ κτλ. ἢ, ἐκ τοῦ ἐναντ.) ξαναφτειάνῃ (διορθόνῃ κτλ.). «Ἀνασκευαστικὸν τῆς ἀμβλυωπίας,» Δσκρ.

Ἀνασκευὴ (ἡ). τὸ σήκωμα (ἢ μετατόπισις) τῶν σκευῶν ἢ τῆς στρατ. ἀπουσκευῆς, μετοικεσία. 2) χάλασμα, ἀναστροπὴ, (ἢ ῥτρ.) ἀναίρεσις. 3) (σπν.) ἡ ἐκ νέου κατασκευὴ, ξαναφτειάσιμον.

Ἀνασκησία (ἡ). ἔλλειψις ἐξασκήσεως.

Ἀνάσκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξησκημένος, ἀγύμναστος.

Ἀνασκήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ἐξάσκησιν.

Ἀνα-σκίδνυμι, = Ἀνασκεδάννυμι.

Ἀνα-σκινδυλεύω, Μ. εύσω, = Ἀνασκαλοπίζω.

Ἀνα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· χοροπηδῶ (ἀπὸ τὴν χαρὰν μου).

Ἀνα-σκολοπίζω, Μ. ίσω. Παλουκόνω.

Ἀνασκολάπισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνασκολοπισμὸς (ὁ). παλούκωμα.

Ἀνα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνασκέπτομαι. «Εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοπεῖ πῶς ἀποβέβηκε,» Ξεν.

Ἀνασκοπὴ (ἡ). ἡ ἐπανειλημμένη ἢ ἀκριβὴς παρατήρησις (θεωρία, μελέτη, ἐξέτασις)

Ἀνα-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω ἢ φθείρω τι κατ' ὀλίγον ὀλίγον.

Ἀνα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζω (ἢ ἐπμ.) φυγαδεύω. «Θηρευτὴς, εἰ ἀνασοβεῖ θηρεύων, δυσαλωτέραν τὴν ἄγραν ποιεῖ,» Πλάτ. 2) ἐρεθίζω, διεγείρω. «Τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀνεσοβήσαν ἔριν,» Σδ., (ὀθεν:) «Ἀνασεσοβημένος τὴν κόμην.» Ἀκ., μὲ ἀνασηκωμένα (φαντωμένα) μαλλία, (παρβλ. Ἀνάσιλλος).

Ἀνασόβησις, εως (ἡ). φυγάδευσις (διὰ ξυπάσματος).

Ἀνα-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Τραβῶ καὶ ἐβγάλλω μὲ ὁρμὴν, ξεῤῥιζόνω.

Ἀνάσπασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασπᾶν, ξεῤῥίζωμα.

Ἀνασπαστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάσπασιν.

Ἀνάσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ τραβιγθεὶς ἐπάνω, ξεῤῥιζωθεὶς κτλ., (ἐπμ. 2) ὁ ἐξορισθεὶς εἰς μέρος μεσόγειον καὶ μεμακρυμένον, (παρβλ. Ἀνάρπαστος).

Ἀνασπαστὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀνασπασθῆναι (ἑλκυσθῆναι πρὸς τὰ ἄνω), (ὀθεν) «Ἀνασπαστὸς πύλη,» Σοφ., ἡ ἀναβοκαταβαζομένη (ἡ κοιν. Κλαβανὴ), (ἢ οὐσ.) «Ἀνασπαστοὶ (ἐνν. ἱμάντες), τὰ λωρία τῶν ὑποθημάτων κτλ. ‖ἐκ τοῦ

Ἀνα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. (ἐν γέν.) Τραβῶ (Παίρνω) ἐπάνω, ἐβγάλλω, ξεῤῥιζόνω. «Ἀνασπάσας δὲ (ἐνν. τὰς νῆας), ἀπίκετο εἰς τὴν Θήρην,» «Ἱπ. «Ἐπεὰν ἀνασπάσωσι τὴν βύβλον ἐκ τῶν ἑλέων,» αὐτ. «Ἀνασπᾶ τὴν ἀτμίδα,» Παυσ. (ἢ περιφραστ.) «Λόγους ἀνασπᾶν,» Σοφ., ἀντὶ Ὁμιλεῖν μεγαλοφώνως. 2) τραβῶ (σύρω) ὀπίσω, «Τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν,» Ἀρχῦρ. (ἢ μσ.) «Ἐγχορὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο,» Ἰλ. № 3) σηκόνω (μαζόνω) ἐπάνω. «Ἀῶρος ἀνασπᾷν,» Ἀπλλν. «Ἀνασπᾶν τὸ πρόσωπον (τὸ μέτωπον, τὰς ὀφρῦς)», σκυθρόνειν τὸ πρόσωπον. (καὶ πθ. ἢ μσ.) «Ὡμοπλάται ἀνεσπασμένοι,» Ἀρστ. 4) ξεχορίζω, φυγαδεύω, κάμνω τινὰ ἀνάσπαχον (ἴδε τὴν λξ.). «Ὡς ἀνασπάσοντας αὐτοὺς ἤδη τοὺς Ἀθηναίους,» Ἰσκρ.

Ἀνα-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω καλὰ μὲ (ἢ τραβῶ τὴν ὑγρασίαν ὡσὰν) τὸ σφουγγάρι.

Ἄνασσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Ἄναξ, Βασίλισσα, (προσφωνητικῶς ἐπὶ θεῶν) Κυρία, Δέσποινα κτλ.

Ἀνασείσασκε, Π. ἀντὶ Ἀνέσειε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνασείω.

Ἀνάσσατος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀνήσσητος.

Ἀνάσσυτος (ὁ, ἡ), Ο. [Ἀνασσύω] ὁ ὁρμῶν (κινούμενος) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἄνασσω [Ἄνω, ἀνδω], Μ. ἀνάξω (ἀόρ. Ἔ[καὶ Π. Ἄ]ναξα). (ἐν γέν.) Ἐξουσιάζω, διοικῶ, βασιλεύω. (συνήθ. μὲ δοτ.) «Τρῴεσσιν ἀνάξειν,» Ἰλ. Γ. «Κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσει,» Ὀδ. Α. (ἢ μὲ γεν.) «Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,» Ἰλ. Α. (ἢ προθετ.) «Ἐν (»Μεσ') ἀθανάτοισιν ἀνάξειν,» «Ησ. (καὶ μσ.) «Τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν,» Ὀδ. Τ. (καὶ πθ.) «Ἀνάσσοντοι ἐμοί,» Ὀδ. Δ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) «Παρ' ὅτῳ τὸ Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται,» Σοφ., ἀντὶ Ἀνακτορικῶς κατέχεται.

Ἀνάσσω(ττω), Μ. άξω, Αττ. ἀντὶ Ἀναΐσσω.

Ἀνάστα, ἀντὶ Ἀνάστηθι, β'. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀναστασὸν, ἐπίῤ. Στεκόμενος ἢ Σηκωθεὶς ὄρθιος, εἰς τὸ πεδάρι.

Ἀνάσταθμος (ὁ). ὁ ἄμβων τοῦ ναοῦ (παρὰ τῷ Χωνιάτῃ).

Ἀνα-σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. κάμνω νὰ ταλάξῃ.

Ἀναστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἀναστέλλειν (ἐμποδίζειν κτλ.), (ἰατρ.) στυπτικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνα·σταλύζω, Μ. ύξω, Π. χύνω ϛαλαγμοὺς δακρύων ἀλλεπαλλήλους.

Ἀναστὰς, άντος (ᾶσα, άν), ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀναστὰς, άδος (ἡ), Π.=Παστάς.

Ἀναστάσιμος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Ἀνάστασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) σήκωμα ἐπάνω καθημένου ἢ κοιμωμένου ἢ ἀσθενοῦντος ἢ τοποθετημένου εἰς ἔνεδραν, (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἡ ἀναβίωσις νεκροῦ, ζωντάνευμα. 3)=Μετανάστευσις (ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰς ξένον τόπον), Μετοικεσία. »Ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅπη χρεὼν εἴη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι,« Ἡρ. 4)=Ἐπανάστασις, (ἴδε τὸ ῥῆμα). 5) (ἐνεργ.)=Ἀναϛάτωσις. »Ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος,« Δμ. 6) (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀνέγερσις, ἀνόρθωσις (τείχους κτλ.). 7) ϛήσιμον ἢ ἐξαναϛήσιμον (ἀνδριάντος κτλ.).

Ἀναστατὴρ (ὁ), Π.=Ἀναστάτης.

Ἀναστατήριος, α, ον. (κυρ. θυσία) τελουμένη διὰ τὴν ἀνάϛασιν (ἀνάῤῥωσίν) τινος.

Ἀναστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀναστατόνων (ἐρημάζων, ἐξολοθρεύων) τόπον τινὰ κτλ.

Ἀναστατικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς,=Ἀναστάσιμος, ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάϛασιν (τοῦ Χριστοῦ). 2) ἐπαναστατικὸς, διεγερτικὸς πρὸς ἀποστασίαν.

Ἀνάστατος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ἀναστατωθεὶς (διωχθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του) ἢ μεταναστεύσας, (πόλις) ἐρημωθεῖσα, σκορπίσασα, καταστραφεῖσα. ‖. (οὐσ.) Ἀνάστατοι (οἱ), εἴδ. ἄρτων εἰς τὰς Ἀθ., (τὸ κοιν.) ψωμὶ ἀναιβατὸν ἢ ἀφράτον, (ἂν δὲν ᾖν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναστοί).

Ἀνα·στατόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) Ἀναϛατόνω, διώχνω τινὰ ἀπὸ τὸν τόπον του, τὸν βιάζω νὰ μεταναστεύσῃ. 2) διεγείρω πρὸς ἐπανάστασιν. 3) ἐρημόνω, καταστρέφω.

Ἀναστάτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστατόνειν.

Ἀνα·σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρεμῶ ἢ Ἐμπήγω εἰς σταυρὸν (παλοῦκι), σταυρόνω ἢ παλουκόνω. »Τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν ἀνεσταύρωσε,« Ξεν. 2) ἐξαναϛαυρόνω. »Ἀναϛαυροῦντες τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ,« Γρφ.

Ἀνασταύρωσις, εως (ἡ). σταύρωμα ἢ ἐξανασταύρωμα.

Ἀνα·σταχυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. ϗ

Ἀνα·σταχύω, Μ. ύσω, Π. φυτρόνω ϗ αὐξάνω ὡς στάχυς. 2) κάμνω ἀστάχυα, σταχόνω.

Ἀνα·στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (καὶ ἰατρ.) Σφίγγω (Στύφω) τι ὅλως διόλου, ἢ ἐξαναστεγνόνω.

Ἀνα·στείβω, Μ. ϛείψω. Καταπατῶ ἢ Ἐξαναπατῶ, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀνάστειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀστεῖος, ἀπολίτευτος, χωριάτης.

Ἀνάστειρος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) ἔχον τὴν στεῖραν (τρόπιν) σηκωμένην πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῴρας, (παρβλ. Ἀνάσιμος).

Ἀνα·στείχω, Μ. ϛείξω, Π. περιπατῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναιβαίνω ἢ ὀπισθοδρομῶ.

Ἀνα·στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Μαζόνω, Σηκόνω) ἐπάνω, (ναυτ.) ϛιγγάρω. »Τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον,« Πλ. »Ἐπλέομεν ἀναστείλαντες καθ' ἥμισυ τὰ ἱστία,« Πλδ. (ϗ συνκδχ.) »Ἀναϛέλλουσα ὀπωπάς,« Ἐπγρ. (ϗ μσ. ἢ πθ.) »Ἀνεϛαλμένῳ τῷ χιτῶνι καθήμενος οὐκ εὐπρεπῶς,« Πλ. (ϗ ἐλλ.) »Ἀνεσταλμένος προσουρεῖ,« αὐτ. (παρβλ. Ἀνασύρω). 2) στέλνω ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ. »Οἱ δὲ δράκοντες ἀνέϛελλον ἑαυτούς,« Αἰλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Τοξευόμενοι δὲ ἀνεϛέλλοντο,« Θκ. (καὶ συνκδχ.) »Ἀναστέλλεσθαι τροφὴν,« Αἰλ., κόπτεται τὸ φαγεῖ 'του, κάμνει δίαιταν.

Ἀνα·στενάζω, Μ. άξω, καὶ

Ἀνα·στεναχίζω Μ. ίσω, Π. καὶ

Ἀνα·στενάχω, Μ. άξω, Π. καὶ

Ἀνα·ϛένω (χ. Μ.). Στενάζω ἐκ βάθας (καρδίας), βαρειαναϛενάζω, (ϗ συνκδχ.) κλαίω, μυρολογῶ.

Ἀνάστερος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἄναστρος, χωρὶς ἀστέρας.

Ἀνα·στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀνα·στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω, βάλλω τι ὁλόγυρα ὡσὰν (στολίζω μὲ) ϛεφάνι. »Ἡ Εἰρεσιώνη, κλάδος ἐϛὶν ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένος,« Πλ.

Ἀνα·στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὡσὰν (ἢ εἰς) στήλην ἵνα φαίνεται πρὸς ἐνθύμησιν.

Ἀναστήλωσις, εως (ἡ). στήσιμον ἐπάνω, (ἢ ἐν εἴδει) στήλης.

Ἀνάστημα (τὸ). μέρος γῆς ἐξέχον, ψήλωμα. 2) τὸ ὕψος τοῦ σώματος, ἢ κορμοϛασιὰ (τὸ Τουρκ.) μπόϊ (ὄχι μόνον ἀνθρώπου ἀλλὰ ϗ φυτοῦ). »Τὸ δὲ ἀνάϛημα τῆς χαμαίδρυος οἷον σπιθαμιαῖον,« Θφρ. 3) (τρπ.) μεγαλοφροσύνη ἢ μεγαλοπρέπεια.

Ἀνα·στηρίζω, Μ. ίξω,=Ἀναστηλόω, ϛήνω τι στερεῶς ὄρθιον (πρὸς ἐνθύμησιν).

Ἀνα·ϛησείω (χ. Μ.). Θέλω (Ἐπιθυμῶ) νὰ ἀναστήσω (ἀναστηλώσω) τι.

Ἀνα·στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω τι ἀπὸ 'πάνω μὲ στιγμὰς ἢ μὲ σίδηρον πυρωμένον.

Ἀνα·στοιβάζω, Μ. άσω. (νλγ.) Σπρώχνω τι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὸ ἐπισωρεύω εἰς στοῖβαν.

Ἀνα·στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπλάττω τι μὲ (ἢ Ἀναλύω εἰς) τὰ αὐτὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκειται· καινοποιῶ, ἀναμορφόνω.

Ἀναστοιχείωσις, εως (ἡ),=Ἀνάπλασις, 2)=Διάλυσις.

Ἀναστολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστέλλειν, ἀνασήκωμα κτλ.

Ἀνα·στομόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω τὸ ϛόμα, πλατύνω τὸ στόμιον· ξεστουππόνω, ξεφράζω (αὐλάκι κτλ.), (τρπ.) ἐρεθίζω (τὴν ὄρεξιν). 2) (μσ. ἢ πθ.), (ἐπὶ ποτμ.) χύνομαι, (ἐπὶ φλεβ.) ἐνόνομαι. 3) ϛενεύω ἐν εἴδει στομίου, σχηματίζω στόμιον.

Ἀναστόμωσις, εως (ἡ). ἄνοιγμα τοῦ στόματος (ϗ μτφορ.) τῆς ὀρέξεως κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀναστομωτήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀναϛομωτικὸς, ἡ, όν. Ὀχρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἀναστόμωσιν· (ἰατρ.) ἐρεθιστικὸς τῆς ὀρέξεως.

Ἀνα·στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀνα·στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀναϛενάζω.

Ἀναστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀστραγάλους (κότσια).

Ἀνα·στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐξαναγίνομαι στρατιώτης· ἐκστρατεύω ἐκ δευτέρου.

Ἀναστρατοπεδεία (ἡ). τὸ σήκωμα πρὸς τὰ ὀπίσω (μετατόπισμα) τοῦ στρατοπέδου ἐκ τοῦ

Ἀνα·στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω καὶ μεταφέρω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ στρατόπεδον, (παρβλ. Ἀποστρατοπεδεύω).

Ἀνα·στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω τι ἀνάποδα (δηλ. τὸ ἐπάνω κάτω, ἢ τὸ μέσα ἔξω, ἢ τὸ ἐμπρὸς ὀπίσω), (μονολεκτ.) ἀναποδογυρίζω, (συνκδχ.) ἀνατρέπω, χαλνῶ, ἀφανίζω. »Δίφρους τ' ἀνατρέψειαν, κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν,« Ἰλ. Ψ. (ϗ πθ.) »Τὴν πόαν ἀναστρεφομένην, κόπρον τῇ γῇ παρέχειν,« Ξεν. »Ἀνεστράφθαι τὰς πολιτείας ϗ καταλελύσθαι τοὺς νόμους,« Ἰσκρ. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ (τραβιχθῇ ἢ ἐπανέλθῃ ὀπίσω). »Τοὺς στρατιώτας τοὺς ἡμετέρους ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι,« Αἰσχ. »Καῖσαρ ὑπαντιάζων, ἐπειρᾶτο ἀναστρέψαι τοὺς φεύγοντας,« Πλ. (καὶ τρπ.) »Πάλιν τοίνυν τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν,« Πλάτ., ἀντὶ Ἐπαναλάβωμεν. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) γυρίζω ὀπίσω ἢ ἀνάποδα, ἐπιϛρέφω. »Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας,« Ακ. »Οἱ δὲ, βάδην ἀποχωροῦντες, ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐλαύνοντας, ἀνέστρεψαν,« Ξεν. »Κἀνταῦθα ὁμοίως ἀναστρέφει τὸ πρᾶγμα,« Ἑρμγ. (ὅθεν) »Ποίημα ἀναστρέφον,« τὸ ὁπ. δύναταί τις νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἀντιστρόφως. (καὶ πθ.) »Ἐμοὶ τοῦτο ἀνέστραπται,« Ξεν., μοὶ εἶναι ἐναντίον. »Τὸ διδόμενον ἐπ' αἰσχρᾷ αἰτίᾳ, οὐκ ἀναϛρέφεται,« Πανδ., δὲν δίδεται (παίρνεται) ὀπίσω. 4) (μσ.) διατρίβω (εὑρίσκομαι, περιέρχομαι) εἰς ἕνα τινὰ τόπον, καταγίνομαι εἰς ἕν τι, ζῶ (φέρομαι) οὕτως ἢ ἄλλως. »Ἀλλά τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι,« Ὀδ. Ν. »Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς (»Περὶ τὰ γυμνάσια, »Ἐν τῷ φανερῷ, »Ἐν ὀφθαλμοῖς) ἀναστρέφεσθαι,« Ξεν. καὶ Πλ. »Ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο,« Ξεν. »Οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναϛρεφόμενοι,« αὐτ. »Ἀνεστράφθαι περὶ τοῦτο δοκοῦσι,« Δσκρ. (παρβλ. Ἀντιστρέφω καὶ Ἀποστρέφω).

Ἀναστρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων ἀστρολογίαν.

Ἄναστρος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἄστρα.

Ἀναστροφάδην, ἐπίῤ.=Ἀναστρόφως, ἐξανάστροφα.

Ἀναϛροφὴ (ἡ). ἀναποδογύρισμα, (ὄθ. 2) (παρὰ Γραμμτ.) ἡ ἀντίστροφος θέσις τῶν λέξεων (καὶ ἐπμ.) ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου, (παρβλ. Ἀντιϛροφή). 3) γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή. »Διώκειν, καὶ μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναϛροφήν,« Ξεν. 4) ἡ ἔν τινι τόπῳ διατριβὴ ἢ διαμονὴ ϗ ὁ τόπος αὐτός. »Κωρυκὶς πέτρα, δαιμόνων ἀναστροφή,« Αἰσχλ. 5) διαγωγή, »Τὴν ἀναστροφὴν ἡμῶν ἔχοντες καλὴν,« Γρφ. 6) ἐνασχόλησις, ἐπάγγελμα. 7) ἀναβολή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνάστροφος (ὁ, ἡ). ἀναποδογυρισμένος, ἐξανάστροφος.
Ἀναστρόφως, ἐπίρ. Ἀνάποδα, ἐξανάστροφα.
Ἀνα-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιστρέφω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἀνα-στυφελίζω, Μ. ίσω, Π. συνταράττω, φέρω ἄνω κάτω.
Ἀνα-στύφω, Μ. στύψω. Σκυθρωπάζω, (χυδ.) κατσουφιάζω.
Ἀνα-στύω, Μ. στύσω. = Στύω.
Ἀνασύνταξις, εως (ἡ). ἡ ἀναθεώρησις καὶ τροποποίησις τῆς φορολογίας, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-συντάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἀναθεωρῶ τὰς καταστάσεις τῶν πολιτῶν ϗ διορίζω ἀναλόγως τὰ δοσίματα.
Ἀνάσυρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσύρθη ἐπάνω (ἀνεσηκώθη ϗ ἐπμ. ἐγνώσθη), [ἐκ τοῦ
Ἀνα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω (Τραβῶ) ἐπάνω (κυρ. τὰ φορέματά μου), (μτφορ.) δείχνω, φανερόνω. ||. (μσ.) »Ἀνασύρομαι (ἐνν. τὸν χιτῶνα κ.τ.λ.), « σηκόνω τὰ φορέματά μου. (ὀθ.) »Ἀνασεσυρμένος, η, ον, ὁ ἀναίσχυντος, καὶ (κοιν.) ξετσυπωμένος.
Ἀνα-σφαδάζω, Μ. άσω. Τινάζω τὰ ποδάρια μου τὸν ἀνήφορον, κλωτσῶ, σπαράζω (ἀπὸ πόνον, θυμὸν κτλ.).
Ἀνα-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Σηκόνω τὸν πεσόντα. 2) (συνηθέστ. τὸ μσ.) σηκόνομαι (ἀναλαμβάνω) ἀπὸ ἀσθένειαν, ξεγιερεύω. 3) (σπν.) Ἐξαναπίπτω, ἢ πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἀπ' ἄλλου μέρους.
Ἀνα-σφογγίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ἀνασπογγίζω.
Ἀνα-σφραγίζω, Μ. ίσω. Ξεβουλλόνω.
Ἀνα-σχέθω, (παρτ. ἀντὶ ἀορ. Ἀνέσχεθον), Π. ἀντὶ Ἀνέχω.
Ἀνάσχεσις, εως (ἡ), = Ἀνοχὴ, ὑπομονή. 2) κράτημα, ἐμπόδισμα. 3) = Ἀνατολή.
Ἀνασχετὸς, ἡ, ὸν, = Ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.
Ἀνασχήσω, ἀντὶ Ἀνέξω, μέλλ. τοῦ Ἀνέχω.
Ἀνα-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω κατὰ μῆκος (ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω), καταξεσχίζω.
Ἀνα-σχινδυλεύω, Μ. εύσω, = Ἀνασκινδυλεύω.
Ἀνα-σώζω, Μ. σώσω. Ἐλευθερόνω (Κερδίζω) πάλιν πρᾶγμα χαμένον καὶ τὸ φέρω σῷον ὀπίσω, Ἐξαναποκτῶ. 2) (τρπ.) φέρω τι εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, τὸ Ἐξαναενθυμοῦμαι. 3) = Διασώζω, διατηρῶ κ.τ.λ.
Ἀνα-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.
Ἀνα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀνακατόνω, βάλλω εἰς ἀταξίαν, φέρω ἄνω κάτω, κατασυγχύζω.
Ἀνάτασις, εως (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω τάσις, ἅπλωμα (τέντωμα) τῶν χειρῶν κ.τ.λ. (ὀθ. τρπ.) ἀνύψωσις τοῦ νοὸς κτλ., ὕφος σοβαρὸν ϗ ἀπειλητικὸν, ὑπερηφάνεια.
Ἀνα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν, ἀραδιάζω· συντάττω. »Ἐπειδή περ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν,« Γρφ. 2) (μσ. μτφορ.) ἀναθεωρῶ (ἀναπολῶ) μὲ τὸν νοῦν μου, Ἐξαναμελετῶ ἓν πρὸς ἕν.
Ἀνατατικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἁρμόδιος (διατεθειμένος) πρὸς ἀνάτασιν, ἀπειλητικὸς, ἔντονος· ἐμβριθής· ἀνυψῶν τὸν νοῦν κτλ.
Ἀνατεὶ, ἐπίρ. Π. χωρὶς βλάβην (ἄτην), ἀζημίως, ἀτιμωρητί.
Ἀνα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Σηκόνω, Ἁπλόνω) τι πρὸς τὰ ἄνω, (καὶ μτφορ.) ὑψόνω τὸν νοῦν, ἐνθουσιάζω. 2) (μσ.) φοβερίζω (κυρ. σηκόνων τὸ χέρι ἢ ὅπλον, ἢ ὑψόνων τὴν φωνήν). »Οὐδὲν εἶχον ἡμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν,« Δμ. 3) (θλγ.) ὑψόνομαι διὰ τοῦ νοὸς πρὸς θεωρίαν τῶν θείων. 4) ὑπερηφανεύομαι, ἔχω ὕφος σοβαρόν. 5) (ἀμτβτ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως. »Πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα,« Ἡρ.
Ἀνα-τειχίζω, Μ. ίσω. Ἀνανεόνω (Ξανακτίζω) τεῖχος.
Ἀνατειχισμὸς (ὁ). ἀνανέωσις (Ἐξανακτίσιμον) τείχους.
Ἀνα-τέλλω, Μ. τελῶ. (μτβτ.) Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (ἔβγῃ ἐπάνω, φυτρώσῃ κτλ.) τι. »Ὁ θεὸς τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς,« Γρφ. »Τοῖσι δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι,« Ἰλ. Ε. 2) (ἀμτβ.) ἐβγαίνω ἐπάνω (κυρ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου), φυτρόνω, γεννῶμαι, ἀναδίδομαι. »Ὅσοις ἂν μὴ ἀνατείλωσιν οἱ ὀδόντες,« Ἀρστ. »Ἐκ ταύτης ὧν ἀνατέλλων ὁ Ὕπανις ποταμὸς, ῥέει,« Ἡρ. (καὶ μσ.) »Φλὸξ ἀνατελλομένα,« Πίνδ.
Ἀνα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Σχίζω) κατὰ μῆκος, (ἰατρ.) κάμνω ἀνατομὴν σώματος.
Ἀνατέτακα, πρκ. τοῦ Ἀνατείνω.
Ἀνατεταμένως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, ἐντόνως, σοβαρῶς· ἐπιμόνως.
Ἀνα-τήκω, Μ. τήξω. Κάμνω τι νὰ λυώσῃ ἐντελῶς (νὰ ἀναλύσῃ, νὰ φθαρῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον), (μτφορ.) χαυνόνω, ἀτονίζω.
Ἀνάτηξις, εως (ἡ). λυώσιμον (με ἄλλου κτλ.), (τρπ.) χαύνωσις.
Ἀνατὶ, ἐπίρ. = Ἀνατεί.
Ἀνα-τίθημι, Μ. ἀναθήσω. Βάλλω τι (ὑψηλὰ) ἐπάνω εἰς ἄλλο. (ὀθ.) φορτόνω (καὶ μσ.) φορτόνομαι, σηκόνω, (καὶ τρπ.) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑποφέρω. »Ἀναθεὶς αὐτὸν ἐπὶ κρημνόν τινα,« Ἀρστ. »Ἀναθήσειν τὴν νύμφην ἐπὶ τὸ ζεῦγος,« Σδ. (καὶ μσ.) »Ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας,« Ἀπλλν. »Ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια,« Ξεν. »Κάμηλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία,« Παρ. 2) (μτφορ.) ἀναθέτω, ἐπιτρέπω, ἀφίνω εἴς τινα τὴν φροντίδα ἢ ἀποδίδω προσάπτω εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν τινὸς. (μὲ δοτ.) »Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,« Ἰλ. Χ. »Ὧν ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν,« Ἰσκρ. (ϗ προθετ.) »Ἥδε ἡ πίστις ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται,« Πλβ. »Ἀναθετέον τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον,« Πλ. »Ταῦτ' ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη,« Δμ. »Τὰ τοιαῦτα ταῖς χώραις ἀναθετέον,« Θφρ. 3) (μσ.) κοινοποιῶ (ξεμυστηρεύομαι) τὴν γνώμην μου κ.τ.λ. εἴς τινα, ἐκθέτω, ἀναφέρω. »Τὴν πρᾶξιν ἀνέθεντο τῶν ἑταίρων τισὶ,« Πλ. »Ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον,« Γρφ. »Ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον,« αὐτ. 4) ἀναβάλλω τι δι' ἄλλον καιρόν. »Ἀναθώμεθα εἰς τὸν οἰκεῖον τοῦ λόγου τόπον ταῦτα,« Πλ. »Ἀναθετέον τὸ σκέμμα μέχρις ἄν,« Συν. »Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι,« Θμς. »Προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν,« Σοφ. 5) μεταθέτω, τοποθετῶ τι ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, (τρπ.) μετανοῶ, ἀλλάζω γνώμην, ἀθετῶ (ἀναιρῶ) τὸν λόγον μου, (ἐν γέν.) μεταβάλλω. »Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν,« Ἀντιφ. »Εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ ἀνατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα,« Ακ. »Καὶ ἔγωγε ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων ἀναθέσθαι ὅσα ἂν σὺ βούλει,« Πλάτ. »Οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτους ἀνατίθεσθαι,« Ξεν. »Τὰς ἀντιθέσεις εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι,« Ἑρμγ. 6) κρεμῶ ἢ τοποθετῶ ὑψηλά τι ὡς ἀνάθημα, ἀφιερόνω, προσφέρω. »Μονόξυλον δὲ ὅ,τι ἂν ἐθέλῃ τις ἀνατιθέτω πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά,« Πλάτ. »Ἀναθέντες τὰ τρόπαια,« Δμ. »Ἀναθεῖναί μιν εἰς τὸ Ἡραῖον,« Ἡρ. Ὦ καὶ τὴν σύνταξιν ἀνατιθέαμεν,« Δσκρ. (ϗ πθ.) »Ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται, ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα;« Ἀρστφ. (καὶ μσ.) »Θεοῖς ἀναθήματα ἀνατίθεσθαι,« Πλάτ.
Ἀνα-τίκτω, Μ. τέξομαι. Ξαναγεννῶ.
Ἀνα-τίλλω, Μ. ιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ, Ἐβγάλλω) τρίχα-τρίχα.
Ἀνα-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναιβάζω (Αὐξάνω, Προσθέτω εἰς) τὴν τιμὴν πράγματος πωλουμένου, ἐκτιμῶ ὑπὲρ τὸ δέον, (παρβλ. Ἐπιτιμάω).
Ἀνατιναγμὸς (ὁ). κλονισμὸς, τίναγμα δυνατὸν πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω δυνατὰ ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἀνα-τιταίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.
Ἀνα-τιτραίνω (άω-ῶ), Μ. τρήσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα.
Ἀνα-τλάω-ῶ, Μ. τλήσω (ἀόρ. Ἀνέτλην, πρκ. Ἀνατέτληκα). Ὑποφέρω, δοκιμάζω (τραβῶ) δεινὰ κτλ.
Ἀνάτλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνέτλη (ὑπέφερέ) τις.
Ἀν-ατμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐξατμίζομαι.
Ἀνα-τοιχέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Διατοιχέω.
Ἀνα-τοκίζω, Μ. ίσω. Παίρνω τόκους τόκων, κάμνω τὸ διάφορον κεφάλαιον.
Ἀνατοκισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατοκίζειν.
Ἀνατολὴ (ἡ), (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὀπ. ἀναφαίνεται. 2) τὸ ἔβγαλμα ἐπάνω, φύτρωμα (π. χ. τῶν ὀδόντων). 3) (οὐσ.) τὸ πρὸς τὰς ῥίζας τῶν ὀνύχων λευκόν.
Ἀνατολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατολήν.
Ἀνα-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναθαῤῥέω.
Ἀνατομὴ (ἡ). κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ μῆκος (κυρ. σώματος νεκροῦ).
Ἀνατομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀνατομίαν, (ὀθ.) Ἀνατομικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ἀνατομία. »Ἀνατομικοὶ (ἐνν. ἄνθρωποι), « οἱ μετερχόμενοι ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἀνατομίαν ἰατροί.
Ἀνάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τάσιν (ἢ ἐκτεταμένος) πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ὑψηλότερος μᾶλλον ἢ πλατύτερος.
Ἀνα-τοπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Τοποθετῶ, βάλλω τι εἰς τὸν τόπον του. »Πολλὰ τῶν ἑαυτῷ εἰρημένων εἰς ἐπιστολὰς ἀνετοπώσατο,« Φλστρ., τὰ συνέταξεν ἐν εἴδει ἐπιστολῶν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνατυπόω).
Ἄνατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄ, ἄτη]. ἀβλαβὴς (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ τὴν ἐνεργ. καὶ κατὰ τὴν πθ. ἐκδοχ.), ἀπείρακτος.

Ἀνατρεπτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνατρέπειν, ἀφανιστικός, ‖ἐκ τοῦ

Ἀνα·τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀναποδογυρίζω (κυρ. καὶ μτφορ.), φέρω ἄνω κάτω, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἀναιρῶ. » Ἀνατρέπω τὴν τράπεζαν, « Αξ., = Ἀνασκευάζω, (δηλ.) χρεωκοπῶ· (καὶ μσ.) » Τοὺς μὲν ὀρθοὺς τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο. « Ξεν. (καὶ πθ.) Ἧττον ἀνατρέπεται τὰ πλατέα, « Ξεν. » Ἐπὶ κυνὶ γὰρ ἀνατρέπεται ἡ θάλασσα, « Ἀρςτ. (ᾐ μτφ.) » Ῥῆμα, παρὰ καιρὸν ῥηθὲν, ἀνατρέπει βίον, « Γνμ. » Ἀλλ' ἀνατρέψω ταῦτ' ἀντιλέγων, « Ἀρςφ.

Ἀνα·τρέφω, Μ. θρέψω. (κυρ.) Κάμνω τι διὰ τῆς τροφῆς ν' αὐξήσῃ (δυναμώσῃ), ἐξαναθρέφω. » Ἐκ νόσου ἀνατρεφομένῳ, « Ἱππκρ.

Ἀνα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποσύρομαι, ὀπισθοδρομῶ, ἢ ἐπανέρχομαι. » Τοτὲ μὲν ἔκφρονας γιγνομένους, τοτὲ δ' ἀνατρέχοντας εἰς τοὺς οἰκείους λογισμούς, « Στρβ. » Ἀνατρέχειν πρὸς οὐρανὸν, « Φίλ. » Ὕδωρ (» Πῦρ) ἀνέδραμε κάτωθεν, « Αξ., ἀνέβλυσεν. 2) (μτφορ.) αὐξάνω, ὑψηλόνω ἢ πρήσκομαι (ταχέως καὶ διὰ μιᾶς). » Τὰ γὰρ εὐθὺς ἀνατρέχοντα (φυτὰ), λεκτὰ καὶ ἀσθενῆ γίγνεται, « Θφρ. » Ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος, « Ἰλ. Σ. » Λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, « Ὀδ. Σ. » Σμώδιγγες ἀνὰ πλευρὰς ἀνέδραμον, « Ἰλ. Ψ.

Ἀνάτρησις, εως (ἡ). τρύπημα (κυρ. πέρα-πέρα).

Ἀνάτρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος (πέρα-πέρα), κατατρυπημένος.

Ἀνα·τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταράττω, φέρω ἄνω κάτω (καθὼς ὁ Ποσ. τὴν γῆν μὲ τὴν τριαινάν του).

Ἀνα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἢ Συγκοτρίβω (κυρ. ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ἀνάτριχα). 2) τρίβω (κοπανίζω) δύο ἢ ᾐ πλειότερα πράγματα μαζῇ ἵνα ἐνωθοῦν. 3) τρίβων τι τὸ ἐξαλείφω, (ἐπμ.) ἀφανίζω.

Ἀνα·τρίζω, Μ. τρίξω, Π. ἐβγάλλω λεπτὴν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν.

Ἀνάτριπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα χνουδωτὸν) τριμμένον ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν ἢ καὶ ἐπίτηδες (καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν ῥάσον ἢ ἡ τσόχα).

Ἀνάτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἀνασηκωμένας (γυρισμένας ἀνάποδα), (παρβλ. Ἀνάσιλλος).

Ἀνάτριψις, εως (ἡ). τρίψιμον (συχνὸν καὶ ἀνάτριχον).

Ἀνατροπεύς, έως (ὁ). ὁ ἀνατρέπων (φθείρων, ἀφανίζων), ἐξολοθρευτής, ὀλετήρ.

Ἀνατροπή (ἡ). ἀναποδογύρισμα, καταςροφή, ἀφανισμός· ἀναίρεσις (λογων). χάλασμα (στομάχου κτλ.).

Ἀνατροφεύς, έως (ὁ). ὅς τις ἀνατρέφει τινά.

Ἀνατροφή (ἡ). θρέψιμον, ἀνάθρεψις, αὔξησις.

Ἀνα·τροχάζω (-άω-ῶ), Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέχω.

Ἀνατροχασμός (ὁ). τρέξιμον 'πισόκωλα (εἶδος σωμασκίας).

Ἀναττικός, ή, όν. Ὁ μὴ Ἀττικός.

Ἀνα·τυλίσσω (ττω), Μ. ίξω. Ξανα (ἢ Ξε) τυλίζω, (καὶ μτφορ.) στρέφω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ἀναπολῶ.

Ἀνα·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι μὲ τὸν νοῦν μου κατὰ μίμησιν ἄλλου, φαντάζομαι. » Ἐθεᾶτο τὴν Τροίαν, ἀνατυπούμενος τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις, « Πλ., (παρβλ. Ἀναπλάττω).

Ἀνατύπωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνετυπώσατό (ἐφαντάσθη) τις· ἰδέα.

Ἀνατύπωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ πλάττῃ τις μὲ τὸν νοῦν του (νὰ φαντάζηται) τι.

Ἀνατυπωτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (ἢ συντείνων πρὸς) ἀνατύπωσιν.

Ἀνα·τυρβάζω, Μ. άσω. Ἀνακατόνω, ταράττω, βάλλω εἰς ἀταξίαν.

Ἀναυάγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) ναυάγιον.

Ἀναύγητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος αὐγῆς, ἀφώτιστος, σκοτεινός.

Ἀναυδής, έος καὶ

Ἀναύδητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος αὐδῆς, ἄλαλος, βωβός. 2) ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος, ἀνεκλάλητος.

Ἀναυδία (ἡ). ἀφωνία, σιωπή, ‖ἐκ τοῦ

Ἄναυδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -αυδως, = Ἀναύδητος.

Ἀναυλεί, ἐπίρ. Χωρὶς ναῦλον, ἄναυλα.

Ἄναυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς αὐλοῦ (φλογέρας) γινόμενος. 2) ὁ μὴ ἠξεύρων νὰ λαλήσῃ τὸν αὐλόν.

Ἀναυλόχητος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) μὴ ναυλοχούμενον, (ἐπμ.) μικρόν.

Ἀναυμάχητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ναυμαχίας.

Ἀναυμάχιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Ἀναυμαχίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ μὴ ναυμαχήσαντος στρατιώτου.

Ἀναυξής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος αὔξησιν.

Ἀναυξησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μὴ αὐξάνοντος.

Ἀναύξητος καὶ Ἄναυξος (ὁ, ἡ), = Ἀναυξής.

Ἀν·αύξω, Μ. αὐξήσω. Αὐξάνω καθ' ὑπερβολήν.

Ἄναυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀναδίδων (ἢ μὴ περιπνεόμενος ἀπὸ) αὔρας, (ὅθεν ‖. οὐσ.) = Χείμαῤῥος, ξηροπόταμον.

Ἄναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. (μόνον εἰς τὴν φρσ.). » Νᾶες ἄναες, « Αἰσχλ., καράβια τὰ ὀπ. δὲν ἀξίζουν πλέον τοῦτο τὸ ὄνομα, δηλ. ἀπηλπισμένα, χαμένα, ἢ ἄχρηστα.

Ἀναϋτέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ αύσω, (ἐκ τοῦ Ἀν·αύω), Π. = Ἀναβοῶ, φωνάζω δυνατά.

Ἀναύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς αὐχένος (λαιμοῦ).

Ἀν·αύω, Μ. αύσω. Ἀνάπτω καὶ καίω τι

Ἀνα·φαίνω, Μ. φανῶ. (ἀμτβτ.) Φέγγω, φωτίζω. » Ἀμοιβηδὶς δ' ἀνάφαινον ὄμωαι, « Ὀδ. Σ., (ὅθεν 2) (μτβτ. καὶ συνκδχ.) δείχνω, φανερόνω, ἀποδείχνω. » Οἱ θεοὶ ἄστρα ἐν τῇ νυκτὶ ἀνέφηναν, « Ξεν. » Ἣν ἔχω δόξαν περὶ ἐμαυτοῦ ἀναφαίνων, « αὐτ. 3) (ἀντιθ. τῷ Ἀποκρύπτω), βλέπω, ἐξανοίγω μακρόθεν (κυρ. τὴν ξηρὰν ὅταν πλέω). » Ἀναφήναντες δὲ τὴν Κύπρον, « Γρφ. ‖. (μσ.) φαίνομαι ἢ ἐξαναφαίνομαι, ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν. » Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀςήρ, « Ἰλ. Α., (καὶ πθ.) » Ψευδόμενος ἀναφαίνεται, « Ξεν., (καὶ οὐδ.) » Τὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαῖνον ἀκάτιον, « Ἡρ.

Ἀναφαίρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀφαιρέσῃ ἢ ν' ἀφαιρεθῇ (στερηθῇ).

Ἀναφαλαντίας, ου (ὁ). ὁ κατὰ τὸ μέτωπον ἢ τὰ ὀφρύδια φαλακρός.

Ἀναφαλαντίασις, εως (ἡ). ἡ φαλακρότης τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφρυδίων.

Ἀναφαλαντος (ὁ, ἡ), (Γρφ.) = Ἀναφαλαντίας.

Ἀναφαλάντωμα (τὸ). τὸ φαλακρωθὲν μέρος τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ μετώπου.

Ἀναφανδὰ καὶ Ἀναφανδὸν, ἐπίρ. Φανερὰ, ὀλοφάνερα.

Ἀνα·φαντάζω, Μ. άσω, = Ἀναφαίνω, φανερόνω.

Ἀνα·φέρω, Μ. ἀνοίσω (ἀόρ. Ἀνήνεγκα ᾐ.). Φέρνω (Ἐβγάλλω) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναιβάζω· σηκόνω. » Ἐπτακισχίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνηνέγκαμεν, « Αἰσχ. » Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν, « Θκ. » Ἐπταμηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει, « Ἀλ. Ἀφρ. » Πολιὰς (» Αἷμα, » Τὸ πνεῦμα) ἀναφέρειν, « αὐτ. (ᾐ πθ.) » Ἡ ἁλμυρὶς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος ἀναφέρεται, « Θφρ. » Ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, « Ἀρςτ. » Ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανὸν, « Γρφ. » Τὰ πηγαῖα τῶν ὑδάτων ἀναφέρεται, « Πλ. (ᾐ ἐλλ.) » Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο (ἐνν. φωνὴν ἢ πνεῦμα) ἄρα στενάξας, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Αἱ Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον, « Πλ., τὸν ἐγκαρδίοναν, ἢ τοῦ ἔφεραν εἰς τὴν μνήμην. 2) (διὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν τῶν ναῶν ᾐ τῶν ἀρχείων), προσφέρω εἰς τὸν θεὸν ἢ εἰς τὸ δημόσιον, συνεισφέρω. » Ἀνενεγκάντων δὲ πάντων ἃ εἶχον, « Ἀρςτ., (καὶ πθ.) » Πρὸς δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, « αὐτ. » Οἱ τὰς παλαιὰς ἀναφέροντες θυσίας, « Χρσ. » Ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας, « Γρφ. 3) ἀποδίδω τὴν αἰτίαν ἢ ἀναθέτω εἰς. » Ἀνέφερον εἰς Αἰνείαν τὴν τοῦ γένους διαδοχήν, « Ἡρωδ. » Εἰς αὐτὸν ἐκέλευσεν ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν, « Πλ. » Εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω, « Πλάτ. 4) ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι, ἐκθέτω· δίδω πληροφορίας, ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ. » Ἴδιον δέ τινα λόγον ὁ Ἴστρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφέρει περὶ Αἴθρας, « Πλ. » Ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον, « αὐτ. » Ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους τὸ πρᾶγμα, « αὐτ. 5) (μσ. ἐνεργ.) ἐνθυμοῦμαι. » Διὰ τὸ μὴ μνημονεύειν μηδ' ἀναφέρειν, « Πλ. » Καὶ ἀναφέρων ἀπὸ τῶν ἐγγεγραμμένων τὴν ἔμψυχον συνουσίαν, « Συν.

6) ἐβγαίνω ἐπάνω (εἰς τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης ὅταν κολυμβῶ), (καὶ μτφορ.) ἀναλαμβάνω (σηκόνομαι, 'γλυτόνω) ἀπὸ ἀσθένειαν, συνέρχομαι ἀπὸ μέθην ἢ λειποθυμίαν. » Ὅταν δὲ τελέως ξηρὸν ἐν τῷ βυθῷ γένηται, τότε ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ, « Θφρ. » Διὰ τὸ βάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδυομένων ἀνεφέρετο, « Σδ. (καὶ πθ.) » Ἐπὶ χρονον ἄφθογγος ἦν, μόγις δὲ ποτε ἀνενεχθεὶς, εἶπεν, « Ἡρωδ. (καὶ μσ.) » Ἀνενεικάμενον δὲ καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίας, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρ. (καὶ ἐλλειπτ.) » Ἀναφέρων ἐκ τῆς πληγῆς, « Πλ. » Ἐκλιπὼν δὲ μόλις ἀνήνεγκεν, « αὐτ. » Κακῶς ὑπὸ μέθης καὶ μόλις ἐκ τῶν ὕπνων ἀναφέροντες, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Οὐκ ἂν ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἡττωμένοις ἀναφέρειν καὶ ἀνατολμᾷν τοσαυτάκις, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) » Καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν, « Θκ. » Αἱ Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον, « Πλ.

Ἀνα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἐπάνω ἢ ὀπίσω, (ἐπμ.) ἀποφεύγω, ἐγλυτόνω.

Ἀναφευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀποφεύγῃ.

Ἀνάφευξις, εως (ἡ). ἀποφυγή· καταφύγιον.

Ἀναφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀφὴν, ἄπιαστος, (ἐπμ.) ἁπαλὸς, τρυφερὸς ἢ ἄϋλος, (τρπ.) ἀνεξίκακος.

Ἀνα·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ μεγαλοφώνως ἢ ἐμφαντικῶς καὶ μὲ τόνον καὶ ὕφος προφητικόν. » Τὴν Σιβύλλαν φασὶν ἀναφθέγγεσθαι, « Πλ.

Ἀνα·φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Τρέχω εἰς τὸν ὄλεθρόν μου. » Κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης; « Ἀρςφ., τί ἐγκρεμνίσθης ϗ ἦλθες ἐδῶ ἐπάνω;

Ἀναφλασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀνα·φλάω-ῶ, Μ. φλάσω, = Ἀναστύω.

Ἀνα·φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Περιπίπτω πάλιν εἰς φλόγωσιν, κακοφορμίζω ἐκ νέου, πρήσκομαι ἐξ αἰτίας φλογώσεως.

Ἀνα·φλέγω, Μ. φλέξω. Ἀνάπτω ἢ Ξαναανάπτω, κάμνω τι νὰ ἐβγάλῃ φλόγα, (καὶ μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.

Ἀνάφλεξις, εως (ἡ). ἄναμμα, ἔξαψις, ἐρεθισμός.

Ἀνα·φλογίζω, Μ. ίσω, = Ἀναφλέγω.

Ἀνα·φλύω(ύζω), Μ. ύσω, Π. χοχλακίζω βράζων, (ἐπὶ πηγῶν) = Ἀναβλύζω μὲ ἦχον.

Ἀνα·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω = Ἐκφοβέω, ξυππάζω, φοβίζω, τρομάζω.

Ἀνα·φοιβάζω, Μ. άσω, = Ἀνακαθαίρω καὶ Ἀναφθέγγομαι.

Ἀνα·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φοιτῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω, ἀναβαίνω ἢ ἐπανέρχομαι.

Ἀναφοίτησις, εως (ἡ), = Ἄνοδος ἢ Ἐπάνοδος.

Ἀναφορὰ (ἡ). ἀναίβασμα, ἔβγαλμα ἐπάνω. » Ἐπιπλεῖ γὰρ (ὁ ἰχθὺς), τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, « Ἀρςτ. » Αἵματος ἀναφορὰ, « Ἀθ. 2) = Ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις. 3) εἰσόδημα. » Ἀναφορὰν φέρειν, ἀνδρὶ μὲν 70 κριθῶν μεδίμνους, « Πλ. 4) προσφορὰ (εἰς τὸν θεόν). » Ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα, « Γρφ. 5) ἡ μετά τινος σχέσις, ἡ πρός τι τάσις, ἀπόδοσις (ἀνάθεσις) τῆς αἰτίας ἢ πράγματός τινος. » Ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν, « Ἀρςτ. » Πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν δῆμόν ἐςιν, « Ἀρςτ. 6) καταφύγιον, (δικας.) προσφυγὴ, ἀπολογία. » Ὑπελείπετο γὰρ ἑαυτῷ, εἴ τι γένοιτο, ἀναφορὰν, « Δμ. » Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς, Φοῖβος, « Εὐρ. 7) ἔκθεσις, ἐξιστόρησις, πληροφορία. 8) ἀνάῤῥωσις, (τρπ.) ἐπανόρθωσις, σωτηρία. » Οὐκ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, « Πλ. 9) (ῥτρ.) = Ἐπαναφορά.

Ἀναφορεὺς, έως (ὁ). (ἐν γέν. ἐπιθ.) ὁ ἀναφέρων (σηκόνων), (ὅθεν ||. οὐσ.) κάθε τι συντεῖνον πρὸς ἀναβάστασιν (σήκωμα, πιάσιμον κτλ.). (ἰδαιτ. δὲ 1) τελαμὼν τῆς ἀσπίδος· 2) = Ἀνάφορον: (ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης εἶχε τὰ τοιαῦτα προσηρμοσμένα εἰς αὐτήν).

Ἀνα·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναφέρω. 2) (ναυτ.) ἑτοιμάζομαι νὰ ἐπιστρέψω.

Ἀναφορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. (ἐν γέν.) Ὁ συντείνων πρὸς (ἀνήκων εἰς) ἀναφορὰν, (ὅθεν Γρμτ.) ὁ ἀναφερόμενος εἰς πρᾶγμα ἤδη ἐγνωσμένον ἢ προειρημένον. (ἰατρ.) = Αἱμοπτυϊκός. (ἀςρνμ.) ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν.

Ἀνάφορον (τὸ), (ἐνν. ξύλον) ἐπὶ τοῦ ὁποίου σηκόνουν οἱ βαστάζοι κρεμασμένα τὰ φορτία των, ἢ μόνοι ἢ μετ' ἄλλων, (Ἰταλ.) μανέλλα. » Μεταβαλλόμενος τἀνάφορον, « Ἀρςφ.

Ἀνα·φορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορτόνομαί τι εἰς τοὺς ὤμους μου.

Ἀνα·φορύσσω, Μ. ύξω, = Ἀναφυράω.

Ἀνα·φράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἀναφράζω.

Ἀνα·φράζομαι, Μ. φράσομαι. Παρατηρῶ ἐπανειλημμένως ϗ προσεκτικῶς, (ἐπμ.) ἀναγνωρίζω.

Ἀνα·φράσσω, Μ. φράξω. Ξεφράξω, ξεςουππόνω.

Ἀνα·φρίσσω, Μ. φρίξω. Ἀνατριχιάζω.

Ἀναφροδισία (ἡ). ἡ ἀποχὴ τῶν ἀφροδισίων. 2) ἔλλειψις χάριτος (κομψότητος, θελγήτρων), [ἐκ τοῦ.

Ἀναφρόδιτος (ὁ, ἡ). στερημένος τῶν χαρίτων τῆς Ἀφροδίτης. (ἐπμ.) ἄχαρις, ἄκομψος, χωρὶς θέλγητρον. 2) ἐγκρατευόμενος ἀπὸ ἀφροδίσια.

Ἀνα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω (Ἔρχομαι εἰς) τὰς φρένας μου, ἐξαναφρονιμεύω.

Ἀνα·φροντίζω, Μ. ίσω. Ἀναπολῶ τι πολλάκις εἰς τὸν νοῦν μου, καλοσυλλογίζομαι.

Ἄναφρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἀφρὸν, (ἱππκρ.).

Ἀναφυγὴ (ἡ). ἀναχώρησις πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) ἀποφυγὴ, καταφύγιον.

Ἀνάφυξις, εως (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀνα·φυράω-ῶ, Μ. άσω, καὶ

Ἀνα·φύρω, Μ. φυρῶ. Ἀνακατόνω, ζυμόνω μαζῇ (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολ. 2) λερόνω.

Ἀνα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Συγνοφυσῶ καὶ φουσκόνω τι, (μτφορ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν, (καὶ μσ.) ὑπερηφανεύομαι, φουσκόνω.

Ἀναφύσημα (τὸ), = Ἀναφύσησις. 2) ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁπ. γίνεται ἡ

Ἀναφύσησις (ἡ). φύσημα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀνάδοσις (πυρὸς, ἀτμοῦ κτλ.).

Ἀναφυσητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διατεθειμένος πρὸς) ἀναφύσησιν.

Ἀνα·φυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασαίνω βαθειὰ καὶ συχνά. » Δελφῖνες ἀναφυσιόωντες, « Ἡσ. » Ἄσπετον ἐκ καμάτοιο ἄσθμ' ἀναφυσιόων, « Ἀπλλν.

Ἀνάφυσις, εως (ἡ). Ἐξαναφύτρωμα.

Ἀνα·φύσσω, Μ. αφύξω (ἀόρ. Ἀνήφυσα), Π. ἐβγάλλω (ἀνασύρω) νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι κτλ.

Ἀνα·φυτεύω, Μ. εύσω. Ξαναφυτεύω.

Ἀνα·φύω, Μ. φύσω. (μτβτ.) Φυτρόνω, ἐβγάλλω, ἀναδίδω. » Ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνέφυσεν, « Ἀπλλ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) φυτρόνω ἢ ἐξαναφυτρόνω, ἐξαναγίνομαι. » Ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν, ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας, « Ἡρ. » Καὶ πόαν ἀναφύεσθαι πολλὴν, « Θφρ. (καὶ τρπ.) » Δίκαι ἀναφύονται τοῖς νόθοις ἐκ τοῦ γράμματος ἐκείνου, « Πλ.

Ἀνα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω δυνατὰ, ἐκφωνῶ, προφέρω μεγαλοφώνως (παρβλ. Ἀναφθέγγομαι).

Ἀναφώνημα (τὸ). τὸ μεγαλοφώνως ῥηθέν. 2) = τῷ

Ἀναφώνησις, εως (ἡ), = Ἐκφώνησις, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μεγαλοφώνως (μάλιστα πρὸς ἐξάσκησιν).

Ἀναφωτὶς, ίδος (ἡ), (νλγ.), παράθυρον εἰς τὴν στέγην, φεγγίτης.

Ἀνα·χάζω, Μ. χάσω. (σπν. μτβτ. συνηθές. δὲ μσ.) Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, τραβηοῦμαι ὀπίσω. » Ἐπιδιώκοντες, ϗ πάλιν ἀναχάζοντες, « Ξεν. » Οὐκ ἔτ' ἔμιμνεν, ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, « Ἰλ. Ο.

Ἀνα·χαίνω, Μ. χανοῦμαι. Ἀνοίγω τὸ ςόμα (Χάσκω) τὸν ἀνήφορον. » Καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε, « Ακ.

Ἀνα·χαιτίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Σηκόνω ὀρθὴν τὴν χαίτην, (ἐπμ.) ῥίπτω τὸν ἐπιβάτην, (ἐν γέν.) ἀνατρέπω· (μτφορ. καὶ ἀμτβτ.) ἀπειθῶ, ἀτακτῶ, σηκόνω κεφάλι. » Ἀναχαιτίσαντα τὸν δῆμον, « Πλ. » Μικρόν τι πταῖσμα, ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, « Δμ. » Ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, « Εὐρ. (ϗ ἑλλ. προθ.) » Ἀνεχαίτισε τῶν πραγμάτων, « Πλ., ἐξέννοιασεν ἀπὸ (ἐτίναξεν ἀπὸ 'πάνω του) τὰς φροντίδας. 2) (μτβτ.) σύρω τὸν ἵππον ἀπὸ τὴν χαίτην ὀπίσω, (ὅθ. ἐν γέν.) ἐμποδίζω. » Τὴν ναῦν τοῦ δρόμου, « Ακ. » Τὰ πάθη τῆς ἀλόγου ὁρμῆς, « Ἀλ. Ἀφρ. κτλ. (παρβλ. Ἀνασειράζω.).

Ἀναχαίτισμα (τὸ). ἐμπόδισμα. 2) (σπν.) ἀντίστασις, ἀπείθεια.

Ἀναχαλασμὸς (ὁ). χαλάρωμα, ξετέντωμα.

Ἀναχαλαστικὸς, ἡ, όν. Χαυνωτικὸς, (ἰατρ.) μαλακτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντόνω, χαλαρόνω, μαλακόνω.

Ἀναχάραξις, εως (ἡ). ἡ διὰ ξυσίματος ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ξύνων ἐβγάλλω τι ἀπό τινος, (ἐπμ.) τὸ κάμνω τραχὺ καὶ ὅλον χαραγματίαις, (τρπ.) ἐρεθίζω.

Ἀνα·χάσκω (παρτ. Ἀνέχασκον), = Ἀναχαίνω.

Ἀνα·χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακουφίζω, ἐμπνέω ἔπαρσιν καὶ κενοδοξίαν.

Ἀνα·χειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ εἰς τὸ χέρι (κυρ. τὸν χαλινὸν), (ἐπμ.) ἐμποδίζω.

Ἀνα·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκλέγω ἢ Ξαναεκλέγω (διὰ ψηφοφορίας).

Ἀνα·χελύσσομαι, Μ. ήξομαι. Βήχω, ἐβ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάλλω φλέγμα κτλ. ἀπὸ τὸ στῆθός (χέλυν) μου.

Ἀνα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀνέχεα κτλ.). Κάμνω τι νὰ ξεχειλήσῃ ᾖ χυθῇ· (μτφορ.) διαδίδω. » Φήμην—, « Πλ. 2) (τρπ.) =Συγχέω, ἀνακατόνω. 3) ἐκλύω, χαυνόνω. ||. (μσ.) ξεχειλῶ καὶ χύνομαι ἔξω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. 4) χαυνοῦμαι κτλ.

Ἀνα-χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω τινὰ μὲ χλαῖναν.

Ἀνα-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιαρὸν, τὸ βάλλω εἰς τὸ πῦρ νὰ συχλιάνῃ.

Ἀνα-χνοαίνομαι, Μ. ανθήσομαι καὶ-

Ἀνα-χνοάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω, Σκεπάζομαι ἀπὸ) χνοῦδι, ἐβγάλλω τὰς πρώτας τοῦ γενείου (κλπ.) τρίχας.

Ἀναχοὴ (ἡ), =Ἀνάχυσις. » Αἱ τῆς Αἴτνης ἀναχοαὶ, « Λογγ. 2) τὸ μέρος διὰ τοῦ ὀπ. τρέχει καὶ χύνεταί τι ὑγρόν.

Ἀνα-χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω μὲ πηδήματα, χοροπηδῶ. 2) (συνκδχ.) τιμῶ τινὰ διὰ χορῶν, χορεύω δηλ. εἰς τιμήν τυ. » Ἐν Ὕμνοις Εὔϊον ἀναχορεύων, « Ἀρςφ.

;Ἀνα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι, (ἀμφ.) =Διαχράομαι, φονεύω, ἀφανίζω.

Ἀνα-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάλλω φλέγματα, ξερροχαλίζω. (μτνμ.) ἐξερεύγομαι. » Τὴν ψυχὴν—, « Νικ. Χων.

Ἀνάχρεμψις, εως (ἡ), τὸ νὰ ἐβγάλλῃ τις βήχων φλέγματα, ξερροχάλισμα.

Ἀνα-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω ἢ ὅλως διόλου.

Ἀνα-χρονίζω, Μ. ίσω. Παραβαίνω τὴν χρονολογικὴν ἀκρίβειαν, κάμνω λάθος εἰς τὴν χρονολογίαν.

Ἀναχρονισμὸς (ὁ). λάθος εἰς τὴν χρονολογίαν.

Ἀνα-χρώννυμι, Μ, χρώσω. Χρωματίζω (Βάφω) τι ἐπιπολαίως. 2) λερόνω, (ᾖ μτφορ.) μολύνω διὰ κολλητικοῦ νοσήματος.

Ἀνάχρωσις, εως (ἡ). βάψιμον (χρωματισμὸς) ἐπιπόλ. 2) λέρωμα· μόλυσμα διὰ νοσήματος κολλητικοῦ.

Ἀνάχυμα (τὸ). τὸ μέρος ὅ,που σκεπάζει ἡ παλλίρροια τῆς θαλάσσης. 2) =Ἀνάχυσις.

;Ἀναχύρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. πηλὸς) χωρὶς ἄχυρον.

Ἀνάχυσις [ἴδε Ἀναχέω], εως (ἡ). χύσιμον πρὸς τὰ ἐπάνω, ξεχείλισμα, πλημμύρα, (μτφορ.) »Τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν,« Γρφ. 2) =Ἀνάχυμα (ἴδε Στρβ. ΣΤ'. ᾖ πρβλ. Ἀνακοπή).

Ἀνάχωμα (τὸ). ὁ σωρὸς τοῦ ἐκβαλλομένου ἀπὸ λάκκον (κτλ.) χώματος, καὶ τὸ δι' αὐτοῦ σχηματιζόμενον πρόχωμα παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ κτλ., (παρβλ. Ἀμβολὰς, καὶ Ἄνδηρον).

Ἀναχωματισμὸς (ὁ). ἀνύψωσις τῆς γῆς δι' ἐπισωρεύσεως χώματος ἀνασκαπτομένου.

Ἀνα-χωνεύω, Μ. εύσω. Ξαναλυόνω τι εἰς τὸ χωνευτήριον.

Ἀνα-χώννυμι, Μ. χώσω. Ὑψόνω τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἐπισωρεύων χῶμα (πρὸς διαφόρους χρήσεις. ἴδε τὰ παραδείγματα). » Καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, « Δκ. » Τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, καὶ ὑψηλοτέραν ποιοῦντες, « Δμ. » Τοῦτο δὲ τὸ χῶμα κατασπάσαι Κῦρον ἐν τῇ πολιορκίᾳ ἀναχωννύντα τῇ πόλει, « Ἀθ. 2) (σπν.) παραχόνω. » Τὸ ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον ὄμμα ἀνορύττων, « Συν.

Ἀνα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι (ὀπίσω). » Ἀναχωρεῖν ἐς τοὔπισθεν, « Ἀρςρ. 2) ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. » Καὶ ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεὺς, « Θκ. 3) φεύγω, μισεύω, μετοικῶ. » Ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου, « Δμ. » Ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναχωρέουσι ἐς Ἀθήνας, « Ἡρ. 4) τραβηοῦμαι εἰς μέρος ἄγνωστον καὶ ὀλιγάνθρωπον. » Ἡσυχάζειν ἀναχωρήσαντά ποι, « Κικ. (ὅθ.) » Ἀνακεχωρηκὼς τόπος, « Ἡρωδ., ὁ παράμερος καὶ μοναχικός. » Ἀνακεχωρηκυῖα χώρα, « Θφρ., ἡ μεσόγειος. » Βιβλίον (» Ῥῆμα) ἀνακεχωρηκὸς, « Δ. Ἀλ., τὸ σπάνιον. » Τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως, « Χρσ., ἀντὶ Τὸ παρὰ φύσιν κτλ. 5) μεταβαίνω. » Προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτέραν ἕδραν, καὶ ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν ἀτιμοτέραν, « Ξεν. » Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Δαρείου, ἡ βασιληίη ἀνεχώρησε εἰς τὸν παῖδα τὸν ἐκείνου Ξέρξεα, « Ἡρ.

Ἀναχώρημα (τὸ). τόπος παράμερος, μοναξιά. 2) =τῷ

Ἀναχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναχωρεῖν, ἐπιστροφὴ, μισευμός. 2) =Ἀναχώρημα, καταφύγιον. » Ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπει, « Δμ. (παρβλ. Ἀναφορά).

Ἀναχωρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀναχωρήσας (τραβηχθεὶς) ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ζῶν εἰς τὴν μοναξίαν, ἐρημίτης, ἀσκητής.

Ἀναχωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἀνα-χωρίζω, Μ. ίσω. Ξεχωρίζω καθένα εἰς τὸν τόπον του. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἀναχωρήσῃ (μισεύσῃ ἢ ἐπανέλθῃ).

Ἀνάχωσμα (τὸ), =Ἀνάχωμα.

Ἀνα-ψαθάλλω, Μ. αλῶ. Ψηλαφῶ ἐλαφρὰ (ἐπάνω-ἐπάνω).

Ἀνα-ψαλάσσω, Μ. άξω, Π. ψυλαφῶν τι ἐλαφρῶς τὸ ἀνοίγω.

Ἀνα-ψάω-ῶ, Π. ψήσω. Σφογγίζω, 'παίρνω τι ἀπὸ πάνω μὲ πανὶ (μαλλί, σφογγάρι, κτλ.).

Ἀνα-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω Ψηλαφῶ (καὶ μτφορ. Ἐξετάζω) τι πάλιν (ἐκ νέου), ἀναθεωρῶ (δίκην), (Νεαρ.).

Ἀναψηλάφησις, εως (ἡ). ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος ψηλάφησις, (ἐπμ.) ἐξέτασις ἀκριβής

Ἀνα-ψηφίζω, Μ. ίσω. Καθυποβάλλω τι ἐκ δευτέρου εἰς ψηφηφορίαν, (ἐπμ.) ἀκυρῶ (νόμον, ἐκλογὴν, διορισμὸν κτλ.), (ἐν γέν.) ἀλλάζω σκοπὸν καὶ 'ξαναρχινῶ ἢ 'ξανακάμνω τι.

Ἀναψήφισις, εως (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου περί τινος ψηφοφορία, (ἐπμ.) ἀκύρωσις (νόμου κτλ.).

Ἀνα-ψήχω, Μ. ψήξω. =Ἀναψάω.

Ἄναψις, εως (ἡ). ἄναμμα, καύσιμον.

Ἀναψυκτὴρ (ὁ). ὁ δροσίζων (ἀναπαύων, προξενῶν ἀναψυχήν).

Ἀναψυκτικὸς, ἡ, όν. Δροσιςικὸς, ἀναπαυτικός.

Ἀνάψυξις, εως καὶ

Ἀναψυχὴ (ἡ). δρόσισμα, 'ξανάσασμα, ξεκούρασμα, (μτφορ.) παρηγορία, ἄνεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-ψύχω, Μ. ψύξω. Ἀερίζω, δροσίζω, (ἐπμ.) ἀναπαύω, ξεκουράζω· ἐμψυχόνω. » Ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε, « Γρφ. 2) στεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα. (γεωγραφ.) ξηραίνω (ἕλος κτλ.) καὶ τὸ κάμνω γεωργήσιμον. » Λέγουσι τὸ χωρίον, ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν, ἡ Κωπαῖς, ἀνεψύχθαι πρότερον, ᾖ γεωργεῖσθαι, « Στρβ. » Τὰς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον, « Πλ. 3) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) 'ξανασαίνω, ξεκουράζομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· εὑρίσκω ἄνεσιν. » Τότε, νὴ τὴν Ἀρτέμιν, ἀναψύχω, « Ἀλκίφρ. » Ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Κ. » Ἀνάψυξον πόνων, « Εὐρ.

Ἀν-δαίω, Μ. δαίσω, Π. ἀντὶ Ἀναδαίω.

Ἀνδάνω [ἥδομαι], Μ. ἀδήσω (παρτ. Ἥν- [καὶ Ἐάν]δατον, ἀόρ. Ἔαδον [ὅθεν τὸ ἀπαρ. Ἀδεῖν ᾖ μσ. Ἀδέσθαι], πρκ. Ἔαδα), Π. (ἢ σπν. παρὰ λγρφ.) ἀρέσκω, εὐαρεστῶ. (συνήθ. μὲ δοτ.) » Καὶ ποιέων ταῦτα, Σπαρτιήτῃσι ἀδήσεις, « Ἡρ. » Ἄδηκε βουλὴ, « Ἱππών. (καὶ μὲ αἰτ. σπν.) » Οὐδὲ Ζεὺς ὕων πάντας ἀνδάνει, « Θγν.

†Ἀνδέκτορος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναδέκτωρ (ἴδε Ἐκδέκτωρ).

Ἄνδεμα (τὸ), Π, ἀντὶ Ἀνάδεμα, [ἐκ τοῦ

Ἀν.δέω, Μ. δήσω, Π. ἀντὶ Ἀναδέω.

Ἄνδηρον (τὸ), [ἄνθος, ἢ ἄνω], (συνηθές. εἰς τὸ πλθ.). (ἐν γέν.) χῶμα ἢ ἄμμος ἐπισεσωρευμένος (ἢ ἐντὸς περιτειχίσμοτος), Τουρκ. σέτι, Ἰταλ. τεῤῥάτσα. » Φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνδήροις, « Θφρ. » Ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων ἀφαιρῆται κατασκευῇ, « Σδ. 2) (ἢ παρὰ τὰς ὄχθας ποταμ. ἢ τάφρα, ἐνίοτε δὲ ᾖ τῆς θαλάσσ.). » Σαργοὶ θρωσκουσιν ἐπ' ἀνδήροισι θαλάσσης, « Ὀππ. 3) (ἢ ἐντὸς κήπων, πρὸς φύτευσιν ἀνθέων κλπ.), (κοιν.) βραγιὰ ἢ λαχανιὰ (καὶ Τουρκ.) ταχτάς. » Ἀμάρακος, πρασιαῖς τε καὶ ἀνδήροισι χλοάζων, « Νίκ., (παρβλ. Ἀμβολὰς καὶ Ἀνάχωμα).

Ἀνδιδοῖ, Π. ἀντὶ Ἀναδιδοῖ.

Ἀνδικεῖν, Π, ἀντὶ Ἀναδικεῖν, ῥίπτειν πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνδίκτης, ου (ὁ), Π. [ἀνδικεῖν], τὸ σκανδάλι τῆς παγίδας, (παρβλ. Ῥόπτρον).

Ἄνδιχα, ἐπιῤ. Π. [ἀνά, δίχα], ξέχωρα, ξεχωριστά, χωρὶς, μακρὰν. 2) εἰς δύο μέρη.

Ἀνδοκεὺς, έως (ὁ), Π. Ἴων ἀντὶ Ἀναδοχεύς.

Ἀνδραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ὡς ἀνὴρ ἀγαθὸς ('σὰν παλληκάρι), κάμνω ἀνδραγαθίας ||. (πθ. ἐπὶ πραγμ.) κατορθοῦμαι. » Τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις, « Πλ.

Ἀνδραγάθημα (τὸ). τὸ ἔργον (κατόρθωμα) τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς, ἀνδραγαθία, παλληκαριά.

Ἀνδραγαθία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς, παλληκαριά. 2) =Ἀνδραγάθημα.

Ἀνδραγαθίζομαι, Μ. ίσομαι, =Ἀνδραγαθέω. » Ἢ παύεσθαι τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι, « Θκ., φιλοτιμεῖσθαι περὶ ἀρετῆς, ἐπιδείκνυσθαι γενναιότητα.

Ἀνδραγαθικὸς, η, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα ἀγαθὸν, παλληκαρήσιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνδράγρια (τά), Π. τὰ ἀπὸ τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ ἁρπαζόμενα λάφυρα.

Ἀνδραγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγχων (πνίγων) τοὺς ἀνθρώπους, δήμιος.

Ἀνδράδελφος (ἡ ἢ ος). ὁ ἡ ἁδελφ. τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του).

Ἀνδρακάς, ἄδος (ἡ), Π. (πλὴν ἀμφ.) μεριδίον.

Ἀνδρακὰς, ἐπίρ. Π. Κατ' ἄνδρα, ἑκαστος.

Ἀνδραπόδεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνδραπόδοις.

Ἀνδραποδίζω, Μ. ἰσω. Σκλαβόνω. «Παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασ.» Θκ. (καὶ μσ.) «Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι,» Δμ. (καὶ τθ.) «Πόλις ἠνδραποδισμένη,» αὐτ. 2) (σπν.) μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ ἀνδραποδιζοῦ, ἐμπορεύομαι ἀνδράποδα.

Ἀνδραποδισμός, εως (ἡ) καὶ

Ἀνδραποδισμὸς (ὁ). σκλάβωμα. 2) τὸ νὰ ξεβγάλῃ(ξελογιάσῃ)τις τὸνσκλάβονἄλλου.

Ἀνδραποδιστήριος (ὁ). ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνδραποδίζειν.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἁρπάζων ἀνθρώπους καὶ πωλῶν αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδοκάπηλος). 2) ὁ ξεβγάλλων (ξελογιάζων) τοὺς ξένους σκλάβους.

Ἀνδραποδιστικὸς, ἡ, όν. = Ἀνδραποδιστήριος.

Ἀνδραποδοκάπηλος (ὁ). = Σωματέμπορος, ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδιστὴς καὶ Ἀνδραποδώνης).

Ἀνδράποδον (τὸ), [ἄνηρ, ποῦς (παρβλ. Κλιμακὶς)] ἢ ἀποδίδομαι]. σκλάβος. «Ἀνδράποδα καὶ βοῦλα καὶ ἐλεύθερα,» Θκ.

Ἀνδραποδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἰδιώματα ἢ χαρακτῆρα) ἀνδραποδ., χαμερπὴς, δουλοπρεπὴς, πατσαβούρης, βάρβαρος κτλ.

Ἀνδραποδωδία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδραποδώδους, μικροπρέπεια, χαμέρπεια κτλ.

Ἀνδραποδωδῶς, ἐπίρ. Δουλοπρεπῶς, χαμερπῶς κτλ.

Ἀνδραποδώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων ἢ ἐμπορευόμενος μὲ) ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδοκάπηλος).

Ἀνδράριον (τὸ), = Ἀνθρωπάριον, μικρὸς (τιποτένιος) ἄνθρωπος.

Ἀνδράφαξις, εως (ἡ), = Ἀτράφαξις.

Ἀνδραχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τόσον βαρὺς ὥστε ἀποτελεῖ φορτίον (ἄχθος) ἀνδρός.

Ἀνδράχλη (ἡ), [ἄνθραξ]. = Ἀνθρακας.

Ἀνδραχνος (χλος), ου (ὁ) καὶ

Ἀνδράχνη (χλη), ης (ἡ), φυτ. ἡ ἀντράκλα. ἡ (ἄλλ.) γλιστρίδα (ἢ Τουρκ.) σεμιζ-ὄτι. 2) δένδρ. ἡ ἀγριοκουμαριὰ καὶ ὁ καρπός της.

Ἀνδρεία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνδρεῖος. 2) (ἀμφ.) = Ἀνδρία.

Ἀνδρεῖα (τά), ἴδε Ἀνδρεῖος.

Ἀνδρεικέλος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (εἰκελος) μὲ ἄνδρα ἢ ἄνθρωπον. ||. (εἰσ.) Ἀνδρείκελον (τὸ), = Ἀνδριάς. 2) βαφὴ ὁμοιάζουσα τὸ φυσικὸν τοῦ ἀνθρώπου χρῶμα, (ἐπμ.) φυκασίδι.

Ἀνδρειόθυμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα.

Ἀνδρεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικὸς, «Ὑποθήματα, τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα,» Ξεν. «Καὶ ἔστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα,» Πλάτ. ||. (οὐσ. ἐν.) Ἀνδρεῖον (τὸ), Α'. τὸ ἀνδρικὸν μόριον, Β'. = Ἀνδρία. (πλθ.) Ἀνδρεῖα (τὰ), Α'. τὰ ἐν δρήτῃ συσσίτια τῶν ἀρρένων, ὅμοια μὲ τὰ ἐν Σπάρτῃ Φειδίτια· ἢ Β'. = Ἀνδρεῖον (Α'.). 2) ὁ ἔχων φρόνημα (γενναιότητα) ἀνδρὸς, ἄφοβος (μετὰ λογισμοῦ), ἀνδρειωμένος, παλληκάρι. «Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,» Εὐρ., (παρβλ. Ἀνδρικός).

Ἀνδρειότης (ἡ), = Ἀνδρία.

Ἀνδρειοφρόνως, ἐπίρ. (νλγ.) Μὲ φρόνημα ἀνδρικὸν, γενναίως.

Ἀνδρεί(δρι)φάντης, ου (ὁ), Π. ὁ φονεύσας ἄνδρα, (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ), (παρβλ. Ἀνδροφόνος).

Ἀνδρειῶν, ῶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνδρῶν.

Ἀνδρείως, ἐπίρ. Μὲ ἀνδρίαν, παλληκαρήσια.

Ἀνδρεράρια (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδρεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνδράσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἀνήρ.

Ἀνδρεύμενος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνδρούμενος, μτχ. τοῦ Ἀνδρόω.

Ἀνδρεύσομαι, Μ. εὐσομαι, = Ἀνδρώσομαι, γίνομαι ἄνδρας.

Ἀνδρεῶν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνδρῶν.

Ἀνδρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πατρίδα ἢ τὸ καταφύγιον του· ἐξορίζω, [ἐκ τοῦ

Ἀνδρηλάτης, ου (ὁ), Π. ὁ φυγαδεύων (ξλαύνων, ἐξορίζων) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ ἀνδρείου, ἀφοβία (μὲ κρίσιν). «Τὴν γὰρ ἀνδρίαν τοῦ ἐντόμου (τῆς μυίας) ἢ ἀλκὴν οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,» Ακ. 2) (σπν.) αὐθάδεια.

Ἀνδριαντείσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀνδριάς.

Ἀνδριαντογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων, δουλεύων) καὶ

Ἀνδριαντοπλάστης, ου (ὁ), ὁ πλάττων (ἀπὸ πηλὸν, κηρὸν γύψον κτλ.) ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντοπλαστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπλάστου.

Ἀνδριαντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Φθεκάνω) ἀνδριάντας ἢ (μὲ πτωτ.) τὸν ἀνδριάντα τινός.

Ἀνδριαντοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπ.

Ἀνδριαντοποιΐα (ἡ). τὸ φθειάσιμον ἀνδριάντος. 2) = τῷ προηγ.

Ἀνδριαντοποϊκὴ (ἡ), = ητικὴ.

Ἀνδριαντοποιὸς (ὁ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἄνδρ.

Ἀνδριαντουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = ποιέω, ἐργάζομαι ἄνδρ.

Ἀνδριαντουργία (ἡ), = ποΐα.

Ἀνδριαντουργὸς (ὁ), = ποιὸς.

Ἀνδριὰς [ἄνηρ], άντος (ὁ). ὁμοίωμα (ἀπὸ χαλκ. χρυσ. λίθ. κτλ.) ἀνθρώπου.

Ἀνδρίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (γιερὸν, παλληκάρι). «Ἡ γεωργία τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζει,» Ξεν. ||. (μσ. καὶ πθ.) γίνομαι ἄνδρας, ἐμβάλλω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, (ἐπμ.) ἀποκτῶ δύναμιν (σωματ. καὶ ψυχ.), φρόνημα ἀνδρικόν. 2) φέρομαι ὡσὰν ἄνδρας, ὑποφέρω ἀνδρείως (ἀντέχω εἰς) τοὺς κόπους, τὰς δυστυχίας κτλ. «Ἀνδρίζου ᾗ κραταιοῦσθω ἡ καρδία σου,» Γρφ.

Ἀνδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδροίκειος. «Χιτὼν (» Χορὸς) ἀνδρικὸς,» Ξεν. 2) ὁ ἔχων φρόνημα καὶ σχῆμα ἀνδρὸς, παλληκαρήσιος. «Γυνὴ ἐργατικὴ καὶ ἀνδρική,» Ακ., (παρβλ. Ἀνδρεῖος).

Ἀνδρικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἄνδρας, ἀνδρίκια, παλληκαρήσια.

Ἀνδρίον (τὸ), = Ἀνδράριον, ἀνθρωπάκι.

Ἀνδρισμα (τὸ), ἔργον ἀνδρὸς, παλληκαριά.

Ἀνδρισμὸς (ὁ). τὸ ἀνδρίζεσθαι, ἀνδρία, παλληκαριά.

Ἀνδριστέον, θετ. τοῦ Ἀνδρίζεσθαι.

Ἀνδριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνδριζόμενος, ἔχων ἢ λαμβάνων φρόνημα ἀνδρός.

Ἀνδριστὶ, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.

Ἀνδροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀνδραχθής.

Ἀνδροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Ἀνδροβάτης [ἄνηρ, βαίνω], ου (ὁ), = Παιδεραστής.

Ἀνδροβόρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.

Ἀνδρόβουλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐναντ. τῷ Γυναικόβουλος, ἀλλ.) ἔχων θέλησιν ἀνδρικήν.

Ἀνδροβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδροβόρος.

Ἀνδρόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαγωθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων. 2) = Ἀνδροβρώς.

Ἀνδρογένεια (ἡ). ἡ τοῦ ἀνδρὸς γενεὰ, ἡ διὰ τῶν ἀρρένων διαδοχὴ τοῦ γένους (καταγωγὴ, γενεαλογία).

Ἀνδρογίγας, αντος (ὁ), Π. γιγαντιαῖος ἄνθρωπος, ἢ ἄνθρωπος καὶ γίγας.

Ἀνδρογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ἄνδρας (ἀνθρώπους, ἢ ἀρσενικὰ παιδία).

Ἀνδρογύνης καὶ

Ἀνδρόγυνος, ου (ὁ). ὁ ἔχων φύσιν ἀνδρὸς ᾗ γυναικὸς, ἀρσενικοθήλυκος, ἑρμαφρόδιτος. 2) = Εὐνοῦχος. 3) τρυφηλὸς, γυναικώδης, ἐκτεθηλυμένος. 4) ὁ χρησιμεύων ᾗ εἰς ἄνδρας ᾗ γυναῖκας. «Λουτρὰ ἀνδρόγυνα,» « Ἐπιγρ.

Ἀνδρογύνως, ἐπίρ. Ὡς ἑρμαφρόδιτος ἢ εὐνοῦχος.

Ἀνδροδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἄνηρ, δαΐζω]. ὁ φονευμένος ὑπ' ἀνδρῶν.

Ἀνδροδάμας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταδαμάζων ἢ φονεύων τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος φιλοξένως ἀνθρώπους.

Ἀνδροθέα (ἡ), Π. (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς), ἀνδρικὴ (ἀνδρειωμένη) θεά.

Ἀνδρόθηλυς, εως (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδρόγυνος.

Ἀνδροθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θανατωθεὶς ὑπ' ἀνδρῶν.

Ἀνδροκάπηλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνδραποδοκάπηλος.

Ἀνδροκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπονῶν (ἀφανίζων) τοὺς ἀνθρώπους, φθοροποιός.

Ἀνδρόκμητος (ὁ, ἡ), Π. κατασκευάσματα (κατεσκευασμένος) ἀπὸ χέρια ἀνθρώπου.

Ἀνδροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἄνδρα.

Ἀνδροκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἄνηρ, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (περιποιούμενος) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδροκτασία (ἡ). = Ἀνδροκτονία.

Ἀνδροκτονεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φονεύονται ἄνθρωποι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνδροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
Ἀνδροκτόνος (ὁ). ὁ κτείνων (φονεύων) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.
Ἀνδρόλαγνος (ὁ, ἡ). λάγνος (ἀσελγὴς) διὰ τοὺς ἄνδρας.
Ἀνδρολέτειρα (ἡ), Π. ἡ ἀφανίζουσα (ὀλεθρία διὰ) τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀνδροληψία (ἡ) καὶ
Ἀνδρολήψιον (τὸ). τὸ δικαίωμα ὅ,που εἶχον οἱ Ἀθην.], ὅταν ξένος ἐφόνευε συμπολίτην των καὶ, ζητούμενος, δὲν παρεδίδετο, νὰ συλλαμβάνουν πρὸς ἀντεκδίκησιν τρεῖς συμπατριώτας τοῦ φονέως.
Ἀνδρολογέω-ῶ(ίζω), Μ. ήσω(ίσω). Συνάζω κατ' ἐκλογὴν ἄνδρας διὰ τὸν πόλεμον, στρατολογῶ.
Ἀνδρολογία (ἡ). στρατολογία. 2) φορολογία κατ' ἄνδρα, κεφαλιάτικον.
Ἀνδρολόγος (ὁ). ὁ στρατολογῶν.
Ἀνδρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρελλαινόμενος διὰ τοὺς ἄνδρας.
Ἀνδρομανία (ἡ). μανία διὰ τοὺς ἄνδρας.
Ἀνδρομάχος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ μαχόμενος πρὸς ἄνδρας, πολεμικός.
Ἀνδρομεγέθης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνδρομήκης, ὁ ἔχων μέγεθος ἀνδρὸς, (Νικ. Χων.).
Ἀνδρόμεος [ἀνὴρ], α, ον, Π. ἀνθρώπινος.
Ἀνδρομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μῆκος (ἀνάστημα) ἀνδρός.
Ἀνδρομηρὸν (τὸ), [ἀναδρομὴ]. (ἐγχειρίδιον) τὸ ἄλλ. Σύσπαστον, διότι τὸ σίδηρόν του ἀνεσπᾶτο ἐντὸς τῆς λαβῆς, ὅθεν τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰ θέατρα οἱ ὑποκριταὶ πρὸς μίμησιν αὐτοχειριῶν ἢ φόνων, (γράφεται καὶ Ἀνδρομητόν).
Ἀνδρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι (;)
Ἀνδρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἤδη ἀνδρούμενος (ἢ ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα ἢ ἀνάστημα) παῖς.
Ἀνδροπλαστία (ἡ). πλάσις ἀνθρώπων ἢ ἀνδριάντων.
Ἀνδροπλήθεια (ἡ), Π. πλῆθος ἀνδρῶν, πολυανθρωπία.
Ἀνδροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων ἀνδρίαν (ἀνδρικὸν φρόνημα), ὁ μορφόνων ἄνδρας.
Ἀνδρόπορνος (ὁ, ἡ). ἀνὴρ πορνευόμενος.
Ἀνδροπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων ('ταιριάζων) εἰς ἄνδρα.
Ἀνδροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ἀνδρὸς ἢ ἀνθρώπου.
Ἀνδρόπρῳρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδροπρόσωπος.
Ἀνδροσάθης, εος καὶ
Ἀνδροσάθων, ωνος (ὁ, ἡ), = Πόσθων.
Ἀνδρόσαιμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἐβγάλλοντος κόκκινον ζωμὸν), τὸ ἄλλ. 'Γπέρεικον.
Ἀνδρόσακες, εος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἀγνώστου (ἴδε Δσκρ. Γ'. 150. καὶ Πλίν. ΚΖ'. 4).
Ἀνδρόσινις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων (σινόμενος) τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀνδροσύνη (ἡ), Π. = Ἀνδρία.
Ἀνδρόσφιγξ, ιγγος (ὁ). σφίγξ μὲ κεφαλὴν καὶ στῆθος ἀνδρὸς (ᾗ ὄχι γυναικὸς, καθὼς παριστάνεται συνήθως).
Ἀνδρότης, ητος ἢ ῆτος (ἡ), Π. ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀδρότης).
Ἀνδροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκτέμνω (Εὐνουχίζω) ἄνδρας.
Ἀνδροτυχὴς, έος (ἡ), Π. ἡ ἐπιτυχοῦσα ἄνδρα, ὑπανδρευθεῖσα.
Ἀνδροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι-
Ἀνδροφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.
Ἀνδροφθόρος (ὁ, ἡ). Π. (παροξ.) ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρ. 2) (προπαροξ.) ὁ φθαρεὶς (φονευθεὶς) ὑπ' ἀνθρ. » Αἵματος ἀνδροφθόρου, « Σοφ., τοῦ ἐξ ἀνθρωποθυσίας.
Ἀνδροφονεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνδροφόνος.
Ἀνδροφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω ἀνθρ.
Ἀνδροφονία (ἡ). φόνος ἀνδρ. ἢ ἀνθρ.
Ἀνδροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας ἀνθρ. 2) ἡ φονεύσασα τὸν ἄνδρα της.
Ἀνδροφόντης, ου (ὁ), Π. = Ἀνδρειφόντης ᾗ Ἀνδροφόνος.
Ἀνδρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα ἀνδρός.
Ἀνδροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυὴν (φυσικὸν διοργανισμὸν) ἀνδρός.
Ἀνδρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φωνὴν ἀνδρός.
Ἀνδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνδρίζω, ἐνισχύω. 2) μεταβάλλω εἰς ἄνδρα. 3) (πθ.) γίνομαι ἄνδρας, μεγαλόνω, τρανεύω. 4) (ἐπὶ γυν.) ὑπανδρεύομαι. 5) (μσ.) φέρομαι ὡς ἀνήρ. 6) ἐκπληρῶ τὸ ἀνδρικὸν καθῆκον.
Ἀνδρύνω, Μ. υνῶ, = Ἀνδρόω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀδρύνω.
Ἀνδρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνδρικός.
Ἀνδρωδῶς, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.
Ἀνδρὼν, ῶνος, καὶ
Ἀνδρωνῖτις, ιδος (ἡ). τὸ μέρος τοῦ οἴκου ὅπου διέτριβον οἱ ἄνδρες, (ἀντιθ. τῷ Γυναικωνῖτις).
Ἀνδρωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὄνομα ἀνδρὸς (ἀνδροίκειον).
Ἀνδρωνυμικὸς, ἡ, όν. (Γρμμ.) 'Ο ἀπ' ἀνθρώπου παρωνυμούμενος, π. χ. Διόνυσος -Διονύσιος, Δημήτηρ-Δημήτριος.
Ἀνδρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα ἀνδρός.
Ἀνδρῷος, α, ον, (σπν.) = Ἀνδρεῖος.
Ἀνδύομαι, Μ. δύσομαι, Π. ἀντὶ Ἀναδύομαι.
Ἄνδωκα, Π. ἀντὶ Ἀνέδωκα.
Ἀνέαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, νεάζω]. ἀνήροτος, ἀγεώργητος, (Στρβ. ΙΑ'. δ'.).
Ἀνεβίων, ως, ω, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναβιόω.
Ἀνέβραχε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβρέχω.
Ἀνέβωσε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνεβόησε.
Ἀνέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐγγυήσεως, μὴ ἀξιόχρεως, (ὅθεν) » Θυγάτηρ—, « Πλ. ἡ μὴ ἀρραβωνισμένη. » Υἱὸς—, « Πλδ ὁ μὴ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῶν γονέων του, νόθος.
Ἀν-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω· ἐξυπνίζω· (μτφορ.) ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ· (ἐπὶ τοίχων κλπ.) 'ξανακτίζω. ||. (ὁ μσ. ἀόρ. ἀντὶ τοῦ πθ.), ἴδε Ἀνεγρόμην.
Ἀνεγέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σηκωθεὶς ἀπὸ τὸν ὕπνον.
Ἀνέγερσις, εως (ἡ). σήκωμα ἐπάνω. 'ξύπνημα· (ἐπὶ κτιρίων) 'ξανακτίσιμον.
Ἀνεγερτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος πρὸς ἀνέγερσιν. (ἐκκλησ.) = Ἀναστάσιμος. » Ἄδειν τὰ ἀνεγερτήρια, « Νικ. Χων.
Ἀνέγερτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξυπνήσας ἢ μὴ ἐξυπνῶν, ἀξύπνητος (ἴδε Νήγρετος).
Ἀνεγκλητὶ, ἐπίρ. = Ἀνεγκλήτως.
Ἀνέγκλητος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος κτλ. 2) = Ἀναμφισβήτητος, ἀδιαφιλονείκητος. » Ἀνεγκλήτους τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι, « Πλάτ.
Ἀνεγκλήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔγκλημα, ἀμέμπτως κτλ.
Ἀνέγκυος (ὁ, ἡ). ἡ μὴ ἐγγαστρωμένη.
Ἀνεγκωμίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐγκωμιασθείς.
Ἀνέγνων, ως, ω, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναγινώσκω.
Ἀνεγρόμην, Π. μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἀνεγείρομαι, (ὅθεν τὸ ἀπαρ. Ἀνέγρεσθαι. Ακ.).
Ἀνεγχώρητος (ὁ, ἡ), = Ἀνένδεκτος, ὁ μὴ δυνατὸς (ἐγχωρῶν) γενέσθαι.
Ἀνεδάφιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐσασθεὶς (ὁμαλυνθεὶς, πατηθεὶς). 2) ὁ μὴ κατεδαφισθεὶς (κρημνισθεὶς).
Ἀνεδέγμην (ὀθ. Ἀνεδέγμεθα), Π. ἀόρ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ Ἀναδέχομαι.
Ἀνέδην [ἀνίημι], ἐπίρ. Ἀνέτως, ἐν ἀνέσει, ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως. 2) ἀσυστόλως. 3) ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, κατακόρως.
Ἀνέδρακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναδέρκομαι.
Ἀνέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνατρέχω.
Ἀνέδραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἑδραῖος (σταθερὸς, στερεὸς), ἀστήρικτος, ἄστατος.
Ἀνέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναδύομαι.
Ἀνέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναδίδωμι.
Ἀνέεργον, Π. ἀντὶ Ἀνεῖργον, παρτ. τοῦ Ἀνείργω.
Ἀνέσαντες, Π. Ἰων. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀν-έζω ἢ Ἀν-ίζω, = Καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω.
Ἀνέηκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀνῆκα, πρκ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνεθελησία (ἡ). τὸ νὰ μὴ θέλῃ τις, [ἐκ τοῦ
Ἀνεθέλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θέλων, ὁ πράττων τι ἀκουσίως. 2) (πθ.) = Ἀθέλητος, ἀκούσιος.
Ἀνεθελήτως, ἐπίρ. Ἀκουσίως.
Ἀνέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνατίθημι.
Ἀνεθίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνειθίζω.
Ἀνέθιστος (ὁ, ἡ). ἀσυνήθιστος.
Ἀνείδεος (ὁ, ἡ), (νλγ.), (Φλαφ.) ὁ μὴ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μορφήν).
Ἀνείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνορᾶω.
Ἀν-ειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰδωλοποιέω, ἀναπλάττω τι ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον.
Ἀνειδωλοποίησις, εως καὶ
Ἀνειδωλοποιία (ἡ), = Εἰδωλοποίησις.
Ἀνεῖκα, πρκ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀν-εικάζω Μ. άσω. Μιμοῦμαι τὰ κινήματά (τὴν φωνὴν κτλ.) τινος διὰ περιγέλιον, (Τουρκβαρβ.) κάμνω τὸ τακλίτι τυ.
Ἀνεικαιότης (ἡ). τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις τίποτε ὅπως τύχῃ (εἰκαίως), φρόνησις, προμήθεια.
Ἀνείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (μαντεύσῃ, συμπεράνῃ ἐξ εἰκότων), ἀτέκμαρτος.
Ἀνεικέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνεικὴς [ἀ, νεῖκος], έος (ὁ, ἡ). ἀφιλονείκητος, (οὕτως ἀνεγίνωσκόν τινες τὸ » Ἀεικέα μισθόν, « Ἰλ. Μ. 433).
Ἀνεικόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παριστανόμενος δι' εἰκόνος. » Τὸ θεῖον ἀνεικόνιστον, « Θλγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνεικώς, ότος (υῖα, ός), πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνειλείθυια (ἡ). (γυνὴ) ἡ μὴ ἐπικαλεσθεῖσα (ἢ εἰς μάτην) τὴν Εἰλείθυιαν, (δηλ.) ἄτεκνος ἢ δύστοκος.

Ἀνειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω ἢ Ξετυλίζω, (παρβλ. Ἀνελίσσω).

Ἀνείλημα (τὸ). περι(ἢ ξε)τύλιγμα, (ὅθεν 2) (ἰατρ.) = Στροφος, πόνος (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.

Ἀνείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείλησις, εως (ἡ), = Ἀνείλημμα.

Ἀνείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείλιξις, εως (ἡ). ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, (καὶ μτφορ.) ἀνάπτυξις, διασάφησις, [ἐκ τοῦ

Ἀνειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἀνελίσσω.

Ἀνειλλω(ίλλω), = Ἀνειλέω, (ἴδε Ἴλλω).

Ἀνειμάρθαι, (ἀδκμ.), μὴ εἶναι εἱμαρμένον.

Ἀνειμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίημι, (ὅθεν:

Ἀνειμένως, ἐπίρ. = Ἀνέδην, ἐλευθέρως κτλ. 2) χωρὶς τόνον, ἡσύχως, μετρίως.

Ἀνειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀνήειν κτλ.). Ἀναιβαίνω. » Εἰς ἄστυ ἀνιὼν Φαληρόθεν, « Πλάτ. (ὅθεν ἐπὶ ἡλίου) = Ἀνατέλλω· (ἐπὶ πηγ.) = Ἀναβρύω. (ἐπὶ φυτ.) = Ἀναφύομαι κτλ. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. » Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, « Ὀδ. Θ. » Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ, Ὀδ. Κ. » Ἀνειμι ἐκεῖσε τοῦ λόγου, « Ἡρ.

Ἀνείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων φόρεμα (εἷμα), γυμνὸς ἢ κακοενδυμένος.

Ἀνειν, Ἰων. ἀπαρ. τοῦ Ἄνω = Ἀνύω.

Ἀνεῖναι, ἀόρ. β. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνείργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω, κρατῶ ἢ κουντῶ ὀπίσω. » Ἀνεῖργε τοὺς στρατιώτας ὠθουμένους εἰς τὸ πρόσθεν, « Ξεν.

Ἀνειρξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνείργειν, ἐμπόδισμα.

Ἀνείρομαι, Μ. εροῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀνέρομαι.

Ἀνειρύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνερύω.

Ἀνείρω (χ. Μ.) Δένω ἐπάνω. 2) = Συνείρω, συμπλέκω (στέφανον κτλ.).

Ἀνείς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Ἀνεῖσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰσαχθεὶς (ἐμβασθεὶς εἰς τὰ ἐνδότερα), (ἐπμ.) = Ἀμύητος, ἀμάθητος.

Ἀνεισίδωρος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνησίδωρος.

Ἀνείσοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων εἴσοδον (ἔμβασμα), (ἐπμ.) = Ἄβατος.

Ἀνεισφορία (ἡ), = Ἀτέλεια, ἀσυδοσία, [ἐκ τοῦ

Ἀνείσφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων (ἐλεύθερος ἀπὸ) συνεισφορὰς, ἀσύδοτος.

Ἀνεῖται γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνείω, Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέκαθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, [ἐκ τοῦ

Ἀνεκὰς ἡ Ἀττ. Ἀνεκας [ἀνὰ, ἑκὰς], ἐπίρ. Μακρὰν (εἰς ὕψος), πολλὰ ὑψηλά.

Ἀνέκβατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον (τόπον νὰ ἐκβῇ τις). » Χαράδρα—, « Θκ.

Ἀνεκβίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ ἐκβαλλόμενος διὰ τῆς βίας, ἀπαραβίαστος.

Ἀνεκδαρτὶ, ἐπίρ. Χωρὶς ᾿γδάρσιμον.

Ἀνέκδαρτος (ὁ, ἡ). ἄγδαρτος.

Ἀνεκδήμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκ(ἀπο)δημήσας, ἀξενήτευτος. 2) ὁ πρὸς ἐκδημίαν (ταξεῖδι) ἀνάρμοστος, (ὅθεν:) » Ἡμέρα ἀνεκδ. καὶ ἀνέξοδος, « Πλάτ.

Ἀνεκδιήγητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-ήτως. Τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ διηγηθῇ, ἀπερίγραπτος.

Ἀνεκδίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν.

Ἀνέκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκδοθεὶς, ἀδημοσίευτος. 2) (κόρη) ἀνύπανδρος.

Ἀνέκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐκδρομὴν (ἀποφυγὴν), ἀναπόφευκτος.

Ἀνεκθέρμαντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ζεστάνῃ.

Ἀνέκθυτος (ὁ, ἡ). (μίασμα) τὸ διὰ θυσιῶν μὴ ἐκπλυνόμενον.

Ἀνεκκλησίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πειθόμενος (ἢ μὴ παρευρισκόμενος) εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, (ἐκκλησ.) ἐξωκκλησιασμένος, ἀφωρισμένος. 2) (τόπος) ὅπου δὲν ἔγινεν ἢ δὲν γίνεται συνέλευσις.

Ἀνέκκλιτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐκκλίνῃ (παραμερίσῃ), ἄφευκτος.

Ἀνέκκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τακτικὰς ᾗ εὐκόλους τὰς ἐκκρίσεις (κενώσεις) τῆς κοιλίας, δυσκοίλιος.

Ἀνέκλαγον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνακλάζω.

Ἀνεκλάλητος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφραστος.

Ἀνέκλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είπτως. Ὁ μηδέποτε ἐκλείπων, ἀνεξάντλητος, ἀκατάπαυστος, παντοτεινός.

Ἀνέκλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκλεχθεὶς.

Ἀνεκλιπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκλειπτος, Ἀνελλιπής.

Ἀνεκλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λογαριασμόν. 2) ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος.

Ἀνεκλογίστως, ἐπίρ. Χωρὶς λογαριασμόν.

Ἀνέκνιπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκπλυτος, ἀνεξάλειπτος.

; Ἀν-εκ-πίμπλημι, Μ. πλήσω, (ἀμφ.). Ξαναγεμίζω ᾿ως ἐπάνω.

Ἀνέκπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρομάζων (ξυππάζων ἢ ξυππαζόμενος).

Ἀνεκπλήκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔκπληξιν.

Ἀνεκπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεμισθεὶς ἢ μὴ γεμιζόμενος.

Ἀνέκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεπλυνόμενος, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποξενωθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ἀποξενωθῆναι, (συγχ. τῷ

Ἀνεκπύητος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ μὴ ἐμπυάζων, (ἴδε Ἐκπυέω).

Ἀνέκπυστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐκπυνθάνομαι]. ὁ μὴ γνωσθεὶς (ἢ μὴ δυνατὸς νὰ γνωσθῇ) δι' ἐξετάσεως.

Ἀνέκραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνακράζω.

Ἀνεκρίζωτος (ὁ, ἡ). ἀξεῤῥίζωτος.

Ἀνεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνέχω.

Ἀνεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποφέρων μὲ ἀνοχὴν, ὑπομονητικός.

Ἀνεκτὸς, ἡ ἢ ὸς όν. Ὑποφερτὸς, ἀνοχῆς ἄξιος.

Ἀνέκτριπτος (ὁ, ἡ). ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκτῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποφερτὸν τρόπον, ὑποφερτά.

Ἀνέκφευκτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκκλιτος, ἀναπόφευκτος. 2) ὁ μὴ ἐκ(ἀπο)φεύγων, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ.

Ἀνεκφοίτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐβγαίνων (φοιτῶν) ἔξω, ἀλλὰ καθήμενος πάντα μέσα.

Ἀνέκφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται, ἢ δὲν πρέπει νὰ ἐβγάλῃ τις ἔξω (νὰ δημοσιεύσῃ).

Ἀνέκφραστος (ὁ, ἡ), = Ἀνεκδιήγητος, Ἀνεκλάλητος.

Ἀνεκφώνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐκφωνήσῃ (προφέρῃ, ξεστομίσῃ), Ἀνέκφραστος, (ὅθεν:) » Τὸ ὑπογεγραμμένον ι ἀνεκφώνητον, « Γρμτ.

Ἀνέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔλαιον ἢ ἐλαίας.

Ἀνέλατος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐλαύνω]. ἀσφυροκόπητος.

Ἀνέλεγκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έγκτως, = Ἀνεξέλεγκτος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἔλεγχον (ἀναίρεσιν, ἀπόδειξιν κτλ.).

Ἀνελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐξετάζων ἀκριβῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἀποδεικνύω.

Ἀνελεημόνως, ἐπίρ. = Ἀνηλεῶς, ἀνελεήμονα.

Ἀνελεημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελεήμονος.

Ἀνελεήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεὴς, ἄπονος, ἀλύπητος, σκληρόκαρδος.

Ἀνελέητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνάξιος ἐλέους (συμπαθείας).

Ἀνελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀν-ελελίζω, Μ. ίξω, Π. κουνῶ μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνελευθερία καὶ

Ἀνελευθεριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελευθέρου ἀνθρώπου, μικροπρέπεια, χαμέρπεια, φιλαργυρία.

Ἀνελεύθερος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) Ὁ μὴ πρέπων εἰς (ἢ μὴ πράττων ὡς) ἐλεύθερ., (ἐπμ.) βάρβαρος, ἀπολίτευτος κτλ. (ἰδιαιτ. δὲ) μικροπρεπής, φιλάργυρος.

Ἀνελευθέρως, ἐπίρ. Χαμερπῶς, μικροπρεπῶς κτλ.

Ἀνέλευσις, εως (ἡ), [ἀνέρχομαι] = Ἄνοδος ἢ Ἐπάνοδος.

Ἀνέλιγμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα περι(ἢ ξε)τυλιγμένον, (ὅθεν) » Ἀνέλιγμα χαίτης « Ἐπγρ., τὰ σγουρὰ (μαλλιὰ) ἢ ᾗ πλεξίδες.

Ἀνέλιξις, εως (ἡ). περι(ἢ ξε)τύλιγμα. 2) περιστροφὴ, κυκλοφορία. 3) ἄνοιγμα (θύρας). 4) (μτφορ.) = Ἀνάπτυξις, [ἐκ τοῦ

Ἀνελίσσω (ττω), Μ. ίξω. Περι(ἢ Ξε)τυλίζω. » Βιβλία χερσὶν ἀνελίττεις, « Ακ. (καὶ τρπ.) » Ἀνελίσσω βίον, « Πλ. ἀντὶ Διάγω, περνῶ. 2) γυρίζω, (καὶ ἐπμ.) ἀνοίγω (θύραν κτλ.). 3) (μτφορ.) Ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ.

Ἀνελκόω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι ὅλον (ἢ ἀνοίγω παλαιὰς) πληγάς.

Ἀνελκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἑλκύσῃ (σύρῃ).

Ἀν-ελκύω, Μ. ύσω, καὶ

Ἀν-έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Ἀνείλκυσα κτλ.) Τραβῶ (Συρω) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω (ᾗ ἐπμ.) ἐβγάλλω ἔξω. » Τόξον πῆχυν ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἷλκεν, « Ἰλ. Α. » Τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες « Θκ.

Ἀνέλκωσις, εως (ἡ). ἄνοιγμα πληγῆς.

Ἀνέλκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἕλκος (πληγήν).

Ἀνέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ Ἕλλην.

Ἀνελλήνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων Ἑλληνισμόν, ἀλλότριος τοῦ Ἑλλην. ἰδιώματος.

Ἀνελλιπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μηδενὸς στερούμενος (ἐλλείπων).

Ἀνελλιπῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ 'λείπῃ τίποτε.

Ἀνελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα.

Ἀνελπιςέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χωρὶς ἐλπίδα.

Ἀνελπιστία (ἡ). στέρησις ἐλπίδος, ἀπελπισία, [ἐκ τοῦ

Ἀνέλπιστος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδόκητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ἀπηλπισμένος. » Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες, « Θκρ. » Τὸ ἀνέλπιστον, « Θκ. ἀντὶ ἡ Ἀνελπιστία.

Ἀνελπίςως, ἐπίρ. Χωρὶς (ἢ Παρ') ἐλπίδα.

Ἀνέλυτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔλυτρον (σκέπασμα, περιτύλιγμα). » Τῶν κουλεοπτέρων τὰ μὲν ἔχει ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερά· τὰ δὲ, ἀνέλυτρα, « Ἀρςτ.

Ἀνέμβατος (ὁ, ἡ). ὅπου δὲν δύναται (δὲν ἔχει πόθεν) νὰ ἔμβῃ τις, (ἐπμ.) = Ἄβατος. 2) (ἐνεργ.) ὅς τις δὲν ἐμβῆκεν ἢ δὲν δύναται νὰ ἔμβῃ.

Ἀνεμέσητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ διεγείρων καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον (νέμεσιν), ἀνεπιφθονος. 2) ὁ μὴ φθονῶν, μὴ φυλάττων πάθος.

Ἀνέμετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ 'ξερνῶν ἢ μὴ 'ξερνώμενος (μὴ κινῶν εἰς ἐμετόν).

Ἀνεμέτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐμετόν.

Ἀν-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἐξερνῶ ἢ Ἐξαναξερνῶ.

Ἀνέμητος (ὁ, ἡ). ἀμοίραστος. 2) ἀμέτοχος. 3) ἀβόσκητος.

Ἀνεμία (ἡ). (ἰατρ.) ἄνεμος, φλάτον.

Ἀνεμιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ ἀνέμου, (αὐγὸν) γεμάτον ἄνεμον, κλούβιον. 2) (μτφορ.) κοῦφος, ἄστατος, μάταιος. » Ἐλπίδες ἀνεμ., « Πλάτ.

Ἀνεμίδιος, α ἢ ος, ον, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμίζω, Μ. ίσω. Κινῶ διὰ τοῦ ἀνέμου.

Ἀνέμιος, α, ον, = Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὡσὰν τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνεμώδης, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀνέμους.

Ἀνεμόθροος (ὁ, ἡ), Π. βούζων (ἀντηχῶν) ἀπὸ τοὺς ἀνέμους.

Ἀνεμοκοῖται, ῶν (ἡ). μάγοι ἐν Κορίνθῳ, νομιζόμενοι ὅτι ἀπεκοίμιζον διὰ γοητειῶν τοὺς ἀνέμους.

Ἄνεμος (ὁ), [ἄημι] ἢ σφοδρὰ κίνησις καὶ ῥοὴ τοῦ ἀέρος.

Ἀνεμοσκεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπάζων (διαυθεντεύων) ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιςρεφόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμοσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἠχολογῶν (σφαραγῶν) ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμοτρα(τρε)φής, έος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀνεμότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων τραφεὶς (φουσκώσας, αὐξήσας, ἢ σκληρυνθείς).

Ἀνεμοφθορία (ἡ). ἡ ὑπὸ τῶν ἀνέμων προξενουμένη φθορὰ, [ἐκ τοῦ

Ἀνεμόφθορος (ὁ, ἡ). ὁ φθαρεὶς (χαλασθεὶς) ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἀνεμοφόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. 'παίρνει (σηκόνει, ἢ ἐσήκωσεν) ὁ ἄνεμος, ἐλαφρὸς, (καὶ μτφορ.) ἄστατος, μάταιος, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Ἀνεμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνεμίζω, ἐκθέτω εἰς τὸν (γεμίζω ἀπὸ) ἄνεμον, » Καὶ οἵ γε, . . . τοὺς γηλόφους ἀνιόντες, τὰς σημαίας ἠνέμωσαν, « Νικ. Χων. (ἰατρ.) πρήσκω, φουσκόνω, (ξ μτφορ.) 'ξεπαίρνομαι, (κοιν.) 'παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα, ὑπερηφανεύομαι, ξυππάζομαι, » Καὶ ἐδόκει περὶ τὸν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι, « Αἰλ.

Ἀνέμπληκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήκτως, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνέκπληκτος.

Ἀνέμπληστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων πλησμονήν.

Ἀνέμπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. μὲ (ἢ εἰς) τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ πλεύσῃ.

Ἀνεμπόδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίστως. Ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος.

Ἀνεμπόλητος (ὁ, ἡ). ἀπώλητος.

Ἀνέμπτωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ περιπίπτων εἰς.

Ἀνέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφαίνων (παριστάνων, ἀποδεικνύων) ἢ μὴ ἐμφαινόμενος, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος. χωρὶς ἔμφασιν, ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος. » Προσώπου κατάςασις—, « Πλ. (π. τ. ἀκ.)

Ἀνεμφάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔμφασιν (ἐντύπωσιν).

Ἀνεμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνεμόεις.

Ἀνεμώκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ταχὺς (ὠκὺς) ὡς ἄνεμος.

Ἀνεμωλία (ἡ), = Ἀνεμώνη, (κυρ. δὲ θηλ. τῶ

Ἀνεμώλιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνεμοφόρητος, ἀφημένος εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, (μτφορ.) ἀσύστατος, μάταιος, τιποτένιος. » Ἀνεμώλια βάζειν, « Ὀδ. Δ. λόγια 'ςὸν ἀέρα, (παρβλ. Ἀνεμοφόρητος).

Ἀνεμώνη (ἡ). εἰδ. ἄνθ. (τοῦ ὁπ. ὁ ἄνεμος σκορπίζει εὐκόλως τὰ φύλλα), παππαροῦνα.

Ἀνεμωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνεμώνη.

Ἀνεμῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι κατεπράϋνε τοὺς ἀνέμους.

Ἀνενδεής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μηδενὸς ἔνδειαν (ἔλλειψιν) ἔχων.

Ἀνένδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδεχόμενος (δυνατὸς) γενέσθαι.

Ἀνενδεῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ 'λείπῃ τίποτε.

Ἀνενδοίαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐνδοιάζω]. ἀναμφίβολος.

Ἀνενδοιάστως, ἐπίρ. Ἀδιστάκτως.

Ἀνένδοτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-ότως. Ὁ μὴ ἐνδίδων εἰς τίποτε, ἄκαμπτος, ἐπίμονος· σταθερός.

Ἀνένδυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδεδυμένος.

Ἀνένεικα καὶ (μσ.) Ἀνενεικάμην, Π. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Ἀνήνεικα, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνενειχθείς, εῖσα, έν, Π. ἀντὶ Ἀνενεχθείς, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ

Ἀνενεκτέον, θετ. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνενεργής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνενέργητος.

Ἀνενεργησία (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνενεργήτου.

Ἀνενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνεργῶν, μὴ ἔχων ἐνέργειαν, ἀδρανής.

Ἀνενθουσίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ χωρὶς ἐνθουσιασμοῦ.

Ἀνεννόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν περί τινος, ἀνίδεος, ἄπειρος. » Ἀνεννόητοι τῶν τοιούτων ὑπάρχοντες, ἐκπλήττονται, « Πλβ.

Ἀνενόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνοχλούμενος, ἥσυχος, ἀπείρακτος.

Ἀνέντατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐντεταμένος, ἀτέντωτος, (καὶ τρπ.) ἄτονος.

Ἀνέντευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνταμόνων (ἐντυγχάνων) κἀνένα, τὸν ὁπ. δὲν δύναται κἀνεὶς ν' ἀνταμώσῃ, ἀπρόσιτος, ἀκοινώνητος, μισάνθρωπος, ὑπερήφανος, (ξ συνκδχ.) ἀδωροδόκητος.

Ἀνεντρεχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐντρεχής (ἔξυπνος, ἐγρήγορος), νωθρὸς, βραδύς.

Ἀνέντροπος (ὁ, ἡ). ἀδιάντροπος.

Ἀνεξάκουστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀκούσῃ μακρόθεν.

Ἀνεξάλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είπτως. Ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, μόνιμος, διαρκής.

Ἀνεξάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάσσων (μεταβαλλόμενος), ἀναλλοίωτος.

Ἀνεξάντλητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε ἐξαντλούμενος, ἀτελείωτος.

Ἀνεξαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπατώμενος.

Ἀνεξαριθμητος (ὁ, ἡ), = Ἀναριθμητος, ἀμέτρητος.

Ἀνεξάρνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ, (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἀρνούμενος.

Ἀνεξεικόνιστος (ὁ, ἡ), = Ἀνεικόνιστος.

Ἀνεξέλεγκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έγκτως, = Ἀνέλεγκτος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἐξέλεγξιν (δι' ἐξετάσεως ἀπόδειξιν ἢ ἀναίρεσιν).

Ἀνεξέλευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀνεξέλικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίκτως. Ἀξετύλικτος, ἀξεμπέρδευτος.

Ἀνεξέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐργασθεὶς ἄχρι τοῦ τέλους, ἀτελής, ἡμιτελής.

Ἀνεξερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἔρευναν, μὴ μανθανόμενος δι' ἐρεύνης, ἀκατανόητος, μυστηριώδης.

Ἀνεξέταστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἐξέτασιν. » Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα, « Γνμ.

Ἀνεξετάστως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐξέτασιν.

Ἀνεξεύρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν εὑρέν (ἐξεῦρέν) ἢ δὲν δύναται 'νὰ εὕρῃ τις. » Ἀριθμὸς—, « Θκ., ἀμέτρητος, ἄπειρος.

Ἀνεξήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἐξήγησιν, ἀσαφήνιςος ἀνέκφραστος, ἀνεκδιήγητος.

Ἀνεξικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνεξίκακος.

Ἀνεξικακία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνεξικάκου.

Ἀνεξίκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνεχόμενος (ὑποφέρων) τὰ κακὰ, ὑπομονητικὸς, μακρόθυμος. » Τὸ κῶλον τῶν λεπτῶν ἐντέρων . . . ἀνεξικακώτερον, « Ἀρετ., ὡς καὶ τεμῆς καὶ καύσεως ἐπιδεκτικώτερον.

Ἀνεξικάκως, ἐπίρ. Μὲ ἀνεξικακίαν (ὑπομονήν).

Ἀνεξίκμαςος (ὁ, ἡ.) ὁ μὴ χάνων ἢ μὴ χά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι τὴν ἐκμάδα (τὸν χυμόν) του· μὴ ξηραινόμενος (στεγνόνων).
Ἀνεξίλαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος, ἀδιάλλακτος.
Ἀνεξίτηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χάνων τὴν βαφήν τα· ἀνεξάλειπτος· διαρκής, (παρβλ. Δευσοποιός).
Ἀνεξίτητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεξέλευστος.
Ἀνεξιχνίαστος (ὁ, ἡ). ἐξιχνιάσεως ἀνεπίδεκτος, ἀνεξερεύνητος.
Ἀνεξοδίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὑρὼν ἢ μὴ ἔχων πέρασιν, μὴ ἐξοδευόμενος.
Ἀνέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον (ἔβγαλμα). 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ.
Ἀνέξοιστος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφορος.
Ἄνεοι, Π. = Ἀνεῳ.
Ἀνέονται, Ἰων. ἀντὶ Ἀνίενται, γ'. πλθ. τρσ. τοῦ μσ. ἐνες. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνεόρταστος καὶ
Ἀνέορτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἑορτὰς, ὁ χωρὶς ἑορτῶν. 2) ὁ μὴ ἑορτάσιμος ἢ μὴ ἑορταζόμενος.
Ἀνεοστασίη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἠνεοστασία.
Ἀνεπάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαγγελθεὶς (προαναγγελθεὶς). » Πολεμος—, « Πλβ., = Ἀκήρυκτος. 2) ὁ μὴ προσκαλεσθεὶς νὰ ἔλθῃ, ἀκάλεστος.
Ἀνεπαίσθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν αἰσθάνεταί τις.
Ἀνεπαισθήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τις.
Ἀνεπάϊστος (ὁ, ἡ), [[ἀ, ἐπαίω]]. ὁ μὴ ἀκουσθεὶς ἢ μὴ ἀκουόμενος, ἀνήκουστος.
Ἀνεπαίσχυντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ύντως. Ὁ μὴ αἰσχυνόμενος, ἀναίσχυντος. 2) ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν νὰ αἰσχύνεται, (κοιν.) ἀσπροπρόσωπος.
Ἀνεπαιτίατος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.
Ἀνεπάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κείμενος ἐναλλάξ. » Ζῶα ἀνεπάλλακτα. « Ἀρστ., τῶν ὁπ. οἱ ἐπάνω ὀδόντες, κλειομένων τῶν σιαγόνων, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὰ διαστήματα τῶν κάτω, ϗ ἀνάπαλιν, ἀλλ' ἀκκουμβοῦν κατὰ κορυφὴν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου.
Ἀνέπαλτο (ϗ ἡ μτχ. Ἀνα[νε]πάλμενος), Π. ἀντὶ Ἀνεπάλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἀναπάλλω, ἢ τοῦ Ἀνεφάλλομαι (· ἀλλὰ τότε γραπτέον Ἀνεπᾶλτο).
Ἀνεπανόρθωτος (ὁ, ἡ). ἀδιόρθωτος.
Ἀνέπαφος (ὁ, ἡ), [[ἀ, ἐφάπτομαι]]. ἀνέγγικτος, ἄπιαστος.
Ἀνεπαφρόδιτος (ὁ, ἡ), = Ἀναφρόδιτος, ἄχαρις.
Ἀνεπαχθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων (προξενῶν) βάρος.
Ἀνεπαχθῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς βάρος, εὐχαρίστως, προθύμως, εὔκολα.
Ἀνεπέγκλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-γκλήτως, = Ἀνέγκλητος, ἀκατάκριτος, (Νικ. Χων.).
Ἀνεπηρέαστος (ὁ, ἡ). ἀνενόχλητος, ἀπείρακτος.
Ἀνεπίβατος (ὁ, ἡ), = Ἄβατος, ἀπάτητος.
Ἀνεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (ἢ μὴ κάμνων) ἐπιβουλάς, μὴ ἐπιβουλευόμενος (μήτε ἄλλον μήτε ὑπ' ἄλλου).
Ἀνεπίγνωστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ώστως. Ὁ μὴ γνωρισθεὶς δι' ἐξετάσεως κατὰ βάθος.
Ἀνεπίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐπιγραφῆς, ἀνώνυμος, (ἐπμ.) ἀδέσποτος.
Ἀνεπιδεής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνενδεής.
Ἀνεπίδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων ἐπίδειξιν.
Ἀνεπίδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεκτικός τινος. 2) = Ἀνένδεκτος, μὴ δυνατὸς νὰ γένῃ.
Ἀνεπίδετος (ὁ, ἡ). (κυρ. πληγὴ) χωρὶς δέσιμον (ἄδετος) ἀπὸ 'πάνω.
Ἀνεπίδικος (ὁ, ἡ). ἀκρισολόγητος, ἀδιαφιλονείκητος (ἐπὶ δικαστηρίου), (παρβλ. Ἐπίδικος).
Ἀνεπιδίω, Μ. ιδίσω. (κυρ. ἐπὶ ἱδρῶτος) Ἀναβρύω, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναπιδύω).
Ἀνεπίδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδίδων (αὐξάνων), ἀπρόκοπος (κυρ. ἐπὶ φυτ.).
Ἀνεπιείκεια (ἡ). δυστροπία, σκληρότης κτλ. [[ἐκ τοῦ
Ἀνεπιεικής, έος (ὁ, ἡ). ἀνήμερος, ἀπάνθρωπος, σκληρός.
Ἀνεπιεικῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς ἐπιείκειαν, αὐστηρῶς.
Ἀνεπιζητησία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιμόνου ἐξετάσεως, ἀδιαφορία.
Ἀνεπιθόλωτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἐπιφάνεια δὲν ἐθόλωσε, καθαρός.
Ἀνεπιθύμητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐπιθυμίας.
Ἀνεπικάλυπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ύπτως. Ἀσκέπαστος, ξέσκεπος· φανερός.
Ἀνεπίκαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ). ἀκαψάλιστος, (χυδ.) ἀτσουρούφλιστος.
Ἀνεπικηρύκευτος(ὁ, ἡ), = Ἀκήρυκτος(1. 2).
Ἀνεπίκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήτως, = Ἀνέγκλητος.
Ἀνεπικοινώνητος (ὁ, ἡ), = Ἀκοινώνητος.
Ἀνεπικούρητος (ὁ, ἡ). στερημένος (μὴ τυχὼν) ἐπικουρίας, ἀβοήθητος.
Ἀνεπικρισία (ἡ). ἔλλειψις ἐπικρίσεως (ἀποφάσεως), [[ἐκ τοῦ
Ἀνεπίκριτος (ὁ, ἡ). ἐνεργ. ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ) κρίσιν, νὰ κάμῃ διάγνωσιν ἢ ἀπόφασιν, ἄκριτος, ἀσυλλόγιστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ κριθεὶς (ἀποφασισθεὶς), ἀναποφάσιστος, ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐπίκρισιν.
Ἀνεπικρίτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ἐπίκρισιν.
Ἀνεπίκρυπτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν κρύπτεται ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ.
Ἀνεπικώλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ύτως, = Ἀνεμπόδιστος.
Ἀνεπίληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήπτως. Ἄπιαστος, (μτφορ.) μὴ δίδων λαβὴν εἰς τίποτε ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς του, ἄμεμπτος.
Ἀνεπίληστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιλανθανόμενος (λησμονῶν ἢ λησμονούμενος), ἀλησμόνητος, (παρβλ. Ἄληστος).
Ἀνεπιλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίστως. Ἄκριτος, ἀσυλλόγιστος. 2) (πθ.) ἀλογάριαστος, ἀπροβούλευτος.
Ἀνεπιμέλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιμελούμενος (ἢ ἄλλον ἢ ὑπ' ἄλλου).
Ἀνεπίμικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνακατωμένος, καθαρός. 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἐπιμιξίαν (σχέσεις, συναναστροφὴν, ἐμπόριον κτλ.) μὲ ἄλλους, ἀκοινώνητος, μεμονωμένος. ||(οὐσ.) » Τὸ ἀνεπίμικτον, = Ἡ ἀνεπιμιξία.
Ἀνεπιμίκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ἐπιμιξίαν.
Ἀνεπιμιξία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιμιξίας (συναναστροφῆς, σχέσεως κτλ.).
Ἀνεπίμονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπίμονος (διαρκὴς, σταθερὸς), ἐπιπόλαιος, ἄστατος προσωρινός· ἀνυπόμονος.
Ἀνεπινοησία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεπινοήτου, ἀπροσεξία.
Ἀνεπινόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ θέλων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐν(ἐπι)νοήσῃ (ἐφεύρῃ, παρατηρήσῃ), ἀπρόσεκτος. » Ἀνεπινόητος τῆς ποικιλίας, « Διόδ.
Ἀνεπίξεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξυσθεὶς (ἰσασθεὶς) ὕστερον ἀπὸ 'πάνω, (ἐπμ.) ἀτελής, ἡμιτελής.
Ἀνεπίπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλαστὴν (προσποιημένην) ἐπιφάνειαν, (τρπ.) ἀνυπόκριτος.
Ἀνεπίπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμπλεγμένος (ἐμπερδεμένος) μὲ ἄλλους, (ἐπμ.) = Ἀνεπίμικτος, ἄσχετος.
Ἀνεπίπληκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ήκτως. Ὁ μὴ τυχὼν (ἢ ἀνάξιος, ἢ ἀναισθητῶν εἰς τὰς) ἐπιπλήξεις, (ἐπμ.) ἀδιόρθωτος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐπιπλήττων, ἀνεξίκακος.
Ἀνεπιπληξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ κατάστασις) τοῦ ἀνεπιπλήκτου.
Ἀνεπιπρόσθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τίποτε ἐπιπροσθοῦν (ἐμποδίζον τὴν θέαν του).
Ἀνεπίῤῥεκτος (ὁ, ἡ), Π. [[ἀ, ἐπιῤῥέζω]]. εἰς τὸν ὁποῖον ἐπάνω δὲν ἐθυσίασαν ἀκόμην, ἀκαθιέρωτος.
Ἀνεπισήμαντος (ὁ, ἡ). ἀσημάδευτος, ἀβούλλωτος, μὴ διακρινόμενος δι' ἐξωτερικῶν σημείων, (ἐπμ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος.
Ἀνεπισημείωτος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἐπισημειώσεις (σχόλια), ἀνεξήγητος.
Ἀνεπίσκεπτος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.)-έπτως. Ὁ μὴ ἐπισκεπτόμενος (ἄλλον ἢ ὑπ' ἄλλου), ἀπαρατήρητος, ἀνεπιμέλητος, ἢ ἀπρόσεκτος.
Ἀνεπισκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνεπίδεκτος ἐπισκευῆς, ἀδιόρθωτος.
Ἀνεπισκεψία (ἡ). ἔλλειψις ἐπισκέψεως, ἀπροσεξία.
Ἀνεπισκίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, φανερός.
Ἀνεπισκόπητος(-σκόπευτος), ου (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίσκεπτος, χωρὶς ἐπιτηρητὴν (καὶ ἐκκλησ.) ἐπίσκοπον.
Ἀνεπισκότητος(-ιστος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκοτούμενος, φανερός.
Ἀνεπιστάθμευτος ϗ
Ἀνεπίσταθμος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος τοῦ νὰ δίδῃ σταθμὸν (κονάκι) εἰς στρατιώτας.
Ἀνεπιστασία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιστασίας, ἀπροσεξία.
Ἀνεπιστάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπιστάτην.
Ἀνεπίστατος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίσκεπτος, ἀπρόσεκτος.
Ἀνεπιστάτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ἐπιστασίαν (προσοχὴν), ἐν παρέργῳ, ἐν παρόδῳ.
Ἀνεπιστημόνως, ἐπίῤ. Χωρὶς τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιστήμην, ἀμαθῶς, ἀπείρως.
Ἀνεπιστημοσύνη (ἡ). ἀπειρία, [[ἐκ τοῦ
Ἀνεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος τῆς ἀπαιτουμένης περί τι ἐπιστήμης, ἄπειρος, ἀνίδεος, ἄπρακτος. » Ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θκ. » Ἀνεπιστήμων ἵππῳ χρῆσθαι, « Ξεν. » Τὸ ἀνεπιστῆμον, « Πλάτ., ἀντὶ Ἡ ἀνεπιστημοσύνη.

Ἀνεπιστρεπτεί(πτι), ἐπίρ. = Ἀνεπιστρέπτως.

Ἀνεπιστρεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γυρίζω ὀπίσω νὰ κυττάξω, (ἐπμ.) ἀδιαφορῶ, δέν μοι μέλει τίποτε, εἶμαι -

Ἀνεπίστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιστρέφων, μὴ γυρίζων ὀπίσω νὰ ἴδῃ, (ἐπμ.) ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος, (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) πολλὰ προσεκτικὸς, προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον του. 2) (σπν.) ἀνάξιος ἐπιστροφῆς (προσοχῆς), ἀσήμαντος, (παρβλ. Ἀμετάστρεπτος).

Ἀνεπιστρέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ στραφῇ ὀπίσω, (δηλ.) μὲ ἀδιαφορίαν, ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμονὴν, (παρβλ. Ἀμεταστρέπτως).

Ἀνεπιστρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίστρεπτος.

Ἀν-επι-στρέφω, Μ. στρέψω. Ξαναγυρίζω ὀπίσω.

Ἀνεπιστρεψία (ἡ). ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.

Ἀνεπίστροφος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίστρεπτος.

Ἀνεπιστρόφως, ἐπίρ. = Ἀνεπιστρέπτως.

Ἀνεπισφαλὴς, έος (ὁ, ἡ). μὴ ἐπισφαλὴς, (δηλ.) = Ἀσφαλὴς, ἀκίνδυνος.

Ἀνεπίσχετος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-έτως, = Ἀκατάσχετος, ἀκράτητος, ἀνεμπόδιστος.

Ἀνεπίτακτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -τάκτως. Ὁ μὴ κατ' ἐπιταγὴν πράττων ἢ πραττόμενος, ἀπαράγγελτος, αὐτεξούσιος. 2) ὁ μὴ δεχόμενος προσταγὴν, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, ἢ ἀπειθής.

Ἀνεπίτατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τεντωθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ τεντωθῇ.

Ἀνεπίτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτυχὼν ἢ μὴ ἐπιτυγχάνων, ἀτυχὴς, ἀνεπιτυχής.

Ἀνεπιτέχνητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ χωρὶς τέχνην (ἢ πανουργίαν), ἄτεχνος, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀνεπιτήδειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπιτηδειότητα εἰς τίποτε, ἀνίκανος, ἀνάξιος, ἀνάρμοστος, ἀταίρειαστος, ἀσύμφωνος, ἀνοίκειος, ἀνωφελὴς, (ἐπμ.) ἀλλότριος, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀνεπιτηδειότης (ἡ). ἀνικανότης· ἀσυμφωνία· ἀντιπάθεια κτλ.

Ἀνεπιτηδείως, ἐπίρ. Μὲ ἀνεπιτηδειότητα, ἐχθρικῶς.

Ἀνεπιτήδευτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -εύτως, = Ἀνεπιτέχνητος, ὁ μὴ ἐπίτηδες (ἢ χωρὶς ἐπιτήδευσιν) γινομένος.

Ἀνεπιτίμητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίπληκτος. 2) ἀξετίμητος (καὶ ἐπμ.) ἀφορολόγητος. » Χωρία ἀνεπιτίμητα, « Αξ., (παρβλ. Ἀνυποτίμητος).

Ἀν-επι-τρεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐντρέπομαι, ἀδιαφορῶ, (ἴσ. ἐσφάλμ. ἀντὶ Ἀνεπιστρεπτέω), Αρτ. ΣΤ', ἐ. 8.

Ἀνεπιτρόπευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτροπευόμενος (ἐπιστατούμενος).

Ἀνεπίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπίτροπον. 2) = Ἀνεπίστροφος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος.

Ἀνεπιτυχὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίτευκτος.

Ἀνεπιφανὴς, έος καὶ

Ἀνεπίφαντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άντως. Ὁ μὴ φαντάζων, μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων φαντασίαν (ἐπίδειξιν, λαμπρότητα ἐξωτερικήν).

Ἀνεπίφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άτως. Ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) ἀπροφάσιστος· ἀναντίρρητος.

Ἀνεπίφθονος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.)-όνως. Ὁ μὴ ἐπίφθονος, ἀζήλευτος. 2) ἀκατηγόρητος, ἀνεπίληπτος.

Ἀνεπίφραστος (ὁ, ἡ), Π. ἀπαρατήρητος· ἀπροσδόκητος.

Ἀνεπιχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἢ κατὰ τοῦ ὁπ. δὲν ἐπεχείρησεν ἢ δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ κἀνεὶς τίποτε, ἀπρόσβλητος, ἀνέγγικτος.

Ἀνέπνυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀμπνυμαι ἀντὶ Ἀναπνέω.

Ἀνεπόπτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος ἐπόπτης (ἴδε τὴν λέξιν) εἰς τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, ἀμύητος.

Ἀνεπόψιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπ' ὄψιν.

Ἀνεπτά(πτό)μην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνίπταμαι ᾗ Ἀναπέτομαι.

Ἀν-έραμαι, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Ἀνηράσθην), Ξαναερωτεύομαι, ξαναγίνομαι ἐραστής τινος.

Ἀνεραστία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ (διάγῃ) τις -

Ἀνέραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ ἐμπνέων ἔρωτα.

Ἀνέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος.

Ἄνεργος (ὁ, ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἔργα ἄνεργα, « Εὐρ., τὰ μηδόλως ἢ χωρὶς ὄφελος γεγονότα.

Ἀν-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἀδιακόπως παρακινῶ (κυρ. εἰς τὸ κακὸν), ἐξάπτω, διεγείρω.

Ἀνέρεικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐρείκω]. ὁ μὴ ψιλοκοπανισμένος (ἀλεσμένος).

Ἀν-ερεί(ρέ)πτω, Μ. ερεί(ρέψω), Π. = Ἀναρπάζω, 'παίρνω (σηκόνω) τι μαζῆ μου πρὸς τὰ ἐπάνω. » Ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο, « Ὀδ. Α. » Στόμαχος ἀνερεπτόμενος, « Νίκ., ἀνακατωνόμενος, (χυδ.) ἀναγουλιάζων.

Ἀν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ῥεύγομαι ᾗ ἐξερνῶ, (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι εἰς.

Ἀν-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζων ἐπιμόνως εὑρίσκω.

Ἀνερεύνησις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὕρεσις.

Ἀνερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐρευνηθεὶς (καὶ ἐπμ.) μὴ εὑρεθείς.

Ἀνερέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀνερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνερίθευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπηλλαγμένος (ἢ μὴ κατορθούμενος διὰ) ῥᾳδιουργίας (σκευωρίας), (ὅθεν:) » Ἡγεμονία —, « Φίλ., ἢ ἀδιαφιλονείκητος ᾗ ἀστασίαστος. » Δικαστὴς —, « Αξ., ὁ ἀδέκαστος.

Ἀνερίναστος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ σύκων) ὁ μὴ ὡριμασθεὶς διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ, (μτφορ.) ἄγονος, μαλθακός.

Ἀνέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διεγείρων ἔριν, ἀδιαφιλονείκητος.

Ἀνερκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἕρκους (περιφράγματος), ἄφρακτος.

Ἀνερμάτιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίων) ὁ μὴ ἔχων ἕρμα (σαβοῦραν), ἀσαβούρωτος, (μτφορ.) ἄστατος.

Ἀνερμήνευτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -εύτως. Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνεπίδεκτος ἑρμηνείας, ἀνεξήγητος.

Ἀν-έρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Ἀνηρόμην), = Ἀνερωτάω.

Ἀν-ερπύζω, Μ. ύσω, ᾗ

Ἀν-έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Ἀνείρπυσα κτλ.). Σύρομαι ἢ Περιτυλίσσομαι (ὡσὰν φεῖδι) καὶ ἀναιβαίνω. » Ὁ δὲ κιττὸς, δίκην ἀμπέλων, κατὰ τῶν δένδρων ἀνέρπει, « Αἰλ.

Ἀνερρήθην, πθ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνέρρωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ἀναῤῥήγνυμι.

Ἀν-έῤῥω, Μ. εῤῥήσω (ἀόρ. Ἀνήῤῥησα). Ὑπάγω ἢ Ἔρχομαι πρὸς ὄλεθρον, κρημνίζομαι, χάνομαι.

Ἀνερυθρίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ κοκκινίζων (κυρ. ἀπὸ ἐντροπὴν), ἀναίσχυντος.

Ἀν-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω, ξεροκκοκινίζω, ἢ Κατακοκκινίζω.

Ἀν-ερύω, Μ. ερύσω, Π. σύρω ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (συγχ. τῷ Αὖ ἐρύω).

Ἀν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀνῆλθον κλπ.). Ἀναιβαίνω, ἐβγαίνω (ἀπὸ τὸ νερὸν) ἐπάνω, (ὅθεν ἐπὶ ἡλίου κλπ.) ἀνατέλλω, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω. 2) Π. = Ἐπανέρχομαι. 3) (μτφορ.) καταντῶ· ἀνήκω ἢ ἀναφέρομαι εἰς.

Ἀνερῶ, εῖς, εῖ, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπιμόνως καὶ ἐπανειλημμένως, ξαναρωτῶ ἢ συχνορρωτῶ, ἐξετάζω.

Ἄνες, β. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. ᾗ

Ἀνέσαιμι, Π. ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. ᾗ

Ἀνέσαν, Π. ἀντὶ Ἀνεῖσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέσαντες, Π. ὀνμ. πλθ. τοῦ ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνέζω ἢ Ἀνίζω.

Ἀνέσει, Π. ἀντὶ Ἀνήσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀν-εσθίω, Μ. εδοῦμαι. Τρώγω ὅλως διόλου ἢ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον.

Ἀνέσιμος (ὁ, ἡ). ἄτονος, ἐκλελυμένος, ἀδρανὴς, ὀκνὸς, [ἐκ τοῦ

Ἄνεσις, εως (ἡ), [ἀνίημι]. ξετέντωμα, χαλάρωμα. » Ἐν τῇ ἐπιτάσει ᾗ ἀνέσει τῶν χορδῶν, « Πλάτ. 2) (τρπ.) χαύνωσις, ἀτονία. 3) ἀνάπαυσις, ἐλάφρωσις (ὀλιγόστευσις) τῶν κόπων κτλ. 4) ἄδεια, ἐλευθερία. » Δούλων ἄνεσις, « Πλάτ. 5) = Ἄφεσις, συγχώρησις. » Χρέους (» Ἁμαρτημάτων) —, « Πλ.

Ἀνέσπερος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἡμέρα) χωρὶς ἑσπέραν, ἀβράδυαστος, (ἐπμ.) ἀτελείωτος.

Ἀνέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνασεύομαι.

Ἀνέσταν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀνέστησαν, καὶ

Ἀνεστέασι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνεστήκασι, ᾗ

Ἀνεστεὼς, ῶτος (ῶσα, ὡς), Ἰων. ἀντὶ Ἀνεστηκὼς ἢ Ἀνεστὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίστημι.

Ἀνέστιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἑστίαν (γωνιὰν), (ἐπμ.) ἄοικος, πλανήτης, φυγὰς, (παρβλ. Ἀνίδρυτος).

Ἀνεστραμμένως, ἐπίρ. Ξανάστροφα, ἀνάποδα.

Ἀνέσχεθον, Π. παρτ. τοῦ Ἀνασχέθω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀν-ετάζω, Μ. ετάσω. Ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, ἐξαναρωτῶ, ἀνακρίνω.

Ἀνέταιρος (ὁ, ἡ). ἄφιλος, χωρὶς σύντροφον.

Ἀνετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνετεροίωτος (ὁ, ἡ), = Ἀναλλοίωτος.

Ἀνετικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (καὶ παρὰ Γραμματ., ἀντιθ. τῷ Ἐπιτατικὸς, ὁ σημαίνων) ἄνεσιν.

Ἀνέτλην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνατλάω.

Ἀνέτοιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἕτοιμος, (ἐπμ.) ἀπρόθυμος.

Ἄνετος (ὁ, ἡ), [ἀνίημι]. ξετεντωμένος, χαλαρὸς, ξέπλεκτος. 2) ἀφειμένος, ἀπολυτὸς, ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, (ὅθεν) » Γῆ (» Βοῦς) —, « ὁ ἀφιερωμένος εἰς θεόν τινα, » Ἡμέρα —, « ἡ ἑορτάσιμος, » Λειμὼν —, « ὁ ἀνοικτός. » Ναὸς —, « ὁ μὴ ἄβατος, κτλ. 3) (τρπ.) ἄτακτος, ἄσωτος, παραλυμένος.

Ἀνετυμολόγητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἐτυμολογία εἶν' ἄγνωστος ἢ ἀδύνατος.

Ἀνετυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ύμως, = τῷ προηγ.

Ἀνέτως, ἐπίῤ. Μὲ ἄνεσιν· ἀνεμποδίστως· ἀσυστόλως· χωρὶς τόνον, κτλ. (παρβλ. Ἀνέδην).

Ἄνευ, σύνδ. ἢ πρόθ. (συντ. μὲ γεν. ᾗ σημ. 1) Στέρησιν (ἢ τὸ) χωρίς. » Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζειν, « Ἀρςφ. » Ἄνευ ἔθεν, « Ἰλ. Ε. » Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, « Κικ. 2) Ἐξαίρεσιν (ἀντὶ τοῦ) πλὴν, ἐκτός. » Ὁ γὰρ τότε πόλεμος, ἄνευ τοῦ δόξαν καλὴν ἐνεγκεῖν, « Δμ. » Ἄνευ τούτων, ἢ (κατ' ἀντιςροφ.) » Τούτων ἄνευ, « Αξ. 3) (σπν. καὶ Π.) Τόπον (ἢ τὸ) μακρὰν, ξέχωρα, μακρόθεν. » Οὐ γὰρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, « Ἰλ. Ν, (παρβλ. Ἄνευθεν).

Ἀν-ευάζω, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατὰ (κυρ. τὸ βακχ. ἐπιφών. Εὐοῖ, Εὐὰν), (συνκδχ.) ἐκφράζω μὲ φωναὶς τὴν χαράν μου· (μτβτ.) ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ μεγαλοφώνως. » Χριστὸν ἀνευάζων νεκυοσσόον, « Νόν.

Ἄνευθα καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ τοῦ Ἄνευ, χωρὶς, μακρὰν, παράμερα κτλ. » Οἷος ἄνευθ' ἄλλων, « Ἰλ. Χ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Ἐγγύθι μοι θάνατος, οὐδέ τ' ἄνευθεν, « Ἰλ. Χ. » Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθε κάοντο, « Ἰλ. Ψ.

Ἀνεύθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος· ἄτακτος· ἄχρηστος, ἀνάρμοςος.

Ἀνευθυνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀνεύθυνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ χρεωστῶν νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του. » Παλαιὸς οὗτος λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. « Ακ. (καὶ ἐπίῤ.) » Ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι, « Συν., (ἐπμ. 2) πληρεξούσιος, ἀνεξάρτητος, ἢ ἀναίτιος, ἀθῶος, (ὅθεν) μὴ τιμωρητέος.

Ἀνευθύνως, ἐπίῤ. Χωρὶς εὐθύνην.

Ἄνευκτος (ὁ, ἡ). μὴ εὐκταῖος, ἀπευκταῖος. 2) ὁ μὴ εὐχόμενος (προσευχόμενος). » Καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις, « Ἐπιγρ.

Ἀνευλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς εὐλαβείας (συστολῆς, ὑποψίας), (ἐπμ.) ἀπροφύλακτος, (καὶ ἐκκλησ.) ἀδιάφορος (μὴ ἔχων εὐλαβείαν) πρὸς τὰ θεῖα.

Ἀνεύρεσις, εως (ἡ). ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, εὕρεσις (πράγματος ἀγνώστου ἢ χαμένου).

Ἀνεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὑρεθεὶς ἢ μὴ δυνατὸς νὰ εὑρεθῇ (ἀνακαλυφθῇ).

Ἀν-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. (ἀκριβῶς ἐρευνῶν) Εὑρίσκω ἢ Ξαναευρίσκω. » Αἱ κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκουσι, « Ξεν.

Ἄνευρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νεῦρα, (συνκδχ.) ἄτονος, ἀδύνατος.

Ἀν-ευρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι εὐρυχωρότερον (πλατύτερον).

Ἀνεύρυσμα (τὸ) καὶ

Ἀνευρυσμὸς (ὁ). πλατυσμὸς, ἄνοιγμα, ἀναστόμωσις· (κυρ. παρ' ἰατρ.) πάθος τῆς ἀρτηρίας.

Ἀν-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τινα μεγαλοφώνως. 2) μυρολογῶ, ξεφωνίζω. » Ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε, ᾗ τοιαῦτα ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, « Πλάτ.

Ἀνεύφραντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐφρόσυνος.

†Ἀν-ευφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀνευφημέω.

Ἀν-εύχομαι, Μ. εύξομαι. Εὔχομαι πάλιν, ἐξαναεύχομαι. 2) (σπν.) ἀναιρῶ τὴν εὐχὴν ἢ τὴν παράκλησίν μου.

Ἀν-εφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Π. πηδῶ ἢ ἐξαναπηδῶ ἐπάνω τινός.

Ἀνέφαπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέπαφος, (κυρ. ἀπελεύθερος) εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα πρὸς ὑποδούλωσιν.

Ἀν-εφ-έλκω, Μ. έλξω, Π. Ξανασύρω (Ξανατραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἀνέφελος (ὁ, ἡ). χωρὶς σύννεφα, ἐξάςερος, (καὶ συνκδχ.) φανερός.

Ἄνεφθος (ὁ, ἡ). ἄβραστος.

Ἀνέφικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐφικνέομαι] ἄφθαστος. » Ἀνέφικτος ἀνθρώποις ὁ οὐρανός, « Ακ. (μτφορ.) ἀκατόρθοιτος, ἀδύνατος. » Πολλὰ τῶν εὐπόρων ἄπορα φαίνεται, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα, « αὐτ.

Ἀνεχέγγυος (ὁ, ἡ), = Ἀνέγγυος, ὁ μὴ ἔχων (παρέχων) ἐγγύησιν, ἀβέβαιος, (Θκ. Δ', 55).

Ἀν-έχω, Μ. έξω ἢ σχήσω (παρτ. Ἀνεῖχον καὶ μσ. Ἀ[καὶ Ἀττ. Ἠ]νεχόμην, ἀόρ. Ἀνέσχον, καὶ μσ. Ἀ[καὶ Ἀττ. Ἠ]νεσχόμην, καὶ πθ. Ἀνεσχέθην, μσ. καὶ πθ. πρκ. Ἀνέσχημαι κτλ.). Σηκόνω (Ἐβγάλλω) τι ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, ὑψόνω· ἐκτείνω, ἢ· κρατῶ ὑψωμένον (ἁπλωμένον) καὶ ἐπμ. ἕτοιμον. » Θεοῖσι χεῖρας ἀνέσχον, « Ἰλ. Χ. » Ἐξ ὀχεῆς ὄφις αὐχέν' ἀνασχὼν, « Καλλ. » Ἀνέχειν πυρσὸν, « Πλ. » Ἀνέσχε πρὸ αὐτοῦ τὴν χλαμύδα, « αὐτ. » Ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα, « Θπμπ. (ᾗ μσ.) » Σκῆπτρον ἀνέσχετο πᾶσι θεοῖσι, « Ἰλ. Η. » Πὺξ ἀνασχομένω, « Ἰλ. Ψ. (ᾗ ἑλλ.) » Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ, « Ὀδ. Ξ. » Οἱ ἱππεῖς εἰς κύκλωσιν τὰς ἵλας ἀνεχόμενοι, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Ἡ φύσις ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης πάλαι μὲν τοὺς προγόνους ἡμῶν ἀνέσχε, « Πλ. 2) κρατῶ τι ὑψωμένον, ὑποστηρίζω, (ᾗ μτφορ.) βαςῶ, ὑποφέρω, ἀντέχω. » Τὸν Ἄτλαντα ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, « Παυσ. » Τὸν πηλὸν μηδὲν ἐπιπολῆς ἀνέχειν δύνασθαι, « Σδ. (καὶ τρπ.) » Αἱ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον, ἢ αἱ βίαιοι εἰσφοραὶ ἀνέχουσι, « Θκ. » Πόνους ἀνέχων ῥᾷστα, « Σοφ. 3) (τρπ.) τιμῶ, περιθάλπω, περιποιοῦμαι, ἔχω τι περὶ πολλοῦ (καὶ κοιν.) τὸ ἔχω ἐπάνω εἰς τὰ χέρια μου. » Ἐπεί σε στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας, « Σοφ. » Εὐδικίας ἀνέχῃσι, « Ὀδ. Ι. » Οὐ γὰρ ξείνους οἵδ' ἀνέχονται, « Ὀδ. Η.

4) (κατ' ἄλλην σημασ. τῆς Ἀνά), κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ. » Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους, « Ἰλ. Ψ. » Ἀνεῖχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, « Πλ. » Ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν μὴ ὑπ' αὐτοὺς εἶναι, « Θκ. 5) (ἑλλ. ἢ μσ.) ἐξέχω, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγαίνω ἔξω ἢ ἐπάνω, (ἐπὶ ἡλίου κτλ.) ἀνατέλλω, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω, κτλ. » Βωμὸς οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς, « Στρ. » Ἄκρα ἀνέχουσα ἐς τὴν θάλασσαν, « Παυσ. » Τῶν τοίχων τὰ λείψανα ὥσπερ σκόπελοι διὰ τῆς πόλεως πάσης ἀνέχουσι, « Βασ. Ὥςε τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἰνίου ἀνασχεῖν, « Πλ. » Ἡ θάλασσα ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν πέλαγος, « Θκ. » Ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι, « Ξεν. » Καὶ ἡ σελήνη ἀνεσχήκει λαμπρὰ, « Σδ. » Φῶς πολὺ λέγουσιν ἐξ οἰκίας ἀνασχεῖν, « Πλ. » Δὺς δὲ ἐς τὴν θάλασσαν, οὐ πρότερον ἀνέσχε, πρίν.., « Ἡρ. » Ὁ δὲ πρῶτος ἀνασχὼν ἐκ τοῦ ὀρύγματος, ἦν Μάγης, « Σδ. (καὶ τρπ.) » Ἐκ τοῦ σοι λυπηρόν τι ἔμελλεν ἀνασχήσειν, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τοὺς ἐπὶ τῶν λόγων ἀνέχοντας, « Ἀρςδ. » Οὔτε τόκοισι καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες, « Σοφ., ἐβγαίνουν ἐπάνω, δηλ. γλυτόνων.

6) στέκω ἀκίνητος, σταματῶ τὸν δρόμον μου, κοντοστέκομαι, ἀργοπατῶ, (μὲ γεν.) ἀπέχω, παύω. » Ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε, « Θκ. » Τὴν μὲν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχεν (ἐνν. τὰς ναῦς), εἰς δὲ τὴν ἑσπέραν ἐξεβίβαζε, « Ξεν. » Μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου, « Ἀππ. » Ἀνέχων τοῦ φονεύειν, « Πλ. 7) (μσ.) Ἀνέχομαι, (κυρ.) κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ὀρθὸν, δὲν πίπτω κάτω, (ἐπμ.) ὑποφέρω, ἀντέχω, βαστῶ. » Βίβληαι, οὐδέ σ' ὀίω δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι, « Ἰλ. Ε. » Οὐδέ πω ὥρη εὕδειν, καί κεν ἐς ἠὼ δῖαν ἀνασχοίμην, « Ὀδ. Α. » Οὔ σφι λίθος χρὼς, οὐδὲ σίδηρος, χαλκὸν ἀνασχέσθαι, « Ἰλ. Δ. » Οὐ γὰρ ξείνους οἵδ' ἀνέχονται, Ὀδ. Η. » Ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι, « Ξεν. » Μηδὲ τοὺς περὶ αὐτῶν λόγους ἀνέξεσθε, « Δμ. (καὶ μὲ γεν.) » Δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, « Ὀδ. Χ. » Ὄμβρων τε ᾗ ἡλίου ἠνείχοντο, « Ἡρωδ. » Ἀνέξῃ γάρ μου μικρὸν ὑποβαρβαρίσαντος, « Συν. (ᾗ μὲ μτχ.) » Ἵππος οὐκ ἀνέχεται τὴν ἰδέην τῆς καμήλου ὀρέων, « Ἡρ. » Ἠνείχετο στεφανούμενον τὸν ἐχθρὸν ὁρῶν, « Δμ. » Οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες, « Ξεν. (ᾗ ἑλλ. τῆς μτχ.) » Καὶ τὴν αὐτῶν χώραν ἀνέχεσθαι πορθουμένην, « Ἰσκρ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ἀνέχεται ἠρεμεῖν, « Ἀλ. Ἀφρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο, « Ἰλ. Α. » Ἀνέχου ᾗ ἀπέχου, « Παροιμ. » Δύναται δ' ἡ κάμηλος ἄποτος ἀνέχεσθαι καὶ τέσσαρας ἡμέρας, « Ἀρςτ. (καὶ πλεονας.) » Ἀνεχόμενοι φέρουσι τὸν χειμῶνα, « Ἡρ.

Ἀνέψανος (ὁ, ἡ). (κυρ. νερὸν) εἰς τὸ ὁπ. δὲν βράζουν εὔκολα τὰ ὄσπρια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνέψητος (ὁ, ἡ). Ἄβραστος.
Ἀνεψιὰ (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνεψιός.
Ἀνεψιαδῆ (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἀνεψιαδοῦς, οῦ (ὁ), = Ἐξανέψιος, ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἐξαδέλφ. (τοῦ ἢ τῆς ἀνεψ.), μικρανεψιὸς ἢ δεύτερος ἐξάδελφος. »Ἔστι γὰρ ἡ τούτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατήρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτῳ· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνου καὶ τῆς ἐμῆς, ἀνεψιαδοῦς, « Δημ.
Ἀνεψιὸς (ὁ), [ἀνάπτω], = Ἀδελφιδοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἀδελφ., πρωτεξάδελφος, (ἢ ἁπλ.) ἐξάδελφος. » Ἀνεψιὸς πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρός. » Ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων, « Ἰσ.
Ἀνεψιότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἐξαδέλφων σχέσις (συγγένεια), ἐξαδελφάτον.
Ἀνέψυχθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἀνεψύχθησαν, ἀόρ. πθ. τοῦ Ἀναψύχω.
Ἀνεψω,-ομαι, Μ. εψήσω,-ομαι. Ξαναβράζω.
Ἀνέω, ᾳς, ᾳ, ωμεν κτλ., Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἄνεω, ἐπίρ. Π. Ἴδε Ἄνεως.
Ἄνεῳ, ὀν. πλθ. τοῦ Ἄνεως.
Ἀνέῳγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. καὶ = Ἀνέῳγον, παρτ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνεῳγότως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνοικτά.
Ἀνέωνται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνέῳξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἄνεως, ω (ὁ, ἡ), Π. [ἄ, ἄω ἢ αὔω]. Ἄφωνος, σιωπηλός. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἄνεω, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ σιωπὴν, σιωπηλά.
Ἀνέῳχα, πρκ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἄνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄνυσις, [ἄνω, ἀντὶ Ἀνύω], κατόρθωσις, τελείωμα.
Ἀνῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνηβάσκω(-ἄω-ῶ), Μ. ηβήσω ἢ ηβήσομαι (ἀόρ. Ἀνήβησα). Ξανανεόνομαι. 2) (σπν.) μεγαλόνω, γίνομαι παλληκάρι (ἔφηβος).
Ἀνηβητήριος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ συντελῶν πρὸς ἀνήβησιν (ἀνανέωσιν), ἀνανεωτικός.
Ἄνηβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθάσας ἀκόμη τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης (τὰ 14 ἔτη), ἀνήλικος.
Ἀνήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνάγω.
Ἀνηγεμόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἡγεμόνα (ἀρχηγὸν, ἐξουσιαστὴν ἢ ὁδηγόν).
Ἀν-ηγέομαι:-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Διηγοῦμαι.
Ἀνήγρετος (ὁ, ἡ), Π. = Νήγρετος, ἀξύπνητος, ἀσήκωτος ἀπὸ τὸν ὕπνον.
Ἀνήδομαι, Μ. ησθήσομαι. Δὲν χαίρω πλέον, (καὶ ὡς ἂν εἴποι τις κοινῶς) ξεχαίρομαι. » Ἃ τότ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι, « Αξ.
Ἀνήδονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-όνως. Ὁ μὴ ἡδονικὸς, ἄνοστος, ὀχληρός.
Ἀνήδυντος(-υστος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἡδύσμα, ἀκαρύκευτος, ἄνοστος (κυρ. καὶ μτφρ.).
Ἀνῆεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀν-ημι.
Ἀνῆκ, Π. ἀντὶ Ἀνῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνηθίκευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἠθοποίησιν ἀνεπιτήδειος.
Ἀνήθινος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ, ᾗ Ἀνηθοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μέ-
Ἄνηθον (τὸ), [ἄνω, θέω], τὸ γνωζὸν φυτ. ὁ ἄνηθος, (ἴδε καὶ Ἄνισον).
Ἀνηθοποίητος (ὁ, ἡ). (λόγος) μὴ παριζάνων ζωηρῶς τὰ ἀντικείμενα. (ὑποκείμενον) τοῦ ὁπ. τὰ ἤθη (ὁ χαρακτ.ρ) δὲν εἶνε καλῶς περιγεγραμμένα. (ῥήτωρ) ἀνεπιτήδειος πρὸς ἠθοποιΐαν. »Ὁ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, « Λογγ. 2) (ἄνθρωπος) τοῦ ὁπ. τὰ ἤθη δὲν εἶνε μορφωμένα, ἀπαίδευτος, ἄπρακτος.
Ἀνήϊξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναΐσσω.
Ἀνήϊον, Π. παρτ. τοῦ Ἀνειμι.
Ἀνῆκα, ἀόρ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνήκεστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀκέομαι]. ἀνίατος, ἀδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος, ἀπαρηγόρητος, ἀδιάλλακτος. 2) ἄκρος, ὑπερβολικός· ἔσχατος (κίνδυνος κτλ.).
Ἀνηκέστως, ἐπίρ. Χωρὶς θεραπείαν (διόρθωσιν, συγκατάβασιν κτλ.), ὑπερβολικά.
Ἀνηκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἄκος], = Ἀνήκεστος.
Ἀνηκίδωτος(ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνακίδωτος, χωρὶς ἀκίδα (σουβλερὴν ἄκραν).
Ἀνηκοΐα (ἡ). τὸ νὰ μὴ ἀκούῃ ἢ ἀκούηται τις, κωφότης· ἀπείθεια, παρακοή. (καὶ συνεδχ.) ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, [ἐκ τοῦ
Ἀνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούων ἢ μὴ ἀκούσας. » Εὐγῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός, « Γνμ. » Εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων, « Ἡλ., εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀκούουν οἱ ἄλλοι. 2) ἀπειθὴς, παρήκοος, (καὶ απν.) ἀμαθής.
Ἀνηκουστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀκούω (καὶ (συνηθές.) δὲν ὑπακούω, παρακούω. »Οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν, « Ἰλ. Θ.
Ἀνηκουστία (ἡ), = Ἀνηκοΐα, [ἐκ τοῦ
Ἀνήκουστος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε ἀκουσθείς, ἢ μὴ ἄξιος ἀκοῆς. 2) = Ἀνήκοος.
Ἀνηκόως, ἐπίρ. Χωρὶς ν' ἀκούσῃ ἢ ν' ἀκουσθῇ. »Ἀνηκόως ἐγω, « εἰμαι ἀνήκοος, δὲν ἤκουσα, δὲν ἔμαθα, » Ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, « Πλ.
Ἀνῆκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀνάγω.
Ἀνήκω, Μ. ήξω. Φθάνω, καταντῶ, ἐκτείνομαι ἕως εἰς. » Τὸ δὲ γένος αὐτοῦ εἰς Ἐρεχθέα ἀνήκει, « Πλ. »Εἰς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ ἀνήκουσι, « Θκ. » Τὴν κεφαλὴν εἰς οὐδὲν ἀνήκαμεν, « Αἰλ. »Χρημάτων ἢ χρήμασιν ἐς τὰ μέγιστα (πρῶτα) ἀνήκοντες, « Ἡρ. »Γεωπεῖναι ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκοντες, « αὐτ. »Φάραγξι ταῖς τοῦ μήκους ἀνηκούσαις, « Διόδ. »Ἀνάγκαμ μέγιστον ἀνήκων, « αὐτ. (ᾗ ἐπίρ.) »Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκει, « Ἡρ. » Τόδε μεῖζον ἀνήκει, ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν, « Σοφ., εἰν' ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου. 2) (τρπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) = Προσήκει, ἀναφέρεται, ἀφορᾷ, πρέπει, ἁρμόζει, εἶν' ἐπόμενον, (κοιν.) ἔχει νὰ κάμῃ μέ. » Τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, « Δημ. » Τοῦτο εἰς οὐδὲν ἀνήκει, « Ἡρ., δὲν σημαίνει τίποτε, εἶνε ἀδιάφορον. » Σὲ τοιούτων ἀνήκει τὸ κῦρος ἔχειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὸ ἀνῆκον. « = Πρόσῳκον, καθῆκον κτλ.
Ἀνηλάκατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος ἠλακάτην (ῥόκκαν).
Ἀνηλάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνάλλομαι.
Ἀνήλατος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐλαύνω]. ἀσφυροκόπητος. (μτφρ.) ἀκατεδάμαστος, ἀκαμπτος.
Ἀν-ηλεγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀπηλεγέω, δὲν φροντίζω.
Ἀνηλεγέως, = Ἀπηλεγέως [ἐκ τοῦ
Ἀνηλεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπηλεγὴς, ἀμέριμνος.
Ἀνηλεὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἀνελεήμων, ἀσυμπαθὴς, ἄσπλαγχνος, σκληρὸς, ἄπονος.
Ἀνηλίητος (ὁ, ἡ), = Ἀνελέητος.
Ἀνήλειπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνάλειπτος, μὴ ἀλειμμένος (μὲ λάδι, πίσαν κτλ.).
Ἀνηλειψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μὴ ἀλειμμένου ἢ ἀλειφομένου (κυρ. μὲ λάδι, καθὼς οἱ παλαιοὶ, μετὰ τὸ λουτρὸν), (ἐπιμ.) ἁλουσία, ἀπαστρία.
Ἀνηλεῶς, ἐπίρ. Ἀνελεήμονα, ἀλύπητα.
Ἀνηλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνηλεής.
Ἀν-ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω (κυρ. εἰς μέρος ὑγρὸν).
Ἀνήλικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθάσας ἀκόμη εἰς (νόμιμον) ἡλικίαν.
Ἀνήλιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, μὴ φωτιζόμενος (βλεπόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου, (ἐπιμ.) σκοτεινὸς ἢ σκιερός. ‖. » Ἀνήλιον ὡς, « Γρ. τὸ μὴ προερχόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
Ἀνήλιπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἠλιψ]. ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.
Ἀνηλιφὴς, ἐος καὶ Ἀνήλιφος, ου (ὁ, ἡ), = Ἀνήλειπτος.
Ἀνηλοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀναλόω.
Ἀνήλυσις, εως (ἡ), = Ἀνέλευσις, ἄνοδος ἢ ἐπάνοδος.
Ἀνήλωκα ᾗ (πθ.)-μαι, πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἀνήλωτος (ὁ, ἡ). ἀκάρφωτος, ξεκάρφωτος (Ἄννα Κομν.).
Ἀνημελκτος (ὁ, ἡ), = Ἀνάμελκτος, ἀνάρμεκτος.
Ἄνημεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἄνῃμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Ἄνειμι.
Ἀνήμερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἥμερος, ἄγριος, ἀπάνθρωπος.
Ἀνημερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀντιμέρου, ἀγριότης.
Ἀνημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω κατ' ὀλίγον διὰ τῆς συνηθείας.
Ἀνημέρως, ἐπίρ. Μὲ ἀνήμερον (ἄγριον) τρόπον.
Ἀνημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνάπτω.
Ἀνὴν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνίημι.
Ἀνήναθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναίνομαι.
Ἀνήνεγκα καὶ Ἰων. Ἀνήνεικα, ἀόρ. ά. ᾗ Ἀνήνεγκον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνηνεμία (ἡ), = Νηνεμία, Ἔλλειψις ἀνέμου, ἡσυχία, [ἐκ τοῦ
Ἀνήνεμος (ὁ, ἡ), = Νήνεμος, ὁ χωρὶς ἀνέμων, ἥσυχος.
Ἀνήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄνανις, ὁ χωρὶς ἀνίας (λύπης).
Ἀνῆνις (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἡνίας (χαλινοῦ), ἀχαλίνωτος, ὑπερήφανος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνήνοθε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀναθέω ἢ τοῦ Ἀνέργομαι ἢ τοῦ Ἀνθέω -ῶ, (παρβλ. Ἐνήνοθε).

Ἀνήνυτος(στος), ου (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀνύω]. ἀτελείωτος, ἀκατόρθωτος. 2) ἄπειρος, ἀναρίθμητος. »Βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμόν,« Πλβ. »Μῆκος ἀνήνυστον τῆς ὁδοῦ,« αὐτ. 3) ἀνωφελής, μάταιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀνήνυτα, ἐπίρ. = τῷ

Ἀνηνύτως, ἐπίρ. Χωρὶς τέλος (ἀποτέλεσμα), εἰς μάτην.

Ἀνήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἄνανδρος.

Ἀνήπυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάπυστος ἢ Ἄπυστος, ἀνήκουστος.

Ἀν-ηπύω, Μ. ύσω, Π. Ἰων. Ἀναφωνῶ, λέγω ἢ ψάλλω μεγαλοφώνως.

Ἀνὴρ [παρβλ. Ἄῤῥην], ἀνδρὸς καὶ Π. ἀνέρος (ἡ κλητ. Ἀνερ κτλ. πλθ. δοτ. Ἀνδράσι καὶ Π. Ἄνδρεσσι). (ἐν γέν. ϗ μάλιστα παρὰ ποιητ.) = Ἄνθρωπος. »Ἀνδρῶν τε θεῶν τε,« Ὅμ. »Ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθείς,« Θκ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) ὁ ἀρσενικὸς (ἀντιθ. τῷ Γυνή). »Ἐσθὴς ἄλλη γυναικὶ, ἄλλη ἀνδρὶ,« Ξεν. 3) ὁ ὑπανδρευμένος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του). »Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας,« Γρφ. (ἴδε ϗ Πόσις). 4) ὁ εἰς ἀνδρικὴν (τελείαν) ἡλικίαν. »Καὶ παῖδα, ϗ μειράκιον, ϗ ἄνδρα,« Πλ. »Εἰς ἄνδρας τελεῖν (ἐγγράφεσθαι, δοκιμάζεσθαι, παραγγέλλειν),« Δμ., Ἰσκρ. »Τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος,« Ξεν. (ἐπμ. 5) ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος, ἄξιος τοῦ ὀνόματος ἀνήρ. »Πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες,« Ἡρ. »Ἡ φιλοτιμία οὐκ ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις ἐμφύεται· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ, οὗτοί εἰσιν ἤδη οἱ . . . ἄνδρες ϗ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι,« Ξεν. (ϗ τὸ γνωστὸν) »Ἄνδρες Ἀθηναῖοι,« Δμ. 6) ὁ λόγου ἄξιος, ἐπίσημος κτλ. (καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ) ἄνθρωπος. »Οὐ μέμνησ' ὅτι ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ;« Ἀρστφ., (Παρβλ. Ἄνθρωπος).

Ἀνήρεικτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνέρεικτος.

Ἀνηρέμητος (ὁ, ἡ). ἀνήσυχος, ἀνησύχαστος.

Ἀνήρεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀρεστός, δυσάρεστος.

Ἀνήρευ, Δ. ἀντὶ Ἀνήρου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἢ παρτ. τοῦ Ἀνέρομαι.

Ἀνηρεφής, έος (ὁ, ἡ). χωρὶς ὀροφὴν (σκεπήν), ἀσκέπαστος.

Ἀνήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, † ἄρω]. ἀνάρμοστος, (ὅθεν ἐπὶ γυναικὸς) ἀνύπανδρος.

Ἀνήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάριθμος.

Ἀνηροσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνηροσία, ἀγεωργησία, [ἐκ τοῦ

Ἀνήροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. γῆ, ἀγρὸς) ὁ μὴ ὠργωμένος, ἀγεώργητος, ἀδούλευτος.

Ἀνηρώτευν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνηρώτων, παρτ. τοῦ Ἀνερωτάω.

Ἀνησίδανος ϗ Ἀνησίδωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνίημι, δᾶνος ἢ δῶρον]. (ἐπιθ. τῆς Γῆς ἢ τῆς Δήμητρος), ἡ ἀναδίδουσα ἄφθονα τὰ δῶρά της.

Ἀνησιμώθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀναισιμόω

Ἄνησον (τον;), ου (τὸ), Ἰων. ϗ Δ. τὸ Ἄνηθον.

Ἀνήσσητος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀήττητος.

Ἀνήφαιστος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ ἔχων πῦρ (Ἤφαιστον), ὁ χωρὶς πυρός.

Ἀνήφθω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς προστ. τοῦ Ἀνάπτω.

Ἀν-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω) μέγαν ἦχον, ἠχῶ δυνατά.

Ἀνήχθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀνάγω.

Ἀνήω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνθ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι (ἀόρ. Ἀνθειλόμην ϗ.). Ἐκλέγω τι κατὰ προτίμησιν ἢ εἰς τὸν τόπον ἄλλου. »Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατείας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται,« Ξεν. »Ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης διατριβῆς,« αὐτ. 2) Ἰπαίρνω τι παραγκωνίζων ἢ προλαμβάνων ἄλλον ἢ προτιμώμενος ἀντ' αὐτοῦ. »Οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται,« Εὐρ. Ἑκ.

Ἀνθαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνθαιρέομαι.

Ἀνθ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι (Ἐξελέγχομαι, Χάνω τὴν κρίσιν μου, Καταδικάζομαι κτλ.) ἀφ' οὗ ἔπιασα κτλ., δηλ. παθαίνω ὑπ' ἄλλου ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ εἰς ἄλλον.

Ἀνθ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συν-(Ἀντ)αγωνίζομαι, συνερίζομαι.

Ἀνθάμιλος (ὁ, ἡ). συν(ἀντ)αγωνιστής, ἀντίζηλος.

Ἀνθ-άπτομαι, Μ. άψομαι. Πιάνω μὲ προθυμίαν, ἐπιχειρῶ. »Παρεκελεύοντο ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων,« Θκ. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). 2) = Καθάπτομαι, προσβάλλω τινά. 3) πιάνω (ἐγγίζω) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἔπιασεν.

Ἀνθειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνθαιρέομαι.

Ἀνθεινός, ή, όν, = Ἀνθινός.

Ἀνθεκτέον, θετ. τοῦ Ἀντέχω.

Ἀνθελιγμὸς (ὁ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀνθέλιξ, ικος (ἡ). τὸ γυρισμένον πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς ἑλικος τοῦ ὠτίου.

Ἀνθελκόντως, ἐπίρ. (μτχ.) Τραβῶντας ἕνας ἀπ' ἐδῶ ϗ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, [ἐκ τοῦ

Ἀνθ-έλκω, Μ. έλξω. Σύρω (Τραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου τι τὸ ὁπ. τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸ ἐδικόν του, (ἐπμ.) ἐμποδίζω, (μὲ δοτ.) ἐναντιοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιμεθέλκω).

Ἄνθεμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάθεμα.

Ἀνθεμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀνθέμιον.

Ἀνθεμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἠαίρνω (Συνάζω) τὸ ἄνθος, ἀπανθίζω.

Ἀνθέμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθεμον. »Ἀνθέμιον χρυσίου,« Γρφ., τὸ ἄνθος (ὁ ἀθέρας, ἡ λαγάρα ἢ ὁ ἀφρὸς) τοῦ χρυσοῦ ἢ (ἴσ.) τὸ κοιν. βαράκι. 2) εἶδος γραμμῆς ἑλικοειδοῦς ἢ περιπλοκάδας εἰς τὰ κεφαλόστυλα. 3) = τῷ

Ἀνθεμὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ χαμολούλουδον, χαμόμηλον (μεγάλον).

Ἀνθεμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄνθος ἢ ἄνθεμον.

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀνθηρός, ἀνθισμένος, (ἐπὶ σκευῶν) ἐξομπλιαστός, δουλεμμένος, σκαλισμένος, [ἐκ τοῦ

Ἄνθεμον (τὸ), = Ἄνθος, λουλοῦδι, ἐξόμπλι, (μτφορ.) ὁ αἰθέρας, τὸ καλλιώτερον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἀνθεμόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκρέων ἀπὸ τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τοῦ μέλιτος).

Ἀνθεμουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τῆς μελίσσης).

Ἀνθεμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθεμοειδὴς καὶ Ἀνθεμόεις.

Ἄνθεξις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἀντέχῃ (κρατῇ σφικτά) τις.

Ἀνθερεὼν, ῶνος (ὁ). τὸ ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα σαρκῶδες μέρος τοῦ πηγουνιοῦ, ὅπου κυρίως αὐξάνουν [ἀνθοῦν] αἱ τρίχες τοῦ γενείου.

Ἀνθερίκη (ἡ) καὶ

Ἀνθέρικος (ὁ). ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι, ἢ καλαμηὰ, [ϗ συνκδχ.] ὁλόκληρον τὸ φυτὸν) τοῦ σίτου καὶ τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀνθερικώδης (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθέρικον.

Ἀνθέριξ, ικος (ὁ), = Ἀνθέρικος.

Ἄνθεσαν, Π. ἀντὶ Ἀνέθεσαν.

Ἀνθεσιεργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμουργός.

Ἀνθεσιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν περὶ τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τῆς μελίσσης).

Ἀνθεσίγρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθηρὸν (ποικίλον) χρῶμα, ποικιλόχροος.

Ἀνθεστήρια (τὰ). ἑορτὴ τῶν ἀνθέων τῆς ἀνοίξεως τελουμένη ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Νυσαίου Βάκχου. (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ὄγδοος μὴν τῶν Ἀθην., καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ Ἀνθεστήρια, συμπίπτων τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον.

Ἀνθ-εστιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀμοιβαίως ἑστιῶ, φιλεύω ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐφίλευσε.

Ἀνθεσφόρια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης (διότι ἡρπάγη ἀνθοφοροῦσα).

Ἀνθεσφόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθοφόρος. ||. (οὐσ.) Ἀνθεσφόροι (αἱ), γυναῖκες ἀνθοφοροῦσαι εἰς τὰς τελετὰς (ἐν γέν.) ἢ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεσφορίων (ἰδιαιτ.).

Ἄνθετο, Π. ἀντὶ Ἀνέθετο.

Ἀνθεῦσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθοῦσαν, αἰτ. ἐν. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μτχ. καὶ

Ἀνθεῦσι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθοῦσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρστ. τοῦ

Ἀνθέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ϗ ἀρχ.) Ἀναδίδω φυτρόνω· (συνήθ. δὲ) ἀνθίζω, ἐβγάλλω ἄνθος, λουλουδίζω, εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος μου, (ὅθεν 2) (μτφορ.) ἀκμάζω, αὐξάνω, ἔχω ἀφθονίαν ἀπό. »Ἀρχόμενος ἀνθεῖ ϗ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετὸς,« Ἱππκρ. »Τῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις,« Δκ. »Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν,« Ἀρστφ. »Ἤνθει φοίνικι ἡ στρατιά,« Ξεν.

Ἄνθη (ἡ), = Ἄνθος. 2) = Ἄνθησις, ἄνθισμα.

Ἀνθηδὼν, όνος (ἡ), [ἄνθος], = Ἀνθρηδὼν, μέλισσα.

Ἀνθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος.

Ἀνθήλη (ἡ), [ἀνθέω], τὸ πτερωτὸν χνοῦδι τοῦ σπόρου τινῶν (ϗ ἡ σταχυοειδὴς φοῦντα τοῦ καλαμιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων) φυτῶν. 2) εἶδ. φυτ. ἀπὸ τὸ γένος τῆς Λυχνίδος.

Ἀνθήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος ἢ τοῦ Ἀνθήλη.

Ἀνθήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων εἰς (κείμενος ἀντιθέτως πρός, καὶ Π. ἴσος, ὅμοιος μὲ) τὸν ἥλιον. ||. (οὐσ.) Ἀνθήλια (τὰ) ϗ Ἀνθήλιοι (οἱ), φαινόμενόν τι μετέωρον, Ζ. Παρήλιος. 2) εἶδος σκιαδίου διὰ προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν (μάλιζα τῶν ἵππων) ἀπὸ τὸν ἥλιον, (Ζ. Παρώπιον).
Ἄνθημα (τὸ), = Ἄνθησις.
Ἀνθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμώνες.
Ἀνθηρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἀνθηρῶς.
Ἀνθηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ηρῶς. Ὁ ἔχων ἄνθη, ἀνθεμένος, (συνκδχ.) ἀκμαῖος ἢ 2) ὁ ἔχων ζωηρὸν (γλυκὺ ἢ ἀνοικτὸν) χρῶμα, ποικιλόχρους. (ἐν γέν) τερπνός, εὔμορφος, κομψὸς κτλ. »Τὰ ἀνθηρὰ τῶν ὀρνέων,« Ἀρχφ. (τρπ.) »Ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ,« Ξεν. »Τὰ ἀνθηρὰ καὶ τρυφερὰ τῶν ὀνομάτων,« Πλ. (ᾗ καταχρ.) »Μανίας ἀνθηρὸν μένος,« Σοφ., (παρβλ. Ἀνθινός).
Ἀνθηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθηροῦ, ζωηρότης.
Ἄνθησις, εως (ἡ). τὸ ἄνθισμα (τῶν δένδρων, καὶ ἐν γέν. τῶν φυτῶν).
Ἀνθ-ησάομαι-ῶμαι, Μ. ησσηθήσομαι. Νικῶμαι ἢ Ἐνδίδω ἀμοιβαίως.
Ἀνθητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνθίζων (ἔχων τάσιν πρὸς ἄνθησιν).
Ἀνθηφόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθοφόρος.
Ἄνθιας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. ὁ ἄλλ. Κάλλιχθυς.
Ἀνθιερέω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω ἀμοιβαίως ἢ ἀντ' ἄλλου.
Ἀνθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη· πλημμίζω· βάφω (κυρ. μὲ ἀνθηρὸν χρῶμα ἢ μὲ διαφόρων εἰδῶν ἀνοικταὶς θωριαὶς). κάμνω τι ἀνθηρὸν (κομψὸν κτλ.), καλλωπίζω. »Ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν,« Δ. Ἁλ. » Σκῆπτρον μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον,« Παυσ.
Ἀνθικός, ἡ, όν. Ὁ κάμνων (ἢ ἀνήκων εἰς τὰ) ἄνθη.
Ἀνθιμος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμόεις, ἀνθηρός.
Ἀνθίνης, ου (ὁ). (κυρ. οἴνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄνθη.
Ἀνθινός, ἡ, όν, (ἡ) η, ον. Καμωμένος (Συνθεμένος) ἀπὸ ἄνθη. 2) = Ἀνθηρός, ὁ ἔχων ἄνθη, πλουμιστὸς ἢ παρδαλὸς ἢ ἀνοικτός. »Ἀνθινὰ φορεῖν,« Λξ.
Ἄνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος, λιλιθάκι.
Ἀνθ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω μὲ τὸ ἅλογον ἀπ' ἐναντίας ἢ κατεπάνω τινὸς κινουμένου ἐπίσης ἐναντίον μου, (ἴδε ᾗ τὸ ἐπιμ.).
Ἀνθιππασία (ἡ). κίνημα ἱππικὸν γινόμενον ἀντιθέτως ἄλλου προγεγονότος κινήματος. 2) ἐξόρμησις ἱππέως ἢ ἱππέων ἐναντίον ἄλλου ἢ ἄλλων τοιούτων οἱ ὁποῖοι ὁρμοῦν κατ' αὐτῶν· συμπλοκὴ ἱππικοῦ πρὸς ἱππικόν.
Ἀνθ-ιππεύω, Μ. εύσω, = Ἀνθιππάζομαι.
Ἄνθισμα (τὸ). στόλισμα μὲ ἄνθη ἢ χρώματα.
Ἀνθ-ίστημι, Μ. στήσω (ἀόρ. Ἀντέστησα. καὶ μσ. Ἀντέστην, μσ. πρκ. Ἀνθέστηκα). Στήνω τι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου, σήνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος (» Ἀνθίστασαν τρόπαιον ᾗ αὐτοὶ ὡς νικήσαντες,« Θκ.)· ἀντιτάττω· συγκρίνω, παραβάλλω. ||. (μσ.) ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι. »Τοῖς ὑμαγωγοῖς ἀνθιστάμενος,« Πλ. (καὶ προθετ.) »Ἀνθίστασθαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα,« Ξεν. (καὶ ἀπολ.) »Ἦν ἀνθιστῆται ὁ πολέμιος, ᾖδιον ὅτι μάχεσθαι δεήσει,« αὐτ. » Ἀντισταθείσης δὲ τῆς βουλῆς, καὶ οὐ βουλομένης πειθεσθαι,« Ἡρ.
Ἀνθοβάφεια (ἡ). βάψιμον μὲ διάφορα ἢ ἀνοικτὰ (ζωηρὰ) χρώματα, ᾗκ τοῦ
Ἀνθοβαφής, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ παλυποίκιλα ἢ ἀνθηρὰ (ἀνοικτὰ) χρώματα.
Ἀνθοβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάφων μὲ διάφορα ἢ ἀνοικταὶς θωριαίς.
Ἀνθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτθ. ἐπὶ δένδρ.) Χύνω τὰ ἄνθη μου. 2) (μτθτ.) ῥίπτω (βαίνω τινὰ πρὸς σημεῖον τιμῆς μέ) ἄνθη.
Ἀνθοβόλησις, εως καὶ
Ἀνθοβολία (ἡ). (ἀμτβ.) τὸ πέσιμον τῶν ἀνθέων ἀπὸ τὰ δένδρα. 2) (μτθτ.) τὸ νὰ ῥίπτῃ τις πρὸς τιμὴν ἄνθη ἐπάνω τινός, νὰ τὸν βάνῃ μὲ λουλούδια.
Ἀνθοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων ἢ ἐκβάλλων) ἄνθη, ἀνθίζων, ἀνθηρός. »Ἀνθοβόλος θρὶξ,« Ἐπιγρ.
Ἀνθοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) εἰς ἢ μὲ τὰ ἄνθη.
Ἀνθεδμον (τὸ). ἡ ὠμὴ ὕλη τῶν ἀνθέων. 2) ἄνθος εὐοσμον.
Ἀνθοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (γωρῶν) ἐντὸς ἑαυτοῦ ἄνθη. »Τάλαρος —,« Ἐπιγρ.
Ἀνθοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθισμένην ἢ ἀνθοστεφῆ κεφαλήν.
Ἀνθοκομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιποιοῦμαι τὰ (ἢ εἶμαι στολισμένος, στεφανωμένος μὲ) ἄνθη, ᾗκ τοῦ
Ἀνθόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιποιούμενος τὰ (ἢ στολισμένος μὲ) ἄνθη, ἀνθισμένος ἢ ἀνθοστόλιστος.
Ἀνθόκροκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρόκην (ὑφάδι) ἀνθηρὸν ἢ παρδαλόν.
Ἀνθολκή (ἡ). τὸ ἀπεναντίας τρόβιγμα (ἴδε Ἀνθέλκω), ἀντιπερίσπασις, ἀντίτασις.
Ἀνθολκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθέλκων (τραβῶν ἐκ τοῦ ἐναντίου, βαρύνων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος), (παρβλ. Ἀντίῤῥοπος).
Ἀνθολογέω-ῶ καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συλλέγω (Μαζόνω) ἄνθη ἢ τὸν χυμὸν τῶν ἀνθέων (καθὼς αἱ μέλισσαι), (μτφρ.) »παίρνω κατ' ἐκλογὴν τὸ καλλήτερον (τὸ ἄνθος).
Ἀνθολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθολογεῖν, ἀνθολόγημα. 2) (μτφρ.) συλλογὴ ἐκλεκτῶν ποιημάτιων κλπ. (ᾗ ἰδιαιτ.) ἐπιγραμμάτων.
Ἀνθολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνθολογίαν, (ὕθ: ||. ὀτ.) »Ἀνθολογικὰ (τά), βιβλία πραγματευόμενα περὶ ἀνθολογίας.
Ἀνθολόγιον (τὸ), = Ἀνθολογία (2)
Ἀνθολόγος (ὁ, ἡ) ὁ συλλέγων ἄνθη. 2) (μτφρ.) ὁ συγγράφων ἀνθολογίας.
Ἀνθομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνομιλῶ, ἀντιαποκρίνομαι.
Ἀνθόμοιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.
Ἀνθομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέργω (Συμφωνῶ) ᾗ ἐγώ. ||. (συνηθίς. τὸ μσ.) κάμνω συμφωνίαν, ὁμολογῶ ἀπαραβιάστως καὶ μετὰ βεβαιότητος. » Περὶ Σωκράτες τάδε ἐγράψατο ᾗ ἀνθωμολογήσατο Μέλητος,« Σδ. 2) ὁμολογῶ (εὐχαριστῶν διὰ) τὴν εὐεργεσίαν. »Ἀνθωμολογησόμεθά σοι ὁ θεός,« Γρφ.
Ἀνθομολόγησις, εως καὶ
Ἀνθομολογία (ἡ). ἀμοιβαία συμφωνία, συγκατάθεσις. 2) (Γρφ.) ἡ πρὸς εὐχαριστησιν γενομένη ὁμολογία (κήρυξις) τῆς εὐεργεσίας.
Ἀνθονομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. νέμομαι τὰ (ἢ εἰς τὰ) ἄνθη, ᾗκ τοῦ
Ἀνθονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ (βόσκων εἰς τὰ) ἄνθη.
Ἀνθ-οπλίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω ᾗ ἐγὼ ἑταιαζόμενος πρὸς ἀντίστασιν. »Ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,« Εὐρ.
Ἀνθοπλίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀντιστρατευόμενος εἰς ἄλλον ὁπλοφόρος στρατιώτης.
Ἀνθοποιὸς (ὁ, ἡ)· ὁ κατασκευάζων ἢ ἐβγάλων (κάμνων) ἄνθη.
Ἀνθοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἄνθη (λουλούδια ἢ βαφάς).
Ἄνθερε, Π. ἀντὶ Ἀνέθορε, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. Β', τοῦ Ἀναθρῴσκω.
Ἀνθ-ορίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἐναντίον ὁρισμὸν (ἀποφασίζω ἄλλως) περί τινος, τὸ προσδορίζω κατ' ἄλλον τρόπον.
Ἀνθορισμός (ὁ). ὁ κατ' ἄλλον (ἐναντίον) τρόπον προσδιορισμὸς τινος πράγματος.
Ἀνθ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ δύο ἐγθρικῶν στόλων) Εἶμαι ἀραγμένος (καὶ ἕτοιμος πάντοτε πρὸς μάχην) ἀντικρὺ ἄλλου.
Ἄνθορος (ὁ), Ζ. Ἄντορος.
Ἄνθος ᾗῶ, ἢ ἄνω᾽, εος-ους (τὸ), (ἢ γεν. πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀσυναίρτ. Ἀνθέων) τὸ ἄνθος τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, λουλοῦδι. 2) (συνεκδχ.) πᾶν ὅ,τι ἐπιπολάζει, εἶνε ἢ ἐβγαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. (ἔθι:) » Ἄνθος πυρός,« Ὁμ., ἢ φλόγα. » Ἄνθος οἴνου,« ὁ ἀφρὸς ἢ ἡ τσύπα (τοῦ παλαιοῦ καὶ δυνατοῦ κρασίου). »Χαλκοῦ ἄνθος,« ἴδε Χάλκανθον. (ᾗ ἐπὶ χρωμάτων) » Ἄνθος,« ἢ ζωηρὰ ᾗ λαμπρὰ (κοιν. ἀνοικτὴ) θωριά. » Ἀνθη προσώπου,« Ἱππκρ., ἢ κοκκινάδες ἢ τὰ ἐξανθήματα. 3) (μτφρ.) τὸ καλλήτερον (ἐξέχον, ἐκλεκτότερον) μέρος τινὸς πράγματος, τὰ ἄνθος, ἢ κορυφή, ὁ ἀθέρας (ἐπὶ ἀνθρ.) ἢ ἀκμὴ (τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας. (κατ' ἔκτ.) στολισμὸς, ἐγκαλλώπισμα· ὡραιότης, δόξα, λαμπρότης κτλ. » Ἄνθεα ὕμνων,« Πίνδ. »Μανίας ἄνθος,« Σοφ. »Ἥβης ἄνθος,« Ἰλ. Ν. » Ἐν τῇ μάχῃ ὅτι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολῶλει,« Θκ.
Ἄνθος, ου (ὁ), εἶδ. μικρ. πτην. παρυδατίου (ἐκ τοῦ γένους τῶν Λίγιθαλῶν).
Ἀνθοσμίας, ου (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ ἔχων δυμὴν ἀνθέων, (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ οἴνου) εὐώδης, (κοιν.) μυσχάτος.
Ἀνθεσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνθησις.
Ἀνθότου, (κακῶς) ἀντὶ Ἀνθ' ὅτου, ἴδε Ὅστις.
Ἀνθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, ἢ Ἐβγάλω) ἄνθη.
Ἀνθοφόρια (τά), = Ἀνθεστήρια.
Ἀνθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κάμνων) ἄνθη.
Ἀνθοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φύων (γεννῶν) ἄνθη. 2) ὁ ἔχων φύσιν ἄνθους, ὅμοιος μὲ ἄνθος, (ἐπιμ.) λαμπρόχρους ἢ ποικιλόχρους.
Ἀνθρακεία (ἡ). ἡ κατασκευὴ ἀνθράκων, τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρακέως.
Ἀνθρακεύς, έως, καὶ
Ἀνθρακευτής, οῦ (ὁ). καρβουνιάρης.
Ἀνθρακευτός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος (ἁμαδιὸς νὰ γένῃ) κάρβουνον, ᾗκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνθρακεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) κάρβουνα.

Ἀνθρακηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κάρβουνον.

Ἀνθρακιά (ἡ). σωρὸς ἀνθράκων ἀναμμένων, καρβουνιά· (συνκδχ.) καμίνι καρβούνων. 2)=Ἀνθρακεία.

Ἀνθρακίας, ου (ὁ). μαῦρος 'σὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακίζω, Μ. ίσω, = Ἀνθρακόω, κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) κάρβουνον. 2) (ἀμτβτ.) ὁμοιάζω τὸν (πολύτ. λίθ.) ἄνθρακα, λάμπω 'σὰν καρβοῦνι.

Ἀνθράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθραξ.

Ἀνθράκιος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακίας.

Ἀνθρακίς, ίδος (ἡ), = Ἀνθρακιά, καρβουνιά. 2)=Ἀπ('Επ)ανθρακίς.

Ἀνθρακίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀνθρακῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ κάρβουνον, ἐκ τοῦ γένους τῶν καρβούνων.

Ἀνθρακοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἄνθρακος, λαμπρὸς ἡ 'μαῦρος ἢ καίων 'σὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (ἡ ὅμοιος μὲ) κάρβουνα.

Ἀνθρακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κάρβουνα, καρβουνιάρης.

Ἀνθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς, Τὸ καίω 'ως οὗ νὰ γένῃ) κάρβουνον. »Δαλὸς ἠνθρακωμένος,« Εὐρ.

Ἀνθρακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακοειδὴς ϗ Ἀνθρακόεις.

Ἄνθραξ [ἄνθος; ἢ αἴθω;], ακος (ὁ). κάρβουνον. »Ἄνθραξ γαιώδης,« Θφρ. (ἡ) ἐκ τῆς γῆς,« Ἀντίγ. Καρύστ. ὁ μονολεκτ. Γαιάνθραξ ἢ Λιθάνθραξ, ϗ κοιν. Πετροκάρβουνον. 2) (συνκδχ.) πέτρ. πολύτ. (τὸ κοιν.) Ῥουμπίνι ἢ Καρβοῦνι. 3) πρῆσμά τι (πόνεμα) ἐβγαῖνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς λοιμώδεις νόσους, (χυδ.) Μαυροτήγανον ϗ (κατ' εὐφημ.) Εὐλογημένον. 4) βῶλος κινναβάρεως.

Ἀνθρηδὼν, όνος καὶ

Ἀνθρήνη (ἡ), [ἄνθος], εἶδ. ἐντόμου, ἀγριομέλισσα, (καταχρ. δὲ καὶ Π.)=Μέλισσα.

Ἀνθρήνιον (τὸ). ἡ φωληὰ (τὸ σφηκομάνδρι) ϗ ἡ κηρήθρα (κυρ. μὲν) τῶν ἀγρίων (καταχρ. δὲ) καὶ τῶν ἡμέρων μελισσῶν.

Ἀνθρηνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθρήνιον.

Ἀνθρηνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθρήνην.

Ἀνθρι(θροι, θρυ)σκον ϗ Ἀνθρίσκιον (τὸ) ϗ

Ἀνθρίσκος (ὁ). φυτ. φαγώσιμον ϗ εὐῶδες ὅμοιον μὲ τὸ ἄνηθον.

Ἀνθρωπαρέσκεια (ἡ), (ἐκκλησ.) ἡ ἐπιθυμία ϗ προσπάθεια εἰς τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις (εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς) εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄχι εἰς τὸν θεόν.

Ἀνθρωπάρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν (εἴτε μὲ καλὸν εἴτε μὲ κακὸν τρόπον) νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ (ἐπμ.) εἰς αὐτοὺς μᾶλλον παρὰ εἰς τὸν θεόν.

Ἀνθρωπάριον (τὸ), = Ἀνδράριον, μικρὸς (τιποτένιος) ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπέη (ἡ), Ἰων. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρώπειος, α ἡ ος, ον=Ἀνθρώπινος.

Ἀνθρωπείως, ἐπίρ.=Ἀνθρωπίνως.

Ἀνθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ (Φέρομαι) ὡς ἄνθρωπος. »Ψυχὴ ἀνθρωπευομένη,« Στρβ. ἢ ἐνοικοῦσα εἰς ἀνθρώπινον σῶμα.

Ἀνθρωπῆ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἀνθρωπέη) ϗ

Ἀνθρωπηΐη (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα (τομάρι) τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀθρώπειος.

Ἀνθρώπησις, εως (ἡ), (ἐκκλησ. καὶ σπν.) ἀντὶ Ἐνανθρώπησις.

Ἀνθρωπίζω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. ίσω, -ομαι. (ἀμτβτ.) Ζῶ ἢ Φέρομαι (Πολιτεύομαι) ὡς ἄνθρωπος. 2) (μτβτ. καὶ ἐκκλησ.) κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (ϗ [παθ. ἢ μσ.] γίνομαι) ἄνθρωπος, ἐνανθρωπίζω.

Ἀνθρωπικὸς, ή, όν, καὶ

Ἀνθρώπινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄνθρωπον, σύμφωνος (ἀνάλογος) μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, (ἐπμ.) μέτριος. »Ἀνθρώπινον τὸ πάθος,« Ξεν. »Τὸ ἀνθρώπινον γένος,« Πλ. (καὶ ἑλλ.) »Πᾶν τὸ ἀνθρώπινον,« Ἡρ. »Κατὰ τὸ ἀνθρώπινον,« Θκ. »Ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου,« Σδ., ἀντὶ Κατὰ φιλανθρωπίαν. »Ἀνθρώπινα ἁμαρτεῖν,« Ξεν.

Ἀνθρωπίνως, ἐπίρ. Ὡς ἄνθρωπος. »Ἀνθρωπίνως λαλεῖν,« Ἀθ. 2) φιλανθρώπως, μετρίως, ἀνθρωπινά. »Νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος,« Δμ. »Φέρειν ἀνθρωπίνως τὰς ἐξουσίας,« Πλβ.

Ἀνθρώπιον (τὸ) ϗ

Ἀνθρωπίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθρωπος, ἀνθρωπάκης.

Ἀνθρωπισμὸς (ὁ), (κοιν.) ἀνθρωπιά. τὸ νὰ γένῃ τις ἄνθρωπος, δηλ. νὰ ῥυθμίσῃ διὰ τῆς ὀρθῆς παιδείας τὰ ἤθη του. »Οἱ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται,« Ἀρίστιππ. 2) (ἐκκλησ.) = Ἐνανθρώπησις.

Ἀνθρωποβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθρωποφαγέω.

Ἀνθρωποβορία (ἡ), = Ἀνθρωποφαγία.

Ἀνθρωποβόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποφάγος.

Ἀνθρωπόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων.

Ἀνθρωπογενὴς, έος (ὁ). ὁ γεννηθεὶς ἄνθρωπος, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. 2)=τῷ

Ἀνθρωπογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπόγλωσσος (ὁ, ἡ). ἔχων γλῶσσαν ἀνθρωπίνην, ὁμιλῶν ὡς ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπογονία (ἡ), ἡ γένεσις (δημιουργία) τῶν ἀνθρώπων, (κατὰ τὴν θεογονίαν τοῦ Ἡσ.)

Ἀνθρωπογράφος (ὁ, ἡ). ὁ ζωγραφίζων ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθεωθεὶς ἄνθρωπος, ἡμίθεος. 2) δαίμων μεταμορφούμενος εἰς ἄνθρωπον, (κοιν.) διάβολος μεταμοφωμένος.

Ἀνθρωπόδηκτος (ὁ, ἡ), ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἀνθρώπου ‖. (οὐσ.) Ἀνθρωπόδηκτον (τὸ), δάγκαμα ἀνθρώπου, ἀνθρωπινὴ δαγκαματιά.

Ἀνθρωποδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου.

Ἀνθρωποειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωπόμορφος.

Ἀνθρωποειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀνθρώπου.

Ἀνθρωποθηρία (ἡ). τὸ νὰ κυνηγᾷ ϗ πιάνῃ τις ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καρδίαν (γενναιότητα, φρόνημα) ἀνθρώπου.

Ἀνθρωποθυσία (ἡ). τὸ νὰ θυσιάζῃ τις ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ἀντὶ ζώων ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποκάπηλος (ὁ, ἡ), = Ἀνδραποδοκάπηλος.

Ἀνθρωποκομικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνθρωποκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποκτονία (ἡ), φόνος (σκότωμα) ἀνθρώπου.

Ἀνθρωποκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (κτείνων) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπολατρεία (ἡ). τὸ νὰ λατρεύῃ τις ἄνθρωπον ὡς θεόν.

Ἀνθρωπολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω ἄνθρωπον ὡς θεόν, (ἐπμ-) εἶμαι -

Ἀνθρωπολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων ἄνθρ. ὡς θεόν.

Ἀνθρωπολέθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξολοθρεύων (ὀλέθριος διὰ) τοὺς ἀνθρ.

Ἀνθρωπολόγος (ὁ, ἡ). ὁ διαλεγόμενος περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπολοιγὸς (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Βροτολοιγός.

Ἀνθρωπομάγειρος (ὁ, ἡ). ὁ μαγειρεύων ἀνθρώπινον κρέας.

Ἀνθρωπόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπονομικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς νομὴν (βόσκημα, διοίκησιν) ἀνθρώπων.

Ἀνθρωπόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Ἀνθρωπίζομαι, γίνομαι ἄνθρωπος, (παρβλ. Ἀνθρωπεύομαι).

Ἀνθρωποπάθειαι (ἡ). τὸ νὰ πάσχῃ τις ὡς ἄνθρωπος, νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἀνθρώπινα πάθη.

Ἀνθρωποπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἢ Συμπάσχω μὲ ἄλλον) ὡς ἄνθρωπος, αἰσθάνομαι τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπ. φύσεως.

Ἀνθρωποπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-παθῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ παθήματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἀνθρωποποιΐα (ἡ), τὸ νὰ κάμνῃ (δημιουργῇ, πλάττῃ) τις ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποποιὸς (ὁ, ἡ). κατασκευάζων (δημιουργῶν, μορφώνων) ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων (πρέπων) εἰς ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀφανίζων (ῥαίων) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄνθρωπος (ὁ), [ἀνήρ, ὤψ], (ὡς προσηγορ.) τὸ γένος τοῦ ἀνθρώπου. »Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικόν, γελαστικόν, κτλ.« ‖ (οὐσ.) = Ἀνήρ. »Κιὼν ἄνθρωπος ὀδίτης,« Ἰλ. Π. 2) = Δοῦλος. »Λαμβάνουσι ὑποζύγιά τε ϗ ἀνθρώπους,« Ἡρ. »Συνηκολούθουν δ' αὐτῷ ἄνθρωποι δύω, στρωματόδεσμα φέροντες,« Αἰσχ. 3) = Στρατιώτης. »Καὶ ᾤχετο ἀπιὼν νυκτὸς (ὁ λοχαγὸς) σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι,« Ξεν. 4) (ἐμφαντικῶς ἐκφερόμενον, ἰσοδυναμεῖ, καθὼς ϗ παρ' ἡμῖν, μὲ τὸ) ἀνὴρ ἀγαθός, καλὸς κἀγαθός, κτλ. »Μέγιστον ἐστ' ἄνθρωπος, ἣν ἄν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρωπος ἦ, « Γνμ., (παρβλ. Ἀνήρ). Β') (μὲ τὸ θηλ. ἄρθρ.) ἡ γυνή. » Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον, « Πλ. C) (χ. ἄρθρ. ἀντί) ἐκεῖνος ἡ οὗτος. » Ὁρᾶτε γὰρ οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, « Δμ. Ζ) (πλθ.) οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ τὸ γένος ὁλόκληρον τῶν ἀνθρώπων, ὁ κόσμος. » Μαντήϊα μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι, « Ἡρ. » Ἡ ἐξ ἀνθρώπων εὐδαιμονία » Ἱππκρ., ἡ ἐνδεχομένη εἰς ἄνθρωπον. » Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς. Δμ., ἀντὶ Ἀπανθρώπους. » Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, « Ἡλ., ἀντὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (θυσιάζω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπότης (ἡ). ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. 2) (σπν.) τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνθρωποτόκος (ἡ). ἡ γεννήσασα (τεκοῦσα) ἄνθρωπον, (ἀντιθ. τῷ Θεοτόκος).

Ἀνθρωπουργία (ἡ), = Ἀνθρωποποιΐα, ‖ἐκ τοῦ Ἀνθρωπουργὸς (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποποιός.

Ἀνθρωποφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ἄνθρ.

Ἀνθρωποφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀνθρ. ‖ἐκ τοῦ

Ἀνθρωποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἀνθρ.

Ἀνθρωποφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἄνθρωπος.

Ἀνθρωποφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύσιν ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἀνθρώπινος ἢ Ἀνθρωποειδής.

Ἀνθρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀναθρώσκω.

Ἀνθυβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω καὶ ἐγὼ τὸν ὑβρίσαντά με.

Ἀνθυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαβγίζω ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις μὲ γαβγίζει.

Ἀνθύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος. 2) = τῷ

Ἀνθυλλὶς, ίδος (ἡ). φυτόν τι διαιρούμενον εἰς δύο εἴδη (ἴδε Δσκρ. Γ. 133).

Ἀνθ-υπ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀνθυπήγαγον κτλ.) Σύρω (Ἐνάγω) εἰς τὸ δικαστήριον ἐκεῖνον ὅς τις μ' ἐγκάλεσε. 2) = Ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυπαγωγὴ (ἡ), = Ἀντέγκλημα καὶ Ἀνθυποφορά.

Ἀνθυπαλλαγὴ (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἀνταλλαγή. 2) (Γρμτ.) = Μετάληψις καὶ Μεταπλασμός, ‖ἐκ τοῦ

Ἀνθυπ-αλλάσσω, Μ. αλλάξω. Κάμνω ἀμοιβαίαν ἀλλαγήν.

Ἀνθυπ-αντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι. Προϋπαντῶ καὶ ἐγὼ τὸν προϋπαντήσαντά με. ἀνταπαντῶ, ἀποκρίνομαι.

Ἀνθυπατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου.

Ἀνθυπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀνθύπατος.

Ἀνθυπατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀνθύπατον.

Ἀνθύπατος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἀντὶ (εἰς τόπιν) ὑπάτου.

Ἀνθ-υπείκω, Μ. είξω. Ὑποχωρῶ (Ἐνδίδω, Συγκαταβαίνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθύπειξις, εως (ἡ). ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀνθυπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑπερβαίνω ‖ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ὑπερέβη.

Ἀνθυπερφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ὑπερηφάνως πρὸς ἐκεῖνον ᾧ τις μὲ φέρεται τοιουτοτρόπως.

Ἀνθ-υπηρετέω, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας, κάμνω χάριν (δουλεύω) ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθ-υπ-ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. υποσχήσομαι. Ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθ-υπο-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Ἀνθυποφέρω.

Ἀνθ-υπο-καθ-ίστημι, Μ. καταστήσω. Ἀντικαθιστῶ τι ἢ τινὰ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀνθ-υπο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Προσποιοῦμαι (Καμώνομαι, Προφασίζομαι) καὶ ἐγὼ.

Ἀνθ-υπ-όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι. Ὀρκίζομαι (ἐπὶ δικαστηρίου) τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅ,τι ὠρκίσθη (ἴδε Ὑπόμνυμαι) ὁ ἀντιδικός μου (κυρ. περὶ νομίμου ἢ μὴ ἀπουσίας) καὶ οὕτω κατορθόνω παράτασιν ἢ ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Ἀνθ-υπ-οπτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ὑποπτεύει.

Ἀνθ-υποράσσω (ττω), Μ. ορύξω. Ὑποσκάπτω ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις ὑποσκάπτει ἐναντίον μου.

Ἀνθ-υπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω (μτβτ. ἢ μτ.) καὶ ἐγὼ πάλιν ὀπίσω καθὼς ἐγύρισεν ἄλλος.

Ἀνθ-υπο-τίθημι, Μ. υπο-θήσω. Προβάλλω (ἢ Βάλλω ἐνέχυρον) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθ-υπο-τιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐναντίον δευτέρας δικαιοκρισίας ἐκτιμήσεως (ἴδε Ὑποτιμάομαι) κάμνω τρίτην.

Ἀνθ-υπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθυπηρετέω.

Ἀνθυπούργημα (τὸ). χάρις (δούλευσις) ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθυπούργησις, εως (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ τις χάριν ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθ-υπο-φέρω, Μ. υπ-οίσω (ἀόρ. Ἀνθυπήνεγκα κτλ.). Ἀναιρῶ τὰς ἐνστάσεις (τὴν ἀπολογίαν) τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀνθυποφορὰ (ἡ). ἀναίρεσις τῶν ἐνστάσεων (τῆς ἀπολογίας) τοῦ ἀντιδίκου.

Ἀνθυποχώρησις, εως (ἡ), = Ἀνθύπειξις, ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀνθυπομωσία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθυπόμνυσθαι (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἀνθυφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἐκδίκησιν ἄλλης προγεγονυίας γινομένη ὑφαίρεσις. 2) (ῥτρ.) ἡ ἐλάττων πρότασις τοῦ ἐπιχειρήματος.

Ἀνθ-υφ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνθυφεῖλον κτλ.). Ἐφαιροῦμαι (Ἁπαίρνω, Στερῶ κρυφὰ) τι ἀπὸ ἐκεῖνον ὅς τις ἐπῆρε πρῶτος τὸ ἰδικον μου.

Ἀνθ-υφ-ίσταμαι, Μ. υπο-στήσομαι (ἀόρ. Ἀνθυπέστην κτλ.). Ἀναλαμβάνω (Ὑπόσχομαι νὰ κατορθώσω) τι ἀντιφιλοτιμούμενος πρὸς ἄλλον ὅς τις τὸ ὑπεσχέθη πρῶτος.

Ἀνθώδης, ες (ὁ, ἡ). Ὅμοιος ἢ γεμάτος μὲ ἄνθη.

Ἀνθωραΐζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ ὑπερθῶ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸν καλλωπισμὸν ἢ τὴν ὡραιότητα.

Ἀνία (ἡ), ‖ἄ, ἰάομαι‖. Θλῖψις τῆς ψυχῆς, λύπη, στενοχωρία, (Γαλλ.) ennui.

Ἀνία (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἥνια.

Ἀνιάζω, Μ. άσω, = Ἀνιάω, λυπῶ. ‖. (μτ.) λυποῦμαι. » Θυμῷ (» Κτεάτεσσιν) ἀνιάζων, « Ὁδ. Σ., Ἰλ. Σ.

Ἀνιάομαι-ῶμαι, πθ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνιάομαι (καὶ Ἰων. -έομαι)-ῶμαι, Μ. ιάσομαι. (καὶ Ἰων. ιήσομαι. Ἴαμαι (ἢ Ἐντελῶς) ἰατρεύω.

Ἀνιαρὸς ‖ἀνία‖, ά, όν (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Λυπηρὸς, ἐνοχλητικὸς, δυσάρεστος. 2) (σπν.) λυπημένος.

Ἀνιαρῶς, ἐπίρ. Μὲ λύπην.

Ἀνίασι, ἀντὶ Ἀνιᾶσι, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ Ἀνειμι.

Ἀνιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίατος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀνιάτρευτος (ὁ, ἡ). ἀγιάτρευτος, ἀθεράπευτος· ἀδιόρθωτος.

Ἀνιατρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρικῆς ἀνίδεος.

Ἀνιάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἰατρειάν.

†Ἀνίαχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Αὔλιαχος.

Ἀνιάχω, Μ. ιαχήσω, Π. = Ἀναβοῶ.

Ἀνιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀνιάζω, λυπῶ· ἐνοχλῶ. ‖. (πθ.) λυποῦμαι.

Ἀνιγρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ἀνιαρός.

Ἀνιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τῷ Ἀνορᾶω.

Ἀνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ μηδὲν ἔχων ἴδιον.

Ἀνιδιεὶ, ἐπίρ. = Ἀνιδιωτὶ, ‖ἐκ τοῦ

Ἀνιδιόω, Μ. ιδίσω, = Ἀνιδρόω.

Ἀνίδρος (ὁ, ἡ), = Ἀνίδρωτος.

Ἀνιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἱδρόω, χύνω ἱδρῶτα, ἢ Ξαναϊδρόνω.

Ἀνίδρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱδρυμένος (ἱδρῶτος), (ἐπμ.) ἀδέβαιος, ἄστατος. 2) = Ἀνίστιος, ὅς τις δὲν κατεστάθη πουθενὰ, ἀλλὰ πλανᾶται ὡσὰν γύφτος, (ἐπμ.) ἀκοινώνητος, μισάνθρωπος.

Ἀνιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω, θεμελιόνω· ἢ Ξανακτίζω, ἀνεγείρω.

Ἀνίδρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἀνίδρωτος, (Ἀρετ.).

Ἀνίδρωσις, εως (ἡ). Ἱδρωμα ἄφθονον ἢ Ξαναϊδρωμα.

Ἀνιδρωτὶ, ἐπίρ. Χωρὶς ἱδρῶτα, (καὶ συνκρ.) χωρὶς κόπον.

Ἀνίδρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱδρώσας ἢ μὴ ἱδρώνων, (ἐπμ.) μὴ κοπιάζων.

Ἀνίεμαι, πθ. ἡ μτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίερος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ιέρως. Ὁ μὴ ἱερὸς, (ἐπμ.) = Βέβηλος.

Ἀνιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀφ(Καθ)ιερόνω.

Ἀνιέρωσις, εως (ἡ), = Ἀφ(Καθ)ιέρωσις.

Ἀνίεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνίει(-η), γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνιεῦνται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνιάομαι.

Ἀνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνία.

Ἀνιηθείς, εῖσα, έν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιαθείς. ἀόρ. ά. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνίημι, Μ. ἀνήσω (ἀόρ. Ἄνηκα κτλ.), = Ἀναπέμπω, Ἀναδίδω, ἐξαγάλλω, (ἐπίφρτ.) Ἀναφῶ, (ἐπὶ πηγ.) Ἀναβρύω κτλ. » Ἱκεανὸς ἀνίησιν ἀήτας, « Ὁδ. Δ. « Ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν, « Παυσ. » Τὰ χλιαρὰ τῶν νεμάτων ἀνιᾶσιν, « Ἀρστ. « Γλῆ ἀπὸ ταὐτομάτου φλόγα ἀνίησι, « Θκ. 2) ξεντερόνω, χαλαρόνω, (Τουρκ.) μπολικαίνω, (συνκρ.) λύνω, ἀνοίγω, ξεκαπίζω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀφίνω ἐλεύθερον, ξεπολνῶ, παραιτῶ, (μτφρ.) δίδω ἄνεσιν ἢ ἄδειαν, συγχωρῶ, (Π.) ἐρεθίζω, διεγείρω ἐναντίον. » Τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνείμεν, ἵν' ἐπιτείνει ὁ νηπίων ἀνηθώμεν, « Ἡλ. » Ἀνίημι τὸ πρόσωπον, « Ἀξ. » Λύσσαν πόλις, « Ἰλ. Φ. » Ἀνειμένων πόλοια παμφαῶν πτυχῶν, « Ἴμν. Ἑκατ. » Τὰς τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνιᾶσιν ἀσπόρους, « Θφρ. » Ἀνεῖς αὐτῷ θηρᾶν, « Ξεν. (ᾗ ἑλλ.) » Οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ἐδίωκεν, « αὐτ. » Ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας, « Εὐρ. » Ἀνεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν, « αὐτ. » Ἄνες αὐτὴν τῆς ζημίας, « Συν. » Ἀνιέναι τὰ χρέα, « Πλ. » Ἀνιέναι τὸ σῶμα εἰς ῥᾳδιουργίαν, « Ξεν. » Θεῶν δὲ ἑ μῆνις ἀνῆκεν, « Ἰλ. Φ. (καὶ μσ.) » Κόλπον ἀνιεμένη, « Ἰλ. Χ. (καὶ πθ.) » Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, « Σδ. » Ταῦρος ἀνεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, « Ἰσκρ. » Ἀνεῖνται εἰς νομὰς οἱ λειμῶνες, « αὐτ. » Ἐμπόριον ἀνεῖται, « Στρ. » Ἀνιέμενοι ὑβρίζουσι, « Πλάτ. » Ἀνεῖται τῇ βουλομένῃ γάμου μεταλαμβάνειν, Πλ. (ὅθεν ἡ μτχ.) » Ἀνειμένος, ἀντὶ Ἄνετος, ἄτονος, (τρπ.) ἄσωτος, τρυφηλός. » Ἀνειμένος χαρακτὴρ λόγου, « Ἀφθ. » Βίος ἀνειμένος, « Αξ. » Δίαιτα ἀνειμένη, « Θκ. 3) (κατ' ἔκτ.) ἀναλύω, λειόνω, ἀπαλύνω. » Ἀνίησι μαστοὺς χονδριοῦντας, « Δσκρ. (καὶ πθ.) » Ὁ ὀπὸς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, « αὐτ. » Ἀνιέμενος ἐλαίῳ, « αὐτ. 4) (σπν. ᾗ Π.) ἠδέρνω. » Αἶγας ἀνιεμένους, « Ὀδ. Β. 5) ἀφιερόνω, (ἐπμ.) ἀφίνω ἀκαλλιέργητον. » Καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν, « Θκ. » Καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι, « Παυσ. » Καὶ ἅπας τῷ Κρείττονι ἀνεῖται, « Σδ.

Ἀνιηρέστερος, η, ον, Ἰων. συγκρ. τοῦ

Ἀνιηρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιαρός.

Ἀνιήσειε, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιάσειε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνίκα, σύνδ. Δ. ἀντὶ Ἡνίκα.

Ἀνίκανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱκανὸς διὰ, ἢ 2) εἰς τὸν ὁπ. δὲν εἶν' ἱκανὸν τίποτε.

Ἀνίκατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνίκητος.

Ἀνικεί, ἐπίρ. Χωρὶς νίκην, (καὶ ἐπμ.) χωρὶς μάχην.

Ἀνικέτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱκετευθεὶς ἢ μὴ ἱκετευόμενος, ἀδυσώπητος. 2) ὁ μὴ ἱκετεύσας.

Ἀνίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ μὴ νικώμενος, ἀκαταμάχητος.

Ἀν-ικμάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἐπάνω τὴν ἰκμάδα (ὑγρασίαν), (ἐπμ.) στεγνόνω, ξηραίνω, (ἢ) νοτίζω ἐπιπολαίως.

Ἄνικμος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἰκμάδα (ὑγρασίαν), ξηρὸς, στεγνός.

Ἀνίλαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξιλέωτος.

Ἀνίλεως, ω (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεὴς, ἀλύπητος.

Ἀνίμαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἱμάσσω]. ἀμαστίγωτος.

Ἀν-ιμάω-ῶ, Μ. ιμήσω. Ἀνασύρω, τραβῶ ἐπάνω (κυρ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι μὲ τὸ λωρὶ [ἱμάντα]). » Καὶ ἀναβάντες, ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι, « Ξεν. » Πίνειν ὀρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ « Ἡρωδ.

Ἀνίμησις, εως (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω τράβιγμα (βγάλσιμον κτλ.), (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἄνιος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀνιαρὸς ἢ Ἀνίατος.

Ἀνίουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀκόμην ἰούλους, ἀγένειος, ἄνηβος.

Ἀνίοχος (ὁ), Δ. Ἀντὶ Ἡνίοχος.

Ἀν-ιππεύω, Μ. εύσω. Ἀναβαίνω ἔφιππος.

Ἄνιππος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐποχούμενος εἰς) ἵππον, πεζός. 2) ὁ μὴ ἔμπειρος τοῦ ἱππεύειν. 3) (τόπος) μὴ ἐπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν, δύσβατος. » Τά τε ἱππάσιμα τῆς χώρας ἄνιππα ποιεῖν, « Λίν. Τακτ.

Ἀν-ίπταμαι, Μ. ἀνα-πτήσομαι (ἀόρ. Ἀνέπτην κτλ.). Πετῶ ἐπάνω (ὑψηλά).

Ἀνιπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄνιπτα (ἄπλυτα) ποδάρια, (ἐπίθ. τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Δωδώνῃ Διός).

Ἄνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νιφθεὶς ἢ μὴ νιπτόμενος, ἄπλυτος.

Ἄνις, ἐπίρ. Π. Βοιωτ. ἀντὶ Ἄνευ.

Ἀνισάζω, Μ. άσω. Ἰσάζω, ἐξισάζω.

Ἀνισάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄνισος κατὰ τὸν ἀριθμόν.

Ἀνισασμὸς (ὁ). Ἴσασμα, ἐξίσωσις.

Ἀνισίτης, ου, (ὁ) καὶ Ἀνισῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ ἄνισον.

Ἀνισοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἄνισον.

Ἀνισόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἀνίσους κύκλους.

Ἀνισόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἰσόμετρος, δυσανάλογος.

Ἀνισομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ (ἴσον) μὲ ἄλλον μῆκος.

Ἄνισον (τὸ), φυτ. καὶ τὸ ἀρωματ. αὐτοῦ σπέρμα, (κοιν.) γλυκάνισον, (συγχ. μὲ τὸ Ἄνηθον).

Ἀνισοπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄνισος κατὰ τὸ πάχος (χόνδρος).

Ἀνισόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνίσους τὰς πλευράς.

Ἄνισος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἴσος μὲ ἄλλον. 2) (τρπ.) ἄδικος, μερολήπτης.

Ἀνισότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνίσου.

Ἀνισότιμος (ὁ, ἡ). ἄνισος κατὰ τὴν τιμὴν, μὴ ἰσότιμος.

Ἀνισοτοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) Ἔχω τὸν ἕνα τοῖχον ἄνισον, γέρνω πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἀνισοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ φύσιν ἄνισος, φύσει ἀνόμοιος.

Ἀν-ισόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνισάζω, ἐξισόω, κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο.

Ἀν-ίστημι, Μ. ἀνα-στήσω (ἀόρ. Ἀνέστησα καὶ μσ. Ἀνέστην κτλ.). Στήνω ὀρθὸν, σηκόνω (ᾗ μσ. σηκόνομαι) ἐπάνω. » Στήλας (» Βωμοὺς, » Τεῖχος κτλ.) ἀνιστάναι, « Ἡρ., Ἀρρ. » Τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν, « Πλάτ. » Γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, « Ἰλ. Ω. (καὶ μσ.) » Πάντες ἀνέσταν ἐξ ἐδέων, « Ἰλ. Λ. (καὶ χ. προθ.) » Ἀναστάντες τῶν βάθρων, « Πλ. (ᾗ ἀπολ.) » Ἀνίστω (ἀντὶ Ἀνίστασο), φησὶν, ὦ κακόδαιμον, « Αβ. » Τὰς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνεστώσας, « Μλ. » Ἀνίστημί τινα τοῦ βωμοῦ, « Θκ., δέχομαι τὸν ἱκέτην καὶ, δίδων εἰς αὐτὸν τὰ πιστὰ, τὸν πείθω ν' ἀφήσῃ τὴν ἱκετήριον θέσιν (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) » Ἀνίστημί τινα τοῦ οἰκήματος, « Αξ. » Ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας, « Δμ. 2) σηκόνω (καὶ μσ. σηκόνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ, (ᾗ μτφορ.) διεγείρω, παρακινῶ, (ἢ ἐπὶ κακοῦ) σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι, κάμνω τινὰ νὰ ἐπαναστατήσῃ. » Ἐξ εὐνῆς ἀνιστᾶσα, « Ἰλ. Ξ. » Κατακοιμίζοντας καὶ ἀνιστάντας, « Ξεν. » Ἴθι νῦν Αἴαντα ἄνστησον, « Ἰλ. Κ. » Ἀνίστησιν οὖν τοὺς Θρᾷκας, « Θκ. (ἐδῷ ἀνακτέον κατά τινας καὶ τὸ) » Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, « Ἰλ. Λ., δηλ. ἐπαναστατήσῃ. 3) ἀναστήνω (ζωντανεύω) νεκρόν. » Οὐ γάρ τι πρήξεις, ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, οὐ δέ μιν ἀνστήσεις, « Ἰλ. Ω. (ᾗ μσ.) » Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, « Ἰλ. Φ. 4) σηκόνω ἀπὸ ἓν μέρος ᾗ φέρω εἰς ἄλλο, μετατοπίζω. » Ἀναστήσας τὸ στρατόπεδον, « Θκ. (καὶ μσ.) » Ἀνέστησαν ἐξ Αἰγίνης, « αὐτ. 5) = Ἀναστατόω, φυγαδεύω ἢ μετοικίζω ἀλλοῦ τοὺς κατοίκους πόλεως ἢ ἐπαρχίας τινὸς, (ἐπμ.) φέρω ἄνω κάτω (καταστρέφω, ἐρημόνω, ἀφανίζω) τὸν τόπον· διαλύω (σκορπίζω) τὴν συνέλευσιν κτλ. » Ἀργεῖοι Τιρυνθίους, Ὀρνεάτας, Μυκηναίους κτλ. ἀνέστησαν, « Παυσ. » Ἑστιαιεῖς ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους κατῴκισε, « Πλ. » Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, « Ἰλ. Α. (καὶ πθ.) » Περιείδετε ἀνασταθεῖσαν, « Δμ. (καὶ διὰ τοῦ μσ. ἀορ.) » Οἱ κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θκ. » Ὑπὸ Αἰγύων ἀναστάντες, « αὐτ. (ᾗ διὰ τοῦ μσ. πρκ.) » Πόλις ἀνέστηκε δουρὶ, « Εὐρ. » Ἐν ἀνεστηκυίῃ τῇ χώρῃ, « Ἡρ., (ᾗ ἐκ τοῦ ἐναντ. 6) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ. » Θήβας κατέστρεψεν, ἀλλ' οὐκ ἄλλας τοιαύτας ἀναστήσει, « Πλ. 7) (μσ.) (ἐπὶ συνελεύσεως) σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου (παρουσιάζομαι, ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην) γιάνα δημηγορήσω. » Τοῖσι δ' ἀνέστη Κάλχας, « Ἰλ. Δ. » Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστὰς, « Ἰλ. Τ. » Ἀνισταμένους ἐν τῷ δήμῳ λέγειν, « Πλ. (παρβλ. 9). 8) (συνκδχ. καὶ προθετ.) = Ἐπανίσταμαι, σηκόνομαι κατά τινος. » Ἐπὶ τὴν χυτραν ἀνίσταμαι, « Ἀρστ. » Ἀνίστασθαι δὲ ἐπὶ τὴν Νέαιραν νυκτὸς τοὺς δούλους, « Δμ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Μή τίς τοι ἄλλος ἀναστῇ, « Ὀδ. Σ. 9) σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν (ἀπὸ τὸ κρεββάτι), γίνομαι καλά. » Ἐξαῦτις ἀνέστη, κῆρας ἀλύξας, « Ἰλ. Ο. » Τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανεν ἀναστάντας, « Θκ. » Εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἀναστήσῃ, « Ξεν. 10) φέρω (παρουσιάζω ὡς) μάρτυρα κτλ., (Πλάτ.), (παρβλ. Ἀναβιβάζω).

Ἀν-ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω (Ἐρωτῶ) ἐπιμόνως νὰ πληροφορηθῶ.

Ἀνιστορησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Ἀνιστόρητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος τῆς γνώσεως τινὸς πράγματος ἢ (ἐν γέν.) τῆς ἱστορίας, ἀνίδεος. 2) (πθ.) ὁ μὴ ἐξιστορηθεὶς, μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἄγνωστος. 3) = Ἀνεκδιήγητος, μὴ δυνατὸς νὰ ἐξιστορηθῇ.

Ἀνιστορήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἰδέαν τῆς ἱστορίας ἐν γέν. (ἢ τῆς ἱστορίας τινὸς πράγματος). » Ἀνιστορήτως ἔχειν τινὸς, « Πλ., ἀγνοεῖν.

Ἀνίστω, Ἀττ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Ἀνίστασο, (β'. πρσ. τοῦ) ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀν-ισχάνω (παρτ. Ἀνίσχανον), ἀντὶ Ἀνίσχω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνίσχιος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων ἰσχία (γόμφους ἢ κωλομέρια).
Ἀνίσχυρος ⚲
Ἀνίσχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰσχὺν, ἀδύνατος.
Ἀ-σχω (παρτ. Ἀνίσχον καὶ πλέον οὔ),=Ἀνέχω.
Ἀνίσως, ἐπ ῥ. Μὲ τρόπον ἄνισον.
Ἀνίσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνισοῦν, ἐξίσωσις.
Ἀ-ιύζω, Μ. ιύξω (ἀόρ. Ἀνίϋξα), Π. φωνάζω (χουγιάζω) δυνατά.
Ἀνιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰχθύας.
Ἀνίχνευσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἰχνηλασίας ἀνεύρεσις, ἐξιχνίασις, ξετρύπωμα κτλ.
Ἀνιχνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνιχνεύων, ἐξιχνιαστής.
Ἀνίχνευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἀνιχνεύσῃ, ἀνεξιχνίαστος.
Ἀ-ιχνεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκω (Ξετρυπόνω) τινὰ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του.
Ἀνεξιχνίαστος (ὁ, ἡ), =Ἀνίχνευτος.
;Ἀνιώδης, εως (ὁ, ἡ), (ἀμφ.)=Ἀνιαρός
Ἀνίωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἰόω]- ὁ μὴ σκωριάζων, ἀσκούριαστος.
Ἀννεῖται, Π. ἀντὶ Ἀνανεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἀνανέομαι.
Ἀννέφελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνέφελος.
Ἄννησον(τον), ου (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄνηθον.
÷Ἀ-ξηραίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγξηραίνω.
Ἀνόδευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναταί τις τὰ ὁδεύσῃ (περιπατήσῃ), δύσβατος.
Ἀ-οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω, (Νικ. Χων.).
Ἀνοδία (ἡ). ἔλλειψις ὁδοῦ, ἡ δύσβατος ὁδὸς, κακοστρατιά.
Ἄνοδμος (ὁ, ἡ),-Ἄνοσμος.
Ἀνόδοντος (ὁ, ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἀνόδους.
Ἄνοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὁδὸν, χωρὶς δρόμον, ἄβατος. »Δίοδος—,« Εὐρ.
Ἄνοδος (ἡ),=Ἀνάβασις, ἀναίβασμα. »Ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη,« Ξεν. 2) ἀνήφορος. »Φράξαντες τὴν εἰς Καπετώλιον ἄνοδον,« Ἡρωδ.
Ἀνόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀδόντια.
Ἀ-οδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι. Κλαίω μὲ ξεφωνητά.
Ἀνόδυρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν (ἢ ἀνάξιος) ὀδυρμοῦ, ἀμυρολόγητος. 2) (μτβτ.) ὁ μὴ ὀδυρόμενος.
Ἄνοζος (ὁ, ἡ). (κυρ. ξύλον ἢ δένδρον) χωρὶς ὄζους.
Ἀνοήμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀνόητος.
Ἀνοησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοήτου.
Ἀνοηταίνω, Μ. ήσω ἢ ανῶ; Εἶμαι-
Ἀνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ ἔχων νόησιν, μὴ ἐννοῶν, ἀσυλλόγιστος, μωρός. 2) (πθ.) =Ἀκατανόητος. 3) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἐννοῶν τι. »Ἀνόητος ὢν τῆς φωνῆς,« Ακ., (παρβλ. Συνετός).
Ἀνόθευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νενοθευμένος, γνήσιος, ἄδολος.
Ἄνοια (ἡ). στέρησις νοὸς, ἀνοησία, (παρβλ. Ἄγνοια).
Ἄνοιγμα (τὸ). μέρος (οἴκου κτλ.) ἀνοικτὸν, θύρα, χαραγμάδα.
Ἀ-οίγνυμι (παρτ. Ἀνεώγνυν -υον) ⚲
Ἀ-οίγω, Μ. οίξω (παρτ. Ἤνοι[καὶ Ἀττ. ἀνέῳ]γον, ἀόρ. Ἤνοι[καὶ Ἀττ. Ἀνέω]ξα, πρκ. Ἀνέ[Ἠνέ]ωχα [⚲ δοκιμώτ.]-ωγα, πθ. πρκ. Ἤνοι[καὶ Ἀττ. Ἀνέῳ καὶ Ἠνέῳ]γμαι, ἀόρ. πθ. Ἀνοί[καὶ Ἀττ. Ἀνε καὶ Ἠνε]ῴχθην καὶ β'. Ἠνοίγην). Ἀνοίγω (ἐν γέν. κάθε πρᾶγμα κλεισμένον), (ὅθ.) ξεστουπόνω· ξεδιπλόνω· (ἐπὶ πλοίων) ἐγαίνω εἰς τ' ἀνοικτά, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω. »Ἀνήχθησαν, ὡς ἕκαστος ἤνοιξε,« Ξεν. »Ἄνωξε δὲ Βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη,« Θκρ, (συνκδχ. ἀντὶ) πίθον περιέχοντα οἶνον εὐώδη. »Ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο,« Ἐπγρ. »Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν,« Σδ., ἀντὶ Σχιζομένοις, Ἀνατεμνομένοις, »Ἀνεῳγόσι τοῖς ὄμμασι,« Ακ. »Τὰ ἀνεῳγότα τοῦ σκαριδίου,« αὐτ.
Ἀν-οιδαίνω, Μ. ανῶ, ⚲
Ἀν-οιδείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ
Ἀν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (σπν. μτβτ.), πρήσκομαι, (καὶ τρπ.) ἐξάπτομαι (ὑπὸ θυμοῦ κτλ.).
Ἀνοίδησις, εως (ἡ). φούσκωμα, (Ἀρστ.).
Ἀν-οιδίσκω, Μ. οιδήσω; =Ἀνοιδαίνω.
Ἀνοίκειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκεῖος (οἰκιακὸς), (ἐπμ.) ἀσυνήθιστος, ἀλλότριος, ἄσχετος, ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος κτλ.
Ἀνοικειότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνοικείου, ἀλλοτριότης κτλ.
Ἀνοικείως, ἐπίρ. Χωρὶς οἰκειότητα· ἀναρμόστως κτλ. »Ἀνοικείως ἔχει πρὸς,« Συν., δὲν εἶνε ἐπιτήδειος (δὲν ἔχει διάθεσιν) διά.
Ἀνοίκητος (ὁ, ἡ),=Ἀοίκητος, ἀκατοίκητος.
Ἀν-οικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω (πόλιν κτλ. ἐρημωμένην) ἐκ νέου, ἐξανακτίζω, ἢ ἐξανακατοικῶ εἰς αὐτήν. 2) μετοικῶ ἢ μετοικίζω εἰς ὑψηλὸν ἢ μεσόγειον μέρος (καὶ ἐν γέν.) μακρύνομαι. »Ἀνοικίσαι σφᾶς εἰς τὴν Περσίδα,« Ἀῤῥ. »Οὐκ εἰμὶ γείτων θαλάσσης, ἀλλ' ἀνῴκισμαι,« Συν. (ὅθ. μτφορ.) »Ἀνῳκισμένος τοῖς χρόνοις,« Σδ., ὁ πολλὰ ἀρχαῖος. »Ἀνῴκισαν τοῦ φθόνου,« Φλςρ. 3) (συνκδχ.) ἐρημόνω, ἀναστατόνω, (καὶ μσ.) μετοικῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ἀλλοῦ, μεταναστεύω, (Ἀρστ. Ῥητορ. Β'.)
Ἀνοίκισις, εως (ἡ) ⚲
Ἀνοικισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοικίζειν ἢ ἀνοικίζεσθαι, Μετοικεσία, Μετανάςευσις κτλ.
Ἀν-οικοδομέω-ῶ, Μ, ήσω. Ξανακτίζω, ἢ κτίζω καλὰ ὡς ἐπάνω, (ἐπμ) φράζω, ἐμποδίζω. »Τὰς λαύρας πλίνθοις ἀνοικοδομεῖν,« Ἀρςφ.
Ἀνοικοδόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκοδομηθεὶς, ἄκτιστος.
Ἀνοικονόμητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ οἰκονομῶν τὰ πράγματά του, ἄσωτος, ἀκατάστατος. 2) (πθ.) ὁ μὴ τακτοποιημένος.
Ἄνοικος (ὁ, ἡ), =Ἄοικος.
Ἀνοικτέον, θετ. τοῦ Ἀνοίγω
Ἀνοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ), =Ἀνηλεὴς, ἀσυμπαθὴς, ἄπονος.
Ἀνοίκτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κανεὶς δὲν οἰκτείρει (λυπεῖται, πονεῖ).
Ἀνοικτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀνοιχθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ἀνοίγματοο. 2) ὁ ἀνοιγμένος, ἀνοικτός
Ἄνοικτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς οἴκτου, ἀσπλαγχνος, ἀλύπητος. 2)-τῷ
Ἀνοίκτρος (ὁ, ἡ), =Ἀνοίκτιστος.
Ἀνοίκτως, ἐπίρ. Χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα.
Ἀν-οιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω μὲ δυνατοὺς ἀναστεναγμοὺς, μυρολογῶ.
Ἀνοιμωκτεί(κτί), ἐπίρ. Χωρὶς οἰμωγῆς, ἀστενάκτως.
Ἀνοίμωκτος (ὁ, ἡ). ἀθρήνητος, ἀστένακτος, ἀμυρολόγητος.
Ἄνοιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν, ἄνοιγμα.
Ἀνοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνοιστὸς, ἡ, όν. Ὁ φερθεὶς ὀπίσω ἢ ἐπάνω, ἀναφερθείς.
Ἀν-οιστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰστρηλατῶ, ἐρεθίζω, ἐξάπτω.
Ἀνοίσω, μέλλ. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνοκωχὴ (ἡ), =Ἀνακωχή.
Ἀνολβία (ἡ). στέρησις ὄλβου (πλούτου), πενία, δυστυχία.
Ἀνόλβιος καὶ Ἄνολβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄλβον (πλοῦτον), δυστυχὴς, πτωχός· ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Ἀνόλεθρος (ὁ, ἡ),=Ἀνώλεθρος. 2) ὁ μὴ ὀλέθριος.
Ἀνολκὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέλκειν, τράβιγμα ἐπάνω.
Ἀν-ολολύζω, Μ. ύζω. Κλαίω δυνατὰ καὶ μὲ συχνὸν ἀναφυλλητὸν, ξεφωνίζω (ὀλελὲ, ὀλελὲ), (ἐπὶ αψύχ.) ἀντηχῶ. 2) (μὲ αἰτ. ἐλλ.) ταλανίζω τινὰ μὲ δυνατοὺς θρήνους.
Ἀν-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι (ἀόρ. Ἀνωλοφυράμην). Κλαίω μὲ ξεφωνητά, μυρολογῶ.
Ἀν-ολύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Ἀνολολύζω.
Ἄνομαι, πθ. τοῦ Ἄνω ἀντὶ Ἀνύω.
Ἀν-ομαλίζω(-όω-ῶ), Π. ίσω ἢ ώσω, =Ἀνισόω.
Ἀνομάλωσις, εως (ἡ). ἐξίσωσις.
Ἀν-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ἀναβρύω, χύνω ἐν εἴδει δυνατῆς βροχῆς (δηλ. ἀφθόνως), (ἀμτβτ.) τρέχω κρουνηδόν.
Ἀνομβρήεις, εσσα, εν, Π. ὁ συνεχῶς καὶ ἀφθόνως βρεχόμενος.
Ἀνομβρία (ἡ). ἔλλειψις ὄμβρου, ἀναβροχιά.
Ἄνομβρος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὄμβρου (βροχῆς).
Ἀνομέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τοὺς (ἢ Ζῶ χωρὶς) νόμους, εἶμαι ἄνομος. || (πθ. ⚲ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) »Ἀνομούμενον (τὸ),=τῷ
Ἀνόμημα (τὸ). ἔργον παράνομον, παρανομία.
Ἀνομία (ἡ). ἔλλειψις (ἢ παράβασις τῶν) νόμων. 2)=Ἀνόμημα.
Ἀνομίλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμιλῶν (συναναστρεφόμενος) μὲ κάνενα, ἀκοινώνητος. 2) ἄπρακτος, ἀπολίτευτος. 3) (μὲ γεν.) ἄπειρος, ἀνίδεος. »Ἀνομίλητος παιδείας καὶ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν,« Πλάτ.
Ἀνόμιχλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὁμίχλης.
Ἀνόμματος (ὁ, ἡ),=Ἀόμματος.
Ἀνομογενὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνομοιογενής.
Ἀνομοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνομοιοειδής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνομόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος (ζηλῶν) ἀνόμοιον ἄλλου τινὸς ἐπάγγελμα κτλ.
Ἀνομοθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς νομοθεσίας, ἄτακτος.
Ἀνομοιογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γενῶς. Ὁ διαφορετικοῦ γένους.
Ἀνομοιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ διαφορετικοῦ εἴδους.
Ἀνομοιομερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἀνόμοια μέρη.
Ἀνομοίπτωτος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.), ὁ ἔχων ἀνομοίας τὰς πτώσεις.
Ἀνόμοιος, α ἡ ος, ον. Ὁ μὴ ὅμοιος, διαφορετικός.
Ἀνομοιόστροφος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ ἔχων ἀνομοίας στροφάς.
Ἀνομοιότης (ἡ). ἔλλειψις ὁμοιότητος, διαφορά.
Ἀνομοιόχρονος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.) ὁ ἔχων ἀνόμοιον τὸν χρόνον (τὴν διάρκειαν τοῦ φθόγγου τῶν συλλαβῶν).
Ἀνομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀνόμοιον.
Ἀνομοίως, ἐπίρ. Οὐχ ὁμοίως, διαφορετικά.
Ἀνομοίωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τις τι ἀνόμοιον.
Ἀνομολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμφωνῶ (Εἶμαι [Μένω] σύμφωνος καθ' ὅλα, Συγκατατίθεμαι) περί τινος. « Ἀνομολογοῦμαί τι, (ἢ) πρός τινα, (ἢ) παρά τινος, « Πλάτ. ||. (πθ.) ὁμολογοῦμαι παρὰ πάντων. « Ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, « Δμ. « Ὁ γὰρ θεὸς τάξεως ᾗ ζωῆς αἴτιος ἀνωμολόγηται, « Φίλ., (ὅθεν ||. κατὰ μτχ.) Ἀνομολογούμενος, ὁ ἀναντιῤῥήτος, βέβαιος. « Ἵνα δή μοι ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, « Λᾷ. 2) (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. σημαινούσης τῆς προθ. τὸ ἀνάπαλιν.) ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου ἢ ἀντιφάσκω. « Ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα, « Ἀρστ (καὶ κατὰ μτχ.) « Ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις, « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) « Ἵνα δή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, « Πλάτ.
Ἀνομολόγημα (τὸ). συμφωνία ἢ συγκατάθεσις.
Ἀνομολογία (ἡ). ἡ ἀμοιβαία συμφωνία, συγκατάθεσις διὰ λόγων. 2) ἀσυμφωνία, ἀντίφασις.
Ἄνομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ζῶν χωρὶς, ἢ μὴ φυλάττων τοὺς) νόμους. 2) ὁ μὴ κατὰ νόμους, παράνομος.
Ἀνόμως, ἐπίρ. Χωρὶς νόμον, παρανόμως.
Ἀνονητος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὀνίνημι], ὁ μὴ ὠφελῶν, ἀνωφελής. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ὠφελούμενος ἀπό. « Πάντων ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, « Δμ.
Ἀνονόμαστος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνωνύμαστος.
Ἀνοντος (τοῦ), γεν. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνω (ἀντὶ Ἀνοῦ).
Ἀνόξυντος (ὁ, ἡ). ὁ προφερόμενος ἢ γραφόμενος χωρὶς ὀξείας.
Ἄνοος (ὁ, ἡ), (ἀσυναίρ.) ἀντὶ Ἄνους.
Ἀνοπαία, ἐπίρ. Π [ἀ, ὄψ]. ἐκτὸς ὄψεως, ἀφανῶς, ἀοράτως.
Ἄνοπιν, ἐπίρ. Πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἴδε Κατόπιν).
Ἀνοπλος (ὁ, ἡ), = Ἄοπλος, ἐξαρμάτωτος.
Ἀνοπλως, ἐπίρ. Χωρὶς ὅπλων.
Ἀνοπτος καὶ

Ἀνόρατος (ὁ, ἡ), = Ἀόρατος.
Ἀνοργάζω, Μ. άσω. (ἰατρ.) Προδιαθέτω (Ἐργάζω) διὰ μαλακτικῶν τὸ σῶμα πρὸς φαρμακαποσίαν.
Ἀνόργανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄργανα.
Ἀνοργία (ἡ). ἔλλειψις ὀργίων (μυςηριων).
Ἀνοργίαστος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὀργίων, ἀνεόρταστος, ἢ ἀμύητος.
Ἀνοργίζω, Μ. ίσω, = Ἀνοργάζω.
Ἄνοργος (ὁ, ἡ), = Ἀόργητος.
Ἀνορέα (ἡ), Π. [ἀνὴρ], = Ἠνορέη.
Ἀνορεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω) ἀνορεξίαν, εἶμαι.
Ἀνόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν, ὁ πάσχων ἀνορεξίαν.
Ἀνορέκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ὄρεξιν, μὲ ἀνορεξίαν.
Ἀνορεξία (ἡ). ἔλλειψις (ςέρησις) ὀρέξεως.
Ἀνόρεος, α, ον, Π. [ἀνὴρ]. ἀνδρεῖος, πολεμικός.
Ἀνορθιάζω, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατά, σηκόνω τὸν κόσμον εἰς τὸ ποθάρι μὲ ταῖς φωναῖς μου.
Ἀνορθόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἀόρ. Ἀν[καὶ Ἠν]-ώρθωσα, ὁμοίως καὶ οἱ λοιπ. παρῳχ.). Σηκόνω (Στήνω) τι ὀρθὸν, ἱσιάζω. 2) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ. « Ἀνορθοῖ τὸ τεῖχος ὁ Κόνων, « Ξεν. « Ἀνόρθωσον ὅσα ἐγὼ ἐνέπρησα « Ἡρ. 3) = Διορθόω, μεταῤῥυθμίζω ἐπὶ τὸ κρεῖττον.
Ἄνορκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁρκισθείς.
Ἀνορμάω-ῶ, Μ. ήσω Σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν (Τινάζομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου) ἐπάνω.
Ἀνορμίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα, ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος.
Ἄνορμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὅρμον (λιμένα διὰ ἄραγμα).
Ἀνόρνυμι, Μ. όρσω, Π. παρακινῶ, διεγείρω, σηκόνω εἰς τὸ ποθάρι.
Ἀνορούω, Μ. ορούσω, Π. τινάζομαι (πετηοῦμαι) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω. « Ἐπ' ὄχθας ἀνορούειν, « Ξεν.
Ἄνοροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀροφήν.
Ἀνορρόπυγιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀῤῥοπύγιον (καὶ ἐπιθ.) οὐρὰν, κολοβός. « Ἀνορρόπυγιος δὲ πάντων τῶν ἐντόμων ἡ πτῆσις ἐςιν, « Ἀρςτ., δὲν διευθύνεται καθὼς τῶν πτηνῶν, δι' ἔλλειψιν ὀῤῥοπυγίου.
Ἀνόρσω, μέλλ. τοῦ Ἀνόρνυμι.
Ἀνορταλίζω, Μ. ίσω, = Πετρύσσομαι, κτυπῶ τὰ πτερὰ (καθὼς οἱ πετεινοὶ ὅταν νικήσουν, ἢ τὰ μικρὰ πτηνὰ ὅταν δοκιμάζουν κατὰ πρῶτον νὰ πετάσουν) καμαρόνω, χειροποροτῶ ἀπὸ τὴν χαράν μου.
Ἀνορύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω (Κλαίω) μεγαλοφώνως.
Ἀνορύσσω (ττω), Μ. ύξω, = Ἀνασκάπτω, ξεχνόω· ξεῤῥίζνω· (καὶ συνκδχ.) καταστρέφω, ἀφανίζω.
Ἀνορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύων τινάζομαι· ἐπάνω (Χοροπηδῶ) ἀπὸ τὴν χαράν μου.
Ἄνορχος (ὁ). ὁ μὴ ἔχων ὄρχεις, εὐνοῦχος.
Ἀνόρωπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νοήσας, ἄνους.
Ἀνόσιος, α ἡ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) ῶς. Ἀνίερος, βέβηλος· ἀσεβὴς, ἀλιτήριος. 2) Π. ὁ μὴ τυχὼν ὁσίας (τῶν περὶ τὴν ταφὴν νενομισμένων). « Ἀκτέριστον, ἄνοσιον νέκυν, « Σοφ.
Ἀνοσιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοσίου, ἀσέβεια.
Ἀνοσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω-
Ἀνοσιούργημα (τὸ). ἔργον ἀνόσιον, ἔγκλημα.
Ἀνοσιουργία (ἡ), = Ἀνοσιούργημα, ἀσέβεια.
Ἀνοσιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἔργα ἀνόσια, κακοῦργος.
Ἀνοσίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀνόσιον, ἀσεβῶς, παρανόμως.
Ἄνοσμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀσμὴν (μυρωδιάν).
Ἄνοσος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ πρσ.) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς νόσους, ὑγιής. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μὴ νοσώδης, ὑγιεινός.
Ἀνόστεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀστᾶ (κόκκαλα), (ὅθεν Π. ||. οὐσ.) ὁ πολύπους, τὸ 'κταπόδι.
Ἀνόστητος καὶ Π.
Ἀνόστιμος καὶ
Ἄνοστος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ μὴ νοστήσας (ἐπιστρέψας) εἰς τὴν πατρίδα του, (ἐπιθ. ἐπὶ ὀπωρ. κλπ.) μὴ φθασμένος (γενωμένος, μεστωμένος), ἄγουρος, ἄνοστος. 2) (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. κἀνεὶς δὲν ἐπιςρέφει πλέον.
Ἀνόσως, ἐπίρ. Χωρὶς νόσον, ὑγιῶς.
Ἀνότιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νοτιζόμενος (μὴ ἔχων ὑγρασίαν), στεγνός.
Ἀνοτοτύζω, Μ. ύσω ἢ ύξω, Π. ξεφωνίζω (ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τὸ θρηνητ. ἐπιφών. Ὀτοτοῖ).
Ἀνουάτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων αὐτιὰ (οὔατα).
Ἀνουθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νουθετηθεὶς ἢ μὴ δεχόμενος (κοιν. μὴ 'παίρνων ἀπὸ) νουθεσίαν.
Ἄνους (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἄνοος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νοῦν, ἀνόητος.
Ἀνούσιος (ὁ, ἡ). (φιλοσ.) ὁ μὴ ἔχων οὐσίαν (ὑπόστασιν, ὕπαρξιν), π. χ. ἡ νόσος, ὁ θάνατος κτλ. « Τὰ θεῖα ᾗ νοερὰ ὑπεροῦσια μὲν, οὐκ ἀνοῦσια δέ « Θλγ.
Ἄνουσος (ὁ, ἡ), ίων. ἀντὶ Ἄνοσος.
Ἀνουτάτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οὐτάω] ἀπλήγωτος, ἀτρύπητος (μὲ κατάτρ. κτλ.).
Ἀνουτητὶ, ἐπίρ. Π. χωρὶς πληγώματος.
Ἀνούτητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνούτατος.
Ἀνοφρυάζω, Μ. άσω (εὐχρηστοτ. κατὰ μτ. διάθεσ.). Σηκόνω ὑπερηφάνως τὰ ὀφρύδια μου, (τὸ κοιν.) 'φήλωσ' ἢ μύτη του.
Ἀνοχεύομαι, Μ. εύσομαι. (μτγν.) Κάμνω ἀνακωχὴν (ἀνοχάς).
Ἀνοχεὺς, έως (ὁ), ὁ ἀνέχων (ὑποςηρίζων).
Ἀνόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀχευθεὶς ἢ μὴ ὀχευόμενος, ἄπιςος ὀχείας, ἄβαστος. « Τὸ τῶν ὀστρακοδέρμων γένος μόνον, ὡς εἴπεῖν, ἀνόχευτον, « Ἀρςτ.
Ἀνοχεύω, Μ. εύσω. Κρατῶ ἢ Μένω ὀπίσω, σταματῶ, (Νικ. Χων.), παρβλ. Ἀνακωχεύω.
Ἀνοχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνέχω, σηκόνω (κρατῶ) τι ὑψηλά.
Ἀνοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέχειν ἢ ἀνέχεσθαι, κρατημα ὀπίσω, σταμάτισμα, ἐμπόδισμα, (ὅθεν εἰς τὸ πλθ.) = Ἀνακωχή. 2) ὑπομονὴ, μακροθυμία. 3) Π. ἀναστολή.
Ἀνοχλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνοχλίζω.
Ἀνοχλησία (ἡ), = Ἀνόχλησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνοχλητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἀνασηκωτικὴν, [ἐκ τοῦ
Ἀν-οχλίζω, Μ. ίσω, = Ἀναμοχλεύω, ἀνασηκόνω (κυρ. μὲ τὸν μοχλόν). » Νώτοισι δ' ἀνοχλίζουσιν, « Ὁπρ.
Ἄνοχλος (ὁ, ἡ), = Ἀνένοχλητος, ἥσυχος.
Ἀν-οχμάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀνοχέω καὶ Ἀναμοχλεύω.
;Ἄνοχος, (ἴσως) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σόγχος.
Ἀνόγυρος (ὁ, ἡ), = Ἀνώχυρος, ὁ μὴ ὀχυρός.
Ἀνοψία (ἡ). ἔλλειψις ὄψου (προσφαγίου κυρ. ὀψαρίων).
Ἄνοψος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄψον (προσφάγι, ἄρτυμα), ξηρὸ (ἢ νερὸ) βρώστος.
Ἄνπερ, σύνδ. Ἀνίσως ὅμως, ἄν τῷ ὄντι, (ἴδε καὶ Εἴπερ καὶ Ἤν περ).
Ἄνπερ, Δ ἀντὶ Ἤν περ.
Ἀνστα, Π. ἀντὶ Ἀνάστα = Ἀνάστηθι, 6'. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τῆς προς. τοῦ Ἀνίςαμαι.
Ἀνστὰς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Ἀναστάς.
Ἀν-στέφω, Μ. στέψω, Π. ἀντὶ Ἀναστέφω.
Ἀνστήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀναστῆναι.
Ἀνστήσειν, Π. ἀντὶ ἀναστήσειν.
Ἀνστήτην, Π. ἀντὶ Ἀνεστήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀνίσταμαι
Ἀ-νςρέφω, Μ. ςρέψω, Π. ἀντὶ Ἀναςρέφω.
Ἀνσχεθέειν, Π. ἀντὶ Ἀνασχέθειν ἢ Ἀνέχειν.
Ἄνσχεο, Π. ἀντὶ Ἀνάσχου, προς. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἀνσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνασχετός.
Ἄντα [ἀντὶ], ἐπίρ. ἢ πρόθ. (συντ. μὲ γεν.) Π. ἀντίκρυ, κατάντικρα, κατὰ πρόσωπον, ἔμπροσθεν· ἐναντίον. » Τολμήσεις Διὸς ἄντα ἔγχος ἀείρας, « Ἰλ. Θ. » Ὃς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ, « Π. » Ἄντα (» Ἐς ἄντα) ἰδὼν, « Ὅμ., Ἡσ. » Θεοῖσιν ἄντα ἐώκει, « Ἰλ. Ω. (βλέποντάς τον τις κατὰ πρόσωπον) ὡμοίαζεν ἀπαράλλακτα.
Ἀντ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω μὲ ἄλλαξιάν.
Ἀντ-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) ἐρῶ (ἀόρ. Ἀντεῖπον ᾗ -εῖπα, πρκ. Ἀντείρηκα κλ.). Ἀντιλέγω, δημηγορῶ τὰ ἐναντία· ἀντιφάσκω.
Ἀντ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀντιςέκομαι, πολεμῶ ἐναντίον τινὸς, ἀντιπράττω· συνερίζομαι πρός τινα.
Ἀνταγώνισμα (τὸ). συναγωνισμὸς, φιλονεικία, ἐναντίωσις, πόλεμος.
Ἀνταγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἀντίζηλος κτλ.
Ἀντάδελφος (ο), ὁ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἀδελφοῦ.
Ἀντ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ καὶ ἐγὼ (πρὸς ἐκδίκησιν) τὸν ἀδικήσαντά με.
Ἀντ-ᾴδω, Μ. ᾴσομαι. Τραγῳδῶν ἀποκρίνομαι εἰς ἄλλον τραγῳδοῦντα, (μτφορ.) ἀντιπράττω κατά τινος.
Ἀντ-αείρω, Μ. αερῶ, ίων. ἀντὶ Ἀνταίρω.
Ἀντάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀντήεις.
Ἀνταθλος (ὁ, ἡ), = Ἀνταγωνιστής.
Ἀντ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι ἢ αιδεσθήσομαι. Ἐντρέπομαι (Σέβομαι) καὶ ἐγὼ τὸν ὅστις μὲ ἐντρέπεται.
Ἀνταῖος [ἄντα ἢ ἀντὶ], α, ον, Π. ἀντικρυνὸς· » Πληγὴ ἀνταία, « Εὐρ., ἡ εἰς τὰ ἔμπρόσθια τοῦ σώματος, εἰς τὸ στῆθος. 2) (συνκδχ.) ἐναντίος, ἐχθρός. 3) ὁ παρακαλῶν (ἱκετεύων), ἱκέτης, (παρβλ. Προστρόπαιος). 4) ὁ ἐπακούων τοὺς ἱκετεύοντας (ἴδε Ἀντιάζω). » Ἀνταία Θεὰ, « Ὀρφ., ἡ Ῥέα » Ἀνταίη δαίμων, « Ἀπλλν., ἡ Ἑκάτη.
Ἀντ-αίρω καὶ (μσ.)-αίρομαι, Μ. αρῶ, -οῦμαι (ἀόρ. Ἀντῆρα, -άμην, κτλ.). Σηκόνω (κυρ. τὸ χέρι μου) ἐναντίον τινὸς, (συνκδχ.) ἀντιστέκομαι, πολεμῶ, ἐναντιοῦμαι. » Πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνταίρων, « Ἡλ. (καὶ μσ.) » Γελωτοποιῶ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος, « Λκ. (καὶ μὲ τὴν μτβτ. πτ.). » Χεῖρας (» Ὅπλα) ἀνταιρόμενοι, « Θκ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) ὀφοῦμαι ἄντικρύ τινος. » Σκόπελος ἀνταίρει, « Λκ.
Ἀντ-αισχύνομαι, Μ. υνθῶμαι, = Ἀνταιδέομαι.
Ἀντ-αιτέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ζητῶ χάριν ἀντὶ χάριτος. 2) ζητῶ (κυρ. ψήφους πρὸς ἐκλογὴν) ἐγὼ ἀντὶ (εἰς τόπον, ὡς ἐπίτροπος) ἄλλου.
Ἀντ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ (Ἐγκαλῶ) καὶ ἐγὼ τὸν κατηγορήσαντά με.
Ἀνταλαῖον (τὸ), (ἐνν. τάριχος) τὸ παςὸν ἢ καπνιςὸν κομμάτι τοῦ ἰχθ. ἀνταλαῖος, ξυρίχι ἢ μουρούνα ἁλατισμένη.
Ἀνταλαῖος (ὁ). ὀψάρι κητῶδες τῶν μεγάλων ποταμῶν, (ἴσως) ἢ μουροῦνα ἢ τὸ μερσίνι, (παρβλ. Μύραινα).
Ἀντ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἐγὼ ἄλλον καθὼς καὶ ἐμὲ ἄλλος.
Ἀνταλουθία (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως γινομένη ἀκολούθησις.
Ἀνταλούθος (ὁ, ἡ). ὁ τόπον ἐπέχων ἀκολούθου (ὁπαδοῦ ἢ ὑπηρέτου).
Ἀντ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀκοντίζω καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅςις ἠκόντισεν ἐναντίον μου.
Ἀντ-ακούω, Μ. ακούσομαι, καὶ
Ἀντ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Ἀκούω (Ἀκροῶμαι) καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἤκουσε.
Ἀντακρωτήριον (τὸ). ἀκρωτήριον κείμενον ἀντικρὺ ἄλλου ἀκρωτηρίου.
Ἀντ-αλαλάζω. Μ. αλαλάξω. Ἀποκρίνομαι δι' ἀλαλαγμοῦ εἰς τὸν ἀλαλάξαντα.
Ἀνταλλαγὴ (ἡ). ἀλλαξιὰ, (χυδ-βαρβ.) τράπεπα.
Ἀντάλλαγμα (τὸ). τὸ πρὸς ἀνταλλαγὴν διδόμενον ἢ λαμβανόμενον. » Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; « Γρφ., [ἐκ τοῦ.
Ἀντ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Κάμνω ἀλλαξιάν, δίδω τι καὶ 'παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. » Οὐδενὸς κέρδους ἀνταλλακτέον τὴν φιλοτιμίαν, « Δμ.
Ἀντ-αμείβω (εὐχρηςότ. τὸ μσ.)-ομαι, Μ. αμείψω, -ομαι. Δίδω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔλαβα, (ὅθεν) ἀποκρίνομαι. 2) ἀποδίδω (κάμνω) τὴν ἀνταμοιβὴν (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ). » Τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς, « Αἰσχ.
Ἀντάμειψις, εως (ἡ), = τῷ-
Ἀνταμοιβὴ (ἡ). ἀνταπόδοσις (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ), ἀντιμισθία ἢ ἐκδίκησις.
Ἀνταμοιβὸς (ὁ). ὁ ἀνταμείβων. 2) Π. ὁ ἀμειφθεὶς (ἀλλαχθεὶς) καὶ δοθεὶς εἰς τόπον ἄλλου. » Τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο, « Καλλ.
Ἀντ-αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι. Ἀντιστέκομαι, ἀντεκδικοῦμαι.
Ἀντ-αναβιβάζω, Μ. άσω. Ἀναιβάζω καὶ ἐγὼ τὶ καθὼς ἀναίβασεν ἄλλος ἀπαντικρύ.
Ἀντ-αναγινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω τι παραβάλλων αὐτὸ μὲ τὸ πρωτότυπον.
Ἀνταναγνώστης, ου (ὁ). ὁ ἀναγινώσκων τι ἴνα τὸ παραβάλῃ μὲ τὸ πρωτότυπον.
Ἀντ-αν-άγω, (συνηθές. τὸ μσ.)-ομαι, Μ. άξω, -ομαι (ἀόρ. Ἀντανήγαγον, -όμην, κτλ.). Μακρύνω τὸν στόλον μου ἀπὸ τὴν ξηρὰν, ὅπου ἦτον ἀραγμένος, ᾗ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, ἵνα ἀντιταθῶ εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὅστις ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ ἔρχεται ἐναντίον μου.
Ἀντ-αναδίδομαι, Μ. δώσω (ἀόρ. Ἀντανέδωκα κτλ.). Ἀναδίδω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἢ Διαδίδω ἐναλλὰξ ἐκατέρωθεν.
Ἀνταναίρεσις, εως (ἡ). ἡ ἐξενάντιας ἢ ἀμοιβαίως γινομένη ἀναίρεσις, [ἐκ τοῦ
Ἀντ-αναιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀνταανεῖλον κτλ.). Ἀναιρῶ (Ἀφανίζω κτλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως.
Ἀντ-αν-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω (Ὑψόνω) τι ἐξ ἐναντίας.
Ἀντανάκλασις, εως (ἡ), καὶ
Ἀντανάκλασμος (ὁ). ἡ ἐπὶ τὸ ἀνάπαλιν φορὰ (ἐπιςροφὴ) τοῦ ἀντικρουσθέντος σώματος. 2) (ῥητ.) τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις πρὸς ἐπιστομισιν τοῦ ἀντιδίκου τὴν αὐτὴν ἐκείνου λέξιν ὑπ' ἄλλην ὅμως σημασίαν, (παρβλ. Παρονομασία).
Ἀντανακλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀντανακλάσεως ἐπιδεκτικὸς, ὁ δυνάμενος ἀντανακλᾶν ἢ ἀντανακλᾶσθαι.
Ἀντ-αν-ακλάω, Μ. κλάσω. Ἀποδίδω δι' ἀνακλάσεως (τὸ φῶς ἢ τὸν ἦχον).
Ἀνταανακοπὴ (ἡ), = Ἀνακοπὴ, Ἀντίκρουσις, [ἐκ τοῦ
Ἀντ-αν-κόπτω, Μ. κόψω, = Ἀνακόπτω, Ἀπο(Ἀντι)κρούω.
Ἀντ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω. Ἀφανίζω τὸν ἀφανίσαντά με.
Ἀντ-αν-αμένω, Μ. μενῶ. Προσμένω ᾗ ἐγὼ καθὼς μὲ πρόσμεναν, ἀναμένω ἄλλον καθὼς ἄλλος ἐμὲ, (Θκ. Γ'. 12).
Ἀντ-αν-απαύομαι, Μ. παύσομαι. Ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ ἐλθούσης τῆς σειρᾶς μου.
Ἀντ-αν-απίμπλημι, Μ. ἀναπλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω ἢ Ξαναγεμίζω τι καὶ ἐγὼ συνερίζομενος πρὸς ἄλλον.
Ἀντ-αν-απλέκω, Μ. πλέξω, Πλέκω ἢ Ξαναπλέκω τι καὶ ἐγὼ κατ' ἄλλον (παρ' ὃν τινα τὸ ἔπλεξεν ἄλλος) τρόπον.
Ἀντ-αν-αν-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναπληρόω καὶ Ἀνταναπίμπλημι.
Ἀνταναπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας ἢ κατὰ συνερισμὸν γινομένη ἀναπλήρωσις.
Ἀνταναπλήσω, μέλλ. τοῦ Ἀνταναπίμπλημι.
Ἀνταναςῆναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντανίσταμαι.
Ἀντ-αν-αστρέφω, Μ. στρέψω. Ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω. » Πρὸς ἡμᾶς ἀνταναςρέφουσι, καθάπερ πρὸς τὸν βάλλοντα ἡ σφαῖρα, διὰ τὴν ἀντιτυπίαν παλινδρομοῦσα, « Κλμ.
Ἀντ-αν-αστρέχομαι, Μ. ἀναδραμοῦμαι (ἀόρ. Ἀντανέδραμον κλ.). Ἐβγαίνω μέσ' μὴν ἐπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

άνω (ἢ Ἀναβαίνω τρέχων) καὶ ἐγὼ καθὼς ἄλλος.

Ἀντ·ανα·φέρω, Μ. οἴσω (ἀόρ. Ἀντανήγαγον κτλ.). Φέρω τι ὀπίσω ἢ ἐπάνω πρὸς ἀνταλλαγήν.

Ἀντ·ανα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποσύρομαι (Ὀπισθοδρομῶ) καὶ ἐγώ.

Ἀντάνδρος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς εἰς τόπον ἄλλου [ἀντὶ, ἀνδρός].

Ἀντ·άν·ειμι, Μ. ελεύσομαι (παρτ. ἢ ἀόρ. Ἀντανῄειν). Ἀναβαίνω (Ὑψοῦμαι) ᾗ ἐγὼ συνεριζόμενος πρὸς ἄλλον.

Ἀντ·ανείργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω (Ἀποκρούω) ᾗ ἐγὼ καθὼς μ' ἐμπόδισεν ἄλλος.

Ἀντανελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνταναιρέω.

Ἀντ·ανίστημι, Μ. ανα·στήσω (ἀόρ. Ἀντανέστησα κτλ.). Στήνω (Σηκόνω) ἐναντίον τινός. ||. (μσ.) Ἀντανίστημαι, Μ. στήσομαι (ἀόρ. Ἀντανέστην κτλ.). Στέκομαι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι. « Ἔρωτι μέν νυν ὅς τις ἀντανίσταται, » Σοφ.

Ἀντ·αν·ίσχω, Μ. ἀνασχήσω (ἀόρ. Ἀντανέσχον κτλ.). Κρατῶ ὑψωμένον τι ἐναντίον ἢ καταντικρύ τινος. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) ἀναιβαίνω (καὶ ἐπὶ ἄστρ.) ἀνατέλλω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντανίσωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀνίσωσιν (ἀναπλήρωσιν, ἰσορρόπιαν, ἐξισασμὸν) δύο ποσοτήτων.

Ἀντ·αν·οίγνυμι, Μ. ανοίξω. Ἀνοίγω τι ἀντικρὺ ἄλλου. « Κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα, » Λογγ.

Ἀντανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντάξιος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀξίαν (τιμὴν), ἰσότιμος. « Οὐδὲν ψυχῆς ἀντάξιον, » Ἰλ. Ι.

Ἀντ·αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζητῶ (Ἰταλ. Πρετεντέρω, Ἀπαιτῶ, ἢ Κρίνω ἄξιον) ᾗ ἐγώ.

Ἀντ·απ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ ᾗ ἐγώ.

Ἀντ·απ·αμείβομαι, Μ. αμείψομαι, = Ἀνταμείβομαι, ἀποκρίνομαι, ἀποδίδωμι τὰ ἴσα.

Ἀντ·απ·αστράπτω, Μ. αστράψω. Ἀστράπτω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω καὶ ἐγώ.

Ἀντ·απ·οδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ·απο·δίδωμι, Μ. ἀποδώσω (ἀόρ. Ἀνταπέδωκα κτλ.). Δίδω πρὸς ἀνταλλαγὴν, δίδω ὀπίσω, ἀποδίδω, ἀνταμείβω. « Χρησαμένη γὰρ ὕφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι, » Βτρχμ. « Τὴν δὲ ἠχὴν ἀνταπέδωκαν φρικωδεστάτην τὰ ὄρη, » Δ. Κασ. (Ῥτρ. καὶ Γραμμτ.) « Ἀνταποδοῦναι τὴν μεταφορὰν, » Ἀρστ. ||. (μσ. ἢ πθ.) πωλοῦμαι πάλιν, ἐπιστρέφω, ἀντανακλῶμαι κτλ. (παρὰ Γραμμτ.) ἀπαρτίζομαι διὰ τῶν ἀναλόγων ἀνταποδοτικῶν ὀνομάτων.

Ἀνταπόδομα (τὸ). τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν διδόμενον ἢ ἀποδιδόμενον. 2) = τῷ

Ἀνταπόδοσις, εως (ἡ). ἀνταμοιβὴ, ἀντανάκλασις, ἐπιστροφὴ κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀνταποδοτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταποδοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) ἀνταπόδοσιν, (ὅθεν Γραμμτ.) « Ἀνταποδοτικὰ ὀνόματα, » τὰ ἀναφερόμενα πρὸς ἄλληλα: Τόσος, ὅσος· Τότε, ὅτε κτλ.

Ἀνταποδοτικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἀνταπόδοσιν.

Ἀντ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἀνταπέδυν, κτλ.). Ὑδύνομαι νὰ παλεύσω, (ᾗ μτφορ.) ἑτοιμάζομαι κατά τινος.

Ἀντ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντάποινα (τὰ), Π. τὰ πρὸς ἐξαγορὰν ἢ ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν διδόμενα, πρόστιμον.

Ἀντ·απο·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Ἀνταπεκρινάμην ἢ Ἀνταπεκρίθην). Ἀμοιβαίως (ἢ Ἐναντίον τινὸς, ἢ Πρὸς τὸν ἀποκριθέντα ἤδη) ἀποκρίνομαι.

Ἀνταπόκρισις, εως (ἡ). ἢ ἐναντίον τινὸς ἢ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀπόκρισιν (ἤδη δοθεῖσαν γινομένη) ἀπόκρισις.

Ἀντ·απο·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν ἄλλου φονευθέντος.

Ἀντ·απο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀνταπέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὀπ. ἔδωκα, ἢ Ἀπολαμβάνω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, ἀνταμείβομαι.

Ἀντ·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω. Ἀφανίζω τὸν ἀφανίσαντά με. ||. (μσ.) Ἀνταπόλλυμαι, Μ. ολοῦμαι. Χάνομαι (Φονεύομαι) ἀντὶ ἄλλου τὸν ὀπ. ἔκαμα νὰ χαθῇ (ἐφόνευσα).

Ἀντ·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι καὶ ἐγώ.

Ἀνταπόπαλσις, εως (ἡ). ἀντίκρουσις, ἀντανάκλασις.

Ἀντ·απο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω καὶ ἐγὼ ὀπίσω (ἢ εἰς τόπον ἄλλου) τι, ἀντανακλῶ.

Ἀντ·απο·πέρδω, Μ. παρδήσομαι. Πέρδω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ, = Ἀνταποπέμπω.

Ἀνταποστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀνταποστέλλω. « Πρέσβεων—, » Νικ. Χων.

Ἀνταποστροφὴ (ἡ). ἀμοιβαία ἀντιπάθεια (ἀποστροφή).

Ἀντ·απο·ταφρεύω, Μ, εύσω, καὶ

Ἀντ·απο·τειχίζω, Μ. ίσω. Ὀχυροῦμαι καὶ ἐγὼ διὰ τάφρων ἢ τείχους ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις ὠχυρώθη παρομοίως ἐναντίον μου.

Ἀντ·απο·τίω, Μ. τίσω. Πληρόνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀποδίδω.

Ἀντ·απο·φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκθέτω ἢ ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τὴν γνώμην μου κτλ., ἀποδεικνύω ἐκ τοῦ ἐναντίου ὅτι.

Ἀντ·απο·φέρω, Μ. απ·οίσω. Ἠαίρνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀνταποχὴ (ἡ). ἐξοφλητικὸν δανειστοῦ πρὸς χρεώστην, (ἴδε Ἀποχή).

Ἀντ·άπτομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθάπτομαι.

Ἀντ·απ·ωθέω-ῶ, Μ, ωθήσω ἢ ώσομαι. Ἀμπώθω (Κουντῶ) ᾗ ἐγὼ ὀπίσω ἀμοιβαίως.

Ἀνταπώθησις καὶ Ἀντάπωσις, εως (ἡ). ἀμοιβαῖον κούντημα (ἄμπωγμα) πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀντ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἢ Ξαναμετρῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, παραβάλλω ἀριθμὸν μὲ ἀριθμόν.

Ἀντ·αρκέω-ῶ Μ. αρκέσω. Εἶμαι ἀρκετὸς ν' ἀντισταθῶ, (ν' ἀνθέξω).

Ἀνταρκτικός, ἡ, όν. Ὁ κείμενος ἀντιθέτως τῷ ἀρκτικῷ, νότιος, μεσημβρινός.

Ἀνταρσία (ἡ), (νλγ.) ἀντὶ τοῦ (δοκιμωτ.)-

Ἀνταρσις, εως (ἡ). ἐπανάστασις, ἀποστασία.

Ἀντάρτης, ου (ὁ). (νλγ.) ἀποστάτης, ἐπαναστάτης.

Ἀντ·ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Χαιρετῶ τὸν χαιρετοῦντά με, ἀποδίδω τὸν χαιρετισμόν.

Ἀντ·αστράπτω, Μ. άψω = Ἀνταποστράπτω.

Ἀντ·αυγάζω, Μ. άσω. Ἀντανακλῶ τὴν λάμψιν (αὐγήν).

Ἀνταύγεια (ἡ). ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως (ἐπὶ χρωμάτ.) contrasto.

Ἀντ·αυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνταυγάζω.

Ἀνταυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων εἰς λαμπρὸν σῶμα ᾗ ἀντανακλῶν τὴν λάμψιν.

Ἀντ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντιλαλῶ, ἀποκρίνομαι.

Ἀντ·αὐτέω-ῶ, Μ. αὔσω, Π. ἀντηχῶ.

Ἀνταφαίρεσις, εως (ἡ). ἢ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας γινομένη ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀντ·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνταφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ·αφίημι, Μ. ανταφήσω (ἀόρ. Ἀνταφῆκα κτλ.). Ἀφήνω (Ῥίπτω) καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ·αχέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀντηχέω.

Ἀντάω-ῶ [ἄντα ἢ ἀντί], Μ. ήσω ἢ ήσομαι (κτλ. ὁμαλῶς), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀντικρύζω, συναπαντῶ, (καὶ κατ' ἔκτ.) ἀντιστέκομαι. 2) (μὲ γεν. καὶ Π. μὲ αἰτ.) μετέχω, ἀπολαμβάνω. « Τοῦ γὰρ ᾗ δαίτης ἠντήσασε, » Ὀδ. Γ. « Ἀποιχτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, » Ἡρ.

Ἀντ·εγ·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω (Περνῶ) εἰς τὸν κατάλογον ἄλλο ἀντ' ἐκείνου τὸ ὀπ. ἔσβασα ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω (Ὑψόνω) κτίριον ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Ῥίπτω τὸ ἔγκλημα εἰς) ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐγκαλεῖ.

Ἀντέγκλημα (τὸ). τὸ ῥίψιμον τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα, κατηγορία ἐναντίον τοῦ κατηγόρου.

Ἀντεγκληματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντέγκλημα.

Ἀντ·εγ·χειρίζω, Μ. ίσω. Ἀντὶ τοῦ ἐγχειρισθέντος μοι ἐγχειρίζω καὶ ἐγὼ ἄλλο.

Ἀντ·εικάζω, Μ. άσω. Παρομοιάζω (Παραβάλλω) καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τινά.

Ἀντ·είνω, Μ. τενῶ, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀντέπω καὶ

Ἀντείρηκα, πρκ. τῆς ὀρστ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀντέρω, ἀντὶ Ἀντιλέγω.

Ἀντ·είρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀντέρομαι.

Ἀντ·εισ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀντικαθιστῶ.

Ἀντεισαγωγὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐμβάσῃ τις ἀντὶ (ἢ ἐξ ἐναντίας) τοῦ ὑπάρχοντος ἄλλο, ἀντικατάστασις. (ῥτρ.) = Ἔνστασις.

Ἀντείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικατασταθείς, (ῥτρ.) ὁ ἀντιπροβαλλόμενος δι' ἔνστασιν.

Ἀντ·εισ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω καὶ ἐγὼ μέσα ἐναντίον ἄλλου. 2) (ἀμτβτ.) κάμνω καὶ ἐγὼ εἰσβολὴν πρὸς ἐκδίκησιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντ-εἰσ-ειμι, Μ. εἰμι (πρτ. Ἀντειστῆειν) = τῷ·

Ἀντ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ ἐξεναντίας, ἢ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντ-εισ-φέρω, Μ. εισ-οίσω (ἀόρ. Ἀντεισήνεγκα κτλ.), = Ἀντεισάγω. « Ἀντεισφέρειν νόμον, » Δμ., προτείνειν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος ἄλλον.

Ἀντεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντεκτρέχω.

Ἀντ-εκ-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζων ἐβγάλλω (στραγγίζω) τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-εκ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω καὶ ἐγώ τι ἀντ' ἐκείνου τό ὁπ. μοῦ ἔκλεψεν ἄλλος.

Ἀντ-εκ-κεμίζω, Μ. ἰσω. Ἐβγάλλω ἢ παίρνω καὶ ἐγὼ καθὼς μοῦ ἐπῆρεν ἄλλος.

Ἀντ-εκ-κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ καὶ ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ (κυρ.) τ' ὀμμάτι ἄλλα καθὼς ἐκεῖνος ἔκαμεν εἰς ἐμέ.

Ἀντ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ἢ ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἕξω.

Ἀντ-εκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι, = Ἀντανάγομαι.

Ἀντ-εκ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω καὶ ἐγὼ τὸν ἐκπλήξαντά με.

Ἀντέκτασις, εως (ἡ). (ῥτρ.) = Ἀντιπαρέκτασις, ἐκ τοῦ

Ἀντ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἀπλόνω) ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου.

Ἀντ-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω (ἀόρ. Ἀντεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω καὶ ἐγὼ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου, κάμνω διαφορετικὴν (ἐναντίαν) ἔκθεσιν.

Ἀντ-εκ-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον· πληρόνω εἰς τόπον (ἢ ἐκ μέρους) ἄλλου.

Ἀντέκτισις, εως (ἡ). πληρωμὴ προσίμου· ἀντιμισθία.

Ἀντ-εκ-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τὸν ἀναθρέψαντά με. «Περὶ τῶν πελαργῶν ὅτι ἀντεκτρέφονται θρυλλεῖται,» Ἀρ.

Ἀντ-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἀντεξέδραμον κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ καὶ τρέχω ἐναντίον τοῦ τρέχοντος κατεπάνω μου.

Ἀντ-εκ-φέρω, Μ. εξ-οίσω (ἀόρ. Ἀντεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ καὶ παίρνω τι καθὼς μοῦ ἤπαρε. 2) = Ἀντεκτίθημι.

Ἀντ-ελαττοῦμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Νικῶμαι (Ὑποχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντελιγμός (ὁ), (ων. ἀντὶ Ἀνθελιγμός.

Ἀντέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ Ἀνατέλλω.

Ἀντ-ελπίζω, Μ. ἰσω. Ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· ἀναλαμβάνω πάλιν ἐλπίδας.

Ἀντ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ (κυρ. εἰς τὸ καράβι ἕνα ἐκπλεύσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ). (ἁπλῶς) ἐμβαίνει τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο. «Ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ ἢ ἐν ταῖς θύραις οἱ γιγγλυμοί,» Ἀξ. Ἱππκρ.

Ἀντ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω μέσα τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔβγαλα, ἀντικαθιστῶ. 2) (ἀμτβ.) = Ἀντεισβάλλω.

Ἀντέμβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμβαίνειν.

Ἀντ-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω ἢ ἐγὼ (κυρ. στρατιώτας εἰς τὰ πλοῖα ἵνα ἐκπλεύσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ).

Ἀντεμβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμβάλλειν, ἀντικατάστασις.

Ἀντ-εμ-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Φοβερίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-εμ-παίζω, Μ. παίξω. Περιπαίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιπαίζει.

Ἀντ-εμ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Μπήγω τι καὶ ἐγὼ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινός. « Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖς ἀντεμπαγῶ, » Ἀρχ.

Ἀντ-εμ-πίπλημι, Μ. ἀντεμπλήσω (ἀόρ. Ἀντενέπλησα κτλ.). Γεμίζω πάλιν ἐκεῖνο τὸ ὁπ. ἐκένωσα·

Ἀντ-εμ-πίπρημι, Μ. ἀντεμπρήσω (ἀόρ. Ἀντενέπρησα κτλ.). Καίω (Πυρπολῶ) ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας. || (μσ.) ἐναγκαλίζομαι τὸν ὅστις μὲ ἀγκαλίζεται.

Ἀντεμπλοκή (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον περίπλεγμα (ἀγκάλιασμα).

Ἀντ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ, καὶ

Ἀντ-εμ-φανίζω, Μ. ίσω. Ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον.

Ἀντ-έμφασις, εως (ἡ). ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις τῆς προτάσεως τοῦ ἀντιδίκου. «Ὁ βάρος ἐκτεινόμενον ἔχει τὸ α πρὸς ἀντέμφασιν τοῦ οὐδετέρου,» Γρμτ.

Ἀντεναγωγή (ἡ). ἡ κατὰ τοῦ ἐναγόντος γινομένη ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου ἀγωγή.

Ἀντεναντίωσις, εως (ἡ). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν ἐκφράζωμέν τι διὰ τοῦ ἐναντίου, π. χ. » Οὐκ ἐλάχιστα, « ἀντὶ Μέγιστα.

Ἀντ-ενδείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, φέρω ἐναντίας ἐνδείξεις.

Ἀντένδειξις, εως (ἡ). ἐναντία ἀπόδειξις ἢ ἡ δι' αὐτῆς ἀναίρεσις τῶν ἐνδείξεων τοῦ ἀντιδίκου.

Ἀντ-εν-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἀντενέδυν κτλ.). Ἐνδύομαι ἄλλο φόρεμα, ἀλλάζω τὸ ἔνδυμά μου.

Ἀντενέδραι, ῶν (αἱ). αἱ κατὰ τῶν ἐνεδρευόντων γινόμεναι ἐνεδραι.

Ἀντ-εν-εδρεύω, Μ. εύσω. Ἐνεδρεύω τὸν ἐνεδρεύοντά με, ἀντιτάττω ἐνέδραν εἰς ἐνέδραν.

Ἀντ-ενεργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἔχω τὴν ἐναντίαν ἐνέργειαν.

Ἀντ-ενεχυράζομαι, Μ. άσομαι. Λαμβάνω καὶ ἐγὼ ἐνέχυρον.

Ἀντενέχυρον (τὸ). τὸ ἀμοιβαῖως δοθὲν ἐνέχυρον.

Ἀντ-εξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ (κυρ. τοὺς στρατιώτας μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ), ἀντεκστρατεύω. 2) ἀντὶ τοῦ εἰσαχθέντος (ἐμπορικῶς) ἐξάγω ἄλλο. » Ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστά ἐστιν ἀντεξάγειν, « Ξεν. 3) (ἀμτβ. ἢ ἄλλ. ἢ μτφορ. μὲ δοτ.) ἐναντιονομαι, ἀντιπράττω.

Ἀντ-εξ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ ἢ ἐγὼ.

Ἀντ-εξ-αν-ίστημι, Μ. ἀντεξαναστήσω. Διεγείρω (Ἐπαναστατῶ) ἢ ἐγὼ κατά τινος.

Ἀντ-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ καὶ ἐγὼ τὸν ὅστις μὲ ἠπάτησε.

Ἀντ-εξ-ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Ἀντεξῆειν κτλ.), = Ἀντεξέρχομαι.

Ἀντ-εξ-ελαύνω, Μ. ελῶτω. Ἐκστρατεύω ἢ ἐγὼ (κυρ. μὲ ἱππικὸν) ἐναντίον τοῦ ἐρχομένου κατεπάνω μου ἐχθροῦ.

Ἀντ-εξ-έρχομαι, Μ. εξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ἢ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀλλήλους (τοὺς διαδίκους ἢ τοὺς μάρτυρας των). || (μσ. ἢ πθ.) παραβάλλομαι (κυρ. ἐπὶ δικαζηρίου) πρός τινα, (ἐν γέν.) συγκρίνομαι. « Σ ρ τηγοῖς τοῖς ἀρίστοις ἀντεξεταζόμενος, » Ακ. 2) (συνδχ.) συνερίζομαι ἢ ἀντιζέκομαι. » Ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, » Ακ.

Ἀντεξέτασις, εως (ἡ) καὶ

Ἀντεξετασμός (ὁ). ἡ συγχρόνως γινομένη ἐξέτασις τῶν διαδίκων ἢ τῶν μαρτύρων πρὸς ἀλλήλους.

Ἀντεξῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Ἀντέξειμι.

Ἀντ-εξ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἢ ἐγὼ μὲ ὁρμὴν κατὰ τῶν ὁρμώντος ἐναντίον μου.

Ἀντεξόρμησις, εως (ἡ). τὸ κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐχθροῦ ὁρμητικὸν κίνημα.

Ἀντεξωσις, εως (ἡ). ἔξωσις ἀμοιβαία.

Ἀντ-επ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπήγαγον κτλ.). Φέρω (Ὁδηγῶ) τοὺς στρατιώτας κατὰ τοῦ ἐρχομένου ἐναντίον μου ἐχθροῦ.

2) (ἀμτβ. ἢ ἄλλ.) ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀπαντῶ τὴν ἔφοδον του.

Ἀντ-επ-έρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι. Γυρεύω ἢ ἐγὼ μὲ ἐπιρρόην τὸν μεταχειριζόμενον ἐναντίον μου τοιοῦτος.

Ἀντ-επ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ τὸν ἐπαινέσαντά μου, ἀποδίδω ἔπαινον ἀντὶ ἐπαίνου.

Ἀντ-επ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπανήγαγον κτλ.). = Ἀντεπάγω (κυρ. ἐπὶ πλοίων).

Ἀντ-επ-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐπιστρέφω ἐκ δευτέρου.

Ἀντ-επ-αφ-ίημι, Μ. ἀντεπαφήσω. Ἀπολυώ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινός.

Ἀντ-επ-είμι, Μ. ειμι (πρτ. Ἀντεπῆειν κτλ.), = Ἀντεπέρχομαι.

Ἀντ-επ-εισ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντεπείσοδος (ἡ). ἔμβασμα ἀμοιβαῖον ἢ ἐναντίον.

Ἀντ-επ-εισ-φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Ἀντεπεσήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω ἢ ἐγὼ πρὸς τοὺς ὑπάρχουσι ἢ ἄλλα ἐναντίον τινος ἢ κατὰ συνερισμόν.

Ἀντ-επ-εξ-άγω, Μ. άξω. Ἐβγάλλω ἢ ἐγὼ (καὶ ἀμτβ. ἢ ἄλλ. Ἐβγαίνω μὲ) τοὺς στρατιώτας μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ-επ-εξ-είμι, Μ. ειμι (ἀόρ. Ἀντεπεξῆειν κτλ.), = τῷ·

Ἀντ-επ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεπεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐρχομένου ἐναντίον μου ἐχθροῦ.

Ἀντεπέξοδος (ἡ). δευτέρα ἐξέρμησις κατὰ τῶν πολιορκούντων (ἐν ᾧ ἀσχολοῦνται εἰς ἄλλο μέρος κατὰ τῆς πρώτης).

Ἀντ-επ-εραίδομαι, Μ. ερείσομαι. Ἐπιστηρίζομαι (Ἀκκουμβῶ) εἰς τὸν ἐπερειδόμενον ἐπάνω μου· (ἐτμ.) ἀντιπολεύω, ἀντιστέκομαι.

Ἀντ-επ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐναντίον μου.

Ἀντ-επ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἢ Ζη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναρωτῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἐρωτῶντά με· εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀντιδίκου μου ἀποκρίνομαι δι' ἄλλης ἐρωτήσεως.

Ἀντεπερώτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπερωτᾷν.

Ἀντ-επ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται τὶ μὲ λέγουν.

Ἀντ-επι-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω ἢ Ἀναβαίνω καὶ ἐγὼ μὲ βίαν κατά τινος ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντ-επι-βουλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβουλεύομαι τὸν ἐπίβουλόν μου, εἰς ἐπιβουλὴν ἀντιτάττω (ἢ τὴν ἀποκρούω μὲ) ἐπιβουλήν.

Ἀντ-επι-γράφω, Μ. γράψω. Ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφὴν ἢ Τὴν ἀφήνω μὲν, ἀλλὰ κάμνω καὶ ἐγὼ ἄλλην ἐναντίαν.

Ἀντ-επι-δείκνυμι, Μ. δείξω. Κάμνω ᾗ ἐγὼ ἐναντίον τινὸς (ἡ συνεριζόμενος πρὸς αὐτὸν) ἐπίδειξιν.

Ἀντεπίθεσις, εως (ἡ). ἔφοδος ἐναντίον ἐφόδου.

Ἀντ-επι-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινὸς, εἶμαι ἀντίζηλος ἢ ἀντεραστής του. || (πθ.) καθὼς ἐπιθυμῶ μὲ ἐπιθυμοῦν. » Ἀντεπιθυμοῦμαι τῆς συνουσίας, « Ξεν.

Ἀντ-επι-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Ἐπικαλοῦμαί τινα ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντ-επι-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ἢ Ἐπικηρύττω (ἴδε τὴν λέξιν) ᾗ ἐγὼ τὸ ἐναντίον.

Ἀντ-επι-κουρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιβοηθέω.

Ἀντ-επι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω τώρα καὶ ἐγὼ καθὼς προτοῦ ὑπερίσχυεν ἀντ' ἐμοῦ ἄλλος.

Ἀντ-επι-λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Κρατῶ καὶ ἐγὼ δυνατὰ ἐκεῖν' ὅπου κρατεῖ καὶ ζητεῖ νὰ μοῦ 'πάρῃ ἄλλος.

Ἀντ-επι-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπιμελοῦμαι (Ἐννοιάζομαι) καὶ ἐγὼ τὸν ὅς τις μ' ἐννοιάσθη ἢ ἐννοιάζεται.

Ἀντ-επι-μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω τὸν καιρὸν) καὶ ἐγὼ καθὼς κάμνει ἐναντίον μου ἄλλος, ἀντιτάττω τὴν αὐτὴν μέλλησιν, (Θκ. Γ', 12).

Ἀντ-επι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ᾗ ἐγὼ ᾗ ἀποδίδω τὸ ἴσον (μέτρον πρὸς μέτρον).

Ἀντ-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω) καὶ ἐγὼ κατά τινος.

Ἀντ-επι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Κινοῦμαι μὲ τὰ πλοῖά μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ-επιῤῥέω, Μ. ῥεύσω, -ομαι. Τρέχω (Σύνομαι) ἀπὸ 'πάνω εἰς μέρος τὸ ὁπ. χύνεται (ἀδειάζει) ἀπὸ κάτω.

Ἀντ-επίῤῥημα (τὸ). τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐν τοῖς θεατρικοῖς δράμασι Παρεκβάσεως, (ἴδε Ἐπίῤῥημα).

Ἀντ-επι-σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ ᾗ ἐγὼ τὸν ὅς τις μὲ περιγελᾷ.

Ἀντ-επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποκρίνομαι δι' ἐπιστολῆς.

Ἀντ-επι-στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐκστρατεύοντος ἐναντίον μου.

Ἀντ-επι-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, γυρίζω 'μπρὸς-ὀπίσω.

Ἀντεπιστροφή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιστρέφειν.

Ἀντ-επι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω καὶ ἐγὼ τὸν προστάξαντά με, δίδω ἐναντίαν προσταγήν.

Ἀντ-επι-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω ἐπιτείχισμα (ὀχύρωμα) ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντ-επι-τίθημι, Μ. επιθήσω. Βάλλω τι ἐπάνω καὶ ἐγὼ κατά τινος. 2) ἀντεγχειρίζω (κυρ. ἐπιστολὴν ἀποκριτικήν). »Ἀντιπάτρου γεγραφότος, ἀντεπετίθει κελεύων μὴ βραδύνειν, « Ἰώσ. || (μσ. πρὸς δοτ.) προσβάλλω τινὰ, ἐφορμῶ κατ' αὐτοῦ ἐχθρικῶς.

Ἀντ-επι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω καὶ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ τρέχοντος κατεπάνω μου.

Ἀντ-επι-φέρω, Μ. εποίσω (ἀόρ. Ἀντεπήνεγκα κτλ.). Φέρω (Παρουσιάζω, Προτείνω) καὶ ἐγὼ τὸ ἐναντίον.

Ἀντ-επι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φιλοτιμοῦμαι (Συνερίζομαι) κατά τινος.

Ἀντεπιφορὰ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιφέρειν.

Ἀντ-επι-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ (Κινοῦμαι, Ἐνεργῶ) ᾗ ἐγὼ κατά τινος· (ῥτρ.) ἀναιρῶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀντιδίκου μου δι' ἄλλου ἐπιχειρήματος.

Ἀντεπιχείρησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιχειρεῖν.

Ἀντ-ερανίζω, Μ. ίσω. Ἀπαιτῶ νὰ πληρώσῃ καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἀνάλογόν του εἰς ἔρανον.

Ἀντεραστής, οῦ (ὁ) καὶ

Ἀντεράστρια (ἡ). ἀντίζηλος εἰς ἔρωτα, [ἐκ τοῦ

Ἀντ-εράω-ῶ, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Ἀντηράσθην κτλ.). Ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι ἀμοιβαίως. 2) εἶμαι ἀντεραστὴς (ἀντίζηλος) μέ τινα.

Ἀντ-εργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι πρὸς τινα δι' ἐργολαβίαν.

Ἀντ-ερείδω, Μ. ερείσω. (μτβτ.) Στυλόνω τι ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν (ἀπὸ τὸ ἄλλο) μέρος. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἀντιστέκομαι (κυρ. ἀκκουμβῶ δυνατὰ τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς μὴ θέλων νὰ ὑπάγω ὅπου μὲ σύρουν), (ἐπμ. καὶ ἐν γέν.) ἀντέχω, ἀντιτείνω, ἐναντιοῦμαι.

Ἀντερεῖν, μέλλ. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνταγορεύω ἢ Ἀντιλέγω.

Ἀντέρεισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντερείδειν, ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ἀντέρεισμα (τὸ). στύλωμα, ἀκκουμβιστῆρι· (καὶ μτφορ.) ἐμπόδιον, ἐναντίωσις.

Ἀντερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀνταγορεύω ἢ Ἀντιλέγω.

Ἀντ-εριδαίνω, Π. ἀντὶ

Ἀντ-ερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ ἐναντίον τινός.

Ἀντ-έρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Ἀντηρόμην), = Ἀντερωτάω.

Ἀντ-ερύομαι, Μ. ερύσομαι, Π. Βαραίνω (Τραβῶ) ἔσια μέ· (μτφορ.) ἀξίζω, ἀχρήζω.

Ἀντέρως, ωτος (ὁ). ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωτας. 2) ὁ ἐναντίος τοῦ Ἔρωτος ᾗ 3) ὁ ἐκδικῶν τοὺς περιφρονουμένους ἐραστὰς θεός.

Ἀντ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντερώτησις, εως (ἡ). ἐρώτησις ἀμοιβαία ἢ γινομένη πρὸς ἀπόκρισιν ἄλλης.

Ἀντεστραμμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Ἀνάποδα, τὸ ἐναντίον, ἐξαναστροφα.

Ἀντέτακε, Π. ἀντὶ Ἀνατέτακε, γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς ὁρισ. τοῦ Ἀνατείνω.

Ἀντ-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ τὸν εὐεργέτην μου, ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντ' εὐεργεσίας.

Ἀντευεργέτημα (τὸ). ἡ ἀμοιβαίως ἀποδοθεῖσα εὐεργεσία.

Ἀντευεργέτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδίδων εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας.

Ἀντευεργετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν (πρόθυμος) εἰς τὸ ἀντευεργετεῖν.

Ἀντεύκρατος (ἡ), Γεωγρ. (Ζώνη) ἡ ἐκεῖθεν τοῦ Ἰσημερινοῦ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὁπ. κατοικοῦμεν.

Ἀντ-ευνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐνοῶ τὸν εὐνοοῦντά μτ.

Ἀντ-ευπάσχω, Μ. ευπείσομαι (παρκ. Ἀντευπέπονθα). Ἀντευεργετοῦμαι.

Ἀντ-ευποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντευεργετέω.

Ἀντ-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τὸν ἐπαινέτην μου, ἀποδίδω εὐφημίαν ἀντ' εὐφημίας. 2) (ἀμτβτ.) ἀποκρίνομαι δι' ἐπευφημήσεων.

Ἀντ-ευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-ευχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐχαριστίαν (εὐγνωμοσύνην) ἀντ' εὐχαριστίας.

Ἀντ-εφ-εστιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀνθεστιάω.

Ἀντ-εφ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω, = Ἀντεπινοέω.

Ἀντ-εφ-οδεύω, Μ. εύσω. Κάμνω ἔφοδον πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς γινομένης ἐναντίον μου.

Ἀντ-εφ-οδιάζω, Μ. άσω. Ἐφοδιάζω φρούριον κτλ. κατά τινος, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζομαι πρὸς διαρκῆ ἀντίστασιν.

Ἀντ-εφ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ ᾗ ἐγὼ κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐναντίον μου.

Ἀντ-εφ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος ἀντικρὺ (καὶ πάντοτε ἕτοιμος νὰ ἐκπλεύσω ἐναντίον) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ-έχω, Μ. ἀνθέξω (ἀόρ. Ἀντέσχον κτλ.). Κρατῶ σφιγκτὰ (ἢ Κρατοῦμαι ἀπό) τι, (συνκδχ. ᾗ μτφορ.) εἶμαι προσηλωμένος εἰς. »Ἀντέχεσθαί σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω, « Πλάτ. (μὲ γεν. ᾗ σπν. μὲ αἰτ.) » Ἀντέχων αὐτοῦ τὴν χεῖρα, « Λκ. » Καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο, « Θκ. » Ἀνθέξεται κρίματος ἡ χεὶρ σου, « Γρφ. » Ἀντέχεσθαι προθύμως τῆς ἀρετῆς, « Ξεν. Ἀντέχεσθε τῆς ἐλευθερίας, « Δμ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ἀντιστέκομαι, βαστῶ, ὑπορέρω· (ἐπμ.) διαρκῶ ἢ ἐξαρκῶ. »Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκηρυκεύσαντο, « Σδ. » Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν μόλις ἀντέσχεν, « αὐτ. » Ταχὺ σήπεσθαι καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν, « Πλ. » Οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βασκάζειν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ὅπως ἐπιπλέον ὁ σῖτος ἀντίσχῃ, « Θκ. » Τὸν Μέλανα ποταμὸν, οὐκ ἀντισχόντα τότε τῇ στρατιῇ τὸ ῥέεθρον, ἀλλ' ἀπολιπόντα, « Ἡρ. (Σημ. ὅτι τοῦτο ἄλλοι ἀνάγουσιν εἰς τὴν ἐπμ. σημασ.). 3) (σπν.) κρατῶ (ἔχω) ἐμπρός μου τι ὡς προάσπισμα. »Ἀντέσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων, « Ὀδ. Χ.

Ἀντέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀντάω.

Ἀντήεις [ἄντα], εσσα, εν, Π. ὁ ἀντιστεκόμενος εἴς τινα, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀντήλιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνθήλιος.

Ἀντημοιβὸς (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνταμοιβός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντην [ἴδε Ἄντα], ἐπίρ. Π. (πάντοτε πρὸς ῥῆμα) ἀντικρὺ, ἔμπροσθεν· ἀναφανδὸν, φανερά. » Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι, « Ὀδ. Ζ.

Ἀντήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀντανδρος.

Ἀντηρετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κωπηλατῶ ἀνάποδα ἢ ἐναντίον τινὸς, (μτφορ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω, [ἐκ τοῦ

Ἀντηρέτης, ου (ὁ). ὁ κωπηλατῶν (ἐρέσσων) ἀνάπαλιν ἢ κατά τινος, (ὅθ. μτφορ.) ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρός.

Ἀντήρης [ἀντὶ], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντικρυνός. » Πληγαὶ ςέρνων ἀντήρεις, « Σοφ., αἱ ἀντικρύζουσαι (καταφερόμεναι εἰς) τὸ στῆθος. » Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν, « Εὐρ., νὰ τὸν ἀντικρύσω, νὰ ςαθῇ ἀντίκρυ μου, νὰ μ' ἐναντιωθῇ, (παρβλ. Ἀνταῖος).

Ἀντηρήδιον, ὑποκορ. τοῦ Ἀντηρίς.

Ἀντηρὶς [ἀντὶ ἢ ἀντερείδω], ίδος (ἡ). (ἐν γέν. κάθε) ςύλωμα, ἀκκουμβ. ςῆρι, (Τουρκ.) ντηρέκι, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ὑποκάτω τῶν ἐξωστέγων (μπαλκονίων ἢ τῶν ὁμοίων) στραβοξύλον.

Ἀντησις, εως (ἡ). ἀντίκρυσμα, συναπάντησις ἢ προϋπάντησις· (συνκδχ.) ἱκεσία.

Ἀντηχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀντιλαλῶ.

Ἀντήχησις, εως (ἡ). ἀντιλάλημα.

Ἀντὶ, προθ. (συντ. μόνον μὲ γεν. ἢ σημ., ἐν μὲν συνθ. 1) Τόπον ἢ τὸ ἔμπροσθεν, καταντικρὺ, κατὰ πρόσωπον, (ἐπμ.) ἐναντίον (κατά) τινος. » Ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος, « Ἠσ. » Ἀντὶ ἐμοῖο στήσεσθαι, « Ἰλ. Φ. (ὅπου ὅμως ἄλλ. διορθ. Ἀντ', ὡς ἐκ τοῦ Ἄντα, καὶ Ἀντί', ὡς ἐκ τοῦ Ἀντία). 2) (συνκδχ.) σύγκρισιν· ἰσότητα· ἀνταλλαγὴν, ἀνταμοιβὴν· ἀντικατάστασιν· (κοιν.) εἰς τόπον ἄλλου. » Ἀντί τοι εἴμ' ἱκέτας, « Ἰλ. Ι. » Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται ἀνέρι, « Ὀδ. Θ., εἶνε ὡσὰν (ἴσα μέ). » Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, « αὐτ. » Ἓν ἀνθ' ἑνὸς, « φρσ., ἐν γένει, ἐνὶ λόγῳ, (κοιν.) ἕνα καὶ ἕνα. » Εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου, « Ξεν. » Ἀντὶ πολλῶν χρημάτων αἱρεῖσθαι τὸ συνοῖσον τῇ πόλει, « Δμ. » Ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι, « αὐτ. » Ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος, « Ἀρςφ. » Ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, « Λκ. » Δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, « Γρφ. » Ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται τῇ γυναικί, « αὐτ. » Ἀνθ' οὗ, « Ἀνθ' ὅτου, « Ἀνθ' ὧν, « ἐπειδὴ, διότι. » Ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ, « Ξεν. » Μείζον' ἀντὶ τῆς πάτρας, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρὸς) » Ἀντὶ παίδων τῶν δε, « αὐτ., εἰς τὴν ζωήν των, ἔτσι νὰ ζήσουν! (παρβλ. Οὕτω). ||. (ἐν. δὲ συνθ. 1) τὸ καταντικρύ. » Ἀντίπορος. 2) ἐναντιότητα. » Ἀντίθεος (ὁ Κύκλωψ), Ἀντίχριςος. 3) ἰσότητα, ὁμοιότητα. » Ἀντίθεος (ὁ Ὀδυσσεὺς), Ἀντάξιος, Ἀντίτυπον. 4) ἀνταλλαγὴν ἢ ἀμοιβαιότητα. » Ἀντιδίδωμι, Ἀντιδεξιόομαι. 5) τόπον ἄλλου. » Ἀνθύπατος.

Ἀντία, ἐπίρ. Π. (κυρ. δὲ οὐδ. πλθ.) τοῦ Ἀντίος (ὅπου ἴδε).

Ἀντιάαν, Ἰων. ἀντὶ Ἀντιᾷν, ἀπαρ. τοῦ Ἀντιάω.

Ἀντιάζω [ἀντίος], Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Ἀντικρύζω, συνα(προϋ)παντῶ, ἐδγαίνω ἀντικρὺ τινος (ἢ ἵνα τὸν ἀντιςαθῶ); » Θεοὶ Γιγάντεσι μάχαν ἀντιάζουσι, « Πίνδ. (ἢ ἵνα τὸν παρακαλέσω), (ὅθεν 2) = Ἱκετεύω. » Καὶ σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός, « Σοφ. » Ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων καὶ δεομένων, « Πλ., (παρβλ. Ἀντιάω).

Ἀντιαμοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα (ἡ), Π. (ἐπιθ. ἢ Ἀμαζὼν, ὡς) ἐξισουμένη (ἢ ἀνθιςταμένη) πρὸς ἄνδρα ἐν ταῖς μάχαις. 2) » Στάσις—, « Πίνδ., ἡ ὁπλίζουσα ἄνδρα κατ' ἀνδρὸς, πρόξενος ἀλληλομαχίας.

Ἀντάξων, ονος (ὁ), (ἀςρνμ.) ὁ ἀνταρκτικὸς πόλος.

Ἀντιᾶς [ἀντίος], άδος (ἡ), (κυρ.) εἰς τὸ πλθ.), ἡ γαργαλήθραις τοῦ λαιμοῦ (ὅταν ἦνε πρησμέναις), (παρβλ. Παρίσθμια).

Ἀντιαχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀντιάχω (χ. Μ.), Π. = Ἀντηχῶ, ἀντιφωνῶ.

Ἀντιάω-ῶ [ἀντίος], Μ. άσω, = Ἀντιάζω, ἀντικρύζω, συναπαντῶ· παρευρίσκομαι, (ἐπμ.) ἀπολαμβάνω, μετέχω, λαμβάνω μέρος. » Πολέμοιο ἀντιάαν, « Ἰλ. Ν. » Κνίσσης ἀντιάσας, « Ἰλ. Α. » Οὔτε τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν, « Σοφ. (ἢ μσ.) » Ἀντιάασθε γάμου, « Ἰλ. Ω., (παρβλ. Ἀντιάζω). 2) (σπν. μὲ αἰτ.) ἐπιμελοῦμαι, συγυρίζω. » Καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, « Ἰλ. Α., (τὸ ὀπ. ὅμως ἄλλοι ἐξηγοῦσι, κατὰ τὴν 1 σημασ.) μετέχουσαν, (παρβλ. Ἀντιβολέω).

Ἀντιβάδην, ἐπίρ. Ἐναντίον· ἀνάποδα, 'πισόκωλα, [ἐκ τοῦ

Ἀντιβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀντιτείνω, ἀντιστέκομαι κτλ., (παρβλ. Ἀντερείδω).

Ἀντιβάλανος (ἡ), = Κηκίς.

Ἀντιβάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κατὰ τοῦ ῥίπτοντος ἐναντίον μου, κτυπῶ καὶ ἐγώ. » Οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἔβαλλον· οἱ δ' ἐκ τῆς ὁλκάδος ἀντέβαλλον, « Θκ. 2) βάλλω τι εἰς τόπον ἄλλου, (ὅθεν:) » Ἀντιβαλλόμενα φάρμακα, « Δσκρ., τὰ ἀναπληροῦντα τὴν ἔλλειψιν ἀλλήλων ὡς ἰσοδύναμα. 3) παραβάλλω, συγκρίνω (κυρ. βιβλία ἢ ἔγγραφα πρὸς ἄλληλα), (ὅθεν:) » Ἀντιβάλλειν λόγους πρός τινα, « Γρφ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλεῖν. 4) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀντιστέκομαι. » Περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς, « Ἀρςφ.

Ἀντιβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐπέχων τόπον (διοικῶν ὡς ἐπίτροπος) βασιλέως.

Ἀντιβασιλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀντιβασιλεὺς, βασιλεύω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιβαίνειν, ἐναντίωσις.

Ἀντιβάτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀντιβαίνων, (ἰδιαιτ. δὲ 2) (οὐσ.) τὸ ὄπισθεν ςύλωμα (ἡ ἀμπάρα, ὁ μοχλὸς) τῆς θύρας.

Ἀντιβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ διατεθειμένος πρὸς ἀντίστασιν (ἐναντίωσιν).

Ἀντιβίᾳ, (κυρ. δοτ. τοῦ Ἀντίβιος, [ὅπου ἴδε] ἐκλαμβ. ὡς) ἐπίρ. Π. = Ἀντιβίην.

Ἀντιβιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀντιτάττω βίαν εἰς τὴν βίαν.

Ἀντιβιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω ἐκεῖνον ὅστις μὲ τρώγει.

Ἀντιβίην, ἐπίρ. Π. ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας, (κυρ. δὲ αἰτ. Ἰων. τοῦ

Ἀντίβιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀντιτάττων βίαν εἰς τὴν βίαν, ἐναντίος, πεισματώδης. ||. (αἱ θηλ. πτ.) Ἀντιβίᾳ (καὶ Ἰων.) Ἀντιβίην, (καὶ τὸ οὐδ.) Ἀντίβιον, (ἐκλαμβ. παρὰ Ποιητ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τυπ. ἢ Τροπ. » Ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην, « Ἰλ. Α. » Ἀντίβιον μαχέσασθαι, « Ἰλ. Π. » Ἀντιβίην ἐλθόντε, « Ἰλ. Ε.

Ἀντιβλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν βλάψαντά μου.

Ἀντιβλέπω, Μ. βλέψομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Βλέπω κατὰ πρόσωπον, καὶ μτφορ.) τολμῶ ν' ἀντιςαθῶ.

Ἀντίβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ βλέμματος, τὸ κατὰ πρόσωπον κύτταγμα.

Ἀντιβλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Ἀντέμολον κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) συναπαντῶ (ἀντικρύζω) τινα, (παρβλ. Ἀντιβολέω.)

Ἀντιβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ἢ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀντηχῶ.

Ἀντιβοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν βοηθόν μου.

Ἀντίβοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (ἐκτιμώμενος) ἴσα μὲ ἓν βῴδι.

Ἀντιβολέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παρτ., παρὰ μὲν ποιητ. Ἀντε[ἢ σπν. Ἠντε]βόλουν, παρὰ δὲ τοῖς λγρφ. Ἠντιβόλουν) (μὲ δοτ.) Ἀντικρύζω, συναπαντῶ. » Τοιοῦτοι δ' εἴπεμοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, « Ἰλ. Π. » Πάγος δὲ οἱ ἀντεβόλησεν ὑψηλός, « Ἠσ. 2) (μὲ γεν.) λαμβάνω μέρος, μετέχω, ἀπολαμβάνω, ἐπιτυγχάνω. » Μάχης (« Γάμου κτλ.) ἀντιβολῆσαι, « Ἰλ. Δ. » Οὐκ ἀντεβόλησε τῶν ἀνὴρ θνατός, « Πίνδ. 3) (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ. » Στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι, « Ἀρςφ. » Ἀντιβολῶ σε πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, « Λκ. » Συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντες, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Καὶ ἠντιβόλουν προσκείμενοι, « Ἀθ., (παρβλ. Ἀντιάζω).

Ἀντιβολὴ, καὶ Ἀντιβόλησις, εως, ἢ Ἀντιβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀντιβάλλειν ἢ Ἀντιβολεῖν, ἀντίκρυσμα, συναπάντησις· ἐναντίωσις· σύγκρισις, παραβολὴ (ἐγγράφου κτλ.)· παράκλησις, ἱκεσία.

Ἀντιβομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ, μπουμπουνίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιβουκολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιξαπατῶ.

Ἀντιβραβύνω, Μ. υνῶ. Ἀργοπορῶ ἢ ἐγώ.

Ἀντιβροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ ἢ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ βροντῶντος.

Ἀντιγεγωνέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνεςτ. Ἀντιγέγωνα), Π. = Ἀντιάχω.

Ἀντιγενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γενεαλογῶ κατ' ἄλλον τρόπον· εἰς τὴν γενεαλόγησίν τινος ἀντιτάττω ἄλλην.

Ἀντιγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός.

Ἀντιγηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γηροκομῶ τινα πρὸς εὐγνωμοσύνην ἢ καθὼς αὐτὸς ἐγηροκόμησεν ἄλλον.

Ἀντιγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διαφορετικὴν γνώμην, εἶμαι.

Ἀντιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν (διαφορετικὴν) γνώμην.

Ἀντίγραμμα (τὸ), = Ἀντίγραφον. 2) τὸ ἀμοιβαίως διδόμενον ὑποσχετικὸν ἔγγραφον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ κατεγράφῃ (πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν) τὰ ὀπ. κατέγραφε συγχρόνως καὶ ὁ Ταμίας δημόσια χρήματα.

Ἀντιγραφή (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιγράφειν, ἔγγραφος εἰς ἔγγραφον ἀπόκρισις, (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἡ ἔγγραφος ἀπολογία ἢ ἀντικατηγορία εἰς ἔγγραφον κατηγορίαν (γραφήν). 3) (πλθ.) τὰ ἐγγραφα τῆς κρισολογίας.

Ἀντίγραφον (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ἀντιγραφὲν, ἀντίτυπον (χειρόγραφον). ||. (πλθ.) τὰ κατάστιχα τοῦ ἀντιγραφέως, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἀντίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ πρωτοτύπου ἀντιγραμμένος, ἢ ζωγραφισμένος κατὰ μίμησιν. 2) ὁ καταγεγραμμένος ὡς ἀνταγωνιστής τινος, (ἴδε Ἀπογράφω).

Ἀντι-γράφω, Μ. γράψω. Ἀποκρίνομαι ἐγγράφως εἰς ἔγγραφον. 2) (σπν.) ἀντιγράφω (ξεσηκόνω) ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου. 3) (μτ.) ἀπολογοῦμαι ἐγγράφως εἰς ἔγγραφον κατηγορίαν, (ἴδε Γράφω). 4) ἀντεγκαλῶ (ἐγγράφως).

Ἀντι-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω καὶ ἐγὼ τὸν δάκνοντά με. 2) Ξαναδαγκάνω, (Ἡρ. Β').

Ἀντι-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, ἀντιθέτως.

Ἀντίδειξις, εως (ἡ). ἐναντία ἀπόδειξις.

Ἀντίδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν εἰς τόπον ἄλλου καλεσμένου.

Ἀντι-δεξιόομαι-οῦμαι, Μ ώσομαι. Χαιρετῶ καὶ ἐγὼ (προτείνων ἀμοιβαίως τὴν δεξιάν) ἢ ὑποδέχομαι φιλοφρόνως τινά.

Ἀντι-δέομαι, Μ. δεήσομαι. (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) Παρακαλῶ (ζητῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιδέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π.=Ἀντιδιέτω.

Ἀντιδέχομαι, Μ. δέξομαι. Λαμβάνω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔδωκα.

Ἀντι-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλκύω καὶ ἐγὼ πρὸς τὸ μέρος μου τὸ πλῆθος (ἀντιπολιτευόμενος εἰς ἄλλον δημαγωγόν).

Ἀντι-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ (κατασκευάζω) καὶ ἐγὼ τι κατὰ μίμησιν ἢ κατὰ συνερισμὸν πρὸς ἄλλον.

Ἀντιδια-βαίνω, Μ. βήσομαι. Διαβαίνω (περνῶ) καὶ ἐγὼ εἰς τὰ μέρη ἐκείνου ὁστις ἐπέρασεν εἰς τὰ ἐδικά μου.

Ἀντιδια-βάλλω, Μ. βαλῶ. Διαβάλλω (κατηγορῶ) καὶ ἐγὼ τὸν διαβάλλοντά με.

Ἀντι-δια-ζεύγνυμι, Μ. ζευξω,= Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντιδιαίρεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιδιαιρεῖν.

Ἀντι-δι-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ὑπόρ. Ἀντιδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ ἢ Ὑποδιαιρῶ εἰς δύο ἐναντία μέρη ἢ κατὰ τὸν ἐναντίον ἄλλου τρόπον, (ἐν γέν.) ξεχωρίζω, ἀντιτάττω, (καὶ μτ.) διαφέρω.

Ἀντιδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντι-δια-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Φιλονεικῶ ἀντιλέγω.

Ἀντι-δι-αλλάσσομαι, Μ. αλλάξομαι. Κάμνω ἀμοιβαίως ἀλλαγὴν, δίδων ὀπίσω ὅ,τι εἶχα παραλάβει καὶ λαμβάνων ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐδικόν μου. 2) φέρω ἄνω κάτω.

Ἀντιδιάμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενος.

Ἀντι-δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ἀνάποδα, ἐμπερδεύω, (μτφορ.) ἐφευρίσκω καὶ δίδω περιπεπλεγμένην ἀπόκρισιν.

Ἀντι-δια-στέλλω, Μ. στελῶ,=Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντιδιαστολὴ (ἡ). ξεχώρισμα, διαφορά.

Ἀντι-δια-τάσσω(-ττω), Μ. τάξω. Διατάττω τὸ ἐναντίον.

Ἀντι-δια-τίθημι, Μ. διαθήσω. Βάλλω τι εἰς ἐναντίαν (ἢ πρὸς ἐκυτὸ ἢ πρὸς ἄλλο) θέσιν. ||.(μσ.) κάμνω ἐναντίον τινὸς ὅ,τι ἔκαμεν αὐτὸς κατ' ἐμοῦ. «Κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθεσθαι,» Εὐρ.

Ἀντι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω τὰ ἐναντία ἄλλου τινός. 2) συναγωνίζομαι πρὸς ἄλλον δραματοποιὸν ἐπὶ θεάτρου. «Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σ.μωνίδης,» Ἄρχ.

Ἀντι-δίδωμι, Μ. ἀντιδώσω. Δίδω τι ἀντὶ (πρὸς ἀνταλλαγὴν) ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔλαβα· κάμνω ἀλλαξιάν.

Ἀντιδι-εξειμι, Μ. ειμι (παρτ. ᾧ ἀόρ. Ἀντιδιεξῆλθον κτλ.),=τῷ

Ἀντιδι-εξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιδιεξῆλθον κτλ.). Διηγοῦμαι καὶ ἐγὼ ἢ τὸ αὐτὸ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἄλλο τι ἀντὶ τοῦ προηγηθέντος.

Ἀντι-διϊστημι, Μ. ἀντιδι-αστήσω,=Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντι-δικάζομαι, Μ. δικάσομαι. Κρισολογοῦμαι μετά τινος.

Ἀντιδικασία (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς κρισολογία, (ἐν γέν.) διένεξις, διαφορά.

Ἀντι-δικέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παρτ. κτλ. Ἠντιδίκουν κτλ.). Ἔγω διαφοράν (κρισολογίαν) μετά τινος ἀντιφέρομαι.

Ἀντιδίκησις, ως ᾧ

Ἀντιδικία (ἡ),=Ἀντιδικασία.

Ἀντιδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ κριτηρίου ἀντιφερόμενος πρός τινα· «Καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρων τοῖς ἀντιδίκοις,» Δμ. 2) (ἐν γεν.) ἐχθρὸς, ἀντίζηλος, ἐναντίος.

Ἀντι-διορίζομαι, Μ. ορίσομαι. Δίδω ἐναντίον ὁρισμὸν περί τινος.

Ἀντι-διορύσσω(-ττω), Μ. ορύξω. Ἐναντίον τοῦ ὀρύγματος (ὑπονόμου) τῶν ἐχθρῶν ἀνοίγω ᾧ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους ἄλλο. (παρδλ. Ἀντιμεταλλεύω).

Ἀντι-δογματίζω, Μ. ίσω. Πρεσβεύω καὶ διδάσκω τὰ ἐναντία δόγματα.

Ἀντι-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Φρονῶ τὰ ἐναντίον.

Ἀντι-δοξάζω, Μ. άσω,=Ἀντιδοκέω. 2) δοξάζω τὸν δοξάσαντά με(ς).

Ἀντιδοξέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ἀντιδοκέω.

Ἀντίδοξος (ὁ, ἡ). ὁ δοξάζων (φρονῶν) τὸ ἐναντίον.

Ἀντίδοσις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ ἀμοιβαία δόσις, ἀνταλλαγὴ ἢ ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβὴ (καλοῦ ἢ κακοῦ)· (ἰδιαιτ. δὲ ἐν Ἀθήναις) ἡ ἀλλαγὴ τῆς περιουσίας δύο πολιτῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅταν δέ(ς) αὐτῶν παρεπονεῖτο ὅτι, καὶ τοι πτωχότερος τοῦ ἄλλου, ὑπεχρεοῦτο μ' ὅλου τοῦτο εἰς τὰς κοινὰς συνεισφορὰς ἴσα μ' ἐκεῖνον.

Ἀντίδοτος (ὁ, ἡ). ὁ διδόμενος ἢ ἀποδιδόμενος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἐναντίον, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀντίδοτος (ἡ), (ἐνν. πόσις) καὶ Ἀντίδοτον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον), (ἐν γέν.) ἰατρικὸν, (κυρ. δὲ) ἀντιφάρμακον.

Ἀντι-δουλεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ ᾧ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν ὑπηρετήσαντά με.

Ἀντίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τόπον δούλου (σκλάβου).

Ἀντίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἢ ἀντηχούμενος.

Ἀντι-δράσσομαι, Μ. δράξομαι. Πιάνω (Ἀδράχνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας, (παρδλ. Ἀντιλαμβάνω).

Ἀντι-δράω-ῶ, Μ. δράσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ὅ,τι μ' ἔκαμαν. «Θρηνοῦσαι οἷα ἔπαθον, καὶ οἷα ἀντέδρασαν,» Παυσ.

Ἀντι-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς συναπάντησίν τινος, (ἐπμ.) συμπίπτω.

Ἀντι-δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Δυσαρεστοῦμαι ᾧ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιδωρεά (ἡ). δωρεὰ διδομένη ἀντὶ τῆς ληφθείσης.

Ἀντι-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. δωρήσομαι. Χαρίζω ᾧ ἐγὼ δῶρον ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁποῖον μοι ἐχάρισαν, ἀνταμείβω.

Ἀντίδωρον (τὸ). τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀντιδωρεὰν διδόμενον. 2) (ἐκκλησ.) τὸ ἀντὶ τῶν θείων δώρων (τῆς θείας μεταλήψεως) διανεμόμενον εἰς τοὺς πιστοὺς ψωμίον.

Ἀντι-ζηλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Ἀνθαμιλλάομαι, εἶμαι =

Ἀντίζηλος (ὁ, ἡ). ἀνταγωνιστὴς. ἀντεραστὴς κτλ.

Ἀντι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τὸν ζητοῦντά με.

Ἀντι-ζυμαι, ἶων. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἀνθίζομαι, κάθημαι ἀπαντικρύ τινος.

Ἀντίζυγας (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ζυγαριᾶς βαλλόμενος πρὸς ἰσορροπίαν, (ὅθεν) = Ἰσόρροπος, Ἰσοβαρὴς, ἢ Ἀντίστοιχος, Ἀντίστιχος κτλ.

Ἀντι-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ ἰσοσταθμίσῃ βαρύνων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος της, (ἐπμ.) ἐξισοῦμαι ἢ ἀντιτάττομαι.

Ἀντι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ᾧ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ζεσταίνει.

Ἀντιθεμαι, Π. ἀντὶ Ἀνατίθεμαι.

Ἀντίθεος, α (καὶ Ἰων.) η, ον. Ὅ ἴσος (ὅμοιος) μὲ θεὸν, ἰσόθεος. 2) (σπν.) θεὸς ἐναντίος ἄλλου θεοῦ.

Ἀντι-θεραπεύω, Μ. εύσω. Περιποιοῦμαι (Καλοπιάνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιποιεῖται.

Ἀντι-θερμαίνω, Μ. θερμανῶ,=Ἀντιθάλπω.

Ἀντίθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτίθεναι (ἴδε Ἀνατίθημι), ἀντιπαράθεσις, ἐναντίωσις. (Ῥητ.) = Ἀντίθετον (σχῆμα).

Ἀντιθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γεμάτος ἀπό) ἀντιθέσεις.

Ἀντίθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατέχων) τὴν ἐναντίαν θέσιν, τοποθετημένος ἐξ ἐναντίας, ἀντικείμενος. ||. (οὐσ.) Ἀντίθετον (τὸ), (σχῆμα ῥητ.) = Ἀντίθεσις, (καθὼς τὸ τοῦ Δμ. «Ἐδίδασκε γράμματα, ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γὼ δὲ ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δὲ ἐτελούμην, κτλ. «).

Ἀντιθέτως, ἐπίῤ. Κατ' ἀντίθεσιν ἢ Δι' ἀντιθέτεων.

Ἀντιθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρὸς συναπάντησιν. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ τρέξιμον.

Ἀντιθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ καὶ ἐγώ τι κατὰ τοῦ ἀκονῶντος ἐναντίον μου.

Ἀντιθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Ζουλῶ) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν θλίβοντά με.

Ἀντιθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντιθροέω-ῶ, Μ. ήσω, Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας θροῦν (θόρυβον, κρότον), ἀντηχῶ.

Ἀντίθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν θρόνον του (καθήμενος) ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντίθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντιθροῶν, ἀντηχῶν.

Ἀντιθύρετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέχων τόπον θύρας.

Ἀντίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ καταντικρὺ τῆς θύρας κείμενος. ||. (οὐσ.) Ἀντίθυρα (τὰ), Π. τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος, (ἴδε Σοφ. Ἡλ. 1429).

Ἀντικαθαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντικαθεῖλον κτλ.). Κρημνίζω (Χαλνῶ) καὶ ἐγώ τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὀπ. μοῦ ἐχάλασαν.

Ἀντικαθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ϗ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐκαθάρισε.

Ἀντικαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι,=Ἀντικάθημαι.

Ἀντικαθεύδω, Μ. ευδήσω (παρτ. Ἀντικαθηῦδον ἢ Ἀντεκάθευδον). Ξανακοιμοῦμαι ἢ Κοιμοῦμαι ἀντικρύ τινος.

Ἀντικάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι (παρτ. Ἀντεκαθήμην). Κάθημαι ἀντικρύ τινος. 2) ἀντιστρατοπεδεύω. « Τοῖς τῆς πατρίδος τείχεσιν ἀντικαθήμενον, « Πλ.

Ἀντικαθίζω, Μ. ίσω (ἀόρ. Ἀντεκάθισα κτλ.). Καθίζω τινὰ ἀντικρὺ ἄλλου. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.)= Ἀντικάθημαι, ἀντιστρατοπεδεύω.

Ἀντικαθίστημι, Μ. ἀντικαταστήσω (ἀόρ. Ἀντικατέστησα καὶ μσ. Ἀντικατέστην, κτλ.). Στήνω (Βάλλω, Τοποθετῶ) τι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἢ εἰς τόπον ἄλλου, ἀντικαταστήνω. » Ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων στρατηγοὶ ἀντικατασταθῶσι, « Ξεν. ||. (μσ.) ἀντιστέκομαι, εἶμαι ἐναντίος, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.).

Ἀντικακουργέω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

Ἀντικακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κακοποιῶ ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν κακοποιοῦντά με.

Ἀντικαλέω-ῶ, Μ. έσω. Καλῶ (Προσκαλῶ) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐκάλεσε.

Ἀντικαλλωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ τινα εἰς τὸν καλλωπισμόν.

Ἀντικανονίζω, Μ. ίσω. (ἐκκλσ.) Διορίζω ἄλλους (ἐναντίους) κανόνας ἢ, Πράττω ἐναντίον τῶν κανόνων.

Ἀντικάρδιον (τὸ). τὸ μεταξὺ στήθους καὶ λαιμοῦ λακκάκι, ὁ σφάχτης.

Ἀντικαρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντιτάττω καρτερίαν εἰς τὰ δεινά.

Ἀντικατακαίνω, Π. ἀντὶ

Ἀντικατακτείνω, Μ. κτενῶ. Ἐκδικοῦμαι φόνον μὲ φόνον.

Ἀντικατακαμβάνω, Μ. λήψομαι. Πιάνω καὶ ἐγὼ τόπον ἀντικρὺ (καὶ ἐπμ. ἐναντίον) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντικατακλέγω, Μ. λέξω. Βάλλω (Περνῶ) εἰς τὸν κατάλογον ἄλλους στρατιώτας.

Ἀντικατακλείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως εἰς ἄλλον κατὰ κληρονομίαν.

Ἀντικαταλλαγὴ (ἡ). ἀλλαξιὰ, (χυδ.) τράμπα.

Ἀντικατάλλαγμα (τὸ),=Ἀντάλλαγμα, [ἐκ τοῦ

Ἀντικατ.αλλάσσο(ττο)μαι, Μ. άξομαι. Κάμνω ἀλλαξιὰν, δίδω τι καὶ 'παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο (κυρ. ἐπὶ νομισμ.). »Τὸ χρυσίον ἀντικαταλλαττ. ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, « Δμ. » Χρημάτων ἀντικαταλλ. τὴν ἀρχὴν, « Ἡρωδ. (ϗ προθετ.) » Ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας (» Ὑπὲρ οὐδενὸς τὸ ζῆν) ἀντικαταλλ., « Ἀρστ. ϗ ἰσκρ. 2) (σπν.)= Συνδιαλλάττω,-ομαι, φιλιόνω (ἢ φιλιόνομαι πρός) τινα.

Ἀντικατα.μύω, Μ. μύσω. Κλείω καὶ ἐγὼ τὰ 'μμάτιά μου καθὼς τὰ εἶχε κλεισμένα προτοῦ ἄλλος.

Ἀντικαταπλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ξυππάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐξύππασε.

Ἀντικατασκευάζω, Μ. άσω. Κατορθόνω τι ἐναντίον τοῦ κατορθωθέντος ὑπ' ἄλλου.

Ἀντικατάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικαθιστάναι, (ῥτρ.) ἔνστασις, ἐναντίωσις, ἀντιλογία, διαφιλονείκησις.

Ἀντικατα.στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στρατοπεδεύω ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντικατάσχεσις, εως (ἡ). κράτημα (ἐμπόδισμα) ὀπίσω. » Πνεύματος (» Οὔρους) —, « Ἀρστ.

Ἀντικατα.τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ (Διορίζω) τι ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθιστῶ.

Ἀντικατα.τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Τραβῶ) δυνατὰ πρὸς τὸ μέρος μου, (μτφορ. καὶ ἀμτβτ.) ἐναντιόνομαι, διϊσχυρίζομαι.

Ἀντικατα.τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Κάμνω ϗ ἐγὼ καταδρομὴν εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἐχθροῦ, κατατρέχω τὸν κατατρέχοντά με.

Ἀντικατα.φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ τὸν καταφρονοῦντά με.

Ἀντικατ.ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ (Ἀντεγκαλῶ) τὸν κατήγορόν μου. 2) (φιλοσ. καὶ διαλεκτ.) ἀποδίδω εἰς δύο τινὰ πράγματα ἀμοιβαίως καὶ σχετικῶς τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, (ὅθεν) » Ἀντικατηγορούμενα, « τὰ πρὸς ἄλληλα σχετικῶς καὶ κατ' ἀναλογίαν ἀντιφερόμενα, (παρβλ. Ἀντιστρέφω).

Ἀντικατηγορία (ἡ), = Ἀντέγκλημα.

Ἀντικατ.ιζεύμενοι, Ἰων. ἀντὶ Ἀντικαθεζόμενοι, μτχ. τοῦ Ἀντικαθίζομαι.

Ἀντικατταχθῆμεν, Δ. ἀντὶ Ἀντικατατα-χθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντικατατάσσω.

Ἀντίκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι τοποθετημένος ἀντικρύ τινος, κατέχω τὴν ἐναντίαν θέσιν. (ὅθεν συνκδχ.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντικειμένως, ἐπίῤ. Ἐξ ἐναντίας, ἐχθρικῶς. » Ἀντικειμένως ἔχειν τινὶ ἢ πρός τινα, = Ἀντικεῖσθαι.

Ἀντικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὁδὸν (κέλευθον) ἐξ ἐναντίας ἐρχόμενος, (μτφορ.) ἐναντιούμενος.

Ἀντικελεύω, Μ. εύσω. Προστάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν προστάζοντά με.

Ἀντίκεντρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπέχει τόπον κέντρου (παρακινήσεως).

Ἀντικηδεύω, Μ. εύσω, Π. περιποιοῦμαι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντικήδομαι, Μ. κεκαδήσομαι, Π. φροντίζω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως περί τινος.

Ἀντικηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντικινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (ϗ μσ. ἑλλ.) Κινοῦμαι κατά τινος.

Ἀντικίνησις, εως (ἡ). κίνημα ἐναντίον.

Ἀντικίχρημι, Μ. ἀντιχρήσω. Δανείζω (ϗ μσ.) Δανείζομαι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντικλάζω, Μ. κλάγξω, Π. ἀντηχῶ.

Ἀντικλαί (ϗ Ἀττ. κλᾴ)ω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντικλάω-ῶ, Μ. κλάσω, = Ἀντανακλάω.

Ἀντίκλειθρον (τὸ) ϗ

Ἀντίκλεις, ειδος (ἡ). ἀντικλεῖδι (Κλμ. Ἀλεξ. Στρμ. Ζ').

Ἀντικλίνω, Μ. κλινῶ. Ἀκκουμβῶ (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) Γέρνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντικνημίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὸ

Ἀντικνήμιον (τὸ). τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος (τὸ καλάμι) τοῦ ποδὸς, (ὡς ἀντίθετον τῇ κνήμῃ).

Ἀντίκοιλον (τὸ). τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ ποδός.

Ἀντικολάζω, Μ. άσω. Τιμωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντικολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν κολακεύοντά με.

Ἀντικομίζω, Μ. ίσω. Φέρνω (ϗ μσ. Παίρνω) ἄλλο τι ἀντὶ τοῦ πρώτου.

Ἀντικομπάζω, Μ. άσω. Καυχῶμαι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντικοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουντῶ (Ἀκκουμβῶ) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἵνα κάμω ἰσοῤῥοπίαν.

Ἀντικόντωσις, εως (ἡ). κούντημα (ἀκκούμβημα) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρὸς ἰσοῤῥοπίαν.

Ἀντικοπὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικόπτειν, ἀντίκρουσις, ἐμπόδισμα.

Ἀντικόπτω, Μ. κόψω. Ἀντικρούω, κουντῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπμ.) ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι.

Ἀντικορύσσομαι, Μ. κορυσθήσομαι, Π. ἁρματόνομαι κατά τινος, ἀντιμάχομαι.

Ἀντικοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατάττω (κυρ. τὸ στράτευμα) ἐναντίον τινὸς, ἀντιπαρατάττω.

Ἀντικόσμησις, εως (ἡ). ἀντιπαράταξις.

Ἀντικράζω, Μ. κράξω. Φωνάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀποκρίνομαι μὲ φωνάς.

Ἀντικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω (Ἐπικρατῶ) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντικρίνω, Μ. κρινῶ. Συγκρίνω ἀντιτάττων πρὸς ἄλληλα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντίκρισις, εως (ἡ). σύγκρισις. 2) (σπν.) ἀπόκρισις.

Ἀντίκρουσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικρούειν, ἀντίστασις, ἀποτυχία.

Ἀντι-κρούω, Μ. κρούσω. Κουντῶ ὀπίσω, ἀπωθῶ, (καὶ μτφορ.) ἐναντιοῦμαι. 2) (ἀμτβτ. πρὸς δοτ.) κτυπῶ ἐπάνω εἰς στερεόν τι σῶμα ϗ στρέφω ὀπίσω, (μτφορ.) ἀπαντῶ ἐμπόδια, ἀποτυγχάνω.

Ἀντικρὺ [ἀντὶ], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀντίκρυ, κατὰ πρόσωπον, εἰς (ἀπὸ) τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος. 2) Π. ἀντὶ τοῦ

Ἀντικρύς, ἐπίρ. (Τροπ.). Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) φανερά, χωρὶς περιστροφάς. 3) ἀμέσως, παρευθύς. 4) ὅλως διόλου, ἀπαραλλάκτως, ἀκριβῶς. 5) (σπν.) = Ἀντικρύ. » Ἀντικρυς καταστὰς, « Πλ.

Ἀντι-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ τι δι' ἀνταλλαγῆς ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀπολεσθέντος.

Ἀντίκτησις, εως (ἡ). ἀπόκτησις πράγματός τινος εἰς τόπον ἢ εἰς ἀνταλλαγὴν ἄλλου.

Ἀντίκτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονευθεὶς ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντι-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντηχῶ, ἀντιβροντῶ.

Ἀντίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντηχῶν.

Ἀντι-κυμαίνομαι, Μ. κυμανθήσομαι. Ταράττομαι ἀπὸ κύματα ἐναντία (ἀντιστρέφοντα).

Ἀντι-κυρέω-ῶ, Μ. κύρσω, Π. ἀντικρύζω, συναπαντῶ.

Ἀντικύρσαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντικυρέω.

Ἀντι-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ (Περιπαίζω) τὸν κωμῳδήσαντά με.

Ἀντιλαβεύς, έως (ὁ). τὸ πιάσιμον (χέρι) τῆς ἀσπίδος.

Ἀντιλαβὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (κυρ. καὶ μτφορ.). « Πολλὰς γὰρ τὰ λεχθέντα ἔχει ἀντιλαβὰς, « Πλάτ. 2) (παρὰ τοῖς Τραγικ. Ἰδιητ.) γνωμολογία σύντομος (ἐξ ἑνὸς, τὸ πολύ, ἡμιστιχίου).

Ἀντι-λαγχάνω, Μ. λήξομαι. Ἀποκτῶ καὶ ἐγώ τι διὰ τοῦ λαχνοῦ. 2) « Δίκην —, « ῥτρ., ἀνακινῶ τὴν ὑπὸ τῶν διαιτητῶν ἐν ἀπουσίᾳ μου ἀποφασισθεῖσαν κρισολογίαν· ἀντεγκαλῶ τὸν ἀντίδικόν μου.

Ἀντι-λάζο(ζυ)μαι (χωρὶς Μ.), Π = Ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντι-λακτίζω. Μ. ίσω. Κλωτσῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀντέλαβον, ϗ μσ. Ἀντελαβόμην κτλ.). Ἠαίρνω τι εἰς ἀνταλλαγὴν ἢ εἰς τόπον ἄλλου. » Ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν, « Γρφ. || (μσ. μὲ γεν.) πιάνω (κρατῶ ἢ κρατοῦμαι, πιάνομαι) σφιγκτὰ ἀπὸ ἕν τι. » Ἀντιλαμβανόμενοι τῶν δορατίων γυμναῖς ταῖς χερσὶ, « Πλ. (ϗ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) « Τῶν μετεώρων ἀντελάβετο, « Θκ., ἔπιασε τὰ βουνά. » Ἀντιλαμβάνεσθαι Αἰγύπτου, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ἀντιληπτέον φιλοσοφίας, « αὐτ. » Ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. « Δμ. 2) (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἐπιμελοῦμαι, ἐπισκέπτομαι, βοηθῶ. » Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, « Γρφ. » Ὁ δὲ Κύριος ἀντελάβετό μου, « αὐτ., (παρβλ. Ἐπιλαμβάνω). 3) σκαλόνω (ϗ ἐπὶ φυτ.) ῥιζόνω, πιάνω. » Ἐὰν δὲ καὶ ἀντιλάβηται μὴ καρποφορεῖν, « Θφρ., (παρβλ. Λαμβάνω).

4) (= Ἐπιλαμβάνομαι), ἐπιπλήττω, πιάνομαι μέ. » Χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι ϗ ἐλέγχειν, « Πλάτ. 5) αἰσθάνομαι, μετέχω. » Ἡ ψυχὴ ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἡ μὲν ὄψις τῶν χρωμάτων, ἡ δὲ ἀκοὴ τῶν φωνῶν ἀντιλαμβάνεται, « Βασ.

Ἀντι-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἀπ' ἀντικρὺ, ἀντανακλῶ ἣν λάμψιν, (ἐπμ.) σκοτίζω, θαμβόνω. » Ἡ λέξις ἀντιλάμπει τῷ ἀκροατῇ πρὸς τὸ δηλούμενον, « Πλ.

Ἀντίλαμψις, εως (ἡ). ἡ ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως.

Ἀντι-λέγω, Μ. λέξω καὶ ερῶ (ἀόρ. Ἀντέλεξα καὶ Ἀντεῖπον, πρκ. Ἀντείρηκα κτλ. διττῶς). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιστέκομαι, φιλονεικῶ, διαφέρομαι. » Οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι, « Γρφ. » Οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη, « Θκ. » Ἀντέλεγον ὡς οὐχ ἡμαρτημένων τούτων, « Ἰσκρ. » Οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν τὸ μὴ χαρίζεσθαι, « Ξεν.

Ἀντίλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀντιλογίαν, ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἀντίλεξις, εως (ἡ), = Ἀντιλογία. 2) συνδιάλεξις (κυρ. τῶν προσώπων τοῦ δράματος).

Ἀντι-λεσχαίνω, Μ. ανῶ. Συνομιλῶ πρὸς διασκέδασιν (νὰ περάσ' ἡ ὥρα), φλυαρῶ ἀμοιβαίως.

Ἀντιλέων, οντος (ὁ), Π. ὅμοιος μὲ λέοντα

Ἀντιληκτικὸς, ἡ, όν. (κυρ. στιχ. ἰαμβ.) ἐναντίος τοῦ Ληκτικοῦ ἢ Καταληκτικοῦ, (ἴδε Ἀρστρ. 248).

Ἀντίληξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαγχάνειν, ἀντεναγωγή.

Ἀντιληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιληπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (ἔχων δύναμιν εἰς) τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι. » Τὸ τῆς φωνῆς ἀντιληπτικὸν αἰσθητήριον, « Ἐπιμ.

Ἀντιλήπτωρ, ορος (ὁ). βοηθός.

Ἀντίληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαμβάνειν ἢ ἀντιλαμβάνεσθαι, πάρσιμον εἰς ἀνταλλαγὴν (» Τὴν κατακυμιβὴν τῶν ὡραίων, καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι, « Θκ.)· πιάσιμον (» Τῶν ἀκρωτηρίων —, « αὐτ.)· ἐπίπληξις· βοήθεια, κτλ.

Ἀντι-λιτανεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιλόβιον (τὸ) καὶ

Ἀντιλοβὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπάνω μέρος (τὸ ἀντικρύζον εἰς τὸν λοβὸν) τοῦ αὐτίου.

Ἀντι-λογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιλέγω.

Ἀντιλογία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἐναντίωσις εἰς τοὺς λόγους τινὸς, ἐναντιολογία· λογομαχία, φιλονεικία· (καὶ ἐν γέν.) ἀντίστασις· (ῥτρ.) ἀναίρεσις τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου· ἀπολογία. » Ἀντιλογίης κυρῆσαι, (ἡ) εἰς ἀντιλογίην παρέχειν τινὰ, « Ἡρ.

Ἀντι-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) ϗ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Ἀντιλογικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος (ἔχων κλίσιν) εἰς ἀντιλογίαν, φιλόνεικος, σοφιστικὸς, (ὅθεν:) » Ἀντιλογικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ διὰ σοφισμάτων διαλεκτική.

Ἀντίλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντιλέγων ἢ ἀντιλεγόμενος, ἀντιφατικός.

Ἀντι-λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑβρίζω (Κακολογῶ) ϗ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ὑβρίζει.

Ἀντι-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐλύπησεν.

Ἀντιλύπησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλυπεῖν.

Ἀντίλυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας.

Ἀντίλυτρον (τὸ). τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐξαγορᾶς, τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον.

Ἀντι-λυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαγοράζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐλύτρωσε.

Ἀντι-μαίνομαι, Μ. μανήσομαι. Τρελλαίνομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως διά τινα ἢ κατά τινος.

Ἀντι-μανθάνω, Μ. μανθήσομαι. Μανθάνω τὸ ἐναντίον ἐκείνου τὸ ὀπ. εἶχα μάθει. 2) ἀντ' ἐκείνων τὰ ὀπ. διδάσκω μανθάνω ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἄλλα.

Ἀντι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Μαρτυρῶ τὸ ἐναντίον, δίδω ἐναντίαν μαρτυρίαν.

Ἀντι-μαρτύρομαι, = τῷ προηγ.

Ἀντιμάχησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμάχεσθαι.

Ἀντι-μάχομαι, Μ. μαχέ(καὶ Π. χή)σομαι ἢ μαχοῦμαι. Ἀντιπολεμῶ (Ἀντιφέρομαι) πρός τινα, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντιμαχόμενος, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀντι-μεθέλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Ἀντιμεθείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι ἐναλλὰξ πότε ἀπὸ τὸ ἓν καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, (παρβλ. Ἀνθέλκω).

Ἀντι-μεθ-ίστημι Μ. ἀντιμετα-στήσω (ἀόρ. Ἀντιμετέστησα, καὶ μσ. Ἀντιμετέστην κτλ.). (ἐν γέν.) Μεταβάλλω, ἀλλάζω ἀμοιβαίως τὴν θέσιν δύο ἢ ϗ πλειοτέρων πραγμάτων, τοποθετῶν τοῦτο ἀντ' ἐκείνου ϗ ἐκεῖνο ἀντὶ τούτου.

Ἀντι-μειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ὡς μειράκιον (φιλοτιμοῦμαι μειρακιωδῶς) πρὸς ἐκεῖνον ὅστις φέρεται πρός με τοιουτοτρόπως.

Ἀντι-μελίζω. Μ. ίσω. Μελῳδῶ (ἢ Τονίζω μέλη) καὶ ἐγὼ καθὼς ἐκεῖνος μὲ τὸν ὀπ. συνεριζομαι περὶ τούτου.

Ἀντι-μέλλω, Μ. μελήσω, = Ἀντιβραδύνω.

Ἀντι-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Παραπονοῦμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-μένω. Μ μενῶ. Ἀντέχω, διαρκῶ.

Ἀντιμέρεια (ἡ), (Γρμμτ.), ἡ μετάληψις μέρους τινὸς τοῦ λόγου ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντι-μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γεωγρ.) ἐπέχω θέσιν ἀντίποδος ὡς πρός τινα, κεῖμαι δηλ. ὑπὸ τὸν ἀντίθετον αὐτοῦ μεσημβρινόν. 2) (ἀστρνμ.) φθάνω εἰς τὸ ἐναντίον κέντρον τοῦ μεσημβρινοῦ, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἀντιμεσουράνημα (τὸ). (ἀστρνμ.) τὸ ἐναντίον τοῦ μεσημβρινοῦ σημεῖον εἰς τὸ ὀπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὑρίσκεται ὡς πρὸς ἡμᾶς ὁ ἥλιος τὸ μεσονύκτιον.

Ἀντι-μετα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Μεταβαίνω εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου ὅστις μετέβη εἰς τὴν ἐδικήν μου.

Ἀντι-μετα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα.

Ἀντιμετάβασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταβαίνειν.

Ἀντιμεταβολὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταβάλλειν, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τύπον μόνον καὶ οὐχὶ κατὰ τόπον ἐναλλαγὴ τῶν αὐτῶν λέξεων πρὸς παραγωγὴν ἄλλου νοήματος, π. χ. » Τύχῃ τέχνην εὕρηκας, οὐ τύχην τέχνῃ, « (παρβλ. τὸ ἐπμ.).

Ἀντιμετάθεσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία μετατόπισις, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τόπον ᾖ οὐχὶ κατὰ τύπον ἐναλλαγὴ τῶν λέξεων πρὸς ἀλλήλας. » Οἷς μὲν ἐγὼ δεινὸς, οὐχ ὁ νῦν καιρός· οἷς δ' ὁ νῦν καιρὸς, οὐκ ἐγὼ δεινὸς, « Ἰσκρ., (παρβλ. τὸ προηγ.).

Ἀντι-μετα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἀφήνω τι ᾖ 'παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, ᾖ πάλιν ἀντὶ τούτου ἄλλο τὸ ὁπ. μοὶ ἀναλογεῖ.

Ἀντιμετάληψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταλαμβάνειν.

Ἀντι-μεταλλεύω. Μ. εύσω. Ἀνοίγω μέταλλον (λαγοῦμι) ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ, (παρβλ. Ἀντιδιορύσσω).

Ἀντι-μεταῤ-ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ᾖ ἀπ' ἐκείνου πάλιν εἰς τοῦτο καὶ ἐναλλάξ.

Ἀντι-μετα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Ἀντιμεθέλκω.

Ἀντιμετάστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεθιστάναι.

Ἀντιμετάταξις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα ἀντιμετατόπισις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-μετα-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Μετατοπίζω πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα μέρη τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, οἷον τὸ δεξιὸν ἐπ' ἀριστερὰ καὶ ἀνάπαλιν.

Ἀντι-μετα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω συχνὰ θέσιν (καὶ μτφορ.) φρόνημα.

Ἀντι-μέτ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιμετήειν), = τῷ

Ἀντι-μετ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιμετῆλθον κτλ.). Ἐνεργῶ (Ὀργανίζω, Προσπαθῶ νὰ κατορθώσω) τι τὸ ὁπ. ζητεῖ συγχρόνως καὶ ἄλλος. » Ὕπατος ᾑρέθη, πολλῶν ἀντιμετιόντων, « Πλ.

Ἀντιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω τι μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, (ἐν γέν.) ἀνταμείβω· ἐξισῶ.

Ἀντιμέτρησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἀπόδοσις· ἐξίσωσις.

Ἀντιμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ μέτωπον γυρισμένον καταντρικρύ τινος, ἀντικρύζων κατὰ πρόσωπον.

Ἀντιμηνίω, Μ. ίσω. Ἀντοργίζομαι.

Ἀντι-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ ἢ Μεταχειρίζομαι ᾖ ἐγὼ μηχανὰς (ῥᾳδιουργίας) ἐναντίον τινός, ἀντενεργῶ.

Ἀντιμηχάνημα (τὸ). ἀντενέργεια, τρόπος ἐναντιώσεως.

Ἀντιμίμησις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία μίμησις τῶν κινημάτων (στρατηγημάτων) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντίμιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου γενόμενος, ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀντι-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ᾖ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ μισεῖ.

Ἀντιμισθία (ἡ). ἀνταμοιβὴ, πληρωμὴ ἀνάλογος,

Ἀντίμισθος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (ἢ διδόμενος πρὸς) ἀντιμισθίαν.

Ἀντι-μνηστεύω, Μ. εύσω. Ζητῶ εἰς γάμον ἐκείνην τὴν ὁπ. συγχρόνως ζητεῖ καὶ ἄλλος.

Ἀντι-μοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσομοιρέω, ἔχω (λαμβάνω) καὶ ἐγὼ μερίδιον ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἀντιμοιρία (ἡ), = Ἰσομοιρία, μερίδιον διδόμενον ἐξ ἴσου εἰς ἕκαστον τῶν ἐχόντων δικαίωμα, τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μερίδιον, (Δμ. ὑπὲρ Φορμ.).

Ἀντιμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιβλώσκω.

Ἀντιμολία (ἡ), ἴδε Ἀντιμωλία.

Ἀντίμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποδίδων (ἀντηχῶν) τὴν μολπήν τινος, μελῳδῶν κατὰ μίμησιν ἄλλου. 2) τοῦ ὁποίου ἡ μολπὴ ἐνεργεῖ κατά τινος.

Ἀντίμορφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -μόρφως. Ὁ παριστάνων ὁμοίαν τὴν μορφήν τινος.

Ἀντι-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκρίνομαι εἰς τὰ μουγγρίσματά τινος.

Ἀντι-μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Περιγελῶ καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιγελᾷ.

Ἀντιμωλία (ἡ), [μῶλος], (κυρ. δίκη) εἰς τὴν ὁπ. εἶνε παρόντες ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, (παρβλ. Ἑτερομωλία).

Ἀντι-ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαρόνω (Κατασκευάζω) ᾖ ἐγὼ καράβια κατὰ (ἢ Τὰ κατασκευάζω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμποροῦν νὰ ἀντιστάθοῦν εἰς τὰ) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἐναντίον τῶν κυμάτων ἢ τοῦ ῥεύματος.

Ἀντι-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ᾖ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν νικήσαντά με.

Ἀντι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Στοχάζομαι τὸ ἐναντίον, συλλογίζομαι ἀλλέως (διαφοτικά).

Ἀντινομία (ἡ). ἡ ἐναντιότης (ἀντίφασις) νόμου τινὸς πρὸς ἄλλον ἢ πρὸς ἑαυτόν.

Ἀντινομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (περιέχων) ἀντινομίαν, ἀντιφατικός.

Ἀντι-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διορίζω νόμους ἐναντίους, νομοθετῶ τὸ ἐναντίον.

Ἀντίνοος (ὁ, ἡ), ἰων. ὁ συλλογιζόμενος διαφορετικὰ (τὸ ἐναντίον).

Ἀντι-νουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβουλεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν συμβουλεύσαντά με, ἢ Συμβουλεύω τὰ ἐναντία.

Ἀντίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ γυρισμένος ἢ ἀκκουμβημένος πρὸς ἄλλον ῥάχιν μὲ ῥάχιν.

Ἀντι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντίκειμαι, ἐναντιοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Ἀντίξεος-ους (ὁ, ἡ), [ἀντὶ, ξέω]. (κυρ.) ὁ ῥωκανισμένος (ξυσμένος) ἀνάποδα, (μτφορ.) ἐναντίος. » Ἐν μυρίῃς γνώμῃσι, μίαν οὐκ ἔχω ἀντίξοον, « Ἡρ.

Ἀντιξόως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀνάποδα· ἐναντίον.

Ἀντι-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ξύει.

Ἀντίξως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀντιξόως.

Ἀντίον (τὸ). τὸ ἀντὶ (τοῦ ἐργαλειοῦ), (ἴδε Ἀντίος καὶ παρβλ. Κανών).

Ἀντίον, ἐπίῤ. Π. (κυρ. οὐδ. τοῦ Ἀντίος), Ἀντικρὺ ἢ Ἐναντίον (τινός).

Ἀντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. [ἀντίος], ἀντικρύζω, συναπαντῶ· ἐναντιοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιάω).

Ἀντίος [ἀντὶ], α, ον. (μὲ γεν. ἢ δοτ. καὶ πάντοτε σχεδὸν ἐπιῤῥηματικῶς) Ἀντικρυνὸς, (ἐπμ. 2) ἐναντίος. » Ἀντίος Λέσβου, « Αξ. » Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν, « Ἰλ. Η. » Στήμεναι ἀντία σεῖο, « Ἰλ. Χ. » Ἀντία ἵζοντο τούτοις, « Ἡρ. » Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, « Ὀδ. Ο. (καὶ χωρὶς πτ.) » Ἀντίος ἐλαύνει, « Ξεν. » Ἀντίοι ἔσταν, « Ἰλ. Α. » Ἐκ τῆς ἀντίης, « Ἡρ., ἀντὶ Ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιοστατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀντιστατέω, ἀντιστέκομαι.

Ἀντιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν τὰ ἐναντία.

Ἀντιόων, ωσα, ον, Π. ἀντὶ Ἀντιῶν, ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀντιάω.

Ἀντιπαγὴς [ἀντιπήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινὸς 'μπηγμένος ἢ κτισμένος.

Ἀντιπάθεια (ἡ). τὸ νὰ παθαίνῃ τις ὅστι κακὸν ἔκαμεν εἰς ἄλλον. 2) ἡ φύσει ἐναντία πρός τι διάθεσις, ἀποστροφή. 3) ἀντίθετος κατάστασις· (ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενέργεια.

Ἀντι-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀντιπάθειαν· πάσχω τὸ ἐναντίον πάθος ἄλλου, εὑτίσκομαι εἰς ἀντίθετον κατάστασιν. » Ἦν (κρήνην) ταῖς παλιῤῥοίαις τῆς θαλάττης ἀντιπαθεῖν· κατὰ μὲν τὰς πλήμας ἐκλείπουσαν, κατὰ δὲ τὰς ἀμπώτεις πληρουμένην, « Στρβ., (ὅθεν 2) (ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶ, (παρβλ. Ἀντιπάσχω).

Ἀντιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντιπάθειαν (καὶ ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶν κατά τινος. (ὅθεν) » Ἀντιπαθὲς, = Ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον.

Ἀντι-παίζω, Μ. παιξοῦμαι. Παίζω ἢ Ἀστείζομαι πρός τινα.

Ἀντίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ παραλλάξας ἤδη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν (ὁ ἄλλ. Βούπαις καὶ Προσηβος), (παρβλ. Ἀρτίπαις). 2) Π. ὁ ἀντὶ (εἰς τόπον) παιδός.

Ἀντι-παίω, Μ. παίσω, = Ἀντικρούω καὶ Ἀντιπίπτω.

Ἀντιπάλαισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀντιπαλαίω, (Νικ. Χων.).

Ἀντιπαλαιστὴς, οῦ (ὁ), = Ἀντίπαλος, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίβω κατά τινος, ἀντιπαλαίβω.

Ἀντι-παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀντιμηχανάομαι.

Ἀντι-πάλλομαι, Μ. παλθήσομαι. Κτυπῶ πουθενά τινάζομαι ὀπίσω.

Ἀντίπαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πάλως. Ὁ ἐναντίος (κυρ. εἰς τὴν πάλην), ἀνταγωνιστὴς, ἐχθρός. 2) = Ἰσοπαλὴς, ἰσοδύναμος, ἀνάλογος, ἰσόῤῥοπος. » Πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους, « Θκ. (ᾖ ἐπίῤ.) » Ἀντίπαλα ναυμαχήσαντας, « αὐτ. » Εἰς ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, « αὐτ.

Ἀντι-πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντιτάττω πανουργίαν εἰς πανουργίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντι-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Ἀντιπαρατίθημι.

Ἀντιπαραβολή (ἡ). παράθεσις, σύγκρισις.

Ἀντιπαραγγελία (ἡ). (ἐν γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαγγέλλειν, (κυρ. δὲ) ὁ περὶ δημοσ. ὑπουργήματος συναγωνισμός.

Ἀντι-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω τὴν ἐναντίαν παραγγελίαν. 2) ὀργανίζω (ἀντενεργῶ) νὰ λάβω τὸ αὐτὸ δημόσιον ὑπούργημα τὸ ὁπ. ζητεῖ συγχρόνως καὶ ἄλλος. 3) (Νμ.) ἀρνοῦμαι ὅτι εἶμαι πατήρ τοῦ συνφορουμένου.

Ἀντιπαραγραφή (ἡ), (Νμ.) ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀντι-παρα-γράφομαι, Μ. γράψομαι. (Νμ.) Ἀπολογοῦμαι εἰς τὴν περὶ παραγραφῆς αἴτησιν (ἡ Ἀναιρῶ τὰς περὶ αὐτῆς ἐνστάσεις) τοῦ ἀντιδίκου, (ἐν γέν.) ἀντιτάττω παραγραφὴν εἰς παραγραφήν.

Ἀντι-παρ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντιπαρήγαγον κτλ.) Φέρω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μέσον (προβάλλω) τι. 2) ἀντιπαρατάττομαι (κυρ. διὰ περιστροφῶν καὶ πλαγίων κινημάτων) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιπαραγωγή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαράγειν, (κυρ. δὲ) κίνημα πλάγιον ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. (ἐν γέν.) ἀντίστασις.

Ἀντι-παρα-δίδωμι, Μ. δώσω. Παραδίδω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπαράθεσις, εως (ἡ), = Ἀντιπαραβολή.

Ἀντι-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πλαγίως ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ (ἵνα τὸν βάλω εἰς τὴν μέσην).

Ἀντι-παρ-αινέω-ῶ, Μ. έσω, = Ἀντινοῦ θετέω.

Ἀντι-παρα-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ (Παρακινῶ ἢ Συμβουλεύω) καὶ ἐγὼ τινὰ νὰ κάμῃ τὸ ἐναντίον.

Ἀντι-παρά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κατέχω τὴν ἀντίθετον ἢ παράλληλον θέσιν τινός.

Ἀντι-παρα-κελεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀντιπαρακαλέω.

Ἀντιπαράκλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρακαλεῖν.

Ἀντι-παρα-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ ἐκ τοῦ πλησίον ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά (Θκ. Δ', 80).

Ἀντι-παρα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Παραπλέω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον ἐναντίον μου ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος (Θκ. Β'. 83).

Ἀντι-παρα-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Βάλλω εἰς κίνησιν τὸ μέτωπον τοῦ στρατεύματός μου (ἢ ἁπλῶς) Περνῶ μὲ τὸ στράτευμά μου ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-παρα-σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Ἑτοιμάζομαι καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅστις ἑτοιμάζεται ἐναντίον μου.

Ἀντιπαρασκευή (ἡ). ἡ πρὸς ἀντίστασιν ἑτοιμασία.

Ἀντιπαράστασις, εως (ἡ). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν διατείνεταί τις ὅτι, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τοῦ ἀντιδίκου, οὐχ ἧττον ἔχει δικαιον ἢ ὅταν, ἀδυνατῶν ν' ἀναιρέσῃ τὴν βάσιν, καθάπτεται τῶν τρόπων, (παρβλ. Ἔνστασις).

Ἀντιπαραστατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιπαράστασιν.

Ἀντι-παρα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου πλησίον ᾗ ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντιπαρασχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπαρέχω.

Ἀντι-παράταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρατάττειν.

Ἀντιπαράτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρατείνειν.

Ἀντι-παρα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς παράταξιν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τὸ στράτευμά μου.

Ἀντι-παρα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ἀντικρὺ ἄλλου παραλλήλως· ἀντιπαρατάττω· παραβάλλω, συγκρίνω.

Ἀντι-παρα-τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι πλησίον ἄλλου, (ἐν μ.) συγκρίνω, ἀντιτάττω. «Ἀντιπαρατιθέντες αἰσχρὰ καὶ σεμνά,» Συν.

Ἀντι-παρα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπαραχώρησις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀντι-πάρ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπαρῄειν κτλ.), = Ἀντιπαρέρχομαι.

Ἀντι-παρ-εισ-ρέω, Μ. ρεύσομαι. Χύνομαι μέσω (Ἐμβαίνω μὲ τρόπον) καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντιπαρέκτασις, εως (ἡ), = Ἀντιπαράτασις.

Ἀντι-παρ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ, = Ἀντιπαρατείνω.

Ἀντι-παρ-εξ-άγω, Μ. άξω. (ἀόρ. Ἀντιπαρεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ τὸ στράτευμά μου παρατεταγμένον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, (μτφορ.) συνερίζομαι, ἐμβαίνω εἰς συναγωνισμόν.

Ἀντι-παρ-έξ-ειμι, Μ. ειμι, = τῷ

Ἀντι-παρ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντι-παρεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ᾗ ἐγὼ (διὰ κινήματος πλαγίου) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-παρ-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω δι' ἀντιπαραθέσεως.

Ἀντι-παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ ἀντικρὺ τινος ἀπὸ ἄλλον (ἢ τὸν ἀκολουθῶ ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸν) δρόμον.

Ἀντι-παρ-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ἀντιπαρέσχον κτλ.), = Ἀντιδίδωμι.

Ἀντι-παρ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-παρ-ήκω, Μ. ήξω. Ἐτείνομαι ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντι-παρ-ιππεύω, Μ. εύσω. Κινοῦμαι πλαγίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὸ ἱππικόν μου.

Ἀντι-παρ-ίστημι, Μ. ἀντιπαρα-στήσω (ἀόρ. Ἀντιπαρέστησα καὶ μσ. Ἀντιπαρέστην κτλ.). Παραστήνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον (ἢ ἄλλο εἰς τόπον) τοῦ ὑπάρχοντος.

Ἀντι-παῤῥησιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὁμιλῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ τὴν αὐτὴν παῤῥησίαν (ἐλευθεροστομίαν).

Ἀντι-παρ-ῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως παρῳδίαν.

Ἀντι-πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Ἀντέπαθον κτλ.). Παθαίνω ὅ,τι (κακὸν ἢ καλὸν) ἔκαμα εἰς ἄλλον. «Τί ἂν δράσειαν αὐτούς, ὅτι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν;» Θκ. 2) (σπν. ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶ, (παρβλ. Ἀντιπαθέω).‖. «Ἀντιπεπονθὼς (λόγος), «Γεωμετρ., ὁ ἀντίστροφος, ὁ περιέχων καὶ ἡγουμένους καὶ ἑπομένους ὅρους, καὶ «Ἀντιπεπονθὸς (τὸ),» Νμ., ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἔνοχον ὁμοιοπάθεια.

Ἀντι-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δυνατώτερον τοῦ ἀκουομένου κρότον.

Ἀντι-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά· ἢ τὸν καταπείθω εἰς τὸ ἐναντίον, τὸν μεταπείθω.

Ἀντιπειστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἀντιπείθειν.

Ἀντι-πελαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐγνωμόνως τὴν χάριν (καθὼς οἱ πελαργοί, γηροκομοῦντες τοὺς γονεῖς των).

Ἀντιπελάργησις, εως (ἡ). ἡ τοῦ εὐεργετήματος ἀπόδοσις, εὐγνωμοσύνη (κυρ. τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, κατὰ μίμησιν τῶν πελαργῶν).

Ἀντιπελαργία (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀντι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἢ ἐναντίον τινὸς ἢ ὀπίσω.

Ἀντιπενθής, έως (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πένθος ἀντὶ πένθους.

Ἀντιπεπονθότως, ἐπίῤ. Κατ' ἀντιπάθειαν ἢ ὁμοιοπάθειαν (ἀντεκδίκησιν). 2) κατ' ἀντίστροφον λόγον, ‖ ἐκ τοῦ

Ἀντιπεπονθὼς, οῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀντιπάσχω.

Ἀντιπέρα, ἐπίῤ. = Ἀντιπέραν.

Ἀντιπέραιος, α ον. Ὁ κείμενος.

Ἀντιπέραν(ρας), ἐπίῤ. Ἀντικρὺ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος (κυρ. ὅταν ᾖνε μεταξὺ θάλασσα). «Ἡ Ζάκυνθος κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος,» Θκ.

Ἀντιπέρηθεν, ἐπίῤ. Ἰων. Ἀπ' ἀντικρὺ, ἀπὸ τὸ πέρα μέρος.

Ἀντιπέρην, ἐπίῤ. Ἰων. = Ἀντιπέραν. «Ἠπείρους δοιὰς, Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε,» Μόσχ.

Ἀντι-περι-άγω, Μ. άξω. Στρέφω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντιπεριαγωγή (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀντι-περί-ειμι, Μ. ειμι. Ἐπανέρχομαι περιοδικῶς, (Ἀρετ.).

Ἀντι-περι-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ ὁλοτρόγυρα.

Ἀντι-περι-ίστημι, Μ. περιστήσω (ἀόρ. Ἀντιπεριέστησα καὶ μσ. Ἀντιπεριέστην κτλ.). Στενοχωρῶ τι πανταχόθεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ συγκεντρωθῇ ἢ νὰ μεταβληθῇ ὁλοτελῶς εἰς ἄλλο τι. «Ἀντιπεριίστησι τὸ ψύχος εἴσω τὴν θερμότητα,» Ἀρστ. (ᾗ πθ. ἢ μσ.) «Αἱ νόσοι αἱ τοῦ ὠτὸς ἀντιπερίστανται εἰς τὰ τοῦ πνεύματος πάθη,» αὐτ.

Ἀντι-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Περικυκλόνω ἢ Ἀγκαλιάζω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ. 2) κάμνω τὸν περίπλουν τῆς γῆς ἢ νήσου τινός, λαμβάνων τὴν ἐναντίαν ἄλλου (περιπλέοντος ἐπίσης) διεύθυνσιν. «Τῷ μὴ συμμίξαι μηδένας τῶν ἀντιπεριπλεόντων,» Στρ.

Ἀντιπερίσπασμα (τὸ) καὶ

Ἀντιπερισπασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπερισπᾶν.

Ἀντι-περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. (ἐν γέν. Τραβῶ τι πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ μὲν ἀπ' ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἀπ' ἐκεῖ (ἰδιαιτ. δὲ) ἑλκύω διὰ στρατηγήματος τὴν προσοχὴν ᾗ τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς ἄλλο μέρος, τὸν ἀπασχολῶ ἀλλοῦ.

Ἀντιπερίςασις, εως (ἡ). ἡ πανταχόθεν περικύκλωσις ᾗ ἡ ἐκ τούτου συγκέντρωσις ἢ ἀλλοίωσις τοῦ οὕτω ςενοχωρουμένου.

Ἀντι-περι-στρέφω, Μ. στρέψω. Περιςρέφω τι ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιπεριστροφὴ (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀντι-περι-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταντῶ διὰ περιστροφῆς ὄπισθεν τῶν ἐχθρῶν, τοὺς 'παίρνω ἀπ' ὀπίσω.

Ἀντι-περι-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως πανταχόθεν τι.

Ἀντι-περι-ωθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουντῶν ('Ωθῶν) τι πανταχόθεν τὸ στενοχωρῶ περὶ ἑαυτὸ, (παρβλ. Ἀντιπεριίστημι).

Ἀντιπεριώθησις καὶ

Ἀντιπερίωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς πανταχόθεν ἀντικρούσεως συγκέντρωσις.

Ἀντίπετρος (ὁ, ἡ), Π, ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἄν τὴν) πέτραν.

†Ἀντιπεφάσθαι, ἀνάγν. Ἀντὶ πεφάσθαι.

Ἀντι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἢ πηδῶ ἐναντίον τινος.

Ἀντίπηξ, ηγος (ἡ), Π. [ἀντιπήγνυμι]. κιβώτιον, (Τουρκ.) σενδοῦκι.

Ἀντι-πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μυσερόνω (Τουρκ. Σακατεύω) τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντι-πιέζω, Μ. έσω Ζουλῶ. Στενοχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπίμπρημι, Μ. πρήσω. Καίω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ἀντέπεσον κτλ.). Πίπτω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως κατ' ἐπάνω τινός· ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω ᾗ. (ὅθεν ἡ μτχ.) «Ἀντιπίπτων (ὁ).—Ἐχθρὸς, καὶ »Ἀντιπίπτον (τὸ), δυστύχημα, ἐναντιότης.

Ἀντι-πλαγιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι πλαγίως ἀντικρὺ ἄλλου, πλαγιάζω δύο τινὰ σώματα πρὸς ἄλληλα. (Ἰ. Λυδ. ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 37).

Ἀντίπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου πεπλασμένος, (ἐπμ.) ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀντι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω 'ξανάςροφα ἢ ἀμοιβαίως.

Ἀντίπλευρος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἡ πλευρὰ ἀντικρύζει μὲ ἄλλην, κείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντικρυνὴν πλευράν.

Ἀντι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω ἐναντίον (κατεπάνω) τοῦ ἐχθροῦ ἢ τοῦ ἀνέμου.

Ἀντιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντιπλήττων ἢ ἀντιπληττόμενος.

Ἀντι-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ᾗ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας (κυρ τὰ καράβια μὲ στρατιώτας). 2) γεμίζω τι μὲ ἄλλο παρὰ τὸ ὀπ. περιεῖχε.

Ἀντι-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀντικρούω.

Ἀντίπλοια (ἡ). πλεύσιμον κατὰ τοῦ ἀνέμου, (ὅθεν) = Ἰσοῤῥοπία.

Ἀντι-πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ ἐναντίον, (μτφορ.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντιπνοὴ καὶ

Ἀντίπνοια (ἡ). φύσημα ἐναντίον, (μτφορ.) ἐμπόδιον.

Ἀντίπνοος-ους (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίῤ.)-πνόως. Ὁ φυσῶν ἐναντίον.

Ἀντίποδες (οἱ), Ζ. Ἀντίπους.

Ἀντι-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀμοιβαῖον πόθον.

Ἀντι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι (εἴτε καλὸν, εἴτε κακόν). ||. (μσ.) θέλω νὰ οἰκειοποιηθῶ τι τὸ ὀπ. ἐπιθυμῶ ἢ φρονῶ ὅτι μοὶ ἀνήκει, (ἐπμ.) συναγωνίζομαι πρός τινα (ᾗ ἀντενεργῶ) περὶ αὐτοῦ. »Ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος,« Ηλ. » Ἐπεὶ δὲ Κῦρος τέθνηκεν, οὐκ ἀντιποιούμεθα τῆς ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ,« Ξεν. » Οἳ ἀλλήλοις περὶ ἀνδραγαθίας ἀντεποιοῦντο,« αὐτ.

Ἀντιποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιποιεῖσθαι.

Ἀντίποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντὶ ποινῆς (τιμωρίας) ζητούμενος ἢ διδόμενος· (ὅθεν; ||. (οὐσ.) Ἀντίποινον (τὸ),—Ἄποινον, ἀντίλυτρον ἢ πρόστιμον.

Ἀντιπολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ πολεμεῖ.

Ἀντιπολέμιος, α, ον, (ἀμφ.) = τῷ

Ἀντιπόλεμος (ὁ, ἡ), = Πολέμιος. ὁ πολεμῶν ἐναντίον τινός. » Ἀντιπόλεμοι,« οἱ πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους.

Ἀντι-πολίζω, Μ. ίσω, (ἀδκμ.). Κτίζω πολιν ἀντικρὺ (ἢ ἐναντίον) ἄλλης.

Ἀντι-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ τοὺς πολιορκοῦντας, ἢ Πολιορκῶ ᾗ ἐγὼ ἄλλον ἐν ᾧ πολιορκοῦμαι ὑπ' ἄλλου, (Θκ. Ζ', 28).

Ἀντίπολις, εως (ἡ). πόλις κειμένη ἀντικρὺ (ἢ ἀντίζηλος) ἄλλης.

Ἀντιπολιτεία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῶν καθεστώτων πολιτικὸν σύστημα ἢ φρόνημα, ἀντιπολίτευσις, φατριασμος, (ἐν γέν.) ἀντίστασις, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἔχω σύστημα ἢ φρόνημα πολιτικὸν ἐναντίον τῶν καθεςώτων, εἶμαι τῆς ἐναντίας φατρίας εἰς μίαν πόλιν ἢ κυβέρνησιν· (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι (ἀντενεργῶ) εἰς τοὺς σκοπούς τινος.

Ἀντι-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω (Κινοῦμαι) κατὰ τοῦ ἐρχομένου κατεπάνω μου. 2) περιπατῶ τὸν ἐναντίον δρόμον τινὸς, (ἐπμ.) ἀντιστέκομαι εἰς τὰ κινήματά του.

Ἀντι-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν τόπον ἐκείνου ὅςτις ἀφάνισε τὸν ἐδικόν μου.

Ἀντίπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος πορθμοῦ. »Καὶ τῆς ἀντιπόρθμου τῇ Φωκίδι Κοριθίας,« Στρ.

Ἀντίπορος (ὁ, ἡ),—Ἀντίπορθμος, κείμενος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν περιγιάλι· (ἐν γέν.) ἀντικρύζων.

Ἀντίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας πατοῦντας ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον, (ὅθεν Γεωγρ.) ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν μὲν ἀλλ' ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενον μεσημβρινὸν εὑρισκόμενος. »Δημώναξ, δεικνὺς τὴν ἐν τῷ ὕδατι φρέατος σκιὰν, τοιούτους ἔλεγεν εἶναι τοὺς ἀντίποδας« Ακ.

Ἀντιπρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀντιπράττων (ἀντενεργῶν) εἰς ἄλλον.

Ἀντίπραξις, εως (ἡ). ἀντενέργεια, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Ἀντενεργῶ (ἀντιφέρομαι ἀντιπολιτεύομαι) πρός τινα.

Ἀντιπρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τόπον ἐπέχων (ἀπεςαλμένος ἀντὶ) πρεσβευτοῦ, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Ὑπάγω (Στέλλομαι, [ᾗ μσ.] Στέλνω ἀμοιβαίως) πρεσβ. πρὸς ἐκεῖνον ὅςτις ἔστειλεν εἰς τὴν κυβέρνησίν μου, ἢ ἵνα ματαιώσω τὸν σκοπὸν τῆς πρεσβείας ἄλλου κράτους.

Ἀντι-πρήσσω, Μ. πρήξω. Ἰων. ἀντὶ Ἀντιπράσσω.

Ἀντι-προ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Προβάλλω τι (ἢ Προτείνω τινὰ) ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντιπροβολὴ (ἡ). τὸ νὰ προβάλῃ τις ἀντὶ τοῦ προβληθέντος ἄλλον (νὰ κάμῃ πρότασιν ἐναντίαν).

Ἀντι-πρό-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροῄειν κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ κατ' ἐκεῖνον ὅςτις ἐβγῆκε καὶ ἔρχεται ἐναντίον μου.

Ἀντι-προ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἢ ἀντὶ ἄλλου) πρόθυμος.

Ἀντίπροικα, ἐπίῤ. Σχεδὸν χάρισμα (προῖκα), εὐθηνότατα.

Ἀντι-προ-καλέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι. Προκαλῶ ᾗ ἐγὼ (κυρ. ἐπὶ δικαςηρίου) ἀμοιβαίως τινὰ εἰς συμφωνίαν κτλ.

Ἀντιπρόκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπροκαλεῖσθαι.

Ἀντι-προ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Ἀντιπροέ- [καὶ κρσ. Ἀντιπρού]πιον κτλ.). Πίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (Σηκόνω ποτῆρι) εἰς ὑγείαν ἐκείνου ὅςτις ἔπιεν εἰς ἰδικήν μου.

Ἀντι-προσ-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ ερῶ (ἀόρ. Ἀντιπροσηγόρευσα ἢ Ἀντιπροσεῖπον ᾗ διττῶς). Ἀντιχαιρετῶ.

Ἀντι-προσ-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπισωρεύω πέριξ (κυρ. φυτοῦ) ἄλλο χῶμα ἀντὶ τοῦ σκορπισθέντος.

Ἀντι-πρόσ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροσῄειν κτλ.). Πλησιάζω ᾗ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅςτις ἦλθε πλησίον μου.

Ἀντιπροσειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπροσαγορεύω.

Ἀντι-προσ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἔφιππος κατά τινος.

Ἀντιπροσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπροσφέρω.

Ἀντιπροσερεῖν, μέλλ. ἐνεργ. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Ἀντιπροσεῤῥήθην, ἀόρ. ά. πθ. τῆς ὁρ. ς. τοῦ Ἀντιπροσαγορεύω.

Ἀντι-προσ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιπροσῆλθον κτλ.), = Ἀντιπρόσειμι.

Ἀντι-προσ-κυνέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντιπροσεκύνησα ἢ Ἀντιπροσέκυσα). Προσκυνῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅςτις ἐμέ.

Ἀντι-προσ-φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Ἀντιπροσήνεγκα κτλ.). Φέρω ᾗ ἐγὼ τι ἀμοιβαίως πλησίον τινός.

Ἀντιπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ πρόσωπόν του καταντικρὺ τοῦ ἄλλου, τοποθετημένος.

Ἀντιπροσώπως, ἐπίῤ. Κατὰ (Πρόσωπον μὲ) πρόσωπον.

Ἀντιπρότασις, εως (ἡ). (ῥτρ.) ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τῆς τοῦ ἀντιδίκου ἐπιφερομένη ἄλλη πρότασις, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-προ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἁπλόνω ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως· »Τοῦ δὲ, τὴν δεξιὰν ἀρτείναντος, ἀντιπροῦ εἶνε,« Σεν. 2) (ῥτρ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προβάλλω καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀντιτάττω εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἀντιδίκου μου ἄλλην.

Ἀντι-προ-τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἔμπροσθέν τινος, ἀντιπροτείνω.

Ἀντίπρῳρος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίων) ὁ ἔχων γυρισμένην τὴν πρῷραν τῶ ἀντικρὺ τῆς πρῴρας τοῦ ἄλλου. 2. Π. =Ἀντιπρόσωπος, ἀντικρύζων, ἐμπροσθινός, (ἐπμ.) προφανής. ||. (οὐσ.) Ἀντίπρῳρον (τὸ), τὸ ἐναντίον τῆς πρῴρας μέρος τοῦ πλοίου, θηλ. ἡ πρύμνη.

Ἀντίπτωμα (τὸ). δυστύχημα, συμβεβηκὸς ἐναντίον, (ἴδε Ἀντιπίπτω).

Ἀντίπτωσις, εως (ἡ). ἀντίκρουσις, ἐναντιότης. 2) (Γραμμτ.) ἡ χρῆσις ἄλλης πτώσεως ἀντὶ ἄλλης, ἐναλλαγὴ τῶν πτώσεων.

Ἀντιπτωτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντίπτωσιν.

Ἀντιπτωτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ σχῆμα ἀντιπτώσεως.

Ἀντίπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ὀπισινὸν (τὴν πυγὴν) τοῦ γυρισμένον πρὸς τὸν τοῦ ἄλλου. »Ἀντίπυγοι συμπλέκονται,« Ἀρστ.

Ἀντι-πυκτεύω, Μ. εὔσω. Παλαιδῶ μὲ ταῖς γρονθιαῖς.

Ἀντίπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύλην ἀντικρύζουσαν μὲ ἄλλην.

Ἀντι-πυνθάνομαι. Μ. πεύσομαι,=Ἀντερωτάω.

Ἀντίπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος (ἴσος) μὲ πύργον.

Ἀντι-πυργόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κτίζω πύργον ἐναντίον ἢ καταντικρὺ ἄλλου.

Ἀντι-πυρσεύω, Μ. εύσω. Γίγνομαι καὶ ἐγὼ πυρσὸν ἀντικρὺ ἄλλου (ἀποκρινόμενος τοιουτοτρόπως εἰς τὸ δι' αὐτοῦ σύνθημα).

Ἀντιρρέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω (γέρνω) πρὸς τὸ ἄλλο μέρος (ἢ καὶ πρὸς τὰ δύο ἀμοιβαίως) τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ.) κρατῶ ἰσορροπίαν.

Ἀντιρρέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι. Τρέχω (κύνομαι) ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιρρηθῆναι, (ἀνμλ.) ἀόρ. ἀ. πθ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιλέγω.

Ἀντίρρησις, εως (ἡ). ἀντιλογία, ἀναίρεσις τῶν λόγων ἄλλου.

Ἀντιρρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος πρὸς) ἀντίρρησιν, ἀναιρετικός.

Ἀντιῤῥητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω ἐναντίον τινός.

Ἀντιῤῥίνιον (τὸ), εἶδ. φυτ., τὸ ἄλλ. Ἀνάῤῥινον, (ἀμφότερα διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν σπόρων του μὲ ῥῖνα μοσχαρίου).

Ἀντιῤῥοὴ καὶ

Ἀντιῤῥοία (ἡ). ἡ ἐναντία ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, παλίῤῥοια.

Ἀντιῤῥοπία (ἡ). ἡ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλαστιγγος κλίσις, (ἐπμ.) ἰσορροπία.

Ἀντιῤῥοπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (γέρνων) πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ.) ἰσόῤῥοπος, ἰσοβαρὴς, ἰσοδύναμος, ἀντάξιος, ἀνάλογος, (ἢ κατ' ἔκτ.) ἀντικρυνός.

Ἀντιῤῥόπως, ἐπίρ. Ἐξ ἴσου, μὲ ἰσορροπίαν.

Ἀντι-σάζω, Μ. ισάσω, =Ἀντισάω.

Ἀντι-σείομαι (χωρὶς Μ.). Σείομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-σεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Φέρομαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ ὑπερηφάνειαν πρὸς τινα.

Ἀντι-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ σηκωθῇ, βάλλων καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος της ἴσον βάρος, (ἐπμ.) ἰσοσταθμίζω, ἀποδίδω τὸ ἴσον, ἐπανορθῶ, ἀναπληρῶ.

Ἀντισήκωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀντισήκωσιν. 2) =τῷ

Ἀντισήκωσις, εως (ἡ). ἐξίσωσις (κυρ. τῆς ζυγαριᾶς), ἰσορροπία· ἀναπλήρωσις· ἀνταπόδοσις.

Ἀντι-σημαίνω. Μ. σημανῶ. Κάμνω (δείχνω) ἐναντίον σημεῖον· ἔχω ἐναντίαν σημασίαν.

Ἀντίσιγμα, ατος (τὸ). Σίγμα (Ϗ) ἀντεζραμμένον (μὲ τὸ ὀπ. ἐσημείωναν οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ τὰ παρέγγραπτα καὶ ἀμφίβολα ἔπη).

Ἀντι-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σιωπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Διαθέτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἀλλὰ κατ' ἐναντίον ἄλλου τρόπον) τὰ σκεύη μου.

Ἀντι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτίζω τι στεκόμενος ἀντικρύ.

Ἀντισκύλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·

Ἀντι-σκυλεύω, Μ. εύσω. Σκυλεύω τὸν σκυλεύσαντά με.

Ἀντι-σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετακειρίζομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως σοφίσματα (πανουργίας) κατά τινος.

Ἀντισοφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀναιρῶν τὰ σοφίσματά τινος. »Ἐδεόμεθ γὰρ τὸν Ἐπίκουρον, ὡς ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ,« Ακ.

Ἀντι-σόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξισῶ, κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο.

Ἀντίσπασις, εως (ἡ), =Ἀνθολκὴ, (ἰατρ.) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος διεύθυνσις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, (παρβλ. Παροχέτευσις).

Ἀντίσπασμα (τὸ) καὶ

Ἀντισπασμὸς (ὁ), =Ἀντίσπασις, πράβηγμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 2) ἀντιλογία, διαφωνία, ἀντενέργεια. 3) (ἐπὶ στρατ. κινημ.) =Ἀντιπερισπασμός.

Ἀντισπαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἀντισπασμὸν, (ἰατρ.) ὁ ἀντενεργῶν εἰς τοὺς σπασμούς. 2) (Γραμμτ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἀντίσπαστον ποιητ. μέτρον.

Ἀντίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ τραβῶν ἢ τραβούμενος πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ πρὸς δύο ἐναντία ἀλλήλοις μέρη, (ἐπμ. 2) σπασμωδικός. 3) ἀντιλέγων, ἀντιτείνων, ἀντενεργῶν, ||. (οὐσ.) Ἀντίσπαστον (μέτρον), τὸ συγκείμενον ἐξ ἑνὸς Ἰάμβου ἢ ἑνὸς Τροχαίου, περιέχον ὅλη. τέσσαρας συλλαβὰς, τὰς δύο ἐκατέρωθεν βραχ. ἢ τὰς δύο μεσαίας μακρ. οἷον Ἀλέξανδρος.

Ἀντι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, (μὲ ὅσ.) ἐναντιοῦμαι, (μὲ γεν. Π) πιάνω, δράττομαι.

Ἀντι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἀντιπράττω μὲ πολλὴν προθυμίαν κατά τινος, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τὸ ἐναντίον.

Ἀντισπιδιον (τὸ). σπάκη (σπυρὶς) φυτικὴ, χρήσιμος ἐν ἐλλείψει ὀρυκτῆς ἢ μεταλλικῆς.

Ἀντίσποδος (ὁ, ἡ). ὀχρησιμεύων ἀντὶ σποδοῦ (στάκτης φυτικῆς ἢ μεταλλικῆς), (ὅθεν ||. (οὐσ.) Ἀντίσποδος (ἡ) καὶ Ἀντίσποδον (τὸ), =Ἀντισπόδιον.

Ἀντι-σπουδάζω, Μ. άσω, =Ἀντισπεύδω.

Ἀντι-σταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀντισηκόω.

Ἀντιστάθμισις, εως (ἡ), =Ἀντισήκωσις.

Ἀντι-σταθμίζω, Μ. ίσω, =Ἀντισταθμέω.

Ἀντίσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίων ἴσα μὲ ἄλλον, ἰσοβαρὴς· ἰσοδύναμος· ἀντάξιος.

Ἀντι-στασιάζω, Μ. άσω. Συγκροτῶ (ἢ Εἶμαι ἀπὸ τὴν) ἐναντίαν φατρίαν.

Ἀντιστασιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συγκροτῶν (ἀνήκων εἰς) τὴν ἐναντίαν φατρίαν.

Ἀντιστάσιος (ὁ, ἡ), (ἀμφ.)= Ἀντίσταθμος, Ἰσοστάσιος.

Ἀντίστασις, εως (ἡ). ἐναντίωσις. 2) σύγκρισις. 3) ἀντιφατριασμός.

Ἀντιστασιώτης, ου (ὁ), =Ἀντιστασιαστὴς.

Ἀντιστατέον, θετ. τοῦ Ἀνθίσταμαι.

Ἀντι-στατέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, διεγείρω στάσεις.

Ἀντιστάτης, ου (ὁ, ἡ ἀνθιστάμενος, ἐναντίος, ἐχθρὸς, ἢ =Ἀντιστασιώτης.

Ἀντιστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀντίστασιν.

Ἀντίστερνον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ῥάχης Ὅ, που ἀντικρύζει εἰς τὸ κοῖλον τοῦ στήθους, εἰς τὸ στέρνον).

Ἀντιστήριγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀντιστήριξιν, στύλωμα, (ἢ μεταφρ.) βοήθημα, ὑπεράσπισις.

Ἀντιστηριγμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστηρίζειν, ἀντιστήριξις.

Ἀντιστηρίζω, Μ. ίξω. Στυλόνω τι ἀπὸ τὸ ἐναντίον (ἐκείνου πρὸς τὸ ὁποῖον γείρει) μέρος. (μεταφρ.) ὑποστηρίζω (ὑπερασπίζομαί) τινα ἐναντίον ἄλλου, δίδω χεῖρα βοηθείας.

Ἀντι-στοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω κατὰ σειρὰν (στοῖχον) ἀντικρὺ ἄλλου στεκομένου παρομοίως. »Χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις,« Σῦδ. 2) (Γραμμτ.) ἀναλογῶ (ἢ ἐπμ. ἀλλάσσομαι) μὲ ἄλλο στοιχεῖον.

Ἀντιστοιχία (ἡ). ἡ θέσις (κατάστασις) τοῦ ἀντιστοιχοῦντος. 2) (Γραμμτ.) ἡ πρὸς ἄλληλα ἀναλογία καὶ ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων.

Ἀντίστοιχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -στοίχως. Ὁ ἀντιστοιχῶν, κατέχων (κείμενος εἰς) ἀντίστοιχον θέσιν, (ἐν γέν.) ἀνάλογος, ὅμοιος.

Ἀντίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων πρὸς ἄλλο στόμα μὲ στόμα.

Ἀντι-στρατεύω (συνηθές. τὰ μσ.), Μ. εὔσω, -ομαι. (μτγν.) Στρατολογῶ καὶ ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι, ἀνθιστάμαι.

Ἀντι-στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μεθ. πρὸς ὅστ.) Εἶμαι στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι (ἀντιφέρομαι) πρός τινα. 2) (ἀμεθ.) ἐπέχω τόπον στρατηγοῦ, εἶμαι·

Ἀντιστράτηγος (ὁ). ὁ τόπον ἐπέχων στρατηγοῦ. 2) (σπν.) ὁ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, (Θκ. Ζ', 56).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιστρατιώτης, ου (ὁ). στρατιώτης τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος.

Ἀντιστρατοπεδεία καὶ Ἀντιστρατοπέδευσις, εως (ἡ). τὸ νὰ στρατοπεδεύῃ τις ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ, [ἐκ τοῦ Ἀντιστρατοπεδεύω (καὶ μσ.)-ομαι, Μ. εύσω,-ομαι "Ἔχω στημένον τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντίστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντεστραμμένος (ἀναποδογυρισμένος) ἢ δυνάμενος ν' ἀντιστραφῇ, (ὅθεν οὐσ.) »Ἀντίστρεπτα(τὰ), εἶδος μηχανῆς, τὴν ὁπ. δύνανται τις νὰ στρέφῃ ἐξίσου πρὸς ὅλα τὰ μέρη, [ἐκ τοῦ Ἀντιστρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω(Γυρίζω) τι πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, κάμνω νὰ λάβῃ ἐναντίαν διεύθυνσιν (νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ ἐπιστραφῇ ὀπίσω). »Τὸ σοβὲν ἀντιστρέφεται, « Πανδ. »Τοῖς τυράννοις ᾖ τοῦτο ἀντέστραπται ἔμπαλιν, « Ξεν., εἶνε τὸ ἐναντίον, 2) (ἀμτβ. ἢ μσ.) ἀλλάζω τὸν δρόμον μου, στρέφω πρὸς ἄλλο μέρος. »Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Κυρίαν ἰέναι, ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίαν ἐπορεύετο, « Ξεν. 3) στρέφομαι ἐπίσης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος (ἢ αὐτὸς κατ' ἐμαυτοῦ), (ὅθεν:) »Ἀντιστρέφοντες συλλογισμοί, « Διαλεκτ., οἱ καὶ ἀντιστρόφως ἐκλαμβανόμενοι καὶ ἀποδεικνύοντες ἢ τὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἐναντίον τῆς προτάσεως. »Ἀντιστρέφονται, « = Ἀντικατηγορούμενα. »Ἀντιστρέφον ἐπίγραμμα, « Γρμμτ., τὸ καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον καὶ παράγον ἢ τὴν αὐτὴν ἢ τὴν ἐναντίαν ἔννοιαν, (παρβλ. Ἀντιστρέφω).

Ἀντιστροφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστρέφειν (κατὰ τὰς τελευτ. μάλιστα τῆς λέξ. σημασ.), (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μὲν τοῖς μετρ.) τὸ μέρος τοῦ ᾄσματος τὸ ὁπ., ἀναλογοῦν στίχον πρὸς στίχον μὲ τὴν στροφήν, ἔψαλλεν ὁ χορὸς ἐπιστρέφων ἀπὸ τῶν δεξ. ἐπ' ἀριστερά· (παρὰ δὲ τοῖς Ῥτρ.) ὅταν διάφορα κῶλα λήγωσιν εἰς τὰς αὐτὰς μὲν ἀλλὰ κατὰ διάφορον σημασ. ἐκλαμβανομένας λέξεις· (παρὰ Γρμμτ. δὲ) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συνήθους σχήματος τῆς συντάξεως, π. χ. » Ληρεῖς ἔχων, ἀντὶ » Ληροῦν, ἔχεις κτλ. (παρβλ. Ἀναστροφὴ καὶ Ἀναγραμματισμός).

Ἀντιστροφικός, ἡ, όν. (ἐν γέν.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιστροφήν· (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ Γρμμτ.) »Ἀντιστροφικά, « τὰ συγκείμενα ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν λυρικὰ χωρία τῶν δραμάτων.

Ἀντίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντεστραμμένος (ἴδε τὸ ῥῆμα). 2) ἀναλογος (κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο ἢ διὰ τῶν ἐναντίων). »Τὸ Καλῶς τῷ Κακῶς ἀντίστροφον, « Δ. Ἁλ. »Ἡ ῥητορικὴ τῇ διαλεκτικῇ ἀντίστροφος, « Ἀρστ. »Τῇ ζωγραφίᾳ ἡ ποίησις—, « Πλ. »Τῇ βασιλείᾳ ἡ τυραννὶς—, « αὐτ. ᾗ. ‖. (οὐσ. παρὰ μετρ.) Ἀντίστροφος (ἡ),= Ἀντιστροφή.

Ἀντιστρόφως, ἐπίῤῥ. Κατ' ἀντιστροφὴν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ ἀνάπαλιν. 2) κατὰ τὴν διὰ τῶν ἐναντίων ἀναλογίαν.

Ἀντι-συγ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Παραβάλλω τι ἀντιθέτως πρὸς ἄλλο.

Ἀντι-συλ-λογίζομαι, Μ. ἰσομαι. (Ῥτρ.) Ἀντιτάττω ἐναντίον συλλογισμὸν εἰς τὸν τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀντισυλλογισμὸς (ὁ). συλλογισμὸς ἐναντίος τοῦ προγεγονότος.

Ἀντι-συμ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ συμμαχίαν μὲ ἄλλον κατὰ τοῦ συμμαχήσαντος ἐναντίον μου.

Ἀντι-συμποσιάζω, Μ. άσω. Συνερίζομαι πρός τινα περὶ (περιγραφῆς) συμποσίου.

Ἀντι-συμ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (μουσικὴν) συμφωνίαν.

Ἀντι-συν-αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Συναπαντῶ ᾗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντι-σφαιρίζω. Μ. ίσω. Ῥίπτω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (παίζων) τὴν σφαῖραν πρὸς ἐκεῖνον ὅστις τὴν ἔῤῥιψε πρὸς ἐμέ.

Ἀντι-σφάττω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀντισφάζω.

Ἀντίσφην, ηνος ἢ ηνος (ὁ), (μαθμτκ.) ἡ ἀντίθετος γωνία (ᾳ).

Ἀντισχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ Ἀντίσχεσθε, (β'. πλθ. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀντέχω.

Ἀντι-σχηματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἢ μεταχειρίζομαι κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου τὰ ἴδια (ῥτρ.) σχήματα. τὰ ὁπ. μετεχειρίσθη καὶ αὐτὸς κατ' ἐμοῦ.

Ἀντισχηματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντισχηματίζειν.

Ἀντισχολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ περὶ τὰς αὐτὰς σπουδὰς ἀντίζηλος τινός.

Ἀντ-ισχυρίζω, Μ. ίσω. Ἐνδυναμόνω (Ὑποστηρίζω) ᾗ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τινὰ κατά τινος. ‖. (μσ.) διϊσχυρίζομαι πρός τινα περὶ τοῦ ἐναντίου.

Ἀντ-ισχύω, Μ. ύσω. Ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς κατά τινος. 2) (σπν.)=Ὑπερισχύω, νικῶ.

Ἀντ-ίσχω, Μ. ἀντι-σχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀντέχω.

Ἀντι-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἔσωσεν.

Ἀντίταγμα (τὸ). τὸ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τεταγμένον στράτευμα, (ἐν γέν.) ἐμπόδιον.

Ἀντιτακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀντιτάττων τι κατά τινος.

Ἀντι-ταλαντεύω, Μ. εύσω,=Ἀντιζυγίζω, (ἴδε καὶ Ἀντισηκόω).

Ἀντιτάλαντος (ὁ, ἡ),=Ἀντίσταθμος, Ἰσοτάλαντος.

Ἀντιταμίας, ου (ὁ). ὁ διορισμένος ἀντὶ (εἰς τόπον) ταμίου.

Ἀντίταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτάττειν, ἐναντίωσις.

Ἀντίτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτείνειν, τέντωμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἐναντίωσις.

Ἀντι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω τι ἐν τάξει κατά τινος (π. χ. τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ), ἀντιπαρατάττω. ‖. (μσ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ἀντιτείνομαι.

Ἀντι-τείνω, Μ. τενῶ. (μὲ αἰτ.) Τεντώνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 2) (ἀμτβ. ἢ ἄλλ. μὲ αἰτ. προθ.) ἀνθίσταμαι. 3) (μὲ δοτ.) κεῖμαι ἀντικρύ τινος.

Ἀντι-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω-Ἀντιτείχισμα (τὸ). τεῖχος (φρούριον, ὀχύρωμα) κτισμένον ἐναντίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντι-τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. κόπτω (ἑτοιμάζω) (ἰατρικὸν ἐναντίον πάθους τινός.

Ἀντι-τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω (Ἡδύνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντίτευχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ὅπλα (τεύχη) κατά τινος, ἐχθρός.

Ἀντι-τεχνάζω, Μ. άσω, καὶ Ἀντι-τεχνάω-ῶ (καὶ μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω,-ομαι,-Ἀντιμηχανῶμαι, ἀντιτάττω πανουργίαν (τέχνην) εἰς πανουργίαν.

Ἀντι-τεχνέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι ἀντιτέχνός τινος, συνερίζομαι πρὸς αὐτὸν περὶ τὴν αὐτὴν τέχνην.

Ἀντιτέχνησις, εως (ἡ). συνερισμὸς τεχνίτου πρὸς τεχνίτην, ἀντίταξις πανουργίας εἰς πανουργίαν.

Ἀντίτεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντίζηλός τινος περὶ τὴν αὐτὴν τέχνην, (ἐπμ.) ὁμότεχνος, (ἐν γέν.) ἐναντίος.

Ἀντι-τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου, ἀντιτάττω, παραβάλλω, συγκρίνω. »Δεῖ δὲ ἀντιτιθέναι μάρτυσι μάρτυρας, « Ἑρμ. (ᾗ προθετοπτ.) »Ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῆτε, « Δμ. 2) βάλλω τι ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀντικαθιστῶ. »Ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐμπειρίαν τῆς ἀφετέρας μελέτης. « Θκ. (καὶ παραλλ.) »Ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, « Γρφ.

Ἀντι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ καὶ ἐγώ τινα ἀμοιβαίως. ‖. (μσ.) προσδιορίζω κατ' ἐμαυτοῦ ἐπὶ δικαστηρίου ἄλλην τιμωρίαν παρὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, ἐκτιμῶ ἐναντίον, (παρβλ. Ὑποτιμάω).

Ἀντιτίμημα (τὸ). τὸ ποσὸν τῆς (δικαστ.) ἀντιτιμήσεως.

Ἀντιτίμησις, εως (ἡ). ἡ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου γινομένη ἐναντία ἐκτίμησις, (ἴδε Ἀντιτιμάω).

Ἀντίτιμος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων (ἀξίζων) τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν κατὰ τὴν) τιμήν. 2) ὁ ἀποδίδων τὴν ἀνήκουσαν τιμὴν (ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν).

Ἀντι-τιμωρέω-ῶ, καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Τιμωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά, ἐκδικοῦμαι.

Ἀντι-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-τίνω(τίω), Μ. τίσω. Πληρώνω τὸ ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον. ‖. (μσ.) κάμνω τινὰ νὰ μὲ πληρώσῃ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἀντεκδικοῦμαι.

Ἀντίτισις, εως (ἡ). πληρωμὴ ἀντιτίμου ἢ προστίμου, ἀντεκδίκησις.

Ἀντίτιτος (ὁ, ἡ). ὁ πληρωθεὶς ἢ πληρωτέος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἀνταμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν, (ὅθεν:) »Ἀντιτα (Π. ἀντὶ Ἀντίτιτα) ἔργα, « Ὅμ., τὰ πρὸς ἀντεκδίκησιν γινόμενα.

Ἀντι-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω Γίνομαι ᾗ ἐγὼ τολμηρὸς (Ἀντιτάττω τὴν ὁμοίαν τόλμην) κατὰ τοῦ τολμηροῦ.

Ἀντίτολμος (ὁ, ἡ). ὁ τολμηρῶς ἀνθιστάμενος.

Ἀντίτομον (τὸ). Ἰατρικὸν, ἀντιφάρμακον. (ἴδε Ἀντιτέμνω).

Ἀντίτονος (ὁ, ἡ). ὁ τεντωμένος ἐναντίως τινὸς ἢ τινῶν (τραβῶν) πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· [ὅθεν: ‖. (οὐσ.) Ἀντίτονον (τὸ),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ πρὸς ἐναντίαν διεύθυνσιν τῆς μηχανῆς χρησιμεῦον σχοινίον.

Ἀντι-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν τοξεύοντά με.

Ἀντι-τορέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντέτορον), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) τρυπῶ πέρα-πέρα.

Ἄντιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀντίτιτος.

Ἀντίτραγος (ὁ). μέρος τοῦ ὠτίου, (ἴδε Τράγος).

Ἀντι-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν θρεψαντά με.

Ἀντι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἐναντίον (ἢ τὸ ἀνάπαλιν) τινος.

Ἀντι-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀνταλλαγήν.

Ἀντι-τυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ καὶ ἀποκρούω τὸ κτυπῆσαν ἐπάνω μου σῶμα· (μτφορ.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντιτυπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδίδων εἰς (ἀλλ' ἀντικρούων) τὰ προσπίπτοντα κατ' αὐτοῦ σώματα, σκληρὸς (κυρ. ϗ μτφορ.), ἀνένδοτος.

Ἀντιτυπία (ἡ). ἡ ἰδιότης τῶν σκληρῶν ἢ ἐλαστικῶν σωμάτων εἰς τὸν ἀντικρούωσι τὰ κατ' αὐτῶν προσβάλλοντα, (ἐν γέν.) σκληρότης.

Ἀντίτυπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τύπως, = Ἀντιτυπὴς. 2) ὁ ἔχων (παριστάνων, σχηματισμένος κατὰ) τὸν αὐτὸν τύπον, ἐντελῶς ὅμοιος μὲ τὸ πρωτότυπον, (ὅθεν: ‖. οὐσ.) Ἀντίτυπον (τὸ), τὸ ἀπεικόνισμα σφραγῖδος, ἀντίγραφον, κτλ.

Ἀντι-τύπτω, Μ. τύψω. Κτυπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἐκδίκησιν ἐκεῖνον ὅς τις μὲ κτυπᾷ.

Ἀντιφάνεια (ἡ). ἡ γινομένη εἰς τὸν καθρέπτην ἢ τὸ νερὸν ἐξεικόνισις τῶν ἀντικειμένων, (παρβλ. Ἔμφασις).

Ἀντιφάρμακον (τὸ). ἰατρικὸν κατὰ τῶν φαρμάκων.

Ἀντίφασις [ἀντὶ, φημὶ], εως (ἡ). ἀντιλογία, πρότασις ἐναντία. 2) ἀπόκρισις.

Ἀντιφατικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἢ μεταχειριζόμενος, ἢ περιπίπτων εἰς) ἀντιφάσεις.

Ἀντι-φερίζω, Μ. ίσω, Π. [φέρω] (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ἐναντιοῦμαι, συνερίζομαι, ἐξισοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιφέρομαι).

Ἀντίφερνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τόπον ἐπέχων προικὸς (φερνῆς), (ὅθεν: ‖. οὐσ.) Ἀντίφερνα (τὰ), τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν γυναῖκα ἀντὶ τῆς προικὸς αὐτῆς διδόμενα.

Ἀντι-φέρω, Μ. ἀντ-οίσω (ἀόρ. Ἀντήνεγκα κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι πρός τινα· ἀντιτάττω· παραβάλλω. ‖. (μσ.) Π. = Ἀντιφερίζω.

Ἀντι-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φυγαδεύομαι (Ἐξορίζομαι) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντί-φημι, Μ. φήσω. Ἀντιλέγω· ἀποκρίνομαι.

Ἀντι-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι, = Ἀντιλέγω. 2) ἀποκρίνομαι, ἀντηχῶ.

Ἀντίφθεγμα (τὸ). τὸ ἀντιφώνημα τῆς ἠχοῦς, ἀντιλαλιά.

Ἀντίφθεγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν (ἀποδίδων) τὸν αὐτὸν ἢ. 2) (τὸν ἐναντίον) φθόγγον, (παρβλ. Ἀντίφωνος).

Ἀντι-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ἀγαπᾷ.

Ἀντιφίλησις, εως (ἡ). ἀγάπη ἀμοιβαία.

Ἀντι-φιλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνερίζομαι πρός τινα περὶ δόξης.

Ἀντι-φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ἀδιακόπως (Ἀντιφέρομαι) πρός τινα.

Ἀντι-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πρεσβεύω) ἐναντίον φιλοσοφικὸν σύστημα· εἶμαι ἐναντίος τῆς φιλοσοφίας.

Ἀντιφιλοσοφία (ἡ). ἀντιπάθεια πρὸς τὴν φιλοσοφίαν· ἐναντιότης φιλοσοφικοῦ συστήματος.

Ἀντιφιλόσοφος (ὁ). ὀπαδὸς ἐναντίου φιλοσοφικοῦ συστήματος. 2) ἐχθρὸς ἐν γένει τῆς φιλοσοφίας.

Ἀντι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι νὰ ὑπερβῶ τινα κατὰ τὴν φιλοτιμίαν.

Ἀντι-φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ φιλοφροσύνην πρός τινα.

Ἀντι-φλέγω, Μ. φλέξω, Π. ἀντανακλῶ τὴν φλόγα (λάμψιν).

Ἀντι-φονεύω, Μ. εύσω. Σκοτόνω ϗ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντίφονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντὶ (πρὸς ἐκδίκησιν) φόνου γινόμενος ἢ διδόμενος.

Ἀντιφορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιφέρειν, ἀντίστασις· σύγκρισις· ἀναφορά.

Ἀντιφορικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἀντιφοράν.

Ἀντι-φορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξαναφορτόνομαι, 'παίρνω ἄλλο φόρτωμα πραγματειῶν) ἀντὶ τοῦ πωληθέντος.

Ἀντίφραγμα (τὸ). φραγμὸς, ἐμπόδιον.

Ἀντι-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου μὲ ἐναντίας λέξεις.

Ἀντίφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, ἐμπόδισμα.

Ἀντίφρασις, εως (ἡ). ἀντιλογία· (γρμτ. ϗ ῥετρ.) ἡ διὰ τῶν ἐναντίων λέξεων ἔκφρασις τῆς ἰδέας.

Ἀντι-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Στήνω ἔμπροσθέν τινος φραγμὸν, ἐμποδίζω.

Ἀντιφραστικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ κατὰ τρόπον ἀντιφράσεως.

Ἀντι-φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἀνατριχιάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ὅταν βλέπω ἢ ἐνθυμοῦμαί τι.

Ἀντίφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλου, φρουρὸς διωρισμένος ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν.

Ἀντίφρων, ονος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ φρονῶν τὰ ἐναντία, ἔχων ἐναντίον φρόνημα.

Ἀντιφυλακὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιφυλάττειν ἢ ἀντιφυλάττεσθαι.

Ἀντιφύλαξ, ακος (ὁ), = Ἀντίφρουρος.

Ἀντι-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω (Προσέχω, Παρατηρῶ) ϗ ἐγὼ ἐκ μέρους μου. ‖. (μσ.) προφυλάττομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἀπό τινος.

Ἀντι-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω (καὶ Π. Γεννῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀναπλήρωσιν.

Ἀντι-φύω, Μ. φύσω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Ἀντιπέφυκα, ἀόρ. Ἀντέφυν κτλ.). Γεννῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός. ‖. (μσ.) γεννῶμαι κατά τινος, εἶμαι ἐναντίας φύσεως, ἔχω ἀντιπάθειαν, (ὅθ.) Ἀντιπεφυκὸς (τὸ), φυσικὴ ἀντιπάθεια.

Ἀντι-φωνεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ. 2) ἀντιλέγω, ἀποκρίνομαι. 3) κάμνω (μουσικ.) συμφωνίαν δι' ἐναντίων φωνῶν. 4) (μτγν.) ἐγγυῶμαι.

Ἀντιφώνησις, εως (ἡ). ἀντήχησις. 2) ἀπόκρισις, ἀντιλογία. 3) (μτγν.) ἐγγύησις.

Ἀντιφωνητὴς, οῦ (ὁ), (μτγν.). ἐγγυητής.

Ἀντιφωνία (ἡ), = Ἀντιφώνησις. 2) ἡ δι' ἐναντίων φωνῶν (μουσ.) συμφωνία.

Ἀντίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν (ἀποκρινόμενος). » Ἀντίφων' ἐμῶν στεναγμάτων κλύουσαι, « Εὐρ. 2) (μουσ.) ὁ διὰ τῆς ἐναντίας φωνῆς ἀνάλογος. » Τοῦ ὀξίος ἀντίφωνον τὸ βαρὺ, « Πλ. » Ἥδιον τὸ ἀντίφωνον τοῦ συμφώνου, « Ἀρστ. 3) (ἐκκλησ.) » Ἀντίφωνον, « τὸ ἀμοιβαίως ὑπὸ τῶν δύο χορῶν ψαλλόμενον.

Ἀντιφωτισμὸς (ὁ). ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός.

Ἀντι-χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω ϗ ἐγὼ παρομοίως ἢ ἀμοιβαίως, συγχαίρω.

Ἀντι-χαλεπαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω χάριν ἀντὶ χάριτος.

Ἀντι-χασμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χασμῶμαι βλέπων ἄλλον χασμώμενον.

Ἀντίχειρ, ειρος (ὁ). τὸ μέγα δακτυλον τῆς χειρὸς (διότι ἀντικρύζει ἢ [κλειομένης τῆς χειρὸς] ἐπιστηρίζεται εἰς τὰ ἄλλα τέσσαρα).

Ἀντι-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (εἰς τὴν διὰ χειροτονίας ψηφοφορίαν) ἐναντίαν γνώμην.

Ἀντιχειροτονία (ἡ). γνωμοδότησις (ψηφηφορία) ἐναντία.

Ἀντίχθων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀντίπους.

Ἀντιχορδος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ μουσ. ὀργ.) ὁ ἐνανναντίως ἠχῶν (π. χ. ὁ βαρὺς ὡς πρὸς τὸν ὀξὺν κτλ.), (μτφορ.) ἐναντίος. 2) = Πρόχορδος, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.), (παρβλ. Ἀντίφωνος).

Ἀντι-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνερίζομαι περὶ ἑτοιμασίας χοροῦ πρὸς ἄλλον χορηγόν, εἶμαι.

Ἀντιχόρηγος (ὁ). συναγωνιστὴς ϗ (ἐπιτ.) ἀντίζηλος ἄλλου χορηγοῦ.

Ἀντιχορία (ἡ). τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χοροῦ.

Ἀντίχρη, Ἰων. ἀντὶ Ἀπόχρη, ἀπρσ. Ἀρκεῖ, Ἐξαρκεῖ.

Ἀντίχρησις, εως (ἡ). ἡ ἐναντία ἢ ἀμοιβαία μεταχείρησις.

Ἀντι-χρησμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω χρησμὸν ἐναντίον.

Ἀντίχριστος (ὁ), (Γρφ.) ὁ ἐναντίος τοῦ Χριστοῦ (Μεσίου), Ψευδομεσίας.

Ἀντιχρόνισμα (τὸ) καὶ

Ἀντιχρονισμὸς (ὁ). (Γρμτ.) ἡ χρῆσις ἄλλου χρόνου παρὰ τὸν φυσικῶς καὶ συνήθως ἀπαιτούμενον, π. χ. » Αὔριον ἔρχομαι, ἀντὶ ἐλεύσομαι.

Ἀντι-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Παίζω κιθάραν (λύραν κτλ.) πρὸς ἀπόκρισιν ἄλλου κιθαρίζοντος κτλ., (ἐκκλησ.) ψάλλω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντίψαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμοιβαίως ἢ κατ' ἀντιφωνήσιν ψαλλόμενος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντι-ψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-ψηφίζομαι, Μ. ἰσομαι. Δίδω ἐναντίαν ψῆφον ἢ Ἐκδίδω ἐναντίον ψήφισμα, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντίψηφος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων ἐναντίαν ψῆφον.

Ἀντίψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέχων τόπον (ἀντάξιος, ἀντίτιμος τῆς) ψυχῆς. 2) ὁ δίδων τὴν ψυχήν του ὑπὲρ ἄλλου.

Ἀντι-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀν-τλάω, Π. ἀντὶ Ἀνατλάω, (ὀθ.) = Ἀντλέω.

Ἀντλεία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντλεῖν (κυρ. εἰς τὰ πλοῖα).

Ἀντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω (Ἀδειάζω, Εὐκαιρόνω) τὸ νερὸν τοῦ ἄντλου (τῆς σεντίνας) καὶ (ἐν γέν.) κάθε ὑγρὸν ἀπὸ τὸ περιέχον αὐτὸ μέρος καὶ (ἐνίοτε) τὸ χύνω εἰς ἄλλο, (ὀθ. 2)(μτφορ.) ὑποφέρω (κόπον, στενοχωρίαν, θεινὰ κτλ.).

Ἄντλη (ἡ), Π. (ᾰ μτφορ.) ἀντὶ Ἀντλησις.

Ἀντλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀντλεῖται. 2) = Ἀντληρήριον. « Κύριε, ἄντλημα οὐκ ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ, » Εὐαγγ. 3) = τῷ

Ἀντλησις, εως (ἡ), = Ἀντλεία. Ἄδειασμα (εὐκαίρωμα) κάθε ὑγροῦ ἀπὸ τὸ περιέχον αὐτὸ μέρος.

Ἀντλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀντλητής. 2) = τῷ

Ἀντλητήριον (τὸ). κάθε ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν, κουβᾶς, γκερδέλι, σαμψάκι κλπ.

Ἀντλητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντλῶν (κυρ. εἰς τὰ πλοῖα.

Ἄντλία (ἡ). ὁ τόπος (ἡ μέση) τοῦ πλοίου ὅπου συνάζεται (καὶ τὸ ὄργανον [ἡ Τλουμπα] δι' οὗ ἐξαντλεῖται) ὁ ἄντλος (ἴδε τὴν λέξ.). 2) = Ἀντλεία.

Ἄντλον (τὸ), = τῷ

Ἄντλος (ὁ), [ἀνατέλλω]. τὸ συναζόμενον εἰς τὴν ἀντλίαν τοῦ πλοίου ὕδωρ καὶ αὐτὴ ἡ ἀντλία. « Ὁ ἄντλος ἐκκέχυται, » Ακ. « Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσα, » Ὀδ. Δ. 2) Π. (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα ἢ τὸ νερόν της, 3) σωρὸς (σίτου κτλ.). 4) = Ἀντληρήριον.

Ἀντ-εδύρομαι, Μ. εδυροῦμαι. Ἀποκρίνομαι δι' ὀδυρμῶν εἰς τοὺς ὀδυρμοὺς τινός.

Ἀντ-οικοδομέω-ῶ. Μ. ήσω. Κτίζω οἶκον ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντοικοδομία (ἡ). οἰκοδόμημα ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντ-οικτείρω, Μ. ερῶ, καὶ

Ἀντ-οικτίζω, Μ. ίσω. Λυποῦμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντ-οίομαι, Μ. οιήσομαι. Νομίζω (Φρονῶ) ἀλλέως ἢ τὸ ἐναντίον.

Ἀντολὴ καὶ Ἀντολίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνατολή.

Ἀντομαι (χωρὶς Μ.), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) συναπαντῶ, (μὲ αἰτ.) ἱκετεύω, (παρβλ. Ἀντάω καὶ Ἀντιάω).

Ἀντ-όμνυμι, Μ. ομόσω ἢ ομοῦμαι. Κάμνω ᾰ ἐγὼ (ὁ ἐναγόμενος) ἐπίσης ὅρκον περὶ τῆς ἀθωότητός μου.

†Ἄντομος (ὁ), [ἀνατέμνω ;]. (Ἐπιγρ.) πάσσαλος.

Ἀντ-ονίνημι, Μ. ονήσω. Ἀντωφελῶ.

Ἀντ-ονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω τι μὲ διαφορετικὸν ἢ ἐναντίον ὄνομα, μεταχειρίζομαι ἀντονομασίαν.

Ἀντονομασία (ἡ). ὀνομασία ἀντιδικούσας εἰς τὴν περὶ τοῦ πράγματος ἰδέαν, (ῥητ.) γρῆσις ἄλλου ἀντ' ἄλλου (π. χ. κυρίου ἀντὶ ἐπιθ. ἢ προσηγορ. καὶ ἀνάπαλιν) ὀνόματος.

Ἀντ-οργίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Θυμόνω ᾰ ἐγὼ ἀμοιβαίως κατὰ τοῦ θυμουμένου ἐναντίον μου.

Ἀντ-ορέγω, Μ. ἐξω. Ἁπλόνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὴν χεῖρα καὶ προσφέρω. ||. (μσ.) ἀντεπιθυμῶ.

Ἄντορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄνθορος, σύνορον στημένον ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου.

Ἀντ-ορύσσω(ττω), Μ. ὀρύξω. Σκάπτω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, ἀνοίγω ἐναντίαν τῆς ἐχθρικῆς ὑπόνομον.

Ἀντ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω κατὰ συνερισμὸν ἢ μίμησιν ἄλλου.

Ἀντ-οφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωστῶ (Εἶμαι ὑπόχρεως) ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ πρός τινα.

Ἀντ-οφθαλμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω τινὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (μτφορ.) ἀντιστέκομαι, τολμῶ νὰ τὸν ἐναντιωθῶ.

Ἀντόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων τινὰ (ἢ κείμενος ἐμπρὸς) εἰς τὰ μάτια.

Ἀντοχεύς, έως (ὁ), = Ἀντιλαβεύς.

Ἀντοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τῷ ἀντέχεσθαι (κρατεῖσθαι ἀμοιβαίως), συγκράτημα.

Ἀντ-ουρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ᾰ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι κατά τινος.

Ἀνταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὁμοιάζων μὲ, ἢ περιέχων) ἄντρον, σπηλαιώδης.

Ἀν-τρέπω, Μ. τρέψω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέπω.

Ἀντριάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν) ἡ ἐμφιλοχωρούσα εἰς τὰ ἄντρα (σπήλαια).

Ἀντροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διαιτώμενος) εἰς τὰ σπήλαια.

Ἀντροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος σπηλαίου.

Ἀντρόθεν(θεν), ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ-

Ἄντρον (τὸ), [ἀνατιτραίνω]. σπήλαιον.

Ἀ.τροπαίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνατροπή.

Ἀντροφοίτις, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἢ φυτρωμένος εἰς σπήλαια. 3) (τόπος) φύσει σπηλαιώδης.

Ἀντροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὰ σπήλαια.

Ἀντρώδης, εος (ὁ, ἡ). σπηλαιώδης.

Ἀντυγωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἄντυγα ἢ καμωμένος εἰς σχῆμα ἄντυγος, καμαρωτός, [ἐκ τοῦ

Ἄντυξ [ἄγω ἢ ἀντί, τεύχω]. υγος (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ περιφέρεια κάθε κυκλοτεροῦς σώματος (ἀσπίδος, τροχοῦ, μαστῶν, μηρῶν, [καὶ μτφορ.] χρόνου κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὰ πρὸ τοῦ δίφρου τῆς ἁμάξης στρογγυλώματα, ὅπου ἐσκάλωνε ὁ ἡνίοχος τὰ χαλινάρια 3) (συνεκδ.) ὁ τροχὸς καὶ 4) τὸ ὄχημα ὁλοκλήρου, (παρβλ. Ἰτυς καὶ Μαγγάνη).

Ἀντ-υποκρίνομαι, Ἀντ-υπουργέω κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἀνθυποκρίνομαι κτλ.

Ἀντρδὴ (ἡ). ᾠδὴ ἀποκριτικὴ εἰς ἄλλην.

Ἀντῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκρινόμενος δι' ᾠδῆς εἰς τὴν ᾠδὴν ἄλλου· ἀντηχῶν.

Ἀντ-ωθέω-ῶ, Μ ήσω ἢ ώσω. Κουντῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας, ἀντικρούω.

Ἀντώθησις, εως (ἡ) ᾰ

Ἀντωθισμὸς, οῦ (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντωθεῖν, κούντημα ἀμοιβαῖον, ἀντίκρουσις.

Ἀντωμοσία (ἡ), [ἀντόμνυμι]. (κυρίως) ὁ ὅρκος τὸν ὁπ. κάμνει ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος του ἀμοιβαίως καὶ ἐναντίον τοῦ ὅρκου τοῦ κατηγόρου του, παρβλ. Δι[καί Προ]ωμοσία) ὁ ἐναγόμενος, (ἐν γέν. ὁ) ὁ παρὰ τῶν διωδίκων διόμενος ὅρκος, (ὅθεν εἰς τὸν Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.) τὸ ἔγγραφον τῆς κατηγορίας. "Ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν: »Δίκη ἐστὶ Σωκράτης κτλ.

Ἀντ-ωνέομαι,-οῦμαι Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω τι εἰς τόπον ἄλλου (πωληθέντος). 2) πλειοδοτῶ ἐπὶ δημοπρασίας.

Ἀντωνυμία (ἡ), (Γρμτ.) ἓν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου.

Ἀντωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ; ἀντωνυμ.

Ἀντωνυμικῶς. ἐπίῤῥ. Μὲ (ἢ Ὡς:) ἀντωνυμ.

Ἀντ-ωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντοφθαλμέω.

Ἀντωπὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀντώπιος καὶ Ἄντωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντικρύζων τὰ ὄμματά (τοὺς ὤπας) του εἰς τ., βλέπων τινὰ κατὰ πρόσωπον. 2) ὁ κείμενος ἀντικρὺ ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. ||. (τὸ οὐδ.) Ἄντωπον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἐνώπιον.

Ἄντωσις, εως (ἡ), = Ἀντώθησις

Ἄντωτὶς, ίδος (ἡ), = Ἀμφῶτις (3).

Ἀντ-ωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ ᾰ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά. ἀποδίδω τὴν ὁπ. ἔλαβον ὠφέλειαν.

Ἀνυδριστὶ, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὕβριν. [ἐκ τοῦ

Ἀνύβριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑβρισθεὶς (ἀτιμασθεὶς) ἢ μὴ ὑβρίζων.

Ἀνυγίαστος (ὁ, ἡ). ἀνίατος, ἀνιάτρευτος.

Ἀν-υγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω (Ἀπαλύνω) τι ἐντελῶς.

Ἀνυγρασμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνυγραίνειν.

Ἀνύδατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ.

Ἀν-υδρεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀνασύρω (Τραβῶ) νερὸν ἀπὸ πηγάδι κτλ.

Ἀνύδρευτος (ὁ, ἡ). ἀπότιστος, ξερικός.

Ἀνυδρία (ἡ). ἔλλειψις ὕδατος (βροχῆς), ξηρασία, [ἐκ τοῦ

Ἄνυδρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ, ξηρός.

Ἄνυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὕλην (ὕδατος, ξυλικήν). 2) = Ἄϋλος.

Ἀνυμέναιος (ὁ, ἡ). ἄμοιρος ὑμεναίου, ἀνύπανδρος, ἢ ὑπανδρευθεὶς χωρὶς τελετὴν γάμων.

Ἄνυμις Δ. Π. ἀντὶ Ἀνύομαι, ἀ. πλθ. πρ. τοῦ παρ. τοῦ Ἄνυω ἢ τοῦ

Ἀνυμι (ᾰ πλθ.) Ἄνυμαι (παρ. Ἀνύμην), Π. ἀντὶ Ἄνυω, -ομαι.

Ἀνυμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶ (Δοξολογῶ) μεγαλοφώνως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνύμφευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νυμφευθεὶς, ἀνύπανδρος.

Ἄνυμφος (ὁ, ἡ), = Ἀνύμφευτος. ||. » Γάμος —, « Εὐρ., ὁ δυστυχής.

Ἀνυπαίτιος (ὁ, ἡ). ἀναίτιος, ἀθῶος.

Ἀνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπάρχων ἐν τοῖς οὖσι, μὴ ἔχων ὕπαρξιν.

Ἀνυπαρξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνυπάρκτου.

Ἀνύπεικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπείκων (ἐνδίδων, ὑποχωρῶν), ἄκαμπτος, ἀνένδοτος, κτλ.

Ἀνυπεξαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑπεξαίρεσιν.

Ἀνυπεξάλυκτος (ὁ, ἡ). ἄφευκτος, ἀναπόδραστος, (Νικ. Χων.).

Ἀνυπέραρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπαιρόμενος ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ἀνυπέρβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βλήτως. Τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ (ὑπερνικήσῃ).

Ἀνυπέρβλητος (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἀνυπερήφανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπερήφανος.

Ἀνυπερθεσία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνυπερθέτου.

Ἀνυπέρθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θέτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀναβολὴν (ὑπέρθεσιν). 2) ὁ μὴ ἀναβάλλων τι δι' ἄλλον καιρόν. » Ἐγκράτειά ἐστι διάθεσις ἀνυπέρθετος τῶν κατ' ὀρθὸν λόγον, « Ἀρτ.

Ἀνυπεροψία (ἡ). ἔλλειψις ὑπεροψίας.

Ἀνυπεύθυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ύνως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, πληρεξούσιος. 2) ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος. 3) ἀθῶος, ἀναίτιος.

Ἀνυπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπακούων, ἀνυπότακτος, ἀπειθής.

Ἀνυπηλιφὴς, έος καὶ

Ἀνυπήλιφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος ὑποκάτωθεν, (ναυτ.) ἀπίσσωτος, ἀπαλάμιστος.

Ἀνύπηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπήνην (γένειον).

Ἀνυπηρέτητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὑπηρέτου ἢ ὑπηρεσίας, ἀβοήθητος.

Ἀνυπνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξυπνῶ.

Ἀνυποδε(δη)σία, ας (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ (περιπατῇ) τις ἀνυπόδετος.

Ἀνυποδε(δη)τέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπατῶ).

Ἀνυπόδε(δη)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα, ἐξυπόλυτος.

Ἀνυπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην, ἀκρισολόγητος, ἀναίτιος.

Ἀνυπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποβολιμαῖος, γνήσιος. 2) (φλσφ.) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑποθετικὴν θεωρίαν. 3) (Λογικ. ᾖ Γρμτ.) ὁ μὴ ἔχων ὑποκείμενον.

Ἀνύποιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-οίστως. Ἀνυπόφερτος.

Ἀνυπόκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίτως. Ὁ μὴ καθ' ὑπόκρισιν, μὴ προσποιημένος, ἄδολος, εἰλικρινής.

Ἀνυπομένε(νη)τος καὶ

Ἀνυπομόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπομονὴν, ἀνυπόμονος. 2) (πθ.) = Ἀνύποιστος.

Ἀνυπονόητος (ὁ, ἡ), (ᾖ ἐπίρ.) -ήτως, (πθ.) = Ἀνυπόπτευτος, (ἐπμ.) = Ἀπροσδόκητος. 2) ὁ μηδὲν ὑποπτεύων. » Ἀνυπονοήτοις τοῦ μέλλοντος, « Πλβ.

Ἀνυπόπτευτος καὶ

Ἀνύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑποψίαν.

Ἀνυπόπτως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑποψίαν.

Ἀνυποσημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὑποσημειώσεων, ἀσχολίαστος.

Ἀνυπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν (βάσιν, σύστασιν, ὕπαρξιν). (θλγ.) ὁ μὴ Ἐνυπόστατος. 2) εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ ('νὰ σταθῇ ἐμπρὸς), φοβερὸς, φευκτέος. » Σῦν τινα, ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, « Λκ. 3) ὁ μὴ ἀφίνων καταπάτι (ὑπόστασιν). » Οὖρα ἀνυπόστατα, « Ἀρετ.

Ἀνυπόστολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποστελλόμενος (ὑποστελλόμενος), θαῤῥετὸς, ἄφοβος.

Ἀνυποστόλως, ἐπίρ. Χωρὶς συστολὴν, θαῤῥετά.

Ἀνυπόστρεπτος καὶ

Ἀνυπόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιστρέφων, ἢ ὅθεν οὐ δύναταί τις ἐπιστρέψαι.

Ἀνυπότακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθής. 2) ἄτακτος, συγκεχυμένος.

Ἀνυποτίμητος (ὁ, ἡ), (ᾖ ἐπίρ.)-ήτως. Τοῦ ὁποίου ἡ περιουσία δὲν ἐξετιμήθη, (παρβλ. Ἀνεπιτίμητος). 2) » Δίκη —, « Ῥτρ., ἡ χωρὶς ὑποτιμήσεως (ἴδε τὴν λέξ.). 3) ὁ μὴ φοβούμενος νὰ τιμωρηθῇ.

Ἀνύπουλος (ὁ, ἡ). εἰλικρινὴς, ἀνύποπτος, μὴ ὕπουλος.

Ἀνυποφόρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπόφερτος.

Ἀνυσίεργος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνύω, ἔργον]. φιλόπονος, δραστήριος.

Ἀνύσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίμως, = Ἀνυστικὸς, συντελεστικὸς, ὠφέλιμος.

Ἀνυσις [ἀνύω], εως (ἡ). ἐκτέλεσις, κατόρθωσις· ὠφέλεια.

Ἀνύστακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος.

Ἀνυστέον, θετ. τοῦ Ἀνύω.

Ἀνυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνύων (κατορθόνων), δραστήριος. (ἐπὶ πραγμ.) συντελεστικὸς πρὸς κατόρθωσιν.

Ἀνυστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀνυσθῆναι, κατορθωτέος, δυνατός.

Ἀνυτικὸς, ἡ, όν, = Ἀνυστικός.

Ἄνυτο, Π. ἀντὶ Ἠνύετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Ἄνυμι ἢ τοῦ

Ἀνύτω καὶ Ἀνύτω (καὶ ὄχι -ττω), (παρτ. Ἤνυτον), Ἀττ. ἀντὶ Ἀνύω.

Ἀνυφαίνω, Μ. ανῶ. Ξεϋφαίνω ἢ Ξαναϋφαίνω, ᾖ (μτφορ.) Ἐξαναρχινῶ.

Ἀνύφαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑφασμένος.

Ἀνυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω παρὰ πολὺ (εἰς τὸ ἄκρον).

Ἀ(ᾖ Ἀττ. Ἀ)νύω, Μ. ύσω (ἀόρ. Ἤνυσα ᾖ πθ. Ἠνύσθην ᾖ Ἠνύθην, πρκ. Ἤνυσμαι καὶ Ἤνυμαι, ὀθ. τὸ θετ. Ἀνυστέον καὶ Ἀνυτέον). Τελειόνω· κατορθόνω. » Ἀνύσας τὸ ἔργον, « Ὀδ. Π. » Ὡς δ' οὐδὲν ἤνυσε, « Δμ. » Οὐκ ἀνύω φθονέουσα, « Ἰλ. Δ. » Μόγις σμικρὸν ἀνύτων, « Πλάτ. » Καὶ τάλαντά τις ἀνύσῃ ἐκκαίδεκα, « Ἀρςφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. σπν.) » Στρατὸς ἤνυσε περᾷν, « Αἰσχλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οὐκ οἴω ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα, « Ὀδ. Π » Καὶ ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων, « Θκρ. » Θεὸς ἅπαν τέκμαρ ἀνύεται, « Πίνδ. » Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνὸν, « Θκρ., κατώρθωσα τὰ τὸν πάρω, » Ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ Μοιρῶν, « Ἐπγρ. 2) συμπληρῶ· ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους, (ἐπμ.) φθάνω, καταντῶ. » Πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, « Πλ. » Οὔ πω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, « Θκρ. » Ἀνύειν τὸ λοιπὸν εἰς ἄστυ, « Λκ. (ᾖ ἐλλ.) » Ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε θέουσα, « Ὀδ. Ο. » Ἀνύτειν θάλαμον, « αὐτ. » Ἀνύτειν τὸν αἶδαν, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, « Θκρ. 3) = Συν(Ἐκ)τελῶ, κάμνω ἀποτέλεσμα, χρησιμεύω. » Ἐφόρουν λίθους ᾖ γῆν καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον, « Θκ. » Ταῦτα εἰς πομπὴν ῥημάτων ἀνύτει, « Αἰσχ. Σκρ. 4) ἀποτελειόνω· ἀφανίζω. » Ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν, « Ὀδ. Ω. 6) (ἐλλ.) βιάζομαι, σπεύδω, (κοιν.) κάμνω 'γλήγορα. » Οὐ μέλλειν χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν, « Ἀρςφ. » Ἄνυσόν ποθ' ὑποδησάμενος, « αὐτ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Λέγ' ἀνύσας, « αὐτ., (παρβλ. Φθάνω).

Ἄνω (παρν. Ἤνον), Ἰων. Π. ἀντὶ (τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παραγομ.) Ἀνύω (συγγ. τῷ-

Ἄνω [ἀνά], ἐπίρ. (Τοπ.) Ἐπάνω, ὑψηλά. » Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, « Ὀδ. Λ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἄνω τοῦ γόνατος, « Φλςρτ. » Ἄνω ποταμῶν, « Παρ. » Ἄνω θαλάσσης ἔθει, « Δ. Ἀλ., ἔπλεε πελάγιος. » Τί δῆτ' ἄνω κέχηνας; « Ἀρςφ. ᾖ τρπ. » Μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πρ γμάτων, « Αἰσχλ. (καὶ χρονικῶς.) » Οἱ ἄνω χρόνοι, « Δμ., δηλ. οἱ περασμένοι, οἱ παλαιοί. » Οἱ ἄνω τοῦ χρόνου (τοῦ γένους κτλ.), « Αἰλ. » Οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ, « Φιλ., οἱ προγενέστεροι (προπάτορές) 'του. » Ἄνω τῆς ἕω μικρὸν, « Ἀχιλ. Τάτ. (καὶ ἐνάρθρως). » Ἡ οἰκία τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχει, « Ξεν. » Ἡ ἄνω πόλις, « Λξ., δηλ. ἡ ἀκρόπολις. » Περὶ τοὺς ἄνω τόπους, « Ἀθ., τοὺς μακρὰν δηλ. τῆς θαλάσσης πρὸς τὰ μεσόγεια. (ὅθεν:) » Ὁ ἄνω βασιλεὺς, « Φλςρ., ὁ τῶν Περσῶν. (ᾖ ἐλλ.) » Οἱ ἄνω, « Λξ., ἀντὶ οἱ θεοί. » Ἄνω ᾖ κάτω (ἢ ἀσυνδ.) » Ἄνω κάτω ποιεῖν (διαλέγεσθαι, περιπατεῖν, στρέφειν τοὺς λόγους ἢ τοὺς νόμους, μεταβάλλεσθαι κτλ.), « ἀνακατόνειν, φέρειν ἄνω κάτω, κλωθογυρίζειν. » Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; « Ἀρςφ.

Ἀνῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἄνωγα [μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ [ἀχρ.] Ἀνώγω ἀντὶ Ἀνάγω ἢ Ἀνοίγω], Μ. ἀνώξω (παρτ. Ἤνωγον καὶ Ἠνώγεον, ἢ Ἠ[Ἀ]νώγειν, ἀόρ. Ἤνωξα, πρστ. ἐνεστ. Ἄνωχθι, Ἀνωγέτω ἢ Ἀνώχθω, Ἀνώγετε ἢ Ἄνωχθε), Π. (πρὸς ἀπαρ. ἢ αἰτ. ἢ δοτ.) προστάζω· παρακινῶ· συμβουλεύω.

Ἀνώγαιον (τὸ), ἴδε Ἀνώγεων.

Ἄνωγε, Π. γ'. πρσ. ἐν. τοῦ Ἄνωγα.

Ἀνῶγε, Π. ἀντὶ Ἀνέωγε, (γ'. πρσ. ἐν. τοῦ) μσ. πρκ. τοῦ Ἀνοίγω.

Ἀνώγεον, ου καὶ Ἀττ.

Ἀνώγεων, ω (τὸ), (κάμαρα εἰς) τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ ὁσπιτίου, ἀνῶγι, (παρβλ. Ὑπερῷον)· [κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἀνώγεως, ω (ὁ, ἡ), ὁ ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς (κυρ. κτισμένος).

Ἀνωγὴ (ἡ), Π. [ἄνωγα]. συμβουλὴ, παρακίνησις, παραγγελία, προσταγή.

Ἀνωγμεν, ά. πρσ. πλθ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

Ἀνώγω, ἀ. πρσ. ἐν. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνωδινία (ἡ). Ἔλλειψις ὠδίνων, [ἐκ τοῦ
Ἀνώδινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὠδίνων (κοιλοπονημάτων).
Ἀνωδόρκας, . . (ὁ), εἶδ. ἰχθ. ὁ ἄλλ. Οὐρανοσκόπος.
Ἄνωδυς (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ᾄδων (κελαδῶν).
Ἀνωδυνία (ἡ). Ἔλλειψις ὀδύνης, [ἐκ τοῦ
Ἀνώδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ.-ότερος,-ότατος). ὁ μὴ προξενῶν (ἢ μὴ αἰσθανόμενος καὶ 2) (ἰατρ.) ὁ καταπραΰνων) τοὺς πόνους (τὰς ὀδύνας).
Ἀνωδύνως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς πόνους.
Ἀνωθα, Δ. ἀντὶ
Ἄνωθεν, ἐπίῤῥ. (Τοπ.) Ἀπὸ ἐπάνω· ἀπὸ τὰ ἐπάνω (τὰ μεσόγεια) μέρη. (ᾧ χρον.) Ἐκπαλαί, ἐκ προγόνων. « Δάκων ἄνωθεν εἰμί, « Συν., ἢ ἀπ' (ἐξ) ἀρχῆς. « Οἷς πάλιν ἄνωθεν δωλεύειν θέλετε, « Γρῤῥ. « Γεννηθῆναι ἄνωθεν, « αὐτ., ἀντὶ Ἀναγεννηθῆναι.
Ἀνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὠσω. Σπρώχνω (Κουντῶ) πρὸς τὰ ἐπάνω (ᾧ σπν.) πρὸς τὰ ὀπίσω. — Ἀπωθέω. « Μηδ' εἰς τοὺς πολεμίους τὴν πόλιν ἀνῶσαι, « Θκ., νὰ τὴν ἐκθέσουν εἰς.
Ἀνώθησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνωθεῖν, ἀπρὸϊξιμον πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἀνωΐστι, ἐπίῤῥ Π. ἀπροσδοκήτως, ἐξαφνα, [ἐκ τοῦ
Ἀνωΐστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ἀ, εἴομαι], ἀπρόοπτος, ἄδηλος. 2) ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 3) (σπν. ᾧ ἀμφ.) = Ἀνοσος
Ἀνωΐστως, ἐπίῤῥ. = Ἀνωΐστι.
Ἀνωίχθην, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, ἄφθαρτος.
Ἀνωλόφυρτος (ὁ, ἡ). ἀθρήνητος, ἀμυρολόγητος.
Ἀνωμαλής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἀνώμαλος.
Ἀνωμαλία (ἡ), ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνωμάλου.
Ἀνωμαλίσθαι, πθ. πρκ. τοῦ ἀπαρ. τοῦ Ἀνωμαλίζω.
Ἀνώμαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμαλός, ἄνισος, ἄστατος· ἄτακτος.
Ἀνωμαλότης (ἡ), = Ἀνωμαλία.
Ἀνωμάλως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀνωμαλίαν.
Ἄνωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὤμους, (ὄθεν:) « Ἄνωμοι, « οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.
Ἀνωμοτεί(τι), ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὅρκον.
Ἄνώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμόσας (ὁρκισθείς). 2) ὁ μὴ ἐπιβεβαιωθείς (ἐπικυρωθείς) δι' ὅρκου. 3) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου δὲν τολμᾷ τις νὰ ὀμόσῃ.
Ἀνωνις, ιδος (ἡ), = Ὄνωνις.
Ἀνωνόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀνομαζὸς, ἀσήμαντος. 2) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν τολμᾷ κάνεις νὰ ὀνοματίσῃ (ἐκφράσῃ), ἀνέκφραστος.
Ἀνωνυμεί(μι), ἐπίῤῥ. = Ἀνωνύμως.
Ἀνωνυμία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνωνύμου.
Ἀνώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄνομα (καὶ συνκδχ.) φήμην, ἀσήμαντος, ἄγνωστος.
Ἀνωνύμως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὄνομα.
†Ἀνωξις, εως (ἡ), = Ἀνωγή.
†Ἀνώξω, Π. μελλ. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνώομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνύομαι.
Ἀνῶπιον (τὸ). τὸ ὑπὲρ τὴν θύραν ἢ θυρίδα (ὀπὴν) μέρος τοῦ οἴκου, (παρβλ. Προνώπιον).
Ἀνωρία (ἡ), = Ἀωρία, [ἐκ τοῦ
Ἄνωρος (ὁ, ἡ), = Ἄωρος.
Ἀνώρυφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) ὁ μὴ ἔχων ὀροφὴν (σκεπήν).
Ἀνορθρία (ἡ), Π. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμὴ ᾗ ὁ ἐξ αὐτῆς ἦχος (ῥόθος) τῶν κυμάτων.
Ἀνώρθρος (ὁ, ἡ), = Ἀνάρθρος.
Ἀνῶρτο, Π. (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) Ὑπερσ. ἢ ἀόρ 6'. τοῦ Ἀνόρνυμαι.
Ἀνωρύομαι, Μ ὑσομαι. Οὐρλιάζω (Κλαίω) μεγαλοφώνως.
Ἀνῶσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνωθέω. ;Ἀνῶσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνοῖσαι, ἄχρ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνώσιμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἰσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνάσιμος.
Ἀνώτατος (ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ Ἄνω), η, ον. Ὁ εἰς τὴν ὅλως διόλου ἐπάνω θέσιν. || (τὸ οὐδ. πλθ) Ἀνώτατα, = τῷ
Ἀνωτάτω, ἐπίῤῥ. (ὑπερθ. τοῦ Ἄνω). Εἰς τὴν ὅλως διόλου ἐπάνω θέσιν, ὑψηλότατα. « Τὰ ἀνωτάτω γένη, « Ἀρτ., τὰ πρώτιστα καὶ κυριώτατα.
Ἀνωτερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄνω μέρη, [ἐκ τοῦ
Ἀνώτερος [ἀνμλ. συγκρ. τοῦ Ἄνω], α, ον. Ὁ εἰς τὴν πλέον ἐπάνω (παρεπάνω) θέσιν, ὑψηλότερος. || (τὸ οὐδ.) Ἀνώτερον, = τῷ
Ἀνωτέρω, ἐπίῤῥ. (συγκρ. τοῦ Ἄνω). Πλέον ἐπάνω, παρεπάνω, ὑψηλότερα. (ᾧ χρον.) ἀρχήτερα.
Ἀνωφέλεια (ἡ). Ἔλλειψις ὠφελείας, [ἐκ τοῦ
Ἀνωφελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων ὄφελος, ἀνωφέλευτος.
Ἀνωφίλητος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφελὴς. 2) (μέγ.) ὁ μὴ ἀπολαμβάνων κἀμμίαν ὠφέλειαν ἀπό. 3) (πθ.) ὁ μὴ ἐπιθυμούμενος ὠφέλειαν, ἀδυήθητος.
Ἀνώφελος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφελὴς.
Ἀνωφελῶς, ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὠφέλειαν.
Ἀνωφέρεια (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορά. 2) ἀνήφορος, [ἐκ τοῦ
Ἀνωφερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (ἔχων τάσιν) πρὸς τὰ ἄνω. « Τὸ πῦρ (« Τὸ ἔλαιον) ἀνωφερὲς, « Ἀρστ. 2) (τόπος) ἀνηφορικός.
Ἀνώφλιον (τὸ). τὸ ἐπάνω μέρος (φλιὰ) τῆς θύρας, τὸ ἀνῶφλι.
Ἀνώροιτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἄνω φοιτῶν (τείνων), ἀνωφερὴς.
Ἀνωφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω, [ἐκ τοῦ
Ἀνώφορος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφερὴς.
Ἄνωχα, πρκ. καὶ
Ἀνώχθην, ἀόρ. ἀ. πθ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνωχθι, Π. ἔνεστ. τῆς πρς. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνώχυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὠχυρωμένος.
Ἄξειε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἄξεινος (ὁ, ἡ], Ἰων. ἀντὶ Ἄξενος.
Ἀξέμεν καὶ Ἀξέμεναι, Π. ἀντὶ Ἄξειν ἢ Ἀγαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄγω.
Ἀξεναγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεναγωγηθεὶς (φιλοξενηθείς).
Ἀξενία (ἡ). Ἔλλειψις φιλοξενίας, [ἐκ τοῦ
Ἄξενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεχόμενος (περιορισμένος) ξένους, ἀφιλόξενος.
Ἄξιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἀπολέκητος, ἀβούλευτος, τραχύς· ἄξυστος.
Ἀξία (ἡ), ἴδε Ἄξιος.
Ἀξιαγάπητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀγάπης.
Ἀξιαγαστος (ὁ, ἡ). ἀξιοθαύμαστος, ἀξιέπαινος.
Ἀξιαγώνιστος (ὁ, ἡ). ἀξιόμαχος, (Νικ. Χων.)
Ἀξιάκουστος καὶ
Ἀξιακρόατος (ὁ, ἡ). ἄξιος ν' ἀκουσθῇ.
Ἀξιαπήγητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀξιαφήγητος, ἀξιοδιήγητος. ἀξιόλογος.
Ἀξιαπόλαυστος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀπολαύσεως.
Ἀξιεπαίνετος καὶ
Ἀξιέπαινος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπαίνου.
Ἀξιεπιθύμητος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ τις.
Ἀξιέραστος (ὁ, ἡ). ἀξιαγάπητος.
Ἀξιήκοος (ὁ, ἡ), = Ἀξιάκουστος.
Ἀξινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἀξίνη (ἡ). [Ἄγνυμι]. πέλεκυς δίστομος, τσεκούρι, (Τουρκ.) μπαλτάς. « Ξύλα σχίζων τις, ἔγνι τῇ ἀξίνῃ, « Ξεν.
Ἀξινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀξίνη, τσεκουράκι.
Ἀξιοβίωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίος) ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμῇ τις.
Ἀξιοθάκρυτος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοεργὸς (ὁ, ἡ) ἄξιος διὰ δουλειάν, ἢ ἀξίζων τὸν κόπον, (Ξεν. Οἰκονομ.).
Ἀξιοζήλευτος (ὁ, ἡ). (ᾧ ἐπίῤῥ.)-ζήλως. Ἄξιος ζήλου (φθόνου ἢ μιμήσεως), ἀξιομίμητος.
Ἀξιοζήλωτος, (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀξιοθάνατος (ὁ, ἡ). ἄξιος θανάτου.
Ἀξιοθαύμαστος (ὁ, ἡ), = Ἀξιάγαστος.
Ἀξιοθέατος (ὁ, ἡ). ἄξιος διὰ θεωρίαν.
Ἀξιόθρηνος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοθριάμβευτος (ὁ, ἡ). ἄξ. διὰ θριαμβον.
Ἀξιοκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). ἄξιος καταφρονήσεως,
Ἀξιοκοινώνητος (ὁ, ἡ). ἄξιος συναναστροφῆς καὶ σχέσεως.
Ἀξιόκτητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀποκτήσεως. 2) ὁ ἀποκτηθεὶς κατ' ἀξίαν (μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν).
Ἀξιόλεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀξιόλογος.
Ἀξιόληπτος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ τὸν λάβῃ (ἀποκτήσῃ) τις.
Ἀξιόλογος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίῤῥ.)-λόγως. Ἄξιος λόγου (ὁμιλίας, ἐπαίνου, ὑπολήψεως κτλ.), σημαντικὸς, αὐσιώδης, ἀξιομνημόνευτος, μέγας (ἐπὶ πρσ. καὶ πραγμ.), ἀξιόπιστος κτλ. « Οὐ γὰρ ἂν τι θράσαιμεν ἀξιόλογον. « Ακ. « Ἀξιόλογα λίθων βάρη, « Σοφ.
Ἀξιομακάριστος (ὁ, ἡ). ἄξιος καλοτυχίσματος (μακαρισμοῦ).
Ἀξιομάχητος καὶ
Ἀξιόμαχος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. εἰς. ᾧ σπν. ἀπαρ.) ἄξιος (ἱκανὸς) νὰ ἀνθιστασθῇ εἰς μάχην.
Ἀξιομισὴς, ἐος καὶ
Ἀξιομίσητος (ὁ, ἡ). ἄξιος μίσους.
Ἀξιόμισος (ὁ, ἡ), Π., = Ἀξιομίσητος.
Ἀξιομνημόνευτος, (ὁ, ἡ). ἄξιος μνήμης (ἐνθυμήσεως).
Ἀξιόνικος (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ότερος,-ότατος). ἄξιος διὰ (ἱκανὸς νὰ κατορθώσῃ) νίκην, (καὶ ἁπλ. ἀντὶ) ἄξιος. « Ἀξιονικότεροι εἶμεν Ἀθηναίων ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν, « Ἡρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀξιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἄξια (Λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα) τῶν ἔργων μου.
Ἀξιοπενθής, έος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοπιστία (ἡ) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀξιοπίστου.
Ἀξιόπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πίστως. Ἄξιος πίστεως. » Ὀφθαλμοὶ γλωσσῶν ἀξιοπιστότεροι, « Ἐπγρ. 2) αὐτάρκης, ἱκανός. » Ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα. « Πλ.
Ἀξιοπιστοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀξιοπιστία.
Ἀξιόποινος (ὁ, ἡ). ἀξιοτιμώρητος. 2) ὁ κατ' ἀξίαν τιμωρηθεὶς ἢ τιμωρήσας.
Ἀξιοπρέπεια (ἡ). ἡ πρὸς τὴν ἀξίαν ἀνάλογος εὐπρέπεια, [ἐκ τοῦ
Ἀξιοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀξίαν τινός, ἄξιος· εὐπρεπὴς ἢ μεγαλοπρεπής.
Ἀξιοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀξιοπρέπειαν, καθὼς πρέπει εἰς τὴν ἀξίαν τινός.
Ἀξιοπροστάτευτος (ὁ, ἡ). ἄξιος προστασίας (προεδρίας ἢ ὑπερασπίσεως).
Ἀξιόρατος (ὁ, ἡ), = Ἀξιοθέατος.
Ἄξιος [ἄγω[ϐ]], α, ον. Ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἀξίαν μὲ (ἀξίζων, ἐκτιμώμενος τόσον, ὅσον) ἄλλο τι, ἰσότιμος, ἀντάξιος, (μὲ γεν.) » Βοὸς ἄξιος, « Ἰλ. Ψ. » Οὐδὲ τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, « Πλ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἄξια εἰς μυρίας δραχμάς, « Δμ. (καὶ τρπ.) » Οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, « Ἰλ. Ν. » Ὅσου ἀξία ἐστὶ γυνὴ κάμνοντι, « Δμ. » Πολλοῦ (» Πλείονος) ἢ » Τοῦ παντὸς, (» Μικροῦ, » Οὐ[» Μη]δενὸς κτλ.) ἄξιος. « (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Πλείστου ἄξιοι (ἢ » Οὓς πλείστου ἄξιόν ἐστι) κεκτῆσθαι, « Δμ., ἀντὶ Πολύτιμοι κτλ. 2) (συνηθέστ.) εἰς τὸν ὀπ. ἀνήκει (πρέπει, εἶνε εὔλογον, δίκαιον) νὰ δοθῇ ἢ συμβῇ τι (εἴτε καλὸν, εἴτε κακόν). » Ἐπαίνου ἄξιος μᾶλλον ἢ μέμψεως, « Ξεν. » Θανάτου (» Λόγου κτλ.) ἄξιος, « Δμ., Θκ. » Ὀργῆς ἄξια ποιεῖς, « Δμ. (καὶ μὲ δοτ.) « Ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, « αὐτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, « Πλάτ. » Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός, « Σδ. 3) (χ. πτ.) ὁ ἔχων (ἀξίζων) κἄποιαν τιμὴν, ἀξιότιμος ἢ πολύτιμος. » Φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον, « Ξεν. (ὅθεν 4) (τὸ οὐδ.) » Ἄξιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἐστι, καὶ μὲ ἀπαρ.), εἶνε δίκαιον (εὔλογον, πρέπει, ἀξίζει τὸν κόπον) νὰ. » Τῇ πόλει γὰρ ἄξιον συλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον, « Ἀρστφ. » Οὐκ ἄξιον φανερὰν ἔχθαν πρὸς αὐτοὺς κτήσασθαι, « Θκ. » Εἰς τὴν Πελοπόννησον οὐκ ἐξῆλθεν ἡ νόσος, ὅ,τι καὶ ἄξιον εἰπεῖν, « αὐτ. » Ἄξιόν ἐστί μοι μισεῖν αὐτόν, « Ξεν. » Ἄξιόν σοι μέγα φρονεῖν, « αὐτ. ‖. (τὸ θηλ.) Ἄξια (οὐσ. ἢ ἐλλ. 4) ἡ τιμὴ. ἐκεῖν' ὅ,που ἀξίζει τὸ πράγμα· ἐκεῖν' ὅ,που ἁρμόζει (ἀναλογεῖ) εἰς. » Καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεδίδετο, « Αἰσχ. » Τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν οἱ δικασταὶ ταττόντων, « Πλάτ. » Τὴν μὲν ἀξίαν (ἐνν. ποινὴν) οὐ λάμψεαι, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Κατ' (ἢ Παρ') ἀξίαν, « ἀντὶ Ἀξίως ἢ Ἀναξίως. 6') = Ἀξίωμα. » Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, « Ακ. » Τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς, « Δμ. γ') = Ἀξίωσις, παράκλησις, ἢ θέλησις. 5) ὁ ἀξίζων τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς του (οὔτ' εὐθηνὸς δηλ. οὔτ' ἀκριβὸς), μέτριος κατὰ τὴν τιμὴν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἀντὶ τοῦ) Εὔωνος, εὐθηνός. » Ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, « Θφρ. » Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας, « Ἀρστφ. 6) (μτφορ.) ἁρμόδιος, ἀνάλογος. » Οὐκ ἄξια οὔτε ὑμῶν οὔτε τῶν πατέρων ποιεῖτε, « Θκ. » Ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν, « αὐτ. » Ἄξια δῶρα, « Ἰλ.... » Ἄξιόν σοι ἄλφοι, « Ὀδ. Ο., θέλεις εὕρει δι' αὐτὸ συμφέρουσαν (ὄχι εὐκαταφρόνητον) τιμήν. » Ἄξιός εἰμι, « Αξ. » Τί δ' ἄξιόν μοι τῆς δε τυγχάνει φυγῆς, « Εὐρ., τί ἔκαμα καὶ νὰ φύγω;
Ἀξιόσκεπτος (ὁ, ἡ). ἄξ. σκέψεως.
Ἀξιοσπούδαστος (ὁ, ἡ). ἄξ. σπουδῆς (ἐπιμελείας, προσπαθείας).
Ἀξιοστρατήγητος (ὁ, ἡ), = Ἀξιόμαχος καὶ
Ἀξιοστράτηγος (ὁ, ἡ). ἄξιος τῆς στρατηγίας. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἄξιος στρατηγοῦ.
Ἀξιοτέκμαρτος (ὁ, ἡ). ἄξιος (ἱκανὸς) πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος, πιθανός· ἀξιόπιστος.
Ἀξιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου.
Ἀξιοτίμητος καὶ
Ἀξιότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ.-ότερος,-ότατος). ἄξιος τιμῆς.
Ἀξιοφίλητος (ὁ, ἡ). ἀξιαγάπητος.
Ἀξιόχρεως, ω (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-χρέως. Ὁ ἄξιος ἀναδεχθῆναι τὸ χρέος τινὸς, (μάρτυς, ἐγγυητὴς), βέβαιος (σίγουρος) ἀξιόπιστος. 2) ἱκανός· ἄξιος· σημαντικός. » Μέγεθος ἀξιόχρεων, « Ἀθ. » Ἀξιόχρεα ἀπηγήσιος, « Ἡρ. » Ἀξιόχρεως ἐναντιωθῆναι, « αὐτ.
Ἀξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Προσδιορίζω τὴν ἀξίαν (τὴν τιμὴν) πράγματος, ἐκτιμῶ. » Ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον, « Πλάτ. (ὅθ! 2) κρίνω, φρονῶ, ὑποθέττω, διϊσχυρίζομαι, (Ἰταλ.) πρετενδέρω· ςοχάζομαί τι ἄξιον (εὔλογον, δίκαιον, καὶ φλσφ. βέβαιον ἢ πιθανὸν), καταδέχομαι, στέργω, (Π.) τιμῶ, ἐγκωμιάζω· ἀξιόνω. » Ἀξιοῦσιν αὐτοὺς πάντων, « Θκ. » Ἀξιωθεὶς τῆς βουλῆς, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας, « Σοφ. » Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιωθεὶς, « Εὐρ. » Καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη, « αὐτ. » Τύμβον ἀξιούμενον τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι, « αὐτ. » Βουλόμενος, ἕως ἔτι ἀπαθὴς ἦν, καὶ ἠξιοῦτο, διασώσασθαι τὴν εὐτυχίαν, « Θκ. » Ἀξιοῦσιν εἶναι σφαιροειδῆ τὸν οὐρανὸν, « Θ. Μάγ. (ὅθ. παρὰ Φιλσφ. Ἀξίωμα), (παρβλ. Βούλομαι). » Οὐ πλούσιοι μόνον καὶ λόγιοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ κτλ., « Πλ. » Ἀπ' Ἄργους καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου, « Ἀρρ. » Ἀξιῶ ἀδικέεσθαι, « Ἡρ. » (καὶ μτ.) Οὐκ ἀξιεύμενος ἐπὶ τὸν θρόνον ἵζεσθαι, « αὐτ., μὴ νομίζων ἑαυτὸν ἄξιον νὰ. » Μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος, « Ἰσκρ. » Διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, « Ἀρστ. 3) παρακαλῶ, ἀπαιτῶ τι ὡς δίκαιον ἢ εὔλογον, ἐπιθυμῶ, θέλω. » Χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, « Θκ. » Ἀξιῶ καὶ δέομαι ὑμᾶς μεμνῆσθαι, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἔφη συγχωρεῖν τοῖς ἀξιουμένοις, « Πλβ., ἀντὶ ταῖς Ἀξιώσεσιν.
Ἄξιφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ξίφους.
†Ἀξίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀεξίφυλλος.
Ἀξίωμα (τὸ), = Ἀξία, τιμὴ, βαθμὸς κοινωνικῆς θέσεως, ὀφφίκιον. » Ἀποστερεῖν ἀξιώματος καὶ τιμῆς, « Ξεν. (ὅθεν): » Οἱ ἐν ἀξιώματι (-ώμασιν), « οἱ ἀξιωματικοί. 2) ὑπόληψις, σημαντικότης, μέγεθος, ὑπεροχή. (Γαλλ.) crédit. » Ὧν ἐν ἀξιώματι ἀπὸ τῶν ἀστῶν, « Θκ. » Τὸ μὲν οὖν ἀξίωμα τοῦ παρόντος ἀγῶνος, « Ἀρςφ. » Τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως, « Δμ. 3) (φλσφ.) λόγος οὐ χρήζων ἀποδείξεως (ὡς) αὐταπόδεικτος, ἢ πιθανὸς, (ὅθεν:) = Δόγμα, φρόνημα, δοξασία. κῦρος, τὸ ἀξιόπιστον. 4) = Ἀξίωσις, θέλημα, ἀπαίτησις, (καὶ σπν.) παρακάλεσις. » Εἰσέλθοι τὸ ἀξιωμάμου ἐνώπιόν σου, Κύριε, « Γρφ.
Ἀξιωματικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀξίωμα (ἴδε τὴν λέξιν). 2) ὁ ἔχων (ἢ πράττων τι, ἢ γινόμενος μὲ) ἀξιοπρέπειαν, μεγαλοπρεπὴς, ὁμιλῶν μὲ (φλσφ.) ἀξιώματα. » Ὁ δὲ Ἰσοκράτης μακρῷ ἀξιωματικώτερος Λυσίου, « Δ. Ἀλ.
Ἀξιωματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀξίωμα (ἀξιοπρέπειαν, μεγαλοπρέπειαν), διὰ (φλσφ.) ἀξιωμάτων.
Ἀξίως, ἐπίρ. Κατ' ἀξίαν, πρεπόντως ἀναλόγως. » Ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσωμεν, « Ἰσκρ. » Ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, « Αἰσχ. 2) εὐθηνὰ, μὲ μετρίαν τιμήν.
Ἀξίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀξιοῦν, ἐκτίμησις. 2) ὑπόληψις, τιμή. 3) = Ἀξίωμα (ὀφφίκιον). » Τοὺς ἐν ἀξιώσει προὔχοντας, « Ἀρςδ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, « αὐτ., ἀντὶ Οἱ ἀξιωματικοί. 4) φρόνημα, ἰδέα, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περὶ τῆς ἱκανότητος ἑαυτοῦ ἢ καὶ ἄλλου, (Γαλλ. prétention), (ἐπμ.) ἀπαίτησις (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὖσα ἡ φαινομένη παράλογος) παράκλησις. » Ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, « Θκ. » Οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις, « αὐτ. » Παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιάνδε, « αὐτ. (παρβλ. Δικαίωσις). 5) (σπν.) ἡ δύναμις (σημασία) λέξεως. » Τὴν εἰωθεῖσαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων μετήλλαξαν, « Θκ. (Γαλλ.) la valeur ordinaire des mots.
Ἀξιωτέον, θετ. τοῦ Ἀξιόω.
Ἀξόανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ξόανον (ἄγαλμα).
Ἀξονήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὸν ἄξονα ἢ διὰ τοῦ ἄξονος ἐλαυνόμενος (ταχέως κινούμενος).
Ἀξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄξονα.
Ἄξοος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄξεστος.
Ἀξυγκρότητος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσυγκρότητος.
Ἀξύλευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάσος) ἀπ' ὅπου δὲν ἔκοψάν ποτε ξύλα.
Ἀξυλία (ἡ). ἔλλειψις ξύλων.
Ἀξύλιστος (ὁ, ἡ), = Ἀξύλευτος.
Ἄξυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ξύλα. 2) Π. = Ἀξύλευτος, (ἐπμ.) πολύξυλος, (ἴδε Α, α).
Ἀξύμβατος, Ἀξύμβλητος, Ἀξύμμετρος καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἀσύμβατος κτλ.
Ἀξύνετος, ου καὶ
Ἀξυνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσύνετος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀξυρῆς. έος (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἄξυρος (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος ξυρὸν (ξουράφι), ἀξουράφιστος. 2) ὁ μὴ ὀξὺς (κοπτερὸς) (ἐπμ.) ἄχρηστος (διὰ ξύρισμα).

Ἀξύστατος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσύστατος.

Ἄξυστος (ὁ, ἡ), = Ἄξεστος.

Ἄξω, μέλλ. τοῦ Ἄγνυμι καὶ Ἄγω.

Ἄξων [ἄγω], ονος (ὁ). τὸ ξύλον τῆς ἁμάξης, περὶ τὸ ὁπ. στρέφονται οἱ τροχοί. 2) (Μθμτ. καὶ Γεωγρ.) ἡ διὰ τοῦ κέντρου τῶν δύο περάτων (πόλων) τῆς σφαίρας διερχομένη γραμμή. 3) (πλθ.) οἱ παλαιοὶ νόμοι τῶν Ἀθην. (σκαλισμένοι ἐπάνω εἰς ξύλα τετράγωνα περιστρεφόμενα εἰς ἄξονας), (παρβλ. Κύρβις).

Ἄογκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄγκον (βάρος).

Ἄοδμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἄοσμος.

Ἀοζέω-ῶ, Μ. ήσω; Π. ὑπηρετῶ, εἶμαι-

Ἄοζος (ὁ), Π. [ἀοσσέω]. ὁ ὑπηρετῶν (κυρ. εἰς τὰς θυσίας).

Ἄοζος (ὁ, ἡ), = Ἄνοζος.

Ἀοῖ, Δ. ἀντὶ Ἠοῖ, δοτ. ἐν. τοῦ Ἠώς.

Ἀοιδὴ (ἡ), Π. Ἰων. [ἀείδω], = Ὠδή.

Ἀοιδιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Ἀείδω, ᾄδω.

Ἀοίδιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀοιδῆς, ἀξιύμνητος, περίφημος (ἐπί τε καλοῦ ᾖ κακοῦ).

Ἀοιδοθέτης, ου (ὁ), Π. ὁ συνθέτων ἀοιδὰς, ποιητὴς, μελοποιός.

Ἀοιδομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τοῦ βραβείου τῆς ἀοιδῆς ἀγωνιζόμενος (φιλονεικῶν) πρὸς ἄλλον ἀοιδόν.

Ἀοιδοπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς ἐνασχολούμενος (πολέων), ποιητής.

Ἀοιδὸς (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ἀείδων], ψάλτης, τραγουδιστὴς, ποιητὴς (καὶ θηλ.) ποιήτρια (καὶ ἐνίοτε) μάγισσα (ἰατρεύουσα δι' ἐπῳδῶν). 2) (ἐπιθ.) μελῳδικὸς ἢ 3) (πθ.) = Ἀοίδιμος, (ὅθ. τὸ συγκρ.) » Πέργαμος ἀοιδοτέρη πολίων, « Ἐπγρ. (καὶ τὸ ὑπερθ.) » Ἀηδὼν συμπάντων ἀοιδοτάτη πετεεινῶν, « Θκρ.

Ἀοιδοσύνη (ἡ), Π. = Ἀοιδὴ, μελῳδία ποίησις.

Ἀοιδότατος (-ότερος), Π. ἴδε Ἀοιδός.

Ἀοιδοτόκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τίκτων (δίδων αἰτίαν εἰς, ἢ συνθέτων) ἀοιδάς.

Ἀοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατοικούμενος ἢ μὴ κατοικητέος, ἀκατοίκητος.

Ἄοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων οἶκον (κατοικίαν ἢ πατρίδα), ξένος ἢ φυγὰς 2) = Ἀοίκητος. 3) (μὲ γεν.) ὁ μὴ κατοικήσας που.

Ἄοιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οἴμη], = Ἀδιόδευτος καὶ Ἀῤῥητος.

Ἀοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω ἢ δὲν πίνω οἶνον.

Ἀοινία (ἡ). ἀποχὴ ἢ ἔλλειψις οἴνου, [ἐκ τοῦ

Ἄοινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος οἶνον, (ὅθεν) » Ἄοινος θυσία, « Πλδ., (παρβλ. Νηφάλιος).

Ἀοῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠῷος.

Ἀοκνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀόκνου » Πόνων ἀοκνίη ὑγιεινοτάτη, « Ἱππκρ.

Ἄοκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀκνῶν (ἀμελῶν ἢ συστελλόμενος), φιλόπονος, ἀβάρετος, ἀκούραστος, τολμηρός.

Ἀόκνως, ἐπίῤ. Χωρὶς ὄκνον, προθύμως.

Ἀολλέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀολλίζω.

Ἀολλήδην, ἐπίῤ. Π. ἀθρόως, σωρηδὸν, ὁμοῦ, [ἐκ τοῦ

Ἀολλὴς [εἰλέω], έος (ὁ, ἡ), Π. συνηθροισμένος εἰς ἓν, ἑνωμένος ὁμοῦ, πεπυκνωμένος.

Ἀολλίζω, Μ. ίσω, Π. [ἀολλὴς]. συναθροίζω, συσσωρεύω.

Ἄον, Π. παρτ. τοῦ Ἄω.

Ἄοπλος (ὁ, ἡ), = Ἄνοπλος, χωρὶς ὅπλον, ἐξαρμάτωτος. » Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα, « Ξεν.

Ἄοπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ὄψ]. ἄφωνος, βωβός. 2) (σπν.) ἀόμματος ἢ 3) = τῷ

Ἄοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀφθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ὀφθῆναι, ἀόρατος.

Ἀ(ἡ Ἀ)ορ, ορος (τὸ), Π. [ἀείρω], ξίφος (ᾖ ἐν γέν. κάθε) ὅπλον (κυρ. σουβλερόν).

Ἄορας, Π. αἰτ. πλθ. ἀρσ. (ἢ τοῦ προηγ. Ἄορ [τὸ ὁπ. ὅμως εἶν' οὐδέτερον] ἢ τοῦ Ἄωρ-ορος, (ἐξηγουμ. διὰ τοῦ) Τρίπους ἢ λεκάνη (ἢ κατ' ἀναγρμτ. ἀντὶ Ὄαρας), αἰτ. πλθ. τοῦ Ὄαρ.

Ἀορασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀοράτου 2) (σπν.) στέρησις ὁράσεως, τυφλότης.

Ἀόρατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ράτως. Ὁ μὴ ὁραθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ὁραθῆναι. 2) (ἐνεργ. καὶ μὲ γεν.) ὁ μὴ ἰδών.

Ἀοργησία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μὴ ὀργιζομένου, [ἐκ τοῦ

Ἀόργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀργιζόμενος, ὁ μὴ θυμώδης· πρᾶος, ἀνεξίκακος ||. (οὐδ.) » Τὸ ἀόργητον, « ἀντὶ Ἡ ἀοργησία.

Ἀοργήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ὀργήν.

Ἀορισταίνω (έω-ῶ), Μ. ήσω. Εἶμαι ἀόριστος (ἀπροσδιόριστος), (Γρμτ.) σημαίνω ἀοριστίαν ἢ ἐκλαμβάνομαι ἀορίστως.

Ἀοριστία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀορίστου, τὸ ἀπροσδιόριστον.

Ἀοριστικὸς καὶ Ἀοριστολογικὸς, ἡ, όν. (Γραμμτ. καὶ Ῥτρ.) Ὁ σημαίνων ἀοριστίαν, ἐκλαμβανόμενος ἀορίστως.

Ἀόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὅρον (σύνορον ἢ ὁρισμὸν), ἀπροσδιόριστος ἢ μὴ ἐμφαίνων τι ὡρισμένον, (ὅθεν Γρμτ.) ὁ Ἀόριστος (χρόνος).

Ἀοριστώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀοριστικός.

Ἀορίστως, ἐπίῤ. Χωρὶς ὅρον (ὁρισμὸν), ἀπροσδιορίστως.

Ἄορνος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πέτρα ἢ λίμνη) ὅμου τὰ ὄρνεα δὲν πλησιάζουν διὰ τὸ ὕψος ἢ τὰς θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.

Ἀορτὴ (ἡ), [ἀείρω]. (ἀνατομ.) ἡ μεγ. ἀρτηρ. ἡ μετοχετεύουσα τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς καρδ. εἰς τὰς φλέβας· (μτγν.) τὰ δύο ἄκρα τῆς τραχ. ἀρτηρ. (τοῦ λάρυγγος) ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξήρτηται ὁ πνεύμων, (Λατ.) βρόγχια.

Ἀορτηθεὶς, Π. ἀντὶ Ἀερθεὶς, (πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀορτὴρ (ὁ), [ἀείρω]. τὸ λωρὶ (ὁ κρεμαστὴρ) τοῦ ξίφους ἢ τῆς ἀσπίδος ἢ δισακκίου. ||. (ἐπιθ.) » Ἵππος—, « ὁ ἄλλ. Παρῄορος (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἄορτο, Π. (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀείρω.

Ἄορτρα (τὰ), (Ἀνατομ.) οἱ δύο λοβοὶ (τὰ χείλη) τοῦ πνεύμονος, (ἴδε Ἀορτή).

Ἀόρχης, ου (ὁ). ὁ μὴ ἔχων ὄρχεις.

Ἀοσμία (ἡ). ἔλλειψις ὀσμῆς. 2) δυσωδία, [ἐκ τοῦ.

Ἄοσμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων κακὴν) ὀσμήν.

Ἀοσσέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (ἴσ.) = Ἀοζέω, βοηθῶ, παραστέκομαι.

Ἀοσσητὴρ (ὁ), [ἴδε τὸ προηγ.]. βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, παραστεκόμενος.

Ἄουτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οὐτάω]. ἀπλήγωτος.

Ἀοχλησία (ἡ). ἀνενοχλησία, [ἐκ τοῦ

Ἀόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνοχλῶν ἢ μὴ ἐνοχλούμενος, ἀνενόχλητος, ἥσυχος, ἀτάραχος.

Ἀοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐστερημένος ὄψεως, τυφλός.

Ἀπαγγελεύς, έως (ὁ), Π. = Ἀπαγγελτήρ.

Ἀπαγγελία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαγγέλλειν (διηγεῖσθαι, γνωστοποιεῖν, ἀποστοματίζειν κτλ.), (Ῥτρ.) ἑρμηνεία, ἐκφρασις, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀπαγγέλλω, Μ. αγγελῶ, = Ἀναγγέλλω, φανερόνω, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, ἀναφέρω, λέγω. » Ἀπαγγείλατε αὐτῷ ταῦτα (ἢ) ὅτι, « Ξεν. » Ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ « Δμ. (ᾖ προθετ.) » Ὃν ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα περὶ τῆς τοῦ παιδίου τελευτῆς, « Πλ. (καὶ μσ.) » Τοὺς πρώτους τὴν Ἁρπάλου φυλὴν ἀπαγγειλαμένους, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἀπηγγέλη αὐτῷ εἰς τὸ παλάτιον, « αὐτ. 2) ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἐκφράζω, προφέρω, ἀποστοματίζω, ἐκφωνῶ. » Ποσοῦς ἀπαγγέλλει στίχους, « Συν. » Ἀπαγγελίαν λέγω τὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα, « Ἑρμγ.

Ἀπαγγελτέον, θετ. τοῦ Ἀπαγγέλλω.

Ἀπαγγελτὴρ (ὁ). ὁ ἀπαγγέλλων, μηνυτής.

Ἀπαγγελτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπαγγελίαν. ||. » Τὸ ἀπαγγελτικὸν, « Ἐπκτ., ἀντὶ ἡ Ἀπαγγελία.

Ἄπαγε, ἐπίῤ. ἀπαγορ. (κυρ. δὲ) β'. πρσ. τοῦ προσ. τοῦ Ἀπάγω (ὅπου Ζ.).

Ἀπάγελος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἄπο) τῆς ἀγέλης, (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Κρήτ.) ὁ μήπω συμπληρώσας τὰ δεκαεπτὰ τῆς ἡλικίας του ἔτη παῖς, (ἴδε Ἀγελάτης ᾖ Ἀτιμαγέλας).

Ἀπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπηγμένος (πηκτὸς, στερεὸς), ἄπηκτος (καὶ μτφορ.) ἄστατος, χωρὶς βάσιν, « Πίλους ἀπαγέας, « Ἡρ.

Ἀπαγίδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιασθεὶς ἢ μὴ πιανόμενος εἰς τὴν παγίδα.

Ἀπαγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπάγω.

Ἀπαγκυλόω-ῶ, Μ. ωσω, = Ἀγκυλόω.

Ἀπαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκτείνων (καὶ σπρώχνων μὲ) τοὺς ἀγκῶνάς μου ἀνοίγω δρόμον διὰ τοῦ πλήθους, (ὅθεν): » Ἀπηγκωνισμένη γλῶττα, « Ψλστρ., ἢ τολμηρὰ καὶ ἀναίσχυντος.

Ἀπαγλαΐζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὴν αἴγλην (τὸν στολισμὸν) τινος, ἀτιμάζω.

Ἄπαγμα (τὸ), [ἀπάγνυμι], (χειρουργ.) τσάκισμα κοκκάλου εἰς τὴν κλείδωσιν, (παρβλ. Κάταγμα).

Ἀπαγνίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαγνίζω.

Ἀπάγνυμι, Μ. άξω, (ἀόρ. Ἀπέαξα κτλ.). Τσακίζω (Ἄγνυμι) ὅλως διόλου ὥστε νὰ χωρίσῃ (κυρ. κόκκαλον), (παρβλ. Κατάγνυμι).

Ἀπαγόρευμα (τὸ). προσταγὴ ἀπαγορευτική.

Ἀπαγόρευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γορεύειν, ἐμπόδισμα, ἀποκαμωμός, ἀπόσταμα, (ἐπμ.) παραίτησις.

Ἀπαγορευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαγόρευσιν, ἐμποδιστικός.

Ἀπ-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Ἀπηγόρευσα ἢ Ἀπεῖπον ἢ Ἀπεῖπα ϗ μσ. Ἀπειπάμην, πρκ. Ἀπείρηκα κ̄ϗ. τριχῶς). Ἐμποδίζω διὰ λόγου (προσταγῆς), λέγω (προστάζω) νὰ μή. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) » Ἀπαγορεύειν τινὶ ἢ τινὰ ποιεῖν τι. » Ἀπηγόρευον αὐτοῖς μὴ ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων, « Ἡρ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Ἔμοι γε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην, « Πλάτ. (ϗ πθ.) » Ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι, « Πλ. » Τοῖς νέοις ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι, « Ξεν. » Ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφεύγειν, « Ἀρςδ. 2) ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι· παραιτῶ, ἐγκαταλείπω. » Κατάνευσον ἢ ἀπόειπε, « Ἰλ. Α. » Μῆνιν ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Τ. (καὶ μσ.) » Ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, « Ἡρ. » Ἀπείπατο τὴν πατρίδα, « Σδ. » Ἀπειπεῖν τὸν υἱόν, « Πλάτ. » Ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν, « Ἀρςδ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ πάντων ἀποῤῥηθῆναι, « Πλάτ. 3) (= Ἀπαυδῶ), ἀποκάμνω, βαρύνομαι· ἀπελπίζομαι· παύω. » Ἀπαγορεύειν τῷ πόνῳ (ἢ) πρὸς τὸν πόνον, « Αξ. » Τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει, « Εὐρ. » Καὶ ταῖς ψυχαῖς νικῶντες, τοῖς σώμασιν ἀπεῖπον, « Ἰσκρ. » Ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπεῖν, « Ξεν. » Οὔτε λέγων, οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει, « Ξεν. » Οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἀπεροῦσιν, ἐν μέρει ἀναπαυόμενοι, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἐν πολλαῖς πράξεσιν ἀνάγκη πολλὰ ϗ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι, « αὐτ. » Οὐκ εἴων ἀπαγορεῦσαι οἱ μάντεις, « Πλ. 4) Π. ὁμιλῶ χωρὶς συστολῆς (φανερὰ, μὲ τόνον καὶ παῤῥησίαν, ἢ ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς, ἢ τὰ εἰρημένα ὑπ' ἄλλου), κηρύττω. » Τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Ι. » Ἀληθείην ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Ψ. » Ἀπερέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, « Ἡρ.

Ἀπ-αγρεύω, Μ. εύσω. Ἠαίρνω (Ἀγρεύω) τι ἀπό τινος, ἀφαιρῶ.

Ἀπ-αγριόω-ῶ, Μ. ώτω. Ἐξαγριόνω.

Ἀπαγρίωσις, εως (ἡ), = Ἐξαγρίωσις.

Ἀπ-αγροικίζομαι, Μ. ίσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου ἄγροικος (χωριάτης).

Ἄπαγρος (ὁ, ἡ). ἀτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν (εἰς τὸ κυνῆγι).

;Ἀπ-αγχονάω-ῶ, Μ. ήσω. ϗ

Ἀπ-αγχονίζω, Μ. ίσω. (ἀδκμ.) Λύνω, Ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπὸ τὴν ἀγχόνην. 2) = τῷ

Ἀπ-άγχω, Μ. άγξω, = Ἄγχω, πνίγω μὲ θηλειὰν, κρεμνῶ. ‖ (μσ.) πνίγομαι (κρεμηοῦμαι) μόνος. » Καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο, « Γρφ. » Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο, « Θκ.

Ἀπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀπήγαγον κτλ.). Φέρω τι μακρὰν, ἀπομακρύνω, (μτφορ.) ἀποτρέπω, ἀποπλανῶ, ξελογιάζω. » Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει, « Ἀρςτ. » Ἀπάγειν τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, « Ξεν. » Πάντα ἐποίει ὅπως ἀπαγάγοι τοὺς πολιορκοῦντας, « αὐτ. (ϗ ἑλλ.) » Ἰδὼν δὲ ταῦτα, ἀπήγαγε ταχέως, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην, « Θκ. 2) φέρω τι ὀπίσω (ὅπου ἦτο πρότερον). » Οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν, « Ὅμ. » Ἄπαγε τὸν ἵππον οἴκαδε « Ἀρςφ. » Ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε, « Ξεν. 3) φέρω μὲ βίαν. » Βόας ἀπάγουσιν, « Ὀδ. Σ. » Ἀπάγειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας (εἰς τὸ δεσμωτήριον κτλ.), « Ῥτρ. » Συλλαβόντες ἀπάγετε παρ' ἐμέ, « Ἡρ. 4) φέρνω (ἀποδίδω) ὅ,τι χρεωςῶ. » Τὸν δασμὸν ἀπάγειν, « Ξεν. (παρβλ. Ἀποφέρω). ‖ (τὸ προστ.) Ἄπαγε (ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπίῤ. Σχετλ. ἢ Ἀποτρπτ. » Ἄπαγε (ἐνν. σεαυτοῦ) τὴν ὑπόνοιαν, « Γρηγ. » Ἄπαγε (ἐνν. σεαυτὸν) τοῦ νόμου, « Συν.

Ἀπαγωγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπάγειν, ἀπομακρύνσις, πληρωμὴ (φόρων κτλ.). (κυρ. δὲ) τὸ εἰς τὴν φυλακὴν φέρσιμον (τήκωμά) τινος. » Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, « Γρφ.

Ἀπαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀπάγειν, ἀποτρεπτικός.

Ἀπαδεῖν, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφανδάνω.

;Ἀπάδες, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἀπάδιες, = Ἀπίδες (ἴδε Ἀπίς), ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλπίδες.

Ἀπ-άδω, Μ. άσομαι. Ψάλλων ἢ Τραγῳδῶν κάμνω παραφωνίας, (μτφορ.) δὲν συμφωνῶ, (ὀθεν:) » Ἀπάδων, = Ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος, ἀνοίκειος.

Ἀπ-αείρω, Π. ἀντὶ Ἀπαίρω.

†Ἀπ-αέξομαι, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπαέξομαι.

Ἀπ-αθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἀθάνατον, ἀποθεόνω, θεοποιῶ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) γίνομαι (ἢ φρονῶ ὡς) ἀθάνατος.

Ἀπαθανάτισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαθανατίζειν, ἀποθέωσις, θεοποίησις.

Ἀπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀπαθοῦς, τὸ μὴ πάσχειν, ἀδιαφορία ἐντελὴς, ἀναισθησία, [ἐκ τοῦ

Ἀπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (μὴ κινούμενος ἀπὸ) πάθη, ἀτάραχος ἢ ἀναίσθητος. 2) ὅστις δὲν ἔπαθεν ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάθῃ, ἀβλαβὴς ἢ ἀνεπίδεκτος βλάβης, (καὶ ἐπὶ καλοῦ) ἄπειρος, ἀμέτοχος. » Καὶ τὴν χώραν ἀπαθῆ ἔχοντες, « Θκ. » Ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν, « Πινδ. » Νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, « Δμ. » Μεγάλων ἀγαθῶν ἀπαθέες, « Ἡρ.

Ἀπάθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπαθής.

Ἀπαθῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς πάθος, μὲ ἀπάθειαν.

Ἀπαὶ, πρόθ. Π. ἀντὶ Ἀπό.

Ἀπ-αιγειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω (Μεταβάλλω) εἰς αἴγειρον (λεῦκον).

Ἀπαιδαγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παιδαγωγηθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος παιδαγωγίας (καλῆς ἀνατροφῆς), (ἐπμ.) ἄτακτος, κακοήθης.

Ἀπαιδαγωγήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς παιδαγωγίας.

Ἀπαιδάγωγος (ὁ, ἡ), = Ἀπαιδαγώγητος.

Ἀπαιδευσία (ἡ). ἔλλειψις παιδείας (ἀνατροφῆς), ἀμαθεία· ἀπειρία κ̄ϗ. [ἐκ τοῦ

Ἀπαίδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπαιδευμένος, μὴ λαβὼν ἀνατροφὴν (παιδείαν), ἀμαθὴς, ἀγύμναστος, ἄπρακτος, ἄτακτος κ̄ϗ.

Ἀπαιδεύτως, ἐπίῤ. Χωρὶς παιδείαν (ἀνατροφὴν), ἀμαθῶς κτλ.

Ἀπαιδία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἢ τῆς ἄπαιδος, ἀτεκνία.

Ἀπ-αιδοιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀποστεροῦμαι τῶν αἰδοίων, εὐνουχίζομαι, ἢ περιτέμνομαι.

Ἀπαιδοτρίβητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γυμνασθεὶς ὑπὸ παιδοτρίβην, ἀπαίδευτος.

Ἀπ-αιθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς αἰθάλην (καπνιὰν), κατακαίω.

Ἀπ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς αἰθέρα.

Ἀπαίθομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀνάπτω, ἐξάπτομαι, ἐβγάλλω φλόγας.

Ἀπ-αιθριάζω, Μ. άσω. Διώκων τὰ νέφη κάμνω αἰθρίαν (ἐξαστεριάν). 2) ἀκθέτω τι εἰς τὴν αἰθρίαν, (κοιν.) τὸ ἀφήνω εἰς τὸ ἐξάστερον.

Ἀπ-αιθύσσω, Μ. ύξω. Φυσῶ (ϗ ἐπμ.) Κινῶ κυματοειδῶς πρὸς τὸ ἓν μέρος τὴν φλόγα (λαμπάδος κτλ.).

Ἀπ-αίνυμι (χωρὶς Μ.), Π. παίρνω, ἀφαιρῶ. (ἐπὶ ἀνθ. κλπ.) δρέπομαι.

Ἀπ-αιολάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀποπλανῶ, ἀπατῶ, (ϗ μσ.) Ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ.

Ἀπαιόλη (ἡ) ϗ

Ἀπαιόλημα (τὸ) ϗ

Ἀπαιόλησις, εως (ἡ), Π. ἀποπλάνησις, ἀπάτη, (ϗ ἐπμ.) Ἀποστέρησις, ἁρπαγή.

Ἀπαιρεθέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαιρεθῶ.

Ἀπαιρερημένος, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρημένος.

Ἀπ-αίρω, [ἴδε Αἴρω]. Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἀπῆρα κτλ.), Ἠαίρνω, σηκόνω (διὰ ξηρᾶς μὲν) τὰ σκεύη μου (διὰ θαλ. δὲ) τὴν ἄγκυραν, (καὶ συνκδχ.) κινῶ ἵνα ὑπάγω, (καὶ κατ' ἔκτ.) ἀναχωρῶ. » Ὅτε ἐπὶ τὴν προτέραν ἀπήραμεν πρεσβείαν, « Δμ. » Ἢν ἀπαίρωσι (ἐνν. ἢ προσκειμ. τοῦ νῆας) ἀπὸ Σαλαμῖνος, « Ἡρ. » Ἀπῆρα οἴκοθεν, « Πλάτ. (καὶ ἑλλ.) » Καὶ οἱ πρέσβεις ἀπήρκεσαν, « Δμ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, « Γρφ.

Ἄπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παῖδας, ἄτεκνος. (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Ἄπαις ἀῤῥένων παίδων, « Ξεν. » Ἄπαις βίος, « Ἐπγρ., ὁ τοῦ ἄπαιδος, » Παῖδες ἄπαιδες, « Αἰσχλ., οἱ ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος.

Ἀπαίσιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -σίως. Ὁ μὴ σίσιος, ὁ ἀντὶ κακοῦ οἰωνοῦ ἐκλαμβανόμενος.

Ἀπ-αίσσω, Μ. αίξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Ἀναχωρῶ) μὲ ὁρμὴν μακρὰν τινος.

Ἀπ-αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Ἀποφεύγω τι δι' ἐντροπήν. 2) χάνω κάθε ἐντροπήν.

Ἀπ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ ὀπίσω ὅ,τι ἔδωκα, ζητῶ χρεωστικῶς καὶ ἐπιμόνως ὅ,τι μὲ ἀνήκει. » Ἀπαιτῶν με τἀργύριον, « Ἀρςφ. » Δίκας τοῦ φόνου ἀπῄτουν παρ' αὐτῶν, « Παυσ. (καὶ πθ.) Ἐμὲ δὲ μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν, « Ξεν.

Ἀπαίτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαιτεῖν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπαιτητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπαιτῶ.
Ἀπαιτητικός, ή, όν. Ὁ ἀπαιτῶν ἢ Ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀπαιτεῖν.
Ἀπαιτίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀπαιτῶ.
Ἀπαίων, ωνος (ὁ, ή), Π. = τῷ
Ἀπαιώνιστος (ὁ, ή), Π. ὁ στερημένος παιῶνος = παιᾶνος (ὕμνων, εὐφημίας), ἄύστφημος.
Ἀπαιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι εἰς τὸν ἀέρα. ‖. (παθ. ή μσ.) κρέμαμαι εἰς τὸν ἀέρα, ὑψοῦμαι μετέωρος. » Πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος, « Δκ. 3) κρέμαμαι (ἐξήρτημαι) ἀπό. « Ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε δοιὼ ἀπηωρεῦντο, « Ἡσ, (παρβλ. Ἀπαρτάω).
Ἀπαιώρημα (τὸ). τὸ ἀπό τινος κρεμάμενον.
Ἀπακμάζω, Μ. άσω, = Παρακμάζω.
Ἀπακμὴ (ἡ), = Παρακμή.
Ἀπακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (ἀπ' ἐδῶ ὅπου εἶμαι) μακρὰν τὸ ἀκόντιον ἢ ὡς ἀκόντιον.
Ἀπακριβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀκριβόω καὶ Ἐξακριβόω, κάμνω (ἐφαρμόζω, ἐξετάζω, περιγράφω, μιμοῦμαι) τι ἀκριβῶς ἢ μὲ ἐντέλειαν.
Ἀπακταίνω, Μ. ανῶ. Παύω τινὰ τοῦ ἀκταίνειν (κινεῖσθαι, ἐνεργεῖν), ἀδυνατίζω, καταδαμάζω. ‖. (ἀμτβ. ἢ ἄλλ.) χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀποκάμνω.
Ἀπακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἄπακτος (ὁ, ή). Ὁ ἀπαχθείς (ἴδε Ἀπάγω).
Ἀπάλαιστος (ὁ, ή). ἀνίκητος (κυρ. εἰς τὸ πάλαιμα), ἀκαταμάχητος, ἀκαταδάμαστος.
Ἀπάλαιστος (ὁ, ή). ἀγύμναστος (ἀσυνήθιστος, ἀνεπιτήδειος) εἰς τὴν παλαίστραν.
Ἀπαλαίωτος (ὁ, ή). ὁ μὴ παλαιούμενος, πάντοτε καινούργιος.
Ἀπαλαλκεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπαλέξω.
Ἀπάλαμνος (μος), ον (ὁ, ή), Π. ξύ, παλάμη ‖. ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. 2) ἀνίκανος, ἄπορος, ἀδύνητος. 3) ἀχρεῖος, ἄτιμος. 4) (απν.) ὀκνηρός, ἀδρανής, ἀνωφελής, οὐτιδανός.
Ἀπαλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποπλανῶμαι, χάνω τὸν δρόμον, χάνομαι.
Ἀπαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Παύω τοῦ νὰ πονῶ, ξεπονῶ, λησμονῶ (συνηθίζω, [καὶ ἐπρ.] ἀναισθητῶ πρὸς) τὸν πόνον (καὶ μτφρ.) τὴν λύπην. 2. ἀποκάμνω (δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ἀνθέξω εἰς) τοὺς πόνους, (καὶ ἐπμ.) ἀπελπίζομαι.
Ἀπάλγησις, εως (ἡ). παῦσις ἢ ἀναισθησία τῶν πόνων.
Ἀπαλείφω, Μ. αλείψω, = Ἐξαλείφω, σβύνω.
Ἀπαλεξέω-ῶ, Μ. (ἀόρ. Π. Ἀπήλαλκον), Ἀποδιώκω τὸ κακόν, (καὶ ἐπμ.) βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, προφυλάττω, ἀπαλλάττω. » Ἀπαλεξήσειν τινὰ κακότητος, « Ἰλ. Ρ.
Ἀπαλιύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀποφεύγω,
Ἀπαληθεύω, Μ. εύσω. Ἐξετάζω ἢ λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἀποδεικνύω.
Ἀπαληλιμμένος, η, ον, (παθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀπαλείφω.
Ἀπαλθομαι, Μ. αλθήσομαι, Π. ἰατρεύω ἢ ἰατρεύομαι ἐντελῶς.
Ἀπαλίας, ου (ὁ). ἀπαλοὐτσικος, τρυφερούτσικος.
Ἀπαλλαγὴ (ἡ). (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαλλάττειν, ἐλευθέρωσις, γλύτωμα, ἀ αγώρησις, κτλ.
Ἀπαλλακτέον, θετ. τοῦ Ἀπαλλάσσω.
Ἀπαλλακτιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀπαλλαξείω.
Ἀπαλλακτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ δυνάμενος ἀπαλλάττειν.
Ἀπαλλακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ σκοπὸν ἀπαλλαγῆς. » Ἀπαλλακτικῶς ἔχω, « Ἡσύχ., = Ἀπαλλαξείω.
Ἀπαλλάξ, ἐπίρ. = Ἐναλλάξ.
Ἀπαλλαξείω (χωρὶς Μ). (μὲ γεν.) Ἐπιθυμῶ ν' ἀπαλλαγῶ.
Ἀπάλλαξις, εως (ἡ), = Ἀπαλλαγὴ, ‖ἐκ τοῦ Ἀπαλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω ἢ Προστάζω τινὰ ν' ἀλλάξῃ τόπον (νὰ μακρυνθῇ, νὰ φύγῃ), διώχνω, φυγαδεύω, ἐξάλλω· ξεκάμνω· παραιτῶ· (καὶ ἐλλ.) φονεύω. » Ἀπαλλάξαι τοὺς θεραπευτῆρας, « Πλ. » Ἀπήλλαξεν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν γυναῖκα, « Δμ. » Τὴν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε, « Θκ. » Τὰ περιττὰ τῶν σκευῶν ἀπαλλάξωμεν, « Ξεν. » Ἐξεῖπόμην ἀπαλλάττειν αὐτοῦ Μενέξενον, « Ἰσκρ. » Τὸν μὲν τρόπον τοῦτον ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, « » Ἀπαλλάξας τὰς δυσκολίας, « Δσκρ. » Τῶν φαρμάκων, τὰ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσι (ἐκ. τοῦ βίου) τοὺς προσενεγκαμένους, « Θρρ. 2) (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) ἐλευθερόνω, γλυτόνω. » Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, « Ἀρχρ. « Ἀπαλλάξας τοὺς πολίτας ἀσχολιῶν βαναύσων « Πλ. » Τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐνεστὶ διαιρίβῆς, « Ἡρῳδ. (ἢ παθ. ἢ μσ.) « Ἀπηλλάγησαν δουλείας, « Ἰσκρ. » Ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, « Πλ., » Ἀπαλλαγεῖσαν τῆς ἱερουργίας, « αὐτ. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. καὶ μσ.) γλυτόνω, ἀποφεύγω, ξεκάμνω, παύω. » Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ἔξω, « Ἀρστ. » Ἀπαλλάξομαι τοῦ ἔτι περὶ αὐτῶν μηκύνειν, « Πλ. » Πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; « Ξεν., πῶς πέρασεν ἀπὸ τὸν δρόμον; » Δίσχρως τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι, « αὐτ. » Ἀπὸ τούτων οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, « Ἡρ. » Χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι, « Δμ. » Θεῶν δὲ πολλὰ ἀπαλλαγμένους, « Ἡρ., μεμακρυσμένους, διαφέροντας. » Εἶπὼν ἀπαλλάγηθι. τίνας ποτὲ λέγεις, « Πλάτ., (παρβλ. Ἀνύω). 4) (μσ.) ἀναχωρῶ. » Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας, « Ἀρστ. » Ἀπαλλαγέντες ἐκείνου, « Ξεν. » Ἀπαλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, « Ἀρχρ., (κοιν.) ξεφορτωθῆτέ με. » Ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, « Αξ. » Ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου (ἢ ἁπλ. μόν.) » Ἀπαλλαγῆναι, « (ἢ μσ.) » Ἐκ τῆσδε γῆς ἀπαλλάσσω πόδα, « Εὐρ.
Ἀπ-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Κάμνω τι ἀλλότριόν τινος, ἀποξενόνω.
Ἀπαλλοτρίωσις, εως (ἡ). ἀποξένωσις.
Ἀπ-αλοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλωνίζων συντρίβω, κατατσακκίζω.
Ἀπαλόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ή). ὁ ἔχων ἁπαλὰς τρίχας (μαλλιά).
Ἀπ-αλοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀπαλοάω.
Ἀπαλοιφὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπαλείφειν, ἐξάλειψις.
Ἀπαλοκουρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἀπαλὴ (τρυφερὰ) κόρη.
Ἀπαλοπλόκαμος (ὁ, ή). Π. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς πλοκάμους.
Ἀπαλὸς [ῶπτομαι], ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -αλῶς. Μαλακὸς εἰς τὴν ἀφήν· τρυφερὸς (δελικάτος)· (μτφρ.) πρᾶος, ἱλαρὸς, γλυκὺς κτλ.
Ἀπαλόσαρκος (ὁ, ή). ὁ ἔχων ἁπαλὰς σάρκας, (τρυφερὸν κρέας).
Ἀπαλόστρακος (ὁ, ή), = Μαλακόστρακος.
Ἀπαλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἁπαλοῦ, μαλακότης, τρυφερότης.
Ἀπαλοτρεφὴς, ές (ὁ, ή). Θρεμμένος μὲ τρυφερὰν τροφὴν, εὐτραφὴς, (ἐν γεν.) τρυφερός.
Ἀπαλοφόρος (ὁ, ή). ὁ φερῶν μαλακὰ φορέματα
Ἀπαλόφρων, ονος (ὁ, ή). ὁ ἔχων φρόνημα ἁπαλὸν, (εὐαίσθητον καρδίαν, ἦθος πρᾶον).
Ἀπαλόχρους-ους (ὁ, ή), καὶ
Ἀπαλόχρως, ωτος (ὁ, ή), Π. ὁ ἔχων ἁπαλὸν χρόα (δέρμα), τρυφερὸς (δελικάτος).
Ἀπαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἁπαλὸν, μαλακόνω, (ἢ μτφρ.) ἐκθηλύνω, χαϋδόνω.
Ἀπαλυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαλύνειν μαλάκωμα.
Ἀπ-αλύσκω, Μ. αλύξω, Π. ἀποφεύγω, γλυτόνω.
Ἀπ-αμαλδύνω, Μ. υνῶ, Π. ἐξασθενίζω (ἀμαυρόνω) ὅλως διʼ ὅλου, ἀφανίζω.
Ἀπ-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀφαιρῶ τὸ σκότος. 2) ἀμαυρόνω ὅλως διόλου.
Ἀπ-αμάω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ωμαι, Π. θερίζω (κοπτω) ὅλως διόλου.
Ἀπ-αμβλίσκω, Μ. αμβλώσω. Ἀποβάλλομαι ἢ Κάμνω ν' ἀποβληθῇ (ἔμβρυον).
Ἀπ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὅλως διʼ ὅλου ‖. (μσ.) ἀναφαίνομαι, ἀναλάμπω.
Ἀπαμβρατεῖν, Π. ἀντὶ Ἀφαμαρτεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπαμαρτάνω.
Ἀπ-αμείβομαι, Μ. αμείψομαι, Π. ἀποκρίνομαι.
Ἀπ-αμείρω, Μ. αμέρσω, Π. ἀπομερῶ, ἀφαιρῶ, (ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) στερούμαι, ἀποχωρίζομαι, (παρβλ. Ἀπομείρομαι).
Ἀπ-αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ.
Ἀπ-αμέργομαι, Μ. αμέξομαι, Π. ἀφαιρῶ, δρέπομαι.
Ἀπ-αμέρδω, Μ. αμέρσω, Π. = Ἀπαμείρω.
Ἀπαμμένος, η, ον. Ἰων. ἀντὶ Ἀφημμένος, πρκ. τῆς παθ. μτχ. τοῦ Ἅπτω.
Ἀπ-αμπέχω, Μ. ἀπαμφέξω (ἀόρ. Ἀπεμπέσχον κτλ.). Ἐκδύω, γυμνόνω.
Ἀπεμπλακεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀπαμπλακίω, ἀντὶ Ἀφαμαρτάνω.
Ἀπαμύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Ἀπομακρύνω (κακόν τι ἀπό τινος). ‖. (μσ. μὲ αἰτ. ἢ χωρὶς πτ.) ὑπερασπίζομενος ἐμαυτὸν ἀντιστέκομαι.
Ἀπ-αμφιάζω, Μ. άσω. Ἐκδύω, γυμνόνω, ξεσκεπάζω.
Ἀπαμφιασμὸς (ὁ). Ἀγδύσιμον, ξεσκέπασμα.
Ἀπ-αμφιένυμι, Μ. ἀπαμφιῶσω, = Ἀπαμφιάζω.
Ἄπαν, αντος (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἅπας
Ἀπ-αναγω, Μ. άξω, (ἀόρ. Ἀπανήγαγον

κτλ.). Μακρύνομαι (Κινῶ) πρὸς τὰ μεσογειότερα ἢ πρὸς τὸ πέλαγος.
Ἀπ-αναιδεύομαι, Μ. εὔσομαι, = Ἀπαναισχυντῶ. (Νικ. Χων.).
Ἀπ-αναίνομαι, Μ. ανανοῦμαι (ἀόρ. Ἀπηνηνάμην). Ἀπαρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, θέν θέλω. » Μὴ ἀπαναίνεσθε τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν, « Γρφ. » Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου, « αὐτ.
Ἀπ-αναισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναλίσκω, καταδαπανῶ.
Ἀπ-αναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀναίσχυντος, χάνω κάθε ἐντροπήν.
Ἀπ-αναλίσκω, Μ. αναλώσω. Ἀναλίσκω (Ἐξοδεύω) μέρος ἀπὸ τῆς ὅλης ποσότητος (» Καὶ λόγον διδόντων [οἱ ταμίαι] τῶν τε ὄντων χρημάτων καὶ τῶν προσιόντων τοῖς Θεοῖς, καὶ ἐάν τι ἀπαναλίσκηται κατ' ἐνιαυτόν, « Ἐπιγρ. » Ἀπαναλωκυίας τῆς φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρους τι τῷ ὁπλιτικοῦ, « Θκ.). (ἐν γέν.) Καταναλίσκω, καταξοδεύω.
Ἀπανάλωσις, εως (ἡ), = Κατανάλωσις.
Ἀπανάστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανίστασθαι, μετανάστασις, μετοικεσία.
Ἀπ-αναστατεύω, Μ. εύσω, = Ἀπανίσταμαι, (Νικ. Χων.).
Ἀπαναστέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀναστείλῃ (φυτρώσῃ) τι, καὶ (μσ.) ἀναστέλλω (φυτρόνω, ἐκβάλνω) ἀπό.
Ἀπ-αναχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Μακρύνομαι) ἀπό τινος.
Ἀπαναχώρησις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ἀναχώρησις, ἀπομακρυσμός.
Ἀπανδόκευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πανδοχεῖα. » Ὁδὸς ἀπανδόκευτος, « Δημκρ.
Ἀπ-ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Δείχνομαι (Φέρομαι ὡσὰν) ἄνδρας.
Ἀπ-ανδρίζω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (ἀνδρεῖον). ||. (μσ. ἢ παθ.) γίνομαι (ἢ φέρομαι ὡσὰν) ἄνδρας.
Ἀπάνευθε(θεν), ἐπίρ. Π. [ἀπό, ἄνευθε]. χωριστά, παράμερα, μακράν· χωρίς.
Ἀπ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω (Ρίπτω) τὸ ἄνθος μου (ᾧ μτφορ.) τὴν ὑπόληψίν (δύναμίν) μου, παρακμάζω, ξεπέφτω.
Ἀπάνθησις, εως (ἡ). τὸ πέσιμον (μάδημα) τῶν ἀνθέων ᾧ ὁ καιρὸς καθ' ὃν γίνεται.
Ἀπ-ανθίζω καὶ (μτ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. Συνάζω (Πείρνω) τὸ ἄνθος, ἀνθολογῶ, (μτφορ.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω.
Ἀπάνθισμα (τὸ). τὸ συναγμένον ἄνθος ἢ ὡς ἄνθος. 2) = τῷ
Ἀπανθισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανθίζειν.
Ἀπ-ανθρακίζω, Μ. ίσω. Ψήνω τι ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα. 2) τρώγω ἀπανθρακίδας. (παρ. Ἀποπυρίζω).
Ἀπανθρακίς, ίδος (ἡ), = Ἐπανθρακίς, κάθε τι (κυρ. δὲ ὑγρὸν ἢ ὑγρόν) ὅ,που ψήνεται ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.
Ἀπανθράκισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ψήνεται ἢ ἐψήθη εἰς τὰ κάρβουνα.
Ἀπ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Καίω τι ὡς οὗ νὰ γένῃ) κάρβουνον.
Ἀπανθρωπεία (ἡ), = Ἀπανθρωπία, [ἐκ τοῦ
Ἀπ-ανθρωπεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀπ-ανθρωπίζ-ω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸ ἀνθρώπινον ἦθος (τὸ αἰσθημα τῆς ἀνθρωπότητος), γίνομαι ἢ εἶμαι ἀπάνθρωπος ἢ μισάνθρωπος, ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀπανθρωπία (ἡ). ὁ χωρακτὴρ τοῦ ἀπ(ὴ μισ)ανθρώπου.
Ἀπ-ανθρωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ (Μεταβάλλω τι εἰς) ἄνθρωπον.
Ἀπάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλότριος τῆς φύσεώς του (χωρὶς ἀνθρωπιάν) ἄνθρωπος· σκληρός· ἀκοινώνητος. 2) ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς ἄνθρωπον. 3) ἔρημος, ἀκατοίκητος (δι' ἀνθρώπους).
Ἀπανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ ἀπανθρωπιάν.
Ἀπ-ανίστημι, Μ. ἀπανα-στήσω (ἀόρ. Ἀπανέστησα ᾧ μσ. [ἐπαθ.] Ἀπανέστην ᾧ). Σηκόνω (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἀπό, μετατοπίζω, μετοικῶ ἢ μετοικίζω, μεταναστεύω. » Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀπανιστῶν, « Γρ. » Γῆς κλίνης ἀπανιστάμενος, « Χρσ. (ᾧ παραλλ.) » Ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος, « Ἡρ. » Ἀπανίσταντο ἑτέρωσε, « αὐτ. (ᾧ ἄλλ.) » Οὐ χαλεπῶς ἀπανίζαντο, « Θκ.
Ἀπάνουργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πανοῦργος, ἄκακος, ἁπλοῦς.
Ἀπανούργως, ἐπίρ. Χωρὶς πανουργίαν.
Ἀπανταχῆ(χῆ), ἐπίρ. = Ἀπανταχοῦ.
Ἀπανταχόθεν, ἐπ ρ. = Πανταχόθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἀπανταχόθι, ἐπίρ. (χάσ.) καὶ
Ἀπανταχόσε, ἐπ ρ. (κιν.), = τῷ
Ἀπανταχοῦ, ἐπίρ. (χάσ.), = Πανταχοῦ, παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς κάθε μέρος.
Ἀπ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω, ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ᾧ σπν. μὲ μόνον αἰτ. [Συναπαντῶ, ἐβγαίνω ἀντικρύ (ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν ἢ ἀντάμωσίν) τινος· ἀντιστέκομαι· τυχαίνω. » Ἀπήντων ὀλίγοι πρὸς πολλούς, « Θκ. (καὶ μσ.) » Τοῖς βαρβάροις ἀπαντήσονται, « Λσ. 2) συγνάζω, ὑπάγω τακτικῶς παθενὰ· εὑρίσκομαι (συνέρχομαι, ἐμφανίζομαι) εἰς προσδιορισμένον μέρος ἢ καιρόν. » Τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσαν ἀπαντᾶν εἰς Κύζικον, « Ξεν. » Εἰρημένον αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε, « Ἀρρφ. » Οὐκ ἀπήντησεν ἐπὶ τὴν δίαιταν, « Δμ. » Ἀπήντων εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ 2000 μαθηταί, « Αρτ. 3) (τριτοπροσ. ἢ κατὰ μτχ.) γίνομαι, συμβαίνω, τυχαίνω· ἢ ἐπιτυγχάνω, τελεσφορῶ. » Μέγιστον πάθος τοῦτ' ἀπήντησε τῇ Λακεδαίμονι, « Αἰλ. » Τοῦ χειμῶνος μὴ καθ' ὥραν ἀπαντήσαντος, « Σδ. » Δάκρυα ἀπαντᾷ μοι, « Εὐρ., μ' ἔρχονται. » Τὰ παρὰ τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, « Συν. » Ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία, « Εὐσ. (καὶ παθ.) » Παρὰ δύξαν ἡμῖν ἀπήντηται τὰ πρῶτα, « Δ. Ἀλ. 4) ἀποκρίνομαι. » Διὰ βραχέων ἀπαντᾶν, « Ἑρμγ. » Ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις (ἢ πρὸς τὰ εἰρημένα) ἀπαντήσει, « Ἰσκρ., Πλ.
Ἀπ-αντέλλω, Π. ἀντὶ Ἀπανατέλλω.
Ἀπάντη(τη), ἐπίρ. Π. = Πάντη, Πανταχοῦ.
Ἀπάντημα (τὸ). συναπάντημα. 2) = τῷ
Ἀπάντησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντᾶν, συναπάντησις· ἀντάμωσις· ἐναντίωσις· ἀπόκρισις κτλ.
Ἀπαντητέον, θετ. τοῦ Ἀπαντέω.
Ἀπαντιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀπαντέω
Ἀπαντικρύ, ἐπίρ. = Ἀντικρύ, ἀπ' ἀντίκρυ, κατάντικρα.
Ἀπαντίον, ἐπίρ. = τῷ προηγ.
Ἀπαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαντλῶ, (ἐπμ.) ἐλαφρύνω, ὀλιγοστεύω, μετριάζω.
Ἀπάντλημα (τὸ). τὸ ἀπ(ἐξ)αντληθὲν ἀπό τινος.
Ἀπάντλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντλεῖν, ἐξάντλησις, ἐλάφρωσις.
Ἀπ-άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπαντάω.
Ἀπ-ανύω, Μ ανύσω, Π. ἀποτελειόνω, (ᾧ ἀμτθτ.) κατανυῶ, φθάνω.
Ἅπαξ [ἅπας], ἐπίρ. Μιᾷ φορᾷ, μιᾷ φορᾷ μόνον, ἢ μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα. » Ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ (τῆς ἡμέρας). » Ἅπαξ ἐν τῇ ζόῃ, « Ἡρ. 2) (μετὰ τὸ Ὅταν, Ἐπειδὴ κτλ. ἀντὶ τοῦ Ἤδη). » Ἅπερ ἂν (ὅταν) ἅπαξ κατάσχωσιν, « Ἰσκρ. » Ἐπειδὴ δὲ ἅπαξ ἔμαθε, « Σδ. » Εἰς ἅπαξ ἢ Καθ' ἅπαξ κτλ. ἴδε Εἰσάπαξ ᾧ.
Ἁπαξάπαντες, ἁπασι, ἁπαντα. Ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι διὰ μιᾶς.
Ἁπαξαπλῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὅλως διόλου, διὰ μιᾶς.
Ἀπαξία (ἡ). ἀναξιότης.
Ἀπάξιος, α, ον, = Ἀνάξιος.
Ἀπαξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δὲν κρίνω ἄξιον (Φρονῶ ἀνάξιον) ἐμαυτοῦ τι, δὲν καταδέχομαι, περιφρονῶ, δὲν ἐγκρίνω. » Οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ κτλ., « Πλ. » Ἀπαξιῶ τὴν ἀπολογίαν, « Δ. Ἀλ. (καὶ μσ. Π.). » Αἰσχας ἂς ἀπηξιώσατο, « Αἰσχλ. « Οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσεν, « Ἀρστ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Μεταδιδάσκειν ἐσθῆτα φαιὰν ἀπαξιώσαντος, « Πλ. (καὶ παθ.) » Τοῦτο γὰρ πρὸς πάντων ἀπηξιοῦτο, « Σδ.
Ἀπαξίωσις, εως (ἡ). τὸ μὴ κρίνειν ἄξιον (εὔλογον), περιφρόνησις κτλ.
Ἀπίορος, Δ. ἀντὶ Ἀπήορος.
Ἀπαπαῖ, ἐπιφών. Σχετλ. [ἀ, παπαῖ]. Ἄχ, ἀλήμονον! (ἴδε καὶ Ἀππαπαῖ).
Ἀπάππιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάππον (προγόνους), (ἐπμ.) ἄσχετος, ἀλλότριος. » Φάος οὐκ ἄπαππον ἰδίου πυρός, « Αἰσχλ., δὲν εἶνε χωρὶς (ὃηλ. ἔχει) σχέσιν μέ.
Ἀπ-άπτω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφάπτω.
Ἀπαράβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βάτως. Ὁ μὴ παραβαινόμενος ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς παραβάσεως. » Νόμος —, « Ἐπκτ. 2 (μὲ γεν.) ὁ μὴ παραβαίνων (παραχαράσσων), ἀδιάπτωτος. 3) ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς ἄλλον. » Ἱερωσύνη —, « Γρφ.
Ἀπαράβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκβάλλων ἐκ πλαγίου τῆς ῥίζης παραφυάδας (παραβλάσταρα).
Ἀπαράβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραβαλλόμενος. ἀσύγκριτος. 2) ἀπαρομοίαστος. 3) ἀσυμβίβαστος. 4) ἀκοινώνητος.
Ἀπαράγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεχθεὶς (ἢ μὴ δοθεὶς κατὰ) παραγγελίαν.
Ἀπαραγγέλτως, ἐπίρ. Χωρὶς παραγγελίαν.
Ἀπαράγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραγραφεὶς ἢ μὴ παραγραφόμενος· ἀπερίοριστος· ἀδιόριστος· ἄπειρος. » Ἐστι μὲν οὖν δυσπαράγραφος ἡ ποιότης, οὐμὴν ἀπαράγραφός γε, « Πλδ.
Ἀπαράγωγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραφερόμενος (παρασυρόμενος), ἀπαράτρεπτος, σταθερός· ἐπίμονος, ἄκαμπτος· αἰώνιος.
Ἀπαραδεκτος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ παραδεκτός. 2) (σπν.) ὁ μὴ παρεχόμενός τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπαράθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παρατεθειμένα παραδείγματα, (ἐπμ.) ἀμάρτυρος, ἀδέσποτος. 2) ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος.

Ἀπαράθραυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραθραυόμενος (συντριβόμενος), (μτφορ.) σύντονος, ἀδιάκοπος.

Ἀπαραιρῆσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρῆσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπαραίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ παραιτήσῃ (ἀποποιηθῇ), ἄφευκτος. » Τοῦτο τῶν ὄψων μόνον ἀπαραίτητον, « Πλ. » Ἱκέτευμα—, « αὐτ. » Ἔρως—, « αὐτ. » Κίνδυνος—, Δσκρ. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος παραίτησιν (ἱκεσίαν), ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος. » Δανειςής—, « Πλ. » — τὴν ὀργὴν, « Φίλ. » — περὶ τὰς εὐθύνας, « Πλ.

Ἀπαραιτήτως, ἐπίρ. Ἀφεύκτως. 2) ἀδυσωπήτως.

Ἀπαρακάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρακεκαλυμμένος, ξεσκέπαστος, (συνκδ.) φανερὸς, ϗ (μτφορ.) ἀναίσχυντος ἢ ἄδολος.

Ἀπαρακαλύπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέπασμα, φανερὰ, ἀσυστόλως.

Ἀπαράκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-κλήτως. Ἀπροσκάλεστος· ἀπαρακάλεστος. 2) ἀπαρηγόρητος.

Ἀπαρακολούθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήτως. Τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ν' ἀκολουθήσῃ (φθάσῃ, ἐννοήσῃ), ἀκατανόητος. 2) ὁ χωρὶς συνέπειαν (σειράν), ἀσυνάρτητος.

Ἀπαράλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραλειπόμενος, ἀδιάλειπτος.

Ἀπαράλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραλλάττων (διαφέρων ἢ ἀλλοιούμενος), ἐντελῶς ὅμοιος ἢ ἀναλλοίωτος.

Ἀπαραλλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς παραλλαγῆς (διαφορᾶς ἢ ἀλλοιώσεως).

Ἀπαραλλαξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπαραλλάκτου.

Ἀπαραλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γίςως. Ὁ μὴ ἀπατῶν ἢ μὴ ἀπατώμενος διὰ σοφισμάτων.

Ἀπαράλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παράλογος.

Ἀπαραλύμαντος (ὁ, ἡ). ἀπείρακτος, ἀχάλαστος, ἀκέραιος, (Νικ. Χων.).

Ἀπαραμίλλητος καὶ

Ἀπαράμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἅμιλλαν, ἀσύγκριτος.

Ἀπαραμύθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραίτητος, ἀδυσώπητος. 2) ἀπαρηγόρητος. 3) ἀδιόρθωτος.

Ἀπαραμυθήτως, ἐπίρ. Ἀδυσωπήτως, ἀπαρηγόρητα.

Ἀπαράμυθος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραμύθητος.

Ἀπαράπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπειθόμενος δι' ἀπάτης καὶ παρὰ τὸ δίκαιον.

Ἀπαραπόδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίστως. Ὁ μὴ παραποδίζων (παραστρατίζων), ἀπαράτρεπτος. 2) = Ἀπαρεμπόδιστος.

Ἀπαραποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ἀνόθευτος, γνήσιος.

Ἀπαρασάλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λεύτως. Ἀμετακίνητος, σταθερὸς, ἀναλλοίωτος· ἀπαράβατος.

Ἀπαρασήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διακριτικόν τι σημεῖον· ἀσήμαντος.

Ἀπαρασημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἔχων νόθα ϗ ἀδόκιμα) σημειώματα.

Ἀπαράσημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παράσημον, ἀσήμαντος· ἀναπόδεικτος (διὰ σημείων). 2) = Ἀπαραχάρακτος.

Ἀπαρασκευασία (ἡ). ἔλλειψις παρασκευῆς (ἑτοιμασίας).

Ἀπαρασκεύαστος καὶ

Ἀπαράσκευος (ὁ, ἡ). ἀνέτοιμος, ἀπροετοίμαστος· (συνκδχ.) ἁπλοῦς, λιτὸς, πρόχειρος, εὔκολος.

Ἀπαρασκεύως ἐπίρ. Χωρὶς προετοιμασίας· ἐξ ἀπροόπτου· ἐκ τοῦ προχείρου.

Ἀπαράσσω(ττω), Μ. αράξω. Βιαίως ϗ μὲ ὁρμὴν (διὰ μιᾶς) ἀποσπῶ (ἀποκόπτω, ἐκρίπτω).

Ἀπαρασχημάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάζων σχῆμα, ἀμετάβλητος.

Ἀπαρατήρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρατηρηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος παρατήρησιν.

Ἀπαρατηρήτως, ἐπίρ. Χωρὶς παρατήρησιν.

Ἀπαράτιλτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρατετιλμένος, ἀμάδητος.

Ἀπάρατος (ὁ, ἡ). ἀπευκταῖος.

Ἀπαράτρεπτος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-τρέπτως, Ἀγύριστος, ἀπαραστράτιστος· ἀμετάπειστος· σταθερὸς, ἐπίμονος· ἀδυσώπητος.

Ἀπαράφθαρτος καὶ

Ἀπαράφθορος (ὁ, ἡ). ἄφθαρτος, ἀδιάφθορος.

Ἀπαραφύλακτος (ὁ, ἡ). ἀπροφύλακτος· ἀπρόσεκτος.

Ἀπαραφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς προφυλάξεως.

Ἀπαραχάρακτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) ἀκίβδηλος, γνήσιος, (μτφορ.) ἄδολος.

Ἀπαράχυτος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶνος) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐχύθη κρυφίως ὕδωρ (μάλιςα θαλάσσιον), ἀνέρωτος, ἄδολος, (καταχρ.) » Ὕδωρ—, « Ἡλ., τὸ καθαρόν.

Ἀπαραχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραχωρῶν (ἐπιμένων εἰς) τὴν θέσιν του, ἀνδρεῖος, ἐπίμονος, ἀνένδοτος.

Ἀπαραχωρήτως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

;Ἀπαράβολος (ἡ). (κυρ. δίκη) μὴ ἀπαιτοῦσα προκαταβολὴν (παραβόλιον) χρηματικῆς ποσότητος.

Ἀπαργία (ἡ), εἶδ. φυτ. ἐπιγειοφύλλου, (Θρρ. Ζ', 9.).

Ἀπαργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Ἀπαρχὴ, (παρβλ. Ἔξαργμα).

Ἀπαργυρίζω, Μ. ίσω. Πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω χρήματα, ἐξαργυρόνω. 2) (μσ.) ἀποφεύγω (ἀπομακρύνω) τι διὰ χρημάτων. » Τοὺς πολέμους—, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 45).

Ἀπαργυρισμὸς (ὁ). ἐξαργύρωσις.

Ἀπαργυροω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπαργυρίζω.

Ἀπαρέγκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρεγκλίνων, στερεὸς, ἀπαρασάλευτος.

Ἀπαρεγχείρητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ βάλῃ χέρι, ἀνεπίληπτος ἢ ἐντελὴς, (ὅθεν

Ἀπαρεγχειρήτως, ἐπίρ. Ἐντελῶς.

Ἀπαρέγχυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράχυτος.

Ἀπαρεμπόδιστος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραπόδιστος.

Ἀπαρέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφαίνων (προσδιορίζων σαφῶς καὶ ἀκριβῶς) τὸ πρᾶγμα, (ὅθεν: ||. Γραμμτ.) ἢ Ἀπαρέμφατος (ἔγκλισις).

Ἀπαρεμφάτως, ἐπίρ. Ἀπροσδιορίστως, (Γραμμτ.) μὲ ἀπαρέμφατον (ἔγλισιν).

Ἀπαρενθύμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συλλογιζόμενος ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, μὴ σκεπτόμενος ἐπιπολαίως, προσηλωμένος εἰς μίαν μόνην ἰδέαν, προσεκτικός.

Ἀπαρενθυμήτως, ἐπίρ. Προσεκτικώτατα.

Ἀπαρενόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ παντάπασιν ἀνενόχλητος.

Ἀπαρέσκω Μ. αρέσω. (μὲ δοτ. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Δὲν ἀρέσω (Δὲν εἶμαι ἢ Δὲν φαίνομαι ἀρεστὸς, Δὲν εὐαρεστῶ, Δυσαρεστῶ) εἴς τινα. » Τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν, « » Ἐν μέτοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει, « Πλάτ. ||. (μσ. ἢ πθ.) δὲν ἀρέσκομαι (δὲν εὐαρεστοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, δὲν ἔχω εὐχαρίστησιν) εἴς τι, δὲν μοι εἶνε ἀρεστον. » Ἀπηρέσκοντο αὐτοῦ τῷ βίῳ, « Ἡρωδ. ||. (μσ.) Π. (μὲ αἰτ.) προσπαθῶ ν' ἀρέσω (νὰ εὐαρεστήσω) εἴς τινα. » Οὐ νεμεσητὸν, βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, « Ἰλ. Τ.

Ἀπάρεστος (ὁ, ἡ). μὴ ἀρεστὸς, δυσάρεςος.

Ἀπαρηγόρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρήτως, = Ἀπαραμύθητος.

Ἀπαρήγω, Μ. αρήξω, Π. (μὲ αἰτ.) = Ἀπαμύνω, βοηθῶ τινα ἀποδιώκων (μακρύνων) ἀπ' αὐτοῦ τὸ κακόν.

Ἀπαρθένευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων (ἀνάρμοστος, ἀνοίκειος) εἰς παρθένον. 2) καθαρὸς (ἀθῶος) ὡσὰν παρθένος.

Ἀπάρθενος (ἡ). ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένος. » Παρθένος ἀπάρθενος, « Εὐρ., ἡ μνηςευθεῖσα μὲν ἀποθανοῦσα δὲ πρὸ τοῦ γάμου.

Ἀπαρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ (Διακρίνω) κατ' ἄρθρα ἢ ἁρμούς.

Ἀπαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἓν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους), (συνκδχ.) πληρόνω σωστὰ καὶ μέχρι λεπτοῦ.

Ἀπαρίθμησις, εως (ἡ). μέτρημα (καὶ συνκδχ.) πλήρωμα σωστὸν καὶ ἀκριβές.

Ἀπαρίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, κολλησίδα.

Ἀπαρινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ ἀπαρίνην.

Ἀπαρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω, = Ἀρκῶ, = Ἐξαρκῶ, φθάνω. 2) (σπν. μσ. καὶ ἐνεργ.) εὐχαριστοῦμαι.

;Ἀπαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαρκῶν, ἀρκετός.

Ἀπαρκούντως, ἐπίρ. Ἀποχρώντως, ἀρκετά.

Ἀπαρκτίας, ου (ὁ). (ἐνν. ἄνεμος (ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων, (Ἰταλ.) Τραμοντάνα, (παρβλ. Βορέας).

Ἀπάρκτιος, α, ον. Ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου, ἀρκτῷος.

Ἀπαρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου, ἀποποιοῦμαι.

Ἀπάρνησις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀρνήσεως ἀποποίησις.

Ἀπαρνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπαρνούμενος (ἀποποιούμενος).

Ἄπαρνος (ὁ, ἡ), = Ἔξαρνος 3) (πθ.) ὁ ὑπό τινος ἀπαρνούμενος.

Ἀπάρνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀφαιρῶ.

Ἀπαρόδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάροδον (πέρασμα, δρόμον πλάγιον), ἄβατος.

Ἀπαρόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρορμώμενος, ἀπαρακίνητος· νωθρός.

Ἀπαρρενόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπανδρόω.

Ἀπαρρησίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὁμιλῶν μὲ) παρρησίαν, ἄτολμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄπαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαίρειν, ἀναχώρησις, κίνημα διὰ ταξεῖδι.

Ἀπ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξαρτῶ, κρεμῶ τι ἀπὸ (ἢ μακράν) τινος, ἀπομακρύνω. »Ἀπαρτᾷν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, « Δμ. (ᾧ ἑλλ.) » Ἀπαρτήσοντες (ἐνν. ἑαυτοὺς) εἰς ἀλλοτρίαν, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖζον,« Ἀρςτ. »Ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς ᾗ ταῖς γνώμαις , « Δμ., μετέωροι, » Τοσοῦτον ἀπηρτημένη τοῖς χρόνοις,« Δ. Ἀλ., (παρβλ. Ἀναρτῶ καὶ Ἀπαιωρέω).

Ἀπ-αρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπαρτάω.

Ἀπάρτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαρτᾷν ἢ ἀπαρτᾶσθαι, ἐξάρτησις.

Ἀπαρτί, ἐπίρ. Ἀκριβῶς, σωςὰ· ἴσια-ἴσια. 2) ἐκ τοῦ ἐναντίου. 3) = τῷ

Ἀπάρτι, ἐπίρ. (Γρφ.) Ἀπὸ τῶρᾳ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς.

Ἀπαρτία(ἡ), = Ἀπάρτισις. 2) = Ἀποσκευὴ, τὰ σκεύη τοῦ οἴκου (μομπιλα) ἢ τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν, (ὅθεν) » Ἀπαρτίᾳ (ἐλλειπτ. καὶ ἐπιῤῥήματ·), « ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς. 3) = Ἀπάρτιον.

Ἀπαρτιζόντως, ἐπίρ. = Ἀπαρτίως.

Ἀπ-αρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἄρτιον (ἐντελὲς), τελειοποιῶ· συμπληρῶ· ἐξισῶ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξισοῦμαι, ἀναλογῶ, ἁρμόζω, (καὶ πθ.) καταντῶ. » Ὥςε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς, « Ἀρςτ. » Ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ, « αὐτ. »Ἀπαρτίζεσθαι εἰς ἑπτὰ κεφαλὰς,« Ἰώσ.

Ἀπαρτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἄπαρσιν (ἀποδημίαν) ἕτοιμος.

Ἀπαρτιλογία (ἡ). σωςὸς (γεμάτος, ςρογγυλὸς) λογαριασμός.

Ἀπάρτιον (τὸ). πώλησις τῶν ἐπίπλων ἐπὶ δημοπρασίας, (ὅθεν) » Ἀπάρτιον προγράφειν, « Πλ., ἐκθέτειν εἰς δημοπρασίαν, (καὶ ἐπμ.) τοιχοκολλᾷν κατάλογον τῶν πωλητέων.

Ἀπάρτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀπαρτισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαρτίζειν, συμπλήρωσις, τελειοποίησις, τακτοποίησις· ἀναλογία, συμμετρία.

Ἀπαρτιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντελῶν πρὸς) ἀπαρτισμόν.

Ἀπαρτίως, ἐπίρ. = Ἀπαρτί, ἐντελῶς, ὅλως διόλου.

Ἀπαρυστέος, α, ον, θετ. τοῦ

Ἀπ-αρύτω(αρύω), Μ. αρύσομαι, = Ἀπαντλέω, (μτφρ.) ἀφαιρῶ, ὀλιγοστεύω.

Ἀπ-αρχαΐζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἀπ-αρχαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀρχαῖον (παλαιὸν, ᾧ ἐπμ.) ἄχρηστον. »Λέξις ἀπηρχαιωμένη,« Δ. Ἀλ.

Ἀπαρχὴ (ἡ) = Ἔναρξις. ‖ (πλθ. ἢ σπν. ἐν.) τὸ πρῶτον (πρόφαντον) μέρος κάθε πράγματος (κυρ.ίμως τῶν προϊόντων τῆς γῆς) τὸ ὁποῖον προσφέρει τις ἢ θυσίαν εἰς τὸν θεὸν ἢ δῶρον εἰς ἄνθρωπον· (ἁπλῶς ἐν γέν.) φόρος. » Συρακουσίοις δὲ ᾗ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ ἐσφέρεται,« Θκ.

Ἀπαρχος (ὁ), Π. ἀρχηγὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀπ-άρχω, Μ. ἄρξω. Εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός). 2) κάμνω τὴν ἀρχὴν, (ὅθ. ‖ μσ. μὲ γεν. ἢ [ἑλλ. αὐτῆς] μὲ αἰτ. ᾗ [περιπ.] μὲ δοτ.) ἀπαρνῶ μέρος τινὸς πράγματος καὶ τὸ προσφέρω εἰς τὸν θεὸν ὡς ἀπαρχὴν, (ἐν γέν.) κάμνω ἀρχὴν, ἢ ἀφαιρῶ μέρος. (ὅθεν πθ.) » Ἀπηρχμένοι, « Κωμ., οἱ περιτετμημένοι ἢ εὐνουχισμένοι.

Ἅπας, αντος (ἅπασα ἅπαν), [ἀ [ἀντὶ τοῦ Ἅμα], πᾶς]. ὅλος ὁμοῦ, ὁλόκληρος. »Ὁ δὲ κρατὴρ ἀργυροῦς ἅπας,« Ὀδ.Ἀ. »Ἅπας ὁ βίος, « Βσλ. » Ἀπάντων ἀναισχυντότατον, « Ἰσκρ. (ᾧ ἑλλ.) » Ἐξ ἅπαντος (ἐνν. τρόπου). » Ἐν ἅπασιν (ἐνν. πράγμασιν). » Ὁ βασιλεὺς τῶν ἁπάντων, « Γρφ. 2) ὁ ἔσχατος. » Εἰς ἀπορίαν τὴν ἅπασαν (ἢ » Εἰς ἅπαν κινδύνου) ἐλθεῖν,« Πλάτ. 3) (ἀντὶ ἐπίρ.) ὅλως διόλου. »Τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα,« Πλάτ., (παρβλ. Πᾶς).

Ἀπ-ασβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι 'ως οὗ νὰ γένῃ ἀσβόλη (στάκτη ἢ καπνιά).

Ἀπ-ασκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀποσκαρίζω, (ἀμτβτ.) σπαράζω (ᾧ μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ σπαράξῃ ('σὰν τὸ ψάρι). » Ἀπασκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι σήμερον,« Μέν., (παρβλ. Ἀποσκαρίζω).

Ἀπ-ασπαίρω, Μ. σπαρῶ, = τῷ προηγ.

Ἄπαςι, ἐπίρ. Π. [ἄπαςος], χωρὶς νὰ φάγῃ τις, νηστικάτα.

Ἀπαστία (ἡ), Π. νηστεία, ἀσιτεία, ἀτροφία, [ἐκ τοῦ

Ἄπαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πατέομαι], = Ἄγευστος, νῆστις.

Ἀπ-αστράπτω, Μ. ἄψω. Ἐβγάλλω ἀςραπάς· λάμπω, ἀκτινοβολῶ.

Ἀπ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ τινα εἰς ἄλλο τι παρὰ τὸ ἔργον του, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω. ‖ (μσ. ἢ πθ.) ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι.

Ἀπασχολία (ἡ). ἀπασχόλησις ἢ ἐνασχόλησις.

Ἀπατάω-ῶ [ἀπὸ, ἀτάω, ἢ ἀ. πάτος], Μ. ήσω. Πλανῶ, δελεάζω, γελῶ καὶ (μσ. ἢ πθ.) γελιοῦμαι. » Παρόντος ἀκούειν ἀπατῶμαι, « Ἡπ. (καὶ ἑλλ. τῆς Περί) » Ἔγνωκα γὰρ δὴ ψευτὸς ἠπατημένη,« Σοφ. » Τὸ ἀπατῶμενον τῆς ἀγγελίας,« αὐτ., ἢ ἀπατηλὴ ἢ ἠπατημένη (λανθασμένη) ἀγγελία.

Ἀπάτερθε(θεν), ἐπίρ. Π. ξέχωρα, παράμερα, (μὲ γεν.) μακράν.

Ἀπατεύω, Μ. εύσω. Ἰων. ἀντὶ Ἀπατάω.

Ἀπατεών, ῶνος (ὁ). ὁ ἀπατῶν, δόλιος, ψεύστης.

Ἀπάτη (ἡ), [ἀπὸ, ἄτη], (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπατᾷν ἢ ἀπατᾶσθαι, γέλασμα, Ἀπάτησις. 2) (χωρὶς πτ. συνκδχ.) ὁ πρὸς ἀπάτην τρόπος, ψεῦδος, πανουργία Ἡ., δέλεαρ κτλ,

Ἀπατηλίος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ »

Ἀπατηλὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀπατῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀπατᾷν, δόλιος, ὕπουλος.

Ἀπάτημα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀπάτη.

Ἀπατήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπατηλός.

Ἀπατήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπατῶν ἄνθρωπον ἢ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπάτησις, εως (ἡ), = Ἀπάτη.

Ἀπατητικὸς, ἡ, όν, = Ἀπατηλὸς, ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ ἀπατᾷν.

Ἀπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πατηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πατηθῆναι, ἄβατος.

Ἀπ-ατιμάω-ῶ(άζω), Μ. άσω, Π. ἀτιμάζω ὅλως διόλου.

Ἀπ-ατμίζω. Μ. ίσω, = Ἐξατμίζω, μεταβάλλω τι εἰς (καὶ σπν. διασκεδάζω τὸν) ἀτμόν. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξατμίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν.

Ἀπατουρεών, ῶνος (ὁ), (κατὰ τοὺς Κυζικ.) ὁ τρίτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ

Ἀπατούρια (τὰ). ἑορτὴ τελουμένη ὑπὸ τῶν Ἀθην. ᾗ ὅλων τῶν Ἰώνων κατὰ τὸν Πυανεψιῶνα μῆνα εἰς μνήμην τῆς δι' ἀπάτης νίκης τοῦ Βασιλέως των Κόδρου ἢ τοῦ Θυμοίτου κατὰ τῶν Δωριέων, καθ' ἣν ἐνεγράφοντο εἰς τὰς ἀνηκούσας φατρίας καὶ τὰ τέκνα τῶν πολιτῶν.

Ἀπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πατέρα, νόθος ἢ ὀρφανός. 2) ἀπόκληρος, ἀνάξιος τοῦ πατρός του. » Ἀπάτωρ ἐμοῦ, « Σοφ. 3) ὁ μὴ ἔχων φρονήματα (ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος) πατρός. « Πατέρες ἀπάτορες, « φρσ.

Ἀπ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, καταξηραίνω.

Ἀπ-αυγάζω, Μ. άσω. Ἐκλάμπω, ἀντανακλῶ τὴν λάμψιν (αὐγὴν), ἀκτινοβολῶ. 2) (μσ. Π.) βλέπω μακρόθεν.

Ἀπαυγάσμα (τὸ). τὸ ἀπαυγαζόμενον φῶς. 2) = τῷ

Ἀπαυγασμὸς (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπαυγάζειν, λάμψις, ἀντανάκλασις.

Ἀπ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Χάνω τὴν φωνὴν (αὐδὴν), βωβαίνομαι. 2) (συνήθ. δὲ καὶ Π. μὲ ἀπαρ.) = Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω διὰ λόγου. 3) (χωρὶς πτ.) ἀποκάμνω. » Ὑπὸ λιμοῦ ἀπηυδηκώς, « Αἰ

Ἀπ-αυθαδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαυθαδίζομαι.

Ἀπαυθάδημα (τὸ). ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια.

Ἀπ-αυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι, καὶ

Ἀπ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐθαδιάζω, φέρομαι ἢ ὁμιλῶ μὲ αὐθάδειαν, τολμῶ αὐθαδῶς νά.

Ἀπ-αυθημερίζω, Μ. ίσω. Ὑπάγω ᾗ ἐπιστρέφω αὐθημερόν. » Ἀπαυθημερίσαι ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν, « Αἰλ.

Ἀπαύλια (τὰ). ἡ πρὸ τοῦ γάμου νύξ (ἴδε τὸ ἐπμ. καὶ παρβλ. Ἐπαύλια).

Ἀπ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Διατρίβω (Αὐλίζομαι) χωριστὰ ἢ μακράν τινος, ξενοκοιμῶμαι.

Ἀπαυλιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Ἀπαύλια.

Ἄπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τῆς αὐλῆς (τοῦ οἴκου ἢ τοῦ σταύλου του) διατρίβων, ἀπόκοιτος.

Ἀπαυλόσυνος (ὁ, ἡ), Π. Ἄπαυλος.

Ἀπαύξησις, εως (ἡ). στέρησις ἢ ἐλάττωσις τῆς αὐξήσεως, παρακμή.

Ἀπ-αυρίσκομαι [ἀπὸ, αἱρέω], Μ. αυρήσω ἢ αυρῶ (ἀόρ. Ἀπηυράμην, ηύρω, ηύρατο, ᾗ Ἀπηύρων, ηύρας, ηύρα, [ὅθεν ἢ] μτχ. Ἀπαυράμενος ᾗ Ἀπούρας), Ἰων. Π. ἀφαιρῶ, 'παίρνω (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ δοτ. ἢ μὲ δύο αἰτ.) » Τὴν φα βίη ἀέκοντος ἀπηύρου, « Ἰλ. Δ. » Τεῦχον εὔχος ἀπηύρα, « Ἰλ. Ο. 2) = Ἐπαυρίσκω, ἀπολαμβάνω. »Πολλάκι ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα,« Ἡσ. » Τοιατοῦ ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, « Αἰσχλ.

Ἀπαυστί, ἐπίρ. = Ἀπαύστως.

Ἀπαυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παύων, ἀκατάπαυστος. » Γόων ἄπαυστος, « Εὐρ. » Δίψος ἄπαυστον, « Θκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπαυτίκα, ἐπίρ. Π. παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα.
Ἀπ·αυτοματίζω, Μ. ἴσω. Πράττω ἢ Παράγω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ (αὐτομάτως).
Ἀπ·αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ καθὼς οἱ αὐτομόλοι.
Ἀπ·αυτοσχεδιάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ ἢ Στιχουργῶ ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδίως), =Αὐτοσχεδιάζω,(Γαλλ.)improviser,(οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ « Ἀπαύστως σχεδιάζειν. » τοῦ) Στρβ. Ιδ', έ.
Ἀπ·αυχενίζω, Μ. ἴσω. Γυρίζω (πρὸς τὰ ὀπίσω) τὸν αὐχένα (κυρ. ζώου), (συνκδχ.) καταδαμάζω. 2) (ἀμτβτ. καὶ μτφορ.) ἐπαναστατῶ, ἀποσείω τὸν ζυγόν, (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.
Ἀπαυχένισις, εως (ἡ), το οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἀποτίναξις. « Τοῦ ζυγοῦ—, » Νικ. Χων.
Ἀπάφητὸς, ἡ ἤ ὸς, ὸν Π. ὁ δυνάμενος ἀπατηθῆναι, εὐαπάτητος, [ἐκ τοῦ
Ἀπαφίσκω [ἄπτομαι], Μ. ἀπαφήσω (ἀόρ. Ἤπαφον καὶ μσ. Ἠπαφόμην), Π. (κυρ. γαϊδεύων) Ἀπατῶ.
Ἀπ·αφρίζω, Μ. ἴσω, =Ἐξαφρίζω, ἐβγάλλω (ἢ παίρνω τὸν) ἀφρόν.
Ἀπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάχος (χόνδρος), ἄπαχος.
Ἀπαχθεὶς, εἷσα, ἐν, (πθ. ἀόρ. ά. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπ·αχλυόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὁμίχλην (Σκοτίζω) ὅλως διόλου. 2) = τῷ
Ἀπ·αχλύω, Μ. ύσω, Π. ἀφαιρῶ τὴν ἀχλὺν (τὸ σκότος, τὴν ὁμίχλην).
Ἄπαχος (ὁ, ἡ), = Ἀπαχὴς.
Ἀπ·αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἄχρηστον (ἀχρεῖον, ἀνωφελές) ὅλως διόλου.
Ἀπεδήσετο, Π. ἀνεχώρει ἢ ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ, παρτ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀποβαίνω.
Ἀπέγγονος (ὁ, ἡ). ὁ δισ(ἢ τρισ)έγγονος, (ἐν γέν.) = Ἀπόγονος.
Ἀπ·εγγυαλίζω, Μ. ίσω ἢ ίξω. Π. ἀποδίδω, ἀποκαθιστῶ.
Ἀπεγνωκότως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ ἀπελπισίαν, ὡς ἀπηλπισμένος.
Ἀπεδανὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἠπεδανός.
Ἀπεδάσσαο, Π. ἀντὶ Ἀπεδάσω, (6'. πρσ. τοῦ) ἀόρ. τοῦ Ἀποδαίομαι.
Ἀπέδει, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τοῦ Ἀποδέω.
Ἀπεδίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἄπεδον (ἰσόπεδον, ὁμαλὸν), ἰσάζω.
Ἀπέδιλος καὶ
Ἀπεδίλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (φορῶν) πέδιλα, ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.
Ἀπεδόμην, μτ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἄπεδος (ὁ, ἡ). [ἄ, ἀθρ.] = Ἰσόπεδος, ἐπίπεδος, ὁμαλός.
Ἀπέδομαι, μέλλ. τοῦ Ἀπεσθίω.
Ἀπέδραν, έδρας, έδρᾳ, έδραμεν, έδρατε, έδραν, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποδιδράσκω.
Ἀπέδραμον, ἀόρ. 6', τοῦ Ἀποτρέχω.
Ἀπέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποδίδωμι.
Ἀπέειπε, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεῖπε, ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπέεργε, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεῖργε, παρτ. τοῦ Ἀπείργω.
Ἄπεζος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πέζας (πόδας).
Ἀπέην, Ἰων. ἀντὶ Ἀπὴν, παρτ. τῆ Ἄπειμι.
Ἀπέησιν, Π. ἀντὶ ἀπῇ, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) φόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέθηλα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποθάλλω.
Ἀπ.εθίζω, Μ. ἴσω. Κάμνω τινὰ νὰ ξεσυνηθίσῃ.
Ἀπει, 6'. πρσ. τοῦ ἐνιζ. τῆς ὁρις. (ἢ ἀντὶ Ἀπιθι, προστ.) τοῦ Ἄπειμι (ἀπέρχομαι) καὶ Ἄπειμι (ἀποδημῶ).
Ἀπείδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀφοράω.
Ἀπειθαρχία (ἡ). Ἔλλειψις πειθαρχίας, ἀνυποταξία.
Ἀπείθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀπειθοῦς.
Ἀπειθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν πείθομαι (καταπειθομαι, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι)· εἶμαι ἀπειθής.
Ἀπείθην, Ἰων. ἀντὶ Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπειθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁμὴ πειθόμενος (καταπειθόμενος, ὑπακούων), ἀνυπότακτος, ἀκατάπειστος, (ἐκκλ.) ἄπιστος· (τόπος) δύσβατος.
Ἀπειθία (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀπείθεια.
Ἀπειθικὼς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπειθίζω.
Ἀπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπείθειαν.
Ἀπεικάζω, Μ. άσω. Παρομοιάζω τι, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινός. 2) συγκρίνω. 3) συμπεραίνω.
Ἀπεικασία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεικάζειν, παρομοίωσις κτλ.
Ἀπείκασμα (τὸ). εἰκὼν, ὁμοίωμα, συμπέρασμα.
Ἀπεικαστέον, θετ. τοῦ Ἀπεικάζω.
Ἀπεικανίζω, Μ. ίσω, = Ἀπεικάζω, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινὸς, τοῦ κάμνω τὸ-
Ἀπεικόνισμα (τὸ), ἀντίτυπον τῆς εἰκόνος.
Ἀπεικότως, ἐπίρ. Οὐκ εἰκότως, παραλόγως, ἀναρμόστως, ἀδίκως, ἀπιθάνως, [ἐκ τοῦ
Ἀπεικὼς, υῖα, ός, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπεοικὼς, παράλογος, ἀνάρμοστος, ἀπίθανος, ἄτοπος. (μτχ. τοῦ Ἀπείκω).
Ἀπειλεγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολέγω.
Ἀπειλείω (χωρὶς Μ.), Π. = τῷ
Ἀπειλέω-ῶ [ἀπειλή], Μ. ήσω (μὲ δοτ. ἢ γεν. προθετ. ἢ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Φοβερίζω. » Ἠπείλησε τὸν θρώπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, « Συν. » Ἠπείλησ' ὅτι βάδιοιμην, « Ἀρχφ. « Μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, « Πλ. (ἢ μσ.), (Πολύαιν. Σ. 35.)· (ἢ πθ.) « Οὐκέτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἀπειλῶ ἄλλοις, « Ξεν. 2) Π. καυχῶμαι. » Ὡς ποτ' ἀπειλήσει, « Ἰλ. Θ. » Ἢ μὲν ἀπείλησας, βητάρμονες εἶναι ἀρίστους, « Ὀδ. Θ. 3) ὑπόσχομαι, τάζω. « Ἠπείλησεν Ἀπόλλωνι ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην, « Ἰλ. Ψ.
Ἀπ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπείλλω.
Ἀπειλὴ (ἡ). φοβέρα, φοβερισμός. 2) (συνκδχ.) κινδυνος ἐπαπειλούμενος. 3) Π. καύχησις, μεγαλαυχία.
Ἀπειληθεὶς, εἷσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπειλέω ἢ Ἀπ.ειλέω, φοβερισθεὶς, ἢ στενοχωρηθεὶς.
Ἀπείλημα (τὸ), = Ἀπειλὴ, φοβέρισμα.
Ἀπείλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπ.είλλω.
Ἀπειλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.
Ἀπειλήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἀπειλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀπειλητὴς.
Ἀπειλητήρ-ος, α, ον, = Ἀπειλητικὸς.
Ἀπειλητὴς, οῦ (ὁ), ὁ ἀπειλῶν (φοβερίζων ἢ καυχώμενος ματαίως), φοβερισμὸς ἢ καυχητιάρης.
Ἀπειλητικὸς, ἡ, όν. Φοβερὸς, φοβερισμός.
Ἀπειλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ φοβερισμοὺς, μὲ φοβεριστικὸν ὕφος.
Ἀπείληφα, πρκ. τοῦ Ἀπολαμβάνω
Ἀπειλήφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀπειλὰς, ἀπειλητικός.
Ἀπ·ειλικρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθαρίζω διὰ κατακαθίσματος, λαγαρίζω.
Ἀπ·ειλίσσω, Μ. ίξω. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπελίσσω, ξετυλίζω.
Ἀπ·είλλω, Μ. ειλήσω (ἀόρ. Ἀπεῖλα ἢ Ἀπείλησα, πρκ. Ἀπείλημαι κτλ.), = Συγκλείω, στενοχωρῶ. « Εἰς ἀπορίαν (« Εἰς στενὸν) ἀπειληθεὶς, « Ἡρ. 2) = Ἀποκλείω, κλείω ἔξω, διώκω. « Ὅστις ἀπείλλῃ τῇ θύρᾳ, « Ῥγρ.
Ἄπειμι, Μ. ἐσομαι (παρτ. Ἀπὴν κτλ.), =Εἶμαι μακρὰν (ἀπὸν), δὲν εἶμαι παρὸν, Λείπω. « Ὅπόσον ἄπεστιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα, « Ξεν. « Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης, « Ἀρρ. « Ὦ μηδὲν ἄπεστι τῶν κακῶν, « Πλ.
Ἀπ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀπιέναι κτλ.), = Ἀπέρχομαι, ὑπάγω, ἀναχωρῶ. « Σπουδὰς αὐτοῖς εἶναι, ἴσθι, ἢ ἀπιέναι, « Θκ.
Ἀπεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄπειμι (Λείπω).
Ἀπείπα, ἐνεργ. καὶ
Ἀπειπάμην, μσ. ἀόρ. ά. καὶ
Ἀπεῖπον, ἐνεργ. ἀόρ. 6'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπειραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀπειροκαλέω.
Ἀπειραγαθία (ἡ), = Ἀπειροκαλία.
Ἀπειράγαθος (ὁ, ἡ). (ἢ ἐπίρ.)-γάθως, =Ἀπειρόκαλος(-κάλως).
Ἀπειραίη (ἡ). Π. ἡ ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, Ἠπειρῶτις ἢ μὴ νησιῶτις.
Ἀπειράκις, ἐπίρ. Ἀπειρες φοραίς.
Ἀπείρανδρος (ἡ). (ἢ ἐπ.ρ.)-άνδρως. Ἡ μὴ λαβοῦσα πεῖραν ἀνδρὸς, παρθένος.
Ἀπείραντος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀπείρωντος.
Ἀπείραστος καὶ
Ἀπείρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοκιμασθεὶς ἢ μὴ δοκιμαζόμενος, ἀδοκίμαστος. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, μὴ δοκιμάσας, ἄγευστος, ἄπειρος, ἀνίδεος, ἀμέτοχος, (ἐκκλησ.) ὁ μὴ περιπεσὼν ἢ μὴ περιπίπτων εἰς πειρασμούς. » Ὁ θεὸς ἀπείρατός ἐστι κακῶν, « Γρφ. « Κουφότεραι γὰρ ἀπείρατων φρένες, « Πίνδ. (ὕθεν:) « Τὸ ἀπείραστον(τον), =ἡ Ἀπειρία.
Ἀπειραχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς (ἀπείρους) τρόπους.
Ἀπ·ειργάθω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ
Ἀπ·είργω, Μ. είρξω (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ἐμποδίζω, ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω· χωρίζω. « Λύγανος ὧμον ἀπέργαθεν, « Ἰλ. Ω. « Ἐκ δεξιῆς τὸ οὖρας ἀπέργων, « Ἡρ., φρήνονιάς τε δεξιὰ, (παρθλ. Λαμβάνω).
Ἀπειρέσιος, α, ἡ ος, ον, Π. ἄπειρος, ἀναρίθμητος.
Ἀπείρηκα καὶ πθ. Ἀπείρημαι, πρκ. τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπειρητέος [ἴδε Ἀπολέγομαι], α, ον. Ἀπογνώσεως ἄξιος, ἀπηλπισμένος, (Νικ. Χων.)
Ἀπείρητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπείρατος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπειρία (ἡ). ἔλλειψις πείρας (ἐμπειρίας), ἄγνοια. « Ἐὰν πλανηθῶσι δι' ἀπειρίαν τῶν χωρίων, « Ξεν. 2) πλῆθος ἄπειρον (ἀναρίθμητον). « Ἀπειρία κόσμων, « Ἐπίκουρ.

Ἀπείριτος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀπειρέσιος,

Ἀπείρκτης, ου (ὁ). ὁ ἀπείργων (ἐμποδίζων).

Ἄπειρξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπείργειν, ἐμπόδισμα κτλ.

Ἀπειροβαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄπειρον (ἀμέτρητον) βάθος.

Ἀπειρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν (ἐμπειρίαν) τοῦ βίου.

Ἀπειρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ λαβὼν) πεῖραν γάμου.

Ἀπειρόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δακρύων ἄπειρος. 2) ὁ δακρύων ἀκαταπαύστως.

Ἀπειρόδροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν δρόσου, μηδέποτε δροσισθείς.

Ἀπειροδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπέραντον (ἀμέτρητον) δύναμιν.

Ἀπειρόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ποτε πεῖραν ζυγοῦ.

Ἀπειροθάλασσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχω πεῖραν (ἐμπειρίαν ἢ ἰδέαν) θαλάσσης.

Ἀπειροκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχων πεῖραν τοῦ κακοῦ, εἶμαι-

Ἀπειρόκακος (ὁ, ἡ). ἄπειρος κακῶν (δυστυχιῶν) ἢ κακίας, ἄκακος.

Ἀπειροκαλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ

Ἀπειροκαλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δὲν ἔχω πεῖραν τοῦ καλοῦ, εἶμαι ἀπειρόκαλος, (ἐπμ.) ἀτακτῶ, φλυαρῶ κτλ.

Ἀπειροκαλία (ἡ), ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀπειροκάλου, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπειρόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων (διακρίνων) τὸ καλὸν, μὴ ἔχων αἴσθησιν τοῦ καλοῦ· ἄπρακτος, χωριάτης, ἄτακτος, (κυρ. δὲ) ξυππασμένος.

Ἀπειροκάλως, ἐπίρ. Μὲ ἀπειροκαλίαν.

Ἀπειρολεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἄπειρος λέχους (ὑπανδρείας), ἀπειρόγαμος.

Ἀπειρολογία (ἡ), = Ἀπεραντολογία.

Ἀπειρομάχης, ου (ὁ), Π. Ἀπειροπόλεμος.

Ἀπειρομεγέθης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἄπειρον μέγεθος, ὑπερμεγέθης.

Ἀπειρόμοθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπειροπόλεμος.

Ἀπειρονίκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν νίκης.

Ἀπειροπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπειροπαθοῦς, ἔλλειψις ἡ ἀπειρία παθῶν.

Ἀπειροπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος (ἀμέτοχος) παθῶν, ἢ δοκιμάσας (ὑποκείμενος εἰς) ἄπειρα πάθη (δεινά), πολυπαθής.

Ἀπειροπλάσιος, α ἢ ος, ον, καὶ

Ἀπειροπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπειράκις πλειότερος, πολλαπλάσιος ἐπ' ἄπειρον.

Ἀπειροπληθής, έος (ὁ, ἡ). ἄπειρος (ἀναρίθμητος) κατὰ τὸ πλῆθος.

Ἀπειροπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀπειροπλάσιος.

Ἀπειρόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος τοῦ πλέειν (ταξειδεύειν).

Ἀπειροπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν πολέμου.

Ἀπειροπολέμως, ἐπίρ. Χωρὶς πολεμικὴν ἐμπειρίαν.

Ἄπειρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ λαβὼν) πεῖραν, ἀνίδεος. « Λόγων (« Πολέμων, Φίλων κτλ.) —. « 2) (χωρὶς πτ.) ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀπέραντος, ἀτελείωτος, ἀμέτρητος. « Χρόνος (« Πλοῦτος, « Αἰθὴρ κτλ.) —, « « Πέλαγος ἄπειρον, « Ἀρστ. « Χιτὼν —, « Εὐρ. (τὸν ὁπ. ὁ Αἰσχλ. ὠνόμασεν) « Ἀμφίβληστρον ἄπειρον, « ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (τραχηλῆαν), (ὀθεν: ᾧ) « Ἤπειρος (γῆ), ἡ Ἄπειρος (ἀπέραντος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς νήσους).

Ἀπειροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπειρία.

Ἀπειρότεχνος (ὁ, ἡ). ἄπειρος τέχνης τινός.

Ἀπειρότοκος (ἡ). ἡ μὴ λαβοῦσα τόκου (γέννας) πεῖραν.

Ἀπειρωδίν, ῖνος (ἡ), Π. ἡ ἄπειρος ὠδίνων (πόνων γέννας), (ἐπμ.) = Ἀπειρότοκος.

Ἀπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄπειρος, ἀπέραντος, ἀμέτρητος.

Ἀπείρως, ἐπίρ. Μὲ ἀπειρίαν, χωρὶς ἐμπειρίαν. « Ἀπείρως ἔχω τινός, « εἶμαι ἄπειρος αὐτοῦ, δὲν τὸ γνωρίζω.

Ἀπείς, Ἰων. ἀντὶ Ἀφείς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀπειστέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀπειθῶ, δὲν πείθομαι ἢ δὲν πιστεύω, εἶμαι-

Ἄπειστος (ὁ, ἡ), = Ἀπειθής, ἀκατάπαυστος.

Ἀπέκ (ᾧ πρὸ φων.) Ἀπὲξ, Π. ἀντὶ Ἀπ' ἐκ.

Ἀπεκάπυσσε, Π. γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀποκαπύω.

Ἀπέκγονος (ὁ, ἡ), = Ἀπέγγονος, ἀπόγονος τετάρτου βαθμοῦ, τρισέγγονος, ἢ ἔκγονος ἐκγόνου.

Ἀπεκδέχομαι, Π. δέξομαι. Προσμένω τινὰ μακρόθεν. 2) ἐκλαμβάνω, συμπεραίνω.

Ἀπεκδοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκδέχεσθαι, προσδοκίαν. 2) πόρισμα, συμπερασμός.

Ἀπεκδύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἀπεξέδυσα καὶ μσ. Ἀπεξέδυν κτλ.). Ἐκδύω, γδύνω, ξεγυμνόνω.

Ἀπέκδυσις, εως (ἡ). γδύσιμον, ξεγύμνωμα.

Ἀπέκιξα, Π. ἀπέβαλον, ἀόρ. ά τοῦ Ἀποκιχάνω.

Ἀπεκλανθάνομαι, Μ. λήσομαι, Π. λησμονῶ ὅλως διόλου.

Ἀπεκλέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἐκλέγων ἀποῤῥίπτω τὰ ἄχρηστα.

Ἀπεκλελάθεσθε, Π. ἀντὶ Ἀπεκλάθεσθε, (πλθ. β'. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀπεκλανθάνομαι.

Ἀπεκλογή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκλέγεσθαι, ἀποῤῥίψις τῶν ἀχρήστων.

Ἀπεκλούω, Μ. λούσω. Ἐβγάλλω τι μὲ τὸ λούσιμον ἢ πλύσιμον, ξεπλύνω.

Ἀπεκλύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Χαυνόνω ἢ Διαλύω) τι ὅλως διόλου.

† Ἀπεκροφέω, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπεκροφέω.

Ἀπέκρυσις, εως (ἡ). ἀπολύτρωσις, ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή.

Ἀπεκταθείς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπεκτείνω,

Ἀπέκταγκα ἢ Ἀπέκτακα, πρκ. τῆς ὁρ. ᾧ

Ἀπεκταμμένος, η, ον, πρκ. τῆς μτχ. ᾧ

Ἀπέκτανον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἀπεκτάνθην, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀποκτείνω.

Ἀπέκτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκτείνειν, τέντωμα.

Ἀπέκτατο, Π. μσ. (ἐκλαμβ. καὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ

Ἀπεκτείνω, Μ. κενῶ. Ἐκτείνω τι δεμένον ἀπό τινος μέρους, τεντόνω.

Ἀπέκτητος, Π. καὶ

Ἄπεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, πέκω] ἀκτένιστος, ἀκούρευτος, ἀκαλλώπιστος· (μτφορ.) ἀκαλλιέργητος.

Ἀπεκφέρω, Μ. ἀπεξοίσω (ἀόρ. Ἀπεξήνεγκα κτλ.) Ἐκβάλλω ἀπό τινος, ἀφαιρῶ.

Ἀπελασία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελαύνειν, ἀποδίωξις· ἁρπαγὴ καὶ ἀναχώρησις.

Ἀπέλαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πελάζω], ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος.

Ἀπελάτης, ου (ὁ). ἅρπαξ, (ἰδίως) ἀλογοσούρτης (Νεαρ. 22), [ἐκ τοῦ

Ἀπελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀποδιώκω· ἐμποδίζω· ἀποτρέπω. « Ὅτε Ὀλυνθίους ἀπήλαυνόν τινες ἐνθένδε, « Δμ. « Ἀπελαύνειν τοὺς νέους τῶν αἰσχρῶν, Αξ. (καὶ πθ.) « Γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην, « Σοφ. « Ἐξ ἡδονῶν μεγάλων εἰς ταπεινὴν δίαιταν ἀπελαύνεσθαι, « Πλ. « Οὐδεὶς ἀπελήλαται τιμῶν καὶ ἀρχῶν, « Ξεν. 2) ἁρπάζω (κυρ. ζῶα) καὶ φεύγω μὲ αὐτὰ ἐμπρός, (Ἡρώδ.), (παρβλ. Ἀπάγω). 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀναχωρῶ ἢ ἐπιστρέφω ἔφιππος. « Ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, « Ξεν. « Ἀπήλαυνεν ὀπίσω, « Λκ.

Ἀπέλαυον, παρτ. καὶ

Ἀπέλαυσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπολαύω.

Ἀπελαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἀφαιρῶν τὸ βάρος τινὸς τὸν ἐλαφρόνω, ξελαφρόνω.

Ἀπελάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπελάσω, μέλλ. τοῦ Ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα (τὸ). ὁ τρόπος ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελέγξεως, 2) = τῷ

Ἀπελεγμὸς (ὁ), καὶ

Ἀπέλεγξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελέγχειν, = Ἐξέλεγξις.

Ἀπελέγχω, Μ. ελέγξω = Ἐξελέγχω, ἀναιρῶ μὲ ἀποδείξεις τοὺς λόγους τινός, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον.

Ἀπελέειν, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πέλεθρον], ἀμέτρητος, ἄπειρος.

Ἀπελέκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πελεκηθεὶς ἢ μὴ πελεκώμενος, (ἐπμ.) ἀδούλευτος, (ᾧ μτφορ.) τραχὺς, ἀνεπεξέργαστος.

Ἀπελέσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω

Ἀπελευθερία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀπελευθέρου. 2) = Ἀπελευθέρωσις.

Ἀπελευθεριάζω, Μ. άσω. Πράττω (Κινοῦμαι) ἐλευθέρως, εἶμαι (ἢ φέρομαι ὡς) ἀπελεύθερος.

Ἀπελευθερικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Ἀπελευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀπελεύθερον ἢ τὴν ἀπελευθερίαν.

Ἀπελεύθερος, α, ἢ ος, ον. Δοῦλος (Σκλάβος) ἐλευθερωμένος.

Ἀπελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω σκλάβον, τὸν κάμνω ἀπελεύθερον.

Ἀπελευθέρωσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωμα σκλάβου.

Ἀπελευθερωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπελευθερόνων σκλάβον.

Ἀπέλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέρχεσθαι, ἀναχώρησις.

Ἀπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀπέρχομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπελήλακα, πρκ. τοῦ Ἀπελαύνω.
Ἀπελήλυθα, πρκ. τῆς ὁριϛ. καὶ
Ἀπελθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπέρχομαι.
Ἀπέλιπον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπολείπω.
Ἀπ-ελίσσω, Μ. ἑξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελίσσω, ξετυλίζω.
Ἀπελλάζω, Μ. άσω ἡ άξω, (Δακ.) = Ἐκκλησιάζω, [ἐκ τοῦ
Ἀπέλλαι (αἱ), [ἀπίλλω], (ὠνομάζοντο εἰϛ τὴν Δακεδ.) τὰ περιφραγμένα μέρη (μάνδραι) εἰϛ τὴν ἀγορὰν διὰ τὰϛ κοινὰϛ συνελεύσειϛ τοῦ λαοῦ. 2) ναοί, παρεκκλήσια (καπέλλαι).
Ἀπελλαῖος (ὁ), [ἄελλα]. ὁ Δεκέμβριος παρὰ Μακεδ.
Ἀπέλλακες (οἱ). οἱ εἰϛ τοὺϛ ναοὺϛ [ἀπέλλαϛ] ὑπηρετοῦντεϛ.
Ἀπελόμενος, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελόμενος, μσ. ἀόρ. β΄. τῆϛ μτχ. τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἄπελος, ους (τὸ), [ἀ, πέλος [ὅερμα]]. πληγή.
Ἀπ-ελπίζω, Μ. ίσω. (ἀμτβτ. μὲ γεν.) Ἀπελπίζομαι. 2) (μτβτ. μὲ αἰτ.) φέρω εἰϛ ἀπελπισίαν, ἀπελπίζω. 3) (σπν.) ἐλπίζω τι ἀπό τινοϛ (ϛ). » Δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντεϛ, « Γρφ.
Ἀπελπισμός (ὁ). ἡ πρᾶξιϛ τοῦ ἀπελπίζειν, ἀπελπισία.
Ἀπέμανον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπομανθάνω.
Ἀπ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἱερῶν ἐκθάλλω τι. » Ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰϛ πολλὰϛ, « Δκ.
Ἀπεμνήσαντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀπομιμνήσκομαι.
Ἀπεμορξάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπομόργνυμι.
Ἀπ-εμ-πολάω (καὶ μτγν. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὅλωϛ διόλου, ξεπουλῶ, (συνκδχ.) παραδίδω, προδίδω.
;Ἀπεμπολὴ καὶ
Ἀπεμπόλησις, εως (ἡ), πούλημα, ξεπούλημα.
Ἀπεμπολητὴϛ, οῦ (ὁ). ὁ ἀπεμπολῶν, πωλητήϛ.
Ἀπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ, = Ἀπέοικα, εἶμαι ἀνόμοιοϛ (ἀνάρμοστοϛ, ἄτοποϛ κτλ.).
Ἀπέμφασις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπεμφαίνοντοϛ, ἀνομοιότηϛ, ἀντίφασις κτλ.
Ἀπεμφερὴϛ, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφερὴϛ, ἀνόμοιοϛ, διαφορετικόϛ.
Ἀπέναντι καὶ Ἀπεναντίον, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) = Ἀπαντικρύ.
Ἀπεναντίως, ἐπίῤ. (μὲ δοτ.) Ἐκ τοῦ ἐναντίου.
Ἀπ-εναρίζω, Μ. ἑξω, Π. = Σκυλεύω, γυμνόνω τινὰ τῶν ὅπλων του.
Ἀπενάσθην, Π. ἀόρ. ά. πθ. καὶ
Ἀπένασσα, Π. ἀόρ. ά. ἐνεργ. τῆ Ἀπωναίω.
Ἀπενέγκαι, ἀόρ. ά. τῆϛ ἀπαρ. καὶ
Ἀπένεικα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπήνεγκα, ἀόρ. ά. τῆϛ ὁριϛ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀπ-ενεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλωϛ διόλου ἐνεόν (βωβόν, ἠλίθιον).
Ἀπ-ενήνοθε (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, ἀποβάλλω· παραιτοῦμαι, ἀποφεύγω.
Ἀπενθεῖν, Δ. ἀντὶ Ἀπελθεῖν.
Ἀπενθὴϛ, έος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶϛ πένθουϛ (θρήνουϛ), ἄλυποϛ.
Ἀπένθητοϛ (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πενθηθείϛ, ἀθρήνητοϛ, ἀμυρολόγητοϛ. 2) = Ἀπενθὴϛ.
Ἀπ-ενιαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀπενιαυτίζω.
Ἀπενιαύτησις, εως (ἡ), = Ἀπενιαύτισις.
Ἀπ-ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Λείπω (ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, Ἀποδημῶ, Ξενητεύομαι ἢ Παύω ἀπό τι) ἕνα χρόνον ὁλόκληρον, (ὠθ: μτφορ.) ἀποθνήσκω ἕνα χρόνον ὑστερώτερα ἄλλου.
Ἀπενιαύτισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀπενιαυτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξιϛ τοῦ ἀπενιαυτίζειν, ἀπουσία (ξενητεία, ἡ διακοπὴ) ἐνιαύσιοϛ.
Ἀπ-εννέπω, Π. = Ἀπενέπω.
Ἀπέντες, Ἰων. ἀντὶ Ἀφέντες, μτχ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπὲξ, Ζ. Ἀπέκ.
Ἀπ-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Μεγάλωϛ ἁμαρτάνω, ἀποτυγχάνω ἐντελῶϛ.
Ἀπεξελαθόμην, μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπεκλανθάνομαι.
Ἀπ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι ἐντελῶϛ τι, τὸ ἀποτελειόνω.
Ἀπεξεσμένοϛ, η, ον, πρκ. τῆϛ πθ. μτχ. τοῦ Ἀποξέω.
Ἀπ-εξ-ηγέομαι-εῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ (Διηγοῦμαι) ἐν πρὸϛ ἕν.
Ἀπεξήρανται, (γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Ἀποξηραίνω.
Ἀπ-έοικα (πρτ. Ἀπεῴκειν). (μὲ γεν.) Εἶμαι ἀνόμοιοϛ (διαφορετικόϛ, ἀλλότριοϛ). ||. (ἀπρσ.) » Ἀπέοικεν, « εἶνε ἀνάρμοστον (ἀπίθανον, ἄτοπον κτλ.). ||. (ἡ μτχ.) Ἀπεοικὼϛ, υῖα, ὸϛ, Ζ. Ἀπεικὼϛ.
Ἀπεοικότωϛ, ἐπίῤ. [μτχ. τοῦ Ἀπέοικα], Ζ. Ἀπεικότωϛ.
Ἀπέπαντοϛ (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπανθεὶϛ (ὡριμάσαϛ) καὶ
Ἀπέπειροϛ (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πέπειροϛ (ὥριμοϛ), ἄγουροϛ.
Ἀπέπλαγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποπλάζω.
Ἀπέπλοϛ (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γυνὴ) χωρὶϛ πέπλον, ἀσκεπὴϛ, (ἐν γέν.) γυμνή.
Ἀπεπτάμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίπταμαι.
Ἀπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν χωνεύω, πάσχω ἀγωνευσίαν, [ἐκ τοῦ
Ἄπεπτοϛ (ὁ, ἡ), [ἀ, πέπτω]. ἀχώνευτοϛ. 2) Ἀπέπαντοϛ.
Ἀπέπτωϛ, ἐπίῤ. Ἀχώνευτα, ἄγουρα.
Ἄπερ, πλθ. οὗδ. τοῦ Ὅϛ περ. ||. (ἐπιῤῥηματικῶϛ ἑλλ. τῆϛ Κατά) = Καθὰ, Καθάπερ, Καθώϛ.
Ἀπεραντολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀδιακόπωϛ (ἀπέραντα).
Ἀπεραντολογία (ἡ). ὁμιλία χωρὶϛ τέλοϛ (πέραϛ), πολυλογία ἀδιάκοποϛ, [ἐκ τοῦ
Ἀπεραντολόγοϛ (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ἀδιακόπωϛ, πολύλογοϛ, φλύαροϛ.
Ἀπέραντοϛ (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πέραϛ (τέλοϛ, ὅριον). ἀτελείωτοϛ, ἄπειροϛ, αἰώνιοϛ. 2) ὁ χωρὶϛ ἀπουτελέσματοϛ, (Θκδ. Δ΄, 36).
Ἀπεράντωϛ, ἐπίῤ. Χωρὶϛ τέλοϛ, ἐπ' ἄπειρον, αἰωνίωϛ.
Ἀπέρατοϛ, εως (ἡ). ἡ πρᾶξιϛ τοῦ ἀπερᾶν, ξέρασμα. 2) ἡ μετακένωσιϛ (τὸ πέρασμα) τοῦ ὑγροῦ ἀπὸ τῆϛ γῆϛ εἰϛ τὰ φυτά.
Ἀπέρατοϛ (τος), ου (ὁ ἡ). ὁ μὴ περασθεὶϛ ἢ μὴ δυνάμενοϛ περασθῆναι, ἀδιάβατοϛ. 2) = Ἀπέραντοϛ.
Ἀπεράτωτοϛ (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περατωθεὶϛ ἢ μὴ περατούμενοϛ, ἀπέραντοϛ, ἀτελείωτοϛ.
Ἀπ-εράω-ῶ, Μ. εράσω, = Ἐξεράω, Ἐρυῶ. 2) (ἐπὶ φυτ.) ῥρῶ (βυζάνω) ὑγρὸν ἀπὸ τῆϛ γῆϛ (ἔρας).
Ἀπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Φέρω εἰϛ πέραϛ τὸ ἔργον (τὴν ἐπιχείρησιν, τὴν ἐργαλαβίαν, τὴν ὑπόσχεσίν) μου, ἀποτελειόνω, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ. »Οἶμαι, ὅπερ ὑπεθέμην, ἀπειργάσθαί μοι, « Ξεν.
Ἀπ-εργάθω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀπεργασία (ἡ). ἐκτέλεσιϛ, τελειοποίησιϛ.
Ἀπεργαστέοϛ, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπεργάζομαι.
Ἀπεργαστικὸϛ, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰϛ (ἐπιτήδειοϛ πρὸϛ) ἀπεργασίαν, δραστήριοϛ, κατορθωτικόϛ, ἐπιχειρηματίαϛ.
Ἀπεργαστικῶϛ, ἐπίῤ. Δραστηρίωϛ, κατορθωτικῶϛ.
Ἀπεργὸϛ, ἡ ή ος, ον ἡ όν, = Ἀργόϛ.
Ἀπ-έργω, Μ. έρξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπείργω.
Ἀπερεὶ [ἄπερ ἡ ἤπερ, εἰ], ἐπίῤ. = Ὥσπερεὶ, ὡϛ ἄν.
Ἀπ-ερείδω ϗ (μσ.) -ομαι, Μ. ερείσω, -ομαι. (κυρ.) Ἀκκουμβῶν πουθενὰ (ἐπιμ. δυνατὰ, μὲ βίαν, μὲ ὁρμὴν κτλ.) κάμνω τι, στυλόνω (ἀκκουμβῶ, ἐπακκουμβῶ, ῥίπτω, ἐπισωρεύω κτλ.) τι πουθενὰ, (συνκδχ. ϗ πρπ.) ἐπιθάλλω, ἐπιφορτίζω, ἀναθέτω, ἀποδίδω, (καὶ ἀμτβτ.) = Ἀποσκήπτω, καταντῶ, καταπαλάζω. » Ἀπηρεισάμην τὴν ὄψιν εἰϛ τὸ ἀτενέϛ, « Δκ. « Τὴν λείαν (» Τὰϛ δυνάμειϛ) εἰϛ ἀσφαλὲϛ ἀπηρεῖσθαι, « Πλθ. » Εἰϛ ἓν ἀπηρεισάμενοϛ σῶμα πληγὰϛ τοσαύταϛ, « Πλ. » Οὐκ ἔχοντεϛ ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσοντεϛ, « αὐτ. » Τὴν χάριν εἰϛ αὐτὸν ἀπηρείδοντο, « αὐτ., ἀπέδιδον. » Ἐν οὔρεσιν .. ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Τίκτουσιν. (καὶ ἀμτβ.) » Τὸ κακὸν εἰϛ τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται, « Πλθ., καταντᾷ.
Ἀπερείσιοϛ (ὁ, ἡ), Π, ἀντὶ Ἀπειρέσιοϛ.
Ἀπερισις, εως (ἡ)· ἡ πρᾶξιϛ τοῦ ἀπερείδειν, στύλωσις, ἐπακκούμβησις κτλ.
Ἀπ-ερεύγω (καὶ μσ.)-ομαι, Μ. ερεύξομαι, = Ἀν(Ἐξ)ερεύγομαι.
Ἀπέρευξις, εως (ἡ), = Ἐξέρευξις.
Ἀπερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπέρημοϛ (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔρημοϛ, παντέρημοϛ, ὁλομόναχοϛ.
Ἀπ-ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ὅλως διόλου, ἀφήνω τινὰ ὁλομόναχον (παντέρημον).
Ἀπ-ερητύω, Μ. ύσω, Π = Ἀπείργω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.
Ἀπεριβλεπτοϛ (ὁ ἡ). ἀπρόβλεπτοϛ, ἀπροφύλακτοϛ, ἀπροσεκτοϛ. 2) μὴ περιβλεπτοϛ, ἀσήμαντοϛ. 3) ἀπρόοπτοϛ, ἀνυπόνοητοϛ.
Ἀπερίβλητοϛ (ὁ ἡ). ὁ μὴ περιβεβλημένοϛ (ἐνδυμένοϛ [καὶ ἐπὶ λόγων] μὴ περινενοημένοϛ), ὁμαλὸϛ, φυσικόϛ.
Ἀπερίγνητοϛ (ὁ ἡ), [ἀ, περιγίνομαι], ἀνίκητοϛ, ἀνυπέρβλητοϛ, ἀκατόρθωτοϛ.
Ἀπερίγραπτοϛ καὶ
Ἀπερίγραφοϛ (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ)-άπτωϛ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-όφως. Ὁ μὴ περιγραφόμενος (περιοριζόμενος), ἀπεριόριστος ἢ ἀπροσδιόριστος.
Ἀπεριέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας πανταχόθεν εἰργασμένος, ἀτελής.
Ἀπεριεργία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπεριέργου, ἁπλότης.
Ἀπερίεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ καμωμένος χωρὶς) περιέργειαν, ἁπλοῦς, ἀφελής, λιτός, ἀπέριττος.
Ἀπεριέργως, ἐπίρ. Χωρὶς περιέργειαν, λιτῶς, ὡφελῶς, ἁπλοϊκῶς.
Ἀπερισήγητος (ὁ, ἡ). ἀνεξήγητος ἢ ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος.
Ἀπεριήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούων περὶ αὐτὸν κανένα ἦχον, ἡσυχος, ἀθόρυβος, (παρβλ. Ἀπερικύπητος).
Ἀπεριθάμβητος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.-ήτως). ἀνέκπληκτος, ἀσύστολος, (Νικ. Χων.).
Ἀπεριθλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τεθλασμένα (τσακκισμένα) τὰ τριγωνικά του.
Ἀπεριθλάστως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ θλασθοῦν (τσακκισθοῦν) τὰ τριγωνικά.
Ἀπερικάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καθαρισθεὶς (διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ τελετῆς), ἀκαθάριστος.
Ἀπερικάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικεκαλυμμένος, ἀσκεπὴς πανταχόθεν· (μτφορ.) ἀνυπόκριτος.
Ἀπερίκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σύρων κατόπιν του περιττὰ πράγματα, (ἐπμ.) ἀκούραστος, ἀνεμπόδιστος.
Ἀπερικόπως, ἐπίρ. Χωρὶς περικοπὴν (περιττὰ πράγματα), ἀνεμποδίστως, ἀδιακόπως.
Ἀπερικύπητος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁπ. δὲν ἔγινεν ἢ δὲν γίνεται κτύπος, ἦσυχος, ἀτάραχος, (παρβλ. Ἀπεριήγητος καὶ Ἀπερισάλπιγκτος).
Ἀπεριλάλητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὴν λαλιὰν (πολυλογίαν) δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ (ἐπιστομίσῃ). 2) ὁ μὴ περι(δια)λαληθεὶς εἰς τὰ πέριξ, ἄγνωστος, ἀσήμαντος.
Ἀπερίληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, ἀπεριόριστος. » Διανοίᾳ —, « Γργ. , = Ἀπεριόνητος. » Ἀριθμῷ —, « Πλάτ. , = Ἀναρίθμητος, κτλ.
Ἀπεριμάχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιμάχητος. » Βίος—, « Μξμ.
Ἀπεριμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πολλὰς μερίμνας (φροντίδας), ἀσυλλόγιστος.
Ἀπεριμεριμνῶ, ἐπίρ. Χωρὶς πολλὴν φροντίδα, μὲ ἀδιαφορίαν, ἀσυστόλως.
Ἀπερινόητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωρῶν (περιλαμβανόμενος) εἰς τὸν νοῦν, ἀκατανόητος. 2) (ἐνεργ.) ἀπρόβλεπτος, ἀπρόσεκτος, ἀπροσδόκητος.
Ἀπερινοήτως, ἐπίρ. Ἀκατανοήτως. 2) ἀνοήτως ἢ ἀπρονοήτως.
Ἀπερίοδος (ὁ, ἡ). (κυρ. λόγος) μὴ ἔχων περιόδους, μὴ περινενοημένος.
Ἀπερίοπτος (ὁ, ἡ). ἀπερίσκεπτος, ἀπρόσεκτος. » Οἱ ἄνθρωποι ἀπάντων ἀπερίοπτοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν, « Θκ. ἀδιαφοροῦν δι' ὅλα (τὰ θυσιάζουν, τὰ παραβλέπουν, τὰ παραμελοῦν) φθάνει μόνον νὰ νικήσουν.
Ἀπεριόπτως, ἐπίρ. Ἀπερισκέπτως, ἀμελῶς.
Ἀπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς ὅρια, μὴ περιοριζόμενος.
Ἀπερίπτυκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ μὴ περιπτυσσόμενος (διπλόνων, σταυρόνων ἐμπρὸς), (ἐπμ.) στενός.
Ἀπερίπτωτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ περιπίπτων εἰς συμβεβηκός τι. » Ἀπεριπτώτους ὑδροφοβίας τηρεῖ, « Δσκρ. 2) (χωρὶς πτ.) ἀκλόνητος, στερεός, βάσιμος, σταθερός, ἁπλανής.
Ἀπερισάλπιγκτος καὶ
Ἀπερισάλπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούσας σάλπιγγος ἠχούσας τριγύρω του, (ἐπμ.) ἀπόλεμος, ἀπειροπόλεμος.
Ἀπερίσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος.
Ἀπερισκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέψιν (στόχασιν).
Ἀπερισκεψία(ἡ). ἔλλειψις σκέψεως, ἀστοχασία.
Ἀπερισκόπητος καὶ
Ἀπερίσκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀπερίσκεπτος.
Ἀπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπασχολούμενος ἀπὸ (προσηλωμένος εἰς) τὸ ἔργον του, προσεκτικός, ἐπίμονος, σταθερός.
Ἀπερισπάστως, ἐπίρ. Χωρὶς περισπασμόν, προσεκτικῶς, ἐπιμόνως.
Ἀπερισσία (ἡ), = Ἀπεριττότης.
Ἀπέρισσος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀπέριττος.
Ἀπερισσότης (ἡ), Ζ. Ἀπεριττότης.
Ἀπερισσότροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαιτῶν περισσοτέραν τροφὴν ἢ περισσότερον καιρὸν ἕνα τραφῇ, καὶ
Ἀπερισσόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαρκῶν περισσότερον καιρὸν ἄλλου ἰσόχρονος.
Ἀπερίσσως, ἐπίρ. Ζ. Ἀπερίττως.
Ἀπερίσσωτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀπερίττωτος.
Ἀπερίστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικυκλωθείς, (ἐπμ.) ἐκτὸς κινδύνου (περιστάσεων, συμφορῶν), ἡσυχος, ἀτάραχος, ἀκίνδυνος. » Ῥαστώνῃ—, « Πλδ. » Ἕλκος—, « Γαλ. » Χωρίον—, « Δρτ. (Ζ', ά. 6), τὸ ὁποῖον οὐ περιζεται (δὲν ἀποφεύγει) τις, τὸ μὴ ἀποτρόπαιον. 2) ὁ μὴ ἔχων τινὰ τριγύρω του (νὰ τὸν παραστέθῃ), ἀβοήθητος, ἀπροστάτευτος, μεμονωμένος, ἐγκαταλελειμμένος. » Σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα, « Φκλδ. 3) (βτρ.) ὁ μὴ ἔχων περιστατικὰ (αἰτίας), = Ἀαύξητος.
Ἀπερίστρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀπερίτρεπτος.
Ἀπερίτμητος (ὁ, ἡ). (Γρφ.) ὁ μὴ περιτετμημένος (ὅθεν κατὰ τοὺς Ἰουδ.) = Ἀλλόφυλος, ἄπιστος.
Ἀπερίτρεπτος καὶ
Ἀπερίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιτρεπόμενος (ἀναπιδογυριζόμενος), στερεός, ἀκλόνητος. 2) ὁ μὴ ἐπιστρέφων (γυρίζων ὀπίσω), ἀγύριστος, (καὶ συνηθ.) ἀμέριμνος, ἀδιάφορος.
Ἀπέριττος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τι περιττὸν, (ἐπμ.) μέτριος, λιτός· ἁπλοῦς, ἀφελής· μὴ πολυέξοδος, ὀλιγαρκής.
Ἀπεριττότης (ἡ). ἔλλειψις τῶν περιττῶν, ἀφέλεια, ἁπλότης κτλ.
Ἀπέριττωτος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Περιττωματικός), ὁ μὴ προξενῶν ἢ μὴ ἔχων περιττώματα.
Ἀπεριφερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφερὴς (στρογγυλός), μὴ ἔχων περιφέρειαν.
Ἀπεριφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφερόμενος (κυκλοφορῶν).
Ἀπερίψυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κρύωμα ἢ κρυολόγημα.
Ἀπέρξας, Ἰων. ἀντὶ Ἀπείρξας, μτχ. τοῦ Ἀπείργω.
Ἀπερράγην, πθ. ἀόρις. β'. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.
Ἀπερρήθην, πθ. ἀόρ. ἀ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπερρήχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.
Ἀπερρίγασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἀπορρίγεω.
Ἀπ-έρρω (χωρὶς Μ.). Ὑπάγω (εἰς ὄλεθρον)· γάνομαι. » Ἀπέρρε, « Ἀρχ., χάσου. Ὕπαγε εἰς τ' ἀνάθεμα, κρημνίσου, ξεκουμπίσου κτλ.
Ἀπέρρηγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.
Ἀπ-ερυγγάνω (χωρὶς Μ.), = Ἀπερεύγω.
Ἀπ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Δὲν κοκκινίζω πλέον ἀπὸ (Χάνω κάθε) ἐντροπὴν, γίνομαι ἀδιάντροπος, ἀπαναισχυντῶ.
Ἀπ-ερύκω, Μ. ερύξω. Ἐμποδίζω (Ἀπομακρύνω, Ἀποδιώκω) κακόν τι ἀπό τινος, τὸν προφυλάττω. » Εἴ τῳ πολέμιον ἀπήρυξα, « Ξεν. » Ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Πρόσθεν δ' ἀπερύκου, « Σοφ., ἄπεχε, φυλάττου.
Ἀπ-ερυσιβάω-ῶ. Μ. ώσω. Γεμίζω ἐρυσίβην (καὶ ἐπμ.) ἀφανίζω (κυρ. γέννημα).
Ἀπ-ερύω (καὶ μσ.)-ομαι, Μ. ερύσω,-ομαι, Π. ἀποσπῶ (ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος.
Ἀπ-έρχομαι, Μ. ἀπελεύσομαι ἢ ἄπειμι (ἀόρ. Ἀπῆλθον κτλ.). Ὑπάγω, ἀναχωρῶ. » Οἴκου ἀπερχομένη, « Ὀδ. Β. » Ἀπελθεῖν ἐκ (ἀπὸ) τῆς ἐκκλησίας, « Ἰσκρ. » Παρὰ βασιλέως πολλοὶ πρὸς Κῦρον ἀπῆλθον, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ, « Γρφ. ἐχάθη ἀπὸ 'πάνω του. 2) (μτφορ.) ἀποθνήσκω. » Ἀπελθόντος δὲ Σωκράτους. « Δρτ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Πάλιν κτλ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. » Τῶν ἐλθουσῶν εὐθημία πάλιν ἀπῆλθεν, « Ἰσκρ. » Προσδραμεῖν ᾗ πάλιν ἀπελθεῖν, « Ξεν. (καὶ μτχ.) » Ἀπῆλθε κινδυνεύσας (τρωθείς), « αὐτ.
Ἀπερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.
Ἀπερωεύς, έως (ὁ), Π. ὁ ἐμποδίζων (σταμάτων, ἐναντιούμενος κτλ.), ἐκ τοῦ
Ἀπ-ερωέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. κρατῶ τὴν ὁρμὴν (ἐρωήν) τινος, ἐμποδίζω, (καὶ ἀμτθ. ἢ ἑλλ. μὲ γεν.) παύω, παρεισοῦμαι, ὀπισθοδρομῶ.
Ἀπερωὴ (ἡ), Π. ἐμπόδισμα· ὀπισθοδρόμησις· ἀναχώρησις.
Ἀπέρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐπέρατος (ἐράσμιος), ἀποτρόπαιος, ἀπάνθρωπος, ἢ = Δύσερως.
Ἄπες, Ἰων. ἀντὶ Ἄφες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀφίημι.
Ἄπεσαν, Π. ἀντὶ Ἀπῆσαν, ἀπεῖχον, ἦσαν μακρὰν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέσβας, Δ. ἀντὶ Ἀπέσβης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποσβέννυμι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπ-εσθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκβάλλω τὴν ἐσθῆτά μου, ἐκδύομαι.
Ἀπ-εσυιω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Ἀπέφαγον κτλ.). Τρώγω (μέρος φαγητοῦ). 2) παύομαι τοῦ ἐσθίειν, ἀποτρώγω.
Ἀπεσκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἁ, πέσκος], ἀσκέπαστος (μὲ δέρμα ἢ ξώφλοιον.)
Ἀπεσκίμφθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποσκίμπτομαι.
Ἀπέσκληκα, πρκ. τοῦ Ἀποσκέλλω.
Ἀπεσκληκότως, ἐπίρ. [ἀπέσκληκα]. Σκληρῶς.
Ἀπέσομαι, μέλλ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέσσουα, (Δακων.) ἀντὶ Ἀπεσσύη ἢ Ἀπεσσύθη, γ'. ἐν. πρσ. ᾖ
Ἀπέσσυθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀπεσσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἀπέσσυμαι, πρκ. τοῦ Ἀποσεύομαι.
Ἀπέστιχον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποστείχω.
Ἀπεστάλην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποστέλλω.
Ἀπέστασαν, Π. ἀντὶ Ἀπέστησαν.
Ἀπεστράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ἀπεστράφην, ἀόρ. 6'. πθ. τοῦ Ἀποστρέφω.
Ἀπεστὺς, ὑος καὶ
Ἀπεστὼ, οῦς (ἡ), Π. Ἰων. [ὤπειμι ἢ ἀφίσταμαι], Ἀπουσία, Ἀποδημία.
Ἀπέστων, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέστωσαν, πλθ. γ'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἄπειμι (λείπω).
Ἀπ-εσχαρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (ἐπὶ πληγ.) Ἀποβρίπτω τὴν ἐσχάραν (τὴν πέτσαν, τὸ κάρκαδον), (ἐπμ.) ἰατρεύομαι.
Ἀπέσχηκα, πρκ. καὶ
Ἀπέσχον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀπέταλος καὶ Ἰων. Ἀπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων φύλλα (πέταλα), ἄφυλλος.
Ἀπέταμον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποτέμνω.
Ἀπετείκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Ἀπετίσθει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἀποτίνυμι.
Ἀπέτραγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποτρώγω.
Ἀπετράπην, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀποτρέπω.
Ἀπευδιασμὸς (ὁ). ἡ ἀποκατάστασις τῆς εὐδίας, ξατέρωμα, γαλήνισμα.
Ἀπ-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εὐδοκῶ, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω· ἀποβρίπτω.
Ἀπ-ευθανατίζω, Μ. ίσω. Ἀποθνήσκω μὲ καλὸν (ἔνδοξον) θάνατον.
Ἀπευθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μὴ πυθόμενος (μαθὼν, ἀκούσας), ἀμαθὴς, ἄπειρος· ἀνίκανος. 2) (πθ. χ. πτ.) ἀνήκουστος, ἀγνώριστος· ἀσήμαντος.
Ἀπ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσιάζω. » Ἕντερον ἀπευθυσμένον, « Ἀνατομ. 2) (μτφορ.) βάλλω εἰς τάξιν, ῥυθμίζω, διορθόνω· (ἐπμ.) παιδεύω, τιμωρῶ. 3) = Διευθύνω· διοικῶ. 4) = Κατευθύνω. » Πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος, « Βαλ· » Ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν, « Εὐρ., κατευοδώσῃ.
Ἄπευκος (ὁ, ἡ), (ἐπὶ φυτ.) = Ἄθραυστος.
Ἀπευκταῖος, α, ον. Ἀνάξιος τοῦ νὰ εὔχεται τις νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, τὸν ὁπ. εὔχεται ἕκαστος ν' ἀποφύγῃ, ἀποτρόπαιος, μιαρὸς κτλ.
Ἀπευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἀπεύχεσθαι.
Ἀπευκτὸς, ἡ ἡ ὸς, ὸν ἡ ὸν. Ἀπευκταῖος.
Ἀπ-ευνάζω, Μ. άσω. Κοιμίζω, (μτφορ.) καταπραΰνω.
Ἄπευστος (ὁ, ἡ), = Ἀπευθής.
Ἀπ-ευταχτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς (ἢ Κάμνω τι μὲ) τάξιν. » Ἀπευτακτῶ τοὺς φόρους, « Στρ., τοὺς πληρόνω ἐν καιρῷ καὶ ἀνελλιπῶς.
Ἀπεύχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπευκταῖος.
Ἀπ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. Εὔχομαι νὰ μὴ γένῃ (μὴ συμβῇ) τι, (τὸ ὁπ. ἐπμ.) φοβοῦμαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἀποφεύγω.
Ἀπ-ευωνίζω, Μ. ίσω, = (ἡ μᾶλλ. ἐφελκ. ἀντὶ) Ἐπευωνίζω.
Ἀπεφηνάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποφαίνω.
Ἀπέφθαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀποφθείρω.
Ἀπέφθιβον(θεν), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀπέφθινον, ἀόρ. τοῦ Ἀποφθίνω.
Ἄπεφθος (ὁ, ἡ), [ἀφέψω]. ὁ πολλάκις βρασμένος ᾖ ξαναβρασμένος, (ἐπμ.) λαγαρισμένος, καθαρώτατος.
Ἀπ-εχθαίρω, Μ. αρῶ. (μὲ αἰτ.) Μισῶ (ἐξ ὅλης καρδίας), ἀποστρέφομαι. 3) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω τι μισητὸν (ἀποτρόπαιον) εἴς τινα, τὸν κάμνω νὰ τὸ ἀποστραφῇ.
Ἀπ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι (ἀόρ. Ἀπηχθόμην, πρκ. Ἀπήχθημαι). (μὲ δοτ. καὶ σπν. αἰτ.) Εἶμαι (Γίνομαι) μισητός. » Ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι. « Πλάτ. » Λόγος ἀπεχθανόμενος, « Ξεν. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἐχθρὸς, μισῶ. » Πρὸς τὴν ἡγεμονίαν ἀπηχθάνοντο, « Πλ.
Ἀπέχθεια (ἡ). Ἔχθρα, ἀποστροφὴ, ἀντιπάθεια,
Ἀπεχθέμεν(έμεναι), Π. ἀντὶ Ἀπέχθεσθαι.
Ἀπέχθηαι, Π. ἀντὶ Ἀπέχθῃ, 6'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀπεχθάνομαι
Ἀπέχθημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπεχθείας, πρᾶγμα ἢ πρόσωπον ἄξιον ἀπεχθείας.
Ἀπεχθήμων, ονος καὶ
Ἀπεχθὴς, έος (ὁ, ἡ). μισητος, μεμισημένος.
Ἀπεχθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἀπέχθειαν, ἢ γινόμενος ἀπεχθής.
Ἀπέχθομαι (παρατ. Ἀπηχθόμην), = Ἀπεχθάνομαι.
Ἀπεχθῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπέχθειαν. » Ἀπεχθῶς ἔχω τινί, « = Ἀπεχθάνομαι.
Ἀπέχρη, παρατ. τοῦ Ἀπόχρη.
Ἀπ-εχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω (Ἐνδυναμόνω) τι ἐντελῶς.
Ἀπ-έχω, Μ. ἀφ.έξω (ἀόρ. Ἀπέσχον κτλ.). Κρατῶ μακρὰν, μακρύνω, ἐμποδίζω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ') » Λοιμοῖο χεῖρας ἀφέξει, « Ἰλ. Α. » Ἀνεμοι κακὰς ἀπέχουσιν ἀκτὰς, « Ἡσ. » Ἐκ νήσων ἀπέχειν νῆα, » Ὀδ. Ο. » Οὐδὲν ἀπέχει, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας. « Ὀδ. Χ. » Μηδὲ τοῦ σώματος τῷ χεῖρε ἀποσχέσθαι μου, « Δημ. 2) ἔχω τι παρμένον, τὸ ἀπέλαβον, τὸ ἐπληρώθην. » Ἀπέχω τὴν χάριν, « Συν. » Ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, « Γρφ. 3) (ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι μακρὰν τινος, ἀπέχω ἀπὸ, διαφέρω. » Δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδὸν, « Ξεν. » Ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην, « αὐτ. » Τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τι, « Ἰσκρ. » Ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων, « Πλ. » Οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἀπέχεσθαι οἴνου, « Ἀρστ. » Πολέμου ἀφεξόμεθα, « Ἰλ Θ. » Τὰ συμβουλεύειν ἀφεκτέον, « Ἰσκρ. » Ἀνέχου καὶ ἀπέχου, « Γνμ. » Οὐκ ἀπεσχόμην τὸ μὴ ἐκ ἐλθεῖν, « Ξεν. » Ἀπεχόμενοι ὥστε μὴ ἐμβάλλειν, « Θκ. 4) (ἀπρσ.) φθάνει, ἀρκεῖ. » Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτὴν, « Ἀνακρ.
Ἀπεψία (ἡ), [ἀ, πέπτω]. ἀχωνευσία.
Ἀπ-έψω, Μ. εψήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφέψω.
Ἀπέψων, παρατ. τοῦ Ἀποψάω.
Ἀπεών, οῦσα, όν. Π. ἀντὶ Ἀπὼν, μτχ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπέωσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀπωθέω.
Ἀπήγαγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπήγγειλα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαγγέλω.
Ἀπ-αγγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφηγέομαι.
Ἀπήγημα (τὸ), Ἀπήγησις (ἡ), κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἀφήγημα κτλ.
Ἀπῆγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπῆγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπάγχω.
Ἀπ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαγορεύω. ||« (μσ.) ἀπολογοῦμαι.
Ἀπηγόρημα (τὸ). συνηγορία, ἀπολογία.
Ἀπήδαλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πηδάλιον.
Ἀπῆειν, παρτ. ἢ ἀόρ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).
Ἀπήεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ (παρτ.) Ἀπῆειν
Ἀπ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διηθέω, φραγγίζω (περνῶ) ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ, σουρόνω, (παρβλ. Διϋλίζω).
Ἀπήθημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἢ που ἀπεράσθη ἀπὸ πανί.
Ἀπῆϊα, Π. ἀντὶ Ἀπῆειν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπῆκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοος.
Ἀπηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπιμελέστατα, ἐντελέστατα.
Ἄπηκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαγής. 2) ὁ μὴ πήζων (μὴ ἐπιδεχόμενος πῆξιν). » Τὸ μὲν στέαρ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ δὲ πιμελὴ ἄπηκτον, « Ἀρχ.
Ἀπήλακα, πρκ. καὶ
Ἀπήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπελαύνω.
Ἀπήλαυον, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέλαυον, παρτ. καὶ
Ἀπήλαυσα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέλαυσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπολαύω.
Ἀπ-ηλεγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἀπηλεγὴς], = Ὀλιγωρῶ, ἀδιαφορῶ, δέν μοι μέλει.
Ἀπηλεγέως, ἐπίρ. Π. μὲ ἀδιαφορίαν, χωρὶς συστολήν, ἐλευθέρως παῤῥησίᾳ, ἀποτόμως· ἐπιμόνως, βεβαίως, [ἐκ τοῦ
Ἀπηλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀπὸ, ἀλέγω], ὁ μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος· ἀπότομος, σκληρός.
Ἀπηλιαστὴς, οῦ (ὁ), Κωμ. ὁ φεύγων τὰ δικαστήρια (ἴδε Ἡλιαστὴς), μὴ φιλόδικος.
Ἀπ-ηλιθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἠλίθιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆλιξ.
Ἀπηλιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) Λεβάντες.
Ἀπηλλάγην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀπαλλάττω.
Ἀπηλοίησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπαλοιάω
Ἄπηλος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς πηλοῦ (λάσπης), ἀλάσπωτος.
Ἀπήμαντος (ὁ, ἡ). [ἀ, πημαίνω]. = Ἀπήμων, ἀβλαβὴς, ἀκέραιος.
Ἀπήμβροτον, Π. ἀντὶ Ἀφήμαρτον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἁφαμαρτάνω.
Ἀπημελημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ὅλως διόλου παρημελημένως.
Ἄπῆμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Ἄπειμι).
Ἄπῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπήειμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Ἀπάγω).
Ἀπήμιος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθ. τοῦ Διός), ὁ ἀποτρέπων τὴν βλάβην (τὸ πῆμα).
Ἀπημοσύνη καὶ
Ἀπημοσύνη (ἡ), Π. ἡ ἰδιότης καὶ κατάστασις τοῦ ἀπήμονος, ὑγεία, ἀκεραιότης· ἀθωότης, ἀκακία,
Ἀπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. πῆμα]. ὁ μὴ βλάπτων (ἐμποδίζων κτλ.), (ἀλλὰ) βοηθῶν, συνεργῶν. » Ἄνεμος (» Λόγος, » Ὕπνος κτλ.)—, « 2) ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑπακείμενος εἰς βλάβην, ἄβλαπτος, σῶος, ἀκέραιος. » Πάντες ἀπήμονες ἦλθον, « Ὀδ. Δ.
Ἀπῆν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Λείπω).
Ἀπήνεγκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποφέρω.
Ἀπήνεια (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπηνοῦς, σκληρότης ἀπανθρωπία.
Ἀπηνευία (ἡ). νηνεμία, γαλήνη, ἀπανεμιὰ, [ἐκ τοῦ
Ἀπήνεμος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου δὲν φυσᾷ (δὲν πιάνει) ἄνεμος.
Ἀπηνέως, Ἰων. Π. ἀντὶ ἀπηνῶς.
Ἀπήνη (ἡ), [ἀπὸ, ἡνία], ἁμάξι (συρόμενον συνήθως ὑπὸ ἡμιόνων). 2) Π. συνωρὶς ἵππων ἢ ἡμιόνων. 3) (ἐνγέν.) ὄχημα. (ὄθεν) » Ναῖα ἀπήνη, » Εὐρ. τὸ καράβι.
Ἀπηνήκωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πηνήκης (φενάκης), ἀξεμαλλιάρης, ἀφακιόλιστος, (Νίκ. Χών.)
Ἀπηνηνάμην, ηνήνω, ηνήνατο, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπαναίνομαι.
Ἀπήνεικεν, Ἰων. ἀντὶ Ἀπήνεγκεν, ἀόρ. ἀ τοῦ Ἀποφέρω, Ἀπαίρνω.
Ἀπηνής [ἀπὸ ἐνῆς], ές, (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πρασηνὴς, σκληρὸς, ἀπότομος, ἀπαμπνος· (ἐπμ.) ἀνάρμοστος· ἀπαίδευτος.
Ἀπῆνθον, Δ. ἀντὶ Ἀπῆλθον, ἀόρ. τοῦ Ἀπέρχομαι.
Ἀπηνῶς, ἐπῖρ. Σκληρῶς, ἀπανθρώπως, ἀποτόμως.
Ἀπῆξεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπαίσσω.
Ἀπήορτος καὶ
Ἀπήορος (ὁ, ἡ), Π. ἐκκρεμὴς, μετέωρος· ὑψηλὸς· μεμακρυσμένος. » Ἠλώνες ἀπήορι, « Ἐπιγρ. ἀπηρτημένοι, παρεκτεταμένοι. » Ἔγθρῶν ἀπάορα, « Πίνδ.
Ἀπῆρα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπαίρω.
Ἀπῆργμαι, πρκ. τοῦ Ἀπάρχομαι.
Ἀπηρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πηρός], = Ἄπηρος, Ἀπήμων.
Ἀπῆρκα, πρκ. τοῦ Ἀπαίρω.
Ἄπηρος (ὁ, ἡ). = Ἀπήρωτος. 2) ὁ μὴ ἔχων πήραν (δισσάκι).
Ἀπήρτημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπαρτάω.
Ἀπηρτισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντελῶς, πληρέστατα.
Ἀπήρυγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀπερεύγομαι.
Ἀπηρυθριασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Πάντη ἀναισχύντως, ξεδιάντροπα.
Ἀπήρωτος (ὁ, ἡ). μὴ πεπηρωμένος, ὑγιὴς, σῶος, ὁλομελὴς, ἀκέραιος.
Ἀπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφήσω, μέλλ. τῦ Ἀφίημι.
Ἀπήτρια (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀπήτρια.
Ἀπηύρων, ας, α, κτλ. ἴδε Ἀπαυρίσκομαι.
Ἀπήχεια (ἡ). (μουσ.) ἀσυμφωνία. κακοφωνία, παραφωνία· (μτφορ.) διαφωνία, διχόνοια.
Ἀπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐκβάλλω) ἦχον, ἠχῶ μακρόθεν, ἀντηχῶ, (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἀντηχήσῃ. 2) = Ἀπάδω (κυρ. καὶ μτφορ.)
Ἀπήχημα (τὸ). ἀντήχημα, συνέχεια τῆς φωνῆς (ἀφ' οὗ παύσῃ), (μτφορ.) μίμημα, ἴχνος. 2) (χειρουργ.) ἡ ἀνικρὺ τοῦ κτυπηθέντος μέρους (κυρ. τῆς κεφαλῆς) γινομένη πληγή.
Ἀπηχὴς, ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φων. μουσ.) νέθος, ἀηθὴς, (μτφορ.) = Ἀπάδων, ἀσύμφωνος.
Ἀπήχησις (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπηχεῖν, ἀντήχησις, (μτφορ.) ἀσυμφωνία.
Ἀπήχθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπάγω.
Ἀπηχῶς, ἐπίρ. Ἐναντίον (Ἐκτὸς) τοῦ ἤχου, ἀσυμφώνως, ἀταίριαστα.
Ἀπήωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπήορος.
Ἀπιάλλω, Μ. ιαλῶ, Π. ἀποπέμπω.
Ἀπιδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφοράω.
Ἀπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄπειμι (Ὑπάγω).
Ἀπίημι, Μ. ἀπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίημι.
Ἀπίθανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πιθανότητα, ἀπίστευτος, ἄτοπος. 2) ὁ μὴ ἔχων πειθὼ, ἀνεπιτήδειος πρὸς τὸ καταπείθειν. 3) (σπν.) ὁ μὴ πειθόμενος (πιστεύων) εὐκόλως, δύσπειστος.
Ἀπιθανότης (ἡ). Ἐλλειψις πιθανότητος.
Ἀπιθάνως, ἐπίρ. Χωρὶς πιθανότητος. » Ἀναγινώσκειν τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, « Ἰσκρ.
Ἀπιθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀπειθέω.
Ἀπιθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπειθὴς.
Ἄπιθι, 6'. πρσ. τῆς προστ. τοῦ Ἄπειμι.
Ἀπιθύνω, Μ. υνῶ, = Ἀπευθύνω.
Ἀπίκαται, Ἰων. ἀντὶ Ἀφιγμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀφικνέομαι.
Ἀπικέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίκοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἀφικνέομαι.
Ἀπικμάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν ἰκμάδα, στεγνώνω.
Ἀπικνέομαι, Μ. ἕομαι (ἀόρ. Ἀπικόμην), Ἰων. ἀντὶ Ἀφικνέομαι.
Ἄπικρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πικρότητα.
Ἀπικρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολὴν, μὴ θυμώδης.
Ἀπ-ίλλω (παρτ. Ἀπίλλον), = Ἀπείλλω
Ἀπιμελὴς, ές καὶ
Ἀπίμελος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πιμελὴν (πάχος), ἄπαχος.
Ἀπίνης, ές (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων πῖνον (λίπαρον), καθαρός.
Ἀπινύσσω, Μ. ὄξω ἢ ύσω; Π. δὲν εἶμαι πινυτὸς (συνετὸς), δὲν ἔχω φρόνησιν ἢ αἴσθησιν, ἀνοηταίνω, ἀναισθητῶ.
Ἀπιξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀφιξις.
Ἀπίξομαι, Ἰων. ἴδε Ἀπικνέομαι.
Ἀπιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀπιδίου, ὅμοιος μὲ
Ἄπιον (τὸ) καὶ
Ἄπιος (ὁ), ὁπωρ. τὸ ἀπίδι. 2) εἶδ. φυτ. μὲ ῥίζας φαγωσίμους ἀπιδοειδεῖς (ἀπὸ τὸ γέν. ταῦ σελίνου ἢ τοῦ εὐφορβίου), ἢ ἄλλ. Ἰσχὰς καὶ Χαμαιβάλανος.
Ἄπιος (ἡ), δένδρ. ἡ ἀπιδιά. 2) = Ἄπιον.
Ἄπιος, α, ον, Π. [ἀπὸ]. ὁ μακρὰν ἀπέχων, μεμακρυσμένος, μακρυνός.
Ἀπ-ιπάω-ῶ, Μ. ώσω. Στραγγίζω, ξεζουμίζω.
Ἀπὶς, ίδος (ἡ), Π. = Πραπὶς, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) φρένες, σύνεσις, (ἴδε Ἀπάδις).
Ἀπ-ισάω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνισόω.
Ἀπίσωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πισωμένος
Ἀπίσταται, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίστανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀπιστείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπιστία.
Ἀπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Δὲν πιστεύω, δὲν ἐμπιστεύομαι, δὲν ἔχω πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην, δυσπιστῶ, ὑποπτεύω. 2) ἀπειθῶ, δὲν ὑπακούω. ||.(πθ.) δὲν πιστεύομαι (ὑπ' ἄλλου). »Οἳ ἂν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας, « Ξεν.
Ἀπιστητέον, θετ. τοῦ Ἀπιστέω.
Ἀπιστητικὸς, ἡ, όν. Ὁ κλίνων (ἔχων διάθεσιν) εἰς τὴν ἀπιστίαν, δύσπιστος.
Ἀπιστία (ἡ). τὸ ἀπιστεῖν, ἔλλειψις πίστεως, δυσπιστία κτλ. » Ἀπιστίᾳ τῆς παρούσης ἡδονῆς δακρύοντες, « Πλ. 2) = Ἀπιθανότης. » Τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀπιστίαν ὧν λέγει, « Ἰσκρ. 3) ἀπείθεια, ἀνυποταξία, (Ἰσκρ. Ἀρχιδ.).
† Ἀπιστόκορος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ). πλήρης (κεκορεσμένος) ἀπιστίας.
Ἄπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιστεύων, δύσπιστος, (ἴδε Θρ. Χαρ.). 2) Π. = Ἀπειστος, ἀκατάπειστος. 3) = Ἀπειθὴς, μὴ ὑπακούων. 4) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φυλάττων πίστιν (ἀλήθειαν), δόλιος. 5) (πθ.) μὴ ἀξιόπιστος, ἀπίστευτος, ἀπίθανος.
Ἀπίσσεσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ ἀπιστία.
Ἀπιστούντως, ἐπίρ. (μτχ.) = τῷ
Ἄπιστως, ἐπίρ. Χωρὶς πίστιν, μὲ ἀπιστίαν, δολίως· ἀπιθάνως κτλ.
Ἀπ-ισχναίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἀπ-ισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἰσχνὸν (λιγνόν).
Ἀπ-ισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατοῦμαι δι' ὁ,τι ἀπὸ ἀρνοῦμαι (ἀποπιοῦμαι, ἢ ἀνθίστεκω εἰς) τι ἐπιμόνως.
Ἀπ-ίσχω, Μ. ἀπι-σχήσω, = Ἀπέχω.
Ἀπίσωσις, εως (ἡ). Πρᾶξις τοῦ ἀπισοῦν, ἐξίσωσις.
Ἄπιτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἑνες. τῆς ὁριστ. ἢ τῆς προστ. καὶ.
Ἀπιτέον, θετ. τοῦ Ἄπειμι (Ὑπάγω).
Ἀπίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατασκευασμένος ἀπὸ ἀπίδια.
Ἀπιτητέον, = Ἀπιτέον.
Ἀπῖχθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῖχθαι
Ἀπ-ιχθύ-όω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἰχθύν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπεχόμενος ἰχθύων, μὴ τρώγων ὀψάρια.

Ἀπίων (τῶν), γεν. πλθ. τῶν Ἄπιος ἢ Ἄπιον.

Ἀπίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πίων (παχὺς), ἄπαχος.

Ἀπιὼν, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).

Ἀπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπλανής.

Ἀπλαῖ, ῶν (αἱ), (ἐνν. κρηπῖδες) εἶδος Δακωνικῶν ὑποδημάτων μὲ μονοὺς (ἁπλοῦς) πάτους.

Ἀπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναμπλάκητος.

Ἀπλάνεια (ἡ). ἔλλειψις πλάνης, ἀκινησία, μονιμότης, [ἐκ τοῦ

Ἀπλανὴς, έος καὶ

Ἀπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλανώμενος (περιφερόμενος, [καὶ μτφορ.] ἀπατώμενος), ἀμετακίνητος, σταθερὸς, εὐθὺς, δίκαιος, ἀλάνθαστος.

Ἀπλανῶς, ἐπίρ. Χωρὶς πλάνην.

Ἄπλαστος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπέλαστος ἢ Ἄπλατος.

Ἄπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπλασμένος, ἄμορφος, ἀσχημάτιστος. 2) ἀπροσποίητος, εἰλικρινὴς, ἁπλοῦς, ἄδολος.

Ἀπλάστως, ἐπίρ. Ἀπροσποιήτως, ἁπλῶς κτλ.

Ἀπλατὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλάτος.

Ἄπλατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπέλαστος καὶ Ἄπλετος.

Ἄπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεγμένος (περιπεπλεγμένος).

Ἀπλεονέκτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεονεκτῶν ἢ μὴ πλεονεκτούμενος, ὁ μὴ θέλων (ἢ μὴ παθὼν ἀπὸ, γινόμενος χωρὶς) πλεονεξίαν.

Ἀπλετομεγέθης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄπλετον (ἄπειρον) μέγεθος, ὑπερμεγέθης.

Ἄπλετος (ὁ, ἡ), [ἀ, πίλνημι]. ἀπρόσιτος, φοβερὸς, τερατώδης· ἄπειρος· ἀμέτρητος· ὑπερμεγέθης.

Ἄπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἀδύνατα) πλευρὰ (πλαγινὰ)· (μτφορ.) ἀσυνόδευτος, ἀβοήθητος.

Ἀπλεύστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλευσθεὶς ἢ μὴ πλεύσιμος.

Ἀπλήγιος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἁπλοῦς τὸν τρόπον, ἁπλοϊκὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀπληγὶς, ίδος (ἡ), = Ἀπλοΐς.

Ἄπληκτος (ὁ, ἡ). ἀπλήγωτος, ἀκτύπητος· (συνκδχ.) μὴ θέλων παρακίνησιν, πρόθυμος.

Ἀπλημμελὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀναμάρτητος, ἀλάνθαστος.

Ἀπλήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀπλήρωτος καὶ

Ἀπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Ἄπληκτος.

Ἀπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρωθεὶς (γεμισθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος πληρωθῆναι· ἀγέμιστος· ἀτελὴς· ἀχόρταστος, ἄπληστος.

Ἀπληρώτως, ἐπίρ. = Ἀπλήστως.

Ἀπληστεύομαι, Μ. εὔσομαι. Εἶμαι ἄπληστος, κάμνω τι μὲ ἀπληστίαν.

Ἀπληστία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπλήστου, τὸ νὰ ᾖνέ τις ἄπληστος (νὰ μὴ χορταίνῃ ποτέ).

Ἀπλήστοινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄπληστος οἴνου, οἰνοπότης ἀχόρταστος.

Ἄπληστος (ὁ, ἡ), = Ἀπλήρωτος, ἀγέμιστος, ἀχόρταστος· (συνκδχ.) ἄπειρος, ὑπερμεγέθης. «Φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ,» Πλάτ.

Ἀπλήστως, ἐπίρ. Μὲ ἀπληστίαν, ἀχόρταστα.

Ἄπλητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄπλατος.

Ἀπλόη (ἡ), = Ἀπλότης.

Ἀπλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Οὐλόθριξ.

Ἄπλοια (ἡ), τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ πλεύσῃ (ταξειδεύσῃ) δι' ἔλλειψιν ἢ ἐναντιότητα ἀνέμου.

Ἀπλοΐζομαι, Μ. ἴσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ μὲ ἁπλότητα (εἰλικρίνειαν).

Ἀπλοΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄπλοια.

Ἀπλοϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ φερόμενος ἢ γινόμενος μὲ ἁπλότητα, ἄκακος, ἀφελὴς, φυσικὸς, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος κτλ., (ἴδε Ἁπλοῦς).

Ἀπλοϊκῶς, ἐπίρ. Μὲ ἁπλότητα, χωρὶς ἐπιτήδευσιν, ἀδόλως, ἀφελῶς, κτλ.

Ἀπλοΐς, ίδος (ἡ), (κυρ.) χλαῖνα ἢ ἐσθὴς ἁπλὴ (μονὴ, ὄχι διπλὴ), (παρβλ. Διπλοΐς).

Ἀπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλοκάμους (πλεξίδας).

Ἄπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἄπλεκτος.

Ἀπλοκύων (ὁ). ἁπλοῦς (φυσικὸς, ἀληθινὸς, καθ' αὐτὸ) κυνικὸς φιλόσοφος (ἐπίθ. τοῦ Ἀντισθένους).

Ἀπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν (τὸ παρθ. Ἀπλοώτερος καὶ Ἀπλούστερος, -ούστατος), [ἅπαξ, πέλω]. ὁ μὴ διπλοῦς ἢ πολλαπλοῦς, μὴ σύνθετος, μονὸς, μονοειδὴς, (καὶ μτφορ.) φυσικὸς, ἀνεπιτήδευτος, ἄδολος, εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος, ἄκακος. 2) σαφὴς, μὴ περινενοημένος. 3) εὐήθης, εὐκπάτητος, εὐκολόπιστος κτλ.

Ἀπλοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Ἀπλοώτερος, -ώτατος). ὁ μὴ πλεύσιμος, ἄπλευστος. «Ἄπλους ἡ θάλαττα ὑπὸ τῶν λῃστῶν γέγονε,» Δμ. 2) ὁ μὴ δυνάμενος πλέειν, ἄχρηστος διὰ πλεύσιμον. «Ἑπτὰ δὲ νῆες ἄπλοι ἐγένοντο,» Θκ.

Ἀπλοπάθεια (ἡ). (φλσφ.) ἡ ἁπλῆ μόνον ἀντίληψις (ἐντύπωσις) τῶν αἰσθημάτων, [ἐκ τοῦ

Ἀπλοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). (φλσφ.) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἁπλᾶς μόνον ἐντυπώσεις (ἀντιλήψεις) τῶν αἰσθημάτων, ὁ εὑρισκόμενος πάντοτε εἰς παθητικὴν μόνον κατάστασιν,

Ἀπλὸς, ὴ, όν, Π. ἀντὶ Ἀπλόος-οῦς.

Ἀπλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπλότης.

Ἀπλοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπλοῦν σχῆμα (σχηματισμὸν), μονοειδὴς· σταθερὸς.

Ἀπλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁπλοῦ, εὐθύτης, ἀκακία, ἢ εὐήθεια κτλ.

Ἀπλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρουργ.) Κάμνω ἁπλῆν τομὴν, σχίζω (ἀνοίγω) μὲ ἁπλοῦν καὶ εὔκολον τρόπον.

Ἀπλοτομία (ἡ). ἡ δι' ἁπλοῦ σχισίματος ἢ κοψίματος γινομένη χειρουργικὴ πρᾶξις.

Ἄπλους (ὁ, ἡ), Ζ. Ἄπλοος.

Ἀπλοῦς, ῆ, οῦν, Ζ. Ἀπλόος.

Ἄπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλούσιος, ὁ μὴ ἔχων πλούτη. ||. «Πλοῦτος ἄπλουτος,» Πλ., ὁ ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος ἢ ἄχρηστος.

Ἀπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἁπλοῦν, (ἐπμ.) ξεδιπλόνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω.

Ἀπλυσία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἁπλύτου, λέρα, ἀκαθαρσία, (ᾗ μτφορ.) αἰσχρότης.

Ἀπλυσίας, ου (ὁ). εἶδος σπόγγου χρώματος κιτρινορυπάρου.

Ἄπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλυθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος πλύσιμον, ἄπαστος, λερωμένος. «Ῥαφανὶς ἄπλυτος,» Ἡσύχ., εἶδ. μελανορυπάρου ῥεπανίου, (Τουρκ.) κεστανορέπανον.

Ἄπλωμα (τὸ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἁπλόνειν.

Ἁπλῶς (τὸ παρθ. Ἁπλούστερον ἢ Ἁπλοστέρως, Ἁπλούστατα), ἐπίρ. Μὲ ἁπλοῦν (μιᾶς λογῆς, καθ' ἕνα μόνον) τρόπον, μονοειδῶς, (ἐπμ.) εὐκόλως, χωρὶς ἀκοπὸν, ἐπιπολαίως, ὅπως τύχοι, ἁπλῶς ᾖ ὡς ἔτυχε, (τρπ.) ἁπλά. «Ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου,» Ἀρστφ. «Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς,» Ἰσκρ. 2) μὲ ἁπλότητα, ἀδόλως, ἀνυπόπτως. «Ἁπλῶς ἀνεγίνωσκε,» Πλ. 3) ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς. «Τῶν δὲ Ἀθηναίων κατέδυ μὲν οὐδεμία (ναῦς) ἁπλῶς,» Θκ. 4) ἀπολύτως, γενικῶς, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἐν γένει, ἐν συντόμῳ. «Ἁπλῶς οὐδὲ ἓν ὧν λέγει συνίημι,» Ἀθ. «Πάνθ' ἁπλῶς,» Δμ. «Ἅπαξ ἁπλῶς,» ἴδε Ἁπαξαπλῶς.

Ἄπλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄπλευστος, μὴ πλεύσιμος.

Ἀπνεὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ.] ὁ μὴ πνέων (φυσῶν). 2) [ἀ ἐπιτ.] ὁ λίαν (δυνατὰ) πνέων. «Πῦρ ἀπνεὲς,» Ἐπγρ.

Ἀπνεύματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν) ἀέρα.

Ἀπνευστὶ, ἐπίρ. Χωρὶς ἀνασασμὸν, χωρὶς ν' ἀναπνεύσῃ, ἀδιακόπως. «Ἀπνευστὶ ἔχω,» Πλάτ., = Ἀπνευστιάζω.

Ἀπνευστία (ἡ), τὸ μὴ πνέειν (ἀναπνέειν), κράτημα τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀπνευστιάζω, Μ. άσω. Δὲν ἀναπνέω, κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου.

Ἀπνευστος (ὁ, ἡ), = Ἄπνοος.

Ἀπνεύστως, ἐπίρ. = Ἀπνευστί.

Ἄπνοια (ἡ). ἔλλειψις ἀνέμου, νηνεμία.

Ἄπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πνοὴν (ἀναπνοὴν), νεκρὸς. 2) (τόπος) ὅπου δὲν πνέουν ἄνεμοι. 3) ξεθυμασμένος.

Ἀπὸ, προθ. (συντ. μὲ γεν. ᾗ σημ.) ἐν μὲν συντ. 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν, δηλ.) ἀπομάκρυσιν (καὶ ἐπμ.) χωρισμὸν ἢ τὸ μακρὰν ᾗ ἔξω: «Φίλης ἀπὸ πατρίδος,» Ἰλ. Β. «Ἀπὸ ἧς ἀλύχοιο,» αὐτ. «Ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι,» Θκ. «Ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους,» Στρ. «Αὐλίζεσθαι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει,» Θκ. «Ἀπ' ὀφθαλμῶν γίνεσθαι,» Αξ., δηλ. ἄφαντος. «Ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα,» Αξ., δηλ. χηρεύουσα. «Ἀπ' οὔκτος ἄγγελος, ... ὁ δύσφημος,» Σοφ. «Ὁ ἀπὸ ἐπάρχων,» Αξ., δηλ. ὁ πρώην. «Γενόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων,» Πλ., δηλ. παύσας. (ἐδῷ ὑπάγονται ᾗ αἱ φρσ.) «Ἀπὸ θυμοῦ (τρόπου, γνώμης, ἐλπίδος κτλ.). (ἢ κατὰ στάσιν:) «Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο,» Ξεν. 2) Διάστημα. «Ἀπετείχιζε τὴν πόλιν ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν,» Ξεν. 3) ἀρχὴν ἢ καταγωγήν. «Τῶν ἀφ' Ἡρακλέους,» Θκ. «Οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης,» Ὀδ. Τ. «Οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἰωνες,» Θκ. (ᾗ περιφρ.) «Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς (τῆς βουλῆς, τοῦ βήματος, τῆς θυμέλης κτλ.),» ἀντὶ οἱ Στωϊκοὶ (οἱ βουλευταὶ, οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρήτορες, οἱ κωμικοὶ ἢ τραγικοὶ κτλ.). (καὶ καταχρ.) »Ὁ ἀπ' ἀνθράκων (ἀπὸ τηγάνου) ἰχθύς,« ἀντὶ Ὀπτὸς ἢ Τηγανιστός. 4) Αἰτίαν, (ἢ ποιητικήν:) »Χωλὸς ἀπὸ τραύματος.« Ακ. »Ἀπὸ τοῦ πολέμου βιοτεύειν,« Ξεν. »Ἀπὸ παραγγέλσεως μᾶλλον ἢ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς,« αὐτ. »Ἀφ' ἑνὸς σημείου,« Θκ. »Ἀπὸ συνθήματος,« Γργ. »Μηδὲν ἐλπίζειν ἀπ' αὐτοῦ χρηστόν,« Πλ., (ἢ ὀργανικήν:) »Τόξου ἀπὸ κρατεροῦ,« Ἰλ. Θ. »Κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς,« Χρσ., (ἢ ὑλικήν:) »Ἀπὸ κέδρου,« Θκρ. »Ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος,« αὐτ. »Ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων αὐταρκέστατα ζῶν,« Ξεν. »Ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης,« Ἀρςφ. »Στέφανος ἀπὸ ταλάντων ξ'.,« Δμ. (ἐδῷ ὑπάγονται ϗ αἱ ἐπ. φρσ.) »Ἀπὸ γλώττης (μνήμης, τύχης κτλ.), »Ἀπὸ ταὐτομάτου (τοῦ ἴσου, τοῦ προφανοῦς, τοῦ κρατίστου, τοῦ παραχρῆμα κτλ.). 5) Μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου ἢ μετοχήν. »Ἀπὸ τῶν οὐσιῶν εἰσφέρειν τοὺς πολίτας,« Πλ. »Ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον,« Ἀρςφ. »Μήδεα ἀπὸ θεῶν,« Ὀδ. Ε. »Κάλλος ἀπὸ χαρίτων,« Ὀδ. Ζ. 6) Χρόνον ἢ τὸ ἔκτοτε ἢ ὕστερον. »Ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους,« Δμ. »Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, Θκ. »Ἀφ' ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου,« Λίσχ. »Εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας,« Ξεν. »Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας,« Γρφ. »Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας,« Διόδ. »Ἀπὸ δείπνου,« Λξ. »Ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἀπέθανε,« Ακ. »Ἀπ' ἐκείνου (ἐνν. τοῦ χρόνου),« Ἰσ. »Τὸ ἀπὸ τοῦδε,« (καὶ μὲ ἐπίβ.) »Ἀπὸ πέρυσιν,« »Ἀπὸ τοῦ νῦν,« »Ἀπ' ἄρτι.« ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ μακρόθεν. »Ἀποβλέπω. 2) τὸ μακρὰν ἢ χωρισμὸν καὶ στέρησιν. »Ἀπόμισθος, Ἀπόσιτος, Ἀποδημῶ, Ἀποικῶ, Ἀπογαλακτίζω, Ἀπαυδῶ, Ἀποτάσσομαι. 3) παῦσιν ἢ τελειοποίησιν. »Ἀπαλγέω, Ἀπεργάζομαι. 4) ἄρνησιν. »Ἀπόφημι. 5) τὸ ἐναντίον τοῦ ὑπάρχοντος. »Ἀπογίνομαι. 6) ἐπιςροφὴν ἢ τὸ ὀπίσω. »Ἀπολαμβάνω, ἀποδίδωμι. 7) τὸ πανταχόθεν ϗ ἐντελῶς. »Ἀποφράττω, Ἀπολαμβάνω. 8) τὸ μόλις. »Ἀποζῶ. 9) ἐπίτασιν ἢ ἔμφασιν. »Ἀποθαυμάζω, Ἀποθνήσκω. 10) μεταβολήν. »Ἀπολιθόω. ||. (Παρὰ Ποιητ. Α'.) χωρίζεται τοῦ ῥήματος (παρεντιθεμένων ἄλλων μορίων): »Ἀπό σ' ὀλῶ,« Ἀρςσ., ἀντὶ Ἀπολῶ σε. (Β'. περιττεύει) »Ἀπὸ μακρόθεν,« Γρφ.

Ἀπο, ἐπίβ. Π. (τὸ συγκρ. Ἀπωτέρω, τὸ ὑπερθ. Ἀπωτάτω). μακρὰν, ἔξω, ἴδε Ἀπὸ (πρόθ.).

Ἀπο, Π. κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ Ἀπὸ (ὅταν τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα). »Νεῶν ἄπο ϗ κλισιάων,« Ἰλ. Β. »Ἐμεῦ ἄπο,« Ἀπλλν. »Βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,« Λξ. (ϗ κατά τινας) »Ἀπο σκοποῦ (καιροῦ, γνώμης κτλ.).

Ἀπο-αίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπαίνυμαι.

Ἀποαίρεο, Π. ἀντὶ Ἀφαιροῦ.

Ἀπο-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Ἀφαιρῶ.

Ἀπο-αφύω (ἢ μᾶλλ.) Ἀπ-αφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀντὶ Ἀφύω, ἀρύομαι, ἀπαντλῶ.

Ἀπόβα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀποβηθι, ἀορ. β'. τῆς προσ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀπο-βαδίζω, Μ. ίσομαι. Ὑπάγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος.

Ἀποβάθρα (ἡ). ἡ σκάλα (ἡ γέφυρα) διὰ τῆς ὁπ. ἐκβαίνομεν ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἀπέβην κτλ.) (μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ἀ. μτβτ. ἀντὶ τοῦ) Ἀποβιβάζω. »Τὴν στρατιὰν ἀπέβησε.« Ἡρ. (συνήθ. δὲ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) Ἐβγαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν), ξεμβαρκάρω, ἢ καταιβαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸν ἵππον), ξεπεζεύω. »Καταχθεὶς, οὐ πρότερον ἀπέβη τῆς τριήρους« Πλ. »Ἀποβᾶσαι ἀπὸ τῶν πλοίων,« Ἡρ. »Περιπλεύσας ἀπέβη εἰς τὴν γῆν,« Ξεν. »Ἐξ ἵππων δι' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ (ἢ) ἐπὶ χθόνα,« Ἰλ. Ω. Γ. »Ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων,« Ακ. 2) ἀναχωρῶ, φεύγω, (ϗ μτφορ.) ἀποθνήσκω. »Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη (καὶ μσ.) ἀπεβήσατο, τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,« Ἰλ. Α. 3) (ἐπὶ πραγμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρσ.) λαμβάνω ἔκβασιν, γίνομαι, συμβαίνω, ἐβγαίνω, ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι, καταντῶ. »Ἀπέβα τοι κατὰ γνώμαν,« Θκρ. »Πῶς ἀποβέβηκε τὰ τοῦ χρηστηρίου;« Ξεν. »Σκοπέειν παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν ὅκως ἀποβήσεται,« Ἡρ. »Ὧν ἠλπίζομεν, οὐδὲν ἀποβέβηκεν,« Ἰσκρ. »Ἀπέβη δ' εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς,« Πλ. »Ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσι,« Ακ. »Ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ,« αὐτ. (ὅθ. εἰς τὸ οὐδ.) »Ἀποβαίνοντα,« Θκ., τὰ ἀποτελέσματα, αἱ συνέπειαι, (καὶ κοιν.) τὰ ἀποβησόμενα. 4) (σπν.) ἀντὶ τοῦ Ἀναβαίνω (κυρ. ἐπὶ ποτ.), πλημμυρῶ. »Ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ,« Θφρ.

Ἀπο-βάλλω, Μ. βαλῶ. (σπν. ϗ Π.) ἀποῤῥίπτω, ἐκβάλλω ἀπὸ πάνω μου, ξεκάμνω (καὶ μτφορ.) ἀποποιοῦμαι. »Εἰκῆ τὸν σῖτον ἀπέβαλον,« Ξεν. »Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν,« Ἰλ. Β. (καὶ μσ.) »Τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;« Θκρ. »Τοὺς τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους,« Ακ. 2) (συνήθ.) χάνω, ςεροῦμαι. »Νικηθέντες, ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον,« Πλ. »Οἱ νικώμενοι τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι,« Ξεν. »Ἀπέβαλον τοσούτους ὑπὸ Κίμβρων,« Πλ.

Ἀπο-βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ (Βυθίζω) τι εἰς. »Ἀποβάπτειν εἰς ὕδωρ (ἐν ἅλμῃ),« Ασκρ., Ἀθ.

Ἀπέβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβαίνειν (κυρ. ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν), ξεμβαρκάρισμα. 2) ἔκβασις· ἀποτέλεσμα. 3) ἀναχώρησις κτλ.

Ἀπο-βαστάζω, Μ. άσω, = Ἀπάγω, Ἀποφέρω.

Ἀποβατήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). θυσία τελουμένη διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀποβασιν.

Ἀποβάτης, ου (ὁ). (κυρ. ἀθλητὴς) γυμνασμένος ν' ἀπο(καὶ πάλιν νὰ ἐπι)βαίνῃ τοῦ ἵππου ἢ τῆς ἁμάξης ἢ νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον ἢ ἀπὸ ἁμάξης εἰς ἅμαξαν ἐν ᾧ τρέχουν, (ὅθεν:) »Ἀποβάτην (ἐνν. ἀγῶνα) ἀγωνίσασθαι,« Πλ.

Ἀποβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀποβάτην (ἀθλητὴν ἢ ἀγῶνα).

Ἀποβέβηκα, πρκ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀπο-βηματίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω (διώκω) τινὰ ἀπὸ τὸ βῆμα ϗ (ἐν γέν.) τὴν θέσιν του, καθαιρῶ.

Ἀποβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀπ-οβήσσω(ττω), Μ. βήξω. βήχων ἐβγάλλω (φλέγμα κτλ.).

Ἀπο-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Π = Ἐκβιάζομαι, ἐβγάλλω (ἀποσπῶ, ἀποδιώκω κτλ.) τι διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω, στενοχωρῶ.

Ἀπο-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, ξεβαρκάρω, (ἴδε Ἀποβαίνω).

Ἀποβιβασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβιβάζειν, ξεβαρκάρισμα.

Ἀπο-βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι, = Κατατρώγω, ἀποτρώγω.

Ἀπο-βιόω-ῶ, Μ. βιώσομαι, (ἄχρ. εἰς τὸν ἐνεστ. δανεῖζον δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους του εἰς τὸ Ἀποζάω). Ἀποθνήσκω.

Ἀποβιώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος κατὰ) τὴν ἀποβίωσιν.

Ἀποβίωσις, εως (ἡ), [ἀποβιόω]. παῦσις τοῦ βίου, θάνατος.

Ἀπο-βλάπτω, Μ. βλάψω. (μὲ αἰτ. ϗ γεν.) Προξενῶ βλάβην, στερῶ, (καὶ πθ.) στεροῦμαι, χάνω.

Ἀπο-βλαστάνω, Μ. βλαςήσω, -ομαι, = Ἐκβλαστάνω, φυτρόνω (καὶ μτφορ. γεννῶμαι, κατάγομαι) ἀπό.

Ἀποβλάστημα (τὸ). τὸ ἀπό τινος βλαςῆσαν, βλαστάρι, (καὶ μτφορ.) τέκνον ἢ ἀπόγονος.

Ἀποβλάστησις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ἐκβλάστησις, φύτρωμα, (καὶ μτφορ.) γέννησις, καταγωγή.

Ἀπόβλεμμα (τὸ). τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ κατὰ πρόσωπον κύτταγμα.

Ἀπόβλεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, (ἐπμ.) = Περίβλεπτος, σημαντικός, ἀξιοθέατος, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-βλέπω, Μ. βλέψω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Βλέπω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ϗ μὲ προσοχήν. γυρίζω (ἢ ἔχω προσηλωμένα) τὰ βλέμματά μου εἴς τι (συνκδχ.) θαυμάζω, ἐπιθυμῶ, ἔχω εἰς ὑπόληψιν, ἢ προσμένω (ἐξήρτημαι) ἀπό, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἔχω τὸ θωρί μου, (ϗ μτφορ.) τείνω (ἀφορῶ) πρός, ἔχω σχέσιν μὲ, συντείνω εἰς· (μὲ γεν. προθετ.) ἀποςρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπό, παραβλέπω, περιφρονῶ. (χ. πτ.) βλέπω ὀπίσω ἢ ἀλλοῦ.

Ἀποβληθῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀποβάλλει (ἀποῤῥίπτει) τις, ἀποῤῥιξιμηόν.

Ἀποβλητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἀποβολήν.

Ἀπόβλητος (ὁ, ἡ). ἀποβεβλημένος ἢ ἄξιος ἀποβολῆς, ἀποῤῥιπτέος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ἀπο-βλίσσω(ττω), Μ. βλίσω. Στραγγίζω (κυρ. τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας), ἀπαίρνω, ἀφαιρῶ.

Ἀπο-βλύζω(-βλύω), Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (ἐν γέν.) χύνω ἔξω. Ἐξερνῶ

Ἀπο-βλώσκω, Μ. ἀποιμολοῦμαι, Π. Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀποβοή (ἡ), = Καταβοή. »Ὅσον ἀποβοὴ ἕνεκα,« φρσ., (κοιν.) διὰ τὰ ἐμμάτια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποβολεύς, έως (ὁ). ὁ ἀποβάλλων (ῥίπτων, χάνων κτλ.). » Ὅπλων—, « Πλάτ.
Ἀποβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβάλλειν, ἀπόῤῥῳξις, χάσιμον.
Ἀποβολιμαῖος, α, ον, Κωμ. = Ἀποβολεύς, ᾗ
Ἀπόβολος (ὁ, ἡ), (Γρῤ.) = Ἀπόβλητος.
Ἀποβόσκομαι, Μ. βοσκήσομαι. Βόσκω (Τρέφομαι) ἀπό.
Ἀποβουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Χωρίζω (Ἀπομακρύνω, Κάμνω ν' ἀποσπασθῇ, νὰ χαθῇ) ζῶον ἀπὸ τὸ κοπάδι (βουκόλιον). (μτφορ.) ἀπατῶ, ξεγάλλω, ξελογιάζω, ξεπλανῶ.
Ἀποβουκόλημα (τὸ). μέσον πρὸς ἀποβουκόλησιν (κυρ. ᾗ μτφορ.), ἀπάτη, δελέασμα.
Ἀποβράζω, Μ. βράσω, = Ἐκβράζω, βράζων (κογλόζων) χύνω ἔξω, ξερνῶ. 2) ἐξαφρίζω, παίρνω (ἐβγάλλω) τὸν ἀφρὸν (ᾗ καταχρ.) τὰ πίτυρα, κοσκινίζω. 3) (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) παύω τοῦ βράζειν, (καὶ μτφορ.) ξεθυμαίνω, καταπραύνομαι, μετριάζω.
Ἀπόβρασμα (τὸ). πᾶν τὸ ἀποβρασσόμενον, (ὅλ.) ἀφρὸς ᾗ, (καταχρ.) πίτυρον ᾗ.
Ἀποβρασμός (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποβράζειν, ἐκβολή, ξεθύμασμα κτλ.
Ἀποβράσσω(ττω), Μ. βράσω, = Ἀποβράζω.
Ἀποβραχῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβρέχω.
Ἀπόβρεγμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν εἰς τὸ ὁπ. μυσκευσάν τι μετέδωκε τὴν ποιότητά του, ᾗ ἐκ τοῦ
Ἀποβρέχω, Μ. βρέξω. Βάλλω (Ἀφίνω) τι εἰς ὑγρὸν νὰ μουσκεύσῃ ᾗ (ἐπμ.) νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν ποιότητά του.
Ἀποβρίζω, Μ. βρίξω, Π. νυστάζω ᾗ ἀποκοιμοῦμαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'), (κοιν.) παίρνω τὸν ὕπνον μου.
Ἀποβρίθω, Μ. βρίσω. Κατά(ἢ Ἐκ)θλίβω τι διὰ τοῦ βάρους μου.
Ἀποβροχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποβρέχειν.
Ἀποβροχθίζω, Μ. ίσω, = Καταβροχθίζω.
Ἀποβροχίζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Σφίγγω, Πνίγω) μὲ τὸν βρόχον, (ἢ 2) λύνω (ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ) τὸν βρόχον (ᾗ χειρουργ. τὸ πλῆγωμένον μέλος ἀπὸ) τὴν φασκιάν.
Ἀποβρύκω, Μ. βρύξω. Π. Τραθῶ μὲ τὰ δόντια, δαγκάνω.
Ἀπόβρωμα (τὸ), [ἀποβιβρώσκω]. τὸ καταφαγωθέν.
Ἀποβύω, Μ. βύσω. Φράζω (Στουππόνω) ἢ 2) ξεστουπόνω (ᾗ).
Ἀποβώμιος καὶ
†Ἀπόβωμος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τοῦ βωμοῦ, ἀτελὴς, βέβηλος, ἢ ἀπρόσδεκτος εἰς θυσίαν.
Ἀπόγαιος, α ἢ ος, ον, = Ἀπόγειος.
Ἀπογαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γῆν. » Ἡ ἰλὺς τοῦ ποταμοῦ ἀπογαιοῦται, « Ἡτμ.
Ἀπογαλακτίζω, Μ. ίσω. Ἀποκόπτω τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ γάλα.
Ἀπογαλακτισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογαλακτίζειν, ἀπόκομμα (τοῦ παιδίου).
Ἀπογαλακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γάλα.
Ἀπόγει(γαι)ος, α ἢ ος, ον. Ὁ μακρὰν τῆς γῆς, (ὁθεν ἀγρυμ.) » Ἀπόγειον (ἔνν. διάστημα), « ἡ μεγαλητέρα ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς. 2) ὁ ἀπὸ τῆς γῆς ἐρχόμενος· (ὅθεν ναυτ.) ||. » Ἀπόγειος (ἔνν. ἄνεμος) ᾗ Ἀπογεία (ἔνν. αὔρα), « ὁ πνέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν (οὗ ἐναντ. ἡ Τροπαία), καὶ » Ἀπόγειον (ἔνν. σχοινίον), « τὸ παλαμάρι μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, (παρβλ. Πεῖσμα ᾗ Πρυμνήσιον).
Ἀπογειόσω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλω πέριξ τινὸς (Ἀσφαλίζω μὲ)·
Ἀπογείσωμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ὀροφῆς, (κοιν.) οἱ ῥεῦται τῆς σκεπῆς, (Τουρκ.) τὸ σατζάκι (τοῦ σπιτιοῦ).
Ἀπογεμίζω, Μ. ίσω. Εὐκαιρόνω, ξεφορτόνω.
†Ἀπογεμόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀπογομόω.
Ἀπογεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἀπό τινος, παράγω.
Ἀπόγέννημα (τὸ). τὸ γεννηθὲν ἀπό τινος.
Ἀπογέννησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογεννᾶν.
Ἀπογεύομαι, Μ. εὔσομαι. Γεύομαι (Βάλλω εἰς τὸ στόμα μου) ὀλίγον μέρος τινὸς πράγματος διὰ δοκιμὴν, (ἐν γέν.) δοκιμάζω.
Ἀπογεφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Τραβῶ, Κλείω μὲ) γεφύρι πέρα-πέρα.
Ἀπογηράσκω, Μ. γηράσω. Γηράσκω ὅλως διόλου, καταντῶ εἰς ἔσχατον γῆρας.
Ἀπογίνο(γνο)μαι, Μ. γενήσομαι. (μὲ γεν.) Γίνομαι (Πάγω) μακρὰν, μακρύνομαι, χωρίζομαι· (χ. πτ.) λείπω, ἀναχωρῶ, χάνομαι, (καὶ μτφορ.) ἀποθνήσκω. » Τὰ ὁστᾶ τῶν ἀπεγενομένων, « Ἡρ., Θκ.
Ἀπογινώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Δὲν ἀναγνωρίζω, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω, ἀκυρόνω, ἀναιρῶ, κηρύττω ἀπαράδεκτον. » Ἀπογνῶναι τὴν θειότητα τῆς ἀρετῆς ἀνόσιον, « Πλ. » Ἀπογινώσκειν τὴν γραφὴν (τὴν ἔνδειξιν), « Δημ. » Προσωτέρω διώκειν ἀπέγνω, « Πλ. 2) (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ἀπολύω τῆς κατηγορίας, κηρύττω ἀθῶον, ἀθωόνω. » Ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν, « Ἀσ. » Μήτε ἀπογνώτω μηδὲν, μήτε καταγνώτω, πρὶν ἀκούσῃ, « Αἰσχ. 3) (μὲ γεν. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) ἀπελπίζω τινὰ ἢ ἐμαυτὸν, ἀπελπίζομαι· (ἐπμ.) παραιτοῦμαι ἀπό. » Ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν, « Ἀρστ. « Οὐ γὰρ ἀπεγνωκὼς ὑμᾶς μετέστην, « Δημ. « Τὴν πόλιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυστυχίαν τηλικαύτην, « Πλ. » Ἐπειδὴ τοῦ ζῆν ἀπέγνω, « Διόδ. » Ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν, « Δημ. « Πειθοῦς ἀπεγνωκότες, ἀνάγκην ἔδη προσήγομεν, « Συν. » Τῆς πατρίδος ἀπεγνωσμένον, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Ὁ δὲ, ἀπεγνωκὼς καὶ ἀθυμήσας, ἀπέθανε, « Πλ. « Πρὸς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο, « αὐτ. » Ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, « αὐτ. « Βουλὴ ἀπεγνωσμένη, « Ἡρ.
Ἀπογκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπίπτω κατὰ τὸν ὄγκον, ξεπρήσκομαι.
Ἀπογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀγκώδες, γεμίζω, φουσκονω.
Ἀπογλαυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γλαυκὸν (χρῶμα). || (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι ὅλως διόλου γλαυκός. (Ἰατρ.) παθαίνω γλαύκωσιν.
Ἀπογλαύκωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πάθους τῆς γλαυκώσεως (ὅλ. τὴν λέξιν) ἀποτύφλωσις.
Ἀπόγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἔχων ὀλιγ. ἀχαμνούς) γλουτούς.
Ἀπογλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὀλίγον ἢ ὅλως διόλου γλυκύ.
Ἀπογλύφω, Μ. γλύψω. Γλύφων (Ξύνω, Σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος.
Ἀπογλωττίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Κόπτω) τινὸς τὴν γλῶσσαν.
Ἀπόγνοια (ἡ), = Ἀπόγνωσις, ἀπελπισία.
Ἀπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος κτλ.) ὁ μὴ γνωριζόμενος πλέον ἀπὸ τοὺς γνώμονας ὀδόντας, ὁ ἄλλ. Δειπογνώμων, (παρβλ. Ἄδολος).
Ἀπόγνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογινώσκειν, ἀθώωσις· ἀπελπισία, κτλ.
Ἀπογνωστέον, θετ. τοῦ Ἀπογινώσκω.
Ἀπεγνώσθης, ου (ὁ). ὁ εὐκόλως ἀπελπιζόμενος.
Ἀπο-γομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπογεμίζω, ξεφορτόνω.
Ἀπο-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ' γόμφους (τὰ ξυλοκάρφια), ξεκαρφόνω, (ἐπμ.) διαλύω.
Ἀπογονή (ἡ). ἡ σειρὰ τῶν ἀπογόνων, ᾗ διαδοχὴ τοῦ γένους.
Ἀπόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπό τινος γεννηθεὶς ᾗ καταγόμενος, (κυρ. δὲ) ὁ ἔγγονος· (ὁ δὲ δισέγγονος καὶ καθεξῆς λέγεται) » Τρίτος (» Τέταρτος κτλ.) ἀπόγονος. » Ἄρσεσι Θεοπόμπου ἀπόγονος ἕβδομος, « Παυσ.
Ἀπογραφεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων δημόσιος γραμματεύς.
Ἀπογραφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογράφειν, Ἀντιγραφή. 2) = Καταγραφή. 3) κατάλογος, κατάστιχον, σημειωτήριον, ἡμερολόγιον. » Ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν, « Δημ. 2) εἶδ. δίκης ἐν Ἀθ. κατὰ τοῦ σφετεριστοῦ τῶν δημοσίων, (ἴδε Ἀπαγράφω καὶ παρβλ. Ἀναγραφή).
Ἀπόγραφος (ὁ ἡ). ὁ ἀπό τινος γεγραμμένος, ἀντιγραμμένος, (ὅθεν ||. οὸν.) Ἀπόγραφον (τὸ), = Ἀντίγραφον.
Ἀπογράφω, Μ. γράψω. Ἀντιγράφω, ζωγραφίζω κατὰ μίμησιν. » Ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν Ἀναδυομένην ἀπεγράψατο, « Ἀθ. 2) καταγράφω, περιγράφω εἰς κατάστιχον, σημειόνω. » Καὶ ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἀπεγράψατο τήν τε χρείαν εἰς ἣν ἐλήφθη τὰργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος, « Δημ. 3) κινῶ κατά τινος δίκην ἀπογραφῆς, τὸν ἐγκαλῶ (ἐγγράφως) ὡς σφετεριστὴν τῶν δημοσίων καὶ (διὰ τούτου) ἔχοντα πλειοτέραν τῆς καταγραφείσης ἢ δημευθείσης περιουσίαν, (ἴδε Δημ. πρὸς Νικοστρ.). « 4) περιγράφω εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα (δηλ. δημεύω) τὴν περιουσίαν τινός. » Τὰ χωρία δημεύειν ᾗ τὰς οἰκίας, καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν, « Δημ. (ᾗ μσ.) « Οἱ δὲ ἄλλοι, εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐλθόντες, τὰ ἀνδράποδα ἀπεγράφοντο, « Ἀσ. 5) (μσ.) γράφομαι (γράφω δηλ. τὸ ὄνομά μου, ἐπμ. ὑπισχνοῦμαι, ὑποχρεοῦμαι)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ κάμω τι, (κυρ. δὲ) νὰ ὑπηρετήσω ὡς στρατιώτης. » Ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν· ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, « Πλ. » Ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτοὺς, « αὐτ. » Ὥσπερ ἂν εἴτις, Ὀλυμπιᾶσι νικήσας πολλάκις, ὕστερον, γέρων ὤν, ἀπογράφοιτο ἔτι, ᾗ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιγράφους, « Αἰσχ. » Λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, « Ἰσκρ., προσδιώρισα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν. 6) καταγράφομαι ὡς πολίτης (ᾗ ἐπμ. φορολογητέος) καὶ ὡς τοιοῦτος δίδω κατάλογον τῆς περιουσίας μου. » Ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρὸν, ὡς ἱππάδα δὲ τελῶν ἄρχειν ἠξίου τὰς ἀρχὰς, « Ἰσ. » Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, « Γρφ. Ἐνιαχοῦ ἔξεστι πᾶσιν ἀπογραψαμένοις ἐκκλησιάζειν καὶ δικάζειν, « Ἀρστ. 7) (ἀτρ.) ὑπόσχομαι ἐγγράφως (ἐπὶ δικαστηρίου) νὰ ἐνάξω εἰς δίκην ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁπ. ἀποδίδω τὸ ἔγκλημα ἀπολογούμενος. » Ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς τοῦτον διαδικασίαν, « Δμ.

Ἀπο-γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄχρηστα τὰ μέλη (γυῖά) τινος, τὸν ἐκνευρίζω, (κοιν.) τοῦ κόπτω τὰ ἥπατα.

Ἀπο-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἐντελῶς ἢ ἐκ νέου, ξαναγυμνάζω. » Ἀπογυμνάζων στόμα, « Αἰσχλ. (φρσ.) λέγων ὅ,τι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα.

Ἀπο-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ἐντελῶς, ἀφήνω ὀλόγυμνον· ἀφαιρῶ· (μτφορ.) ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερὸν, ξεσκεπάζω.

Ἀπογύμνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογυμνοῦν, ξεγύμνωμα κτλ.

Ἀπο-γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ γυναικώδη (ἄνανδρον), ἐκθηλύνω.

Ἀπογυναίκωσις, εως (ἡ). ἐκθήλυνσις.

Ἀπο-γωνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γωνιῶδες (κωχιαστὸν).

Ἀποδα, αἰτ. ἐν. τοῦ Ἄπους.

Ἀπο-δάζομαι (δαίομαι), Μ. δά(δαί)σομαι. Π. μοιράζω εἰς (ἡ μοιράζομαι μὲ) ἄλλους, 'παίρνω (ἡ δίδω, ἐβγάλλω) μερίδιον, χωρίζω μέρος· μετέχω ἢ μεταδίδω. » Ἀποδασάμενος τῆς ἑαυτοῦ στρατιῆς μόριον, « Ἡρ.

Ἀπο-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνων ἀφαιρῶ μέρος ἀπό τινος, 'παίρνω μιὰ' βοῦκα'. » Μῆλα ἀποδεδηγμένα, « Λκ.

Ἀποδακρυτικὸς, ἡ, όν. (κυρ. ἰατρικὸν) Παρακινητικὸν τῶν δακρύων πρὸς θεραπείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-δακρύω, Μ. ύσω. Χύνω δάκρυον, δακρύζω. 2) κλαίω, διηγοῦμαι μετὰ δακρύων. 3) (σπν.) παύω τοῦ νὰ χύνω δάκρυα.

Ἀπο-δαμέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀποδημέω.

Ἀπόδαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀπόδημος.

Ἀπο-δάπτω, Μ. δάψω. Ἀποτρώγω, ἀφαιρῶ, ἐλαττόνω.

Ἀπο-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι. Ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι ὀλίγον, (κοιν.) 'παίρνω ἕνα ὕπνον. 2) (σπν.) ἐξυπνῶ.

Ἀπόδασμα (τὸ), [ἀποδάζομαι]. μερίδιον.

Ἀποδάσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ληφθεὶς ἢ δοθεὶς κατὰ διανομὴν· ὁ χωρισθεὶς ὡς μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου· (κυρ. δὲ) ἄποικος λαβὼν μέρος γῆς, [ἐκ τοῦ

Ἀποδασμὸς (ὁ), [ἀποδάζομαι]. διανομὴ, μοίρασμα, χώρισμα. 2) μέρος (χωρισμένον ἀπὸ τοῦ ὅλου), ἀπόσπασμα (στρατεύματος).

Ἀπόδαστος(τος), ου (ὁ, ἡ), = Ἀποδάσμιος, ἄποικος.

Ἀποδαστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀποδασμός.

Ἀπο-δατέομαι-οῦμαι, Μ. δάσομαι, Π. = Ἀποδάζομαι.

Ἀποδεδειλιακότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ μεγάλην δειλίαν, μὲ πολλὴν συστολήν.

Ἀποδεδηγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποδάκνω.

Ἀποδέδρακα, πρκ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.

Ἀποδέδωκα, πρκ. τοῦ Ἀποδίδωμι.

Ἀποδεὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀτελὴς, μὴ ἐντελῶς γεμάτος, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-δεῖ, Μ. δεήσει. (ἀπροσ.) Ἀείπει, εἶνε ἐλλιπὲς, (ἴδε Ἀποδέω).

Ἀπο-δειδίσσομαι, Μ. ίξομαι, Π. φοβίζω (ᾗ ἐπμ.) ἐμποδίζω τινά.

Ἀπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδείχνω, φανερόνω, κάμνω τι γνωστὸν καὶ ἀναμφίβολον, ἐξηγῶ. » Πολλὰ γὰρ εἰπὼν, οὐδέν γε τρανῶς ἀπέδειξας, « Εὐρ. (ᾗ πθ.) » Περὶ μὲν οὖν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) » Καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, μὴ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος, « Ξεν. » Ἀποδείκνυμαι γνώμην, « Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Ἀποφαίνομαι. 2) ἐβγάλλω εἰς τὴν μέσην, παράγω, γεννῶ, » Τῶν δὲ γυναικῶν ἔνιαι ᾗ παιδάρια αὐτῷ ἀπέδειξαν, « Ἰσκρ. 3) κάμνω, κατορθόνω. » Ὃς ἂν, παραλαβὼν ἡμερώτερον, ἀποδείξῃ ἀγριώτερον ἢ παρέλαβε, « Πλάτ. » Ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, « αὐτ. » Ἡ τρυφὴ καὶ συγγενῶν ᾗ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι, « Συν. (καὶ μσ.) » Οὐδὲν ἀποδεξάμενος λαμπρὸν ἔργον, « Ἡρ. » Ἀπεδέξατο εἰς τοὺς ὑπηκόους εὐεργεσίας μεγάλας, « αὐτ. 4) = Ἀναδείκνυμι, ἀναγορεύω, διορίζω, χειροτονῶ· (ᾗ ἐπὶ κτιρίων) καθιερῶ, ἐγκαινιάζω. » Ἀπέδειξαν ἱέρειαν τῆς Ἑστίας, « Πλ. » Ὁ ἀποδείξας σε δήμου πρόεδρον, « Συν. » Μέλλων ἀποδεικνύναι τὸ κατεσκευασμένον ὑπ' αὐτοῦ θέατρον, « Πλ. (καὶ πθ.) » Στρατηγεῖν Ἀχαιῶν ἀποδειχθεὶς, « Παυσ. 5) προσδιορίζω. » Ἐν βουλευτήριον ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον, ξυνῴκισε πάντας, « Θκ. » Τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο οἰκητήριον ἀπεδέδεικτο αὐτῷ, « Παυσ. » Οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς, οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, « Ἰσκρ. 6) (σπν.) παρασταίνω, μιμοῦμαι. » Παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων, « Πλάτ. 7) ἀντὶ τοῦ Ἐπιδείκνυμι, -υμαι, κάμνω ἐπίδειξιν.

Ἀποδεικτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) ἀπόδειξιν.

Ἀποδεικτικῶς, επίρ. Μὲ ἀποδεικτικὸν τρόπον.

Ἀπόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεχόμενος (ἢ προκείμενος εἰς) ἀπόδειξιν. 2) ἀποδεδειγμένος.

Ἀποδειλίασις, εως (ἡ). ἡ διὰ δειλίαν παραίτησις τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀποδειλιατέον, θετ. τοῦ

Ἀπο-δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ γεν.) Φοβοῦμαι (Δειλιῶ) κατὰ πολλὰ, (ἐπμ.) δὲν τολμῶ νὰ ἐπιχειρήσω τι, παραιτοῦμαι ἀπὸ φόβον.

Ἀπόδειξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεικνύειν, διασάφησις, παράστασις, ἐξήγησις, ἔκθεσις. » Ἐνταῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξιν ποίησαι, τίποτ' ἦν ἃ ἔπραξας, « Αἰσχ. 2) κοινοποίησις, ἔκδοσις. » Ἰσορίης—, « Ἡρ. 3) διορισμός. 4) προσδιορισμός. 5) κατόρθωσις, ἐκτέλεσις. » Ἔργων μεγάλων—, « Ἡρ. 6) (ῥτρ.) = Ἐνθύμημα, Συλλογισμός. 7) τὸ μέσον τῆς ἀποδείξεως, τεκμήριον. » Τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί, « Δμ. 8) (σπν.) = Ἐπίδειξις.

Ἀπο-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (Σηκόνομαι ἀπὸ) τὸ δεῖπνόν μου.

Ἀποδειπνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ περισσεύσας (μείνας) ἀπὸ τὸ δεῖπνον. 2) = τῷ

Ἀπόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφθάσας εἰς (ἢ σηκωθεὶς ἀπὸ) τὸ δεῖπνον.

Ἀπο-δειροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) Ἀποκόπτω τὴν δειρήν (τὸν λαιμόν) τινος, σφάζω, ἀποκεφαλίζω.

Ἀπο-δείρω, Μ. δερῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδέρω.

Ἀποδεκάτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατεύειν, δεκάτισμα.

Ἀπο-δεκατεύω-ῶ, Μ. εύσω καὶ

Ἀπο-δεκατόω-ῶ, Μ. ώσω. = Δεκατίζω, 'παίρνω εἰς τὰ δέκα ἐν· 'παίρνω (ἢ δίδω) τὸ δέκατον, συνάζω τὴν δεκατιάν. ἐκλέγω διὰ λαχνοῦ μεταξὺ δέκα στρατιωτῶν ἕνα καὶ τὸν παιδεύω.

Ἀποδεκάτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατοῦν, δεκάτισμα· δεκατιά.

Ἀποδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποδέχομαι.

Ἀποδεκτὴρ καὶ

Ἀποδέκτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδεχόμενος (συνάζων, εἰσπράττων) τὰ δημόσια χρήματα καὶ ἀπ' αὐτῶν πληρόνων, ταμίας.

Ἀπόδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοχῆς ἄξιος, εὐπρόσδεκτος, εὐάρεστος.

Ἀποδέκτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐπρόσδεκτον, εὐαρέστως.

Ἀπο-δενδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς [καὶ πθ.] Γίνομαι) δένδρον.

Ἀποδέξασθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδέχομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀποδείξασθαι, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδείκνυμι.

Ἀποδέξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπόδειξις. 2) = Ἀποδοχή.

Ἀποδέξομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποδέχομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀποδείξομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Ἀποδείκνυμι.

Ἀπόδερμα (τὸ). τὸ ἀποσπασθὲν δέρμα.

Ἀπο-δερματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ δέρμα, ξεπετσόνω.

Ἀπο-δέρω, Μ. δερῶ. Ἀφαιρῶ τὴν δορὰν, 'γδέρνω, (συνκδχ.) δέρνω τινὰ δυνατὰ, (κοιν.) τοῦ τινάζω τὴν προβηάν.

Ἀπόδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδέειν, τὸ ἀπό τινος δέσιμον.

Ἀπο-δεσμεύω, Μ. εύσω. Δένω τι δυνατὰ εἰς (ἢ μὲ) ἄλλο, κάμνω (δένω εἰς) κομπόδεμα.

Ἀπόδεσμος (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπόδεσιν, δέμα, φασκιά, (κυρ. δέ) = Κεφαλόδεσμον ᾗ Στηθόδεσμον γυναικεῖον, στηθοπάνι, (Γαλλ.) corset. 2) κομπόδεμα.

Ἀπο-δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποδεσμεύω.

Ἀπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. (μὲ αἰτ. ἡ γεν.) Δέχομαί (ὄχι ἁπλῶς ἀλλὰ μὲ εὐχαρίστησίν) τι παρά τινος, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι, ἐπαινῶ, (παρβλ. Ἄγαμαι). 2) (σπν.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (ὁ Μέλλ. τούτου τοῦ ῥήματος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν Ἰων. μέλλ. τοῦ Ἀποδείκνυμαι).

Ἀπο-δέω, Μ. δήσω, = Ἀποδεσμεύω.

Ἀπο-δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν. καὶ δοτ. ἡ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) Εἶμαι κατώτερος (ἐλλιπής), ἐλείπω, μένω ὀπίσω, ἀπέχω. » Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες, « Λκ. » Τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ Ἀθήνησι Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ, « Παυσ. » Μέγεθος καὶ ῥώμην ἀπέδει οὐδενός, « αὐτ. » Πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα, « Πλ. » Ἀποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι, « Φάλ. » Ἔτη οὐ πολὺ (ὀλίγῳ, βραχὺ) ἀποδέοντα ἑκατὸν, « Ἀρςτ. » Μύρια τριακοσίων ἀποδέοντα, « Θκ.

Ἀπο-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλως διόλου φανερὸν, Ἀποδεικνύω.

Ἀπο-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποπλανῶ (Παρασύρω) τινὰ δημαγωγικῶς.

Ἀπο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Εἶμαι) μακρὰν τοῦ δήμου μου, ξενητεύομαι, ἐλείπω ἀπὸ τὸν τόπον (τὴν πατρίδα) μου. » Ὡς ἐλευθέρῳ ἔξεστί μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν, « Ξεν. » Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; « Ἀρςφ. » Δεῦρο ἀποδημεῖν, « Πλ. » Ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, « Γρφ. » Μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ, « Συν. » Ἐπὶ στρατείαν ἀποδημεῖν, « Λίλ. » Ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον ἀποδημῆσαι, « Πλάτ.

Ἀποδημητὴς, οῦ (ὁ), καὶ

Ἀποδημητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων ν' ἀποδημῇ, ὁ ἀγαπῶν (ἐπιτήδειος εἰς) τὰς ἀποδημίας.

Ἀποδημία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδημεῖν, ξενήτευμα, ταξεῖδι, ἀπουσία, ἐκ τοῦ

Ἀπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδημῶν, ἐλείπων ἀπὸ τὸν δῆμόν (τὴν πατρίδα) του, ξενητευμένος. » Πόλεμος —, « Πλδ., ὁ ὑπερόριος.

Ἀποδία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἄποδος, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις (ἡ νὰ ἔχῃ ἀχαμνὰ καὶ ἄχρηστα) πόδια.

Ἀπο-δι-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀποδιεῖλον κτλ.), = Ἀποδιαστέλλω.

Ἀπο-δι-αιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ᾗ αἰτ.) Κρίνων ὡς διαιτητὴς ἀπολύω (ἀθωόνω). » Τὴν δίκην ἣν (αὐτοῦ) καταδεδιῃτήκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, « Δμ.

Ἀπο-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἐναντίαν διάθεσιν (ἀντιπάθειαν) πρός τι, (Κλμ. Παιδαγ. Β'.).

Ἀπο-δια-στέλλω, Μ. στελῶ. (μὲ αἰτ. ἡ ᾗ δοτ.) Ξεχωρίζω τι ἀπό τινος, διαμοιράζω. » Ἀποδιεσταλμένος, « Γρφ., ὁ ἐμποδισμένος, ἀποκεκλεισμένος.

Ἀπο-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐξοδεύω (Χάνω) τὸν καιρόν μου εἰς μάτην, χασομερῶ τοῦ κακοῦ.

Ἀπο-διδάσκω, Μ. διδάξω. Κάμνω τινὰ νὰ ξεμάθῃ (λησμονήσῃ) ὅσα ἐδιδάχθη.

Ἀποδιδρασκίλδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς, ἡ ἄλλ. Δραπετίνδα, (κοιν.) Κρυβητὸ, (παρβλ. Μυίνδα), ἐκ τοῦ

Ἀπο-διδράσκω, Μ. ἀπο-δράσομαι (ἀόρ Ἀπέδρασα, καὶ β'. Ἀπέδραν, [ὅθεν] ἀπαρ. Ἀποδράναι, μτχ. Ἀποδράς). Φεύγω ἀπὸ πουθενὰ δρομαῖος ἢ κρυφίως καὶ ὑπάγω εἰς μέρος ἄγνωςον, δραπετεύω, διαφεύγω. 2) (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαί) τι.

Ἀπο-διδύσκω, Μ. ἀπο-δύσω, = Ἀποδύω.

Ἀπο-δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Ἀπέδωκα καὶ μσ. Ἀπεδόμην κτλ.). Δίδω (Ἐπιστρέφω) ὀπίσω ὅ,τι ἔλαβον, δίδω χρεωστικῶς εἴς τινα ὅ,τι τῷ ἀνήκει, (ἐπμ.) πληρόνω (κάμνω) τὸ χρέος μου. » Ἀπόδοτε αὐτοῖς πάντα ὅσα ἐλάβετε, « Ξεν. » Ἀπόδος τὰ πορθμεῖα, « Λκ. » Οὐδὲ γονεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν, « Ἰλ. Δ. » Τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, « Ξεν. » Ὅ,τι περ ἂν λάβῃ ἡ γῆ καλῶς καὶ δικαίως ἀποδίδωσι, « αὐτ. » Χάριτας ἀποδιδόναι, « αὐτ. » Τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι, « Δμ. (ᾗ πθ.) » Αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου, « αὐτ. 2) ἀπονέμω· προσδιορίζω. » Μουσικὴν γυναιξὶν ἀποδιδόναι, « Πλ. » Ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, « αὐτ. » Ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον. « Θμς. » Τὸ κρίνειν ἀποδοτέον οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Μάλιστα δὲ ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, « Ἀρς. » Ἡ φύσις ἑκάστῳ τῶν περιττωμάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μέριον, « αὐτ. 3) ἀφήνω (ἐπιτρέπω) τι εἴς τινα· ἀναφέρω. » Εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπέδοσαν, « Ἰσκρ. 4) κάμνω (ὅ,τι χρεωστῶ νὰ κάμω), ἐκτελῶ, κατορθόνω. » Τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, « Ἀρςτ. » Τὰ τελειότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον, « αὐτ. » Τὸν λόγον τοῦτον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἱκανώτερον ἀποδοῖεν, « Πλάτ. 5) δίδω τὸν ὁρισμὸν τινὸς πράγματος, τὸ ἐξηγῶ, τὸ περιγράφω. » Οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεί που ἀποδοτέον, « Πλάτ. » Τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασιν, « Ἀρςτ. » Σιμμίας δὲ τὴν κοτύλην ἀποδίδωσιν ἄλεισον, « Ἀθ. 6) ἐβγάλλω πάλιν εἰς τὸ φανερὸν, (ᾗ μσ.) ἀναφαίνομαι, ἐπανέρχομαι. » Τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν τὴν ἐξομοίωσιν ἀποδίδωσι, « Θφρ. » Ἀποδιδόασι διὰ πλειόνων γενῶν αἱ ὁμοιότητες, « Ἀρςτ. » Ἤδη δὲ ἀπέδωκέ τι (τῶν συγγενῶν σημείων) καὶ διὰ τριῶν, « αὐτ. 7) (μσ.) πωλῶ (μὲ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Πιπράσκω, ἴδε τὸ παράδειγμα), ξεκάμνω. » Τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ... δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο τῇ θυγατρὶ, « Πλ. » Οἰκέτην πονηρὸν πωλεῖ τις καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρεθέντος, « Ξεν. (καὶ ἐνεργ. ἀλλὰ σπν. ἢ ἀμφ.) » Τ' ἀνδράποδα ἀπέδοσαν, « Θκ.

Ἀποδι-ίστημι, Μ. ἀποδια-στήσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ὅλως διόλου ἀπ' ἄλλου.

Ἀπο-δικάζω, Μ. άσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Καταδικάζω, δηλ.) ἀθωόνω. » Ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι, « Αἰσχ.

Ἀποδικεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀποδίκω. 2) ἐνεςτ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ἀπο-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολογοῦμαι ἐπὶ δικαστηρίου.

(Ἀπο-δίκω), ἄχρ. (ὅθεν ὁ ἀόρ. β'. Ἀπέδικον, τὸ ἀπαρ. Ἀποδικεῖν καὶ ἡ μτχ. Ἀποδικὼν), Π. ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω, τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου.

Ἀπο-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφων ἀποδιώκω (ἀποῤῥίπτω) τι. 2) παύω τοῦ νὰ περιστρέφω, ἀποτελειόνω τὸ ἀλώνισμα.

Ἀπο-δίομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀποδιώκω.

Ἀπο-διοπομπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δι' ἐξιλεωτικῆς πρὸς τὸν ἀποτρόπαιον Δία θυσίας ἢ ἐπικλήσεως μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ κακόν τι. (ἐν γέν.) ἀποδιώκω, ἀποποιοῦμαι, κτλ. (παρβλ. Ἀποτροπιάζομαι καὶ Ἐκθύω).

Ἀποδιοπόμπησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιοπομπεῖσθαι, ἀποτροπιασμός· ἀποποίησις.

Ἀπο-δι-ορίζω, Μ. ίσω. (Γρφ.) Χωρίζω διὰ συνόρων.

Ἀπο-δισκεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τὸν (ἢ ὡς) δίσκον.

Ἀποδι-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Κουντῶ τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀποδιώκτηρ, ῆρος ᾗ Ἀποδιώκτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδιώκων, καὶ

Ἀποδιώκτρια (ἡ). ἡ ἀποδιώκουσα, ἐκ τοῦ

Ἀπο-διώκω, Μ. διώξομαι. Διώχνω ἔξω ἢ μακράν.

Ἀπο-δίωμαι, Π. ὑποτ. τοῦ Ἀποδίομαι.

Ἀποδίωξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιώκειν, διώξιμον.

Ἀποδοκεῖ (ἀπρσ. ἐκ τοῦ

Ἀπο-δοκέω-ῶ,) Μ. δόξω (ἀόρ. Ἀπέδοξεν), = Οὐ δοκεῖ, δὲν ἐγκρίνεται, δὲν εἶνε (ἢ δὲν φαίνεται) εὔλογον ἢ ἀρεστόν. » Μὴ ἀποδόξῃ ὑμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι, « Ξεν. (καὶ παραλλ. μετὰ τοῦ Μὴ) « Ἀπέδοξέ σφι μὴ τιμωρέειν Ἴωσι, « Ἡρ.

Ἀπο-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἀφ' οὗ δοκιμάσω (ἐξετάσω) τι 'δὲν τὸ ἐγκρίνω, (ἐπμ.) τὸ ἀποβάλλω ὡς ἀδόκιμον καὶ ἀχρηστον.

Ἀποδοκιμασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδοκιμάζειν, ἡ ἀποβολὴ (καταφρόνησις) τινος ὡς ἀδοκίμου καὶ ἀχρήστου.

Ἀποδοκιμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποδοκιμάζω.

Ἀποδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοκιμασθείς, μὴ ἐγκριθείς, ἀδόκιμος, ἀνάξιος.

Ἀπόδομα (τὸ). (Γρφ.) τὸ ἀποδοθὲν ἢ ἀποδοτέον, προσφορὰ, τάξιμον, (χυδ.) τάμμα.

Ἀποδόμεναι, Π. ἀντὶ Ἀποδοῦναι.

Ἀπο-δοξάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν δόξαν (τὴν ὑπόληψιν) τινος, ἀτιμάζω, (Νικ. Χων.)

Ἄποδος (ἡ), ἰων. ἀντὶ Ἄφοδος.

Ἄποδος, γεν. τοῦ Ἄπους.

Ἀπόδος, (β'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς πρστ. καὶ

Ἀποδόσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδίδωμι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποβίσιμος (ὁ, ἡ). δε τι πρέπει ἢ δύναται («ἵνα διὰ») ν' ἀποδοθῇ.

Ἀπόδοσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδίδειν, πληρωμὴ (χρέους κτλ.)· ἐξήγησις, ὁρισμός· ἔκθεσις, περιγραφή· (ῥητ.) τὸ δεύτερον (τὸ συμπληρωτικόν) μέρος τῆς περιόδου, ἡ ἀντιστοιχοῦσα πρότασις. (σπν.) πώλησις.

Ἀποδοτὴρ (ὁ). ὁ ἀποδίδων, πληρωτής, ἀνταποδότης.

Ἀπόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (καταγόμενος) ἀπὸ δούλων.

Ἀποδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδίδωμι.

Ἀποδοχεῖον (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται (ὑποδέχεται) τίς τινα ἢ βάλλει τι.

Ἀποδοχεύς, έως (ὁ), = Ἀποδέκτης.

† Ἀποδοχεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀποδοχεύς.

Ἀποδοχὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδέχεσθαι, παραλαβή· ἔγκρισις· ὑποδοχή, ὑποδεξίωσις, ἔπαινος, τιμή· εὐχαρίστησις.

Ἀποδοχμόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. βάλλω τι πλάγια (δίπλα), πλαγιάζω, γέρνω (ὀπίσω).

Ἀποδρᾷ, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.

Ἀπόδραγμα (τὸ). ὅ,τι ἢ ὅσον ἀδράξας ἀπεσπασέ τις, χεράδα.

Ἀποδραθεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδαρθάνω.

Ἀπόδραθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. καὶ

Ἀποδραίην, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.

Ἀποδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτρέχω.

Ἀποδρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀποδρὰς, ᾶσα, ἄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.

Ἀπόδρασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιδράσκειν, φυγὴ (κρυφία), δραπέτευσις, λειποτάκτησις.

Ἀποδράσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.

Ἀποδράσσω(ττω) ᾗ (μσ.) Ἀποδράσσο(ττο)μαι, Μ. δράξω, ομαι. Ἀδράχνων (περιλαμβάνων μὲ τὴν χεῖρά μου) τι τὸ ἀποσπῶ (π. χ. χόρτον κτλ.), (ἐν γέν.) 'παίρνω μέρος ἀπό τινος.

Ἀποδρέπω καὶ (μσ.) -δρέπο[πτο]μαι, Μ. δρέψω, -ομαι. Κόπτω (Συνάζω) κυρ. ἄνθη ἢ καρπούς, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, 'παίρνω.

Ἀποδρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδρᾶναι.

Ἀπόδρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπόδρασις.

Ἀπόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτρέφων δρομαῖος ἢ ἀπὸ δρόμον (τρίξιμον). 2) ὁ μένων ὀπίσω εἰς τὸν (ἐπμ. ἄρχης πρὸς) δρόμον, δρομεὺς ἀπόμαχος.

Ἀποδρομὴ (ἡ), [ἀποτρέχω]. = Ἀπόδρασις, ἀπαρυγή. 2) (απν.) καταφυγή.

Ἀποδρύπτω(δρύφω), Μ. δρύψω, Π. ξεσχίζω (ἀποκόπτω) τι μὲ τοὺς ὄνυχας κτλ., τσουγγρανίζω.

Ἀποδρῶν, Αττ. ἀντὶ Ἀποδραίην.

Ἀποδύνω, Μ. δύσω, Π. ἀντὶ Ἀποδύω.

Ἀποδυρμὸς (ὁ). ὀδυρμὸς σύντονος, θρηνολογία, [ἐκ τοῦ

Ἀποδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι. (μὲ αἰτ.) Θρηνολογῶ, προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι. «Ταῦτα γοῦν ἀποδύρου πρός με, » Λκ.

Ἀπόδυσις, εως (ἡ). 'γδυσιμον, ξεγύμνωμα.

Ἀποδυσπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσφορῶ, ἀγημονῶ, στενοχωροῦμαι, (ἐπμ.) ἀπελπίζομαι, ἀποδειλιῶ, δυσαρεστοῦμαι ᾗ παραιτοῦμαι, ἀπομακρύνομαι, ἀπέχω· Ἀποτυγχάνω.

Ἀποδυσπέτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδυσπετεῖν, ἀδημονία, δυσαρέσκεια, ἀπελπισία.

Ἀπόδυτήριον καὶ Ἀπόδυτρον (τὸ). ὁ (πρὸ τοῦ λουτροῦ καὶ τῆς παλαίστρας) τόπος ὅπου ἀποδύονται.

Ἀποδύω, δύσω (ἀόρ. Ἀπέδυσα ᾗ μσ. Ἀπέδυν κτλ.), (μὲ δύο αἰτ. ἢ αἰτ. ᾗ γεν.) = Ἐκδύω, γυμνόνω, ξεγυμνόνω, (ᾗ μτφορ.) ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω, (ᾗ μσ.) ἀποφεύγω. «Ἀποδύω σε τὴν ἐσθῆτα ἢ τῆς ἐσθῆτος, » Λκ. (καὶ μσ.) «Ἀπόδυσαι, ᾗ ἤδη παλαίωμεν, » αὐτ. (ᾗ πθ.) «Οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν, » Ἀρχφ. «Ἀπεδέδυντο τὸν φόβον, » Πλβ. «Ἀποδυόμενοι (ἴσ. -λυόμενοι) τὰς διαβολάς, » Πλ. 2) (συνκδχ. ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) ἑτοιμάζομαι, ἐπιχειρίζομαι, καταπιάνομαι, (ᾗ κοιν.) ἀνασκουμπώνομαι «Οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι πρᾶξιν, » Πλ. «Πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς τὸν ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι, » Ἀλλ. «Τὴν δικαιοσύνην οὐ ἀποδύῃ διδάσκειν, » Ξεν.

Ἀποδῶ, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἀποδίω, δένω.

Ἀποδῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποδίδωμι.

Ἀποδωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω μέρος πράγματος ἀνήκοντος εἰς ἐμέ.

Ἀποδωσείω (χωρὶς Μ.). 'Επιθυμῶ ("Ἐχω διάθεσιν) νὰ ἀποδώσω.

Ἀποειμένος, η, ον, Π. μτχ. τοῦ Ἀποέννυμι.

Ἀπόειμι, Π. ἀντὶ Ἄπειμι.

Ἀποειπεῖν, Π. ἀντὶ Ἀπειπεῖν, καὶ

Ἀποεῖπον, Π. ἀντὶ Ἀπεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνωμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀποείρω, Μ. ἀρῶ (ἀόρ. Ἀπόερσα), Π. ἀποσπῶ· παραφέρω.

Ἀπόελπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνέλπιστος ἢ ἀπηλπισμένος.

Ἀποέννυμι, Μ. ...; (ὁ πθ. πρκ. Ἀποειμένος), Π. ἀντὶ Ἀποδύω.

Ἀποεργάθω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.

Ἀποέργμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀπεργομένος ἢ Ἀπειργθείς ἢ Ἀπειργόμενος, μτχ. τοῦ -

Ἀποέργω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.

Ἀποέρσαι, Π. ἀόρ. ά. καὶ

Ἀποέρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἀποείρω, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀποέρξω.

Ἀποζάω-ῶ, Μ. ζήσω ἢ ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Ἀπέζησα ἢ Ἀπέβιων κτλ.). Ζῶ ἀπό τινος, ζῶ μὲ στενοχωρίαν ᾗ πτωχικά, μόλις ζῶ.

Ἀποζεμα (τὸ), [ἀποζέω]. = Ἀφέψημα, (ἰατρ.) δεκόττον.

Ἀποζέννυμι, Μ. ζέσω, = Ἀποζέω.

Ἀποζευγέω, Μ. ..; Ἰων. ἀντὶ

Ἀποζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. β'. Ἀπεζύγην), = Ἀποζυγόω. 2) = Διαζευγνύω, ἀπο(δια)χωρίζω. «Δοῦρ' ἀπεζύγην πόδας, » Αἰσχλ. (περιφρ. ἀντὶ ἐπεριπάτησα καὶ ἦλθον).

Ἀποζέω-ῶ, Μ. ζέσω. Βάλλω τι νὰ βράσῃ (νὰ 'πάρῃ μίαν-δυὸ-κῆς βράσεις), (ἰατρ.) κάμνω δεκόττον. 2) (σύνθ.) δὲν βράζω (δὲν κογλακίζω) πλέον, κόπτεται ἡ βράσις μου.

Ἀποζήν, ἀπαρ. τοῦ Ἀποζάω.

Ἀποζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εβγάλλω τὸν (ἢ ἀπὸ τὸν) ζυγόν, ξεζεύγω.

Ἀποζῶ, Μ. οζήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Ἀποδώσω). 'Εβγάλλω ὁσμὴν (μυρωδιάν), μυρίζω. «Μύρου (» Κινάβρας κτλ.) ἀποζῶν, » Λκ. «Ἀπόζει θεσπέσιον (παραπλήσιον κτλ.), » Ἡρ.

Ἀποζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω βλέπων τι, μιμοῦμαι τὴν ζωγραφιὰν τινος, κάμνω ('παίρνω) τὴν εἰκόνα του.

Ἀποζώννυμι, Μ. ζώσω. 'Εβγάλλω ('παίρνω) τὴν ζώνην τινός, ξεζώνω, (συνκδχ.) ἐξαρματόνω, (ἐπμ.) ἀπολύω (κυρ. στρατιωτικόν) τῆς ὑπηρεσίας, καθαιρῶ.

Ἀποθάλλω, Μ. θαλήσω. Παύομαι τοῦ θάλλειν, χάνω τὰ φύλλα (τὰ ἄνθη, τὴν ἀκμήν) μου, μαραίνομαι, παρακμάζω.

Ἀποθάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω τινὰ (μὲ τὴν ἰδίαν μου θερμότητα).

Ἀποθανεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀποθανὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποθνήσκω.

Ἀποθαῤῥέω(θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. 'Παίρνω θάῤῥος, ἐγκαρδιόνομαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) τολμῶ νὰ κάμω τι.

Ἀποθαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω κατὰ πολλά, ἀπορῶ περί τινος.

Ἀποθεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Βλέπω (παρατηρῶ) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλά τι μὲ προσοχήν.

Ἀποθειάζω, Μ. άσω. Γίνομαι (ἢ 'Ομιλῶ ὡς) θεόπνευστος, ἐνθουσιάζομαι.

Ἀποθειόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀποθεόω.

Ἀποθεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, ξεθεμελιόνω.

Ἀποθεν, ἐπίῤῥ. Μακρόθεν, ἀπὸ μακρυά. (μὲ γεν.) μακράν. (ἐνάρθ. ᾗ ἑλλ.) «Ὁ (ἡ, τὸ, τὰ κτλ.) ἄποθεν, » μεμακρυσμένος, μακρυνός.

Ἀπόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (μεμακρυσμένος) τοῦ θεοῦ· ἄθεος.

Ἀποθεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἀπὸ ἀνθρώπου θεόν, θεοποιῶ.

Ἀποθεραπεία (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ ἐντελὴς θεραπεία (ἰατρεία, περιποίησις, λατρεία), (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ διὰ γυμναστικῆς τρίψεως ἀποτελείωσις τῆς ἀναῤῥώσεως ἀσθενοῦς.

Ἀποθεράπευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ

Ἀποθεραπευτικὴ (ἡ), ἡ (ἔνν.) τέχνη τοῦ ἀποθεραπεύειν (κυρ.) ἀσθενῆ εἰς ἀνάῤῥωσιν.

Ἀποθεραπεύω, Μ. εύσω. Λατρεύω μὲ θρησκευτικὰς τελετάς. 2) καταῤθώνω τὴν ἐντελῆ ἀναῤῥωσιν ἀσθενοῦς διὰ γυμναστικῶν τρίψεων.

Ἀποθερίζω, Μ. ίσω. Θερίζων ἀποκόπτω.

Ἀπόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποβαλὼν τὴν (μὴ ἔχων πλέον) θερμότητα. = Οἱ γέροντες ἀπόθερμοι, » Ἀρετ.

Ἀποθέσιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς κτλ.) ὁ πρὸς ἀποθεσιν (ἀποταμιευσιν) ἐπιτήδειος.

Ἀπόθεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτιθέναι ἢ ἀποτίθεσθαι· ἀποταμίευσις. 2) ἀποβολή, ἀπόῤῥιψις, ἀποτιναξις· ἔκθεσις (βρέφους). 3) (ῥητ.) ἡ παῦσις (χαμήλωσις) τῆς φωνῆς εἰς τὸ τέλος τῆς φράσεως. 4) (ἀρχιτεκτ.) ὁ ἐπάνω λε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γωρεδντες ἀπέκρυψαν, « Θκ., δὲν ἐφαίνοντο πλέον.

Ἀπο-κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου (τὸ μεταβάλλω εἰς) κρύσταλλον, (μσ.) παγόνω, κρυσταλλιάζω.

Ἀποκρυφὴ (ἡ), = Ἀπόκρυψις. 2) τόπος οἰὰ κρύψιμον, κρυψιῶνα.

Ἀπόκρυφος (ὁ, ἡ). ὁ κρυμμένος ἀπό τινος, κρυφὸς ὅλως διόλου, μυστικός.

Ἀπόκρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρύπτειν, κρύψιμον.

Ἀποκτάμεν ἡ Ἀποκτάμεναι, Π. ἀντὶ Ἀποκτάναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀποκτάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποκτείνω.

Ἀπο-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Χάνω ἐκεῖνο ὅ,που ἀπέκτησα, ἀπαλλοτριοῦμαι τῆς κτήσεώς τινος, πωλῶ, ξεκάμνω.

Ἀποκτείνω, Μ. κτενῶ, = Κτείνω, Φονεύω.

Ἀπο-κτηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου (τὸν Μεταβάλλω εἰς) κτῆνος.

Ἀπόκτησις, εως (ἡ). ἡ τῆς κτήσεως ἀποβολή, ἀπαλλοτρίωσις ἰδιοκτησίας.

Ἀπόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς (ἀπαλλοτριωθεὶς, παύσας τοῦ νὰ ἦνε κτῆμά τινος, πωληθείς).

Ἀποκτίννυμι, Μ. κτενῶ, = Ἀποκτείνω.

Ἀπόκτισις, εως (ἡ), = Ἀποίκισις, ἀποικία.

Ἀπο-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. 6'. Ἀπέκτυπον). Κάμνω κτύπον· ἀντηχῶ.

Ἀποκυμεύω, Μ. εύσω. Ἐκλέγω διὰ λαγνοῦ (διὰ κυάμων).

Ἀπο-κυβεύω, Μ. εύσω. Βάλλω διὰ μίαν φορὰν ὅλα μου τὰ χρήματα εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων (κοιν. κάμνω va-banque), (μτφρ.) = Ἀποκινδυνεύω.

Ἀποκυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω (Πηδῶ) ἀπὸ πουθενὰ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταί).

Ἀπο-κυδαίνω, Μ. ανῶ. Δοξάζω (Ἐπαινῶ, Ἐγκωμιάζω) κατὰ πολλά.

Ἀποκυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτίκτω, γεννῶ, (μτφρ.) προξενῶ.

Ἀπόκυησις, εως (ἡ). γέννησις.

Ἀπο-κυΐσκω, Μ. κυήσω, = Ἀποκυέω.

Ἀπο-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποκυλίω.

Ἀποκύλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκυλίειν.

Ἀποκύλισμα (τὸ). τὸ ἀποκυλισθὲν πρᾶγμα.

Ἀποκυλίω, Μ. κυλίσω. Κυλίων τι τὸ μετατοπίζω.

Ἀπο-κυματίζω, Μ. ίσω. Κινῶ(Σκρόχνια)τι κυματοειδῶς· κάμνω τι ἀνώμαλον ὡσὰν τὴν ἐπιφάνειαν κυματιζούσης θαλάσσης.

Ἀπόκυνον (τὸ), = Κυνόμορον, Κυνοκράμβη κτλ., εἶδ. φυτ. θανατηφόρου διὰ τοὺς κύνας, σκυλοδότανον, (ἴδε καὶ Κολχικόν).

Ἀποκύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ὀλίγον ἐμπρὸς (Ἀρχ. Αυσ. 1003).

Ἀπο-κυρόω-ῶ. Μ. ώσω, = Ἀκυρόω, κάμνω ἄκυρον. 2) ἐκλέγω τινὰ μεταξὺ πολλῶν καὶ τὸν κάμνω πληρεξούσιον.

Ἀπο-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτόν.

Ἀποκύρωσις, εως (ἡ). ἀκύρωσις.

Ἀπο-κύω, Μ. κυήσω, = Ἀποκυέω

Ἀπο-κωκύω, Μ. ύσω, = Ἀποιμώζω.

Ἀποκώλυσις, εως (ἡ). ἐμπόδισμα, ξέκ τοῦ

Ἀπο-κωλύω, Μ. ύσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος.

Ἀπο-κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου κωφόν, ξεκουφαίνω.

Ἀπολάβειον (τὸ). ὄργανόν τι μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦν τὴν ἄγκυραν.

Ἀπο-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἀπέλαγον ᾠζ.). (μὲ αἰτ.) Λαμβάνω διὰ λαγνοῦ μέρος ἀπό τινος. 2) (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω εἰς τὸν λαγνόν.

Ἀπο-λάζυμαι(χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπο-λαιμίζω, Μ. ίσω, = τῷ

Ἀπο-λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω.

Ἀπε-λακέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀπέλακον κτλ.), = Ἀποκροτέω.

Ἀπολάκησις, εως (ἡ), ἢ Ἀπολάκημα (τὸ), = Ἀποκρότημα.

Ἀπο-λακτίζω, Μ. ίσω. Μακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ ἢ Μακρύνομαι ἀπό τινος λακτίζων, ἀποσκιρτῶ· (μτφρ.) ἀποῤῥίπτω μὲ περιφρόνησιν.

Ἀπολακτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολακτίζειν.

Ἀπο-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὅ,τι τύχοι, φλυαρῶ.

Ἀπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀπέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀπό τινος (τὸ ὁπ. χρειωστεῖ ν' ἀποδώσῃ), 'παίρνω πάλιν ἢ ὀπίσω (ὅ,τι ἔχασα ἢ ἔδωκα). « Ἀπολάβετε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, « Αἰσχ. « Τοὺς ὅρκους ἀπολαβεῖν παρ' αὐτοῦ, « Δημ. « Πόσου ἂν πρίαιο, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, « Ξεν. 2) 'παίρνω κατὰ μέρος. « Ἀπέλαβον αὐτὸν, καὶ αὐτῷ διελέχθην, « Φλγρ. (καὶ μσ.) « Ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν, « Γρφ. 3) χωρίζω, ξεχωρίζω, ἐξαιρῶ. « Ἀπολαμβάνων ὃ ἂν δυσχερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ, « Πλάτ. 4) ἐμποδίζω τὴν ἀναχώρησίν τινος, τὸν κλείω πουθενὰ, τοῦ κόπτω τὸν δρόμον. « Τοὺς πολεμίους ἀπολαβόντες χωρὶφ (ἢ) ἐν χωρίῳ τινὶ (ἢ) εἰς χωρίον τι, « « Τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, « Πλ. « Ὅταν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς τύχωσι, « Πλάτ. (καὶ παθ.) « Ἦν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα, « Θκ. « Ἀπειλημμένος εἰς ἀπορίαν (ἐν μέσῳ, ἐν ζενῷ, ἔνδον κτλ.). 5) (παθ.) κρατοῦμαι ἀπό. « Ἀπειλῆπτο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, « Λκ.

Ἀπο-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἐντελῶς λαμπρὸν (καὶ μτφρ.) ἔνδοξον.

Ἀπολάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ (Ἀντανακλῶ μακρὰν) λάμψιν. « Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν, « Ἰλ. Ζ., « Αὐγήν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, « Λκ. (ᾧ μσ. ἢ παθ.) « Χάρις ἀπελάμπετο πολλὴ, « Ἰλ. Ξ.

Ἀπολαμφθέντες, Ἰων. ἀντὶ Ἀπολῃφθέντες, παθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπολάπτω, Μ. λάψω. Πίνω (καθὼς οἱ σκύλοι κτλ.) μὲ τὴν γλῶσσαν, καταπίνω μὲ ἧχον.

Ἀπολαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολαύειν ἢ ἡ ἐκ τούτου ἡδονὴ ἢ ὠφέλεια.

Ἀπόλαυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπολαμβάνει τις.

Ἀπολαυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀγαπῶν τὰς) ἀπολαύσεις.

Ἀπολαυστὸς, ἡ, όν. Τὸν ἀπ. δύναταί τις ν' ἀπολαύσῃ.

Ἀπο-λαύω, Μ. λαύσω ἢ (ἀρθ.) λαύσομαι (ἀόρ. Ἀπέ[καὶ Ἀττ. Ἀπή]λαυσα, πρκ. Ἀπολέλαυκα), (ἐπὶ καλοῦ) = Ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι, καρποῦμαι· (ἐπὶ κακοῦ) δοκιμάζω, ὑποφέρω, παθαίνω. « Ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, « Ἰσκρ. « Τῶν ἡδέων ποτῶν ἀπολαύσεται, « Ξεν. « Σχολῆς (« Ἐξουσίας) ἀπολαύειν, « Αἰσχ. Χρσ. « Δέδοικα μή τι κακὸν ἀπαλούσωμαι, « Ἰσκρ. « Θορύβου καὶ βοῆς ᾗ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε, « Ἀρρ. « Καὶ πολλὰ ἀπολελαυκέναι τῆς Καισαρος φιλίας, « Πλ. (καὶ μσ.) « Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, « Λκ.

Ἀπολαχεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπολαγχάνω.

Ἀπε-λεύνω, Μ λεανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν). 2) κατασυντρίβω, λειάνω, κάμνω σκόνιν.

Ἀπο-λέγω, Μ. λέξω, = Ἐκλέγω, διαλέγω, συλλέγω τὸ χρήσιμον, ἐξαιρῶ (ἀποῤῥίπτω) τὸ ἄχρηστον. « Ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν, « Πλ. 2) λέγω εἰς ὅλας, γνωστοποιῶ, φανερόνω. « Τούτου δὲ τί ἂν μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δύναιτο « Φίλ. 3) = Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω. (μσ.) = Ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω· ἀπελπίζομαι. « Ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν, « Γρφ. (καὶ χ. πτ.) « Μὴ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ παρακεγωρηκότας, « Πλ. 4) = Ἀπόφημι, ἀποποιοῦμαι, ἀποδοκιμάζω· ἀπαρνοῦμαι, ἀποφεύγω. « Ὡς τῆς θεοῦ τὴν ἐκείνων ἀπολεγομένης, « Πλ. « Ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν, « αὐτ. Ἀπολεῖ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπολέσει, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἐνεργ. μέλλ. (ἢ) ἀντὶ Ἀπολῇ, 6'. ἐν. πρτ. τοῦ ἐν. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

†Ἀπολεία (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἀπόλεια.

Ἀπο-λείβω, Μ. λείψω, = Ἀποστάζω.

Ἀπόλειμμα (τὸ). τὸ ἀπολειφθὲν, λεῖψανον, ἀπομεινάρι. [ἐκ τοῦ

Ἀπο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω ἢ μακρὰν ἢ μέρος ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου· ἐγκαταλείπω. ὑπερβαίνω. « Οὐδ' ἀπέλιπεν ἓν διαθῆκαι, « Ἀπ. « Ἀγῆρω δόξαν ἀπέλιπον, « Λξ. « Ἔνθεν λέγων ἀπέλιπες, πειρῶ δ' ἐκπεραίνειν, « Ξεν. « Οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν μὴ δικαίως λεγομένων, « Δημ. « Οὐκ ἀπέλιπον αὐτὸν δυστυχήσαντα, « Ἰσκρ. Τοσοῦτον ἀπέλειπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους περὶ τὸ φρονεῖν, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) « Ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, « Δημ. ἡ χωρισθεῖσα (φυγοῦσα ἀπὸ) τοῦ ἀνδρός τ. ς. 2) (ἀμτβ. ἢ ἐλλ. καὶ τρ.) τελειόνω, ἐκλείπω. « Τὰ χρήματα ταχέως ἀπολείπει, « Ἰσκρ. « Τῆς τροφῆς ἀπολειπούσης, « Θφρ. « Ὁ ποταμὸς ἀπολείπει, « Ἡρ. 3) ἐλλείπω, θέλω (χρειάζομαι) πλέον τι ἕνα ἀναπληρώσω, εἶμαι ἐλλιπής, ἐλαττοῦμαι. « Ἀπὸ πηχέων τεσσάρων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους, « Ἡρ. « Γέγονὼς ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατὸν, « Ἰσκρ. « Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ περιπεσεῖν, « αὐτ., ὀλίγον ἔλειψε νά. « Μικρὸν ἀπέλειπεν ἑρημος εἶναι, « Πλ. (καὶ παθ.) « Μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλος ἔχειν, « αὐτ., (ὑηλ.) ἦτο σχεδόν. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. ἢ παθ.) μένω ἢ ἀφίνομαι ὀπίσω, χωρίζομαι, μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρύνομαι, ἀπέχω, δὲν προφθάνω ἐν καιρῷ, καθυστερῶ, (καὶ τρπ.) εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι, ἀποτυγχάνω. » Ἐφέπεσθαι ἀπολείποντας ὡς πλέθρον, « Ξεν.

Ἀπο-λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὴν ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν) μου δαπανῶν ἐξ ἰδίων.

Ἀπο-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων ἀφαιρῶ τι, σφογγίζω μὲ τὴν γλῶσσαν.

Ἀπόλειψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολείπειν, ἐγκατάλειψις, παραίτησις. (πθ.) καθυστέρησις· διάζευξις (γυναικός). » Ἀπολείψιν ἀπογράψασθαι πρὸς τὴν γυναῖκα, « Δμ. (καὶ τρπ.) » Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κακίαν οὐκ ἔστι γραψάμενον ἀπόλειψιν κτλ., « Πλ.

Ἀπόλεκτος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.

Ἀπολελαμμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀπειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπολελεγμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἀπηλεγέως, παρημελημένως, ἀπροθύμως.

Ἀπολελυμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἀπολύτως, ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως.

Ἀπολέμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολεμηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πολεμηθῆναι.

Ἀπόλεμμα (τὸ), [ἀπολέπω]. φλοῦδα, πέτσα, 'τσώφλοιον.

Ἀπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς πόλεμον (δι' ἀπειρίαν ἢ ἀνικανότητα), εἰρηνικὸς, φιλόσοφος ἢ ἀπόμαχος. 2) = Ἀπολέμητος.

Ἀπολέμως, ἐπίρ. Χωρὶς πόλεμον.

Ἀπολέομαι-οῦμαι, μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμαι.

Ἀπο-λεπίζω, Μ. ίσω, = Ἀπολέπω, ἐβγάλλω τὰ λέπια κτλ.

Ἀπολέπισμα (τὸ), = Ἀπόλεμμα.

Ἀπο-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λεπτὸν (σουβλερόν).

Ἀπο-λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ τὸ λέπος (τὴν φλοῦδαν κτλ.), ξεφλουδίζω, ξεπετσόνω.

Ἀπολέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀπολέσκετο, Π. ἀντὶ Ἀπώλλυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρτ. καὶ

Ἀπολέσω, μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (Ἀσπρίζω) τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω κάτασπρον.

Ἀπολέω-ῶ, μέλλ. Ἀττ. καὶ

Ἀπολῇ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λήγω, Μ. λήξω. (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) Παύω, ἀποτελειόνω, καταντῶ. » Οὐκ ἀπολήγει ἑλκῆς, « Ἰλ. Φ. » Εἰς ἓν ἀπολήγει, « Ἀρστ. » Ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, « Ἰλ. Ζ.

Ἀπο-ληκέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπολακέω.

Ἀπο-ληκυθίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸ ληκύθιον (τὸ φυκιασίδι [καὶ μτφορ.] τὸ ἐπίκτητον κάλλος) τοῦ λόγου.

Ἀπόλημψις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπόληψις.

Ἀπόληξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπολήγειν, παῦσις, ἀποτελείωσις.

Ἀπο-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ, παραλαλῶ.

Ἀποληφθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπόληψις, εως (ἡ). 'πάρσιμον ὀπίσω, ἐξαίρεσις, κλείσιμον, κράτησις, ἐμπόδισμα κτλ., (ἴδε Ἀπολαμβάνω).

Ἀπο-λιβάζω, Μ. άσω. (Κωμ.) Φεύγω, ἀναχωρῶ ταχέως, (παρβλ. Ἀπολιταργίζω).

Ἀπο-λιγαίνω, Μ. ανῶ. Ἐβγάλλω φωνὴν λιγυρὰν (διαπεραστικὴν ἢ ἐναρμόνιον).

Ἀπο-λιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀψηφῶ ὁλότελα, περιφρονῶ, Κατολιγωρῶ, (Νικ. Χων.).

Ἀπο-λιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς λίθον.

Ἀπολίθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς λίθον μεταβολὴ (μεταμόρφωσις) τινος.

Ἀπο-λικμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκλικμάω, ἐξολοθρεύω, (Νικ. Χων.).

Ἀπο-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἀπολείπω.

Ἀπο-λινόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἰατρ.) Δένω τι μὲ λινὴν κλωστὴν ἵνα κοπῇ μόνον του.

Ἀπολίνωσις, εως (ἡ). δέσιμον μὲ λινὴν κλωστήν.

Ἀπολιόρκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολιορκηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πολιορκηθῆναι.

Ἄπολις, ιδος καὶ Π. ιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πόλιν (πατρίδα). 2) (σπν.) ἀπολίτευτος, ἄπρακτος. 3) » Πόλις ἄπολις, « Πλάτ., ἡ ἀφανισμένη, (ᾐ ἐπμ.) ἀναξία τοῦ ὀνόματος.

Ἀπ-ολισθαίνω(-άνω), Μ. ήσω. Ὑλιστρῶ ᾐ φεύγω, ξεγλιστρῶ.

† Ἀπόλιστος (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ἄπολις.

Ἀπο-λιταργίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Φεύγω, ἀναχωρῶ ταχέως, (παρβλ. Ἀπολιβάζω).

Ἀπολίτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολιτευόμενος (πράττων τὰ τῆς πόλεως), τραβιγμένος ἀπὸ (ἢ ἀνίκανος διὰ) τὰ πολιτικὰ πράγματα. 2) ἀνάρμοστος εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ τὸν πολιτικὸν ἄνθρωπον. 3) ὁ μὴ ἔχων (μὴ σχηματίζων) πολιτείαν, (ἐπμ. 4) μὴ πεπολισμένος, ἄπρακτος.

Ἀπο-λιχμάω-ῶ καὶ (μσ.) Ἀπολιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, = Ἀπολείχω.

Ἀπολλήγω, Μ. ήξω, Π. ἀντὶ Ἀπολήγω.

Ἄπολλον, κλητ. τοῦ Ἀπόλλων.

Ἀπολλύασι, Ἀττ. γ'. πρσ. πλθ. τοῦ

Ἀπ-όλλυμι, Μ. ολέσω ἢ (Ἀττ.) ολέω-ῶ (ἀόρ. Ἀπώλεσα, πρκ. Ἀπώλεκα ἢ Ἀπολώλεκα καὶ μσ. [πθ.] Ἀπόλωλα κτλ.). Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » Τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις, τὸ δ' ἀπόλλυσι ᾐ ἀνατρέπει, « Πλ. 2) χάνω ὅλως διόλου, ἀποβάλλω, στεροῦμαι. » Πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύασι, « Θκ. (καὶ πθ.) » Καὶ τῶν νεῶν τρεῖς ἀπόλλυνται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, « Ξεν. » Πάλαι ἀπολώλει τῷ φόβῳ, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ὡς ἀπόλοιτο ᾐ ἄλλος, « Ὀδ. Α. » Ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμεν, « Πλ. » Ἀπόλωλα δείλαιος, « Ἀρςφ. » Ὁ κάκιστ' ἀνέμων ἀπολούμενος, « Ακ.

Ἀπολλὺς, ῦσα, ὺν, μτχ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπόλλω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπόλλωνα, αἰτ. τοῦ Ἀπόλλων, ωνος (ὁ). ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογίας.

Ἀπο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκρίνομαι εἰς (Ἀναιρῶ) τὴν κατ' ἐμοῦ ἢ κατ' ἄλλου κατηγορίαν, δικαιολογοῦμαι (ἢ ἁπλ.) αἰτιολογῶ, προφασίζομαι. » Ἀπολογεῖσθαι ταῖς κατηγορίαις, « Πλ. (ἢ) — » πρὸς τὰ κατηγορημένα, « Πλάτ. » Ἐν τῇ βουλῇ ἀπολογησάμενος ὡς οὐκ ἠσεβήκει, « Ξεν. » Ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσεῦντα κτλ. « Ακ. » Ἀπολογεῖσθαι θανάτου δίκην, « Θκ. » Ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου, « Πλβ. » Ἀπολογητέον τῆς τροφῆς τὴν αἰτίαν, « Θρρ. » Ἀπολογεῖσθαι περὶ ἑαυτοῦ (ἢ) ὑπὲρ τῶν ἐχόντων τὴν αἰτίαν, « Ἰσκρ., Ακ, (παρβλ. Ἀπολογίζομαι).

Ἀπολόγημα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἀπολογίαν, δικαιολόγημα· πρόφασις.

Ἀπολογητικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος (ἢ χρησιμεύων) πρὸς ἀπολογίαν.

Ἀπολογία (ἡ). ἀπόκρισις εἰς κατηγορίαν, δικαιολογία· πρόφασις.

Ἀπο-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω (Κρατῶ) λογαριασμόν. 2) λογαριάζω, συμπεραίνω. 3) ἐπαριθμῶ, ἐκθέτω (διηγοῦμαι) λεπτομερῶς· ἐξηγῶ, ἀποδεικνύω. 4) (σπν.) = Ἀπολογοῦμαι. » Καὶ τ' ἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν, « Ξεν. » Ἃ δὴ βούλομαι ὑμῖν ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν, « Δμ. » Τοῦ δὲ μαγείρου δαπάνην ἡμερῶν τινων ἀπολογιζομένου, « Πλ. » Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων, Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς, « Δμ. » Ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπορίαν καὶ τὰ γεγονότα περὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἀδικήματα, « Πλβ., (παρβλ. Ἀπολογέομαι).

Ἀπολογισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολογίζεσθαι (δίδειν λογαριασμὸν κτλ.). 2) ἀπολογία, δικαιολογία, αἰτιολογία. 3) πρόφασις. 4) (συνκδχ.) λογαριασμὸς, κατάστοιχον.

Ἀπόλογος (ὁ). διήγησις διεξοδική· μῦθος. 2) (πλθ.) κατάστιχον λογαριασμῶν, κατάλογος.

Ἀπολοίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀπόλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπόλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολειφθεὶς (μείνας, περισσεύσας), ἐπίλοιπος.

Ἀπολολύζω, Μ. ύξω, = Ἀνολολύζω.

Ἀπόλουμα (τὸ). τὸ νερὸν ὅπου ἐλούσθη τις.

Ἀπόλουσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολούειν, ἀπολούσιμον.

Ἀπολούτριος (ὁ, ἡ). ὁ μείνας (περισσεύσας) ἀπὸ τὸ λουτρον. » Ἀπολούτριον (ἐνν. ὕδωρ), = Ἀπόλουμα.

Ἀπο-λούω, Μ. λούσω. Λούων (Πλύνων) καθαρίζω, ξεπλύνω.

Ἀπολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Μυρολογῶ) τινα. 2) παύω τοῦ κλαίειν.

Ἀπο-λοχμόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (ἐπὶ φυτῶν) Γίνομαι (Καταντῶ) λόχμη (δάσος πυκνὸν), ἀγριεύω, θεριεύω.

Ἀπο-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, Π. ἐβγάλλω ἀπὸ 'πάνω μου τὰ λύματα (τὰς ἀκαθαρσίας), παστρεύομαι. 2) βλάπτω (λυμαίνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζω.

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος (ὁ). ἀφανιστής. » Δαιτῶν —, « Ὀδ. Ρ., παράσιτος πολυφάγος, (κοιν.) σκουπίζων (γλείφων) τὰ πινάκια.

Ἀπολύματα (τὰ), Π. ἀκαθαρσίαι, περιττώματα, (ἢ ἀναγνως. κατὰ διάλυσιν) Ἀπὸ λύματα.

Ἀπολυπραγμόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολυπραγμονῶν (ἐμβαίνων εἰς πολλὰ πράγματα), φιλήσυχος, ἀπερίεργος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπολυπραγμονήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς πολυπραγμοσύνην, ἡσύχως, ἀπεριέργως.

Ἀπολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀπολυπραγμόνητος.

Ἀπολύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀπολύσαι (ἀπαλλάξαι τῆς κατηγορίας), ἀθωωτικός. 2) ἄξιος ἀπολύσεως (ἀθωώσεως).

Ἀπολυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολύειν, ἄφεσις, ἀπαλλαγὴ, ἐλευθέρωσις· ἀθώωσις· ἀναχώρησις ἢ ἄδεια πρὸς ἀναχώρησιν, (μτφορ.) = Ἀποβίωσις, θάνατος.

Ἀπολυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἀπολύειν (ἀθωόνειν κτλ.), συγκαταβατικός. 2) ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀπολυσιν (ἄφεσιν, ἄδειαν ἀναχωρήσεως κτλ.), = Ἀπολυτήριος.

Ἀπολυτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀπολυτικὸν (συγκαταβατικὸν) τρόπον. »Ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, « Ξεν., ἔχω διάθεσιν (κλίνω εἰς τὸ) νὰ τὸν ἀθωώσω.

Ἀπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολελυμένος (ἀφειμένος, ἐλευθερωμένος κτλ.), (γρμτ. ᾗ ῥτρ.) θετικός. ἀτελὴς, ἀνανταπόδοτος· (φλσφ.) ἀόριστος, ἄσχετος, ἀφῃρημένος.

Ἀπο-λυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω τινὰ δίδων ἢ λαμβάνων λύτρα, ἐξαγοράζω. » Συλλαβὼν, καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα, « Δμ.

Ἀπολύτρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ λύτρων ἀπαλλαγὴ (ἐλευθέρωσις), ἐξαγορά.

Ἀπολύτως, ἐπίῤ. Μὲ ἀπόλυτον τρόπον, ἀνέτως, ἐλευθέρως, ἀνεξαρτήτως, (Γρμτ.) ἁπλῶς, κατὰ θετικὸν σχηματισμόν· ἢ ἀμεταβάτως, χωρὶς ἀπόδοσιν. (Φλσφ.) ἀφῃρημένως, ἀορίστως, ἀπροσδιορίστως, ἀσχέτως· καθ' αὐτό.

Ἀπο-λύω, Μ. λύσω. Λύω τι ἀπό τινος, (συνκδχ.) χωρίζω, (μτφορ.) ἐλευθερόνω, ἀπελλάττω, συγχωρῶ, ἀθωόνω. »Τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, « Πλ. (καὶ μσ.) » Ἀπολυσάμενος τὴν μάχαιραν ἅμα καὶ τὸν ζωστῆρα, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὥριμοι δέ εἰσιν οἱ κρότωνες, ὅταν ἀπολύωνται τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρίων, « Δσκρ. (καὶ τρπ.) » Χρημάτων πολλῶν ἀπέλυσεν αὐτούς, « Ξεν. » Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, « Γρφ. (παρβλ. Ἀποπέμπω). » Ἀπόλυσόν με ταύτης τῆς ἐπιμελείας, « Ξεν. » Ἀπολύειν τῶν ὅρκων, « Λκ. » Σαυτὸν αἰσχρᾶς αἰτίας ἀπολύων, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) » Ἀπολέλυσο τῆς φροντίδος, « Αξ. » Ἀπολελυμένον ὄνομα ἢ ῥῆμα, « Γρμτ., = Ἀπόλυτον. 2) (μσ.) ἐξαγοράζω. » Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα. « Ἰλ. Χ. 3) ἀναιρῶ, ῥίπτω ἀπὸ 'πάνω μου, δικαιολογοῦμαι. » Ἀπολύομαι τὰς αἰτίας (τὰς ὑπονοίας, τὰ ἐγκλήματα, τὰς διαβολὰς, κτλ.), « 4) ἀναχωρῶ. »Ἀνέκαμψε, καὶ, λαβὼν, αὖθις ἀπελύετο, « Πλ.

Ἀπο-λωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταισχύνω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαι.

Ἀπόλωλα, μσ. [ἀντὶ πθ.] πρκ. καὶ

Ἀπόλωμαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λωπίζω, Μ. ίσω, = Ἐκλωπίζω, Λωποδυτέω, ἀφαιρῶ τὴν λώπην (τὸ ἔνδυμα), ξεγυμνόνω.

Ἀπο-λωτίζω, Μ. ίσω. Π. = Ἀπανθίζω, ἀφαιρῶ τὸν λωτὸν, 'παίρνω τὸ ἄνθος.

Ἀπο-λωφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποπαύω, καταπραύνω.

Ἀπομαγδαλιὰ, ας ἢ ᾶς καὶ

Ἀπομαγδαλὶς, ίδος (ἡ), [ἀπομάσσω]. κομμάτι ψίχας ψωμίου μὲ τὸ ὁπ. ἐσφόγγιζαν τὰ χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ᾗ ἔπειτα τὸ ἔῤῥιπτον εἰς τοὺς σκύλους, (ὅθεν ἄλλ.) Κυνάς.

Ἀπόμαγμα (τὸ). ὅ,τι ἐχρησίμευσε πρὸς ἀπόμαξιν (σφούγγισμα, πάστρευμα). 2) τὸ διὰ τῆς ἀπομάξεως ἀφαιρούμενον, = Ἀποκάθαρμα. 3) = Ἐκμαγεῖον.

Ἀπο-μαδαρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀπο-μαδάω-ῶ, Μ. ήσω, ᾗ

Ἀπο-μαδίζω, Μ. ίσω. Μαδῶ (Τσουμμαδῶ) ὅλως διόλου, κάμνω τινὰ πάντη φαλακρὸν, τοῦ ἀφαιρῶ τὰς τρίχας.

Ἀπομάθημα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁπ. ἀπέμαθέ (ξεσυνήθισεν ἢ ἐλησμόνησέ) τις, μάθημα ξεχασμένον. 2) = τῷ

Ἀπομάθησις, εως (ἡ). τὸ ν' ἀπομάθῃ (ξεμάθῃ, λησμονήσῃ) τις ὅ,τι ἔμαθεν.

Ἀπο-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Ἀπαλλάττομαι τῆς μανίας. 2) = Ἐκμαίνομαι, γίνομαι ἐντελῶς μανιώδης, ἀποτρελλαίνομαι.

Ἀπο-μακρύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω τι ἀπό τινος. 2) = Ἀπομηκύνω.

Ἀπομάκτης, ου (ὁ). ὁ ἀπομάττων (σφογγίζων, καθαρίζων).

Ἀπομάκτρα (ἡ) ᾗ

Ἀπόμακτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόμαξιν, (κυρ. δὲ) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἰσάζουν τὸ μέτρον τῶν γεννημάτων, (κοιν.) ῥίγλα.

Ἀπο-μαλα(μαλθα)κίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ

Ἀπ-μαλθακόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου μαλθακὸς (ἄτονος, ἀπρόθυμος), ἐκνευρίζομαι, (μὲ αἰτ. προθετ.) = Ἀποδειλιῶ, δὲν τολμῶ ἢ βαρύνομαι νὰ κάμω τι.

Ἀπο-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Λησμονῶ ἐκεῖν' ὅ,που ἔμαθα, ξεμαθαίνω, ξεσυνηθίζω.

Ἀπο-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ ὡς μάντις, μαντεύω, προμαντεύω· εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ἀπόμαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομάττειν, σφούγγισμα, πάστρευμα κτλ.

Ἀπο-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω ὅλως διόλου (ἢ κατ' ὀλίγον), ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω· (μσ.) παύω, ἐκλείπω.

Ἀπο-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀπο-μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Δίδω ἢ φέρω μαρτυρίαν, βεβαιόνω τι διὰ μαρτύρων, διϊσχυρίζομαι φέρων (ἢ ἐπιστηριζόμενος εἰς) μαρτυρίας.

Ἀπο-μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Ἀφαιρῶ τὴν ἀκαθαρσίαν, σφογγίζων παστρεύω, καθαρίζω. » Καθαίρων τοὺς τελουμένους, ᾗ ἀπομάττων τῷ πηλῷ ᾗ τοῖς πιτύροις, « Δμ. (καὶ μσ.) » Ἀποματτόμενοι τὰς χεῖρας τοῖς ψωμοῖς (ἢ) εἰς τοὺς ψωμοὺς, « Ἀθ. » Ἀπομασσόμενος τῇ χειρὶ τὸν ἱδρῶτα, « Βσλ. » Ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, « Γρφ. 2) λαμβάνω τὸν τύπον τινός, μιμοῦμαι. » Ἀπομάττειν σχήματα, « Πλτ. (ᾗ μτ.) » Ἄλλα παρ' ἄλλων ἀποματτόμενος μαθήματα, « Εὐσ. » Ἑπτὰ τῶν τοῦ Αἰσχίνου διαλόγων τὸ Σωκρατικὸν εἰσιν ἀπομεμαγμένοι ἦθος, « Ἀρτ. 2) ἀφαιρῶ διὰ τῆς ἀπομάκτρας τὸ ὑπερβαῖνον τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, ἰσάζω μὲ τὴν ῥίγλαν τὸ κοιλόν. » Χοινικα ἀπομεμαγμένην, « Λκ. » Μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς, « Θκρ. (παροιμ.), νὰ μή μου κόψῃς τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι, (ᾗ μσ.) » Σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει, « Ἀρστφ., λαμβάνεις (σιτηρέσιον), (παρβλ. Ἀπομόργνυμι).

Ἀπο-μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ (Δέρνω) δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.

Ἀπο-ματαίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἄτακτόν (μωρόν) τι κίνημα, (κατ' εὐφ.) = Ἀποπέρδω.

Ἀπο-μάχομαι, Μ. μαχοῦμαι ἢ μαχέσομαι (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Πολεμῶ (κυρ. ἀπὸ τείχους), μαχόμενος ἀποκρούω· ἐναντιοῦμαι.

Ἀπόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἀπὼν) τῆς μάχης. 2) ἀνίκανος τοῦ λοιποῦ πρὸς μάχην, (παρβλ. Ἀπόλεμος).

Ἀπο-μειλίσσομαι, Μ. ίξομαι. Ἐξιλεόνω μὲ γλυκεῖς λόγους.

Ἀπομείρομαι, Μ. εροῦμαι(;). Π. δίδω (ἢ 'παίρνω ἢ ἔχω ἢ ἀπαιτῶ) μερίδιον, μετέχω. 2) (πθ. μὲ γεν.) εἶμαι χωρισμένος ἀπό, (παρβλ. Ἀπαμείρω).

Ἀπομείωσις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ὀλιγόστευσις (ἐλάττωσις, ἀφαίρεσις).

Ἀπο-μελαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου μέλαν (κατάμαυρον), ἀπομαυρίζω.

Ἀπόμελι, ιτος (τὸ). τὸ ἀπόπλυμα τῶν μελικηρίδων, νερόμελον, μέλι νερωμένον.

Ἀπομέμαγμαι, πθ. καὶ

Ἀπομέμαχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἀπομάσσω.

Ἀπο-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Κατηγορῶ ('Επιπλήττω) πικρῶς ἢ μετρίως καὶ φιλικῶς.

Ἀπο-μένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω ἢ ὑπόλοιπος, περισσεύω.

Ἀπο-μερίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω μέρος, μοιράζω, ξεχωρίζω.

Ἀπο-μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαλλάττομαι ἀπὸ κάθε μέριμναν, (ὅθεν συνκδχ.) ἀποθνήσκω.

Ἀπομερισμὸς (ὁ). μοίρασμα, διανομή.

Ἀπο-μερμηρίζω, Μ. ίσω ἢ ίξω. Ἀφήνω κατὰ μέρος (Λησμονῶ) τὰς φροντίδας με ᾗ ἀποκοιμοῦμαι, (παρβλ. Ἀποβρίζω).

Ἀπο-μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἐντελῶς ἀπογεμίζω.

Ἀπο-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ σωστά, δίδω (μοιράζω [καὶ μτ.] 'παίρνω) μὲ τὸ μέτρον. »Μεδίμνῳ ἀπομετρήσασθαι παρὰ τοῦ πατρὸς τἀργύριον, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος, « Πλβ.

Ἀπομέτρημα (τὸ). τὸ διδόμενον μὲ μέτρον, (κοιν.) ταγῆνι.

Ἀπο-μηκύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτείνω τι εἰς μῆκος, μακραίνω.

Ἀπο-μηνίω, Μ. ίσω, Π. φυλάττω μῆνιν (πάθος), μνησικακῶ.

Ἀπο-μηρύομαι, Μ. ύσομαι, Π. τραβῶ ἐπάνω μὲ τὸ ἀγκίστρι.

Ἀπο-μίγνυμι, Μ. μίξω, = Ἀναμίγνυμι, ἀνακατόνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπο·μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι ἀπαραλλάκτως, κάμνω κατὰ μίμησιν τὸ ἴδιον. » Τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνοὺς, « Πλ· (καὶ πθ·) » Πόλον ἀπομεμιμημένον ἔκ τινος ἡλιοτροπίου, « Ἀθ.

Ἀπομίμημα (τὸ). τὸ κατὰ μίμησιν γενόμενον, ἀφομοίωμα.

Ἀπομίμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομιμεῖσθαι.

Ἀπο·μιμνήσκομαι, Μ. ἀπο·μνήσομαι. Φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι (κυρ. τὸ καλὸν ἢ κακὸν ὅ,που ἔπαθα), (παρβλ. Ἀπομνημονεύω).

Ἀπο·μινύθω (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω.

Ἀπόμιξις, εως (ἡ), = Ἀνάμιξις.

Ἀπο·μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ καθ' ὑπερβολὴν, ἀποφεύγω τι διὰ μῖσος.

Ἀπόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων πλέον (ὑπηρετῶν χωρὶς) μισθόν. ὁ στερηθεὶς τοῦ μισθοῦ του, μὴ πληρωθεὶς. 3) ὁ ζῶν ἀπὸ τὸν μισθὸν του, μισθωτός.

Ἀπο·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμφωνῶ τινα μὲ μισθὸν, ἐκθέτω εἰς ἐργολαβίαν· ἐνοικιάζω·

Ἀπομίσθωμα (τὸ). τὸ ἀπομισθωμένον (ἐνοικιασμένον ἢ παραχωρηθὲν κατ' ἐργολαβίαν) πρᾶγμα, (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ πρόσοδοι τοῦ δημοσίου.

Ἀπο·μνάομαι-ῶμαι, Μ, ήσομαι, Π. Ἰων. = Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπομνημόνευμα (τὸ)· λόγος ἢ πρᾶξις ἀξιομνημόνευτος, (παρβλ. Ἀπόφθεγμα).

Ἀπομνημόνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομνημονεύειν (διηγεῖσθαι ἀπὸ μνήμης κτλ.).

Ἀπο·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἀναφέρω (Διηγοῦμαί) τι ἀπὸ μνήμης (ἐξ ἀκοῆς). 2) ἐνθυμίζω, φέρω εἰς τὴν ἐνθύμησιν. 3) = Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπο·μνησικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πάθος καὶ ζητῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Ἀπόμνυμι, Μ. ομόσω (ἢ ὀρθτ.) ομοῦμαι (ἀόρ. Ἀπώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον ἀρνητικὸν, ἀρνοῦμαι μεθ' ὅρκου. » Ἀπώμοσεν ἢ μὴν μὴ πεπεῖσθαι, « Ξεν. » Ἐρωτηθεὶς, εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον, ἀπώμοσε μηδὲ ὀβολόν. » Ἂν ἀπομόσῃς τἀναντία τούτων, « Δμ. » Καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς, « Ἀρςφ. ||. (μσ.) παραιτοῦμαι ἐνόρκως, κάμνω ὅρκον ὅτι δὲν ἠξεύρω (δὲν εἶδα κτλ.), ἀποποιοῦμαι. » Ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχὴν, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Εἰς τὴν ἀγορὰν, ἔνθα οἱ Ῥωμ. ἄρχοντες ἀπόμνυνται, « Ἡρ. » Ἀπώμνυντο μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα, « αὐτ. » Τοῖς βαναύσοις, τοῖς τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνυμένοις, « αὐτ.

Ἀπομνύω, Π. ἀντὶ Ἀπόμνυμι.

Ἀπόμοιρα (ἡ). (μὲ γεν.) μέρος, μερίδιον (ἀνῆκον ἢ διδόμενον εἴς τινα).

Ἀπομοίριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν (ἢ λαμβανόμενος ὡς) μέρος τινὸς ὅλου·

Ἀπομολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβλώσκω.

Ἀπο·μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ ὅλως διόλου μόνον· ἀποκλείω (στερῶ) ἀπό.

Ἀπόμοργμα (τὸ), = Ἀπόμαγμα, ἔκτυπον, [ἐκ τοῦ

Ἀπομόργνυμι ἢ Ἀπομόργνυμι, Μ. μόρξω ἢ ομόρξω. Σφογγίζων ἀφαιρῶ (δάκρυ, ἱδρῶτα κτλ.), ἀποσφογγίζω. 2) θλίβων ἐκπιέζω, ξεζουμίζω 3) ἀναλαμβάνω (καὶ μσ. σχηματίζομαι κατὰ) τὸν τύπον τινὸς, (παρβλ. Ἀπομάσσω).

Ἀπόμορξις, εως (ἡ). σφούγγισμα· ξεζούμισμα· (σπν.) ἀποτύπωσις.

Ἀπόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄλλην (ἀγνώριστον) μορφὴν, ξένος.

Ἀπομόσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπόμνυμι.

Ἀπόμοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομνύναι, ἡ μεθ' ὅρκου ἀπάρνησις (παραίτησις).

Ἀπομοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἢ πρόθυμος, ἕτοιμος) πρὸς ἀπόμοσιν.

Ἀπομοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπομοτικὸν τρόπον. » Ἀπομοτικῶς ἔχω, « εἶμαι πρόθυμος (ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀπομόσω.

Ἀπόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἀλλότριος) τῶν μουσῶν, ἄμουσος, ἄκομψος, ἄπρακτος.

Ἀπομούσως, ἐπίρ. = Ἀμούσως, ἀτέχνως κτλ.

Ἀπο·μοχλεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω ἢ Μετακινῶ τι διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Ἀπόμυγμα (τὸ). μύξα (τὴν ὁπ. ἀφαιρεῖ τις διὰ τῆς ἀπομύξεως).

Ἀπο·μυζάω-ῶ, Μ· ήσω. Βυζάνω τι ἀπό τινος, ἀπορροφῶ.

Ἀπο·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀπαγορεύω, ἀποτρέπω τινὰ ἔργου τινὸς διὰ λόγων (μύθων), μεταπείθω.

Ἀπόμυιος (ὁ). ὁ διώκων τὰς μυίας, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς εἰς τὴν Ἤλιδα).

Ἀπο·μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκβάλλω μυκηθμὸν, μουγγρίζω (σὰν βῷδι).

Ἀπομυκτέον, θετ. τοῦ Ἀπομύσσω.

Ἀπο·μυκτηρίζω, καὶ

Ἀπο·μυκτί(χθί)ζω, Μ. ίσω. Περιγελῶν ἀποβάλλω τι, περιφρονῶ.

Ἀπομυκτισμὸς (ὁ). ἡ μετὰ περιφρονήσεως ἀποποίησις.

Ἀπο·μυλλαίνω, Μ. ανῶ. Σουφρόνω καὶ Στραβόνω τὰ χείλη μου πρὸς περιφρόνησιν.

Ἀπομυξία (ἡ), = Ἀπόμυγμα.

Ἀπο·μύσσω(ττω), Μ. μύξω. Ἐβγάλλω τὴν μύξαν, παστρεύω τὴν μύτην· (μτφορ.) σωφρονίζω ἢ ἀπατῶ τινα.

Ἀπο·μύω, Μ. μύσω. Κλείω ἐντελῶς τὰ ὀμμάτιά μου, (ὅθεν 2) Π. ἀποθνήσκω.

Ἀπομφολύγωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων (ἐβγάλλων) φουσκαλίδας.

Ἀπο·μωλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω (Ἐξασθενίζω) ὅλως διόλου.

Ἀπο·μωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου μωρὸν, ἀποτρελλαίνω.

Ἀπὸν, όντος (τὸ), οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄπειμι (Ἀλείπω).

Ἀποναίατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἀποναίμην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπο·ναίω, Μ. νάσω (εὐχρ. κυρ. ὁ ἀόρ Ἀπένασα ἢ Ἀπένασσα καὶ μσ. Ἀπενασσάμην, καὶ πθ. Ἀπενάσθην), Π. = Ἀποικίζω (καὶ μσ.) Ἀποικῶ, μετατοπίζω· (ἐν γέν.) στέλλω ἢ φέρνω ἀλλοῦ ἢ ὀπίσω.

Ἀπο·ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Μουδιάζω ὅλως διόλου, γίνομαι πάντη νωθρὸς, [ὡς μσ. τοῦ

Ἀπο·ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ μουδιάσῃ, προξενῶ ἀναισθησίαν (νωθρότητα, ληθαργίαν), ἀποναρκόνω.

Ἀπονάρκωσις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀποναρκωθέντος.

Ἀπόνασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπο·νεκρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μένω νεκρὸς (ἀκίνητος, ἀναίσθητος), ἀπονεκρόνομαι.

Ἀπονέκρωσις (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπονεκρωθέντος.

Ἀπονέμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπονέμειν.

Ἀπονεμητέον, θετ. τοῦ Ἀπονέμω.

Ἀπονεμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον.

Ἀπονεμητικὸς, ή, όν. Ὁ πρόθυμος (ἔχων διάθεσιν) εἰς τὸ ἀπονέμειν ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον, φιλοδίκαιος.

Ἀπο·νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω δικαίως καὶ κατ' ἀναλογίαν, δίδω (ἀποδίδω, προσδιορίζω) εἰς ἕκαστον τὸ ἀνῆκον. 2) Π. ἀναγινώσκω τι εἰς ἐπήκοον ἄλλου.

Ἀπονενοημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἀπόνοιαν, ἀπηλπισμένα.

Ἀπο·νέομαι, Μ. νεύσομαι; Π. ἀναχωρῶ· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀπο·νεοττεύω, Μ. εύσω· Παύω τοῦ νεοττεύειν, ξεκλωσσῶ.

Ἀπονέστερος, α, ον, ἀντὶ Ἀπονώτερος, συγκρ. τοῦ Ἄπονος.

Ἀπόνευμα (τὸ), = Ἀπόκλιμα, κατωφέρεια.

Ἀπονεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀπονέομαι.

Ἀπο·νευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς νεῦρον. 2) (ἀμφ.) κόπτω τὰ νεῦρα, ἐκνευρίζω.

Ἀπονεύρωσις (ἡ). ἡ τῶν μυώνων εἰς νεῦρα (τένοντας) μεταβολή.

Ἀπο·νεύω, Μ. νεύσω, = Ἀνανεύω, ἀρνοῦμαι, (μὲ γεν.) ἐκκλίνω, ἀποφεύγω. 2) κλίνω (γέρνω [ἢ μτφορ. μὲ αἰτ. προθετ.] ἔχω κλίσιν [διάθεσιν]) πρός.

Ἀπο·νέω, Μ. νήσω, Π. = Ἀποσωρεύω, ξεφορτόνω. ||. (μσ.) » Στέρνων ἀπονησαμένη, « Εὐρ., νὰ σηκόσω (ἐβγάλω) ἕνα βάρος ἀπὸ τὴν καρδίαν μου.

Ἀπονήμενος, η, ον, Π. μτχ. τοῦ

Ἀπονήμην, σο, το, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπωνάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπονηρευσία (ἡ). ἔλλειψις πονηρίας, ἀκακία, τὸ νὰ ἦνέ τις.

Ἀπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πονηρίας, ἄκακος.

Ἀπο·νηστίζομαι, ίσομαι. Παύω τοῦ νηστεύειν, χαλνῶ τὴν νηστείαν (καθὼς τώρα οἱ Τοῦρκ. τὸ ἰφτάρι).

Ἀπονητὶ, ἐπίρ. = Ἀπόνως.

Ἀπόνητο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἀπονήμην.

Ἀπόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δουλευθεὶς (πονηθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος νὰ δουλευθῇ. 2) ὁ μὴ ἀπαιτῶν (γενόμενος χωρὶς) κόπον εὔκολος.

Ἀπονητότατα, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ

Ἀπονήτως, ἐπίρ. = Ἀπόνως, χωρὶς κόπον εὔκολα.

Ἀπο·νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἀποκολυμβάω, φεύγω (γλυτόνω) κολυμβῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπονία (ἡ). Ἔλλειψις πόνου (κόπου ἢ ὀδύνης), ἀργία, ὀκνηρία, ἀνάπαυσις, ἀναλγησία.

Ἀπο·νίζω, Μ. νίσω, = Ἀπονίπτω.

Ἀπο·νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὴν νίκην μου, νικῶ ἐντελῶς ἢ κατορθόνω νὰ νικήσω (καὶ μτφορ. νὰ μεταπίσω, νὰ ἐξιλεώσω) τινά.

Ἀπόνιμμα (τὸ), = Ἀπόνιπτρον. 2) ἀπόπλυμμα.

Ἀπ·ονίνημι ᾰ (μσ.) Ἀπονίναμαι, Μ. ονήσω, -ήσομαι. (μὲ γεν.) Ὠφελῶ ἢ Ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, κερδίζω, ἀπολαμβάνω.

Ἀπόνιπτρον (τὸ). νερὸν ὅπου ἐπλύθη ἢ θὰ πλυθῇ σῶμα νεκροῦ.

Ἀπο·νίπτω, Μ. νίψω. Πλύνω (κυρ. τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας), ξεπλύνω, (μσ.) νίπτομαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'). » Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν, « Ἄρχφ.

Ἀπο·νίσσομαι (χ. Μ.), Π. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀπο·νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπλύνω τι μὲ νίτρον.

Ἀπο·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (εὔχρ. μάλιστα ὁ πρκ. Ἀπονενόημαι καὶ ὁ ἀόρ. Ἀπενοήθην). Χάνω ('Βγαίνω ἀπὸ) τὸν νοῦν μου, (ἐπμ.) δὲν ψηφῶ τίποτε, γάνω κάθε συστολήν, ἀπελπίζομαι ὁλότελα, (ἢ μᾶλλ.) πράττω ὡς ἀπελπισμένος, ῥιψοκινδυνεύω. » Τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη, « Ξεν. » Παντάπασιν ἀπονενόηται, καὶ μήθ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτε ἄλλου μηδενὸς φροντίζει, « Ἰσκρ., (ᾰ προθετ.) » Φοβηθεὶς μὴ παντάπασιν ἀπονοηθῶσι κατ' αὐτῶν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Αἱ τῶν πόθων αὐτοῦ ἐπιτάσεις ἀπενοήθησαν, « Λκ. » Ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις, οἷος κτλ. (Ἰδ. Θρρ. Χαρ.).

Ἀπόνοια (ἡ). στέρησις νοός, ἄνοια. (ἐπμ.) θρασύτης, τόλμη παράλογος, παραφορά, ἀπελπισία, κίνημα ἀπηλπισμένον· χάσιμον κάθε συστολῆς, ἐντελὴς ἀναισχυντία. » Ἀπόνοια ἐστὶν ὑπομονὴ αἰσχρῶν ἔργων καὶ λόγων, « Θρρ.

Ἀπονομάζω, Μ. άσω. Καλῶ τινα ἐξ ὀνόματος· ἢ = Παρονομάζω.

Ἀπονομή (ἡ), = Ἀπονέμησις.

Ἀπο·νομίζω, Μ. ίσω. Ἐμποδίζω διὰ νόμου, ἀπαγορεύω.

Ἄπονος (ὁ, ἡ). χωρὶς πόνου (κόπου) γινόμενος, εὔκολος. 2) ὁ ἀποφεύγων (ἀποστρεφόμενος) τὸν κόπον, ἀργός, ὀκνηρός. 3) ὁ μὴ ἔχων (ἐλεύθερος ἀπό, ἢ ὁ μὴ προξενῶν, ἢ ὁ καταπραΰνων τοὺς) πόνους· (ὄθεν: ||. (οὐσ.). » Ἄπονα φάρμακα, « Ἰατρ. τὰ παυσώδυνα. 4) συγχ. τῷ Ἄγονος καὶ Ἄτονος.

Ἀπο·νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀπονόστησις, εως (ἡ). ἐπιστροφή.

Ἀπονόσφι (καὶ πρὸ φων.) Ἀπονόσφιν. ἐπίρ. Π. παράμερα, χωριστά, (μὲ γεν.) μακρὰν ἀπό.

Ἀπο·νοσφίζω, Μ. ίσω, Π. χωρίζω, μακρύνω· ἀφαιρῶ, στερῶ (καὶ πθ.) στεροῦμαι. 2) (σπν. μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω.

Ἀπ·ονουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νουθετῶν μεταπείθω (ἀποτρέπω) τινά, συμβουλεύω τὸ ἐναντίον.

Ἀπο·νυκτερεύω, Μ. εύσω. Ξενυκτῶ ἔξω ἢ μακρὰν τινός.

Ἀπονυμφής, ου καὶ

Ἀπόνυμφος (ὁ). ὁ ἀποφεύγων (ἀποστρεφόμενος) τὸν γάμον, μισογύνης.

Ἀπο·νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπμ.) εἶμαι ἀπρόσεκτος ἢ ἀμελὴς ἢ (καθὼς λέγομεν κοιν.) κοιμισμένος.

Ἀπονυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ ὀνύχια, (μτφορ.) ἀφαιρῶ. 2) ξεχίζω μὲ τὰ ὀνύχια, τσουγγρανῶ. 3) = Ἐξονυχίζω.

Ἀπονύχισμα (τὸ). κομμάτι ὀνυχίου. 2) τὸ ξεσχισμένον μέρος μὲ τὰ ὀνύχια, τσουγγρανιά.

Ἄπονος, ἐπίρ. Χωρὶς πόνον (κόπον ἢ ὀδύνην), εὔκολα.

Ἀπο·νωτίζω, Μ. ίσω, Π. κάμνω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα (νὰ τραπῇ εἰς φυγήν), φυγαδεύω, (καὶ μσ. ἢ πθ.) φεύγω.

Ἀπο·ξαίνω, Μ. ξανῶ, = Καταξαίνω, δέρνων ξεπετσόνω.

Ἀπόξεινος, Π. ἀντὶ

Ἀπόξενος (ὁ, ἡ), = Ἄξενος. 2) Π. (μὲ γεν.) ξενητεμένος (μεμακρυσμένος ὅλως διόλου) ἀπὸ, ἐξόριστος.

Ἀπο·ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ Ἀποδεικνύω τινὰ ἢ τί (ἐπμ. Ἀποβάπτω ὡς) ξένον (ἀλλότριόν) τινος, ἀποξενόνω· ἐξορίζω, φυγαδεύω. ||. (μσ. ἢ πθ.) φεύγω ἢ ζῶ εἰς τὴν ξενητειάν, γίνομαι (ἢ ἀποδεικνύομαι, ἢ φαίνομαι ὡς) ξένος. (μὲ γεν.) στεροῦμαι (ἀποξενόνομαι) τινός.

Ἀποξένωσις, εως (ἡ). τὸ ν' ἀποξενωθῇ (νὰ ζῇ εἰς τὴν ξενητειάν) τις, (ἐπμ.) νὰ λάθῃ ξένα ἤθη καὶ ἰδιώματα.

Ἀπο·ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνων (Πελεκῶν, Ῥοκανίζων) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος. » Ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα, Ἰλ. Ε., (ἐπμ. 2) κάμνω ὁμαλὸν (λεῖον, ὑαλιστερὸν [καὶ μτφορ.] κομψόν, τετορνευμένον), ἐπεξεργάζομαι, ἐξευγενίζω. »Τὸ τοῦ ἤθους ἀπεξεσμένον, « Γρ.

Ἀπο·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου.

Ἀπο·ξιφίζω, Μ. ίσω. Ἀποκόπτω διὰ τοῦ ξίφους.

Ἀπο·ξυλίζω, Μ. ίσω. Βγάλλω (Ἀφαιρῶ) τὰ ξυλώδη μέρη φυτοῦ κτλ.

Ἀπ·οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὀξὺ (λεπτὸν εἰς τὴν ἄκραν, σουβλερὸν ἢ 2) ξοινόν), ξοινίζω.

Ἀπο·ξυράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποξύρω.

Ἀπόξυρος (ὁ, ἡ), (κυρ. βράχος κτλ.) = Ἀπότομος, κομμένος ὡς ἂν μὲ ξυράφι, ἢ ξυρισμένος, γυμνός.

Ἀπο·ξύρω, Μ. ξυρῶ. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸ ξυράφι, ξυρίζω. » Κείρασθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρασθαι βούλομαι, « Ξιφιλ.

Ἄποξυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν παντοχόθεν εἰς ὀξύτητα, σουβλερός, μυτερός.

Ἀπόξυσμα (τὸ). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τοῦ ξυσίματος, κυψίδι, ροκανίδι.

Ἀπο·ξυστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμβλύνω, στομόνω, κάμνω τι κυρτὸν ὡς ξύστρον. 2) ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ξυστρου.

Ἀπο·ξύω, Μ. ξύσω, = Ἀποξέω, ἀφαιρῶ (καὶ μσ.) ῥίπτω (Βγάλλω) ἀπὸ πάνω μου. » Ἦχρας ἀποξύσας, « Ἰλ. Ι.

Ἀπο·παγήσομαι, μέλλ. πθ. τοῦ Ἀποπήγνυμι.

Ἀπο·παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποπλανῶ διὰ κακῆς παιδαγωγίας.

Ἀπο·παίζω, Μ. παίξομαι. Λέγω τι πρὸς ἀστεϊσμόν. 2) παύω τοῦ νὰ παίζω.

Ἀπο·παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ παλαιώσῃ, ὅλως διόλου (ᾰ ἐπμ.) νὰ μείνῃ (ἢ νὰ θεωρῆται ὡς) ἀχρηστον· ἀκυρόνω.

Ἀποπάλησις, εως (ἡ). = Ἀπόπαλσις, (ἰατρ.) ἐξάρθρωσις, παραστράτισμα (κακκάλου), βλὲκ τοῦ

Ἀπο·πάλλω, Μ. παλῶ. Ἀποκρούω, ἀποτινάζω, (ᾰ μσ.) ἐκπηδῶ, τινάζομαι. »Οἷον σπινθῆρας ἀποπάλλεσθαι, « Ἀρτ.

Ἀποπαλμός (ὁ) καὶ

Ἀπόπαλσις, εως (ἡ). τὸ ἀποπάλλειν ἢ ἀποπάλλεσθαι, τίναγμα, ἐκ(ἀπο)πήδησις.

Ἀποπαλτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ δυνάμενος ἀποπάλλειν ἢ ἀποπάλλεσθαι, ἐλαστικός.

Ἀπόππαππος (ὁ). ὁ πάππος τοῦ πάππου, (παρβλ. Ἐπίππαππος καὶ Πρόππαππος).

Ἀπο·παππόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ ἄνθος) εἰς πάππον (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἀπο·παπταίνω, Μ. ανῶ. Π. κυττάζω ὀπίσω μου ἢ ὁλόγυρά μου τρομαγμένος νὰ φύγω χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν.

Ἀποπαρδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποπέρδω.

Ἀπο·παρθενεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀπο·παρθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ (ᾰ μσ. Χάνω) τὴν παρθενίαν.

Ἀπόπαστος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) = Ἄπαρος, Ἄγευστος.

Ἀπο·πάσχω, Μ. πείσομαι. (κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς) Φαντάζομαι τὸ ἐναντίον. » Πάθε ἢ ἀπόπαθε, « Ἀρχ. » Ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἡμέραν εἶναι (ἡ) ὅτι ἡμέρα ἐστίν, « αὐτ., φαντάσου ὅτι εἶνε ἢ ὅτι δὲν εἶνε, (ἴδε Πάσχω).

Ἀπο·πατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδεύω, μακρύνομαι τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, παραμερίζω, (συνηθέστ. κατ' εὐφημ.) κάμνω τὴν χρείαν μου, χέζω.

Ἀποπάτημα (τὸ). τὸ περίττωμα τῆς κοιλίας, κόπρος.

Ἀπόπατος (ὁ). ὁ (παράμερος) τόπος ὅπου ἀποπατοῦμεν, χρεία, ἀναγκαῖον. 2) = Ἀποπάτημα.

Ἀπόπαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπαύειν, κατάπαυσις, ἐμπόδισμα, τέλος.

Ἀποπαύστωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀποπαύων.

Ἀπο·παύω, Μ. παύσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ παύσῃ, σταματῶ, ἐμποδίζω. ||. (μσ.) παύω, κάμνω ἀποχὴν· τελειόνω· ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, (καὶ μτφορ.) ἀπολήγω.

Ἀποπειρα (ἡ). πεῖρα (δοκιμὴ) μὲ πλάγιον τρόπον.

Ἀπο·πειράω-ῶ (ἢ μᾶλλ.) Ἀποπειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.). Κάμνω ἀποπειραν, δοκιμάζω πλαγίως (ᾰ μὲ τρόπον.

Ἀπο·πίκω, Μ. πέξω. Κουρεύω (κυρ. πρόσωπον).

Ἀπο·πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ἰσάζω) μὲ τὸν πέλεκυν.

Ἀπ·οπλιδόω (ἢ ὀρθότ.) ·πελιόω-ῶ, Μ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου πελιδνόν (μελανόν), (μσ.) μελανιάζω.
Ἀπόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποπεμφθείς ἢ ἄξιος ἀποπέμψεως, ἀπόβλητος.
Ἀπο-πεμπτόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Πληρόνω) τὸ πέμπτον μέρος ἢ δι-πλοδέκατον.
Ἀπο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω, ςέλλω ὀπίσω ἢ μακρὰν ἢ μέρος ἀπό τινος, ἀποστέλλω. «Ἀποπέμπουσίν εἴκοσι ναῦς αὐτῷ», « Θκ. 2) ἀφίνω (δίδω ἄθεσιν εἰς) τινα νὰ ἀναχωρήσῃ· ξεπροβοδῶ, ξεβγάλλω. 3) ἀποδιώκω, (κοιν.) δίδω δρόμον. χωρίζω (τὴν γυναῖκά μου). (ἐν γέν.) ἀποῤῥίπτω, ἀποποιοῦμαι, ἀποδοκιμάζω. 4) (σπν.) = Ἐκφέρω, διαδίδω (μυστικόν). 5) (μσ.) = Ἀποβιοπομποῦμαι, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀπολύω).
πόπεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπέμπειν, στάλσιμον ὀπίσω, ἀποδίωξις, χώρισμα (γυναικός), κτλ.
Ἀπο-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ (Μυρολογῶ) τινα μὲ πόνον καὶ ἐκ καρδίας. 2) ἀφίνω (πούω ἀπὸ) τὸ πένθος.
Ἀποπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἀποπίπτω.
Ἀπο-περαίνω, Μ. ανῶ, καὶ
Ἀπο-περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι εἰς πέρας, ἀποτελειόνω.
Ἀποπεράτωμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἀποπερατοῦται (καταντᾷ) τι, ἡ ἄκρα.
Ἀποπεράτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπερατοῦν, συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις.
Ἀπο-περάω-ῶ, Μ. άσω. Διαβιβάζω, περνῶ τινα ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο (ἢ εἰς τὸ πέραν) μέρος.
Ἀπο-πέρδω ᾰ (μσ.) Ἀπο-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ἀπέπαρδον κτλ.). Ἀφίνω (Τινάζω) πορδ., κλάνω.
Ἀπο-περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποτρέπω (Φέρω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος) τινὰ διὰ στρατηγήματος.
Ἀπο-περκάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου περκὸν (μελανόστικτον ὡς ἂν τὸ ὡριμάζον ἤδη σταφύλι).
Ἀπο-πεσέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποπεσοῦμαι, μέλλ. καὶ
Ἀποπέσῃσι, Π. ἀντὶ Ἀποπέσῃ, (γ', ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποπίπτω.
Ἀπο-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Ἀφίπταμαι, πετῶν ἀναχωρῶ ἢ ἐπιστρέφω, (συνδύζ.) γίνομαι ὄφαντος.
Ἀποπεφασμένως, ἐπίρ. [μτχ. πθ. τοῦ Ἀποφαίνω]. Ἀναφανδόν, φανερά, παρρῶ.
Ἀποπέφυκα, πρκ. τοῦ Ἀποφύομαι,
Ἀπο-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω ἢ παγώνω τι ὅλως διόλου, (μσ.) ξεπαγιάζω.
Ἀπο-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπό τινος κάτω ἢ μακρὰν ἢ ὀπίσω· (ὄθεν) = Ἀποσκιρτῶ.
Ἀπο-πιάζω(ἔζω), Μ. άσω (άσω). Σφίγγω δυνατὰ ἢ πανταχόθεν, στενοχωρῶ. πνίγω. 2) = Ἐκπιέζω, σφίγγων ἐβγάλλω τι, στραγγίζω, ξεζουμίζω, (μτφρ.) ἀφαιρῶ διὰ τῆς βίας.
Ἀποπίεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπιέζειν, στράγγισμα κτλ.
Ἀπόπιεσμα (τὸ), = Ἔκπιεσμα. 2) τὸ μετὰ τὴν ἀποπίεσιν ἐναπολειπόμενον, τσίπουρον ἢ καταπάτι.
Ἀπο-πίμπλημι, Μ. ἀπο-πλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀποχεμίζω· χορταίνω καλῶς. (μτφορ.) « Τὸν θυμὸν—,» εὐχαριστῶ τὸν θυμόν μου, ξεθυμαίνω, (παρβλ. Ἐκ[Ἀνα, Συμ]πληρόω).
Ἀπο-πινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τὴν λέραν (τὸν πῖνον), καθαρίζω. 2) καταλερόνω.
Ἀπο-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀπὸ ἢ ὅλως διόλου.
Ἀπο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἀπό τινος κάτω, ἐκπίπτω· παραστρατίζω, χάνω τὸν δρόμον, ἀποπλανῶμαι, (μτφορ.) ἀποτυγχάνω.
Ἀπο-πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι ὅλως διόλου, ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς.
Ἀπο-πλάζω, Μ. πλάγξω Π., ἀντὶ
Ἀπο-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεπλανῶ, ἀπομακρύνω, ἐβγάλλω (ᾰ μσ.) ἐβγαίνω ἀπὸ (γάνω) τὸν δρόμον (ᾰ μτφορ. τὸν σκοπόν, τὸ προκείμενόν) μου, παρεκτρέπομαι.
Ἀποπλάνησις, εως (ἡ). τὸ ἀποπλανᾶν ἢ ἀποπλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ξεπλάνεμα, παρεκτροπή, κτλ.
Ἀποπλανίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀποπλανηθείς (χάσας τὸν δρόμον).
Ἀπο-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω τι κατὰ μίμησιν πρωτοτύπου, ἀπομιμοῦμαι, ἀπρτυπόω.
Ἀποπλάστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πλάττων τι κατὰ μίμησιν.
Ἀπο-πλείω, Π. ἀντὶ
Ἀπο-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Ἀναχωρῶ διὰ πλοίου (διὰ θαλάσσης).
Ἀποπλεκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἀποπληξίαν. 2) = τῷ
Ἀποπλήκτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπηθεὶς ἀπὸ ἀποπληξίαν ἢ κεραυνόν, (ἐπιμ.) ἐκστατικός, ἠλίθιος ἢ μανιώδης.
Ἀποπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς ἂν ἀποπληκτος, μὲ ἔκστασιν, μανιωδῶς.
Ἀποπληξία (ἡ). (ἐν γέν.) = Ἔκπληξις. (κυρ. δὲ) τὸ γνωστὸν πάθος, (Τουρκ. δαμλᾶς).
Ἀπο-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποπίμπλημι, ἀπογεμίζω· ἀναπληρόνω, κτλ.
Ἀποπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπληροῦν, ἀπογέμισμα, χόρτασμα, ἀναπλήρωσις κτλ.
Ἀποπληρωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποπληρῶν (ἐκπληρῶν κτλ.).
Ἀπο-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ δυνατὰ ἢ αἰφνιδίως καὶ ῥίπτω κάτω τινὰ (ἐπιμ.) τὸν κάμνω νὰ ἐκπλαγῇ (νὰ χάσῃ τὰς φρένας του κτλ.). 2) = Ἀποκρούω, ἀντανακλῶ.
Ἀπο-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. (Κωμ.) φεύγω πηδῶν (διασκελῶν).
Ἀπόπλοια (ἡ). ἀναχώρησις πλοίου, ἀπόπλους, (Νικ. Χών.).
Ἀπόπλους-ους (ὁ). ἡ ἀναχώρησις πλοίου ἢ διὰ πλοίου. 2) (ἐπιθ.) = Ἄπλους-ους. 3) Ἕτοιμος νὰ ἐκπλεύσῃ (ν' ἀποπλεύσῃ). « Ἦ τις ἀπόπλους ἔμπορος, » Ἐπιγρ. (Ε', 178).
Ἀπο-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω τοῦ νὰ ἤμαι πλούσιος, χάνω τὰ πλούτη μου.
Ἀπόπλυμα (τὸ). τὸ νερὸν ἐν ᾧ ἐπλύθη τι, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνων ἀφαιρῶ (τὴν ἀκαθαρσίαν), ξεπλύνω.
Ἀπο-πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Ἀποπλέω.
Ἀπο-πνείω, Π. ἀντὶ Ἀποπνέω.
†Ἀπο-πνευματίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπνέω, Ἀποπέρδω.
Ἀπόπνευσις, εως (ἡ), = Ἀποπνοή.
Ἀπο-πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω (Φυσῶ) ἀπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος. 2) (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐβγάλλω πνοὴν (ὀσμὴν), ἀναπνέω, μυρίζω. 3) (οὐδ.) ἐξατμίζομαι, ξεθυμαίνω. 4) = Ἐκπνέω, ξεψυχῶ. 5) = Ἀποπέρδω.
Ἀπο-πνίγω, Μ. πνίξω ἢ πνιξοῦμαι. Πνίγων φονεύω, (μτφορ.) στενοχωρῶ, πεισματόνω, χολοσκάνω, (παρβλ. Ἄγχω).
Ἀποπνοή καὶ
Ἀπόπνοια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπνέειν, ἀναπνοή· ἀποφορά· ἐξάτμισις. ξανέμισμα.
Ἀπόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὰς πνοὰς) τῶν ἀνέμων.
Ἀπο-ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μακρύνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω, ἀπαρνοῦμαι, ἀποδοκιμάζω.
Ἀποποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποποιεῖσθαι, ἀπομάκρυνσις, ἀπάρνησις κτλ.
Ἀπο-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπομάχομαι, πολεμῶ ἀπὸ μέρος ὑψηλόν.
Ἀποπομπαῖος, α, ον. Ὀχρησιμεύων (ἢ γινόμενος) πρὸς ἀποπομπὴν κακοῦ, ἀποτρόπαιος, ἀλεξίκακος. (ὄθεν): «Τράγος—,» Γρφ. (Λευϊτ. Ις'), ὁ ἀφινόμενος πρὸς ἐξιλασμὸν εἰς τὴν ἔρημον.
Ἀποπομπή (ἡ), = Ἀπόπεμψις, ἀποδίωξις, ἀποποίησις, παραίτησις, ἐξορία, χωρισμὸς γυναικὸς κτλ. (κυρ. δὲ) ἀποτροπὴ κακοῦ δι' ἐξιλασμῶν καὶ θυσίας.
Ἀποπόμπιμος (ὁ, ἡ), = Ἀποπομπαῖος. « Ἡμέρα—, » Αξ., = Ἀποφράς.
Ἀπο-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κοπιάζω (πονῶ) πλέον, παύομαι τῶν πόνων, (ἐπιμ.) τελειόνω τὸ ἔργον μου.
Ἀπόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκαμωμένος (ἐπιμ. παύσας) ἀπὸ τὸν κόπον (πόνον), μὴ κοπιάζων πλέον.
Ἀπο-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταβυθίζω τινὰ εἰς τὸ πέλαγος (εἰς τὸν πόντον).
Ἀποπορδή (ἡ). τὸ ἀποπέρδειν.
Ἀποπορεία (ἡ). ἀναχώρησις· ἐπιστροφή, ὀπισθοδρόμησις, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω, ἀναχωρῶ. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.
Ἀποπορευτέον, θετ. τοῦ Ἀποπορεύομαι.
Ἀπο-πόρφυρος (ὁ, ἡ), = Ἀπόρφυρος ή, = Ὁλοπόρφυρος.
Ἀπο-πράσσω-ττω, Μ. πράξομαι, = Ἀναπράσσομαι, ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω ὅ,τι μοι χρεωστεῖται.
Ἀποπρεσβεία (ἡ). ἡ ἀναφορὰ τοῦ πρέσβεως, ἔκθεσις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πρεσβείας του, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Λέγω ὅσα εἶμαι παραγγελμένος (ὡς πρέσβυς) νὰ εἴπω. ἐκτελῶ τὴν πρεσβείαν μου. 2) δίδω λόγον τῆς πρεσβείας μου εἰς ἐκείνους οἱ ὁπ. μὲ ἀπέστειλαν.
Ἀποπριάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀγρ.) Ἀποπρίαμαι, ἀγοράζω ἀπό τινος, ἐξαγοράζω.
Ἀπόπρισμα (τὸ). τὸ ἀποπιστὸν διὰ τοῦ πριονίσματος, πριονίδι [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποπρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω, Ἀφαιρῶ) τι διὰ τοῦ πρίονος, πριονίζω.

Ἀποπρίω, ἀντὶ Ἀποπρίασο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἀποπρίαμαι (ἀπὸ τοῦ ὀπ. δανείζεται χρόνως τὸ) Ἀπωνέομαι.

Ἀποπρὸ, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) Μακρὰν ἀπό.

Ἀπο-προ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ἀποπροήγαγον Ξ.). Ἀπομακρύνω ἢ (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀπομακρύνομαι· (ὅθεν, κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Προάγω. » Τὰ οὐδετέρως ἔχοντα, οὔτε προήχθη, οὔτε ἀποπροήχθη, « Αρτ. (Ζ', μά, 106), (ἴδε ᾗ Ἀποπροηγμένα).

Ἀπο-προ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀποπρο-είλον Ξ.), Π. ἀντὶ Ἀφαιρῶ, 'παίρνω, 'παίρνω μέρος (ὀλίγον) ἀπό.

Ἀπο-προ-βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. ὑπάγω μακρὰν, μακρύνομαι ἀπό.

Ἀπο-προ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. ῥίπτω (τινάζω) τι μακράν.

Ἀποπροέηκε, Π. ἀντὶ Ἀποπροῆκε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀποπροΐημι.

Ἀποπροελθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποπροαιρέω.

Ἀποπροηγμένα (τὰ), (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὰ κακὰ τοῦ βίου, π. χ. νόσος, πτωχεία, θάνατος Ξ. (ἀντιθ. τῷ Προηγμένα).

Ἀπόπροθε καὶ (πρὸ φων.) -θεν, ἐπίρ. Π. μακρόθεν.

Ἀπο-προ-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχων ἀναχωρῶ (μακρύνομαι) ἀπὸ τινος.

Ἀπόπροθι, ἐπίρ. Π. = Ἀποπρὸ, μακράν.

Ἀπο-προ-ΐημι, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω (τινάζω) μακρὰν ἢ κάτω, ἀφίνω ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, ςέλνω.

Ἀπο-προ-λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀφίνω τι πολὺ κατόπιν (ὀπίσω) μου.

Ἀπο-προ-νοσφίζω, Μ. ίσω, Π. χωρίζω τι μακράν τινος, ἀπομακρύνω.

Ἀποπροσθεν, ἐπίρ. Π. = Ἀπόπροθεν.

Ἀπο-προσ-ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀποποιοῦμαι, δὲν θέλω νὰ οἰκειοποιηθῶ (νὰ ἀναγνωρίσω), ἀποδοκιμάζω.

Ἀπο-προσωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀφαιρῶ τι (π. χ. τὰς τρίχας διὰ τοῦ χνοῦδίσματος) ἀπὸ τοῦ προσώπου μου.

Ἀπο-προ-τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. κόπτω (χωρίζω) ἓν μέρος ἀπό τινος.

Ἀπο-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, Π. φεύγω.

†Ἀπο-πταίνω, ἐσφαλ. ἀντὶ Ἀποπαπταίνω.

Ἀποπτάμενος, η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίπταμαι.

Ἀπο-πτερνίζω, Μ. ίσω. Κουντῶ μακρὰν μὲ τὴν πτέρναν μου, κλωτσῶν ἀπορρίπτω ἢ καταπατῶ.

Ἀπο-πτερυγίζομαι, Μ. ίσομαι ᾗ

Ἀπο-πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Τινάζω (Κτυπῶ) τὰ πτερά μου ἵνα (ἢ δοκιμάζων νὰ) πετάξω.

Ἀποπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίπταμαι.

Ἀπόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων (παρατηρῶν) μακρόθεν, σκοπὸς, βιγλάτωρ.

Ἀπο-πτήσσω, Μ. πτήξω, Π. = Ἀποπτοέομαι.

†Ἀπόπτισμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπόπρισμα.

Ἀπο-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβίζω (τρομάζω, ξυππάζω) ᾗ φυγαδεύω τινά.

Ἀπόπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερημένος (μακρὰν τῆς) πόλεως, ἄπολις, ἐξόριςος.

Ἀποπτος (ὁ, ἡ), ὁ μακρόθεν ἢ ἄνωθεν βλεπόμενος, (ὅθ. ἐπὶ τόπ.) = Ὑψηλὸς. » Οὕτω λαλεῖς, ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος, « Πλάτ.

2) ὁ μακρὰν τῆς ὄψεως, (ἐπμ.) μὴτε βλέπων μήτε φαινόμενος, ἀθέατος.

Ἀπόπτυγμα (τὸ), [πτύσσω]. δίπλωμα (φορέματος Ξ.).

Ἀπόπτυσμα (τὸ). τὸ ἀποπτυόμενον.

Ἀποπτυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπτύειν, ἀπόπτυσις, (συνκδχ.) περιφρόνησις.

Ἀποπτυςὴρ (ὁ). ὁ ἀποπτύων (ᾗ συνκδχ. περιφρονῶν, μὴ δεχόμενος).

Ἀποπτυςέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποπτύω.

Ἀπόπτυςος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀποπτύσεως (ἀποστροφῆς), μισητὸς, ἀπορρίπτέος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ἀποπτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω, ἐβγάλλω πτύσμα ἢ ὡσὰν πτύσμα, (συνκδχ.) ἀποποιοῦμαι, ἀπορρίπτω, δὲν δέχομαι, ἀποςρέφομαι, περιφρονῶ.

Ἀπόςρεψμα (τὸ) ᾗ

Ἀπόπτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπίπτειν, πέσιμον, (μτφορ.) ἀποτυχία, συμβεβηκὸς ἐναντίον ᾗ παρ' ἐλπίδα.

Ἀπο-πυβαρίζω, Μ. ίσω. Χοροπηδῶ κτυπῶν μὲ τὰς πτέρνας μου τὰ ὀπίσθιά μου, ἢ (κατὰ τὸν Εὐςάθ.) » Ἀποπνεματίζω ἄρας τὸν πόδα, « (ἴδε Πυβαρίζω).

Ἀποπυητικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ὡρίμασιν (ἔμπυασμα) ἀποςήματος, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-πυΐσκω, Μ. πυήσω. Κάμνω (τὸ ἀπόςημα) νὰ ἐμπυάσῃ.

Ἀπο-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω τι ἀπό τινος.

Ἀπο-πυργίζω, Μ. ίσω. Ὑψόνω ἢ Ὀχυρόνω (Περιφράττω) τι ὡς πύργον.

Ἀποπυρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ὑψημένος εἰς τὰ κάρβουνα, = Ἀπανθρακίας.

Ἀπο-πυρίζω, Μ. ίσω. Ὑψόνω τι ὀλίγον εἰς τὰ κάρβουνα, ᾗ τὸ τρώγω ἀμέσως, (παρβλ. Ἀπανθρακίζω).

Ἀποπυρὶς, ίδος (ἡ), = Ἀπανθρακίς.

Ἀπο-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον πῦρ, ἐξάπτω.

Ἀπο-πυτίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπτύω.

Ἀπο-πωματίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, ξεστουππόνω.

Ἀποραφανίδωσις, εως (ἡ), = Ῥαφανίδωσις.

Ἀποράω(έω)-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀφοράω.

Ἀποργὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὀργίλος, ἀπηνής.

Ἀπ-οργίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω τὴν ὀργὴν τινος, παροργίζω.

Ἀπο-ρέγχω, Μ. ρέγξω, Π. ἀντὶ Ἀποῤῥέγχω, παύω τοῦ ῥέγχειν, δὲν ῥοχαλίζω πλέον, (συνκδχ.) ἐξυπνῶ.

Ἀπ-ορέγω, Μ. ορέξω. Δίδω (προτείνων τὴν χεῖρα) μέρος ἀπό τινος ὅλου εἴς τινα, ἁπλοχερνῶ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω.

Ἀπο-ρέπω, Μ. ρέψω, Π. ἀντὶ Ἀποῤῥέπω, = Ἀπο('Εκ) κλίνω, φεύγω.

Ἀπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πορεύσιμος, Ἀδιόδευτος, ἄβατος.

Ἀπορέω-ῶ ᾗ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (κυρ.) Δὲν ἔχω πόρον (πέρασμα), (συνηθέστ. τρπ.) δὲν ἔχω τρόπον, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν), δὲν ἔχω (δὲν ἐξεύρω) τί νὰ κάμω· εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, διστάζω, ςερεῦμαι, δὲν ἔχω, πάσχω ἔλλειψιν, δὲν ἠμπορῶ (ἢ δὲν πιςεύω ὅτι ἠμπορῶ) νὰ, δὲν ἠξεύρω, ἔχω ἀπορίαν ἢ ἀμφιβολίαν εἰς ἕν τι, δὲν τὸ ἐννοῶ. (ὅθεν πθ.) » Ἀπορούμενον, = τῷ

Ἀπόρημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπορίας, ζήτημα (πρόβλημα) ἄπορον· ἀπορία, ἀμφιβολία.

Ἀπορηματικὸς, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἐκφράζων ἢ ἀνήκων εἰς) ἀπορίαν.

Ἀπορηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπορηματικὸν τρόπον, ἐν εἴδει ἀπορίας.

Ἀπορητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀπορῶν (ἀμφιβάλλων) εἰς ὅλα, σκεπτικὸς, ἐφεκτικὸς.

Ἀπόρθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πορθηθεὶς (διαγουμισθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος πορθηθῆναι.

Ἀπ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω πάλιν ὀρθὸν τὸ πεπτωκὸς, ἰσιάζω, διορθόνω· διοικῶ, (παρβλ. Ἀπευθύνω).

Ἀπόρθωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορθοῦν, διόρθωσις, ἐπανόρθωσις Ξ.

Ἀπορία (ἡ). ἡ κατάςασις τοῦ ἀποροῦντος, ἀμηχανία· ςενοχωρία· ἄγνοια (» Διὰτὴν ἀπορίαν τοῦ ἀποκτείναντος, « Ἀντιθ.)· ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία· ἔλλειψις, ἀνέγεια, ἔνδεια· δυσκολία· κίνδυνος· ἀνικανότης, τὸ μὴ δύνασθαι. » Ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν, « Θκ. 2) Ἀπόρημα.

Ἀπο-ρινάω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ Ἀπορρινάω.

Ἀπ-ορνεόω-ῶ ᾗ

Ἀπ-ορνιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω εἰς πτηνόν.

Ἀπορνίθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς πτηνὸν (ὄρνιν) μεταμόρφωσις.

Ἀπ-όρνυμαι (ᾗ μσ.) Ἀπ-όρνυμαι, Μ. όρσω, Π. ἀντὶ Ἀφορμῶ, κινῶ τι ἢ κινοῦμαι ἀπό τινος τόπου.

Ἀποροποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καμωμένος χωρὶς) πόρους σώματος.

Ἄπορος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ μὴ ἔχων πόρον (πέρασμα, δίοδον), ἀδιάβατος, ἀδιόδευτος. » Ἀτραπὸς στενὴ ᾗ ἄπορος, « Πλ. » Ποταμῷ παντάπασιν ἀπορωτάτῳ, « αὐτ. » Ἄνεμος ἄπορος, « Ἡρ., ὁ ἐναντ(ος). » Ἄπορος ὑπόθεσις, « Ῥητ., ἡ ἔηρὰ, μὴ ἔχουσα ὕλην πρὸς ἐπεξεργασίαν. 2) (μτφορ.) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ πόρον (τρόπον, μηχανὴν), ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν), ἀνίκανος, εὐήθης. » Πανταχόθεν ἄποροι καθεςῶτες, « Θκ. » Πάντων γ' εἶην ἀπορώτατος, « Αἰσχ. » Ἄπορος φρόνημα, « Εὐρ. » Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον ᾗ ἄπορον, « Ἀρςφ. 3) ἐςερημένος (περιουσίας Ξ.), ἐνδεὴς, πτωχός. » Πάντων ἄπορος, « Πλάτ. » Τοῖς ἀπόροις οὐ δανείζουσι, « Πλ. » Ἄπορος δίαιτα, « Πλάτ., ἡ πτωχική. 2) ὁ προξενῶν (φέρων εἰς) ἀπορίαν, ἀ(ἢ δυσ)κατόρθωτος, ἀδύνατος. » Ἄποροι προσμίγειν, « Θκ. » Ἄπορος ἦν ἡ διάβασις τοῦ ςρατοῦ. » Ἡρωδ., (ὅθ. [].οὐδ.) Ἄπορον, = Ἀπορία. » Ἄπορον ἦν ὁδῷ χρήσασθαι, « Συν. (καὶ περιφρ.) » Ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον, « Θκ. (καὶ πλθ.) » Ἐν ἀπόροις εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν, « αὐτ. » Ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη, « Πλ. » Ἐκ τῶν ἀπόρων ἐφάνη δή τις ἔτοδος τοῖσι βαρβάροισι, « Ἡρ. » Ἀναγκάζεται, κατά τι ἄπορον, καταλῦσαι, « Θκ. » Ὀρνίθων σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα ξυμβεβηκότα, « αὐτ. » Τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὰ ἀπορώτατα, » αὐτ. 5) ἀσαφής, ἀμφίβολος, δυσδιάλυτος. » Ἐρωτήσεις ἄπορους, « Ακ. » Ἄπορα ἐρωτᾷ, « αὐτ. 6) = Δυσπόριστος, δυσεύρετος. » Ἄπορον θῦμα, « Πλτ. » Ὅσοι δὲ... οἱ δὲ..., οὗτοι πάντες ἀπορώτατοί εἰσι, « Πλάτ. (Ἀπολογ. Σωκρ.).

Ἀπ-ορούω, Μ. ορούσω, Π. τινάζομαι ὀπίσω, μακρύνομαι ὁρμητικῶς, ἀναχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ.

Ἀποῤῥαγῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀπ-ῤῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραιτοῦμαι τινος ἔργου διὰ ῥαθυμίαν, παραμελῶ.

Ἀποῤῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαντίζω (Χύνω κατ' ὀλίγον) τι ἀπ' ἑμαυτοῦ ἔξω.

Ἀποῤῥαῖς, ίδος (ἡ), εἶδ. κοχλίου (;νηρίτης ἢ πορφύρας), (εἰς τὸν Ἀρχτ. ἄλλ. ἀναγν., ἴσ. ἐσφαλμ., ἔχει Αἱμοῤῥοΐς.).

Ἀπ-ῤῥαίω, Μ. ῥαίσω, Π. ἀφαιρῶ (ἀποσπῶ) τι διὰ τῆς βίας ἀπό τινος καὶ τὸ ἀφανίζω.

Ἀποῤῥαντήριον (τὸ). σκεῦος μὲ νερὸν διὰ ῥάντισμα, (ἐκκλησ.) ἁγιασματάρι.

Ἀπόῤῥαξ, ἄγος (ἡ), = Ἀποῤῥώξ.

Ἀποῤῥαξις [[ἀποῤῥασσω]], εως (ἡ), εἶδ. παιγνιδιοῦ συνιζαμένου εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις τὴν σφαῖραν κατὰ γῆς, ᾗ, μετὰ τόσας ἀναπηδήσεις, νὰ τὴν ξαναπιάσῃ.

Ἀποῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζων ἀποδιώκω. (Σημ. ὅτι εἰς τὸ ῥαπίζω τοῦ Ἀλίκ. πρέπει, νομίζω, ν' ἀναγνωσθῇ Ἀποῤῥιπιζούσης).

Ἀποῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω καλῶς (πέρα-πέρα, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν 'ως τὴν ἄλλην).

Ἀποῤῥάσσω, Μ. ῥάξω. Ἀναπηδῶ, ἀντικρούομαι, κτυπῶ (τινάζομαι) ὀπίσω.

Ἀποῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἀπὸ ζήθους περικοπὰς ῥαψῳδιῶν· λέγω ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδιάζω) στίχους· ματαιολογῶ, λέγω ὅ,τι μοῦ καταλίβῃ.

Ἀποῤῥέζω, Μ. ῥέξω, Π. = Ἀποθύω.

Ἀποῤῥέμβομαι (χωρὶς Μ.). Ἀποπλανῶμαι, παρασύρομαι, ἀερωβατῶ εἰς ματαίας φαντασίας.

Ἀποῤῥευματίζω, Μ. ίσω. (ἰατρ.) Στρέφω ἀλλοῦ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος· (ἐπμ.) ἐλευθερόνω ἀπὸ τὴν κατοῤῥοὴν (ἀπὸ τὰ ῥευματικὰ κτλ.).

Ἀποῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι, = Ἐκρέω, χύνομαι (πηγάζω, ἀναβρύω, ἀναδίδομαι) ἀπὸ τινος. » Καὶ ὑγρασία τις ἀποῤῥέει τῆς βοτάνης, « Δσκρ. » Ἀποῤῥέοντα λοιμικὴν ἀπόῤῥοιαν, « Ἀλ. Ἀφρ. 2) (συνκδχ.) πίπτω, σκορπίζομαι, χάνομαι. » Ἀποῤῥεῖς τοῦ ἵππου, « Πλ. » Καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀποῤῥυήσεται, « Γρφ. (ᾗ μτφορ.) » Ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις, « Σοφ.

Ἀποῤῥήγμα (τὸ). κομμάτι σχισμένον ἀπὸ τινος, [[ἐκ τοῦ

Ἀποῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω (Κόπτω) ἀπὸ τινος· χωρίζω μὲ βίαν· (τεντώνω) σπάνω· ἀποσπῶ. » Ἧκε δ' ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρους, « Ὀδ. Ι. » Δεσμὸν ἀποῤῥήξας, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἀπεῤῥώγασι δ' ἀπ' αὐτῆς νηῒς ἥδε, « Παυσ. » Ἀποῤῥηγνύονται τοὺς ὤμους, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Βίον (« Ψυχὴν) ἀποῤῥήξας, « Εὐρ. καὶ Ἐπγρ. » Οἱ λίθοι φωνὰς ἀποῤῥήξουσι, « Πισ. » Ἀποῤῥήξας τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν, « Αἰσχ. » Εἰ ἀποῤῥαγείη ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τὸ Ἰωνικὸν φῦλον, « Ἡρ. » Τὸ εὐώνυμον κέρας αὐτῶν, ἀποῤῥαγὲν, ἔφευγε, « Θκ.

Ἀποῤῥηθῆναι, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀποῤῥηκτος (ὁ, ἡ), = Ἀποῤῥώξ, Ἀπότομος.

Ἀποῤῥημα (τὸ). τὸ ἀπηγορευμένον πρᾶγμα. 2) = Ἀποῤῥησις.

Ἀποῤῥηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥηγνύειν, σχίσιμον (κόψιμον) βίαιον· ἀποστασις κτλ.

Ἀπόῤῥησις, εως (ἡ) =, Ἀπαγόρευσις. 2) ἄρνησις, ἀποποίησις· = Ἀποκήρυξις.

Ἀπ-ῤῥήσω, Μ. ῥήξω, (σπν. τύπ. τοῦ) Ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀπόῤῥητος (ὁ, ἡ). ἀπηγορευμένος, ἐμποδισμένος διὰ νόμου. 2) (συνήθ.) ὁ μὴ συμφέρων (ἢ ἀδύνατος) νὰ λεχθῇ, ἀνέκφραστος ἢ μυστικός. » Πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλοὺς, « Πλ. » Πλούνοντες ἑαυτοὺς τὰ ἀπόῤῥητα, « Δμ. « Ἀπόῤῥητα ποιεῖσθαι, « Ἡρ. φυλάττω τι μυστικόν. (καὶ ἐπίρ.) » Ἐν ἀπῤῥήτῳ (ἢ) Ἐν ἀπῤῥήτοις (ἢ) Δι' ἀπῤῥήτων, = τῷ

Ἀποῤῥήτως, ἐπίρ. Κρυφὰ, μυστικὰ· μυστηριωδῶς, ἀνεκφράστως.

Ἀποῤῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Ἀπέῤῥιγα ᾗ.). Φρίττω (Τρέμω, Φοβοῦμαι) νὰ κάμω τι.

Ἀποῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκριζόω, ξεῤῥιζόνω. 2) κάμνω (ἐβγάλλω) ῥίζας.

Ἀπ-ῤῥινάω, Μ. ήσω. Ῥινίζων ἀφαιρῶ, κόπτω (ἀπαίρνω) μὲ τὸ ῥινί.

Ἀποῤῥίνημα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ ῥινίου ἀφαιρούμενον.

Ἀποῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Μακρύνω (Ἀποδιώκω) μὲ τὸ φύσημα τῆς ῥιπίδος (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι).

Ἀποῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω μακρὰν, τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου, (συνκδχ. ᾗ μτφορ.) ῥίπτω τι ὡς ἄχρηστον, καταφρονῶ, ἀποδοκιμάζω, (ὅθεν πθ.) » Ἀπεῤῥιμμένος, « ὁ ἀπιβλητος καὶ καταφρονημένος (ᾗ κοιν.) ἀποῤῥηγμένος. 2) ῥίπτω λόγους ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἢ μὲ σκοπὸν νὰ ἐγγίσῃ τινά.

Ἀποῤῥίψιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀποῤῥίψεως, ἄχρηστος, (κοιν.) ἀπῤῥιξιμος.

Ἀποῤῥίψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥίπτειν.

Ἀποῤῥοὴ καὶ

Ἀποῤῥοια (ἡ), = Ἐκροὴ, χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ, πέσιμον φύλλων (τριχῶν ᾗ.). 2) (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἀποῤῥέον (χυνόμενον, ἀναδιδόμενον κτλ.) πρᾶγμα, μέρος ὑγροῦ ῥέοντος, σταλαγματιά· ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις, καὶ 3) ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἀποῤῥέει (χύνεται) τι. » Ἐμφραχθείσης τῆς ἀποῤῥοίας, ᾔρετο τὸ ὕδωρ, « Ξεν. » Αἵματος ἀπόῤῥοαι, « Ευρ. » Ἡ ἀπόῤῥοια τῶν θυμιαμάτων, « Ἀρχτ. » Ἡ συκῆ βλάπτουσαν ἀπόῤῥοιαν ἀφίησι, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Δοξῆς ἀπόῤῥοια, « Γρφ. (παρβλ. Ἀποῤῥώξ).

Ἀπ-ῤῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐξερνῶ (ἀναδίδω) μὲ κρότον. » Ὄρνις ἀποῤῥοιβδεῖ βοὰς, « Χορ., ἐβγάλλει φωνὴν, (παρβλ. Ἀναῤῥοιβδέω καὶ Ἀποῤῥοφάω).

Ἀπόῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀποῤῥέων (ἀναδιδόμενος, πηγάζων) ἀπό τινος.

Ἀποῤῥοφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ ὅλον ἢ μέρος.

Ἀπ-ῤῥυείς, εῖσα, έν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. ᾗ Ἀποῤῥυῆναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποῤῥέω.

Ἀπ-ῤῥύπτω, Μ. ῥύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, ἐκπλύνω, παστρεύω, καθαρίζω.

Ἀπόῤῥυσις, εως (ἡ), = Ἀποῤῥοή.

Ἀποῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόῤῥοος. 2) εὔθετος πρὸς ἀποῤῥοὴν, κατηφορικός.

Ἀποῤῥῳψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥύπτειν, πάστρεμμα.

;Ἀπ-ῤῥῶω, Μ. ῥώσω, Π. ἀντὶ Ἀποῤῥέω.

Ἀποῤῥωγὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀπ-ῤῥώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) ἀποῤῥαγεὶς (σχισθεὶς, κοπεὶς) ἀπὸ βουνὸν, (ἐπμ.) = Ἀπότομος, κρημνώδης. 2) (οὐσ.) = Ἀπόῤῥοια, ἀπόσπασμα, μέρος. » Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ, « Ὀδ. Κ. » Οἶνος ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀποῤῥώξ, « Ὀμ. Ι. (καὶ μτφορ.) » Ἐριννύων ἀποῤῥώξ, « Ἐπγρ.

Ἀπ-ορύσσω, Μ. ορύξω. Ξεσκάπτω ἢ = Κατορύσσω.

Ἀπ-ορφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὀρφανὸν, (καὶ μσ. ἢ πθ.) μένω ὀρφανὸς, ὀρφανεύω. 2) Π. χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων.

Ἀπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πορφύραν.

Ἀπ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χάνω τι ἐξαιτίας τοῦ χοροῦ, (παρβλ. Ἐξορχέομαι).

Ἀπόρως, ἐπίρ. (πάντοτε μὲ τὰ ῥήματα) Ἔχω ἢ Διάκειμαι, « εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν, στενοχωροῦμαι, δὲν ἠμπορῶ νά.

Ἄπος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Αἶπος.

;Ἀποσαλεύσις, εως (ἡ), οὐσ. τοῦ

Ἀπο-σαλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀραγμένος μακρὰν τῆς ξηρᾶς, (κοιν.) στέκομαι εἰς τ' ἀνοικτὰ, (μτφορ.) εἶμαι μετέωρος (ἀναποφάσιστος, μὲ δύο γνώμας) ἢ ἔχω πολλὰ ὀλίγην ἐλπίδα. 2) (μτβτ.) μετακινῶ ἀπὸ τινος (ἀπομακρύνω) τινὰ διὰ τῆς βίας, παρασύρω.

Ἀπο-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς σάρκα, τὸ κάμνω νὰ σαρκώσῃ (νὰ τραφῇ, ν' αὐξήσῃ, νὰ πιάσῃ κρέας).

Ἀπο-σαφῶ-ῶ, Μ. ώσω. Σκουπίζω (Σαρόνω) παστρικὰ, ἀποτελειόνω τὸ σκούπισμα. 2) σαρόνω ἐκβάλλω, (Νικ. Χων.)

Ἀποσάρωμα (τὸ). σκυβάλι, σαρίδι.

Ἀπο-σάττω, Μ. σάξω. Ἐβγάλλω τὸ σαγμάρι τοῦ ζώου, ξεσαμαρόνω· ξεφορτώνω.

Ἀπο-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι σαφὲς, σαφηνίζω ἀκριβῶς, ἐξηγῶ, φανερόνω.

Ἀπο-σβέννυμι, Μ. σβέσω (ὁ ἀόρ. Ἀπέσβην, καὶ ὁ πρκ. Ἀπέσβηκα, ἔχουν πθ. σημασ.). Σβύνω ἐντελῶς· (μτφορ.) κάμνω νὰ πάῃ, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω· ἀφανίζω, ἐξαλείφω· (μσ. ἢ πθ.) παύω, ἐκλείπω, χάνεμαι, σβύνω, ἀποθνήσκω.

Ἀπόσβεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἀπόσεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσείειν (ἀποτινάζειν κτλ.). 2) = Ἀπόκινος, χορὸς μὲ ἄσημα κινήματα.

Ἀπο-σείω, Μ. σείσω. Τινάζω τι ἀπό τινος (ᾗ μσ.) Τινάζω ('Ριπτω, Τινάζομαι) 'νὰ πέσῃ τι ἀπὸ 'πάνω μου. (μτφορ.) ξεφορτόνομαι. » Ἀποσειούμενος τὴν ἐξοκω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν, « Πρ. » Ὀχευθεῖσαι δὲ αἱ ὄρνιθες ἀποσείονται, « Ἀρστ.

Ἀπο·σεμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σεμνὸν (σεβαστὸν, μεγαλοπρεπές).

Ἀπο·σεμνύνω, Μ. υνῶ, = Ἀποσεμνόω. 2) μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω, ὑπερεπαινῶ. 3) (μσ.) καυχῶμαι, κάμνω ἐπίδειξιν, φέρομαι μὲ ὕφος.

Ἀπο·σεύω (χ. Μ.), Π. = Ἀποσείω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω. ||. (πθ. ἤ μσ.) Ἀποσεύομαι, Μ. συθήσομαι (ἀόρ. Ἀπεσύθην, ἤ Ἀπεσύμην). φεύγω, ἀναχωρῶ.

Ἀπο·σήθω, Μ. σήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ κόσκινον ἤ ἀπὸ τὸ πανί, κοσκινίζω, (ᾧ ἐπὶ ὑγρῶν) στραγγίζω, σουρόνω.

Ἀπο·σηκάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἀπο·σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω ἐντὸς ἤ ἐκτὸς τοῦ σηκοῦ (τῆς μάνδρας), μανδρίζω ἤ χωρίζω (διὰ περιφράγματος), ἀποκλείω·

Ἀπο·σημαίνω, Μ. ανῶ. Δίδω σημεῖον· γνωσοποιῶ διὰ σημείων· ὑπαινίττομαι (« Εἰς Νικίαν, ἐγθρὸς ὢν, ἀπεσήμαινεν. « Θκ.)· (μσ.) βάλλω σημάδι (σημαδεύω) ἵνα γνωρίζω (π. χ. ἄνθρωπον ὕποπτον πολιτικῶς ᾠ.)· βουλλόνω (ἐπιστολὴν ἤ πράγματα δημευθέντα)· ξεβουλλόνω (ᾠ.).

Ἀπο·σημειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σημειόνω, κρατῶ σημείωμα, παίρνω σημείωσιν.

Ἀπο·σήπω, Μ. σήψω. Κάμνω (λφίνω) τι νὰ σαπήσῃ ὅλως διόλου, ἀφανίζω διὰ τῆς σήψεως. ||. (ὁ μσ. ἀντὶ πθ. πρκ.) Ἀποσέσηπα, ἐσάπησα ὅλως διόλου.

Ἀπόσηψις, εως (ἡ). σάπημα ὅλως διόλου.

Ἀποσίγησις, εως (ἡ). ἡ παντελὴς σιωπὴ, (παρβλ. Ἀποσιώπησις).

Ἀποσιεύμενος, μτχ. τοῦ Ἀποσιόομαι.

Ἀπο·σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ. ἐπὶ ρινὸς) Κάμνω τι σιμὸν (πλατομύτικον)· (ἐπὶ στρατεύμ.) ἀπομακρύνω τὸ κέντρον πλησιάζων τὰς πτέρυγας πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐν εἴδει ἡμικυκλίου· (ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου) ἀπομακρύνομαι ἀναλόγως ἵνα πάρω ὄρμον καὶ προσβάλω ἀφοβότερον διὰ τοῦ ἐμβόλου (Θκδ. Δ, 25). (ἐν γέν.) κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, ἡμικυκλοειδὲς), (παρβλ. Ἐπισιμόω).

Ἀποσίμωσις, εως (ἡ). (ἴδε τὸ προηγ.) κίνημα πολεμικοῦ πλοίου.

Ἀπο·σιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφοσιόομαι.

Ἀπο·σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπέχω σιτίων (τροφῆς), δὲν τρώγω πλέον, παύω τοῦ νὰ τρώγω.

Ἀποσιτία (ἡ). ἀποχὴ σιτίων (τροφῆς), ἀνορεξία ἐντελὴς, ἀποστροφὴ πρὸς τὸ φαγεῖν, (ἐν γέν.) = Ἀσιτία.

Ἀποσιτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) ἀποσιτίαν.

Ἄποσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπέχων σιτίων (τροφῆς), ἄσιτος, νῆστις. 2) ὁ ἔχων ἀποστροφὴν πρὸς τὸ φαγεῖν, πάσχων ἐντελῆ ἀνορεξίαν.

Ἀπο·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σιωπῶ ὅλως διόλου ἤ ἐνῶ ὁμιλῶ, διακόπτω τὴν ὁμιλίαν μου. 2) (μτβτ.) = Παρασιωπῶ, περνῶ τι μὲ σιωπὴν, δὲν τὸ λέγω.

Ἀποσιώπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσιωπῶν, παῦσις ἐντελὴς ἤ διακοπὴ τῆς ὁμιλίας, (ῥτρ.) = Παρασιώπησις.

Ἀπο·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτων ἐκβάλλω, ξεσκάπτω, ξεγόνω, (συνκδχ.) κατεδαφίζω. 2) κόπτω (χωρίζω) μὲ (ἀνοίγω ὀλόγυρα) γανδάκι.

Ἀπο·σκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀπασκαρίζω, σπαράζων ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ μὲ σπασμούς.

Ἀπο·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω καὶ Ἀττ. σκεδάω-ῶ. Σκορπίζω μακρὰν, ἀποδιώκω, (παρβλ. Διασκεδάννυμι).

(Ἀπο·σκέλλομαι), ἀόρ. (ὅθεν εὔγρ. ὁ) Μ. σκλήσομαι (ὁ ἀόρ. Ἀπέσκλην, ᾗ ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Ἀπέσκληκα). Ξηραίνομαι· λιγνεύω καθ' ὑπερβολὴν, γίνομαι σκληρὸς (κατάξηρος, [κοιν.] πεστὶ καὶ κόκκαλον)· ξεπαγιάζω, (κοιν.) κοκκαλιάζω.

Ἀπο·σκεπάζω, Μ. άσω, = Ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω.

Ἀπο·σκεπαρνίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ σκεπάρνι.

Ἀποσκεπαρνισμὸς (ὁ). κόψιμον μὲ τὸ σκεπάρνι. ||. (ἰατρ.) εἶδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου.

Ἀπο·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Ἀποσκοπέω.

Ἀπο·σκέπω, Μ. σκέψω, = Ἀποσκεπάζω.

Ἀπο·σκευάζω, καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, άσομαι. Σηκόνω (Συγυρίζω, Μεταφέρω) τὰ σκεύη μου. 2) ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην· ῥίπτω (τινάζω) ἀπὸ πάνω μου, ξεφορτόνομαι, ξεκάμνω, ξεπαστρεύω. ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, (ὁηλ.) = Ἀποπατῶ. 3) ἀποφεύγω, ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω. 4) χαλνῶ, κρημνίζω, (ἐπὶ λόγων) ἀναιρῶ, (παρβλ. Ἀνασκευάζω καὶ Συσκευάζομαι).

Ἀποσκευὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκευάζειν, ξεφόρτωμα, κένωσις τῆς κοιλίας καὶ ὁ τόπος ὅπου, τὸ ἀναγκαῖον κτλ. 2) τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα σκεύη (τὰ Τουρκ. καλαμπαλήκια).

Ἀπόσκημα (τὸ), = Ἀποστήριγμα, (ἰατρ.) γυμὸς νοσώδης καταντήσας (ἀποσκήψας) εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἀπόστημα).

Ἀπόσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον (ἀλλ' εἰς ἄλλην ἤ εἰς μεμακρυσμένην) σκηνήν.

Ἀπο·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Ἔχω στημένην τὴν σκηνήν μου (κατοικῶ) μακράν. 2) (Γρφ.) σηκόνω (ξιστήνω τὴν σκηνήν μου) ἵνα μισεύσω, (παρβλ. Διασκηνόω.).

Ἀπο·σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκουμβῶ δυνατὰ, ῥίπτω τι (καὶ [ἀμτβτ.] πίπτω) μὲ ὁρμὴν κατά τινος (« Ἀγαθαὶ δ' ἐκ νεὸς ἀπεσκίφθαι δύ' ἄγκυραι. » Ὁδ.), ξεσπάνω· καταντῶ· (ἰατρ. ἐπὶ χυμῶν νοσοποιῶν) καταστελλάζω αἰφνιδίως εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἀπερείδω). (ἐπὶ ἀνεμ.) ἐβγαίνω, ξεδιπλώνω· (ἐπὶ ὀργῆς) ξεθυμαίνω.

Ἀπόσκηψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκήπτειν.

Ἀπο·σκιάζω, Μ. άζω. Κάμνω ἴσκιον. « Σκιὰς ἀποσκιαζομένας, « Πλάτ.. γινομένας ἀπό. 2) βάλλω εἰς τὸν ἴσκιον, σκεπάζω ἀπὸ τοῦ φωτὸς, (συνκδχ.) σκοτίζω, κρύπτω.

Ἀποσκίασμα (τὸ). ἡ γινομένη (σχηματιζομένη) ὑπό τινος σκιὰ, (μτφρ.) ἀπεικόνισμα, σκιαγραφία.

Ἀποσκιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκιάζειν (κάμνειν ἴσκιον), ὁ σχηματισμὸς τῆς σκιᾶς.

Ἀπο·σκίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀποσκεδάννυμαι.

Ἀπο·σκίμπτω, Μ. σκίμψω, Π. = Ἀποσκήπτω.

Ἀπο·σκινθίζω, Μ. ίσω, = Ἀπολακτίζω, ἀποσκιρτῶ.

Ἀπο·σκιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (Κάμνω τι σκληρὸν ὡς) σκίῤῥον.

Ἀποσκίῤῥωμα (τὸ). τὸ ἀποσκιῤῥωθὲν πρῆσμα.

Ἀπο·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν φεύγω ἀπό τινος, (μτφρ.) λειποτακτῶ, ἀποστατῶ.

Ἀποσκλήσομαι, μέλλ. τῶ Ἀποσκέλλομαι.

Ἀπόσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν σκληρός.

Ἀπο·σκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀπο·σκληρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκληρὸν ||. (μσ.) φέρομαι μὲ ἄκραν σκληρότητα καὶ ἰσχυρογνωμίαν.

Ἀπο·σκνίπτω, Μ. σκνίψω, Ἰων. ἀντὶ Ἀποσκίμπτω.

Ἀπο·σκνιφόω-ῶ, Μ. ώσω, [σκνίφος]. = Ἀποσκοτίζω.

Ἀπο·σκολύπτω, Μ. ψω. Τδέργω, ξιπετσόνω· ξεφλουδίζω· γυμνόνω· περιτέμνω.

Ἀπο·σκοπέω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀπο·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ἤ ἀπὸ ὑψηλὰ ἤ μὲ προσοχὴν, ἀποβλέπω εἰς.

Ἀπο·σκοπιάζομαι, Μ. άσομαι, = τῷ προηγ.

Ἀποσκόπιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μακρὰν (ἐκτὸς, ἐναντίον, μὴ ἐπιτυγχάνων) τοῦ σκοποῦ, ἄτοπος, παράλογος.

Ἀπόσκοπος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ. 2) ὁ ἀποσκοπῶν, κυττάζων (παρατηρῶν) μακρόθεν ἤ ἀπὸ ὑψηλά.

Ἀπο·σκορακίζω, Μ. ίσω. Στέλλω τινὰ εἰς κόρακας (εἰς τ' ἀνάθεμα), ἀποδιώκω (ἀπορρίπτω) περιφρονητικῶς καὶ ἐβριστικῶς, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω· ἐξορίζω πολλὰ μακράν.

Ἀποσκορακισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκορακίζειν, ἀποδίωξις, καταφρόνησις κτλ.

Ἀπο·σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω μέρος ἤ ὅλως διόλου.

Ἀπο·σκοτίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ ἀπ' ἔμπροσθεν τινὸς τὸ σκοτίζον αὐτὸν σῶμα. 2) = τῷ

Ἀπο·σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου· (ζωγραφ.) δίδω εἰς τὴν εἰκόνα ἴσκιον.

Ἀπο·σκυβαλίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω ἀπό τινος τὰ σκύβαλα· ἀποῤῥίπτω τι ὡς σκύβαλον (ἄχρηστον, περιττόν).

Ἀπο·σκυβμαίνω, Μ. ανῶ, Π. (μὲ δοτ.) ὀργίζομαι κατά τινος.

Ἀπο·σκύζομαι, Μ. ύσομαι, Π. = τῷ προηγ.

Ἀπο·σκυθίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ὁμοῦ μὲ τὰς τρίχας (καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκύθαι τοὺς αἰχμαλώτους των), (καταχρ.) κουρεύω μέχρι τοῦ δέρματος, ξυρίζω.

Ἀπο·σκυλάω-ῶ, Μ. ήσω, §

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπο·σκυλεύω, Μ. εύσω. Ἁλίρνω λάφυρον ἀπό τινος ξεγυμνόνω, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ.

Ἀπόσκωμμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος πρός τινα ῥιπτόμενον σκῶμμα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σκώπτω, Μ. σκώψω. (μὲ αἴτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ῥίπτω σκώμματα κατά τινος, χλευάζω, περιπαίζω.

Ἀποσμάω-ῶ, = Ἀποσμήχω.

Ἀπόσμηγμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἀποσμήξεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σμήχω, Μ. σμήξω. Σφουγγίζων ἀφαιρῶ, παστρεύω.

Ἀπο·σμικρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἀπο·σμικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου μικρόν.

Ἀποσμίλευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμίλης ἀφαιρούμενον, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σμιλεύω, Μ. εύσω. Κόπτω (Σκαλίζω, Δουλεύω) τι μὲ τὴν σμίλην· (μετφορ.) ἐξετάζω λεπτομερῶς, ἐπεξεργάζομαι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ αὐστηρότητα.

Ἀποσμυγῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ἀπο·σμύχω, Μ. σμύξω. Καίνω διὰ σιγανοῦ πυρὸς ἀφανίζω, (μετφορ.) κατατήκω ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.

Ἀπο·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυππάζων φυγαδεύω, ἀποδιώκω (φοβίζων). « Ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμενον, » Σδ. (καὶ μσ.) « Ὅπως ἀποσοβῆται τῇ οὐρᾷ τὰ λυποῦντα, » Ξεν. (καὶ μετφορ.) « Οὐχ οἷός τε εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλωτα, » Ἀριστφ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ὑπάγω πουθενὰ βιαστικὸς (ἐπμ. κουνῶν τὰς χεῖράς μου).

Ἀποσόβησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσοβεῖν, ἀποδιώξις.

Ἀποσοβητήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἀποσόβησιν, φυγαδευτικός.

Ἄποσος (ὁ, ἡ). (Φλσφ.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑποπίπτων εἰς) ποσότητα καὶ μέτρον.

Ἀπο·σοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σοφόν.

Ἀποσπάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀπεσπασμένος ἀπό τινος. ‖ (ούσ.) Ἀποσπάδιον, = Ἀπόσπασμα, κομμάτι.

Ἀποσπάραγμα (τὸ). ἀπόσχισμα, κομμάτι, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ξεσχίζων ἀποκόπτω.

Ἀπο·σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος (Ξετυλίζω, Ἐβγάλλω ἀπὸ) τὰ σπάργανα, ξεφασκιόνω.

Ἀποσπαρθά(τά)ζω, Μ. άσω. Σπαράζω, σπαρταρῶ, ἀποθνήσκω μὲ σπασμοὺς (μὲ τέτανον), (παρβλ. Ἀποσκαρίζω).

Ἀποσπὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀποσπάδιος.

Ἀπόσπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπεσπάσθη (ἀπεκόπη) ἀπό τινος, κομμάτι.

Ἀποσπασμάτιον (τὸ). μικρὸν ἀπόσπασμα, κομματάκι.

Ἀποσπασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσπᾶν, ἀπόσπασις, ἀπομάκρυνσις, (ἐπὶ λόγ.) παρέκβασις.

Ἀπόσπαστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἀπεσπάσθη ἢ δύναται ν' ἀποσπασθῇ.

Ἀπο·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω (ξεκολλῶ, χωρίζω) τι ἀπό τινος, ἀπομακρύνω (καὶ μσ. ἢ πθ., κατὰ δὲ τοὺς μτγν., καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἀπομακρύνομαι. » Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσι, » Ἀκ. 2) (σπν.) εὐνουχίζω. » Ἐκτομίαν καὶ ἀπεσπασμένον οὐ προσάξετε, » Γρφ.

Ἀπο·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἀπό τινος, χύνω σπόρον.

Ἀπο·σπένδω, Μ. σπείσω. Χύνω ἀπ' ὀλίγον ἢ ἀπό τινος ἀγγείου ἐν εἴδει σπονδῆς, κάμνω (προσφέρω ἢ ἀποτελειόνω τὰς) σπονδάς.

Ἀπο·σπερμαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

Ἀπο·σπερματίζω, Μ. ίσω. Χύνω (ἀπὸ τοῦ σώματός μου) σπέρμα, κάμνω ῥεῦσιν, (συνκδχ.) τεκνογονῶ.

Ἀποσπέρματισμὸς (ὁ). χύσις τοῦ σπέρματος, ῥεῦσις.

Ἀπο·σπεύδω, Μ. σπεύσω. Προσπαθῶ νὰ μεταπείσω (ν' ἀποτρέψω) τινὰ ἀπὸ τὸν σκοπόν του, ἐμποδίζω τὴν σπουδὴν (τὸν ζῆλόν) του, (παρβλ. Ἀποσπουδάζω).

Ἀπο·σπινθηρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω σπίθαις, σπινθηροβολῶ.

Ἀπο·σπαγγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω καλῶς, ἁπλίρνω μὲ τὸ σφουγγάρι, τελειόνω τὸ σφούγγισμα ἢ τὸ σφουγγάρισμα.

Ἀποσπόγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ σπόγγου ἀφαιρούμενον, ἀποσφουγγίδι. 2) = ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφουγγίζειν, ἀποσφούγγισμα.

Ἀπο·σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) στάκτην, χάνω, ἀφανίζω. » Ἀπεσπόδησαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων, » Ἀριστφ., ἔπεσαν τὰ νύχια μου, ξεποδαριάσθηκα.

Ἀπόσπονδος (ὁ, ἡ), = Ἄσπονδος ἢ Ἔνσπονδος, ἀπόβλητος, μισητός, ἀποτρόπαιος, ἀδιάλλακτος.

Ἀπόσπορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ἀπόγονος (καταγόμενος ἀπὸ) τινός.

Ἀπο·σπουδάζω, Μ. άσω. (σπν. μτβτ.) Κόπτω (Ἐμποδίζω, Ψυχραίνω) τὴν σπουδὴν (τὴν προθυμίαν, τὸν ζῆλόν) τινος, (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ γεν.) γίνομαι ψυχρότερος (ἀμελέστερος) περί τι, παραμελῶ.

Ἀποσ·σεύω, Π. ἀντὶ Ἀποσεύω.

Ἀποσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀποσεύομαι], ὁ φυγὼν μὲ ὁρμὴν ἢ διωχθεὶς (φυγαδευθεὶς) ἀπό τινος.

Ἀπόστα, ἀντὶ Ἀπόστηθι, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀπόσταγμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος στάζον ὑγρόν· ἢ σταλαγματιά. 2) = Ἀπόζαξις.

Ἀποσταδὰ(δὸν), ἐπίρ. Π. [ἀφίστημι]. Μακρόθεν.

Ἀπο·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω ἀπό τινος. » Ῥανίδες εἰς τοὔδαφος ἀποστάζουσι, » Φίλ. (καὶ μτβτ.) » Ἀμβροσίαν εἰς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός, » Θκρ.

Ἀποσταθεὶς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίστημι.

Ἀπο·σταθμάω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Τραβῶ) εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω.

Ἀποστάλαγμα (τὸ), = Ἀπόσταγμα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·σταλάζω, Μ. άξω καὶ

Ἀπο·σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Ἀποστάζω

Ἀποσταλτέον, θετ. τοῦ Ἀποστέλλω.

Ἀπόσταξις, εως (ἡ). τὸ ἀπό τινος στάξιμον. 2) = Ἀπόσταγμα. » Ἀπηθοῦσι καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀπόσταξιν, » Θφρ.

Ἀποστὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀποστασία (ἡ). = Ἀπόστασις.

Ἀποστάσιον (τὸ). χωρισμὸς γυναικὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα, (ὀθεν): » Βιβλίον ἀποστασίου, » Γρφ., τὸ διαζύγιον. ‖ « Ἀποστασίου δίκη, » Πλάτ., ἡ κατὰ τῶν ἀγαρίστων ἀπελευθέρων ἢ τῶν ἀναχωρούντων ἐν καιρῷ κινδύνου πολιτῶν.

Ἀπόστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφίστασθαι, ἀποχωρισμὸς, ἀπομάκρυνσις· ἀναχώρησις· ἀπαλλοτρίωσις (κτήματος), διαφορά, ἀνομοιότης. 2) ἀποστασία, ἐπανάστασις. » Ἀπόστασις μέν γε τῶν βιαίων τι πασχόντων ἐστι, » Θκ. 3) διάστημα, (ὀθ.) » Ἐξ ἀποστάσεως, » Θφρ., μακρόθεν. 4) (ἰατρ.) ἡ εἰς ἔμπυον μεταβολὴ ἢ ἡ μετατόπισις τῶν νοσοποιῶν χυμῶν, = Ἀπόστημα, ἡ λύσις τῆς συνεχείας, (ἐνίοτε) κένωσις. 5) (Γρμτ. καὶ Ῥτρ.) διακοπὴ καὶ πάλιν ἔναρξις τοῦ λόγου ἀσύνδετος. 6) ζύγισμα (ἴδε Ἄστατος). 7) (μτγν.) ἀποθήκη (ἡ λιανοπούλημα) πραγματειῶν.

Ἀποστατέον, θετ. τοῦ Ἀφίστημι καὶ Ἀφίσταμαι.

Ἀπο·στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω (Εἶμαι) μακράν, λείπω· παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι· ἀπέχω· ἀφίνω (δὲν εἶμαι εἰς) τὴν θέσιν μου· ἀποστατῶ, γίνομαι ἀποστάτης, (παρβλ. Ἀφίστημι).

Ἀποστατὴρ, ῆρος (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ἀποστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀποστατῶν (χωριζόμενος, ἀπομακρυνόμενος) τινος (κυρ. δὲ ἢ τῆς θρησκείας του ἢ τῆς Κυβερνήσεως). 2) ὁ ζυγίζων, ζυγιαστής, (καὶ μετφορ.) κριτής, (ὀθεν:) » Τοὺς ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν, » Πλ., κρίνειν, ἀποφασίζειν, ἢ = Ἀφίστασθαι, μὴ λαμβάνειν μέρος.

Ἀποστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιρρέπης, τείνων πρὸς) ἀποστασίαν· (ἰατρ.) ὁ καταντῶν (κλίνων) εἰς ἀπόζημα.

Ἀποστατικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἀποστάτης, μὲ τρόπον ἀποστασίας. (Γρμ.) = Ἀσυνδέτως.

Ἀποστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀποςάτης.

Ἀπο·σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιῤῥάττω (Χωρίζω, Ὀχυρόνω) μὲ παλούκια, ἀποτειχίζω διὰ σταυρώματος. 2) (σπν.) καρφόνω εἰς τὸν σταυρόν, σταυρόνω.

Ἀπο·σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξηραίνω τι ἢ τὸ κάμνω (καὶ μσ. ἢ πθ. γίνομαι) σταφίδα, σταπιδιάζω.

Ἀπο·σταχυέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀπο·σταχύω, Μ. ύσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω) στάχυα, σταχόνω, ἢ 2) παύομαι τοῦ σταχυεῖν, ξεσταχόνω. » Ὅταν δὲ ἀποσταχύῃ τὰ σπαρέντα, βοτανιζέσθω » Γεωπ.

Ἀπο·στεγάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν στέγην, ξεσκεπάζω (οἰκοδόμημα). 2) = Ἀποστέγω.

Ἀποςέγασμα (τὸ). ἡ διὰ στεγάσματος προφύλαξις.

Ἀπο·στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Στωπόνω) τι καλῶς ὥστε νὰ μὴ περᾷ τὸ νερὸν, (ἰατρ.) προξενῶ δεινὰς ἐμφράξεις.

Ἀπο·στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζων μὲ στέγην ἐμποδίζω (προφυλάττω) τι ἀπό, ἀποκρούω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπο-στείβω, Μ. στείψω. Π. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.
Ἀπ-ιστεύω-ῶ, Π. ἀντὶ ἀποστενόω.
Ἀπο-στείχω, Μ. στείξω. Π. ὑπάγω ὀπίσω, ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου. 2) (μτβτ.) ἀφαιρῶ ἢ γάνω.
Ἀπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ἀπ' ἐμοῦ μακρὰν ἢ πρὸς ἄλλον τι, στέλλω τινὰ μὲ παραγγελίαν ὡς ἀπεσταλμένον, ξεκινῶ (στόλον κτλ.), ξεβγάλλω, ξεπροβοδῶ. 2) (μὲ γεν.) Η. Ἀποδιώκω. ‖. (μσ.) κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα, ἀναχωρῶ.
Ἀπο-στενόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι ἀπὸ πλατυτέρου στενότερον ἢ ὅλως διόλου στενόν, στενεύω.
Ἀποστεπτικός, ἡ, ὸν, [ἀποστέφω]. (κυρ. ὕμνος) Ψαλλόμενος ἐν καιρῷ τοῦ ξεστεφανώματος.
Ἀπο-στέργω, Μ. στέρξω. Παύω τοῦ ν' ἀγαπῶ, λαμβάνω ἀποστροφὴν πρὸς, ἀηδιάζω.
Ἀπο-στερεόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι στερεὸν (τὸ στερεόνω) ἐντελῶς.
Ἀπο-στερέω-ῶ, Μ. ἠσω. (μὲ αἰτ, καὶ γεν. ἢ μὲ δύω αἰτ.) Στερῶ τινα (Ἀφαιρῶ τι ἀπὸ) τινος, (κυρ.) κατακρατῶ (δὲν ἀποδίδω) τὸ ξένον πρᾶγμα. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) Λείπω ἀπό. « Τὸ σαφὲς μ' ἀποστερεῖ, » Εὐρ., μοῦ λείπει ἡ βεβαιότης.
Ἀποστέρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστερεῖν, ἀφαίρεσις, χάσιμον.
Ἀποστερητής, τοῦ (ὁ). ὁ ἀποστερῶν (κατακρατῶν) τὸ ξένον πρᾶγμα.
Ἀποστερητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἀποστερεῖν.
Ἀποστερητὶς(τρὶς), ἴδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀποστερητής.
Ἀπο-στερίζω(ἰσκω) καὶ
Ἀπο-στέρομαι, = Ἀποστερέω.
Ἀπο-στεφανόω-ῶ, Μ. ὡσω, καὶ
Ἀπο-στέφω, Μ. στέψω. Ἀφαιρῶ (Παίρνω, Ἐβγάλλω) τινὸς τὸν στέφανον, ξεστεφανόνω.
Ἀπο-στηθίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ἀπὸ στήθους (ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ἐκ περιουσίας, χωρὶς νὰ προμελετήσω ἢ ἀπὸ μνήμης, χωρὶς νὰ βλέπω εἰς βιβλίον), (παρβλ. Ἀποστοματίζω).
Ἀπόστημα (τὸ), = Ἀπόστασις, ἀπομακρυσμός. 2) διάστημα. 3) τόπος παράμερος. 4) (ἰατρ.) ἀπόστημα ἢ ἐξάρθρωμα. « Ἐὰν ἀπόστημα ἐπιγένηται ἐξ ἅλματος ἢ. . πτώματος, « Ἱππιατρ., ἴδε καὶ Ἀφίστημι (7).
Ἀποστηματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (πάσχων) ἀπόστημα, (παρβλ. Ἔμπυος).
Ἀπο-στηματίζω, Μ. ἰσω. (γρμτ.) Ἀφίνω ἐκκρεμῆ (διακόπτω, ξαματῶ) τὸν λόγον, (ἴδε Ἀπόστασις).
Ἀποστηματικός, ἡ, όν, = Ἀποστηματώδης. 2) (γρμτ.) ὁ σημαίνων διαίρεσιν (χωρισμόν).
Ἀποστημάτιον (τὸ). μικρὸν ἀπόστημα.
Ἀποστηματώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν) ἀποστήματος.
Ἀποστῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀποστήριγμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἀποστηρίζεταί τι, ἀκκουμπιστήρι (ἰατρ.) = Ἀπώσκημα, [ἐκ τοῦ
Ἀπο-στηρίζω, Μ. ἰξω, = Ἀπερείδω, ἐπακκουμβῶ, (ἰατρ.) = Ἀποσκήπτω.
Ἀποστήριξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστηρίζειν.
Ἀποστιβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν τῆς στίβου (τοῦ πεπατημένου δρόμου), παράμερος ἢ παραμερίσας.
Ἀποστῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίστημι.
Ἀπο-στιλβόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ στίλβῃ (νὰ λάμπῃ, νὰ ὑαλίζῃ).
Ἀπο-στίλβω, Μ. στίλψω. Ἐκπέμπω λάμψιν, λάμπω, ὑαλίζω.
Ἀποστιλψις, εως (ἡ). ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως.
Ἀπο-στλεγγίζω, Μ. ἰσω. Ἀφαιρῶ τὴν λέραν (τὸν κονιορτὸν, τὸν ἱδρῶτα κτλ.) ἀπὸ τοῦ σώματος μὲ τὴν στλεγγίδα.
Ἀποστλέγγισμα (τὸ). ἡ διὰ τῆς στλεγγίδος ἀφαιρουμένη λέρα (κτλ.) τοῦ σώματος.
Ἀποστολεὺς, εως (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἁρμάτωμα ἢ τὴν ἔκπλευσιν τοῦ ζόλου.
Ἀποστολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστέλλειν, ξεπροβόδισμα (ξένου), ξεκίνημα (στόλου), στάλσιμον (πραγματειῶν διὰ θαλάσσης)· (ἐκκλησ.) τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα.
Ἀποστολικὸς, ἡ, όν. (ἐκκλησ.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπόστολον.
Ἀποστολιμαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος δι' ἀποστολῆς ἢ ἐν εἴδει ἀποστολῆς.
Ἀπόστολος (ὁ, ἡ). (ἐπιθετ.) ὁ ἀποστελλόμενος, ξεκινῶν (κυρ. διὰ θαλάσ.). « Τριήρεϊ ἀπόστολος, « Πρ. » Ἐκ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόστολον πλοῖον, « αὐτ. 2) (οὐσ.) ὁ στελλόμενος πουθενὰ μὲ παραγγελίαν, ἀπεσταλμένος. (ὅθεν ἐκκλησ.) Ἀπόστολος. 3) (Νμ.) τὸ ἔγγραφον δι' οὗ παραπέμπεται ἡ ἔκκλητος δίκη. 4) στόλος, ἐκστρατεία διὰ θαλάσσης, (μτγν. δὲ) καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς.
Ἀπο-στοματίζω, Μ. ἰσω. Ἀναγινώσκω ἢ Ὑπαγορεύω τὰ περιεχόμενα εἰς βιβλίον χωρὶς ὅμως νὰ βλέπω εἰς αὐτὸ, (ἐπμ.) λέγω ἀπ' ἔξω (ἀπὸ στήθους), (παρβλ. Ἀποστηθίζω). 2) (Γρφ.) δίδω εἰς τινα ἀφορμὴν νὰ ὁμιλῇ ἵνα τοῦ 'πάρω λόγια.
Ἀπο-στομίζω, Μ. ἰσω, = Ἀποστοματίζω ἢ
Ἀπο-στομόω-ῶ, Μ. ὡσω, = Ἐπιστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινὸς, τὸν ἀποστομόνω. 2) (συνκδ.) φράζω (αὐλάκι κτλ.), στουππόνω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. 3) = Ἀναστομόω, ἀνοίγω. 4) χαλνῶ τὸ ζόμα (τὴν κόψιν) κοπτεροῦ ἢ σουβλεροῦ πράγματος, ἀμβλύνω.
Ἀποστόμωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστομοῦν, κλεισιμον ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἄνοιγμα τοῦ στόματος κτλ.
Ἀπόστοργος (ὁ, ἡ), = Ἄστοργος.
Ἀπο-στορέννυμι, ἀντὶ Ἀποστρώννυμι.
Ἀπο-στραγγαλίζω, Μ. ἰσω. Σφίγγων (Στραγγουλίζων) τὸν λαιμὸν τινος τὸν πνίγω.
Ἀπ-οστρακίζω, Μ. ἰσω, = Ἐξοστρακίζω, διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ φυγαδεύω (ξορίζω).
Ἀπ-οστρακόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβάλλω τι εἰς (Ξηραίνω ἢ σκληρύνω ὡς) ὄστρακον.
Ἀποστρατεία (ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρ.) « Ἀποστρατείας οἶκη. « ἢ κατὰ τῶν μὴ (ἢ κακῶς) στρατευομένων, (παρβλ. Λιποταξία).
Ἀπο-στρατεύω (ἢ ὀρθ.)-εύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. Παύω (Παραιτοῦμαι, Λαμβάνω τὴν ἄφεσίν μου ἀπὸ) τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.
Ἀποστράτηγος (ὁ). ὁ παύσας ἢ παυθεὶς τῆς στρατηγίας.
Ἀπο-στρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μεταφέρω τὸ στρατόπεδόν μου μακράν τινος, (παρβλ. Ἀναστρατοπεδεύω).
Ἀπο-στρεβλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μιστρόνω (Σκατεύω) τινὰ διὰ στρεβλώσεων.
Ἀπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι (ἢ μσ. ἢ ἑλλ., Γυρίζω ἐμαυτὸν ἢ τὰ πρόσωπόν μου) ὀπίσω. (συνκδ. μὲ αἰτ.) μισῶ, ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀνα[δια, Ἐπι.]στρέφω καὶ
Ἀποστροφὴ (ἡ). γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) μῖσος, ἀντιπάθεια. 3) καταφύγιον. 4) σχῆμά τι τῆς Ῥητ., (ἴδε Διάτασις).
Ἀποστροφία (ἡ). ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης (ἴδε Παυσαν.).
Ἀπόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπεστραμμένος (γυρισμένος ἀνάποδα, βλέπων ὀπίσω ἢ ἀλλοῦ). 2) (μὲ γεν.) ὁ ἐμπνέων ἀποστροφὴν, ἀηδὴς, μισητὸς, ἀποτρόπαιος. ‖. (οὐσ.) « Ἀπόστροφος (ἡ), μέρος τῆς παραβάσεως τὸ ὁπ. ὁ χορὸς ἔψαλλε στρεφόμενος πρὸς τοὺς θεατάς· (γρμτ.) τὸ σημεῖον τῆς ἀποδολῆς φωνήεντος.
Ἀπο-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Ξεστρώνω (Ξεσαμαρόνω, Ξεφορτόνω) τὸ ζῶον.
Ἀπο-στυγέω-ῶ, Μ. ἠσω. (ἀόρ. Ἀπέστυξα καὶ Β'. Ἀπέστυγον). Μισῶ μὲ ὑπερβολὴν, ἀποστρέφομαι.
Ἀπο-στυπάζω, Μ. άσω. Ἀποδιώκω τινὰ μὲ τὸ ξύλον (στύπος).
Ἀπο-στυφελίζω, Μ. ἰξω, Π. = Ἀποσείω, ἀποδιώκω, ἀποκρούω, ἀπωθῶ.
Ἀπο-στύφω, Μ. στύψω. Κάμνω τι νὰ σύψῃ (νὰ μὴ τρέχῃ), προξενῶ ζυφάδαν (εἰς τὸ στόμα), (ὅθεν μτφορ.) « Ἀποστύφων τῇ φωνῇ, « Ἠσύχ., κακόφωνος.
Ἀποστῶ, ἀόρ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀπο-συκάζω (-ίζω), Μ. άσω (ίσω). Κόπτω σῦκα (δοκιμάζων μὲ τὸ χέρι τὰ ὡριμώτερα), (μτφορ.) παίρνω τινὸς χρήματα φοβερίζωντάς τον, (κοιν.) τὸν τρυγῶ.
Ἀπο-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁρπάζω, ξεγυμνόνω, διαγομίζω, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ. « Τῶν ὄπνιων ἀποσεσύλητο, « Ἡλ., ἔχασε τὸν ὕπνον του.
Ἀπο-συμβαίνει, Μ. βήσεται. (τρπρτ.) Δὲν συμβαίνει, δὲν γίνεται, δὲν ἀκολουθεῖ.
Ἀπο-συμβουλεύω, Μ. εύσω, = Ἀπονουθετῶ, διὰ τῶν συμβουλῶν μου μεταπείθω τινά.
Ἀπο-συν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀπεσυνήγαγον κτλ.). Συνάζω τι ἀπό τινος. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Συνάζω), διαιρῶ, χωρίζω.
Ἀποσυνάγωγος καὶ
Ἀποσύναγος (ὁ, ἡ). ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδ. (ἀπὸ τὴν σύναξιν τῶν πιστῶν), ἀφωρισμένος, ἐξωκκλησιασμένος.
Ἀπο-συν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συνεργῶ, ἀντενεργῶ, ἐμποδίζω.
Ἀπο-συριγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σ-ρ.γγώδες (αὐλοειδὲς), (ἰατρ.) μεταβάλλω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς σύριγγα (φίστουλαν), βοφῶ ἢ ἐκπέμπω ὡσὰν τὴν σύριγγα τοῦ κλυστηρίου.
Ἀποσυρίζω(ττω), Μ. ίξω, = Ἐκσυρίττω, διώκω τινὰ σφυρίζοντάς τον· σφυρίζω δυνατὰ ἢ μὲ ἀδυναμίαν.
Ἀπόσυρμα (τὸ). ξίγδαρμα, ξεφλούδισμα, ξεπέτσωμα, ξέκ τοῦ
Ἀποσύρω, Μ. συρῶ. Παίρνω μὲ τὸ σύρσιμον, σύρων ὀπίσω ἀφαιρῶ, τραβῶ ἀπὸ πάνω, ξεφλουδίζω, ξεπέτσονω.
Ἀποσυσσιτέω. Λείπω ἀπὸ (Δὲν παρευρίσκομαι εἰς) τὸ συσσίτιον.
Ἀποσύστασις, εως (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς συστάσεως, ἀνατροπή, ἀφανισμός, ἐξόντωσις.
Ἀπόσφαγμα (τὸ), = Ὑπόσφαγμα, ξέκ τοῦ
Ἀποσφάζω(ττω). Μ. σφάξω. Σφάζων φονεύω.
Ἀποσφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω) ὀπίσω τὴν σφαῖραν ἢ ὡσὰν σφαῖραν.
Ἀποσφαίρισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφαιρίζειν.
Ἀποσφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω Κάμνω τι σφαιροειδές (στρογγυλὸν ὡσὰν σφαῖραν).
Ἀποσφακελίζω, Μ. ίσω. Προξενῶ ἢ (οὐδ. αὐτοπ.) Παθαίνω σφάκελον, σαπίζουν (κυρ. ἀπὸ ψύχραν) καὶ πίπτουν τὰ μέλη μου· ξεπαγιάζω· (ἐπμ.) κοκκαλιάζω, ξηραίνομαι ὅπως ἤθελεν εὑρεθῶ, (χυδ.) κακαρόνω.
Ἀποσφακέλισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀποσφακελισμός (ὁ), τὸ πάθος τοῦ ἀποσφακελίζειν, (χυδ.) κακάρωμα.
Ἀποσφαλῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Ἀποσφάλλω, Μ ἀσφαλῶ (μὲ γεν. ἐκ β'.). Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (νὰ χάσῃ τὸν δρόμον, νὰ λανθασθῇ, ν' ἀποτύχῃ), ἀποπλανῶ. || (πθ. ἡ μσ.) χάνω τὸν δρόμον· παραστρατίζω· (μτφρ.) ἀποτυγχάνω, (ἴδε ἢ
Ἀποσφαλμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραπατῶ, σκανδάπτω· κοντυλῶ· πίπτω (ἡ) · (ἐπὶ ἵππου) = Ἀποσκιρτῶ.
Ἄποσφᾶξ, ᾶγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀποῤῥώξ, ξέκ τοῦ
Ἀποσφάττω, Μ. σφάξω, Ἀπτ. = Ἀποσφάζω.
Ἀποσφενδονάω, έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (Τινάζω) διὰ τῆς σφενδόνης.
Ἀποσφενδόνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπυδιωχθεὶς διὰ πετροβολήματος (μὲ τὴν σφενδόνην).
Ἀποσφενδονίζω, Μ. ίσω, = Ἀποσφενδονάω.
Ἀποσφηκόω-ῶ. Μ. ώσω. Ξεσφίγγω, λύνω.
Ἀποσφῆλαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποσφάλλω.
Ἀποσφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐμπρὸς λεπτότερον ὡς σφῆνα. 2) σφίγγω τι καθὼς τὸ σχιζόμενον ξύλον τὴν σφῆνα.
Ἀποσφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγω δυνατά, (συνκδχ.) πνίγω· δένω σφιχτά· ζενεύω, (μτφρ.) συντέμνω.
Ἀπόσφιγξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφίγγειν, δεσιμον σφικτὸν, σφίξιμον δυνατὸν, πνίξιμον, στένεμμα.
Ἀποσφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω (ἢ συνκδχ.) Κλείω καλῶς, ἀσφαλίζω· 2) = Ἀναφραγίζω, ἀφαιρῶ τὴν σφραγῖδα, ξεβουλλόνω.
Ἀποσφράγισμα (τὸ). ἡ ἐπιτετειμένη σφραγὶς, τὸ ἔκτυπον τῆς σφραγῖδος.
Ἀποσφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποσφραγίζων (βουλλονων ἢ ξεβουλλονω).
Ἀποσφυρόω, Μ. ανῶ. Δίδω εἴς τινα νὰ μυρίσῃ. 2) (μσ.) Παίρνω ὀσμὴν, μυρίζομαι. 3) ἐσγάλλω μυρωδίαν, μυρίζω.
Ἀποσχάζω, Μ. σχάσω. (ἰατρ.) Χαράζων (Σχίζων μὲ τὰ νυστέρι) ἀφαιρῶ. «Ἀποσχάζων τι τοῦ αἵματος, « Στρβ.
Ἀποσκαλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυνηγ.) Στήνω (Σκαλόνω) τὰ δίκτυα εἰς τὰς σκαλίδας (τὰ ἐπὶ τούτῳ διχαλωτὰ ξύλα).
Ἀποσχαλίδωμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα (διχάλα) τῆς σχαλίδος ὅπου σκαλόνεται τὸ κυνηγ. δίκτυον.
Ἀποσχάω-ῶ, Μ. σχάσω, = Ἀποσχάζω.
Ἀποσχεδιάζω, Μ. άσω, = Αὐτοσχεδιάζω, λέγω ἢ κάμνω τι ἀπρυβουλεύτως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.
Ἀποσχεῖν, ἐνεργ. καὶ
Ἀποσχέσθαι, μσ. αὐρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀπόσχεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχεσθαι, ἀποχή, ἐγκράτεια· στέρησις.
Ἀποσχήσω, μέλλ. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀποσχηματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἄλλο σχῆμα.
Ἀποσχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζων ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, χωρίζω· διακόπτω.
Ἀπόσχις, ίδος (ἡ). ἀγκίδα τσακκισμένου κοκκάλου. (μτνμ. ἐν γέν.) μέρος ἀπεσχισμένον, ἀπόσπασμα, (πρβλ. Ἀπῤῥώξ.
Ἀπόσχεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσχίζειν, ἀπόσπασις.
Ἀπόσχισμα (τὸ), τὸ ἀπεσχισμένον κομμάτι.
Ἀποσχοινίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπό τινος τεντόνων μεταξὺ σχοινίον, (ἐν γέν.) διαχωρίζω, ἀπομακρύνω, ἀποκλείω, (παρβλ. Περισχοινίζω).
Ἀποσχολάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ὅσος καιρὸς μοι μένει ἀπὸ τὰς σχολίας μου τὸν ἀφιερόνω (τὸν μεταχειρίζομαι) εἰς.
Ἀπόσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων (μὴ συχνάζων εἰς) τὸ σχολεῖον.
Ἀποσώζω, Μ. σώσω (μὲ αἰτ. προθ. ἢ γεν. ἐκ β'.) Φέρω τινὰ σῶον (καὶ [μσ.] Καταφεύγω. Καταντῶ, Φθάνω) εἰς μέρος ἀσφαλὲς, γλυτόνω ἀπό (εἰς).
Ἀποσωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Συνάζω τι εἰς) σωρόν.
Ἀποταγὴ (ἡ), = Ἀπόταξις.
Ἀπόταγμα (τὸ). ἀπαγόρευσις, ἐμπόδισμα.
Ἀποτάδην [ἀποτείνω], ἐπίῤῥ. Κατ' ἔκτασιν, εἰς μάκρος, διεξοδικῶς· ὁρμητικῶς.
Ἀποταθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποτείνω.
Ἀποτακῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀποτήκω.
Ἀποτακτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπυτασσόμενος (ἀρνούμενος, ἀφήνων τι καὶ φεύγων), ἀναχωρητής.
Ἀπόταχτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀποτεταγμένος (ξεχωρισμένος, φυλαγμένος) 2) προσδιωρισμένος, μετρημένος. 3) ἀπηγορευμένος.
Ἀποταμίευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποταμιεύειν.
Ἀποταμιευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀποταμιεύων ἢ φυλάττων τὰ ἀποταμιευθέντα, κελλάρης.
Ἀποταμιεύω (εὐχρηστότ. τὸ μσ.) εύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι, καὶ
Ἀποταμιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Φυλάττω, Κρύπτω, Ἀποθέτω) εἰς τὸ ταμεῖον.
Ἀποτάμνω. Μ. ταμῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀποτέμνω.
Ἀποταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτάσσειν (χωρίζειν εἰς διαφόρους κλάσεις)· παραίτησις· ἀπάρνησις· ἀποχαιρετισμός.
Ἀπότασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτείνειν (ἢ ἀποτείνεσθαι πρᾶς) τι, ξάπλωμα, τέντωμα· σκοπὸς (ὑπόθεσις) συγγράμματος ἢ ὁμιλίας.
Ἀποτάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω κατὰ μέρος, ξεχωρίζω, διαιρῶ εἰς διαφόρους τάξεις· τοποθετῶ κατὰ τάξιν. Παρατάττω. Προσδιορίζω. || (μσ. μὲ δοτ.) ἀποχαιρετῶ, παραιτῶ, χωρίζομαι, ἀπαρνοῦμαι.
Ἀπόταυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάμαλις) τὴν ὁποίαν ἀρίνουν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ταῦρον.
Ἀποταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ταῦρον, (ὕλ.) ἀγριεύω, ἐξαγριόνω (καὶ μσ. μὲ δοτ.) ἐξαγριοῦμαι κατά τινος.
Ἀπόταφος (ὁ, ἡ), = Ἄταφος. 2) θαμμένος ξεχωριστά.
Ἀποταφρευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ =
Ἀποταφρεύω, Μ. εύσω. Χωρίζω (Ὀχυρόνω) τόπον τινὰ μὲ τάφρον.
Ἀποτεθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτίθημι.
Ἀποτεθνειώς, ῶσα, ός, Ἰων. ἀντὶ Ἀποτεθνηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποθνήσκω.
Ἀποτείνω, Μ. τενῶ, = Ἐκτείνω, ἁπλόνω, τεντόνω· (μτφρ.) τραβῶ εἰς μάκρος, ξακολουθῶ ὁλονὲν καὶ χωρὶς διακοπήν. « Ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, « Ἀκ. « Μακρὸν λόγον ἀποτέτακα, « Πλ. (καὶ ἄλλ.) « Πέῤῥω ἀποτενοῦμεν, ἢν διαλεγώμεθα, « αὐτ. « Τὰ χαλκεῖα πληγέντα, μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει, ἐὰν μὴ ἐπιλάβηταί τις, « αὐτ. « Μαχόμενοι μέχρι μέσων νυκτῶν ἀπέτεινον, « αὐτ. (ἢ πθ.) « Ἀποτεινομένου τοῦ πότου, « Ἀκ. « Ἀκριβῶς ἀποτετάμενα ταῖς γραμμαῖς, « αὐτ. 2) (μσ.) = Διατείνομαι, διϊσχυρίζομαι ἐπιμόνως, φιλονεικῶ, ὁμιλῶ μὲ τόνον κατά τινος ἀναῤῥιπτῶν τὸν λόγον μου πρὸς αὐτόν. « Ὁ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πρὸς ἐκείνους ἀποτείνεσθαι, « Βασ. « Πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος ἀποτείνεται, « Σχλ. Ἀστρ. (ἢ ἑλλ.) « Ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνεσθω, « Ἀκ.
Ἀποτειχίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω (Κλείω ἐντὸς, ἐκτὸς) τι μὲ τεῖχος· (ἐπμ.) ἐμποδίζω. 2) ἀποτελειόνω τὸ ἡμιτελὲς (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ. 3) ἀφαιρῶ, χαλνῶ τὸ ὑπάρχον) τεῖχος.
Ἀποτείχισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτειχίζειν (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασ.).
Ἀποτείχισμα (τὸ), τόπος ἀποτειχισμένος, ὀχύρωμα πρὸς ἀποτείχισιν, (Θκ. ς', 98).
Ἀποτειχισμὸς (ὁ). = Ἀποτείχισις.
Ἀποτεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Συμπεραίνω ἀπό τινος, λαμβάνω τι ὡς τεκμήριον.
Ἀποτεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ χωρὶς (τοῦ στερῶ τὰ) τέκνα.
Ἀποτέλειος (ὁ, ἡ). ὁ διαπρέψας εἰς τὰς μεγαλητέρας πολιτικὰς θέσεις (τέλη).
Ἀποτελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι εἰς ἐντέλειαν, ἀποτελειόνω, (παρβλ. Ἀποτελέω).
Ἀποτέλεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτελεῖν, ἀποτελείωσις, κατόρθωσις, πραγματοποίησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποτέλεσμα (τὸ). τὸ πρῶτον (τὸ τέλος, ἡ ἔκβασις) ὁποιαςδήποτε ἐνεργείας, ὁ ἀποτελεσθεὶς σκοπός. 2) (ἀστρολογ.) ἡ ἐπιρροὴ τῶν ἀστέρων.

Ἀποτελεσματικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ παράγων ἀποτέλεσμα· ἐνεργός, δραστικός. 2) (ἀστρολογ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπίρρυὴν τῶν ἀστέρων, (ὄθεν ||. « Ἀποτελεσματικὴ », ἡ περὶ τούτου ἐπιστήμη, καὶ « Ἀποτελεσματικός », ὁ ἐπαγγελλόμενος αὐτήν.

Ἀποτελεσματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποτέλεσμα, δραστικῶς. 2) μὲ ἀποτελεσματικὸν τρόπον.

Ἀποτελεσμὸς (ὁ), = Ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελεστικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἀποτελῶν ἢ δυνάμενος ἀποτελέσαι τι, δραστήριος. 2) (γραμτ.) ὁ σημαίνων (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω, καταντῶ (μετδτ. ᾗ ἀμετδτ.) εἰς. 2) (σπν.) = Ἀποθνήσκω.

Ἀποτελεύτησις, εως (ἡ). τελείωμα, τέλος, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Φέρω τι εἰς τέλος (εἰς ἐντέλειαν), τελειόνω, (ἐπὶ καρπ.) ὠριμάζω· « Ἀπετέλεσε τὸ τεῖχος, « Ξεν. (ὄθεν πθ.) « Ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ (ἐπίτροπος κτλ.), « αὐτ., ὁ τέλειος, συγκεκροτημένος. 2, = Ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ, κατορθόνω· προξενῶ. « Τὸ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, « Πλδ. « Ἀποτελεῖν μανίαν, « Δξ. 3) ἐποδίδω (πληρόνω, ὅ,τι χρεωστῶ, κάμνω τὰ χρέη μου. « Ἀποτελεῖν τινι τὰ δίκαια, « Ξεν. « Ἀποτελεῖν εὐχάς, « αὐτ.

Ἀποτέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος, χωρίζω. « Ἀποτεμόντες τὰς κεφαλὰς τῶν νεκρῶν, « Ξεν. « Τοὺς τὰ βαλλόντια ἀποτέμνοντας, « Πλάτ. « Ὁ Ἅλυς ποταμὸς ἀποτέμνει (καὶ μσ.) ἀποτέμνεται πάντα τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, « Ἡρ. Ἀρχ. ||. (μσ.) κόπτω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, κόπτω καὶ ποιῶ, οἰκειοποιοῦμαι. « Ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα, « Ἰλ. Χ. « Ὅταν οἱ πολέμιοι τὴν χώραν (ἢ) τῆς χώρας ἀποτέμνωνται, « Ἰσκρ. « Ἀποτέμνονται τῆς λείας συχνὴν, « Πλ. 2) κόπτω τὸν δρόμον τινός. « Πορευόμενον δὲ ἀπετέμνοντο αὐτὸν οἱ Μεσσήνιοι ἐπὶ ξενῶν τῆς ὁδοῦ, « Ξεν. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ') χωρίζω τι καὶ τὸ ἀφιερόνω εἴς τινα. « Τέμενός ἐστι χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τι-ί, « Εὐρ.

Ἀπότεξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτίκτειν, γέννησις.

Ἀποτερματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω σύνορα (τέρματα), χωρίζω ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω. 2) ἀποκλείω· ἐξορίζω. 3) (μσ.) καταντῶ.

Ἀποτερματισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτερματίζειν.

Ἀπότεταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀποτείνω.

Ἀπότευγμα (τὸ), = Ἀποτυχία.

Ἀποτευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀποτυγχάνων ᾗ ὁ προξενῶν ἀποτυχίαν.

Ἀπότευξις, εως (ἡ), = Ἀποτυχία.

Ἀποτεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) στάκτην.

Ἀποτηγανίζω, Μ. ίσω. Ψήνω εἰς (ἢ Τρώγω εὐθὺς ἀπὸ) τὸ τηγάνι.

Ἀποτήκω, Μ. τήξω. Λυόνω ὅλως διόλου ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφανίζω, ἐξαλείφω.

Ἀποτῆλε καὶ Ἀποτηλόθι καὶ Ἀποτηλοῦ, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) μακρὰν ἢ μακρόθεν τινος.

Ἀπότηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτήκειν, λυόσιμον, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀναλυομένου ἀποτάλαξις.

Ἀποτηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρατηρῶ, παραφυλάττω, προσμένω (καιρὸν κτλ.).

Ἀποτίβατος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Ἀπρόσβατος.

Ἀποτίθημι καὶ (μσ. ὃ καὶ συνηθίς.) Ἀποτίθεμαι, Μ. θήσω, -ομαι (ἀόρ. Ἀπεθέμην ᾗ πθ. Ἀπετέθην ᾗβ.), = Ἀποβάλλω, βάλλω τι μακρὰν ἢ κάτω, ἐβγάλλω ἀπὸ πάνω μου, ἀπορρίπτω, παραιτῶ, ἀποφεύγω. « Τύχας ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί « Ἰλ. Γ. « Βραδυτῆτα καὶ ῥᾳθυμίαν ἀποθέσθαι, « Δμ. « Οὐκ ἀπετίθετο τὴν ἀρχὴν, « Ἀθ. « Ἀποτίθεσθαι τὸν πόλεμον, « Δξ. « Τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι, « Γργ. « Ἀποτίθεσθαι τὸ γιγνόμενον, « Ἀρστ., ἐκλέτειν βρέφος. 2) βάλλω τι πάλιν ὀπίσω (εἰς τὸν τόπον του). « Ἀποτίθεσθαι τὰ ἔντερα εἰς τὴν οἰκείαν χώραν, « Γαλ. 3) βάλλω κατὰ μέρος, φυλάττω δι' ἄλλον καιρόν, ἀποταμιεύω. « Τὰς βαλάνους τῶν φοινίκων ξηραίνοντες, τραγήματα ἀπετίθεσαν, « Ξεν. (καὶ μσ.) « Ἀποτίθεσθαι εἰς τὴν ἑξῆς νύκτα, « αὐτ. « Εἰς ἄγγειον ἀποτίθεσθαι, « Δσκρ.

4) παρακαταθέτω, ἐναποθέτω. « Τὰς δωρεὰς εἰς ὀλιγωτέρους ἄνδρας ἀποθεσθε, « Δξ. « Ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς πρυτάνεις ἀποτεθοῖεν, « Πλ.

Ἀποτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ τι ἐντελῶς. (ἐπὶ ἐχθ.) χύνω τὰ αὐγά μου, (παρβλ. Ἐκτίκτω).

Ἀποτίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶν ἀφαιρῶ, τσιμπῶ.

Ἀπότιλμα (τὸ), τὸ ἀφαιρεθὲν διὰ τοῦ μαδίσματος.

Ἀποτιμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀτιμάζω, δὲν τιμῶ πλέον, καταφρονῶ. 2) (Νμ.) ἐκτιμῶ τι καὶ τὸ βάλλω (ἢ [μσ.] τὸ λαμβάνω) ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. « Καίτοι δεινὸν, τὸν μὲν λέγειν ὡς ἀπετιμήσατο τὸ χωρίον, τὸν δὲ ἀποτετιμηκότα φαίνεσθαι γεωργοῦντα, « Δμ. « Ἀποτιμήσασθαι φησι τὸ χωρίον τῆς προικὸς, « αὐτ., τὸ ἔλαβεν ἐνέχυρον διὰ τὴν προῖκά της.

3) ξεκάμνω (γλυτόνω ἀπό) τι πληρόνων ἓν τάσον. « Οἱ ἄνθρωποι αἰσχροί εἰσι πολλοῦ ἀποτιμῶνται, « Ἱππ., (παρβλ. Ὑποτίθημι καὶ Ἐκτιμάω).

Ἀποτίμημα (τὸ). τὸ ἐκτιμηθὲν καὶ δοθὲν εἰς ὑποθήκην κτῆμα.

Ἀποτίμησις, εως (ἡ). ἡ ἐκτίμησις ᾗ ὑποθήκευσις κτήματος.

Ἀποτιμητής, οῦ (ὁ). ἐκτιμητὴς τοῦ διδομένου ἢ λαμβανομένου εἰς ὑποθήκην κτήματος.

Ἄπότιμος (ὁ, ἡ), = Ἄτιμος. 2) (Νμ.) ὁ ἐκτιμηθεὶς ᾗ δοθεὶς εἰς ὑποθήκην.

Ἀποτίναγμα (τὸ). τὸ τιναχθὲν (ῥιφθὲν ἢ πεσὸν) ἀπό τινος, ἐκ τοῦ

Ἀποτινάσσω, Μ. άξω, Τινάζων ῥίπτω τι ἀπό τινος.

Ἀποτίνω(νυμι καὶ

Ἀποτίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω, ξεπληρόνω· ἀνταποδίδω, ἐξοφλῶ. « Δανείζεται ὁ ἀμαρτωλὸς ᾗ οὐκ ἀποτίσει, « Γρφ. 2) πληρόνω πρόστιμον, (συνηθ.) τιμωροῦμαι. « Πολλάκις ἐκρίθην ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, « Ξεν. « Ἀποτίνει δῆμος ἀταθαλίας βασιλῆων. « Ἡσ. 3) (μσ.) ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. « Ἀλλὰ τούτας μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο, « Ξεν. « Πολλέων δ' ἀπετίνυντο τιμὴν, « Ἰλ. Ω.

Ἀντιπλαστος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀπροσπέλαστος.

Ἀπότισις, εως (ἡ), τὸ ἀποτίνειν, πληρωμὴ, ξεπλήρωμα, ἀνταπόδοσις· τιμωρία· ἐκδίκησις.

Ἀπότιτθος (ὁ, ἡ), ἀπομομμένος ἀπὸ τὸ βυζί (τὸν τιτθόν).

Ἀποτίω, Μ. τίσω, = Ἀποτίνω.

Ἀποτμήγω, Μ. τμήξω, Π. = Ἀποτέμνω, χωρίζω, ἀποσπῶ.

Ἀπότμημα (τὸ). τὸ ἀποτμηθὲν (ἀφαιρεθὲν κτλ.), κομμάτι.

†Ἀποτμηματίζω, Μ. ίσω. (νγλ.) Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τμήματα, κομματιάζω, διαιρῶ. « Τὴν στρατιάν—, « Νικ. Χων.

Ἀπότμηξις, εως (ἡ). Π. ἀντὶ Ἀποτομή.

Ἀποτμῆξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπορρώξ, ἀπότομος.

Ἀποτμητέον, θετ. τοῦ Ἀποτέμνω.

Ἀπότμος (ὁ, ἡ), Π. ἐστερημένος πότμου (τύχης), ἄτυχος, δυστυχής.

Ἀπότοκος (ὁ, ἡ). ὁ τεχθεὶς (γεννηθεὶς) ἀπό τινος. ||. (οὐδ.) Ἀπότοκον (τὸ), (μὲ γεν.) γέννημά (προϊόν, ἀποτέλεσμά) τινος.

Ἀποτολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ νὰ κάμω (Ἐπιχειρῶ μὲ τόλμην) τι, (ὄθ. πθ.) « Ἀποτετολμημένον, « = Τόλμημα, ἐπιχείρημα τολμηρόν.

Ἀπότολμος (ὁ, ἡ), = Ἄτολμος.

Ἀποτομὰς, άδος (ἡ), = Ἀπότομος (πέτρα), Ἀπορρώξ ||. (οὐσ.) σχίζα τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ἀθλητάς τινες ὡς ἀκόντιον, (Τουρκ.) λομπούτι, ἢ μέρος γῆς (τέμενος) διδόμενον εἰς τοὺς ἀθλητὰς ὡς βραβεῖον.

Ἀποτομεύς, έως (ὁ). ὁ ἀποτέμνων.

Ἀποτομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτέμνειν, κόψιμον ἀπό τινος, χώρισμα· ζωρωμα δρόμων· (μουσ.) = Ἡμιτόνιον.

Ἀποτομία (ἡ)· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀποτόμου, σκληρότης, αὐστηρότης· τραχύτης.

Ἀπότομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτετμημένος, κομμένος (χωρισμένος) ἀπό τινος, (κυρ. βράχος) κομμένος κατὰ κάθετον, (ἐπμ.) χρημνώδης, ἀπρόσβατος, (μτφρ.) σκληρός, τραχύς, αὐστηρὸς κτλ. ἐγκωμιαστικός.

Ἀποτόμως, ἐπίρ. Μὲ ἀπότομον (σκληρὸν κτλ.) τρόπον· (κοιν.) ἀρθ-καφτά. 2) ὡρισμένως, ἐξαιρετικῶς, κατ' ἀκρίβειαν. « Οὐδὲν τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν οὔτ' ἀγαθὸν, « Ἰσκρ.

Ἀποτοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω μακρόθεν τι (ἢ Φυγαδεύω τινὰ) διὰ τοῦ τοξ. « Τὸν λοιμὸν ὁ Φοῖβος ἀποτοξεύει, « Δκ. (καὶ τρ.) « Πάνυ εὐστόχως σοι τὸ σκῶμμα ἀποτετόξευται, « αὐτ.

Ἀποτορνεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι διὰ τοῦ τόρνου στρογγυλὸν ἢ ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλὸν (ᾗ μτφορ.) κομψὸν, τετορνευμένον.

Ἄποτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιὼν, διψασμένος, ἡ μὴ πίνων ποτέ. »Ἔνια τῶν ζώων ἄποτα,« Θφρ. 2) (πθ.) ὁ μὴ πινόμενος, μὴ χρησιμεύων διὰ πιόσιμον.

Ἀποτραγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτρώγω.

Ἀποτράγημα (τὸ). τὸ περίσσευμα (ἀπομεινάρι) τῶν τραγημάτων, ἀποφάγι.

Ἀπο-τραχηλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Στραγγουλίζω) τὸν λαιμόν τινος, πνίγω. 2) (μσ.) ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν λαιμόν (τὸν τράχηλόν) μου. »Τὸ ἀρχαῖον αὐτῷ περιφύλαγμα τὸν σαυρὸν ἀποτραχηλισάμενος,« Νικ. Χων.

Ἀπο-τραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου τραχὺ (σκληρὸν), ἐξαγριόνω.

Ἀποτρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος πρὸς τὸ) ἀποτρέπειν (ἐμποδίζειν, μεταπείθειν κτλ.).

Ἀπότρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπαιος, ἀξιομίσητος.

Ἀπο-τρέπω, Μ. τρέψω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Γυρίζω τι ἀλλοῦ (πρὸς ἄλλο μέρος), κάμνω νὰ μακρυνθῇ (νὰ ὀπισθοδρομήσῃ), ἐμποδίζω. ||. (μσ. ἢ ἐλλ.) γυρίζω ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ. Ἀπαίρνω ἄλλον δρόμον· ἀποφεύγω· παραιτῶ. (συνκδχ. καὶ τρπ.) λαμβάνω ἢ φέρομαι μὲ ἀπέχθειαν κατά τινος (Θκδ. Γ', 68), (παρβλ. Ἀποστρέφω).

Ἀπο-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ ἀπό τινος ἢ γλίσχρως καὶ μόλις (ὅσον νὰ ζῇ).

Ἀπο-τρέχω, Μ. θρέξω ἢ θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Μακρύνομαι (Φεύγω, Ἀναχωρῶ) ἀπό τινος τρέχων, (καὶ μτφορ.) ἀποβαίνω, γίνομαι. 2) τρέχω ὀλίγον (κάμνω ἕνα δύο δρόμους) πρὸς σωμασκίαν. 3) (μὲ αἰτ. προθ.) προστρέχω, καταφεύγω, ἢ 4) καταντῶ.

Ἀπότρεψις, εως (ἡ), = Ἀποτροπή.

Ἀπο-τριάζω (σσω), Μ. άσω. Νικῶ ἐντελῶς (ἴδε Τριάζω), θριαμβεύω.

Ἀποτριβὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτρίβειν (παστρεύειν τι διὰ τοῦ τριψίματος, φθείρειν διὰ τῆς συχνῆς μεταχειρίσεως κτλ.).

Ἀπο-τρίβω, Μ. τρίψω. Τραβῶν ἀφαιρῶ (ἐξαλείφω) τι ἀπό τινος, παστρεύω. 2) χαλνῶ διὰ τῆς συχνῆς μεταχειρίσεως, τρώγω, ἀφανίζω. ||. (μσ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ἐβγάλλω (ῥίπτω, τινάζω) ἀπὸ ἐπάνω μου, ἀποφεύγω, ἀποποιοῦμαι.

Ἀπότριμμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς τρίψεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία· περίττωμα· ἀπορρίψιμον.

Ἀπο-τριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀλιγοστεύω τι κατὰ τὰ δύο τρίτα, βράζω τι ὡς οὗ νὰ μείνῃ τὸ ἓν τρίτον.

Ἀπότριχες, πλθ. τοῦ Ἀπόθριξ.

Ἀπο-τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος τὰς τρίχας, μαδῶ.

Ἀπότριψις, εως (ἡ), = Ἀποτριβή.

Ἀποτροπάδην, ἐπίρ. Π. [ἀποτρέπω], γυρίζοντας ὀπίσω.

Ἀποτρόπαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτρέπων (ἀπομακρύνων, ἐμποδίζων) δεινόν τι, ἀποτρεπτικὸς, (ὅθεν) »Θεοὶ ἀποτρόπαιοι,« Ξεν. »Θυσία—,« Πλ. ἡ πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν γινομένη, (παρβλ. Ἀλεξίκακος ᾗ ἀποτρόπαιος). 2) ὁ ἀποτροπῆς (ἀποστροφῆς) ἄξιος, φευκτεος, ἀξιομίσητος, ἀπαίσιος.

Ἀπο-τροπάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἀποτρέπομαι.

Ἀποτροπὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτρέπειν (μεταπείθειν κτλ.), ἀπομάκρυνσις, ἐμπόδισμα, ἀποφυγὴ κτλ.

Ἀποτροπία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀποτροπή.

Ἀπο-τροπιάζω, Μ. άσω, = Ἀποτρέπω, (ἐπμ.) ἐπικαλοῦμαί τινα τῶν ἀποτροπαίων θεῶν πρὸς ἀπομάκρυνσιν κακοῦ. ||. (μσ.) ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω.

Ἀποτροπίασμα (τὸ). θυσία πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ.

Ἀποτροπιασμὸς (ὁ). τὸ ἀποτροπιάζειν ἢ ἀποτροπιάζεσθαι· ἀποστροφή.

Ἀποτρόπιος (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπαιος, ἀποτρεπτικός.

Ἀπότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτρεπόμενος (γυρίζων ἀλλοῦ ἢ ὀπίσω, ἀπομακρυνόμενος, ἀποφεύγων τι). 2) = Ἀποτρόπαιος, ἀποτρεπτικὸς τῶν δεινῶν, ἢ ἀποστροφῆς ἄξιος.

Ἀποτροφὴ (ἡ). τὸ νὰ τρέφηταί τις ἀπό τινος ἢ γλίσχρως ᾗ μόλις (ὅσον νὰ ζῇ).

Ἀπότροφος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἀνατραφεὶς μακρὰν τινος (κυρ. δὲ μακρὰν τῶν γονέων ᾗ οἰκείων 'του), (ἐπμ.) ξένος, ἀλλότριος.

Ἀπο-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ (Κόπτω, Συνάζω) τι ἀπό τινος.

Ἀπο-τρύχω (τρύω), Μ. τρύσω. Κάμνω τινὰ ν' ἀποκάμῃ, καταπονῶ, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, δαπανῶ, ἀφανίζω, χάνω. »Οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρὴ,« Σοφ.

Ἀπο-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἀπέτραγον κτλ.). Κόπτω μὲ τὰ 'δόντιά μου, τρώγω μέρος ἢ ὁλόκληρον· παύω τοῦ τρώγειν.

Ἀπότρωκτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐφαγώθη (ἀπεκόπη διὰ τῶν ὀδόντων) μέρος· (ὅθεν: γρμτ. κατὰ μτφορ.) ὁ παθὼν ἀποκοπὴν συλλαβῆς.

Ἀπο-τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀποτρέπω.

Ἀπο-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν κατορθόνω· χάνω, (ὅθ: ||. (πθ.) »Ἀποτετευγμένον,« τὸ μὴ ἐπιτυχηθὲν, μὴ λαβὸν τὴν ἐλπιζομένην ἔκβασιν.

Ἀπο-τυκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ (Ἰσάζω) πέτραν κτλ. μὲ τὸ σφυρὶ (τύκον).

Ἀπο-τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκληρὸν ὡς τύλον (ῥόζον).

Ἀπο-τυμπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶν τινα μὲ τὸ ξύλον (Στουμπανίζων) τὸν φονεύω, (κοιν.) σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ὅθεν) φονεύω ὡς κακοῦργον, (ᾗ ἐν γέν.) φονεύω ἀνηλεῶς.

Ἀπο-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπαίρνω (Μιμοῦμαι) τὸν τύπον τινὸς, κάμνω (σχηματίζω) τι κατὰ τὸν τύπον ἄλλου, 'παίρνω ἀντίτυπον.

Ἀπο-τύπτω, Μ. τύψω. Παύω τοῦ νὰ κτυπῶ (καὶ μσ.) νὰ κτυπηοῦμαι.

Ἀποτύπωμα (τὸ). τὸ ἀποτυπωθὲν (σχηματισθὲν κατὰ μίμησιν ἄλλου), ἔκτυπον, ἀντίτυπον.

Ἀποτύπωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτυποῦν (σχηματίζειν τι κατὰ τὸν τύπον ἄλλου, 'παίρνειν ἀντίτυπον).

Ἀπο-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω (καὶ συνκδχ. Κλείω, Φράζω, Στουππόνω) τι ὅλως διόλου. »Ἀποτυφλωθ' σῶν αἱμοῤῥοΐδων,« Π. Αἰγ.

Ἀποτύφλωσις, εως (ἡ). τύφλωμα ἐντελὲς, (συνκδχ.) φράξιμον, στούππωμα.

Ἀποτύχημα (τὸ) καὶ

Ἀποτυχία (ἡ). ἡ μὴ ἐπιτυχία, ἡ κακὴ ἔκβασις ἐπιχειρήσεώς τινος, ἀτυχία, δυστυχία.

Ἀποτυχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνεπιτυχῶς, χωρὶς ἐπιτυχίας.

Ἀπουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ἰατρεύω) ἐντελῶς πληγήν.

Ἀπούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα, σάρκωμα) ἐντελὲς πληγῆς.

Ἀπουλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (χρησιμεύων εἰς) ἀπούλωσιν.

Ἀπ-ουραγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Σχηματίζω (Εἶμαι τεταγμένος εἰς τὴν) ὀπισθοφυλακὴν (οὐρὰν) τοῦ στρατεύματός τινος.

Ἀπούρας καὶ (μσ. ἀντὶ πθ.) Ἀπουράμενος, Π. ἀόρ. τοῦ Ἀπαυρίσκομαι.

Ἀπ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ ήσομαι. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου μαζῇ μὲ τὸ οὖρος, (ἐν γέν.) κατουρῶ.

Ἀπούρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἀπουρέω, κατούρημα.

Ἀπ-ουρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφορίζω.

Ἄπουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν (ἔξω) τῶν συνόρων, ἐξόριστος.

Ἀπ-ουρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέω μὲ ἐναντίον (ὄχι οὔριον) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὅλως διόλου οὔριον ἄνεμον.

Ἄπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων κοντοὺς καὶ ἀχρήστους) πόδας.

Ἀποῦσα, θηλ. τοῦ Ἀπὼν, μτχ. τοῦ Ἄπειμι ('λείπω).

Ἀπουσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀπὼν (νὰ 'λείπῃ), ἔλλειψις· στέρησις, χάσιμον (τῆς περιουσίας), ζημία. 2) (σπν.) = Ἀποσπερματισμός.

Ἀπουσιάζω, Μ. άσω, = Ἄπειμι, δὲν εἶμαι παρὼν, 'λείπω. 2) παραχωρῶ ἢ χάνω μέρος τῆς περιουσίας μου, ζημιοῦμαι. 3) (σπν. μὲ αἰτ. προθετ.) = Ἀποσπερμαίνω.

Ἀποφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποτρώγω.

Ἀπο-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐβγάλλω (καὶ πθ. Ἐβγαίνω) εἰς τὸ φανερὸν, γνωστοποιῶ. (καὶ πθ.) φαίνομαι. »Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω,« Ξεν. »Ἰέναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδόκιμοι εἶεν,« Ξεν. 2) ἀποδεικνύω, παραστήνω (διὰ λόγων ἢ ἄλλως πως), ἐξελέγχω. »Ἱππέας δὲ ἀπέφαινε 1200,« Θκ. »Ἀπέφαινεν ἔχον τὸ ἄγαλμα 40 τάλαντα σταθμὸν χρυσίου, καὶ περιαιρετὸν εἶναι,« αὐτ. »Καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων,« αὐτ. »Ὡς δὲ ἀξιώτεροί ἐστε, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν,« Ξεν. »Τὴν βουλὴν ἀποφαίνειν τοὺς εἰληφότας χρήματα,« Δείν. (καὶ μσ.) »Ὃν ἡ βουλὴ ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Ὃς ἀποπέφανται 20 τάλαντα ἔχων,« αὐτ., ἐφωράθη. 3) ἀναφέρω. καταμηνύω. »Ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον εἴ τίς τινα οἶδε τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον ὄντα βουλεύειν,« Ασ., Πλάτ. 4) παῤῥησιάζω, ἐμφανίζω, φέρω εἰς τὸ μέσον. »Ἔργον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, « Δμ. » Ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, « Λσ, 5) κάμνω νὰ γένῃ τι, κατορθόνω. » Πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, « Λκ. » Ἔρια παραλαβοῦσαν, ἱμάτια ἀποφῆναι. « Ξεν. 6) ὁμιλῶ θετικῶς (ἀποφαντικῶς), ἐκφράζομαι, ἐκφράζω γνώμην, ἀποφασίζω. » Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε, « Βτρχμ. » Περὶ μὲν ὧν κατείληφέ τις ἀποφαίνεσθαι, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχειν, « Αρτ. » Μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν, « Ἰσκρ. » Μὴ ἀποφαίνεσθαι ἄνευ τῶν συνδιαιτητῶν, « Δμ.

Ἀπόφανσις, εως (ἡ). τὸ ἀποφαίνειν ἢ ἀποφαίνεσθαι, ἀπόδειξις· ἔκφρασις θετικὴ (γνώμης κτλ.). (φλσφ.) = Ἀξίωμα, κρίσις· Ἀπόφασις, βεβαίωσις.

Ἀποφαντικός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἀπόφανσιν, ἀποδεικτικός, ἀποφασιστικός, θετικός, ὁριστικός.

Ἀποφαντικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποφαντικὸν τρόπον, θετικῶς, ὁριστικῶς· ἐν εἴδει ἀξιώματος, μετὰ βεβαιότητος.

Ἀπόφαντός, ἡ καὶ ος, ον. (φλσφ.) Ὁ ἐκφράζων ἀποφαντικῶς τὸ Οὐ, ἀρνητικὸς μετὰ θετικότητος, (παρβλ. Κατάφαντός).

Ἀπόφασις, εως (ἡ), [ἀπόφημι]. ἄρνησις. 2) [ἀποφαίνω] = Ἀπόφανσις, ἔκφρασις θετικὴ γνώμης κτλ. 3) = Ἀπόκρισις. 4) (Νμ.) τὸ κατάστιχον τῆς περιουσίας.

Ἀπο·φάσκω (χ. Μ.), = Ἀπόφημι [ὕθεν.

Ἀποφατικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἀρνητικός.

Ἀπο·φαυλίζω, Μ. ίσω, = Ἐκφαυλίζω, σμικρύνω διὰ λόγων, ἐξευτελίζω, περιφρονῶ, ἐξουθενῶ.

Ἀπο·φέρβομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) βόσκω (τρέφομαι) ἀπό τινος, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω.

Ἀπο·φέρω, Μ. ἀπ·οίσω (ἀόρ. Ἀπήνεγκα κτλ.). Παίρνω τι ἀπό τινος καὶ τὸ φέρω μακρὰν ἢ ἄλλοῦ. » Βραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα, « Ἀθ. » Ἀπενεγκεῖν ἢ δυνατὸν προσωσάτω, » Ξεν. » Ἀπενεγκὼν δὲ ὁ αὐτὸς τὸν λαγὼν ἐπὶ λόφον, ἐγκῆτο, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ὅσα ἂν δυνώμεθα ἀπενέγκασθαι μεθ' ἡμῶν αὐτῶν, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Ἔκαμε, καὶ ἀπηνέχθη ἔτι ζῶν εἰς Λακεδαίμονα, « Ξεν. » Ἀπενεχθεὶς εἰς τοὺς βαρβάρους, ἐδούλευεν, « αὐτ. » Ἀποφέρεσθαι τῶν ζώων τὰ τοιαῦτα διὰ τὴν θερμότητα, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, « Αβ., (κοιν.) τὸν πῆρεν ἡ πανοῦκλα. » Μάτην ἑαυτοὺς ἀπήνεγκαν, « Χρσ., ἐφονεύθησαν μόνοι των. 2) φέρω (δίδω) μέρος προσδιωρισμένον ἀπό τινος, (ὅθεν:) πληρονῶ φόρον (χρέος κτλ.). » Τάλαντον ἔταξαν αὐτοῖς τῷ Διὶ ἀποφέρειν, « Θκ. » Δασμὸν, ὃν περ ἔφερον ἐκείνῳ, σοὶ ἀποίσω, « Ξεν. » Τῶν οἰκετῶν ἕκαστος τούτῳ ἀπέφερε δύ' ὀβολοὺς, « Αἰσχ. » Ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, « Λκ. » Ἀπόφερε τὰ χρέα, « Ἀρςφ. » Ναύτας ἀποφέρειν. « Δμ. (καὶ πθ.) » Τοὺς ἱππεύσαντας ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι, « Λσ. 3) Παίρνω ὅ,τι μοῦ ἀνήκει, κερδίζω, ἀπολαύω. » Ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, « Λκ. (καὶ μσ.) » Τούτων τὴν δόξαν ἀποίσεσθε, » Ἡρωδ. 4) δίδω, παρρησιάζω· ἀναφέρω. » Ἀποφέρειν λόγον πρὸς τοὺς λογιστάς, « Αἰσχ. » Λίσγινης ἀπήνεγκε παρανομῶν γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, » αὐτ. » Δόξαν τοὺς βουλευτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προεισοίσοντας τῶν δημοτῶν, « Δμ. » νὰ ἀναφέρουν ποῖοι καὶ πόσοι εἶνε· (καὶ πθ.) » Ἀπηνέχθη δὲ ἡ κατὰ τοῦδε τοῦ ψηφίσματος γραφὴ, « αὐτ.

Ἀποφεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι. (μὲ αἰτ. καὶ (σπν.) μὲ γεν.) Φεύγω (Ἐλυτόνω) ἀπό· (Νμ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μα, ἀθωοῦμαι, (ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἀλκιβ.) » Εὐήθη εἶναι τὸν δίκην ἔχοντα, ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐξὸν φυγεῖν, « Πλ.

Ἀποφευκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἕτοιμος (ἢ ἐπιτήδειος, ἢ συντελεστικὸς) πρὸς ἀποφυγήν.

Ἀπόφευξις, εως (ἡ) (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφεύγειν, ἀποφυγὴ, γλύτωμα, (Νμ.) ἀθώωσις.

Ἀποφηλκίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Τρυγῶ) ἄγωρα σῦκα (φήληκας), (ὅθ. μτφορ.) ἐπιφέρω βίαν, πράττω τι διὰ τῆς βίας.

Ἀπόφημι, Μ. φήσω. Λέγω (ἀποφασιστικῶς καὶ ὡρισμένως) τὸ Ὄχι, ἀρνοῦμαι, (παρβλ. Ἀπολέγω).

Ἀπόφημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὔφημος, δύσφημος, ἀπαίσιος.

Ἀπόφθαρμα (τὸ), [ἀποφθείρω], = Ἔκτρωμα, ἀπόβλμα. 2) = Φθοριον, ἰατρικὸν πρὸς ἐξάμβλωσιν.

Ἀποφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ ἀποφαντικῶς καὶ μὲ ἔμφασιν (ἀποφθεγματικῶς) ἢ ὡς μάντις (ἐπμ. ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ὡς ἀπὸ τρίποδος), χρησμοδοτῶ.

Ἀποφθεγκτήριος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Ἀπόφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόῤῥητος, Ἀνεκλάλητος. 2) ἀνάξιος ὁμιλίας ἢ ἀναφορᾶς.

Ἀπόφθεγμα (τὸ). λόγος (κυρ. μαντεῖου ἢ σοφοῦ ἀνδρὸς) ἐκφράζων ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ μεγάλην καὶ βιωφελῆ ἀλήθειαν, (παρβλ. Ἀπομνημόνευμα).

Ἀποφθεγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος (ὁμιλῶν) συνήθως καὶ εὐκόλως μὲ ἀποφθέγματα. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἀπόφθεγμα, (ἐπμ.) σύντομος καὶ εὔφυής.

Ἀποφθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Χαλνῶ) ὅλως διόλου, ἀφανίζω· ἀποβάλλω (ῥήγνυω) τὸ ἔμβρυον. || (πθ.) » Ἀποφθαρηθὶ μου, « Ἀρςφ. χάσου (κρημνίσου) ἀπ' ἐμπρός μου, ὕπαγε 'στ' ἀνάθεμα κτλ.

Ἀποφθίμενος, Π. ἀντὶ Ἀπεφθιμένος, πθ. πρκ. ἢ (κατὰ συγκ.) μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ

Ἀποφθινύθω (χ. Μ.) καὶ

Ἀποφθίνω (φθίω), Μ. φθίσω, Π. χάνω (ἀφανίζω) ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ.) χάνομαι, ἀποθνήσκω.

Ἀποφθίσθω, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρχ. τοῦ Ἀποφθίνω.

Ἀποφθορά (ἡ). ἀπόβλημα (ἔμβρυον).

Ἀποφιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τὸ στόμα τοῦ ζώου διὰ τοῦ φιμοῦ, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀποστομόνω.

Ἀποφλαυρίζω, Μ. ίσω, = Ἀποφαυλίζω.

Ἀποφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Χάνω τὴν φλεγμονήν, ξεπρήσκομαι, ξεθυμαίνω, καταπραΰνομαι.

Ἀπο·φλεγματίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Παστρεύω ἀπὸ τὰ) φλέγματα.

Ἀποφλεγματισμὸς (ὁ). κένωσις τοῦ φλέγματος.

Ἀπο·φλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν, ξεφλουδίζω.

Ἀπο·φλύζω, Μ. φλύσω. Κοχλάζων ἐβγάλλω, ἢ παύω τοῦ νὰ κοχλάζω, (μτφορ.) ξεθυμαίνω.

Ἀποφοιβάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ, προφητεύω· ὁμιλῶ προφητικῶς ἢ ὡς ἀπὸ τρίποδος.

Ἀποφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, παύω τοῦ νὰ συχνάζω εἰς μέρος τι (τοῦ νὰ ἤμαι μαθητής τινος). 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ὑπάγω (μεταβαίνω) ἀλλοῦ, (μτφορ.) ἀποθνήσκω.

Ἀποφοίτησις, εως (ἡ). ἀναχώρησις, ἀπομακρυσμός· (μτφορ.) θάνατος.

Ἀπόφονος (ὁ, ἡ), Π. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Φόνος —, « Εὐρ., ἀποτρόπαιος, προξενῶν φρίκην.

Ἀποφορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφέρειν, ἀποκόμισις, φέρσιμον ὀπίσω ἢ ἄλλου, μετακόμισις κτλ. 2) δόσιμον (κυρ. τὸ πληρονόμενον ἀπὸ σκλάβον ξενοδουλεύοντα), ἐνοίκιον κτλ. (ἐν γέν.) 3) κέρδος, εἰσόδημα, ἀπολαβὴ, διάφορον. 4) (ἀριθμ.) = Ἀφαίρεσις, ὑφειλμός. 5) ἡ ἀπό τινος ἀναβιβομένη (καλὴ ἢ κακὴ) ὀσμὴ, ἀναθυμίασις κτλ., (παρβλ. Ἀναφορά).

Ἀποφόρησις, εως, (ἡ), = Ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις.

Ἀποφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἢ ἄξιος ἀποφέρεσθαι, (ὅθεν ||. (οὐσ.) Ἀποφόρητα, αγλιγούδια τὰ ὁποῖα οἱ καλεσμένοι ἠμποροῦσαν νὰ 'πάρουν καὶ εἰς τὸν οἶκόν των.

Ἀπόφορος (ὁ, ἡ), = Ἀφόρητος, ἀνυπόφορος, ἀποτρόπαιος. 2) = Ἄφορος, ἄκαρπος. 3) (σπν.) ὁ μὴ ὑποφέρων, ἀδύνατος.

Ἀποφορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξεφορτόνομαι.

Ἀποφράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἀποφράσσω.

Ἀποφραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφράσσειν, φράξιμον (στούπωμα, κλείσιμον) ἐντελές.

Ἀποφράς, άδος (ἡ), [ἀπο,φράζω], (κυρ. ἡμέρα) ἀπαίσιος, (ἐπμ.) παρατηρήσιμος, μὴ ἐργάτιμος. || « Ἄνθρωπος ἀποφράς, Συν., « ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος.

Ἀποφράσσω(ττω), Μ. φράξω. Κλείω (Κόπτω) μὲ φραγμὸν (ἐν γέν.) σφαλνῶ, ζαμπόνω, ἐμποδίζω.

Ἀποφροντίζω, Μ. ίσω (μὲ αἰτ.) Παραιτῶ τὴν φροντίδα, δὲν φροντίζω πλέον.

Ἀποφρύγω, Μ. φρύξω. Ξεροψήνω, Ξεροτηγανίζω, (Τουρκ.) καβουρδίζω· καταξηραίνω.

Ἀποφυάς, άδος (ἡ), = Ἀπόφυσις, = Παραφυάς, (μτφορ.) πάρεργον, ἐπουσιῶδες.

Ἀποφυγγάνω, = Ἀποφεύγω.

Ἀποφυγὴ (ἡ), = Ἀπόφευξις.

Ἀποφυλιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀνήκων εἰς καμμίαν) φυλὴν· ξένος.

Ἀπο·φυλλίζω, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἀφαιρῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Κόπτω) τὰ φύλλα δένδρα. 2) (ἀμτθτ.) γάνω (μαδοῦν καὶ πίπτειν) τὰ φύλλα μου.

Ἀποφύλλισις, εως (ἡ), κύψιμον ἢ πέσιμον τῶν φύλλων.

Ἀπορύναι, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποφύω.

Ἀπόφυξις, εως (ἡ), = Ἀπόφευξις.

Ἀποφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶν ἀπομακρύνω (ἢ ἀφαιρῶ ἀπό τινος) τι. 2) = Ἐκφυσάω, ἐκπνέω. 3) (εὐφημ.) = Ἀποπέρδω.

Ἀποφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφυσᾶν.

Ἀπόφυσις, εως (ἡ), [ἀποφύω]. (βτν.) βλαστάρι· ἢ παραβλάσταρον. (ἀνατομ.) μέρος ἐξέχον τῶν σαρκῶν ἢ κοκκάλων τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἐπίφυσις).

Ἀποφυτεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφυτεύειν, μεταφύτευμα.

Ἀποφυτεύω, Μ. εύσω. Ἀποσπῶν μέρος φυτοῦ τὸ φυτεύω ἀλλοῦ, μεταφυτεύω.

Ἀποφύω, Μ. φύσω. Ἐβγάλλω ἀποφύσεις (βλαστάρια ἢ παραβλάσταρα). ||. (πθ. ἢ μσ.) γεννῶμαι (φυτρόνω [ἐπμ.] χωρίζομαι) ἀπό τινος. ||. (ὁ πρκ.) Ἀποπέφυκα, (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι φύσει ἀνεπιτήδειος (ἀνίκανος, ἔχω φυσικὴν ἀντιπάθεια) πρός τι, δὲν εἶμαι καμωμένος διά.

Ἀποφύλιος (ὁ, ἡ). ἀπόβλητος (κυρ. ἀπὸ τῶν ἀγόνων ὠῶν ἢ τῶν ξένων πτηνῶν, τὰ ὁπ. ἀποῤῥίπτονται τῆς φωλεᾶς), ἀδόκιμος, μάταιος, ἀτελεσφόρητος, ἄγρηστος· τερατώδης, ἀλλόκοτος, ἄγριος.

Ἀποχάζομαι, Μ. χάσομαι, Π. (μὲ γεν.) = Ἀποχωρέω, μακρύνομαι (τραβηχοῦμαι) ὀπίσω.

Ἀποχαλασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀποχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφήνω χαλαρόν, ξετεντόνω, ξαπολῶ (τὸ σχοινὶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ ὅλως διόλου.

Ἀποχαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ χαλινάρι, ξεχαλινόνω.

Ἀποχαλκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τι ἀπό (ἢ Σκεπάζω μὲ) χάλκωμα.

Ἀποχαλκίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.). Ἀφαιρῶ τινος ὅλα τὰ χρήματα, τὸν ξεγυμνόνω, τοῦ παίρνω ἕως καὶ τὸ λεπτὸν (χαλκίον).

Ἀποχαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) καλῶς μὲ χαρακώματα.

Ἀποχάραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀποχαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζων ἀφήνω σημεῖον, (ἰατρ.) παίρνω αἷμα διὰ χαράγματος.

Ἀποχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Χαρίζω ἀπ' ὅ,τι ἔχω πλουσιοπαρόχως.

Ἀποχειμάζει, Μ. άσει, (ἀπρσ.). Παύει (Περνᾷ) ὁ χειμὼν ἢ ἡ κακοκαιριά (ἢ ἀνεμοζάλη.)

†Ἀποχειρίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Κόπτω) τινος τὴν χεῖρα. » Ἀποχειρισθεὶς τὴν δεξιάν, « Σθ.

Ἀποχειρόβιος, ᾗ

Ἀποχειροβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βιῶν) ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν του

Ἀπόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πρόχειρος· ἀνέτοιμος.

Ἀποχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδοκιμάζω τι, ἐκβάλλω τινὰ τοῦ ὑπουργήματός του ἢ ἀθωόνω ψηφοφορῶν διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς χειρός, (παρβλ. Ἀποψηφίζομαι).

Ἀποχειροτονία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχειροτονεῖν, ἀποδοκιμασία ἢ ἀθώωσις ψηφοφορουμένη δι' ἐκτάσεως τῆς χειρός, (παρβλ. Ἀποψήφισις).

Ἀποχειρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δύο αἰτ.) Ἀφαιρῶ (Ἁρπάζω) τι ἀπὸ τὰς χεῖράς τινος, τοῦ τὸ ὑστερῶ.

Ἀποχετεύω, Μ. εύσω. Στρέφω ἀλλοῦ δι' ὀχετοῦ (αὐλακος) τὸ νερὸν ποταμοῦ κτλ.

Ἀποχεύω, Π. ἀντὶ

Ἀποχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀπέχεα κτλ.). Χύνω ἀπό τινος ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω ἢ κατὰ γῆς ἢ εἰς ἀγγεῖον, ἀναβρύω. « Παγαὶ ἀποχεύονται, « Εὐρ. » Ἀπόχει μετὰ καρδαμώμου, « Δσκρ. » Ἀποχεῖ τὸν καρπὸν τοῦ στάχυος, « Γαζ.

Ἀποχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχειν ἢ ἀπέχεσθαι· ἀπόστασις, διάστημα· ἐγκράτεια. (Νμ.) ἐξόφλησις.

Ἀποχηρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. ᾗ γεν.) Κάμνω τινὰ νὰ χηρεύσῃ, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ (στερῶ) τι ἀπό τινος.

Ἀποχναύω, Μ. γναύσω. Ἁρπάζων τι ἀπό τινος τὸ ροκανίζω (τὸ ξεκοκκαλίζω).

Ἀπόχυρδος (ὁ, ἡ). ἀσύμφωνος κατὰ τὰς χορδὰς, παράφωνος, (μτφρ.) ἀνάρμοστος.

Ἀποχραίνω, Μ. χρανῶ. (ζωγρφ.) Ἑνόνω (καὶ οὕτως Ἀλλοιόνω) ἀνεπαισθήτως ᾗ βαθμηδὸν τὰ χρώματα τῆς εἰκόνος, οὐδετερόνω τὴν ζωηρότητά των, (ἐπμ.) τῆς δίδω ἰσχνὸν, τὴν κάμνω φυσικωτέραν, (ἴδε Ἀπόχρωσις καὶ παρβλ. Συμφθείρω).

Ἀποχράω-ῶ, Μ. χρήσω. Χρησμοδοτῶ. 2) εἶμαι ἀρκετός. «Οἷς ἐγὼν ἀποχρέω, « Ἐπγρ. ||. (συνηθέστ. δὲ τρτπρσ.) Ἀπόχρη, Μ. χρήσει, (παρτ. Ἀπέχρη, ἀόρ. Ἀπέχρησεν, ἀπαρ. Ἀποχρῆναι ᾗ Ἀποχρῆν, μτχ. Ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν). Ἀρκεῖ, φθάνει, εἶνε ἀρκετόν· (συντ. διαφόρως) « Οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ τοῦτο, « Δμ. » Ἀπόχρη τὰ κεφάλαια εἰπεῖν, « Λκ. » Ὁ ποταμὸς οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιᾷ, « Ἡρ. » Ἀπέχρησεν αὐτῷ ἀπολαβεῖν, « Ἰσκρ. » Ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, « Λκ. ||. (μσ. μὲ δοτ. καὶ προθετ. αἰτ.) Ἀποχρῶμαι, Μ. χρήσομαι (αἱ κράσεις σπν. εἰς α, συνηθ. δὲ εἰς η). μεταχειρίζομαι μετρίως καὶ μὲ προσοχήν (ὅταν ἦνε ἀνάγκη ἢ εὐκαιρία) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀφειδῶς καὶ μὲ ὑπερβολήν, = Καταχρῶμαι, (ἐπμ.) χαλνῶ, ἀφανίζω, καταναλίσκω, (καὶ κατ' ἔκτ. μὲ αἰτ.) φονεύω, (Θκ. Γ', 71). 2) νομίζω (μοὶ φαίνεται) τι ἀρκετόν, ἀρκοῦμαι (εὐχαριστοῦμαι) εἰς αὐτό. » Ἀποχρεώμενος τούτοις, « Ἡρ. » Οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄφρειν Μήδων, « αὐτ.

Ἀπόχρεμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπτύεται διὰ τῆς ἀποχρέμψεως, φλέγμα, ῥόχαλον.

Ἀποχρεμπτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς (ἢ συντελῶν πρὸς, εὐκολύνων τὴν) ἀπόχρεμψιν.

Ἀποχρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Χρεμπτόμενος ἐβγάλλω φλέγματα, ξερροχαλίζομαι.

Ἀπόχρεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχρεμπτεσθαι (ἐβγάλλειν φλέγματα), ξερροχάλισμα.

Ἀποχρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποχράομαι.

Ἀπόχρη, Μ. χρήσει, (ἀπρσ.), Ἀρκεῖ, φθάνει, (ἴδε Ἀποχράω.)

Ἀποχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφαιρῶν τὰ χρήματά τινος, ἐπιζήμιος, ἢ ὁ μὴ συνιζάμενος εἰς χρήματα.

Ἀπόχρησις, εως (ἡ), [ἀποχράομαι]. ἡ πρός τι χρῆσις· κατάχρησις. 2) φθορά, κατανάλωσις· φόνος. 3) = Χρεία.

Ἀποχρίω, Μ. χρίσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τὸ χρῖσμα (τὸ ἀλειμμένον εἴς τι πρᾶγμα).

Ἀποχρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς χρυσὸν, τὸ κάμνω ὁλόχρυσον. ἐξαργυρόνω εἰς φλωριά.

Ἀποχρώντως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ἀρκετὰ, (ἴδε Ἀποχράω).

Ἀποχρώννυμι, Μ. χρώσω. Ἀφαιρῶ (Ὑδετερόνω) τὸ πολλὰ ζωηρὸν χρῶμα τῆς εἰκόνος, (παρβλ. Ἀποχραίνω).

Ἀπόχρωσις, εως (ἡ). (ζγρφ.) ἡ τεχνικὴ δι' ἀλλήλων ἀμαύρωσις τῶν χρωμάτων τῆς εἰκόνος πρὸς κατόρθωσιν σκιᾶς, (ἴδε Ἀποχραίνω καὶ παρβλ. Φθορά).

Ἀποχυθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποχέω.

Ἀποχυλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Παίρνω) τὸν χυλὸν τινος.

Ἀπόχυμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος χυθέν.

Ἀποχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω τι καλῶς πανταχόθεν.

Ἀπόχυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχέειν, = Ἔκχυσις, χύσιμον.

Ἀποχωλεύω, Μ. εύσω ᾗ

Ἀποχωλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου χωλόν, (χυδ.) ἀποκουτσαίνω.

Ἀποχώννυμι, Μ. χώσω. Χωρίζω (ἢ φράζω) τι ἐπισωρεύων χῶμα.

Ἀποχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρύνομαι, τραβηοῦμαι ὀπίσω, ἀναχωρῶ, παραμερίζω· (ὄθεν) = Ἀποπατέω, ὑπάγω πρὸς χρείαν μου, (κοιν.) ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω, (ὄθεν).

Ἀποχώρημα (τὸ), = Ἀποπάτημα, τὸ ἐξερχόμενον κάτωθεν περίττωμα, ἡ κόπρος.

Ἀποχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχωρεῖν, ἀναχώρησις, παραμέρισμα· (συνηθ.) κένωσις τῆς κοιλίας.

Ἀποχωρίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπό τινος ἀπομακρύνω. ||. (πθ.) = Ἀποχωρέω.

Ἀποχώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχωρίζειν, χωρισμός, ἀπομάκρυνσις.

Ἀποχωριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀποχωρίζων.

Ἀπόχωσις, εως (ἡ), [ἀποχώννυμι]. φράξιμον διὰ χώματος ἐπισωρευμένου, ἀποχωσιὰ (ποταμοῦ κτλ.).

Ἀποψαίστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἀποψῶν (ἀποσφογγίζων).

Ἀποψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τι μὲ τὸ ψαλίδι.

Ἀποψάλλω, Μ. ψαλῶ. (κυρ.) Ἀφήνω τὴν τεντωμένην χορδὴν τοῦ τόξου ἵνα τιναχθῇ τὸ βέλος· (ἐν γέν.) τινάζω (ῥίπτω ἢ ἀποσπῶ) τι διὰ τοῦ τεντώματος.

Ἀπόψαλμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγγιζομένη ἡ χορδὴ κάμνει ἦχον.

Ἀποψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος διὰ τῆς ψαύσεως (δι' ἐλαφρᾶς τρίψεως), ἀποσφογγίζω, παίρνω τὸ ἐπάνω. » Ἀποψᾷν τῷ δακτύλῳ (σπόγγῳ, μύακι κτλ.) τὸ ἐπιπλέον, « Δσκρ. (ᾗ μσ.) « Α-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποψώμενον(τὴν χεῖρα) εἰς χειρόμακτρον,« Ξεν., (παρβλ. Ἀπομάσσω.

Ἀπο-ψεύδω, Μ. ψεύσω. Ἀπατῶ τινὰ μὲ τὰ ψεύματά μου. ||. (μσ. μὲ γεν.) γελοῦμαι, ἀποτυγχάνω.

Ἀπόψημα [ἀποψήχω], καὶ

Ἀπόψημα (τὸ), [ἀποψάω]. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ σφογγίσματος ἢ τριψίματος, = Ἀπότριμμα, λέρα, ἀκαθαρσία.

Ἀπόψηστος (ὁ, ἡ), [ἀποψάω]. ὁ ἀποσφογγισθεὶς (ἀφαιρεθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν). ||. (οὐσ.) Ἀπόψηστον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἀπόψηστρον (τὸ), = Ἀπόμακτρον.

Ἀπο-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπολύω τῆς κατηγορίας (Ἀθωόνω) τινὰ ἢ, ἀποῤῥίπτω (ἀποδοκιμάζω, ἀκυρόνω) τι διὰ τῆς ψήφου μου, (ἐν γέν.) δίδω ψῆφον ἀρνητικὴν, ἀποφασίζω (λέγω) νὰ μὴ γένῃ τὸ περὶ οὗ ἡ ψηφοφορία. » Ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, « Δμ., (παρβλ. Ἀποχειροτονέω).

Ἀποψήφισις, εως (ἡ), τὸ ἀποψηφίζεσθαι, ἡ διὰ ψηφοφορίας ἀποβολὴ ἢ ἀθώωσις.

Ἀπο-ψήχω, Μ. ψήξω, = Ἀποψάω.

Ἀπο-ψιλοω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἀφίνω τινὰ γυμὸν (κυρ. ἀπὸ τρίχας ἢ φύλλα), τσουμαδῶ, (ἐν γέν.) ςερῶ (ἀφαιρῶ, γυμνόνω) ἀπό.

Ἀποψίλωσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποψιλοῦν, μάδημα, ξεγύμνωμα.

Ἄποψις, εως (ἡ). ἡ μακρόθεν ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ θέα, (κοιν.) θῶρι, ϗ τὸ μέρος ἢ κτίριον (μάλιστα παραθαλάσσιον) ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἠμπορεῖ τις νὰ ἔχῃ τοιαύτην θέαν, (Γαλλ.) belvéder, (Τουρκ.) κιόσκι, [ἐκ τοῦ

Ἀποψομαι, μέλλ. τοῦ Ἀφοράω.

Ἀπο-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, ἐβγάλλω ἦχον, (ὄθ.) = Ἀποπέρδω.

Ἀποψόφησις εως (ἡ), τὸ ἀποψοφεῖν, (εὐφ.) κλάσιμον.

Ἀπόψυγμα (τὸ), [ἀποψύχω], = Ἀφόδευμα, περίττωμα, κόπρος.

Ἀπόψυξις, εως (ἡ). δρόσισμα, ἀέρισμα· ξεψύχημα· κένωσις τῆς κοιλίας, ϗ. [ἐκ τοῦ

Ἀπο-ψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι ζεστὸν νὰ κρυώσῃ ἢ βρεγμένον νὰ στεγνώσῃ (νὰ ξηρανθῇ) εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω· δροσίζω, (καὶ μσ.) δροσίζομαι, λαμβάνω ἀναψυχὴν, ἀνασαίνω, ἐξανασαίνω, (κατ' εὐφημ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) = Ἀποπατῶ (ὄθ. Ἀπόψυγμα), (ϗ πθ.) κρυόνω, παγόνω, ξεπαγιάζω, (καὶ μτφορ.) σβύνει ἡ προθυμία μου, ναρκοῦμαι, (κοιν.) κρυόνει ἡ καρδία μου. » Τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα, « Ἀθ. » Ἀποψύχειν τὸ σκαφίδιον, « Δκ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) » Ἐπειδὰν ἀποψύξῃ (ἐνν. ὁ ἀήρ), « Πλάτ., (κοιν.) (τὸ βράδυ) ὅταν δροσίσῃ. » Λεπτὸν ἀποψύχων, « Βίων. (ϗ μσ.) » Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, « Ἰλ. Χ. (καὶ πθ.) » Ἀπεψύχθη τὰ ἄκρα, « Γαλ. » Ἀποψυχθεῖσα αἰθάλη, « Δσκρ. » Ὧν ἐνθυμηθεῖσα ἀπέψυγμαι, « Ἀλκ. (καὶ μτφορ.) » Ἀπεψυγμένοι πρὸς τὸ μέλλον « Ἀρςτ., ψυχροὶ ϗ ἀδιάφοροι.

2) ξεψυχῶ ἢ 'λιγοψυχῶ. » Τὸν δὲ προτὶ οἱ εἷλεν ἀποψύχοντα, « Ὀδ. Ω. » Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου, « Γρφ. (καὶ μὲ πτ.) » Ἀποψύχων βίον, « Σοφ., (παρβλ. Ἀνα[Ἀπο]πνέω καὶ Ἀναψύχω).

Ἀπο-ψωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνῶ τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου· (ὅθεν) » Ἀπεψωλημένος, « Ἀρστφ., ὁ ἀσελγής, ὁ ἀκόλαςος.

Ἀποώμνυς, Π. ἀντὶ Ἀπώμνυς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀπόμνυμι.

Ἄππα ἀντὶ Πάππα, (ἄκλ.) προσφών. χαϊδευτ. παιδίου πρὸς τὸν πατέρα του, (παρβλ. Ἀπφὰ καὶ Ἄττα).

Ἀπαπαί, ἐπιφών. (συγκαταθ.). Εὖγε, (Ἰταλ.) μπράβο! (παρβλ. Ἀτταταί).

Ἀππέμπω, Η. (σπν.) ἀντὶ Ἀναπέμπω.

Ἀπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτε, ἀπρακτῶ.

Ἀπραγία (ἡ), τὸ μηδὲν πράττειν, ἀργία.

Ἀπραγμάτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαιτῶν (κατορθούμενος ἢ κατορθωθεὶς ἐν παρέργῳ καὶ χωρὶς) πολλοὺς κόπους, πρόχειρος, εὔκολος ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὅλως διόλου ἀκατόρθωτος. 3) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀσχολούμενος εἰς, ἀνεπιτήδειος πρὸς) ὑποθέσεις (μάλιστα ἐμπορικάς), (ἐν γέν.) ἀμελὴς, ἀνίκανος, ἀπερίεργος.

Ἀπραγμόνως, ἐπίῤ. Χωρὶς πράγματα (φροντίδας, κόπους, δυσκολίας), εὐκόλως.

Ἀπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπράγμονος ἀνθρώπου, ἀποχὴ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἀμεριμνία, ἡσυχία, ὀκνηρία.

Ἀπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἀποφεύγων (ἰδιαιτ. τὰ πολιτικὰ) πράγματα (ὑποθέσεις, κόπους, δυσκολίας, κρισολογήματα, σκοτούραις), φιλήσυχος· ἀμέριμνος· ἄπειρος τοῦ κόσμου. 2) (ἐπὶ πραγμ.) = Ἀπραγμάτευτος, εὔκολος, πρόχειρος· ἥσυχος.

Ἀπρακτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπραγέω. 2) δὲν κατορθόνω τὴν ὑπόθεσίν μου, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου, ἀποτυγχάνω.

Ἄπρακτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μηδὲν κατορθώσας, ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ του. » Ἀπράκτους τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν, « Ἡρωδ. 2) ἀνενέργητος. » Τὸ φάρμακον ἄπρακτα ἀπεργάζεται τὰ θανάσιμα, « Δσκρ. 3) = Ἀργὸς, ἀχρησίμευτος. » Ἀνήρ—, « Πλ. » Ἄρχων—, « Βυζ., ὁ μὴ ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλ' ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι. » Γῆ—, « Γργ., ἡ μὴ δίδουσα εἰσόδημα.

4) ὁ μὴ ἐργάσιμος. » Ἡμέρα—, « Λκ., ἡ ἑορτάσιμος. 5) (πθ.) ἀκατόρθωτος, ἀτελεσφορητος, χωρὶς ἔκβασιν (ἀποτέλεσμα), μάταιος, ἢ ἀδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος. » Πόλεμος (» Ἔρις, » Ἐλπὶς, » Ὀδύνη κτλ.)—, « Ὅμ. 6) (μὲ δοτ.) ὁ μὴ γενόμενος (πραχθεὶς) ὑπό τινος, ἀποίητος. » Τί τούτων ἄπρακτόν ἐςι τούτοις; « Δμ. (περὶ Παραπρ. 431).

Ἀπράκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ἔκβασιν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, εἰς μάτην.

Ἀπραξία (ἡ). ἔλλειψις ἢ διακοπὴ πράξεων ϗ ἐργασίας, ἀργία. 2) = Ἀπραγμοσύνη.

Ἀπρασία (ἡ). ἔλλειψις ἀγοραστῶν, ἀπωλησία, (Γουρκ.) κεσάτι, [ἐκ τοῦ

Ἄπρατος (ὁ, ἡ), [ἀ, πιπράσκω]. ὁ μὴ πωληθεὶς ἢ μὴ πωλούμενος, ἀπώλητος.

Ἀπραΰντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταπραϋνόμενος, ἀνεξιλέωτος· ἀνήμερος.

Ἀπρέπεια (ἡ), = Ἀκοσμία, ἀσχημοσύνη, [ἐκ τοῦ

Ἀπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄπρεπος, ἀνάρμοςος· ἄτοπος.

Ἀπρεπία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρέπεια.

Ἀπρεπῶς, ἐπίῤ. Ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀναρμόστως.

Ἀπρηκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ήκτως, Ἰων. ἀντὶ Ἄπρακτος, -άκτως.

Ἀπρήϋντος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπράϋντος.

Ἀπριάτην, ἐπίῤ, Π. δωρεὰν, χωρὶς πληρωμὴν, χάρισμα, [ἐκ τοῦ

;Ἀπρίατος, ος (καὶ Π.) η, ον, [ἀ, πιπράσκω]. Ὁ μὴ πωληθεὶς ἢ μὴ ἀγορασθεὶς ἀλλὰ δοθεὶς χάρισμα.

;Ἀπριγδα καὶ

;Ἀπρικτεί, Π. = τῷ

Ἀπρὶξ [ἀ, πρίω;], ἐπίῤ. (Κρατῶντας) Σφιγκτὰ, ἀναποσπάστως, ἀχώριστα.

Ἄπριστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πρίω]. ἀπριόνιστος.

Ἀπροαιρεσία (ἡ). ἔλλειψις προαιρέσεως (κρίσεως ὀρθῆς καὶ θελήσεως), Ἀπροβουλία, [ἐκ τοῦ

Ἀπροαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων (πράττων τι χωρὶς) προαίρεσιν (ἐλευθέραν θέλησιν ϗ ἐκλογὴν μετὰ κρίσεως). 2) ὁ γινόμενος χωρὶς τὴν προαίρεσίν τινος, ἀκούσιος, (παρβλ. τῷ

Ἀπροβούλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -εύτως. Ὁ μὴ σκεπτόμενος (βουλευόμενος) πρὶν, ἀπροστόχαστος, ἄκριτος. 2) (πθ.) ὁ ἀπροβουλεύτως γινόμενος, ἀπρομελέτητος· (κυρ. δὲ) ὁ μὴ προσυζητηθεὶς ὑπὸ (μὴ καθυποβληθεὶς προτοῦ εἰς σκέψιν) τῆς βουλῆς, γενόμενος χωρὶς προβουλεύματος.

Ἀπροβουλία (ἡ). ἔλλειψις σκέψεως, ἀπροστοχασία, ἀκρισία, (ἐπμ.) ἀπόνοια, θρασύτης, [ἐκ τοῦ

Ἀπρόβουλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -βούλως, = Ἀπροβούλευτος, -εύτως.

Ἀπροδιηγήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς προδιήγησιν (προανάπτυξιν).

Ἀπροσδιορίστως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τις τὸν ὁρισμὸν τοῦ πράγματος (χωρὶς νὰ τὸ προσδιορίσῃ) προηγουμένως.

Ἀπρόελπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος.

Ἀπρόθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς προθεσμίας, (ἐναντ. τῷ Ἐμπρόθεσμος).

Ἀπροθέτως, ἐπίῤ. Χωρὶς πρόθεσιν (σκοπὸν προηγούμενον), ἀπρομελετήτως, ἀπροσχεδιάστως, ὄχι ἐπιταυτοῦ.

Ἀπρόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ πράττων τι μὲ) προθυμίαν.

Ἀπροϊδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ προβλέπων, ἀπροστόχαστος.

Ἀπροικος (ἡ). χωρὶς προῖκα.

Ἀπρόϊτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίτως, [ἀ, πρόειμι]. Ὁ μὴ ἐβγαίνων ἀπὸ (καθήμενος πάντοτε εἰς) τὸν οἶκόν του.

Ἀπροκάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κάλυμμα (σκέπασμα) ἐμπρός του, φανερὸς, (μτφορ.) εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος.

Ἀπροκαλύπτως, ἐπίῤ. Χωρὶς προκάλυμμα, φανερὰ, παῤῥησίᾳ, ἀπροφασίστως.

Ἀπροκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατεσκευασμένος προτοῦ, ἀπροετοίμαστος, ἀκαλλώπιστος.

Ἀπροκοπία (ἡ). ἔλλειψις (τὸ ἐναντ. τῆς) προκοπῆς, [ἐκ τοῦ

Ἀπρόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προκόπτων, μὴ κάμνων καμμίαν προκοπὴν, (χυδ.) ἀνηπρόκοπος.

Ἀπρόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προληφθεὶς ὑπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πνος, ἔχων (ἐπιμ.) καιρὸν ἀκόμη νὰ γένῃ. 2) (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οἴκοθεν) ἄθηλος. 3) ἐλεύθερος ἀπὸ προλήψεις.

Ἀπρομήθεια (ἡ). ἔλλειψις προμηθείας προβλέψεως), ἀπρονοησία.

Ἀπρομήθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προβλεφθεὶς ἢ μὴ προβλέπων, ἀπρονόητος.

Ἀπρονοησία (ἡ). τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπροσοχασία.

Ἀπρονοητέω ῶ, Μ. ήσω. Δὲν προστοχάζομαι, Ε.μαι-

Ἀπρονόητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προνοῶν (προβλέπων, φροντίζων προτοῦ) περί τινος, ἀπροστόχαστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ προβλεπόμενος ἢ μὴ δυνάμενος προβλεφθῆναι· διοικούμενος χωρὶς πρόνοιαν.

Ἀπρονόητως, ἐπίρ. Χωρὶς πρόνοιαν, ἀπροστοχάστως.

Ἀπρονόμευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προνομευθεὶς (λαφυραγωγηθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος προνομευθῆναι, ἀκούρσευτος.

Ἀπρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πρόξενον, ἀλλοδαπός.

Ἀπροοιμίαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς προοίμια.

Ἀπρόοπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν προεῖδεν ἢ δὲν δύναται νὰ προίδῃ τις, ἀπροόρατος, ἀπροσδόκητος, αἰφνιδίος. ||. »Ἐξ (» Ἀπὸ τοῦ) ἀπρόοπτου, « = τῷ

Ἀπρόοπτος, ἐπίρ. Ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως.

Ἀπρόορατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άτως, = Ἀπρόοπτος, -όπτως.

Ἀπροπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπροπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προπίπτων (κλίνων, συγκατανεύων, συγκατατιθέμενος) εὐκόλως, ἐφεκτικός, (συγχ. τῷ Ἀπρόπτωτος).

Ἀπροσάντητος (ὁ, ἡ). ἀσυναπάντητος, ἀπρόσιτος.

Ἀπροσαυδητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κανεὶς (ἢ ὅς τις κάνενα) δὲν ὁμιλεῖ (προσαυδᾷ), Ἀπροσηγόρητος.

Ἀπρόσβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναται τις οὔτε νὰ πλησιάσῃ.

Ἀπρόσβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν προσέβαλεν ἢ δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τις, ἀπαλέμητος· ἀπλησίαστος.

Ἀπροσδεής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ χρειαζόμενος καὶ ἄλλο τι.

Ἀπροσδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεχόμενος κἀνένα (ἢ τὸν ὁπ. κἀνεὶς δὲν δέχεται) πλησίον του, ἀπλησίαστος, ἀπαράδεκτος.

Ἀπροσδιόνυσος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, (ἐν γεν.) ἀνάρμοστος, παράκαιρος, ἄτοπος.

Ἀπροσδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσδιωρισμένος, μὴ ἔχων προσδιορισμόν. » Τῶν ὡρισμένων προτάσεων, αἱ μὲν ἀπροσδιόριστοι, « Ἀριστ.

Ἀπροσδιορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς προσδιορισμόν.

Ἀπροσδόκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσδοκώμενος (καὶ [ἐνεργ.] μὴ προσδοκῶν), ἀνέλπιστος, ἀνεπάντεχος. || » Ἐξ ἀπροσδοκήτου, = τῷ

Ἀπροσδοκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἀπαντεχαίνῃ τις, παρ' ἐλπίδα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀπροσέγγιστος (ὁ, ἡ), = Ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσέχων.

Ἀπροσέλευστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσέλθῃ, Ἀπρόσιτος.

Ἀπροσεξία (ἡ). τὸ μὴ προσέχειν, ἔλλειψις προσοχῆς.

Ἀπροσηγορητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον κἀνεὶς δὲν ἐχαιρέτησε (δὲν ὡμίλησε).

Ἀπροσηγορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπροσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χαιρετῶν (προσαγορεύων) τινα, ἀμίλητος, ἀκοινώνητος, ἄγριος.

Ἀπρόσθικτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγικτος, ἄψαυστος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσικτος (ὁ, ἡ), [ἀ,προσικνέομαι], = τῷ

Ἀπρόσιτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίτως, [ἀ, πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπλησίαστος, ἀπροσέγγιστος κτλ.

Ἀπρόσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀπρόοπτος, ἀπρομελέτητος· ἀπροβούλευτος· ἀπροστόχαστος, ἀπρόσεκτος.

Ἀπροσκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς προμελέτης, ἀπροστοχάστως, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀπροσκλήτος (ὁ, ἡ). ἀπροσκάλεστος· »Δίκη—, « Δμ., ἡ χωρὶς κλητῆρος, ἀμάρτυρος.

Ἀπροσκλινὴς, έος, (§ ἐπίρ.) -κλινῶς, = τῷ

Ἀπρόσκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλίσιν (προσπάθειαν) εἰς.

Ἀπρόσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ προσκεπτόμενος, Ἀπρόσκεπτος.

Ἀπρόσκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσκόπτων (σκοντάφτων, προσκρούων) εἴς τι, ὁ μὴ σκανδαλίζων τινὰ ἢ μὴ σκανδαλιζόμενος ὑπό τινος.

Ἀπροσκόπτως, ἐπίρ. Ἀσκανδαλίστως κτλ.

Ἀπροσκορὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν κόρον (πλησμονὴν, ἀηδίαν), ἀθάρετος.

Ἀπρόσκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσκρούων εἴς τινα, ἀσκανδάλιστος, ἀπείρακτος.

Ἀπρόσληπτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ. μὲ γεν.) ὁ μὴ προσλαμβάνων τι, ἀνεπίθεκτος. 2) (πθ.) ὁ μὴ προσλαμβανόμενος ὑπό τινος, ἀπαράδεκτος.

Ἀπρόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἄτοπος, παράκαιρος.

Ἀπροσλόγως, ἐπίρ. Ἀναρμόστως ὡς πρὸς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος.

ʒΑπρόσμαστος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀπρότιμαστος.

Ἀπροσμάχητος καὶ

Ἀπρόσμαχος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ κάμῃ μάχην (ν' ἀντιταθῇ), ἀκαταμάχητος.

Ἀπροσμηχάνητος καὶ

Ἀπροσμήχανος (ὁ, ἡ). διὰ τὸν ὁπ. μηχανὴ (τρόπος, μέσον ἐπιχειρήσεως) δὲν ὑπάρχει ἢ δὲν ἰσχύει.

Ἀπροσμιγὴς, έος καὶ

Ἀπρόσμικτος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσέγγιστος, Ἀπρόσιτος· Ἀκοινώνητος.

Ἀπροσόδευτος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ (νὰ προχωρήσῃ), δύσβατος.

Ἀπροσοίστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -οίστως, [ἀ, προσφέρω]. ἀνοικονόμητος, ἀνυπόφερτος· δύσκολος, ἀκοινώνητος.

Ἀπροσομίλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσομιλῶν (συναναστρεφόμενος) τινα, ἀνομίλητος, ἀκοινώνητος.

Ἀπρόσοπτος καὶ

Ἀπροσόρατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται (δὲν τολμᾷ) τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, φοβερὸς, ἄγριος.

Ἀπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ (ἀράξῃ).

Ἀπροσπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -παθῶς. Ὁ μὴ ἔχων καμμίαν προσπάθειαν (κλίσιν) εἰς.

Ἀπροσπέλαστος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσέγγιστος, ἀπλησίαστος.

†Ἀπρόσπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πλεχθῇ μὲ ἄλλο τι, ἀσυμβίβαστος.

†Ἀπροσπόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προστιθέμενος εἰς τοὺς λοιποὺς πορισμοὺς τινος, (ὀθ. Νμ.) » Ἀπροσπόριστα, « ὅσα, προσκτηθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ καὶ λογιζόμενα ἰδιόκτητά του, νέμεται μέν, δὲν δύναται δὲ καὶ νὰ διαθέσῃ ὅπως θέλοι, ὁ πατήρ.

†Ἀπρόσπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσπταίων (σκοντάπτων), ἢ μὴ κάμνων ἄλλον νὰ προσπταίσῃ, ἀπρόσκοπος, ἀσκανδάλιστος.

Ἀπροσπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπρόσπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσπίπτων (προσκρούων ἢ ταπεινούμενος) εὐκόλως, ἀσφαλὴς, σταθερὸς, ἀκλόνητος, (συγχ. τῷ Ἀπρόπτωτος).

Ἀπρόσρητος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσηγόρητος. » Ἡμέρα—, « Ηλδ., καθ' ἣν οὐ γίνονται ἐπισκέψεις.

Ἀπροστάσιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) » Ἀπροστασίου δίκη, « Λξ, ἡ κατὰ μετοίκου μὴ ἔχοντος προστάτην, (ἴδ. καὶ τὰς δύο λέξ.).

Ἀπροστάτευτος καὶ

Ἀπροστάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων προστάτην (ὑπέρασπιστὴν, ἡγεμόνα κτλ.)

Ἀπρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐμπρὸς στόμα (ἄκραν σουβλερὴν ἢ κοπτερήν).

Ἀπρόσφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσφιλὴς (ἀγαπητὸς, εὐάρεστος).

Ἀπρόσφορος (ὁ, ἡ). ἀνάρμοστος· ἀνεπιτήδειος· ἀκοινώνητος.

Ἀπροσφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος, (Νικ. Χων.).

Ἀπρόσφυλος (ὁ, ἡ). ἀλλόφυλος, ξένος, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος.

Ἀπροσφώνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσφωνήσῃ (ἀνταμώσῃ, ὁμιλήσῃ), ἀνέντευκτος· ἀδυσώπητος.

Ἀπρόσψαυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσψαύσῃ (ἐγγίσῃ).

Ἀπροσωπόληπτος (ὁ, ἡ), (§ ἐπίρ.) -λήπτως. Ὁ μὴ λαμβάνων πρόσωπον (προσωπίδα), ἀνυπόκριτος· (κριτὴς) χωρὶς προσωπολη-ψίαν· ἀμερόληπτος.

Ἀπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πρόσωπον (προσωπίδα). 2) ἀσχημοπρόσωπος, (χυδ.) κακομούτσουνος. 3) (γρμ.) » Ἀπρόσωπον ῥῆμα, « τὸ ἀπρόσωπως (δηλ. μόνον τριτοπροσώπως) σχηματιζόμενον.

Ἀπροτιέλπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρόελπτος.

Ἀπροτίμαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, προτί=προσ, μασσω] =, Ἄψαυστος, ἄθικτος, ἀπείρακτος· Ἀνέγκτος.

Ἀπροτίοπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρόοπτος.

Ἀπροφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπρόοπτος.

Ἀπροφάσιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζητῶν (μὴ εὑρίσκων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) προφάσεις, πρόθυμος, (ἐπὶ πραγμ.) ἄφευκτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπροφασίστως, ἐπίῤ. Χωρὶς προφάσεις, προθύμως, ἀνυπερθέτως, ἀφεύκτως.

Ἀπρόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πρὸ, φημί]. ἀπροφήτευτος, (ἐπμ.)=Ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) τὸν ὁπ. δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ προφέρῃ, ἀνέκφραστος, φρικτὸς, ἢ ἄπειρος.

Ἀπροφάτως, ἐπίῤ. Ἐξ ἀπροόπτου, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως.

Ἀπροφύλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφυλαττόμενος. 2) ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν προφυλάττεται ἢ δὲν δύναται νὰ προφυλαχθῇ τις.

Ἀπροφυλάκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς προφύλαξιν.

Ἀπταισία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πταίων (σκονδάπτων, [καὶ μτφορ.] σφάλλων, ἀποτυγχάνων), ἀλάνθαστος, ἀναμάρτητος.

Ἀπταίστως, ἐπίῤ. Χωρὶς πταῖσμα (λάθος, σφάλμα), ἀλάνθαστα.

Ἀπτέον, θετ. τοῦ Ἅπτω.

Ἀπτερέως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀπτέρως.

Ἄπτερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πτερὰ, (ἐπμ.) μὴ πετῶν ϗ (μτφορ.) μὴ λησμονούμενος. »Τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος,« Ὀδ. Ρ. Τ. 2) [τὸ ἀ, ἀθρ. ἢ ἐπιτ.] = Ἰσόπτερος ἢ Πολύπτερος, ταχύς. » Ἄπτερος φάτις, « Αἰσχ.

Ἀπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας.

Ἀπτερύομαι (ύσσομαι), Π. [ἀ, ἐπιτ. ἢ πλεονας., πτερύσσομαι]. κτυπῶ τὰ πτερά μου πρὸς ἔνδειξιν χαρᾶς.

Ἀπτέρως, ἐπίῤ. Π. μὲ πολλὴν ταχύτητα, ὡσὰν πουλὶ, ἢ αἰφνιδίως, χωρὶς κρότον, ἐλαφρά.

Ἀπτέρωτος (ὁ, ἡ), = Ἄπτερος.

Ἀπτὴν, ῆνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πετῶν, μὴ ἔχων ἀκόμη πτερά.

Ἀπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἁφῆς, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἅπτεσθαι (ἐγγίζειν, πιάνειν).

Ἄπτιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτίλον (χνοῦδι, πούπουλον).

Ἄπτιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πτίσσω]. ἀκοπάνιστος· ἀξεφλούδιστος.

Ἀ(Ἀ)πτοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἄπτοος ἀντὶ ἀπτόητος ἢ ἅπτομαι, ἔπος]. θρασὺς ἢ ἐγγικτικὸς εἰς τὸ λέγειν, αὐθάδης, ἀθυρόστομος.

Ἀπτόητος καὶ

Ἀπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πτοούμενος (τρομάζων), ἄφοβος, ἀξύπαστος.

Ἀπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπόλεμος.

Ἅπτομαι, Μ. ἅψομαι, μσ. τοῦ Ἅπτω.

Ἁπτὸς, ἡ, όν. Ὁ τῇ ἁφῇ ὑποπίπτων, πιαστὸς, χειροπιαστὸς, ψηλαφητός.

Ἅπτρα (ἡ). τὸ φτίλι τοῦ λύχνου.

Ἀπτρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅπτρα.

Ἄπτυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πτύων, μὴ ἐβγάλλων φλέγματα, (ὅθ.) »Βὴξ—,« Ἱπποκρ., ξερόβηχας. 2) (πθ.) ὁ μὴ πτυόμενος (ἐβγαίνων ὡς φλέγμα).

Ἅπτω, Μ. ἅψω (ἀόρ. Ἧψα καὶ μσ. Ἡψάμην, πρκ. [σπν.] Ἧφα καὶ πθ. Ἧμμαι, ἀόρ. Ἥφθην καὶ τὸ θετ. Ἁπτέον). (μὲ αἰτ.) Δένω (Κρεμῶ) ἀπό. » Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι, « Πλάτ. » Ἧψε βρόχον, « Ἐπγρ. (καὶ μσ.) » Ἁψαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,« Ὀδ. Α. (καὶ καταχρ.) » Πάλην ἅπτειν τινί, « Αἰσχλ. ἀντὶ συνάπτειν. 2) [συνηθέστ.] βάλλω (δίδω) φωτιὰν, ἀνάπτω. »Ἅπτε, παῖ, λύχνον, « Ἀρςφ. (καὶ μσ.) » Ἁψάμενος δᾷδα, « Φλ. (καὶ πθ.) » Δᾷδα ἡμμένην, « Ἀρςφ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Δᾷς ἅπτουσα, « Δ. Κάσσ. 3) (μσ. μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) ἐγγίζω, πιάνω, (συνκδχ.) ἐπιχειρίζομαι, (κοιν.) καταπιάνομαι, ἀρχινῶ, βάλλω χέρι, δοκιμάζω, (κατ' ἔκτ.) τρώγω, (μτφορ.) = Καθάπτομαι, ἐγγίζω μὲ λόγια· ἐρεθίζω, κινῶ τὴν φιλοτιμίαν (τὴν περιέργειαν κτλ.) τινός· προσβάλλω. » Ἅπτεσθαι νηῦν, ἠδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλλα,« Ἰλ. Β. » Τίς μου ἥψατο; « Γρφ. » Ἔργου (» Μουσικῆς, » Πολιτείας, » Πολέμου, κτλ.) ἅπτεσθαι, « Πλ. » Ἥπτοντο Σικελίας, « αὐτ. »Καὶ ζώων, ἀγεύστων πρότερον, ἥψαντο, « αὐτ. » Τὰ ὄρνεα καὶ τὰ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται, « Θκ. »Σίτου ἅπτεσθαι, « Ὅμ. » Ἅπτεσθαι γυναικὸς, « Ξεν. » Ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων, ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι, « Ἡρ. » Φαμὲν γὰρ ἐνίοτε τὸν λυποῦντα ἅπτεσθαι ἡμῶν, ἀλλ' οὐχ ἡμᾶς ἐκείνου, « Ἀρςτ. » Ταχὺ τοῦ Θεμιστοκλέους ἔοικεν ἅψασθαι τὰ πολιτικὰ πράγματα, « Πλ. » Ἅπτεται δὲ κεφαλῆς κάρον ἐπιφέρων, « Δσκρ., κτυπᾷ ς' τὸ κεφάλι. »Τοῦ φρονεῖν ϗ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται, « Πλ. »Οὐ μὴν ἥπτετό γε τῶν πολλῶν οὗτος ὁ λόγος, « αὐτ., δὲν τοὺς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν, δὲν τὸν ἐπίστευαν. 4) κολνῶ, προσκολλῶμαι, πιάνω, σκαλόνω, (ἐπμ.) συνέχομαι, συνοδεύομαι. »Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως τὸ δρύϊνον τῶν πευκίνων, « Θφρ. »Τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ὁ λοιμὸς ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, « Θκ. »Λοιμὸς ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας, « Πλ. 5 φθάνω (ἐκτείνομαι) ἕως. » Ἅπτεται Ἡρακλέος σταλᾶν, « Πίνδ. (καὶ μὲ δοτ.) » Στάλαισιν ἅπτοντ' Ἡρακλείαις, « αὐτ. »Ὅσαις ἀγλαΐαις ἀπτόμεθα, « αὐτ.

Ἀπτὼς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πίπτων (ϗ μτφορ.) μὴ σφάλλων, ἄπταιστος.

Ἄπτωτος (ὁ, ἡ), = Ἀπτώς. 2) (γρμτ.) ὁ μὴ ἔχων πτώσεις, ἄκλιτος.

Ἀπτώτως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ πίπτῃ (καὶ μτφορ.) νὰ σφάλλῃ τις, ἀναμαρτήτως. 2) (γρμτ.) χωρὶς πτώσεις, ἀκλίτως.

Ἄπυγος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, ότατος), Ὁ μὴ ἔχων (ἔχων ὀηλ. λιγνὴν) πυγήν.

Ἀπυθμένος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πυθμένα (ῥίζαν, κορμὸν, πάτον).

† Ἄπυκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πυκνὸς, ἀραιός. (μουσ.) ἴδε Πυκνός.

Ἀπύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύλην, μὴ κλείων, ἀνοικτὸς, (μτφορ.) ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος.

Ἀπυνδάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύνδακα (πάτον). » Κύλιξ—, « Σοφ.

Ἄπυος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύον (ἔμπυον), ἀνεμπύαστος.

Ἄπυργος καὶ

Ἀπύργωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύργους, ἀτείχιστος, ἀνοχύρωτος.

Ἀπύρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἐλεύθερος ἀπὸ) πυρετὸν, χωρὶς θέρμην.

Ἀπυρεξία (ἡ). ἔλλειψις πυρετοῦ τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀπύρετος (ὁ, ἡ), = Ἀπύρεκτος.

Ἀπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἔχων ἁπαλὸν πυρῆνα (κουκκοῦται [καὶ Κωμ. ἐπὶ ἰχθ.] κόκκαλον).

Ἀπρρομήλη (ἡ), χειγουργ. τι ἐργαλ. (μῆλι) χωρὶς πυρῆνα (κομπὶ) εἰς τὴν ἄκραν.

Ἄπυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀπαιτῶν, γινόμενος χωρὶς, μὴ βαλθεὶς ἀκόμη εἰς τὸ) πῦρ. » Οἶκος—, « Ἡσ. » Τροφὴ—, « Σδ. » Ἱερὰ ἄπυρα (ϗ ὡς ἐκ τούτου συνκδχ.) » Ἐριννῦες ἄπυροι, « Πίνδ. » Λέβης (» Τρίπους κτλ.)—, « Ὅμ., ὁ καινούργιος ἢ πολύτιμος καὶ (ἐπμ.) χρησιμεύων μόνον πρὸς καλλωπισμόν. »Μέλι—, « Ακ., τὸ ἄλλ. Ἄκαπνον. »Χρυσὸς—, « Δ. Σικ. καὶ » Θεῖον—, « Δσκρ., τὸ αὐτοφυές. » Ἄρδις—, « Αἰσχλ., ἢ φαρμακωμένη ἢ ἐρωτική, (ἐπμ.) καίουσα χωρὶς πυρός. 2) (ἰατρ.) = Ἀπύρεκτος.

Ἀπύρως, ἐπίῤ. Χωρὶς πῦρ, (ϗ ἰατρ.) χωρὶς θέρμην.

Ἀπύρωτος (ὁ, ἡ), = Ἄπυρος μὴ περάσαν διὰ τοῦ (κατασκευασθεὶς χωρὶς) πυρός.

Ἄπυστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πυνθάνομαι]. Π. ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, ἄγνωστος. 2) (ἐνεργ. ϗ μὲ γεν.) ὁ μὴ μαθὼν (ἀκούσας, πληροφορηθεὶς) τι, ἀνίδεος.

Ἀπύτας, ω ἢ ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠπύτης, κράκτης (κῆρυξ) μεγαλόφωνος, [ἐκ τοῦ

Ἀπύω, Μ. ύσω, Π. Ἰων. Φωνάζω· λέγω (κηρύττω, ἐπικαλοῦμαι, ἀνυμνῶ κτλ.) μεγαλοφώνως, (ἐν γεν.) ἠχῶ, βούζω.

Ἀπφὰ (καὶ σπν.) Ἄπφα, (ἄκλ.) ὑποκορ. προσφών. (κυρ.) μεταξὺ ἀδελφῶν, (πρβλ. Ἄππα καὶ Τέττα).

Ἀπφάδιον καὶ Ἀπφίδιον καὶ Ἀπφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀπφὰ, (συνήθ.) λέξις χαϊδευτικὴ μεταξὺ ἐρωμένων.

Ἀπφὺς (φῦς), ύος καὶ

Ἀπφὼς, ὼ (ὁ), Δ. (παρασχημ. τοῦ Ἀπφὰ), = Πάππας.

Ἀπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πώγωνος, ἀγένειος.

Ἀπωβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπᾴδω, [ἐκ τοῦ

Ἀπῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀπᾴδων, μὴ συμφωνῶν εἰς τὸν τόνον τῆς ᾠδῆς, (μτφορ.) ἀνάρμοστος.

Ἄπωθεν [ἀπὸ], ἐπίῤ. = Ἄποθεν, μακρόθεν.

Ἀπωθέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ἀπωθήσω ἢ ἀπ-ώσω,-ομαι (ἀόρ. Ἀπῶσα κτλ. κατὰ τὸ Ὤθω). Κουντῶ (Σπρώχνω) μακρὰν ἢ ὀπίσω, ἀμπώχνω, ξεκουντῶ· ἀπυδιώκω, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω· ἀπορρίπτω, δὲν δέχομαι, (παρβλ. Διωθέω).

† Ἀπώθητος (ὁ, ἡ), = Ἄπωστος.

Ἀπώλεια (ἡ), [ἀπόλλυμι]. χάσιμον· ζημία· φθορὰ, ἀφανισμὸς· χαμὸς, ὄλεθρος.

Ἀπωλεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν τὸν ἀφανισμὸν οἴκου, (κοιν.) σβύνων ὀπίτι.

Ἀπώλευτος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἵππος) ὁ μὴ πωλοδαμνηθεὶς, ἄγριος, ἀκαταδάμαστος.

Ἀπωλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπώμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μείνας χωρὶς) πῶμα [Τουρκ. καπακι], ξεστούπωτος.

Ἀπωμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποτινάζω τῶν ὤμων μου, ξεφορτόνομαι. » Τοιοῦτον ἄχθος ἀπωμισάμενος, « Αν. Κομν. ΣΤ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπωμοσία κα.

Ἀπώμοσις, εως (ἡ), = Ἀπόμωσις, ἡ μεθ' ὅρκου ἄρνησις, ἐξώμοσις.

Ἀπωμοτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἀπομωτικός.

Ἀπώμοτος (ὁ, ἡ), [ἀπόμνυμι]. ὁ μεθ' ὅρκου ἀπαρνούμενος (ἐνεργ. καὶ πθ.) ἢ ἀπαρνητέος· (ἐπμ.) φευκτέος, ἀποτρόπαιος ἢ ἀπηγορευμένος ἢ ἀδύνατος γενέσθαι, ἀνέλπιστος. » Χρημάτων ἄελπτον οὐδὲν, οὐδ' ἀπώμοτον, οὐδὲ θαυμαστὸν, « Ἀρχίλ.

Ἀπών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἄπειμι ('λείπω).

Ἀπωνάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπώρυξ, υγος (ἡ). αὐλάκι νεροῦ ὑπόγειον, ὑδραγωγεῖον. 2) = Κατώρυξ, καταβολάδα.

Ἀπώρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. κόκκαλον συντριμμένον) τὸ ὑπ. δὲν ἀπέκτησε πωρὶ (δὲν ἐκόλλησε, δὲν ἔδεσεν) ἀκόμη.

Ἀπωσικύματος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κώπη) ἡ ἀπωθοῦσα τὰ κύματα.

Ἄπωσις, εως (ἡ) καὶ

Ἀπωσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπωθεῖν, κούντημα ὀπίσω, σπρώξιμον, ξεκούντημα.

Ἀπωστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἀπωθεῖν, ἀποκρουστικός.

Ἀπωστὸς, ή, όν. Ὁ ἀπωσθεὶς ἢ δυνάμενος ἀπωσθῆναι, ἀπόβλητος.

Ἀπώτατος, η, ον, (συγκρ. ἀνμλ.). Ὁ κείμενος -

Ἀπωτάτω [ἀπὸ], ἐπίρ. Ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα, καὶ

Ἀπώτερος, α, ον, (συγκρ. ἀνμλ.). Ὁ κείμενος.

Ἀπωτέρω, ἐπίρ. Πλέον μακρὰν, μακρύτερα.

;Ἀπωχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὠχρὸν (κίτρινον ἢ χλωμόν).

Ἄρ, Π. (πρὸ συμφ.) καὶ

Ἄρ', (λογογραφ. πρὸ φων.) ἀντὶ

Ἄρα (ψιλ. ὀξ.), μορ. ἢ σύνδ. Συμπερασματ. (ἢ κατὰ λογικὴν βεβαιότητα), λοιπὸν, ἑπομένως· » Εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοὶ, « Ακ. (ἢ κατ' εἰκασίαν ᾖ μετά τινος ἀμφιβολίας), καθὼς φαίνεται· » Θεασάμενος δὲ, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη· « αὐτ. » Ἔμελλεν ἄρα. « αὐτ. » Οὐκ ἄρα μόνον ἔην ἐρίδων γένος, « Ἡσ. (ἢ θαυμαστικῶς ᾖ ὡς περιττεύων·) » Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον, « Πλ. 2) Διστακτ., ἴσως, τάχα. » Εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος, « Δμ. » Ἂν (» Ἐὰν) ἄρα δύνωνται, « Γργ. (καὶ ἐν εἴδει εἰρωνίας) » Ἕξεις ἄρ' ἄνθρωπος χαμαὶ ῥέπων, τὴν πόλιν ἐλεῖν αὐτοβοεὶ; « Ἀρςφ. » Καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σε γραψάμενοι πρότερον κτλ, » Δμ. 3) (παρὰ ποιητ. μάλιστα) Παραπληρωματ. (σημ. ἢ μηδὲν σχεδὸν, ἢ ἀνεξήγητόν τι·) » Ἀψ δ' ἄρ', ἐπ' οὐδὸν ἰών, κατ' ἄρ' ἕζετο, καδδ' ἄρα πήρην θῆκεν, « Ὀδ. Ρ. ||. (συγχ. ἐνίοτε μὲ τὸ

Ἆρα (ψιλ. περισπ.), σύνδ. Ἐρωτηματ. ἢ Ἀπορηματ. [ἢ = Ἆρα ἢ Δ. ἀντὶ Ἦ ῥα], ἆρά γε; τάχα; καὶ λοιπόν; » Ἆρα παύσῃ φενακίζων; « Ἀρςφ. » Ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ πότ' ὄψομαι; « αὐτ. » Ἆρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται; « Ξεν. » Ἆρά ποτε τὴν ἱεράν σου κεφαλὴν περιπτύξομαι; « Συν. || (παρὰ ποιητ. ἐκλαμβ. καὶ παραπληρωματ. ἀντὶ τοῦ Ἄρα).

Ἀρὰ, ᾶς (ἡ) (ἐν γέν.) δέησις, (κεσία, εὐχὴ (ἢ ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ), (ὅθεν 2) (συνηθ.) κατάρα. 3) (συνκδ.) βλάβη, συμφορὰ, δυστύχημα, ζημία.

†Ἀράβδος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀῤῥάβδος, χωρὶς ῥάβδον.

Ἀραβέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Κάμνω κρότον βροντῶ, κτυπῶ. » Ἀράβησε τεύχεα, « Ἰλ. Ε (καὶ μτβτ.) » Ἀράβησαν ὀδόντας, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Ἄραβος (ὁ), Π. [ἀράσσω]. ὁ κρότος (κτύπος) σκληρῶν σωμάτων συγκρουομένων. » Ὀδόντων —, « Ὅμ., Ἡσ. » Τυμπάνων —, « Αἰλ., (παρβλ. Ἄραδος).

Ἀράγδην, ἐπίρ. Μὲ κρότον, μὲ -

Ἄραγμα (τὸ), = τῷ

Ἀραγμὸς (ὁ), [ἀράσσω]. κτύπημα (σύγκρουσις) σκληρῶν σωμάτων, (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος.

Ἀραδιούργητος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀῤῥαδιούργητος.

Ἄραδος (ὁ), [ἀράσσω]. ταραχὴ, ἀνησυχία, (ἰατρ.) στενοχωρία, καρδιοκτύπι· ἀνακάτωσις, γουργουρητὸν, (παρβλ. Ἄραβος).

Ἀράζω, ἴδε (ὀρθότ.) Ἀῤῥάζω.

Ἆραι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.

Ἀραιόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ ὀδόντια. » Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βραχυβιώτεροι, « Ἀρςτ.

Ἀραιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας (μαλλιὰ), (παρβλ. Ψεδνός).

Ἀραιόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιοὺς τοὺς πόρους τοῦ σώματος.

Ἀραιὸς [αἴρω], ὰ, όν. Ἀρὺς, μὴ πυκνός· ἔχων μεταξὺ διαστήματα ἢ πόρους χαλαροὺς καὶ ἀνοικτοὺς, σπογγοειδὴς, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς, εὐκολοσήκωτος (ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξ.), λεπτὸς, φτενός· λιγνός. ἁπαλὸς, χαῦνος, (συνκδχ.) ἀδύνατος, ἀργοκίνητος, (καὶ κατ' ἐκτ.) μικρὸς, ὀλίγος· στενός· εὔθραυστος. » Σφυγμὸς —, « Ἱππκρ. » Ναῦς (» Γλῶσσα) —, « Ἡσ. » Κνήμη, » Εἴσοδος) — « Ὅμ. » Πνεῦμα (καὶ μτφορ. Ἦθος) —, « Σιμπλ. ||. » Γαστὴρ —, « Νίκ. (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » Ἀραιὴ, « ἡ κοιλία (τὸ προκοίλι) μὲ τὰ ἔντερα, (ὅθεν Μεσάραιον = Μεσεντέριον).

Ἀραῖος, α ἢ ος, ον. (ἐν γέν.) Ὁ ἄξιος (ἢ ὁ ἀποκτώμενος δι') ἀρᾶς (εὐχῆς), εὐκταῖος. 2) ὁ ἐπακούων (ἐκτελῶν) τὰς ἀρὰς, Ἱκέσιος. 3) (συνήθ.) = Κατάρατος. 4) ὁ ἐπισύρων κατάραν ἢ δυστύχημα κατά τινος, Ἀλάστωρ, Ἀλιτήριος.

Ἀραιόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰς (ὄχι σφικτὰς) σάρκας.

Ἀραιόστημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὸν στημόνι.

Ἀραιόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιοὺς στύλους.

Ἀραιοσύγκριτος (ὁ, ἡ, = Ἀραιόπορος.

Ἀραιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀραιοῦ.

Ἀραιόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ φύλλα, μὴ πυκνόφυλλος.

Ἀραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀραιὸν (ἀρὺ, χαῦνον, ἁπαλὸν κτλ.), ἀρηεύω.

Ἀραίωμα (τὸ). τὸ ἀραιωμένον μέρος, ὁ μεταξὺ ἄδειος τόπος, διάστημα, χαραμμάδα.

Ἀραίως, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας).

Ἀραιῶς, ἐπίρ. Ἀρηὰ κτλ. 2) (χρον.) ὄχι συχνὰ, σπανίως, ἀρηὰ καὶ ποῦ, πότε ᾖ πότε.

Ἀραίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀραιοῦν, χαύνωσις κτλ, (χυδ.) ἄρηεμμα.

Ἀραιωτικὸς, ή, όν· Ὁ κάμνων (ἢ δυνάμενος νὰ κάμῃ) τι ἀρύ· (ἰατρ.) διαλυτικός.

†Ἀράκη(κτη), ης (ἡ), Αἰολ. [;], εἶδ. φιάλης.

Ἀράκιον (τὸ) καὶ

Ἀρακὶς, ίδος (ἡ), καὶ

Ἀρακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Ἄρακος (ὁ), [;], εἶδος ὀσπρίου, ὁ ἀρακᾶς, (παραβλ. Λάθυρος καὶ Ὦχρος).

Ἀραξίχειρ, ειρος καὶ

Ἀραξίχειρος, ου (ὁ), Π. ὁ κτυπούμενος (ἀρασσόμενος) μὲ τὸ χέρι, (ἐπίθ. τυμπάνου, ὁμοίου μὲ τὸ Τουρκ. Τέφι).

Ἀραο, Π. ἀντὶ Ἥρω, (β'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Αἴρω, ἢ 2) τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράω.

Ἀράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (ἐν γέν.) Εὔχομαι, προσεύχομαι, ζητῶ ἀπὸ (παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, ἢ ὑπόσχομαι εἰς) τὸν θεὸν, (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) καταρῶμαι.

;Ἀραρημένος, η, ον, ἀντὶ Ἀρηρεμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω.

†Ἀραρίζω, = Ἀῤῥάζω.

Ἀραρίσκω [†Ἄρω], Μ. ἄρσω; (παρτ. Ἀράρισκον, ἀόρ. Ἦρ[Ἄρ]σα καὶ [συχνότ.] Ἤ[Α]ραρον, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἄρα[ρη]ρα, ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἠ[Α]ρήρειν ἢ Ἀράρειν, πθ. πρκ. Ἀρήρεμαι [ὅθ. ἡ μτχ. Ἀρηρεμένος]. ἀόρ. πθ. [σπν.] Ἀρθῆναι, μσ. [ἀντὶ πθ.] ἀόρ. Ἀραρέσθαι καὶ [ἀντὶ ἐνεργ.] Ἄρσασθαι. Ἡ δὲ Αἰολ. μτχ. Ἄρμενος [περὶ ἧς ὅρα ἐν οἰκείῳ τόπῳ] θεωρητέα μᾶλλον ὡς ἐπίθετον), Π. Ἁρμόζω, προσ(συν)αρμόζω, ταιρειάζω, ἑνόνω· στερεόνω, τοποθετῶ ἀνηκόντως, καλοθέτω, συγυρίζω· ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα· ἀναπαύω, εὐχαριστῶ. ||. (ἀμτβτ.) εἶμαι στερεῶς προσηρμοσμένος κτλ. ἢ ἀμετατρέπτως ἀποφασισμένος (ὅθεν ὁ πρκ. » Ἀραρεν, « Εὐρ., Ακ., δὲν γίνεται ἀλλέως)· ἁρμόζω, ἀρέσκω, εὐαρεστῶ κτλ.

Ἄραρον, Π. ἀντὶ Ἤραρον, ἀόρ. β'. καὶ

Ἀραρὼς, υῖα, ὸς, ἀντὶ Ἀρηρὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω, (ἴδε καὶ Ἄρηρα).

Ἀραρότως, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀρηρότως.

Ἄρας, ασα, αν, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ

Ἄρασθαι, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρᾶσθαι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀράομαι.

Ἀράσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας), εὐκταῖος ἢ ἀπευκταῖος. 2) (ἐνεργ.) ὁ ἀρώμενος (εὐχόμενος ἢ καταρώμενος).

Ἀράσσω [ἀ, ἐπιτ., ῥάσσω], Μ. άξω. Κτυπῶ τι μὲ κρότον· συντρίβω.

Ἀρατήριον (τὸ). τόπος προσευχῆς (ἀρᾶς), εὐκτήριον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμευων ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς) ἀράν.
Ἀρατὸς, ἡ, όν. Ὁ ἄξιος (ἢ καταρθωθεὶς δι') ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας), εὐκταῖος, ἐπιθυμητὸς, ἢ ἀπευκταῖος, ἀποτρόπαιος.
Ἀράτω (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Λΐρω.
Ἀράχι(κι)δνα, ης (ἡ), φυτὸν ἀρακοειδές.
Ἀραχναῖος, α, ον καὶ
Ἀράχνειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀράχνην, ἀραχνήσιος.
Ἀράχνη (ἡ), = Ἀράχνης, 2) τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, ἡ ῥαχνιά. 3) εἶδος θαλασσίου καθούρου, (παρβλ. Μαΐα).
Ἀραχνήεις, εσσα, εν, Π. = Ἀράχνειος. 2) = Ἀραχνοειδής. 3) γεμάτος ῥαχνιαίς.
Ἀράχνης, ου (ὁ), [ἀὴρ ἢ αἴρω ἢ ἀραιὸς ἴχνος, ἢ ἀναῤῥιχῶμαι]. τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ ἀνυφαντής.
Ἀραχνία (ἡ). ἡ ἀραχνιά.
Ἀραχνικὸς, ἡ, όν, = Ἀραχναῖος.
Ἀράχνιον (τὸ), = Ἀράχνη, ἀραχνιὰ, (ὅθεν 2) εἶδ. νοσήματος τῶν ἐλαιῶν ἢ ἀμπέλων. 3) ὑποκορ. τῆς Ἀράχνης.
Ἀραχνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀραχνιαίς, ἀραχνιάζω. 2) σχηματίζω πέριξ τινὸς (σκεπάζω μὲ) ἀραχνοειδές τι ὕφασμα. » Ἠραχνίωκε τοῦ σπληνὸς ἐναίμοισι φλεβίοισι, « Ἱππκρ.
Ἀραχνιώδης, εος καὶ
Ἀραχνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀραχνίου ὑφάσματος, ὅμοιος μὲ ῥαχνιάν.
Ἀραχνὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀράχνης.
Ἀραχνοῦφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος ὑπὸ (ἢ λεπτὸς ὡς τὸ ὕφασμα τῆς) ἀράχνης.
Ἀραχνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀραχνοειδής.
Ἀράω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἀράομαι.
Ἄρβηλος (ὁ), [ ]. τὸ στρογγυλὸν κοπίδι τῶν σκυτοτόμων (τσαγγάρίδων).
Ἀρβύλη, ης καὶ
Ἀρβύλις, ίδος (ἡ), [ἄραβος]. εἶδος ὑποδήματος (διὰ ταῖς λάσπαις), = Πηλοβατίς.
Ἀρβυλόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτερωτὰς (πτερὰ εἰς τὰς) ἀρβύλας.
Ἀργάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀργήεις.
Ἀργαίνω, Μ. ανῶ; Π. εἶμαι λευκὸς (ἀργός). (μτθτ.) λευκαίνω, ἀσπρίζω.
Ἀργαλέος, α, ον, = Ἐργώδης, δύσκολος, ἐπίπονος, δυσκολοκατόρθωτος· βαρὺς, φορτικὸς, ὀχληρὸς· δεινὸς, χαλεπὸς, ἐπικίνδυνος.
Ἀργαλέως, ἐπίῤῥ. Ἐπιπόνως, δυσκόλως κτλ.
Ἀργᾶς, ᾶσσα, ᾶν, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀργάεις = Ἀργήεις.
Ἀργᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ὁ ὄφις ἢ δράκων, ἢ εἶδ. ὄφεως, (ὅθεν κατά τινας ἐτυμολογ. τὸ Ἀργειφόντης).
Ἀργείλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκοὺς λόφους.
Ἀργεινὸς, ἡ, όν, Π. = Ἀργεννός.
Ἀργειφόντης, ου (ὁ). (ἐπίθετ.) ὁ Ἑρμῆς ὡς φονεύσας τὸν Ἄργον ἢ ἁπλῶς δράκοντα (ἴδε Ἀργᾶς).
Ἀργέλοφος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθε ἄκρα ἄχρηστος (ἀργὴ, ἀνωφελὴς), (ἰδιαιτ. δὲ) τὰ ποδάρια τῆς προβατᾶς.
Ἄργεμα καὶ Ἄργεμον (τὸ) καὶ
Ἄργεμος (ὁ), πάθος (κηλὶς λευκὴ) τοῦ ὀφθαλμοῦ, (παρβλ. Γλαύκωμα).
Ἀργεμώνη (ἡ), [ἄργεμα, ἀνίημι], φυτόν τι.
Ἀργεννὸς, ἡ, όν, Π. = Ἀργὸς, λευκός.
Ἀργεστὴρ, ῆρος καὶ Ἀργεστὴς, οῦ (ὁ), Π. λευκὸς, λαμπρός.
Ἀργέστης, ου (ὁ), Π. (ἐν γέν. ἐπίθετ. βροντεροῦ ἢ ὁρμητικοῦ ἀνέμου) ὅστις σκεπάζει τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ λευκὰ νέφη ἢ τὴν θάλασσαν μὲ λευκὰ κύματα, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἀπὸ τῆς θερ. δύσ., ὁ κοιν. Μαΐστρος καὶ ἄλλ. Σκίρων κτλ.
Ἀργέτι, δοτ. καὶ Ἀργέτα, αἰτ. τοῦ Ἀργῆς, ἀντὶ Ἀργῆτι(πα).
Ἀργέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἀργῆς.
Ἀργέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτθτ.) Μένω ἀργὸς (χωρὶς δουλειὰν), δὲν κάμνω τίποτε, ἔχω σχόλην, (πθ.) παραμελοῦμαι, μένω χωρὶς ἀποτέλεσμα, δὲν ἐμβαίνω εἰς ἐνέργειαν.
Ἀργήεις, εσσα, εν, Π. καὶ
Ἀργῆς ἢ Ἀργὴς, ῆτος (ὁ), Π. λευκὸς, λαμπρός.
Ἀργῆς ἢ Ἀργὴς, έω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀργᾶς, εἶδ. ὄφεως.
Ἀργηστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ἀργεστὴς.
Ἀργία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις ἀργὸς, νὰ μὴ ἐργάζηται, ἀκηρία· (ἐκκλ.) ἡ κατὰ τὰς ἑορτὰς διακοπὴ τῆς ἐργασίας, σχόλη.
Ἀργιβόειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (τρέφων) λευκοὺς βόας.
Ἀργικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸν λαμπρὸν καὶ ἀστράπτοντα κεραυνόν.
Ἀργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς ἀργίαν.
Ἀργίλλος (ιλος), ου (ἡ). ἀσπροχωμα.
Ἀργιλλώδης (ιλώδης), εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἄργιλλον.
Ἀργινόεις, εσσα, εν, Π. λευκόχρους, λευκοειδὴς, ἀσπρουλιάρικος.
Ἀργιόδους, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξεῖς ἢ λευκοὺς (ἀργοὺς) ὀδόντας.
Ἀργιπόδης, ου (ὁ) καὶ
Ἀργίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταχεῖς ἢ λευκοὺς (ἀργοὺς) πόδας.
Ἄργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. ἀντὶ Ἄπαργμα, Ἀπαρχή.
Ἀργμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἠργμένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄργομαι.
Ἀργολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀνωφελεῖς λόγους, ματαιολογῶ.
Ἀργαλογία (ἡ). ἀνωφελὴς ὁμιλία, ματαιολογία.
Ἀργαμέτωπος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος διὰ κτίσιμον) τοῦ ὁποίου τὸ φαινόμενον εἰς τὴν ὄψιν τοῦ τοίχου μέρος δὲν εἶναι πελεκημένον.
Ἀργοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ ἀργὸν (ὀκνηρόν).
Ἀργὸς [ἴδε Ἀργὸς κατωτέρω], ἡ, όν. Λευκὸς, ἄσπρος, (κατ' ἔκτ.) λαμπρὸς, (συνκδχ.) ταχυκίνητος, ὀγλίγωρος.
Ἀργὸς (ὁ, ἡ), [κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀεργός]. ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ἀκαμάτης. 2) (πθ.) ὁ μὴ ἐργασμένος, ἀδούλευτος, (κυρ. ἐπὶ γῆς) ἀκαλλιέργητος, ἄσπαρτος (ἐπομένως λευκὴ, ὄχι πράσινη, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐτυμολογία τοῦ Ἀργὸς ὁ λευκὸς, καθὼς καὶ ἀπὸ τοῦ Λατ. asper ἔγινε τὸ ἄσπρος)· (ἐπὶ λίθων) ἀπελέκητος· (ἐν γέν.) ἄθεώρητος, (ἐπιμ.) ἄχρηστος.
Ἀργοτροφέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τρέφομαι ἀργὸς (χωρὶς νὰ κάμνω τίποτε).
Ἀργοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων χωρὶς νὰ ἐργάζεται, ἀκαμάτης.
Ἀργυραμοιβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀργυραμοιβίαν ἢ τὸν ἀργυραμοιβὸν (Τουρκ.) σαῤῥάφικος, (ὅθεν) » Ἀργυραμοιβικὴ, ἢ τέχνη τοῦ ἀργυραμοιβοῦ. (Τουρκ.) σαῤῥαφλίκι.
Ἀργυραμοιβικῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀργυραμοιβικὸν τρόπον, ὡσὰν-
Ἀργυραμοιβὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀμείβων (ἀλλάζων) ἀργυρᾶ κτλ. μὲ ἄλλα νομίσματα, (Τουρκ.) σαῤῥάφης.
Ἀργύραπις, ιδος (ὁ). (στρατιώτης) ὁ ἔχων (κρατῶν) ἀργυρᾶν ἀσπίδα, (συνκδχ.) ἐπίλεκτος.
Ἀργυρεῖον (τὸ). μεταλλεῖον ἀργύρου. 2) ἐργαστήριον χρυσοχόου ἢ ἀργυραμοιβοῦ
Ἀργύρειος (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Ἀργύρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ) ἄργυρον ἀσημένιος. ‖ (οῦς.) Ἀργυροῦς (ὁ), τὸ ἀργυροῦν νόμισμα.
Ἀργυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀργυρεύων, μεταλλευτὴς (δουλεύων εἰς μεταλλεῖον) ἀργύρου.
Ἀργυρεύω, Μ. εύσω. Μεταλλεύω ἄργυρον, δουλεύω (σκάπτω κτλ.) εἰς ἀργυρεῖον.
Ἀργυρηλάτης, ου (ὁ). ὁ δουλεύων (σφυρηλατῶν) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Ἀργυρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος (διὰ σφυροκοπίας), ἀσημένιος, δουλευμένος μὲ ἀσῆμι.
Ἀργυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀργύριον.
Ἀργυρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα (μορφὴν) ἀργύρου, ὁμοιάζω ἀσὰν ἀσήμι. 2) (μσ. ἢ πθ.) συναζω (κερδίζω) ἀργύριον, ἀργυρολογῶ.
Ἀργυρικὸς, ἡ, όν. Χρηματικός.
Ἀργυριοθήκη (ἡ). Κιβώτιον (Σανδοῦκι ἢ Ἁρμάρι κτλ.) δι' ἀργυρᾶ νομίσματα ἢ σκεύη.
Ἀργυριοκόπος (ὁ), = Ἀργυροκόπος.
Ἀργύριον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἄργυρος (ἐν γέν.) τὸ κομμένον ἀσήμι, νομίσματα ἀργυρᾶ καὶ ἄλλα, (κοιν.) ἄσπρα. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἀργυρεῖον.
Ἀργυρὶς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε σκεῦος, (κυρ. δὶ) ποτήρι ἀργυροῦν.
Ἀργυρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρίζεσθαι (κερδίζειν ἀργύρια), ἀργυρολογία.
Ἀργυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀργυρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων ἢ πλημμυρίζων εἰς) ἄργυρον ἢ ἀργύρια. »Γῆ (»Ψαμμος)—, « Δξ., τὸ ἀσημοχωμα. « Ἀγὼν—, « Πλ., τὸ ἐναντ. τοῦ Στεφανίτης.
Ἀργυρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργ. νευρὰν (βιὸν), (ἐπίθ. τόξου).
Ἀργυρογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίμαι-
Ἀργυρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ, ὁ). ὁ δοκιμάζων (γνωρίζων, διακρίνων) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) σαῤῥάφης.
Ἀργυροδίνης, ου (ὁ), καὶ
Ἀργυροδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἔχων δίνας ἀργυρᾶς (ῥεύθρα διαυγῆ). (καὶ ἐνίοτε φυσικώτερον) ὁ καταδέζων ἀσημόχωμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀργυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν, χρῶμα, στιλπνότητα) ἀργύρου.
Ἀργυρόηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυροῦς ἥλους, στολισμένος μὲ ἀσημοκάρφια.
Ἀργυροθήκη (ἡ), = Ἀργυριοθήκη.
Ἀργυρόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) ἀργυροῦν θρόνον.
Ἀργυροκάπηλος (ὁ). ὁ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἄργυρον.
Ἀργυροκοπεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου κόπτεται καὶ σφυροκοπεῖται τὸ ἀργύριον, νομισματοκοπεῖον ἢ ἐργαστήριον ἀργυροκόπου, (Τουρκ.) κουγιουμτζίδικον.
Ἀργυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Δουλεύω, Σφυροκοπῶ) τὸν ἄργυρον, εἶμαι-
Ἀργυροκοπιστὴρ, (Κωμ.) ἀντὶ
Ἀργυροκόπος (ὁ). νομισματοκόπος ἢ χρυσικός.
Ἀργυρόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργ. ςεφάνια ἢ τροχούς
Ἀργυρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἀργύριον (κυρ. ἀπὸ συνεισφορὰς), (ἐν γέν.) 'παίρνω χρήματα.
Ἀργυρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀργυρολογηθεὶς, καθυποβληθεὶς εἰς (ἢ κατορθωθεὶς μὲ) ἀργυρολογίαν.
Ἀργυρολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρολογεῖν, ἡ εἴσπραξις τῶν συνεισφορῶν.
Ἀργυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀργυρολογῶν, συνάζων συνεισφορὰς, εἰσπράκτωρ.
Ἀργυρομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ἄργυρον.
Ἀργυρόπεζα (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πόδας (πέζας) ἀργυροῦς, λάμποντας δηλ. ὑπὸ λευκότητος ἢ στολισμένους μὲ ἀργυροκέντητα σανδάλια.
Ἀργυρόπεζος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Ἀργυρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἀργυροῦς. » Δίφρος—, « Ἀρπ.
Ἀργυροπράκτης, ου (ὁ). ὁ εἰσπράττων ἀργύριον (φόρους κτλ.), ἀργυρολόγος, ἡ = Ἀργυροπράτης.
Ἀργυροπρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀργυροπράκτην, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀργυροπρακτικὴ, ἡ τέχνη (τὸ ἐπαγγελμα) τοῦ ἀργυροπράκτου.
Ἀργυροπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἀργύριον, τραπεζίτης.
Ἀργυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ μὲ μετρητά.
Ἀργυρόῤῥιζος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθ. ποταμοῦ) ὁ ἀναβρύων ἀπὸ μεταλλεῖον ἀργύρου, (παρβλ. Ἀργυρόφλεψ).
Ἀργυροῤῥύτης, ου (ὁ), Π. = Ἀργυροδίνης.
Ἄργυρος (ὁ), [ἄργος = λευκός]. τὸ γνωστὸν μέταλλον (κοιν.) ἀσῆμι. ‖. »Κοῖλος—, « Ξεν., τὰ ἀσημένια σκεύη, τὰ ἀσημικά. » Χυτος—, « Ἀρςτ., ὁ ὑδράργυρος.
Ἀργυροστερὴς, έος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ στερῶν (κλέπτων) τινος τὸ ἀργύριον.
Ἀργυρότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοίχους ἀργ.
Ἀργυρότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τόξον ἀργυροῦν (λαμπρὸν, ὑαλιστερὸν, πολύτιμον).
Ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀργύρεος.
Ἀργυροφάλαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυρᾶ φάλαρα (ῥάχτια).
Ἀργυροφανὴς καὶ
Ἀργυροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων (φαίνων, λάμπων) ὡς ἄργυρος.

Ἀργυρόφλεψ, εβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φλέβας ἀργύρου ἢ ἀργυρᾶς, (παρβλ. Ἀργυρόῤῥιζος).
Ἀργυροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπαγρυπνῶν εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἀργυρίων, θησαυροφύλαξ.
Ἀργυροχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυροῦν χαλινόν.
Ἀργυροχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ἀναλύω) τὸν ἄργυρον, εἶμαι-
Ἀργυροχόος (ὁ). ὁ χύνων (ἀναλύων) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Ἀργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (καὶ Π. Πληρόνω ἢ Ἀνταμείβω) μὲ ἀργύριον, ἀσημόνω.
Ἀργυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἄργυρον.
Ἀργύρωμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ςολίδι ἢ σκεῦος ἀργυροῦν, ἀσημικόν.
Ἀργυρώνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκλάβος) ἀγορασμένος (ὠνέομαι) μὲ ἀργύριον.
Ἀργύφεος, α, ον καὶ
Ἄργυφος (ὁ, ἡ), Π. [ἀργὸς]. λευκὸς, κάτασπρος.
Ἀργῶς, ἐπίῤ. Ἀμελῶς, νωθρῶς· εἰς μάτην, ἀνωφελῶς· χωρὶς λόγον, χωρὶς σκοπόν.
Ἄρδα (ἡ), Ἰων. [ἄρδω]. ῥῦπος, λέρα, ἀκαθαρσία (κυρ. ἐξ αἰτίας ἀλείμματος).
Ἀρδάλιον (τὸ), = Ἀρδάνιον.
Ἄρδαλος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ἄρδα]. λερωμένος, ἀλειμμένος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ῥῦπος, λέρωμα.
Ἀρδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀλείφω, (συνκδχ.) λερόνω, θολόνω.
Ἀρδάνιον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (εἰς εἶδος γλάστρας ἢ τοῦ κάτω μέρους στάμνας) ἀπὸ τοῦ ὁποίου ποτίζονται (ἄρδονται) τὰ ζῶα ϗ ῥαντίζονται οἱ συνοδεύοντες νεκρόν.
Ἀρδέεσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤρδε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄρδω.
Ἀρδεία καὶ
Ἄρδευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρδεύειν, ποτισμα, ῥάντισμα, βρέξιμον.
Ἀρδευτὴς, οῦ (ὁ). ὅσοις ἀρδεύει, ποτιςής.
Ἀρδεύω, Μ. εύσω, = Ἄρδω, ποτίζω.
Ἀρδηθμὸς (ὁ), Π. = Ἀρδμός.
Ἄρδην [ἄϊρω], ἐπίῤ. Σηκωτὰ, εἰς τὸν ἀέρα, φοράδην. » Πηδῶντος ἄρδην τάφρων ὕπερ, « Σοφ. » Νέκυν φέρουσαν ἄρδην εἰς τάφον. « Εὐρ. 2) ἐκ θεμελίων, ὅλα ὁμοῦ (χωρὶς ἐξαίρεσιν), ἐξ ὁλοκλήρου, κατὰ κράτος. » Πάντας ἄρδην τοὺς θεούς, « Ἀρςφ. » Τὸν τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα, « Αἰσχ.
Ἄρδην [ἄρδω], ἐπίῤ. Ποτίζοντας, ῥαντίζοντας.
Ἀρδιοθήρα (ἡ), [ἄρδις, θηράω]. ἐργαλεῖον χειρουργ. (τσιμπίδι) μὲ τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσαν καὶ ἔβγαλλαν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς.
Ἄρδιος [ἄρω=ἀρμόζω], εως (ἡ). (κυρ.) ἡ συβλερὴ ἄκρα (μύτη) τῆς σαγίττας, (κατ' ἔκτ.) ἡ σαγίττα, τὸ κοντάρι κτλ.
Ἀρδμὸς (ὁ), Π. = Ἀρδεία. 2) ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα, ποτίστρα, [ἐκ τοῦ
Ἄρδω [συγγ. τοῦ ἀλδαίνω ϗ ἀρύομαι], Μ. ἄρσω (ἀόρ. Ἤρσα). Ποτίζω· βρέχω, (συνκδχ.) δροσίζω, (ἐπμ.) τρέφω, αὐξάνω.
Ἀρεία, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἄρειος.
Ἀρειὰ, ᾶς καὶ Ἰων.
Ἀρειὴ, ῆς (ἡ), Π. [ἀρά]. ἀπειλὴ, φοβερισμός· κατάρα, βλασφημία, (ἴδ. Ἐπήρεια).
Ἀρειθύσανος (ὁ), Π. (περιφρ.). πολεμικὸς, φιλοπόλεμος, ἐμπειροπόλεμος· (κατὰ λέξ.) θύσανος (φοῦντα, στολίδι) τοῦ Ἄρεος.
Ἀρειμανὴς, έος καὶ
Ἀρειμάνιος (ὁ, ἡ). ὁ μαινόμενος (ἐνθουσιασμένος) διὰ τὸν Ἄρην (πόλεμον) ἢ ἐν καιρῷ πολέμου, εἰς ἄκρον φιλοπόλεμος.
Ἀρειμανιότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἀρειμάνιος.
Ἄρειον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἀρείων καὶ
Ἄρειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Ἄρην, (συνκδχ.) πολεμικὸς, ἀνδρεῖος.
Ἀρειότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀρείων.
Ἀρειότολμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τόλμην Ἄρεος, πολεμικὸς, τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον.
Ἀρείφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρης, πέφνε]. φονευμένος ὑπὸ σιδήρου εἰς τὸν πόλεμον. 2) [ἄρης, φημὶ] = Ἄρειος, περίφημος εἰς τοὺς πολέμους.
Ἀρείων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος (κυρ.) πολεμικώτερος (ἐπμ.) ἀνδρειότερος κτλ. (ἴδε Ἄριστος).
Ἄρεκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄῤῥεκτος.
Ἀρέσαι, ἐνεργ. καὶ
Ἀρέσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἀρέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρέσκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρέσκου, ἡ πρὸς τὸ ἀρέσκειν ἐπιθυμία, τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ φαίνεται ἀρεστὸς μὲ εὐγενικὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἐπὶ κακοῦ) κολακευτικὸν, χαμερπῆ ϗ ἐπιτετηδευμένον τρόπον.
Ἀρέσκευμα (τὸ). προσπάθεια εἰς τὸ ν' ἀρέσῃ τις, κολακεία, ψευτοπολιτικὴ, [ἐκ τοῦ
Ἀρεσκεύομαι, Μ. εύσομαι. Προσπαθῶ (μὲ ἐπιτετηδευμένους κολακευτικοὺς τρόπους) νὰ φανῶ ἀρεςὸς, νὰ ἑλκύσω τὴν εὔνοιάν τινος. 2) (μτβτ.) ἐξιλεόνω.
Ἀρεσκευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀρεσκεύεσθαι, κολακευτικὸς, ὑποχρεωτικός.
Ἄρεσκον, Π. ἀντὶ Ἤρεσκον, παρτ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἄρεσκον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἄρεσκος.
Ἀρέσκον (τὸ), μτχ. οὐδ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἀρεσκόντως, ἐπίῤ. Κατ' ἀρέσκειάν ἢ Πρὸς εὐαρέστησίν τινος, μὲ τρόπον ἀρεστὸν ἢ φιλάρεστον.
†Ἀρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν (κυρ. μὲ κολακευτικοὺς, χαμερπεῖς ἢ ἐπιτετηδευμένους τρόπους) ν' ἀρέσῃ εἰς ὅλους, [ἐκ τοῦ
Ἀρέσκω [†ἄρω], Μ. ἀρέσω (ἀόρ. Ἤρεσα καὶ μσ. Ἠρεσάμην καὶ πθ. Ἠρέσθην, πρκ. πθ. καὶ μσ. Ἤρεσμαι.), (ἀμτβτ. μὲ δοτ. καὶ Ἀττ. μὲ αἰτ. ϗ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) Εὐαρεστῶ (εἶμαι ἢ φαίνομαι ἀρεστὸς [κοιν.] Ἀρέσω) εἴς τινα, εἶμαι ἢ μένω εὐχαριστημένος ἀπὸ (εὐαρεστοῦμαι [εὐχαριςοῦμαι] εἴς, [κοιν.] μὲ ἀρέσει) τι. » Τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, « Ξεν. » Ἦν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, « Θκ. » Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, « αὐτ. » Ὁ βίος οὗτος οὐδαμῶς με ἤρεσε, « Πλάτ. » Καὶ ἀρέσει τῷ θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, « Γρφ. » Τὰ ἀρέσκοντα τοῖς φιλοσόφοις, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, « Ἤρ. » Τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, « Ἀρςτ. » Δεῖ τοῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παροῦσιν ἀρέσκεσθαι, « Ακ. (ᾗ μὲ ἀπαρ). » Παρ' ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν, « Θκ. 2) (μτβτ. μὲ αἰτ.) φιλοφρονῶ, περιποιοῦμαι, (ἐπμ.) φιλιόνω· (μσ.) συμβιβάζομαι, (κοιν.) τὰ διορθόνω· (σπν. μὲ γεν.) χορταίνω. » Ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσομεθα, « Ἰλ. Δ. » Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξένον ἀρέσσομαι, « Ὀδ. Θ. » Ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι, « Ξεν. » Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο αἵματος, « Ἥσ. 3) (μὲ αἰτ. ᾗ δοτ.) κάμνω τι νὰ φανῇ ἀρεστὸν εἴς τινα. » Σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσκόμενος, « Θγν.

Ἀρέσσασθαι, Π. ἀντὶ Ἀρέσασθαι, (μσ. ἀόρ. ά. τῆς) ἀπαρ. τοῦ Ἀρέσκω.

Ἀρεστὴρ (ὁ). πλακοῦς προσφερόμενος πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν.

Ἀρεστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (γινόμενος) πρὸς ἐξιλέωσιν.

Ἀρεστὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀρέσκων, εὐάρεστος, ἁρμόδιος, εὔλογος.

Ἀρεστῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐάρεστον, εὐχαρίστως.

Ἀρετ', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἤρετο, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τοῦ Αἴρω.

Ἀρεταλογία (ἡ). ἡ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἄκαιρος ὁμιλία, [ἐκ τοῦ

Ἀρεταλόγος (ὁ). ὁ φλυαρῶν ἀδιακόπως περὶ ἀρετῆς, ἢ ὁ μὴ ἔχων ἄλλο προτέρημα (ἄλλην ἀρετὴν) παρὰ τὴν πολυλογίαν, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Ῥώμην βωμολόχοι τινὲς ὑποκρινόμενοι τὸν φιλόσοφον), (παρβλ. Ἠθολόγος καὶ Ζηταρετησιάδης).

Ἀρετάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ· εὐοδοῦμαι, προκόπτω· ἀκμάζω. 2) (σπν.) ἐπιθυμῶ (φιλοτιμοῦμαι διὰ) τὴν ἀρετήν.

Ἀρετὴ (ἡ), [†ἄρω, ἀρέσκω, ἢ Ἄρης]. (ἐν γέν.) ἡ περὶ τι ἱκανότης, ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, ἐμπειρία, ὑπεροχὴ, καλὴ ἰδιότης, προτέρημα (εἴτε σωματ. εἴτε ψυχ.). » Ἀρετὴ γῆς (ἵππου, ἅρματος. πηγῆς, ἄρχοντος, δικαστοῦ κτλ.). « (κυρ. δὲ καὶ παλαιόθεν) ἡ κατὰ πόλεμον ἀνδρία, παλληκαριὰ, ἀνδραγαθία. 2) (μτγν.) ἡ ἠθικὴ ἕξις τοῦ πράττειν τὸ ἀγαθὸν ᾗ ἀποφεύγειν τὸ κακόν. » Μόνη κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετον, « Βασίλ. 2) συνκδχ.) τιμὴ, ὑπόληψις. » Φέρουσα, ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς, ἀρετὴν, « Θκ. » Πλούτῳ γὰρ ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, « Ἥσ.

Ἀρετόω-ῶ, Μ. ώσω. (κατὰ τὴν φιλοσ. τῶν Στωϊκ.) Κάμνω τινὰ ἐνάρετον, (οὐ ἐναντ. τὸ Κακύνω).

Ἄρευς, εος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄρης.

Ἀρέων, Ἰων. ἀντὶ Ἀρῶν, γεν. πλθ. καὶ

Ἀρῇ, Ἰων. ἀντὶ Ἀρᾷ, δοτ. ἐν. τοῦ

Ἀρὴ, Ἰων. ἀντὶ Ἀρά.

Ἄρῃ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. (τὸ α μακρὸν) ἢ β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (τὸ α βραχὺ) ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἴρω.

Ἄρηα, Ἰων. ἀντὶ Ἄρη, αἰτ. τοῦ Ἄρης.

Ἄρηαι, Ἰων, ἀντὶ Ἄρῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρηγοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρωγὴ, βοήθεια.

Ἀρήγω [ἀρὴ ἢ Ἄρης], Μ. ήξω (ἀόρ. Ἤρηξα). (μὲ δοτ.) Βοηθῶ, συνεργῶ, ὠφελῶ. » Τοῖς φίλοις ἀρήγειν, « Ξεν. » Ἀρήγει ποδαγρικοῖς, « Δσκρ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Σιγᾷν ἀρήγει, « Αἰσχ., συμφέρει. 2) (μὲ αἰτ., ἢ αἰτ. καὶ δοτ.) ἀποτρέπω (ἀπομακρύνω) ἀπό τινος (τὸν βοηθῶ νὰ μὴ πάθη) κακόν τι. » Ζεῦ πάτερ, ἄρηξον δαίων ἅλωσιν, « Αἰσχλ. » Ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ τέκνοις, « Εὐρ., (παρβλ. Ἀμύνω καὶ Ἀρκέω).

Ἀρηγὼν, όνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρωγὸς, βοηθός.

Ἀρηΐ, Ἰων. ἀντὶ Ἄρει, δοτ. τοῦ Ἄρης.

Ἀρηΐθοος (ὁ, ἡ), Π. θοὸς (ταχὺς, ὁρμητικὸς, εὐκίνητος) ὡς ὁ Ἄρης ἢ ἐν τῷ ἄρει (πολέμῳ), (ἐν γέν.) πολεμικός.

Ἀρηϊκτάμενος, η, ον, Π. [ἄρης, κτείνω]. ὁ φονευθεὶς εἰς τὸν πόλεμον.

Ἀρήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρειος.

Ἀρηΐφατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρείφατος.

Ἀρηΐφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν φθόγγον (φωνὴν), μεγαλόφωνος, ἀνδρεῖος.

Ἀρηΐφθορος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρης, φθείρω]. ὁ φονευθεὶς εἰς τὸν πόλεμον.

Ἀρηΐφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φίλος (ἀγαπώμενος ὑπὸ) τοῦ Ἄρεος, φιλοπόλεμος, πολεμικός.

Ἀρήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀρᾶν, ένς. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀράω ἀντὶ Ἀράομαι.

Ἀρημένος, η, ον, Π. (πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀράομαι), κατηραμένος· ἀρανισμένος.

Ἀρὴν, Ἰων. ἀντὶ Ἀρὰν, αἰτ. τοῦ Ἀρά.

†Ἀρὴν ἢ Ἄρην (ἄχρ. ὀνομας. τῆς ὀπ. εὔχρ. αἱ πλάγ. πτ.) ἀρνὸς (ἀρνί, κτλ.), (ἴδε Ἀρνειὸς ᾗ Ἀρνὸς ᾗ πρβλ. Ῥήν).

Ἀρηξις, εως, (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρήγειν, βοήθεια κτλ., (ἴδε Ἀρωγή).

Ἄρηος, Ἰων. ἀντὶ Ἄρεος, γεν. τοῦ Ἄρης.

Ἄρηρα, πρκ. (ἀντὶ ἐνες.) καὶ

Ἀρήρειν, (σπν.) ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Ἀραρίσκω (ἴδε τοῦτο).

Ἀρηρομένος, η, ον, Ἀττ. ᾗ Ἰων. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀρόω.

Ἀρηρότως, ἐπίρ. Ἁρμοζόντως· ςερεῶς· ἀσφαλῶς κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἀρηρὼς, υῖα, ὸς, (μτχ. τοῦ Ἀρηρὰ), προσηρμοσμένος κτλ.

Ἄρης (ὁ) (ἡ γεν. Ἄρεος, ἡ δοτ. Ἀρεῖ, ἡ αἰτ. Ἄρη ἢ Ἄρην, ἡ κλ. Ἄρες ᾗ Π. Ἄρες), [αἴρω-ἀναιρῶ ἢ ἀρά]. ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, (κατ' ἔκτ.) ὁ πόλεμος, ἡ μάχη, τὰ ὅπλα κτλ.

Ἀρήτειρα (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ

Ἀρητὴρ (ὁ), Ἰων. [ἀράομαι]. ἱερεύς.

Ἀρητιὰς, άδος (ἡ), Π. [ἄρης]. πολεμικὴ, φιλοπόλεμος.

Ἀρητὸς, ὴ, όν, Ἰων. Π. = Ἀρατός.

Ἀρητύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀρύω.

Ἄρθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἤρθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὁριςτ. καὶ

Ἀρθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρθμέω-ῶ [ἀρθμὸς], Μ. ήσω. Ἁρμόζω, συναρμόζω, ἑνόνω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) συναρμόζομαι, συμβιβάζομαι.

;Ἀρθμία (ἡ), = Ἀρθμὴ, φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια, συμμαχία, ἢ (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντί-

Ἀρθμία (τὰ), οὐδ. τοῦ

Ἄρθμιος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. φίλος, σύμφωνος, [ἐκ τοῦ

Ἀρθμὸς (ὁ), Π. [†ἄρω]. συναρμογὴ, συμφωνία, σχέσις, φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια.

Ἀρθρεμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς τὸν τόπον τοῦ τὸ ἐξαρθρωμένου μέλος, (ὅθεν

Ἀρθρεμβόλησις, εως (ἡ), τὸ βάλσιμον τοῦ ἐξαρθρωμένου μέλους.

Ἀρθρεμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβάλλων τὰ ξεκλειδωμένα (ἢ ἐμβαλλόμενος εἰς τὰ) ἄρθρα τοῦ σώματος, (ὅθεν ||. Ἀρθρέμβολα (τὰ), βασανιςήριά τινα ὄργανα πρὸς παράλυσιν τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος.

Ἀρθρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρθρον.

Ἀρθρικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ (ἢ συνιστάμενος ἀπὸ) ἄρθρα, ἔναρθρος, διηρθρωμένος. 2) = τῷ

Ἀρθρικὸς, ὴ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἀρθρῖτιν.

Ἀρθρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος). ἡ ἀσθένεια τῶν ἄνθρων (ἁρμῶν) τοῦ σώματος, (κοιν.) ῥευματικά.

Ἀρθροκήδης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὰ ἄρθρα (τοὺς ἁρμούς).

Ἄρθρον (τὸ), [†ἄρω]. ἁρμὸς (κλείδωσις) τοῦ σώματος. 2) (πλθ.) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ θήλεος. 3) τὸ μέρος (τμῆμα) ἑνὸς ὅλου, (ὅθεν) ἡ ὑποδιαίρεσις τῶν κεφαλαίων λόγου ἢ συγγράμματος. 4) ἡ διάρθρωσις (ὁ σχηματισμὸς) τῆς φωνῆς (ἴδε Ἀρθρόω). 5) (γρμτ.) τὸ μέρος τοῦ λόγου τὸ προτασσόμενον τῶν πτωτ.

Ἀρθροπέδη (ἡ), = Γυιοπέδη, πέδικλον.

Ἀρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔναρθρον συνδέω μὲ ἁρμοὺς, συναρμόζω (« Κνημι· δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται, « Ἑρμιππ. παρ. Ἀθην.), διορθόνω, κανονίζω· (κυρ. δὲ) προφέρων τὰς λέξεις σχηματίζω τὴν φωνὴν εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀκούωνται διακεκριμένα τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ συλλαβαί.

Ἀθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ᾗ δυνατοὺς (γεμάτος ἀπὸ) ἁρμούς.

†Ἀρι [= Ἐρι ᾗ συγγ. τοῦ Ἄριστος], μόρ. Ἐπιτατ., ἑνούμενον ἀναποστάτως μὲ διαφόρους (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ.) λέξεις.

Ἀρία (ἡ), [ς], εἰδ. δρυὸς, ἡ ἄλλ. Φελλόδρυς, καὶ κοιν. Ἀριὰ καὶ Ἀριός.

Ἀριβάσκανος (ὁ, ἡ), Π. φθονερώτατος, βλαπτικώτατος.

Ἀριγνὼς, ῶτος καὶ

Ἀρίγνωτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ γνωστὸς τοῖς πᾶσι, περίφημος (ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ), εὐκολογνώριστος.

Ἀριδάκρυος καὶ

Ἀριδάκρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρόχειρα (εὔκολα) τὰ δάκρυα. 2) = τῷ

Ἀριδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (ἢ κάμνων νὰ χύνωνται) πολλὰ δάκρυα, ἄξιος πολλῶν δακρύων, πολυθρήνητος.

Ἀριδείκετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀρι, δείκνυμι]. ὁ ὑπὸ πάντων δακτυλοδεικτούμενος, περίφημος, ἔνδοξος, ἐπίσημος.

Ἀρίδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δήλως, Π. ὁ τοῖς πᾶσι γνωστὸς, πρόδηλος· ἔνδοξος, περίφημος, ἐξακουστός, (συγχ. τῷ=

Ἀρίζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ζήλως, Π. = Ἀρίδηλος καὶ τῷ=

Ἀριζήλωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ζηλωτὸς (ἐπίφθονος), τὸν ὁποῖον ὅλοι ζηλεύουν ἢ πρέπει νὰ ζηλεύουν· ἀξιοζήλευτος, ἔνδοξος, εὐτυχισμένος.

Ἀριήκοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προθύμως ἀκούων ἢ ἐπακούων, εὐπειθὴς, ἢ 2) ἐξάκουστος, περίφημος, (Καλλ.).

Ἀριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (μὲ τὸ κομμάτι), λογαριάζω· Συν[Συγκατ]αριθμῶ, (συνκδχ.) ἐκλαμβάνω. » Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἑταίρους ἠρίθμεον, « Ὀδ. Κ. » Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριθμεῖνται ἐς Ἡρακλῆα, « Θκρ. » Ἀριθμεῖν τι ἐν εὐεργεσίας μέρει, « Δημ.

Ἀριθμηθήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀριθμηθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀριθμέω.

Ἀρίθμημα (τὸ). τὸ μέτρον, ὁ ἀριθμός.

Ἀρίθμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀριθμεῖν, μέτρημα.

Ἀριθμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (ἢ ἐκφραζων) ἀριθμούς· ὁ χρησιμεύων (ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ἀσχολούμενος) εἰς τὸ ἀριθμεῖν. ‖. (οὐσ.) » Ἀριθμητική, ἡ τέχνη τοῦ ἀριθμεῖν, καὶ » Ἀριθμητικοί, οἱ περὶ αὐτὴν ἀσχολούμενοι.

Ἀριθμητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τοὺς κανόνας) τῆς ἀριθμητικῆς, (ἴδε Γεωμετρικῶς).

Ἀριθμητός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀριθμηθῆναι, εὐκολομέτρητος, εὐκολολογάριαστος, (ἐπμ.) ὀλιγάριθμος.

Ἀριθμός (ὁ), [†ἄρω]. ποσότης, μέτρον. μέτρημα. » Ποιοῦμαι (καὶ Π. » Λέγομαι) ἀριθμόν, « Ξεν., Ὅμ., μετρῶ, λογαριάζω. » Ὀλίγοι (» Πολλοί, » Παρόμοιοι, » Δώδεκα, » Διακόσιοι κτλ.) ἀριθμόν (καὶ σπν.) ἀριθμῷ, » Ἓν κεράμιον ἀριθμῷ, « Ξεν. » Ἀριθμὸς ὁδοῦ, « αὐτ. (συνεκδ.) » Εἰς ἀνδρῶν οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν, « Ἀθ., δὲν μετροῦνται (δὲν λογαριάζονται) ἄνθρωποι, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὸν λογαριασμόν, (παρβλ. Λόγος). 2) τὸ ἀριθμητ. σημεῖον, (Ἰταλ.) νούμερον. 3) ἀντὶ τοῦ Εἶδος, τρόπος, ἰδιότης. » Πάντας τοὺς ἀριθμοὺς τῆς ἱκετείας, « Δ. Ἁλ. » Ἅπαντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβών, « Ἰσκρ. 4) τάξις, κλάσις, βαθμός. » Καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς, « Ξεν. 5) (τρπ.) ποσότης (σωρὸς) ἀσήμαντος, χωρὶς ἀξίαν καὶ βάρος, (κοιν.) ἕνα γεμίζῃ τὸν τόπον. » Ἀριθμὸς ἐσμεν, « Ἀρχφ.

Ἀρικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἡ πολλάκις κυοφοροῦσα, πολύγονος.

Ἀρίμαλον (τὸ), εἶδ. ὑπωρ. (ἴσ.) = Ὀρειμαλίς.

Ἄριν, ινος καὶ

Ἄρινος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀρήν.

Ἀρίπικρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ πικρός, πικρότατος.

†Ἀριπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀριπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -επέως. Π. ὁ κατὰ πάντα διαπρέπων, κατὰ πολλὰ εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, ἔνδοξος, ἔξοχος, περίφημος, ἐπίσημος.

Ἄρις, ινος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀρίς.

†Ἄρις, ιδος (ἡ). εἶδος φυτοῦ, (ἴδε Ἀρία ᾗ Ἄρισαρον).

Ἀρίς, ίδος (ἡ). εἶδ. τόξου μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν διάφοροι τεχνῖται τὸ τρυπάνι (τὴν ἀρίδαν). 2) εἶδ. φράκτου ἢ προχώματος. 3) εἶδ. φυτοῦ, = Ἄρις.

Ἄρισαρον (τὸ), [ἄρις, ἄρον]. εἶδ. φυτοῦ ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Ἄρου (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἀρίστημος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σημαντικός, ἐπισημότατος.

Ἀρισθάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀριστεύσας (ἢ ἄριστος) εἰς τὸ πρέξιμον τοῦ ἅρματος.

Ἀρισκωδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [†ἀρι, σκώζομαι]. κατὰ πολλὰ θυμωμένος.

Ἀρίσταθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄριστος ἢ ἀριστεύσας ἐν ἄθλοις.

Ἀριστἀρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ ἄριστα τὰ καθήκοντα τοῦ ἄρχοντος, εἶμαι ἄριστος ἄρχων.

Ἀριστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κάμνων) πολλὰ σταφύλια.

Ἀριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Γευματίζω, τρώγω τὸ ἄριστον (τὸ μεσημερινὸν φαγητό).

Ἀριστεία (ἡ). ἀνδραγαθία, παλληκαριά, κατόρθωμα λαμπρὸν καὶ ἀξιοθρήνητον.

Ἀριστεῖον (τὸ). βραβεῖον ἀριστείας.

Ἀριστερεύω, Μ. εὐσω. Κατέχω τὴν ἀριστερὰν θέσιν, χέρομαι ἐξ ἀριστερῶν. 2) μεταχειρίζομαι τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, εἶμαι ἀριστερόχειρ.

Ἀριστερεών, ῶνος (ὁ), εἶδ. φυτ. = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιστερεών.

Ἀριστερός [ἄρισος, κατ' εὐφημ.], ά, όν. (τὸ ἐναντ. τοῦ Δεξιός, δηλ.) ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κείμενος (εὑρισκόμενος), = Εὐώνυμος, Λαιός, (κοιν.) ζερβός, (τρπ.) ἀνάποδος, ἀνεπιτήδειος, ἀνόητος, (χυδ.) ζαβός, ἀπαίσιος, (ἴδε Ἐπαριστερος). » Ἡ ἀριστερὰ (ἐνν. χείρ), « (ὅθεν:) » Ἐξ ἀριστερᾶς (ἢ » Ἐν ἀριστερᾷ (καὶ πλθ.) » Ἐξ ἀριστερῶν, « ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν μέρος, (χυδ.) ζερβά, (παρβλ. Δεξιός).

Ἀριστεροστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος ἐξ ἀριστερῶν, κατέχων τὴν ἀριστερὰν θέσιν (κυρ. θεατρικ. χοροῦ ἢ στρατεύμ.).

Ἀριστερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ μεταχειριζόμενος) μόνην τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, (κοιν.) ζερβός.

Ἀριστεύεσκε, Π. Ιων. ἀντὶ Ἀρίστευε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀριστεύω.

Ἄρίζευμα (τὸ), = Ἀριστεία, ἀνδραγάθημα.

Ἀριστεύς, έως (ὁ). ὁ ἀριστεύσας (ἀνδραγαθήσας) εἴτε πολεμ. εἴτε πολιτ., (ἐπμ.) κατέχων τὴν πρώτην θέσιν· ἐπίλεκτος. ἐπίσημος.

Ἀριστευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (συνειθισμένος) ν' ἀριστεύῃ, ἀνδρεῖος.

Ἀριστεύω, Μ. εὐσω. (κυρ. μὲ γεν.) Εἶμαι ὁ ἄριστος πάντων, (ἐπμ.) ἐξέχω, ὑπερέχω, ὑπερισχύω, νικῶ, πράττω ἀριστείας. ἀνδραγαθῶ· διακρίνομαι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἢ κατά τι.

Ἀριστήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀριστεῖον.

Ἀριστητής, οῦ (ὁ) ᾗ

Ἀριστητικός, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων ν' ἀριστᾷ (νὰ τρώγῃ τῷ μεσημέρι').

Ἀριστίζω, Μ. ίσω. Δίδω γεῦμα εἴς τινα, τὸν προσκαλῶ τῷ μεσημέρι' εἰς τὸ τραπέζι μου. ‖. (ἰσ.) = Ἀριστάω.

Ἀριστίνδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν (κατὰ γένος, ἢ ἀνδρίαν, ἢ ἀρετὴν) ἀρίστων, (παρβλ. Πλουτίνδην).

Ἀριστόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἄριστα (μὲ κάθε ἄνεσιν ἢ ἐναρέτως).

Ἀριστογένεθλος, Π. ᾗ

Ἀριστόγενος (ὁ, ἡ). ὁ γενναῖος (παράγων, καρποφορῶν) ἄριστα προϊόντα ἢ τέκνα.

Ἀριστόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἀρίστους γονεῖς, καταγόμενος ἀπὸ τὴν καλλιτέραν γενεάν.

Ἀριστοδείπναν (τὸ). γεῦμα διαρκοῦν ἄχρι τοῦ (ἢ ἐπέχον τόπον) δείπνου.

Ἀριστοκράτεια (ἡ). ἡ ὑπὸ τῶν ἀρίστων (τῶν σημαντικωτέρων ἢ ἐναρετωτέρων) συγκειμένη διοίκησις, ἀριστοκρατία. 2) (σπν.) ἡ καλλιτέρα διοίκησις.

Ἀριστοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι ἀριστοκρατικῶς.

Ἀριστοκρατία (ἡ), = Ἀριστοκράτεια.

Ἀριστοκρατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ θέλων, ἀγαπῶν, κλίνων πρὸς) τὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἀριστοκρατικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀριστοκρατικὸν τρόπον.

Ἀριστολοχία (ἡ), [ἄριστος, λοχεία], εἶδ. φυτ. φημιζομένου τὸ πάλαι διὰ τὰς γεννήσεις.

Ἀριστόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ἄριστος (ἐξαίρετος, ἐπιτηδειότατος) μάντις.

Ἀριστόμαχος (ὁ, ἡ), Π. ἄριστος (περίφημος) πολεμιστής.

Ἄριστον (τὸ). τὸ γεῦμα, (ᾗ ἀρχ.) τὸ πρόγευμα, (ἐν γέν.) τὸ πρῶτον φαγητὸ ἀπὸ τῆς πρωΐας, (ὅθεν κυρ.) οὐδ. τοῦ Ἄριστος ἢ ἐκ τοῦ Ἄρι, Δ. ἀντὶ Ἴρι = Πρωΐ.

Ἀριστόνικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κερδίζων ἢ προξενῶν τὴν ἀρίστην νίκην.

Ἀριστονομία (ἡ). ἡ ἄκρα εὐνομία.

Ἀριστόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄριστον νοῦν (πνεῦμα, φρόνημα, διάθεσιν).

Ἀριστοποιέω-ῶ, ᾗ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἑτοιμάζω τὸ γεῦμα ἢ τὸ πρόγευμά μου· γευματίζω ἢ προγευματίζω. ‖. (πθ.) » Τὰ ἀριστοποιούμενα, « τὰ ἑτοιμαζόμενα διὰ τὸ ἄριστον

Ἀριστοπανεύς, έως (ὁ), καὶ

Ἀριστοπόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος (πόνων) ἄριστα.

Ἀριστοπόσεια (ἡ), Π. ἀρίστη σύζυγος.

Ἀριστοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄριστα πράττω, εἶμαι εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν, εὐτυχῶ.

Ἄριστος [†ἄριω = ἀρίσκω, ἀρετὴ ἢ Ἄρης], η, ον, ὑπερθ. ἀνωμ. τοῦ Ἀγαθός. (κυρ.) ὁ πολεμικώτερος (ἀνδρειότερος, [ἐπμ.] πλουσιώτερος, εὐγενέστερος, [ἐν γέν.] ἀξιώτερος, καλλήτερος) πάντων. ‖ (οὐσ.) » Οἱ ἄριστοι, « οἱ πρῶτοι (σημαντικώτεροι, μεγαλήτεροι) ἑνὸς τόπου. » Τὰ ἄριστα, = Τὰ ἀριστεῖα. ‖. » Ἄριστα, ἐπίρ. Κάλλιστα, πολλὰ (ὅσον τὸ δυνατὸν) καλά, ἐξαίρετα.

Ἀριστοσαλπιγκτής, οῦ (ὁ) (Κωμ.). Ὁ σαλπίζων ἄριστα, ὁ καλλήτερος σαλπιγκτής.

Ἀριστοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἄριστος κατὰ τὴν τέχνην, ὁ καλλήτερος τεχνίτης.

Ἀριστοτόκεια (ἡ), Π. μήτηρ ἀρίστων τέκνων.

Ἀριστοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν ἄριστα τέκνα.

Ἀριστότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἀρίστους γονεῖς, (κυρ.) υἱὸς ἐνδόξου μητρός.

Ἀριστοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ φύσεως ἄριστος, ἢ ὁ ἔχων ἄριστον φυσικόν.

Ἀριστόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ ἀπαιτῶν ἀρίστην (ἰσχυροτάτην) χεῖρα.

Ἀριστώδινι, ενος (ἡ), Π. ἡ γεννῶσα (ὠδῖνουσα) ἄριστα τέκνα, = Ἀριστοτόκος, (Π. Σιλεντ.).

Ἀρισφαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπισφαλής (σφαλερός, ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος).

Ἀριφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ λαμπρός (φανερός), περίφημος.

Ἀριφραδής, έος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -αδέως, Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

[ἀρι, φράζομαι], = Ἀρίγνωστος, Ἀρίδηλος κτλ., εὐκολογνώριστος.

Ἀρίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φρόνιμος, φρονιμώτατος ἢ μεγαλόφρων.

Ἀρκάλη (νη), ης (ἡ). τὸ ἀντὶ ἢ τὸ μιτάρι τοῦ ἐργαλειοῦ, (παρβλ. Ἄγνυς ϗ Καῖρος).

Ἄρκειον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (δύο εἰδῶν) ἢ πλατομανδύλα, ἢ τὸ ἀρκουδοβότανον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ)

Ἀρκειος [ἄρκος], α, ον, = Ἄρκτειος, ἀρκουδήσιος.

Ἀρκεόντως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀρκούντως.

Ἀρκεσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀρκέω, γυῖον]. ὁ ἐνδυναμόνων (ἢ δυνατὸς κατὰ) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἄρκεσις [ἀρκέω], εως (ἡ), βοήθεια· ὠφέλεια.

†Ἄρκεσμα (τὸ), = Ἄρκος (τό).

Ἀρκετὸς, ὴ, όν. Ἀποχρῶν, ἱκανός.

Ἀρκετῶς, ἐπίρ. Ἀρκετά.

Ἀρκεύθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀρκευθίδας ἢ ἄρκευθον.

Ἀρκευθὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου, τὸ κεδροκούκουτσον, (κυρ. δὲ ὑποκορ. τοῦ -

Ἄρκευθος (ἡ), εἶδ. δένδρ., (κοιν.) κέδρον καὶ (διὰ τὰ πολλά του ἀγκάθια) κέντρον, (Τουρκ.) ἀρδίτσι.

Ἀρκέω-ῶ [συγγ. τοῦ Ἀρήγω καὶ Ἀλκέω], Μ. έσω. Ἀπομακρύνω (Ἀποδιώκω, Ἐμποδίζω) κακόν τι ἀπό τινος· (μὲ αἴτ. καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἴτ.) » Οὔ τίς οἱ ἤρκεσεν ὄλεθρον, « Ἰλ. Ζ. » Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι, « Σοφ. » Οὐκ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ θανεῖν, « αὐτ. 2) (μὲ δοτ. ἐλλ. τῆς αἰτ.) βοηθῶ, ὠφελῶ. » Ἀρκεσόν μοι, « Σοφ. » Πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, « Ὅμ. 3) (συνηθέστ. παρὰ λογογρ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ σπν. μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) εἶμαι ἀρκετὸς, φθάνω, = Ἐξ(Ἐπ)αρκῶ, ἠμπορῶ νά. » Οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε, « Θκ. » Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; « Πλάτ. » Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν; « Συν. » Οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, « Χρσ. (καὶ τριτοπρσ.) » Οὐ τὰ χωρία μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι, « Ξεν. (καὶ κατ' ἀνάλυσ.) » Ἀρκεῖ ὅτι, » Ἀρκεῖ ἐάν, « αὐτ. (ὅθεν) » Τὰ ἀρκοῦντα, « αὐτ., τὰ ἀρκετά. 4) (σπν.) = Διαρκῶ. » Τούτοις ἡσυχία ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖ, « Θκ. 5) (σπν. ἀντὶ τοῦ 6) (μσ. ἢ πθ. μὲ δοτ. ἢ μτχ.) μοὶ εἶνέ τι ἀρκετὸν, μὲ φθάνει, εὐχαριστοῦμαι εἰς αὐτό. » Ἀρκοῦ τῷ εἶναι, « Ξεν. » Ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι, « Γρφ. Ἠρκοῦντο προσφερόμενοι γάλα, « Διόδ. » Τινὲς ἐνὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, « Δσκρ. » Ἀρκέσω θνήσκουσα, « Σοφ.

;Ἄρκηλος (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀρκύλος = Ἀρκτύλος.

Ἄρκιος [ἀρκέω], α ἢ ος, ον, Π. ἀποτρεπτικὸς κακοῦ, βοηθητικὸς, σωτήριος, ὠφέλιμος. » Ἄρκια νούσων, « Νίκ. » Οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, « Ἰλ. Β. » Νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι, « Ἰλ. Ο. 2) = Ἀρκετός· ἱκανός. » Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, « Ἡ. » Τίσαι χάριν ἄρκιός εἰμι, « Ἀπλλν. » Ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ἄραι, « Καλλ. 3) ἀνάλογος, ἁρμόδιος, μέτριος, ἀρκετὸς (οὔτε πολὺς δηλ. οὔτε ὀλίγος). » Δέμας (» Στόμα, » Κάρηνον κτλ.) ἄρκιον ἢ ἄρκιος, « Ὀππ.

Ἄρκιος, α ἢ ος, ον, Π. = Ἀρκτειος, [ἐκ τοῦ

Ἄρκος, ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρκτος.

Ἄρκος [ἀρκέω], εος-ους (τό), Π. βοήθημα, ἰατρικόν.

Ἀρκούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀρκετὰ, μετρίως, ὅσον χρειάζεται. » Ἀρκούντως ἔχω, « Θκ., = Ἀρκοῦμαι. » Ἀρκούντως ἔχει, « αὐτ., εἶνε ἀρκετὸν, φθάνει.

Ἀρκτεία (ἡ). καθιέρωσις τῶν παρθένων εἰς τὴν Ἄρτεμιν, (ἴδε Ἀρκτεύω).

Ἄρκτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄρκτον, ἀρκουδήσιος.

Ἀρκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἄρχω ἢ Ἄρχομαι.

Ἀρκτεύω, Μ. εύσω. Ἀφιερόνω ἄρκτον (ἢ ἀντ' αὐτῆς παρθένον, ἢ [ἐν γέν.] ἀπαρχὰς) εἰς τὴν Ἄρτεμιν, (ἴδε Ἄρκτος).

Ἀρκτῆ (ἡ), (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἀρκτέη, ἐνν. δορὰ), τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας, ἀρκουδοτόμαρον.

Ἀρκτικὸς, ὴ, όν. Ὁ κείμενος πρὸς ἄρκτον, βόρειος.

Ἀρκτικὸς, ὴ, όν. (γρμτ.) Ὁ ἀνήκων (τοποθετούμενος) εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως.

Ἄρκτιον (τὸ), φυτ. = Ἄρκειον.

Ἀρκτόμυς, υος (ὁ). εἶδος μικροῦ τετραπόδου, (Γαλλ.) marmotte, [μῦς καὶ

Ἄρκτος (ἡ), ζ. ἡ ἀρκοῦδα. 2) εἶδος μαλακοστράκου (ἀςακοῦ ἢ παγουριοῦ), (Ἀρςτ. Ζ. ε, 16). 3) ἀςερισμός τις (διαιρούμενος εἰς μεγάλην [ἴδε Ἄμαξα] ϗ μικρὰν [ἴδε Κυνόσουρα]), (κοιν.) ἄςρον τῆς τραμουντάνας. 4) (συνκδχ.) τὸ πρὸς ἄρκτον (τὸ ἄλλ. Βόρειον) μέρος τῆς γῆς. 5) (πλθ.) αἱ εἰς τὴν Βραυρων. Ἀρτεμ. τῶν Ἀθην. ἀφιερωμέναι μέχρι γάμου δεκαετεῖς παρθένοι, (ἴδε Ἀρκτεύω).

Ἀρκτοῦρος (ὁ), [ἄρκτος, οὐρὰ ἢ οὖρος ἢ ὥρα]. λαμπρός τις ἀστὴρ πλησίον (εἰς τὴν οὐρὰν) τῆς μεγάλης ἄρκτου ϗ περὶ τὴν ζώνην ἢ τὰ σκέλη τοῦ ἀρτοφύλακος.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος (ὁ). ἀστερισμός τις (πλησ. τῆς μεγ. ἄρκτου), ὁ ἄλλ. Βοώτης καὶ Ὠρίων, (συγχ. μὲ τὸν, ἀποτελοῦντα μέρος αὐτοῦ, Ἀρκτοῦρον).

Ἀρκτόχειρ, ειρος (ὁ). εἶδος τετραπόδου, ἴσ. ὁ Ἀκανθόχοιρος.

Ἀρκτύλος (ὁ), τὸ μικρὸν τῆς ἀρκούδας, ἀρκουδάκι, ἀρκουδόπουλον.

Ἀρκτῷος, α, ον, = Ἀρκτικός.

Ἀρκυοστασία (ἡ). τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων καὶ ὁ τόπος ὅπου ςήνονται, τὸ ἄλλ. Ἀρκυστάσιον, [ἐκ τοῦ

Ἀρ(Ἄρ)κυς, υος (ἡ), [εἴργω]. εἶδος χονδροῦ δικτύου (πλεμμάτι) τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοὶ (κυρ.) διὰ τὰ ἀγρίμια.

Ἀρκυστάσιον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου ςήνονται αἱ ἄρκυς.

Ἀρκύστατος (ὁ, ἡ), Π. ςημένος καθὼς αἱ (ἢ περιφραγμένος ἀπὸ) ἄρκυς. || (οὐσ.) Ἀρκύστατον (τὸ), = Ἀρκυστάσιον;

Ἀρκυωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Παρατηρῶ, Παραμονεύω) τὰς στημένας ἄρκυς, εἶμαι -

Ἀρκυωρὸς (ὁ), [ἄρκυς, ὥρα]. ὁ παραφυλάττων τὰ στημένα δίπτυα κυνηγός.

Ἅρμα (τὸ), [αἴρω]. πᾶν ὅ,τι 'παίρνει (σηκόνει, βαςᾷ, [μτφορ.] ὑποφέρει κ.ᾗ.) τις, βάρος, φόρτωμα· ἀγγαρεία· δοσιμον· τροφὴ (ἴδε Ἁρμαλιά).

Ἅρμα (τὸ), [†ἄρω]. ἁμάξι (κυρ. πολεμικὸν ἢ ἱπποδρομικὸν δίτροχον καὶ συρόμενον ἀπὸ ἄλογα). 2) (συνκδχ.) τὰ ἄλογα μαζῆ μὲ (ἢ καὶ χωρὶς) τὸ ἁμάξι, ὅθεν) » Ἅρμα λευκὸν, « Ξεν. ϗ » Ἅρμα τρέφειν, « τὸ (μονολεκτ.) Ἁρματοτροφεῖν

3) τόπος τις μεταξὺ Ἀττικ. ϗ Βοιωτ., ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὅταν ἤςραπτεν ἐνομίζετο ἀγαθὸς οἰωνὸς, ἤστραπτε δὲ σπανιώτατα, (ὅθεν ἡ παροιμ.) » Δι' ἅρματος καὶ σπανίως, « Πλ.

Ἁρμᾶ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἁρμή.

Ἁρμαλιά (ἡ), Π. [†ἄρω]. τροφὴ (κυρ. τὴν ὁπ. 'παίρνει τις μαζῆ του διὰ τὸν δρόμον ἢ μοιράζεται μὲ ἄλλον), ἐφόδιον, (Ἰταλ.) κουμπάνια.

Ἁρμάμαξα (ἡ). εἶδος ἁμάξης σκεπασμένης, (Ἰταλ.) καρέττα, (Τουρκ.) κοτσί.

Ἁρμάτει(τι)ος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς ἅρμα (ἁμάξι, ὄχημα). ||. » Νόμος —, « Πλ., σκοπὸς πολεμικὸς, (Γαλλ.) marche. » Μέλος —, « Εὐρ., τὸ θρηνητικὸν, μυρολόγι.

Ἁρματεύω, Μ. εύσω, Π. = Ἁρματηλατέω.

Ἁρματηγὸς (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἄγων (κινῶν) τὸ ἁμάξι.

Ἁρματηλασία (ἡ). τὸ νὰ διώχνῃ (ὁδηγῇ) τις τὸ ἁμάξι, τρέξιμον μὲ ἁμάξι, [ἐκ τοῦ

Ἁρματηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω (Ὁδηγῶ, Τρέχω μὲ) τὸ ἁμάξι, εἶμαι -

Ἁρματηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώχνων, ὁδηγῶν, τρέχων μὲ) τὸ ἁμάξι, (Ἰταλ.) καροτσιέρης.

Ἁρματήλατος (ὁ, ἡ), Π. (δρόμος) ὁ ὑπὸ ἅρματος ἐλαυνόμενος (πατούμενος, διοδευόμενος), ἁμαξιτός. 2) ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος περιστρεφόμενος (καθὼς ὁ Ἰξίων τῆς μυθολογ.)

Ἁρμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅρμα.

Ἁρματοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μὲ τὸ ἁμάξι, ἀγωνίζομαι εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματοδρομία (ἡ). τρέξιμον ἁμαξίων, ἱπποδρομία μὲ ἁμάξια.

Ἁρματοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων μὲ ἁμάξι, ἀγωνιζόμενος εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματόεις, εσσα, εν, Π. = Ἁρμάτειος.

Ἁρματόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κτύπος) γινόμενος ἀπὸ ἁμάξια.

Ἁρματομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἀπὸ ἁμάξης.

Ἁρματοπηγέω[ποιέω]-ῶ, Μ. ήσω. Πήγνυμι (Κατασκευάζω) ἁμάξι, εἶμαι -

Ἁρματοπηγὸς (ποιὸς), οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων (φθειάνων) ἁμάξια, ἁμαξᾶς.

Ἁρματοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ἵππους δι' ἅρμα (ἴδε τὴν λέξ.), κρατῶ ἁμάξι μὲ ἄλογα (κυρ.) διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ τις ἄλογα διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν.

†Ἁρματοτροχία (ἐσφαλμ. κατά τινας) ἀντὶ

Ἁρματροχιά, ας ἢ ᾶς καὶ

Ἁρματροχίη, ης ἢ ῆς, (Ἰων.). Το σχηματιζόμενον κατὰ γῆς ἴχνος (αὐλάκι) τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος, (κοιν.) ἁμαξιλοῦ.

Ἁρματωλία (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ἁρματηλασία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἁρμενίζω, Μ. ίσω. Ταξειδεύω μὲ πανιά, [ἐκ τοῦ

Ἄρμενος, η, ον, (κυρ. πθ. ἡ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω), προσηρμοσμένος, προετοιμασμένος· (συνηθ. ὡς ἐπίθ. ἀντὶ) Ἁρμόδιος, 'ταιρειασμένος ἢ εὐάρεστος, ἢ ἀναγκαῖος, ἀπαιτούμενος, (ὅθεν ||. ὑσ.) Ἄρμενον (τὸ), (ἐν γέν.) σύνεργον (ὁποιασδήποτε τέχνης), (ἰδιαιτ. δὲ ᾗ συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πανιὰ μὲ τὰ σχοινιὰ κλπ. τοῦ καραβιοῦ.

Ἁρμὴ (ἡ), Ἰων. [ἄρω], = Ἁρμογή· (ἰατρ.) ἡ συναρμογὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, (ἐπὶ πληγ.) = Συνούλωσις, Συῤῥαφὴ κτλ.

Ἁρμηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἁρματηλατέω.

Ἁρμηλάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρματηλάτης.

;Ἁρμίως, ἐπίῤ. Π. Ἁρμοῖ.

Ἁρμογὴ (ἡ), [ἁρμόζω], = Συναρμογή, 'ταιρειασμα· συνάφεια, ἕνωσις, τάξις, τακτοποίησις, συμμετρία, ἀναλογία· (μυσ.) = Ἁρμονία.

Ἁρμόδιος [ἁρμόζω], α, ον 'Ταιρειασμένος, κατάλληλος, πρόσφορος· ἀνάλογος. (οὐσ.) Ἁρμόδιοι (οἱ), οἱ συγγενεῖς, οἱ οἰκεῖοι, (κοιν.) οἱ ἐδικοί.

Ἁρμοδίως καὶ

Ἁρμοζόντως, ἐπίῤ. Καταλλήλως, προσφυῶς· ἀναλόγως, [ἐκ τοῦ

Ἁρμόζω [ἁρμὸς], Μ. όσω, = Συν(Προσ, Ἐφ)αρμόζω, 'ταιρειάζω· ἑνόνω· συνδέω· (μυσ.) ῥυθμίζω· (τρπ.) ἀῤῥαβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω· (ἐν γέν.) συμβιβάζω· διευθετῶ, τοποθετῶ καταλλήλως, τακτοποιῶ· διοικῶ (ὅθ. Ἁρμοστής). ||. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἁρμόδιος, 'ταιρειάζω, συμφωνῶ, (ὅθ. ἀπρσ.) »Ἁρμόζει, πρέπει· ὠφελεῖ, (καὶ ἡ μτχ.) » Ἁρμόζων, = Ἁρμόδιος. ||. (μσ.) ἀῤῥαβωνίζομαι ἢ ὑπανδρεύομαι· συμβιβάζομαι κτλ.

Ἁρ(Ἀρ)μοῖ, ἐπίῤ. Π. [ἁρμὸς], = Ἀρτίως, νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου, παρευθὺς, ἀμέσως.

Ἁρμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγων συναρμόζω (συνδέω, τακτοποιῶ κτλ.).

Ἁρμολογία (ἡ). συναρμογή.

;Ἁρμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συναρμοζων κτλ.

Ἁρμονία (ἡ), = Ἁρμός. 2) (μτφορ.) συνθήκη, συμφωνία, συμβιβασμός· ὁμόνοια. 3) τάξις, εὐταξία· κανονισμός, διάταξις. 4) ἀναλογία, συμμετρία, εὐρυθμία, (μυσ.) τὸ εὔηχον ἀποτέλεσμα τῆς συμφωνίας· σκοπὸς, ἦχος.

Ἁρμονικὸς, ὴ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἁρμονίαν· μουσικός.

Ἁρμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἁρμόδιος, προσφυής.

Ἁρμονιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς ὁμόνοιαν, μὲ τὸν ὁποῖον καθεὶς 'ταιριάζει (συμβιβάζεται, ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ).

Ἁρμονίως, ἐπίῤ. Μὲ ἁρμονίαν, προσφυῶς.

Ἁρμὸς (ὁ), [ἄρω], = Ἄρθρον, κόμπος, κλείδωσις (κυρ. τῆς ὠμοπλάτης). (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου συναρμόζεται (ἀνοιγοκλείει) ἡ θύρα (κτλ.), (Τουρκ.) ῥεζές. 2) (σπν.) ξυλοκάρφι, καὶ 3) (τρπ.) συναρμογὴ, διοργανισμός.

Ἁρμοσία (ἡ), Π. ἀντὶ

Ἅρμοσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρμόζειν, ἕνωσις, συνάφεια, συν(προσ)αρμογὴ, 'ταίριασμα (σπν.) διοίκησις, κτλ.

Ἅρμοσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἡρμοσμένον ('ταιρειασμένον κτλ.), = Ἁρμός.

Ἁρμόσσω, = Ἁρμόττω.

Ἁρμοστὴρ, ῆρος καὶ

Ἁρμοστὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἁρμόζων ('ταιρειάζων, συμβιβάζων, τακτοποιῶν κτλ.) (ἰδιαιτ. δὲ ὁ παρὰ τῶν Λακεδ. σελλόμενος εἰς τὰς ἀποίκους ἢ συμμάχους ἢ ὑπηκόους πόλεις) διευθυντὴς, διοικητὴς, ἔπαρχος κτλ. (ὅθ. Ἐκκλησ.) = Ἐπίσκοπος.

Ἁρμοστικὸς, ὴ, όν. 'Ο ἔχων κλίσιν (ἢ χρησιμεύων, ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἁρμόζειν ἢ ἁρμόζεσθαι.

Ἁρμοστὸς, ὴ, όν. 'Ο ἁρμοσθεὶς ἢ δυνάμενος ἁρμοσθῆναι· ἁρμόδιος, 'ταιρειασμένος, ἀνάλογος κτλ. ||. (οὐσ.) Ἁρμοστὴ (ἡ), ἡ ἀῤῥαβωνιαστικὴ ἢ ἡ σύζυγος.

Ἁρμόστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρμοστής.

Ἁρμόσυνος (ὁ), = Ἁρμοστής· (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐπὶ τῆς εὐταξίας τῶν γυναικῶν διωρισμένοι ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες.

Ἁρμοττόντως, ἐπίῤ. = Ἁρμοζόντως, [ἐκ τοῦ

Ἁρμόττω, Μ. όσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἁρμόζω.

Ἄρνα (τὸν), αἰτ. τοῦ (ἀχρ.) Ἄρς ἢ Ἀρήν. Ζ. Ἀρνός.

Ἀρνακὶς, ίδος (ἡ). τὸ δέρμα (ἡ προβηὰ) τοῦ ἀρνιοῦ, (κοιν.) ἀρνιακὸ, (καὶ ἄλλ.) ψοφάκι.

Ἀρνέα (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀρνεῖον (τὸ). τόπος ὅπου πωλεῖται κρέας ἀρνήσιον.

Ἄρνειος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς ἀρνὸν, ἀρνήσιος.

Ἀρνειὸς (ὁ). τὸ ἀρσενικὸν καὶ τέλειον τὴν ἡλικίαν ἀρνὶ, κριάρι.

Ἀρνεοθοίνης, ου (ὁ), Π. ὁ τρώγων (θοινούμενος, τρεφόμενος μὲ) ἀρνία, ἀρνοφάγος.

Ἀρνέομαι-οῦμαι [ἀ, αἴρω, ἢ ἀρνεύω], Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἠρνησάμην ἢ Ἠρνήθην, πρκ. Ἤρνημαι). Λέγω τὸ Ὄχι· ἀποποιοῦμαι· παραιτοῦμαι· δὲν στέργω. » Ἀρνεῖται τὸν γάμον, « Ὀδ. Λ. » Οὐκ ἔς', οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, « Ὀδ. Θ » Ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστὰς, « Σχολ. Ἀρςφ., ἀντὶ Τὸ δάνειον. » Ἀνέρας ἠρνήσαντο, « Ἐπγρ., ἀντὶ Τὴν ἀνδρικὴν φύσιν. » Ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι, « Ξεν. » Οὐδ' ἀρνηθεῖεν ὡς οὐκ εἰσι, « Δμ.

Ἄρνεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ἀρνός.

Ἀρνευτὴρ (ὁ), Π. [ἀρνεύω]. βουτηκτὴς, κολυμβητὴς, (παρβλ. Κυβιστητήρ.)

†Ἀρνευτήρια (ἡ ἢ τὰ). ἡ τέχνη (τὰ γυμνάσματα) τοῦ ἀρνευτῆρος.

Ἀρνευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἀρνευτὴρ, ὅθ. 2) εἶδ. ὀψαρίου (ἴδε Ἱππουρος), [ἐκ τοῦ

Ἀρνεύω, Μ. εύσω. Π. πηδῶ (κυρ. μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον, καθὼς τὰ ἀρνιὰ), (ὅθεν) πίπτω (βουτῶ) κατακέφαλα εἰς τὸ νερὸν (καθὼς οἱ κολυμβηταί).

Ἀρνησίθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρνούμενος τὸν θεόν.

Ἀρνήσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ.

Ἄρνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρνεῖσθαι.

Ἀρνητέον, θετ. τοῦ Ἀρνοῦμαι.

Ἀρνητικὸς, ὴ, όν. 'Ο σημαίνων (ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς) ἄρνησιν.

Ἀρνητικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀρνητικὸν τρόπον.

Ἀρνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀρὴν, ἀρνάκι.

Ἀρνόγλωσσον (τὸ), φυτ. (κοιν.) πεντάνευρον ἢ παζί.

Ἀρνὸς, οῦ (ὁ), (κυρ.) γεν. τοῦ (ἀχρ.) Ἄρς ἢ Ἀρὴν, (ἡ δοτ. Ἀρνὶ, ἡ αἰτ. Ἄρνα, δυϊκ. Ἄρνε, οῖν, πλθ. Ἄρνες, Ἀρνῶν, Ἄρνας). ἀρνὶ (κυρ. τὸ ἀρσεν.), Ζ. Ἀμνὸς (τὸ ὁπ. ἀναπληροῖ τὰς ἀχρ. πτσ.).

Ἀρνοφάγος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀρνεοθοίνης.

Ἀρνόφυλλον (τὸ), φυτ. = Κύτισος.

Ἄρνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. [αἴρω], 'παίρνω, λαμβάνω, (ἢ μᾶλλ.) προσπαθῶ νὰ λάβω (ν' ἀποκτήσω, νὰ κερδήσω, νὰ γλυτώσω κτλ.). (σπν.) προκρίνω, προτιμῶ.

Ἀρνῳδὸς (ὁ). ῥαψῳδὸς ὅς τις ἐλάμβανε μισθὸν ἀρνίον, (παρβλ. Τραγῳδός).

Ἀρνὼν, ῶνος (ὁ). μάνδρα ἀρνίων.

Ἀρξεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἄρξομαι, μέλλ. τοῦ Ἄρχομαι.

Ἀροίμαν, Δ. ἀντὶ Ἀροίμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Αἴρω.

Ἄρομα (τὸ), [ἀρόω]. τόπος ὠργωμένος ἢ διὰ ὄργωμα.

Ἀρόμην, Π. ἀντὶ Ἠρόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Αἴρω.

Ἀρόμε(μμε)ναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἀροῦν, ένς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρόω.

Ἄρον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Αἴρω.

Ἄρον (τὸ), γέν. φυτ. (ἴδε Δρακόντιον καὶ Κολοκάσιον).

Ἄρος [αἴρω], εος (τὸ), Π. (σπν. ᾗ σχεδὸν ἄκλιτ.) ὄφελος, κέρδος, (παρβλ. Ἄρκος).

Ἀρόσιμος [ἀρόω], η ἢ ος, ον. (κυρ. τόπος) Καλὸς διὰ ὄργωμα, γεωργήσιμος, (ἐπμ.) εὔφορος, (μτφορ.) γονιμος.

Ἄροσις [ἀρόω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεωργεῖν, ὄργωμα. 2) Π. = Ἄρουρα, ἀγρὸς ἀρόσιμος ἢ ὠργωμένος.

Ἀροτέον, θετ. τοῦ Ἀρόω.

Ἀροτὴρ (ὁ), ὁ ἀροτριων (ὀργώνων), γεωργὸς, ζευγᾶς. » Βοῦς, — « Ἠσ., τὸ (κοιν.) καματερὸν (βῷδι). (μτφρ.) γεννήτωρ, πατήρ.

Ἀροτήριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀροτήσιος.

Ἀρότης, ου (ὁ), = Ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρόσιμος.

Ἀροτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς ἄροσιν ἐπιτήδειος (ἀρμόδιος).

Ἄροτος (ὁ), = Ἄροσις, ὄργωμα, (ἐν γέν.) ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, (μτφορ.) τεκνοποιΐα. 2) = τῷ

Ἀροτὸς (ὁ). ὁ καιρὸς τοῦ ἀρότου (τοῦ ὀργώματος), (ὅθεν συνκδχ.) = Ἐνιαυτός.

Ἀροτὸς, ὴ, όν. 'Ο ὠργωμένος ἢ ἀρόσιμος.

Ἀροτραῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄροτρον, γεωργικὸς.

Ἀρότρευμα (τὸ), = Ἄρομα.

Ἀροτρεὺς, έως καὶ

Ἀροτρευτὴρ (ὁ), = Ἀροτὴρ, γεωργὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀροτρεύω, Μ. εύσω, Π. = Ἀροτριάω.

Ἀροτρητὴς, οῦ (ὁ), = Ἀροτήρ. 2) = Ἄροτρον.

Ἀροτρίασις, εως (ἡ). ὄργωμα, [ἐκ τοῦ

Ἀροτριάω-ῶ, Μ. άσω (πθ. πρκ. Ἠροτρίαμαι[σμαις] κτλ.). Ἐργάζομαι τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, ὀργόνω, κάμνω χωράφι.

Ἀρότριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρόσιμος καὶ Ἀροτραῖος.

Ἀροτροδίαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀροτριῶν ἐναλλὰξ δηλ. ὑπάγων καὶ ἐπιστρέφων (κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θὼς οἱ ἀγωνιζόμενοι τὸν δίαυλον), (παραβλ. Βουστροφηδόν).
Ἀροτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ -
Ἄροτρον (τὸ), [ἀρόω]. ἀλέτρι.
Ἀροτροπόνος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (κοπιάζων) περὶ τὸ ἄροτρον.
Ἀροτρόπους, οδος (ὁ, ἡ). τὸ ὑνὶ ἢ τὸ (κοιν.) Ἀλετροπόδι, (παρβλ. Γύης).
Ἀροτροφορέω-ῶ, Μ, ήσω. Φέρω (Σύρω) τὸ ἄροτρον.
Ἄρουρα (ἡ), [ἀρόω]. ὁ ὠργωμένος ἢ ἀρόσιμος τόπος, χωραφότοπος· (ἐν γέν.) = Ἀγρὸς ἢ Πεδιάς. (Π.) Γῆ, (καὶ μτφορ.) ἡ κοιλία τῆς μητρός. 2) (σπν.) = Λήϊον. 3) μέτρον ἐκτάσ. (100: πηχ. Αἰγυπτ.), στρέμμα.
Ἀρουραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατρίβων εἰς τὰς ἀρούρας, ἀγροτικὸς, χωρικός.
Ἀρούριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρουρα, χωραφάκι.
Ἀρουρίτης, ου (ὁ), = Ἀρουραῖος. » Μῦς —, « Βαυρ.
Ἀρουροπόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πονῶν (κοπιάζων) εἰς τὰς ἀρούρας, γεωπόνος.
Ἀρόω-ῶ [ἔρα ἢ αἴρω;], Μ. ἀρόσω (ἀόρ. Ἤροσα, πρκ. Ἀρήροκα καὶ πθ. Ἀρήρομαι, ἀόρ. πθ. Ἠρόθην), = Ἀροτριάω, ὀργόνω, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ τὴν γῆν· (σπν.) σπέρνω· (μτφορ.) τεκνοποιῶ.
Ἀρόωσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄροσις.
Ἀρπάγδην, ἐπίρ. Ἁρπαχτὰ, ἁρπακτικὰ, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.
Ἁρπαγεὺς, εος (ὁ), = Ἅρπαξ.
Ἁρπαγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρπάζειν, ἡ διὰ βίας ἀφαίρεσις, ἅρπαγμα.
Ἁρπάγη (ἡ). ἀγκιστροειδὲς ἐργαλ. (Τουρκ.) τσεγκέλι, ἡ κάντζα.
Ἁρπαγιμαῖος, α, ον καὶ
Ἁρπάγιμος, η ἢ ος, ον, Π. = Ἁρπακτός.
;Ἁρπαγίμως, ἐπίρ. = Ἁρπάγδην.
Ἁρπάγιον (τὸ), ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον τρυπημένον κάτωθεν ἐν εἴδει κλεψύδρας,
Ἅρπαγμα (τὸ). τὸ ἁρπαγμένον ἢ εὔκολον ν' ἁρπαγῇ πρᾶγμα, (ἐν γέν.) πρόχειρον καὶ εὔκολον κέρδος, ἕρμα ον (» Τὴν συντυχίαν ἅρπαγμα ποιησάμενος, « Ἡλ.)· (εἰς τὸ πλθ.) κλεψιαὶς, ἁρπαγαὶς, (Τουρκ.) χαμίνια, » Τὰ περὶ τὰς τριήρεις ἁρπάγματα, « Λξ.
Ἁρπαγμὸς (ὁ), = Ἁρπαγὴ ϗ Ἅρπαγμα.
;Ἅρπαγος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Ἅρπαξ.
Ἁρπάζω [ἅρπη], Μ. άσω ἢ άσομαι ἢ άξω (ἀόρ. Ἥρπασα[ξα], πρκ. Ἥρπακα ϗ πθ. Ἥρπασμαι ἢ Ἥρπαγμαι, ἀόρ. Ἡρπάσθην καὶ β'. Ἡρπάγην, καὶ τὸ θετ. Ἁρπακτέον ἢ Ἁρπαστέον). Ἀδράχνω (Ἠαίρνω, Σηκόνω, Ἀφαιρῶ) τι δυναστικῶς καὶ μὲ βίαν· κλέπτω. » Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; « Ἀρςφ. » Σχίζαν ἁρπάσασα, « Αἰλ. » Ἁρπάζει ὁ ἵππος τὸν χαλινὸν (ὁ ποταμὸς τοὺς διαβαίνοντας), « Ξεν. » Λύκος πρόβατον ἁρπάσας. « Μυθ. » Τὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε, « Θκρ.
Ἁρπάκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἁρπακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρπακτής.
Ἁρπακτήριος, α ἢ ος, ον, Π. = Ἁρπακτικός.
Ἁρπακτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἁρπάζων, ἅρπαξ, ἢ = τῷ
Ἁρπακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (συνειθίζων ἢ ἠμπορῶν) ν' ἁρπάζῃ, ἅρπαγος.
Ἁρπακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἁρπακτικὸν τρόπον, ἁρπακτικά.
Ἁρπακτὸς, ἡ, όν. Ὁ 'παρθεὶς (ἀποκτηθεὶς) μὲ (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἁρπαγὴν, κλοπιμαῖος.
Ἁρπακτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁρπαγή.
Ἁρπάλαγος (ὁ). ἐργαλ. κυνηγ. μὲ τὸ ὁπ ἁρπάζουν τοὺς λαγούς.
Ἁρπαλέος, α, ον, Π. ὁ ἁρπαζόμενος, (ἐπμ.) πολλὰ ἐπιθυμητὸς, περισπούδαστος, (κοιν.) λαχταριστὸς, ὀρεκτικός.
Ἁρπαλέως, ἐπίρ. Ἁρπακτικὰ, μὲ βίαν. » Πῖνε καὶ ἦσθεν ἁρπαλέως, « Ὀδ. Ζ., δηλ. μὲ μεγάλην ὄρεξιν.
Ἁρπαλίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) παραδίδομαι ὅλως διόλου εἰς ἔν τι. ||. (μὲ αἰτ.) 'παίρνω τι μὲ πολλὴν προθυμίαν.
†Ἁρπάλιμος, η, ον, καὶ
†Ἁρπαλὸς, ἡ, όν, (Γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Καρπάλιμος, (ἴδε Ἁρπαλέος).
Ἅρπαξ, αγος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπάζων, ἁρπακτής. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἁρπάγη. 2) (θηλ.) Π. = Ἁρπαγή.
Ἁρπαξίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ ἁρπαγῆς ζῶν.
Ἅρπασμα (τὸ), = Ἅρπαγμα.
Ἁρπαστικὸς, ἡ, όν, = Ἁρπακτικός.
Ἁρπάστιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἅρπαστὸν (τὸ), εἶδ. σφαίρας καὶ τὸ δι' αὐτῆς παιγνίδιον, τὸ ἄλλ. Ἐφετίνδα ϗ Φαινίνδα, (κυρ. δὲ) οὐδ. τοῦ
Ἁρπαστὸς, ἡ, όν, = Ἁρπακτός.
Ἁρπεδὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. [†ἅρω, πέδος]. ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, ὁμαλὸς, [ὅθεν
†Ἁρπεδίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐπίπεδον, ἰσάζω τὴν ἐπιφάνειάν του.
Ἁρπεδόεις, εσσα, εν, Π. = Ἁρπεδής.
Ἁρπεδονάπτης, ου (ὁ). ὁ καταμετρῶν μὲ τὸ στρεμματόσχοινον τὴν γῆν, γεωμέτρης, [ἅπτω καὶ
Ἁρπεδόνη (ἡ), [ἁρπάζω]. (ἐν γέν.) σχοινὶ, τριχιά· νῆμα, κλωστή· (ἰδιαιτ. δὲ) θηλειὰ (διὰ κυνῆγι), πέδικλον· στρεμματόσχοινον, κόρδα (τοῦ τόξου).
Ἁρπεδονίζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Κυνηγῶ) μὲ τὴν ἁρπεδόνα, πεδικλόνω.
Ἁρπεδὼν, όνος (ἡ) = Ἁρπεδόνη.
Ἅρ(Ἁρ)πεζα (ἡ) καὶ
Ἅρ(Ἁρ)πεζος (ὁ), Π. [;] = Αἱμασιὰ, ἀγκαθοφράκτης, ἢ τοῖχος χωρὶς λάσπην ἢ ἀσβέστην, (κοιν.) ξερολίθι.
Ἅρπη (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε δρεπανοειδὲς ἢ ἀγκιστρωτὸν ἐργαλ., (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ὀδοντωτὸν δρεπάνι, ἡ κόσσα. » Ἅρπην καρχαρόδοντα, « Ἡσ. 2) τὸ κυρτὸν σίδηρον μὲ τὸ ὁπ. διευθύνουν τοὺς ἐλέφαντας. 3) εἶδ. ἁρπακτικοῦ ἀετοειδοῦς ἢ ἱερακοειδοῦς θαλασσίου πτηνοῦ (παρβλ. Ἰκτῖνος). 4) ἀστερισμός τις (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Περσέως.
Ἁρ(Ἁρ)πὶς, ίδος (ἡ), Π. [ῥάπτω]. εἶδ. ὑποδημάτων, (παρβλ. Ἀρβύλη ϗ Κρηπίς).
Ἅρπυια (ἡ), [ἁρπάζω]. τερατόμορφόν τι ὂν τῆς μυθολογίας, θηλυκὸν κακοποιὸν δαιμόνιον· (ἀλληγορ.) = Τυφὼν, σίφωνας, ἀνεμοστρόβιλος, (ὅθ.) » Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, « Ὀδ. Α. » Ἀναρπάξασα θύελλα, « Ὅμ., 'τοὺς 'πῆρ' ὁ ἄνεμος, ἠφανίσθησαν κατὰ κράτος, ἐχάθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.
Ἁρπυιόγουνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἁρπυιῶν.
Ἅρπυς, υος (ὁ). Π. [ἁρπάζω], Αἰολ. = Ἔρως, (παρβλ. Ἁρτύς).
Ἀῤῥαβδος (ὁ, ἡ), = Ἄραβδος, χωρὶς ῥάβδον ἢ ῥάβδους (κλώνους ἢ ἀράδες), (ἴδε ϗ
Ἀῤῥάβδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥαβδωτὸς (ἀραδωτός).
Ἀῤῥαβὼν [Ἑβρ.], ῶνος (ὁ). ἡ διδομένη προκαταβολὴ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συμφωνίας, (Ἰταλ.) 'κάπαρον, (Τουρκ.) πέϊ· (κατ' ἔκτ.) = Ἐνέχυρον.
Ἀῤῥαβωνίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἀῤῥαβῶνα, (ἐπμ.) ἐξασφαλίζω δι' ἀῤῥαβῶνος, (Ἰταλ.) 'καπαριάζω, (Τουρκ.) πείλεστίζω.
Ἀῤῥαγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥηκτος. ||. (μτνμ.) » Ἀῤῥαγὲς ὄμμα, Λξ., τὸ μὴ δακρύον.
Ἀῤῥᾳδιούργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥᾳδιουργῶν ἢ μὴ ῥᾳδιουργούμενος· προσεκτικὸς, τίμιος.
Ἀῤῥάζω [ὀνμτπ.]. (ἐπὶ σκύλ.) Γρυνιάζω, κάμνω ἀρρρ., (παρβλ. Ῥά[Ῥυ]ζω).
Ἀῤῥαιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥαίω]. ἄφθαρτος, ἀκέραιος· ἀκαταγώνιστος.
Ἀῤῥαντος (ὁ, ἡ). ἀῤῥάντιστος.
Ἀῤῥατος (ὁ, ἁ). Δ. ἀντὶ ἄῤῥητος.
Ἀῤῥαφος ϗ
Ἀῤῥαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥαφήν.
Ἀῤῥεκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ῥέζω], = Ἀποίητος, ἀτελείωτος.
Ἀῤῥεν, οὐδ. τοῦ Ἀῤῥην.
;Ἀῤῥενίζομαι, = Ἀνδρίζομαι.
Ἀῤῥενικὸς, ἡ, όν, Ἀττ. ἀντὶ ἀρσενικὸς, ἀνδρικός.
Ἀῤῥενιστέον, θετ. τοῦ Ἀῤῥενίζομαι.
Ἀῤῥενογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνδρικοῦ γένους, ἀνδρικός.
Ἀῤῥενογονία (ἡ). γέννησις (τεκνογονία) ἀρσεν. παιδίων, [ἐκ τοῦ
Ἀῤῥενογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ἀρσεν. παιδία.
Ἀῤῥενόμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥενόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀρσεν. παιδίων γεννήτωρ.
Ἀῤῥενοπληθὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πλῆθος ἀνδρῶν.
Ἀῤῥενοποιὸς (ὁ, ἡ), = Ἀνδροποιός.
Ἀῤῥενότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἄῤῥενος, ἦθος (φρόνημα) ἀνδρικόν, ἀνδρία.
Ἀῤῥενοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἀρσεν. παιδ., εἶμαι -
Ἀῤῥενοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννῶσα ἀρσεν. παιδ.
Ἀῤῥενοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν μόνον (ἐξωτερικὸν) ἄῤῥενος, θηλυδρίας, (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Γ, 62)
Ἀῤῥενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (ἀνδρεῖον κτλ.), ἴδε Ἀνδρίζω.
Ἀῤῥενώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνδρικὸς, Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥενωδῶς, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.
Ἀῤῥενωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Ἀῤῥενώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀρσεν. ἢ ἀνδρ. ὄνομα.
Ἀῤῥενωπία (ἡ). τὸ ἦνέ τις -
Ἀῤῥενωπὸς, ἡ ἢ ὸς, όν. Ὁ ἔχων ὄψιν ἀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πα, μορφήν, [ξ συνκδχ.] φρόνημα, χαρακτῆρα) ἀνδρικ.

Ἀρρενωπῶς, ἐπίρ. Ἀρρενωδῶς, ἀνδρικῶς.

†Ἀρρενώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Ἀρρενωπός.

Ἀρρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μηδετέρωσε ῥέπων, ἀκλινής, ἰσόρροπος· σταθερός. ἄκαμπτος. ἀμετακίνητος· ἀμετάβλητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ῥοπὴν (βάρος), ἀσήμαντος· ἀνεπαίσθητος.

Ἀρρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἰσορροπίαν, ἀκλινῶς· ἀμετατρέπτως· ἀνεπαισθήτως.

Ἀρρεψία (ἡ). τὸ μὴ ῥέπειν· σταθερότης, ὁμαλότης χαρακτῆρος.

Ἀρρήκτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν ἐρράγη ἢ δὲν ῥήγνυται (σπάνει, κόπτεται, σχίζεται ΧΗ.). πυκνός, γιερός, σερεός· (συνκδχ.) ἀκούραστος, ἀκαταπόνητος· ἀδιάκοπος, κτλ.

Ἀρρήκτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ σπάνῃ (κόπτεται κτλ.), ἀκαταπονήτως.

Ἀρρήμεσύνη (ἡ). ἄκρα σιωπή, τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀρρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφέρων μήτε λέξιν, σιωπηλός.

Ἄρρην, ενος (ὁ, ἡ), καὶ Ἄρρεν, ενος (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄρσην, Ἀρσενικός, (γρμτ.) ἄρσεν. γένος· (συνκδχ.) = Ἀνδρικός, ῥωμαλέος, εὐτολμος, δυνατός, κτλ. (παρβλ. †Ἀρὴν καὶ Ἀνήρ).

†Ἀρρηνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μαλόνω, γρηνιάζω, εἶμαι -

Ἀρρηνής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὄνμτπ.], (κυρ. ἐπὶ σκύλ.) ἄγριος, δαγκανάρης, (κοιν.) γρηνιάρης, (παρβλ. Γρύζω).

Ἀρρησία (ἡ), = Ἀρρημοσύνη.

Ἀρρητοπεπτόπνευστος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ λεπτότης τῆς πνοῆς (τοῦ πνεύματος) δὲν ἐκφράζεται.

Ἀρρητοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω (καὶ Ἀρρητοποιία (ἡ), τὸ νὰ κάμνῃ τις καὶ Ἀρρητοποιός (ὁ, ἡ), ὁ πράττων ἄρρητα διὰ τὴν αἰσχρότητά των ἔργα, ἀχρειότητες αἵ-περ δὲν λέγονται.

Ἀρρητόρευτος (ὁ, ἡ). χωρὶς (μὴ σπουδάσας τὴν) ῥητορικήν.

Ἄρρητος, ος ξ Π. η, ον, [ἀ, ῥητός]. Περὶ οὗ δὲν ὡμίλησεν ἢ δὲν ὁμιλεῖ ἢ δὲν δύναται (ἢ δὲν πρέπει) νὰ ὁμιλήσῃ τις, (ἐπμ.) = Ἀνέκφραστος, ἀξεστόμιστος, Ἀπόρρητος κτλ. (ἢ καθὸ) μυστηριώδης, ἱερός, (ἢ καθὸ) ἄγνωστος, ἀσήμαντος, (ἢ καθὸ) ἀνήκουστος, (ἢ καθὸ) αἰσχρός· ἀποτρόπαιος, [ἴδε καὶ Ῥητός].

Ἀρρητουργία (ἡ), = Ἀρρητοποιία, αἰσχρουργία.

Ἀρρητουργικός, ἡ, όν, = Ἀρρητοποιός, αἰσχρουργός.

Ἀρρήτως, ἐπίρ. Μὲ (Εἰς) τρόπον ἄρρητον, ἀνεκφράστως, μυστηριωδῶς.

Ἀρρηφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρω (Κρατῶ) τὰ σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὰ Ἀρρηφόρια, εἶμαι Ἀρρηφόρος (ἴδε τὴν λέξ.)

Ἀρρηφόρια (τὰ). ἡ ἑορτὴ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ τελουμένη πομπὴ τῆς ἀρρηφορίας.

Ἀρρηφορία (ἡ), = Ἀρρηφόρια. 2) τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀρρηφόρος (ἡ), [ἄρρητον ἢ Ἔρση, φέρω]. παρθένος Ἀθηναία, ἡτις, εἰς τὴν πομπὴν τῶν Ἀρρηφορίων, ἐκράτει τὰ ἱερὰ σκεύη μὲ τὰ μυστηριώδη σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Γῆς.

Ἀρρήχης (ὁ, ἡ), Π., Ζ. Ἐύρρηχος.

Ἀρρίγέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀρίγως.

Ἀρρίγητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ῥιγῶν (μὴ τρέμων ἀπὸ ψύχος, ἢ φόβον), ἀτρόμητος, [ἴδε ξ Ἀρρίγος (ὁ, ἡ), (τὸ παραθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ψύχος, μὴ κρυόνων.

Ἀρρίγως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ κρυόνῃ (ἢ νὰ τρέμῃ) τις, ἀφοβως.

Ἀρρίζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥίζας.

Ἀρρίζωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥιζώσας ἢ μὴ ῥιζωμένος. » Αἱ μὲν πίνναι ἐρρίζωνται· οἱ δὲ σωλῆνες ἀρρίζωτοι διαμένουσιν, « Ἀρστ.

Ἀρρίν καὶ Ἀρρίς, ινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα (μύτην καὶ συνκδχ. ὄσφρησιν).

Ἀρρίπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥιπιζόμενος (ἀνεμιζόμενος). » Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα, φύσιν ἔχοντα θερμὴν ξ ὑγρὰν, ἀδιάπνευστα καὶ ἀρρίπιστα (ἄλλ. ἀναρρίπιστα) μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐνκινήσει τε εἴη ξ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἀνάσηπτα φυλάττεσθαι, « Γαλ. (Ἀρριχάομαι-ῶμαι), Μ. ἤσομαι. (ἄχρ.) πρωτότ. τοῦ Ἀναρριχάομαι, [ἐκ τοῦ

Ἀρρίχος (ὁ ξ Ἀττ. ἡ) ἀντὶ Ἀρσιχος, [ἄρσις] καλάθι, κοφίνι, χερροκάλαθον, (παρβλ.) Δάρκος.

Ἀρρόια καὶ (Ἰων.) Ἀρροίη (ἡ). παῦσις (ἔλλειψις) ῥοῆς ὑγροῦ· (ἰδιωτ. παρ' ἰατρ.) στάσις τῶν καταμηνίων.

Ἀρρόπος (ὁ, ἡ), = Ἀρρεπής.

Ἀρρυθμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δὲν ἔχω (Εἶμαι χωρὶς, ἢ Σφάλλω εἰς τὸν) ῥυθμὸν, κάμνω παραφωνίας.

Ἀρρυθμία (ἡ). Ἔλλειψις ῥυθμοῦ, κακοφωνία, παραφωνία.

Ἀρρυθμοποιός, ου (ὁ). ὁ πίνων χωρὶς ῥυθμὸν (τάξιν, μέτρον).

Ἄρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥυθμὸν (τάξιν, ἀναλογίαν), ἀνάρμοστος, ἄμετρος· ἄτακτος.

Ἀρρύθμως, ἐπίρ. Χωρὶς ῥυθμὸν (τάξιν, μέτρον, ἀναλογίαν κτλ.), ἀτάκτως, ἀναρμόστως.

Ἀρρύπαντος (ὁ, ἡ), = Ἀμόλυντος, ἀλέρωτος.

Ἀρρύπαρος καὶ

Ἀρρύπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥύπον (λέραν), καθαρός.

Ἄρρυπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥύπτω]. ἄπλυτος.

Ἀρρύπωτος (ὁ, ἡ), = Ἀρρύπαντος καὶ Ἀρρυπος.

Ἀρρυσίαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥυσιάζω]. ὁ μὴ ληφθεὶς ὡς λάφυρον ἢ ἐνέχυρον, ἀνεπηρέαστος.

Ἀρρυτίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥυτίδας, (ἐπμ.) νεαρός, (ἐπὶ καρπ.) νωπός.

Ἀρρωδέω, Μ. ἤσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀρρωδέω.

Ἀρρωδίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀρρωδία.

Ἀρρώδ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρρωγής, ἄσχιστος, ἀρρόγιστος, ἄσκαπτος.

Ἀρρωστέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ἀσθενῶ, εἶμαι ἄρρωστος (ἀδύνατος, ἀνήμπορος), (παρβλ. Νοσῶ).

Ἀρρώστημα (τὸ). πάθος, ἀρρωστία, (παρβλ. Νόσημα).

Ἀρρωστήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρρωστος, (ἡ μᾶλλ.) φιλάσθενος, (κοιν.) ἀρρωστιάρης.

Ἀρρωστία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀρρώστου, ἀτονία, ἀδυναμία, Ἀσθένεια, (παρβλ. Νόσος). 2) Ἔλλειψις προθυμίας ξ θελήσεως, ἀνορεξία. » Ἐν ἀρρωστίᾳ τοῦ στρατεύειν ἦσαν, « Θκ. - Οὐκ ἔρρωντο ἐς τὸ.

Ἀρρωστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥώννυμαι]. = Ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀνήμπορος. 2) ἀπρόθυμος, ἀδρανής. » Πολλῷ ἐς τὴν μισθοδοσίαν ἀρρωστότερον γενόμενον, « Θκ.

Ἀρρώστως, ἐπίρ. Εἰς κατάστασιν ἀρρωστίας.

(Ἄρς), ἄχρ. ὀνομ. τῆς γεν. Ἀρνός.

Ἄρσαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄρδω ἢ τοῦ (ἀχρ.) Ἀρω. ἢ Αἰόλ. ἀντὶ Ἄραι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρσάμενος, η, ον, Αἰολ. ἀντὶ Ἀράμενος, μα. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Αἴρω.

Ἀρσενικός, ἡ, όν, ἀντὶ Ἀρρενικός, ὁ εἰς τὸ ἄρσεν. γένος ἢ φῦλον ἀνήκων, ||. (οὐσ.) Ἀρσενικόν, εἴδ. ἡμιμετάλλου, τὸ (κοιν.) Ποντικοφάρμακον καὶ (Τουρκ. κατὰ παραφθορ.) Ζερνίκι.

Ἀρσενικῶς, ἐπίρ. Κατὰ γένος ἀρσενικόν.

Ἀρσενογενής, Ἀρσενογόνια κτλ. ἴδε Ἀρρενογενής κτλ.

Ἄρσην, ενος (ὁ, ἡ) καὶ Ἄρσεν, ενος (τὸ), ἴδε Ἀρρήν.

†Ἄρσιος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνάρσιος), Ἁρμόδιος· σύμφωνος· ἀνάλογος, δίκαιος, ὀρθὸς κτλ.

Ἀρσίπους, ποδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερσίπους.

Ἄρσις [αἴρω], εως (ἡ). σήκωμα· ἀνάβασμα· φούσκωμα. » Κυμάτων (» Ζύμης) —, « Ἀρστ., Γργ. 2) πάρσιμον, ἀφαίρεσις ἢ σήκωμα ἀπὸ τὴν μέσην, ἀναίρεσις. » Πρὸς τριχῶν ἄρσιν, « Δσκρ. (ὀθ. γρμτ.) = Ἄρνησις. » Τὰ κατ' ἄρσιν καὶ θέσιν, « Γρμτ. 3) φόρτωμα, βάρος, συνκδχ.) ὀδσιμον, ἀγγαρεία. » Ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, « Γρφ. 4) (ἐναντ. τοῦ Θέσις), τὸ ἀνιδιοκαταίδασμα (κυρ. μέ) τῆς χειρὸς τῶν ἀλωνιστῶν ἢ σφυροκόπων (» Ὑπὰ μίαν ἄρσιν ξ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ καταιθέμενοι, « Γεωπον.), (συνκδχ. δὲ παρὰ μουσ. καὶ μετρ.) τῆς φωνῆς.

Ἀρσιχος (ὁ), Ζ. Ἀρρίχος.

Ἄρσος, εος-ους (τὸ), Π. [ἄρδω]. = Ἄλσος, λειμών, λιβάδι ποτιστικόν.

Ἀρτάβη (ἡ), (Περσ.) μέτρ. χωρητ. ἰσομέγεθες σχεδὸν μὲ τὸν Ἀττ. μέδιμνον, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη τὸ σήμερον ἐν χρήσει εἰς τὴν Αἴγυπτ.) Ἀρδέπι.

Ἀρταμέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. [ἄρταμος] κατακόπτω, λιανίζω, κομματιάζω.

Ἀρταμιε, ιδος (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀρτεμις.

Ἄρταμος (ὁ, ἡ), [†ἀρτι, τέμνω], λιανιστής, κρεωδαίτης· μάγειρος. 2) σφαγεύς.

Ἀρτάνη (ἡ). σχοινίον ἢ θηλειὰ διὰ κρέμασμα, [ἐκ τοῦ

Ἀρτάω-ῶ [αἴρω], Μ. ἤσω. Κρεμῶ τι (καὶ ||. (πθ. μὲ γεν. ἡ μόνην ἢ προθετ.) Κρέμαμαι ξ [μετφορ.] Ἐξήρτημαι ἀπὸ τινος.

Ἀρτέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἠρτηνται, (γ'. πθ. πρσ. τοῦ) Ἀρτάω.

Ἀρτεμέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. ὑγιαίνω, εἶμαι-

Ἀρτεμής [†ἄρω, ἄρτιος], έος (ὁ, ἡ). σῶος, ἀβλαβής, ὑγιής, ἀκέραιος, (ὀθεν

Ἀρτεμία (ἡ), Π. ὁλοκληρία, ὑγεία.

Ἀρτεμιβόλητος (ὁ, ἡ), = Σεληνόβλητος, σεληνιαζόμενος, [βάλλω καὶ

Ἀρτεμις [ἀρτεμής], ιδος (ἡ). ἡ γνωστὴ θεὰ τῆς μυθολογ. ἀλληγορημένη εἰς τὴν σελήνην.

Ἀρτεμισία (ἡ), φυτ. ἀψινθοειδὲς, (παρβλ. Βότρυς).

Ἀρτέμων [ἀρτάω], ονος (ὁ). τὸ μεγάλον ἢ (κατ' ἄλλ.) τὸ μικρὸν πανὶ τοῦ πλοίου (ἢ

μαΐστρα ἢ τὸ μπαροκέττο). 2) εἶδος τροχιλαίας (μακαρὰ), ἴδε Πολύσπαστον καὶ Ἐπάγων.

Ἀρτεπιβούλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἐπιβουλευόμενος (κλέπτων, ἁρπάζων) τὸ ψωμί.

Ἀρτέω, Μ. ἤσω. Ἰων. ἀντὶ Ἀρτίζω.

Ἄρτημα (τὸ), [ἀρτάω]. (ἐν γεν.) πᾶν ὅ, τι κρέμαται, κρεμαστάρι· (π. χ.) σκωλαρῆκι· στολίδι τοῦ λαιμοῦ· βαρύδι (βολίμι) τῆς ἀπετονιᾶς· φοῦντα ἢ γαειτάνι τῆς σακκούλας κτλ. κτλ.

Ἀρτὴρ (ὁ), [αἴρω]. εἴδ. ἀμπαδένιων ὑποδημάτων, καλτσοῦνι. 2) τὸ τσενκέλι τῶν βαστάζων.

Ἀρτηρία (ἡ), [αἴρω]. (ἐν γεν.) ἡ σκληροτέρα καὶ ὀγκωδεστέρα φλέβα· (ἰδιατ. δὲ) ἡ μεγάλη φλέβα τῶ λαιμοῦ (ἢ ἄλλ. Τραχεῖα) δι' ἧς ἀναπνέομεν, ὁ λάρυγγας (ἴδε Ἀορτὴ), ξ 2) ἡ φλέβα τοῦ σφυγμοῦ.

Ἀρτηριακός, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀρτηρ. ἢ εἰς τὴν (τραχ.) ἀρτηρ. 2) βραγχιασμένος.

Ἀρτηριοτομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σχίζω (Ἀνοίγω, Ἠαίρνω αἷμα ἀπὸ) τὴν ἀρτηρίαν.

Ἀρτηριοτομία (ἡ), σχίσιμον (ἄνοιγμα) τῆς (Ἠάρσιμον αἵματος ἀπὸ τὴν) ἀρτηρ.

Ἀρτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀρτηρ.

Ἀρτητός, ὴ, όν. Κρεμαστός. 2) (συνκδχ.) θυμαστός, ἐξαίρετος.

Ἀρτι [αἴρω ἢ †ἄρω], ἐπίρ. Πρὸ ὀλίγου, νεωστί. » Ἀρτι μὲν ἐπεπαύμην, « Ἀκ., μόλις (ὅτι) εἶχα πάψῃ. » Ὅταν ἄρτι φύηται, « Θφρ., εὐθὺς ὅταν πρωτοφυτρύνῃ. 2) τὼρα, αὐτὴν τὴν στιγμὴν, κατὰ τὸ παρόν. » Ἄρτι δακρύετε; Ξεν. » Πῶς οὖν ἄρτι βλέπεις; « Γρρ. » Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, « αὐτ. ||. » Ἀπ' ἄρτι (ἢ) Ἀπάρτι, « Γρφ., ἀπὸ τὼρᾳ ξ εἰς τὸ ἑξῆς. ||. » Ἄρτι μὲν... ἄρτι δέ, « Ἀκ., ποτὲ μὲν... ποτὲ δέ. ||. (εἰς τὰς συνθ. σπν.) ἐντελῶς, ἀκριβῶς, (παρβλ. Ἀρτίως).

Ἀρτιάζω [ἄρτιος], Μ. ἄσω. Παίζω τὸ λεγόμενον κοινῶς παιγνίδι Ζυγά-ἢ-μονά.

Ἀρτιάκις, ἐπίρ. (Ἀριθμ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Περισσάκις, μὲ ἄρτιον ἀριθμὸν, ζυγά.

Ἀρτιάλωτος (ὁ, ἡ), [ἄρτι, ἁλίσκω]. ὁ πρὸ ὀλίγου πιασθείς.

Ἀρτιασμός (ὁ). τὸ ἀρτιάζειν (παίζειν Ζυγά-ἢ-μονά).

Ἀρτιβαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου βαμμένος ἢ βουτημένος.

Ἀρτιβλαστής, ές καὶ

Ἀρτίβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου βλαστήσας (φυτρώσας).

;Ἀρτιβρεφής, ἴδε Ἀρτιτρεφής.

Ἀρτιβρεχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου βρεχείς.

Ἀρτιγάμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ὑπανδρευθείς, νεοπάνδρος.

Ἀρτιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρτιγέννητος.

Ἀρτιγένειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ ἐβγάλῃ γένεια.

Ἀρτιγενής, ές καὶ

Ἀρτιγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, νεογέννητος.

Ἀρτιγλυφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σκαλισθείς (πελεκηθείς), καινουργιοδουλευμένος.

Ἀρτίγονος (ὁ, ἡ), = Ἀρτιγέννητος.

Ἀρτιγραφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γραφείς.

Ἀρτιδαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρτιδίδακτος, ἀρτιμαθής.

Ἀρτιδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας, κλαύσας, ἔχων τὰ δάκρυα σ' τὰ 'μμάτια, ἢ (ἐσχαλμ.) ἀντὶ Ἀρίδακρυς.

Ἀρτιδίδακτος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ πρὸ ὀλίγου διδαχθείς τι. 2) (λόγος) ὁ πρὸ ὀλίγου παραδοθείς.

Ἀρτιδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, ψωμάκι, (κοιν.) κομμάτάκι (μία βυκίτσα) ψωμάκι.

Ἀρτίδομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου οἰκοδομηθείς, νεόκτιστος.

Ἀρτίδορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ὑδαρθείς, νεόγδαρτος.

Ἀρτιδρεπής, ές καὶ

Ἀρτίδρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου κοπείς ἀπὸ τὸ δένδρον, χλωρός.

Ἀρτιέπεια (ἡ), Π. ἐπίθ. θηλ. τοῦ, ἡ (οὐσ.) ὁ χαρακτὴρ τοῦ (δηλ.) τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀρτιεπὴς ές [ἄρτιος, ἔπος], (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν εὐκόλα καὶ καθαρὰ (εὐγλωττος, ἑτοιμολόγος) ἢ ὀρθὰ καὶ μὲ εἰλικρίνειαν, φιλαλήθης.

Ἀρτιζυγία (ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγου εἰς γάμον σύζευξις, (ἡ κατὰ τὸν Σχλ. ὀρθότ.) ἡ ἐν ὑγιείᾳ ἐντάμωσις (ἐπιστροφὴ) τῶν ἀπόντων συζύγων.

Ἀρτιζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἑτοιμάζω· βάλλω τι εἰς τὸν τόπον του· διορθόω· ἐκτελῶ, κατορθόνω, πραγματοποιῶ, συγκροτῶ.

Ἀρτίζωος (ὁ, ἡ), = Βραχύβιος, ὀλιγόζωος.

Ἀρτιθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀνθήσας (ἀνοίξας).

Ἀρτιθανής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανών.

Ἀρτίκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καυθείς.

Ἀρτίκολλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ ἐντελῶς (ἀκριβῶς) κολληθείς (συναρμοσθείς), ἐντελῶς σύμφωνος, προσφύσετος.

Ἀρτικόμης, ου (ὁ), Π. = Ἀρτίκομος.

Ἀρτικόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπῶν πρὸ ὀλίγου ἔφεραν ἢ ἔλαβαν.

Ἀρτίκομος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποκτήσας μαλλιὰ ἢ φύλλα.

Ἀρτικροτέω-ῶ, Μ. ἤσω, (Κωμ.). Συγκροτῶ, συμφωνῶ.

Ἀρτίληπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ληφθείς (πιασθείς).

Ἀρτιλογία (ἡ). ἀκριβὴς (εὐκρινὴς) ὁμιλία, (παρβλ. Ἀπαρτιλογία), [ἐκ τοῦ

Ἀρτιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν εὐκρινῶς (σαφῶς, κυριολεκτικῶς), (παρβλ. Ἀρτίζωμος).

Ἀρτιλόγως, ἐπίρ. Μὲ λέξεις σαφεῖς καὶ εὐκρινεῖς.

Ἀρτιλόχευτος (ὁ, ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγου γεννήσασα. 2) ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, νεογέννητος.

Ἀρτιμαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου μαθών τι, ἀσυνήθιστος.

Ἀρτιμελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶα (ἐντελῆ, ἄρτια) τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἀκέραιος.

Ἀρτίους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄρτιον (ὀρθὸν, ὑγιῆ) νοῦν, συνετός.

Ἀρτιοπαγής, ές (ὁ, ἡ), (κυρ.) « Χορδαί-, « Μουσ., αἱ δεμέναι (τεντωμέναι) εἰς τὴν λύρων κατὰ τὸν ἄρτιον ἀριθμόν.

;Ἀρτιοπέρισσος (τος), ου (ὁ, ἡ). (ἀριθμοὶ) ἄρτιος διαιρούμενος εἰς δύο περιττοὺς, (οὗ ἐναντ. ὁ Περισσάρτιος).

Ἄρτιος (ὁ, ἡ), [ἄρτι]. σωστὸς, πλήρης, ὁλόκληρος, τέλειος, ὑγιής. 2) (μεταφορ.) ὀρθὸς, εὔλογος, (παρβλ. Ἀκέραιος). 3) (ἀριθμ.) ὁ δίχα διαιρετὸς, (κοιν.) ζυγός. 4) (μὲ δοτ.) = Ἁρμόδιος, ταιριασμένος· σύμφωνος· ἀνάλογος. 5) (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) ἕτοιμος· πρόθυμος, ἱκανός.

Ἀρτιότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀρτίου, ὁλοκληρία.

Ἀρτιπαγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ςηθεὶς (οἰκοδομηθείς), καινούργιος, νεόκτιστος, (τρπ.) νεοσύστατος, (ἐπὶ τυροῦ) νωπὸς, χλωρός.

Ἀρτίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μόλις πρὸ ὀλίγου ἢ ἐντελῶς ἤδη ἡλικιωθεὶς παῖς, (κοιν.) σωστὲ παιδάκι, (παρβλ. Ἀντίπαις).

Ἀρτιπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πλουτήσας, = Νεόπλουτος. ||. » Χρήματα-, « Εὔρ., τὰ πρὸ ὀλίγου ἀποκτηθέντα.

Ἀρτιπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη πολεμῶν, μόλις τελειώσας πολεμόντινα.

Ἀρτίπος, Π. ἀντὶ

Ἀρτίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξ τοὺς δύο πόδας ὑγιεῖς (ὑγιεροὺς, δυνατούς). 2) ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν ἢ ἤδη ἐρχόμενος.

Ἀρτισις [ἀρτίζω], εως (ἡ). ἑτοίμασμα, τελειοποίησις, διόρθωμα, συγύρισμα ΧΗ.

Ἀρτισκακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σκαφθείς, νεοσκαμμένος.

Ἀρτίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, μικρὸν ψωμί, ψωμάκι.

Ἀρτιστεφής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἀρτίως (νεωστὶ) στεφθείς· (μτφ.) ὀχυρωθεὶς (ἐπισκευασθείς) μὲ νέας ἐπάλξεις. » Τεῖχος —, « Νικ. Χων.

Ἀρτιστομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) εὐκρινῶς ξ ἐλευθέρως.

Ἀρτιστομία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἀρτίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν εὐκρινῶς ξ καθαρῶς, ἔχων καλὴν προφορὰν, (παρβλ. Ἀρτιλόγος). 2) = Λιμὴν (« Κόλπος) —, « Στρβ., ὁ ἔχων ὁμαλὴν (εὔκολον) εἴσοδον, ὁ σχηματίζων ἐντελῶς ξ καθαυτὸ στόμιον.

Ἀρτιστράτευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου κατατεχθεὶς εἰς τὸ στράτευμα, νέος ςρατιώτης.

Ἀρτιτέλεστος καὶ

Ἀρτιτελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου τελειοποιηθεὶς ἢ κατηχηθεὶς (μυσταγωγηθείς).

Ἀρτίτοκος (ὁ, ἡ), [ἄρτι τίκτω]. νεογέννητος.

Ἀρτιτοκος (ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγου γεννήσασα.

Ἀρτίτομος (ὁ, ἡ), [ἄρτι τέμνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου κοπείς, νεοκομμένος.

†Ἀρτιτόνος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ ἐντελῶς ἡρμοσμένος (κουρδισμένος), (ἐπμ.) μελῳδικὸς, ἐναρμόνιος.

;Ἀρτιτριφής (ἡ κατ' ἄλλ. Ἀρτιβρεφής), ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βυζάνων ἀκόμη.

Ἀρτίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρτιος (ἀκέραιος) τοῦ τρόπου, ἀθῶος, (ὀθεν) « Ἀρτίτροποι, « Αἰσχλ., αἱ δεκάκις παρθένοι.

Ἀρτίτυπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου τυπωθείς (σχηματισθείς).

Ἀρτιυπωχρος (ὁ, ἡ). ἀκόμην ὀλίγον ἢ ἐντελῶς χλωμός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρτιφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀναβλέψας (λαβὼν πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του).

Ἀρτιφανής, έος (ὁ, ἡ), = Νεοφανής, πρωτοφανήσιμος.

Ἀρτίφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρτι, πέφνεν]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.

Ἀρτιφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω σῴας τὰς φρένας μου, εἶμαι =

Ἀρτίφρων, ονος (ὁ, ἡ). ἄρτιος (σῷος) τὰς φρένας, (ἐπμ.) ἐννοῶν (συλλογιζόμενος) καλῶς.

Ἀρτιφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φυτρώσας ἢ γεννηθεὶς καὶ

Ἀρτίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου φυτευθείς, (ἐν. γέν.) νέος, ἀρτιγέννητος.

Ἀρτιφωνία (ἡ), = Ἀρτιστομία, [ἐκ τοῦ

Ἀρτίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καθαρὰν φωνὴν (εὐκρινῆ λαλιάν), = Ἀρτίστομος.

Ἀρτιχανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ ἤδη ἀνοίγων (χαίνων, σχιζόμενος).

Ἀρτιχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χαραχθεὶς (σκαλισθεὶς, γραφθείς).

Ἀρτίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ᾖ τὰς δύο χεῖρας ἀρτίους (σῴας, ᾿γιερᾶς, εὐχρήστους), (ἐπμ.) = Ἀμφιδέξιος.

Ἀρτίχνους, οος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ κάμνῃ (νὰ σκεπάζεται μὲ) χνοῦδι, νέος, τρυφερός.

Ἀρτιχόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἑορτασθεὶς (ἢ ὑποδεχθεὶς) μὲ χορούς.

Ἀρτίχριστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χρισθεὶς (ἀλειφθεὶς, μυρωθεὶς κτλ.), νεόχριστος.

Ἀρτίχυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χυθεὶς ἢ χωνευθείς.

Ἀρτιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζομαι μὲ ἀρτίου ἀριθμοῦ ὄνομα, (ἀντιθ. τῷ Περισσωνυμέω).

Ἀρτίως [ἄρτιος], ἐπίρ. Ὀρθῶς, ἀκριβῶς, (κοιν.) σωστά, ἐντελῶς· ἁρμοδίως, ἀναλόγως. 2) (συνηθέστ.) πρὸ ὀλίγου, νεωστί, ἐσχάτως. 3) = Ἤδη, τώρᾳ, ἐν ᾧ ἀκόμη, (παρβλ. Ἄρτι).

†Ἀρτίωσις, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἄρτισις, ἀπαρτισμός.

Ἀρτοδαισία (ἡ), [ἄρτος, δαίνυμι]. κόψιμον καὶ μοίρασμα ψωμίου.

Ἀρτοδοσία (ἡ), = τῷ προηγ., ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀρτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Δίδω (Μοιράζω) ψωμὶ (ταγῆνι).

Ἀρτοθήκη (ἡ). ὁ τόπος ὅπου βάλλουν (φυλάττουν) καὶ

Ἀρτοκοπεῖον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου κόπτουν (κάμνουν) τὸ ψωμὶ, ψωμάδικον.

Ἀρτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ζυμόνω, Πλάττω) τὸ ψωμὶ, εἶμαι ψωμᾶς.

Ἀρτοκοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτοκόπον, ψωμάδικος.

Ἀρτοκόπιον (τὸ), = Ἀρτοκοπεῖον.

Ἀρτοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (ζυμόνων, πλάττων κτλ.) τὸ ψωμὶ, ψωμᾶς.

Ἀρτόκρεας, ατος (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, κρεατόπηττα, ἡ (Τουρκ.) κιοφτές.

Ἀρτολάγανον (τὸ), εἶδ. ζυμαρικοῦ, (Τουρκ.) τσουρέκι.

Ἀρτολάγυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ψωμὶ καὶ λαγύνι.

Ἀρτόμελι, ιτος (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, ἡ μελοπηττα.

Ἀρτοποιεῖον (τὸ), = Ἀρτοκοπεῖον, ψωμάδικον.

Ἀρτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀρτοκοπέω, κάμνω ψωμί.

Ἀρτοποιητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀρτοποιΐαν.

Ἀρτοποιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ τοῦ ἄρτου, τὸ νὰ κάμνῃ τις ψωμί.

Ἀρτοποιϊκός, ή, όν, = Ἀρτοκοπικὸς ᾖ Ἀρτοποιητικός.

Ἀρτοποιός (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) ὁ κάμνων ψωμί. « Ζύμη —, » Γργ. ‖ (οὐσ.) = τῷ.

Ἀρτοπόπος (ὁ, ἡ), [ἄρτ. πέπτω], = Ἀρτοκόπος, ψωμᾶς.

Ἀρτοπτεῖον (τὸ). ὁ τόπος καὶ τὸ σκεῦος ὅπου ψήνεται (ὀπτᾶται) τὸ ψωμὶ, φοῦρνος ἢ (Βουλγ.) πόνιτσα.

Ἀρτόπτης, ου (ὁ). ὁ ᾿ψήνων τὸ ψωμὶ, φουρνάρης. 2) = Ἀρτοπτεῖον (τὸ σκεῦος).

Ἀρτοπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτόπτην ἢ τὸ ἀρτοπτεῖον.

Ἀρτοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου πωλεῖται τὸ ψωμὶ, ψωμαδικον ἢ ψωμοπάζαρον.

Ἀρτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ψωμὶ, εἶμαι.

Ἀρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ψωμὶ, ψωμᾶς.

Ἀρτοπώλιον (τὸ), = Ἀρτοπωλεῖον.

Ἀρτοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀρτοπώλης.

Ἄρτος (ὁ), [ἄρω ἢ αἴρω]. ψωμὶ, (ἐν γέν.) τροφή.

Ἀρτοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ψωμί. 2) (ἐν γέν.) τρώγω (τὸ συνειθισμένον μου φαγεῖ).

Ἀρτοσιτία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις μόνον ψωμί.

Ἀρτοτροφέω-ῶ, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀρτοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυμόνω καὶ πλάττω τὸ ψωμί.

Ἀρτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καὶ

Ἀρτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων) ψωμί.

Ἀρτοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὸ ψωμί. ‖ (οὐσ.) Ἀρτοφορον (τὸ), ψωμοκάνιστρον.

Ἀρτοχάριτες, ων (αἱ), εἶδος ζυμαρικοῦ, Ζ. Χαρίσιος.

Ἄρτυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄρτυσιν τοῦ φαγητοῦ, (παρβλ. Ἄρωμα ᾖ Καρύκευμα).

Ἀρτυματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἄρτυμα.

Ἀρτυματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἄρτυμα.

Ἀρτύνας καὶ

Ἄρτυνος, ου (ὁ), = Ἁρμοστής, ἄρχων (διοικητὴς) τινῶν Ἑλλην. πόλεων.

Ἀρτύνω, Π. ἀντὶ Ἀρτύω.

Ἀρτύς, ύος (ἡ), Ἰων. = Ἀρθμός.

Ἄρτυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρτύειν (ἑτοιμάζειν) τὰ φαγητά.

Ἀρτυτὴρ (ὁ), = Ἄρτυνος.

Ἀρτυτικός, ή, όν Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἄρτυσιν.

Ἀρτητός, ή, όν. Κατεσκευασμένος μὲ ἀρτύματα.

Ἀρτύω [ἄρω], Μ. ύσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, ἑτοιμάζω· συγκροτῶ· διορθόνω. (συνηθ. καὶ μτγν.) κατασκευάζω τὸ φαγητὸν μὲ ἀρώματα κτλ., (μτφορ.) μηχανορραφῶ κατά τινος

Ἀρυβαλίς, ίδος (ἡ) καὶ

Ἀρύβαλος (λλος), ου, (ὁ), [ἀρύω]. = Ἀρύταινα. 2) σακκοῦλα (ἀνοιγοκλειομένη μὲ σοῦρτα γαειτάνια).

Ἀρυστὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρυτὴρ.

Ἄρυστις, εως (ἡ) καὶ

Ἀρύστιχος (ὁ) καὶ

Ἀρύστρις, ιδος (ἡ), Π. = τῷ

Ἀρύταινα (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε ἀγγεῖον (ἐπάνω στενώτερον καὶ κάτω πλατύτερον) χρήσιμον εἰς τὸ νὰ ᾿παίρνῃ (ἀρύεται) τις νερὸν κτλ., ἀντλητήριον, κουβαδάκι, σαψάκι, (κυρ. δὲ) τάσι τοῦ λουτροῦ, ἰμπρίκι, ῥοΐ (τοῦ ᾿λαδιοῦ) κτλ., (ἐνιότε) = τῷ

Ἀρυτὴρ (ὁ), = Ζωμήρυσις, χουλιάρα διὰ κένωμα.

Ἀρυτήσιμος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀντλήσῃ καὶ πίῃ· ποσιμος.

Ἀρύτω, Ἀττ. ἀντὶ

Ἀρύω [ἐρύω], Μ. ύσω (εὐχρηστότ. τὸ μσ.). Ἐβγάλλω (Ἡαίρνω) νερὸν κτλ. μὲ μικρότερον ἀγγεῖον ἀπὸ μεγαλήτερον. (παρβλ.) Ἀντλῶ, (μτφορ.) ἀπολαμβάνω. « Οἱ οἰνοχόοι ἀρύσαντες ἀπὸ τῆς φιάλης τῷ κυάθῳ, » Ξεν. « Φέρονται κώθωνα, ὥστε ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι, » αὐτ. « Οὐ καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἠρύσαντο, » Αἰλ (καὶ πθ.) « Οἵ τ' Ὠκεανοῦ ἀρύονται, » Ἀρ., ἐβγαίνουν (ἀνατέλλουν) ἀπὸ

Ἀρχάγγελος (ὁ), (Ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος (πρωτοστάτης) τῶν ἀγγέλων.

Ἀρχαγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀρχηγέτης.

Ἀρχάθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἀρχῆθεν.

Ἀρχαΐζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ζῶ, Πολιτεύομαι κατὰ) τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ὁμοιάζω ἀρχαῖος.

Ἀρχαϊκός, ή, όν. Ὁ ὁμοιάζων ἀρχαῖος, (ἐπμ.) ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, ἡ· εὐήθης, ἄπρακτος, ἀπειρόκαλος.

Ἀρχαϊκῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη κτλ.) τῶν ἀρχαίων.

Ἀρχαιογονία (ἡ). ἡ ἀρχαιότης τῆς γενεᾶς, [ἐκ τοῦ

Ἀρχαιόγονος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος ἀπὸ ἀρχαίαν γενεάν. (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, (παρβλ. Ἀρχέγονος).

Ἀρχαιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συγγράφων περὶ ἀρχαιοτήτων, ἢ ἀντιγράφων ἀρχαῖα συγγράμματα, (ἐν γέν.) ἀρχαιολόγος.

Ἀρχαιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἀρχαῖος.

Ἀρχαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ τῶν ἀρχαίων ἢ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι, μεταχειρίζομαι ὕφος ἀρχαϊκόν.

Ἀρχαιολογία (ἡ). ὁμιλία (σύγγραμμα ἢ σπουδή, ἐπιστήμη) περὶ τῶν ἀρχαίων.

Ἀρχαιολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἔμπειρος) εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν.

Ἀρχαιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ ἀρχαίων ἢ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι.

Ἀρχαιόνομος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τοὺς ἀρχαίους νόμους, ἀρχαϊκός.

Ἀρχαιοπινής, έος (ὁ, ἡ), [ἀρχ., πῖνος]. ὁ ἔχων λέραν (σκωρίαν, τὰ σημεῖα) τῆς ἀρχαιότητος.

Ἀρχαιόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παλαιόθεν (ἐκ προγόνων) πλούσιος, ὄχι νεόπλουτος.

Ἀρχαιοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀρχαιότητά τινος. 2) σεβάσμιος διὰ τὴν ἀρχαιότητά του

Ἀρχαῖος [ἀρχή], α, ον, (τὸ παρθ. ότερος, ότατος καὶ [ἀνμλ.] -έστερος, -έστατος). Παλαιός, τοῦ παλαιοῦ καιροῦ· προτητερινός· πολυκαιρινός. (μτφορ.) ἁπλοῦς, ὄκακος, εὐαπάτητος· εὐήθης. ‖ (οὐσ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρχαῖον (τὸ), τὸ κεφάλαιον τοῦ δανείου, (Ἰταλ.) τὸ καπιτάλι ἢ (Τουρκ.) ὁ σερμαγές. ||. (ἐπιῤῥήματ.) » Τὸ ἀρχαῖον, « Παυσ., Αἰλ., πάλαι ποτὲ, τὸν παλαιὸν καιρόν. » Ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, « Θκ., παλαιόθεν.

Ἀρχαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρχαίου, τὸ νὰ ᾖνέ τις ἀρχαῖος· (κοιν.) τὰ παλαιὰ χρόνια.

Ἀρχαιοτροπία (ἡ). ὁ τρόπος (τὰ ἤθη) τῶν ἀρχαίων, ἁπλότης, [ἐκ τοῦ

Ἀρχαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ἀρχαϊκός.

Ἀρχαιοτρόπως, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων.

Ἀρχαιότυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τύπον, (παρβλ. Ἀρχέτυπος).

Ἀρχαιρεσία (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἐκλογὴ (αἵρεσις) νέου ἄρχοντος. 2) = τῷ

Ἀρχαιρέσια (τὰ). ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν συνέλευσις ᾗ ὁ καιρὸς καθ' ὃν συγκροτεῖται.

Ἀρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Συνέρχομαι (ἢ Συγκροτῶ συνέλευσιν) πρὸς ἀρχαιρεσίαν. 2) προσπαθῶ νὰ ἐκλεχθῇ τις (καὶ μσ.) νὰ ἐκλεχθῶ ἐγὼ ἄρχων.

Ἀρχαιρεσιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχαιρεσίαν ἢ εἰς τοὺς ἀρχαιρεσιάζοντας.

Ἀρχαϊσμὸς (ὁ). τὸ ἀρχαΐζειν (μιμεῖσθαι τὰ παλαιὰ [καὶ ἐπμ.] ἀσυνήθιστα ἤθη καὶ ἔθιμα). ||. (οὐσ. παρὰ γρμτ.) φράσις ἀπηρχαιωμένη (σπανία, ἀσυνήθιστος).

Ἀρχαίως, ἐπίῤ. Καθὼς οἱ ἀρχαῖοι· ἁπλῶς, ἀκάκως κτλ.

†Ἀρχάνας, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀχάρνας.

Ἀρχέγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τῆς γενεᾶς, ὁ πρῶτος προπάτωρ. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρώτην τοῦ γένους καταγωγὴν, παλαιός. 3) ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ἢ παρέχων τὰς πρώτας τῆς γενέσεως ἀρχάς.

Ἀρχεδίκης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος καὶ (ἐπμ.) νόμιμος ἰδιοκτήτης, ὁ ἔχων τὸ πρώτιστον δικαίωμα.

Ἀρχεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου συνήθως διαμένουν καὶ συνεδριάζουν οἱ ἄρχοντες, παλάτιον, βουλευτήριον κτλ. 2) (συνκδχ.) τὸ σῶμα (ἡ ὁλομέλεια) τῶν ἀρχόντων, τὸ συμβούλιον, τὸ δικαστήριον κτλ. 2) ὁ τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ δημόσ. ἔγγραφα.

Ἀρχέκακος (ὁ ἡ). ὁ πρωταίτιος (ἡ ἀρχὴ) τοῦ κακοῦ ἢ τῶν κακῶν.

Ἀρχέλαος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Ἀρχέλας, α (ὁ), Δ. καὶ

Ἀρχέλεως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. καὶ Ἰων. ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς, πρῶτος) τοῦ λαοῦ, βασιλεὺς κτλ.

Ἀρχένεως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρχων τῆς νεὼς, καραβοκύριος. 2) ὁ πρώτην ἤδη φορὰν πλέων, πρωτοτάξειδος.

Ἀρχέπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν πλοῦτόν του, ἢ ἄρχων διὰ τὰ πλούτη του, ἢ = Ἀρχαιόπλουτος.

Ἀρχέπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρχων πόλεως.

†Ἀρχερανίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι-

(Ἀρχερανιστὴς), οῦ (ὁ), = Ἐρανάρχης. » Τὸ κοινὸν τῶν Ἐρανιστῶν, ὧν ἠρχεράνιζε Μάρων, « Ἐπγρφ. (Σύρα, ὑπὸ Λ. Ῥοσσ.).

Ἀρχεσίμολπος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρχ., μολπή].

ὁ ἀρχίζων πρῶτος (δίδων το σημεῖον τοῦ ν' ἀρχίσουν) τὸ ᾆσμα, πρωτοψάλτης.

†Ἀρχέσπερος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκρέσπερος.

†Ἀρχέστρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, στρατάρχης.

Ἀρχέτας, α (ὁ), Δ. ἄρχων, ἀρχηγὸς, πρῶτος.

Ἀρχέτυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἀρχὰς πρῶτος τυπωθεὶς καὶ χρησιμεύων ὡς ||. (οὐσ.) Ἀρχέτυπον (τὸ) = Πρωτότυπον, παράδειγμα.

Ἀρχεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) = Ἄρχω, εἶμαι ἀρχηγὸς, ἡγεμονεύω, βασιλεύω κτλ.

Ἀρχέχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος (ἐξάρχων) τοῦ χοροῦ, (παρβλ. Χορηγός).

Ἀρχὴ (ἡ), [ἄρχω]. τὸ σημεῖον (ὁ ὅρος) ἀφ' οὗ ἄρχεταί τις. » Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγορᾶς, « Ἡρωδ. » Ἀρχὴν ποιοῦμαι (λαμβάνω), « = Ἄρχομαι. ||. (ἐπίῤ.) » Ἐξ (» Ἀπ', » Τὸ ἀπ') ἀρχῆς, « Ἐν ἀρχῇ, » Κατ' ἀρχὰς, » Τὸ κατ' ἀρχὰς, « Δμ. (ᾗ ἐλλ.) » Ἀρχὰς, « Πλβ. (καὶ ἀρνητ.) » Τὴν ἀρχὴν, (καὶ ἀνάρθρ.) » Ἀρχὴν, « διόλου, παντάπασι. » Ἀρχὴν δὲ θηρᾷν οὐ πρέπει τἀμήχανα, « Σοφ. » Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν, « Θκ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν, « Γρφ., πρῶτον, πρὸ πάντων. » Ἀρχὴν μὲν μὴ φύναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, « Ἡσ. » Ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι, « Ξεν. 2) ἡ ἄκρα. » Τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, « Ακ. » Πλεκταὶ πεισμάτων ἀρχαὶ, « Εὐρ. 3) ἡ βάσις τὸ θεμέλιον. » Τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς ᾗ τὰς ὑποθέσεις, « Δμ. » Ἀρχὴν βάλλεσθαι, « Πλάτ. 4) ἡ πρώτη αἰτία (ἡ πηγὴ, ἡ ἀφορμὴ) πράγματός τινος. » Διαφέρουσιν ἀρχαὶ ᾗ στοιχεῖα, « Σδ. » Τὸ ἐν ἀρχῇ (ἢ » Τὸ ἐξ ἀρχῆς) αἰτεῖσθαι, « Ἀρς. 5) ἐξουσία, ἡγεμονία πολιτικὴ (κυρ. ἄμισθος). » Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, « Παρ. » Ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, « Θκ. » Ἐν ἀρχῇ τοῦ στρατοῦ γενόμενος, « Πλάτ. » Καταλύσας τὰ βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, « Ξεν. 6) ἡ διοίκησις, τὸ διοικητικὸν σύστημα, (συνκδχ.) οἱ ἄρχοντες. » Τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς, « Ξεν. » Ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἤχθη, « Αἰλ. 7) τὸ κράτος, ἡ ἐπικράτεια. » Τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, « Θκ. » Ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ, « Ἡρωδ.

Ἀρχηγενὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πρωταίτιος τοῦ νὰ γένῃ τι.

Ἀρχηγετεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἀρχηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχινῶ, κάμνω τὴν ἀρχὴν, εἶμαι ἢ γίνομαι.

Ἀρχηγέτης, ου (ὁ) καὶ Ἀρχηγέτις, ιδος (ἡ) = Ἀρχηγός.

Ἀρχηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀρχηγίαν ἢ τὸν ἀρχηγόν.

Ἀρχηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἀρχὴν (δίδων τὸ παράδειγμα) πρῶτος, ἄρχων, ἡγεμὼν· ὁδηγός· πρωταίτιος. » Γένους—, « προπάτωρ, πρῶτος θεμελιωτής.

Ἀρχῆθεν, ἐπίῤ. Ἐξ (Ἀπ') ἀρχῆς, παλαιόθεν.

Ἀρχήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρχεῖον.

Ἀρχίατρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἰατρῶν.

Ἀρχιβούκολος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν βακόλων.

Ἀρχίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος (πρόεδρος) τῆς βουλῆς.

Ἀρχιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρχέγονος.

Ἀρχιγραμματεὺς, έως (ὁ). ὁ πρῶτος (μεγάλος) γραμματικός.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν δεσμοφυλάκων.

Ἀρχιδιάκονος (ὁ), (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν διακόνων.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (προεδρεύων) δικαστής.

Ἀρχίδικος (ὁ). ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

Ἀρχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀρχὴ, μικρὸν ὀφφίκιον.

Ἀρχιεπίσκοπος (ὁ), (Ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν ἐπισκόπων, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν Πατριάρχην ἀμέσως, καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν ἐπισκόπους.

Ἀρχιεράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Εἶμαι ἢ γίνομαι ἀρχιερεὺς, = Ἀρχιερατεύω.

Ἀρχιερατεία (ἡ). τὸ ἔρχον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἀρχιερέως, ἀρχιερωσύνη.

Ἀρχιερατεύω, Μ. εύσω, = Ἀρχιεράομαι.

Ἀρχιερατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀρχιερέα.

Ἀρχιερεία (ἡ), = Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιερεὺς, έως καὶ

Ἀρχιέρεως, εω (ὁ). ὁ πρῶτος (ἄρχων, ἀνώτερος) τῶν ἱερέων.

Ἀρχιερωσύνη (ἡ), = Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιεταῖρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν φίλων ἢ τῶν συντρόφων, ὁ ἐπιστήθιος ἢ τὸ πρωτοπαλλήκαρον.

Ἀρχιευνοῦχος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν εὐνούχων.

Ἀρχίζωος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀρχὴ (πρώτη αἰτία) τῆς ζωῆς.

Ἀρχιθάλασσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτωρ.

Ἀρχιθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχιθέωρος.

Ἀρχιθεώρησις, εως καὶ

Ἀρχιθεωρία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθεώρου.

Ἀρχιθέωρος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν (τῶν στελλομένων πρέσβεων εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ ἐν γέν. διὰ θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν).

Ἀρχιθιασίτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (κορυφαῖος) τοῦ θιάσου (τῆς Βακχικῆς παρατάξεως).

Ἀρχιθύτης, ου (ὁ). ἀρχιερεὺς, (Νικ. Χων.).

Ἀρχικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξουσιαστὴς τῶν κεραυνῶν.

Ἀρχίκλωψ, ωπος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλοπτῶν, πρωτοκλέπτης.

Ἀρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀρχὴν (ἐξουσίαν)· ἐπιτήδειος (ἔμπειρος, ἱκανὸς) εἰς τὸ ἄρχειν, ἡγεμονικός.

Ἀρχικυβερνήτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος πιμονιέρης ἢ πιλότος στόλου.

Ἀρχιλῃστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν λῃστῶν.

Ἀρχιμάγειρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων, (Τουρκ.) ἀστσίμπασις· (εἰς τὴν Γρφ. ὁ αὐτὸς καὶ) ἀρχισωματοφύλαξ. » Ἀρχιμάγειρος, ὁ παρασπιστὴς, καὶ οἷον σπαθάριος, « Προκοπ.

Ἀρχιμανδρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀρχιμανδρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀρχηγὸς τῆς μάνδρας (κοινοβίου, μοναστηρίου), ἡγούμενος, -ισσα.

Ἀρχίμιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν μίμων (τῶν ὑποκριτῶν· παντομιμικοῦ μέτρου)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρχισινοχεία (ἡ), τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχισινοχόου.

Ἀρχισινοχοος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, πρωτοκέραστής

Ἀρχιπατριώτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς) τῆς πατριᾶς, πατριάρχης.

Ἀρχιπειρατής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν πειρατῶν.

Ἀρχίπλανος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν) τῶν νομάδων.

Ἀρχιποιμὴν, ένος ἡ ενος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων.

Ἀρχιποσία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις πρῶτος εἰς συμπόσιον.

Ἀρχιπρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος πρεσβευτὴς, ὁ ἀρχηγὸς πρεσβείας.

Ἀρχιρεὺς, ῆος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρχιερεύς.

Ἀρχισιτοποιὸς (ὁ). ἀρχιμάγειρος.

Ἀρχιστράτηγος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) στρατηγός.

Ἀρχισυνάγωγος (ὁ). (Γρφ.) ὁ ἄρχων τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδ.

Ἀρχιτεκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχιτέκτων· κτίζω (οἰκοδομῶ ἢ σχεδιάζω) ἀρχιτεκτονικῶς· (μτφορ.) ἐφευρίσκω πανουργίας.

Ἀρχιτεκτόνημα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτ., οἰκοδομὴ, κτίριον· (μτφορ.) ἐπίνοια, πανουργία.

Ἀρχιτεκτονία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἀρχιτέκτ. 2) ἡ ἀρχιτεκτονικὴ κατασκευὴ (οἰκοδομὴ) κτιρίου.

Ἀρχιτεκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὴν ἀρχιτεκτ., (ἐν γέν.) ὁ εἰδήμων καὶ δίδων τὸ σχέδιον ὁποιουδήποτε ἔργου. 2) ὁ ἀπαιτῶν τέχνην ἴνα γένῃ. ‖ (οὐσ.) Ἀρχιτεκτονικὴ (ἡ), (ἐνν. τέχνη) = Ἀρχιτεκτονία, (ἐν γέν.) ἐπιτηδειότης εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον.

Ἀρχιτέκτων, ονος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν τεκτόνων (ἢ ἐν γέν.) τεχνιτῶν, πρωτομάστορης (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τῷ ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς, « Δημ.

Ἀρχιτελώνης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐπιστάτης ἢ ἐνοικιαστὴς τῶν τελωνείων.

Ἀρχιτρίκλινος (ὁ). ὁ πρῶτος ἐπιςάτης τοῦ Τρικλίνου (τῆς τραπέζης) τοῦ ἡγεμόνος.

Ἀρχιϋπασπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ὑπασπιστῶν.

Ἀρχίφυλος (ὁ). ἀρχηγὸς φυλῆς.

Ἀρχιφὼρ, ῶρος (ὁ). ὁ ἄρχων ὃς εις ἔκρινε τοὺς κλέπτας (φῶρας). 2) = Ἀρχικλώψ, ῶπος.

Ἀρχίφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὢν ἀρχὴ (πηγὴ, πρώτη αἰτία) τοῦ φωτός.

Ἀρχογλυπτάδης, ου (ὁ), (Κωμ.), = Ἀρχολίπαρος, ὁ γλύφων (κατατριβῶν, κυνηγῶν, μὴ ξεκολλῶν ἀπὸ) τὰ ὑπουργήματα.

Ἀρχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀρχικός, ὁμοιώδης, οὐσιώδης ἢ φαινόμενος τοιοῦτος.

Ἀρχολίπαρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.), Ζ. Ἀρχογλυπτάδης.

Ἀρχοντιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γένω ἄρχων.

Ἀρχοντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄρχοντα.

Ἀρχὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀρχων, ἀρχηγὸς, πρῶτος. 2) (ἀντμ.) τὸ κωλάντερον, ὁ πάτος.

Ἄρχω [συγγ. τοῦ Ἔρχομαι καὶ Ὀρχέομαι], Μ. ἄρξω (πθ. πρκ. Ἦργμαι, ὃθ. ἡ μτχ. Ἠργμένος). (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ Π. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀρχινῶ, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν, πράττω τι (δίδω τὸ παράδειγμα) πρῶτος ἐγὼ. » Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε (ᾧ μσ.) ἤρχετο, » Ὀδ. Ι, Ο. » Ἄρχε θεοῖσι δαιτὸς, » Ἰλ. Ο. » Ἀρχωμάχης (πολέμου, ἀδικίας, διαφορᾶς κτλ.), « Θκ., Δημ. Ἤρ. » Ἄρξαι χειῶν ἀδίκων, « Δημ. (ᾧ χωρὶς τὸ οὐσ.) » Ἀμύνεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν ἀδίκων, « Αἰλ. (ᾧ μὲ αἰτ. ἢ δοτ. σπνττ.) » Ἄρχειν ὕμνου, « Πίνδ. » Σπονδαῖσιν ἄρξαι, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἦρχ' ἀγορεύειν, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, « Ἰλ. Β. » Ἄρχω καθυβρίζουσα, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, « Ἰλ. Ι. (ᾧ προθετ.) » Ἐκ Διὸς ἀρξόμεθα, « Καλλ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἐντεῦθεν ἤρξάμην, « Ἰσοκρ.

2) γίνομαι ἀρχὴ (ἀφορμὴ, αἴτιος). » Ἡ δὲ ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει, « Θκ. 3) προηγοῦμαι, προπορεύομαι. » Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχεν, « Ὀλ. » Ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης, « αὐτ. 4) (μὲ γεν.) γίνομαι ἄρχων (ἀρχηγὸς, βασιλεὺς κτλ.), ἐξουσιάζω, ὁρίζω, διοικῶ. » Πάντων τῶν ἄλλων ζώων ἐρῶ ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, « Ξεν. » Ἄρχοντές εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν, « αὐτ. (ᾧ χωρὶς πτ.) » Καὶ ἄρχων ᾧ ἰδιώτης, « αὐτ. (ὃθ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Οἱ ἐννέα ἄρχοντες, « (ᾧ ἰδιαιτ.) » Ἄρχων (ὁ ἐπώνυμος), « (ᾧ μτροχ.) » Γαστρὸς (» Γαστρὸς κτλ.) ἄρχειν, « Ἀξ. (καὶ πθ.) » Ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχὴν, « Ἀρστ. » Ἄρχε, μαθὼν πρῶτον ἄρχεσθαι, « Γνμ. » Ἄρχομαι ταῦτα, « Πλάτ., ὑποτάσσομαι (πειθομαι) εἰς, (ὃθεν:) » Ἀρχόμενοι, « Ξεν., οἱ ὑπήκοοι,

5) (μσ.) προσφέρω ἀπαρχάς. » Ὁ δ' ὠμοθετεῖτο πανταχόθεν ἀρχόμενος μελέων, « Ὀδ. Ξ. 6) (σπν. τρτπρσ.) ἐπικρατεῖ, ἀποτελεῖ τὸ ὅλον ἢ τὸ πλεῖζον μέρος. » Τῶν δὲ λοιποῦ ἔργου ἅπαντος ἐγκύκλιόν ἄρχει ὁ Ἐλευσινιακὸς λίθος, « Ἐπγρφ., (ἀπαράλλακτον τῷ Γαλλ.) il règne tout autour, (ὃθ. 7) = Δοκεῖ, νικᾷ, ὑπερισχύει, ἀποφαίζεται διὰ πλειοψηφίας. « Σέο δ' ἕξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ, » Ἰλ. Ι.

Ἄρχων, οντος (ὁ). Ἄρχοντας, ἐξουσιαςὴς, προεστὼς, πρῶτος, κτλ., (ἴδε Ἄρχω).

Ἀρχώνης, ου (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πρῶτος τῶν ἐργολαβούντων (ἐνοικιαζόντων) τὰς δημοσ. προσόδους.

†Ἀ(Ἄ)ρω, ἄχρ. θεματ. διαφόρων εὐχρ. λεξ. ᾧ δανείζων ἰδίως τοὺς χρόνους του εἰς τὸ Ἀραρίσκω, (παρβλ. Εἴρω).

Ἀρωγὴ (ἡ, [ἄρήγω]. βοήθεια, ὑπεράσπισις, συνεργία, προστασία κτλ.

Ἀρωγοναύτης, ου (ὁ), Π. ἀρωγὸς (βοηθὸς) τῶν ναυτῶν, (ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων).

Ἀρωγὸς (ὁ, ἡ). [ἄρήγω]. (μὲ γεν.) ὁ βοηθῶν (προφυλάττων, κτλ.) τινα. » Βροτέων—, « Ἐπγρ. » Δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν παθῶν, « Δσκρ. » Ἐλπίδων—, « Σοφ., ὁ ὑποβάλλων τὰς ἐλπ. ‖ (οὐσ.) βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, συνεργὸς κτλ. (ἐπὶ κριτηρ.) συνήγορος.

Ἄρωμα (τὸ), [†ἄρω]. (ἐν γέν. κάθε) μυρωδικὸν, π. χ. κανέλλα, καρυοφύλλον, πέπερι κτλ. (παρβλ. Ἄρωμα),

Ἀρωματίζω, Μ. ίσω. Καταφευδίζω (Ἐνόνω) τι μὲ ἀρώματα. 2) (ἀμτβτ.) εὐωδιάζω ὡς ἄν ἄρωμα.

Ἀρωματικὸς, ἡ, όν. Εὐώδης, ἔχων μυρωδίαν ἀρώματος.

Ἀρωματίτης, ου (ὁ) ᾧ Ἀρωματίτις, ιδος (ἡ), κατεσκευασμένος μὲ ἀρώματα, μυρωδάτος.

Ἀρωματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀρώματα.

Ἀρωματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω ἢ Βαστῶ) ἀρώματα, [ἐκ τοῦ

Ἀρωματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ κρατῶν) ἀρώματα.

Ἀρωματώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἀρωματικός.

Ἀρώμενα, Π. ἀντὶ Ἀρούν, ἐνεστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρόω.

Ἀρωνία (ἡ), [ᾶ], εἶδ. δένδρου (μυρσινῆς) Ἀρωραῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἀρουραῖος.

Ἄρως, ωος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἄρωμα.

Ἀρώσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρόσιμος.

Ἄρωστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρρωστος.

Ἄς, αἰτ. πλθ. θηλ. καὶ

Ἅς, Δ. ἀντὶ Ἥς, γεν. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἅς, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἕως. » Οὐχ ἁς πόδας γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες, « Ἀριςφ. » Τοὶ δὲ, μισθωτάμενοι καρπαύσονται τὸν ἀεὶ χρόνον, Ἅς κα πρωγγύω; ποτάγωντι, « Ἐπγρφ. « Πιεῖν τι δεῖ, ἁς γόνυ χλωρὸν, « Θκρ.

Ἀσαγήνευτος (ὁ, ἡ). ὅςτις δὲν ἐπιάσθη ἢ δὲν πιάνεται εἰς τὴν σαγήνην.

Ἄσαι, Π ἀντὶ Λῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάσκω.

Ἄσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τῷ Λω, χορταίνω.

Ἄσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄδω.

Ἄσακτος (ὁ, ἡ), [ᾰ, σάττω]. μὴ πατημένος (στοιβαγμένος) δυνατὰ, χαῦνος, ἀνακουφωτός.

Ἀσαλαμίνιος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ μὴ παρευρεθεὶς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος, (ὃηλ.) ἀπειροπόλεμος, μὴ ναυτικὸς. †Ἀσάλεια (ἡ), Π. [ἀσαλής]. γαλήνη, ἡσυχία, ἀταραξία. ἀμεριμνία.

Ἀσάλευτος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.)-εύτως. Ὁ μὴ σαλευθεὶς ἢ μὴ σαλευόμενος, ἀκλόνητος· στερεὸς· ἀτάραχος· ἀμέριμνος.

Ἀσαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀσάλευτος, ἀτάραχος, ἥσυχος.

Ἀσαλία (ἡ), Π. = Ἀσάλεια.

Ἀσάλπιγκτος (ὁ, ἡ). ὁ τόπος ὅπου ἢ ὁ καιρὸς ὅτε δὲν ἀκούεται (δὲν ἠχεῖ) ἡ σάλπιγξ. 2) ὁ μὴ κηρυχθεὶς ἢ μὴ καλεσθεὶς διὰ τῆς σάλπιγγος 3) (συνεκδ.) = Ἀπόλεμος,

Ἄσαμεν, Π. ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἀάσκω ἢ Ἄω.

Ἀσάμενος, η, ον, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἄδομαι ἢ Ἀάσκω.

Ἀσάμινθος (ἡ), [ᾰσιη, μινύθω]. κάδος ὅπου ἐλούοντο (παρβλ. Πυελος).

Ἀσά-βαλος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν χωρὶς σανδάλια, ξυπόλυτος.

Ἀσαντος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, σαίνω]. ἀκολάκευτος· ἀνηλεὴς· ἀνήμερος.

Ἀσάομαι-ῶμαι, Ζ. Ἄσαω.

Ἀσαπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἄσηπτος.

Ἀσαρίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄσαρον.

Ἀσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄσαρκος (λιγνός).

Ἀσαρκία (ἡ). λιγνάδα, τὸ νὰ ζῇ τις = Ἄσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ τυγχάνων ἀπὸ) σάρκας, λιγνὸς, ἴσχνός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσαρκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀσαρκος, ξηρακιανός.

Ἄσαρον (τὸ), [ἄσῃ;] φυτ. ἰατρ. (Τουρκ.) κεδί-ὀτού, (Ἰταλ.) Βαλλεριάνα.

Ἄσαρος καὶ

Ἀσάρωτος (ὁ, ἡ). ἀσκούπιστος, (ὄθεν ‖. δσ.) Ἀσάρωτον (τὸ), εἶδ. Μωσαϊκοῦ (σωμακὶ) παριστάνον ἀσκούπιστον ἔδαφος τραπεζαρείου.

Ἄσασθαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάομαι ἢ Ἀάσκω.

Ἀσάφεια (ἡ). ἔλλειψις σαφηνείας, σκοτεινότης (νοήματος), ἀβεβαιότης, [ἐκ τοῦ

Ἀσαφὴς, ές (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-φῶς. Ὁ μὴ σαφὴς, σκοτεινὸς, ἄδηλος, ἀβέβαιος.

Ἀσάω-ῶ [ἄσῃ], Μ. ήσω, Π. (ἐνεργ.) Προξενῶ πλησμονὴν ἢ (ἐπμ.) ἀηδίαν, ἀνορεξίαν. ‖. (μσ.) Ἀσάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ὃθ. ὁ ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. Ἀσηθῆναι). Ἔχω (Αἰσθάνομαι) πλησμονὴν (ἀηδίαν, ἀνορεξίαν), μὲ ἔρχεται ἀνακάτωσις, ἀηδιάζω, (μτφορ.) πλήκτω, θυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι. » Ἐβίζητο, ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη, « Ἡρ.

Ἄσβεστος (ὁ, ἡ). ἄσβυστος, (μτφρ.) ἀκατάπαυστος, αἰώνιος, ἀτελείωτος. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀσβέστης (κυρ. ὁ ἄσβυστος). 2) εἶδ. ὀρυκτοῦ.

Ἀσβολαίνω καὶ Ἀσβολάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσβολόω.

Ἀσβόλη (ἡ), [ψύλος], καπνιὰ (τῶν καπνοδόχων).

Ἀσβολόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (ἢ μαῦρος ὡσὰν τὴν) ἀσβόλην.

Ἄσβολος (ἡ καὶ σπν. ὁ), = Ἀσβόλη.

Ἀσβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Μαυρίζω) μὲ ἀσβόλην.

Ἀσβολώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀσβόλην.

Ἄσε, Π. ἀντὶ Ἄσαι, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀάσκω.

Ἀσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσεβοῦς, ἀθεΐα.

Ἀσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσεβὴς (ἄθεος κτλ.), δὲν ἔχω σέβας πρὸς τὰ θεῖα (μὲ αἰτ. πρωθετ.) πράττω ἢ λέγω τι ἀσεβές, φέρομαι ἀσεβῶς πρός τινα. » Ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια, « Ξεν., (καὶ πθ.) »Τὰ περὶ τοὺς Ἀμφισσείας ἠσεβημένα σοι, « Αἰσχ. »Ὅταν οὖν τις ἀσεβῇ τῶν εἰκών, « Πλάτ., πάθῃ τι ἀσεβές.

Ἀσέβημα (τὸ). πρᾶξις (λόγος) ἀσεβής.

Ἀσεβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σέβων (τιμῶν) τὸν θεὸν ἢ τὰ θεῖα, ἄθεος, ἄθρησκος, ἀθεόφοβος· (ἐν γέν.) κακότροπος, κακοποιός, ἀχρεῖος.

Ἀσέβησις, εως (ἡ). τὸ νὰ πράττῃ τις ἀσεβῆ ἔργα, νὰ φέρηται-

Ἀσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσέβειαν, ὡς ἀσεβής.

Ἄσει, Δ. ἀντὶ Ἄσει, γ'. ἐν. προ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἄδω.

Ἄσειν, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄω.

Ἀσειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ δεμένος μὲ) σειρὰν (ἄλυσον), ἐλεύθερος, ἄδετος, (μτφορ.) ἀχαλίνωτος. 2) = τῷ

Ἀσείρωτος (ὁ, ἡ). (ἵππος) δεμένος ἀμέσως εἰς τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ἢ ὄχι ἐμπρὸς ἡ πλάγια καθὼς ὁ Σειραφόρος. »Ὄχημα ἀσείρωτον, « Εὐρ., τὸ συρόμενον ἀπὸ τοιούτους (δηλ. ἀπὸ δύο μόνον) ἵππους.

Ἄσειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σεισθεὶς ἢ μὴ σειόμενος, ἀκλόνητος.

Ἀσελγαίνω, Μ. ήσω καὶ ανῶ (Δμ. κατὰ Τιμαρ: 744). Διάγω ἀσελγῶς, πράττω ἀσελγείας, (μὲ αἰτ. πρωθετ.) φέρομαι ἀσελγῶς (ὑβριστικῶς) πρός τινα, τὸν ἀτιμάζω.

Ἀσέλγεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ διαγωγὴ) τοῦ ἀσελγοῦς· ἀχρειότης. ἀναισχυντία· (ἐν γέν.) ἀμετρία, ὑπερβολή.

Ἀσελγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσελγαίνω.

Ἀσελγέως, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀσελγῶς.

Ἀσελγὴς [ἀ, ἐπιτ., θέλγω], ές (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἄμετρος, ὑπερβολικός. (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ μὴ ἔχων ὅρον εἰς τὰς ἐπιθυμίας (εἰς τὰ πάθη) τε, ἄσωτος, ἀκόλαστος, ἀναίσχυντος, αὐθάδης· βίαιος, ὑβριστὴς, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος.

Ἀσελγόκερως, ωτος καὶ ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη (κοιν. ἀφύσικα) κέρατα.

Ἀσελγομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μανιωδῶς ἔκδοτος εἰς τὴν ἀσέλγειαν.

Ἀσελγῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσέλγειαν, ἀκολάσως, ὑβριστικῶς κτλ. (σπν.) μὲ ὑπερβολήν.

Ἀσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σελήνης, σκοτεινὸς, θεασκότεινος.

Ἄσεμνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-σέμνως. Ὁ χωρὶς σεμνότητος (συστολῆς), αἰσχρὸς· κακοήθης· ἀχρεῖος.

Ἀσειπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσεβέω.

Ἄσεπτος (ὁ, ἡ), (ἐνεργ.) = Ἀσεβὴς. » Τὸ ἄσεπτον, « Εὐρ., ἀντὶ Ἡ ἀσέβεια. 2) (πθ.) τὸν ὁποῖον κάνεις δὲν σέβεται.

Ἄσεσθαι, Π. μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάσκω.

Ἄσεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. ἢ Ἀσεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἄσομαι, μσ. μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἄδω.

Ἀση (ἡ), [†ἄω τὸ χορταίνω]. ἀηδία (ἐξ αἰτίας πλησμονῆς)· ἀνορεξία. (μτφορ.) ἀδημονία, πλῆξις, στενοχωρία, (παρβλ. Ἄλυς). 2) (συνκδχ.) ἀντικείμενον ἀηδίας, ἀκαθαρσία, (παρβλ. Ἄζα).

Ἄση, Ε'. ἐν. προ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Ἄδω.

Ἀσηθῆναι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τῦ Ἀσάομαι.

Ἀσήκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικλεισμένος εἰς τὸν σηκὸν, ἀμάνδριστος.

Ἀσήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωροποιηθεὶς, ἀδήλωτος. 2) ἀσημάδευτος, ἀβούλωτος, (συνκδχ.) ἀφύλακτος, ἔρημος, ἀπροστάτευτος, (ἴδε καὶ Ἄσημος).

Ἀσημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρατηρηθεὶς εἰς σημείωμα, μὴ παρατηρηθείς, μὴ σημαδευθείς, ἀσημάδευτος.

Ἀσημόγράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (προπαροξ.) ὁ γραμμένος μὲ ὕφος σκοτεινὸν ἢ μὲ χαρακτῆρας δυσαναγνώστους.

Ἄσημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σῆμα (σημάδι, βούλλαν κτλ.). « Ἀργύριον (« Χρυσίον) ἄσημον, « Θκ., τὸ μὴ νομισματοκοπηθέν. 2) (συνκδχ.) = Ἀδιάρθρωτος· ἀσαφὴς, σκοτεινὸς· ἀγνώριστος· μὴ σημαίνων τίποτε· (μτφορ.) ποταπὸς, ἀσήμαντος.

Ἀσημότης (ἡ). ἀσημαντότης.

Ἀσήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσημος.

Ἀσήμως, ἐπίρ. Χωρὶς κάνεν διακριτικὸν σημεῖον· ἀσαφῶς· χωρὶς ἐπισημότητα.

Ἄσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) σῆψιν.

Ἀσηρὸς [ἄσῃ], ά, όν. Ἀηδὴς, συχαμερὸς, πληκτικός.

Ἀσηρῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀηδίαν.

Ἄσηστος (ὁ, ἡ), [ἀ, σήθω]. ἀκοσκίνιστος.

Ἀσθεῖς, εἶσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄδω.

Ἀσθένεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς, ἀτονία, ἀδυναμία, ἀνικανότης. 2) ἀῤῥωστία. 3) ἔλλειψις, ἔνδεια. »Βίᾳ (« Χρημάτων)—, « Ἡρ., Ξεν.

Ἀσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσθενὴς (ἄδύνατος ἢ ἄῤῥωστος), δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ.

Ἀσθένημα (τὸ). ἀσθένεια, ἀῤῥωστία, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀσθενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σθένος (δύναμιν), ἀδύνατος (φυσ. καὶ ἠθ.), ἀνίσχυρος, ἀνίκανος. 2) ἀνήμπορος, ἄῤῥωστος.

Ἀσθενίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀσθένεια.

Ἀσθενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιῤῥεπὴς εἰς ἀσθένειας, φιλάσθενος, ἀδυνάτου κράσεως. (ἐν γέν.) ἀδύνατος, ἀνίσχυρος.

Ἀσθενοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀσθένειαν, ἀδυνατίζων.

Ἀσθενόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀσθενεῖς (λεπτὰς, ἀδυνάτους ἢ ἐπιπολαίους) ῥίζας.

Ἀσθενόψυχος (ὁ, ἡ). μικρόψυχος, ὀλιγόψυχος.

Ἀσθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀσθενές, ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω.

Ἀσθενῶς, ἐπίρ. Χωρὶς δύναμιν.

Ἀσθένωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσθενοῦν, ἐξασθένισμα, ἀδυνάτισμα.

Ἀσθῆναι, πθ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄδω.

Ἄσθμα (τὸ), [ἄω ἢ ἀάζω]. (ἐν γέν.) πνοὴ, φύσημα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ συχνὴ καὶ δύσκολος ἀναπνοὴ (ἡ ἀπὸ κούρασμα), (κοιν.) λαχάνιασμα, (ἡ ἀπὸ στένωσιν τοῦ στήθους), (κοιν.) ἄσμα (καὶ γνδ.) ζουχοῦνι, (παρβλ. Δύσπνοια).

Ἀσθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (ἢ Πάσχω ἀπὸ) ἄσθμα, λαχανιάζω, κοντανασαίνω.

Ἀσθματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ πάσχων ἀπὸ) ἄσθμα.

Ἀσθματώδης, εος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀσθμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἄσθμα. » Λέων—, « Μανέθ., ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδ. Λέοντος, διότι ἐπιτίλλει εἰς τὰ κοινὰ καύματα.

Ἀσιγησία (ἡ). τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ σιωπήσῃ, [ἐκ τοῦ

Ἀσίγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος σιγῆν, λάλος, πολύλογος.

Ἀσιγμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ποίημα χωρὶς Σ.

Ἄσιγμος (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων σίγμα (ἐπμ.) μὴ προξενῶν σιγμὸν (συριγμόν).

Ἀσίδηρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σιδήρου (ὅπλων), ἄοπλος. « Βίος—, « Μέμ.

Ἀσικχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σιγασιάρης, μὴ σιγανὸμενος. 2) ὁ μὴ προξενῶν ἀηδίαν, μὴ σιγαμερός.

Ἀσίλλα (ἡ). [ἰ, ἰ]. = Ἀνάφορον (κυρ. τὸ ὁπ. μεσεγκιρίζοντο οἱ ἰχθυοπῶλαι).

Ἀσιλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκώνω τι εἰς τὸν ὦμον μὲ τὴν ἀσίλλαν, εἶμαι βαρὺ ζος ἢ ἰχθυοπώλης.

†Ἀσίνη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλσίνη ἢ Ἀλξίνη ἢ Ἰσσίνη.

Ἀσινὴς, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νῶς, [ἀ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σίνομαι], = Ἀβλαβής (ἐνεργ. καὶ παθ.), ἀπείρακτος.
; Ἄσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἄσις]. λασπώδης.
Ἀσίραχος (ὁ), εἶδος ἀκριδὸς χωρὶς (ἢ μὲ ἐχούστης ἀκόμη) πτερά.
Ἄσις [ἄση], ιος (ἡ), Π. = Ἰλύς, λάσπη ποταμοῦ, (κοιν.) λούνη.
Ἀσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαμένω ἄσιτος, δὲν τρώγω τίποτε, νηστεύω.
Ἀσιτία (ἡ). ἀπουσία ἢ ἔλλειψις σιτίων, νηστεία.
Ἄσιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγών, νηστικός. 2) ὁ μὴ τραγών, κάμνων δίαιταν, νηστεύων.
Ἀσίτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τρώγῃ (ἢ χωρὶς νὰ φάγῃ) τίποτε, (χυδ.) νηστικάτα.
Ἀσκαθής, ους (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀσκηθής.
Ἀσκαίρω [ἀ ἐπιτ., σκαίρω], Μ. ορῶ, = Ἀσπαίρω.
Ἀσκάλαβος καὶ
Ἀσκαλαβώτης, ου (ὁ), εἶδος μικρᾶς ἢ κατεσιγμένης γουατερίτσας, (Ἰταλ.) stellio.
Ἀσκάλαφος (ὁ), εἶδος μπούφου ἢ κουκκουβάγιας.
Ἀσκάλευτος καὶ
Ἄσκαλος καὶ
Ἀσκάλτος (ὁ, ἡ). ἄσκαπτος διὰ τῆς σκαλίδος, ἀσκάλιστος.
Ἀσκαλώπας, ου (ὁ), = Σκολόπαξ.
Ἀσκαμωνία (ἡ), = Σκαμωνία.
Ἀσκανδάλιστος (ὁ, ἡ), (νλγ). ὁ μὴ σκανδαλιζόμενος.
Ἀσκάντης [;], ου (ὁ). παληοκρίββατον.
Ἀσκαρδαμυκτεί(κτι), ἐπίρ. [ἀ, σκαρδαμύσσω]. Χωρὶς νὰ ἀνοιγοκλείῃ τις τὰ ὄμματα.
Ἀσκαρδαμυκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ἀσκαρδαμυκτεί.
Ἀσκαρδαμύκτης, ου καὶ
Ἀσκαρδάμυκτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ ὀμμάτια δὲν ἀνοιγοκλείουν ἀλλὰ μένουν πάντοτε ἀνοικτά.
Ἀσκαρής, ές καὶ
Ἀσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκαίρων (σκιρτῶν ἢ σπαράζων).
Ἀσκαριδώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀσκαρίδας.
Ἀσκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀσκαίρω.
Ἀσκαρίς [ἀσκαίρω], ίδος (ἡ). μικρὸν σκωλῆκι τῆς κοιλιᾶς (τοῦ τυριοῦ ἢ τοῦ νεροῦ), (κοιν.) πηδοῦλι.
Ἄσκαρος (ὁ), [ἄσκος], = Ἀσκέρα. 2) [ἰσκαίρω]. εἶδ. κροτάλου.
Ἀσκαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἀσκάρους, βαστάζος. 2) ὁ κρατῶν καὶ παίζων ἄσκαρον, χορευτής.
Ἀσκαυλής, ου (ὁ), [ἄσκος, αὐλέω]. ὁ παίζων τὴν ἀσκομαντοῦραν (χυδ.) γκάϊδαρον.
Ἄσκαφος (ὁ, ἡ). ἄσκαπτος.
Ἀσκεθής, ἐσφαλ. ἀντὶ Ἀσκηθής.
Ἀσκελέως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως, ἀκαταπαύστως, [ἐκ τοῦ
Ἀσκελής [ἀ, στερητ.], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἄρρηστα) σκέλη (πόδια), συνκδ.) ἀποσταμένος, ἀποκαμωμένος. 2) Π. [ἀ, ἄθρος.] = Ἰσοσκελής, (ἐπὶ ζυγαρ.) ἰσόρροπος. 3) Π. [ἀ, ἐπιτ., σκέλλω], κατεσκληκώς, κατάξηρος, (συνκδ.) ἀκούραστος, (ὕθεν: ||. (τὸ οὐδ.)
Ἀσκελές, ἐπίρ. = Ἀσκελέως.
Ἀσκέπαρνος (ὁ, ἡ). ἀσκεπάρνιστος, ἀπελέκητος, ἀδούλευτος.
Ἀσκέπαστος (στρος) καὶ
Ἀσκεπής, ές καὶ
Ἄσκεπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκέπην (σκέπασμα, σκεπαστήν), ξέσκεπος, ἀξισκέπαστος, ἀνοικτὸς ἀπὸ πάνω.
Ἀσκέπτως (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκεπτόμενος, ἀζύγαστος. 2) (παθ.) ὁ μὴ παρατηρηθείς, ἀπαρατήρητος, ἀνεξέταστος.
Ἀσκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέψιν, χωρὶς παρατήρησιν, ἀσυλλογίστως, ἀνεξετάστως.
Ἀσκέρα (ἡ), [ἄσκος]. εἶδ. μαλλιαρῶν ὑποδημάτων διὰ τὸν χειμῶνα.
; Ἀσκέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀσκέρα.
Ἀσκευής, ές, Π. καὶ
Ἄσκευος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὰ ἀναγκαῖα σκεύη (σύνεργα ἢ ἔπιπλα), ἀνέτοιμος, ἄοπλος.
Ἀσκευώρητος (ὁ, ἡ), [ἀ, σκευωρέω]. ἀσκάλιστος, ἀνεξέταστος.
Ἀσκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Φθειάνω, Δουλεύω) τι τεχνικῶς ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, λεπτουργῶ. « Χρύσειον θρόνον (« Ἑρμῆν, « Ἥρια κτλ.) ἀσκήσας, « Ὅμ. « (ἢ πθ.) « Ἅρμα χρυσῷ εὖ ἤσκηται, « Ἰλ. Ι. 2) ἐπιμελοῦμαι, στολίζω, διευθετῶ· παστρεύω, συγυρίζω. « Ἡ μὲν τὸν πτέρυξα καὶ ἀσκήσασ' χιτῶνα, « Ὀδ. Α. (ἴδε καὶ Ἀσκηθής). « Ἀσκεῖν γίνεται, « Ἡρ. « Ὡς δὲ τοῖς αἰσθήσεσιν ἤσκηται αὐτούς, « Φιλ. (ἢ πθ.) « Κόμας ξανθὰς εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας, « Ἡρωδ. 3) (σπν. καὶ Π.) τιμῶ, θεραπεύω θρησκευτικῶς, λατρεύω. « Δαίμονι' ἀσκήσω, « Πίνδ. (καὶ πθ.) Ἔνθα σώτειρα θέμις ἀσκεῖται, « αὐτ. 4) ἐξασκῶ, γυμνάζω, (συνκδ.) ἐνδυναμώνω. « Περιπατοῦντες ἀσκεῖτε τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν, « Ξεν. « Ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά, « αὐτ. « Ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον, « Ἀρρ. « Ῥᾳθυμοῦντες ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκεθμεν τὸν πονηρόν, « Χρ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) « Ἀσκῶν κρατεῖν, « Ἀρετ. (καὶ πθ.) « Πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται, « Λκ. 3) (ἀμτδτ. ἢ ἑλλ.) = Ἀσκοῦμαι, (μσ. ἢ πθ.) γυμνάζομαι, μελετῶ, καταγίνομαι εἰς, ἢ μετέρχομαι (πράττω) τι. « Ἀσκεῖν πένταθλον (τέχνην, λόγους, ἀρετήν, δόλους κτλ.)· « Ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιζάς, « Ἰσοκρ. « Ἀσκῶν καθαρίζειν, « Λκ.
Ἀσκηθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε ἀσκέω 2]. φυλαγμένος μὲ προσοχήν, συγυρισμένος, (ἐπρ.) σῶος, ἀπείρακτος, ὑγιής, ἀκέραιος. « Μέλι ἀσκηθές, « Ἀθ., τὸ καθαρόν.
Ἄσκημα (τὸ). τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἀσκεῖται (καταγίνεται) τις, Γύμνασμα. 2) τεχνικὸν κατασκεύασμα, στολίδι.
Ἀσκήνης (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκηνήν. « Δίαιτα —, « Αἷ, ἡ ἐν Ὑπαίθρῳ. 2) (μτφορ.) εἰλικρινής, ἀνυπόκριτος.
Ἀσκήνως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑπόκρισιν.
Ἄσκησις, εως (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀσκητοῦ, γύμνασις, ἐξάσκησις· σπουδή, μελέτη, (ἐν γέν.) ἐναχόλησις, ἔργον, ἐπάγγελμα.
Ἀσκητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀσκέω.
Ἀσκητήριον (τὸ), τόπος ἐξασκήσεως, γυμνάσιον. (ἐκκλησ.) κοινόβιον, μοναστήριον.
Ἀσκητής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐξασκούμενος (ἐνασχολούμενος) εἰς ἔργον τι· (ἰδιαιτ. δὲ) = Ἀθλητής, (ὅθ. ἐκκλησ.) = Μοναχός.
Ἀσκητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἄσκησιν, ἀθλητικός.
Ἀσκητικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἀσκητής, καθὼς οἱ ἀσκηταί.
Ἀσκητός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ (κατορθωθῇ) δι' ἀσκήσεως. 2) ὁ ἐπιδεκτικὸς (ἢ κατεσκευασμένος διὰ) τεχνικῆς καὶ λεπτῆς ἐργασίας. 3) γυμνασμένος, ἐξησκημένος.
Ἀσκήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀσκητής.
Ἀσκίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, ἀσκέπαστος, ἀσκότιστος.
Ἀσκίδιον καὶ
Ἀσκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀσκός, μικρὸ ἀσκί, τουλουμάκι.
Ἄσκιος (ὁ, ἡ), [ἀ, στερητ.]. ὁ μὴ ἔχων (μὴ κάμνων) σκιάν, (ὅθ. Γεωγρ.) « Ἄσκιοι, « οἱ ἀμέσως ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν οἰκοῦντες (ὡς ἔχοντες δίς τοῦ ἔτους τὸν ἥλιον κατὰ κορυφήν). 2) Π. [ἀ, ἐπιτ.] ὁ ἔχων πολλὴν (πυκνὴν) σκιάν, βαθύσκιος.
Ἀσκίπων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κρατῶν (μὴ μεταχειριζόμενος) σκίπωνα (βακτηρίαν).
Ἀσκίτης, ου (ὁ), (κυρ. ὕδρωψ) ὄστις πρήσκει τὴν κοιλίαν ὡς ἀσκόν, (παρβλ. Τυμπανίτης).
Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ)· υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (συνκδχ.) ἰατρός.
Ἀσκληπιάς, άδος (ἡ). εἶδ. (ἢ ἐπίθ. διαφόρων) φυτ. ἰατρ.
Ἀσκοδέτης, ου (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὸ στόμα τοῦ ἀσκιοῦ.
Ἀσκοδερμα-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, [ἴδε Ἀσκός].
Ἀσκοκήλης, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἀπὸ σπάσιμον (κήλην) τὸ ὁπ. κρίμαται ἐμπρός, ὡς ἀσκός.
Ἀσκοπήρα (ἡ). τὸ δερμάτινον σακκὶ ἢ ξυσάκκι τῶν βοσκῶν, (χυδ.) ταγιρτζίκα.
Ἄσκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος. 2) ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 3) ἀπέραντος, ἀναρίθμητος, ἀκατανόητος, ἀνεξίγητος. 4) Π. ἀντὶ Ἄορατος. 5) ὁ γινόμενος χωρὶς (ἢ μὴ ἐπιτυγχάνων τὸν) σκοπόν, ἀνωφελής, μάταιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἄσκοπα, ἐπίρ. = Ἀσκόπως.
Ἀσκοπτίνη (ἡ), ἀγγεῖον δερμάτινον διὰ νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ματαρᾶς, [παρβλ. Πυτίνη].
Ἀσκόπως, ἐπίρ. = Ἀσκέπτως. 2) ἐξ ἀπροόπτου, αἰφνιδίως. 3) χωρὶς σκοπόν, χωρὶς τέλος, εἰς μάτην.
Ἀσκορδίνωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τσαπαριζόμενος (ξεροτανιζόμενος), (συνκδχ.) ἀπάρχος, ἥσυχος.
Ἀσκός (ὁ). ἀσκί, (Τουρκ.) τουλοῦμι. « Ἀσκὸν δέρω τινά, « παρ., (κοιν.) τοῦ δέγάλλω τὸ τσιμπάρι, τὸν κάμνω τουλοῦμι, δηλ. τὸν σκοτώνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ἐν γέν. τὸν κάμνω τὰ πάνδεινα, τὸν ἀφανίζω κακὴν-κακῶς. « Ἀσκὸς διδάβαι κάπτατερίφθαι γένος, « Σόλ. 2) σακκὶ (κτλ.) δερμάτινον, (παρβλ. Θύλακος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι.
Ἀσκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, κουβαλῶν) ἀσκὶ γεμάτον κρασὶ (εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου).
Ἀσκύλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκυλευθεὶς (ξευμνωθεὶς), ἀλαφυραγώγητος.
Ἄσκυλτος (ὁ, ἡ), [ἀ, σκύλλω]. ἀξέσχιστος, ἀβασάνιστος· (ἐν γέν.) ἀπείρακτος, ἀνενόχλητος.
Ἀσκύλτως, ἐπίῤ. Ἀβασανίστως, ἀνενοχλήτως.
Ἄσκυρον (τὸ), [ἀ ἐπιτ., σκύρον]. εἴδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Ἀνδρόσαιμον.
Ἀσκυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκύφον (ποτήριον).
Ἀσκώλια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου (καθ' ἣν χάριν γέλωτος ἐπήδων μ' ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς ἀσκία φουσκωμένα καὶ ἀλειμμένα μὲ λάδι), ἴδε ᾖ-
Ἀσκωλιάζω [ἀσκὸς ἢ σκῶλον], Μ. άσω. Ἔχων τὸ ἓν μου πόδι σηκωμένον πηδῶ ἢ στέκω μὲ μόνον τὸ ἄλλο, (ἴδε καὶ
Ἀσκωλιασμὸς (ὁ). πήδημα μ' ἕνα πόδι, εἴδ. παιδιᾶς, (χυδ.) Κουτσα-μιά, κούτσαδυό.
Ἀσκωλίζω, Μ. ίσω, = Ἀσκωλιάζω.
Ἄσκωμα (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε δερμάτινον τύλιγμα (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ περὶ τὸν σκαλμὸν καὶ τὸ κωπίον. 2) τὸ πετσὶ ἢ ἀσκὶ τῶν φυσερῶν. 3) (ἐν γέν.) φούσκωμα, πρήξιμον.
Ἆσμα (τὸ), [ᾄδω], = Ὠδὴ, τραγοῦδι, ψάλσιμον.
Ἀσμάραγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ κάμνων κρότον (σμαραγὴν), ἀθόρυβος.
Ἀσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἆσμα, τραγουδάκι.
Ἀσματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων συνθέτων ᾄσματα (κυρ. ἐκκλησ. τροπάρια).
Ἀσματοκάμπτης, ου (ὁ), Κωμ. (κυρ.) λυρικὸς ἢ διθυραμβικὸς ποιητής, ὅστις κάμνει πολλὰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς (ἐπμ.) διαστρέφει τὴν φυσικὴν ἁπλότητα τῆς ποιήσεως.
Ἀσματοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων.
Ἀσμεναίτατος (σπν.) ἀντὶ
Ἀσμενέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Ἄσμενος.
Ἀσμενέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Νοστιμεύομαι, ἐπιθυμῶ.
Ἀσμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Ὑποδέχομαι φιλοφρόνως (Περιποιοῦμαί) τινά. 2) (μὲ δοτ. ἢ μτχ.) ἀρκοῦμαι (εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι, μοὶ ἀρέσει.
Ἀσμενισμὸς (ὁ). εὐχαρίστησις· χαρά.
Ἀσμενιστὸς, ὴ, όν. Εὐάρεστος, ἐπιθυμητός.
Ἄσμενος [ἥδομαι], η, ον, (τὸ παρθ. ἕστερος, ἕστατος καὶ αἴτατος). Χαρούμενος, εὐχαριστημένος. « Ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, » Ἰλ. Ξ., ἤθελον εὐχαριστηθῆ (χαρῆ) ἐάν. « Φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, » Ἰλ. Ν., ἀντὶ-
Ἀσμένως (τὸ παρθ. ἕστερον, ἕστατα καὶ αἴτατα), ἐπίῤ. Μὲ εὐχαρίστησιν, μετὰ χαρᾶς, προθύμως.
Ἀσμηκτος (ὁ, ἡ). [ἀ, σμήχω]. ἄτριπτος, ἀσφούγγιστος.
Ἀσμὸς (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Ἆσμα.

; Ἀσμωλέω, Ζ. Ἀδμο(μω)λέω.
Ἀσολοικίστως, ἐπίῤ. Χωρὶς σολοικισμούς.
Ἀσόλοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σόλοικος (ἴδε τὴν λέξ.) ||. (Κωμ.) « Κρέας ἀσόλοικον, » Ἀθ., τὸ ὁλόκληρον, (κοιν.) ἕνα καλὸ κομμάτι.
Ἀσολοίκως, ἐπίῤ. Χωρὶς σολοικισμούς. (συνκδχ.) ὄχι μὲ βαρβαρότητα.
Ἀσοφία (ἡ). στέρησις σοφίας, τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ἄσοφος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Σοφὸς, ἀπαίδευτος, ἀσύνετος, χυδαῖος κτλ.
Ἀσόφως, ἐπίῤ. Χωρὶς σοφίαν (παιδείαν, φρόνησιν κτλ.)
Ἀσπάζομαι [ἀ ἐπιτ., σπάω], Μ. άσομαι. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Ἕλκω πρὸς ἐμαυτὸν (καὶ τούτου σπανιώτατον παράδειγμα εὕρηται παρὰ τῷ Προκοπ. Ἀνέκδτ. « Ὁ δὲ σύμπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν κτήσει ἀναισχύντῳ ἠσπάζετο ». ὅθεν: 2) Ὑποδέχομαι φιλικῶς, ἀγκαλιάζω· χαιρετῶ, (μτγν.) φιλῶ. « Δεξιῇ (« Χερσὶν) ἔπεσίν τε μειλιχίοισιν ἠσπάζοντο, » Ὅμ. « Ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι (ταῖς κώπαις), » Πλ. « Ἄσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, » Συν. « Αὐτοκράτορα αὐτὸν ἠσπάσαντο, » Πλ. « Ἡ κύων ἀσπάζεται τοὺς ποιμένας, » Ξεν. 2) (συνκδχ.) ἀγαπῶ, προτιμῶ, προσηλόνομαι εἰς, ἀκολουθῶ, (μὲ ἀπαρ.) εὐχαριστοῦμαι (νοστιμεύομαι, ἢ συνηθίζω) νά. « Ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, » Ἑρμγ. « Χρήματα (« Ἡσυχίαν, « Σοφίαν κτλ.) ἀσπάζομαι, » Πλάτ. « Κύνες ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ ἴχνη, » Ξεν.
Ἀσπάθητος (ὁ, ἡ). μὴ κτυπημένος μὲ τὸ ξυλόκτενον (μὲ τὴν σπάθην), μὴ ὑφασμένος ἢ μὴ κρουστὸς, (ἐπμ.) = Ἀραιός.
Ἀσπαίρω [ἀ ἐπιτ., σπαίρω], Μ. αρῶ. Σπαράζω, τρέμω· σὰν τὸ ψάρι εἰς τὴν ξηράν, ἔχω σπασμοὺς· κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου (καθὼς οἱ θυμωμένοι), (συνκδχ.) κάμνω θόρυβον.
Ἀσπάλαθος (ὁ, ἡ), [ἀ, σπάλαθρον = σκάλευθρον]. χαμόδενδρον ἀγκαθωτὸν (ἀπὸ τὸ γέν. τῶν σπάρτων), (κοιν.) σπάλαχτρον.
Ἀσπάλαξ, ακος (ὁ), = Σπάλαξ, ζ. (κοιν.) τυφλοπόντικον. 2) εἴδ. φυτοῦ.
Ἀσπαλιεία (ἡ). ψάρευμα μὲ τὸ ἀγκίστρι, [ἐκ τοῦ.
Ἀσπαλιεύομαι [ἄσπαλος], Μ. εύσομαι. Ψαρεύω μὲ τὸ ἀγκίστρι.
Ἀσπαλιεὺς, έως καὶ
Ἀσπαλιευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἁλιεὺς ψαρεύων μὲ τὸ ἀγκίστρι.
Ἀσπαλιευτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀσπαλιέα, (ὅθεν ||· « Ἀσπαλιευτικὴ, » ἡ τέχνη τοῦ ἀσπαλιέως.
†Ἄσπαλος (ὁ), [ἀνασπάω]. ὀψάριον (κυρ. τὸ ψαρευόμενον μὲ τὸ ἀγκίστρι).
Ἀσπανιστεία (ἡ), [ἀ, σπάνις]. ἀφθονία.
Ἀσπαραγία (ἡ), φυτ. ἡ σπαραγγιά, [ἐκ τοῦ
Ἀσπάραγος (ὁ). τὸ σπαράγγι· (ἐν γέν.) ἡ τρυφερὰ κορυφὴ (τὸ βλαστάρι) τῶν λαχανωδῶν φυτῶν.
Ἀσπαραγωνία (ἡ), = Ἀσπαραγία.
Ἀσπαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀσπαίρω.
Ἄσπαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σπαρθεὶς ἢ μὴ σπειρόμενος.

Ἀσπάρτως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ σπαρθῇ.
Ἀσπάσιος, α ἢ ος, ον, = Ἀσπαστὸς, ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητός. 2) χαρούμενος, εὐχαριστημένος, (παρβλ. Ἄσμενος).
Ἀσπασίως, ἐπίῤ. = Ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως.
Ἄσπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀσπάζεταί τις, τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀσπασμῶν καὶ τῆς ἀγάπης τινός. 2) = τῷ
Ἀσπασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσπάζεσθαι, χαιρέτισμα, ἀγκαλίασμα, φίλημα, χάϊδεμμα.
Ἀσπαστικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ εὐδιάθετος πρὸς) ἀσπασμοὺς, φιλικὸς, εὐπροσήγορος. ||. (οὐσ.) Ἀσπαστικὸν (τὸ), τὸ οἴκημα (δωμάτιον) τῶν χαιρετισμῶν, κάμαρα τῆς ὑποδοχῆς.
Ἀσπαστὸς, ὴ, όν. Τὸν ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ δύναταί τις ν' ἀσπασθῇ, ἄξιος ἀσπασμοῦ, ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητός.
Ἀσπαστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀσπασμός.
Ἀσπαστῶς, ἐπίῤ. = Ἀσπασίως.
Ἀσπειστος (ὁ, ἡ), = Ἄσπονδος, ἀδιάλλακτος.
Ἄσπερμος (ὁ, ἡ). χωρὶς σπέρμα, (μτφορ.) ἄτεκνος, ἄκληρος.
Ἀσπερχές [ἀ, ἐπιτ., σπέρχω], ἐπίῤ. Βιαστικὰ, μὲ ὁρμὴν, μὲ ζέσιν, σφοδρῶς· διαρκῶς· ἐπιμόνως.
Ἄσπετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, εἰπεῖν ἢ ἔπομαι]. ἀνέκφραστος ἢ δυσπαρακολούθητος (διὰ μέγεθος), παραπολὺς, ὑπέρμετρος, ἄπειρος, ἀχανής. « Αἰθὴρ—, » Ἰλ. Θ.
Ἀσπιδαποβλὴς [ἀσπὶς, ἀποβάλλω], ῆτος (ὁ), Κωμ. = Ῥίψασπις, λειποτάκτης, ἄνανδρος.
Ἀσπιδεῖα (τὰ). μέρος τοῦ πλοίου πρὸς τὴν πρύμναν, ὅπου ἐκρέμων τὰς ἀσπίδας.
Ἀσπιδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Σπιδής.
Ἀσπιδηστρόφος (ὁ, ἡ). Π. ὁ στρέφων εὐκόλως τὴν ἀσπίδα του, πολεμιστὴς ἐπιτήδειος.
Ἀσπιδηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσπιδοφόρος.
Ἀσπίδιον ᾖ
Ἀσπιδισκάριον (τὸ). = τῷ-
Ἀσπιδίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀσπὶς, ἀσπιδίτσα. 2) κόσμημά τι εἰς εἴδ. μικρᾶς ἀσπίδος.
Ἀσπιδίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἀσπιδίσκος (ὁ), = Ἀσπιδίσκη.
; Ἀσπιδίτης ᾖ
Ἀσπιδιώτης, ου (ὁ), Π. = Ἀσπιδοφόρος.
Ἀσπιδόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἀσπίδα (ᾠδεῖ).
Ἀσπιδόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον (δοῦπον) τῶν ἀσπίδων.
Ἀσπιδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ) ᾖ
Ἀσπιδόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ (στρογγυλὸς ὡσὰν) ἀσπίδα.
Ἀσπιδοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), (γραμ.) ἐξ ἡγ. τοῦ Ἀσπιδοφέρμων.
Ἀσπηδοπηγεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήριον) ὅπου ἐργάζεται ὁ
Ἀσπιδοπηγὸς (ὁ), = Ἀσπιδοποιὸς, ὁ κατασκευάζων (πηγνὺς) ἀσπίδας.
Ἀσπιδοποιία (ἡ). ἡ κατασκευὴ (τὸ φθειάσιμον) τῶν ἀσπίδων, [ἐκ τοῦ
Ἀσπιδοποιὸς (ὁ), = Ἀσπιδοπηγός.
Ἀσπιδότροφος (ὁ). (παροξ.) ὁ τρέφων (προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρος.) ὁ τρεφόμενος μὲ (τὰ ὀψέδια) ἀσπίδας. 2) γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀσπιδοφέρμιων.
Ἀσπιδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ἀσπίδα, ἀσπιδοφόρος.
Ἀσπιδοφέρμιων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀσπ., φέρω]. ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἀπὸ τὴν ἀσπίδα του (δηλ. τὰ λάφυρα καὶ τὸν πόλεμον), πολεμιστής.
Ἀσπιδοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρω (Κρατῶ) ἀσπίδα, εἶμαι -
Ἀσπιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ἁρματωμένος μὲ) ἀσπίδα, πολεμιστής.
†Ἀσπίζω, Μ. ἰσω, (εὐχρηστότ. τὰ σύνθετα:) Προ('Υπερ)ασπίζω.
Ἄσπιλος ᾰ
Ἀσπίλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σπίλον (κηλίδα), καθαρός, (μεταφορ.) ἄμεμπτος.
Ἀσπίνθιον (τὸ), Κωμ. (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ἀψίνθιον.
Ἀσπίς, ίδος (ἡ). τὸ γνωστὸν προφυλακτικὸν ὅπλον, σκουτάρι, (Τουρκ.) καλκάνι, (ἐθ. αἱ πολεμ. φρσ.) »Ἐξ ἀσπίδος, » Ἐπ' (» Παρ') ἀσπίδα, « (δηλ.) ἀπὸ (πρὸς) τὰ ἀριστερά, (παρβλ. Δόρυ). 2) (συνεκδ.) στράτευμα (συγκείμενον κυρ. ἀπὸ ὁπλίτας). »Ἀσπὶς ἑκατοντασχιλίη, « Ἡρ. 3) σειρὰ (γραμμὴ) στρατιωτῶν ἀσπιδοφόρων. » Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, « Ἀρχφ. » Ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος παραταξομένους, « Ἰσκρ., δηλ. κατὰ μέτωπον. 4) Π. μάχη. »Ἴξειν εἰς ἀσπίδα, « Εὐρ., θὰ πολεμήσουν. 5) εἶδ. (ἀπροσδιόριστον εἰδέτι) φαρμακεροῦ ὄφεως.
Ἀσπιστὴρ, ῆρος καὶ
Ἀσπιστής, οῦ, καὶ
Ἀσπίζωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀσπιδοφόρος, στρατιώτης, πολεμιστής.
Ἀσπλαγχνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσπλάγχνου, τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Ἄσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σπλάγχνον (καρδίαν [συνεκδ.] τὸλμην ἢ συμπάθειαν), θεριὸς ἢ σκληρός, ἀπάνθρωπος.
Ἄσπληνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἰατρευθεὶς τὴν) σπλῆνα, (ὀθ. ‖. κσ.) Ἀσπλήνον (τὸ), εἶδ. φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς πτέρης), σπληνοβότανον.
Ἀσπονδεί, ἐπίρ. Χωρὶς σπονδάς, (συνεκδ.) χωρὶς φιλίαν ἢ συνθήκην, ἀδιαλλάκτως.
Ἀσπονδέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι -
Ἄσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σπονδῶν (χωρὶς θυσίας ἢ συνθήκης). »Ἀνακωχὴ—, « Θκ. 2) (συνήθ.) ὅστις δὲν δέχεται (δὲν κάμνει) ἢ παραβαίνει τὰς σπονδὰς (τὰς συνθήκας), ἀδιάλλακτος. » Πόλεμος—, «.
Ἀσπορία (ἡ). Ἔλλειψις σπαρσίματος. [Ἐκ τοῦ
Ἄσπορος (ὁ, ἡ), = Ἄσπαρτος. 2) ἄκαρπος, μὴ κάμνων σπόρον.
Ἀσπούδαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος μετὰ σπουδῆς (ἐπιμελείας), παρημελημένος. 2) ὁ μὴ ἄξιος σπουδῆς, μὴ περισπούδαστος, φευκτέος, ὀλέθριος.
Ἀσπουδεί, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν.
Ἄσπρις, εως καὶ
Ἄσπρος, ου (ἡ), εἶδ. δρυός.
Ἄσσα (δασ.), Ἰων. ἀντὶ Ἄσινα, οὐδ. πλθ. τοῦ ὅστις, (ἴδε Ἄττα).
Ἄσσα (ψιλ.), Π. ἀντὶ Ἄττα = Τινὰ, οὐδ. πλθ. τοῦ Τίς. » Ὁποῖ' ἄσσα, « Ὀδ. Ε, (ἴδε καὶ Ἄττα).
Ἀσσόμαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἀσόμαι.
Ἀσσάριον (τὸ), εἶδ. μικροῦ (Λατιν.) νομίσματος, (δέκα ἀπετέλουν μίαν Ἀττ. δραχ.).
Ἄσσιον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἄσσον.
Ἄσσισκα, ἐπίρ. Π. = Ἀσσοτάσια.
Ἄσσιστος, η, ον, Π. = Ἀσσύτατος.
Ἄσσον, ἐπίρ. = Ἄγχιον, πλησιέστερον.
Ἀσσότατος, η, ον, Π. ὑπερθετ. ἀνμλ. τοῦ Ἄσσον, ὁ πλησιέστατος.
Ἀσσοτάτω, ἐπίρ. Π. = Ἄγχιστα, πλησιέστατα.
Ἀσσότερος (καὶ Αἰολ. Ἀσσύτερος, ὄθεν Ἐπασσύτερος), α, ον, Π. ὁ πλησιέστερος.
Ἀσσοτέρω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἄσσον.
;Ἄσσω ἀντὶ Ἄίσσω, ἴδε Ἄττω.
;Ἀσσώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσώδης.
Ἀσταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στάζων ἀλλὰ χυνόμενος κρουνηδόν, πολὺς, ἄφθονος.
Ἀσταθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σταθερὸς, ἄστατος, ἀβέβαιος.
Ἀστάθμευτος (ὁ, ἡ), (ἀμφ.) = Ἀνεπιστάθμευτος.
Ἀστάθμητος (ὁ, ἡ), [ἀ, σταθμάω]. ἀζύγιστος. ἀλογάριαστος, (μτφορ.) ἀπρόοπτος, ἀκανόνιστος, ἄστατος, ἀβέβαιος. »Ἀζέρες ἀστάθμητοι, « Ξεν., οἱ Πλανῆται. »Ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς, ᾧ τινί ποτ' ἂν καὶ ἀναξίως ξυμπέσοι, « Θκ.
Ἀσταθμος (ὁ, ἡ), (ἐπγρφ.), ἀζύγιστος.
Ἀστακὸς (ὁ), τὸ γνωστὸν θαλασσοστρακόδερμ., ὁ στακός. » Οἱ ἀστακοὶ διαφέρουσι τῶν καράβων, τῷ ἔχειν χηλάς, « Ἀρστ.
Ἀστακτεί, ἐπίρ. Ὄχι μὲ σταλαγμούς, ἀλλὰ κρουνηδόν, [ἐκ τοῦ
Ἄστακτος καὶ
Ἀστάλακτος (ὁ, ἡ), = Ἀσταγὴς, ὁ μὴ στάζων (σταλάζων). » Ἀήρ—, » Πλ., ὁ ξηρὸς, μὴ βροχερός.
Ἀσταλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στέλλω]. ἀνένδυτος, ἀνέτοιμος.
;Ἀσταλύζω, Μ. ύξω, = Σταλύζω.
Ἀστάνδης, ου (ὁ), Περσ. τοξοβρόμος, (παρβλ. Ἄγγαρος).
Ἀστασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀστάτου· ἀβεβαιότης.
Ἀστασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ἀπὸ ἐπαναστάσεις, ἥσυχος, εἰρηνικός.
Ἀστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν στέκω εἰς ἓν μέρος, περιπλανῶμαι (κινοῦμαι) ἔνθεν κἀκεῖθεν· εἶμαι -
Ἄστατος (ὁ, ἡ). ἀκατάστατος, ἀβέβαιος· κλονούμενος. 2) ἄζύγιγος. »Ἃ δὲ τῶν χρημάτων τῶν ἱερῶν ἄστατά ἐστιν, ἡ ἀπόστασις ἔστω παρὰ τῶν νῦν μετὰ τῶν προτέρων ἀρχῶν, « Ἐπγρφ. (Ἀττ.).
Ἀστάτως, ἐπίρ. Ἀκατάστατα. 2) χωρὶς ζύγισμα.
Ἀσταφιδίτης, ου (ὁ) καὶ
Ἀσταφιδῖτις, ιδος (ἡ), = Σταφιδίτης (ῖτις).
Ἀσταφὶς, ίδος (ἡ), = Σταφίς.
Ἀσταφύλινος (ὁ), = Σταφύλινος.
Ἀστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σταφυλία.
Ἄσταχυς, υος (ὁ), = Στάχυς.
Ἀστέγαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐστεγασμένος, ἀσκέπαστος.
Ἀστεγὴς, έος καὶ
Ἄστεγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέγην (συνεκδ. οἰκίαν), ἄοικος. 2) = Ἀστέγαρος. 3) ὁ μὴ χέων (βορῶν, ἀντέχων). »Πίθος—, « Αἰς., ὁ διαῤῥέων (μτφορ.) »Ἀσκὸς γὰρ εἶ καὶ διάτρητος, « Ἀριστ.
Ἀστειεύομαι, Μ. εὐσομαι καὶ
Ἀστείζομαι, Μ. ίσομαι. Φέρομαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ) ὡς ἀστεῖος, χαριεντίζομαι, χωρατεύω.
Ἀστειολογία (ἡ). λόγος (ὁμιλία) μὲ χάριν καὶ πνεῦμα, [ἐκ τοῦ
Ἀστειολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) νόστιμα καὶ μὲ πνεῦμα.
Ἀστειορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ χάριν καὶ πνεῦμα, ἀστείζομαι, χωρατεύω.
Ἀστεῖος, α ἢ ος, ον, = Ἀστικὸς, (συνεκδ.) κομψὸς, χαρίεις, πνευματώδης, νόστιμος (εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον κτλ.). 2) (ἐπὶ πραγμ.) καλὸς, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος ἢ (πιθανώτ.) ἀρκετὰ καλὸς, καλούτσικος. » Ἑλλέβορος (» Οἶνος κτλ.)—, « Στρ.
Ἀστειοσύνη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ
Ἀστειότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἀστείου, χάρις, κομψότης κτλ.
Ἄστειπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στείβω], = Ἀσιβὴς, ἄβατος.
Ἀστεϊσμὸς (ὁ). λόγος ἢ πρᾶξις μὲ ἀστειότητα, χωράτευμα νόστιμον.
Ἀστείως, ἐπίρ. Μὲ ἀστειότητα (χάριν, πνεῦμα, νοστιμάδαν).
Ἄστεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, στέγω]. ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος. 2) (ἐνεργ.) ἀνυπόμονος, (παρβλ. Ἀστεγος).
Ἀστέκτως, ἐπίρ. Ἀφορήτως· ἀνυπομόνως.
Ἀστελέχης, εος, = τῷ
Ἀστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέλεχος (κορμόν).
Ἀστέμβακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, σεμβάζω]. ἀπάτητος, (συνεκδ.) ἀνύβριστος, ἀκαταφρόνητος, (παρβλ. καὶ
Ἀστεμβὴς, (σπν.) ἀντὶ
Ἀστεμφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, σέμβω-σεμβάζω], ἀκλόνητος, ἀκίνητος, στερεός. (μτφορ.) σκληρὸς, τραχὺς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος· ἄφοβος, ἀτρόμητος, ἀτάραχος.
Ἀστεμφῶς καὶ Ἀστεμφέως, ἐπίρ. Π. στερεῶς, ἀμετακινήτως, δυνατά.
Ἀστενακτεί (κτί), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ στενάζῃ.
Ἀστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στενάζων ἢ μὴ θίβων αἰτίαν εἰς στεναγμούς.
Ἀστενάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς στεναγμοὺς, ἀστενακτεί.
Ἄστεον, θετ. τοῦ Ἄδω.
Ἄστεπτος (ὁ, ἡ). ἀσεφάνωτος· (συνεκδ.) ἀτίμητος.
Ἀστεργάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (γυνὴ) ἡ μὴ στέργουσα (ἀποφεύγουσα) τοὺς ἄνδρας (τὴν ὑπανδρείαν).
Ἀστεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἄστοργος, δυσμενὴς, ἀδυσώπητος.
Ἀστέρειος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄζρα ἢ τοὺς ἀστέρας.
Ἀστερία (ἡ), (ἐνν. λίθος), εἶδ. πολυτ. πέτρ. (ἴδ. Πλίν. Ζ'. θ. καὶ παρβλ. Ἀστὴρ).
Ἀστεριαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ἀζέρα.
Ἀστερίας, ου (ὁ). πλουμισμένος μὲ βούλλας ὡσὰν ἄζρα, (Γαλλ.) étoilé. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἰέρακος, (Γαλλ.) autour.
Ἀστερίζω, Μ. ἰσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀστέρα. 2) = Καταστερίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀστέριος, α ἡ ος, ον. Ὅμοιος μὲ (ἀκτινωτὸς ἢ λάμπων ὡσὰν) ἄστρον. « Λίθος ἀστέριος,« Πλίν. ,= Ἀστερία. 2)= Ἀστερίας. « Φαλάγγιον ἀστέριον, « Νικ.

Ἀστερίσκος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀςήρ, ἀστράκι. 2) τὸ ἀστεροειδὲς σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κριτικοὶ ἐσημείωναν τὰ ἐκλεκτὰ χωρία συγγράμματος ἢ ποιήματος. 3) εἶδος σταυροειδοῦς ἔργαλ. 4) εἶδος φυτοῦ, (παρβλ. Ἀστήρ).

Ἀστερισμὸς (ὁ). ἀκτινοβολία. 2) ςολίδι τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. 3)=Ἀςροθέτημα.

Ἀστεροβίνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν ἀςέρων περιστρεφόμενος.

Ἀστεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἄστρα.

Ἀστεροειδῶς, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα ἀστέρος.

Ἀστερόεις, εσσα, εν , Π. γεμάτος (λάμπων ἀπὸ) ἄστρα.

Ἀστερόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀστέρας εἰς τὰ νωτά του.

Ἀστεροόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀςέρας ἀντὶ ὀμμάτων, (ἐπίθ. τῆς Νυκτός).

Ἀστεροπὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀστραπή.

Ἀστεροπητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἀστράπτων ᾗ ῥίπτων ἀστροπελέκια.

Ἀστεροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν) τοὺς ἀστέρας, ἀστρονόμος.

Ἀστεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων.

Ἀστερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἀςερόω-ῶ, Μ. ὡσω, (σπν.) ἀντὶ Ἀςερίζω. ||. (πθ.) εἶμαι (στέκομαι) ὡσὰν ἄστρον.

Ἀστερώδης , εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀστέρων, ἀστεροειδὴς.

Ἀστερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ (φαινόμενος ὡσὰν) ἄστρον, ἢ γεμάτος (λάμπων ἀπὸ) ἄστρα.

Ἀστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέφανον.

Ἀστεφάνωτος (ὁ, ἡ), = Ἀστεπτος.

Ἀστὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀστός.

Ἀστηλὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. τάφος) ὁ μὴ ἔχων στήλην.

† Ἀστὴν, ῆνος καὶ

† Ἀστηνος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἵσταμαι]. ἄστατος, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, ἄθλιος, (παρβλ. Δύστηνος).

Ἀστὴρ, έρος (ὁ), (ἡ δοτ. πληθ. Ἀςρασι). (ἐν γέν.) σῶμα λαμπρὸν οὐράνιον , μετέωρον, (συνήθ.)= Ἀςρον (ἴδε καὶ παρβλ. τὴν λέξ). 2)εἶδ. θαλασσινοῦ,(κοιν.)ςαυρός. 3) εἶδ. πτηνοῦ μὲ κόκκινα πτερά. 4) εἶδ. φυτοῦ μὲ κόκκινα ἄνθη (ἴδε Βωβώνιον). 5)εἰδ. πολυτ. πέτρ. , ῥουμπίνι ἢ καρβοῦνι, (παρβλ. Ἀςερία ᾗ Ἄνθραξ). 6) εἶδ. γώματος. 7) ὄνομα διαφόρων ἰατρικῶν διὰ τὰ ὀμμάτια ᾗ τὸ ςομάχι.

Ἀστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ςήριγμα (βάσιν), ἀστερέωτος.

Ἀστιβὴς, έος καὶ Π.

Ἀστίβητος καὶ Ἀστιβος (ὁ, ἡ), [ἀ, ςείβω]. ἄβατος, ἀπάτητος, ἀδιόδευτος.

Ἀστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνατραφεὶς ἢ διατρίβων εἰς τὸ ἄστυ (εἰς πόλιν) ὄχι εἰς χωρίον, καςρινὸς, πολίτης, (ἐπμ.) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εὐγενικὸς, πρακτικὸς, πολιτικὸς κτλ. (παρβλ. Ἀστεῖος). 2) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστοὺς (πολίτας) καὶ ὄχι εἰς τοὺς ξένους ἢ μετοίκους. « Ἀςικοὶ νόμοι. » Ἀστικαὶ δίκαι.

Ἀστικὸς [ᾄδω] ἡ, ὸν. = Ὠδικός.

Ἀστικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐστιγμένος, ἀβούλλωτος, ἀσημάδευτος. 2) « Χωρίον ἄςικτον,« Λξ., τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς χρέη, (ἐπμ.) μὴ ἔχον ςημέην τὴν περὶ τούτου στήλην. (ἴδε Ὅρος).

Ἀστικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολιτικὸν (εὐγενικὸν) τρόπον, καθὼς συνηθίζουν οἱ ἀστικοί.

Ἀστλέγγιστος (ὁ, ἡ). ἀπάστρευτος μὲ τὴν στλεγγίδα, ἀξύστριςος, ἄτριφτος.

Ἀστλιγξ, ιγγος (ἡ), Ζ. Ὀστλιγξ.

Ἀστοιχείωτος (ὁ , ἡ). ὁ μὴ ἔχων οὔτε τὰ πρῶτα ςοιχεῖα (τὰς πρώτας ἀρχὰς) τῶν γνώσεων, ἀμαθής.

Ἀςοιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατὰ σειρὰν (ςοῖχον).

Ἀστολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ςαλεὶς (ξεκινηθεὶς), ἢ σταλεὶς ἐπὶ κακῷ, (παρβλ. Ἄναυς).

2)= Ἀσταλής.

Ἀστομάχητος (ὁ , ἡ). ἀμίσητος· ἀστενοχώρητος.

Ἄςομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μικρὸν) στόμα. « Αἱ γυρπαὶ κύνες, ἄστομοι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγώ,« Ξεν. « Ἵππος—,« Σδ. , ὁ σκληρόςομος,(κοιν.) βαρυκέφαλος. « Αὐλὸς—,« Λξ. ὁ μὴ ἔχων γλωσσίδα. 2)(συνεκδχ.) ὁ μὴ εὔγλωττος, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν.

3) ὁ μὴ ἔχων στόμιον (εἴσοδον). 4) ἄνοστος εἰς τὴν γεῦσιν. 5)= τῷ

Ἀστόμωτος (ὁ, ἡ). (σίδηρος) ὁ μὴ ἔχων ςόμωμα (βαφήν).

Ἀστονάχητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀςένακτος

Ἀστονος (ὁ, ἡ), [ἀ, στερ.], = Ἀςένακτος.

2) [ἀ, ἐπιτ.]. = Πολύστονος.

Ἀςόξενος (ὁ , ἡ). ξένος καταγόμενος ἀπὸ ἀστοὺς (πολίτας, ἐντοπίους).

Ἀστοργία (ἡ). ἔλλειψις στοργῆς (φιλοςοργίας), σκληρότης πρὸς τοὺς οἰκείους,[ἐκ τοῦ

Ἄςοργος (ὁ , ἡ . ὁ μὴ ἔχων ςοργὴν (ἀγάπην πρὸς τοὺς οἰκείους του), σκληρός, ἄσπλαγχνος. 2)(σπν.) ὁ ἀνάξιος ςοργῆς, ἀποτρόπαιος.

Ἀστορὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀςρωτος.

Ἀστὸς , ἡ. Κάτοικος τοῦ ἄστεος (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθ.), πολίτης.

Ἀστοχέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ γεν.) Δὲν ἐπιτυχαίνω (τὸν σκοπὸν), σφάλλω, ἀπατῶμαι.

Ἀστόχημα (τὸ). λάθος, σφάλμα.

Ἀστοχία (ἡ). ἀποτυχία. ἀπροσεξία, παραδρομὴ, [ἐκ τοῦ

Ἄστοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀπρόσεκτος, ἀστόχαστος.

Ἀςόχως, ἐπίρ. Ἀνεπιτηδείως, χωρὶς σκέψιν, σφαλερῶς.

Ἀστράβη (ἡ), [ἀστραβῆς]. σαμάρι, (κατ' ἔκτ.) ἡμίονος ἢ ὄνος μὲ ἀναπαυτικὸν σαμάρι(παλάγκι) διὰ καβάλαν.('Ο Τζέτζης Χιλ. Θ', 290: τὸ ἐξηγεῖ « ξύλον ὄρθιον τοῦ δίφρου τῶν ἁρμάτων, εἰς ὃ ἐπικεκύφασιν οἱ ἡνίοχοι, ὡς ἀστραβὴ τηροῦν τὸν δίφρον, ᾗ τὸν ἡνίοχον κρατοῦν τοῦ μὴ παρολισθαίνειν, ὅπερ καὶ Ἀστραπὴ κοινῶς καλεῖται, »)

Ἀςραβηλάτης, ου (ὁ). ὁ ὁδηγῶν (ἐλαύνων) τὴν ἀστράβην, μουλαρᾶς ἢ ὀνηλάτης.

Ἀστράβηλος (ὁ), = Στράβηλος.

Ἀστραβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ςρεβλὸς (ςραβὸς), ἴσιος· ὁ μὴ στραβόνων, ἀςρίβωτος. « Ἀστραβέστατόν ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον, « Θερ. , (παρβλ. Ἀστραφής).

Ἀστραβίζω, Μ. ἰσω. Ἰσάζω, ὁμαλύνω.

2) (ἀμτβτ.) φορῶ (ἢ καθαληκεύω εἰς) ἀστράβην.

Ἀστραβιστὴρ (ὁ), ἐργαλ. γεωδαιτικόν.

Ἀστραγάλειος (ὁ , ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστραγάλους.

Ἀστραγάλη (ἡ) , Ἰων. ἀντὶ Ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τοὺς ἀςραγάλους (κοιν.) τὸ κότσι.

Ἀςραγαλῖνος (ὁ), εἶδ. πτην. τὸ ἄλλ. Ποικιλίς, (κοιν.) στραγαλιάνος, καρδερίνα, (παρβλ. Ἀκανθίς).

Ἀστραγάλιον (τὸ) καὶ

Ἀςραγαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀςράγαλος.

Ἀστραγαλισμὸς (ὁ). τὸ παιγνίδι τῶν ἀστραγάλων, (κοιν.) κότσι.

Ἀστραγαλιστικὸς , ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀστραγαλισμόν.

Ἀστραγαλίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀστραγαλῖτις, ίτιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀςραγαλομαντεία (ἡ). εἶδ. μαντείας δι' ἀστραγάλων.

Ἀςραγαλόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων τὸ μέλλον διὰ τοῦ ῥιψίματος τῶν ἀςραγάλων.

Ἀστράγαλος (ὁ), [στρέφω, ςράβαλος], = Σπόνδυλος (κυρ. τοῦ ῥαχοκοκκάλου καὶ ἰδιαιτ. τοῦ λαιμοῦ). « Ἐκ δέ μοι αὐχὴν ἀςραγάλων ἐάγη,« Ὀδ. Α. 2) (συνήθ.) τὸ κότσι τοῦ πωδαριοῦ. « Τοῦ ἀςραγάλου, τὸ μὲν πρανὲς, τὸ δ' ὕπτιον· ᾗ τὰ μὲν κῶα καλούμενα, τὰ δὲ χῖα,« Ἀρςτ. « Μάςιξ ἐκ τῶν ἀςραγάλων, « Ακ., ἢ ἄλλως Ἀστραγαλωτὴ. 3) τὸ παιγνίδι μὲ τὰ κότσια. « Ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν ςενωπῷ , « Πλ. (ᾗ ἐπειδὴ κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ ἐλέφαντα, λέγει τὸ Θερ.) « Οἱ πόδες ἀςράγαλοί τευ, « λευκότατοι δηλ.

4) (θηλ.) ἑλικοειδής τις καὶ σπειρωτὸς στολισμὸς τοῦ ἴων. ἐπιστυλίς. 5) εἶδ. φυτοῦ, ἀγρία γλυκόῤῥιζα. « Ἀςράγαλον ἐκκόπτειν, « Πλ.

Ἀστραγαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀστραγάλου.

Ἀςραγαλωτὸς, ἡ, όν. Συγκείμενος (Πλεγμένος) ἀπὸ ἀστραγάλους. « Μάςιξ ἀςραγαλωτὴ, « Πλ.

Ἀστραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ (ἢ περιέχων) ἄστρα.

Ἀςραπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (ἢ ῥίπτων ἢ συνοδευμένας μὲ) ἀςραπάς.

Ἀςραπεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ ἀστράπτων, ῥίπτων ἀστραπάς.

Ἀστραπὴ (ἡ). ἡ ἀστραπὴ, (συνεκδχ.) τὸ ἀστροπελέκι· λάμψις.

Ἀστραπηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Κυβαλῶ)τὰς ἀςραπὰς(τοὺς κεραυνοὺς).

Ἀστραπηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ προξενῶν) ἀστραπὰς.

Ἀστράπιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀστραπαῖος.

Ἀςραποειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀςραπήν.

Ἀστραπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀστράπτων.

Ἀστράπτω [ἀστὴρ ἢ στρέφω], Μ. ψω. Ῥίπτω ἀςραπάς. 2)λάμπω ὡς ἀςραπή, φεγγοβολῶ. 3) (μτβτ.) φωτίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀστράρχη (ἡ), Π. ἡ βασίλισσα τῶν ἀξέρων, (ἐπιθ. τῆς σελήνης).
Ἄστρασι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἀστήρ.
Ἀστρατεία (ἡ). ἐξαίρεσις ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. 2) λειποταξία. « Ἀστρατείας ἑάλω, « Δμ.
Ἄστρατευτος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν (ἢ ἀνεπιτήδειος πρὸς) στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. 2) ὁ μὴ ὑπηρετήσας ἢ μὴ θέλων νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιωτικῶς.
Ἀστρατηγησία (ἡ). ἔλλειψις ἢ ἀπειρία (ἀνεπιτηδειότης) στρατηγοῦ.
Ἀστρατήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ διοικούμενος ἀπὸ κακὸν καὶ ἀνεπιτήδειον) στρατηγόν. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ στρατηγήσας ἢ μὴ γνωρίζων τὴν τέχνην τοῦ στρατηγεῖν.
Ἀστρατηγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς στρατηγὸν ἢ χωρὶς στρατηγικὴν ἐμπειρίαν.
Ἀστραφὴς, ές καὶ
Ἄστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στρεφόμενος, ἀγύριστος, ἄκαμπτος, ἀμετάτρεπτος, (παρβλ. Ἀστροβής).
†Ἀστρίζω, Μ. ἰσω. = Ἀστραγαλίζω.
Ἀστρικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄστρα.
Ἄστρις, ιος (ὁ ἢ ἡ), Π. ἀντὶ Ἀστράγαλος.
†Ἀστριχος (ὁ), = τῷ προηγ.
Ἀστροβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ τὸ ἄστρον τὸν Κύνα ἢ ἀπὸ τὸν ἥλιον, (χυδ.) λιβακωμένος.
Ἀστροβλησία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ἀστροβλήτου, (χυδ.) λιβάκωμα.
Ἀστρόβλητος (ὁ, ἡ), = Ἀστροβλής.
Ἀστροβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γίνομαι ἀστρόβλητος, ἀρρωστῶ (ἐπὶ φυτ. μαραίνομαι) ἀπὸ τὰ κυνικὰ καύματα, μὲ κτυπᾷ ὁ ἥλιος εἰς τὴν κεφαλήν.
Ἀστροβολία (ἡ), = Ἀστροβλησία.
Ἀστροβολίζομαι, Μ. ἰσομαι, = Ἀστροβολέομαι.
Ἀστροβολισμὸς (ὁ), = Ἀστροβλησία.
Ἀστρογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γειτονεύων μὲ (πλησιάζων εἰς) τὰ ἄστρα, ὑπερύψηλος.
Ἀστρογονητεία (ἡ), = Ἀστρομαντεία, Ἀστρολογία.
Ἀστροδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν (διαιτώμενος) εἰς τὸ ὕπαιθρον.
Ἀστροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄστρον.
Ἀστροθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). παρατηρητὴς τῶν ἄστρων, ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος, (Νικ. Χων.).
Ἀστροθεσία (ἡ). ἡ θέσις πολλῶν ἀξέρων ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἡ πρὸς ἀλλήλους ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας σχέσις τῶν ἀστερισμῶν.
Ἀστροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων· συνάπτω εἰς ἕνα ἀστερισμὸν διαφόρους ἀστέρας.
Ἀστροθέτημα (τὸ), = Ἀστροθεσία. 2) τὸ σύζυγμα (ἢ ὁμὰς) ἀστέρων ἡνωμένων εἰς ἕνα ἀστερισμόν.
Ἀστροθέτης, ου (ὁ). ὁ προσδιορίζων τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστερισμῶν, ἀστρονόμος.
Ἀστροθετος (ὁ, ἡ). ἀστροθετημένος, ἡνωμένος εἰς ἕνα ἀστερισμόν. 2) ἀνήκων εἰς τὴν ἀστροθεσίαν, ἀστρονομικός.
Ἀστροθύτης, ου (ὁ), ὁ θυσιάζων εἰς (λατρεύων ὡς θεοὺς) τὰ ἄστρα.
Ἀστρόλαβον (τὸ), ἐργαλ. ἀστρονομ. πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὕψους καὶ πλάτους τῶν ἀστέρων.
Ἀστρολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ περὶ τῶν ἀστέρων, εἶμαι -
Ἀστρολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν περὶ τῶν ἀστέρων, ἀστρολόγος.
Ἀστρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ἀστρονομίαν, εἶμαι ἀστρολόγος.
Ἀστρολόγημα (τὸ). παρατήρησις (πρόρρησις) ἀστρολογική.
Ἀστρολογία (ἡ), (παλ.) = Ἀστρονομία. (μτγν.) ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἀξέρων, ἀστρομαντεία.
Ἀστρολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρολογίαν. || (οὐσ.) Ἀστρολογική (ἡ), = Ἀστρολογία, ᾧ Ἀστρολογικὸς (ὁ), = τῷ -
Ἀστρολόγος (ὁ), παλ. = Ἀστρονόμος. 2) (μτγν.) = Ἀστρόμαντις.
Ἀστρομαντεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων μαντεία, ἀστρολογία.
Ἀστρομαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρομαντείαν. || (οὐσ. θηλ.) = Ἀστρομαντεία· (ἀρσ.) = τῷ -
Ἀστρόμαντις, εως (ὁ). ὁ μαντευόμενος (προλέγων τὰ μέλλοντα) διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων, ἀστρολόγος.
Ἄστρον (τὸ), (κυρ.) σωρὸς ἀξέρων, ὑστροβέτημα· Ζωδιον, (ἰδιαιτ.) ὁ ἥλιος καὶ ὁ Σείριος ἀστὴρ, ὁ ἄλλ. Κύων, (ὀθεν τὰ Κυνικὰ καύματα). « Περὶ τροπὰς καὶ περὶ ἄστρον, « Θφρ.
Ἀστρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀστρονόμος, καταγίνομαι εἰς τὴν ἀστρονομίαν, (μτθτ.) παρατηρῶ καὶ προσδιορίζω ἀστρονομικῶς τὰς θέσεις ᾧ κινήσεις τῶν ἀστέρων.
Ἀστρονόμημα (τὸ). τὸ ἀστρονομικῶς προσδιωρισμένον ἀξρυθέτημα.
Ἀστρονομία (ἡ). ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀστρονόμου.
Ἀστρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἢ τὸν ἀστρονόμον. || (οὐσ.) = τῷ -
Ἀστρονόμος (ὁ). ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἢ ἀστρολογίαν, ἐπιστήμων τῆς θέσεως (τῆς κινήσεως ᾧ τῶν ἰδιοτήτων) τῶν ἀξέρων.
Ἀστροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Ἀστροβλής.
Ἀστροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς τὴν παρατήρησιν καὶ σπουδὴν τῶν ἀστέρων, ἀστρονομῶ.
Ἀστρούθιατος (ὁ, ἡ). ἄπλυτος (μὲ τὸ φυτ. στρούθιον), ἀσαπούνιστος.
Ἀστροφὴς καὶ
Ἀστροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς ἄστρον.
Ἀστροφένακ, ακος (ὁ). ἀπατεὼν ἀστρολόγος.
Ἀστροφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ (ἢ ὑπὸ) τῶν ἄστρων περιφερόμενος.
Ἀστροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (ἐμπεριέχων) τὰ ἄστρα.
Ἄστροφος (ὁ, ἡ), = Ἀστρεπτος.
Ἀστροχίτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδυμένος μὲ ἄστρα, φορῶν κατάστερον χιτῶνα. « Οὐρανὸς—, « Π. Σιλεντ.
Ἀστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Πλουμίζω) μὲ ἄστρα, κατοχυρίζω
Ἀστρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἄστρων· ὅμοιος (ἢ γεμάτος) μὲ ἄστρα.
Ἀστρῶος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ᾧ Π. φθάνων [ὑψούμενος] ἕως) τὰ ἄστρα.
Ἀστρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀστεροπός.
Ἀστρωσία (ἡ). ἔλλειψις στρώματος, [ἐκ τοῦ
Ἄστρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στρωμένος, (ἵππος χωρ.) ἀσέλλωτος, ξεσαμάρωτος. (ἐνγέν.) ξέστρωτος, ἀσαγύριστος. « Ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἄνυπόδητον καὶ ἄστρωτον, « Πλάτ.
Ἄστυ, εος καὶ εως (τὸ). κάστρον, πόλις (κυρ. πρωτεύουσα καὶ περιτειχισμένη), (ἰδιαιτ. δὲ ἡ) ἀκρόπολις (καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Ἀθ.).
Ἀσυάνοξ, ακτος (ὁ), Π. ὁ ἀνάσσων (βασιλεύων) τοῦ ἄστεος.
Ἀστυβρώτης, ου (ὁ), Π. κῆρυξ δημόσιος, διαλλητὴς τοῦ ἄστεος.
Ἀστυγειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γειτονεύω μὲ (Κατοικῶ πλησίον εἰς) τὰ ἄστ., συνορεύω.
Ἀστυγειτονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) ἀστυγείτονας. « Πολεμος—, « Πλ., ὁ μεταξὺ ἐθνῶν συνορευόντων, [ἐκ τοῦ
Ἀστυγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γειτονεύων (συνορεύων) μὲ τὴν πόλιν, (ἐνγέν.) γειτόνων, πλησιόχωρος. « Πολεμος—, « Ἀρστ., ἀντὶ Ἀστυγειτονικὸς.
Ἄστυδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὸ ἄστυ.
Ἀστυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἐπιδρομὴν (ἔφοδον) κατὰ τοῦ ἄστεος.
Ἀστυκὸς, ἡ, όν, = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀστικὸς.
Ἀστυλὶς, ίδος (ἡ), Ζ. Στιλίς.
Ἄστυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς στύλους (καὶ μτφορ.) χωρὶς ὑποστήριγμα.
Ἀστύνικος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πόλις) νικῶσα (ὑπερέχουσα) τὰς λοιπάς.
Ἀστυνομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀστυνόμος.
Ἀστυνομία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀστυνόμου.
Ἀστυνομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀστυνόμον ἢ τὴν ἀστυνομίαν.
Ἀστυνόμιον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον (τὸ κριτήριον, ὁ τόπος τῶν συνεδριάσεων) τῶν ἀστυνόμων.
Ἀστυνόμος (ὁ), Π. [ἄστυ, νέμω]. (ἐπιθ.) ὁ διοικῶν (ἐφορεύων) τὴν πόλιν. || (οὐσ.) ἄρχων διορισμένος νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν καθαριότητα ᾧ εὐπρέπειαν τῆς πόλεως, (παρβλ. Ἀγορανόμος).
Ἀστύνομος (ὁ, ἡ), Π. κοινὸς εἰς ὅλον τὸ ἄστυ, τοῦ ὁποίου μετέχει ὅλη ἡ πόλις. « Ἀγλωΐαι ἀστύνομοι, « Πίνδ.
Ἀστύοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν, διοικῶν, προστατεύων) τὴν πόλιν.
Ἀστυπολιω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρίβω ἢ περιφέρομαι εἰς τὴν πόλιν.
Ἀστυπολία (ἡ). ἡ ἐν τῷ ἄστει διαμονή, τὸ νὰ κατοικῇ τις εἰς πόλιν.
Ἀστυπολίτης, ου (ὁ), κάτοικος ἄστεος, πολίτης, (Νικ. Χων.).
Ἀστυπόλος (ὁ), = Ἀστυπολίτης.
Ἄστυρον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ἄστυ, πολίχνιον.
Ἀστυφία (ἡ), [Ἀ, στύφω]. νάρκωσις τοῦ (ἀνδρ.) αἰδοίου. « Ψυρμάκῳ τινὶ αὐτὸν ἐξ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εθήλυνε, ᾧ οὗτος ἐκεῖνος ἀστυσίᾳ παρὰ πᾶσαν τὴν νύκτα συσχεθείς. « Δ. Κάσσ.
Ἀστυτις, εως (ἡ), εἶδος θρίδακος, [ἐκ τοῦ
Ἄστυτος (ὁ, ἡ), [ἀ, στύω]. ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν, ἄγονος.
Ἀστύτριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ διατρίβων πάντοτε εἰς τὴν πόλιν.
Ἀστυφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ασυφελίζω]. ἀκλόνητος, ἀδιάσειστος, ἀτάραχος.
Ἀστύφελος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ μὴ τραχὺς (στυφελὸς), μὴ πετρώδης.
Ἀστυφίλα καὶ Ἀστυφία (ἡ), [ἀ, στύφω]. εὐκοιλιότης. 2) [ἀ, στύω] ἀνικανότης πρὸς συνουσίαν.
Ἀσυγγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συγγενής, μὴ οἰκεῖος, ἀλλότριος.
Ἀσυγγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀίθων συγγνώμην, ἁπλαγχνος, ἀδυσώπητος.
Ἀσύγγνωστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τυγὼν ἢ ἀνάξιος συγγνώμης, ἀσυγχώρητος.
Ἀσυγγνώστως, ἐπίρ. Ἀσυγχώρητα.
Ἀσύγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς συγγραφῆς (ὁμολογίας, ἀποδεικτικοῦ κτλ.). »Ἀσύγγραφα δανείσασθαι, « Δμ.
Ἀσυγγύμναστος (ὁ, ἡ), = Ἀγύμναστος.
Ἀσυγκατατεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν στέργω.
Ἀσυγκέραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συγκεραθείς ἢ μὴ συγκιρνώμενος, ἄκρατος, ἄμικτος, ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυγκίνητος (ὁ, ἡ). ἀκλόνητος, ἀτάραχος.
Ἀσύγκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικλεισθείς ἢ μὴ περικλειόμενος μετ' ἄλλου.
Ἀσύγκλωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλωθόμενος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, (τρπ.) ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυγκόμιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ καρπ. καὶ γεννημ.) ἀσύνακτος, ἀκουβάλητος εἰς τὴν ἀποθήκην.
Ἀσύγκρατος (ὁ, ἡ), = Ἀσυγκέραστος.
Ἀσύγκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κρίτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν (ἕνωσιν ἢ παρομοίωσιν), ἄμικτος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος, ἢ 2) ἀπαράβλητος.
Ἀσυγκρότητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τήτως, [ἀ, συγκροτέω]. Ἀνέτοιμος, ἀγύμναστος, ἀμελέτητος, (ἐπὶ λόγ.) ἄτονος.
Ἀσύγχυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χύτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγχυσιν (ἕνωσιν, ἀνακάτωσιν), ἄμικτος· ἀναλλοίωτος, (παρ. Ἀσύμφυρτος).
Ἀσυγχώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρήτως. Εἰς τὸν ὁπ. δὲν ἐδόθη ἢ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δοθῇ ἄδεια (συγχώρησις, ἄφεσις), ἀσύγγνωστος. 2) = Ἀσυγγνώμων.
Ἀσυζευκτος (ὁ, ἡ). ἀσυμβίβαστος, ἀταίριαστος.
Ἀσυκοφάντητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τήτως. Ἀκατηγόρητος, ἀδιάβλητος.
Ἀσυλαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων (ἀνήκων εἰς) ναὸν ἄσυλον.
Ἀσυλάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων ἄσυλος (ἀπαραβίαστος) ἢ ἐπιστάτης τῶν ἀσύλων.
Ἀσυλεί, ἐπ ρ. Ὡς εἰς ἄσυλον, ἀσφαλῶς, ἀπαραβιάστως.
Ἀσύλητος (ὁ, ἡ). ἀσκύλευτος, ἀκούρσευτος, ἀπαραβίαστος. (ἴδε καὶ Ἀσύλωτος).
Ἀσυλία (ἡ). τὸ δικαίωμα (ἡ ἀσφάλεια, τὸ ἀπαραβίαστον) τοῦ ασύλου.
Ἀσύλληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. Ἀπρόσιτος, (ἱστορ.) ἀκατάληπτος. 2) (θηλ.) ἡ μὴ συλλαμβάνουσα, στείρα, ἄγονος.
Ἀσυλληψία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασ.).
Ἀσυλλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γίστως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (μὴ εὑρισκόμενος μὲ) συλλογισμόν· ἐναντίος ἢ ἐκτὸς τῶν κανόνων τῆς λογικῆς· ἀλογάριαστος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἠξεύρων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ συλλογισθῇ (σκεφθῇ, λογαριάσῃ), ἀστόχαστος, ἄκριτος.
Ἄσυλος (ὁ, ἡ), = Ἀσύλητος, ἀσφαλής, ἀνενόχλητος, ἀκίνδυνος κτλ. ||. (οὐσ.) »Ἄσυλον (τὸ), τόπος (ναὸς κτλ.) ἱερὸς, ἀπάτητος, ὅπου ὁ καταφεύγων ἀσφαλίζεται.
Ἀσύλωτος (ὁ, ἡ), ἄλλος τύπος τῆ Ἀσύλητος. »Ἀσύλωτοι δὲ φρενῶμοι δεξιτεροί,« Καλλ., (συνκδχ.) ἀντὶ Γυμνοί, (κατὰ λέξ.) Λγύμνωτοι.
Ἀσύμβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βάτως. Ἀσύμφωνος, ἀσυμβίβαστος. » Τραῦμα—,« Ἀρετ., τὸ μὴ συμφυόμενον.
Ἀσύμβλητος (ὁ, ἡ). ἀσύγκριτος· ἀσυμπέραντος.
Ἀσυμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συνεισφέρω, εἶμαι-
Ἄσύμβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεισφέρων τὸ ἀνάλογόν του, ἀσυντελὴς· ἀκοινώνητος. ||. » Δεῖπνον—, « Ἀθ., τὸ γινόμενον-
Ἀσυμβόλως, ἐπίρ. Χωρὶς συμβολὴν (συνεισφορὰν, ἔρανον).
Ἀσυμβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ζητῶν συμβουλήν.
Ἀσυμμετρία (ἡ). ἐλλειψις συμμετρίας, [ἐκ τοῦ
Ἀσύμμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μέτρως. Ὁ μὴ ἔχων συμμετρίαν (ἀναλογίαν πρὸς ἄλλο τι), ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος.
Ἀσυμμιγὴς, έος καὶ
Ἀσύμμικτος (ὁ, ἡ). ἄσυμκτος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυμμνημόνευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν μνήμην του ἢ νὰ ἀναφέρῃ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι.
Ἀσυμπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ λαμβάνων συμπῆξιν (σύστασιν διὰ συνενώσεως), ἀσύστατος.
Ἀσυμπάθεια (ἡ). ἔλλειψις συμπαθείας, [ἐκ τοῦ
Ἀσυμπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -παθῶς. Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων συμπάθειαν πρὸς ἄλλονς
Ἀσυμπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπλεκόμενος (συνενούμενος μὲ ἄλλον), ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυμπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπληρούμενος, ἀτελείωτος.
Ἀσύμπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἀσύμπλεκτος.
Ἀσυμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμπέσῃ (νὰ συμβῇ).
Ἀσυμπώρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ κοκκάλων) ὁ μὴ συνενούμενος (συγκολλώμενος) διὰ πωρώσεως, ἄδετος.
Ἀσυμφανὴς, έος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ μὴ φαινόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὅλως διόλου καὶ διὰ μιᾶς ἀφανὴς, ἄδηλος, ἀσαφὴς, ἄδηλος.
Ἀσυμφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμφέρων, ἀνωφελὴς.
Ἀσυμφόρως, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς.
Ἀσυμφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀταίριαστος, ἀσυμβίβαστος, καὶ
Ἀσύμφυλος (ὁ, ἡ). ἀνοίκειος, ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος, ἀκοινώνητος, ἀλλότριος.
Ἀσύμφυρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπεφυρμένος (ἀνακατωμένος) ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἑνωθῇ (ἀνακατωθῇ) μὲ ἄλλον, ἄμικτος, ἄκρατος, (παρβλ. Ἀσύγχυτος).
Ἀσύμφυτος (ὁ, ἡ). = Ἀσυμφυὴς. » Ἀξύμφυτα τὰ χείλεα τοῦ τραύματος, « Ἀρετ., ἀσυγκόλλητα.
Ἀσυμφωνία (ἡ). τὸ νὰ νὰ ἦνέ τις-
Ἀσύμφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ μὴ συμφωνῶν (κυρ. κατὰ τὸν ἦχον ἢ τὴν διάλεκτον, ᾧ μτφορ. κατὰ τὴν γνώμην). ἀταίριαστος, ἀσυμβίβαστος.
Ἀσυνάγωγος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) = Ἀσυναγώγητος.
Ἀσυναίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρέτως. (γραμ.) Ὁ μὴ συναιρούμενος, μὴ πάσχων συναίρεσιν.
Ἀσύναστος (ὁ, ἡ). ἀμάζωκτος, ἀσυνάθροιστος. (λογικ.) ὁ μὴ παράγων συμπέρασμα· ἀσυνάρτητος. (Ἐκκλησ.) ὁ ἐκτὸς τῆς συνόδεως τῶν πιστῶν, ἀφωρισμένος, ἐξωκκλησιασμένος.
Ἀσυναλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναλγῶν (συμπάσχων, συμπονῶν), ἀσυμπαθὴς.
Ἀσυνάλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λείπτως. (γραμ.) Ὁ μὴ συναλειφόμενος, μὴ πάσχων συναλοιφήν.
Ἀσυνάλλακτος (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ κάμῃ συνάλλαγμα (νὰ διαπραγματευθῇ), ἀκοινώνητος· ἀδιάλλακτος.
Ἀσύναπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναφθῇ (ἑνωθῇ, συνδεθῇ), ἀκοινώνητος· ἀσυνάρτητος.
Ἀσύναρθρος (ὁ, ἡ), [ἀ ἐπίρ.] -άρθρως. (γραμ.) Ὁ μὴ συνδεδεμένος μὲ ἄρθρον.
Ἀσυναριθμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναριθμηθῇ μὲ ἄλλους.
Ἀσυνάρμοστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναρμοζόμενος, ἀσυμβίβαστος καὶ
Ἀσυνάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων συνάφειαν, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος. (μετρ.) στίχος συγκείμενος ἀπὸ ἑτερογενεῖς ῥυθμούς.
Ἀσυναφὴς, οῦς (ὁ, ἡ). = Ἀσύναπτος, ἀσυμβίβαστος, (Νικ. Χων.).
Ἀσύνδετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δέτως. Ὁ μὴ συνδεδεμένος (ἑνωμένος, συνηρμοσμένος), (γραμ. καὶ ἀστρ.) ὁ χωρὶς συνδέσμων.
Ἀσύνδηλος (ὁ, ἡ), = Ἀσυμφανὴς, ἄδηλος.
Ἀσυνδύαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άστως. Ὁ μὴ συνδυαζόμενος (ἑνούμενος εἰς δυάδα), ἀσύζευκτος· ἀνύπανδρος.
Ἀσυνείδητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν εἴδησιν (γνῶσιν) τινος πράγματος μὲ ἄλλους.
Ἀσυνειδήτως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε (χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν εἴδησιν) τοῦ πράγματος.
Ἀσυντέκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ συντεκάσῃ (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).
Ἀσύνεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεργῶν [βεβοηθ., χρησιμεύων] εἰς τίποτε.
Ἀσυνεσία (ἡ). ἔλλειψις συνέσεως (φρονήσεως), ἀφροσύνη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω σύνεσιν, δὲν ἐννοῶ, εἶμαι-

σύνετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), ἀνόητος, μωρός, ἀστόχαστος. 2) ὁ μὴ ἔχων γνῶσίν τινος πράγματος, ἀμαθής, ἄπειρος. »Ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται,« Θκ. 3) (σπν.) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος.

Ἀσυνηγόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ συνήγορον, ἀβοήθητος, ἀνυπεράσπιστος.

συνήθεια (ἡ). ἔλλειψις συνηθείας, [ἐκ τοῦ

Ἀσυνήθης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήθως. Ὁ μὴ συνειθισμένος, ὁ παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθιστος, ἀρχάριος.

Ἀσυνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσύνετος.

Ἀσυνθεσία (ἡ). παράβασις συνθήκης (συνθεσίας).

Ἀσυνθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὰς συνθήκας.

Ἀσύνθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-θέτως. Ὁ μὴ σύνθετος, ἁπλοῦς. 2) (γρμτ.) παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συνθέσεως, ἄτακτος, συγκεχυμένος. 3) ἄμικτος, ἀσυμβίβαστος, ἀκοινώνητος. 4) ὁ μὴ δεχόμενος ἢ μὴ φυλάττων συνθήκας, ἄσπονδος, ἀδιάλλακτος, ἢ ἄπιστος, ἀβέβαιος, ἄστατος. 5) ὁ μὴ συμφωνηθείς· ὁ παρὰ τὰς συνθήκας.

†Ἀσυνίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ἀσυνείδητος.

Ἀσυνεφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συννεφιάζων (μὴ φέρων σύννεφα), ἀσυννέφιαστος.

Ἀσύννους, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σύννους, ἀπρόσεκτος.

Ἀσυνόδευτος (ὁ, ἡ). ἀσυντρόφευτος καθ' ὁδὸν, μὴ ἔχων συνοδίαν.

Ἀσυνοίκιστος (ὁ, ἡ). μὴ συνῳκισμένος, (Νικ. Χων.).

Ἀσύνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλεπόμενος ὅλος διὰ μιᾶς.

Ἀσυνουσίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναναστρεφόμενος κανένα, ἀκοινώνητος.

Ἀσύντακτος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ συντεταγμένος (παρατεταγμένος), εὑρισκόμενος εἰς ἀταξίαν, ἀνέτοιμος. 2) ἀσύμμετρος. 3) (γρμτ.) ὁ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως. 4) ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ δημόσια βάρη.

Ἀσυνταξία (ἡ). ἀταξία, σύγχυσις, (γρμτ.) ἔλλειψις συντάξεως.

Ἀσύντατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἢ μὴ ἀπαιτῶν πολλὴν τάσιν (ξενοχωρίαν.

Ἀσυντέλεστος (ὁ, ἡ), (ᾐ ἐπίῤ.) -έστως. Ἀτελής, ἐλλιπής, ἀτελειοποίητος.

Ἀσυντελής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τελῶς. Ὁ μὴ συντελῶν (συνεισφέρων) τὸ ἀνάλογόν του (κυρ. εἰς τὰ δημόσ. βάρη), ἀσύδοτος· (ἐν γέν.) ἀχρησίμευτος. 2) = Ἀσυντέλεστος.

Ἀσύντονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τόνως. Ὁ μὴ πολυτεντωμένος, χαλαρός, (τρπ.) ἀδρανής, ἀπρόθυμος.

Ἀσύντρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυπημένος πέρα-πέρα.

Ἀσύντριπτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συντριβόμενος, ἄθραυστος.

Ἀσυνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ (νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ὕπαρξιν) μὲ ἄλλον.

Ἀσυρής, έος (ὁ, ἡ), [ἀ, σύρω = σαρόνω], βδελυρός, ἀκάθαρτος.

Ἀσύρικτος (ὁ, ἡ). ἀσφύρικτος, ἀπερίπαικτος (μὲ τὸ σφύρισμα).

Ἀσυσκεύαστος (ὁ, ἡ). ἀσυμμάζωκτος, ἄβαλτος εἰς τὴν θήκην του, ἀσυγύριστος.

Ἀσυσκευάστως, ἐπίῤ. Εἰς ἀταξίαν, ἄνω-κάτω.

Ἀσυστασία (ἡ). ἔλλειψις συστάσεως, ἀταξία, ταραχή, ἀκαταστασία, [ἐκ τοῦ

Ἀσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ σύστασιν (ὕπαρξιν, συνέχειαν, τάξιν κτλ.), ἄστατος, ἀκατάστατος, ἀσύμφωνος, ἀντιφατικός, ἀσυμβίβαστος, ἀσυνάρτητος, συγκεχυμένος. »Ὄνυ γάλα εἰς τυρὸν ἀσύστατον,« Ἀρετ., ἄπηκτον πρὸς σύστασιν τυροῦ, ἀτύρωτον.

Ἀσύστολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -στόλως. Ὁ μὴ συστελλόμενος, ἄφοβος, (γρμτ.) ὁ μὴ πάσχων συστολὴν συλλαβῆς.

Ἀσύστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεστραμμένος ἢ μὴ συστρεφόμενος, ἀστρήμωκτος, ἀσυμμάζωκτος, ἀξενοχώρητος, (ἐπὶ λόγ.) ἄτονος, Ἀσυγκρότητος.

Ἀσύφηλος (ὁ, ἡ), Π. [αἴσυλος]. οὐτιδανὸς, ἄτιμος, καταφρονημένος ἢ ἀξιοκαταφρόνητος, κακὸς, ἀχρεῖος. ὑβριστικός.

Ἄσυχος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἥσυχος.

Ἀσφάδαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -δάστως. Ὁ μὴ σφαδάζων (μὴ πάσχων ἢ μὴ προξενῶν σπασμοὺς), ἥσυχος.

Ἀσφακέλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν σφάκελον (γάγγραιναν τῶν κοκκάλων).

Ἀσφακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφαγμένος, ἄσφαχτος.

Ἀσφάλεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἀσφαλὴς (νὰ μὴ φοβῆται νὰ παρασαλεύσῃ, νὰ πέσῃ, νὰ πάθῃ κακὸν, νὰ κινδυνεύσῃ)· μονιμότης, βεβαιότης, ἀφοβία, (Ἰταλ.) σιγουριτά.

Ἀσφάλειος (ὁ), = Ἀσφάλιος.

Ἀσφαλέως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀσφαλῶς.

Ἀσφαλής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφάλλων (γλιστρῶν, πίπτων), στεκόμενος ςερεὰ, ἀπαρασάλευτος, ἀμετακίνητος· ἄπταιςος· στερεός· βέβαιος, μόνιμος· ἀκίνδυνος· (Ἰταλ.) σίγουρος.

Ἀσφαλίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Βάλλω τι εἰς ἀσφάλειαν, ἐξασφαλίζω, (Ἰταλ.) σιγουράρω. πιστοποιῶ, βεβαιόνω (δι' ἐγγυήσεως ἢ ὅπως ἄλλως), ὀχυρόνω, προφυλάττω· (μσ.) προσέχω. 2) κλείω ἀσφαλῶς, (κοιν.) σφαλνῶ. 3) (μὲ αἰτ.) ἀποκρούω (προλαμβάνω) τὸν κίνδυνον.

Ἀσφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἀσφαλῶς τὴν γῆν, (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ἀσφάλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσφαλίζειν, ἐξασφάλισις, (Ἰταλ.) σιγουράρισμα· ὀχύρωσις· κλείσιμον (σφάλισμα), κτλ.

Ἀσφάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐξασφάλισιν· στήριγμα, ὀχύρωμα· σαβοῦρα πλοίου· ἐγγύησις, ἐνέχυρον, κτλ.

Ἀσφαλίων, ονος (ὁ), = Ἀσφάλιος.

Ἀσφαλτίας, ου (ὁ), [ἀ, σφάλλω]. ὁ τελευταῖος σπόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου.

Ἀσφαλτίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὀσμὴν (χρῶμα κτλ.) ἀσφάλτου.

Ἀσφάλτιον (τὸ), εἶδ. τριφύλλου.

Ἀσφαλτίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀσφαλτῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) ἄσφαλτον.

Ἄσφαλτος (ἡ), [ἀσφαλὴς]. τὸ φυσικὸν (ὀρυκτὸν ἢ ῥευστὸν) κατράνι, (παρβλ. Πίσσα).

Ἀσφαλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ἄσφαλτον, κατρανόνω.

Ἀσφαλτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄσφαλτον.

Ἀσφάλτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν μὲ ἄσφαλτον, κατράνωμα.

Ἀσφαλῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀσφάλειαν, στερεῶς, ἀφόβως, ἀκινδύνως, βεβαίως κτλ., (Ἰταλ.) σίγουρα.

Ἀσφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σφαραγέω.

Ἀσφάραγος (ὁ), Π. ἀντὶ Σφάραγος, ||. Ἀττ. ἀντὶ Ἀσπάραγος.

Ἀσφαραγωνία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσπαραγωνία.

Ἄσφε, Ἄσφι, Αἰολ. ἀντὶ Σφὲ, Σφί.

Ἄσφιγκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφιγγόμενος, ἄσφιχτος.

Ἀσφοδέλινος, η, ον. Καμωμένος (Κατεσκευασμένος) ἀπὸ ἀσφόδελον.

Ἀσφόδελος (ὁ), εἶδ. φυτ. μὲ ἄνθη κρίνου ᾐ ῥίζας γεωμήλου, (κοιν.) σφερδοῦκλι.

Ἀσφοδελὸς (ὁ), Π. τόπος περιέχων ἀσφοδέλους καὶ (ἐν γέν.) ἄνθη.

Ἀσφοδελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους ἢ τοῦ εἴδους τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀσφράγιστος (ὁ, ἡ). ἀβούλλωτος, ἀσημάδευτος.

Ἀσφυκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω διόλου (ἢ Ἔχω πολλὰ ἀδύνατον) σφυγμὸν, (συνκβχ.) εἶμαι ἀτάραχος.

Ἄσφυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν σφυγμὸν (κλόνον, σπασμὸν, ταραχήν). 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἀδύνατον) σφυγμόν. 3) ὁ μὴ σφύζων (κτυπῶν καθὼς ὁ σφυγμός).

Ἀσφυξία (ἡ). ἔλλειψις (παύσις τοῦ) σφυγμοῦ.

Ἀσχαλάα, Ἰων. ἀντὶ Ἀσχαλᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ

Ἀσχαλάω-ῶ (χ. Μ.), Π. ἀντὶ

Ἀσχάλλω [ἀ, ἴσχω], Μ. αλῶ. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἀδημονῶ, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι. 2) (μτβτ.) οἰκτείρω, λυποῦμαι, ἐλεεινολογῶ.

Ἀσχέδωρος (ὁ), Σικελ. ὁ σύαγρος, τὸ ἀγριογούρουνον.

Ἄσχετος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων σχέσιν μὲ ἄλλο τι, ἀφῃρημένος, μεμονωμένος. 2) Π. ἀκράτητος· ἀνυπόφερτος· ἄμετρος, ὑπερβολικός.

Ἀσχέτως, ἐπίῤ. Χωρὶς κἀμμίαν σχέσιν, ἀφῃρημένως. 2) ἀμέτρως, μὲ ὑπερβολήν.

Ἀσχημάτιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τίστως. Ὁ μὴ ἔχων σχηματισμὸν (διαμόρφωσιν), (θλγ.) ἄϋλος, ἀσώματος. 2) (λόγος) ὁ χωρὶς (ῥτρ. ἢ γρμτ.) σχημάτων, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀσχήματος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) = Ἀσχημάτιστος.

Ἀσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἄσχημα (ἄπρεπα, ἀδιάντροπα), ἀτακτῶ· κάμνω ἀπρεπῆ (ἀνάρμοστα) σχήματα, φαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νομαι ἄσχημος, (Ἰταλ.) δὲν κάμνω καλὴν φιγοῦραν.
Ἀσχημιόνως, ἐπίρ. Ἄσχημα, ἄτακτα κτλ.
Ἀσχημος (ὁ, ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἀσχήμων.
Ἀσχημοσύνη (ἡ). ἄσχημον (ἀπρεπὲς) κάμωμα (φέρσιμον).
Ἀσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σχῆμα (μορφήν). 2) κακοσχηματισμένος, ἄσχημος. 3) (συνηθ.) ἀπρεπὴς, αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος, ἄτιμος.
Ἀσχιδὴς, ές, = τῷ
Ἀσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σχιομένος ἢ μὴ σχιζόμενος· ἀδιαίρετος. (συνηθ.) ἄφθαρτος.
Ἀσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Δίδω εἰς τινα δουλειὰν ἢ αἰτίαν (Τὸν κάμνω) νὰ ἐνασχολῆται. ‖. (σπν. ἀμτ. ἢ ἑλλ.) ἀντὶ ‖. (πθ. ἢ μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) ἔχω ἀσχολίαν, ἐνασχολοῦμαι (καταγίνομαι) εἰς. « Ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας, φαίνεσθαι ἀγαθούς· εἰρήνην δ' ἄγοντας καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις, « Ἀρστ.
Ἀσχόλημα (τὸ) ᾧ
Ἀσχολία (ἡ). ἐνασχόλησις, ἔργον (εἰς τὸ ὁπ. ἀσχολεῖταί τις), δουλειά. 2) (μὲ γεν.) ἀπασχόλησις, ἐμπόδισμα. « Ἀσχολίαν παρέχω (παρασκευάζω) τινι, = Ἀσχολῶ ἢ Ἀπασχολῶ.
Ἄσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀσχολίαν (ἐνασχολούμενος, μὴ εὐκαιρῶν).
Ἀσχόλως, ἐπίρ. Χωρὶς σχολὴν (εὐκαιρίαν).
Ἀσῶ, 6'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἀσάομαι.
Ἀσώδης [ᾰση], εος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ἢ προξενῶν ἀηδίαν (βάρος, ἀνορεξίαν κτλ.). 2) Π. [ᾰσις;] λασπώδης, βαλτώδης.
Ἀσωματία (ἡ), (Ἐκκλησ.) τὸ μὴ ἔχειν σῶμα.
Ἀσωματοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀσωμάτου.
Ἄσώματος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -μάτως. Ὁ μὴ ἔχων σῶμα, ἄϋλος.
Ἀσωματότης (ἡ), = Ἀσωματία.
Ἄσωμος (ὁ, ἡ), = Ἀσώματος.
Ἄσωος (ὁ, ἡ), = Ἄσωτος, ἀδοήθητος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.
Ἀσωτεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀσώτου.
Ἀσωτεῖον (τὸ). τόπος ἀσωτίας, πορνοζάσιον κτλ.
Ἀσωτεύομαι, Μ. εὐσωμαι. Ζῶ ἀσώτως, κάμνω ἀσωτίας.
Ἀσωτία (ἡ), = Ἀσωτεία.
Ἀσωτιεῖον (τὸ), = Ἀσωτεῖον.
Ἀσωτοδιδάσκαλος (ὁ). ὁ διδάσκων τὴν ἀσωτίαν, (ἐπιγρφ. κωμωδ.).
Ἀσωτοπωσία (ἡ). πολυπωσία ἀσώτου.
Ἄσωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ σώσῃ, χαμένος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, (συνήθ.) ὁ κατεξοδευόμενος εἰς τὰς ἡδονὰς, κακοήθης, διεφθαρμένος. 2) Π. (μὲ δοτ.) ὁ μὴ σωτήριος, ὀλέθριος.
Ἀσώτως, ἐπίρ. Μὲ ἀσωτίαν ἢ Χωρὶς σωτηρίαν, ὡς ἄσωτος. « Τῶν νοσούντων τοὺς ἀσώτως ἔχοντας, « Πλ., τοὺς χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.
Ἀσωφρόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σωφρονισθεὶς ἢ μὴ σωφρονιζόμενος, ἀδιορθωτος. 2) (σπν. ἐνεργ.) ὁ μὴ σωφρονίζων, μὴ συντελῶν πρὸς σωφρονισμόν.
Ἄτα (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἄτη.
Ἀτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτακτος, κάμνω ἀταξίας· κινοῦμαι ἀτάκτως, δὲν φυλάττω τάξιν, (ἐπὶ στρατ.) δὲν εὑρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν μου· παραβαίνω τὰ χρέη μου.
Ἀτάκτημα (τὸ). κίνημα (κάμωμα) ἄτακτον, ἀταξία.
Ἄτακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φυλάττων, ζῶν χωρὶς ἢ μὴ βλέπων κατὰ) τάξιν, συγχεχυμένος· ἀκατάστατος· κακοήθης κτλ. (εἰς τὸν Λυκοῦργ.) ὁ μὴ τεταγμένος εἰς στρατιωτικὴν τάξιν.
Ἀτάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς τάξιν.
Ἀταλαιπώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ἀκαμπτος, ἄπλαγχνος. 2) = τῷ-
Ἀταλαίπωρος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -πώρως. Ὁ μὴ θέλων νὰ κοπιάσῃ (νὰ ἀτενοχωρηθῇ), ἀποφεύγων τὰς ταλαιπωρίας, ἀμελὴς, ἀμέριμνος. 2) (πρᾶγμα) τὸ γινόμενον χωρὶς κόπου ᾧ ταλαιπωρίας, εὔκολον, πρόχειρον.
Ἀτάλαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἀθρ., τάλαντον]. (μὲ δοτ.) ἰσοβαρὴς, ἴσος, ὅμοιος.
Ἀταλάφρων, ονος (ὁ, ἡ) = (ἡ κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀταλόφρων.
Ἀτάλλω (χωρὶς Μ.), Π. [ἀταλὸς], τρίφω (ἀνατρέφω) μὲ ἐπιμέλειαν καὶ φιλοσοργίαν· περιποιοῦμαι· (πθ. ἢ μσ.) τρυφῶμαι· αὐξάνω, μεγαλόνω. 2) (ἀμτβ.) παίζω, πηδῶ, χοροπηδῶ, (ὅθεν
Ἀτάλματα (τά), Π. παιγνίδια, πηδήματα.
Ἀταλὸς, ἡ, ὸν, Π. [ἀτάλλω], τρυφερὸς, νεαρὸς, παιδικὸς.
Ἀταλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παιδὸς φρονήματα, ἁπλοῦς (ἄκακος) ὡς μικρὸν παιδίον.
Ἀταλόψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρυφερὸν (εὐδύνατον, πολλὰ εὐαίσθητον) καρδίαν.
Ἀταμίευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλαττόμενος εἰς ταμεῖον, ἀθησαύριστος. 2) ἐξοδευτὴς, ἄσωτος.
Ἀταμιεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς οἰκονομίαν, ἀφειδῶς, ἀμέτρως.
Ἀτεξία (ἡ). ἔλλειψις τάξεως (εὐταξίας), σύγχυσις, ἀκαταστασία.
Ἀτέξιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄτακτος (κυρ. σφυγμός).
Ἀταπείνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταπεινούμενος (μὴ καταπίπτων), μεγαλόψυχος.
Ἀτάρ, σύνδ. Π. (κυρ. Ἐναντ.) = Ἀλλὰ, Δέ, Πλὴν, ὅμως, λοιπὸν Ἑλλ. (παρβλ. Λύτάρ).
Ἀταρακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀτάραχος (ἥσυχος), δὲν ταράττομαι.
Ἀταρακτοποιησία (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ πράττῃ τίς τι μὲ ἀταραξίαν (χωρὶς πάθους).
Ἄτάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραχθεὶς ἢ μὴ ταραττόμενος, ἀσύγχυτος, ἥσυχος, ἀνενόχλητος (ἀπὸ ψυχικὴν ταραχήν).
Ἀταραξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ἀτάραχος (ὁ, ἡ), = Ἀτάρακτος.
Ἀταράχως, ἐπίρ. Χωρὶς ταραχὴν, μὲ ἀταραξίαν, ἥσυχα.
Ἀτάρβακτος, (καὶ ἐπίρ.) -άκτως, Δ. καὶ
Ἀταρβὴς [ᾰ, ταρβέω], ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βῶς, ᾧ
Ἀτάρβητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως, Π. ἄφοβος, ἀτρόμητος. ἀτάραχος.
Ἀταρβίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. δείχνω ἀταραξίαν, εἶμαι ἢ φαίνομαι ἀταρβὴς (ἀτρόμητος).
Ἀταρίχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταριχευθεὶς ἢ μὴ ταριχευόμενος, ἀπάστωτος, ἀναλάτιστος, ἀβαλσάμωτος.
Ἀτάρμυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, ταρμύζω], = Ἀταρβὴς, ἄφοβος.
Ἄταρνον (τὸ), ἴδε Δέστρον.
Ἀταρπιτὸς καὶ Ἀταρπὸς (ἡ), Π. (κατὰ μετάθ.) = Ἄτραπος.
Ἀταρτηρὸς, ά, όν καὶ Ἀτάρτηρος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀτηρὸς (ἴδε Ἐπιτάρρυθος), βλαπτικὸς· σκληρὸς· ὑβριστικὸς.
Ἀτάρχευ(χυ)τος, ᾰ (ὁ, ἡ), Π. [ᾰ, ταρχύω], ἄταφος.
Ἀτασθαλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀτασθάλλω.
Ἀταθαλία (ἡ), Π. ἀχριστιὰ, κακία, αὐθάδεια, ἀταξία, ἀνησία.
Ἀτασθάλλω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι (πράττω, φέρομαι ὡς)-
Ἀτάσθαλος (ὁ, ἡ), Π. [ἴστη], ἀνόητος· ἄτακτος, ἀχρεῖος· αὐθάδης, ὑβριστὴς· κακὸς, ἄγριος.
Ἄταυρος καὶ
Ἀταύρωτος (ὁ, ἡ) (κυρ. δάμαλις) εἰς τὴν ὁπ. δὲν ἐπλησίασεν ἀκόμη ταῦρος, (μτφορ. γυνὴ) ἀ.ὑπανδρος.
Ἀταφία (ἡ), τὸ νὰ μένῃ τις-
Ἄταφος (ὁ, ἡ). στερημένος ταφῆς, ἄθαπτος.
Ἀτάω-ῶ [ᾰτη], Μ. ήσω, Π. (σπν. ἢ ἄχρ. εἰς τὸ ἐνεργ.) βλάπτω. ‖. (πθ.) βλάπτομαι, ζημιοῦμαι, (ἴδε καὶ Ἀτέων).
Ἄτε, (κυρ.) οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅς τε. ‖. (ὡς ἐπίρ. πρὸς μτχ. αἰτιολογ., ἑλλ. τῆς Κατὰ ἢ τῆς Διὰ) ὡσὰν ὁποῦ, ἐπειδὴ, καθότι. « Μετὰ ἰδρῶτος, ἄτε καὶ θέρους ὄντος. « Πλάτ. 2) (πρὸς αἰτ. ὁμοιωματ.) = Κυθὲ, Καθάπερ, ὡσὰν κτλ. « Κτείνειν ἀλλήλους ἄτε πολεμίους, « Ἡρ. (ᾧ ἀντιατρῳ) « Πῦρ ἄτε διαπρέπει, « Πίνδ., (παρβλ. Ὡς). 3) (σπν. ἐναντιωματ.) = Καὶ τοι, μ' ὅλον ὅ,τι. « Ἀτὲ θρασὺς, « Νόν.
Ἀτεγκτος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίρ.) -κτως, [ᾰ, τέγγω], ἄβρεκτος, ἀμούσκευτος· (συνήθ. ᾧ μτφορ.) σκληρὸς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος· ἄπλαγχνος· ἀπαρηγόρητος.
Ἀτειρὴς [ᾰ, τείρω], ές (ὁ, ἡ), Π. ἀκατανόητος, ἀκούραστος· σκληρὸς, ἄκαμπτος, (παρβλ. Ἄτρυτος).
Ἀτείχιστος (ὁ, ἡ). μὴ ὠχυρωμένος μὲ τείχη (τειχόκαστρα), ἀπερίτειχιστος.
Ἀτέκμαρτος (ὁ, ἡ). [ᾰ, τεκμαίρομαι], τοῦ ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ μαντεύσῃ) τὸ τέλος ἢ νὰ ἐκβάλῃ συμπέρασμα· ἄδηλος· ἀστόχαστος, ἀπροβούλευτος, (παρβλ. Ἀνείκαστος). ‖. (τῷ οὐδ.) Ἀτέκμαρτα, = τῷ-
Ἀτεκμάρτως, ἐπίρ. Χωρὶς κανὲν σημεῖον· ἀπροβουλεύτως, ὅπως τύχῃ.
Ἀτέκμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτεκνος.
Ἀτεκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτεκνος.
Ἀτεκνία (ἡ). στέρησις τεκνων ἢ ἀνικανότης πρὸς τεκνοποίαν, χείρωσις. « Ψυχῆς, —, « Γῆφ.
Ἄτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκτήσῃ τέκνα, ἄγονος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀτεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στερῶ τινα τῶν τέκνων του, τὸν κάμνω ἄτεκνον.

Ἀτέλεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἀτελὴς (μὴ ἐντελὴς ἢ ἀσύδοτος), ἀσυδοσία.

Ἀτελείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελειωθεὶς (ἀλλὰ μείνας) ἀτελής. 2) = τῷ

Ἀτέλεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τελεσθῇ (νὰ κατορθωθῇ, νὰ λάβῃ πέρας), ἀκατόρθωτος. 2) ὁ μὴ τελεσθεὶς εἰς τὰ μυστήρια, ἀμύητος, ἀκατήχητος· βέβηλος. 3) ἀντὶ Ἀτελής. » Χώρα —, « Δμ. (1462). ||. (τὸ οὐδ.) Ἀτέλεστα, ἐπίρ. Π. χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀνωφελῶς· εἰς μάτην.

Ἀτελεσφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τολεσφορήσας ἢ μὴ τελεσφορῶν (μὴ καρποφορῶν ἢ μὴ κρατῶν μὴ ὡριμάζων τὸν καρπόν).

Ἀτελεύτητος (ὁ, ἡ), (σπν.) ὁ μὴ λαβὼν τέλος (ἀλλὰ μείνας) ἀτελής, ἡμιτελής. 2) (συνηθ.) = τῷ

Ἀτέλευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελείωτος, ἀπέραντος, αἰώνιος.

Ἀτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τέλειος, μὴ ἐντελής, ἐλλιπής, ἀτελειοποίητος. » Ἀτελὲς μηθὲν ἡ φύσις ποιεῖ, « Ἀρστ. 2) (συνήθ.) ὁ μὴ πληρόνων (μὴ ὑποκείμενος εἰς) τέλη (δοσίματα), ἀσύδοτος ἢ ἀτέξοδος. » Λιμὴν —, « Πλδ. » Βοσκήματα —, « Ἀρστ. (καὶ μὲ γεν.) » Τούτων ἁπάντων ἀτελεῖς ἐσμεν, « Ακ. 3) ὁ ἐναπολειπόμενος ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων, καθαρός. » Μνᾶ ἀτελής, « Δμ. 4) (σπν. καὶ Π.) = Ἀτέλεστος, ἀμύητος.

Ἀτελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτέλεια.

Ἀτελώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώσας ἢ μὴ πληρόνων τελώνιον, ἀδεκάτιστος.

Ἀτέμβω (χ. Μ. οὔτε ἄλλ. χρόν.), Π. [ἄτη], (μὲ αἰτ.) βλάπτω· ἐνοχλῶ· ἀπατῶ. ||. (πθ. μὲ γεν.) στεροῦμαι· δὲν ἔχω. ||. (μσ. μὲ δοτ.) μέμφομαι, κατηγορῶ, παραπονοῦμαι.

Ἀτενής [ἁ ἐπιτ., τείνω], έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) πολλὰ τεντωμένος· (συνκδχ.) πολλὰ προσεκτικὸς (προσηλωμένος) εἰς, σταθερός, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος, σκληρός. αὐστηρός, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀτενὲς ἐπίρ. = (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Ἀτενῶς.

Ἀτενίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. προθετ. ᾖ σπν. μὲ δοτ.) Βλέπω ἀτενῶς (ἀσκαρδαμυκτὶ), προσηλόνω τὰ 'μμάτιά μου (καὶ μτφορ.) τὸν νοῦν μου (προσέχω ὅλως διόλου) εἰς.

Ἀτενισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτενίζειν, προσήλωμα τῶν ὀφθαλμῶν· προσοχή.

Ἀτενῶς, ἐπίρ. Μὲ τεντωμένα (προσηλωμένα) 'μμάτια, ἀσκαρδαμυκτί, μὲ ἄκραν προσοχήν. 2) ἐντελῶς, ὅλως διόλου, ἀπαράλλακτα. » Ἀτενὲς ἴκελοι, « Πίνδ. 3) ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. » Ἀτενὲς (-νὴς) ἀπ' οἴκων, « Εὐρ.

Ἄτερ, ἐπίρ. ἡ πρόθ. Ἰων. (μὲ γεν.) = Ἄνευ, χωρὶς, ἐκτός. » Ἄτερ Ζηνός, « Ἰλ. Ο., χωρὶς τὴν θέλησιν (τὴν βοήθειαν ἢ τὴν εἴδησιν, παρὰ γνώμην) τοῦ. (χ. πτ.) παράμερα, ξέχωρα. » Ἄτερ ἥμενον, « Ἰλ. Α.

Ἀτεραμνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτεραμνότης.

Ἀτέραμνος (ὁ, ἡ), [ἁ, τέραμνος]. (κυρ. ἐπὶ ὀσπρ.) Κακόβραστος· ἀχώνευτος ἢ δυσκολοχώνευτος, σκληρός (κυρ. ᾖ μτφορ.), τραχύς, ἀτέλεσος, ἀπειθής, ἄκαμπτος κτλ.

Ἀτεραμνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ φυσικὸν) τοῦ ἀτεράμνου, τραχύτης, σκληρότης.

Ἀτεραμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μετέχων ἀτεραμνότητος.

Ἀτεράμων, ονος, Ἀττ. καὶ

Ἀτέρεμνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτέραμνος.

Ἀτερηδόνιστος (ὁ, ἡ), [ἁ, τερηδονίζομαι]. (κυρ. ἐπὶ ξύλ.) ἀσαρακοφάγωτος.

Ἀτερθε(θεν), ἐπίρ. Π. = Ἄτερ.

Ἀτερμάτιστος, ου καὶ

Ἀτέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τέρμα (ὅρον, τέλος), ἀπέραντος, ἀτελείωτος. (Π. ἐπὶ κατόπτρου) στρογγυλός, κυκλοτερής.

Ἄτερος (τὸ α βραχὺ), α, ον, Δ. ἀντὶ Ἕτερος.

Ἄτερος (τὸ α μακρὸν), ἀτέρα, θάτερον (ἡ γεν. θατέρου κτλ.), Ἀττ. ἀντὶ Ὁ ἕτερος, ἡ ἑτέρα κτλ. Ὁ ἄλλος ἢ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο.

Ἀτερπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀτερπὴς, δυσαρεστῶ.

Ἀτερπία (ἡ), = Ἀτερψία.

Ἀτερπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τέρπων, ἀηδὴς, ὀχληρὸς, δυσάρεστος.

;Ἄτερπος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀτερψία (ἡ). ἔλλειψις τέρψεως, δυσαρέσκεια.

Ἀτευκτέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ γεν.) = Ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω (τὸν σκοπὸν, τὸ ποθούμενον).

Ἄτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχάνων (μὴ ἐπιτυγχάνων) τοῦ σκοποῦ, ἀνεπιτυχής.

Ἀτευξία (ἡ). τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν, ἀποτυχία.

Ἀτευχὴς, έος καὶ

Ἀτεύχητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων τεύχη (ὅπλα ἢ σύνεργα), ἄοπλος, ἀ ἑτοιμος.

Ἀτέχναστος (ὁ, ἡ), = Ἀτεχνίτευτος.

Ἀτεχνὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων κάμμίαν τέχνην (καὶ τρπ. δόλους, πανουργίας), ἄτεχνος, ἀνεπιτήδειος, ἀμαθής· ἁπλοῦς, ἄκακος.

Ἀτεχνία (ἡ). ἄγνοια τέχνης, ἀνεπιτηδειότης.

Ἀτεχνίτευτος (ὁ, ἡ). καμωμένος χωρὶς τέχνην, φυσικὸς, ἁπλοῦς, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀτεχνος (ὁ, ἡ), = Ἀτεχνὴς καὶ 2) = Ἀτεχνίτευτος.

Ἀτέχνως, ἐπίρ. Χωρὶς τέχνην ἢ τέχνας (δόλους, πανουργίας), ἀφελῶς, φυσικῶς, εἰλικρινῶς, μὲ ἁπλότητα, (ὅθεν

Ἀτεχνῶς, ἐπίρ. (μτφορ.). Ἀληθῶς· τῷ ὄντι· παντάπασιν, ὅλως διόλου· καθαυτὸ, ἀπαραλλάκτως.

Ἀτέων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀτέω, = Ἀτάω, Π. Ἰων., παράτολμος, θρασὺς, ἀπονενοημένος, [ἐκ τοῦ

Ἄτη (ἡ), [ἀάω]. πρόσκομμα (ἐμπόδιον· ἁμάρτημα· ἀπάτη· βλάβη, ζημία, συμφορά) κυρ. ἐξ ἁμαρτιῶν καὶ ἀνοησίας ἢ κατὰ θείαν παραχώρησιν, (ὅθεν παρὰ Π.) ἡ τῶν τοιούτων συμφορῶν πρόξενος θεότης (Εἱμαρμένη).

Ἄτηκτος (ὁ, ἡ), [ἁ, τήκω]. ὁ μὴ λυόνων (ἀναλυόμενος) διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τοῦ ὕδατος, ἄλυωτος.

Ἀτημέλεια (ἡ). ἀνεπιμελησία, [ἐκ τοῦ

Ἀτημελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ, παραμελῶ, εἶμαι.

Ἀτημελὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μελῶς, = Ἀμελὴς, ἀφρόντιστος. 2) = τῷ

Ἀτημέλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Παρημελημένος.

Ἀτημελία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτημέλεια.

;Ἀτηρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀτειρὴς, ἢ = τῷ

Ἀτηρὸς [ἄτη], ά, όν. Ἐπιβλαβὴς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος, (ἴδε καὶ Ἀταρτηρός).

Ἀτίετος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄτιτος.

Ἀτίζω, Μ. ίσω, Π. περιφρονῶ, ἀτιμάζω.

Ἀτιθάσευ(σσευ)τος καὶ

Ἀτίθασος(σσος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξημερούμενος, ἀνήμερος, ἄγριος.

Ἀτίθηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνατραφεὶς χωρὶς τιθήνης, ἀβύζακτος. » Βίος —, « Μανέθ., ὁ τῶν ἐκθέτων βρεφῶν.

Ἀτιμαγελέω(άω;)-ῶ, Ν. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι.

Ἀτιμαγέλης, ου (ὁ). (κυρ. ταῦρος) ὁ ἀτιμάζων (χωριζόμενος δηλ. ἀπὸ) τὴν ἀγέλην, βόσκων μόνος.

Ἀτιμάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.). Δὲν τιμῶ· περιφρονῶ· (μὲ ἀπαρ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) κρίνω τι ἢ τινα ἀνάξιόν τινος. 2) ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν, προξενῶ ἀτιμίαν, ὑβρίζω, καταισχύνω, (παρβλ. Ἀτιμόω).

Ἀτιμασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμάζειν, περιφρόνησις, ἀτιμία.

Ἀτιμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀτιμάζω.

Ἀτιμαστὴς, οῦ, καὶ

Ἀτιμαστὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀτιμάζων (ἀφαιρῶν τὴν τιμήν τινος), ὑβριστής.

Ἀτιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀτιμάζω.

Ἀτίμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τιμηθεὶς ἢ μὴ τιμητέος, ἄτιμος, καταφρονημένος. 2) ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐκτίμησιν, ἀνεκτίμητος, πολύτιμος. » Τοὺς τὰ μαθήματα καπηλεύοντας καὶ μισθὸν τῶν ἀτιμήτων πράττοντας, « Ἰάμβλ. 3) (Νμ.) » Δίκη —, « Ῥτρ., τῆς ὁπ. ἡ τιμωρία δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ προσδιορισθῇ, ὡς ὡρισμένη ἤδη ῥητῶς ὑπὸ τῶν νόμων. » Σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος. οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον.., ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, « Εὐς.

Ἀτιμία (ἡ). ἔλλειψις (ἀφαίρεσις) τῆς τιμῆς, αἶσχος, ὕβρις, περιφρόνησις, (παρβλ. Ἀτίμωσις).

Ἀτίμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κἀμμίαν τιμὴν μὴ ἀξίζων τίποτε.

Ἀτιμοπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων (πενθῶν) τὴν ἀτιμίαν του.

Ἀτιμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀτιμίαν.

Ἄτιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -όπατος). Ὁ μὴ ἔχων τιμὴν (μὴ τιμώμενος) καταφρονημένος, ἀπόβλητος, (ἐπὶ νομισμ.) ὁ μὴ ἔχων πέρασιν. (μὲ γεν.) ἀνάξιος ἢ στερημένος (ἄμοιρος) τῆς τιμῆς (περὶ ἧς ὁ λόγος). » Ἀτίμους γερῶν, ὧν νῦν ἴσχουσι, καταλείψετε, « Θκ. 2) (κυρ.) ὁ στερηθεὶς κατὰ τοὺς νόμους τῆς τιμῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου ἢ 3) ὁ κηρυχθεὶς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος καὶ (ἐπμ.) φονευόμενος ἀτιμωρητὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος, (ἐν γέν.) ἀνεκδίκητος. » Ἄτιμος τεθνάτω, « Νομ. Σολ. » Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, « Ὀδ. Π.

Ἀτιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ (πολι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πικῶς) ἄτιμον, καταδικάζω εἰς ἀτιμίαν. 2) (ἀπν.) = Ἀτιμάζω, περιφρονῶ, καταισχύνω.
Ἀτιμωρησία (ἡ). τὸ νὰ μένῃ τις ἀτιμώρητος.
Ἀτιμωρητεί(τι), ἐπίῤ. = Ἀτιμωρήτως, χωρὶς τιμωρίαν, [ἐκ τοῦ
Ἀτιμώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ήτως. Ὁ μὴ τιμωρηθείς. 2) ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν (ἱκανοποίησιν), ἀνεκδίκητος, ἀδοήθητος.
Ἀτίμως, ἐπίῤ. Μὲ ἀτιμίαν, μὲ τρόπον ἄτιμον.
Ἀτίμωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμοῦν, ἡ ποινὴ τῆς (πολιτικῆς) ἀτιμίας, ἀτίμασμα.
Ἀτιμωτικός, ἡ, όν, (ἐκ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἐπιφέρων) ἀτιμίαν.
Ἀτίνακτος (ὁ, ἡ). ὅς τις δὲν ἠτινάχθη ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τιναχθῇ, ἀκλόνητος, ἀσάλευτος· (συνκδχ.) ἀναπόφευκτος.
Ἄτις, Δ. ἀντὶ Ἥτις, θηλ. τοῦ Ὅστις.
Ἀτιτάλλω, Μ. αλῶ, Π. = Ἀτάλλω.
Ἀτιτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀτίζω.
Ἀτίτης, ου, Π. = τῷ
Ἄτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος. 2) ὁ μὴ ἔχων (μὴ δυνάμενος) νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του κτλ. (;).
Ἀτίω, Μ. ίσω, Π. = Ἀτίζω.
Ἀτλαγενὴς καὶ Ἀτλαντογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους (υἱὸς θηλ. ἡ θυγάτηρ) τοῦ Ἄτλαντος.
Ἄτλας, αντος (ὁ). Γίγας τῆς μυθολογ. καὶ τὸ ὄρος τῆς Ἀφρικ. 2) (συνκδχ.) χῦλος (ὑποστήριγμα) εἰς σχῆμα Ἄτλ., (κοιν.) στραβόξυλον, [ἐκ τοῦ
Ἄτλας, αντος (ὁ), Π. [ἀ ἐπιτ. ἡ στερ., τλάω], = Πολύτλας, ἡ Ἀτόλμος, Ἀκαρτέρητος, [ὅθεν
Ἀτλησία (ἡ). ἀτολμία, ἀνυπομονησία, μικροψυχία.
Ἄτλη(καὶ Δ. τλα)τέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, εἶμαι ἄτολμος.
Ἄτλη(ξ Δ. τλα)τος, ου (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, τλάω]. ἀνυπόφερτος.
Ἀτμενεύω [ἄτμην], Μ. εύσω, Π. Εἶμαι δοῦλος (σκλάβος).
Ἀτμενία (ἡ), Π. δουλεία, ὑπηρεσία, ταλαιπωρία.
Ἀτμένιος (ὁ, ἡ), Π. κοπιαστικὸς, πολύμοχθος, ἐπίπονος.
Ἀτμενίς ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀτμήν, δούλη.
Ἄτμενος (ὁ), Π. = Ἀτμήν.
Ἀτμεύω, Μ. εύσω, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀτμενεύω.
Ἀτμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτμις, ἀτμός.
Ἀτμήν, ένος (ὁ), Π. [ἀ ἐπιτ., δάμνημι]. δοῦλος, σκλάβος, ὑπηρέτης, ὑπήκοος, (παρβλ. Δμώς).
Ἄτμητος (ὁ, ἡ), [ἀ, τέμνω]. ἄκοπος· μὴ εὐνουχισμένος· ἀκλάδευτος· ἀκούρευτος, (κυρ.) ἀδενδροτόμητος· (ἐπὶ μεταλλείων) ἀκαπτος, ἀδούλευτος. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος τομὴν (κύψιμον)· ἀκομμάτιαστος, ἀδιαίρετος.
Ἀτμιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀτμίζω.
Ἀτμιδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἀτμόν.
Ἀτμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.
Ἀτμιδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀτμώδης.
Ἀτμίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ἀτμὸν (ἀναθυμίασιν), ἀχνίζω.
Ἄτμις, ίδος (ἡ), = Ἀτμός.
Ἀτμισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀτμισμὸς (ὁ). τὸ ἀτμίζειν, ἀνάδοσις ἀτμοῦ, ἀναθυμίασις.
Ἀτμιστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀτμόν.
Ἀτμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ ἀτμόν, ἐν εἴδει ἀτμοῦ.
Ἀτμὸς (ὁ), [ἄω ἢ ἀάζω]. ἀχνὸς, ἀναθυμίασις.
Ἀτμώδης, εος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀτμόν.
Ἄτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ περιφραγμένος μὲ) τοῖχον.
Ἀτοκεί, ἐπίῤ. Χωρὶς τόκον (διάφορον).
Ἀτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀτοκίαν (χειρωσιν), (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀτόκιον (τὸ), ἰατρικὸν ἔχον τοιαύτην ἐνέργειαν.
Ἄτοκος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἡ μὴ τεκοῦσα ἢ μὴ τίκτουσα, στεῖρα, ἄγονος, (τρπ.) « Χρήματα ἄτοκα, « Λξ., τὰ δανεισμένα χωρὶς τόκον, ἢ μένοντα ἀτόκιστα.
Ἀτόκως, ἐπίῤ. = Ἀτοκεί.
Ἀτολμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω τόλμην, δὲν τολμῶ, εἶμαι ἄτολμος.
Ἀτόλμητος (ὁ, ἡ). (κυρ. πρᾶγμα) τὸ ὁπ. δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐπιχειρήσῃ.
Ἀτολμία (ἡ). ἔλλειψις τόλμης, δειλία, [ἐκ τοῦ
Ἄτολμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -μως. Ὁ μὴ ἔχων τόλμην, δειλὸς, μικρόψυχος.
Ἄτομος (ὁ, ἡ), = Ἄτμητος, ἄκοπος· ἀδιαίρετος. « Μέχρι τῶν τελευταίων καὶ ἀτόμων διαφορῶν, « Πλ. ||. (οὐσ. θηλ.) τὸ λεπτότατον καὶ ἀδιαίρετον τῆς ὕλης ἢ τοῦ χρόνου μόριον. » Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, « Γρφ., (παρβλ. Ἀκαρὴς).
Ἀτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτονος (ἀδύνατος), πάσχω ἀτονίαν, δὲν ἔχω δύναμιν, (μὲ ἀπαρ.) δὲν ἠμπορῶ.
Ἀτονία (ἡ). ἀδυναμία, τὸ νὰ ἦνέ τις.
Ἄτονος (ὁ, ἡ), (ἐκ ἐπίῤ.) -νως. (κυρ.) Ὁ μὴ τεντωμένος, χαλαρὸς, (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὁμὴ ἔχων τόνον (δύναμιν), ἀσθενὴς, ἀδύνατος, ῥωθρὸς, ἀβραννὴς, κτλ. 2) (γρμτ.) ἀτόνιστος.
Ἀτόξευτος (ὁ, ἡ). ὅς τις δὲν ἐτοξεύθη ἢ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοξευθῇ, ἀσκόπευτος.
Ἄτοξος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ) τόξον.
Ἀτοπαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, τοπάζω]. ὁ μὴ εὑρισκόμενος μὲ συμπερασμὸν, ἀνείκαστος.
Ἀτόπημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος ἄτοπος.
Ἀτοπία (ἡ). τὸ νὰ γίνηται ἢ λέγηταί τι ἀτόπως, παραλογισμὸς, ἀντίφασις, παραξενιὰ, ἀνοησία κτλ. [ἐκ τοῦ
Ἄτοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πως. (κυρ.) Ὁ μὴ ὢν εἰς τὸν πρέποντα τόπον, (κοιν.) μὴ ἔχων τὸν τόπον του, (συνκδχ.) ἀνάρμεστος, παράλογος, παράκαιρος· παράδοξος, παράξενος, ἀσυνήθιστος· (ἰδιωτ. ἐπὶ ἀνθρ.) γελοῖος, εὐήθης, ἀνόητος. (ἐνίοτε) ὁ τυχὼν, ἄκοπος· ἀδιάφορος. « Ἐν τοῖς κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων, κοὐδὲ γινώσκειν δοκῶν, « Εὔπολ.
Ἀτόρευτος (ὁ, ἡ). [ἀ, τορεύω]. ἀσκάλιστος, ἀδούλευτος.
Ἀτόρητος (ὁ, ἡ). Π. [ἀ, τορέω]. ἀτρύπητος, ἀπλήγωτος.
Ἀτόρνευτος (ὁ, ἡ). μὴ δουλευμένος εἰς τὸν τόρνον, μὴ τετορνευμένος.
Ἄτος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἄατος(ζος), ἀκόρεστος.
Ἀτραγένη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Κληματῖτις.
Ἀτραγῴδητος καὶ
Ἀτράγῳδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τραγῳδίαν, πεζὸς, ταπεινὸς, ἐκφρασμένος.
Ἀτραγῴδως, ἐπίῤ. Χωρὶς τραγικὴν ἔμφασιν, χωρὶς κρότον καὶ μεγαλορρημοσύνην, χωρὶς ὑπερβολάς.
Ἀτράκτιον(τὸ). μικρὸν ἀδράκτι.ἀδραχτάκι.
Ἀτρακτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος μὲ ἀδράκτι.
Ἄτρακτος (ὁ, ἡ), [ἀ ἐπιτ., ταράττω;] τὸ ἀδράκτι· (ὅθεν διὰ τὸ ὁμοιόσχημον 2) τὸ βέλος (ἢ σαγίττα) τοῦ τόξου· καὶ 3) ἡ κορυφὴ (ἢ κοιν. τσοῦντα) τοῦ καστρτοῦ ἢ τῆς ἀντένας, (παρβλ. Ἠλακάτη). 4) = τῷ
Ἀτρακτυλὶς(λλὶς), ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῶν γαιοδουραγκάθων) ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκομναν ἀδράχτια, (κυρ. δὲ) ὑποκορ. τοῦ Ἄτρακτος.
Ἀτράνωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρανόω]. ὁ μὴ κανονικῶς ἐξηγημένος (εὐκρινηθείς), ἀσαφήνιστος.
Ἀτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς τράπεζαν (καὶ συνκδχ.) χωρὶς τροφήν.
Ἀτραπιτὸς, Π. καὶ
Ἀτραπὸς (ἡ), [ἀ, τρέπω]. ὁδὸς στενὴ, μονοπάτι, (ἐν γέν.) δρόμος, στράτα.
Ἀτραυμάτιστος (ὁ, ἡ), = Ἄτρωτος, ἀπλήγωτος.
Ἀτραφαξις(ξυς), εως ἡ υος (ἡ), [ἀ ἐπιτ., τρέφομαι]. εἶδ. φυτ. (ὅμοιον μὲ τὸ σπανάκι), κοιν. λαδυδά.
Ἀτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τράχηλον (λαιμὸν), (ἐπίθ. τοῦ καβεύρου).
Ἀτράχυντος (ὁ, ἡ). ἀνεπίδεκτος τραχύνσεως, (λρετ.).
Ἀτρέκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρεκοῦς, ἀκρίβεια, ἀλήθεια, βεβαιότης.
Ἀτρεκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀκριβόω, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν.
Ἀτρεκέως, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀτρεκῶς.
Ἀτρεκὴς, έος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρέχω]. ἀκριβὴς, ὀρθὸς, δίκαιος, ἀληθὴς, βέβαιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀτρεκὲς, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀτρεκῶς.
Ἀτρεκίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτρέκεια.
Ἀτρεκῶς, ἐπίῤ. Ἀληθῶς, βεβαίως, τῷ ὄντι, μὲ ἀκρίβειαν.
Ἀτρέμα καὶ (πρὸ φων.) Ἀτρέμας, ἐπίῤ. Π. [ἀ, τρέμω]. χωρὶς νὰ σαλεύσῃ (νὰ κινηθῇ), ἡσυχα, χωρὶς κρότον, ἀνεπαισθήτως, σιγανὰ, (κοιν.) ἀγάλι-ἀγάλια. « Ἔγω (« Ἤμαι)—, « Ὅμ., Ξεν., ἡσυχάζω, δὲν σαλεύω. « Οἱ Ἕλληνες ἀτ' ἴμας εἶχον ἐν τῷ Ἀρτεμισίῳ, « Ἡρ. « Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, « Ξεν. 2) (ἐνίοτε κατὰ συνκδχ.) ἀκριβῶς, (Πλούτ. Θεμ. 27).
Ἀτρεμαῖος, α, ον, = Ἀτρεμὴς.
Ἀτρέμας, ἐπίῤ. Ζ. Ἀτρέμα.
Ἀτρεμεσσὴς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτρεμία.
Ἀτρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω (Στέκω) ἀκίνητος, ἡσυχάζω, δὲν σαλεύω, δὲν κάμνω κρότον (παραχήν, σύγχυσιν), [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀτρεμής, ές (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρέμων (μὴ σαλεύων, μὴ κινούμενος), ἠσυχος, ἀκίνητος, ἀτάραχος· ἄφοβος.

Ἀτρεμία (ἡ), ἠρεμία, ἡσυχία· ἀκινησία· ἀταραξία.

Ἀτρεμίζω, Μ. ἰσω, = Ἀτρεμέω.

Ἄτρεπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έπτως. Ὁ μὴ τρεπόμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, ἀμετακίνητος, ζαθερός, ἐπίμονος· (συνκδχ.) ἄφοβος.

Ἀτρεπτότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρέπτου, σταθερότης, ἐπιμονή κτλ.

Ἄτρεστος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-έστως, Π. [ἀ, τρέω]. ἀτρόμητος, ἄφοβος.

Ἀτρεύς, έως (ὁ), Π. = Ἄτρειτος, (ὅθεν) «Ἀτρῆ (ὑρθ. τρεῖες ἀνάγκαι, « Ἀνάλ., οἱ ἀμετάτρεπτοι νόμοι τῆς ἀνάγκης.

Ἀτρεψία (ἡ), = Ἀτρεπτότης.

Ἀτρῆς (αἱ), ἴδε Ἀτρεύς.

Ἄτρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, [ἀ, τιτραίνω]. Ἀτρύπητος. 2) ὁ μὴ σκάπτων (καθὼς οἱ μύρμηκες καὶ ἄλλα ζῶα) τρύπας πρὸς κατοικίαν, (Ἀρχτ.).

Ἀτρήχυντος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀτράχυντος, ὁ μὴ τραχύνων (προξενῶν δριμύτητα), ἁπαλός.

Ἀτρίακτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνίκητος, (ἴδε Τριάζω).

Ἀτρίβαστος (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἀτριβής, ές (ὁ, ἡ), = Ἄτριπτος, (δρόμος) ἀπάτητος, ἀβούλευτος, (χιτῶν) ἀφόρετος, ἀμεταχείριστος, (ἔπμ.) καινούργιος, (ἄστος) ἄλεστος, ἀκοπάνιστος, (ἄρτος) ἀζύμωτος ἢ μὴ καλοζυμωμένος, (ἄνθρωπος) ἄπειρος, ἀγύμναστος, ἀσυνήθιστος (ἀπὸ συνήθειαν).

Ἀτριβῆ, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τριφθῇ (νὰ φαγωθῇ, νὰ χαλάσῃ), ἢ 2) χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθῇ, χωρὶς ἀγχοπορίαν.

Ἀτρίβων, ωνος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων τρίβωνα (βάσον, ἐπανωφόρι). 2) Π (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀτριβής, ἄπειρος, ἀτυνήθιστος.

Ἄτριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἄτριον.

Ἄτρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀτριβής.

Ἀτριχος, γεν. τοῦ Ἄθριξ, ἴσθεν

Ἄτριχος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἄθριξ, χωρὶς τρίχας (μαλλιά).

Ἀτριχόσαρκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σάρκα ἄτριχον.

Ἀτριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτριβής.

Ἀτριψία (ἡ). ἔλλειψις τριβῆς, ἀπειρία.

Ἀτρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν τρομάζω, εἶμαι.

Ἀτρόμητος καὶ

Ἄτρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρέμων (μὴ δειλιῶν), ἄφοβος.

Ἀτρόμως, ἐπίρ. Χωρὶς τρόμον, μὲ ἀφοβίαν.

Ἀτροπία (ἡ), = Ἀτρεψία, τὸ ἀμετάβλητον· σκληρότης, πεισμονή (αὐστηρότης) παράλογος, εὐήθεια, ἀνοησία· κακοτροπία, [ἐκ τοῦ

Ἄτροπος (ὁ, ἡ), = Ἄτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος· αἰώνιος· ἄκαμπτος, ἀμετάπειστος, σκληρός, ἀβυσώπητος, κακότροπος, διεστραμμένος· ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος.

Ἀτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν τρέφομαι, δὲν αὐξάνω [δι' ἔλλειψιν τροφῆς], πάσχω (πίπτω εἰς) ἀτροφίαν, (κοιν.) ζουριάζω.

Ἀτροφία (ἡ). ἔλλειψις τροφῆς. 2) ἀσθένεια σώματος μὴ προερχομένου ἀπὸ τὴν τροφήν, μαρασμός, (κοιν.) ζούρα, [ἐκ τοῦ

Ἄτροφος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρεφόμενος (αὐξάνων), ἄθρεπτος. ὁ πάσχων ἀτροφίαν, (κοιν.) ζουριασμένος. 2) ὁ μὴ τρέφων (μὴ θρεπτικός).

Ἀτρύγετος, η καὶ ος, ον, καὶ

Ἀτρυγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ἀτρύγητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρυγηθείς ἀκόμη, ἀσύναχτος, ἢ ὁ μηδέποτε τρυγηθείς, ἄκαρπος· (συνκδχ.) ἔρημος, ἢ ἄπατος, ἀπέραντος· ἄβυσσος, (συνκδχ. ἐκ τοῦ

Ἀτρυγος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων τρύγα (καταπάτι, ἁμοῦργαν), καθαρός, λαγαρισμένος.

Ἀτρύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄτρυτος. «Κακῶν—, « Αἰσχλ., ὁ μὴ καταπίπτων ἐν τοῖς δεινοῖς, ἀκαταπόνητος ὑπὸ τῶν συμφορῶν.

Ἀτρύπητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυπημένος, Ἀτρητος.

Ἄτρυτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρύω], = Ἀτειρής, ἀκαταπόνητος, ἀκαταδάμαστος· ἀκούραστος. 2) = Ἀτριπτος. « Ὁδός —, « Θκρ., ἀπάτητος, (ἔπμ.) τραχεῖα, βύσσατος· (ὅθ. ἐν γέν.) δύσκολος. 3) ὁ ἀποφεύγων τοὺς κόπους, ἀργός, ἀκαμάτης.

Ἀτρυτώνη (ἡ), (παρασχημ. τοῦ) Ἄτρυτος, ἀκαταδάμαστος, (ἐπίθ. τῆς Ἀθ.).

Ἀτρύφερος καὶ

Ἀτρύφητος καὶ

Ἄτρυφος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ τρυφερὸς (τρυφηλός), ἄθρυπτος.

Ἀτρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτρωτος.

Ἀτρωσία (ἡ), τὸ νὰ μὴ γνέ τις-

Ἄτρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρωθείς (πληγωθείς) ἢ μὴ δυνάμενος τρωθῆναι, ἀπλήγωτος.

Ἀτρώτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ πληγωθῇ.

Ἄττα, (ἄκλ.) προσφών. (τιμητ.) υἱοῦ πρὸς πατέρα καὶ (ἐν γέν.) νεωτέρου πρὸς γεροντότερον, (παρδλ. Ἄππα).

Ἄττα (ψιλ.) Ἀττ. ᾗ Ἄσσα Ἰων., = Τινά, οὐδ. πλθ. τοῦ (ἀορ.) Τις. « Τοξάμενοι δὲ ταῦτα ἄττα ἐστί, « Πλάτ. « Ἦν γὰρ δή ἄττα τοιάδε, « αὐτ. « Σκαλαθυρμάτι' ἄττα, « Ἀρχφ. «Ὁποῖ' ἄσσα εἶματα ἔχω,« Ὀδ. Ε. « Ἀλλ' ἄττα πεντήκοντα,« Φερεκρ. «Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δηπουθεν,« Πλὲ. (ᾗ ἐρωτημ.) « Εἴτις ἐρωτᾷ ἡμᾶς αὐτά ἄττα ἐστι; « Πλάτ. (καὶ ἐμφαντ. ἀντὶ τοῦ) Πότε ἡ τοῦ Ἄρα. «Πηνίκ' ἄττα φαίνεται;« Ἀρχφ. «Ἐν ἄλλοις τισὶν ἄττ' οὖν, « Πλάτ.

Ἄττα (βάσ.), Ἀττ. καὶ Ἄσσα, Ἰων. ἀντὶ Ἄτινα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅς τις. « Φράζεται ἄσσ' ἐθέλησθα,« Ἰλ. Α. «Ἄσσα ἂν ὁ δῆμος συνθῆται, « Ξεν. « Ἄττα δή πατ' οὖν, « αὐτ.

Ἀττάγᾶς, ᾶ ἢ α, καὶ

Ἀτταγῆν, ῆνος, καὶ Ἰων.

Ἀτταγῆς, ές (ὁ), πτην. (πλουμισμένον μὲ στίγματα), λιβαδοπέρδικα, ταγηνάρι ἢ ἀρτιχονάρι, (Κωμ.) βοῦλος στιγματίας.

† Ἀττακεύς, έως (ὁ), δύφρ. σαλομός, (παρδλ. Ἀντακαῖος).

† Ἀτάκης, α (ὁ), (Γρφ.) εἶδος ἀκρίδος, (παρδλ. Ἀττέλαβος).

Ἀτταλατατά, ἐπιφών. (χαρᾶς), ἢ ἴσ. (ἰσοφαλ.) ἀντὶ Ἀτταπαττατά.

Ἀτανίσης, α (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τηγανίτης (ἄρτος), [ἐκ τοῦ

Ἀτταγᾶν (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.

Ἀτταπαττατά, ἐπιφών. (λύπης ᾗ πόνου), ἄχ, ἄχ! πὸ πὸ πό!

Ἀττάραχος (γος), ου (ὁ). ἡ φυσκαλίδα ποῦ σχηματίζεται εἰς τὴν κύρην (πέτσαν) τῶν ψωμιοῦ ἐν ᾧ ψήνεται, ἢ τὸ ψίχουλον, (ὅθεν τρπ.) τὸ ἐλάχιστον. « Οὐδ' ὅσον ἀττάραγον, « Καλλ., μήτε ψίχαλον, (παρδλ. Ἀκαρίς καὶ Γρῦ).

Ἀτταταί ἢ Ἀτταταιάξ, ἐπιφών. = Ἀτταπαττατά.

Ἀττέλλα (καὶ Ἰων. λε)ος, ου (ὁ), [ἄττω;], εἶδος ἀκρίδος ἢ κανθάρου χωρὶς πτερά, ἢ ἀκρὶς ἀτελὴς (μικρὰ) ἀκόμη, (παρδλ. Βρυῶν χος).

Ἀττελεβόφθαλμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς προπεπτωκότας (πεταχτοὺς πρὸς τὰ ἔξω) ὡς τοῦ ἀττελάβου.

Ἄττης, ὁ ἐρώμενος τῆς Κυβέλης ᾗ ὁ Διόνυσος. (ἐπιφων.) « Γῆς Ἄττης, Ἄττης Γῆς (ἢ, κατὰ τὸν Σδ.) "Γῆς, « Δμ., εἶδος ὅρκου μυστηριώδους ἢ κατάρας, μὰ τὸν Ἄττην! ἴσ. ἀναλογ. τῷ (Ἰταλ.) cospetto di Bacco!

Ἀττικουργής, ές (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (καμωμένος) κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον.

"Αττω, Μ. ᾄξω (ἀόρ. Ἦξα), Ἀττ. ἀντὶ Αἴσω.

Ἀτυζηλός, ἡ, όν, Π. τρομερός, [ἐκ τοῦ

Ἀτύζω [Ἄτη], Μ. ύξω, Π. ἐκπλήττω, φέρω εἰς ἔκστασιν· φοβίζω, τρομάζω. || (πθ.) φοβοῦμαι (ᾗ φεύγω), τρομάζω, ξυπνάζομαι· ἀποστρέφομαι.

Ἄτυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, τεύχω], = Ἀποίητος. « Οὐκέτι γὰρ δύνανται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, « Φκλ.

Ἀτύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκληρυνθεὶς ἀπὸ πολὺ τρίψιμον, μὴ ἀποκτήσας τύλους (σκληρὰ πρηξίματα, κότσια).

Ἀτύμβευτος καὶ

Ἄτυμβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τύμβον (μνῆμα), ἄταφος.

Ἄτυπος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν ἀτάρθρωτα, προφέρων κακῶς τὰς λέξεις. 2) = Ἀτύπωτος.

Ἀτύπτητος (ὁ, ἡ). ἀκτύπητος, ἄξαρτος.

Ἀτύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ (ἢ κακῶς) τυπωμένος, ἀδιαμόρφωτος, ἀσχημάτιστος, κακοκαμωμένος.

Ἀτυράννευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-εύτως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (μὴ διωκόμενος ἀπὸ) τυράννους.

Ἀτύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος τυρί, ἄπηκτος.

Ἀτυφία (ἡ), τὸ νὰ μὴ γνέ τις-

Ἄτυφος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ.-ότερος,-ότατος). Ὁ μὴ ἔχων τύφον (οἴησιν, κενοδοξίαν) μετριόφρων, ταπεινός.

Ἀτύφως, ἐπίρ. Χωρὶς τύφον, χωρὶς φαντασίαν, μὲ ταπείνωσιν.

Ἀτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (χωρὶς πτ.) Δὲν ἔχω τύχην, εἶμαι ἀτυχής. (μὲ γεν.) δὲν ἐπιτυγχάνω [δὲν κατορθώνω] τὸν σκοπόν μου, ἀποτυγχάνω, (παρδλ. Ἁμαρτάνω). ||.(πθ. καὶ κατὰ μτχ.) Ἀτυχηθὲν (τὸ), = τῷ

Ἀτύχημα (τὸ). πρᾶξις ἀτυχής· δυστύχημα, συμφορά, ἀποτυχία· ἁμάρτημα (σφάλμα) ἀκούσιον.

Ἀτυχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἔχων ἐναντίαν) τύχην, ἄτυχος· δυσχής· (μὲ γεν.) μὴ κατορθωτικός, ἀνεπιτυχής, ἢ μὴ κατορθώσας (ἀπολαύσας) τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ύγησις, εως (ἡ), = Ἀτύχημα.
υχθείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀτύζω.
Ἀτυχία (ἡ). Ἔλλειψις (ἐναντιότης) τύχης, δυστυχία· (μὲ γεν.) ἀποτυγία.
Ἀτυχῶς, ἐπίρ. Χωρὶς τύχην, δυστυχῶς· ἀνεπιτυχῶς.
Αὖ, ἐπίρ. (Τοπ.) Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀνάπαλιν. 2) (Χρον.) = Αὖθις, πάλιν, ἐκ δευτέρου. 3) (Τροπ.) ἀμοιβαίως· ἐξ ἐναντίας· ἐπίσης. 4) (ἐνίοτε προσθετ. ἢ μεταβατ. μετὰ τῶν συνδ.) = Δὴ καὶ Δὲ, (παρβλ. Αὖτε). 5) (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκ παραλλ. μετὰ τοῦ Αὖθις ἢ Πάλιν). «Καὶ ἀπεῤῥίλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρίσβεις,» Δμ.
Αὖ (καὶ Ἀττ. Αὐ) αἴνω, Μ. ανῶ, [αὖος]. Ξηραίνω.
Αὐαλέος, α, ον. Ξηρὸς, κατάξηρος· αὐχμηρός· τραχύς.
Αὖ(Αὕ)ανσις, εως (ἡ). Ξήρανσις.
Αὐαντὴ (ἡ), (ἔνν. νόσος), μαρασμός.
Αὐαντικὸς, ἡ, όν. Ξηραντικός.
Αὔασις, εως (ἡ), = Ὄασις (Ἀραβ. Οὐὰχ), τόπος καλλιεργημένος μεταξὺ τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς.
Αὐασμὸς (ὁ), [αὐαίνω]. Ξήρανσις, ξηρασία, (Ἱππκρ.)
Αὐάτα, ας (ἀ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄτη.
Αὐγάζω [αὐγὴ], Μ. άσω. Φωτίζω, λαμπρύνω. 2) Π βλέπω (καθαρά). 3) (ὐδ. καὶ μσ.) λάμπω, φέγγω.
Αὐγάσθεο, Δ. ἀντὶ Αὐγάζου, βλέπε, πρς. τοῦ προηγ.
Αὔγασμα (τὸ) καὶ
Αὐγασμὸς (ὁ). φωτισμὸς, λάμψις.
Αὐγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αὐγάζω, λάμπω.
Αὐγὴ (ἡ), [ἄω]. λάμψις, φῶς. »Ὑπ' αὐγὰς ἴδωμεν,« Πλάτ., ἂς τὰ ἴδωμεν εἰς τὸ φῶς. 2) ὁ ὄρθρος, τὰ χαράγματα. 3) Π. (πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί.
Αὐγήεις, εσσα, εν, Π. λαμπρὸς, φωτεινός. 2) ὀξυδερκής.
Αὐγήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Αὐγητὴρ (ὁ), Π. ὁ φωτίζων (φέγγων).
Αὐγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). φωτοειδὴς, λαμπρὸς ὡς τὸ φῶς.
Αὐδάζομαι, Μ. άσομαι καὶ άξομαι καὶ
Αὐδάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, Π. ὁμιλῶ, λαλῶ, λέγω. ||. (πθ.) λέγομαι, ὀνομάζομαι, [ἐκ τοῦ
Αὐδὴ (ἡ), Ἰων. Π. [ἄω]. φωνὴ (ἀνθρώπου), ὁμιλία· λόγος, (παρβλ. Ἀὐτή).
Αὐδήεις [αὐδὴ], εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων φωνὴν (ἀνθρωπίνην), δυνάμενος νὰ ὁμιλῇ. 2) (μτγν.) ὁ ἔχων μελῳδικὴν ἢ δυνατὴν φωνήν. 3) (συνκδχ.) θεσπέσιος, ὀνόματος, περίφημος.
Αὐδήσασκε, Π. ἀντὶ Ηὔδα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αὐδάω.
Αὐδρία (ἡ), = Ἀνυδρία, [ἐκ τοῦ
Αὔδρος (ὁ, ἡ), = Ἄνυδρος.
Αὐδυναῖος (ὁ), Μακεδον. ὁ Ἰανουάριος μήν.
Αὐερούω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀπερύω ἢ Ἀνερύω, (κυρ. δὲ) Αὖ ἐρύω, σύρω ὀπίσω (κυρ. τὸν λαιμὸν τοῦ ἱερείου ἵνα τὸ σφάξω), (συνκδχ.) θυσιάζω. 2) βυζάνω, πιπιλίζω.
Αὐηλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Αὐαλέος.
Αὐὴρ, έρος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀὴρ.
Αὐθάδεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Αὐθάδης [αὐτὸς, ἁνδάνω], ες (ὁ, ἡ), (κυρ.) = Αὐτάρεσκος· φαντασμένος, οἰημακίας· (ἐπμ.) θρασὺς, ἀκατάσχετος· ἰσχυρογνώμων· προπετὴς· (συνκδχ.) σκληρὸς, ἀπότομος. » Σφηνὸς γνάθος —, « Αἰσχλ., (παρβλ. Ἀναιδής).
Αὐθαδία (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθάδεια.
Αὐθαδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ αὐθάδη, τῷ ἐμπνέω αὐθάδειαν. ||. (μσ.) = τῷ
Αὐθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι (Γίνομαι) αὐθάδης, δείχνω (φέρομαι μὲ) αὐθάδειαν, (κοιν.) αὐθαδιάζω.
Αὐθαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει αὐθάδης.
Αὐθάδισμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος αὐθάδης.
Αὐθαδόστομος (ὁ, ἡ), Π. αὐθάδης, ὁμιλῶν.
Αὐθαδῶς, ἐπίῤ Μὲ αὐθάδειαν.
Αὔθαιμος, ου καὶ
Αὐθαίμων, ονος (ὁ, ἡ). = Ὁμαίμων, (συγγενὴς) ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, αὐτάδελφος.
Αὐθαίρετος (ὁ, ἡ), [αὐτὸς, αἱρέω]. ὁ ἐκλεχθεὶς ὑπό τινος θελ ηματικῶς (ἢ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ), ἑκούσιος, αὐτοπροαίρετος.
Αὐθαιρέτως, ἐπίῤ. Ἑκουσίως, αὐτεξουσίως, αὐτοπροαιρέτως κτλ.
Αὐθέκαστος (ὁ, ἡ), [αὐτὸς, ἕκαστος]. αὐτὸς καθ' (δι') ἑαυτὸν μόνον· ἰδιόρρυθμος· ἀνεξάρτητος, φιλαλήθης, εἰλικρινὴς, ἀνεπιτήδευτος· ἀκριβὴς, αὐστηρὸς, (παρβλ. Ἕκαστος).
Αὐθεκάστως, ἐπίῤ. Αὐστηρῶς, χωρὶς συγκατάβασιν.
Αὐθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι αὐθέντης τινὸς, τὸν ἐξουσιάζω· (γ. πτ.) λαμβάνω ἐξουσίαν (πληρεξουσιότητα), αὐθεντεύω.
Αὐθέντημα (τὸ). Ἔργον αὐθεντίας (πληρεξουσιότητος).
Αὐθέντης, ου (ὁ), [αὐτὸς, ἕντης]. ὁ πράκτων τι ἰδιοχείρως, αὐτεξούσιος, ἐξουσιαστὴς ἀπόλυτος· (ἰδίως ἐπὶ φόνου) αὐτουργὸς, αὐτόχειρ, (καὶ πθ.) ὁ αὐτοχειρίᾳ γενόμενος.
Αὐθεντία (ἡ). κυριότης, αὐτεξουσιότης· κῦρος (τὸ)· ἐξουσία.
Αὐθεντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων κῦρος (οὗ ἐναντ. τὸ Ἀδέσποτος).
Αὐθερμήνευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἑρμηνευόμενος, εὐκολοεξήγητος.
Αὐθέψης, ου (ὁ). εἶδος σκεύους, ὅπου ψήνει τις ἐκ τοῦ προχείρου φαγεῖ· μὲ ὀλίγον πῦρ, (παρβλ. Παυθέψης).
Αὐθημερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Τελειόνω) τι αὐθημερόν, (παρβλ. Ἀπαυθημερίζω).
Αὐθημερινὸς, ἡ, όν, = Αὐθήμερος, ὁ γινόμενος -
Αὐθημερὸν, ἐπίῤ. Εἰς μίαν (Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν) ἡμέραν, (κοιν.) μονημερὶς, [κυρ. οὐδ. τοῦ
Αὐθήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος εἰς μίαν μόνην (ἢ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἰδίαν) ἡμέραν. 2) αἰφνίδιος. 3) ἐφήμερος, προσωρινὸς, ἢ 4) καθημερινός. ||. (τὸ οὐδ.) Αὐθήμερον, ἐπίῤ. = Αὐθημερόν.
Αὐθι, Π. ἐπίῤ. (Τοπ.) ἀντὶ Αὐτόθι, αὐτοῦ, ἐκεῖ. 2) (Χρον.) τώρα εὐθὺς, κατ' αὐτὴν (ἐκείνην) τὴν στιγμήν. 3) (μτγν.) ἀντὶ Αὖθις (ζ).
Αὐθιγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος αὐτοῦ (εἰς τὸν τόπον), ἐντόπιος, αὐτόχθων. «Ποταμὸς —, « Φίλ., ὁ ἀέναος, ἐκ πηγῆς ὄχι ἐκ βροχῆς (χείμαῤῥος). »Ἰάλεμος —, « Εὐρ., ὁ οἰκιακὸς, (παρβλ. Ἰθαγενής).
Αὖθις [αὖ], ἐπίῤ. Ἀνάπαλιν, ὀπίσω. »Αὖθις ἵκωμαι,« Ὅμ. »Αὖθις ἐξελθεῖν,« Ἡσ. 2) = Πάλιν, ἐκ δευτέρου. » Καὶ ἤρετο δεύτερον αὖθις,« Ἰλ. Α. »Αὖθις καὶ αὖθις,« Πλάτ. 3) ἔπειτα· ἄλλοτε· εἰς τὸ ἑξῆς. »Ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις,« Πλάτ. »Αὖθις βουλευσόμεθα,« Ξεν. »Ὁ αὖθις χρόνος,« Φίλ. » Οἱ αὖθις,« Ἰσκρ., ἀντὶ Οἱ ἀπόγονοι.
Αὐθόμαιμος (ὁ, ἡ), Π. = Αὔθαιμος.
Αὐθομολογέομαι, Μ. ήσομαι, (κυρ. κατὰ μτχ.) «Αὐθομολογούμενον πρᾶγμα,» Ακ., τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ βέβαιον (ἀποδεικνυμένον).
Αὐθόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (κινούμενος πρὸς πρᾶξίν τινα) ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐθυπαρκτος καὶ
Αὐθυπόστατος ὁ, ἡ). ὁ ὑπάρχων (ὑφιστάμενος) ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐθυπότακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-τάκτως. (γρμτ.) ὁ ἀόριστος τῆς ὑποταικτικῆς.
Αὐθωρεί (ρὶ), ἐπίῤ. Αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς τὴν στιγμὴν, ἀμέσως.
†Αὐθωρὸν, ἐπίῤ. (ἀνάγν.) Αὔθωρον.
Αὔθωρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος αὐθωρεί ||. (τὸ οὐδ.) Αὔθωρον, ἐπίῤ. ἀντὶ Αὐθωρεί.
Αὐίαχος (ὁ, ἡ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀίαχος ἢ Ἀνίαχος [Ἀ, ἰάχω]. ὁ μὴ (ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] δυνατὰ) φωνάζων.
Αὐλαία (ἡ), (ἔνν. Τύπις). παραπέτασμα, (Ἰταλ.) κουρτίνα, (Τουρκ.) περδές.
Αὐλακεργάτης, ου (ὁ). Π. ὁ ἐργαζόμενος (ἀνοίγων) αὐλάκια, (ἐπιθ. τοῦ ὑνίου).
Αὐλακίζω, Μ. ίσω, = Αὐλακοτομέω.
Αὐλακισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλακίζειν, αὐλάκισμα.
Αὐλακόεις, εσσα, εν, Π. κομμένος αὐλακιαῖς, αὐλακιωμένος, ὠργωμένος.
Αὐλακοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω, Ἀνοίγω, Κάμνω, Τραβῶ) αὐλακιὰς, ὀργόνω.
Αὐλὰν, ᾶνος (τὸ), (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Αὐλᾶθεν, Δ. ἀντὶ Αὐλῆσι, οὐδ. τοῦ Αὐλήεις.
Αὐλαξ, ακος (ἡ), [αὐλὸς]. αὐλακιὰ, (ἐνγέν.) αὐλάκι. 2) (σπν.) = Ὄγμος.
Αὐλάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τῆς αὐλῆς (τοῦ παλατίου).
Αὔλειος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (φέρων κτλ.) εἰς τὴν αὐλὴν. (ὅθεν) «Θύρα (»Πύλη) αὔλειος ἡ (ἀπλ.) »Αὔλειος,« ἡ αὐλόπορτα, (παρβλ. Μέσαυλος), » Οὐθοῦ ἐπ' αὐλείας,« Ὀδ. Α., εἰς τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας. ||. (οὐσ.) Αὔλειον (τὸ), ἡ αὐλὴ, τὸ μεταξὺ τῆς αὐλείου ἢ τοῦ εἰκου διάστημα.
†Αὐλείτης, ου (ὁ), Π. = Αὐλήτης.
Αὐλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ (Παίζω, Ἀκολῶ) τὸν αὐλὸν. ||. (πθ.) ἀκούω τοὺς αὐλοῦντας. 2) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ (καὶ ἐν γέν.) τῆς μουσικῆς.
Αὐλὴ (ἡ), [ἄω]. τόπος πρὸ τῆς οἰκίας περιτειχισμένος καὶ ὕπαιθρος. 2) (σπν.) = Πρόδομος, (παρβλ. Αὔσαυλος); 3) = Ἔπαυλις, μάνδρα, ἀγροικία. 4) παλάτιον.
Αὐλήεις, εσσα, εν, Π. ὁ παιζόμενος (λαλούμενος) μὲ τὸν αὐλόν.
Αὔλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παίζεται μὲ τὸν αὐλὸν, ᾄσμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὔλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλεῖν. παίξιμον (λάλημα) τῆς φλογέρας.
Αὐλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Αὐλητής.
Αὐλητήριος, α, ον, = Αὐλητικός. ‖. (οὐσ.) Αὐλητηρία (ἡ), = Αὐλοθήκη.
Αὐλητής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν αὐλόν.
Αὐλήτης, ου (ὁ). κάτοικος (ἐπιστάτης) ἐπαύλεως.
Αὐλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλητήν. « Αὐλητική (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ αὐλητοῦ.
Αὐλητικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ αὐληταί.
Αὐλήτρια (ἡ), = Αὐλητρίς.
Αὐλητρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-
Αὐλητρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Αὐλητής, ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν.
Ἀϋλία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀύλου.
Αὐλιάδες (αἱ). αἱ ἐφορεύουσαι τὰς αὐλὰς (τὰς μάνδρας), (ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν.)
Αὐλιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς αὐλήν.
Αὐλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Αὐλή, αὐλίτσα. τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο κατ' οἶκον 3) ὑποκορ. τοῦ Αὐλός.
Αὐλίζομαι, Μ. ίσομαι. Μανδρίζομαι· ξενυκτίζω (κυρ. εἰς τὸ ὕπαιθρον). κάμνω κωνάκι· στρατοπεδεύω· (ἐν γέν.) κατοικῶ, διατρίβω.
Αὐλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (διατρίβων, ὑπηρετῶν) εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν, ἄνθρωπος τοῦ παλατίου, (Ἰταλ.) κουρτεζάνος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλόν, = Αὐλητικός.
Αὔλιον (τὸ). μάνδρα· καλύβα, χωριατόσπιτον· σπήλαιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Αὔλιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς αὔλιν (ἔπαυλιν), ὁ χρησιμεύων ἀντὶ (ἐπέχων τόπον) ἐπαύλεως, π. χ. σπήλαιον κτλ. « Ἀστὴρ, « Ἄπλλυ, ὁ Ἕσπερος (διό-

αὐλοποιὸν ἢ τὴν αὐλοποιΐαν. « Αὐλοποιητική, « ἡ τέχνη τοῦ αὐλοποιοῦ.
Αὐλοποιητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν αὐλοποιῶν.
Αὐλοποιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ (τὸ φθειάσιμον) τῶν αὐλῶν.
Αὐλοποιϊκός, ή, όν, = Αὐλοποιητικός.
Αὐλοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων αὐλούς.
Αὐλός (ὁ), [ἄω]. φλογέρα· (Ἰταλ.) φλάουτον ἢ κλαρινέττα, (Τουρκ.) νέϊ, κτλ. (ἐνίοτε) σάλπιγξ, (ἐν γέν.) σωληνάρι ἢ καλάμι· καὶ κάθε τι σωληνοειδές, (ὅθεν:) = Αὐλών· στάδιον· φλέβα· Κρουνὸς (αἵματος κτλ.)· Διώρυξ, ὑδραγωγός· ἡ τρύπα τοῦ θηλυκωτηρίου· τὸ μασοῦρι τῆς φυσούνας κτλ., εἶδ. κήτους ἢ θαλασσινοῦ, ἴσ. ὁ Φυσητὴρ ἢ ἡ σουλῆνα, (παρβλ. Σύριγξ καὶ Κάλαμος).
Ἄϋλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑλικὸς, μὴ συνιστάμενος ἐξ ὕλης, ἀσώματος.
Αὐλοτρύπης, ου (ὁ), (Κωμ.) = Αὐλοποιός.
Αὐλοτρυπητικός, ή, όν, = Αὐλοποιητικός.
Αὐλῳδία (ἡ). ἡ μελῳδία τῶν αὐλῶν· τραγοῦδι συνωδευόμενον μὲ αὐλόν.
Αὐλῳδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὴν αὐλῳδίαν ἢ τὸν αὐλῳδόν.
Αὐλῳδός (ὁ, ἡ). ὁ παίζων (ἢ συνοδεύων μὲ τὴν φωνήν του) τὸν αὐλόν.
Αὐλὼν [αὐλός], ῶνος (ὁ καὶ Π. ἡ). κοιλὰς στενόμακρος μεταξὺ ἢ δύο ὀρέων ἢ ὄρους καὶ θαλάσσης ἢ ὄρους καὶ ποταμοῦ, (Γαλλ.) vallon, (ἐν γέν.) στενόμακρον πέρασμα, δίοδος· (οἰκοδομ.) μακρυνάρι· (ὅθ. ἐπὶ θαλάσ. 2) = Πορθμός. « Αὐλῶν ἐκπερᾷν Μαιωτικὸν, « Αἰσχλ. 3) χανδάκι, (Τουρκ.) λαγοῦμι. 4) ὑδραγωγεῖον.
Αὐλωνιὰς, άδος (ἡ), (νύμφη) ἡ κατοικοῦ-

Αὐξίβιος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς μακροβιότητα.
Αὐξιθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν (διατηρῶν τὸ ἀειθαλὲς) τῶν φυτῶν.
Αὔξιμος (ὁ, ἡ), = Αὐξητικός.
Αὔξις, εως (ἡ), = Αὔξησις.
Αὐξίς, ίδος (ἡ). τὸ νεογνὸν τοῦ θύννου, (παρβλ. Κορδύλη).
Αὐξιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων τὴν τροφὴν ἢ συντελῶν πρὸς αὔξησιν διὰ τῆς τροφῆς
Αὐξίτροφος (ὁ, ἡ), (Λξ.) ὁ αὐξάνων διὰ τῆς τροφῆς, νέος ἀκόμην.
Αὐξιφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ λαμβάνων αὔξησιν φωτός.
Αὐξίφωτος (ὁ, ἡ), = Αὐξιφαής.
Αὐξομείωσις, εως (ἡ). ἡ αὔξησις ϗ μείωσις (ἡ παλίῤῥοια) τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ἡμερῶν.
Αὐξοσέληνον (τὸ), Π. ἡ αὔξησις (γέμισις) τῆς σελήνης.
Αὔξω [ἄγω, ἀέξω], Μ. αὐξήσω, = Αὐξάνω.
Αὐ(Αὐ)όνὴ (ἡ), [αὔω], Π. ξηρασία, ϛέγνη. 2) κραυγὴ, ξεφωνητόν.
Αὖ(καὶ Ἀττ. Αὖ)ος, ου, (ὁ, ἡ), [αὔω]. ξηρός· στεγνός· ἄκαρπος. 2) (ἐπὶ ἤχου φωνῆς) ὀξὺς, διαπεραστικός. 3) (μτφορ.) ἐκστατικός, ἀκίνητος (ὡς νεκρός.)
Αὐότης (ἡ). ξηρότης, ξηρασία.
Ἀϋπνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἄϋπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοιμώμενος, ἄγρυπνος (κυρ. καὶ μτφορ.), ὁ πάσχων ἢ (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν ἀϋπνίαν. 2) Π. « Κρῆναι ἄϋπνοι, « Σοφ., αἱ ἀένναοι.
Ἀϋπνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϋπνία.
Αὔ(ἢ Αὐ)ρα, ας (ἡ), [ἄω], πνοὴ (φύσημα λεπτὸν) ἀνέμου· ἀεράκι, δροσερὸν (τῆς

Αὖτα, Δ. ἀντὶ Αὖτη, ὄνομ. καὶ
Αὖτη » Αἰολ. ἀντὶ Αὐτῆ, θοτ. τοῦ θηλ. τοῦ Οὗτος.
Ἄὐτᾰ, ᾱς (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἀὐτή.
Αὐτάγαθος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Αὐτοάγαθος.
Αὐτάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγέλλων τι ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς νὰ σταλῇ) θηλ. ἀπ' ἄλλον), ἢ ὅτι ἔπαθεν ἢ εἶδεν ἀτός του.
Αὐτάγγελτος (ὁ, ἡ), = Αὐτάγγελος. 2) ὁ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγγελθείς (παραγγελθείς ἢ παρακινηθείς), αὐτόκλητος.
Αὐτάγητος (ὁ, ἡ), Π. [ἑαυτὸς, ἄγαμαι]. ὁ θαυμάζων (ἐπαινῶν) αὐτὸς ἑαυτὸν, αὐτάρεσκος. Αὐθάδης.
Αὐταγρεσία (ἡ), Π. [ἑαυτὸς, ἀγρέω=αἱρέω], ἐκλογὴ αὐθαίρετος, αὐτεξουσιότης. » Ἐξ αὐταγρεσίης, « Καλλ., ἐκουσίως, κατ' ἰδίαν ἐκλογήν, [ἐκ τοῦ
Αὐτάγρετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθαίρετος.
Αὐτάδελφος (ὁ, ἡ), Π. (οὐσ.) ὁ καθαυτὸ (γνήσιος, ὁμοπάτριος θηλ. καὶ ὁμομήτριος) ἀδελφός. 2) Π. (ἐπίθ.) ὁ ἀνήκων εἰς αὐτάδελφον ἢ αὐταδέλφην.
Αὐταιώρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνυψούμενος (αἰωρούμενος).
Αὐτανδρί, ἐπίῤ. ἀντὶ Αὐτάνδρως, ἐπίῤ. τοῦ
Αὔτανδρος (ὁ, ἡ). (ἄστις ἐκυριεύθη, ἐπνίγη, ἐχάθη) μὲ ὅλους ὅσους περιεῖχεν ἀνθρώπους, (κοιν.) σύψυχος, (παρβλ. Αὐτόφωρος).
Αὐτανέψιὸς (ὁ). γνήσιος (καθαυτὸ) ἀνεψιὸς, (παρβλ. Αὐτάδελφος).
Αὐτάρ [αὖτε, ἄρα], Π. σύνδ. = Ἀτάρ, δὲ, ἀλλά· ὅμως· ἐν τοσούτῳ· ἐπομένως, λοιπόν· ἀφ' οὗ λοιπόν.
Αὐταρεσκεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Αὐτάρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρέσκων τὸν ἑαυτόν του (ὑπὲρ πάντα ἄλλον), φίλαυτος, οἰηματίας, ἐγωϊστής.
Αὐτάρκεια (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ αὐτάρκους, ἡ ἱκανότης πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, ἡ ἐπάρκεια, ἡ ἀρκετὴ ἰσχὺς, ἡ ἀρκετὴ ποσότης, ἡ ἱκανοποιητικὴ ποσότης, ἡ ἀρκετὴ ἀφθονία, ἡ ἐπαρκὴς ἀφθονία, ἡ ἐπάρκεια, ἡ

γένους. 3) = Αὐθιγενής, αὐτοῦ γεννημένος, ἐντόπιος.

Αὐτεγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ). (ὕστ.) καθὼς εἶνε μὲ ὅλην τὴν αἰχμήν (γλωχῖνά) του ἡ ὁλοσίδηρος, (καιν.) ἀτόφυος, μὴ ἔχων ξεχωριστὴν γλωχῖνα, (παρβλ. Αὐτόγυος).

Αὐτογνωμονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀκολουθῶ τὴν (Ἐνεργῶ κατ') ἰδιαν μου γνώμην ἢ ἀρέσκειαν, δηλ. -

Αὐτογνωμόνως, ἐπίρ. Αὐθαιρέτως, αὐτεξουσίως.

Αὐτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (ἀποφασίζων) κατ' ἰδίαν του γνώμην, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος. » Οὐκ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους, « Ἄρστ.

Αὐτόγνωτος (ος), ον (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθαίρετος, Αὐτογνώμων.

Αὐτάγονος (ὁ, ἡ), Π. Αὐτογέννητος.

Αὐτογραμμὴ (ἡ). (μθμτκ.) ἡ καθ' αὐτὸ (ἀφηρημένη, ἰδανικὴ [καὶ καθὼς ἐσυνήθισαν νὰ λέγουν] καθαρὰ) γραμμή.

Αὐτογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω ἰδιοχείρως.

Αὐτόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδιοχείρως γραμμένος. ||. (οὐσ.) Αὐτόγραφον, τὸ ἰδιόχειρον ἔγγραφον, τὸ πρωτότυπον.

Αὐτόγυος (ὁ, ἡ), [αὐτὸς, γύης]. (κυρ. ἄροτρον) μονοκόμματον, μονόξυλον, ἀτόφυον, (ἐπιμ.) ἱερὸν, στερεὸν, (καὶ κατὰ τοῦτο ἐναντ. τοῦ Πηκτόν).

Αὐτοδαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Αὐτοδίδακτος ἢ αὐτομαθής.

Αὐτοδαΐκτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτὸς, δαΐζω]. ὁ ξεσχισθεὶς (φονευθεὶς) ἀπὸς του, αὐτόχειρ.

Αὐτόδαιτος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτόδειπνος.

Αὐτοδὰξ [αὐτὸς, δάξ], ἐπίρ. Δαγκάνοντας δυνατὰ (πικρὰ, μὲ μανίαν) ἡ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του (τὰ χείλη του, τὰ χέρια του), καθὼς κάμνουν πολλάκις αἱ θυμωμένοι. »Ὁ αὐτοδὰξ τρόπος, « Ἄρστ., ἡ πικρία (τὸ δηκτικὸν) τοῦ ἤθους. »Γυναῖκες αὐτοδὰξ ὠργισμέναι, « αὐτ., μανιωδῶς.

Αὐτόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν μόνος του -κατὰ μέρος (ὄχι μὲ ἄλλους, ἢ μὲ ἴδιά του ἔξοδα, ἢ πληρώνων, ἢ φέρων μαζῆ καὶ τὰ φαγητά του) εἰς δεῖπνον.

Αὐτόδεκα (ἄκλ.), σωστὰ (ὁλόκληρα, ἴσα ἴσα) δέκα.

Αὐτοδέσποτος (ὁ, ἡ). δεσπότης ἀπόλυτος (ἀπεριόριατος), αὐτεξούσιος.

Αὐτόδετος (ὁ, ἡ). ὁ δεσμευθεὶς ἀπὸς του, ἐμβὰς αὐτοθελήτως εἰς τὰ δεσμά.

Αὐτόδηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φανερὸς, μὴ χρήζων ἐξηγήσεως.

Αὐτοδημιούργητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ δημιουργηθείς.

Αὐτοδιακονία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Αὐτοδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετούμενος μόνος του, μὴ ἔχων (ἐπμ.) ἀνάγκην διακόνου (ὑπηρέτου).

Αὐτοδίδακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάκτως. Ὁ διδαχθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως, χωρὶς διδάσκαλον), (ὅθεν. ||. » Αὐτοδίδακτον, « τὸ Γαλλ. **genie.** ἢ μᾶλλον τὸ **instinct.**

Αὐτοδιήγητος (ὁ, ἡ), συμβὰν τὸ ὁπ. διηγεῖται ἀπὸς του ὁ παθών. » Ἑρμηνεία —, « Ἀρτ., ἡ μὴ κατὰ διάλογον, ἀλλ' ὡς ἐκ προσώπου αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, (παρβλ. Αὐτοπρόσωπος).

Αὐτοδιηγούμενος, η, ον. Ὁ διηγούμενος ἀπὸς του καὶ ὄχι διαλαγικῶς (διὰ προσώπων) ἢ, ὁ διηγούμενος τὰ ἴδιά του συμβάντα.

Αὐτοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ καθαυτὸ (τῷ ὄντι, φύσει) δίκαιος.

Αὐτοδικαιοσύνη (ἡ). ἡ καθαυτὸ δικαιοσ.

Αὐτοδικέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-

Αὐτόδικος (ὁ, ἡ). ὁ δικαζόμενος κατὰ τοὺς ἰδίους του (τοὺς τῆς πατρίδος του) νόμους καὶ ἀπὸ δικαστὰς συμπολίτας του, (ἐπμ.) αὐτόνομος. 2) ὁ δικηγορῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. 3) ὁ λαμβάνων μόνος του (καὶ ὄχι διὰ τῶν δικαστηρίων) τὸ δίκαιόν του.

Αὐτόδιον [αὐτ. ὁδὸς], ἐπίρ. Π. Ἰων. Εὐθὺς, Ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, (κατὰ λέξιν) ὅ,τι ἤλθεν (καθὼς ἦτον) ἀπὸ τὸν δρόμον, ἢ εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου.

Αὐτοδόξα (ἡ). αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ δόξα ἀπολύτως θεωρουμένη, (παρβλ. Αὐτογραμμὴ) καὶ

Αὐτοδόξαστον (τὸ). πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ὑποτεθῇ ἀπολύτως (ἀφηρημένως) ἢ καθ' ἑαυτό.

Αὐτόδορος (ὁ, ἡ), καθὼς εἶνε μὲ (ὅλαν του) τὸ δέρμα. »Αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσι, « Πλ.

Αὐτόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἢ κινούμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτοκίνητος.

Αὐτοδύναμις, εως (ἡ). ἡ καθαυτὸ δύναμις.

Αὐτοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δυνατὸς, ἔχων εἰσθεν τὴν δύναμιν.

Αὐτοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁμοιόμορφος, ἐντελῶς ὅμοιος, ἁπλοῦς.

Αὐτοεῖναι (τὸ). (θλγ.) αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ εἶναι ἢ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ εἶναι.

Αὐτοέκαστος (ὁ, ἡ). ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν, (ὅλε Αὐθέκαστος). ||. (φλσφ.) » Αὐτοέκαστον, « ἡ ἰδέα ἑκάστου πράγματος ἀπολύτως θεωρουμένου.

Αὐτοέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τυλισσόμενος, ἐκ φύσεως ἑλικτὸς (σγουρὸς).

Αὐτοενεργητικὰς, ἡ, ὀν. (γραμτ.) Ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνεργητικὴν σημασίαν (ἂν καὶ σχηματίζεται παθητικῶς).

Αὐτοεντεῖ, ἐπίρ. Αὐτοχειρί, [ἐκ τοῦ Αὐτοέντης, ου (ὁ), Π. αὐθέντης, αὐτόχειρ.

Αὐτοεξία (ἡ). τὸ ἔχειν (κατέχειν) ἑαυτὸν, ἐγκράτεια, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Εὐταξία.

Αὐτοεξουσία (ἡ), = Αὐτεξουσιότης.

Αὐτοεστεῖ καὶ Αὐτόεστες, ἐπίρ. τοῦ

Αὐτοετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁ γενόμενος ἢ πραττων τι ἐντὸς τοῦ ἔτους » Πρόβατον καὶ αἶξ αὐταετὲς ὀχεύεται καὶ κύει, « Ἄρστ.

Αὐτοζήμιος (ὁ, ἡ), ὁ τιμωρῶν (ἢ ἐπιζήμιος εἰς) ἑαυτόν.

Αὐτοζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος (εὑρισκόμενος) χωρὶς νὰ ζητηθῇ.

Αὐτοζωὴ (ἡ). ἡ καθαυτὸ καὶ κατ' ἐξοχὴν ζωή.

Αὐτόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐν ἑαυτῷ τὴν ζωήν.

Αὐτοθαὶς, ἴδος (ἡ). Θαὶς αὐτόχρημα (ἀπαράλλακτη).

Αὐτοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θανατωθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτόχειρ.

Αὐτόθε, ἐπ.ρ. ἀντὶ Αὐτόθεν.

Αὐτοθελεί, ἐπίρ. Αὐτοθελήτως, οἰκειοθελῶς, [ἐκ τοῦ

Αὐτοθελὴς, έος (ὁ, ἡ) ὁ ἐνεργῶν ἢ γινόμενος αὐτοθελήτως· ἑκούσιος.

Αὐτοθέμελλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ θεμελιωθεὶς ἢ χρησιμεύων εἰς ἑαυτὸν ὡς θεμέλιον.

Αὐτόθεν [αὐτὸς], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπ' αὐτοῦ (Ἀπ' ἐδῶ, Ἀπ' ἐκεῖ) ὅπου εἶναι χωρὶς νὰ μετατοπίσῃ. 2) (Χρον.) εὐθὺς ἀπὸ τῶρα (ἀπὸ τότε), ἀπ' αὐτὴν (ἐκείνην) τὴν ἰδίαν στιγμὴν· ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα. 3) (Τρπ.) ἐκ τοῦ προχείρου, οἰκοθεν, ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (αὐτόχρημα) θεῖος. ||. (οὐσ.) ὁ μόνος καθαυτὸ ἢ ἀληθὴς θεός.

Αὐτόθηκτος (ὁ, ἡ), Π. (σίδηρος) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κοπτερὸς (ἀκονιαμένος), (χωρὶς νὰ λάβῃ δηλ. τὴν διὰ τοῦ πυρὸς βαφήν).

Αὐτοθήριον (τὸ). Θηρίον αὐτόχρημα.

Αὐτόθι [αὐτὸς], ἐπίρ. Αὐτοῦ (ἐδῶ ἢ ἐκεῖ).

Αὐτόθορος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. θοράω]. ὁ προφερθεὶς ἀπὸ τὸ ἴδιον στέρμα τινός.

Αὐτοῖο, Π. ἀντὶ Αὐτοῦ, γεν. καὶ

Αὐτοῖσι(σιν), Π. ἀντὶ Αὐτοῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Αὐτός.

Αὐτοκάβδαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάλως, [αὐτ. κάβος,]. (κυρ.) Ζωμωμένος (ἢ τρπ. Καμωμένος, Συνθεμένος) ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ὅπως ἔτυχεν, αὐτοσχέδιος, εὐτελὴς, αὐτιδανός, (παρβλ. Αὐτολήκυθος).

Αὐτοκάθαρσις, εως (ἡ). (ἐκκλησ.) ἡ καθαυτὸ κάθαρσις, ἡ πηγὴ παντὸς (ψυχικοῦ) καθαρισμοῦ.

Αὐτόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ καθαυτὸ ἢ φύσει καλὸς (ὡραῖος ἢ ἀγαθός).

Αὐτοκασιγνήτη (ἡ) καὶ

Αὐτοκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Αὐτάδελφος.

Αὐτοκατάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καταδικαζόμενος.

Αὐτοκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) κατεσκευασμένος, ἀχειροποίητος.

Αὐτοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. κέλευθος]. ὁ ὑπάγων (ὁδοιπορῶν) ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθόρμητος.

Αὐτοκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς προσταγὴν (κελεύσεως) ἄλλου γινόμενος ἢ πράττων τι, αὐθόρμητος, Αὐτεπίτακτος.

Αὐτοκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αὐτοκέλευστος.

Αὐτοκέρας, ἀντὶ Αὐτόκρας.

Αὐτοκέραστος (ὁ, ἡ), = Αὐτόκρατος.

Αὐτοκέφαλος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἐκκλησ.) αὐτεξούσιος, μὴ ἔχων ἀνώτερον (κεφαλήν). || (οὐδ.) Αὐτοκέφαλον (τὸ), ἡ καθαυτὸ κεφαλὴ (πρὸς διαχωλὴν τῆς ὑποτεθεμένης ὡς τοιαύτης).

Αὐτοκινησία καὶ

Αὐτοκίνησις, εως (ἡ). αὐθόρμητος κίνησις, [ἐκ τοῦ

Αὐτοκίνητος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ὄχι ἀτεροκίνητος.

Αὐτόκλαδος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶναι μὲ (ὅλα του) τὰ κλαδιά.

Αὐτόκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ προσκαλεσμένος, (ὄχλ.) ἐρχόμενος ἀκάλεστος.

Αὐτοκλὴς, ῆτος καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὐτόκμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου) καμωμένος, ἀχειροποίητος ἢ αὐτοσχέδιος.

Αὐτόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυσικὴν κόμην (μαλλιά). 2) (ἐπιῤῥηματ.) καθὼς εἶνε μὲ (ὅλα του) τὰ μαλλιὰ ἢ τὰ φύλλα.

Αὐτοκραὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Αὐτόκρας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ), = Αὐτόκρατος.

Αὐτοκράτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Αὐτοκράτωρ, αὐτοκρατόρισσα.

Αὐτοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), = Αὐτοκράτωρ· Αὐτεξούσιος. ||. « Τὸ αὐτοκρατὲς, « ἡ αὐτεξουσιότης, τὸ αὐτεξούσιον.

Αὐτοκρατορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Γίνομαι, Διοικῶ ὡς) αὐτοκράτωρ.

Αὐτοκρατορία (ἡ). ἡ δύναμις (ἡ ἀξία, καὶ ἡ ἐπικράτεια) τοῦ αὐτοκράτορος, μοναρχία ἀπόλυτος.

Αὐτοκρατορικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) αὐτοκράτορα. ὁ κλίνων (ἐπιῤῥεπὴς) πρὸς αὐτοκρατορίαν.

Αὐτοκρατορὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. πόλις) καθέδρα αὐτοκράτορος.

Αὐτόκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) συγκερασμένος, (κυρ. οἶνος) ἀδύνατος (ἐλαφρὸς), ὅ,που δὲν σηκόνει νερόν· (ἐν γέν. 2) = Εὔκρατος, μέτριος.

Αὐτοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξουσιάζων, (κρατῶν) ἑαυτοῦ ἢ δι' ἑαυτοῦ· ἀνεξάρτητος· (πρέσβυς, στρατηγὸς) πληρεξούσιος, ἀνυπεύθυνος, μὴ ὑπεξούσιος, αὐτεξούσιος, (ἡγεμὼν) μονάρχης, ἀπόλυτος. (Λατ.) ἰμπεράτωρ. » Μάχη —, « Θκ., καθ' ἣν ἕκαστος μάχεται ὅπως θέλῃ. » Λογισμῷ αὐτοκράτορι, « αὐτ., ἐπιμόνως, ἀμεταπείστως.

Αὐτοκρηὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αὐτοκραὴς.

Αὐτόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ κριθεὶς (ἀποφασισθεὶς [ἐπὶ ὀνείρ.] ξεσιαλυθεὶς).

Αὐτόκτητος (ὁ, ἡ). ἰδιόκτητος.

Αὐτόκτιστος (ᾖ Π.) -κτιτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ (δηλ. ὑπὸ τῆς φύσεως) κτισθεὶς, ἀχειροποίητος.

Αὐτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) τὸν ἑαυτόν μου, γίνομαι -

Αὐτόκτονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -κτόνως. Ὁ φονεύσας ἑαυτὸν ἢ ἄλλον ἰδιοχείρως, αὐτόχειρ. 2) (πλθ.) = Ἀλληλοκτόνος.

Αὐτοκυβερνητεὶ(τὶ), ἐπίῤ. Κυβερνῶν (Διοικῶν τὸ πλοῖον ἢ τὸ ἁμάξι) ἀτός τοῦ, χωρὶς κυβερνήτην ἢ ἡνίοχον.

Αὐτόκυκλος (ὁ). ὁ μαθηματικὸς, (κατ' ἰδέαν) κύκλος, τὸ ἰδανικὸν τοῦ κύκλου.

Αὐτοκύλιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κυλισθεὶς (μετατοπισθεὶς).

Αὐτοκύριος (ὁ, ἡ), = Αὐτεξούσιος, Αὐτοδέσποτος. 2) (θλγ.) ὁ καθαυτὸ (φύσε.) κύριος, ὁ θεός.

Αὐτόκωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μόνα (χωρὶς κρέας δηλ.) τὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος), λιγνὸς, ἄπαχος, (κοιν.) πετσὶ καὶ κόκκαλον.

Αὐτόκωπος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. σπαθὶ) ἔχον ὁλοσίδηρον (ὄχι προσθετὴν δηλ.) τὴν κώπην, ἢ (ἐπιῤῥηματ.) καθὼς εἶναι μὲ (ὅλην) τὴν κώπην (τὴν λαβήν).

Αὐτολάλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ὁμιλῶν) μόνος του μὲ τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτολεξεὶ, ἐπίῤ. Κατὰ λέξιν, μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, λέξιν πρὸς λέξιν.

Αὐτολετὴρ (ὁ), Π. [αὐτ. ὄλλυμι], = Αὐτόχειρ, Αὐτοκτόνος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ » Αὐτ' ὀλετήρ.

Αὐτολήκυθος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, κοβαλῶν) ἀτός τοῦ τὴν λήκυθον (τὸ 'λαδικὸν) εἰς τὸ γυμνάσιον, (δηλ.) ἢ πτωχὸς ἢ φιλάργυρος ῥυπαρὸς, (ἐπμ.) παράσιτος, ἢ μηδὲν ἄλλο ἔχων παρὰ τὴν λήκυθον, (ἐπμ.) ἕτοιμος διὰ κάθε τι, πρόχειρος, (παρβλ. Αὐτοκάββαλος).

Αὐτολίθινος καὶ

Αὐτόλιθος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα πέτρινος· (συνκδχ.) σκληρότατος.

Αὐτολόγος (ὁ). (θλγ.) αὐτὸς ὁ Υἱὸς ᾖ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Αὐτολόχευτος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτογέννητος (1).

Αὐτόλυκος (ὁ). ὁ καθαυτὸ (αὐτόχρημα, ἀπαράλλακτος) λύκος.

Αὐτολυρίζων, οντος (ὁ). ὁ παίζων ἀτός τοῦ τὴν λύραν, (μόν. εἰς τὴν παροιμ.) » Ὄνος —, « Λκ.

Αὐτομάθεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Αὐτομαθὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -θῶς. Ὁ μαθὼν ἢ μανθάνων τι ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς διδάσκαλον), Αὐτοδίδακτος.

Αὐτομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι -

Αὐτομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). ὁ μαρτυρῶν αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ.

Αὐτοματεὶ(τὶ), καὶ

Αὐτομάτην, ἐπίῤ. = Αὐτομάτως.

Αὐτοματία (ἡ), = Αὐτοματισμός. 2) (ἐπιθ.) ἡ θεὰ τοῦ αὐτομάτου, ἡ Τύχη.

Αὐτοματίζω, Μ. ίσω. Πράττω τι αὐτόματος (αὐθόρμητος).

Αὐτοματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοματίζειν. 2) τὸ νὰ γίνεταί τι αὐτομάτως.

Αὐτόματος [αὐτ. μαίομαι], ος καὶ Π. η, ον. Ὁ γινόμενος (συμβαίνων ἢ ἐνεργῶν) ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τύχην, αὐθόρμητος· αὐτόκλητος· αὐτοφυὴς· αὐτοσχέδιος, ᾖ. » Τὸ αὐτόματον (ᾖ κρ.) » Ταὐτόματον, « ἡ τύχη, ἢ τυχηρὸν συμβεβηκὸς, περιστατικὸν, ἢ μηχάνημα (ἄγαλμα κτλ.) αὐτοκίνητον. » Αὐτόματος θάνατος, « ὁ φυσικὸς, (καὶ ἐπίῤ.) » Ἐκ (Ἀπὸ) τοῦ αὐτομάτου, « = Αὐτομάτως.

Αὐτοματουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων αὐτόματα (μηχανήματα αὐτοκίνητα).

Αὐτομάτως, ἐπίῤ. Αὐθορμήτως ἀφ' ἑαυτοῦ· κατὰ τύχην, ἐκ φύσεως.

Αὐτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι αὐτοπροσώπως, (κυρ.) δικηγορῶ αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ.

Αὐτομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός ||. (οὐσ. θηλ.) αὐτὴ ἢ μήτηρ, αὐτόχρημα (γνησία) μήτηρ.

Αὐτόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ λαβὼν μόνος αὐτὸς (καὶ ὄχι ἄλλος) μερίδιον.

Αὐτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Γίνομαι αὐτόμολος, (ἐν γέν.) ὑπάγω πουθενὰ (παραδίδομαι εἴς τι) αὐθόρμητος.

Αὐτομόλησις, εως καὶ

Αὐτομολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτομολεῖν, τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόμολος. ||. (οὐσ.) Αὐτομολίαι (αἱ), αἱ παραφυάδες (τὰ κωλοῤῥίζια) τῆς ἀμπέλου κτλ.

Αὐτόμολος (ὁ, ἡ), (ᾖ ἐπίῤ.) -μόλως [αὐτ. μολεῖν], (ἐν γέν.) Ὁ ὑπάγων πουθενὰ οἰκειοθελῶς, (κυρ. δὲ) ὁ λειποτακτῶν ᾖ καταφεύγων πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

Αὐτόμορφος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ.) ἄγαλμα (ᾖ.) αὐτοφυὲς, πελεκημένον ἀμέσως ἀπὸ τὸν βράχον.

Αὐτόνεκρος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα νεκρός.

Αὐτονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι αὐτόνομος, διοικοῦμαι κατὰ τοὺς ἰδίου μου νόμους.

Αὐτονομία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Αὐτόνομος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -νόμως. Ὁ διοικούμενος μὲ ἰδικούς τοῦ νόμους, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος. 2) (ἐπὶ ζώων) ὁ βόσκων ἐλευθέρως (χωρὶς ποιμένος).

Αὐτονυκτὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα.

Αὐτονυχεὶ(χὶ), Π. = τῷ προηγ. 2) μὲ τὰ ἴδιά του 'νύχια.

Αὐτόξυλος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ἁπλοῦν ξύλον, πρόσχυχος· ἢ ἀπὸ ἓν κομμάτι ξύλον, μονόξυλος· ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὸ ξύλον, σύξυλος.

Αὐτοουδέτερον (τὸ), (γρμτ.) καθαυτὸ (ἀπολύτως) οὐδέτερον.

Αὐτοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως δηλ.) κτισμένος, αὐτοφυὴς, ἀχειροποίητος· ἢ ὁ αὐτομάτως πηγάζων.

Αὐτοπαθεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ αὐτοπαθοῦς.

Αὐτοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -παθῶς. Ὁ πάσχων (αἰσθανόμενος) ἢ παθὼν αὐτὸς ἀμέσως ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τι, (ἐπμ.) πληφορορημένος (πεπεισμένος) ἐκ πείρας, Αὐτόπειρος. (γρμτ.) ὁ συγκεντρόνων ἢ μεταβιβάζων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐνέργειαν.

Αὐτοπαθητικὸς, ἡ, όν, (γρμτ.) Ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ παθητικὴν σημασίαν (ἂν ᾖ σχηματίζεται ἐνεργητικῶς).

Αὐτόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθαυτὸ (γνήσιος) παῖς.

†Αὐτοπάμων, ονος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πέπαμαι] = Ἐπίκληρος, μόνος κληρονόμος.

Αὐτοπαράκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς παρακλήσεως) πράττων τι.

Αὐτοπάρακτος (ὁ, ἡ), (ᾖ ἐπίῤ.) -ράκτως. Ὁ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ παραχθεὶς εἰς τὸ εἶναι.

Αὐτοπαραξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ δύναμις) τοῦ παράγειν ἑαυτόν.

Αὐτοπάτωρ, ορος (ὁ). ὅστις εἶνε αὐτὸς ἑαυτοῦ πατήρ.

Αὐτόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τι ἐξ ἰδίας πείρας, (παρβλ. Αὐτοπαθὴς). ||. « Τὸ αὐτόπειρον, « ἀντὶ Ἡ αὐτοπειρία.

Αὐτοπεποίθητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεποίθησιν ἐν ἑαυτῷ (πεπεισμένος οἴκοθεν) περί τινος. » Γνώμη —, « Σύγκελλ., (Γαλλ.) suffisance.

Αὐτοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. πῆμα]. ὁ βλάπτων ἑαυτόν.

Αὐτοπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστος, μὴ χρῄζων ἐξωτερικῆς πιστοποιήσεως.

Αὐτόπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) πλεγμένος.

Αὐτοποδητὶ καὶ Αὐτοποδὶ, ἐπίῤ. Μὲ τὰ ἰδιά του πόδια, (δηλ.) πεζός.

Αὐτοποδία (ἡ). τὸ νὰ περιπατῇ (ταξειδεύῃ) τις μὲ τὰ ποδάρια τοῦ (πεζος). || (ἡ δοτ.) Αὐτοποδίᾳ, ἐπίῤ. = Αὐτοποδί.

Αὐτοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ παράγων (παρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ςήνων, κατασκευάζων) ὄχι τὸ ὁμοίωμα τοῦ πράγματος ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Αὐτοποίητος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου) καμωμένος, αὐτοσχέδιος, πρόστυχος.

Αὐτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιῶν τι, ἡ. 2) (πθ.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιηθείς, αὐτοφυής.

Αὐτοπόκιστος καὶ

Αὐτόποκος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἀπὸ ἀδούλευτον μαλλὶ καμωμένος, ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὰ μαλλιὰ (μὲ τὸ χνοῦδι), ἀκούρευτος, (ἐν γέν.) πρόςυχος.

Αὐτόπολις, εως (ἡ). πόλις αὐτόνομος (ἀνεξάρτητος) ἢ ἀποτελοῦσα καθ' ἑαυτὴν κράτος (δημοκρατίαν).

Αὐτοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης αὐτοπόλεως.

Αὐτοπόνητος καὶ

Αὐτόπονος (ὁ, ἡ), = Αὐτόκμητος.

Αὐτοπόρφυρος (ὁ, ἡ), = Ὁλοπόρφυρος.

Αὐτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν ἢ δυνάμενος νὰ περιπατῇ πεζὸς (αὐτοποδὶ) ἢ οἰκειοθελῶς, (Ακ. Τίμ.).

Αὐτοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοπραγέω, (κοιν.) κυττάζω τὴν δουλειάν μου. 2) ζῶ κατ' ἀρέσκειαν (ὅπως θέλω), εἶμαι ἀνεξάρτητος (αὐτεξούσιος).

Αὐτοπραγία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις ὅπως θέλοι, αὐτεξουσιότης, ἐλευθερία, (παρβλ. Ἰδιοπραγία).

Αὐτοπραγματεύτως, ἐπίρ. Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀτέχνως, ἀκαλλωπίστως.

Αὐτόπρεμνος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πρέμνον]. Καθὼς εἶνε μὲ (ὅλαις) ταῖς ῥίζαις, σύῤῥιζος.

Αὐτοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωρίζων τὶ τοῦ πρέπει.

Αὐτοπροαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρέτως. Ὁ πράττων (ἐκλέγων, ἀποφασίζων) τι κατ' ἰδίαν προαίρεσιν, (ᾗ πθ.) ὁ πραχθεὶς (ἀποφασισθεὶς) ἐλευθέρως (αὐτοθελήτως), (ἐν γέν.) ἑκούσιος, αὐθαίρετος.

Αὐτοπρόνοια (ἡ), (ἐκκλησ.) αὐτὴ ἡ ἰδία θεία πρόνοια.

Αὐτοπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σώπως. Ὁ παριστάνων εἰς τὸ θέατρον χωρὶς προσωπείου ἢ μὲ προσωπεῖον ὅμοιον τοῦ κωμῳδουμένου. 2) ὁ ὁμιλῶν ἢ παρουσιαζόμενος ὁ ἴδιος ἀμέσως πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (ὄχι δι' ἐπιστολῆς ἢ ἀπεσταλμένου). ||. (οὐσ.) Αὐτοπρόσωπον (τὸ), (ἐνν. σύγγραμμα) ὅπου ὁ συγγραφεὺς δὲν εἰσάγει πρόσωπα λαλοῦντα ἀλλ' ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος, (παρβλ. Αὐτοδιήγητος).

Αὐτοπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι -

Αὐτόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων ἢ ἰδών τι ἀτός του μὲ τὰ ἴδιά του ὄμματα.

Αὐτοπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) αὐτόπτην.

Αὔτοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὀφθεὶς αὐταῖς ὄψεσιν, (ὅθεν ||. «Ἐπ' αὐτόπτῳ, = Ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Αὐτοπυρίας, ου (ὁ), (ἄρτος) ψημένος ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τὰ κάρβουνα, = Ἀποπυρίας.

Αὐτοπυρίτης, ου καὶ

Αὐτόπυρος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πυρὸς]. (ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ ἀκοσκίνιστον (καθὼς εἶνε μὲ τὰ πίτυρα) ἀλεῦρι, (κοιν.) χονδρὸν (πρόστυχον) ψωμί.

Αὐτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (δηλ.) λιανοπωλῶν ἀτός του (κοιν. ἀπὸ πρῶτον χέρ.) τὰ προϊόντα τῶν ἰδίων τοῦ κτημάτων ἢ τὰ ἐργόχειρά του, (παρβλ. Μεταβολεύς).

Αὐτοπωλικὴ (ἡ), (ἐνν. τέχνη), τὸ ἔργον τοῦ αὐτοπώλου.

Αὐτορέγμων, ονος καὶ

Αὐτόρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. ῥέζω]. ὁ πράξας ἢ πραχθεὶς αὐτοχειρί.

Αὐτόροφος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπασμένος μὲ φυσικὴν (αὐτοφυῆ) ὀροφήν.

Αὐτόῤῥιζος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Αὐτόπρεμνος, Πρόῤῥιζος. 2) Π. ὁ ἔχων φυσικὰς ῥίζας (θεμέλια), ἀποτελῶν ἓν σῶμα μὲ τὸ μέρος ὅπου εἶνε ῥιζωμένος.

Αὐτοῤῥιφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιπτόμενος (πίπτων) ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόῤῥυ(καὶ Π. ρυ)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) ῥέων.

Αὐτὸς [αὖ, †τός, ἡ αὖτε, ὅς], ἡ, ὁ. Ἀντνμ. (ἀναπληροῦσα παρὰ τοῖς λογογρφ. κυρ. μὲν τὸ γ'. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἀ. καὶ β'. πρσ. τῆς προσωπικ. ἢ πρωτοτύπου). «Σημανθέντων δὲ τούτων τῷ Ἀστυάγει, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς ᾗ ὁ υἱὸς αὐτοῦ,» Ξεν. «Τί με, σπεύδοντα καὶ αὐτόν, ὀτρύνεις;» Ὅμ. «Οὔ τοι γε νόου καὶ αὐτὴ δεύεαι,» Ὀδ. Η. 2) (ὡς ἐπίθ.) ὁ ἴδιος, (κοιν.) ἀτός του (καὶ ὄχι ἄλλος) (μὲ κἄποιαν ἔμφασιν). «Αὐτὸς ἔφα,» Παρ. «Οὐδ' αὐτῆς Ἑκάβης,» Ἰλ. Ζ. (καὶ μὲ τὰς πρωτοτ. ἀντνμ.) «Αὐτὸς ἐγὼ (ἐκεῖνος κτλ.),» Αξ. «Ὃ δ' αὐτὸς ἐγὼ ἤλυθον,» Ὀδ. Φ. (καὶ μὲ τὰς κτητ.) «Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα,» Εὐρ. «Τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ θάπτειν,» Σοφ. (ᾗ μὲ τὰ τακτ. ὀνόμ. κατ' ἄλλην ἐκδχ.) «Ὧν ἦρχε Δωριεὺς τρίτος (πέμπτος, δέκατος κ.) αὐτός,» Θκ., δηλ. αὐτός (ἐνν. πρῶτος) μὲ ἄλλους δύο (τέσσαρας, ἐννέα κτλ.). 3) μόνος, ἀτός του (ὄχι μὲ ἄλλους ἢ δι' ἄλλου), αὐτὸς ἀμέσως, αὐτοπροσώπως ἢ αὐθορμήτως. «Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός,» Θγν. «Ὄφρ' ὅρκια τάμῃ αὐτός,» Ἰλ. Γ. «Αὐτός περ ἐών,» Ἰλ. Θ. «Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω,» Ἰλ. Ρ. «Καί τοι Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζε,» Γρφ. «Αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν,» Πλάτ. «Ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι,» αὐτ. (ᾗ παραλλ.) «Αὐτὸς κτήσατο οἶος,» Ὀδ. Ξ. 4) (ἐνάρθρως, παρὰ Π. δὲ σπν. καὶ ἀνάρθρ.) ὁ αὐτὸς (ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ καὶ [κρ.] ταὐτό). Ὁ ἴδιος (ἡ ἰδία κτλ.), ἀπαράλλακτος, ὅμοιος. «Τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ,» Ἀθ. «Ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ,» Θκ. «Ὅτε ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην,» Ἰσκρ. «Ἀνὴρ ὅδ' οὐκέτ' αὐτός,» Σοφ. «Ἐλευσόμεθα αὐτὰ κέλευθα,» Ἰλ. Μ. «Ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἣν περ οἱ ἄλλοι,» Ὀδ. Θ. (ᾗ μὲ δοτ.) «Τὸν αὐτὸν φίλον τε καὶ ἐχθρὸν νομιζέτω πᾶς τῇ πόλει,» Πλάτ. (καὶ ἐπιῤῥήματ.) «Ἐν ταὐτῷ (ἐνν. χρόνῳ),» ||. «Εἰς (« Ἐπὶ « Κατὰ) τὸ αὐτὸ (ἐνν. μέρος) γενόμενοι,» Αξ. «Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον,» Θκ. «Αὐτὸ δὴ τοῦτο,» Συν., ἴσια-ἴσια τοῦτο. «Οἱ συρφετώδεις ᾗ, αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται,» Ακ., αὐτόχρημα. ||. (ᾗ κατὰ δοτ. ἐλλ. τῆς Σύν) «Αὐτῇ κεν γαίῃ, αὐτῇ τε θαλάσσῃ,» Ἰλ. Θ. «Αὐτῇσι ῥίζῃσι,» Ἰλ. Ι., (κοιν.) καθὼς ἦτον μὲ ταῖς ῥίζαιαι σύῤῥιζον. «Αὐταῖς λέξεσι,» Πλ., μὲ αὐτὰς τὰς (ἰδίας) λέξεις. «Ὤχετο αὐτόθεν (ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου) αὐταῖς πέδαις,» Δμ. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ πρόθ.) «Ἀνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι,» Ἰλ. Ι. ||. (οἱ Κωμ. μεταχειρίζονται ἐνίοτε τὸ παρθτ.) Αὐτότερος, -ότατος (πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς συγκρίσεως) ||. (ἡ γεν.) Αὐτοῦ (ἐλλ. τῆς Ἐπί, ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπιῤ. (Τοπ.) Ἐδῶ (Ἐκεῖ) ὅπου. ||. (δασυν. εἰς τὰς πλαγ. πτ. ἐπέχει τόπον τοῦ) Ἑαυτοῦ, -τῷ, -τὸν κτλ. «Αὐτὸς καθ' αὐτόν,» Αξ. (ἴδε Ἑαυτοῦ).

Αὐτόσαρκες, ων (οἱ, αἱ). (ἐκκλησ.) αὐτόχρημα σάρκες, ὅλως διόλου σαρκικοί, φροντίζοντες μόνον διὰ τὸ σῶμά των.

Αὐτόσε, ἐπίῤ. (Τοπ. κινήσ.). Αὐτοῦ, ἐκεῖ, πρὸς αὐτὸ (ἐκεῖνο) τὸ μέρος.

Αὐτοσίδηρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀπὸ σίδηρον.

Αὐτόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος ἐξ ἰδίων του, (ἴδε Αὐτόδειπνος καὶ Οἰκόσιτος).

Αὐτοσκαπανεὺς, έως (ὁ). καθαυτὸ σκαφτιᾶς (γεωργός).

Αὐτοσκεύαστος καὶ

Αὐτόσκευος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου, ἀτέχνως) κατεσκευασμένος.

;Αὐτόσκηνος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπόσκηνος.

Αὐτόσκωμμα (τὸ). καθαυτὸ (χαρίεν δηλ. ᾗ εὐφυὲς) σκῶμμα.

Αὐτοσοφία (ἡ). αὐτὴ ἡ ἰδία (ἡ καθαυτὸ) σοφία.

Αὐτόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῆς φύσεως σπαρμένος.

Αὐτόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. σεύω]. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος ἢ γινόμενος, αὐθόρμητος.

Αὐτοσταδία (ἡ). (κυρ. μάχη) ἡ ἐκ τοῦ συνεγγυς (ἐκ τοῦ συστάδην), (κοιν.) σπαθὶ μὲ σπαθί.

Αὐτόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυσικὴν (ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ τοῦ προχείρου καμωμένην) στέγην, ἢ 2) καθὼς εἶνε μὲ (ὅλην) τὴν στέγην.

Αὐτόστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ στοιχῶν (ἀκολουθῶν) ἑαυτῷ, (δηλ.) ἰδιόῤῥυθμος, ἀκοινώνητος, ἄσχετος, μεμονωμένος.

Αὐτόστολος (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (στελλόμενος, κινῶν διὰ ταξεῖδι) μόνος καὶ ἀπροετοίμαστος, ὧν (ἐπμ.) καὶ ναύτης καὶ ἐπιβάτης ὁ αὐτός, (παρβλ. Αὐτερέτης καὶ Ἰδιόστολος).

Αὐτόστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στενάζων ἑαυτὸν ἢ καθ' ἑαυτόν.

Αὐτοστράτηγος (ὁ). ὁ καθαυτὸ (πληρεξούσιος δηλ.) στρατηγός.

;Αὐτόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐπιστηριζόμενος εἰς) αὐτοφυεῖς στύλους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Αὐτόστολος).

Αὐτοσφαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγεὶς αὐτοχειρὶ ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν οἰκείων του.

Αὐτοσχεδὰ, ἐπίῤ. Π. = Αὐτοσχεδόν.

Αὐτοσχεδία (ἡ). (κυρ.) θηλ. τοῦ Αὐτοσχέδιος. ||. (οὐσ. ἢ ἐλλ. τοῦ μάχη) = Αὐτοσταδία. ||. (ἐπίῤ.) «Ἐξ αὐτοσχεδίας,» ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνετοίμως.

Αὐτοσχεδιάζω, Μ. άσω. Πράττω τι ἢ ὁμιλῶ αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπράχθη αὐτοσχεδίως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὐτοσχεδιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοσχεδιάζειν.
Αὐτοσχεδιαστής, οῦ (ὁ). ὁ αὐτοσχεδιάζων.
Αὐτοσχεδιαστί, ἐπίῤῥ. = Αὐτοσχεδίως.
Αὐτοσχεδιαστικός, ή, όν. Ὁ συνηθίζων ἢ δυνάμενος νὰ αὐτοσχεδιάζῃ. 2) = τῷ
Αὐτοσχεδίαστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος αὐτοσχεδίως.
Αὐτοσχεδίην, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ (Κατ') αὐτοσχεδίαν, = Αὐτοσχεδόν.
Αὐτοσχέδιος [αὐτ. σχεδὸν ἢ σχέδη], ος ἡ α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος-
Αὐτοσχεδίως, ἐπίῤῥ. Αὐτομάτως, ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προετοιμασίαν, ἀπρομελετήτως, μὲ βίαν, ὅπως τύχοι, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀκρίτως, ἀτάκτως, ἀτέχνως κτλ.
Αὐτοσχεδὸν, ἐπίῤῥ. Π. (πάντοτε ἐπὶ μάχης) ἐκ τοῦ πλησίον, (κοιν.) χέρι μὲ χέρι, σπαθὶ μὲ σπαθί. 2) (μὲ γεν.) = Σχεδὸν, πλησίον, σιμά. 3) (σπν. χ. πτ.) = Αὐτοσχεδίως· ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς.
Αὐτότατος, η, ον, (Κωμ.) ὑπερθ. τοῦ Αὐτός.
Αὐτότεγος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτόστεγος.
Αὐτοτέλεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐτοτελοῦς, ἐντέλεια, ὁλοκληρία.
Αὐτοτέλεστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτελούμενος.
Αὐτοτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ καθ' ἑαυτὸν τέλειος (ἐντελὴς, πλήρης). «Δίκη, « Ἀξ., ἡ ἀνέκκλητος. 2) ὁ τελειόνων (ἐπανερχόμενος δηλ.) εἰς ἑαυτὸν, (ἐπμ.) ἀτελείωτος. 3) ὁ τελῶν (πληρόνων φόρον) εἰς ἑαυτὸν, (δηλ.) ἀνεξάρτητος, αὐτεξούσιος ἢ πληρεξούσιος. «Ἱππεῖς αὐτοτελεῖς, « Ἀκ., οἱ τρεφόμενοι ἐξ ἰδίων. 4) ὁ ἐπαρκῶν ἑαυτῷ (μὴ ἔχων ἀνάγκην ἄλλου), αὐθύπαρκτος. » Αἰτίαι αὐτοτελεῖς, « Φλσφ., τὸ ἐναντ. τοῦ Συναίτιοι.
Αὐτοτελῶς, ἐπίῤῥ. Ἐντελῶς, αὐτεξουσίως κτλ.
Αὐτότερος, α, ον, (Κωμ.) συγκρ. τοῦ Αὐτός.
Αὐτότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μαθὼν τὴν τέχνην, αὐτοδίδακτος, φύσει ἐπιτήδειος.
Αὐτότης (ἡ), (Φλσφ.) = Ταυτότης.
Αὐτότοκος (ὁ, ἡ). εὐθὺς ἅμα γεννηθῇ ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὰ τέκνα του. 2) (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τεχθείς, αὐτογέννητος.
Αὐτοτραγικὸς, ή, όν. Αὐτόχρημα τραγικός.
Αὐτοτρίγωνον (τὸ). (μθμτκ.) τὸ κατ' ἰδέαν τρίγωνον, τὸ ἰδανικὸν τοῦ τριγώνου.
Αὐτότροφος (ὁ, ἡ). (ἀδκμ.) ἀντὶ Αὐτόσιτος.
Αὐτότυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ τύπον σχηματισμένος. 2) (σπν.) ὁ κτυπηθεὶς αὐτογειρί.
Αὐτοῦ [ἵδε αὐτὸς], ἐπίῤῥ. (Τοπ. στάσ.) Ἐδῶ (Ἐκεῖ, Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον) ὅπου εἶμε (εἶσε, εἶνε). «Μή με παρὲξ ἄγε, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ, « Ὀδ. Ο. « Στῆτ' αὐτοῦ, « Ἰλ. Ζ. (καὶ παραλλ.) » Ἐνθάδε (« Τῇδ') αὐτοῦ, « Ἀρχφ. καὶ Πλάτ.
Αὐτοῦ (ἴδασ.), ἀντὶ Ἑαυτοῦ, (ἴδε Αὐτὸς ὃ Ἑαυτοῦ).
Αὐτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω (Κάμνω τὴν δουλειάν μου) μόνος μου, ἐργάζομαι ἰδιοχείρως.
Αὐτούργημα (τὸ). τὸ ἔργον τῶν ἰδίων χειρῶν τινος.
Αὐτουργητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου) εἰργασμένος, πρόστυχος.
Αὐτουργία (ἡ). ἡ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ἐργασία, (ἐπμ.) κακοπάθεια, γύμνασις, (ἐπμ.) ἔμπειρία. «Φόνου —, « Αἰσχλ., = Αὐτοχειρία.
Αὐτουργικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ Ὁ ἀγαπῶν) τὴν αὐτουργίαν. ||. (σὐδ.) « Αὐτουργικὸν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ αὐτουργοὶ (γεωργοί).
Αὐτούργιον (τὸ). κτῆμα (ὑποστατικὸν) τὸ ὁποῖον δίδει ἀφ' ἑαυτοῦ εἰσόδημα, π. χ. ἐλαιῶν, ἀλυκῆ, κλ.
Αὐτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δυλεύων) ἀπὸ τοῦ μὲ τὰ ἴδιά του χέρια, δυλευτὴς, ἐργάτης, (κυρ.) γεωργὸς. 2) (μὲ γεν.) ὁ πράξας (κατορθώσας) τι μόνος. « Φιλοσοφίας —, « Ξεν. » Αὐτουργῷ χειρὶ, « Σοφ., = Αὐτοχειρὶ. 3) (πθ.) = τῷ
Αὐτουργότευκτος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτούργητος.
Αὐτόφαγος (ὁ, ἡ). ὁ καταφαγὼν ἑαυτὸν ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ φαγωθείς.
Αὐτοφανῶς, ἐπίῤῥ. = Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς.
Αὐτόφι(φιν), Π. ἀντὶ Αὐτοῦ ἢ Αὐτῷ ἢ Αὐτοῖς, γεν. ἢ δοτ. (ἑν. καὶ πλθ.) τοῦ Αὐτός. ||. (ἐπίῤῥ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὰς προθ. Παρ', Ἐπ', Ἀπ') αὐτόφιν, = Αὐτόθι, Αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ.
Αὐτοφιλανθρωπία (ἡ). ἡ καθαυτὸ φιλανθρωπία.
Αὐτοφίλαυτος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα (καθ' ὑπερβολὴν) φίλαυτος.
Αὐτόφλοιος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶνε μὲ τὴν φλοιὸν τοῦ, ἀξεφλοίδιστος.
Αὐτοφόνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) = φόνως, = τῷ
Αὐτοφόντης, ου (ὁ), Π. ὁ αὐτοχειρὶ φονεύων ἢ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον, = Αὐτόχειρ.
Αὐτόφορβος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. φέρβω], = Αὐτοφάγος.
Αὐτόφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορτωμένος (σηκόνων ἀπὸς τοῦ) τὸ ἴδιόν του φορτίον. (συνηθέστ. ἐπίῤῥηματ.) καθὼς εἶνε μὲ ὅλον τὸ φόρτωμα. » Αὐτόφορτον ἀπολωλέναι τὴν ναῦν, « Πλ.
Αὐτοφρόνησις, εως (ἡ). ἡ καθαυτὸ φρόνησις.
Αὐτοφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φρουρούμενος, ἢ φρουρῶν (φυλάττων) αὐτὸς ἑαυτόν.
Αὐτοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) γεννηθεὶς (φυτρώσας, αὐξήσας), αὐτόματος, φυσικὸς (ὄχι τεχνητὸς), ἀχειροποίητος, (ἐπμ.) ἀληθινὸς, ἄδολος, γνήσιος. «Καρπὸς (« Λιμὴν, « Χρυσὸς, «Δρόμος ὕπνου κτλ.) —, « Θκ., Ξεν., Διόδ., Πλ. » Λουτρὸν (« Κάλλος. » Χρηστήριον κτλ.) αὐτοφυές, « Π. Αἰγ., Συν. « Αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδαι, « Συν. ||. (τὸ σὐδ.) Αὐτοφυές, ἀντὶ ἐπίῤῥ. Αὐτοφυῶς.
Αὐτόφυτος (ὁ, ἡ), = Αὐτοφυὴς ἢ 2) αὐτοῦ (εἰς τὸν τόπον) φυτρώσας (γεννηθείς), ἐντόπιος.
Αὐτοφυῶς, ἐπίῤῥ. Φύσει, ἐκ φύσεως, αὐτομάτως· ἀληθῶς, γνησίως· καθαυτὸ, αὐτόχρημα.
Αὐτοφωνία (ἡ). ἡ καθαυτὸ (ἢ ἰδία) φωνή τινος, [ἐκ τοῦ
Αὐτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν αὐτὸς ἀμέσως, καὶ οὐχὶ δι' ἄλλου. « Χρησμὸς —, « Ἀκ., ὁ διδόμενος ἀπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ θεοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἱερέων.
Αὐτοφώρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φωραθείς, αὐτέλεγκτος, αὐταπόδεικτος.
Αὐτοφωρεί(ρι), ἐπίῤῥ. Ἐπ' αὐτοφώρῳ.
Αὐτόφωρος (ὁ, ἡ), (κυρ. κλέπτης [φώρ], ἐν γέν. δὲ παντὸς δήποτε ἐγκλήματος ἔνοχος) ὁ πιασθεὶς ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, (ὅθεν συνήθ.) » Ἐπ' αὐτοφώρῳ, « ἐπίῤῥ., Ἐν ᾧ πράττει τις τὴν κλοπὴν (ἢ κάθε ἔγκλημα), (ἐπμ.) ἀναπολογήτως.
Αὐτόφως, ωτος (τὸ). (Ὀλγ.) τὸ καθ' αὐτὸ φῶς, ἡ πηγὴ τοῦ φωτὸς, (τὸ ἅγιον Πνεῦμα).
Αὐτόφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχων τὸ φῶς.
Αὐτόχαρις, ιτος (ἡ). καθαυτὸ (ὅλος) χάρις.
Αὐτόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ἢ πράξας τι [ἀπν. δὲ καὶ πθ.] ὁ πραχθείς) ἰδιοχείρως, αὐτουργός. « Αὐτόχειρ τῆς μάχης, « Ἡρωδ. » Αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν, « Ἰσκρ. « Αὐτόχειρες τὴν σκευὴν ἐρριψάμεν, « Γρφ. » Αὐτόχειρ τοῦ φόνου, « Πλάτ. (κυρ. δὲ χ. τῆς γεν.) » Αὐτόχειρ, = Αὐτοκτόνος, ὁ φονεύων ἑαυτὸν ἢ ἄλλον αὐτοχειρί. »Τοὺς αὐτόχειρας τῇ Καίσαρος, « Ἀππ. (ᾧ ἐπίῤῥ.) « Αὐτόχειρ κτεῖνειν, « Σοφ., ἀντὶ -
Αὐτοχειρὶ, ἐπίῤῥ. Μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι, ἰδιοχείρως.
Αὐτοχειρία (ἡ). τὸ πράττειν τι (καὶ αὐτὸ τὸ πραχθὲν) αὐτοχειρὶ, (κυρ. δὲ) αὐτοκτονία. ||. (συνηθέστ. κατὰ δοτ. καὶ ἐπίῤῥ.) Αὐτοχειρίᾳ, = Αὐτοχειρὶ.
Αὐτοχειροτόνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ χειροτονηθεὶς (ἐκλεχθείς, διορισθείς).
Αὐτοχειρὶ, ἐπίῤῥ. Π. Αὐτοχειρί.
Αὐτόχθες, ἐπίῤῥ. Ἰσ.α-ἴσια χθές.
Αὐτόχθονος (ὁ, ἡ), Π. μὲ τὸν τόπον αὐτὸν, μὲ ὅλην του τὴν πατρίδα.
Αὐτόχθων, ονος (ὁ, ἡ), = Αὐτοφυὴς. « Ἑστία (« Πηγὴ) —, « Εὐστ. 2) αὐτοῦ εἰς τὴν χώραν (χθόνα) γεννημένος, ἐντόπιος (ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων), πολίτης ἐκ προγόνων (γνήσιος), (παρβλ. Γηγενής).
Αὐτοχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. χολόομαι], ὁ ἀφ' (ἢ καθ') ἑαυτοῦ θυμόνων.
Αὐτοχορήγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οἰκειοθελῶς) χορηγηθεὶς (δοθείς, προμηθεθείς, ἑτοιμασθείς).
Αὐτοχθὼνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐτόχθονος.
Αὐτόχρημα, ἐπίῤῥ. Αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (χρῆμα), τῷ ὄντι, καθαυτὸ, ἐντελῶς, ἀκριβῶς, ἀπαραλλάκτως. « Ὡς αὐτόχρημα αἱ μυῖαι, « Ἀρχδ., ἀπαρέλλακτ καθὼς.
Αὐτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ φυσικὸν του χρῶμα, χρωματισμένος ἐκ φύσεως ἄβαφος.
Αὐτόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁλόχρυσος.
Αὐτόχυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὸν ἴδιόν του (τὸν φυσικὸν) χυμόν.
Αὐτόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) χυμένος ἢ χωνευμένος, αὐτοφυὴς, (παρβλ. καὶ
Αὐτοχώνευτος, ἐξήγ. τοῦ
Αὐτόχωνος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. χῶνος]. ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου) χωνευμένος, ὅπως ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον, ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατέργαστος, ἡ μὴ χρῄζων ἄλλης ἐργασίας, χυτός.

Αὐτοψεί(ψί), ἐπίῤ. Αὐταῖς ὄψεσι, μὲ τὰ ἴδιά του ᾿μμάτια.

Αὐτοψία (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόπτης τινὸς πράγματος.

Αὐτοψυχή (ἡ). ἡ καθαυτὸ ψυχή.

Αὐτῶ, Δ. ἀντὶ Αὐτοῦ.

Αὐτῷ, δοτ. τοῦ Αὐτός.

Αὐτῷ (δασ.), ἀντὶ Ἑαυτῷ, (ἴδε Αὐτὸς καὶ Ἑαυτοῦ).

; Αὐτῴδης ἡ Αὐτώρης, εος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ ἀφ᾿ ἑαυτοῦ κινούμενος ἢ ᾄδων.

Αὔτως καὶ (Ἀττ.) Αὔτως (;), ἐπίῤ. [αὖτος Αἰολ. ἀντὶ Αὐτὸς], Π. ἀντὶ Οὕτως. « Αὔτως ὅπως περ, « Σοφ., (κοιν.) ἔτσι καθὼς ἦτον. 2)(μὲ δοτ.)ὥσπερ, καθὼς, ὡς ἄν, ὁμοίως. » Γυναιξὶν αὔτως, « Ἀνκρ. 3) (συνήθ.) ἀφ᾿ ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως· (ἐπμ.) μὲ ἀπλότητα (ἀφέλειαν) ἢ παρημελημένως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς λόγον ἢ αἰτίαν, ἀδιαφόρως, εἰς μάτην, ἔτσι τοῦ κακοῦ. « Λευκὸν ἔτ᾿ αὔτως, « Ἰλ. Σ. ||. » Ὡς δ᾿ αὔτως, « ἀντὶ Ὡσαύτως δὲ, Ζ. Ὡσαύτως.

Αὐχαλέος, α, ον, Π. ὁ αὐχῶν (καυχώμενος), (κοιν.) καυχησιάρης.

Αὐχενίζω, Μ. ίσω. Συντρίβω ἢ Κόπτω τὸν αὐχένα, ἀποκεφαλίζω. 2) (ἰατρ.) σφίγγω τὸν αὐχένα τοῦ ζώου μὲ σχοινὶ (ἵνα τεντωθοῦν αἱ φλέβες πρὸς φλεβοτομίαν). 3) (τρπ. καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) φυσκόνω, καμαρόνω.

Αὐχένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν αὐχένα.

Αὐχενιστὴρ (ὁ), Π. ὁ αὐχενίζων (σφίγγων τὸν αὐχένα τινός).

Αὐχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καυχῶμαι, μεγαλορρημονῶ. 2) Π. φρονῶ, ὑποθέτω, (κοιν.) λέγω, [ἐκ τοῦ

Αὐχὴ ἢ Αὔχη (ἡ), Π. [εὔχομαι], ἀντὶ Αὔχησις.

Αὐχήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αὐχητικός.

Αὔχημα (τὸ), = Καύχημα, μεγαλαυχία. 2) Π. δόξα, φήμη.

Αὐχὴν, ένος (ὁ) (κυρ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, (συνκδχ.) ὁ λαιμὸς, (ὅθ. 2) ἰσθμὸς ἢ πορθμὸς, (ἐν γέν.) κάθε πέρασμα ςενον. 3) μέρος τοῦ πηδαλίου, (ἴσ. τὸ κοιν.) δοιάκι.

Αὔχησις, εως (ἡ), = Καύχησις, ἔπαρσις, οἴησις, μεγαλορρημοσύνη κτλ.

Αὐχητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμπνέων ἔπαρσιν, ὑπερήφανος, Καυχησιάρης.

Αὐχμαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Αὐχμῶν, Αὐχμηρός.

; Αὐχμάω (μόν. εἰς τὴν μτχ. Αὐχμῶν, ῶσα, ῶν) καὶ

Αὐχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Φαίνομαι αὐχμηρὸς, [ἐκ τοῦ

Αὐχμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐχμός.

Αὐχμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αὐχμηρός.

Αὐχμηροκόμης, (ὁ). ὁ ἔχων αὐχμηρὰν κόμην.

Αὐχμηρὸς, ὰ, όν. Ξηρὸς, (συνκδχ.) ἄλουστος, ἄπλυτος, (ἐπμν.) τραχὺς, ἁδρὺς, ἄγριος· λερωμένος, κορνιακτισμένος· πτωχός. ἄθλιος· ταλαίπωρος. [ἐκ τοῦ

Αὐχμὸς (ὁ), [αὔω], (ἡ καταςασις τῆς ἀτμοσφαίρας ὅταν ἐπικρατῇ) ξηρασία ἐξ αἰτίας καύσωνος καὶ ἀνομβρίας, (κοιν.) συννεφόκαυμα, (συνκδχ.) ἀφορία, (ἐν γέν.) ἔλλειψις· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπλυσία, ἀπαςρία.

Αὐχμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αὐχμηρός.

Αὔω ἢ (Ἀττ.) Αὔω, Μ. αὔσω (οἱ ἄλλ. χρόν. οὐκ. εὔχρ.), Π. [ἄω]. ςεγνόνω, ξηραίνω, (κατ᾿ ἔκτ.) καίω, ἀνάπτω, (παρβλ. Δαίω καὶ Δαύω).

Ἀΰω [ἄω], Μ. ἀύσω (ἀόρ. Ἤϋσα), Π. φωνάζω, κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ· ξεφωνίζω, (ἐν γέν.) βρύζω, ἀντηχῶ.

Αὔως δηλ. ἈϜως [ἄω], οῦς (ἀ), Αἰολ. ἀντὶ τοῦ Δ. Ἀὼς = Ἠώς.

; Ἀφ-αγιστεύω καὶ

Ἀφ-αγνεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀφ-αγνίζω, Μ. ίσω, [ἀπὸ, ἁγνίζω] Καθαρίζω τι (κυρ. διὰ τελετῆς καὶ ἐξιλασμῶν), καθαγιάζω· καθιερόνω· (Κωμ.) = Ἀποδύω, ξεγυμνόνω.

Ἀφαγνισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαγνίζειν, καθαρισμὸς, ἐξιλασμός· καθιέρωσις.

Ἀφάδιος, α ἡ ος, Π. [ἀπὸ ἀνδάνω]. δυσάρεστος· μισητὸς, ἀποτρόπαιος.

Ἀφαίμαξις, εως (ἡ). ἀφαίρεσις αἵματος, φλεβοτομία, [ἐκ τοῦ

Ἀφ-αιμάσσω, Μ. άξω. Ἀφαιρῶ μέρος τοῦ αἵματος, φλεβοτομῶ, (κοιν.) παίρνω αἷμα.

Ἀφαίρεμα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ ἀφαιρεθὲν ἢ ἀφαιρετέον· (ὅθεν Γρφ.) τὸ ἐξαιρεθὲν (προσδιωρισμένον) διὰ τὸν θεὸν μέρος τοῦ ἱερείου, (ἐν γέν.) Ἀπαρχὴ, προσφορὰ, ἀφιέρωμα. 2) = Ἀφαίρεσις.

Ἀφαιρεματικὸς, ἡ, όν, καὶ (ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀφαίρεμα, ἀναθηματικὸς, (παρβλ. Ἀφαιρετικός).

Ἀφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν, ᾿πάρσιμον, (γρμτ.) ἡ ἀποκοπὴ ἀρκτικοῦ ςοιχείου· (Ἀριθμ.) ὑφειλμός. (φλσφ.) ἡ εἰς τὸ ἰδανικὸν (ἀφῃρημένον) ἀναγωγὴ τῶν πραγμάτων καὶ ἡ κατ᾿ αὐτὸν τὸν τρόπον θεωρία των, (ὅθεν:) « Ἐξ ἀφαιρέσεως, « θλγ., ἀφῃρημένως.

Ἀφαιρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος πρὸς τὸ) ἀφαιρεῖν.

Ἀφαιρέτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἀφαιροῦσα (ἁρπάζουσα).

Ἀφαίρετος (ὁ, ἡ). ὅς τις εἶνε δυνατὸν ν᾿ ἀφαιρεθῇ.

Ἀφ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀφεῖλον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἐκ γ᾿. καὶ γεν. ἢ [σπν.] δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ᾿.) Ἠαίρνω (Σηκόνω· Ἐβγάζω) τι ἀπό τινος. » Ἢν γοῦν ἀφέλῃ τις ταῦτα τῶν συμποσίων, « Λκ. » Μάχας σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῶ, « Ξεν. (ᾐ μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) « Ταῦτ᾿ ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν; « Δμ. » Πολλὴν χώραν τοῖς πολεμίοις ἀφελομένην, « Ἰσκρ. » Τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον, « Γαλ. » Ἀφαιρῶ (ἢ » Ἀφαιροῦμαι) τινα εἰς ἐλευθερίαν, « Ῥτρ., ἐλευθερόνω (παίρνω) τινὰ ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶν᾿ ἐλεύθερος. (καὶ πθ.) » Ὑφ᾿ ὑμῶν τὸν ςέφανον ἀφῃρέθη, « Ἀρςφ. » Δύναμιν ἀφῃρημένον, « Φίλ., στερηθέντα.

Ἄφαιστος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥφαιστος.

Ἀφάκη (ἡ), εἰδ. φυτ. καὶ ὀσπρ. (ὅμοιον μὲ τὴν φακῆν), (παρβλ. Βῖκος).

Ἀφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Ἀφηλάμην κτλ.). Πηδῶ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.

Ἄφαλος (ὁ, ἡ). (περικεφαλαία) χωρὶς φαλόν.

Ἄφαλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφάλλεσθαι, πήδημα ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον.

Ἄφαλτος (ὁ, ἡ). Π. [ἀφάλλομαι], ὁ μεταπηδῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

Ἀφ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Ἀφήμαρτον κτλ.). Ἀποτυγχάνω· ςερούμαι, χάνω.

Ἀφαμαρτοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁμαρτοεπής.

Ἀφάμιλλος (ὁ, ἡ), [ἀπὸ, ἅμιλλα]. ὁ μὴ δυνάμενος πλέον (ἢ ἀνίκανος ἀπ᾿ ἀρχῆς) νὰ πολεμήσῃ. 2) μὴ περιμάχητος.

Ἀφ-ανδάνω, Μ. αδήσω. (μὲ δοτ.) = Ἀπαρέσκω.

Ἀφάνεια (ἡ). σκότος· ἀσάφεια, ἀβεβαιότης, [ἐκ τοῦ

Ἀφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος, κρυμμένος· ἀόρατος· ἄδηλος. ἄγνωςος, (μτφορ.) ἀσήμαντος. » Ἐν ἀφανεῖ κεῖται, « Λξ., εἶνε κρυφὸν ἢ ἄδηλον. » Ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, « Λξ., = Ἀφανῶς. 2) = Ἄφαντος.

Ἀφανία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφάνεια.

Ἀφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἀφανὲς (ἄφαντον), σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, κρύπτω, σκεπάζω, σκοτίζω, ἐξαλείφω (χάνω) ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐξολοθρεύω, θαμπόνω, ἀσχημίζω· χαλνῶ. ||. (σπν. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ἀντὶ τοῦ ||. πθ.) γίνομαι ἄφαντος, κρύπτομαι, χάνομαι, δὲν φαίνομαι, ἐξολοθρεύομαι.

Ἀφάνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀφανισμὸς (ὁ). τὸ ἀφανίζειν ἢ ἀφανίζεσθαι, κρύψιμον, χάσιμον, ἐξολοθρευσις κτλ.

Ἀφανιςὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων κτλ.).

Ἀφανιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀφανίζειν, φθοροποιός.

Ἀφανιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀφανισθεὶς ἢ δυνάμενος ν᾿ ἀφανισθῇ.

Ἀφαντασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλέπων (μὴ ταραττόμενος ἀπὸ) φαντάσματα καὶ ὀπτασίας.

Ἀφαντασίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φαντασίαν (ζωηρὰν ἔννοιάν) τινος πράγματος, μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι.

Ἀφάντασιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ, μὴ ἔχων τι φαντασιῶδες. 2) = Ἀφαντασίαστος.

Ἀφάντας (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος πλέον, γενόμενος ἀφανὴς, ἀφανισθεὶς, ἐξολοθρευθεὶς.

Ἀφαντόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) Κάμνω ἄφαντον, ἀφανίζω.

Ἀφανῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ φαίνεται, κρυφίως, ἀσράτως· ἀδόξως.

Ἀφ-άπτω, Μ. άψω. Δένω (Κρεμῶ) τι ἀπό τινος, συνδέω, προσκολλῶ. 2) λύνω, ξεδένω (;).

Ἄφαρ [ἀπὸ, ἢ ἅπτω, ἢ ἀφαιρέω]. ἐπίῤ. Π. ὀγλίγωρα· εὐθὺς, παρευθὺς, ἐντὸς ὀλίγου, ἐν τῷ ἅμα, ἀμέσως. εὐκόλως, ἐκ τοῦ προχείρου· ἔπειτα. (πρὸ τῶν συγκριτ.) πολλὰ, κατὰ πολλά· (σπν.) ὁλονὲν, ἀδιακόπως, (παρβλ. Αὐτίκα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφαρεὺς [;], έως (ὁ). τὸ ὑποκάτωθεν τῆς κοιλίας τοῦ θηλ. θύννου πτερύγιον.

Ἀφαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φᾶρος]. χωρὶς φόρεμα, γδυτός.

Ἀφάρκη (ἡ), [;] εἶδ. δένδρου (ἀγνώστου, ἀειθαλοῦς) ἀπὸ τὸ γέν. τῆς φλαμουριᾶς.

Ἀφαρμάκευτος (ὁ, ἡ). ἀκαρύκευτος, ἄδολος· ἄβαφος· ἀφυκιασίδωτος· ἀμάγευτος· ἀφαρμάκωτος. μὴ λαβὼν ἰατρικόν.

Ἀφάρμακος (κτος), ου (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀφ-αρμόζω (-αρμόττω), Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Δὲν ἁρμόζω, εἶμαι ἀνάρμοστος.

Ἄφαρος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ φα μακρ.), = Ἀφαρής.

Ἄφαρος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ φα βραχὺ), = Ἀφάρωτος.

Ἀφ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω (Ἠαίρνω μὲ βίαν) τι ἀπό τινος.

Ἀφάρτερος [ἄφαρ], α, ον, Μ. (συγκρ. ἀνμλ.). ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος.

Ἀφάρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φαρόω] Π. (σπν.) = Ἀνήροτος, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος.

Ἀφασία (ἡ), [ἄφατος]. τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ λαλήσῃ (ἀπὸ φόβον ἢ ἔκστασιν), (συνκδχ.) ἀπορία.

Ἀφασσάω-ῶ καὶ

Ἀφάσσω [ἀφὴ], Μ. ἀφάσω (ἀόρ. Ἤφασα), Ἰων. ἀντὶ Ἅπτομαι, πιάνω, ψηλαφῶ· (χυδ.) πασπατεύω, χειρομαλάζω.

Ἄφατος (ὁ, ἡ), [ἀ, φημὶ]. ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος· ἄπειρος, ὑπερμεγέθης· αἰσχρὸς, ἀποτρόπαιος· ἀπόῤῥητος, μυστικός· ἄδοξος, ἀσήμαντος. 2) (σπν.) ἄφωνος, ἄλαλος· σιωπηλός.

Ἀφάτως, ἐπίῤ. Ἀνεκφράστως κτλ.

Ἀφ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ἀπο(Κατα)ξηραίνω· κατακαίω· κατατήκω, (ἴδε ξ Ἀφαύω).

Ἀφαυρὸς, ὰ, ὸν, Π. [ἀ, ἐπιτ., φαῦρος Δ. ἀντὶ φαῦλος]. ἀδύνατος, παραμικρός· (παρβλ. Ἀμαυρός).

Ἀφαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω.

Ἀφ-αύω, Μ. αύσω, = Ἀφαυαίνω· καψαλίζω, φρυγανίζω, (παρβλ. Ἀφεύω).

Ἀφάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀφάσσω.

Ἀφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέγγων, σκοτεινός· ἀφανὴς, ἀόρατος. (Π.) τυφλός.

;Ἀφ-εδράζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὴν θέσιν (ἕδραν) του, μετατοπίζω.

Ἀφεδρεία (ἡ). ἡ κατάστασις τῆς ἐν ἀφέδρῳ γυναικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀφ-εδρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποκάθημαι, κάθημαι (ἢ καθίζω τινὰ) μακρὰν τῶν ἄλλων (παράμερα, ξέχωρα), (ὅθεν

Ἀφεδρος (ἡ). ἡ ῥύσις καὶ ὁ καιρὸς τῶν καταμηνίων, καὶ

Ἀφεδρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία (πόρευσις)· ὁ ὀχετὸς διὰ τοῦ ὁπ. ῥέουσιν αἱ ἀκαθαρσίαι, (Τουρκ.) γκερίζι. 2) ὁ πρωκτὸς (;).

Ἀφέῃ, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῇ, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς) ὑποτ. καὶ

Ἀφέηκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆκα, ἀόρ. ά τῆς ὁρ. καὶ

Ἀφεθεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφειδείως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀφειδέως.

Ἀφειδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν φείδογαι, δὲν λυποῦμαι, δὲν ἀκριβεύομαι, ἀψηφῶ· παραμελῶ, παραβλέπω, ἀδιαφορῶ· περιφρονῶ, δὲν ψηφῶ. » Ἀφειδήσαντες ἔλεσθε, « Ἀπλλν., χωρὶς προσπάθειαν, ἀφιλοπροσώπως.

Ἀφειδέως, ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀφειδῶς.

Ἀφειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φειδόμενος, ὁ ἐξοδεύων (καὶ ἐν γέν. πράττων τ.) ἀφειδῶς· ἄψηφος· ἀνηλεὴς, ἄσπλαγχνος. 2) (πθ.) ὁ γινόμενος ἢ διδόμενος ἀφειδῶς, δαψιλὴς, ἄφθονος, πλουσιοπάροχος, (κοιν.) ἀλύπητος. » Τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθειστήκει, « Θκ., κατέπλεον ἀφειδοῦντες τῶν πλοίων.

Ἀφειδία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφειδεῖν, ἀψηφησία· ἀσπλαγχνία· ἀφθονία.

Ἀφειδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς φειδὼ, χωρὶς φειδωλίαν, ἀλύπητα· ἀνηλεῶς, μὲ ἀψηφησίαν· ἀδιαφόρως, χωρὶς προσπάθειαν. » Ἀφειδῶς ἔχω τινός, « Αξ., = Ἀφειδέω.

Ἀφείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Ἀφεῖκα, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφεῖλον καὶ (μσ.) Ἀφειλόμην (ξ σπν. Ἀφειλάμην), ἀόρ. β'. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀφεῖμαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρς. ξ

Ἀφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀφεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφεκὰς, ἐπίῤ. [ἀπὸ, ἑκὰς]. Μακρόθεν ἢ Πολλὰ μακράν.

Ἀφεκτέον, θετ. τοῦ Ἀπέχω ἢ Ἀπέχομαι.

Ἀφεκτικὸς, ὴ, όν. Ὁ δυνάμενος ἀπέχεσθαι, ἐγκρατής.

Ἀφέλεια (ἡ). ἁπλότης· ἀθωότης (φυσικὴ), ἁπλοϊκότης, [ἐκ τοῦ

Ἀφελὴς [ἀ, † φελλεὺς], έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁμαλὸς, ἐπίπεδος, χωρὶς πέτραις. » Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, « Ἀρςφ. 2) (συνήθ. μτφορ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, ἀνεπιτήδευτος. (ἐπὶ πραγμ.) λιτὸς, πτωχικὸς, οἰκονομικός.

Ἀφ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπετσόνω τὴν πληγὴν (τὸ ἕλκος) ξ (ἐπμ.) κάμνω νὰ ἀνοίξῃ ἐκ νέου. (ἐν γέν.) ξεφλουδίζω.

Ἀφέλκυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀφ-έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Ἀφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ ὀπίσω, Ἀποσπῶ) τι ἀπό τινος.

Ἀφέλκωσις, εως (ἡ), [ἀφελκόω]. ξεπέτσωμα (πληγῆς)· ξεφλουδισμα.

†Ἀφελότης (ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἀφέλεια.

Ἀφέλω, ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀφελῶς, ἐπίῤ. μὲ ἀφέλειαν, ἁπλοϊκῶς, ἀνεπιτηδεύτως κτλ.

Ἄφεμα (τὸ), [ἀφίημι]. ῥίψιμον, τίναγμα. (ἰατρ.) κένωσις.

Ἄφενος, ου (ὁ) καὶ

Ἄφενος, εος-οῦς (τὸ), Π. [ἀπό, ἕνος = ἐνιαυτὸς]. (κυρ.) χρονικὸν εἰσόδημα, εἰσοδία· (ἐν γέν.) περιουσία, κατάστασις (κτηματικὴ), ὑπάρχοντα, πλοῦτος· κέρδος, (παρβλ. Ἐπηετανός).

;Ἀφεντίδα. ἐπίῤ. (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀφετίνδα, ἴδε Ἐφετίνδα.

Ἄφεξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχεσθαι, ἀποχὴ, ἐγκράτεια.

Ἀφέξω, μέλλ. τοῦ Ἀπέχω.

Ἀφερέοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων (ἔχων) οἶκον, ἄοικος, ὁ ἀφαιρεθεὶς (στερηθεὶς) τὸν οἶκόν του.

†Ἀφερέπονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποφέρων τὸν κόπον (τὴν δουλειὰν), μὴ φερέπονος.

Ἄφερκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀπὸ, εἴργω]. (μὲ γεν.) κλεισμένος ἔξω, χωρισμένος, ἐμποδισμένος.

Ἀφ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεθερμηνεύω, σαφηνίζω.

Ἀφ-ερπετόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἑρπετὸν (εἰς ὄφιν).

Ἀφ-ερπύζω, Μ. ύσω. Π. = Ἀφέρπω.

Ἀφ-ερπυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἕρπυλλον (εἶδ. φυτοῦ).

Ἀφ-έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Ἀφείρπυσα κτλ.). Ἀναχωρῶ ἕρπων, φεύγω ἀγάλι-ἀγάλια, (ἐν γέν. καὶ Π.) φεύγω, ὑπάγω.

Ἀφέρτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἀφέρτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ

Ἄφερτος, η ξ ος, ον, Π. = Ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος. 2) (σπν.) ὁ μὴ ὑποφέρων (μὴ σηκόνων), ἀδύνατος.

Ἄφες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεκτικὸς ἀφέσεως (ἀδείας, συγχωρήσεως), συγχωρητέος.

Ἀφέσιος (ὁ). λυτρωτὴς, ἐλευθερωτὴς, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς), [ἐκ τοῦ

Ἄφεσις [ἀφίημι], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιέναι, στάλσιμον, ῥίψιμον, τίναγμα, ἀπόλυσις· ἐλευθέρωσις· ἄδεια πρὸς ἀναχώρησιν, συγχώρησις, ἀθώωσις· ξεκίνημα (διὰ ταξεῖδι)· χωρισμὸς (γυναικὸς), διαζύγιον· (σπν.) = τῷ

Ἀφεσμὸς (ὁ), = Ἐσμὸς, (κυρ. δὲ) ἡ ἀναχώρησις (τὸ ξεπέταγμα) τοῦ νέου σμήνους ἀπὸ τὸ μελίσσι.

Ἀφεσταίην, ἀντὶ Ἀφεστήκοιμι, πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀφίσταμαι (τοῦ ὁποίου ὁ πρκ. Ἀφέστηκα σχηματίζεται εἰς μερικοὺς χρόνους καθὼς τὰ εἰς μι ῥήματα).

Ἀφεστάναι, ἀντὶ Ἀφεστηκέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἀφέστηκα.

Ἀφεστᾶσι, ἀντὶ Ἀφεστήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀφεστήκω [ἀφέστηκα], Μ. εστήξω, = Ἀφίσταμαι, στέκω μακρὰν τινος.

Ἀφέστιος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τῆς ἑστίας (τοῦ οἴκου του) εὑρισκόμενος, ἀπόδημος· ἢ ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, ξένος, ἀλλότριος.

Ἀφεστὼς, ῶσα, ὼς (γεν. ῶτος κτλ.), ἀντὶ Ἀφεστηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀφετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφέτην, Π. γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β' τῆς ὁρς. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀφέτης.

Ἀφετήριος [ἀφίημι], α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἄφεσιν (στάλσιμον, ῥίψιμον, ξεκίνημα κτλ.). 2) ὁ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ (τιναχθῇ). ||. (οὐσ.) Ἀφετηρία (ἐνν. γραμμὴ), τὸ μέρος (ἢ ἀρχὴ) τοῦ σταδίου (ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκινοῦσα οἱ δρομεῖς κτλ.)· (μτφορ.) κάθε ἀρχη. « Ἀφετήριον (τὸ), « τὸ μέρος τοῦ λιμένος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κινοῦν (σηκονονται εἰς τὰ πανιὰ) τὰ πλοῖα· (ὅθεν) » Ἀφετήριοι θεοί, « οἱ ἐφορεύοντες τὴν ἀφετηρίαν ἢ τὸ ἀφετήριον.

Ἀφέτης [ἀφίημι], ου (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) βέλη κτλ. διὰ τῶν ἀφετηρίων ὀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάνων, σφενδονιστής κτλ. 2) (πθ. παρὰ Λακεδ.) ὁ ἀπελεύθερος.
Ἀφετικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀφίνῃ (βίπτῃ, συγχωρῇ, ἐλευθερώνῃ κτλ.).
Ἄφετος (ὁ, ἡ) ἀφειμένος, ἀπολυτος, ἄνετος, ἐλεύθερος· συγχωρημένος· ἀπροστάτευτος, ἐγκαταλελειμμένος· (λογικ.) ἄσχετος, ἀφῃρημένος.
Ἄφευκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κτως, [ἀ, φεύγω], = Ἀναπόδραστος, ἀναπόφευκτος.
Ἀφ-ηνω, Μ. εὐσω, Π. καψαλίζω, (χυδ.) τσουρουφλίζω, (συνηθ.) παστρεύω.
Ἀφέψημα (τὸ). (ἰατρ.) τὸ ζεμὶ βρασμένου χόρτου κτλ., (λατ.) decoctum.
Ἀφεψησις καὶ
Ἀφεψις, εως (ἡ). πολὺ βράσιμον, χύλωμα, χώνευσις, [ἐκ τοῦ
Ἀφ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι πολλὴν ὥραν ὥστε νὰ χυλώσῃ (νὰ τρυφεραίνῃ), βράζω ὡς οὗ νὰ μείνῃ ἐν τόσον, (ἰατρ.) κάμνω δεκόττον.
Ἀφέωντα, (Γρφ.) ἀντὶ Ἀφεῖνται, γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφὴ (ἡ). ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ αἴσθησις (μία τῶν πέντε) τοῦ ἅπτεσθαι, ἔγγιγμα, πιάσιμον, ὑπλάφημα. »Ἀφὴν ἐνδίδωμι, « Λξ., δίδω λαβήν, ἀφίνω νὰ μ' ἐγγίσουν. »Ἀφὴν προσφέρω τινί,« Πλ., προσβάλλω τινά, ἀντιστέκομαι, ἀντιλέγω. » Συνειλεγμένον τὰς ἀφὰς,« Αἰσχ. Σωκρ., εἶχε κάμει τὰ συνήθη τῶν παλαιστῶν προοιμιώδη χειροπιασίματα, (ἐπιμ.) ἦτον ἕτοιμος. 2) ἡ κίτρινη σκόνη (ὁ ἄμμος) μὲ τὸν ὁποῖον ἐπασπαλίζονοτ οἱ παλαισταὶ πρὶν τῆς συμπλοκῆς. »Ἀφῆς προσδεῖσθαι, « Ἀρρ. Ἐπικτ. 3) = Συναφή, ἁρμός, σύνδεσμος. »Πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν συμβιβαζόμενον, « Γρφ. (ᾗ μτφορ.) »Ὁ λογος οὐκ ἔχει ἁφὰς καὶ τόνους, « Δ. Ἁλ. 4) ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεταί τις πρὸς ἕνωσιν, τὸ ἑλκυστικὸν. » Ἀφὴν εἶχεν ἡ συνδιαίτησις,« Πλ. 5) [ἅπτω] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν, ἄναμμα. » Περὶ λύχνων ἁφὰς,« Ἡρ.
Ἀφ-ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν· παύω τοῦ νὰ εἶμαι ἔφηβος.
Ἄφηβος (ὁ, ἡ). ὁ περάσας τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.
Ἀφ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) (ἀναχωρῶν ἀπὸ πυθενὰ) Γίνομαι ὁδηγὸς, πηγαίνω ἔμπρὸς, προηγοῦμαι,(ἰδιαιτ. εἰς τὸν πόλεμον) εἶμαι ὁρμαγὸς, διοικῶ τὰ ὄπισθεν τοῦ λόχου (τῆς ἑκαδαρχίας κλπ.). (τρπ.) δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα, εἶμαι ἄρχων (καθηγητὴς σχολείου κτλ.), (ἐν γέν.) διοικῶ. 2) (Νμ.)=(ἡ συγχ.) τῷ Ἐφηγοῦμαι. 3) (μὲ αἰτ.) = Διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ.
Ἀφήγημα (τὸ),=Διήγημα, ἐξιστόρησις. 2) προεισαγωγή.
Ἀφηγηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Διηγηματικός.
Ἀφηγήμων, ονος (ὁ), Π. ὁδηγὸς· ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς κτλ.
Ἀφήγησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηγεῖσθαι, διήγησις, ἐξιστόρησις.
Ἀφηγητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ
Ἀφηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διηγούμενος (ἐξιστορῶν) τι. 2) ὁδηγὸς, ἀρχηγὸς κτλ.
Ἀφ-ηδύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου (ἢ ἀπὸ ἀηδοῦς) ἡδὺ, τὸ γλυκαίνω, τὸ νοστιμίζω.
Ἀφ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπηθέω.
Ἀφῆκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφ-ήκω, Μ. ήξω,=Ἀφικνοῦμαι, φθάνω (ἔρχομαι) ἀπὸ πουθενά.
Ἀφηλικέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ
Ἀφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς (κατὰ δὲ τοὺς μτγν., ὁ μήπω φθάσας) τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, παρῆλιξ.
Ἀφηλιώτης, ου (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Ἀπηλιώτης.
Ἀφ-ημαι (χ. Μ.), Π. [ἀπὸ, ἧμαι]. κάθημαι μακρὰν (παράμερα, ξέχωρα).
Ἀφ-ημερεύω, Μ. εὐσω. Λείπω ἀπὸ πουθενὰ μίαν ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν μου ἀλλοῦ (ᾗ ὄχι εἰς τὸ διωρισμένον μέρος).
Ἄφημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φήμην, ἄδοξος, ἀσήμαντος.
Ἀφήμως, ἐπίρ. Π. ἡσυχα, μὲ σιωπήν.
Ἀφ-ηνιάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Ἀποτινάζω (Δὲν δέχομαι, Δὲν ὑπακούω εἰς) τὰς ἡνίας· (μτφορ.) ἀπειθῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπαναστατῶ κατά, (μὲ γεν.) ἀποσκιρτῶ (χωρίζομαι) ἀπό τινος.
Ἀφηνίασις, εως (ἡ) καὶ
Ἀφηνιασμὸς (ὁ). ἡ ποᾶξις τοῦ ἀφηνιάζειν, ἀπείθεια· ἀποστασία.
Ἀφηνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφηνιάζων, ἀπειθὴς, ἀποστάτης.
†Ἀφ-ηνιάω-ῶ, Μ. άσω, (νλγ.) ἀντὶ Ἀφηνιάζω.
Ἀφῄρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἀφῆτε, (6'. πλθ. πρσ. τοῦ) ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφ-ηρωΐζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἥρωα, τὸν συναριθμῶ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἡμιθέων.
Ἀφ-ησυχάζω, Μ. άσω. Γίνομαι πάλιν ἡσυχος.
Ἀφήτωρ, ορος (ὁ), Π. [ἀφίημι]. ὁ ρίπτων βέλη, τοξευτὴς, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Ἄφθα (ἡ), [ἅπτω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδ. ἐξανθήματος (κυρ. τῶν μικρῶν παιδίων), ἄφτραις, (κοιν.) σύγκαμμα.
Ἀφθαρσία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφθάρτου.
Ἀφθαρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄφθαρτον.
Ἄφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθειρόμενος· ἀπαθὴς· ἀθάνατος.
Ἄφθαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άστως. Τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ φθάσῃ, ἀνέφικτος.
Ἀφθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ἄφτρας, συγκαίομαι.
Ἀφθεγκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἄφθογγος, δὲν ὁμιλῶ.
Ἀφθεγκτὶ, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, [ἐκ τοῦ
Ἄφθεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἄλαλος, ἄφωνος. 2) (σπν.)=Ἄρρητος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν τολμᾷ τις νὰ λαλήσῃ.
Ἀφθιτόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ συμβουλὴ (μῆτις) εἶναι -
Ἄφθιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐξ, φθίνω]. ἄφθαρτος, ἀθάνατος, αἰώνιος· ἀμετάτρεπτος. ἀλάνθαστος.
Ἄφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀποτελῶν) φθόγγον, ἄφωνος· ὁ μὴ λαλῶν, ἄλαλος, σιωπηλός.
Ἀφθονέστατος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἀφθονώτερος, α, ον, (σπν.) παρθτ. τοῦ Ἄφθονος.
Ἀφθόνητος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -ητως. Ὁ μὴ φθονούμενος.
Ἀφθονία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις -
Ἄφθονος (ὁ, ἡ),=Ἄφθόνητος. 2) (συνηθ.ἐξ) =Δαψιλὴς, πλουσιοπάροχος· πολύς. »Ἦν ἀφθόνοις, « Δμ., ἀντὶ -
Ἀφθόνως, ἐπίρ.= Δαψιλῶς, μὲ ἀφθονίαν, πλουσιοπαρόχως.
Ἀφθορία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις -
Ἄφθορος (ὁ, ἡ). ἀγέλαστος, (μτφορ.) παρθένος, ἀπειρόγαμος.
Ἀφθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄφθας.
Ἀφία (ἡ), [ξ]. ἀγριολάχανόν τι φαγώσιμον, (ἴσ. =Βήχιον).
Ἀφῖγμαι, πρκ. τοῦ Ἀφικνέομαι.
Ἀφ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνων ἐλαφρόνομαι· ἐβγάλλω τι διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ὡς ἱδρῶτα.
Ἀφίδρυμα (τὸ). βωμὸς ἢ ἄγαλμα (κυρ. ἀπομίμημα ἄλλου ὁμοίου), (ἴδε Ἀφιδρύω).
Ἀφίδρυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἀφ-ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Καθιερόνω) ἄγαλμα ἢ βωμὸν κατὰ μίμησιν ἄλλα προϋπάρχοντος. 2) Π. μετατοπίζω τι μακρὰν, ἀποικίζω, ἐξορίζω.
Ἀφίδρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ἱδρῶτος κένωσις, ἵδρωμα.
Ἀφίεθι καὶ
Ἀφίει, 6'. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς πρς. ᾗ 2) γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ
Ἀφιεὶς, εἶσα, ἐν, ἑνς. τῆς μτχ. καὶ
Ἀφίεμαι, πθ. ἡ μσ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφ-ιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθιερόνω, ἀφιερόνω.
Ἀφιέρωμα (τὸ). τὸ ἀφιερωμένον πρᾶγμα.
Ἀφιέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιερόνειν, καθιέρωσις.
Ἀφ-ιζάνω καὶ Ἀφ-ίζω, Μ. ίζῆσω, =Ἀφημαι. 2) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπα ἐκαθήμην.
Ἀφ-ίημι, Μ. ἀφήσω (ἀόρ. Ἀφῆκα καὶ μσ. Ἀφηκάμην ἢ Ἀφείμην, κτλ.). Ἀφίνω τι ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, τινάζω (βίπτω) μακράν. »Ἔγχος μέν ρ' ἀφέηκεν « Ἰλ. Φ. »Ὅσσον τις τ' ἀφέηκε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ, « Ἰλ. Ψ. »Ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν,« Πλ. »Οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι , « αὐτ. »Αἴθους ἀφεὶς ὥσπερ ἀγκύρας εἰς τὸ ὕδωρ, « Ξεν. »Ἀφῆσειν τὸ πῦρ μέλλοντες , « αὐτ., νὰ βάλλουν τὴν φωτιάν. 2) ἐβγάλλω ἀπ' ἐμοῦ τι, ἀναδίδω. »Πηγὰς ἀφίει δακρύων, Χρσ. » Ἀφίησιν ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς,« Θρρ. » Οἵας ἠφίει φωνὰς, « Δμ. » Ἀκριβῶς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεὶς , « Ακ. » Παντοδαπὰ ἀφιέναι χρώματα, « Πλάτ. » Ἀναπετόμενα, ἀφιᾶσιν ὑγρόν,« Ἀρστ. 3) ἀφίνω τι ἢ τινὰ ἐλεύθερον, ἀπολύω, (καιν.) ξαπολνῶ. (μτφορ.) δίδω ἄδειαν, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ· αὐθωνόω. » Τὰς κύνας τὰς μὲν ἡμέρας δεσμεύουσι, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσι , « Ξεν. » Ἀφεικέναι τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸ πεδίον,« αὐτ. (ᾗ ἔλλ.) »Ἄφεις (ἐνν. τὴν ναῦν) εἰς τὸ πέλαγος,« Ἡρ., ἐκίνησεν, (Ἰταλ.) ἀλάργαρεν, (ἴδε ᾗ Ἀπαίρω). » Ἀφεὶς τῶν αἰχμαλώτων τινὰς,« Ξεν. » Ἀφίεσαν τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας , « Αἰσχ. » Τοὺς παῖδας ἀφιέναι παίζειν, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλ. » Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, « Δμ. Νικίαν ἡμῖν ἄφες,« Πλ. » Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,« Γρφ. « Ὁ νόμος κελεύει, περὶ ὧν ἅπαξ ἀφῇ τις καὶ διαλυσηται, μηκέτ' ἐξεῖναι δικάζεσθαι, « Δμ. »Ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον,« Πλ. (καὶ πθ.) » Κριθέντες ἠφείθησαν,« Ξεν. » Οὐκ ἀφείθην ἀπελαῦσαι, « Χρσ. »Ἀφειμένος τῆς στρατείας,« Πλ. »—τῶν τόκων.« Δμ. 4) ἀφίνω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ὄλλου, παραχωρῶ, παραιτῶ· παραιτοῦμαι ἀπό· ἀπορρίπτω. »Ἀνθεμοῦντα αὐτοῖς ἀφιεῖν« Δμ. »Ἀφιέναι τινί τι κατὰ διαθήκην, « Λξ. (ᾧ μσ.) » Ἀφεμένω τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, « Πλάτ. » Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων, « Δκ. » Ἐκὼν τυραννίδος ἀφεῖτο,« Ξεν. »Μένος(»θυμὸν) ἀφεῖνα,« Ὅμ., Σοφ., »Ἀφεῖναι τὴν γυναῖκα,« Πλ., νὰ τὴν χωρίσῃ. »Ἀφεῖνται φρενῶν,« Σδ., ἔχασαν τὰς φρένας των. »Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πιόντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν, « Ἰλ. Λ., ἀπέβαλον (ἔχασαν, δηλ. ἐθεράπευσαν, ἐχόρτασαν) τὴν δίψαν των, (παρβλ. Ἐξίημι). Ὅ) παρομελῶ, παραβλέπω, ἀποσιωπῶ, ἀδιαφορῶ. »Πάντα τἄλλ' ἀφεὶς καὶ παριδών, « Δμ. » Καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Μὴ ἀφίεσθαι τῆς σωτηρίας τοῦ κοινοῦ, « Θκ.

Ἀφικάνω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀφικνέομαι.

Ἀφικέσθαι, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἀφίξομαι (ἀόρ. Ἀφικόμην, πρκ. Ἄφῖγμαι καὶ τὸ θετ. Ἀφικτέον).(μὲ αἰτ. προϋετ. ἢ Π. μὲ αἰτ.μόν.) ἤθάνω, ἔρχομαι· καταντῶ. » Εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, « Δξ., καταντᾷν εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην.

Ἀφίκτωρ, ορος (ὁ), Π.=Ἱκέτης, πρόσφυξ. 2) (σπν.)=Ἱκέσιος, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Ἀφιλάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλάγαθος.

Ἀφιλάλληλος (ὁ, ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ μὴ ἀγαπῶντες ἀλλήλους.

Ἀφιλανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλάνθρωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώπως. Ὁ μὴ φιλάνθρωπος, ἀπάνθρωπος, μισάνθρωπος.

Ἀφιλαργυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλάργυρος, δὲν φιλαργυρεύομαι.

Ἀφιλαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλάργυρος.

Ἀφιλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρόν, τὸν χαροποιῶ.

Ἀφιλάσκομαι, Μ. ιλάσομαι. Ἐξιλεόνω.

Ἀφίλαυτος, ἐπίρ. Χωρὶς φιλαυτίαν.

Ἀφιλεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλεργός, δὲν ἀγαπῶ νὰ δουλεύω.

Ἀφιλεργία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὴν δουλειάν, νὰ μὴ ἦνε φιλεργός.

Ἀφιλέταιρος(ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς συντρόφους (τοὺς φίλους) του.

Ἀφιλέχθρως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τις νὰ κάμῃ ἐχθρούς, χωρὶς ἐχθροπάθειαν.

Ἀφιλήδονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλήδονος.

Ἀφίλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀγαπητός.

Ἀφιλία (ἡ). ἔλλειψις φίλων ἢ φιλίας.

Ἀφιλίωτος (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁπ. δὲν δύναται τις νὰ φιλιωθῇ, ἀδιάλλακτος.

Ἀφιλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν δόξαν, μὴ φιλόδοξος.

Ἀφιλοδόξως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἀφιλοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Ἀφιλεργέω.

Ἀφιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ θεάματα.

Ἀφιλοθείας (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν θεὸν, ἀσεβής.

Ἀφιλοκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλοικτίρμων, ἀνελεήμων.

Ἀφιλοκαλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸ καλὸν, μὴ ἔχων φιλοκαλίαν.

Ἀφιλοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀγαπῶ νὰ κομπάζω (νὰ καυχῶμαι).

Ἀφιλοκομπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν (συνηθίζων) νὰ κομπάζῃ.

Ἀφιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας), ἀμέτοχος φιλολογίας.

†Ἀφιλονεικήτος καὶ

Ἀφιλόνεικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς φιλονεικίας.

Ἀφιλονείκως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλονεικίαν.

Ἀφιλοξενία-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλόξενος.

Ἀφιλοπλουτία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις μὲ ὑπερβολὴν (νὰ καταφρονῇ) τὸν πλοῦτον, ἀφιλοχρηματία.

Ἀφιλοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, φιλήσυχος.

Ἀφιλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλόπονος.

Ἄφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φίλον ἢ φίλους. 2) ὁ μὴ αἰσθανόμενος (μὴ ἐκτιμῶν) φιλίαν. 3) ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς φίλον ἢ εἰς τὴν φιλίαν· ἐχθρικός· δυσάρεστος· ἀποτρόπαιος.

Ἀφιλοσόφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλοσοφήσας, μὴ σπουδάσας τὴν φιλοσοφίαν, ἀπαίδευτος. (παρβλ. καὶ

Ἀφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλόσοφος, ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος τούτου. » Οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν καλουμένων φιλοσόφων ἀφιλοσοφώτερον, « Ἀθ.

Ἀφιλοστάχυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ (μὴ ἔχων) στάχυα, ἄκαρπος.

Ἀφιλοστοργέω-ῶ, Μ, ήσω. Εἶμαι-

Ἀφιλόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φιλοστοργίαν, σκληρός. ἀπάνθρωπος.

Ἀφιλοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα του.

Ἀφιλοτιμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἀφιλότιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν (τὴν δόξαν) ἢ τὰς τιμάς· μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐμπνέων) αἴσθημα φιλοτιμίας· χαμερπής, ἀγενής· μικροπρεπής· ἀφιλόκαλος.

Ἀφιλοτίμως, ἐπίρ. Χωρὶς φιλοτιμίαν.

Ἀφιλοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ χρήματα (τὸν πλοῦτον).

Ἄφιλος, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄφιλον (ἐχθρικόν), ἐναντίον τῆς φιλίας.

Ἀφιμάτιο-ῶ. Μ, ώσω. Ἀφαιρῶ (Παίρνω, Ἐβγάλλω) τινος τὰ ἱμάτια, τὸν ξεγυμνόνω.

Ἀφίξις [ἀφικνέομαι] ξ. εως (ἡ), ἐρχομὸς, φθάσιμον. 2) ἀναχώρησις. » Ἐστελλόμεθα ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν ἄφιξιν τὴν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, « Ἰσοκ. 3) ἐπάνοδος. » Ἐπὶ τὴν ἄφιξιν τὴν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, « Ἰσοκ.

Ἀφιππάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀναχωρῶ(Φεύγω) ἢ Ἔρχομαι ἔφιππος.

Ἀφιππεία (ἡ). Ἄγνοια τοῦ (ἀνεπιτηδειότης πρὸς τὸ) ἱππεύειν.

Ἀφιππεύω, Μ. εύσω,=Ἀφιππάζομαι.

Ἀφιππία (ἡ),=Ἀφιππεία, ἐκ τοῦ

Ἄφιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος ἱππικῆς, ὁ μὴ ἠξεύρων νὰ ἱππεύῃ. 2) ὁ μὴ ἔχων ἵππον ἢ στερηθεὶς τὸν δικ. εἴχε. 3) (τόπος) ἀνεπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν.

Ἀφιπποτοξότης, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀμφιποτοξότης.

Ἀφίπταμαι, Μ. ἀποπτήσομαι (ἀόρ. Ἀπέπτην καὶ μσ. Ἀπεπτόμην κτλ.). Φεύγω πετῶν.

Ἀφιστάνω (κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Ἀφίστημι.

Ἀφίστημι, Μ. ἀποστήσω (ἀόρ. Ἀπέστην, καὶ μσ. Ἀπεστησάμην, καὶ β'. Ἀπέστην, πρκ. Ἀφέστηκα κτλ.). Βάλλω (Στήνω) τι μακρὰν τινος, χωρίζω, ἀπομακρύνω. » Οὐ χρὴ ὅταν ἀφιζάνειν καὶ ἀπορτᾶν τὰ ὀνόματα,« Λκ. » Ἀφιστάναι φρενῶν « Σοφ. 2) Ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. »Θέλοντα πολιτεύεσθαι αὐτὸν ἀπέστησαν, « Ἀρτ. » Ἐκεῖνον γὰρ οὐδὲν ἀπέστησεν οὐδέποτε τῆς προθύμου, « Πλδ. 3) ἀποστατῶ, κινῶ εἰς ἀποστασίαν. » Τοὺς ἐμμάχους ἀφεστάναι, « Θκ. » Ὅπως τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσιν,« αὐτ. 4) πάσχω, σημαίνω, ἰατρεύω. »Λειχῆνας (»Λέπρας, »Νομάς) ἀφίστησι, « Δσκρ. 5) (σπν.) Εἶμαι (Λείπω) μακρὰν, ἄπειμι. » Πλεῖστον ἀφεστάντες, « Ὅμ. 6) (μσ.) εἶμαι ἢ στέκω μακρὰν τινος, ἀπέχω. διαχωρῶ· ἀπομακρύνομαι, τραβιοῦμαι· ἀποφεύγω. » Τῶν τοιούτων ἔγὼν ἀφεστάμην, « Δμ. » Τὸ ἀποστῆναι χαλεπὸν ἀεὶ φύσεως, ἢ ἔχει τις ἀεί, « Λρχ. » Τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι, « Λκ. » Ἡ μὲν εὐκρίνεια ἀπέστη, « Ἡρόδ. » Εἰς ἡδονὴν ὀπίζησαν, « Θκ. » Ἵνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν; « Γρφ. » Τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα,« Ἀρστ. » Τῆς μακρυτέρω ἀφεστηκότι,« αὐτ. » Ἃς γραφὰς ὀπίζεσθαι ἡδύμεθα κανόνα ποιούμενοι,« Εὐρ. Τ. (ἰατρ.) γίνομαι (μεταβάλλομαι εἰς) ὀπίσθημα, ἢ Ἐξαρθρούμαι. »Συμβαίνει ἐν τοῖς κινήμασι ἀποστῆναι τὰς περόνας,« Ἱππατρ. » Πολλάκις ἡ περόνη ἀπεστάτησε χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον,« Ξεν. » Τίμωνιν χρὴ τὸ οὕτως ἀφεστάμενον,« Γαλ. » Σάρκες ἀφεστάμεναι, « Δσκ. » Τὰ ἀφεστῶτα, « Γαλ., ἀντὶ Τὰ ἀποστήματα.

Ἀφίστορ (ὁ), Π. ὁ μὴ ἱστορῶν, ἀμαθής.

Ἀφιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἱστορῶ, δὲν ἐξετάζω. »Ἀφιστορήσαντες τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι,« Ἡρόδ. (καὶ προθ.) » Ἦν δὲ καὶ πρὸς πολλοὺς αὐτὸν γνώσεως ἀφικέσθαι,« Ξεν. Θ) παραιτοῦμαι, τραβιοῦμαι, παύω. » Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς,« Πλάτ. » Ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι, « Συν. 10) ζυγίζω, πείρνω ἢ δίδω μὲ τὸ ζύγι. « Τὸν ὑποδεξάμενον τὸν χαλκὸν,« Δμ. » Χρεῖος ἀπιστήσωσι,« Ἰλ. Ν., ἀποδώσουσιν, (ἄλλ. διορθ. Ἀποτίσωνται).

Ἀφῖχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφικνέομαι.

Ἄφλαστον (τὸ), [ᾰ] ἢ πρῖς τὰ ἄνω ἐξ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χουσα κυρτὴ ἄκρα τῆς πρύμνης τῶν πλοίων, (παρβλ. Ἀκροστόλιον).

φλεβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλέβας.

Ἀφλέγμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἡ μὴ ὑποκείμενος εἰς) φλεγμονήν. 2) ὁ ἐμποδίζων (προφυλάττων ἀπὸ) αὐτήν. 3) ὁ μὴ ἔχων φλέγμα (κακοχυμίαν), ὑγιοῦς κράσεως.

Ἀφλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλεχθεὶς ἢ μὴ φλεγόμενος. 2) (ἐπὶ φαγητ.) πᾶν ὅ,τι τρώγεται χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ πῦρ (δηλ. ἀμαγείρευτον).

Ἀφλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλογισθεὶς ἢ μὴ φλογιζόμενος.

Ἄφλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλόγα.

Ἄφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλοιὸν (φλοῦδαν).

Ἀφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ., φλοῖσβος]. ὁ χωρὶς θόρυβον (βοὴν) ἢ ἀφρὸν, (ἴδε καὶ

Ἀφλοισμὸς (ὁ), Π. [ἀ ἐπιτ., φλοῖσβος]. ὁ κρότος κύματος ἀφρίζοντος, (συνκδχ.) ἄφρισμα, ἀφρός.

Ἀφλύαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλύαρος, μὴ ἀγαπῶν τὰς περιττολογίας.

Ἀφλυκταίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) φλυκταίνας (ἐξανθήματα).

Ἀφνείομαι (χ. Μ.) ἢ

Ἀφνειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πλουτῶ, γίνομαι-

Ἀφνειὸς καὶ Ἀφνεὸς [ἄφενος], ὰ ἢ ὸς, ον, (τὸ παραθ. ἐνίοτε Ἀφνειέστατος), Π. ὁ ἔχων πολλὰ εἰσοδήματα, πλούσιος. »Ἀφνειὸς βιότοιο (μήλοισι, φρένας κτλ.) « Ὅμ., Ἡσ.

Ἀφνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφνειός.

Ἄφνος, εους-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄφενος.

Ἄφνω [αἶψα ἢ ἀφανῶς], ἐπίρ. Διὰ μιᾶς, ἔξαφνα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀφόβητος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ φοβούμενος, ἀπτόητος, ἄφοβος.

Ἀφοβία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἄφοβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φοβούμενος (μὴ αἰσθανόμενος καὶ 2) Π. ὁ μὴ ἐμπνέων) φόβον.

Ἀφοβόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ ἔχων (σπλάγχνον) καρδίαν ἄφοβον.

Ἀφόβως, ἐπίρ. Χωρὶς φόβον.

Ἀφόδευμα (τὸ), = Ἀποπάτημα, περίττωμα τῆς κοιλίας, κόπρος.

Ἀφοδευτήριον (τὸ), = Ἀπόπατος, χρεία, ἀναγκαῖον, [ἐκ τοῦ

Ἀφοδεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Μακρύνομαι (Παραμερίζω) ἀπὸ τὴν ὁδὸν, (ὅθεν συνκδχ.) = Ἀποπατῶ, [ἐκ τοῦ

Ἄφοδος (ἡ). ἀναχώρησις. 2) ἐπάνοδος, ἐπιστροφὴ, ὀπισθοδρόμησις. 3) (συνήθ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων τῆς κοιλίας. 4 = Ἀφόδευμα. 5) = Ἀφοδευτήριον.

Ἀφοίβαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φοιβαίνω]. ἀκαθάριστος, ἐναγής.

Ἀφοίνικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φοινίσσω]. ἀκοκκίνιστος.

Ἀφοίτητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ φοιτῶν (συγκάζων) εἴς τινα τόπον. 2) (πθ. τόπος) ὅπου δὲν συγκάζει (ἢ δὲν δύναται νὰ συγκάζῃ) κἀνείς, ἄβατος.

Ἀφόλκος (ὁ, ἡ), [ἀπὸ, ὁλκὴ ἢ ἕλκω]. ὁ μὴ τραβῶν (βαρύνων) εἰς τὸ ζύγι ὅσον πρέπει, ἐλαφρὸς, (Τουρκ.) ἐξίκικος.

Ἀφομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀποχωρίζομαί τινος, παύω τοῦ νὰ τὸν ἀκολουθῶ· ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀφαμαρτέω.

Ἀφόμοιος (ὁ, ἡ), = Ἀνόμοιος, ἢ 2) ὅμοιος, [ἐκ τοῦ

Ἀφομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅμοιον (Τὸ παρομοιάζω) μὲ ἄλλο· μιμοῦμαι· συγκρίνω, παραβάλλω.

Ἀφομοίωμα (τὸ). τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου γενόμενον· ἀπεικόνισμα· ἀντίτυπον ἀπαράλλακτον.

Ἀφομοίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφομοιοῦν ἢ ἀφομοιοῦσθαι, παρομοίασμα· σύγκρισις.

Ἀφοπλίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τινος τὰ ὅπλα, τὸν ἐξαρματόνω.

Ἀφοράω-ῶ, Μ. ἀπόψομαι (ἀόρ. Ἀπεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν. 2) (συνήθ.) ῥίπτω (προσηλόνω) τὰ βλέμματά μου εἴς τι, ἀποβλέπω. 2) (σπν.) στρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπό.

Ἀφόρδιον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀφόδευμα.

Ἀφόρητος (ὁ, ἡ), (ᾐ ἐπίρ.)-ήτως, [ἀ, φορέω]. Ἀνυπόφερτος. 2) (μτγν.) ἀφόριος, ἀφόρετος.

Ἀφορία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῆς εὐφορίας, ἀκαρπία.

Ἀφορίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι διὰ συνόρων· ξεχωρίζω· ἐξαιρῶ· βάλλω κατὰ μέρος· διορίζω, προσδιορίζω· στερῶ, ἀφαιρῶ. » Καὶ ἀφοριεῖ τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, « Γρφ. » Ἢ ἐκ πάντων ἢ ἐκ τινῶν ἀφωρισμένων, « Ἀρστ. » Ἀφωρισμένος εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, « Γρφ. (καὶ μτ.) » Χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι καὶ διαλαβεῖν, « Ἰσκρ. » Τιμὰς νερτέρων ἀφοριζόμενος, « Εὐρ. 2) βάλλω ὅρον (πέρας) εἴς τι, τὸ τελειόνω. »Τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίσωμεν, « Πλδ. (καὶ μτ.) »Ἀφορισάμενος δὲ τὸν λόγον,« Ἰσκρ. 3) δίδω τὸν ὁρισμόν τινος πράγματος, τὸ προσδιορίζω· τὸ περιγράφω. » Ἱπποκράτης, ἀφορίζων τὴν ἔνδειαν, ἔφη ὑγείας εἶναι μητέρα, « Συν. (καὶ μσ.) » Οὔτε τὴν ἀξίαν ἑκάστου ἀκριβῶς ἀφωρίσατο,« Γαλ. (καὶ πθ.) » Οὕτως ἀφώρισται ἡ τύχη,« Πρ. 4) ἐξορίζω, (ὀθ. μτφορ.) ἐξωκκλησιάζω, (χυδ.) ἀφορνῶ. » Καὶ μ' ἄπο γῆς ὥρισεν Ἰλιάδος, « Εὐρ. 5) (Νμ.) βάλλω κτῆμα εἰς ὑποθήκην ἢ ἐνέχυρον (ἴδε Ὄρος). » Ἴστε γὰρ ὅσοις ἀφώρισται ἡ οὐσία αὐτοῦ, « Δμ.

Ἀφόρισμα (τὸ). τὸ ἀφωρισμένον (ξεχωρισμένον, προσδιωρισμένον κτλ.) πρᾶγμα.

Ἀφορισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορίζειν, χώρισμα διὰ συνόρων, ἐξαίρεσις· προσδιορισμός· (συνήθ.) ὁρισμὸς σύντομος· γνώμη περιεκτικὴ τῶν κυριωτέρων τῆς ἐννοίας· (ἐκκλησ.) ἐξωκκλησιασμός.

Ἀφοριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ χρησιμεύων πρὸς τὸ) ἀφορίζειν (προσδιορίζειν κτλ.). 2) ὁ ἐκτεθειμένος-

Ἀφοριστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀφορισμοῦ, (δηλ.) συνοπτικῶς καὶ περιληπτικῶς.

Ἀφορμάω-ῶ ᾐ (Π.) -ῶμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Ὁρμῶ (Κινῶ) ἀπό τινος μέρους· ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι. »Ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, « Ξεν. (καὶ χ. προθ.) » Τῆς δ' ἀφορμῶσι χθονὸς, « Εὐρ. (καὶ μσ. Π.) »Ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν, « Ἰλ. Β. »Ἀφορμηθέντα νέεσθαι, « Ἀπλλν.

Ἀφορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Ἐβγαίνω) ἀπὸ τὸν ὅρμον (λιμένα), ἐκπλέω.

Ἀφορμὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορμᾶν, ἀφόρμησις, ἀπομάκρυνσις· (ὅθεν Φλσοφ.) τὸ ἐναντίον τῆς ὁρμῆς (τῆς κλίσεως), ἀποστροφὴ, ἀντιπάθεια. 2) (συνήθ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὁρμᾷ (κινεῖται) τις δι' ὁποιανδήποτε (κυρ. ὅμως διὰ πολεμικὴν) ἐπιχείρησιν, ὁρμητήριον, (ὅθεν τρπ.) ἡ αἰτία (τὸ μέσον, ἡ ὕλη) ὁποιασδήποτε πράξεως· τὸ (Ἰταλ.) καπιτάλι, ὁ (Τουρκ.) σερμαγές. (κατ' ἔκτ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ περιουσία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, (κοιν.) ὁ τρόπος, ἡ κατάστασις· (ἐν γέν.) πρόφασις· λαβὴ· εὐκαιρία.

Ἀφορμιάω-ῶ [ἀφορμάω], Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ (Θέλω) νὰ ἀναχωρήσω.

Ἀφόρμιγκτος (ὁ, ἡ), Π. (ὕμνος) ὁ μὴ συνοδευόμενος μὲ τὸν ἦχον τῆς φόρμιγγος.

Ἀφορμίζω, Μ. ίσω. = Ἀφορμέω.

Ἀφόρμικτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφόρμιγκτος.

Ἄφορμος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀφορμήσας (ἀναχωρήσας) ἀπό.

Ἀφορολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρόνων φόρον, μὴ φορολογούμενος, ἀσύδοτος.

Ἄφορος (ὁ, ἡ). ἄκαρπος, (τρπ.) ἄγονος 2) ἐλεύθερος φόρου, ἀτελὴς, (Στρβ. ΙΓ', ἀ.).

Ἄφορτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φόρτωμα, ἀφόρτωτος.

Ἀφόρτως, ἐπίρ. Χωρὶς φόρτωμα, χωρὶς βάρος, ἀνεπαχθῶς.

Ἀφόρυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φορύσσω]. ἀμόλυντος.

Ἀφοσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω· καθιερόνω. καθαρίζω θρησκευτικῶς. ||. (συνήθ. μσ.) ἐκτελῶ θρησκευτικόν τι καθῆκον (κυρ. ὑπὲρ νεκροῦ), ἐξιλεόνω διὰ τελετῶν (κτλ.) τὸν θεὸν ἢ τοὺς ἀποθανόντας, (ἐν γέν.) κάμνω (ἐκπληρῶ ἢ δείχνω ὅτι ἐκπληρῶ) τὰ χρέη μου, (κοιν.) δίδω τὸ ξένον δίκαιον (ὅσιον), (ἐπμ.) ἀναπαύω ὅπως δήποτε τὴν συνείδησίν μου· (ἐν γέν.) ξεφορτόνομαι ἀπὸ ὁποῖον δήποτε (ἠθικὸν) βάρος· ἀποποιοῦμαι. ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω τι ὡς ἐναγές, (παρβλ. Ἀποδιοπομποῦμαι καὶ Ἀποτροπιάζομαι). προσφέρω ὡς ἀπαρχὴν μέρος (μάλιστα τῶν τριχῶν) τοῦ ἱερείου, (ἐπμ. καὶ συχν. μτφορ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Ὅσον, Ὥσπερ κτλ.) κάμνω τι κατὰ χρέος (ἐπμ.) ὄχι κατὰ συνείδησιν ἀλλὰ διὰ τὸν τύπον (διὰ τὴν συνήθειαν, διὰ τὸ εὔσχημον).

Ἀφοσίωμα (τὸ). μέσον πρὸς ἀφοσίωσιν. ἀφιέρωμα.

Ἀφοσίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοσιοῦν ἢ ἀφοσιοῦσθαι, ἐκπλήρωσις χρέους (κυρ. θρησκευτικοῦ ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄχι κατὰ συνείδησιν), (ἐπμ.) » Ἀφοσιώσεως ἕνεκα, ἢ » Πρὸς ἀφοσίωσιν, = » Ὁσίας χάριν, διὰ τὸν τύπον, (κοιν.) διὰ τὰ μάτια.

Ἀφοῦ, ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἄφεσο, (β'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφόωντα, Π. ἀντὶ Ἀφῶντα, μτχ. τοῦ Ἀφάω.

Ἀφραδέω, Μ. ήσω, Π. πράττω (φέρομαι)-

Ἀφραδέως, ἐπίρ. Π. ἀφρόνως, ἀνοήτως, [ἐκ τοῦ

Ἀφραδὴς [ἀ, φράζομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀνόητος, ἀστόχαστος, (ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφραδία (ἡ), Π. ἀνοησία, μωρία. 2) (μὲ γεν.) ἄγνοια, ἀπειρία.
Ἀφραδμόνως, ἐπίῤ. Π. = Ἀφραδέως.
Ἀφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφραδής.
Ἀφραίνω (χ. Μ.), Π. = Ἀφραδέω, παραφρονῶ.
Ἄφρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φραγμὸν (περιτείχισμα), (ἐπιμ.) ἀφύλακτος, (μτφορ.) ἀπροφύλακτος· ἀπροστάτευτος, ἔρημος. » Φίλων—, « Σοφ.
Ἀφρασμόνως, ἐπίῤ. Π. = Ἀφραδμόνως, [ἐκ τοῦ
Ἀφράσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφράδμων.
Ἄφραστος (ὁ, ἡ), [Ἀ, φράζω], = Ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος. 2) Π. ἀπαρατήρητος, ἀφανὴς, σκοτεινὸς, ἄδηλος· κωφὸς, παρῳμερος· » Ἄφραστος γένετ' ὦκα βαῶν ατίθος, « Ἄπλλν. » Εἰς τὸ ἀφραστότατον χωρίον, « Ἡρ. 3) αἰσχρὸς, μισητὸς, ἀποτρόπαιος. » Φάτις—, « Σοφ. 4) ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος. » Ἴκποθεν ἀφράστοιο, « Ἄπλλν., ἐξ ἀπροόπτου. 5) ἀστόχαστος, ἀνόητος, ἀπροβούλευτος. » Ἄφρυστοι γελόωσι, « Νίκ.
Ἀφραστὺς, ύος (ἡ), Π. = Ἀφραδία.
Ἀφράστως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἄφραστον (ἀνέκφραστον). 2) Π. ἀπροσδοκήτως. 3) ἀνοήτως.
Ἀφρέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀφρίζω.
Ἀφρηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφρολόγος.
Ἀφρηστὴς, ου (ὁ), Π. ὁ προξενῶν ἄφρὸν περὶ ἑαυτὸν. » Δελφὶν—, « Ἐπιγρ.
Ἀφρήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀνήκων εἰς καμμίαν) φρήτραν (συγγένειαν ἢ ἀδελφότητα), ἀκοινώνητος.
Ἀφριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ-
Ἀφρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἀφρόν.
Ἄφρικτι, ἐπίῤ. Χωρὶς φρίκην.
Ἄφρόεις, εσσα, εν, Π. ἀφρισμένος, γεμάτος ἀφρόν.
Ἀφρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφρίζειν, ἄφρισμα.
Ἀφρῖτις [ἀφρὸς]. ιδος (ἡ). εἶδος μικρᾶς (ἢ τὰ νεογνὰ, ὁ γόνος τῆς) ἀφύας, ὀψάρ. (Τουρκ.) τσιμπούκια.
Ἀφρόγαλα (τὸ). ὁ ἀφρὸς τοῦ γάλακτος, τὸ (Τουρκ.) καϊμάκι.
Ἀφρογένεια (ἡ), Π. (ἐπίθετ.) ἡ Ἀφροδ., [ἐκ τοῦ
Ἀφρογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ ταῦ ἀφροῦ.
Ἀφροδισιάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Ἑορτάζω ἢ Ἀπολαμβάνω τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδισιακὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδισιὰς, άδος (ἡ). εἶδ. φυτ. διεγερτικοῦ πρὸς ἀφροδισιασμὸν, (ἴσ.) ἡ Ἄκορος.
Ἀφροδισιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφροδισιάζειν.
Ἀφροδισιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφροδισιάζων.
Ἀφροδισιαστικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἐπιῤῥεπὴς (ἔκδοτος) πρὸς τὰ ἀφροδίσια.
Ἀφροδίσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀφροδ. ‖. (οὐσ.) Ἀφροδίσιον (τὸ), ὁ ναὸς καὶ » Ἀφροδίσια (τὰ), ἡ ἑορτὴ ἢ ἡ ἡδονὴ τῆς Ἀφροδ.
Ἀφροδίτη (ἡ). ἡ γνωστὴ θεὰ (ἢ ἡ ἡδονὴ) τοῦ ἔρωτος. 2) (ἐν γέν.) κάλλος· χάρις, θέλγητρον.
Ἀφρόκομος (ὁ, ἡ). Π. (ἐπιθ.) ὁ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν κόμην τινὸς (κολυμβητοῦ) ἀφρὸν στάζων.
Ἀφρόλιτρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀφρόνιτρον.
Ἀφρολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων (παίρνων) τὸν ἀφρόν.
†Ἀφρόνευσις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀφρόνησις, [ὡς ἐκ τοῦ
Ἀφρονεύω, Μ. εύσω, = τῷ
Ἀφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀφραίνω, εἶμαι ἄφρων, παραφρονῶ, (ὅθεν
Ἀφρόνησις, εως (ἡ), = Ἀφροσύνη, ἀνοησία.
Ἀφρόνιτρον (τὸ), εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ ἅλκαλι, (κυρ.) ὁ ἀφρὸς (ἄλλο παρὰ τὸ ἄνθος) τοῦ νίτρου.
Ἄφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς φροντίδων, ἀμέριμνος, (κοιν.) ἀξέννοιαστος.
Ἀφροντισία (ἡ). ἔλλειψις φροντίδων, ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.
Ἀφροντιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω φροντίδας, εἶμαι ἄφροντις, ἀδιαφορῶ.
Ἀφροντιστὶ, ἐπίῤ. = Ἀφροντίστως.
Ἀφρόντιστος (ὁ, ἡ), = Ἄφροντις, ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος. 2) ακληρὸς, ἀπάνθρωπος. 3) (πθ.) παρημελημένος.
Ἀφροντίστως, ἐπίῤ. Χωρὶς κἀμμίαν φροντίδα· μὲ ἀδιαφορίαν· ἐν παρέργῳ.
Ἀφρόνως, ἐπίῤ. Χωρὶς φρόνησιν, ἀνοήτως.
Ἀφρὸς (ὁ), [ἀφύω]. ὁ ἀφρὸς. 2) = Ἀφρῖτις (ἀφύη).
Ἀφροσέληνος (ὁ), ὁ ἄλλ. Σεληνίτης (λίθος).
Ἀφροσκόροδον (τὸ). εἶδος σκόρδου ἁπαρου καὶ μεγάλου (κοιν.) Ἀφράτου.
Ἀφροσύνη (ἡ). ἔλλειψις φρενῶν, ἀνοησία. 2) συγχ. τῷ Ἀβροσύνη.
Ἀφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἀφρούρητος καὶ
Ἄφρουρος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑποχρεούμενος νὰ ἔχῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ πρὸς) φρουρὰν, μὴ φρουρούμενος, ἀφύλακτος.
†Ἀφροφυὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀφράτος, τρυφερὸς, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀβροφυής.
Ἀφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (ᾗ πθ. Κάμνω, Ἐβγάλλω) ἀφρόν.
Ἄφρυκτος (ὁ, ἡ), [Ἀ, φρύγω]. ἀκαψάλιγος, (Τουρκ.) ἀκαβούρδιστος.
Ἀφρὼ, οῦς (ἡ), Π. ἡ Ἀφροδ.
Ἀφρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ (ἢ γεμάτος) ἀφρὸν, ἀφρίζων ἢ ἀφράτος.
Ἄφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φρένας, ἀνόητος, μωρός.
Ἀφυβρίζω, Μ. ίσω. Παύω τοῦ νὰ ὑβρίζω (νὰ εἶμαι αὐθάδης), ξεθυμαίνω· κατα-πραΰνομαι.
Ἀφυγιάζω, Μ. άσω. Φέρω τινὰ εἰς τὴν πρώτην του ὑγείαν, τὸν ἰατρεύω.
Ἀφυγιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφυγιάζειν.
Ἀφυγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὑγρόν, νοτίζω· ἀποπλύνω.
Ἀφύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀφύη.
Ἀφυδραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἀφυγραίνω.
Ἀφύη (ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Ἀφύων), [Ἀ, φύω· διότι ὑπετίθετο γεννωμένη ἀπὸ τὸν ἀφρὸν ἢ τὸν βοῦρκον τῆς θαλ.]. εἶδ. μικρ. ὀψαρ. (Μαρίδα), (παρβλ. Ἀφρῖτις).
Ἀφυὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁ μὴ ἔχων εὐφυΐαν (ἐπιτηδειότητα φυσικὴν, διάθεσιν) πρὸς, ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος· (σπν.) ἀνρίκειος, ἀνάρμοστος· (ἐν γεν.) εὐήθης.
Ἀφυΐα (ἡ), ἀνικανότης φυσικὴ.
Ἀφυλδιον (τὸ), = (ἡ διορθ. ἀντὶ) Ἀφύδιον.
Ἄφυκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) = ὄκτως, = Ἄφευκτος, ἀλάνθαστος. » Ἐν ἀφύκτῳ ἔγκειμαι, « Ακ., εὑρίσκομαι πιασμένος εἰς τρόπον ὥστε δὲν δύναμαι νὰ φύγω.
Ἀφυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν προσέχω, δὲν προφυλάττομαι ἀπὸ, εἶμαι -
Ἄφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ φυλάξῃ, ἢ 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φυλαχθῇ, ἄφευκτος. 3) ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφρούρητος, ἀνεπιτήρητος, ἢ μὴ προφυλάττων ἑαυτὸν, ἀπρόσεκτος.
Ἀφυλάκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς φύλαξιν (προφύλαξιν), ἀπροσέκτως.
Ἀφυλαξία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως ἢ προφυλάξεως, ἀπροσεξία
Ἀφυλίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω τι ἀπὸ τὴν ὕλην, λαγαρίζω.
Ἀφύλισμα (τὸ). ἀποφοάγγισμα, καταπά-.
Ἄφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (γυμνὸς ἀφ-) φύλλα (καὶ συνκδχ.) δένδρα, ξηρός.
Ἀφύλλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄφυλλος.
Ἀφύξιμος (ὁ, ἡ), Π. Ἄφυκτος, ἀλάνθαστος· ἢ 2) ἀφιλὴς, ἄθωνος, [ἐκ τοῦ
†Ἄφυξις, εως (ἡ), = Ἄφισμὸς.
Ἀφυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ.
Ἄφυπνος (ὁ, ἡ). ἐξύπνος.
Ἀφυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποκοιμοῦμαι, ἀφίνω ἕνα ὕπνον, ἢ 2) σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ.
Ἄφυρτος (ὁ, ἡ), [Ἀ, φύρω]. ἀζύμωτος, ἄμικτος.
Ἄφυρτως, ἐπίῤ. "Οχι ἀνω-κάτω, χωρὶς σύγχυσιν, ἐν τάξει.
Ἀφ-αγτὸς (ὁ). Π. [ἀφύσσω]. ἡ λάσπη ἢ ἄλλαι ἀκαθαρσίαι τὰς ὁποίας καταβάζει τὸ θαλωμένον ποτάμι. 2) (ἐπίθετ. σπν. ἢ ἀμφ.) = Ἀφ-ξιμος, ἄφυκτος. » Ἴδρωψ—, « Νίκ.
Ἄφυσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεφυσημένος, ἀφούσκωτος.
†Ἀφύσικος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἀφυὴς
Ἀφυσιολογητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυναθεὶς (μὴ γνωρίζων, ἢ μὴ συμφωνῶν μὲ) τὴν φυσιολογίαν.
Ἄφυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφύσσειν, ἄντλησις.
Ἄφυσος (ὁ, ἡ), (ἰατρ.) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ προξενῶν ἢ διαλύων τὴν) φύσαν (ἰτκλ. τὰ φλάτα).
Ἀφύσσω, Μ. ύξω (ἀόρ. Ἤφυσα, πθ. πρτ. Ἤφυσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠφύσθην ἢ τὸ θετ. Ἀφυστέον), Π. [ἀπὸ ὕω; ἢ αὔω-ύσαίνω]. = Ἀρύομαι, Ἀντλῶ, τραβῶ (κοιν. πιάνω) κρασὶ κτλ. ἀπὸ τὸ βαγένι. 2) = Ἀπαντλῶ, χύνω, ἀδειάζω. » Ἥλκος ἀφύσσων οἰδαλέον, « Ὀππ., σχίζων (ἐπμ.) ἀδὲ ἄζων τὴν ἐμπεριεχομένην ὕλην, (παρβλ. Διαφύσσω). 3) (συνκδχ.) ἐπισαρεύω. « Πλοῦτον ἀφύσσειν. » Ἰλ. Δ. (ᾗ μσ.) » Φύλλα ἠφυσάμην. « Ὀδ. Η.
Ἀφ-υστερίζω, Μ. ίσω, = Καθυστερῶ, Ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, ἔρχομαι ὕστερον (ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρὸν), (ἐπμ.) ἀποτυγχάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀφύτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυτευμένος, [συνκδχ.] ἐπιπόλαιος. » Χῶρος ἀργὸς ᾖ—, « Ξεν.

Ἀφύω, Μ. ύσω, = Ἀφύσσω.

Ἀφύω, Μ. ύσω, Ἰων. γίνομαι λευκός, ἀσπρίζω.

Ἀφυώδης [ἀφύω], εος (ὁ, ἡ), Ἰων. Ἀσπρειδερός, χλωμός. 2) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀφύης.

Ἀφῳῶς, ἐπίρ. Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα· ἀναρμόστως· μὲ τρόπον ἀφυῆ· κακῶς. » Χώρα κεκραμένη —, « Πλ., μὴ εὔκρατος.

Ἀφῶ, ᾷς, ᾖ, ὦμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφώνητος (ὁ, ἡ), = Ἄῤῥητος, Ἀνέκφραζος. 2) = Ἄφωνος.

Ἀφωνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις ἄφωνος ἢ (λέξις τις) ἀνεκφώνητος. » Διὰ δὲ ἀφωνίαν τοῦ Σέκτης Ξέκτης λέγεται κατὰ μετάθεσιν στοιχείου, « Ἐτυμολ.

Ἀφωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄφωνον.

Ἄφωνος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων (ζερηθεὶς τὴν) φωνὴν, ἄλαλος· σιωπηλός. 2) ὁ μὴ ἀποτελῶν φωνὴν (ἦχον). » Γράμματα —, « Γραμτ.

Ἀφώνως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς φωνὴν (ὁμιλίαν), μὲ σιωπήν.

Ἀφώρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φωραθεὶς (πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ) ἢ μὴ δυνάμενος φωραθῆναι, ἀνεξέλεγκτος.

Ἀφωρισμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Διακεκριμένως, ξεχωριστά.

Ἀφώτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φωτισθεὶς ἢ μὴ φωτιζόμενος, σκοτεινός, σκοτισμένος. ('Εκκλησ.) ἀβάπτιστος, ἀκατήχητος.

Ἀχαΐα (ἡ), [ἄχος ἢ ἦχος], (ἐπιθετ.) ἡ Δήμητρα

Ἀχαϊνὴ καὶ Ἀχαΐνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀχαϊνὴς, οῦ (ὁ), Π. [ἀκή]. ἔλαφος μέγας ἢ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν (ὁ ἄλλ. Σπαείνης καὶ Πασσαλίας διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων του). 2) ἄρτος ἢ ζυμαρικὸν μέγα εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Ἀχαΐας.

Ἀχάλαζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν χάλαζαν.

Ἀχάλινος καὶ

Ἀχαλίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ κρατούμενος ἀπὸ) χαλινὸν, ἀκράτητος, ἀκατασθάμαστος.

Ἀχάλκεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχάλκος.

Ἀχάλκευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκευμένος ὑπὸ χαλκέως.

Ἀχαλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω οὔτε λεπτὸν, εἶμαι =

Ἀχαλκὴς, έος καὶ

Ἄχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χαλκὸν (χάλκωμα ἢ σίδηρον, [καὶ συνκδχ.] ὅπλα ἢ γρήματα) πτωχὸς, ἀνάρμυρος ἢ ἄοπλος, (μέ γεν.) γυμνὸς, ἐσπερημένος. » Ἀσπίδων —, « Σοφ.

Ἀχάλκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χάλκωμα.

Ἀχάνεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀχανοῦς, ἔκτασις, βάθος ἀπέραντον.

Ἀχάνη (ἡ). κοφίνι μεγάλον. 2) εἶδ. μέτρου (Περσ. καὶ Βοιωτ.) χωροῦν 48 μεδίμνους.

Ἀχανὴς [ἀ στερ., χαίνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χάσκων (χάσκων, ἀνοίγων τὸ στόμα), βαθὺς, ἄλαλος· κλεισμένος, ξενόπορος, (ᾗ ἐκ τοῦ ἐναντ. 2) [ἀ, ἐπιτ.] ὁ κατὰ πολλὰ χαίνων (ἀνοικτὸς), ἐκτεταμένος, βαθύτατος, ἄπειρος. » Μέγα ᾗ ἀχανὲς στράτευμα, « Πλ.

Ἀχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κεχαραγμένος (σκαλισμένος, τυπωμένος, μεμορφωμένος), ἀδιαμόρφωτος· ἀσημείωτος, ἄγνωστος. » Ἀστὴρ —, « Νόν.

Ἀχαράκωτος (ὁ, ἡ). ὁ (μὴ ἔχων (μὴ ὠχυρωμένος μὲ) χαρακώματα, ἄφρακτος.

Ἀχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐστερημένος χαρᾶς, λυπηρὸς, σκυθρωπός.

†Ἀχαριότης (ἡ), (σπν. καὶ ἀδκμ.) τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Ἄχαρις, ιτος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀχαριστέρους). ὁ μὴ ἔχων χάριν, ἄνοστος, χωρὶς ἡδονὴν, χωρὶς θέλγητρα, δυσάρεστος· λυπηρός. » Μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως, « Ἀῤῥ. 2) (σπν.) = Ἀχάριτος.

Ἀχαριτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κάμνω ἢ Δὲν γνωρίζω χάριν, εἶμαι ἀχάριστος. ||. (πθ.) ἀνταμείβομαι μὲ ἀχαριστίαν. » Ἀρετὴς ἀχαριτεμένης, θεὸς οὐ παραμελεῖ, « Πλ.

Ἀχαριστία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Ἀχάριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων ἢ μὴ γνωρίζων χάριν. 2) = Ἄχαρις. 3) ὁ μὴ ἀποληφθὼν χάριν (μὴ ἀνταμειφθείς), ἀνευχαρίστητος.

Ἀχαρίστως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἀχαριστίαν, ἀπροθύμως, χωρὶς εὐχαρίστησιν.

Ἀχάριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄχαρις ἢ Ἀχάριστος.

Ἀχάρνα(νη), ης (ἡ) καὶ

Ἄχαρνος, ου καὶ Ἄττ.

Ἀχαρνὼς, ῶ (ὁ), [ᾰ]. εἶδ. ἰχθύος (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ λάβρακος) ὁ ἄλλ. Ἀκαρνάν ἢ Ἀκάρνος.

Ἀχάτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου.

Ἄχει, Π. δοτ. ἐν. τοῦ Ἄχος.

Ἄχει, Δ. ἀντὶ Ἤχει, γ'. ἐν. πρσ. τῦ παρτ. ᾗ

Ἀχεῖ, Δ. ἀντὶ Ἠχεῖ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. τῆς ὀρς. τοῦ Ἠχέω.

Ἀχείλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χείλη (ἄκρας).

Ἀχείμαντος καὶ

Ἀχείμαστος καὶ Π. Ἀχείματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χειμαζόμενος (μὴ ὑποκείμενος εἰς ψύχος ἢ ἀνεμοζάλην), ἀτάραχος.

Ἀχείμερος, Π. καὶ

Ἀχείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀχείμαστος.

Ἄχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χεῖρας, (χυδ.) κυτσοχέρης, (τρπ.) ἀνεπιτήδειος.

Ἀχειραγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χειραγωγηθεὶς ἢ μὴ χειραγωγούμενος, ἀνημέρωτος, ἄγριος.

Ἀχειρὲς (οἱ), πλθ. τοῦ

†Ἀχειρὶς, ος (ὁ, ἡ), = Ἄχειρ.

Ἀχειρία (ἡ). ἐλειψις χειρῶν, (συνκδχ.) ἀνεπιτηδειότης.

Ἀχειρίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χειρίδας (μανίκια).

†Ἀχειρομίαντος (ὁ, ἡ). (νλγ.) ἀμόλυντος ἀπὸ χειροπιαίματα.

†Ἀχειρόπλαστος (ὁ, ἡ), = Ἀχειροποίητος.

†Ἀχειρόπλοκος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ πλεγμένος ᾗ

Ἀχειροποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ. -ήτως) ὁ μὴ καμωμένος ἀπὸ χέρια ἀνθρώπου.

Ἄχειρος (ὁ, ἡ), = Ἄχειρ.

Ἀχειρότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχειροποίητος.

Ἀχειρότμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπεὶς ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου.

Ἀχειροτόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκλεχθεὶς διὰ τῆς ἐκτάσεως (καὶ ἐκκλησ. μὴ ἱερωθεὶς διὰ τῆς ἐπιθέσεως) τῶν χειρῶν.

Ἀχείρωτος (ὁ, ἡ), [ἀ χειρόω]. ἀκυρίευτος, ἀνυπότακτος, ἀκαταμαχήτος. 2) Π. ἀνέγγικτος, ἱερός.

Ἀχελῴϊος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀχελῷον (καὶ Π. ἐν γέν. εἰς κάθε νερόν), παρυδάτιος, παραποτάμιος. || (οὐσ.) Π. ἀντὶ Ἀχελῷος.

Ἀχελωΐς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀχελῴϊος. » Πόλεις ἀχελωΐδες, « Αἰσχ., αἱ παραθαλάσσιοι, παραποταμίαι, (παρβλ. Ἀχερωΐς).

Ἀχελῷος (ὁ), [ἄχα, λέξ. ἄχρ. σημ. ὕδωρ, ὅθεν τὸ Λατ. aqua], ὁ γνωστὸς ποτ. τῆς Αἰτωλ. καὶ διαφόρων ἄλλων τόπων.

2) Π. (ἐν γέν.) ποταμὸς, (συνκδχ.) ποτάμιον ὕδωρ.

Ἀχερδὸς (ἡ ᾗ σπν. ὁ), [συγγ. τῷ Ἀχράς] εἶδ. ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου (μὲ τὸ ὀπ. ἑκαμναν φράκτας), (πιθαν.) ἡ ἀγριαπιδὴ, (κοιν.) γκορτζιά.

Ἀχερόντει(τι)ος, ου (ὁ, ἡ), = Ἀχερούσιος.

Ἀχερουσιὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀχερούσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ποτ.) Ἀχέροντα (καὶ κατὰ μετωνυμ.) εἰς τὸν Ἅδην.

Ἀχερωΐς, ίδος (ἡ), Π. = Ἀχελωΐς, παραποτάμιος, [ζῴ. || οὐσ.] δένδρ. ἡ λεύκη, [ἐκ τῆς

Ἀχέρων [ὦδε Ἀχελῷος], οντος (ὁ). ποταμὸς τῆς Ἠπείρ. κτλ. (μυθολογούμενος ὅτι τρέχει εἰς τὸν ᾍδην), (δθ.) Π. ὁ ᾍδης.

Ἀχέτα, ας (ὁ), Αἰολ. καὶ

Ἀχέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠχέτης, ὁ κάμνων ἦχον, (ἐπιθ. τοῦ τέττιγος ᾗ τοῦ καλάμου).

Ἀχεῦσιν, Δ. ἀντὶ Ἠχοῦσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἠχέω.

Ἀχέω [ἄχος], Μ. ήσω. Π. λυποῦμαι ᾗ

Ἀχέων, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ (ἄχρ.) Ἀχέω, λυπούμενος.

Ἀχήλωτος (ὁ, ἡ). χωρὶς χηλὴν (σχισμάδαν) εἰς τὰ ὀνύχια.

†Ἀχὴν, ῆνος ἢ ένος (ὁ), [ἀ, ἔχω]. ἀκτίμων, πτωχὸς, ὅθεν

Ἀχηνία (ἡ), Π. ἔλλειψις, ἀνέχεια, ἔνδεια, πενία.

Ἀχθεινὸς [ἄχθος], ἡ, ὸν (ᾗ ἐπῤ.) -τινῶς. Βαρετὸς· ὀχληρὸς· λυπηρὸς, δυσάρεστος.

Ἀχθηδὼν, όνος (ἡ), πόνος, λύπη, δυσαρέσκεια.

Ἀχθηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ Ἀχθοφορέω.

Ἀχθίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω. » Κάμηλον —, « Βιβρ. (Μόιλ.).

Ἄχθομαι [ἄχθος], Μ. ἀχθέ(χθέ)σομαι καὶ ἀχθεσθήσομαι (ἀόρ. Ἠχθεσθην). Εἶμαι βαρυφορτωμένος· (συνήθ. μτφρ.) βαρύνομαι, λυποῦμαι, δυσαρεσκοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, ξενοχωροῦμαι· θυμώνω. (Η.) πονῶ. » Λίην ἄχθομαι ἕλκος, « Ἰλ. Ε. 2) (πθ. μὲ δοτ.) ἀντὶ τοῦ Ἐχθομαι, εἶμαι μισητὸς (ὀχληρὸς), (παρβλ. Ἄχυμαι).

Ἄχθος [Ἴγω ἴ, ἄχος], εος-ους (τὸ), βάρος, φόρτωμα· (μτφρ.) λύπη, θλῖψις.

Ἀχθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω βάρος (φορτωμα· (μτφρ.) ὑποφέρω θλίψεις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀχθοτάραγμα (τὸ). τὸ βάρος (φόρτωμα) τὸ ὁποῖον σηκόνει τις.
Ἀχθοφορία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀχθοφορεῖν.
Ἀχθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀχθοφορῶν (σηκόνων βάρη), βαστάζος, (Τουρκ.) χαμάλης.
Ἄχι, Δ. ἀντὶ Ἴχι.
Ἀχίλλειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ἀχιλλέως, (ἐπμ.) ὁ εὐγενέστερος, ὁ καλλήτερος (ἐκλεκτότερος) εἰς τὸ εἶδός του· (ὄθεν:) » Σπόγγος—, « Ἀρστ., ὁ λεπτότερος καὶ ἁπαλώτερος. » Κριθὴ— (καὶ ἑλλ. τοῦ οὐσ.) » Ἀχίλλειος, ἡ ἄλλ. Ἀχιλληΐς, τὸ καλλήτερον (εὐτραφέστερον) κριθάρι. Ζῆ. » Πόα —, « Δσκρ., εἶδος σιδηρίτου.
Ἀχιλληΐς, ΐδος (ἡ), ἀντὶ Ἀχιληΐς, Ζ. Ἀχίλλειος.
Ἄχιλος (ὁ, ἤ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ φαγὼν) χορτάρι (ἄχυρον, κριθάρι κτλ.). 2) [τὸ ἀ ἐπι-.] ὁ ἔχων πολὺ χορτάρι (βοσκὴν ἄφθονον).
Ἀχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φορῶν χιτῶνα (ὑποκάμισον).
Ἀχλαινία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἀχλαινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φορῶν) χλαῖναν (ἐπανωφόρι χειμωνιάτικον).
Ἀχλόητος καὶ
Ἄχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων χλόην (πρασινάδαν), ξηρός.
Ἀχλύθην, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἀχλύω.
Ἀχλυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀχλυώδης.
Ἀχλυόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τοὺς πόδας περικυκλωμένους ἀπὸ ἀχλύν.
Ἀχλυόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ἀχλύν, σκοτίζω.
Ἀχλύς, ύος (ἡ). ὁμίχλη, καταχνιά· σκότος· σκοτοῦρα, ζάλη· λύπη, μελαγχολία.
Ἀχλύω [ἀχλύς], Μ. ύσω (ἀόρ. Ἤχλυσα), Π. σκεπάζομαι μὲ ἀχλύν, σκοτίζομαι, σκοτεινιάζω. 2) (ἐνεργ. παρὰ τοῖς μεταγν.) σκεπάζω μὲ ἀχλύν, σκοτίζω, (ὕθ. ὁ πθ. ἀόρ.) » Ἠχλύνθη γαῖα, « Κόϊντ., ἐσκοτίσθη.
Ἀχλυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἢ σκεπασμένος) μὲ ἀχλύν, ἀμυδρός, θολός· καταχνιασμένος, συννεφιασμένος.
Ἄχνα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἄχνη.
Ἀχνάζω, Μ. άσω, (γραμτ. σχηματ.) τοῦ
Ἀχνάσθημι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀχθομαι, δυσφορῶ, μισῶ.
Ἄχνη (ἡ), [ἀ, κνάω]. τὸ λεπτότατον μέριον ὁποιουδήποτε πράγματος (τὸ ὁποῖον ἐπιπολάζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ σηκάνεται ἀπὸ τὸν ἀέρα), ἀθέρας, ἀφρός· γνοῦδι· κονιορτός· καπνός· ἀτμίς, δρόσιά λεπτή, (κοιν.) ἀχνὸς κτλ.
Ἄχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γνοῦδι (καὶ Π. ἀφρόν). » Ὑπήνη—, « Ἐπιγρ.
Ἀχνυμαι [ἄχος], Μ. ἀκαχήσομαι (ἀόρ. Ἠ[καὶ ἀναυξ. Ἀ]καχόμην, πρκ. Ἀκήχεμαι ἢ Ἀκάχημαι), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. θοτ.). Λυποῦμαι, ἀθημονῶ. ‖. (ἐνεργ. εὐχρ. μόνος ὁ ἀόρ. ἀ. Ἠ[ξ ἀναυξ. Ἀ]κάχησα καὶ ὁ θ'. Ἠ[Ἀ]καχον, καὶ ὁ μέλλ. Ἀκαχήσω). Λυπῶ, πικραίνω, (κοιν.) γολοσκάνω· στενοχωρῶ, βαρύνω. (ὕθ.) » Ἔγχος ἀκάχμενον ἐξέϊ χαλκῷ, « Ὁδ. Α., (παρξλ. Ἄχθομαι).
†Ἄχνυς [ἄχνυμι], ύος (ἡ), Π. λύπη.
Ἀχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄχνην.
Ἀχολία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ἄχολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ καταπαύων τὴν) χολὴν (κυρ. καὶ μτφρ.).
Ἄχομαι, Π. Ἄχνυμα.
Ἄχονδρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χόνδρους.
Ἄχορδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χορδὰς (κόρδας). » Φόρμιγξ—, « Ἀρστφ.
Ἀχόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὀρταζόμενος μὲ) χορούς. 2) ὁ μὴ χορεύων (ὄθεν 3) Π. λυπηρός, σκυθρωπός.
Ἀχορηγησία (ἡ). ἔλλειψις ζωοτροφιῶν, τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ἀχορήγητος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ λαμβάνων τακτικῶς τὰ πρὸς ζωάρκειαν, ἀπρομήθευτος.
Ἀχορηγία (ἡ), = Ἀχορηγησία.
Ἄχορος (ὁ, ἡ), = Ἀχόρευτος.
Ἀχόρταστος (ὁ, ἡ), = Ἀκόρεστος, ἄπληστος.
Ἄχος [ἄχ!], εος-ους (τὸ). θλῖψις τῆς ψυχῆς, λύπη ἐγκάρδιος, πόνος.
Ἀχράαντος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἄχραντος.
Ἀχράδινος, η, ον. Ἀπὸ ἀχράδα, ἀγλαδήσιος.
Ἀχραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀχράδας.
Ἀχραής, έος, Π. καὶ
Ἄχραντος (ὁ, ἡ), [ἀ, χραίνω ἢ χράω]. ἀνέγγιχτος, (ἐπμ.) ἀμόλυντος.
Ἀχρὰς [συγγ. τῆς Ἀγερδος], άδος (ἡ). δένδρ. ἢ ἀγριαπιδνὰ, (ἡ ὁ καρπός της) τὸ ἀγριάπιδον.
Ἀχρειόγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν χωρὶς αἰτίαν (χωρὶς νόημα) ἢ ὅταν δὲν πρέπῃ· εὐήθης, ἀνόητος.
Ἀχρεῖος, ος καὶ (σπν.) α, ον, = Ἄχρηζος, ἀνωφελὴς· περιττός· μάταιος, ἄτοπος· παράκαιρος. ‖. (τὸ εὐθ.) Ἀχρεῖον ἢ Π. Ἀχρειον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Ἀχρείως, ἀχρήζως, ἀνωφελῶς· χωρὶς αἰτίαν, παράκαιρα· μὲ τρόπον ἄνοστον (ψυχρὸν, βεβιασμένον).
Ἀχρειότης, ητος (ἡ). ἀχρηζία, (Νικ. Χων.).
Ἀχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀχρεῖον (ἄχρηστον).
Ἀχρείως, ἐπίρ. Ζ. Ἀχρεῖος.
Ἄχρεος (ὁ, ἡ), Π. ᾧ
Ἀχρήϊες, εσσα, εν, Π.
Ἀχρήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀχρεῖος.
Ἀχρήϊστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄχρηστος.
Ἀχρηματία (ἡ). ἔλλειψις χρημάτων, ἔνδεια, πενία.
Ἀχρημάτιστος (ὁ, ἡ). [ὦ, χρηματίζω]. (κυρ. ἡμέρα) καθ' ἣν δὲν θεωροῦνται δημόσιοι ὑποθέσεις.
Ἀχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρήματα, πτωχός.
Ἀχρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω χρήματα, εἶμαι ἀχρήμων (πτωχός).
Ἀχρημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχρηματία, [ἐκ τοῦ
Ἀχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀχρήματος.
Ἀχρησία (ἡ). ἔλλειψις χρήσεως, τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις τινος (ἢ τὸ νὰ μὴ ζνέ τι εἰς) χρῆσιν.
Ἄχρησιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρήσιμος, ἄχρηστος.
Ἀχρηστεύω-ῶ, καὶ (μσ.)-εύομαι-εῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. (γραμ.) Εἶμαι ἄχρηστος.
Ἀχρηστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Ἄχρηστος (ὁ, ἡ), [ἀ, χράομαι]. ἀνωφελὴς, ἀχρησιμεύτος, περιττός, τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τίποτε. (γραμ.) ὁ μὴ ἐν χρήσει (μὴ εὔχρηστος), ἀσυνήθιστος. 2) ὁ μὴ μεταχειριζόμενός τι. » Ἄχρηστος συνέσει, « Εὐρ. 3) [ἀ, χράω] ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ λαβὼν χρησμόν.
Ἀχρηστάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (γραμτ.) ἄχρηστον, διαφθείρω.
Ἀχρήστως, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς· εἰς μάτην (γραμτ.) οὐκ ἐν χρήσει.
Ἄχρι καὶ (πρὸ φων.) Ἄχρις [ἄκρος;], ἐπίρ. (τοπ. ἢ χρον.) ἢ πρόθ. [συντ. κυρμὲ γεν. ἢ αἰτ. προθετ.) = Ἕως. » Ἀχαλόγου, « Πλ. » Ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγήν, « Ἰσοκρ. » Ἄχρι τοῦ διελθεῖν, « Ακ. » Ἄχρι μάλα κνέφους, « Ὁδ. Σ. (καὶ πρόθ. ῥῆμα ὁριστ. ἢ ὑποτ. μετὰ ἢ καὶ χωρὶς τοῦ Οὔ) » Ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾠέτο εἶναι, « Ξεν. » Ἄχρις ἑώρων τὸ φῶς, « Ἀθ. 2) Π. ἕως τὴν ἄκραν, ἐντελῶς, ἀκριβῶς, ὅλως διόλου. » Ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν, « Ἰλ. Π., ἢ 3) ἐπάνω-ἐπάνω, ἐπιπολαίως, μόνον εἰς τὴν ἄκραν. » Γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή, « Ἰλ. Ρ., (παρξλ. Μέχρι).
Ἄχριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρισμένος (ἀλειμμένος, μυρωμένος).
Ἀχροάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄχρους (χωρὶς ὄψιν, χλωμὸς, ξεθωριασμένος).
Ἀχροια (ἡ), ἔλλειψις χροιᾶς, χλωμάδα.
Ἀχροιάω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀχροάω.
Ἄχροιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄχροος-Ἄχρως.
Ἀχρονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-νως. Χωρὶς χρόνον, αἰώνιος.
Ἄχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρόαν (χρῶμα, θωριάν, ὄψιν), ξεθωριασμένος· χλωμός. » Σκότος, « —Ὤκ.
Ἀχρυσόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρυσοῦν πέπλον (σκέπασμα).
Ἄχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρυσόν, πτωχός.
Ἀχρωμάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρωματισθεὶς ἢ μὴ χρωματιζόμενος, ἄβαφος.
Ἀχρώματος καὶ
Ἄχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων χρῶμα· (συνκδχ.) ἀναιδὴς, ἀδιάντροπος.
Ἄχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἄχρους.
Ἀχρωστος (ὁ, ἡ), = Ἀχρωμάτιστος.
Ἄχυλος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ ἔχων (καὶ
Ἀχύλωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ μεταβαλλόμενος εἰς χυλὸν ᾧ
Ἄχυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καὶ
Ἀχύμωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δίδων) χυμὸν, ἄνοστος, ἀνόσιος.
Ἀχύνετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἐπιτ., χίω]. ὁ χυνόμενος ἀφθόνως, ἐκτεινόμενος εἰς πολὺ διάστημα. » Ὕδωρ —, « Νίκ. (παρξλ. Νήχυτος).
Ἀχύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἄχυρα· ἀχυρένιος.
Ἀχυρῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχυρίνη, θηλ. τοῦ Ἀχύρινος.
Ἀχυρμιὰ (ἡ). σωρὸς (θημωνιὰ) ἀχύρων.
Ἀχύρμὸς (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀχύρινος, συνιστάμενος μόνον εἰς ἄχυρα, ἄκαρπος. » Λιμὸς —, « Ἀρ.
Ἀχυροδόκη ᾗ
Ἀχυροθήκη (ἡ), = Ἀχυρών, ὁ τόπος ὅπου ἐπισωρεύουν (ἀποθέτουν) τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄχυρον (τὸ). τὸ καλάμι ϗ οἱ ἀθέρες τῶν ἀλωνιστθέντων ἀσταχύων. (κοιν.) ἄχερον (ϗ εἰς τὴν Ἑλλ.) ἄχιουρον.
Ἀχυρὸς (ὁ). Αττ. ἀντὶ Ἀχυρών.
Ἀχυρότριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρίβων (ἀλωνίζων, χωρίζων ἀπὸ τοῦ σίτου) τὰ ἄχυρα.
Ἀχυροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καὶ
Ἀχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω κατὰ γῆς, Ἀνακατόνω μὲ) ἄχυρα.
†Ἀχυρτὶς, ίδος (ἡ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀχυρῖτις.
Ἀχυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄχυρον.
Ἀχυρὼν, ῶνος (ὁ), = Ἀχυρμιὰ, Ἀχυροθήκη, (κοιν.) Ἀχερῶνα(νας).
Ἀχύρωσις, εως (ἡ), [ἀχυρόω] στρώσιμον (ἀνακάτωμα τῆς λάσπης) μὲ ἄχυρα.
Ἀχύτλωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, χυτλόω]. ἄλουστος.
Ἀχὼ, οῦς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠχώ.
Ἀχώνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωνευθεὶς (ἀναλυθεὶς εἰς τὸ χωνευτήριον) ἢ μὴ χωνευόμενος, ἄλυωτος.
Ἀχὼρ [ἰχὼρ], ῶρος (ὁ). ἡ πιτυρώδης κακοχυμία τῆς κεφαλῆς (κυρ. τῶν μικρῶν παιδιῶν), (κοιν.) πυοφύτης, ἀμπέλι κτλ.
Ἀχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωρῶν (περιλαμβανόμενος) πουθενὰ, ἀπεριόριστος· (συνκδχ.) ἀκατάληπτος. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ χωρῶν (μὴ ἐξαρκῶν εἰς τὸ νὰ περιλάβῃ) τι.
Ἀχώριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίστως. Ὁ μὴ χωριζόμενος. 2) ὁ μὴ ἔχων (χῶρον) τόπον προσδιωρισμένον.
Ἄχωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισεσωρευμένος ἐν εἴδει χώματος. 2) ὁ μὴ ἔχων πρόχωμα (ὀχύρωμα).
Ἀψ [ἀπὸ], ἐπίῤ. Π. = Πάλιν, ἔμπαλιν. ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω.
Ἀψάλακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ψαλάσω], = Ἄψαυστος, Ἀψηλάφητος.
Ἄψαλτος (ὁ, ἡ), ὅστις δὲν ἐψάλη ἢ δὲν ψάλλεται, (κιθάρα) ἄπαικτος, (σαγίττα) ἄῤῥιπτος, (ἐν γέν.) = Ἄψαυστος, ἀνέγγικτος.
Ἀψάμμαθος ϗ
Ἄψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄμμον, μὴ ἀμμώδης.
Ἄψαο, Π. ἀντὶ Ἥψω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἅπτομαι.
Ἀψαυστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δὲν ἐγγίζω (ψαύω), δὲν βάλλω χέρι. ||. (πθ.) μένω ἄψαυστος.
Ἀψαυστὶ, ἐπίῤ., = Ἀψαύστως, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ ἢ νὰ ἐγγιχθῇ, (ἐκ τοῦ
Ἄψαυστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -στως. (μὲ γεν.) Ὁ μὴ ψαύσας (ἐγγίσας) τι· (συνηθ. πθ.) ὁ μὴ ψαυσθεὶς ἢ μὴ ψαυόμενος, Ἄθικτος, ἀνέπαφος, ἀνέγγικτος.
Ἀψεγὴς, έος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ.) -γῶς, = τῷ
Ἄψεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψέγω], ἀκαταγόρητος, ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος.
Ἀψεύδεια (ἡ). τὸ νὰ μὴ λέγῃ τις ψεύματα (νὰ ἦνε ἀψευδής).
Ἀψευδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι.
Ἀψευδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψευδόμενος, φιλαλήθης. 2) ὁ μὴ ψευδὴς (πλαστὸς), ἀληθινὸς, γνήσιος.
Ἀψευδία (ἡ), = Ἀψεύδεια.
Ἀψευδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς ψεῦδος, ἀληθῶς.
Ἀψευστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀψευδέω, εἶμαι.
Ἀψευστος (ὁ, ἡ), = Ἀψευδής.
Ἀψεφὴς [ἀ, † ψέφω], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, (κοιν.) ἀψήφιστος.
Ἄψηκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψήχω]. ἄτριφτος· ἀξύστριστος· ἀνέργαστος· ἀκτένιστος.
Ἀψηλάφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψηλαφηθεὶς, ἀπασπάτευτος· (συνκδχ.) ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος.
Ἀψήφιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ψῆφον (μὴ ψηφοφορήσας). 2) ὁ μὴ ἐκλεχθεὶς (ἀποφασισθεὶς) διὰ ψηφοφορίας.
Ἄψηφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ψῆφον ἢ ψήφους (πετραδάκια, λιθάρια). »Δακτύλιος (»Αἰγιαλὸς) —, « Αξ. 2) = τῷ
Ἀψηφοφόρητος (ὁ, ἡ), = Ἀψήφιστος.
Ἀψιδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀψίδος (θόλου, καμάρας).
Ἀψιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι ὁλόγυρα εἰς ἄλλο ἐν εἴδει ἀψίδος.
Ἀψίθυμος καὶ
Ἀψικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπτόμενος (ἐγγίζων) τὴν καρδίαν, θελκτικὸς, κατανυκτικός.
Ἀψικορία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ἀψίκορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -κόρως, [ἅπτομαι, κόρος]. ὁ ταχέως (ἅμα ἐγγίσῃ τὸ φαγεῖ) χορταίνων. (ἐπμ.) ἄςατος (εὐμετάβολος) εἰς τὰς ὀρέξεις του.
Ἀψιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἅπτομαι μάχης, ἀκροβολίζομαι· δίδω ἀφορμὴν εἰς (κοιν. ἀνοίγω) μάχην, φιλονεικίαν.
Ἀψιμαχία (ἡ). ἀρχὴ μάχης ἢ φιλονεικίας, ἀκροβολισμός.
Ἀψίμαχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) = μάχως. Ὁ δίδων ἀφορμὴν εἰς (ἀνοίγων τὴν) μάχην, ἀκροβολιστής.
Ἀψιμισία (ἡ). ἀρχὴ μίσους, ἢ μῖσος προσωρινὸν καὶ διὰ μικρολογήματα.
Ἀψίνθιον (τὸ), [ἀ, ψίνθος;], τὸ γνωστ. πικρὸν φυτὸν, ἡ ἀψινθιά.
Ἀψινθίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἀψίνθιον. (κοιν.) πελίνος.
Ἀψινθος (ἡ), = Ἀψίνθιον.
Ἀ(Ἀ)ψὶς, ίδος ἢ ῖδος (ἡ), [ἅπτως], = Ἅμμα, (κυρ.) ὁ κόμπος (ἡ θηλειὰ) τοῦ δικτύου. » Ἀψῖσι λίνου, « Ἰλ. Ψ. 2) (δὲ τὸ ὁμοιόσχημον) τὸ κλειδὶ (τὸ δέσιμον) τοῦ θόλου, (καὶ συνκδχ.) θόλος, καμάρα, τόξον. 3) (ἐν γέν.) κάθε τι εἰς σχῆμα καμάρας ἢ τόξου, (ὅθεν 4) (τὰ κυρτὰ ξύλα ἐξ ὧν σύγκειται ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ, (συνκδχ.) ὁ τροχὸς ὁλόκληρος.
Ἄψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἅπτεσθαι, Ἀφή, πιάσιμον, ἔγγιγμα. » Φρενῶν - « Ἱπποκρ., φρένιασμα, παραφροσύνη. 2) Π. (σπν.) = Ἀψὶς, (Ἡσ. Ἔργ.).
Ἀψίχολος (ὁ, ἡ), [ἅπτομαι, χολὴ]. ὀξύθυμος, (κοιν.) ἀψύς.
Ἄψογος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -όγως, = Ἄψεκτος.
Ἀψόῤῥοια (ἡ), ἀντὶ Παλίῤῥοια, [ἐκ τοῦ
Ἀψόῤῥοος-ους ϗ
Ἀψοῤῥος (ὁ, ἡ), Π. [ἄψ, ῥέω ἢ ἔῤῥω] - ὁ ῥέων πρὸς τὰ ὀπίσω, πάσχων παλιῤῥοιαν. » Ὠκεανὸς — « Ἰλ. Σ. 2) (ἐν γέν. ϗ κατ' ἔκτ.) ὁ ὀπισθοδρομῶν (παρβλ. Παλίνορσος), (ὅθ. ||. τὸ οὐδ.) Ἀψοῤῥον. ἐπίῤ., ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ 2) αὖθις, πάλιν ἐκ νέου.
Ἄψος [ἅπτομαι], οος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ἄψεα, οἱ ἁρμοὶ (αἱ κλειδώσεις) τῶν μελῶν, (συνκδ.) τὰ μέλη τοῦ σώματος.
Ἀψοφητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς κρότον, σιγανὰ, [ἐκ τοῦ
Ἀψόφητος καὶ
Ἄψοφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων κρότον (ψόφον), ἥσυχος, σιγανός. » Ἐμβὰς —, « Νικ.
Ἀψυδρακίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ψύδρακας (ἐξανθήματα, ἱδρωτήρια).
Ἄψυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψύχω]. ὁ μὴ δροσισθεὶς (κρυώσας) ἢ μὴ δροσιζόμενος, ἀκρύωτος.
Ἀψυχαγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψυχαγωγῶν (εὐφραίνων τὴν ψυχήν).
Ἀψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (ἢ Μένω χωρὶς) ψυχὴν, λειποψυχῶ.
Ἀψυχία (ἡ). στέρησις τῆς ψυχῆς (τῆς ἀναπνοῆς), λειποθυμία. 2) δειλία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ
Ἄψυχος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει μὴ ἔχων (ἢ ὁ στερηθεὶς τὴν) ψυχὴν, νεκρός· ψυχρός· ἀνενέργητος. » Ὕλη —, « Πλ. » Ἀπούσης τῆς βουλήσεως, ἄψυχος πᾶσα καθαρτικὴ τελετὴ, « Συν. « Βορά —, « Εὐρ., τὸ νὰ τρέφεταί τις (καθὼς οἱ Πυθαρειοι) μόνον μὲ ἄψυχα, δηλ. μὲ φυτὰ, γάλα, μέλι, κτλ. 2) (τρπ.) δειλὸς, μικρόψυχος. » Ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, « Ἀρςφ.
Ἀω, (γραμτ.) πρωτότ. θεματ. τοῦ Ἀάζω, Ἀάομαι, Ἀάσκω, Ἄημι, Αὔω κτλ. (τοῦ ὁπ. εὕρηνται μόνον ὁ παρατ.) Ἄεν, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἔπνεεν· (ὁ ἀόρ.) Ἆσαι (ϗ ὁ μέλλ.) Ἄσειν, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ χορτάσαι (σειν), οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται κάλλιον ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ῥήματα).
Ἀώδης [ἀ, ὄζω], εος (ὁ, ἡ), = Ἄοσμος.
Ἀῶθεν, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἠῶθεν ἢ Ἔωθεν.
Ἀὼν, όνος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠϊών.
Ἄων, ονος (ὁ), ὄνομα τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Βοιωτ.
Ἀῷος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠῷος ἢ Ἐῷος.
Ἀωρέω-ῶ [ἄωρος], Μ. ήσω. Ἀμεριμνῶ, δὲν φροντίζω, παραμελῶ.
Ἀωρὶ, ἐπίῤ. Παράκαιρα, (κοιν.) πάρωρα. » Ἀωρὶ νυκτὸς ἢ νυκτῶν, « εἰς ὥραν ἀνάρμοστον (πολλὰ περασμένην) (τῆς νυκτὸς, μεσάνυκτα.
Ἀωρία (ἡ). τὸ νὰ γίνεταί τι παράκαιρα (πάρωρα, 2) ὥρα περασμένη (κυρ. τῆς νυκτὸς), (ὅθ. κατ' ἔκτ.) ἡ νύξ, τὸ σκότος, (καὶ κυρ.) τὰ μεσάνυκτα. 3) (σπν.) ἡ κατάστασις τοῦ ἀώρου (τοῦ μὴ ὡριμάσαντος). ||. (ἐπιῤῥημασ.) » Ἀωρίαν ἥκειν, « Ἀρςφ., ἀντὶ Ἀωρί.
Ἀώριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀωρος, παράκαιρος, πρώϊμος· ἄγουρος. σκληρὸς, ἄγριος.
Ἀωροθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθανὼν παράκαιρα (πρόωρα).
Ἀωρόλειος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἡλικίαν φαλακρὸς (λεῖος) ἢ λειαινόμενος (μαδῶν τὰς τρίχας του).
Ἀωρόνυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος εἰς ὥραν περασμένην τῆς νυκτὸς (τὰ μεσάνυκτα).
Ἄωρος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὥρα] παράκαιρος, ἄγουρος (κυρ. καὶ μτφορ.) ἀνάρμοστος, ἄνο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πος· (τὸ ἐναντ. τοῦ Ὡραῖος, δηλ.) ἄσχημος, κακοκαμωμένος, ἀδιαμόρφωτος. » Πόδες ἄωροι, « Ὀδ. Μ. » Ὄψιν οὐκ ἄωρον, « Βασίλ.

Ἄωρος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὥρα]. ἀμέριμνος, ἀμελής· (μὲ γεν.) μὴ φροντίζων περί.

Ἀωρότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς πρόωρα (πρὸ τῶν ἐννέα μηνῶν), (παρβλ. Ἠλιτόμηνος).

Ἄωρτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀὼς, οῦς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠὼς ἢ Ἕως.

Ἀῶσαι. Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀόω ἀντὶ Ἀείδω.

Ἀωσφόρος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἑωσφόρος.

†Ἀωτεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀωτέω-ῶ [ἄημι], Μ. ήσω. Π. κοιμοῦμαι (βαθειά), (ἐπμ.) φυσῶ ἢ ῥοχαλίζω.

Ἄωτον (τὸ) καὶ

Ἄωτος (ὁ), Π. [ἄημι]. τὸ λεπτότατον μέρος (ὁ ἀθέρας, τὸ ἄνθος) κάθε πράγματος· (κυρ. δὲ) τὸ λεπτὸν (διαλεκτὸν) μαλλὶ (ἢ μόνον ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὴν προβηάν). (συνκδ.) κάθε τι πλεγμένον ἢ ὑφασμένον ἀπὸ τοιοῦτον μαλλί. » Οἶδς ἄωτον, « Ἰλ. Ν. » Χρύσεον ἄωτον, « Ἀπλλν., τὸ χρυσόμαλλον δέρμα. » Ἡρώων ἄωτον, « Θκρ., οἱ Ἀργοναῦται. » Μουσικῆς ἄωτον, « Πίνδ. τὸ ἄνθος τῆς μουσ., ἡ λυρικὴ ποίησις.

Ἄωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ σκευῶν) ὁ μὴ ἔχων ὦτα (χερούλια, λαβάς).

B

Β, β, βῆτα (τὸ), ἄκλ. Δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου ||. (ἀριθμ.) β', δύο (2) ἢ δεύτερος, α, ον· καὶ ,β, δύο χιλιάδαις (2000.).

Βᾶ, ἐπιφών. (γέλωτος ἢ ἐκπλήξεως), (κοιν.)

Β[illegible]. (σπντ.) ἀντὶ Βασιλεῦ, κλητ. τοῦ Βασιλεύς.

Βᾶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἕβη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. ϗ

Βὰ (ὅθεν Κατάβα), Π. ἀντὶ Βῆθι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.

Βαβάζω [ὀνμπ. βάζω], Μ. άξω. Λέγω βὰ βὰ (καθὼς τὰ βρέφη), ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα καὶ συγκεχυμένα, φλυαρῶ. 2) (ἀντὶ Βιβάζω), περιπατῶ, ὑπάγω· χορεύω (;).

Βαβαὶ [βᾶ], ἐπίῤ. ἢ ἐπιφών. (θαυμαστ.), = Παπαί! » Βαβαί, σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βάλει; » Λκ. (καὶ μὲ γεν.) » Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων, « Ὑμν. Ἐκκλησ.

Βαβαιὰξ, ἐπιφών. (Κωμ.) ἀντὶ Βαβαί.

Βαβάκτης [βαβάζω], ου καὶ

Βάβαξ, ακος (ὁ). λάλος, πολύλογος, φλύαρος. 2) μανιώδης, ἐνθουσιασμένος.

Βαβραδόνες, ων (οἱ), Π. οἱ τέττιγες [ἐκ τοῦ

†Βαβράζω, Μ. άξω, = Βαβάζω.

†Βαβύκα, ας (ἁ), Λακεδ. ἡ γέφυρα.

Βαβὼ, οῦς (ἡ), ὄνομα νυκτερινῆς τινος θεότητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. (Μπάμπω ὀνομάζεται παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον ἡ Γρηά). » Ἀπὸ γοῦν τῆς Βαβοῦς, ὁ Βαβουτζικάριος παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνεπλάσθη, « Μ. Ψελλ. (ἴδε καὶ Βαβώ).

Βάγμα (τὸ), Π. [βάζω]. φωνὴ, λόγος· φήμη.

Βαγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀγὸς, ἡγεμὼν, ἀρχηγός.

Βάδδομαι, ἴδε Βάδομαι

Βάδην [βαίνω], ἐπίῤ. Κατὰ βῆμα, ἀργοπατῶντας, ἀγάλι-ἀγάλια. » Ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο, « Ξεν. » Ἠρέμα (» Σχολῇ) καὶ βάδην, « Λκ. » Θᾶττον ἢ βάδην, « αὐτ., μὲ βήματα ἀνοικτά, » Βάδην ταχὺ ἐφέπτεσθαι, « αὐτ., ἐγλίγωρα χωρὶς ὅμως νὰ τρέχουν. 2) πεζῶς, μὲ τὰ ποδάρια, προπατῶντας. » Τὰ μὲν ἐπ' ἀπήνης, τὰ δὲ ϗ βάδην, « Ἀππ. (καὶ τροπ.) » Χαμαὶ καὶ βάδην, « Λκ. 3) (τρπ.) βαθμηδὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Ἐπείνων βάδην, « Ἀρςφ.

Βαδίζω, Μ. ίσω, ίσομαι καὶ Ἀττ. ιοῦμαι (ἀόρ. Ἐβάδισα κτλ.). Βάδην πορεύομαι, περιπατῶ (τακτικῶς), ὑπάγω ἢ ἔρχομαι. » (Ὁ λαγὸς), ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακε, « Ξεν. » Ὁδὸν (ἢ » Ὁδῷ) βαδίζω, « αὐτ. Ἀπαίρνω (εἶμαι εἰς τὸν) δρόμον, προοδεύω, προχωρῶ. » Ὁδῷ βαδίζει (ἐνν. τὸ πρᾶγμα), « αὐτ. (κοιν.) Ἀπάγει καλά. » Βαδιοῦμαι δ' ἐπ' αὐτὰ ἃ πέπρακταί μοι, « Δμ. θέλω μεταβῆν'. » Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον, « αὐτ. » Τὰ οὖρα σπάνια βαδίζει, « Ἱππκρ. (τρπ.) » Παντὸς ἀναλώματος διὰ μέτρου βαδίζοντος, « Πλ. (καὶ ἐπὶ θαλ.) » Πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσεῖς, « Γρφ.

Βάδισις, εως (ἡ) καὶ

Βάδισμα (τὸ). ὁ τρόπος καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ βαδίζειν, προπατησιά, περιπάτημα. » Τοῦ βαδίσματος τὸ σεσοβημένον (τὸ ἠρεμαῖον), « Σδ., Παλφ. » Ἀνάλογον τῆς βαδίσεως τοῦ ὄνου, « Ὀνειροκρ.

Βαδισματίας, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων διάθεσιν) νὰ περιπατῇ, Βαδιστικός.

Βαδισμὸς (ὁ), = Βάδισις.

Βαδιστέον, θετ. τοῦ Βαδίζω.

Βαδιστὴς, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν, δρομεύς.

Βαδιστικὸς, ὴ, όν. Ὁ συνηθίζων (καμωμένος διὰ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ περιπατῇ, περιπατητικός.

Βαδιστικῶς, ἐπίῤ. = Βάδην.

Βαδιστὸς, ὴ, όν. (τόπος) Ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ περιπατήσῃ, ὁδεύσιμος. » Ὁδὸν ἵπποις βαδιστὴν, « Σχλ.

Βάδομαι, Δ. ἀντὶ Ἥδομαι, ἀγαπῶ.

Βάδος (ὁ), (Κωμ.), = Βάδισις, δρόμος.

Βάδος (τὸ), [Ἑβρ.), εἶδ. μέτρου χωροῦντος 50: ξέστας ἢ 48: λίτρας.

Βαδὺς, εῖα, ὺ, Αἰολ. ἀντὶ Ἡδύς.

Βάζω, Μ. βάξω (τὸ γ'. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. Βέβακται). Λέγω, ὁμιλῶ. » Ταῦτά μ' ἐβάζετε, « Ἰλ. Π. (ἴδε Βαβάζω).

Βάζω, Π. = Βαίνω καὶ Βιβάζω.

Βαθέη, ἰων. ἀντὶ Βαθεῖα, θηλ. τοῦ Βαθύς.

Βαθέως, ἐπίῤ. Βαθειά.

Βάθιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Βαθύτατος. ||. (τὸ οὐσ.) Βάθιστα, ἐπίῤ. ἀντὶ Βαθύτατα.

Βαθίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βαθύτερος. ||. (τὸ οὐδ.) Βάθιον, ἐπίῤ. ἀντὶ Βαθύτερον.

Βαθμηδὸν, ἐπίῤ. Κατὰ βαθμὸν, κατ' ὀλίγον.

Βαθμὶς, ίδος ἢ ῖδος (ἡ), ὑποκορ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Βαθμός.

Βαθμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βαθμοῦ (σκαλουνίου).

Βαθμὸς (ὁ), [βαίνω]. σκαλὶ, σκαλοπάτι. » Βαθμὸς ἀρότρου, « Ἀπλλν., τὸ μέρος τοῦ ἀλετρίου ὅπου πατεῖ ὁ γεωργός· (εἰς τὸ πλθ.) = Βάθρον· (τρπ.) τάξις, ἀξίωμα, θέσις. 2) (σπν.) ἴχνος, (;) (παρβλ. Βαλβὶς, Βάσις καὶ Βηλός).

Βαθμόω-ῶ, Μ. ώσω, Διαιρῶ κατὰ βαθμούς.

Βάθος, εος-ους (τὸ). ἡ βαθύτης, τὸ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἕως τὸν πάτον διάστημα· (συνκδχ.) τὸ κατώτατον ἢ ἀπώτατον μέρος, (ἐν γέν.) ἔκτασις, μέγεθος· ἀπειρία, ἄβυσσος. (τρπ.) βαθύνοια. » Δῦ δὲ βάθος λίμνης, « Βτρχμχ. » Ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι, « Γαλ. » Εἰς βάθος καταβάλλουσι τὰ φυτὰ, « Θφρ. » Εἰς βάθος κακῶν, « Γργ. » Αἰθέρος βάθος, « Εὐρ. » Ἐν βάθει τῆς χώρας ἱδρῦσθαι, « Στρ. » Σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, « Συν., πολλὰ βαθειά. » Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν ϗ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, « Σδ. » Βάθος σοφίας, « Γρφ. » Τὰ βάθη τοῦ θεοῦ, « αὐτ., τὰ ἀνεξιχνίαστα μυστήρια τῆς θείας οἰκονομίας, αἱ θεῖαι βουλαί.

Βάθρα, ας (ἡ), = τῷ εὐχρηστ. συνθ. Ἀπο-(Ἐπι)βάθρα· σκάλα ἢ σκαλοπάτι.

Βαθράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάθρα.

Βαθρεία (ἡ), Π. = Καθέδρα, κάθισμα.

Βαθροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βάθρον.

Βαθρόθεν, ἐπίῤ. Ἐκ βάθρων, ῥιζόθεν.

Βάθρον (τὸ), [βαίνω]. κάθισμα, πεζοῦλι, (Ἰταλ.) μπάγκα, σκαμνί. » Διατίθει τὰ βάθρα, « Λκ. » Ἀναστάντες τῶν βάθρων, « Πλ. » Ἑκατέρωθεν βάθρα τινὰ ἐν κλίμακος σχήματι, « Ἡρωδ. 2) = Κρηπὶς, Βάσις, θεμέλιον, ὑποπύδιον. » Τοῦ ἀγάλματος τὸ βάθρον, « Παυσ. » Ἐκ βάθρων ἀνασπᾷν (ἀνεγείρειν), « Λκ. (καὶ τρπ.) » Εὐνομία, βάθρον πολίων, « Πίνδ.

Βαθυαγκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθείας κοιλάδας (ἄγκη).

Βαθυαίδοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα αἰδοῖον.

Βαθύβουλος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύνους, φρόνιμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαθύγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖαν (εὔφορον) γῆν.
Βαθυγένειος (ὁ, ἡ), = Βαθυπώγων, μακρογένης.
Βαθύγεως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βαθύγειος.
Βαθυγέρων, οντος (ὁ) καὶ
Βαθύγηρως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψθάσας εἰς βαθὺ γῆρας, πολλὰ γέρων.
Βαθύγλυπτος (ὁ, ἡ), Π. βαθέως γεγλυμμένος (σκαλισμένος).
†Βαθύγλωσσος (ὁ, ἡ), = Εὔγλωττος ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαρύγλωσσος.
Βαθύγνοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βαθέος γνόφου κεκαλυμμένος.
Βαθυγνωμοσύνη (ἡ), βαθύνοια, φρόνησις.
Βαθυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Βαθύνους, φρόνιμος.
Βαθύδενδρος (ὁ, ἡ), σκεπασμένος ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν δένδρων.
Βαθυδινήεις, εσσα, εν καὶ
Βαθυδινής, ές καὶ
Βαθυδίνης, ου (ὁ, ἡ), Π. (ποταμὸς) ἔχων βαθὺ ῥεῦμα (δίνην).
Βαθύδοξος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδοξότατος.
Βαθυεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Ὀργόνω) βαθειὰ τὴν γῆν.
Βαθύζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθειὰ (χαμηλὰ, πλατειὰ, [ἐν γέν.] μεγαλοπρεπῶς) ζωσμένος, καλλίζωνος, (ἴδε καὶ παρθ. Βαθύκολπος).
Βαθύθριξ, βαθύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ καὶ πυκνὰ μαλλιά. » Μῆλα βαθύτριχα, « Ὅμ., Ἀπλλν.
Βαθυκαμπής, ές (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κυρτὸς (καμπύλος).
Βαθυκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.
Βαθυκήτης, ες (ὁ, ἡ), Π. (παράφρ.) τοῦ Μεγακήτης, ὁ ἔχων μεγάλας κοιλότητας ἢ μεγάλα κήτη.
Βαθυκλεής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύδοξος.
Βαθύκληρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρπούμενος ἢ κληρονομήσας πολλὰ καὶ μεγάλα κτήματα, βαθύπλουτος.
Βαθυκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πλατείας καὶ μακρὰς (δηλ. μεγαλοπρεπεῖς) κνημίδας, (παρθ. Εὐκνήμις).
Βαθύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς (ἢ περιεχόμενος ἀπὸ) βαθεῖς κνημοὺς (κοιλάδας ἢ πρόποδας ὀρέων δασώδεις). » Βαθυκνήμους τε Πλαταιάς, « Νόν.
Βαθύκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺν κόλπον. » Λιμὴν (» Γῆ) —, « Πίνδ., Νόν.
2) (ἐπὶ γυν.) ἡ φοροῦσα μακρὸν, πλατὺ καὶ χαμηλοζωσμένον φόρεμα, ὥστε, χυνυμένην ὑπὲρ τὴν ζώνην, νὰ φουσκώνῃ ἢ νὰ σχηματίζῃ πολλαὶς λόξαις, (παρθ. Βαθύζωνος).
Βαθυκρεμέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω μακρὰ μαλλιὰ, εἶμαι =
Βαθυκόμης, ου (ὁ), Π. καὶ
Βαθύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖαν κόμην (μακρὰ καὶ πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Βαθυκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖς κρημνούς.
Βαθύκρηπις, ίδος ἢ ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖαν κρηπῖδα, βαθειὰ (στερεὰ) θεμελιωμένος.
Βαθυκρύσταλλος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ὑπὸ βαθέα κρύσταλλα.
Βαθυκτέανος καὶ
Βαθυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καὶ εὔφορα κτήματα, βαθύπλουτος.
Βαθυκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλα κύματα.
Βαθύλειμος, ου καὶ
Βαθυλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἢ περιεχόμενος ἀπὸ) βαθυχόρτους λειμῶνας.
Βαθυλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ λήϊον (πολλὰ καὶ καλὰ σπαρτὰ), εὔφορος.
Βαθυλιμνος (ὁ, ἡ), (γῆ) ἔχουσα βαθείας λίμνας.
Βαθύμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺ καὶ πυκνὸν μαλλί.
Βαθυμῆτα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ
Βαθυμήτης, ου (ὁ) καὶ
Βαθυμήτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύβουλος ἢ
Βαθύνους-ους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων βαθὺν νοῦν, φρόνιμος.
Βάθυνσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαθύνειν.
Βαθύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι βαθὺ, τὸ σκάπτω βαθειὰ, τὸ βαθαίνω, τὸ βαθυλόνω. » Βαθύνω τὴν φάλαγγα, « Ξεν., « δίδω εἰς αὐτὴν πλειότερον βάθος παρὰ πλάτος. || (πθ. ἢ μσ.) γίνομαι βαθὺς (βαθυλός), βαθαίνω. » Γένειον βαθυνόμενον, « Ἴλ., τὸ μακρὸ καὶ πυκνόν. » Χερσὶ βαθυνομέναις, « Νόν., κοίλαις. » Τοῦδ' ὄρους κάτω πολλὰ ἕλη βαθύνεται, « Πολύαιν. (καὶ τρπ.) » Σφόδρα ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου, « Ψλμ.
Βαθύξυλος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύδενδρος.
Βαθύπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κείμενος εἰς) εὐφόρους καὶ ἐκτεταμένας πεδιάδας.
Βαθύπελμος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ὑποδημα) μὲ χονδρὴν πατοῦναν.
Βαθύπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺ ἢ πλατὺ φόρεμα ἢ σκέπασμα (πέπλον), (παρθ. Ἑλκεσίπεπλος).
Βαθύπικρος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν πικρὸς, πικρότατος.
Βαθυπλεκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλοκος.
Βαθύπλευρος (ὁ, ἡ). (κυρ. βοῦς) ὁ ἔχων χονδρὰ πλευρὰ, παχὺς, εὔρωστος.
Βαθυπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθέως πλήττων (πληγῶν). » Σκαρπίος —, « Νικ.
Βαθυπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς καὶ πυκνὰς πλεξίδας.
Βαθύπλοκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλοκος.
Βαθύπλους (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ πλέουσα μόνον εἰς βαθέα νερὰ, (δηλ.) βαρυφορτωμένη.
Βαθυπλούσιος καὶ
Βαθύπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (ἀμέτρητον) πλοῦτον, μυριοπλούτος.
Βαθυπόλεμος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλοπόλεμος, πολεμικώτατος.
Βαθυπόνηρος (ὁ, ἡ), Π. πονηρότατος.
Βαθυπρήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [βλ. πρήων], = Βαθύκρημνος.
Βαθυπρῶρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὴν (μεγάλην, μεγαλοπρεπῆ) πρῶραν.
Βαθυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺν καὶ πυκνὸν πώγωνα (γενειάδα), μακρυγένης.
Βαθυῤῥείτης, ου (ὁ) καὶ
Βαθυῤῥείων, ουσα, ον, Π. = Βαθύῤῥους.
Βαθυῤῥήνης (ὁ, ἡ), Π. [ἐξ. ῥήν]. ὁ ἔχων (καμωμένος ἀπὸ) μακρὺ ἢ πυκνὸν μαλλὶ τριχῶν.
Βαθυῤῥιζία (ἡ). τὸ μάκρος (βάθος) τῶν ῥιζῶν, [ἐκ τοῦ
Βαθύῤῥιζος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. ὀτερος, οτατος). ὁ ἔχων βαθείας ῥίζας, βαθειὰ (τρπ. στερεὰ) ῥιζωμένος.
Βαθύῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. βαθὺς τὸ ῥεῦμα (ῥόθιον), Βαθυδίνης.
Βαθύῤῥοος-ους, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ ῥεῦμα. » Ποταμὸς —, « Ἰλ. Φ. (ἢ τρπ.) » Χρόνος —, « Συν.
Βαθύῤῥωγμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖς ῥωγμοὺς (σχισμάδας). » Χαράδρα —, « Κόϊντ.
Βαθύς, εῖα, ύ, (τὸ παρθ. ύτερος, ύτατος, καὶ Π. -ίων, ιστος). Ὁ ἔχων βάθος (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ποταμὸς (» Τάφρος) —, « Ἀξ. » Πληγὴ βαθεῖα, « Λκ. (καὶ ἑλλ.) » Σκάπτε, βαθείας καταφέρων, « αὐτ. » Φάλαγξ βαθεῖα, « Τακτ., ἡ ἔχουσα πλειότερον βάθος παρὰ πλάτος. 2) ὁ κείμενος εἰς τὸ βάθος, (ἐπμ.) ἀπέχων μακρὰν, (μτφορ.) μὴ ἐπιπόλαιος. » Κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς Ἠπείρου « Ἀρστ. » Βαθὺν ἄστρων πόρον, « Διον. » Κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, « Ἰλ. Τ. (καὶ τρπ.) » Φροντὶς βαθεῖα, « Αἰσχλ. » Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης, « Συν., ἐκ βάθους καρδίας. » Βαθὺς τὴν παιδείαν, « Λκ. » — τὴν γνώμην, « Πίνδ. 3) μακρὺς ἢ πλατὺς, (ἐν γέν.) ἐκτεταμένος, (τρπ.) προχωρημένος, πολυχρόνιος, διαρκὴς (μάιμος). » Τόπου —, « Ἄρστ. » Ἠϊόνι βαθείᾳ, « Ἰλ. Β. (συχν.) » Πώγων —, « Συν. » Κόμη (» Χαίτη) βαθεῖα, « Στρβ. » Τοῖς γηράσκουσι τῶν τετραπόδων.. τὰ ἔρια βαθύτερα μείζονα γίνεται, ἐλάττω δὲ τῷ πλήθει, « Ἀρστ. » Γῆρας βαθὺ, « Ἀξ. » Ὀρθρου βαθέος, « Γρφ. » Εἰρήνη (» Σιγὴ) βαθεῖα, « Λκ. » Μέθη βαθεῖα, « Ἀξ. » Ὕπνος βαθὺς, « Ἀξ., ὁ ἄλλ. βαρύς. (ἢ ἑλλ.) » Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, « Λκ. » Οἱ βαθεῖς Μβραῖοι, « Γρφ., οἱ ἀρχαῖοι, οἱ καθαυτό. « Ἑσπέρου βαθὺ, « Πίνδ. 4) πυκνὸς, χονδρὸς, (ἢ συγκρ.) σκοτεινὸς. » Καυλὸς —, « Θφρ. » Πλευρὰ (» Στρωμνὴ ἢ) βαθεῖα, « Ἀξ. » Ἀὴρ βαθεῖα, « Ὀδ. Ι. » Λήϊον (» Σκότος, » Χρῶμα) βαθὺ, « Ἀξ. 5) (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος, ἐπισωρευμένος. » Ἀνὴρ (« Κλῆρος, » Πλοῦτος, » Οἶκος) —, « Ἀξ. » Ἠϊόνι (» Τέφρᾳ) βαθείᾳ, « Πλ. » Χρέος (» Κλέος) βαθὺ, « Ἀξ. » Μίδεω βάθιον πλουτεῖν, « Πίνδ.
Βαθύσκαρθμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πηδῶν ὑψηλὰ ἢ ἐκ τοῦ βάθους.
Βαθύσκαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ βαθειὰ σκαμμένος.
Βαθύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) παχὺν ἴσκιον, κατάσκιος. » Φύεται περὶ τὰ βαθύσκια καὶ ὕρυδρα, « Θφρ.
Βαθυσκόπελος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς βράχους (σκοπέλους), Βαθυκρημνος.
Βαθύσκοτος (ὁ, ἡ), = Βαθύγνοφος.
‡Βάθυσμα (τὸ). βαθύτης, κοίλωμα.
Βαθυσμήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς σμήριγγας (πλοκάμους, τρίχας). » Ὑπήνη —, « Νόν.
Βαθυσπήλυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθέα σπήλαια.
Βαθύσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθειὰ σπαρμένος ἢ σπειρόμενος, εὔφορος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαθύστερνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ καὶ μαλλιαρὸν στῆθος. » Λέων—, « Πίνδ. 2) — Βαθύκολπος. » Χθὼν (» Πόντος)—, « Ὀρφ., Πίνδ.

Βαθυστήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθέως ἐστηριγμένος (θεμελιωμένος), Βαθύρριζος.

Βαθυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πλατειὰ ᾗ μακρυὰ (μὲ πολλαὶς δίπλαις) φορέματα.

Βαθύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθὺ στόμα (ἄνοιγμα). » Σπήλαιον—, « Στρ.

Βαθύστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ ἀλλεπάλληλα μαλακὰ (παχειὰ) στρώματα.

Βαθύσχοινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατάφυτος ἀπὸ) πυκνὰ καὶ ὑψηλὰ σχοῖνα (βοῦρλα).

Βαθυτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένας διαστάσεις, (ἐν γέν.) μέγας, εὐρύχωρος. » Ναῦς—, « Ὀππ., ἡ βαρυφορτωμένη.

Βαθύτριχος (ὁ), = Βαθύθριξ.

Βαθύτροπος (ὁ, ἡ), Π. βαθὺς τοὺς τρόπους, Βαθυγνώμων.

Βαθύϋδρος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Μελάνυδρος, ὁ ἔχων βαθειὰ (πολλὰ ἢ εἰς τὸ βάθος κείμενα) νερὰ, (ἐν γέν.) βαθύς.

Βαθύϋπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος βαθὺν ὕπνον.

Βαθυφάραγξ, αγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διατεμνόμενος ἀπὸ) βαθεῖας φάραγγας.

Βαθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύνους, φρόνιμος.

Βαθύφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα.

Βαθύφωνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐβγαίνει ὡς ἀπὸ βάθους, χονδρόφωνος, ἢ (τρπ.) δυσνόητος. 2) (εἰς τὸν Ἡσαΐαν λγ', 19) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαρύφωνος, (τὸ ὁποῖον ὁ Σύμμαχ. μετέφρασε) Βαρὺς χείλεσι.

Βαθυχαῖος (ὁ, ἡ), Π. [β. χαιὸς ἢ χάϊος]. ὁ ἔχων παλαιὰν εὐγένειαν, (κοιν.) τρισεύγενος.

Βαθυχαιτήεις, εσσα, εν, καὶ

Βαθυχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν ᾗ πυκνὴν χαίτην ἢ κόμην, μακρομάλλης.

Βαθυχείλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (ὑψηλὰ) χείλη ἢ ἄκρα, (παρβλ.) Βαθύγλωσσος.

Βαθυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ χεῦμα (ῥεῦμα), (ἐν γέν.) βαθύς.

Βαθύχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βαθύγειος.

Βαθυχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, βαθυπλούτος.

Βαθύχρονος (ὁ, ἡ), Π. = Μακροχρόνιος.

Βαθύχροος-ους, ου (ὁ, ἡ). ὁ χρωματισμένος βαθέως ἢ μὲ βαθὺ (σκοῦρον) χρῶμα.

Βαῖον, γ'. πλθ. καὶ

Βαίην, ης, η, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Βαίνω.

Βαιθὴλ [Ἑβρ. Μπέτ-ἐλ, οἶκος θεοῦ]. λίθος (βωμός, στήλη) εἰς μνήμην θείας ἐπιφανείας ἢ ἀντιλήψεως, (ὅθεν ἡ Ἑλλην. μυθολογία τοῦ λίθου Βαιτύλου).

Βάϊνος [βαΐς], η, ον. Ὁ καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ φοινικόφυλλα.

Βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. β'. Ἔβην, πρκ. Βέβηκα). Πατῶ· περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι. » Αἱ ταπειναὶ ὁπλαὶ ὁμοίως βαίνουσι, « Ξεν. » Βαίνω πόδα, « Εὐρ., πατῶ (βάλλω) τὸ πόδι μου. » Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη ᾗ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, « Ἰλ. Δ. » Μεγάλα (» Μακρὰ, » Ἀβρὰ κτλ.) βαίνειν, « Δξ., περιπατεῖν μὲ μεγάλα βήματα (ἀργὰ, καμαρωτὰ κτλ.). » Βαίνειν ἐν ῥυθμῷ (ἢ) πρὸς ῥυθμόν, « Πλάτ., Πλ., περιπατεῖν εὐρύθμως. » Ἴσα βαίνω τινί, « Δμ. » — Ἐγγὺς βαίνω τινός, « Δ. Ἀλ., περιπατῶ καθὼς ὁ (ἢ ἴσα μὲ τὸν) δεῖνα, τὸν ὁμοιάζω, τὸν μιμοῦμαι ἢ τὸν πλησιάζω. » Ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίει, μόλοι, « Σοφ. (ᾗ περιφρ.) » Βῆ δὲ θέειν (ἐλάαν), « Ἰλ. Β. Ν. » Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, « Ὀδ. Θ., ἐκίνησε (ἄρχισε) νά. (ᾗ πρὸς μτχ.) » Ἀριστεύσαντες ἔβησαν, « Βερχμχ. » Διὰ δίκας ἔβα, « Εὐρ., ἐκδικήθη, ἐτιμώρησεν. » Λίνον ἔβα κόρος, « Πίνδ., χορταίνεται καὶ ὁ ἔπαινος. 2) = Δια(Ἀπο)βαίνω, Ἀπ(Παρ)έρχομαι, ἀναχωρῶ. » Οὓς κῆρες ἔβαν φέρουσαι, « Ἰλ. Β. » Ἐννέα βεβάασιν ἐνιαυτοί, « αὐτ. » Ποῦ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; « αὐτ. 3) (ἐπὶ συνουσ. ἀλόγ. ζ.) βατεύω (ᾗ πθ.) βατεύομαι. » Ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὤν, « Ἀρστ. 4) (κυρ. εἰς τὸν πρκ. ᾗ ὑπερσ.) εἶμαι σημένος (θεμελιωμένος, μόνιμος), στέκομαι (κεῖμαι) στερεά. » Βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, « Ξεν. » Ἐπὶ μέσου βεβηκέναι, « Πλάτ. » Ἡ κεφαλὴ ἐπ' αὐχένος ἐβεβήκει, « Φίλ. (καὶ συνκδχ.) » Βεβηκυῖα μάχη, « Πλ., ἢ ἐκ τοῦ συστάδην. (ᾗ τρπ.) » Εὖ βεβηκυῖα τυραννίς, « Ἐρ. » Βεβηκὼς ἀνήρ, « Πλ., ὁ ἐμβριθὴς καὶ εὐσταθής. » Τὸ βεβηκός, « αὐτ., ἡ ἐμβρίθεια (ἡ σταθερότης) τοῦ χαρακτῆρος. 5) (ἐνεργ. κυρ. εἰς τὸν μέλλ. Βήσω καὶ τὸν ἀόρ. ά. Ἔβησα), = Ἀνα(Κατα, Ἐπι)βιβάζω. » Ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, « Ἡρ., (καὶ μσ.) » Περικαλλέα βήσατο δίφρον, « Ὀμ., ἀνέβη.

Βάϊον (τὸ), [Βαΐς]. κλάδος ἢ φύλλον φοίνικος· (συνκδχ.) ἀριστεῖον, νικητήριον, τρόπαιον· σκῆπτρον (τῶν βασιλισσῶν). 2) (Βυζ.) δῶρον, χάρισμα.

Βαιός [ἴδε Ἡβαιός], ά, όν, Π. μικρός· ὀλίγος. » Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί' (ἀντὶ βαιά), « Σοφ. » Πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων; « αὐτ., μόνος (μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους) ἢ = τῷ ||. (τὸ οὐδ.) Βαιόν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὀλίγον. » Βαιὸν (ἐλλ. χρόνον) ἀμμείνασα, « Ὀμ. » Βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ, « Σοφ., τόσον ὀλίγον φροντίζεις διά. » Κατὰ βαιόν, « Διόνυσ., κατ' ὀλίγον. » Βαιῆς (ἐνν. ἡλικίας) ἄπο, « Ἡσ., παιδιόθεν.

Βάϊος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Βάδιος), α, ον. (κυρ. ἵππος) Κοκκινωπὸς τὸ χρῶμα, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) bai, [βαΐς].

Βαϊοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν) βαΐα. (ὄθ.) » Βαϊοφόρος, « ἐκκλησ., ἢ πρὸ τοῦ πάσχα κυριακὴ (ἢ ἄλλ.) τῶν Βαΐων.

Βαΐς, ίδος (ἡ), [Αἰγυπτ.]. φύλλλον ἢ κλάδος φοίνικος, βάϊον.

Βαίτη (ἡ), [ς]. φόρεμα ποιμενικὸν δερμάτινον, κοζόκα. 2) σκηνὴ βαρβαρική.

Βαίτυλος (ὁ), [ἴδε Βαιθήλ]. ὁ λίθος τὸν ὀπ. κατέπιεν ὁ Κρόνος ἀντὶ τοῦ Διός.

Βαϊφόρος (ὁ, ἡ), = Βαϊοφόρος.

Βαιών [βαιός], όνος (ὁ), εἰδ. μικροῦ ὀψαρ. ὁ ἄλλ. Βλέννος. 2) εἰδ. μέτρου. παρ' Ἀλεξανδρεῦσι.

Βάκανον (τὸ), (μτγν.) ὁ σπόρος τῆς κράμβης καὶ τῆς ῥαφάνου.

Βάκηλος (ὁ), [ς]. εὐνοῦχος· θηλυδρίας· βλάξ.

Βακίζω, Μ. ίσω. Προφητεύω καθὼς ὁ Βάκις (μάντις Βοιωτός), ἢ ἐπαναλαμβάνω συχνὰ τὸ ὄνομά του, (παρβλ. Βαττορίζω καὶ Δατισμός).

Βακκάρινος, η, ον, Ζ. Βακχάρινος.

Βακκάριον (τὸ), (κυρ.) μῦρον ἢ ἔλαιον ἀπὸ Βάκκαριν.

Βάκκαρις, ιδος ἢ εως (ἡ), Ζ. Βάκχαρις.

Βακτηρεύω (καὶ μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι. Ἀκκουμβῶ εἰς (Περιπατῶ μὲ) βακτηρίαν.

Βακτηρία (ἡ), [βαίνω]. ῥαβδί, (Ἰταλ.) μπαστοῦνι, δεκανίκι.

Βακτηριάζω, Μ. άσω. Στηρίζω.

Βακτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Βακτήριον (τὸ), (ἐνν. ξύλον). = Βακτηρία.

Βάκτρευμα (τὸ). ἡ πρᾶξις τοῦ βακτρεύειν, ἀκκούμβισμα.

Βακτρεύω, Μ. εύσω, = Βακτηρεύω, [ἐκ τοῦ

Βακτήριον (τὸ), = Βακτηρία.

Βακτροπηρίτης [βάκτρον, πήρα], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν μὲ τὸ ῥαβδὶ εἰς τὸ χέρι ᾗ τὸ δισάκκι εἰς τὸν ὦμον· κυνικὸς φιλόσοφος, ζήτουλας, ἀγύρτης.

Βακτροπροσαίτης, ου (ὁ). ὁ προσαιτῶν (ζητεύων) μὲ τὸ βάκτρον εἰς τὴν χεῖρα.

Βακτροφόρος (ὁ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) βάκτρον.

Βακχάζω, Μ. άσω, = Βακχεύω.

Βάκχαρι (τὸ), = Βάκχαρις

Βακχάρινος, η, ον. (κυρ. μῦρον ἢ ἔλαιον) Κατεσκευασμένον ἀπὸ βάκχαριν.

Βάκχαρις, εως (ἡ), φυτ. εὐώδες, (ἴσ. τὸ) Ἄσαρον, (οἱ Τουρκ.) ὀνομάζουν μπαχάρ (ἐν γέν. κάθε ἄρωμα, ἰδιαιτ. δὲ τοὺς κόκκους φυτοῦ τινος ἀρωματικοῦ τῆς Ἰνδίας).

Βακχάς (ὁ), Π. = Βακχευτής.

Βακχασμός (ὁ), = Βακχεία.

Βακχάω, = Βακχεύω.

Βακχέβακχος (ὁ). ὕμνος εἰς τιμὴν (ᾗ εἰς τὸν ὀπ. ἐπανελαμβάνετο συχνὰ τὸ ὄνομα) τοῦ Βάκχου.

Βακχεία (ἡ). τὸ βακχεύειν· (ἐν γέν.) μέθη, μανία, παραφορά· ἐνδουτιασμός.

Βάκχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐμπνευσμένος ἀπὸ) τὸν Βάκχον, Βακχικός· ἐνθουσιῶν, μανιώδης. » Θεός—, « Εὐρ., ὁ Διόνυσος. » Ποῦς—, « Μετρ., ὁ συγκείμενος ἀπὸ μίαν βραχεῖαν καὶ δύω μακρὰς συλλαβὰς ἢ (κατὰ τὸν Ἀλ.) τὸ ἀνάπαλιν. || (οὐσ.) Βακχεῖον (τὸ), ὁ ναὸς (ᾗ σπν. ἢ ἑορτὴ) τοῦ Βάκχου. 2) = Βακχεία. » Εἰς βακχεῖον πεσών, « Εὐρ. 3) (πλθ.) Βακχεῖα (τὰ), τὰ ὄργια (αἱ ἑορταὶ) τοῦ Βάκχου.

Βακχειώδης, εος (ὁ, ἡ). βεβακχευμένος, μανιώδης.

Βακχειώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Βακχευτής.

Βάκχευμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ πράξεις (τὰ ὄργια) τῶν βακχευόντων.

Βακχεύς, έως (ὁ). ὁ Διόνυσος.

Βακχεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς βάκχευσιν ἁρμόδιος ἢ πρόθυμος.

Βάκχευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βακχεύειν, ἢ ἑορτὴ (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βακχευτής, οῦ (ὁ). ὁ βακχεύων, (ἐνγέν.) ἐνθουσιασμένος, παράφορος.
Βακχευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· (ἐν γέν.) μανιώδης.
Βακχεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Βακχευτής.
Βακχεύω, Μ. εὐσω Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν (ἐκτελῶ τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου, (ἐπιμ.) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἐνθουσιασμένος (μανιώδης). (σπν. ἐνεργ.) = Ἐκβακχεύω, ἐνθουσιάζω, ξετσελλαίνω.
Βακχέγορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συγκροτῶν τοὺς βακχικοὺς χορούς.
Βακχέω, Μ. ἥσω, Π. ἀντὶ Βακχεύω.
Βάκχη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Βάκχος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ ἐκτελοῦσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου γυνή, (παρβλ. Μαινάς).
Βακχήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Βακχεῖος.
Βακχιάζω, Μ. άσω, = Βακχεύω.
Βακχιακός, ἡ, όν, = Βακχικός.
Βακχιάς, άδος (ἡ), Π. ἐπιθ. ἀντὶ Βακχικός. ‖.(οὐσ. ἐνν. γυνή) = Βάκχη, ἱέρεια (θιασῶτις) τοῦ Βάκχου.
Βακχικός, ἡ, όν., καὶ ἐπίρ. — ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον ἢ εἰς τὰ ὄργια καὶ τοὺς θιασώτας του
Βάκχιος, α, ον, = Βάκχειος καὶ Βακχικός. 2) Π. ἀντὶ Βάκχος.
Βακχιόω-ῶ, Μ· ώσω, = Βακχεύω, ἐνθουσιάζω ἢ ἐνθουσιάζομαι.
Βακχίς, ίδος (ἡ), Π. = Βακχιάς.
Βακχιώτης, ου (ὁ), Π. θιασώτης τοῦ Βάκχου.
Βάκχος (ὁ), [Ἴακχος]. ὁ θεὸς τοῦ οἴνου ὁ (ἄλλ.) Διονυσος. 2) (μτνμ.) ὁ οἶνος 3) ὁ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸν Βάκχον ἢ ἐκτελῶν τὰ ὄργιά του, (ἐν γέν. ἐνθουσιασμένος, μανιώδης, ξεβακχευμένος. 4) σέφανος ἢ κλάδος τὸν ὁπ. ἐφόρουν ἢ ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες. 5) εἶδ. ἰχθ. ὁ (ἄλλ.) Ὀνίσκος.
Βάκχων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βάκχος.
Βαλανάγρα, ας (ἡ). τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. οἱ παλαιοὶ ἔβγαλλον (ἠγρευον) ἀπὸ τὸν μηχλὸν τὴν βάλανον καὶ (ἐπιμ.) ἐξεκλείδοναν τὰς θύρας των.
Βαλανειόμφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. φιάλη) ἔχουσα κοίλωμα εἰς τὴν μέσην (καθὼς αἱ γοῦρναι τῶν λουτρῶν).
Βαλανεῖον (τὸ). λουτρὸν (κυρ. δημόσιον), (συνκδχ.) νερὸν τοῦ λουτροῦ.
Βαλανείτης, ου καί.
Βαλανεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπιστάτης ἢ ὑπηρέτης τοῦ βαλανείου, λουτράρης, (Τουρκ.) τελέκης ἢ χαμαμτζῆς.
Βαλανευτήρ (ὁ), = Βαλανεύς.
Βαλανευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαλανέα ἢ τὸ βαλανεῖον.
Βαλανεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ βαλανεύς, ἡ ὑπηρετοῦσα ἢ ἐπιστατοῦσα εἰς τὸ λουτρόν.
Βαλανεύω [βάλανος], Μ. εὐσω. Εἶμαι βαλανεύς, ὑπηρετῶ (κυρ. εἰς τὸ λουτρὸν ἢ καὶ ἁπλῶς ὅπου δήποτε).
Βαλανηρὰ (τὰ). τὰ ἐκ τοῦ γέν. τῆς βάλανου ὀπωρικά.
Βαλανηφαγέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι -
Βαλανηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος λὲ) βαλάνους.
Βαλανηφόρος (ὁ, ἡ)· ὁ καρποφορῶν βαλάνους.
Βαλανίζω, Μ. ίσω. Τινάζω τὴν βαλανιδὴν ἕνα πέσουν (Συνάζω) τὰ βαλανίδια. 2) (ἰατρ.) βάλλω ὑπόθετον (βάλανον).
Βαλάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ βάλανον.
Βαλάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάλανος.
Βαλανίς, ίδος (ἡ), = τῷ Βαλάνιον καὶ τῷ
Βαλάνισσα, ης (ἡ), = Βαλανεύτρια.
Βαλανίτης, ου (ὁ), καὶ Βαλανῖτις, ίδος (ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ καμωμένος ἀπὸ) βάλ.
Βαλανοβόρος (ὁ, ἡ), = Βαλανηφάγος.
Βαλανοβόκη (ἡ). ἡ τρύπα τοῦ μοχλοῦ ὅπου ἐμβάλλεται ἡ βάλανος.
Βαλανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βαλάνου.
Βάλανος (ὁ καὶ ἡ), δένδρ. ἡ βαλανιδιὰ ἢ 2) (ὁ καρπὸς της) τὸ βαλανίδι. 3) κάθε ὁπωρ. ὁμοιόσχημον, π. χ. Κάζανον, Φοῖνιξ, κτλ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἓν διακριτικὸν ἐπίθ.) » Διὸς βάλανος, « τὸ καρύδι, (ἴδε ἢ Μυροβάλανος). 4) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, (παρβλ. Πόσθη). 5) τὸ σιδήριον ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸν μοχλὸν (πρὸς κλείδωσιν τῆς θύρας), ἴδε Βαλανάγρα. 6) εἶδ. (ἢ μέρος) στολίσματος τοῦ λαιμοῦ τῶν γυναικῶν. 7) τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν πρωκτὸν ἀντὶ κλυστῆρος, (κοιν.) ὑπόθετόν. 8) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) ἐλὴ (τῆς θαλάσσης), (παρβλ. Δάκτυλος).
Βαλανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι ὡς βάλανον. 2) κλείω τὴν θύραν μὲ τὴν βάλανον, κλειδόνω, μανταλόνω.
Βαλαντίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βαλάντιον.
Βαλαντιηγόμος (ὁ), Π. ἀντὶ Βαλαντιοτόμος.
Βαλαντιοκλέπτης, ου (ὁ), ὁ κλέπτων ἐπιτηδείως τὰ βαλάντια.
Βαλάντιον (τὸ). σακκοῦλα (πουγγί) διὰ χρήματα.
Βαλαντιοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκοπεύων τὰ ξένα βαλάντια.
Βαλαντιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Βαλαντιοτόμος (ὁ, ἡ). κλέπτης κόπτων (τέμνων) καὶ ἁπλῶν ἐπιτηδείως ἢ τρυπῶν τὰ βαλάντια.
Βαλανώδης, εος (ὁ, ἡ) = Βαλανοειδής. 2) ὁ ἔχων πολλὰς βαλάνους.
Βαλανωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα βαλάνου, βαλανοειδής. 2) » Θύρα —, « Ξεν., (οἰκονομ.) ἡ κλειομένη διὰ βαλάνου (δ).
Βαλαύσιον (τὸ). τὸ ἄνθος καὶ ὁ ἄγουρος καρπὸς τῆς ἀγριοῤῥοδιᾶς.
Βαλβιδοῦχος (ὁ). ὁ ἔχων (φυλάττων) τὴν βαλβῖδα.
Βαλβιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βαλβῖδος, ἐξέχων ἑκατέρωθεν κατὰ μῆκος.
Βαλβὶς [βάλλω], ίδος (ἡ), = Ἀφετηρία, τὸ σημεῖον (τὸ μέρος) ὅπου ἔστεκον οἱ δρομεῖς ἢ ἐπάτουν οἱ δισκεύοντες (ἐν γέν.) ἀρχή, (ὅθεν:) » Ἐκ (» Ἀπὸ) βαλβίδων, « Ἀρρ. » Ἐξ αὐτῆς βαλβῖδος, « Θδρτ., ἐν πρώτοις, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχήν. 2) = Κρηπὶς, βάσις, θεμέλιον. » Βαλβῖδα λόγου βαλέσθαι, « Φλς. 3) = Βηλὸς, κατώφλι τῆς θύρας. « Ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβῖδος, « Φλτρ. 4) = Βαθμὸς (σκαλοπάτι κυρ. φτέατος).
Βάλε, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἄβαλε, ἐπίρ. Εἴθε, ὄμποτε!
Βαλλὴν(λλὴν), ῆνος (ὁ), [Φρυγ. ἢ Περσ.]· βασιλεὺς, ἀρχηγὸς, (Τουρκ.) βαλῆς, (ὅθεν
Βαλη(λλη)νᾶτος, α, ον. Βασιλικός.
Βάλιος, α, ον. Ταχυκίνητος· ὀγλίγωρος. 2) ποικίλος, κατάστικτος, (παρβλ. Αἰόλος καὶ Φάλιος καὶ
Βαλιὸς, ὰ, όν, = Ἅλαὸς, τυφλὸς, (ὄθεν ‖. οὐσ.) Βαλιὰ (ἡ), ὀφθαλμία, (παρβλ. Ἁλος).
Βαλλέσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐβάλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Βάλλω.
Βαλλητὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Βολὴ, ῥίψιμον.
Βαλλίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) = Βάλλω. 2) περιστρέφομαι ἢ περιφέρομαι χορεύων.
Βαλλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαλλίζειν.
Βάλλω [κατ' ετυμλγ. Στρέφω (Κουνῶ) ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὅθ. συγγ. τῷ Ἀλάω καὶ Πάλλω, ἴδε εἰς τὴν 2. σημασ.], Μ. βαλῶ (κόρ. Ἔβαλον, πρκ. Βέβληκα κτλ., τὸ θετ. Βλητέον). Τινάζω, ῥίπτω, (συνκδχ.) ἐπιτυχαίνω εἰς τὸ κτύπημα, (ἐπιμ. 2) κτυπῶ (κυρ. μακρόθεν), προσβάλλω, πληγάνω (ὅθ: ἡ διαφορὰ τοῦ) » Ὀξεῖ χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλὼν, Ἰλ. Χ. (ἢ π0.) » Βλήμενος ἠὲ τυπείς, « (καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ γνωστοῦ αἰνίγματος.) » Βάλοι τε κοὐ βάλοι, « Ἀθ., ῥῆμ. ἴδε πλὴν δὲν τὸν κτύπησε. » Πολλοὺς προέηκα ὀϊστοὺς, τοὺς τὸν δ' οὐ δύναμαι βαλέειν, « Ἰλ. Θ. » Σκοπὸν, ὃν οὐκ οἶδ' εἴ τις βέβληκε, « Γρ. » Τοὺς ὕποτ' ἠλίος ἀκτῖσιν ἔβαλεν, « Ὀδ. Ε. «Τὴν θάλασσαν ἄνεμος βάλλει.« Μοσχ. (καὶ προθετ.) » Ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, « Γρφ. » Ἵππων μ' ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, « Ἰλ. Κ. » Φράζεο μή σε (σκορπίος) βάλῃ, « Ἀθ. (καὶ μὲ δοτ.) » Βάλλει μήλους τὸν αἰπόλον, « Θκρ. » Ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον, « Γρφ. (καὶ τρπ.) « Σκώμμασι βάλλειν τινά, « Συν. (καὶ χ. πτ.) » Ἔβαλον, ἠκόντιζον, « Ξεν. « Κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. « Δμ. (ἢ μτφορ.) » Τῆς Ἀττικῆς ὀρθοεπείας πόρρω που βάλλειν, « Ψελλ. (καὶ π0.) » Κερκυνῷ ἐληθεὶς, « Φλςρ. (ἢ τρπ.) Ἀχει βεβλημένος, « Ἀρρ. 3) ῥίπτω (κάμνω ἢ ἀφίνω τι νὰ πέσῃ) κάτω, Καταβάλλω, κρημνίζω (καὶ μόνον εἰς τὸν π0, πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ τρτπρσ.) κεῖμαι, κείτομαι. » Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, « Ἰλ. Α. » Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, » Ὀδ. Ι. » Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλεν, « Ὀδ. Ζ., Ξ. » Εὐνὰς βαλέειν, « Ὀδ. Ι., νὰ ῥίψῃ σίδηρον. » Βάλλει (ὁ ἵππος κτλ.) τοὺς ὀδόντας, « Ἀρςφ. » Σπόρον ἐν νηοῖσι βάλλοντες, « Θκρ. » Κύβους βάλλοντας, « Πλάτ. (ἢ ἑλλ.) » Κυβευτῇ πολλὰ βάλλοντι καὶ καλά, « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἕλλ.) » Ἂν πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ' ἀλλοῖον βαλεῖς, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) » Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοί, « Ὀδ. Α., ἀπεφάσισαν (ἀπὸ μτφορ. τῶν κυβ. ἢ τῶν ψηφοφορ., ἀλλ' ὄρα μᾶλλ. εἰς τὴν 6 σημασ.). (καὶ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐτυμολγ. τῆς λέξ.) » Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, Ἰλ. Θ., ἔῤῥηξε (δηλ. ἔγυρε) τὸ κιφάλι του πλάγια. » Ταρβήσας δ', ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, « Ὀδ. Π., τὰ ἔστρεψε. » Πρόσωπον ἐς γῆν βαλοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σα, « αὐτ. Εὐρ. » Πρὸς γῆν ὄμμα βαλών, « αὐτ., ἔρρηξε τὰ ἱμάτιά του κατὰ γῆς (καὶ ἑλλ.) » Βάλλ' (ἐνν. σεαυτὸν) ἐς κοράκας (ἐς μακαρίαν κτλ.), « Παροιμ. (κοιν.) ἄμε 'ς τ' ἀνάθεμα ('ς τὸν διάβολον κτλ.). (καὶ πθ.) » Τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, « Ἰλ. 1. » (Νήσοις), αἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληνται, « Νίκ., κεῖνται (ἀλλὰ παρβλ. καὶ τὰ τελευτ. παρὰγμ. τῆς 3 σημασ.). » Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς, « Γρφ., κεῖται. » Λύκος, ὑπὸ κυνῶν δηχθείς, ἐβέβλητο, « Μυθ. 4)=Ἐκβάλλω, (ἐπὶ φυτ.) Ἐκφύω, (ἐπὶ ῥευστῶν) Ἐκχέω, κτλ. » Εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει καὶ βαλεῖς τι μαλθακόν, « Ἀρχφ., ἐβγάλῃς ἀπὸ τὸ στόμα σου, προφέρῃς. »Δάκρυ βαλέειν κατ' ὄσσων (κατὰ βλεφάρων, παρειῶν ἄπο κτλ.), « Ὅμ., Θκρ (καὶ ἑλλ.) » Ποταμὸς εἰς ἄλα βάλλων (ἐνν. τὸ ὕδωρ), « Ἰλ. Α., (δηλ.) χυνόμενος. (ᾗ ἐπὶ φυτ.) »Τὸ πολυπόδιον μετὰ τὰ ὕδατα ἀεὶ βάλλει (ἐνν. φύλλα κτλ.), « Θφρ., (δηλ.) φυτρόνει. 5)=Τίθημι, (κοιν.) ἄνω (τοποθετῶ) τι πουθενὰ (κυρ. δὲ μέσα ἢ ἐπάνω ἢ τριγύρω), (ἐπμ.)=Ἐμ- (Ἐπι-, Περι-)βάλλω, (ἐπὶ ῥευστῶν) Ἐγχέω, (ἐπὶ ἐνδυμ.) φορῶ. » Πάνθρ ἐν χείρεσσι βάλω, « Ἰλ Ρ. » Βαλὼν ἐν νηῒ, « Ὀδ. Σ. (καὶ μέσ. ἑλλ. τῆς προθ.) » Ἅρμενα νηυσὶ βάλοντο, « Ἀπλλν. » Κυνέῃ βάλεν, « Ἰλ. Η. » Βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις, « Γρφ., (κοιν.) νὰ βάλῃ τὰ ἄσπρα του εἰς τὸ διάφορον. »Ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλλω, « Εὐρ. (κοιν.) βάλλω αὐτὶ (ν' ἀκούσω). » Εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, « Ὀδ. Δ. » Βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, « Γρφ. (καὶ χ. τοῦ προθ.) » Βάλλ' οἶνον, « Ἀνακρ. » Πρὶν ἐπὶ γᾶν Φρυγῶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν, « Εὐρ., πρὶν πατήσῃ εἰς. » Βαλεῖ τὰς ῥίζας αὐτοῦ, « Γρφ. » Βαλῶ περὶ σὲ γάρακα, « αὐτ. » Ἀμφὶ δ' ὤμοις βάλλ' (καὶ μσ. βάλλετο) αἰγίδα (εἶφος κτλ.), « Ὅμ. (ᾗ ἑλλ. τοῦ προθ.) » Βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοις (τὸ κρήδεμνον), « Ἐπγρ. » Βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω. « Μόσχ. » Ἵππους τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών, « Ἰλ. Ψ (καὶ τρπ.) »Ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς « Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) » Πρὶν χώραν τὴν δὲ κινδύνῳ βαλεῖν, « Αἰσχλ. « Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν, « Γρφ. (ὅμοιον τῷ) » Φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, « Ἰλ. Δ. » Τρώεσσι θάρσος βάλε, « Κόϊντ., ἐνέπνευσε. » Σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε (βαλεῦ), « Θγν. (καὶ μσ.) » Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, « Πλ. (καὶ ἀντιστρφ.) » Ἐς φροντίδας νοῦν ἐβαλόμην, » Εὐρ. (ᾗ ἑλλ.) » Ἐπ' ἐμεωυτοῦ βαλόμενος ἔπρηξα, « Ἡρ., ἀπ' ἐμαυτοῦ, αὐθορμήτως, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ἄλλον, (κοιν.) τὲ κεφαλιοῦ μου. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοί, « Ὀδ. Α., ἀπεφάσισαν (ἴδε καὶ τὴν 3 σημασ.). (καὶ περιφρ.) » Εἰς μνήμην ἐβάλοντο, « Πλ., ἀντὶ ἐνθυμήθηκαν. » Ἐς οὖτα βαλέσθαι, « Βεργίλ., ἀντὶ Ἐνωτισθῆναι. »Εἰς γαστέρα βάλλεσθαι, « Ἡρ., ἀντὶ Συλλαμβάνειν. « Ἐβάλοντο κρηπῖδα, »Πίνδ., ἐθεμελίωσαν. (καὶ συνκδχ.) » Ἄστυ βαλέσθαι, « Ἀπλλν., κτίσαι ἢ τειχίσαι, (ᾗ μτφρ.) » Ἀρχὴν βαλέσθαι, « Πλάτ.

Βαλλιωτὴ (ἡ), φυτ. τὸ ἄλλ. μέλαν Πράσιον, ἄγριον μελισσάχορτον, ἢ βρωμοχόρτι.

Βαλὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Βηλός.

Βαλσαμίνη (ἡ), φυτ. τὸ ἄλλ. Βοὐφθαλμον, [ἐκ τοῦ

Βάλσαμον (τὸ), [φοινικ. Μπὰλ-σαμὴν, κύριος τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος], ὑπὸς ἡ ῥητίνη εὐώδης καὶ ἰαματικὴ δένδρου τινὸς τῆς Συρίας. 2)=Ἡδύσμος.

Βάλσαμος (ἡ), δένδρ. τῆς Ἰνδ. ἀπὸ τὸ ὁπ. τρέχει τὸ βάλσαμον, βαλσαμόδενδρον.

Βαλσαμουργέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι-

Βαλσαμουργὸς (ὁ, ἡ), ὁ καλλιεργῶν τὸ βάλσαμον.

Βαλσαμώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (εὐώδης ὡς) βάλσαμον.

Βαλσαμών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ βαλσαμόδενδρα.

Βᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Βῆμα.

Βαμβαίνω [ἀνμτπ. συγγ. τῷ Βαβάζω], Μ. ανῶ. Τρέμω (ἀπὸ φόβου ἢ ψύχος), τρεμουλιάζω, κτυπῶ τὰ 'δόντιά μου· (ἐπμ.) πιάνεται ἡ γλῶσσά μου, τραυλίζω.

Βαμβακεία (ἡ), =Φαρμακεία, [ἐκ τοῦ

Βαμβακεύω [βάμβα, Δ. ἀντὶ βάμμα], Μ. εύσω, =Φαρμακεύω, μαγεύω.

Βαμβακεύτρια καὶ

Βαμβακὶς, ίδος (ἡ), =Φαρμακὶς, μάγισσα.

Βαμβακὸς (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Φαρμακὸς.

Βαμβακοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ἀντὶ Βομβακοειδὴς, (ἴδε Πάμβαξ, ακος).

Βαμβαλέω-ῶ, Μ. ήσω (ὅθ. ὁ αὸρ. Ϛ'. Βάμβαλε) ᾗ

Βαμβαλίζω (ύζω), Μ. ίσω (ύσω), =Βαμβαίνω, τρεμουλιάζω.

Βᾶμεν(μες), Δ. ἀντὶ Ἔβημεν ἢ Βῶμεν, ἀ. πλθ. προσ. τοῦ αορ. β'. τῆς ὁριστ. ἢ ὑποτ. τοῦ Βαίνω.

Βάμμα (τὸ), [βάπτω], =Βαφὴ, γρῶμα· (ἐν γέν.) ὁποιονδήποτε ὑγρὸν (κυρ. διὰ βάψιμον), (ὅθ. 2)=Ἔμβαμμα, ζωμὶ (κυρ. διὰ βούτημα), (Ἰταλ.) σάλτσα. » Σίμβλων—, « Π., τὸ μέλι. 3) ἡ πρᾶξις τοῦ βάφειν, βάψιμον. » Ἵνα μὴ σε βάψω βάμμα Σαρδιανικὸν, « Ἀρχφ., κόκκινον, (δηλ.) νὰ μήσε 'ματώσω δέρνιον.

Βαμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάμμα, ζεμάκι.

Βᾶν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ αορ. β'., τοῦ Βαίνω.

Βανὲ, βανηκὸς (ά), Βοιωτ. ἀντὶ Γυνὴ, (παρβλ. Βόνη καὶ Γανά).

Βαναυσία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ βαναύσου (κυρ. καὶ μτφρ.).

Βαναυσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βάναυσον.

Βαναυσοποιΐα (ἡ). ἔργον βάναυσον, χωριατιά.

Βάναυσος (ὁ), [βαῦνος, αὖω ;]. (κυρ.) ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος τεχνίτης, χαλκεὺς, σιδηρουργὸς κτλ. (ἐν γέν. κάθε) χειροτέχνης, χονδροδουλευτής. ||. (ἐπιθ.) »Τέχνη—, « ἡ τῶν βαναύσων. 2) (μτφρ.) χυδαῖος, ἀπαίδευτος, ἄπρακτος, μικροπρεπὴς, ἀπειροκάλος, χωριάτης, βάρβαρος κτλ.

Βαναυσοτεχνέω καὶ

Βαναυσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (μετέρχομαι) βάναυσον τέχνην.

Βαναυσουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ βαναυσουργοῦ.

Βαναυσουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος βάναυσον τέχνην, χονδροδουλευτής.

Βαναυσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαρακτῆρα βάναυσον.

Βαναύσως, ἐπίῤῥ. Ὡς βάναυσος, μὲ τρόπον βάναυσον.

Βάξις [βάζω], ις (ἡ), Π. φωνὴ, λόγος· φήμη· χρησμός.

Βαπτηρία (ἡ) καὶ

Βαπτήριον (τὸ). βαφὴ, γρῶμα, ἡ ἐργαστήριον βαφέως, (κυρ. δὲ θηλ. καὶ οὐδ. τοῦ

Βαπτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ βάφειν, βαπτικός.

Βάπτης, ου (ὁ), =Βαφεὺς, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς καὶ θιασῶται τῆς θιᾶς Κοτυττοῦς, διότι ἐβάπτοντο [ἔβαφον] τὰς τρίχας των ἢ ἐφυκιαιδώνοντο, ἴδε Συνέσ. Φαλάκρ. ἐγκ. 85).

Βαπτίζω, Μ. ίσω, =Βάπτω, βουτῶ (βυθίζω) εἰς ὁποιονδήποτε ὑγρὸν, καταβρέχω, (συνκδχ.) λούω. » Βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, « Πλ. » Ἐὰν μὴ βαπτίσωνται οὐκ ἀσθίουσι, « Γρφ. (ὅθ. 2) (ἐκκλησ.) βαπτίζω. 3) ἀντλῶ (ᾗ). » Φιάλαις ἐκ πίθων μεγάλων βαπτίζοντες ἀλλήλοις προέπινον, « Πλ. 4) (πθ. ἢ μσ.) βυτῶ, βουλῶ, πνίγομαι (κυρ. καὶ μτφρ.). «Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισθῶμεν, « Γρ. (καὶ ἑλλ.) »Τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (ἐνν. τῷ οἴνῳ), « Πλάτ., (παρβλ. Βρίχω). (καὶ τρπ.) » Ὀφλήμασι βεβαπτισμένος, « Πλ. « Ἰδὼν βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, « Πλάτ., (κοιν.) τὰ ἔχανεν, ἐμπεριδεύετο, δὲν ἤξευρε τί νὰ πῇ.

Βαπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς βάψιμον.

Βάπτισις, εως (ἡ) καὶ

Βάπτισμα (τὸ) καὶ

Βαπτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαπτίζειν, βούτημα λοῦσιμον, πλοῦσιμον. » Βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ χαλκίων, « Γρφ. (ὅθεν παρὰ χριστιαν.) » Τὸ θεῖον ᾗ ἱερὸν βάπτισμα, « Ἐκκλησ.

Βαπτιστὴρ (ὁ), (μτγν.)=τῷ

Βαπτιστήριον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου βαπτίζονται (βυτοῦν, λούονται), ὀξαμενὴ, κολυμβήθρα.

Βαπτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βαπτίζων.

Βαπτὸς, ἡ, όν. Βατημένος, βαμμένος, χρωματισμένος, ἢ δυνάμενος νὰ βουτηχθῇ (ἀντληθῇ κτλ.). » Βαπτὰν κάλπιδι παγὰν, « Εὐρ.

Βάπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Βάπτης.

Βάπτρον (τὸ), =Βάμμα, βαφὴ.

Βάπτω, Μ. βάψω (αορ. πθ. Ἐβάφην). (κυρ.) Βουτῶ (Βυθίζω) τι εἰς ὁποῖον δήποτε ὑγρόν. » Βάπτω τι εἰς ὕδωρ (ἢ) ἐν ὕδατι (ἢ, ἑλλ.) ὕδατι (ἢ) ὕδατος, « Ἀξ. « Ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, « Γρφ. 2) (συνκδχ.) πλύνω. « Τᾶρια βάπτουσι θερμῷ, « Ἀρχφ. 3) βάφω, χρωματίζω. » Τρίχας βάπτειν, « Δσκρ. (καὶ μσ. ἑλλ.) » Βαπτόμενος (ἐνν. τὰς τρίχας [ἢ τὸ πρόσωπον] ἑαυτοῦ) βατραχείῳ, « Ἀρχφ. » Βάπτεταί τις, θέλων καλὸς εἶναι, « Ν. Δαμ. » Ἔβαψας ἔγχος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς Ἀργείων στρατῷ, « Σοφ., τὸ αἱμάτωσες. » Βάπτω σ' ἦπερον, « Ὀδ. Ι. τὸν βουτῶ θερμὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἵνα τὸν σκληρύνω. 4) ἀλείφω, γανόνω, βερνικόνω, μαλαμματοκαπνίζω. » Αἱ κύλικες βάπτονται πρὸς τὸ εἶναι δοκεῖν ἀργυραῖ, « Ἀθ. 5) γεμίζω (βουτῶν τὸ ἀγγεῖον), ἀντλῶ. » Τεῦχος βάψας' ἔνεγκε ποντίας ἁλὸς, « Εὐρ. » Ἄλα βάπτε, « Νικ. » Σάμεσον, ὑδροφόροι, μὴ βάπτετε, « Καλλ. 6) (ἀμτβ. ἡ ἑλλ.) βυτῶ, βυλῶ. » Ἔβαψε ναῦς, « Εὐρ. » Ῥόων βάπτειν, « Ἀρ. (καὶ πθ.) » Βάπτεται ναῦς, « Αξ.

Βαραγκιάω-ῶ, Βαράγκιον, Βάραγγος κτλ. ἀντὶ Βραγγιάω κτλ.

Βάραθρον (τὸ). [φέρω, ὀθ. τὸ Ιων. Βέρεθρον], λάκκος βαθύτατος, χάσμα γῆς, καταβόθρα (ποταμοῦ). (ἴδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τόπος βαραθρώδης ὅπου ἔρριπτον τοὺς κακούργους, (ὀθ. τρπ.) ὄλεθρος, ἀφανισμὸς, (κοιν.) ὀργὴ τοῦ θεοῦ. » Ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν, « Δμ.

Βάραθρος (ὁ), ἄνθρωπος ἄξιος διὰ τὸ βάραθρον, ὀλέθριος, (κοιν.) κατεργάρης, κρεμασμένος κτλ.

Βαραθρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ῥίπτω τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, τὸν ἐξολοθρεύω, (κοιν.) χαντακόνω.

Βαραθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βάραθρον.

Βάραξ [;], ακος (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ ἄλλ. τολύπη, μπουρέκι (!).

Βαρβαρίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς βάρβαρος. 2) φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων (κυρ. τῶν Περσῶν). 3) κάμνω βαρβαρισμούς.

Βαρβαρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔθνος διὰ) τοὺς βαρβάρους. 2) = Βάρβαρος (ὀθενεν) » Τὸ βαρβαρικὸν, « Θκ., ἀντὶ οἱ βάρβαροι, τὰ βάρβαρα ἔθνη. » Εἰς τὸ βαρβαρικὸν, « Λκ., ἀντὶ-

Βαρβαρικῶς, ἐπ. ρ. Μὲ τρόπον βάρβαρον, καθὼς οἱ βάρβαροι.

Βαρβαρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Βάρβαρος.

Βαρβαρισμὸς (ὁ), τὸ νὰ ὁμιλῇ τις τὴν Ἑλλ. κυρ. γλῶσσαν) παρὰ κανόνας καὶ

Βαρβαριστὶ, ἐπίρ. Βαρβαρικῶς, κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης καὶ τὴν προφορὰν τῶν βαρβάρων.

Βαρβαρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) βάρβαρον (ἢ ὡς βάρβαρον τὴν Ἑλληνικὴν) γλῶσσαν, = Βαρβαρόφωνος.

Βαρβαρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὴν γνώμην.

Βαρβαρήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρβαρα ἤθη, ἀπολίτευτος.

Βαρβαρόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θυμὸν (καρδίαν) βάρβαρον, ἀπάνθρωπος.

Βαρβαροκτόνος (ὁ, ἡ) (παρρ.) ὁ φονεύσας (προπαρρ.) ὁ ψηνεθεὶς ἀπὸ) βαρβάρους.

Βαρβαρολέτειρα (ἡ), Π. ἡ ἀφανίζουσα (ὀλεθρία πρὸς) τοὺς βαρβάρους.

Βάρβαρος (ὁ, ἡ). (κατὰ τὴν γνωστὴν παροιμ.) Πᾶς μὴ Ἕλλην, ξένος (ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας), ἀλλοεθνὴς, (κυρ. δὲ) ἀλλόγλωσσος, (ἴδε Στρ. ΙΔ', 6. 677.). (συνκδχ.) βαρβαρόθυμος, ἀπολίτευτος, ἀνελεύθερος, χωρὶς ἀνατροφὴν, ἀφιλόκαλος κτλ. ἢ σκληρὸς, ἀπάνθρωπος κτλ. 2) = Βαρβαρικός. » Πόλεμος (« Γλῶσσα, » Ἐπιστολὴ κτλ.) —, « Αξ. » Χελιδὼν, ἐπὶ βάρβαρον ἐξομένη πέταλον, « Ἀρςφ. » Τὸ βάρβαρον, « (περιληπτ.) ἀντὶ οἱ βάρβαροι.

Βαρβαροστομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ ὡς βάρβαρος, ἔχω κακὴν προφοράν.

Βαρβαροστομία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Βαρβαρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (προφέρων) ὡς βάρβαρος.

Βαρβαρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἰδίωμα) τοῦ βαρβάρου, ἀπαιδευσία, σκληρότης κτλ.

Βαρβαρότροπος (ὁ, ἡ). Βάρβαρος τοὺς τρόπους.

Βαρβαρότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (κατοικούμενος ἀπὸ) βαρβάρους.

Βαρβαρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρβαρον φρόνημα.

Βαρβαρόφυλος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὴν φυλὴν (τὸ γένος).

Βαρβαροφωνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Βαρβαρίζω κατὰ τὴν γλῶσσαν, εἶμαι βαρβαρόφωνος.

Βαρβαροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Βαρβαρόφωνος (ὁ, ἡ), = Βαρβαρόγλωσσος.

Βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ βάρβαρον (κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν γλῶσσαν) ἢ τὸν ὑποδουλόνω εἰς τοὺς βαρβάρους.

Βαρβαρώδης, εος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὸ εἶδος.

Βαρβαρωνυμία (ἡ). βαρβαρότης ὀνόματος.

Βαρβάρως, ἐπίρ. = Βαρβαρικῶς.

;Βάρβιλος (ὁ), Ζ. Βράβυλος.

Βαρβιτίζω, Μ. ἰσω. Κρούω (Παίζω) καὶ

Βαρβιτιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ παίζων τὸ

Βάρβιτον (τὸ) καὶ

Βάρβιτος (ἡ, καὶ σπντ. ὁ). εἶδος μουσικοῦ πολυχόρδου ὀργάνου, λύρα, κιθάρα, λαγοῦτον.

Βαρβιτῳδὸς (ὁ, ἡ). τραγουδιστὴς συντροφεύων μὲ τὴν φωνήν του τὸ βάρβιτον, (Λξφν.).

Βάρδιστος, Π. ἀντὶ Βράδιστος, ὑπερθ. τοῦ Βραδὺς.

†Βαρέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.) = Βαρύνω.

Βαρέως, ἐπίρ. Βαρεῖα, μὲ τρόπον (ᾷ γρμτ. ἢ μουσ. μὲ τόνον) βαρὺν, μὲ δυσκολίαν. » Ἀμυγδάλη ὁ καρπὸς, βαρέως, « Γρμτ. » Κάκη, βαρέως, ἡ κακία, « αὐτ. » Αἱ βόες βαρύτερον φθέγγονται αἱ θήλειαι τῶν ἀρρένων, « Ἀρςτ. » Βαρύτατα ὑπακούει, « Ἱππκρ. » Βαρέως ἔχω ἢ φέρω, « = Δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, βαρύνομαι.

†Βαρυκοέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυηκοέω.

Βάρημα (τὸ) καὶ

Βάρησις, εως (ἡ), = Βάρος, φόρτωμα.

Βαρίβας, αντος (ὁ), Π. [βάρις, βαίνω]. ναύτης.

Βαρίη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Βαρύτης.

Βά(Βᾶ)ρις, ιδος καὶ ιος καὶ εως (ἡ), [Αἰγυπτ.], εἶδος πλοιαρίου ἢ σχεδίας (κυρ. διὰ τοὺς ποταμούς). 2) Π. (κάθε) πλοῖον, καράβι. 3) παλάτιον, πύργος, ναός, (ἐν γέν.) κτίριον μεγαλοπρεπές.

Βάρμιτον (τὸ), Αἰόλ. ἀντὶ Βάρβιτον.

Βάρος [φέρω], εος-ους (τὸ). ἡ ἰδιότης τοῦ βαρέος, βαρύτης. » Καὶ δὴ πιεζόμενοι οἱ φοίνικες ὑπὸ τοῦ βάρους, κυρτοῦνται, « Ξεν. 2) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ βάρος (βαραίνει), φόρτωμα, ὄγκος. » Τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις, οὐ 'νος φέρει, « Ἀρςφ. 3) (συνκδχ.) πλῆθος, μέγεθος, ἀφθονία. » Κύνα, τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀπισοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ ποιμένι, « Ἀλκ. 4) (μτφορ.) δύναμις, ἀξίωμα, μεγαλεῖον, ὑπόληψις. » Θεωρῶν τὸ πλῆθος καὶ τὸ βάρος τῶν Ῥωμαίκων στρατοπέδων, « Πλβ. » Τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργ. πόλεως, « αὐτ. 5) σεμνότης, ἐμβρίθεια, μεγαλοπρέπεια. » Τὸ β. τοῦ λόγου, « Διόδ. 6) θλίψις, στενοχωρία, ἐνόχλησις, φροντίς. » Ἔςαι ποτ' ἄρα τῶτο Καδμείοις βάρος, « Σοφ. » Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, « Γρφ.

Βαρούλκον (τὸ). μηχανὴ πρὸς τὸ ἕλκειν βάρη, (χυδ. ναυτ.) μακαρᾶς ἢ μποτζεργάτης.

Βαρυαὴς [βαρὺς, ἄημι], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφοδρῶς πνέων ἢ βαρύοσμος.

Βαρυαλγὴς, έος καὶ

Βαρυάλγητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρεῖς πόνους (ἄλγη, λύπας).

Βαρυαχὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Βαρυηχής.

Βαρυαχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν βαρὺ ἄχος (λύπην), βαρυστένακτος.

Βαρυαχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνομαι (Κουράζομαι) πολλά.

Βαρυαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ βαρύνων, βαρύτατος.

Βαρυβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως βαίνων, ἀργοπατῶν, ἀργοκίνητος.

Βαρυβόας, α (ὁ), Π. = Βαρύηχος

Βαρυβρεμέτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Βαρυβρεμετὴρ καὶ

Βαρυβρεμέτης καὶ Βαρυβρομήτης, ου (ὁ) Π. = τῷ

Βαρύβρομος (ὁ, ἡ), Π. [βαρὺς, βρέμω]. ὁ κάμνων μέγαν (φρικτὸν) κρότον. » Βροντὴ (» Πόντος, » Ζεὺς) —, « Εὐρ.

Βαρυβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ δαγκάνων (βιβρώσκων, κατατρώγων).

Βαρύγδουπος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Βαρύδουπος.

Βαρύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρετὴν γλῶσσαν, (θηλ.) πολύλογος ἢ φιλοκατήγορος.

Βαρυγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [β. γλωχὶν] πολλὰ σουβλερὸς, φαρμακερός. (Νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Τανυγλώχιν).

Βαρυγούνατος καὶ

Βαρύγουνος (ὁ, ἡ), Π. [β. γόνυ]. κατακυρταμένος, ἀποσταμένος, ἀργοκίνητος, ὀκνός.

Βαρύγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βάρος εἰς τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος, (κοιν.) κόπτων τὰ ἤπατα. » Νόσος —, « Ἐπγρ.

Βαρυδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι δυςυχὴς, ἔχω ἐναντίαν τύχην (δαίμονα).

Βαρυδαιμονία (ἡ). δυστυχία, κακομοιριά.

Βαρυδαιμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυδαμονέω.

Βαρυδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρεῖαν (σκληρὰν, ἐναντίαν) τύχην, δυςυχὴς.

Βαρυδάκρυς καὶ

Βαρύδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (ἢ δίδων αἰτίαν εἰς) πικρὰ δάκρυα.

Βαρύδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (δεμένος μὲ) βαρέα δεσμά.

Βαρυδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκληρὰ ἐκδικούμενος.

Βαρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάρος. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ βαρύδι τῶν οἰκοδόμων κλπ., (παρδλ. Βαρύλλιον).

Βαρυδοτειρα (ἡ), Π. [β. δίδωμι]. πρόξενος συμφορῶν (δυστυχίας).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαρύδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κτύπον (δοῦπον).
Βαρυεγκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺν ἐγκέφαλον, χονδροκέφαλος.
Βαρυεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. φιλόπονος ἢ ἐπίπονος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαθυεργής.
Βαρύζηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ (ἐπικινδύνως) ζηλότυπος.
Βαρυηκοέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀκούω μὲ δυσκολίαν, κωφίζω, βαρυακούω.
Βαρυηκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Βαρυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (δύσκολον) τὴν ἀκοὴν, βαρυακούων.
Βαρυηχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἠχῶ βαρέως (δυνατὰ), εἶμαι-
Βαρυηχὴς, ἐος & Βαρυήχητος καὶ
Βαρύηχος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων βαρὺν (δυνατὸν, ὀχληρὸν) ἦχον, βούζων δυνατά.
Βαρύθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν ἦχον (θρόον). « Αὐλητὴς (« Ἄνεμος, « Κλυδὼν κτλ.)—, « Π.
Βαρυθυμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι φοβερὰ θυμωμένος (ἀγανακτισμένος ἢ περίλυπος), κακοκαρδίζω, = Ἀραθυμῶ, (παρβλ. Βαρυμηνιάω).
Βαρυθυμία (ἡ) βαρυκάρδισμα, κακοκάρδισμα, ἀγανάκτησις, [ἐκ τοῦ
Βαρύθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), (καὶ ἐπίρ.) -θύμως. Ὁ ἔχων βαρὺν (διαρκῆ & ἐπικίνδυνον) θυμὸν, μνησίκακος, (κοιν.) ἀράθυμος· ἢ λυπημένος, κακοκαρδισμένος, ἀγανακτισμένος.
Βαρύθω (χωρὶς Μ.), Π. = Βρίθω, εἶμαι βαρυφορτωμένος.
Βαρυκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (πεπωρωμένην, ἀναίσθητον) καρδίαν, δειλὸς, ὀκνηρὸς, ἀνόητος.
Βαρυκέφαλος (ὁ, ἡ). (μτφορ.) βαρὺς τὸν νοῦν, (κοιν.) χονδροκέφαλος.
Βαρύκομπος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύηχος ἢ Ἀγέρωχος.
Βαρύκοτος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύθυμος.
Βαρυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυκτήμων, βαθύπλουτος, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαθυκτήμων.
Βαρυκτυπὴς, ἐος καὶ
Βαρύκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύδουπος.
Βαρυκωφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι πολλὰ κωφός.
Βαρυλαίλαψ, απος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν φρικτοὺς λαίλαπας (ἀνεμοζάλαις).
Βαρύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάρος, βαρύδιον (κυρ. τὸ τοῦ ὑδροσκοπίου).
Βαρύλογος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἢ ὑπαγορεύων ἢ προξενηθεὶς ἀπὸ) λόγους βαρεῖς (πικροὺς, ὑβριστικοὺς, ὀχληρούς).
Βαρύλυπος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ βαρέως λυπῶν ἢ λυπούμενος.
Βαρυμάνιος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Βαρυμήνιος.
Βαρύμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖς (μεγάλους) μαστοὺς.
Βαρυμελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βαρὺς τὰ μέλη τοῦ σώμ., πολύσαρκος, ἢ εὔρωστος.
Βαρυμηνιάω-ῶ, Μ. ἄσω. Εἶμαι φοβερὰ θυμωμένος ἢ Μνησικακῶ, (παρβλ. Βαρυθυμέω), [ἐκ τοῦ
Βαρυμήνιος (κυρ. εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Βαρυμάνιος) καὶ
Βαρύμηνις, ιος καὶ ιδος (ὁ, ἡ), Π. [Β. μῆνις], = Βαρύθυμος, μνησίκακος, ἄδυσώπητος. « Τὴν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύμηνις, « Φιλ.
Βαρυμισθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρὺν (πολὺν ἢ σκληρὸν) μισθὸν λαμβάνων.
Βαρύμοχθος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀπαιτῶν ἢ ὑποφέρων πολλοὺς κόπους (μόχθους), ἐπίπονος, δύσκολος ἢ ταλαίπωρος.
Βάρυνθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐβαρύνθησαν, γ'. πλθ. πρα. του πθ. ἀορ, ά. τοῦ Βαρύνω.
Βαρύοσμος καὶ Π. Βαρύουσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρεῖαν νόσον.
Βάρυνσις, εως (ἡ). βαρος, ἐνόχλησις, πειρασμός.
Βαρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν βάρος (ἐνόχλησιν) (γραμτ.) ὁ τονίζων τὰς λέξεις μὲ βαρεῖαν, [ἐκ τοῦ
Βαρύνω, Μ υνῶ; καὶ (συχνότ.) ἡσω (ἀόρ. Ἐβάρυνα ἢ [ὀρθότ.] Ἐβάρησα, πρκ. Βεβάρηκα καὶ πθ. Βεβάρημαι, ἀόρ. Ἐβαρύνθην). Προξενῶ (Δίδω) βάρος, βαραίνω (μτβτ. & ἀμτβτ.) (μτφορ.) ἐνοχλῶ, παραβαραίνω, (μσ.) Βαρυῶμαι, δὲν (ἢ δυσκόλως) ὑποφέρω, δυσαρεστοῦμαι. « Κατάλιπε ταῦτα· βαρύνει γὰρ & μνημονευόμενα, « Ακ. » Ὁ γλυκάζων οἶνος οὐ βαρύνει τὴν κεφαλὴν, « Ἀθ. » Βαρύνει ἢ πλάσιγξ ἐπὶ θάτερα, « Πλδ. » Βαρύνων τοὺς δικαστὰς, « Ξεν. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Ἔγχεσι βαρυνόμενοι, « Θκρ. » Τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστείας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος, « Πλδ. » Βαρυνομένη τὴν γαστέρα, « Ακ. » Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἤρξαντο βαρύνεσθαι καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέπειν, « Γρφ. » Ἐβαρύνθη ἡ καρδία Φαραὼ, « αὐτ., = Ἐσκληρύνθη (& τρπ.). « Τοῖς πραττομένοις βαρυνόμενοι, « Ξεν. (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλειπτ.) « Βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν, « Πλ. 2) (γραμτ.) βάλλω (τονίζω μὲ) βαρεῖαν, (ἴδε Βαρυτονέω).
Βαρύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρὺν νῶτον (ράχιν), βαρυφορτωμένος.
Βαρυοδμία (ἡ) ἡ δυνατὴ (βαρειὰ) μυρωδιὰ, [ἐκ τοῦ
Βαρύοδμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Βαρύοσμος.
Βαρύοζος (ὁ, ἡ) = Βαρύοσμος.
Βαρύολβος (ὁ, ἡ), = Βαρυκτήμων, βαθύπλουτος.
Βαρυολκὸς (ὁ καὶ ἡ), = Βαροῦλκον.
Βαρυόπης, ου (ὁ), Π. = Βαρύφωνος.
Βαρυόργητος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύμηνις.
Βαρύοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (δυνατὴν, ναρκωτικὴν, δυσάρεστον) ὀσμήν.
Βαρυπαθέω-ῶ, Μ. ἡσω. βαρέως πάσχω, δυσφορῶ.
Βαρυπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βαρέως πάσχων, ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Βαρυπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελέσας ἢ μηχανευθεὶς βαρεῖαν (δεινὴν) ἐκδίκησιν.
Βαρυπειθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως πειθόμενος, δύσπειστος.
Βαρυπένθεια (ἡ). βαρὺ (μέγα) πένθος, [ἐκ τοῦ
Βαρυπενθὴς, ἐος καὶ
Βαρυπένθητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως πενθῶν (θρηνολογῶν) ἢ πενθούμενος· ὁ πικρῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.
Βαρυπενθία (ἡ), Π. ἀντὶ Βαρυπένθεια.
Βαρύπενθος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυπενθὴς.
Βαρύπεπτος (ὁ, ἡ), = Δύσπεπτος.
Βαρυπεσὴς (ἴσ. -τὴς), ἐος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βαρέως πίπτων ἀπὸ ἢ κατά τινος.
Βαρυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ πάσχων βαρεῖαν βλάβην (πῆμα).
Βαρύπλοος-ους (ὁ, ἡ). = Δύπλους.
Βαρύπλουτος (ὁ, ἡ), = Βαθύπλουτος.
† Βαρυπνεέω, ανάγν. Βαρύ πνεέω.
Βαρύπνοος (ὁ, ἡ), Π = Βαρυαὴς Βαρύοσμος.
Βαρύπονος (ὁ, ἡ), Π. βεβαρυμένος ὑπὸ τοῦ πόνου (τοῦ κόπου ἢ τῆς ὀδύνης), δύσμορος, ἄθλιος, (συγχ. τῷ-
Βαρύποτμος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυδαίμων, δυστυχὴς.
Βαρύπους, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων τοὺς πόδας (ἐκείνου, ὅστις τὸν σηκόνει), βαρύς· ἢ ὁ βαρέως κινῶν τοὺς πόδας του, ἀποσταμένος, ἀργοκίνητος.
Βαρυπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ) πολυτελὴς, πολυέξοδος· μεγαλοπρεπὴς.
Βαρυῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κομπφακελιῤῥήμων.
Βαρὺς, εῖα, ύ. Ὁ ἔχων βάρος, (ἐπμ.) δυσκίνητος ἢ δυσκολοσήκωτος, (συνδχ.) ἰσχυρὸς (φυσ. καὶ ἠθ.), (μτφορ.) ἐμβριθὴς, σταθερὸς, σεμνὸς, σοβαρὸς, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) ὀχληρὸς, βαρετὸς, δύσκολος, ἀνυπόφερτος· φοβερὸς, ἄγριος. « Βαρὺν ὑπό τε καμάτου καὶ τραυμάτων, « Πλ. (καὶ μτφορ.) « Βαρὺν ἄνδρα, « Νικ. « Τῶν Ὀλυνθίων βαρεῖαν πόλιν οἰκούντων, « Πλδ. » Δεισάντων φθόγγον βαρύν, « Ὀδ. Ι. » Τόνος βαρύς, « Γρμτ. & Μουσ., ἡ Βαρεῖα (ἐνν. προσῳδία). » Ἵνα τὸ Διὶ φίλος ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν, & ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα, « Πλάτ. 2) ὁ προξενῶν βάρος, δύσπεπτος. « Οἱ κέφαλαι βαρεῖς, « Ἀρστ.
Βαρύσαρκος (ὁ, ἡ). βαρὺς ὑπὸ πολυσαρκίας.
Βαρυσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἀπὸ τὸ πολὺ σίδηρον. » Ῥομφαία—, « Πλ. & Μανασσ.
Βαρυσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Βαρύπους, ἀργοκίνητος.
Βαρυσκίπων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν βαρὺν σκίπωνα (βακτηρίαν, ῥόπαλον).
Βαρυσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (σμάραγον), βαρύκτυπος.
Βαρύσπλαγχνος (ὁ, ὁ), = Βαρύθυμος.
Βαρυσταθμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
Βαρυσταθμὸς (ὁ, ἡ). ὁ βαραίνων εἰς τὸ ζύγ. (σταθμόν).
Βαρυστένακτος (ὁ, ἡ), = Βαρύστονος.
† Βαρυστενάχω, ἀνάγν. Βαρὺ στενάχω.
Βαρύστομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρὺ (ὑβριστικὸν ἢ κοπτερὸν) στόμα. » Βουπλῆξ—, « Ὄππ.
Βαρύστονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στόνως. Ὡ βαρέως (ἐκ βάθους) ςενάζων. « Ἱποκρατὴς—, « Δμ. 2) ὁ ἄξιος ἢ αἴτιος βαρέως στεναγμῶν. « Ἄθλος (τάφου)—, « Ἐπγρ.
Βαρυσυμφορος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν δεινὴν (βαρεῖαν) συμφορὰν, ἀθλιώτατος, δυστυχέστατος.
Βαρυσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυσμάραγος.
Βαρύσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρέα σφυρὰ (κότσια ἢ πατούνας). « Ἐλέφας—, « Μ. Φιλ.
Βαρύσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ σῶμα, χονδρὸς, σωματώδης.
Βαρυτάλαντος (ὁ, ἡ), = Βαρύςαθμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαρυταρβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν μέγαν φόβον (τάρβος), φοβερώτατος.

Βαρύτης (ἡ), βάρος (κυρ. καὶ μτφορ.) ἐνόχλησις. 2) παραξενιά, ἀνωπόδιά· εὐήθεια, ἀναισθησία κτλ., (ἴδε Βαρύς).

Βαρυτιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον τὴν τιμὴν τινος πράγματος, τὸ πωλῶ πολλὰ ἀκριβά, [ἐκ τοῦ

Βαρύτιμος (ὁ, ἡ). μεγάλης τιμῆς ἄξιος, πολύτιμος, (κοιν.) ἀκριβός. Μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπρασιν, « Πλ.

Βαρύτλητος (ὁ, ἡ), Π. [ξ τλῆναι]. δυσκολοϋπόφερτος.

Βαρυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τονίζω ἡ Προφέρω τι ὡς βαρύτονον.

Βαρυτόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Βαρύτονος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. τόνως. (γραμτ.) Ὁ ἔχων (δεχόμενος) βαρὺν τόνον, τονιζόμενος μὲ βαρεῖαν. 2) (ῥητ.) ὁ προφερόμενος (ἐκφωνούμενος) μὲ ἔμφασιν. 3) ὁ δυνατὰ τεντωμένος, νευρώδης. 4) Π. =Βαρύφωνος (ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαρύστονος).

Βαρύπνους (ὁ, ἡ). ὁ βυθισμένος εἰς βαρὺν ὕπνον.

Βαρυφθέγκτης, ου (ὁ) καὶ

Βαρύφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύφωνος.

Βαρύφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δυνατὸν κρότον (φλοῖσβον). » Κῦμα—,« Ἀπγρ.

Βαρύφορτος (ὁ, ἡ), Π. βαρυσήκωτος ἡ βαρυφορτωμένος.

Βαρυφρονέω-ῶ, Μ. ήσω,=Βαρυθυμέω.

Βαρυφροσύνη (ἡ), = Βαρυθυμία, [ἐκ τοῦ

Βαρύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύθυμος.

Βαρυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι βαρύφωνος.

Βαρυφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Βαρύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, χονδρόφωνος. » Τῶν ζώων τὰ μὲν ἀνδρεῖα βαρύφωνά ἐστι, τὰ δὲ θιλὰ ὀξύφωνα, « Ἀρχ.

Βαρύχειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρέα (χονδρὰ) χείλη.—Αἰθίοψ—, « Ἐπγρ.

Βαρυχειμων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς βαρὺν χειμῶνα.

Βαρύχολος (ὁ, ἡ), =Βαρύθυμος, μνησίκακος. » Κάμηλος—,« Κ. Μανασσ.

Βαρύχορδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χορδὰς ἠχούσας βαρὺν τόνον.

Βαρυχυμία (ἡ), βαρύτης (δυσπεψία)χυμῶν, κακοχυμία.

Βαρύψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὀκνηρὸς (ἴδε ξ Βαρυκάρδιος).

Βαρυῴδης [β. ᾰζω], ους (ὁ, ἡ), Π.= Βαρύφωνος.

Βαρυῳδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρείας ὀδύνας (φρικτοὺς πόνους).

Βαρυωπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.)= Ἀμβλυωπέω, βλέπω μὲ δυσκολίαν, εἶμαι=

Βαρυωπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων μὲ δυσκολίαν, ἀμβλυωπής.

Βᾶς, βασα, βᾶν, ἀορ β'. τῆς μτγ. τοῦ Βαίνω.

Βασαναστραγάλα (ἡ), (Κωμ. ἐπιθ. τῆς ποὺ ἀγρας), ἡ βασανίζουσα τοὺς ἀστραγάλους.

Βασανηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει βασάνου (δοκιμασίας) ἢ Διὰ βασάνων.

Βασανίζω, Μ. ίσω. Δοκιμάζω (κυρ. τὸ χρυσίον, μὲ τὴν βασανον (λυδίαν) λίθον· (ἐν γέν.) ξακριβώνω, ἐξετάζω, ἐξακριβώνω τὴν ἀλήθειαν. » Καθ' ἕπος βασανιεῖν αὐτοῦ τὰς τραγῳδίας, « Ἄρχφ. » Βασανίζειν τοῖς ἐμπείροις ἕκαστα,« Πλάτ. (ξ πθ.) » Τὸ ψευδὲς κάλλος ὑπὸ τῶν δακρύων βασανίζεται , « Ξεν. » Βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην,« Πλάτ. » Ἀκριβὴς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα,« Χρσ. 2) βάλλω τινὰ εἰς τὰς βασάνους (τὸν τιμωρῶ [Τμρκ. τὸν σκεντζεύω], τὸν τυραννῶ) νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν· (ἐν γέν.) πειράζω, στενοχωρῶ. » Βασάνιζε καὶ στρέβλου τὸν ἀλάστορα,« Πλ., (ἴδε ξ Ἀρχφ. Βατρ. 618), (ξ πθ.) »Παραλυτικὸς, δεινῶς βασανιζόμενος, « Γρφ.

Βασανισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ βασανίζειν, ἐξέτασις, δοκιμὴ, τυραννία, βασάνισμα.

Βασανιστὴρ (ὁ), = Βασανιστής.

Βασανιστήριος, α , ον, Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) βάσανον. ||. (οὐσ.) Βασανιστήριον (τὸ), (ἐν γέν.) μέσον (τρόπος) πρὸς ἐξέτασιν· (κυρ. δὲ) ὁ τόπος ἢ τὸ ὄργανον τῶν βασάνων.

Βασανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βασανίζων (ἐξετάζων, δοκιμάζων ἢ τυραννῶν), ἐξεταστὴς (ἀνακριτὴς) τῶν κατηγορουμένων. » Τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα, « Δημ.

Βασανιστικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.) ικῶς. Ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ βασανίζειν.

Βασανιστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Βασανιστής.

Βασανίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου, (ἄλλως) Λύδιος, (Γαλλ.) basalte.

Βάσανος (ἡ), (ἐνν. λίθος) ἡ πέτρα μὲ τὴν ὁποίαν δοκιμάζεν τὸ μάλαμμα, (ἄλλως) Λυδία ξ Χρυσῖτις, (Τουρκ. μιέγκι). 2) (μτφορ.) ἐξέτασις, δοκιμὴ, ἀπόδειξις, πληροφορία. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἡ διὰ τῶν τιμωριῶν δικαστικὴ ἐξακρίβωσις τῆς ἀληθείας, (ἐν γέν.) τιμωρία, βάσανον, τυραννία.

Βατεῦμαι , Δ. ἀντὶ Βήσομαι , μέλλ. τοῦ Βαίνω.

Βασιλεία (ἡ). τὸ βασιλεύειν, ἡ βασιλικὴ ἐξουσία. 2) ἡ ἐπικράτεια ἔθνους βασιλευομένου. 3) ἡ διάρκεια τῆς ἐξουσίας ἑκάστου βασιλέως.

Βασίλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Βασίλισσα.

Βασίλεια (τὰ), πλθ. τοῦ Βασίλειον.

Βασιλειάω-ῶ, Μ. άσω ξ. Ἐπιθυμῶ νὰ βασιλεύσω.

Βασιλείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βασιλεύς.

Βασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ διωρισμένος ἀπὸ) τὸν βασιλέα, βασιλικός. » Σῦκα βασίλεια, « τὰ (μονολεκτ.) »Συκοβασίλεια,« λθ., τὰ καὶ σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας Βασιλικὰ ὀνομαζόμενα. || (οὐσ.) Βασίλειον (τὸ), (ἐνν. δῶμα), ἡ κατοικία τοῦ βασιλέως, τὸ βασιλικὸν παλάτιον· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς, « Ἀθ. 2) τὸ βασιλικὸν διάδημα ἢ 3) θησαυροφυλάκιον. 4) (πλθ.) ἡ ἑορτὴ τοῦ Βασιλέως.

Βασιλεὺς, έως (ὁ, ἡ). ἀρχηγὸς (ἡγεμὼν) ἔθνους· κύριος. ἐξουσιαστὴς, αὐθέντης· (ἐν γένει) ἄνθρωπος πλούσιος (ἔνδοξος, ἐπίσημος), (παρβλ. Ἀναξ). ||. (κατ' ἐξοχὴν)»Βασιλεὺς(ὁ μέγας ἢ »Ὁ βασιλεὺς«, ὁ τῶν Περσῶν. ||. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ δεύτερος τῶν ἐννέα ἀρχόντων (διέπων κυρ. τὰ θρησκευτικά). 3) (κτνμ. εἶδος πτηνοῦ, (τροχίλος), (ἀλλ.) Βασιλίσκος ξ Ἰός, ἀγκυλος.

Βασιλεύτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Βασιλεύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Βασιλεύς, ὁ ἀξιώτερος (-ώτατος) νὰ βασιλεύῃ, σεβαστότερος.

Βασιλευτὸς, ἡ, όν. Ὁ διοικούμενος (ἢ διαιτώμενος) ὑπὸ βασιλέως.

Βασιλεύτωρ, ορος (ὁ), Π ἀντὶ Βασιλεύς.

Βασιλεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ. προθετ. καὶ Π. μὲ δοτ. ἑλλ. προθ.) Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) βασιλεὺς, (ἐν γέν.) πρωτεύω, ὑπερέχω· εἶμαι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μου, ἀκμάζω, θριαμβεύω. (πθ.) διοικοῦμαι ὑπὸ βασιλέων. » Πόλις βασιλεύουσα , « Δξ. » Χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε,« Γρφ. 2) (Γρφ. καὶ μτγν.) κάμνω (διορίζω) βασιλέα.

Βασιληγενέτειρα (ἡ). μήτηρ (γεννήτρια) βασιλέως.

Βασιληγενὴς , έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ βασιλικοῦ γένους.

Βασιληίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βασιλεία ἢ Βασίλεια.

Βασιλήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βασίλειος.

Βασιληὶς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βασιλική. » Ἀρχὴ (» Τιμὴ) —, « Ὅμ., Ἡσ., Εὐρ. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Βασιλὶς, Βασίλισσα.

Βασιλίζω, Μ. ίσω. Φρονῶ τὰ (Εἶμαι μὲ τὸ μέρος) τοῦ βασιλέως. 2) (μσ.) φέρομαι (ζῶ) ὡς βασιλεύς.

Βασιλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ τὸν) βασιλέα· (ἐπμ.) ἐκλεκτὸς, πρῶτος εἰς τὸ εἶδός του. ||. (οὐσ.) Βασιλικοὶ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως, οἱ αὐλικοί. » Βασιλικὴ (ἐνν. στοὰ), λαμπρὸν δημόσιον κτίριον (κυρ. ἐπάνω εἰς δύο σειρὰς στύλων) φέρον πρὸς τὰ βασίλεια, (Τ.) κιόσκι. »Βασιλικὸν (ἐνν. δῶμα, τομεῖον, τέλος)«. παλάτιον, θησαυροφυλάκιον, (συνκλχ.) δώσιμον. 2) εἶδ. ἀλοιφῆς ἢ ἐμπλάστρου. 3) (μνγν.) τὸ φυτ. Ὠκιμον, (κοιν.) βασιλικός.

Βασιλικῶς, ἐπίρ. Καθὼς ἁρμόζει εἰς βασιλέα.

Βασιλίνδα, ἐπίρ. (ἐνν. Παίζειν), εἶδ. παιγνιδ. τῶν παιδίων (τῶν ὁπ. ἓν γίνεται μὲ λαχνὸν βασιλεὺς καὶ προστάζει τὰ ἄλλα).

Βασίλινναι (ἡ), Π.(σπνττ.) ἀντὶ Βασίλισσα.

Βασιλὶς, ίδος (ἡ) , = Βασίλισσα ἢ (ἐπιθ.) ἀντὶ Βασιλική.

Βασιλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βασιλεύς. 2) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (τροχίλος), ἴδε Κορθύλος καὶ παρβλ. Τύραννος. 3) εἶδ. (μυθολογ.) ὄφεως. 4) εἶδ. θαλασσ. ὀψαρίου. 5) ἀχλὴρ τις ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ (Ζωοδίου) Λέοντος.

Βασίλισσα (ἡ). ἡ γυνὴ τοῦ Βασιλέως.

Βασιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δύνασαί τις νὰ πατήσῃ καὶ νὰ σωθῇ, πορεύσιμος, ὁδεύσιμος· στερεὸς, μόνιμος, [ἐκ τοῦ

Βάσις [βαίνω], εως (ἡ), = Βάδισις,« Σοφ. 2) = Ποὺς, ποδάρι, πατοῦσα. » Ἠρωθέντα τὰς βάσεις,« Ἀπλλδ. 3)ὑπόθημα. « Οὐ γὰρ σιδηρόπλαγον ὑπεζύσω βάσιν,« Αἰκ. (Ὀκυπ. 164). 4) τὸ μέρος ὅπου πατεῖ τις ἢ εἶδός στημένου πράγματος, ἴχνος, θεμέλιον(κυρ. καὶ μτφορ.). » Πυραμὶδος (» Ἀνδριάντος κτλ.) —,«. » Κέντρου —,« Μθμτ., τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ κύκλου. 5) (μουσ.) τὸ ἴσον (εἷς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅπ. μέλλει νὰ ψαλθῇ τὸ ᾆσμα), (Ἰταλ.) τάκτον. » Βάσιν ἐνδούς τινα ῥυθμοῦ, « Λογγῖν. 6) (μετρ.) ἡ ῥυθμικὴ κατάληξις τῶν κώλων καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐπικρατοῦντος εἰς τὸ ποίημα μέτρου.

Βασκαίνω [βάσκω ἢ φάος, καίνω], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐβάσκηνα καὶ πθ. Ἐβασκάνθην). (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Βλάπτω (Μαγεύω) διὰ τῆς ὁράσεώς μου, (κοιν.) ᾽μματιάζω, βλέπω μὲ ὄμμα φθονερὸν, ζηλεύω, φθονῶ· (ἐπμ.) μέμφομαι, κατηγορῶ ψευδῶς, συκοφαντῶ. » Ὁ δὲ, σιγήσας ἡνίκ᾽ ἔδει λέγειν, ἄντι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει, « Δμ.

Βασκανητικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βασκαντικός.

Βασκανία (ἡ). τὸ βασκαίνειν ἢ βασκαίνεσθαι, (κοιν.) ᾽μμάτιασμα· φθόνος. συκοφαντία.

Βασκάνιον (τὸ), = Προβασκάνιον, προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας, (κοιν.) φυλακτὸν διὰ τ᾽ ὀμμάτι.

Βάσκανος (ὁ, ἡ). ὁ βασκαίνων, φθονερὸς, φιλοκατήγορος, συκοφάντης· ἀχάριστος. ἀπατεών.

Βασκαντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ βασκαίνειν, φθονερὸς, φιλοκατήγορος.

Βασκάνως, ἐπίῤ. Μὲ βάσκανον τρόπον, φθονερῶς κτλ.

Βασκᾶς (ἡ), Ζ. Φασκᾶς.

Βάσκε, Π. ἀντὶ Βαῖνε, πρς. καὶ

Βάσκον, Π. ἀντὶ Ἔβαινον, παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Βαίνω.

Βασκοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Βασκανία.

†Βάσκω, (γρμτ.) ἀντὶ Βάζω ἢ Βαίνω

Βασμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βαθμός.

Βᾶσσα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Βῆσσα.

Βασσάρα, ας (ἡ), [Θρᾳκ.]. (κυρ.) ἀλώπηξ. 2) δέρμα ἀλώπεκος, ἀλωπεκῆ. 3) φόρεμα τῶν Βακχῶν (ἴσ. ἀπὸ ἀλωπεκάς). 4) Π. = Βάκχη· Πόρνη.

Βασσάρειος, α, ον, Π. = Βασσαρικός.

Βασσαρεὺς, έως (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Βάκχος.

Βασσαρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Βακχεύω.

Βασσαρικὸς, ἡ, όν, = Ἀλωπέκειος· Βακχικός· πορνικός.

Βασσάριον (τὸ) καὶ

Βασσαρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βασσάρα.

Βάσσαρος (ὁ), = Βασσαρεύς. 2) (ἡ) = Βασσάρα, ἀλώπηξ.

Βάσσων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Βαθίων, συγκρ. τοῦ Βαθύς.

†Βασταγὴ (ἡ), ἀντὶ

Βάσταγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σηκόνει τις ἐπάνω του, φόρτωμα, [ἐκ τοῦ

Βαστάζω, Μ. άσω καὶ Δ. άξω (ὅθεν πθ. πρκ. Βεβάσταγμαι, ἀόρ. Ἐβαστάχθην κτλ.). Σηκόνω (φόρτωμα). » Πρῶτος ὥς με βαστάσῃ, « Σοφ. 2) σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, μετακομίζω, ᾽παίρνω, ἀφαιρῶ· κλέπτω. » Ὡς μή τι αὐτοῦ βασταχθείη τῶν ἀποκειμένων, » Ἀρτ. » Ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζε, « Γρφ. » Ὁ Σύλλας ἐπελθὼν ἐβάστασε τὴν ἀργίαν, « Ἀππ., ἐχάλασεν, ἀκύρωσε. 3) Π. (σπν.) ὑψόνω, μεγαλύνω. » Λουτρὰ Νυμφᾶν βαστάζεις, « Πίνδ. 4) πιάνω, κρατῶ, (κοιν.) βαστῶ. » Χέρα βαστάσας χερὶ, « Αἰσχλ. 5) (συνήθ.) δοκιμάζω τὸ βάρος τινὸς πράγματος μὲ τὸ χέρι μου, (ἐν γέν.) ζυγίζω, ἐξετάζω. » Ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι, « Εὐπ. » Πάντ᾽ ἐξήτασε, πάντα δ᾽ ἐβάστασε φρενὶ, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοὶ, « Ἀρςτ.

Βαστακτὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ βαστάζων (σηκόνων φορτίον), βαστάζος.

Βαστακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βαστάζειν.

Βαστακτικῶς, ἐπίῤ. Φοράδην, σηκωτά.

Βαστακτὸς, ἡ, όν. Ὁ βασταζόμενος ἢ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ (σηκωθῇ), σηκωτός.

Βάσταξ, ακος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Βαστακτής. 2) βασταγερὸς, (μτφορ.) εὐκατάστατος, κυβερνημένος.

Βαταλίζομαι, Βάταλος, ἴδε Βατταλίζομαι, Βάτταλος.

Βατάτη (ἡ) καὶ (ὑποκορ.)

Βατάνιον (τὸ), [Σικελ. ἢ μᾶλλ. Ἀραβ.]. πιάτον, (Λατ.) patina.

Βᾶτε, Δ. ἀντὶ Βῆτε, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.

Βατεύω, Μ. εύσω καὶ Π.

Βατέω-ῶ, Μ. ήσω, (Βοιωτ.) ἀντὶ Πατέω-ῶ.

Βάτην, Αἰολ. ἀντὶ Ἐβήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Βαίνω.

Βατὴρ (ὁ). ὁ βαίνων (βαδίζων), περιπατητικός. 2) ὁ τόπος ὅπου βαίνει (πατεῖ, στέκει) τις, (ὅθεν 3) = Βηλὸς, κατώφλιον καὶ 4) = Βαλβὶς (κυρ. ᾧ μτφορ.). 5) Π. (σπν.) = Βακτηρία (;). 6) = Χορδότονον 7) (ἴσ.) = Ἀναβολεύς (2).

Βατηρία (ἡ), Π σπν. ἀντὶ Βακτηρία, (κυρ. θηλ. τοῦ

Βατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος πρὸς βάσιν (ἐπίβασιν). » Λέχος βατήριον, « Φκλδ., (περιφρ.) τὸ βάτευμα.

Βατηρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ συντελοῦσα πρὸς βάσιν (ἀνάβασιν). » Κλίμαξ—, « Ἐπγρ.

Βάτης, ου (ὁ). ὁ βατεύων.

Βατία (ἡ), Π. ἀντὶ Βάτος.

Βατιάκη (ἡ), καὶ (ὑποκορ.)

Βατιάκιον (τὸ). εἰδ. ποτηρίου ἢ κρατῆρος.

Βατιδοσκόπος (ὁ), (Κωμ.). ὁ κατασκοπεύων τὰς βατίδας, (δηλ.) λαίμαργος, ὀψοφάγος.

Βάτινος, η, ον. Ὁ τῆς βάτου. ||. (οὐσ.) Βάτινον (τὸ), = Βάτον, (κοιν.) Βάτσινον.

Βάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βατὶς καὶ Βάτος. ||. (τὸ τοῦ Ἀριςφ. γραπτέον) Βάττιον, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φάττιον. 2) = Βατιάκιον.

Βατὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (καὶ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Ἐπίχαρμ., ἄλλο παρὰ τὸ) Βάτος, (᾽ψάρι). 2) εἰδ. μικροῦ πτηνοῦ, τρυποφράκτης, (παρβλ. Ἀκανθίς).

Βατοδρόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δρέπων (τρυγῶν, συλλέγων) βάτα.

Βατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βάτινος ἢ Βατώδης.

Βάτον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς βάτου, βάτσινον, βατόμουρον.

Βάτος (ἡ καὶ ὁ). θάμνος ἀκανθώδης, βατσινηά. ||. » Ἰδαία—, « Δσκρ., ἡ σμευρηά. 2) (ὁ) εἰδ. ἰχθ. (πλατὺ καὶ ἀγκαθωτὸν), ἴδε Σέλαχος.

†Βάτος (ὁ), [Ἑβρ.], εἶδος μέτρου (χωρ. 3. ἀμφορ.).

Βατὸς [βαίνω], ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ δια(ἐπι, ἀνα)βῇ, βάσιμος, ὁδεύσιμος κτλ.

Βατράχειος καὶ Π. Βατράχεος (ὁ, ἡ). ὁ τῶν βατράχων. ||. (οὐσ.) Βατράχειον (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) χρῶμα, « βαφὴ πρασινοκίτρινος μὲ τὴν ὁποίαν ἄλειφον τὰ πρόσωπά των πρὶν ἐπινοηθοῦν αἱ προσωπίδες, (ἴδε Βατράχιον).

Βατραχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βατράχιον, βαθρακάκι.

Βατραχίζω, Μ. ίσω. Κολυμβῶ (ἁπλόνων συγχρόνως χεῖρας καὶ πόδας) ὡσὰν τὸν βάτραχον.

Βατράχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάτραχος, βαθρακάκι. 2) εἶδος φυτοῦ (μὲ κίτρινα ἄνθη), (ἀπ᾽ αὐτὸ κατεσκευάζετο τὸ Βατράχειον χρῶμα).

Βατραχὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βάτραχος. 2) φόρεμα πράσινον βαθὺ (ὡσὰν τὸ χρῶμα τοῦ βατράχου). 3) = Βατράχιον, (φυτ.).

Βατραχίτης, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος). πέτρα πολύτ. (πρασινωπή).

Βατραχομυομαχία (ἡ). μάχη βατράχων ᾧ μυῶν (ποντικῶν), (ὑπόθεσις τοῦ γνωστοῦ Ὁμηρικοῦ ποιήματος).

Βάτραχος (ὁ), [βοῶ, τραχὺς], ζ. (ἀμφίβιον) ὁ βαθρακός. 2) εἶδος (θαλασ.) ἰχθ., βαθρακόψαρον. 3) τὸ ὑπὸ τὴν ὁπλὴν τοῦ ἵππου βαθούλωμα, (παρβλ. Χελιδών). 4) πάθος (πρήξιμόν) τι ὑπὸ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης, (κοιν.) βαθρακάκι. 5) (μτφορ.) ἄνθρωπος μηδαμινὸς (χαμερπής).

Βατραχώδης, εος (ὁ, ἡ). βατράχῳ ὅμοιος.

Βατταλίζομαι, Μ. ίσομαι. Διάγω (Αἰσχρουργῶ) ὡς-

Βάτταλος (ὁ), κυρ. καὶ ἐτυμολογ. = Πάτταλος. 2) (συνκδχ.) = Μαλθακὸς, θηλυδρίας, Κίναιδος. » Φασὶ δὲ τὸν Δημοσθένην, κάτισχνον ᾧ νοσώδη τὴν ἕξιν ὄντα, ἐξ ὑποκορίσματος τίτθης τινὸς τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην σχεῖν, « Πλ.

Βατταρίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἀσαφῆ καὶ ἀδιάρθρωτα, τραυλίζω. μουρμουρίζω· φλυαρῶ, Βαττολογῶ, περιττολογῶ, (παρβλ. Βακίζω καὶ Δατισμός).

Βατταρισμὸς (ὁ). τὸ βατταρίζειν, τραυλισμὸς, φλυαρία, περιττολογία· μουρμούρισμα. » Χελιδόνων—, « Εὐστ.

Βατταριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βατταρίζων (τραυλίζων), φλύαρος.

Βαττολογέω-ῶ [ἴδε Βατταρίζω], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα καὶ τραυλὰ (ἐπαναλαμβάνων τὰς συλλαβὰς ἢ τὰς λέξεις), (ὅθεν) ματαιολογῶ ἢ πολυλογῶ, φλυαρῶ.

Βαττολόγημα (τὸ). περιττολογία, πολυλογία.

Βαττολογία (ἡ). τὸ βαττολογεῖν, πολυλογία, ἀργολογία, φλυαρία.

Βαττολόγος (ὁ, ἡ). ὁ βαττολογῶν, πολύλογος, φλύαρος.

†Βατύλη (ἡ). (γυνὴ) πολλὰ κοντὴ τὸ ἀνάστημα, νάνος.

Βατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βάτου, ὅμοιος μὲ βάτον. » Μόρον βατῶδες, « Ἀθ., τὸ βατόμουρον. 2) γεμάτος βάτου.

Βαυαλίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Ἀποκοιμίζω (μὲ τραγούδια), ναναρίζω, [ἐκ τοῦ

Βαυβάω [ἄω], Μ. ήσω. (Κωμ.) Κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι(;).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαιεῶ (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος, (ὅθεν τὸ κοιν.) μπάμπω (γρηά). Ἴδε ᾗ Βαβώ.
Βαΐζω [ὀνμτπ.], Μ. ὔξω = Γλακτῶ, γαβγίζω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Βαυκαλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Βαυβαλίζω, (ὅθεν
Βαυκάλημα (τὸ). νανάφισμα, τραγῳδ. πρὸς ἀποκοίμισμα τῶν νηπίων.
Βαυκάλιον (τὸ) καὶ
Βαύκαλις [ὀνμτπ.], (ἴδος ἡ εως (ἦ). ἀγγεῖον στενόστομον, (κοιν.) μπουκάλι, (ἐχρησίμευε κυρ., καθὼς καὶ ὁ κρατὴρ, εἰς τὸ νὰ κρυώνῃ τὸ ποτόν·) (ὅθεν:) « Εἰς τὸ ἱέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας, « Ἐπιγρ.
Βαύκαλος (ὁ), = Βαυκός.
;Βαυκανόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Βαυκανίζω, ἡ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαυκαλάομαι.
;Βαυκάνη (ἡ), = Βυκάνη.
Βαυκίδας (αἱ), [[βαυκὸς]], εἶδ. γυναικείων ὑποδημ.
Βαυκίζομαι, Μ. ίσομαι, = Θρύπτομαι, καμαρόνω, κάμνω τσακίσματα.
Βαύκισμα (τὸ), καὶ
Βαυκισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαυκίζεσθαι, τσακίσματα· εἶδ. χοροῦ καὶ ᾠδῆς μὲ πολλὰ λυγίσματα.
Βαυκοπανοῦργος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ καὶ εἰς τὰ μικρὰ πράγματα πανοῦργος, λωλοπόνηρος.
Βαυκὸς, ἡ, ὀν, = Ἁβρὸς, τρυφηλός· νόστιμος, καμαρωμένος.
Βαύνη (ἡ) καὶ
Βαῦνος (ὁ), [[αὔω]]. καμίνι, χωνευτήριον· πυροστιά· φοῦρνος.
Βαύσδω, Δ. ἀντὶ Βαύζω.
Βαῦσμὸς (ὁ). γαύγισμα.
Βαφεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαφέως.
Βαφεὺς, έως (ὁ) βαφιᾶς, (Τ.) μπογιατζῆς.
Βαφὴ (ἡ), = Βάψις, βούτημα. « Ἑκαρτέρουν βαφῇ, σίδηρος ὡς, « Σοφ. 2) χρωματισμὸς, βάψιμον. « Ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί, « Φλγρ. 3) χρῶμα, θωριά. « Ἀνθη ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, « Ακ. « Ὁ οἶνος.., κρατούμενος, ἀποβάλλει τὴν βαφὴν, καὶ γίνεται παντάπασιν ἀβαφὴς καὶ ὑδατώδης, « Πλ. (μτφρ.) « Βαφὴ ῥητορική, « Πλ.
Βαφικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαφέα ἢ τὴν βαφήν. « Βαφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ βαφέως.
Βάφιον (τὸ), = Ὀξύβαφον.
Βάψιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος (ἕτοιμος) διὰ βάψιμον.
Βάψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βάπτειν, βούτισμα, χρωμάτισμα κτλ.
(Βάω, βῶ), εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. ᾗ κατὰ μτχ. Ἐκβῶντας, Προβῶντες.
Βδάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἔβδηλα). Βυζάνω. ἁρμέγω. « Βουκόλον πολὺ βδάλλουσα, « Πλ. (καὶ παθ.) « Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα, « Ἀρχ. (καὶ μσν.) « Ἡ σὺ γε βδήλαιο γλάγος, « Νικ.
Βδάλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βδάλλειν, βύζαγμα, ἄρμεγμα.
Βδέλλα [βδάλλω], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν σκωλήκιον, ἡ ἀβδέλλα. 2) (σπν.) = Βδέλλιον.
Βδελλίζω, Μ. ίσω. Βέλλω (Προσκελλῶ) βδέλλας.
Βδέλλιον (τὸ), φυτὸν τῆς Ἀραβ. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ εὐῶδες (;) κόμμι.
Βδελλολάφυγξ, υγγος (ὁ), (Κωμ.) παράσιτος, λαιμάργος.
Βδέλυγμα (τὸ). κάθε βδελυρὸν (σιχαμερὸν) πρᾶγμα, σίχαμα.
Βδελυγματίας, ου (ὁ), = Βδελυγμίας.
Βδελυγμία (ἡ). ἀηδία, ἀναγοῦλα, σιχασιὰ· ἀποστροφή. 2) βρῶμα, δυσωδία
Βδελυγμίας, ου (ὁ) = Βδελυκτός.
Βδελυγμὸς (ὁ), = Βδελυγμία.
Βδελυκτὸς, ἡ, όν. Βδελυγμοῦ ἄξιος, βδελυρὸς, σιχαμερός.
Βδελύκτροπος (ὁ, ἡ), Π. βδελυρὸς καὶ ἀποτρόπαιος.
Βδελυκτῶς, ἐπίρ. Μὲ βδελυκτὸν (σιχαμερὸν) τρόπον.
Βδελυρεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω (Φέρομαι) ὡς βδελυρὸς (ἀχρεῖος, ἀναιδὴς, κακοήθης).
Βδελυρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ βδελυροῦ, ἀχρειότης, κακοήθεια, ἀναίδεια. 2) = Βδελυγμία, ἀηδία, σιχασία. « Δοκέει αὐτὰ ὄζειν σικυου ἀγρίου ὑπὸ τῆς βδελυρίης, « Ἱππκρ.
Βδελυρὸς, ά, όν, = Βδελυκτὸς, σιχαμερός· ἀχρεῖος, κακοήθης, ἀδιάντροπος.
Βδελυρῶς, ἐπίρ. Μὲ βδελυρὸν (ἀηδῆ, ἀχρεῖον) τρόπον, σιχαμερά.
Βδελύσσομαι [[βδέω]], Μ. ύξομαι. (κυρ. ᾗ μτφορ.) Ἀηδιάζω, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι· μισῶ.
Βδελυχρὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Βδελυρός.
Βδέννυμαι, Μ. βδέσομαι, = Βδέω.
Βδέσμα (τὸ). πορδὴ, (ἐν γέν.) βρῶμα, [[ἐκ τοῦ
Βδέω, Μ. βδέσω, -ομαι (ἀόρ. Ἔβδεσα). Κλάνω ἢ Τσιρλίζω (παρβλ. Τιλάω), (ἐν γέν.) βρωμῶ, (ὅθεν) « Σίλφη βδέουσα, « Γαλ., εἶδ. ἐντ., βρωμοκάνθαρος.
Βδόλος (ὁ). βρῶμα, δυσωδία (κυρ. πορδὴς ἢ λύχνου σβυσμένου), [[ἐκ τοῦ
Βδύλλω [βδέω], Μ. βδυλῶ. (κυρ.) Χέζομαι ἀπὸ τὸν φόβον μου, (ἐν γέν.) φοβοῦμαι.
Βέβαα, Ἰων. Π. ἀντὶ Βεβηκα, πρκ. τοῦ Βαίνω.
Βεβαιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ) βέβαιος τὴν γνώμην (τὸ φρόνημα), σταθερός.
Βεβαιόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βεβαίαν πίστιν, σταθερὸς (πιστὸς) εἰς τὸν λόγον τυ.
Βέβαιος [[βέβαα]], α ἢ (δρθ.) ος, ον. Στερεὸς, ἀκλόνητος, σταθερὸς, ἀσφαλὴς, (Ιτ.) σίγουρος, ἀξιόπιστος, πληροφορημένος. « Οἶνος —, « Γεωπν., ὁ βασταγερός. « Τὸ βέβαιον, ἀντὶ ἢ-
Βεβαιότης (ἡ), τὸ ἀφηρημ. ἀσ. τοῦ Βέβαιος, σταθερότης, ἀσφάλεια, πληροφορία κλπ.
Βεβαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σταθερὸν χαρακτῆρα (τρόπον).
Βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (ἢ Λέγω ὡς) βέβαιον, ἀσφαλίζω, βεβαιόνω, πιστοποιῶ, ἐπικυρόνω, στερεόνω, ἐγγυῶμαι. « Εἰ βεβαιώσειεν αὐτῷ Δικαιογένης τὸ βαλανεῖον, « Ἰσ.
Βεβαίωμα (τὸ), = Βεβαίωσις, στήριγμα.
Βεβαίως, ἐπίρ. Μετὰ βεβαιότητος, ἀναμφιβόλως, θετικῶς, ἀσφαλῶς, (Ιτ.) σιγουρα. « Βεβαίως κλεῖον ἦν, « Θκ., ἐκλείετο καλά.
Βεβαίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βεβαιόνειν, ἐξασφάλισις, στερέωσις, ἐπικύρωσις, πιστοποίησις, ἐγγύησις κτλ. « Βεβαιώσεως δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος πρᾶγμα ἀμφισβητουμένου.
Βεβαιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βεβαιόνων (ἐξασφαλίζων κτλ.), ἐπικυρωτής.
Βεβαιωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) βεβαίωσιν, ἐπικυρωτικός.
Βέβακται, Π. (γ' πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Βάζω.
Βεβακὼς, υῖα, ὸς, Δ. ἀντὶ Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Βέβαμεν, Βέβατε, Βεβᾶσι, ἀντὶ Βεβήκαμεν, Βεβήκατε, Βεβήκασι, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Βαίνω.
Βεβαρηὼς, Ἰων. ἀντὶ Βεβαρηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαρύνω.
Βεβὼς, ῶτος, Π. Ἰων. ἀντὶ
Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.
Βέβηλος (ὁ, ἡ), [[βαίνω, βηλός]]· (τόπος) ὅπου ἠμπορεῖ καθεὶς νὰ ἔμβῃ (νὰ πατήσῃ), ὄχι ἄβατος (ἄβυτος)· (ἄνθρ.) ἀμύητος, ἀνίερος, (ἐν γέν.) μεμιασμένος, ἀκάθαρτος.
Βεβηλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ βεβήλου, ἀκαθαρσία.
Βεβηλοτροπία (ἡ), βεβηλότης τρόπων, κακοήθεια.
Βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (κυρ. Ἱερόν) τι βέβηλον, μιαίνω, μολύνω.
Βεβήλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον βέβηλον, ὡς βέβηλος.
Βεβήλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βεβηλοῦν.
Βεβιαμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ βίαν, δυναστικῶς, ἀκουσίως.
Βεβιημένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βεβιασμένος.
Βεβίωται, πθ. πρκ. τοῦ Βιόω.
Βεβλήκαι, Ἰων. ἀντὶ Βεβλήκασι, β'. ἐν ᾗ
Βεβλήκεαι, Βεβλήατο καὶ
Βεβλήαται, Βεβλήατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Βέβληνται, Ἐβέβλητο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ ὑπερσ. τῆς ὁρ. καὶ
Βεβλημένος, η, ον, Π. ἀντὶ Βεβλημένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βάλλω.
Βεβουλυμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ σκέψιν, μὲ στόχασιν. 2) ἐκ προμελέτης, ἐξεπίτηδες.
†Βεβραδύων, ύνος (ὁ), = Βεβραδὼν.
†Βεβράζω, Μ. άξω, = Βαβράζω.
Βε(βεμ)βρὰς, άδος (ἡ), εἶδος μικροῦ ὑψαρίου, [[ἐξ Αἰγυπτ.]].
Βε(βεμ)βραφὴ, ῆς (ἡ). εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ βεμβράδας εἰς τόπον ἀφύων.
Βεβρῶθαι, Π. ἀντὶ Βεβρωκοις, πρκ. τῆς εὐκτ. καὶ
Βεβρὼς, ῶσα, ὼς, Αττ. ἀντὶ Βεβρωκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Βεβρῶσται, (μετ' ὀλίγ.) μέλλ. τοῦ Βεβρώσκω.
Βεβυσμένος, η, ον. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βύω.
Βεβωμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βεβοημένος.
Βεβὼς, ῶσα, ὼς, Λεσ. ἀντὶ Βεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.
Βῆ, Ἰων. ἀντὶ Βᾷ. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β' τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω ἢ Βέομαι.
Βήδρον (τὸ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Περιέδρον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Βεινέω-ῶ κτλ. (σπν.) ἀντὶ Βινέω κτλ.
Βείομαι, Π. ἀντὶ Βήσομαι ἢ Βιώσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω καὶ τοῦ Ζάω.
Βείω, Ἰων. ἀντὶ Βῶ, ά. έν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βεκκεσέληνος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παμπάλαιος, ὑπέργηρως, (ἐπμ.) ἀνόητος, εὐήθης, ξαναμωραμένος, [σελήνη, καὶ
Βέκκος καὶ
Βέκον (τὸ), (Φρυγ. ἢ Κυπρ.) ὁ ἄρτος, (ὁ Κορ. ἐσημ. ὅτι ᾖ Ἀλβανιςὶ τὸ ψωμὶ λέγεται Μπούκ).
Βελεμνίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου ἔχοντος σχῆμα βέλους, [ἐκ τοῦ
Βέλεμνον (τὸ), Π. = Βέλος.
Βελεμνοτοξοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων βέλη (βέλεμνα) καὶ τόξον.
Βελένιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ, (ἴσως ἀπ' ἐδῷ τὸ Ατν.) venenum, (Γαλλ.) venin, (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ. Τοξικὸν καὶ Ἑλένιον).
Βέλενος (ννος), ου (ὁ). εἶδ. ἰχθ. (ἴσ.) = Βλένος.
Βελεσσιχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τὰ βέλη, φιλοπόλεμος ἢ κυνηγετικός.
Βελικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ βέλη. ||, » Βελικά (ἐνν. βιβλία ἢ ἔργα), « Ἀθ. τὰ περὶ βελοποιίας καὶ τοξευτικῆς πραγματευόμενα.
Βελίτης, ου (ὁ). (κάλαμος) χρήσιμος εἰς κατασκευὴν βελῶν.
Βέλλερος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἔλλερος.
Βελοθήκη (ἡ), = Φαρέτρα.
Βελομαντία (ἡ). εἶδ. μαντείας (λαχνοῦ) διὰ τῶν βελῶν.
Βελόνη (ἡ). ἡ κορυφὴ (μύτη) τοῦ βέλους κτλ. 2) (συνήθ.) = Ῥαφὶς, βελόνι. 3) εἶδ. ἰχθ. (κοιν.) Ζαργάνα.
Βελόνιον (τὸ) καὶ
Βελονὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βελόνη, βελονάκι.
Βελονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βελόνης.
Βελονοθήκη (ἡ), τὸ γνωστὸν ἐργαλ.
Βελονοποικίλτης, ου (ὁ). ὁ κεντῶν (ποικίλλων) ὑφάσματα μὲ τὴν βελόνην.
Βελονοπώλης, ου (ὁ) ᾖ Βελονόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν βελόνια.
Βελοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω βέλη.
Βελοποιητικὸς, ὴ, όν, = Βελοποιικός.
Βελοποιία (ἡ). κατασκευὴ βελῶν.
Βελοποιικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν βελοποιίαν, (ὀθ. ||. Βελοποιικὴ, ἡ τέχνη καὶ Βελοποιικὰ, τὰ βιβλία τὰ περὶ βελοποιίας.
Βελοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (φθειάνων) βέλη.
Βέλος [βάλλω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε ὅπλον ῥιπτόμενον μακρόθεν, (κυρ. δὲ) σαγίττα. » Ἔγχος ἔχθιστον βελῶν, « Σοφ. » Βέλος κεραυνοῦ, « αὐτ. » Ἔξω (» Ἐντὸς) βέλους, « Διόδ. 2) κτύπημα, πλήγωμα, πληγή· (συνκδχ.) πόνος δριμὺς, σαγιττιά. » Ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, « Ἰλ. Α.
Βελοστασία (ἡ). ὁ τόπος ὅπου στήνεται ἡ
Βελόστασις, εως (ἡ). μηχανὴ διὰ τῆς ὁπ. ῥίπτουν βέλη, βαλίστρα. 2) = Βελοςασία.
Βελοσφενδόνη (ἡ). βέλος μὲ στυπτεῖον ᾖ πίσσαν εἰς τὴν ἄκραν σφενδονιζόμενον πρὸς πυρπόλησιν ξυλίνων πύργων καὶ μηχανῶν.
Βελουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἕλκω (Τραβῶ, Ἐβγάλλω) τὸ βέλος ἀπὸ τῆς πληγῆς.
Βελουλκία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βελουλκεῖν.
Βελουλκικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (Ἐπιτήδειος πρὸς) βελουλκίαν.
Βελουλκὸς (ὁ). ὁ βελουλκῶν (χειροῦργος). ||. Βελουλκὸν (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. (χρήσιμον πρὸς βελουλκίαν).
Βέλτατος, η, ον, Π. (σπν.) ὑπερθ. ἀντὶ Βέλτιστος, καὶ
Βέλτερος, α, ον, Π. συγκρ. ἀντὶ Βελτίων.
Βέλτιον, οὐδ. τοῦ Βελτίων ἢ (ἐπίρ.) ἀντὶ
Βελτιόνως, ἐπίρ. Κάλλιον, καλλήτερα.
Βελτιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καλλητερεύω.
Βέλτιστος, η, ον, ὑπερθ. ᾖ
Βελτίων [δέλτον], ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος, κάλλιστος.
Βελτίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βελτιοῦν, καλλητέρευσις.
Βελτιώτατος, η, ον, ὑπερθετ. καὶ
Βελτιώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Βελτίων, (κατὰ μίμησιν τοῦ Μειζότερος καὶ Χερειότερος).
Βελτιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βελτιῶν, διορθωτής.
Βελτιωτικὸς, ὴ, όν. Ὁ συντείνων (χρημεύων) πρὸς βελτίωσιν.
Βεμβη(βι)κιάω-ῶ, Μ. άσω. Γυρίζω (Περιστρέφομαι) καὶ
Βεμβη(βι)κίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ (περιστρέφηται) ὡς
Βέμβηξ (βιξ), ικος (ἡ). σβοῦρος, φοῦρλα, (Τ.) τοπάτσι. 2) = Δίνη, περιστροφὴ (ὕδατος, ἀνέμου κτλ.), ἀνεμοστρόβιλος. 3) εἶδ. σφήκας, (παρβλ. Τενθρηδών).
Βεμβικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βέμβικα, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Βικώδης. ἐπειδὴ ᾖ περὶ ἀγγείου ὁ λόγος).
Βεμβρὰς, ᾶδος (ἡ), = Μεμβράς.
Βενδίδειον (τὸ), ναὸς καὶ
Βενδιδεία (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς (Βενδίδος) Ἀρτέμιδος.
Βενδὶς, ίδος (ἡ). (εἰς τὴν Θρᾴκ. καὶ ἐκεῖθ. εἰς τὰς. Ἀθ.) ἡ Ἄρτεμις.
Βενθεσικύμη (ἡ), Π. ἡ βυθιζομένη εἰς τὰ κύματα.
Βένθος, εος-οῦς (τὸ), Π. ἀντὶ Βάθος. » Θαλάσσης (» Ὕλης) βένθεα, « Ὀδ. Λ., Ρ.
Βέντιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Βέλτιστος.
Βέομαι, Ἰων. ἀντὶ Βείομαι.
Βέρβερι (τὸ), [Ἰνδ.], (ἄκλ.). ἀστρεῖδι τῆς Ἰνδ. ἀπὸ τὸ ὁπ. ἐβγαίνει τὸ μαργαριτάρι.
Βέρεθρον (τὸ), ἀντὶ Βάραθρον.
Βερέσχεθος (ὁ), (Κωμ.). εὐήθης, ἀνόητος.
Βεῦδος (θος), εος-ους (τὸ), Π. [εὔδω ;]. δέρμα χρησιμεῦον ἀντὶ στρώματος. 2) φόρεμα γυναικ. ποικίλον ἢ πορφυροῦν.
Βῆ, Π. ἀντὶ Ἔβη, γ'. πλ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ
Βῇ, τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βῆγμα (τὸ). φλέγμα (τὸ ὁπ. ἐκπτύει τις βήχων), ῥόχαλον.
Βῆθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.
Βηλὸς (ὁ), Π. [βαίνω], (ἐν γέν.) = Βάσις, ἔδαφος· (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ κατώφλιον τῆς θύρας· (συνκδχ.) οἰκία, κατοικία, (ὀθ. μττγ.) ὁ οὐρανὸς (ὡς κατοικία τῶν θεῶν). » Βηλὸν ἀστερόεντα, « Κόϊντ.
Βῆμα (τὸ), [βαίνω], ἀδρασκελιὰ, πατημησιά. » Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν αὐτῇ (τῇ γῇ) οὐδὲ βῆμα ποδὸς, « Γρφ. 2) μέτρον ἑκτάσ. (ἴσον 2 ½ ποδ.). » Χίλια βήματα ποιοῦσι μίλλιον ἕν, « Γεωμετρ. 3) (ἐν γέν.) τόπος ἐξέχων τοῦ ἐδάφους ὅπου ἀναβαίνει τις ἵνα φανῇ ἢ ἀκουσθῇ, (ἐπμ.) θρόνος (κυρ. δικαςοῦ), ἄμβων (πρὸς δημηγορίαν), τὸ θυσιαστήριον (τὸ ἄδυτον) τοῦ ναοῦ, κτλ. » Παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, « Δμ. » Πάντες παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, « Γρφ., (ὀθ.) » Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, « Αξ., ἀντὶ Οἱ ῥήτορες ἢ Οἱ ἱερωμένοι.
Βηματίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ (δρόμον κτλ.) μὲ τὰ βήματα. 2) (μτγν.) περιπατῶ.
Βηματισμὸς (ὁ). ἡ διὰ βημάτων καταμέτρησις.
Βηματιστὴς, ου (ὁ). ὁ καταμετρῶν διὰ βηματισμοῦ τὰ διαστήματα, γεωμέτρης.
Βῆμεν ἢ Βήμεναι, Π. ἀντὶ Βῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βαίνω.
Βὴξ, ηχὸς (ἡ καὶ Ἀττ. ὁ). βῆχας.
Βηράνθεμον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ἡράνθεμον.
Βήρηξ, ηκος (ὁ), Ζ. Βάραξ.
Βηρύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Βήρυλλος (ὁ), πέτρ. πολύτ. (θαλασσοπράσινος τὸ χρῶμα), (κατὰ μετάθ. στοιχ. ἐκ τοῦ χαλδ.) Μπηλοὺρ, (ἴδε Σμάραγδος). » Ἀεροειδὴς —, « Πλίν., ὁ Σάπφειρος.
Βῆσα, Π. ἀντὶ Ἔβησα, ἀόρ. ά. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) ᾖ
Βήσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω.
Βῆσσα [βαθὺς], ης (ἡ). κοιλὰς σύνδενδρος, (παρβλ.) Νάπη. 2) (μτγν.) εἶδ. ἀγγείου, βωκάλιον.
Βησσήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων βήσσας (κοιλάδας, δρυμῶνας).
Βήσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βῆσσα (2).
Βῆσσος, εος-ους (τὸ), Π. = Βῆσσα.
Βήσσω (ττω), Μ. βήξω. Βήχω.
Βῆτα (τὸ). ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.
Βηταρμὸς (ὁ), Π. [βαίνω, ἁρμὸς], χορός. » Ἐνόπλιος —, « Ἀπλλν., (ἴδε Πυῤῥίχη.)
Βητάρμων [βηταρμὸς], ονος (ὁ, ἡ), Π. χορευτής.
Βηχίας, ου (ὁ), (ἐνν. φθόγγος). εἶδ. βραχνῆς φωνῆς (παρὰ μουσικ.).
Βηχικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ὠφελῶν) εἰς τὸν βῆχα. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ βῆχα. » Τῇ γραίῃ τῇ βηχικῇ (ὅπου ὁ Γωσίας διορθωτέον εἴκασε Βησσιακῇ), « Ἱππκρ. (παρβλ. Βρυκτικός).
Βήχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βὴξ, λεπτὸς βῆχας, βηχάκης.
Βήχιον (τὸ), εἶδ. φυτ. ὠφέλιμον διὰ τὸν βῆχα.
Βηχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (ἢ ὁ ἐνοχλούμενος ὑπὸ) βηχός.
Βία (ἡ), = Ἰσχύς, Ῥώμη, δύναμις, ὁρμή. » Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, « Ὀδ. Ξ. » Τῇ βίᾳ τοῦ σώματος ἐξωθεῖ τὰς πύλας, « Σδ. (καὶ περιφρ. πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρὰ Π.) » Βίη Ἡρακλῆος (Πριάμοιο κτλ.) ἢ » Βίη Ἡρακληείη κτλ.,« ἀντὶ Ὁ ἀνδρεῖος (φοβερὸς) Ἡρακλῆς, ἢ (καθὼς συνειθίζομεν) Ἡ γενναιότης του ὁ δεῖνα.

2) ἀνάγκη. » Βίᾳ (ἡ) » Πρὸς βίαν (καὶ μὲ γεν.) » Βίᾳ τῶν πολλῶν, « Δμ. » Βίᾳ θεῶν, « Εὐρ., χωρὶς νὰ θέλουν, δυναστικῶς, ἀκουσίως. 3) βίαιος (αὐθάδης, τυραννικὸς, ὁρμητικὸς) χαρακτήρ. » Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι,« Δμ. 4) πρᾶξις βιαία, ἀδικία, παρανομία· ἀτίμασμα κτλ. » Κείνων βίας ἀπατίσειας ἐλθὼν, « Ὀδ. Σ. 5) (ἐνίοτε) σπουδὴ, ταχύτης, (καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως). » Συνοικίζουσί τε τὴν Λέσβον εἰς τὴν Μιτυλήνην βίᾳ, « Θκ. (Γ, 2), ἴδε καὶ Βιαίως,

Βιάζομαι [ἴσ. συγγ. τοῦ Πιέζω], Μ. ἀσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἐπιφέρω, Κατορθόνω τι μὲ) βίαν, ἀναγκάζω, στενοχωρῶ. » Μάλα δή σε βιάζεται Ἀχιλλεὺς, « Ἰλ. Χ. » Καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται, « Πλ. » Βιάζεσθαι οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, « Θκ. » Μὴ φιλονείκει, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδὲν, « Δμ. » Νῶϊ βιήσατο μισθὸν,« Ἰλ. Φ., μᾶς ἀπεστέρησε διὰ τῆς βίας. » Λαῖτμα βιησάμενοι, « Ἀπλλν. » Βιάσασθαι τὸν εἴσπλουν, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Ἐβιάζετο εἰς τὴν ἀρχὴν, « Ξεν. » Βιασάμενοι διὰ τῶν φυλάκων,« Θκ. » Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, « Γρφ. (καὶ μὲ δοτ.) » Βιάζομαι δρόμῳ, « Θκ. » Βιάσασθαι ψεύδεσι, « (ᾗ ἐπίρ.) » Βιάσασθαι εἴσω, « Ὀρφ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Βιάζομαι ἄρχειν,« Πλ. » Ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ὅπως μὴ βιασθῆτε ἁμαρτεῖν, « Δμ. » Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βιάζεται, « Γρφ.

Βιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Βιάζομαι.

Βιαιοθανατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι-

Βιαιοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθνήσκων μὲ βίαιον (ὄχι φυσικὸν) θάνατον.

Βιαιοκλώψ, ῶπος (ὁ). ὁ κλέπτων διὰ τῆς βίας.

Βιαιομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μάχομαι ἀνδρείως, [ἐκ τοῦ

Βιαιομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μεταχειριζόμενος βίαν (ᾗ ὄχι πανουργίαν) εἰς τὰς μάχας,

Βίαιος, α ἢ ος, ον. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἐπιφέρων, ἢ γινόμενος μὲ) βίαν, ἀναγκαστικὸς, τυραννικὸς, δυναστικὸς, ἀκούσιος, βεβιασμένος. σφοδρὸς, ὁρμητικός. » Ἔρδειν (ἢ » Πάσχειν) βίαια, « Ὀμ., Θκ. » Βιαίων δίκη,« Νμ., ἢ καθ' ὁποίας δήποτε βιαιοπραγίας. » Ἐκ τοῦ βιαιοτάτου,« Δμ. Ἀλ., διὰ τῆς μεγίστης βίας.

Βιαιότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ βιαίου.

Βιαίως, ἐπίρ. Διὰ τῆς βίας, δυναστικῶς, ὁρμητικῶς, δυνατά. 2) (ἐνίοτε) κατὰ σπουδὴν, (κοιν.) βιαστικά. » Βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, « Θκ. (Β, 33).

Βιαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν εἰς τὰ πρὸς τὸν βίον, ἀρκετὸς νὰ ζήσῃ (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον).

† Βίαρχος (ὁ, ἡ). (ἀδκμ.), ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῶν ζωοτροφιῶν στρατεύματος.

Βιάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ βιάσῃ.

Βιασμὸς (ὁ). βία (κατάτινος), παραβίασις· (ἰατρ.) σπασμὸς ἐπικίνδυνος, τεινεσμός.

Βιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος (πράττων τι μὲ) βίαν καὶ δυναστείαν· ἅρπαξ, τύραννος κτλ. 2) Π. ἀνδρεῖος, τολμηρὸς.

Βιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς βίαν.

Βιαστικῶς, ἐπίρ. = Βιαίως, διὰ τῆς βίας.

Βιαστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ τῆς βίας γινόμενος.

Βιατὰς, ᾶ, Δ. ἀντὶ Βιατὴς, οῦ, (ὁ), Π. = Βιαστής.

;Βιατήριος (ὁ, ἡ), = Βιαστικός. ‖. (οὐσ.) Βιατήριον (τὸ), ὁρμητήριον πειρατῶν.

† Βιάτωρ (τὸ), (Λακων.) εἶδος μικροῦ ἀγγείου, καυκὶ, πιάτον.

Βιάω-ῶ, καὶ (μσ.) Βιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Βιάζομαι.

Βιβάζω, Μ. άσω καὶ Ἀττ. βιβῶ. Βάλλω τὰ ζῶα νὰ βατευθοῦν. » Κύνας καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι, « Πλ. (καὶ πθ.) » Τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, « Ἀρστ.

Βιβὰς, ᾶσα, άν, καὶ

Βιβάσθων, ουσα, ον, Π. μτχ, τοῦ ἐνς. τοῦ (ἀχρ.) Βίβημι ἢ Βιβάσθω, = Βαίνω, περιπατῶ. » Μακρὰ (» Κοῦφα) —,« Ὀμ., Πίνδ.

Βίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βιβάζειν (;).

2) εἶδος χοροῦ τῶν Λακεδαιμον.

Βιβάσκω, Π. ἀντὶ Βαίνω, βαδίζω.

Βιβαστὴς, οῦ (ὁ). (κυρ. ἵππος ἢ ταῦρος) ὁ βιβάζων (βατεύων).

Βιβάω-ῶ, Π. ἀντὶ Βαίνω.

Βιβλαρίδιον καὶ

Βιβλάριον (τὸ), = Βιβλιάριον,

Βιβλιαγράφος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βιβλιογράφος.

Βιβλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καταγινόμενος εἰς τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ) βιβλία, πολυμαθής.

Βιβλιάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βιβλίον, βιβλιαράκι.

Βιβλιαφόρος (ὁ, ἡ), = Βιβλιοφόρος.

Βιβλιδάριον καὶ

Βιβλίδιον (τὸ), = Βιβλιάριον, βιβλιαράκι, χαρτάκι.

Βίβλινος, η, ον. (κυρ. οἶνος) Θρᾴκιος ἢ (ἀπλ.) παλαιὸς, (παρβλ. Βύβλινος).

Βιβλιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω βιβλίον ἢ βιβλία.

Βιβλιογραφία (ἡ). τὸ νὰ γράφῃ τις βιβλία, [ἐκ τοῦ

Βιβλιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ἀντιγράφων) βιβλία.

Βιβλιοθήκη (ἡ). ὁ τόπος ὅπου ἐναποτίθενται καὶ φυλάττονται βιβλία.

Βιβλιοκάπηλος (ὁ), = Βιβλιοπώλης, (κυρ.) μεταπράτης βιβλίων.

Βιβλιολάθας, α (ὁ), Δ. ὁ λησμονήσας πόσα βιβλία (τόσα πολλὰ!) συνέγραψε.

Βιβλίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Βίβλος, σύγγραμμα, χαρτὶ, τετράδιον, ἐπιστολὴ, ἀναφορὰ, (ἐν γέν.) ἔγγραφον.

Βιβλιοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται καὶ

Βιβλιοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν βιβλία.

Βιβλιοτάφος (ὁ). (μτφορ.) ὁ θάπτων (φυλάττων ἀνέκδοτα) τὰ βιβλία.

Βιβλιοφόριον (τὸ). χαρτοφυλάκιον.

Βιβλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων βιβλία (ἐπιστολὰς κτλ.), γραμματοφόρος.

Βιβλιοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω βιβλία, εἶμαι βιβλιοφύλαξ.

Βιβλιοφυλάκιον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου φυλάττονται βιβλία (ἔγγραφα κτλ.), βιβλιοθήκη.

Βιβλιοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ βιβλίων, βιβλιοθηκάριος.

Βιβλὶς, ίδος (ἡ). σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ βί(βύ)βλον, φλαμουρόσχοινον. 2) (πλθ.) = Βιβλία, ἔγγραφα, συγγράμματα.

Βίβλος (ἡ), = Βύβλος, ἡ φλοῦδα τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου, χαρτὶ· βιβλίον.

Βιβλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) βίβλον ἢ βίβλους, βιβλιοφόρος.

Βιβλοφύλαξ, ακος (ὁ), = Βιβλιοφύλαξ.

Βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι (ἀόρ. β'. Ἔβρων, ως, ω. πρκ. Βέβρωκα ᾗ πθ. Βέβρωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐβρώθην). Τρώγω, (παρβλ. Ἐσθίω).

Βιεῦντες, Δ. ἀντὶ Βιοῦντες, πλθ. τοῦ Βιούς.

Βίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βία.

Βιήμαχος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. = Βιαιομάχης.

Βιήσατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐβιάσατο.

Βιῆφι, Π. Ἰων. ἀντὶ Βίᾳ

Βικίδιον καὶ

Βικίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Βίκος ᾗ Βῖκος (ὁ), ἀγγεῖον πήλινον (ζαμνὶ) διὰ κρασὶ κτλ. 2) εἶδος ὀσπρίου, ὅμοιον μὲ τὸν ἄρακον.

Βικώδης, εος (ὁ, ἡ), ἴδε Βεμβικώδης.

Βινέω-ῶ [βαίνω;], Μ. ήσω. Συνουσιάζομαι.

Βινητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ὄρεξιν πρὸς συνουσίαν.

Βιογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ βίου τινός.

Βιοδό(δώ)της, ου (ὁ) καὶ Βιοδό(δώ)τις, ιδος (ἡ) καὶ

Βιόδωρος (ὁ, ἡ) καὶ Π.

Βιοδώτωρ, ορος (ὁ). ὁ διδοὺς (δωρούμενος) βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον, ζωοδότης ἢ τροφοδότης.

Βιοζυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνόνων (ζευγνὺς) τὸν βίον (τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός). » Ὑμέναιος —, « Νόν.

Βιοθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [βίος, θάλλω]. ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, (παρβλ. Ζωθάλμιος)

;Βιοθάνατος καὶ

;Βιοθανὴς, εος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Βιαιοθάνατος.

Βιοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὸν βίον.

Βιοθρέπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Βιοθρέπτηρ (ὁ), Π. = Βιοθρέμμων.

Βιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω (Ἐξιστορῶ) τι ἀπαράλλακτα καθὼς γίνεται εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, (παρβλ. Ἠθολογέω).

2) συγγράφω τὴν βιογραφίαν τινός.

Βιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἀπαραλλακτον) περιγραφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, [ἐκ τοῦ

Βιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων (ἀπαραλλάκτως καθὼς εἶνε) τὸν ἀνθρώπινον βίον, ζωγραφίζων τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων, κωμικός, (παρβλ. Ἠθολόγος).

Βιόλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λελυμένος ἐκ τοῦ βίου, νεκρός.

Βιομηχανία (ἡ). τρόπος (μηχανὴ) τοῦ περίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βιομήχανος (ὁ, ἡ). ὁ ποριζόμενος εὐμηχάνως (ἐπιτηδείως) τὰ πρὸς τὸν βίον.
Βιόπλαγκτος καὶ
Βιοπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν ἵνα πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. 2) ὁ ἔχων ἄστατον (εὐμετάβολον) ἦθος.
Βιοπονητικός, ή, όν, καὶ
Βιοπόνος (ὁ, ἡ). ὁ ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῶν κόπων του.
Βιοποριστικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ προμηθεύσῃ (εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιομήχανος.
Βίος (ὁ), = Ζωή, ἡ διάρκεια τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον. »Ἥδ' ἡμέρα θάνατον ἢ βίον φέρει,« Εὐρ. »Λαγὼ βίον ἔζης,« Δμ. »Ἐκπερᾷν (» Τελευτᾷν ᾖ.) τὸν βίον,« Εὐρ., Ἰσκρ. »Περὶ δυσμὰς βίου,« Ἀθ. » Βίος ζωῆς,« Πλάτ. Ἐπινομ. » Διὰ βίου,« Αξ. 2) ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς ζωῆς, ἡ διαγωγή, τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ἐπιτήδευμα. » Φιλόσοφος (» Θαλάττιος, » Πολιτικὸς κτλ.) βίος, « Ἀρστ. » Ὁ καθημέραν (» Ὁ μετὰ ταῦτα) βίος, « Δμ. » Ἐθαύμαζόν σου τὴν τοῦ βίου τάξιν, « Ἰσκρ. »Τοιαύτην πεποίηνται τοῦ βίου τὴν ὑπόθεσιν,« Δμ. » Βίων πράσις,« Ακ. 3) τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, αἱ ζωοτροφίαι, (κατ' ἔκτ.) περιουσία, πλοῦτος, (κοιν.) βιὸ καὶ βιός. » Ὦ τινι μὴ βίος ἔνδον κεῖται, « Ἡσ. » Τοῖσι φέρει γαῖα πολὺν βίον,« αὐτ. » Τοῖς παισὶν εἴη μὴ σπάνις βίου, « Εὐρ. » Αἱ φάλαγγες θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον,« Ξεν. » Ὁ βίος ἡμῖν ἀπὸ τῆς θαλάσσης,« αὐτ. » Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, « Δμ. » Οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο πράττειν,« Ἀρστ. (καὶ πλθ.) » Τοὺς σφόδρα εὐκαιρουμένους τοῖς βίοις,« Ἀθ. 4) ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι, ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. » Συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας,« Ἀρστ. » Τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα, « Φιλ. 5) ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς (ἡ βιογραφία) τινὸς ἀνθρώπου. (» Πλουτάρχου) βίοι παράλληλοι (καὶ Διογένους Λαερτίου) βίοι φιλοσόφων. (Ὁ Δικαίαρχος ἐποίησε ᾖ) Βίον Ἑλλάδος, « (τὸ ὁποῖον ὁ Οὐάρρων Græciæ vitam μετέφρασε).
Βιός (ὁ), Π. [βίος ἡ ἰός], = Τόξον (κυρ. τὸ λυγιζόμενον μέρος του), δοξάρι.
Βιοσσόος (ὁ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν ἢ γλυτόνων) τὴν ζωήν.
Βιοστερής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἐνδεής.
Βιοτεία (ἡ), [βιοτεύω]. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν (πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον).
Βιοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσδιορίζων (βάλλων τέρμα εἰς) τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.
Βιότευμα (τὸ). ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς ζωῆς, [ἐκ τοῦ
Βιοτεύω [βιοτή], Μ. εύσω. Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου· (μὲ γεν. προθετ.) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. » Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, « Ξεν. (παρβ. Βιόω).
Βιοτή (ἡ), Π. = Βίος, ζωή, τρόπος τῆς ζωῆς, πορισμὸς τῶν πρὸς τὸ ζῆν. » Ἀπὸ τῆς ποιήσιος τὴν βιοτὴν ἔχων, « Ἡρ.
Βιότης (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Βίος.
Βιοτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βιωτικός, ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς τὸν βίον, συντηρητικὸς τῆς ζωῆς.
Βιότιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Βίοτος (ὁ), Π. ἀντὶ Βίος, ζωή. » Ἀβίωτον βίοτον, « Ἐπγρφ. 2) πόρος ζωῆς, περιουσία. » Ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν, « Ὀδ. Α.
Βιοτοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπιῤῥοὴν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.
Βιούς, οῦσα, οῦν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βιόω.
Βιοφειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φειδόμενος τὸν βίον (τὴν περιουσίαν) του, φειδωλός, οἰκονόμος.
Βιοφθορία (ἡ). φθορὰ (ἀφανισμὸς) τοῦ βίου, [ἐκ τοῦ
Βιοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν βίον.
Βιοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = Δυσφορῶ, ἀδημονῶ.
Βιόχρηστος (ὁ, ἡ), = Βιωφελής, χρήσιμος εἰς τὸν βίον.
†Βιόω ῶ [συγγ. τῷ Βείω, περιπατῶ], Μ. ώσομαι ᾖ σπντ. ώσω (ἀόρ. Ἐβίων, πρκ. Βεβίωκα κτλ.). Ζῶ. » Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν,« Ακ. » Ὄρνιθες ἐν ὕδατι βιοῦντες,« Θφρ. » Ἔνια τῶν χερσαίων (φυτῶν) πέφυκέ ποτε ᾖ ἐν θαλάσσῃ βιοῦν,« αὐτ. 2) Π. (σπν. ἐνεργ.) δίδω ζωήν, ζωοποιῶ. » Σὺ μ' ἐβιώσαο,« Ὀδ. Θ. (ἴδε Βιώσκω). ||. (πθ. μόνον εἰς τὸ γ'. πρσ. ᾖ κατὰ μτχ.) » Ἱκανός μοι χρόνος βεβίωται,« Ἀθ. » Τὰ σοὶ ᾖ ἐμοὶ βεβιωμένα.« Δμ. 3) (μσ.) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. » Ἀποδεικνύναι πάντα τινὰ τῷ νομάρχῃ ὅθεν βιοῦται, «, Ἡρ. (παρβλ. Ζάω).
Βιώνται, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο, ἀντὶ Βιῶνται), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Βιάομαι=Βιάζομαι.
Βίῤῥος (ὁ), (Ατ.) Μανδύη, χλαμύς, ἐπανωφόρι.
Βιστάκιον (τὸ), Ζ. Πιστάκιον.
Βίσων, ωνος (ὁ), εἶδος ἀγρίου βοὸς τῆς Θρᾴκης, (ἴδε Παυσαν. Γ', 13).
Βιῴατο, Π. ἀντὶ Βιῶντο, γ', πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Βιάομαι.
Βιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βιωτικός.
Βιῴην, Ἀττ. ἀντὶ Βιοίην, ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Βιόω.
Βιώλεθρος (ὁ, ἡ). ὀλέθριος διὰ τὸν βίον.
Βιῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βιόω.
Βιώνης, ου (ὁ), [βίος, ὠνοῦμαι]. ἀγοραστὴς ἢ ἐργολάβος τῶν δημοπρατουμένων ὑπὸ τῆς διοικήσεως.
Βιώσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίμως. Ὅς τις ἔχει (εἶνε διὰ) ζωήν, ἠμπορεῖ ἢ θέλει νὰ (ἔχει ἢ δίδει ἐλπίδας ὅτι θὰ) ζήσῃ. » Ὁ ἀσθενῶν (» Τὸ βρέφος) βιώσιμ. (ἢ) βιωσίμως ἔχει, « Αξ. (καὶ πλθ.) » Οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, « Ἡρ.
Βιωσις, εως (ἡ), = Βίος, τρόπος τῆς ζωῆς, διαγωγή.
Βιώσκω ᾖ (πθ. ἢ μσ.)-ώσκομαι, Μ. βιώσω, -ομαι, = Βιόω, ζῶ. 2) ζωντανεύω, ζωογονῶ ἢ ζωογονοῦμαι.
Βιωτέον, θετ. τοῦ Βιόω.
Βιωτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἄξιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιομήχανος. 2) (συνήθ. μτγν.) ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὸν βίον καὶ τὰ τοῦ βίου, κοσμικός.
Βιωτός, ή ἢ ός, όν. (κυρ. βίος) τὸν ὁποῖον δύναται ἢ θέλει τις νὰ ζήσῃ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ οὐδ. καὶ περιφρ.) » Εἴπερ που ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ, « Πλ. » Οὐδαμῶς βιωτὸν ἡμῖν ἐστιν,« αὐτ. » Οὐ βιωτὸν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν, « Ἀθ.
Βιωφέλεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Βιωφελής, έος (ὁ, ἡ), ὠφέλιμος (ἐπωφελής) εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.
Βιωφελία (ἡ), = Βιωφέλεια.
Βιωφελῶς, ἐπίῤ. Ἐπωφελῶς ὡς πρὸς τὸν βίον.
Βλάβεν, Π. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Ἐβλάβησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Βλάπτω.
Βλαβεραυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς βλάβην τῶν ἀνθρώπων αὐγάζων (φέγγων, ἀνατέλλων). » Κρόνου ἀστήρ—, « Μανθ.
Βλαβερός, ά, όν (ᾖ ἐπίῤ.) -ερῶς, = Βλαπτικός, ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος.
Βλαβεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Βλαψίφρων.
Βλάβεται, Π. ἀντὶ Βλάπτεται.
Βλάβη (ἡ), [βλάπτω]. ζημία, φθορά. » Βλάβης δίκη, « Δμ.
Βλαβόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βλαβερός.
Βλαβοποιός (ὁ, ἡ). βλάβης προξενος, βλαπτικός.
Βλάβος, εος-ους (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Βλάβη.
†Βλαδαρός, ά, όν καὶ
†Βλαδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ
†Βλαδός, ή, όν, = Πλαδαρός, [ἐκ τοῦ
†Βλάζω [Μαλάσσω], Μ. βλάσω ἢ βλάξω; Εἶμαι χαῦνος (μαλθακός, ἄτονος, [ἐπμ.] βλάξ, νωθρός).
Βλαισηπόδης, ου (ὁ) καὶ
Βλαισόπους, οδος (ὁ, ἡ), = τῷ
Βλαισός [ἴδε Πλαίσιος], ή, όν. Κυρτὸς (κυρ. κατὰ τοὺς πόδας) πρὸς τὰ ἔξω, στραβοπόδης (» Διατὶ οἱ Αἰγύπτιοι ᾖ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Ἀρστ.) (ἐν γεν.) χωλός, παράλυτος· (κατ' ἔκτ.) τραυλός, (παρβλ. Ῥαιβός).
Βλαισότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ βλαισοῦ, χωλότης κτλ.
Βλαισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι βλαισὸν (κυρτὸν πρὸς τὰ ἔξω).
Βλαίσωσις, έως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλαισοῦν, κύρτωσις. (τρπ.) σκολιότης χαρακτῆρος, ὑπουλότης, δολιότης.
Βλακεία (ἡ) καὶ
Βλάκευμα (τὸ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ βλακός, ὀκνηρία, ἀβράνεια, εὐήθεια, μωρία κτλ.
Βλακεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι. Φέρομαι ὡς βλάξ, πράττω τι ἀμελῶς καὶ ἀπροθύμως, ῥᾳθυμῶ, (μτγν.) -θρύπτομαι.
Βλακικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βλάκα, ἢ γινόμενος.
Βλακικῶς, ἐπίῤ. Ἀμελῶς, ἀπροθύμως.
Βλακίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Βλάξ.
Βλακός, οῦ, καὶ
Βλακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βλακικός.
Βλακωδῶς, ἐπίῤ. = Βλακικῶς.
Βλάμμα (τὸ), (ἀδκμ.) = Βλάβη.
Βλάξ [βλάζω, ἴσως συγγ. καὶ τῷ Βληχή, διὰ τὸ προβατῶδες], ακός (ὁ, ἡ). χαῦνος, μαλθακός. νωθρός, ὀκνηρός, εὐήθης. (μτγν.) καυχησιάρης, ξυππασμένος. » Βλάξ ἄ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ, « Δμκρ.

Βλαπτήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Βλαπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἡ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ) βλάβην, ἐπιβλαβὴς, [ἐκ τοῦ

Βλάπτω, Μ. βλάψω (πθ. ἀόρ. 6'. Ἐβλάβην). (κυρ. παρὰ Π.) Ἐμπερδεύω, πεδικλόνω, ἐμποδίζω (βάλλω πρόσκομμα εἰς) τὸν δρόμον τινὸς, κάμνω νὰ σκοντάψῃ (καὶ τρπ.) νὰ παραλογιαθῇ (ν' ἀποτύχῃ, νὰ στερηθῇ), (μτγν.) προξενῶ βλάβην (ζημίαν). » Ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, « Ἰλ. Ψ. » Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, « Ὀδ. Ξ., τὸν κατέζησε φρενοβλαβῆ. » Βλάπτων λόγον γέροντος, « Πίδ., παραβαίνων. ||. (πθ. ἡ μσ.) σκονταύω, μένω ἀνενέργητος, (μὲ γεν.) στεροῦμαι. » Βλαφθεὶς ἐν ὄζῳ, « Ἰλ. Ζ. » Βέλεμνα Διόθεν βλαφθέντα, « Ἰλ. Ο. » Νόου βεβλαμμένος, « Θγν. (καὶ ἑλλ.) » Μέγα βλαφθείς τις, « Μόσχ., πολλὰ ἀνόητος.

Βλάσαμον (τὸ), Π. ἀντὶ Βάλσαμον.

Βλασκίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἴσως τὸ κοιν.) φλασκόψαρον.

Βλαστάνω, Μ. βλαςήσω (ἀόρ. Ἐβλάςησα καὶ 6'. Ἔβλαστον). Ἐβγάλλω βλαστὸν (βλαστάρι), φυτρόνω. » Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, « Γρφ. (καὶ ἀμτβτ. ἡ πθ.) » Βλάστεν ἐξ ἁλὸς νᾶσος, « Πίνδ. » Ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστὼν, « Σοφ. » Ἐ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα, « Αἰσχλ.

Βλαστεῖον (τὸ) Π. ἀντὶ Βλάστημα, βλαστός.

Βλαστέω-ῶ, σπν. ϗ Π. ἀντὶ Βλαστάνω.

Βλάςη (ἡ), Π. βλαςὸς, βλαςάρι, (ἐν γέν.) προϊόν, (μτφορ.) γέννημα, τέκνον. 2) = Βλάστησις, αὔξησις.

Βλάστημα (τὸ) καὶ

Βλάστημος (ὁ), Π. (σπν.) = Βλάστη.

Βλαστήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βλαστητικός.

Βλάστησις, εως (ἡ). τὸ βλαστάνειν, φύτρωμα· (μτφορ.) γέννησις.

Βλαστητικὸς καὶ

Βλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βλάστησιν· ὁ ἔχων δύναμιν (ὁρμὴν, προθυμίαν) εἰς τὸ βλαστάνειν· ὁ βλαστάνων ταχέως.

Βλαστοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τοὺς βλαστούς. » Ὅταν βλαστοκοπηθῇ ὑπὸ πνεύματος ἡ ἄμπελος « Θφρ.

Βλαστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Κόπτω) τοὺς βλαστοὺς (τῆς ἀμπέλου κτλ.), κορφολογῶ.

Βλαστολογία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ βλαςολογεῖν, κορφολόγημα.

Βλάστον (τὸ), Π. = Βλάστη καὶ

Βλαστὸς (ὁ), [βάλλω, καθὼς ϗ οἱ Γάλλοι jetton ἐκ τοῦ jeter]. βλαςάρι, προϊόν, τέκνον κτλ., (ἴδε Βλάστη).

Βλαστοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Φύω) βλαστούς.

Βλασφημέω-ῶ [βλάσφημος], Μ. ήσω. Δυσφημῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, (ἐκκλησ.) ὁμιλῶ ἀσεβῶς περὶ θεοῦ, προφέρω λόγους ἀπαισίους.

Βλασφήμημα (τὸ), καὶ

Βλασφημία (ἡ). λόγος ἀπαίσιος ἢ ἀσεβὴς, ὕβρις, λοιδορία.

Βλασφημόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βλάσφημον γλῶσσαν.

Βλάσφημος (ὁ, ἡ), [βλάπτω ἢ βλὰξ, φήμη]. ὁ βλασφημῶν (λαλῶν κατὰ θεοῦ, ὑβρίζων), λοίδορος. ||. (οὐδ.) Βλάσφημον (τὸ), = Βλασφημία.

Βλασφημοσύνη (ἡ), Π, ἀντὶ Βλασφημία.

Βλασφήμως, ἐπίρ. Μὲ ὑβριστικὸν (βλάσφημον) τρόπον.

Βλαύτη (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) συρτὸν παποῦτσι ἢ κουντοῦρα μὲ θηλυκωτήρια. » Βλαύτας σύρων, « Ἀθ. » Τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, « Πλάτ.

Βλαυτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βλαύτη.

Βλαχὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Βληχή.

Βλᾶχνον (τὸ), Δ. ἀντὶ Βλῆχνον.

Βλαψιγονία (ἡ). βλάβη (φθορὰ) τοῦ γόνου, ἀτεκνία (κυρ. ἐπὶ μελισσῶν ὅταν δὲν τελεσφοροῦν, δὲν αὐξάνουν).

Βλάψις, εως (ἡ), = Βλάβη, βλάψιμον.

Βλαψίταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων (χαλνῶν, ἀνορύττων) τοὺς τάφους.

Βλαψίφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων ἢ βεβλαμμένος τὰς φρένας, φρενοβλαβής.

Βλείης, Π. ἀντὶ Βληθείης, καὶ

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, Π. ἀντὶ Βληθείην, ης, η, πθ. ἀόρ. ἁ. τῆς εὐκτ. τοῦ Βάλλω.

Βλεμεαίνω [βρέμω], Π. φοβερίζων ἢ ὑπερηφανευόμενος περιβλέπομαι, ἀγριοκυττάζω.

Βλέμμα (τὸ), [βλέπω]. κύτταγμα, ὀμματιά. 2) πρόσοψις, θεωρία τοῦ προσώπου.

Βλένα(ννα), ης (ἡ) καὶ

Βλένος(ννος), εος-ους (τὸ). μύξα, γλίντζα.

Βλένος(ννος), ου (ὁ), εἶδ. (μικροῦ ϗ ἀχρείου) ὀψαρ. (κοιν.) γλῖνος, (παρβλ. Γλάνις).

Βλεννὸς, ἡ, όν καὶ

Βλενώ(ννώ)δης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) βλέναν, μυξώδης, μυξιάρης, (συνκδχ.) νωθρὸς, ἀκαμάτης, εὐήθης, (παρβλ. Γλαννός). ||. (οὐδ.) Βλενῶδες (τὸ), ἀντὶ Βλένα (ἡ).

Βλεπεδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ βλέπων (νομίζων ὅτι βλέπει) δαίμονας, δεισιδαίμων· παραλογιασμένος, ἡ· ὁ ἔχων βλέμμα (μορφὴν) δαίμονος, χλωμὸς, κατάξηρος κτλ.

Βλέπησις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βλέψις.

Βλέπος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Βλεμμα.

Βλεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) βλέπειν.

Βλεπτὸς, ἡ, όν. Ὁρατὸς, ἀξιοθέατος.

Βλέπω [βάλλω, ὤψ]. Μ. βλέψω καὶ (ὀρθότ.) βλέψομαι (ἀόρ. Ἔβλεψα, οἱ δὲ λοιπ. χρόνοι ἄχρ.), = Ὁρῶ, θεωρῶ, κυττάζω. » Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα περιπατοῦντας, « Γρφ. » Βλέψον κάτω.— Καὶ δὴ βλέπω.—Βλέπε νῦν ἄνω, « Ἀρςφ. » Βλέπω τοῦ ἰδεῖν, « Γρφ., στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἵνα ἴδω, (κοιν.) κυττάζω νὰ ἰδῶ. 2) ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ βλέπειν, (δηλ.) δὲν εἶμαι τυφλός. » Ὁ λέων μόνος τῶν γαμψωνύχων τίκτει βλέποντα, « Πλ. » Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, « Ἀρςφ. 3) (συνκδχ.) εἶμαι ζωντανὸς (ϗ καταχρ. ἐπὶ πραγμ.) φανερός. » Εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν, « Σοφ. » Πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; « Αἰσχλ. 4) ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον βλέμμα. » Ὀξὺ (» Τιτανῶδες, » Κλέπτον) βλέπειν, « Ακ., Ἀρςφ. » Ἄρην (» Πῦρ, » Ἀστραπὰς, [καὶ Κωμ.] » Κάρδαμα, » Ὑπότριμμα κτλ.) βλέπειν, « Αξ. » Παρθένιον βλέπειν, « Ἀνκρ. » Σκότον βλέπει, « Σοφ., τυφλώττει. » Σκύτη βλέπει, « Ἀρστφ. (παροιμ.) = Μαστιγιᾷ, μέλλει ἢ δίδει αἰτίαν νὰ δαρθῇ, (κοιν.) τὸν τρώγ' ἡ ῥάχη του. 5) ἀποβλέπω, κλίνω (ἔχω διάθεσιν) πρὸς, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ. » Τιμᾷν (» Ψήφῳ δακεῖν) βλέπουσιν, « Ἀρςφ. » Οἱ πρὸς τὴν ἀγορὰν βλέποντες, « Θφρ. » Κάτω βλέπει, « παροιμ., ἀρχίζει νὰ ἐκπίπτῃ, εἶνε εἰς τὴν παρακμήν. 6) (μτγν.) προσέχω, φυλάττομαι. παρατηρῶ. » Βλέπετε τοὺς κύνας, « Γρφ. » Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, « αὐτ. » Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας, « αὐτ. 7) (ἐπὶ ἀψύχ.) εἶμαι γυρισμένος (γέρνω, ἔχω τὸ θῶρι) πρὸς ἢ ἀντικρύ. » Τῆς δὲ θηλείας (ἐλέφαντος) κάτω οἱ ὀδόντες βλέπουσιν, « Ἀρςτ. » Οἰκίαι πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσαι, « Ξεν. (παρβλ. Ὁρῶ),

Βλεφαρίζω, Μ. ίσω, = Σκαρδαμύττω, κινῶ τὰ βλέφαρα, ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ ὄμματα.

Βλεφαρὶς, ίδος (ἡ), (συνηθ. τὸ πλθ.). αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, ὑματοτσύνουρα, ὑματόκλαδα.

Βλεφαρῖτις, ιδος (ἡ). ἡ τῶν βλεφάρων » Θρὶξ—, « Μ. Αἰγιν., ἡ Βλεφαρίς.

Βλεφαροκάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων (κρατῶν ἀνοικτὰ) τὰ βλέφαρα.

Βλέφαρον (τὸ), [βλέπω]. τὸ ὀμματόφυλλον. » Παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας, « Ἀρςφ. 2) (συνκδχ.) Π. Ὁ ὀφθαλμὸς, (ὅθεν) » Χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον, « Σοφ., (περιφρ.) ὁ ἥλιος.

Βλεφαροξυήλη καὶ

Βλεφαροξυστρα (ἡ) ϗ Βλεφαρόξυστρον (τὸ), = τῷ

Βλεφαροσάρωθρον (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὀπ. ἐκαθάριζον τὰ (πάσχοντα πιτυρίασιν) βλέφαρα.

Βλεψίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Κεφαλῖνος.

Βλέψις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ἡ ὅρασις, τὸ βλέμμα.

Βλήδην [βάλλω], ἐπίρ. Π. ῥηχτὰ, κτυπητά.

Βλήεται, Π. ἀντὶ Βάλληται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. καὶ

Βληθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἁ. τῆς μτχ. τοῦ Βάλλω.

Βλῆμα (τὸ), [βάλλω], = Βολὴ, ῥίψιμον. 2 βάλσιμον, σώρευμα, ςρώσιμον. » Κοῖτας—, « Ἐπγρ. 3) κτύπημα, πληγή. 4) = Βέλος. 5) εἶδος ζυμαρικοῦ, (παρβλ. Θρυμματίς).

Βλῆμαι, Π. ἀντὶ Βέβλημαι, πθ. πρκ. τῆς ὀρς. καὶ

Βλήμενος, Π. ἀντὶ Βεβλημένος ἢ Βληθεὶς, πθ. πρκ. ἢ ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Βλήσομαι, Π. ἀντὶ Βληθήσομαι, πθ. μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Βάλλω.

Βληστρίζω [βάλλω], Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ νοσοῦντος) = Ῥιπτάζω, ἔχω ςενοχωρίαν, παραδέρνω, (ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βλησταρισμός (ὁ). στενοχωρία (ἀνησυχία ἀσθενοῦς), παραδαρμός.
Βλήτειρα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ Βλητήρ.
Βλητέον, θετ. τοῦ Βάλλω.
Βλητήρ (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, τινάζων).
Βλητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ βάλλειν (ῥίπτειν ἢ κτυπᾶν) ἐπιτήδειος, πληκτικός.
Βλῆτο, Π. ἀντὶ Ἐβέβλητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τῆς ὁρ. τοῦ Βάλλω.
Βλητὸς [βάλλω], ἡ, όν. Κτυπημένος, πληγωμένος, (ὀθεν 2) ἀποπληκτικός, ἀποθανών αἰφνιδίως. 3) (σπν. ἐνεργ.) ἀντὶ Βλητικός, ὁ κτυπῶν (πληγόνων κτλ.).
Βλῆτρον (τὸ). ξυλοκάρφιον, ἢ σπεφάνι σιδηροῦν πρὸς σύνδεσιν δύο σωμάτων.
Βλητρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Συναρμόζω (Συνδέω) διὰ βλήτρων.
Βληχάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ
Βληχάομαι-ῶμαι [βληχή], Μ. ήσομαι. «Φωνάζω ὡς πρόβατον (ἢ βέφος), βελάζω.
Βληχάς, άδος (ἡ), Π. ἡ βληχωμένη. »Ὀΐς —, « Ὀππ., ἡ προβατίνα.
Βληχὴ (ἡ), [ὀνμτπ.] καὶ
Βληχηθμός (ὁ) καὶ
Βλήχημα (τὸ). ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου ἢ νηπίου, βέλασμα.
‡Βληχήμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ Βληχητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ βληχᾶσθαι.
Βληχητός, ἡ, όν. (κυρ. οὐδ. ᾱ πλθ.) Κάθε ζῶον τὸ ὁπ. βληχᾶται.
Βλῆχυον καὶ
Βλῆχυρον (τὸ), φυτ. ἡ φτέρη, (ἴδε Πτερίς), [ἐκ τοῦ
Βληχρὸς [βλάζω], ά, όν, = Ἀβλήχρυς, ἄτονος, ἀδύνατος, βραδὺς· νωθρὸς· μαλθακὸς κτλ.
Βλῆχυρος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (ἄλλο παρὰ τὸ Βλῆχρον, (ἴσ.) = Βλήχων.
Βληχρῶς, ἐπίρ. = Ἀβλήχρως, μετρίως, ἐλαφρὰ, σιγανὰ κτλ.
Βληχὼ, ους (ἡ), = Βλήχων. 2) (Κωμ.) = Ἐφήβαιον.
Βληχώδης, εος (ὁ, ἡ). προβατώδης, εὐήθης.
Βλήχων [βληχή], ωνος (ἡ). φυτ. τὸ φλη- (βλη)σκοῦνι.
Βληχωνίας, ου (ὁ). κατασκευασμένος μὲ
Βληχώνιον (τὸ), = Βλήχων.
‡Βλίζω, Μ. βλίσω, (πρωτότ.) τοῦ Βλίσαω καὶ Βλιμάζω.
Βλιμάδδομες, Δ. ἀντὶ Βλιμάζομεν, πλθ. τοῦ
Βλιμάζω [βλίζω], Μ. άσω. (ἐν γέν.) = Θλίβω, ζυμόνω, μαλάζω, χειρομαλάζω (κυρ. τὰς ὄρνιθας ἵνα ἴδω ἂν ᾖ γε παχεῖαι), (ἐπὶ γυναικ.) = Τιτθολαβῶ, (συνκδχ.) ἐπιθυμῶ, (Ἀρχῳ. Λυσ. 1164). 2) = Βλίσαω.
Βλίμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλιμάζειν.
Βλῖνος (ὁ), = Βλένος, γλῖνος, (ὑψάρ.).
Βλίσσω [μέλι], Μ. βλίσω. Στραγγίζω (κυρ. ταῖς μελόπηττσις), ποίνω (τρυγῶ) τὸ μέλι, (ἐν γέν.) ἁρμέγω, βυζάνω (κυρ. καὶ μτφρ.).
Βλιστηρίς, ίδος (ἡ), Π. (χείρ) ἡ βλίσσουσα (τρυγῶσα) τὸ μέλι.
Βλιτομάμας (μμας), α (ὁ), (Κωμ.). ὁ Βλίτων (ἀριστέων) τὸ μαμμᾶ, (συνκδχ.) μωρός, ὑφήνης, μαμμάκαυθος. [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ
Βλίτον (τὸ), εἶδ. (ἀηδοῦς) λαχάνου, (κοιν.) βλίτον, (καὶ ἄλλ.) παζί.
Βλίττω, Μ. βλίσω, = Βλίσσω.
Βλιτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βλίτον, (ζηλ.) ἄνοστος, ἀνούσιος, ἀνάλατος, μωρός.
Βλίτων, ωνος (ὁ), = τῷ προηγ.
Βλοσυροβλέφαρος (ὁ, ἡ), = Βλοσυρώπης.
Βλοσυρανύχιος (ὁ, ἡ), ἴδε Βλοσυρωνύχιος.
Βλοσυρὸς [βλύζω], ά ἢ ὸς, όν, = Σοβαρὸς, ἄγριος, φοβερός. « Λέων—, « Ἡσ. » Μέτωπαν (» Πρόσωπον) βλοσυρὸν, « Ἡσ., Ὁμ. 2) τραχὺς· σκληρός· (ἐπὶ γνμ.) στυφός. » Βλοσυρὴν ἄκρην, « Ἀπλλν. » Βλοσυροῖσι κύδωνος, « Νίκ. » Ἢ ἐκ τῶν παλισκίων πίττα βλοσυρωτέρα τε ᾖ βορβορώδης, « Θφρ. 4) (ἐπὶ καλοῦ) σεμνὸς, λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής. » Γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς, « Πλάτ. » Βλοσυραῖς αἴγλῃσι, « Πίνδ.
Βλοσυρότης (ἡ). ἀγριότης βλέμματος, σοβαρότης κτλ.
Βλοσυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βλοσυρὰν φρένα (ψυχὴν ἢ φρόνημα), ἄγριος, σκληρὸς, ἢ ἀνδρεῖος, πολεμικός.
‡Βλοσυρωνύχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βλοσυροὺς (τρομεροὺς) ὄνυχας. (εἰς τὸν Ὀρφ. ἀσφαλμ. ἀντὶ Βλοσυραί, νύχιαι).
Βλοσυρώπης, ου (ὁ) ἢ εος (ὁ, ἡ) καὶ
Βλοσυρῶπις, ίδος (ἡ), καὶ
Βλοσυρωπὸς (ὁ), Π. ὁ ἔχων βλοσυροὺς ὤπας (ὀφθαλμοὺς), ἄγριος (φοβερὸς) τὴν ὄψιν. » Γοργὼ (» Δράκων)—, « Ὁμ.,
Βλοσυρῶς, ἐπίρ. Ἀγρίως, σοβαρῶς κτλ.
Βλύζω [ὀνμτπ.], Μ. ύσω. Ἀναβρύω (μτθ. καὶ ἀμτθ.), πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, χύνω ἢ γύνομαι. » Κρήνη βλύζουσα ὕδωρ, « Ὀρφ. » Ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει, « Χρησμ. » Κύλιξ οἴνῳ βλύσειε, « Ἐπγρ., (παρβλ. Βρύω).
Βλύσις, εως (ἡ) καὶ
Βλυσμὸς (ὁ). ἀνάβρυσις, πλημμύρισμα κτλ.
Βλυστάνω, μτγν. ἀντὶ Βλύζω.
Βλυστήρ, (ὁ), Π. ὁ ἀναβρύων (πλημμυρῶν κτλ.).
†Βλυστηρὶς, (ίδος (ἡ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βλιστηρὶς.
Βλύω, σπν. ἀντὶ Βλύζω.
Βλωθρὸς [βλώσκω], Π. (κυρ. ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν), = Εὐαυξὴς, ὑψηλός. « Πίτυς (» Ὄγχνη, »Πλάτανος, » Πόα) βλωθρὴ, « Ὁμ., Ἀπλλν.
‡Βλωμ.αῖος, α, ον. (κυρ. ἄρτος) χωρισμένος εἰς βλωμοὺς, τετράβλωμος, ὀκτάβλωμος.
Βλωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Βλωμὸς (ὁ), [βάλλω], = Ἔνθεσις, ψωμὸς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ιτ.) βουκκα, κομμάτι ψωμίου.
Βλῶσις, εως (ἡ). πορεία, ἐρχομὸς ἢ πηγαιμός· αὔξησις. [ἐκ τοῦ
Βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Ἔμολον, πρκ. Μέμβλωκα), Π. πορεύομαι, περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· αὐξάνω, προχωρῶ. » Μέμβλωκεν ἦμαρ, « Ὀδ. Π.
Βοάγριον (τὸ), [βοῦς ἢ βοὴ [μάχη] ἀγρεύω]. ἀσπὶς (ἀπὸ) δέρμα βοός. 2) (ἐν γέν.) λαφυρον.
Βόαγρος (ὁ). βῶδι ἄγριον.
Βοάμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Βόημα.
Βοάνθεμον (τὸ), = Βούφθαλμον.
Βόαξ [βοάω], ακος (ὁ), ὑψάρ. (ἴσ.) = Βόωψ, ἡ (κοιν.) γοῦπα.
Βοᾶσι, Δ. ἀντὶ Βοῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Βοάω.
Βοάτης, ου (ὁ) καὶ
Βοᾶτις, ίδος (ἡ), Π. ὁ βοῶν (φωνάζων, ἀντηχῶν).
Βοαύλιον καὶ Βόαυλον (τὸ) καὶ
Βόαυλος (ὁ), Π. = Βούστασμον.
Βοάω-ῶ [ὀνμτπ.], Μ. ήσω. (ἐπὶ ἀψύχ.) Ἠχῶ, ἀντηχῶ, (κοιν.) βυζύω. » Κῦμα βοᾷ, « Ἰλ. Ξ., » Ἠϊόνες βοόωσιν, « Ἰλ. Ρ. » Πολλοῖς δὲ κωκυτοῖσιν αἰχμαλωτίδων βοᾷ Σκάμανδρος, « Εὐρ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω (δυνατά). » Κλήδην κικλήσκειν ἕκαστον, μηδὲ βοᾷν, « Ἰλ. Ι. »Σμερδνὸν βοόων, « Ἰλ. Ο. (καὶ τρπ.) » Αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα βοᾷ, « Ἀρχῳ. (ὅμοιον μὲ τὸ Ατν.) **res clamat**. 3) λέγω τι μεγαλοφώνως, (κοιν.) ἐξαγάλλω ταῖς φωναῖς. »Ἀποκτείνειν ἐδόων, « Θκ. » Ἐω' οἷς ἴσως βοήσεσθε, « Πλάτ. » Βοῶν οὕτος ᾖ κεκραγὼς, ὡς δεινὰ ποιῶ, « Δμ. 4) (μὲ αἰτ.) κράζω τινά· ἐπικαλοῦμαι. » Βοᾶτε τὴν Ἄρτεμιν, « Σοφ. » Οὐνόματι βῶσαι τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, « Ἠρ. » Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; « Ἀρχῳ. »Τί με βοᾷς; Ακ. » Κῦρον ἐβόα, « Ἠρ. » Βοᾷ μέν ὅρκους, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Βοήσομαι τὸν πατέρα, « Ακ., » Εἰλείθειαν ἐβώσατο, « Θκρ. 5) (συνκδχ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) Ὑμνῶ, ἐπαινῶ, θρυλλῶ. » Βοᾶτε τὴν Ἄρτεμιν, « Σοφ. » Βεβοτημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, « Ἠρ. »Τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι ἐν τῇ πόλει, « Θφρ. » Ἐβόαθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, « Ἠρ.
Βοείη ᾖ Βοείη (ἡ), (ἐνν. δορὰ). δέρμα βοός, βυρσοτόμαρον.
Βοεικός, ἡ, όν καὶ
Βόειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν, βυρσινὸς ἢ ἀγελαδινός. » Ζεῦγος βοεικὸν, « Θκ. »Δέρμα βόειον, « Ὀδ. Ξ. (ἴδε Βοέη). 2) (συνκδχ.) γαυδρὸς, μέγας. » Βοεια ῥήματα, « Ἀρχῳ.
Βόεος, η, ον, Ιων. ἀντὶ Βόειος.
Βοεργάτης, ου (ὁ). ὁ γεωργῶν διὰ τῶν βοῶν, ἀροτήρ.
Βοερὸς, έως (ὁ), Π. λωρὶ ἀπὸ βυρσοτόμαρον.
Βοή (ἡ). φωνὴ μεγάλη, κραυγή· κρότος, θόρυβος. »Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, « Φρσ. (κοιν.) διὰ τὰ 'μμάτια. »Ὑπ' αὐτὴν τὴν βοὴν, « Θκ., ἴδε Αὐτόβοει. 2) Π. (κυρ.) αἱ κραυγαὶ τῶν πολεμούντων, (συνκδχ.) πόλεμος, μάχη, (ὀθεν) » Βοὴν ἀγαθὸς, « Ὁμ., ἀμεγαλόφωνος (ἐπμ.) ἀνὴρ εἰς πολεμιστής. » Βοᾶς ὄνομα μηκέτ' εἶη, « Θκρ. 3) (σπνττ.) βοήθεια (;). » Βοὰν αὐτεῖν, « Εὐρ.
Βοῆ, ῆς (ἡ), (κατὰ κρ.) ἀντὶ Βοέη.
†Βοηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Βουγενὴς.
Βοήγια (τὰ), [βοῦς, ἄγω], = Ταυρομαχίαι.
Βοηδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μετὰ βοῆς ἢ πρὸς τὴν βοὴν, (ἐπμ.) = Βοηθῶ.
Βοηδρομία (ἡ). τὸ βοηδρομεῖν, βοήθεια.
Βοηδρόμια (τὰ), ἑορτὴ τῶν Ἀθην. (εἰς ἀνάμνησιν τῆς μάχης τοῦ Θησ. κατὰ τῶν Ἀμαζ.), (ὀθεν
Βοηδρομιών, ῶνος (ὁ). ὁ τρίτος μὴν τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀθην. (15: Σεπτ.—15: Ὀκτ.) καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ βοηδρόμια.

Βοηδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ βοῆς τρέχων (βοηδρομῶν), βοηθός.

Βοήθαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς βοηθητικοῦ στρατεύματος.

Βοήθεια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοηθεῖν. 2) ἐκστρατεία πρὸς βοήθειαν συμμάχου ϗ αὐτὸ τὸ στελλόμενον ἐπὶ τούτῳ στράτευμα. » Ἡ εἰς Πύλας βοήθεια, « Δμ. » Ἀφικνεῖται ϗ ἡ παρὰ Δ. δευτέρα βοήθεια, « Ξεν.

Βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ.) = Βοηδρομέω, τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειάν τινος· (ἐν γέν.) δίδω βοήθειαν, ὑπερασπίζομαι.

Βοήθημα (τὸ), = Βοήθεια, βοηθητικὸν μέσον, ἰατρικόν.

Βοηθηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ χρησιμεύων ὡς) βοήθημα, βοηθητικός.

Βοηθήσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.

†Βοήθησις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Βοήθεια.

Βοηθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ ἔχων διάθεσιν καὶ προθυμίαν) νὰ βοηθήσῃ.

Βοηθόος, Π. ἀντὶ

Βοηθὸς (ὁ, ἡ). ὅστις βοηθεῖ, ὑπερασπιστής. » Βοηθὸς ἡμῖν ὡρμήθης, « Ξεν.

Βοηλασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοηλατεῖν, ἁρπαγὴ (κυρ. ζώων), λεηλασία. 2) τὸ ἔργον τοῦ βοηλάτου, βόσκημα βοῶν καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν, [ἐκ τοῦ

Βοηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ἐμπρὸς ϗ Διώχνω (Ἐλαύνω) βῴδια (κυρ. κλεμμένα), (ἐν γέν.) ἁρπάζω, λεηλατῶ. 2) βόσκω (ὁδηγῶ) βόας, εἶμαι.-

Βοηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώκων, κεντῶν ἢ ὁδηγῶν) τοὺς βόας, βουκόλος, ἀγελαδάρης. » Οἶστρος —, « Αἰσχλ. (ὁ Πίνδ. Ὀλ. ΙΓ', 26: ὀνομάζει καὶ) » Διθύραμβον βοηλάτην (» διότι τῷ κατορθώσαντι αὐτὸν βοῦς ἐδίδετο ἆθλον, « λέγει ὁ Σχολ. ἀλλὰ πιθανώτερόν μοι φαίνεναι [ἐκ τοῦ Βοή, ἐλαύνω], ὁ διεγείρων κρότον βοὴν, εὐφημίαν).

Βοηλατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βοηλάτην, (ὅθεν) » Βοηλατικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ.

Βοηλάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Βοηλάτης, » Ῥάβδος—, « Μόσχ., ἀντὶ Βοηλατική.

Βόημα (τὸ), = Βοή, φωνή, ἦχος.

Βοηνόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βουνόμος.

Βόηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βοάξ.

Βοήρετος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, ἀρόω]. ὀργωμένος μὲ βῴδια.

Βόης, ου (ὁ). φωνακλᾶς.

Βόησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοᾶν, φώναγμα· βοή, θόρυβος.

Βοήτης, εος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βοάτης.

Βοητικὸς, ἡ, όν. Βοῆς διεγερτικὸς, ἠχητικός.

Βοητὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ βοῆς ἐκφωνούμενος.

Βοητὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βόησις.

Βοθρεῦμα (τὸ), = Βόθρος, ὄρυγμα.

Βοθρεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω (Ἀνοίγω καὶ

Βοθρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω εἰς) βόθρον (λάκκον).

Βόθριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βόθρος, λακκάκι. 2) ὀδοντοκοιλιά. 3) (ἰατρ.) πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Βοθρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βόθρος, λακκάκι.

Βοθροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σκαμμένος εἰς εἶδος βόθρου.

Βόθρος (ὁ), [βάθος, βυθὸς]. = Ὄρυγμα, λάκκος, τρύπα· καταβόθρα· πηγάδι.

Βοθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βοθρεύω ἢ Βοθρίζω. ‖. (πθ.) κοιλαίνομαι. » Ὥστ' εἰ πιέσαις τὸ οἴδημα τῷ δακτύλῳ, βοθροῦσθαι τὸν τόπον, « Γαλ. » Ἀναβιβρωσκόμενον τὸ ὀστοῦν βοθροῦται, « Ὀρειβ.

Βόθυνος (ὁ), = Βόθρος.

Βοϊδάριον καὶ

Βοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βοῦς, βοϊδάκι, βῳδάκι.

Βοίκλεψ, επος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντ.) Βοόκλεψ.

Βοϊκὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ.-ικῶς, = Βοεικός.

Βοϊστὶ, ἐπίρ. Ὡσὰν βῷδι. » Βοϊστὶ λαλεῖν, « Ἰαμβλ.

Βοιωταρχέω-ῶ, Μ. Εἶμαι Βοιωτάρχης.

Βοιωταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Βοιωτάρχου.

Βοιώταρχος καὶ Βοιωτάρχης, ου (ὁ). ἄρχων τῶν Βοιωτῶν (τὸ μέγιστον ἀξίωμα εἰς τὰς Θήβας).

Βοιώτιος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). χονδρὸς (τὰ ἤθη), χωριάτης, εὐήθης (ὁποῖοι ἐνομίζοντο οἱ Βοιωτοί).

Βοιωτιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος εἰς τὴν Βοιωτίαν ἢ ὑπὸ Βοιωτῶν.

Βολαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βολὴν ἢ βόλον. » Θύννος, «—, « Πλ., ὁ πιασθεὶς μὲ τὰ δίκτυα ἢ μὲ τὸ καμάκι, (παρβλ. Βολιστικός).

Βολαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [βολὴ, αὐγὴ]. ἀκτινοβολῶ.

Βολβάριον καὶ

Βολβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βολβὸς, κοκκάρι, κρομμυδάκι.

Βολβίνη (ἡ), εἶδος βολβοῦ.

Βολβιον (τὸ), καὶ

Βολβίσκος (ὁ), = Βολβίδιον.

Βολβίταινα, ης (ἡ), = Βολίταινα.

Βολβιτίνη (ἡ) καὶ

Βολβίτιον (τὸ), εἶδος ὀκταποδίου, Ζ. Ὄζαινα, [ἐκ τοῦ

Βόλβιτον (τὸ) καὶ

Βολβίτος (ὁ), Ἰων. (ἢ κοιν.) ἀντὶ Βόλιτος (τον).

Βολβιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Βολβίτοις μολύνω.

Βολβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Βολβώδης.

Βολβοκαστάνιον (τὸ). εἶδος φυτοῦ βολβοειδοῦς.

Βολβὸς (ὁ), [ἴδε Δελφὺς]. εἶδος βουνήσιου κρομμυδίου, (κοιν.) βορβὸς, ἀγριοκρόμμυδον. » Βολβὸς κοχλίας τ' ἐξῃρέθη, « Θκρ. 2) ἡ βολβοειδὴς ῥίζα διαφόρων φυτῶν. » Βολβὸς καλάμου, « Δσκρ. 3) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ βολβόν. » Ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, « Π. Αἰγ.

Βολβοφάκη (ἡ). φακῆ μαγειρευμένη μὲ βολβούς (ἄλλ. γρφ. Πολφοφάκη).

Βολβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βολβοῦ, κρομμυδοειδής.

Βολβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτων (Ὀρύσσων) ἐβγάλλω βολβούς.

Βολεὺς, έος καὶ (Ἰων.) ῆος, Π. ὁ βάλλων, τοξότης, ἀκοντιστὴς, σφενδονήτης κτλ.

Βολεὼν [βάλλω], ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου ῥίπτονται τὰ σκουπίδια κτλ., σωρὸς κοπριᾶς.

Βολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν, ῥίψιμον, τιναγμα κτλ. » Αἴθων βολὴ, « Ἡρ. » Κύβων βολαὶ, « Σοφ. » Ὀφθαλμῶν βολαὶ, « Ὀδ. Δ., τὰ βλέμματα. 2) = Ἀποβολὴ, πέσιμον. » Ἀνθῶν ποιεῖ βολὴν, « Θφρ. 3) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς, κτύπημα, πληγὴ, (σπν.) κοιλοπόνημα. » Ἡλίου βολαὶ, « Ἀπλλν., αἱ ἀκτῖνες. » Οὐ γὰρ πληγάων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων, « Ὀδ. Ρ. 4) = Βέλος. » Βολὴ σιδηρείη, « Ὀππ.

Βολίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης μὲ τὴν βολίδα.

Βόλινθος (ὁ), = Βόνασος.

Βολὶς [βάλλω], ίδος (ἡ). (ναυτ.) τὸ μολύβι μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, (κοιν.) σκανδῆλι. 2) = Βολὴ ἢ Βέλος. » Καὶ προσελθὼν, ὥσπερ εἶχε τὰς βολίδας (ἀπὸ τῆς θήρας), ἐκάθισε, παρ' αὐτὸν, « Πλ. » Βολίδες ἀςραπῶν, « Σοφ., (περιφρ.) οἱ κεραυνοί. » Βολίδας μολυβδίνας, « Δουκ., τὰ βόλια. » Τὴν ὀλίγην βολίδα, « Ἐπγρ., τὸν κύβον.

Βολιστικὸς, ἡ, όν, (κυρ. ἰχθὺς) = Ἀγελαῖος, Χυτὸς, (ἐπμ.) πιανόμενος μὲ τὸν γρίπον, (ἴδε Βύλος καὶ παρβλ. Βολαῖος).

Βολίταινα, ης (ἡ), εἶδος πολύποδος, (ἄλλ.) Ὄζολις.

Βολίτινος, η, ον. Καμωμένος (Συγκείμενος) ἀπὸ-

Βόλιτον (τὸ) καὶ

Βόλιτος (ὁ), Ἀττ. τὸ (κοιν.) Βόλβιτον, κόπρος βοὸς, (κοιν.) βουνιὰ ἢ σβουνιὰ, (ἐν γέν.) κοπριὰ, σκύβαλον.

Βολλα, ας (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Βουλή.

Βόλλομαι ϗ Βόλομαι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Βούλομαι. » Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βούλεσθε), « Ὀδ. Π, 387.

Βολοκτυπία (ἡ), Π. ὁ κτύπος τῶν ῥιπτομένων κύβων, (συνκδχ.) τὸ ῥίψιμον (ὁ βόλος, τὸ παιγνιδι) τῶν κύβων.

Βόλος (ὁ), [βάλλω], = Βολὴ, ῥίψιμον (κυρ. τῶν κύβων καὶ τοῦ δικτύου), (κοιν.) βόλασμα (καὶ ῥῆμα Βολάζω). » Βόλον πρίασθαι, « Πλ. 2) (συνκδχ.) τὰ ὀψάρια ὅσε πιάνονται εἰς ἕνα βόλον. » Καὶ πεντήκοντα ἀλιάδες πολλάκις ἐπλήρωσεν εἰς βόλος, « Αἰλ. 3) (κατ' ἔκτ.) τὸ δίκτυον. » Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται, Εὐρ. 4) τὸ πέσιμον (ἄλλαγμα) τῶν ὀδόντων τοῦ νέου ζώου. » Ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους, « Ἀρςτ. 5) (ἐνίοτε) = Βῶλος, Θρόμβος. » Βόλους δρόσου, « Γρφ.

Βομβαίνω, Μ. ανῶ, = Βομβέω.

Βομβαλοβομβὰξ, (κατὰ Κωμ. ἐπίτασιν ἢ ἀναδίπλωσιν), = τῷ

Βομβὰξ [βόμβος], (κωμ.) ἐπιφών, (Θαυμ. ἢ Σχετλ. μὲ εἰρων.), = Βαβαί! (παρβλ. Πύππαξ).

Βομβαύλιος (ὁ), (Κωμ.). ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ βομβῶν, αὐλητὴς ἀνεπιτήδειος, (τρόπον τινὰ) = Βομβύλιος.

Βομβέω-ῶ [βόμβος], Μ. ήσω. Βούζω (κυρ. ὡσὰν τὴν μέλισσαν), μπουμπουνίζω. » Βόμβησε πεσοῦσα, « Ἰλ. Ν., Π. » Βομβεῦσι δ' ἀκουαί μοι, « Σπφ., βούζουν τ' αὐτιά μου.

Βομβηδὸν, ἐπίρ. Μὲ βόμβον, βούζοντας.

Βομβήεις, εσσα, εν, Π. ὁ βομβῶν (βούζων κτλ.). » Μέλισσα—, « Ἐπγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βόμβησις, εως (ἡ). τὸ βομβεῖν (βοΰζειν κτλ.). θροῦς, βοή.
Βομβητής, οῦ (ὁ), Π. καὶ
Βομβητικός, ή, όν, = Βομβήεις.
Βόμβος (ὁ), [ὀνμτπ.]. (κυρ.) τὸ μυρμούρισμα (ζουζούνισμα) τῆς μελίσσης κτλ., (ἐν γέν.) βοή, μπουμπούνισμα κτλ.
Βομβυκίας, ου (ὁ). (κυρ. κάλαμος) χρήσιμος πρὸς κατασκευὴν (τοῦ καλουμένου βόμβυκος) αὐλοῦ.
Βομβύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βόμβυξ, ζωΰφιον, κουκκοῦλι. » Τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, « Ἀρςτ.
Βομβυκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βόμβυκος. » Τόνος—, « Νκμχ., ὁ βαρύφωνος.
Βομβύλη (ἡ), εἶδος ἐντόμου ἢ φιάλης, Ζ. Βομβύλιος.
Βομβυλιάζω, Μ. άσω, = Βομβέω καὶ Βορβορύζω, (εἰς τὸν Ἀρςτ. ὁ Schneider διορθ. Βαμβαλίζω).
Βομβυλιός (ὁ), [βομβέω], εἶδος ἐντόμου, ἀγριομέλισσα, (χυδ.) μπούμπουρας, (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀχρησίμευτος, (παρβλ. Κηφήν). 2) φιάλη ςενόλαιμος, πλόσκα.
Βομβυλίς, ίδος (ἡ) = Πομφόλυξ.
Βόμβυλος (ὁ), = Βομβύλιος (2).
Βόμβυξ [βομβέω], υκος (ὁ). ὁ τῆς μετάξης (ἢ ἄλλος παρόμοιος) σκώληξ, (συνκδχ.) τὸ μετάξι. » Βόμβυξ ἦν τὸ χιτώνιον, « Ἀλκίφρ. 2) (ἐν γέν.) κάθε ἔντομον βομβοῦν. 3) εἶδος αὐλοῦ, (ἴσ. τὸ Τ.) γκιρίφι, (ὅθεν ὁ » Βομβυκίας κάλαμος, « Θφρ.).
Βόμβυρ (Λακων.) ἀντὶ Βόμβυξ, (ὅθεν τὸ χυδ.) μπούμπουρας (ἴδε Βομβύλιος).
Βομβώδης, εος (ὁ, ἡ). βόμβῳ ὅμοιος, βαρύφωνος.
Βομβών, ῶνος (ὁ), = Βουβών.
Βονασος(σσος), ου (ὁ), ζ. ἀγριόβῳδον (Πολων. Uroch).
†Βονθυλεύω, Μ. εύσω, (Θεσσαλ.) ἀντὶ Ὀνθυλεύω.
Βοοβοσκὸς (ὁ), (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Βουνόμος.
Βοόγληνος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, γλήνη], (κακόζηλος μίμησις τοῦ) Βοώπης.
Βοοδμητὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Βοοδμήτης, ου, (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τοὺς βόας.
Βοοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βοός.
Βοοζύγιον (τὸ). ζεῦγος βοῶν, (ἴδε ϗ Βουζύγιος).
Βοοθύτης, ου (ὁ), = Βουθύτης.
Βοόκλεψ, επος καὶ
Βοοκλόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλέπτων βόας, βοϊδοκλέπτης.
Βοόκραιρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κραῖραν (κορυφὴν, κέρατα) βοός.
Βοόκρανος (ὁ, ἡ), Π. = Βούκρανος.
Βοοκτασία (ἡ), Π. [β. κτείνω], σφάξιμον (θυσίασμα) βοὸς ἢ βοῶν.
Βοόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς καθ'ὁδηγίαν βοός, (ἐπιθ. τῶν Θηβῶν).
Βοονόμος (ὁ, ἡ), = Βουνόμος.
Βοοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον βοός, (γρμτ. ἐξηγ. τοῦ Βούπρωρος).
Βορραίστης, ου (ὁ). Π. [β. ῥαίω]. ὁ ἀφανίζων (βασανίζων θανατηφόρως) τοὺς βόας. » Μύωψ—, « Τρυφιοδ.

Βοοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρατηρῶν (ἐνεδρεύων νὰ κλέψῃ) ἢ ἐπιτηρῶν τοὺς βόας.
Βοοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [β. σεύω]. ὁ ἐρεθίζων τοὺς βόας.
†Βοόστικτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου ςίζονται (σφάττονται) βόες, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βοόκτιστος.
Βοόστολος (ὁ, ἡ), Π. [β. στέλλω]. ὁ ναυστοληθεὶς (μετακομισθεὶς) ὑπὸ βοός.
Βοοσφαγία (ἡ), = Βοοκτασία.
Βοοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μορφὴν) βοός, (Νικ. Χων.).
Βοοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Βουτρόφος, (συγχ. τῷ
Βοότροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βοῶν διατρεχόμενος.
Βοόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω εἰς βοῦν.
Βοόων, Π. (κατ'ἐπένθεσ. τοῦ ο) ἀντὶ Βοῶν.
Βορὰ (ἡ). τροφὴ (κυρ. τῶν σαρκοφαγιζώων).
Βόραθεν, ἐπίρ. = Βορράθεν.
Βορᾶς, ᾶ (ὁ), σπν. καὶ μόνον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον εὔχρ. ἀντὶ Βορρᾶς.
Βόρασσος(σσος), ου (ὁ). ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος ὅταν ᾖν' ἀκόμη εἰς τὸ περικάλυμμά του, (Ζ. Ἐλάτη).
Βορβόρεος, α, ον, Π. = Βορβορώδης.
Βορβορίζω, Μ. ίσω. Ἔχω θεωρίαν (ὀσμὴν ἢ γεῦσιν) βορβόρου.
Βορβορόθυμος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων βορβορώδη (βρωμερὸν) θυμόν, (εἰς τὸν Ἀρςφν. ὁ Σχλ. ἀνέγνω, φαίνεται, Βαρβαρόθυμος).
Βορβοροκοίτης, ου (ὁ), Π. ὅστις κείτεται εἰς τὸν βορβορον, (ἐπιθ. βατράχου).
Βορβορόπη (ἡ). ἡ ἔχουσα βορβορώδη (ἀκάθαρτον) ὀπήν.
Βόρβορος (ὁ). λάσπη βρωμερὰ, λούνη ποταμοῦ (λίμνης κτλ.).
Βορβοροτάραξις, εως (ἡ), (Κωμ.) ἀνακατωτούρης (φιλοτάραχος) ἄνθρωπος, (χυδ.) σκατοχούλιαρον.
Βορβοροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων βόρβορον. » Χοῖρος—, « Κ. Μανασσ.
Βορβορόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ (ἢ Μεταβάλλω εἰς) βορβορον, λασπόνω. μολύνω. » Δι' ἔνδειαν ὑγροῦ, τοῦ τόπου βορβορωθέντος, « Ἀρςτ. » Βορβορούμεθα ταῦτα λέγοντες, « Κύριλλ.
Βορβορυγὴ (ἡ) καὶ
Βορβορυγμὸς (ὁ). ὁ ἦχος τοῦ ἐπιφερομένου ὕδατος (ἰδίως δὲ) τῶν ἐντέρων, γουργούρισμα, γουργουρητόν, [ἐκ τοῦ
Βορβορύζω (χωρὶς Μ.), [ὀνμτπ.] Γουργουρύζω.
Βορβορώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) βόρβορον, λασπώδης, βρωμερὸς, σιχαμερός. » Ἐρυγὴ—, « Π. Αἰγ.
Βορβορωπὸς (ὁ, ἡ). βορβορῳ ὅμοιος.
Βορεάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου.
Βορέας, ου ϗ α (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Βορεῶν). ἄνεμος ἀρκτοδυτικὸς, (κοιν.) βορηᾶς ἢ γραῖδος, (παρβλ. Ἀπαρκτίας).
Βορεασμὸς (ὁ), [βορεάζω]. ἑορτὴ (καὶ
;Βορεαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων) εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου.
Βορέηθεν, ἐπίρ. Ἰων. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βορηᾶ.
Βορέηνδε, ἐπίρ. (Ἰων.) Πρὸς βορρᾶν.
Βορεῆτις, ιδος (ἡ), Π. Ἰων. = Βορειος, βορεινή.
Βορειαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Βόρειος.
Βορειὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Βόρειος, βορεινή.

Βορεινὸς, ἡ, όν, = Βόρειος.
Βορειόθεν, ἐπίρ. = Βορέηθεν.
Βορεῖον (τὸ), [βορὰ], εἶδος λουκάνικου.
Βόρειος, α καὶ ος, ος, ον. Βορεινός. » Τὰ βόρεια (ἐνν. μέρη) «. » Βορρεῖον καὶ Βόρειον (ἐνν. πνεῦμα), « Ξεν., ἡ βόρειος κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας. » Τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νωδὸς, « Ἀθ.
Βορεὺς, ῆος (ὁ), Δ. ἀντὶ Βορέας.
Βορήϊος, ίη, ίον, Ἰων. ἀντὶ Βόρειος.
Βορῆς, έω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βορέας.
Βόρμαξ, ακος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Μύρμηξ.
Βορὸς, ὰ, όν. Φαγᾶς, πολυφάγος, (ἐνίοτε) πολυφαγίας πρόξενος, (τὸ ὁποῖον ὁ Εὐςαθ. ἐξηγεῖ) Βοροποιός. » Ἀγρυπνίη βορὸν, « Ἀρςτ.
Βορότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ βοροῦ, πολυφαγία.
Βορρᾶθεν, ἐπίρ. = Βορέηθεν.
Βορρᾶτος, α, ον, = Βόρειος. » Ὅταν ᾖ βορρᾶτον (ἄλλ. Βορρεῖον), « Ξεν., ὅταν ᾖνε (φυσᾷ) βορρᾶς.
Βορρᾶς, ᾶ (ὁ), Ἀττ. καὶ
Βορρῆς, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βορέας.
Βορῶς, ἐπίρ. Ὡς βορὸς, λαιμάργως.
Βόσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Βορὰ, τροφή.
Βοσκάδιος, α, ον, Π. θρεπτὸς, σιτευτὸς, [ἐκ τοῦ
Βοσκὰς, άδος (ἡ). ἡ βόσκουσα (τρεφομένη ἵνα παχύνῃ). » Ὄρνις—, « Νικ., ἡ οἰκιακὴ ὄρνιθα || (οὐσ.) εἶδος πάπιας, (ἴδε Φασκάς). 2) εἶδος πίσσης.
Βόσκη, Π. ἀντὶ
Βοσκὴ (ἡ). τροφὴ ζώων. βόσκημα.
Βόσκημα (τὸ). (ἐν γέν.) ζῶον ἥμερον, (ἰδιαιτ. δὲ) θρεπτόν. » Παντοδαπὰ βοσκήματα, « Ξεν. 2) = Βοσκή, βοσκότοπος, (Τ.) τσαίρι. » Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα, « Ἀρςφ.
Βοσκηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἢ ὅμοιος με βοσκήματα, κτηνώδης.
Βόσκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βόσκειν, βόσκημα, βοσκή.
Βοσκήτωρ, ορος (ὁ). βοσκός.
Βοσκίς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βοσκάς.
Βοσκὸς (ὁ), Π. ποιμήν.
Βόσκω, Μ. βοσκήσω (οἱ ἄλλ. χρόνοι ὄχι τόσον εὔχρηστοι). Ὁδηγῶ εἰς τὴν βοσκὴν (φυλάττω) ζῶα· (κατ'ἔκτασιν) τρέφω, χορταίνω. » Πολλοὺς βόσκει γαῖα, « Ὀδ. Α. » Βόσκειν ἦν γαςέρα, « Ὀδ. Ρ. (ϗ τρπ.) » Βόσκουσι φυγάδας ἐλπίδες, « Παρ. || (μσ.) εἶμαι εἰς τὴν βοσκὴν, τρώγω. » Τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα ζῶα, « Ἀρςτ. (καὶ τρπ.) » Βόσκεται τὴν πόλιν τὸ πῦρ, « Αξ., (παρβλ. Νέμω).
Βοσπόρει(ρι)ος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρου.
Βόσπορος (ὁ), [βοῦς, πόρος]. στενὸν θαλάσσης. » Θρᾳκικὸς—, « τὸ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλ., (κοιν.) κατάστενον. » Κιμμέριος ἢ Σκυθικὸς—, « τὸ στόμιον τῆς Μαιωτίδος λίμνης, (παρβλ. Πορθμός).
;Βοςρυξ, υχος (ὁ). = Βοστρυχος.
Βοστρυχηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει βοστρύχου, ἑλικοειδῶς.
Βοστρυχίζω, Μ. ίσω. Πλέκω εἰς βοςρύχους (Σγουραίνω) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, (ἐν γέν.) καλλωπίζω· διευθετῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βοπτρύχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βόστρυχος.
Βοστρυοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βοστρύχου, πολυκαμπής, ἑλικοειδής.
Βόστρυχος (ὁ). πλεξίδα ἢ σγαρὸν τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 2) τὸ ἑλικοειδὲς ψύτρον τοῦ κλήματος κτλ., (κοιν.) ψαλίδα, (καὶ ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι στρέφεται ἑλικοειδῶς, π. χ. « Πυρὸς —, « Αἰσχλ., ὁ κεραυνός. 3) εἶδος ἐντόμου (πυγολομπίδος πτερωτῆς). 4) εἶδος φυτοῦ θαλασ. (παρβλ. Βότρυς). ‖. (οἱ Π. λέγουν σπν. ᾧ εἰς τὸ πλθ.) « Τὰ βόστρυχα. «
Βοστρυχιω-ῶ, Μ. ώσω, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Βοστρυχίζω.
Βοστρυχώδης, εος (ὁ, ἡ). πλεγμένος (γυρισμένος) ἐν εἴδει βοστρύχου, ἑλικοειδής. 2) ἔχων (σκεπασμένος μὲ) βοστρύχους.
Βοστρυχωδῶς, ἐπίρ. = Βοστρυχηδόν.
Βοστρύχωμα (τὸ), = Βόστρυχος.
Βοτάνη (ἡ), [[βόσκω]]. χόρτον (κυρ. διὰ βοσκὴν), (συνκδχ.) βοσκή, (ἐν γέν.) κάθε φυτὸν (μάλιστα ἰατρικὸν), (κοιν.) βοτάνι.
Βοτάνηθεν, ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπὸ τὴν βοσκήν.
Βοτανηφάγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) βότανα, (ζηλ.) ὄχι σαρκοφάγος.
Βοτανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔμαι-
Βοτανηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (φῶν) βοτάνην. « Ὄρος —, « Νόν.
Βοτανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βότανον, χορταράκι.
Βοτανίζω, Μ. ίσω. Μαζόνω (Ξεβοτίζόνω) τὰ μεταξὺ τῶν ἡμέρων ἄγρια βότανα.
Βοτανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βότανα, (ὅθεν) «Βοτανικὸς, ὁ φαρμακοποιὸς ἢ ῥιζοτόμος, καὶ « Βοτανική, « ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰ β.
Βοτάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βοτάνη, χορταράκι.
Βοτανισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοτανίζειν, ξεχορτάρισμα.
Βοταναλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζόνω) βότανα.
Βοταναλόγος (ὁ). ὁ συλλέγων βότανα.
Βοτανοτρόφος (ὁ, ἡ). (γῆ) τρέφουσα βοτάνας.
Βοτανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ εὔφορος εἰς) βοτάνην, βοτανοειδής.
Βοτεία (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Βοτήρ.
Βοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Βόσκω.
Βοτὴρ (ὁ), Π. βοσκός.
Βοτηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βοτῆρα, ποιμενικός.
Βότης, ου (ὁ), Π. = Βοτήρ.
Βοτὸς, ἡ, όν, Π. ὁ βοσκόμενος (τρεφόμενος). ‖. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) «Βοτά(τά), Πλάτ. = Βοσκήματα, θρέμματα.
Βοτρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βότρυς, τσαμπάκι, σταφυλάκι, (μτφορ.) σκαλαρικάκι.
Βοτρυδὸν, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα βότρυος, ὡσὰν τσαμπὶ σταφυλιοῦ.
Βοτρυηρὸς, ά, όν, (κυρ. φυτὸν) Τὸ ὁποῖον κάμνει βότρυας (τσαμπιὰ) ὡσὰν τὸ σταφυλι.
Βοτρυηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βοτρυφόρος, ὁ φέρων (καρποφορῶν) βότρυας.
Βοτρύϊνος, η, ον, καὶ
Βοτρύϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (συγκειμένος ἀπὸ) βότρυας.
Βοτρυίτης, ου (ὁ), καὶ Βοτρυίτις, ιδος (ἡ), = Βοτρύϊνος ἢ Βοτρυώδης ‖. (νόσ.) εἶδος μαργαρίτου. 2) (θηλ.) εἶδος καθμείας.
Βοτρυώδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος (χαρίζων) βότρυας, οἰνοφόρος.
Βοτρυοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (ᾧ ἐπίῤ. -ειδῶς, Ὁ ἔχων σχῆμα βότρυος, (παρβλ. ᾧ
Βοτρυόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυας. 2) διατεθειμένος ἢ γυρισμένος ἐν εἴδει βότρυος (βοστρύχου), ἑλικοειδής, « Πλοκμοὶ βοτρυόεντες, « Ἀπλλν.
Βοτρυόκομος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ βότρυας.
Βοτρυομήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ βοτρύων. « Ἄμπελος — , « Κ. Μανασσ.
†Βότρυον (τὸ), = Βότρυς, (ἅμφ.).
Βοτρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω βότρυας. « Ἡ ἄμπελος βοτρυοῦται, « Θφρ.
Βοτρυόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. (ἄμπελος) ἡ γεννῶσα βότρυας· (οἶνος) υἱὸς τῶν βότρυος.
Βοτρυοσταγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων (οἶνον) ἀπὸ τοὺς βότρυας. « Ἔρνος βοτρυοσταγὲς, « Ἀρχέστρ., τὸ κλῆμα.
Βοτρυοστέφανος καὶ
Βοτρυοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ βότρυας.
Βοτρυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Καρποφορῶ) βότρυας.
Βοτρυοφόρος (ὁ, ἡ), = Βοτρυηφόρος.
Βοτρυοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων βότρυας περὶ (ἢ βοστρυχωδῶς πλεγμένην) τὴν χαίτην (κόμην) του. « Βάκχος —, « Σπφ.
Βοτρυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς βότρυας.
Βότρυς, υος (ὁ) τσαμπὶ (κυρ. τοῦ σταφυλιοῦ), (συνκδχ.) σταφύλι. 2) εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ, ἢ ἄλλ. Ἀρτεμισία. 3) (σπν. καὶ Π.) = Βόστρυχος.
Βοτρυφόρος (ὁ, ἡ), Ζ. Βοτρυηφόρος.
Βότρυχος (ὁ), = Βόστρυχος, (ἰδιαιτ.) τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ βότρυος.
Βοτρυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βοτρυοειδής.
†Βου, (γρμτ.) μόρ. ἐπιτατ. (συνθ., ἀχωρίστως μὲ διαφόρους λέξεις, καὶ σημαίνει τὸ μέγα ἢ πολύ, καθὼς ᾧ τὸ Ἵππος).
†Βουαγὸρ, Λακεδ. ἀντὶ Βουαγὸς = Ἀγελάτης.
Βυβάλιον (τὸ), εἶδος ἀγρ. σικύου. 2) (πλθ.) βραχιόλιον, (παρβλ. Βουπαλὶς καὶ
Βουβαλὶς, ιδος (ἡ) καὶ
Βουβαλὸς (ὁ), ζ. Βουβάλι ἢ (πιθανώτ. 2) εἶδος ἐλάφου ἢ ἀγριογιδίου τῆς Ἀφρ.
†Βουβάρα ἢ Βούβαρος, ου (ὁ), μέγας χονδρὸς εὐήθης, ἀλαζών.
Βουβίσιον (τὸ), = Βουκόλιον.
Βούβοσις, ιος (ἡ), Π. = Βούβρωστις, πολυφαγία.
†Βουβότης ου (ὁ), Π. = Βουκόλος.
Βουβότος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου βόσκουν (τρέφονται καλῶς) οἱ βόες
Βούβρωστις (σ:ς), εως (ἡ). [[βου, βιβρώσκω]], = Βουλιμία, πολυφαγία. 2) (τρπ.) λύπη ἢ ὀδύνη ὑπερβολικὴ (κατατρώγουσα τὸν ἄνθρωπον).
Βουβὼν [[βιμβῶν]], ῶνος (ὁ), ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ αἰδοίων τόπος. 2) (συνκδχ.) οἱ ἀδένες (κυρ. ὅταν ἦνε πρησμένοι) τοῦ βουβῶνος καὶ ἄλλων τοῦ σώματος μερῶν. 3) (ἐν γέν.) πρήξιμον, (κοιν.) βούζουνας, (παρβλ. Φυγελλὼν).
Βουβωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω) πρήξιμον εἰς τοὺς βουβῶνας καὶ ἀλλοῦ.
Βουβωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν βουβώνων ἢ περὶ τοὺς βουβῶνας.
Βουβώνιον (τὸ), φυτ. ὁ ἄλλ. Ἀστὴρ Ἀττικός.
Βουβωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βουβῶνος.
Βουβωνοκήλη (ἡ). κήλη (σπάσιμον) περὶ τοὺς βουβῶνας.
Βουβωνοκηλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ πάσχων) βουβωνοκήλην.
Βουβωνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς βουβῶνα, πρήσκομαι.
Βουγάϊος (ὁ, ἡ), Π. [[ἤβου, γαίω]]. μεγάλωχος, ἀλαζὼν ἢ εὐήθης, χονδροκέφαλος, ἀργοκίνητος, (παρβλ. Βουκαῖος).
Βουγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ βοός, (ἐπίθ. τῶν μελισσῶν διὰ τὴν μυθολογημένην καταγωγήν των, ἴδε Γεωπον. 1Ε'. 2). 2) [[βυή, γεννάω]], (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος, (ἴδε Βρόμιος καὶ Βροντογενὴς).
Βουγέρων, οντος (ὁ). πολλὰ γέρων, ὑπέργηρως.
Βούγλωσσον (τὸ) καὶ
Βούγλωσσος (ἡ). (γλῶσσα βωβιοῦ διὰ τὸ ὁμοιοσχημον) ἡ πουράντζα, φυτ. 2) ὄφ., ἡ γλῶσσα.
Βουδίον (τὸ), = Βοΐδιον, βουβάκι.
Βουδόκος (ὁ), Π. [[β. δέχομαι]], = Βουχανεύς.
Βουδόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑδέρνων (βασανίζων, ἀφανίζων) τὰ βώβια.
Βουδύτης, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, τρυποκάρυδον.
Βουζύγης, ου (ὁ), (ἐπίθετ.) ὁ Ἡρακλῆς, ἢ Ἥρως τις Ἀθην. (ὡς τις πρῶτος ἔζευξε βόας εἰς ἄροτρον). 2) ὁ ἐκτελῶν τοὺς ἐν Ἐλευσῖνι ἱεροὺς ἀρότους καὶ τρέφων τοὺς ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισμένους βόας.
Βουζύγιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βαζύγην ἢ εἰς
Βουζύγιον (τὸ), = Βουζύγιον.
Βουθερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν οἱ βόες ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, (ζηλ.) εὔφορος.
Βουθοίνης, ου (ὁ), Π. [[β. θοίνη]]. ὁ τρώγων ἢ φαγὼν ὁλόκληρον βῶϊ (ὡς ὁ Ἡρακλῆς), πολυφάγος.
Βουθόρος (ὁ), Π. [[β. θόρνυμι]]. (ταῦρος) ὁ βατεύων (ἐγγαστρόνων) τὰς βοῦς.
Βουθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων βόας.
Βουθυσία (ἡ) καὶ
Βουθύσιον (τὸ). θυσία βοῶν ἢ βοός, (ἐν γέν.) μεγάλη, ἐπίσημος, (παρβλ. Ἑκατόμβη).
Βουθύσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκτελούμενος μὲ) βουθυσίαν, (ἴδε καὶ Βούθυτος).
Βουθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω βοῦν ἢ βόας, (ἐν γέν.) θυσιάζω
Βουθύτης, ου (ὁ). ὁ σφάζων τοὺς θυσιαζομένους βόας.
Βούθυτος (ὁ, ἡ), Π. = Βουθύσιος. « Ἡμέρα —, « Αἰσχ., εἰς τὴν ὁπ. γίνεται βουθυσία. « Ἡδονή —, « Εὐρ., ἢ ἑνωμένη μὲ (προτερχομένη ἀπὸ) τὴν βουθυσίαν.
Βούκαινα (ἡ), [[β. ἄκαινα]], = Βούκεντρον.
Βουκαῖος (ὁ), Π. = Βουκόλος ἢ γεωργός, (συνκδχ.) ἄγροικος, χωριάτης, (παρβλ. Βουγάϊος).
†Βουκανάω-ῶ (-ίζω), Μ. ήσω (-ίσω), = Βουκανάω.
†Βουκάπη (ἡ). κάπη (φάτνη) τῶν βοῶν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βουκάρδιος (ὁ). λίθος πολύτ., ὅμοιος μὲ (ἡ εὑρισκόμενος εἰς τὴν) καρδίαν βοός, παντζεγίρι ἢ περουζές.
Βουκέντης, ου (ὁ). βουκόλος ἢ γεωργός.
Βούκεντρον (τὸ). τὸ σουβλὶ μὲ τὸ ὁπ. κεντοῦν τὰ βόδια, (κοιν.) φοικέντρι.
Βουκέρας (ὁ, ἡ), = Βούκερως.
Βούκερας, ατος καὶ αος-ως (τὸ). (κυρ.) βοδοκέρατον, (ὅθεν διὰ τὸ ὁμοιόσχημον τῶν λοβῶν του), φυτ. (τὸ ἄλλ. Αἰγόκερας), Ζ. Τῆλις.
Βούκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα βοός. » Βούκερων ἄγαλμα, « Ἡρ. ‖. (οὐσ.) φυτ., = Βούκερας.
Βουκεφάλας, α (ὁ), Δωρ. (Μακεδ.) ἀντὶ Βουκέφαλος.
Βουκεφάλιον (τὸ). κεφαλὴ βοός, βοδοκέφαλον
Βουκέφαλος (ὁ). ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός (δηλ. μεγάλην). ‖. (οὐσ.) ἵππος ἐστιγμένος μὲ βοδοκέφαλον (ἴσως διότι καὶ ἦτο τῷ ὄντι) βαρυκέφαλος.
†Βούκλεψ, επος (ὁ), = Βούκλεψ.
Βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω (κυρ. βόδια), εἶμαι βουκόλος (ἐν γέν.) τρέφω (κυρ. καὶ μτφρ.). » Ἐλπίδι ματαίᾳ βουκολούμενοι, « Λκ. 2) (συνδ.) θέλγω, παρηγορῶ, ἀπατῶ, ξελογιάζω. » Κάτω βίψας με βουκολήσεται, « Ἀρχ. ἀντὶ Βουκολουθήσεται.
Βουκόλημα (τὸ) καὶ
Βουκόλησις (ἡ). (κυρ. εἰς τὴν μτφρ. σημασ.) θέλγητρον, παρηγορία, διασκεδάσις· ἀπάτη, ξελόγιασμα.
Βουκολητής, οῦ (ὁ). ἀπατεών.
Βουκολία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ βουκόλου. 2) = Βουκόλιον.
Βουκολιάζω ᾰ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω,-άσομαι. Τραγουδῶ (συνθέτων ἐκ τοῦ προγείρου) βουκολικὰ ᾄσματα.
Βουκολιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βουκολιάζειν (ψάλλειν ᾄσματα ποιμενικά).
Βουκολιαστής, οῦ (ὁ). ποιητὴς ἢ τραγουδιστὴς βουκολικῶν (ποιμενικῶν) ᾀσμάτων.
Βουκολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς βουκόλους, ποιμενικός.
Βουκολίνη (ἡ), τὸ πτην. Σεισοπυγίς.
Βούκόλιον (τὸ). ἀγέλη (κοπάδι) βοῶν. 2) τόπος ὅπου βόσκουν βόδια. 3) Βουκόλημα. » Πενίης — « Ἐπγρ.
Βουκολίς, ίδος (ἡ). βουκολικὴ, ἁρμοδία πρὸς βουκολίαν.
Βουκόλος (ὁ). [βοῦς, κολέω = πολέω ἢ κόλον]. βοσκὸς βοδιῶν, ἀγελαδάρης. (καταχρ.) » Πτερόεις — « Αἰσχλ., ὁ οἶστρος (τὸ ἔντομον).
Βουκόρυζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν κόρυζαν (μύξαν), (τρπ.) πολλὰ εὐήθης.
Βοῦκος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ. ἀντὶ) = Βυκαῖος.
Βουκράνιον (τὸ), (κυρ.) = Βούκρανον. 2) φυτ. τὸ ἄλλ. Ἀντίρρινον. 3) ἐργαλ., χειρουργ., ὅμοιον μὲ
Βούκρανον (τὸ). κρανίον βοός, βοδοκέφαλον. 2) περικεφαλαία ἀπὸ (ἢ ὡσὰν) βούκρανον.
Βούκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρανίον (κεφαλὴν) βοός, βοδοκέφαλος.
Βουλαῖος, α, ον, (κυρ. θεός) Ἐπιστατῶν εἰς τὰ συμβούλια, ἔφορος τῶν βουλευτηρίων.
Βουλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Βούλαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος, πρόεδρος) τῆς βουλῆς, Πρόβουλος. 2) ὁ πρῶτος πρατείνας βουλὴν (γνώμην). 3) (εἰς ἐπιγραφάς τινας) = Φύλαρχος.
Βουλεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ βουλευτοῦ.
Βουλεῖον (τὸ), = Βουλευτήριον.
Βούλευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ τὸ ἀντικείμενον βουλῆς (σκέψεως). ἀπόφασις· ψήφισμα. 2) = Βουλή, συμβουλή· γνώμη. σκοπός, σχέδιον.
Βουλευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βούλευμα.
Βούλευσις, εως (ἡ). σκέψις.
Βουλευτέον, θετ. τοῦ Βουλεύομαι.
Βουλευτὴρ (ὁ), = Βουλευτής.
Βουλευτήριον (τὸ). ἡ συνέλευσις (τὸ σῶμα) τῶν βουλευτῶν καὶ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Βουλευτήριος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ συμβουλεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.
Βουλευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὢν μέλος τῆς βουλῆς, γερουσιαστὴς, συγκλητικὸς κτλ. 2) (μὲ γεν.) ὁ σχεδιάσας ἢ συμβουλεύσας τι. » Ὁ τοῦ θανάτου —, « Ἀντιφ.
Βουλευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προσδιωρισμένος διὰ) τὴν βουλὴν ἢ τὸν βουλευτήν. » Ὅρκος —, « Δμ., Ξεν. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουλεύειν (συμβουλεύειν) ἢ βουλεύεσθαι (σκέπτεσθαι, κρίνειν). » Βουλευτικὸν δὲ μόνον ἄνθρωπός ἐστι τῶν ζώων, « Ἀρστ. ‖. (οὐσ.) Βουλευτικὸν (τὸ), ὁ τύπος τῶν βουλευτῶν εἰς τὸ θέατρον, » Τοὺς πρεσβευτὰς ἐν τῷ βουλευτικῷ θεᾶσθαι, « Δ. Κάσσ. ἢ 2) (περιληπτ.) τὸ σῶμα τῶν βουλευτῶν. » Τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικόν, « Δ. Κάσσ.
Βουλευτικῶς, ἐπίρ. Φρονίμως, σκεπτικῶς.
Βουλευτός, ή, όν. Περὶ τοῦ ὁπ. ἔγεινεν ἢ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ σκέψις ἢ ἀπόφασις.
Βουλεύω, Μ. εύσω. Συμβουλεύω ἢ Συμβουλεύομαι, σκέπτομαι, σχεδιάζω, μελετῶ. ἀποφασίζω. » Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, « Ἡσ. » Στρατῷ φόνον βουλεύσας, « Σοφ. » Βούλευσα οὐτάμεναι. Ὀδ. Ι. » Βουλὰς βουλεύει, « Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) » Μετὰ σοῦ βουλευόμενος, « Θκ. » Βουλεύονται εἰ κατακαύσουσιν, « αὐτ. » Βουλεύονται ἀποστασιν, « Ἡρ. » Βουλεύου βραδέως, « Ἰσκρ. » Ἐβούλευσαν δεσμοῖς αὐτοὺς φυλάσσειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Πεπράγθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, « Ἰλ. » Τὰ βεβουλευμένα, « Δμ 2) (γ. πτ.) εἶμαι βουλευτής. » Γράφω ψήφισμα βουλεύων, « Δμ., [ἐκ τοῦ
Βουλή (ἡ), = Βούλησις, θέλημα, ἀπόφασις. » Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, « Ἰλ Α. » Οἱ Ἐρετριέες μάγεσθαι οὐκ ἐποιεῦντο βουλήν, « Ἡρ. 2) συμβουλὴ, γνώμη. » Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, « Ἡσ. 3) (συνήθ.) σκέψις, σύσκεψις. » Διδόναι (» Προτιθέναι, » Ἐμβάλλειν κτλ.) βουλήν τινι, « Ξεν, » Νυκτὶ βουλὴν δίδου, « Ἰλ. 4) συνέλευσις (βουλευτῶν), συνέδριον, σύγκλητος, συμβούλιον κτλ. (περιληπτ.) τὸ βουλευτικὸν σῶμα. » Βουλὴν ἵζε γερόντων, « Ἰλ. Β. » Οὔτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, « αὐτ. » Βουλῆς εἰμὶ (μετέχω), « Θκ. « Πλ., εἶμαι βουλευτής. » Βουλαί τε πολλαὶ καὶ ἐκκλησίαι συνεχεῖς ἐγίνοντο, « Α. Ἀλ. » Τὴν βουλὴν ἐκάλων εἰς τὸ βουλευτήριον. « Δμ. » Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, « αὐτ. » Ἄγουσιν τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλή, « αὐτ. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Ἡ ἄνω βουλή, « Πλ., ὁ Ἄρειος πάγος. (πρὸς δ. αστολὴν) » Τῆς βουλῆς τῶν 300, « αὐτ.
Βούλῃαι, Π. ἀντὶ Βούλῃ, β'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Βούλομαι.
Βουληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ, Γνωμοδοτῶ) εἰς τὴν βουλήν.
Βουληγορία (ἡ). γνωμοδότησις (δημηγορία) ἐνώπιον τῆς βουλῆς.
Βουληγόρος (ὁ). ὁ γνωμοδοτῶν (δημηγορῶν) ἐν τῇ βουλῇ.
Βουλήεις, εσσα, εν, Π. = Βουλευτικὸς (2), φρόνιμος.
Βούλημα (τὸ). θέλημα, σκοπὸς. νόημα.
Βούλησις, εως (ἡ). τὸ βούλεσθαι, θέλησις, θέλημα.
Βουλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Βούλομαι.
Βουλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων δύναμιν πρὸς) τὸ βούλεσθαι. » Τὰ βουλητικὰ, » Λογικ., ἀντὶ ἡ βούλησις.
Βουλητός, ή, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐκεῖνο τὸ ὁπ. θέλει (βούλεται) ἢ πρέπει ἢ δύναται νὰ θέλῃ τις, ἐκούσιον. » Οἷς δὲ βουλητὸν τοῦτο, « Σχλ. Ἡσ. (ἴδε καὶ Ἀρστ. Ἠθ. Β'.)
Βουληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (φέρων, προτείνων) βουλήν, γνωμοδοτῶν, βουλευτής, (ἐν γεν.) πρῶτος, πρόκριτος. » Οὐ χρὴ πανύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, « Ἰλ. Β. » Ἀγορὰ —, « Πίνδ., τὸ συμβούλιον.
Βουλίη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Βουλεία.
Βουλιμία καὶ
Βουλιμίασις, εως (ἡ). πεῖνα ὑπερβολικὴ (πάθος συμβαῖνον, κυρ. εἰς τοὺς ὀδοιποροῦντας ἐν καιρῷ μεγάλου ψύχους,) [ἐκ τοῦ
Βουλιμιάω-ῶ [βούλιμος], Μ. άσω. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) βουλιμίαν.
Βουλιμιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βουλιμίας.
Βούλιμος (ὁ) [†βου.λιμὸς]. = Βουλιμία. 2) (ἐπιθετ.) ὁ πάσχων βουλιμίαν.
Βουλιμώττω (γ. Μ.), = Βουλιμιάω.
Βούλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βουλευτικὸς (2), φρόνιμος.
Βουλοκοπίδης, ου (ὁ), (Κωμ.), ὁ κόπτων (ταράττων μὲ τὰς ῥᾳδιουργίας του) τὴν βουλήν.
Βούλομαι [†βόλιο, ῦθ. τὸ Αἰολ. Βόλομαι καὶ τὸ Αιτ. Volo], Μ. βουλήσομαι (τὸ β'. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρ. Βούλει, ὁ παρτ. Β' [καὶ Ἀττ. Η]βουλόμενος, ὁ ἀόρ. Β' [καὶ Ἀττ. Η]βουλήθην, ὁ πρκ. Βεβούλημαι). Θέλω· ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νά. » Βούλομαι σίτου ἄπτεσθαι, « Ξεν. » Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, « Ἰλ. Π. » Βούλει πρόσω σε; « Ἰλιάδ. » Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖς φράσω; Ἀρχ. » Ὁ δὲ τριβὼν οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων, « Λκ. » Τῷ πλήθει οὐ βουλεμένῳ ἦν ἀφίστασθαι, « Θκ. » Εἰ ζῶν βούλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένοις ἐστὶν ἀκούειν, « Δμ. » Ἐξαγωγὴν ἔδωκε τῷ βουλομένῳ, « Ἀρςφ. » Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἐστιν, « Εὐρ. » Τὸ βουλόμενον ἐκείνυ, « αὐτ., ἀντὶ Ἡ βούλησις. 2) προτιμῶ. » Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, « Ἰλ. Α » Ἐβούλετο γῆν φέρειν μᾶλλον, ἢ τρυφῆς συμμετέχειν ἐκείνῳ, « Πλ. » Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων, « Θκ. 3) φρονῶ. » Βούλονται εἶναι διάστημα, ἐν ᾧ μηδὲν ἐςὶ σῶμα, « Θμςτ., (ἴδε ϗ Θέλω). 4) (τρτπ.σ.) σημαίνει, δηλοῖ, (κοιν.) θέλει νὰ εἰπῇ. » Ἢν καλοῦσι πολιτείαν, βούλεται εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, « Ἀρςτ. » Βούλεται ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως μηδεὶς μηδὲν ἄδικον πάσχῃ, « αὐτ. » Τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; « Ἀκ. » Τὸ Συνέδριον, Ἑλληνιστὶ ἑρμηνευόμενον, Γερουσίαν βούλεται δηλοῦν, « Δ Ἀλ.

Βουλόμαχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ θέλων (ἀγαπῶν) μάχας, φιλόνεικος, φιλοπόλεμος.

Βουλύσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόδιος πρὸς) βουλυτόν. » Ὥρη —, « Ἀρ.

Βουλυτός (ὁ). ὁ καιρὸς καθ' ὃν λύονται οἱ βοες ἀπὸ τὸ ἄροτρον, ἢ ἑσπέρα. » Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, « Ἰλ. Π., ἔκλινε πρὸς δυσμάς.

Βούμασθος (στος), ου (ὁ, ἡ). (κυρ. εἶδ. ςαφυλῆς) μὲ μεγάλας ῥώγας (μαστούς).

Βουμελία καὶ Βουμέλιος (ἡ). μεγάλη μελία (εἶδ. δρυός).

Βουμολγὸς (ὁ), Π. ὁ τὰς βοῦς ἀμέλγων (ἀρμέγων) βουκόλος.

Βούμυκοι (οἱ). βοαὶ ὅμοιαι μὲ μυκηθμοὺς (μουγγρίσματα) βοός, τὰς ὁπ. ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον ἐνίοτε πλησίον τῶν ποταμῶν.

Βούνεβρος (ὁ). μέγας νεβρὸς (ἐλαφόπυλον).

Βούνευρον (τὸ). μάστιξ ἀπὸ νεῦρον (κυρ. τὸ γεννητικὸν μόριον) βοός.

Βουνιὰς, άδος (ἡ), (ἐπ θετ.) = Βουνῖτις, βουνήσια. ‖ (οὐσ.) εἶδ. γογγύλης ἢ ῥαπάνου (μὲ μακρὰν ῥίζαν), (Τουρκ.) μπαίρτρουποῦ.

Βουνίζω, Μ. ίσω, (Γρφ.). Κάμνω σωρὸν (στοιβαν), θημονιάζω.

Βούνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ φύλλα σελίνου καὶ ἀρωματικὸν σπορον).

Βουνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βουνός. 2) = Βουνιάς, (συγχ. τῷ

Βοῦνις (ἡ), Π. ἀντὶ βουνώδης. » Γῆ —, « Αἰσχλ.

Βουνίτης, ου (ὁ) καὶ Βουνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς βουνοὺς (εἰς τοὺς λόφους), βουνήσιος. 2) » Οἶνος —, « Δσκρ., ὁ διὰ βουνίου σκευαζόμενος.

Βουνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Περιφέρομαι) εἰς τὰ βουνά.

Βουνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βουνοῦ.

Βουνόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος εἰς τὰ βουνά.

Βουνόμας (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (βόσκων, τρέφων) βόας. ‖. (οὐσ.) = Βουκόλος, ἀγελαδάρης.

Βούνομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου βόσκουν ἢ ἐβόσκησαν βοες.

Βουνὸς (ὁ). λόφος, βουνάκι. 2) σωρὸς, στοίβα, θημωνιά. 3) Π. βωμός. 4) (μτγν.) μαστός.

Βουνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βουνοειδής. 2) γεμάτος βουνὰ (λόφους).

Βούπαις, αιδος (ὁ, ἡ). μεγάλον (κοιν. σωστὸν) παιδί, παλληκαράκι, (παρβλ. Ἀντίπαις). 2) Π. = Βουγενής.

Βουπάλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βούπαλον.

Βουπαλὶς, ίδος (ἡ), = Περισκελὶς, (παρβλ. Βουβάλιον).

Βούπαλις, εως (ἡ), Π. (σπν.) ἡ περιέχουσα μεγάλην πάλην.

Βουπαλίων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Βούπαλος (ὁ). (Χῖος τις τοῦ ὁπ. τὸ ὄνομα κατέστησε διὰ τῶν κωμῳδιῶν του ὁ Ἱππώναξ ταὐτόσημον τοῦ) εὐήθης (βούβαλος) ἢ ἀχρεῖος, (παρβλ. Βουταλίων).

Βουπάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς ἢ † βοῦ, πάομαι]. ὁ ἔχων (κεκτημένος) πολλοὺς βόας, (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.

Βούπεινα (ἡ), Π. ἀντὶ Βουλιμία.

Βουπελάτης, ου (ὁ), Π. [β. πελάζω], = Βουκόλος.

Βουπλανόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ. ἡ Τροία, ὡς) κτισθεῖσα κατὰ χρησμὸν ὑπὸ τοῦ Ἴλου εἰς τὸ μέρος ὅ,που ἔπεσεν ἡ πλανηθεῖσα δάμαλίς του.

Βουπλάστης, ου (ὁ), Π. ὁ πλάττων (δημιουργῶν ἐκ πηλοῦ κτλ.) βόας, (ἐπίθετ. τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Μύρωνος).

Βούπλευρον (τὸ) καὶ

Βούπλευρος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθώδους.

Βουπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλῆθος βοῶν.

Βούπληκτρον (τὸ), = Βούκεντρον, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Βούπληκτρος, ου καὶ

Βουπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (κτυπῶν ἢ κεντῶν, πληγόνων) τοὺς βόας. ‖. (οὐσ.) = Βούκεντρον ἢ μάςιξ ἢ πέλεκυς. » Οὐδ' ἑκατὸν . . βουπλῆγες αὐχένα ταύρων ᾔμαξαν, « Ἐπγρ.

Βουποίητος (ὁ, ἡ), Π. = Βουγενής.

Βουποίμην, ενος (ὁ), Π. καὶ

Βουπόλος (ὁ). = Βουκόλος.

Βουπομπὸς (ὁ, ἡ), Π. εἰς τοῦ ὁποίου τὴν πομπὴν ἄγονται θυσιασθησόμενοι βόες.

Βουπόρος (ὁ, ἡ), [β. πείρω]. (κυρ. ὀβελὸς) ὁ τρυπῶν βῴδι ὁλόκληρον, (δηλ.) μεγάλος.

Βούπρηστις, εως (ἡ). εἶδ. κανθαρίδος (τὴν ὁπ. ὅταν φάγουν τὰ βῴδια πρήσκονται). 2) εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ (ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Ἀσφάνης).

Βούπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρώραν ἢ πρόσωπον βοός. » Ἑκατόμβη —, « Πλ., ἡ συγκειμένη ἀπὸ ἑκατὸν πρόβατα ϗ ἕνα βοῦν ὅς τις προηγεῖται.

† Βούρασσος, ου (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βορασσος.

Βούῤῥινον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) = Ἀντίῤῥινον.

Βοῦς [ὀνμπ.] βοὸς, βοί, βοῦν, βοῦ, (πλθ.) βόες, βοῶν, βοσί, βοῦς, (ὁ, ἡ). τὸ γνωςὸν ζῶον, βῴδι. (θηλ.) ἀγελάδα. 2) (συνκδχ.) βῳδοτόμαρον, (ϗ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον) λωρί, μάςιξ, (κυρ. δὲ) ἀσπίς. » Βῶν αἰζαλέην, « Ἰλ. Π. 3) εἶδ. νομίσματος (μὲ τύπον ἢ ἰσότιμον βοὸς) τῶν παλ. Ἀθην. (ὅθεν:) » Βοῦς ἐπὶ γλώσσης βέβηκε, « Παροιμ., σιωπᾷ διότι ἐδωροδοκήθη ἢ φοβεῖται. 4) εἶδος πλακοῦντος εἰς σχῆμα κρανίου βοὸς ἢ ἡμισελήνου. 5) εἶδος ἰχθύος σελαχώδους. 6) (μτφορ.) ἄνθρωπος εὐήθης (χονδροκέφαλος), (κοιν.) βῷδι.

Βουσκαφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασκάπτω, κατεδαφίζω, ἀφανίζω.

Βουσόος (ὁ, ἡ), Π. = Βοοσόος.

Βούσταθμον (τὸ), καὶ Βούσταθμος (ἡ) καὶ

Βουστασία καὶ † Βούστασις, εως (ἡ) καὶ

Βουστάσιον (τὸ), [β. ἵσταμαι]. ὁ σταῦλος (τὸ ἀχοῦρι) τῶν βοῶν.

Βουστροφηδὸν, ἐπίῤ. (κυρ. νὰ γράφῃ τις) στρέφων (καθὼς τὰ βῴδια ὅταν ὀργόνουν) ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ϗ ἔπειτα ἀπ' ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ (ἢ τὸ ἀνάπαλιν ϗ οὕτω καθεξῆς, (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἦσαν γραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος κτλ.).

Βουστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (διοικῶν) τοὺς βόας, (ἐπίθ. τοῦ Βουκέντρου).

Βούστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βοῶν ἐςραμμένος (σκαμμένος, ὠργωμένος, [κοιν.] γυρισμένος).

Βούσυκον (τὸ). τὸ μεγάλον σῦκον.

Βουσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (Θυσιάζω) βόας, (ὅθεν:

Βουσφαγία (ἡ), = Βοοκτασία.

Βουταλις, ιδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτιλάλου (ἴσ. ὁ κοιν.) γκιώνης, (παρβλ. Πωϋγξ).

Βουταλίων, ωνος (ὁ), (κύριον ὄνομα περιφήμου τινὸς) μπουνταλᾶ (!), (παρβλ. Βουπαλίων).

Βούτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Βότης, βουκόλος. 2) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν ἢ βόας, βόεισ. » Βούτας φονος, « Εὐτ., = Βουφόνια, ἑκατόμβη.

Βούτιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀξίζων τὴν) τιμὴν ἑνὸς βοός = Βοώνητος, ἢ πολύτιμος, (παρβλ. Ἀλφεσίβοιος).

Βούτινον καὶ Βούτιον (τὸ) καὶ

Βοῦτις, ιδος (ἡ), = Βοτίνη, βούτη, (ἀγγεῖον).

Βούτομον (τὸ) καὶ

Βούτομος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ σχοίνου) τὸ ὁπ. τρώγουν (τεμνουσιν) οἱ βόες, (κοιν.) βούτημα.

Βουτόρος (ὁ, ἡ), Π. [β. τείρω], = Βουπόρος. 2) ὁ βασανίζων τοὺς βόας, (ὅθεν:) » Ὁδὸς —, « Ἡσύχ., ἡ ςενὴ (μακρὰ ϗ δύσβατος).

Βούτράγος (ὁ). ὁ μέγας τράγος ἢ ζῶόν τι ὁμοιάζον βοῦν καὶ τράγον.

Βουτρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Βουνόμος. ‖. (οὐσ.) εἰς τὰς Ἀθ. ὁ διωρισμένος νὰ τρέφῃ τοὺς διὰ τὰς θυσίας προσδιωρισμένους βόας, (παρβλ. Βοώνης).

Βούτρωκτον (τὸ), ὁ Ὄροβος.

Βουτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Κεντῶ) καθὼς ὁ οἶστρος τοὺς βόας.

Βουτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν μὲ τὸν πέλεκυν) τοὺς βόας, = Βουθύτης. ‖. (οὐσ.) = Οἴστρος (τὸ ἔντομον).

Βουτύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Βούτυρον (τὸ). τὸ γνωστὸν πάχος (Ἰλαδι) τοῦ γάλακτος. 2) εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁποῖον κλίνεται καὶ ἀρσεν.).

Βούτυρος (ὁ). εἶδος τυριοῦ, (ἴσως) μυζήθρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Γάλα ἐσθίειν ϗ χλοεροὺς βουτύρους, « Ἀςρλγ.

Βουτυροφάγος, α (ὁ), Π. ἀντὶ

Βουτυροφάγός (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) βούτυρον.

Βουφάγος (ὁ), [βοῦς ἢ †βου, τρώγω], Ζ. Βουθοίνης.

Βούφθαλμον (τὸ), φυτόν τι (φαγώσιμον), (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Βούφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὁμοιάζων μὲ) ὀφθαλμοὺς βοός, Ζ. Βοῶπις. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Βούφθαλμον. 2) (ἀρσ.) εἶδος ἰχθ. (ἴσ.) = Βόωψ.

Βουφονέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. φονεύω (θυσιάζω) βόας.

Βουφόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. (καθ' ἣν ἐθυσίαζον βόας εἰς μνήμην τοῦ πρώτου φονευθέντος βοός).

Βουφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τοὺς βόας. »Πέλεκυς—, « Διόδ. » Θοίνη—, « Αἰσχλ. ‖ (οὐσ.) = Βουθύτης.

Βουφορβέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. βόσκω βόας, εἶμαι βουφορβός.

Βουφόρβιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. = Βουκόλιον, [ἐκ τοῦ

Βουφορβός (ὁ, ἡ), Π. [β. φέρβω], = Βουκόλος, Βουνόμος.

Βούφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ σηκόνων πολὺ (μέγα) φορτίον.

Βοῦφος (ὁ), (ὀνμτπ.) τὸ γνωστὸν νυκτινόμον ὄρνεον, ὁ (ἄλλ.) Βύας, (κοιν.) μποῦφος, (μτφορ.) εὐήθης.

Βουχανδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, ἢ †βου, χαίνω]. (κατὰ λέξ.) τόσον μεγάλος ὥςε νὰ 'παίρνῃ (χωρῇ) μέσα ἓν ὁλόκληρον βῷδι.

Βούχιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺν χιλὸν (χόρτον, τροφὴν διὰ τὰ βοσκήματα).

Βοῴην, Ἀττ. εὐκτ. τοῦ Βοάω.

Βοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βοῦν.

Βοὼν, ῶνος (ὁ), = Βουστάσιον.

Βοώνης [β ὠνοῦμαι], ου (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ διωρισμένος ν' ἀγοράζῃ (νὰ προμηθεύῃ) τοὺς διὰ θυσίαν προσδιωρισμένους βόας, (παρβλ. Βουτρόφος).

Βοώνητος (ὁ, ἡ), [β. ὠνοῦμαι]. ὁ ἀγορασθεὶς διὰ (ἀνταλλαχθεὶς μὲ) ἓν βῷδι, (παρβλ. Βούτιμος).

Βοωνία (ἡ), τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Βοώνου.

Βοώπης, ου (ὁ) καὶ

Βοῶπις, ιδος (ἡ), Π. [†βου, ὤψ]. ἡ ἔχουσα μεγάλα ὀμμάτια.

Βοωτέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. = Ἀροτριῶ, ὀργόνω, ἢ βόσκω βῴδια, εἶμαι -

Βοώτης, ου (ὁ), Π. = Βούτης, Βουκόλος· γεωργὸς, ζευγᾶς. 2) ἀστερισμός τις, ὁ (ἄλλ.) Ἀρκτοφύλαξ,

Βοωτία (ἡ), = Ἄρουρα ἢ Ἀγροικία.

Βόωψ [†βου, ὤψ], ωπος (ὁ), εἶδος μικροῦ ἰχθ. (μὲ μεγάλα ὀμμάτια), (ἴσ. ἡ κοιν.) βοῦ(γοῦ)πα, (παρβλ. Βόαξ).

Βραβεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ βραβέως· ἡ διανομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς ἀγῶνας· (ἐν γέν.) διαδίκασις, αἱρετοκρισία, μεσίτευσις πρὸς συμβιβασμόν.

Βραβεῖον (τὸ). δῶρον διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν νικητὴν, ἔπαθλον. 2) ἡ ῥάβδος (τὸ δικανίκι) τοῦ βραβέως.

Βράβευμα (τὸ), (μτγν.) ἀντὶ Βραβεῖον.

Βραβεὺς, έως (ὁ), = Βραβευτής.

Βράβευσις, εως (ἡ), = Βραβεία.

Βραβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βραβεύων (κρίνων, ἐπιςατῶν) εἰς τοὺς ἀγῶνας, (παρβλ. Ῥαβδονόμος)· δοτὴρ (διανομεὺς) τῶν βραβείων, (ἐν γέν.) μεσίτης, δικαςὴς, διαιτητὴς, (καὶ κατ' ἐκτ.) διοικητὴς, ἀρχηγός

Βραβεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. καὶ σπν. μὲ γεν.) Εἶμαι βραβεὺς (Ἐπιςατῶ) εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀνταμείβω τοὺς νικητὰς, διανέμω τὰ βραβεῖα. (ἐν γέν.) δικάζω· ἀνταμείβω· (καὶ κατ' ἐκτ.) διοικῶ, ἐπιστατῶ, διευθύνω.

Βραβήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Βραβεῖον.

Βράβης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βραβευτής. (εἰς τὸν Δμαθ. ἄλλοι διορθ. Βραβῆ = Βραβέα, αἰτ. τοῦ Βραβεύς).

Βράβυ(βη)λον, ου (τὸ), ὀπωρ. (κοιν.) ἀβράμηλον ἢ κορόμηλον καὶ

Βράβυλος (ἡ), δένδ. ἡ ἀβραμηλιά. » Ἡ δαμασκηνὴ φυτεύεται τῇ βραβύλῳ ὁμοίως, « Γεωπόν.

Βραγχαλέος, α, ον, = Βραγχώδης.

Βραγχάω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ. ἐπὶ χοίρων) Πάσχω τὸ πάθος βράγχον, (Ἀρςτ.).

Βράγχη (ἡ), = Βράγχος, (κυρ.) πάθος τῶν χοίρων.

Βραγχίασις, εως (ἡ), = Βράγχος, βράχνιασμα.

Βραγχιάω-ῶ, Μ. άσω. (κοιν.) Βραχνιάζω ἢ Εἶμαι βραγχνιασμένος.

Βραγχιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Βράγχιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὰ σπα(σβά)ραχνα τῶν ὀψαρίων, (παρβλ. Βρόγχιον).

Βραγχιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βραγχιοειδής.

Βράγχος (ὁ), ἡ

Βράγχος, εος-ους (τὸ), [βρόγχος]. τὸ γνωστὸν πάθος τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) βράχνιασμα, (παρβλ. Συνάγχη). 2) Π. ἀντὶ Βράγχιον.

Βραγχὸς (ὁ). (κοιν.) βραχνὸς, = τῷ

Βραγχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ ὁ προξενῶν) βράγχος, βραχνιασμένος. » Φωνὴ —, « Ἱππκρ. » Ὕδατα βραγχώδη, « Ἀρςτ.

Βραδανίζω, Μ. ίσω, Αἰολ. ἀντὶ Ῥαδανίζω.

Βραδέως (τὸ παρθ. Βραδύτερον, ὑτατα ἢ Βράδιον, ιςα), ἐπίρ. Ἀργά. » Βουλευεσθε βραδέως, « Θκ. » Βραδέως τῆς ἡμέρας, « Αρτ., Ἑώρας τὸ βράδυ.

Βράδινος, ὰ, ον, Αἰολ. ἀντὶ Ῥαδινός.

Βράδιον, Αἰολ. ἀντὶ Ῥάδιον.

Βράδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Βραδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (Ποιητ.) τοῦ Βραδύς.

Βράδος, εος-ους (τὸ), = Βραδύτης, ἀργοπορία.

Βραδυβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως βαίνων (ἀργοπατῶν), ἀργοκίνητος.

Βραδύγαμος (ὁ, ἡ), = Ὀψίγαμος.

Βραδύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βραδέως (μὲ δυσκολίαν).

Βραδυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως ἐννοῶν ἢ ἀποφασίζων, βραδύνους.

Βραδυδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βραδέως δινούμενος (περιςρεφόμενος), ἀργοκίνητος.

Βραδυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀκούων, = Βαρυήκοος.

Βραδυθάνατος (ὁ, ἡ), = Δυσθάνατος.

Βραδύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως (ὄψιμα) καρποφορῶν.

Βραδυκινησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Βραδυκίνητος (ὁ, ἡ). ἀργοκίνητος.

Βραδυλογία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Βραδυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βραδέως (ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολίαν). » Βραδυλόγοι γὰρ οἱ γέροντες, « Σχλ.

Βραδυμαθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὀψιμαθὴς ἢ Δυσμαθής.

Βραδυμαθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὀψιμαθία.

Βραδύνοια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Βραδύνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραδὺν νοῦν, ἐννοῶν βραδέως.

Βραδύνω, Μ. υνῶ. Ἀργῶ, ἀργοπορῶ, (μτβτ.) ἀναβάλλω, παρατείνω. » Πρὸς τὸν θάνατον βραδύνων, « Ἡρωδ. (καὶ πθ. » Ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται, « Σοφ.

Βραδυπειθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως (δυσκόλως) καταπειθόμενος, δύσπειςος, (εἰς τὸν Νόνν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Βραδυπευθής).

Βραδυπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολίαν, πάσχω δυσπεψίαν.

Βραδυπευθὴς [βρ. πυνθάνομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βραδέως ἀκουόμενος, σιγανός.

Βραδυπεψία (ἡ). δυσκολία εἰς τὴν χώνευσιν, ἀτονία τοῦ στομάχου.

Βραδύπιστος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως πιστεύων ἢ πιστεύσας.

Βραδυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξειδεύω) βραδέως.

Βραδύπλοια (ἡ). ἀργοπορία περὶ τὸν πλοῦν.

Βραδύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως καὶ μὲ δυσκολίαν ἀναπνέων, (παρβλ. Βραχύπνους).

Βραδυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἀργὰ, εἶμαι -

Βραδυπόρος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως περιπατῶν (πορευόμενος), ἀργοκίνητος. » Ἐδέσματα (« Ὕδατα) βραδυπόρα, « Ἰατρ., τὰ δυσκολοχώνευτα.

Βραδύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ βραδὺς τοὺς ποδας, ἀργοκίνητος.

Βραδυρευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βραδέως ἀποσπερμαίνω. » Διὰ τὸ τοὺς εὐνούχους βραδυρευστεῖν, « Καν.

Βραδὺς [συγγ. τῷ Βαρὺς], εῖα, ύ. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι βραδέως (ἀργὰ, Ἑώρας), ἀργοπορῶν, ἀργοκίνητος, (συνκδχ.) βραδύνους, νωθρὸς, ὀκνηρὸς κτλ. » Τὸ βραδὺ, « Θκ., ἀντὶ Ἡ βραδύτης. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Βραδὺ τῆς ἡλικίας, « Ἡλ.

Βραδυσιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βραδυφαγέω.

Βραδυσιτία (ἡ), τὸ νὰ τρωγῇ τις Ἑώρας (βράδυ).

Βραδυσκελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Βραδύπους.

Βραδυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ βραδέως, εἶμαι βραδύγλωσσος.

Βραδυτὴς, ῆτος (ἡ). ἀργητα, ἀργοπορία νωθρότης, ὀκνηρία, βραδύνοια.

Βραδυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Βραδυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννήσασα καὶ

Βραδύτοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς βραδέως (ἀργὰ, παρ' ἡλικίαν, ἢ μὲ δυσκολίαν).

Βραδυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ἀργὰ (Ἑώρας, βράδυ). » Νηστεία οὐ μόνον τὸ βραδυφαγῆσαι, ἀλλὰ ϗ τὸ βραχυφαγῆσαι, « Ἀντιοχ. ὁμιλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βραδύφωνος (ὁ, ἡ), = Βραδύγλωσσος.
Βραδυχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἀργὰ (ἐξώρας, ὕστερον), ὄψιμος.
Βράζω, Μ. άσω, ἴδε Βράσσω καὶ Βρυάζω. 2) (ὀνμτπ.) φωνάζω 'σὰν τὴν ἀρκοῦδαν.
Βράθυ, υος (τὸ), εἰδ. φυτοῦ θαμνώδους καὶ ἀκάρπου (μὲ φύλλα κυπαρισσοειδῆ), (παρβλ. Ἐρείκη).
Βράκανον (τὸ). ἀγριολάχανον, (ἴδε Δυσβράκανος).
Βράκη (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), βράκα (βράκι) τῶν παλαιῶν Γάλλων, (παρβλ. Βράκος).
Βράκος, εος-ους (τὸ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Ῥάκος. 2) (εἰς τὸ πλθ.) πολυτελές τι γυναικεῖον φόρεμα, βρακί, (παρβλ. Ἀναξυρίς).
Βρᾶσις, εως (ἡ), = Βρασμός.
Βράσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἔξω διὰ τῆς βράσεως, = Ἔκβρασμα. 2) = Βρασμός.
Βρασματίας, ου (ὁ), (κυρ. ἄνεμος ἢ σεισμὸς), ὁ (ἄλλ.) Βράστης, = τῷ
Βρασματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος [ὅμοιος] μὲ) βρασμόν. »Γέλως —, « Γργ., ὁ σπασμωδικός.
Βρασμὸς (ὁ). βράσις, βράσιμον· (συνκδχ.) κλονισμὸς, σπασμὸς· σεισμὸς, (μτφορ.) ταραχή.
Βρασμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρασματώδης.
Βράσσω [ὀνμτπ.], Μ. βράσω. Βράζω (μτβτ. ᾗ ἀμτβτ.), κοχλάζω· (ἐπὶ σίτου κλπ.) ἀνεμίζω, λιχνίζω, ἀνακατόνω, (ἐν γέν.) ταράττω (κυρ. καὶ μτφορ.), (συνκδχ.) = Ἐκβράσσω. ‖. (πθ. ἢ μσ.) βράζω, ταράττομαι, ἔχω σπασμούς. » Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος, « Ακ.
Βράσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βραδίων.
Βράστης, ου (ὁ), (κυρ. σεισμὸς), = Βρασματώδης.
Βραστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) βράσιν.
Βράττω, ἴδε Βράσσω.
Βράχεα -άχη (τὰ), Ζ. Βράχος.
Βραχέη (ἡ), ἰων. ἀντὶ
Βραχεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Βραχύς.
Βραχεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βρέχω.
Βραχέως [βραχὺς], ἐπίρ. Ὀλίγον· εἰς ὀλίγον καιρὸν, ὀγλίγωρα, σύντομα, (γρμτ.) μὲ βραχὺν φθόγγον.
Βραχῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βρέχω.
Βραχιόνιον (τὸ) καὶ
Βραχιονιστὴρ (ὁ). βραχιόλι.
Βράχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Βραχίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Βραχὺς, (ὁθεν
Βραχίων, ονος (ὁ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ μέρος τῆς χειρὸς, (Ἰταλ.) μπράτσο, (τῶν ζώων) ἢ ὠμοπλάτη. » Πρυμνὸς βραχίων, « Ἰλ. Π., ἡ ἄκρη (τὸ ἐπάνω μέρος) τοῦ βραχίονος, (παρβλ. Πῆχυς καὶ Ὠλένη).
Βράχος [ἴδε Βραχὺς], εος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Τέναγος, (κοιν.) ῥηχὰ νερὰ, βράχοι, Ζ. Ῥαχία.
Βραχυβιος (ὁ, ἡ). ὀλιγόζωος.
Βραχυβιότης (ἡ). ὀλιγοζωία.
Βραχυβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μικρὰν (ὀλίγην ἢ ὀλιγοχρόνιον) βλάβην προξενῶν.
Βραχύβωλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἀγρὸς κτλ.) ὁ ἔχων μικρὰς βώλους, (ἐπμ.) πετρώδης, ἄπαχος, (παρβλ. Ἀδρόβωλος).
Βραχυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (μικρὸν, περιωρισμένον, [κοιν.] κοντὸν) νοῦν. »Βραχυγνωμονέστερα ἀνθρώπου τὰ θηρία, « Ξεν.
Βραχυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. (γρμτ.). Γράφω τι μὲ βραχεῖαν συλλαβήν.
Βραχυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὰ δάκτυλα.
Βραχυδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχείας διαστάσεις.
Βραχύδρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τρέξῃ (ἰπάρῃ) διὰ μιᾶς πολὺν δρόμον.
Βραχυέπεια (ἡ), = Βραχυλογία, [ἐκ τοῦ
Βραχυεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -επῶς, = Βραχυλόγος.
Βραχυθάλασσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ ὀλίγην (ἀβαθῆ) θάλασσαν, ῥηχός.
Βραχυκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Βραχυκατάληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν· (σίχος) ἐλλειπὴς καθ' ἕνα (τὸν τελευταῖον) πόδα.
Βραχυκαταληξία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ βραχυκαταλήκτου.
Βραχύκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν κέρκον (κοντὴν οὐράν).
Βραχυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν κεφαλήν.
Βραχυκομέω(-άω;)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοντὰ μαλλιὰ (κόμην).
Βραχύκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος ἢ [ῥτρ.] μέρη περιόδου), (ἐν γέν.) κοντός. » Σφενδόνη —, « Στρ.
Βραχύλεκτος (ὁ, ἡ). σύντομος.
Βραχυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὀλίγα, εἶμαι βραχυλόγος.
Βραχυλογία (ἡ). ὀλιγολογία, τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Βραχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα, ὀλιγολόγος.
Βραχυλόγως, ἐπίρ. Μὲ ὀλίγα λόγια, συντόμως.
;Βραχυλὸς, ἡ, όν. Κοντακιανὸς, μικροκάμωτος.
Βραχυμέρεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Βραχυμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ μέρη (μόρια), λεπτοκάμωτος.
Βραχυμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ σμικρῶν (βραχέων) μεριμνῶν.
†Βραχυμογὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἰατρ.). ὁ μὴ πάσχων πολλὴν ᾗ διαρκῆ στενοχωρίαν, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βραγχώδης.
Βραχυμυθία (ἡ), Π. ἀντὶ Βραχυλογία.
Βραχύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βραχυλόγος.
Βραχυντικὸς, ἡ, όν. (γρμτ. καὶ μετρ.) Ὁ ἔχων ἰδιότητα (δύναμιν) τοῦ βραχύνειν τὴν συλλαβήν.
Βραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι βραχὺ, σμικρύνω (κυρ. κατὰ προσῳδίαν).
Βραχύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βραχὺν (ἰσχνὸν) νῶτον, ῥαχιτικὸς, καμπούρης.
Βραχυόνειρος (ὁ, ἡ). (ὕπνος) καθ' ὃν βλέπει τις μικρὰ (σύντομα) ὄνειρα, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς ἢ διακεκομμένος.
Βραχυπαραληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. (γρμτ.) Εἶμαι-
Βραχυπαράληκτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήκτως, (λέξις) ἔχουσα βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν.
Βραχυπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοντοανασαίνω, εἶμαι βραχύπνοος.
Βραχύπνοια (ἡ). κοντανάσασμα.
Βραχύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν (κοντὴν ᾗ ὄχι συχνὴν) ἀναπνοὴν, (παρβλ. Βραδύπνους καὶ Βραχυπότης).
Βραχύπολις, εως (ἡ), Π. μικρὰ πόλις.
Βραχυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ βραχὺ (στενὸν) πέρασμα.
Βραχύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὸν (σύντομον ἢ στενὸν) πέρασμα. » Εἴσπλους —, « Πλ.
Βραχυπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ὄχι συχνὰ, ὀλιγοπότης.
Βραχύποτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Βραχυπροπαραληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω βραχεῖαν τὴν προπαραλήγουσαν.
Βραχυπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχέα (κοντὰ) πτερά.
Βραχύπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Βραχύπολις.
Βραχυῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Βραχυλόγος.
Βραχυῤῥιζία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Βραχυῤῥίζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχείας (κοντὰς) ῥίζας.
Βραχὺς [ῥάσσω = σχίζω], εῖα, ὺ, = Μικρὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τῆς λεξεως τὰς σημασίας), κοντὸς, χαμηλὸς, (ἐπὶ ποτ.) ῥηχός. » Βραχὺς τὸ σῶμα, « Ἀθ. » Ἦν βραχὺς ᾖ ὁ κάλαμος, « Ξεν. » Βραχέα ξίφη, « Πλ. » Βραχὺν τινα γήλοφον, « Ξεν. » Ἔστι δὲ βραχὺς (ὁ ποταμὸς), ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρὸν, « Ἀθ. (ἴδε Βράχος). 2) ὀλίγος, ὀλιγοχρόνιος, συντόμος· (μτφορ.) παραμικρὸς, τιποτένιος, ἀσήμαντος· (σπν.) εὔκολος. » Ὁ βίος βραχὺς, « Ἱππκρ. » Βραχὺν τινα μῦθον, « Σοφ. » Βραχυτέρας γῆς. « Θκ. (καὶ παραλλ.) » Ὀλίγος ᾗ βραχὺς χρόνος ἀρκέσει, « Δμ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐν βραχεῖ (ἡ) » Πρὸ βραχέος (ἐνν. χρόνου), » Ἐκ βραχέος (ἐνν. τόπου, διαστήματος), « Θκ. » Ἐκ (»Διὰ) βραχέων (ἐνν. λόγων), « Δμ., ἐν συντόμῳ, (κοιν.) κοντολογῆς, (καὶ ὑπερθ.) » Τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν, ὡς ἐνβραχυτάτοις, οὕτως ἔχει, « Συν. » Κατὰ βραχὺ (ἐνν. μέρος), « Γαλ., ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ (ἁπλ.) ὀλίγον. » Ὅσοι ᾗ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσι, « Πλάτ. » Βραχὺ μὲν τι προῆλθον, « Θκ. » Παρὰ βραχὺ, « Πλβ., παρ' ὀλίγον » Βραχὺ φροντίζειν, « Ἀρςφ. » Ἐπὶ (» Πρὸς) βραχὺ, « Θφρ., Πλάτ., πρὸς ὥραν. » Βραχὺ πρὸ δείλης, « Πλ. » Βραχεῖ γέ τινι πλείων, « Πλάτ. » Βραχὺ γὰρ τὸ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀφανίσαι, ἐπίπονον δὲ κτλ., » Θκ. « » Βραχέος (ἐνν. λόγου) ἄξιος, « Πλάτ. » Τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν, « Εὐρ. 3) (γρμτ.) ὁ προφερόμενος μὲ βραχὺν (ὀλιγοχρόνιον) φθόγγον. » Ὁ Τρίβραχυς ποῦς ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν σύγκειται, « Μετρ.
Βραχύσημος (ὁ, ἡ). βραχὺς τὸ σημεῖον (τὴν προσῳδίαν).
Βραχυσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μὲ) ὀλίγον σίδηρον, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς ἢ κοντός.
Βραχυσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχέα (κοντὰ) σκέλη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βραχύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων βραχεῖαν σκιάν, ὀλιγόσκιος.

Βραχυστελέχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὸν στέλεχος.

Βραχύστιχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγους στίχους.

Βραχυστομία (ἡ). μικρότης (στενότης) στόματος ἢ στομίου, [ἐκ τοῦ

Βραχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν (στενὸν) στόμα ἢ στόμιον.

Βραχυσυλλαβία (ἡ). ὀλιγολογία, συντομία, [ἐκ τοῦ

Βραχυσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) βραχείας (ἢ περιέχων ὀλίγας) συλλαβάς, σύντομος, (κοιν.) κοντοσύλλαβος.

Βραχυσύμβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνεισφέρων ὀλίγον ἔρανον (συμβολήν).

Βραχυτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελειόνων ὀγλίγωρα, προσωρινὸς, σύντομος.

Βραχύτης (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. τοῦ Βραχὺς, σμικρότης, ὀλιγότης· συντομία κτλ.

Βραχυτομέω-ῶ [β. τέμνω], Μ. ήσω. Κλαδεύω βαθειά.

†Βραχύτομος (ὁ, ἡ). κοντοκομμένος, κλαδευμένος βαθειά.

;Βραχυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Βραχύτονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τεντωμένος, (ἐπμ.) ἔχων ὀλίγον τόνον (ἐλαστικότητα), (ὅθεν) μὴ τινάζων μακρὰν τὰ βέλη.

Βραχυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχὺν (κοντὸν) τράχηλον, κοντολαίμης.

Βραχύϋπνος (ὁ, ἡ). ὀλιγόϋπνος.

Βραχυφαγία (ἡ). ὀλιγοφαγία.

;Βραχυφεγγίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φέγγων ἀμυδρῶς.

Βραχύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ ἢ ὀλίγα φύλλα.

Βραχυφωνία (ἡ). βραχύτης (λεπτότης) φωνῆς.

Βραχυχρόνιος καὶ Βραχύχρονος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὀλίγον, ὀλιγοχρόνιος, προσωρινός.

Βραχύωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ (κοντὰ) αὐτιὰ ἢ χερούλια.

†Βράχω, (ἄχρ. ἢ πλασθὲν ὑπὸ τῶν γρμτκ. πρὸς παραγωγ. τοῦ πολλὰ εὐχρ.) ἀορ. β'. Ἔβραχον ἢ Βράχον, Π. [ὀνμτπ. πρὸς ἔκφρ. διαφόρ. ἦχων, π. χ.] Τρίζω (καθὼς τὸ ἁμάξι), βροντῶ (καθὼς τὰ συγκρουόμενα ὅπλα), βούζω ἢ ἀντηχῶ (καθὼς ἡ θάλασσα ἢ ποταμός), μουγγρίζω (ὡς ταῦρος), βρυχῶμαι (ὡς λέων), (μὲ ἀπαρ.) φωνάζω δυνατά, κτλ., (παρβλ. Ἀραβέω καὶ Βρέμω).

Βραχώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος βράχη (ῥηχὰ) ἢ βράχους.

Βρέγμα (τὸ), [βρέχω]. τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς (ὅπου συρρέουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, μάλιστα τῶν βρεφῶν, τῶν ὁποίων διὰ τοῦτο λέγεται κοιν., καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, τοῦτο τὸ μέρος) ἀπαλόν. 2) = Ἀπόβρεγμα.

Βρέκεκὲξ ἢ Βρεκεκεκὲξ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.

Βρέμω (παρτ. Ἔβρεμον καὶ πλέον οὔ) Π. [ὀνμτπ.]. βούζω (καθὼς τὸ πῦρ, ὁ ἄνεμος, τὸ κῦμα κτλ.), σφυρίζω (μουγγρίζω κτλ.), οὐρλιάζω (ὡς λύκος), ἀντηχῶ (« Βρέμει δ' ἀκτή, « Ἀπλλν. [καὶ μσ.] » Βρέμεταί σφιν λύρα ϗ ἀοιδαί, « Πίνδ.)· τρίζω τοὺς ὀδόντας ἀπὸ θυμὸν (φρυάττω) κατά τινος, φοβερίζω ἢ καυχῶμαι, = Βρενθύομαι. » Μέγα βρέμει ὄλβιος ἀνήρ, « Ἡρ. » Βρέμων κατὰ τῆς ἐκκλησίας, (ϗ ἑλλ. πρὸς δοτ.) » Βρέμων χριστιανοῖς, « Γργ., (παρβλ. Βράχω καὶ Βρομέω).

Βρένθει(θι)ον, ου (τὸ), μῦρον πολύτιμον, [ἐκ τοῦ

Βρένθος [παρβλ. Ῥέθος], ου (ὁ). εἶδ. θαλασπτηνοῦ (τὸ ὀπ. συνειθίζει ὡς φαίνεται, νὰ φουσκόνῃ, καθὼς ὁ κοῦρκος), (ὅθ. 2) (τρπ.) = Τύφος, οἴησις, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, (κοιν.) κόρδωμα.

Βρενθύομαι [βρένθος], (χ. Μ.). Κορδόνομαι, φουσκόνω ('σὰν τὸν κοῦρκον), καμαρόνω. ὑπερηφανεύομαι· προσποιοῦμαι, (κοιν.) κάμνω τσακκίσματα· θυμόνω (;). » Εἴτις Ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν (τὸν ὄρνιν Ἀστερίαν), ὁ δὲ βρενθύεται ϗ ἀγανακτεῖ, « Αἰλ. » Ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ, « Ἀρςφ. » Δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, « αὐτ.

Βρέξις, εως (ἡ). βρέξιμον.

Βρέτας [συγγ. τῷ ῥέθος], εος (τὸ). εἴδωλον, ἄγαλμα, ξοανον (κυρ. καὶ μτφορ.).

Βρεφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βρέφος.

Βρεφικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν βρέφος.

Βρεφίον (τὸ), (μτγν.) = Βρεφύλλιον.

Βρεφόθεν, ἐπίρ. Ἐκ βρέφους, νηπιόθεν

Βρεφοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι (Ἀνατρέφω) βρέφος ἢ ὡς βρέφος.

Βρεφοκτονία (ἡ). φόνος βρέφους ἢ βρεφῶν, [ἐκ τοῦ

Βρεφοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας βρέφη.

Βρέφος [τρέφω ἢ βρέχω], εος-ους (τὸ). τὸ ἔμβρυον (ἀνθρώπου ἢ ζώου). » Ἵππον, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, « Ἰλ. Ψ. » Ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, « Γρφ. » Καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει. Δσκρ. 2) (συνήθ.) τὸ νεογεννημένον (κοιν. μωρὸ) παιδί. » Ἐκ (» Ἀπὸ) βρέφους, = Βρεφόθεν, (παρβλ. Νήπιον).

Βρεφοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφονται τὰ (ἐκτεθέντα ἢ ὀρφανὰ) βρέφη.

Βρεφοτροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων βρέφος ἢ τὰ βρέφη.

Βρεφουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ (Σχηματίζω) βρέφος, τεκνοποιῶ.

Βρεφουργία (ἡ). τεκνοποιία.

Βρεφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βρεφουργέω.

Βρεφύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βρέφος.

Βρεφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιος μὲ βρέφος.

Βρεφωδῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν βρέφος.

Βρέχμα (τὸ) καὶ

Βρεχμὸς (ὁ), Π. = Βρέγμα.

Βρέχω [ῥέω ἢ [ὀνμτπ. συγγ. τοῦ] βράχω], Μ. βρέξω (ἀορ. πθ. Ἐβρέχθην [εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς ἀρχ. συγγραφ. τοῦ] Ἐβράχην). Χύνω ὁποῖον δή ποτε ὑγρὸν ἐπάνω εἴς τι, ῥαντίζω, ποτίζω, (ὅθ.) μουσκεύω. » Ποταμοὶ οὐδὲ τὸ γόνυ βρέχοντες, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλόν, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) μεθοκοπῶ, (παρβλ. Βαπτίζω). 3) (συνήθ.) = Ὕω, ῥίπτω βροχὴν ἢ ὡς βροχήν. » Ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοὺς χάλαζαν (μάννα, πῦρ), « Γρφ. » Βρέχε θεῶν βασιλεὺς χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν, « Πίνδ. (ϗ ἑλλ.) » Βρέξω ἐπὶ πόλιν μίαν, ἐπὶ δὲ πόλιν μίαν οὐ βρέξω, « Γρφ. (ϗ πθ.) » Βρέχομαι, « Ἀνακρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἀπρσ. ἢ ἑλλ.) » Βρέχει (ἐνν. ὁ θεός), » Ἔβρεξεν ὑετόν, « Γρφ.

Βρι, μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρίστως μὲ μερικὰς λέξ.) κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Βρίθω.

†Βρίακχος (ἡ), = Βάκχη.

Βριαρὴς, έος (ὁ, ἡ), (σπν. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ

Βριαρὸς, ὰ ὸν, Π. [βριάω]. βαρὺς, ῥωμαλέος, ἰσχυρὸς, φοβερός.

Βριαρότης (ἡ). στιβαρότης, ῥωμαλεότης.

Βριαρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βριαρὰς (στιβαρὰς) χεῖρας.

Βριάω, Μ. άσω, Π. [βρι]. ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· αὐξάνω, πληθύνω, πλουτίζω. (ἐνίοτε ἀμτβτ.) εἶμαι ἰσχυρὸς (μέγας, πλούσιος κτλ.), ἀκμάζω.

Βρίζα (ἡ), εἶδ. γεννήματος, ἴσ. ἡ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. κοιν.) σήκαλη.

Βρίζω [βρίθω], Μ. βρίξω ϗ βρίσω (; Νυστάζω καὶ ἀποκοιμοῦμαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'), (κοιν.) βαραίνω· (συνκδχ.) ἀπελῶ, ἀπρακτῶ.

Βριζώ, οῦς (ἡ). θεὰ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ὀνείρων.

Βριζόμαντις, εως (ἡ). μάγισσα ἐξηγοῦσα τὰ ὄνειρα ἢ προφητεύουσα καθ' ὕπνον (καθὼς τῷρα αἱ μαγνητιζόμεναι).

Βριήπυος (ὁ, ἡ), Π. [βρι, ἀπύω]. μεγαλόφωνος.

Βριηρὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Βριαρός.

;Βριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βριθύς.

Βρίθος ϗ Βρῖθος, εος-ους (τὸ), Π. [βρίθω] = Βάρος· φόρτωμα· (τρπ.) ἐμβρίθεια.

Βριθοσύνη (ἡ), Π. = Βαρύτης, βάρος.

Βριθύκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρέα (μεγάλα ἢ δυνατὰ) κέρατα.

Βριθύνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἐμβριθὴς τὸν νοῦν, βαθύνους, σκεπτικὸς, φρονιμος.

Βριθὺς, εῖα, ὺ, = Βαρὺς, [ἐκ τοῦ

Βρίθω [βαρὺς], Μ. βρίσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Βεβριθα). Εἶμαι βαρὺς (φορτωμένος, γεμάτος) ἀπὸ, ἔχω ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, εὐπορῶ. » Σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, « Ἰλ. Σ. » Τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, « Ὀδ. Ο. (καὶ πθ, ἢ μσ.) » Ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην, « Χρσ. » Νηδυῒ βριθομένη δάμαλις, « Ἐπγρ., ἐγγαστρωμένη, (κοιν.) βαρούμενη. (καὶ τρπ.) » Βεβριθὼς ἠνορέῃ, « Ἐπγρ. 2) (συνκδχ.) βαραίνω, γέρνω (πρὸς τὰ κάτω ἢ πλαγίως), λυγῶ ἀπὸ τὸ βάρος. » Ὅταν δὲ βρίσῃ (ἡ πλάστιγξ) ἐπὶ θάτερα, « Ἀρςτ. » Κάτω βρίσεν βαρύ, « Ἐπγρ. 3) ὁρμῶ (πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) κατὰ ἢ ἐπί τινος. » Οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν, « Ἰλ. Ρ. » Τῇδε γὰρ ἔβρισαν, « Ἰλ. Μ. » Οἱ δ' ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν, « Πλ. » Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τῆς γῆς ἔβρισεν, « αὐτ. (ὅθεν:) » Ἔρις βεβριθυῖα, « Ἰλ. Ρ., ἀντὶ Βαρεῖα, φοβερά. 4) ὑπερέχω, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ· » Ἐπειδὰν πολὺς ἀὴρ βρίσῃ, « Ἱππκρ. » Εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ πλούτου βάρει, « Σοφ. 5) (μτβτ.) κάμνω νὰ βαρύνῃ τι, φορτόνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Γαλλ.) combler. »Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόν δ' ἀγάγηται,« Ὀδ. Ζ. »Ὅς περ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ,« Πίνδ. »Τάλαντα βρίσας,« Αἰσχλ. »Κάλωας βρίσατε,« Ὀσφ., Ἀπλν. (παρβλ. Βρύω).

Βριμάζω καὶ Βριμαίνω, (γρμτ.) = τῷ

Βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (καθὼς ὁ λέων), μουγγρίζω (ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀδημονίαν), φοβερίζω, [ἐκ τοῦ

Βρίμη (ἡ), [ὀνμτπ.]. ὀργή, ἀγανάκτησις, φοβερισμὸς (μὲ) μούγγρισμα, (παρβλ. Βρόμος).

Βριμηδὸν, ἐπίρ. Μουγγρίζωντας (ἀπὸ θυμόν).

Βρίμημα (τὸ), = Βρίμη, ἀπειλή· μούγγρισμα.

Βρίμησις, εως (ἡ). τὸ βριμᾶσθαι, μούγγρισμα ἀπὸ θυμόν, ἀγανάκτησις.

Βριμόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Βριμάομαι.

†Βριμόμυθος, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ὀβριμόθυμος.

Βριμὼ, οῦς (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἑκάτης ᾗ τῆς Περσεφόνης (διὰ τὴν φρίκην τὴν ὁπ. ἐνέπνεον).

;Βριμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φρικώδης, ἄγριος.

Βρίμωσις, εως (ἡ), = Βρίμησις.

;Βρίνθος (ὁ), εἶδ. πτην. (κοσσύφου ἢ ςρουθίου;), (κατά τινας) = Βρένθος, (Ἀρςτ. Ζ, θ', 16).

Βρισάρματος (ὁ, ἡ), Π. [βρίθω, ἅρμα], ὅστις μὲ τὸ βάρος του κάμνει νὰ λυγᾷ τὸ ἁμάξι.

Βρισαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων ἢ βαρὺς τὸν αὐχένα, σκληρὸς ἢ σκληροτράχηλος.

Βρίσσος (ὁ), Ζ. Βρύττος.

†Βρογχιάζω, Μ. άσω, = Βροχθίζω.

Βρογχία (ἡ). ἡ τραχ. ἀρτηρία, (ὅθεν:

Βρόγχιον (τὸ), = Βρόγχος. »Ἐκ τοῦ βρογχίου εἰς τὴν κοιλίαν,« Ἀρςτ. 2) συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). αἱ χονδρώδεις ᾗ σιγμοειδεῖς ἀποφύσεις τῆς τραχ. ἀρτηρ. διὰ τῶν ὁπ. εἶνε ῥιζωμένη εἰς τὸν πνεύμονα. 2) τὰ σπογγοειδῆ τῆς μύτης κόκκαλα.

Βρογχοκήλη (ἡ). πρήξιμον (φοῦσκα) τοῦ λάρυγγος, (κοιν.) γκοῦσα.

Βρογχοκηλικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων βρογχοκήλην.

Βρογχοπαράταξις, εως (ἡ), (Κωμ.). πολυφαγία, (κατὰ λέξ.) λαρυγγοπόλεμος.

Βρόγχος (ὁ), [ὀνμτπ.], = Λάρυγξ, καταπιῶνας· λαιμός. 2) ἡ τραχ. ἀρτηρία. 3) ῥούφημα, ῥουφιξιά, (παρβλ. Βρόχθος).

Βρογχωτὴρ (ὁ). τὸ περὶ τὸν λαιμὸν (βρόγχον) ἄνοιγμα τοῦ φορέματος, (κοιν.) τραχηλιά.

Βρόδον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥόδον.

†Βρόμεον (τὸ), (ἐκκλησ.), ἐσφαλμ. ἀντὶ Βρόμιον.

Βρομέω-ῶ [βρόμος], Μ. ήσω. Π. = Βρέμω, βούζω (ἐσὰν τὸ μελίσσι κτλ.). »Πυρὸς βρομέουσι θύελλαι,« Ἀπλλν. »Ζωμὸν βρομέοντα,« Νίκ., βράζοντα, χοχλακίζοντα.

Βρομιάζομαι [βρόμιος], Μ. άσομαι, = Βακχεύω, ἐνθουσιάζομαι.

Βρομιαῖος, α, ον, = Βρόμιος.

Βρομιὰς, άδος (ἡ), = Βρομία. ||. (οὐσ.) Βάκχη. 2) εἶδ. ποτηρίου.

Βρόμιος, α, ον, Π. ὁ κάμνων κρότον (βρόμον), βούζων, ἀντηχῶν, θορυβώδης. »Φόρμιγξ βρομία,« Πίνδ. 2) (οὐσ.) ὁ Βάκχος ἢ ὁ οἶνος, (ὅθεν 3) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόδιος διὰ) τὸν βρόμιον, βακχικός. »Οἰνὰς βρομία,« Ἐπγρ., ἡ ἄμπελος.

Βρομιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρόμιος (3). »Πηλὸς —,« Ἀθ., (μετωνυμ.) ὁ ἀμπελοφόρος.

Βρομιῶτις, ιδος (ἡ), = Βρομιώδης, Βρομία. »Πίδαξ —,« Ὀππ. ||. (οὐσ.) = Βάκχη.

Βρόμος (ὁ), [βρέμω]. βοὴ (κυρ. πυρὸς, ἀνέμου κτλ.), κρότος (βροντῆς κτλ.), ἦχος (αὐλῶν κτλ.).

Βρόμος (ὁ), Ἰων. (διότι κυρ. ἔπρεπε νὰ ᾖνε Βρῶμος, ὡς ἐκ τοῦ) [βιβρώσκω], εἶδ. γεννήματος, (κοιν.) βρώμη.

Βρομώδης, εος (ὁ, ἡ). ἠχητικὸς, θορυβώδης, (συγγ. τῷ Βρωμώδης).

Βρονταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἀνήκων εἰς (προξενούμενος ἀπὸ) τὴν βροντήν.

;Βροντὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ βροντῶσα, μαινάς.

Βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ, μπουμπουνίζω· (τρπ.) ῥητορεύω μὲ πολλὴν σφοδρότητα καὶ δύναμιν λόγου. ||. (πθ.) ἀντὶ Ἐμβροντάομαι.

Βροντεῖον (τὸ). μηχανὴ (ὄπισθεν τοῦ θεάτρου) πρὸς μίμησιν βροντῆς.

Βροντὴ (ἡ), [ὀνμτπ.], βροντή, μπουμπουνητὸν, (ἐν γέν.) κρότος, βρόντος. 2) (σπν.) = Κεραυνὸς ἢ (κατὰ τὸν Larcher) Ἐμβροντησία. »Ἐπεάνσφι ὁ θεὸς βροντὴν ἐμβάλῃ,« Ἡσ.

Βροντηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν βροντή.

Βρόντημα (τὸ), = Βροντὴ, ἢ κρότος τῆς βροντῆς.

Βροντησικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) τὰς βροντὰς καὶ τοὺς κεραυνούς. »Νεφέλη —,« Ἀρςφ.

Βροντητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βροντᾷν.

Βροντιαῖος, α, ον, = Βρονταῖος. »Ὕδωρ —,« Π. Αἴγ., τὸ πίπτον ἐν καιρῷ βροντῶν.

Βροντογενὴς, έος, Π. = Βροντόπαις.

Βροντοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βροντῆς.

Βροντοηχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἠχῶν ὡς βροντὴ, βροντώδης.

Βροντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (γέννημα) βροντῆς, (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος ᾗ (Ἐκκλησ.) οἱ ἀπόστολοι Ἰάκ. καὶ Ἰωάν. (ἴδε Εὐαγγ. Μάρκ. Γ', 17).

Βροντοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τὰς βροντὰς (τοὺς κεραυνούς).

Βροντοσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῶν βροντῶν καὶ ἡ δι' αὐτῶν μαντεία.

Βροντόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βροντώδη φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Βροντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἢ συνωδευμένος) μὲ βροντήν. »Ὑετὸς —,« Ι. Λυδ.

Βρότει(τε)ος καὶ

Βροτήσιος, α ἢ ος, ον, Π. [βροτός]. ἀνθρώπινος.

Βροτοβά(βή)μων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ. ὁ Πάν), περιπατῶν ὡς ἄνθρωπος (δηλ. ὄρθιος καὶ τοῦ τραγόπους).

Βροτογενὴς, έος (ὁ, ἡ). υἱὸς βροτοῦ (ἀνθρώπου).

Βροτόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην φωνὴν (γῆρυν). »Ψιττακὸς —,« Ἐπγρ.

Βροτοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποδαίμων, ἡμίθεος.

Βροτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον, ἀνθρωπόμορφος. »Ἄγαλμα —,« Ἐτυμολ.

Βροτόεις, εσσα, εν, Π. αἱματωμένος ἀπὸ ἀνθρώπινον αἷμα (βρότον).

Βροτοκλώστειρα (ἡ), Π. ἡ κλώθουσα (ἀποφασίζουσα) τὰς τύχας τῶν βροτῶν.

Βροτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι.

Βροτοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθρωποκτόνος, φονεύς.

Βροτολοιγὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρ., ὄλεθρος (μάστιξ, λοιγὸς) τῶν ἀνθρώπων.

Βροτόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προσλαβὼν μορφὴν βροτοῦ.

Βροτοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστης τῶν βροτῶν (τῶν ἀνθρώπων).

Βροτόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνθρωπίνους (βροτοῦ) ποδας.

Βροτὸς (ὁ, καὶ σπν. ἡ), [μόρος, ἡ ῥέω]. ῥευστὸς, (δηλ.) φθαρτὸς, θνητὸς. ||. συνήθ. ὡς οὐσ.) ἄνθρωπος. »Τρίπους βροτὸς,« Ἡρ., αἰνίγματ. (διὰ τὴν βακτηρίαν) ὁ γέρων.

Βρότος (ὁ), [ῥέω;]. αἷμα πληγῆς (κυρ. ἀνθρώπου), αἷμα ἀνακατωμένον μὲ σκόνιν καὶ ἱδρῶτα. »Βρότον αἱματόεντα, Ἰλ. Ζ. κλπ., (παρβλ. Λύθρον).

Βροτοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφορῶν τοὺς βροτοὺς καὶ τὰς πράξεις των.

Βροτοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς βροτοὺς, σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων.

Βροτοστυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μισῶν (ςυγῶν) τοὺς ἀνθρ. ἢ μισούμενος ὑπ' αὐτῶν.

Βροτόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνθρώπινον (βροτοῦ) σῶμα.

Βροτουργὸς (ὁ, ἡ), = Βροτοπλάστης.

Βροτοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φωτίζων τοὺς ἀνθρ. »Νοῦ —,« Ἐπγρ.

Βροτόφθορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξυτ.) ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρ. (προπαροξ.) ὁ ἀπὸ φθορᾶς ἀνθρ. »Σκύλα βροτόφθορα,« Εὐρ.

Βροτοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), = Βροτογενὴς.

Βροτόω-ῶ, Μ. ώσω Αἱματόνω, λερόνω μὲ αἷμα ἀνθρώπινον (βρότον). »Τεύχεα βεβροτωμένα,« Ὀδ. Α. 2) κάμνω τινὰ βροτὸν (ἄνθρωπον). »Βροτοὺς λιθοῦσα ᾗ βροτοῦσα τοὺς λίθους,« Νικ. Εὐγ. »Θεὸς βροτωθεὶς,« Γργ., ἐνανθρωπήσας.

Βροῦκος(χος), ου (ὁ), [βρυκω] εἶδος ἀκρίδος χωρὶς (ἡ μὴ ἐχούσης ἀκόμη) πτερὰ, (παρβλ. Ἀττέλαβος).

Βροχεῖος, α, ον, = Βρόχιος.

Βροχετὸς (ὁ), Π. ἀντὶ

Βροχὴ (ἡ), = Βρέξις, Βρέξιμον. 2) (μτγν.) = Ὑετός.

Βροχθίζω [βρόχθος], Μ. ίσω. Καταπίνω βιαστικὰ καὶ μὲ κάποιον κρότον, (εὐχρηστότ. τὸ) Καταβροχθίζω. 2) ῥουφῶ, καταπίνω μιὰ ῥουφηξιά.

Βροχθισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ βροχθίζειν, κατάποσις, ῥούφημα.

Βρόχθος (ὁ), = Βρόγχος, λάρυγγας κλπ. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γουλιὰ, ῥουφηξιὰ, μιὰ ῥουφηξιὰ, (δηλ.) ὀλίγον. »Ὀλίγην, ὅσον βρόχθον,« Ἱππκρ.

Βροχθώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. λίμνη) βαλτώδης, (ἐπμ.) βρυχθίζουσα (καταπίνουσα) τοὺς ἀπροσέκτως πλησιαζοντας. (»Τέλμα δίϋγρον, ἵππου τε ὁμοίως καὶ ἀνδρὸς βάσιν εἰς βυθισμὸν ἐνεδρεῦον,« Ἡλ.), (συγχ. τῷ Βροχμώδης).

Βροχίζω, Μ. ίσω. Πιάνω μὲ τὰ βρόχια (μὲ ταῖς θηλειαίς).

Βρόχιος, α, ον, Π. ὁ διὰ βρόχου (θηλειᾶς) γινόμενος. » Μόρος—, « Νίκ., πνιξίμον (κρέμασμα).

Βροχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βρόχος. »Δικτύου—, « Ἡλ., τὰ 'μμάτια τοῦ πλεμματιοῦ. 2) [βρέχω] καλαμάρι ἢ τὸ μέρος τοῦ καλαμαρίου ὅπου βάλλονται (ἵνα μένωσιν ὑγρὰ) τὰ πτεροκόνδυλα.

Βροχμώδης [βρέχω], εος (ὁ, ἡ). ὑγρὸς, νοτερὸς, ἁπαλὸς, (συγγ. τῷ Βροχθώδης).

Βρόχος (ὁ), [συγγ. τῷ Βρόγχος]. θηλειὰ (διὰ πνίξιμον), συρτοθηλειά. 2) 'μμάτι (τρύπα) τοῦ δικτύου. 3) (μτφορ.) παγίδα, δίχτυ.

Βροχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρόχερός.

Βροχωτὸς, ἡ ἡ ὸς, όν. Πλεγμένος ὡσὰν (ἢ Πιασμένος εἰς) τὸν βρόχον.

Βρῦ, Ζ. Βρύλλω καὶ Βρῦν.

Βρυάζω, Μ. άσω, = Βρύω καὶ Βρίθω, εἶμαι γεμάτος, εὐπορῶ, (κοιν.) βράζω (τὸ ὁποῖον ἄλλου προφέρουν ὀρθότερον) βρυάζω· ἀκμάζω· τέρπομαι, ἐντρυφῶ, εὐφραίνομαι· σκιρτῶ ὑπὸ χαρᾶς· φρυάττομαι, γαυριῶ. » Βρυαζούσης λεαίνης, « Αἰσχλ. » Τοῦ πότου βρυάζοντος (ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμ. Βράζοντος), « Ἡλ., ἀκμάζοντος. » Βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ, ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος, « Ἐπίκ.

Βρυάκτης [βρυάζω], ου (ὁ), (ἐπιθετ. ὁ Πὰν), χορευτικὸς, εὔθυμος, (παρβλ. Φρυάκτης).

Βρυασμὸς (ὁ). τὸ βρυάζειν (ἀκμάζειν κλ.), εὐφροσύνη, τέρψις.

Βρύγδην, ἐπίρ. Τρίζοντας ἢ Σφίγγοντας τὰ 'δόντια, [ἐκ τοῦ

Βρύγμα (τὸ), Π. [βρύκω], δάγκαμα.

Βρυγμηδὸν, ἐπίρ. Μετὰ βρυγμοῦ (βρυχήματος).

Βρυγμὸς (ὁ), [βρύκω ἢ βρύχω]. τρίξιμον ἢ σύγκρουσις (κυρ. τῶν ὀδόντων). 2) = Βρυχηθμός.

;Βρύζω, Μ. βρύξω, = Βρύκω, τρώγω, ῥοκανίζω, ἡ = Βρυάζω, εὐφραίνομαι, τρυφῶ.

;Βρυκετὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βρυχετὸς, βρυγμός.

Βρυκὸς [βρύκω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων σφιγμένα τὰ 'δόντια, (κοιν.) κλειδοσομισμένος.

;Βρυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων βρυγμὸν (δηλ. παροξυσμὸν), παροξυμιασμένος. » Τὴν γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι, τὴν βρυκτικὴν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βρυτικὴν), Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην., (παρβλ. Βηχικός).

Βρύκω [ὀνμτπ.], Μ. βρύξω (πθ. ἀόρ. Ἐβρύχθην). Σφίγγω καὶ τρίζω ἢ συγκρούω τοὺς ὀδόντας· μασσῶ μὲ κρότον, τρώγω μὲ ὁρμὴν, κατατρώγω, (κοιν.) ῥοκανίζω. » Ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον,« Ἀθ. (ᾗ τρπ.) » Τὰ πατρῷα βρύκει « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὤλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἀλὶ, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Βρύκομαι, τέκνον (ὑπὸ τῶν πόνων δηλονότι τῆς πληγῆς), « Σοφ., (παρβλ. Βρύχω).

Βρύλλω, Μ. βρυλῶ. Συχνοπίνω, (χυδ.) τσούζω, [ἐκ τοῦ

Βρῦν, μίμησις τῆς φωνῆς τῶν νηπίων ὅταν ζητοῦν νερὸν, (εἰς χειρόγρ. Αξ. εὑρίσκεται) » Βρῦν ὁ οἶνος· (ὁ Φρύνιχ. τὸ γράφει χωρὶς τοῦ ν) » Βρῦ (καὶ λέγει ὅτι ἐγράφετο καὶ) Βροῦ, (κοιν.) μπροῦμ-μπροῦμ.

Βρὺξ, [βρύκω], υχὸς (ἡ), Π. = Βυθὸς, βάθος (θαλάσσης).

Βρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βρυώδης, [ἐκ τοῦ

Βρύον (τὸ), [βρύω]. τὸ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων καὶ τῶν πετρῶν φυτρόνον λεπτὸν χόρτον, (κοιν.) μούσκουλη, (παρβλ. Λειχὴν καὶ Μνίον). 2) εἶδος χόρτου τῆς θαλάσσης (ἄλλο παρὰ τὸ) Φῦκος, (κοιν.) Ἀβρί. 3) τὸ πράσινον χόρτον ὅ,που φυτρόνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἀκινήτων ὑδάτων, (ἴδε Φακῆ). 4) τὸ (ἀρσενικὸν) ἄνθος τῆς ἐλαίας, τῆς δάφνης, τῆς λεύκης καὶ ἄλλων δένδρων. 5) Π. (ἐν γέν.) ἄνθος.

Βρυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φύων) βρύον. » Δάφνη—, « Θφρ., ἡ ἀρσενική.

Βρυόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ βρύον. »Λίθοι βρυωθέντες, « Ἀρςτ.

Βρύσις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ βρύειν (ἀναβρύειν). 2) (μτγν.) ὁ τόπος ὅπου ἀναβρύει τὸ νερὸν.

Βρύσσος (ὁ), Ζ. Βρύττος.

Βρύτεα καὶ Βρύτια (τὰ), [βότρυς ἢ βρύκω]. τὰ τσήπουρα τῶν σταφυλιῶν ᾗ ἐλῃῶν, (παρβλ. Στέμφυλα).

Βρυτὴρ (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥυτήρ.

;Βρυτικὸς, ἡ, όν, ἴδε Βρυκτικός.

Βρύτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ-

Βρύτον καὶ Βρῦτον (τὸ), = τῷ

Βρύτος ἢ Βρῦτος (ὁ), εἶδος μπίρας ἢ μποζᾶ, Ζ. Ζύθος.

Βρύττινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ βρύτνον (νῆμα).

†Βρύττος (τὸ), ἀντὶ Βρύτον.

Βρύττος (ὁ), εἶδος θαλασσ. ἐχίνου. 2) εἶδος κανθάρου, 3) εἶδος μαλλίου τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐγνέθετο καθὼς ἡ βύσσος, (ἴσ. τὸ) πιννόμαλλον.

Βρύττω, Μ. βρύξω, Ἀττ. ἀντὶ Βρύκω.

;Βρυχάζω, Μ. άσω, = Βρυχάομαι.

Βρυχαλέος, α, ον, Π. ὁ βρυχώμενος.

;Βρυχάνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Βυκάνη.

;Βρυχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι Π. ἀντὶ-

Βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (κυρ.) Φωνάζω 'σὰν τὸ λεοντάρι, οὐρλιάζω, (ἐπὶ ταύρου) μουγγρίζω, (παρβλ. Βριμάομαι καὶ Βρύχω).

Βρυχετὸς (ὁ), = Βρυγμὸς (σύγκρουσις) τῶν ὀδόντων. ῥῖγος παροξυσμοῦ.

Βρυχὴ (ἡ), = Βρυγμὸς ἢ Βρυχηθμός.

Βρυχηδὸν, ἐπίρ. = Βρύγδην ἢ Μετὰ βρυχήματος.

Βρυχηθμὸς (ὁ), Π. καὶ

Βρύχημα (τὸ). τὸ βρυχᾶσθαι, ἡ φωνὴ (τὸ μούγγρισμα, οὔρλιασμα) τοῦ λέοντος κλ.

Βρυχητὴς, οῦ (ὁ), Π. καὶ

;Βρυχητίας, ου (ὁ). ὁ βρυχώμενος ἢ

Βρυχητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα νὰ βρυχᾶται. » Τὸ βρυχητικὸν τῶν ῥευμάτων,« Τζ., ὁ κρότος, τὸ βρύχημα.

Βρύχιος, α, ον, Π. [βρὺξ], = Ὑποβρύχιος. » Βρύχιον οὐκ ἐᾷ χωρεῖν, ἀλλ' ἀνέλκει « Φίλ. 2) βαθύς. » Πόντος—,« Ἀθ. ἡ 3) βρυχώδης. » Ἠχώ—, « Ἀπλλν. ||. (τὸ οὐδ.) Βρύχιον, ἐπίρ. = Βυθιον. » Στενάξας—, « Ἡλ.

;Βρυχμὴ (ἡ), Π. = Βρύχημα.

;Βρυχμὸς (ὁ), Π. = [ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ] Βρύγμα.

Βρύχω, Μ. βρύξω (πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Βέβρυχα), = Βρύκω. »Ἔβρυχον ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας, « Γρφ. (καὶ ἑλλ.) » Ἔβρυχε δ' ἄλλος ἄλλον, « Ἐπγρ. 2) = Βρυχάομαι. » Βέβρυχεν μέγα κῦμα, « Ἰλ. Ρ. » Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος,« Ἰλ. Ν. » Βέβρυχα κλαίων, « Σοφ.

Βρυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ βρυχώμενος, μανιώδης· ἡ ὁ ἐν εἴδει βρυχήματος. »Φωνὰς βρυχώδεις, « Μαυρ. Στρατ.

Βρύω [ῥέω], Μ. ύσω. = Βλύζω ᾗ Βρίθω, ἀναβρύω, εἶμαι γεμάτος (ἔχω ἀφθονίαν) ἀπὸ, ἀκμάζω, ἀνθῶ (κυρ. ἐπὶ ἐλαιῶν). » Χάριτες ῥόδα βρύουσιν,« Ἀνακρ. »Πηγὴ βρύουσα τὸ γλυκὺ, « Γρφ. ἡ (μὲ δοτ.) νάμασι, « Βασ. » Ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς,« Ἀρςτ. » Βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις,« Ἀρςφ. » Ἕλκεσι βρύων,« Πλ. » Ἡ ὑπήνη βρύει θρεξίν, « Ἀλκίφρ. » Ἔρ ὃς ἄνθεϊ βρύει,« Ἰλ. Ρ (καὶ μὲ αἰτ.) » Λέπραν ἔβρυες, « Γργ. (καὶ τρπ.) » Ἡδοναῖς βρύουσα πόλις, « Διβ (καὶ μὲ γεν.) » Δάφνης βρύων, « Σοφ. » Τράπεζαν παροψίδων βρύουσαν,« Ἀθ. (ᾗ χωρὶς πτ.) »Ὅται ἡ γῆ βρύῃ, « Ξεν. » Θαλλὸν βρύοντα,« Σοφ. » Ἄμπελος βρύουσα, « Δικρ.

Βρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) βρύον, (συνκδχ.) χαῦνος, ἁπαλὸς, τρυφερός.

Βρυώνη, Π. ἀντὶ

Βρυωνία (ἡ), [βρύω], φυτ. (περιπλεκ.), (κοιν.) βρουνιά, (ἴδε Ἄμπελος).

Βρυωνιὰς, άδος καὶ

Βρυωνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Βρυωνία.

Βρῶμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγεται (βιβρώσκεται), φαγητόν. 2) τὸ φαγωμένον μέρος, φάγωμα, ('δοντιοῦ) κούφωμα, (παρβλ. Βρῶσις).

Βρωμάομαι-ῶμαι [βρέμω], Μ. ήσομαι, = Ὀγκάομαι, 'γκαρύζω. 2) (μτγν. ἐκ τοῦ Βρῶμος) = Ὄζω, (κοιν.) βρωμῶ. »Βρωμᾶται (τὸ ὁποῖον γράφεται καὶ Βρομᾷ τε ᾗ Βρομεῖ τε) ὥσπερ οἱ τράγοι,« Ἀρςτ. 3) βρώσεως (βρώμης) ἐπιθυμῶ.

Βρωματίζω, Μ. ίσω. Δίδω φαγεῖ', (κοιν.) ταγίζω, ||. (μσ.) τρώγω.

Βρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βρῶμα.

Βρωματομιξαπάτη (ἡ), (Κωμ.). ἡ διὰ τῆς μίξεως τῶν βρωμάτων ἀπάτη (τῶν αἰσθήσεων).

Βρωματώδης, εος (ὁ, ἡ). = Βρωμώδης. [ἐκ τοῦ

Βρωμέω-ῶ, Μ. ήσω, ἴδε Βρωμάομαι.

Βρώμη (ἡ), Π. = Βρῶμα, τροφὴ, φαγητόν.

Βρωμήεις [βρωμάομαι], εσσα, εν, Π. ὁ 'γκαρύζων, ||. (οὐσ.) ὄνος.

Βρώμησις, εως (ἡ). 'γκάρυσμα.

Βρωμηστὴς, οῦ καὶ

Βρωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Βρωμήεις.

Βρωμολόγος (ὁ). αἰσχρολόγος.

Βρῶμος (ὁ), [βιβρώσκω], Π. (σπν.) ἀντὶ Βρῶμα. τροφή. »Χῆνες ἐπειγόμενοι βρώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοιο, « Ἀρ. 2) ἡ βρώμη (γένν.), ἴδε Βρόμος.

Βρῶμος (ὁ), [ὁρμάω;], (μτγν.) ἡ βρῶμα (κυρ. τῶν τράγων κλπ. ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας), δυσωδία.

Βρωμώδης, εος (ὁ, ἡ). δυσώδης, βρωμερός.

Βρωσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ φάγω, ἔχω ὄρεξιν.

Βρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος βρωθῆναι, φαγώσιμος.

Βρῶσις [βιβρώσκω], εως (ἡ). τὸ τρώγειν, φαγεῖ', φάγωμα. » Καλὸς (» Ἀχρεῖος κτλ.) εἰς βρῶσιν, « Γρφ., Ἀθ. 2) σῆψις, φθορά. » Σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, « Γρφ., (παρβλ. Βρῶμα).

Βρωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Βιβρώσκω, φαγώσιμος.

Βρωτὴρ (ὁ), Π. ὁ τρώγων (μασσῶν), (τρπ.) κατατρώγων, ἀφανίζων. » Ὀδοὺς—, « Νίκ. » Αἰχμὴ—, « Αἰσχλ.

Βρώτης, ου (ὁ), (μτγν.) = Βορὸς, φαγᾶς, πολυφάγος.

Βρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ διάθεσιν (ὄρεξιν) εἰς τὸ τρώγειν. » Βρωτικὰ φάρμακα, « Ἰατρ., τὰ ὀρεκτικὰ ἢ σηπτικά. » Οἱ ἅλες βρωτικωτέρους ποιοῦσι, « Πλ., μᾶς κάμνουν νὰ τρώγωμεν πλειότερον.

Βρωτικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. » Βρ. ἔχω, « Εὐς., = Βρωσείω.

Βρωτὸς, ἡ, ὸν, = Βρώσιμος. » Βρωτὰ, « Πυθ., τροφαὶ, φαγησερὰ, φαγητά.

Βρωτὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Βρῶσις.

Βύας [ἴδε Βύζω], ου (ὁ), πτην. (νυκτινόμ.) ὁ μποῦφος, Ζ. Βοῦφος.

Βυβλάριον καὶ Βυβλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βύβλος, φύλλον χαρτίου.

Βυβλινοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὑποδεμένος βύβλινα (δηλ. ἐλαφρὰ) πέδιλα.

Βύβλινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ βύβλον (ἴδε τὴν λέξ.).

Βύβλιον (τὸ). φύλλον χαρτίου κατεσκευασμένου ἀπὸ φλοῦδαν βύβλου (παπύρου). » Ὠνομάζοντο δέ ποτε βυβλία μόνον τὰ ἐκ τῆς βύβλου τῆς ἐν Αἰγύπτῳ φυομένης παπύρου γινόμενα· νῦν δὲ καὶ τὰ ἐκ λινοῦ ῥάκους κατεργασθέντα πιλήματα διάκολλα, ἐν οἷς γράφομεν, « Θ. Γαζ.

Βύβλος (ἡ), τὸ φυτὸν τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου. 2) (κυρ.) ἡ φλοῦδά του τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο καθὼς ἡμεῖς τὸ 3) χαρτὶ (ἡ τὸ 4) φλαμοῦρι, (ὅθεν » Ὅπλα βύβλινα, « Ἡρ., τὰ φλαμουρόσχοινα). 5) (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Βίβλος, βιβλίον.

Βύζην [βύω], ἐπίρ. Σφικτὰ (τὸ ἓν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο), στρυμωκτὰ, πηκτά. 2) = Ἀθρόως. » Αἷμα βύζην ἀπιόν, « Ἱππκρ. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥύδην).

Βύζω [ὀνμτπ.], Μ. βύξω. Φωνάζω βῦ βῦ (μποῦ μποῦ) καθὼς ὁ βύας (μποῦφος), κλαυθμυρίζω (ὡς νήπιον), (ἐν γέν.) ἠχῶ, βούζω.

Βυθάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Βυθίζομαι, ὑπάγω εἰς τὸ βάθος.

Βυθίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸν βυθὸν, βουτῶ ἢ βουλῶ, καταποντίζω.

Βύθιος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἢ εἰς τὸν βυθὸν, βοθὺς, ὑποβρύχιος. » Κρονίδης—, « Ἐπγρ., ὁ Ποσειδῶν. » Πόλεμος—, « Ἐπγρ., ἡ ναυμαχία. » Τέχνη—, « αὐτ., ἡ ἁλιευτική. (ἐκ ἐπιῤῥήματ.) » Βυθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι, « Ακ. » Βύθιόν τι ςενάξας, « Γαλ.

Βυθισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βυθίζειν ἢ βυθίζεσθαι, βούτηγμα, βούλημα.

Βυθίτης, ου (ὁ) καὶ Βυθῖτις, ιδος (ἡ), = Βύθιος, ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τὸν βυθόν. » Ψάμμος—, « Ἐπγρ.

Βυθίως, ἐπίρ. Εἰς (ἢ Ἀπὸ) τὸ βάθος, βαθειὰ, (ἴδε Βύθιος).

Βυθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς τὸν βυθὸν, βυθίζομαι ταχέως, βουλῶ, καταποντίζομαι.

Βυθοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (περιτρέχων) τὸν βυθὸν (τὸ πέλαγος).

Βυθὸς (ὁ). τὸ βάθος (ὁ πάτος) τῆς θαλάσσης κτλ. » Μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, « Ἰλ. Ω. » Κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης, « Ἀθ. (καὶ τρπ.) » Ἐν βυθῷ ἀτεχνίης, « Ἱππκρ.

Βυθοτρεφὴς, έος καὶ Βυθότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. » Πίννα—, « Κ. Μανασσ.

Βυθόωσα, Π. μτχ. θηλ. τοῦ Βυθάω.

Βυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Βυκανίζω.

Βυκάνη (ἡ), [Λατ. » Ὁ μελοποιὸς Ἴβυκος, ἐξ οὗ παρεφθάρθαι τοῖς τεχνικοῖς δοκεῖ τὸ Βυκανίζειν, « Εὐς.], εἶδος σάλπιγγος.

Βυκάνημα (τὸ), = Βυκανισμός.

Βυκανίζω, Μ. ίσω. Λαλῶ (Παίζω) τὴν βυκάνην, σαλπίζω.

Βυκανισμὸς (ὁ). τὸ λάλημα τῆς βυκάνης.

Βυκανιστήριον (τὸ), = Βυκάνη.

Βυκανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν (παίζων) τὴν βυκάνην, σαλπιγκτής.

Βύκτης [βύζω], ου (ὁ), Π ὁ φυσῶν (βούζων). κυρ.) » Ἄνεμος.

†Βυλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βύω, βουλλόνω, στουππόνω· γεμίζω ὡς τὰ χείλη.

Βύνη (ἀ), Αἰολ. ἀντὶ Γυνὴ, (παρβλ. Βανά). 2) (ἐπιθετ.) ἡ θεὰ Ἰνὼ, (καὶ μτνμ.) ἡ θάλασσα. » Δάκρυα βύνης, « Εὐφορ., τὸ ἅλας. 3) (ἀντὶ) Βοίνη, κριθὴ ἑτοιμασμένη πρὸς κατασκευὴν ζύθου.

Βύρμαξ, ακος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Μύρμηξ.

Βύρσα (ἡ). δέρμα (ἐργασμένον), τομάρι, πετσί.

Βυρσαίετος (ὁ). ὁ βυρσοδέψης ἀετὸς, (Κωμ. ἐπιθ. τοῦ Κλέωνος).

Βυρσεῖον (τὸ), = Βυρσοδεψεῖον, [ἐκ τοῦ

Βυρσεὺς, έως (ὁ), = Βυρσοδέψης, [ἐκ τοῦ

Βυρσεύω, Μ. εύσω, = Βυρσοδεψέω.

Βύρσινος, η, ον. Ὁ ἐκ βύρσης (δέρματος) κατεσκευασμένος, πετσένιος. ‖. (οὐσ.) Βυρσίνη (ἡ), λουρὶ, μάστιξ, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μυρσίνη).

Βυρσὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ὑποκορ. τοῦ) Βύρσα.

Βυρσοδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βύρσαν ἀντὶ δέρματος, παχύδερμος.

Βυρσοδεψεῖον (τὸ). τὸ ἐργαςήριον τοῦ βυρσοδέψου.

Βυρσοδεψέω-ῶ [βύρσα, δεψέω], Μ. ήσω. Ἀργάζω (Ἑτοιμάζω) τὰ τομάρια, εἶμαι-

Βυρσοδέψης, ου (ὁ). (Τουρκ.) ταμπάκης.

Βυρσοδέψησις, εως (ἡ). τὸ ἄργασμα τῶν τομαριῶν.

Βυρσοδεψικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς τοὺς βυρσοδέψας, (Τουρκ.) ταμπάκικος.

Βυρσοδέψιον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βυρσοδεψεῖον.

;Βυρσοπαγὴς [β. πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ βύρσας.

Βυρσοποιὸς (ὁ), = Βυρσοδέψης.

Βυρσοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν βύρσας, τομαρᾶς.

Βυρσοτενὴς, έος (ὁ, ἡ), = Βυρσότονος.

Βυρσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Χωρίζω) βύρσας, εἶμαι-

Βυρσοτόμος (ὁ), = Σκυτοτόμος.

Βυρσότονος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ βύρσαν τεντωμένην. » Τύμπανον—, « Εὐρ.

Βυρσοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων εἰς λουρία κλπ.) τὰς βύρσας, σκυτοτόμος.

Βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τυλίζω, Ἐνδύω) τι μὲ βύρσαν.

Βυρσώδης, εος (ὁ, ἡ). βύρσῃ ὅμοιος, χονδρὸς, σκληρὸς, (κοιν.) σὰν τσαροῦχι.

Βυσαύ(σσαύ)χην, ενος (ὁ, ἡ). [βύω ἢ βυσσὸς, αὐχὴν]. ὁ ἔχων κοντὸν (χωμένον μεταξὺ τῶν ὤμων) λαιμόν. » Βολβὸς—, « Ἀθ.

Βύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Βύω, στούππωμα, παραγέμισμα.

Βύσμα (τὸ), [βύω]. ςούππωμα, βούλλωμα.

;Βύσσα (ἡ), = Βυθὸς, ἄβυσσος. 2) εἶδος πτηνοῦ (γλαυκὸς).

Βυσσίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς βύσσου.

Βυσσινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὑσγινοβαφής.

Βύσσινος, η, ον. Ὑφασμένος ἀπὸ (ἢ Κόκκινος ὡσὰν τὴν) βύσσον, (κοιν.) βυσσινύς. » Βύσσινα ῥήματα, « Πλ., τὰ ἁρμόζοντα εἰς (τὸν φοροῦντα τὴν βύσσον) βασιλέα, ἢ γλυκὰ (μαλακὰ ὡσὰν τὴν βύσσον).

Βυσσοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βυθιζόμενος εὐθὺς διὰ τὸ πολὺ βάρος.

Βυσσοδομεύω [βυσσὸς, δομέω], Μ. εύσω, Π. ἀντὶ-

Βυσσοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτφορ.) Σχεδιάζω (Βουλεύομαι ἢ Ἐνεργῶ) ἐν κρυπτῷ (Τρέφω κρυφὸν μῖσος) κατά τινος.

Βυσσόθεν [βυσσὸς], ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ θεμελίων.

Βυσσομέτρης, ου (ὁ), Π. ὁ μετρῶν τὸν βυθὸν (τὸ βάθος) τῆς θαλάσσης, ἁλιεύς.

Βυσσὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Βυθός.

Βύσσος (ἡ). εἶδος λεπτοτάτου λιναρίου ἢ βαμβακίου τῆς Ἰνδ. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὕφασμα, (ἴσ. τὸ) τουλπάνι. » Καὶ ἡσθῆναι τῇ βύσσῳ φησὶν ὁ Ἀπολλώνιος, ἐπειδὴ ἔοικε φαιῷ τρίβωνι, « Φλςρ. » Ἱματίῳ μέλανι βυσσήνῳ, « Πλ. » Ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν, « Ἀποκάλ. (συνήθως ὅμως) » Βύσσος τὸ κόκκινον ἔνδυμα, « Αξ., (ὀθ. 2) (μτγν.) = Πορφύρα, (ἴδε Βύσσινος).

†Βυσσοφαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν βύσσινα (πλούσια) φορέματα, (ἄλλοι διορθ. Βυσσοβαρής).

Βυσσόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύφρων, κρυψίνους, πανοῦργος.

Βύσσωμα (τὸ), Π. [βυσσόω = φράττω], = Βύσμα, φράξιμον ἢ 2) = Βυσσὸς, βάθος.

Βύσταξ, ακος (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Μύσταξ.

Βύστρα (ἡ), = Βύσμα, στούππωμα, ἢ· βλωμὸς, ἔνθεσις.

Βυτίνη, ης ἢ Βάτις, ιδος (ἡ). ἀγγ. (κοιν.) βούτη ἢ βουτσί, (παρβλ. Πυτίνη).

Βύω [συγγ. τῷ δύω], Μ. βύσω (παθ. πρκ. Βέβυσμαι). Στουππόνω· γεμίζω (χώνων ἀπὸ τὰ πλάγια), πατόνω. » Κηρῷ τὰ ὦτα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βῦσον, « Γρ. » Εἶμα βεβυσμένον, « Ἱππκρ., τὸ ἄλλ. πεπιλημένον.
Βῳ, βῇς, βῇ, ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τῦ βαίνω.
Βῴδιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Βοΐδιον.
Βωθεῖν, Ἰων. ἀντὶ Βοηθεῖν.
Βωκολιάσδομαι, Δ. ἀντὶ Βουκολιάζομαι.
Βωκολιαστὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Βουκολιαςής.
Βωκολικὸς, Βωκόλος κτλ. Δ. ἀντὶ Βουκολικὸς κτλ.
Βῶκυς (ὁ), Δ. ἀντὶ Βοῦκος.
Βῶλα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Βουλή.
Βωλάζω, Μ. ἀσω. Σκαλίζω (κοιν. Γυρίζω) τὸ χωράφι, ἀνασκάπτω.
Βωλάκιον (τὸ). σβωλάκι, ὑποκορ. τοῦ Βώλαξ.
Βωλάκιος, α, ον, Π. (γῆ) ἡ ἔχουσα βώλακας, παχεῖα.
Βώλαξ, ακος (ἡ), = Βῶλος.
Βωλάριον (τὸ), = Βωλάκιον.
Βωληδὸν, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει βώλου, ὡσὰν σβῶλι.
Βώλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος (Κτισμένος) ἀπὸ βώλους, πλίνθινος.
Βώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βῶλος, σβῶλι.
Βωλίτης, ου (ὁ) ἢ Βωλῖτις, ιδος (ἡ), = Βωλοειδὴς, στρογγυλός. « Στυπτηρία—, « Δσκρ. || (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος (τὸ καλλήτερον) μανηταρίου.
Βωλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ. -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ βῶλον.
Βωλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρίβω τὰς βώλους, σβαρνίζω (τὸ χωράφι κτλ.).
Βωλοκοπία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βωλοκοπεῖν, σβάρνισμα (τοῦ χωραφίου κτλ.).
Βωλοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ συντρίβων (κόπτων) τὰς βώλους. « Σφῦρα—, « Πλάτ., ἡ σβάρνα, τὸ (ἄλλ.) βωλοκόπι, (ἐργαλ. γεωργ.).
Βωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω βώλους.
Βῶλος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ ἢ Π. [σπντ.] τὸ), [βόλος]. κομμάτι (κυρ.) χώματος, (κοιν.) σβῶλος, σβῶλι, (συνκδχ.) γῆ, χωράφι, (ἐν γέν.) ὁποιοσδήποτε ὄγκος.
Βωλοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (ὀργόνων) Στρέφω τὰς βώλους, ἢ Ὀργόνω ἐκ δευτέρου, (κοιν.) διβολίζω.
Βωλοστροφία (ἡ). δεύτερον ὄργωμα, διβόλισμα.
Βωλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βωλοκοπέω.
Βωλοτόμος (ὁ, ἡ), = Βωλοκόπος. « Μύρμηξ —, « Ἐπιγρ.
Βωλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Βωλοειδὴς, ἢ γεμάτος ἀπὸ βώλους.
Βωμάκευμα (τὸ), = Βωμολοχία, [ἐκ τοῦ
Βωμακεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι-
Βώμαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Βωμολόχος.
Βώ(Βῶ)μαξ, ακος (ἡ), Π. ὑποκορ. τοῦ Βωμός.
Βωμιαῖος, ἀντὶ
Βώμιος, ᾶ καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (κείμενος ἐπάνω) εἰς τὸν βωμόν.
Βωμὶς, ίδος (ἡ), = Βαθμὸς, σκαλοπάτι (βωμοῦ), ἡ = τῷ
Βωμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βωμός.
Βωμίστρια (ἡ), Π. ὑπηρέτις βωμοῦ (ναοῦ), ἱέρεια.
Βωμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βωμοῦ.
Βωμολόχευμα (τὸ). λόγος (ἢ πρᾶξις) βωμολόχου, βωμολοχία, [ἐκ τοῦ
Βωμολοχεύομαι, Μ. εὐσομαι καὶ
Βωμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βωμολοχίας, εἶμαι βωμολόχος, ζητεύω.
Βωμολοχία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ βωμολόχου.
Βωμολοχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βωμολόχον, βωμολόχου ἴδιος.
Βωμολόχος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ ἐνεδρεύων (λοχῶν) περὶ τοὺς βωμοὺς ἕνα λάδι μὲ κάθε τρόπον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ μὲ κολακείας καὶ ἀστειότητας) μέρος τῶν θυμάτων, ζητούλας· (ὅθεν συνκδχ.) παράσιτος, κόλαξ, γελωτοποιός. (ἐν γέν.) ἀχρεῖος.
Βωμολόχως, ἐπ ῥ. Βωμολογικῶς.
Βωμονεί(νί)κης, ου (ὁ). (ὠνομάζετο ἐν Σπάρτῃ) ὁ νικήσας κατὰ τὴν ὑπομονὴν τοὺς ἄλλους νέους εἰς τὰς περὶ τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθ. Ἀρτέμ. μαστιγώσεις.
Βωμὸς (ὁ), [†βῶ = βαίνω]. (ἐν γέν.) κτίσμα ὁποιουδήποτε ἐπὶ τοῦ ὁπ. δύναται νὰ βαλθῇ ἢ ζηθῇ τι, κρηπὶς· βῆμα κτλ. (συνήθ. δὲ) τὸ θυσιαστήριον, (συνκδχ.) ναός. 2) = Βουνὸς, λόφος.
Βῶν, Δ. ἀντὶ Βοῦν, αἰτ. καὶ 2) Π. ἀντὶ Βοῶν, γεν. πλθ. τοῦ Βοῦς.
Βωνίτης, ου (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Βουνίτης.
Βῶξ ἢ Βῶξ, ωκὸς (ὁ), (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Βόαξ, ὀψάρ., ἢ βοῦ(γοῦ)πα.
Βορεὺς, έως (ὁ), ὀψάρ. (κυρ. παστὸν) τοῦ Νείλου, (κοιν.) βοῦτσος.
Βωρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βωρεύς.
Βῶς, Δ. ἀντὶ Βοῦς.
Βῶσαι, Βώσας, κτλ., Δ. ἀντὶ Βοῆσαι, Βοήσας κτλ., ἐκ τοῦ Βοάω.
Βωσὶ, Δ. ἀντὶ Βουσὶ, δατ. πλθ. τοῦ Βοῦς.
Βῶσι, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βωστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Δ. ἀντὶ Βοάω, κράζω, ἐπικαλοῦμαι (κυρ. πρὸς βοήθειαν).
Βωταλὶς, ίδος (ἡ). ἡ νυκτερὶς, (παρβλ. Β. ὠταλὶς).
Βωτὴρ (ὁ), Π. = Βοτὴρ καὶ
Βώτης, ᾶ (ὁ). Δ. Π. = Βούτης, βοσκὸς, βωκόλος.
Βωτιάνειρα (ἡ), Π. [βόσκω, ἀνὴρ]. (κυρ. γῆ) ἡ τρέφουσα τοὺς ἀνθρώπους, εὔφορος.
Βῶτις, ιδος (ἡ), Π. (εὐχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ.) θηλ. τοῦ Βώτις.
Βώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Βωτὴρ.

Γ

ΓΑΓ

Γ, γ. γάμμα (τὸ), (ἄκλ.) τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. || (ἀριθμητ.) γ'. τρία (3) ἢ τρίτος, η, ον· καὶ (ὑπογεγραμ.) ,γ, τρεῖς χιλιάδες (3000).
Γ', (κατ' ἀποκοπ.) καὶ
Γα, Δ. ἀντὶ Γέ.
Γᾶ, γᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Γῆ.
Γαγάτης, ου (ὁ). (ἴδιον λίθος) εἶδος πέτρας μαύρης πισσώδους (ἀπὸ τὰς Γάγας, πόλιν ἢ μέρος τῆς Λυκίας).
Γαγγαλίζω, Μ. ίσω, = Γαργαλίζω (ἢ ἐπιμ.) βιάζω εἰς γέλωτα (ὅθεν τὸ Καγχαλάω), (παρβλ. Γιγγλίζω).
Γαγγαμεὺς, έως (ὁ), = Γαγγαμουλκός.
Γαγγᾶμη (ἡ) καὶ
Γάγγαμον (τὸ). τὸ δίκτυ (ὁ ἀργαλειὸς) τῶν στρειδάδων.
Γαγγαμουλκὸς (ὁ), [γάγγαμον, ἕλκω]. στρειδᾶς.
Γαγγίτης, ου (ὁ), [Γάγγης, ποτ.], εἶδος πολυτ. πέτρας.

ΓΑΖ

Γάγγλιον (τὸ). [γαγγαλίζω]. πρήξιμον (χωρὶς πόνον) νεύρου, γαργαλήθρα (κυρ. ἡ τοῦ λαιμοῦ).
Γαγγλιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γάγγλιον.
Γάγγραινα [γράω], ης (ἡ). καγγραῖνα.
Γαγγραινικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προξενούμενος ἀπὸ) γάγγραιναν.
Γαγγραινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καγγραινιάζω.
Γαγγραινώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γαγγραίνης.
Γαγγράϊνωμα (τὸ), = Γάγγραινα.
Γαγγραίνωσις, εως (ἡ). καγγραίνιασμα.
Γάζα, ης (ἡ), [Περσ.]. θησαυρὸς (κυρ. ὁ τοῦ βασ. τῶν Περσ.), ταμεῖον χρημάτων, (Τουρκ.) γαζνές. (συνκδχ.) φόρος.
Γαζοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὴν γάζαν, εἶμαι γαζοφύλαξ.
Γαζοφυλάκιον (τὸ), = Θησαυροφυλάκιον.

ΓΑΙ

Γαζοφύλαξ, ακος (ὁ), = Θησαυροφύλαξ.
Γαθὲ, (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἀγαθὲ, κλητ. τοῦ Ἀγαθός.
Γαθέω, Δ. ἀντὶ Γηθέω.
Γαθυλλὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Γηθυλλίς.
Γαῖα, ας (ἡ), Π. ἀντὶ Γῆ.
Γαίηθεν, Π. ἐπίῤ. ἀντὶ Γήθεν.
Γαιήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Γήϊνος.
Γαιήοχος καὶ
Γαιηοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν ἢ περιλαμβάνων) τὴν γῆν (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.), = Πολιοῦχος (ὅταν ὁ λόγος ᾖνε περὶ ἄλλου θεοῦ).
Γαιηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαιοφάγος.
Γαιοδά(δό)της, ου (ὁ), Π. [γαῖα, δαίω], δοτὴρ (διανομεὺς) γῆς.
Γαιομέτρης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Γεωμέτρης.
Γάϊος, α, ον, Δ. ἀντὶ Γήϊος = Γήϊνος.
Γαιοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ (ἢ ὑπὲ) τῆς γῆς τρεφόμενος.
Γαιοῦχος (ὁ, ἡ), = Γαιήοχος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γαιοφάγης (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γηφάγος.
Γαιοφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γεωφανής.
Γαιόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.). Μεταβάλλω τι εἰς γῆν.
Γαῖσὸν (τὸ) καὶ
Γαῖσός (ὁ), [Κελτ.]. εἶδος ὁλοσιδήρου δόρατος τῶν Γαλατῶν, (παρβλ. Ὑσσός).
Γαίω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, καμαρόνω.
Γαιώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γεώδης.
Γάλα, ακτος (τὸ). γάλα. »Ὀρνίθων γάλα,« Παροιμ., (κοιν.) τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, (ἴδε καὶ Ὀρνιθόγαλον).
Γαλάδες ἢ Γάλακες (αἱ), εἶδος χηβάδας (ὄχι χαρακωτῆς) ἢ στρειδιοῦ, (κοιν.) λεχούσαις.
Γαλαθηνός, ή, όν. (κυρ. βρέφος ἢ ζῶον) Βυζανιάρικον, (ἐπμ.) τρυφερόν.
Γαλακτιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω πολὺ γάλα.
Γαλακτίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἄσπρος 'σὰν τὸ γάλα.
Γαλακτικός, ή, όν, καὶ
Γαλάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ (ἢ Ἄσπρος ὡσὰν) γάλα. »Γαλάκτινα ςήθεα,« Ἐπγρ. ||. »Γαλάκτινα (ἐνν. ἐδέσματα),« τὰ (κοιν.) γαλατερά.
Γαλάκτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γάλα, γαλατάκι.
Γαλακτίς, ίδος (ἡ), καὶ
Γαλακτίτης, ου (ὁ) καὶ Γαλακτῖτις, ιδος (ἡ). εἶδος λίθου ὁ ὀπ., τριβόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ κάμνει λευκὸν ὡς γάλα, (παρβλ. Γαλαξίας).
Γαλακτοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος γάλα, καμωμένος πρὸς τοῦτο.
Γαλακτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ὁμοιότητα) γάλακτος.
Γαλακτοῦσσα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Γαλακτόεσσα, θηλ. τοῦ-
Γαλακτόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων (πολὺ) γάλα, γαλατερός.
Γαλακτοθρέμμων, ονς (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ γάλα.
Γαλακτοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τὸ γάλα, βοσκός.
Γαλακτόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) γάλα.
Γαλακτοπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὅς τις ἔπηξεν ὡς γάλα ἢ εἶνε λευκὸς ϗ τρυφερὸς ὡσὰν πηγμένον γάλα.
Γαλακτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) γάλα.
Γαλακτοποιητικός, ή, όν. Ὁ ποιῶν (συντελῶν εἰς τὸ νὰ γένῃ) πολὺ γάλα.
Γαλακτοποιΐα (ἡ). τὸ νὰ γίνεται πολὺ γάλα.
Γαλακτοποιός (ὁ, ἡ), = Γαλακτοποιητικός.
Γαλακτοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις (ἢ νὰ τρέφεται μόνον μὲ) γάλα.
Γαλακτοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (τρεφόμενος μὲ) γάλα.
Γαλακτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω μὲ γάλα.
Γαλακτοτρόφησις, εως, καὶ
Γαλακτοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ ἢ τρέφηταί τις μὲ γάλα.
Γαλακτότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ γάλα.
Γαλακτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτουργός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων γαλακτερά.
Γαλακτουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω γάλα. 2) (μτβτ.) τρέφω μὲ τὸ γάλα μου, βυζάνω.
Γαλακτουχία (ἡ). βύζασμα.
Γαλακτοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γάλα, (ἐπμ.) βυζάνων.
Γαλακτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) γάλα.
Γαλακτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) γάλα.
Γαλακτόχροος-ους (ὁ, ἡ) καὶ Π.
Γαλακτοχρῶς, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα γάλακτος, γαλάζιος ἢ ἄσπρος ὡσὰν τὸ γάλα.
Γαλακτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γαλακτοειδής, ὅμοιος μὲ γάλα.
Γαλάκτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς γάλα μεταβολή.
Γαλάνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Γαλήνη.
Γαλαξαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Γαλαθηνός.
Γαλαξήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γαλακτώδης.
Γαλαξίας, ου (ὁ). ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινόμενος λευκὸς κύκλος. 2) = Γαλακτίτης (λίθος), ὁ ἄλλ. Μόρυχθος.
Γαλέα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Γαλῆ.
Γαλεάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκῶνας γαλῆς (κοντὰ χέρια).
Γαλεάγρα (ἡ). κλωβὶ σιδηρένιον, παγίδα μὲ τὴν ὀπ. ἔπιαναν γαλᾶς (κουνάδια, νυφίτσας κτλ.).
Γαλέη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γαλῆ.
Γαλεόβδολον (τὸ), [γαλῆ, βδόλος], εἶδος φυτοῦ δυσώδους, (κοιν.) βρωμοῦσα, βρωμοχόρτι, (παρβλ. Γαλίοψις).
Γαλεοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γαλῆν ἢ γαλεόν.
Γαλεός (ὁ), εἶδος παρδαλοῦ σκυλοψάρου, (παρβλ. Γαλῆ).
Γαλερός, ά, όν, = Γαληνός, ἱλαρός, φαιδρός, εὔθυμος.
Γαλερῶς, ἐπίρ. Εὐθύμως κτλ.
Γαλερωπός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαλερὰν ὄψιν, ἱλαρός, (κοιν.) γελαζούμενος.
Γαλεώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γαλεοειδής.
Γαλεώνυμος (ὁ), ὀψάρ. (ἴσ.) = Γαλεὸς ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιώνυμος.
Γαλεώτης, ου (ὁ), εἶδος παρδαλῆς γουςέρας (σαμμιαμοῦθι), (ἄλλ.) Ἀσκαλαβώτης. 2) (ὀψάρ.) = Ξιφίας ἢ Γαλεός. 3) = τῷ
Γαλῆ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Γαλέη), ζ. ἡ νυφίτσα ἢ ἡ ποντικονυφίτσα (ἴδε Μυγαλῆ), ἢ τὸ κουνάδι (ἴδε Ἰκτίς), (μτγν.) ἡ γάττα. »Γαλῆ ἀγρία ἢ Ταρτησία,« Στρβ., τὸ (Γαλλ.) furet. 2) μικρὸν ὀψάρ., (κοιν.) γαληά, (παρβλ. Γαλεός).
Γαλήν', (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Γαληνά, οὐδ πλθ. τοῦ Γαληνός.
Γαληναία (ἡ), Π. ἀντὶ Γαλήνη.
Γαληναῖος, α, ον, = Γαληνός.
Γαλήνεια (ἡ), Π. ἀντὶ
Γαλήνη (ἡ), [γελάω ἢ γάλα]. ἡ ἡσυχία (νηνεμία) τῆς θαλάσσης ἰδίως καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐν γένει, (κοιν.) βιδιά, (Ἰταλ.) μπονάτσα, (μτφορ.) ἀταραξία τῆς ψυχῆς, (ἐπμ.) ἱλαρότης τοῦ προσώπου κτλ. 2) εἶδος μεταλλικοῦ, = Μολύβδαινα.
Γαληνής, έος (ὁ, ἡ), καὶ
Γαληνιαῖος, α, ον, = Γαληνός.
Γαληνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι γαλήνιος, γαληνιάζω.
Γαληνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι γαλήνιον, καθησυχάζω. ||. (οὐδ.) = Γαληνιάω.
Γαλήνιος (ὁ, ἡ), = Γαληνός.
Γαληνισμὸς (ὁ). τὸ γαληνίζειν.
Γαληνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαληνὴν (ἱλαρὰν) μορφήν.
Γαληνός, ή ἢ ός, όν. Ὁ εἰς γαληνιαίαν κατάστασιν εὑρισκόμενος (κυρ. καὶ μτφορ.), ἥσυχος.
Γαληνότης (ἡ), = Γαλήνη, ἱλαρότης.
Γαληνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γαληνίζω, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Χαλινόω.
Γαληνῶς, ἐπίρ. Ἐν γαλήνῃ, ἡσύχως, ἱλαρῶς κτλ.
Γαλιάγκων, ωνος (ὁ, ἡ), = Γαλεάγκων.
Γαλιάγρα (ἡ), Γαλεάγρα.
Γαλιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς γαλῆς, καττουδι, καττουδάκι.
Γάλιον (τὸ), χόρτον μὲ τὸ ὁποῖον πήζουν (ἀντὶ πυτιᾶς) τὸ γάλα.
Γαλίοψις, εως (ἡ), εἶδος χόρτου (δυσώδους), νεκροτσουκνίδα, (παρβλ. Γαλεόβδολον).
Γάλλὸς (ὁ), [ἄλλος]. ἱερεὺς τῆς θεᾶς Κυβέλης, εὐνοῦχος.
Γαλουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γαλακτουργέω.
Γαλούργιον (τὸ). μέρος ὅπου κατεργάζονται τὸ γάλα, τυροκομεῖον.
Γαλουργὸς (ὁ, ἡ), = Γαλακτουργός.
Γαλουχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γαλακτουχέω, βυζάνω.
Γαλούχησις, εως (ἡ) καὶ
Γαλουχία (ἡ). βύζασμα.
Γαλουχὸς (ὁ, ἡ), ἡ γαλουχοῦσα, βυζάςρια, τροφός, (Νικ. Χων.).
Γάλόως, ω (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γάλως.
Γάλωος, γεν. τοῦ
Γάλως, ω ἢ ωος (ἡ). ἀνδραδέλφη, (ἐνίοτε) ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ.
Γαμβρεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι γαμβρός τινος· συμπενθεριάζω.
Γάμβριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γαμβρόν, γαμβριάτικος.
Γαμβροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν γαμβρὸν ἢ τοὺς γαμβροὺς του. »Δρόμος Οἰνομάου—,« Νόνν.
Γαμβρός (ὁ), [γαμέω]. ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς· νυμφίος· (ἀρχ.) πενθερός· ἀνδράδελφος· (ἐν γέν.) συμπέθερος.
Γαμετὴ (ἡ). ἡ ὑπανδρευμένη γυνὴ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα της), σύζυγος.
Γαμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ σύζυγος, καὶ
Γαμέτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ σύζυγος.
Γαμέω-ῶ [δαμάω], Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἔγημα). Ἠαίρνω γυναῖκα εἰς γάμον, νυμφεύομαι, (μτγν.) συνουσιάζομαι. ||. (μσ. ἢ πθ.) Ἠαίρνω ἄνδρα, (μὲ δοτ.) ὑπανδρεύομαι. ||. (ὁ Π. τύπος) Γαμέσαι, (σημαίνει) ζητῶ ϗ εὑρίσκω νύμφην διὰ τὸν υἱόν μου. »Αὐτός μοι γυναῖκα γαμέσσεται,« Ἰλ. Ι.
Γαμήλευμα (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Γάμος.
Γαμήλιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γάμους. ||. Γαμηλία (ἐνν. θυσία), ἢ Γαμήλια (ἐνν. Ἱερά), ἡ τελουμένη ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ (φιλεύοντος τοὺς φράτορας του) θυσία ἢ ἡ ἀντὶ τούτου διδομένη εἰς αὐτοὺς δωρεά, (ὅθεν:) »Κατὰ τοὺς νόμους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔγημε, καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε, « Δμ.

Γαμηλιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἕβδομος ἢ ὄγδοος μὴν τῶν Ἀθην. (15 Ἰαν. = 15 Φεβρ.), καθ' ὃν ἐτελοῦντο συνήθως οἱ πλειότεροι γάμοι.

Γαμησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῶ.

Γαμίζω, Μ. ἴσω. Ὑπανδρεύω (θυγατέρα κτλ.). ||. (μσ.) ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα.

Γαμικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, γαμήλιος. «Πρὸ τῶν γαμικῶν (ἐνν. ἱερῶν), « Θκ., πρὸ τοῦ γάμου.

Γάμιος, α ἢ ος, ον, Π. = Γαμικός, γαμήλιος.

Γαμίσκω, Π. ἀντὶ Γαμίζω.

Γάμμα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Γ'.

Γαμμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμμα, κυρτὸς, ὀρεπανοειδής.

Γαμοδαίσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ θυσία (τὸ συμπόσιον, ἡ δαὶς) τοῦ γάμου.

Γαμοκλοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλέπτω τὸν ξένον γάμον, (δηλ.) μοιχεύω.

Γαμοκλοπία (ἡ). μοιχεία, [ἐκ τοῦ

Γαμοκλόπος (ὁ). μοιχός. 2) Π. μοιχικός.

Γαμοποιΐα (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ τις γάμον.

Γάμορος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Δ. ἀντὶ Γεωμόρος.

Γάμος (ὁ). ἡ νόμιμος σύζευξις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, συνοικέσιον, ὑπανδρεία. « Γάμων ὥραν ἔχουσα, « Πλ. 2) ἡ τελετὴ (τὸ συμπόσιον) τοῦ γάμου, (κοιν.) χαρά. « Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος, « Ὀδ. Α. (καὶ πθ.) « Γάμους ἄγειν (ἑστιᾷν, ποιεῖν, κτλ.), « Αξ.

Γαμοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω τὴν νύμφην διὰ τὸν γάμον, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω τὰ τοῦ γάμου.

Γαμοστολία (ἡ). τὸ στόλισμα τῆς νύμφης, (ἐν γέν.) ἡ ἑτοιμασία τοῦ γάμου,

Γαμοστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στολίζων τὴν νύμφην καὶ ἑτοιμάζων τὰ τοῦ γάμου.

Γαμοτελέω-ῶ, Μ. έσω. Κάμνω (Ἐκτελῶ) γάμον.

Γαμφὴ ἢ Γαμφηλὴ (ἡ), [κάμπτω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.)=Σιαγὼν (κυρ. θηρίου) ἡ ῥύγχος (ὀρνέου σαρκοφάγου).

Γαμψὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Καμπτὸς, καμπύλος, γυρτός.

Γαμψότης (ἡ). κυρτότης (ὀνύχων κλπ.).

Γαμψόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γαμψὸν (κυρτόν). « Γαμψούμενον τὸ ῥύγχος, « Ἀρστ.

Γαμψωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Γαμψότης.

Γαμψώνυξ, υχος καὶ

Γαμψώνυχος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαμψοὺς (γυρτοὺς) ὄνυχας. « Ὄρνιθες (« Ἀςακοὶ) γαμψώνυχοι, « Ἀρστ., Ἀθ.

Γάνα, ας ἢ ᾶς (ἡ), (Δ.) (Σικελ.) ἀντὶ Γυνὴ, (παρβλ. Βανά).

Γανάω-ῶ, Μ. . . . . ; Π. λάμπω, ὑαλίζω, (ἐπμ.) τέρπω (ἡδύνω) τὴν ὄρασιν, (ἐν γέν.) εὐφραίνω, [ἐκ τοῦ

Γάνος [γαίω], εος-ους (τὸ), Π. λευκότης, λάμψις, ὑαλάδα, φαιδρότης, ὡραιότης, ἡδονὴ, χαρά. (μτφορ.) δόξα, καύχημα. λαμπρότης. « Μελίσσης —, « Εὐρ., τὸ μέλι. « Ἀμπέλου (« Βότρυος) —, « Αἰσχλ., Εὐρ., ὁ οἶνος. « Κρηναῖον —, « Λυκ., τὸ πηγαῖον ὕδωρ. « Ἀρχαῖον —, « Αἰσχλ.

Γάνος καὶ Γάννος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γλάνος.

Γανόω-ῶ [γάνος], Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ὑαλίζῃ (νὰ λάμπῃ), στιλβόνω, (κοιν.) γανόνω, (μτφορ.) φαιδρύνω, χαροποιῶ. ||. (πθ. ἢ μσ.) = Γάνομαι, εὐφραίνομαι κτλ. ||. (ἀμτβτ.) Γανάω (ς).

Γανόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Γανῶν, μτχ. τοῦ Γανάω.

Γάνυμαι [γάνος], Μ. ύσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) χαίρω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι· καμαρόνω.

Γανύσκομαι, Π. ἀντὶ Γάνυμαι.

Γάνυσμα (τὸ), Π. = Γάνος, ἡδονὴ, χαρὰ, ἡ ἡδύσμα, ἄρτυμα.

Γανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλήρης γάνου, -γανωμένος, φαιδρὸς, ὡραῖος· παχὺς, εὔφορος.

Γάνωμα (τὸ). καὶ

Γάνωσις, εως (ἡ), = Γάνος, ὑαλάδα, γάνωμα, βερνίκωμα, (συνκδχ.) καλλωπισμὸς, (μτφορ.) χαρὰ, εὐχαριστησις.

Γάπεδον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γήπεδον.

Γαπετὴς, έος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Γηπετὴς.

Γαπόνος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Γηπόνος.

Γάποτος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Γήποτος.

Γὰρ [γε, ἄρα], σύνδ. (ἐν ἀρχῇ λόγου οὐδέποτε τιθέμενος, ἀλλὰ κυρ. μὲν μετὰ μίαν ἢ δύο λέξ., παρὰ δὲ Π. καὶ μετὰ πέντε καὶ ἑξ. « Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ. « Εἶνε δὲ κυρ.) Αἰτιολογ. (καὶ ἐξηγ. διὰ τοῦ) διότι, ἐπειδὴ. «Μὴ λέγε τοιαῦτα· οὐ γάρ τις πείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω, « Ἰλ. Σ. « Εἰ καί τι ἥμαρτον, σύγγνωθί μοι· παιδίον γὰρ εἰμι, « Ακ. (ἐνίοτε προηγεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου:) « Ἀτρείδη, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοί· τῷ σε χρὴ πόλεμον παῦσαι, « Ἰλ. Π. (ἐνίοτε τὸ αἰτιολογούμενον ἐννοεῖται ἔξωθεν ἢ ἐκλαμβάνεται ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τῶν προειρημένων, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐρωταποκρίσεις, καὶ τότε φαίνεται ὅτι συντάσσεται καὶ μὲ εὐκτ. καὶ μὲ ἀπαρ. καὶ μὲ μτχ.) « Ἀπεκρίναντο ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ταῦτα· καῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' Ἀθηναίοις εἴησαν, « Θκ. »Διενοοῦντο τὰς προβάσεις φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταύτας ἀναβῶσιν οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς δυνηθῆναι, « αὐτ. » Διττῶς δὲ τοῦτο δύναται· ἢ γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων, ἢ δὶ ἀποςασιν, « Στρ. « Ἀλλὰ γὰρ φήσει τις, Οὐ ῥᾴδιον. . . . , οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ᾔδ. , « Δμ. « Α. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοὺς δ' ὑπερβαίνειν νόμους; Β. Οὐ γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, « Σοφ. « Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν, « Τυρτ. (καὶ χ. ῥήμ.) « Τὸ λευκὸν πολλὰ σημαίνει· ἢ γὰρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως, « Γαλ. (κατ' ἔλλ. Π. ἐπιφέρεται καὶ μετὰ τὰς κλητικὰς καὶ τὰ εὐκτ. μόρια:) « Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; « Ὅμ. « Ὑπέρτατε Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι μ' ἔπειμψαν, « Πίνδ. « Αἴ (« Εἴ) γὰρ, Ζεῦ πάτερ, « Ὅμ. 2) (εἰς τὰς ἐρωτήσεις, καὶ μάλιστα παρὰ Π., ἐκλαμβ. ἀντὶ) Συλλογις. ἢ Ἀπορηματ. (καὶ ἐξηγ. διὰ τοῦ) ᾗ; ᾗ . . . λοιπόν; « Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο; Ὀδ. Ξ. « Μωροὶ καὶ τυφλοὶ, τίς γὰρ μείζων; ὁ χρυσὸς, ἢ ὁ ναός; « Γρφ. 3) (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἐκλαμβ. ἀντὶ) Βεβαιωτ. (ὅτε φαίνεται καὶ ἡ ἐτυμολογία του). « Λέγω γὰρ οὖν, « Ξεν. (ὁμοίως ᾗ εἰς τὰς ἐρωτήσεις:) « Ἦ γάρ; « Οὐ γάρ; « αὐτ., δὲν εἶν' ἔτσι; (καὶ ἐνν. ἡ ἀπόκρισις: ἔτσι βέβαια). 4) (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται:) Ἐμφαντ. (ἐν εἴδει εἰρωνείας:) « Πάνυ γάρ, οὐχ ὁρᾷς; Δμ. ὦ, ἀλήθεια! δὲν βλέπεις (τοιοῦτον εἶνε καὶ τοῦ Ἀρςφ. Ἀχ.) « Σφόδρα γὰρ ἐσωζόμην ἐγώ. « 5) (μὲ τὰ μόρ. Ἄν, Ἀλλὰ, Καί, Τοι κτλ. ἢ τροπολογεῖ τὴν ἰδίαν του σημασ. ἢ ἐπιτείνει τὴν ἐκείνων, ἴδε Ἀλλὰ. 6) (εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν διηγήσ. ἢ προαναφωνήσ· φαίνεται ὡς) Πεφαπληρωματ. (καὶ μένει ἀνεξήγητος:) « Ἄκουε τοίνυν. . . . Ὦς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα κτλ. « Ἀρςφ.

Γαργαίρω [ὀνμτπ.], Μ. αρῶ. Εἶμαι γεμάτος, (κοιν.) βρυάζω, βυρβυλιάζω, (παρβλ. Καρκαίρω).

Γαργάλη (ἡ), = Γάργαλος.

Γαργαλίζω [γαγγαλίζω], Μ. ίσω. Γαργαλεύω, (μτφορ.) ἐρεθίζω, ἡδύνω, κολακεύω.

Γαργαλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γαργαλίζειν, γαργάλεμμα.

Γάργαλος (ὁ). ἡ ἐκ τοῦ γαργαλίσματος ἡδονὴ, ἐρεθισμὸς.

Γάργαρα (τὰ), [γαργαίρω]. πολλά, πλῆθος, ἄπειρα. ||. (ἐν.) Γάργαρον, ὄνομα τόπου (κυρ. ὅπου ἀναβρύουν, ἐπμ. βούζουν νερά).

Γαργαρεὼν [ὀνμτπ.], ῶνος (ὁ). (κυρ.) ὁ σταφυλίτης ἢ τὸ καρύδι (τοῦ λαιμοῦ), (κατ' ἔκτ.) ὁ λάρυγξ, (κοιν.) γούργουλας.

Γαργαρίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Κάμνω γαργάραν.

Γαργαρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γαργαρίζειν.

Γαρέλαιον (τὸ). μίγμα (σάλτσα) ἀπὸ ἰλάδι καὶ

Γάρον (τὸ) ᾗ

Γάρος (ὁ). εἶδ. ζωμοῦ (σάλτσας) κατασκευαζομένης (κυρ.) ἀπὸ τὴν ἅλμην σεσηπότων γαράτων.

Γαρύμεν καὶ Γαρύεν, Δ. ἀντὶ Γηρύειν.

Γαρώδης, εος (ὁ, ἡ). γάρῳ ὅμοιος.

Γαστεροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), (Κωμ.)=Γαςρίγαργος, λαίμαργος.

Γαστέρος, Ἰων. ἀντὶ Γαστρὸς, γεν. τοῦ Γαστὴρ.

Γαστεροχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαςρόχειρ.

Γαστὴρ (ἡ), (ἡ γεν. γαστρὸς, ἡ δοτ. γαστρὶ, ἡ δατ. πλθ. γαστράσι). ἡ κοιλιὰ, ἡ τὸ στομάχι. « Γαστέρι κέκυν πενθῆσα, « Ἰλ. Τ., νὰ νηστεύσῃ εἰς σημεῖον πένθους. « Γαστρὸς ἥττων ἢ κρείττων Ξεν., Γαστρίμαρχος ἢ ἔγκρατής. « Ἐν γαστρὶ (« Κατὰ γαστρὸς) ἔχειν ἢ φέρειν Αξ., ἐγκυμονεῖν. « Ἐν γαστρὶ ἔχειν ἢ ἔλαβεν, « Αξ., ἐγγαστρώθη. 2) = Γάστρα, κοίλωμα. « Ὤμους ἀστῶν εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος, « Ἐπιγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) (συνκδχ.) κυοφορία. » Γυνή τις, ἑπτὰ ἤδη γαστέρας δυστοκοῦσα, « Φλςρ.

Γαστῆρσι, Ἰων. ἀντὶ Γαστράσι.

Γαστορίς, ίδος (ἡ). εἶδ. γογγύλης, (κοιν.) γουλί.

Γάστρα, ας (ἡ). ἡ γαστὴρ (τὸ κοῖλον καὶ τὸ κάτω μέρος) τῶν ἀγγείων· ἀγγεῖον μὲ κοιλιάν. (κοιν.) γλάστρα. 2) τὸ κῦτος (κοιν. ἀμπάρι) τοῦ πλοίου, (ἴδε Κοῖλος).

Γαστράσι, δοτ. πλθ. τοῦ Γαστήρ.

Γαστραφέτης, ου (ὁ), εἶδ. μηχανῆς διὰ τῆς ὁπ. ἔῤῥιπτον βέλη.

Γαστρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γαστὴρ, κοιλίτσα.

Γαστρίδουλος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) = Κοιλιόδουλος.

Γαστρίζω, Μ. ίσω. Χορταίνω (Τρέφω πλουσιοπαρόχως) τινά. ||. (μσ.) τρώγω καλὰ, χορταίνω, γεμίζω τὴν κοιλιάν μου (κυρ. μὲ καλὰ φαγητὰ ϗ ἐπμ. ὑπὲρ τὸ δέον). 2) κτυπῶ εἰς τὴν κοιλίαν ἢ πίπτω 'πίστομα (καθὼς οἱ παλαίοντες), (παρβλ. Κολετράω). 3) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γραστίζω.

Γαστριμαργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γαστρίζομαι. εἶμαι γαστρίμαργος.

Γαστριμαργία (ἡ), λαιμαργία, [ἐκ τοῦ

Γαστρίμαργος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.), -άργως, [γαστὴρ, μάργος]. Λαίμαργος, πολυφάγος, κοιλιόδουλος.

Γαστρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γαστὴρ ἢ Γάστρα. » Σπείρων ἐν γαστρίοις, « Σχλ. Πλάτ.

Γάστρις, ιος ἢ ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, (συνκδχ.) = Γαστρίμαργος.

Γαστρισμὸς (ὁ). τὸ γαστρίζεσθαι, πολυφαγία.

Γαστρίστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Γάστρις.

Γαστροβαρὴς, έος (ἡ), Π. ἐγγαστρωμένη, (κοιν.) βαρούμενη.

Γαστροβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Βορὸς, γαστρίμαργος.

Γαστρόδουλος (ὁ, ἡ), = Γαστρίδουλος.

Γαστροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἐξέχων ὡσὰν τὴν) γαστέρα.

Γαστροκνήμη καὶ

Γαστροκνημία (ἡ) καὶ

Γαστροκνήμιον (τὸ). τὸ ἐξέχον ὄπισθεν παχὺ μέρος τῆς κνήμης (ἄντζας).

Γαστρολογία (ἡ). ὁμιλία ἢ σύγγραμμα περὶ γαστρὸς (δηλ. καλῶν φαγητῶν), [ἐκ τοῦ

Γαστρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ γαστρὸς (δηλ. περὶ καλῶν φαγητῶν), (κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀςρολόγος).

Γαστρομαντεία (ἡ). ἡ ἀγυρτεία τῶν ἐγγαστριμύθων, [ἐκ τοῦ

Γαστρομαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι διὰ (ἢ ἀπὸ) τῆς γαστρὸς, (ἴδε Ἐγγαστρίμυθος).

Γαστρονομία (ἡ), (Κωμ. ἀντὶ Ἀςρονομία), = Γαστρολογία.

Γαστροσίδης [γ. οἰδέω], ου (ὁ). πρησκοκοίλης, κοιλαρᾶς.

Γαστροπίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔνων παχεῖαν (πίονα) γαστέρα, (ἴδε τὸ προηγ.).

Γαστρόπτης [γ. ὀπτάω], ου (ὁ). σκεῦός τι μαγειρικόν.

Γαστροῤῥαφία (ἡ). (χειρουργ.) ῥάψιμον τῆς γαστρὸς (ὅταν σχισθῇ).

Γαστοῤῥοια (ἡ), = Διάῤῥοια.

Γαστροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατέμνων τὰς γαστέρας (τῶν νεκρῶν).

Γαστρόφιλος (ὁ, ἡ), = Γαστρίμαργος, κοιλιόδουλος.

Γαστροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Φέρω) εἰς τὴν κοιλίαν μου, κυοφορῶ.

Γαστρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τῆς γαστρὸς, γαστρίμαργος.

Γαστροχάρυβδις, εως (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ ἔχων χάρυβδιν (κοιν. λάμιαν) εἰς τὴν κοιλίαν του, πολυφάγος.

Γαστρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Χειρογάστωρ, τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του.

Γαστρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γαστροειδὴς καὶ

Γάστρων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, ἢ = Γάστρις, λαίμαργος.

Γατομέω, Δ. ἀντὶ γητομέω.

Γαυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γαῦλον (πλοῖον ἐμπορικὸν), ναυτικός.

Γαυλὶς, ίδος (ἡ), = ἢ ὑποκορ. τοῦ Γαυλός.

Γαυλιτικὸς, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γαυλικός.

Γαῦλος (ὁ), [γωλεός]. ἀγγεῖον ὅπου ἀρμέγουν τὸ γάλα, καρδάρι· κάδδος, σαψάκι (μὲ τὸ ὁπ. ἀδειάζουν τὸ νερὸν τῶν πλοίων), γκερδέλι, κουβᾶς (τοῦ μαγγανοπηγάδου), κρηνὶ (κουβέλι) τῶν μελισσῶν, κτλ. 2) (κυρ. προπερισπ.) = Ὁλκὰς, πλοῖον φορτηγὸν (ἐμπορικόν).

Γαύραξ, ακος καὶ (ἰων.) Γαύρηξ, ηκος, (ὁ), [γαῦρος]. καυχησιάρης.

Γαυρίαμα (τὸ). ἔπαρσις, καύχησις, ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ

Γαυριάω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -άσομαι. Καρδόνομαι, φουσκόνω, καμαρόνω (κυρ. 'σὰν τὸ ἄλογον), ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, [ἐκ τοῦ

Γαῦρος (ὁ, ἡ), [γαίω], = Ἀγέρωχος (κυρ. ἵππος), ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπής· ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος. » Ἱλαροὶ ϗ γαῦροι, « Πλ., (παρβλ. Ἁβρὸς καὶ Ἀγαυρός).

Γαυρότης (ἡ). ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια· θρασύτης.

Γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. (σπν. μτβτ.) Κάμνω γαῦρόν τινα. ||. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) = Γαυριάω, (ὅθεν:

Γαύρωμα (τὸ), = Γαυρίαμα.

Γαυσὸς, ἡ, όν, ἢ (Αἰολ.) Γαῦσος, α, ον, = Γαμψὸς, κυρτὸς, στρεβλός.

Γαυσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γαμψόω.

Γαφάγας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Γηφάγος.

Γάφυτον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γήφυτον.

Γδοῦπος (ὁ), Π. (μόνον εἰς τὰ συνθ.) = Δοῦπος, κτύπος.

Γε, μορ. ἐγκλιτ. ἢ Σύνδ. 1) Βεβαιωτ. ϗ Προσθετ., βέβαια, μάλιστα, τῷ ὄντι, καὶ ..... καί. » Α. Ὅν τινα εὐμορφότατον ἡγῇ; Β. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος; « Ακ. » Α. Ἢ στῶ; Β. Λέγειός γ' ἐπ' ἄκρου λάου, « Σοφ. » Καὶ μετὰ ὅπλων γε δή, « Θκ. » Πάνυ γε, ἔφη, καὶ θαυμάζω γε, « αὐτ. » Εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκε, « Ακ. » Α. χωροῖς ἂν εἴσω. Β. καὶ σέ γ' εἰσάξω, « Σοφ. » Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, « Γρφ. 2) Ἐλαττωτ., κἄν, τοὐλάχιστον, ὅσον διά. » Φιλόσοφος, ἀπό γε τοῦ σχήματος, « Ακ. » Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, « Δμ. » Πλήθει γε οὐχ ὑπερβαλοίμεθ' ἄν, « Ξεν. » Ἀλλ' ὅ γε σὸς πατήρ, « αὐτ. » Ἐπεί, διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολώλειτε, « Δμ. 3) Αἰτιολογ. (μετὰ τοῦ Δὴ, Μὲν, Τοι, κτλ.). » Ἴσως Ἐριννύς ἐστι· βλέπει γέ τοι μανικὸν, « Ἀρςφ. » Τῶν μὲν συμμάχων καταφρονοῦντες, τοὺς δὲ πολεμίους θεραπεύοντες· τὴν μέν γε μετὰ Ἀγησιλάου στρατιὰν διέθρεψαν, τοὺς δὲ ἑταίρους τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, « Ἰσκρ. 4) Ἐναντιωματ. (μετὰ τοῦ Ἀλλὰ, Μὴν, Μέν τοι, κτλ.), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο. » Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, « Ἰλ. Α. » Πέπονθε μὲν οὐδοτιοῦν οὔπω κακὸν, φοβεῖταί γε μέν τοι μὴ πάθῃ, « Ξεν. 5) Παραπληρωμ. ἢ Ἐμφαντ. (πρὸς διάκρισιν ἢ ἐπίτασιν, μετὰ τῶν ἀναφορ. καὶ ἀοριστολογ. μάλιστα ἀντωνυμ. ϗ ἐπιῤ.). » Ἔγωγε, » Ἥδε γε, » Εὖ γε, » Ἰδού γε, » Πάνυ γε κτλ. » Ὡς μή ποτ' ὤφελόν γε, « Εὐρ. » Δρᾶ γ' εἴ τι δράσεις, « αὐτ. » Οὐδὲν γ' ἄλλο, πλήν γε καρκίνους, « Ἀρςφ.

†Γέα (ἡ), (μόνον κατὰ διάλεκτ.) = Γῆ.

Γεάοχος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Γαιήοχος.

Γέγαα, ας, Γέγαμεν, άατε, άασι, Π. ἀντὶ Γέγονα, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Γεγάμεν, Δ. ἀντὶ Γεγονέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.

Γεγαθέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ Γηθέω ἢ γέγηθα.

Γεγάκειν, Δ. Π. ἀντὶ Γεγονέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι

Γέγειος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀρχαῖος, παμπάλαιος, (τρόπον τινὰ) Γηγενὴς, (παρβλ. Χαῖος).

Γεγένημαι, πρκ. τοῦ Γίγνομαι.

Γεγήθησις, εως (ἡ), = Γηθοσύνη, εὐφροσύνη.

Γεγηθότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Φαιδρῶς, μετὰ χαρᾶς.

Γέγονα, πρκ. τοῦ Γίγνομαι.

Γέγωνα, πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνες) τοῦ Γεγωνέω.

Γεγωνέμεν, Π. ἀντὶ Γεγωνεῖν.

Γεγώνευν, Π. ἀντὶ Ἐγεγώνουν, παρτ. τοῦ

Γεγωνέω-ῶ [γιγνώσκω;], Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἐγέγωνον, καὶ τὸ θετ. Γεγωνητέον), Π. (ἢ σπν. λογογρ.). ὁμιλῶ δυνατὰ ἵνα μὲ ἀκούσουν), φωνάζω· ὑμνῶ (ἐπαινῶ) μεγαλοφώνως, διαλαλῶ. (ἀμτβτ.) ἀντηχῶ. » Τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, « Ὀδ. Ε. » Οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, « Ἰλ. Μ. » Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, « Σοφ. » Θήρωνα γεγωνητέον ὀπί, « Πίνδ. » Διὰ τὸ ψαθυρὸς εἶναι (ὁ ἀὴρ) οὐ γεγωνεῖ. « Ἀρςτ.

Γεγώνησις, εως (ἡ), Π. κραυγὴ, φωνὴ μεγάλη, φώναγμα.

Γεγωνίσκω, Π. ἀντὶ Γεγωνέω.

Γεγωνοκώμη (ἡ), (Κωμ.). γυνὴ φωνάζουσα εἰς τοὺς δρόμους ἢ, διαβόητος (διὰ τὴν κακοήθειάν της) εἰς ὅλην τὴν κώμην.

Γεγωνὸς, ἡ, όν, (παρθ. -ότερος, -ότατος). Μεγαλόφωνος· τρανὸς, ἐξάκουστος. » (Οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέττιγες) πιόγτες ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι. « Ἐπιγρ.
Γεγώς, ῶσα, ώς, Π. ἀντὶ Γεγωνώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεηπονία, Γεηπάνος κτλ. Π. ἀντὶ Γεωπονία, Γεωπόνος κτλ.
Γεηρός, ά, όν, = Γεώδης, γήϊνος.
Γειαροτὴρ, ῆρος καὶ
Γειαρότης, ου (ὁ), Π. = Γεωργός.
Γείνασθαι, Π. ἀντὶ Γενέσθαι.
Γείνατο, Π. ἀντὶ Ἐγέννησε.
Γεινάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Γεννήσας. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Γεννήτωρ, γεννήτρια, γονεύς.
Γείνεαι, Π. ἀντὶ Γεννήσῃς, β'. πρα. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Γεννάω.
Γεινόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Γενόμενος, γεννηθείς.
Γειόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Γῆθεν.
Γειοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [γῆ, κομέω]. ὁ καλλιεργῶν τὴν γῆν, γεωργός.
Γειόλοφος (ὁ), Π. ἀντὶ Γεώλοφος.
Γειομόρος, Γειοπόνος, Γειοτόμος, Π. ἀντὶ Γεωμόρος, κτλ.
Γειοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων) γῆν (χῶμα).
Γείσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γεῖσον,
Γεισιποδίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω (Στηλόνω μὲ) γεισίποδας.
Γεισιπόδησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεισιποδίζειν.
Γεισιπόδισμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα τοῦ ποτώματος ἢ τοῦ σώματος τοῦ κτιρίου δοκὸς (γρεντιά) ἢ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ζυρίζεται γεῖσον.
Γεισίπους, οδος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ξύλα τὰ ἀνέχοντα τὸ γεισιπόδισμα.
Γεῖσον ἢ Γεῖσσον (τὸ). τὸ ἐξέχον μέρος (στεφάνι) τῆς στέγης ἢ τοῦ τρίχυ (ἵνα ἐμποδίζῃ τὰ νερὰ ποὺ τρέχουν ἀπὸ τοὺς ῥεύτας, ἢ ἵνα κρατῇ ἄλλο, ἐπάνωθεν αὐτῶ ὑψούμενον, οἰκοδόμημα). (παρβλ. Θριγκὸς)· (συνκδχ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς περικεφαλαίας (τοῦ σκιαδίου κτλ.) ἢ τοῦ φορέματος, (κοιν.) οὔγια, προφύλι κτλ.
Γειαό(σσ)ω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ (ἢ Σχηματίζω τι ὡς) γεῖσον, (ἴδε Ἀπε[Ἐπι] γεισόω).
Γείσωμα (τὸ), = Γεῖσον.
Γείσωσις, εως (ἡ). κατασκευὴ (σκέπασμα διὰ) γείσου.
Γεῖσσον (τὸ) καὶ
† Γεῖσσος (ὁ), (Γρφ.), = Γεισον.
† Γείταινα (ἡ), (ὄχι τόσον εὔχρ.) θηλ. τοῦ Γείτων, γειτόνισσα.
Γειτνία (ἡ), = Γειτόνησις, Γειτονία.
Γειτνιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι γείτων, συνορεύω, πλησιάζω, (τρπ.) σχεδὸν ὁμοιάζω. « Ἡ Σύρων φωνὴ γειτνιάζουσα τῇ Ἑβραΐᾳ, « Θεοδώρητ.
Γειτνίασις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις γείτων. 2) (συνκδχ.) οἱ γείτονες, ἡ γειτονιά.
Γειτνιάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ
Γειτονεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι, καὶ
Γειτονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γειτνιάζω.
Γειτόνημα καὶ Γειτόνευμα (τὸ) καὶ
Γειτόνησις, εως καὶ
Γειτονία (ἡ), = Γειτνίασις.
Γειτονόεις, εσσα, εν, Π. = Γειτόσυνος.
Γειτοσύνη (ἡ), σπν. ἀντὶ Γειτνίασις.
Γειτόσυνος, η ἢ ος, ον, Π. γειτονεύων, γειτονικός.
Γείτων [γῆ], ονος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον τινὸς, γείτονας συνορεύων, πλησιόχωρος· (τρπ.) οἰκεῖος, ὅμοιος, ἔχων σχέσιν μέ. « Γείτων τινὸς ἢ τινί. « Γείτων ἡ ἀνδικὴ τῆς Αἰθιοπίας, « Ακ. « Τὸ χωρίον τὸ ἐκ (ἐν) γειτόνων μοι τοῦτο, « Δμ. « Σκόπει εἰ ἐκ γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, « Ακ. ‖. (Εἰς ἐπιγραφὰς εὑρέθη καὶ το οὐδ.) « Κεραμεῖα οἷς γεῖτον τὸ βαλανεῖον, « Boeck. (Α', 256).
Γειωπείνης, ου (ὁ), = Γεωπείνης.
Γειωρός, ά (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. = Γεωφύλαξ· γεωργός· (Γρφ.) προσήλυτος, ἀλλόφυλος, μέτοικος.
Γέλα, ας (ἡ), Βοιωτ. ἀντὶ Ἕλη.
Γέλαιμι, αις, αι, Αἰολ. ἀντὶ Γελῶ, ᾷς, ᾷ, ὑποτ. καὶ
Γέλαιν, Αἰολ. ἀντὶ Γελᾶν, ἀπαρ. τοῦ Γελάω.
Γελανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φαιδρὸς, ἱλαρὸς, (κοιν.) γελαζούμενος.
Γελασείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ γελάσω.
Γελάσιμος (ὁ, ἡ). γελοῖος, ἀξιογέλαστος.
Γελασῖνος (ὁ). ὁ γελῶν πάντοτε (ἐπίθετ. τοῦ Δημοκρίτου). ‖. (οὐσ. ᾗ κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια (διότι φαίνονται ὅταν γελᾷ τις). 3) τὰ σχηματιζόμενα εἰς τὰς παρειὰς (καὶ εἰς ἄλλα κρεατώδη μέρη τοῦ σώματος) λακκάκια.
Γελάσκω, Π. ἀντὶ Γελάω.
Γέλασμα (τὸ), = Γέλως, γέλια, (κοιν.) χάχλανα, (ὔθ.) Π. ὁ κυματισμὸς (καὶ ὁ ἐκ τούτου ἦχος) τῆς θαλάσσης.
Γελασσοῦντι, Δ. ἀντὶ Γελάσουσι.
Γελαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Γελάω.
Γελαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνηθίζων νὰ γελᾷ ἢ νὰ περιγελᾷ.
Γελαστικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν) τοῦ γελᾶν.
Γελαστὸς, ἡ, όν. Ἀξιογέλαστος.
Γελάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Γελαστὴς.
Γελαστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Γέλως, γέλια.
Γελάω-ῶ, Μ. άσομαι καὶ (απν.) άσω. Γελῶ. Περιγελῶ· (συνκδχ.) τέρπομαι, (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) λάμπω, φαιδρύνομαι· (ἐπὶ θαλάσσ.) κυματίζω ἀλαφρὰ καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον, (κοιν.) σγραίνω. « Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρικῇ γελᾷ, « Βέκκ. ἀνέκδ.
Γέλγη (ἡ), = Γίλγος.
Γελγιδόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχηματίζομαι (Χωρίζομαι) εἰς σκελίδας, [ἐκ τοῦ
Γέλγιον (τὸ), ὑποκορ. τῶ Γέλγη. « Γέλγια. κουρέλια, « Ἡσύχ.
Γέλγις, ιος ἢ ιθος ἢ ίδος (ἡ), = Ἄγλις, ἡ σκελίδα τοῦ σκόρδου.
Γελγοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Γελγοπώλης, ου (ὁ) ᾗ Γελγόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν γέλγη, (Τουρκ.) ἀχτάρης, [ἐκ τῆ
Γέλγος, εος-ους (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ λιανικαὶ παντὸς εἴδους ᾗ εὐτελεῖς πράγματεῖαι (ὁποίας πωλοῦν π. χ. οἱ [Τ.] ἀχτάρηδες), (παρβλ. Γρύτη ᾗ Ῥῶπος).
Γελέω, Ἰων. ἀντὶ Γελάω.
Γελήνη, Αἰολ. ἡ Ἰων. ἀντὶ Γαλήνη.
Γελοιάζω, Μ. άσω. Λέγω γελοῖα.
Γελοιασμὸς (ὁ). τὸ γελοιάζειν.
Γελοιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γελοιάζων, γελωτοποιός.
Γελοιάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Γελοιαστής.
Γελοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Γελάω.
Γελοῖος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γελοῖος.
Γελοιολογία (ἡ), = Γελοιασμός.
Γελοιομελίω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἢ Ψάλλω μέλη (ᾄσματα) γελοῖα.
Γελοιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Καθιςῶ) τι γελοῖον.
Γελοιοποιὸς (ὁ), = Γελωτοποιός.
Γελοιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ γελοιάζειν ἐπιτήδειος, γελοῖος.
Γελοῖος, α, ον. Ὁ κινῶν (προξενῶν) γέλωτα, ἀστεῖος ἢ ἀξιογέλαστος, γελοιώδης. ‖. (οὐσ.) Γελοῖον καὶ Ἀττ. Γέλοιον (τὸ), σκῶμμα, ἀσεῖσμός. « Αἰσώπου ἢ Αἰσωπικὸν γέλοιον, « Ἀρχφ.
Γελοιότης (ἡ). τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος, τὸ νὰ ἦνέ τις=
Γελοιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γελοῖος.
Γελοιωδῶς, ἐπίρ. = Γελοίως.
Γελοίων, Π. ἀντὶ Ἐγέλων, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Γελοίωντες, Π. ἀντὶ Γελόωντες = Γελῶντες, πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Γελάω.
Γελοίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γελοιώδη.
Γέλος (ὁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Γέλως.
Γελόων, ωσα, ον, Π. ἀντὶ Γελῶν.
Γέλω, Π. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Γέλωτα, αἰτ. καὶ
Γέλῳ, Π. ἀντὶ Γέλωτι, δοτ. τοῦ
Γέλως, ωτος (ὁ). γέλιον, γέλια. « Γέλως πλατὺς, « Συν. « Γέλωτα παρέχειν (τιθέναι, παρασκευάζειν), « Αξ., κινεῖν εἰς γ. « Γέλῳ ἔκθανον, « Ὀμ., ἀπέθανον ἀπὸ τὰ γέλια (φρα. ὑπερβολ.). (ᾗ μετωνυμ.) « Ὁ τῆς θαλάσσης γέλως, « Αξ., ὁ λεπτὸς κυματισμὸς (ἴδε Γελάω). 2) χλεύη, περιγέλοιον· ἀντικείμενον γέλωτος ἢ γλεναεμοῦ· « Γέλωτα (ἡ) « Ἐν γέλωτι τίθεσθαι (ποιεῖσθαι) τι, « Αξ. « Ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἐσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι, « Δμ. 3) (σπν.) = Γελοῖος.
Γελωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Προξενῶ) γέλωτα κάμνων ἢ λέγων γελοῖα, γίνομαι γελωτοποιός.
Γελωτοποιία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Γελωτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ κινῇ διὰ λόγων ἢ σχημάτων εἰς γέλωτα, (Τουρκ.) μεσκαλίτης.
Γελωτοπόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γελωτοποιός.
Γεμέω, Π. ἀντὶ Γέμω.
Γεμίζω [γέμω], Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Γεμίζω· φορτώνω.
Γέμισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς γέμισιν· φόρτωμα, γόμος.
Γεμιστὸς, ἡ, όν. Γεμισμένος, φορτωμένος, παρατεμισμένος.
Γέμος, εος-ους (τὸ), Π. = Γέμισμα, γόμος.
Γέμω (χωρὶς Μ.). (μὲ γεν.) Εἶμαι γεμάτος (φορτωμένος). « Τὰ πλεῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι, « Ἀρστ. (ᾗ μὲ γεν.) « Κώμας πωλῶν ἀγαθῶν γεμούσας, « Ξεν. (ᾗ τρπ.) « Θράσους γέμοντες, « Πλ.
Γένα (ἡ), Π. ἀντὶ Γένυα, γένυς.
Γεναθῆμεν, Δ. ἀντὶ Γενηθῆναι, γενέσθαι, ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Γενάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γένους, ὁ πρῶτος (προπάτωρ) τῆς γενεᾶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γεναρχία (ἡ). ἀρχὴ γένους (γενεᾶς).
Γεναρχικός, ἡ, όν. Γενάρχου ἢ Γενεαρχίας ἴδιος.
Γέναρχος (ὁ), = Γενάρχης.
Γενεά (ἡ), [γίνομαι]. ἡ γέννησις. «Πεντήκοντα γεγονότες ἔτη ἀπὸ γενεᾶς,» Ξεν. «Ἐκ γενεῆς φαλακροί,» Ἡρ. 2) ἡ ἡλικία, (ὅηλ.) τὸ διάστημα πέντε ἢ ἑπτὰ ἐτῶν. «Πρεσβύτατος (« Νεώτατος) γενεῇ,» Ἰλ. Ζ. Ἡ. «Τὸν δύο γενεῶν μὴ φλεβοτομεῖν,» Ἰατρ. 3) ἡ διαδοχὴ τοῦ γένους, (ὅηλ.) τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς μέχρι τῆς τοῦ υἱοῦ γεννήσεως πιθανὸν διάστημα (30 ὡς ἔγγιστα ἐτῶν), (ὅθεν τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν ἀποτελοῦσιν ἕνα αἰῶνα). «Ἐς δεκάτην γενεήν,» Ὀδ. Ξ. «Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς,» Δημ., εἰς τὰς ἡμέρας (εἰς τὸν καιρόν) μας. «Τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατ',» Ἰλ. Α. «Γενεαὶ δεκατέσσαρες,» Γρφ. 4) τὸ γένος (ἡ φύσις). «Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,» Ἰλ. Ζ. 5) τὸ γένος (ἡ [κυρ. εὐγενὴς] καταγωγή). «Γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,» Ἰλ. Α. «Τίς γενεάν;» Ξεν. 6) τὸ γένος (ἡ φυλή, τὸ ἔθνος). «Κρὴς γενεήν,» Ἐπιγρ. «Μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί,» Γρφ. 7) τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, (ἐν γέν.) ἡ οἰκογένεια. «Χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες,» Πλ.
Γενεαλογέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ αὐτ.) Ἐξετάζω καὶ ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν (τοὺς προγόνους) τινος.
Γενεαλόγημα (τὸ) καὶ
Γενεαλογία (ἡ). ἡ γενεαλόγησις, ἡ κατὰ σειρὰν ἀπαρίθμησις τῶν προγόνων (ἡ ἐξέτασις τῆς καταγωγῆς) τινος.
Γενεαλογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) τὴν γενεαλογίαν.
Γενεαλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξιστορῶν τὰς γενεὰς (τῶν ἡρώων κλπ.).
Γενεάρχης, Γενεαρχία, Γενεαρχικός, = Γενάρχης κτλ.
Γενεή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γενεά.
Γενεῆθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ γενετῆς, ἐκ μιᾶς ἀρχῆς.
Γενεηλογέω, Γενεηλογίη κτλ., Ἰων. ἀντὶ Γενεαλογέω κτλ.
Γενεῆφι, Ἰων. Π. ἀντὶ Γενεᾷ.
Γενεθλή (ἡ), Ἰων. Π. = Γένος, Γενεά· καταγωγή· ἡλικία κτλ., ἀρχή, πηγή, γένεσις. «Ἀργύρου γενέθλη,» Ἰλ. Φ., τὸ μεταλλεῖον. «Ὧ τι παλαιὸν, ἐρ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλῃ,» Ὀππ.
Γενεθλήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Γενέθλειος.
Γενέθλια (τὰ), Ζ. Γενέθλιος.
Γενεθλιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ γενέθλια.
Γενεθλιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ γενέθλια ἢ εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν. || (οὐσ. ἀρσ.) = Γενεθλιαλόγος.
Γενεθλιαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Προλέγω τὴν τύχην τινὸς (παρατηρῶν ἀστρολογικῶς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του).
Γενεθλιαλογία (ἡ). ἡ ἀστρολογικὴ πρόρρησις τῆς τύχης τοῦ γεννηθέντος.
Γενεθλιαλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν, ἀστρολόγος.
Γενεθλιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γενεθλία. || (οὐσ.) ἡ ἡμέρα ἢ ὥρα τῆς γεννήσεως.
Γενεθλίδιος, Π. ἀντὶ
Γενέθλιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γέννησιν, (ὅθεν:) «Γενέθλιος (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) ἡμέρα,» ἡ καθ' ἣν ἐγεννήθη τις ἢ τὴν ὁποίαν (ἐπιμ.) ἑορτάζει κατ' ἔτος. «Γενέθλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ ἢ δῶρα) τὰ τελούμενα ἢ διδόμενα κατὰ τὴν γενέθλιον ἡμέραν. «Γενέθλια θυγατρὸς ἀγιῶντι,» Ἀκ. «Θεοὶ γενέθλιοι,» Πλάτ., οἱ προστάται ἢ ἀρχηγέται τῆς γενεᾶς. «Δαίμων γενέθλιος,» Ἀξ., ἢ ἔφορος τῆς γεννήσεως, (κοιν.) ἡ μοῖρα. «Αἷμα γενέθλιον,» Εὐρ. τὸ τῶν γονέων. 2) ὁ ἐκ γενετῆς. «Γενέθλια πήματα κόσμου,» Νόνν. 3) Π. (μὲ γεν.) ὁ γεννῶν (παράγων). «Ἀκτίνων γενέθλιος πατήρ,» Πίνδ. ὁ ἥλιος.
Γένεθλον (τὸ). Π. = Γέννημα, τέκνον. 2) = Γενέθλη, γένος.
Γενειάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ἐβγάλλω γένεια.
Γενειάς, άδος (ἡ), (ἐπιθ.) ἡ τῆς γένυος (τῆς κάτω σιαγόνος). «Τῶν ἐπιδεσμήσεων τις λέγεται γενειάς,» Γαλ. 2) (συνήθ. ὡς οὐσ. ἐνν. σιαγών), τὸ κατωσάγωνον, τὸ πηγοῦνι, (συνεκδ.) ἡ γενειάδα, (ὅθε Γένειον).
Γενειάσκω, Δ. Π. ἀντὶ Γενειάζω.
Γενειάτης, ου (ὁ) ἢ Γενειᾶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων γένεια, (κοιν.) γενάτος. «Τρίγλη—» Ἀθ.
Γενειάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔγω ἢ Ἐβγάλλω γένειον.
Γενειήτης, εω (ὁ) καὶ Γενειῆτις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γενειάτης, -ᾶτις.
†Γενειολάδος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν τὸ γένειον (τὸ κατωσάγωνον).
Γένειον (τὸ), [γένυς]. τὸ κατωσάγωνον, τὸ πηγοῦνι. 2) Π. (ὡς ἐπιθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένειον (τὸ πηγοῦνι). «Γένειον τρίχωμα,» Αἰσχλ. (ὅθεν ||. οὐσ.) τὰ γένεια.
Γενειοσυλλεκτάδης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὁ συλλέγων (χαϊδεύων) συχνὰ τὰ γένειά του.
Γενέσια (τὰ), Ζ. Γενέσιος.
Γενεσιακός, ἡ, όν, = Γενεθλιακός.
Γενεσιαλόγος (ὁ), = Γενεθλιαλόγος.
Γενεσιάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (αἴτιος) τῆς γενέσεως· ἡ = Γενάρχης.
Γενέσιος (ὁ, ἡ), = Γενέθλιος. «Γενέσια (τὰ), τὰ γενέθλια (κυρ. ἀποθανόντος.)
Γενεσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι γενεσιουργὸς τινος.
Γενεσιουργία (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγή, δημιουργία, [ἐκ τοῦ
Γενεσιουργός (ὁ). αἴτιος τῆς γενέσεως, δημιουργός.
Γένεσις [γίνομαι], εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγή, δημιουργία· ἀρχή, αἰτία, πηγή· καταγωγή· γέννησις.
Γενέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐγίνετο.
Γενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Γενετήρ, γεννήτρια.
Γενετή (ἡ), = Γένεσις, Γέννησις, ἀρχή. «Θρέψῃ τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς,» Ἀκ.
Γενετήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Γενέτης.
Γενετήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ τελῶν πρὸς) γέννησιν, γεννητικός. ὁ ἐκ γενετῆς, ἔμφυτος.
Γενέτης, ου (ὁ), = Γεννήτωρ, γονεύς, πρόπάτωρ. 2) = Γενέθλιος, ἔφορος (προστάτης ἢ ἀρχηγὸς) τοῦ γένους, (ὅθε καὶ Γενήτης). 3) Π. υἱὸς ἢ ἀπόγονος. «Ὁ Διὸς γενέτας,» Σοφ.
; Γενετήσιος (ὁ, ἡ), Π. = Γενετήριος.
Γενετυλλίς, ίδος (ἡ), ἡ ἐπιστατοῦσα (ἐφορεύουσα) τὰς γεννήσεις Θεά.
Γενέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Γενέτης.
Γενηΐς, ηΐδος-ῇδος (ἡ), Π. = Γένυς, πέλεκυς, ἀξίνη.
Γενή(γενή)της, ου ἢ οῦ (ὁ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) συγγενὴς (ἐξ αἵματος)· (κυρ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον γένος (ὑποδιαίρεσιν τῆς φρατρίας) κατατεταγμένος καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς γενέτας θεοὺς θυσιάζων πολίτης, (ὅθεν.) «Διὸς Ἑρκείου γεννηταί,» Δημ. οἱ ἔχοντες αὐτὸν προστάτην τοῦ γένους των, ἢ «Γενή(γενή)τη τῶν θεῶν,» Αἰσχ., ἢ ὑπὸ τῶν γεννητῶν ἐκλεγομένη ἱέρεια τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης.
Γενητός, ἡ, όν. Ὁ γενόμενος (λαβὼν ὕπαρξιν, δημιουργηθείς) ὑπό τινος ἢ δυνάμενος γενέσθαι. «Ἐπὶ τῶν κτισμάτων ἴσον τὸ γεννητὸν τῷ γεννητῷ, ἐπὶ δὲ θεοῦ ἕτερον,» Ἐπιφ.
Γενικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ σημαίνων τὸ) γένος, ἴδιος τοῦ γένους. «Γενικὰ ἁμαρτήματα,» «Ἡρωδ. «Γενικὴ (πτῶσις),» Γρμτ. 2) (φλσφ.) ὁ θεωρούμενος ἐν γένει, καθολικός, ὄχι μερικὸς ἢ εἰδικός. «Γενικαὶ ἀρεταί,» Σδ. 3) (παρὰ τοῖς Βυζ.) Γενικόν, τὸ δημόσιον ταμεῖον· καὶ Γενικὸς (ἐνν. λογοθέτης), ὁ πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ θησαυροφυλακείου.
Γενικῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, καθολικῶς, ὄχι μερικῶς.
Γένις, ιδος (ἡ), = Γένυς, ἀξίνη, τσαπί.
Γέννα, ας (ἡ), Π. ἀντὶ Γενεὰ ἢ Γένος.
Γεννάδας, ου ἢ α (ὁ), = Γενναῖος, εὐγενής, γνήσιος, ἢ ἀνδρεῖος, γενναιόφρων, (κοιν.) παλληκάρι.
†Γενναδότειρα (ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γεννεδότειρα.
Γενναιάζομαι, ἢ Γενναΐζομαι, Μ. άσομαι ἢ ίσομαι. Ἀναλαμβάνω (Φέρομαι μὲ) φρόνημα γενναῖον.
Γενναιόθυμος (ὁ, ἡ), = Γενναιόψυχος.
Γενναιοκάρδιος (ὁ, ἡ). γενναιόκαρδος.
Γενναιοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς γενναῖον ἄνδρα.
Γενναιοπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς γενναῖον ἄνδρα.]
Γενναῖος [γέννα], α, ον. Εὐγενής, γνήσιος, ἀπὸ καλὸν γένος, (Γεωπ.) σπόρος, (ἐν γέν.) καλός, ἐκλεκτός. «Οἱ πέντε ἢ ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων ἢ τῶν πλουσίων,» Ξεν. «Τοῖς γενναίοις Ὀδρυσῶν,» Θκ. «Γενναῖον ναύκληρον,» Πλάτ. «Ἵππος (« Κύων, « Ἰχθὺς κτλ.) γενναῖος,» Ἡρωδ., Ξεν., Πλ. «Ξύλα γενναῖα,» Πλάτ. «Σταφυλὴ γενναία,» αὐτ. (ὅθε καὶ Ἀγριάς). «Εὐγενὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους, γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως,» Ἀρετ. 2) (συνεκδ.) ἀνδρεῖος τὴν ψυχήν, γενναιόφρων, θαρραλέος, μεγαλόψυχος, εὔτολμος, (κοιν.) παλληκάρι. «Γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι,» Θκ. «Νεανίας γενναῖος ἢ ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαςής, « Ἡρωδ. » Τῶν θηρίων τοῖς γενναίοις, « Πλ. » Ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, « Πλάτ. » Ὦ γενναῖε, « αὐτ. (φρσ.), — Βέλτιςε κτλ. (πολλάκις μὲ εἰρων.). » Γενναῖον ῥῆμα, « Ἀρςφ. 3) σφοδρὸς, δυνατὸς, μέγας, πολὺς, 'γιερὸς κτλ. » Σεισμὸς (» Πώγων) —, « Φλςρ., Πλ. » Ὀδύνη γενναία, « Σοφ. » Κρέας (» Τεῖχος) γενναῖον, « Δ. Χρσ., Ἡρωδ. 4) (εἰς τὸ οὐσ. ἀφῃρημ.) ἴδιος τοῦ γένους, ἔμφυτος, πάτριος. » Οὔ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, « Ἰλ. Ε. » Οἷς γενναῖον τήν τε αὐτῶν ἀεὶ ἐλευθεροῦν, ᾗ τὴν ἄλλων μὴ δουλοῦσθαι, « Θκ.

Γενναιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίου, εὐγένεια· γενναιοψυχία· μεγαλοφροσύνη κτλ.

Γενναιόφρων, ονος ᾗ Γενναιόψυχος (ὁ, ἡ). γενναῖος τὴν ψυχὴν (τὸ φρόνημα), μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.

Γενναῖς, ίδος (ἡ). — Γενετυλλίς.

Γενναίως, ἐπίῤ. Μὲ γενναιότητα (σφοδρότητα κτλ.), δυνατὰ, 'γιερὰ, παλληκαρήσια.

Γέννασις, ιος (ά), Δ. Π. ἀντὶ Γέννησις.

Γέννατο, Π. ἀντὶ Ἐγείνατο, Ζ. Γείνατο.

Γεννάω-ῶ [γέννα], Μ. ήσω. Γεννῶ (κυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρὸς), παράγω εἰς τὸ εἶναι· (ἐπὶ γῆς) — Φύω, ἐβγάλλω.

Γέννημα (τὸ). τὸ γεννηθὲν, τέκνον· προϊὸν, καρπός. » Ὁ καπνὸς γέννημα τοῦ σέλαος, « Ἀρςφ. 2) (σπν. ᾗ Π.) τὸ γεννᾷν, γέννησις. 3) (μτγν. εἰς τὸ πλθ.) τὰ προϊόντα τῆς γῆς, (κοιν.) τὰ γεννήματα.

Γεννηματικὸς, ὴ, ὸν, — Γεννητικός.

Γέννησις, εως (ἡ). τὸ γεννᾷν (παράγειν κτλ.) ἢ γεννᾶσθαι κτλ.

Γεννήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Γεννητὴρ, ῆρος καὶ

Γεννητὴς, οῦ (ὁ), — Γεννήτωρ, πατήρ· δημιουργός. » Ὅτι γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται καὶ ὅτι τροφεῦσι, « Πλάτ. » Τὸν ἄνθρωπον οὐ φατέον ἀρχὴν εἶναι οὐδὲ γεννητὴν τῶν πράξεων ὥσπερ καὶ τέκνων, « Ἀρςτ.

Γεννήτης, ου (ὁ), Ζ. Γενήτης.

Γεννητικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν δύναμιν τοῦ) γεννᾷν. » Ὁ δὲ ἀνὴρ γεννητικὸς περὶ τὰ τρὶς ἑπτὰ, « Ἀρςτ. » Ὁ οἶνος αἵματος γεννητικὸς, « Ἀθ.

Γεννητὸς, ὴ, ὸν. Ὁ γεννηθεὶς ἢ δυνάμενος γεννηθῆναι, υἱὸς (γνήσιος, μὴ υἱοθετημένος). » Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, « Γρφ., (παρβλ. Γενητός.)

Γεννήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ

Γεννήτωρ, ορος (ὁ). ὁ γεννήσας, γονεὺς, πατήρ. 2) — Γεννήτης. » Ζεὺς —, « Αἰσχ.

Γεννητῶς, ἐπίῤ. Ὡς γεννητὸς, διὰ γεννήσεως.

Γεννικὸς, ὴ, ὸν, — Γενναῖος, εὐγενὴς, καλὸς, ἐξαίρετος, μέγας κτλ.

Γεννικῶς, ἐπίῤ. — Γενναίως, ἰσχυρῶς, 'γιερὰ, δυνατά.

Γεννοδότειρα (ἡ), Π. ἡ δίδουσα γένναν (τέκνα, ἀπογόνους), (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Γενογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἢ τὸ γέννημα προξενεῖ χαρὰν (γῆθος).

Γενοίατο, ίων ἀντὶ Γένοιντο, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Γίνομαι.

Γένος, εος-ους (τὸ), — Γενεά. 2) οἰκογένεια, (ἰταλ.) φαμίλια. » Γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, « Ἀρςτ. 3) τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, οἱ συγγενεῖς. » Ἀποθνήσκει γένος οὐδὲν καταλιπὼν, « Δ. Ἀλ. » Ἐκεῖνοί τε ἐναγεῖς ἐκαλοῦντο ᾗ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, Θκ. » Γένει οὖσα ἐγγυτάτω (ἀπωτέρω, ἄγχιστα), « Ῥτρ. 4) φυλὴ, ἔθνος. » Σύρος τὸ γένος, « Συν. 5) (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ δωδέκατον μέρος τῆς φρατρίας, (ἴδ. Γενήτης). 6) (λογικ. ᾗ φιλοσοφ.) ἄθροισμα πολλῶν ἐννοιῶν διαιρουμένων εἰς εἴδη· στοιχεῖον. » Διαφέρει εἶδος ᾗ γένος, ᾗ γένος μὲν ἐςι τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ ἄνθρωπον, ἵππον ᾗ τὰ λοιπὰ, « Λογγ. » Ἐκ τεττάρων γενῶν συμπέπηγε τὸ σῶμα, « Πλάτ., (παρβλ. Εἶδος). 7) φῦλον, (Γαλλ.) sexe, (ὅθεν παρὰ Γρμτκ.) » Τὰ τρία γένη, « 8) ἡλικία. » Γένει ὕςερος, « Ἰλ. Γ.

Γενούστης, ου (ὁ), — Γενήτης, συγγενὴς ἢ ἀπόγονος.

Γέντα (τὰ), Π. [ἐντὸς]. ἐντόσθια, ἔντερα.

†Γεντιανὴ (ἡ), [Λατ.] (ἐνν. ῥίζα), φυτ. ἰατρ. (πικρότατον).

Γέντιμος, κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Κέρσιμος.

Γέντο, Π. ἀντὶ Ἐγένετο, ἔγινεν ἢ ἐγεννήθη· ἢ 2) Αἰολ. ἀντὶ Εἵλετο, ἔλαβεν ἔπιασε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω).

Γένυ, υος (τὸ), ἢ (συχνότ.)

Γένυς, υος (ἡ), — Σιαγὼν (κυρ. τὸ ὄπισθεν αὐτῆς μέρος μὲ τὰ ὀδόντια)· πηγοῦνι, κατωσάγωνον· (κατ' ἔκτ.) στόμα. 2) (μτνμ.) ἡ κόψις (τὸ κοπτερὸν μέρος) ξίφους κτλ. » Ἀγκίςρου (» Πυράγρης) γενύεσσι, « Νίκ. 3) (συνκδχ.) πέλεκυς, ἀξίνη κτλ., (παρβλ. Γνάθος).

Γεοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ Γεώδης.

Γεοῦχος (ὁ, ἡ), Π. — Γαιήοχος.

Γεοφόρος (ὁ, ἡ), — (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γειοφόρος.

Γεόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς γῆν.

Γεραιὸς, ὰ, ὸν, (τὸ παρθ. Γεραίτερος, αἴτατος), — Γέρων· γηραλέος· (ἐπμ.) — Γεραρὸς, σεβαστός· (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιὸς, γεροντικός.

Γεραιόφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γεραιὰν (γεροντικὴν, ἐῤῥυτιδωμένην) φλοῦδαν. » Σῦκα —, « Ἐπγρφ.

Γέραῖραι (αἱ), ἀντὶ Γεραραὶ (ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ δεκατέσσαρες ἱέρειαι τοῦ Βάκχου, [ἐκ τοῦ

Γεραίρω [γέρας], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐγέρηρα). Βραβεύω, ἀνταμείβω. (ἐν γέν.) τιμῶ. » Βωμοὺς ἐγέραρεν ἑορταῖς, « Πίνδ., ἐςόλιζεν. » Τὰ Θεοίνια γεραίρω τῷ Διονύσῳ, « Δμ., ἐκτελῶ (ὑπηρετῶ εἰς) αὐτὰ ὡς ἱέρεια, (ἴδε Γεραῖραι).

Γεραίτατος, ὑπερθ. καὶ

Γεραίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Γεραιὸς, πρεσβύτερος, γεροντότερος, μεγαλήτερος (κατὰ τὴν ἡλικίαν).

†Γεραίω (χωρὶς Μ.), Π. — Γεραίρω. » Τήθη γεραιόμενα μνίοις, « Ν κ., ςολισμένα (σκεπασμένα) μὲ, (παρβλ. Γραιόω).

Γεράνδρυον (τὸ), [γέρων, δρῦς]. παλαιὸς κορμὸς δένδρου· (μτφορ.) παληόγερως, ἐσχατόγηρως.

Γερανίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων λαιμὸν ὡς γερανοῦ, μακρολαίμης.

Γεράνιον (τὸ). μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας σηκόνονται καὶ ἀνέλκονται βάρη, (κοιν.) Γεράνι (ἰδίως τὸ τῶν πηγαδίων). 2) εἰδ. φυτοῦ (εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται τὸ Τυρκ. ἰντερσάχι), » Ὅτι ἐπ' ἄκρων τῶν μασχαλῶν ἔχει ἐξοχάς τινας ἀνανενευκυίας ὡς γεράνων κεφαλὰς σὺν τοῖς ῥάμφεσι, « Δσκρ.

Γερανὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐπιδεσμὶς), εἶδος χειρουργ. δεσίματος.

Γερανίτης, ου (ὁ), (ἐνν.) λίθος ὁμοιάζων (κατὰ τὸ χρῶμα) τὸν λαιμὸν τοῦ γερανοῦ.

Γερανοβωτία (βοσία), α (ἡ). κοπάδι γεράνων βοσκομένων καὶ ὁ τόπος ὅπου βοσκουν.

Γερανομαχία (ἡ). ἡ πρὸς τοὺς γερανοὺς μάχη (τῶν πυγμαίων).

Γέρανος (ἡ, καὶ [μτγν.] ὁ), πτην. ὁ γερανός. 2) εἰδ. μηχανῆς, Ζ. Γεράνιον. 3) εἶδος συρτοῦ χοροῦ, (ὅθεν

Γερανηλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ σύρων τὸν χορὸν (γέρανον).

Γεραὸς, ὴ, ὸν, Π. — Γεραιός.

Γεραρὸς [γεραίρω], ὰ, όν. Σεβαςὸς (κυρ. ὡς ἐκ τῆς μορφῆς), σεβάσμιος, ἀξιότιμος. 2) (μτγν.) — Γεραιός. ||. (οὐσ. πλθ.) ἱερεὺς, ἱέρεια, (ἴδε Γεραῖραι).

Γέρας [γῆρας], γέραος-ως (τὸ), (ἢ αἰτ. πλθ. Γέρα). δῶρον (διδόμενον κατὰ πρότιμησιν), βραβεῖον, (ἐν γέν.) τιμὴ, προτίμησις, προνόμιον. » Βασιλεῖαι ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι, « Θκ.

Γεράσμιος (ὁ, ἡ), Π — Γεραρὸς, σεβάσμιος. 2) ὁ διδόμενος ὡς γέρας ᾗ προξενῶν τιμὴν εἰς τὸν ἔχοντα ἢ λαμβάνοντα.

Γεράστιος (ὁ), εἷς τῶν μηνῶν τοῦ Μακεδ. ἔτους.

Γερασφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαβὼν ἢ λαμβάνων τὸ γέρας, ἔντιμος.

†Γεργέριμος (ἡ), (ἐλαία) — Δρυπεπὴς, ςαφιδιασμένη εἰς τὸ δένδρον καὶ πεσμένη μόνη της.

†Γεργύρα (ἁ), Λακεδ. ἀντὶ Γεργύρα.

Γέρεα (τὰ), Π. Ἰων. ἀντὶ Γέρα, πλθ. τοῦ Γέρας.

Γέρην, ηνος (ὁ, ἡ). ἔντιμος, (παρβλ. Εἴρην).

Γερηφορίη (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ ᾖνέ τις —

Γερηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γερασφόρος.

Γέρον, κλητ. ἡ Π. (σπν.) οὐδ. τοῦ Γέρων.

Γερονταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι —

Γερονταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν ἢ διδάσκων) γέροντα.

Γερόντειος, α, ον, — Γεροντικός.

Γεροντία (ἡ). ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀξία τοῦ γέροντος (εἰς τὴν Σπάρτην). 2) — Γερουσία.

Γεροντιαῖος, α, ον, — Γεροντικός.

Γεροντίας, ου (ὁ), (Λακεδ.) ὁ πρὸς πατρὸς πάππος.

Γεροντιάω-ῶ, Μ. έσω, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γεροντίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἡ Ὁμοιάζω γέρων ἢ

Γεροντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γέροντας. » Τὸ γεροντικὸν, « Πλβ., ἡ γερουσία.

Γεροντικῶς, ἐπίρ. Καθὼς ἀνήκει εἰς γέροντα, ὡς γέρων.

Γερόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέρων, γεροντάκι.

Γεροντοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων τοὺς γέροντας.

Γεροντοκομεῖον (τὸ). νοσοκομεῖον διὰ τοὺς γέροντας, γηροκομεῖον, [ἐκ τοῦ

Γεροντοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Γεροντοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τοὺς γέροντας, γηροκόμος.

Γερουσία (ἡ). τὸ συνέδριον τῶν γερόντων (τῶν γερουσιαστῶν).

Γερουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-

Γερουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μετέχων (ὢν μέλος) τῆς γερουσίας.

Γερούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ γινόμενος ἀπὸ) τοὺς γέροντας, =Γεροντικὸς, ἔντιμος, ἡ διδόμενος ὡς γέρας, ἐκλεκτός. » Ὅρκος (» Οἶνος)—, « Ὅμ.

Γεῤῥάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέῤῥον, πλεκτὸν διὰ στρώσιμον, ψάθα.

Γεῤῥό(ῤῥά)δερμον, ου (τὸ). σκέπασμα δερμάτινον τοῦ γέῤῥου, ἢ καμωμένον ἀπὸ γέῤῥον (ψάθαν) ἀντὶ δέρματος.

Γέῤῥον (τὸ), [Περσ. ἡ εἴρω]. (ἐν γέν.) πλέγμα ἀπὸ λυγαριάν· ψάθα, γεργάθι κτλ. (κυρ. δὲ 2) ἀσπὶς πλεκτὴ τετράγωνος ἢ ῥομβοειδὴς (τὴν ὀπ. μετεχειρίζοντο οἱ Πέρσαι). 3) πλοκὸς, φράκτης πλεκτός. 4) καλύβη ἀπὸ πλοκὸν ἢ σκέπασμα ψάθινον τῶν ἐμπορευομένων εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, (Τουρκ.) σεργκί.

Γεῤῥοφόρος (ὁ). στρατιώτης φέρων γέῤῥον ἀντὶ ἀσπίδος.

Γεῤῥογελώνη (ἡ). μηχανὴ πολεμικὴ (χελώνη) σκεπασμένη μὲ γέῤῥα, ὑπὸ τὴν ὀπ. ἐπλησίαζον εἰς τὸ τεῖχος οἱ πολιορκοῦντες.

Γέρυνος (ὁ), = Γύρῖνος.

Γέρων, οντος (ὁ). γέρος, γέροντας· (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ πρόκριτοι (οἱ προεςῶτες, οἱ μεγαλήτεροι) ἔθνους. »Ταῖς συναρχίαις ᾖ τοῖς γερόντοις, « (Αἰολ. ἀντὶ γέρουσιν), Ἀρςφ., Γρμτ. 2) τὸ ῥωκοκέφαλον. ||. (ἐπιθετ.) παλαιὸς, πολυκαιρινὸς, (ὅτε ἔχει καὶ οὐδέτερον). » Σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, « Ὀδ. Χ.

Γερωνία ἢ Γερωσία ἢ Γερωχία (ἡ), Δ. ἀντὶ Γερουσία, (εἰς τὸν Ἀρςφ., Λυσιςρ. 980: δικαίως ὁ ἀείμνηστος Κοραῆς ὑπερασπίσθη, ἐναντίον τοῦ Βρύγκου, τὴν τελευταίαν γραφήν).

Γευθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Γεῦσις.

Γεῦμα (τὸ), = Γεῦσις, νοστιμάδα, δοκιμὴ κτλ. 2) πᾶν ὅ,τι γεύεται τις πρὸς δοκιμὴν, δεῖγμα (οἴνου κτλ.). 2) φαγεῖ' φαγητόν, » Ἀπόσιτοι πάντων γευμάτων διετέλεον, « Ἱππκρ. 4) (μτφ.) τὸ μεσημερινὸν φαγεῖ'. » Ἀπὸ πρωίας ἄχρι τοῦ γεύματος, « Σχλ. Ὁμ.

Γεύμεθα, Π. ἀντὶ Γεγεύμεθα, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Γεύομαι.

Γεῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεύεσθαι, ἡ ὡς ἐκ τούτου αἴσθησις. (τρπ.) δοκιμὴ (συνκδχ.) ποιότης, οὐσία, νοστιμάδα, (Ἰταλ.) γκοῦστο.

Γεῦσμα (τὸ), σπν. ἀντὶ Γεῦμα.

Γευστήριον (τὸ). τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐγεύοντο (ἐδοκίμαζον) τὸν οἶνον.

Γεύςης, ου (ὁ). ὁ γευόμενος (δοκιμάζων) τὸν οἶνον εἰς τὰ συμπόσια, (ἄλλ.) Προγεύςης.

Γευστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεῦσιν. »Γευστικῶς ἔχω,« Εὐστ., ἐπιθυμῶ νὰ γευθῶ.

Γευστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον ἐγεύθη ἢ δύναταί τις νὰ γευθῇ, ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς γεύσεως.

Γεύω [συγγ. τῷ δεύω], Μ. γεύσω (πθ. πρκ. Γέγευμαι καὶ [σπν.]-σμαι). Κάμνω (Δίδω εἴς) τινα νὰ γευθῇ (νὰ αἰσθανθῇ, νὰ δοκιμάσῃ). » Βούλει σε γεύω ἄκρατον; « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας, « Πλ. » Ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας (ἐνν. ἡμᾶς ἢ τοὺς ἀνθρώπους) τὸν αἰῶνα, « Ἡρ. ||. (μσ.) λαμβάνω (αἰσθάνομαι τὴν) γεῦσιν, βάλλω εἰς τὸ στόμα μου (καὶ) δοκιμάζω (κυρ. καὶ μτφορ.). »Καὶ γευσάμενος, οὐκ ἤθελε πιεῖν,« Γρφ. » Οὐ γεύσει τῆς θύρας;« Ἀρςφ., δὲν κτυπᾷς νὰ ἰδῇς ἂν σοῦ ἀνοίγουν; » Γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγχείῃσιν, « Ἰλ. Γ., νὰ δοκιμάσωμεν (Γαλλ. νὰ μετρήσωμεν) τὰς δυνάμεις μας. 2) τρώγω (κυρ. ὄχι χορταστικά). »Σίτου ἐγεύσαντο,« Ξεν. »Καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, « Θκ.

Γέφυρα (ἡ), [γέα, φυράω, ἢ Ἐχυρά]. πρόχωμα, μόλος (ποταμοῦ). 2) (συνήθ.) γεφύρι. 3) (ἐν γέν.) πέρασμα (στενὸν), δίοδος. »Ἡ ἐπὶ τῷ νάπει γέφυρα,« Ξεν. 4) (μετωνυμ.) τὸ μεταξὺ παρατεταγμένων στρατευμάτων κενὸν διάστημα.

Γεφυρίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Καθήμενος εἰς τὴν (μεταξὺ Ἀθην. καὶ Ἐλευσ. ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ) γέφυραν περιγελῶ τοὺς διαβαίνοντας (καθὼς ἐσυνειθίζετο εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ἴδε Ἅμαξα), (ἐν γέν.) χλευάζω, περιπαίζω, σατυρίζω.

Γεφύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέφυρα, γεφυράκι.

Γεφυρισμὸς (ὁ). τὸ γεφυρίζειν, περίπαιγμα, σάτυρα.

Γεφυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γεφυρίζων (περιγελῶν), σατυριστής.

Γεφυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κτίζω) γέφυραν, [ἐκ τοῦ

Γεφυροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (κτίζων) γεφύρια, κτίστης γεφυρῶν.

Γεφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνόνω (Κάμνω διαβατὸν) ποταμὸν (κτλ.) μὲ γέφυραν ἢ πρόχωμα, γεφυρόνω. »Ποταμοὺς νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη,« Πλ. (μτφορ.). »Γεφύρωσε δ' Ἀτρείδαισι νόστον (ὁ Ἀχιλλεὺς), « Πίνδ., (δηλ.) εὐκόλυνεν, ἔκαμε δυνατὴν τὴν ἐπιστροφήν.

Γεφύρωμα (τὸ). τὸ γεφυρωμένον μέρος. 2) = τῷ-

Γεφύρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεφυρόνειν, γεφύρωμα.

Γεφυρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ γεφυρόνων τοὺς ποταμοὺς, ἀρχιτέκτων.

Γεωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαγράφω (Σχεδιάζω) γεωγραφικῶς τὴν γῆν· σπουδάζω (καταγίνομαι εἰς) τὴν γεωγραφίαν.

Γεωγραφία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ γεωγράφου, (δηλ.) ἡ διαγραφὴ τῆς γῆς. 2) (συνκδχ.) πίναξ γεωγραφικὸς, χάρτα.

Γεωγραφικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωγραφίαν.

Γεωγράφος (ὁ). ὁ ἔμπειρος (ἐπιςήμων) τῆς γεωγραφίας ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτήν.

Γεωδαισία (ἡ), [γῆ, δαίω]. διανομὴ (διαίρεσις) γαιῶν (ἀγρῶν, ἐπαρχιῶν κτλ.), = Γεωμετρία.

Γεωδαίτης, ου (ὁ). διανομεὺς γαιῶν, γεωμέτρης.

Γεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) γῆν. »Χώρα—, « Ξεν., ἡ ἄλιθος.

Γεωλοφία (ἡ) καὶ

Γεώλοφον (τὸ). λόφος ἐξέχων εἰς πεδιάδα, μὴ συνεχόμενος μὲ ὄρος, (ἐπμ.) συγκείμενος ἀπὸ γῆν (χῶμα) καὶ ὄχι πέτρας, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Γεώλοφος (ὁ, ἡ). ἐξέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ γῆν καὶ ὄχι πέτρας) ἐν εἴδει γεωλόφου.

Γεωμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὴν γῆν (ἢ [ἀπλ.] Μετρῶ) ὡς γεωμέτρης, σπουδάζω (καταγίνομαι εἰς) τὴν γεωμετρίαν, εἶμαι-

Γεωμέτρης, ου (ὁ). ὁ ἔμπειρος (ἐπιςήμων) τῆς γεωμετρίας ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτήν.

Γεωμετρία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ γεωμέτρου.

Γεωμετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωμετρίαν. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Γεωμέτρης, (καὶ θηλ.) = Γεωμετρία.

Γεωμετρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γεωμετρίας, καθὼς οἱ γεωμέτραι, ἐξ ἀναλογίας. » Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον, « Πλ.

Γεωμέτρις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Γεωμέτρης.

Γεωμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ γῆν (μὲ χῶμα).

Γεωμορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν, εἶμαι γεωμόρος.

Γεωμορία (ἡ). ἡ διὰ λαχνοῦ διαμοίρασις (ἢ ἡ καλλιέργεια τῆς οὕτω διανεμηθείσης) γῆς. 2) τὸ διὰ λαχνοῦ δοθὲν μερίδιον (κομμάτι) γῆς καλλιεργησίμου.

Γεωμορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωμορίαν ἢ τοὺς γεωμόρους.

Γεωμόριον (τὸ), = Γεωμορία.

Γεωμόρος (ὁ), [γῆ, μείρω]. ὁ λαβὼν εἰς μερίδιον γῆν, κληροῦχος, ἄποικος, κτηματίας, πλούσιος, (ἐν γέν.) γεωργὸς ἢ γεωργικός. » Βοῦς—, « Ἀπλλν. 2) (ἐνεργ.) ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης τῆς γεωμορίας. » Μηνυέτω τοῖς γεωμόροις, « Πλάτ., = τῷ

Γεωνόμος (ὁ). ὁ διανέμων τὴν γῆν εἰς τοὺς κληρούχους.

Γεώπεδον (τὸ), = Γήπεδον.

Γεωπείνης, ου (ὁ), (μτφορ.) ὁ πεινῶν (ςερούμενος, ἔχων ὀλίγον μέρος) γῆς· ἢ = Γεωπόνος.

Γεωπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω καλλιεργῶν τὴν γῆν, γεωργῶ.

Γεωπονία (ἡ). γεωργία.

Γεωπονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωπονίαν, γεωργικὸς, [ἐκ τοῦ

Γεωπόνος (ὁ). γεωργός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Γεώρας, α (ὁ), = Γειώρας.

Γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Καλλιεργῶ) τὴν γῆν· εἶμαι γεωργὸς, καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν. (συνκδχ.) νέμομαι, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. »Ἡσυχίαν, ἣν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, « Βασίλ. » Συμφορὰς γεωργεῖν, « Γργ. » Τοὺς χρόνους ἀλογιστὶ γεωργήσας, « Ἱππκρ., περάσας ἀσυλλόγιστα τὴν ζωήν του. (καταχρ.) »Ποτὸν, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ, « Γργ. » Ἡ μέλισσα καρπὸν γλυκὺν γεωργεῖ, « αὐτ.

Γεώργημα (τὸ). τὸ ἔργον τῆς γεωργίας ϗ τὸ γεωργημένον μέρος (χωράφι κτλ.).

Γεωργήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος γεωργηθῆναι, ἐπιδεκτικὸς καλλιεργείας.

Γεωργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γεωργοῦ, ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς. 2) (συνκδχ.) = Γεώργιον.

Γεωργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν ϗ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὴν γεωργίαν. ||. »Γεωργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γεωργοῦ, καὶ » Γεωργικὰ (ἐνν. βιβλία), « τὸ περὶ γεωργικῆς σύγγραμμα ἢ ποίημα.

Γεώργιον (τὸ). κτῆμα (χωράφι κτλ.) καλλιεργημένον ἢ καλλιεργήσιμον. 2) καρπὸς (προϊὸν) τῆς γεωργίας.

†Γεώργιος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ

Γεωργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ὀργόνων, δουλεύων) τὴν γῆν. » Ἄνδρες γεωργοὶ ϗ οὐ θαλάσσιοι, « Θκ. »Βοῦς—, « Ἀρςφ.

Γεωργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ἀνήκων εἰς) γεωργὸν, ἀγροικικός.

Γεωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω (Ὀρύττω) τὴν γῆν. » Τὸν μεταλλευόμενον ϗ γεωρυχούμενον πλοῦτον, « Κλήμ.

Γεωρυχία (ἡ). σκάψιμον τῆς γῆς, [ἐκ τοῦ

Γεωρύχος (ὁ, ἡ). ὁ σκάπτων (ὀρύττων) τὴν γῆν.

Γεωσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω τὴν γῆν, γεωργῶ.

Γεωτομία (ἡ), Π. ἀντὶ = Γεωργία, [ἐκ τοῦ

Γεωτόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέμνων (σχίζων διὰ τοῦ ἀρότρου) τὴν γῆν, γεωργός.

Γεωτραγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις (καθὼς τὰ μικρὰ παιδία καὶ μερικαὶ ἔγκυοι γυναῖκες) χῶμα.

Γεωφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (χρῶμα) γῆς.

Γεωφάνιον (τὸ). ὠνομάζετο (κυρ. εἰς τὴν Σάμον) μεταλλεῖον γῆς (χώματος ἰατρ. ἢ ζωγραφ.).

Γεωφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ γαιῶν, ἀγροφύλαξ.

Γεωχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος κάλλιον) εἰς τὴν γῆν (εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὸ χῶμα).

Γῆ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Γέα), γῆς (ἡ). ἡ ὅλη σφαῖρα τῆς γῆς. 2) ἓν τῶν τεσσάρων λεγομένων στοιχείων· χῶμα. 3) μέρος τῆς γῆς, τόπος, χώρα, ἐπικράτεια κτλ., ἢ 4) ἀγρὸς, ἀμπελὼν, (ἐν γέν.) κτῆμα, ὑποστατικὸν κτλ.

Γηγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ

Γηγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἀναδοθεὶς, φυτρώσας) ἐκ τῆς γῆς, αὐτοφυὴς, ἐντόπιος (ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων)· (Γρφ.) ἄνθρωπος (ἐν γέν.)· (Κωμ.) ὠχρὸς, νεκροπρόσωπος. » Βολβὸς (» Μύκης, » Ἄργυρος κτλ.) —, « Ἀθ., Πλ. » Γηγενὴς στρατὸς γιγάντων, « Σοφ. ||. (οὐσ.) = Γίγας. ||. (ἐπιθετ.) = Γιγαντιαῖος, μέγας, σφοδρός. » Γηγενεῖ φρονήματι, « Ἀρςφ.

Γήδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γῆ (ἀγρὸς), χωραφάκι.

Γηθαλέος, α, ον, Π. = Γηθόσυνος.

Γῆθεν, ἐπίρ. Π. Ἐκ (Ἀπὸ) τῆς γῆς.

Γηθέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρκ. [συνήθ. ἀντὶ ἐνεστ.] Γέγηθα). Χαίρω, εὐφραίνομαι, [ἐκ τοῦ

Γῆθος [ἦδος], εος-ους (τὸ), Π. καὶ

Γηθοσύνη (ἡ), Π. χαρὰ, ἡδονή.

Γηθόσυνος (ὁ, ἡ), Π. χαρούμενος.

Γηθοσύνως, ἐπίρ. Μετὰ χαρᾶς.

Γηθυλλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ

Γήθυον (τὸ), [γῆ, θύω = ὁρμῶ], εἴδ. πράσου ἢ κρομμυδίου, (κοιν.) πρασουλίδα, (παρβλ. Ἀμπελόπρασον).

Γήϊνος καὶ (Ἰων.) Γήϊος, η, ον. Ὁ ἐκ γῆς, χωματένιος, (τρπ.) φθαρτός.

Γηΐτης καὶ (κρσ.) Γῄτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. = Γεωργός.

Γηλεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λέχος (κρεββάτι, στρῶμα) τὴν γῆν, κοιμώμενος κατὰ γῆς, = Χαμαιεύνης. »Σελλοί—, « Καλλ.

Γήλοφος (ὁ), = Γεώλοφον.

Γῆμαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γαμέω.

Γημόρος (ὁ), = Γεωμόρος.

Γηουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Γηοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του (ὁρίζων) γῆν ἢ γαίας 2) = Γαιήοχος.

Γηοχέω, Ἰων. ἀντὶ Γηουχέω.

Γήπεδον (τὸ). μέρος (κομμάτι) γῆς καλλιεργησίμου (κυρ. πλησίον οἰκίας), (παρβλ. Οἰκόπεδον.)

Γηπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πεσὼν κατὰ γῆς.

Γηπονέω-ῶ, Γηπονία, Γηπονικὸς κτλ. = Γεωπονέω κτλ.

Γήποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς γῆς πινόμενος (ῥοφούμενος), ὁ ποτίζων τὴν γῆν.

Γήρᾳ, ἀντὶ Γήραϊ, δοτ. τοῦ Γῆρας.

Γηραιὸς, ά, όν. Γηραλέος, γέροντας, (ἐπιθετ.) γεροντικός.

Γηραλέος ἢ Γηράλιος, α, ον, Π. = Γηραιός.

Γήραμα (τὸ). γῆρας, γηρατεῖον, (εἰς ἡμᾶς διεσώθη μόνον τὸ πλθ.) γεράματα. 2) = Γήρειον.

Γηρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γηράσκω.

Γηράντεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ

Γηρὰς, ᾶσα, άν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Γηράσκω.

Γῆρας [κὴρ], ατος καὶ αος-ως (τὸ). τὸ γηρατεῖον. 2) (μτφορ.) Π. παῦσις, τέλος, παρακμή. » Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος, « Αἰσχλ. 3) τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως, (ἴδε Λεβηρίς).

Γηράσκω καὶ (ἅπαξ μόνον) Γηράσκομαι, Μ. γηράσω καὶ (συνηθέστ.) γηράσομαι (πρκ. Γεγήρακα κτλ.). Γίνομαι γέρων, (κοιν.) γερνῶ, (συνκδχ.) παρακμάζω. 2) (σπνετ.) Γηροκομῶ.

Γηράω-ῶ (παρτ. Ἐγήρων), Π. ἀντὶ Γηράσκω.

Γήρειον (τὸ). ὁ χνουδωτὸς σπόρος τῆς ἀγριαγκινάρας ϗ τῶν ὁμοίων φυτῶν (τὸν ὁπ., ξηρανθέντα, 'παίρνει ὁ ἄνεμος), (κοιν.) μαντατοῦρα, (παρβλ. Ἥππος).

Γήρει, Ἰων. ἀντὶ Γήρᾳ, δοτ. τοῦ Γῆρας.

†Γηροβαρεῖς (ἐσφαλμ.) ἀντὶ (» ἐν) Γήρᾳ βαρεῖς.

Γηροβοσκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γηροτροφέω.

Γηροβοσκία (ἡ), = Γηροτροφία.

Γηροβοσκὸς (ὁ, ἡ), = Γηροτρόφος, Γηροκόμος.

Γηροκομεῖον (τὸ). νοσοκομεῖον γερόντων, [ἐκ τοῦ

Γηροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαί (Περιποιοῦμαί) τινα εἰς τὰ γηρατεῖά του.

Γηροκομία (ἡ). τὸ γηροκομεῖον.

Γηροκομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (καταγινόμενος) εἰς τὴν γηροκομίαν.

Γηροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τοὺς γέροντας.

Γηροτροφεῖον (τὸ). κατάστημα ὅπου τρέφονται γέροντες, γηροκομεῖον.

Γηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω τινὰ εἰς τὰ γηρατεῖά του, γηροκομῶ.

Γηροτροφία (ἡ). τὸ γηροτροφεῖν, γηροκομία.

Γηροτρόφιον (τὸ), = Γηροτροφία.

Γηροτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων γέροντα ἢ τοὺς γέροντας, γηροκόμος.

Γηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω εἰς τοὺς ὤμους μου) γέροντα ἀδύνατον.

Γηρυγόνος (ὁ, ἡ), Π. [γῆρυς, γίγνομαι], ὁ ἐκβάλλων (γεννῶν) ἦχον.

Γήρυμα (τὸ), Π. [γηρύω], = Φθέγμα, λάλημα.

Γῆρυς, υος (ἡ), Π. φωνὴ, ἦχος· φήμη, [ἐκ τοῦ

Γηρύω ἢ Γηρύομαι, Μ. ύσω, ύσομαι, Π. [ἀρύω]. Ἐβγάλλω φωνὴν (κυρ. μελωδικὴν), ὁμιλῶ, ψάλλω· (μετβτ.) ἀνυμνῶ, κηρύττω, διηγοῦμαι· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) συναγωνίζομαι πρός τινα δι' ᾄσματος.

Γήτειον (τὸ), = Γήθυον.

Γῄτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Γηΐτης.

Γητομέω-ῶ, Γητόμος ἀντὶ Γεωτομέω, Γεωτόμος.

Γηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χῶμα ἢ προϊόντα τῆς γῆς (φυτὰ, ῥίζας κτλ.), πτωχός.

Γύχητον (τὸ). τὸ ἁπαλὸν (συγκείμενον ἀπὸ χῶμα μόνον) μέρος τῆς γῆς.

Γιγανταῖος, α, ον καὶ

Γιγάντειος, α ἢ ος, ον, καὶ

Γιγαντιαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς γίγαντα, ἴδιος γίγαντος, μέγας.

Γιγαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι τοὺς Γίγαντας.

Γιγαντικὸς, ἡ, όν. Γίγαντος ἢ τῶν Γιγάντων ἴδιος.

Γιγαντολέτειρα, ας ϗ Γιγαντολέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Γιγαντολέτωρ, ορος ϗ Γιγαντολέτης, ου (ὁ), Π. ἀφανιστὴς (ἐξολοθρευτὴς) τῶν Γιγάντων.

Γιγαντομαχία (ἡ). μάχη γιγάντων ἢ πρὸς γίγαντας.

Γιγαντομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησα τῶν γιγάντων.

Γιγαντοπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παλάμας γίγαντος, Γιγαντόχειρ.

Γιγαντοραίστης, ου (ὁ), Π. [γίγας ῥαίω], = Γιγαντοφόνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γιγαντόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶμα γίγαντος, γιγαντιαῖος.

Γιγαντοφθόρος (ὁ, ἡ), = Γιγαντολέτης.

Γιγαντοφόνος (ὁ, ἡ), καὶ

Γιγαντοφόντης, ου (ὁ), καὶ Γιγαντοφόντις ιδος (ἡ), Π. φονεὺς τῶν γιγάντων.

Γιγαντόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), = Γιγαντοπάλαμος.

Γιγαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γίγαντα, γιγαντιαῖος.

Γίγαρτον (τὸ), [;]. ὁ σπόρος (τὸ κουκκοῦτσι) τοῦ σταφυλιοῦ.

Γιγαρτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος) γίγαρτα.

Γίγας [γῆ, γίνομαι], αντος (ὁ). γίγαντας, μεγαλόσωμος.

Γιγγίδιον (τὸ), εἴδ. φυτοῦ, ἀγριορράδικον, (παρβλ. Κιχώριον).

Γιγγίς, ίδος (ἡ), = Γογγυλίς.

†Γίγγλαρος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλ. ἀντὶ) Νίγλαρος, (παρβλ. Γίγγρας).

†Γιγγλίζω, Μ. ίσω, = Κιχλίζω (;), (παρβλ. Γαγγαλίζω).

†Γιγγλισμὸς (ὁ), = Κιχλισμὸς, γέλως ἐκ γαργαλίσματος.

Γιγγλύμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γιγγλυμός.

Γιγγλυμοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Καμωμένος ἢ Συνηρμοσμένος ἐν εἴδει γιγγλυμοῦ.

Γίγγλυμὸς (ὁ), [γλύφω]. ἡ ςρόφιγξ (τὸ θηλυκωτῆρι ὁ [Τουρκ.] ῥεζὲς) τῆς θύρας ϡ. 2) (μτνμ.) τὸ θηλύκωμα τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος, ἡ κλείδωσις.

Γιγγλυμόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἐνόνομαι (Συναρμόζομαι) ἐν εἴδει γιγγλυμοῦ, θηλυκόνομαι.

Γιγγλυμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γιγγλυμοειδής, γιγγλυμῷ ὅμοιος.

Γιγγλυμωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (συνηρμοσμένος μὲ) γιγγλυμούς.

Γίγγρα, ας (ἡ), [ὀνμτπ.], εἴδ. μικροῦ βαρβαρικοῦ τραχυφώνου αὐλοῦ, (παρβλ. Χηνίζω).

Γιγγραίνω, Μ. ανῶ. Παίζω τὸ ὄργανον ὀνομαζόμενον γίγγραν.

Γιγγραντὸς, ἡ, όν. (σκοπὸς, ἦχος) Ὁ ὁποῖος παίζεται μὲ τὸν αὐλὸν γίγγραν.

Γίγγρας, ου (ὁ), = Γίγγρα.

Γιγγρασμὸς (ὁ). ὁ ἦχος ϡ τὸ παίξιμον τῆς γίγγρας.

Γιγλυμος, Γιγλυμώδης κτλ. ἴδε Γιγγλυμὸς κτλ.

Γίγνομαι (ἀρχαιότ. τοῦ) Γίνομαι [γένω], Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ἐγενόμην ἢ Ἀττ. Ἐγενήθην, πρκ. Γεγένημαι καὶ μσ. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Γέγονα). Λαμβάνω ὕπαρξιν, παράγομαι εἰς τὸ εἶναι, (ἐπὶ ἀνθρ.) γεννῶμαι, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω. » Εἶπεν ὁ θεὸς, Γεννηθήτω φῶς, ϡ ἐγένετο φῶς, « Γρφ. » Οἶκον, ὅθι γενόμην, « Ὀδ. Ξ. » Ἡμέρῃ, τῇ ἕκαστος ἐγένετο, « Ἡρ. » Οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι, ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; « Πλ. » Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδὼς, Δμ. » Τὸν Λυκοῦργον μόνον τῶν γεγονότων (δηλ. τῶν ἀνθρώπων), « Πλβ. » Γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ, « Ἀρςφ. » Γεγονέναι βέλτιον (κάκιον) ἄλλων, « Ἰσκρ., Λσ. » Τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας, « αὐτ. » Τυράννου πατρὸς γενέσθαι, « Λξ. » Γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, « Ξεν. » Γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος, « Γργ. » Τοῖς 94 ἔτεσιν, ὧν τυγχάνω γεγονὼς, « Ἰσκ. » Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, « Αἰσχ. » Ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη, « Ἰλ. Α. » Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνου ϡ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς γιγνομένων, « Δμ. (ὅθ.) » Τὰ γιγνόμενα, « ἀντὶ Τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι τῶν κτημάτων. » Τῶν γιγνομένων εἰκοςὴν πρασσόμενοι, « Θκ. (ϡ μτφορ.) » Τὸ γιγνόμενον, « ἀντὶ Τὸ προσγινόμενον, τὸ προϊὸν (τὸ κέρδος) τὸ ἐργοχείρου (τῆς πραγματείας, χρημάτων τοκιζομένων κτλ.), τὸ διάφορον, (καὶ ἐν γέν.) τὸ συμφέρον, ἢ ὠφέλεια. » Τοὺς Θηβαίους ἡγεῖτο, ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν, « Δμ. 2) γίνομαι ἢ εἶμαι, ὑπάρχω, χρηματίζω. » Γέγονας ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος; » Ἀρςφ. » Ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε, « Δμ. » Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται, « Θκ. » Σατύρῳ, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ, « Δμ., (ϡ τρπ.) » Ἐμαυτοῦ γίγνομαι. » Ἐκπλήττονται ϡ οὐκέθ' αὐτῶν γίγνονται, « Πλάτ. (ἴδε κατωτέρω). » Τῆς βουλῆς (« Τῶν γεραιτέρων) γεγονὼς, « Δ. Κάσσ. » Τοῦ Πομπηΐου γεγονότες, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Τοῦ πλείονος (« Τῆς ἐπιθυμίας) γεγονότες, « Λξ. » Οἱ τῶν κοινῶν ἐπὶ τῷ γεγενημένοι, « Λξ. (ϡ περιφρ.) » Γίγνομαι ἐν πείρᾳ (δι' ἔχθρας, ὀργῆς, λόγων ϡ.), « ἀντὶ Πειρῶμαι κτλ. » Ἐγεγόνει τῇ Βουλῇ δι' ὀργῆς, « Πλ. 3) (προθετ. ἢ ἐλλ.) = Παραγίνομαι, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ, (ἐνίοτε) = Παρέρχομαι. » Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ ποταμοῦ, « Ἀρρ. » Γενόμενος πρὸς τῷ Ἰσθμῷ, « Θκ. » Ἐγένετο τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς ἣν ὑπῆγον, « Γρφ. » Ὤχοντο, ἴδε πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, « Ἰλ. Δ., προώδευσαν. (καὶ μτφορ.) » Ἔννοιά ποθ' ὑμῖν ἐγένετο, « Ξεν., μᾶς ἦλθε κατὰ νοῦν. » Γενόμενος ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἑαυτοῦ [κύριος δηλ.] ἢ πρὸς ἑαυτὸν), « (κοιν.) ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν του. (ϡ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Γίγνομαι κατ' ἐμαυτόν, « μένω μόνος (» Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα, « Αἰσχ.) ἢ συλλογίζομαι (» Ὁ δὲ Πομπήϊος, ἀκούσας, καὶ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « Πλ.), (ἐδῷ ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ τὸ ἀνωτέρω;) » Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, « Αἰσχ. » Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, « Ακ., ἀντὶ τοῦ Διελθών. » Γενομένης ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης, « Πλ., ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγμ. » Τὸ δαιμόνιον φῄς, ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε σαυτῷ γίγνεσθαι, « Πλ. » Ἐξ ἀνθρώπων (ὀφθαλμῶν, ποδῶν) ἐγένετο, « ἔγινεν ἄφαντος ἢ ἀπέθανεν. » Ἐπειδὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται, « Ηρ. » Γίγνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, « Πλ.

4) (τρπ.) καταντῶ, ἐκβαίνω, ἀποβαίνω· κατορθοῦμαι, πραγματοποιοῦμαι. » Ἐλπίδες οὐ γιγνόμεναι, « Ακ. » Ἃ μὲν ἐπράσσετο, οὐκ ἐγένετο, « Θκ. » Τῶν 120 στατήρων γίγνονται 3600 δραχμαί, « Δμ. (ὅθ.) » Γιγνόμενον, « Ἀριθμτκ., τὸ προκύπτον, (ϡ Διαλεκτ.) τὸ συμπέρασμα. » Τίς (» Τί, » Οὐκ ἔχω τι) γένωμαι; « Λξ. » Γίγνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Λξ., ἀφίνεται εἰς τὴν διάκρισιν ἄλλων, ἢ ἐλπίζει εἰς τὴν βοήθειάν των. 5) καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι. » Ἐπὶ τέτταρας ἡμέρας πρὸς ταῖς θύραις γίγνονται, « Λξ. » Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, « Πλ. » Γενόμενοι ἐν ποιήσει (ἐπὶ πράγμασι, περὶ τὸ συμβουλεύειν κτλ.), « (καὶ τὸ ἐναντ.) » Γενόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων, « Πλ., ἔπαυσε νὰ ἐνασχολῆται εἰς. 6) εἶμαι (παρὼν), εὑρίσκομαι. » Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασιν (ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, ἐπ' ἀμφότερα ταῖς γνώμαις), « Θκ. 7) (μὲ ἐπίρ.) διάκειμαι, εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν. » Οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, ϡ εἰσαύριον ἡδέως γίγνονται, « Πλ. » Κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ..., « Ἀθ. (καὶ ἐλλ. τοῦ ἐπίρ.) » Θυομένῳ δὲ αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο (ἐνν. καλὰ ἢ καλῶς) τὰ ἱερὰ, « Ξεν. 8) (τρπρσ. ἢ κατ' ἀπαρ. ἢ κατὰ μτχ.) συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, τυχαίνει. » Σεισμὸς ἐγένετο, « Γρφ. » Πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, « Ἰσκρ. » Κύριε, τί γέγονεν ὅτι κτλ.; « Γρφ. » Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο αὐτῷ, ὥςε χρήμασιν εὐεργετεῖν, « Ξεν. » Πρὸς ἀγαθοῦ (ἢ » Πρὸς κακοῦ) μοι τὸ πρᾶγμα ἐγένετο, « Ἀρςτ. » Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ γένοιτο, « Ἀρςφ. » Μὴ γένοιτο, « Λξ. » Γενομένης δὲ φήμης, « Λξ. » Παντάπασι τὰ γινόμενα λέγεις, « Πλάτ. 9) ἀνήκει, εἶνε χρέος (δίκαιον, νόμιμον, προσδιωρισμένον), λαχαίνει, πίπτει εἰς τὸ μερίδιον, (ἐν γέν.) ταιριάζει (ὅθεν ϡ τὸ κοιν. Τοῦ γίνεται ἢ Δὲν τοῦ γίνεται τὸ ποδήμα κτλ.). » Πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γιγνόμενον ἐκομίσαντο, « Ἰσ. » Τὸ γιγνόμενον τῷ θεῷ τοῦ ἀργυρίου ἐξέτισε, « Παυσ. » Τὸ γιγνόμενον τίμημα, « Λξ. » Τῷ παιδὶ τοῦ ἀνεψιοῦ κατὰ τοὺς νόμους ἐγίγνετο ἡ κληρονομία, « Ἰσ. » Τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, « Ἀρςδ. » Ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις, « Ξεν. » Οὐ δικαίαν οὐδὲ γιγνομένην χάριν, « Δμ. » Τό γ' ἐπ' ἐμοὶ γιγνόμενον, πειράσομαι διαπράξασθαι, « Λβ. 10) ἀξίζει ἢ κοστίζει. » Τοὺς ἐξειργασμένους (χώρους) ἔφη πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι, « Ξεν. 11) τελεῖται, ἐκτελεῖται, παραςήνεται (εἰς τὸ θέατρον). » Γιγνομένων τῶν ἐν ἄςει τραγῳδῶν, « Αἰσχ. 12) = Συγγίνομαι. » Γενομένη ἀνδρὶ ἑτέρῳ, « Γρφ., (παρβλ. Γεννάω).

Γιγνώσκω (ἀρχαιότ. τοῦ) Γινώσκω [νοέω], Μ. γνώσομαι ϡ Π. γνωσοῦμαι (ἀόρ. Ἔγνων, ως, ω, ωμεν κτλ. [ὅθ. πρς. Γνῶθι, εὐκτ. Γνοίην, ὑποτ. Γνῶ, ῶς, ῷ κτλ., ἀπαρ. Γνῶναι, μτχ. Γνοὺς], πρκ. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Ἔγνωκα καὶ πθ. Ἔγνωσμαι, ἀόρ. Ἐγνώσθην). Γνωρίζω, διακρίνω. » Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, « Ὀδ. Δ. » Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησεν, « Ἡσ. (κατ' ἔκτ.) γνωρίζομαι, φιλιόνομαι. (ἐπμ.) ἀγαπῶ. Ἦ μάλα νῶϊ γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον, « Ὀδ. Ψ. » Οὐδὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων, « Ὀδ. Φ. » Γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Θετταλῶν ἱππεῖς γνωσθῆναι αὐτῷ βουλόμενοι, « Ξεν. 2) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, (ἐπμ.) ἠξεύρω. » Ὡς γνῶ χωομένοιο, « Ἰλ. Δ. » Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, « Ἰλ. Ε. » Τοὺς λόγους τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω, « Θκ. » Γνῶθι σαυτόν, « Γνμ. » Ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, « Θκ. » Ἐπεὶ ἔγνω ἐμοῦ ἄτοπα ποιοῦντος, « Ξεν. » εἰ γνώσεται Σωκράτης ὁ σοφὸς δὴ, ἐμοῦ χαριεντιζομένου, « Πλάτ. » Πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων Ἑρμῆν, « Ακ. » Ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, ᾗ τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτω γίγνωσκε, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) » Γινώσκω χάριν, « Δ. Κάσσ., ἀντὶ Οἶδα (καὶ κοιν. Ἔχω) χάριν, (παρβλ. Οἶδα). 3) νομίζω, φρονῶ, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην. » Ὀρθῶς (» Κακῶς) γινώσκω, » Γιγνώσκειν ὀρθῶς περὶ θεῶν, « Πλ. » Λεγέτω περὶ αὐτοῦ, ὡς ἕκαστος γιγνώσκει, « Θκ. » Ἐγὼ μὲν οὕτω γινώσκω, « Ξεν. » Οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, « Ακ.

4) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. » Τὸ μαντεῖον ἔγνω ἡμετέραν εἶναι τὴν Μεσσήνην, « Ἰσκρ. » Ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, « Ακ. » Οἱ δικαςαὶ δὲ, ἀκούσαντες, ταὐτὰ καὶ αὐτοὶ ἔγνωσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, « Δμ. » Πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, « Μυθ. (καὶ πθ.) » Πῶς ἂν κρίσιν ἀκριβεστέραν εὕροιμεν τῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης, « Ἰσκρ. » Τὴν οὕτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δίαιταν, « Δμ. » Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις, « Ακ. (ᾗ [ἅπαξ μόνον] μσ.) » Ὡμολόγηκε νυνὶ ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, « Δμ. 5) (ῥτρ.) ἐφευρίσκω ἐπιχειρήματα. » Ἱκανώτατος δὲ ἀνθρώπων ἦν (ὁ Ἀντιφῶν) εἰπεῖν τε ᾗ γνῶναι, « Φλςρ. 6) (μτγν.) συνευρίσκομαι (σαρκικῶς). » Ἀδὰμ ἔγνω Εὔαν, « Γρφ. » Οὐδεμίαν ἔγνω τῶν παλλακίδων, « Πλ. » Πῶς ἔςαι μοι τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω, « Γρφ. 7) (Π. ᾗ σπντ.) = Γνωρίζω, γνωςοποιῶ. » Γνώσομαι τὴν ὀλβίαν Κόρινθον, « Πίνδ.

Γίννος (ὁ). ἄλογον ἢ μουλάρι ἀτελὲς καὶ (ἐπμ.) μικροκάμωτον, (κοιν.) μιντυλλὶ, (παρβλ. Νάνος).

Γινομαι, Ζ. Γίγνομαι.

Γινώσκω, Ζ. Γιγνώσκω.

Γλαγάω-ῶ (χ. Μ). Ἔχω πολὺ (Εἶμαι γεμάτος ἢ τρυφερὸς ἀκόμη ὡσὰν) γάλα [γλᾶγος].

Γλαγερὸς, ὰ, ὸν, Π. = Γαλακτώδης, γαλατερὸς, γεμάτος (ἢ ὅμοιος μὲ) γάλα.

Γλαγερόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαλακτόχροος.

Γλαγόεις, εσσα, εν, Π. = Γλαγερός.

Γλαγοπὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὅ,που πήζει τὸ

Γλάγος, εος-ους (τὸ), Π. = Γάλα.

Γλαγότρόφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων (καὶ προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ γάλα.

Γλαγοφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Γαλακτοφόρος.

Γλαγόων, Π. ἀντὶ Γλαγῶν, μτχ. τοῦ Γλαγάω.

Γλάζω, Μ. άξω, Π. = Κλάζω.

Γλακτοφάγος, Γλακτοφόρος, Γλακτόχροος, Π. ἀντὶ Γαλακτοφάγος κτλ.

Γλαμάω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Λημάω, [ἐκ τοῦ

Γλάμα (ἁ), Δ. ἀντὶ Λήμη, (κοιν.) τσύμπλα.

Γλαμυξιάω-ῶ, Μ. άσω; = Γλαμάω, εἶμαι.

Γλάμυξος (ὁ, ἡ), = τῷ

Γλαμυρὸς, ὰ, ὸν ᾗ

Γλαμώδης, εος (ὁ, ἡ) ᾗ

Γλάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λημῶν, τσυμπλιάρης, τσυμπλιασμένος.

Γλάνις, ιδος ἢ ίδος ἢ ιος (ὁ, ἡ), ὀψάρ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ) ὅμοιον μὲ τὸν Σίλουρον, (κοιν.) γουλιανὸς, (παρβλ. Βλένος).

Γλαννὸς, ὴ, ὸν, = Βλεννὸς, ἀκαμάτης, ἀχρεῖος, (ὅθεν

Γλάνος (ὁ), ζ. ἡ ὕαινα.

Γλὰξ, ακὸς (ἡ), εἰδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. καταιβάζει γάλα, (παρβλ. Γλαύξ).

†Γλαρὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γλαφίς.

Γλαύκειος, α, ον. Ὁ τῆς γλαυκός. » Ὠὸν —, « Σδ.

Γλαυκηπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (μάλιστα ὅπου εἶνε πορθμὸς) γλαυκὰ κύματα. » Κλύδων—, « Ἐμπεδ.

Γλαυκιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (ἢ Βλέπω μὲ) βλέμμα γλαυκὸν (φοβερὸν καθὼς τοῦ λέοντος). 2) = Γλαυκίζω.

Γλαυκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλαῦκος.

Γλαυκίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (ἢ Κλίνω πρὸς τὸ) γλαυκὸν χρῶμα. 2) πάσχω ἀπὸ γλαύκωσιν.

Γλαύκινος, η, ον, = Γλαυκὸς, γαλανοπράσινος.

Γλαύκιον (τὸ). εἰδ. φυτοῦ ᾗ 2) πτηνοῦ, (παρβλ. Γλαύξ).

Γλαυκίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Γλαῦκος.

Γλαυκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων γλαυκὸς (γαλαζοπράσινος).

Γλαυκόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὰ ὀμμάτια.

Γλαυκὸς [γλαύσσω ἢ γλαὺξ], ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ὀμμάτων τῆς γλαυκὸς, γαλανὸς ἢ γεράνηος ἢ γαλανοπράσινος, (ἐν γέν.) = Λευκὸς (μὲ κᾄποιαν γλυκύτητα), ὑπόλευκος, λαμπρὸς (καθὼς τὸ φῶς τῆς σελήνης) ἢ, φοβερὸς, καταπληκτικὸς (ὡς τὰ ὀμμάτια τοῦ λέοντος).

Γλαῦκος (ὁ), ὀψάρ. θαλασ. (ἐκ τοῦ γεν. τοῦ Ὄνου).

Γλαυκότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἢ ὄψις) τοῦ γλαυκοῦ, γαλανάδα.

Γλαυκοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὸν φέγγος. » Σελήνη —, « Ν. Εὐγ.

Γλαυκόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Γλαυκόμματος.

Γλαυκόφωτος (ὁ, ἡ), = Γλαυκοφεγγής.

Γλαυκοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων γλαυκὴν χαίτην ἢ κόμην.

Γλαυκόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὸν χρῶμα.

Γλαυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γλαυκόν. 2) προξενῶ γλαύκωσιν.

Γλαυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γλαυκός.

Γλαύκωμα (τὸ). πάθος τῶν ὀφθαλμῶν (γινομένων παρὰ φύσιν γλαυκῶν), πανάδα, (παρβλ. Ὑπόχυμα).

Γλαυκῶπις, ιδος (ἡ). ἡ ἔχουσα γαλανοὺς ἢ φοβεροὺς ὀφθαλμοὺς, (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Σελήνης), [ἐκ τοῦ

Γλαυκωπὸς (ὁ). ὁ ἔχων γλαυκοὺς ἢ γλαυκὸς ὦπας (ὀφθαλμοὺς) ἢ ὄψιν, γλαυκοειδής.

Γλαύκωσις, εως (ἡ). ἡ τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ γλαυκώματος ἀμαύρωσις.

Γλαυκώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Γλαυκωπός.

Γλαὺξ [γλαύσσω ἢ ὀνμτπ.], γλαυκὸς (ἡ). ὄρν. νυκτινόμ., (κοιν.) κακουβάγια. 2) (συνκδχ. ἀπὸ τοῦ χαράγματος) νόμισμα τετράδραχμον τῶν παλ. Ἀθην.). 3) εἰδ. χόρτου, (τὸ ἄλλ.) Γλὰξ καὶ (ἴσως) Γλαύκιον.

Γλαύσσω χ. Μ.), Π. [λεύσσω], λάμπω (μτβτ.) βλέπω.

Γλαφὶς [γλάφω], ίδος (ἡ), = Γλυφὶς, σφυρὶ τῶν λιθοξόων (σουβλερὸν ἀπὸ τὸ ἓν καὶ κοπτερὸν ἀπὸ τἆλλα μέρος), (παρβλ. Γλύφανον).

Γλάφυ, υος (τὸ), Π. [γλάφω]. σπήλαιον, τρύπα, κοίλωμα.

Γλαφυρία (ἡ), = Γλαφυρότης.

Γλαφυρὸς [γλάφω], ά, όν. Κοῖλος, βαθαλὸς· σκαλιςὸς, πελεκητὸς· (ἐπμ.) λεῖος, ςιλπνὸς, καλοδουλευμένος· (συχνότ.) εὐμορφοκαμωμένος (κυρ. ψηλὸς ᾗ λιγνὸς), χαρίεις, νόστιμος, ἀνθηρὸς, τερπνὸς· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπιτήδειος (εἰς ψιλοδαλειάν), ἐπιδέξιος, (παρβλ. Κομψός).

Γλαφυρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γλαφυροῦ, χάρις, νοστιμάδα, κομψότης.

Γλαφυρῶς, ἐπίρ. Μὲ γλαφυρότητα, νόστιμα, ἐπιδέξια κτλ.

Γλάφω [λάσκω], Μ. γλάψω. Σκάπτω, βαθουλόνω. 2 = Γλύφω.

Γλάχων, ωνος (ἁ), Δ. ἀντὶ Βλήχων.

Γλεῖνος (ὁ), = Γλῖνος.

Γλευκαγωγὸς (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος εἰς μετακόμισιν γλεύκους.

Γλεύκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ Γλυκὺς ὡσὰν) γλεῦκος.

Γλευκοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γλεῦκος.

Γλεῦκος [γλυκὺς], εος-ους (τὸ). τὸ κρασὶ πρὶν βράσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, μοῦστος, ἢ καὶ ἀφ' οὗ βρασθῇ, (ἐπμ.) κρασὶ γλυκόν.

Γλεῦξις, εως (ἡ). μοῦστος βρασμένος. 2) (ἐπιθετ. ὁ) οἶνος ἐνωμένος μὲ πολὺν τοιοῦτον μοῦστον, (ἐπμ.) γλυκὺς ἢ γλυκόπιοτος.

Γλέφαρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Βλέφαρον.

Γλήμη (ἡ), = Λήμη, τσύμπλα.

Γλήμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλήμη.

Γλήνη (ἡ), [γλῆνος]. ἡ κόρη (τὸ φαινόμενον ὁμοίωμα εἰς τὸ λαμπρὸν) τοῦ ὀφθαλμοῦ· (συνκδχ.) ὀφθαλμός. (μτνμ.) κορῆτσι· κοῦκλα (κυρ. καὶ μτφορ.). τρύπα τῆς κηρήθρας. (χειρουργ.) = Γιγγλυμὸς (τῶν κλειδώσεων), (ὅθεν

Γληνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ γλήνην (κλείδωσιν).

Γλῆνος [γλαύσσω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε τι λαμπρὸν (ὑαλιστερὸν), (ὅθ.) ἄστρον. κόρη (τοῦ ὀφθαλμοῦ), ὀφθαλμός· κοῦκλα (ἀπὸ κηρί). κειμήλιον, (παρβλ. Ἄγαλμα).

Γληχὼ, όος-οῦς, ᾗ

Γλήχων, ωνος (ἡ). = Βλήχων, φλησκοῦνι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γληγωνίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ γλήγωνα.

†Γλία (ἡ). γλίντζα, (ἴδε Γλοῖος καὶ παρβλ. Βλένος).

† Γλιάομαι-ῶμαι, Μ. ἀγομαι, = Γλίχομαι.

Γλίνη (ἡ), [γλία]. λέρα, βρῶμα.

Γλῖνος (ὁ), [γλιά], = Βλένος (ὑφάρ.). 2) ἐνδρ. εἶδ. σφενδάμνου.

Γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλίσχρον.

Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ διὰ τῶν ἀντιλογιῶν 'γλυφρῶν καὶ θαφεύγων (ἐπιμ.) ἄξιος νὰ ἐπιτριβῇ (νὰ χαθῇ.)

Γλίσχρασμα (τὸ), = Γλισχρότης, γλίντζα.

Γλισχρεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι γλίσχρος (φειδωλός), ἀκριβεύομαι, φιλαργυρεύομαι.

† Γλισχρία (ἡ), = Γλισχρότης, ῥυπαρία, φιλαργυρία.

Γλισχρολογέομαι=οῦμαι. Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω λεπτομερῶς καὶ (Φιλαργυρεύομαι καὶ εἰς) τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα.

Γλισχρολογία (ἡ), = Σμικρο(Δεπτο)λογία εἰς οὐτιδανὰ πράγματα.

Γλίσχρος [γλία], α, ον. Ἰξώδης, (χυδ.) γλιντζιασμένος· γλιστερός· (μτφορ.) ἐπίμονος (παρβλ. Διπαρής)· Φιλάργυρος, ῥυπαρός, μικροπρεπής· πτωχός, πτωχικός, εὐτελής.

Γλισχρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ γλίσχρου, γλίντζα. (μτφορ.) ῥυπαρία, φιλαργυρία· πτωχεία· λεπτολογία κτλ.

Γλισχρόχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ χολὴν γλισχρῶδη.

Γλισχρώδης, εος (ὁ, ἡ). γλίσχρος τὴν σύστασιν, ἰξώδης.

Γλίσχρων, ωνος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ γλίσχρος (πτωχός).

Γλίσχρως, ἐπίρ. Μὲ γλισχρότητα, κολλητικῶς, (μτφορ.) ἐπιμόνως, λιπαρῶς, δυσαποσπάστως· πτωχικά, μὲ ἄκραν οἰκονομίαν καὶ στενοχωρίαν· μόλις καὶ μετὰ βίας. μὲ μικροπρεπῆ λεπτολογίαν. » Μελίττας οὕτω γλίσχρως γεγραμμένας, ὧν γε καὶ προνομαίαν δήλη, « Φλογ.

Γλίχομαι (παρτ. Ἐγλιχόμην καὶ πλέον εὖ), [γλιά, ἔχομαι ἢ συγγ. τῷ Λίπτω]. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, (μὲ γεν. προθετ.) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι.

Γλοιάζω [γελοῖος;], Μ. άσω. Περιγελῶ τινα 'μ:σοσφαλῶν (ὡς νὰ νυστάζω) τὰ 'μμάτια μου, (παρβλ. Ἀλλάπτω).

Γλοιάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Γλοῖος, ητος (ὁ). (κυρ. ἵππος) βαρυκέφαλος, πεισματάρης, κακομαθημένος.

Γλειοπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πάχος (παχύτητα) γλοιοῦ.

Γλοιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλοιόω.

Γλοιοπότης, ου (ὁ) ἢ Γλοιοπότις ιδος, (ἡ), [γλοιός, πίνω]. ὁ ῥουφῶν (τραβῶν, βυζάνων) τὴν λέραν (γλίντζαν) τοῦ σώματος. » Χλαμύς—, « Ἐπγρ.

Γλοῖος (ὁ), [γλία]. γλίντζα (κυρ. τοῦ λατροῦ). (ἐν γέν.) λέρα, λίγδα.

Γλοιὸς, ά, όν. Γλιντζιασμένος, (ἐπιμ.) 'γλιστερός, (ἐν γέν.) λερωμένος, ῥυπαρός, (τρπ.) φιλάργυρος· κακοήθης, ἀχρεῖος· πεισματάρης, (παρβλ. Κονίσαλος.)

Γλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ γλοιῶδες, λειόνω.

Γλοιώδης [γλοῖος], εος (ὁ, ἡ). ὡσὰν γλίντζα, ἰξώδης, γλιντζιασμένος.

Γλούτια (τὰ), ὀνομάζονται εἰς τὴν ἀνατομ. δύο σκληρὰ σωμάτια περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐγκεφάλου, (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ

Γλουτός (ὁ). [γλοιός;]. τὸ ὑποκάτωθεν τῶν ἰσχίων (ἴδε τὴν λέξ.) κρεατῶδες μέρος, (κοιν.) κωλομέρι, (παρβλ. Πυγή.).

Γλυκάζω, Μ. άσω. Εἶμαι γλυκὺς, ἔχω γλυκεῖαν γεῦσιν, γλυκίζω. » Οἶνος γλυκάζων, « Δσκρ. 2) (μτβτ.) = τῷ

Γλυκαίνω, Μ. ανῶ. (μτβτ.) Κάμνω τι γλυκὺ, προξενῶ γλυκύτητα, γλυκαίνω. ||. (πθ.) γίνομαι γλυκὺς, ἀποκτῶ γλυκύτητα, γλυκαίνω. 2) τρώγω γλύκυσμα ἵνα γλυκάνω τὸ στόμα μου.

Γλυκαῖος, α, ον, = Γλυκὺς.

Γλύκανσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γλυκαίνειν, γλύκισμα.

Γλυκαντικὸς, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ γλυκαίνων (κάμνων τι γλυκύ).

Γλύκασμα (τὸ). πᾶν ἄτι γλυκαίνει (προξενεῖ γλυκύτητα), γλύκυσμα, γλυκόν, (Τουρκ.) σερμπέτι κτλ. » Πίετε γλυκάσματα, « Ῥῆφ.

Γλυκασμὸς (ὁ), = Γλύκανσις, Γλύκασμα.

Γλυκέη, Ἰων. ἀντὶ

Γλυκεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Γλυκύς. ||. (οὐσ.) = Γλυκόῤῥιζα.

Γλυκειό(κιώ)τερος, α, ον, Π. ἀντὶ Γλυκύτερος, συγκρ. τοῦ Γλυκύς.

Γλυκερὸς, ὰ, όν, = Γλυκύς.

Γλυκεροστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκὰ σταφύλια, (ἐπίθ. τοῦ φθινοπώρου).

Γλυκερόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκὺ (λεῖον, τρυφερὸν) δέρμα.

†Γλυκίζω, Μ. ίσω, = Γλυκάζω.

Γλυκί(κοί)νας, ᾶ (ὁ). πλακούντιόν τι, (ἴσ.) ἢ μουστοπίτταν.

Γλυκισμὸς (ὁ), = Γλυκασμός.

Γλύκιστος η, ον, ὑπερθ. καὶ

Γλυκίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Γλυκύς.

Γλυκόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γλυκὺς ἢ 'Γπόγλυκυς, (κοιν.) γλυκούτσικος.

Γλυκοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γλυκοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γλυκὰ ποτὰ ἢ γλύκος=γλεῦκος.

Γλυκορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν γλυκὰ ῥήματα.

Γλύκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Γλεῦκος.

Γλυκυαχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Γλυκυηχής.

Γλυκύβακρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων ἢ προξενῶν γλυκὰ δάκρυα. » Ἔρως—, « Ἐπγρ.

Γλυκυδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [γ. δέρκομαι]. ὁ ἔχων γλυκὺ βλέμμα ἢ γλυκεῖαν θεωρίαν. » Φῶς ἡλίου γλυκυδερκὲς, « Σίβυλ.

Γλυκύδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων γλυκὰ δῶρα.

Γλυκυηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ ἠχῶν, ἔχων γλυκεῖαν φωνήν.

Γλυκυθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Γλυκαίνω ('Ηδύνω, Εὐφραίνω) τὴν ψυχήν.

Γλυκυθυμία (ἡ). γλυκεῖα διάθεσις, ἱλαρότης, ἡδονὴ τῆς ψυχῆς (κυρ. εὐαισθήτου ἀνθρώπου), (ἐπὶ κακοῦ) ἀκρασία, φιληδονία.

Γλυκύθυμος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος γλυκυθυμίαν, πρᾶος, ἥμερος, εὐαίσθητος.

Γλυκυκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Γλυκύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων γλυκὺν καρπόν. » Ἄμπελος ἡ—, « Θκρ.

Γλυκύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺ (νόστιμον) κρέας.

Γλυκύμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γλυκύμηλον.

Γλυκυμαρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. (χαρακωτῆς) ἀχηβάδας ἢ καλόγνωμης.

Γλυκυμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. γλυκὺς ὡσὰν τὸ μέλι, πρᾶος, ἱλαρός.

Γλυκύμηλον (τὸ), εἶδ. μήλα, γλυκόμηλον.

Γλυκύμορφος (ὁ, ἡ). γλυκὺς τὴν μορφήν.

Γλυκυμυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. γλυκομιλῶ, εἶμαι -

Γλυκύμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος.

Γλυκύνοος-ους (ὁ, ἡ), = Γλυκύθυμος, πρᾶος.

Γλυκύπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ γεννῶν γλυκὰ (ὡραῖα, νόστιμα) παιδιά.

Γλυκυπάρθενος (ἡ), Π. γλυκεῖα (ἀξιέραστος) παρθένος.

Γλυκύπικρος (ὁ, ἡ). γλυκὺς καὶ πικρὸς ἐνταυτῷ, πικρόγλυκος.

Γλυκύπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Ἡδύπνοος.

Γλυκυποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γλυκυπότης, ου (ὁ), = Γλυκοπότης.

Γλυκυρόδινον (τὸ). γλυκὺ ἔλαιον κατεσκευασμένον μὲ ῥόδα, ῥοδέλαιον.

Γλυκύῤῥιζα (ἡ), ᾗ

Γλυκυῤῥίζιον (τὸ), εἶδ. φυτ., γλυκόῤῥιζα, (κυρ.) οὐδ. τοῦ-

Γλυκύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν ῥίζαν. ||. (οὐσ. θηλ.) = Γλυκόῤῥιζα.

Γλυκύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ γλυκὰ ῥέων.

Γλυκὺς, έος (εῖα, ὺ), (συγκρ. Γλυκύτερος καὶ Γλυκίων ᾗ [σπνττ.] Γλύσσιων, ὑπερθ. Γλυκύτερος ᾗ Γλύκιστος). Γλυκὺς (κυρ. καὶ μτφορ.), νόστιμος (ἐνίοτε εἰρωνικῶς: » Ὡς γλυκὺς εἶ, ὦ Σώκρατες. « Πλάτ.), (παρβλ. Ἡδύς). ||. (οὐσ.) Γλυκὺ, έος (τὸ), κρασὶ γλυκὸν ἢ μαῦστος βρασμένος, (παρβλ. Ἕψημα). 2) (κατ' ἀντίφρ.) ἡ χολή.

Γλυκυσίδη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Πεντόροβον καὶ (κυρ. ἡ ῥίζα του) Παιονία, (χυδ.) χέρι τῆς Παναγίας.

† Γλύκυσμα (τὸ), (μτγν.) = Γλύκασμα, ἄρτυμα, γλυκόν.

Γλυκύστρυφνος (ὁ, ἡ). γλυκὺς καὶ στυφὸς (στρυφνὸς) ἐνταυτῷ.

Γλυκύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ γλυκέος, γλυκάδα.

Γλυκυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺν (εὐλύγιστον) τράχηλον. 2) (εἰς τὸν Σουΐδ. ἐν λ. Στρόβιλος) ἐσφαλμ. ἀντὶ Γυλιοτράχηλος.

Γλυκυφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις πολλὰ (νὰ τρέφηται μὲ) γλυκά.

Γλυκυφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος γλυκύς.

Γλυκύφθογγος (ὁ, ἡ), = Γλυκύφωνος.

Γλυκυφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Γλυκορρήμων εὐφραδής.

Γλυκυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἠνέ τις -

Γλυκύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν (μελῳδικὴν) φωνήν.

Γλυκύχυλος ᾗ

Γλυκύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺν χυλὸν (χυμόν).

Γλύκων, ωνος (ὁ). ὁ κατὰ πολλὰ γλυκὺς (ὄθεν Κωμ.) ἀηδής, εὐήθης, (καθὼς καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμεῖς λέγομεν κοιν. διὰ τοὺς τοκούτους ὅτι εἶνε) γλύκα.
Γλύμμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε σκαλισμένον (γεγλυμμένον) εἰς πέτραν (ξύλον κτλ.). 2) = Γλυφή.
Γλύξις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γλεῦξις.
Γλυπτήρ, ῆρος καὶ
Γλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων, δουλεύων) πέτρας κτλ., λιθοξόος, λεπτουργὸς κτλ. ‖. » Γλυπτὴρ σιδηροῦς, « Ἐπιγρ., = Γλύφανον.
Γλυπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτηδειος) εἰς τὸ γλύφειν. » Ἡ γλυπτικὴ (ἐννοτέχνη). «
Γλυπτὸς [γλύφω], ἡ, όν. Σκαλιστὸς, πελεκητός.
Γλύσαων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Γλυκίων, συγκρ. τοῦ Γλυκύς.
Γλύφανον (τὸ), [γλύφω]. τὸ ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόων (λεπτουργῶν κτλ.), σκαλιατῆρι, σμιλάρι, (κοιν.) γλύφτης, τρυπάνι κτλ., (παρβλ. Γλαφίς). ‖. » Καλάμου—, « Ἐπιγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.
Γλύφανος (ὁ, ἡ), Π. = Γλυπτός.
Γλυφεῖον (τὸ), = Γλύφανον.
Γλυφεὺς, έως (ὁ), = Γλύπτης.
Γλυφὴ (ἡ). σκάλισμα (πελέκημα, δούλευμα) πέτρας (ξύλου κτλ.). 2) = Γλύμμα.
Γλυφὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἐντομὴ ἢ (χαραγματιὰ) τοῦ βέλους ὅπου ἐμβαίνει ἡ κόρδα τοῦ τόξου. 2) (συνκδχ.) τὸ βέλος. 3) = Γλύφανον. 4) (ἀρχιτεκτ.) = Τρίγλυφον ἢ Κιονόκρανον, [ἐκ τοῦ
λύφω [γλάφω], Μ. γλύψω. Σκάπτω (Σκαλίζω, Πελεκῶ, Δουλεύω) διὰ τοῦ γλυφείου πέτρας κτλ.
Γλῶξ, ωχὸς (ἡ), Π. (ἄχρ. σχεδὸν εἰς τὸ ἑνικ.) = Ἀθὴρ (ἄγανον) τοῦ ἀσταχύου, [ἐκ τοῦ
Γλῶσσα [κλάω], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος. » Ἀπὸ γλώσσης, « = Ἀπὸ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς. 2) (συνκδχ.) = Διάλεκτος. » Ἦν τινα γλῶσσαν οἱ Πελασγοί, « Ἡρ. 3) ὁμιλία, λόγος. » Γλώσσης χάριν, « Αἰσχλ., (κοιν.) ἕνα γένη ὁμιλία. » Ἐξέπεμψε κατασκοπῆσαι καὶ γλῶσσαν αὐτῷ κομίσαι, « Ἀνν. Κομν. » Ταμείου—, « Βυζ., ὁ παρὰ τῷ γεν. ταμείῳ δικηγόρος καὶ » Βασιλέως ἢ »Βασιλικὴ—, « αὐτ., ὁ ἐξ ἀπορρήτων ἢ = Καγγελάριος. 4) (γραμτ.) λέξις ἀπηρχαιωμένη ἢ ποιητικὴ σπανία ἢ ξενικὴ, (ἐπιμ.) ἀσυνείθιστος. » Λέξον Ὁμήρου γλῶσσαν, « Ἀρχ. (ἴδε καὶ Κύριος 3). 5) = Γλωττὶς. » Αὐλοῦ—, « Πλ. » Σάλπιγγος—, « Πλδ. 6) ἡ ἄκρα τοῦ λωριοῦ ἢ τὸ ἐπάνω μέρος (κοιν. ψίδι) τῶν ὑποδημάτων. » Τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων μόνη ἡ γλ. περιλείπεται, « Κλημ.
Γλωσσαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοῦ πονεῖ (τρώγει) ἡ γλῶσσα, (ἐπιμ.) δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατήσω μυστικὸν (νὰ σιωπήσω), ἢ φλυαρῶ (τόσον ὥστε μοῦ πονεῖ ἡ γλῶσσα), ἢ ἀντὶ Γλωσσαργέω = Ἀργολογῶ.
Γλωσσαλγία καὶ Γλωσσαργία (ἡ), = Ἀργολογία, ἀκράτητος πολυλογία, φλυαρία.
Γλωσσαλγίας, ου (ὁ), απν. ἀντὶ =
Γλώσσαργος (ὁ, ἡ). φλύαρος, πολύλογος.
Γλωσσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλῶσσα.
Γλωσσασπις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπερασπιζόμενος μὲ τὴν γλῶσσάν του (μὲ τὴν ῥητορικὴν εὐγλωττίαν του). (Κατὰ τὸν Κορ.) ὁ ἔχων γλῶσσαν ἀσπίδος (φαρμακεράν, Γαλλ. une langue de vipère.
Γλώσσημα (τὸ), = Γλῶσσα (κυρ. κατὰ τὴν 4 σημασ.). 2) ἐξήγησις γλωσσηματικῆς λέξεως. 3) Π. = Γλωχὶν, αἰχμή.
Γλωσσηματίας, ου (ὁ). γλωσσᾶς, λάλος, φλύαρος.
Γλωσσηματίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ μὲ αὐθάδη γλῶσσαν. 2) (πθ.) ἀποκτῶ γλῶσσαν (φωνὴν ἀνθρ.). » Ἡ ὄνος Βαλαὰμ γλωσσηματισθεῖσα κατ' ἄνθρωπον, « Εὐς.
Γλωσσηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐξηγούμενος μὲ) γλώσσημα. » Λέξις—, « Γρμτ., ἀπηρχαιωμένη, ἀσυνείθιστος.
Γλωσσίδιον (τὸ) καὶ
Γλωσσὶς, ίδος (ἡ), Ζ. Γλωττὶς.
Γλωσσογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ γεμίζων τὴν γαστέρα του (τρεφόμενος) διὰ τῆς γλώσσης του, (π. χ.) δικηγόρος, μυθολόγος κτλ.
Γλωσσογράφος (ὁ, ἡ), ὁ γράφων γλώσσας, ἐξηγῶν τὰς γλωσσηματικὰς λέξεις.
Γλωσσοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα γλώσσης.
Γλωσσοκάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (κατέχων) τὴν γλ. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ. (πρὸς τοιαύτην χρῆσιν).
Γλωσσοκηλοκόμπης, ου (ὁ), Κωμ. [γλ. κηλέω, κόμπος], ὁ θέλγων ἢ θελγόμενος μὲ τὰς μεγαλαυχίας του.
Γλωσσοκομεῖον καὶ Γλωσσοκόμιον καὶ
Γλωσσόκομον (τὸ), [γλ. κομέω]. θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν αὐλητικῶν γλωσσίδιων· (ἐν γέν.) κουτὶ· (κατ' ἔκτ.) σακκοῦλι, πουγγί· (εἰς τοὺς Αἰγυπτ.) νεκροθήκη. (χειρουργ.) κιβωτίον τι στενόμακρον ἵνα κρατῇ ἀκίνητα τὰ τσακκισμένα χέρια ἢ ποδάρια.
Γλωσσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλωσσοτομέω.
Γλωσσοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὴν γλῶσσάν μου, ὁμιλῶ ὀλίγα ἢ προσεκτικὰ, φυλάττω ἐχεμυθίαν.
Γλωσσομανία (ἡ). μανία εἰς τὸ ὁμιλεῖν, φλυαρία.
Γλωσσοπέδη (ἡ), Ζ. Γλωττοπέδη.
Γλωσσοπυρσόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν μορφῇ πυρίνων γλωσσῶν.
Γλωσσοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω εὔτροφον γλ., ὁμιλῶ πολλὰ ἢ μὲ εὐκολίαν.
Γλωσσότμητος (ὁ, ἡ). γλωσσοκομμένος.
Γλωσσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τινὸς τὴν γλῶσσαν.
Γλωσσοχαριτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχρεόνω τινὰ μὲ τὰ λόγια μόνον, ὁμιλῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, τὸν κολακεύω.
Γλωσσώδης, ες (ὁ, ἡ), = Γλωσσοειδής. 2) γλωσσᾶς, φλύαρος.
Γλῶττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Γλῶσσα.
Γλωττίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλωττὶς.
Γλωττίζω, Μ. ίσω. Φιλῶ ἀσελγῶς, Ζ. Καταγλωττίζω.
Γλωττικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλ.
Γλωττὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Γλῶσσα, γλωσσίτσα. 2) γλωσσὶς (αὐλοῦ κ.τ.λ.). 3) ἡ ἐπιγλωττὶς ἢ τὸ μέρος τοῦ λάρυγγος τὸ ὁπ. σκεπάζεται ἀπ' αὐτήν. 4) εἶδος πτην. (μὲ μεγάλην γλῶσσαν) τὸ ὁπ. ὁδηγεῖ τὰ ὀρτύκια.
Γλώττισμα (τὸ). φίλημα ἀσελγές, Ζ. Καταγλώτισμα.
Γλωττισμὸς (ὁ), = Γλώτισμα.
Γλωττοδαίδαλος (ὁ, ἡ). τεχνικὸς περὶ τὸ λέγειν.
Γλωττοδίαιμη (ἡ), = Γλωττοπέδη.
Γλωττοδέψεω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλωττοπαιέω, ἀῤῥητοποιέω.
Γλωττοπέδη (ἡ). γλωσσοδέτης (κυρ. καὶ μεταφορ.).
Γλωττοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω λέξεις ἀσυνήθεις. 2) αἰσχρουργῶ τῇ γλώσσῃ (τῷ στόματι), = Ἀῤῥητοποιέω.
Γλωττοποιητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γλωττοποιὸν ἢ τὴν γλωττοποιίαν. ‖. »Γλωττοποιητικὴ (ἐννοτέχνη), ἡ τῆς γλωττοποιΐας.
Γλωττοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ γλωττοποιοῦ. 2) = Ἀῤῥητοποιΐα.
Γλωττοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων γλώσσας διὰ τοὺς αὐλούς. 2) = Ἀῤῥητοποιός.
Γλῶχες (αἱ), Ζ. Γλῶξ.
Γλωχὶν, ῖνος (ἡ), = (ὀρθότ.) Γλωχὶς.
Γλωχινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω γλωχῖνα.
Γλωχινωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων γλωχῖνα, ἀκιδωτός.
Γλωχὶς [γλῶξ], ῖνος (ἡ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ἀκίδος τοῦ βέλους· (ἐν γέν.) ἄκρα » Δεσμοῦ—, « Ἰλ. Ω. « Κρόκου—, « Γεωπον., αἱ κλωσταὶ τοῦ ἄνθους του. » Θαλάσσης—, « Διον., ἀκρωτήριον.
Γνάθαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Γνάθων.
Γναθμὸς (ὁ) καὶ
Γνάθος (ἡ), [γνάμπτω], = Σιαγών. » Γνάθος ἔχουσα ὀδόντας μουνοφυεὰς, « Ἡρ. » Ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, « Ὀδ. Σ. 2) μάγουλον. » Ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον, « Δκ. » Φυσᾷν τὰς γνάθους, « Δξ. 3) (συνκδχ.) δόντι. » Ἔπαγε τὴν γνάθον, « Ἀρχ. » Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων γναθμοῖς ἀθῴλοις φαρμάκων ἀπέῤῥαιον, « Εὐρ. 4) στόμα, χάσμα. » Πόντου—, « Αἰσχλ., ἡ καταπίνουσα τὰ πλοῖα. 5) (μτγμ.) τὸ κοπτερὸν μέρος (σπαθιοῦ, πελέκεως κτλ.), (καὶ τρπ.) ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις (ὁρμή). » Πυρὸς (» Φαρμάκου)—, « Αἰσχλ., Εὐρ., (παρβλ. Γένυς).
†Γναθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ῥαπίζω (εἰς τὰς γνάθους).
Γνάθων [γνάθος], ωνος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλας γνάθους (μάγουλα). 2) (συνκδχ.) φαγᾶς (μτγν.) παράσιτος.
Γναμπτὸς, ἡ, όν, = Καμπτὸς, κυρτὸς, λυγισμένος ἢ εὐλύγιστος (κυρ. ἢ μτφρ.) [ἐκ τοῦ
Γνάμπτω [ἴδε γόνυ], Μ. γνάμψω, = Κάμπτω, λυγίζω· (μτφρ.) πείθω, ἐξιλεύνω κτλ., (συγχ. τῷ Γνάπτω).
Γνάμψις, εως (ἡ), = Κάμψις, λύγισμα κτλ.
Γναπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Γναφεὺς, [ἐκ τοῦ
Γνάπτω, Μ. γνάψω, = Κνάπτω, κτενίζω (πλύνω, περιστρέφω εἰς τὸ νεροτρ.δίξιον, [ἐν γέν.] ἑτοιμάζω καθὼς οἱ γναφεῖς) μᾶλλιον ὕφασμα. (συγχ. τῷ Γνάμπτω).
Γνάπτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Γναφεύς.
Γναφάλιον (τὸ), εἶδος βαμβακώδους φυτοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ οἱ πάπποι ἐχρησίμευον ὡς

Γνάφαλον(λλον), ου (τὸ), [γνάφος]. τὸ χνοῦδι (τὰ κροκίδια) τῶν λαναριζομένων μαλλίνων ἱματίων (χρήσιμον κυρ. πρὸς γέμισμα στρωμάτων).

Γναφαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γνάφαλον, βαμβακώδης.

Γναφεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ γναφέως.

Γναφεὺς [γνάπτω], έως (ὁ). ὁ λαναρίζων (λευκαίνων, [ἐν γέν.] ἑτοιμάζων) τὰ μάλλινα ὑφάσματα.

Γναφευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς τὸ γναφεύειν, (ὅθεν:) » Γναφευτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γναφέως.

Γναφεύω, Μ. εύσω. Γνάπτω (Λευκαίνω, Ἑτοιμάζω) τὰ μάλλινα ὑφάσματα, εἶμαι γναφεύς.

Γναφικὸς, ἡ, όν, = Γναφευτικός.

Γνάφος [γνάπτω], εος-ους (τὸ), = Κνάφος, ἡ λανάρα, τὸ κτένι τῶν γναφέων. 2) εἶδος (ἀγκαθ.) φυτοῦ, τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πρὸς τοῦτο. 3) βασανιστικόν τι ὄργανον.

Γνάψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γνάφειν.

Γνήσιος [γίνομαι], α, ον. (κυρ.) Ὁ κατὰ νόμον (ἐκ νομίμου συζυγίας) γεννηθεὶς, υἱὸς μὴ νόθος· (ἐν γέν.) ὁ κυρίως ἢ καθαυτὸ, φυσικός, ἀνόθευτος, ἄδολος, ἀληθινός. » Λόγος—, « Λιβ., ὁ μὴ ψευδεπίγραφος. » Γυνὴ—, « Ξεν., ἡ νόμιμος (πρὸς διαστολὴν τῆς παλλακῆς).

Γνησιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γνησίου.

Γνησίως, ἐπίρ. Ἀδόλως, Ἀνοθεύτως, ἀληθῶς, εἰ λικρινῶς.

Γνίφων, ωνος (ὁ), (Κωμ.) = Κνιπὸς, φιλάργυρος εἰς τὸ ἄκρον.

Γνοίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνοφερὸς, ὰ, όν, = Γνοφώδης, σκοτεινὸς, ὁμιχλώδης, [ἐκ τοῦ

Γνόφος (ὁ), [νέφος, κνέφας]. σκοτεινὸν ἢ ἀνεμῶδες σύννεφον, ὁμίχλη, σκότος, ἀνεμοστρόβιλος.

Γνοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ γνόφον, σκοτίζω.

Γνοφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γνοφερός.

Γνύθος [γνάθος], εος-ους (τὸ), Π. κοίλωμα, σπήλαιον.

Γνὺξ [ἴδε γόνυ], ἐπίρ. Εἰς τὰ γόνατα.

Γνύπετὸς (ὁ, ἡ), Π. [γόνυ (ἴδε τὴν λέξ.], πίπτω]. ἀσθενὴς, ἀδύνατος, ἄῤῥωστος.

Γνῶ, (ἀ. πρσ. ἐν. τοῦ) ἀορ. β'. τῆς ὑποτ., ἡ 2) Π. ἀντὶ Ἔγνω, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τῆς ὁρστ. καὶ

Γνῷ, (γ'. πρσ. ἐν. τοῦ) ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. ἢ

Γνῶθι, ἀόρ. β'. τῆς πρσ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνῶμα (τὸ), = Γνώμη, γνῶσις. 2) = γνώρισμα. 3) = Γνώμων (ὁδοὺς ἢ κανὼν).

Γνωμάτευμα (τὸ). γνώμη, γνωμικὸν, ἀπόφθεγμα, [ἐκ τοῦ

Γνωματεύω, Μ. εύσω. Κοττάζω τὴν ὥραν εἰς τὸν γνώμονα (ἡλιακὸν ὡρολόγιον). 2) διακρίνω. 3) = Γνωμοδοτῶ ἢ 4) Γνωμολογῶ.

Γνώμεναι, Π. ἀντὶ Γνῶναι.

Γνώμη (ἡ), [γιγνώσκω]. σκέψις· σκοπὸς, στοχασμὸς, συμπερασμὸς· κρίσις· ἀπόφασις. »Γνώμην ποιοῦμαι (τίθημι, ἔχω, ἀποφαίνομαι, κτλ.), « Δξ. »Βουλῆς γνώμη, « Δμ. » Παρὰ γνώμην τοῦτο τῶν Ἕλλησιν ἐγένετο, « Θκ., παρὰ προσδοκίαν, ἀνέλπιστον, ἀναπάντεχον. » Γνώμην ἐμὴν, « Ἀρςφ. » Γνώμας νικήσεις ἐν τῷ δήμῳ, « αὐτ. (παρβλ. καὶ 4). 2) θέλησις· ἔγκρισις, συγκατάθεσις. »Ἄνευ (ἢ » Ἀπὸ) γνώμης, « Λξ., χωρὶς τὴν γν., (οὐ ἐναντ. τὸ) »Ἀπὸ γνώμης, « Λξ., μὲ τὴν γν., αὐτοπροαιρέτως ἢ, ἐπίτηδες. » Ὅσοι δὲ τοῦτο γνώμῃ ἔπραξαν, « Λσ. 3) νοῦς· κρίσις, λογικὸν· φρόνησις. » Πρὸς ἑτέρῳ τὴν γνώμην ἔχουσιν, « Αἰσχ. »Ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει, « Λσ. » Σώματα καὶ γνώμας σφάλλει, « Ξεν. » Γνώμης ἁμαρτάνει, « Θκ. » Γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων, « αὐτ. » Τοῦτο ἀνθρώπου γνώμῃ αἱρετέον, « Λξ. 4) κλίσις, διάθεσις, προαίρεσις· φρόνημα. » Πρὸς τὴν εἰρήνην τὴν γνώμην εἶχον, « Θκ. » Τίνα γνώμην οἴεσθέ με ἔχειν, « Ἰσκρ. »Τοιαύτην γνώμην ἔσχηκα περὶ ὑμᾶς, « αὐτ. »Τίνα γνώμην ἔχεις; « Ἀρςφ., τί φρονεῖς; (παρβλ. ἢ 1). 5) (σπν.) = Γνῶσις, γνωριμία· εὔνοια. » Ἦν δὲ αὐτῷ ἐν γνώμῃ γεγονὼς, « Ἡρ., ἦτον γνωστός του καὶ εὐνοούμενος. 6) (σπν.) = Γνώρισμα (;). » Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν, « Θγν. (ὅθεν 7) = Γνώμων (ὁδούς). 8) συμβουλή. » Ποῦ καταφύγωμεν οἱ γνώμης δεόμενοι; « Πλ. 9) (πλθ.) γνωμικὸν, ἀπόφθεγμα. » Τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας, « Ἰσκρ.

Γνωμηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνωμοδοτήσεως (ψηφοφορίας) λέγοντος ἑκάστου τὴν γνώμην του.

Γνωμίδιον (τὸ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Γνώμη.

Γνωμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκφράζων) γνώμην, γνωμολογικός.

Γνωμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνώμης (γνωμικοῦ).

Γνωμοδιώκτης, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ θηρεύων γνώμας (γνωμικά).

Γνωμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Ἐκθέτω, Προτείνω) γνώμην.

Γνωμοδότημα (τὸ). ἡ δοθεῖσα γνώμη.

Γνωμοδότης, ου (ὁ). ὁ γνωμοδοτῶν, σύμβουλος.

Γνωμοδότησις, εως (ἡ). τὸ γνωμοδοτεῖν.

Γνωμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ μὲ) γνωμικά.

Γνωμολογία (ἡ). τὸ γνωμολογεῖν. 2) παράγγελμα ἠθικὸν, γνωμικὸν. 3) συλλογὴ γνωμικῶν.

Γνωμολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὸ γνωμολογεῖν.

Γνωμολογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνωμολογίας.

Γνωμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ συλλέγων γνώμας (γνωμικά).

Γνωμονικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. (μὲ γεν.) Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τι καὶ κρίνῃ περὶ αὐτοῦ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἀστρονομ. ἢ ἀρχιτεκτον.) γνώμονα, (ὅθεν: ||. οὐσ. ἀρσ.) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀρχιτεκτον. ἢ ἀστρονομ., (καὶ θηλ.) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν γνώμονας.

Γνωμοσύνη (ἡ), Π. γνῶσις, φρόνησις, ὀξύνοια.

Γνωμοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.) = Γνωμολογέω, χαλκεύω (κατασκευάζω) γνώμας.

Γνωμοτυπικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (Κωμ.) = Γνωμολογικός.

Γνωμοτύπος (ὁ, ἡ), = Γνωμολόγος. » Οἱ ἀγροῖκοι μάλιστα γνωμοτύποι εἰσὶν, « Ἀρςτ.

Γνώμων [γιγνώσκω], ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) = Γνωμονικὸς, ἔμπειρος, εἰδήμων· (χ. πτ.) φρόνιμος, διακριτικὸς, γνωστικός. ||. (οὐσ.) πραγματογνώμων· ἐπιτηρητής. 2) (ἐνν. ὁδοὺς) τὸ ἰδόντι τῶν ζώων ὅθεν γνωρίζεται ἡ ἡλικία των, (ἴδε Ἄδολος). 3) (συνήθ.) ὁ ὡροδείκτης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, (συνκδχ.) τὸ ὡρολόγιον αὐτὸ, (σπν.) ἀντὶ Κλεψύδρα. 4) (ἐργαλ. μαθμτκ. ἢ ἀστρνμ.) γωνιόμετρον, (κοιν.) γωνιά, ἡ = Κανὼν, (Ἰταλ.) ῥέγκλα. 5) γεωμετρικόν τι σχῆμα. 6) ἡ ἀρίδα (τὸ σίδηρον) τοῦ τρυπάνου. 7) ἡ ταρίφα τῶν τελωνείων.

Γνῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωρίζω, Μ. ίσω. (μτβτ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Κάμνω τινὰ νὰ γνωρίσῃ (ἢ ἀναγνωρίσῃ) τι, γνωστοποιῶ, συνιστῶ. » Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, « Γρφ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ. μὲ αἰτ.) κάμνω τι γνωστὸν εἰς ἐμαυτὸν, (δηλ.) μανθάνω, πληροφοροῦμαι, καταλαμβάνω ἢ διακρίνω, ἀναγνωρίζω· (σπν.) ἠξεύρω. »Ὅς τις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, « Εὐρ. » Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, « Ἡρωδ. » Καὶ τί αἰρήσομαι οὐ γνωρίζω, « Γρφ.

Γνώριμος, ος καὶ (σπν.) η, ον. Ὁ γνωριζόμενος (δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ) εὐκόλως, φανερὸς, σαφὴς, εὔληπτος. ||. (οὐσ.) γνωστὸς, οἰκεῖος. 2) ἐπίσημος. 3) μαθητής.

Γνωριμότης (ἡ). σχέσις, γνωριμιά. 2) ἐπισημότης.

Γνωρίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γνώριμον (γνωστὸν, εὔληπτον). »Γνωρ. ἔχω τινὶ, « Δμ., ἔχω γνωριμίαν μέ τινα, εἶμαι γνώριμός του.

Γνώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γνωρίζειν, γνώρισμα, ἀναγνώρισις· γνωστοποίησις· γνωριμία.

Γνώρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γνώρισιν, διακριτικὸν (χαρακτηριστικὸν) σημεῖον.

Γνωρισμὸς (ὁ), = Γνώρισις.

Γνωριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γνωρίζων (πληροφορούμενος καὶ γνωστοποιῶν), πραγματογνώμων.

Γνωριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ συντελῶν εἰς τὸ γνωρίζειν, δηλωτικός.

Γνῶς, β'. έν. καὶ

Γνῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωσιγραφία (ἡ). ἀπόφασις δικαστηρίου ἔγγραφος.

Γνωσιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Γνωρίζω ὅτι εἶμαι κατώτερος ἄλλου εἰς τὴν μάχην, (ἐπμ.) μετανοῶ, ἀλλάζω γνώμην. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι ἐναντίας γνώμης, (ἐπμ.) φιλονεικῶ, διϊσχυρίζομαι.

Γνωσιμαχία (ἡ). φιλονεικία, ἰσχυρογνωμία.

Γνωσιμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἔχων ἀντιπάθειαν) πρὸς τὰς γνώσεις, (ὄνομα αἱρετικῶν).

Γνῶσις [γινώσκω], εως (ἡ), = Εἴδησις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ίδέα, πληροφορία· μάθησις· σοφία. « Ἡ γνῶσις φυσιοῦ, » Γρφ. 2) = Γνώρισις, γνωριμία, οἰκειότης. » Κατὰ τὴν γνῶσίν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν, » Αἰσχ. 3) συνουσία (κατὰ τὸ » Ἔγνω Ἀδὰμ Εὔαν, α'). 4) ἐπισημότης. » Ἐπίτομον οὖδὲν εἰς γνῶσιν, » Λκ. 5) ἀπόφασις δικαστική. » Δικαστηρίου γνώσεως νόμος κυριώτερος ἔσται, » Δμ.

Γνωστέος, α, ον, θετ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωστήρ, ῆρος καὶ

Γνώστης, ου (ὁ), = Γνώμων (εἰδήμων) τινὸς πράγματος, (ἐπιμ.) πιστοποιῶν (ἐγγυώμενος) περὶ αὐτοῦ. 2) (γρφ.) μάντις.

Γνωστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γινώσκειν. » Τὸ γνωστικὸν, » Πλ., ἡ δύναμις τοῦ γινώσκειν (διακρίνειν κτλ.). 2) ὁ ἔχων ἢ φανταζόμενος ὅτι ἔχει γνῶσιν, (ὀθεν) » Γνωστικοὶ (εἶδος αἱρετικῶν).

Γνωστὸς, ἡ, ὸν. Ἐγνωσμένος ἢ Δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ, γνώριμος, οἰκεῖος, φανερός· ἐπίσημος. »Τὸ γνωστὸν τοῦ θεοῦ,» Γρφ., αἱ ἰδιότητες τῆς θεότητος ὅσας δύναται ὁπωσοῦν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοήσῃ.

Γνωστῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γνωστὸν (γνώριμον), φανερά.

Γνωτὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Γνωστός. ‖. (οὐσ.) ἀδελφὸς, συγγενὴς, φίλος. » Οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνῶταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, » Ἰλ. Ο.

Γνωτοφόνος (ὁ, ἡ), καὶ

Γνωτοφόντις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀδελφοκτόνος.

Γνώω, Π. ἀντὶ Γνῶ, καὶ

Γνώωσι, Π. ἀντὶ Γνῶσι, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γοάω-ῶ [γόος], Μ. γοήσομαι (ἀόρ. Ἐγόησα καὶ ἐγόησα. Ἔγοον, πθ. μτχ. Γοηθείς), Π. θρηνολογῶ, ὀδύρομαι, μυρολογῶ, ξεφωνίζω (κυρ. νεκρόν). » Οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, » Ἰλ. Φ.

Γογγρίον (τὸ), κοινολεκτ. ὁ Γόγγρος.

Γογγροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γόγγρον. » Οἱ θαλάσσιοι ὄφεις τὴν κεφαλὴν ἔχουσι γογγροειδεστέραν, » Ἀρστ.

Γογγροκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων γόγγρους.

Γόγγρος (ὁ), [γράω-γραίνω], εἶδος ὀψαρ., χέλι θαλάσσιον, (κοιν.) μυγγρί. 2) πρῆσμά τι τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων (κυρ. τῆς ἐλαίας).

Γογγρύζω, Μ. ύσω, = Γρυλίζω.

Γογγρώνη (ἡ), = Βρογχοκήλη.

Γογγύζω [ὀνμτπ.], Μ. ύσω. Βογγῶ, μερμουρίζω (κυρ. ὅταν τὸ τρυγόνι, τὸ περιστέρι κτλ.), μτφορ.) ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι.

Γογγύλευμα (τὸ), = Στρογγύλευμα, [ἐκ τοῦ

Γογγυλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι γογγύλον (στρογγυλὸν), στρογγυλεύω.

Γογγύλη (ἡ), θηλ. τοῦ Γογγύλος, στρογγυλή. ‖. (οὐσ.) = Γογγυλίς.

Γογγυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γογγύλιον.

Γογγυλίζω, Μ. ίσω, = Γογγυλεύω.

Γογγύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Γογγυλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, γογγύλι, (Τουρκ.) σαλγκάμι. 2) (ἰατρ.) ἀβωλάκι στρογγυλὸν (γογγύλον), χάπι.

Γογγυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). γογγύλες (στρογγυλὸς) τὸ εἶδος.

Γογγύλος [κόγγος], η, ον, = Στρογγύλος, στρογγυλὸς, ὁλοστρόγγυλος.

Γόγγυλος (ὁ), = Κόνδυλος, γρόνθος.

Γογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρογγυλεύω.

Γογγυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γογγυλοειδής.

Γογγυλωπὸς, ἡ, ὸν, Π. στρογγυλοπρόσωπος.

Γόγγυσις, εως (ἡ) καὶ

Γογγυσμὸς (ὁ). τὸ γογγύζειν, βογκητὸν, μουρμούρισμα, (συνκδχ.) δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Γογγυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γογγύζων καὶ

Γογγυστικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ συνειθίζων νὰ γογγύζῃ (νὰ παραπονῆται) εἰς κάθε τι, μερμούρης, ἀνευχάριστος.

Γογγυστικῶς, ἐπίρ. Μὲ γογγυσμοὺς ἢ Ἐν εἴδει γογγυσμοῦ.

Γοεδνὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Γοερὸς [γόος], ά, όν. Θρηνώδης, λυπητερός. ἀξιοθρήνητος. (μτγν.) » Γοερὴ πίτυς, » Νίκ., διότι πολὺ ζάζει δάκρυον, » Σχλ.

Γοερῶς, ἐπίρ. Δυπητερά.

Γοή (ἡ), = Γόος, (κυρ.) ἐπίκλησις (ἐξορκισμὸς) μαγικὸς.

Γοήμεναι, Π. ἀντὶ Γοᾶν, ἀπαρ. τοῦ Γοάω.

Γοήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Γοερός.

Γοηρὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Γοερός.

Γόης [γόη], ητος (ὁ). μάγος, μάντις, χρησμολόγος. (ἐν γέν.) ἀπατεών, (Ἰταλ.) τσαρλατάνος.

Γοητεία (ἡ). τὸ γοητεύειν, μαγεία (κυρ. δι' ἐπῳδῶν), ἀπάτη, (Ἰταλ.) τσαρλατανία.

Γοήτευμα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ γόητος, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γοητείαν, (κοιν.) γήτευμα, μαγία (τὰ). ἀπάτη, δόλος, (ἐπὶ καλοῦ) θέλγητρον.

Γοητευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γοητεύειν, μαγευτικὸς, θελκτικὸς, ἀπατηλός.

Γοητευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ γοητευτικὸν τρόπον, θελκτικῶς, ἀπατηλῶς.

Γοητεύω [γόης], Μ. εύσω, Μαγεύω, (κοιν.) γητεύω, ἀπατῶ (διὰ γοητειῶν), (ἐπὶ καλοῦ) θέλγω.

Γοητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γόητα, μαγικός.

Γοητικῶς ἐπίρ. Καθὼς οἱ γόητες, ἀπατηλῶς.

Γοῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γοητευτική.

Γόμος (ὁ). [γέμω]. φόρτωμα (κυρ. πλοίου), γομάρι.

Γομοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν γόμον (τὸ φορτωμά) του, φορτωμένος.

Γομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γεμίζω, φορτάνω (πλοῖον).

Γομφάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γόμφος.

Γομφιάζω, Μ. άσω. (Γρφ.) Πάσχω γομφιασμόν.

Γομφίασις, εως (ἡ) καὶ

Γομφιασμὸς (ὁ). ὁ πόνος (τὸ ἀμύδιασμα, ἡ φαγοῦρα) τῶν ὀδόντων (κυρ. τῶν γομφίων ὅταν σκάνουν ἐν τῇ ὀδοντοφυΐᾳ), (ἐν γέν.) ὀδοντάπονος.

Γομφιόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον) περὶ τοὺς γομφίους ὀδόντας. » Χαλινὸς —, » Σό.

Γόμφιος (ὁ), [γόμφος], (ἴσν. ὀδούς) ὁ ἀλλ. Μυλόδους, (κοιν.) τραπεζίτης (μειωνυμ.) » Κλειδίου —, » Ἀρρ.

Γομφόδετος (ὁ, ἡ) καὶ

Γομφοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [γ. πήγνυμι]. δεμένος σφικτὰ (συνηρμοσμένος) μὲ γόμφους, πολυσύνθετος.

Γόμφος (ὁ). καρφὶ ξύλινον, ξυλοκάρφι (κυρ τὸ συναρμόζον πρὸς ἀλλήλας τὰς σανίδας τῶν πλοίων καὶ τῶν μεγάλων βαρελίων)· (ἐνίοτε σφῆνα· κλείδωσις

Γομφότομος (ὁ, ἡ), Π. [γ. τέμνω]. τρυπημένος μὲ ξυλοκάρφια.

Γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω (Συνδέω, Συναρμόζω) μὲ ξυλοκάρφια, (κυρ. ἐπὶ ναυπηγίας) = Πήγνυμι, (ὀθ. μτγν.) » Ὁπὸς ἐγόμφωσε γάλα, » Ἐμπεδ.

Γόμφωμα (τὸ). τὸ διὰ γόμφων συνηρμοσμένον τεχνούργημα. 2) = τῷ

Γόμφωσις, εως (ἡ). κάρφωμα μὲ γόμφους (ξυλοκάρφια), συναρμογὴ, (ἀνατομ.) ἡ συνάρθρωσις τῶν κοκκάλων, (ἰδιαιτ.) ἡ σφήνωσις τῶν ὀδόντων.

Γομφωτὴρ (ὁ). λεπτουργὸς, (κυρ.) ναυπηγὸς, (χυδ.) μαραγγός.

Γομφωτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) γόμφωσιν. ‖. (οὐσ.) Γομφωτήριον (τὸ), = Γόμφος.

Γομφωτικὸς, ἡ, όν, = Γομφωτήριος. ‖. » Γομφωτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γομφωτῆρος.

Γομφωτὸς, ἡ, όν. Συνηρμοσμένος διὰ γόμφων.

Γονατίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ γονατίσῃ. 2) κτυπῶ μὲ τὸ γόνατον. ‖. (ἀμτβτ. ἢ μσ.). κλίνω τὰ γόνατα, γονυπετῶ, (συνηθ.) παρακαλῶ.

Γονάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γόνυ.

Γονατόδεσμος (ὁ). καλτσοδέτα.

Γονατόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀποκτῶ (Κάμνω) γόνατα (κόμπους καθὼς τὸ καλάμι κτλ.).

Γονατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γόνατα (κόμπους καθὼς τὸ καλάμι κτλ.).

Γονεὺς [γονὴ], έως (ὁ), = Γεννήτωρ, πατήρ. ‖. (πλθ.) Γονεῖς, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ.

Γονεύω [γονὴ], Μ. εύσω. Κάμνω τι γόνιμον, γεννῶ (κυρ. ἐπὶ ἰχθ.).

Γονὴ (ἡ), [γίγνομαι], Π. γέννησις, τεκνοποίια, ἀρχὴ, πηγὴ, γένος, καταγωγὴ. » Τὴν γονὴν Ἀθηναῖος, » Αἰθ. » Τούτῳ ὁ δμφαλὸς ἐκ γονῆς ἐμελάνθη, » Ἱππκρ. 2) σπέρμα. » Τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσούσης, » Ἀπλδ. 3) (πλθ.) = Γέννημα, τέκνον, καρπὸς. » Ἱππων καὶ ταύρων γονάς, » Αἰσχλ. 4) γεννητικὸν μόριον, μήτρα. » Γυναικὶ δυστοκεούσῃ ἢν τὸ παιδίον ἐν τῇσι γονῇσιν ἔχηται καὶ μὴ εὐπόρως ἐξέλθῃ, » Ἱππκρ. (παρβλ. Γόνος).

Γονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γονὴν, σπερματικὸς, ἢ εἰς τοὺς γονεῖς, πατρικὸς καὶ μητρικός.

Γονιμοποιὸς (ὁ, ἡ). γονιμότητος ποιητικός.

Γόνιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ γεννῶν ἢ δυνάμενος (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) γεννᾶν, γεννητικὸς, καρπιμος, εὔφορος, (μετφορ.) ἐπινοητικὸς, εὐφυὴς, (ἰατρ.) περιττὴ (μὴ ἄρτιος) ἡμέρα, (ἐπιμ.) κρίσιμος. 2) (πθ.) ὁ γεννηθεὶς ἢ δυνάμενος γεννηθῆναι. » Τὰ ἐπτάμηνα (παιδία) γόνιμα, » Ἱππκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δηλ. βιώσιμα. » Εὐρὼς ὑγρότητος γόνιμος, « Πλ. 3) = Γνήσιος. » Ἐλέγχειν εἴδε νόθον καὶ γόνιμον, « Ἐπγρ., (ἴδε ᾖ Γόνος).

Γονιμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ γονίμου.

Γονιμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γόνιμος.

Γονίμως, ἐπίῤ. Εὐφόρως· κρισίμως κτλ.

Γόνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Γόνιμος.

Γονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). γόνῳ (γονῇ) ὅμοιος.

Γονόεις, εσσα, εν, Π. = Γόνιμος.

Γονοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδκμ.) = Τεκνοκτονέω.

†Γονοποιέω-ῶ, Μ. ήσω = Τεκνοποιῶ.

†Γονοποιΐα (ἡ). τεκνο(παιδο)ποιΐα.

Γονοποιὸς (ὁ, ἡ), = Γονιμοποιός.

Γονοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γόνον (γονήν).

Γονόῤῥοια (ἡ). ῥεῦσις τοῦ γόνου ἀκούσιος, εἰδ. ἀφροδισιακ. ἀσθενείας.

Γονοῤῥοϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς γονόῤῥοιαν.

Γονοῤῥυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γονοῤῥυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων γονόῤῥοιαν.

Γόνος (ὁ), [γίγνομαι], = Γονῆ, γέννησις· γένος· σπέρμα (κυρ. ζωου)· τέκνον, ἀπόγονος. » Γόνῳ πατὴρ (παῖς), « Ῥτρ., ὁ γνήσιος. 2) (ἰδιωνυμ.) » Γόνος, « τὰ νεογνὰ ἰχθύδια, ὁ (ἄλλ.) Ἄφρος. » Ἀπὸ τηγάνου γόνον, « Ἀρςτ.

Γονόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Γεννάω.

Γόνυ, ατος (τὸ), (ἡ αἰτ. Γόνυ καὶ πλθ. Γόνατα). γόνατον. » Ἅπτομαι τῶν γονάτων τινὸς, « Ὅμ., (κοιν.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας του (ἵνα τὸν παρακαλέσω). » Λύω γόνατά τινος, « Ὅμ., τοῦ κόπτω τὰ ἥπατα. » Εἰς γόνυ βάλλω (κλίνω, ῥίπτω) τινὰ, « Ἡρ., τὸν ἐξασθενῶ, τὸν ταπεινόνω. » Ἀριστοτέλης τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέςησεν αὖθις, « Αἰλ. » Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, « Παροιμ., εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν των, (κοιν.) εἶν' εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι, ὁ Θεὸς τὸ ἐξεύρει. 2) (μτνμ.) ὁ κόμπος τοῦ καλαμιοῦ (τοῦ κλήματος κτλ.). ||. [κατ' ἐπένθ. τοῦ ο ἀπὸ λέξ. πρωτοτ. (ἴσως) Γνῦ, ἥτις διεσώθη εἰς τὸ Γνὺξ, Γνύπετος, Ἰγνὺς, καὶ Πρόχνυ· τῆς αὐτῆς πηγῆς εἶνε καὶ τὸ Γνάπτω].

;Γονυαγκὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἀγκὼν (τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κλειδώσεως) τοῦ γονατος.

Γονυαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόνον (ἄλγος) εἰς τὰ γόνατα, ποδαλγός.

Γονυκαμψεπίκυρτος καὶ

Γονυκλασαγρύπνα (ἡ), (Κωμ. ἐπίθετ. τῆς ποδάγρας), ἡ κάμπτουσα καὶ κλῶσα (λυγίζουσα καὶ συντρίβουσα) τὰ γόνατα καὶ προξενοῦσα αὐπνίαν.

Γονυκλινέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδκμ. σύνθ. τοῦ) Γόνυ κλίνω, γονατίζω.

Γονυκλινὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (ἡ κεκλιμένος εἰς) τὰ γόνατα, γονατιστός.

Γονυκλισία (ἡ). ἡ κλίσις τῶν γονάτων, γονάτισμα, (Ἐκκλησ.) μετάνοια.

Γονυκλιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γονυκλινέω.

Γονύκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυρτὰ πρὸς τὰ ἔνδον (καὶ ἐπμ. συγκρούων ἐν τῷ περιπατεῖν) τὰ γόνατα, στραβοπόδης (παρβλ. Βλαισός), (συνκδχ. καὶ φυσιογνωμ.) θηλυδρίας, δειλός. » Τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων γονυκροτώτερα, « Ἀρςτ., (παρβλ. Εἰλίπους).

Γονυπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω εἰς τὰ γόνατα, γονατίζω· προσπίπτω, παρακαλῶ.

Γονυπετὴς, έος (ὁ, ἡ). πεσμένος εἰς τὰ γόνατα, γονατιστός.

Γονυπέτησις, εως (ἡ). πέσιμον εἰς τὰ γόνατα, γονάτισμα· γονυκλισία.

Γονυπετῶς, ἐπίῤ. Γονατιστά.

Γονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γονοειδής.

†Γοοπλανὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νοοπλανής.

Γόος (ὁ), [ὀνμτπ.], θρῆνος, μυρολόγι, ξεφωνητόν.

Γοόωσσα, Ἰων. Π. ἀντὶ Γοῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Γοάω.

Γοργειος, α ἢ ος, ον, = Γοργόνειος.

†Γοργεύω [γοργὸς], Μ. εύσω. (νλγ.), Ταχύνω, σπεύδω.

Γοργιάζω Μ. άσω. Μιμοῦμαι (γράφων ἢ ὁμιλῶν) τὸν σοφιστὴν ῥήτορα Γοργίαν.

Γοργίειος, α ἢ ος, ον. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον (τὸ ὕφος) τοῦ Γοργίου.

Γοργολόφα (ἡ) θηλ. τοῦ

Γοργολόφος, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας του κεφαλὴν Γοργόνος, (ἐπμ.) φοβερός.

Γοργόνειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) τὰς Γοργόνας. ||. (οὐσ.) Γοργόνειον (τὸ), ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνος· προσωπεῖόν τι τοῦ παλαιοῦ τραγικοῦ θεάτρου, (ἐν γέν.) φόβητρον.

Γοργονοειδὴς, έος καὶ

Γοργονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος Γοργόνος, ἀγριοπρόσωπος.

Γοργόνωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀσπὶς) ἔχουσα εἰς τὸ κύρτωμα (νῶτον) της ὁμοίωμα Γοργόνος.

Γοργόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀποκτῶ γοργότητα (ζωηρότητα), γίνομαι -

Γοργὸς [ὀργὴ], ὴ, όν. Ταχὺς, ὁρμητικὸς, ζωηρὸς, εὐκίνητος, (κοιν.) σερπετὸς, ξυπνητὸς, ἀνοικτομμάτης· φοβερός· καταπληκτικός. » Ἵππος γοργὸς ἰδεῖν, « Ξεν., ἔχων ζωηρὸν καὶ κατά τι ἄγριον βλέμμα. » Τὸ γοργὸν, « Αξ., ἀντὶ ἡ-

Γοργότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γοργοῦ, ταχύτης, ὁρμὴ, εὐκινησία, ζωηρότης.

Γοργοτομία (ἡ). ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος.

Γοργόφθαλμος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Γοργῶπις.

Γοργοφόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Γοργοφόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύσας τὴν Γοργόνα.

Γοργύρα (ἡ), [ὀνμτπ. ἴδε Γάργαρα], ὑδραγωγεῖον (ὑπόγειον), ὑπόνομος (σκολιὸς ᾖ βορβορώδης), (Τουρκ.) μπουδροῦμι, (ἴσως ἀπ' ἐδῶ καὶ τὸ) γκεργκύρι (καθόσον μάλιστα γράφεται καὶ Γέργυρα).

Γοργὼ [γοργὸς ἡ πιθανώτ. μορμὼ], ὁσοῦς (ἡ). Γοργόνα (μυθολογ.), (ἰδιαιτ.) ἡ Μέδουσα (ἡ φοβερωτέρα τῶν τριῶν). 2) = Γοργόνειον.

Γοργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γοργονώδης.

Γοργὼν, όνος (ἡ), = Γοργώ.

Γοργώπης, ου (ὁ) καὶ

Γοργῶπις, ιδος (ἡ), = τῷ

Γοργωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ ὦπας (ὄμματα) Γοργόνος, ἀγριόφθαλμος, φοβερός.

Γοργῶς, ἐπίῤ. Ταχέως, εὐςρόφως κτλ.

Γοργώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Γοργωπός.

Γορπιαῖος (ὁ), ὁ Σεπτέμβρ. μὴν κατὰ τοὺς Μακεδ.

Γοῦν [γε, οὖν], σύνδ. (κυρ.) Ἐλαττωτ. ἢ Ἐξαιρετ., κἄν, τοὐλάχιςον, ὅμως. » Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον, « Δμ. » Ἐβούλετο παρασκευαζόμενος γοῦν δῆλος εἶναι, « Θκ. » Δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἴσεσθαι, « Ἡρ. 2) Βεβαιωτ., ἐξ ἅπαντος, τῷ ὄντι. (ἐνίοτε μετ' εἰρων.) » Χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι ταῦτα καταθείην, « Ἀρςφ. » Πάνυ γοῦν ὤνησεν αὐτὸν (τὸν Μίλωνα) ὁ ταῦρος ἐν τῷ ςαδίῳ βαςαχθεὶς, « Γαλ. 3) Συλλογις. ἢ Αἰτιολογ., λοιπὸν, ἐπειδή. Ὅθεν, διὰ τοῦτο, ἐπομένως. » Ὑπερβολή τίς ἐςι τοῦ κάλλους (τῶν Τουρδιτανικῶν ἐρίων)· ταλαντιαίους γοῦν ὠνοῦνται τοὺς κριοὺς εἰς τὰς ὀχείας, « Στρβ. 4) Ἐπεξηγηματ. ἢ Ἐμφαντ., παραδείγματος χάριν, διά. » Μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίςη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχε.. διὰ ἀρετὴν γῆς κτλ... Τὴν γοῦν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί, « Θκ., (παρβλ. Γε καὶ Δή).

Γοῦνα (τὰ), Π. ἀντὶ Γόνατα.

Γουνάζομαι, Μ. άσομαι, Μ. παρακαλῶ τινα γονατιστὸς ἢ πιάνων τὰ γόνατά του, πίπτω εἰς τοὺς πόδας του, προσπίπτω, (ἐν γέν.) ἱκετεύω.

Γουναλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γονυαλγής.

Γούνασμα (τὸ), Π. γονάτισμα, ἱκεσία.

Γουνόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι; Π. = Γουνάζομαι.

Γουνυπαχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χονδρὰ (παχέα) γόνατα, (ἐν γέν.) παχὺς, (συγχ. τῷ Γυοπαχὴς, καὶ ἴσως εἶνε Γουνοπαγής).

Γουνὸς (ὁ), Π. [γίνομαι]. ἀγρὸς (χώρα, γῆ) εὔφορος (γόνιμος). 2) [γόνυ] τόπος ἐξέχων, ψήλωμα, γεώλοφος.

Γουνὸς, Π. ἀντὶ Γόνατος.

Γοῦνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Γόνος. 2) Αἰολ. ἀντὶ Γῶνος, γωνία.

Γοώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γοερός.

Γράβδην [γράφω], ἐπίῤ. Τσουγγρανιστά, ἐπιπολαίως.

Γραβδὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Γράβδιον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥάβδιον, σχίζα δᾳδιοῦ διὰ τὰ πυροφάνια (τόρτσαις).

Γρᾴδιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Γραΐδιον.

Γραῖα, ας (ἡ) (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Γεραιά, γρηά. » Ὅταν δὲ πεντεκαιδεκαετεῖς ὦσιν (αἱ σύες), οὐκέτι γεννῶσιν, ἀλλὰ γραῖαι γίνονται, « Ἀρςτ., (ἴδε Γραῦς καὶ Γραῖος). ||. (οὐσ.) Γραῖα, ἡ (ἄλλ.) Μαῖα, εἰδ. ὀστρακοδέρμ., (κοιν.) παγουρομάνα, (ἴδε Ἐριθακώδης).

Γραΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραῖς, Γρηΐτσα, (περιφρον.) παληογρηα.

Γραϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραῖαν, Γραώδης, γρηΐτικος.

Γραίνω [ῥαίω], Μ. γρανῶ. Σύνω, κατατρώγω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γραιδομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι γραῖα, γερνῶ, παλαιόνω.

Γραῖος, α, ον, (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) Γεραιός, γεροντικός, παλαιός. » Σταφυλή —, « Ἐπγρ., ἡ σταφιδιασμένη. » Ἐρείκη (»Ἀκανθ.) —, « Αἰσχ., Σοφ., ἡ ξηρὰ κτλ. » Φάσγανον γερὶ γραίᾳ λαθοῦσα, Εὐρ.

Γραΐς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τῆ Γραῖα, γρηΐτσα.

Γράμμα (τό), [γράφω]. πᾶν ὅ,τι γράφεται ἢ ἐγράφη, τὸ γεγραμμένον. » Πειθόμενος τῷ ἐν Δελφοῖς γράμματι, τῷ Γνῶθι σαυτόν, « Πλάτ., Ξεν. » Γράμμ' ἐπιτυμβίδιον, « Γργ. 2) κατάστιχον, σημείωμα, (ἐν γέν.) ἔγγραφον, σύγγραμμα. » Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος, « Ἐπγρ. »Δίξαι σου τὸ γράμμα, ᾧ γράψον πεντήκοντα, Εὐαγγ. 3) γράψιμον. » Δέξ' ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα, « Ἐπγρ. 4) (πλθ.) γραφή, ἐπιστολή. »Τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε, « Εὐρ. » Νίκα γράμμασὶν εἶδον, ὅ μοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγεν, « Ἐπγρ. 5) ζωγραφία. » Θέωνος τοῦ ζωγράφου τόδε τὸ γράμμα, « Αἰλ. 6) στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου, ψηφί. « Λύδος, γραμμάτων Ἀσσυρίων πλέως, « Ἠρ » Ἐδίδασκες γράμματα, « Δμ. 7) = Διάγραμμα. » Νίκα Πυθαγόρας τὸ περικλεὲς εὕρατο γράμμα κεῖν', ἐφ' ὅτῳ κλεινὴν ἤγαγε βοοθυσίαν, « Ἐπγρ. 8) = Γραμμάριον. 9) (πλθ.) ὅσα μανθάνει τις εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, (ἐν γέν.) παιδεία· φιλολογία. »Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, « Γνμ.

Γραμμαδιδασκαλίδης, ου (ὁ), Π. (Κωμ. ἀντὶ Γραμματοδιδάσκαλος.

Γραμμάριον (τὸ). μέτρ. (κυρ. ἰατρ.), τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος τῆς οὐγγίας, (Λτν.) scripulum.

Γραμματεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γραμματέως. » Εὐμένης διὰ τὴν γραμματείαν περιφρονούμενος, « Πλ. 2) ἡ περὶ τὰ γράμματα ἐνασχόλησις, παιδεία, φιλολογία. » Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, « Γρφ.

Γραμματεῖον (τό). (ἐν γέν. κάθε) ἔγγραφον, (ἰδιαιτ. δὲ) συμφωνητικόν, ὁμολογία· διαθήκη· κώδηξ, βιβλίον ὅπου ἀντιγράφονται αἱ ἐπιστολαί κτλ. » Ἔκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν ὁπόσους ὀφείλω, « Ἀρχφ. 2) σημείωμα, ἀναφορά. » Δοὺς γραμματεῖον, ἠξίει κομίζεσθαι τὰ χρήματα, « Ἀκ. 3) (Ἰταλ.) μπιλλιέτο, μπουλετί. » Εἰς κάλπην ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα ἑκάστου τοὔνομα, « Ακ. 4) δίπλωμα. » Γράμματα βασιλικὰ, τὴν τῶν Πατρικίων τιμὴν δωρούμενα, « Σδ. 5) (κάθε τι ἐπὶ τοῦ ὀπ. γράφομεν), σκέδα, πινακίδα. σημειωματάριον, φύλλον χαρτίου, τετράδιον χρ.. » Χαλκοῦν —, « Πλάτ. 6) σχολεῖον ἢ γραφεῖον. 7) χαρτοφυλάκιον, κιβώτιον (κάσσα) γραμμάτων καὶ χρημάτων· (Ἰταλ.) σκρίνιο.

Γραμματεύς, έως (ὁ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος γράφων ἢ ἀντιγράφων, Γραφεύς, γραμματικὸς (τοῦ κοινοῦ, ὁ αὐτὸς καὶ) γραμματοφύλαξ (καὶ) ἀναγνώστης τῶν δημοσίων ἐγγράφων, (Βγζ.) σεκρετάριος, Μνήμων (νοτάριος). » Ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, ἀνέγνω, « Θκδ (ὁ Ἀρχφ. μετεχειρίσθη κωμικῶς καὶ τὸ θηλυκόν). » Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ξυγγράψομαι, « Θεσμοφορ. 2) γραμματισμένος, προκομμένος, λογιώτατος, (Γρφ.) νομικὸς, νομοδιδάσκαλος. » Ποῦ σοφὸς, ποῦ γραμματεύς; « Γρφ. (παρβλ. Γραμματοδιδάσκαλος).

Γραμματεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι γραμματεύς.

Γραμματηφορος (ὁ), Π. ἀντὶ Γραμματοφόρος.

Γραμματίας, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος), πέτρα πολύτ. (σμαράγδι) μὲ φλέβας τινὰς ὡς γράμματα.

Γραμματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραμμάτιον, χαρτάκι, γραμματάκι, καταχάκι, σημειωματάκι, ῥαβασάκι κτλ.

Γραμματίζω, Μ. ἰσω. Διδάσκω γράμματα, (ὅθεν ἡ μτχ.) » Γεγραμματισμένος (η, ον), « ὁ Προκομμένος. 2) = Γραμματεύω. » Γραμματίδοντος τῶς πολεμάρχυς Διωνυσίω Καλλιμέλιος, « Ἐπγρφ.

Γραμματικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Σπουδάζω ἢ Διδάσκω τὴν γραμματικήν. εἶμαι =

Γραμματικὸς, ἡ, όν. Ὁ σπουδάζων ἢ διδάσκων (ἢ ἀνήκων εἰς) τὰ γράμματα (κυρ. τὰ ἐγκύκλια γραμματικά). » Οὐκοῦν ὁ μὲν ἐκὼν μὴ ὀρθῶς γράφων γραμματικὸς ἂν εἴη.. Ὁ δὲ ἄκων, ἀγράμματος, « Ξεν. (ὀθ. ||. οὐσ.) » Γραμματική, « ἡ τέχνη καὶ » Γραμματικὸς, « ὁ ἀπαγγελλόμενος αὐτήν. » Εἴρηται δὲ γραμματικὴ ἐκ τῶν γραμμάτων, οὐ τούτων μέν τοι, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων, « Διονύσ. Θρ. » Κλέγγει τὰ γράμματα, τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς, « Πλ. » Γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου, « αὐτ. 2) ἔμπειρος γραμμάτων ἢ γραμματικῆς, γραμματισμένος, φιλολόγος, κριτικὸς (τῶν ἀρχ. συγγραμμάτων ἢ ποιημάτων). » Μηδὲ σεμνύνου, γραμματικοῦ ποιῶν ἔργον, ἃ μὲν εἰρήκασιν οἱ πρόσθεν ἐκμεμελετηκώς, « Γαλ. (παρβλ. Γραμματοδιδάσκαλος). 3) ὁ στολισμένος μὲ γράμματα (ψηφία). » Ποτήριον —, « Λθ.

Γραμματικῶς, ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν γραμματικῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς.

Γραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γράμμα, γραμματάκι κτλ., (ἴδε Γραμματίδιον).

Γραμματιστὴς, οῦ (ὁ), = Γραμματοδιδάσκαλος. 2) = Γραμματεὺς, Γραμματικός.

Γραμματιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραμματιστήν. » Γραμματιστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γραμματιστοῦ.

Γραμματοδιδασκαλεῖον (τὸ). σχολεῖον κοινῶν γραμμάτων (ὅπου διδάσκει ὁ

Γραμματοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος τῶν κοινῶν γραμμάτων.

Γραμματοεισαγωγεὺς, έως (ὁ), (Γρφ.) Εἰσαγγελεὺς δικαστηρίου.

Γραμματοκομιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κομίζων (μεταφέρων) γράμματα. ||. (ὁ Παλαμήδης νομάζεται πὼν γραμματοκομιστὴς, ὡς εἰσαγωγὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ γράμμ.) Γραμματόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) γράμματα, (ἐπίθ. τοῦ κανδυλίου).

Γραμματοκύφων [γρ. κύπτω], ωνος (ὁ). (ἐξευτελιστικῶς) Γραμματεὺς, γραφιάς.

Γραμματολικριφὶς, ίδος (ὁ). ὁ διαστρέφων τὰ γράμματα, γράφων στραβὰ καὶ ἀνάποδα (λικριφίς).

Γραμματοφορέιο-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Γραμματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων ἢ περιέχων) ἐπιστολάς. » Κιβώτιον γραμματοφόρον, « Πλδ. ||. (οὐσ.) γραμματοκομιστὴς. » Τὸν γραμματοφόρον Βελλεροφόντην, « Κύς.

Γραμματοφυλακεῖον καὶ Γραμματοφυλάκιον (τὸ). τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ δημόσια ἔγγραφα.

Γραμματοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιστάτης τοῦ γραμματοφυλακείου.

Γραμμὴ (ἡ), [γράφω]. σειρὰ, ἀράδα, κονδυλιὰ κατὰ μῆκος. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, « Πλάτ. 2) ζωγραφία χωρὶς χρώματα, ἰχνογράφημα. » Ἐν γραφῇς κινητικώτερόν ἐσι χρῶμα γραμμῆς, « Πλ. 3) = Παλαίς, ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου, (Ζ. Ἀφετηρία). (ἐνίοτε) τὸ τέρμα. » Ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν, « Εὐρ. »Ποτὶ γραμμὰ μὲν αὐτὸν στάσε, τέλος ἔμμεν ἄκρον, « Πίνδ.

4) (πλθ.) σανίδιόν τι μὲ πέντε γραμμὰς καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ παιζόμενον παιγνίδιον (εἶδος δάμας ἢ τριωδίου), (ὅθεν:) » Τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, « παροιμ., μεταχειρίζεται ᾗ τὸν μόνον ἐναπολειφθέντα τρόπον. (Ἄλλο εἶδος παιγνιδίου ἦτο τὸ) » Διὰ γραμμῆς παίζειν, « Πλάτ., (ἴδε Διελκυστίνδα).

Γραμμίζω, Μ. ἰσω. Παίζω τὰς γραμμάς. (ἴδε Γραμμὴ καὶ Διαγραμμίζω).

Γραμμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) = κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ κατευθυνόμενος εἰς γραμμὰς, Γεωμετρικὸς, γεωμέτρης.

Γραμμισμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγραμμισμός.

Γραμμοδιδασκαλίδης, ου (ὁ), = Γραμματοδιδασκαλίδης.

Γραμμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. = ειδῶς. Ὁ ἐκτεινόμενος (διευθυνόμενος ἢ στενόμακρος) ἐν εἴδει γραμμῆς.

Γραμματοποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος (πλουμισμένος) μὲ γραμμάς.

Γραμμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Γραμμοειδής.

Γραολογία (ἡ). λόγοι (παραμύθια) γραώδη, φλυαρίαι.

Γραοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἀνήκων) εἰς γραῖαν, γραῦς ἴδιος.

Γραοσιδὴς, ου (ὁ), (κωμ.). ὁ σοβῶν (κυνηγῶν, ἀγαπῶν ἐρωτικῶς) τὰς γραίας.

Γραοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατραφεὶς ὑπὸ γραὸς, (παρβλ.) Μαμμόθρεπτος.

Γραφίλος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξῆγ. τοῦ) Γραοσιδὴς.

Γράπις [γράφω], ιδος (ἡ). τὸ ἀλλαγμένον δέρμα (ποικίλμισον) ᾠφιδιοῦ ἢ ἐντέμια. 2) εἶδ. πτην., ἴσ. = Θραυπίς.

Γραπτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

† Γράπτης, ου (ὁ). ὁ γράφων (χαρακόνων, τραθῶν γραμμάς). » Μολιβδὸς —, « Ἐπγρ., τὸ μολυβοκόνδυλον.

Γραπτὸς, ἡ, όν. Ὁ γραμμένος ἢ δυνάμε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος νὰ γραφῇ, ἔγγραφος· σημαδεμμένος (πλουμισμένος) μὲ γράμματα· ζωγραφισμένος, ἐρρυτιδωμένος.

Γραπτύς [γράφω], ύος (ἡ), (πλθ. Γραπτύες, ϗ [κρσ.] Γραπτῦς), = Ἀμυχή, τσουγγρανιά, ξύσιμον, σημάδι μαστιγώσεως. 2) Π. γράμμα, γραφή.

Γράσος (ὁ), [;] ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων. 2) ἡ δυσωδία τῶν τράγων (χυδ. πρητσίλα) καὶ τοῦ ἱδρῶτος τῆς μασχάλης. 3) = (ἡ συγχ.) τῷ

Γράσσος (ὁ), [;]. ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν ἐφορμούντων στρατιωτῶν.

Γραστίζω, Μ. ίσω. Τρέφω τὰ ἄλογα μὲ (Τὰ βάλλω εἰς τὸ) γρασίδι, [ἐκ τοῦ

Γράστις [γράω], εως (ἡ). χλωρὸν ἢ ἡμίξηρον χορτάρι διὰ τὰ ἄλογα, (κοιν.) γρασίδι.

Γράσων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ βρωμῶν γράσον (πρητσίλαν), (Λατ. καὶ Γαλλ. Gras, ὁ παχύς).

Γραῦς [γραῖα ἢ γράω], (ἡ γεν.) γραός (ἡ). (ἡ δοτ. Γραΐ, ἡ αἰτ. Γραῦν· πλθ. Γρᾶες, γραῶν, γραυσί, γραῦς). Γρηά. » Ἀεὶ δὲ τὴν γραῦν ἢ νέα νικᾷν θέλει, « Νικ. Εὐγεν. 2) (μτνμ.) ὁ πηγμένος ἀφρὸς (ἢ τσύπα) τοῦ βρασμένου γάλακτος κτλ. » Φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηύν, « Νίκ. 3) (συνκδχ.) τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν τῶν προβεβηκότων ἐρρυτιδωμένον δέρμα. 4) εἰδ. μεγάλου καβούρου ἢ καραβίδας, παγουρομάνα, (παρβλ. Μαῖα). » Γραῖαί τ' ἐριθακώδεες, « Ἐπίχαρμ. ‖. (ἐπιθετ.) = Γραῖος. » Γραῦς ἵππος, « Σδ., παληοφοράδα.

Γραφείδιον, ὑποκορ. τοῦ

Γραφεῖον (τὸ). κάθε τι (σουβλερὸν ἐργαλεῖον) μὲ τὸ ὁπ. γράφομεν, μολυβοκόνδυλον, (κυρ. δὲ) πετροκόνδυλον.

Γραφεύς, έως (ὁ). ὁ γράφων, γραμματικὸς ἢ ζωγράφος.

Γραφὴ (ἡ). γράψιμον. » Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν, « Σοφ. 2) ζωγράφισμα. » Ζῶα γραφῇ μεμιμημένα, « Παυσ. 3) ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνέ τι γραμμένον ἢ ζωγραφισμένον. » Γράμμα πιστούμενον ἐκείνου εἶναι ἐκ τῆς ἄλλης αὐτοῦ γραφῆς, « Στρβ. » Ἐπεκράτησε μέν τοι ἡ Ἀριστάρχειος γραφή, « Σχλ. 4) γράμμα, ἐπιστολή. (» Τάςδε πορθμεύσειν γραφὰς πρὸς Ἄργος, « Εὐρ.). (ἐν γέν.) ἔγγραφον· σύγγραμμα, βιβλίον (» Ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῇ τὸν τόπον ἡ γραφή, « Στρβ.). (ὅθεν κατ' ἐξοχ.) » Γραφαὶ (Ἐκκλησ.), « αἱ τῆς Π. καὶ Ν. διαθήκης. 5) εἰκών, ζωγραφία, (μτγν.) κεντίδι, πλουμίδι. » Δακτυλοδεικτοῦντα τὴν ἐν τοῖς ἱματίοις γραφήν, « Φλςρ. » Ἔστι δὲ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος, τοσόςδε, « Ἡρ. 6) ἔγγραφος ἐπὶ δικαστηρίου κατηγορία (κυρ. διὰ δημόσια [πολιτικὰ] ἐγκλήματα), ἀγωγή. » Παρὰ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ ϗ τὰς εἰσαγωγάς, « Ἀρςτ. (παρβλ. καὶ Εἰσαγγελία ϗ Δίκη).

Γραφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραφὶς ἢ Γραφίον.

Γραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γράφειν ἢ ζωγραφεῖν ἢ περιγράφειν. » Γραφικὸν μέλαν, « Λξ. » Οὐ πάνυ γραφικός τις ὤν, « Λκ. » Γραφικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἀρςτ., ἡ ζωγραφική. » Λέξις —, « αὐτ., ἡ χρησιμεύουσα εἰς τοὺς συγγραφεῖς, (δηλ.) ζωηρά, ἐμφαντική, ζωγραφίζουσα τρόπον τινὰ τὰ ἀντικείμενα. 2) ὡραῖος, (κοιν.) ζωγραφιστὸς ἢ διὰ ζωγράφισμα. » Τοῖς γραφικοῖς ἔρωσιν εἰκασμένοι, « Πλ. » Πρόσοψις —, « Διόδ., (Γαλλ.) pittoresque. 3) (ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (ἢ ἔμπειρος τῶν) ἱερ. Γραφ.

Γραφικῶς, ἐπίρ. Μὲ γραφικὸν (ζωηρὸν, ἐμφαντικὸν) τρόπον, ἐν εἴδει ζωγραφίας. » Κεκοσμημένη γραφικῶς ὥσπερ Ἀφροδίτη, « Πλ. 2) κατὰ τὸ ὕφος τῆς (θείας) Γραφῆς, καθὼς λέγει ἡ Γραφή. » Οὔτε εἰς δεξιὰ οὔτε εἰς ἀριστερὰ, γραφικῶς εἰπεῖν, ἐκκλίνων, « Κύριλλ. Σκυθοπολ.

Γραφιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Γραφίον (τὸ), = Γραφεῖον.

Γραφὶς, ίδος (ἡ), = Γραφεῖον, κονδύλι. (συνκδχ.) ζωγραφία, ἰχνογράφημα. » Φίλιππος, ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις, « Ἐπγρ.

Γραφίσκος (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς.

Γράφος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Γράμμα. » Αἱ δέ τιρ τὰ γράφεα ταῖ καδαλέοιτο, « Ἐπγρφ.

Γράφω [γράω, γλάφω], Μ. γράψω. (κυρ. καὶ Π.) Ξύνω, τσουγγρανίζω. » Γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή, « Ἰλ. Ρ. (ἐπμ. 2) σκαλίζω (σημαδεύω) μὲ σουβλερόν τι ἐργαλεῖον, ἐγχαράττω (καὶ οὕτως ἔγραφαν οἱ παλαιοί), (ὀθ. τὸ Γαλλ.) graver. » Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, « Θκρ. » Σήματα γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, Ἰλ. Ζ. 3) σχηματίζω γραμμὰς, ζωγραφίζω, (ἐπμ.) γράφω μὲ μελάνην. » Εἰκόνα γράφειν, « Ἡρ. » Ζῶα γράφειν ἢ γράφεσθαι, « Ἡρ. (τὸ μονολεκτ.) Ζωγραφεῖν. » Ὅτι δὲ καλὸς ἦν (ὁ Ἀλκιβ.) δῆλον ἐκ τοῦ... τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ γράφεσθαι, « Ὀλυμπιόδ. » Τὸν Δράκοντα ἔλεγον αἵματι οὐ μέλανι τοὺς νόμους γράψαι, « Πλ. (καὶ μσ.) » Ἐμαυτῷ γέγραμμαι ὑπομνήματα, « Δμ. » Συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων, « αὐτ. » Γράφου δὲ φρενῶν εἴσω, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Κύκλος γεγράφθω, « Εὐκλ. » Πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται; « Πίνδ. » Μὴ δεῖσθαι γραφομένων ἢ πλαττομένων τιμῶν, « Πλ. 4) γράφω (καὶ συνκδχ. στέλνω) γράμμα. » Ἔγραψαν εἰς Λακεδαίμονα, « Πλ. 5) συγγράφω. » Ποιεῖν ἢ γράφειν, « Ἰσκρ. 6) = Καταγράφω. » Ἐμὲ γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων, « Ξεν. 7) = Περι(Δια)γράφω. » Γράφει οὖν τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ οὕτως, « Ἀθ. 8) προτείνω (ἐγγράφως) νόμον κτλ., παρουσιάζω (εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου ἢ τῆς βουλῆς) νομοσχέδιον κτλ. » Γράφειν πόλεμον (πρεσβείαν, ψήφισμα κτλ.), « Δμ. » Γράφει τις αὐτοὺς κατάγειν, « Ἑρμγ. » Στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον, « Ἀθ. (καὶ μσ.) » Αἱ πόλεις νόμους ἐγράψαντο, « Λξ. (ϗ πθ.) » Δεῖ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον, « Πλ. 9) (μσ.) κατηγορῶ (ἐγκαλῶ) ἐγγράφως τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (κυρ. διὰ δημόσιον ἔγκλημα). (συνήθ. μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἐλλειπτ. προθ.) » Ἐγράψαντο τὴν δωρεὰν, « Δμ. » Γράφομαί σε προδοσίας, « Πλ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Γράφομαι Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα, « Ἀρςφ. (καὶ κατὰ προσδιορ.) » Γράφεται τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, « Δμ. (ϗ πθ.) » Ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, « Αἰσχ. » Εἴσοι γράφοιτο πεντετάλαντος δίκη, « Ἀρςφ., (παρβλ. Ἐγγράφω).

Γραψείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ γράψω.

Γράω-ῶ, Μ. άσω, = Γραίνω, τρώγω, κατατρώγω.

Γραώδης εος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -ωδῶς, = Γραϊκός.

Γρηγορέω-ῶ [ἐγείρω], Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρηγορέω, εἶμαι ἔξυπνος.

Γρηγόρησις καὶ Γρήγορσις, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρήγορσις.

Γρήγορος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρηγορώς.

Γρηΐδιον, Ἰων. ἀντὶ Γραΐδιον.

Γρηΐος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γράϊος, γεροντικός, παλαιός.

Γρηῦς ἢ Γρῆυς, γρηὸς (ἡ), (ἡ αἰτ. Γρηῦν καὶ Γρῆυν, κλητ. Γρηῦ καὶ Γρῆυ), Ἰων. Π. ἀντὶ Γραῦς.

Γριπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. Συνάζομαι (ὡς διὰ γρίπου), μαζόνομαι· κατασταλάζω.

Γριπεὺς, έως (ὁ). Ψαρᾶς, γριπάρης.

Γριπεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω εἰς (Ψαρεύω μὲ) τὸν γρῖπον, εἶμαι γριπάρης· (μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ, σαγηνεύω, (κοιν.) πιάνω εἰς τὰ δίκτυά μου.

Γριπηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν γριπέα, γριπευτική. » Τέχνη —, « Ἐπγρ.

Γριπίζω, Μ. ίσω, = Γριπεύω (κυρ. ϗ μτφορ.).

Γρίπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πιάνει τις μὲ τὸν γρῖπον. (ἐν γέν.) κέρδος, ἕρμαιον.

Γρῖπος (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Γρῖφος, δίκτυον, σαγήνη, (κοιν.) γρῖπος καὶ (ἀλλ.) συρτικόν. 2) (συνκδχ.) τὸ βόλασμα τοῦ γρίπου καὶ ὅσα ὀψάρια πιάνονται κάθε βολάν.

Γρίπων, ωνος (ὁ), Π. = Γριπεύς.

; Γριφάομαι-ῶμαι, Ζ. Γριπάομαι.

Γριφεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ μὲ (ἢ Διασκεδάζω προτείνων καὶ λύων) γρίφους.

Γριφοειδής, έος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ γρῖφον, αἰνιγματώδης, σκοτεινός.

Γριφολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γριφεύω.

Γριφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω γρίφους (αἰνίγματα).

Γρῖφος (ὁ), = Γρῖπος, (τρπ. καὶ συνήθ.) αἴνιγμα, εὑρετόν. » Γρῖφος δέ ἐστιν οὐχ, ὡς ἔνιοί φασι, ταὐτὸν τῷ αἰνίγματι· διαφέρουσι γὰρ, ὅτι τὸ μὲν αἴνιγμα ὁμολογεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸν δὲ γρῖφον ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι, « Σχλ.

Γριφότης (ἡ), τὸ γριφῶδες, ἀσάφεια.

Γριφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γριφοειδής.

Γρίφωσις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ γριφῶδες σύνθεσις. » Λόγου —, « Τζ.

Γρόμφαινα ϗ

Γρομφὰς [γρύζω], άδος ϗ Γρόμφις, ίδος ἡ ιδος (ἡ). παλαιογουροῦνα, σκρόφα, (παρβλ. Γρωνάς).

Γρόνθος (ὁ). τὸ ἐκτὸς μέρος τῆς παλάμης συγκεκλεισμένης, (κοιν.) γρόθος. 2) (μτγν.) τὰ ἐξέχοντα μέρη τείχου ἢ μη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χανῆς ἵνα πατοῦν οἱ ἀναβαίνοντες· (ἐν γέν.) σκάλα· (ὅθεν μουσικ.) ἡ Κλίμαξ τῆς ἐπταφωνίας. 3) εἶδ. μέτρου,=Παλαιστής.

Γροσφομάχος (ὁ). στρατιώτης ὡπλισμένος μὲ γρόσσον.

Γρόσσος (ὁ). εἶδ. μικροῦ καὶ λεπτοῦ δώρατος.

Γροσφοφόρος (ὁ),=Γροσφομάχος, δορυφόρος.

; Γρουνός (ὁ), Ζ. Γρυνός.

Γρῦ ἢ Γρῦ, συλλαβὴ μιμουμένη τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. » Οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο, « Ἀρςφ. 2) (συνκδχ.) τὸ μηδέν, τίποτε, (κοιν.) στάλα, ψίχα. » Ἐμοὶ δὲ οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, « Ἰουλ., (παρβλ. Στίλη).

Γρύζω [γρῦ], Μ. γρύξω. Φωνάζω καθὼς ὁ χοῖρος ἢ ὁ σκύλος ὅταν δείχνῃ τὰ ὀδόντια (ἴδε Ἀρρηνέω)· ἐβγάλλω φωνὴν ἄναρθρον καὶ σιγανὴν, μουρμουρύζω. (ἐπὶ βρέφ.) = Κλαυθμυρίζομαι, (κοιν.) Γρουνιάζω. » Οὐδ' ἔγρυξεν, « Ἀρςφ., δὲν εἶπεν οὔτε γρῦ.

Γρυκτὸς [γρύζω], ἡ, όν. Προφερτός. » Ἆρα γρυκτόν ἐςιν ὑμῖν; « Ἀρςφ., ἠμπορεῖτε νὰ 'βγάλετε φωνὴν (νὰ 'πῆτε γρῦ);

Γρυλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γρύλλος, γουρουνόπουλον.

Γρυλλίζω, Μ. ίσω, = Γρύζω, φωνάζω 'σὰν γουρουνάκι (γρύλλος).

Γρυλλισμὸς (ὁ). τὸ γρυλλίζειν, ἡ φωνὴ τοῦ γρύλλου.

Γρυλλίων, ονος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Γρύλλος.

Γρυλλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). γρύλλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, γρουνοπρόσωπος.

Γρύλλος (ὁ), [γρύ], γουρουνάκι, γουρουνόπουλον. 2) ὁ ἄλλ. Γόγγρος, ἰχθ.

Γρυμαῖα ἢ (ὀρθότ.) Γρυμέα (ἡ), [κρύπτω;]. σακκοῦλι, τορβᾶς, τσέπη. 2) παλῃόρουχα, κουρέλια, (ἐν γέν.) τὰ ἄχρηστα (διὰ ῥίψιμον) ἀπομεινάρια (π. χ. 'ψαριοῦ), σκουπίδια. » Γρυμαῖα ἔκειτο παντοδαπῶν βελίων, « Δαμάσκ. (παρβλ. Γρύνη καὶ Σωρφετός).

Γρυμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν γρυμαίαν (παλῃόρουχα).

Γρυνὸς (ὁ), [δρύνος]. δαυλὸς (ἀναμμένος ἢ μισοκαμμένος), κούτσουρον.

Γρυπαίετος (ὁ). πτηνὸν μυθῶδες εἰς σχῆμα γρυπὸς καὶ ἀετοῦ.

Γρυπαίνω, Μ. ανῶ, = Γρυπόω.

Γρυπαλώπηξ, εκος (ὁ, ἡ). (Κωμ. παρώνομά τινος Θασίου ἴσως διότι ἦτον) γρυπὸς (κυρτὸς) τὰ περὶ τοὺς γόμφους (ἀλώπεκας) μέρη, (κοιν.) ξεγοφιασμένος ἢ καμπούρης.

Γρυπὸς, γεν. τοῦ Γρύψ.

Γρυπὸς [ῥέπω], ἡ, όν, (τὸ παρθ. ότερος, -ότατος). Κυρτὸς, (κυρ.) καμπουρομύτης, γερακομύτης· (τρπ.) κατηφὴς, περίλυπος.

Γρυπότης (ἡ). κυρτότης (κυρ. τῆς μύτης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν πτηνῶν).

Γρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γρυπὸν (κυρτὸν), καμπουριάζω. » Γρυποῦνται ὄνυχας (οἱ ἔμπροι), « Ἱππκρ.

Γρύπωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γρυποῦν, κύρτωσις, καμπούριασμα.

Γρυσμὸς (ὁ). τὸ γρύζειν, ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου.

Γρυτάριον (τὸ), ὑποκορ. καὶ=τῷ

Γρύτη (ἡ), [ἴδε καὶ παρβλ. 'Ρύτισμα]. τὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ σκεύη τοῦ οἴκου, παλῃόπανα, κουρέλια (διὰ κούκλαις κ.τ.λ.), (τὰ ὀπ. ἐχρησίμευον εἰς τὰς γυναῖκας ᾗ ὡς) κορδέλλαις, (ἐν γέν.) τὰ λεπτὰ γυναικεῖα σολίδια, (Γαλλ.) chiffons, (παρβλ. Γρυμαῖα, Γέλγη, καὶ 'Ρῶπος).

Γρυτοδόκος (ὁ, ἡ), Π. [γρ. δέχομαι], κυτὶ ὅπου ἔβαλλον αἱ γυναῖκες τὴν γρύτην (τὰς κορδέλλας, τὰ σολίδιά) των, (Γαλλ.) taalettes.

Γρυτοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήριον) ὅπου πωλεῖται ἡ γρύτη, [ἐκ τοῦ

Γρυτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν γρύτην (κορέλια, κορδέλλας κτλ.)

† Γρύτος (ὁ). (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γρύπος, Αἰολ. ἀντὶ 'Ρύπος.

Γρύψ [γρυπὸς], υπὸς (ὁ). ζῶον τῆς μυθολογίας (μὲ κεφαλὴν καὶ πτερὰ ἀετοῦ ᾗ σῶμα λέοντος). (ὅθεν ἀπὸ τὸν Αἰσχύλ. ὀνομάζεται » Τετρασκελὴς οἰωνὸς, « Πρμθ. 385).

Γρωθώνη (ἡ). παλῃόγρῃα, παλῃοσκρόφα, παλῃοφοράδα κτλ.

Γρωνὰς, άδος (ἡ), = Γρομφὰς, γρουῦνα.

Γρῶνος [γραίνω], η, ον, Π. τρυπημένος, καταφαγωμένος, (ἐπμ.) κοῖλος, βαθυλός. ‖. (οὐσ.) Γρώνη (ἐνν. πέτρα), κοίλωμα, τρύπα, σκάφη πετρένια, (κοιν.) γοῦρνα. » Φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις, « Ἐπιγρ. » Μυοδόκος —, « Νικ., ἡ ποντικότρυπα. » Πελλὶς —, « αὐτ. τὸ καρδάρι τῶν βοσκῶν.

Γῦα, ας (ἡ), Π. [γύω], = Χώρα, γῆ ἡ μέρος γῆς, ἀγρός, (μτφορ.) μήτρα. 2) = Γύης.

Γύαια (τὰ), = Ἀπόγεια (σχοινία).

Γυάλα (ἀ), Δ. ποτήριον, (Βλχ.) οὐάλα (εἶδ. κουβᾶ διὰ τὸ γάλα, ἢ καρδάρι).

Γυαλοθώραξ, ακος (ὁ), ἴδε τὸ ἑπμ.

Γυαλὸν (τὸ), Π. [γύω], = Κοῖλον, κοίλωμα. » Αἰθέρος —, « Ὀρφ., ἡ (ἄλλ.) ἀψὶς τοῦ οὐρανοῦ. » Κρατῆρος —, « Εὐρ., ἴδε Γαςήρ. » Πέτρας —, « Σοφ., τὸ σπήλαιον. » Παρνασσοῦ —, « Ἴπ., ἡ κοιλάς. » Χρυσοῦ γέμον —, « Εὐρ., ὑπόγειον θησαυροφυλάκιον. » Χειρὸς —, « Ἐπγρ., ἡ φοῦκτα, ἡ παλάμη (ὅθ. καὶ τὸ Ἐγγυαλίζω). » Κώρας —, « Ἀρςφ., τὸ σύνορον (χανδάκι), (παρβλ. Γύης). (κυρ. δὲ) » Θώρηκος —, « Ὁμ., τὸ ἔμπροσθεν (περὶ τὸ στέρνον) καὶ ὄπισθεν (περὶ τὸ νῶτον) ἀνακουφωτὸν μέρος τοῦ θώρακος, (ὁ ἐκ τῶν δύο τούτων τμημάτων συναρμοζόμενος ὑπὸ τὰς μασχάλας θώραξ ὠνομάζετο Γυαλοθώραξ), (παρβλ. Κῦτος).

Γυαλὸς, ὴ, ὸν, Π. (κυρ. λίθος) ὁ γεμίζων τὸν γύαλον τῆς χειρὸς (τὴν φοῦκταν), χειροπληθής.

Γύη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Γύα.

Γύης, ου (ὁ). τὸ μέρος (γυῖον) τοῦ ἀρότρου εἰς τὸ ὀπ. ἐφαρμόζεται τὸ ὑνί, (ἴσ.) = Ἀροτρόπους, (παρβλ. Ἔλυμα). 2) (συνκδχ.) ἡ αὐλακιὰ τοῦ ἀλετριοῦ· (κατ' ἔκτ.) σύνορον· μέτρον γῆς (περιέχον 10 περίπου ὀργυιάς). 3) = Γύα, γῆ, ἀγρός.

Γυήτης, ου (ὁ), = Γυιὸς, χωλός.

Γυοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [γύα, τείρω]. ὁ τρυπῶν τὴν γῆν. » Μύρμηξ —, « Χρισόδ. Ἔκφρ.

Γυία (ἡ), Π. = Γύα.

Γυαλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [γυῖον, ἀλθαίνω]. ἰατρευτικὸς καὶ

Γυιαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. δυναμωτικὸς τῶν μελῶν τοῦ σώματος, (συγγ. τῷ

Γυιαρκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρκεσίγυιος.

Γυιοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων (προξενῶν κούρασιν εἰς) τὰ γυῖα. » Κάματος (» Οἶνος) —, « Ἐπγρ.

Γυιεβόρος (ὁ, ἡ), Π. [γ. βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Γυιοδάμας, α (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν ἢ γυμνάζων) τὰ γυῖα.

Γυιοδόνητος (ὁ, ἡ), Π. [γ. δονέομαι]. ὁ τρέμων χειροπόδαρα.

Γυιοκόλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολλῶν (σφίγγων, ἢ προσκολλώμενος εἰς) τὰ γυῖα. » Σπάργανον —, « Αὐκ.

; Γυιοκόρος, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γυιοβόρος.

Γυῖον (τὸ), [γύα, γύω]. χέρι ἢ πόδι, (ἐν γέν.) μέλος (μέρος) τοῦ σώματος. 2) (σπν.) ὅλον τὸ σῶμα.

Γυιοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παγόνων (νεκρόνων) τὰ γυῖα.

Γυιοπέδη (ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπέδη, δεσμὸς τῶν χειρῶν (καὶ ποδῶν).

Γυιὸς [γυῖον], ἡ, όν. Πιασμένος χειροπόδαρα, παράλυτος, χωλὸς, ἀποκαμωμένος.

Γυιοτακὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. [γ. τήκω]. ὁ προξενῶν ἢ πάσχων μαρασμὸν (ἀτροφίαν).

Γυιοτόρος (ὁ, ἡ), Π. = ἡ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γυοτόρος.

Γυιοτρομέω, Π. τρέμων τὰ μέλη (γυῖά) μου, τρέμω χειροπόδαρα.

Γυιοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνέχων (κρατῶν, δεσμεύων) τὰ γυῖα.

Γυιοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Γυιοβόρος, σαρκοφάγος ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γαιοφάγος.

Γυιόχαλκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χάλκινα γυῖα, ἰσχυρὸς, ἀκούραστος, ἀκαταπόνητος.

Γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ γυιὸν (χωλὸν, παράλυτον), κόπτω τὰ ἤπατα, ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω, (Τουρκ.) σακατεύω.

Γυλιαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιγνὸν ᾗ μακρὺν λαιμὸν [αὐχένα καὶ

Γυλιὸς (ὁ), [γύω]. ζεμπίλι ἢ ταγιαρτζίκα στενόμακρη πρὸς χρῆσιν τῶν στρατιωτῶν, (παρβλ. Γωλεός).

Γυλιοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Γυλιαύχην.

Γυμνάζω, Μ. άσω. 'Εξασκῶ (Προετοιμάζω) τινα (κυρ. διὰ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας), (ἐν γέν.) προγυμνάζω, συνειθίζω. » Γυμνάζω ἐμαυτὸν, « = τῷ ‖ (μτ.) Γυμνάζομαι. « Γεγυμνασμένοι τὰς ἕξεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις, « Ἀρςτ. (ᾗ ἄλλ.) » Πολλῶν πολέμων γεγυμνασμένος, « Φλςρ. (καὶ δοτ.) » Γεγυμνασμένοι λόγοις, « Ακ.

Γυμνὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. = Γυμνὸς ἢ Γυμνητεύων. 2) (μὲ πτ.) γυμνασμένος, ἔμπειρος. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ=

Γυμνασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνάζεσθαι, γυμνασις, ἐξάσκησις. (εἰς τὸν Στρβ. Γ'. β'. ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Κορ., ἀντὶ Διμνασία).

Γυμνασιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Γυμνασιάρχης, ου (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης (ἄρχων) τοῦ γυμνασίου καὶ ὁ γυμνάζων δι' ἐξόδων του τοὺς ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀγωνιζομένους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γυμνασιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ γυμνασιάρχου.
Γυμνασιαρχικός, ή, όν. Ὁ τοῦ γυμνασιάρχου ἢ τῆς γυμνασιαρχίας.
Γυμνασίαρχος (ὁ), = Γυμνασιάρχης.
Γυμνασίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-
Γυμνάσιον (τὸ), = Γυμνασις, γύμνασμα. 2) ὁ τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο, παλαίστρα· (μτγν.) σχολεῖον.
Γύμνασις, εως (ἡ), = Γυμνασία.
Γυμνασιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόζων διὰ) γυμνάσιον.
Γύμνασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς γύγνασιν.
Γυμναστέον, θετ. τοῦ γυμνάζω.
Γυμναστήριον (τὸ), = Γυμνάσιον.
Γυμναστήριος, α, ον. Γυμναστοῦ ἴδιος, γεγυμνασμένος.
Γυμναστής, οῦ (ὁ). ὁ γυμνάζων (κυρ. τοὺς ἀθλητάς), διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς.
Γυμναστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἔχων διάθεσιν, ἐπιτήδειος πρὸς) γύμνασιν, ἀθλητικός. ||. » Γυμναστική, « ἡ τέχνη τοῦ γυμναστοῦ.
Γυμναστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν γυμναστῶν, ἀθλητικῶς.
Γυμνής, ῆτος (ὁ), = Γυμνὸς ἡ Ἐλαφρὰ (Πτωχικὰ) ἐνδυμένος, ἡμίγυμνος· (τρπ.) στερημένος (γυμνωμένος) τινός. 2) = Γυμνητικός. »Βίος—,« Ἐπγρ. »Σοφία—,« Πλ. ||. (οὐσ.) στρατιώτης ἐλαφροαρματωμένος, εὔζωνος, (παρβλ. Ὁπλίτης).
Γυμνητεία (ἡ). τὸ γυμνητεύειν. ||. (συν= κδχ.) οἱ γυμνῆτες (στρατιῶται), τὸ τάγμα τῶν γυμνητῶν. » Οἱ ἱππεῖς ϗ ἡ γυμνητεία τῶν Συρακουσίων,« Θκ., ἐκ τοῦ
Γυμνητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Περιπατῶ) γυμνὸς ἢ ἡμίγυμνος· (τρπ.) στεροῦμαι. 2) (συνήθ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὡς-
Γυμνήτης, ου (ὁ), = Γυμνής.
Γυμνητία (ἡ), = Γυμνητεία.
Γυμνητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνῆτας. ||. » Τὸ γυμνητικόν, « ἀντὶ Οἱ γυμνῆτες.
Γυμνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Γυμνήτης.
Γυμνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνοὺς (ἀθλητὰς ἢ στρατιώτας). » Ἀγῶνες (» Ὅπλα) γυμν., « Θκ., Ξεν.
;Γυμνίτης, ου (ὁ) καὶ Γυμνῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γυμνήτης.
;Γυμνοδερκέομαι-οῦμαι· (ἀδκμ. καὶ ἀμφ.) Περιπατῶ (πρὸς ἐπίδειξιν) γυμνός.
Γυμνόκαρπος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων γυμνὸν (χωρὶς τσώφλοιον) καρπόν, π. χ. Συκῆ, ἐλαία κτλ.
Γυμνοπαιδιά (ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἑορτὴ δεκαήμερος εἰς τὴν Σπάρτην (καθ' ἣν οἱ παῖδες ἐχόρευον ϗ ἠγωνίζοντο γυμνοί).
Γυμνοπαιδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς γυμνοπαιδιάς. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδος ὀρχήσεως, Ζ. Ἀναπάλη.
Γυμνοποδεία (ἡ), = Γυμνοποδία, ἐκ τοῦ
Γυμνοποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ-
Γυμνοπόδης, ου (ὁ), = Γυμνόπους.
Γυμνοποδία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Γυμνόπους, οδος (ὁ, ἡ). γυμνοπόδης, ἀνυπόδητος, (κοιν.) ἐξυπόλυτος.
Γυμνορρύπαρος (ὁ, ἡ). γυμνὸς ἢ ἡμίγυμνος (κουρελιάρης) καὶ ῥυπαρός.
Γυμνός, ή, όν. Ὑδυτός, χωρὶς διόλου φορέματα, χωρὶς ἐπανωφόρι, ἄοπλος, ἀξεσκέπαστος. (τρπ.) στερημένος. » Ξίφος (» Τόξον) γυμνόν, « Ὅμ. Πίνδ., τὸ ἐκτὸς τῆς θήκης. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐγχειρίδια γυμνὰ κουλεῶν, « Ξεν. »Ἵππος γυμνός,« Ἀρρ., ὁ χωρὶς σέλλαν. » Γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, « Αξ. »Γυμνὸς ἁπάντων,« Ἰσκρ., (καταχρ. Π.) » Γυμνὸν στάδιον, « Πίνδ., ὅπου ἐτελοῦντο οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες. »Γυμνὸς τὰς παρειάς, « Αἰλ., ἀγένειος. »Γυμνὸς κῆπος, « Πίνδ., ὁ ἄδενδρος. » Ἁρμάμαξα γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων, « Πλ. »Γυμνὸν τὸν βίον ζῶον,« Ἀθ., ὁ σκῦλος. »Γυμνὰ ϗ ἀκέλυφα σπέρματα,« Θφρ. » Ἐτετείχιστο δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τοῦ ὄρους,« Στρ. (καὶ ἑλλ.) »Τὰ γυμνὰ τοῦ σώματος, « Σχλ. Θκ., τὰ δεξιά. » Παίοντες (» Παιόμενοι) εἰς τὰ γυμνά,« Ξεν. »Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ,« Πλάτ., παροιμ., ἀσυστόλως.
Γυμνοσκελέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μὲ γυμνὰ σκέλη ἢ πόδια.
Γυμνοσοφιστεία (ἡ). ἡ τῶν γυμνοσοφιστῶν αἵρεσις.
Γυμνοσοφιστεύω, Μ. εύσω. Ζῶ ὡς-
Γυμνοσοφιστής, οῦ (ὁ). φιλόσοφος τῆς Ἰνδ. (διότι περιπατοῦν γυμνοί, καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τινὲς δερβίσαι).
Γυμνοσπέρματος καὶ Γυμνόσπερμος (ὁ, ἡ). (βτν.) Ὁ ἔχων γυμνὸν (μὴ ἐμπεριεχόμενον εἰς λοβοὺς) σπέρμα. » Μάραθον δὲ ϗ ἄνηθον γυμνοσπέρματα, « Θφρ.
Γυμνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ γυμνοῦ.
Γυμνοφανής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος γυμνός, (Ι. Λυδός).
Γυμνόχρους, οος (ὁ, ἡ), Π. γυμνὸς τὸ σῶμα (τὸν χροῦν).
Γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω, ξεγυμνόνω· ἐξαρματόνω· ἀφαιρῶ (στερῶ) τινός τι, εὐκαιρόνω· ξεσκεπάζω, (μτφορ.) φανερόνω. » Γυμνώσας τὸ ξιφίδιον, « Ἡρωδ., ξεθηκαρώσας, ξεσπαθώσας.
Γύμνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνόνειν, γύμνωμα, ξεγύμνωμα κτλ. 2) = Γυμνότης.
Γυμνωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Γυμνόω.
Γυναι, κλητ. ἑν. τοῦ Γυνή.
Γυναικαδέλφη (ἡ) καὶ
Γυναικάδελφος (ὁ). ὁ (ἡ) ἀδελφ. τῆς γυναικός τινος.
Γυναικάνηρ, ανδρος (ὁ), (Κωμ.) = Ἀνδρόγυνος, θηλυδρίας.
Γυναικάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γυνή, γυναικοῦλα, (ἡ περιφρον.) παλῃογυναῖκα.
Γυναικεῖος, α, καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς γυναῖκα, γυναίκειος, γυναικήτικος.
Γυναικεῖον (τὸ), = Γυναικωνῖτις. (πλθ.) »Γυναικεῖα (τὰ), « τὰ καταμήνια ἢ τὰ λόχια. » Γυναικεῖα θεός, « Πλ., ἡ bona dea τῶν Ῥωμ.
Γυναικείως, ἐπίρ. Γυναικιστί.
Γυναικεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γυναικεραστής, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.
Γυναικήϊος καὶ (κρσ.) Γυναικῆος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Γυναικεῖος. ||. (οὐσ. θηλ.) = Γυναικωνῖτις.
Γυναικηρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Γυναικεῖος.
Γυναικίας, ου (ὁ). θηλυδρίας, ἄνανδρος ἢ γυναικομανής.
Γυναικίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Κάμνω τι γυναικῶδες. ||. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ μσ.) μιμοῦμαι τὰς γυναῖκας, πράττω τι ὡς γυνή.
Γυναικικός, ή, όν, = Γυναικεῖος ἢ Γυναικώδης.
Γυναικικῶς, ἐπίρ. = Γυναικιστί.
Γυναίκιον (τὸ), = Γύναιον.
Γυναίκισις, εως (ἡ) καὶ
Γυναικισμός (ὁ). τὸ γυναικίζεσθαι, τρόπος (φέρσιμον) γυναικὸς ἢ γυναικώδους ἀνδρός.
Γυναικιστί, ἐπίρ. Ὡσὰν γυναῖκα.
Γυναικόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος ἢ συμβουλεύων ὡς γυνή. 2) (πθ.) ὁ ἐπινοηθεὶς ὑπὸ γυναικός.
†Γυναικογήρυτος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Γυναικοκήρυκτος.
Γυναικοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ γυναικός.
Γυναικόδουλος (ὁ, ἡ). ὑποδουλωμένος εἰς τὰς γυναῖκας.
Γυναικοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Γυναικόμορφος, γυναικώδης.
Γυναικόθυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θύμως. Ὁ ἔχων γυναικείαν ψυχὴν (καρδίαν), ἄτολμος, μικρόψυχος.
Γυναικοκήρυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κηρυγμένος (φημισμένος) ὑπὸ ἢ ἐξ αἰτίας γυναικῶν.
Γυναικόκλωψ, ωπος (ὁ), Π. κλέπτης (ἅρπαξ, ξελογιαστὴς) τῶν γυναικῶν ἢ γυναικός, μοιχός.
Γυναικοκόσμος (ὁ), = Γυναικονόμος.
Γυναικοκρασία (ἡ) Ἀττ. ἀντὶ Γυναικοκρατία.
Γυναικοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐξουσιάζομαι (Διοικοῦμαι) ὑπὸ γυναικῶν.
Γυναικοκρατία (ἡ). κράτος (διοίκησις, ἐξουσία) γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.
Γυναικοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας γυναῖκα ἢ τὴν γυναῖκά του.
Γυναικομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γυναικομανής, έος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἄχρι μανίας, τρελλαινόμενος διὰ) τὰς γυναῖκας.
Γυναικομανία (ἡ). ἔρως μανιώδης πρὸς τὰς γυναῖκας.
Γυναικόμασθος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλους (φουσκωμένους ὡσὰν τῆς γυναικὸς) μαστούς.
Γυναικόμιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μίμως. Ὁ μιμούμενος τὸν τρόπον (τὰ κινήματα) τῶν γυναικῶν.
Γυναικόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) γυναικός.
Γυναικονομία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ γυναικονόμου.
Γυναικονόμος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθήν. καὶ ἀλλοῦ) ἄρχων διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν διαγωγὴν τῶν γυναικῶν.
Γυναικοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γυναικίζομαι, πάσχω (ὑπόκειμαι εἰς) τὰ πάθη τῶν γυναικῶν.
Γυναικοπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς γυναικός, πενθερός.
Γυναικοπειθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος εἰς τοὺς λόγους γυναικὸς ἢ τῆς γυναικός του.
Γυναικοπίπης [γ. ὀπιπτεύω], ου (ὁ), = Παρθενοπίπης, (Τουρκ.) ζαμπαρᾶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γυναικοπληθής, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήθων (γεμάτος) γυναικῶν.
Γυναικόποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος πρὸς ποινὴν (ἐκδίκησιν) γυναικός.
Γυναικοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὰς γυναῖκας.
Γυναικοπροσωπίας, ου (ὁ) καὶ
Γυναικοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (μησείδια) γυναικός.
Γυναικοτραφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ γυναικὸς ἢ γυναικῶν ἀνατραφείς, γυναικώδης.
Γυναικοφίλας, α (ὁ), Δ. ἀντί.
;Γυναικοφίλης, ου (ὁ), = Φιλογύνης, ἀγαπῶν (ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ) τὰς γυναῖκας, φίλος τῶν γυναικῶν.
Γυναικόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικῶδες φρόνημα.
Γυναικοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυὴν (ἰδιώματα ἢ μορφὴν) γυναικός, γυναικώδης.
Γυναικόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείαν φωνήν.
Γυναικόψυχος (ὁ, ἡ, = Γυναικόθυμος, μικρόψυχος.
Γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τινὰ (φυσ. καὶ ἠθ.) εἰς γυναῖκα.
Γυναικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὴν μορφὴν ἢ τὸ φρόνημα) μὲ γυναῖκα.
Γυναικών, ῶνος καὶ
Γυναικωνίτης, ου (ὁ) καὶ
Γυναικωνῖτις, ιδος (ἡ). τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὰς γυναῖκας μέρος τοῦ οἴκου, (Τουρκ.) χαρέμι· (εἰς τὰς ἐκκλησίας μας διεσώθη ὁ) Γυναικίτης ἢ (τὸ) Γυναίκειον.
Γυναιμανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Γυναικομανέω.
Γυναιμανής, έος (ὁ), Π. ἀντὶ Γυναικομανής.
Γύναιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γυνὴ, γυναικάριον.
Γύναιος, α, ον, Π. ἀντὶ Γυναικεῖος.
Γύνανδρος (ὁ), = Ἀνδρόγυνος.
Γυνὴ (ἡ), [γύω ἢ γεννῶ], (ἡ γεν. Γυναικὸς ἡ δοτ. Γυναικί, ἡ αἰτ. Γυναῖκα καὶ [σπνττ.] Γυνὴν, ἡ κλητ. Γύναι. πλθ. ἡ ὀνμς. Γυναῖκες κτλ.). ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος, γυναῖκα. 2) σύζυγος. 3) (σπν.) τὸ θηλυκὸν ζῷον.
Γύνις ἡ (μᾶλλ.) Γύννις [γιννὸς], ιδος (ὁ), (Κωμ.) θηλυδρίας, γυναικώδης, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν.
Γυπαίετος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ ὁμοιάζοντος κατά τι τὸν γύπα.
Γυπάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γύπή.
Γύπειος καὶ Γυπιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γύπα.
Γύπεσσι, Π. ἀντὶ Γυψὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Γύψ.
Γυπὴ (ἡ). ἡ φωλεὰ τοῦ γυπὸς, (ἐν γέν.) τρύπα, σπήλαιον, (παρβλ. Κύπη).
Γυπιάς, άδος (ἡ), Π. (πέτρα) εἰς τὴν ὁπ. φωλεύουν ἢ κάθηνται οἱ γύπες, (ἐπμ.) ὑψηλὴ, ἀπόκρημνος.
Γύπινος (ὁ, ἡ), = Γύπειος.
Γυποειδὴς καὶ
Γυπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν) γυπός.
Γύπων [;], ωνος (ὁ). εἶδος χορευτοῦ.
Γυραῖος καὶ
Γυραλέος, α, ον, Π. = Γυρός.
Γυργάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Γύργαθος (ὁ), [γῦρος]. (ἐν γέν.) κοφίνι (πλεγμένον ἀπὸ λυγαριάν)· κλωβί· καλάθι διὰ ὑφάρευμα (ἴδε Κύρτος), (εἰς τὴν Ἀττικὴν ὀνομάζουν) γεργάθι (τὸ ἀραιὸν πλέγμα ὅ,που κρατεῖ τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν φορτηγῶν ζώων ἄχυρα).
Γυργαθώδης, εος (ὁ, ἡ). καμωμένος εἰς σχῆμα ἢ πλεγμένος ἐν εἴδει γυργάθου.
Γυρεία (ἡ). τὸ ξελάκκωμα τῆς ἀμπέλου, [ἐκ τοῦ
Γυρεύω, Μ. εύσω, (μτβτ.) = Γυρόω, ξελακκόνω. 2) (μτγν.) περικυκλόνω. 3) (ἀμτβτ.) περιστρέφομαι, (παρβλ. Γυρόω).
Γυρῆσι, Π. ἀντὶ Γυραῖς, θηλ. δοτ. πλθ. τοῦ Γυρός.
Γυρήτομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων ἢ κομμένος μὲ γῦρον. » Αὖλαξ—, « Ἐπγρ.
Γυρίνη (ἡ), [γῦρις]. ἀλευριά, κουρκοῦτι.
Γυρῖνος (ὁ), [γυρὸς]. ὁ νεογέννητος βάτραχος.
Γυρινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) γυρίνου.
Γύριος [γῦρος], α, ον. Π. γυριστὸς, περιφερής.
Γῦρις ἢ Γύρις [;], εως (ἡ). τὸ λεπτότατον (ἡ ἄχνη, ὁ ἀθέρας) τοῦ ἀλεύρου, (παρβλ. Παιπάλη).
Γυρίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ γῦριν.
Γυρόδρομος (ὁ), Π. ὁ ταχέως γυρίζων (περιστρεφόμενος, τρέχων ὁλόγυρα). » Πέτρος—, « Ἐπγρ., ἡ μυλόπετρα.
Γυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει γύρου, περιφερής.
Γυρόθεν, ἐπίρ. Πέριξ, γύρω, τριγύρω, ὁλόγυρα.
Γυρόμαντις [γῦρις], εως (ὁ), = Ἀλευρόμαντις.
Γυρὸς, ὰ, ὸν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Γυρτὸς, κυρτὸς, καμπύλος. » Γυρὸς ὤμοισι, « Ὀδ. Τ., καμπούρης. » Ἀγκιστρον γυρὸν, « Ἐπγρ. 2) γυριστὸς, περιφερής· στρογγυλός. (ὅθεν) » Γυραὶ πέτραι, « Ὀδ. Δ., οἱ μεταξὺ Μυκόνου Ἀνδρ. καὶ Τήν. δύο σκόπελοι, (κοιν.) Καλογέροι, [ἐκ τοῦ
Γύρος ἢ Γῦρος (ὁ). κύκλος. 2) (μτγν.) γύρισμα, περιστροφή. 3) (κυρ.) λάκκος στρογγυλὸς περὶ τὴν ῥίζαν (ἢ πρὸς φύτευσιν) δένδρου κτλ.
Γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γυρὸν (γυρτὸν ἢ στρογγύλον), γέρνω, λυγίζω· (κυρ.) ἀνοίγω γύρον (λάκκον) περὶ τὴν ῥίζαν (ἢ πρὸς φύτευσιν) δένδρου, (κοιν.) ξελακκόνω, (κατ' ἔκτ.) = Περιταφρεύω, περικυκλόνω. ||. (πθ. ἢ μσ.) κυρτοῦμαι, κάμπτομαι. 2) γυρνῶ, γυρίζω, ἐπιστρέφω ἢ περιστρέφομαι. » Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν εἰς κακίην, « Γργ.
;Γύρωθεν, ἐπίρ. Ζ. Γυρόθεν.
Γύρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐγυρώθη (ἐστρογγυλεύθη), κύκλος, στεφάνι, κουβάρι κτλ. (εἰς τὸν Θφρ., Φυτ. Ε'. 6., ἐσφαλμ. ἀντὶ Θύρωμα).
Γύρωσις [γυρόω], εως (ἡ). στρογγύλεμμα, λύγισμα κτλ.
Γυρωτέον, θετ. τοῦ Γυρόω.
Γὺψ [κύπτω], υπὸς (ὁ), (πλθ. γῦπες), ὄρν. σαρκοφάγον, (κοιν. κατ' ἐξοχ.) ὄρνειον, (Τουρκ.) καρτάλι.
Γύψινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ γύψον.
Γυψοπλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γυψοπλάστου.
Γυψοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων σκεύη (ἀγάλματα κτλ.) ἀπὸ γύψον.
Γυψοπλαστικὸς, ὴ, ὸν. Γυψοπλάστου ἴδιος. ||. » Γυψοπλαστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γυψοπλάστου.
Γύψος (ὁ), [γῆ, ἕψω]. εἶδος ἀσβεστώδους γῆς ἢ πέτρας, (κοιν.) ὕψος. (παλαιότερα) ἀσβέστη ἢ τεμπεσίρι.
Γυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ γύψον.
Γυψώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γύψον.
Γύψωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ γύψου ἐπάλειψις.
Γύω, (θεματ. ἄχρ. πρωτότ. τοῦ) Κύω. (κατὰ τοὺς γρμτ.) [ἐκ τοῦ
Γῶ (ὡς ἐκ τοῦ Γάω), (ἄχρ. θεματ. πρωτότ. πολλ. λέξ., κατὰ τοὺς Γρμτ.) = Χωρῶ, περιέχω, δέχομαι.
Γωλεὸν (τὸ) καὶ
Γωλεὸς (ὁ), = Φωλεὸς, τρύπα (θηρίου), σπήλαιον, (παρβλ. Γαῦλος καὶ Γυλιός).
Γῶν, Δ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Γοῦν.
Γωνία (ἡ), [γόνυ]. κώχη, ἀγκωνὴ, ἄκρη, (συνκδχ.) μέρος χωσμένον (παράμερον, ἀπόκρυφον). 2) τὸ γωνιόμετρον, (κοιν.) γωνιά.
Γωνιάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω γωνίαν (ἀγκωνήν). 2) ἰσάζω τι μὲ τὴν (τεκτον.) γωνίαν.
Γωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἢ κείμενος) εἰς γωνίαν.
Γωνίαμα (τὸ), = Γωνίωμα.
Γωνιασμὸς (ὁ). σχημάτισμα γωνίας (ἀγκωνῆς). 2) μέτρημα (ἴσασμα) μὲ τὴν (τεκτον.) γωνίαν.
Γωνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γωνία, κωχίτσα, ἀκρίτσα.
Γωνιοβόμβυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ βομβῶν (μουρμουρίζων) εἰς μίαν γωνίαν, (Κωμ. ἐπίθ. τῶν γραμματικῶν).
Γωνιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Γωνιώδης.
Γωνιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γωνιόω.
Γωνιόπους, ποδος (ὁ, ἡ). γωνιώδης τοὺς πόδας, στραβοπόδης.
Γωνιόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γωνιώδη φύλλα.
Γωνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γωνιῶδες.
Γωνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) γωνίαν, κωχιαστός.
Γωνιωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γωνίας.
Γωνίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσχηματίσθη ἐν εἴδει γωνίας.
Γωνίωσις, εως (ἡ). τὸ γωνιοῦσθαι, (ἰατρ.) τὸ τραχὺ καὶ τρόπον τινὰ τριγωνον κτυπημα τοῦ σφυγμοῦ.
Γωρυτὸς (ὁ, ᾗ [σπν.] ἡ), [χωρέω]. ἡ θήκη τοῦ τόξου (ἡ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς) φαρέτρα, (παρβλ. Κώρυκος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δ, δ, δέλτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) δ', τέσσαρα (4), ἡ τέταρτος, η, ον. ϗ δ, τέσσαρες χιλιάδες (4000).

Δα, μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρ. μὲ μερικὰς λέξ.), = Ζα.

Δᾶ (ἀ), Δ. ἀντὶ Γῆ.

Δάγμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Δῆγμα.

Δαγύς [ῡ], ῦδος (ἡ). κοῦκλα κηρένια τῶν μάγων. 2) γυναικεῖόν τι στολίδι τῆς κεφαλῆς.

Δάδινος, η, ον. Καιομένος ἀπὸ δᾳδί.

Δάδιξ, ιγος ἡ, ικος (ἡ). μέτρον χωρούν ἓξ χοίνικας, (ἴσ.) = Λάδιξ, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Κάδδιγος.

Δᾳδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δὰς, δᾳδί, (κατ' ἔκτ.) φτίλι: διὰ τὰς πληγάς.

Δᾳδίτης, ου (ὁ) καὶ Δᾳδῖτις, ιδος (ἡ), ὁ τοῦ δᾳδίου.

Δᾳδιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δᾳδώδης.

Δαδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ Σχίζω δένδρον ἵνα τρέξῃ ἡ ῥητίνη του ϗ γένῃ δᾳδί, (παρβλ.

Δᾳδουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (σχίζων τὸ δένδρον) δᾳδί, (παρβλ. Δᾳδοκοπέω).

Δᾳδουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (δουλεύων τὸ) δᾳδί

Δᾳδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ δᾷδας (ἀναμμένας) καὶ φέγγω, (μετ.) φωτίζω. ‖. (ἀμτβτ.) εἶμαι Δᾳδοῦχος.

Δᾳδουχία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Δᾳδουχεῖν. 2) τὸ ἔργον ϗ τὸ ἀξίωμα τοῦ Δᾳδούχα. 3) φωτοχυσία.

Δᾳδοῦχος (ὁ). ὁ κρατῶν (κυρ. εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ εἰς τοὺς γάμους) δᾷδας ἀναμμένας καὶ φέγγων. (Ἰδιαιτ.) ὁ ἐκτελῶν τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τὰ μυστήρ. τῆς Ἐλευσ. Ἱερεύς. 2) (συνκδχ.) λύχνος.

Δᾳδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, (βτν.) Κάμνω (Μεταβάλλομαι εἰς) δᾳδί. 2) εἶμαι =

Δᾳδοφόρος (ὁ, ἡ) = Δᾳδοῦχος.

Δᾳδόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ. μσ. ἢ πθ.) Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) δᾳδί.

Δᾳδώδης εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ περιέχων) δᾳδί.

Δάδωσις [δαδόω], εως (ἡ). ἡ εἰς δᾳδὶ μεταβολὴ τοῦ δένδρου.

Δαείην, Π. εὐκτ. καὶ

Δαεῖς, εἶσα, ἐν, Π. μτχ. καὶ

Δαείω, Π. ὑποτ. καὶ

Δάεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔδάησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β', τοῦ Διδάσκω.

Δαερὸς [δαίω], ά, όν. Μαυρισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, καϋμένος, ξηρὸς ἢ λαμπρὸς· ἢ καυστικός.

Δαήμεναι Π. ἀντὶ Δαῆναι.

Δαημοσύνη (ἡ), Π. ἐπιστήμη, μάθησις, γνῶσις, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Δαήμων, ονος (ὁ, ἡ). εἰδήμων, ἐπιζήμων, ἔμπειρος, [ἐκ τοῦ

Δαῆναι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδάσκω.

Δαήρ, έρος (ὁ), (ἡ κλητ. Δάερ). ἀνδράδελφος.

Δαηρὸς, ά, όν, = Δαερός.

Δαήσεαι, Αἰολ. Π. (β', ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ Διδάσκω.

Δάηται, Π. (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δαίω (καίω).

† Δαητὸς, ἡ, όν, Π. [δαῆναι]. καταληπτὸς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δαϊκτός.

Δαΐ, Ἀττ. ἀντὶ Δὲ ἢ Δὴ (ἐμφαντικ. κυρ. εἰς τὰς ἐρωτήσεις). » Τί δαΐ; « Θκ., Ξεν. » Αἰτοῦσι δ' οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.— Τί δαΐ;— Ὁ μὲν ἵππον, ὁ δὲ κύνας, « Ἀρρ. » Πῶς δαὶ τῶν φυλακαί τε ϗ εὐναὶ; « Ἰλ. Κ. » Ποῦ δαὶ νηὸς ἔστηκεν, « Ὀδ. Δ.

Δαΐ, Π. ἀντὶ Δαΐδι, δοτ. τοῦ Δαίς.

Δαιδάλειος, α, ον, = Δαιδάλεος.

Δαιδαλέζομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολυποίκιλον ὀσμὴν, ἐκλεκτός. » Μύρον—, Ἐπγρ. [ἐκ τοῦ

Δαιδάλεος [δαιδάλλω], α, ον, Π. τεχνικῶς κατεσκευασμένος (πλουμισμένος), ποικίλος, πολυποίκιλος, ἀξιοθέατος. » Δαιδαλέη χειρ (τέχνη), « Ἐπγρ. » Δαιδαλέης ἐλάφοιο, « Νόνν., κατασκίκτου. » Βρέτας χρυσῷ δαιδαλέεν, « Ἐπγρ.

Δαιδαλευτὴρ, ῆρος καὶ Δαιδαλευτὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Δαιδαλεύτρια (ἡ), Π. τεχνίτης (ἐπιτήδειος), [ἐκ τοῦ

Δαιδαλεύω, Μ. εύσω, = τῷ

Δαιδάλλω [δαῆναι], Μ. αλῶ, Π. βουλεύω τι ἐντέχνως, ποικίλλω, πλουμίζω, στολίζω.

Δαίδαλμα (τὸ), [δαιδάλλω]. τὸ μὲ πολλὴν τέχνην πεποικιλμένον τεχνούργημα, ἀριστούργημα, (Τουρκ.) τεφαρίκι, (παρβλ. Ἀγαλμα).

Δαιδαλόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔχερον ἢ ὀλίγον γλῶσσαν, σοφιστὴς, ἢ ὁ λαλῶν ποικίλας γλώσσας.

Δαιδαλόεις, εσσα, εν, Π. = Δαιδαλέος.

Δαιδαλοεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δαίδαλα (τεχνικὰ) ἔργα ἐργαζόμενος.

Δαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. = Δαιδάλεος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τεχνίτης ἄριστος. (οὐδ.) = Δαίδαλμα. » Ὅτι οἱ πάλαι τὰ ξόανα ἐκάλουν δαίδαλα, « Παυσ.

Δαιδαλόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔστροφον (λιγυρὰν) φωνὴν, ἢ Ποικιλόφωνος.

Δαιδαλόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. (τεχνίτης) ἔχων ἐπιτήδειον χέρι.

Δαιδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Δαιδάλλω.

Δαΐζω [δαΐω], ίξω, Π. σπαράττω, ξεσχίζω, κομματιάζω· φονεύω, (κοιν.) θύω καὶ ἀπολλύω. » Δαΐζων ἵππους καὶ ἀνέρας, « Ἰλ. Α. » Χερσὶ κόμην δαΐζων, Ἰλ. Σ. » Χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι χαλκῷ, « Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) » Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ ϛήθεσσιν Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Ι., ἦταν μὲ δύο γνώμαις, ἐδίσταζον, (καὶ πθ.) » Κεῖται δεδαϊγμένος χαλκῷ, « Ἰλ. Τ. » Φλογὶ δαΐχθείς, « Πίνδ. » Ἠὲ μογοστοκίῃ δεδαϊγμένη, ἢ διὰ νούσου, « Μανέθ.

Δαΐθ', Π. (κατ' ἀποχρῳ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Δαϊτί, δοτ. τοῦ Δαίς.

Δαΐθμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Δαΐσμὸς [δαΐω], διανομὴ, μοίρασμα.

Δαίκτήρ, ῆρος καὶ Δαίκτης, οῦ (ὁ), = Δαίκτωρ.

Δαίκτὸς [δαΐζω], ἡ, όν, Π. ὁ φονευθῆναι (σπαραχθῆναι) δυνάμενος, θνητός.

Δαίκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ σπαράττων (τὴν καρδίαν), (ἐν γέν.) φθείρων, ἀφανίζων. » Γόος (» Φθόνος) —, « Αἰσχλ., Ἀνακρ.

Δαιμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύομαι ϗ κινοῦμαι ὑπὸ δαίμονος (θεοῦ ἢ διαβόλου), εἶμαι ἢ πράττω ὡς ἐμπνευσμένος ὑπὸ δαίμονος (ὡς θεοφόρητος, ἢ δαιμονισμένος). » Δαιμονᾷ δόμος κακοῖς, « Αἰσχλ.

Δαιμονιακὸς, ἡ, όν. Κυριευμένος (κινούμενος) ὑπὸ δαίμονος, (θεοφόρητος, ἐνθουσιασμένος (ἐκκλησ.) δαιμονισμένος.

Δαιμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Δαιμονάω.

Δαιμονίζω, Μ. ίσω, Θεοποιῶ. ‖. (πθ.) = Δαιμονάω. 2) διακινοῦμαι ὑπὸ τοῦ δαίμονος (τῆς τύχης).

Δαιμονικὸς, ἡ, όν, = Δαιμόνιος, θεῖος, ὑπερφυσικὸς. (ἐκκλησ.) διαβολικός.

Δαιμονιόληπτος καὶ

Δαιμονιόπληκτος (ὁ, ἡ). ἐνθουσιασμένος, ἐκστατικὸς, δαιμονισμένος.

Δαιμονιοπληξία (ἡ). ἡ κατάσχεσις (τὸ πάθος) τοῦ δαιμονιοπλήκτου.

Δαιμόνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) τὸν δαίμονα (τὸν θεὸν ἢ τὴν τύχην), θεῖος, ὑπερφυσικὸς, μέγας, θαυμαστὸς ἢ τυχηρός. » Φέρειν χρὴ τὰ δαιμόνια (ἐνν. πράγματα) ἀναγκαίως, « Θκ. » Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων, « Εὐρ. » Δαιμόνιος βραδύτης, « Ἐπγρ. » Ἡ γὰρ φύσις δαιμονία ἀλλ' οὐ θεία, « Ἀρστ. » Ὁ δαιμόνιος Πλάτων, « Αξ. Ὁ γὰρ ἀνὴρ (ὁ Πλάτων) εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος, « Δ. Ἁλ. ‖. (ἡ κλητ. Π. σημαίνει ποτὲ μὲν) Εὐδαίμον, καλότυχε, εὐλογημένε (πολλάκις κατ' εἰρων.). » Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνιε, « Ἀρρ. (ποτὲ δὲ) Δυσδαίμον, ἄθλιε, κακόμοιρε, κατηραμένε, (Γαλλ.) misérable! » Δαιμόνι', ἀτρ.μας ἦσο. ϗ Ἄλλων μῦθον ἄκουε, « Ἰλ. Β. ‖. (οὐδ.) Δαιμόνιον (τὸ), (ἐν γέν.) τὸ θεῖον, ἡ θεότης. » Τίμα τὸ δαιμόνιον, « Ἰσκρ. » Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων, « Πλάτ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ δύναμις (ἢ πρόνοια) τοῦ θεοῦ, ἢ πνεῦμα ἄϋλον· ἄγγελος (φύλαξ ἢ ὁδηγός)· (μτγν.) διάβολος· (Τὸ πολυθρύλλητον δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν δημώδη φράσιν) » ἔτσι τὸν εἶπε (τὸν ἐσώφισεν) ὁ διάβολός του. (Τοῦ Γρφ. δαιμονίου ἀνάλογ. εὑρίσκεται εἰς τὸν Λουκιαν.) » Ποῦ βαδίζεις ὡρίᾳ; οὐ δέδοικας τὰ δαιμόνια, « (παρβλ. Δαίμων). ‖. (απν.) Δαιμονία (ἐνν. μοῖρα) ϗ Δαιμόνια, ἐπιρ. ἀντὶ Δαιμονίως.

Δαιμονὶς, ίδος (ἡ). δαίμων θήλεια.

Δαιμονιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ, ἢ κυριευμένος ἀπὸ) δαίμονα.

Δαιμονίως, ἐπίρ. Ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἐκ θεοῦ· κατὰ τύχην· παραδόξως. » Δαιμονιώτατα ἀπολωλήκαμεν, « Ξεν. 2) ἄκρως, καθ' ὑπερβολήν. » Δαιμ. ἐπεθύμουν, « Ἀρρ. » Φιλόσοφός εἰμι δαιμ., « Ἀθ.

Δαιμονοβλάβεια (ἡ), = Θεοβλάβεια.

Δαιμονοβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ), = Θεοβλαβής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δαιμονολάτρης, ου (ὁ, ἡ). (Γρφ.) ὁ λατρεύων τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.

Δαιμονόληπτος (ὁ, ἡ). δαιμονιζόμενος, (Νικ. Χων.).

Δαιμονομανία (ἡ). ἔρως μανιώδης (λατρεία) πρὸς τοὺς δαίμονας.

Δαιμονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἐναντίον δαίμονος.

Δαιμονοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (μορφὴν) δαίμονος.

Δαιμονοφόρητος (ὁ, ἡ), = Θεοφόρητος, ἐνθουσιασμένος· δαιμονισμένος.

Δαιμονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δαιμονιώδης.

Δαίμων [δαίομαι], ονος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ θεός, ἡ θεότης. » Σὺν δαίμονι. « Ἰλ. Α. 2) (ἰδιαιτ.) θεός τις ἢ θεά. » Ἦρχε δὲ δαίμων, « Ἰλ. Γ., ἡ Ἀφροδ. 3) ἡ δύναμις (πρόνοια) τοῦ θεοῦ, προσωποποιουμένη εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ τάξιν κατωτέρων θεῶν ἢ καλῶν (ἄγγελος), ἢ κακῶν (διάβολος). (μτγν.) ψυχὴ ἀποθανόντος. » Ὦ θεοὶ καὶ δαίμονες, « Αἰσχ. » Τί βλαβερώτατον; Δαίμων· τί ὠφελιμώτατον; Θεός. « Πλ. » Τοῦ χθονίου Δαίμονος, « Αἰσχλ., » Ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας, « Ακ. » (Γαλλ.) les mânes. 4) (θηλ.) ἡ τύχη (εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ), (ὅθεν) » Εὐδαίμων ἢ Δυσδαίμων. » Κατὰ δαίμονα, « Ακ. » Ἐδεδίειν γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος, « Πλ. » Δαίμονι οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον, « Ἡσ. » Εἴ σοι φιλία πρὸς τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον, « Συν. 5) (ἰδιαιτ.) ὁ φύλαξ (ὁδηγὸς ἄγγελος, ἡ ἡ μοῖρα) ἑκάστου ἀνθρώπου. » Τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάξασθαι, « Αἰσχ. » Ὁ μέγας αὐτοῦ δαίμων, ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε, « Πλ. 6) ἡ εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, ὁ θάνατος. » Πάρος τοι δαίμονα δώσω, » Ἰλ. Θ. (παρβλ. καὶ

Δαιμων [δαῆναι], ονος (ὁ, ἡ), = Δαήμων, (παρβλ. Αἴμων).

Δαίνυμι καὶ (σπν.) Δαινύω, Μ. δαίσω, Ἰων. Π. κάμνω (δίδω) τραπέζι, φιλεύω. » Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, « Ἰλ. Ι., κάμε τους τραπέζι. » Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ, « Ἰλ. Ψ., τοὺς ἔκαμε τὸ τραπέζι τῆς κηδείας (τὴν μακαριάν). » Γάμον δαίσειν, « Ὀδ. Γ. » Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους, « Εὐρ. » Τὸν ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε, « Ἡρ. ||. (μσ.) τρώγω, εὐωχοῦμαι » Ἤμεθα δαινύμενοι κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ, « Ὀδ. Κ. » Ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ, « Ἰλ. Ω., ἀντὶ Ἐδαίνυσο, (ᾗ μτφορ.) » Ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο, « Σοφ. [ἐκ τοῦ

Δαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. = Δατέομαι, μοιράζω. » Πλεῖον μέρος αὐτῇ ἐδάσατο ἢ τῷ ἀνδρὶ, « Ξεν. » Τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Αὐτοὶ δ' ἐγεωργεῖν ἣν ἐδάσαντο γῆν παρὰ τοῦ βασιλέως, « Αὐτ. Διβερ. (ᾗ πθ.) » Δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, « Ὅμ.

Δαίομαι, πθ. τοῦ Δαίω, καίομαι.

Δαΐος [δαίω], α, ον. Δ. ἀντὶ Δήϊος, πολεμικὸς, ἐχθρικός. » Ἔγχος (» Πῦρ) δαΐον, « Σοφ., Αἰσχλ. 2) ἐχθρὸς, πολέμιος. » Δαΐων ὑπέρτεροι, « Πίνδ. 3) φοβερός. » Τυφῶνα δαΐον τέρας, « Αἰσχλ. » Δαΐος ἀντιπάλοις, « Πλ. 4) ἄθλιος, (κοιν. κατὰ λέξιν) καϋμένος. » Ὦ δαΐα Τέκμησσα, « Σοφ., (παρβλ. καὶ

Δαΐος [δαῆναι], α, ον, Π. = Δαήμων, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος. » Δαΐε τεχνῖτα, « Ἐπιγρ., (τὸ ὀπ. ὅμως εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τοῦ) φοβερὸς, (δηλ.) μέγας (κατὰ τὴν τέχνην).

Δαίρω, Μ. δαρῶ (ἀόρ. Ἔδηρα), Ἀττ. (σπν.) ἀντὶ Δέρω.

Δαΐς [δαίνυμι], δαιτὸς (ἡ), Π. (κυρ.) μερίδιον (κομμάτι) κρέατος· (συνκδχ.) εὐωχία, συμπόσιον, τραπέζι φιλικόν· (ἐν γέν.) τροφή. » Μόσχων τε σὰρξ τέρεινα, χηνεία τε δαΐς, « Ἀθ.

Δαΐς [δαίω], ΐδος (ἡ). (ἡ δοτ. Δαΐ, ἀντὶ Δαΐδι, ἡ αἰτ. Δαΐν ἢ Δαΐδα), Ἰων. ἀντὶ Δᾷς, λαμπὰς, φλόγα. 2) (συνκδχ.) μάχη, συμπλοκή. » Ὑπείροχος ἐν δαΐ Κάστωρ, « Θκρ.

Δαίσιμος (ὁ, ἡ), [δαΐς], φαγώσιμος.

Δαίσιος, ὁ πέμπτος μὴν τῶν Μακεδ. (συμπίπτων μὲ τῶν Ἀθην. τὸν Ἀνθεστηριῶνα ἢ τὸν Θαργηλιῶνα). » Τοῦ δαισίου μηνὸς, ὃς νῦν ἐπιχωρίως Ἰούνιος λέγεται καθ' Ἑλλάδα, « Τζ.

Δαΐσφαλτος (ὁ, ἡ), Π. [δαΐς, σφάλλω]. ὁ ῥίπτων ἄλλον ἢ πίπτων αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ. » Μάχη —, « Ακ., ἡ ἑτεροῤῥεπής.

Δαιταλεύς, έως καὶ

Δαιταλευτὴς, οῦ (ὁ), (θηλ.) Δαιταλεύτρια (ἡ), Π. = Δαιτυμὼν. [ἐκ τοῦ

Δαιταλεύω [δαίτη], Μ. εύσω, καὶ

Δαιταλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλεύω· μαγειρεύω.

Δαιταλουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δαιταλέως, μαγείρευμα.

Δαιταλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τρώγω, εὐωχοῦμαι.

Δαίτη (ἡ), Π. = Δαΐς.

Δαίτηθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τραπέζι (συμπόσιον).

Δαῖτις [δαίω], ιδος ἢ ιδος (ἡ). δεμάτι δαδιῶν (ἀναμμένων), φάκλα. 2) (μτνμ.) κεφαλὴ σκόρδου, (ἀλλὰ νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Δετίς· ἴδε Δετός).

Δαίτρευμα (τὸ) ᾗ

Δαίτρευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαιτρεύειν, μαγείρευμα.

Δαιτρεύω [δαιτρὸς], Μ. εύσω, Π. κόπτω καὶ μοιράζω τὸ κρέας (κυρ. ἱερείου), (ἐν γέν.) θυσιάζω, (καταχρ.) ξεσχίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, σπαράττω.

Δαιτροπόνος (ὁ, ἡ), Π. [δαιτρὸς πονέω], = Δαιτρὸς, μάγειρος.

Δαιτρὸς (ὁ, ἡ), Π. μοιρασμένος· κομμένος, λιανισμένος, (ὅθεν ||. ἀδ.) Δαιτρὸν, τὸ μερίδιον, (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς.) » Δαιτρὸν πίνειν, « Ἰλ. Δ. ||. (ἀρσ.) ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὰ κρέατα εἰς τὸ τραπέζι, (κατ' ἔκτ.) μάγειρος.

Δαιτροσύνη (ἡ). Π. ἡ τέχνη τοῦ δαιτροῦ, τὸ κόψιμον καὶ μοίρασμα ἢ μαγείρευμα τοῦ κρέατος.

Δαιτυμονεὺς, έως Π. ᾗ

Δαιτυμὼν, όνος (ὁ). ὁ καλεσμένος ᾗ συντρώγων εἰς τραπέζι· (κακῶς νομίζεται) = Ἑστιάτωρ. » Τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, τανῦν δ' ἑστιατόρων, « Πλάτ. [ἐκ τοῦ

Δαιτὺς, ύος (ἡ), Π. = Δαΐς.

Δαίφρων [δαΐς ἢ δαῆναι, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ), Π. φιλοπόλεμος, ἐμπειροπόλεμος, ἡ (ἁπλ.) ἔμφρων, συνετὸς, ἔμπειρος.

Δαίω, καὶ (μσ.) Δαίομαι, Μ. δαίσω, -ομαι, (ἄχρ. κατ' ἐνστ.). Χωρίζω, κομματιάζω, μοιράζω. » Ὁ δὲ κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας, « Ὀδ. Ο. (καὶ πθ.) » Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, « Ὀδ. Δ. (ὀθ. συνκδχ. 2) Φιλεύω. » Δαίσειν γάμον (τάφον), « Ὅμ. » Τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἀμβροσίη, ἣν δαίονται θεοί, « Ἀθ. 3) (τρπ.) διδάσκω (ᾗ μσ. ἢ πθ.) διδάσκομαι, μανθάνω, γίνομαι ἔμπειρος, (Ζ. Δαίνυμι, Δαίομαι, Δαΐζω, Δατέομαι καὶ Διδάσκω).

Δαίω, Μ. δαίσω (μσ. πρκ. Δέδηα ᾗ ἀόρ. Ἐδαόμην), Π. = Καίω, (μτβτ.) πυρπολῶ. » Ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες, « Ἰλ. Σ. (ᾗ πθ.) » Ὁπόταν Τροίη πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀχαιοί, Ἰλ. Υ. 2) καίω (ἀμτβτ.), ἐβγάλλω φλόγα, ἐκλάμπω· (τρπ.) ἐξάπτομαι, διεγείρομαι, ἀνάπτω. » Δαῖέν οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ, « Ἰλ. Ε. (καὶ μσ.) » Ὄσσα (» Ἔρις) δεδήει, « Ἰλ. Β., Ρ. » Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, « Ὀδ. Υ. (ἀνάλογ. μὲ τὸ) » Παιὰν δὲ λάμπει, συνέσσα τε γῆρυς, « Σοφ. (παρβλ. Αὔω ᾗ Δαύω).

Δαΐως, ἐπίρ. Π. [δαΐος], φοβερὰ, καθ' ὑπερβολήν.

†Δάκαρ (τὸ), [Ἀραβ.], εἶδος κασσίας, (ἄλλ. γρφ. Δάρκα).

Δάκε, Π. ἀντὶ Ἔδακε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. β'. τοῦ Δάκνω.

Δακέθυμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δαγκάνων (πληγόνων, πικραίνων) τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα.

Δάκετὸν (τὸ), [δάκνω]. ἑρπετὸν (θηρίον) φαρμακερόν.

Δακνάζω, Μ. άσω, Π. (σπν.) = Δάκνω, κεντῶ, πικραίνω.

Δακνηρὸς, ὰ, όν, = Δηκτικός.

Δακνὶς, ίδος, ᾗ Δακνὰς, άδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ

Δάκνω, Μ. δήξομαι (πρκ. Δέδηχα καὶ πθ. Δέδηγμαι, ἀορ. β'. Ἔδακον κτλ.). Δαγκάνω· κεντῶ· καίω, (χυδ.) τσουζω· (μτφορ.) ἐρεθίζω, πειράζω, ἐγγίζω, λυπῶ.

Δακνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δηκτικός.

Δάκος, εος (τὸ), Π. = Δάκετον. 2) = Δῆγμα, δάγκωμα.

Δάκρυ, υος (τὸ), Π. ἀντὶ Δάκρυον.

Δακρύγελως, ω ἢ ωτος (ὁ), = Κλαυσίγελως, (ἴδε καὶ Δακρυόεις).

Δακρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάκρυον. 2) (βτν.) τὸ δάκρυον (ὁ ὁπὸς) τῆς σκαμμωνίας, (κατὰ παραφθορ.) Diagredion.

Δακρυηρὸς, ὰ, όν, Π. = Δακρυόεις.

Δάκρυμα (τὸ), Π. = Δάκρυα, Κλαύσιμον, (ὀθ. τὸ Ατν.) lacryma.

Δακρυντὸς, ὴ, όν, Π. = Δακρυτός.

Δακρυογόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (προξενῶν, δίδων αἰτίαν εἰς) δάκρυα.

Δακρυόεις, εσσα εν, Π. δακρυσμένος, κλαϋμένος, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ 'μμάτια. (ἐπίρ.) » Δακρυόεν γελάσασα, « Ἰλ. Ζ. 2) πρόξενος δακρύων. » Πόλεμος, — « Ἰλ. Θ.

Δάκρυον (τὸ), [δάκνω ῥέω]. δάκρυ, (μτνμ.) τὸ ὑγρὸν (ἡ κόλλα) ὅ, που τρέχει ἀπὸ τὰ δένδρα.

Δακρυοπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ πίπτουν (στάζουν) δάκρυα, ἀξιοδάκρυτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δακρυοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) δάκρυα.

Δακρυότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος μὲ δάκρυα.

Δακρυόφιν, Π. (κατὰ μτπλ.) ἀντὶ Δακρύων, γεν. πλθ. τοῦ Δάκρυον.

Δακρυπλώω (γ. Μ.), Π. πνίγομαι (εἶμαι βουτημένος) εἰς τὰ δάκρυα.

Δακρυῤῥόεω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω δάκρυα, κλαίω.

Δακρυῤῥόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γύνων (βουτημένος εἰς τὰ) δάκρυα.

Δακρυσίστακτος καὶ Δακρυσταγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων δάκρυα, δακρύων αἴτιος, ἀξιοδάκρυτος.

Δακρυτὸς, ἡ, όν, Π. δακρυτέος, ἀξιοδάκρυτος.

Δακρυχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὑρίσκων ἡδονὴν) εἰς τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, σκληρός.

Δακρυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων δάκρυα.

Δακρυχέω (κυρ. κατὰ μτχ.), = Δακρυῤῥοῶ.

Δακρύω, Μ. ύσω καὶ Π. ύσομαι. = Δακρυῤῥοῶ, (κοιν.) Δακρύζω, κλαίω ‖. (πθ.) Δεδακρυμένος, = Δακρυόεις, κλαυμένος.

Δακρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ δακρύζων συχνὰ, ἔχων πρόχειρα τὰ δάκρυα. 2) ἀξιοδάκρυτος. 3) (βτν.) ὁ σχηματιζόμενος (ᾗ [ἰατρ.] ὁ χυνόμενος ἢ χύνων ἀφ' ἑαυτοῦ τι) ὡς δάκρυον.

Δακτυλεὺς, έως (ὁ). εἶδ. μικροῦ (μόλις βύο δακτύλων πλάτους) κεγρέως, (ἴδε Μύξος).

Δακτυλήθρα (ἡ), τὸ γνωρὸν σκέπασμα τῶν δακτύλων ἐν τῷ ῥάπτειν. 2) εἶδ. βασανιστικοῦ ὀργάνου πρὸς ἐξάρθρωσιν τῶν δακτύλων. 3) ἡ σφενδόνη τοῦ δακτυλιδίου, (ἴδε Πύελος).

Δακτύληθρον (τὸ). δακτυλίδι.

Δακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων χόνδρος ἢ μῆκος ἑνὸς δακτύλου.

Δακτυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάκτυλος ᾗ Δακτύλιος, δακτυλάκι ἢ δακτυλιδάκι.

Δακτυλίζω, Μ. ίσω, = Δακτυλοδεικτέω. 2) (γρμτ.) δίδω εἰς τὸν πόδα στίχου δακτυλικὸν μέτρον.

Δακτυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δάκτυλον ἢ τὸν δακτύλιον. 2) ὁ πιεζόμενος μὲ τὰ δάκτυλα. 3) (μτρ.) στίχος συγκείμενος ἀπὸ δακτύλους, (ὅθεν

Δακτυλικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ δακτυλικὸν μέτρον.

Δακτυλιογλυφία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ δακτυλιογλύφου.

Δακτυλιογλύφος (ὁ), ὁ γλύφων (σκάπτων, σκαλίζων) τὰς πέτρας τῶν δακτυλιδίων.

Δακτυλιοθήκη (ἡ). κατὶ (θήκη) διὰ τὰ δακτυλίδια.

Δακτύλιος (ὁ). δακτυλίδι, (συνκδχ.) σφραγὶς. » Δακτυλίου ἀπόμαγμα, « Θρρ. 2) (κυρ. ἡ βέργα τοῦ δακτυλιδιοῦ) (» Ὄνυξ τὸν δακτύλιον χρυσοῦν ἔχων, « Ἐπγρφ.) · (ἐν γέν.) κρίκος, στεφάνι, γαλκᾶς. 3) ὁ τρυπημένος λίθος, ὅπου τὰ πλοῖα ἔδεναν τὰ ἀπόγεια σχοινία των. 4) κωλοτρυπίδα, (παρβλ. Σφιγκτήρ).

Δακτυλιουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων δακτυλίδια.

Δακτυλὶς, ίδος (ἡ). ὁμοία ἢ ἴση μὲ δάκτυλον. » Σταφυλὴ —, « Πλίν., τὸ ἀετονύχι (σταφύλι), (Τουρκ.) παρμακ-ουζουμοῦ.

Δακτυλίτης, ου (ὁ). ὅμοιος ἢ ἴσος μὲ δάκτυλον (ὅθεν οὐσ.

Δακτυλῖτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ Ἀριστολοχία.

Δακτυλιώτης, ου (ὁ), (ἑνν. δάκτυλος). τὸ τέταρτον δάκτυλον (πλησίον τοῦ μικροῦ) ὅπου φορεῖται συνήθως τὸ δακτυλίδι.

Δακτυλοδεικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον (ἐπὶ καλοῦ ᾗ ἐπὶ κακοῦ).

Δακτυλοδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δακτυλοδεικτούμενος, περίφημος, ἀξιοθέατος.

Δακτυλοδειξία (ἡ). δείξιμον μὲ τὸ δάκτυλον.

Δακτυλοδίγμη (ἡ), = Παλαιστὴ, μέτρον 3 σχεδὸν δακτ.

Δακτυλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δακτύλου.

Δακτυλοκαμψόδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ὀδύνην διὰ τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων (καθὼς οἱ συλλογιζόμενοι καὶ στρήφοντες ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν τὰ δάκτυλά των).

Δάκτυλον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ

Δάκτυλος (ὁ), [δείκνυμι]. τὸ δάκτυλον (τῆς χειρὸς καὶ [σπν.] τοῦ ποδὸς). 2) (συνκδχ.) εἶδ. μέτρ. ἴσον ὀκτὼ γραμμ. 3) ποὺς μετρικὸς (συγκείμενος ἀπὸ μίαν μακρ. καὶ δύο βραχ. συλλαβάς). 4) (μτνμ.) = Βάλανος, (ὅηλ.) χουρμᾶς· Πόσθη· ἐλπὶ τῆς θαλάσ. ἢ Σωλήν. 5) (πλθ. καὶ μετὰ τοῦ ἐπιθ. Ἰδαῖος) ἱερεὺς τῆς Ῥέας, (ὅθεν Παροιμ.) » Αἴρειν τοὺς Ἰδ. Δακτ., « Ἀρστ., ἀναιρεῖν ἐκ τοῦ μέσου τοὺς ἀδιορθώτους πολίτας.

Δακτυλότριπτος (ὁ, ἡ), Π. τριμμένος (στρημμένος) μὲ τὰ δάκτυλα. » Ἄτρακτος —, « Ἐπγρ.

Δακτυλωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) δάκτυλα, σχηματισμένος ὡς δάκτυλον. » Χειρὶς —, « Εὐρ. » Ποτήριον —, « Ἀθ.

Δάλα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δήλη.

Δαλέομαι-εῦμαι, Δ. ἀντὶ Δηλέομαι.

Δαλερὸς [δαλὸς], ά, όν. Καυστικὸς, καυτερός.

†Δαλίον (τὸ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δᾳδίον, ἡ ὑποκορ. τοῦ

Δαλὸς (ὁ), [δαίω]. ξύλον καιόμενον ἢ ἡμίκαυστον, δαυλὶ, (μτφρ.) παρῆλιξ, γέρων ἢ γραῖα.

Δαμᾷ καὶ Δαμάᾳ, Π. ἀντὶ Δαμάζει ἢ Δαμάσει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. ἢ τοῦ μέλλ. τῆς ὁρστ. τοῦ

Δαμάζω [δέμω, δέω], Μ. άσω (πρκ. Δέδμηκα καὶ πθ. Δέδμημαι ἢ Δεδάμασμαι, ἀόρ. πθ. Ἐδαμάσθην καὶ Π. Ἐδμήθην καὶ δ'. Ἐδάμην). Ἡμερόνω, βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν (κυρ. ζῷον)· (ἐν γέν.) ταπεινόνω, καταπονῶ, καταδαμάζω, νικῶ, (κατ' ἔκτ.) φονεύω. (τρπ.) ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω (ὅθεν Δμὼς), ὑπανδρεύω ἢ ὑπανδρεύομαι ἢ (ἁπλ.) βιάζω γυναῖκα (ὅθεν Γαμέω καὶ Δάμαρ). » Ἄλγχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) » Τὸν ῥα Ποσειδάων δαμασσαμένη τέκεν Ἅρνη, « Στ. Βυζ. ‖. (πθ.) καταδαμάζομαι, ὑποτάσσομαι κτλ., (κατ' ἔκτ.) φονεύομαι, ἀποθνήσκω. » Καὶ ζῶντες ᾗ δμαθέντες, « Εὐρ.

Δαμαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Δαμαστικός.

Δαμαλείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάμαλις.

Δαμάλη (ἡ), = Δάμαλις, δαμάλα.

Δαμαλήβοτος (ὁ, ἡ). Π. ὅπε βόσκει δαμάλια.

Δαμάλης, ου (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταδαμάζων). » Ἔρως —, « Ἀνκρ. ‖. (οὐσ.) = Δάμαλος.

Δαμαληφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ἀλόκληρον) δάμαλιν, = Βουφάγος.

Δαμαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Δαμάζω.

Δάμαλις [δαμάω], εως (ἡ). ὑποκορ. τοῦ Δαμάλη, τὸ θηλυκὸν δαμάλι, δαμαλίδα, (μτφρ.) νέα κόρη.

Δάμαλος (ὁ). τὸ ἀρσεν. δαμάλι.

Δάμαρ [δαμάζω], αρτος (ἡ), Π. γυνὴ (ὑπανδρευμένη), συζυγος.

Δαμασί(σιμ)βροτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταδαμάζων τοὺς βροτοὺς, νικητὴς, κατακτητής.

Δάμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαμάζειν, καταδάμασμα.

Δαμασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων (κυριεύων) τὰς καρδίας.

Δαμασίφως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. φὼς], ὁδαμάζων (καταπονῶν) τοὺς ἀνθρώπους. » Τύπος —, « Σιμ.

Δαμασμὸς (ὁ), = Δάμασις.

Δαμαστὴρ (ὁ), Π. ὁ δαμάζων, καταδαμαστής.

Δαμαστήριον (τὸ), = Βασανιστήριον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Δαμαστήριος, α, ον ᾗ

Δαμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ δαμάζων ἢ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) εἰς τὸ δαμάζειν.

Δαμαστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ δαμάσῃ.

Δαμάστρια (ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δμήτειρα,

Δαμασώσιον (τὸ), [ ], τὸ ἄλλ. Ἄλισμα, φυτ.

Δαμάτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Δαματὴρ (ὁ), Π. = Δαμαστὴρ.

Δαμάτηρ, ερος (ἁ), (ἡ κλητ. Δάματερ), Δ. ἀντὶ Δημήτηρ.

Δαμάτωρ, ορος (ὁ), Π. = Δαμαστὴρ.

;Δαμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Δαμάζω.

Δαμεῖην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Δάμεν, Π. ἀντὶ Ἐδάμησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Δαμήμεναι, Π. ἀντὶ

Δαμῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δάμνημι.

Δαμιοργὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημιουργός.

Δαμνᾷ, Π. ἀντὶ Δάμνασαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ

Δάμναμαι, Π. πθ. ἢ μσ. τοῦ

Δάμνημι καὶ Δαμνάω-ῶ, μέλλ. δαμάσω, Π. = Δαμάζω.

;Δαμνήτης, ου (ὁ), Π. = Δαμαστὴρ, (ὅθεν τὸ θηλ.

Δαμνῆτις, ιδος (ἡ), = Δαμάτειρα.

Δάμνιππος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, ἐπιτήδειος ἱππεύς.

Δᾶμος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Δῆμος.

Δαμόσιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Δημόσιος.

Δαμότας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημότης.

Δαμοῦχος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Δημοῦχος.

Δαμόω, Δ. ἀντὶ Δημόω.

Δάμωμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Δήμωμα.

Δᾶν, Δ. ἀντὶ Δήν.

†Δᾶν, δανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζήν, Ζεύς.

Δᾶν, Δ. αἴτ. τοῦ Δᾶ = Γῆ. » Οὐ δᾶν, « Θκρ., ὄχι, μὰ τὴν Γῆν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δανάκη (ἡ), [δάνος]. ὁ ὀβολὸς τὸν ὀπ ἔβαλλον εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ στόμα πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάρωνος.

Δανδαλίς [;], ίδος (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἀλεῦρι κριθαρίου καψαλισμένου.

Δανειακὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς δάνειον.

Δανείζω, Μ. είσω καὶ (Γρφ.) ειῶ (ἴσ. ὀρθοτ.) ιῶ. Δίδω δανεικὰ χρήματα ἢ ἄλλο τι. ||. (μσ.) Ἀπαίρνω ἢ δίδω δανεικά. »Οἱ δανειζόμενοι (δηλ. δανείζοντες) ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, « Δμ. [ἐκ τοῦ

Δάνειον (τὸ), [δάνος]. χρήματα ἢ ἄλλο τι τὸ ὁπ. δίδει ἢ Ἀπαίρνει τις ἐπὶ ἀποδόσει, δανεικόν.

Δάνεισμα (τὸ). (τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον ὡς) δάνειον.

Δανεισμὸς (ὁ). τὸ δανείζειν ἢ δανείζεσθαι, δάνεισμα.

Δανειστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δανείζων, (Ἰταλ.) κρεδιτόρος.

Δανειστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ πρόθυμος) εἰς τὸ δανείζειν, (ὅθεν ||. οὐσ. ἀρσ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος δανειστὴς, σαῤῥάφης, καὶ (θηλ.) τὸ ἔργον τοῦ τοιούτου

Δανείστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δανειστής.

Δανίζω, Μ. ίσω, καὶ ιῶ, Π. (σπν. ᾗ ἀδκμ.) ἀντὶ Δανείζω.

Δάνος [δίδωμι;], εος-ους (τὸ), Π. = Δῶρον, (συχνότ.) = Δάνειον.

Δανὸς [δαίω ἢ δὴν], ἡ, ὸν, (τὸ παρθτ.-ότερος, ότατος), Π. πολυκαιρινὸς, (ἐπμ.) ξηρός.

Δὰξ, ἐπίῤ. Π. [δάκνω], = Ὀδὰξ, μὲ τὰ δόντια.

Δαξασμὸς (ὁ), [δὰξ], = Ὀδαξασμὸς, φαγοῦρα, τσούξιμον.

Δάος, εος-ους (τὸ), Π. [δαίω]. φῶς, δᾳδὶ (ἀναμμένον), λαμπάς.

Δαόω, Δ. ἀντὶ Δηόω.

Δαπανάω-ῶ [δάπτω], Μ. ήσω. Ἐξοδεύω κατεξοδεύω· φθείρω, ἀφανίζω.

Δαπάνη (ἡ) καὶ

Δαπάνημα (τὸ). ἔξοδον,

Δαπανηρὸς, ὰ, όν. Ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν μεγάλην δαπάνην, πολυέξοδος, ἐξοδευτής. (ἐπὶ πραγμ.) κοςιστικός.

Δαπανηρῶς, ἐπίῤ. Μὲ πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα.

Δαπάνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαπανᾷν, κατανάλωσις.

Δαπανητὴς, οῦ (ὁ). ὁ δαπανῶν, ἐξοδευτής.

Δαπανητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ δαπανᾷν, ἀναλωτικός.

Δάπανος (ὁ, ἡ), = Δαπανηρὸς ἢ Δαπανητικός.

Δάπεδον (τὸ), [δᾶ = γῆ, πέδον]. ἔδαφος (γῆς)· τόπος πατημένος (διὰ χορὸν κτλ.). γήπεδον· πάτωμα (ὀσπιτίου).

Δαπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δάπις, ιδος (ἡ), = Τάπης, (Γαλλ.) ταπὶ, (Τουρκ.) χαλὶ, κιλίμι, [ἐκ τοῦ

;Δάπος, εος-ους (τὸ). (λέξ. ἄχρ. θεματ. τε) Ἔδαφος, (καὶ σωζομένη εἰς τὰ Ἀλλοδαπὸς, Ποδαπὸς κτλ.).

Δάπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Δάπτης, ου (ὁ), Π. ὁ δάπτων (τρώγων, δαγκάνων), (ὅθ.) »Μυῖα—,« Λυκ.

Δάπτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δάπτης, κατατρώγουσα, καταναλίσκουσα, [ἐκ τοῦ

Δάπτω, Μ. δάψω, Π. ξεσχίζω καὶ τρώγω (κυρ. ἐπὶ θηρίων), (παρβλ. Δατέομαι, Λάπτω καὶ Λαφύσσω).

Δαπτῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον δάπτοντα (δηκτικὸν, καταβρωτικόν). »Δριμὺ δαπτῶς,« Ἀρετ.

Δάρατος (ὁ), [;], εἶδ. ψωμιοῦ λειπανάβατον τῆς Θεσσαλίας.

Δαρδάπτω, Μ. άψω, Π. = Δάπτω.

Δαρεικὸς (ὁ). φλωρὶ (εἰκοσάδραχμον) τῆς Περσ. (κατὰ τὸν Gosselin ἴσον μὲ μίαν Ἀγγλ. λίραν).

Δαρειογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (ἀπόγονος) τοῦ Δαρείου.

Δαρεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Δαρήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τῆς ὁρστ. τοῦ Δέρω.

Δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Ἔδαρθον καὶ [μτθσ.] Ἔδραθον, πρκ. Δεδάρθηκα), Π. κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι, (Ζ. Καταδαρθάνω).

Δάρκα, ἴδε Δάκαρ.

Δαρόβιος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Δηρόβιος.

Δαρὸν, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Δηρόν.

Δάρσις [δέρω], εως (ἡ). Ὑδάρσιμον.

Δαρτὸς [δέρω], ἡ, όν. Ὑδαρμένος ἢ ὅςις πρέπει ἢ ἠμπορεῖ νὰ Ὑδαρθῇ.

Δὰς, δᾳδὸς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Δαΐς, ίδος (ἡ). δᾳδὶ, δᾳδὶ ἀναμμένον, (Ἰταλ.) τόρτσα. (ὅθ. τρπ.) »Ἐπὶ τὴν δᾷδα τοῦ βίου,« Πλ., δηλ. εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς (ὅταν ἀνάπτεται ἡ νεκρικὴ λαμπάς).

Δασάμην, Π. ἀντὶ Ἐδασάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δάσας, Δ. ἀντὶ Δήσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Δέω, δένω.

Δασάσκετο, Π. ἀντὶ Ἐδάζετο, παρτ. καὶ

Δασεῖται, Δ. ἀντὶ Δάσεται, μέλλ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δασέως, ἐπίῤ. (γρμτ.)· Μὲ δασύτητα (φωνῆς), (δηλ.) μὲ δασεῖαν (προσῳδ.). 2) » Δασέως ἔχω, « Ἀρστ., εἶμαι δασὺς (μαλλιαρός).

Δάσκιλλος (ὁ), [;], εἶδ. ὀψαρ. κοπροφάγου.

Δάσκιος (ὁ, ἡ), Π. [δα, σκιά]. πολύσκιος, πυκνός, σύνδενδρος. (καταχρ.) πυκνότριχος. » Γενειὰς—, « Αἰσχλ.

Δάσμα (τὸ), Π. [δαίομαι], μερίδιον.

Δάσμευσις [δασμὸς], εως (ἡ). μοίρασμα, διανομή.

Δασμογράφος (ὁ). ὁ γράφων εἰς τὰ κατάστιχα τοὺς δασμούς.

Δασμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (ἢ Ἐπιβάλλω) δασμοὺς, φορολογῶ. ||. (πθ.) = Δασμοφορέω.

Δασμολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δασμολογεῖν, φορολογία.

Δασμολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων τὰ δοσίματα (τοὺς δασμούς). » Ναῦς—, « Δξ., ἡ ἔχουσα τοὺς δασμολόγους.

Δασμὸς (ὁ), [δαίομαι]. διανομὴ, μοιρασιά. 2) (συχνότ.) φόρος, δόσιμον.

Δασμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Πληρόνω, Ὑπόκειμαι εἰς) δασμὸν, εἶμαι.

Δασμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ πληρόνων δόσιμον, φόρου ὑποτελής.

Δάσομαι, μέλλ. τοῦ Δαίομαι.

Δάσος [δασὺς], εος-ους (τὸ). τόπος σύνδενδρος, λόγγος, (Τουρκ.) ὁρμάνι. 2) = Δασύτης, » Βδελυττομένη τὸ δάσος τοῦ σώματος, « Ἀλκίφρ.

Δάσοφρυς (ἡ;) Δασύοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασείας (πυκνὰς) ὀφρῦς.

Δασπλῆς, ῆτος (ὁ, ἡ) ᾗ Δασπλῆτις, ιδος (ἡ), Π. [δα, πλήσσω; ἢ δυσ. πελάζω]. φοβερὸς, φρικώδης, δυσπροσπέλαστος.

Δασσάμην, Π. ἀντὶ Ἐδασσάμην, ἀόρ. ά. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δασυγένειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ γένεια.

Δασυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν μὲ δασεῖαν (προσῳδ.), δασύνω.

Δασύθριξ, δασύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πυκνὰς καὶ τραχείας τρίχας.

Δασύκερκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνότριχον οὐρὰν (κέρκον). » Ἀλώπηξ—, « Θκρ.

Δασυκνήμις, ιδος καὶ

Δασύκνημος, ου καὶ Δασυκνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὰς κνήμας.

Δασύμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν μαλλί.

Δασυμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὸν μέτωπον.

Δασυντέον, θετ. τοῦ

Δασύνω, Μ. υνῶ (ὁ πθ. πρκ. Δεδάσυμμαι καὶ Δεδάσυσμαι). Κάμνω τι δασὺ (πυκνὸν, μαλλιαρὸν κτλ.). » Ὁ Ἀργέστης ταχὺ δασύνει (ἀλλοῦ προσέθηκε καὶ τὸ Νέφεσι) τὸν οὐρανὸν, « Θφρ., τὸν σκεπάζει μὲ πυκνὰ νέφη. 2) (γρμτ.) βάλλω (γράφω ἢ προφέρω τι μὲ) δασεῖαν. » Τὸ χ ἐστὶ κ. δασυνόμενον, « Υλ. » Τὸ Ἧπαρ δασυντέον, « Ἀθ.

Δασυπόδειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δασύποδος.

Δασύπους, οδος (ὁ, ἡ), (κυρ.) ὁ ἔχων μαλλιαρὰ πόδια, (ὅθ. ||. οὐσ.) ὁ (ἄσπρος) λαγὼς ἢ τὸ κουνέλι.

Δασύπρωκτος ᾗ Δασύπυγος (ὁ, ἡ). μαλλιαρόκωλος (ἐναντ. τῷ Κίναιδος), (παρβλ. Μελάμπυγος).

Δασυπυκνόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ἀντὶ Δασύθριξ.

Δασυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ), = Δασυγένειος.

Δασὺς [συγγ. τῷ Λάσιος], εῖα, ύ. Πυκνὸς, σκεπασμένος ἀπὸ τρίχας ἢ δένδρα, σύνδενδρος, μαλλιαρός. (ἐπμ.) τραχύς· (ὅθεν γρμτ.) » Δασὺ γράμμα ἢ πνεῦμα καὶ » Δασεῖα (ἐνν. προσῳδία).

Δασύσκιος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Δάσκιος.

Δασυσμὸς (ὁ). τὸ δασύνειν ἢ δασύνεσθαι (κυρ. ἐπὶ φωνῆς).

Δασύστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ (μαλλιαρὸν) στῆθος.

Δασύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ στόμα (χονδρὴν προφορὰν), δασύφωνος.

Δασύτης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ δασέος, πυκνότης, τραχύτης κτλ.

Δασύτριχος (ὁ, ἡ), = Δασύθριξ.

Δασύτρωγλος (ὁ, ἡ), Π. = Δασύπρωκτος.

Δασύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δασὺ (τραχὺ) τσώφλοιον. » Κάστανον—, « Ἐπγρ.

Δασύφυλλος (ὁ, ἡ). πυκνόφυλλος.

Δασύφωνος (ὁ, ἡ). χονδρόφωνος, τραχύφωνος.

Δασυχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων δασεῖαν χαίτην (πυκνὰς τρίχας, μαλλιά).

Δασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δάσος, γεμάτος δάση.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δατέομαι-οῦμαι, Μ. δάσομαι (ἀόρ. Ἐδασάμην, πθ. πρκ. Δέδασμαι), Π. = Δαίομαι, μοιράζω, διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω εἰς κομμάτια· μοιράζομαί τι μὲ ἄλλους· (συνκδχ.) τρώγω (κυρ. τὸ μερίδιόν μου), (ὀθ. συγχ. τῷ) = Πατέομαι, (παρβλ. Δάπτω).

Δατήριος, α ἡ ος, ον, Π. [δατέομαι]. ὁ χρησιμεύων πρὸς διανομήν.

Δατητὴς, ου (ὁ), Π. [δατέομαι], μοιραστὴς, διανομεύς.

Δατισμὸς (ὁ). εἶδ. βαρβαρισμοῦ (γελοιώδης ἐπισώρευσις πολλῶν συνωνύμων λέξεων), εἰς τὸ ὀπ. περιέπιπτεν ὁ Πέρσης Δάτις, λαλῶν ἡ ὑποτιθέμενος ὅτι ἐλάλει Ἑλληνιστὶ, (παρβλ. Βακκίζω καὶ Βατταρίζω).

Δαύκαλις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καυκαλὶς, (καὶ ἐπειδὴ ἐξηγεῖται, Ποῦς ἀλεκτόρειος), = Ἀλεκτροπόδιον (ἴδε τὴν λέξ.).

Δαυκεῖον (τὸ), Π. = Δαῦκος

Δαυκίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ

Δαῦκον (τὸ), = τῷ

Δαῦκος (ὁ), [δεῦκος], εἶδ. φυτ., Δαυκὶ, (Τουρκ.) χαβοῦτσι (κυρ. τὸ ἄγριον), (εἰς τὴν Πελοπόνν.) κασοῦρι, (παρβλ. Σταφυλῖνος καὶ Καῦκος).

Δαῦλὸς, η, ον, Π. ἀντὶ Δασὺς, πυκνός. » Δαυλοὶ πραπίδων, « Αἰσχλ., = Πυκιναὶ φρένες

Δαυλὸς (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Δαλὸς, (κοιν.) δαυλός.

Δαύω, Π. δαύσω; Π. (σπντ.) = Ἰαύω, κοιμῶμαι. 2) = Αὔω, καίω, (ὅθεν) » Δεδαυμένος, « Σιμ., ὁ κεκαυμένος, (παρβλ. Δαίω).

Δαφναῖος, α, ον, (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. 2) = Δάφνινος. » Στέμμα —, « Ἐπγρ.

Δαφνέλαιον (τὸ). δαφνόλαδον.

Δάφνη (ἡ). τὸ γνωστὸν δένδρον.

Δαφνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) δάφνας, ἡ ὅμοιος μὲ δάφνην.

Δαφνηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀροφὴν ἀπὸ (σκεπασμένος μὲ) δάφνας.

Δαφνῆς, ῆντος (ὁ), Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Δαφνήεις.

Δαφνηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Μασσῶ) δάφνην ὡς δαφνηφάγος.

Δαφνηφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. » Τὰ μυθοπλαστούμενα περὶ τῆς Ἡσιόδου δαφνηφαγίας, « Τζ.

Δαφνηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (μασσῶν) δάφνην, (δηλ.) χρησμολόγος, μάντις, ἐνθουσιασμένος.

Δαφνηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ (Κρατῶ) δάφνην.

Δαφνηφορία (ἡ). τὸ δαφνηφορεῖν.

Δαφνηφορία (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ (δαφνηφόρου) Ἀπόλλωνος.

Δαφνηφορικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς δαφνηφόρους ἢ τὰ δαφνηφόρια.

Δαφνηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φύων) ἢ φορῶν (κρατῶν) δάφνην.

Δαφνιακὸς, Π. ἀντὶ

Δαφνικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὴν δάφνην.

Δάφνινος, η, ον καὶ

Δάφνιος, α, ον. Ὁ ἐκ δάφνης. » Ἔλαιον —, « Δσκρ., Δαφνέλαιον.

Δαφνὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνοκούκουτσον.

Δαφνίτης, ου (ὁ) καὶ Δαφνῖτις, ιδος (ἡ), = Δαφναῖος (ὁ Ἀπόλλων). 2) ὅμοιος (τῇ γεύσει) μὲ δάφνην.

Δαφνογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (γεγηθὼς) ἐπὶ τῇ δάφνῃ, (ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Δαφνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δάφνης. ||. (οὐσ.) Δαφνοειδὲς, εἶδος φυτοῦ, χαμαιδάφνη, (Γαλλ.) lauréole.

Δαφνόκοκκον (τὸ) καὶ Δαφνόκοκκος (ὁ), = Δαφνίς.

Δαφνοκόμης, ου (ὁ) καὶ Δαφνόκομος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (τὴν κόμην) μὲ δάφνην. » Τρίπους —, « Εὐρ., στολισμένος μὲ δάφνας.

Δαφνοπώλης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὁ Ἀπόλλων (ὡς πωλῶν τὴν δάφνην).

Δαφνόσκιος (ὁ, ἡ), Π. κατάσκιος ἀπὸ δάφνας.

Δαφνοφορέω-ῶ, Δαφνοφορία κτλ. = Δαφνηφορέω κτλ.

Δαφνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δάφνην ἢ γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ δάφνας.

Δαφνὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνας.

Δαφνωτὸς, ὴ, όν. Ὅμοιος τὴν γεῦσιν ἢ τὸ σχῆμα μὲ δάφνην.

Δαφοίνεος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. καὶ

Δαφοινήεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Δαφοινὸς, ἡ ἡ ὸς, όν, Π. [δα, φόνος]. κατακόκκινος, καταιματωμένος (κυρ. ἀπὸ ἀνθρώπων αἷμα), (συνκδχ.) αἱμοβόρος.

Δαψίλεια (ἡ). ἀφθονία· μεγαλοδωρία κτλ., ἴδε Δαψιλής.

Δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δίδω (Ἐξοδεύω) μὲ δαψίλειαν, εἶμαι-

Δαψιλὴς [δάπτω:], έος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος, πλουσιοπάροχος, (ἐπὶ πραγμ.) ἄφθονος.

Δαψιλὸς, η, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Δαψιλής.

Δαψιλῶς καὶ Π. Δαψιλέως, ἐπίρ. Μὲ δαψίλειαν, ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως.

Δαῶμεν, Π. (πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδάσκω.

Δὲ [συγγ. τῷ Δὴ], σύνδ. Συμπλεκτ. (ἐν ἀρχῇ λόγου οὐδέποτε εὑρισκόμενος, ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἄλλην λέξιν καὶ προηγουμένου ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τοῦ Μὲν, ἡ κατὰ μερισμόν:) » Ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος, « Ακ. » Ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι, « Ξεν. » Τῶν ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἔφευγον, οἱ δὲ ἐβόων, « αὐτ. » Διαθεώμενος αὐτῶν, ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσους δὲ θεράποντας, ὅσα δὲ κτήνη, χρυσὸν δὲ, ἐσθῆτα δὲ, « αὐτ. (ἢ κατ' ἐναντίωσιν:) » Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ χάρις, τοῦτον δὲ οὐκ ἂν δεξαίμην, « Ακ. » Δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δ' ᾖ, « Δμ. » Πένης μὲν γὰρ ἴσως ἐστὶν, οὐ πονηρὸς δὲ, « αὐτ. (καὶ χωρὶς τοῦ Μὲν:) » Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων, « αὐτ. (καὶ θετικὸς ἀντὶ τοῦ Ἀλλα:) » Κύλικες οὐκ οἴνου, φαρμάκων δὲ, « Παυσ. » Ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιηταὶ δὲ, « Πλάτ. (καὶ ἐρωτηματ. εἰς τὰς ἀνθυποφορὰς:) » Λέγεις ὡς οὐδέν εἰμι ὅμοιος ἐκείνοις ἐγώ: Σὺ δ' ὅμοιος; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σὸς; ἄλλος δέ τις; « Δμ. » Α. Κλύεις φθέγμα; Β. Πῶς δ' οὐ κλύω: « Αἰσχλ. (καὶ ἐλλειπτ.) » Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις; « Ξεν. (καὶ προσθετικὸς ἀντὶ τοῦ Καί:) » Ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, πολλὰς δὲ ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, « Ἰλ. Α. » Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεπτὰ, πάντα δὲ τολμητὰ, « Αξ. 2) Μεταβατ. (μετὰ ἢ ᾖ χωρὶς τοῦ Μέν:) » Ἓν μὲν τοίνυν πολίτευμα τούτῳ τοιοῦτον· ἕτερον δὲ ἀναμιμνήσκεσθε, « Δμ. » Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί; « αὐτ. 3) Συλλογιστ. ἢ Ἐλαττωτ. (ἀντὶ τοῦ Δή ἢ Οὖν:) » Εἰ δ', ἀξυνήμων οὖσα, μὴ δέχῃ λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί, « Αἰσχλ. » Ἀλλ' εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοὐντεῦθεν λέγε, « Ξεν. » Κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως, « Σοφ. 4) ἀντὶ Αἰτιολογ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν παρενθέσει λόγου:) » Ἐπανελθὼν δὲ ἀπὸ τοῦ πολέμου, στρατηγῶν δὲ ἐτύγχανε, « Πλ. 5) Παραπληρωματ. ἢ Ἐμφαντ. (μετὰ τὰς δεικτ. ἀντνμ. ἀντὶ τοῦ Δή:) » Ὃς δὲ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ μήτ' ἄλλου ἀκούῃ, ὁ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ, « Ἡσ. » Οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι.., οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, « Ακ. » Τὸ μέν τοι σε νομίζειν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι, τοῦτο δ' ἐγὼ χαλεπῶς πάνυ φέρω, « Ξεν., (παρβλ. Δὴ καὶ Καί).

Δε [ἴσ. κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ Ἴδε], μορ. ἐγκλιτ. προσειθέμενον Δ'. εἰς τὰ προτ. καὶ ὑποτ. ἄρθρα, (τὰ ὀπ. μεταβάλλει εἰς δεικτ. ἀντνμ. ἢ ἐπίρ. Τοπ.) Ὅδε, Ἥδε, Τάδε κτλ. ἢ Ὧδε, Τῇδε κτλ. (Β'. εἰς τὰς ἀναφορ. ἀντνμ., πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς σημασ.) » Τοιός δε, Τοσός δε, Τηλικός δε κτλ. (καὶ Γ'. εἰς τὰς αἰτ. καὶ [σπν.] τὰς δοτ. τῶν ὀνμτ., σημαῖνον τὸν τόπον ἀντὶ τῆς Εἰς ἢ Ἐν:) » Κλησίηνδε, » Φθίηνδε » Οἴκαδε. » Ὄνδε δόμονδε, (καὶ ἐλλ.) » Ἡμέτερόν δε (ἐνν. δόμον), « Ὀδ. Ο. » Ἀϊδός δε, » Πυθοῖδε, « Ἡσ. ἀντὶ » Πυθῶδε, « Ἀπλλν. » Ἀθήναζε, » Θήβαζε, « ἀντὶ Ἀθήνασδε, Θήβασδε.

Δέαμαι (παρτ. Ἐδεάμην καὶ πλέον οὔ), Π. (σπν.) = Δοκῶ, φαίνομαι, (παρβλ. Δόαμαι).

Δέατο, Π. ἀντὶ Ἐδέατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δέαμαι.

Δέγμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Δεχόμενος, ἐκδεχόμενος, προσμένων.

Δέδαα (ὅθεν ἡ μτχ. Δεδαὼς), Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδάασθαι, Π. ἀντὶ Δεδαῆσθαι.

Δεδάηκα, Π. ἀντὶ Δεδίδαχα, πρκ. ἐνεργ. ᾖ

Δεδάημαι, Π. ἀντὶ Δεδίδαγμαι, πρκ. πθ. τοῦ Διδάσκω, (ὅθεν

Δεδαῆσθαι, ἀντὶ Δεδιδάχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδαίαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δεδαϊγμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Δαΐζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δέδεκον, Π. ἀντὶ Ἔδαον, ἀόρ. β'. τοῦ Διδάσκω.
Δέδασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.
Δεδαὼς, Ζ. Δέδαα.
Δεδέαται, Δεδέατο, Π. ἀντὶ Δέδενται, Ἐδέδεντο, πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Δέω (δένω).
Δέδειγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δεικνύω.
Δεδείκελος (ὁ, ἡ), Π. [Δέδοικα]. δειλὸς, δειλότατος.
Δεδείπναμεν, (ὅθεν τὸ ἀπαρ. Δεδειπνάναι), Ἰων. ἀντὶ Δεδειπνήκαμεν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δειπνέω.
Δέδεμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δέω.
Δεδέξομαι, (μετ' ὀλίγον) μέλλ. καὶ
Δεδέγμαι, Ἰων. πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δέχομαι.
Δέδηα, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. ϗ Δεδήειν, ὑπερσ. τοῦ Δαίω.
Δεδήσομαι, ῃ, εται, Ἀττ. ἀντὶ Δεδήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεδήξομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. καὶ
Δέδηχα, πρκ. τοῦ Δάκνω.
Δεδήωμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Δηϊόω.
Δέδια [δίω] ἀντὶ Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Δείδω, φοβοῦμαι.
Δεδίδαχα, Δεδίδαγμαι, πρκ. τοῦ Διδάσκω.
Δεδιήτημαι, πρκ. τοῦ Διαιτάω.
Δέδιθι, ἐνς. (ἀνμλ.) τῆς πρστ. καὶ
Δέδιμεν, Δέδιτε, ἀντὶ Δείδιμεν, Δείδιτε, πλθ. τοῦ Δέδια.
Δεδιότως [δέδια], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ δειλίαν.
Δεδίσκομαι, Π. ἀντὶ Δειδίσκομαι, φιλοφρονοῦμαι. 2) ἀντὶ-
Δεδίσσομαι καὶ Ἀττ. Δεδίττομαι, Μ. ἰξομαι. Φοβίζω, φυβερίζω, (ἐπιμ.) ἀποδιώκω. 2) (μσ. ἢ πθ.) φοβοῦμαι, τρομάζω.
Δεδιώκηται, Ἀττ. ἢ Π. ἀντὶ Διώκηται, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Διοικέω.
Δέδμανθ', Δ. (κατ' ἀποκοπ.) καὶ
Δεδμήαται, Δεδμήατο, Ἰων. ἀντὶ Δέδμηνται, Ἐδέδμηντο.
Δέδμητο ἀντὶ Ἐδέδμητο (ἐδαμάσθη) ἢ Ἐδεδέμητο (ᾠκοδομήθη).
Δέδοιγμεν, Π. ἀντὶ Δεδοίκαμεν, πλθ. ἀ. πρσ. τοῦ
Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ [καὶ εὐχρηστότ. τοῦ] ἐνστ.) τοῦ Δείδω, φοβοῦμαι.
Δεδοικότως, ἐπίρ. Μὲ φόβον, [ἐκ τοῦ
Δεδοίκω, εις, ει, Π. ἀντὶ Δέδοικα, φοβοῦμαι.
Δεδοίκω, ῃς, ῃ, ὑποτ. τοῦ Δέδοικα.
Δεδόνατο, Π. Δ. ἀντὶ Ἐδεδόνητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δονέω.
Δέδορκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Δέρκομαι.
Δέδουπα, πρκ. τοῦ Δουπέω.
Δέδραγμαι, ξαι, κται, μσ. πρκ. τοῦ Δράττω.
Δεδράμηκα, πρκ. τοῦ Τρέχω.
Δέδραται, Π. ἀντὶ Δέδαρται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δορέω.
Δέδρομα, β'. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Τρέχω.
Δεδυκεῖν, Π. ἀντὶ Δεδυκέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δύομαι.
Δεδύνημαι, πρκ. τοῦ Δύναμαι.
Δέδωκα, πρκ. τοῦ Δίδωμι.
Δέε:, δατ. τοῦ Δέος.
Δεείλη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δείλη.
Δεεινὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Δεινός.
Δέελος, Ἰων. Π. ἀντὶ Δῆλος.
Δέῃ ὑποτ. τοῦ Δεῖ καὶ Δέομαι.
Δέημα (τὸ). [δέομαι]. = Δέησις, παράκλησις.
Δεῆσαν ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.
Δέησις [δέομαι], εως (ἡ). παράκλησις. 2) (σπν.) = Ἔνδεια, χρεία, ἀνάγκη. 3) (μτγν.) ἀναφορὰ), (Γουρκ.) ἀρζιχάλι.
Δεῆσον, μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.
Δεητήριος, α, ον, ϗ
Δεητικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δέησιν, παρακλητικὸς, ἱκετήριος.
Δεθεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. καὶ
Δεθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεῖ [δέω], Μ. δεήσει (παρτ. Ἔδει. πρκ. [σπν.] Δεδέηκε, ἀόρ. Ἐδέησε, εὐκτ. Δέοι, μέλλ. Δεήσοι, ὑποτ. Δέῃ καὶ σπντ. κατὰ κρσ.] Δῇ. ἀπαρ. Δεῖν, μτχ. Δέον ἢ Ἀττ. Δέων, ἀόρ. Δεῆσαν καὶ μέλλ. Δεῆσον), ῤ. ἀπρσ. (κυρ. μὲ ἀπαρ.) Ὀρέπει, εἶν' ἐπόμενον, εἶνε χρεία (ἀνάγκη), χρειάζεται, ἀπαιτεῖται. » Τί δεῖ πολεμίζειν; Ἰλ. Ι. » Κἂν δεῖ (ἄλλ. γρφ. δῇ) μ' ἀποθανεῖν, « Ἀρχῤ. » Λίς (ναυσὶ) πολλὰ τὰ καίρια δεῖ ἐν τῇ θαλάσσῃ ξυμβῆναι, « Θκ. (ϗ ἀναλελυμ.) » Δεῖ σ' ὅπως δείξῃς, « Σοφ. (ϗ μέγεν. καὶ δοτ. ἢ [Ἀττ.] αἴτ.) » Οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ, « Εὐρ. » Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτα, « Αἰσχλ. » Ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ, « αὐτ. « Οἶμαι δὲ βεῖν σῶθεν, « Σοφ. » Ὁρῶ καὶ σοι τούτων δεῆσον, « Ξεν. » Δυοῖν δέοντες πεντήκοντα, « Θκ., ὅηλ. 48. » Δυοῖν δεούσας εἴκοσιν, « αὐτ., ὅηλ. 18. » Ἐνὸς δέον εἰκοστὸν ἔτος, « αὐτ., ὅηλ 19. » Ἔτεσιν εἴκοσι, μησὶν ἓξ δέουσιν, « Εὐσ. » Δεῖ δὴ χρημάτων, « Δημ. » Τοῦτο δεῖ ἀνδρὸς, « Ἀρστ., ἀπαιτεῖ. » Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ, « Λκ. » Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, « Δημ., πολλὰ μακρυά. » Μικροῦ δεῖν, « Φίλ., ὀλίγον ἔλειπε. » Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν, « Ἰσκρ. » Τοσούτων δεῖ διαφορὰ ἡμῖν γεγονέναι, ὥστε κτλ., « Δσ. » Ἀρχειν βούλεται, δέον ἄρχεσθαι, « Ἀρστ. » Δεῆσον (ἢ » Δεῆσαν) μάχεσθαι, « Ξεν., ὅταν (ἢ ἂν) κάμῃ χρεία νά, (καὶ ἄλλ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ἐν δέοντι ἢ » Ἐν οὐ δέοντι (ἐνν. χρόνῳ), « Ἐγκαίρως ἢ Παράκαιρα. » Εἰς δέον, ἢ « Εἰς τὸ δέον ἢ » Εἰς οὐδὲν δέον (ἐνν. πρᾶγμα), « ὅπου ἔπρεπεν, ἐν καιρῷ, ἢ ἀνωφελῶς, εἰς μάτην. » Οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι, « Γνμ. (ἴδε καὶ Δέω).
Δεῖ (σπνττ.) ἀντὶ Δέει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Δέω (δένω).
Δεῖγμα (τὸ), [δείκνυμι], (κυρ.) τὸ δεικνύμενον πρὸς δοκιμὴν εἰς τὸν ἀγοραστὴν ὀλίγον μέρος τοῦ πωλουμένου πράγματος, (Ἰταλ.) μάστρα ἢ πρόβα, (ὈΘ. συνκδχ.) τὸ μέρος τοῦ λιμένος ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ δείγματα τῶν φορτίων ϗ ὅπου διὰ τοῦτο διέτριβον συνήθως οἱ ἔμποροι, (Ἰταλ.) πιάτσα. (» Περιεπάτων ἐν τῷ δείγματι, « Δημ. » Ἐξήσαν ἀνδριάντας ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων δείγματι, « Πλβ.). (ἐν γέν.) σημεῖον, ἀπόδειξις, (ὄθεν:) » Δεῖγμα ποιοῦμαι, « Πλβ., τεκμαίρομαι, συμπεραίνω. 2) Π. (σπν.) παράδειγμα. » Λαβὼν δ' Ἀδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων, « Αἰσχλ.
Δειγματίζω, Μ. ἰσω. (μτγν.) ἀντὶ Παραδειγματίζω, ἐκθέτω εἰς θέαν τοῦ δημοσίου πρὸς ἐπίδειξιν, θεατρίζω, (παρβλ. Πομπεύω).
Δειγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖγμα.
Δειγματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δειγματίζειν, ἔκθεσις πρὸς ἐπίδειξιν (καθὼς π. χ. ἡ Γαλλ. exposition du Louvre). εἰδ. θριάμβου (παρβλ. Πομπεία).
Δείδεκτο, Π. ἀντὶ Ἐδείδεκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ϗ
Δειδέμεν, Π. ἀντὶ Δείδειν, ἀπαρ. τοῦ Δείδω.
Δειδέχαται, Δειδέχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Δέχομαι ἢ Δεικνυμαι, δεξιοῦμαι.
Δειδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [Δείδω]. δειλός.
Δείδια, Π. ϗ
Δειδιάω-ῶ, Π. (μτγν.) ἀντὶ Δέδια, φοβοῦμαι.
Δείδιθι, Π. ἀντὶ Δίδιθι, πρς. τοῦ Δίδια.
Δείδιμεν, δείδιτε ἀντὶ Δεδιαμεν, δεδιατε, πλ. τοῦ Δειδια.
Δειδίσκομαι, Μ. ἴξομαι (ϗ), Π. ἀντὶ Δείκνυμι ἢ Δέχομαι, δεξιοῦμαι, πίνω εἰς ὑγείαν. 2) ἀντὶ-
Δειδίσσομαι Π. ἴξομαι, (ϗ). Π. ἀντὶ Δειδίσσομαι, φυβερίζω· φοβοῦμαι κτλ.
Δε.δοικα, Π. ἀντὶ Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Δειδυῖα, Π. ἀντὶ Δεδυῖα, μτγ. τοῦ
Δείδω [δέω], Μ. δείσω ἢ (μᾶλλ.) σείσομαι (ἀόρ. Ἔδεισα, πρκ. εὐχρηστότ., μᾶλιστα εἰς τὸ πεζὸν, τοῦ ἐνς., Δέδοικα ἢ Δέδια, ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἐδεδοίκειν ἢ Ἐδεδίειν· πρς. Δέδιθι), Π. (μὲ προθετ. γεν. ἢ δοτ. ἢ [ἑλληπτ.] αἴτ.) φοβοῦμαι, » Δείσας περὶ τοῦ υἱοῦ, « Ξεν. » Δείσας περὶ ταῖς Ἕλλησι, « Ἡρ. » Ὑθεοὺς δεδιὼς πάντα δέδιε, γὴν, θάλασσαν κτλ. « Πλ. (ϗ πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. μετὰ τοῦ Μή). » Δέδοικα μὴ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν, « Δημ. » Ἐδεδοίκεσαν μὴ καταληφθείη, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅπως) » Δέδοικα ὅπως μὴ πάνυ' ὅσα οὐ βουλόμεθα ποιεῖν ἡμῖν ἀνάγκη γενήσεται, « Δημ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Δείσαν δ' ὑποδέχθαι, « Ἰλ. Π. ‖ ἢ μτχ.) » Τὸ δειδὸς, « ἀντὶ Τὸ δειλία, ὁ φόβος.
Δειελιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [Δειελη ἀντὶ Δείλη]. τρώγω ἢ κοιμοῦμαι (κατ' ἄλλους, προαιμένω ἕως) τὸ δειλινόν.
Δειλινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δειλινός.
Δείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ϗ γινόμενος περὶ) τὴν δείλην, βραδυνὸς. » Δείελος ὀψὲ δύων, « Ἰλ. Φ., ὁ βραδυνὸς ἥλιος. » Ἥρη δείελος, « Ἀπλλν. ϗ » Ἦμαρ δείελον, « Ὀδ. Ρ., τὸ δειλινὸν (μέρος τῆς ἡμέρας) καὶ » Δείελον (ἐνν. βρῶμα), τὸ δειλινὸν (γεῦμα).
Δεικανάω-ῶ ἢ Δεικανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, Π. = Δείκνυμι, δείξιοῦμαι, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως, χαιρετῶ (προτείνων τὴν δεξιὰν), » Δεικανοώντω δέπασιν, « Ἰλ. Ο., εὐήκοωσαν ποτῆρι εἰς ὑγείαν του (καθὼς τὸν εἶδαν).
Δεικανον (τὸ), = Δείκελον.
Δεικελίζω, Μ. ισω, Π. [δείκελον]. μιμοῦμαι, παριστάνω εἰς τὸ θέατρον ὡς
Δεικελικτὰς, ᾶ, Δ. ἀντὶ
Δεικελιστὴς [δεικελίζω], οῦ (ὁ). μῖμος, ὑποκριτὴς θεάτρου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δείκελον (τό). ὁμοίωμα, εἴδωλον, εἰκών, προσωπεῖον· φάντασμα· Ζώδιον, [ἐκ τοῦ
Δείκελος (ὁ, ἡ), Π. [δείκνυμι], = Εἴκελος, ὅμοιος. 2) = Δεικελιστής (ς).
Δεικηλίζω, Μ. ίσω, = Δεικελίζω.
Δεικηλίκτας, α (ὁ), = Δεικελιστής.
Δείκηλον (τό), = Δείκελον.
Δείκνυ, Π. ἀντὶ Ἔδειξνυ, παρτ. τῆς ὁρς. ἡ ἑνς. τῆς πρς. τοῦ
Δείκνυμι ᾗ Δεικνύω [συγγ. τῷ Δέγνυμι]. Μ. δείξω (πρκ. Δέδειχα, καὶ τθ. Δέδειγμαι κτλ). Δείχνω, γνωστοποιῶ, φανερόνω· ἀποδείχνω· ἐκθέτω, κατηγήνω. » Ἐγὼ δείξω ὀδόν, « Ὀδ. Μ. » Ἐγὼ ᾗ τοῦτο φράσω ᾗ δείξω, « Δμ. » Καὶ Φειδίας ἐκεῖνος τὸν Δία ἔδειξε, « Λκ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ποῦ γὰρ ἂν δείξω φίλος; « Εὐρ. » Τυτονί ἐγὼ δείκνυμι (ὅπα ἄλλ. διορθ. » Ἐγὼ ‘νδείκνυμι ») ᾗ φήμ’ ἐξάγειν ζωμεύματα, « Ἀρςφ. 2) (μσ) = Δεικανάομαι, δεξιοῦμαι· ὑποδέχομαι. « Δεικνύμενος φίλον υἱόν, « Ὅμ. Ἴλ., (παρβλ. Δέχομαι).
Δεικτηριὰς, άδος (ἡ). γυνὴ δημοσία (ἄτιμος, κοιν. τοῦ φόρου) ἡ (κατ’ ἄλλ.) ὑποκρῖτὴς θεάτρου, (Γαλλ.) actrice.
Δεικτήριον (τό). βῆμα, ἄμβων. 2) (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.), = Χαμαιτυπεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Δεικτήριος, α, ον, = Δεικτικός.
Δείκτης, ου (ὁ). ὁ δείχνων ἢ παριστάνων τι· ὑποκριτὴς θεάτρου.
Δεικτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς δεῖξιν (ἀποδεικτικὸς κτλ.).
Δεικτικῶς, ἐπῖρ. Μὲ τρόπον δείξεως (ἀποδεικτικῶς κτλ.).
Δείλα (ὰ), Δ. ἀντὶ Δείλη.
Δειλαίνω, Μ. ανῶ, (μτγν.) ἀντὶ Δειλιῶ, εἶμαι δειλὸς, πράττω τι μὲ δειλίαν.
Δείλαιος, α, ᾱ ος, ον, Π. = Δειλός. 2) ἄθλιος, ταλαίπωρος, (κοιν.) δόλιος. » Οὐ δύναμαι δείλαιος εὐδειν, δακνόμενος ὑπὸ τῆς δαπάνης, « Ἀρςφ.
Δειλακρίων, ωνος (ὁ), καὶ
Δείλακρος, α ᾱ ος, ον, (κωμ.) Ὁ εἰς ἄκρον δειλὸς ἢ δείλαιος, δειλότατος ἢ ἀθλιώτατος.
Δειλανδρόω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δειλὸς (ἀνανδρος).
Δειλανδρία (ἡ). δειλία, ἀνανδρία, [ἐκ τοῦ
Δείλανδρος (ὁ, ἡ), (μτγν.). δειλὸς, ἄνανδρος.
Δεῖλαρ, δείλατος (τό), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δείλη (ἡ), [συγγ. τῷ Εἴλη], (ἐν γέν.) ἡ περασμένη ὥρα ὁποιουδήποτε μέρους τῆς ἡμέρας, (ὅθεν:) » Δείλη πρωΐα ἢ ἑσπέρη, « ὁ πρὸ τοῦ γεύματος καιρός. » Δείλη μεσημβρία, « τὸ ἀπομεσήμερον· (κυρ. δέ:) » Δείλη ὀψία (ᾗ χ. τοῦ οὐσ.) » Δείλη, « τὸ δειλινὸν, τὸ βράδυ, (ὅθ. ἐλλ.) » Δείλης ἢ » Δείλης ὀψίας, ἐπιρρήματ., ‘ξώρας τὸ βράδυ.
Δειλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δειλὸς.
Δειλία (ἡ). φόβος· ἀνανδρία.
Δειλιαίνω, Μ. ἀνῶ. Ἐμπνέω δειλίαν, φοβίζω.
Δειλίασις, εως (ἡ). τὸ δειλιᾷν, δειλία, [ἐκ τοῦ
Δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι δειλίαν, εἶμαι δειλὸς, φοβοῦμαι, δὲν ταλμῶ.
Δειλινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ) τὴν δείλην, βραδυνός. (ὅθεν:) τὸ Δειλινὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρρήματ.), τὸ βράδυ.
Δειλοκάρδιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπῖρ. -δίως. Δειλὸς (τὴν καρδίαν), ἀνανδρος, ἄτολμος.
Δειλοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω δειλόν τινα μὲ τὴν κομποῤῥημοσύνην μου, ἢ καὶ τοι δειλὸς ὢν κομπάζω.
†Δειλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (Γρφ.) ἀντὶ Δειλιῶ, [ἐκ τοῦ
Δειλὸς [δέος], ἡ, όν. Φοβητσιάρης· ἄνανδρος· ἀχρεῖος, τιποτένιος. » Δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον ποιεῖται, « Ἡσ. » Δειλαὶ τοι δειλῶν γε ᾗ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, « Ὀδ. Θ. » Τὰ ἐν Αἰγύπτῳ φυτὰ δυσριγα κομιδῇ καὶ δειλὰ πρὸς χειμῶνάς εἰσι, « Πλ. 2) Π. = Δείλαιος, ἄθλιος, (κοιν.) ὀλοὸς. » Πατροκλῆος δειλοῖο, « Ἰλ. Ρ. » Ὤμοι ἐγώ.. δειλὴ, « Ἰλ. Σ.
Δειλότης (ἡ), = Δειλία· ἢ Δειλαιότης, ἀθλιότης.
Δειλόφθονος (ὁ, ἡ). δειλὸς καὶ φθονερὸς, (εἰς τὰ Φυσιογνωμ. διορθ. Δολοφόνος, ᾗ ὄχι Φιλοφόνος).
Δειλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Δειλόψυχος (ὁ, ἡ). δειλὸς, μικρόψυχος.
Δειλῶς, ἐπῖρ. Μὲ φόβον, μὲ δειλίαν.
Δεῖμα (τό), [δείδω]. φόβος. » Τῷ Ἀγησιλάου δείματι ἡσύχαζον, « Παυσ. 2) φόβητρον, τέρας. » Ἀναιδέα δείματα πόντου, « Ὀππ.
Δειμαίνω [δεῖμα], Μ. ανῶ. Φοβοῦμαι. 2) Π. φοβίζω.
Δειμαλέος [δεῖμα], α, ον, (ᾗ ἐπῖρ.) -λέως, Π. ὁ ἐμπνέων ἢ αἰσθανόμενος φόβον, φοβερὸς ἢ φοβισμένος.
Δείμασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δέμομαι.
Δειματηρὸς [δεῖμα], ά, όν. Φοβερός.
Δειματόεις [δεῖμα], εσσα, εν, Π. περίφοβος, φοβισμένος.
†Δειματοσταγὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἱματοσταγὴς.
Δειματόω-ῶ [δεῖμα], Π. ώσω. Φοβίζω, ἐμπνέω φόβον. ||. (μσ. ἢ πθ.) φοβοῦμαι, τρομάζω.
Δειματώδης [δεῖμα], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων φρίκην, φοβερός.
Δειμάτωσις εως (ἡ). φοβέρισμα.
Δείμομεν, Π. ἀντὶ Δείμωμεν, ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Δέμω.
Δεῖμός (ὁ), Π. ὁ φόβος προσωποποιημένος.
Δεῖν, ἀπαρ. (ἢ Ἄττ. μτχ.) τοῦ Δεῖ.
Δεῖν, ἀπαρ. τοῦ Δέω [δένω].
Δεῖνα (ὁ, ἡ, τὸ), (γεν. Δεῖνος, δοτ. Δεῖνι, αἰτ. Δεῖνα, πλθ. Δεῖνες κτλ.), ἀντων. δεικτ. ἢ ἀναφορ. μετ’ ἀορίστ. ς (ἐνίοτε ἄκλ.), [δεῖς καὶ δεῖν Αἰολ. ἀντὶ Τὶς ἢ Εἴς]. ὁ τάδε, ἕνας κάποιος. » Ἐγὼ τοῦ δεῖνος καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ, « Γργ. (ᾗ κλητ.) » Ὁ δεῖν’ Ἰάπυξ, κέρασον, « Ἀθ., (κοιν.) Ἔ! σὺ! πῶς σὲ λέγουν; 2) (τὸ οὐδέτ. χρησιμεύει πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας, ὅταν λησμονῆται ἢ παρασιωπᾶται ἢ καθαυτὸ λέξ., καθὼς κοιν.) τὸ τέτοιο, τὸ λεγάμενον, πρᾶγμα. » Καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, « Λκ. » Καὶ τοι τὸ δεῖνα προσκεφάλαιον οὐκ ἔγω, « Ἀρςφ.
Δεινάζω [δεινὸς], Μ. άσω, = Δεινοπαθῶ, ὀγανακτῶ, (κοιν.) κάμνω μεγάλον κακὸν, (παρβλ. Δεννάζω).
†Δεινεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δηνεύω.
Δεινεύω ἢ Δεινέω, = Δινέω.
Δείνη (ἡ), = Δίνη.
Δεινήεις, εσσα, εν, = Δινήεις
Δεινοβίης, ου (ὁ), = Λινοβίης.
Δεινοπὴς, έος (ὁ, ἡ), (γρμπ. ἐξήγ. τοῦ) Ἀπτοεπής.
Δεινοθέτης, ου (ὁ), Π. [δ. τίθημι]. κακοποιός.
Δεινακάθεκτος (ὁ, ἡ), Π. [δ. κατέχω] ὁ δυσκόλως κρατούμενος (νικώμενος), δυσκάθεκτος.
Δεινολεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δίνολεχὴς, Λινόγαμος.
Δεινόλινος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λινόλινος.
Δεινολογέω-ῶ καὶ (εὐχρηστότ.) Δεινολογέομαι-οῦμαι, Π. ήσω, ήσομαι. Ἐλεεινολογῶ (Παριστάνω διὰ λόγων φρικτοτέραν ἀφ’ ὅ,τι εἶνε) τὴν κατάστασίν μου, παραπονοῦμαι πικρὰ, Σχετλιάζω, (παρβλ. Δεινοποιέω).
Δεινολογίη (ἡ). ἐλεεινολογία, μεγαλοποίησις τοῦ δεινοῦ, πικρὸν παράπονον.
Δεινόμορφος (ὁ, ἡ), δεινὸς (φοβερὸς) τὴν μορφήν.
Δεινοπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (ἢ ἡ ζωηρὰ ἔκθεσις τῆς καταστάσεως) τοῦ δεινοπαθοῦντος.
Δεινοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἢ Ἀδημονῶ, Παραπονοῦμαι πικρὰ διότι πάσχω) δεινῶς, (παρβλ. Δυσπαθέω).
Δεινοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων καὶ διὰ τοῦτο δεινοπαθῶν (παραπονούμενος πικρῶς), (παρβλ. Δυσπαθὴς).
Δεινοπάθησις, εως (ἡ), = Δεινοπάθεια.
Δεινοπενθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δεινῶς πενθῶν. » Δεινοπενθεῖς γὰρ οἱ βάρβαροι, « Σχλ.
Δεινοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) Δεινοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ ἐλεεινότερον ἢ φοβερώτερον τὰ πράγματα, (παρβλ. Δεινολογέω).
Δεινοποίησις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον μεγαλοποίησις τοῦ πράγματος.
Δεινόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα φοβεροὺς πόδας, (δηλ.) καταδιώκουσα ἀνενδότως ἢ προξενοῦσα φρίκην ὅταν πλησιάζῃ.
Δεινοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγριεύω (Κάμνω φοβερὸν) τὸ πρόσωπόν μου, γίνομαι ακωθρωπὸς καὶ (ἐπμ.) δυσπρόσιτος.
Δεινὸς, ἡ, όν. (κυρ.) Ὁ ἐμπνέων δέος (φόβον), (ἐν γέν.) φοβερὸς, (δηλ. 1) φρικτὸς, ἄγριος. » Δεινὸς δ’ εἰς ὦπα ἰδέσθαι, « Ὀδ. Χ. » Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν, « Σοφ. (καὶ ἐπιρρήματ.) » Δεινὸν ἰδὼν, « Πλ., Λκ. » Δεινὸν δὲ βρόντησεν, Ἰλ. Θ. (ᾗ πλθ.) » Δεινὰ δ’ ὁμοκλήσας προσέφη, « Ἰλ. Ε. 2) κακὸς. » Καὶ τὸν πελέμιον δεινότερον ἔξομεν, « Θκ. » Δεινότατον δὲ παντὸς ἦν τοῦ κακοῦ, « αὐτ. » Ἤδη δέ τινες καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν, « αὐτ. » Ταῦτα δῆτ’ οὐ δεινά; « Ἀρςφ. » Δεινὰ ποιῶ, « Λκ., ἴδε Δεινοποιέω. » Δεινὸν ποιοῦμαι, « φρσ., ἴδε Ποιέω. » Δεινὰ πάσχω, « Δξ. » Ἔπος δεινὸν, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀδ. Θ. (ὅθεν ||. τὸ οὐδ.) » Δεινὸν, (σημ. Α'.) φόβος, κίνδυνος. » Δεινὸν γὰρ ἦν μὴ οὐκ ἀντίσχωσι,« Θκ. »Οὐδὲν δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ, « Πλάτ. » Καὶ σφίσι, βουλευομένοισι, δεινόν τι ἐσέδυνε, « Ἡρ. (ἢ Β'.) συμφορὰ, δυστύχημα. » Εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει, Ξεν. (καὶ ἐπιῤῥηματ.) » Δεινὸν καὶ » Δεινὰ, ἀντὶ Δεινῶς. 3) παράδοξος, ἄτοπος. » Δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανὼν, « Σοφ. 4) (ἐπὶ καλοῦ) ὁ ἐμπνέων συστολὴν, σεβαστὸς. » Δεινός τ' αἰδοῖός τε, » Ἰλ. Γ, Ὀδ. Θ., Ξ. 5) θαυμαστὸς, παράδοξος· μέγας, ἄκρος, ὑπερβολικός. » Ἔρως (» Πόθος)—, « Ξεν. » Λήθη δεινὴ,« Πλάτ. » Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία, « Εὐρ. 6) πολλὰ ἔμπειρος (ἄξιος, ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἔργον του, ἱκανώτατος, ὀξύνους ἢ πανοῦργος. » Σοφὸς καὶ δεινὸς, ἀνὴρ, « Πλάτ. » Δεινὸς εἰς τὰ πάντα, « Ἀρςφ. » Δεινὸς περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, « Πλάτ. » Ἂν τε δεινοὶ τύχωσιν, ἄν τε ἰδιῶται, « Δμ. » Ῥήτωρ (» Στρατηγὸς) δεινὸς, « Ἰσκρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Δεινὸς λέγειν (γράφειν ϰϡ. [καὶ Κωμ.] φαγεῖν, πιεῖν, κτλ.), » Ἄνδρα δεινὸν ὀρειβατεῖν, « Πλ. » Δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες, « Αἰλ. (καὶ τρπ.) » Αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ ὀνείδη, « Δμ.

Δεῖνος, γεν. τοῦ Δεῖνα.

†Δεῖνος (ὁ), = Δῖνος.

Δεινότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ δεινοῦ, (ἐπὶ καλοῦ) ἐπιτηδειότης, ἱκανότης (μάλιστα ῥητορική). ὀξύνοια, (ἐπὶ κακοῦ) πανουργία. (ἐπὶ πραγμ.) δυσκολία. σκληρότης. » Νόμων —, « Ἀρςτ.

Δεινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) δεινά.

Δεινοψία (ἡ). ἡ δυσκολία εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τις τί.

Δεινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεινοποιέω.

Δεινωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοβερὸν βλέμμα (ὄψιν φρικώδη).

Δεινῶς, ἐπίῤ. Φοβερά· θαυμασίως, καθ' ὑπερβολὴν, εἰς τὸ ἄκρον. » Δεινῶς εἰμ' ἐπιλήσμων, « Ἀθ. » Δεινῶς μέλαινα, « Ἡρ. » Δεινῶς ἔχω, « Ξεν., = Δεινοπαθῶ. » Δεινῶς φέρω, Ἡρ., = Δυσφορῶ.

Δείνωσις, εως (ἡ). ἡ δεινοποίησις (ἐπὶ τὸ φοβερώτερον μεγαλοποίησις) τῶν πραγμάτων· ὑπερβολή.

Δεινωτικὸς, ἡ, ὸν, (ϡ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς δεινοποίησιν τῶν πραγμάτων. 2) ὁ ἀγαπῶν νὰ τὰ μεγαλοποιῇ.

Δεινωτὸς, ἡ, ὸν, = Δινωτός.

Δεινὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Δεινωπός.

Δεῖξις [δείκνυμι], εως, (ἡ). δείξιμον. 2) ἀπόδειξις, σημεῖον. 3) = Ἐπίδειξις, παράδοσις μαθήματος δημοσίως. 4) (Νμ.) = Φάσις.

Δεῖος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Δέος.

Δειπνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖπνον.

Δείπνειας, Αἰολ. ἀντὶ Δειπνήσειας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Τρώγω (κυρ. τὸ βραδυνὸν φαγεῖ'), (ἐν γέν.) τρώγω. » Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι δειπνήσας, « Ὀδ. Ο. » Δειπνεῖν τἀλλότρια, « Ἀθ.

Δειπνησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ δειπνήσω.

Δείπνηστὸς (ὁ), Π. καὶ

Δειπνηστὸς, ύος (ἡ), Ἰων. ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου.

Δειπνητήριον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου δειπνοῦμεν.

Δειπνήτης, ου (ὁ). ὁ σύνδειπνος.

Δειπνητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ὄρεξιν διά, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δεῖπνον.

Δείπνητὸς (ὁ), Π. = Δείπνηστός.

Δειπνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖπνον.

Δειπνίζω, Μ. ίσω. Δίδω δεῖπνον, φιλεύω.

Δειπνῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς δεῖπνον ἢ χρησιμεύουσα ἐν καιρῷ δείπνου.

Δειπνοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) τὰ δεῖπνα, παράσιτος.

Δειπνοκλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ δεῖπνον.

Δειπνολογία (ἡ). ποίημα ἢ σύγγραμμα περὶ δείπνων, [ἐκ τοῦ

Δειπνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ δείπνων.

Δειπνολόχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ λοχῶν (ἐνεδρεύων) τὰ δεῖπνα.

Δειπνομανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μανίαν διὰ τὰ δεῖπνα.

Δεῖπνον (τὸ), [δὶ ὕπνον; ἢ διαπονέω]. (κυρ.) τὸ βραδυνὸν (καὶ ἁπλ. κάθε) φαγεῖ'· (κατ' ἔκτ.) συμπόσιον. (ἐν γέν.) τροφή. » Ἵπποισι δεῖπνον δότε, « Ἰλ. Β.

Δειπνοπίθηκος (ὁ), (Κωμ.). παράσιτος.

Δειπνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑτοιμάζω δεῖπνον. ||. (μσ.) ἑτοιμάζω ἢ κάμνω νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ δεῖπνόν μου ϡ δειπνῶ.

Δειπνοποιΐα (ἡ). ἡ ἑτοιμασία καὶ ἀπόλαυσις τοῦ δείπνου.

Δειπνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοιμάζων τὸ δεῖπνον.

Δεῖπνος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Δεῖπνον.

Δειπνοσοφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φιλοσοφῶν (περὶ διαφόρων πραγμάτων) ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου.

Δειπνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Δεῖπνον (Κωμ. παρῳδία τοῦ ὁμηρικοῦ Τοξοσύνη).

Δειπνοφορία (ἡ). τὸ νὰ φέρῃ (κουβαλῇ τις) τὸ δεῖπνον, [ἐκ τοῦ

Δειπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν ἢ περιέχων) τὸ δεῖπνον. » Ὁ ἐρωδιὸς εὐμήχανος καὶ δειπνοφόρος, « Ἀρςτ. »Κίστη—,« Πλδ., τὸ (Τουρκ.) σεφὲρ-τασί.

Δειρὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Δειρὴ, λαιμός.

Δειραγχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δειρὴ, ἄγχω]. ὁ σφίγγων τὸν λαιμόν. »Βρόχος—,« Ἐπγρ.

Δειραῖος, α, ον, Π. ὁ ἔχων πολλὰς δειράδας, βουνώδης ἢ φαραγγώδης.

Δειρὰς, άδος (ἡ), Π. = Δειρὴ (κυρ. ὄρους), ῥάχις (σειρὰ) βουνῶν ἢ = Φάραγξ.

Δείρας, ασα, αν, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Δέρω.

†Δειραχθὴς, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δειραγχής.

Δειρὴ (ἡ), Ζ. Δέρη, λαιμός.

Δειροκύπελλον (τὸ), (Ἀξφν.). ποτῆρι μὲ λαιμόν.

Δειρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ Γοργόνα Μέδουσα (μτνμ. ἀπὸ τῆς θαλασσ. γαλῆς, ἡ ὀπ. ὑπετίθετο γεννῶσα ἐκ τοῦ λαιμοῦ).

Δειροπέδη (ἡ), Π. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι, λαιμοδέτι. 2) = Βρόχος, θηλειά.

Δειροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαιμοτομέω, ἀποκεφαλίζω.

Δεῖσα [δείδω], ης (ἡ). βόρβορος, ἀκαθαρσία, (ὅθεν

Δεισαλέος, α, ον. Βορβορώδης, βρωμερὸς, ἀκάθαρτος, δυσώδης.

Δεισήνωρ, ορος (ὁ, ἡ). Π. [δείδω, ἀνὴρ]. ὁ φοβίζων ἢ φοβούμενος τοὺς ἄνθρ.

Δεισιδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι δεισιδαίμων.

Δεισιδαιμόνημα (τὸ) κα

Δεισιδαιμονία (ἡ). τὸ πάθος (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ δεισιδαίμονος.

Δεισιδαιμονως, ἐπίῤ. Μὲ δεισιδαιμονίαν, ὡς-

Δεισιδαίμων [δείδω, δαίμων], ονος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) θεοφοβούμενος, εὐλαβὴς πρὸς τὰ θεῖα. » Ἄνδρες Ἀθην., κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ, « Γρφ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἐπὶ κακοῦ) ὁ τιμῶν ἀπὸ μόνον φόβον τὸν θεόν, (ἴδε Θφρ. Χαρ.).

Δεισίθεος (ὁ, ἡ), = Δεισιδαίμων.

Δεῖται, γ'. πρσ. τοῦ Δέομαι.

Δεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (10). » Οἱ δέκα (ἐνν. ἔτη γεγονότες) ἀφ' ἡβῆς, « Ξεν., δηλ. οἱ 24 ἢ 25 ἐτῶν. » Οἱ δέκα (ἐνν. ἄρχοντες), « ἴδε Δεκαδοῦχος.

Δεκάβαθμος, ου καὶ

Δεκαβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δέκα βαθμοὺς (σκαλοπάτια).

Δεκάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων δέκα βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἴδε Βοῦς).

Δεκάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δέκα γλώσσας.

Δεκαγονία (ἡ). δέκα γενεαὶ κατὰ σειρὰν, δέκατος βαθμὸς γενεαλογίας.

Δεκαγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 γράμματα ἢ γραμμάς.

Δεκάγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 10 γωνίας.

Δεκαδακτυλαῖος (λιαῖος), α, ον. Ὁ ἔχων 10 δακτ. μῆκος.

Δεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 δάκτυλα (εἰς κάθε χέρι). 2) = Δεκαδακτυλαῖος.

Δεκαδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δεκαδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων 10 στρατιωτῶν, δεκανεύς. 2) εἰς τῶν 10 ἀρχόντων (τοὺς ὁπ. διώριζον εἰς τὰς ὑπηκόους καὶ συμμάχους πόλεις των οἱ Λακεδ.).

Δεκαδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ δεκαδάρχου. 2) ἡ διοίκησις τῶν (Λακεδ.) δεκαδάρχων.

Δεκαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δεκαδάρχην ἢ τὴν Δεκαδαρχίαν.

Δεκάδαρχος (ὁ), = Δεκαδάρχης.

Δεκάδελτος (ὁ, ἡ). ὁ περιεχόμενος (γραμμένος) εἰς 10 δέλτους (πλάκας, πίνακας).

Δεκαδεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς (στρατ.) δεκάδος.

Δεκαδικὸς, ἡ, όν. (ἀριθμὸς) Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἢ διαιρούμενος κατὰ) δεκάδας.

Δεκαδοῦχος (ὁ), = Δεκαδάρχης.

Δεκαδύω (δύο), ἀντὶ Δυώδεκα.

Δεκάδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Δεκαεννέα, 19.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δεκαὲξ, 16.
Δεκαεπτὰ, 17.
Δεκαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχων 10 ἔτη.
Δεκαέτηρος (ὁ), = τῷ
Δεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 10 ἔτη. » Χρόνος δεκαέτης (βαρυτόνως), παῖς δεκαετὴς (ὀξυτόνως), « Γρμτ.
Δεκαετία (ἡ). 10 ἔτη.
Δεκαετῶς, ἐπίρ. Εἰς 10 ἐτῶν διάστημα, διὰ δέκα ἔτη.
Δεκάζω [δέκα], Μ. άσω. (κυρ.) Δίδω (Πληρόνω) εἰς τὰ δέκα ἕν. (ὅθεν συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) δωροδοκῶ (κυρ. δικαστήν).
Δεκάκις, ἐπίρ. Δέκα φοραῖς.
Δεκακισχίλιοι, αι, α. 10 χιλιάδες.
Δεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 κλίνας.
Δεκακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 κοτύλας.
Δεκακυμία (ἡ). δέκα κύματα ἀλλεπάλληλα. (ὑπερβολὴ τοῦ Τρικυμία).
Δεκάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 κῶλα.
Δεκάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 10 λίτρας. ||. (οὐσ.) Δεκάλιτρον, ὁ στατὴρ τῶν Κορινθ. (ἀξίζων 10 ὀβολ. Αἰγιν.)
Δεκάλογος (ὁ, ᾗ ἡ), (Γρφ.) αἱ 10 κεφαλαιώδεις ἐντολαὶ τοῦ Ἑβρ. νόμου.
Δεκάμετρος (ὁ, ἡ). (στίχος) περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 μέτρα (πόδας).
Δεκαμηναῖος καὶ
Δεκαμηνιαῖος, α, ον καὶ
Δεκάμηνος (ὁ, ἡ). 10 μηνῶν, ὁ διαρκῶν (γινόμενος εἰς) 10 μῆνας, δεκαμηνήτικος.
Δεκαμναιαῖος ᾗ
Δεκαμναῖος, α, ον, καὶ
Δεκάμνους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων (ἢ συμποσούμενος εἰς) 10 μνᾶς.
Δεκαμοιρία (ἡ). 10 μοῖραι (γεωμετρ.).
Δεκάμφορος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 ἀμφορεῖς.
Δεκαναία (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ 10 ναῦς.
Δεκανία (ἡ). τὸ δέκατον μέρος τοῦ (στρατ.) λόχου.
Δεκανικὸν (τὸ), (Βυζ.). Τὸ μέρος ὅπου ἔστεκον οἱ δεκανοὶ (τὸ ὀπ. ἐχρησίμευε συγχρόνως καὶ ὡς) εἶδος φυλακῆς.
Δεκανὸς (ὁ), (Βυζ.) = Ῥαβδοῦχος, δορυφόρος. 2) = Δέκαρχος, δεκανεύς.
Δεκαοκτὼ, 18.
Δεκάπαλαι, ἐπίρ. (Κωμ.) ἀντὶ Πρόπαλαι, πρὸ πολλοῦ.
Δεκαπέντε, 15.
Δεκαπενταετὴς, έος (ὁ, ἡ). 15 χρόνων.
Δεκαπηχυαῖος, α, ον καὶ
Δεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 10 πηχῶν.
Δεκαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι δεκαπλάσιον καὶ ||. (πθ.) γίνομαι-
Δεκαπλάσιος, α ἢ ος, ον ᾗ
Δεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -σίως. 10 φοραῖς τόσος.
Δεκάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν 10 πλέθρων.
Δεκάπληγος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 10 πληγάς. ||. (οὐσ.) Δεκάπληγον (τὸ), αἱ 10 πληγαὶ τῆς Αἰγύπτ.
Δεκάπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ 10 κλωσταῖς.
Δεκαπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = Δεκαπλάσιος.
Δεκάπολις, εως (ἡ), (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ) 10 πόλεις.
Δεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). 10 ποδῶν (μήκους). » Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, « Ἀρςφ., εἰς ταῖς δέκα (4—5 Μ. Μ.) ὥραις (τὸ βράδυ).
Δεκαπρωτεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Δεκαπρώτου, δημογεροντία.
Δεκάπρωτος (ὁ). εἷς τῶν δέκα πρώτων βουλευτῶν τῆς πόλεως (κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν εἶδος τῆς διοικήσεως), δημογέρων.
Δεκάρχης, ου (ὁ), = Δεκαδάρχης.
Δεκαρχία (ἡ), = Δεκαδαρχία.
Δεκαρχικὸς, ὴ, όν, = Δεκαδαρχικός.
Δέκαρχος (ὁ), = Δεκάδαρχος.
Δεκὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 10 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 10 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.). » Ἡ Ἀττικὴ δεκάς, « Λκ., οἱ 10 ῥήτορες.
Δεκάσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ 10 σκαλμοὺς (συνκδχ.) κωπιὰ, (Τουρκ.) μπὲς-τσιφτές.
Δεκασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεκάζειν, δωροδοκία.
Δεκάσπορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δεκαετὴς, (κατὰ λέξ.) ἐν διαστήματι τοῦ ὁποίου ἔσπειραν δέκα φοραῖς.
Δεκαστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ λαμβάνων μισθὸν 10 στατῆρας.
Δεκάστεγος (ὁ, ἡ). (πύργος) μὲ 10 στέγας (πατώματα).
Δεκάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 10 στύλους.
Δεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 συλλαβάς.
Δεκάσχημος (ὁ, ἡ). (μετρ.) στίχος ἔχων δύο πόδας σπονδείους, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους ἢ τὸ ἀνάπαλιν.
Δεκάσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 σχοίνων (30 σταδ.) μῆκος.
Δεκαταῖος, α, ον. 10 ἡμερῶν (ἴδε καὶ Δωδεκαταῖος).
Δεκαταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 10 ταλάντων.
Δεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἢ κοστίζων 10 τάλαντα. » Δίκη—, « Αἰσχ.
Δεκατεία (ἡ), = Δεκάτευσις.
Δεκατέσσα(ττα)ρες, ες, α. 14.
Δεκάτευμα (τὸ). (τὸ ληφθὲν ἢ δοθὲν ὡς) δέκατον.
Δεκάτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεκατεύειν, δεκάτισμα.
Δεκατευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πληρόνονται (συνάζονται) τὰ δέκατα, τελωνεῖον.
Δεκατευτὴς, οῦ (ὁ), = Δεκατηλόγος, τελώνης, [ἐκ τοῦ
Δεκατεύω, Μ. εύσω. Προσφέρω εἰς τὸν θεὸν τὸ δέκατον (τῶν λαφύρων κτλ.). 2) Ἐπαίρνω διὰ κλήρου μεταξὺ 10 ἐνόχων τὸν ἕνα ἵνα τὸν τιμωρήσω. 3) καθυποβάλλω τινὰ εἰς (ἢ συνάζω τὸ) δέκατον, δεκατίζω. 4) = Ἀρκτεύω. 5) (ἀστρνμ.) = Ἐπιδεκατεύω.
Δεκάτη (ἡ), Ζ. Δέκατος.
Δεκατηλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δεκατέω, δεκατίζω.
Δεκατηλογία (ἡ). ἡ εἴσπραξις τῶν δεκάτων.
Δεκατηλόγιον (τὸ), = Δεκατευτήριον, [ἐκ τοῦ
Δεκατηλόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συνάζων, εἰσπράττων) τὰ δέκατα, δεκατιστὴς, τελώνης.
Δεκατημόριον (τὸ). τὸ δέκατον μέρος τινὸς πράγματος.
Δεκατηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (τὰ διὰ τοὺς θεοὺς προσδιωρισμένα) δέκατα.
;Δεκατίζω, Μ. ίσω, = Δεκατηλογέω. 2) = Δεκάζω, (ὅθεν
Δεκατισμὸς (ὁ), = Δεκασμός. 2) = Δεκατηλογία.
Δέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἐννέα. » Δεκάτη (ἐνν. μοῖρα), « τὸ δέκατον, ἡ δεκατιά. (ἐνν. ἡμέρα), ἡ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου (καθ' ἣν τοῦ ἔδιδον τὸ ὄνομα, ἀναλογ. μὲ τὸ ἰδικόν μας), τὰ βαπτίσια, (ὅθεν:) » Δεκάτην ποιῶ (θύω, ἑστιῶ), « Δμ., ἔχω βαπτίσια.
Δεκατόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δέκατος ἀπόγονος.
Δεκατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεκατεύω (3), δεκατίζω.
Δεκατρεῖς, εῖς, ία, (ἡ γεν.) δεκατριῶν, 13.
Δεκατώνης, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ὠνούμενος) παρὰ τῆς διοικήσεως τὰ δέκατα, ἐνοικιαστὴς τῶν δημοσ. προσόδων.
Δεκατώνιον (τὸ), = Δεκατευτήριον.
Δεκαφύϊος (ὁ, ἡ), Π. [δ. φυή]. δεκαπλάσιος τὸ μέγεθος.
Δεκάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ (ἢ διῃρημένος εἰς) 10 φυλάς.
Δεκάχαλκον (τὸ). νόμισμα ἀξίζον 10 χαλκοῦς (λεπτὰ), (κοιν.) δεκάρα, (παρβλ. Δηνάριον).
Δεκαχῇ, ἐπίρ. Εἰς δέκα τμήματα (μέρη).
Δεκάχιλοι, αι, α, Π. ἀντὶ Δεκακισχίλιοι.
Δεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 χορδάς. » Ψαλτήριον δεκάχορδον, « Γρφ., λύρα (κιθάρα) μὲ 10 κόρδαις.
Δεκέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 ἐμβόλους. » Ναῦς—, « Αἰσχλ.
Δεκετηρὶς, ίδος (ἡ), = Δεκαετηρίς.
Δεκέτηρος (ὁ, ἡ), = Δεκαέτηρος.
Δεκέτης, εος (ὁ, ἡ) καὶ Δεκέτις, ιδος (ἡ), = Δεκαετής.
Δέκευ, Ἰων. ἀντὶ Δέχου, πρστ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 10 σειραὶς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Δέχομαι.
Δεκόργυιος (ὁ, ἡ). 10 ὀργυιῶν.
Δεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκτὴρ, ῆρος, Π. καὶ
Δέκτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ δεχόμενος ἢ ἀναδεχόμενος· (ἰδιαιτ.) ζητιάνος.
Δεκτικὸς, ὴ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ δεχθῇ, χωρητικὸς, ἐπιδεκτικός.
Δέκτο, Π. ἀντὶ Ἐδέδεκτο ἢ Ἐδέξατο, γ'. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκτὸς, ὴ, όν. Εὐπρόσδεκτος· εὐάρεστος.
Δέκτρια (ἡ). θηλ. τοῦ Δέκτης.
Δέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δεκτήρ.
†Δεκώρυγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δεκόργυιος.
Δελαστρεὺς, έως (ὁ), Π. = Δελεαστρεύς.
Δέλαστρον (τὸ), Π. = Δελέαστρον.
Δελεάζω, Μ. άσω. Βάλλω (ἢ Βάλλω τι ὡς)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δόλωμα (Δολόνω ϗ [συνκδχ.] Πιάνω) εἰς τὸ ἀγκίστρι κτλ., (μτφορ.) ἀπατῶ.
Δελέαμα (τὸ), = Δελέασμα.
Δέλεαρ [δέλος], ατος (τὸ). δόλωμα, (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη, θέλγητρον.
Δελεάρπαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπάζων (ἀπὸ τὸ ἀγκίστρι) τὸ δόλωμα.
Δελέασμα (τὸ). ὁ τρόπος τοῦ δελεάζειν, δόλωμα, (μτφορ.) γέλασμα.
Δελεασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέλεαρ.
Δελεασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δελεάζειν (κυρ. καὶ μτφορ.), δόλωμα.
Δελεαστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ δελεάζειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, ἀπατηλός.
Δελεάστρα (ἡ). παγίς.
Δελεαστρεὺς, έως (ὁ), Π. ψαρᾶς.
Δελέαστρον (τὸ). παγίς.
Δέλειαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δέλετρον (τὸ), = Δέλεαρ. 2) κλεπτοφάναρον.
Δελήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέλος, δέλεαρ.
Δελλίθιον (τὸ). ἡ φωλεὰ τοῦ ἐντόμου ὀνομαζομένου.
Δέλλις [;], ιθος (ἡ). εἶδ. σφηκός.
Δέλος [†Δέλω], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δέλτα (τὸ), [Ἑβρ.]. τὸ (ἄκλ.) ὄνομα τοῦ στοιχ. Δ. (ὅθεν) τρίγωνον ἰσόπλευρον, (ἐπμ.) εἶδος νήσου τὸ ὁποῖον σχηματίζει ὁ Νεῖλος καὶ ἄλλοι ποταμοὶ σχιζόμενοι περὶ τὰς ἐκβολάς των. 2) (Κωμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Δελτάριον καὶ
Δελτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέλτος.
Δελτογράφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γράφων τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) δέλτον. » Φρὴν—, « Αἰσχλ., τὸ μνημονικόν.
Δελτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος τοῦ Δ, τρίγωνος.
†Δέλτον (ἴσως ϗ) Βέλτον (τὸ), (κατὰ τοὺς Κρῆτας) τὸ ἀγαθὸν, (ὅθεν Βελτίων, Βέλτιστος).
Δέλτος (ἡ). πίναξ, πινακίδα (κυρ. τρίγωνος)· γράμμα (διπλωμένον εἰς σχῆμα Δ)· πυτάκιον, (κατ' ἔκτ.) βιβλίον, (ἐν γέν.) ἔγγραφον· διαθήκη κτλ.
Δελτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γράφω (Σημειόνω) τι εἰς δέλτον, ἢ 2) διπλόνω εἰς σχῆμα Δ.
Δελτωτὸς [δελτόω], ἡ, όν. Διπλωμένος (Σχηματισμένος) εἰς εἶδος Δ., Τρίγωνος.
Δελφάκειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δέλφακος, χοιρινός.
Δελφακίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω δέλφαξ, μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τοῦ δέλφακος.
Δελφάκινος, η, ον, = Δελφάκειος. ||. (οὐσ.) = Δέλφαξ.
Δελφάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέλφαξ, γουρουνάκι.
Δελφακόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι-
Δέλφαξ [δελφὺς], ακος (ὁ, ἡ). (κυρ. θηλυκὸν) γουρουνάκι (τὸ ὁπ. ἐμεγάλωσεν ἤδη ἀρκετὰ ὥστε νὰ σφαχθῇ ἢ νὰ γεννοβολήσῃ).
Δελφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Δελφοὺς. ||. (οὐσ.) Δελφικὴ, τράπεζα μὲ τρία ποδάρια, (κοιν.) τριπόδι.
Δελφὶν ἡ (ὀρθότ.) Δελφὶς [συγγ. τῷ δέλφαξ, ἢ ἔλαφος], ῖνος (ὁ). τὸ γνωστὸν κῆτος, ὁ δέλφινας, τὸ δελφίνι, (Τουρκ.) γουρουνόψαρον. 2) (πλθ.) ἓν τῶν ἀρκτ. ζωδίων (ἀστερισμῶν). 3) βάρος μολύβδινον εἰς σχῆμα δελφῖνος τὸ ὁπ. ῥίπτοντες κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων τὰ ἐβουλοῦσαν, (παρβλ. Κερκέτης). 4) εἶδ. ἀγκίστρου, (κοιν.) ζόκα.
Δελφίνη (ἡ) ϗ Δελφίνης, ου (ὁ), = Δελφύνη, ύνης.
Δελφινίζω, Μ. ίσω. (κολυμβῶν) Βουτῶ (μὲ τὸ κεφάλι) 'σὰν τὸ δελφίνι, (Λξφν.).
Δελφίνιον (τὸ). ναὸς τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλ. εἰς τὰς Ἀθήν., (ὅθεν:) » Τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ δικαστήριον, « ὅπου ἐκρίνοντο οἱ δικαίως φονεύσαντες. 2) (διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων του) εἶδος φυτοῦ, ἡ ἀγριομελτζάνα, (ἴδε Στρύχνος).
Δελφίνιος (ὁ), (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων (διότι ἐφόνευσε τὸν Δελφίνην δράκοντα ἡ, πιθανώτ., κατὰ παραφθορ., ἀντὶ Τελχίνιος).
Δελφινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δελφὶν, δελφινάκι.
Δελφινοειδὴς, έος καὶ Δελφινόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μορφὴν) δελφῖνος.
Δελφινόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡς σημεῖον δελφῖνα.
Δελφινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δελφῖνας. » Πόντος—, « Αἰσχλ. 2) (ναῦς ἢ κεραία) ἁρματωμένη μὲ μολυβδίνους δελφῖνας, (Θκ. Ζ', 41).
Δέλφιξ, ικος (ὁ), = Δελφικὴ (τράπεζα).
Δελφὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δελφικὴ, θηλ. τοῦ Δελφικός.
Δελφὶς, ῖνος (ὁ), Ζ. Δελφίν.
Δελφύνη (ἡ) ϗ Δελφύνης, ου (ὁ). ὁ ἐν Δελφοῖς (χοιροκέφαλος) δράκων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων.
Δελφὺς [συγγ. τῷ Βολβὸς, ὅθεν τὸ Ατν. Vulva], ύος (ἡ), ἡ μήτρα τῆς γυν.
(Δέλω), ἄχρ. θεματ. (πρὸς παραγωγὴν τῶν λέξ.) Δέλος, Δόλος, Δηλέομαι κτλ.
Δέμα (τὸ), [δέω], = Δεσμὸς, δεσιμον· δεμάτι.
Δέμας (τὸ), (ἄκλ.), [δέμω], Π. σῶμα, κορμί· ἀνάστημα, (κοιν.) κορμοστασιά, (παρβλ. Δομή). ||. (ἐν γέν. ἐλλειπτ. τῆς Κατὰ) ἀντὶ ἐπίῤ. τρπ. ἡ ὁμοιωμ., Ὡσάν. » Δέμας πυρὸς, « Ἰλ. Α. (παρβλ. Δίκη, Τρόπος, Χάρις κτλ.).
Δεμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέμα, δεματάκι.
Δέμνιον (τὸ), [δέμω], Π. κρεββάτι, στρῶμα· κοίτη (φωλεὰ) ζώου.
Δεμνιοτήρης, ου (ὁ), Π. ὁ φυλάττων (μένων εἰς) τὸ δέμνιον (τὴν κοίτην) του κλινήρης· (ἐπὶ πτην.) = Ἀπτήν.
Δέμω ϗ (μσ.) Δέμομαι [δέω], (εὔχρ. κυρ. ὁ ἀόρ. Ἔδειμα ϗ μσ. Ἐδειμάμην, παρκ. Δέδμηκα καὶ πθ. Δέδμημαι). Κτίζω, οἰκοδομῶ· κατασκευάζω.
Δενδαλὶς, ίδος (ἡ), = Δανδαλίς.
Δενδίλλω (καὶ πλέον οὔ), Π. [δινέω, ἕλλος]. στρέφω πλαγίως (ποτὲ μὲν πρὸς τοῦτο, ποτὲ δὲ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος) τοὺς ὀφθαλμούς· ῥίπτω 'μματιαίς· ἀγριοκυττάζω, στραβοκυττάζω.
Δενδρὰς, άδος (ἡ), Π. συγκειμένη ἀπὸ δένδρα.
Δενδρεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Δένδρον.
Δενδρεόθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (ἢ τρεφόμενος ἀπὸ) τὰ δένδρα. » Ῥεῦμα—, « Ἐμπεδ.
Δένδρειον καὶ Δένδρεον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δένδρον.
Δένδρεσι, Π. ἀντὶ Δένδροις, δοτ. πλθ. τοῦ Δένδρον.
Δενδρήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος) ἀπὸ δένδρα, δενδρόφυτος, δασώδης.
Δενδριακὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δενδρικός.
Δενδρίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι (ἢ Ὁμοιάζω) δένδρον.
Δενδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) δένδρον.
Δένδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δένδρον, δενδράκι.
Δενδρίτης, ου (ὁ) καὶ Δενδρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῶν δένδρων. » Καρπὸς—, « Θφρ., (γῆ) ἐπιτήδειος εἰς δενδροφυτείαν. (Νύμφη, Διόνυσος), ὁ (ἡ) ἔφορος τῶν δένδρων. (ἄμπελος) ἡ ὑψουμένη ὡς δένδρον ἢ περιπλεκομένη εἰς τὰ δένδρα, = Ἀναδενδράς. (βάτραχος, κροκόδειλος) ὁ φωλεύων (ἢ ἀναβαίνων) εἰς τὰ δένδρα. (λίθος) δένδρον ἀπολιθωμένον, ἢ πέτρα μὲ φλέβας εἰς σχῆμα δένδρου, (ὅθεν) » Δενδρῖτις θαλασσία, « Αξ. Βτν., τὸ κοράλλιον.
Δενδροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω εἰς τὰ δένδρα.
Δενδροβάτης, ου (ὁ). ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰ δένδρα.
Δενδροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μέγεθος) δένδρου.
Δενδρόκαρπος (ὁ). δένδρου καρπός.
Δενδροκολάπτης, ου ϗ Δενδροκόλωψ, οπος (ὁ), = Δρυοκολάπτης.
Δενδροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομῶ δένδροις, εἶμαι κατάφυτος ἀπὸ δένδρα.
Δενδροκόμης, ου (ὁ), = Δενδρόκομος.
Δενδροκομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἐπιτήδειος πρὸς) δενδροκομίαν.
Δενδρόκομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) δένδρα, ἀσχολούμενος εἰς τὴν δενδροκομίαν. 2) (προπαροξ.) στολισμένος (σκιασμένος) μὲ φουντωτὰ δένδρα.
Δενδροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δενδροτομέω.
Δενδρολάχανον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). λαχανικὸν τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς ὕψος δένδρου.
Δενδρολίβανος (ὁ). τὸ δένδρον ὅ,που κάμνει τὸ λιβάνι. 2) (μτγν.) εἶδος φυτοῦ, Ζ. Λιβανωτίς.
Δενδρομαλάχη (ἡ). φυτ. ἡ δενδρομολόχα.
Δένδρον (τὸ). (κοιν.) δένδρον· (ἐνίοτε) κορμὸς ἢ ῥίζα δένδρου, (τρπ.) πηγὴ, αἰτία.
Δενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς, Ὑψοῦμαι ὡς) δένδρον.
Δενδροπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὰ δένδρα.
Δένδρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Δένδρον.
Δενδρότης (ἡ). ἡ οὐσία (τὸ ξυλῶδες κτλ.) τοῦ δένδρου, (παρβλ. Δένδρωσις).
Δενδροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ὡς ἐχθρὸς) τὰ δένδρα τινὸς τόπου.
Δενδροτομία (ἡ). τὸ κόψιμον ἢ κλάδευμα τῶν δένδρων, [ἐκ τοῦ
Δενδροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ἢ κλαδεύων δένδρα.
Δενδροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

λω) δένδρα. 2) κρατῶ (εἰς τὰς χεῖρας) κλάδον δένδρου, εἶμαι Δενδροφόρος.

Δενδροφορία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τόπος τις δένδρα. 2) τὸ νὰ κρατῇ τις κλάδους δένδρων, (ὅθεν) = Θυρσοφορία, ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, τῆς Δήμητρος κτλ.

Δενδροφόρος (ὁ, ἡ). εὔφορος εἰς δένδρα, 2) ὁ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας κλάδους δένδρου, (ὅθεν. ‖. οὐσ.) = Θυρσοφόρος.

Δενδροφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Γεννῶ) δένδρα. » Δενδροφυούσης ἤδη τῆς γῆς, « Πορφ.

Δενδρόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος μὲ δένδρα. » Πέτρα —, « Ὀρφ., ὁ Δενδραχάτης λίθος τοῦ Πλιν., (ἴδε Δενδρίτης).

Δενδρυάζω, Μ. άσω. Κρύπτομαι (Κατοικῶ) μέσα ἢ ὑποκάτω εἰς τὰ δένδρα. » Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας καὶ βαλανηφαγοῦντας βίος, « Εὐστ.

Δενδρύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δένδρον, δενδράκι, δενδρουλάκι.

Δενδρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δενδροειδής. 2) γεμάτος δένδρα. 3) = Δενδρίτης. » Νύμφαι —, « Ὀρφ.

Δενδρώεις, εσσα, εν, Π. = Δενδρήεις.

Δενδρῶν, ῶνος (ὁ). τόπος δενδρόφυτος, δενδρότοπος.

Δένδρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς δένδρου μέγεθος αὔξησις.

Δενδρῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ δενδρώδης (ἡ). » Πέτρα —, « Εὐρ., ὁ Παρνασσός.

Δεννάζω [δέννος], Μ. άσω, Π. ὑβρίζω, βλασφημῶ, κακολογῶ· περιγελῶ.

Δενναστός, ή, όν. Ἐφύβριστος, καταγέλαστος.

Δέννος [δεινός], ου (ὁ), Π. ὕβρις, λοιδορία, κακολογία, ἀτιμία.

Δεξαμενή (ἡ), [δέχομαι], (ἐν γέν.) = Δοχεῖον, (ὅθεν φλσφ.) ἡ ὕλη (ὡς δεκτικὴ τῶν σχημάτων). 2) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) δοχεῖον ὕδατος, στέρνα, (Τουρκ.) χαβοῦζι, (ὅθεν 3) (εἰς τὸν Προκόπ. Ἀνέκδ. Γ.) ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα τοῦ Βαπτιστηρίου (ἡ ὁποία ἦτον ἄσυλον, ἂν καὶ ὁ Σουΐδας τὸ ἐξηγῇ κακῶς. » Ἡ τράπεζα ἡ τὰ θεῖα δεχομένη «).

Δεξιὰ (ἡ), Ζ. Δεξιός.

Δεξιάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι μόνον (ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον) τὴν δεξιὰν χεῖρα, (ἐναντ. τοῦ Ἀριστερεύω). 2) (ἀμφ.) = τῷ

Δεξιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Δεξιόομαι.

Δεξίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δωροδόκος.

Δεξίμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος τὰ θυσιαζόμενα πρόβατα (μῆλα). » Ἐσχάρα βωμοῦ —, « Εὐρ.

Δεξιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἢ ἐπιδέξια βάλλων (τοξεύων, ἀκοντίζων).

Δεξιόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπιδέξια (εὔστροφα) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Δεξιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ δεξιῶν.

Δεξιοκάθεδρος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ὁ ἐκ δεξιῶν καθήμενος.

Δεξιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τινὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα.

Δεξιολάβος (ὁ), (Γρφ.) τοξότης, δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Δεξιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ αἰτ. καὶ σπν. μὲ δοτ.) Πιάνω διὰ τῆς δεξιᾶς μου τὴν δεξιάν τινος (εἰς σημεῖον φιλοφροσύνης), χαιρετῶ ἢ ὑποδέχομαί τινα φιλικῶς, περιποιοῦμαι, πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ ἐκ δεξιῶν παρακαθημένου μου ϗ τῷ δίδω τὸ ποτῆρι, (ἐν γέν.) δέχομαι. » Πυκνὴν ἄμυστιν δεξιούμενοι, « Εὐρ. » Ἐδεξιοῦτο τὸ λυτήριον τῆς ἁμαρτίας σῶμα ὁ ἀλιτήριος, « Τρπρ, (παρβλ. Δεικανάομαι).

Δεξιὸς [δέχομαι], ά, όν. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, (κοιν.) δεξύς. » Ἔχοντες δεξιοὺς τοὺς πελταστάς, « Ξεν. » Δεξιὰ φάλαγξ, « Τακτ., ἢ λοξὴ, ἡ προσβάλλουσα μὲ τὸ δεξιὸν κέρας τοὺς ἐχθροὺς, (ὅθεν:) » Δεξιὰ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χεὶρ), « τὸ δεξὺ χέρι. » Δεξιὰν ἐμβάλλω, « Αἰσχ., = Δεξιοῦμαι· (συνκδχ.) συνθήκη, συμφωνία, ὑπόσχεσις. » Δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, « Ξεν. » Βασιλεῖ οὐχ ὑπήκουσε δεξιὰν πέμποντι, « αὐτ (καὶ πλθ.) » Δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, « αὐτ. » Δεξιάς τε παραβὰς καὶ ὅρκους πατήσας, « Ἀρρ. (ϗ ἐν εἴδει ἐπιρ. Τοπ.) » Ἐκ δεξιᾶς, » Ἐν δεξιᾷ, (καὶ χ. τῆς προθ.) » Δεξιᾷ, « Διόδ. (Γ'. 110) (ϗ Π.) » Δεξιὸς, « Καλλ. = Ἐκ δεξιῶν, » Ἐπὶ (» Κατὰ, » Εἰς τὰ) δεξιὰ (ἐνν. μέρη). » Δεξιὰ κόσμου, « Εὐς., τὰ ἀνατολικὰ (καθὼς ϗ ἀριστερὰ τὰ δυτικὰ, ὡς πρὸς τὸν βλέποντα πρὸς βορρᾶν), (ὅθεν:) » Δεξιὸς θεοῖσιν ἐπευχόμενος, « Θγν., δηλ. πρὸς ἀνατολάς. » Δεξιὸς ὄρνις, « Ἰλ. Ν., ὁ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος διευθυνόμενος, (ἐπμ. 2) = Αἴσιος (ἴδε Ἰλ. Μ. 239.), ἁρμόδιος. » Ἄνεμος —, « Ακ. ὁ πρύμος. » Τύχη —, « Σδ. 3) (ἄνθρ.) ἄξιος, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος· ἀγχίνους, πνευματώδης· πρακτικός· προκομμένος· καλὸς, ἀγαθός. » Οἱ πολλοὶ, κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, « Θκ. » Ποιητὴς (» Ῥήτωρ) δεξιὸς, « Ἀρςφ., Πλάτ., = Δεινός. » Διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιὸς, « αὐτ. Τοὺς δεξιοὺς ϗ σώφρονας, « αὐτ. » Προοίμιον ἀθλήσεως δεξιόν, « Ἀρςφ. (μτγν. δὲ καὶ μὲ ἀπαρ.) » Δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι, Πρκπ.

Δεξιόσειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ τεθρίππου δεμένος παράσειρος ἵππος, (ἐπμ.) ὀξὺς, ὁρμητικὸς (καθὼς εἶνε συνήθως οἱ τοιοῦτοι ἵπποι). » Μέγας Ἄρης —, « Αἰσχλ., (ὅπου ἄλλ. ἀνάγν. Δεξιόχειρος).

Δεξιοστάτης, ου (ὁ), (κυρ.) ὁ πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, (ἐν γέν.) ὁ ἱστάμενος ἐκ δεξιῶν.

† Δεξιοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Στρέφω καὶ ῥίπτω ἐπιδέξια.

Δεξιότης (ἡ). ἀξιότης, ἐπιδεξιότης, ἱκανότης, ἀγχίνοια κτλ. 2 = Δεξίωσις, φιλοφροσύνη.

Δεξιότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ κωπηλατῶν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος (τοῖχον) τοῦ πλοίου.

Δεξιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δεξιῶν φαινόμενος.

Δεξιόφιν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Δεξιοῦ ἢ Δεξιᾶς.

Δεξιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ παρατεταγμένος εἰς τὴν ἐμπροσθο(ἢ ὀπισθο)φυλακὴν τοῦ δεξιοῦ κέρατος.

Δεξιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. = Περι(Ἀμφι, Ἐπι)δέξιος.

Δεξιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐδεξιῶντο, παρτ. τοῦ Δεξιάομαι.

Δεξίπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος τὸ πῦρ, (τόπος) ὅπου ἀνάπτεται πῦρ.

Δέξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος τοῦ δέχεσθαι, δέξιμον, ὑποδοχή.

Δεξιτερὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Δεξιός.

Δεξίωμα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι δέχεταί τις εὐχαρίστως, δῶρον εὐπρόσδεκτον. 2) = Δεξίωσις.

Δεξιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δεξιὸν (αἴσιον) ὄνομα ἢ παρωνυμούμενος ἐκ τοῦ Δεξιος.

Δεξιῶς, ἐπίρ. Εὐφυῶς· ἐπιτηδείως· εὐτυχῶς, αἰσίως κτλ. » Δεξιῶς ἔχω πρός τι, « Πλ., εἶμαι ἐπιτήδειος.

Δεξίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεξιοῦσθαι, πιάσιμον ἀπὸ τὸ χέρι (πρὸς χαιρετισμὸν), ὑποδοχὴ περιποιητική, φιλοφρόνησις κτλ.

Δέξο, Π. ἀντὶ Δέδεξο ἢ Δέξαι, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Δέχομαι.

Δέοι, εὐκτ. καὶ

Δέον, μτχ. τοῦ Δεῖ.

Δέομαι, δέῃ, δέεται καὶ δεῖται, Μ. δεήσομαι καὶ (εἰς τὴν γ'. μόνον σημασ.) δεηθήσομαι (ἀόρ. Ἐδεήθην), (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ἔχω ἀνάγκην, στεροῦμαι, μοῦ λείπει τι, χρειάζομαι. » Δικῶν οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων, « Ἀρςφ. » Χρημάτων δεόμενον, « Πλ. » Πρόσελθε, δέομαι γάρ τι σου, « Ἀρςφ. » Ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, « Δμ., (ἴδε καὶ Δεῖ). 2) ζητῶ, προσπαθῶ νὰ εὕρω. » Ἀφορμῆς δεόμενος, « Ακ. 3) παρακαλῶ. » Δέομαι ὑμῶν δικαίαν δέησιν, « Δμ. » Ἐδεῖτό μου συνευπορῆσαι αὐτῷ 30 μνᾶς, « Δμ. » Καὶ πρὸς τὸν θεόν μου δεηθήσομαι, « Γρφ. » Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, « αὐτ.

Δέομαι (ἴσ. ὀρθότ. Δείομαι), Π. (σπντ.) ἀντὶ Δέδια, φοβοῦμαι.

Δέομαι-οῦμαι, πθ. καὶ

Δέον, Π. ἀντὶ Ἔδεον, παρτ. τοῦ Δέω (δένω).

Δέον, οντος (τὸ), ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.

Δεόντων, γεν. πλθ. τοῦ Δέον.

Δεόντων, Ἀττ. ἀντὶ Δείτωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Δέω (δένω).

Δεόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρεπόντως, εὐλόγως, καθὼς πρέπει.

Δέος [δέω], δέους (τὸ). φόβος. » Ἡμέα ἔχει φόβος τε καὶ δέος, « Ἡρ.

Δέπας [δέφω], αος (τὸ), Π. ποτήριον.

Δεπαστραῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ-

Δέπαστρον (τὸ), Π. = Δέπας.

Δεραγχη (ἡ), Π. [δέρη ἄγχω]. βρόχος, θηλειὰ, ἀγχόνη.

Δεραγχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δειραγχής.

Δέραιον (τὸ), [δέρη], = Περιδέραιον.

Δεραιοπέδη (ἡ), = Δειροπέδη, θηλειὰ (διὰ πιάσιμον πουλιῶν).

Δέρας [δέρω], ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Δέρμα, προβηά.

Δέργμα (τὸ) καὶ

Δεργμὸς (ὁ), Π. [δερκομαι]. βλέμμα, κύτταγμα.

Δέρη (ἡ), Π. [δέρω], (κυρ.) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, (κατ' ἔκτ. ὅλος ὁ) λαιμός. » Στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, « Ξεν.

2) (συνκδχ.) = Δειρὰς, ῥάχη ἢ φάραγξ βουνοῦ. » Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν, « Πίνδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δερκέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐδέρκετο, παρτ. τοῦ Δέρκομαι.

Δερκουνὴς, έος (ὁ,ἡ), Π. [δέρκομαι, εὐνή]. ὁ κοιμώμενος μὲ ἀνοικτὰ ᾿μμάτια.

Δερκιάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ

Δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (πρκ. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς.] Δέδορκα, ἀόρ. [κατὰ μτθ.] Ἔδρακον, καὶ πθ. [μὲ ἐνεργ. σημασ.] Ἐδέρχθην ϗ β'. Ἐδράκην), = Βλέπω, κυττάζω (κυρ. ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ καθαρά). » Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα ϗ δεδορκότα, « Σοφ. ‖. (πθ.) φαίνομαι. » Ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Ἰλ. Α. 2) (οὐδ.) λάμπω, φέγγω. » Τὸ κλέος τηλόθεν δέδορκε, « Πίνδ. 3) (καταχρ.) ἀκούω. » Κτύπον δέδορκα, « Αἰσχλ.

Δέρμα (τὸ), [δέρω], τομάρι, πετσί, δερμάτι. » Ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι, « Δμ., νὰ μαρτυρήσῃ βασανιζόμενος.

Δερματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ ὅμοιος μὲ) δέρμα, (ὅθεν) » Δερματικὸν (ἐνν. ἀργύριον), τὸ συναζόμενον ἀπὸ τὰ πωλούμενα δέρματα τῶν ἱερείων.

Δερμάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα πετσένιος.

Δερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέρμα.

Δερματὶς, ίδος (ἡ). ἐπιδερμίς.

Δερματουργία (ἡ). τὸ ἄργασμα τῶν δερμάτων, ἡ τέχνη τοῦ δερματουργοῦ.

Δερματουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν δερματουργίαν. ‖. (θηλ.) = Δερματουργία. ‖. (ἀρσ.) = τῷ

Δερματουργὸς (ὁ). ὁ ἀργάζων τὰ δέρματα, (Τουρκ.) ταμπάκης.

Δερματοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) δέρματα.

Δερματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ δέρματα, εἶμαι.

Δερματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυόμενος μὲ) δέρματα.

Δερματοχίτων, ωνος (ὁ,ἡ), = Δερματοφόρος.

Δερματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δέρμα.

Δερμηστὴς, οῦ (ὁ). εἶδ. μικροῦ σκώληκος ὅ,που τρώγει τὰ δέρματα.

Δερμόπτερος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων δερματώδη πτερὰ, ὑμενόπτερος. » Ἡ νυκτερὶς δερμόπτερον, « Ἀρστ.

Δερμύλλω, Μ. υλῶ. Ὑδέρνω· (Κωμ.) = Δέφομαι.

Δέρξις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. [δέρκομαι]. κύτταγμα.

Δέρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Δέρμα.

Δερρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δέρριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δέρρις [δέρω], εως (ἡ), (ἐν γέν.) = Δέρμα, (ἰδιαιτ. δὲ) δέρμα τραχὺ καὶ ἀνέργαστον, (κυρ. δὲ) τὸ ἐκ τοιούτου δέρματος κατεσκευασμένον παραπέτασμα.

Δέρτρον (τὸ), [δέρω], = Ἐπίπλοον, τὸ σεατῶδες σκέτασμα τῶν ἐντέρων τῆς κατω κοιλίας, (παρβλ. Ἦτρον).

Δέρω [συγγ. τῷ τείρω], Μ. δερῶ, ἀόρ. Ἔδειρα, πρκ. Δέδαρκα, πθ. ἀόρ. Ἐδάρην). Ὑδέρνω, (συνκδχ.) ἐπιπλήττω σκληρῶς. 2) (μτγν.) δέρνω.

Δέσις [δέω], εως (ἡ). δέσιμον, συμπλοκὴ, συναρμογή.

Δεσμὰ (τὰ), πλθ. ἀνμλ. τοῦ Δεσμός.

Δέσμα (τὸ), Π. ἀντὶ Δεσμός.

Δέσμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεσμεύειν, δέσιμον, βάλσιμον εἰς τὰ δεσμά.

Δεσμευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ δεσμεύων.

Δεσμευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ δεσμεύειν. » Κτῆμα —, « Πλάτ., τὸ σχοινίον.

Δεσμεύω, Μ. εύσω, = Δέω, δένω, (κυρ.) βάλλω εἰς τὰ δεσμὰ (εἰς τὰ σίδερα)· κάμνω δεμάτια (δέσμας).

Δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Δέσμη (ἡ), [δέω], δεμάτι.

Δέσμημα (τὸ), = Δέμα, δεμάτι.

Δεσμίδιον (τὸ). δεματάκι, [ὑποκορ. τοῦ

Δέσμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέσμη ἢ Δεσμός.

Δέσμιος, α καὶ ος, ον. Δεμένος (εἰς τὰ δεσμὰ), αἰχμάλωτος, φυλακωμένος, σιδηροδέσμιος. 2) Π. (σπντ.) ὁ δεσμεύων, δεσμευτικός. » Ὕμνος ἐξ Ἐριννύων, δέσμιος φρενῶν, « Αἰσχλ.

Δεσμὶς, ίδος (ἡ). δεμάτι, δεματάκι,

Δεσμόβροχος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ περιέχων (βασανίζων μὲ) δεσμὰ καὶ βρόχους. » Εἱρκτὴ —, « Μανέθ.

Δεσμόλυτος (ὁ, ἡ), Π. λυμένος (ἐλευθερωμένος) ἀπὸ τὰ δεσμά.

Δεσμὸς (ὁ), [δέω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ δέσιμον· σχοινί· ἁλυσίδα κτλ. (κατ' ἔκτ.) καρφί (Ἰλ. Σ. 372). (πλθ.) τὰ σίδερα τῶν φυλακωμένων, (ὅθ.) » Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, « Ακ., = Δεσμοφύλαξ. 2) δέσιμον, (ἰατρ.) πιάσιμον (τῶν νεύρων κλπ.). 3) κόμπος, κομπόδεμα, δεμάτι.

Δεσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ τῶν δεσμίων καὶ τοῦ δεσμωτηρίου.

†Δεσμόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), (νλγ.). δεμένος τὰς χεῖρας.

Δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεσμεύω.

Δέσμωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Δεσμός.

Δεσμωτήριον (τὸ). φυλακὴ (διὰ τοὺς δεσμίους).

Δεσμώτης, ου (ὁ), καὶ Δεσμῶτις, ιδος (ἡ), = Δέσμιος, φυλακωμένος.

Δεσμωτικὸς, ἡ, όν, = Δεσμευτικός.

Δεσπόζω [δεσμόω], Μ. όσω. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Εἶμαι (Ἐξουσιάζω ὡς) δεσπότης, ἔχω ἀπόλυτον ἐξουσίαν· κυριεύω, ἀποκτῶ. » Τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ χρονίας νομῆς δεσποθῆναι, « Νμ. (συνκδχ.) » Διδαχθεὶς τοῦ δε δεσπόσω λόγου, « Αἰσχλ., θέλω τὸν καταλάβει (ἐννοήσῃ).

Δέσποινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Δεσπότης, οἰκοκυρά· (κατ' ἔκτ.) βασίλισσα· (ἐν γέν. ὡς τιμητικὴ προσφων.) κυρία, κοκκώνα.

Δεσποσιονούτης, ου (ὁ). (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ ναυτικὸν ἀπελεύθεροι Εἵλωτες.

Δεσπόσιος (ὁ, ἡ) Π. ἀντὶ Δεσπόσυνος.

Δέσποσμα (τὸ), Π. πρᾶξις δεσποτικὴ, προσταγὴ δεσποτου.

Δεσποστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διοικηθῇ (ἡ [κατὰ τὸν Ἀρστ.] καμωμένος νὰ διοικῆται) δεσποτικῶς.

Δεσποσύνη (ἡ), = Δεσποτεία. 2) θηλ. τοῦ

Δεσπόσυνος, η ἡ ος, ον, = Δεσποτικὸς, ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην (οἰκοκύριον). ‖. (οὐσ.) ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου ἢ καὶ αὐτὸς ὁ οἰκοδεσπότης. 2) ὁ οἰκογενὴς σκλάβος.

Δεσποτεία (ἡ). ἡ δύναμις (ἐξουσία ϗ ἐπικράτεια) τοῦ δεσπότου· κυριαρχία· κυριότης· δεσποτισμός.

Δεσπότειος, α, ον, Π. ἀντὶ Δεσποτικός.

Δεσπότειρα (ἡ), Π. = Δέσποινα.

Δεσποτεύω(-έω-ῶ), Μ. εύσω (ήσω), Π. ἀντὶ Δεσπόζω.

Δεσπότης, ου (ὁ), (ἡ κλητ. Δέσποτα). ὁ δεσπόζων (κυρ. δούλου), (ἐπμ.) κυριάρχης (ἐξουσιαστὴς) ἀπόλυτος. (ἐν γέν.) κύριος, οἰκοκύριος, αὐθέντης, ἰδιοκτήτης, (παρβλ. Ἄναξ, μετὰ τοῦ ὀπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ συνάπτουν οἱ Ἀττ.).

Δεσποτίδιον (τὸ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δεσπότης.

Δεσποτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δεσπότην ἢ εἰς τὸν δεσπότην (οἰκοκύριον κλ.), αὐθεντικός. 2) ὁ ἐπιτήδειος (ἡ ἐπιρρεπὴς) εἰς τὸ δεσπόζειν.

Δεσποτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δεσποτικὸν τρόπον, τυραννικῶς, προστακτικῶς.

Δεσπότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δεσπόζουσα, (μτνμ.) ἐπικρατοῦσα. » Ὀχλοκρασίαν τὴν τῶν θεάτρων δεσπότιν, « Κλμ.

Δεσποτίσκος (ὁ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δεσπότης.

Δεσποτὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δεσποστός.

Δέστρον (τὸ). τὸ ἔντοθεν τῆς πλήμνης τοῦ τροχοῦ σίδηρον.

Δετέον, θετ. τοῦ Δέω (δένω).

Δετὸς [δέω], ἡ, όν. Δεμένος (Συνδεδεμένος) ἢ δυνάμενος νὰ δεθῇ. ‖. (οὐσ.). Δεταὶ (ἐνν. δᾷδες), δεμάτια δᾳδιοῦ (ἀλειμμένα ἐνίοτε καὶ μὲ πίσσαν) διὰ ταῖς (Ἰταλ.) τόρτσαις, (ἴδε Δαΐτις).

Δέτις, ιδος ἡ ἴδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δαΐτις.

Δεύεσαν, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἔδευσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. καὶ

Δεύεσκον, Π. ἀντὶ Ἔδευον, παρτ. τοῦ Δεύω.

Δευήσεσθαι, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δεύομαι (δέομαι).

Δευκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γλυκὺς [ἐκ τοῦ

Δεῦκος, εος-ους (τὸ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Γλεῦκος, γλυκύτης.

Δεῦμα (τὸ), Π. [δεύω]. βρέξιμον, μούσχευμα. 2) πρᾶγμα μουσχευμένον, (συνκδχ.) φαγητὸν, (παρβλ. Γεῦμα).

Δεύνυσος (ὁ), Ἰων. ὁ Διόνυσος.

Δευοίατο, Π. ἀντὶ Δεύοιντο, πλθ. γ'. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ Δέομαι, στερούμαι, ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι· ἐλλείπω, ἐλαττοῦμαι· εἶμαι κατώτερός τινος.

Δευρὶ, Ἀττ. ἀντὶ

Δεῦρο καὶ (Π.) Δεύρω, ἐπίρ. (Τοπ. ἐπὶ κινήσ.). Ἐδῷ. » Δεῦρ' ἴθι, « Ἰλ. Γ. » Δεῦρο κἀκεῖσε, « Εὐρ. » Τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι, « Αἰσχ. (καὶ Χρον.) » Ἐξ ἔωθεν μέχρι δεῦρο, « Πλάτ. » Καὶ ἐς δεῦρο ἐνεργεῖ, « Ἐπιφ. (ἡ ἑλλ.) » Δεῦρ' ἀεί, « Εὐρ., ὡς τῶρα. (καὶ Παρακελ. χωρὶς [ἢ ἀντὶ] ῥημ.) = Ἄγε, ἔλα. » Δεῦρο σύ, « Ἀρστ. » Δεῦρο ἔξω, « Γρφ. » Καί μοι δεῦρο εἰπέ, « Πλ. (παρβλ. Δεῦτε).

Δεῦσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ δεύειν, βρέξιμον, μούσχευμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δευσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάφω, κάμνω τι δευσοποιόν.

Δευσοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ δευσοποιοῦντος, βάψιμον.

Δευσοποιός (ὁ, ἡ), [δεύω, ποιέω]. (βαφὴ) ὅπου δὲν ξεβάφει (δὲν ἐξαίνει, δὲν ξεθωριάζει), ἀνεξίτηλος, (μτφρ.) ἀνεξάλειπτος. (βαφεὺς) (κυρ.) ὁ μεταχειριζόμενος (δουλεύων) τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βαφῆς, (παρβλ. Δίδαφος).

Δευτάτιος, α, ον ᾗ.

Δεύτατος, η, ον, Π. [δεῦσμαι], ὑπερθετ. τοῦ Δεύτερος, τελευταῖος, ἔσχατος, ὀλοῦσχερνος.

Δεῦτε, ἐπίρ. Παρακελ. ἡ (ἀπλ.) Κλητ. [δεῦρα, ἴτε], ἐλᾶτε, ἐλᾶτ' ἐδῶ. « Δεῦθ' ἵ. να ἰδῆσθε, « Ὀδ. Θ. (συνήθ. δὲ χωρὶς τοῦ συνδ.) » Δεῦτε δύω μοι ἔπεσθον, « Ἰλ. Χ. » Δεῦτε προσκυνήσωμεν, « Γρφ. » Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον, « αὐτ. (καὶ παραλλ.) » Δεῦτε ἄγετε, « Ἰλ. Π. (καὶ πρὸς ἑν.) » Δεῦτ' ἄγε, « Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς αὐτ. προθετ.) » Δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ. « Θκρ. » Δεῦτε πρός με, « Γρφ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Δεῦτε ὀπίσω μου, « αὐτ. (παρβλ. Δεῦρο). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δ' εὖτε, = Δὲ ὅτε. » Σφαίρῃ δεῦτέ (γρφ. δ' εὖτέ) με βάλλων Ἔρως συμπαίζειν προκαλεῖται. « Ἀθ., ἴδε καὶ Δηῦτε.

Δευτεραγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δευτεραγωνιστής, οῦ (ὁ). (κυρ.) ὁ ὑποκριτὴς ὁμοῦ τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν δραμάτων ἐπὶ θεάτρου ἢ ὁ δικηγόρων δεύτερος ἐπὶ κριτηρίου (ὁ ἄλλ. Δευτερολόγος)· (ἐν γέν.) ὁ ἔχων τὰ δευτερεῖα, κατώτερος (ἢ ἐνεργῶν ἐν ἐλλείψει) τοῦ πρώτου.

Δευτεραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς δύο ἡμέρας ἢ τὴν δευτέραν ἡμέραν.

Δευτερεῖα (τὰ), (ἔνν. ἆθλα). (κυρ.) τὸ δεύτερον βραβεῖον (τὸ διδόμενον εἰς τὸν δευτεραγωνιστήν), (ἐν γέν.) ὁ δεύτερος (κατώτερος) βαθμός, ἡ δευτέρα θέσις (ποιότης κτλ.).

Δευτερέσχατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ (δεύτερος ἀπὸ) τοῦ ἐσχάτου, παρατελευταῖος.

Δευτερεύω, Μ. εὔσω. (μὲ γεν. ᾗ σπ. ὀνομ.) Εἶμαι δεύτερος (κατώτερος ἕνα βαθμὸν) ἄλλου τινός, ἔχω τὰ δευτερεῖα.

Δευτερία (ἡ), θηλ. τοῦ Δευτέριος.

Δευτεριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (ἡ Πράττω, ἡ Ὁμιλῶ) δεύτερος.

Δευτερίας, ου (ὁ), (ἐνν. οἶνος). τὸ δεύτερον κρασὶ ὅπου τραβοῦν ἀπὸ τὰ πατημένα τσήπουρα ἀφ' οὗ τὰ περιχύσουν μὲ νερόν, (χυδ.) λάγγερας.

Δευτέριον (τὸ). τὸ ὕστερον (ἄκλουθον) τῆς γέννας, (κοιν. κατὰ παραφθορ.) λευτέρι, (ἴδε Ἀμνίον), [ἐκ τοῦ

Δευτέρι(ρεῖ)ος, α, ον = Δεύτερος (τὸν χρόνον ἢ τὴν τάξιν), ὑστερινός, κατώτερος. || (οὐσ.) **Δευτερία**, « Ἰώσ., τὸ Δευτερεῖον.

Δευτεροβόλος (ὁ). (κυρ. ἵππος κτλ.) ὁ ἀλλάζων τὰ δεύτερα ᾽όντια, (ἴδε Βόλος).

Δευτερογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπαντρεύομαι.

Δευτερογαμία (ἡ). δεύτερος γάμος.

Δευτερόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάπτων δεύτερον γάμον.

Δευτερογενής, ές ᾗ

Δευτερέγονος (ὁ, ἡ). = Δευτερότοκος. (ἐπὶ φυτ.) ὄψιμος.

Δευτεροδέκατη (ἡ). (Γρφ.) τὸ δεύτερον δέκατον, ἡ τὸ δέκατον τοῦ δεκάτου (τὸ ὁπ. ἐπλήρωναν οἱ Λευΐται εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῶν Ἑβρ.)

Δευτεροδέρμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δεύτερος ἔρχομαι, Δευτερεύω. » Ἡ δεκὰς δευτεροδομένη μονὰς καλεῖται πρὸς τῶν Πυθαγορείων, « Ἰαμβλ.

Δευτερολία (ἡ). = Δευτερώσις, ἐπανάληψις.

Δευτερόζυγος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) ὁ τῆς β'. συζυγίας.

Δευτερόκλιτος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) ὁ τῆς β'. κλίσεως.

Δευτεροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον (εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην).

Δευτερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Δικηγορῶ (ἐν γέν. Ὁμιλῶ) δεύτερος ἢ ἐκ δευτέρου (περὶ τῶν αὐτῶν).

Δευτερολογία (ἡ). τὸ δευτερολογεῖν.

Δευτερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου) δεύτερος ἢ ἐκ δευτέρου (περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος). 2) = Δευτεραγωνιστής (θεάτρου).

Δευτερονόμιον (τὸ). τὸ πέμπτον βιβλίον τῆς (Ἑβρ.) Πενταteύχου, (καθὸ) δεύτερος νόμος.

Δευτεροπάθεια (ἡ). τὸ νὰ πάθῃ (αἰσθανθῇ ἢ νοσήσῃ) τις ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ ἢ ἄλλο πάθος ἢ αἴσθημα, ξανακύλημα (;).

Δευτεροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πασχω ἢ αἰσθάνομαι ἐκ δευτέρου (τὸ αὐτὸ ἢ ἄλλο πάθος ἢ αἴσθημα), ξαναρρωστῶ (;), ξανακυλῶ (;).

Δευτεροπότιμος (ὁ, ἡ). = Ὑστεροπότιμος, ὁ φαινόμενος πάλιν ἀφ' οὗ ἐνομίσθη ἀποθαμένος.

Δευτεροπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (γραμτ.) Εἶμαι -

Δευτεροπρόσωπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σώπως. (γραμτ.) Δεύτερου προσώπου (ῥῆμα ἢ ἀντωνυμία).

Δευτερόπρωτον (τὸ). » — σάββατον, « Γρφ., τὸ πρῶτον μετὰ τὸ πάσχα.

Δεύτερος [δύω, ἢ πιθανώτ. δεύω-ἐλλείπω, ἴδε Δεύτατος], α, ον. Ὁ μετὰ τὸν πρῶτον (ἢ Α'. κατὰ τὸν ἀριθμόν·) » Ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, « Ἀθ. » Δευτέραν ἀγαγίσθαι γυναῖκα, « Πλ. (ἢ Β'. κατὰ τὸν χρόνον, δηλ.) ὁ κατοπινός, ὑστερινός, ἢ ὁ ἐπαναληφθείς: » Δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος, « Ἡρ. » Μήτις κῦδος ἄρηται, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι, « Ὁμ. » Οἳ ἐμοῖοι δεύτεροι ἐν νήεσσι λίπησθε, « Ἰλ. Ψ'. » Δευτέρῳ χρόνῳ, « Πίνδ. » Ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν τὸν φθόνον ἐποιοῦντο, « Πλ. » Ἐντεῦθεν τῆς νομοθεσίας ἤρξατο, τὰ λοιπὰ ἐν δευτέρῳ θεὶς, « Φίλ. » Αἱ δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι, « Παροιμ. » Δευτέρα φθίνοντος, « Ἀξ., ἡ πρώτη πρὸ τῆς τριακοστῆς (δηλ. ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη) ἡμέρα τοῦ μηνός, (ἴδε καὶ **Ὕστερος**)· (ἡ Γ'. κατὰ τὴν τάξιν·) » Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην, Θκ. (ᾗ ἐπιμ. κατὰ τὴν ἀξίαν, δηλ.) κατώτερος: » Δευτέρα ἄλφιτα, « Ἡσύχ. » Οὐδενὸς δεύτερος τῶν τοῦ Ἀριστοτ. μαθητῶν, « Ἀθ. » Οὐδενὸς δεύτερος ἐπιγνῶναι, « Γαλ. » Στρατοῦ δὲ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν, « Θκ. » Εἶμε δεύτερον ἄγειν Ἕρμωνος, « Λκ. » Οὐκ ἄξιον τοὺς ἱερεῖς τῶν Μουσῶν δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδότων, « Συν. 2) ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον, αὐτὸς δηλ. ᾗ ἄλλος ἑνας. » Δεύτερος ἥκει, « Λξ. 3) ἄλλος (δηλ. ἢ διαφορετικὸς·) » Δεύτερος πλοῦς, « Παροιμ., ὁ διὰ τῶν κωπῶν, ὡς ἐπιχειρούμενος μετὰ τὸν διὰ πανίων· (ἢ ὄμοιος·) » Δεύτερον τοῦτον (τὸν Λύσανδρον) ἢ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, « Ἀθ. (ἴδε καὶ Ἄλλος). || (οὐσ.) Δεύτερον (τὸ), = Δευτέριον. » Καὶ δεύτερα ᾗ ἔμβρυα ἐπισπᾶται, « Δσχρ. 2) (πλθ.) Δεύτερα (τὰ), = Δευτερεῖα. » Τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, « Συν. || (ἐπιῤῥηματικῶς) » Δεύτερον (ᾗ) » Δεύτερα, (ἢ Α'. κατὰ χρόνον, καὶ τοῦτο διττῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ) ἄλλην φορὰν, ἄλλοτε· » Οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδ' ἵξεται ἄγχος κραδίην, « Ἰλ. Ρ. » Σοὶ δ' ἐκ ἔτι δεύτερον ἔσται ὧδ' ἔρδειν, « Ἡσ. (ἢ ἀντὶ τοῦ) ἄλλην μίαν φοράν· » Καὶ μ' ἔτ' ἔτεε δεύτερον αὖτις, Ὀδ. Κ. (καὶ προθετ.) » Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε, « Γρφ. (ἢ Β'. κατὰ τάξιν, ἀντὶ τοῦ) κατόπιν, ἔπειτα, μετά. » Ἐτιμᾶτο δεύτερον μετὰ τὸν Πελοπίδαν, « Ξεν.

Δευτεροστάτης, ου (ὁ). ὁ δεύτερος τοῦ χοροῦ, ὁ μετὰ τὸν πρωτοστάτην.

Δευτερούσχετος (ὁ, ἡ), = Δευτερόζυγος.

Δευτεροταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος (τοποθετημένος) εἰς τὴν δευτέραν θέσιν.

Δευτερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ δευτέρου.

Δευτεροτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν ἢ γεννήσας δευτέραν ᾖδη φοράν. 2) (προπαροξ.) ὁ φεννηθεὶς εἰς τὴν δευτέραν γέννα, ὁ μετὰ τὸν πρωτότοκον.

Δευτερουργής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δευτέρου εἰργασμένος, (ἐπμ.) ἐπεξειργασμένος, καλοδουλεμμένος, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ξαναφθειασμένος, (ἐπμ.) παλαιός. » Χλαῖνα —, « Πλδ., ἢ ἄλλ. Ἐπίγναφος, (ἴδε ᾗ

Δευτερουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τι ἐκ δευτέρου (ἐπμ.) μὲ πλειοτέραν ἐπιμέλειαν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ. 2) ὁ ἐργαζόμενος (πράττων, ἐνεργῶν) δεύτερος ἢ τὰ ἤδη εἰργασμένα ᾗ παλαιὰ, (ἐπμ.) κατώτερος τὴν τέχνην, ὄχι τόσον ἐπιτήδειος, (ἴδε ᾗ τὸ πρηγ.).

Δευτεροῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατέχων τὴν δεύτεραν θέσιν, ἔχων τὰ δευτερεῖα, (ἐν γέν.) δεύτερος.

Δευτεροφανής, ές (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -φανῶς. Ὁ δεύτερος (ὕστερον ἄλλου) φαινόμενος, δευτερεύων τῇ τάξει τῆς ἐπιφανείας.

Δευτερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν δεύτερος καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν ἰδίαν φωνήν. » Ἴχω —, « Νόνν.

Δευτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, ξανακάμνω τὸ ἴδιον. » Πατάξω αὐτὸν τῷ δόρατι ἅπαξ εἰς τὴν γῆν καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ, « Γρφ., (κυν.) νὰ τὸν ἀφήσω εἰς τὸν τόπον. 2) (κατὰ τοὺς νομοδιδασκάλους τῶν Ἑβρ.) βάλλω τι εἰς τὴν τάξιν τῶν παραδόσεων.

Δευτέρωμα (τὸ). τὸ ἐπαναληφθέν. 2) Δευτέρωσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δευτέρως, ἐπίρ. Κατὰ δεύτερον λόγον, ὕστερον, ἔπειτα (ἴδε Δεύτερον).

Δευτέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δευτερόνειν, ἐπανάληψις. » Ἡ Ἀνὰ πρόθεσις δευτέρωσιν δηλοῖ, « Γρμτ. 3) δευτέρα τάξις (θέσις). » Τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, « Γρφ.

4) αἱ ἐκ παραδόσεως ἱστορίαι καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἑβρ. » Χιλίων ἐνιαυτῶν ἐκδοῦναι δευτέρωσιν, « Σωφρ.

Δευτερωτὴς, οῦ (ὁ). (παρὰ τοῖς Ἑβρ.) ὁ διδάσκαλος τῶν δευτερώσεων.

Δευτὴρ (ὁ). ἐργαλ. μαγειρικὸν, (ἴσ.) χουλιάρα ἢ ζυμωταριὰ, [ἐκ τοῦ εύω, Μ. δεύσω. Βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω· βάφω, ἀλείφω· περιχύνω· ἀνακατόνω, ζυμόνω· (σπν. καὶ συνκδχ.) χύνω. » Δεῦσαι καὶ μάξαι, « Ξεν. » Γλάγος ἄγγεα δεύει, « Ἰλ. Β. (ᾗ πθ.) » Δᾷδας πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας, « Ἡρωδ., [συγγ. τῷ

Δέφω, Μ. δέψω, = Δεύω, ὑγραίνω, (ἐπμ. κυρ.) = Δεψέω. ‖. (μσ.) μαλακίζομαι.

Δεχάμματος (ὁ, ἡ). (δίκτυον) μὲ 10 ἄμματα (θηλειαῖς, κόμπους, 'μ μ ά τ ι α).

Δέχαται, Π. ἀντὶ Δεδέχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δέχομαι.

Δεχήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν 10 ἡμέρας.

Δέχθε, Π. ἀντὶ Δέχεσθε ἢ Δέχθητε, ἐνς. ἢ ἀόρ. τῆς πρς καὶ

Δέχθαι, Π. ἀντὶ Δεδέχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Δέχμενος η, ον, Π. ἀντὶ Δεχόμενος, μτχ. τοῦ Δέχομαι.

Δέχνυμαι, Π. ἀντὶ

Δέχομαι [συγγ. τῷ Δείκνυμι καὶ Δοκέω], Μ. δέξομαι (ἀόρ. Ἐδεξάμην ᾗ Ἐδέχθην, πρκ. Δέδεγμαι). Λαμβάνω, 'παίρνω (κυρ. διὰ τῆς δεξιᾶς). » Ὣς εἰπὼν ἐν χεραὶ τίθει· ὁ δὲ δέξατο, « Ἰλ. Ψ. » Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο ἔγχος, « Ὀδ. Α. » Καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, « Ἰλ. Α. » Χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο, « Ὀδ. Α. » Δῶρα δέχομαι, « Αξ, τὸ μονολεκτ. Δωροδοκέω. » Πίσιν δοῦναι ᾗ δέξασθαι, « Γοργ.

2) = Ὑποδέχομαί (τινα). » Οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων Πηλεύς, « Ἰλ. Σ. (ᾗ ἑλλ. τῆς προθ.) » Δέχεσθαί τινα δόμοις (χώρᾳ κτλ.), « Εὐρ. » Τῶν πολεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ, Θκ. (καὶ δοτ. τροπολογ.) » Θυσίαις δ' αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ βωμοῖς ἐδέχοντο, « Πλ. (καὶ συνκδχ.) » Θέμιςι καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας, « Ἰλ. Ο. » Τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσι δειδέχατ' ἀλλήλους, « Ἰλ. Δ.

3) = Προσδοκῶ, προσμένω, καρτερῶ, (ᾗ ἐπὶ κακοῦ) παραμονεύω. » Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, « Ὀδ. Ι. » Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δέγμενος εἰσόκεν ἔλθῃ, « Ἰλ. Κ. » Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι, βεβλήκει πρὸς στῆθος, « Ἰλ. Δ. 4) = Ἀναδέχομαι, 'παίρνω ἐπάνω μου, (καὶ ἐπμ.) ἀντέχω (ἀντιστέκομαι) εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν. » Τὸν δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρὶ, « Ἰλ. Ε. » Οἱ δὲ πολέμιοι οὐκ ἐδέξαντο αὐτοὺς, ἀλλ' ἐγκλίνουσι, « Ξεν. » Δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν, « Ακ. 5) = Ἀποδέχομαι ἢ Καταδέχομαι, συγκατανεύω, ςέργω, εὐχαριστοῦμαι, προκρίνω. » Ἐδέξατο τοὺς λόγους, « Θκ. » Δέχομαί σε τὴν προθυμίαν, « Πλ. » Δέχομαί σε ἱκέτην, « Ξεν. » Ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνὸν, « Πλ. » Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι, « Γργ. » Ταὐτὰ τούτῳ δημηγορήσας, οὐκ ἂν ἐδεξάμην ζῆν, « Ἰσκρ. » Ἐπὶ πόσῳ δέξαιτ' ἂν Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι; « Πλάτ. » Πολλὰ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα, « Πλ. 6) = Ἐκδέχομαι, ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ. » Σὺ δὲ, ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλει δέξασθαι δέχε, « Πλάτ. » Οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεὰν, « Πλ. » Μηδὲ συμφορὰν δέχε τὸν ἄνδρα, « Σοφ. 7) = Εἰσδέχομαι, χωρῶ. » Μόλις γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον, « Ακ. » Ἐν θεάτρῳ χορῶν ᾀδόντων, πολλὴ γίνεται ἡσυχία, ὥςε τὰ ὀλέθρια ἐκεῖνα δέξασθαι μέλη, « Χρσ. 8) Διαδέχομαι. » Ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ, « Ἰλ. Τ.

Δέψα, ης (ἡ), [δέφω]. πετσὶ (ἐργασμένον), τομάρι.

Δεψέω-ῶ [δέφω], Μ. ἤσω. (ζυμόνων μὲ τὰ χέρια, χειρομαλάζων) Ἀπαλύνω, μαλακόνω, (κυρ.) ἀργάζω (δέρμα κτλ.).

Δέψω, Μ. δεψήσω, = Δεψέω.

Δέψω, μέλλ. τοῦ Δέφω.

Δέω, Μ. δήσω (ἀόρ. Ἔδησα ᾗ μσ. Ἐδησάμην, πρκ. Δέδεκα καὶ πθ. Δέδεμαι, ἀόρ. πθ. Ἐδέθην καὶ μέλλ. Δεθήσομαι ᾗ Ἀττ. Δεδήσομαι). Δένω. » Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, « Ἰλ. Φ. » Ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον, « Θκ. (ᾗ μσ.) » Δράγματα δέοντο, « Ἰλ. Σ » Ποσσὶ δ' ὑπαὶ δήσατο πέδιλα, « Ἰλ. Β. 2) = Δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ σίδερα, φυλακόνω. » Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα, « Δμ. (καὶ πθ.) » Δεδέσθω ἕως ἂν ἐκτίσῃ, « αὐτ. 3) Π. ἐμποδίζω. » Ἔδησέ με κελεύθου, « Ὀδ. Δ. ‖. (Σημ. ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ τοι δισύλλαβον, συναιρεῖται, καθὼς τὰ περισπώμενα, π. χ. Δέομαι-δοῦμαι, κτλ.).

Δέω, Μ. δεήσω (ἀόρ. Ἐδέησα). (μὲ γεν.) Χρειάζομαι, ἔχω ἀνάγκην. » Παραδείγματός σοι καὶ τὸ παράδειγμα δεδέηκε, « Πλάτ. » Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει, « Θκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ εἰς τὰς φρσ.) » Πολλοῦ [» Ὀλίγου » Μικροῦ ἢ » Παρὰ μικρὸν ᾗ [ἑλλ.] » Μικρὸν, » Τοσούτου ἢ » Τοσούτῳ) δέω, « Αξ (ᾗ χωρὶς πτ.) » Ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν, « Ἀλκ. (καὶ εἰς τὰ ἀριθμ.) » Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης, « Θκ. » Δέοντος ἑνὸς τριακοςῷ ἔτει, « αὐτ., κτλ. (ἴδε Δεῖ καὶ Δέομαι).

Δέω (χωρὶς Μ.), Π. (σπντ.). ζητῶ καὶ εὑρίσκω, (ἴδε Δήω).

Δὴ [δὲ ἦ, ἢ Δὲ κατ' ἐπίτασιν], μόρ. Συνδεσμικὸν ἢ Ἐπιῤῥηματικὸν (Π. μόνον ἐν ἀρχῇ λόγου τιθέμενον, ἐκλαμβανόμενον δὲ, ἐν γεν. μὲν καὶ κυρ.) Ἐμφαντ. (καὶ ἀναλογ. τῷ, ἀπ' αὐτοῦ Δωρ. σωζόμενον καὶ παρ' ἡμῖν κοιν.) Δὰ (ἰδιαιτ. δὲ 1) Βεβαιωτ., τῷ ὄντι, ἀλήθεια. » Ναὶ δὴ, ταῦτά γε πάντα κατὰ μοίραν ἔειπες, « Ἰλ. Α. » Ξύμφημι δή σοι, « Σοφ. » Ἦ δὴ λοίγια ἔργα, « Ἰλ. Α. » Δεῖ δὴ χρημάτων, « Δμ., (ᾗ συχνότ. μετὰ τοῦ Πω): » Μέμνησθε γὰρ δήπου, « αὐτ. » Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δὲ κτλ., « αὐτ. 2) Εἰρων. (ἀντὶ τοῦ Δῆθεν), τάχατε. » Αὐτόνομοι δὴ ὄντες, « Θκ. » Εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας δὴ, « Ξεν. » Ἆρα γνώσεται Σωκράτης, ὁ σοφὸς δὴ; « Πλάτ. » Ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα, « Εὐρ. » Τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, « Πλάτ. 3) Συλλογις. ἢ Συμπερασματ., λοιπὸν, ἐπομένως » Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν, « Ἰσκρ. » Οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθην. ἐπέστελλον, « Θκ. » Μὴ δὴ αὐτῶν τὴν τόλμαν δείσητε, « αὐτ. » Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, « Ἰλ. Β. (ᾗ παρακελ.) » Ἄγε (» Ἴθι » Δεῦρο » Φέρε) δὴ, « Αξ. » Ἄκουε δὴ, « Σοφ. (ᾗ παραλλ.) » Τούτων δὴ ὧν τῶν ἐθνέων, « Ἡρ. 4) Περιγραφ. (ἐν εἴδει δείξεως). » Ἐννέα δὴ βεβάασιν ἐνιαυτοὶ, ᾗ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται, « Ἰλ. Β. » Ἀποδυθὶ θοιμάτιον. — Καὶ δὴ χαμαί, « Ἀρςφ. » Καὶ δὴ προσέρχεται, αὐτ. » Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, « Θκ. » Τοῦτο δὴ τὸ ἄγος, « αὐτ. » Ἐνταῦθα δὴ, « Ξεν., Θκ. » Οὕτω δὴ, « Ξεν. » Οὕτω δὴ ἤδη, « αὐτ. » Τότε δὴ τότε (καὶ Π.) » Δὴ τότε, « Ἰλ. Μ. » Δὴ τότε δὴ, « Ὀππ. » Ὁπόσοι δ' ἂν μὴ ἀποτίθωνται τὰ ὅπλα, ἐπὶ τούτους ἡμεῖς καὶ δὴ στρατευόμεθα, « Ξεν.

5) Μεταβατ. (ἀντὶ τοῦ Δέ). » Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον, « Δμ. (καὶ μετὰ τοῦ Δέ). » Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί; αὐτ. 6) Ἀορ στολογ. (μετὰ τὰ ἀναφορ.) » Ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ, « Ακ. 7) Προσθετ. (μετὰ τοῦ Καί). » Κατακλίνεσθαι αὐτὴν, καὶ δὴ καὶ ᾄδειν ἐκέλευον, « Δμ. » Καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖς κάμνουσι, « Ξεν. » Καὶ τὸ μέγιστον δὴ, « αὐτ. 8) Ἀποθετ. (εἰς τὸ τέλος τῆς ἐνν.) » Εἶεν δὴ, « Ξεν. (καὶ ἐρωτημ.) » Ποῖον δὴ; « Δμ. » Τί δὴ; » Τί δήποτε; « (παρβλ. Δαί). 9) Ἐπεξηγηματ. (ἀντὶ τοῦ Δηλαδή, καὶ ἐν εἴδει αἰτιολογίας). » Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑπῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή, « Πλάτ. » Κατὰ τὰς πύλας ἐσῆγον, ὅπως τοῖς Ἀθην. ἀφανὴς δὴ εἴη, « Θκ. » Ἐκυκλοῦντό τε ῥᾶον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, « αὐτ. 10) Παραπληρωματ. (πάντατε ὅμως μὲ κἄποιαν ἔμφασιν). » Δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, « Ἰλ. Ο. » Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην, « Ἀ. » Οἷον δὴ ὄχλος φιλεῖ, « Θκ. » Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα, « αὐτ. » Δείσαντες μὴ, χρήμασι δὴ πείσας τινὰς, ... ἀποδρᾷ, « αὐτ. » Ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν, « αὐτ. » Κατὰ χρησμὸν δή τινα, « αὐτ. » Ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ ἥκεις; Αἰσχλ. » Τέλος δ' ἔθηκε καλῶς, εἰ δὴ καλῶς, « Σοφ. » Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίγνεται σπέρματος, « Ἀρςτ. » Εὐαριθμήτοις δή τισι, « Πλάτ. » Πασῶν δὴ μάλιστα, « Αἰσχ. 11) Ἐπιτατ. » Κράτιςος δὴ οὗτος ἐγένετο, « Θκ. » Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ ἐγένετο, « αὐτ. » Τὴν Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ καὶ μετὰ ὅπλων γε δὴ, « αὐτ. » Οὕτω δὴ κάλλους ἔχων, « Αβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Οὕτω δή τοι λαμπρόν, « Συν. » Οὕτω δή τι ἰσχυραί, « Ἡρ.

Δῇ, σπν. ἀνὶ Δέῃ, ὑποτ. τοῦ Δεῖ.

Δηάλωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δηϊάλωτος

Δῆγμα (τὸ) καὶ

Δηγμός (ὁ), [δάκνω]. δάγκαμα, (μτφορ.) πείραγμα, ἔγγιγμα. » Λόγοις παῤῥησίαν καὶ δηγμὸν ἔχουσι, « Πλ. 2) (ἰατρ.) πόνος, κόψιμον, σφάκτης. » Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν, « Θφρ.

Δηθὰ ϗ Δηθάκι(κις), ἐπίῤ (χρον.) Π. [δήν]. Πολὺν (Διὰ πολὺν) καιρόν· συχνάκις, πολλάκις. » Οὐ μετὰ δηθὰ, « Ἀπλλν., μετ' οὐ πολύ.

Δῆθεν καὶ (σπντ.) Δῆθε [δὴ], μόρ. Ἐξηγηματ. (πάντοτε ὅμως μὲ δισταγμὸν ϗ εἰρωνείαν), δηλαδή· τρόπον τινά· τάχα, (χυδ.) τάχατες. 2) Π. Παραπληρωματ. ἢ Ἔμφαντ. ἀντὶ τοῦ Δή.

Δηθύνω [δηθὰ], Μ. υνῶ, Π. βραδύνω, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ.

Δηϊάσκω, Π. δηϊόω.

Δηϊάλωτος (ὁ, ἡ), Π. [δήϊος, ἁλίσκομαι]. αἰχμάλωτος.

Δηϊάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Δηϊόω.

Δήϊος, α, ον, Π. = Δάϊος, ἐχθρικός· ἐχθρός

Δηϊοτὴς (ἡ), Π. [δήϊος]. πόλεμος, μάχη.

Δηϊόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. πράττω (φέρομαι) ὡς ἐχθρὸς, (δηλ.) καίω, κόπτω, συντρίβω ἁρπάζω καὶ ξεσχίζω, (ἐν γέν.) ἀφανίζω, ἐρημόνω· φονεύω. (ἀμτβτ.) πολεμῶ. (σπν.) ἐχθρεύω.

Δηΐς, ΐδος (ἡ), Π. = Δαΐς, μάχη.

Δηΐω, Π. (σπν.) ἀντὶ Δηϊόω.

†Δήκοκτα, ης (ἡ), [Λατ. decocta]. νερὸν βρασμένον καὶ ἔπειτα κρυωμένον διὰ πιόσιμον.

Δηκτήριος (ὁ, ἡ), = Δηκτικός.

Δήκτης, ου (ὁ), καὶ

Δηκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ (ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ) δάκνειν, δαγκανιάρης, (μτνμ.) δριμὺς (χυμὸς), ἐρεθιστικὸς, (μτφορ.) ἐγγικτικὸς, πειρακτικός. » Λόγος—, « Πλ.

Δηλαδὴ [δῆλα, δὴ], ἐπίῤ. Βεβαιωτ. Βέβαια, ἐξ ἅπαντος· ἐννοεῖται (φανερὸν) ὅτι.

Δηλαίνω, Μ. ανῶ; καὶ

Δηλέομαι-οῦμαι [δέλω], Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Βλάπτω, φθείρω, χαλνῶ, (τρπ.) παραβαίνω, ἀθετῶ. » Μή τις ὑπερβασίῃ ὅρκια δηλήσηται, « Ἰλ, Γ. » Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω, « Ὀμ. Ὕμν.

Δηλέομαι-εῦμαι, Δ. = Δήλομαι, βούλομαι.

Δηλήεις, εσσα, εν, Π. = Δηλήμων, βλαπτικὸς, ὀλέθριος.

Δήλημα (τὸ), Π. [δηλέομαι]. βλάβη, φθορὰ, ζημία.

Δηλήμων [δηλέομαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. βλαπτικὸς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος. φθορεὺς, λυμεὼν, ἐξολοθρευτὴς, παραβάτης. » Νόμων—, « Μεθόδ., (συγχ. τῷ Ζηλήμων).

Δηλῆσθαι, Δ. ἀντὶ Δηλέεσθαι, ἀπαρ. τοῦ Δηλέομαι-εῦμαι, βούλομαι.

Δήλησις [δηλέομαι], εως (ἡ). βλάβη, βλάψιμον, κακοποίησις.

Δηλητὴρ (ὁ), φθορεὺς. κακοποιός.

Δηλητήριος (ὁ, ἡ), [δηλέομαι]. βλαπτικὸς, φθοροποιός. ||. (οὐσ.) » Δηλητήριον (ἐνν. φάρμακον), φαρμάκι.

Δηλητηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος δηλητηρίῳ, φαρμακερός.

Δήλια (τὰ). ἑορτὴ τελουμένη κατὰ τετραετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. εἰς τὴν νῆσον Δῆλον καὶ εἰς τὸ ἐν Βοιωτ. Δήλιον.

Δηλιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. ναῦς). τὸ καράβι τὸ ὀπ. ἔφερνε τοὺς Δηλιαστάς.

Δηλιασταὶ (οἱ). οἱ στελλόμενοι ἀπὸ τῶν Ἑλλην. πόλεων θεωροὶ εἰς τὰ Δήλια.

Δήλομαι, Δ. ἀντὶ Βούλομαι, θέλω. » Ἐς τὰ ἐποίκια χρήσονται ξύλοις ἐς τὰν οἰκοδομὰν, οἷς κα δηλῶνται, « Ἐπγρφ.

Δηλονότι καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) Δηλονοτιὴ, ἐπίῤ. = Δηλαδὴ, φανερὸν ὅτι, βέβαια.

Δηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι φανερὸν, γνωστοποιῶ, φανερόνω, [ποιέω καὶ

Δῆλος [δήω], η (ϗ σπντ.) ος, ον. Γνωστὸς, φανερὸς, ὀφθαλμοφανής. » Καὶ τυφλῷ δῆλον, « Παροιμ. Τὸ πάχος τοῦ τείχους ὅπερ νῦν ἔτι δῆλὸν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ, « Θκ. 2) (πλθ.) ἀποκάλυψις τῶν μελλόντων διὰ σημείων ἢ κλήρων (Γρφ.). » Ἦσαν γὰρ οἱ Δῆλοι ἐκεῖνοι γράμματα τοῦ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβήτου ἐκ χαλκοῦ ἐκτετυπωμένα, ἑκάστου στοιχείου πλείονα ὑπάρχοντα κτλ., « Bachm. Ap.

†Δηλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Προφανὴς, ὀφθαλμοφανὴς, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δημοφανής.

Δηλόω-ῶ [δῆλος], Π. ώσω. Γνωστοποιῶ, φανερόνω, ἀποδείχνω. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι φανερὸς, φαίνομαι, γνωρίζομαι. » Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἓν μοῦνον, ἀλλὰ πανταχῇ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, « Ἡρ.

Δήλωμα (τὸ). δεῖγμα, γνώρισμα, σημεῖον.

Δήλωσις, εως (ἡ). φανέρωσις, δηλοποίησις, γνωστοποίησις, ἀπόδειξις, ἐξήγησις.

Δηλωτέον, θετ. τοῦ Δηλόω.

Δηλωτικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς δήλωσιν.

Δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δημαγωγὸς, ἄγω (ὁδηγῶ, διοικῶ κατὰ τὸ θέλημά μου, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου) τὸν δῆμον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ καὶ διὰ κολακειῶν), (ὅθεν ἐν γέν.) θέλγω, ἀπατῶ. Ἡ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γεγονότων ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον, « Ἀππ.

Δημαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον ϗ ὁ τρόπος τοῦ δημαγωγοῦ.

Δημαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) δημαγωγίαν.

Δημαγωγικῶς, ἐπίῤ. Μὲ δημαγωγικὸν τρόπον.

Δημαγωγὸς (ὁ). ἀγωγὸς (ὁδηγὸς, σύμβουλος, εὐνοούμενος ὑπὸ) τοῦ δήμου. (ἐν γέν.) πολιτικὸς ἀρχηγός. » Ἐπὶ δὲ τῶν ἀρχαίων, ὅτε γένοιτο ὁ αὐτὸς δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς, εἰς τυραννίδα μετέβαλλον. σχεδὸν γὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων τυράννων ἐκ δημαγωγῶν γεγόνασιν, « Ἀρστ.

Δημαίτητος (ὁ, ἡ), [δῆμος, αἰτέω]. τὸν ὀπ. ζητεῖ (ἐπιθυμεῖ) ὁ λαός.

Δημακίδιον (το), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δῆμος.

Δημάρατος (ὁ, ἡ), [δῆμος, ἀράομαι]. ὁ κατ' εὐχὴν τοῦ λαοῦ γενόμενος, εὐκταῖος (ἐπιθυμητὸς) ὡς πρὸς τὸν λαόν.

Δημαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δήμαρχος.

Δημαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ϗ τὸ ἔργον τοῦ δημάρχου.

Δημαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δήμαρχον ἢ τὴν δημαρχίαν.

Δήμαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος) ἑνὸς δήμου (εἰς τὰς Ἀθ.) ἢ τοῦ δήμου (εἰς τὴν Ῥώμ.), Λτν. Tribunus (plebis).

Δημεγέρτης, ου ἢ οῦ (ὁ). ὁ διεγείρων (εἰς ἐπανάστασιν) τὸν δῆμον, ταραχοποιός.

Δημεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου ἐφονεύοντο ἢ ἐστρεβλοῦντο (ὑπὸ τῶν δημίων) οἱ κατάδικοι.

Δημεραστέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ περιπαθῶς τὸν δῆμον.

Δημεραστὴς, οῦ (ὁ). ἐραστὴς (φίλος) τοῦ δήμου.

Δημεραστία (ἡ). ἡ πρὸς τὸν δῆμον ἀγάπη.

Δήμευσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ δημόσιον παραλαβὴ τῆς περιουσίας τινός, [ἐκ τοῦ

Δημεύω, Μ. εύσω. Κάμνω δημοσίαν τὴν περιουσίαν τινός. (μτνμ) » Ἡμέραι δεδημευμέναι, « Σδ., αἱ ἀποφράδες ἢ ἑορτάσιμοι. 2) κοινοποιῶ, δημοσιεύω. » Ἢ δεδήμευται κράτος; « Εὐρ., περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δήμου; ἔγινε δημοκρατία;

Δημεχθὴς, έος (ὁ, ἡ). μισητὸς εἰς τὸν δῆμον.

Δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἀγορεύω) εἰς τὸν δῆμον (ἢ ἐν γέν.) εἰς δημόσιον μέρος, ῥητορεύω, δημαγωγῶ, ἀπατῶ, (ἴδε Δήμιος).

Δημηγορία (ἡ). ὁμιλία πρὸς τὸν δῆμον ἢ εἰς δημόσιον μέρος.

Δημηγορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς δημηγορίας ἢ τοὺς δημηγοροῦντας· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δημηγορεῖν.

Δημηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ δημηγορῶν. 2) = Δημηγορικός. ||. (οὐσ.) ῥήτωρ δημόσιος.

Δημηλάσιος, α, ον, Π. [δῆμος, ἐλαύνω]. ὁ καταδικάζων εἰς ἐξορίαν. ||. (οὐσ.) » Δημηλασία, « Αἰσχλ., ἡ ἐξορία.

Δημήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διωχθεὶς ἀπὸ τὸν δῆμόν του, ἐξόριστος.

Δημήτηρ [δᾶ Δ. ἀντὶ γῆ, μήτηρ], Δημήτερος-τρος (ἡ), (ἡ αἰτ. Δήμητρα ϗ Ἀττ. Δήμητραν). θεὰ τῆς μυθολογίας, (ἀλληγορ.) ἡ γῆ· (μτνμ.) τὰ γεννήματα, ὁ σῖτος, (καὶ συνκδχ.) ὁ ἄρτος. » Τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι, « Ὀππ.

Δημητριακὸς, ἡ, όν καὶ

Δημήτριος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς Δήμητρος. ||. (οὐσ. πλθ.) Δημήτρια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρ. ἢ τοῦ βασιλ. Δημητρ. » Ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις ὑπὸ τῶν θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν, « Πλ. » Δημητριείων τῇ λαμπάδι, « Ἐπγρφ.

Δημητρίουλος ϗ Δημήτρουλος (ὁ). ὕμνος (ἴουλος ἢ οὖλος) εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

Δημίδιον (τὸ), (κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δῆμος.

Δημίζω, Μ. ίσω. (ὑποκρίνομαι ὅτι) Εἶμαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρὲ τὸ μέρος τοῦ δήμου, ἀπατῶ (κολακεύω) τὸν δῆμον, κάμνω τὸν δημοτικόν.
Δημιοεργίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δημιουργία.
Δημιοεργὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Δημιουργός.
Δημιοπληθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. παμπληθής.
Δημιοπρασία (ἡ). πρᾶσις (πώλησις) δημοσία ἡ δημοσίων ἢ δημευθέντων πραγμάτων, (Τουρκ.) μεζάτι.
Δημιόπρατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ἢ ἐπὶ δημοπρασίας πωληθείς, δημευθείς.
Δήμιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ δημόσιος. » Πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος,« Ὁδ. Γ. » Τὸ δήμιον, « Αἰσχλ., ὁ δῆμος, τὸ κοινὸν, (καὶ ἐπιρ.) » Δήμια πίνουσιν, « Ἰλ. Ρ., τρωγοπίνουν ἀπὸ τὸ κοινόν. » Δήμια λαβράζειν, « Νικ., δημηγορεῖν, χυδαιολογεῖν ἢ μωρολογεῖν. ‖. (οὐσ.) Δήμιος (ἐνν. δοῦλος), ὁ (Γερκ.) τζελλάτης (διότι κυρ. ἦτο σκλάβος δημόσιος).
Δημιουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον τεχνίτου (δημιουργοῦ).
Δημιουργέω-ῶ, Μ. ἤσω Ἐργάζομαι τέχνην τινὰ (ὡς δημιουργὸς), (ἐν γέν.) κατασκευάζω, φθειάνω. 2) (εἰς Ἐπιγρφ.) εἶμαι Δημιουργὸς (δημογέρων).
Δημιούργημα (τὸ). τὸ δημιουργηθὲν, τὸ ἔργον (ἐργόχειρον) τοῦ δημιουργοῦ, τεχνούργημα.
Δημιουργία (ἡ). τὸ δημιουργεῖν ἢ κατασκευὴ (ἢ βουλεία, τὸ φθειάσιμον) τεχνηργήματός τινος. 2) ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀξία τοῦ Δημιουργοῦ. » Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας, « Ἀρχ.
Δημιουργικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς δημιουργὸν ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ δημιουργεῖν.
Δημιουργικῶς, ἐπίρ. Ὡς-
Δημιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ μισθῷ μετερχόμενος ὁποιονδήποτε κοινωφελὲς (δημόσιον) ἔργον, (ἐν γέν.) τεχνίτης, λιθοξόος, λεπτουργὸς, (κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρ.) ἢ ἰατρὸς, καὶ μάντις, ἢ κήρυξ, (εἰς τὰς Ἀθ.) γυνὴ ὑπηρετοῦσα τοὺς γάμους, παράνυμφος κτλ., ἡ κατασκευάζουσα ζυμαρικά. (θεολογ.) ὁ ποιητὴς τοῦ παντός. » Ἡμέρας δημιουργὸς, « Γρ., ὁ ἥλιος. » Μέλιτος δημιουργοὶ, « Γεωπ., αἱ μέλισσαι. 2) (εἰς τοὺς Δωρ. καὶ ἰδιαιτ. τοὺς Μαντιν. καὶ Ἠλ.) Δημογέρων, ἄρχων (ὑπουργὸς) τῆς πολιτείας. (ἐπιθετ.) » Ὄρθρος—,« Ὅμ. Ἴλ., ὁ ἐγείρων τὸν δῆμον εἰς τὰ ἐργόχειρα.
Δημοβόητος (ὁ, ἡ), Ζ. Δημόθροος.
Δημοβορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-
Δημοβόρος (ὁ, ἡ). [δ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰ δημόσια, τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς ἱδρῶτας τοῦ λαοῦ.
Δημογέρων, οντος (ὁ). ὁ γεροντότερος (ἐτιμ.) ἐντιμότερος τοῦ δήμου, προεστὼς, πρωτόγερος.
Δημοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων τὸν λαὸν, (κυρ.) ἱεροκήρυξ.
Δημοδίωκτος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τυῦ) Δημόσιος.
Δημοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Ἰων. (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ Δημώδης.
Δημόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ δήμου.
Δημοθοινία (ἡ), [δ. θοίνη]. συμπόσιον διοργανούμενον ὑπό τινος εἰς (ἢ πελούμενον ἀπὸ) ὅλον τὸν λαὸν, θυσία, (πανήγυρις) δημοτελής.
Δημόθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. διαβόητος (θρυλούμενος) μεταξὺ τοῦ δήμου, πασίγνωστος· δημώδης, τετριμμένος. 2) (ἐνεργτ.) ὁ προξενῶν θόρυβον (θροῦν), διεγείρων τὸν δῆμον. » Ἀναρχία—, « Αἰσχλ.
Δημοκατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ὑπὸ τοῦ δήμου.
Δημοκηδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), [δ. κήδομαι]. ὁ φροντίζων ὑπὲρ (προνοῶν διὰ τὰ συμφέροντα) τοῦ λαοῦ.
†Δημοκήρυξ, υκος (ὁ). κήρυξ δημόσιος (σταλμένος ὑπὸ τοῦ δήμου), ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρομοκήρυξ.
Δημόκοινος (ὁ), (κατ' εὐφημ.) ὁ δήμιος.
Δημοκόλαξ, ακος (ὁ). κόλαξ τοῦ δήμου, δημαγωγός. » Οὐδενὶ γὰρ δὴ ἄδηλον ὅτι πᾶς τύραννος ἐκ δημοκόλακος φύεται,« Δ. Ἁλ.
†Δημόκομπος (ὁ). ὁ κομπάζων διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν τοῦ δήμου, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δημοκόπος.
Δημοκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ κυρ. διὰ κολακειῶν καὶ ἀπάτης) ν' ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου, Δημαγωγῶ.
Δημοκόπημα (τὸ). ἔργον (σκευώρημα) δημοκόπου.
Δημοκοπία (ἡ). τὸ πολίτευμα τοῦ δημοκόπου. » Δημοκοπίαν, ἐπιμανὲς νόσημα, τυραννίδος οὐκ ἔλαττον, « Πλ.
Δημοκοπικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) πρὸς δημοκοπίαν.
Δημοκόπος (ὁ). ὁ δημοκοπῶν, δημαγωγός.
Δημόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [δ. κραίνω]. ἐπικυρωμένος (ψηφισμένος) ὑπὸ τοῦ λαοῦ.
Δημοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι δημοκρατικῶς, ἔχω (ζῶ εἰς) δημοκρατίαν.
Δημοκρατία (ἡ). εἶδος διοικήσεως, καθ' ἣν τὸ κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν) ἔχει ὁ δῆμος.
Δημοκρατίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὴν δημοκρατίαν, εἶμαι-
Δημοκρατικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κλίνων πρὸς) τὴν δημοκρατίαν, φρονῶν δημοκρατικῶς.
Δημολάληστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δημόθροος.
Δημόλευστος (ὁ, ἡ), Π. [δ. λεύω]. λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.
Δημολογέω-ῶ, Μ. ήσω,=Δημηγορῶ, (κυρ.) ὁμιλῶ δημοτικῶς (τὴν γλῶσσαν ἢ πρὸς χάριν τοῦ δήμου), ἀστειζόμαι, (παρδλ. Δημῶ).
Δημολογικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ δημολογεῖν, Δημηγορικός.
Δημολόγος (ὁ),=Δημηγόρος.
Δημοπίθηκος (ὁ). ὁ ἀπατῶν μὲ τὰς κολακείας του (ὡς ὁ πίθηκος) τὸν δῆμον.
Δημοπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. =Δημιοπληθής.
Δήμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ δημότην (πολίτην), πολιτογραφῶ.
Δημοποίητος (ὁ, ἡ). πολιτογραφηθεὶς (εἰσποιηθεὶς εἰς τὴν πολιτείαν) ὑπὸ τοῦ δήμου.
Δημόπρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πραχθεὶς ὑπὸ (ἢ ἐν ὀνόματι) τοῦ δήμου.
Δημόπρατος (ὁ, ἡ),=Δημιόπρατος.
Δημοπρόβλητος (ὁ, ἡ), (γλγ.). ὁ προβληθεὶς (ἐκλεχθεὶς) ὑπὸ τοῦ δήμου.
Δημορρίφης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ῥιγμένος ἐναντίον τινὸς ὑπὸ τοῦ δήμου.
Δῆμος (ὁ), [δέμω ἢ δᾶ=Γᾶ, παρδλ. Λαὸς]. ὁ λαὸς μιᾶς πόλεως ἢ ἐπαρχίας (κυρ. δημοκρατουμένης), ἡ κοινότης. » Θεὸς δ' ὣς τίετο δῆμῳ, « Ἰλ. Β. « Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, « Δμ. 2) (ἐν γέν.) πλῆθος. » Ὀνείρων—, « Ὁδ. Ω. » Τυράννων δῆμον τετρακοσίων, « Φλαττ. 3) ὁ κοινὸς λαὸς, ὁ ὄχλος, (ἀντιθετ. ὡς πρὸς τοὺς ἀρίστους), καὶ ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου. » Ὃν δ' αὖ δῆμος τ' ἄνδρα ἴδοι, « Ἰλ. Β. » Οὐκ ἔοικε δῆμον ἐόντα, « Ἰλ. Μ. « Τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, « Αν. 4) χώρα, ἐπαρχία, ἐπικράτεια. » Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, « Ὁδ. Α. » Λυκίης δῆμον, « Ἰλ. Π. 5) ἡ συνάθροισις τοῦ λαοῦ. » Παριέναι (» Εἰσιέναι) εἰς τὸν δῆμον, » Ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ, « Ξεν. 6) δημοκρατία. » Καταλύειν τὸν δῆμον, « Ξεν. 7) (εἰς τὰς Ἀθ.) χωρίον ἢ χωριὰ (πελοῦντα ὑπὸ ἕνα δήμαρχον). » Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους, « Ἰσοκρ. » Φρεάριος (» Χολαργεὺς κτλ.) τὸν δῆμον, « Πλ. »Τῷ δήμῳ πέντε καὶ τριάκοντα στάδια τοῦ ἄστεος ἀπέχοντος, « Δμ.
Δημός (ὁ), [δαίω]. τὸ πάχος ὅπου σκεπάζει τὰ ἔντερα, (ἐν γέν.) ἄλειμμα, ζύγι.
Δημοσία, ἐπίρ. =Δημοσίως.
Δημοσιακὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δημόσιον.
Δημοσίευσις, εως (ἡ). κοινοποίησις. 2) δήμευσις, [ἐκ τοῦ
Δημοσιεύω, Μ. εύσω, (μὲ αἰτ.) Κάμνω τι δημόσιον, κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ εἰς ὅλους, κοινολογῶ. 2)=Δημεύω. 3) (χ. πτ.) παρουσιάζομαι εἰς τὸ Κοινὸν· πράττω τι δημοσίως· εἶμαι δημόσιος ὁπάλληλος. »Ἰατρὸς (»Διδάσκαλος) δημοσιεύων, « Πλάτ., ἀντί-
Δημόσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον ἢ γινόμενος μὲ ἔξοδα τοῦ δήμου κοινός. » Ἥλιον γὰρ οὔτε θεσπεσιώτερον ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐδὲν, οὔτε δημοσιώτερον,« Συν. ‖. (οὐσ.) Δημόσιος (ἐννοῦλος), (ἐν γέν.) ὑπηρέτης τῆς πολιτείας, π. χ. Ἀντιγραφεὺς, Ἀρχειοφύλαξ, Θησαυροφύλαξ (ζ) κτλ., (κυρ. δέ) Δήμιος ἢ Δεσμοφύλαξ. » Δημόσιον (ἐνν. εἴκημα), ἢ φυλακὴ ἢ τὸ κοινὸν θησαυροφυλάκιον. » Δημόσια (ἐνν. πράγματα ἢ χρήματα), τὰ πολιτικὰ, αἱ ὑποθέσεις ἢ τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου. » Δημόσια (ἢ Δ.) Δαμόσια (ἐνν. σκηνή), ἡ τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, (ἀνάλογ. τρόπον τινὰ μὲ τὸ) παλάτιον. » Ὅπως δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς ἔξω σκηνοῦσιν, σκηνὴν αὐτῶν δημοσίαν ἀπέδειξε, « Ξεν. Πυλιτ. Λακ., (ὅθεν). » Οἱ περὶ δαμόσιον, « Ξεν. Ἑλλ., οἱ ἐπισημότεροι, οἱ περὶ τὸν βασιλέα ἀμέσως, (τρόπον τινὰ) οἱ αὐλικοί.
Δημοσιόω-ῶ, Μ. ώσω,=Δημοσιεύω, κοινολογῶ, χαράζω τι εἰς τὸν δῆμον· δέμεύω, (Θκδ. Γ. 68).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημοσιώνης, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ὠνούμενος) τὰς δημοσίας προσόδους, ἐνοικιαστής.
Δημοσιωνία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δημοσιώνη, ἐνοικίασις τῶν δημοσίων προσόδων.
Δημοσιώνιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται καὶ συνάζονται αἱ πρόσοδοι, τὸ κατάστημα τοῦ δημοσιώνου.
Δημοσίως, ἐπίρ. Εἰς (ἢ Ἀπὸ) τὸ δημόσιον, φανερά, μὲ ἔξοδα (ἢ ἐν ὀνόματι) τοῦ δήμου.
Δημοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [δ. σώζω]. ὁ σώζων τὸν λαόν.
Δημόσσος (ὁ, ἡ), Π. [δ. σεύω]. διωγμένος ἀπὸ τὸν λαόν, φυγάς, ἐξόριστος.
Δημοτελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τελούμενος ὑπὸ (μὲ ἔξοδα) τοῦ δήμου.
Δημότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Δημόσιος. ‖ (οὐσ.) ἀντὶ Δημότης.
Δημοτερπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (εὐχαριστῶν, ἀρέσκων εἰς) τὸν δῆμον.
Δημοτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι-
Δημότης, ου (ὁ). πολίτης (ἢ συμπολίτης τινός) ἀνήκων εἰς ἕνα τῶν (ἐν Ἀθ.) δήμων. 2) εἷς τοῦ δήμου (τῶν πολλῶν), ἰδιώτης.
Δημοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν, καταδεκτικὸς πρὸς) τοὺς δημότας, δημοκρατικός. ‖ (οὐσ.) » Τὸ δημοτικόν, « Διόδ., ἀντὶ Οἱ δημόται, ὁ δῆμος.
Δημοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δημοτικὸν τρόπον, ὡς δημότης ἢ ὡς δημοτικός.
Δημότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Δημότης.
Δημοῦχος (ὁ, ἡ), = Πολιοῦχος. ‖ (οὐσ.) κάτοικος ἢ ἄρχων (προεστὼς, κυρ. εἰς τὰς Θεσπιάς) τοῦ δήμου.
Δημοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Δημοβόρος.
Δημοφανής, ές (ὁ, ἡ), ᾗ
Δημόφαντος (ὁ, ἡ). φανερὸς (γνωστὸς) εἰς τὸν δῆμον, παιδίηλος, δημόσιος.
Δημοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὸν δῆμον. 2) (ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυμοφθόρος.
Δημοχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαροποιῶν (ἀρέσκων εἰς) τὸν δῆμον.
Δημοχαριστής, οῦ (ὁ). ὁ κολακεύων (χαριζόμενος εἰς) τὸν δῆμον, δημαγωγός.
Δημοχαριστικός, ἡ, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κολακεύῃ (χαρίζεται εἰς) τὸν δῆμον, δημαγωγικός.
Δημόω-ῶ, Μ, ώσω, = Δημοσιεύω, διαδίδω, κοινολογῶ. ‖ (μσ.) πράττω ἢ ὁμιλῶ ὡς εἷς τοῦ δήμου, (κατ' ἔκτ.) παίζω, χωρατεύω. » Ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; « Πλάτ., (παρβλ. Δημολογέω).
Δημώδης, ες (ὁ, ἡ). τοῦ δήμου, κοινός, χυδαῖος, πρόστυχος.
Δήμωμα (τό), [δημόω]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ διασκεδάσεις (τὰ παιγνίδια, οἱ ἀστεϊσμοί) τοῦ δήμου, τραγούδια δημώδη.
Δημωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δημωφελής, ές (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος εἰς τὸν δῆμον, κοινωφελής.
Δημωφελῶς, ἐπίρ. Πρὸς ὄφελος τοῦ δήμου, κοινωφελῶς.
Δήν, ἐπίρ. Π. πολὺν καιρόν.
Δηναιός [δῆν], ή, όν, Π. ὁ πολὺν καιρὸν διαρκῶν, πολυχρόνιος, 2) ὁ πρὸ πολλῶν ἀκμάσας, ἀρχαῖος, παλαιός. 3) ὁ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐλθών, ἀκριβοθώρητος ‖. (οὐδ.) Δηναιόν, ἐπίρ. = Δήν.
Δηνάριον (τὸ), [Λατ.]. εἶδος νομίσματος (ἴσον $3\,^3/_2$ ὀβολ.) = Τὸ δεκάχαλκον ἑκαλεῖτο Δηνάριον, « Πλ.
Δῆνος [δήω], εος-ους (τὸ), Π. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), = Βουλή, σκέψις, (συνκδχ.) φρονεῖς, συλλογή· τέχνασμα, πανουργία.
Δῆξις, δηκὸς (ἡ), [δάκνω]. σκωλῆκι τῶν ξύλων, σάραξ.
Δηξίθυμος (ὁ, ἡ), Π. = Δακέθυμος.
Δῆξις [δάκνω], εως (ἡ). δάγκαμα, (μτφ.) κάψιμον, πόνος, τσούξιμον, (τρπ.) ἔγγυημα, πείραμα.
Δηξιχερὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων τὴν χεῖρα.
Δηόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἀττ. ἀντὶ Δηΐόω, καίω (ἐρημόζω) τόπον τινὰ ὡς ἐχθρός.
Δήπερ, μόρ. (Ἐλαττωτ.) Κἄν, τούλάχιστον.
Δήπη, μόρ. (Βεβαιωτ.) = Δήπου.
Δήποθεν, μόρ. (Ἀριστολογ.) (εἰς τὴν φρσ.) » Ὁπόθεν δήποθεν, « ἀπ' ὅπου καὶ ἄν.
Δήποκα, Δ. ἀντὶ
Δήποτε καὶ Δηποτοῦν, μόρ. (Ἀριστολογ. καὶ Διστακτικ.) » Τί δήποτε; « Ἀξ., τί πρᾶγμα (διατί) ἀρά γε; » Ὅς τις δήποτε. « ἅπαις καὶ ἂν ἦν. » Οὐ δήποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; « Σοφ. μήπως (μὴ τύχῃ) καὶ; » Ὅπως δήποτε, (ἢ) » Ὅν τινα δήποτοῦν τρόπον, « Δημ., ὅπως καὶ ἄν, δὲν μᾶς μέλει πῶς.
Δήπου, Δήπουθεν, μόρ (Βεβαιωτ.). βεβαια, ἀναμφιβόλως. « Χαιρεφῶντα γὰρ ἴσμεν δήπου, « Πλάτ. 2) (Διστακτ.) » Οὐ δήπου δ.ανεῖ, « Πλάτ., μήπως τάχα (δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι) σιοχάζεσαι;
Δηριάω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ ὀρθότ.) Δηριάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. [δῆρις]. μάχομαι, πολεμῶ· φιλονεικῶ, συνεριζομαι· ἀντιφέρομαι.
Δηριηθῆναι, (κατὰ μὲν τὸν Κορ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δῆριν θεῖναι καὶ
Δηριηθήτην, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δῆριν θήτην· (κατὰ δὲ τὰ Δεξ.) ἀόρ. τοῦ
Δηρίομαι, Μ. ἰσομαι (ἀόρ. Ἐδηρισάμην ᾗ Ἐδηριηθην), Π. = Δηριάομαι.
Δῆρις, εως ἢ ιος (ἡ), Π. μάχη, πόλεμος· ἁμίλλα· φιλονεικία.
Δηρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [δῆρις, τ-φάω]. φονευμένος εἰς τὸν πόλεμον.
Δηρίω, Μ. ίσω, Π. = Δηρίομαι.
Δηρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόβιος, [ἐκ τοῦ
Δηρὸς [δῆν], ά, όν, Π. = Δηναιός, ὁ διαρκῶν πολὺν καιρόν. ‖. » Δηρὸν (ἐνν. Διὰ ἢ Κατὰ χρόνον), ἐπίρ (διὰ) Πολὺν καιρόν.
Δῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Δήσασκον, Π. ἀντὶ Ἔδησα, ἀόρ. τῆς ὀρς. τοῦ Δέω (δένω).
Δῆσεν, Π. ἀντὶ Ἐδέησεν = Ἐδεήθη.
Δῆσθε, πλθ. 6ον. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Δέομαι.
Δῆτα [δῆ] ἐπίρ. Βεβαιωτ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Ἐμφαντ.). βέβαια! καὶ λοιπόν! τέλος πάντων! τάχατε! δά! » Καθεύδεις; οὐ δῆτα, « ἔφη, « Πλάτ., ὄχι δά! » Τί δῆτα; « Ἀρχ., τί (διατί) τάχα; » Μὴ δῆτα; αὐτ., ὄχι δά!
Δῆτε, Αἰολ. ἀντὶ Δεῦτε, ἢ 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Δ' ἤτοι; = Δὲ ὅτε. » Δι.εγάλῳ δηΰτε (γρφ. δ' ἠῢτέ) μ' Ἔρως ἔτυψεν ὥς τε χαλκεὺς πελέκει, « Ἀνακρ.
Δήω, Π (πάντοτε μελλοντικῶς). Θὰ εὕρω.
Δηὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἡ Δημήτηρ.
Δήωσις [δῄόω], εως (ἡ). καύσιμον (φρανισμὸς) τόπου ἐχθρικοῦ
Δί', Π. ἀντὶ Διΐ, δοτ. τοῦ Ζεύς.
Διά, πρόθ. (συντ. μὲ γ.ν. καὶ αἰτ. ᾗ σημ. ἐν μὲν συντ., μὲ γεν. μὲν 1) Τόπον (ἢ Α'. κατὰ διάστασιν, ἐξηγουμένη διὰ τοῦ) διὰ μέσου, ἀναμεταξύ » Διὰ δὲ Τριφῶν πέτετ' ἦδ' ἐπικούρων, « Ἰλ. Ν. » Θέτις ἄξια διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσιν ἀναθημάτων, » Ἡρ. » Ὥθει ᾗ δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος, « Ξεν. » Τὰς ἐλαίας διὰ πολλοῦ (δι' ἴσου) φυτεύειν, « Θεοφρ. » Οἰκεῖ δὲ κώμας ἀτειχίστους καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, « Θκ. » Τὴν φυλακὴν αὐτοῖς δι' ἐλάσσονος, ᾗ μὴ ἀπὸ Βαθέρου εἶναι, « αὐτ. » Ἐκ δὲ τῶν πύργων, ὄντων δι' ὀλίγου, « αὐτ. » Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, « αὐτ. (ἡ Β', κατὰ συνέχειαν), πάρα-πέρα, ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. » Τανυσσάμενος διὰ μήλων, « Ὀδ. Ι. « Βῆ δὲ διὰ νηὸς, « Ὀδ. . . » Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν αἱ νῆες οὐ διὰ πάσης εἶχον καταστρώματα, « Θκ. « Διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, « Ἀρχ. τ. » Ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, « Συν. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ. πα.» Π.) » Ἔρχονται παθίσι, « Ἰλ Β. (καὶ τρπ.) » Διὰ πάντων τῶν καλῶν διεληλυθότες, « Πλ. » Ὅσοις τὸ ζῆν δ.ὰ κακουργημάτων ἠλάθη, « Πλάτ. (ᾗ περιφρ.) » Διὰ μάχης (λόγων, βασάνων κτλ.) ἶναι ἢ ἐλθεῖν, « Ἀξ. » Ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης, « Ἰσκρ.
2) χρόνον (ἢ Α' κατὰ διάστασιν) « Διὰ χρόνου λέγειν, « Αἰσχ. » Εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι, » Ἡρωδ. (καὶ ἑλλ.) » Ὡς ἂν ἀσμένη με ἐωρακυῖα, ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου, « Λυσ. » Ἥκω δ.ὰ χρόνου. Καὶ ὁ Κῦρος ἔφη· Νὴ Δία, δι' ὀλίγου γε, « Ξεν. » Δοξάν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν αὐτόν, « Λκ. « Τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα. « Ἀρρ. » Καὶ ἀνάπτυε διὰ μακροῦ σεαυτόν, « Λκ. » Πέμπειν δι' ἐννέα ἐτῶν δασμόν, « Πλ. » Δι' ἔτους πέμπτου συνάγειν, « Ἀρχ τ. » Διὰ δυοῖν ἡμερῶν, « Δακρ. » Δ.' ἡμερῶν τινων πίνωσιν, « Θρφ. » Καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Καππαδοκίαν δι' ἡμερῶν τινῶν, « Γρφ. (ᾗ ἑλλ.) » Διὰ τρίτης, « Ἀρχτ. (ἡ Β'. κατὰ συνέχειαν), ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. » Πᾶς ὁ διὰ μέσου χρόνος, « Ἀξ. » Δ.ὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος, « Ἀξ. » Δικτάτωρα αὐτὸν ἀπέδειξαν διὰ βίου, « Πλ. « Κίγλας παρ' αὐτῷ δι' ἔτους τρεφομένας, « αὐτ. » Ὀπτανόμενος αὐτοῖς δι' ἡμερῶν 40, « Γρφ. » Δήσειν διὰ τέλους μὴ δύνασθαι πονηρὸς ὤν, « Βυμ. « Καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτὸν, « Λκ. 3 Αἰτίαν (ὄργαν. ἢ ὑλ., σημαίν. τὸ μέσον δι' οὗ ἢ τὴν ὕλην ἐξ ἧς, καὶ ἐξηγ. κοιν. διὰ τοῦ) Μέ. » Οὐ διὰ μέλανος ἀλλὰ δι' αἵματος γράψαι τοὺς νόμους, « Πλ. » Διὰ πτισάνης γυλοῦ τρέφειν, « Γαλ. « Ἀγάλματα δι' ἐλέφαντος πεποιημένα, « Ἀξ. « Πεμμάτιον διὰ σησάμου ᾗ μέλιτος γινόμενον, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀθ. » Διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν τὸν λόγον, « Πλ. » Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναί, « Ξεν. » Διὰ χειρὸς (χειρῶν) ἔχειν τὰς ἡνίας, « Πλ. » Διὰ μνήμης ἔχειν, « Αξ. (καὶ παρὰ μουσικ.) » (ἁρμονία) Διὰ τεσσάρων (ἐνν. γραμμῶν ἢ φωνῶν), » Διὰ πέντε, » Διὰ πασῶν, « (παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. ἰατρ. ϗ μονολεκτ.) » Διάῤῥοδον (κολλούριον) » Διάκροκον κτλ., τὸ Διὰ ῥόδων (κρόκου κτλ.) ἐσκευασμένον ἰατρικόν.

4) Τρόπον (σημ. τὸ Πῶς, ϗ ἐξηγ. ὡσαύτως διὰ τοῦ) Μέ. » Διὰ πολλῶν (πλειόνων, βραχέων) λέγειν, « Αξ. » Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, « Ξεν. » Αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, « αὐτ. » Διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν, « Πλ. » Διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων αἴτιοι σωτηρίας τοῖς Ἕλλησι κατέστησαν, « Δμ. (ἐδῷ ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ.) » Διὰ τιμῆς (ὀργῆς, φροντίδος, ἡδονῆς, φρουρᾶς κτλ.) ἔχειν τινά, ἢ (πθ.) εἶναί (γενεσθαί) τινι, « ἀντὶ Τιμᾷν (κτλ.) τινα ἢ Τιμᾶσθαι (κτλ.) ὑπό τινος. ||. (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Διὰ μέσου (Ποιητ.). » Δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, « Ὀδ. Κ. » Βῆ διὰ δῶμα, « Ὀδ. Η. 2) Χρόνον (σπν. καὶ Π.) » Ὀρφναίην (» Ἀμβροσίην) διὰ νύκτα, Ἰλ. Β., Η.

3) Αἰτίαν (ποιητικήν). » Ἐνίκησε δι' Ἀθήνην, « Ὀδ. Θ. » Διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθητε· ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολώλατε, « Δμ. » Ἀσθενὴς ἦνδι ἀχρηματίαν, « Θκ. » Διὰ τὸ ἄσμενοι ἂν ἐξελθεῖν, « αὐτ. » Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ αὐτὸν ςεφανῶσαι; « Αἰσχ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) Τόπον ἢ τὸ Διὰ μέσου. » Διαπλέω, Διορῶ. 2) Χρόνου παράτασιν ϗ συνέχειαν. » Διαβιόω, Διαμένω. 3) Διαίρεσιν. » Διαλύω, Διαφωνῶ, Διΐσταμαι.

4) τὸ μεταξὺ διάστημα, » Διάλευκος, Διάχρυσος. 5) ἀμοιβαιότητα. » Διαδορατίζομαι, Διαφιλοτιμέομαι. 6) ἐντέλειαν. » Διαπράττω. 7) ἐπίτασιν ἢ ἔμφασιν. » Διαγανακτῶ, Διαισθάνομαι, Διεγείρομαι.

Δία, αἰτ. τοῦ Ζεύς.

Δῖα, Π. θηλ. τοῦ Δῖος

Δια-βαδίζω, Μ. ἴσω. Περιπατῶ διὰ μέσου τινός. 2) περιδιαβάζω, περνοδιαβαίνω.

Διαβάθρα (ἡ). ἡ σκάλα (γέφυρα) διὰ τῆς ὀπ. ἐμβαίνομεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ πλοῖον.

Διάβαθρον (τὸ). εἶδ. ὑποδήματος.

Δια-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Διέβην κτλ.). Περνῶ (διὰ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης ἢ ἰσθμοῦ) ἀντικρύ. 2) = Μεταβαίνω. 3) στέκω ὄρθιος ἔχων μακρὰν τὸν ἕνα πόδα τοῦ ἄλλου. » Βαδίζον δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῶον καὶ μεγάλα διαβαῖνον, Ἀρςτ. (ἴδε καὶ Συμβαίνω).

Δια-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Διέβαλον κτλ.). Περνῶ τι διὰ μέσου ἄλλου ἢ ἀπὸ μίαν ἄκραν εἰς ἄλλην, Διαβιβάζω. » Διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας εἰς τὴν Νάξον, « Ἡρ. (ϗ ἑλλ.) » Ἐκ Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλόντων (ἐνν. ἑαυτοὺς ἢ τὰς ἑαυτῶν ναῦς), « Θκ. (καὶ πθ.) » Καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ, « Δσκρ. 2) κατηγορῶ (κάμνω μισητόν, ὕποπτόν) τινα πρὸς ἄλλον· βάλλω σκάνδαλα μεταξύ τινων. » Τὸν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, « Ακ. » Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον, « Πλάτ. (ϗ πθ.) » Διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι, « Πλ. » Βίος διαβεβλημένος, « Ἡρωδ. » Διαβέβληνται πανταχῇ τῷ σώματι, « Πλάτ., εὑρίσκονται εἰς ἔχθραν μὲ, ἔχουν ἀντιπάθειαν, (παρβλ. Συγκρούω). 3) ἀπατῶ. » Διέβαλέ μ' ἡ γραῦς, « Ἀρςφ. » Καὶ διαβάλλων ἐκεῖνον εὖ, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Διαβάλλεταί μ' ὁ θεῖος, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις, « Ἡρ. 4 (σπν.) = Παραβάλλω, ἢ ὅ) = Καταβάλλω. 6) (μσ.) παίζω (κυρ. κύβους ἢ ὅμοιόν τι) μετά τινος. » Τούτοις γὰρ ὥσπερ ἀστραγάλοις, ὅταν τύχῃ παίζουσα, χρῆται καὶ διαβάλλεται πρὸς αὐτούς, « Πλ. (παρβλ. Διαπληκτίζομαι).

Δια-βαπτίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίζων ἢ Ἀμιλλώμενος πρός τινα εἰς τὸ κολύμβημα βουτῶ εἰς τὸ νερόν.

Δια-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω (Δοκιμάζω) τι ἀκριβῶς καὶ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

; Διαβασείω (χ. Μ.), ἀντὶ Διαβησείω.

Δια-βασιλίζομαι, Μ. ίσομαι, = Βασιλειάω, διαγωνίζομαι περὶ τῆς βασιλείας πρός τινα.

Διάβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβαίνειν, πέρασμα. 2) = Μετάβασις. 3) τόπος ἢ μέσον πρὸς τὸ διαβαίνειν, γέφυρα, πέρασμα, ῥηχότοπος, (Τουρκ.) γκετσίτι. 4) τὸ διεστηκότων τῶν ποδῶν στάσιμον, (ἐπμ.) διάςημα, ἔκτασις· (τρπ.) μέγεθος, ὕψος, ὄγκος. » Καὶ διάβασιν τοῖς καταστρώμασιν ἔδωκε, « Πλ. » Καὶ μετ' αὐξήσεως ἔνια καὶ διαβάσεως ἐξαγγέλλων, « Πλβ.

Δια-βάσκω, Π. ἀντὶ Διαβαίνω ἢ Διαβαδίζω ἢ Διαβιβάζω.

Δια-βαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω τι ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὸ μεταφέρω διὰ μέσου τινὸς ἢ δι' ὅλης τῆς ὁδοῦ. 2) δοκιμάζω τὸ βάρος τινὸς πράγματος κουνῶν αὐτὸ εἰς τὸ χέρι μου.

Διαβατέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαβαίνω.

Διαβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συνεργῶν πρὸς) διάβασιν. » Ζεύς—, « Αξ. ||. (οὐσ.) » Διαβατήρια (τὰ) (ἐνν. θύματα ἢ ἱερὰ, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Θκδ. Ε', 116, εὑρίσκεται καὶ προσκείμενον), τὰ γινόμενα ὑπὲρ εὐτυχοῦς διαβάσεως (ποταμοῦ κτλ.) καὶ ἐν γέν. ὑπὲρ εὐοδώσεως. 2) » Διαβατήριον, « ἀντὶ Διάβασις, πέραμα.

Διαβάτης, ου (ὁ). ὁ διαβαίνων, περαστικός, ὁδοιπόρος. 2) Δ. ἀντὶ Διαβήτης.

Διαβατικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς διάβασιν· διαπεραστικός· (γρμτ.) = Μεταβατικός.

Διαβατός, ή, όν. Τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ διαβῇ. » Ποταμὸς—, « Ξεν., (καὶ τρπ.) » Ὀλίγοις εἶναι διαβατὸν τὸν ἐναποκείμενον νοῦν, « Γργ., ἀντὶ Καταληπτόν.

Δια-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω τι ἐντελῶς. ||. (μσ.) πιστοποιῶ, ἢ ὑπόσχομαί τι μετὰ πολλῆς βεβαιότητος, (μὲ ἀπαρ.) διϊσχυρίζομαι.

Διαβεβαίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβεβαιόνειν, πιστοποίησις.

Διαβεβαιωτικός, ή, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συντελῶν πρὸς διαβεβαίωσιν.

Διάβημα (τὸ), [διαβαίνω]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) πορεία, περιπάτημα, πέρασμα· ἀδρασκελήα.

Δια-βησείω (χ. Μ.). Ἔχω σκοπὸν ἢ ὄρεξιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ διαβῶ.

Διαβήτης [διαβαίνω], ου (ὁ). ἐργαλ. (μθμτ. κτλ.), τὸ (χυδ.) πριγέλι καὶ (Ἰταλ.) κομπάσσο. 2) τὸ νεροζύγι (ἡ στάφνη) τῶν οἰκοδόμων κλπ. 3) = Σίφων, τυλούμπα. 4) πάθος τι δυσίατον, » Διάῤῥοια τῶν οὔρων, ἢ (κατὰ τὸν Ἀρετ.) » Σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὖρον ξύντηξις «.

Δια-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (Ἀναγκάζω) καθ' ὑπερβολήν.

Δια-βιβάζω, Μ. άσω καὶ Ἀττ. -βιβῶ. Περνῶ (Μεταφέρω) τι εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Διαβιβασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβιβάζειν, μεταβιβασμός.

Διαβιβαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ διαβιβάζειν.

Δια-βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω τι ἔσωθεν. Κατατρώγω. » Πάντα ὕπουλα ϗ σαθρὰ ϗ διαβεβρωμένα, « Μξμ.

† Δια-βιόω-ῶ, Μ. ώσω, (δίδει χρόνους τινὰς εἰς τὸ) Διαζάω.

Διαβίωσις, εως (ἡ). ἡ τοῦ βίου διαγωγή.

Δια-βλαστάνω, Μ. βλαστάσω. Ἐβγάλλω (ποῦ καὶ ποῦ) βλαστούς, φυτρόνω ἀναμεταξύ τινος ἢ ὅλως διόλου, ξεφυτρόνω.

Διαβλάστησις, εως (ἡ). τὸ διαβλαστάνειν, ξεφύτρωμα.

Δια-βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. Ἀνοίγω ἢ Σηκόνω τὰ 'μμάτια μου ϗ βλέπω ὁλοτρόγυρα ἢ ἀσκαρδαμυκτί, ἀτενίζω.

Διάβλεψις, εως (ἡ). τὸ διαβλέπειν, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ προσοχήν.

Διάβλημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι διαβάλλεται (περνᾷ ἀνάμεσα). » Γλωσσίδα τινά, ἤγων διάβλημα, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Διαβλητέον, θετ. τοῦ Διαβάλλω.

Διαβλητικός, ή, όν. (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος πρός, ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν) διαβολήν.

Διαβλήτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ διαβάλλων.

Δια-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω.

Δια-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Διέμολον, κτλ.), Π. ἀναχωρῶ.

Δια-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζων κηρύττω (Διαδίδω, Γνωστοποιῶ) τι δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον καὶ καθεξῆς πανταχοῦ, (ὅθεν πθ.) » Διαβεβόηται ταῦτα, « Πλάτ., εἶνε πασίγνωστα. » Διαβεβοημένος ἐπὶ συνέσει, « Ακ., ἀντὶ Διαβόητος.

Διαβόησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβοᾶν.

Διαβόητος (ὁ, ἡ). ὁ διαβεβοημένος, περιβόητος, περίφημος, πολυθρύλλητος, πασίγνωστος.

Διαβολεὺς, έως (ὁ). ὁ διαβάλλων.

Διαβολὴ (ἡ). τὸ διαβάλλειν, (ἡ ψευδῶς ϗ κρυφίως γινομένη κατά τινος) κατηγορία, (Τουρκ.) μιναφικλίκι· (συνκδχ.) ὑποψία.

Διαβολία (ἡ), Π. ἀντὶ Διαβολή.

Διαβολικός, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς, = Δια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ελητικός. 2) (ἐκκλησ.) διάνηκων εἰς τὸν διάβολον.

Διάβολος (ὁ, ἡ). ὁ διαβάλλων (κατηγορῶν ψευδῶς καὶ κρυφίως), (Τουρκ.) μιναφίκης. » Τοὺς διαβόλους μᾶλλον ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίσει, μείζω ζημίαν ἡγούμενος φίλιων ἢ χρημάτων στερίσκεσθαι,« Ξεν. 2) ἐναντίος, ὕποπτος. » Εἴτω ὑμῖν διάβολόν τι ἐντῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρεστηκεν, « Ἀνδκδ. || (οὐσ. ὁ ἐκκλησ.) ὁ δαίμων, ὁ σατανᾶς (» Διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν θεόν· διέβαλε πάλιν τὸν θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, « Χρσ).

Διαβόλως, ἐπίρ. Μὲ σκοπὸν διαβολῆς· διαβλητικῶς.

Δια-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ αἰτ.)=Διαβοάω, διαθρυλλῶ. 2) (χ. πτ.) βομβῶ (βούζω) δυνατὰ καὶ ἀδιακόπως.

Δια-βορβορύζω, Μ. ύξω. Ἔχω διακεκομμένα ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διαρκῆ γουργυρητά.

† Διαβόρειος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος (βλέπων) πρὸς βορρᾶν, (ὁ Κορ. ἔκρινεν ὕποπτον τὴν λέξ.).

Διάβορος (ὁ, ἡ), Π. [διαβιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων ἢ κατατρωγόμενος.

Δια-βόσκω, Μ. βοσκήσω. Τρέφω (καὶ πθ. ἢ μσ.) Βόσκω ποτ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ, ζῶ (τρέφομαι) ὅπου καὶ ὅπως συνηθῶ.

Δια-βοστρυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω ὅλα τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μὲ εἰς πυκνοὺς βοστρύχους (πλεξίδας ἢ σγουρά).

Δια-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ (Διασκεδάζω) τὸ βουκόλιόν μου μὲ τὴν σύριγγα, (μτφρ.) τρέφω μὲ ματαίας ἐλπίδας, θέλγω, εὐφραίνω.

Δια-βουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι (συλλογίζομαι) ἐπιμόνως, συμβουλεύομαι, μελετῶ.

Διαβούλια (ἡ). σκέψις, στοχασμός, σκοπός.

Διαβούλιον (τό), συμβούλιον, σύσκεψις. 2) διαλογισμός, ζυχασμός, σκοπός, σχέδιον.

Διάβουλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Δίβουλος.

Δια-βραβεύω, Μ. εύσω. Μοιράζω τὸ (ἢ ὡς) βραβεῖον, (συνδχ.) δίδω τὸ δίκαιον εἰς ὅποιον ἀνήκει, (κοιν.) κόπτω τὴν κρίσιν.

Διάβρεξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Διαβρέχειν, κατάβρεξις, μούσγεμα.

Διαβρεχής, ές (ὁ, ἡ),=Διάβροχος, [ἐκ τοῦ

Δια-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω ὅλως διόλου, καταβρέχω, μουσκεύω.

Διαβριθής, ές (ὁ, ἡ),='Εμβριθής, πολλὰ βαρύς, (κατ' ἔκτ.) ἰσχυρός, σκληρός [ἐκ τοῦ

Δια-βρίθω, Μ. βρίσω. Καταβαρύνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.).

Δια-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι,=Βριμάομαι, Ἐμβριμάομαι.

Διαβροχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβρέχειν, Διάβρεξις.

Διάβροχος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, διαπερασμένος ἀπὸ ὁποιονδήποτε ὑγρόν, μουσκεμένος. » Νῆες δ.άβροχοι, « Θκ., παληοκάραβα, ποῦ κάμνουν νερά. (ᾧ τρπ.) » Οἴνῳ (» Ἔρωτι)—, « Ακ., Σδ.

Διάβρωμα (τό). καταφαγωμένον (τρυπημένον) ἀπὸ πολυκαιρίαν ἢ σῆψιν μέρος, φάγωμα, κουφάλα.

Διάβρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβρώσκειν ἢ διαβιβρώσκεσθαι, κατανάλωσις.

Διαβρωτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ διαβιβρώσκειν, σηπτικός, καταναλωτικός.

Δια-βυνέω, Ἰων. ἀντὶ

Δια-βύω, Μ. βύσω. Χώνω τι μὲ βίαν (ἵνα περάσῃ πέρα-πέρα, ἢ μείνῃ ὡς ἐμπωμα).

Δια-γαληνίζω, Μ. ίσω. Γαληνίζω (Γίνομαι ἱλαρὸς) ὅλως διόλου.

Δια-γανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ καθ' ὑπερβολήν· (ἰατρ.) κακοφορμίζω.

Διαγανάκτησις, εως (ἡ). μεγάλη ἀγανάκτησις.

Διαγγελία (ἡ). ἡ δι' ἀπεσταλμένου ἢ εἰς ὅλα τὰ μέρη γενομένη κοινοποίησις, μήνυμα.

Δι-αγγέλλω, Μ. ελῶ. Μηνύω δι' ἀπεσταλμένου (ἀγγέλου) ἢ δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον ᾧ καθεξῆς, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, κοινολογῶ, διαδίδω. » Ἐξ ἀρᾶς καὶ ψεύδεις διαγγελήσονται, « Ψαλμ.

Διάγγελμα (τό). τὸ διαγγελθὲν, μήνυμα, εἴδησις.

Διάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ διαγγέλων (γνωστοποιῶν) τι εἴς τινα ἢ εἰς ὅλους. » Ἐν ςρατοπέδῳ χρῆσθαι διαγγέλοις, « Πλ.

Διαγγελτὴρ (ὁ) =Διάγγελος.

Διᾶγε, Δ. ἀντὶ Διῆγε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τοῦ Διάγω.

Δι-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω πανταχόθεν (ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀπὸ διάφορα μέρη).

Δι-αγελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω. 2) (χ. πτ.) χαμογελῶ, εἶμαι ἢ δείχνω πῶς εἶμαι γελαζούμενος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.), ἀρχίζω νὰ γαλτνίζω (νὰ ξαςερεύω κτλ.). » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης, « Ἰλ., ὅ,τι ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζῃ. » Τὰ τῆς θαλάσσης διαγελῶντα, « Πλ., τὰ ῥηχὰ (ὕφαλα) μέρη ὅπα σγουραίνει (καὶ τρύπων τ.νὰ χαμογελᾷ) ἡ θάλασσα.

Διάγευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς γεύσεως δοκιμὴ, [ἐκ τοῦ

Δια-γεύω Μ. γεύσω. Δίδω εἴς τινα ὀλίγον τι ὅσον νὰ τὸ γευθῇ (νὰ τὸ δοκιμάσῃ) ᾧ || (μσ.) δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, (ἴδε Δπογεύομαι).

Δια-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Διεγενόμην κτλ.). Διέρχομαι, παρέρχομαι, περνῶ. » Ἐτῶν 200 διαγεγονότων, « Πλ., ἀφ' οὗ πέρασαν (εἰς τὸ μεταξύ). » Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονεν, « αὐτ. 2) διαρκῶ, βαστῶ, ἀντέχω, ζῶ. (κοιν.) περνῶ. » Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι, « Πλτ. » Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται, ἢ διασκοπῶν, « Ξεν. » Ἀπὸ τούτων (τῶν 400 χρυσῶν) ἐλπίζοντες ἄχρι θαλάσσης διαγενήσεσθαι, « Πλ. 3) σώζομαι, γλυτόνω, φυάνω εἰς τὸ τέλος. »Εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ τοῦ κλύδωνος, « Συν. » Μόνη γὰρ διαγέγονε διαγωνιζομένη, « Ἀρχδ.

Δια-γιγνώσκω (-γιγνώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Διέγνων κτλ.). Γνωρίζω, διακρίνω. » Τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε, « Ακ. » Διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, « Ἀρχρ. (καὶ πθ.) » Σύνεσιν καὶ παιδείαν, ἢ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεται, « Δμ. » Χαλκὸν οὕτω λαμπρὸν, ὥστε μὴ διαγινώσκεσθαι τῇ γρφῇ πρὸς τὸν χρυσόν. » Ἀρχτ. (ἐπμ. 2) κρίνω, ἀποφαίζω. » Τὴν δὲ Ἰλιαίαν διαγιγνώσκειν, « Δμ. » Διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον, « Ἡρωδ. » Εἰ κλαίειν διέγνωκας, « Ακ. (καὶ πθ.) » Ἐπὶ διεγνωσμένην κρίαιν καθιστώμεθα, « Αἰσχ. 3) ἀντὶ Διαναγινώσκω, (Πλβ.).

Δι-αγκοινέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἢ

Δι-αγκονίζομαι, Μ. ίσομαι, Ζ. Διαγκωνίζομαι καὶ

Δι-αγκυλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἢ

Δι-αγκυλίζομαι, Μ. ίσομαι, ἢ

Δι-αγκυλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κρατῶ τὸ ἀκόντιον (τὸ τόξον κτλ.) ἀπὸ τῆς ἀγκύλης καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ῥίψω. » Τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς πελταστὰς διηγκυλιαμένους ἰέναι, « Ξεν. » Ἀνδριάντα τόξον διηγκυλημένον, « Ἡρωδ. » Κεραυνὸν διηγκυλημένος, « Ακ.

Δι-αγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκκυμβῶ εἰς τὸν ἀγκῶνα, (συγχ. τῷ Διαγωνίζομαι).

Διαγκωνισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ διαγκωνίζεσθαι, ἀκκούμβισμα εἰς τὸν ἀγκῶνα, (συγχ. τῷ Διαγωνισμός).

Δια-γλαύσσω (χ. Μ.), Π. φαίνομαι καθαρὰ, Διαφαίνομαι.

Δια-γλάφω, Μ. γλάψω, Π. σκάπτω, κάμνω λάκκον (γοῦρναν, κοίλωμα). » Κύνας δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα, « Ὑδ. Δ., (παρβλ. Διαγλύφω).

Διάγλυμμα (τό). τὸ διαγεγλυμμένον μέρος (λίθου, ξύλου κτλ.), γλυφὴ, τορεύμα.

Διάγλυπτος (ὁ, ἡ),=Διάγλυφος.

Διαγλυφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγλύφειν, σκάλισμα (σκάψιμον, πελέκημα) μὲ τὴν γλυφίδα.

Διάγλυφος (ὁ, ἡ). σκαμμένος (σκαλισμένος) μὲ τὴν γλυφίδα, [ἐκ τοῦ

Δια-γλύφω, Μ. γλύψω. Σκάπτω (Σκαλίζω Δουλεύω) πέτραν ἢ ξύλον μὲ τὴν γλυφίδα. » Ἡ τοῦ ὀστρέου ὄψις παραπλησία τῷ κτενὶ, οὐ διέγλυπτε δὲ, ἀλλὰ λεῖον τὸ ὄστρακον ἔχει, « Ἀθ. 2)= (ἢ ἐαφαλμ. ἀντὶ) Διαγλάφω. » Τὴν ψάμμον τοῖς ποσὶ διαγλύψασα, « Αἰλ.

Διαγνώμη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Διάγνωσις, σκέψις, συζήτησις.

Διαγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω,= Διακρίνω, Διαγινώσκω.

Διαγνώμων, ονος (ὁ, ἡ),=Διαγνώστης, κριτής.

Διαγνωρίζω, Μ. ίσω,= Διαγιγνώσκω 2. (Γρφ.) γνωστοποιῶ.

Διάγνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγινώσκειν (διακρίνειν κτλ.), ἐξέτασις, κρίσις ἀποφασις. » Σὺ δὲ.. καλῶν ἢ μὴ τούτων τις διάγνωσις; « Δμ.

Διαγνωστέον, θετ. τοῦ Διαγιγνώσκω.

Διαγνώστης, ου (ὁ). ὁ διαγινώσκων (κρίνων ἢ διακρίνων περί τινος καὶ ἀποφαίζων).

Διαγνωστικὸς, ἡ, όν. Ἔμπειρος (Ἐπιτήδειος, Ἁρμόδιος) πρὸς διάγνωσιν, (Γαλλ.) connoisseur. » Τὴν ἡλικίαν τὴν διαγνωστικὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων, « Χρσ.

Διαγογγύζω, Μ. ύσω. Γογγύζω (Μουμμυρίζω, Παραπονοῦμαι) πρός τινα.

Διαγόνατος (ὁ, ἡ). (ἱππ.) ὁ ἔχων καθ' ὃ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λον τὸ μῆκός του (συγκείμενος ἀπὸ) γόνατα (κόμπους), ἢ (ἐσφαλ.) ἀντὶ Διγόνατος.

Διαγόρευσις, εως (ἡ). ἐντολὴ, παραγγελία κτλ. [ἐκ τοῦ

Δι-αγορεύω, Μ. εύσω. Λέγω (Ἐκφράζομαι) ῥητῶς, διορίζω, προσδιορίζω, προςάζω, παραγγέλλω. »Ὁ νόμος διαγορεύει,« Θκ. » Διηγόρευσεν αὐτῷ ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν, ἢ μὴ κτλ. « Πλ. (ᾖ πθ.) »Ὡς αἱ πλείους γνῶμαι διηγορεύθησαν, « Δ. Ἀλ. » Ἡμέρα διηγορευμένη, « Αξ., ἡ προσδιωρισμένη. 2) (μετὰ τοῦ Κακῶς) = Ἀγορεύω, λέγω ὁμιλῶ, ἢ λέγω παντοῦ καὶ ἀδιακόπως. » Διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, « Ακ.

Διάγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γραμμένον ἢ ζωγραφισμένον μὲ γραμμὰς ἢ σχήματα καὶ σημεῖα, (ὅθ. κυρ.) βιβλίον μυσ. ἢ μθμτκ. » Ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ ὑποκρέκει, « Πλ. » Γεωμετρίαν μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων, « Ξεν. 2) σχέδιον, ἰχνογράφημα. » Ὑπὸ δημιουργοῦ τινος ἢ γραφέως διαφερόντως ἐκπεπονημένον—, « Πλάτ.

3) κατάστιχον (κυρ. τῶν δοσιμάτων), ταρίφα, φατοῦρα τῶν ἐμπόρων. » Ἀπήτουν αὐτὸν τὸ διάγρ. τῶν σκευῶν, » Δμ.

4) (κατ' ἔκτ.) προσταγὴ ἔγγραφος, διάταγμα, πρόγραμμα. » Ἐκ(» Προ)τιθέναι διάγρ., « Πλ., (ἴδε καὶ Διαγραφή).

Δια-γραμμίζω, Μ. ίσω. Τραβῶ (Χωρίζω τι μὲ) γραμμὰς, (ἐπμ.) παίζω τὸ παιγνίδι ὀνομαζόμενον—

Διαγραμμισμὸς (ὁ), (ἴδε τὸ προηγ.). εἶδ. παιγνιδίου, δάμα ἢ τριόδι, (ἐπαίζετο μὲ 60 λευκὰς καὶ 'μαύρας πέτρας), (παρβλ. Γραμμή).

Διάγραπτος (ὁ, ἡ), [διαγράφω]. σβυσμένος (μὲ τράβιγμα γραμμῆς) ἀπὸ τὸ κατάστιχον κτλ. » Δίκη —, « Ῥτρ., ἢ ἀκυρωθεῖσα.

Διαγραφεὺς, έως (ὁ). ὁ καταστρόνων τὸ διάγραμμα (τῶν δοσιμάτων).

Διαγραφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγράφειν, ζωγράφισμα, σχεδίασμα διαγράμματος (καταστίχου κτλ.)· σβύσιμον, (ἐπμ.) ἀκύρωσις (δίκης), ἐξόφλησις (ὁμολογίας), κτλ. 2) = Διάγραμμα, καταγραφὴ, περιγραφὴ, κατάςιχον, πίναξ, σχῆμα γεωμτρ., σχέδιον ζωγραφ., προσταγὴ· συμφωνία, ὁμολογία.

Διαγραφικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων [ἐπιτήδειος] πρὸς) διαγραφήν. » Διαγραφικὴ, « ἡ τεχνη τοῦ διαγράφειν (ἰχνογραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν).

Δια-γράφω, Μ. γράψω. Τραβῶ (Χωρίζω μὲ) γραμμὰς, σχεδιάζω, ἰχνογραφῶ, περιγράφω. » Διάγραψον πόλιν, « Γργ. »Διαγράψωμεν τὰ τέμπη τῷ λόγῳ, « Αἰλ.

2) = Καταγράφω, περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον. » Διαγράφειν τοὺς στρατιώτας,« Πλβ. 3) μοιράζω ἢ προσδιορίζω διὰ διαγράμματος (διατάγματος). » Διέγραφε χώρας, « Πλ. » Διέγραψε τῶν φίλων οἷς μὲν σατραπείας, οἷς δὲ στρατηγίας,« Διόδ. » Διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἑταίραν ἑκάστην, « Σδ. (καὶ πθ.) » Ἤδη δὲ κατηναλωμένων καὶ διαγεγραμμένων σχεδὸν ἁπάντων, « Πλ. 3) σβύνω (τραβῶν γραμμὴν), (ἐπμ.) ἀκυρόνω, ἀναιρῶ· ἀθετῶ. (συνκχ.) ἐξοφλῶ, παραιτῶ (κρισολογίαν). » Ταῦτα πάντα μὴ χαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν, « Πλάτ. (ᾖ τρπ.) » Διαγράφειν τὸν βίον, « Αἰσχ. Σωκρ., ἀντὶ Τελειόνειν. » Εἰ διαγράψει τὰ ὀφειλόμενα, « Παπ. (καὶ μσ.) » Πεισθεὶς ὑπὸ σοῦ διεγράψατο, « Δμ. (ᾖ πθ.) » Πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη,« Ἀρςφ.

Δια-γρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Διεγρηγορέω.

Δι-αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξαγριόνω ἢ Ἐξαγριόνομαι.

Δι-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ ὅλως διόλου, μένω ἀδιακόπως ἔξυπνος.

Διαγρυπνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διαγρυπνῶν, ἢ ἱκανὸς πρὸς τοῦτο.

Δια-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω (Ἐξετάζω) ἀκριβῶς καὶ ἀδιακόπως.

Διαγυμνασία (ἡ). σύντονος (συνεχὴς) γύμνασις, ἐξάσκησις.

Δια-γυμνόω-ῶ Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω, ξεσκεπάζω· (τρπ.) φανερόνω,

Δι-άγχω, Μ. άγξω. Πνίγω (διὰ βρόχου).

Δι-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διήγαγον κτλ.), = Διαβιβάζω, διακομίζω, περνῶ τι εἰς τὸ πέραν μέρος. » Ἐξ ἧς διῆγον ἄρτους ἐπὶ σχεδίας, « Ξεν. 2) (τρπ.) περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωήν) μου, ζῶ, (κατ' ἔκτ.) διατρίβω, κατοικῶ. » Διάγειν τὸν βίον (τὸ γῆρας κ.ᾖ.), « Πλάτ., Ξεν. » Ζηλωτότατον βίον διάξεις, « Ἀρςφ. » Διάγειν Ὀλύμπια, « Ἡρ. » Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἀκροβολιζόμενοι διῆγον, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Εὔκηλοι διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισι, « Ὅμ. Ὕμν. » Ἀφ' ὧν δανείζεται διάγει, « Δμ. » Διάγοντος αὐτοῦ ἐν προαστείῳ, « Ἡρωδ. » Βιοτὴν ταύτην ἔχων διάξω « Ξεν. » Σιωπῇ διάγειν, « αὐτ. 3) (ἀπλ.) περνῶ (παρατείνω) τὸν καιρὸν κτλ., χρονοτριβῶ. » Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Οὐ προσῆγε πρὸς τὰς ἀρχὰς ἀλλὰ διῆγε καὶ προὐφασίζετο, « Θκ. » Οὐ διῆγε τοὺς λόγους, « Φλστρ. » Ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, « Σδ.

4) κάμνω νὰ περνᾷ τις (ἀνεπαισθήτως) τὸν καιρὸν, τὸν διασκεδάζω, τὸν ἀπατῶ. » Ξυμπίνοντας αὐτοὺς διῆγε,« Φλςρ. » Ἐλπίδας λέγων διῆγε, « Ξεν.

5) κάμνω νὰ ζῇ (νὰ περνᾷ) τις μὲ ἕνα τι, τρέφω. » Τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσι, « Δμ., (κοιν.) τὸν περνοῦν μὲ τὰ ψεύματα.» Δαχάνοις διῆγε τὸν στρατὸν, « Φιλ. (καὶ πθ.) » Μελιττούταις διήγετο, « Φλστρ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας, « Θφρ. 6) διεξάγω, ὁδηγῶ, διοικῶ, κυβερνῶ. » Χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, « Ἰσκρ. (ᾖ πθ.) » Τὴν τοῦ βίου διαγωγὴν ἣν ἂν διάγηται ἕκαςος,« Πλάτ. 7) χωρίζω, ἀνοίγω, ἀπομακρύνω, ἀποσπῶ. » Διήγαγες τε σκέλη σε,« Γρφ. » Ἢν βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας, ἐνστάξῃ τις ὑγρὸν, « Ἀρετ. » Διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, « Φλςρ.

Διαγωγεὺς, έως (ὁ), = Διακομιστής.

Διαγωγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διάγειν, μετακόμισις εἰς τὸ πέραν. 2) (τρπ.) φέρσιμον, τρόπος τοῦ ζῆν. 3) διοίκησις πραγμάτων. 4) πέρασμα τοῦ καιροῦ, διασκέδασις, (Τουρκ.) ἐγλεντζές. 5) ὁ τόπος ὅπου διάγει τις, καταγώγιον, (ἐπὶ πλοίων) λιμήν, (παρβλ. Διατριβή). 6) = Διαφυὴ, σχισμάδα, κούφωμα. » Χηραμὸν δὲ λέγει πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαί τι, « Σχλ.

Διαγωγικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) διαγωγὴν (διαπεραίωσιν), (ὅθεν) » Διαγωγικὸν τέλος,« τὸ ἄλλ.

Διαγώγιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ πέρασμα τῶν πλοίων ᾖ τῶν πραγματειῶν, (Ἰταλ.) τράνσιτον.

Δι-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν (ἀνησυχίαν), φοβοῦμαι ὑπερβολικά.

Δι-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ, ἢ αἰτ. προθετ.) Ἀγωνίζομαι (Συνερίζομαι, Φιλονεικῶ) πρός τινα μὲ ἐπιμονὴν καὶ φιλοτιμίαν· προσπαθῶ παντοιοτρόπως.

Διαγώνιος (ὁ, ἡ). (μθμτκ.) ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀντικρυζουσῶν γωνιῶν ἑνὸς τετραπλεύρου ἢ παραλληλογράμμου ἐκτεινομένη γραμμή.

Διαγωνιστέον, θετ. τοῦ Διαγωνίζομαι.

Διαγωνίως, ἐπίρ. (μθμτκ.) Μὲ διαγώνιον γραμμήν. » Τὸ τετράγωνον, διαγωνίως διαιρεθὲν, εἰς δύο τρίγωνα λύεται, « Νικομ. Γερ.

Δι-αγωνοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἀφορμὴν μάχης εἰς δύο ἀντιζήλους, τοὺς κάμνω νὰ πιασθοῦν, (ἴδε καὶ Ἀγωνοθετῶ).

†Δια-δάζομαι, Μ. άσομαι, Ζ. Δια-δατέομαι.

Δια-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταδαγκάνω. » Κυριττόντων ἀλλήλους καὶ διαδακνόντων, « Μξμ.

Δια-δακρύω, Μ. ύσω. Κλαίω ἐκ διαλλειμμάτων ἢ ἀδιακόπως.

Δια-δάπτω, Μ. δάψω, Π. καταξεσχίζω ᾖ κατατρώγω, καταπληγόνω.

Δια-δατέομαι, Μ. δάσομαι. Μοιράζω, διαμοιράζω.

Δια-δειγματίζω καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Θεατρίζω παντῶ, παραδειγματίζω.

Δια-δεικνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Παριςάνω) τι ἀκριβῶς, ἀποδείχνω, (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι.

Διαδεκτὴρ, ῆρος καὶ

Διαδέκτωρ, ορος (ὁ), = Διάδοχος. 2) διαδοχικὸς, κληρονομικός.

Διαδέξιος (ὁ, ἡ). πολλὰ δεξιὸς (αἴσιος).

Διάδεξις, ιος (ἡ), ἰων. ἀντὶ Διαδοχή.

Δια-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Διέδρακον καὶ πθ. Διεδέρχθην κτλ.), Π. ἀντὶ Διορῶ, βλέπω διὰ μέσου τινὸς ἢ καθαρᾶ, διακρίνω.

Δια-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαδέω.

Διάδεσμος (ὁ). δέμα (δέσιμον) τὸ ὀπ. περνᾷ μεταξὺ ἄλλου ἢ συνδέει δύο τινά.

Δια-δεσμέω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαδέω.

Διαδετέον, θετ. τοῦ Διαδέω.

Διάδετος (ὁ, ἡ). δεμένος καλὰ πανταχόθεν.

Δια-δέχομαι, Μ. δέξομαι. (μὲ αἰτ.) Δέχομαί τι τὸ ὀπ. ἐπέρασεν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαμβάνω κατὰ διαδοχὴν, γίνομαι διάδοχός τινος, λαμβάνω τὴν θέσιν του. » Διεδέξατο τὴν βασιληίην, « Ἡρ. » Διεδέξατο Σπεύσιππον, « Ἀρτ. (καὶ τρπ.) » Τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, « Βασ. (καὶ μὲ δοτ. περιπ., ἑλλ. τῆς αἰτ.) » Ἐπωάζει τὰ πολλὰ τῶν ὀρνέων, διαδεχόμενα τὰ ἄῤῥενα τοῖς θήλεσιν, « Ἀρςτ. 2) κάμνω (ἀνοίγω) τόπον καὶ δέχομαι ἐντός τινα. » Διαδεξάμενος διὰ τῶν διαςημάτων ἐν ταῖς σημαίαις εἴσω τοὺς ἀκροβολιζομένους, « Πλβ.

Δια-δέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁλοτρόγυρα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἢ σφικτά. » Διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, « Ακ. (καὶ ἑλλ.) » Βασιλεὺς ἀνηγορεύθη διαδησάμενος, « Πλ.

Δια-δηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. βλάπτω καθ' ὑπερβολὴν, ἀφανίζω.

Διάδηλος (ὁ, ἡ), = Πρόδηλος, Κατάδηλος, ὁλοφάνερος.

Δια-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διάδηλον, φανερόνω ἐντελῶς, ἀποδεικνύω.

Διαδήλως, ἐπίῤ. Προδήλως, ὁλοφάνερα.

Διάδημα (τὸ), [διαδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται (τυλίζεται) ὁλοτρόγυρα, (κυρ. δὲ) ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν βασιλέων (κυανόλευκος) ταινία, κορώνα. » Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ, « Ξεν.

Διαδηματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ διάδημα, εἶμαι.

Διαδηματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) διάδημα.

Δια-διδράσκω, Μ. δράσομαι, = Διαφεύγω· φεύγω κρυφίως, δραπετεύω.

Δια-δίδωμι, Μ. δώσω. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Δίδω τι δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον (ἀπὸ χέρι εἰς χέρι). » Τὴν ἀρχὴν διαδιδομένην ἐδεξάμεθα, « Θκ., (ἐπμ. 2) διαμοιράζω· διασπείρω· ἐβγάλλω· ἐκτείνω· (τρπ.) κοινοποιῶ. » Ἵνα διαδοίη τοῖς τριηράρχοις, « Δμ. » Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας, « Εὐρ. » Διαδοῦναι νῶτον εἰς ἀμφοτέρους τοίχους, « αὐτ. » Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληρὰ, « Ἱππκρ. (ἢ ἑλλ.) » Τὸ πνεῦμα διαδίδωσιν (ἐνν. ἑαυτὸ) εἰς τὰ κοῖλα τοῦ πνεύμονος, « Ἀρςτ. » Οὐ γὰρ διαδιδοῖ ὠμὸν ἐὸν τὸ πάθος, « Ἱππκρ., δὲν ἐνδίδει, δὲν σκορπίζεται. » Τῆς ἀτμίδος τοῦ τηγάνου ἐφ' ἱκανὸν διαδιδούσης, « Μακκαβ. (καὶ πθ.) » Εἰς πᾶν τὸ σῶμα διαδίδονται αἱ φλέβες, « Ἀρςτ. » Λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, « Πλ.

Δια-δικάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἢ ἁπλῶς) κριτὴς, κρίνω (ἀποφασίζω) κρίσιν τινὰ, (ἐν γέν.) κρίνω, διακρίνω, ἐξετάζω. ||. (μσ. ἢ πθ.) κρίνομαι ὑπό τινος ἢ πρός τινα, κρισολογοῦμαι.

Δια-δικαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω εἴς τινα ὅλα τὰ δίκαια, δικαιολογῶ· θεωρῶ (ἢ προστατεύω, ὑπερασπίζω) τι ὡς πολλὰ δίκαιον, διεκδικῶ, (Θκ. Δ', 106).

Διαδικασία (ἡ). κρισολογία. » Γράφω (τινὶ ἢ πρός τινα) διαδικασίαν, « Αἰσχ., κινῶ κατά τινος (τὸν ἐνάγω εἰς) κρίσιν. 2) ἡ συζήτησις ἢ γνωμοδότησις τῶν δικαστῶν. » Προθεῖναι περί τινος διαδικασίαν, « Δμ.

Διαδίκασμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον (ἢ ὑπόθεσις) τῆς κρισολογίας.

Διαδικασμὸς (ὁ). = Διαδικασία (2).

Δια-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ τινα, κάμνω ἀδικίαν.

Δια-δικέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαδικάζομαι, [ἐκ τοῦ

Διάδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κρισολογίαν.

Διάδιπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἢ πολλαῖς δίπλαις.

Δια-διφρεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τι ἔξω ἀπὸ (ἢ Διατρέχω μὲ) τὸν δίφρον (τὴν ἅμαξαν).

Δια-διώκω, Μ. ώξω. Διώκω συντόνως (ἀνενδότως).

Δια-δοιδυκίζω, Μ. ίσω. Βαθουλόνω τὴν παλάμην μου εἰς εἶδος δοίδυκος (κοχλιαρίου). 2) τρίβω ἢ ἀνακατόνω τι μὲ τὴν χουλιάραν ἢ μὲ τὸ ἰγδοχέρι.

Δια-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς, (καὶ ἐπμ.) γνωρίζω, διακρίνω.

Διαδοκιμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαδοκιμάζειν.

Διαδοκὶς, ίδος (ἡ). μικρὰ δοκὸς (γρεντιὰ) βαλλομένη πλαγίως πρὸς ὑποςήριξιν τοῦ πατώματος.

Διάδομα (τὸ). τὸ διαδιδόμενον.

Δια-δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τινάζω (Κουνῶ) τι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· κουνῶν ἀνακατόνω.

Δια-δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ (Δοξάζω) τι βεβαίως καὶ μετὰ λόγου.

Δια-δορατίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι πρός τινα διὰ τοῦ δόρατος.

Διαδορατισμὸς (ὁ). μάχη διὰ τοῦ δόρατος.

Διαδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διαδιδόμενος (δυνάμενος νὰ διαδοθῇ), [ἐκ τοῦ

Διάδοσις, εως (ἡ), τὸ διαδίδειν ἢ διαδίδεσθαι, ἡ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον ἐγχείρισις, διανομὴ· κοινοποίησις. συνάλλαγμα, δοσοληψία.

Διαδοτέον, θετ. τοῦ Διαδίδωμι.

Διαδοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς διάδοσιν.

Διαδοχὴ (ἡ), τὸ νὰ διαδέχεταί τις ἄλλον ἢ νὰ πράττῃ τι » Ἐκ διαδοχῆς ἢ » Κατὰ διαδοχὰς, « διαδοχικῶς, κατὰ κληρονομίαν, ἐναλλάξ.

Διαδοχικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ διαδοχὴν, κληρονομικός.

Διάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐκ διαδοχῆς. ||. (οὐσ.) ὁ διαδεξάμενος ἢ μέλλων νὰ διαδεχθῇ τινα, κληρονόμος.

Διαδράκοι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διαδέρκομαι,

Δια-δραματίζω, Μ. ίσω. Παίζω (Παραςήνω) τὸ δρᾶμά μου μέχρι τέλους.

Διαδραμὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διατρέχω.

Διαδράναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαδιδράσκω.

Διαδρασιπολίτης, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ ἀποφεύγων (μὴ ἐκτελῶν) τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρέη του πολίτης.

Διάδρασις [διαδιδράσκω], εως (ἡ). φυγὴ, δραπέτευσις.

Διαδράσομαι, μέλλ. τοῦ Διαδιδράσκω.

Δια-δράσομαι, Μ. δράξομαι, (μὲ γεν.) Ἀδράχνω (Πιάνω) τι, (κοιν.) φουκτίζω.

Διαδρησιπολίτης, ου (ὁ), = Διαδρασιπολίτης.

Δια-δρηστεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Διαδιδράσκω.

Δια-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διατρέχω.

Διαδρομὴ (ἡ). τὸ διατρέχειν, πηγαινοέρχομός, (χυδ.) σύρτα-φέρτα. 2) ὁ τόπος ὅθεν δύναταί τις νὰ διεξέλθῃ (διατρέξῃ), δίοδος, διέξοδος.

Διάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ διατρέχων (περιφερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν) ἢ περαστικός. 2) (πθ.) διὰ τοῦ ὀπ. διέτρεξεν ἢ δύναται νὰ διατρέξῃ (διέλθῃ) τις ||. (οὐσ.) πέρασμα, (Τουρκ.) γκετσίτι.

Δια-δύνω (σπν.) ἀντὶ

Δια-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Διέδυν, ὅθ. ἡ μτχ. Διαδὺς κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) ἢ περνῶ ἀνάμεσα ἢ κρύπτομαι, (συνκδχ.) γλυτόνω, ἀποφεύγω· (τρπ.) προφασίζομαι προφάσεις παραλόγους, (παρβλ. Διακρούω).

Διάδυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαδύεσθαι, τρύπωμα, διαπέρασμα ἢ· κρύψιμον, γλύτωμα, (τρπ.) ψευδὴς πρόφασις πρὸς ἀποφυγήν. 2) (συνκδχ.) τόπος πρὸς διάδυσιν, τρύπα, κρυψιῶνα, (Τουρκ.) λαγοῦμι.

Διαδυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς διάδυσιν, διαπεραστικός.

Διάδω, Μ. άσομαι (τὸ ἐναντ. τοῦ Συνάδω, δηλ.) = Ἀπάδω, διαφωνῶ. 2) (μσ.) φιλονεικῶ (συναγωνίζομαι) πρός τινα περὶ ᾠδῆς. 3) ᾄδω εἰς τὸ θέατρον ὅταν γίνεται διακοπὴ τοῦ διαλόγου.

Δια-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διανέμω τι δωρεὰν, μοιράζω δῶρα.

Δι-αεθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Διαθλέω.

Δια-είδομαι, Μ. είσομαι, Π. κάμνω τι φανερὸν εἰς ὅλους, γνωςοποιῶ, ἀποδεικνύω. ||. (πθ.) φαίνομαι (γνωρίζομαι) ὅλως διόλου.

Δι-αείδω, Μ. αείσω ἢ αείσομαι, Π. ἀντὶ Διάδω (3).

Διαειμένος, Π. ἀντὶ Διειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διίημι.

Διαειπέμεν, Π. ἀντὶ Διειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀντὶ μέλλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαγορεύω.

Διαέριος, α ἡ ος, ον. Ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος ἢ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενος, μετέωρος, ἐναέριος.

Δι-αερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐκθέτω) τι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω.

Δια-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Διέζησα ἢ Διεβίων κτλ.). Περνῶ τὴν ζωήν μου, ζῶ. » Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; « Ἀρςφ., πῶς ἐζοῦσες εἰς τοῦτο τὸ μεταξύ;

Διάζευγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διάζευξιν, χώρισμα, (ἀνατομ.) = Διάφραγμα.

Διαζευγμὸς (ὁ), = Διάζευξις.

Δια-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. β'. Διεζύγην κτλ.). Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τὰ συνεζευγμένα, π. χ. ἀνδρόγυνον, ἀδελφοὺς κτλ.

Διαζευκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς διάζευξιν, χωριστικός.

Διάζευξις [διαζεύγνυμι], εως (ἡ). χωρισμός· (ἀνδρογύνου) χωρισιά.

Δια-ζηλεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Δια-ζηλοτυπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι πρός τινα, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντίζηλός του.

Διαζήμιον (τὸ). ζημία, πρόστιμον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάζησις, εως (ἡ), τὸ νὰ ζῇ (διαζῇ) τις.
Δια-ζητέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐρευνῶ παντοῦ ἢ μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Διάζομαι [ζ], Μ.άσομαι (πρκ. Δεδίασμαι). Ἁπλόνω τὸ στημόνι, τὸ ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἐργαλειόν, (κοιν.) διάζομαι. « Προφορεῖσθαι γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν Διάζεσθαι, « Πλδ. « Πυκναῖς δ' ἀράχναις δεδίασται, « Χρτμ.
Διαζυγὴ καὶ
Δι-αζυγία (ἡ), Π. ἀντὶ Διάζευξις.
† Διαζύγιον (τὸ), (νλγ.). διάζευξις ἀνδρογύνου, (κυρ. δὲ) τὸ περὶ αὐτῆς ἐκδιδόμενον ἀποδεικτικὸν ἔγγραφον, (ἴδε Ἀποστάσιον).
Δια-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ζωγραφίζω ἐντελῶς ἢ βαθμηδόν.
Διαζωγράφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διάζωμα (τὸ) τὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου ζωνόμεθα, ἡ μέση· (ἀντομ.) = Διάφραγμα· (μτνμ.) στενόν, στένωμα. 2) (συνκδχ.) ζωνάρι, (μτνμ.) ςεφάνι (ςύλωτλ.), (τρπ.) ὑποςήριγμα, ἐνθυνάμωσις. 3) εἰδ. στενοῦ καὶ κοντοῦ βρακίου ἢ (μᾶλλον) ἐμπροστέλλας, (Τουρκ.) πεςεμάλι, (παρβλ. Περίζωμα).
Διαζωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διάζωμα.
Δια-ζωμεύω, Μ. εὐσω. Βράζω τι ὡς οὗ νὰ γένῃ ζωμὸς (νὰ χυλώσῃ).
Δια-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω· χωρίζω ὡς διὰ ζώνης. « Τὸν αὐχένα (τῆς χερσονήσου) διαζώσας ἐρύμασιν ἐκ θαλάσσης εἰς θάλασσαν, « Πλ. 2) (μσ.) βάλλω (σφίγγω τι μὲ) στεφάνια. « Σκάφην διαζώννυσθαι, « Λξ., (ἴδε Διάζωμα). 3) σφίγγω τὴν (ἤ τι περὶ τὴν) μέσην μου διὰ ζώνης, ζώνομαι, (συνκδχ.) ἀνασκομπόνομαι. « Τὸν ἀκινάκην διεζώσμεθα, « Λκ.
Διάζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαζώννυμι.
Διάζωσμα (τὸ), = Διάζωμα.
Διαζωστὴρ (ὁ). ὁ ὠοβέκατος σφόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου.
Διαζώστης, ου (ὁ) ἢ
Διαζώστρα (ἡ), = Διάζωμα (3).
Δια-ζώω, Π. ἀντὶ Διαζάω.
Δι-άημι, Μ. αὐσω, Π. (ἐπὶ ἀνέμου) διέρχομαι, διαπερνῶ, (παρβλ. Διαπνέω).
Διαΐσει, Π. ἀντὶ Διήσει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Διΐημι.
Δια-θαλασσεύω, Μ. εὐσω. Περνῶ θάλασσαν. || (πθ.) μακρύνομαι (χωρίζομαι) τινος διὰ θαλάσσης.
Δια-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ὅλως διόλου, δ.αδίδω βαθμηδὸν τὴν θερμότητα εἰς ὅλον τὸ σῶμα.
Δια-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω μετ' ἐπιμελείας.
Δια-θαῤῥέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λαμβάνω (ἡ Ἔχω) πολὺ θάῤῥος, ξεθαῤῥεύομαι.
Δια-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ μὲ ἀκρίβειαν, παρατηρῶ ἓν πρὸς ἕν.
Δια-θειόω-ῶ. Μ. ώσω. Καπνίζω καλὰ μὲ θειάφι.
Διάθεμα (τὸ). (ἀρχολογ.) ἡ ἀντάμωσις τῶν ἀστέρων εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν.
Δια-θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω τι ὅλως διόλου (ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην). 2) (οὐδ.) ἀπερνῶ πουλενὰ τὸ θέρος, ξενοκαλοκαιριάζω.
Δια-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ὅλως διόλου, (πθ. ἢ μσ.) ἐξάπτομαι.
Διαθερμασία (ἡ), τὸ νὰ γίνεται τις-
Διάθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) θερμὸς, διαπερασμένος ἀπὸ τὴν θερμότητα.
Δια-θέρω, = Διαθερμαίνω.
Διάθεσις [διατίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ τοποθέτησις ὁποιουδήποτε πράγματος· διάταξις· διαθήκη· πώλησις (πέρασις) πραγματειῶν· (ζωγρ.) τὸ σχέδιον (γαλλ. plan, ἡ ὑπόθεσις) ζωγραφίας (κυρ. ἐκτεταμένης ἢ πολυπροσώπου), ἡ τὸ σχῆμα καὶ ἡ θέσις τῶν παριστανομένων (ἐπὶ θεάτρου ἢ εἰκόνος) ἀντικειμένων· (ῥητ.) ἡ κατὰ τάξιν ἔκθεσις τῶν ἐπιχειρημάτων, ἡ λεπτομερὴς καὶ ζωηρὰ ἐξεικόνισις καὶ αὔξησις τῶν περιστάσεων, (ἐν γέν.) ἡ οἰκονομία τοῦ λόγου, (παρβλ. Διοίκησις). (πθ.) ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς, προαίρεσις, θέλησις· σκοπὸς κλίσις, συμπάθεια· ἡ τάσις (ῥοπὴ) τοῦ σώματος πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πάθος. (κατ' ἔκτ.) νόσος (μάλιστα εἰς τὴν ἀρχήν της).
Δια-θεσμοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω (Τακτοποιῶ) διὰ νόμου.
Διαθετὴρ, ῆρος ἢ
Διαθέτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ διευθετῶν (βάλλων εἰς τάξιν) τι.
Διαθετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διαθέσῃ εὔτως ἢ ἄλλως (νὰ προξενήσῃ τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν εἰς) τι
Δια-θέω, Μ. θεύσομαι, = Διατρέχω, τρέχω ἔνθεν κἀκεῖθεν. « Λόγω διαθέοντος, « Ξεν., θρυλλεῖται (ᾄδεται) λόγος. 2) (μὲ αἰτ. προϋπτ.) τρέχω μετά τινος συνεριζόμενος ποῖος νὰ περάσῃ. « Διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον, « Πλ.
Διαθέωνται, Ἰων. ἀντὶ Διαθῶνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διατίθημι.
Δια-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ καλῶς.
Διαθήκη (ἡ). (ἐν γέν) ἐντολὴ, παραγγελία, ἡ 2) συνθήκη, συμφωνία, συμβασμός. 3) (ἰδιαιτ. συνήθ.) ἡ τελευταία διάταξις (παραγγελία) ἀποθνήσκοντος. 4) (συνκδχ.) ἡ κατὰ διαθήκην ἀφιερωμένη εἴς τινα κληρονομία, (ἐκκρ.).
Δια-θηλύνω, Μ. υνῶ, = Ἐκθηλύνω.
Δια-θηράω-ῶ, Μ. άσω. Κυνηγῶ τρέχων ἔνθεν κακεῖθεν.
† Δια-θηρεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ. ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ Διαπορεύω.
Δια-θηριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποθηριόω, ἐξαγριόνω.
Δια-θιγγάνω, Μ. θίξομαι. Ἐγγίζω ἓν μετ' ἄλλου.
Δια-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω, ἀπάνω (τσακίζω) τι εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια. « Ἕλκος διαθλασθὲν, « Γαλ., τὸ γενόμενον ἀπὸ κτύπημα ἢ ὄχι κόψιμον.
Δια-θλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως καὶ μέχρι τέλους, κοπιάζω. (μὲ αἰτ. προϋπ.) συναγωνίζομαι πρός τινα.
Δια-θλίβω, Μ. θλίψω. Συνθλίζω, σφίγγω. (τρπ.) στενοχωρῶ.
Δια-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω ὅλως διόλου.
Δια-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω (κάμνω) μέγαν θόρυβον, διαταράττω, κατασυγχύζω.
Διάθραυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαθραύω, τσάκισμα εἰς θρύμματα.
Διάθραυστος (ὁ, ἡ), εὔθραυστος, εὐκολοτσάκιστος, ξέκ τοῦ
Δια-θραύω, Μ αύσω. Κάμνω θρύμματα κατατσακίζω.
Δι-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω παντοῦ παρατηρῶ μὲ προσοχὴν ὁλοτρόγυρα.
Διάθρησις, εως (ἡ). κύτταγμα μὲ περιέργειαν, παρατήρησις.
Δια-θρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Διαθερίζω.
Δια-θροέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλλέω.
Δι-αθροίζω, Μ. οίσω, = Συναθροίζω.
Δια-θρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλλῶ παντοῦ, διακηρύττω, διαδίδω φήμην τινά· κατακαλίζω (ξεκουφαίνω) τινὰ ἐπαναλέγων ὁ διακόπως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. « Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα ἀκούων, « Πλάτ.
Διαθρυμματὶς, ίδος (ἡ), = Θρυμματὶς.
Δια-θρύπτω, Μ. θρύψω. Σμυτρίβω, κάμνω θρύμματα, κομματιάζω· (μτφρ.) κάμνω τινὰ τρυφηλὸν, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύνω, χαυνόνω. || (μσ. συνκδχ.) κάμνω ςεκκίσματα, καμαρόνω, ἐντρυφῶ, (παρβλ. Διακλάω).
Διάθρυψις, εως (ἡ). τὸ διαθρύπτειν ἢ διαθρύπτεσθαι, τρυφηλότης, χαύνωσις, ἡδυπάθεια· (πλθ.) ςακκίσματα.
Δια-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. τινάζομαι (πηδῶ) ἔζω διά τινος ἐρύπας.
Διάθυρον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρὸ τῆς θύρας βαλλόμενον πλαγίως ἔυλον ἢ τὴν προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ διαβαίνοντα ὀχήματα.
Δια-θύω, Μ. ύσω, = Καταθύω.
Διαὶ, πρόθ. Π. ἀντὶ Διά.
Διαΐγδην, ἐπίῤῥ. Π. [διαΐσσω], περνῶντας μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου.
Δι-αιθριάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ξεςερόνω (νὰ γίνωμαι-
Δίαιθρος (ὁ, ἡ). ὅλος διόλου αἴθριος, ξάστερος· διαφανὴς.
Διαιθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι δίαιθρον, ξαστερόνω.
Δι-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. ὁρμῶ (λέμπω ὀξ.) διὰ μέσου.
Δι-αίθω (χωρὶς Μ.), ἀντὶ Διακαίω.
Δίαιμος (ὁ, ἡ). ὅλως γεμάτος (ἀνακατωμένος μὲ) αἷμα· αἱματώδης· κατεαιματωμένος.
Διαίνω, Μ. ανῶ (δόρ. Ἔβηνα), Π. ὑγραίνω, νοτίζω, βρέχω, (δθεν.) « Διαίνω ἢ « Διαίνομαι (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) ὄμμα, « Αἰσχλ., (περιφρ.) ἀντὶ Κλαίω, (παρβλ. Ἰαίνω).
Δι-αιολάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ποικίλλω. (τρπ.) ἐξαπατῶ.
Διαιρέσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς διαιρέσεως.
Διαίρεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ διαιρεῖν, μέρισμα· χώρισμα· διαστολὴ· (ῥητ.) ἀνάπτυξις, ἀνάλυσις· (λογικ.) διορισμὸς· (ἀριθμ.) μερισμὸς· (γραμτ.) Διάλυσις.
Διαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαιρέω.
Διαιρέτης, ου (ὁ). ὁ διαιρῶν. (εἰς τὸν ἀριθμ. μερισμὸν) ὁ ἐλάττων ἀριθμός.
Διαιρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαιρεῖν, διαχωριστικός.
Διαιρετικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ διαίρεσιν
Διαιρετὸς, ἡ, όν. Ὁ διῃρημένος ἢ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ, ἐπιδεκτικὸς διαίρεσεως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Οὐ λόγῳ διαιρετός, » Θκ., ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος.

Διαιρετῶς, ἐπίρ. Διῃρημένως, χωριστά.

Διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Διεῖλον κτλ.). Χωρίζω (τὸ ὅλον εἰς μέρη), ξεχωρίζω. μοιράζω. « Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος, » Πλ. (ϗ μσ.) « Διειλόμεθα τὰς μερίδας, » Δμ. « Κατ' εἴδη διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα, » Πλάτ. 2) ἀνοίγω εἰς δύο, σχίζω. « Διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους, » Ἰλ. Υ. « Διελόντες τὴν ὀροφὴν, » Ξεν. « Τὴν πυλίδα διῄρουν, » Θκ. « Διαιρεῖν τὴν φλέβα, » Γαλ. « Διελόντας τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον, » Ξεν. (καὶ πθ.) « Πηλὸν ἐσέβαλον εἰς τὸ διῃρημένον, » Θκ. 3) (μτφορ.) ἀναλύω, ἀναπτύσσω, λέγω (ὁμιλῶ) θετικῶς, διηγοῦμαι μὲ ἀκρίβειαν, προσδιορίζω· κρίνω, ἀποφασίζω. (ἐπὶ ὀνείρ. κλπ.) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ. « Οὐ διῄρηχ' ὁ θεὸς πότερον ἐχρῆν χορεύειν, » Εὐρ. « Τοῖσι περιοικέουσι, οὗτοί εἰσιν οἱ τὰς διαφορὰς διαιρέοντες, » Ἡρ. (καὶ μσ.) « Τοιαύτης οἵην περ σὺ διαιρέεαι εἶναι, » αὐτ. « Τὸ μὲν τέρας ὑμῖν ὁ πατὴρ διελεῖται, » Δ. Ἀλ. « Οὐκοῦν ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα κτλ., » Πλάτ. « Ἴθι δή μοι.. διελοῦ τάδε, » αὐτ. (καὶ πθ.) « Χρόνος ὁ ἐν τοῖς νόμοις διῃρημένος, » Ἀρστ., (συγχ. τῷ

Δι-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Διῆρα κτλ.). Σηκόνω τι (διὰ τῆς χειρὸς μυ) ὑψηλὰ, (ἐν γέν.) σηκόνω, ὑψόνω, (μτφορ.) μεγαλοποιῶ. (μσ.) ὑψόνομαι. « Διῆρε τὸ ῥόπαλον, » Ακ. « Ἄνω τὸν αὐχένα διαίρειν, » Ξεν. « Τὸ ω διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον, » Ἑρμγ. (καὶ πθ.) « Σεμνὸς καὶ διῃρμένος πρὸς ὄγκον, » αὐτ. « Φλέβες διῃρμέναι, » Ἀρετ., πρησμέναι, φουσκωμέναι. (ϗ μσ.) « Τὴν βακτηρίαν διαράμενος, » Πλ. « Διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, » Ἀρστ. (καὶ πθ. ἀντὶ μσ.) « Κοπίδα διῃρμένος, » Ακ., κρατῶν σηκωμένον τὸν κόπτην. 2) ἀνοίγω (τὸ στόμα, τὰ 'μμάτια μου). « Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, » Δμ., μήτε ἄνοιξε τὸ στόμα του (νὰ ὁμιλήσῃ), δὲν εἶπε δηλ. οὔτε γρῦ. 3) σηκόνω (κάμνω) πανιὰ, (συνκδχ.) ἀναχωρῶ (κυρ. διὰ θαλάσσης), περνῶ (στενὸν). « Διάραντες τὸν πορθμὸν, » Πλβ. (καὶ προθετ.) « Διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, » αὐτ. « Ἐκ Χαλκηδόνος οἱ βουλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον, οὐ δύνανται πλεῖν κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸν μεταξὺ ῥοῦν, » αὐτ.

Δι-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι ἀκριβῶς, διακρίνω.

Διαίσθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις, κατανόησις.

Δι-αίσσω, Μ. αίξω, Π. τινάζομαι (περνῶ ὁρμητικῶς) διὰ μέσου, (ἴδε Διάττω).

Δι-αϊστόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω ἄφαντον, ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου.

Δι-αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι ἢ υνθήσομαι. Κατεντρέπομαι.

Δίαιτα [δῖα ἡ ἡμέρα, ἴδε Ἔνδιος], ης (ἡ). ὁ τρόπος (τὸ εἶδος, ἡ τάξις) τῆ ζωῆς, (δηλ.) ἡ τροφὴ, ὁ ὕπνος, ἡ ἐργασία κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ παρὰ τοῦ ἰατροῦ διωρισμένη. « Ἐθίζου δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον κτλ., » Πυθ. « Τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον, » Ἡρ. « Οἶνος πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος, » Στρβ., (παρβλ. Διαγωγή). 2) (συνκδχ.) ἡ διαμονὴ (διατριβὴ, κατοικία) εἴς τινα τόπον. « Ἔχων δίαιταν ἐν Ἄργει, » Θκ. (ϗ ἐπὶ ζώων). « Ἐν ὕδατι δίαιταν ποιεύμενον, » Ἡρ. 3) (κατ' ἔκτ.) ὁ τόπος (ὁ οἶκος, ἢ τὸ μέρος τοῦ οἴκου) ὅπου διαιτᾶταί τις, ἐνδιαίτημα, κατοικητήριον, (Γαλλ.) appartement. « Στοὰν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν, » Πλ. « Κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, » αὐτ. « Ναυκληρικὴ δίαιτα, » Ἀθ., ἡ κάμαρα τοῦ καραβιοῦ. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Τὸ νηκτὸν ζῶον ἁλόμενον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται, » Ἀρστ. 4) [διὰ, αἰτέω;] κρίσις, ἐξέτασις, συζήτησις, (ἰδιαιτ. δὲ) αἱρετοκρισία. « Ἀλλὰ ταῦτα μακροτέρας ἐστὶ διαίτης, » Στρ. « Ἔπειτα αὐτοὺς τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δίαιταν, » Ασ.

Διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διῄτων ἢ Ἐδιῄτων, ἀόρ. Διῄτησα ἢ Ἐδιῄτησα, πρκ. Δεδιῄτηκα καὶ πθ. Δεδιῄτημαι). Τρέφω (καθ' ἕνα τρόπον τακτικὸν καὶ προσδιωρισμένον)· (ἰατρ.) βάλλω εἰς δίαιταν. « Οἴκοι τοὺς νοσοῦντας διαιτᾷν, » Πλ. « Τὰ νοσήματα διαιτᾷν λεπτῶς, » Γαλ. 2) κρίνω (ὡς αἱρετοκριτὴς), (κατ' ἔκτ.) διευθύνω, διοικῶ. « Διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, » Δμ. « Πόλιν δ' ὤπασεν λεών τε διαιτᾷν, » Πίνδ. 3) (μσ.) ζῶ (κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον), τρέφομαι, διάγω, (ἰατρ.) κάμνω (κρατῶ, εἶμαι ὑπὸ) δίαιταν. « Γοψὶ σύνηθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι, » Βασίλ. « Ἀνειμένως διαιτώμενος, » Θκ. « Πολλὰ μὲν εἰς θεοὺς νόμιμα, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια δεδιῄτημαι, » αὐτ. « Τὴν δὲ ἄλλην δίαιταν ϗ ταλαιπωρίην τὴν αὐτὴν κελεύειν διαιτεῖσθαι, » Ἱππκρ. 4) διαμένω (διατρίβω) εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, κατοικῶ. « Ἐγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω, » Ασ. « Ἐν Βυιωτοῖς διῃτᾶτο, » Ἰσκρ. (ϗ ἐπὶ ζ.) « Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα, » Ακ.

Διαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Διαιτάω.

Διαίτημα (τὸ), = Δίαιτα. 2) = (σπν.) ἡ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνδιαίτημα.

Διαιτήσιμος (ὁ, ἡ). ἀποφασιστέος ὑπὸ διαιτητοῦ.

Διαίτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαιτᾷν· (ἰατρ.) δίαιτα.

Διαιτητέον, θετ. τοῦ Διαιτάω.

Διαιτητήριον (τὸ), = Ἐνδιαίτημα, τόπος ὅπου διαιτᾶταί τις, κατοικητήριον, [κυρ. οὐδ. τοῦ

Διαιτητήριος (ὁ, ἡ), = Διαιτητικός.

Διαιτητὴς, οῦ (ὁ). αἱρετοκριτὴς, (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁρκωτὸς κριτὴς (διὰ τὰς αἱρετοκρισίας).

Διαιτητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἰατρ.) δίαιταν ἢ τὸν διαιτητήν. « Λόγος —, » Στρ., κριτικὸς, ἐξεταστικός. « Διαιτητική, » Γαλ. (ἐνν. τέχνη), μέρος τῆς ἰατρικῆς.

Δι-αιωνίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ αἰωνίως, εἶμαι.

Διαιώνιος, α ἢ ος, ον, = Αἰώνιος.

Διακαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν καίων, διάπυρος, σφοδρός.

Δια-καθαίνω, Μ. αρῶ καὶ

Δια-καθαρίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω ἐντελῶς, παστρεύω καλὰ (ὅλως διόλου).

Διακάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακαθαίρειν, καθαίρισμα (πάστρευμα) ἐντελές.

Δια-καθέζομαι καὶ

Δια-κάθημαι, Μ. εδοῦμαι ἢ εσθήσομαι (ἀόρ. Διεκαθέσθην κτλ.). Κάθημαι χωριστὰ ἢ κατὰ σειρὰν εἰς τὸν τόπον μου. « Κόρακες διεκάθηντο, » Πλ., ἐκάθηντο ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

Δια-καθιζάνω, Μ. ιζήσω, = Διακάθημαι. (συνκδχ.) κάθημαι πρὸς χρείαν μυ, (Δευτερονόμ. ΙΕ', 3), (παρβλ. Ἀποκάθημαι).

Δια-καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω διαφόρους ἀνθρώπους κατὰ τάξιν (καθένα εἰς τὸν τόπον του) ἢ χωριστὰ (τὸν ἕνα ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖ).

Δια-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Διέκηα κτλ.). Καίω τι καθ' ὅλα τὰ μέρη του, πυρόνω, κατακαίω, (μτφορ.) ἐξάπτω, παροργίζω. « Ἡ θερμασία διακαίει τὸν ἄνθρωπον, » Γαλ. (καὶ μετφορ.) « Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κρᾶσσον, » Πλ. (καὶ πθ.) « Ζώνη διακεκαυμένη, » Γεωγρφ. « Σπυρίδιον διακεκαυμένον, » Ἀρστφ., καϋμένον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Δια-καλλύνω, Μ. υνῶ καὶ

Δια-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Καταστολίζω, καθωραΐζω.

Δια-καλοκαγαθίζομαι, Μ. ίσομαι. Συναγωνίζομαι (Συνερίζομαι) πρός τινα περὶ καλοκαγαθίας (ποῖος νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον εἰς τὴν ἀρετήν).

Διακάλυμμα (τὸ). τὸ μεταξύ τινος διατεταμένον κάλυμμα, σκέπασμα.

Δια-καλύπτω, Μ. ύψω, = Ἀπο(Ἀνα)καλύπτω, ξεσκεπάζω.

Δια-κάμπτω, Μ. κάμψω, = Ἀνακάμπτω, λυγίζω. 2) ἐπιστρέφω.

Διάκαμψις, εως (ἡ), = Ἀνάκαμψις, λύγισμα. 2) ἐπιστροφή.

Δια-κανάσσω, Μ. άξω. Διαπερνῶ μετὰ καναχῆς (κρότου), διακλύζω.

Δια-καπηλεύω, Μ. εύσω. Διαπωλῶ καθὼς οἱ κάπηλοι, πωλῶ λιανικὼς ἢ ὡς μεταπράτης.

Δια-καπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω ἀνάμεσα ἢ ὅλως διόλου.

Δια-καραδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω μέχρι τέλους.

Διακάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ διαπερνῶν τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα.

† Δια-καρπέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικαρπέω.

Δια-καρπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Καρποῦμαι ἄχρι τέλους.

Δια-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω (Ἀντέχω, Ἐγκρατεύομαι) ἄχρι τέλους, ἐπιμένω.

Διακαρτέρησις, εως (ἡ). τὸ διακαρτερεῖν, ἡ μέχρι τέλους καρτερία (ἀνοχὴ, ὑπομονή).

Δια-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Διαβάλλω τινὰ παντοῦ, δυσφημίζω.

Δια-κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπικαταδαρθάνω.

Διακατάσχεσις, εως (ἡ), = Διακατοχή.

;Δια-κατα-χράομαι, Μ. χρήσομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαχράομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διακατ-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω καθ' ὅλους τοὺς λόγους (δι' ἀναντιρρήτων ἀποδείξεων).

Διακατ-έχω, Μ. διακαθ-έξω. Κρατῶ καλὰ ἢ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον. 2) ἐμποδίζω, (παρβλ. Διακρατέω). 3) (Νμ.) ἔγω εἰς τὴν ἐξουσίαν (διακατοχήν) μου κτῆμα κτλ.

Διακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Διακόσιοι.

Διακατοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακατέχειν, βάσταγμα· ἐμπόδισμα. (Νμ.) κτῆσις, ἐξουσία.

Διακάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ διακατέχων (κυρ. κτῆμα), ἐξουσιαστής.

Δια-καυλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

;Δια-καυλίζω, Μ. ίσω. (βτν.) Ἐβγάλλω καυλὸν (κοτσάνι), ξεβλασταρόνω.

Διάκαυμα (τὸ). καῦσις ὑπερβολικὴ, καύσιμον, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάκαυμα).

Δια-καυνιάζω, Μ. άσω, Π. = Διακληρόω, ῥίπτω λαχνόν.

Διάκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακαίειν, καῦσις ὑπερβολικὴ· καύσιμον.

Διακαυστέον (-τέον), θετ. τοῦ Διακαίω.

Διακαῶς, ἐπίρ. Διαπύρως, σφοδρῶς.

Διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην ϛάσιν (θέσιν, κατάστασιν, διάθεσιν). » Ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα, ποικίλον ἦγον εἰργάζετο, « Ἡρώδ. 2) εἶμαι διατεταγμένος (συμφωνημένος, διωρισμένος, ἀποφασισμένος). »Νόμῳ ὡς διάκειται, « Πυθ. » Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο, « Ἡρ. » Ἐπὶ διακειμένοισι μάχεσθαι, « αὐτ., μὲ συμφωνίας. » Ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, « Θκ. » Δακρύσαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται, « Δμ. » Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, « Ξεν. »Οὕτω διάκεισο τὴν γνώμην, « Ἰσκρ. » Οὐχ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, « Λσ.

Δια-κείρω, Μ. κερῶ καὶ Αἰολ. κέρσω. Κουρεύω (καὶ μτφορ. Στερῶ, Ἀφαιρῶ) ὅλως διόλου, (Π.) ἀναιρῶ, ἀνατρέπω.

Διακεκριμένως [διακρίνω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ τὸ καθὲν, (ἐπμ.) σαφῶς, ὡρισμένως.

Δια-κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλλέω.

Δια-κελεύομαι, Μ. εύσομαι. Προστάζω, (Παραγγέλλω) ῥητῶς καὶ ἐπιμόνως, παρακινῶ μὲ πολλὴν προθυμίαν.

Διακέλευσμα (τὸ) καὶ

Διακελευσμὸς (ὁ). προσταγὴ (παραγγελία, παρακίνησις) ἔντονος.

Διακενῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) Διὰ κενῆς (ἐνν. βολῆς [illegible]), εἰς μάτην, (κοιν.) κούφια, ϛὰ χαμένα, χωρὶς αἰτίαν. » Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς, « Ψαλμ.

Διάκενος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου κενὸς (ἄδειος, κούφιος) ἔσωθεν ἢ ἀναμεταξύ (» Ἕτερα δ' αὖ σώματα διάκενα λέγουσιν, οὐ κενὰ, καθάπερ σπόγγον τε καὶ κίσσηριν, « Γαλ.) (συνκδχ.) λεπτὸς, λιγνός· ἄπαχος. ἀνούσιος. ἀδύνατος (τρπ.) μάταιος, περιττός. » Διάκενον δεδορκὼς, « Ἀκ., μὲ βλέμμα παραλογισμένου ἢ πεινασμένου. » Μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα, « Ἀρστ., τὰ διὰ μέσου κενὰ διαστήματα.

Δια-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) ὅλως διόλου.

Δια-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα· κεντῶ (πλουμίζω) ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

Διακέντησις, εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα· (ἰατρ.) τὸ σκάσιμον τῶν οὔλων εἰς τὴν ὀδοντοφυΐαν.

Διακένως ἐπίρ. Ἄδεια (Κούφια) ἔσωθεν ἢ ἀναμεταξύ.

Διακένωσις, εως (ἡ). ἐντελὲς ἄδειασμα (κένωμα, εὐκαίρωμα).

Διακέομαι, Ἰων. ἀντὶ Διάκειμαι.

Δια-κεράννυμι, Μ. κεράσω, = Συγκεράννυμι.

Δια-κερματίζω, Μ. ίσω. Ἀλλάζω (Χαλνῶ) μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα.

Διακέρσαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ Διακεῖραι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διακείρω.

Δια-κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγελῶ μὲ ὑπερβολήν.

Διακεχλιδὼς, ότος, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Διαχλίζω, θρύπτομαι, καμαρόνω, (ἴδε Χλίω).

Διακεχρημένος, η, ον, μτχ. τοῦ Διαχράομαι ἢ Διακέχρημαι.

Διακεχυμένως [διαχέω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀφθόνως. » Δ. γελᾷν, « Σδ., μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Διακεχωρισμένως [διαχωρίζω], ἐπίρ. (μτχ.), = Διακεκριμένως.

Δια-κηπεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω (ἀπὸ κήπου εἰς κῆπον).

Δια-κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Στέλλω πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ δέχομαι παρ' αὐτῶν κήρυκα μὲ προτάσεις· στέλλω νὰ ἐρωτήσω τι διὰ κήρυκος, (Θκ. Δ', 38). 2) (μτγν.) = Διακηρύσσω.

Διακήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δια-κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κοινοποιῶ παντοῦ διὰ κήρυκος, διαλαλῶ.

Δια-κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω, διαφθείρω.

Δια-κιγκλίζω, Μ. ίσω. Κουνῶ ἀδιακόπως καὶ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Δια-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ὁρμῶ εἰς τὸν κίνδυνον, ἐπιχειρῶ τι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, ῥιψοκινδυνεύω. » Διακινδυνευόμενα φάρμακα, « Ἰσκρ., τὰ ἐπικίνδυνα.

Δια-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ τῇδε κακεῖσε, Διασείω, (συνκδχ.) δοκιμάζω, ἐξετάζω, (τρπ.) διεγείρω, ἀνακατόνω, (ἰατρ.) μεταστοπίζω, παρασαλεύω, (ἴδε

Μετακίνημα (τὸ). (ἰατρ.) μετατόπισμα ἐλαφρὸν κοκκάλου, (παρβλ. Ὀλίσθημα).

Διακίνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Διακινέω, μετακίνησις, μετατόπισμα· περίπατος, (ὅθεν

Διακινητήριον (τὸ). τόπος πρὸς διακίνησιν, περιπατος.

Δια-κιρνάω ἢ Δια-κίρνημι, Π. ἀντὶ Διακεράννυμι.

Δια-κίχραμαι, Μ. δια-χρήσομαι. Δανείζομαι (ἐκ διαλειμμάτων).

Διάκλασις, εως (ἡ). τσάκκισμα εἰς τὴν μέσην, [ἐκ τοῦ

Δια-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι εἰς τὴν μέσην. ||. (μσ.) κάμνω τσακκίσματα, εἶμαι τρυφηλὸς (γυναικώδης), (παρβλ. Διαθρύπτω).

Διάκλεισις, εως (ἡ). κλείσιμον (κούφιμον) τοῦ δρόμου, ἐμπόδισμα, [ἐκ τοῦ

Δια-κλείω, Μ. κλείσω. Κόπτω (Κλείω) τὸν δρόμον, χωρίζω, ἐμποδίζω.

Δια-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω (Σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, Ἀφαιρῶ) τι μὲ ἐπιτήδειον τρόπον.

Δια-κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κληρονομῶ τι ἐξ ὑπαμοιβῆς (ἀλληλοδιαδόχως). » Ἐμπρησμὸς.., πολὺ ἔχων ἀεὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον, « Λογγ.

Δια-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μοιράζω διὰ κλήρου, βάλλω τι εἰς κλῆρον. ||. (μσ.) ῥίπτω κλῆρον περί τινος.

Διακλήρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου διανομὴ (ἐκλογὴ κτλ.).

Δια-κλιμακίζω, Μ. ίσω. Καταπαλαίω τινὰ διὰ κλιμακισμῶν (ἴδε τὴν λέξιν).

Δια-κλίνω, Μ. κλινῶ, = Ἐκκλίνω, κλίνω πλαγίως, (ἐπμ.) ἀποφεύγω.

Διάκλισις, εως (ἡ). ἀποφυγή.

Δια-κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασείω, Διαταράττω.

Διακλύζω, καὶ (μτγν.), -κλύω, Μ. κλύσω. Πλύνω (Ξεπλύνω) τι ἔσωθεν καλῶς (μὲ πολὺ νερόν). ||. » Διακλύζομαι τὸ στόμα, « Δσκρ. (καὶ ἄλλ.). » Διακλύζομαι, « Ἀρστ., ξεπλύνω τὸ στόμα μου.

Διάκλυσμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται ὁ

Διακλυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακλύζειν, ξέπλυμα (τοῦ στόματος κτλ.), γαργάρα· κλυστῆρι κτλ.

Δια-κλώθω, Μ. κλώσω, (νλγ.). Κλώθω (Στρίφω) καλά.

Δια-κλωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διακλέπτω.

Δια-κναίω, Μ. κναίσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) Κατατρίβω, κατατρώγω, στενοχωρῶ, ἐξαντλῶ, κατατήκω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Δια-κνήθω, Μ. κνήσω. Ξύνω συνεχῶς ἢ δυνατά.

Δια-κνίζω, Μ. ίσω. Τσυμπῶν κόπτω, σχίζω μὲ τὸ νύχι, (μτφορ.) πειράζω μὲ ἐγγιχητικοὺς λόγους.

Δια-κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου κοῖλον, βαθουλόνω, (παρβλ. Διαγλάφω).

Διάκοιλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου κοῖλος (κενὸς, κούφιος) ἔσωθεν, (παρβλ. Διάκενος).

;Δια-κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, Διακοιλαίνω.

Δια-κοινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινοποιῶ (Κοινολογῶ) εἰς ὅλους ἢ εἰς πολλοὺς δι' ἀλλήλων.

Δια-κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διατάττω (διευθετῶ) τι ὡς κοίρανος (ἡγεμὼν, βασιλεὺς κτλ.).

Δια-κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω μὲ διαφόρους τρόπους. ||. (μσ.) συνεφίζομαι νὰ ὑπερβῶ τινα εἰς τὴν κολακείαν.

Δια-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ ἓν μετ' ἄλλου, συγκολλῶ, συναρμόζω. »Λίθῳ διακεκολλημένος, « Ἀκ., καπλαδισμένος ὅλος μὲ μάρμαρα.

Διακολλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ διακολλῶν (συγκολλῶν), ἢ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς τοῦτο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάκολλος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἢ διάβροχος μὲ κόλλαν, (ἴδε Βυβλίον).

Δια·κολοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κολοβόνω ἐντελῶς.

Δια·κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἀμέσως κατόπιν, (τρτπρ.) εἶνε ἄμεσον παρεπόμενον.

Δια·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν περνῶ (ἐβγαίνω) πέρα.

Διακομιδὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακομίζειν, διαβίβασις κτλ.

Δια·κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω τι εἰς τὸ πέραν (ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο) μέρος, Διαβιβάζω. « Τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρ. διακομίσαιμεν, « Ἰσκρ., (ὅθεν τὸ κοιν.) διαγουμίζω. 2) (ἰατρ.) = Διάγω (5). παρβλ. Ἀνακομίζω.

Διακομιστής, οῦ (ὁ). ὁ διακομίζων τι. « Γραμμάτων—, « Συν., ὁ γραμματοφόρος.

Διάκομμα (τὸ). τὸ κομμένον (διακεκομμένον) μέρος, κόψιμον.

Δια·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομπάζων ἐπαναλέγω ἢ κοινολογῶ τι.

Δι·ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω πολλὰ κοπτερόν.

Διακονεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κάθηνται (περιμένουν) οἱ ὑπηρέται, (ἐκκλησ.) = Διακονικόν.

Διακονέστερος, α, ον, συγκ. (ἀνμλ.) τοῦ Διάκονος, προθυμότερος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀξιώτερος.

Δια·κονέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διηκόνουν ἢ Ἐδιακόνουν, ἀόρ. Διηκόνησα ἢ Ἐδιακόνησα, πρκ. Διηκόνηκα καὶ Δεδιακόνηκα καὶ Δεδιηκόνηκα), (κυρ.) = Ἐγκονέω, (ἐπμ.) ὑπηρετῶ, δουλεύω, εἶμαι διάκονός (ὑπηρέτης [ἢ ἁπλ.] ἐκτελῶ προσταγὴν [παραγγελίαν]) τινος. » Ὡς βλακικῶς διακονεῖς· οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; « Ἀρςφ., (καὶ μσ.) » Κᾷδει.., μόνον διακονεῖσθαι (ἐνν. ἐμαυτῷ), « Σοφ. » Τὸν διακονούμενον αὐτοῖς μάγειρον, « Ἀθ. (ᾗ πθ.) » Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, « Γρφ.

Διακόνημα (τὸ), = Διακονία. 2) (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πρὸς διακονίαν χρήσιμα σκεύη, ἀγγεῖα.

Διακόνησις, εως (ἡ), = Διακονία.

Διακονητὴς, οῦ (ὁ), = Διάκονος, ὑπηρέτης.

Διακονία (ἡ). τὸ ἔργον (καὶ ἐκκλησ. τὸ ἀξίωμα) τοῦ διακόνου, ὑπούργημα, ὑπηρεσία, δουλειά.

Δια·κονίζω, Μ. ίσω, = Διακονέω.

Διακονικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς διάκονον, ὑπηρετικός. 2) ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) πρὸς διακονίαν. ||. (οὐσ.) Διακονικὸν (τὸ), (Ἐκκλησ.) τὸ μέρος τοῦ ναοῦ (πρὸς ἀριστερὰν τοῦ βήματος) ὅπου ἵςαντο οἱ διάκονοι.

Διακονικῶς, ἐπίρ. Ὡς διάκονος, καθὼς ἁρμόζει εἰς διάκονον.

Διακόνιον (τὸ). εἶδος μικροῦ πλακοῦντος.

Διακονὶς, ίδος (ἡ), [διὰ, κόνις]. ὕφασμα ἀραιὸν· (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀνόητος (ἀσύστατος).

Διακόνισσα (ἡ), (ἐκκλησ.). γυνὴ διάκονος.

Δια·κονίω, Μ. ίσω, Κατασκονίζω, κάμνω ὅλον σκόνιν. ||. (μσ.) πασπαλίζομαι μὲ σκόνιν ἢ ἄμμον (καθὼς οἱ παλαισταί), σηκόνω σκόνιν μὲ τοὺς πόδας μου (καθὼς οἱ σκύλοι ὅταν ἑτοιμάζωνται νὰ πιασθοῦν μὲ ἄλλους).

Διάκονος (ὁ καὶ ἡ), [διὰ, κόνις ἢ †κονέω = πονέω, ἢ διοικῶ, ἢ διάγω]. ὑπηρέτης, δοῦλος, σκλάβος. » Καὶ διακόνῳ, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν, « Δμ. (παρβλ. Διάκτορος).

Δι·ακοντίζω, Μ. ίσω (μὲ αἰτ.). Τρυπῶ τινα μὲ τὸ ἀκόντιον. ||. (μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) συναγωνιζομαι πρός τινα εἰς τὸ ῥίψιμον τοῦ ἀκοντίου, (κοιν.) παίζω τζιρίτι.

Διακόντισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Διακόντωσις, εως (ἡ), = Κόντωσις.

Διακοπὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακόπτειν, χώρισμα εἰς τὴν μέσην, κόψιμον, (τρπ.) ἡ πρὸς καιρὸν παῦσις, ἀνακωχὴ κτλ.

Διάκοπρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀφθόνως κοπρισμένος.

Διακοπτικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ διακόπτειν ἐπιτήδειος.

Δια·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ πέρα-πέρα. (τρπ.) παύω τι πρὸς καιρὸν, κάμνω διακοπήν. » Σφυγμὸς διακόπτων, « Γαλ., ὁ διακοπτόμενος ἐκ διαλειμμάτων.

Δια·κόρευσις, εως (ἡ), = Διαπαρθένευσις.

Διακορευτὴς, οῦ (ὁ). παρθενοφθόρος, [ἐκ τοῦ

Δια·κορεύω, Μ. εύσω καὶ

Δια·κορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπαρθενεύω.

Διακορὴς, έος (ὁ, ἡ), = Διάκορος.

Διακόρησις, εως (ἡ), = Διαπαρθένευσις.

Δια·κορκορυγέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.). (μὲ αἰτ.) Προξενῶ γουργουρητά.

Διάκορος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς χορτάτος.

Διακόρως, ἐπίρ. Κατακόρως, ἄχρι πλησμονῆς.

Διακοσιάκις, ἐπίρ. 200 φοραίς.

Διακοσιάχους (ὁ, ἡ), = Διακοσιοντάχους.

Διακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 200. » Ἵππος διακοσία, « Θκ., ἀντὶ 200 ἱππεῖς.

Διακοσιοντάχους (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν (δίδων) εἰς τὸ ἓν διακοσία.

Διακοσιοστὸς, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 199ον.

Διακοσιοτεσσαρακοντάχους (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν (δίδων) 240 εἰς τὸ ἓν.

Δια·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω, διοικῶ.

Διακόσμησις, εως (ἡ). διευθέτησις, τακτοποίησις· διοίκησις.

Διακοσμητικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακοσμεῖν (τακτοποιεῖν κτλ.).

Διάκοσμος (ὁ), = Διακόσμησις· τάξις (παράταξις) στρατιωτική· (ὅθεν παρὰ τοῖς γρμτ.) ὁ ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλ. κατάλογος· (ἐν γέν.) = Κόσμος.

Δια·κουφίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς). Ἐλαφρόνω ἢ (ἀμτβτ.) Ἐλαφρόνομαι, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν (ἐσωτερικῶς ἢ ἐκ διαλειμμάτων) ἐλαφρότερον, καλλῃτερεύω.

Δι·ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω προσεκτικῶς καὶ μέχρι τέλους, δίδω ἀκρόασιν. » Διακούετε ᾗ κρίνετε, « Γρφ. (ἐπμ. 2) εἶμαι μαθητὴς (ἀκροατὴς) τινος, ἀκούω (ἀναίρνω) μάθημα ἀπό τινα. » Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασὶ, « Πλ., ἐχρημάτισεν ἀκροατὴς του.

Διάκοψις, εως (ἡ), = Διακοπή.

Δια·κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Διασείω, κουνῶ δυνατά.

Δια·κράζω, Μ. κράξω (ὁ μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Διακέκραγα). Φωνάζω δυνατὰ ἢ τρέχων παντοῦ· συνερίζομαι πρός τινα ποῖος νὰ φωνάξῃ δυνατώτερα.

Δια·κρανόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Διακρηνόω.

Δια·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι σφιγκτὰ ἢ διαρκῶς εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στάσιν (εἰς τὸ αὐτὸ μέρος), ἐμποδίζω, (ἴδε καὶ Διακρατέω καὶ παρβλ. Διακατέχω).

Διακράτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρατεῖν, διακατοχὴ, βάσταγμα, ἐμποδισμα.

Διακρατητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ διακρατεῖν, συντηρητικός.

Δια·κρέκω, Μ. κρέξω (ξ). Παίζω (μὲ κᾶποιαν ἔμφασιν) κιθάραν κτλ.

Δια·κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ διὰ τοῦ κρημνοῦ, κατακρημνίζω.

Δια·κρηνσω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι ὡς ἀπὸ κρήνης· (κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) ἀφαιρῶ τὸ κάρηνον (πῶμα) τοῦ πίθου, (ἐπμ.) ἀνοίγω (κρασὶ κτλ.).

Δι·ακριβάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς.

Δι·ακριβολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λογαριάζω τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, φιλονεικῶ ᾗ διὰ τὸ λεπτὸν περὶ τῆς τιμῆς.

Δι·ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω (Ἐξετάζω, Ἐκθέτω, Φυλάττω, Γνωρίζω) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπεξεργάζομαι, φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐξακριβόνω.

Διακρίβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετ' ἀκριβείας ἔρευνα ἢ ἔκθεσις.

Διακριδὰ ἢ Διακριδὸν, ἐπίρ. Π. = Διακεκριμμένως, κατ' ἐκλογὴν· ἐξαιρέτως· κατὰ τάξιν· εὐκρινῶς· ἀκριβῶς.

Διακρινθεῖτε, Ἀττ. ἀντὶ Διακρινθείητε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δια·κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ. » Κόμην (» Στήμονας συγκεχυμένους)—, « Πλάτ. 2) διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη· ξεδιαλύζω· ξεκαθαρίζω. » Τὸν ἀέρα ὀνοφερὸν καὶ βαρὺν ἀσθενείᾳ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας, « Πλ. 3) (τρπ.) = Διαγινώσκω, κρίνω, ἀποφασίζω. » Ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε, « Ἀρςφ. 4) Ἐξηγῶ, σαφηνίζω. » Διακρίνειν τὰ μαντεῖα, « Στβ. 5) (μσ.) κρισολογοῦμαι (συνερίζομαι, φιλονεικῶ) πρός τινα. » Σκοπεῖσθε πότερον κάλλιόν ἐστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι, « Δμ. 6) διστάζω, ἀμφιβάλλω· συστέλλομαι, ὑποπτεύω. » Πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, « Γρφ. 7) χωρίζομαι, (συνκδχ.) ἀναχωρῶ. » Οἵτε ἀφιςάμενοι, καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο, « Ἡρ. 8) (πθ.) διοργανίζομαι, λαμβάνω σχῆμα ᾗ μορφὴν, τελειοποιοῦμαι. » Θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλου, μορφὴν ἰδίαν ἐπέδειξε, « Χρύσιππ.

Διάκριοι, ων (οἱ), = Ὑπεράκριοι.

Διάκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρίνειν, ξεχώρισμα, διαίρεσις· διάλυσις, (συνκδχ.) φθορὰ, θάνατος· ξεδιάλυσμα, ξεκαθάρισμα· ἐξήγησις (ὀνείρων κτλ.). Διά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνωσις, κρίσις, ἀπόφασις· διαφορὰ, φιλονεικία· (απν.) διαμόρφωσις, τελειοποίσις. 2) (συνκδχ.) τὸ κατὰ μέσον τοῦ μετώπου τῶν λαγωνικῶν σκύλων κοίλωμα.

Διακριτέον, θετ. τοῦ Διακρίνω.

Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος διακρίνειν (χωρίζειν κτλ.), ἀναλυτικός.

Διάκριτος (ὁ, ἡ). διακεκριμένος, ξεχωρισὸς, ἐξαίρετος· διαλελυμένος κτλ.

Δι·ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Διακούω.

Δι·ακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκροβολίζομαι μακρόθεν ἢ ἐκ διαλειμμάτων πρός τινα.

Διακροβολισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακροβολίζεσθαι.

Διάκροκος (ὁ, ἡ). ζυμωμένος (κατεσκευασμένος) μὲ κρόκον.

Δια·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Συγκροτῶ, δηλ.) Ἀναλύω (» Ἱκανῶς διακροτήσαντας [κατὰ διόρθ. ἀντὶ Διακρατήσαντας]τὸν περὶ τούτω λόγον,« Στρβ.), διαλύω, χαλνῶ, σπάνω, συντρίβω, τρυπῶ. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) = Διασποθέω.

Διακρουνίζω, Μ. ίσω. Διαγέω κρουνηδόν.

Διάκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρούειν, ἀπόκρουσις, ἀπομάκρυνσις, ἀποφυγὴ· ἀπάτη· χρονοτριβή.

Διακρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ διακρούων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρούειν, ἀποκρουστικός· (γραμτ.) ὁ σημαίνων διάκρουσιν (ἀπάτην).

Δια·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν διαπερνῶ τι διά τινος. » Σφῆνες διακρουσθέντες,« Θφρ. 2) κτυπῶν δοκιμάζω πήλινον σκεῦος ἂν ᾖνε 'γιερόν. » Καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, σαθρὸν ἀποφθέγγεται, « Ακ. 3) (μσ.) κεντῶν μὲ τὸ κοντάρι ἑκατέρωθεν ἀπομακρύνω τὸ πλοῖον. » Ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τοῦ λόγου, « Γργ. (ἐπμ. 4) (τρπ.) μακρύνω (ἀναβάλλω) τὸν καιρὸν, ἀποφεύγω, ῥίπτω ἀπὸ 'πάνω μου, ἀπατῶ. » Ποῦ ληφθήσεται, νῦν ἂν διακρούσηται; « Δμ. (παρβλ. Διαδύομαι ἢ Παρακρούω).

Δια·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ἐπιμελῶς.

Δια·κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζων ἰαιάζω (χωρίζω) ἐπιμελῶς τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου.

Διακτενισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακτενίζειν.

Διακτορία (ἡ), Π. τὸ ἔργον τοῦ διάκτορος, διακονία, ὑπηρεσία.

Διάκτορος (ὁ, ἡ), καὶ

Διάκτωρ, ορος (ὁ), Π. [διάγω ἢ διήκω]. ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος· (ἐν γέν.) ἀπεσταλμένος, ὑπηρέτης.

Δια·κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθύνω (Διοικῶ) ἐπιμελῶς ἢ μέχρι τέλους. » Μᾶλλον ἂν οἴνου χωρὶς ἢ Μενάνδρου διακυβερνῆσαι τὸν πότον, « Πλ.

Διακυβερνητικὸς, ἡ, όν. Πρὸς τὸ διακυβερνᾶν ἐπιτήδειος, διοικητικός.

Δια·κυβεύω, Μ. εύσω. Παίζω μετά τινος τοὺς κύβους· (μτφρ.) Διακινδυνεύω.

Δια·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω.

Διακυκλόω-ῶ, ώσω. Περικυκλόνω.

Δια·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾧ

Δια·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι ἔνθεν κἀκεῖθεν ἢ ἀνάμεσα.

Δια·κυμαίνω, Μ. ανῶ. Διεγείρω κύματα.

Διακυμβαλίζω, Μ. ίσω. Διαβίδω ἐν ἤχῳ κυμβάλων ἢ ὡς διὰ κυμβάλου, διακωδωνίζω.

Δια·κυνοφθαλμίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυττάζω τινὰ (ὅστις μὲ κυττάζει ἐπίσης) μὲ ἀναίδειαν ἢ πλαγίως (καθὼς ὁ σκύλος).

Δια·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ('Εβγάλλω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ πουθενὰ) νὰ ἴδω, (συνκδχ.) περιεργάζομαι, παρατηρῶ.

Δια·κυρίττομαι, Μ. ίξομαι. Κτυπιοῦμαι (Μάχομαι πρός τινα) μὲ τὰ κέρατα καθὼς τὰ κριάρια, (ἐν γέν.) ἀντιπαλαίω, φιλονεικῶ.

Διακώδιον (τὸ). ἰατρικὸν ἀπὸ κωδίας (κεφάλια παπαρούνων).

Δια·κωδωνίζω, Μ. ίσω, = Κωδωνίζω, δοκιμάζω παντοιοτρόπως. 2) διαφημίζω.

Διακώλυμα (τὸ). τὸ μεσολαβοῦν ἐμπόδιον.

Διακώλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακωλύειν, παρεμπόδισις.

Διακωλυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διακωλύων (παρεμποδίζων).

Διακωλυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ διακωλύειν, παρεμποδιστικός.

Δια·κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι διὰ μεσολαβήσεως, παρεμποδίζω, ἀπαγορεύω.

Δια·κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπαίζω, (Σατυρίζω) τινὰ παντοῦ.

Δια·κωνέω-ῶ, Μ. ήσω ᾧ

Δια·κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω πανταχόθεν μὲ πίσσαν, πισσόνω.

Δια·κωπηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διερέσσω.

Διακωχὴ (ἡ), [διέχω]. διακοπὴ, ἀνακωχὴ, διάστημα.

Διαλαβὴ (ἡ), = Διάληψις, πιάσιμον μὲ τὰ δύο χέρια.

Δια·λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. β'. Διέλαχον κτλ.). 'Ρίπτω ('Παίρνω, Μοιράζομαι μὲ) λαχνόν. 2) Π. ξιγχίζω, κομματιάζω. » Ὑπὲρ πρίν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες,« Εὐρ. (παρβλ. Διαλακέω).

Δια·λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω (Κωμ.). Κόπτω καὶ καταιβάζω διὰ τοῦ λαιμοῦ μου κομμάτια (τόμους) κρέατος κτλ.

Διαλακέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Διέλακον). Σκάνω (Σπάνω, Σχίζομαι) μὲ κρότον.

Δια·λακτίζω Μ. ίσω. Καταξιγχίζω (συγγ. τῷ Διαλακτίζω. Μ. ίσω. Λακτίζων ἀπορρίπτω.

Δια·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. καὶ αἰτ.) Συνομιλῶ. 2) (μὲ αἰτ.) διαφημίζω, κοινολογῶ παντοῦ, διακηρύττω.

Διαλάλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλαλεῖν, συνομιλία· κοινολόγησις.

Διαλάλητος (ὁ, ἡ). περίφημος, διαβόητος.

Δια·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Β'. Διέλαβον κτλ.). Παίρνω τι ξεχωριστὰ (κατὰ μέρος), παίρνω τὸ μέρος μου, μοιράζομαι ἐξ ἴσου. » Διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους,« Δμ. » Διαλαβόντες τὰς οἰκίας ἐβάδιζον, « Λσ. » Διαλαμβάνων ἕκαστον ἡμῶν ἐν μέρει, « Αἰσχ. (ᾧ μσ.) » Θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος,« Ξεν. 2) πιάνω μὲ τὰ δύο χέρια ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπ' ὅλα τὰ) μέρη, Μεσολαβῶ, πιάνω ἀπὸ τὴν μέσην, (ἐπμ.) πιάνω καλά, (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἐμποδίζω, παρεμποδίζω. διακόπτω· Περιέχω, περιλαμβάνω. » Διαλαβοῦσα τὸν σύμπαντα κόσμον,« Ξεν. » Διαλαμβάνω τὸ ξυστὸν (τὴν μάχαιραν), « Αξ. (ἴδε καὶ Διάληψις). » Εἰ δὲ μὴ, διαλαβόντα σείειν, « Ἱππκρ. » Διαλαβὼν ἠγκύλισας,« Ἀρχ., (ἴδε Τραχηλίζω). » Διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς,« Πλ6. » Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν, « Θφρ. » Ἡ ἐπιστολὴ διαλαμβάνει, « Μυθ. (καὶ πθ.) » Ἄγεται διαλελαμμένος,« Ἱππ. » Διὰ τὸ μὴ διαλαμβάνεσθαι τὸ φῶς, « Ἀρχ.

3) χωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ. » Τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, « Ἀρχ. » Κατεκλίνη ἐνμέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, « Πλάτ. » Τὸν ποταμὸν εἰς τὰς διώρυχας διέλαβε, « Ἡρ. » Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους, « Δμ. (καὶ πθ.) » Γόνασι διειλημμένος ὁ καυλὸς,« Δσκρ. 4) (τρπ.) περιλαμβάνω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ· φαντάζομαι, νομίζω· κρίνω, σκέπτομαι. (ἐπμ.) διορίζω, προσδιορίζω, ἀποφασίζω. ἐξηγῶ. » Διαλαβόντες τοῖς διανοήμασι,« Πλάτ. » Μὴ διειληφότες τι διαφέρει, « Πλδ. » Διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς,« » Διελάμβανε μετὰ τούτων, τί δεῖ ποιεῖν.« αὐτ. » Διέλαβεν ἀποστέλλειν,« αὐτ. » Ἡ δὲ εὐμηχάνως διαλαμβάνει, « Σδ. » Δεῖ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας, τί ἐστιν,« Ἀρχ. » Ταύτῃ τοὺς νόμους διαλαμβάνειν, ὅπῃ μέλλει συνοίσειν τῇ πόλει, « Ασ., (ἴδε καὶ Διειλημμένως).

Διαλαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός, διαφανής.

Διάλαμπρος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δια·λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι διάλαμπρον, καταλαμπρύνω.

Δια·λάμπω, Μ. λάψω, Λάμπω (κυρ. καὶ μτφρ.) διὰ μέσου τινὸς ἢ μεταξὺ ἄλλων ἢ μὲ πολλὴν λάμψιν. » Ὡς διέλαμψεν ἡμέρα, « Ἀρχ. » Ὀφθαλμοὶ διαλάμποντες, « Ἀρις. (ᾧ ἐπὶ τῶν ὀμμ.) » Ἂν δὲ τοῖς ὀλίγοις μᾶλλον διαλάμψουσιν,« Ἀρχ., ἀκούεται λαμπρότερα ἢ φωνὴ των, (παρβλ. Διαυγάζω).

Διάλαμψις, εως (ἡ). ἡ διὰ μέσου τινὸς λάμψις. » Πυρὸς—,« Ἀρχ., ἡ ἀστραπή.

Διέλαμψις, ιος (ἡ), Ιων. ἀντὶ Διάληψις.

Δια·λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. Β. Διέλαθον κτλ.). Λανθάνω (Εἶμαι ὀφωσγος εἰς) τινα ὅλως διόλου. » Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, « Ισκρ., δὲν μὲ λανθάνει, τὸ γνωρίζω. » Διαλαθὼν εἰσέρχεται,« Θκ.. ἐμβῆκε κρυφὰ (χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν).

Διάλαυρος (ὁ, ἡ), (κυρ. οἶκος) ὁ χωρισμένος τῶν λοιπῶν (ἢ πανταχόθεν ἢ μόνον ἔμπροσθεν) διὰ δρόμου (λαύρας), (παρβλ. Περιέμφοδος).

Δια·λαφίσσω, Μ. ίξω. Κατατρώγω τὰ ἐντόσθια (καθὼς τὰ θηρία ὅταν σχίσουν ζῶα).

Δια·λαχαίνω, Μ. ανῶ. Π. διεργόμενος κάμνω αὐλακιὰν (καθὼς τὸ ὑμᾶξι).

Δι·αλγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπεραλγέω παθέω. νομαι καὶ καταπαρθ τὸν πόνον (καὶ μτφρ.) τὴν λύπην.

Διαλγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ διαλγῶν (παθαινόμενος [ἢ Π. προξενοῦν] ὀνιαρότατους πόνους ἢ βαθυτάτην λύπην).

Δια·λεάνω, Μ. ανῶ. Κάμνω ἐντελῶς λεῖον (ὁμαλόν). » Τὴν ὀδὸν—, « Διόδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δια-λέγω, Μ. λέξω, = Ἐκλέγω, (κοιν.) διαλέγω, ξεδιαλέγω, ξεχωρίζω, ξεκαθαρίζω. » Διαλέξας τὰ ὑγιῆ ἢ τὰ μή, « Πλάτ. « Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει, « Ξεν.

2) = Διορύττω. » Διελέγοσαν τὴν ὀπήν, « Ἀρχ. 3) (μσ.) Διαλέγομαι, Μ. λέξομαι καὶ (σπν.) λεχθήσομαι (ἀόρ. Διελέχθην, πρκ. Διείλεγμαι κτλ.). ὁμιλῶ πρός τινα, συνομιλῶ· (συνδγ.) πραγματεύομαι περί τινος ὑποθέσεως· ὁμιλῶ μίαν (ὁποίαν δήποτε) διάλεκτον· ὁμιλῶ κατὰ κανόνας. » Ἀλλήλοις διειλέγμεθα, « Πλάτ. « Πρεσβείαν ἐκπέμπειν, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται, « Δμ. » Τοῦτ' τὸ ῥῆμα διελέχθην ἐγώ, αὐτ. » Ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη, « Ξεν. « Πόλιες κατὰ ταὐτὰ διαλεγόμεναι, « Ἡρ. 4) = Παραλέγομαι, πλαγιάζω (συνευρίσκομαι) μὲ γυναῖκα. « Οὐκ ἂν διαλεχθείην αὐτῇ, « Ἀρχφ., (παρδλ. Λέγω καὶ Ὁμιλῶ).

Δια-λείβομαι, Μ. λείψομαι. Λυόνω ἢ ζέζω (τρέχω ἀνάμεσα ἢ ὅλως διόλου.

Διάλειμμα (τό), [διαλείπω], τὸ μεταξὺ διάστημα (τόπου ἢ χρόνου)· διακοπή. » Πυρετοῦ—, « Γαλ. « Ἐκ διαλειμμάτων, « Ἱπ., μὲ διακοπάς, ὄχι κατὰ συνέχειαν.

Διαλειπτόν (τό), (ἐνν. φάρμακον). ἀλοιφή.

Δια-λείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Διέλιπον, πρκ. Διαλέλοιπα κτλ.). Ἀφίνω μεταξὺ διάστημα (ἡ χρόνου ἢ τόπου)· ἀφίνω νὰ περάσῃ καιρός. « Διαλιπὼν ἡμέρας δύο, « Ἡλ. « Οὐ πολὺν διαλιπὼν χρόνον, « Πλάτ. « Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδέουσι τοῖσι ὀθονίοισι, κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι καὶ ἐῶσι ἀνεψύχθαι, « Ἱππκρ. 2) (ἑλλ.) παύω (πρὸς καιρόν), κάμνω διακοπήν, διακόπτομαι. « Καὶ διαλιπὼν, προσέθηκεν, Οὗ με μὴ κτλ. « Αἰσχ. « Ἡ παυσάμενος ἢ διαλιπὼν ἐσιώπησε, « Ἡλ. « Διαλείπουσα φωνή, « Σδ., ἢ διακεκομμένη. « Πυρετὸς διαλείπων, « Ἱππκρ. « Οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων, « Ξεν. « Οὐδένα διαλέλοιπα χρόνον διαβαλλόμενος, « Ἰσκρ. 3) (ἑλλ. ἢ ἀμτδτ.) περνῶ εἰς τὸ μεταξύ, μεσολαβῶ. « Διαλιπούσης ἡμέρας, « Θκ. « Διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, « αὐτ. 4) ἀπέχω. « Διαλειπούσας (τὰς ὁλκάδας) ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων, « Θκ. « Διαλειπουσαι ὅσον ξύμμετρον ἐς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς, « Ἀρρ. (ὅθεν) « Διαλεῖπον, « Ξεν. = Διάλειμμα, τὸ μεταξὺ κενὸν διάστημα. « Φύλακες ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάγατο, « Ἀρρ.

Δι-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ὅλως διόλου. 2) = Ἐξαλείφω, σβύνω.

Δια-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων (πανταχόθεν) καθαρίζω.

Διάλειψις, εως (ἡ), [διαλείπω]. ἄφημα τόπου· διακοπή.

Διαλεκτέον, θετ. τοῦ Διαλέγω.

Διαλεκτικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Καταγίνομαι εἰς τὴν διαλεκτικήν, εἶμαι-

Διαλεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ διαλέγεσθαι (κατὰ τοὺς περὶ τούτου κανόνας), (καὶ κατὰ τὸν Πλάτ.) « Ὁ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενος, « (κατὰ δὲ τὸν Ἀρστ.) Σκεπτικός, ἐρεκτικός. « Διαλεκτική, « ἡ μέθοδος (ἐπιστήμη) τοῦ ἀποδεικνύειν τι ἀναλυτικῶς καὶ διὰ συλλογιστικῶν ἐρωταποκρίσεων. « Ὅθεν καὶ οὕτως αὐτὴν ὁρίζονται, ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων, « Ἀρτ. (ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.)

Διαλεκτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν διαλεκτικὴν μέθοδον, ἀναλυτικῶς. « Δεῖ δὴ πρᾴτερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. . Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος, « Πλάτ.

Διάλεκτος (ἡ). ἰδίωμα γλώσσης. ὁμιλία. προφορά. τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, ἔκφρασις.

2) (σπν.) ἀντὶ Διάλεξις.

Διαλελαμμένος, Ἰων. ἀντὶ Διειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτγ. τοῦ Διαλαμβάνω.

Διαλελυμένως, ἐπίρ. (γρμτ.), Κατὰ διάλυσιν. « Σαμοθρᾴκην Ὅμηρος οὔ φησιν, ἀλλὰ διαλελυμένως Σάμον Θρῃκίην, « Σδ.

Διάλεξις, [διαλέγομαι], εως (ἡ), = Διάλογος, συνομιλία. 2) (μτγ.) = Διάλεκτος.

Δια-λεπτολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνομιλῶ μετά τινος μὲ σοφιστικὴν λεπτολογίαν.

Διάλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ λεπτός.

Δια-λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπεξεργάζομαί τι μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν.

Δια-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ λεπτόν.

Δια-λεσχαίνω, Μ. . ., Διαλέγομαι ἀναλύων ἰδέας, σπουδαιολογῶ.

Δια-λευκαίνω, Μ. ανῶ, = Ἀπολευκαίνω, (μτφορ.) σαφηνίζω, ἐξηγῶ.

Διάλευκος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ λευκὸν ἢ 2) λευκότατος, κάτασπρος· (μτφορ.) σαφέστατος.

Διάληξις [διαλαγγάνω], εως (ἡ), = Διακλήρωσις.

Διαληπτέον, θετ. τοῦ Διαλαμβάνω.

Διαληπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλαμβάνειν (διαιρεῖν, κρίνειν, ἀναλύειν κτλ.), ἀκριβής, μεθοδικός· διαιρετικὸς γέν.

Δια-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ. (Λτν.) deliro.

Διάληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλαμβάνειν (κρατεῖν τι μὲ τὰ δύο χέρια). « Οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, « Πλ. 2) διαίρεσις, χωρισμός· διάστημα. » Χώρας—, « Διόδ., χωρητικότης. 3) (συνθ.) γνώμη, φρόνημα, ἰδέα, δοξασία, ὑπόληψις· στοχασμός, κρίσις, ἀπόφασις. » Ὅτι δεῖ περὶ θεοῦ διαλήψεις ὁσίας ἔχειν, « Εὐσ.

Διάλιθος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ πολύτιμα πετράδια. Κόσμος—, « Στρ.

Δια-λικμάω-ῶ, Μ. ήσω. Λιχνίζων σκορπίζω παντοῦ.

Δια-λιμπάνω, = Διαλείπω.

Δια-λινάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Διαφεύγω ἀπὸ τὸ δίκτυ (λίνον), ὀλυτόνω, (ἄλλ.) Ἐκλινάω.

Δια-λιχμάζω, Μ. άσω ἢ

Δια-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Διαλείχω.

Διαλλαγή (ἡ). μεταβολὴ διαφορᾶς, παραλλαγή. 2) συνάλλαγμα, ἀλλαξιά. 3) (τρπ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) συνθήκη, φιλίωσις, συμβιβασμός.

Διάλλαγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τοῦ συναλλάγματος. 2) = Διαλλαγή, διαφορά.

Διαλλακτήρ (ὁ), = Διαλλακτής.

Διαλλακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ διαλλάττειν, συμβιβαστικός, εἰρηνοποιός.

Διαλλακτής, οῦ (ὁ). ὁ διαλλάττων (τοὺς ἐχθρευμένους), φιλιωτής, μεσίτης, εἰρηνοποιός.

Διαλλακτικός, ἡ, όν, = Διαλλακτήριος.

Διάλλαξις, εως (ἡ). (σπν.) ἀντὶ Διαλλαγή, [ἐκ τοῦ

Διαλλάσσω, Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι ἀντ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, μεταβάλλω. » Τὴν σκευὴν ἅπασαν πρὸς τὸν δεσπότην διαλλάξας, « Δ. Κάσσ., (παρδλ. Διαμείβω).

2) ἀλλάζω τόπον, περνῶ (μεταβαίνω) ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. « Διαλλάξας Μακεδονίαν, « Ξεν. (καὶ μσ. μτφορ.) « Διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον, « Ἀρετ. 3) (τρπ.) φιλιόνω, εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω, (κοιν.) παίρνω ἢ δίδω. « Μαρτυροῦσι διαλλάξαι αὐτούς, διαιτηταὶ γενόμενοι, « Δμ. « Σπονδὰς τέμωμεν, ἢ διαλλάχθητί μοι, « Εὐρ. (παρδλ. Καταλλάσσω). 4) (ἀμτδτ.) διαφέρω· (κατ' ἔκτ.) ἐξέχω, ὑπερέχω. » Αἰγύπτου τὰ πρῶτα πρὸς τὰ τελευταῖα πλέον ὡς εἰπεῖν διαλλάττει ἡ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον, « Ἀριστείδ. « Καρπὸν διαλλάττοντα τῷ μεγέθει, « Διόδ.

Διάλληλος (ὁ, ἡ). « τρόπος—, » (Λογικ.), ὁ δι' ἀλλήλων γινόμενος, ὁ (ἄλλ.) κυκλικὸς, (ἐπμ.) ἀτελὴς, ἀναπόδεικτος.

Δι-αλλοιόω-ῶ Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Κάμνω ἀλλοῖον) τι ὅλως διόλου.

Διάλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Διαπηδῶ. (συνκδγ.) ἀποφεύγω. « Τὸν ὄλιθρον—, « Ἀρετ.

Δίαλμα (τό), = Διαπήδησις.

Δι-αλοάω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταλοάω.

Διαλογή (ἡ), = Ἐκλογή, διάλεγμα, ξεχώρισμα, μέτρημα. » Ψήφων—, « Ἀρστ.

2) = Διάλεξις, συνομιλία· συναναστροφή. « Ἐν διαλογῇ ἐγίνοντο αὐτῷ, « Ἡρ., τὸν ὡμίλησαν, τὸν συνανεστράφησαν.

Δι-αλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζομαι (Κυττάζω λογαριασμόν) ἢ 2) συνομιλῶ (συζητῶ) μετά τινος. 3) συλλογίζομαι, σκέπτομαι.

Διαλογικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐν εἴδει διαλόγου.

Διαλόγισμα (τό) ἢ

Διαλογισμός (ὁ). ξεκαθάρισμα (κύτταγμα) λογαριασμοῦ. σκέψις, κρίσις· στοχασμός, συλλογισμός· συζήτησις, συνομιλία· διαταγμός, ἀμφιβολία. « Προσεύχεσθαι χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ, « Γρφ.

Διαλογιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ διαλογίζεσθαι, διανοητικός.

Διάλογος (ὁ). συνομιλία.

Δια-λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑβρίζω (Κακολογῶ) τινα ἀδιακόπως ἢ παντοῦ. || (μσ.) ὑβρίζομαι ἀμοιβαίως μέ τινα, λέγω καὶ ἀκούω ὕβρεις.

Διαλοιδόρησις, εως (ἡ). τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., Βρισιμον, κακολογία.

Δια-λοξεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τι λοξὰ (πλαγίως).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάλοξις (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου λοξός.
Δ·αλυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω τι ὅλως διόλου ἢ Λυγίζων διαπερνῶ, (ὕθεν
Διαλύγισμα (τὸ), = Διαπλοκή.
Δι·αλυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Βλάπτω καιρίως, διαφθείρω, προξενῶ μεγάλην ζημίαν, καταχαλνῶ.
Δι·αλυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (καὶ μσ. Δυποῦμαι) καθ' ὑπερβολήν, καταλυποῦμαι.
Διάλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλύειν τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἐξήλωμα. χάλασμα· ακόρπισμα· (ἑπμ.) φθορά, θάνατος. (τρπ.) ἐξόφλησις· συμβιβασμός, (συγχ. τῷ Διάχυσις καὶ Διήλυσις).
Δι·αλυσίφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαλύων (χωρίζων) φίλους.
Διαλυτής, οῦ (ὁ). ὁ διαλύων (χαλνῶν κτλ.)
Διαλυτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ διαλύειν.
Διάλυτος (ὁ, ἡ). διαλελυμένος· ἔκλυτος. (ῥτρ.) ἀσύνδετος.
Διαλυτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ.
Διαλύτρωσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως γινομένη λύτρωσις (ἐξαγόρασις).
Δι·αλύω, Μ. λύσω. Διαιρῶ τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, χωρίζω· διαφθείρω, ἀφανίζω, χαλνῶ· ξετεντόνω, χαυνόνω· ἐξοφλῶ· σκορπίζω· ἀναιρῶ· εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω. ‖. (μσ.) ἀναχωρῶ. ‖. (αὐτπθ.) λειποθυμῶ, = Ἐκλύομαι, (Ἀρχ.)
Δι·αλφιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλευρόνω (κυρ. μὲ κριθινον ἀλεῦρι).
Δι·αλωβάομαι, Μ. ήσομαι, = Διαλυμαίνομαι.
Δι·αμαγεύω, Μ. εύσω. Καταμαγεύω.
Δι·αμαδάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταμουσκεύω.
Δι·αμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) λεπτοτάτην σκόνιν, (τρπ.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.
Διαμάλαξις, εως (ἡ). μαλάκωμα, [ἐκ τοῦ
Δι·αμαλάσσω, Μ. άξω. Μαλακόνω τι ἐντελῶς ἢ βαθμηδόν, τὸ κάμνω ὅλως διόλου ἀπαλόν.
Δι·αμανθάνω, Μ. μαθήσομαι, = Καταμανθάνω.
Δι·αμαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι ἀκριβῶς.
Διαμάργαρος (ὁ, ἡ). κεκοσμημένος διὰ μαργάρων, μαργαριτοκόλλητος.
Δι·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Διήμαρτον Ἀμ.). (μὲ γεν.) Χάνω (Ἀποτυγχάνω· Λανθάνομαι, Ἀπατῶμαι) ὅλως διόλου.
Διαμάρτημα (τὸ). λάθος, σφάλμα, ἀποτυχία.
Διαμαρτία (ἡ). χάσιμον, ἀποτυχία, λάθος.
Δι·αμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ὑπέρ τινος. 2) φέρω (παρουσιάζω, ἀποδεικνύω μὲ) μάρτυρας (ὡς ἐνάγων μὲν) ὅτι ἡ δίκη εἶνε εἰσαγώγιμος (ὡς ἐναγόμενος δὲ) τὸ ἐναντίον. ‖. (μσ.)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντί) Διαμαρτύρομαι.
Διαμαρτυρία (ἡ), [διαμαρτυρέω]. τὸ προσβάλλειν ἢ ὑπεραspίζεσθαι διὰ μαρτύρων (τὴν νομιμότητα τῆς δίκης), εἰδ. παραγραφῆς (ἴδε τὴν λέξ.) 2) [διαμαρτύρομαι]. διαμαρτύρησις, (Ἰταλ.) προτέστο.
Δι·αμαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Λέγω (Ἀπαιτῶ, Ἀπαγορεύω, Ἀρνοῦμαι, Ἀ βεβαιόνω) τι ἐνώπιον μαρτύρων· φωνάζω μάρτυρας (λέγω, Νὰ ἦσθε μάρτυρες) ἐναντίον τοῦ ἀδικοῦντός με ἢ πράττοντός τι παρὰ τὴν γνώμην μου, (Ἰταλ.) προτεστάρω.
Δι·αμασά(σσά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασσῶ τι πολλὴν ὥραν (ὡσὰν μαζίχην) καὶ καταπίνω τὸν χυλόν. (συνκδχ.) κατατρώγω· (τρπ.) ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, τὸ ἀναφέρω ἀδιακόπως.
Διαμάσημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς (ἢ ῥίπτεται ὡς περιττὸν μετὰ τὴν) διαμάσησιν.
Διαμάσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμασᾶσθαι, μάσημα (μαστίχης κτλ.).
Διαμασητός, ή, όν. Ὁ μασημένος (ἢ δυνάμενος νὰ μασηθῇ) ὡσὰν μαστίχη.
Δι·αμάσσω(ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω ἐντελῶς, καλοζυμόνω.
Δι·αμαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμαστιγόνω, δέρνω δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.
Διαμαστίγωσις, εως (ἡ). δάρσιμον δυνατὸν μὲ τὴν μάστιγα.
Δι·αμαστίζω, Μ. (ξω, = Διαμαστιγόω.
Δι·αμαστροπεύω, Μ. εύσω, = Προαγωγεύω.
Δι·αμασχαλίζω, Μ. (σω. Βάλλω ἢ (μσ.) Κρατῶ τι ὑπὸ τὴν μασχάλην.
Διαμαχέ(γη)τέον, θετ. τοῦ Διαμάχομαι.
Δι·αμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Διαμάχομαι.
Διαμάχη (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δι·αμάχομαι, Μ. έσομαι ἢ οῦμαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι πρός τινα, φιλονεικῶ ἀδιακόπως, συγκροτῶ κρίσιμον (ἀποφασιστικὴν) μάχην, (παρβλ. Διαπολεμέω).
Διαμάω-ῶ καὶ (μσ.) Διαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Διακόπτω, διατρυπῶ. 2) Διασκάπτω, (Θκδ. Δ', 26).
Δι·αμεθ·ίημι, Μ. διαμεθ·ήσω (ἀόρ. Διαμεθῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι (τὸ ὁπ. ἐκράτουν) νὰ μοῦ πέσῃ (νὰ μοῦ φύγῃ), Ἐκπολνῶ.
Δι·αμείβω καὶ (μσ.) Δι·αμείβομαι, Μ. είψω, -ομαι. [μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ κίτ. πρυθετ. ἐκ δ'.) Κάμνω ἀλλαξιάν, Παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. » Ὀδὸν—, « Αἰσχλ., (περιφρ. ἀντὶ ὁδεύω, (παρβλ. Ἐξαμείβω).
Δι·αμειδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὑπομειδιῶ, χαμογελῶ (ἀνοίγων μόλις τὰ χείλη).
Διάμειπτος (ὁ, ἡ), [διαμείβω]. εὐμετάβλητος, παλίμβουλος, ἀκατάστατος.
Δια·μειρακεύομαι ἢ Δια·μειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Φιλονεικῶ μειρακιωδῶς (αὐθαδῶς ἢ κούφως) πρός τινα.
Διάμειψις [διαμείβω], εως (ἡ). ἀνταλλαγή, ἀλλαξιά.
Δι·αμελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.) ὅλως διόλου.
†Διαμελεΐστι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ μελεΐς.
Δι·αμελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ ἐπιμόνως καὶ κατὰ συνέχειαν· γυμνάζομαι διὰ παλυχρονίου καὶ συνεχοῦς μελέτης. » Ἀκροώμενοι δὲ οἱ ὄρνιθες διαμελετωμένου τοῦ αὐλητοῦ, « Μξα.
Δι·αμελίζομαι, Μ. ίσομαι. Συναγωνίζομαι πρός τινα περὶ μελῳδίας.
Δι·αμελίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ τὸ σῶμα εἰς τὰ μέλη του, κατακομματιάζω.
Διαμελισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμελίζειν, κομμάτισμα.
Διαμέλλησις, εως (ἡ). ἀναβολὴ καιροῦ, χρονοτριβή, ἀργοπορία.
Διαμελλητής, οῦ (ὁ), ὁ συνειθίζων ν' ἀργοπορῇ, ἀγαπῶν τὰς ἀναβολάς, ἀργοκίνητος εἰς τὰς πράξεις του, [ἐκ τοῦ
Διαμέλλω, Μ. μελλήσω. Βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ.
Διαμέμαγμαι, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαμάσσω.
Δι·αμεμερισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά.
Δια·μέμνημαι, Μ. μνησθήσομαι, Ζ. Διαμιμνήσκομαι.
Δια·μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Μέμφομαι (Κατηγορῶ, Παραπονοῦμαι) ἀδιακόπως ἢ πρός τινα, (Θκρ. Η', 80), (συγχ. τῷ Διαπέμπομαι).
Δι·αμένω, Μ. μενῶ. Μένω εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν· διαρκῶ· ἀκολουθῶ· ἐπιμένω, παραμένω.
Δι·αμερίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω εἰς μερίδια, μοιράζω, κομματιάζω.
Δι·αμεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεριμνῶ κατὰ πολλά, Διαφροντίζω.
Διαμερισμός (ὁ). μοίρασμα, χώρισμα εἰς μερίδια.
Δι·αμεσολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω ἢ Συμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ.
Διάμεσος (ὁ, ἡ). μεσαῖος, ἀνήκων εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν. » Διάμεσον, « τὸ μεταξὺ διάστημα.
Διάμετος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω) γεμάτος.
Δι·αμετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).
Δι·αμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶν χωρίζω, μετρῶ ἀκριβῶς (ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ὡς τὴν ἄλλην). διαιρῶ μὲ τὸ μέτρον εἰς τόσα μέρη, (συνκδχ.) δίδω (πωλῶ, μοιράζω) μὲ τὸ μέτρον. (ἀζρνμ.) φθάνω εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν θέσιν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) Παίρνω (μοιρίζομαι) μὲ τὸ μέτρον, βάλλω νὰ μοῦ μετρήσουν τι ἕνα τὸ Πάρω.
Διαμέτρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμετρεῖν, μέτρημα, καταμέτρησις· (ἀζρνμ.) ἡ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἄφιξις.
Διαμετρητός, ή, όν. Ὁ μετρημένος (ἢ δυνάμενος νὰ μετρηθῇ) ἀκριβῶς.
Διαμετρικός, ή, όν. Ὁ κατὰ διάμετρον.
Διάμετρος (ἡ), (ἐνν. γραμμή) ἡ διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου καὶ διατρύουσα εἰς δύο ἴσα μέρη τὸν κύκλον, (ὅθ.) » Ἐκ διαμέτρου, « Λκ., ὁ ἀκριβῶς ἀντίθετος, (τρπ.) ὅλως διόλου ἐναντίος. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. γεωμετρ. πρὸς διαγραφὴν τῆς διαμέτρου. ‖. » Διάμετρον (τὸ), « Πλ. τὸ ἐλλεῖπον πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ μέτρου, τὸ καθυστερῆσαν σιτηρέσιον (ταγῆνι) τῶν στρατιωτῶν.
Διαμεύστας, ο (ὁ). λοοπλάνος, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, [ἐκ τοῦ
Δι·αμεύω, Μ. εύσω. Δ. ἀντὶ Διαμείβω, μεταβάλλω, ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου κτλ., μεταμορφόνω.
Δια·μήδομαι, Μ. μήσομαι. Π. σκέπτομαι (φροντίζω) ἐπιμελῶς.
Δια·μηνίζω, Μ. ίσω, (ἀστρλγ.) = Διαμετρέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαμήνυσις, εως (ἡ), = Διαγγελία, γνωστοποίησις, [ἐκ τοῦ
Διαμηνύω, Μ. ὑσω. Δίδω εἴδησιν, σέλνω μήνυμα.
Διαμηρίζω, Μ. ἴσω. Συνουσιάζω.
Διαμηρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμηρίζειν.
Διαμηρυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναμασσῶ ἐπανειλημμένως (καθὼς τὰ χορτοφάγα ζῶα) τὴν τροφήν. (τρπ.) ἐξανασυλλογίζομαι.
Διαμηρύω, Μ. ύσω. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω.
Διαμηχανόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι ἀδιακόπως· προσπαθῶ μὲ κάθε μηχανήν.
Διαμίγνυμι, Μ. μίξω, = Συμμίγνυμι, σμίγω (ἑνόνω, ἀνακατόνω) τι μετ' ἄλλου.
Διαμικρολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀκριβεύομαι (Φιλαργυρεύομαι) καὶ εἰς τὰ παραμικρὰ, ἐμβαίνω εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας.
Διαμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Συναγωνίζομαι (Συνερίζομαι) πρός τινα.
Διαμιλλητέον, θετ. τοῦ Διαμιλλάομαι.
Διαμιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι (πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Διαμέμνημαι). Ἐνθυμοῦμαι ἀδιακόπως.
Διαμινυρίζομαι, Μ. ἰσομαι καὶ
Διαμινύρομαι, Μ. υροῦμαι. Τραγῳδῶ μὲ λεπτὴν καὶ τρεμουλιαστὴν ἢ παραπονετικὴν φωνήν.
Διαμισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ μὲ ὑπερβολήν.
Διαμισθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκμισθόω.
Διαμιστύλλω, Μ. υλῶ. Διανίζω εἰς μικρότατα κομμάτια.
Διάμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μίτραν (ζώνην ἢ κεφαλόδεσμον).
Διαμματίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Διαπερνῶ ἐν εἴδει ἄμματος.
Διαμοιρηδὰ, ἐπίῤῥ. Π. χωριστὰ εἰς δύο ἴσα μέρη.
Δίαμμος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἄμμον.
Διαμνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι συχνὰ ἢ ἀδιακόπως ἢ διὰ πολὺν καιρόν.
Διαμνημονικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαμνημονεύειν, σφόδρα μνημονικός.
Διαμοιβὴ (ἡ), = Ὑπαμοιβή.
Διαμοιράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ ήσομαι, Π. ἀντὶ Διαμερίζω.
†Διαμοιρία (ἡ), (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διμοιρία.
Διαμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαβλώσκω.
Διαμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω ὅλως διόλου, καταλερόνω, (συγχ. τῷ Διομαλύνω).
Διαμονὴ (ἡ). τὸ διαμένειν, διάρκεια· ἐπιμονὴ, ἐξακολούθησις.
Διαμονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μονομαχῶ πρός τινα.
Διάμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ φαινόμενος ὑπὸ διπλὴν) μορφήν.
Διαμορφοσκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ.) Κρίνομαι πρός τινα περὶ εὐμορφίας, διϊσχυρίζομαι (λέγων εἴς τινα νὰ ἰδῇ ἢ νὰ κρίνῃ) ὅτι εἶμαι εὐμορφότερος.
Διαμορφόω ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω, Δίδω μορφὴν εἰς) π.
Διαμόρφωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διαμορφωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διαμόρφωσιν.
Διαμοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Κρατῶ ἀνοικτὴν) τὴν πληγὴν μὲ ξαντόν.
Διαμότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διαμοχλεύω, Μ. εύσω καὶ
Διαμοχλίζω, Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω μὲ τὸν μοχλὸν· (ἐν γέν.) μετακινῶ (καθαιρῶ) τι διὰ τῆς βίας. (τρπ.) ἀνερεθίζω.
Διαμπὰξ [διὰ, ἄμφω], ἐπίῤῥ. Πέρα-πέρα.
Διαμπείρω, Μ. περῶ, Π. ἀντὶ Διαπείρω ἢ Διαπείρω.
Διαμπερὲς ἢ Διαμπερέως, ἐπίῤῥ. Π. πέρα-πέρα, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, κτλ. (τρπ.) ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· διὰ παντὸς, ἀδιακόπως. » Κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Χ.
Διαμπερὴς [διαναπείρω], ές (ὁ, ἡ). τρυπημένος πέρα-πέρα, συνεχὴς, (τρπ.) ἀδιάκοπος ἢ 2) διαπεραστικός. » Ὀδύνη—, « Ἱππκρ.
Διαμπερονάω, Π. ἀντὶ Διαπερονάω.
Διαμπραθέειν, Π. Ἰων. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Διαπραθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπέρθω.
Διαμυδάω-ῶ, Μ. ήσω. Σαπίζω (Λυόνω) ὅλως διόλου ἀπὸ ὑγρασίαν.
Διαμυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ἐκφράζω, διηγοῦμαι) τι παντοῦ ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. || (μτφ.) συνομιλῶ μετά τινος (νὰ περνᾷ ὁ καιρός).
Διαμυκτηρίζω, Μ. ίσω. Περιγελῶ ἀφειδῶς τινα.
Διαμυλλαίνω, Μ. ανῶ. Συουρόνω ἢ διαρρέφω τὰ χείλη πρὸς χλευασμὸν ἢ περιφρόνησιν.
†Διαμυξίλλω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαμιξύλλω.
Διαμφάδιος καὶ Διαμφίδιος (ὁ, ἡ), Π. ξεχωριστὸς, διαφορετικὸς, ἀλλοιώτικος. 2) διπλοῦς (;), [ἐκ τοῦ
Διαμφὶς, ἐπίῤῥ. Π. [διὰ, ἄμφω]. Χωριστὰ, εἰς (ἢ καὶ ἀπὸ τὰ) δύο μέρη.
Διαμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφιλονεικῶ.
Διαμφισβήτησις, εως (ἡ), = Διαφιλονείκησις· συζήτησις, ἀμφιβολία.
Διαμφοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸν δρόμον (κυρ. εἰς τρίστρατον), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἀδροτάζω.
Διαμφόδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Διαμωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Διαμυκτηρίζω καὶ Διαμυλλαίνω.
Διαμώκησις, εως (ἡ). περιγέλασμα.
Διαναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀναβάλλω ἀδιακόπως.
Διαναγινώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Διανέγνων ᾠχ.). Ἀναγινώσκω τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους.
Διαναγκάζω, Μ. άσω. Ἀνοίγω (ἐν γέν. Καταρθόνω) τι διὰ τῆς βίας, (παρβλ.) Καταναγκάζω.
Διαναγκασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαναγκάζειν.
Διαναγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διανήγαγον ᾠχ.). Ἀναβιβάζω τι διά.
Διαναπαύω, Μ. αύσω. Ἀνοίγω (ἐν γέν. Καταρθόνω) τι διὰ τῆς βίας, (παρβλ.) Καταναγκάζω.
Διαναγκασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαναγκάζειν.
Διαναγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διανήγαγον ᾠχ.). Ἀναβιβάζω τι διά.
Διανα-καθίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακαθίζω (συχνάκις).
Διανα-καλύπτω, Μ. ύψω. Ἀνακαλύπτω μὲ τρόπον ἢ μὲ τὸν καιρόν.
Διανα-κάμπτω, Μ. κάμψω, = Ἐπανακάμπτω.
Διανα-κλάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀνανακλῶ διερχόμενος διά τινος.
Διανα-κύπτω, Μ. κύψω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διακύπτω.
Διανα-λίσκω, Μ. ανα-λώσω. Ἀναλίσκω (Δαπανῶ) ἀδιακόπως.
Διανάπαυμα (τὸ) καὶ
Διανάπαυσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη ἀνάπαυσις, διακοπὴ, [ἐκ τοῦ
Διανα-παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω (καὶ μσ. Ἀναπαύομαι) ἐν τῷ μεταξὺ, παύω πρὸς καιρὸν, κόμνω διακοπήν. » Τὰς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύων ταῖς παιδιαῖς, « Αἰλ.
Διανα-πείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ πέρα-πέρα, (ἴδε Διαπείρω).
‡Διανα-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἀναπνέω ἐκ διαλειμμάτων.
Διαναπνοὴ (ἡ). ἡ ἐκ διαλειμμάτων ἀναπνοή.
Διανα-ρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Νάρκόνεμαι καθ' ὅλον τὸ διάστημά τινος καιροῦ, μένω διαρκῶς ἀκίνητος. » Τοὺς ἐν ταῖς φωλεαῖς διαναρκῶντας (κατὰ διορθ. ἀντὶ Διαρκοῦντας), « Ἄρστ.
Διανα-ρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαρτῶ ὅλως διόλου.
Διανα-σσω, Μ. νάξω. Κόνω ἀνάμεσα, γεμίζω (στουπόνω) χαραμάδας· καλαφατίζω.
Διανάστασις, εως (ἡ). τὸ νὰ σηκωθῇ τις ἔξαφνα ἐπάνω ἵνα φύγῃ ἢ ἐπιπέσῃ κατά τινος.
Διανα-υμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκροτῶ κρίσιμον ἢ ὅλην ναυμαχίαν.
Διανάω, Μ. νάσω ἢ ναύσω. Ἀναβρύω ἀνάμεσα.
Διάνδιχα, ἐπίῤῥ. Π. [διὰ, ἄνδιχα]. διχρημένως, χωριστὰ, εἰς δύο μέρη· κατὰ δύο (διαφορετικοὺς) τρόπους.
Διανείν, ἀπαρ. τοῦ Διανέω.
Διανέμησις, εως (ἡ), = Διανομή.
Διανεμητὴς, οῦ (ὁ), = Διανομεύς.
Διανεμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἢ προθυμίαν εἰς τὸ διανέμειν.
Διανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνεμίζω, ἀφήνω τι νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀέρα.
Διανέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω, διομοιράζω· Διαβάλλω. κοινολογῶ. 2) Π. διοικῶ.
Διανενησμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διανήθω.
Διανενοημένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Μὲ στόχασιν, φρονίμως, ἐσκεμμένως.
Διανέομαι-εῦμαι (χ. Μ.), Π. διέρχομαι, διαβαίνω· (μτφορ.) διαβάζω.
Διανέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Διανίσταμαι.
Διάνευμα (τὸ). τὸ διὰ νεύματος γινόμενον σημεῖον, γνέψιμον. 2) (εἰς τὸν Ἄρστ. Θεσμ. 122, ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίνευμα.
Διανευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου νευρῶδες (ἰσχυρὸν), ἐνδυναμόνω.
Διανεύω, Μ. νεύσω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) Κάμνω νεῦμα πρός τινα. (μὲ αἰτ. ἄλλ. προθ.) = Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, (συγχ. τῷ Δινεύω καὶ τῷ
Διανέω, Μ. νεύσομαι, = Διανήχομαι, διακολυμβῶ· (μτφορ.) Ἐλυτόνω (ξεκάμνω, τελειόνω) τι μὲ δυσκολίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διανεφγῶς, υῖα, ὸς, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διανοίγω.

Διανήθω, Μ. νήσω, Γνέθω καλῶς, κάμνω.

Διάνημα (τὸ). νῆμα (γνέμα) λεπτόν.

Διάνηξις [διανήχομαι], εως (ἡ). διακολύμβησις.

Διανηστεύω, Μ. εύσω. Διαμένω νηστικός.

Διανηστίζομαι, Μ. ίσομαι. Προγεύομαι.

Διανηστισμὸς (ὁ). πρόγευμα.

Διανήχω, Μ. νήψω, = Ἀνανήφω, ἀνοίγω τὰ ὀμμάτιά μου, ξεζαλίζομαι, ξεμεθῶ, ἐξυπνῶ.

Διανήχομαι, Μ. νήξομαι, = Διακολυμβάω. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ κολύμβημα.

Διάνηψις [διανήφω], εως (ἡ). ξεμέθυσμα. 2) (μτνμ.) ξεθύμασμα, (συγχ. τῷ Διάνιψις).

Διανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἐντελῶς, σκεπάζομαι μὲ ἄνθη.

Διανθὴς [διὰ, ἄνθος], έος (ὁ, ἡ). γεμάτος (σκεπασμένος) μὲ ἄνθη. 2) [δὶς ἄνθος]. ὁ ἔχων διπλοῦν ἄνθος, (Τερκ.) κατημερικὸς ἢ 3) ἀνθῶν δὶς τοῦ ἔτους.

Διάνθησις, εως (ἡ). ἄνθισμα ἐντελές.

Διανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη, πλουμίζω. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) καλλωπίζω. 2) = Ἀνθολογῶ, ἀπανθίζομαι.

Διανιάω-ῶ, Μ. άσω. Λυπῶ καιρίως.

Διανίζω, (συνηθέστ. τοῦ

Διανίπτω, Μ. νίψω. Πλύνω καλὰ, ξεπλύνω.

Διανίσσομαι, Μ. νί(νεί)σομαι, Π. = Διέρχομαι, διαβαίνω, διαπερνῶ.

Διανίστημι, Μ. διανα-στήσω (μσ. ἀόρ. Διανέστην ἀτ.). Σηκώνω ἐπάνω (Στήνω, Ἀνορθόνω) διὰ μιᾶς, ἀναστήνω· (τρπ.) διεγείρω, ἐγκαρδιόνω. (μσ.) σηκώνομαι· ἔξαφνα ἐπάνω (ἵνα φύγω ἢ ἐπιπέσω κατά τινος). (τρπ.) ἀναλαμβάνω (τὰς δυνάμεις μου).

Διάνιψις, εως (ἡ). τὸ διανίπτειν, ξέπλυμα.

Διανοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (ἀόρ. Διενοήθην). (μὲ ἀπαρ.) Ἔχω κατὰ νοῦν, σοχάζομαι, σχεδιάζω, φαντάζομαι· (μὲ αἰτ. ἢ γεν. προθετ. ἢ ἐπίρ.) κρίνω, σκέπτομαι, φρονῶ, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν.

Διανόημα (τὸ). τὸ διανοηθὲν, στοχασμὸς, ἰδέα, σκέψις.

Διανόησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ διανοεῖσθαι, σκέψις, (παρβλ. Διάνοια). 2) = Διανόημα.

Διανοητικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν δύναμιν, εἶξιν πρὸς) τὸ διανοεῖσθαι, ἀγχίνους, εὐφυής. » Διανοητικὸν, « τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, ὁ νοῦς. » Διανοητικὰ μέρη δράματος, « Ἀρστ., τὰ περιέχοντα γνωμολογίαν, τὰ ἠθικώτερα ἢ εὐφυέστερα.

Διανοητὸς, ὴ, όν. Νοητὸς, καταληπτὸς. 2) ἰδανικὸς, φαντασιώδης.

Διανοητῶς, ἐπίρ. Κατὰ διάνοιαν, νοερῶς, ἰδανικῶς.

Διανοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω ὅλως διόλου.

Διάνοια (ἡ). ἡ δύναμις (ἡ ἰδιότης) τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, (ἐν γέν.) ὁ νοῦς. » Διανοίᾳ θεωρεῖν, « Ἰσοκρ., (παρβλ. Διανόησις). 2) (συνκδχ.) = Διανόημα, λογισμὸς, σκοπός· φρόνημα. » Ἐν διανοίᾳ ἦσαν λύειν τὴν γέφυραν, « Θκ., εἶχον κατὰ νοῦν. » Καὶ ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια, τὰς πόλεις ἐλευθεροῦν, « αὐτ. 3) νόημα, σημασία. » Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, « Πλ. » Ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα, « Βασ.

Διανοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Διανέῳξα ἢ Διήνοιξα κτλ.). Ἀνοίγω τι ὅλως διόλου ἢ ὀλίγον, μισοανοίγω· ἀνατέμνω.

Διάνοιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διανοίγειν.

Διανομεὺς, έως (ὁ). ὁ διανέμων, μοιρασής.

Διανομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διανέμειν, μοίρασμα, μοιρασιά. 2) (συνκδχ.) τὸ διανεμόμενον (κυρ. εἰς τὸν λαόν). δωρεά.

Διανομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τακτοποιῶ διὰ νόμων. 2) προτείνω σχέδιον νόμου.

Διανοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Ὑποφέρω) διαρκῆ ἀσθένειαν.

Διανοσφίζω, Μ. ίσω, Π. διαιρῶ. 2) (μσ.) κρατῶ κρυφίως διὰ τὸν ἑαυτόν μου (κλέπτω μὲ τρόπον) ἀπὸ τὸ εἰς χεῖράς μου ξένον πρᾶγμα.

Διανταῖος [διὰ, ἀντὶ], α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως, Π. = Ἐναντίος. » Μοῖρα —, « Αἰσχ. 2) ὁ περνῶν ἀντικρὺ (πέρα-πέρα). » Πληγὴ —, « Διόδ. 2) ὁ ἐκτεινόμενος ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, μακρύς. » Τόνος —, « Ἱππκρ.

Διαντικὸς, ὴ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διαίνειν (βρέχειν, μουσκεύειν) ἐπιτήδειος.

Διαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ (Ἀδειάζω) ὑγρόν τι μέχρι ῥανίδος, (μτφορ.) ὑποφέρω μέχρι τέλους.

Διαντὸς [διαίνω], ὴ, όν. Ὅς τις δύναται νὰ βραχῇ (μουσκευθῇ).

Διανυκτέρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Διανυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.

Διάνυσις [διανύω], εως (ἡ). τελείωμα. ἀποπεράτωσις (κυρ. ὁδοιπορίας), (παρβλ. ᾗ

Διάνυσμα (τὸ), [διανύω]. τὸ τελειωμένον μέρος (κυρ. ὁδοιπορίας). » Ἡμερήσιον —, « Πλβ., μιᾶς ἡμέρας δρόμος, (Τερκ.) κωνάκι.

Διανύσσω(ττω), Μ. νύξω. Τρυπῶ τι ἀνάμεσα μὲ τρόπον.

Διανυτέον, θετ. τοῦ

Διανύτω ἢ Διανύω, Μ. ανύσω. (μὲ αἰτ.) Τελειόνω, ἀποτελειόνω· (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω. » Διανύσας (ἐνν. τὴν ὁδὸν) εἰς Βαβυλῶνα, « Διόδ., (παρβλ. Διατελέω).

Διαξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω (Λαναρίζω) ἢ Ξύνω δυνατὰ ᾗ ἐπανειλημμένως· (ἐπμ.) παραλύω (ὕφασμα), ξεφτῶ, τὸ κάμνω ξαντόν· (τρπ.) ἀναιρῶ, χαλνῶ ὅλως διόλου, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Διᾴξειεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (Αἰολ.) ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διάττω.

Διαξέω, Μ. ξέσω. Ξέω (Πελεκῶ, Σκαλίζω) ἐπιτηδείως πέτραν κτλ.

Διαξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, καταξηραίνω.

Διάξηρος (ὁ, ἡ). κατάξηρος.

Διάξιμος (ὁ, ἡ), [διάγω]. ὁ μεταφερθεὶς (μετακομισθεὶς) ἢ δυνάμενος νὰ μεταφερθῇ.

Διαξιφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι πρός τινα διὰ τοῦ ξίφους (σπαθὶ μὲ σπαθί).

Διαξιφισμὸς (ὁ). τὸ διαξιφίζεσθαι.

Διάξυλον (τὸ). ξύλον βαλλόμενον πλαγίως ἵνα ἑνόῃ (κρατῇ) ἄλλα ὄρθια.

Διαξυράομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι. Ξυρίζω τὰ γένεια μου, ξυραφίζομαι.

Διάξυσμα (τὸ). τὸ αὐλακοειδὲς κοίλωμα κίονος, ἢ (ἄλλ.) Ῥάβδωσις. 2) πελεκοῦδι πέτρας, (ἴδε Λατύπη), [ἐκ τοῦ

Διαξύω, Μ. ξύσω. Ξύων κοιλαίνω (αὐλακόνω) πέτραν κτλ.

Διαπαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀπαγγέλλω (Ἀναγγέλλω) διαῤῥήδην.

Διαπαγκρατιάζω, Μ. άσω. Μάχομαι (Συναγωνίζομαι) πρὸς τινα τὸ παγκράτιον.

Διαπαιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Διοικῶ, [ᾗ τρπ. Τέρπω, Παρηγορῶ μὲ ματαίας ἐλπίδας, Ἀπατῶ) τινα καθὼς ὁ παιδαγωγὸς τοὺς παῖδας, παρατείνω (κάμνω νὰ περνᾷ μὲ τὰ ψεύματα) τὸν καιρὸν, (Πλ.)

Διαπαιδεύω, Μ. εύσω. Ἐκπαιδεύω (Διδάσκω) τινὰ ἐντελῶς καὶ κατὰ τάξιν.

Διαπαίζω, Μ. παίξω. Παίζω ὡς τὸ τέλος, τελειόνω τὸ παιγνίδι μου. 2) (μὲ αἰτ.) περιπαίζω, (χωρὶς πτ.) ἀστείζομαι, χωρατεύω,

Διαπαλαίω, Μ. αίσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Παλεύω (ἐν γέν. Προσπαθῶ, Ἀγωνίζομαι) μέχρι τέλους κατά τινος.

Διαπάλη (ἡ). πάλαιμα, (τρπ.) συναγωνισμός.

Διαπάλλω, Μ παλῶ. Κουνῶ (ᾗ μσ. Πηδῶ, Τινάζομαι) τῇδε κἀκεῖσε. (συνκδχ.) ῥίπτω (δίδω ἢ 'παίρνω μὲ) λαχνόν.

Διαπαλύνω, Μ. υνῶ. Κατασυντρίβω, κάμνω θρύμματα. 2) κακκίζω (πασσίζω) μὲ σκόνιν.

Διαπανυχίζω, Μ. ίσω, = Διανυκτερεύω (ἄγρυπνος).

Διαπανυχισμὸς (ὁ). ἀγρυπνία δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Διαπαντάω-ῶ, Μ. ήσω. Συναπαντῶ, προϋπαντῶ.

Διαπαντὸς, ἐπίρ. ἀντὶ Διὰ παντὸς (ἐνν. τοῦ χρόνου), πάντοτε, ἀδιακόπως.

Διαπαπταίνω, Μ. ανῶ. Κυττάζω ἀπ' ἐδῶ ᾗ ἀπ' ἐκεῖ ὀλόγυρά μου ὡς νὰ ζητῶ τι.

Διαπαρακύπτω, Μ. ψύω = Δια(Παρα)κύπτω. » Θυρίδας διαπαρακυπτομένας, « Γρφ., πλαγίας ἢ δικτυωτάς, (ἀμφ.).

Διαπαρα-σιωπῶ, Μ. ήσω, = Παρασιωπῶ.

Διαπαρατριβὴ (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παραδιατριβή.

Διαπαρεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαπείρω.

Διαπαρθένευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Διαπαρθενεύω, Μ. εύσω. Φθείρω (Χαλνῶ) παρθένον, τῆς στερῶ (ἀφαιρῶ) τὴν παρθενίαν.

Διαπαρθένιος (ὁ, ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Δῶρα —, « Κιομ., τὰ δίδομενα ὑπὸ τοῦ νυμφίου εἰς τὴν νύμφην διὰ τὴν παρθενίαν της.

Διαπαρ-οξύνω, Μ. υνῶ. Παροργίζω (Ἐρεθίζω) τινὰ κατ' ὑπερβολὴν.

Διάπαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπείρειν, τρύπημα πέρα-πέρα. » Ὀξέων ἰχθύων διάπαρσις ἐς τὰ παρίσθμια, « Ἀριστ.

Διάπασμα (τὸ), [διαπάσσω]. σκόνη εὐώδης (μὲ τὴν ὁποίαν κακκίζουν τὰ σώματα αἱ γυναῖκες).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δια-πασσα(ττα)λεύω, Μ. εύσω. Τεντόνων καρφόνω εἰς τὰς ἄκρας (κυρ. δέρμα), (κοιν.) σταματόνω, (παρβλ. Θρανεύω).

Δια-πάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασσίζω (Κυκκίζω) τι μὲ σκόνιν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ ἀναμεταξύ. » Ἡ γῆ διαπαττομένη συντηρεῖν τὸν πυρὸν, « Θφρ.

Διαπασῶν (ἡ), ἄκλ. ἀντὶ (ἡ) Διὰ πασῶν (καθὼς καὶ Διὰ τεσσάρων καὶ Διὰ πέντε) (ἐνν. φωνῶν ἢ χορδῶν συμφωνία), μουσικ. ἢ ἄλλ. Ἑπταφωνία, Ζ. Πᾶς.

Δια-πατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ὅλως διόλου.

Δια-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπατῶ.

Διάπαυμα (τὸ) καὶ

Διάπαυσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη παῦσις (ἀνάπαυσις), διακοπή· διάστημα, [ἐκ τοῦ

Δια-παύω, Μ. παύσω. Παύω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐκ διαλειμμάτων, κάμνω διακοπὴν, (παρβλ. Διαναπαύω).

Δια-παφλάζω, Μ. άσω. Διαχέομαι παφλάζων (κοχλακίζων).

Δια-πεζεύω, Μ. εύσω. Διέρχομαι (Διοδεύω) πεζός.

Διάπεζος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) μακρὺς, φθάνων ἕως εἰς τοὺς πόδας (πέζας), (ὁ ἄλλ.) ποδήρης, ἢ ὁ ἔχων ὁλόγυρα πέζαν (ποδόγυρον).

Δια-πειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φοβερίζω τινὰ ἐντόνως.

Δια-πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Πεινῶ καθ' ὑπερβολὴν ϗ ἀδιακόπως, ἢ συνερίζομαι κατὰ τὴν πεῖναν πρός τινα (ποῖος πεινᾷ πλειότερον), (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Διαπίνω).

Διάπειρα, ας (ἡ), = Ἀπόπειρα.

Δια-πειράζω, Μ. άσω, = Διαπειράω.

Δια-πειραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Διαπείρω.

Δια-πειράω-ῶ, ϗ (μσ.) Διαπειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι, (μὲ γεν.) = Ἀποπειράω, -άομαι.

Δια-πείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ (Συβλίζω) πέρα-πέρα, περυνιάζω.

Δια-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω εἰς διάφορα μέρη. 2) στέλνω τι διὰ μέσου τινὸς ἢ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι. 3) (μσ.) στέλλω ἀμοιβαίως, ἀντεπιστέλλω. 4) = Μεταπέμπομαι.

Διάπεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπέμπειν.

Δια-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ ἕως τὸ τέλος, φυλάττω ὁλόκληρον τὸν πένθιμον χρόνον.

Διαπέντε (ἡ), ἄκλ. Ζ. Διαπασῶν.

Διαπεπαισμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Διαπαίζω.

Διαπεπαρμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Διαπείρω.

Διαπεπονημένως [διαπονέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν (ἀκρίβειαν, ἐπιμέλειαν).

Δια-πέπτω, Μ. πέψω. Βράζω τι ὡς οὗ νὰ λυώσῃ, χωνεύω ἢ ὡριμάζω ἐντελῶς.

Δια-περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι εἰς πέρας, τὸ ἀποτελειόνω.

Δια-περαιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπορθμεύω, Διαβιβάζω (Περνῶ) πέραν εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος (ποταμοῦ κτλ.). » Χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, « Σοφ.

Διαπεραίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ πέραν (ποταμοῦ κτλ.) διαβίβασις, ἢ διάβασις, πέρασμα.

Διαπέρασμα (τὸ), = Διαπεραίωσις. 2) (συνκδχ.) πορθμὸς, στενὸν, πέραμα.

Διαπεραντέον, θετ. τοῦ Διαπεραίνω.

Διαπεράσιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ποταμὸς κτλ.) τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ περάσῃ, [ἐκ τοῦ

Δια-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) διὰ ποταμοῦ κτλ., περνῶ πέραν. (μτφορ.) » Βίον διαπερᾷν, « Ξεν.

Δια-περδικίζω, Μ. ίσω, Ζ. Διεκπερδικίζω.

Δια-πέρθω, Μ. πέρσω (ἀόρ. Διέπερσα ἢ Διέπραθον καὶ μσ. [ἀντὶ πθ.] Διεπραθόμην), Π. ἐκπορθῶ, λεηλατῶ, διαρπάζω, κατερημόνω.

Δια-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιδιαβάζω, πηγαινοέρχομαι, (Ἰταλ.) σολατσάρω.

Δια-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην (καρφίτσαν). 2) = Διαπείρω.

Διαπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπίπτω.

Δια-πεσσεύω, Μ. εύσω, Ζ. Διαπεττεύω.

Δια-πέταμαι, Μ. πτήσομαι, = Διίπταμαι.

Δια-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐκτείνω· ἀνοίγω· ξεδιπλόνω.

Διαπέτασμα (τὸ), = Παραπέτασμα.

Διαπέτεια (ἡ). ἔκτασις, ἄνοιγμα, [ἐκ τοῦ

Διαπετὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνεπτυγμένος, ξεδιπλωμένος, ἀνοικτὸς, ἁπλωμένος.

Δια-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Διίπταμαι.

Δια-πεττεύω, Μ. εύσω. Μετατοπίζω τοὺς πεσσοὺς (ταῖς πέτραις εἰς τὸ τάβλι κτλ.). (τρπ.) διακινδυνεύω τι. ‖. (μσ.) παίζω μετά τινος τάβλι κτλ., (παρβλ. Διακυβεύω).

Δια-πέττω, Ἀττ. ἀντὶ Διαπέπτω.

Δια-πεύθομαι, Μ. πεύσομαι, Π. ἀντὶ Διαπυνθάνομαι.

Διαπέφλοιδα, Ἰων. μσ. πρκ. τοῦ Διαφλύω.

Διαπέφραδον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Διαφράζω.

Διάπεψις [διαπέπτω], εως (ἡ). χώνευσις ἐντελὴς, ὡρίμασμα.

Διάπηγα, ων (τὰ), [διαπήγνυμι]. μικροὶ ςύλοι μεταξὺ μεγαλητέρων.

Διάπηγμα (τὸ), [διαπήγνυμι] = Διάξυλον.

Διαπηγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Δια-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἀπήγω τι μεταξὺ ἄλλων ἵνα στηριχθοῦν καλῶς (ἵνα σφίξουν). 2) = Συμπήγνυμι, ἑνόνω. 3) πήζω (παγόνω) ὅλως διόλου.

Δια-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀνάμεσα ἢ ὑπεράνωθεν τινός. » Τάφρους διαπηδᾷν, « Ξεν. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαπιδύω.

Διαπήδησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπηδᾷν. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαπίδυσις.

Διαπῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπάλλω.

Δια-πηνικίζω [πηνίκη], Μ. ίσω. (μτφορ.) Κατασκευάζω τι μὲ τρόπον ὥστε νὰ ἀπατήσω.

Διάπηξ, ηγος (ὁ), = Διάπηγμα.

Διάπηξις [διαπήγνυμι], εως (ἡ). ἡ ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκρότησις (σύμπηξις), κατασκευή. » Σώματος —, « Στρ., ὁ διοργανισμός.

Δια-πιαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω τι ἐντελῶς.

Διαπίδυσις, εως (ἡ). ἀνάβλυσις κτλ. [ἐκ τοῦ

Δια-πιδύω, Μ. ύσω. Ἐβγάλλω (Χύνω) κατ' ὀλίγον διά τινος στενοῦ ὑγρὸν, ἰδρόνω, ἀναβρύω. » Διὰ τῶν πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφή, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, « Ἀρςτ., (συγχ. τῷ Διαπηδάω).

Δια-πιέζω, Μ. έσω, (Ἀξφν.) Θλίβω μὲ τὰ δάκτυλα.

Δια-πιθανεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀποδεικνύω τι διὰ πιθανῶν συλλογισμῶν.

Δια-πιθηκίζω, Μ. ίσω. Παίζω μετά τινος (ἢ Κάμνω σχήματα γελοῖα) ὡς ὁ πίθηκος.

Δια-πικραίνω, Μ. ανῶ. Καταπικραίνω, (μτφορ.) λυπῶ, παροργίζω, [ἐκ τοῦ

Διάπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς, κατάπικρος.

Διαπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχὺς, ὅλος (γεμάτος) πάχος.

Δια-πίμπλημι, Μ. διαπλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐπάνω). χορταίνω· (τρπ.) τελειόνω, ἐκπληρῶ.

Δια-πίμπρημι. Μ. δια-πρήσω. Κατακαίω. 2) πρήσκω καὶ (μσ.) πρήσκομαι, φουσκόνω.

Δια-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἐκ διαλειμμάτων, συχνοπίνω. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ πίνειν, πίνω καὶ τὸν εὑρίσκω καθὼς καὶ ἐκεῖνος ἐμέ. 3) πίνω μέχρι ῥανίδος, στραγγίζω τὸ ποτῆρι, (παρβλ. Διαπεινάω).

Δια-πιπράσκω, Μ. δια-πράσω. Πωλῶ τι εἰς διαφόρους, πωλῶ μὲ τὸ κομμάτι (κοιν. λιανοπούλι), ξεπουλῶ.

Δια-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διέπεσον κτλ.). (κυρ.) Πίπτω ὅλως διόλου ἢ κατ' ὀλίγον, (συνκδχ.) σκορπίζομαι, διαδίδομαι, χάνομαι, (κοιν.) παραπέφτω· χαλνῶ, λυόνω, (κατ' ἔκτ.) ἀποθνήσκω. » Ἄνθη διαπίπτοντα, « Θφρ. » Πότερον διαπέπτωκεν ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα, « Συν. » Ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, « Ξεν. » Λόγου διαπεσόντος, « Πλ. » Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος τῷ μὲν σώματι προσήκει διαλύεσθαι ϗ διαπίπτειν, « Πλ. » Ἕως οὗ διέπεσε πᾶσα γενεὰ ἀνδρῶν, « Γρφ. 2) κάμνω λάθος, ἀποτυγχάνω. » Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε, καὶ ἐφοβήθη διαπεσεῖν, « Πλ. » Διαπέσοιμι πανταχῇ, « Ἀρςφ.

Δια-πιςεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Πιςεύω τι ἐντελῶς (ἀδιςάκτως)· δίδω πληρεστάτην πίστιν. 2) (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, (συγχ. τῷ —

Δια-πιστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δὲν πιστεύω ἢ Δὲν καλοπιστεύω, δυσπιςῶ, διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Διαπλακεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαπλέκω.

Δια-πλακόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν μὲ πλάκας.

Δια-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλανῶ (Ἀποπλανῶ) ὅλως διόλου.

Διάπλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπλάττειν, σχηματισμὸς, διαμόρφωσις. (χειρουργ.) ἢ ἐκ νέου ἕνωσις τοῦ συντριβέντος κοκκάλου.

Διάπλασμα (τὸ). τὸ διαπιπλασμένον πρᾶγμα, π. χ. ἀγγεῖον πήλινον κτλ., (ἰατρ.) κατάπλασμα, ἀλοιφὴ, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάπασμα.

Διαπλασμὸς (ὁ), = Διάπλασις.

Δια-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω, Σχηματίζω) τι ἐντελῶς ἢ ἐπιτηδείως, (ἰατρ.) ἰατρεύω τὰ συντριμμένα ἢ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα. 2) ἀλείφω τι πανταχόθεν μὲ λάσπην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαπλαστικὸς, ἡ, όν. Χρήσιμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διαπλάττειν.

Δια·πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω τι ἀφ' ἑαυτοῦ. » Διαπλατύνας (τὸ φύραμα) ποίησον τετράγωνον, « Ἀθ.

Διάπλεγμα (τὸ). τὸ διὰ μέσου τινὸς ἐμβαλλόμενον πλέγμα.

Δια·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἀνάμεσα, ἐμ(συμ, περι)πλέκω, ἐμπερδεύω, συγχέω. 2) ξεπλέκω, (τρπ.) τελειόνω. » Βίον—, « Πλάτ.

Διάπλεος (ὁ, ἡ), Ζ. Διάπλεως.

Δια·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Διέρχομαι (Διαβαίνω) πλέων. » Ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον, « Πλάτ.

Διάπλεως, ω (ὁ, ἡ). ἐντελῶς γεμάτος, ἔμπλεως.

Δια·πλήθω, Μ. πλήσω, = Διαπίμπλημι.

Δια·πληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. Δέρνομαι (Κτυποῦμαι, Φιλονεικῶ) μετά τινος. ἀκροβολίζομαι. (μτνμ.) » Διαπληκτιζόμενος ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον, « Πλ., τὴν ἔκαμνε (καὶ ἐκείνη αὐτὸν) 'μμάτι, ἔπαιζαν ταῖς 'μματιαίς.

Διαπληκτισμὸς (ὁ). τὸ διαπληκτίζεσθαι, κτύπημα ἀμοιβαῖον, φιλονεικία.

Δια·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπίμπλημι.

Διαπλησθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Διαπίμπλημι.

Δια·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶν σχίζω (συντρίβω, κομματιάζω), (συγχ. τῷ

Δια·πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Στέκω ἢ Περιπατῶ μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, (παρβλ. Διαβαίνω). » Τὸ στόμα διαπεπλιγὼς, « Ἱππκρ., κεχηνὼς, (παρβλ. Ἐκπλίσσω).

Δια·πλοίζομαι, Μ. ίσομαι, = Διαπλέω.

Διαπλοΐσμὸς (ὁ), = Διάπλευσις.

Διαπλοκὴ (ἡ). τὸ διαπλέκειν, συμ(περι)πλοκὴ, ἐμπέρδεμα, ἀνακάτωμα, σύγχυσις. » Τὰς ἐν δικαστηρίῳ διαπλοκὰς, « Βασ.

Διαπλόκινος (ὁ, ἡ). πλεκτὸς, (παρβλ.

Διάπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ ἢ μεταξὺ, περιπλεγμένος· ἐμπερδεμένος.

Διάπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαπλέων. ||. (οὐσ.) διάπλευσις, ταξεῖδι διὰ θαλάσσης. 2) διώρυξ πλεύσιμος, (Πλάτ.).

Δι·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Ἀνοίγω) ὅλως διόλου.

Δια·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω καλά, ξεπλύνω. (τρπ.) καταγελῶ, περιπαίζω.

Δια·πλωΐζομαι, Μ. ίσομαι, = Διαπλέω.

Διαπλώϊσις, εως (ἡ), = Διάπλευσις.

Δια·πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Διαπλέω.

Δια·πνείω, Π. ἀντὶ Διαπνέω.

Διάπνευμα (τὸ). ἄνεμος· ἀτμός.

Διάπνευσις, εως (ἡ), = Διαπνοή.

Διαπνευστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διάπνευσιν, ἐξατμιστικὸς κτλ.

Δια·πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω διά τινος, φυσῶν διαπερνῶ, ἀερίζω. (συνκδχ.) ἐξατμίζω, σκορπίζω, διαλύω. ||. (μσ. ἢ πθ.) ἀερίζομαι κτλ., 'παίρνω ἀέρα, ξεθυμαίνω. (σπν.) ἀναπνέω, (συνκδχ.) ξεκουράζομαι, 'ξανασαίνω. (εὐφ.) = Ἀποπέρδω, ξεφυσῶ, (παρβλ. Διαφυσάω).

Δια·πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω σφίγγων τὸν λαιμὸν, (τρπ.) στενοχωρῶ.

Διαπνοὴ καὶ

Διάπνοια (ἡ). τὸ διαπνέειν, ἐξάτμισις, ἀέρισμα, ξεθύμασμα κτλ. » Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω τε καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος, διαπνοὴν δὲ τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γινομένην, « Γαλ. 2) τόπος (ὀπὴ) πρὸς διαπν. » Δεῖ δὲ τῷ ἀγγείῳ διάπνοιαν, τουτέστιν ὀπὰς, ἐμποιεῖν, « Γεωπον.

Διάπνοος-ους (ὁ), = Διάπνοια (2).

Δια·ποδίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ ταῖς ἀδρασκελιαῖς, (τρπ.) ἐξετάζω, (παρβλ. Ἀναποδίζω). 2) πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, (ὅθεν

Διαποδισμὸς (ὁ). εἶδος χοροῦ.

;Δια·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω, τελειοποιῶ, κατορθόνω.

Δια·ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Καλλωπίζω τι μὲ πολυποίκιλλα πλουμίσματα.

Διαποίκιλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἢ μεταξὺ παρδαλὸς, πολυποίκιλος.

Δια·ποιμαίνω, Μ. ανῶ, Π. διευθύνω, οἰκονομῶ, (παρβλ. Διαβόσκω)

Δια·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πολεμῶ ἐπιμόνως καὶ μέχρι τέλους, ἐξακολουθῶ ἢ τελειόνω τὸν πόλεμον κατά τινος. » Διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἀμαχεὶ, ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν, ὁ πόλεμος, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς.., ἢν φθάσωσι διαφθείραντες τὸ παρὸν στράτευμα αὐτῶν, διαπολεμησόμενον, » αὐτ. (παρβλ. Διαμάχομαι).

Διαπολέμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δια·πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους τὴν πολιορκίαν, πολιορκῶ ἐπιμόνως.

Διαπολιτεία (ἡ). διαφωνία περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Ἀντιπολίτευσις.

Δια·πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀντιπολιτεύομαι πρός τινα, εἶμαι πολιτικῶς ἀντίζηλός τα, ἔχω διαφορετικὸν περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων φρόνημα (σύστημα).

Διαπολιτευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀντιπολιτευόμενος πρός τινα.

Δι·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Ἀφανίζω) ἐξ ὁλοκλήρου.

Δια·πομπεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω τὴν πομπὴν (τὴν παράταξιν, τὸ ἀλάϊ). 2) Π. ἀντὶ Διαπέμπω.

Διαπομπὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπέμπειν (στέλλειν ἀμοιβαίως ἢ ἐδῶ ϗ ἐκεῖ) τινα.

Διαπόμπιμος (ὁ, ἡ), [διαπέμπω]. ὁ στελλόμενος ἢ δυνάμενος (ἢ ἄξιος) νὰ σταλῇ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι εἰς διάφορα μέρη. 2) Π. = Μετάπεμπτος.

Δια·πονέω-ῶ ϗ (μσ.) Δια·πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) ἐντελῶς. 2) κατορθόνω (ἀποκτῶ, μανθάνω) τι μὲ κόπον· χωνεύω, (παρβλ. Ἐκπονέω). 3) (προθετ.) καταγίνομαι (προσπαθῶ) ἐπιμόνως καὶ ἀδιακόπως. 4) (μτγν.) λυποῦμαι ὑπερβολικά.

Διαπόνημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαπονήσεως, τὸ μετὰ κόπου κατορθωθὲν ἔργον, γύμνασμα.

Δια·πονηρεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φέρομαι πρός τινα μὲ πονηρίαν, φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ πονηρότερός του.

Διαπόνησις, εως (ἡ), [διαπονέω]. ἡ διὰ συνεχοῦς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας κατόρθωσίς τινος πράγματος.

Διάπονος (ὁ, ἡ). γυμνασμένος (συνειθισμένος) εἰς τοὺς κόπους καὶ τὴν σκληραγωγίαν· (ἐπμ.) φιλόπονος.

Διαπόντιος (ὁ, ἡ). ὁ περνῶν θάλασσαν (πόντον), ἐρχόμενος ἢ ἀπερχόμενος διὰ θαλάσσης, ὑπερθαλάσσιος.

Διαπόνως, ἐπίρ. = Ἐπιπόνως, μὲ κόπον ϗ δυσκολίαν.

Διαπορεία (ἡ). διόδευσις.

†Διαπόρευμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διατόρευμα.

Διαπορεύσιμος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Διαπρύσιος.

Διαπόρευσις, εως (ἡ). διόδευσις.

Διαπορευτὸς, ἡ, όν. Διὰ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ διαπορευθῇ, διοδεύσιμος.

Δια·πορεύω, Μ. εύσω. Διαβιβάζω (Περνῶ) τινα πέραν. ||. (μσ.) Διέρχομαι, διοδεύω, διαβαίνω· (τρπ.) διηγοῦμαι. » Φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας τὰς αὐτοῦ τοῖς εὖ πεπονθύσι, « Πλβ.

Δι·απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ (Ἀμφιβάλλω) ὅλως διόλου, εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν ἢ ἔνδειαν, (κοιν.) τὰ χάνω. 2) προτείνω (ἐκφράζω ἢ συζητῶ) ἀπορίαν, (ὅθεν πθ.) » Διηπορημένον (τὸ), = τῷ

Διαπόρημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαπορήσεως. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) πνιγμὸς, στενοχωρία, (ἀλλ' ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφόρημα).

Διαπόρησις, εως (ἡ). ἀπορία, ἀμφιβολία· στενοχωρία.

Διαπορητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνήθως διαπορῶν (ἐκφράζων ἢ συζητῶν ἀπορίαν).

Διαπορητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον διαπορήσεως.

Δια·πορθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπέρθω.

Διαπόρθμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπορθμεύειν, ἡ διὰ πορθμοῦ διάβασις ἢ διαβίβασις.

Διαπορθμευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διαπορθμεύων.

Δια·πορθμεύω, Μ. εύσω. Διαβιβάζω τινὰ εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος πορθμοῦ (ποταμοῦ κτλ.)· (τρπ.) φέρω εἴς τινα παραγγελίαν. παραδίδω μάθημα, μεταφράζω, ἐξηγῶ.

Διαπορθμευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) διαπορθμεύειν.

Διαπορία (ἡ), = Διαπόρησις, ἀμφιβολία.

Δια·πορπακίζω, Μ. ίσω, = Πορπακίζω, περνῶ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόρπακα (κρίκον) τῆς ἀσπίδος.

Δια·πορπάω-ῶ, Μ. ήσω. Συναρμόζω διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης.

Δι·απορ·ρ·ιπτέω, Μ. ήσω, = Διαρρ·ιπτέω.

Διαπόρφυρος (ὁ, ἡ). βαμμένος (πλουμισμένος) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ὅλως διόλου μὲ πορφυροῦν χρῶμα.

Δι·απο·στέλλω, Μ. στελῶ, = Διαπέμπω, στέλλω εἰς διάφορα μέρη ἢ ἀμοιβαίως, ἀνταποκρίνομαι.

Διαποστολὴ (ἡ). ἡ διὰ μέσου τινὸς (ἢ εἰς διάφορα μέρη ἢ ἀμοιβαίως) γινομένη ἀποστολὴ, ἀνταπόκρισις.

Δι·απο·σώζω, Μ. σώσω, = Δια(Ἀπὸ)σώζω.

Δια·ποτίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω καλῶς.

Δι·απο·φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φιοξόμαι. Ἀποφεύγω τι διὰ μέσου τινός.

Δια·πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐ[illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάζομαι. 2) ἔχω ἀνὰ χεῖρας ἢ ἐπιχειρίζομαι (προσπαθῶ [ἐνεργῶ] νὰ κατορθώσω) ὑπόθεσίν τινα.

Διαπρυθέειν, Π. ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπέρθω.

Διάπραξις [διαπράττω], εως (ἡ), ἐκτέλεσις, ἀποπεράτωσις· κατόρθωσις· ἐπιτυχία.

Διάπρασις [διαπράσκω], εως (ἡ), ἢ ἐντελὴς ἢ εἰς διαφόρους γινομένη πώλησις, (κοιν.) λιανοπούλι ἢ ξεπούλημα.

Δια-πράσσω(ττω), Μ. πράξω, = Διανύω, τελειόνω. (συνδχ.) φονεύω, ἀφανίζω. (μὲ αἰτ.) » Διαπρήσσουσα κέλευθα, « Ἰλ. Α. (καὶ μτφορ.) » Ἤματα δ' σίμαντόεντα διέπρησσον πολεμίζων, « Ἰλ. Ι. (ᾧ πθ.) » Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου, « Σοφ. » Ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγμένου, « Πλ. (καὶ ἀπολ. ἐν εἴδει ἐπιφων.) » Διεπεπράγμεθα, « Εὐρ., ἐγάθημεν, τετέλεσται, (παρβλ. Διεργάζομαι). 2) κατορθόνω ἢ ἐνεργῶ (ὀργανίζω, προσπαθῶ) νὰ κατορθώσω. (χ. πτ.) ἀμφιβάλλω. » Ἐγώ σοι τοῦτο διαπράξω, « Ἀρχφ. (καὶ μσ.) » Ἐὰν τοῦτο διαπράξῃ, « Ξεν. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Περὶ σπονδῶν πρὸς αὐτὸν διεπράττοντο, « Ξεν.

Δια-πραύνω, Μ. ὑνῶ, = Καταπραΰνω.

Διαπρέπεια (ἡ). μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης, ἐπισημότης κτλ., [ἐκ τοῦ

Δι-απρεπής, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐπρεπὴς (λαμπρός, μεγαλοπρεπὴς κτλ.), ἐξαίρετος, ἐξαίρετος, ἐπίσημος. [ἐκ τοῦ

Δια-πρέπω (χ. Μ.). Διακρίνομαι (Διαφέρω, Ὑπερέχω) μεταξὺ τῶν ἄλλων. (σπνττ. μτέπ.) καλλωπίζω.

Διαπρεπῶς, ἐπῤ. λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἐνδόξως, ἐπισήμως.

Διαπρεσβεία καὶ Διαπρεσβεύσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἀποστολὴ πρέσβεων, ἡ διὰ πρέσβεων διαπραγμάτευσις, [ἐκ τοῦ

Δια-πρεσβεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ. πρθετ.) Ὑπάγω (Στέλλομαι) πρέσβυς. ‖. (μσ.) στέλλω ἀμοιβαίως ἢ πρός τινα πρέσβεις.

Διαπρῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπίμπρημι.

Δια-πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Διαπράσσω.

†Δια-πρηστεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαβρηστεύω.

Δια-πρίζω, Μ. ίσω, = Διαπρίω.

Διάπριστος (ὁ, ἡ). κομμένος (ἢ δυνάμενος νὰ κοπῇ) μὲ τὸ πριόνι, [ἐκ τοῦ

Δια-πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην μὲ τὸ πριόνι. » Διαπεπρισμένα ἥμισε' ἀκριβῶς ὥστε περεὶ τὰ σύμβολα, « Σχλ. Εὐρ. ‖. (μσ.) τρίζω τὰ ὀδόντιά μου, θυμόνω ὑπερβολικὰ, σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου.

†Διαπριωτὸς, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάπριστος.

Διαπρὸ, Π. ἀντὶ Διὰ πρὸ, = τῷ

Διάπροθι, ἐπῤ. Π. = Διαμπερὲς, πέρα-πέρα, ὅλως διόλου.

Δια-προστατεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Διέπω (Διευθύνω) τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Διαπρύσιος, α ἢ ος, ον, Π. (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) διαπεραστικὸς, ἀκουόμενος μακρὰν, ἐξάκουστος, περίφημος· (σπν.) βροντόφωνος, μεγαλόφωνος. » Κήρυξ—, « Γργ. 2) ἐκτεταμένος, κραπὸν ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν, διηνεκὴς, διεξοδικὸς. » Πόλεμος—, « Ἀρτ. ‖. » Διαπρύσιον, ἐπῤ. = τῷ

Διαπρυσίως, ἐπῤ. Μὲ διαπεραστικὴν (λαμπρὰν, καθαρὰν) φωνὴν, σαφῶς. 2) (κατ' ἔκτ.) διηνεκῶς, (παρβλ. Διαμπερές).

Δια-πτάω, Μ. πταίσω. Σκοντάφτω εἰς κάθε βῆμα· (μτφ.) σφάλλω (κοντοστέκομαι) εἰς κάθε λέξιν.

Διαπτάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Διαπτά(πτό)μενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διίπταμαι.

Διαπτερνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συχνὰ πτερνίζων (κτυπῶν μὲ τὴν πτέρναν, κλωτσῶν), (τρπ.) ἀπειθὴς, ὑβριστής.

Δια-πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τὰ πτεράμου, (ἐν χτφ.) ξεδιπλόνω, ἀνοίγω, » Διαπτερώσει τὸν βρόγχον, « Ἱππκρ.

Δια-πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι, Π. πετῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Διαπτέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπτερόω, ἄνοιγμα (κυρ. τῶν πτερῶν ἢ μὲ πτερόν). » Ὦτων—, « Ἐρωτιαν.

Δια-πτίσω, Μ. πτίσω. Κοπανίζω ψιλά.

Δια-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπάζω, καταπρομάζω, (συνκβχ.) φυγαδεύω, σκορπίζω ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Διαπτόησις, εως (ἡ). ξύπασμα. (τρπ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία.

Δια-πτοιέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διαπτοέω.

Διαπτοίησις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Διαπτόησις.

Διάπτυξις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, (μτφορ.) ἐξήγησις, ἀνάπτυξις, [ἐκ τοῦ

Δια-πτύσσω, Μ. πτύξω, Ξεδιπλόνω, ἀνοίγω, (μτφορ.) ἐξηγῶ, σαφηνίζω, Ἀναπτύσσω, (συγχ. τῷ Διαπτύω).

Διαπτυστὴρ (ὁ), Π. ὁ διαπτύων. » Ἵππος γαλινῶν—, « Γρφ.

Διάπτυστος (ὁ, ἡ), = Κατάπτυστος, ἀξιοκαταφρόνητος, σιχαμερὸς, (συγχ. τῷ Διάπτυστος).

Διαπτυχὴ (ἡ), = Πτυχὴ, δίπλα.

Δια-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἀποῤῥίπτω· (τρπ.) περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι, (συγχ. τῷ Διαπτύσσω).

Διάπτω, Μ. ἅψω, = Ἀνάπτω.

Διάπτωμα (τὸ) καὶ

Διάπτωσις, εως (ἡ), [διαπίπτω]. πέσιμον, (τρπ.) σφάλμα, λάθος, ἀποτυχία, δυστύχημα, συμφορά.

Δια-πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (τὸ ἀπόχτημα) νὰ ὡριμάσῃ (νὰ ὁμπυάσῃ), (κοιν.) δουλεύω ‖. (σὺδ. αὐτπθ.) ὁμπυάζω, (Γαλλ.) suppurer.

Διαπύημα (τὸ). τὸ ὁμπυασμένον (ὥριμον) ἀπόστημα ἢ ἡ ἀπ' αὐτοῦ τρέχουσα ὕλη, ἔμπυον. 2) = τῷ

Διαπύησις, εως (ἡ). ἔμπυασμα (ὡρίμασμα καὶ δούλεμα) ἀποστήματος.

Διαπυητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διαπύησιν (ὡρίμασμα ἀποστήματος), μαλακτικὸς.

Διαπυθέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπυνθάνομαι.

Δια-πυθω, Μ. πύτω, = Καταπίπω.

Δια-πύσκω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ Διαπυέω.

Δια-πυκτεύω, Μ. εύσω. Πυκτεύω πρὸς (Γρονθοκοπῶμαι μέ) τινα· (πτπ.) φιλονεικῶ.

Διαπύλιος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν πυλῶν (τῆς πολεως) διερχόμενος. ‖. (κυρ εἰς τὸ οὐδ.) Διαπύλιον (ἐνν. τέλος), τὸ «πληρονόμενον διὰ τὰ ἐξαγόμενα ἀπὸ ἢ εἰσαγόμενα εἰς τὴν πόλιν.

Δια-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι, Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν.

Διάπυος (ὁ, ἡ), = Ἔμπυος, ὁμπυασμένος.

Δια-πυόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπυέω.

Διαπυρίάω-ῶ, Μ. άσω, Ζ. Πυριάω.

Δια-πυρίζω, Μ. ίσω. Πυρόνω, (μτφορ.) ξεκάπτω, παροργίζω, [ἐκ τοῦ

Διάπυρος (ὁ, ἡ), = Διακαὴς, διαπερασμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, ἐντελῶς πυρωμένος, (μτφορ.) σφοδρὸς, ὁρμητικὸς. δραστήριος.

Δια-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατακαίω, φλογίζω.

Δια-πυρσεύω, Μ. εύσω καὶ

Δια-πυρσαίνω, Μ. ανῶ. Δίδω εἴδησιν διὰ πυρσοῦ, (ἐν γέν.) φεγγοβολῶ.

Διαπύρως, ἐπῤ. (μτφορ.) Μὲ πολλὴν θερμότητα (ζέσιν, προθυμίαν).

Διάπυστος (ὁ, ἡ), [διαπυνθάνομαι]. πασίγνωστος, ἐξακουστός.

Δια-πυτίζω, Μ. ίσω. Πτύων ῥαντίζω, σκορπίζω τὸ ἐν τῷ στόματί μου ὑγρόν.

Δια-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπιπράσκω.

Δια-πωρόω-ῶ, Μ. ώσω, Συγκολλῶ διὰ πώρου.

Διάραιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀραιὸς, (Ἐς τὸν Χρσ. ἴσως ἀναγνωστέον Διαῤῥέον).

Διαραίρηται, Ἰων. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Διῄρηται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διαιρέω.

Δια-ράομαι, Μ. άσομαι. Καταρῶμαι.

Δι-αράσσω, ττω), Μ. αράξω Συντρίβων διαπερνῶ, κατασυντρίβω.

Διάργεμος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. ἀργὸς]. λευκόστικτος.

Δι-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ ἄργυρον, ἀσημόνω.

‡Δι-άρδω, Μ. άρσω. Συχνοποτίζω ἢ Καταποτίζω.

‡Διαρίμβομαι (χ. Μ.), Ζ. Διαῤῥέμβομαι.

Διαρετίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ νικήσω (νὰ ὑπερβῶ) τινα κατὰ τὴν ἀρετὴν. (παρφδ. τοῦ Διαθρατίζομαι).

Δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω πρὸς ἄλληλα τὰ ἄρθρα (τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματος), (ἐπιμ.) μορφόνω, πλάττω, σχηματίζω τακτοποιῶ, διοργανίζω, διορθόνω· ἐξηγῶ· προφέρω εὐκρινῶς.

Διάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν τοῦ σώματος), (ἐπιμ.) διαμόρφωσις, σχηματισμὸς· ἐξήγησις· εὐκινησία. » Διάλεκτος ἐστιν ἡ τῆς φωνῆς τῷ γλώττῃ διάρθρωσις, « Ἀρχ.

Διαρθρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα, ἐπιτηδειότητα) πρὸς διάρθρωσιν.

Δι-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἕν, μετρῶν ξεχωρίζω, λογαριάζω (ἐξετάζω) ἓν πρὸς ἕν.

Διαρίθμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαριθμεῖν, μέτρημα.

Δι-αρίστασθαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συναγωνίζομαι πρός τινα ποῖος νὰ φάγῃ πλειότερον εἰς τὸ γεῦμα [ἄριστον].

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαριστεύομαι, Μ. εύσομαι. Φιλονεικῶ (Συναγωνίζομαι) πρός τινα περὶ τῶν ἀριστείων.

Διάρκεια (ἡ). ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια (ἐξακολούθησις). ὁ καιρὸς καθ' ὃν διαρκεῖ τι.

Διαρκέω-ῶ, Μ. έσω. (χ. πτ.) Εἶμαι ἐντελῶς ἀρκετὸς (ἱκανός). 2) (προθετ.) βαστῶ (ἐξακολουθῶ, ἀντέχω, φθάνω διὰ) πολὺν καιρὸν ἢ μέχρι τέλους. 3) (μὲ δοτ.) = Ἐπαρκῶ, δίδω εἴς τινα ὅσον τῷ ἀρκεῖ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, βοηθῶ. 4) (μὲ αἰτ. μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀνθέξῃ (κτλ.), τὸν τρέφω.

Διαρκὴς, έος (ὁ). ὁ φθάνων (διαρκῶν, ἐπαρκῶν, ἀντέχων κτλ.) διὰ πολὺν καιρὸν ἢ μέχρι τέλους, (κοιν.) βασταγερός. ἱκανός· συνεχής.

Διαρκούντως, σπν. ἀντὶ-

Διαρκῶς, ἐπίρ. Ἀρκετὰ, ἀποχρώντως· δαψιλῶς. ἐπιμόνως.

Δίαρμα (τὸ), = Δίαρσις, σήκωμα· ὕψος (λόγου). 2) τὸ διὰ θαλάσσης κτλ. πέρασμα (ταξεῖδι). 3) τὸ μέρος ὅπου περνοῦν, πέρασμα, (χυδ.) περαντζάδα.

Διαρμένιος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ δύο ἅρμενα (κατάρτια ἢ πανιά).

Δι-αρμόζω (ττω), Μ. όσω. Συγκροτῶ, διοργανίζω, 'ταιρειάζω, συναρμόζω. (μτ.) τακτοποιῶ, κανονίζω. » Τὸν βίον—, « Πλ. 2) (σπν.) ξεχωρίζω.

Δι-αρνέομαι· οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι διόλου.

Διαρπαγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαρπάζειν, λαφυραγωγία, διαγούμισμα.

Διάρπαγμα (τὸ). τὸ διαρπαγὲν πρᾶγμα.

Δι-ἁρπάζω, Μ. άσω καὶ Π. άξω. Ἁρπάζω ἀπ' ἐδῷ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἁρπάζω καὶ ξεσχίζω, λεηλατῶ, διαγουμίζω.

Διαῤῥαγὴ (ἡ), [διαῤῥήγνυμι]. ῥάγισμα· σχισμάδα, (παρβλ. Διάῤῥηξις).

Διαῤῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) παντοῦ.

Διαῤῥαίω, Μ. ῥαίσω, Π. Κατασυντρίβω, (τρπ.) καταστρέφω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Διάῤῥαμμα (τὸ). τὸ διόλου ἢ κατὰ διαςήματα ῥαμμένον, (χυδ.) τρουπωμένον.

Διαῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = Διαῤῥαίνω.

Διαῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Συχνὰ ἢ Δυνατὰ ῥαπίζω.

Δι-αῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω πέρα-πέρα ἢ ἀραιὰ (ἀφήνων μεταξὺ διάστημα), (κοιν.) τρουπόνω, βελονιάζω.

Διαῤῥαφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαῤῥάπτειν, τρούπωμα.

Διαῤῥαχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω κατὰ μήκος (Σχίζω εἰς δύο) διὰ τῆς ῥάχης.

Διαῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι ὡς ῥαψῳδός.

Διαῤῥέμβομαι (χ. Μ.). Περιπλανῶμαι.

Διαῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Γέρνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (ὡσὰν τὴν ζυγαριάν).

Διαῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι (ἀόρ. Διεῤῥύην κτλ.). Τρέχω (Χύνομαι) διὰ μέσου. » Ποταμὸς τὴν χώραν πᾶσαν διαῤῥέων, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Πολλοῖς καὶ καλοῖς ὕδασι ναματιαίοις διαῤῥεῖται, « Διόδ. (ᾗ τρπ.) » Φήμη (» Κλέος) διέῤῥει, « Σδ. 2) (μτνμ.) χύνομαι, σκορπίζομαι, γλιστρῶ, φεύγω κρυφὰ, χάνομαι, παρέρχομαι, φθείρομαι. ῥυόνω. » Διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν, « Ακ. » Διαῤῥέοντας ἐκ τῆς στρατοπεδείας, « Πλβ. » Νεκρῶν ὑπὸ χρόνου διεῤῥυηκότων, « Πλ. (τρπ.) » Χάρις διαῤῥεῖ, « Σοφ. 3) κάμνω (' παίρνω) νερὰ, (δηλ.) εἶμαι σάπιος. » Τὸ σκαφίδιον ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, « Ακ. » Φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσιν, « Ἀρςφ. (ᾗ τρπ.) » Διαῤῥέουσα σὰρξ, « Γαλ. » Διεῤῥυηκὼς ᾗ λεπτὸς ὑπὸ νόσου, « Αρτ. » Μειράκια κομῶντα καὶ διαῤῥέοντα, « Συν., τρυφηλὰ, (παρβλ. Διαχέω).

Διάῤῥηγμα (τὸ). κομμάτιον διεῤῥηγμένον, κλάσμα, θρύμμα.

Διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Διέῤῥωγα κτλ.). Σχίζω, ῥαγίζω, σπάνω, (ἀμτβτ.) σκάνω. » Διαῤῥήξασα χαλινὸν, « Θγν. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἱμάτια (» Χείλη) διεῤῥωγότα, « Δσκρ., Χρσ. » Χορδὴ διεῤῥωγυῖα, « Πλ. » Ἔς τ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων, « Ακ. (ᾗ μτφορ.) » Ὅπως διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, « αὐτ. (καὶ ἐν εἴδει κατάρας) » Διαῤῥαγείης, « Ἀρςφ., σκάσε!

Διαῤῥήδην, [διαῤῥηθῆναι], ἐπίρ. Ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς, μεγαλοφώνως.

Διαῤῥήκτης, ου (ὁ). ὁ διαῤῥηγνύων (διασπῶν κτλ.).

Διάῤῥηξις, εως (ἡ). τελεία ῥῆξις, σπάσιμον, σκάσιμον κτλ., (παρβλ. Διαῤῥαγή).

Διάῤῥησις [διαῤῥηθῆναι], εως (ἡ). ἐξήγησις ῥητὴ (σαφὴς, λεπτομερὴς, ὡρισμένη).

Διαῤῥήσω, Μ. ῥήξω, = Διαῤῥήγνυμι.

Διαῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥιζόνω καλὰ (διὰ βάθους).

Διαῤῥικνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουνῶ ἀσχημόνως τὴν μέσην μου χορεύων, (παρβλ. Διασαυλόομαι).

Διάῤῥιμμα (τὸ), [διαῤῥίπτω]. κίνημα τοῦ σώματος (πήδημα) γινόμενον πότε πρὸς τοῦτο πότε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Διαῤῥινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω ὅλως διόλου, λεπτύνω. ῥινίζων διακόπτω.

Διαῤῥίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ ῥινίου διατομή.

Διαῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ἐξάπτω ἢ σκορπίζω.

Διαῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀττ. ἀντὶ-

Διαῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἔνθεν κακεῖθεν, σκορπίζω. (συνκδχ.) ἀπαῤῥίπτω, περιφρονῶ.

Διαῤῥιφὴ καὶ

Διάῤῥιψις, εως (ἡ). τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥίψιμον, σκόρπισμα.

Διάῤῥοδος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥόδα.

Διαῤῥοὴ (ἡ), [διαῤῥέω]. τὸ διὰ μέσου τινὸς τρέξιμον (νεροῦ ἢ ἀνέμου). 2) = Παλίῤῥοια. 3) (συνκδχ.) ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου τρέχει (χύνεταί) τι, σωλὴν, κανάλι.

Διαῤῥοθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέχω μὲ κρότον καὶ ὁρμήν. (συνκδχ.) διεγείρω.

Διάῤῥοια (ἡ), = Διαῤῥοὴ (κυρ. τῆς κοιλίας).

Διαῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διαπερνῶ μὲ ῥοῖζον (συριγμόν).

Διαῤῥοίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἔχω (Πάσχω) διάῤῥοιαν.

Διαῤῥοϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ πάσχων (ἔχων τάσιν πρὸς) διάῤῥοιαν.

Διάῤῥοος-ους (ὁ), = Διαῤῥοὴ, διώρυξ, κανάλι.

Διαῤῥυδᾶν, ᾶντος (τὸ), Δ. ἀντὶ Διαῤῥυδῆεν, οὐδ. τοῦ

Διαῤῥυδήεις, εσσα, εν, Π. διαῤῥέων, (τρπ.) παρερχόμενος.

Διαῤῥύδην [διαῤῥέω], ἐπίρ. Ὡσὰν τὸ νερὸν ὅπου τρέχει καὶ περνᾷ.

Διαῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Δίδω (Βάλλω εἰς) ῥυθμὸν καὶ τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ. συναρμόζω.

Διαῤῥυΐσκω (ᾗ μσ.) -ομαι, Π. ἀντὶ Διαῤῥέω, (τρπ.) παρέρχομαι.

Διαῤῥυπτικὸς, ὴ, όν. Χρήσιμος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διαῤῥύπτειν, διακαθαρτικός.

Διαῤῥύπτω, Μ. ῥύψω, = Διακαθαίρω.

Διάῤῥυσις, εως (ἡ), [διαῤῥέω], = Διαῤῥοή.

Διαῤῥυτικὸς, ὴ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) διαῤῥοήν. (εἰς τὸν Γαλ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαῤῥυπτικός).

Διάῤῥυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁποίου τρέχουν πολλὰ νερά.

Διαῤῥύω, Μ. ῥύσω, Π. σύρω τι διὰ μέσου. » Διαῤῥύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμόν. « Ἡρ.

Διαῤῥωγὴ (ἡ), [διαῤῥήγνυμι]. σχισμάδα, γαραμάδα. διάστημα.

Διαῤῥώνυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω, ἐγκαρδιόνω.

Διαῤῥὼξ, ῶγος (ὁ, ἡ), = Διεῤῥωγὼς, καταξεσχισμένος (ῥαγισμένος κτλ.).

Δίαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαίρειν, σήκωμα (τῆς χειρὸς κτλ.), ὕψωσις (λόγου). » Ἐκ διάρσεως μάχη, « Πλβ., ἡ γινομένη διὰ τῆς καταφορᾶς τοῦ ξίφους, (παρβλ. Διάληψις).

Δι-αρταμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἄρταμος] λιανίζω (κρέας).

Δι-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαρτάω, Διαστέλλω, χωρίζω, μακρύνω, (τρπ.) κρατῶ τινα μετέωρον (εἰς ἀμφιβολίαν), (σπντ.) παραγγέλλω. » Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον, « Αἰσχλ.

Διάρτησις, εως (ἡ), = Διάστασις, χωρισμός.

Διαρτία (ἡ), (νλγ.) ἡ κατασκευὴ (κυρ. τοῦ σώματος). » Νεὼς—, « Τζ., ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ πλοίου, [ἐκ τοῦ

Δι-αρτίζω, Μ. ίσω. Μορφόνω, πλάττω, κατασκευάζω. Καταρτίζω, ῥυθμίζω, διευθετῶ.

Δι-αρτύω, Μ. ύσω, = Διαρτίζω, κατασκευάζω.

;Διαρύσαι, ἀντὶ Διαῤῥύσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαῤῥύω.

Δι-αρύσω (ύω), Μ. ύσω, = Διαντλέω.

Δίαρχοι (οἱ). οἱ δύο ἄρχοντες (κυρ. οἱ Ἑλλανοδικαί).

Δι-άρχω, Μ. άξω. Εἶμαι ἄρχων ἄχρι τέλους.

Δια-σαίνω, Μ. σανῶ. Κουνῶ μὲ ταχύτητα τὴν οὐρὰν (καθὼς ὁ σκύλος).

†Δια-σαίρω (ἄχρ.) ἐνς. τοῦ Διασέσηρα.

Δια-σαλακωνίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶν κουνῶ (λυγίζω) τὴν μέσην μου, (παρβλ. Διασαυλόομαι καὶ Σαυλοπρωκτιάω).

Διασάλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Δια-σαλεύω, Μ. εύσω. Σαλεύω (Κουνῶ) συχνὰ ἢ δυνατὰ, σείω (κλονίζω) ἐκ θεμελίων, ταράττω, φέρω ἄνω-κάτω, ἀνατρέπω, (παρβλ. Διασείω).

Δια-σαλπίζω, Μ. ίσω. Διαλαλῶ μὲ τὴν σάλπιγγα, (τρπ.) διαφημίζω.

Διασαπεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διασήπω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δια.σαρδωνίζω, Μ. ίσω. Γελῶ ἐξώκαρδα (χωρὶς ὄρεξιν).

Δια·σάττω, Μ. σάξω. Πατῶν γεμίζω σακκὶ (κτλ.), πατόνω. »Φαληρικῆς ἀφύης διασεσαγμένος, « (Μάχ. παρ') Ἀθ.

Δια.σαυλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κινοῦμαι τρυφηλῶς, χορεύω μὲ πολλὰ λυγίσματα (τσακκίσματα), (παρβλ. Διασαλακωνίζω).

Δια·σαφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Δια.σαφηνίζω, Μ. ίσω. Σαφηνίζω (Ἐξηγῶ, Γνωστοποιῶ) τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐκφράζομαι σαφέστατα, (ὅθεν

Διασαφήνισις καὶ

Διασάφησις, εως (ἡ). λεπτομερὴς (ἀκριβὴς) ἐξήγησις, ἀνάπτυξις.

Διασαφητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συντείνων (ἐπιτήδειος) πρὸς διασάφησιν.

Διάσεισις, εως (ἡ) καὶ

Διασεισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασείειν, κλονισμός· κατάχρησις ἄρχοντος (δικαστοῦ κτλ.).

Διάσειστος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἢ ὑποκείμενος εἰς) διάσεισιν. » Ἀστράγαλος —, « Αἰσχ., τὸν ὁποῖον πρὶν ῥίψουν κουνοῦν ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τούτῳ σκεύους.

Δια·σείω, Μ. σείσω, = Διασαλεύω, κουνῶ δυνατὰ ἢ ἀδιακόπως, (τρπ.) διεγείρω ταραχὰς, βάλλω σκάνδαλα (ἀνακατώματα), καταχρῶμαι τὴν πολιτικήν μου δύναμιν, (παρβλ. Ἀνασείω).

Διάσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνός.

Δια·σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω (Τιμῶ) κατὰ πολλά.

Δια·σέσηρα, πρκ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνς. Διασαίρω). Χαμογελῶν προφαίνω τοὺς ὀδόντας, γελῶ βεβιασμένον (πικρὸν) γέλωτα.

Δια·σεύομαι (ἀόρ. Διεσσύμην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.). Τινάζομαι (Ὁρμῶ) διὰ μέσου, διαβαίνω μὲ ὁρμήν.

Δια·σήθω, Μ. σήσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὴν σήταν, κοσκινίζω.

Δια·σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σηκόνω τι εἰς τὸ χέρι μου ἵνα δοκιμάσω τὸ βάρος του.

Δια·σημαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω σημεῖον. » Διεσήμηνε τῇ χειρί, « Πλ. 2) φανερόνω, γνωστοποιῶ. » Πάντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον, « Ξεν. 3) (μσ.) σημαδεύω. »Διασημαίνονται τοὺς τόπους,« Ἀρστ.

Διασημασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σημάδευμα· γνωστοποίησις.

Διάσημος (ὁ, ἡ). εὐκολογνώριστος, εὔληπτος· ἐπίσημος, περίφημος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Διάσημα, ἐπίρ. ἀντι-

Διασήμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον διάσημον, ἐπισήμως, φανερά.

Δια·σήπω, Μ. σήψω. Κατασαπίζω.

Διάσια (τὰ). ἑορτὴ τοῦ (Μειλιχίου) Διὸς εἰς τὰς Ἀθ., (παρβλ. Διϊπόλια).

Δια·σιγάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ἀπο(Παρα)σιωπῶ.

Δια·σίζω (χ. Μ.). Σφυρίζω δυνατὰ (κατά τινος), ἐκσυρίττω.

Δια·σιλλαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Δια·σιλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διακωμῳδῶ, διαχλευάζω.

† Δια·σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιπαίζω τινὰ σωφρόνων τὴν μέτην μου, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ προηγ.).

Διασιτία (ἡ). σιτηρέσιον διὰ βίου, (ὅθ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀεισιτία ἐκ τοῦ Ἀείσιτος).

Δια·σιωπάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, διατάττω σιωπὴν, κατασιγάζω, (Πλ. Ἀγησ. 11).

Διασιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω διαρκῆ σιωπὴν (ἐχεμυθίαν).

Δια·σκαίρω (πρτ. Διέσκαιρον), Π. = Διασκιρτῶ, διαπηδῶ.,

Δια·σκαλεύω καὶ Δια·σκαλιδεύω, Μ. εύσω, = τῷ

Δια·σκάλλω, Μ. αλῶ. Σκάπτω μὲ τὸ σκαλιστῆρι, σκαλίζω, ἀνακατόνω.

Δια·σκανδικίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Μιμοῦμαι τὸν Εὐριπίδην (τοῦ ὁπ. ἡ μήτηρ ἐπώλει λάχανα [σκάνδικας] μυρώνια).

Δια·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω πέραπέρα, κατασκάπτω, (συνκδχ.) κρημνίζω.

Δια·σκαριφάω-ῶ (καὶ μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (κυρ.) Σκαλίζων (καθὼς ἡ ὄρνιθες) διασκορπίζω, (τρπ.) ἀφανίζω.

Δια·σκατόω-ῶ, Μ. ώσω, (Κωμ.). Κατασκατόνω.

Δια·σκεδάζω, καὶ

Δια·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ᾗ Ἀττ. σκεδῶ, = Διασκορπίζω, διαλύω. » Φήμην —, « Ἡρωδ., Διαφημίζω.

Διασκεδασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκεδάζειν, διασκορπισμός.

Διασκεδαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ διασκεδάζων.

Διασκεδαστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασκεδάζειν, διαλυτικός.

Διασκεδαστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος διασκεδασθῆναι.

Διασκεδάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Διασκεδάσω, μέλλ. τοῦ Διασκεδάννυμι.

Δια·σκελίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω τὰ σκέλη. ||. (μσ.) κάθημαι μὲ ἀνοικτὰ σκέλη.

Δια·σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζων ἐμποδίζω.

Διασκεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων νὰ διασκέπτηται.

Δια·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν· συλλογίζομαι ὥραν ἱκανὴν, μελετῶ· καλοστοχάζομαι.

Δια·σκευάζω, Μ. άσω, (κυρ.) Τοποθετῶ ἀνηκόντως τὰ ἐπισεσωρευμένα σκεύη, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω, συγυρίζω, ἐνδύω, ἁρματόνω ϰῖ. » Βασιλικῶς αὐτὸν διεσκεύασε τιάραν ἐπιθεῖσα, « Ακ. » Διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν, « Πλβ. (καὶ μσ.) » Διεσκευάζοντο ὡς ἐς πλοῦν, « Θκ. (καὶ πθ.) »Ἄνδρες εἰς Σατύρους ᾗ Πᾶνας διεσκευασμένοι, « Πλ. » Οἱ δ' ἱππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προσεξελέσαντες, « Πλ. 2) μεταποιῶ, μετασχηματίζω, μεταβάλλω τὸ ὕφος ϰῖ. συγγράμματος, ἐπεξεργάζομαι. » Τοὺς διασκευάζειν εἰωθότας τὰς βίβλους, « Διόδ. » Τὸ δὲ δρᾶμα διεσκεύασται ἐπὶ μέρους, « (ὑπόθ. Νεφ. Ἀρςφ.). 3) (μσ.) μετακομίζω τὰ σκεύη μου, μετοικῶ. (συνκδχ.) χρεωκοπῶ (δολίως). (ἐν γέν.) δολιεύομαι, ὑποκρίνομαι. » Διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, « Δμ. » Διασκευάσασθαι πρὸς τοὺς δικαστὰς, Ξεν. » Ἐπιστολὴ διεσκευασμένη, « Πλβ., ἡ πλαστή.

Διασκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ διασκευάζων (μεταποιῶν, ἐπιδιορθώνων κριτικῶς, ἐπεξεργαζόμενος) συγγράμμα ἀρχαῖον.

Διασκευαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διασκευήν.

Διασκευὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκευάζειν, συγύρισμα, τακτοποίησις ϰῖ. 2) μετασχηματισμὸς, μεταποίησις (ἐπεξεργασία ἐπιδιόρθωσις) συγγράμματος κτλ. (Ῥτρ.) λεπτομερὴς ἔκθεσις (ἀνάπτυξις) τῆς ὑποθέσεως. 3) = Σκευὴ, φορεσιὰ, ἁρματωσιὰ, ἐνδυμασία. » Τρίκλινα ἐστρωμένα μετὰ πολυτελεστάτης διασκευῆς,« Πλβ.

Δια·σκευωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Φροντίζω διὰ (ἐπμ. Συγυρίζω) τὰ σκεύη μου, (ἐν γέν.) διευθετῶ, προνοῶ, ἐπαγρυπνῶ. »Διασκευωρήσονται τὴν ἑαυτῶν πόλιν,« Πλάτ. 2) ῥᾳδιουργῶ (πονηρεύομαι) περί τι, μεταποιῶ δολίως. » Ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, « Πλάτ.

Διάσκεψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκέπτεσθαι, ἀκριβὴς σκέψις (παρατήρησις, μελέτη).

Δι·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξασκῶ, κατασκευάζω (καλλωπίζω) ἐντέχνως.

Δια·σκηνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Δια·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω (Τοποθετῶ) χωριστὰ καὶ κατὰ τάξιν (ἢ Μοιράζω τοὺς στρατιώτας εἰς) τὰς σκηνάς. ||. (ἀμτβ.) κάμνω (πιάνω) κωνάκι ἢ, ἐπιστρέφω εἰς τὴν σδηνήν (εἰς τὸ κωνάκι) μου. » Διασκηνούντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον,« Ξεν., ἐσκορπίζοντο εἰς τὰς σκηνάς των.

Δια·σκηρίπτω, Μ. ίψω, Π. = Διαστηρίζω, στυλόνω ἑκατέρωθεν.

Δια·σκιάζω, Μ. άσω, = Σ.σκιάζω, ἀποκρύπτω.

Δια·σκίδνημι, Π. ἀντὶ Διασκεδάννυμι.

Δια·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἐδῷ καὶ ἐκεῖ (ἀπὸ τόπου εἰς τόπον).

Δια·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασκέπτομαι.

Διασκόπησις, εως (ἡ), = Διάσκεψις.

Δια·σκοπιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. παρατηρῶ ἔνθεν κακεῖθεν, κατασκοπεύω.

Δια·σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω ἔνθεν κακεῖθεν.

Διασκορπισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκορπίζειν.

Διασκορπιστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασκορπίζειν.

Δια·σκώπτω, Μ. σκώψω. Πειράζω τινὰ μὲ σκώμματα· περιγελῶ πρὸς ἀστεισμόν.

Δίασμα (τὸ), [διάζομαι]. ἡ ἄκρα τοῦ ζημονιοῦ ποῦ εἶνε εἰς τὸ ἀντί.

Δια·σμάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Διασμήχω.

Δια·σμενίζω, Μ. ίσω. Καταχαίρομαι.

Δια·σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων ἢ βρέχων παστρεύω, σφογγίζω.

Δια·σμιλεύω, Μ. εύσω. Κόπτω (Σκαλίζω, Δουλεύω) τι μὲ τὴν σμίλην (καθὼς οἱ λεπτουργοὶ κλπ.), (τρπ.) ἐπεξεργάζομαι.

Δια·σμύχω, Μ. σμύξω. Κατακαίω χωρὶς νὰ ἐβγάλλω φλόγα, (τρπ.) κατατήκω ἀνεπαισθήτως.

Δια·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυππάζων φυγαδεύω· διεγείρω· διαταράττω· ἐνθουσιάζω.

Διασόβησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φυγάδευσις.

Δια·σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἀπατῶ μὲ) σοφίσματα, δολιεύομαι.

Δια·σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ, ἐξ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεύω κακὴν κακῶς καὶ κατ' ὀλίγον-ὀλίγον.

Δια-σπαθίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ ὡς διὰ τῆς ὑφαντ. σπάθης (Ι. Λυδὸς, Λ'. 36.)

Διασπάραγμα (τὸ). σχίσμα διεσπαραγμένου σώματος.

Διασπαραγμὸς (ὁ). καταξέσχισμα.

Διασπαρακτὸς, ὴ, όν. Κατεσπαραγμένος, καταξεσχισμένος, [ἐκ τοῦ-

Δια-σπαράσσω(ττω),Μ.άξω. Καταξεσχίζω.

Διασπαρεὶς, εῖσα, έν. πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διασπείρω.

Διασπάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος διασπασθῆναι, εὐκολοχώριστος.

Διάσπασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασπᾶν, ὁ διὰ τῆς βίας χωρισμὸς, ῥῆξις· (τρπ.) σύγχυσις, διάλυσις.

Διάσπασμα (τὸ). τὸ διασπασθὲν πρᾶγμα ἢ μέρος, σχίσιμον, διάστημα. 2) = τῷ

Διασπασμὸς (ὁ), = Διάσπασις.

Διασπαστέον, θετ. τοῦ

Δια-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου, σχίζω, ξεκολλῶ μὲ βίαν διαχωρίζω· κάμνω κομμάτια· γαλῶ. (τρπ.) καταργῶ, ἀκυρόνω, παραβιάζω.

Δια-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἔνθεν κακεῖθεν, διασκορπίζω (καθὼς ὁ γεωργὸς τὸν σπόρον). (τρπ.) κοινολογῶ, διαδίδω.

†Δια-σπεκλέω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διασπλεκόω.

Δια-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Παρακινῶ τινα νὰ σπεύσῃ, διεγείρω τινὸς τὴν προθυμίαν· ἐπιταχύνω· (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) σπεύδω, προθυμοῦμαι.

Διάσπιλος (ὁ, ἡ). γεμάτος σπιλάδας (σπηλαιὰς, βράχους).

Δια-σπλεκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαμηρίζω.

Δια-σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Κυλίω τι εἰς (ἢ Τοῦ τινάζω ἀπὸ πάνω) τὴν ςάκτην, (συνκδχ.) = Διαμηρίζω.

Διασπορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασπείρειν, διασκορπισμός.

Διασπορὰδην, ἐπίῤῥ. = Σποράδην.

Διασπορεὺς, έως (ὁ). ὁ διασπείρων.

Δια-σπουδάζω, Μ. άσω. Καταβάλλω πολλὴν σπουδὴν (Προσπαθῶ παντοιοτρόπως) νὰ κατορθώσω τι.

Διασταδὸν [δίστημι], ἐπίῤῥ. Χωριστὰ, κατὰ διαστήματα, ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος παρέκει.

Δια-στάζω. Μ. στάξω. Στάζω ἢ Κάμνω τι νὰ στάζῃ διὰ μέσου.

Δια-σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χωρίζω (Μοιράζω) μὲ τὸ ζύγι, τακτοποιῶ.

Διασταῖεν, πλθ. γ', πρα. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Δίστημι.

Δια-σταλάζω(σσω), Μ. άξω, = Διαστάζω.

Διασταλήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τοῦ Διαστέλλω.

Διάσταλμα (τὸ), [διαςέλλω]. ἐντολὴ (παραγγελία) ῥητὴ· ἐξήγησις σαφὴς, ὁρισμός.

Διάσταλσις, εως (ἡ), = Διαστολή. 2) (Γρῳ.) συνθήκη, συμφωνία.

Διασταλτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαστέλλειν, συντελῶν πρὸς διαστολήν, (Ῥτρ.) ἐμφαντικός.

Διασταλτικῶς, ἐπ ῥ. Πρὸς διαστολὴν· ἐμφατικῶς.

Διαστὰς, ᾶσα, άν. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διίστημι.

Δια-στασιάζω, Μ. άσω. (μτθτ.) μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ αἰτ. προθ. ἐκ δ'.) Διεγείρω στάσιν μεταξύ τινων, τοὺς διαιρῶ εἰς φατρίας· (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ. ἐκ δ'.). εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν (διαφωνίαν) μετά τινος.

Διάστασις [δίστημι], εως (ἡ). Διαίρεσις, χωρισμὸς, διακοπὴ τῆς συνεχείας, σχίσιμον (« Εὐρὼν ξύλον ἐσφηνωμένον, ἐμβαλὼν τὰς χεῖρας εἰς τὴν διάστασιν, « Στρβ.). (συνκδχ.) ἀλλοίωσις, μεταβολὴ (Γαλλ. dégénération), ξεφύλισμα· διαφορὰ, (τρπ.) διχόνοια, διαφωνία. 2) ἀπόστασις, διάστημα. ἔκτασις, συγχ. τῷ Διάτασις).

Δια-στατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διίσταμαι, ἀπέχω. 2) Διαστασιάζω, διαφωνῶ.

Διαστατικὸς, ὴ, όν, (ᾗ ἐπίῤ.)-τικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διΐςάναι, διαιρετικὸς, (συγχ. τῷ Διαστολτικὸς).

Διαστατὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ατῶς. Ὁ ὑποδεχόμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς διάστασιν (διχόνοιαν, ἔκτασιν κτλ.).

Δια-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω (Κλείω) μὲ σταυρωτὰ παλούκια, τραβῶ διὰ μέσου φράκτην, (παρβλ. Διαταφρεύω.)

Δια-στεγάζω, Μ. άσω. Στεγάζω (Σκεπάζω) πανταχόθεν.

†Δια-στείβω (χ. Μ.), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Δια-στείχω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.), = Διέρχομαι, Διοδεύω, Διαπορεύομαι κτλ.

Δια-στέλλω, Μ. στελῶ (ἀόρ. Διέστειλα ᾗ πθ. Διεστάλην κτλ.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Συστέλλω, δηλ.) Ἀνοίγω. » Διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, Ἱπποιατρ. « Τῇ βκκτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συςέλλεται, « Φιλόπ. εἰς Πρκλ. 2) χωρίζω, διαιρῶ· κάμνω διαστολήν, (γρμτ.) βάλλω ὑποστιγμήν. » Λόγος αἱρεῖ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ εἶδος, « Σχλ. Ὁμ. » Ταύτην δὴ δεῖ ἡμᾶς.. δίχα διαστέλλειν, « Πλάτ. » Διαστέλλοντες τὸ ἀγαθὸν τοῦ δικαίου, « Κλμ. » Σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, « Γρῳ. (ᾗ πθ.) » Ὑπερῷα ῥιπιστὰ διεσταλμένα θυρίσιν, « αὐτ. (ἐδῶ ὑπάγεται καὶ τὸ) » Τίτου πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος. « Πλθ. (ὡς ἐσφαλμ. ἀντὶ Διασταλέντος ἢ Διαστάντος). 3) (τρπ.) διορίζω, προσδιορίζω, ἐκφράζομαι (παραγγέλλω) ῥητῶς, διασαφηνίζω. » Ὅτι μοι χαλεπαίνοι διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα, « Πλάτ. » Καὶ τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαςέλλοντα. « Φίλ. » Ἐπιτακτικῶς αὐτῷ διαστέλλειν περὶ τούτων, « Διόδ. » Διάστειλον τὸν μισθὸν πρός με, « Γρῳ. » Ὅρασις διαστέλλουσα, « αὐτ., ᾗ σαφής. » Ὅσα ἂν διαστείλῃ ἄνθρωπος μεθ' ὅρκου, « αὐτ. » Οὐ διέστειλεν ἐν τοῖς γείλεσιν αὐτοῦ, « αὐτ. (καὶ μσ., ὃ καὶ συνηθέςτ.) » Ὑπὲρ δὲ Σικελίας διαςέλλονται ῥητῶς, « Πλθ. » Τούτου δὲ χάριν ἐν ἀρχαῖς τῆς πραγματείας διεστειλάμην, φήσας κτλ., « Ἀρςτ. » Ἐπιμικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Οὐκ ἔςτερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον, « Γρῳ. » Ἀθετεῖ τὰ διεσταλμένα, « αὐτ.

Διάστενος (ὁ, ἡ). πολλὰ στενός.

Διάστερος (ὁ, ἡ). γεμάτος (στολισμένος μὲ) ἄστρα ἢ (μτνμ.) πετράδια.

Δια-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράσσω ὁλοτρόγυρα ὡς μὲ στέφανον.

Διαστεφὴς, ές (ὁ, ἡ). στεφανωμένος.

Δια-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω ἐν εἴδει στήλης ἢ μεταξὺ δύω στηλῶν.

Διάστημα (τὸ), [δίστημι]. ὁ μεταξὺ δύο τινῶν ἢ ᾗ πλειοτέρων τόπος, ἀπόστασις.

Δια-στηματίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω μεταξὺ διάστημα· κάμνω πρὸς καιρὸν διακοπήν.

Διαστηματικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων μεταξὺ διαστήματα, μὴ συνεχὴς, διακεκομμένος.

Διαστηματικῶς, ἐπίῤ. Μὲ διαστήματα, μὲ διακοπάς· ἐκ διαλειμμάτων.

Δια-στηρίζω, Μ. ίξω. Στυλόνω ἑκατέρωθεν (ἢ πανταχόθεν, ἀφίνων ὅμως μεταξὺ διάστημα). ‖. (μσ.) ἀκκωμῶ ποτε εἰς τὸ ἓν πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Διαστήτην, Π. ἀντὶ Διεστήτην, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Δίστημι.

Διαστὶ, ἐπίῤ. = Θιαστὶ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Διός.

Δια-στίζω, Μ. στίξω. Χωρίζω μὲ στίγματα καὶ ὑποστιγμὰς· (ἐν γεν.) διαστέλλω, διαιρῶ. 2) ποικίλλω μὲ στίγματα.

Διαστικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διάζεσθαι, ὑφαντικός. » Ἡ τῶν ἀραχνῶν διαστικὴ, « Γρμτ.

Διαστικτέον, θετ. τοῦ Διαστίζω.

Δια-στίλβω, Μ. στιλψω. Γαλίζω (Λάμπω) ἀνάμεσα. « Συμπεφυρμένον τῇ γῇ, ὅμως διαστίλβει τὸ χρυσίον, « Πλ.

Διάστιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαστίζειν (διαστέλλειν κτλ.), διαφορά.

Δια-στοιβάζω, Μ. άξω. Στοιβάζω κατὰ τάξιν ἢ ἀνάμεσα.

Δια-στιχίζω (ᾗ μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-σμαι. Τοποθετῶ κατὰ σειρὰν, διαιρῶ κατὰ τάξιν, ἀραδιάζω.

Διαστολεὺς, έως (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. χρήσιμον πρὸς διαστολὴν (ἄνοιγμα) τῶν σ.μ.μυκότων μελῶν ἢ τραυμάτων.

Διαστολὴ (ἡ), [διαστέλλω], = Διάκρισις· Διαίρεσις, χωρισμὸς· χώρισμα· (μουσικ.) παῦσις ἢ διακοπή. 2) (συνκδχ.) τὸ ἐναντ. τῆς (ἀνατομ. ᾗ γρμτ.) Συστολῆς, ἔκτασις. 3) (τρπ.) ἀναπτυξις, ἐξήγησις (ἔκθεσις) λεπτομερὴς, διασάφησις, προσδιορισμὸς, ἀκρίβεια, ἐξακρίβωσις. 4) = Διάλυσις, συμβιβασμὸς, συνθήκη (ῥητή). 5) (εἰς τὸν Πλθ. Ε', 37, γ'.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαποστολή.

Διαστόλιον (τὸ), = Διαστολεύς.

Δια-στομόω-ῶ Μ. ώσω, = Ἀναστομόω, ἀνοίγω, ξεστομπόνω.

Διαστόμωσις, εως (ἡ), = Ἀναστόμωσις, ἄνοιγμα, ξεστομπωμα.

Διαστομωτρὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. μήλη) = Διαστολεύς.

Διαστορέννυμι, Μ. σῶ, = Διαζώννυμι.

Δια-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Συμπεραίνω, (παρβλ. Διασκέπτομαι).

Δια-στράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω διὰ μέσου ἢ ὅλως διόλου.

Δια-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπηρετῶ τὸν διωρισμένον μου καιρὸν ὡς στρατιω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της καὶ (ἐπιρ.) παίω. (ὄθεν:) » Διαστατουσάμενοι, « Δ. Καισ., οἱ ἀπόμαχοι.

Δια-στρατηγεω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθύνω) ὡς στρατηγός. 2) = Παραστρατηγῶ. 3) ἀπατῶ μὲ στρατήγημα, = Καταστρατηγῶ. 4) τελειώνω τὸν χρόνον τῆς στρατηγίας μου.

Δια-στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστρεβλόω.

Δ.άστρεμμα (τὸ). στραγγούλισμα, [ἐκ τοῦ

Δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Στραβόνω· γυρίζω ἀνάποδα· στραγγαλίζω· (τρπ.) παραμορφόνω, νοθεύω, (ἐν γέν.) μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον. » Διαστρέφων τὰληθὲς, « Δημ. ‖ (μσ.) στραβόνω, στραγγουλίζομαι, γίνομαι ἀλλοίθωρος, (τρπ.) διαφθείρομαι, ἀχρειεύω, γίνομαι Διεστραμμένος. » Μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις (ὑρθότ. διαστρέψῃ), « Γρφ. » Τῶν ζώων ἄνθρωπος ἡ μόνος ἡ μάλιστα διαστρέφεται, « Ἀρχτ., ἀλλοιθωρίζει ἡ σεληνιάζεται.

Δια-στρυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρηφογυρίζω, (συνκδχ.) = Συγκλείω.

Διαστροφεύς, έως (ὁ), ὁ διαστρέφων, (μτφορ.) φθορεύς.

Διαστροφὴ (ἡ), [διαστρέφω]. στράβωμα, γύρισμα ἀνάποδα, στραγγουλισμα· (τρπ.) διαφθορὰ, νόθευσις, παραμόρφωσις.

Διάστροφος (ὁ, ἡ). στραβὸς, στραβοδίβολος· ἀλλοίθωρος· φρενοβλαβὴς, (τρπ.) διεστραμμένος, διεφθαρμένος.

Διαστρόφως, ἐπίρ. Στραβὰ, ἀνάποδα.

Δια-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω κατὰ τάξιν διάφορα στρώματα. (τρπ.) κατευνάζω.

Δια-στυγνάζω, Μ. άσω. Σουρρόνω τὸ πρόσωπόν μου, (χυδ.) κατσουφιάζω.

Διαστύλιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο στύλων διάστημα (συνήθ. ἴσον μὲ τὴν διάμετρον τριῶν στύλων).

Διάστυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) τοῦ ὁπ. οἱ στῦλοι ἔχουν μεταξὺ ‖. Διάστυλον, = Διαστύλιον. ‖. (πλθ.) Διαστυλα (τὰ), τὸ (κοιν.) Τέμπλεον τοῦ ἁγ. βήματος.

Δια-στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω (Βάλλω στύλους) ἀπὸ διάστημα εἰς διάστημα.

Δια-συγ-χέω, Μ. χεύσω. Συγχέω ὅλως διόλου.

Δια-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ πανταχοῦ.

Δια-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (Γυμνόνω) μὲ τρόπον, ὑφαρπάζω.

Δια-συν-ίστημι, Μ. διασυ-στήσω. Συνιστῶ τι ἐντελῶς.

Δια-συν-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συν(Δια)τηρῶ.

†Διασυριγμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διασυρμὸς, ἡ οὐσ. τοῦ –

Δια-συρίζω, Μ. ίξω. Σφυρίζω δυνατὰ καὶ κατὰ συνέχειαν, ἢ Σφυρίζων περιίπταμαι.

Διασυρμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασύρειν, περιφρόνησις, ἐξευτελισμὸς, περίπαιγμα, εἰρωνεία.

Διασυρτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς διασυρμὸν ἐπιτήδειος, χλευαστικὸς, ἐξευτελιστικός.

Διάσυρτὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. διέσυρεν ἡ δύναται νὰ διασύρῃ τις » Ἀημνίσκος—, « Ἰατρ., τὸ (Γαλλ.) **seton**, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Δια-σύρω. Μ. συρῶ. Σύρω τι διὰ μέσου τινός. » Χαυνωθείσας δὲ τὰς ῥαφὰς κόψαντες διασύρομεν ταῖς δύο χεροὶν ὥσπερ διαπρίζοντες, « Ηλ. Δίγ. 2) σύρω τι κατὰ γῆς, (χυδ.) κωλοσέρνω. « Ὅταν ὁ ἵππος πεσὼν διασυρῇ, « Ἱππιατρ. 3) (μτφορ.) περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, περιπαίζω. » Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων, καλέσαις Βάταλον, « Δημ. 4) (σπν.) = Παρασύρω. » Εἰς ταύτην διεσυρθην τὴν μακρολογίαν, « Σιμπλ.

Διασύστασις [διασυνιστημι], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς σύστασις (ἐπικύρωσις).

Διασυστατικὸς, ἡ όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διασύστασιν.

Διασφαγὴ (ἡ) καὶ

Διάσφαγμα (τὸ), = Διασφὰξ, σχισμάδα, χαραμάδα, τρύπα, χάλασμα (τοίχου κτλ.), [ἐκ τοῦ

Δια-σφάζω, Μ. σφάξω. (κυρ.) Κόπτω εἰς δύο τὴν σφαγὴν (τὸν λάρυγγά) τινος, λαιμοτομῶ. (ἐν γεν.) διασχίζω, (ἴδε Διασφάξ.)

Δια-σφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὴν σφαῖραν (ἐν γεν.) = Διαῤῥίπτω, σκορπίζω.

Διασφακτὴρ (ὁ), Π. ὁ διασφάζων. » Σίδηρος—, « Ἐπγρ.

Δια-σφαλίζω [ἀ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Ἀσφαλίζω (Στηρίζω, Ὀχυρόνω) καλῶς.

Δια-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (ν' ἀποτύχῃ) ὅλως διόλου. ‖. (μσ.) Δια-σφάλλομαι, Μ. σφαλήσομαι (ἀόρ. Διεσφάλην κτλ.). ἀποτυγχάνω (κοιν. τὰ χάνω) ὅλως διόλου.

Διασφὰξ [διασφάζω], άγος (ἡ). (ἐνν. πέτρα) βράχος σχισμένος εἰς τὴν μέσην (ἀπὸ πάνω εως κάτω), γωρισμένος εἰς δύο, στενὸν (χάσμα) μεταξὺ δύο κρημνῶν, (παρβλ.) Φάραγξ.

Δια-σφάττω, Λττ. ἀντὶ Διασφάζω.

Δ.α-σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Δια-σφενδονίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω, Σκορπίζω) τι μακρὰν καὶ μὲ ὁρμὴν διὰ τῆς σφενδόνης ἢ ὡς διὰ σφενδόνης.

Δια-σφετερίζομαι, Μ. ίσομαι. Οἰκειοποιοῦμαι τι δολίως καὶ αὐθαιρέτως (ἴνα τὸ μοιράσω μὲ ἄλλον.

Δια-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τινὸς τὴν μέσην μὲ τὸ ζωνάρι (ὡσὲ ὁμοιάζει σφῆκα). (ἐν γέν.) σφίγγω.

Δια-σφηνέω-ῶ, Μ. ώσω. Σχίζω (Ἀνοίγω) τι μὲ τὴν σφῆναν ἢ ὡς μὲ σφῆναν.

Δια-σφίγγω, Μ. σφίγξω, = Συσφίγγω, σφίγγω δυνατὰ, δένω, τυλίσσω) πολλὰ σφιγκτά.

Διάσφιγξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασφίγγειν, δυνατὸν σφίξιμον.

Διάσφυξις, εως (ἡ). (ἰατρ.) ὁ κτύπος (ἡ κίνησις, ὁ σφυγμὸς) τῶν ἀρτηριῶν, ἡ διὰ τούτου γινομένη διάπνευσις.

Δια-σχάζω, Μ. σχάσω. Σχίζων (Σχάζω) ἀνοίγω. » Τὴν φλέβα —, « Ἀρετ., φλεβοτομῶ.

Δια-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω (Πλάττω, κατασκευάζω) τι.

†Διασχιδὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διασχιδὴς, σχισμένος εἰς δύο.

Διασχιδὸν, ἐπίρ. = Διασχιδὸν, [ἐκ τοῦ

Δια-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω εἰς τὴν μέσην, χωρίζω εἰς δύο.

Διασχὶς, ίδος (ἡ), = Διάσχισμα.

Διάσχισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασχίζειν, σχίσιμον εἰς δύο, χώρισμα εἰς τὴν μέσην.

Διάσχισμα (τὸ). τὸ ἓν τῶν δύο ἄκρων (κλάδων) τοῦ διεσχισμένου πράγματος.

Δια-σχοινίζω, Μ. ίσω, = Διαιρῶ, διασκορπίζω, (παρβλ. Περισχοινίζω).

Δια-σχολεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ ὅλως διόλου.

Δια-σώζω, Μ. σώσω. (κυρ.) Γλυτόνω τι ἢ τὸ μεταφέρω διὰ μέσου κινδύνων εἰς μέρος ἀσφαλὲς, (ἢ πθ. ἡ μσ.) σώνω εὐτυχῶς, κατευοδοῦμαι. 2) = Διατηρῶ, φυλάττω σῶον ἄχρι τέλους, (τρπ.) ἐνθυμοῦμαι.

Διάσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασώζειν, γλύτωμα, κατευοδωσις.

Διασώστης, ου (ὁ). ὁ διασώζων (μεταφέρων τινὰ ἀσφαλῶς διὰ μέσου κινδύνων), ὁδηγὸς (πρέσβεως κτλ.).

Διασωστικὸς, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασώζειν.

Δια-σωφρονίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ νικήσω (νὰ ὑπερβῶ) τινα κατὰ τὴν σωφροσύνην, (παρφδ. τοῦ Διαξιφίζομαι).

Διατἀγεύω, Μ. εὐσω, = Διατάσσω.

Διαταγὴ (ἡ). = Διάταξις (1).

Διάταγμα (τὸ), = Διάταξις (2).

Διατάκτης, ου (ὁ). ὁ διατάσσων (βάλλω) εἰς τάξιν τὰ πράγματα, πρωτάζων, διευθυντὴς, ἁρμοστής.

Διατακτικὸς, ἡ, όν, (ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διατάττειν, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διατατικός.

Διατάκτωρ, ορος (ὁ), = Διατάκτης.

Δια-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι ἀδιακόπως.

Δια-ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γέρνῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Δια-ταμιεύω, Μ. εὐσω. Διαφυλάττω τι εἰς ἢ ὡς εἰς ταμεῖον.

Δια-τάμνω, Μ. ταμῶ, Ἰων. ἀ Π. ἀντὶ Διατέμνω.

Δια-τανύω, Μ. ύσω, = Διατείνω. « Σκορδινᾶσθαι, τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι, « Σχλ.

Διάταξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατάττειν, ἡ κατὰ τάξιν τοποθέτησις (στρατεύματος κτλ.), ἡ κατὰ φυλὰς κτλ. διαίρεσις, (ἐν γέν.) τακτοποίησις, διευθέτησις, κανονισμὸς κτλ. 2) (συνκδχ.) προσταγὴ (ἔγγραφος) ἡγεμόνος κτλ., διάταγμα, διαταγὴ· ἄρθρον συνθήκης. διαθήκη.

Δια-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Κατασυγχύζω, φέρω ἄνω-κάτω, ξυππάζω, καταπρομάζω.

Διαταραχὴ(ἡ). ταραχὴ (σύγχυσις) μεγάλη.

Διάτασις [διατείνω], εως (ἡ). μεγάλη (διαρκὴς) τάσις, δυνατὸν (ὑπερβολικὸν) τέντωμα· ἐπίτασις. προσπάθεια. (ῥτρ.) = Ἀποστροφὴ. » Αἱ πρὸς τὰ πρόσωπα διατάσεις τὴν μὲν συνάφειαν διακόπτουσι, κτλ., Διόδ., (συγχ. τῷ Διάστασις).

Δια-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς (Διαιρῶ κατὰ) τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ. 2) προστάζω, παραγγέλλω, διορίζω· παραγγέλλω εἰς τὴν διαθήκην μου.

Διατατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ προξενῶν) διάτασιν (ἐπίτασιν κτλ.), δραστήριος, ἔντονος· ἐμφαντικὸς, (συγχ. τῷ Διατακτικός).

Διατατικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διάτασιν (ἔκτασιν).

Δια-ταφρεύω, Μ. εὐσω. Χωρίζω (Κλείω, Ἀσφαλίζω) τι μὲ τάφρον, (παρβλ. Διασταυρόω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαταχέων, ἀντὶ Διὰ ταχέων ᾠδ
Διατάχους, ἀντὶ Διὰ τάχους, ἐπίρ. Ὀγλίγωρα· μὲ πολλὴν ταχύτητα.
Δια-τέγγω, Μ. τέγξω, Π. ἀντὶ Διαβρέχω.
Διατεθρυμμένως [διαθρύπτω], ἐπίρ. (μτχ.) Τρυφηλῶς, γυναικωδῶς.
Διατεθύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τῷ Διαθύω.
Δια-τείνω, Μ. τενῶ, = Ἐκτείνω, τεντόνω, ἁπλόνω. » Διατείνειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ λεκάνια, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Διατεινάμενοι, οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔβαλλον, « Ξεν. » Διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, « Ἀρχ. » Ὁ συμβαίνει τοῖς παιδίοις διατεινομένοις, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Διατεινόμεναι φλέβες, « Γαλ. 2) (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως, διαρκῶ, συντείνω, ἀφορῶ. » Τοῦτο πρὸς οὐδὲν ἔτι διατείνει, « Πλθ. » Ἐπὶ πολὺ (» Διὰ παντὸς τοῦ βίου) διατείνει, « Ἀρχ. » Διέτεινε μέχρι τῶν ἐνηλίκων ἡ παιδεία, « Πλ. » Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, « Γρφ. » Ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ, « Διόδ. 3) (μσ. ἡ πθ.) τεντόνομαι, ξηροτανοῦμαι, (μτφορ.) σπεύδω, σφίγγομαι, πράττω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις· προσπαθῶ ἐπιμόνως, διϊσχυρίζομαι· ἀποτείνομαι πρός τινα καὶ τὸν ὁμιλῶ ἐντόνως. » Δεῖ παντὶ τρόπῳ διατεινάμενον φεύγειν, « Ξεν. » Θεῖν διατεταμένους, « Πλάτ. » Τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι καὶ διετεινάμην οὕτωσὶ σφοδρῶς; » Δημ. » Ὡς διατείνονταί τινες, « Θφρ. » Διατεινάμενος εἶπον, « Πλ. » Ἠγανάκτησε καὶ διετείνετο πρὸς αὐτούς, « αὐτ.

Δια-τειχίζω, Μ. ἰσω. Τραβῶ μεταξὺ (Κλείω, Χωρίζω μὲ) τοῖχον, (ἐν γέν.) χωρίζω. » Τὸν ἰσθμὸν διατειχιζόντων, « Λσ. » Τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας διατειχίσας, « Πλθ. (ᾠ μτφορ.) » Παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις, « Συν. » Διατετείχισται ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, « Ακ.

Διατείχισμα καὶ

Διατείχισμα (τὸ). ὁ μεταξὺ τοῖχος, μεσότοιχον, (τρπ.) ἐμπόδιον.

Δια-τεκμαίρομαι, Μ. ἀροῦμαι. Γνωστοποιῶ τι εἴς τινα διὰ τεκμηρίων, τῷ δίδω νὰ συμπεράνῃ.

Δια-τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Τεχνεύομαι, μηχανεύομαι.

Δια-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τελειοποιῶ· ἐκτελῶ.

Δια-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω. (μὲ αἰτ.) » Διατετελεκὼς τὰ δέκα ἔτη, « Ξεν. » Εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν, « Ἰσοκρ. » Τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ' ἄν, « Πλάτ. » Ἐπεί περ ἠρξάμην διατελέσαι βούλομαι, τὰ περὶ αὐτοῦ, « Ξεν. 2) = Διάγω (μὲ μτχ. ἑλλ. τὸν βίον), ἐξακολουθῶ ἀδιακόπως (δὲν παύω τοῦ) νὰ ἤμαι ἢ νὰ κάμνω τι. » Διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμοῦ αἰεὶ ὄντες ἐλεύθεροι, « Ἡρ. » Διατέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, « Πλ. (καὶ ἡ μτχ.) » Ἀνυπεύθυνος καὶ ἀχίτων διατελεῖς, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τὸ δ' ὠχρὸν οὐ πήγνυται, ἀλλὰ μαλακὸν διατελεῖ. « Ἀρχ., ἀντὶ Διαμένει. (καὶ ἐπίρ.) » Τοῦτο μέχρι πόρρω διατελεῖ, « αὐτ., ἀντὶ Διαρκεῖ. (παρβλ. Διανύω).

†Διατελέως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ τέλεος.

Διατελής, ες (ὁ, ἡ), = Διαρκής, συνεχής, ἀδιάκοπος· ἀέναος.

Δια-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ ὅλως διόλου, διαιρῶ, διαχωρίζω. Κατακόπτω.

Διατενής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁ διατείνων (συντείνων, ἁρμόδιος) πρός.

Δια-τεραίνω, Μ. ανῶ, Π. = Διαξηραίνω.

Διατεσσάρων (ἡ), ἄκλ., Σ. Διαπασῶν.

Διατεταμένως [διατενής], ἐπίρ. (μτχ.) = Συντόνως, μὲ πολλὴν προσπάθειαν, ὅλαις δυνάμεσι.

Διατέτακται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διατείνω.

Διατετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν.

Διατετμημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀσχέτως, χωριστά.

Δια-τεραίνω, Μ. ανῶ, = Διατιτραίνω.

Διατετρανέοις, Ἰων. ἀντὶ Διατετρανοῖς (Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ β'. μέλλ. τῆς εὐκτ. ᾠδ

Διατετρήναντο, Π. (γ'. πλθ. πρ. τοῦ) μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὁρις. τοῦ Διατιτραίνω.

Δια-τήκω, Μ. τήξω. Ἀναλύω (Λύνω) ὅλως διόλου.

Διάτηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Δια-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασώζω τι ἀβλαβές, διαφυλάττω. προσέχω, παρατηρῶ.

Διατήρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατηρεῖν, διαφύλαξις· παρατήρησις κτλ.

Διατηρητικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα) πρὸς τὸ διατηρεῖν.

Δια-τιθημι, Μ. δια-θήσω (ἀόρ. Διέθηκα ᾠδ μσ. Διεθέμην κτλ.). (κυρ.) Τοποθετῶ δύο ἢ καὶ πλείστερα πράγματα ξεχωριστὰ τὸ καθέν, (ἐπι.) βάλλω εἰς (κατὰ) τάξιν, ἀραδάζω, συγυρίζω· ἐκθέτω εἰς πώλησιν· ξεφορτόνομαι (κυρ. καὶ μτφορ.), ξεκάνω, ξεπουλῶ· (τρπ.) διευθετῶ, οἰκονεμῶ· διορίζω, συγκροτῶ· (μσ.) κάμνω διαθήκην ἢ συνθήκην (συμφωνίαν), (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. » Διατίθει τὰ βαθρα, « Ακ. » Διατίθεναι τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν πανήγυριν, « Ξεν. » Διατίθεσθαι τὴν οὐσίαν, « Δημ. » — τὴν θυγατέρα, « Ξεν. » Ἐπὰν διαθέωνται τὸν φόρτον, « Ἡρ., (καὶ ἑλλ.) » Διατιθέμενοι πολλοῦ, « Στρ. (καὶ τρπ.) » Διαυέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας, ὡς ἐδύνατο, « Πλθ. » Ἔριν συμφερόντως διατίθεσθαι, « Ξεν. » Τὴν ὀργὴν διατίθεσθαι εἴς τινα, « Πλάτ., ξυθυμαίνειν. » Διαθήκην, ἣν ἔφασαν αὐτὸν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι, « Δημ. » Ἂν μὴ διαλῶνται διαθήκην ἐμοί, « Ἀρχ. (καὶ ἑλλ.) » Διατίθου ταχύ, « Λθ. » Κἂν ἀποθάνῃ μὴ διαθέμενος, « Ἀρχ. » Ὁ ἀστρολόγος τὴν γένεσιν αὐτοῦ διαθείς, « Ἐπιχ. (ἴδε Διάθεμα). 2) φέρω τινὰ εἰς (τὸν κάμνω νὰ λάβῃ) τοιαύτην ἢ τοιαύτην (φυσικὴν ἢ ἠθικὴν) κατάστασιν ἢ διάθεσιν. » Ἵστε γὰρ ὅπου ὂν τρόπον αὐτοὺς διέθηκε, « Δημ. » Ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν, « αὐτ. » Τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθεὶς, « Ἀρχ. (καὶ μσ. ἡ πθ.) » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ὄνδρα, « Ἰλ. » Διετέθησαν χαλεπῶς πρὸς ἡμᾶς, « Ἰσοκρ. 3) ἐκθέτω (ῥτρκ. ἡ ἰσορκ.), περιγράφω, παριστάνω εἰς τὸ θέατρον, (κυρ. δὲ) ἀποσωματίζω (ἀπαγγέλλω, ἐκφωνῶ) στίχους, δημηγορίαν κτλ. » Ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ, κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Λόγον ἐν ἐκκλησίᾳ διαθέσθαι, « Διόδ. » Ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σκηνοῦ διατιθέμενος, « Λκ. (παρβλ. Διάθεσις).

Δια-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Τιλάω, (χυδ.) τσιρλίζω, (ἱππιατρ.).

Δια-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ, Ξεφτῶ) τρίχα-τρίχα.

Διάτιλμα (τὸ). μαδήμα, τσουμάδισμα, ξέφτισμα.

Δια-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω τὴν τιμήν, ξετιμῶ. (κατ' ἔκτ.) δοκιμάζω. 2) Π. τιμῶ.

Διατίμησις, εως (ἡ). προσδιορισμὸς τῆς τιμῆς, ξετίμημα.

†Διατιμ.ητής, οῦ (ὁ). ἐκτιμητής.

Διατιμητικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐκτιμᾶν.

Δια-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω (Κουνῶ) δυνατὰ, (ἐπμ.) ἀραιόνω, παραλύω, χαλνῶ, (παρβλ. Διασαλεύω).

Διατινθαλέος, α, ον, Π. καίων καθ' ὑπερβολὴν, Διακαής.

Δια-τιτραίνω καὶ Δια-τιτράω-ῶ, Μ. διατρήσω, = Διατρυπῶ.

Δια-τιτρώσκω, Μ. δια-τρώσω. Πληγόνω (Τρυπῶ) πέρα-πέρα.

Δια-τλάω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Διατέτληκα, ἀόρ. Διέτλην κτλ). Πάσχω (Ὑποφέρω) ἀδιακόπως, ταλαιπωροῦμαι, (συγχ. τῷ Διαθλέω).

Διατμέω-ῶ, Μ. ἰσω. Ἐξατμίζομαι.

Διάτμημα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος διατετμημένον (σχηματίζον διατομάς), (Ι. Αὐδοξ. Γ', 37).

Δια-τμήσσω, Μ. τμήξω (ἀόρ. Ε'. Διέτμαγον κτλ.), Π. ἀντὶ Διατέμνω.

Δια-τμίζω, Μ. ἰσω. Διαλύω (Μεταβάλλω) εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζω.

Δια-τοιχεω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον (πλευράν) τοῦ πλοίου (καθὼς γίνεται ἐν καιρῷ τρικυμίας), [ἐκ τοῦ

Διάτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, ὁ ἐκτεινόμενος μεταξὺ δύο τοίχων.

Διατομή (ἡ), [διατέμνω]. κόψιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην, διαίρεσις· κόψη (μαχαιριοῦ κτλ.)· σχισμάδα· (τρπ.) διχόνοια.

Διάτμητος (ὁ, ἡ). κομμένος (χωρισμένος) εἰς τὴν μέσην (εἰς δύο ἴσα μέρη). » Σελήνη —, α, ἡ ἄλλ. Διχότομος.

Διατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξατονῶ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διτονέω.

Δια-τονθορύζω, Μ. ύσω. Μουρμουρίζω κατὰ συνέχειαν.

Διατονικὸν (τὸ), ἴδε Διάτονος.

Διατονιαγενὴς κρασία, (Γουρκ.) χαλασμένη, ἢ θηλυκωμένη.

Διάτονος (ὁ, ἡ), [διατείνω]. τεντωμένος δυνατὰ, κομβόσμενος, (τρπ.) σύντονος, ἔντονος, σφόδρος. 2) ἐκτεινόμενος ἐγκαρσίως ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν

ἄλλην. ‖. (μουσ.) » Διάτονον καὶ Διατονικὸν (μέλος), « τὸ ἁπλούστερον (ὡς πρὸς τὰ διαστήματα τῶν τόνων) γένος ἐκ τῶν τριῶν τῆς παλ. μουσικῆς, (παρβλ. Ἐναρμόνιον ἢ Χρωματικόν). ‖. (ἀρχιτεκτ.) »Διάτονοι (λίθοι), « οἱ ἐκτεινόμενοι καθ' ὅλον τοῦ τοίχου τὸ πλάτος, (συγγ. τῷ Διάτορος).

†Δια-τονόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διατείνω, ἐκτείνω, τεντόνω. (μσ.) ξηροτανηοῦμαι.

Διατοξεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διατοξευόμενος (βιπτόμενος μακρὰν διὰ τοῦ τόξου) ἢ δυνάμενος νὰ διατοξευθῇ. 2) (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὁπ. τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην φθάνει βολὴ τόξου.

Δια-τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω πρός τινα (κυρ.) βέλη διὰ τοῦ τόξου (καὶ μτφορ.) λόγια· τρυπῶ (διαπερνῶ) τινα μὲ τὸ βέλος, σαγιττεύω. ‖. (μσ.) πολεμῶ πρός τινα διὰ τοῦ τόξου.

Διατόρευμα (τὸ). σκάλισμα (πλουμίδι) ἐπάνω εἰς ξύλον, πέτραν, κτλ. [ἐκ τοῦ

Δια-τορεύω, Μ. εύσω, = Διατορνεύω καὶ

Δια-τορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διατρυπῶ.

Δια-τορνεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω (Δουλεύω) ξύλα (πέτραις κτλ. [ἐν γέν.] Κατασκευάζω τι) μὲ τὸν τόρνον.

Διάτορος (ὁ, ἡ), [διατορέω]. ὀξύς, σουβλερός, (ἐπὶ φωνῆς) διαπεραστικός. » Σάλπιγξ—, « Αἰσχ. 2) (πθ.) Π. περασμένος ἀνάμεσα (πέρα-πέρα), (Σοφ. Οἰδ. Τ.).

Διατραγεῖν ἀορ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Διατρώγω.

Δια-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ, Διηγοῦμαι) μὲ τραγικὴν ἔμφασιν.

Διατράμις, ιδος (ὁ, ἡ). διατρυπημένος τὴν τράμιν (τὸ περίνεον), (παρβλ. Διαπόπυγος). ‖. » Φωνή—, « Ἡσύχ., ἡ ἄλλ. Μυρμηκίζουσα, τρεμουλιαστή.

Διάτρανος (ὁ, ἡ). πολλὰ τρανὸς (εὐκρινής), περίτρανος.

Δια-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαφηνίζω, ἐξηγῶ, διαφημίζω.

Διατράνωσις, εως (ἡ). ἐξήγησις, διασάφησις.

Δια-τραχηλίζω, Μ. ίσω, = Ἐκτραχηλίζω, κρημνίζω.

Δια-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω δι' ὅλου, ἐκτραχύνω.

Διατρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτρεμῶ (Ἀκινητῶ) ὅλως διόλου.

Διατρεπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ διατρέπειν (μεταπείθειν κτλ.).

Δια-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι ἀνάποδα (πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν). » Ἴχνια διέτρεψεν ἐν κονίῃσιν, « Ὅμ. Ἴλ. 2) βιάζω τινὰ νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τὴν κεφαλήν (τοὺς ὀφθαλμούς) του (δηλ. συνκλ.) νὰ ἐντραπῇ ἢ νὰ φοβηθῇ (ἐπμ.) ν' ἀλλάξῃ σκοπὸν ἢ γνώμην, Ἀποτρέπω, μεταπείθω. » Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, « Ἡρῳδ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Οὐ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι, « αὐτ.

Δια-τρέφω, Μ. θρέψω. Δίδω (Προμηθεύω) εἴς τινα τὴν καθημερινὴν τροφήν του.

Δια-τρέχω, Μ. θρέξω, -ομαι ἢ δρομοῦμαι (ἀόρ. Διέδραμον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Διέρχομαι (Διαβαίνω ἢ Περιέρχομαι) τρέχων. (τρπ. καὶ χ. πτ. ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. (ἐπὶ φήμης) διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι.

Δια-τρέω, Μ. τρέσω, Π. τρομάξας φεύγω (σκορπίζομαι) τρέχων.

Διάτρημα (τὸ), = Διώρυξ, λαγοῦμι. 2) εἶδ. βάρκας (πέραμα) διὰ τὰς διώρυχας τοῦ Νείλου.

Διάτρησις, εως (ἡ), [διατιτράω], = Διατρύπησις· (συνκλ.) τρύπα, ἄνοιγμα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάθρησις.

Διάτρητος (ὁ, ἡ), [διατιτράω]. κατατρυπημένος, καφασωτός, (παρβλ. Δίσπος).

Διατριβή (ἡ). (κυρ.) τρίψιμον (καὶ ἐπμ.) χάλασμα, (μτφορ.) χάσιμον (κυρ. τοῦ καιροῦ), (κοιν.) χασομέρισμα, χασομέρι, χρονοτριβή, ἀργοπορία. » Δεῖ σπεύδειν ἢ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν, « Ἰσοκρ. 2) ἡ εἴς τινα τόπον διαμονή. » Ἀπολιπὼν τὰς ἐν ἄστει διατριβάς, « Πλ. 3) ἀνασχόλησις, ἔργον, (ἐν γέν.) τρόπος τοῦ ζῆν. » Διατριβαὶ περὶ θήρας καὶ γυμνάσια, « Πλ. 4) διασκέδασις, (Τουρκ.) ἐγλεντζές. »Προβατίᾳ βίον λέγεις, εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ, « Ἀρρ. (ἐπμ. 5) συνομιλία, συναναστροφή. »Διατριβῆς καὶ παιδιᾶς ἕνεκα, « Πλ. » Ἐν ταῖς ἐλευθέραις καὶ ἀστείαις λεγομέναις διατριβαῖς, « αὐτ. » Φημὶ πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς, « Ἰσοκρ. 6) (συνκλ.) ὁ τόπος ὅπου διατρίβει (διασκεδάζει) ἡ ἀσχολεῖται τις, (ἰδιαιτ. δὲ) σπουδαστήριον, σχολεῖον. » Διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγάς, ἠσκημένας βασιλικῶς ἢ περιττῶς, « Πλ. » Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς, « Λκ. 7) (ῥητ.) λεπτομερὴς ἀνάπτυξις τῆς ὑποθέσεως, (παρβλ. Ἐπιμονή). 8) συγκρισις, διαφορά, λογοτριβή. »Διατριβαὶ πολιτικαί, « Δ. Ἁλ.

Διατρίβω, Μ. τρίψω. (κυρ. ἂν καὶ σπαν.) Τρίβω τι συχνὰ ἢ διά τινος, τρίβω ἕνα μετ' ἄλλα, (ἐπμ.) ἐξασκῶ ἢ φθείρω, χαλνῶ, ἀφανίζω. » Ταῖν χεροῖν διατρίβετε τὴν γῆν, « Ἠσιόδ. » Ἐπ' οὐδενὶ τὴν ψυχὴν διατρίβει, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) »Κάκιστα διατρίβηναι, « Ἡρ. (ὕθεν 2) (συνκλ.) περνῶ (ξοδεύω πουθενὰ ἢ μεταχειρίζομαι κἄς τι) τὸν καιρόν μου, καταγίνομαι. » Ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διέτριβε, « Ξεν. (καὶ ἀλλ.) » Περὶ τὰ ἕλη διέτριβον, « Ἡρῳδ. » Μέλλων διατέτριφα δεῦρο, « Πλάτ. » Διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ, « αὐτ. » Περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότος, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) » Ἐναυτοῦ οὐ διατρίβη, « Θκ., δὲν ἀπέρασε. 3) παρέλκω, παρατείνω, ἀναβάλλω (κυρ. τὸν καιρόν), (ἐπμ.) χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. » Ἵνα μὴ καθ' ἑκάστα λίγων διατρίβω, « Δημ. » Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει, « Ἀκ. »Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, « Ἰλ. Δ. » Οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον, « Ὀϊ. Γ. (καὶ ἀλλ.) »Μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ἐδῶ, « Ὀδ. Β. (ἢ μσ.) » Μή τι διατριβώμεθα παίοντες, « Ἀπλλν. (παρβλ. Ἐπιτρίβω).

Δια-τρίζω, Μ. τετρίξομαι (πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Διατέτριγα). Τρίζω (καθὼς τὸ ξύλον ὅταν σχίζεται ἢ σπάζῃ).

Διάτριμμα (τὸ), [διατρίβω]. τὸ ἐκ τῆς συχνῆς πρὸς ἄλληλα τρίψεως προξενούμενον ξέγδαρμα, (κοιν.) σύγκαμμα.

Διατριπτέον, θετ. τοῦ Διατρίβω.

Διατριπτικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διατρίβειν (ἀφανίζειν διὰ τῆς τρίψεως ἢ τῆς χρονοτριβῆς).

Διάτριτος (ὁ, ἡ). ὁ συμβαίνων (ἐπανερχόμενος) κάθε τρεῖς ἡμέρας, (πυρετὸς) τριταῖος.

Διάτριχα, ἐπίρ. Π. εἰς τρία ἴσα μέρη· κατὰ τρεῖς τρόπους.

Διατροπή (ἡ), [διατρέπω]. μεταβολὴ συμποῦ (γνώμης κτλ.). σύγχυσις, ἀμηχανία, συμπάθεια· Ἐντροπή.

Διάτροπος (ὁ, ἡ), Π. τρεπτός, εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Διατροφή (ἡ). ἡ καθημερινὴ (ἀναγκαία) τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Δια-τροχάζω, Μ. άσω, = Διατρέχω, τρέχω ὁλόγυρα, (κυρ. ἐπὶ ἵππου) ὅταν τρέχῃ χωρὶς νὰ πηδᾷ, (Γαλλ. aller au trot).

Διατρύγιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων διαφόρους γένους (πρωϊμώτερα ὄηλ. καὶ ὀψιμώτερα) σταφύλια, (ἐπμ.) τρυγώμενος κατὰ διαφόρους καιροὺς ἢ ἐκ διαλειμμάτων. (κατ' ἄλλ.) ὁ ἔχων μεταξὺ τῶν κλημάτων διαστήματα σπειρόμενα.

Δια-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ βαθειὰ ἢ πέρα-πέρα· κάμνω ὅλον τρύπας. » Τὴν ἐσθῆτα κοσκινηδὸν ὑπὸ τῶν μυῶν διατετρυπῆσθαι, « Λκ.

Διατρύπημα (τὸ). τρύπα ἀνοιγμένη πέρα-πέρα, (εἰς τὸν Ἡρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διατρυπήματος).

Διατρύπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατρυπᾶν, τρύπημα πέρα-πέρα.

Διατρυπητός, ἡ, όν, γραμ. ἐξήγ. τοῦ Διάτρητος.

Δια-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυφῶ ἀδιακόπως, ζῶ εἰς διηνεκῆ τρυφήν, εἶμαι εἷς ἄκρον τρυφηλός.

Διατρυφεῖς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β', τῆς μτχ. τοῦ Διαθρύπτω.

Δια-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Διέτραγον κτλ.). Μασσῶ, κατατρώγω.

Διατ-τάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Διαττάω.

Διάττησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαττᾶν, κοσκίνισμα.

Διάττω, Μ. ᾰξω, Ἀττ. ἀντὶ Διαΐσσω, τινάζομαι (περνῶ) μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου. » Ἀστέρες διάττοντες, « Ἀρστ. »Ἆρα πῆ δ' ἄττουσα, « αὐτ. » Ἐξιόντι μοι διῆξε φωνὴ βοῶντος, « Πλάτ. (συγγ. τῷ Διατ-τάω).

Δια-τυλίσσω, Μ. ξω. Ξετυλίζω, ἀναπτύσσω.

Διάτυλος (ὁ, ἡ). γεμάτος τύλους.

Δια-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τύπον (σχῆμα, μορφὴν) εἴς τι, κατασκευάζω· συνθέτω· κανονίζω, προσδιορίζω· φαντάζομαι, σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, περιγράφω, παριστάνω.

Διατύπωσις, εως (ἡ). διαμόρφωσις, σχηματισμός· ἐντύπωσις, παράστασις εἰς τὴν φαντασίαν, ἰδέα· κανονισμός, διάταξις· διαθήκη, σχέδιον. (ῥητ.) περιγραφή (παράστασις) ζωηρὰ τῶν περιστάσεων. (παρβλ. Ἔκφρασις).

Διατυπωτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιτήδειος πρὸς διατύπωσιν, μορφωτικός· διαγραφικὸς κτλ.
Δι-αυτυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτυγχάνω. 2) (εἰς τὸν Στρβ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διευτυχέω.
Δι-αυτωθάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ (Περιπαίζω) ἀναφανδόν.
Δι-αυχαίνω, Μ. ανῶ, = Διαξηραίνω.
Δι-αυχάζω, Μ. άσω, = Διαλάμπω, φέγγω (καὶ μτδτ.) φωτίζω διά τινος. » Ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσει, « Γρφ. (καὶ ἀπροσπ.) » Ἅμα τῷ διαυγάζειν, « Πλδ. (καὶ πθ.) » Διαυγαζόμενον πανταχόθεν, « Φίλ. 2) γίνομαι διαυγὴς (διαφανὴς, κόκκινος ἀπὸ τὸ πῦρ). » Ὁ ἄγκος διαυγήσει, « Ὁρειδ., (παρβλ. Διαφαίνω).
Διαύγασμα (τὸ). τὸ πρωϊνὸν φῶς, ἡ κατάσχεσις τοῦ ὁρίζοντος περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.
Διαυγασμὸς (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ διαυγάζειν, λάμψις, φωτισμός.
Διαύγεια (ἡ). ἡ κατάσχεσις τοῦ διαυγοῦς, ἡ διά τινος διερχομένη λάμψις, Διαφάνεια κτλ. 2) (συνκδχ.) φεγγίτης, τρύπα ἵνα ἐμβαίνῃ φῶς.
Δι-αυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαυγάζω.
Διαυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γῶς. Ὁ λάμπων (φέγγων) διὰ μέσου τινὸς ἢ ὅλως διόλου, λαμπρός· Διαφανής. » Χαλκὸς —, « Καλλ., ὁ ἀντανακλῶν τὰ ἀνεικείμενα, στιλπνός, λεῖος, (καθὼς τῶν ἀρχαίων ὁ) καθρέπτης.
Διαυγίη (ἡ), = Διαύγεια.
Διαύγιον (τὸ), (νλγ.), ὑποκορ. τοῦ Διαύγεια (2), τρυπητσα.
Διαυγῶς, ἐπίρ. Διαφανῶς, προφανῶς.
Διαυθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἑαυτὸν αἱρετὸς (προτιμητέος).
Δι-αυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) τι τὸ ὁποῖον ἠξεύρω θετικῶς.
Δι-αυλακίζω, Μ. ίσω. Διέρχομαι αὐλακίζων (ὀργάνων).
Διαύλειον (τὸ), Ζ. Διαύλιον.
Δι-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραξυλίω.
Δι-αυλίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω (Βαθυλόνω) τι εἰς σχῆμα διαύλου.
Διαύλιον (τὸ). (μουσικ.) ὅταν, σιωπώντων μεταξὺ τῶν ἄλλων ὀργάνων, ἀκούηται μόνον ὁ αὐλὸς, (Ἰταλ.) il solo di flauto.
Διαυλοδρόμας, α, Δ. ἀντὶ Διαυλοδρόμης (μος), ου (ὁ). ὁ τρέχων (ἀγωνιζόμενος) τὸν δίαυλον.
Δι-αυλοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀγωνίζομαι) τὸν διαυλον.
Διαυλοδρομία (ἡ). ἡ διαδρομὴ (ὁ ἀγὼν) τοῦ διαύλου.
Διαυλοδρόμος (ὁ), ἴδε Διαυλοδρόμας.
Δίαυλος (ὁ), [δίς, αὐλός]. τὸ διπλοῦν στάδιον, (δηλ.) ἔκτασις 1200 ποδῶν ἢ 200 ὀργ. 2) τὸ ἀγώνισμα τοῦ διαύλου, (δηλ.) τὸ νὰ διατρέξῃ ὁ δρομεὺς δὶς τὸ στάδιον (φθάνων εἰς τὸν καμπτῆρα ἢ ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστρέφων πάλιν εἰς τὴν ἀφετηρίαν). 3) (ἐν γέν.) κάθε διεξοδικὸς ἢ ἐπανειλημμένος δρόμος (περίπατος), πηγαινοερχομὸς ἢ (ἁπλ. μόνον) ἐπιστροφὴ, παλινδρομία. » Κυμάτων —, « Εὐρ., ἡ παλίρροια τῆς θαλάσσης. 4) Π. = Πορθμὸς, στενὸν, δίοδος.
† Διαυλωνία (ἡ). στενόμακρον πέρασμα μεταξὺ ὄρων βουνῶν.
Διαυλωνίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Ῥέω, Πνέω) δι' αὐλῶνος.
Διαυλωνισμὸς (ὁ). τὸ διαυλωνίζειν, ἡ δι' αὐλῶνος ὁδὸς ἔξοδος.
Δι-αυχενίζομαι, Μ. ίσομαι. Σηκόνω τὸν λαιμόν μου, (τρπ.) ὑπερηφανεύομαι, λαμβάνω θάρρος.
Διαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ αὐχένος διερχόμενος. » Μυελὸς —, « Πλάτ., ὁ (ἄλλ.) νωτιαῖος.
Διαφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διεσθίω.
Διαφόδην, ἐπίρ. Π. = Διαῤῥήδην, ἓξ τοῦ
Δι-αφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμνω νὰ φανῇ) τι (καὶ μσ. ἡ ἑλλ. Φαίνομαι ἢ Φίγγω) διὰ μίσου τινὸς (ἐσμ.) ἀμυδρῶς πως ἢ ὅλως διόλου, (τρπ.) διαπρέπω. » Ἤδη διαφαινούσης ἡμέρας, « Ἡρ. (ἢ τρπ.) » Τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμὴ, « Πλ. 2) κάμνω τι κατακόκκινον εἰς τὸ πῦρ. » Ὄστρακα διαφήνας, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Διεφαίνετο δ' αἰνῶς (ὁ μοχλὸς), « Ὀδ. Ι., ἦτο κατακόκκινος (ἀπὸ τὸ πῦρ), (παρβλ. Διαλάμπω).
Διαφάνεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ διαφανοῦς.
Διαφανὴς [διαφαίνω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει τοιοῦτος ὥστε φαίνονται δι' αὐτοῦ τὰ ἀντικείμενα, π. χ. » Ἥλιος —, « Σχλ. Ἀρχ. » Κεκρύφαλος —, « Συν. 3) ὁ φαινόμενος (γνωσὸς) εἰς ὅλως, σαφὴς, προφανὴς· (τρπ.) ἐπίσημος. » Φλέβες διαφανέες, « Ἱππκρ., αἱ πλήρεις αἵματος, (ἐπμ.) εὐδιάκριτοι. (καὶ τρπ.) » Τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἐγένετο διαφανὴς, « Πλάτ. » Αἴ, αἴ, τάδ' ἦδη διαφανῆ, « Σοφ. 4) κοκκινισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ. « Κλίβανος —, « Ἡρ. » Σιδήρια διαφανέα, « Ἱππκρ.
† Διάφανσις, εως (ἡ), = Διάφασις ἡ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάφασις.
Διαφανῶς, ἐπίρ. Σαφῶς, προφανῶς.
Δι-αφαρμακεύω, Μ. εύσω. Καθαρίζω διὰ φαρμάκων (ἰατρικῶν).
Διάφασις [διαφαίνω], εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια ἡ ἰδιότης τοῦ διαφαίνειν ἢ διαφαίνεσθαι, ἔλλαμψις, Διαύγεια, Διαφάνεια· (τρπ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, κατανόησις, (παρβλ. Ἔμφασις).
Διαφαυλίζω, Μ. ίσω, = Καταφαυλίζω. ἐξευτελίζω.
Διάφαυσις, εως (ἡ), = Διασάφησις. 2) συνκδχ.) τὸ μεταξὺ (κτιρίων κλπ.) κενὸν διάστημα, (παρβλ. Διαύγεια), ἓξ τοῦ
Δι-αφαύσκω, Μ. φαύσω, = Διαυγάζω. Διαφαίνω. » Ἀμ' ἡμέρᾳ διαφαυσκούσῃ, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) » Ἄρτι διαφαύσκοντος (κατὰ διορθ. ἀντὶ Διαφάσκοντος), « Πλδ., ὅτι ἄρχιζε νὰ φέγγῃ (νὰ ξημερώνῃ).
Διαφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Διαφανὴς. » Τίλου διαφεγγέστερον, « Ακ.
Διαφερόντως, ἐπίρ. (μέ γεν.) Διαφορετικὰ, ἀλλέως. » Διακονεῖσθαι μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων, « Πλάτ. (ἢ δοτ.) » Διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον, « Θκ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) » Διαφερόντως ἢ πρότερον, « Πλάτ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν. » Ταῦτ' ἦδη διαφερόντως ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι, « Αἰσχ., ἓξ τοῦ
Δι-αφέρω, Μ. διοίσω (ἀόρ. Διήνεγκα ἢ Ἤνεγκα). Φέρω (Κινῶ, Ῥίπτω) τι τῇδε κἀκεῖσε διασκορπίζω, διαβιβάζω. » Διαφέρειν κόραξ διμάτων, « Εὐρ. » Τὰς ψυχὰς μὴ διαφέρειν μετὰ δεῖπναν πράγμασι καὶ φροντίσι, « Πλ. » Διαφέρειν τὰς ἀγγελίας, « Ακ. » Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε, « Πλ., ἐσυλλογίσθη ἀμφιβάλλων. » Διαλῃς ἅτα διαφέρει τὸν αἴτιον, « Αἰσχλ. (παρβλ. Διαφορέω). (ἢ περιφρ.) » Ῥλῶσσαν διοίσει, « Σοφ., ἀντὶ Λαλήσει. (καὶ πθ.) » Διαφερομένου δὲ τοῦ φορείου δεῦρο κἀκεῖσε, « Πλ. » Διαφερόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ σποράδες, « αὐτ. » Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῇ Λιβύῃ, « Γρφ.
2) φέρω τι εἰς τὸν πρὸς ἓν ὅρον τιν. μεταφέρω, μετακομίζω, διαβιβάζω, (τρπ.) κυφορῶ, ἀνατρέφω. » Εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν, « Ξεν. » Διήνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν, « Ἀππ. » Ὡς διοίσων αὐτὸν εἰς Σικελίαν, « αὐτ. » Τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, « Ἱππκρ., διεπέρασε. » Σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα, « Ξεν. » Φυλακὴς ἢ ἐπιστήμης δεῖ πολλῆς εἰς τὸ διενεγκεῖν ἢ ἐκθρίψαι τὰ παιδία, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Καὶ συλλεγόμενον (τὸ ἡλεκτρον) ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας, « Ἀρχ. 3) = διάγω, περῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωὴν) μου. » Διαφέρει τὸν αἰῶνα, « Ἡρ. » Διοίσει νύκτα τήνδ' εἰς αὔριον, « Εὐρ. (καὶ ἑλλ.) » Ἅπαις διοίσει, « αὐτ. (καὶ μσ.) Διοίσεται μόνος, « Σοφ. 4) τραῦω εἰς μάκρος, ἐξακολουθῶ, (συνκδχ.) ἀντέχω (ὑποφέρω) μέχρι τέλους· (ἄλλ. ἢ ἀμτδτ.) διαρκῶ. » Διαφέρειν τὸν πόλεμον (τὴν πολιορκίαν), « Αξ. » Χαλεπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πραγμένα, « Ἡρ. » Ἐδόκει δ' ἂν πλείονα χρόνον διενεγκεῖν, « Ἱππκρ. » Διαφέρει φθειρόμενος, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἱκανῶς ὑγιηροὶ τἄλλα διαφέρονται, « αὐτ.
5) φέρω (βάλλω) τι χωριστὰ, χωρίζω· ξεδιαλύζω, (συνκδχ.) κρίνω, ἀποφασίζω, (κατ' ἐκτ.) διοικῶ, διευθύνω. » Διαφέρω ψῆφον, « Αἰσχλ., ψηφηφορῶ. (ἢ πθ.) » Πρὶν τὴν πρώτην ψῆφον διενεχθῆναι, « Δημ. » Ἐνάνους διαφέρω, « Λσ., ἐξορλῶ, ἀποβίβω. » Σκῆπτρα διαφέρειν, « Αἰσχλ.
6) (ἄλλ. μὲ γεν.) εἶμαι διαφορετικὸς, (κοιν.) διαφέρω, (συνκδχ.) εἶμαι ἀνώτερος, ἐξέχω, ὑπερέχω. » Διαφέρειν τῶν πολλῶν, « Πλάτ. » Γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσιν, « αὐτ. Καὶ τῷ γένει ἢ τῷ κάλλει καὶ τῇ δύῃ πολὺ διήνεγκεν, « Ἰσαρ. » Ἄνδρα πρὸς δικαιοσύνην ἢ ἐγκράτειαν διαφέροντα, « Αἰσχ. » Οἱ δέξαντές τι περαχέναι διαφέρου, « Πλδ. » Ἰμαντίων διαφερόντων κτήσεις, « Πλάτ. 7) (μσ.) ἔχω διαφορὰν (διένεξιν, ἢ διαφορετικὴν γνώμην, διαφωνῶ) πρός τινα, (κοιν.) λογοφέρνω, φιλονεικῶ, ἀντιφέρομαι. » Ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, » Δημ. » Οὐχ ὁμολογῶ σοι ἃ λέγεις, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα, « Πλάτ. » Ἑαυτῷ διαφέρεται, « αὐτ. » Διενεχθέντων περὶ τῆς βασιλήης, « Ἡρ. » Διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ, « Πλ., μείνας εἰς ἀμφιβολίαν. (καὶ οὐδ.) » Τὰ διαφέροντα, « Πλδ., καὶ Αἱ διαφοραί. 8) (μὲ δοτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τριτπρσ.) συμφέρει, συντελεῖ, ὠφελεῖ, ἔχει (κάμνει) διαφορὰν, σημαίνει. (Ἰταλ.) ἐντερεσσάρει· (μτγν.) ἀνήκει, εἶνε οἰκεῖος ἢ κτῆμά τινος. » Τί σοι τοῦτο διαφέρει; « Πλάτ., τί σε μέλλει; τί διάφορον ἔχεις; » Οὐδὲν (» Πλεῖστον) διαφέρει, « Αξ. » Ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί; « Εὐρ. » Οὐδέ τί οἱ διέφερε πληγέντι ἀποθανεῖν, « Ἡρ., τῷ ἦτον ἀδιάφορον. » Τοῦ οἰκέτου τοῦ τῷ ἱερεῖ διαφέροντος, « Ἰσίδ. Πηλ. (ὅθεν) » Διαφέροντες, « Ἀρτεμίδ., οἱ συγγενεῖς (οἰκεῖοί [ᾗ οὐδ. » Διαφέροντα, « Ἡρωδ., τὰ συμφέροντά) τινος.

Δια·φεύγω, Μ. φεύξομαι ᾗ φευξοῦμαι (ἀόρ. Διέφυγον κτλ.). (κυρ.) Φεύγω διά τινος στενοῦ μέρους, (ἐπμ.) φεύγω κρυφὰ (μὲ τρόπον), (συνκδ.) 'γλυτόνω, ἀποφεύγω. » Διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος, « Εὐρ. » Ὁκόσοι κυνάγχην διαφεύγουσι, « Ἱππκρ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Οἱ δὲ διαφυγόντες ἔμπυοι γίνονται, « αὐτ. (παρβλ. Περιφεύγω). » Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι, « Ἀρςφ. » Ἐκ πόνων διαπεφευγότες εἰς ἀγαθά, « Πλάτ. » Εἰ διαφύγοι ὁ ποταμὸς εἰς τὴν τάφρον, « Ξεν. » Λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, « Πλ. » Πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην, « Ἰσκρ., μοῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν νοῦν, τὰ ἐλησμόνησα, (παρβλ. Ἐκφεύγω.)

Διαφευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ διαφεύγων εὐκόλως, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ διαφεύγειν.

Διάφευξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος τοῦ διαφεύγειν, φυγὴ (σκορπισμὸς) ςρατεύματος· ἀποφυγὴ, σωτηρία.

Δια·φημίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω φήμην, κοινολογῶ πανταχοῦ, διακηρύττω.

Διαφθαρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαφθείρειν.

Δια·φθείρω, Μ. φθερῶ καὶ Π. φθέρσω (μσ. [συνήθ. ἀντὶ πθ.] πρκ. Διέφθορα). Φθείρω ὅλως διόλου, (ἐν γέν.) μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, νοθεύω, χαλνῶ, ἀτιμάζω (ἢ ἁπλ.) ξελογιάζω (γυναῖκα κτλ.). φονεύω, ἀφανίζω· ἀποβάλλω (ἔμβρυον). » Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα πρὸς τῆς ἀδηφαγίας ᾐτιᾶτο, « Ἡλ., ἐχάλασε τὸ στομάχι τοῦ.

Δια·φθίνω, Μ. φθίσω (πρκ. Διεφθινήκα). Φθίνω (Φθείρομαι) διόλου, 'κτικιάζω.

Δια·φθονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ (πθ.) ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Φθονῶν συνερίζομαι πρός τινα.

Διαφθορὰ (ἡ). ἡ παντελὴς φθορά· (συχνότ.) ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον παρεκτροπὴ, νόθευσις, δωροδοκία (κριτοῦ κτλ.)· ἐντρόπιασμα (ἢ ἁπλ.) ξελόγιασμα (γυναικὸς κτλ.), ἀποβολὴ (ἐμβρύου), ναυάγιον (πλοίου), (ἐν γέν.) χαλασμός, ἀφανισμός.

Διαφθορεὺς, έως (ὁ). ὁ διαφθείρων (ἀφανίζων, ξελογιάζων κτλ.).

†Δια·φθορέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφορέω.

Δι·αφ·ίημι, Μ. διαφ·ήσω (ἀόρ. Διαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι (τὸ ὀπ. ἐμπόδιζα) νὰ ὑπαγῇ, ἀπολύω, (κοιν.) δίδω δρόμον.

Δια·φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ (Ἀντιφέρομαι, Συνερίζομαι) πρός τινα.

Δια·φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι (ἀπὸ φιλοτιμίαν) νὰ κατορθώσω τι ἢ νὰ προτιμηθῶ ὑπὲρ ἄλλον τινά.

Δια·φλέγω, Μ. φλέξω. Κατακαίω, πυρπολῶ.

Διάφλυξις, ιος (ἡ), Ἰων. Ξεχείλισμα, (συνκδχ.) ξυθύμασμα, [ἐκ τοῦ

Δια·φλύω, Μ. φλύσω ἢ φλύξω (πρκ. Διαπέφλοιδα κτλ.). Ἀναβράζω, (ἐπμ.) ξεχειλίζω καὶ χύνομαι, (μτνμ.) ξεθυμαίνω, χύνω σπυριά.

†Δια·φοβέω, Διαφόβημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφορέω, Διαφόρημα.

Δια·φοιβάζω, Μ. άσω. Ἐνθουσιάζω, (κατ' ἔκτ.) = Ἐκμαίνω, ξετρελλαίνω· (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφοιτάω (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας).

Δια·φοινίσσω, Μ. ίξω, Κάμνω τι κατακόκκινον.

Δια·φοιτάω (καὶ Ἰων. έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Περιπατῶ) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιέρχομαι, περιπλανῶμαι· (μτφορ.) διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι, (ἴδε καὶ Διαφοιβάζω).

Διαφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαφοιτάω, διάδοσις.

Διαφορὰ (ἡ). παραλλαγὴ, ἀνομοιότης. 2) διένεξις, διαφωνία.

Δια·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφέρω (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) διασκορπίζω, καταξεσχίζω, κατεξοδεύω· λεηλατῶ, διαρπάζω, (κοιν.) διαγουμίζω· ἀνατρέπω· (ἰατρ.) διαλύω, χωνεύω· (σπν. εἰς τὸ πθ.) εἰσέρχομαι εἰς τὸ ταμεῖόν τινος ὡς εἰσόδημα (ὡς φόρος), ἀποφέρομαι (» Τῆς ἀπὸ τῶν ξυμμάχων προσόδου ἧσσον διαφορουμένης, « Θκ. ἴδε Διαφέρω 2). (μτφορ.) περιγελῶ (;). » Χρήματα τὰ σὰ διαφορέει, « Ἡρ. » Διαφορήσω σ' εἴ τι γρύξεις, « Ἀρςφ. » Τύχη τις ταῦτα διεφόρησε, « Πλάτ. » Διαφορεῖ τὰ περιττώματα, « Γαλ. » Καὶ ἔσονται οἱ διαφοροῦτές σε εἰς διαφόρημα, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃςῶν, « Δμ. » Ὑπὸ κυνῶν τε ᾗ ὀρνίθων διαφορεύμενος, « Ἡρ. » Πρὶν διαφορηθῆναι τὸν πάγον, « Γεωπον. » Ἐὰν διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, « Γαλ.

Διαφόρημα (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαχώρημα, περιττωμα, σκύβαλον· (μτφορ.) ἀντικείμενον χλεύης, παίγνιον.

Διαφόρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαφορεῖν, διαρπαγὴ, διασκόρπισις· (ἰατρ.) διάλυσις καὶ ἐξάτμισις (τῶν ὑγρῶν κτλ.), χώνευσις, ἵδρωμα· (τρπ.) περιπλάνησις, ταραχὴ τῆς ψυχῆς, ἐνθουσιασμός.

Διαφορητικὸς, ἡ, ον. Ἁρμόδιος (Συντελῶν) πρὸς διαφόρησιν (χώνευσιν, ἵδρωτα κτλ.), διαλυτικός.

Διαφορία (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Διαφορὰ, ἀνομοιότης.

†Διαφορογενὴς, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ καταγόμενος ἀπὸ διάφορα γένη.

Διάφορος (ὁ, ἡ). ὁ διαφέρων ἄλλου, διαφορετικός. 2) ἔξοχος, ἐξαίρετος. 3) διαφορετικῆς γνώμης, ἄλλου (ἐναντίου) συςήματος, ἀσύμφωνος, ἐχθρὸς, (ὀθ. οὐσ.) » Τὸ διάφορον, « Αξ., ἀντὶ Ἡ διαφορὰ (διένεξις) ἢ Τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς. 4) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) συμφέρων, ὠφέλιμος, ἐπικερδὴς, (ὀθ. οὐσ. Α'.) τὸ κέρδος (καὶ ἰδιαιτ.) ὁ τόκος: » Τὰ διάφορα ἀπολαβεῖν ᾗ τάλαντον προσλαβεῖν, « Δμ. (ᾗ Β'.) τὸ ἔξοδον, ἢ τιμὴ τῆς ἀγορᾶς. » Ὠνεῖσθαι πολλοῦ διαφόρου μικρᾶ, « Δ. Ἀλ.

Διαφορότης (ἡ). διαφορὰ, διαφορετικότης, ἀνομοιότης.

Διαφόρως, ἐπίρ. Διαφορετικὰ, μὲ διαφορετικὸν τρόπον. 2) = Διαφερόντως, ἐξαιρέτως, ἐντελῶς. 3) (σπν.) ἐχθρικῶς.

Διάφραγμα (τὸ). [διαφράσσω]. (πᾶν δ, τι χρησιμεύει ὡς) μεσότοιχον, χώρισμα· (ὀθ. ἀνατομ.) ὁ πλατὺς καὶ λεπτὸς ὑμὴν ὁ διαχωρίζων τὴν καρδίαν καὶ τὸν πνεύμονα ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἐντόσθια, (παρβλ. Φρένες, ἐν λέξ. Φρήν).

Δια·φράγνυμι, Μ. φράξω, = Διαφράσσω.

Διαφραδέως, ἐπίρ. Ἰων. Σαφῶς, καθαρῶς, Διαῤῥήδην, [ἐκ τοῦ

Διαφραδὴς, έος (ὁ, ἡ). ῥητῶς ἐκφρασμένος, σαφὴς, εὐκρινὴς, [ἐκ τοῦ

Δια·φράζω, Μ. φράσω (μσ. πρκ. Διαπέφραδα). Λέγω (Διηγοῦμαί) τι σαφῶς· ἐξηγῶ ἓν πρὸς ἕν.

Διαφρακτέον, θετ. τοῦ Διαφράσσω.

Διάφραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Δια·φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Χωρίζω (Κλείω) τι διὰ φραγμοῦ, ὀχυρόνω πανταχόθεν.

Δια·φρέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διαφορέω, Διαβιβάζω, Διαπέμπω.

Δια·φρίσσω (ττω), Μ. φρίξω. Φρίττω ὅλως διόλου, αἰσθάνομαι φρίκην εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα. (μτνμ.) » Τὸ πέλαγος διέφριττε, « Πλδ.

;Δια·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διανοοῦμαι. 2) διστάζω, ἀμφιβάλλω. 3) ὑπερηφανεύομαι.

Δια·φροντίζω, Μ. ίσω. Στοχάζομαι, συλλογίζομαι, παρατηρῶ μὲ προσοχήν· ἐννοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, διευθετῶ· σπουδάζω, μελετῶ.

Δίαφρος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀφρόν· ἀφράτος (;)

Διαφρουρὰ (ἡ). φύλαξις ἀκριβὴς, διαφρούρησις.

Δια·φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὸν καιρὸν τῆς φρουρᾶς μου· φρουρῶ (φυλάττω) τι προσεκτικῶς ἢ μέχρι τέλους.

Δια·φρύγω, Μ. φρύξω. Καψαλίζω, καταξηραίνω.

Δια·φρυκτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ψηφοφορῶ μὲ καψαλισμένα κουκκιά (φρυκτοὺς [ἐνν.] κυάμους).

Δια·φρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαδίδω διὰ φρυκτῶν, διαπυρσεύω.

Δια·φυγγάνω, Μ. φεύξομαι, = Διαφεύγω.

Διαφυγὴ (ἡ). ἀποφυγὴ, τρόπος τοῦ νὰ διαφύγῃ τις, σωτηρία· καταφύγιον, (συγχ. τῷ-

Διαφυὴ (ἡ), [διαφύω]. χώρισμα φυσικὸν μεταξὺ δύο (συνεχομένων ἄλλως) σωμάτων. » Κάρυα οὐκ ἔχοντα διαφυήν, « Ξεν. » Ἐρεβίνθου διαφυήν, « Πλ. » Τῆς γῆς διαφυᾶς ἐχούσης καὶ φλέβας μαρμάρου, « Διοδ., (ἴδε καὶ Διάφυσις).

Διαφυλακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαφυλάσσω.

Διαφυλακτικὸς, ἡ, όν, = Διατηρητικός, [ἐκ τοῦ.

Δια·φυλάσσω (ττω), Μ. άξω, = Διατηρῶ, φυλάττω τι προσεκτικῶς ἢ μέχρι τέλους, προσέχω.

Διάφυξις, εως (ἡ), = Διάφευξις.

Δια·φυράω-ῶ, Μ. άσω. Ζυμόνω (Ἀνακατόνω) τι καλῶς.

Δια·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ τι ἀνάμεσα ἢ πανταχόθεν· ξεφυσῶ. 2) φυσῶν διασκορπίζω (ἐξατμίζω), ἢ 3) γεμίζω, φουσκόνω, (παρβλ. Διαπνέω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαφυσᾶν, ξεφύσημα.

Δια·φυσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαλέγομαι περὶ φυσικῶν ἀντικειμένων, φυσιολογῶ.

Διάφυσις [διαφύω], εως (ἡ), = Διαφυή. »Αἱ τῶν κηρίων διαφύσεις, » Θφρ. » Οἱ καρποί, ἀδρυνόμενοι, ἀποκρίνονται ϗ ἀποπίπτουσι κατὰ τὴν διάφυσιν, « αὐτ., τὸ μέρος ὅπου χωρίζεται τὸ 'πωρικὸν ἀπὸ τὸ τσουνί του.

Δια·φύσσω, Μ. αφύσω, = 'Εξαντλῶ, ἀδειάζω ('φκαιρόνω) ὅλως διόλου. » Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσεν, « Ἰλ. Ρ. (καταχρ.) »Πολλὸν διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, « 'Οδ. Τ. » Διήφυσε χίμετλα, « Νίκ., διέλυσεν, ἰάτρευσε. (καὶ πθ.) » Οἶνον διαφυσσόμενον, « 'Οδ. Π.

Δια·φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω κατὰ διαστήματα ἢ ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον. 2) μεταφυτεύω.

Δια·φύω, Μ. φύσω (πρκ. Διαπέφυκα, ἀόρ. β'. Διέφυν). Φυτρόνω (Αὐξάνω) ἀναμεταξύ. » Τὰ διαπεφυκότα ἀφαιρετέον, « Θφρ. (καὶ μτφορ.) » Χρόνος διέφυ, « 'Ηρ., ἀπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ. 2) (μὲ γεν.) διαφέρω. » Διαπέφυκεν ἀλλήλων, « Φλςρ. 3) εἶμαι προσκολλημένος, συνέχομαι, εἶμαι ἐγκρατής (ἔμπειρός) τινος. »Ἄνδρα πάσης ἀστρολογίας διαπεφυκότα, « Δ. Κάσ.

Δια·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) Δὲν συμφωνῶ, εἶμαι ἀσύμφωνος (κυρ. κατὰ τὴν φωνὴν καὶ μτφορ. κατὰ τὸ φρόνημα)· διαφέρω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιφάσκω. » Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις, « Πλάτ. » Διαφωνοῦσιν αἱ ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη, « Φάλ. (ϗ πθ.) » Τοῖς δὲ τῶν συγγραφέων διαπεφώνηται ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος, « Δ. Ἀλ. 2) (χωρὶς πτ.) φωνάζω δυνατά, (ὥστε) πιάνεται ἢ κόπτεται ἢ φωνή μου, ἀποκάμνω ἢ ἀποθνήσκω. » Ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν, « Γρφ. » Καὶ οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς, « αὐτ.

Διαφώνησις, εως (ἡ), = Διαφωνία.

Διαφωνητικός, ή, όν. 'Ο προξενῶν (ἢ τείνων πρὸς) διαφωνίαν.

Διαφωνία (ἡ). διαφορὰ (κυρ. κατὰ τὴν φωνὴν καὶ μτφορ. κατὰ τὸ φρόνημα), διχόνοια, ἀσυμφωνία, [ἐκ τοῦ

Διάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ διαφωνῶν (κυρ. ϗ μτφορ.), ἀσύμφωνος, διαφορετικός, ἀντιφάσκων.

Διαφώνως, ἐπίρ. Μὲ διαφωνίαν, διαφορετικά, ἀλλεοτρόπως.

Δια·φώσκω, Ἰων. Π. ἀντὶ Διαφαύσκω.

Δια·φωτίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω τόπον ἵνα ἔμβῃ φῶς· καταφωτίζω. (μτφορ.) διασαφῶ.

Διαφώτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διασάφησις.

Δια·χάζομαι, Μ. χάσομαι. 'Υποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐκκλίνω, διαφεύγω.

Δια·χαίνω, Μ. χανοῦμαι (μσ. πρκ. Διακέχηνα). Ἀνοίγω ὅλως διόλου ἢ ἐξ ἡμισείας, 'μισοανοίγω (κυρ. τὸ στόμα ἢ τὰ χείλη), χάσκω. » Διαχανόντες (οἱ κροκόδειλοι), παρέχουσι τοὺς ὀδόντας, « Πλ. (καταχρ.) » Τῶν ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν, « Ἀρτφ.

Διαχάλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχαλᾶν, ξετέντωμα, χαλάρωμα κτλ.

Διαχάλασμα (τὸ). στενὸν διάστημα τὸ ὁπ. μένει ὅταν ξετεντωθῇ (χαλαρωθῇ) τι, [ἐκ τοῦ

Δια·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντόνω, χαλαρόνω, (συνκδχ.) ἀνοίγω εἰς τὴν μέσην, 'μισοανοίγω. »Διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα, « Εὐρ. » Διαχαλῴη τ' ἂν (ὁ ἵππος) ἀλυπότατα τὸ σῶμα, « Ξεν., ξεμουδιάζει βαθμηδὸν, (παρβλ. Ἀρςφ. Εἰρ. 83). (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » 'Επειδὰν ῥαγῇ (τὸ ὀστέον) καὶ διαχαλάσῃ, « Ἱππκρ.

Δια·χαλκεύω, Μ. εύσω. Διαπλάττω ἐκ χαλκοῦ, κατασκευάζω χαλκούργημα.

Διαχάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Δια·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω ὅλως διόλου, κάμνω ὅλον χαραγματιαὶς ἢ χαραμάδες. 2) σκαλίζω πέτραν κτλ., σχηματίζω τύπον (καλοῦπι) ἵνα χύσω τι. σημαδεύω. (συνκδχ.) περιγράφω· (παρβλ. Διαγράφω).

Δια·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Μοιράζω (Διαδίδω) χάρισμα.

Δια·χάσκω (παρτ. Διέχασκον ϗ πλέον οὗ), = Διαχαίνω.

Δια·χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω ὀλίγον ἢ ἐν τῷ μεταξύ.

Δια·χειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω.

Δια·χειραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειραγωγῶν διαβιβάζω (ὁδηγῶ) τινα.

†Διαχείρησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαχείρισις.

Δια·χειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (Κρατῶ) τι ἀνὰ χεῖρας· (συνκδχ.) πράττω, διέπω, μεταχειρίζομαι. οἰκονομῶ. »Χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσιν, « Ἰσκρ., (κοιν.) περνοῦν ἀπὸ τὸ χέρι τους. » Ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως, « Αἰσχ. 2) = Διαχράομαι, φονεύω (κυρ. μὲ τὸ χέρι μου), καταφέρνω. » Δύο διαχειρίσασθαι βασιλέας, 'Ηρωδ.

Διαχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Διαχειρισμὸς (ὁ). τὸ διαχειρίζειν τι, μεταχείρισις, διοίκησις. »Φερμάκων (»Πραγμάτων) —, « Ἱππκρ., Θκ.

Δια·χειρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαχειρίζομαι.

Δια·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηφοφοφῶ (κυρ. διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς χειρός), (ἐν γέν.) συζητῶ, ἀποφασίζω.

Διαχειροτονία (ἡ). (ἡ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν) ψηφοφορία, (ἐν γέν.) συζήτησις καὶ ἀπόφασις

Δια·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Διέχεα καὶ Π. Διέχευα, καὶ πθ. Διεχύθην κτλ.). Χύνω τῇδε κἀκεῖσε ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταγγίζω. » Καθάπερ οἶνον διαχέοντες, « Πλ. (καὶ πθ.) » 'Εκ δὲ ταύτης (τῆς δεξαμενῆς) εἰς ἄλλο (κηλωνήϊον) διαχεόμενον τὸ ἔλαιον, « 'Ηρ. 2) σκορπίζω, διασκορπίζω· ἀναλύω· (ἰατρ.) διαλύω, ἀνοίγω· (Π.) κομματιάζω, διαμελίζω· κατασυντρίβω. » Πειρῶ διαχέαι τὰ βεβουλευμένα, « 'Ηρ. » Χαλκὸν διαχέοντας, « Παυσ. »Διαχεῖν φύματα, « Δσκρ. (καὶ πθ.) » Διαχέονται οἱ πόροι, « Γργ. »Διαχεῖται ἡ χιὼν, « Ξεν. » Τεταριχευμένος ὁ νεκρὸς, οὐδὲν διεχέετο, « 'Ηρ. » Οὐ δυνάμενοι ἄνευ μισθοῦ εἶναι, διεχέοντο, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Ἀνδρὸς διακεχυμένου τρυφῇ, « Πλ. (παρβλ. Διαρρέω). » Καί μιν (τὸν βοῦν) διέχευον ἅπαντα, » Ἰλ. Π, Τ. » Κείνην (νῆα) ἄφαρ διέχευον ἄελλαι, « Ἀπλλν. » Σάρκας ἐμὰς σπιλάδες διέχευαν, « 'Επγρ., (παρβλ. Διαφορέω). 3) (πθ. ἢ μσ.) ἀνοίγει ἡ καρδιά μου, εὐφραίνομαι, ἱλαρύνομαι, (Τουρκ.) κάμνω κέϊφι (» 'Ως τῆς ἡδονῆς ἀραιούσης ϗ διαχεούσης τὸν ἡδόμενον, « Εὐρ.). »Πάσῃ διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ, » Συν. » Διακεχυμένους τοῖς προσώποις, « Πλ. » Τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, « Γργ. » Ἀπήντων αὐτῷ διακεχυμένοι, « Πλβ.

Δια·χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐνδύω (σκεπάζω) ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω.

Δια·χλευάζω, Μ. άσω, = Καταχλευάζω.

Δια·χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι μετρίως ἢ βαθμηδὸν χλιαρόν.

Δια·χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Διακέχλιδα), Π. περιπατῶ ὡς ἐκλελυμένος ὑπὸ τῆς πολλῆς τρυφῆς (χλιδῆς).

Διάχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεταξὺ πρασισινοκίτριναις ἀράδαις.

Δια·χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω διὰ μέσου τινὸς, διέρχομαι χορεύων.

Δια·χόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαχωννύω.

Δια·χράομαι (καὶ Ἰων. χρέομαι)-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι συνήθως ἢ κατὰ συνέχειαν, (ἐπμ. 2) καταχρῶμαι, (μὲ αἰτ.) φθείρω, καταπήκω· φονεύω. (οἱ χρόνοι του συγχέονται τοῖς τοῦ Διακίχραμαι).

Διαχρησεῖται, Δ ἀντὶ Διαχρήσεται, γ'. ἐν. πρα. τοῦ μέλλ. τοῦ Διαχράομαι.

Διάχρηστος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὸς, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος. » Ἄρτος —, « Ἀθ.

Διάχρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαχρίω, χρίσιμον ἀνάμεσα ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Διάχρισμα (τὸ). ἡ πρᾶξις τοῦ (καὶ πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς τὸ) διαχρίειν.

Διάχριστον (τὸ), καὶ

Διάχριστος (ἡ). ἀλοιφὴ, [ἐκ τοῦ-

Δια·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) τι ὅλως διόλου ἢ ἀφίνων μεταξὺ τόπον.

Διάχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσοῦφαντος ἢ χρυσοκέντητος, ἢ ὁλόχρυσος.

Δια·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω) τι ἐντελῶς ἢ κατὰ διαστήματα.

Διάχυλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς χυλωμένος, ἀπαλώτατος.

Διάχυμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαχύσεως, διασκέδασις.

Διάχυσις [διαχέω], εως (ἡ). χύσιμον (σκόρπισμα) ὑγροῦ, ξεχείλισμα, πλημμύρα. (μτνμ.) θυμηδία, ἱλαρότης, διασκέδασις, (Τουρκ.) κέϊφι.

Διαχυτικός, ή, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς διάχυσιν, διασκεδαστικός, (ἰατρ.) διαχυτικός.

Διάχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος παντοῦ, διακεχυμένος.

Δια·χώννυμι, Μ. χώσω. Χύνω ἀνάμεσα χῶμα, (ἐπμ.) γεμίζω χανδάκι κτλ., κάμνω (χωρίζω τι μὲ) πρόχωμα.

Δια·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ.) Κάμνω τι νὰ περάσῃ (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) Περνῶ (Προχωρῶ) διά τινος τόπου, (ἐπμ.) ἐκτείνομαι, ἁπλόνω, ἀνοίγω· (ἐπὶ νομισμ. κλπ.) ἔχω πέρασιν· (τρπ.) εὐοδοῦμαι, προοδεύω. » Τὰ βρώματα τὸ σῶμα διαχω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέει. « Ἱππκρ. (καὶ ἑλλ.) »Κάτω διεχώρει (ἐνν. ἡ γαστὴρ τὰ περιττώματα) αὐτοῖς,« Ξεν., (κοιν.) τοὺς πήγαινεν (ἔβγαινεν) ἀπὸ κάτω, (δηλ.) εἶχαν διάρροιαν. » Οὐ δυναμένων διαχωρῆσαι τῶν Λίγυπτίων, « αὐτ., νὰ ἀνοίξουν, νὰ προχωρήσουν. » Οὐ πρότερον ἐξετάζοντες εἰ διαχωρεῖ τὸ νόμισμα παρὰ τοῖς κάτω,« Λκ.

Διαχώρημα (τὸ). διάσημα κενὸν, χάσμα, ἄνοιγμα. 2) (ἰατρ.) περίττωμα, κόπρος.

Διαχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχωρεῖν, κένωσις (τῆς κοιλίας).

Διαχωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ εὐκολύνων τὴν (ἢ εὔκολος πρὸς) διαχώρησιν, εὐκολογώνευτος, εὐκοίλιος.

Διαχωρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ἐχώρα, ξεχωρίζω.

Διαχώρισις, εως (ἡ) καὶ

Διαχωρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχωρίζειν, ξεχώρισμα, (συγχ. τῷ Διαχώρησις).

Διαχωριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς διαχώρισιν.

Διάχωρος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὰ μεταξὺ παρατεταγμένου στρατεύματος διαστήματα.

Διάχωσις [διαχώννυμι], εως (ἡ). ἐπισώρευσις χώματος (πρὸς) γέμισμα χαντακιοῦ κλ.

Διαψαλάλλω, Μ. αλῶ, = Διαψαλάσσω.

Διαψαίρω, Μ. ψαρῶ. Σκαλίζω (ὡσὰν τὴν ὄρνιθα)· ἀποσπῶ ἔνθεν κἀκεῖθεν, τσουμαδῶ· καθαρίζω· ἀνεμίζω (κάμνω νάκυματίζῃ) τι σιγανά.

Διαψαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀνοίγω τι νὰ τὸ παρατηρήσω, (παρβλ. Διαψηλαφάω).

Διαψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω εἰς τὴν μέσην (Χωρίζω) μὲ τὸ ψαλίδι.

Διαψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω κατὰ σειρὰν (Δοκιμάζω) τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ.

Διάψαλμα (τὸ). διακοπὴ (ἢ μεταβολὴ τοῦ μέλους) τῆς ψαλμῳδίας, ἢ ἐπιφώνημα τὸ ὁπ. ἐψάλλετο ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ καθαυτὸ ψαλμοῦ, (τοῦτο δὲ ἦτο τὸ Ἑβρ. Σελά, τὸ ὁπ. ὁ μὲν Σύμμαχ. μετέφρασεν. »Εἰς τὸν αἰῶνα: ὁ δὲ Θεοδοτ. »Εἰς τέλος, « ἀναλογ. τῷ Ἀμήν).

Διαψάω, Μ. ψάσω. Ἐγγίζω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν του.

Διαψάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω, σκάπτω, ἀνοίγω τρύπαν (λάκκον), (παρβλ. Διαμάω καὶ Διαψαίρω).

Διαψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ ἐντόνως.

Διαψεύδω καὶ (μσ.) -ψεύδομαι, Μ. ψεύσω, -σομαι. (ψευδόμενος) Ἀπατῶ τινα. ‖. (πθ. ἢ μσ.) ἀπατῶμαι, (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω.

Διάψευσις, εως (ἡ). ἀπάτη, ἀποτυχία.

Διαψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Παρατηρῶ) παντοῦ, (συνκβλ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Διαψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω τὴν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ, γνωμοδοτῶ, κρίνω (ὡς δικαστής).

Διαψήφισις, εως (ἡ) καὶ

Διάψηφισμὸς (ὁ). (κυρ.) ἐξέτασις τῶν ψήφων, (ἐν γεν.) ψηφοφορία, συζήτησις, γνωμοδότησις, κρίσις (εἰς τὰς Ἀθ. κυρ. ἡ περὶ τῶν γνησίων, ἡ μὴ, πολιτῶν).

Διαψηφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ διαψηφίζων, ἐλεγκτὴς λογαριασμοῦ.

Διαψηφιστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ ψηφοφορίας ἐκλεχθεὶς ἢ ἐκλεκτέος.

Διαψιθυρίζω, Μ. ισω. Ψιθυρίζω τι πρός τινα

Διαψυκτικὸς, ἡ, όν. Δροσιστικός.

Διάψυξις, εως (ἡ). ἀέρισμα, στέγνωμα [ἐκ τοῦ

Διαψύχω, Μ. ψύξω. Ἀερίζω, στεγνόνω ἢ κρυόνω τι εἰς τὸν ἀέρα· δροσίζω, (συνκβλ.) ἀναπαύω.

Δι-άω, Π. = Διάημι.

Δίβαμος, ου καὶ

Διβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Δίπους.

Δίβας [ὃς, βαίνω], α, (ὁ), (κατὰ τοὺς Κρῆτ.) εἶδ. ὕφους, ὁ ἄλλ. Ἀμφίσβαινα.

Διβαφὴς, ές καὶ

Δίβαφος (ὁ, ἡ), δύο φοραῖς βαμμένος, (ἐπμ.) Ἀνεξίτηλος.

Διβολία (ἡ), χλαμὺς ἢ χλαῖνα δίβολος (διπλῆ, πλατεῖα), ἡ ἄλλ. Διπλοΐς. 2) = τῷ

Διβόλιον (τὸ). εἶδ. ἀκοντίου μὲ δύο μύταις, ἢ σπαθὶ μὲ δύο κόψαις, δίστομον.

Δίβολος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς βαλλόμενος, διπλοῦς. » Χλαῖνα—, « = Διβολία. » Ἄκων—, « Εὐρ., = Διβόλιον.

Δίβουλος (ὁ, ἡ). δίγνωμος, διπρόσωπος.

Δίβραχυς, εῖα, υ. (ποῦς) Συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχείας συλλαβὰς, (ὁ ἄλλ.) Πυρρίχιος.

Δίβροχος (ὁ, ἡ). δύο φοραῖς βρεγμένος.» Ἔλαιον δίβροχον, « Δσκρ., τὸ ἐκ τοῦ δευτέρου στραγγίσματος τῶν ἐλαιῶν.

Διγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπανδρεύομαι.

Δι-γαμία (ἡ). ὁ δεύτερος γάμος.

Δίγαμμα (τὸ), ἄκλ. (κυρ.) διπλοῦν γάμμα, γράμμα ἢ σημεῖον βάσεως τῶν Αἰολέων, ὅμοιον μὲ τὸ Λατ. F, καὶ προφερόμενον ὡς Β, ἢ Γ, ἢ Φ.

Δίγαμος (ὁ, ἡ), = Δευτερόγαμος.

Διγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διῃρημένον εἰς δύο (διχαλωτὸν) τὸ γένειον ἢ τὸ πηγοῦνι (εἰς τὸν Ἀρχιλ. Ζ. ἰσορ. Γ'. ιά, τὰ ἄριστα χειρόγραφα ἔχουν Μαδηγένειοι.).

Διγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καταγόμενος ἀπὸ) δύο γένη· ἀρσενικοθήλυκος, (παρβλ. Δίγονος).

Δίγλυηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο διαφορετικὰς γλήνας (κόρας τῶν ὀφθαλμ.).

Δίγλυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν γλυφὴν (σκάλισμα), παριστάνων ὑπὸ μίαν πρόσοψιν δύο διαφορετικὰ ἀντικείμενα, (παρβλ. Τρίγλυφος).

Διγλωσσέω(ττέω)-ῶ, Μ. ήσω. Γνωρίζω (Ὁμιλῶ) δύω γλώσσας, εἶμαι·

Διγλωσσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (ὁμιλῶν) δύο γλώσσας, (ἐπμ.) διερμηνευτὴς, (τρπ.) δόλιος, διπρόσωπος, ψεύστης. » Ψεύδεσθαι καὶ δίγλωσσον καταράσθαι,« Σειράχ.

Διγνωμία(ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις·

Δίγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο γνώμας, ἀμφίβολος.

Διγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο γόνατα ἢ κόμπους.

Διγονία (ἡ). γέννησις διδύμων τέκνων ἢ δὶς τοῦ ἔτους.

Δίγονος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς τοῦ ἔτους ἢ δίδυμα γεννῶν. » Ἡ περιστερὰ—, « Ἡσύχ. 2) Π. ἀντὶ Διπλοῦς. 3) (πθ.) ὁ δὶς γεννηθείς, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Διγράμματος καὶ

Δίγραμμος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο γράμματα. » Τὸ Φῦ διγράμματον ἐπίρρημα, « Γραμτ.

Δίγυιος, Π. ἀντὶ

Δίγυος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ἐκτεινόμενος ἴσα μὲ) δύο γυίας (ἀγροὺς ἢ πλέθρα).

Δίδαγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διδάσκεταί τις (ἢ χρησιμεύει πρὸς διδασκαλίαν τινὸς), μάθημα. ἀπόδειξις.

Διδακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς διδασκαλίαν. ‖. (οὐσ.) Διδακτήριον (τὸ), = Δίδαγμα.

Διδακτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος (Ἔμπειρος, Χρήσιμος ἢ Πρόθυμος) εἰς τὸ διδάσκειν.

Διδακτὸς, ἡ, όν. Ὁ διδαχθεὶς ἢ διδασκόμενος ὑπό τινος, μαθητής. » Διδ. θεοῦ,« Γρφ., ὁ μονολεκτ. Θεοδίδακτος. 2) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι δύναται ἢ εἶνε συγχωρημένον νὰ διδαχθῇ (νὰ μάθῃ) τις. » Διδακτὸν (»Διδακτὸς) ἡ ἀρετὴ,« Πλάτ, »Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν, « Εὐρ.

Διδάκτρια (ἡ). ἡ διδάσκουσα, διδάσκαλος.

Δίδακτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ πληρωμὴ (ἢ ἀμοιβὴ, ὁ μισθὸς) τοῦ διδασκάλου.

Διδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων δύο δακτ. ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Διδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο δάκτυλα. 2) = Διδακτυλιαῖος.

Διδακτῶς, ἐπίρ. Διὰ διδασκαλίας.

Δίδαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διδάσκειν, διδαχὴ, διδασκαλία.

Διδάξομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Διδάσκω.

Διδασκαλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου διδάσκεταί τι, σχολεῖον. » Εἰς τὰ τῶν ὀρχηστῶν διδασκαλεῖα,« Δ. Ἀλ.

Διδασκαλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου, παράδοσις μαθήματος, ὁδηγία πρὸς μάθησιν, (ἐν γεν.) ἔκθεσις ὑποθέσεως· νουθεσία, ἀπόδειξις, μάθημα. 2) (ἰδιαιτ.) παράστασις δράματος (κυρ. ἐν καιρῷ συναγωνισμοῦ τῶν ποιητῶν) εἰς τὸ θέατρον καὶ αἱ περὶ τούτου διδόμεναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς ὁδηγίαι. 3) (πλθ.) κατάλογος χρονολογικὸς ἱστορικὸς καὶ κριτικὸς τῶν ἐν Ἀθ. παρασταθέντων δραμάτων.

Διδασκαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν διδάσκαλον ἢ τὴν διδασκαλίαν. 2) ὁ ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς διδασκαλίαν. Διδακτικός. ‖. (οὐσ.) Τὸ διδασκαλικὸν,« Πλάτ., ὁ τρόπος (ἢ μέθοδος) τῆς διδασκαλίας.

Διδασκαλικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ διδάσκαλοι, μὲ διδασκαλικὸν τρόπον.

Διδασκάλιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Δίδακτρον. 2) = Δίδαγμα. » Οἱ Φοίνικες, ἄλλα τε πολλὰ, οἰκήσαντες ταύτην τὴν χώρην, ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. » Τὸ γὰρ ἔθος τῇσι χερσὶ κάλλιστον διδασκάλιον, « Ἱππκρ.

Διδάσκαλος (ὁ, ἡ). (ἐν γεν.) ὁ διδάσκων τι, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ διδάσκων γράμματα ἢ ἐπιστήμας. » Μουσικῆς—, « Πλάτ., » Χορεῦ—, « ἢ (ἀπλ.) «Διδάσκαλος, « ὁ ποιητὴς δραμάτος (διότι ὁ ἴδιος ἐγύμναζε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸς ὑποκριτὰς ἢ καὶ συνυπεκρίνετο εἰς τὸ δρᾶμά του). (ἴδε Χοροδιδάσκαλος.)

Διδασκόμενος, -έμεναι, Π. ἀντὶ Διδάσκειν ἀπαρ. τοῦ

Διδάσκω [ψδάκω], Μ. διδάξω καὶ Ἀττ. διδασκήσω (ἀόρ. Ἐδίδαξα καὶ Π. Ἐδιδάσκησα, καὶ μσ. Ἐδιδαξάμην, πρκ. Δεδίδαχα καὶ πθ. Δεδίδαγμαι καὶ Π. Δεδάγμαι, ἀόρ. Ἐδιδάχθην καὶ Π. Ἐδάχθην). Μανθάνω τινά τι, γ. νομαι διδασκαλὸς τε, (ἐν γέν.) ἐξηγῶ, πληροφορῶ· ἀποδεικνύω. (μὲ αἰτ.) «Ἡ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξεν, « Ὁδ. Θ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) « Τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας, « Ξεν. » Ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, « Ὁδ. Ψ. » Κέρδεα τέγνης, ὅσσα χρόνῳ δεδάηκα, καὶ σε διδάξω, « Νόνν. » Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος, « Εὐρ. (ᾗ προθετ.) » Οὐδέπω περὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας, « Ἀρχῳ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Διδάσκουσιν ἡμᾶς ἐπιορκεῖν, « Λα. » Δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου, « Καλλ. (ᾗ μὲ διπλ. αἰτ.) » Τοὺτους ἱππέας ἐδίδαξε, « Πλάτ. (καὶ χ. πτ.) » Μισθοῦ διδάσκει ζα Λκ. (καὶ μσ.) « Τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, « Πλάτ. « Εἰ μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα, « Ξεν. (καὶ μσ. αὐτοπαθ.) « Διδάξομαι, αὐτὸς βαθίζων εἰς τὸ φρονιστήριον, « Ἀρχῳ. » Οὐ νῦν διδαξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Οὔτ' ἐδιδάχθη οὔτε οἶδε καλὸν εὐδὲν, « Ἀρ. » Διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης, « Παυσ., μανθάνουσι. » Φοβερὰν ὄψιν ἔμαθον, ἐδάην, « (καὶ μὲ γεν. ἑλλ. Π.) » Διδασκόμενος πολέμοιο, « Ἰλ. Π. » Ἀρεος εὖ δεδαῶτες, « Διον. » Ἔξοχα ναυτιλίης δεδαημένοι, « αὐτ. 2) παρασήνω διὰ τῶν ὑποκριτῶν τὸ δρᾶμά μου εἰς τὸ θέατρον, (ἴδε Διδάσκαλος). » Φέρεται ἐν διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς Εἰρήνην ὁ Ἀριστοφάνης, « Ὑποθ. Εἰρ.

Διδαχὴ (ἡ), = Διδασκαλία.

Διδαχθῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν, κτλ., πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδάσκω.

Διδέ(δει)ασι, Ἰων. Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

Δίδη, Π. ἀντὶ Ἐδίδη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ

Δίδημι, Μ. δήσω., Αἰολ. Π. ἀντὶ Δέω (δένω).

Διδόαμεν, Π. ἀντὶ Δίδομεν, ά. καὶ

Διδόασιν, Ἀττ. ἀντὶ Διδοῦσι, γ'. πλθ. ᾗ

Διδοῖ, Π. ἀντὶ Δίδωσι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

Δίδοι, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Δίδου, β'. ἐν. τῆς πρς. καὶ

Διδοῖσθα, Αἰολ. ἀντὶ Διδοῖς ἢ Δίδως, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνατ. τῆς ὁρστ. ᾗ

Διδόμεν, Μ. ἀντὶ Διδόναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ

Δίδον, Π. ἀντὶ Ἔδιδαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Δίδου, ἀντὶ Διδοῦ, ἐνς. τῆς πρστ. ᾗ

Δίδου, Π. ἀντὶ Ἔδιδου ἢ Ἐδίδων, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Διδοῦναι, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Διδόναι, ἐνστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Δ ὁρίσκω, Μ. δράσομαι (ἀόρ. Ἔδραν, ας, σ. αμεν, στε, ασαν, [ὄθεν πρς. Δεδῶ, εῖς κτλ. Δραίην, ὑποτ. Δρῶ. ἀπαρ. Δρᾶναι ᾗ μτχ. Δρὰς], πρκ. Δέδρακα). Φεύγω (κρυφίως), δραπετεύω. (κυρ. εὔγρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπό[Δια] διδράσκω κλπ.).

Διδραχμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἕν-

Δίδραγμον (τὸ). νόμισμα δύο δραχμῶν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Δίδραγμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (τιμώμενος ἢ λαμβάνων μισθὸν) δύω δραχμάς.

Διδυμάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς δύω ἄνδρας.

Διδυμάονε, δυϊκ. καὶ

Διδυμάονες, πλθ. τοῦ (ἀχρ.) Διδυμάων, Π. ἀντὶ Δίδυμος.

Διδυματοκέω-ῶ, Διδυματόκος ἀντὶ Διδυμοτόκος κτλ.

†Διδυμεύω, Μ. εύσω, (Γρφ.) Ἔχω δίδυμα τέκνα.

Διδύμη (ἡ), = Διδύμον.

Διδυμητόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διδυμοτόκος.

Διδύμιον (τὸ), φυτ., Ζ. Ὄρχις. ||. (πλθ.) Διδύμια (τὰ), (ἀνατομ.) ἔξοχαί τινες τοῦ ἐγκεφάλου.

Δίδυμος, η, ον, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Δίδυμος.

Διδυμογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δίδυμος, διπλοῦς.

Διδυμογονία (ἡ). γέννησις διδύμων τέκνων.

Διδυμόζυγος, ου καὶ Διδυμόζυξ, υγος (ὁ ἡ), Π. διπλοῦς, ζευγαρωτός.

Διδυμόθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δμοίαν (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον τινὰ φωνήν. « Ἴχω —, « Νόνν. 2) = Δίγλωσσος.

Διδυμόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὅς τις κάμνει διπλοῦν ἢ τὸν ὅμοιον κτύπον. « Ἴχώ—, « Νόνν.

Δίδυμος (ὁ, ἡ), [δύο ἢ δίς]. ὁ μετ' ἄλλου τινὸς συμφυὴς. (ἐν γέν.) διπλοῦς « Λύλοῖσι διδύμοισιν. « Οὖ. Τ. « Ξύλον δίδυμον, « Σδ., τὸ δίγλωττον. ||. (σύσ. πλθ.) τέκνα ἢ ἀδέλφια δίδυμα, (κοιν.) Διδυμάρικα ἢ διπλάρικα. 2) οἱ ὄρχεις.

Διδυμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τῶν διδύμων (διπλῶν) σωμάτων.

Διδυμοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ δίδυμα τέκνα, εἶμαι διδυμοτόκος.

Διδυμοτοκία (ἡ) τὸ νὰ γενέ τις -

Διδυμοτόκος (ἡ). ἡ γεννῶσα δίδυμα.

Διδυμόγρους-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίχρωμος.

Διδυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν (δίδυμον), διπλασιάζω. « Τὸ τεῖχος —, « Παχυμ.

Δίδωθι, Π. ἀντὶ Δίδου, Ε'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ

Δίδωμι [δόω-ῶ, ἔθ. τὸ Λατ. do], Μ. δώσω (ἀόρ. Ἔδωκα ᾗ β'. [σπν.] Ἔδων, ως, ω, ομεν, στε, σαν [ὄθ. πρς. Δός, εὐκτ. Δοίην καὶ Ἀττ. ᾗ Ἰων. Δῴην, ὑποτ. Δῶ. ἀπαρ. Δοῦναι καὶ μτχ. Δούς], πρκ. Δέδωκα καὶ πθ. Δέδομαι, πθ. ἀόρ. Ἐδόθην ᾗ μσ. Ἐδόμην, μέλλ. δοθήσομαι καὶ τὸ θετ. Δοτέον). (ἐν γέν.) Δίδω (καὶ ἰδιαιτ.) χαρίζω, προσφέρω. « Διδόναι εἰς χεῖρας, « Ἀρχῳ. » Οὕτω τὸ γ' αμμιάτιον διδόασι, « Πλ. » Εἰσκομίσας ἐδίδου τὰ θηρία τῷ πάππῳ, « Ξεν. » Πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, « αὐτ. » Χάριν δικαίαν καὶ δίδου ᾗ λάμβανε, « Γνμ. » Δίδωμί τινι ὅρκον, « Ισ., ὁρκίζω τινά. » Ὅρκους κάκιστον διδοναι ᾗ λομβάνειν, « Γρ. » Δίδωμι δίκην, « ἀντὶ Τιμωροῦμαι. « Δίκην διδόντες ὑπό τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων, « Πλάτ. (καὶ ἑλλ.) » Τὴν ἔρημον δεδωκότα, « Δμ. (κατ' ἄλλ. δὲ ἐκδοχὴν) « Δίδωμι δίκας, « ἀντὶ Δικάζομαι, « Δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλεσιν αἷς ἂν ἀμφότεροι ξυμβῶσι, « Θκ. (ἴδε καὶ Δίκη). « Διδοὺς τὸ πλεῖον τῷ πλουτῳ, « Εὐρ., ἀντὶ Προτιμῶν. (καὶ ἐπῤ.) » Ὅταν δ' ὁ βαίμιος εὖ διδῷ, τί δεῖ φέλους; « Σοφ. (καὶ πθ.) « Οὗτοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, « Ἰλ. Κ. 2) = Παραδίδωμι. « Δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον, « Ξεν. « Διδόασιν ἑαυτοὺς Λακαρνᾶσι, « Θκ. » Ὀδυσῆι μιν ἔδωκεν, « Ἰλ. Ε. (ᾗ πθ.) « Ἐλίδοντο τῷ ῥέματι μὴ Ἥρωδ (ᾗ ἑλλ.) « Ὁ δ' ἠδονῇ δοὺς, εἰς τε βακχεῖον πεσών, « Εὐρ. 3) ὀφίνω. ἐπιτρέπω, δίδω ἄδειαν (καιρὸν), παραχωρῶ. « Ἡ πόλις δίδωσι τῷ βουλομένῳ ἐν τοῖς μετάλλοις ἐργάζεσθαι, « Ξεν. « Παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, « Δδ. « Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, « Ξεν. » Ἵνα μὴ διέκπλουν δίδοτεν, « αὐτ. « Εἶμοι δίδως εἰπεῖν, « Συν. « Πῆ θεὸς δίδῳ, « Δξ. « Ζεῦ μέγιστε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικᾶσαι εὖ ποιοῦντα, « Ξεν., ἀξιῶσε με.

4) = Ἐκδίδωμι (θυγατέρα κτλ. εἰς γάμον). « Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμῃ δε δόσαν, « Ὁδ. Ο. « Ἀνδρα φ ἔδοσαν με πατὴρ καὶ μήτηρ, « Ἰλ. Τ. « Ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, « Θκ. (ᾗ μσ.) « Δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἥν, « Ἰλ. Λ. (καὶ ἑλλ.) « Ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, « Πρ. (καὶ πθ.) « Ἀξιούσης δὲ τῆς μητρὸς δοῦναί τινι τῶν πολιτῶν πρὸς γάμον, « Πλ.

Δίδωρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων δύο δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Δῖε, κλητ. ἀρσ. τοῦ Δῖος.

Δῖε, Π. ἀντὶ Ἴδιε, Ζ. Δίον.

Διεβλήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Διαβάλλω.

Διεγγύα (ἡ), = Διεγγύησις.

Διεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ παρά τινος (Παραδίδω τι εἰς αὐτὸν μὲ) ἐγγύησιν. « Διεγγυῶντος αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν παῖδα, « Ισ. ||. (μσ.) δίδω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον ἐγγυητὴν ὑπέρ τινος, ὑποσχομαι. » Ἐπιταλάντων διηγγυήσατο, « Ισ. « Τοῦτο οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, « Συν. ||. (πθ.) ἀπαλλάττω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον δι' ἐγγυήσεως. » Διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου, « Δμ. (καὶ πρὸς δοτ.) « Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, « Θκ., (παρβλ. Ἐξεγγυάω).

Διεγγύημα (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς διεγγυησιν.

Διεγγύησις, εως (ἡ). τὸ νὰ δώσῃ τις ἐγγυητὴν καὶ ν' ἀπαλλαγῇ.

Διεγείρω, Μ. ερῶ. Σηκόνω τινὰ ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν ὕπνον (ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν κτλ.), (μτφορ.) παρακινῶ, ἐρεθίζω.

Διέγερσις, εως (ἡ). ἐξύπνημα, παρακίνησις, ἐρεθισμός.

Διεγερτήριον (τὸ). ἐρεθιστικὸν μέσον.

Διεγερτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διεγείρειν, ἐρεθιστικός.

Διεγ.καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ ἐντόνως.

Διεγ.καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκαρτερῶ μέχρι τέλους.

Διεγκολπίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐγκολπίζομαι μὲ ζέσιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δι.εγ.κόπτω, Μ. κόψω. Ἐγκόπτω (Ἐμποδίζω) ἐκ διαλειμμάτων, Διακόπτω.
Δι.εγρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ μέχρι τέλους (δι' ὅλης τῆς νυκτος).
Διεγρόμενος, Π. ἀντὶ Διεγερθείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διεγείρω.
Δι.εγ.γειρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγ(Δια)χειρέω, ἐπιχειρῶ.
Διεγχείρησις, εως (ἡ), = Ἐγχείρησις, ἐπιχείρησις.
Διεδασσάμην, Π. ἀντὶ Διεδασάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Διαδατέομαι.
Δι.εδαφίζω, Μ. ίσω. Ἐδαφίζω διόλου, κατεδαφίζω.
Διεδεῖται ἢ
Διέδεται, Μ. τοῦ Διεσθίω
Διέδεξα, Ἰων. ἀντὶ Διέδειξα, ἀόρ. τοῦ Διαδείκνυμι.
Διέδρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διαδιδράσκω.
Διέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Διατρέχω.
Διεδρία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις δίεδρας (ἀσύμφωνος) πρὸς ἄλλον, διχόνοια, ἐναντιότης. (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) τὸ ἐναντ. τοῦ Συνεδρία.
Διέδριον καὶ Δίεδρον (τὸ), = Δίφρος, καθέδρα ἢ ὄχημα διὰ δύο μόνον ἀνθρώπους.
Δίεδρος (ὁ, ἡ), [διά, ἕδρα]. (κυρ.) ὁ καθήμενος χωριστά, (συνκδχ.) ἀκοινώνητος, ἀσύμφωνος, διῃρημένος. || (ὑστ.) = Δίεδρον.
Διέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Διαδίδωμι.
Διέεργον, Ἰων. ἀντὶ Διεῖργον, παρτ. τοῦ Διείργω.
Διεζευγμένως [διαζεύγνυμι], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ, ξεχωριστά.
Διέζωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διαζώννυμι.
Διεθείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Διΐημι.
Διέθεμεν, ά. πρσ. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. ᾗ
Διεθέμην, ά. πρσ. ἐν. τοῦ μσ. ἀορ. καὶ
Διέθηκα, ά. πρσ. ἐν. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. τοῦ Διατίθημι.
Διεθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διΐημι.
Δι.εθίζω, Μ. ίσω. Συνεθίζω.
Διεθισμὸς (ὁ). ἐθισμός διηνεκής, συνεθισμός.
Διεθρύβην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαθρύπτω.
Δίει, β', πρσ. ἐν. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Δίειμι.
Διειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Δίοιδα.
Διειδής, ές (ὁ, ἡ), = Διαφανὴς, Διαυγής.
Διειδόμενος, η, ον, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τῆς μτχ. ᾗ
Διεῖδον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Διοράω.
Διείλεγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Διαλέλεγμαι. πθ. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Διαλέγω.
Διειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διελίσσω, ξετυλίζω.
Διειλημμένως [διαλαμβάνω], (ἐπίρ.) μτχ. Χωριστὰ, κατ' ἰδίαν. 2) ὡρισμένως, ἀκριβῶς, θετικῶς, ῥητῶς.
Διείλησις [διειλέω], εως (ἡ). ξετύλιγμα, (παρὰ Πλάτ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Δι' εἱλήσεις).
Διείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Διαλαμβάνω.
Διείλον, ἐνεργ. ἀόρ. β', τοῦ Διαιρέω.
Δι.ειλύω, Μ. ύσω (ἀόρ. πθ. Διειλύσθην), Π. = Διελίσσω, ξετυλίζω, 'ξεμπερδεύω, (πθ. ἡ μσ.) διαφεύγω, (κοιν.) ξεγλιζρῶ. » Διειλυσθεῖσα δόμοιο, « Ἀπλλν. (παρβλ. Διολισθαίνω).
Διειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Δΐημι.
Δί.ειμι, Μ. ειμι ἢ εἶσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Διῆειν, ἀπαρ. Διΐέναι, μτχ. Διΐών), = Διέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ διὰ μέσου τινός' (μτφρ.) διηγοῦμαι. » Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι, « Νίκ.
Δί.ειμι, Μ. ἔσομαι, = Διαγίγνομαι, = Διατελῶ, ἐξακολουθῶ (δὲν παύω τοῦ) νὰ ᾖμαι. » Σκοπούμενος διέσῃ, « Ξεν.
Διειπάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Διαλέγομαι.
Διεῖπον (ἀπαρ. Διειπεῖν), ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαγορεύω, ἢ 2) παρτ. τοῦ Διέπω.
Δι.είργω, Μ. είρξω. Χωρίζω, ἐμποδίζω. » Χαράδρα αὐτοὺς διεῖργε, « Ξεν. » Ἐάν τις τύπτῃ πρεσβύτερον, ὁ προστυγχάνων διειργέτω, « Πλάτ. (ᾧ πθ.) » Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος (Σαλαμὶς), « Πλ.
Διείρηκα, ά. πρσ. ἐν. τοῦ ἐνεργ. καὶ
Διείρηται, γ'. πρσ. ἐν. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διαγορεύω.
Διείρομαι, πθ. τοῦ Διείρω.
Δι.είρομαι, Π. ἀντὶ Διέρομαι, ἐρωτῶ μὲ περιέργειαν, ἐξετάζω.
Δι.ειρύω, Ἰων. ἀντὶ Διερύω.
Δι.είρω, Μ. ερῶ (ἀόρ. Διεῖρα, πρκ. Διεῖρκα). Περνῶ τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο. » Διειρκτὸς τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, « Ξεν. » Διὰ τῆς ὀπῆς διείρας τὰν δάκτυλον, « Αἰλ., (παρβλ. Δίημι). 2) περνῶ πέρα-πέρα. » Λίνῳ διείρας τοὺς τόμους, « Δσκρ., (παρβλ. Διεκβάλλω). 3) (συνκδχ.) συνδέω, ἀρμαθιάζω, (ἑπμ.) ἑτοιμάζω. » Λόγους διειρομένους, « Δ. Ἁλ., ὁ ἀληληνδέτους καὶ προβαίνων χωρὶς διακοπήν· (τὸ παρὰ Φλῦρ. » Διείροντες δάκτυλοι, « φαίνεται ἐσφαλμ.)
Διειρωνόξενος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἀπατῶν (εἰρωνευόμενος) τοὺς ξένους.
Διείς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δΐημι.
Δι.εισδύνω (-δύομαι), Μ. ύσομαι (ἀόρ. Διεισέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω (Εἰσχωρῶ, Διαπερνῶ) μέσα.
Διείσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Δίειμι, διεξέρχομαι, διηγοῦμαι ἢ 2) τοῦ Δίοιδα, ἠξεύρω τι καλῶς, πληροφοροῦμαι.
Διὲκ ᾧ (πρὸ φων.) Διέξ, Π. ἀντὶ Δι' ἐκ(ἐξ), διὰ μέσου ᾧ ἔξω.
Δι.εκ.βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Διεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω (Περνῶ) διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάλλω τι ὅλως διόλου ἔξω διά τινος στενοῦ, περνῶ πέρα-πέρα. » Δεῖ δὲ διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ γαστροῤῥαφίᾳ, « Γαλ., νὰ τὴν ἐβγάλῃς πρῶτα ὁλόκληρον ἀπὸ τὴν μίαν τρύπαν καὶ ἔπειτα νὰ τὴν περνᾷς εἰς ἄλλην. 2) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ διά τινος στενοῦ καὶ ἐβγαίνω ἔξω. » Διεκβαλὼν τὸν Γαδειραῖον πορθμὸν, « Πλ. » Διεκβάλλει τὸ ὄριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, « Πλθ.
Διέκβασις, εως (ἡ). ἡ διά τινος ἔκβασις, ἔξοδος διὰ τῆς θύρας κτλ.
Δι.εκ.βατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἐκβῇ παρεμπρὸς (νὰ προβῇ, νὰ προχωρήσῃ), προάγω.
Διεκβλητέον, θετ. τοῦ Διεκβάλλω.
Διεκβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκβάλλειν, πέρασμα, βγάλσιμον. » Βελόνης —, « Ὀρειβ. 2) τὸ ατενὸν διὰ τοῦ ὁπ. ἐκβαίνει τις, δίοδος, διέξοδος. » Ἀπετείχιζε τὰς εἰς Συρίαν διεκβολὰς, « Πλ.
Διεκβόλιον (τὸ), = Ἐκβόλιον (φάρμακον).
Δι.εκ.δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Διεξέδωκα κτλ.), = Διαδίδωμι, μεταδιδάζω.
Δι.εκ.δ.ικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερασπίζω τὰ δίκαια τινὸς ἢ ἐμαυτοῦ, ἐκδικοῦμαι.
Διεκδίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διεκδικεῖν, Διεκδίκησις.
Διεκδρομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκτρέχειν, ἐξόρμησις, ἐπιδρομὴ κτλ.
Δι.εκ.δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Διεξέδυν, ὁθ. τὸ ἀπαρ. Διεκδῦναι κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) ἢ φεύγω, διαφεύγω, ξεγλιζρῶ.
Διέκδυσις, εως (ἡ). τρόπος ἢ τοπος διὰ τοῦ ὁπ. διαφεύγει τις.
Δι.εκ.θέω, Μ. θευσομαι, = Διεκτρέχω.
Δι.εκ.θρώσκω, Μ. διεκθροῦμαι (ἀόρ. Διεξέθορον κτλ.), = Διεκπηδάω.
Δι.εκ.κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐκκλίνων διαφεύγω.
Δι.εκ.κόπτω, Μ. κόψω, = Διακόπτω.
Δι.εκ.λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.λύω, Μ. λύσω. Ξηλόνω (Παραλύω) ὅλως διόλου.
Δι.εκ.μειλίσσομαι, Μ. ίξομαι. Ἐκμειλίσσομαι (Ἐξιλεόνω) διά τινος.
Δι.εκ.μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἐκμηρύομαι (Ξετυλίζω, Ξεκουβαριάζω) δι' ὅλου.
Δι.εκ.μυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνων (Πιπιλίζων) ἐβγάλλω τι διά τινος στενοῦ, π. χ. τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ βαγένι μὲ καλάμι.
Δι.εκ.παίω, Μ. παίσω, = Διεκπίπτω, κτυπῶν μὲ ὁρμὴν περνῶ καὶ ἐβγαίνω ἔξω. » Κατὰ τὸ διέχον διεκπαίουσιν, « Ἀρρ. (καὶ μσ.) » Διεκπαισάμενος τὰς πύλας, « Δ. Ἁλ., (συγχ. τῷ Διεκπίπτω.)
Δι.εκ.περαίνω, Μ. ανῶ. Ἀποτελειόνω.
Δι.εκ.περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶν τι διά τινος στενοῦ τὸ ἐβγάλλω ἔξω.
Διεκ.περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ἀνάμεσα, διαπερνῶ· διατρυπῶ.
Δι.εκ.περδικίζω, Μ. ίσω. Φεύγω πανούργως, ξεγλιστρῶ (καθὼς ἡ πέρδικα μέσα ἀπὸ τὰ πόδια ἢ τὰ δίκτυα τοῦ κυνηγοῦ)
Δι.εκ.πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω (Ἐξαπλόνω, Ξεδιπλόνω, Ἀνοίγω) τελείως διόλου.
Δι.εκ.πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν ἐβγαίνω διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διεξέπεσον κτλ.). Περνῶ (Τινάζομαι ἔξω) μὲ βίαν διὰ μέσου τινὸς στενώματος· κάμνω ὁρμὴν διὰ τῶν ἐχθρῶν (κτλ.) καὶ φεύγω.
Δι.εκ.πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ μὲ πλοῖον διά τινος στενοῦ (πορθμοῦ ἢ ποταμοῦ) καὶ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος· διασχίζω μὲ ὁρμὴν τὸν ἐχθρικὸν στόλον ᾧ ἀφ' οὗ τὸν βλάψω ἐκπλέω πάλιν μὲ τὸ ἴδιον τρόπον, (ὅθεν
Διέκπλοος-ους, (ὁ). ἡ πρᾶξις (τὸ κίνημα) τοῦ διεκπλέειν.
Δι.εκ.πλώω, Ἰων. Μ. ἀντὶ Διεκπλέω.
Διέκπνευσις, εως (ἡ), = Διεκπνοή.
Δι.εκ.πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ διά τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεφυσῶ, ἐξατμίζομαι, ξιθυμαίνω, (ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διεκπνοή (ἡ). ξεφύσημα, 'ξανάσασμα, ξεθύμασμα.

Δι·εκ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Περνῶ διά τινος καὶ ἐβγαίνω ἔξω, διεκβαίνω.

Δι·εκ·πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐβγάλλω τι ἀπὸ τοῦ στόματός μου.

Διέκπτωμα (τὸ). τὸ διεκπίπτον, (π. χ.) σκύβαλον.

Διέκπτωσις [διεκπίπτω], εως (ἡ). τὸ διὰ μέσου τινὸς στενοῦ πέσιμον ἢ ἔβγαλμα.

Δι·εκ·ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρεύσομαι. 'Εκρέω διὰ μέσου.

Διέκριθεν, Βοιωτ. ἀντὶ Διεκρίθησαν.

Διέκροος-ους (ὁ). ἡ διά τινος ἐκροὴ καὶ ὁ πρὸς τοῦτο τόπος, κανάλι, σωληνάρι.

Δι·εκ·ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ροφῶ ('Εκροφῶ) ἐντελῶς, ῥοφῶν ἐξαντλῶ μέχρι ῥανίδος, (Ν. Χων.).

Δι·εκ·σείω, Μ. σείσω. 'Εκσείω (Ξετινάζω) δι' ὅλου, ἐξολοθρεύω.

Διέκτασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκτείνειν, τέντωμα· ξηροτάνισμα,

Δι·εκ·τείνω, Μ. τενῶ (ἀόρ. Διεξέτεινα Ἀτ.). 'Εκτείνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, τεντόνω καλά.

Δι·εκ·τελέω-ῶ, Μ. έσω. 'Εκτελῶ πληρέστατα.

Δι·εκ·τέλλω, Μ. τελῶ, Π. φυτρόνω (προκύπτω) διὰ μέσου τινός.

Δι·εκ·τέμνω, Μ. τεμῶ, = Διατέμνω, κόπτω (χωρίζω) τι καταμεσῆς πέρα-τέρα.

Διεκτετρημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ

Δι·εκ·τιτράω, Μ. τρήσω. Διατρυπῶ τι πέρα-πέρα.

Δι·εκ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Διεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω διὰ μέσου τινός.

Διέκτρησις [διεκτιτράω], εως (ἡ). τρύπα ἀνοιγμένη πέρα-πέρα.

Δι·εκ·τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω, = Διεκδύομαι.

Δι·εκ·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω. καὶ μσ. Φαίνομαι) διά τινος ἢ ὅλως διόλου.

Διεκφανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Διαφανὴς, Προφανής.

Δι·εκ·φέρω, Μ. δι·εξ·οίσω (ἀόρ. Διεξήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἔξω ('Εβγάλλω) διά τινος τόπου.

Δι·εκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Περνῶ διά τινος τόπου καὶ φεύγω ἔξω.

Δι·εκ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκφορῶ μέχρι τέλους, διαγουμίζω.

Δι·εκ·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω τι ἔξω διά τινος σωλῆνος κτλ.

Διέκχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διεκχέω.

Διελασία, ας καὶ

Διέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δι·ελαύνω, Μ. ελάσω ϗ (Ἀττ.) ελῶ. Διαβαίνω διάστημά τι ἔφιππος. »Διελάσαντας τὸν ἱπποδρόμον, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » 'Ημέρα διήλασεν, « Εὐρ., ἐξημέρωσεν. 2) τρυπῶ πέρα-πέρα, διαπερνῶ. » Ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διήλασας, « Λκ.

Διελεγκτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διελέγχειν.

Δι·ελέγχω, Μ. ελέγξω, = 'Εξελέγχω, ἐξετάζων ἀποδεικνύω τι ἐσφαλμένον.

Διελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαιρέω.

Δι·ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Ελευθερόνω ὅλως διόλου.

Διέλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ διέρχομαι, διάβασις· παρέλευσις.

Διελεύσομαι, μέλλ. καὶ

Διελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Διελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διέρχομαι.

Δι·ελιννύω, Μ. ύσω. Ἀργῶ (Χρονοτριβῶ) πολλὴν ὥραν.

Δι·ελίσσω(ττω), Μ. ίξω. Ξετυλίζω ἢ Περιτυλίζω.

Διελκυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διέλκειν.

Διελκυστίνδα, ἐπίρ., εἶδος παιγνιδίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἕκαστος τῶν παιζόντων προσπαθεῖ νὰ ἑλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἄλλον ἐπέκεινά τινος γραμμῆς.

Δι·έλκω, Μ. ελκύσω (πρτ. Διεῖλκον, ἀόρ. Διείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι διά τινος στενοῦ. » Διὰ δακτυλίου διελκύσαις, « Ἀρςφ. » Διελκύσας (διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ) τὰ σκάφη, « Διόδ. » Τῆς τρυγὸς διελκύσαι, « Ἀρς., (παρβλ. Διεκμυζάω). (καὶ τρπ.) » Βίον διέλκειν, (καὶ ἁπλ.) » Διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων, « αὐτ., περνῶ τὴν ζωήν μου, διάγω.

†Δι·ελ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Διενέλαβον κτλ.). Συγχέω, ἐμπερδεύω. (ὄθ.) » Λόγος διενειλημμένος (γράφ. καὶ διενειλημένος ὡς ἐκ τοῦ Διενειλέω), « Λκ., ὁ περινενοημένος.

Διέλοντο, Π. ἀντὶ Διείλοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Διελὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαιρέω.

Δίεμαι (χωρὶς Μ.), (εὐκτ. Δίοιτο, ὑποτ. Δίωμαι, ῃ, ηται, ϗ ἀπαρ. Δίεσθαι), Π. [†δίημι] φοβίζω, ξυππάζω, (ἐπμ.) διωκω· φυγαδεύω. » Ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται ἔγχεσι ϗ φωνῇ, « Ἰλ. Ρ. » Μή σε ἀγρὸν δὲ δίωμαι βάλλων χερμαδίοισι, « Ἰλ. Φ. 2) (σπν.) τρομάζω καὶ φεύγω. » Αἱ δέ τ' ἄνευθεν ἵπποι πεδίοιο δίενται. « Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Δίω).

Δι·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Περνῶ) τι ἀνάμεσά τινος.

Διέμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διίημι.

Δι·εμ·μένω, Μ. μενῶ. Μένω διαρκῶς μέσα εἴς τι.

Διέμπιλος (ὁ, ἡ), (Αξφν.) κουκκουλωμένος μὲ πίλον (σκούφιαν ἀμπαδένιαν).

Δι·εμ·πίμπλημι(-πίπλημι), Μ. διεμπλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐπάνω).

Δι·εμ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διενέπεσον κτλ.). Πίπτω διά τινος μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Δι·εμ·ποδίζω, Μ. ίσω. 'Εμποδίζω βάλλων τι διὰ μέσου, παρεμποδίζω.

Δι·εμ·πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἢ Μεταπωλῶ εἰς τὸν ἕνα ϗ εἰς τὸν ἄλλον (ἐν γέν.) ἐμπορεύομαι· παζαρεύω (πραγματείας).

Δι·εμ·φαίνω, Μ. ανῶ καὶ Δι·εμ·φανίζω, Μ. ίσω. Φανερόνω τι ἐντελῶς διά τινος, ἀποδεικνύω.

Διενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαφέρω.

Διενενῶντο, Ἰων. ἀντὶ Διενενόηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Διανοέομαι.

†Δι·εν·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω, περιπλέκω, ἐμπερδεύω, (ἴδε ϗ Διελλαμβάνω).

Δι·εν·είργω, Μ. είρξω, 'Εγκλείω ὡς ἐντὸς εἱρκτῆς διὰ πολὺν καιρόν.

Διενεκτέον, θετ. τοῦ Διαφέρω.

†Διένεξις, εως (ἡ), (νλγ.) = Διαφορὰ, ἔρις, διχόνοια.

Δι·εν·εργέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ενεργῶ (Πράττω) τι δραστηρίως.

Διενεχθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ϗ

Διενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Διαφέρω.

Δι·εν·ηχέομαι-οῦμαι, Μ. ηχηθήσομαι, = 'Ενηχέομαι, 'Ενωτίζομαι.

Δι·εν·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καλοστοχάζομαι.

Δι·ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διαρκῶ) ἓν ὁλόκληρον ἔτος.

Δι·εν·ίημι, Μ. εν·ήσω, = Διεμβάλλω.

Δι·εν·ίσταμαι, Μ. διεν·στήσομαι (ἀόρ. Διενέστην κτλ.). Ἀντιστέκομαι ('Εναντιοῦμαι) ἐπιμόνως.

Δίενος (ὁ, ἡ), = Διετὴς, δύο χρόνων.

Δι·εν·οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ενοχλῶ ἀδιακόπως,

Διενόχλησις, εως (ἡ). ἐπίμονος (ἀδιάκοπος) ἐνόχλησις.

Δίενται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Δίεμαι.

Δι·εν·τέλλομαι, Μ. τελοῦμαι. 'Εντέλλομαι (Παραγγέλλω) ἐπιμόνως.

Διεντέρευμα (τὸ), Κωμ. [διὰ, ἔντερον]. ἀγχίνους ἐπίνοια.

Διὲξ, ἴδε Διέκ.

Δι·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διεξήγαγον κτλ.). 'Εβγάλλω τι διὰ μέσου τινός, (τρπ.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· διευθύνω, διοικῶ· διευθετῶ· συμβιβάζω. » Διεξάγειν τὸν βίον, « Συν., = Διάγειν.

Διεξαγωγεὺς, έως (ὁ). ὁ διεξάγων τι, διευθυντής.

Διεξαγωγὴ (ἡ). τρόπος τοῦ ζῆν, Διαγωγή. 2) διευθέτησις, οἰκονομία, συμβιβασμός.

Δι·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Διεξεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ τι διά τινος.

Δι·εξ·αίσσω ϗ (Ἀττ.) Δι·εξ·άττω, Μ. αίξω. Διαπερνῶ καὶ ἐβγαίνω μὲ ὁρμήν.

Δι·εξ·ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀνάμεσα μὲ ἄνθη, πλουμίζω.

Δι·εξ·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω. 'Εξανίστημι (Διεγείρω, ϗ μσ. Διεγείρομαι) ἐκ διαλειμμάτων.

Δι·εξ·ανύω, Μ. ύσω. 'Εξανύω ('Εκτελῶ) πληρέστατα.

Δι·εξ·άπτω, Μ. άψω. 'Εξάπτω μὲ ὁρμήν.

Δι·εξ·ατμίζω, Μ. ίσω. 'Εξατμίζω τι ὅλως διόλου, τὸ μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.

Δι·εξ·ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Διεξῄειν κτλ.), = Διεξέρχομαι.

Δι·εξ·είργω, Μ. είρξω, = Διείργω.

Διεξέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δι·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Ἀττ.) ἐλῶ Διαβαίνω καὶ ἐκβαίνω ἔφιππος.

Δι·εξ·ελέγχω, Μ. ελέγξω, = 'Εξελέγχω (Ἀποδεικνύω τι πάντη ἐσφαλμένον).

Διεξέλευσις [διεξέρχομαι], εως (ἡ), = Διέξοδος.

Διεξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Διεξέρχομαι.

Δι·εξ·ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Ξετυλίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διεξενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διεκφέρω.

Δι-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω, ἀποτελειονω· φονεύω, ἀφανίζω.

Δι-εξ-ερέομαι, Μ. ήσομαι, Π. = Διερωτάω.

Δι-εξ-ερευνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν εὑρίσκω, ἐξιχνιάζω.

Διεξερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξετάζων μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν.

Δι-εξ-ερπύζω καὶ Δι-εξ-έρπω, Μ. ερπύσω, (ἀόρ., Διεξείρπυσα κτλ.). Συρόμενος διὰ τινος στενοῦ ἐβγαίνω ἔξω.

Δι-εξ-έρχομαι, Μ. διεξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Διεξῆλθον Χρ.). Περνῶ ὁλόκληρον διάστημά τι καὶ ἐβγαίνω ἔξω· κινῶ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ φθάνω ἕως τὴν ἄλλην (τρπ.) Ὑποφέρω (ἐξετάζω, διηγοῦμαι, ἀναγινώσκω, ἀναπολῶ) τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. » Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον; « Ἰσκρ. » Τὸ δὲ βιβλίον αὖθις ἀνεγίνωσκε καὶ λέγεται ὅλ ον διεξελθεῖν. « Πλ., (κοιν.) τὸ πέρασε δύο φοραῖς. » Λόγων ἐπιτάφιον διεξῆλθεν, « αὐτ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἡ ἡμέρα διεξῆλθεν ἀργή, « αὐτ., (παρβλ. Διέρχομαι).

Δι-εξ-ετάζω. Μ. άσω Ἐξετάζω ἓν πρὸς ἕν μὲ ἀκρίβειαν.

Διεξέτασις, εως (ἡ). ἐξέτασις ἀκριβής.

Δι-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω (Διηγοῦμαι) καταλεπτῶς.

Διεξῆμεν, Ἰων. ἀντὶ Διεξέμειμεν, πλθ. ά. πρσ. καὶ

Διεξίασι, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Διέξειμι.

Διεξιείς, εἶσα, ἐν. μτχ. τοῦ Διεξίημι.

Διεξιέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ

Διεξιέναι, ἀπαρ. τοῦ Διέξειμι ἢ τοῦ

Δι-εξ-ίημι, Μ. ήσω (ἀόρ. Διεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω τινὰ νὰ ἐβγῇ (περάσῃ) διά τινος τόπου. » Διεξῆκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄστεος, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ᾗ ἐς θάλασσαν διεξιείς, « Θκ., ἐβγαίνων, χυνόμενος.

Διέξιθι, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρσ. τοῦ Διέξειμι.

Δι-εξ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Διεξικόμην Χρ.). Διερχόμενος τόπον τινὰ φθάνω (καταντῶ) εἰς.

Διεξίμεναι, Π. = Διεξιέμεναι.

Διεξίοι, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διέξειμι.

Δι-εξ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Δι-εξ-ιππεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαβαίνω (Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην) ἔφιππος.

Διεξιτέον, θετ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξίτητος (ὁ, ἡ), [Διέξειμι]. διὰ τοῦ ὑπ. οὐναται τις νὰ διεξέλθῃ, διοδεύσιμος.

Διεξίω, ὑποτ. καὶ

Διεξιὼν, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Διέξειμι.

Δι-εξ-οδεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Ὁδηγῶ) τινα διά τινος στενοῦ. » Ἡ ἀλώπηξ ἡ τὸν Ἀριστομένην διεξοδεύσασα, « Σιμπλ. 2) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) = Διεξέρχομαι.

Διεξοδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ ἁρμόδιος πρὸς) ὁδὸν διέξοδον, (ἐπμ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, λεπτομερής.

Διέξοδος (ἡ). τὸ νὰ διοδεύσῃ τις διάστημά τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην. » Ἄπειρον ἐστι.. τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον, « Ἀρστ. » Τῆς περὶ τὸν βίον διεξόδου, « Φίλ. » Τὰς ἐκεῖσε εἰθισμένας διεξόδους τῶν μαστίγων, « Εὐσ. 2) περιστροφή, περίοδος. » Πλανητῶν—, « Ἀρστ. » Ἡλίου—, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Πάσας διεξόδους διεξελθὼν ὥςε μὴ παρασχεῖν δίκας, « Πλάτ. 3) ἐξελιγμὸς (évolution) στρατεύματος πρὸς μεταστρατοπέδευσιν (ἐπιθεώρησιν Χρ.). » Τακτικαὶ διέξοδοι, « Πλάτ. » Διεξόδων καὶ τάξεων ἅπτεσθαι, « αὐτ. 4) (μτφρ.) ἔκθεσις. » Τίνα διέξοδον ἔλαβε τὰ παράλογα τῶν ἔργων, « Πλθ. 5) ἔκθεσις (διήγησις, περιγραφή) λεπτομερὴς, παρέκθασις ἢ συνέχεια (σειρὰ) τοῦ λόγου. » Περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων, « Ἀρστ. » Διέξοδοι καὶ ἔπαινοι παλαιῶν ἀνδρῶν, « Πλάτ. 6) (φλσφ.) ἡ συνέπεια τῶν μεταβολῶν εἰς τὰς ὑπ. ὑποκειντα τὰ ὄντα. » Ἡ τῆς οὐσίας (τῆς φύσεως) διέξοδος, « Ὠκ. Λευκ. (Ἴσ. καὶ τὸ τοῦ Ἀρστ.) » Ἄπειρον... τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον, « 7) (συνκδχ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος) διὰ τοῦ ὑπ. περιῶ τις ἢ τι καὶ ἐβγαίνει ἔξω, δίοδος, πέρασμα. » Ῥώτος—, « Ἡρ., = Διώρυξ, ὀχετός, κρουνός. » Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, « Γρῳ. ἀντὶ Πηγὰς δακρύων. » Ἐστένωται τὰς διεξόδους, « Ἡρωδ. (ᾗ τρπ.) » Ἐπίστομαι αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, « Ἡρ.

Δι-εξ-οίγνυμι, Μ. οίξω, Π. ἀνοίγω τι ὅλως διόλου.

Δι-εξ-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (Πρήσκομαι) ὅλως διόλου.

Δι-εξ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω μαζῆ μὲ τὸ οὖρος.

Δι-εξ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ἀποτελειόνω τὸ ὕφασμα τὸ ὁπ. ὑφαίνω.

Διεξωδηκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διεξοιδέω.

Διεξῴξα, Π. ἀόρ. τοῦ Διεξοίγνυμι.

Δι-εορτάζω, Μ. άσω. Τελειόνω τὴν ἑορτήν.

Διεπέρασε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Διαφράζω.

Δι-επι-φώσκω (χ. Μ.). = Δια(Ἐπι)φώσκω.

Διέπραθον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Διαπερθῶ.

Διέπτη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ᾗ

Διέπτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Διίπταμαι.

Δι-έπω (παρτ. Διέσπον καὶ πλέον οὔ). Διευθύνω, διοικῶ, διευθετῶ.

Διέραμα (τὸ). χουνὶ ἢ στραγγιστῆρι, [ἐκ τοῦ

Δι-εράω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ὑγρὸν ἀπὸ πανὶ, σουρόνω.

Δι-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι· καλλιεργῶ· τελειόνω (ἀποτελειόνω) τὸ ἔργον μου. (συνήθ.) φονεύω· ἀφανίζω. » Διεργασαμένη ἑαυτὴν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα, « Ἡρ., ἦτον χαμένη ἡ Περσ., (παρβλ. Ἐξεργάζομαι).

Διέργω, Μ. ἑρξω, Π. ἀντὶ Διείργω.

Δι-ερεθίζω, Μ. (σω. Κατὰ πολλὰ ἢ ἀδιακόπως ἐρεθίζω.

Διερέθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διερεθίζει τινά.

Διερεθισμὸς (ὁ). ἐρεθισμὸς ὑπερβολικὸς ἢ ἀδιάκοπος.

Δι-ερείδω, Μ. είσω, = Διαστηρίζω. || (μσ.) ἀκκουμβῶ, (τρπ.) ἐπιμένω, θἄσχυρίζωμαι· ἀντιστέκομαι. » Καθάπερ ἀγαθὸς κυβερνήτης πρὸς κῦμα διερειδόμενος, « Πλ.

Διέρεισμα (τὸ). (τὸ πλαγίως μεταξύ τινων βαλλόμενον) στύλωμα, ἀκκουμβιστῆρι.

Δι-ερέσσω(ττω), Μ. έσω. Κωπηλατῶ ἑκατέρωθεν (συνκδχ.) κουνῶ τῇδε κἀκεῖσε Διασείω.

Διερευνάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Διερεύνησις, εως (ἡ). ἐξέτασις ἀκριβὴς, ἐξερεύνησις.

Διερευνητής, οῦ (ὁ), = Διεξερευνητής.

Διερευνητικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Πρόθυμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διερευνᾶν.

Διερέω-ῶ, μέλλ., (ἀνμλ.) τοῦ Διαγορεύω.

Δι-ερίζω, Μ. ίσω. Ἐρίζω (Φιλονεικῶ) πρός τινα, (συγχ. τῷ) Διερείδω.

Διερμήνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διερμηνεύειν, ἐξήγησις.

Διερμηνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διερμηνεύων, θραγουμάνος.

Διερμηνευτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διερμήνευσιν.

Δι-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ (Σαφηνίζω, ἢ Μεταφράζω) τι μὲ ἀκρίβειαν.

Δι-ερόμαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Διηρόμην), = Διερωτάω.

Διερὸς [διαίνω], ά, όν. Ὑγρὸς, βρεγμένος, νοτισμένος· ζωμερὸς· δροσερὸς, τρυφερὸς, νωπὸς· (συνκδχ.) ἁπαλὸς, νεαρὸς, εὔχροος· ταχὺς· ζωηρὸς· ἐγερὸς, ζωντανὸς. » Διερὸς βροτὸς, Ὀδ. Ζ. » Διερῷ ποδὶ φευγέμεν, Ὀδ. Ι. » Μέλη διερὰ, « Ἀριστφ., τὰ γοερὰ (ὡς ἐκ τῶν δακρύων) ἢ νεαρά.

Δι-ερπύζω καὶ Δι-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Διείρπυσα κτλ.), Π. συρόμενος σὰν τὸ ᾄφεῖδι περνῶ ἀνάμεσα.

Διέρραγκα, πρκ. τοῦ Διαῤῥαίνω.

Διερρήθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) πθ. ἀόρ. τοῦ Διαγορεύω.

Διερῥιμμένως [διαῤῥίπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀπροσέκτως, ὅπως τύχῃ.

Διερῥωγὼς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαῤῥήγνυμι.

Διέρσαι, Π. Ἰων. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διείρω.

Δίερσις [δείρω], εως (ἡ). διαπέρασμα. » Ὅπᾳ ποιοῦσι τῇ τοῦ λίνου διέρσει, « Γαλ.

Διέρυθρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ἀναμεταξὺ καὶ) ἐρυθρὸν χρῶμα.

Δι-ερύκω, Μ. ὑξω. (ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην) Χωρίζω, ἐμποδίζω.

Δι-έργομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Διῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Περνῶ ἀνάμεσα, διαβαίνω τόπον τινά. » Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος, « Ἰλ Γ. »Τριῶν θυρῶν αὐσῶν, ἃς ἔδει με διελθεῖν, « Λσ. » Διελθὼν τὴν Θεσσαλίαν, « Πλθ. 2) (μτφρ.) περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωήν) μπ. διάγω. »Δικαίως τὸν βίον διελθεῖν, « Πλ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) ὑπάγω (φθάνω, καταντῶ, περνῶ) εἰς. » Διελθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα, « Ξεν. »Διελθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ, « Γρῳ. (καὶ τρπ.) » Ταχὺ γὰρ διῆλθεν ὁ λόγος εἰς τοὺς παῖδας, ὡς..., Γρῳ. 4) (χ. πτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

= Παρέρχομαι, περνῶ. » Διελθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ, « Δι. Ὅ) ἐκθέτω διὰ λόγου, ἐξ στορῶ, διηγοῦμαι ἐν πρῆς ἓν, ἀναγινώσκω (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους). Ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε, « Πλάτ. » Ὁ λόγος ὃν διελεληλύθαμεν, « αὐτ. » Ἄχρις ἂν διέλθωσιν ἃ βούλονται πρὸς τὸ πλῆθος, « Πλ. » Τὸν νόμον διελθεῖν τὸν Πυθικὸν, « αὐτ. » Ἀνελίττων (τοὺς ἐν βιβλίοις λόγους), κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις διέρχομαι, « Ξεν. » Διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν, « Ἰσκρ., νὰ φυλλογισθῇ, ν' ἀναπολήσῃ μὲ τὸν νοῦν του, (παρθλ. Διεξέρχομαι).

Διερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) μὲ περιέργειαν.

Δίες, β'. ἑν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Δίημι.

Διέσῃ, ἴδε Διέσομαι.

Δι-εσθίω, Μ. δι-έδομαι (ἀόρ. Διέφαγον ᾠδ.). Τρώγω 'ως τὰ κόκκαλα, κατατρώγω.

Διεσ-αῖος, α, ον. (μουσικ.) Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δ.έσεις, ἐναρμόνιος.

Διέσιον (τὸ), (μτγν.). (κυρ. τὸ στελλόμενον πρὸς σύζυγον καὶ ὄχι καὶ πρὸς μνησπὴν) Δ.αζύγιον, [ἐκ τοῦ

Δίεσις [δίημι], εως (ἡ). (κυρ. ὑγροῦ) ἡ διὰ σωλῆνος ᾠδ. διάθασις, στράγγισμα, σούρωμα. 2) (συνκδχ.) = Διαίρεσις, χώρισμα, λυώσιμον. 3) (μουσικ.) τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων, τὸ τέταρτον τοῦ τόνου.

Διεσκεμμένως [διασκέπτομαι], ἐπίῤ. (μτχ.) Μὲ πολλὴν σκέψιν (προσοχήν).

Διέσομαι, μέλλ. τοῦ Δίειμι (διατελῶ).

Διεσπαρμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Σποράδην, τῇδε κἀκεῖσε.

Διεσπάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ Διασπείρω.

Διεσπασμένως [διασπάω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐκ διαλειμμάτων, ὄχι κατὰ συνέχειαν.

Διεσπουδασμένως [διασπουδάζω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν σπουδήν (φροντίδα, ἐπιμέλειαν, προθυμίαν).

Διέσσυτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. β'. τοῦ Διασεύομαι.

Διέσταλκα, πρκ. τοῦ Διαστέλλω.

Διέσταμεν, Π. ἀντὶ Διεστήκαμεν, πλθ. τοῦ

Διέστηκα, πρκ. τοῦ Διίσταμαι.

Διεστραμμένως [διαστρέφω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀνάποδα, στραβά, ξανάστροφα.

Διεστὼς, ῶσα, ὼς, Ἀπρ. ἀντὶ Διεστηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Δίσταμαι.

Διεσφαλμένως [διασφάλλω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ὅλως διόλου λανθασμένα.

Διέσχον, ἀόρ. β.' τοῦ Διέχω..

Διετετάχατο, Ἰων. (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Διατάσσω.

Διετηρὶς, ίδος (ἡ), = Διετία.

Διέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἡλικίαν) ἢ διαρκῶν δύο ἔτη. » Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, « Γρρ. » Διέτης χρόνος, « Ἡρ. « Ὅσοι ἐπὶ διετὲς (ἄλλ. ἐπιδιετὲς) ἠβῶσιν, « Αἰσχ., ἔχουν δύο χρόνους ἀφ' οὗ ἔγιναν ἔφηβοι, εἶνε σηλ. 15 — 16 χρόνων. 2) = τῷ

Διετήσιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ ἔτους (ἢν ὁλόκληρον ἔτος), ἢ 2) ἐπαναλαμβανόμενος κατ' ἔτος, ἐνιαύσιος. » Ἀγῶσι καὶ θυσίαις διετησίοις, « Θκ.

Διετία (ἡ). ἡ διάρκεια (τὸ διάστημα) δύο ἐτῶν.

Δι-ετίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἢ δύο ἔτη.

Διέτμαγεν, Αἰολ. ἀντὶ Διετμάγησαν, πθ. ἀόρ. β'. καὶ

Διέτμαγον, Π. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διατμήσσω.

Δι-ευδιάζω, Μ. άσω. Διάγω ἐν εὐδίᾳ.

Δι-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ ἀδιακόπως, ἐξακολουθῶ τὰς εὐεργεσίας μου.

Δι-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω ἐν εὐημερίᾳ, διατελῶ εὐημερῶν.

Δι-ευθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως, βάλλω κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, τακτοποιῶ, ἰσάζω.

Διευθέτησις, εως (ἡ). ἡ ἁρμοδία τοποθέτησις, τακτοποίησις.

Δι-ευθετίζω ᾠ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ὁμαι, (μτγν.) = Διευθετέω.

Δι-ευθηνέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ὁμαι, = Διευημερέω.

Δι-ευθυμέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Εἶμαι πολλὰ ἢ πάντα εὔθυμος.

Διευθυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Διευθυντής.

Διευθυντήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διεύθυνσιν.

Διευθυντὴς, οῦ (ὁ). διοικητὴς, ᾠδ. [ἐκ τοῦ

Δι-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω· διοικῶ· διορθόνω· ἐξετάζω, (Ἰταλ.) κριτικάρω.

Δι-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, ξεδιαλέγω, ξεκαθαρίζω, ἐξετάζω ἀκριβῶς, σαφηνίζω, ξεδιαλύζω.

Διευκρίνησις, εως (ἡ). ξεδιάλεγμα, ξεκαθάρισμα· διασάφησις.

Δι-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (ἀόρ. Διευλαβήθην). Συστέλλομαι (Φοβοῦμαι, Ὑποπτεύω, Προσέχω) μὲ ὑπερβολήν.

Δι-ευνάζω, Μ. άσω, = Κατευνάζω, καθησυχάζω.

Δι-ευπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐτυχῶ (Ἐπιτυγχάνω) εἰς ὅλας μου τὰς ἐπιχειρήσεις.

Δι-ευριπίζω, Μ. ίσω. Κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε (κυματίζομαι, Ὑποκείμαι εἰς παλίῤῥοιαν), ὡσὰν τὴν θάλασσαν τῆς Εὐρίπου, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαῤῥιπίζω).

Δι-ευρύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω (Ἐκτείνω) τι βαθμηδὸν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. » Τὸ ἔντερον διευρύνει, « Ἀρστ. » Τὸν λόγον διηύρυνε, « Θῶρτ. εἰς Πλάτ.

Δι-ευστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐστοχῶ (Ἐπιτυγχάνω) πάντοτε.

Δι-ευσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πάντοτε εὐσχημοσύνην.

Δι-ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω εὐτάκτως.

Δι-ευτελίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευτελίζω.

Δι-ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ μέχρι τέλους τὸν τόνον (τὴν δύναμίν) μυ. » Οὐκέτι δύναται διευτονεῖν (ὁ ῥοῦς τοῦ Βοσπόρου) πρὸς τὴν ἀντιπέρας χώραν, « Πλβ., δὲν ἔχει πλέον δύναμιν ὥστε νὰ φθάσῃ ἀντίκρυ.

Δι-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Εὐτρεπίζω (Ἑτοιμάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Δι-ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μέχρι τέλους εὐτυχής.

Διεφθάρην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαφθείρω.

Δίεφθος (ὁ, ἡ), [δίεφω]. καλοβρασμένος.

Δι-εφ-ίημι, Μ. διεφ-ήσω. Ἀφίνω (Ῥίπτω, Τινάζω) τι διὰ μέσου τινος.

Δι-εφ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἑξομαι (ἀόρ. Διεφικόμην κτλ.). Φθάνω ἕως τὴν ἄκραν.

Διέφυ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διαφύομαι.

Διέχεια (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. τοῦ

Διεχὴς [δίέχω], ἐος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Συνεχὴς, (θηλ.) ἀραιὸς, ἔχων διάστημα μεταξύ.

Δι-εχθρεύω, Μ. εύσω, (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐχθρὸς (Ἔχω ἔχθραν μετά) τινος.

Δι-έχω, Μ. ἑξω (ἀόρ. Διέσχον ᾠδ.). (μὲ αἰτ.) Ἀνοίγω (Σχίζω, Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην. » Οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴν φάλαγγα, « Ἀῤῥ. « Τοὺς πρὸ αὐτοῦ μαχομένους διασχών, « Πλ. » Τὸ καταπέτασμα διασχόντες, « Γργ. (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Διέσχεν ἐπ' ἀμφότερα τὸ στράτευμα τοῖς Θηβαίοις, « Πλ. » Ὅταν διασχῇ τὰ κέρατα, « Ξεν. » Ὡς δὲ εἰς πλάτος ἦδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, « Ἀῤῥ. « Διέσχεν αὐτῷ ἡ γῆ φεύγοντι, « Σχολ. Ἀρστ. 2) (ἄλλ.) ἀφήνω μεταξὺ διάστημα. » Διασχὼν τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια, « Πλβ.

3) μακρύνω, ἀπομακρύνω. » Διασχὼν τοὺς πλουσίους ᾠ ἐνδοξους, « Πλ. » Διασχοῦσα τὰς χεῖρας, « αὐτ. 4) κρατῶ χωριστά. » Κοντοὺς διέχειν, « Παυσ. 5) (συνκδχ.) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω. » Διέξειν τὰς χεῖρας, « Πλβ. 6) (ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) = Διέρχομαι, διαπερνῶ. » Ἀντικρὺ δὲ διῆσχε δουρὸς ἀκωκὴ, « Ἰλ. Δ. » Διὰ τοῦ ἤπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ, « Ἀρστ. » Ὁ ἥλιος διὰ τῶν τετραπλεύρων διέχων, « αὐτ. 7) = Ἀπέχω, (μτφρ.) ὑπερέχω. » Διέχει τῆς ἠπείρου, « Θκ. » Διεῖχεν ὁ Ἑλλήσποντος ταύτῃ σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα, « Ξεν. » Τόλμῃ καὶ προθυμίᾳ πολὺ διασχοῦσαν, « Ἀππ. 8) ἐκτείνομαι. » Διώρυχα. . . διέχουσαν ἐκ τοῦ Νείλου εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον, « Ἡρ.

Διεψευσμένως [διαψεύδω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ψευδῶς, ἀπατηλῶς.

Δι-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι καλῶς ('ως εὖ νὰ χυλώσῃ).

Διεωθούμην, μσ. παρτ. ᾠδ

Διεωσάμην, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὑρς. τὸ Διωθίω.

Δίζημαι, Μ. διζήσομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἧττον εὐχρήστου) Δίζω.

Διζήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [δίζω]. ὁ ἀναζητῶν (ἐρευνῶν, ἐξετάζων).

Δίζησις, εως (ἡ), Π. [δίζω]. Ζήτησις, ἔρευνα, ἐξέτασις.

†Δίζοος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίζωος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίζοος ἢ Δίζοος.

Διζυγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δίζυγος.

Διζυγία (ἡ). ζεῦγος βοῶν ἢ ἵππων, (ἀνγέν.) ζευγάρι, δυάς. [ἐκ τοῦ

Δίζυγος (ὁ, ἡ). ζευγαρωτὸς, (ἐνγέν.) = Διττός, διπλοῦς. » Μετὰ δίζυγον ἦμαρ, « Γργ.

Δίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίζυγος.

Δίζω καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. διζήσω, -ομαι, Π. [ἠδίω, διφάω]. ζητῶ (σκαλίζω) νὰ εὕρω τι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. συμπεραίνω. σκέπτομαι, συλλογίζομαι· εἶμαι μὲ δύο γνώμας, ἀμφιβάλλω.

Δίζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο ζωάς, ἀμφίβιος.

Δίη, Ἰων. ἀντὶ Δῖα, θηλ. τοῦ Δῖος.

Διηβολίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Διαβολία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Διάγω.
Διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω διά λόγων, ἐξιχορῶ· ἐξηγῶ· (ἀμτβτ.) ὁμιλῶ.
Διήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διηγεῖται τις, (κυρ. δὲ) μέρος τῆς διηγήσεως.
Διηγηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (Ἐπιτήδειος πρὸς) διήγησιν· ὁ ἀγαπῶν νὰ διηγῆται.
Διηγηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (Ἐν εἴδει) διηγήσεως.
Διηγημάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ Διήγημα.
Διήγησις, εως(ἡ). ἡ διὰ λόγων ἔκθεσις (περιγραφή, ἐξιχόρησις) τινος (συμβάντος).
Διήγερτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Διεγείρω.
Διήεισθα, Ἀττ. ἀντὶ Διῄεις, β'. πρσ. τοῦ
Διῆειν, ὑπερσ. ἀντὶ ἀορ. τοῦ Δίειμι (διέρχομαι).
Διηέριος, η ή υς, ον, Ἰων. ἀντὶ Διαέριος.
Διηθέω-ῶ, Μ ήσω (ἀόρ. Διήθησα ᾗ σπν. Διῆσα). Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ ἢ τρυπητόν, στραγγίζω, σουρόνω· λαγαρίζω, (κατ' ἔκτ.) ξεπλύνω, καθαρίζω. « Διηθήσαντες (τὴν κοιλίην) οἶνῳ, αὗτις διηθέσι θυμιήμασι τετριμμένοισι, » Ἡρ. (καὶ ἑλλ. ἠμτβτ.) »Διηθέοντος τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, » αὐτ., (παρβλ. Διυλίζω).
Διήθησις, εως (ἡ). πέρασμα ἀπὸ πανὶ κλπ., σούρωμα, λαγόρισμα.
Διηθμεύω, Μ. εὑσω, = Διηθέω.
Διηκονέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Διακονέω.
Διήκονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διάκονος.
Διηκόσιοι, αι, α, Ἰων. ἀντὶ Διακόσιοι.
Διηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Διήκω, Μ. ήξω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ μετὰ τῆς Διά, καὶ σπν. μὲ αἰτ.), = Δ ἔρχομαι, διοδεύω. « Ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις, » Ἄρστ. « Διῆξε (ὅπως διορθ. Διῆξε) τοῦ δήμου θόρυβος, « Πλ. » Τοῖς σκορδοις τὴν δριμύτητα εἶναι ἐν τῷ διήκοντι τῆς γλυκύδος, « Θφρ. 2) (μὲ αἰτ. πρυθετ.) ἐκτείνομαι (φυλάνω) ἕως· ἐπαρκῶ. » Ἐκ θαλάσσης τῆς βορείης ἐς νοτίην διήκουσι, « Ἡρ. » Διήκειν εἰς βάθος τὸ τραῦμα, « Γαλ. (ᾗ ἐπιρ.) » Οἱ οὕτω διήκοντες διανοίας, « Ἰακρ.
Διήλασα, ἀόρ. ά, τοῦ Διελαύνω.
Διηλασία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διελασία.
Διῆλθον, ἀορ. β'. τοῦ Διέρχομαι.
Διηλιάω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (Ξηραίνω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω.
Διηλιφής [διαλείφω], ές (ὁ, ἡ), Π. διόλου ἀλειμμένος, πασαλειμμένος.
Διηλλαγμένως, ἐπίρ. Διαφορετικά, παρηλλαγμένως.
Διηλόω ῶ, Μ. ὠσω. Διατρυπῶ (μὲ καρφί)· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διελαύνω).
Διήλυσις [διέρχομαι], εως (ἡ), = Δίοδος, Διέξοδος.
Διημερεύω, Μ. εὑσω. Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.
Διήμερος (ὁ, ἡ) δύω ἡμερῶν.
Διημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω ὅλως διόλου.
(Δίημι), ἔχρ. (ὅθ. τὸ μσ. ἢ πθ.) Δίεμαι, (ᾗ τὸ αὐνθ.) Ἐνδ.ημι, (ἴδε Δίω ᾗ παρβλ. Ἵημι).
Διηνεκής [διήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Διαφέρω], ές (ὁ, ἡ) ὁ φθάνων ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, (ἐπμ.) συνεχής, ὁλόκληρος, ἀδιάκοπος· μακρὺς, ἐκτεταμένος, διεξοδικός· παντοτεινός. ||. (τὸ οὐδ.) Διηνεκὲς ἢ Ἐς τὸ διηνεκὲς, ἀντὶ -
Διηνεκῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνέχειαν, χωρὶς διακοπήν· κατ' ἔκτασιν· διὰ παντός· (συνκδχ.) σαφῶς, ῥητῶς, ἀκριβῶς.
Διήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιπνεόμενος, ἀερικὸς, (ἐπμ.) ὑψηλὸς, (παρβλ. Ἠνεμόεις).
Διηνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Διαφέρω.
Διηνυκέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διανύω.
Διῆξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Διήκω, (συγχ. τῷ-
Διῆξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Διαΐσσω ἢ Διάττω.
Διηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω, Μεταβάλλω ὅλως διόλου θάλασσαν ἢ νῆσον εἰς ἤπειρον.
Διήρεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διερέσσω.
Διῃρημένως [διαιρέω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά.
Διήρης [δίς, ἄρω ἢ ἔρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σειρὰς (δύο πατώματα). « Ἔσχατον διῆρες μελάθρων, « Εὐρ., τὸ θεύτερον (ἐπμ. εἰς τοὺς παλ.) τὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ οἴκου, τὸ ἄλλ. Ὑπερῷον. ||. (οὐσ.) Διήρης (ἡ), (ἐνν. ναῦς), πλοῖον (κάτεργον) μὲ δύο σειρὰς κωπιῶν.
Διῆσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διηθέω.
Δίηται, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνχ. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίεμαι.
Διηυκρινημένως [διευκρινέω], ἐπίρ.(μτχ.). Σαφῶς, εὐκρινῶς, ἀκριβῶς.
Διήφυσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Διαφύσσω.
Διηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ, διαπερνῶ (κυρ. ἐπὶ φωνῆς), (μτβτ.) διαδιδάζω τὸν ἦχον.
Διηχή (ἡ). ἡ διάβασις τοῦ ἤχου εἰς τὸν ἐγκέφαλον· ἀντήχησις.
Διήχημα (τὸ). ἡ μεταβολὴ (παρβλ. Δίεσις) τοῦ ἤχου, (συγχ. τῷ Δήχημα).
Διηχής, ές (ὁ, ἡ). ὁ διαδιδάζων ἢ ἀνταναχλῶν τὸν ἦχον· διὰ τοῦ ὁπ. δύναται νὰ διέλθῃ ὁ ἦχος.
Διθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος μεταξὺ (βρεχόμενος ὑπὸ) δύω θαλασσῶν.
Διθεία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Διθείτης, ου (ὁ). ὁ πιστεύων δύο θεούς.
Δίθηκτος (ὁ, ἡ). ἀκονισμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, δίστομος.
Δίθρονος (ὁ, ἡ). ὁ συνιζάμενος ἐκ δύο θρόνων. » Τιμή—, « Αἰσχλ.
Δίθρους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο φωνὰς (διπλεῦν ἦχον).
Δίθυμία (ἡ). δίγνοια ἢ διχαγμὸς, [ἐκ τοῦ
Δίθυμος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς διαφωνίαν (εἴτε πρὸς ἑαυτὸν εἴτε πρὸς ἄλλον), ἀσύμφωνος ἢ ἀναποφάσιστος.
Διθυραμβέω-ῶ, Μ, ήσω. Ψάλλω διθύραμβον.
Διθυραμβικός, ή, όν, (ᾗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς διθύραμβον, συνθεμένος ἐν εἴδει διθυράμβου.
Διθυραμβογενής, ές (ὁ, ἡ), ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, (ἴδε Διθύραμβος).
Διθυραμβογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) διθυράμβους.
Διθυραμβοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς διθυράμβων, (ὁ αὐτὸς ᾗ) προγυμναστὴς ἐκείνων οἱ ὁπ. τοὺς ἔψαλλον.
Διθυραμβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω διθυράμβους.
Διθυραμβοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ διθυραμβοποιοῦ.
Διθυραμβοποιΐα (ἡ). σύνθεσις διθυράμβων.
Διθυραμβοποιὸς (ὁ). ὁ συνθέτων διθυράμβους, ποιητὴς διθυράμβων.
Διθύραμβος (ὁ), [δίς, θύρα, βαίνω], ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος (διὰ τὴν διπλῆν τε γεννησιν). 2) (μτνμ.) λυρικόν τι ποίημα (ὕμνος) κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ διθυράμβου Διονύσου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὕφος ἐνθουσιαστικὸν καὶ λέξεις στομφώδεις, ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου) » Οὐκ ἔζι Διθύραμβος, οὐχ' ὕδωρ πινῆς, « ἴδε ᾗ Διπλοῦς, ᾗ παρβλ. Θριαμβος καὶ Ἴαμβος).
Διθυραμβοχώνη (ἡ), Π. (Κωμ.) ἡ χύνουσα (ὡς εἰς χωνευτήριον) διθυράμβους. » Μῦσα—, « Θεοδωρίδ.
Διθυραμβωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω διθυράμβους.
Διθυραμβώδης, ες (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-ωζῶς. Μὲ ὕφος διθυράμβου, (ἐπμ.) πομπώδης.
Δίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο θύρας ἢ δύο θυρόφυλλα (κανάτια). « Τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, » Ἄρστ. (καὶ ἐπ' ὄρρ.) ὁ ἔχων δύο καύκαλα (καθὼς τὰ μύδια κτλ.). « Λέγω δὲ δίθυρα, τὰ δυσὶν ὀστράκοις περιεχόμενα, » Ἄρστ., (ἴδε καὶ Ἀνάπτυκτος).
Δίθυρσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) δύο θύρσους. ||. (οὐσ.) » Τὸ δίθυρσον, « ὁ διπλοῦς θύρσος.
Διΐ, δοτ. τοῦ Ζεύς.
Διίαμβος (ὁ). διπλοῦς ἴαμβος, ποὺς μετρικὸς συγκείμενος ἐκ δύο ἰάμβων.
Διιάω, Μ. άσω, Π. κοιμῶμαι κατὰ συνέχειαν.
Διΐγμαι, πρκ. τοῦ Διικνέομαι.
Διιδμεναι, Π. ἀντὶ Διειδέναι.
Διίδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἱδρύων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταϊδρωμένος.
Διιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρύνω, χύνω (ἐβγάλλω) διὰ τοῦ ἱδρῶτος.
Διιδών, οὖσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δοράω.
Διιέναι, ἀπαρ. τοῦ Δίειμι καὶ τοῦ
Διιήμι, Μ. διήσω (ἀόρ. Διῆκα κτλ.). Κάμνω (Φένω) τι νὰ περάσῃ διά τινος (τόπου), ἀπολύω. » Οὔτ' εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δύναται,.. μὴ Θεσσαλῶν διιέντων, « Δμ. (ᾗ μσ.) » Πυκνὸν δὲ οὕτως, ὡς μήτε χιόνα διιέναι, μήθ' ὕετόν » Θφρ. (καὶ πθ.) » Αυσίμαχος διειμένος ἀπηγγέλλετο, « Πλ. 2) περνῶ ἀνάμεσα, διαπερνῶ. » Ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, « Ξεν. » Δίες ᾗ ἄλλο φάμμα ὑποκάτω τούτου, « Ἱππκρ. 3) (συνκδχ.) μουσκεύω, (ἐπμ.) λειόνω. » Ἑλαδίῳ ταύτην (τὴν ἀμίαν) διεῖς, » Ἀθ. (ᾗ μσ.) » Ὄξει διέμενος, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Ἐλαίῳ διεθεις, « Δσκρ. 4) ἐκτείνω. » Διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ (ὁ ἀετὸς), « Γρφ.
Διιθυντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Διευθυντής, [ἐκ τοῦ
Διιθύνω, Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Διευθύνω.
Διικμάζω, Μ. άσω, = Διϋγραίνω.
Διικνέομαι-οῦμαι, Μ. διίξομαι (ἀόρ. Διικόμην κτλ.), = Διήκω, Διέρχομαι, (τρπ.) διηγοῦμαι καταλεπτῶς κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διῖκται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Διικνέομαι.
; Διικτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διαπερασθῇ ἢ νὰ διαπεράσῃ, διαπεραστικός (ἄλλοι διορθ. Διιτικός).
Διῖκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Διῖξαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Διικνέομαι.
Δίιξις, εως (ἡ), = Διέλευσις.
Δίιος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δία, θεῖος.
Διιπετής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ Διός (τοῦ οὐρανοῦ) πεσὼν ἢ πίπτων, (κοιν.) οὐρανοκαταίβατος. » Αἶθος—, « Ἡρωδ. » Ποταμὸς—, « Ὅμ., ὁ πλημμυρῶν ἀπὸ τὰς βροχάς. 2) (κατ' ἔκτ.) αἰθέριος, λαμπρός, καθαρός, διαφανής. » Λαμπροτερος ἢ πρὶν καὶ διϊπετέστερος (ὁ αἰθήρ), « Εὐρ. » Διιπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖς ςαθμὰ, « αὐτ., ἐφεγγοβολοῦσεν ἀπὸ τὸ πῦρ ὁ ναύσταθμος. » Ἦν δὲ γόνος (γονὴ) ἀποῤῥέῃ διιπετής, « Ἱππκρ., (ἴδε ᾖ.
Διιπετής, έος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν ὑψηλὰ εἰς τὸν αἰθέρα, Ἀεροπετής. » Οἰωνὸς—, « Ὅμ. Ὕμν.
Διιπόλια (τὰ). ἑορτὴ ἀρχαιοτάτη τοῦ (Πολιέως) Διὸς εἰς τὰς Ἀθ., (παρβλ. Διάσια).
Διιπολιώδης, εος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παμπάλαιος (ὡσὰν τὰ Διιπόλια), σκουριασμένος (μτφορ.).
Διιππάζομαι, Μ. άσομαι, = Διιππεύω.
Διιππασία (ἡ), = Ἀνθιππασία, ἅμιλλα ἱππέων.
Διιππεύω, Μ. εύσω. Διαβαίνω ἔφιππος, (μτφορ.) διέρχομαι (παρέρχομαι) ταχέως, παραβαίνω. » Μὴ διιππεύειν τὰ ἐν τῇ θ. Γραφῇ θεωρήματα, « Σύρ.
Διίπταμαι, Μ. διαπτήσομαι (ἀόρ. Διέπτην κτλ.). Διαβαίνω πετῶν.
Διισθμέω-ῶ, Μ. ήσω, ᾖ.
Διισθμίζω, Μ. ίσω. Διαβιβάζω (κυρ. πλοῖον) διὰ τοῦ ἰσθμοῦ.
Δίισθμος (ὁ, ἡ). χωρισμένος δι' ἰσθμοῦ.
Διιστάνω ᾖ Διιστάω-ῶ, = Διίστημι.
Διιστέον, = Διαγνωστέον, θετ. τοῦ Δίοιδα.
Διίστημι, Μ. διαστήσω (ἀόρ. Διέστησα ᾖ μσ. Διέστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ξεχωριστὰ (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ διάστημα), (ἐν γεν.) μακρύνω ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαιρῶ, ξεχωρίζω, (μτφορ.) βάλλω εἰς διχόνοιαν. » Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς ὁ πολέμιος καὶ διίστη, « Πλ. » Ζῶντας μὲν ἡμᾶς οὐδὲν ἀλλήλων διέστησεν, « αὐτ. » Τοὺς τὴν ἡδονὴν διιστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας, « αὐτ. (ᾖ μσ.) » Ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον ᾖ τὸν ἀδικώτατον, « Πλάτ. » Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι, « Ἀρςφ. 2) Π. ςήνω ἀνάμεσα. » Ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι διαστήσαιντο, « Θκρ. ||. (μσ.) χωρίζομαι εἰς τὴν μέσην, στέκω μακρὰν, ἀπέχω. διαφέρω. σχίζομαι, ἀνοίγω. (μτφορ.) εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν. (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. (φλσφ.) ὑπόκειμαι εἰς διάστασιν. » Ὁ δῆμος αὐτῷ διέστη, « Πλ., παρεμέρισαν καὶ τῷ ἄνοιξαν δρόμον. » Τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, « Ἀπολλόδ. » Θάλασσα ῥαγεῖσα διίστατο, « Φιλ. καὶ Ὅμ. Ἰλ. Ν. » Τοσοῦτον διεστᾶσιν ἀλλήλων ὅσον ψυχὴ σώματος ᾖ ἄνθρωπος θηρίου, « Ἀρςτ. » Διαστήτην ἐρίσαντε, « Ἰλ. Δ. » Τίη διέσταμεν; Ἰλ. Φ. » Ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειςήκει, « Δμ. » Πομπηΐου καὶ Κεύσαρος διαστάντων, « Πλ. » Καὶ διαστάσης ὡσεὶ ὥρας μιᾶς, « Γρφ., ἀφ' οὗ ἀπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ. » Τὸ σημεῖον εἰ διέστηκεν, ἤτοι ἐφ' ἓν διέστηκεν, ἢ ἐπὶ δύο, ἢ ἐπὶ τρία. « Ἀλέξ. Ἀφροδ.
Διιστορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἕν.
Διισχάνω (παρτ. Διίσχανον), Π. ἀντὶ Διίσχω.
Διισχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι καθ' ὑπερβολὴν ἰσχνόν.
Διισχυρίειω (χ. Μ.), = τῷ
Διισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπιστηρίζομαι εἴς τι. 2) βεβαιόνω (ὑπερασπίζομαι) ἐπιμόνως μίαν ἰδέαν.
Διίσχω, Μ. διασχήσω, = Διέχω.
Διιτέον, θετ. τοῦ Δίειμι (διεξέρχομαι, διηγοῦμαι).
Διιτικὸς [δίειμι], ή, όν. Διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ διέλθῃ τι, (Γαλλ.) perméable.
Διῖχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διικνέομαι.
Διιχνεύω, Μ. εύσω, καὶ
Διιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχνηλατῶ, (παρβλ. Διοιχνεύω).
Δίκα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δίκη.
Δικάζω [δίκη], Μ. δικάσω καὶ Ἰων. δικῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ὡς δικαστής. » Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, « Ἡσ. » Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, « Ἰλ. Ψ. » Τίς αὕτη δίκη εἴη, ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν; « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν, « Θκ. ||. (μσ.) κρισολογοῦμαι πρός τινα. » Οὐδενὶ πώποτε δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα οὔτε ἐφύγομεν, « Ασ. (ᾖ χ. πτ.) » Βιάζεσθαι οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, « Θκ.
Δικαία (ἡ), Π. ἀντὶ Δίκη.
Δικαιαρχία (ἡ). ἀρχὴ (διοίκησις, ἐξουσία) δικαία.
Δικαιεῦμαι, Δ. ἀντὶ Δικαιοῦμαι.
; Δικαϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δίκην (εἰς τὸ δίκαιον), δικαίου ἴδιος, (Μ. Ἀντ. Ε'. λδ'.).
Δικαιοδοσία (ἡ). ἡ διανομὴ τῆς δικαιοσύνης, ἡ εἰς ἕκαστον ἀπόδοσις τοῦ δικαίου κατὰ νόμους, (Λατ.) jurisdictio. » Οἱ περὶ τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμοι, « Πλβ. » Ἡ κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσία, « αὐτ. (ἴδε Σύμβολον). 2) ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἄρχοντος πολιτικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ. » Ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλέα, « Στρ. » Ἄρχοντας δὲ νόει τοὺς ἔχοντας δικαιοδοσίαν, « Σχλ. Βασιλ.
Δικαιοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δικάζω, εἶμαι.
Δικαιοδότης, ου (ὁ). κριτής, δικαστής, (κυρ.) ἄρχων πολιτικὸς (διοικητὴς κτλ.) ἔχων συγχρόνως ᾖ δικαστικὴν ἐξουσίαν.
Δικαιοδοτικός, ή, όν. Δικαιοδότου ἴδιος.
Δικαιοκρισία (ἡ). κρίσις δικαία.
Δικαιοκρίτης, ου (ὁ). ὁ κρίνων δικαίως, δίκαιος κριτής.
Δικαιολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λέγω τὰ δίκαιά μου, δικάζομαι (κρισολογοῦμαι) πρός τινα, δικηγορῶ.
Δικαιολόγημα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς δικαιολογίαν.
Δικαιολογία (ἡ). τὸ νὰ λέγῃ τις τὰ δίκαιά του (κυρ. ἐπὶ δικαστηρίου), δικηγορία. 2) = Δικαιολόγημα.
Δικαιολογικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ περιέχων (ἡ ἀνήκων εἰς, ἡ ἐπιτήδειος πρὸς) δικαιολογίαν, δικηγορικός.
Δικαιολόγος (ὁ). ὁ δικηγορῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου.
Δικαιομετρία (ἡ). δίκαιον μέτρημα.
Δικαιόμετρον (τὸ), εἴδ. ἀγγείου, (ἴα.) ἡ δικαστικὴ κλεψύδρα.
Δικαιονόμος (ὁ, ἡ), = Δικαιοδότης.
Δικαιόπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὰς πόλεις τοῦ ὁπ. φυλάττεται δικαιοσύνη.
Δικαιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὸ δίκαιον, φυλάττω δικαιοσύνην.
Δικαιοπράγημα (τὸ). πρᾶξις δικαία, ἀρετή.
Δικαιοπραγὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τὸ δίκαιον, δίκαιος.
Δικαιοπραγία (ἡ). τὸ δικαιοπραγεῖν, ἐνάρετος διαγωγή.
Δικαιοπραγμοσύνη (ἡ), = Δικαιοπραγία.
Δίκαιος [δίκη], α καὶ (σπν. ἡ ἀμφ.) ος, ον. (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) Ἴσος (Ὅμοιος) καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπ' ὅλα τὰ) μέρη, ἰσόῤῥοπος, ἰσόμετρος, ἀνάλογος, σωστὸς (δηλ. οὔτ' ἐλλείπων οὔτε περισσεύων), ὁμαλός· (ἐπμ.) εἰς καλὴν κατάστασιν, 'γιερὸς κτλ., (ἐν γεν.) καθὼς πρέπει νὰ ἦνε. » Ἅρμα οὐ δίκαιον, ἀδίκων ἵππων συνεζευγμένων, « Ξεν. » Αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαί εἰσι στάδιον ἐξάπλευρον, « Ἡρ., (κοιν.) ἴσια-ἴσια (σωστὰ) ἓν στάδιον. » Δίκαιον ἔχουσι τὸ σῶμα οἱ ἄνθρωποι, « Ἱππκρ. (τὸ ὁπ. ἑρμην. ὁ Γαλ. » Ἀκριβῶς ἴσον ἑκατέρωθεν ἐκ δεξιῶν γε καὶ ἀριστερῶν. «) » Δικαίη χείριξις, « αὐτ. » Θάλασσα δικαιοτάτη, « Στοβ., ἡ ἐντελῶς γαληνιῶσα, (κοιν.) 'σὰν τὸ 'λάδι. 2) (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ πράττων τὸ δίκαιον· φυλάττων πρὸς πάντας τὰ χρέη του, (ἐπμ.) ἀκριβής, εἰλικρινής, φιλαλήθης, ἀπροσωποληπτος κτλ. » Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε, « Γνμ. » Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, « Αἰσχ. » Δίκαιος ἰητρὸς πρὸς πᾶσαν ὁμιλίην, « Ἱππκρ. » Συγγραφεὺς δίκαιος, « Λκ. » Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, « Γρφ. (καὶ Κωμ.) » Γήδιον δίκαιον, « Ξεν., τὸ λυπρόν. (ᾖ ἰδιωνυμ.) » Ἵππος δικαία (ἡ ἐν Φαρσάλῳ), « Ἀρςτ., ἡ γεννῶσα ὁμοία. » Ἵππος δίκαιος, « Ξεν., ὁ καλῶς γυμνασμένος. 3) (εἰς τοὺς ἀρχαιοτ. χρόν.) πεπολισμένος, ἥμερος, μὴ κάμνων κακὸν εἰς ἄλλον. » Χείρων δικαιότατος Κενταύρων, « Ἰλ. Α. » Γλακτοφάγων, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ν. » Οὔ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι, « Ἰλ. Β. 4) (μὲ τὸ ὑπαρκτ. ῥῆμα καὶ μὲ ἀπαρ.) ἄξιος (ἔχων δίκαιον ἢ χρέος) νὰ κάμῃ ἢ πάθῃ ἢ λάβῃ τι » Ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ, « Ἀρστφ. » Οὔτ' ὀφείλω, οὔτ' ἐκτῖσαι δίκαιός εἰμι, « Ασ. » Σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν, « αὐτ. » Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι, « Δμ. » Οἷς πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι ᾖ ἀπιστότατοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι τοῖς εὐπραγίαις, « Θκ. 5) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος δικαίως, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην, νόμιμος· ἀνήκων, ἁρμόδιος, εὔλογος. »Δίκαια (» Χάρις) δικαία, « Δμ. » Ψῆφος—, « Συν. » Δικαια λέγετε, « Θκ. » Λεγοντα νικᾷν καὶ δικαια κἄδικα, « Ἀρχ. »Ἐκ τῶν δικαίων, « αὐτ., ἀντὶ Δικαίως. ‖ (τὸ οὐδ.) Δίκαιον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. σημ. Α'.) ἡ δικαιοσύνη. » Ἀρχέλαος ἔλεγε τὸ δίκαιον οὐ φύσει ἀλλὰ νόμῳ εἶναι, « Αρτ. » Καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου, « Ἡσ. (Β'.) τὸ ἀνῆκον (ἀναλογοῦν) εἰς ἕκαστον, (καθὼς καὶκοιν. λεγομεν:) τὸ δίκαιόν του. » Τὰ δίκαια ποιεῖν (ἢ τάττειν) τινί, « Λξ. »Τυγχάνειν τῶν δικαίων, « Δ. Ἁλ. (Γ'.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον. » Πεπληρώσεταί σοι τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια, « Φάλ. » Τὰ δίκαια πράττεσθαί τινα, « Αἰσχλ., = Δίκην λαμβάνειν παρά τινος. (Δ'.) τὸ δικαίωμα ἢ τὸ δικαιολόγημα. » Οὐδέν ἐστι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τ' ἄλλα ζῶα, « Πλ. »Πολει τηλικοῦτον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα, « Δ. Χρσ. » Παρεχόμενοι ἃ ἔχομεν δίκαια πρὸς τε αὐτοὺς καὶ ὑμᾶς, « Θκ. » Ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, « Ἡσ. » Μὴ καθυβρίζ τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, « Λκ.

Δικαιοσυνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ δικαίου (ἐναρέτου) ἀνθρώπου. » Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ 'στί, « Θγν.

Δικαιόσυνος (ὁ), Π. ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς ἔφορος τῆς δικαιοσύνης).

Δικαιότης (ἡ), = Δικαιοσύνη.

Δικαιοφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (νομιζόμενος) δίκαιος.

Δικαιοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) τῆς δικαιοσύνης, νομοφύλαξ.

Δικαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρίνω (Νομίζω) τι δίκαιον, εὑρίσκω εὔλογον. » Τούτου δὲ οὕτω δικαιοῦντος, « Ἡρ. » Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, « Θκ. (παρβλ. Ἀξιόω). 2) διὰω τινὸς τὸ δίκαιόν του ἢ λέγω ὅτι ἔχει δίκαιον, τὸν δικαιολογῶ, τὸν ἀθωόνω. » Δικαιώσατε χήραν, « Γρφ. (ᾧ πθ.) » Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, « αὐτ. »Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοισου, « αὐτ. 3) καταδικάζω (τιμωρῶ) τινα δικαίως. »Κατ' ἀξίαν ἑκάστου ἀδικήματος ἐδικαίευ, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ὑμᾶς αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, « (καὶ πθ.) » Οἱ ἱρεῖς ἐδικαιεῦντο, « Ἡρ. » Μέγιστου ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι, « Συν. (καταχρ.) »Χαλκὸς δικαιωθείς, « Αἰσχλ., ὁ δικιμασθείς.

Δικαίωμα (τὸ). τὸ κριθὲν (ἀποφασισθὲν ὅτι εἶνε) δίκαιον, εὔλογον· νόμος, ἐντολή. » Δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου, « Γρφ. » Δικαιώματα λατρείας, « αὐτ., τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα. 2) λόγος (αἰτία, ἀφορμὴ) πρὸς δικαίωσιν, δικαιολόγημα. » Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, « Θκ. » Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυροτερον, « Σδ. 3) ἀποζημίωσις, ἱκανοποίησις. πρόσιμον. »Δικαίωμα, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος, « Ἀρχτ. »Τῶν δὲ ἄλλων δικαιωμάτων ᾔρεισθω, « Πλάτ. 4) (μτγν.) προνόμιον, δικαίωμα. » Ὅσα ἄλλα δικαιώματα ἐκράτουν, « Βασιλ. Ἀρμεν. (παρβλ. Δικαίωσις).

Δικαίως, ἐπίῤῥ. Μὲ δίκαιον τρόπον, μὲ δικαιοσύνην· εὐλόγως· κατ' ἀξίαν· ἀληθῶς, τῷ ὄντι. »Οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κοσμιοί εἰσι, « Πλάτ.

Δικαίωσις [δικαιόω], εως (ἡ). δικαιολόγημα. » Πολλὰς δικαιωσεις προτεινάμενοι, « Δ. Κάσ. 2) τὸ νὰ νομίζῃ τις τι (καὶ ἐπμ. νὰ τὸ ἀπαιτῇ ὡς) δίκαιον, ἀπαίτησις, (Γαλλ. prétention). » Ἀπὸ δικαιώσεως ταιᾶς δε, « Δ. Ἁλ. »Ἐκ τῶν συνόδων, ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο ὥστε κτλ., « Θκ. » Ἐκ τούτου ἐγένοντο καὶ περὶ τὰς δικαιώσεις βιαιότεροι, « Πλ. » Καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει, « Θκ., μετέβαλον αὐθαιρέτως (αὐτοδικαίως) τὴν συνήθη τῶν λέξεων σημασίαν, (παρβλ. Ἀξίωσις). 3) τιμωρία (δικαία). »Καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ' εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίγνετο, « Θκ. » Τὰς ὑπὸ θεοῦ δικαιώσεις τῶν ἐξαμαρτανόντων, « Πλ., (παρβλ. Δικαίωμα).

Δικαιωτήριον (τὸ), = Δικαστήριον, κολαστήριον.

Δικαιωτής, οῦ (ὁ). ὁ τὸ δίκαιον ἀποδιδούς, δικαστής· τιμωρός.

Δικᾶν, Ἰων. ᾷ Ἀττ. ἀντὶ Δικάσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δικάζω.

Δικανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰς δίκας, ἔμπειρος (ἐπιτήδειος) νομικὸς ἢ δικηγόρος. » Οὓς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς, « Πλάτ. » Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο, « Ξεν. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δικαστικά, ῥητορικὸς, δικηγορικός. » Ῥημάτια δικανικά, « Ἀρστρ. » Δικανικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ἡ ῥητορική. » Ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ καὶ δικανικά, « Πλάτ., ὑπερβολάς. » Ἐνύπνιον μακρὸν καὶ δικανικόν, « Δκ., τὸ συνθεμένον.

Δικανικῶς, ἐπίῤῥ. Ῥητορικῶς, δικηγορικῶς· (ἐπμ.) μὲ τέχνην, μὲ ἔμφασιν, μὲ ὑπερβολάς.

Δικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω καρδίας. » Οἱ Παφλαγόνες πέρδικες δικάρδιοί εἰσιν, « Αἰλ.

Δικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Δικέφαλος.

Δικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἰμαι=Δίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς τοῦ ἔτους καρποφορῶν.

Δικάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (προσδιωρισμένος διὰ) δίκην. » Ἡμέρα—, « Νμ. 2) ὁ ἐπιδεχόμενος (ὑπαγόμενος εἰς) δίκην, ἀμφισβητήσιμος. » Δικάσιμον ἦν τὸ πρᾶγμα, « Ἄθαν.

Δικασις, εως (ἡ). τὸ δικάζειν.

Δικασπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. δικάζω, εἶμαι δικαστὴς (δικασπόλος).

Δικασπολία (ἡ), Π. τὸ δικάζειν, κρίσις.

Δικασπόλος (ὁ), Π. κριτὴς, δικαστής, βασιλεύς.

Δικαστηρίδιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ

Δικαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου δικάζουν οἱ δικασταί, κριτήριον. 2) (συνεκδχ.) τὸ συνέδριον (ἡ ὁμήγυρις) τῶν δικαστῶν, (ὅθεν:) »Δικαστήριον κ»θίζειν τινί, « Λθ., κινεῖν κρίσιν (κατὰ λέξ. συγκροτεῖν δικαστικὴν συνεδρίασιν) κατά τινος.

Δικαστής, οῦ (ὁ). ὁ δικάζων (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου), κριτής.

Δικαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δικαστήν. » Δικαστικὸν, « Ἀρστ., ὁ μισθὸς τοῦ δικαστοῦ. 2) ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ δικάζειν, Δικανικός. »Στρατηγῷ καὶ δικαστικῷ ᾗ πολιτικῷ, « Ξεν.

Δικάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δικαστής.

Δικατάληκτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων δύο καταλήξεις.

Δικαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=Δίκαυλος (ὁ, ἡ), ὅτν., ὁ ἔχων δύω καυλοὺς (διπλοῦν καυλόν).

Δικεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Δίκω, ῥίπτω.

Δίκελλα [δίς, κέλλω], ης (ἡ). τὸ δικαλωτὸν τσαπεῖ', δικέλλι.

Δικελλίτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος, σκάπτων μὲ) δίκελλαν.

Δικελλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δικέλλης.

Δίκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κέντρα ἢ διπλοῦν κέντρον. » Σκορπίος—, « Αἰλ.

Δικέραιος, Π. καὶ

Δικέρως (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίκερως.

Δίκερας, ατος (τὸ). διπλοῦν κέρατον· εἶδ. διπλοῦ ποτηρίου, (ἴδε Ἀμφικύπελλος).

Δικέρατος καὶ

Δίκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κέρατα. » Μώνυχον ᾗ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὠφται τῶν ζώων, « Ἀρστ.

Δικέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κεφαλάς.

Δίκη (ἡ), [δίκω]. τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη, ἡ δικαιοκρισία. (ὡς θεότης, προσωποποιουμένη) = Θέμις ἡ, Νέμεσις, θεία δίκη. » Δίκη πάνυ' ὀρῶσα, « Εὐρ. » Βωμὸν αἰδέσαι δίκας, « Αἰσχλ. » Δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο, « Ἡσ. »Οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, « Ὀδ. Ι. » Δυκίην εἴρυτο δίκησί τε καὶ σθένει, « Ἰλ. Π. »Ἐν (» Σὺν) δίκῃ (ᾗ ἄλλ.) »Δίκῃ, » Κατὰ δίκην, « ἐπίῤῥ., ἀντὶ Δικαίως, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντ.) » Παρὰ δίκην, « = Ἀδίκως. »Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, « Πίνδ. » Οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, « Σοφ. 2) συνήθεια, τρόπος, ἔθιμον, καθῆκον. » Ἡ γὰρ δικῶν (γερόντων κτλ.) δίκη, « Ὀδ. Ξ. Ω. » Ὑπερ ἱππομαχίας δίκη, « Ἀῤῥ. »Διηθέουσι κόπρον κατὰ δίκην, « Ἱππκρ., κατὰ φύσιν, κατὰ τὸ σύνηθες. (καὶ ἄλλ., ἀντὶ ὁμοιωματ. ἐπίῤῥ.) »Δίκαν Φιλοκτήτου ἐφέπων, « Πίνδ., ὡσὰν τὸν Φιλοκτήτην. »Ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, « Ἀρστ. » Δίκην τυμπάνων, « Στρ. (παρβλ. Τρόπος). 3) κρίσις (κυρ. ἰδιωτικὴ καὶ ἐγκληματική), κρισολογία, διαδικασία. » Ὡς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύνατα εἴπῃ, « Ἰλ. Σ. » Ἄλλῃ παρακλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες, « Ἡσ., στρεψοδικοῦσιν. » Ἡ δίκας ἰδίας ἐδικάζετο, ἡ γραφὰς ἐγράφετο, « Δσ. » Τάς τε ἰδίας δίκας καὶ τὰς δημοσίας, « Δμ. » Ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ δίκαι, οὐ μέντοι καὶ αἱ δίκαι γραφαί, « Πλθ. (ἴδε καὶ Πλάτ. Εὐθ. ῥῥ. καὶ παρβλ. Γραφή), (ὀθ.) »Δίκη»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαγχανω (ἀντιλαγχάνω, ἐπάγω) τινί, « (ἡ) » Δίκην διώκω, « κινῶ κρίσιν κατά τινος (καὶ τὸ ἐναντ.) » Δίκην φεύγω, « ἐγκαλοῦμαι, κατηγοροῦμαι. » Δίκην ὄφλω, « χάνω τὴν κρίσιν μου, καταδικάζομαι. » Ὤφλε τὴν δίκην ἐρήμην, « Δμ. » Δίκην ἔχων, ἐμισθώσατο ῥήτορα, « Αρτ. » Ἐπειδὴ ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην, « Ξεν.

4) (συνκδχ.) ἱκανοποίησις, ἀποζημίωσις, (τὸ δικαίως ἐπιβαλλόμενον) πρόστιμον, τιμωρία· καταδίκη. » Δίκην ἐπιτίθημί (τάττω) τινι, « ἐπιβάλλω (καταδικάζω εἰς) πρόστιμον κτλ. » Δίδωμι (» Ἔχω, » Ὑπέχω, » Παρέχω, » Τίνω) δίκην (τινί), (κυρ.) τὸν ἱκανοποιῶ, πληρόνω τὸ πρόστιμόν μου, (κοιν.) κάμνω τὸν κανόνα μου, (ἐπμ.) τιμωροῦμαι. » Οὐκ ἔδοσάν σφι δίκας τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἰοῦς, « Ἡρ. » Ἐξέτισε τὴν δίκην, « Ασ. » Ὑπὸ τῆς αἰθρίας δίκην ἐδίδοσαν, « Ξεν. » Ὁ μὲν αἴτιος τῶν πραγμάτων καὶ ὑμῖν ϗ ἡμῖν ἔχει τὴν δίκην, « αὐτ. » Δίκην λαμβάνω (ἔχω, πράττομαι, κομίζομαι κτλ.) παρά τινος, « λαμβάνω τὴν ἱκανοποίησίν μου, ἐκδικοῦμαι. » Ταύτην ἔλαβον τὴν δίκην, ἣν ὑμεῖς, δικαιοτάτην εἶναι ἡγησάμενοι, ἐτάξατε, « Ξεν. » Ἔχω παρὰ σοῦ τὴν (πᾶσαν) δίκην, « Ἡρ., (καὶ ἐλλ.) » Εἰ φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω δίκην, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Δίκην ἔχω, ἢ » Δίκης τυγχάνω, « Ξεν., λαμβάνω τὰ ἐπίχειρά (τῆς κακίας) μου, τιμωροῦμαι. (καὶ κατ' ἄλλ. σύνταξ. καὶ ἐκδοχ.) » Δίκας δίδωμι παρά τινι, « Θκ., κρίνομαι (λέγω τὰ δίκαιά μου) ἔμπροσθέν τινος, (ἴδε καὶ Δίδωμι). » Δίκας ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων, « Ἡρ., ἐτελείοναν τὰς διαφοράς των. » Λεύσιμός σε μένει δίκη, « Εὐρ., καταδίκη. » Τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; « Αἰσχλ.

Δικηγορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ (Ἀγορεύω) ὡς δικηγόρος, συνηγορῶ ὑπέρ τινος.

Δικηγορία (ἡ). ἀγόρευσις (ὁμιλία) δικηγόρου.

Δικηγορικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Δικηγόρου ἢ Δικηγορίας ἴδιος.

Δικηγόρος (ὁ), Π. = Δικολόγος.

Δικηλίκτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Δεικελιστής.

Δίκηλον (τὸ), Π. ἀντὶ Δείκελον.

Δίκηλος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων διπλοῦν σπάσιμον (κήλην).

Δίκην, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) Ὡσὰν κτλ., ἴδε Δίκη (2).

Δικηφόρος (ὁ, ἡ), Π. τιμωρὸς, ἐκδικητής. » Πότερα, δικαςὴν ἢ δικηφόρον; « Αἰσχ. » Ἡμέρα—, « αὐτ., ἡ τῆς ἐκδικήσεως.

Δικίδιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Δίκη.

;Δίκλεις, ειδος, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Δικλὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. θύρα) μὲ δύο κλεισίματα (θυρόφυλλα [κανάτια], ἢ κλειδονιαὶς), διπλὴ, (συνκδχ.) μεγάλη, ὑψηλὴ καὶ πλατεῖα. ||. (πλθ.) τὰ θυρόφυλλα (κανάτια).

Δικογραφία (ἡ). τὸ ἔργον (ἐπάγγελμα) τοῦ δικογράφου.

Δικογραφικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει δικογραφίας.

Δικογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐξ ἐπαγγέλματος δικανικοὺς λόγους, (δικηγόρος) συνθέτων τὰς πρὸς τὸ δικαστήριον ἀναφορὰς τῶν ἰδιωτῶν.

Δικοδίφης, ου (ὁ), (Αξφν.). ὁ διφῶν (ζητῶν, σκαλίζων) δίκας, δικηγόρος.

;Δικοδοσία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικαιοδοσία.

Δικοθετέω-ῶ, Μ. ἡσω. Διευθετῶ (Ἀγωνοθετῶ) δίκην, δικάζω.

Δίκοκκος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων δύο κόκκους (σπυριά, κουκκούτσια, σπόρους).

Δικολάβος (ὁ), (νλγ.). ὁ κρισολογούμενος, διάδικος, ἢ ὁ ἐργολαβήσας δίκην (δικηγόρος).

Δικολέκτης, ου (ὁ). Π. ἀντὶ Δικολόγος.

Δικολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ (Διδάσκω, Πραγματεύομαι) περὶ δικονομίας. 2) δικηγορῶ, εἶμαι δικολόγος.

Δικολογία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δικολόγου.

Δικολόγος (ὁ). ὁ λέγων (ἐκθέτων προφορικῶς ἐπὶ δικαστηρίου) δίκην, δικηγόρος, (Ἰταλ.) ἀβοκάτος.

Δικόλουρος (ὁ, ἡ). δὶς κολοβὸς (κόλουρος). » Πυραμὶς—, « Νικομ.

Δίκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κόλπους (κοιλότητας).

Δικολύμας, α (ὁ), Κωμ. ὁ λυμαινόμενος (διαστρέφων) τὰς δίκας, συκοφάντης, στρεψοδίκης.

Δικομαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φιλονεικῶ (Ὑπερασπίζομαι ἐπὶ δικαστηρίου) ὑπόθεσιν, κρισολογοῦμαι, (Ζ. καὶ Ἀδικομαχέω).

Δικόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κονδύλους (κόμπους, κλείδωσαις).

;Δίκορμος (ὁ, ἡ). (δένδρον) μὲ δύο κορμοὺς (στελέχη).

Δίκορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο (διαφορετικοῦ χρώματος) κόρας τῶν ὀφθαλμ.

Δικοῤῥάπτης, ου (ὁ), = Δικοῤῥάφος.

Δικοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συῤῥάπτω (ψευδεῖς) δίκας, εἶμαι δικοῤῥάφος.

Δικοῤῥαφία (ἡ). τὸ δικοῤῥαφεῖν.

Δικοῤῥάφος (ὁ). ὁ συῤῥάπτων (πλάττων, ἐφευρίσκων) ψευδεῖς δίκας, (Τουρκ.) σεῤῥέτης, (Γαλλ.) chicaneur, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Δικογράφος).

Δίκορσος (ὁ, ἡ), Π. Δικέφαλος, καὶ

Δικόρυμβος καὶ

Δικόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κορυφὰς (διπλὴν [εἰς δύο διῃρημένην] κορυφήν). » Ὁ Παρνασσὸς—, « Ακ.

Δικοτέχνης, ου (ὁ), = Δικηγόρος, (ἐπὶ κακοῦ) = Δικοῤῥάφος.

Δικότυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶς κοτύλας (βυζιὰ) εἰς τοὺς πλοκάμους του. » Τὰ γὰρ ἄλλα πάντα (μαλάκια) δικότυλά ἐςιν, « Ἀρςτ. 2) (ἐπὶ ἀγγ.) ὁ χωρῶν δύο κοτύλας (;).

Δικρᾶ (τὰ), (κατὰ κρ.) ἀντὶ Δίκροα, οὐδ. πλθ. τοῦ Δίκροος.

Δικραὴς [δὶς, κρᾶς], έος (ὁ, ἡ), Π. = Δικέφαλος.

Δίκραιος [δὶς, κρᾶς ἢ κεραία], α ἢ ος, ον, = Δίκροος, διχαλωτός.

Δικραιότης (ἡ). τὸ σχῆμα τοῦ δικραίου.

Δίκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [δὶς, κραῖρα]. ὁ ἔχων δύο ἄκρας, Δίκροος, (συγχ. τῷ Δίκραιος).

;Δικρανὴς, έος καὶ

Δίκρανος, ου (ὁ, ἡ), [δὶς, κάρηνον], Π. Δικέφαλος, διχαλωτός. » Δίκρανος (ὁδὸς), « Ἡσύχ.; ἡ χωριζομένη εἰς δύο. ||. (οὐσ.) Δίκρανον (τὸ), ἐργαλ. γεωργ.

Δικράνι, (Λατ.) φούρκα, (παρβλ. Δίκροος).

Δικρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι δικρανον, χωρίζω (σχίζω) τὴν ἄκραν του εἰς δύο.

Δικρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων διπλοῦν κράτος (συμβασιλεύων μετ' ἄλλου). » Ἀτρεῖδαι—, « Σοφ. 2) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐπίσης κρατῶν (νικῶν). » Λόγχαι—, « Σοφ., αἱ τῶν δύο μονομαχησάντων ἀδελφῶν.

Δικρόα (ἡ), θηλ. έν. καὶ

Δικρόα (τὰ), οὐδ. πλθ. τοῦ

Δικρόος-οῦς καὶ

Δίκροος-ους (ὁ, ἡ), [δὶς, κέρας ἢ κρᾶς;]. σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην, διχαλωτός· (ἐν γέν.) διπλοῦς. » Οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι δικρόαν ἔχουσι τὴν γλῶσσαν ἄκραν, « Ἀρςτ. » Παρὰ τὸ δικροῦν τῆς γλώσσης « Ἱππκρ. ||. (οὐσ.) Δικροαι (αἱ) ϗ Δικροα-ᾶ (τὰ), ξύλα μὲ δύο κλάδους (διχαλωτὰ), δικράνια.

Δίκρος (ὁ, ἡ) καὶ

Δικρὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Δίκροος.

Δικροσσιον (τὸ), εἰδ. ὑφάσματος, [ἐκ τοῦ

Δίκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶ (ἢ ϗ ἀπὸ τὰς δύο ὄψεις) κρόσσια.

Δίκροτος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς κροτῶν (κτυπῶν), διπλοῦς. » Σφυγμὸς—, « Γαλ. » Ναῦς—, « Ξεν., ἡ ἔχουσα δύο σειρὰς κωπίων ἑκατέρωθεν, = Διήρης, ἡ τῆς ὀπ. (δι' ἔλλειψιν κωπηλατῶν) δουλεύουν μόνον τῶν δύο σειρῶν ἢ τὰ δύο ζευγάρια κωπιά, (παρβλ. Μονόκροτος). » Ὁδὸς—, « Θκρ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίκροος, (ἴδε Δίκρανος).

Δίκρουνος (ὁ, ἡ). (κρατὴρ κτλ.) μὲ δύο κρουνοὺς (μαστάρια, μουσλούκια), (κατὰ τὸν Letronne) διπλοῦς (ὥστε νὰ δέχεται δύο εἰδῶν κρασία, ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος νερὸν ϗ εἰς τὸ ἄλλο κρασί).

Δίκροῦς (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Δίκροος.

Δικταμνίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος (καρυκευμένος) μὲ δίκταμνον.

Δικταμνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Δίκταμνον (τὸ) καὶ

Δίκταμνος (ἡ) καὶ

Δίκταμον (τὸ), εἰδ. φυτ., ἀγριοφλησκοῦν· ἡ ἀγριοῤῥίγανη (κυρ. τοῦ βουνοῦ τῆς Δίκτης εἰς τὴν Κρήτην), (κοιν.) μαλλιαρόχορτον.

Δικτατορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Γίνομαι) δικτάτωρ.

Δικτατορεία ϗ Δικτατωρία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐξουσία) τοῦ δικτάτορος.

Δικτάτωρ, ορος (ὁ), [Λατ.] ὁ πρὸς καιρὸν καὶ εἰς κρισίμους περιστάσεις διοριζόμενος τὸ πάλαι ἀνυπεύθυνος μονάρχης τῶν Ῥωμαίων.

Δίκτυ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Δίκτυον.

Δικτυαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (φέρων, σηκόνων, κουβαλῶν) τὸ δίκτυον.

Δικτυάλωτος (ὁ, ἡ). πιασμένος μὲ (εἰς τὰ) δίκτυα.

Δικτυβολέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ῥίπτω τὰ δίκτυα. [ἐκ τοῦ

Δικτυβόλος (ὁ, ἡ), Π. = Δικτυοβόλος.

Δικτύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δίκτυον.

Δικτυεία (ἡ). ἡ διὰ δικτύων ἁλιεία, ψάρευμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δικτυεύς, έως (ὁ), = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ
Δικτυεύω, Μ. εὐσω. Ψαρεύω [μὲ τὰ δίκτυα).
Δίκτυνα (ννα), ης (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις (ὡς ἐπιστατοῦσα εἰς τὰ δίκτυα καὶ τὸ κυνήγιον).
Δικτυοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) εἰς τὴν θάλ. τὰ δίκτυα, ἁλιεύς.
Δικτυοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ᾑ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος δικτύου, Δικτυωτός.
Δικτυόθετος (ὁ, ἡ), (κυρ. τοῖχος) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικτυωτός.
Δικτυοθήρας, α (ὁ). ὁ θηρεύων μὲ τὰ δίκτυα, ἁλιεύς.
Δικτυόκλωςος (ὁ, ἡ), Π. κλωσμένος (πλεγμένος) ὡσὰν-
Δίκτυον (τὸ), [†δίκω]. δίχτυ, πλεγμάτι. (ἐνίοτε) κλωβί. (μτγν.) καφάσι.
Δικτυοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ᾑ
Δικτυοποιός (ὁ ἡ). ὁ κατασκευάζων δίκτυα.
Δικτυοσυλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ σύρων (ἕλκων) τὸ δίκτυον, Ψαρᾶς.
Δικτυοφόρος (ὁ). μονομάχος φέρων (ὡπλισμένος μὲ) δίκτυον, (Λτν.) rétiarius.
Δικτυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα δικτύου, ἢ περικλείω εἰς τὸ δίκτ.
Δικτυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δικτυοειδής.
Δικτυωτός, ὴ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα δικτύου, (Τουρκ.) καφασωτός· (ἀρχιτ.) » Τοῖχος —,« Βιτρ., ὁ κτισμένος μὲ τούβουλα τετράγωνα βαλμένα κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον ⟨⟩.
Δίκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κύκλους (τροχούς), δίτροχος.
Δίκυμος (ὁ, ἡ). ἡ δὶς ἢ δίδυμα κυήσασα, Διδυμοτόκος.
Δίκυρτος (ὁ, ἡ). (κυρ. κάμηλος) μὲ δύο κυρτώματα (καμπούρας), (παρβλ. Δρομάς).
†Δίκω (εὔγρ. μόνον ὁ παρτ. ἡ ἀόρ. Ἔδικον, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Δικεῖν. καὶ ἡ μτχ. Δικὼν), Π. [ἴσημ. ;]. ῥίπτω· (συνηθ.) κτυπῶ, πλήττω. καταβάλλω.
Δίκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο κῶλα (μέλη ἢ μέρη), διπλοῦς.
Δικὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ †Δίκω.
Δικωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωπηλατῶ μὲ δύο κωπιὰ συγχρόνως.
Δικωπία (ἡ). δύο (ἓν ζευγ.) κωπία. ‖. (ἐσ.) = τῷ
Δίκωπος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) μὲ δύο μόνον κωπία, (ἐπμ.) μικρὸν, (καιν.) μονοκοῦπι, ἢ μὲ ζευγαρωτὰ (ἀντικρύζοντα ἑκατέρωθεν) κωπία (ὥστε νὰ τὰ κινῇ συγχρόνως ὁ αὐτὸς κωπηλάτης).
Διλέκυθον (τὸ). (ὠὰν) μὲ δῦω λεκίθους, δίκροκον.
Διλήκυθον (τὸ). δύο λήκυθοι μαζῇ, ἓν ζευγάρι ληκύθων.
Δίλημμα (τὸ. [δὶς, λῆμμα], εἶδ συλλογισμοῦ συγκειμένου ἐκ δύω ἐναντίων προτάσεων τῶν ὁπ. ὁποτέραν κεν δεχθῇ ὁ ἀντίδικός μου, τὸ συμπέρασμα εἶν' ἐπίσης ὑπὲρ ἐμοῦ, ὁποῖον τὸ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Φαρισαίους: » Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων; « καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. »Ὅτε ταῦτ' ἐπράττετε κτλ. Περὶ Στεφ. Σελ. 301 (Τσυχν. 321.)
Διλήμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ διλήμματος, διλημματικός. ‖. (οὐσ.) Δίλημμάτων (τὸ), = Δίλημμα.
Δίλιπτος (ὁ, ἡ). ὁ διττῶς ἐκλαμβανόμενος.
Διλιτριαῖος καὶ Διλιτραῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων δύω λίτρας.
Διλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω δὶς (Ἐπαναλαμβάνω) τὸ αὐτό. 2) λέγω τι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους, (παρβλ. Δισσολογέω).
Διλογία (ἡ). τὸ λέγειν δὶς ἢ διττῶς τὸ αὐτὸ, ἐπανάληψις λόγου, ταυτολογία.
Δίλογος (ὁ, ἡ), = Ταυτολόγος. 2) (Γρφ.) δόλιος, διπρόσωπος, ψεύςης, ἄλλα φρονῶν καὶ ἄλλα λέγων ἢ ἄλλα εἰς ἕνα ᾑ ἄλλα εἰς ἄλλον.
Δίλογχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος) δύω λόγχας. 2) ὁ λαχὼν (λαβὼν) δύο μερίδια, (ΘΠ.) διπλοῦς. » Ἄτη —, « Αἰσχλ.
Δίλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω λόφους (κορυφάς). » Πέτρα —,« Σοφ., ὁ Παρνασσὸς, (ἴδε Δικόρυφος).
Διλοχία (ἡ). δύω λόχοι (στρατ.), διπλοῦς λόχος.
Διλοχίτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς διλοχίας· λοχαγὸς δύω λόχων.
Δίμακρος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἐκ δύω μακρῶν συλλαβῶν, (δηλ.) = Σπονδεῖος.
Διμάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Διμήτωρ.
Δι μάχαιρος (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος (πολεμῶν) μὲ δύο μαχαίρας.
Δι μάχης, ου (ὁ). ἱππεὺς ὅς τις (ἐν καιρῷ ἀνάγκης) μάχεται ᾑ πεζὸς, (παρβλ. Ἀμιππος).
Διμεδίμνον (τὸ). μέτρον χωροῦν δύο μεδίμνους, διπλοῦν μέδιμνον.
Διμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ διῃρημένος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) δύο μέρη, διπλοῦς.
Διμερῶς, ἐπίρ. Εἰς δύο μέρη.
Διμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν δύω μετρητάς, (δύο μέτρα).
Δίμετρος (ὁ, ἡ). κυρ. στίχος συγκείμενος ἀπὸ δύο μέτρα (δηλ. 4 πόδας).
Διμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο μέτωπα (πρόσωπον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη). » Φάλαγξ —, « Τακτ.
Διμηνιαῖος, α, ον, καὶ
Δίμηνος (ὁ, ἡ). δύω μηνῶν, ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς) δύω μῆνας. ‖ Διμηνον (τὸ), διάστημα δύω μηνῶν, δύω μῆνες. » Τῇ στρατιᾷ διμήνου τροφὰς ἀποφέρειν, « Ξεν.
Διμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) δύω μητέρας, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Δίμιτος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ δύο μίτους (κλωστάς).
Δίμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) δύο μίτρας (ζώνας ἢ κεφαλοδέματα).
Δίμναιος καὶ
Δ μναῖος, α, ον. Ὁ ἔχων (ἀξίζων ἢ λαμβάνων, ἢ συνιστάμενος εἰς) δύω μνᾶς. » Δίμναῖα μισθώματα, « Δκ.
Δίμνεως, ω (ὁ, ἡ), ἴων. ἀντὶ
Δίμνεος-ους (ὁ, ἡ), = Δίμναῖος.
Διμοιρία (ἡ). διπλῆ μερὶς (σιτηρέσιον, μισθὸς κτλ.), δύο μερίδ α· (ἀριθμ.) τὰ δύο τρίτα. 2 (τακτ.) = Ἡμιλοχία.
Διμοιριαῖος, α, ον. (μτγν.) Ἴσος μὲ τὰ δύο τρίτα (ἢ τὰ δύο τέταρτα) δεδομένου τινὸς μεγέθους.
†Διμοίριον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίμοιρον.
Διμοιρίτης, ου (ὁ). (κυρ. στρατιώτης) ὁ λαμβάνων (σιτηρέσιον ἢ μισθὸν) διμοιρίαν (δηλ. τὸ διπλοῦν ἢ τὸ ἥμισυ ἢ τὰ δύο τρίτα τῆς δραχμῆς). 2) ἀρχηγὸς μιᾶς διμοιρίας, ὑπολοχαγός. » Στρατεύεται, καὶ αὐτίκα διμοιρίτης ἐστί, ᾑ μετὰ μικρὸν λοχαγὸς, « Συν.
Δίμοιρος (ὁ, ἡ), = Διμερὴς, διπλοῦς. 2) ὁ περιέχων τὰ δύο τρίτα ἑνὸς ὅλου, ὀλιγώτερος ἓν τρίτον. (ὅθεν) » Δίμοιρον (δραχμῆς), « Πλάτ., τέσσαρες ὀβολοί. « Δίμοιρον (λίτρας), « Πλ., ὀκτὼ οὐγγίαι, ᾗ.
Δίμορφος (ὁ, ἡ). διπλοῦς τὴν μορφὴν, (παρβλ. Διφυής).
Διμόρφωτος (ὁ, ἡ). διπλοῦς τὴν μορφὴν (τὸ μόρφωμα). » Τὰ ζῴδια τῶν Ἰχθ. ᾑ τῶν Διδ. διμόρφωτα, « Μανέθ.
Δίμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ δύο φτίλια (μύξας).
Δίνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δίνη.
Δινάειες, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Δινήεις.
Δινάζω, Μ. άσω, (σπν.) ἀντὶ Δινέω.
Δίνασε, Δ. Π. ἀντὶ Ἔδίνησε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἁ. τοῦ Δινέω.
Δινέμεν καὶ Δινέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Δινεῖν, ἐνγ. τῆς ἀπαρ τοῦ Δινέω.
Δίνευμα (τὸ). κυκλοειδὲς κίνημα, ζρηφογύρισμα, [ἐκ τοῦ
Δινεύω, Μ. εύσω καὶ
Δινέω-ῶ [δῖνος] Μ. ήσω. Κινῶ τι κυκλοειδῶς, γυρίζω, στρηφογυρίζω. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) φέρνω γύρους, κυκλοφορῶ, περιχέφομαι, περιπλανῶμαι· χορεύω, (παρβλ. Δονέω).
Δίνη (ἡ), = Δίνησις, (κυρ.) ἢ εἰς τὰ ῥεύματα γινομένη συστροφὴ τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος.
Δινήεις, εσσα, εν, Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἔχων δίνας, (ἐπμ.) βαθὺς καὶ ὁρμητικός. 2) (σπν.) = Κυκλοτερὴς, στρογγυλος.
Δινηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Δίνησις.
Δίνημα (τὸ), = Δίνευμα
Δίνησις [δινέω], εως (ἡ) ἡ κυκλοτερὴς περιστροφὴ, στρηφογύρισμα, κυκλοφορία. » Τῇ τοῦ παντὸς συμπεριπολοῦντες δινήσει, « Γρ. Νύσ.
Δινητὸς, ὴ, όν, Π. ὁ περιστρεφόμενος ὡς δίνη. »Πέτρος —,« Ἐπγρ., ἡ μυλόπετρα.
Δινοδία (ἡ), (σπν.). βροχὴ βαθεῖα μὲ ἀνεμοστρόβιλον, ἀνεμόβροχι.
Δῖνος (ὁ), [δίω], = Δίνη, Δίνησις, συστροφὴ, περιστροφή. 2) = Σκοτοδινίασις, ζάλη (τῆς κεφαλῆς). 3) εἶδ. χορῦ, (βάλσι). 4) ἀλῶνι. 5) εἶδ. ποτηρίου (εἰς σχῆμα κολοκύνθης). 6) = Βέμβιξ. 7) = Τόρνος.
Δινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δινεύω τι μὲ τὸν τόρνον (δῖνον), τορνεύω, στρογγυλαίνω.
Δινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δινήεις.
†Δινώεις, εσσα, εν, = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δινήεις.
Δινωτὸς, ὴ, όν. Δινευμένος εἰς τὸν τόρνον (δῖνον), τορνευτὸς· στρογγυλός.
†Δίξοος (ὁ, ἡ), [δὶς, ξέω] (κυρ. κορμὸς δένδρου) ὁ δὶς ἢ εἰς δύο (σανίδας) σχιζόμενος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίοζος)
Δίξός, ὴ, όν, Ἰων. ἀντὶ Δισσὸς, διπλοῦς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διὸ, Σύνδ. ἀντὶ Δι' ὅ, ὅθεν, διὰ τοῦτο, λοιπὸν.

Διοβλὴς, ῆτος καὶ

Διόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ βληθεὶς (κτυπηθεὶς) ὑπὸ τοῦ Διὸς, κεραυνόβλητος.

† Δίβολον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διώβολον.

Διόβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥιφθεὶς (σφενδονισθεὶς) ὑπὸ τοῦ Διός. » Κεραυνὸς—, « Εὐρ. (συνκδχ.) » Κτύπος—, « Σοφ.

Διογενέτωρ, ορος (ὁ), Π. γεννήτωρ τοῦ Διός· (καταχρ. τόπος) ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ζεύς.

Διογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (ἢ ἐκ τοῦ γένους) τοῦ Διὸς, (ἐν γέν.) εὐγενής.

Διογένητος (ὁ, ἡ), γραμτ, (πρὸς παραγωγὴν τοῦ) Διόγνητος.

Διογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πολλὰ ὀγκῶδες (νὰ πρησθῇ, νὰ φουσκώσῃ), ἐκτείνω, αὐξάνω, (τρπ.) μεγαλοποιῶ. ||. (μσ. ἢ πθ.) πρήσκομαι, φουσκόνω, (μτφορ.) ὑπερηφανεύομαι.

Διόγκωσις [διογκόω], εως (ἡ). πρήξιμον, φούσκωμα κτλ.

Διόγνητος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) Διογέννητος, = Διογενής.

Διόγονος (ὁ, ἡ), Π. = Διογενής.

Διοδεία (ἡ), = Διόδευσις.

Διοδεύσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ διοδεύσῃ.

Διόδευσις, εως (ἡ). τὸ διά τινος τόπου πέρασμα, [ἐκ τοῦ

Δι-οδεύω, Μ. εύσω. Περνῶ (Περιπατῶ, Ταξειδεύω) διά τινος τόπου, διαβαίνω.

Δι-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διέρχομαι (Διαβαίνω) ὁδοιπορῶν.

Διοδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δίοδον, ἀνοίγω δρόμον.

Δίοδος (ἡ), = Διόδευσις, (ἰατρ.) = Διαχώρησις. 2) (συνκδχ.) δρόμος, πέρασμα.

Δίοζος (ὁ, ἡ). (βτν.). ὁ ἔχων δύο ὄζους (ῥόζους ἢ κλάδους), διχαλωτός.

Διοζόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ εἰς δύο ὄζους (κλάδους).

Διόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ Διὸς, θεόθεν, οὐρανόθεν.

Δι-οίγνυμι ἢ Δι-οίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Διέῳξα κτλ.), Π. ἀντὶ Διανοίγω. » Διοίγειν κλεῖθρα, « Σοφ. » Τὰς γνάθους διοίγνυτε, « Ἀρςφ.

Δί-οιδα, Μ. διείσομαι (παρτ. Διῄδειν κτλ.). Γνωρίζω τι κατὰ βάθος (μὲ ἀκρίβειαν), τὸ ἠξεύρω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Δι-οιδαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

Δι-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι (Φουσκόνω) κατὰ πολλά, (συνκδχ.) ἐξάπτομαι (ἐρεθίζομαι) εἰς τὸ ἄκρον.

Διοιδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) πρησμένος, φουσκωμένος, (συγχ. τῷ Διειδὴς).

Δι-οικέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διῴκεον-ουν, πρκ. Διῴκηκα καὶ Δεδιῴκηκα). Διευθετῶ (κυρ. τὰ κατὰ τὸν οἶκον μου), (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διορθόνω. οἰκονομῶ· κατορθόνω, διευθύνω. (ἰατρ.) χωνεύω, (συνκδχ.) τρέφω. » Τὰ ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται, « Ἀρςτ. (παρβλ. Οἰκονομέω καὶ Διατίθημι). ||. (μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) συμβιβάζομαι μετά τινος, (κοιν.) δίδω καὶ παίρνω. » Διοικησαμένου πρὸς Κτησικλέα, « Δμ. 2) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) κατοικῶ χωριστὰ (κατὰ μόνας) » Εἰμὴ ᾖ διοικοῖντο κατὰ κώμας, « Ξεν.

Διοίκημα (τὸ). τὸ διοικηθὲν (διαχειρισθὲν) ὑπό τινος πρᾶγμα.

Διοίκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοικεῖν, διευθέτησις, διεύθυνσις, τακτοποίησις, ἐξοικονόμησις, διαχείρισις (χρημάτων κτλ.), (φυσ.) διατροφή. » Ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, « Δμ., = τῷ

Διοικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διοικῶν (διευθετῶν κτλ.), διευθυντὴς, ἐπιςάτης, ἐπίτροπος, οἰκονόμος (κυρ. θησαυροῦ) κτλ.

Διοικητικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα ἢ προθυμίαν) εἰς τὸ διοικεῖν. » Τὰς διοικητικὰς τῆς τροφῆς ἐνεργείας, « Ὀρε.β.

Διοικήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Διοικητής.

Διοικήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Διοικητής.

Δι-οικίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω εἰς διάφορα μέρη τοὺς κατοικοῦντας εἰς ἕν. » Μαντινέας δὲ διῴκισαν, « Ἰσκρ. (ᾖ πθ.) » Διῳκίσθη δ' ἡ Μαντίνεια τετραχῇ, « Ξεν. 2) (προθετ.) = Μετοικίζω. » Ἐκ Κωλυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν, « Ασ. 3) (ἐν γέν.) χωρίζω, διαχωρίζω. » Εἰ διῴκισα γράμμασι τοὺς συνημμένους τῇ γνώμῃ, « Συν.

Διοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Διοικισμὸς (ὁ). τὸ διοικίζειν, διασκορπισμὸς τῶν κατοίκων μιᾶς πόλεως· μετοικεσία· (ἐν γέν.) χωρισμός.

Δι-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω (Κλείω, Φράσσω) τι οἰκοδομῶν τὸ μεταξύ. » Τοὺς στενωποὺς διοικοδομεῖν, « Διόδ.

Διοικοδομὴ (ἡ). τὸ μεταξὺ οἰκοδόμημα (χώρισμα).

Δι-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξακολουθῶ νὰ οἰκονομῶ (νὰ διοικῶ).

Δι-οινοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερνῶ (Μοιράζω) εἰς τοὺς συμπότας οἶνον κτλ. διὰ τοῦ οἰνοχόου.

Δι-οινόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμεθῶ τινα.

Δίοιξις [διοίγνυμι], εως (ἡ), = Διάνοιξις, ἄνοιγμα (εἰς τὴν μέσην). » Ἡ τῶν ἀνθῶν —, « Θφρ.

Διοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαφέρω.

Δι-οϊστεύω, Μ. εύσω, Π. περνῶ τὸν ὀϊςὸν (τὴν σαγίτταν) ἀνάμεσα ἢ πέρα-πέρα, (Ὀδ. Τ. 578, 587). 2) κάμνω νὰ φθάσῃ τι ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν τινὸς διαστήματος, (Ὀδ. Μ. 102.).

Δι-οιστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰστρηλατῶ, ἐξάπτω (τὴν ἐπιθυμίαν.)

Δι-οίσω, μέλλ. τοῦ Διαφέρω.

Δι-οιχνέω-ῶ, Π. = Διέρχομαι, διαπορεύομαι, διοδεύω, διαβαίνω, (συγχ. τῷ Διιχνεύω).

Δι-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Χάνομαι διὰ πάντα (ὅλως διόλου), παρέρχομαι, περνῶ. » Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀριθμοῦ διοίχηνται, « Ἡρ. » Χρόνου διῳχηκότος, « Νικηφ.

Δι-οκλάζω ᾖ; Δι-οκλάω-ῶ, Μ. άσω. Γονατίζω ὀλίγον, συγκαθίζω.

Διοκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀκνῶ (Συστέλλομαι, Δυσκολεύομαι) ὀλίγον.

Διόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Διόβλητος.

Διοκωχὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Διακωχή.

Διολέσω καὶ Ἀττ. Διολέω-ῶ, μέλλ. τοῦ Διόλλυμι.

Δι-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Διώλισθον κτλ.). Ὑλιστρῶ ᾖ φεύγω διὰ μέσου τινος, ξεγλιστρῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), ὑγλυτόνω. » Στρεψοδικῆσαι ᾖ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, « Ἀρςφ.

Διολκὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διέλκειν, τράβιγμα ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀντιπερισπασμός. (συνκδχ.) ἀμφισβήτησις, διαφιλονείκησις.

Δίολκος (ὁ). ὁ δρόμος (τὸ μέρος) διὰ τοῦ ὁπ. ἐσύροντο διὰ ξηρᾶς τὰ πλοῖα ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην θάλασ. τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθ.

Δι-ολκόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαχωρίζω μὲ ὁλκὸν (αὔλακα).

Δι-όλλυμι, Μ. ολέσω ᾖ Ἀττ. ολέω-ῶ (ἀόρ. Διώλεσα καὶ μσ. Διωλόμην, πρκ. Διολώλεκα καὶ μσ. Διόλωλα κτλ.). Χάνω (Ἀφανίζω) τι ὅλως διόλου, ἐξολοθρεύω. (τρπ.) ξεχάνω, λησμονῶ.

Δι-ολολύζω, Μ. ύξω. Ὀλολύζω δυνατὰ (ἴδε Διωλύγιον) ἢ ἐκ διαλειμμάτων.

Διόλου, ἐπίρ. ἀντὶ Δι' ὅλου, ὁλοτελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν· διὰ παντός.

Δι-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Παραπονοῦμαι) ἀδιακόπως ἢ μετὰ δεινοπαθείας.

Δι-ομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὁμαλὸν (ὁμοιόμορφον), ἰσάζω, ἐξομαλίζω. ||. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) διατηρῶ πάντοτε μίαν ᾖ τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἢ κατάστασιν (ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σύστημα).

Διομάλισις, εως (ἡ) καὶ

Διομαλισμὸς (ὁ). τὸ διομαλίζειν, ἡ ὁμαλότης (τὸ ὁμοιόμορφον) τῆς διαθέσεως ἢ καταστάσεως τῆς ψυχ. καὶ τοῦ σώμ., (ἰατρ.) ἡ διακοπὴ τῆς νόσου, ἡ ἡσυχία τοῦ ἀσθενοῦς, ἀπυρεξία.

Δι-ομαλύνω, Μ. υνῶ, = Διομαλίζω (μτβτ).

Διομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ ἢ κατὰ τοῦ Διὸς μαινόμενος, θεομανὴς, ἢ θεομάχος.

Δίομβρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος (ὑπὸ τῆς βροχῆς), (ἐν γέν.) = Διΰγρος.

Διομηνία (ἡ), Π. = Θεομηνία.

Δι-ομιλέω-ῶ καὶ (μσ.) Διομιλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συνομιλῶ.

Δι-όμνυμι καὶ (ἀποθτ. ἢ μσ.) Δι-όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι ἀντὶ ομόσομαι (ἀόρ. Διωμοσάμην, πρκ. Διομώμοκα κτλ.). Κάμνω (Ἀρνοῦμαι ἢ Βεβαιόνω τι [ἐν γέν.] Μαρτύρομαι μὲ) φρικτοὺς ὅρκους. » Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα, « Δμ.

Δι-ομολογέω-ῶ, καὶ (μσ.) Δι-ομολογέομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Ὁμολογῶ (Ὑπόσχομαι) μετὰ βεβαιότητος, συμφωνῶ ἀμοιβαίως πρός τινα.

Διομολόγησις, εως, κα

Διομολογία (ἡ). ὑπόσχεσις (συνθήκη, συμφωνία) ἀμοιβαία.

Δίον, Π. ἀντὶ Ἔδιον, ἀόρ. β'. τοῦ Δίω.

Δῖον, αἰτ. ἐν. ἀρσ. ἢ οὐδ. τοῦ Δῖος.

Δι-ονομάζω, Μ. άσω. Διαθρυλλῶ (Διαφημίζω) τὸ ὄνομά τινος, (ὄθ:) » Διωνομασμένος, « ὁ ὀνομαστός, περίφημος.

Διονῦς, Π. ἀντὶ Διόνυσος.

Διονύσια (τὰ), ἴδε Διονύσιος.

Διονυσιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ (Ἑορτάζω) τὰ Διονύσια.

Διονυσιακὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον ἢ τὰ Διονύσια. » Διονυσιακὰ (τὰ), « ποιήματα εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διονυσιάς, άδος (ἡ), Π. ἐπίθ. ἀντὶ Διονυσία ἢ Διονυσιακή. ||. (οὐσ.) τὸ φυτ. πήγανον ἢ ἀνδρόσαιμον.

Διονυσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων τὰ Διονύσια.

Διονυσιοκύλακες (οἱ). οἱ κόλακες τοῦ (τυράννου) Διονυσίου. 2) οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, δηλ. οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ (ὑποκριταὶ κτλ.).

Διονύσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον, Βακχικός. ||. (οὐσ.) Διονύσιον (τὸ), ὁ ναὸς καὶ « Διονύσια (τὰ), ἡ ἑορτὴ τοῦ Διονύσου (διαιροῦντο εἰς μεγάλα [τὰ κυρ. Διονύσια] καὶ μικρὰ [τὰ ἄλλ. Λήναια ἢ ἐν Λίμναις] καὶ ἐτελοῦντο ἐκεῖνα μὲν εἰς τὴν πόλιν, ταῦτα δὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν Ἀθην.)

Διονυσομανέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μαίνομαι ὑπὸ τοῦ Διονύσου, ἐκβακχεύομαι.

Διόνυσος (ὁ). ὁ ἄλλ. Βάκχος, θεὸς τῆς μυθολογ. (συνκδχ.) Π. ὁ οἶνος.

Διόνυχος (ὁ, ἡ). = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διώνυχος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δι' ὄνυχος, ἐπεξειργασμένος, ἐξηκριβωμένος.

Διοξειῶν (ἡ), ἄκλ. (μουσικ.) ἡ ἄλλ. Διὰ πέντε (ἐνν. χορδῶν ἢ φωνῶν συμφωνία), (Γαλλ.) **la quinte**, Σ. Διαπασῶν.

Διόπαι, ῶν (αἱ), Σ. Δίοπος (ὁ, ἡ).

Διόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖς (τέκνον) τοῦ Διός.

Διόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθείς, θεόπεμπτος.

Διόπερ, Συνδ. ἀντὶ Δι' ὅπερ, = Διό.

Διοπετής, έος (ὁ, ἡ), = Διΐπετής.

Διόπη, ἴδε Δίοπος.

Διοπομπέω-ῶ καὶ (μσ.) Διοπομπέομαι-οῦμαι, Μ. ἥσω, ήσομαι, = Ἀποδιοπομπέομαι.

Διοπόμπησις, εως (ἡ), = Ἀποδιοπόμπησις.

Δίοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἢ πανταχόθεν ἡ πέρα-πέρα τρύπας (ὀπὰς) τρυπητός, καφασωτός, (παρβλ. Διάτρητος), (ὀθ. ||. οὐσ.) Διόπαι (αἱ), εἶδ. σκολαρηκίων.

Δίοπος (ὁ), [διὰ, †ὄπτομαι=ὁράω]. ἔφορος, ἐπιτηρητής, (Π.) ἀρχηγός, διοικητής· (ναυτ.) ἐπιστάτης πλοίου, (Ἰταλ.) σοπρακάρικο, (ἴδε καὶ Διοπτεύω).

Διοπτεία (ἡ), = Διόπτευσις.

Διοπτάνομαι, Μ. ούμαι, = Διορῶ, διοπτεύω. 2) (πθ.) = Διαφαίνομαι.

Διόπτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Διοπτεύω, Μ. εύσω, = Διοράω, βλέπω ὅλα τὰ μέρη ἢ διὰ μέσου τινός, (ἐπμ.) παρατηρῶ μὲ προσοχήν, παραμονεύω, κατασκοπεύω· ἐπιτηρῶ, ἐπιμελοῦμαι. »Ὁ διοπτεύων τὴν ναῦν,« Δμ., (ἴδε Δίοπος).

Διοπτὴρ (ὁ), = Διόπτης, κατάσκοπος· ἐπιτηρητής· παρατηρητής· (χειρουργ. καὶ γεωμετρ.) = Διόπτρα.

Διόπτης, ου (ὁ), = Δίοπος, ὁ διοπτεύων (παρατηρῶν, κατασκοπεύων κτλ.)

Διόπτρα (ἡ). (ἐν γέν.) ὄργανον διὰ μέσου τοῦ ὁπ. βλέπει τις ἢ ἁπλῶς ἢ καθαρώτερα ἢ μακρύτερα, (ἐπμ.) ὑαλὶ (ἢ μᾶλλ. λίθος διαφανὴς) διὰ τὰ παράθυρα ἢ διὰ τὰ 'μμάτια, (Γαλλ. **lorgnette**). (ἰδικωτ. δὲ γεωμετρ. μέν) ἐργαλεῖόν τι μὲ τὸ ὁπ. μερῶν τὰ ὕψη, καὶ ἐν γέν. τὰς ἀποστάσεις ἢ τὰς ἐπιφανείας, (χειρουγ. δὲ) = Διαστυλεύς.

Διοπτρεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς (γεωμετρ.) διόπτρας ἐργασία.

Διοπτρίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω ᾗ παρατηρῶ πληγὴν διὰ τῆς (χειρουργ.) διόπτρας.

Διοπτρικός, ή, όν. (γεωμετρ.) Ὁ ἀνήκων ἢ καταγινόμενος εἰς τὴν διοπτρείαν.

Διόπτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διόπτρα (χειρουργ.).

Διοπτρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοπτρίζειν, ἡ χρῆσις τῆς (χειρουργ.) διόπτρας.

Δίοπτρον (τὸ), = Διόπτρα. (κυρ.) ὑαλὶ (διὰ τοῦ ὁπ. βλέπομεν). » Οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρον, « Ἄλκ.

Διορατικός, ή, όν. Ὁ βλέπων μακράν, ὀξυδερκής, (μτφορ.) ὁ γνωρίζων (προφητεύων) τὰ μέλλοντα, [ἐκ τοῦ

Διοράω-ῶ, Μ. διόψομαι (παρτ. Διεώρων, πρκ. Διεώρακα ᾗ πθ.[σπν.] Διῶμμαι, ἀόρ. Διεῖδον καὶ πθ. Διώφθην κτλ.). Βλέπω διὰ μέσου τινός, (ἐπμ.) βλέπω καθαρώτερα καὶ μακρύτερα, παρατηρῶ μὲ ἀκρίβειαν, διακρίνω.

Διοργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι ὀργανικῶς, τῷ δίδω ὀργανισμόν, συναρμόζω, διοργανίζω.

Διοργάνωσις, εως (ἡ). διοργανισμός, τεχνικὴ (ὀργανικὴ) κατασκευὴ τοῦ σώματος κτλ.

Διοργίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ μὲ ὑπερβολήν.

Διόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὀργυιῶν ἔκτασιν. »Λίμνη . . βάθος—, « Ἡρ.

Διοργυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω ὡς ὄργυιαν. ||. (εὐχρ. κυρ. ἡ πθ. μτχ.)· Διοργυιωμένος, η, ον. Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ὡς ὁ μετρῶν ὄργυιαν.

Διορθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ-

Διορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰσάζω, τακτοποιῶ, διορθώνω· κατορθώνω, οἰκονομῶ (μίαν ὑπόθεσιν). »Ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο,« Αἰσχ., (κοιν.) ἔπασχε νὰ τὰ 'μπαλώσῃ.

Διόρθωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διόρθωσιν, μέσον (τρόπος) διορθώσεως.

Διόρθωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορθόνειν, ἐπανόρθωσις, τακτοποίησις, βελτίωσις, ξεκαθάρισμα (ἐξόφλησις) λογαριασμοῦ κτλ.

Διορθωτήρ, Π. ἀντὶ-

Διορθωτής, οῦ (ὁ). ὁ διορθόνων (κυρ. σύγγραμμα). »Αἱ δέ κα διορθωσις τῶν νόμων γίνηται, ταξάντων οἱ διορθωτῆρες, « Ἐπιγρ.

Διορθωτικός, ή, όν, καὶ (ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἱκανὸς καὶ πρόθυμος) εἰς διόρθωσιν, ἐπανορθωτικός.

Διορία (ἡ). διάστημα καιροῦ προσδιωρισμένον, προθεσμία, (παρβλ. Διωρία).

Διορίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου διὰ συνόρων, τραβῶ (ἢ χρησιμεύω ὡς) σύνορον, (ἐν γέν.) διαχωρίζω. »Ὁ Τάναϊς διορίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας,« Διόδ. »Τὸ νῦν διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, « Θεμίστ. (καὶ πθ.) »Μηρούς πλατεῖα γραμμὴ διωρισμένους,« Ξεν. 2) = Διακρίνω. « Μᾶλιζα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρή, « Γαλ. 3) προσδιορίζω, παραγγέλλω ῥητῶς· ἀποφαίνομαι, ἀποφασίζω· διισχυρίζομαι, βεβαιόνω. « Τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον, « Πλάτ. » Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Διόρισαι πατέρως λέγεις,« αὐτ. »Ὃ νῦν οὗτος διέβαλλε ᾗ διωρίζετο, (καὶ παθ.) « Οὐ καλῶς δοκεῖ διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν,« Ἀρστ. » Τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων,« αὐτ. 4) μεταφέρω τι ἐπέκεινα τῶν συνόρων, ὑπερορίζω. » Τὸ δὲ ὅρλον ἔξω τῶν ὅρων τῆς χώρας ἀποκτείναντας διορίσαι,« Πλάτ. »Ὅπως τὸν ἐνθέν. θε πόλεμον εἰς τὴν ὑπειρον διοριοῦμεν,« Ἰσκρ. (ᾗ ἑλλ. ἡ ἀμτθ.) »Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν,« Εὐρ., ὑπερβῆναι.

Διόρισμα (τὸ). τὸ διωρισμένον (χωρισμένον ἢ ἀποφασισμένον) πρᾶγμα.

Διορισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορίζειν, ὁ διὰ συνόρων χωρισμός· προσδιορισμός, διασάφησις· διαφορά.

Διοριστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διορίζειν.

Διορκίζω, Μ. ίσω, = Διόμνυμι, (ὄθεν

Διορκισμός (ὁ). ἡ μεθ' ὅρκου βεβαίωσις

Διόρκωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου ὑποχρέωσις.

Διορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μὲ ὁρμὴν τηδε κἀκεῖσε.

Διορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω (Ἀσφαλίζω) τὸ καράβι εἰς τὸν λιμένα (ὅρμον).

Διόρνυμαι, Μ. ὀρσομαι ἢ ὀροῦμαι, Π. διαβαίνω καὶ ἐβγαίνω ἔξω μὲ ὁρμήν· ἐκπορεύομαι.

Δίορος (ὁ, ἡ). Ὁ χρησιμεύων ὡς σύνορον, (ὄθεν: ||. εἰς τὸ παιγν. τοῦ Ἐφεδρισμοῦ) ὁ λίθος τὸν ὁποῖον βάλλων ὡς σημάδι.

†Διόροφος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διώροφος.

Διορύω (ᾗ Διορρύω)-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ μσ. Μεταβάλλομαι) εἰς ὀρρόν (τὸ ῥόν), (κοιν.) κόπτω, τυριάζω.

Διορρύωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ὀρρὸν μεταβολὴ (τοῦ γάλακτος, τῷ αἵματος ᾗ.), (κοιν.) κόψιμον.

Διορυγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορύσσειν, διόρυξις, σκάψιμον διορύγματος. 2) τῷ

Διόρυγμα (τὸ). τὸ διωρυγμένον μέρος, λαγοῦμι ἢ γανδάκι, (παρβλ. Διώρυξ).

Διορυκτίς(κτρίς), (ίδος (ἡ). ἡ διορύσσουσα. » Χελώνη—, « Πολιορκ.

Διόρυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Διορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω ἀνάμεσα, τρυπῶ, ἀνοίγω λαγοῦμι ἢ γανδάκι. (συνκδχ.) χαλνῶ, ἀνατρέπω. «Τὴν γερρόνησον διορύξει, « Δμ. »Διορύσσοντες τοὺς τοίχους, « Θκ. (ᾗ μτφορ.) »Κακουργῆσαι ᾗ διορύξαι πράγματα, « Δμ. (καὶ πθ.) » Διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις,« αὐτ.

Διορυχὴ (ἡ), = Διορυγή.

Διορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω κατὰ συνέχειαν ἢ εἰς ἐκτεταμένον μέρος. (μὲ δοτ.) χορεύων ἀμιλλῶμαι πρός τινα.

Διόρωσις, εως (ἡ), = Διόρρωσις.

Διός, γεν. τοῦ Ζεύς.

Δῖος [κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Δίιος], α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καταγόμενος ἀπὸ) τὸν Δία, θεῖος, (ἐπμ.) μέγιστος, εὐγενέστατος, ἀνδρειότατος, ἐνδοξότατος, ὡραιότατος κτλ., (ἐν γέν.) ἔξοχος (ἐξαίρετος, θαυμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στος) εἰς τὸ εἶδός του. » Δῖος ὑφορβός, « Ὀδ., ὁ ἀγαθός, ὁ ἐνάρετος ἢ θεοφιλής. » Δῖα Χάρυβδις, « Ὀδ., ἡ τερατώδης. (ᾗ μὲ γεν. πλθ. ὡς ὑπερθτ.) » Δῖα θεάων. « Ἰλ. Ξ. » Δῖα γυναικῶν, « Ὀδ. Ο.

Διόσδοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, θεόσδοτος.

Διοσημεία (ἡ). (ἀσυνήθιστον) φαινόμενον τῆς ἀτμοσφαίρας, (π. χ. βροχὴ ἢ βροντὴ ἐν καιρῷ αἰθρίας, κύκλος περὶ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην κτλ.), (ἐπμ. κατὰ τοὺς παλ.) σημεῖον (θαῦμα) τοῦ Διός, οἰωνὸς τοῦ μέλλοντος.

‡Διοσημεῖον (τὸ), καὶ

Διοσημία (ἡ), Π. ἀντὶ Διοσημεία.

Διόσκοροι (οἱ), Π. ἀντὶ Διόσκουροι.

Διοσκούρειον (τὸ). ναὸς τῶν Διοσκούρων.

Διόσκουροι (οἱ). (κατὰ λέξ.) παῖδες (κοῦροι) τοῦ Διός, (ἰδιαιτ.) ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης (τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λήδας). 2) (μτγν.) μετεώρα τινα φαινόμενα εἰς τὰ ἐξάρτια τῶν πλοίων ἐν καιρῷ τρικυμίας, (κοιν.) τελώνια. 3) ἀστερισμός τις τοῦ Ζωδιακοῦ, οἱ ἄλλ. Δίδυμοι.

Διόσμος (ὁ, ἡ). ὁ διαβιβάζων τὴν ὀσμὴν, (παρβλ. Διηχής). ‖. (οὐσ.) ἡ ἰδιότης τοῦ διαβιβάζειν τὴν ὀσμὴν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως.

Διόσπυρον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ ἑπομ.

‡Διόσπυρος (ὁ), εἶδ. δένδρου τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς ὁμοιάζει τὸ κεράσιον, (ἴσ. ἢ) ἀγριοκερασιὰ, (κατὰ τὸν Διυν.) εἶδος λωτοῦ.

Διόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνισάμενος ἀπὸ) δύο ὀστέα (κοκκαλα).

‡Διοσφραίνω, Μ. ἀνῶ. Δίδω εἴς τι ὀσμὴν (καλὴν ἢ κακὴν).

Διότι, σύνδ. Αἰτιολογ. ἀντὶ Δι' ὅ,τι, διατί. « Ἢ καὶ ἔχοις ἂν εἰπεῖν διότις « Ξεν. 2) ἀντὶ τοῦ Ὅτι. » Πυνθάνομαι διότι, « Δμ.

Διοτρεφής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀναθρεμμένος, (ἐπμ.) εὐγενὴς, καλοαναθρεμμένος, (παρβλ. Διογενής).

Διουρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κατουρῶ, ἐβγάλλω διὰ τοῦ οὐρους (συγχ. τῷ Διορρόω).

Διουρητικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων δυναμιν κινητικὴν τῶν οὐρων.

Διουρίζω, Μ. ἰσω. Ἰων. ἀντὶ Διορίζω.

Διοφθείς, εἶσα, έν, πθ. ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Διοράω.

Διοχετεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοχετεύειν.

Διοχετεύω, Μ. εὐσω. Φέρω (Ὀδηγῶ) δι' ὀχετοῦ τὸ ὕδωρ.

Διοχὴ (ἡ), [διέχω]. διάστημα.

Διοχῆς, ἴδε Διώχης.

Διοχλέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Διενοχλέω.

Διοχλίζω, Μ. ἰσω. Ἀναστηκόνω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἀνοίγω (χωρίζω) διὰ τῆς βίας.

Διοχυρόω-ῶ Μ. ὠσω. Ὀχυρόνω τι καλῶς ἢ πανταχόθεν.

Διοψις [διοπτεύω], εως (ἡ). τὸ βλέπειν διὰ μέσου τινός, παρατήρησις ἀκριβὴς, (συνεχ.) κατανόησις.

Δίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο παῖδας.

Διπαλαιστιαῖος, α, ον, καὶ

Διπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο παλαιστῶν ἔκτασιν.

Δίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [δίς, πάλλω]. ὁ ῥιπτόμενος (τιναζόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ ἑκατέρωθεν, (ἐν γεν.) διπλοῦς ἢ ἀλλεπάλληλος (συνεχ.) δεινὸς φοβερὸς, ὁρμητικὸς. » Ξίφος δίπαλτον, « Εὐρ., τὸ δίστομον. » Στρατὸς δίπαλτος, « Σοφ., ὁ πρασσάλλων ἀπὸ δύο μέρη συγχρόνως, (παρβλ. Τρίπαλτος).

Διπηχαῖος, α, ον, καὶ

Δίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πηχῶν ἔκτασιν.

Διπλάδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διπλάσιος.

Διπλάζω, Μ. άσω, = Διπλασιάζω. (ᾗ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι διπλοῦς, διπλασιάζομαι.

Δίπλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. συγκείμενος ἀπὸ δύο ἀλλεπαλλήλως θεμένας πλάκας, (ἐν γέν.) διπλοῦς, (ἐπὶ ὑφασμ.) δίμιτος, (ἐπμ.) πλουμιστὸς ἢ πλατὺς ἢ μὲ δύο ὄψεις. ‖. (οὐσ.) = Διπλοΐς. 2) δοκὸς (πατερὸν) πλοίου.

Διπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι διπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε. ‖. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι ἢ γίνομαι διπλάσιος. » Ἡ ὀλκάς ἐδιπλασίασε, « Ἀσ., ἐκέρδισε τὰ διπλάσια, (κοιν.) ἐδίπλωσε τὸν σεσμαγέν της. (καὶ μὲ γεν.) » Καρπὸν διπλασιάζοντα τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις φυομένων, » Διόδ.

Διπλασίασις, εως (ἡ) καὶ

Διπλασιασμὸς (ὁ), τὸ διπλασιάζειν ἢ διπλασιάζεσθαι, διπλασίασμα.

Διπλασιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διπλασιάζειν ἐπιτήδειος.

Διπλασιολογία (ἡ). ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Διπλάσιος, α, ον, = Διπλοῦς, δύο φοραῖς τόσος ἢ μεγαλήτερος. (κυρ. μὲ γεν.) » Διπλάσιοι αὐτῶν μαχοῦνται, » Πλάτ. » Διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς αὐστάσης, « Ἱστορ. (καὶ χ. ἡ ἑλλ. τῆς γεν.) » Διπλασίαν ἐκτίνειν, » Πλάτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ), » Ἀπὸ διπλασίων χρημάτων ἢ πρότερον, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Διπλάσιον, ἐπίρ. ἀντὶ Διπλασίως. » Διπλάσιον ὤνησας, « Θκρ.

Διπλασιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διπλασιάζω.

Διπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Διπλάσιος.

Διπλασίως, ἐπίρ. Δύο φοραῖς τόσον, τὸ διπλοῦν. » Διπλασίως ἐπερρώσθησαν, « Πλβ. (καὶ καταχρ.) » Διπλασίως ἐλάττων, « Πλάτ.

Διπλασμὸς (ὁ), [δι πλάζω]. = Διπλασιασμός.

Δίπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πλέθρων ἔκτασιν. ‖. (οὐσ.) Δίπλεθρον (τὸ), διπλοῦν πλέθρον, διάστημα δύο πλέθρων.

Δίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πλευράς.

Διπλῆ (ἡ), θηλ. τοῦ Διπλοῦς. ‖. (οὐσ.) = Διπλοΐς. 2) (γρμτ. καὶ κριτ.) σημεῖον ἀμφιβολίας ἢ προσοχῆς (εἰς τὰ ὁραματικὰ ποιήματα).

Διπλῇ, (κυρ.) δοτ. θηλ. τοῦ Διπλοῦς. ‖. (ὡς ἐπίρ.) = Διπλασίως.

Διπληγὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Διπλοῆς.

Διπληδάιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλάσιος.

Διπλῆθης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ὅς τοσοῦτος τὸ πλῆθος, διπλάσιος τὴν ποσότητα, (κατ' ἄλλ. ἀντὶ

‡Διπλήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. δύο φοραῖς γεμισμένος.

Διπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλάσιος.

Δίπλινθος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύω πλίνθους. » Θυρὶς —, « Ἐπιγρφ.

Διπλοείματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν διπλᾶ ἢ διπλωμένα (ἐνδυμένα ἀπὸ μέσα) ἱμάτια.

Διπλόη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ διπλοῦς, διπλόης· δίπλα, ταράκκισμα. » Χιτῶνος —, « Πισίδ. » ἱμάντος —, « Πλδ. » Σιδήρου —, « Πλάτ. καὶ Πλ., ἡ διπλωματιὰ (ζαρωματιὰ) τὴν ὁπ. σχηματίζει ὅταν δὲν ᾖν' ἀτόφυος (μονοκόμματος) ἀλλὰ συνθεμένος ἀπὸ δύο ἢ λάμαις κτυπημένες μαζῆ. » Ὀστέου —, « Ἱπκρ., τὸ ἔνδοθεν (τὸ ἀπαλώτερον) τοῦ κοκκάλου.

2) (μτφρ.) διπλοῦν (μυστηριῶδες) νόημα· ἀλληγορία. » » Τοῦ νομικοῦ βάθος καὶ τῆς διπλόης, « Γργ. 3) διπλότης χαρακτῆρος, ὑποκρισις, διπροσωπία. » Πᾶσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος, « Δξ.

Διπλοθριξ, θτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶς τρίχας. » Πῆτυς —, « Ὀππ., ἡ ἔχουσα διπλᾶ βελόνια (φύλλα).

Διπλοΐζω, Μ. ίσω. Π. = Διπλασιάζω.

Διπλοΐς, ίδος (ἡ). (κυρ. γλαῖνα ἢ ἐσθὴς) πλατεῖα (μεγάλη, » Διπλῆ, « [ἴδε Διπλοῦς]) ὥστε νὰ τυλίσεται ὅλ. περὶ τὸ σῶμα, (παρβλ. Ἁπλοΐς). 2) (χειρργ.) = Διπλόη (ὀστέου).

Δίπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ δύω κλωναῖς, (ἐν γέν.) διπλοῦς.

Διπλόος, όη, όον, Ἰων. καὶ

Διπλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Διπλοῦς.

Διπλοσήμαντος καὶ Διπλόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν.

Διπλουσύνθετος (ὁ, ἡ). διπλοῦς (τὴν σύνθεσιν).

Διπλότης (ἡ), = Διπλόη.

Διπλοῦς [ἴδε Δίπολις], ῆ, οῦν. Δύω φοραῖς τόσος, διπλὸς· διπλάσιος. » Οἰκίαν διπλοῦν, « Λσ., τὰ δίπατον. » Χλαῖναν διπλῆν, « Ἰλ. Κ., ἡ ἄλλ. Διπλοΐς. » Λόγος διπλοῦς, « Ἀρστ., ὁ ἐκ δύω λέξεων ἢ μερῶν τοῦ λόγου συγκείμενος, σύνθετος. » εἶαν τὸ Χρονοτριβεῖν· χρησιμωτάτη δὲ ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυρκμβυπιοῖς· οὗτοι γὰρ ψοφώδεις, « Ἀρστ. (παρὰ τοῖς μτγν. καὶ συγκρ.) » Ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν, « Ματθ. 2) (μτφρ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἁπλοῦς, (ὅηλ.) διπρόσωπος, ὑποκριτὴς, δολιος. » Διπλοῦς ἀνὴρ, « Εὐρ. 3) » Διπλᾶς ὄψεις ἀράξας, « Σοφ. (πλθ.) = Δύω. (ἐνίοτε) ἀντὶ Κυρτὸς, (κοιν.) δυώδιπλαις. » Διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ, « Εὐρ. (Ἰλ. 492), τὴν ῥάχιν τοῦ γέροντος. 4) » Διπλόα ἱμάτια, « Ἀπλλν. ‖. (τὸ οὐδ.) Διπλοῦν ᾗ (Π.) Διπλᾶ, ἐπίρ. ἀντὶ Διπλασίως. » Διπλοῦν ὁρᾶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, « Γνμ. » Διπλᾶ περιπρολαβόντες, « Ὀππ.

Διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω ἢ διπλασιάζω.

Δίπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε διπλωμένον. 2) τσάκισμα γινόμενον εἰς τὸ δίπλωμα. 3) ἀγγεῖον διπλοῦν (ἕνα μέσα εἰς τὸ ἄλλο ὥστε βράζοντος τοῦ νεροῦ τὸ ὁπ. εἶνε εἰς τὸ μεγαλήτερον, νὰ βράζῃ συγχρόνως καὶ τὸ περιεχόμενον (ὁποιαν δήποτε πρᾶγμα) εἰς τὸ μικρότερον, (Γαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λ.) bain-Marie 4) γράμμα ἀνοικτὸν (ἀβούλλωτον, διπλωμένον μόνον) τὸ ὁπ. ἐκδίδει χάριν τινὸς ἡ διοίκησις, πυττάκι, (Ἰταλ.) πατέντα ἢ passaporti, ἢ 5) ἔγγραφον τοῦ ὁπ. φυλάττεται ἀντίγραφον ἢ ἐκδίδονται δύο ὅμοια ἀντίγραφα, διπλόγραφον, (Γαλλ.) duplicata.

Δίπλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διπλόνειν, δίπλωμα. διπλασιασμός· σύνθεσις (λέξεως).

Δίπνους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (φυσῶν, ξεθυμαίνων) ἀπὸ δύο μέρη (τρύπας).

Διποδης, ου (ὁ, ἡ), = Διποδιαῖος.

Διποδία (ἡ). δύω πόδες (προσῳδ.) ὁμοῦ. 2) = Διποδιασμός.

Διποδιάζω, Μ. άσω καὶ Δ. άξω. Χορεύω τὸν διποδιασμόν.

Διποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων δύω ποδῶν ἔκτασιν.

Διποδιασμὸς (ὁ). εἶδος Σπαρτιατικοῦ χορεῦ.

Διπόλια (τὰ), Π. ἀντὶ Διπόλια.

Διπολῆις, ἴδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς δύω πόλεις.

Δίπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό, διῃρημένος εἰς) δύω πόλεις.

Διπολίτης, ου (ὁ). πολίτης δύω πόλεων.

Διπολιώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διϊπολιώδης.

Δίπολος (ὁ, ἡ), [δίς, πολέω]. δύω φοραῖς ὀργωμένος. 2) Π. διπλοῦς.

Δίπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πόρους (περάσματα, ὁρόμους).

Δ ποτάμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ποτιζόμενος ἀπὸ) δύω ποταμούς.

Δίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιπατῶν μὲ) δύω πόδας.

Διπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πρόσωπα (ὄψεις).

Δίπρυμνος καὶ

Δίπρωρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ δύω πρώρας ἢ δύω πρύμνας (δηλ. κατεσκευασμένη εἰς τρόπον ὥςε ἡ πρώρα της νὰ χρησιμεύῃ κατὰ τὴν χρείαν ὡς πρύμνη ἢ τὸ ἀνάπαλιν), ἴδε Ἀμφίπρυμνος.

Δίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πτερὰ (πτέρυγας [καὶ ἀρχιτεκτ.] σειρὰς στύλων).

Διπτέρυγος καὶ

Διπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Δίπτερος.

Δίπτυξ, υχος (ὁ, ἡ), = Δίπτυχος.

Δίπτυον (τὸ), παρὰ Κυπρ., εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα χωρούν δύο πτύα (ἓν ἡμιμέδιμνον).

Διπτυχὴς, έος καὶ

Δίπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πτύχας (δίπλας), διπλωμένος εἰς δύο, (ἓν γεν.) διπλοῦς· ζευγαρωτὸς, δίδυμος. (Π. ἢ πλθ.) δύο. ‖. (ὑπτ.) Δίπτυχα (τὰ), ὅπου εἶνε καταγεγραμμένα τὰ μνημονευόμενα ἐπ' ἐκκλησίας ὀνόματα. ‖. (ἐπιρ.) Δίπτυχα, α δύω διπλαῖς, (Τουρκ.) δύο κάτια.

Δίπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πτώσεις (διπλοῦν μετασχηματισμὸν τῆς καταλήξεως).

Δίπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πύλας (θύρας), δίπορτος.

Διπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πυρῆνας (κουκκούτσια).

Διπυρίτης, ου καὶ

Δίπυρος (ὁ). (ἄρτος) βαλμένος εἰς τὸ πῦρ ζ'ψημένος) δύω φοραῖς, παξιμάδι. 2) (θηλ.) = Λαμπὰς—, « Ἀρχ., ἡ διπλῆ (μὲ δύο φιτίλι).

Δίπωλος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος ὑπὸ δύω πώλων (ἵππων).

†Δίραβδος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δ'ῥάβδος.

Δίρκος (ὁ). τὸ ἄνθος ἢ ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, ἴδε Φθεὶρ).

†Διρκαία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κιρκαία, εἶδος φυτοῦ.

Διρράβδος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος μὲ δύω ῥάβδους (γραμμὰς, ἀράδας).

Δίρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλοῦν ῥυθμόν, συνιστάμενος ἐκ δύω ῥυθμῶν.

Διρρύμια (ἡ), τὸ ἀφῃρημένον οὐσ. τοῦ-

Δ ρρυμος (ὁ, ἡ). (ἀμάξι) μὲ δύω ῥυμοὺς (ρούνταις, τιμόνια). (θηλ.) τέθριπτον.

Δὶς, ἐπίρ. Δύω φοραῖς.

Δίσαδος (ὁ, ἀ), Δ. Π. ἀντὶ Δίσηθος.

;Δίσαμος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Δίσημος.

Δισάρπαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἁρπαγείς.

Δισδέκατος, η, ον. Εἰκοστός.

Δισεγγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ-

Δισέγγονος (ὁ, ἡ). ὁ υἱὸς (ἡ θυγατὴρ) τοῦ ἐγγόνου.

Δίσεκτος (ἡ), Λατ. Bissextus, (ἐνν. ἡμέρα) ἡ 24 τοῦ Φεβρ. (δὶς ἕκτη πρὸ καλανδ. Μαρτ.) τὴν ὁποίαν κάθε τεσσαρας χρόνους ἐμέτρουν (πρὸς ἀστρονομικὸν ἐξισασμὸν τῶν ἐνιαυτῶν) διπλῆν.

Δισεξαδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

Δισεξάδελφος (ὁ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ (ἢ τῆς) ἐξαδέλφ. ἢ τοῦ (τῆς) ἀνεψ., ὁ ἄλλ. Ἀνεψιαδοῦς, ἢ 2) ὁ δισεγγονος τοῦ (τῆς) ἀδελφ. μου.

Δίσευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύω εὐνὰς (δηλ. συνκβ.) γυναῖκας.

Δίσεφθος (ὁ, ἡ). δύο φοραῖς βρασμένος, ξαναβρασμένος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίεφθος.

Δίσηθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἠθῆσας (γενομενος νέος), ξανανειώσας.

Δίσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν, (Γραμτ.) = Δίχρονος.

Δισθανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἀποθανών.

† Δισκάλαμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δίσκαλμος (ὁ, ἡ), = Δίκωπος.

Δίσκελὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δίκωλος. « Περίοδος λόγου—, « Ῥτρ.

Δίσκευμα (τὸ). τὸ ῥιψιμον τοῦ δίσκου ἢ τὸ ῥιπτόμενον ὡς δίσκος.

Δισκεύς, έως (ὁ). φωτεινόν τι μετέωρον ἢ κομήτης εἰς σχῆμα δίσκου, (παρβλ. Πιθειας).

Δισκευτὴς, οῦ (ὁ), = Δισκοβόλος, [ἐκ τοῦ

Δισκεύω, Μ. εὐσω καὶ Π.

Δισκέω, Μ. ήσω, = Δισκοβολέω, (ἐν γέν.) ῥίπτω μακράν, τινάζω, σφενδανίζω.

Δίσκημα (τὸ), Π. ἀντὶ Δίσκευμα.

Δίσκηπτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ συνιστάμενος ἀπὸ) δύο σκῆπτρα, (παρβλ. Δίθρονος).

Δισκοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω, Τινάζω) τὸν δίσκον.

Δισκοβολία (ἡ). τὸ ῥῖψιμον τοῦ δίσκου.

Δισκοβόλος (ὁ). ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον.

Δισκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων σχῆμα δίσκου, (ἐπμ.) = Φακοειδὴς.

Δισκόραξ, ακος (ὁ). διπλοῦς Κόραξ, δὶς πανουργότερος τοῦ Κόρακος (περιφήμου τινὸς δικορράφου, τοῦ ὁποίου ὁ μαθητὴς Τισίας ὁ Συκελικὸς ἐφάνη τόσον ἐπιτηδειό-τερος, ὥστε ἀπεστέρησε ἢ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ τὸν διδάσκαλόν του, ὅθεν καὶ ἡ παροιμ. « Κακοῦ Κόρακος κακὸν ὠόν »).

Δισκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος δίσκου.

Δίσκος (ὁ), [δίσκω]. ὁ φακοειδὴς λίθινος ἢ μεταλλινος ἢ ξύλινος ὄγκος (τὸν ὁποῖον ἔῤῥιπτον οἱ παλαιοὶ πρὸς σωμασκίαν, καθὼς τώρα τὸ λιθάρι, (ἢ ταῖς) ἀμάδαις, (παρβλ. Σόλος). 2) (συνκβ.) κάθε ἐπίπεδον ἀγγεῖον, (κοιν.) δίσκος, (ὅθεν 3) (μτνμ.) ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου.

Δίσκουρα (τὰ), [δίσκος, οὖρος = ὄρος]. τὸ σημάδι (διάστημα) ὅπου δύναται νὰ φθάσῃ ῥιπτόμενος ὁ δίσκος.

Δισκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κυβαλῶν) δίσκον.

Δισμυριάνδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) δισμυρίους ἄνδρας (20,000 κατοίκους). « Πόλις—, « Στρ.

Δισμύριοι, αι, α. Δύο μυριάδες, δηλ. 20,000. ‖. (ἢ ἐν. μόνον εἰς τὴν φρσ.) « Δισμυρία ἵππος, « Δκ., 20,000 ἱππικόν.

Δίσπαππος (ὁ). ὁ πάππος τοῦ πατρός μου.

Δισπ θαμος(-μιος), α, ον καὶ

Δισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Δισπόνδειος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ δύω σπονδείων (τεσσάρων δηλ. μακρῶν συλλαβῶν) συγκείμενος πούς.

Διαπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω (τὸν αὐτὸν ἀγρὸν) δὶς τοῦ ἔτους.

Δισσάκι καὶ Δισσάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Δὶς, δύο φοραῖς.

Δ σσάρχης, ου (ὁ), Π. = Δικράτης, ἄρχων μεθ' ἑτέρου.

Δισσαχῆ, ἐπίρ. = Διττα χοῦ καὶ Διττα χῶς.

Δισσεύω, Μ. εὐσω, = Δευτερόω, διπλασιάζω, ἐπαναλαμβάνω.

Δισσογλώσσία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις =

Δισσόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Δίγλωσσος, ὁμιλῶν δύο γλώσσας.

Δισσογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ δίδυμα ἢ δὶς τοῦ ἔτους.

Δισσογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι κατὰ δύω διαφορετικοὺς τρόπους. « Δισσογραφούμενον, « Εὐρ., χωρὶον ἢ λεξις ποιητοῦ ἢ συγγραφέως, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται γραμμένον κατὰ δύω διαφορετικοὺς τρόπους.

†Δισσόκερας, ατος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Δισσόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο (διπλᾶ) κέρατα.

Δισσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τὸ αὐτὸ πρᾶγμα κατὰ δύω τροπους· μεταχειρίζομαι δύω (συνωνύμους) λέξεις ἀντὶ μιᾶς. 2) λέγω δὶς (ἐπαναλαμβάνω) τὸν αὐτὸν λογον.

Δισσολογία (ἡ). τὸ δισσολογεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως ἢ ἡ διὰ δύω συνωνύμων λέξεων ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἰδέας.

†Δισσολόγιστος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυαλόγιστος.

Δισσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ δισσολογῶν· (μτφορ.) = Δίγλωσσος, δόλιος.

Δισσοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀμφιβολίαν.

Δισσὸς (ττὸς), ἡ, όν. Δύο λογιῶν. 2) δι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλοῦς. 3) (πλθ.) ἀντὶ Δύο. » Δισσοὺς Ἀτρείδας κτείνειν, « Σοφ.

Δισσάτοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ δὶς ἢ δίδυμα τίκτουσα. 2) (προπαροξ.) ὁ δὶς τεχθείς, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Δισσοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διφυής.

Δισσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Σύγκειμαι ἀπὸ) δύω συλλαβάς, εἶμαι δισύλλαβος.

Δισυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ δισυλλάβου· δύο συλλαβαί.

Δισσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δύο συλλαβῶν συγκείμενος.

Δισσυμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.). Εἶμαι-

Δισσύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προφερόμενος ἢ γραφόμενος μὲ) δύο σύμφωνα.

Δισσῶς, ἐπίρ. Ζ. Διττῶς.

Δισταγμὸς (ὁ). τὸ νὰ διστάζῃ τις, ἀμφιβολία.

Διστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σταδίων (250 βημάτων) ἔκτασιν, (παρβλ. Δίαυλος). ||. (οὐσ.) Διστάδιον (τὸ), τὸ διάστημα δύο σταδίων, τὰ δύο στάδια.

Διστάζω [δὶς], Μ. άσω. Ἀμφιβάλλω, εὑρίσκομαι εἰς διταγμὸν (ἀβεβαιότητα), σκέπτομαι (καὶ ἀπιρῶ) νὰ κάμω ἢ νὰ μὴ κάμω τι.

Διστακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ παριστάνων (ἐμφαίνων) δισταγμόν.

Διστακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δισταγμόν.

Διστόσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρος (ζυγίζων καὶ [ἐπμ.] ἀξίζων) τὸ διπλοῦν.

‡Δίστασις, εως (ἡ), = Δισταγμός (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάστασις ἢ Σύστασις).

‡Δίστατος (ὁ, ἡ), ἴδε Στατός.

Δισταγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δίστεγος.

Δισεγία (ἡ). τὸ δεύτερον πάτωμα (στέγη) ἢ τὰ δύο πατώματα τοῦ ὀσπιτίου. 2) = τῷ

Δίστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο πατώματα, δίπατος, (ἴδε ᾧ Διώροφος).

Διστιχία (ἡ), = Διστοιχία. 2) Δίστιχον. 3) = τῷ

Διστιχίασις, εως (ἡ). πάθος τῶν βλεφάρων (ὅταν φυτρόνῃ δευτέρα σειρὰ [στίχος] τριχῶν εἰς τὰ ᾽μματοτσούνουρα), (παρβλ. Τριχίασις).

Διστιχιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω διστιχίασιν.

Δίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο στίχους ἢ σειράς. ||. (οὐσ.) Δίστιχον (τὸ), δύο στίχοι.

Διστοιχία (ἡ). δύο στοῖχοι (σειραί), διπλῆ σειρά, [ἐκ τοῦ

Δίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀραδιασμένος εἰς) δύο στοίχους (σειράς).

‡Δίστοκος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δίτοκος.

Δίστολος (ὁ, ἡ), Π. [δὶς, στέλλω]. διπλοῦς, ζευγαρωτός. ||. (πλθ.) Π. ἀντὶ Δύο.

Δίστομος (ὁ, ἡ). (κυρ. κατὰ μτνμ.) ὁ ἔχων δύο στόματα (στόμια ἢ εἰσόδους). » Ποταμὸς (» Αἰμὴν, » Πέτρα)—, « Πλδ., Ἡσύχ., Σοφ. » Μάχαιρα (» Πέλεκυς)—, « Γρφ., μὲ δύο κόψαις. » Ὁδὸς—, « Σοφ., ἡ διαιρουμένη (σχιζομένη) εἰς δύο.

Δίστροφος (ὁ, ἡ). στρημμένος δύω φοραῖς. 2) (μτφορ.) παλίμβολος.

Δισυλλαβέω, Δισύλλαβος κτλ., = Δισσυλλαβέω κτλ.

Δισχιδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σχισμένος (διῃρημένος) εἰς δύο, (παρβλ. Δίκροος).

Δισχιδὼν, ἐπ' ῥ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζυνέ τι σχισμένον (διῃρημένον) εἰς δύο.

‡Δισχιλιὰς, άδος (ἡ), Γρφ. ἀντὶ

Δισχίλιοι, οι, α. Δύω χιλιάδες. ||. (τὸ ἐν. ἐν γρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Δισχιλία ἵππος, « Ἡρ., 2000 Ἱππικοῦ.

Δίσχιστος (ὁ, ἡ), = Δισχιδής.

Δισχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σχοίνων (60 σταδίων) ἔκτασιν.

Δίσχωλος (ὁ, ἡ). χωλὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας.

Δισώματος καὶ

Δίσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο σώματα.

Διτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύο τάλαντα. ||. (οὐσ.) Διταλαντον (τὸ), δυο τάλαντα.

Διτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι·

Δίτοκος (ὁ, ἡ). ἡ δὶς ἢ δίδυμα τεκοῦσα.

Διτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαμβάνω (Γράφομαι ἢ Προφέρομαι μὲ) δύο διαφορετικοὺς τόνους.

Διτονίζω, Μ. ίσω. Γράφω ἢ Προφέρω μὲ δύο διαφορετικοὺς τόνους (Τονίζω διττῶς) μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν, [ἐκ τοῦ

Δίτονος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ ἔχων (συνιστάμενος εἰς) δύω τόνους, (συγχ. τῷ Διάτονος).

Διτριχία (ἡ), = Διστιχία.

Διτριχιάω-ῶ, Μ. άσω, = Διστιχιάω.

Διτρόχαιος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ ἐκ δύω τροχαίων συγκείμενος ποῦς.

Δίτροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα κτλ.) μὲ δύω τροχούς.

Διττάκι, ἐπίρ. Π. = Δισσάκι.

Διτταχοῦ, ἐπίρ. (Τοπ.). Εἰς δύο μέρη.

Διτταχῶς, ἐπίρ. (Τρπ.). Κατὰ δύο τρόπους.

Διττογλωττία (καὶ ὅλα τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ Διττ.), ἴδε Δισσογλωσσία κτλ.

Διττός, ἡ, όν, Ἀττ. ἀντὶ Δισσός.

Διττῶς, ἐπίρ. Κατὰ δύο τρόπους.

Δίτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο τύλους. » Κάμηλος—, « Διόδ., (ἴδε Δίκυρτος).

Διυβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω πικρῶς, περιυβρίζω.

Διυγιαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι πάντοτε ὑγιὴς, ἀπολαμβάνω διαρκῆ ὑγείαν. 2) (μτβτ.) κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ.

Διυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω τι ὅλως διόλου, μουσκεύω. ||. (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι-

Δίυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρὸς, κάθυγρος, μούσκεμμα, (ἐπμ.) ἁπαλὸς, τρυφερὸς. χαῦνος, σαπημένος· (ἐπὶ χρωμ.) ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος ἢ διαφανὴς.

Διυδατίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω μὲ ἄφθονον ὕδωρ.

Δίυδρος (ὁ, ἡ). διαπερασμένος ἀπὸ τὸ νερὸν, (παρβλ. Δίυγρος).

Διυλάζω, Μ. άσω. Διαβίβω τι ἐντὸς (Τὸ ταὐτοποιῶ μετά) τῆς ὕλης.

Διυλίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπὸ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ὕλης, λαγαρίζω, σουρόνω ἢ λαμπικάρω, (παρβλ. Διηθέω).

Διύλισις, ως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διυλίζειν, λαγάρισμα, σούρωμα ἢ λαμπικάρισμα.

Διύλισμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁποῖον διυλίσθη.

Διυλισμὸς (ὁ). = Διύλισις.

Διυλιστὴρ (ὁ). τὸ ὄργανον (στραγγιστῆρι ἢ λαμπίκος) διὰ τοῦ ὁπ. διυλίζομεν.

Διυλιστὸς, ἡ, όν. Ὁ διυλισθείς, λαγαρισμένος, λαμπικαρισμένος.

Διυπηρετέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπηρετῶ προθύμως ἢ διορκῶς.

Διυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ξυπνῶ.

Διυπνόω-ῶ (πνώσω,-ττω), Μ. ώσω. Κοιμοῦμαι ὅ ὅλης τῆς νυκτὸς (κωμ.) μονορρούφι.

Διυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο, (παρβλ. Διαπλέκω). 2) ὑφαίνων γεμίζω τὸ μεταξύ τινων κενὸν διάστημα.

Διυφὴ (ἡ). τὸ διυφασμένον ὕφασμα· παραπέτασμα.

Διυφ-ίημι, Μ. υφ-ήσω (προχ. πθ. Διυφεῖμαι κτλ.) Ἀφίνω ὅλως δι' ὅλου.

Διφαλαγγάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς διφαλαγγίας.

Διφαλαγγαρχία (ἡ). ἡ ἀρχηγία μιᾶς διφαλαγγίας, τὸ ἀξίωμα τοῦ διφαλαγγάρχου.

Διφαλάγγαρχος (ὁ), = Διφαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία (ἡ). δύο φάλαγγες ὁμοῦ, διπλῆ φάλαγξ.

Διφάσιος, η ή ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλοῦς, διττός, (κυρ. δὲ 2) = τῷ

Δίφατος (ὁ, ἡ), [δὶς, φημί]. ὁ κατὰ δύο τρόπους λεγόμενος (ἱστορούμενος).

Διφάω (καὶ Ἰων. Διφέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἡδίω, δίζω]. ζητῶ (σκαλίζω) νὰ εὕρω τι· ἐχνηλατῶ. (μτφορ.) ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Διφήτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Διφήτωρ [διφάω], ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ζητῶν (ἐρευνῶν, σκαλίζων) νὰ εὕρῃ τι.

Διφθέρα [δέφω] ας (ἡ). (κυρ. τὸ ἐργασμένον) δέρμα, πετσί, τυμάρι. » Κυνὸς—, « Πλ. 2) (συνκδχ.) φόρεμα ἢ σκέπασμα δερμάτινον, κοζόκα. » Διφθέραν ἐνημμένος, « Ἀρστ. » Διφθέρα πλοίου, « Δξ, τὸ σκέπασμα. 3) μεμβράνα (διὰ γραψίμον), σχέδα· (κατ' ἔκτ.) βιβλίον, κατάστιχον, (Τουρκ.) τεφτέρι. » Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας, « Παροιμ.

Διφθεράλοιφος (ὁ). ὁ γράφων καὶ σβύνων (ἀλείφων) ἐπὶ διφθέρας, (ὅθεν παρὰ Κυπρ.) = Γραμματοδιδασκαλος.

Διφθερίας, ου (ὁ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) διφθέραν.

Διφθέρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ διφθέραν, δερμάτινος.

Διφθέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διφθέρα. 2) εἶδος σπυριοῦ τὸ ὁποῖον ἐβγαίνει ὑπὸ τὸ δέρμα (κυρ. τῶν ζώων).

Διφθερίτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Διφθερίτης, = Διφθερίας.

Διφθεροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν διφθέρας.

Διφθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τυλίζω, Καπλαδίζω) τι μὲ διφθέραν.

Διφθογγίζω, Μ. ίσω, ᾗ

Διφθογγογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι διὰ διφθόγγου.

Δίφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ, γραφόμενος ἢ προφερόμενος μὲ) δύω φθόγγους. » Ἀφιδῶ ᾗ Ἀπειδῶ. . δίφθογγα, « Γρμτ. ||. (οὐσ.) Δίφθογγος (ἡ). (ἐνν. συλλαβὴ) ἡ περιέχουσα δύο φωνήεντα (προφερόμενα ὡς ἕν).

Διφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ δὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι δίφορος. 2) (πθ.) φέρομαι (ἱστοροῦμαι, συνιθίζομαι ἢ ἐκλαμβάνομαι) κατὰ δύο τρόπους, (ὅθεν·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διφόρησις, εως (ἡ), (γρμτ.). τὸ διφορεῖσθαι.
Δίφορος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δὶς (τοῦ ἔτους).
Δίφραξ, ακος (ἡ), Π.=Δίφρος, σκαμνί, θρονί.
†Διφρὰς, άδος (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίφραξ.
Διφρεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διφρεύειν, διφρηλασία.
Διφρελάτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Διφρηλάτης.
Διφρεὺς, έως (ὁ), = Διφρευτής.
Δίφρευσις, εως (ἡ), = Διφρεία.
Διφρευτὴς, οῦ (ὁ), = Διφρηλάτης, [ἐκ τοῦ
Διφρεύω, Μ. εύσω. = Διφρηλατῶ· (ἀμτβτ. ᾖ μσ.) ὑπάγω (τρέχω) μὲ τὸν δίφρον.
Διφρηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Διφρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλαύνω (Διώκω, Τρέχω μὲ) τὸν δίφρον, εἶμαι -
Διφρηλάτης, ου (ὁ). ὁ διοικῶν (τρέχων μὲ) δίφρον, ἁρματηλάτης.
Διφρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπὶ δίφρου.
Διφρηφόρος (ὁ, ἡ) = Διφροφόρος.
Διφρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δίφρος.
Δίφριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δίφρον. ||. (τὸ οὐδ.) Δίφρια, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπὸ (Διὰ) δίφρου.
Διφρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δίφρος, ἁμαξάκι ἢ σκαμνάκι.
Δίφρον (τὸ) ᾖ (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) Δίφρα (τὰ), Π. ἀντὶ Δίφρος.
Δίφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυμαινόμενος μεταξὺ δύο φροντίδων, διστάζων, ἀμφίβολος.
Διφροπηγία (ἡ). πῆξις (κατασκευὴ) δίφρου, [ἐκ τοῦ
Διφροπηγὸς (ὁ). ὁ πηγνὺς (κατασκευάζων) δίφρους, καρεγλᾶς ἢ ἁμαξάρης.
Δίφρος (ὁ), [δὶς, φέρω]. (κυρ.) τὸ διπλοῦν κάθισμα τῆς (πολεμικῆς) ἁμάξης διὰ δύο μόνον ἀνθρώπους, τὸν πολεμιστὴν καὶ τὸν ἡνίοχον. (κατ' ἔκτ. δὲ ᾖ ὁλόκληρον τὸ) ὄχημα, ἁμάξι, (ἐν γέν.) κάθισμα, θρονί, σκαμνί, καρέγλα, φορεῖον, (Ἰταλ.) σέδια· καθῆκι.
Διφροστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἱστάμενος, διφρηλάτης.
Διφρουλκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἕλκω (σύρω) τὸν δίφρον.
Διφρουλκία (ἡ). τὸ διφρουλκεῖν, σύρειν τὸν δίφρον ἢ διὰ τοῦ δίφρου.
Διφρουργία (ἡ), = Διφροπηγία.
Διφροῦχος (ὁ, ἡ). (ὄχημα) μὲ ἕνα μόνον δίφρον (διπλοῦν κάθισμα).
Διφροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διφροφόρος. ||. (πθ.) μετακομίζομαι ἐπὶ φορείου (δι' ἀσθένειαν ἢ τρυφήν).
Διφρόφορος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) τὸν δίφρον (τὸ φορεῖον ἢ τὸ σκαμνί) τινος. 2) (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (μετακομιζόμενος, διὰ τρυφὴν ἢ ἀσθένειαν) ἐπὶ δίφρου.
Διφρυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς φρυγεὶς (ξηρανθεὶς, ξηροψηθεὶς). ||. (οὐσ.) Διφρυγὲς (τὸ), εἶδ. ὀρυκτοῦ ἢ μεταλλικοῦ (τὸ ὀπ. ἐχρησίμευεν ὡς ἰατρικόν), (Γαλλ.) tutie, (ἀπὸ τὸν Ἀρςτ. ὀνομάζεται) Τέφρα Φρυγία.
Διφυὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Διφυῆ καὶ Διφυᾶ). ὁ ἔχων (ἐνόνων εἰς ἑαυτὸν, σύνθετος ἀπὸ) δύο διαφορετικὰς φύσεις. 2) Π. διπλοῦς, διττὸς, εἰς δύο διῃρημένος, ζευγαρωτός.
Διφυΐα (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ διφυοῦς, διπλότης, εἰς δύο διαίρεσις, (παρβλ. Διχοφυΐα).
Δίφυιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διφυής.
Δίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο φύλλα
Διφωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο φωνὰς ἢ διπλῆν φωνήν. 2) ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας. 3) ὁ προφερόμενος κατὰ δύο τρόπους.
Δίχα [δὶς], ἐπίρ. Εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν μέσην. » Δίχα πάντα δέδασται, « Ὀδ. Ξ. » Δίχα πρίσαντες, « Θκ. » Δίχα μου τὸ θέριστρον ἔσχισται, « Θκρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐὰν δίχα γένηται τὸ δικαςήριον, « Πλβ., ἐὰν συμβῇ διχοψηφία. » Δίχα ἐγίγνοντο (ἀλλοῦ τὸ εἶπεν » Ἐσχίζοντο) αἱ γνῶμαι, « Ἡρ » Δίχα θυμὸν ἔχοντες, « Ἰλ. Υ, διχογνωμοῦντες. » Δίχα μοι νόος ἐςὶ, « Πίνδ., διστάζω, εἶμαι μὲ δύο γνώμαις. 2) διῃρημένως, χωριστὰ, κατὰ δύο τρόπους· διαφορετικά. » Τῶν ἄλλων Πελοπονησίων δίχα ἐψηφισμένων, « Θν. » Τὸ γὰρ τοπάζειν τὸν ὑφ' εἰδέναι δίχα, « Αἰσχλ., διαφέρει τὸ γνωρίζειν τοῦ νομίζειν. ||. (ὡς πρόθ. 3) (μὲ γεν.) χωρὶς, (ὀθ. τὸ κοιν.) δίχως. » Ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ σώματος δίχα γένηται, « Πλάτ. » Ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα, « Σοφ. 4) ἐκτὸς, πλήν. » Τί φής; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; « Αἰσχλ.
; Διχάδε, ἐπίρ. = Δίχα, εἰς δύο μέρη.
Διχάζω (καὶ Π. Διχαίω), Μ. άσω, [δίχα]. Διαιρῶ, χωρίζω (καὶ ἀμτβτ.) εἶμαι χωρισμένος εἰς δύο. » Διχαιομένης Σελήνης, « Ἀρατ. (παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαχάζομαι).
Δίχαλκον (τὸ). τὸ τέταρτον τοῦ ὀβολοῦ.
Δίχαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δίχηλος.
Διχὰς, άδος (ἡ), Π (ἐπιθετ.) διῃρημένη εἰς δύο. ||. (οὐσ.) τὸ ἥμισυ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδος μέτρου ἐκτάσ. » Τὸ τῶν δυο δακτύλων ἄνοιγμα τοῦ ἀντίχειρος λέγω ᾖ τοῦ λιχανοῦ, ἔχον παλαιστὰς δύω, ἤγουν δακτύλους τέσσαρας, ὃ καὶ Κυνόστομόν τινες καλοῦσιν, « Ἥρων Εἰσαγ. περὶ Εὐθυμετρ.
Δίχασις, εως (ἡ) ᾖ
Διχασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διχάζειν (χωρίζειν εἰς δύο), διαίρεσις.
Διχαστὴρ (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐμπροσθινοὶ τέσσαρες ὀδόντες, οἱ (ἄλλ.) Τομεῖς.
Διχάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Διχάζω, εἶμαι χωρισμένος εἰς τὴν μέσην.
Διχῆ, ἐπίρ. = Δίχα, εἰς δύο μέρη, κατὰ δύω τρόπους.
Διχηλεύω, Μ. εύσω ᾖ
Διχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δίχηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶον) ἔχον διπλῆν (σχισμένην εἰς δύο) τὴν χηλὴν (τὸ 'νυχι τοῦ ποδός). 2) = Δισχιδὴς, διχαλωτός.
Διχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίχα (εἰς δύο) διαιρῶν ἢ διῃρημένος.
Διχθὰ, Π. ἀντὶ Δίχα, εἰς δύο μέρη.
Διχθάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διττὸς, διπλοῦς, δύο λογιῶν.
Διχθὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Διχὰς, διπλῆ.
Διχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) δύο χιτῶνας· σκεπασμένος μὲ διπλοῦν περιτύλιγμα.
Διχόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικὴν βουλὴν, ἀσύμφωνος, ἐναντίος.
†Διχογνωμέω-ῶ καὶ
Διχογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Εἶμαι μὲ) δύω γνώμας, ἀμφιβάλλω.
Διχογνωμόνως, ἐπίρ. Μὲ δύω γνώμαις, μὲ ἀμφιβολίαν.
Διχογνωμοσύνη (ἡ). διχόνοια, διαφωνία· ἀμφιβολία, [ἐκ τοῦ
Διχογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω γνώμας (ἀμφιβάλλων) ἢ 2) διαφορετικὴν (ἐναντίαν) ἄλλου γνώμην.
Διχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ δύο μέρη συγχρόνως.
Διχόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διχογνώμων, ἀμφίβολος.
Διχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων δύω χοίνικας (σχεδ. 2. λίτρ.). » Διχοίνικον (ἐνν. μέτρον), « ἡ ποσότης δύω χοινίκων.
Δίχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν χολήν. » Ἐν Νάξῳ φασὶν εἶναι πρόβατα δίχολα, « Αἰλ. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Δίγνωμος. 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίχηλος.
Διχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διπλῶς θυμωμένος (χολιασμένος).
Διχόμην, ηνος (ὁ, ἡ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Διχόμηνος.
Διχομηνία (ἡ). ἡ μέση τοῦ (σελην.) μηνὸς, (δηλ.) ἡ πανσέληνος. » Ὡς διχομηνία ἐπληρώθην, « Γρφ. » Ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε, « Πλ.
Διχομηνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὴν διχομηνίαν.
Διχόμηνις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Διχόμηνος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ (σελην.) μηνός. » Σελήνη —, « Ἰλ. Π., ἡ πανσέληνος. » Ἑσπέρα —, « Πίνδ., ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου.
Διχόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Διχοβουλος, Διχογνώμων.
Διχόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν ἀμφίβολα, Δίλογος, δόλιος.
Διχονοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμονέω, διαφωνῶ, διστάζω, (ὀθεν
Διχονοητικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐμφαίνων διχόνοιαν (ἀμφιβολίαν), διστακτικός.
Διχόνοια (ἡ). δισταγμὸς, ἀμφιβολία. διαφωνία.
Διχόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ διχονοῶν, ἐπαμφοτερίζων, ἀμφίβολος, ἢ· διπρόσωπος, δίγνωμος.
Δίχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω χορδάς.
Διχορειος (ὁ), = Διτροχαιος (ποῦς μετρ.).
Διχορία (ἡ). διπλοῦς (εἰς δυο διῃρημένος) χορὸς θεάτρου.
Διχορ.άζω, Μ. άσω. Ψάλλω κατὰ διχορίαν.
Διχορραγὴς, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς δύο, ῥαγισμένος εἰς τὴν μέσην.
Διχόρροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρρόπως, Π. ἀντὶ Ἀμφιρρεπής.
Διχοστασία (ἡ). διχόνοια, διαίρεσις, διαφωνία, [ἐκ τοῦ
Διχοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χωρισμένος (Στέκω μακρὰν) ἀπὸ τοὺς ἄλλους· εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν (διαφωνίαν). 2) διστάζω, ἀμφιβάλλω.
Διχοστομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίστομος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διχοτομέω-ῶ [δίχα, τέμνω], Μ. ήσω. Χωρίζω (Κόπτω) εἰς τὴν μέσην, διαιρῶ.
Διχοτόμημα (τὸ). τὸ ἓν κομμάτι (τμῆμα) τοῦ διχοτομηθέντος, τὸ ἥμισυ.
Διχοτόμησις, εως ⚥
Διχοτομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διχοτομεῖν, κόψιμον (χώρισμα) εἰς δύο, διαίρεσις.
Διχότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ διχοτομῶν τι· (προπαροξ.) ὁ διχοτομηθεὶς, κομμένος εἰς τὴν μέσην. » Σελήνη —, « Ἀρστ., τὸ πρῶτον ἢ τὸ τελευταῖον τέταρτόν της, (κοιν.) ἡμισοφέγγαρον. » Μέγισται μὲν αἱ παλίῤῥοιαι γίγνονται περὶ τὰς συνόδους, εἶτα μειοῦνται, μέχρι διτόμου· πάλιν δ' αὔξονται, μέχρι πανσελήνου· ⚥ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτόμου φθινάδος· εἶθ' ἕως τῶν συνόδων αἱ αὐξήσεις, « Στρβ.
Δίχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων δύο χόας. » Δίχουν (ἐνν. μέτρον), « ἡ ποσότης δύο χόων (σχεδὸν 6 ½ λίτρ.).
; Διχοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ
Διχοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμέω, διαφωνῶ.
Διχοφροσύνη (ἡ). διχόνοια, διαφωνία.
Διχόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Διχογνώμων.
Διχοφυΐα (ἡ), = Διφυΐα, σχίσιμον (κυρ. τῶν τριχῶν) εἰς δύο.
Διχοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφωνέω.
Διχοφωνία (ἡ) = Διαφωνία.
Διχοψυχία (ἡ), = Διθυμία.
Διχόων, ωσα, ον, Ἰων. Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Διχῶν, μτχ. τοῦ Διχάω.
Δίχροια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Δίχρους, δύο χρώματα.
Διχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δίχρονος.
Διχρονογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν τινὰ μὲ δίχρονον.
Διχρονοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καταλήγων εἰς δίχρονον.
Δίχρονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) δύω χρόνου μέτρα, ἐκλαμβανόμενος δηλ. ποτὲ μὲν μακρ. ποτὲ δὲ βραχ.
Δίχροος-ους ⚥
Δίχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βαμμένος μὲ) δύο χρώματα.
Διχῶς, ἐπίῤ. = Διττῶς, κατὰ δύω τρόπους.
Δίψα [διφάω], ης (ἡ). ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία ποτοῦ (⚥ τρπ.) ὁποίας δήποτε ἀπολαύσεως.
Διψακερὸς, ὰ, ὸν, = Διψηρός.
Δίψακὸς (ὁ). (ἰατρ.) ἡ νόσος Διαβήτης. 2) (βτν.) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ) γαειδουραγκάθου, (κοιν.) νεροκράτης.
Διψαλέος, α, ον καὶ
Διψαλόεις, εσσα, εν, Π. διψασμένος.
Διψὰς, άδος (ἡ), Π. διψῶσα, διψασμένη· (συνκδχ.) κατάξηρος, ἄνυδρος. » Αἰθὴν διψάδα γαῖαν, « Ὀππ. ||. » Διψὰς ἔχιδνα ⚥ (ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Διψὰς, « εἶδ. ὄφεως (ἴδε Νίκ. θηρ. 334). 2) εἶδ. φυτοῦ (ἴσ.) = Δίψακός.
Διψάω καὶ (Ἰων.) Διψέω-ῶ, Μ. ήσω (τὸ ἀπαρ. Διψῆν). Ἔχω δίψαν, ἐπιθυμῶ νὰ πίω (καὶ τρπ. μὲ γεν.) ν' ἀπολαύσω ἢ νὰ πράξω τι. » Πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, « Πλάτ. » Τὰ δένδρα διψήσαντα σκωληκοῦται, « Θφρ.
Διψήρης, έος (ὁ, ἡ), ⚥
Διψηρὸς, ὰ, ὸν, Π. = Διψαλέος, ξηρὸς, ἄνυδρος.
Δίψησις, εως (ἡ), = Δίψα.

Διψητικὸς, ἡ, ὸν, (⚥ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ αἰσθανόμενος) δίψαν.
Δίψιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διψηρός.
Διψοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν δίψαν.
Δίψος, εος-ους (τὸ), = Δίψα.
Διψοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Δίψα.
Διψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμέω, διςάζω, ἀμφιβάλλω.
Διψυχία (ἡ). δισταγμὸς, ἀμφιβολία.
Δίψυχος (ὁ, ἡ), = Δίγνωμος, ἄστατος.
Διψώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος δίψαν.
(Δίω), ἄχρ. (ὀθ. εὔχρ. μόνον ὁ παρτ. ἢ ἀόρ.) Δίον (ἀντὶ) Ἔδιον (⚥ ὁ πρκ.) Δέδια (τὸν ὀπ. ἄλλοι ἀναφέρουσι πιθανώτερον εἰς τὸ Δείδω), Π. = Δείδω, φοβοῦμαι. » Πέρι γὰρ δὲ ποιμένι λαῶν, « Ἰλ. Ε. (ἴδε Δίημι). 2) (συνκδχ.) τρέχω διώκων ἢ διωκόμενος. » Τρὶς περὶ ἄστυ δίον, « Ἰλ. Χ., (παρβλ. Δίεμαι).
Διωβελία (ἡ). οἱ δύο ὀβολοὶ τοὺς ὀπ. ἐλάμβανε καθ' ἡμέραν εἰς τὰς μεγάλας ἑορτὰς δωρεὰν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ἕκαστος τῶν πτωχοτέρων ἐν Ἀθήν. πολιτῶν ἵνα πληρόνῃ εἰς τὸ θέατρον, (ἄλλ. Θεωρικόν.)
†Διωβολία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διωβελία.
Διωβολιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύω ὀβολούς.
; Διωβόλιον καὶ
Διώβολον (τὸ). δύο ὀβολοὶ ἢ, διπλοῦς ὀβολὸς (νόμισμα).
Δίωγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διώκει (κυνηγᾷ, ἐπιθυμεῖ ἢ κατατρέχει) τις, κυνῆγι· ἀμάξι. 2) Π. = τῷ
Διωγμὸς (ὁ), = Δίωξις, κυνήγημα· τρέξιμον· κυνῆγι. 2) διώξιμον, φυγάδευσις· ἐξορία· (ἐν γέν.) καταδρομὴ, καταδιωγμὸς, κατατρεγμός. 3) Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διωσμὸς, διαπέρασις, (Εὐρ. Ἑλ. 360).
Διῴδει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ⚥
Διῳδήκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Διῳδηκὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διοιδέω.
Διώδυνος (ὁ, ἡ), Π. = Κατώδυνος, κατὰ πολλὰ ὀδυνηρός.
Διωθέω-ῶ, Μ. διωθήσω καὶ διώσω. Κουντῶν (Ὠθῶν) διαπερνῶ. ||. (μσ.) κουντῶ ⚥ κουντοῦμαι ἀμοιβαίως. » Διωθοῦντες διὰ τῶν τρημάτων τὰς σαρίσσας, « Πλβ. (⚥ μσ.) » Διωσάμενοι τὸν ὄχλον, « Ξεν. » Ναῦς τε νηῒ προσέπιπτε, καὶ τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο, « Θκ. 2) (συνκδχ.) κρημνίζω. » Κρημνὸν διῶσεν, « Ἰλ. Φ. » Διωσάμενοι τὰ γέῤῥα, « Ἡρ. 3) ἀποκρούω, τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου, (ἐπμ.) ἀπαλλάττομαι, γλυτόνω. » Τὸν στρατὸν ἰθυμαχίῃ διώσασθαι, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Διεωσάμην ἂν τὴν συκοφαντίαν, « Δμ. 4) ἀποῤῥίπτω, ἀποποιοῦμαι, παραιτοῦμαι. » Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται, « Αρτ. » Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, « Δμ. » Εἰ διωθοῖτο τὰς χάριτας, « Πλ. » Διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, « αὐτ. (παρβλ. Ἀπωθέω).
Διώθησις, εως (ἡ), = Διωθισμός.
Διωθίζω ⚥ (μσ.) Διωθίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι, = Διωθέω, (ὅθεν
Διωθισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διωθίζειν, ξεκούντημα (σπρώξιμον) ἀμοιβαῖον.

Διωκάθω (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Διώκω.
Διωκτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ -
Διώκτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ διώκων (κυνηγῶν ἢ κατατρέχων) τινά.
Διωκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διώκειν.
Διωκτὸς, ἡ, όν. Διωγμοῦ ἄξιος, φυγαδευτέος ἢ 2) ἐπιθυμητὸς, ἄξιος ἀπολαύσεως.
Διώκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Διώκτης.
Διωκτὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Δίωξις.
Διώκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Διώκτης.
Διώκω [†δίω, ὦκα], Μ. διώξω καὶ (Ἀττ.) διώξομαι. (κυρ.) Βάλλω τι εἰς τάχειαν κίνησιν· κάμνω τινὰ νὰ φεύγῃ ἔμπρος μου τρέχων, κυνηγῶ νὰ πιάσω ἢ νὰ φυγαδεύσω, (κοιν.) διώχνω, (ἐπμ.) ἀπομακρύνω, ἀποβάλλω· ἀποφεύγω. (μτφορ.) προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω (ν' ἀποκτήσω) τι, ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς· προτιμῶ. » Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, διώκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων, « Ἰλ. Χ. » Σὺ μὲν ᾧ δὲ θέεις, ἀκίχητα διώκων, « Ἰλ. Ρ. (⚥ μσ.) » Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο, « Ἰλ. Φ. » Θῆρα διώκεις, « Αἰσχλ. » Ἐτρέψαντο αὐτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολὺ, « Θκ. » Ἅρμα διώκων, « Ἡρ. (καὶ καταχρ.) » Πόδα διώκω, « Εὐρ., » ταχύνω τὰ βήματά μου. » Εὖρος δίωκε νῆα, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἐλλ.) » Ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον (ἐνν. τοὺς ἵππους), « Ξεν. » Ἐπογράφειν ἅμα διώκοντος (ἐνν. τοῦ ἡνιόχου τὸ ἅρμα) εἰθισμένος, « Πλ. (παρβλ. Ἐλαύνω καὶ Σοβέω). » Διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε, « Ὀδ. Σ. (καὶ μσ.) Ὀδυσσῆα διώκετο οἷο δόμοιο, « αὐτ. (⚥ τρπ.) » Τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωρεῖντες, ἐκεῖνα διώκετε, « Δμ. » Ἡδονὴν διώκουσι πάντες, « Ἀρστ. » Μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, « Θκ. » Δίωκε τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, « Ακ. (» Φυτὰ) τὰ διώκοντα τοὺς ξηροὺς τόπους, « Θφρ. » Τῶν μὲν καλῶν ἦρα, τὰ δὲ αἰσχρὰ ἐδίωκε, » Ξεν. » Σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσι, « Πλάτ. » Ζήτησον εἰρήνην ⚥ δίωξον αὐτὴν, « Γρφ. 2) καταδιώκω, κατατρέχω· (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, ἐνάγω. » Τοὺς ἀποκτείναντας αὐτὸν διώκομεν περὶ θανάτου, « Ξεν. » Φεύγεις δὲ τὴν δίκην ἢ διώκεις; « Πλάτ. » Γραφὰς πολλὰς καὶ μεγάλας διώξας, οὐδεμίαν εἷλεν, « Ἀντφ. » Ἃ διώκει τοῦ ψηφίσματος, « Δμ. (καὶ πθ.) » Διωκόμενος φόνου, « Πλ. (⚥ ἐλλ.) » Ὁ διώκων πρότερος λέγει, « Ἀρστφ., (παρβλ. Φεύγω).
Διωλένιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν τι μὲ ἀνοικτὰς ὠλένας (ἀγκάλας).
Διωλύγιος (ὁ, ἡ), Π. [διὰ, ὀλολύζω]. (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὁ ἀντηχῶν (ἀκουόμενος [ἐν γέν.] ἐκτεινόμενος) μακρὰν, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος· φοβερός.
Διωμοσία (ἡ), [διόμνυμι]. (ἐν γέν.) ὁ ἀμοιβαίως ὑπὸ τῶν διαδίκων (κυρ. ὅμως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος) γινόμενος ἐπὶ κριτηρίου ὅρκος, (παρβλ. Ἀντωμοσία καὶ Προωμοσία).
Διώμοτος (ὁ, ἡ), [διόμνυμαι], ὁ δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος, ὡρκισμένος. » Διώμοτοι, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σοφ., ὡρκωμένοι μεταξύ των, συνομώσαντες.

Διώνη (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς Ἀφροδ., (ἐνίοτε πατρωνυμικῶς αὐτή) ἡ Ἀφροδ., (παρὰ δὲ τοῖς Ἡπειρ.) ἡ Ἥρα, (Δμ. κατὰ Μειδ.).

Διωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖ τις -

Διώνυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. 2) (ἐνίοτε) = Περιώνυμος, περίφημος, ὀνομαστός.

Διώνυσος (ὁ), Π. ἀντὶ Διόνυσος.

Διώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλοῦν (σχιστὸν) ὀνύχιον, δίχηλος.

Διωξικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [διώκω, κέλευθος]. ὁ ἐπιταχύνων τὴν ὁδοιπορίαν, βιάζων τινὰ νὰ περιπατῇ ὀγλίγωρα.

Διώξιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διώκων ἵππους, ἱππεύς.

Δίωξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διώκειν, τρέξιμον κατόπιν τινός, κυνήγημα· (μτφορ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία ᾗ προσπάθεια σύντονος πρὸς ἀπολαυσιν. 2) = Διωγμός, καταδρομή· κατηγορία ἐπὶ κριτηρίου.

Διωρία (ἡ). διάστημα δύο ὡρῶν. 2) = Διορισμός. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διορία.

Διωρισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ τρόπον διοριστικόν, ῥητῶς, θετικῶς, ἀποφαντικῶς, σαφῶς, διακεκριμένως.

Διώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ δύο ὀροφάς, δίπατος. »Ὥσπερ ἐν οἴκῳ διωρόφῳ, μεσολαβεῖ στέγη μέση,« Σεβεριαν. (περὶ κοσμοποιΐας).

‡Διωρυγή (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διορυγή.

‡Διωρυγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διόργυιος.

Διωρυξ [διορύσσω], υχος καὶ (μτγν.) υγος (ἡ). χανδάκι, αὐλάκι. »Τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ ὕδωρ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν,« Παυσ. »Διώρυξ ὑπόνομος ἢ κρυπτή,« Στρβ., τὸ (Τουρκ.) λαγούμι.

Διωρυχή (ἡ), = Διωρυγή.

Διῶσεν, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. ἀ. τῆς ὁρς. τοῦ Διωθέω.

Δίωσις, εως (ἡ) καὶ

Διωσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διωθεῖν, κούντημα (σπρώξιμον) ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πλάγια καὶ προχώρησις.

Διωστὴρ (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. σπρώχνοντες ἐβγάλλουν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς. 2) ξύλον τὸ ὁποῖον περνοῦν εἰς τὴν κρικέλλαν κιβωτίου (κλπ.) ἵνα τὸ σηκώσουν, (παρβλ. Ἀναφορεύς).

Διώστρα (ἡ), = Διωστήρ.

Δίωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) μὲ δύο αὐτιά (χερούλια, πιασίματα).

Διῴχηκα, πρκ. τοῦ Διοίχομαι.

Διῴχης, εος (ὁ, ἡ) (κυρ. ἐπὶ ὀχήματος) ὁ ἔχων (χωρῶν, σηκόνων) δύο ἀνθρώπους, (παρβλ. Δίφρος).

Δμᾶθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐδμήθησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

Δμηθεὶς, εῖσα, έν, Π. ἀόρ. πθ. τῆς μτχ. τοῦ Δάμνημι = Δαμάζω.

Δμῆσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Δάμασις.

Δμητειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Δμητὴρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ δαμάζων (καταδαμάζων).

Δμητὸς, ἡ, όν, Π. ὁ δαμασθεὶς (καταδαμασθεὶς) ἢ δυνάμενος νὰ δαμασθῇ.

Δμωὴ (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δμῶς ᾗ = Δμωίς.

Δμωΐος [δμῶς], α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς σκλάβον ἢ σκλάβαν, δουλικός.

Δμωὶς [δμῶς], ίδος, Π. δέλη, σκλάβα (κυρ. ἡ αἰχμάλωτος).

Δμῷς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δμώϊος.

Δμῶς, ἡ, Π. (σπν.) ἀντὶ

Δμώς, ωὸς (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Δμώεσιν), Π. [δάμνημι]. δοῦλος, σκλάβος (κυρ. ὁ αἰχμάλωτος).

Δνοπαλίζω [δονέω, πάλλω], Μ. ίσω καὶ ίξω, Π. κουνῶ τῇδε κακεῖσε, σείω, τινάζω· (συνκδχ.) ξεσκονίζω, (ἐπμ.) κτυπῶ δυνατὰ, (οἰκ. τινάζω τὴν προβηὰν), ἢ (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) συγυρίζω.

Δνοπάλιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δνοπαλίζειν.

Δνόφεος, α, ον καὶ

Δνοφερὸς, ὰ, όν καὶ

Δνοφόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γνοφώδης, ζοφερὸς, μαῦρος, σκοτεινὸς, ὁμιχλώδης, [ἐκ τοῦ

Δνόφος (ὁ), Π. [νέφος; κνέφας], = Γνόφος, πυκνὸν καὶ μαῦρον σύννεφον, ὁμίχλη, σκότος.

Δόαται, Π. ἀντὶ Δοάζομαι, μσ. τοῦ

Δοάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Δοιάζω.

Δοάσσατο, = Ἔδοξεν, ἐφάνη, Π. (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. ά. τοῦ Δοάζω.

†Δόατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δοάομαι, ἢ (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δέατο.

Δόγμα (τὸ). τὸ δόξαν (ἐγκριθὲν) ὡς πρακτέον, ἀπόφασις· ψήφισμα. προσαγὴ (τῆς διοικήσεως). »Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος,« Γρφ. 2) = Δοξασία, γνώμη (ἐξηκριβωμένη), φρόνημα, ἀξίωμα. »Τὰ τῶν φιλοσόφων δόγματα,« Πλ. 3) (ἐκκλησ.) τὸ θρησκευτικῶς πιστευτέον, ἄρθρον πίστεως (μυστηριῶδες) ᾗ ἢ περὶ αὐτοῦ διδασκαλία. »Τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας,« Γρφ. »Ἄλλο δόγμα ᾗ ἄλλο κήρυγμα· τὰ μὲν γὰρ δόγματα σιωπᾶται, τὰ δὲ κηρύγματα δημοσιεύεται,« Βασ.

Δογματίας, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (φιλοσοφικὰ) δόγματα.

Δογματίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω (Διαδίδω, Ὑποστηρίζω) ἢ Πρεσβεύω (Φρονῶ, Πιστεύω) τι ὡς δόγμα. »Οἱ Στωϊκοὶ ᾗ αὐτὸν τὸν θεὸν εἰς πῦρ ἀναλύεσθαι δογματίζουσιν,« Ἰουστ. »Ἡ σύγκλητος... χρυσοφορεῖν ἐδογμάτισε (τὰς πόλεις) τῇ Ἀφροδίτῃ,« Διόδ. »Ὁ Πάρις οὔ σε καλὴν ἀλλ' ἔμ' ἐδογμάτισεν,« Ἐπγρ. (ᾗ πθ.) »Τὰ παρὰ τῶν ἄλλων δογματιζόμενα αἱρέσεων,« Κλμ. »Τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε;« Γρφ., νομίζεσθε;

Δογματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) δόγματα, πραγματευόμενος περὶ δογμάτων. 2) ὁ ἀκολουθῶν (πράττων κατὰ) τὰ παραδεδεγμένα εἰς ἐπιστήμην τινὰ δόγματα, (ἐναντ. τῷ Ἐμπειρικός).

Δογματισμὸς (ὁ). τὸ δογματίζειν, δογματολογία.

Δογματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δογματίζων (εἰσάγων ἢ ὑποστηρίζων δόγμα).

Δογματολογία (ἡ). ἔκθεσις (πραγματεία, διδασκαλία περὶ) δογμάτων.

Δογματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Συνθέτω καὶ Ἐκδίδω) δόγμα.

Δογματοποιΐα (ἡ), τὰ ὑπὸ. τοῦ προηγ., ἐφεύρεσις καὶ σύστασις δόγματος.

Δοθιὴν [;], ῆνος (ὁ). σπυρί, βούζουνας.

Δοθίων, ωνος (ὁ), = Δοθιήν.

Δοιάζω καὶ (μσ.) Δοιάζομαι [δοιὸς], Μ. άσω, άσομαι, Π. = (τῷ παρὰ λογογρ. εὐχρηστ. συνήθ.) Ἐνδοιάζω, διστάζω, ἀμφιβάλλω· σκέπτομαι· νομίζω, ὑπεύθυνα, μοῦ φαίνεται. »Λεύσσειν οὔρεα δοιάζοντο,« Ἄπλλν. »Ἄλλῃ δοιάσσατο βουλὰς,« αὐτ.

Δοιαὶ, θηλ. πλθ. τοῦ Δοιός

Δοιδυκοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων δοίδυκας.

Δοιδυκοφόβος, ος καὶ (Π.) η, ον. (Κωμ.) ὁ φοβίζων διὰ τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται πολλὰ ἰατρικὰ ἢ ἀποσοβῶν (διώκων) ὡς ἀνωφελῆ τὸν (ἰατρ.) δοίδυκα, (ἐπίθ. τῆς ποδάγρας).

Δοίδυξ (ὀρθότ.) Δοῖδυξ [;], υκος (ὁ). γυδοχέρι, γδοκόπανον (τὸ ὁποῖον ὡμοίαζε καὶ ἐχρησίμευε συγχρόνως καὶ ὡς) χυλιάρα, (παρβλ. Τρύνη).

Δοιὴ (ἡ), Π. δισγαμος, ἀμφιβολία, (κυρ. Ἰων. θηλ. τοῦ

Δοιὸς [δύο], ά, όν, Π. = Διττὸς, διπλοῦς. ||. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Δύω.

Δοιοτόκος (ἡ), Π. ἡ τίκτουσα ἢ τεκοῦσα δίδυμα.

Δοιὼ, δυΐκ. τοῦ Δοιός.

Δοκάζω, Μ. άσω, Π. = Δοκεύω, προσμένω· ἐλπίζω, καιροφυλακτῶ, παραμονεύω· φρονῶ, νομίζω.

†Δοκάνη (ἡ) καὶ

Δόκανον (τὸ), = Δοχεῖον. 2) [δοκὸς] = Στάλιξ, παλοῦκι (κυρ. διὰ τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. βροχῶν). 3) (πλθ.) Δόκανα (τὰ), εἰκονικόν τι συμβόλον τῶν Διοσκούρων εἰς τὴν Σπάρτην συνιστάμενον εἰς τέσσαρα ξύλα ἑνωμένα εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα ‡‡.

Δοκεύω, Μ. εύσω, Π. παρατηρῶ· παραμονεύω· καρτερῶ· (σπν.) ἐλπίζω· νομίζω (;), [ἐκ τοῦ

Δοκέω-ῶ [δοκὴ], Μ. (ἀνμλ.) δόξω (ἀόρ. Ἔδοξα, πθ. πρκ. Δέδογμαι· τὰ δὲ [ὑμαλὰ] Δοκήσω, Ἐδόκησα, Δεδόκημαι, Ἐδοκήθην, Π. καὶ σπν.), (κυρ. καὶ Π.) = Δοκεύω, παρατηρῶ, παραμονεύω, προσμένω. »Ἤστο δ' ἀλιεὺς δεδοκημένος,« Ἡσ. »Εἱστήκει δεδοκημένος,« Ἰλ. Ο. »Ἀμφὶς ὑπιπτεύει δεδοκημένος,« Ἄπλλν. 2) (συνηθές. μτφορ. μὲ ἀπαρ.) ἐλπίζω· νομίζω· συμπεραίνω· μοῦ φαίνεται. »Δοκέω νικησέμεν,« Ἰλ. Π. »Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι,« Εὐρ. »Πέσε δ' ἀδυκητον ἐν καὶ δοκέοντα,« Πίνδ. (ᾗ πθ.) »Τὸ δοκηθὲν οὐκ ἐτελέσθη,« Ἰούρ. »Ὅνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξέν,« Δκ. »Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς κόρας,« Εὐρ. (ᾗ πληρέστερον) »Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ οἴκοις ἐν Ἄργει,« αὐτ. »Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκε,« Αἰσχλ. »Δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι,« Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) »Ἐπώνυμον, δοκῶ μοι, τοῦ Λευκάτα,« Στρ. »Τοιαῦτα διαλεχθεὶς αὐτῇ δοκῶ μεμνῆσθαι,« Δκ. »Ἐμοὶ (»Ὡς ἐμοὶ) δοκεῖν,« Αἰσχλ., »Ἡρ. »Πῶς δοκεῖς αὐτὸν ἠσπάζοντο,« Ἀρστφ., μὲ πόσην χαρὰν στοχάζεσαι, δὲν ἠμπορεῖς νὰ φανταστῇς (σὲ ἀφίνω νὰ στοχασθῇς) μὲ πόσην χαρὰν, (παρβλ. Οἴομαι). 3) (πυχνότ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) μοῦ φαίνεται εὔλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γον, ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. » Δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, « Δμ. » Οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκει, κάλαμον ἐδόκει φέρειν, « Ξεν. » Δόξαν δέ σφι, ἐποίησαν λαβύρινθον, « Ἡρ. » Δόξαν μοι προσειπεῖν αὐτὸν, « Ακ. » Δόξαντα ταῦτα ᾗ περανθέντα, « Ξεν. (καὶ ἐν.) » Δόξαν ἡμῖν ταῦτα (ἐνν. ποιεῖν), ἐπορευόμεθα, « Πλάτ. » Σοὶ μὲν τάδε δοκοῦντ' ἐστιν, ἐμοὶ δὲ τάδε, « (Εὔην. παρ') Ἀθ. » Ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερβήσεσθαι, « Αἰσχ. » Ὅταν ἀείδειν δοκῶ, « Αἰσχλ. 4) φαίνομαι, νομίζομαι, ὁμοιάζω. » Δοκεῖ μὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβάλλειν, οὐ μὴν ἔστι γε τοῦτο, « Πλβ. » Οὐ δοκεῖν δίκαιος ἀλλ' εἶναι θέλει, « Αἰσχλ. » Καὶ τὸ δοκεῖν πρὸ τοῦ εἶναι διώξεται, « Βασ. » Δοκεῖ μοι πεπνυμένος εἶναι, « Ὀδ. Θ. » Ἦν καὶ τοῖς ἄλλοις φανῇς, οἷος ἐμοὶ δοκεῖς εἶναι, « Ξεν. (καὶ παραλλ.) » Λευκοτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τῶν σεμνῶν καὶ δοκούντων τι εἶναι, « Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἔκ τε ἀδοξούντων, κἀκ τῶν δοκούντων, « Εὐρ., ἀντὶ τῶν ἐνδόξων. » Ἐμοὶ γάρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, « Γρφ. » Ἡ δοκοῦσα εὐημερία, « Πλ. » Τὸ δεδογμένον, « Αξ., = Δόγμα. 5) δείχνω ὅτι, καμόνομαι. » Οὐκ ἔδοξε μαθέειν, « Ἡρ. » Οὐδὲ ὁρᾷν σε δοκεῖ, « Πλάτ. » Καιρίαν δ' εἰληφέναι δόξας, καταπίπτει, καὶ, λιποψυχεῖν δοκῶν, « (Ξέναρχ. παρ') Ἀθην.

†Δόκη (ἡ), [δέχομαι]. (κυρ.) τόπος διὰ ἔνεδραν, καρτέρι, βοδόχι. 2) = Δόκησις, προσδοκία.

Δόκημα (τὸ), Π. τὸ μὴ ὂν πραγματικῶς ἀλλὰ φαινόμενον, ἰδέα, φαντασία, (παρβλ. Δόκησις).

Δοκησιδέξιος (ὁ, ἡ), ὁ νομιζόμενος ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρος (ἐπιδέξιος).

Δοκησίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ νομιζόμενος (ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν) ἀγχίνους ἢ νουνεχής.

Δόκησις [δοκέω], εως (ἡ), = Προσδοκία, ἐλπὶς (ἀνύπαρκτος). » Παρέχειν δόκησιν, « Θκ., Πλ. » Κενὴν δόκησιν, « Εὐρ. 2) = Δόξα, γνώμη, ἰδέα, συμπερασμὸς τοῦ ὡς ἔγγιστα. » Δόκησιν δὲ δεῖ λέγειν, « Ἡρ. » Οὐ ταυτὸ, δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον, « Σοφ.

Δοκησισοφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φρονῶ ἐμαυτὸν σοφόν.

Δοκησισοφία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Δοκησίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ νομιζόμενος ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν (χωρὶς νὰ ᾖνε) σοφός.

Δοκίας, ου (ὁ), = Δοκίτης.

Δοκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δοκίς.

Δοκιμάζω [δόκιμος], Μ. άσω. Κάμνω δοκιμὴν, ἐξετάζω τι ἂν ᾖνε γνήσιον (καλὸν κτλ.). » Τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν, « Ἰσκρ. » Δεῖ κήρυκα μὲν ἂν δοκιμάζητε, εὔφωνον σκοπεῖν, « Δμ. » Οἱ τοὺς οἴνους δοκιμάζοντες, « Ἀρςτ. 2) (συνκδχ.) κρίνω εὔλογον (ὠφέλιμον, ἄξιον κτλ.), ἐγκρινω, ἀποφασίζω· ἐκλέγω. » Τὸ ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε, τὸ δὲ ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἀνὴρ εἶναι ἐδοκιμάσθην, « Δσ. » Ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν, « Θκ.

Δοκιμασία (ἡ). δοκιμὴ, ἐξέτασις. » Δοκιμασία δὲ τοῖς ἄρχουσιν ἐπηγγέλλετο, .. εἴτ' ἐπιτήδειοί εἰσιν ἄρχειν, εἴτε μὴ, « Πλδ., (καὶ παραλλ.) » Ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ

Δοκιμαστὴρ (ὁ), = Δοκιμαστής.

Δοκιμαστήριον (τὸ). τρόπος (μέσον) δοκιμασίας· δοκίμιον. κριτήριον, ἐξεταστήριον.

Δοκιμαστὴς, ου (ὁ). ὁ δοκιμάζων, ἐξεταστής. ἐκτιμητής. (κυρ.) = Ἀργυρογνώμων. » Ὁ πολὺς χρόνος πιστεύεται πάντων εἶναι δοκιμαστὴς ἀληθέστατος, « Ἰώσ.

Δοκιμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔμπειρος πρὸς) δοκιμασίαν, ἐξεταστικός. » Δοκιμαστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ δοκιμαστοῦ (ἀργυρ.).

Δοκιμαστὸς, ἡ, όν. Ὁ καθυποβληθεὶς ἢ ὑποκείμενος εἰς δοκιμασίαν, δοκιμασμένος.

Δοκιμὴ (ἡ), (μτγν.) = Δοκιμασία.

Δοκίμιον (τὸ). τὸ μέσον (ὁ τρόπος) δι' οὗ δοκιμάζεταί τι, δεῖγμα, σημεῖον. » Δοκίμιον στρατιωτῶν, κάματος, « Ἡρωδ.

Δόκιμος (ὁ, ἡ), [δοκέω ἢ δέχομαι]. δοκιμασμένος, (ἐπμ.) ἄξιος, ἀποδεκτέος, γνήσιος, εὐϋπόληπτος, ἔγκριτος. ἀξιόλογος. » Ἀργύριον δόκιμον, « Δμ. » Ποταμὸς δόκιμος, « Ἡρ. » Δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ, « αὐτ.

Δοκιμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ δοκίμου, ἢ διὰ δοκιμασίας ἀποδεδειγμένη γνησιότης.

Δοκιμόω-ῶ, Μ. ώσω, (σπν.) = Δοκιμάζω.

Δοκίμως, ἐπίρ. Μὲ δοκιμὴν, ἀποδεδειγμένως.

Δοκίον (τὸ) καὶ

Δοκὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δοκός.

Δοκίτης, ου (ὁ), εἶδος λαμπροῦ μετεώρου, (ἄλλ.) Δοκίας καὶ Δοκός.

Δοκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δοκοῦ.

Δοκὸς (ἡ), [δέχομαι]. δοκάρι, γρεντιὰ, πατερόν. 2) (μτνμ.), = Δοκίτης.

Δόκος (ὁ), Π. = Δοκη, Δόκησις.

†Δοκόφρων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δολόφρων.

Δοκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὰς δοκοὺς εἰς τὴν οἰκοδομήν.

Δοκὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. = Δόκησις.

Δοκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δοκοειδής.

Δόκωσις, εως (ἡ). τὸ βάλσιμον τῶν δοκῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν, (συνκδχ.) ἡ ξυλικὴ τῆς στέγης, τὸ (Τουρκ.) τσατί.

Δολερὸς, ὰ, όν, = Δόλιος, ἀπατηλός. ψευδής.

Δολερῶς, ἐπίρ. = Δολίως.

Δολίευμα (τὸ). δόλος, δολιότης.

Δολιεύομαι, Μ. εύσομαι. Μεταχειρίζομαι δολιότητας, φέρομαι δολίως. » Λόγος δεδολιευμένος, « Σξτ., ὁ σοφιστικῶς ἐκφρασμένος.

Δολίζω, Μ. ίσω, = Δολόω, δολόνω, νοθεύω.

Δολιόβουλος καὶ

Δολιόγνωμος ᾗ Δολιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δολόμητις.

Δολιοθήρας, α (ὁ). ὁ δολίως θηρεύων.

Δολιόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολόμητις.

†Δολιοπλόκος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολοπλόκος.

Δολιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ δολίως περιπατῶν, ὑποκριτὴς, πανοῦργος.

Δόλιος, α καὶ ος, ον, = Δολερὸς, ἀπατηλός· πανοῦργος, ὕπουλος.

Δολιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἦθος) τοῦ δολίου, πανουργία.

Δολιότροπος (ὁ, ἡ), = Δολιόφρων, δόλιος (τοὺς τρόπους).

Δολιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δόλιον φρόνημα, πανοῦργος.

†Δολιόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρφ.) = Δολιεύομαι.

Δολιχαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, αἰών]. πολυχρόνιος, μακρόβιος.

Δολιχαορος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἄορ]. ὁ ἔχων (κρατῶν, μεταχειριζόμενος) μακρὰν σπάθην ἢ λογχην.

Δολίχαυλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. λόγχη) ἡ ἔχουσα μακρὸν αὐλὸν (μασοῦρι ὅπου ἐμβαίνει τὸ κονταρόξυλον), (κατ' ἄλλ.) = Δολιχόκαυλος.

Δολιχαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δολιχὸν αὐχένα, μακρολαίμης, = Δολιχόδειρος.

Δολιχεγχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἔγχος]. ὁ ἔχων (κρατῶν, μεταχειριζόμενος) μακρὺ κοντάρι.

Δολιχεύω, Μ. εύσω = Δολιχοδρομέω, κάμνω μακρυνὰ ταξείδια· (σπν.) εἶμαι μακρύς.

Δολιχήπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Δολιχόπους.

Δολιχήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [δολιχὸς, ἐρετμὸς]. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος ἢ ἁρματωμένος μὲ) μακρυὰ κωπία, (ἐπμ.) » Ναῦς —, « Ὀδ. Δ., ἡ μεγάλη ἢ ταχύπλους. » Φαίηκες —, « Ὀδ. Θ., οἱ ἐπιτήδειοι (φοβεροὶ) εἰς τὰ ναυτικά· (Ὁ Πινδ. ὠνόμασε συνκδχ. καὶ τὴν) » Αἴγιναν δολιχήρετμον. «

Δολιχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Δολιχὸς, μακρύς.

Δολιχογραφία (ἡ), Π. τὸ νὰ γράφῃ τις διεξοδικά.

Δολιχόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [δ. δειρὴ]. μακρολαίμης. (ἐπίθετ.) » Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων, « Ἰλ. Β.

Δολιχοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δολιχοδρόμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀθλητὴς) ὁ διατρέξας ἢ ἱκανὸς νὰ διατρέξῃ τὸν δόλιχον.

Δολιχόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολιχός.

Δολιχόκαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὸν καυλὸν (τσουνὶ, στειλιάρι).

Δολιχόουρος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δολίχουρος.

Δολιχόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς (δολιχοὺς) πόδας, μακροπόδης, (ἐν γέν.) μακρύς.

Δολιχὸς, ἡ, όν, Π. μακρύς· διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος. » Ὁδὸς (» Ἐλάτη, » Νὺξ, » Νόσος, « Ἐλπὶς κτλ.) δολιχὴ, » Ὅμ., Ἀπλλν. ||. (τὸ οὐδ.) » Δολιχὸν, ἐπίρ., διὰ πολὺν καιρόν. » Δηθά τι ᾗ δολιχὸν, « Ἰλ. Κ.

Δόλιχος (ὁ), (ἐνν. δρόμος) διάστημα 12 ἢ 24 σταδ. (ἐν γέν.) τὸ μακρύτερον τῶν ὅσων ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ σταδιοδρόμος, ἴδε Ἑπτάδρομος. 2) εἶδος ὀσπρίον, (ἴσ. τὸ) ἀμπελοφασούλον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δολιγόσκιες (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δολιχὴν σκιάν, (δηλ.) μακρὸς. (καταχρ.) μακρὰν φθάνων ἢ διαρκῶν. « Ῥόδου ὀσμή—, « Νίκ.

Δολιχούατος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. οὖς], ὁ ἔχων μακρὰ αὐτιά.

Δολιχόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλογιζόμενος πολὺ ἢ διὰ τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι μετὰ πολὺν καιρόν.

Δολίως, ἐπίρ. Μὲ δολιότητα, ὑπούλως, ψευδῶς, ἀπατηλῶς.

†Δολόβουπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁπλάδουπος.

Δολόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολερὸς, Δόλιος, ἀπατηλός.

Δολοεργὴς, ές καὶ

Δολοεργὸς, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους ἐργαζόμενος, πανοῦργος, δόλιος.

Δολοθήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δόλιον ἦτορ (καρδίαν).

Δολοιφονέω, Π. ἀντὶ Δολοφονέω.

Δολοκτασία (ἡ), Π. ἀντὶ Δολοφονία.

†Δολοληψία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοσοληψία.

Δολομέτρης, ου (ὁ). ὁ δολίως μετρῶν (δολιευόμενος εἰς τὸ μέτρημα).

Δολομήδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Δολομήτης, ου (ὁ)

Δολόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Δολομήχανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους μηχανώμενος (μελετῶν), δόλιος, πανοῦργος.

Δολόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δολίως ὁμιλῶν.

†Δολοπεύω [δολοψ], Μ. εὐσω. Παραμονεύω, κατασκοπεύω· ἐπιβουλεύω.

Δολοπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) διὰ δόλου.

Δολοπλόκημα (τὸ), καὶ

Δολοπλοκία (ἡ), Π. τὸ πλέκειν δόλους, μηχανορράφια, ῥᾳδιουργία, [ἐκ τοῦ

Δολοπλόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων δόλους πανοῦργος, δόλιος.

Δολοποιὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφευρίσκων δόλους.

Δολορράφεω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συρράπτω (πλέκω, πλάττω, ἐπινοῶ) δόλους.

Δολορράφης, έος (ὁ, ἡ), ῥαμμένος μὲ δόλον, ἀπατηλὸς, (ἐπίθ. δικτύου).

Δολορράφια (ἡ), τὰ δολορράφειν, μηχανορράφια, ῥᾳδιουργία, [ἐκ τοῦ

Δολορράφος (ὁ, ἡ). ὁ συρράπτων δόλους, ῥᾳδιουργός.

Δόλος (ὁ), [†δέλω]. πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεται τις ἵνα δελεάσῃ (ἐπιβουλευθῇ, ἀπατήσῃ), δόλωμα, παγίδα· (μτφορ.) ὑπόκρισις, ἀπάτη, πανουργία· στρατήγημα.

Δολοφονέω-ῶ. Μ. ήσω. Φονεύω μὲ δόλον.

Δολοφόνησις, εως καὶ

Δολοφονία (ἡ). τὸ δολοφονεῖν.

Δολοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ δολίως (δι' ἐνέδρας) φονεύων.

Δολοφραδὴς, έος καὶ

Δολοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλως φράζομενος (σκεπτόμενος, σχεδιάζων, μελετῶν), πανοῦργος.

Δολοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (εὔχρ. μόνην κατὰ μτγ.), Π. ἔχω κατὰ νοῦν δόλους, σχεδιάζω πανουργίας.

Δολοφροσύνη (ἡ), Π. δολιότης, ἀπάτη, πανουργία.

Δολόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Διλιόφρων, δόλιος.

†Δόλοψ, οπος (ὁ). κατάσκοπος

Δολόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δελεάζω, ἀπατῶ. «Φράσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,» Ἀρχφ. 2) νοθεύω, δολόνω. » Τὸν οἶνον—, « Λκ.

Δόλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεται τις ἵνα δολώσῃ (ἀπατήσῃ), τέχνασμα, πανουργία, (ἴδ. κοιν. τὸ) δέλεαρ.

Δόλων, ωνος (ὁ). μαχαῖρι κρυφὸν, (Ἰταλ.) σπιλέττο. 2) τὸ μικρότερον πανὶ τοῦ πλοίου (εὔχρηστον μόνον ὅταν ᾖνε πρύμος ὁ ἄνεμος), (Ἰταλ.) τριγγέτο.

Δολωπὶς, ιδος (ἡ), Π. [δόλος, †ὤψ]. ἡ ἔχουσα ἀπατηλὸν πρόσωπον.

Δόλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δολόνειν.

Δόμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδεται ἢ ἐδόθη, δῶρον, (ἴδε Δόσις).

Δομαῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς οἰκοδόμημα.

Δόμεν ἢ Δόμεναι, Π. ἀντὶ Δοῦναι, ἀόρ. Ϛ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Δομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) οἰκοδομῶ, κτίζω, [ἐκ τοῦ

Δομὴ (ἡ), Π. [δέμω], ἀντὶ Οἰκοδομὴ ἢ οἰκοδόμημα, κτίριον, (μτνμ.) ἡ κατασκευὴ (κοιν. τὸ σκαρὶ) τοῦ σώματος, (παρβλ. Δέμας).

†Δόμημα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Οἰκοδόμημα.

†Δόμησις, εως (ἡ), μτγν. ἀντὶ Οἰκοδομή.

†Δομήτωρ, ορος (ὁ), μτγν. ἀντὶ οἰκοδόμος (κυρ.) ἀρχιτέκτων.

Δόμονδε, ἐπίρ. Π. Εἰς (Πρὸς) τὸν οἶκον, [ἐκ τοῦ

Δόμος (ὁ), [†δέμω]. (ἐν γέν.) οἰκοδομὴ, (καὶ ἰδιαιτ.) σειρὰ (ἁράδα) τῶν οἰκοδομημένων λίθων κλπ., χώρισμα (compartiment) ἐσωτερικὸν (κρώματος. » Εἰς τριάκοντα δὲ δόμους διελόμενος τὸν πόντον,« Διόδ. Ἰζ'. (σελ. 250. ἐκδ. Wesseling). « Δόμε πλίνθων, « Ἡρ. » Πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρύου, « Φίλ. Μαθμτκ. 2) Π. = Οἶκος, κατοικία, ναὸς, (ἐν γέν.) οἰκοδόμημα. » Δόμος Ἐρεχθῆος, « Ὁδ. Π. » Δομον Ἀΐδος, « Ἰλ. Γ. » Θύρας ἱερεῖα δόμοιο, « Ἰλ. Ζ. » Κέδρινος δόμος, « Κύρ., κιθώτιον. 3) ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου χώρισμα· διωμάτιον, σάλλα. » Βὰν δ' ἴμεν Ἀλκινόοιο ἐς μέγα δῶμα, πλῆντο δ' ὄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, « Ὀδ. Θ. 4) (συνεκδ.) πατρὶς· οἰκογένεια. » Τὸν δόμοισι διαιτᾶσθαι γλυκύν, « Σοφ. » Τὸν σὸν ἄθλιον δίμον, « αὐτ. Ὅ) (Π. καὶ σπν.) κιθώτιον, σανδοῦκι. » Ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα,« Εὐρ. (Ἄλκ. 1111).

Δομεσφαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόμος, σφάλλω]. ὁ χαλῶν (καταρρέφων) τοὺς οἴκους.

Δονακεῖον (τὸ), = Δονακῶν.

Δονακεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πιάνω (πουλιὰ κτλ.) μὲ τὰ καλάμια ἢ μὲ ταῖς ἰξοέργαις.

Δονακεὺς, έως (ὁ), Π. = Δονακόεις. 2) ὁ πιάνων πουλιὰ (κτλ.) μὲ τὰ καλάμια. 3) = Δόναξ.

Δονακηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει δόνακος (καλαμιοῦ).

Δονακίσκος (ὁ). καλαμάκι. (Νικ. Χων.).

Δονακίτης, ου (ὁ) καὶ Δονακῖτις, ιτιδος (ἡ). ὁ ἐκ δόνακος, καλαμένιος.

Δονακογλύφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πελεκῶν τοὺς δόνακας (τὰ καλάμια, τὰ κονδύλια). » Σμίλη—, « Ἐπγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.

Δονακοδίφης, ου (ὁ), Π. ὁ διφῶν (σκαλίζων, ἐρευνῶν) τοὺς καλαμιῶνας, (ἐπίθ. κυνηγοῦ).

Δονακόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (κατάφυτος, σκεπασμένος) ἀπὸ καλάμια. » Ποταμὸς—, » Εὐρ.

Δονακοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Δονακοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (αὐξάνων) τοὺς δόνακας. » Ποταμὸς—, « Εὐρ.

Δονακοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (φοιτῶν) εἰς τοὺς καλαμιῶνας, (ἐπίθ. κυνηγοῦ).

Δονακόχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χλοάζων (πρασινίζων) διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν δόνακας, κατάφυτος ἀπὸ χλοεροὺς καλαμιῶνας. » Ποταμὸς—, « Κύρ.

Δονακώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Δονακόεις.

Δονάκωμα (τὸ). τὸ ἐκ δονάκων (καλαμιῶν) στέγασμα, (ἐν γέν.) πάτωμα.

Δονακὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ δόνακας, καλαμιῶνας.

Δόναξ [δονέω], ακος (ὁ). καλάμι (κυρ. τὸ λεπτότερον, κούφιον καὶ φυτρόνον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ παραπόταμα καὶ τοὺς βάλτους, ἴδ. κοιν.) νεροκάλαμον. » Πολὺ δὲ διαφέρειν τοῦ καλάμου τὸν δόνακα, « Θφρ. 2) = Συριγξ. » Κηρόπλαστος ὁτοβεῖ δόναξ, « Αἰσχλ. 3) Ψαροκάλαμον. 4) σαγίττα. 5) κονδύλι. 6) ὁ καβαλάρης (le chevalet) τῆς λύρας κτλ. (Ἀρχφ. Πατρ. 233). 7) = Σωλήν, εἶδ. ὀστρακοδέρμ., (παρβλ. Κάλαμος).

Δονεύω, Μ. εὐσω, σπνττ. ἀντὶ

Δονέω-ῶ [συγγ. τῷ Δονέω], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Βάλλω τι εἰς κίνησιν, κουνῶ, σαλεύω, σείω· (μτφορ.) ταράττω, διεγείρω. » Ἡ Ἀσία ἐδονέετο ἐπὶ τρία ἔτεα, « Ἡρ. » Ἐλπίσιν ξενούμενος, « Ἐλιμ.

Δόνημα (τὸ). κούνημα.

Δόνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δονεῖν (σείειν, ταράττειν).

Δονητὸς, ἡ, όν. Ὁ δονούμενος (κλονούμενος), σειστός.

Δόξα [δοκέω], ης (ἡ) ἰδέα (τὴν ὁπ. ἔχει τις εἴτε ἀληθῆ, εἴτε ψευδῆ, περί τινος), φρόνημα γνώμη, δόξασις· εἰκασία, ζογχασμός, συμπερασμὸς (πιθανὸς)· πρόληψις. » Κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν,« Πλάτ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐμὰν δόξαν, « Πίνδ. » Μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτία, « Θκ. » Οὐ καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος, « Πλ. » Κίνδυνός ἐστι ἡ ἀληθὴς δόξα ἐπιστήμη εἶναι, « Πλάτ. « Παρμενίδης ἔλεγε τὴν φιλοσοφίαν, τὴν μὲν κατὰ ἀλήθειαν, τὴν δὲ κατὰ δόξαν εἶναι. « Ἀρτ. » Ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι, « Λκ. » Δόξαν παρέσχε τοῖς ἑκτὸς περὶ τῶν Ἑλλήν. πραγμ. διελέχθαι, « Ξεν. »Καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρίσταται, « Εὐρ. » Μείζων (» Ἐλάττων) τῆς δόξης διεφάνη, « Πλάτ., Δ. Ἀλ. 2) φήμη, ὑπόληψις (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καλὴ, ἐνίοτε δὲ καὶ κακὴ). » Μεγίστην δόξαν εἰσάμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐπ' ἀμφοτέρα ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, « Θκ. » Δόξαν ἔσχον ἐκθεῖναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γεγονέναι, » Πλ. » Δόξαν ἐχέτω ἀδικίας, « Πλάτ. » Δόξαν ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην, » Πλ. » Ἰσόθεον δόξαν, » Ἰσκρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὴν δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ἠρημένος, » Δμ. » Παππῴα ϗ πατρῴα σοι δόξα ὑπάρχει, » αὐτ. 3) = Προσδοκία, ἐλπίς. » Οὐκ ἀπὸ δόξης, « Ἰλ. Κ. » Παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη, « Θκ. » Γενομένου παρὰ δόξαν τοῦ σκώμματος, » Πλ. 4) = Δόγμα ἀπόφασις, (φιλοσοφ.) πρότασις βεβαία (ἐπμ. θεωρουμένη ὡς) ἀξίωμα. » Κύριαι δόξαι, « Ἐπικουρ. » Μή με κτείνειν δοξ' Ἀργείων κεῖται, « Εὐρ. » Δόξα δέ τις καὶ αὐτῷ μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι, « Πλάτ.

Δοξάζω, Μ. άσω. Ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, φρονῶ, νομίζω. » Τῶν δοξῶν ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι, « Πλάτ. » Οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ὁ σοφὸς ὄντως ὢν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος, « Πλάτ. 2) (συνκδχ. καὶ μτγν.) προξενῶ δόξαν εἴς τινα, τὸν τιμῶ. » Δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι, « Πλβ., (ἴδε καὶ Ἱππκρ. Ὅρκ. 3).

Δόξαν, αἰτ. τοῦ Δόξα.

Δόξαν, οὐδ. τοῦ Δόξας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Δοκέω.

Δοξάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Δόξα.

Δοξασία (ἡ), = Δόξα, ἰδέα, φρόνημα, εἰκασία.

Δόξασμα (τὸ), = Δοξασία, φρόνημα· γνώμη· δόγμα.

Δοξαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δοξάζων (εἰκάζων, κρίνων κατὰ συμπερασμὸν) περί τινος. » Νῦν μὲν δοξασταί, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν, « Ἀντφ.

Δοξαστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων ἱκανότητα ἢ ἕξιν περὶ τὸ δοξάζειν (κρίνειν, εἰκάζειν). » Ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικὸν γεγονέναι, « Πλάτ. (παρβλ. Δογματικός).

Δοξαστὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ συμπερασμὸν (ἐξ εἰκασίας), ἰδανικὸς, φαντασιώδης. » Οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταὐτὸν εἶναι, « Πλάτ. 2) (Γρφ.) δεδοξασμένος, ἔνδοξος.

† Δοξικὸς, ἡ, ὸν, (σπν. Γρφ. ϗ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἔνδοξος.

† Δόξις, ιος (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ Δόξα.

Δοξοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) τὴν δόξαν.

Δοξοκαλία (ἡ). ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα (δόξα, εἴησις) τὴν ὁπ. ἔχει τις περὶ τοῦ κάλλους του.

† Δοξοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομπάζω διὰ τὴν δόξαν μου ἢ ἵνα δοξασθῶ, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοξοκοπέω).

† Δοξοκομπία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοξοκοπία.

Δοξοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) παντοιοτρόπως ν' ἀποκτήσω τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, (παρβλ. Δημοκοπέω).

Δοξοκοπία (ἡ). προσπάθεια (ἐπίμεμπτος) πρὸς ἀπόκτησιν δόξης, φιλοδοξία ἀκόρεστος, [ἐκ τοῦ

Δοξοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κοπιάζων (κυρ. μὲ ἐπιλήψιμον τρόπον) ν' ἀποκτήσῃ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, δοξομανής.

Δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἐκκλησ.), = Ὑμνολογῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω (κυρ. τὸν θεόν).

Δοξολόγημα (τὸ). τὸ πρὸς δοξολογίαν λεγόμενον, ἐγκώμιον.

Δοξολογητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς δοξολογίαν γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Δοξολογία (ἡ), (ἐκκλησ.) τὸ δοξολογεῖν, Ὑμνολογία.

Δοξολογικὸς, ἡ, ὸν, = Δοξολογητικός.

Δοξολόγος (ὁ, ἡ). ὁ δοξολογῶν (τὸν θεόν).

Δοξομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δοξομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαινόμενος (κάμνων ὡς ἂν τρελλὸς) διὰ τὴν δόξαν, εἰς ἄκρον φιλόδοξος.

Δοξομανία (ἡ). τὸ πάθος (ἐλάττωμα) τοῦ δοξομανοῦς.

Δοξοματαιόσοφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ φρονῶν ἑαυτὸν σοφὸν, δοκησίσοφος, κενόδοξος (ἀλαζὼν) φιλόσοφος.

Δοξομιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μιμούμενος (ἀκολουθῶν) τὴν δόξαν (τὰς ἰδέας, τὸ φαντασιῶδες σύστημά) τινος ἀνεξετάστως καὶ κατὰ πρόληψιν, (ὅθεν)

Δοξομιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τυφλὴν (προληπτικὴν) μίμησιν.

Δοξόομαι-οῦμαι, Μ. (μσ.) ώσομαι ϗ (πθ.) ωθήσομαι. Βλέπω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. ‖. (πθ.) = Δοξάζομαι, ἀποκτῶ δόξαν (ὑπόληψιν), νομίζομαι (φημίζομαι ὡς) ἔνδοξος.

Δοξοπαιδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ διδάσκων δόξας (ἰδέας, συστήματα).

Δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου δόξας (ἰδέας), ἐπινοῶ (δημιουργῶ) συστήματα.

Δοξοποιία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δοξοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δοκησισοφέω.

Δοξοσοφία (ἡ). φαντασιώδης (προσποιητὴ) σοφία, δοκησισοφία, [ἐκ τοῦ

Δοξόσοφος (ὁ, ἡ), = Δοκησίσοφος.

Δοξοφαγία (ἡ). ἀκόρεστος φιλοδοξία.

Δοξοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὴν δόξαν, φιλόδοξος.

Δοὸς, ὰ, ὸν, Π. ἀντὶ Δοιός.

Δορὰ (ἡ), [δέρω]. ᾿γδάρσιμον. 2) (συνκδχ.) δέρμα, τομάρι.

Δορατιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα (μέγεθος) δόρατος.

Δορατίζομαι, Μ. ίσομαι, = (τῷ εὐχρηστοτ.) Διαδορατίζομαι.

Δοράτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δόρυ, κονταράκι.

Δορατισμὸς (ὁ), = Διαδορατισμός.

Δορατόγλυφος (ὁ). (παροξ.) = Δορυξόος. 2) (προπαροξ.) κατεσκευασμένος (σκαλισμένος) ἀπὸ ξύλον, ξύλινος.

Δορατοθήκη (ἡ), ἐξήγ. τοῦ Δουροδόκη.

Δορατομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ τοῦ δόρατος.

Δορατοξόος (ὁ), = Δορυξόος.

Δορατοπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πάχος (χόνδρος) δόρατος.

Δορατοφόρος (ὁ), = Δορυφόρος.

Δόρει, Π. (σπντ.) ἀντὶ Δόρατι, δοτ. ἐν. ϗ

Δόρη, Π. (σπντ.) ἀντὶ Δόρατα, ὀνμς. ἢ αἰτ. πλθ. τοῦ Δόρυ.

Δορήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Δούρειος, ξύλινος.

Δορί, Π. ἀντὶ Δόρατι, δοτ. τοῦ Δόρυ.

Δοριαλωσία (ἡ), = Αἰχμαλωσία.

Δοριάλωτος (ὁ, ἡ), [δόρυ, ἁλίσκομαι], = Αἰχμάλωτος.

Δορίγαμβρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ὑπανδρευθεῖσα μὲ (ἢ τῆς ὁπ. ὁ γάμος διήγειρε) πόλεμον.

Δοριθήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δορυάλωτος, αἰχμάλωτος.

Δορικανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, καίνω], φονευμένος μὲ κοντάρι (εἰς τὸν πόλεμον).

Δορικλυτὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος γενόμενος ἔνδοξος (κλυτὸς), (ἐν γέν.) πολεμιστὴς περίφημος.

Δορικμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, κάμνω], φονευμένος μὲ κοντάρι, ἢ 2) = Δοριπόνος, πολεμιστὴς, ἐμπειροπόλεμος.

Δορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ δορᾶς, δερμάτινος.

Δορικτήτη, Π. θηλ. τοῦ

Δορίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ δόρατος (δηλ. μὲ πόλεμον) ἀποκτηθεὶς· αἰχμάλωτος.

Δορίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν δοράτων, ἢ 2) = Δορικλυτὸς, πολεμιστὴς περίφημος.

Δορίληπτος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριάλωτος, Δορίκτητος.

Δοριλύμαντος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, λυμαίνομαι]. ἀφανισμένος (ἐρημωμένος) ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Δοριμανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (τρελλὸς, ἐνθουσιασμένος διὰ) τὸν πόλεμον, (συγχ. τῷ Δορικανής).

Δορίμαργος (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ πολεμικὴν μανίαν.

Δοριμήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, μήδομαι]. ἐμπειροπόλεμος, (κοιν.) μάστορης εἰς τὸ κοντάρι.

Δορίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλλων (κουνῶν) τὸ δόρυ. » Χεὶρ —, « Αἰσχλ., ἡ δεξιά.

Δοριπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πεσὼν (φονευθεὶς) εἰς τὸν πόλεμον.

Δορίπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πληγωθεὶς ἢ φονευθεὶς μὲ κοντάρι (εἰς τὸν πόλεμον).

Δορίπονος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ κοπιάζων (ἀσχολούμενος, ἐξησκημένος) εἰς τὸν πόλεμον, ἐμπειροπόλεμος. 2) (προπαροξ.) = Δοριλύμαντος.

Δοριπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πτοηθεὶς (φοβηθεὶς καὶ σκορπισθεὶς) ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Δορὶς [δέρω], ίδος (ἡ). (ἐνν.) μάχαιρα μαγειρικὴ (χρήσιμος κυρ.) διὰ ᾿γδάρσιμον.

Δορισθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυσθενής.

Δοριστέφανος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυστέφανος.

Δοριτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυτίνακτος.

Δορίτμητος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, τέμνω], κομμένος (σχισμένος, τρυπημένος) μὲ κοντάρι.

Δορίτολμος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυθαρσής.

Δόρκα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δόρκη.

Δορκάδειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δορκάδα, ζαρκαδήσιος.

Δορκαδίζω, Μ. (σω. Μιμοῦμαι (Πηδῶ ὡσὰν) τὴν δορκάδα. » Σφυγμὸς —, « Γαλ., ὁ κτυπῶν δύω φοραῖς (μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, δυνατώτερον ὅμως τὴν δευτέραν).

Δορκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δορκὰς, ζαρκαδάκι.

† Δορκάζω, Μ. άσω, = Δέρκομαι, κυττάζω.

Δορκαλὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) μάστιξ ἀπὸ δέρμα ἢ (πιθανώτ. μὲ) ἀστραγάλους δορ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάδος, (παρβλ. Ἀστραγαλωτός). 2) ὑποκορ. τοῦ
Δορκὰς άδος, (ἡ), (κυρ. τὸ θηλ.) ζαρκάδι, Ζ. Δόρξ.
Δόρκειος (ὁ, ἡ), = Δορκάδειος.
Δόρκη (ἡ), Π. ἀντὶ Δορκάς.
Δορκὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. Πόα ἡ Βοτάνη), = Δίκταμνον.
Δορκὸς, γεν. τοῦ Δόρξ.
Δόρκος, ου καὶ
Δόρκων, ωνος (ὁ), (κυρ. τὸ ἀρσ.) ζαρκάδι, ἢ ἄλλο ζῶον ὁμογενὲς πλὴν ἑτεροειδὲς τοῦ
Δόρξ [δέρκομαι], δορκὸς (ἡ), ζ. εἶδ. (ἀκέρατον) ἐλάφου, (κοιν.) ζαρκάδι.
Δοροδόκη (ἡ), = Δουροδόκη, δορατοθήκη.
Δοροεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ δορὸς ἢ δορᾶς εἰργασμένος, ξύλινος ἢ δερμάτινος.
Δορὸς (ὁ), [δέρω], σάκκος δερμάτινος, (χυδ.) ταγιρτζίκα.
Δορὸς, Π. ἀντὶ Δόρατος, γεν. ἐν. τοῦ Δόρυ.
; Δορπεῖα (τὰ), καὶ
Δόρπεια (ἡ), [δόρπος]. ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτ. τῶν Ἀπατουρίων, (κυρ. δὲ καὶ ἐν γέν.) ἡ ἑσπέρα (ᾗ ἐπμ. ἡ γινομένη εὐωχία κατὰ τὴν ἑσπέραν) κάθε ἑορτῆς.
Δορπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Δειπνέω.
; Δόρπη (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δόρπηστός.
Δορπήϊον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δόρπον.
Δορπηστὸς (ὁ), ἡ ὥρα τοῦ δείπνου (δόρπου).
Δορπίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορπία = Δόρπεια.
Δόρπον (τὸ) καὶ
Δόρπος (ὁ), Π. [δρέπω;], = Δεῖπνον, (ἐν γέν.) φαγεῖ', τραπέζι, (κατ' ἔκτ.) τροφή.
Δόρυ [συγγ. τῷ Δρῦς, ἐκ τοῦ Δέρω, ὡς Ξύλον ἐκ τοῦ Ξύω], δόρατος καὶ Π. δορὸς, καὶ Ἰων. δούρατος καὶ δουρὸς (τὸ), (κυρ.) κορμὸς δένδρου. » Οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, « Ὀδ. Ζ. 2) (ἐν γέν.) ξύλον, ξυλική. » Δοῦρα σέσηπε νεῶν, « Ἰλ. Β. » Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος.. ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον, « Ἰλ. Π. » Δούρατα πύργων, « Ἰλ. Μ. 3) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ. » Τοῦ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ, « Ἀρστ. 4) (συνκδχ. ὁλόκληρον τὸ) κοντάρι. » Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, « Ἰλ. Β. » Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, « Ἰλ. Θ. » Εἰς (» Παρὰ » Ἐπὶ) δόρυ, « Ξεν., Πλβ. (φρ. τακτ.) ἀντὶ Ἐπὶ (Πρὸς τὰ) δεξιὰ, (παρβλ. Ἀσπίς). 5) Π. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ δοτ.) πόλεμος, μάχη. » Λαὸς πᾶς κατέφθαρται δόρει, « Αἰσχλ. » Ἐν τροπῇ δορὸς, « Σοφ. » Δορὶ ἑλεῖν, « Θκ. 6) στράτευμα. » Ἐτρεψάμεθ' Ἀργεῖον ἐς φυγὴν δόρυ, « Εὐρ. » Σύμμαχον (» Πολέμιον, » Ἐπακτὸν κτλ.) δόρυ, « Αἰσχ., (παρβλ. Αἰχμή). 7) πλοῖον. » Ἄνεμος ἐμπνεύσας δορί, « Αἰσχλ. 8) σκῆπτρον, (συνκδχ.) κράτος, δύναμις (ἐξουσία) βασιλική. » Λαὸν εὐθύνων δορί, « Εὐρ.
Δορυάλωτος (ὁ, ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοριάλωτος.
Δορυβόλος (ὁ, ἡ), ὁ βάλλων (τινάζων) δόρυ, (εἶδ. μηχαν. πολεμ.)
Δορύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δόρυ.
Δορυδρέπανον (τὸ), κοντάρι (μακρὺ) ἔχον εἰς τὴν ἄκραν ἀντὶ λόγχης δρέπανον, (χυδ.) γάντζος, (ἴδε Πλάτ. Λάχ. 183).
Δορυθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), ἴδε Δορυθρασής.
Δορυθήρατος (ὁ, ἡ), ὁ θηρευθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, αἰχμάλωτος, δορυάλωτος, (Ἀνν. Κομν.).
Δορυθρασὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τολμηρὸς (θαῤῥαλέος) εἰς τὸν πόλεμον, ἔχων πεποίθησιν εἰς τὸ δόρυ του.
Δορυκέντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεντῶν (τρυπῶν, σουβλίζων) μὲ τὸ δόρυ.
† Δορύκλειοι (οἱ), (κατὰ τὴν διαλεκτ. τῶν Μεγαρ.) οἱ ἐξόριστοι, [δόρυ κλείω].
; Δορυκλυτὸς, ὴ, ὸν, Π. = Δορικλυτός.
Δορύκνιον [Ἑβρ. Βωρηθ, ὅθεν εὕρηται γραφόμενον καὶ Βορύκνιον ᾗ Δορύχνιον], (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φαρμακ. τὸ ἄλλ. Ἀλικάκκαβον καὶ Στρύχνος (μανικός).
Δορυκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυριεύων (βασιλεύων) δικαιώματι κατακτήσεως.
Δορύκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κορυφῆς (τοῦ κράνους) τοῦ αἰχμὴν δόρατος ἢ δοράν. (εἰς τὸν Στράβ. Β', 504: ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίκρανα).
Δορύκτητος (ὁ, ἡ), = Δορίκτητος.
Δορύληπτος (ὁ, ἡ), = Δορίληπτος.
Δορύμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος, πολεμιστὴς, πολεμικός.
Δορυμήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριμήστωρ.
Δορύξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν πολέμῳ ἢ ἀπὸ πολεμίου γενόμενος ξένος (φίλος, σύμμαχος) τινος. 2) ὁ πρεσβεύων περὶ ἐξαγορᾶς αἰχμαλώτων.
Δορυξόος (ὁ), ὁ ξέων (πελεκῶν, κατασκευάζων) δόρατα, (ἐν γέν.) Π. ξυλουργὸς, λεπτουργός.
Δορυπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ πήγνυμι], συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ξύλα. » Ναῦς—, « Αἰσχλ.
Δορυπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπετής.
Δορύπληκτος (ὁ, ἡ), Π. = Δορίπληκτος.
Δορυπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπτοίητος.
Δορυσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος ἢ τοῦ πολέμου ἰσχύων, ἰσχυρὸς ἐν πολέμῳ.
Δορυσόος καὶ
Δορυσσόος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, σεύω], ὁ σείων (κινῶν) μὲ ὁρμὴν τὸ κοντάρι, ἢ ὁρμῶν εἰς τὸν πόλεμον, (ἐν γέν.) ἀπτόητος (φοβερὸς) πολεμιστής.
Δορυστέφανος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πόλις) στεφανωμένη (περιστοιχισμένη) μὲ μόνα τὰ δόρατα (ἢ ἔνδοξος διὰ τὰς νίκας) τῶν πολιτῶν της, » Σπάρτη—, « Ἐπγρ.
Δορυτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεισθεὶς ἀπὸ τὸ τίναγμα τῶν δοράτων, (παρβλ. Δορίκτυπος).
Δορυτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυτόμος.
Δορυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ᾗ σπντ. μὲ δοτ.) Συνοδεύω τινὰ (πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν) ὡς δορυφόρος, (ἐν γέν.) παραστέκω, προφυλάττω, ὑπερασπίζω. » Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος, « Ἰσκρ., (συγγ. τῷ Δωροφορέω).
Δορυφόρημα (τὸ), τὸ τάγμα τῶν δορυφόρων, οἱ σωματοφύλακες, τὰ σιωπηλὰ πρόσωπα τῶν θεατρ. παραστάσεων, τὰ ὀπ. φαίνονται μόνον (ὡς δοῦλοι, δορυφόροι κτλ.) χωρὶς νὰ λαλοῦν, (ὀθ.) » Κωμικὸν—, « Ακ. » Τραγῳδίας (καὶ [τρπ.] » Βασιλείας)—, « Ἰουλ., Πλ.
Δορυφόρησις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ δορυφορεῖν, τὸ ἔργον (ἡ ὑπηρεσία) τοῦ δορυφόρου.
Δορυφορία (ἡ), = Δορυφόρημα. 2) = Δορυφόρησις.
Δορυφορικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δορυφόρον. ‖. (οὐδ.) » Τὸ δορυφορικὸν, « (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ δορυφόροι.
Δορυφόρος (ὁ), (στρατιώτης) ὁ φέρων (κρατῶν) δόρυ, (κυρ. ᾗ συνηθέστ.) σωματοφύλαξ (βασιλέως κτλ.).
Δορύχνιον (τὸ), = Δορύκνιον.
Δὸς, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Δίδωμι.
Δοσίδικος (ὁ, ἡ), Ζ. Δωσίδικος.
Δόσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ διδόναι καὶ αὐτὸ τὸ διδόμενον, δῶρον, χάρισμα. » Δόσις ὀλίγη τε φίλη τε, « Ὀδ. Ζ. » Οὐδόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενος, « Ἰσκρ., (Νμ.) » Κατὰ δόσιν, « Ἰσ. (ἐναντ. τῷ Κατὰ κλῆρον). 2) (ἰατρ.) ἡ διδομένη ἑκάστοτε ποσότης ἰατρικοῦ εἰς τὸν ἀσθενῆ. » Ἐλλεβόρου δόσιες πλεῦνες, « Ἀρετ. 3) φροντίς. » Πολλὴν ἐποιεῖτο δόσιν τοῦ πρέποντος, « Δ. Ἀλ., (παρβλ. Ἐπίδοσις).
Δοσιληψία (ἡ), = Δωροληψία ἡ 2) (νλγ.) Ληψοδοσία, (Τουρκ.) ἀλίσ-βερίσι.
Δόσκον, ἀντὶ Ἔδοσκον, Π. παρτ. τοῦ Δίδωμι.
Δοσοληψία (ἡ), Ζ. Δοσιληψία.
Δότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Δοτήρ.
Δοτέον, θετ. τοῦ Δίδωμι.
Δοτὴρ (ὁ), εὐχρηστότ. τοῦ
Δότης, ου (ὁ), (μόνον εἰς τὰς συνθ.) ὁ δίδων (χαρίζων).
Δοτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν (ἰδιότητα ἢ προθυμίαν) εἰς τὸ δίδειν, μεταδοτικός. ‖. (γρμτ.) Δοτικὴ, ἡ γ'. πτῶσις τῶν ὀνομάτων.
Δοτικοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ φαινόμενος ὡσὰν (ὁμοιάζων μὲ) δοτικὴν πτῶσιν.
Δοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δοτικὸν (μεταδοτικὸν) τρόπον. » Δοτικῶς ἔχω, « Αξ., ἔχω διάθεσιν νὰ δώσω. 2) (Γρμτ.) κατὰ δοτικὴν πτῶσιν.
Δοτὸς, ὴ, ον. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δοθῇ ἢ νὰ ἐπιτραπῇ, δώρημα.
Δοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Δίδωμι.
Δουλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπάγω τινὰ ὡς δοῦλόν μου, (ἐν γέν.) σκλαβόνω, ὑποδουλόνω· μεταχειρίζομαί τινα ὡς δοῦλον.
Δουλαγωγία (ἡ), σκλάβωμα, ὑποδούλωσις.
Δουλαπατία (ἡ), τὸ νὰ ἐξαπατᾷ (ξελογιάζῃ) τις τοὺς ξένους σκλάβους.
Δουλάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Δοῦλος, παληόσκλαβος.
Δουλεία (ἡ), [δουλεύω]. ἡ κατάστασις τοῦ δούλου, σκλαβιά. 2) (σπν.) (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ δοῦλοι. » Ἦν δὲ (ἡ) δουλεία ἐπανίστηται, « Θκ. 3) (μτγν.) τὸ ἔργον τοῦ δούλου, ὑπηρεσία, (κοιν.) δουλειά. » Καὶ καταστήσουσιν αὐτοὺς ἕνα ἕκαστον ἐπὶ τὴν δουλείαν αὐτοῦ, « Γρφ.
Δουλεῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δοῦλον ἢ εἰς τὴν δουλείαν, = Δουλικός.
Δουλέκδουλος (ὁ, ἡ), δοῦλος (γεννημένος) ἐκ δούλου.
Δούλευμα (τὸ), τὸ ἔργον τοῦ δούλου, ὑπηρεσία, δουλευσις. 2) Π. ἀντὶ Δοῦλος. » Γυναικὸς—, « Σοφ.
; Δουλεύσις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δούλωσις, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δουλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι δοῦλος (σκλάβος) ἢ ὑπήκοος φορου ὑποτελής, (μτγν.) ὑπηρετῶ (ὡς δοῦλος), (ἐν γέν.) ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. (τρπ.) κυριεύομαι, εἶμαι ἔκδοτος. » Ὕπνῳ (» Γαστρί, » Θυμῷ » Ἡδοναῖς) δουλεύειν, « Ξεν., Ἡρωδ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) » Καιρῷ δουλεύειν, « » Ἐπγρ., συμμορφοῦμαι καὶ ἄκων μὲ τὰς περιστάσεις. (Ὁ Ἐπίκτ. μετεχειρίσθη ᾗ τὸ παθητ.) » Φεύγεις δουλείαν; φυλάσσου τὸ δουλεύεσθαι, « Στβ.

Δούλη (ἡ), θηλ. τοῦ Δοῦλος, σκλάβα.

Δουληΐη (ἡ) Ἰων. ἀντὶ Δουλεία.

Δουλήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Δούλειος.

Δουλία (ἡ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Δουλεία.

Δουλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς δοῦλον ἢ δούλην.

Δουλικῶς, ἐπίρ. Ὡς δοῦλος, δουλοπρεπῶς.

Δούλιος, -ος ἢ α, ον, Π. ἀντὶ Δούλειος.

Δουλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δούλη, δουλευτρίτσα, σκλαβοπούλα.

Δουλιχόδειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δολιχόδειρος.

Δουλιχόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολιχός.

Δουλόβοτος (ὁ, ἡ), [δοῦλος, βόσκω]. ὁ καταφαγωθεὶς (δαπανηθεὶς ἀσώτως) ὑπὸ δούλων, (παρῳδ. τοῦ Μηλόβοτος).

;Δουλογενής, έος καὶ

Δουλογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ δούλης ἢ δούλου, ἐκ γενετῆς δοῦλος.

Δουλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δουλικὸν (ἀνδραποδῶδες) φρόνημα.

Δουλογραφεῖον (τὸ). συμφωνητικὸν ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου γίνεταί τις δοῦλος.

Δουλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγράφω τινὰ ὡς δοῦλον, ὑποδουλόνω ἐγγράφως.

Δουλογράφιον (τὸ). κρισολογία περὶ δούλου (τὸν ὁπ. ἀπαιτεῖ ὡς τοιοῦτον ὁ κύριός του.)

Δουλοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων (γυμνάζων εἰς) τὰ καθήκοντά των τοὺς δούλους, δουλείας διδάσκαλος.

Δουλοκρατέομαι-εῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κυριεύομαι (Διοικοῦμαι) ὑπὸ δούλων.

Δουλοκρατία (ἡ). κράτος (ἐξουσία) δούλων, τὸ νὰ ὁρίζουν οἱ δοῦλοι.

Δουλομαχία (ἡ) μάχη (πόλεμος) ἐναντίον δούλων.

Δουλόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαβὼν μορφὴν δούλου.

Δουλοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ δοῦλον.

Δουλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρίαν δούλου.

Δουλοπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖ νέ τις -

Δουλοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων ἁρμόζων) εἰς δούλους, δουλικὸς, χαμερπὴς, οὐτιδανὸς, μικροπρεπής.

Δουλοπρεπῶς, ἐπίρ. Δουλικῶς, χαμερπῶς, μικροπρεπῶς.

Δοῦλος (ὁ), [δέλω], τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐλεύθερος, (δηλ.) σκλάβος (κυρ. καὶ μτφορ.). » Δοῦλον οὐδεεὶς κεκτήσετ' οὐδὲ δούλην, « (Κράτ. παρ') Ἀθ. » Δοῦλος ὤν, κόμην ἔχεις; « Ἀρςφ. » Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης, « Εὐρ. » Τοῦ καιροῦ δοῦλος, « Γργ. (ἴδε Δουλεύω). 2) (ἐπιθετ.) ὑποτεταγμένος (εἰς δουλείαν), (τρπ.) κυριευμένος, ὑποδουλος, ἔκδοτος. » Πόλις δούλη, « Σοφ. » Πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, « Σον. » Τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, « Θκ. (ᾗ συγκριτ.) » Καὶ Αἴγυπτον πολλὸν δουλοτέρην ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν, « Ἡρ. (Ζ', 7.). 3) Π. = Δούλειος, δουλικός, » Δοῦλον ἴσχουσιν βίον, « Σοφ. » Γνώμαισι δούλαις, « αὐτ. ||. (οὐδ.) » Τὸ δοῦλον, « ἀντὶ Ἡ δουλεία. » Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον, « Εὐρ.

Δουλόσπορος (ὁ, ἡ). = Δουλογέννητος.

Δουλοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δουλεία, σκλαβιά.

Δουλόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δουλικὸς (παρβλ. Δεσπόσυνος).

Δουλότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Δοῦλος.

Δουλότροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη) τῶν δούλων, δουλοπρεπής.

Δουλοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) δοῦλος, ἔχων ἠθικὸν (σχῆμα) δούλου.

Δουλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ὡς δοῦλος, ἔχων φρόνημα δουλικὸν (χαμερπὲς), (συγχ. τῷ Δολόφρων).

Δουλόψυχος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ δοῦλον, σκλαβόνω, ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω, (συγχ. τῷ Δολόω).

Δούλωσις, εως (ἡ), σκλάβωμα, ὑποδούλωσις.

Δοῦναι, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Δούναξ, ακος (ὁ), (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ. Δουνακεύομαι, Δουνακόεις, Δουνακοφοίτης κτλ.), Ἰων. Π. ἀντὶ Δόναξ (κτλ.).

Δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐδούπησα καὶ β'. Ἔδουπον, πρκ. Δέδουπα), Π. κάμνω κρότον (δοῦπον), βροντῶ (κυρ. πίπτων), (ὅθεν μτγν.) πίπτω, (συνκδχ.) ἀποθνήσκω, φονεύομαι (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον), (καθὼς καὶ ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα κοιν. τὸ) ψοφῶ.

Δούπημα (τὸ), Π. = Δοῦπος, κρότος.

Δουπήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον). » Χαλκὸς —, « Ἐπγρ.

Δοῦπος (ὁ), Π. [ὀνμτπ.]. κρότος (κυρ. πράγματος πίπτοντος).

Δοῦρα καὶ Δούρατα, Π. ἀντὶ Δόρατα, ὀνμς. καὶ αἰτ. πλθ. τοῦ Δόρυ.

Δουράτειος ᾗ Δουράτεος, α, ον, Π. [δόρυ]. ξύλινος.

Δουρατόγλυφος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δορατόγλυφος.

Δοῦρε, Π. ὀνμς. καὶ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Δόρυ.

Δουρεῖος, α, ον, Π. καὶ

Δουρήϊος, η, ον, Ἰων., = Δουράτειος.

Δουρηνεκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, ἐνεγκεῖν]. ὁ ἐκτεινόμενος ὅσον φθάνει τὸ κοντάρι. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) Δουρηνεκὲς, ἐπίρ., μιᾶς κονταριᾶς τόπον (μακράν).

Δουρί, Π. Ἰων. ἀντὶ Δόρατι, δοτ. τοῦ Δόρυ.

Δουριαλής, έος ᾗ

Δουριάλωτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δοριάλωτος.

Δουρικλει(κλυ)τός, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δορικλυτός.

Δουρικτητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Δορίκτητος.

Δουρίληπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίληπτος.

Δουριμανής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δοριμανής.

Δούριος, α, ον, Π. ἀντὶ Δούρειος.

Δουριπετής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δοριπετής.

Δουρίπληκτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίπληκτος.

Δουριτυπής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. Κτυπημένος (τρυπημένος) μὲ κοντάρι. 2) κτυπημένος (γωμένος) μέσα εἰς ξύλον. » Σφύρα —, « Ἐπγρ., (παρβλ. Δρυοπαγής).

Δουρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, †φάω]. φονευμένος μὲ κοντάρι.

Δουροδόκη (ἡ), Π. [δόρυ, δέχομαι]. θηκάρι τοῦ κονταριοῦ, Δορατοθήκη.

Δουροθήκη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορατοθήκη.

Δουρομανής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δοριμανής.

Δουροπαγής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορυπαγής.

Δουρός, Π. Ἰων. ἀντὶ Δόρατος. γεν. τοῦ Δόρυ.

Δουροτόμος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δρυτόμος

Δουροφόρος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Δορυφόρος.

Δούρων, Π. Ἰων. ἀντὶ Δοράτων, γεν. πλθ. τοῦ Δόρυ.

Δούς, δοῦσα, δὸν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δίδωμι.

Δοχαῖος, α, ον, = Δεκτικὸς, χωρητικός. ||. (οὐσ. θ.) » Δοχαίη στομάχοιο, « Νικ., ὁ οἰσοφάγος.

Δοχεῖον (τὸ). μέρος (ἀγγεῖον) τὸ ὁπ. δέχεταί τι ἐντὸς αὐτοῦ.

Δοχεύς, έως (ὁ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος) τι. 2) = Δοχεῖον. » Χολῆς —, « Εὐρ.

Δοχήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Δοχεῖον.

†Δοχμαϊκός, ή, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοχμιακός.

†Δοχμαῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοχμαῖος.

Δοχμὴ ἢ Δόχμη (ἡ), [δέχομαι], εἶδ. μέτρου ἑκτάσ. (τὰ τέσσαρα δάκτυλα τῆς χειρὸς ἑνωμένα, δηλ. [κυρ.] 2 δακτ. καὶ 1 ὀκτραμμαί), (ἐπμ.) = Δῶρον ᾗ Παλαιστή.

Δοχμιάζω, Μ. άσω. Περιπατῶ δοχμιος (εἰς τὸ πλάγιον) τινος.

Δοχμιακός, ή, όν. (κυρ.) μέτρον (ποιητ.) τὸ ἄλλ. Πενθημιμερές, περιέχον πέντε συλλαβὰς εἰς δύω πόδας (Βακχεῖον καὶ Ἴαμβον ἢ Ἴαμβον καὶ Ἀμφιμακρον).

Δόχμιος [δοχμὸς], α ἢ ος, ον, Π. πλάγιος, λοξὸς· σκολιος· (τρπ.) ἀμφιβολος, αἰνιγματώδης.

Δοχμόλοφος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ λόφος (ἡ φοῦντα τῆς περικεφαλαίας) κλίνει πλαγίως.

Δοχμὸς [δέχομαι], ὴ ἢ ὸς, ὸν, Π. = Δόχμιος.

Δοχμόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [δοχμὸς]. βάλλω τι πλαγίως (δίπλα)· λυγίζω. ||. (μσ.) σκύπτω. » Δοχμωθεὶς, μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν, « Ὅμ. Ὕμν.

Δοχὸς (ὁ, ἡ), = Δεκτικὸς, χωρητικός. ||. (οὐσ.) = Δοχεῖον, (κυρ.) Δεξαμενή.

Δρᾶ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρστ. καὶ

Δρᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ Δράω.

†Δράβη (ἡ), [ῥ], φυτόν, εἶδος ῥούκας ἢ καρδάμου, (ὁ Πλίν. τὸ ὀνομάζει) Δρυοφυνον.

Δράγδην [δράσσω], ἐπίρ. Π. κρατῶντας, χειροπιαστά.

Δράγμα (τὸ). ὅσον δύναταί τις νὰ ἀδράξῃ (νὰ περιλάβῃ μὲ τὴν χεῖρά του), χερία, ἁπλόχερον. (κυρ.) χερόβολον (ἀσχύων). (καταχρ.) τὰ ἀθέριστα γεννήματα, τὰ σπαρτά· (κατ' ἐκτ.) αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν κλπ.

Δραγματεύω, Μ. εύσω, = Δραγμεύω.

Δραγματολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ δράγματα.

Δραγματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) δράγμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δραγμεύω, Μ. εύσω. Μαζώνω τὰ 'στάχυα καὶ τὰ κάμνω δράγματα (χερόβολα).

Δραγμή (ἡ), = Δραγμός. 2) = δράγμα, χεριά, ἁπλοχέρι, (παρβλ. Δραγμιά).

Δραγμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δραχμή, ξ = Δράξ· (κυρ.) ὅσον πιάνει τις μὲ τὰ δάκτυλα, « Ὀριγάνου δραγμίδα, ὅσην τοῖσι (τρισὶ) δακτύλοισι περιλαβεῖν, » Ἱππκρ.

Δραγμός (ὁ). τὸ δράττεσθαι, δράξιμον, πιάσιμον.

Δραθεῖν, Π. ἀντὶ Δαρθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δαρθάνω.

Δραῖην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Διδράσκω.

Δραίνω, Π. ἀντὶ Δράω ἢ Δρασείω.

Δράκαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Δράκων.

Δρακαινίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (ἴσ. τὸ κοιν.) Δρακόνι, (ἴδε Δράκων).

Δράκαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκατοικῶν (αὐλιζόμενος) μὲ δράκοντας, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Δρακέεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Δράκος.

Δρακείς, εἶσα, έν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δέρκομαι.

Δρακονθρώπιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν (συνδιατρίβων) μὲ δράκοντας.

Δρακοντειος καὶ

Δρακοντικῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δράκοντα, δράκοντος ἴδιος.

Δρακοντίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μέγεθος δράκοντος. » Σικυὸς—, « Ἀθ., εἶδ. ἀγγουριοῦ ἢ καλοκυθιοῦ, (Τουρκ.) ἀσμάκαμπάκι.

Δρακοντιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δρακοντεία, θηλ. τοῦ Δρακόντειος. » Πέλεια—, « Νίκ., εἶδος περιστερᾶς.

Δρακόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δράκιον. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γεν. τοῦ Ἄρου), (κοιν.) δρακοντιά. 3) εἶδος ἰχθ., ἴδε Δρακαινίς. 4) εἶδος σκώληκος ἢ σκωληκοειδοῦς νοσώδους ὕλης (γεννωμένης ὑπὸ τὸ δέρμα, κυρ. τῶν παιδίων).

Δρακοντίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ. Ζ. Δρακοντιάς. 2) (ἀνατομ.) ἡ μεγάλη φλέβα τῆς καρδίας.

Δρακοντόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοσκηθείς (φαγωθείς) ὑπὸ δρακόντων.

Δρακοντογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθείς ἢ καταγόμενος ἀπὸ δράκοντα, (ἐπίθ. τῶν Θηβαίων).

Δρακοντογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην δράκοντος (θηριώδη).

Δρακοντοέθειρα (ἡ), Π. = Δρακοντόμαλος.

Δρακοντοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δράκοντος.

Δρακοντοειδῶς, ἐπίρ. Εἰς εἶδος δράκοντος, ἑλικοειδῶς.

Δρακοντοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν δράκοντος.

Δρακοντόκομος (ὁ, ἡ), Π. = Δρακοντόμαλλος.

Δρακοντολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐξολοθρεύων τοὺς δράκοντας.

Δρακοντόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀντὶ μαλλιῶν (πλεξίδων) δράκοντας.

Δρακοντόμιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μιμούμενος (κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα) δράκ.

Δρακοντόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν δράκοντος.

† Δρακοντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Δρακονσυγενής, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δρακοντοτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ ποδῶν δράκοντας, (ἐπίθ. τῶν Δηγάντων).

Δρακοντοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τρίχας (μαλλιὰ) δράκοντος.

Δρακοντοφόνος (ὁ, ἡ) καὶ

Δρακοντοφόντης, ου (ὁ), Π. ὁ φονεύων τοὺς δράκοντας.

Δρακοντόφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ δράκοντος φρουρούμενος.

Δρακοντώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δρακοντοειδής, (ἐν γέν.) φοβερὸς, ἄγριος.

† Δράκος [δέρκομαι], εος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. ἀντὶ Ὀφθαλμός.

Δράκων [δέρκομαι], οντος (ὁ). φεῖδι μεγάλον, δράκος. 2) εἶδος ἰχθ., (τοῦ ὑποίου ὑποκορ. ἴσως εἶνε ἡ) Δρακαινίς, (παρβλ. Λαμία). 3) (μτνμ.) βραχιόλι ἢ χαργάλι (εἰς σχῆμα δράκοντος).

Δρακὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δέρκομαι.

Δρᾶμα (τὸ), [δράω]. πρᾶξις, ἔργον, (Λατ.) factum· ἱστορικὸν, συμβεβηκὸς (κυρ. λυπηρὸν καὶ πολύπλοκον). 2) (συνθ.) ἡ ἐπὶ θεάτρου μιμητικὴ παράστασις τοιαύτης πράξεως, ποίημα (κυρ. τραγικὸν)· (τρπ.) σκευωρία, (Γαλλ.) farce. » Ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα, « Φλγ.

Δραματίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω (Παριστάνω) τι δραματικῶς, (συνηθέστ. τὸ σύνθ. Διαδραματίζω).

Δραματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει δράματος.

Δραμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρᾶμα, σύντομος τραγῳδία ἢ κωμῳδία.

Δραματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποιῶ (Συνθέτω) δρᾶμα, ἐκθέτω (διηγοῦμαί) τι ἐν εἴδει δράματος.

Δραματοποιία (ἡ). σύνθεσις ἢ παράστασις δράματος, (τρπ.) σκευωρία.

Δραματοποιός (ὁ). ποιητὴς δραμάτων.

Δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δραματοποιέω, (τρπ.) κάμνω σκευωρίας.

Δραματούργημα (τὸ). ποίημα δραματικὸν, (τρπ.) πλάσμα, σκευωρία, ῥαδιουργία.

Δραματουργία (ἡ), = Δραματοποιία.

Δραματουργὸς (ὁ), = Δραματοποιός.

Δραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέχω.

Δράμημα (τὸ), Π. = Δρόμος, τρέξιμον.

Δραμητέον, θετ. καὶ

Δραμοῦμαι, μέλλ. τοῦ Τρέχω.

Δρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδράσκω.

† Δρᾶνος, εος (τὸ), Π. [δράω]. ἔργον, πρᾶξις· δύναμις (πρὸς ἐνέργειαν), δραστηριότης.

Δράξ, ακὸς (ἡ), [δράσσω]. ὅσον ταίρνει (πιάνει) μέσα τὸ χέρι σφιγμένον, (κοιν.) χεριὰ ἢ φοῦχτα. » Πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτὸν, « Βατραχ.

Δραπεταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπανάγων (φέρων ὀπίσω) τοὺς δραπέτας δούλους.

Δραπέτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δραπετεύω, Μ. εύσω. Φεύγω κρυφίως, γίνομαι-

Δραπέτης, ου (ὁ), [διδράσκω]. (κυρ. δοῦλος) φυγὼν κρυφίως, (ἐν γέν.) φυγάς. » Πού;—, « Αἶσχ., ὁ τοῦ δραπέτου.

Δραπετίδης, ου (ὁ), Π. (ὑποκορ.) ἀντὶ Δραπέτης.

Δραπετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) δούλων δραπέτην.

Δραπετικῶς, ἐπίρ. Ὡς δραπέτης.

Δραπετίνδα, ἐπίρ. Ζ. Ἀποδιδρασκίνδα.

Δραπέτις, ιδος (ἡ), θηλ. καὶ

Δραπετίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δραπέτης.

Δραπετοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ (γινόμενος αἴτιος) νὰ δραπετεύσῃ.

Δραπέτρια (ἡ), (νλγ.) = Δραπέτις.

Δρασείω (χ. Μ.), [δράω]. Ἐπιθυμῶ (Ἔχω σκοπὸν ἢ ὄρεξιν) νὰ πράξω τι.

Δράσιμος (ὁ, ἡ), Π. = Δραστικὸς, δραστήριος ἢ 2) = Δραστέος.

Δρᾶσις, εως (ἡ). τὸ δρᾶν (πράττειν), ἐνέργεια, δύναμις. » Φαρμάκου—, « Λκ.

Δρασκάζω, Μ. άσω, = Ἀποδιδράσκω, κρύπτομαι (ἵνα δραπετεύσω), (ὄθεν

Δράσκασις, εως (ἡ). φυγὴ, δραπέτευσις ἢ ἡ ἐπὶ τούτῳ προσπάθεια.

Δρασμὸς (ὁ), [διδράσκω], φυγὴ κρυφία, δραπέτευσις.

Δράσσω (ττω) καὶ (μσ., τὸ καὶ εὐχρηστ.) Δράσσο(ττε)μαι, Μ. άξω, -ομαι, [συγγ. τῷ Ἀράσσω]. Πιάνω (μὲ τὸ χέρι), (κοιν.) ἀδράχνω· Ταίρνω μὲ τὴν δράκα (φοῦχταν). » Ἀλῶν δραξάμενος, « Πλάτ. (καὶ τρπ.) » Καιροῦ (» Ἀφορμῆς)—, « Διόδ., ἐπιτυγών· (καὶ μὲ αἰτ. σπνστ.) » Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, « Γρφ., πιάνων (νικῶν, ἀποστομόνων).

Δράστειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Δραστὴς.

Δραστέος, α, ον, θετ. τοῦ Δράω, πρακτέος, ποιητέος.

Δραστὴρ (ὁ). (ἐπίθ.) ὁ δρῶν (πράττων, ἐνεργῶν), δραστήριος, δουλευτὴς (οὐσ.) δοῦλος, ὑπηρέτης.

Δραστὴρ (ὁ), [διδράσκω], = Δραπέτης.

Δραστηριάομαι-ούμαι, Μ. ωθήσομαι. Φέρομαι δραστηρίως, γίνομαι-

Δραστήριος, α, ον. Ὁ ἐπιτήδειος (πρόθυμος) εἰς τὸ πράττειν, ἐνεργητικὸς, ῥέκτης, τελεσιουργὸς κτλ. 2) (ὡς ἐκ τοῦ Δ(διδράσκω) Π. δουλικός.

Δραστηριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ δραστηρίου, ἡ περὶ τὸ δρᾶν ἱκανότης (πρόθυμία, τόλμη κτλ.).

Δραστηρίως, ἐπίρ. Μὲ δραστηριότητα.

Δράστης, ου (ὁ), Π. [δράω], = Δραστὴρ, ῥέκτης, ἐνεργός.

Δράστης, ου (ὁ), Π. [διδράσκω], = Δραπέτης.

Δραστικὸς, ἡ, όν, = Δραστήριος.

Δραστικῶς, ἐπίρ. = Δραστηρίως.

† Δραστιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος δουλεύων) τὴν δράστιν.

† Δράστις [ἴσυγγ. τῷ Γράστις], εως (ἡ), εἶδος λιναρίου, = Βύσσος.

Δρᾶστις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δράστης, δραπέτις.

Δραστοσύνη (ἡ), Π. = Δραστηριότης.

Δραστὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δαστός.

Δράττω, Μ. δράξω, Ἀττ. ἀντὶ Δράσσω.

Δραχμαῖος, α, ον, = Δραχμιαῖος.

Δραχμὴ (ἡ), [δράσσω]· (ὡς βάρος) ἴσον μὲ 72 σιταράσπρα, (ἀγλ. κυρ.) ὅσον πιάνει τις μὲ τὰ δάκτυλα (παρβλ. Δραγμὶς), (ἐπμ.) δράμι (ὡς ἔγγιστα). 2) (ὡς νόμισμα) ἴσον ἓξ (Ἀττικ.) ὀβολοῖς, (σχεδὸν 18 σολδ. Γαλλ.). » Δραχμὴ παχεῖα, « Πλθ., ἡ Αἰγιναία (ὡς ἀξίζουσα ἢ ζυγίζουσα 10 ὀβολ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δραγμιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν δραχμήν.
‡Δραχμίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Δραχμιαῖος.
Δραχμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δραχμή.
‡Δραχμίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δραγμίς.
Δράω-ῶ, Μ. δράσω (πθ. πρκ. Δέδρασμαι ἢ Δέδραμαι, ἀόρ. Ἐδράσθην), = Πράττω, κάμνω. ἐκτελῶ. » Οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζον, « Ἀθ. » Δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον, « Πρωθ. » Οἶσθ' ὃ δρᾶσον; « Ἀρχφ., (φρσ. Ἀττ.) ἀντὶ Δρᾶσον! οἶσθα ὅ; (πρὸς ἀποφυγὴν τῆς προσακτικῆς τραχύτητος). » Εὖ (» Κακῶς)—, « Ἀρχφ., Σοφ. (καὶ πθ.) » Μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω, « Ἀρχφ. » Αἰσχυνόμενοι τοῖς ὀρωμένοις, « Δ. Κάσσ. » Τῶν περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντων, « Θκ. Μετὰ δὲ τοῦ ὀρωμένου ἔτι καὶ σπῆναι ἐλπίς, « αὐτ., πράττων τις (μετὰ θραστηριότητος) ἔχει ἐλπίδα νὰ ὀρθοποδήσῃ. 2) συντελῶ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, (ἰατρ.) ἐνεργῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ.). »Τοὐτί τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; « Ἀρχφ., εἰς τί χρησιμεύει; τί σημαίνει; (ἢ πρυθετ.) »Ὁ ἅγνος πρὸς ἀγνείαν πιεύεται δρᾷν, « Π. Λίγιν., (παρβλ. Ποιῶ). ||. (Σημ. ὅτι οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου συγχ. τοῖς τοῦ Διδράσκω).
Δρεπάνη (ἡ), = Δρέπανον.
Δρεπανηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς (ἢ ὁμοιάζουσα μὲ, ἢ χρησιμεύουσα ὡς) δρέπανον.
Δρεπανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἁρματωμένος μὲ) δρέπανον.
Δρεπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρέπανον, δρεπανάκι· κλαδευτῆρι.
Δρεπανίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτην., πετροχελίδονον, (παρβλ. Κεγχρίς).
Δρεπανιστής, οῦ καὶ
Δρεπανίτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος) δρέπανον, θεριστής.
Δρεπανοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δρεπάνου, κυρτὸς, ἐπικαμπής.
Δρεπανομάχαιρα (ἡ), δρεπανοειδὴς μάχαιρα.
Δρέπανον (τὸ), [δρέπω]. τὸ γνωστὸν γεωργ. ἐργαλ., δρεπάνι.
Δρεπανουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων δρέπανα.
Δρεπανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δρεπανοειδής.
Δρεπανωτὸς, ἡ, όν. Δρεπανοειδής.
Δρεπτεύς, έως (ὁ). τρυγητής.
Δρεπτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ τρυγηθῇ (νὰ μαζωχθῇ κτλ.). » Δρεπτὸν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Δράπετον) φίλημα, « Ἐτυμολ., τὸ ἁρπακτόν.
Δρέπτω, Π. ἀντὶ
Δρέπω καὶ (μσ. τὸ καὶ εὐχρηστότ., μάλιστα μτφορ.) Δρέπομαι, Μ. ἕψω, -ομαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Κόπτω (Μαζόνω) καρπούς, φύλλα, ἄνθη κτλ., θερίζω, τρυγῶ, (ἐν γέν.) ἁφαιρῶ. (μτφορ.) μετέχω, ἀπολαμβάνω. » Ἐὰν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (χωρίων) δρέπῃ, « Πλάτ. » Ἑτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι, « Ἐπγρ. (καὶ μτφορ.) » Τιμὰν δρέπει, Πίνδ. (καὶ καταχρ.) » Δρέψασθαι θέλεις; « Αἰσχλ.
‡Δρεψεύμενος, Δ. ἀντὶ Δρεψόμενος, μέσ. μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Δρέπω.
Δρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Δρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδράσκω.
Δρησμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Δρασμός.
Δρησμοσύνη, Π. ἀντὶ Δρασμοσύνη [δράω], = Δραστοσύνη, δραστηριότης, ὑπηρεσία, τελετή. 2) (μτγν.), [διδράσκω]. = Δρασμός.
Δρήστειρα, Δρηστὴρ, Δρηστήριος', Ἰων. ἀντὶ Δράστειρα κτλ.
Δρηστοσύνη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δραστοσύνη.
Δριάεις, εσσα, εν, Π. [δρῖον]. κατάφυτος, χλοερός.
Δριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι γεμάτος δρῖον, (ἐπιμ.) θάλλω, χλοάζω.
Δρίλαξ, ακος (ὁ), = Βόλλα, [ὑποκορ. τοῦ Δρῖλος (ὁ). τὸ χονδρὸν σκωλήκι τῆς γῆς (ὅπου ἐβγαίνει μετὰ τὴν βροχήν). 2) (μτγμ.) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, (ὅθεν Δριλοπάτης, = Μύζουρις).
Δριμέως, ἐπίρ. Μὲ δριμύτητα (πικρίαν κτλ.), σφοδρῶς, (ἴδε καὶ Δριμύς).
Δριμὴ (ἡ), (κυρ. εἰς τὰ πλθ.). τὸ σφοδρὸν ψῦχος, (κοιν.) Δρίμαι (ὀνομάζονται ἐκ τοῦ ἑναντ. αἱ θερμότεραι ἡμέραι τῶν κυνικῶν καυμάτων).
Δριμυγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Δριμύτης.
Δριμύλος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ
Δριμὺς, εῖα, ύ. (κυρ.) Ὁ καίων (χυδ. τσούζων) τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄσφρησιν, (καιν.) ἄψυς, (χυδ.) τσουχτερός. » Φυλλὰ δὲ ἔχει δριμύτερα κύζικου, « Δσκρ. » Δριμύτατος καπνῶν (ὁ ἀπὸ ξύλου συκίνου), « Ἀρχφ. » Οἶνος δριμὺς, « Ἀκ. 2) πικρὸς (μτφορ.) ἐγγικτικὸς· » Δριμεῖα χολὴ, « Θκρ. » Πέλος (» Σκῶμμα) δριμύ, « Ὁμ. 3) (ἐν γέν.) ὀξὺς, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· ὀξύθυμος. » Ἄγος (ἢ Μένος) δριμύ, « Ὅμ., Βσ. » Ἔρως (» Πόθος) δριμὺς, « Πλ. » Πόλεμος—, « Ἐπγρ. 4) (μτφορ.) ζωηρὸς, πνευματώδης· (ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος. » Βλέμμα δριμύ, « Δ. Κασ. » Δριμὺ Σισύφου γένος, « Εὐρ. » Ἐπίβουλον καὶ δριμὺ θηρίον, « Πλάτ. » Δριμὺς καὶ δικανικὸς, « αὐτ. » Λέξις δριμεῖα, « Ἑρμγ. » Δριμύτατον ἀνθρώπιον, « Συν. ||. (τὸ οὐδ.) Δριμὺ, ἐπίρ. ἀντὶ Δριμέως. (κυρ. εἰς τὰς φρσ.) » Δριμὺ ἐμβλέπειν (ἀποβλέπειν, ἐνορᾶν), « = Κρόμμυα (» Κάρδαμα κτλ.) βλέπειν, « Ἀρχφ.
Δριμύασω(ττω), Μ. ύξω. Προξενῶ (διεγείρω) αἴσθημα δριμύτητος, (χυδ.) τσούζω, (μτφορ.) λυπῶ, πικραίνω, (παρβλ. Δάκνω).
Δριμύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ δριμέος. » Ὀξους (» Καπνοῦ, » Οὔρων κτλ.)—, « 2) (μτφορ.) ὀξύνοια, πνεῦμα, πανουργία. » Ἡ πρὸς τὰ μαθήματα—, « Πλάτ. » Σκωμμάτων—, « Ἀκ. » Προοιμίου—, « Ἑρμγ.
Δριμυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω δριμέα φαγητά.
Δριμυφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [ἐκ τοῦ ‡Δριμυφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἀγαπῶν τὰ) δριμέα φαγητά.
Δριμύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δριμὺν χυμόν.
Δρίον ἢ
Δρῖος, εος-ους (τὸ), Π. = Δρυμὸς, τόπος σύνδενδρος, δάσος.
†Δροΐτη (ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρύτη.
Δρομάσκεν, ἴδε Δρωμάω.
†Δρομαγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου.
Δρομάδην, ἐπίρ. = Δρομαίως.
Δρομαῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι-
Δρομαίως, ἐπίρ. Μετὰ δρόμου, (κοιν.) τρέχοντας, τρεχάτος.
Δρομὰς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ), Π. ἀντὶ Δρεμαῖος. » Δρομάδι κώλῳ, « Εὐρ. » Δρομάσι βλεφάροις, « αὐτ. ||. » Κάμηλος—, « Πλ., ἡ μονόκυρτος, (κοιν.) γοργοκάμηλον, (Τουρκ.) χιτζίνι. ||. » Τῶν ἰχθύων, οὓς καλοῦσι δρομάδας, θύννος, ᾄμαι κτλ., « Ἀρστ. ||. » Γυνὴ—(καὶ χ. τοῦ οὐσ.) »Δρομὰς, « ἡ περιφερομένη εἰς τοὺς δρόμους, πόρνη, (Γαλλ. coureuse), ἡ ἐνθουσιῶσα.
Δρομεὺς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ τρέχειν, ἀγωνιστὴς δρόμου· πεζοδρόμος, ταχυδρόμος.
Δρόμημα (τὸ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δράμημα.
Δρομίας, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Δρομεύς.
Δρομικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος (Γυμνασμένος) εἰς τὸ τρέχειν, ὀγλιγώρος εἰς τὸν δρόμον.
Δρομικῶς, ἐπίρ. = Δρομαίως.
†Δρομακάμηλος (ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Δρομὰς (κάμηλος).
Δρομοκήρυξ, υκος (ὁ). ταχυδρόμος στελλόμενος (κυρ. ἐν καιρῷ πολέμου) μὲ εἰδήσεις ἢ προτάσεις.
Δρόμος (ὁ), [δραμεῖν]. τρέξιμον. » Δρόμου τινὲς ἤρξαντο, « Ξεν. » Οὐ βάδην, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ, « Πλ. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος, τὸ προσδιορισμένον διάστημα) ὅπου συνήθως τρέχει ἢ περιπατεῖ (ἢ ὅσον ἠμπορεῖ νὰ διατρέξῃ) τις, πλατεῖα, (Ἰταλ.) πιάτσα. »Φασὶν ἀκοπωτέρους εἶναι τῶν ἐν τοῖς δρόμοις τοὺς κατὰ τὰς ὁδοὺς περιπάτους, « Πλάτ. » Ἀλλ' ὅτε δὴ πώματον τέλεον δρόμον ἵπποι, « Ἰλ. Ψ. » Ἵππου δρόμον καταβαίνων ἐπὶ θάλασσαν, « Δμ. » Ἡμέρας δρόμος, « Ἡρ. » Δρόμον ἡμερῶν πέντε ἀπέχουσα, « Πλ. » Δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιελθοῦσαι, « Πλάτ. » Οὐ γὰρ ἐν Ἰθάκῃ δρόμοι εὐρύες, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτφορ.) » Ἐκτὸς δρόμου φέρομαι, « Πλάτ. » Πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου, « Αἰσχλ., ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἄτοπον.
Δρόμων, ωνος (ὁ), (ἐν γέν.) = Δρομεύς. (Ἰδιαιτ. 2) εἶδος πλοίου, (κοιν.) τρεχαντῆρι (;). 3) εἶδος θαλασσ. καϐούρου.
Δροσερὸς, ά, όν. Ὁ περιέχων ἢ προξενῶν δρόσον· νοτισμένος, τρυφερὸς· δροσιστικός.
Δροσίζω, Μ. ίσω. Βρίχω μὲ δρόσον, βαντίζω.
Δροσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δροσία = Δρόσος.
Δρόσιμος (ὁ, ἡ), καὶ
Δρόσινος, ἡ, όν, Π. = Δροσερός.
Δροσοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Βρέχω) δρόσον, [ἐκ τοῦ
Δροσοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ χύνων δρόσον, δροσίζων.
Δροσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος δρόσου, δροσερός.
Δροσοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν δροσισμένα (δροσερὰ) ἱμάτια.
Δροσώδης, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δροσερός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δρεσόμελι, ιτος (τὸ, = Ἀερόμελι.

Δρεσοπαγής, έος (ὁ, ἡ). ἐπάνω τοῦ ὀπ. παγόνει ἡ δρόσος. » Φύλλα.—, « Φίλ.

Δροσοπάχνη (ἡ). ἡ μ. σοπαγωμένη πάχνη ἢ δρόσος (ἡ). δροσιά. (κατ' ἔκτ.) ῥανίδες (σταλαγμοὶ) ὁποιουδήποτε ὑγροῦ, (ὁθ.) δάκρυα. 2) Π. νερὸν, (ἐν γέν.) ὑγρὸν. 3) (μτφορ.) κάθε νέον (τρυφερὸν, ἁπαλὸν). » Λεόντων δρόσοι, « Αἰσχλ., οἱ νεογνοὶ σκυμνοι, (παρβλ. Ἔρση καὶ Χλούνης).

Δροσόστακτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων δρόσον, δροσερώτατος.

Δροσότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) ὑπὸ τῆς δρόσου.

Δροσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων ἢ περιέχων) δρόσον, δροσερὸς, δροσιστικός.

Δροσόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Δροσίζω.

Δροσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) δρόσον, δροσερὸς, δροσοειδής.

Δρύαξ, ακος (ὁ ἡ ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ χονδρὰ στραβόξυλα ἐκ τῶν ὀπ. σύγκειται· τὸ κάτω μέρος (τὸ σκαρὶ) τοῦ καραβίου, (παρβλ. Δρύοχος.)

Δρυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρῦς.

Δρυάς, άδος (ἡ) (κυρ. νύμφη) τῶν δρυῶν ἢ δρυμῶν, ἢ ἄλλ. Ἀμαδρυάς (ἴδε τὴν λέξ.). 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρυαξ.

Δρυηκόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυοκόπος.

Δρυίδαι (οἱ). οἱ ἱερεῖς καὶ φιλόσοφοι τῶν παλ. Γαλατῶν.

Δρυΐνας, ου (ὁ), εἶδ. ὄφεος, (ἴσ. ἢ κοιν.) Δενδρογαλῆα, (παρβλ. Χέλυδρος).

Δρυΐνος, η, ον. Ὁ ἐκ δρυὸς, δένδρινος, ἢ (ἁπλ.) ξύλινος, (συνκδχ.) σκληρός. ||. (οὐσ.) = Δρυΐνας.

Δρυΐτης, ου (ὁ) καὶ Δρυΐτις, ίδος (ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων ἀναλογίαν ἢ ὁμοιότητα μὲ τὴν δρῦν. » Κυπάριττος—, « Θρρ., ἡ βλαστάνουσα μετὰ τὴν τομήν. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου καιομένου ὡς ξύλον. 2) (θηλ.) εἶδ. φυτοῦ.

Δρύκαρπον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ καρπὸς τῆς δρυὸς, τὸ βαλανίδι, (ἐν γέν.) = Ἀκρόδρυον.

Δρυκολάπτης, ου (ὁ), = Δρυοκολάπτης.

Δρυμὰ (τὰ), Π. πλθ. (ἀνμλ.) τοῦ Δρυμός.

Δρυμάζω (σσω), Μ. άξω, (σπντ.) ἀντὶ Δρύπτω, σπαράσσω, (συνκδχ.) = Σπλεκόω.

Δρυμόνιος, α, ον. Ὁ διατρίβων εἰς τοὺς δρυμῶνας. » Ἄρτεμις—, « Ὀρφ.

Δρυμός (ὁ), = Δρυμὼν, δάσος (κυρ. δρυῶν). ||. (οἱ Ποιητ. λέγουν εἰς τὸ πλθ. ἀδιαφόρως) Δρυμοὶ, ῶν (οἱ) ᾗ Δρυμὰ, ῶν (τὰ).

Δρυμοχαρής, εος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ) εἰς τοὺς δρυμοῦς.

Δρυμώδης, εος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος δρυμῶν, δασώδης.

Δρυμὼν, ῶνος (ὁ), = Δρυμὸς, τόπος γεμάτος δένδρα (δρῦς), δάσος.

Δρυοβάλανος (ἡ). ὁ καρπὸς (τὸ βαλανίδι) τῆς δρυός.

†Δρυοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ τὴν φλοῦδαν τῆς δρυός.

Δρυογόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν δρῦς. » Ὄρη—, « Ἀρςφ. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς ἐκ δρυός. » Νύμφη—, « (Ζ. Ἀμαδρυάς).

Δρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δρυώδης, πλήρης δρυῶν, δασώδης.

Δρυοκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων τὴν κοίτην τȣ (φωλεύων, διατρίβων) ἐπάνω εἰς τὰς δρῦς ἢ (ἐν γέν.) τὰ δένδρα. » Τέττιξ—, « Ἐπγρ.

Δρυοκολάπτης, ου (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ (τὸ ὀπ. κτυπᾷ ἢ τρυπᾷ [κολάπτει] τὰ δένδρα μὲ τὸ ῥάμφος του θηρεῦον μύρμηκας κτλ.), (κοιν.) ξυλοφάγος, μυρμηκοφάγος, (καὶ ἄλλ.) τσιμπλιτάρα.

Δρυοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων δρῦς (δένδρα ἢ ξύλα), ξυλοκόπος. ||. (οὐσ.) = Δρυοκολάπτης.

Δρυοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δορυπαγής. » Στόλος—, « Σοφ. 2) ἐμπηγμένος ἢ ἐμπηγόμενος εἰς ξύλον. » Πάσσαλος—, « Σχολ. Σοφ. (αὐτ.), (παρβλ. Δουριτυπής).

Δρυοπτερὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτερίδος (φτέρης) ἢ βρύȣ (φυτρόνον ἐπάνω εἰς τὰς παλαιὰς δρῦς).

†Δρυος, εος (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δρίος.

Δρυοτομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δρυοτόμου, δενδροτομία.

Δρυοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) δρυοτομίαν. » Δρυοτομικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ δρυοτόμου.

Δρυοτόμος (ὁ, ἡ), [δρῦς, τέμνω]. ὁ κόπτων (σχίζων, πελεκῶν) δένδρα ἢ ξύλα, ξυλοκόπος, (ἐν γέν.) ξυλουργός.

Δρυοφόνον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Δράβη.

Δρυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων δρῦς, δενδροφόρος. » Χωρίον—, « Εὐς.

Δρύοχον (τὸ), = τῷ

Δρύοχος (ὁ), Π. [δρῦς, ἔχω], = Δρυμός. 2) (συνηθες. καὶ μόνον εἰς τὸ πλθ.) τὰ στραβόξυλα (τὰ πλευρὰ, ἢ τὰ πλαγινὰ στηρίγματα, [ἐν γέν.] τὸ σκαρὶ) τοῦ πλοίȣ (μτφορ.) ἢ ἀρχὴ (τὸ θεμέλιον) πάσης ἐπιχειρίσεως· (ὁθεν:) » Ἐκ δρυόχων ναυπηγεῖσθαι, « Πλβ., ἀπὸ καινουργῆς, (κοιν.) ἀπὸ τὸ σκαρὶ, (καὶ μτφορ.) » Δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχὰς. « Ἀρςφ.

Δρύοψ, οπος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἄλλο παρὰ τὸν δρυοκολάπτην), ἴδε Ἀρςφ. Ὄρν. 304.

Δρυπεπὴς [δρῦς, πέπαινω] καὶ

Δρυπετὴς [δρῦς, πίπτω], έος ἢ εος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) ὁ ὡριμάζων καὶ (ἐπμ.) πίπτων μόνος ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐντελῶς ὥριμος, μαραγγιασμένος. » Φοῖνιξ (« Δαφνὶς, » Ἰσχὰς [κυρ. δὲ] » Ἐλαία)—, « Αἰλ., Δσκρ., Αθ. (καὶ μτφορ.) » Μάζα (« Ἑταίρα)—, « Ἀθ., Ἀρςφ., ἡ περασμένη (ξεθυμασμένη).

Δρύπεψ, επος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυπεπής.

Δρυπὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου, [ἐκ τοῦ

Δρύπτω [θρύπτω], Μ. δρύψω. (κυρ.) Ξεγδέρνω (Ξεσχίζω) μὲ τὰ νύχια, ξεμματόνω, τσουγγρανίζω· (κατ' ἔκτ.) σπαράττω, τραβῶ (τσουμαδῶ) τὰ μαλλιά μου (κυρ. ἐπὶ θρήνου). » Δρύπτε κάρα, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, « Ὀδ. Β. (καὶ χ. πτ.) » Αἱ δὲ γυναῖκες ἀναβοήσασαι ἐδρύπτοντο, « Ξεν., (ἴδε ᾗ Δρυμάζω καὶ παρβλ. Λμύσσω).

Δρῦς (συγγ. τῷ Δορυ], υός (ἡ), εἶδ. δένδρȣ βαλανηδιὰ, (ἐν γεν. καθε [σκληρὸν κυρ. καὶ παλαιὸν]) δένδρον ἢ ξύλον.

Δρυτὴ (ἡ), [δρῦς] ἀγγ. ξύλινον (σκάφη) διὰ λούσιμον κτλ. 2) ξυλοκρέββατον (διὰ τοὺς νεκρούς).

Δρυτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω δένδρα ὡς-

Δρυτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυοτόμος.

Δρυφάζω, Μ. άξω (πρκ. Δεδρύφαγμαι), Π. περικλείω (ὀχυρόνω) μὲ

Δρύφακτον (τὸ) καὶ

Δρύφακτος (ὁ), [δρῦς ἢ δρύφω]. διάφραγμα ξύλινον, χώρισμα (κυρ. ἐντὸς τῶν βουλευτηρίων καὶ δικαστηρίων) ἀπὸ σανίδια ἢ κάγκελα, (ἐν γέν.) σανίδωμα. » Ἐπιστῆναι.. τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις, « Ξεν. » Εἶχε δὲ καὶ δρύφακτον ἢ κλίμαξ παρ' ἑκατέραν τὴν πλευρὰν, Πλβ. » Δρύφακτα τοῦ ναοῦ, Σωζ., τὸ τέμπλεον. » Δρυφάκτους ὑπερτείνειν, « Ἡρκλ. Ποντ., (παρβλ. Κιγκλίς).

Δρυφακτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δρυφάζω.

Δρυφάκτωμα (τὸ). μέρος χωρισμένον μὲ δρύφακτα (κάγγελλα).

Δρυφὰς, άδος (ἡ), = Δρυφὴ, νυχιὰ, τσουγγρανιά. (συνκδχ.) λύπη, θλίψις.

;Δρυφάσσω, Μ. άξω, = Δρυφάζω.

Δρυφὴ (ἡ), [δρύφω], = Ἀμυχὴ, τσουγγρανιά.

†Δρύφος, εος-ους (τὸ), = Τρύφος, θρύμμα, ξύσμα. » Τυροῦ—, « Ἐπγρ.

Δρύφω, Μ. δρύψω, = Δρύπτω καὶ Δρυμάζω.

†Δρύψελον καὶ

Δρύψιον (τὸ), = Τρύφος,

Δρύψις [δρύπτω], εως (ἡ). ξέσχισμα (ξέγδαρμα) μὲ τὰ νύχια, τσουγγράνισμα.

Δρυψογέρων, οντος (ὁ), (Κωμ.). παληόγερως.

Δρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δρῦν ἢ γεμάτος ἀπὸ δρῦς.

Δρωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [δρόμος]. τρέχω.

Δρώντων, γεν. πλθ. τοῦ ἐνς. τῆς μτχ. ἢ Ἀπτ. ἀντὶ Δράτωσαν, γ', πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Δράω.

Δρῶμι, ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Δράω.

Δρώοιμι, Ἰων. ἀντὶ Δρῷμι.

Δρωπακίζω [δρώπαξ], Μ. ίσω. Μαδῶ (Ξεῤῥιζόνω) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν κτλ.

Δρωπάκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ ὡσὰν δρώπακα.

Δρωπακισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δρωπακίζειν, χνούδισμα (μάδισμα τῶν τριχῶν) μὲ πίσσαν κτλ.

Δρώπαξ [δρέπω ἢ δρύπτω], ακος (ὁ). ἀλειφὴ ἢ ἔμπλαστρον ἀπὸ πίσσαν (κτλ.) διὰ χνούδισμα.

†Δρώπτης [δρύπτω], ου (ὁ). ξεσχισμένος, κουρελιάρης, (συνκδχ.) ζήτουλας, πτωχός.

Δρώω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Δράω.

Δύ', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Δύο.

Δῦ, Π. ἀντὶ Ἔδυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Δύω.

Δυαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δυάδα· διπλοῦς· (γρμτ.) = Δυϊκός.

Δυάζω, Μ. άσω. Διαιρῶ ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Ἑνόνω εἰς δύο, ζευγαρόνω. » Κίονας, οἱ.. δυάζοντες ἵστανται, « Νικ. Χρ., ἀνὰ δύο, ζευγαρωτοί.

†Δυάκις, ἐπίρ. Π. (σπντ.) ἀντὶ Δίς.

Δυὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 2. ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) δύω μονάδων, ζεύγος.

Δυασμὸς (ὁ). τὸ δυάζειν, ἢ εἰς δύο διαίρεσις ἢ ἕνωσις, ζευγάρωμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυάω-ῶ [δύη], Μ. ήσω, Π. = Κακόω, κατατρύχω, ταλαιπωρῶ. βασανίζω.

Δυεῖν, Ἀττ. ἀντὶ (κυρ. δὲ θηλ. καὶ γεν. τοῦ) Δυοῖν, δυϊκ. τοῦ Δύο.

Δυερὸς, ὰ, ὸν, Π. δυστυχὴς, ταλαίπωρος, τυραννισμένος. 2) (ἐνεργ.) βλαπτικὸς, ὀλέθριος, [ἐκ τοῦ

Δύη (ἡ), Π. [δύω]. δυστυχία, ταλαιπωρία· κακοπάθεια· συμφορά· κακόν· πόνος. »Τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην, « Μυθ.

Δυηπάθεια (ἡ), Π. κακοπάθεια, ταλαιπωρία.

Δυηπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πάσχω (ὑποφέρω) κακὰ καὶ δυστυχίας, κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι.

Δυηπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κακοπαθῶν (τυραννούμενος, κοπιάζων), ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Δυηπαθία (ἡ), Π. = Δυηπάθεια.

Δυήπαθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυηπαθής.

Δυθμὴ (ἡ), Δ. ἀντὶ Δυσμή.

Δυϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δύο ἀριθμόν· (γρμτ.) ὁ ἐμφαίνων (ἐκφράζων) δυάδα.

Δυϊκῶς, ἐπίρ. (γρμτ.). Κατὰ δυϊκὸν ἀριθμόν. 2) (σπντ.) ἀντὶ Διττῶς.

Δυΐος, α, ον, Π. = Δυερὸς, θλιβερὸς, (ἐπὶ φωνῆς) γοερός.

Δύμεναι, Δ. ἀντὶ Δῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δύνω ἢ Δύω.

Δύνᾳ, Δ. ἀντὶ Δύνῃ, β'. ἐν. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ

Δύναμαι [δύνω], δύνασαι καὶ (σπν.) δύνῃ (ὅθ. τὸ Δωρ. Δύνᾳ), δύναται, Μ. δυνήσομαι (παρτ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ] δυνάμην, ἠδύνασο καὶ ἠδύνω, ἠδύνατο, (πρκ. Δεδύνημαι, ἀόρ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ] δυνήθην ἢ Ἐδυνησάμην, ὑποτ. Δύνωμαι κτλ.). Ἠμπορῶ· εἶμαι εἰς κατάστασιν 'να. » Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι « Ἰλ. Α. » Ζεὺς δύναται ἅπαντα, « Ὀδ. Ξ. » Οὔ τι δύναμαι μὴ γελᾷν, « Ακ. » Ζῶμεν οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα, « Γνμ. » Ὡς ἐδύνατο τάχιστα (ἀφανέστατα, ἀκριβέστατα κτλ.). » Προθυμούμενος πρᾶξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδυνάμην, «Ξεν. »Ἄνδρας ἄγων σοι, ὡς ἐδυνάμην πλείστους,« αὐτ. » Πορευτέον σταθμοὺς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτους, « αὐτ. (καὶ κατὰ πθ. ἐκδχ.) » Δυνάμενος πολιορκεῖσθαι (ἀντιλοιδορηθῆναι), « Θκ. 2) ἔχω δύναμιν, εἶμαι δυνατὸς (ἢ κατὰ τὸ σῶμα, δηλ.) 'γιερὸς, εὔρωστος. » Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων,« Ασ., (ἢ κατὰ τὰς ἠθικὰς, εἴτε συμφύτους, εἴτε ἐπικτήτους, ἰδιότητας, δηλ.) ἱκανὸς, ἐπιτήδειος. »Δυνάμενος λέγειν,« Δμ., (ἢ κατὰ τὸν πλοῦτον) » Δυνάμενος χρήμασι, « Ασ., (ἢ κατὰ τὴν πολιτικὴν ὑπεροχὴν καὶ ἐπισημότητα). »Γένους τε πρώτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα,« Πλ. » Δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Ἠπειρωτῶν, « Θκ. » Μέγα (» Μέγιστον, » Μηδενὸς ἔλαττον) δυνάμενος, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ, « Εὐρ. » Τῶν πολιτευομένων τινὲς δυνηθέντες, « Δμ., 3) (τριτπρσ.) ἀξίζει, ἰσοδυναμεῖ μὲ. » Τριηκόσιαι γενεαὶ δυνέαται μύρια ἔτεα,« Ἡρ. »Ὁ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβόλιον, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ κοιν.) ἔχει πέρασιν, πολιτεύεται. » Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Αἰγιναῖος ὀβολὸς, « Ακ. (καὶ μθμτκ.) ἠμπορεῖ νὰ παράξῃ, εἶναι δυνάμει. » Δύο δύναται τέτταρα· » Δίπους δύναται τετράπουν, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) » Δόγοι ὡς ἔργα δυνάμενοι, « Θκ. 4) (τρπ.) δηλοῖ, σημαίνει, θέλει ('πάγει) νὰ πῇ » Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται; « Ακ., » Αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, « Θκ. « Ἡμῖν δὲ τὴν συννέκρωσιν τοῦ Χριστοῦ δύναται, « Γργ. » Αὔγουστος... ὃ δύναται.. σεβαστὸς,« Παυσ., (παρβλ. Βούλομαι) 5) εἶνε δυνατὸν (ἐνδεχόμενον). » Δύναται ἀρετὴν γεγονέναι, « Πλάτ.

Δυναμικὸς, ὴ, όν. Δραστήριος, ἐνεργός.

2) δυνατὸς ἢ δυναμωτικός. » Ὁ μέλας οἶνος δυναμικώτατός ἐστιν, « Ἀθ.

Δύναμις [δύναμαι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ νὰ δύναταί (ἠμπορῇ) τις. » Εἰς δύναμιν, » Κατὰ δύναμιν ϗ (Ποιητ.) » Καδδύναμιν, » Ὑπὲρ δύναμιν. » Ἐμελέτα οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχε,« Σδ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ φυσικὴ ἢ ἠθικὴ. » Θεῶν δύναμις μεγίστα, « Πίνδ. » Γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται, « Ὀδ. Γ. » Ἡ ἐντοῖς λόγοις δύναμις. 3) ἡ ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεως. » Τῶν ἐν δυνάμει ὄντων, « Ξεν. » Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν, « Ἰσκρ. » Οὐκ ἔστιν, ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι, « Δμ.

4) (συνκδχ.) τὸ στράτευμα. » Δύναμιν ἔχει καὶ πεζὴν καὶ ἱππικὴν καὶ ναυτικὴν, « Ξεν. (καὶ πλθ.) » Ναυτικὰς δυνάμεις, « Πλδ. (ϗ θλγ.) » Οὐράνιαι (» Ἀγγελικαὶ) δυνάμεις. « (παρὰ δὲ τῷ Ἠλ., ἂν δὲν ἦνε σφάλμα, καὶ οἱ δαίμονες) » Ὀχλεῖσθαι ὑπὸ δυνάμεων. « 5) (Φιλοσοφ.) Α'. ἡ ἀρχὴ (αἰτία) τῆς ἐνεργείας. » Τὸ βρέφος ἐστὶ δυνάμει οὐ μὴν ϗ ἐνεργείᾳ μουσικὸν, « Ἀρστ. » Παῖδες ὄντες ἔχομεν δυνάμει τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος, « αὐτ. (Β'.) ἡ ἱκανότης (ἁρμοδιότης) πρὸς ἔν τι. » Δύναμις τῆς ποιήσεως,« Πλάτ. (καὶ ἰατρ.) » Δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ, » Δύναμις τετραφάρμακος. » Τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς, « Ξεν. Κόκκους τινὰς Κνιδίους ϗ σκαμωνίαν καὶ δυνάμεις ἄλλας, « Πλ. (Γ'. ἐν γέν.) ἡ ἕξις, ἡ ἰδιότης, (καὶ εἰδικ.) ἡ τέχνη, ἡ ἐπιστήμη, (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορική. » Εἰσὶ δέ τινες ἄλογοι δυνάμεις, τινὲς δὲ μετὰ λόγου, « Ἀρστ. (ὅθεν 6) (ἐπὶ νομισμ.) ἡ ἀξία. Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτ. νόμισμα, ὀλκῇ μὲν μνᾶ ἐστιν Αἰγιναία, δυνάμει δὲ χαλκοῖ τέσσαρες,« Πλ. 7) (ἐπὶ λέξ.) τὸ σημαινόμενον. » Τίς ἡ δύναμις τοῦ ὀνόματος, « Πλάτ.

8) (μθμτκ.) ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου (εἴτε σχήματος, εἴτε ἀριθμοῦ).

Δυναμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν δύναμιν, δυναμωτικός.

Δυναμόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) = Ἐνισχύω, δυναμόνω.

Δυναμωνυμία (ἡ). τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως.

Δυνάμωσις, εως (ἡ), (μτγν.) = Ἐνδυνάμωσις, δυνάμωμα.

Δύνασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Δύναμις. » Τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω ἐν δύνασιν, « Ἐπγρφ., κατὰ δύναμιν.

Δυναστεία (ἡ). ἡ ὑπερτάτη (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπόλυτος καὶ δυναστικὴ) ἐξουσία, δύναμις.

Δυνάστευμα (τὸ), = Δυναστεία. 2) μέρος (τόπος) δυναστευόμενον.

Δυναστευτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δυνάστην ἢ δυναστείαν, δεσποτικὸς, τυραννικός.

Δυναστεύω, Μ. εύσω. Ἔχω μεγάλην (κυρ. πολιτικὴν) δύναμιν, εἶμαι πρῶτος. » Τοὺς δυναστεύοντας ἐν τῇσι πόλεσι, « Ἡρ.

2) εἶμαι δυνάστης (ἡγεμὼν κτλ.). » Δυναστεύειν κατὰ μοναρχίαν, « Πλάτ. 3) ἐξουσιάζω· ἐπικρατῶ. » Τοὺς δυσαστεύοντας τῆς πόλεως, « Δ. Ἀλ. » Ὁκόταν νότος δυναστεύῃ, « Ἱππκρ. 4) = Καταδυναστεύω. »Ἐδυνάστευσαν πένητα ϗ πτωχὸν « Γρφ.

Δυνάστης, ου (ὁ) καὶ Δυνάστις, ιδος (ἡ). ἐξουσιαστὴς, μεγάλος, σημαντικός. » Οὐ πράως ἀκούουσιν οἱ δυνάσται καὶ αἱ δυνάστιδες τὰ ἑαυτῶν ἁμαρτήματα, « Δ. Φαλρ.

Δυναστικὸς, ὴ, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς, = Δυναστευτικός.

Δυνάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δυνάστης.

Δυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀδυνατέω, δηλ.) Εἶμαι -

Δυνατὸς [δύναμαι], ὴ καὶ (σπντ. Π.) ὸς, όν. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀδύνατος, δηλ.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἢ σωματικὴν, δηλ.) εὔρωστος. »Ἵπποις ϗ ἀνδράσι τοῖς δυνατωτάτοις, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Προτείχισμα δυνατὸν,« Πλβ. (ἢ ἠθικὴν, δηλ.) ἱκανός. » Δυνατὸς λέγειν,« Δμ. (ἢ κοινωνικὴν, δηλ.) πλούσιος κτλ. (ἐν γέν.) σημαντικός. » Χρήμασι δυνατὸς,« Πλ. »Τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν,« αὐτ.»Ὀρφανῶν τῶν δυνατοὺς οἴκους ἐχόντων, « Ξεν. 2) (σπν.) ἀντὶ Δυνάμενος. » Οἵτινες μὴ δυνατοὶ φέρειν τὴν ἡμετέραν ἀρχὴν, « Θκ. 3) (πθ.) ὁ δυνάμενος γενέσθαι, κατορθωτὸς, ἐνδεχόμενος, ἢ ὁ κατὰ δύναμιν. » Ἠγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδὸν, « Ξεν. » Τὰ δυνατὰ τῶν χρημάτων μετέφερον, « Δμ. » Εἰσηνέγκαμεν τὸν δυνατὸν, εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον, « Συν. (καὶ ἐπίρ.) » Κατὰ (» Εἰς » Ἐπὶ) τὸ δυνατὸν, » Ὡς δυνατὸν, « (καὶ πλθ.) » Ἐκ τῶν δυνατῶν, » Τά γε δυνατά, «

Δυνατῶς, ἐπίρ. Μὲ δύναμιν, ἐντόνως, σφοδρῶς ἀνδρικῶς· κατὰ πολλά. » Δυνατῶς ἔχει, « Ἡρ., εἶνε δυνατόν. » Δυνατῶς λέγει, « Αἰσχ., ὁμιλεῖ μὲ τόνον, οἱ λόγοι του ἔχουν δύναμιν (βάρος). » Δυνατοὶ δυνατῶς ἐτασθήσονται, « Σοφ. Σολ. » Δυνατώτατα ἀπομαντευομένω τὸ μέλλον ἥξειν, « Πλάτ., μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, ὀρθότατα ἢ πιθανώτατα.

Δυνέαται, Ἰων. ἀντὶ Δύνανται.

Δύνῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. (καὶ σπντ. τῆς ὁρς.) τοῦ Δύναμαι.

Δύνηαι, Ἰων. ἀντὶ Δύνῃ.

Δυνηρὸς, ὰ, ὸν, (μτγν.) ἀντὶ Δυνατὸς, ἰσχυρός.

Δυνητικὸς, ὴ, όν, (γρμτ.) Ὁ σημαίνων τὸ δύνασθαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δύνω, Μ. δύσω, Ζ. Δύω.

Δύο ἢ Π. Δύω. (συντ. ἢ δυΐκ. Τώ, τά, ἢ πλθ. Οἱ, αἱ, τά) ἢ μένει ἄκλ. (ἢ γεν.) δυοῖν καὶ Ἀττ. (κυρ. ἐπὶ θηλ.) δυεῖν, (ἢ δοτ.) δυοῖν ἢ δυσί, (ἢ αἰτ.) δύο ἢ Π δύω. ἀριθμ. (2). »Ἀτρείδα δὲ δύω, κοσμήτορε λαῶν,« Ἰλ. Α. »Ὁρᾷν μοι δύο ἡλίους δοκῶ,« Εὐρ. »Δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνων, καὶ δυσὶ ποσὶ καὶ χερσὶ πράσσων,« Ἀρςτ. »Δύο μναῖν ἄξιος,« Ξεν. »Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ ςέργεται,« Ἐτυμολ.

Δυόδεκα, Ἰων. ἀντὶ Δώδεκα.

Δυοδεκάμηνος, Δυοδεκαταῖος κτλ. Ἰων. ἀντὶ Δωδεκάμηνος κτλ.

Δυοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιστάμενος ἀπὸ) δύο εἴδη· διπλοῦς.

Δυοκαίδεκα, Δυοκαιδέκατος κτλ., = Δώδεκα κτλ.

Δυοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ διαιρῶν τὸ ἓν εἰς δύο.

Δυοςὸς, ὴ, όν. Ὁ ἥμισυς ἢ δεύτερος τινός.

†Δυοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διτοκέω. Εἶμαι-

†Δυοτόκος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοιοτόκος.

Δύοωσι, Ἰων. (ἐπενθ. τοῦ ο) ἀντὶ Δυῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Δυάω.

Δύπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Δύτης, βυτηκτὴς, [ἐκ τοῦ

Δύπτω [δύω], Μ. δύψω. Π. βουτῶ, βυθίζω εἰς τὸ νερὸν, (συνκδχ.) κρύπτω, κάμνω ἄφαντον.

Δύρομαι, Π. ἀντὶ Ὀδύρομαι.

Δυς, (γρμτ.) μόρ. συνθ. ἀχωρίςως μὲ πλῆθος λέξ., καὶ σημ. ἢ δυσκολίαν, ἢ ἐναντιότητα, ἢ δυστυχίαν, ἢ ἀποτυχίαν καὶ στέρησιν, ἢ ἐπίτασιν).

Δὺς, δῦσα, δὺν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δύω.

Δυσάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀπευκταίας (δεινὰς) ἀγγελίας, ἄγγελος κακῶν (δυστυχιῶν κτλ.).

Δυσαγὴς, έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐαγὴς, δηλ.) Ἐναγὴς, ἀλιτήριος, παμμίαρος.

Δυσαγκάλιστος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ίςως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀγκαλισθῇ (νὰ ἀγκαλιάσῃ), (μτφορ. ἐν γέν.) δυσκολοϋπόφερτος, δύσκολος.

Δυσάγκαλος (ὁ, ἡ), = Δυσαγκάλιστος.

Δυσαγκόμιστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανακόμιστος.

Δυσάγκριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάκριτος.

Δύσαγνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄναγνος, μιαρὸς, ἀκάθαρτος.

Δυσαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρεύων δὲν ἐπιτυχαίνω, δὲν πιάνω τίποτε ἢ Πιάνω μικρὰ πράγματα εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ ᾿ψάρευμα.

Δυσαγρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (μόλις) ἀγρεύσας τι ἢ ἀγρευθείς. »Ἀνθίου δυσαγρέος ἑλκομένοιο, Ὀππ.

Δυσαγρία (ἡ). ἀτυχία εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ ᾿ψάρευμα.

Δυσάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀγόμενος (ὁδηγούμενος κτλ.), ἀπειθὴς, δυσμεταχείριστος, δυσκολοοικονόμητος.

Δυσάγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἡνωμένος μὲ) πολλοὺς καὶ δυσχερεῖς ἀγῶνας, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσαγώνιστος (ὁ, ἡ). δυσκολονίκητος· δυσκατόρθωτος.

Δυσάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυςυχεῖς ἀδελφοὺς ἢ δυστυχὴς αὐτὸς ἐξ αἰτίας τῶν ἀδελφῶν του.

Δυσαερία (ἡ). ἡ τοῦ ἀέρος δυσκρασία· κακὸς (βαρὺς, νοσερὸς) ἀὴρ, ἢ· κακοκαιριὰ, [ἐκ τοῦ

Δυσάερος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ἔχων κακὸν (βαρὺν, νοσερὸν) ἀέρα. ||. »Ἀὴρ —,« Πρόκλ., ἢ κακοκαιριά.

Δυσαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἄημι]. (ἄνεμος) ἐναντίος, ἢ σφοδρὸς (ὁρμητικὸς), ἢ ψυχρὸς, (ἐπμ.) ἐπιζήμιος, (ἐν γέν.) κακός. 2) = Δυσώδης. »Ἄντλος —,« Ὀππ.

Δυσάθλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἄθλιος, τρισάθλιος.

Δυσαίακτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, αἰάζω]. ὁ κατὰ πολλὰ ἀξιοθρήνητος ἢ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν δυστυχημάτων του δυσκολοθρήνητος. 2) ὁ δυσκόλως λυπούμενος, ἀσυμπαθὴς, ἀναίσθητος.

Δυσαιανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσαίακτος, δυσθρήνητος.

Δυσαίθριος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς, συννεφιασμένος.

Δυσαιμορράγητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως αἱμορραγῶν.

Δυσαίνητος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, αἰνέω]. = Δύσφημος, (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάντητος.

Δυσαίνιγμα (τὸ). δύσκολον ἢ ἀπαίσιον (ὀλέθριον) αἴνιγμα.

Δυσαιρετος (ὁ, ἡ). δυσκολόπαρτος, δυσκολοκυρίευτος.

Δυσαισθησία (ἡ). πώρωσις (ἀμβλύτης) τῶν αἰσθήσεων, δυσκολία περὶ τὸ αἰσθάνεσθαι.

Δυσαισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσαίσθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως αἰσθανόμενος, ἀμβλὺς τὴν αἴσθησιν. »Τὸ δυσαίσθητον, Γαλ., ἀντὶ ἡ δυσαισθησία. 2) (πθ.) ὁ δυσκόλως ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν. »Ἴχνη (λαγωοῦ) δυσαίσθητα,« Πλδ.

Δυσαιτιολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως αἰτιολογούμενος.

Δυσαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διάγων ζωὴν (αἰῶνα) δυστυχῆ. ||. »Αἰών —,« Αἰσχλ., ὁ δυστυχὴς, = Βίος ἀβίωτος.

Δυσακὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσηκὴς, = Δυσήκεστος.

Δυσαλγὴς, έος καὶ

Δυσάλγητος, ου (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀλγεινὸς (ὀδυνηρὸς), (ἐπμ.) δυσβάστακτος. 2) ὁ δυσκόλως ἀλγῶν (πονῶν, λυπούμενος), ἀσυμπαθὴς, ἀναίσθητος.

Δυσάλευτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀλεύω], = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσάλυκτος.

Δυσαλθὴς, έος καὶ

Δυσάλθητος, ου (ὁ, ἡ), [δυσ, ἄλθω]. δυσκολοϊάτρευτος, (συγχ. τῷ Δυσάλγητος.

Δυσαλθῶς, ἐπίρ. Δυσιάτως.

Δυσάλιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσήλιος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιος.

Δυσαλλοίωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀλλοιούμενος (μεταβαλλόμενος).

Δυσάλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀλύσκω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ.

Δυσάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἁλισκόμενος, δυσκολοκυρίευτος, δυσκολόπιαστος, δυσκολονίκητος. »Κακῶν δυσάλωτος οὐδεὶς,« Σοφ. »Θύννοι δυσάλωτοι,« Ἀρςτ. 2) (μτφορ.) = Δυσκατάληπτος, (Πλάτ. Τιμ.).

Δυσάμβατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάβατος.

Δυσαμερία (ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσημερία.

Δυσάμμορος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμορος, καθ' ὑπερβολὴν ἄμμορος.

Δυσανάβατος (ὁ, ἡ), ὅπου δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀναβῇ, δυσκολοαναίβατος.

Δυσαναβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναβιβαζόμενος, δυσκολοαναίβαστος.

†Δυσαναβλαστέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσανασχετέω.

Δυσανάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναγόμενος (ἀναβιβαζόμενος, [ἰατρ.] ἐκπτυόμενος). 2) πολλὰ ἀνάγωγος, κακοαναθρεμμένος.

Δυσανάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναδιδόμενος (διαιρούμενος καὶ διαδιδόμενος), δυσκολογώνευτος.

Δυσαναθυμίατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξατμιζόμενος (ἀναθυμιώμενος).

Δυσανάκλητος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -κλήτως. Ὁ δυσκόλως ἀνακαλούμενος (ἀναχαιτιζόμενος, ἐπιστρέφων ὀπίσω, [καὶ τρπ. παρ' ἰατρ.] ἀναλαμβάνων τὴν ὑγείαν του ἢ ξελιγοθυμῶν).

Δυσανακόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ᾿πάρῃ ὀπίσω (νὰ φέρῃ εἰς τὴν πρώτην στάσιν).

Δυσανάκρατος (ὁ, ἡ). δυσκολοανακάτωτος.

Δυσανάκριτος (ὁ, ἡ). δυσκολοξεδιάλεκτος, δυσδιάγνωστος.

Δυσανάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλαμβανόμενος (φερόμενος εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ἰατρευόμενος· (μανθανόμενος).

Δυσανάλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλυόμενος (ἀναιρούμενος, μεταβαλλόμενος).

Δυσανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλισκόμενος (φθειρόμενος, δαπανώμενος). ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάλωτος.

Δυσανάπειστος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάπειστος.

Δυσανάπλους καὶ

Δυσανάπλωτος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀναπλεύσῃ.

Δυσανάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναπνέων (ἱδρόνων, ξεθυμαίνων) ἢ ἀναπνεόμενος. »Τὰ σαπρὰ δυσανάπνευςα,« Ἀρςτ.

Δυσαναπόρευτος (ὁ, ἡ). ἐπάνωθεν τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δυσκολοπέραστος.

Δυσανασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνασκευαζόμενος (ἴδε τὸ ῥῆμα), δυσίατος.

Δυσανάσπαστος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -άςως. Ὁ δυσκόλως ἀνασπώμενος (ξεῤῥιζονόμενος).

Δυσανάσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνασφάλλων (ἀναλαμβάνων ἀπὸ ἀσθένειαν).

Δυσανασχετέω-ῶ, Μ. ήσω. (προθετ., ἢ ἐλλ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Δυσκόλως ἀνέχομαι, δὲν ὑποφέρω· ἀδημονῶ· ἀγανακτῶ· δυσαρεστοῦμαι· πλήκτω.

Δυσανάσχετος (ὁ, ἡ). δυσκολοϋπόφερτος. 2) δυσκολοκράτητος.

Δυσανασχέτως, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρσ. »Δυσανασχ. ἔχω, = Δυσανασχετῶ.

Δυσανάτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνατρεπόμενος (ἀναποδογυριζόμενος).

Δυσαναφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυσκόλως πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος (ἐκπτυόμενος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσανάφορος (ὁ, ἡ). δυσκολοαναίβαστος, δυσκολοάνοικτος. » Ὕπνος βαρὺς ᾖ—,« Βασ., ἀπὸ τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ (νὰ συνέλθῃ, νὰ ἀνανεύσῃ).

†Δυσανδρία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λειψανδρία.

Δυσάνεκτος (ὁ, ἡ). δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσάνεμος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Δυσήνεμος.

Δυσανθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνθίζων.

Δυσάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνιώμενος (λυπούμενος) καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν, ἀνυπόμονος, = Μικρόλυπος.

†Δυσανιῶν, ῶντος (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιον.

Δυσανόδευτος καὶ

Δυσάνοδος (ὁ, ἡ). δυσκολεναίβατος.

Δυσάνοικτος (ὁ, ἡ), (μτγν.) δυσκολοάνοικτος.

Δυσάνολβος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ δυστυχὴς (ἄνολβος).

ϟΔυσάνσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάσχετος.

Δυσανταγώνιστος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -ίστως. 'Ο δυσκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ νικώμενος.

Δυσάντης, ες (ὁ, ἡ). (σπν.) ὁ κατὰ πολλὰ ἀνάντης (ἀνηφορικὸς), = Δυσάνοδος. 2) (συνηθέστ.) = τῷ

Δυσάντητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἢ δυσαρέστως (ὅηλ. ἐπὶ κακῷ) ἀπαντώμενος, (ἐπμ.) φοβερὸς, ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος, ἢ = Δυσπρόσιτος.

Δυσαντίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως (διὰ φύβον ἢ συστολὴν) βλέπει τις κατὰ πρόσωπον (ἀντιβλέπει), (ἐπμ.) φοβερὸς ἢ ἀνώτερος. » Δυσαντίβλεπτον στίλβοντα, « Φουρν.

Δυσαντίλεκτος ᾗ

Δυσαντίῤῥητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ῥήτως. 'Ο δυσκόλως ἐπιδεχόμενος ἀντίῤῥησιν (ἀναιρούμενος διὰ λόγων), σχεδὸν ἀναντίῤῥητος.

Δυσαντοφθάλμητος (ὁ, ἡ), = Δυσαντίβλεπτος.

Δυσάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ὁ δυστυχὴς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός. » Γάμος—, « Αἰσχλ.

Δυσαξίωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δεχόμενος ἀξίωσιν (δέησιν), Δυσπαράκλητος.

Δυσαπάλειπτος (ὁ, ἡ), = Δυσεξάλειπτος.

Δυσαπαλλαξία (ἡ). ἡ δυσκολία τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ τις, [ἐκ τοῦ

Δυσαπάλλακτος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-λάκτως. Ἀπὸ τὸν ὀπ. δυσκόλως ἀπαλλάττεταί τις. » Δυσαπαλλάκτως ἔχειν τινός, « Εὐστ., δυσκόλως ἠμπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ. 2) ὁ δυσκόλως ἀπαλλαττόμενός τινος. » Δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων, « Ἅρρτ.

Δυσαπάντητος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Δυσάντητος.

Δυσαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπατώμενος, δυσκολογέλαστος.

Δυσαπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Δυσάπιστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἄπιστος (ἀκατάπειστος), δύσπειστος ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐν.) ὁ δυσκόλως ἀπιστῶν, εὔπειστος (ᾗ).

Δυσαποβίβαστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ ν' ἀποβιβασθῇ (κενωθῇ διὰ τῶν περιττωμάτων).

Δυσαπόβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως ἀποβάλλει (χάνει ἢ ξεχάνει) τις.

Δυσαπόδεικτος (ὁ, ἡ). δύσκολος ν' ἀποδειχθῇ.

Δυσαποδίδακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως ἀποδιδάσκεται (ξεμαθαίνει) τις.

Δυσαποδίωκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποδιώξῃ.

Δυσαπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποδιδόμενος (ὁριζόμενος, αἰτιολογούμενος).

Δυσαπόθετος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόβλητος, Δυσαπάλλακτος.

ϟΔυσαποκαθίστατος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Δυσαποκατάστατος.

Δυσαποκατάστασις, εως (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ ν' ἀποκατασταθῇ (ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατάστασίν) τι.

Δυσαποκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος (φερόμενος πάλιν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν).

Δυσαποκίνητος (ὁ, ἡ), = Δυσμετακίνητος.

Δυσαπόκριτος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ δυσκόλως (μόλις) ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις· (πρᾶγμα) περὶ τοῦ ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ ἀπόκρισιν, ἄπορον. » Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς, « Αχ.

Δυσαποκρίτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ.

Δυσαπολόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀπολογηθῇ.

Δυσαπολογήτως, ἐπίρ. = Δυσαποκρίτως. » Δυσαπολογ. ἔχω, « Εὐστ., δυσκόλως ἠμπορῶ ν' ἀπολογηθῶ.

Δυσαπόλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λύτως. 'Ο δυσκόλως ἀπολυόμενός (ἀποσπώμενός) τινος.

Δυσαπόνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπονιπτόμενος (ξεπλυνόμενος), = Δυσεξάλειπτος.

Δυσαπόπαυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ (νὰ καταπραΰνῃ κτλ.), ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαπόσπαστος.

Δυσαπόπλυτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόνιπτος.

Δυσαπόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποπίπτων.

Δυσαπόῤῥυπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπὸ τοῦ ῥύπου καθαιρόμενος, = Δυσαπόνιπτος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαπότριπτος).

Δυσαπόσπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. 'Ο δυσκόλως ἀποσπώμενος (ξεκολλῶν), ἢ Ἀπὸ τοῦ ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποσπασθῇ (ν' ἀπομακρυνθῇ). » Κάλλος δυσαπόσπ. τοῖς ὁρῶσι, « Χαριτ.

Δυσαποστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ἀφίσταμαι (μακρύνομαι, ἀναχωρῶ).

Δυσαπόσχετος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀποχήν.

Δυσαποτέλεστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι δύσκολον, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσαπότρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποτρέψῃ (νὰ μεταπείσῃ κτλ.).

Δυσαποτρίπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποτρίψῃ (νὰ τινάξῃ ἀπὸ 'πάνω του), = Δυσαπάλλακτος.

Δυσάπουλος καὶ

Δυσαπύλωτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀπολούω]. (πλγ.) δυσκόλως κλείουσα (ἰατρευομένη ἐντελῶς. [ἐπμ.] κάμνουσα οὐλήν).

Δυσαπόφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβιβῶν δυσωδίαν ἀποφορὰν.

†Δυσαρίσκησις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαρέστησις.

†Δυσαρίσκομαι, ἀδκμ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαρεστέομαι, εἶμαι =

Δυσάρεσκος (ὁ, ἡ), = Δυσάρεστος, Ἄνοστος.

Δυσαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) Δυσαρεστέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι. Δὲν εὐχαριστοῦμαι (εὐαρεστοῦμαι) εἴς τι, δὲν μοι ἀρέσει, αἰσθάνομαι δυσαρέσκειαν, (ἐπμ.) ἀδημονῶ· παραπονοῦμαι. 2) δὲν εὐαρεστῶ εἴς τινα, δὲν τῷ εἶμαι ἀρεστός.

Δυσαρέστημα (τὸ). τὸ αἴτιον τῆς δυσαρεστήσεως.

Δυσαρέστησις, εως (ἡ). τὸ νὰ δυσαρεστῆται τις περί τινος ἢ νὰ δυσαρεστῇ πρός τινα, δυσαρέσκεια· πλῆξις.

Δυσαρεστία (ἡ), = Δυσαρέστησις.

Δυσαριστικὸς, ἡ, όν καὶ

Δυσάριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀρίσκων ἢ ἀρεσκόμενος· παράξενος· παραπονιάρης· (ἐπμ.) βαρετὸς, ἀηδής. » Τὸ γῆρας δυσάριστον καὶ μεμψίμοιρον, « Ἰακρ. » Δυσάριστον εἶ νοσοῦντες, « Εὐρ. » Τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάριστον, « Πλ., ἢ μεταξὺ των δυσαρέσκεια, (παρβλ. Δύσκολος).

Δυσαρίστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δυσάρεστον, μὲ δυσαρέσκειαν. (κυρ. μόνον εἰς τὴν φρ.) » Δυσαρ. ἔχω, = Δυσαρεστοῦμαι, εἶμαι δυσάρεστος.

Δυσαρίθμητος καὶ

Δυσάριθμος (ὁ, ἡ). δυσκολομέτρητος, (ἐπμ.) πολυάριθμος.

Δυσαριστοτόκεια (ἡ), Π. ἡ τεκοῦσα ἄριστον παῖδα πρὸς δυστυχίαν καὶ αὐτοῦ ᾗ ἑαυτῆς, δυστυχὴς μήτηρ παιδὸς ἀρίστου.

ϟΔυσάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ δεινῶς πνέων ἀπὸ τῆς Ἄρκτου.

Δύσαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξουσιαζόμενος (ὑποκείμενος εἰς ἄρχοντα), δυσκολοδιοίκητος.

Δυσαρμοστία (ἡ). τὸ νὰ ζνέ τις=

Δυσάρμοστος (ὁ, ἡ). δυσκόλως ἁρμοζόμενος (ταιριάζων, συμφωνῶν, συμβιβαζόμενος) πρός τινα.

ϟΔυσάρπαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς δυστυχίαν ἑαυτῷ ᾗ τῶν ἄλλων ἁρπαγείς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαάρπαγος.

Δυσαρχία (ἡ). τὸ δυσκόλως ἄρχειν ᾗ ἄρχεσθαι, ἀνυποταξία.

†Δυσάσχετος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσανάσχετος.

Δυσαυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως βλέπων ἢ φέγγων.

Δυσαυλία (ἡ), Π. ἡ εἰς μέρος κακὸν (ἀνοικτὸν, νοσώδες, ἀπροφύλακτον κτλ.) κατοικία, [ἐκ τοῦ

Δύσαυλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τόπος) κακὸς (ἀνεπιτήδειος) πρὸς κατοικίαν, ὅπου δυσκόλως (ᾗ μόνον ἐξ ἀνάγκης) αὐλίζεται τις.

Δύσαυλος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ δυστυχῶς γενόμενος. » Ἔρις—, « Ἐπιγρ., ἢ τοῦ Μαρσύου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

Δυσαυξὴς, ἐος καὶ

Δυσαύξητος, ου (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (ἀργὰ καὶ μόλις) αὐξάνων. » Πεύκη καὶ ἐλαία —, « Θφρ.

Δυσαυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ καυχώμενος. (ἐπμ.) βαρετὸς διὰ τὴν μεγαλαυχίαν του.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσαφαίρετος (ὁ, ἡ), ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος.
Δυσαφής, ές (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὴν ἀφήν, τραχύς.
Δυσαχής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυαχής, (συγχ. τῷ Δυσαχθής).
Δυσαχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δυσφορῶ, Δυσανασχετῶ, [ἐκ τοῦ
Δυσαχθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπαχθής (βαρὺς, βαρετὸς), δυσβάστακτος.
Δυσβασάνιστος (ὁ, ἡ). δυσκολοεξέταστος.
Δυσβάστακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άκτως. Βαρὺς, (ἐπιμ.) δυσκολυσήκωτος, (τρπ.) δυσκολεύπορερτος.
†Δυσβατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (τόπον τινὰ) δύσβατον, (διορθ. Δύσβατα ποιέω).
Δύσβατος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ (νὰ διαβῇ, νὰ ἀναβῇ κτλ.), κακοτοπιά. || (οὐδ.) » Τὸ δύσβατον, « ἡ κατάστασις τοῦ δυσβάτου.
Δυσβλύκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ θρηνώδης ἢ ἀξιοθρήνητος.
†Δύσβιος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκολως (στενοχωρημένα) ζῶν, πτωχός, (παρβλ. Κακόβιος).
Δυσβίοτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον (ἢ μὲ τὸν ὁποῖον) δυσκόλως δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ὁ κάμνων τὸν βίον δύσκολον. » Πενία—, « Ἐπιγρ.
Δυσβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δυσβλαστής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (ἀργὰ, μόλις) βλαστάνων.
Δυσβοήθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως βοηθούμενος, εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐπιφέρῃ βοήθειαν, δυσκολοϊάτρευτος.
†Δυσβόηθος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ προηγ.
Δυσβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δύσβολος (ὁ, ἡ), δυστυχὴς εἰς τὴν βολήν (τῶν κύβων).
Δυσβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βουλευθεὶς (ἀκεφθὲς) ἢ συμβουλευθείς.
Δυσβουλία (ἡ), Π. κακὴ βουλὴ (σκέψις) ἢ συμβουλὴ, (ἀν. γέν.) ἀνοησία, [ἐκ τοῦ
Δυσβούλος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βουλευμένος (σκεπτόμενος ἢ συμβουλευόμενος).
Δυσβράκανος (ὁ, ἡ), [δύσ, βράκανον], = Δυσβρωτος, δυσκολοχώνευτος, (ἐπιμ. Κωμ.) δυσνόητος.
Δύσβρωτος (ὁ, ἡ), [δυσ, βιβρώσκω]. ὁ δυσκόλως καὶ ἐξ ἀνάγκης τρωγόμενος.
Δυσβώλως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκληρεῖς (τραχεῖς) βώλους, (ἐπιμ.) ἄκαρπος.
Δυσγαγγάλιστος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσγαργάλιστος.
Δυσγαμία (ἡ), Π. δυστυχισμένος γάμος, [ἐκ τοῦ
Δύσγαμος (ὁ, ἡ), Π. δυσχερὴς περὶ τὸν γάμον. || » Γάμος—, « Εὐρ., (φρσ. ὁμοία τῷ Βίος ἀβίωτος κτλ.).
‡Δυσγάργαλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσγάργαλος.
Δυσγαργάλιστος καὶ
Δυσγάργαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ κατὰ πολλὰ εὐαίσθητος καὶ εὐερέθιστος εἰς τὸ γαργάλισμα, (ἐπιμ.) δυσκολοπλησίαστος, δυσάγωγος.
Δυσγένεια (ἡ). ἡ ποταπότης τοῦ γένους, (συνκδχ.) ἔλλειψις γενναιότητος, χαμέρπεια φρονήματος, [ἐκ τοῦ
Δυσγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ κακὸν (ποταπὸν ἢ ἄτιμον) γένος, (συνκδχ.) ἄνανδρος, χαμερπὴς, μικροπρεπὴς, χωρὶς γενναιότητα. » Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενὴς, « Γνμ., (παρβλ. Ἀγενής).
Δυσγέρων, οντος (ὁ). δυστυχὴς γέρων.
Δυσγεφύρωτος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ γεφυρωθῇ.
Δυσγεώργητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ γεωργηθῇ.
Δύσγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ), = Βραδύγλωσσος.
Δύσγνοια (ἡ), Π. ἀπάτη· ἀμφιβολία.
Δυσγνωμία καὶ
Δυσγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον (κακὴν) γνώμην, διεστραμμένος, (παρβλ. Δύσεκτος).
Δυσγνώριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως, = Δύσγνωστος, Δυσδιάγνωστος.
Δυσγνωσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ
Δύσγνωστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ώστως. Δυσκολογνώριστος, δυσνόητος.
Δυσγοήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως γοητευόμενος (θελγόμενος, ἀπατώμενος).
Δύσγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ γεννηθείς, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἐπροξένησε δυζυχίαν.
Δυσγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ δύσκολος (ἀνεπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ μάθῃ γράμματα. 2) γραμμένος μὲ δύσκολα (δυσπρόφερτα) γράμματα.
Δυσγρίπιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως γριπιζόμενος (δελεχζόμενος), ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κερδίσῃ τι, φιλάργυρος.
Δυσδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυσδαίμων, δυστυχῶ.
Δυσδαιμονία (ἡ), = Δυστυχία.
Δυσδαίμονως, ἐπίρ. Δυστυχῶς.
Δυσδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν δακρύων ἄξιος. 2) (ἐνεργ.) ὁ πικρῶς δακρύων.
Δυσδάμαρ, αρτος (ὁ), Π. ὁ δυστυχὴς διὰ τὴν δάμαρτά (γυναῖκά) του.
Δυσδάμαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δαμαζόμενος, σκληρός. » Λίθοι—, « Σχλ. Ἱκ.
Δυσδειπτος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ δειχθῇ (ἀποδειχθῇ).
Δυσδέρκετος, ου καὶ
Δυσδερκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως φαινόμενος, (ἐπιμ.) σκοτεινὸς ἢ ἀπάνιος. 2) = Δυσκαντίβλεπτος καὶ Δυσάντητος, φοβερὸς, ἀποτρόπαιος.
Δυσδηλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [δύσ, δηλέω], πολλὰ βλαπτικός.
Δυσδηνὴς, ες (ὁ, ἡ), Π. [δύσ, δῆνος]. πανοῦργος ἢ ἔχων κακὰ ἰδιώματα.
Δυσδήρις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμαχος.
Δυσδιάβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύνανται τις νὰ διαβῇ, δυσκολοπέραστος. » Τόπος (» Ποταμός)—, « Πλδ., Δ. Κασ.
Δυσδιάγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαγινωσκόμενος (γνωριζόμενος), Δυσδιάκριτος.
Δυσδιάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον (ἢ εἰς τὸν ὁποῖον) δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαγάγῃ. » Πόλις—, « Στρ., δυσάρεστος πρὸς διατριβήν.
Δυσδιάθετος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαθετῇ, δυσκολοοικονόμητος. » Καλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον, « Μένανδρ.
Δυσδιαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαιρούμενος.
Δυσδιαίτητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ κριθῇ (ἀποφασισθῇ) ὑπὸ διαιτητοῦ.
Δυσδιακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διακομιζόμενος (φερόμενος εἰς τὸ πέραν μέρος), (ἐπιμ.) βαρὺς, δυσμετακόμιστος.
Δυσδιακόντιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατρυπώμενος μὲ τὸ ἀκόντιον.
Δυσδιάκριτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως διακρίνει τις.
Δυσδιάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λλάκτως. Δυσκολοφιλίωτος.
Δυσδιάλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαλυόμενος· δυσκολοχώνευτος. 2) = Δυσδιάλλακτος).
Δυσδιανόητος (ὁ, ἡ), = Δυσνόητος.
Δυσδιάνοικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνοιγόμενος. » Ὀφθαλμὸς—, « Ἱππιατρ.
Δυσδιάπλαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ διαπλάσῃ (διαμορφώσῃ), ἄσχημος.
Δυσδιάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαπνεόμενος (ἐξατμιζόμενος, διαλυόμενος διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς).
Δυσδιαπόρευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δύσβατος.
Δυσδιάσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διασπώμενος (διασχιζόμενος).
Δυσδιάτηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατηκόμενος (λυόνων, μαλακάνων καὶ διαλυόμενος.
Δυσδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατεμνόμενος, σκληρὸς, πηκτὸς κτλ.
Δυσδιατύπωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διατυπώσῃ (μορφώσῃ, ῥυθμίσῃ).
Δυσδιάφευκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).
Δυσδιαφορησία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Δυσδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαφορεύμενος (διαλυόμενος, ἐξατμιζόμενος), δυσκολοχώνευτος.
Δυσδιάφυκτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάφευκτος.
Δυσδιαφύλακτος (ὁ, ἡ). δυσκολοφύλακτος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσδιάφυκτος.
Δυσδιαχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαχωρῶν ἢ διαχωρούμενος (ἐδέσμαίνων μὲ τὰ περιττώματα), δυσκολοχώνευτος ἢ δυσκοίλιος. » Οἱ ἐντερικοὶ δυσδιαχώρητοι, « Ἀλ. Ἀφρόδ.
Δυσδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διδασκόμενος, δυσμαθὴς ἢ δυσπειθής.
Δυσδιέγερτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεγείρῃ (ἐξυπνήσῃ).
Δυσδιεξάγωγος καὶ
Δυσδιέξακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεξαγάγῃ. » Βίος—, « Πορφ.
Δυσδιεξίτητος ἢ Δυσδιέξιτος (ὁ, ἡ), [δύσ, διέξειμι], = τῷ
Δυσδιεξόδευτος καὶ Δυσδιέξοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεξέλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θη, τοῦ ὁποίου ἡ διέξοδος (καὶ μτφορ. ἡ ἑρμηνεία) εἶνε δύσκολος. » Λαβύρινθος —, « Γργ. 2) = Δυσδιαχώρητος, δυσκολοχώνευτος. » Ὁ θέρμος δυσδιέξοδος, « Γαλ.

Δυσδιερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διερευνώμενος (ἐξεταζόμενος).

Δυσδιήγητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διηγηθῇ.

Δυσδιήλυτος (ὁ, ἡ), [δυσ, διέρχομαι], = τῷ

Δυσδιόδευτος καὶ Δυσδίοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διέλθῃ (νὰ διοδεύσῃ).

Δυσδιοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διοικούμενος, δυσκολοοικονόμητος· δυσκολοχώνευτος.

Δυσδιόρατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διορώμεμενος, σκοτεινός.

Δυσδιόρθωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διορθούμενος, δυσκολοδιόρθωτος.

Δυσδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διοριζόμενος (ξεχωριζόμενος), τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμόν.

Δυσδίωκτος (ὁ, ἡ), = Δυσθήρατος.

Δυσδοκίμαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δοκιμαζόμενος.

Δύσδωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδωρος. » Δῶρα δύσδωρα, « Ὀππ., τὰ ὀλέθρια.

Δυσέγερτος (ὁ, ἡ). (ὕπνος) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐγερθῇ, βαρύς.

Δυσεγκαρτέρητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐγκαρτερήσῃ, δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσεγχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιχειρήσῃ.

;Δυσέγχωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ γεμίσῃ μὲ χῶμα.

Δύσεδρος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τοποθετούμενος, ἔχων (δηλ.) βάσιν ἄνισον καὶ ἀνώμαλον. 2) ὁ ἐπὶ κακῷ κατοικῶν (ἑδρεύων, διατρίβων) πουθενὰ, κακὸς σύνοικος.

Δυσείδεια (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημιά, [ἐκ τοῦ

Δυσειδὴς, έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐειδὴς, δηλ.) ἄσχημος, κακομούτσουνος κτλ.

Δυσείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ, νὰ μαντεύσῃ, νὰ ἐννοήσῃ). 2) ὁ κακῶς (ἀνεπιτηδείως) εἰκονισθείς.

Δύσεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως εἴκων (ὑπείκων, ὑπακούων), δυσκολοοικονόμητος.

Δυσειματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσείματος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσείμων.

Δυσειμονία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσείμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κακὰ (ποταπὰ, ῥυπαρὰ κτλ.) ἱμάτια, κακοφορεμένος.

Δυσειρεσία (ἡ). κακὴ (ἀνεπιτήδειος ἢ δυστυχὴς) κωπηλασία.

Δυσείσβολος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εισβάλῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ εἰσχωρήσῃ).

Δυσείπλοος-ους (ὁ, ἡ). (λιμὴν, ποταμὸς) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰσπλεύσῃ (κυρ. ὡς ἐχθρός).

;Δυσείσπλωτος (ὁ, ἡ) = τοῦ προηγ.

Δυσέκβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άτως. (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβῇ. (τρπ.) τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις (ἡ πραγματοποίησις) εἶνε δύσκολος.

Δυσεκβίαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβάλῃ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν θέσιν του, δυσκολονίκητος.

Δυσεκβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκβιβαζόμενος (ἐκβαλλόμενος, ἀποσπώμενος).

Δυσέκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκδιδόμενος (ἐνοικιαζόμενος, ὑπανδρευόμενος).

Δυσέκδρομος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκδράμῃ (νὰ ἐξέλθῃ).

Δυσεκθέρμαντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άντως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ θερμάνῃ.

Δυσέκθυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις διὰ θυσιῶν ν' ἀποφύγῃ (νὰ μεταβάλῃ εἰς ἀγαθὸν), ἀπαίσιος.

Δυσεκκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκκαθαιρόμενος (ξεπαστρευόμενος).

Δυσέκκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκκαλέσῃ (νὰ ἐκβάλῃ διὰ προσκλήσεως).

Δυσεκκόμιστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκομισθῇ (κουβαληθῇ ἔξω).

Δυσέκκριτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιαχώρητος.

Δυσέκκρουστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκκρούσῃ (νὰ ἐκβάλῃ, νὰ ἐξώσῃ).

Δυσεκλάλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.

Δυσέκλειπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ νὰ ἐκλείψῃ (νὰ ξερρίζώσῃ, νὰ ἐξαλείψῃ).

Δυσεκλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).

Δυσέκλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λύτως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ λύσῃ (νὰ ξεδιαλύσῃ), (ἐπμ.) σφικτὰ δεμένος, πολλὰ ἐμπερδεμένος (ᾗ τροπ.) ἀσαφής.

Δυσεκμόχλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβάλῃ ἢ νὰ μετακινήσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Δυσέκνευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ (νὰ 'γλυτώσῃ) κολυμβῶν.

Δυσέκνιπτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόνιπτος, Δυσέκλυτος.

Δυσεκπέραντος καὶ

Δυσεκπέρατος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φέρῃ εἰς πέρας, δυσκολοτελείωτος.

Δυσέκπλευστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-εύστως. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκπλεύσῃ (νὰ ἀπομακρυνθῇ μὲ πλοῖον).

Δυσέκπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκπληττόμενος (τρομάζων, ξυππαζόμενος).

Δυσέκπλοος-ους (ὁ, ἡ), = Δυσέκπλευστος.

Δυσέκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκπλυνόμενος (ἐβγαίνων εἰς τὸ πλύσιμον, ἐξαλειφόμενος). » Βαφὴ ἡ Κηλὶς —, « Πλ.

†Δυσέκπλωτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσείσπλοος ἢ Δυσέκπλευστος.

Δυσεκπόρευτος (ὁ, ἡ), = Δυσέκβατος.

Δυσεκπύητος (ὁ, ἡ). (πρήξιμον) τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἐμπυάζει (ὡριμάζει).

Δυσέκρυπτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐκρύπτω], = Δυσέκπλυτος.

†Δυσεκτηκτος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δύστηκτος.

Δύσεκτος (ὁ, ἡ). (ἀδκμ.) ὁ ἔχων κακὰς ἕξεις (κακὰ ἰδιώματα), (παρβλ. Δύσγνωμος).

Δυσέκφευκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φεύκτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).

Δυσέκφορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόρως. Ὁ δυσκόλως προφερόμενος, δυσκολοπρόφερτος.

Δυσέκφραστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.

Δυσέκφυκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φύκτως, = Δυσέκφευκτος.

Δυσεκφώνητος (ὁ, ἡ). δυσκολοπρόφερτος.

Δυσέλεγκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐλέγξῃ (ν' ἀποδείξῃ ἐσφαλμένον ἢ ψευδόμενον, νὰ ἐξακριβώσῃ).

Δυσελένη (ἡ), Π. κακοελένη, (παρβλ. Δύσπαρις).

Δυσέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ᾗ δυσκόλους ἑλιγμοὺς, (ἐπμ.) = Δυσδιεξίτητος. » Λαβύρινθος —, « Γργ. 2) ὁ δυσκόλως ἢ φοβερῶς ἑλισσόμενος (περιτυλισσόμενος ἑλικοειδῶς). » Δράκων —, « Εὐστ.

Δυσελκὴς, έος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τὰ ἕλκη (αἱ πληγαὶ) δυσκόλως ἰατρεύονται. » Οἱ γέροντες δυσελκέες, « Π. Αἰγ. 2) Ἕλκος δυσελκὲς, « Ἱππκρ., τὸ δυσθεράπευτον.

Δυσελκία (ἡ). ἡ τῶν ἑλκῶν (πληγῶν) δυσθεραπευσία, τὰ δυσίατα (κακοήθη) ἕλκη.

Δυσέλκυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σύρῃ (νὰ ἑλκύσῃ).

;Δυσελπία, (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσελπιστία.

;Δυσελπίζω, Μ. ίσω, = Δυσελπιστέω

Δύσελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐλπίζων, ἀμφιβάλλων, σχεδὸν ἀπηλπισμένος.

Δυσελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως (Μόλις, Ὀλίγον) ἐλπίζω, δὲν ἐλπίζω καλὸν.

Δυσελπιστία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Δυσέλπιστος (ὁ, ἡ), = Δύσελπις.

Δυσελπίστως, ἐπίρ. Μὲ δυσελπιστίαν. » Δυσελπ. ἔχω, = Δυσελπιστέω.

Δύσελπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἐλπίζει τις, σχεδὸν ἀνέλπιστος.

Δυσέμβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἔμβῃ, δύσβατος. (μτφορ.) δυσνόητος.

Δυσέμβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμβαλλόμενος (ἐμβαίνων εἰς τὸν τόπον του). » Ὀστέα —, « Ἱππκρ.

Δυσέμβολος (ὁ, ἡ). = Δυσείσβολος, (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται ὁ ἐχθρὸς νὰ ἔμβῃ. 2) = Δυσέμβλητος.

Δυσεμετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσέμετος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς ἔμετον, ἐξερνῶν μὲ δυσκολίαν.

Δυσεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσεμὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσέμετος.

Δυσέμπρηστος (ὁ, ἡ), [δυσ., ἐμπίπρημι], ὁ δυσκόλως καιόμενος (πυρπολούμενος).

Δυσέμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμπίπτων (περιπίπτων) εἴς τι. » Φωνὴ —, « Νκμχ. Ἀρμ., ἢ ἄλλ. Ἀρρήκτος.

Δυσέμφατος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -άτως. Ὁ κάμνων κακὴν ἔμφασιν (ἐντύπωσιν), = Κακέμφατος.

Δυσένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐνδίδων (ὑπείκων).

Δυσενέδρευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπιδε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χόμενος (ἢ περιπίπτων εἰς) ἐνέδραν. » Ὁδὸς —, « Ἀπ.

Δυσενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐνεργῶν, νωθρός, ὑδρανής· δυσκίνητος (ί).

Δυσεντερία (ἡ). πάθος τῶν ἐντέρων, διάῤῥοια μὲ αἷμα, κοψίματα μὲ φλόγωσιν εἰς τὴν κοιλίαν, (πυρβλ. Λειεντερία).

Δυσεντερι-άω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω (Κυριεύομαι ἀπὸ) δυσεντερίαν.

Δυσεντερικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συνοδευόμενος ἀπὸ) δυσεντερίαν. 2) ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) δυσεντερίαν.

Δυσεντεριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ὑποκείμενος εἰς) δυσεντερίαν.

Δυσέντερος (ὁ, ἡ), = Δυσεντερικός, πάσχων δυσεντερίαν.

Δυσεντευκτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐντυγχάνω], Δυσπρόσιτος, δυσπολιαντέλμωτος (ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἢ μισανθρωπίαν), ἰδιότροπος, ἄγριος.

Δυσεντευξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἰδίωμα) τοῦ δυσεντεύκτου.

Δυσένωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἑνώσῃ.

Δυσεξάγγελτος (ὁ, ἡ), = Δυσέκφραστος.

Δυσεξαγόρευτος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξαγορευθῇ (ἐξομολογηθῇ).

Δυσεξάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ (ἐβγάλῃ), = Δυσεκκόμιστος.

Δυσεξάλειπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξαλείψῃ.

Δυσεξάλλακτος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάβλητος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δυσεξάλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἐξαλύσκω], = Δυσέκφευκτος.

Δυσεξανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαναλισκόμενος (φθειρόμενος, ἀφανιζόμενος), (ἰατρ.) δυσκολοχώνευτος.

Δυσεξάντλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαντλούμενος.

Δυσεξάνυστος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐξανύω]. δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεξαπάτητος, (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαπατώμενος, δυσκολογέλαστος.

Δυσεξαπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναπτόμενος (παίρνων φωτιάν). » Τὰ ὑγρότερα ξύλα δυσέξαπτα, « Παλλάδ. (τρπ.) » Ψυχὴ —, « Πλ., ἡ δυσκόλως ἀπαλλαττομένη τῶν ὑλικῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.

Δυσεξαρίθμητος (ὁ, ἡ). δυσκολομέτρητος, δυσκολολογάριαστος.

Δυσεξάτμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξατμιζόμενος.

Δυσεξείλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπῤ.-ήτως, [δυσ, ἐξειλέω], = Δυσέκφευκτος, δυσεξάλυκτος.

Δυσεξέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξελεγχόμενος (ἐβγαίνων εἰς τὸ φανερὸν, ἀποδεικνύμενος).

Δυσεξέλευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ.

Δυσεξέλικτος. (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξελιχθῇ (ξετυλιχθῇ, ἀναπτυχθῇ), δυσκολοξεμπέρδευτος, (μτφρ.) δυσκολοεξήγητος.

Δυσεξέργαστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξεργασθῇ (τελειοποιηθῇ).

Δυσεξερεύνητος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐρευνηθῇ καταλεπτῶς.

Δυσεξεύρετος (ὁ, ἡ), = Δυσεύρετος.

Δυσεξήγητος (ὁ, ἡ). δυσκολοεξήγητος.

Δυσεξημέρωτος (ὁ, ἡ). δυσκολημέρωτος.

Δυσεξηνυστος (υτος), συ (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἐξανύω]. δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος. » Δεσμὸς —, « Εὐρ., ὁ δυσκολοξεμπέρδευτος.

Δυσεξίλαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος.

Δυσεξίμητος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐξιμάω]. ὁ δυσκόλως ἐκβαλλόμενος (ἀνασυρόμενος) ἀπὸ τὸ βάθος.

Δυσεξίτηλος (ὁ, ἡ) [δυσ, ἔξειμι]. ὁ δυσκόλως ἐβγαίνων (ἐξαλειφόμενος, ξεθωριάζων).

Δυσεξίτητος καὶ

Δυσέξιτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἔξειμι], = τῷ

Δυσέξοδος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ, ἔχων δύσκολον ἔξοδον.

Δυσεξοίστος (ὁ, ἡ), = Δυσεκκόμιστος. Δυσέκφορος, Δυσέκφραστος.

Δύσεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Δύσου, (β'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Δύω.

Δυσεπανόρθωτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιόρθωτος.

Δυσεπέκτατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπεκτεινόμενος.

Δυσεπήβολος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβάλῃ (νὰ ἐπιτύχῃ). » Ἀπορία —, « Σδ., δυσκολοεξήγητος.

Δυσεπίβατος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ πατήσῃ, νὰ ἀναβῇ). Δυσεμβάτος.

Δυσεπίβολος (ὁ, ἡ), = Δυσεπίβατος ᾗ (τρπ.) Δυσεπήβολος.

Δυσεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβουλευθῇ.

Δυσεπιβουλος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δυσεπίγνωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως γνωρίζει καλῶς (ξέρει) ἢ ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τις, δυσκολογνώριστος.

Δυσεπίδετος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπίθεσιν (νὰ τὸν προσβάλῃ).

Δυσεπίθυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.)-θύμως. Ὁ δυσκόλως ἐπιθυμῶν.

Δυσεπικούρητος (ὁ, ἡ), = Δυσβοήθητος.

Δυσεπίκριτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπικρίνῃ (διακρίνῃ), Δυσδιάγνωστος.

Δυσεπίληπτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐπιλαμβάνομαι], = Δυσάλωτος, (τρπ.) Δυσνόητος.

Δυσεπίμικτος (ὁ, ἡ). μετὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἔχῃ σχέσιν (συναναστροφήν, ἐπιμιξίαν).

Δυσεπινόητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπινοούμενος (ἐφευρισκόμενος διὰ τοῦ νοός).

Δυσεπίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπιστρεφόμενος, δυσκολογύριστος.

Δυσεπίσχετος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐπέχω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ σταματήσῃ). » Αἱμορραγία —, « Γαλ.

Δυσεπίτευκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιτύχῃ, δύσκολοκατόρθωτος.

Δυσεπιτήδευτος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐνεργηθῇ (νὰ ἔμθῃ εἰς πρᾶξιν), δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεπιχείρητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιχειρισθῇ ἢ νὰ προσβάλῃ, (λόγος) κατὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως εὑρίσκεται καὶ ἰσχύει ἐπιχείρημα.

Δυσεπούλωτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπούλωτος.

Δυσέραστος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος ἐραστής. 2) Π. ἐναντίος εἰς τὸν ἔρωτα ἢ τοὺς ἐραστάς.

Δυσέργαστος (ὁ, ἡ), = Δ' σεργος.

Δυσέργεια (ἡ). δυσκολία (νωθρότης) εἰς τὸ ἐργάζεσθαι. 2) = τῷ

Δυσέργημα (τὸ). δυσκολία (ἐμπόδιον) εἰς τὴν ἐργασίαν.

Δυσεργὴς, ές (ὁ, ἡ), = Δύσεργος.

Δυσεργία (ἡ), = Δυσέργεια.

Δύσεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν πολλὴν ἐργασίαν, κοπιαστικὸς, δυσκατόρθωτος, δυσκολοδούλευτος. (ἰατρ.) δυσκολοχώνευτος, (ἐνγέν.) δύσκολος. 2) (ἐνεργ.) δυσκίνητος (ἀπρόθυμος) πρὸς ἐργασίαν, νωθρὸς, ἀδρανής.

Δυσέργως, ἐπίῤ. Μὲ δυσκολίαν.

Δυσερεύνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἔρευναν.

Δυσέρημος, ἡ (ὁ, ἡ). πολλὰ ἔρημος, ἢ μισητὸς διὰ τὴν ἐρημίαν του.

Δύσερις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἐρίζων, φιλόνεικος, (Τουρκ.) καυγατζής. 2) = τῷ

Δυσέριστος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται μεγάλη ἢ δυστυχιῶν πρόξενος ἔρις· μὲ (ἢ διὰ) τὸν ὁπ. εἶνε δύσκολον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ φιλονεικήσῃ τις. 2) = Δύσερις.

Δυσερμήνευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπῤ. -εύτως, = Δυσέκφραστος, Δυσεξήγητος.

Δυσερμία (ἡ). δυστυχὲς ἔρμαιον (κέρδος, εὕρημα), ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

Δύσερμος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ μὴ εὑνούμενος (βοηθούμενος) ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, (ἐμπ.) ἄτυχος.

Δυσερνὴς, ές (ὁ, ἡ), [δυσ. ἔρας]. Ὁ δυσκόλως βλαστάνων (αὐξάνων).

Δύσερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφαῦρῶς (περιπαθῶς) ἢ ἀνεπιτηδείως (ἐμπ.) δυστυχῶς (χωρὶς νὰ ἀνταγαπᾶται) ἐρῶν. 2) ἀνεπιτήδειος (ἀναίσθητος) εἰς τὸν ἔρωτα. || « Ἔρως —, « Πλ., ὁ δυστυχιῶν πρόξενος, ὀλέθριος.

Δυσερωτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι δύσερως, ἐρωτεύομαι περιπαθῶς πρός τινα, ἐπιθυμῶ καθ' ὑπερβολήν.

Δυσερωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δυσέρωτα ἢ γινόμενος.

Δυσερώτως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον δυσέρωτα. » Δυσερ. διάκειμαι, « Πλ. = Δυσερωτιάω.

Δυσέσβολος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσείσβολος.

Δυσετηρία (ἡ), (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐετηρίας, ὅηλ.) κακὸν (δυστυχισμένον, ἄκαρπον κτλ.) ἔτος.

Δύσετο, Π. ἀντὶ Ἔδυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. τοῦ Δύω.

Δυσετυμολόγητος (ὁ, ἡ). (ὄνομα) τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὴν ἐτυμολογίαν.

Δυσευνήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Δυσευνήτηρ, ῆρος καὶ

Δυσευνήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς σύνευνος (σύζυγος). 2) ὁ δυσκόλως εὐναζόμενος (κοιμώμενος), ἄϋπνος (ἀνήσυχος) διὰ φόβον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσευπόριστος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Δυσπόριστος.
Δυσεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος.
†Δυσεύχωστος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσέγχωστος.
Δυσέφικτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐφικνέομαι] τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ φθάσῃ (ἢ τρπ.) νὰ κατορθώσῃ, ν' ἀποκτήσῃ, νὰ ἐννοήσῃ.
Δυσέφοδος (ὁ, ἡ). δύσβατος, (ἐπμ.) δυσκόλως ὑποκείμενος εἰς ἔφοδον.
Δυσίψανος καὶ
Δυσίψητος (ὁ, ἡ). κακόβρωστος, δυσκολόβρωστος, (παρβλ. Ἀτέραμνος).
Δυσζηλία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Δύσζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ζήλως. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπος. » Δυσζήλως ἔχω πρός τινα, « Πλ. 2) ὁ δυσχερῶς ζηλῶν (μιμούμενος ἢ συνεριζόμενος πρός) τινα. »Ναῦται, αἰθήσι βίον δύσζηλον ἔχοντες, « Ἡρ. (περὶ βιοτ. Ὁμ.).
Δυσζήτητος (ὁ, ἡ). δυσκολοζήτητος, δυσκολοερεύνητος.
Δυσζωΐα (ἡ), (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐζωΐας, ὅηλ.) κακὴ (δυστυχισμένη, ταλαίπωρος) ζωή, [ἐκ τοῦ
Δύσζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διάγων) ζωὴν ἀθλίαν. ||. » Βίος—, « Ἐπγρ., = Δυσζωΐα, (παρβλ. Ἀβίωτος).
Δυσήκεστος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀκέομαι], = Δυσίατος· δυσδιόρθωτος.
†Δυσηκής, ἐος (ὁ, ἡ), = τῷ πρηγ.
Δυσηκοέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι δυσήκοος (ὑπόκωφος).
Δυσηκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Δυσήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων μὲ δυσκολίαν (βαρυακούων), ὑπόκωφος. 2) (συνκδχ.) ὁ δυσκόλως ὑπακούων, Δυσπειθής. 3) (πθ.) ὁ δυσκόλως ἀκουόμενος. » Φωνὴ —, « Πλδ. » Δυσήκοον καὶ βαρὺ φθεγγόμενος, « Φλςρτ.
Δυσήκουστος (ὁ, ἡ), (μτγν.). ὁ δυσκόλως (μὲ φρίκην) ἢ σπανίως ἀκουόμενος.
Δυσηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) ὀλεθρίαν ἠλακάτην. » Μοῖρα (» Φιλομήλα)—, « Νονν.
Δυσήλατος (ὁ, ἡ). (τόπος) δύσκολος πρὸς ἱππηλασίαν ἢ ἁμαξηλασίαν.
Δυσηλεγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ κακῶς λέγων (κοιμίζων) τινά, (ἐν γέν.) δεινός, χαλεπὸς· βαρὺς· σκληρός, δύσκολος. » Θάνατος (» Πόλεμος, » Δεσμός, » Γείτων)—, « Ὁμ., Ἡσ., Θγν., (παρβλ. Ἀνηλεγής).
Δυσήλιος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁπ. δυσκόλως (σπανίως) βλέπει ὁ ἥλιος. » Φάραγξ —, « Στβ. » Ὅταν ἡ δυσάλιον ἐν πελάγει, « Εὐρ. (Ὅμοιον τῷ. » Ὅταν ἦ βόρειον, « Ξεν. Συμπ.). 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ πολλὰ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον. » Θέρος—, « Φρύνιχ.
Δυσημερέω-ῶ, Μ. ἡσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐημερῶ, ὅηλ.) Διάγω κακὰς ἡμέρας, δυστυχῶ, δὲν εὐδοκιμῶ, ἀποτυγχάνω.
Δυσημέρημα (τὸ) καὶ
Δυσημερία (ἡ). κακὴ (δυστυχισμένη) ἡμέρα (ς). δυστυχία, δυστύχημα, συμφορὰ· ἀποτυχία.
†Δυσημέριος, α, ον, Π. ὁ δυσημερίας πρόξενος. » Σφίγγα δυσαμερίαν (ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαμεριάν) πρύτανιν, « Αἰσχύλ.
Δυσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἡμεραύμενος.
†Δυσήμετος, Δυσημέω, Δυσημής, ἴων, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσέμετος κτλ.
Δυσηνεμία (ἡ), ἐναντιότης ἢ σφοδρότης ἀνέμου, [ἐκ τοῦ
Δυσήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς) κακοὺς (σφοδροὺς) ἀνέμους.
Δυσηνίαστος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-άστως, = τῷ
Δυσήνιος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἡνία], ὁ δυσκόλως δεχόμενος (ὑποφέρων) χαλινόν, δυσπειθής, δυσάγωγος.
†Δυσήνιος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀνία], = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσάνιος.
Δυσηνιόχητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἡνιοχούμενος (διοικούμενος), δυσάγωγος.
Δυσηνίως, ἐπίρ. Δυσπειθῶς.
Δυσήνυστος καὶ
Δυσήνυτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀνύω], δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος.
Δυσήρης, εος (ὁ, ἡ), = Δυσχερής, δύσκολος.
Δύστηρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσερις.
Δυσήριστος (ιτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσέριστος.
Δυσήροτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀρόω], δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὀργωθῇ, πετρώδης. »Νῆσος,—« Καλλ.
Δυσήττητος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἡττάω], δυσκολονίκητος.
Δυσήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δ. ἦτορ], λυπημένος, κακοκαρδισμένος.
Δυσηχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν κακὸν (τραχὺν, δυσάρεστον, φρικώδη) ἦχον· (συνκδχ.) = Δυσώνυμος, Δυσφήμιος, ἔχων κακὴν ὑπόληψιν, (ἐν γέν.) ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος, (παρβλ. Δυσκέλαδος).
Δύσηχος (ὁ, ἡ), = Δυσηχής, κακῶς ἠχῶν, κακόφωνος.
Δυσθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶνε πολλὰ ἀγρία ἢ θάλασσα.
Δυσθαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐθαλὴς, ὅηλ.) δυσκόλως (μόλις) ἢ κακῶς θάλλων, (κοιν.) ζαρωμένος.
Δυσθαλία (ἡ), Π. (σπν.) παρακμὴ, δυστυχία.
Δυσθαλπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (μόλις) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) καθ' ὑπερβολὴν θάλπων (θερμαίνων) ἢ θαλπόμενος, (παρβλ. Δυσήλιος).
Δυσθανατέω (άω)-ῶ, Μ. ἡσω. Δυσκόλως (Βραδέως) ἀποθνήσκω, εὑρίσκομαι εἰς διαρκῆ καὶ ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν, παλαίω μὲ τὸν θάνατον (ψυχομαχῶ) πολλὴν ὥραν, (κοιν.) παραδέρνω, (ἐπμ.) κινδυνεύω ὡς ἀπηλπισμένος, (παρβλ. Σφαδάζω).
Δυσθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθνήσκων (καὶ ἐνεργ. ὁ προξενῶν) βραδὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον.
†Δυσθανέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Δυσθανατέω, παραδέρνω (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς).
Δυσθανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δυσθάνατος.
Δυσθέατος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἡ θέα φέρει φρίκην, ἀποτρόπαιος. 2) ὁ δυσκόλως (μόλις) βλεπόμενος, σκοτεινός, ἀμυδρός.
Δυσθείη (ἡ), = Δυσπείθεια.
Δυσθενέω-ῶ, Μ. ἡσω. (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) Ἔχω ὀλίγας ἀκόμη δυνάμεις, μόλις ἀντέχω, (ἴα. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσθανέω).
Δύσθεος (ὁ, ἡ), = Δυσσεβὴς, θεομίσητος.
Δυσθεραπευσία (ἡ). τὸ εὐδ. τοῦ
Δυσθεράπευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-εύτως. Δύσκολος νὰ θεραπευθῇ, δυσίατος.
Δυσθερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = τῷ
Δυσθέρμαντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως θερμαινόμενος, ψυχρός.
Δύσθερος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος) δυσκολοκατοίκητος (διὰ τὸν καῦσωνα) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Δυσθεσία (ἡ). κακὴ θέσις (κατάστασις) ἢ διάθεσις, δυσαρέσκεια, ἐνόχλησις, (συγνῶ Δυσαισθησία).
Δυσθετέω-ῶ ἢ (μσν.) Δυσθετέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσω, -ημαι. Εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, δυσαρεστοῦμαι, πλήκτω, στενοχωροῦμαι. » Δυσθετ. ταῖς συνθήκαις, « Πλδ. = Ἀθετήσας, μὴ ἐμμείνας.
Δύσθετος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς κακὴν θέσιν ἢ διάθεσιν, δυσαρεστημένος. 2) (ἰατρ.) = Δυσιμβλήτος.
Δυσθεώρητος (ὁ, ἡ). Δυσκολιπαρατήρητος, δυσκολεξέταστος.
Δυσθήρατος (-ευτος), ᾱ (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως ζεύγνυται τις (κυνηγῶν) νὰ πιάσῃ (ἐρευνῶν) νὰ εὕρῃ (ἢ τρπ.) νὰ καταλάβῃ, Δύληπτος, Δυσύφητος.
Δυσθηρία (ἡ). δυστυχισμένον κυνήγι, [ἐκ τοῦ
Δύσθηρος (ὁ, ἡ). Ἄτυχος εἰς τὸ κυνήγι.
Δυσθησαύριστος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ θησαυρίσῃ (νὰ ἀποταμιεύσῃ).
Δύσθλαστος (ὁ, ἡ), [δ. θλάω]. δυσκολοτράκκιστος.
Δυσθνήσκω, (εὔχρ. μόναν εἰς τὴν μτχ.), Π. ἀντὶ Δυσθανατέω.
Δύσθραυστος (ὁ, ἡ), [δ. θραύω]. δυσκολοτράκκιστος.
Δυσθρήνητος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυθρήνητος, (παρβλ. Δυσαίακτος).
Δύσθρους (ὁ, ἡ), Π. = Δύσηχος, τοιρός.
Δύσθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως θρυπτόμενος (γινόμενος θρύμματα).
Δυσθυμαίνω Μ. ανῶ (ῃ) Π. ἀντὶ
† Δυσθυμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κυλνῷ ἢ καρδιαμαι, λυποῦμαι, κακοκαρδίζω, (ἐπμ.) = Δυσελπιστέω, (παρβλ. Βαρυθυμέω).
Δυσθυμία (ἡ). λύπη, κακὴ καρδιά, μελαγχολία, (ἐπμ.) = Δυσελπιστία.
Δυσθυμικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς δυσθυμίαν, μελαγχολικός.
Δύσθυμος (ὁ, ἡ), τὸ παῦτ. -ότερος, -ότατος). ὁ δυσκόλως θυμώνων, μὴ δύσθυμος. » Τὰ μὲν γὰρ πρᾶα καὶ δύσθυμα, εἶον βαῦς, « Ἀρχ. 2) (σ.χν.) λυπημένος, κακοκαρδισμένος, (ἐπμ.)=Δυσελπις, (παρβλ. Βαρύθυμος).
Δυσθύμως, ἐπίρ. Μὲ δυσθυμίαν.
Δυσὶ, δυτ. τοῦ Δύο.
Δυσιατέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
Δυσίατος (ὁ, ἡ). δυσκολοϊάτρευτος, (τρπ.) δυσκολοδιόρθωτος.
Δύσιδρος, ου ἢ
Δύσιδρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἱδρώνων.
Δυσιερέω-ῶ, Μ. ἡσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Καλλιερῶ, ὅηλ.) θυσιάζων εὑρίσκω ἀπαίσια τὰ σημεῖα τοῦ ἱερείου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσιθάλασσος(ττος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ δύων (βουτῶν ἢ βουτούμενος) εἰς τὴν θάλασσαν. » Δίκτυον—, « Ἐπγρ.

Δυσικμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην ἰκμάδα, δυσκόλως καὶ σπανίως ὑγραινομενος (νοτιζόμενος).

Δυσίμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἀγαπώμενος, μὴ ἀξιαγάπητος, δυσάρεστος.
2) = Δύσερως, δυστυχὴς (δυστυχίας [ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων] πρόξενος) ἐραστής.

Δυσίππαστος (ὁ, ἡ), (Σχλ.) ἀντὶ

Δυσιππος (ὁ, ἡ). (τόπος) δύσκολος (δύσβατος) διὰ ἱππικὸν, ἀνεπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν.

Δύσις [δύω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) βούτημα· κρύψιμον· (ὅθ. κυρ.) τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου ϗ., (ἴδε Δυσμή). 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου δύει ὁ ἥλιος ἢ (Π.) ὅπου χώνεται (κρύπτεται) τις, φωλεὰ, καταφύγιον.

Δυσίχνευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀνιχνεύσῃ (νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ ἐξιχνιάσῃ).

Δυσκαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καιόμενος.

Δυσκαθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθαιρούμενος (καταστρεφόμενος), δυσκολοχάλαστος· δυσκολονίκητος.

Δυσκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθαιρόμενος (ἐξαλειφόμενος), δυσκολοπάστρευτος. 2) Π. ὁ δυσκόλως (διὰ καθαρμῶν) ἐξιλεούμενος. » Δαίμων—, « Ἀρςφ.

Δυσκάθεκτος (ὁ, ἡ), [δ. κατέχω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ ἀναχαιτίσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ). » Ἵππος —, « Ξεν. » Ὀλισθηρὸν ὁ πλοῦτος καὶ δυσκάθεκτον, « Ακ.

Δυσκάθοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον κάθοδον (καταίβασμα). » Σπήλαιον—, « Κόν.

Δυσκαμπὴς, έος καὶ

Δύσκαμπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καμπτόμενος (λυγιζόμενος), δυσκολολύγιστος· (μτφορ.) δυσπειθὴς, δυσάγωγος.

Δυσκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολὺν καὶ δριμὺν καπνόν. » Ὁ φοῖνιξ—, « Θφρ.
2) ὁ δυσκόλως ἢ σπανίως καπνίζων (καπνιζόμενος), » Δῶμα—, « Αἰσχ., τὸ πενιχρὸν, ὅπου σπανίως ἀνάπτουν πῦρ.

Δυσκαρτέρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσκατάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταγόμενος (καταβιβαζόμενος).

Δυσκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπονέσῃ, δυσκολονίκητος· (τρπ.) δυσκοκοκατόρθωτος.

Δυσκατάθετος (ὁ ἡ). ὁ δυσκόλως συγκατατιθέμενος.

Δυσκατάκλαστος (ὁ, ἡ), [δ. κατακλάω]. δυσκολοτσάκκιστος.

Δυσκατακόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταιβάσῃ (νὰ κυβαλήσῃ κάτω).

Δυσκάτακτος (ὁ, ἡ), [δ. κατάγνυμι]. δυσκολοτσάκκιστος.

Δυσκατάληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταλάβῃ (νὰ ἐννοήσῃ).

Δυσκατάλλακτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάλλακτος.

Δυσκατάλυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταλύσῃ (νὰ καταςρέψῃ), δυσκολοχάλαστος· δυσκολοτελείωτος. » Πόλεμος—, « Στρ.

Δυσκαταμάθητος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -θήτως. Ὁ δυσκόλως μανθανόμενος (ἐννοούμενος) μὲ ἀκρίβειαν. » Δ. ἔχω, « Ἰσκρ., μανθάνω ἢ μανθάνομαι μὲ δυσκολίαν.

Δυσκαταμάχητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπολεμήσῃ, Δυσκαταγώνιστος.

Δυσκατανόητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατανοήσῃ (νὰ καταλάβῃ ἐντελῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν).

Δυσκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ) = Δυσκαταγώνιστος.

Δυσκατάπαυστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παύςως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ (νὰ καταπραύνῃ, νὰ καθησυχάσῃ).

Δυσκατάπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπληττόμενος (ξυππαξόμενος, τρομάζων).

Δυσκαταπολέμητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπολεμούμενος, δυσκολονίκητος εἰς τὸν πόλεμον.

Δυσκαταπόνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπονέσῃ (νὰ καταφέρῃ), δυσκατόρθωτος.

Δυσκαταποσία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσκαταποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπίνω μὲ δυσκολίαν.

Δυσκατάποτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπινόμενος.

Δυσκατάπρακτος (ὁ, ἡ). δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσκατάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταρτίζων (πραγματοποιῶν, φέρων εἰς πέρας) τι.

Δυσκατάσβεστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σβύσῃ.

Δυσκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κατασκευαζόμενος.

Δυσκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθιστάμενος, (ἐπανερχόμενος εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν καὶ τάξιν).

Δυσκατάσχετος (ὁ, ἡ), = Δυσκάθεκτος.

Δυσκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως τολμᾷ τις νὰ καταφρονήσῃ.

Δυσκατέργαστος (ὁ, ἡ). δυσκολοδούλευτος. δυσκολοκατόρθωτος· δυσκολονίκητος· δυσκολοχώνευτος.

Δυσκάτοπτος (ὁ, ἡ), [δυσ. καθοράω], = Δυσθεώρητος· δυσνόητος.

Δυσκατόρθωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κατορθούμενος· δυσκολοδιόρθωτος· Δύσχρηςος (Δ. Φαλ. 127.)

Δυσκατούλωτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπούλωτος.

Δυσκάτοχος (ὁ, ἡ), = Δυσκάθεκτος.

Δύσκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καιόμενος.

Δύσκε, Π. ἀντὶ Ἔδυε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δύω.

Δυσκέλαδος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς ἢ σφοδρῶς κελαδῶν (ἠχῶν, βούζων), θορυβώδης ἢ δύσφημος. » Πόντος —, « Ἀπλλν. » Ὕμνος —, « Εὐρ. » Φόβος —, « Ἰλ. Π., (παρβλ. Δυσηχής).

Δυσκένωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κενώσῃ (ἀδειάσῃ).

Δυσκέραστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κεραννύμενος (ἑνούμενος, σμίγων, ἀνακατονόμενος) μὲ ἄλλον.

Δυσκερδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων κακὸν (κοπιαςικὸν ϗ ἀνωφελὲς ἢ ὀλέθριον) κέρδος.

Δυσκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δ. κῆδος]. ὁ ἀπαιτῶν (ἢ ἀνησυχῶν ἀπό) πολλὰς ϗ δυσκόλους φροντίδας.

Δύσκηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως κηλούμενος (καταπραϋνόμεος), δυσθεράπευτος, (ἐν γέν.) ἄθλιος.

Δυσκινησία (ἡ). τὸ νὰ κινῆταί τις μὲ δυσκολίαν (δηλ. νὰ ἦνε-

Δυσκίνητος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ δυσκόλως (μόλις) κινούμενος (ϗ τρπ. παρακινούμενος, ἐρεθιζόμενος), ἀργοκίνητος.

Δυσκλεὴς, έος (ὁ, ἡ), [δ. κλέος]. ὁ ἔχων κακὴν ὑπόληψιν, δυσφημισμένος.

Δύσκλεια (ἡ). κακὴ ὑπόληψις (φήμη).

Δυσκλειῶς, Π. ἀντὶ

Δυσκλεῶς ἐπίρ. Μὲ κακὴν φήμην.

Δυσκληδόνιςος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν κληδόνα (κακὸν οἰωνὸν), ἀπαίσιος.

Δυσκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποτυγχάνω εἰς τὸν κλῆρον (λαχνὸν), (ἐπμ.) λαμβάνω τὸ χειρότερον (ἢ δὲν λαμβάνω διόλου) μερίδιον· (συνκδχ.) = Δυστυχῶ.

Δυσκλήρημα (τό). δυστύχημα, συμφορὰ, ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

Δύσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυχὼν ἐν τῷ διακληροῦσθαι, (ἐν γέν.) = Δυςυχὴς, ἄτυχος.

Δυσκλῆς, έος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Δυσκλεής.

Δυσκλητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δύσκλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκ(ἀνα)καλούμενος.

Δύσκλιτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ δύσκολος νὰ κλιθῇ (σχηματισθῇ). » Ῥῆμα—, « Ἐτυμ.

Δυσκλυδώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ περιπεσὼν εἰς δεινὸν κλύδωνα.

Δύσκλυτος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκλεής.

Δυσκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν δυσκοιλιότητα.

Δυσκοιλιότης (ἡ). δυσκολία (ἔμφραξις) τῆς κοιλίας.

Δυσκοινώνητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κοινωνῶν (λαμβάνων σχέσιν, συντροφεύων) μὲ ἄλλον.

Δυσκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι (Ἀνησυχῶ) εἰς τὴν κοίτην μου· κακοκοιμοῦμαι.

Δυσκοιτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (ἀνεπιτηδείως) κείμενος, κακοπλαγιασμένος. 2) (ἐνεργ.) μὴ ἀναπαυτικὸς πρὸς κοίτην

Δυσκολαίνω, Μ. ανῶ. (σπν. μτβτ.) Καθιστῶ τι δύσκολον, προξενῶ δυσκολίαν, δυσκολεύω. 2) (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) εἶμαι δύσκολος (παράξενος), δυσαρεστοῦμαι (πλήκτω, στενοχωροῦμαι) εἰς κάθε τι, (παρβλ. Δυσανασχετῶ ϗ Δυσχεραίνω).

Δυσκολία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις δύσκολος (παράξενος κτλ.) (ἢ πρᾶγμά τι) δύσκολον· (δυσκατόρθωτον).

Δυσκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ δύσκολος νὰ κολληθῇ, δυσκολοκόλλητος.

Δυσκολόκαμπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, δυσκολολύγιστος.

Δυσκολόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμποδίζων ἢ διακόπτων τὸν ὕπνον, (ἐπμ.) κάμνων δύσκολον (δυσάρεστον) τὴν κοίτην. » Μέριμνα—, « Ἀρςφ.

Δύσκολος (ὁ, ἡ), [δ. κόλον]. (κατὰ λέξ.) ὁ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς κάθε λογῆς τροφήν, (ὅθ. ἐν γέν.) δυσκολοευχαρίςητος, παράξενος, ὑποχονδριακὸς, Δύςροπος κτλ. (» Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποις ἔφυ, « Εὐρ.) (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) μὴ εὔκολος, δυσκατόρθωτος· δυσκολοεικονόμητος· δυσκολοεξήγητος (ὅθεν ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐπωνομάσθη Δύσκολος). ἐναντίος κτλ. (παρβλ.) Δυσάρεστος, » Ἂν τι δύσκολον συμβῇ, « Δημ.

Δύσκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δυσευχῆ κόλπον. » Γαστήρ—, « Ἐπιγρ. ἡ περιέχουσα νεκρὸν ἐμβρυον.

Δυσκολως, ἐπίρ. = Δυσαρέστως· μὲ δυσκολίαν. » Δυσκόλως ἔχω (διάκειμαι, πέφυκα) πρός τι, « = Δυσκολαίνω.

Δυσκόμιστος (ὁ, ἡ), = Δυσφόρητος, βαρὺς, δυσκολοϋπόφερτος.

Δύσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κοπτόμενος, δυσκολοκοπάνιστος.

Δυσκρᾶής, ές (ὁ, ἡ), = Δύσκρατος.

Δυσκρασία (ἡ). κακὴ κρᾶσις (μίξις, ἕνωσις τῶν ὑγρῶν, [ἐπμ.] νοσώδης κατάστασις, κυρ.) τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Δυσκράτητος (ὁ, ἡ) = Δυσκάθεκτος· Δυσνίκητος· Δυσκατόρθωτος.

Δύσκρατος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -κράτως. (κυρ. ἀὴρ) Ὁ κακῶς (ἀναρμόστως) κεκραμένος, μὴ εὔκρατος, (ἐπμ.) νοσώδης κτλ.

Δυσκρινής, ές (ὁ, ἡ), καὶ

Δύσκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κρίτως. (κυρ. πρᾶγμα) Τὸ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρίνῃ (νὰ διακρίνῃ, προσδιορίσῃ κτλ.), Δυσδιάγνωστον, ἀσαφὲς, ἀμφίδολον. » Ὄναρ (» Ἴχνος, » Νόσημα)—, « Σοφ., Πλδ., Ἱππκρ. » Δυσκρίτως ἔχω, « Ἀρχ., Εὐρ., δυσκολεύομαι ν' ἀποφασίσω, διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Δύσκτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποκτώμενος (καὶ τρπ.) ἐννοούμενος.

Δυσκυβέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δὲν ἔχω τύχην εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, (κοιν.) μὲ κατατρέχει τὸ ζάρι (τὸ παιγνίδι).

Δυσκύμαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταραττόμενος ἀπὸ (ἢ ἐφορμῶν καθὼς τὰ) φοβερὰ κύματα.

Δυσκωφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι = **Δύσκωφος** (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀκούων, = Ὑποκώφος, ἴδε Δύσοσμος.

Δύσλαλος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως λαλῶν, = Μογιλάλος, Βραδύγλωσσος.

Δυσλέαντος (ὁ), [ὃ. λεαίνω] δυσκολοκοπάνιστος.

Δύσλεκτος (ὁ, ἡ), Π. δύσκολος (δυσάρεστος) νὰ λεχθῇ, = Δύσφημος ἢ Δυσέκφραστος.

Δύσλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς διὰ γάμον (λέκτρον).

Δυσλετὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τραχὺ λέπος (τσώφλιον), (ἐπμ.) δυσκόλως ξεφλουδιζόμενος.

Δυσλεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δύσλεκτρος.

Δυσλῆπτος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -λήπτως. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ληφθῇ (' παρθῇ ἢ πιασθῇ), = Δυσάλωτος, (τρπ.) = Δυσνόητος.

Δυσλίμενος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δύσορμος.

Δυσλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ (νὰ εὕρῃ μὲ συμπερασμὸν, νὰ ἐννοήσῃ). » Ἡ δ' αἰτία δυσλόγιστος, εἴτε. . . εἴτε. . . « Πλ. 2) Π. κακῶς ἀκεπτόμενος, ἀστόχαστος, ἀλλόγιστος. » Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧ δ' ἧξεν χέρα; Συφ. τὸ ὁποῖον ἄλλοι, ἐκλαμβάνοντες ἐπὶ τῆς πρώτης σημασ., ἐκφέρουσιν ἐν παρενθέσει: » Καὶ πρὸς τί (δυσλόγιστον) ᾧδ' ἧξεν χέραια

Δύσλοφος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -λόφως, [ὃ. λόφος], = Σκληροτράχηλος· ἄγριος. » Ἡμίονος—, « Αἰλ. 2) Π. ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς (ἐπμ. βαρύνων) τὸν τράχηλον, δυσβάστακτος, (ἐν γέν.) δύσκολος. » Ζεύγλη—, « Θγν.

Δύσλυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.) -λύτως. Δύσκολος νὰ λυθῇ (καὶ τρπ.) νὰ ἐξηγηθῇ.

Δυσμάθεια (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ μανθάνειν.

Δυσμαθέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δὲν καλογνωρίζω, εἶμαι =

Δυσμαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μανθάνων (γνωρίζων, καταλαμβάνων, πληροφορούμενος). 2) Π. ὁ δυσκόλως μανθανόμενος (γνωριζόμενος)· δυσνόητος. » Τὰ πυθόχρηστα δυσμαθῆ, « Αἰσχ.

Δυσμαθία (ἡ), = (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Δυσμάθεια.

Δυσμαθῶς, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρ.) » Δυσμ. ἔχω, « Πλάτ., εἶμαι δυσμαθής.

Δυσμάλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μαλακώσῃ (νὰ ἀπαλύνῃ, [ξ μτφορ.] νὰ ἐξιλεώσῃ).

Δυσμανὴς, ές (ὁ, ἡ), [ὃ. μανόω]. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀραιωθῇ, (ἐπμ.) πυκνός. » Ὕδωρ—, « Θφρ., τὸ βαρύ.

Δυσμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μαραινόμενος (καὶ μτφορ.) λημωνούμενος, καταπραϋνόμενος.

Δυσμάσητος (ὁ, ἡ). Δυσκολομάσητος.

Δυσμάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ Δυσμήτωρ.

Δυσμαχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μάχομαι (ἀντιξέκομαι) πρός τινα μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, πολεμῶ πεισματικά.

Δυσμαχητέον, θετ. τοῦ Δυσμαχέω.

Δυσμάχητος ᾰ

Δύσμαχος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ νικήσῃ. (Π.) = Δύσκολος. » Δύσμαχα δ' ἐστὶ κρίναι, « Αἰσχ. 2) (σπν.) δυστυχὴς (ἀνωφελὴς) εἰς τὴν μάχην. » Θυμὸς κτῆμα δύσμαχον, « Πλάτ.

Δυσμείλικτος (ὁ, ἡ), [ὃ. μειλίσσω]. ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος.

Δυσμελιόῆπτος (ὁ, ἡ)· τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ψάλῃ (νὰ μελῳδήσῃ).

Δυσμεναίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (Φυλάττω) εἰς τὴν ψυχήν μου δυσμένειαν κατά τινος, θέλω τὸ κακόν του.

Δυσμένεια (ἡ). κακὴ (ἐχθρικὴ) διάθεσις, μῖσος, ἔχθρα, ἀντιπάθεια.

Δυσμενέων, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Δυσμενέω = Δυσμεναίνω.

Δυσμενὴς [ὃ. μένος], ές (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν κακὰ ἐναντίον (θέλων τὸ κακόν) τινος, ἐχθρὸς ἄσπονδος.

Δυσμενίδης, ου (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Εὐμενίδης.

Δυσμενικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος μὲ δυσμένειαν, ἐχθρικός.

Δυσμενικῶς, καὶ

Δυσμενῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσμένειαν, ἐχθρικῶς.

Δυσμετάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταβαλλόμενος (ἀλλοιούμενος)· δυσκολοχώνευτος.

Δυσμετάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετάγόμενος (μεταφερόμενος), δυσμετάπειστος, (ἐν γέν.) δυσάγωγος, δυσδιοίκητος.

Δυσμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταδίδων ἢ μεταδιδόμενος.

Δυσμετάθετος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -θέτως. Ὁ δυσκόλως μετατιθέμενος (μετατοπιζόμενος, μεταβαλλόμενος).

Δυσμετακίνητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νήτως. Ὁ δυσκόλως μετακινούμενος (μεταβαλλόμενος).

Δυσμετάκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μετακαλέσῃ (νὰ φέρῃ ὀπίσω).

Δυσμετακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετακομιζόμενος. Δυσμετάγωγος.

Δυσμετάληπτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκλάβῃ εἰς ἄλλην σημασίαν.

Δυσμετανόητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετανοῶν.

Δυσμετάπειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μεταπείσῃ, ἰσχυρογνώμων.

Δυσμετάπεμπτος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Δυσπέμφελος.

Δυσμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταπίπτων ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, ξερός.

Δυσμετάστρεπτος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάβλητος, δυσκολογύριστος.

Δυσμεταχείριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρίστως. Δυσκολομεταχείριστος, δυσκολοκυβερνόμητος.

Δυσμέτρητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ μετρηθῇ, ἐκτεταμένος. » Πέλαγος δυσμέτρητον, « Φλγρ., τὸ δύσπλευστον.

Δυσμή (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Δύσις, βασίλευμα τοῦ ἡλίου κτλ. (μτφορ.) τέλος, παρακμή. » Βιου. —, « Ἄρατ.

Δύσμηνις, ιος καὶ

Δυσμήνιτος, ου (ὁ, ἡ), Π. = Παρόμηνις, ἐπικίνδυνος ἢ ἐπίμονος εἰς τὸν θυμόν του, μνησίκακος, ἀδυσώπητος.

Δυσμήτηρ, ερος (ὁ, ἡ), (ἡ κλητ. Δύσμητερ), Π. κακὴ (ἀστοργος, μὴ φρονοῦσα ὡς) μήτηρ.

Δυσμήτης, ου (ὁ) καὶ

Δύσμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσβουλος.

Δυσμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς) κακὴν μητέρα.

Δυσμηχανάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. δὲν ἰσχύουν αἱ μηχαναί μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ.

Δυσμηχάνητος (ὁ, ἡ). δυσκατορθωτος (διὰ μηχανῆς).

Δυσμήχανος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὕρῃ μηχανὰς (τρόπους), ἄπορος, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Π. φοβερὸς διὰ τὰς μηχανάς του, πολυμήχανος, ἢ 3) ἐναντίον τοῦ ὁπ. δυσκόλως ἰσχύουν μηχαναί· δυσπολέμητος· (ἐν γέν.) δύσκολος, δυσκατόρθωτος, (παρβλ. Δυσπάλαμος).

Δυσμικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς δυσμὰς κείμενος, δυτικός.

Δύσμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μίκτως. Ὁ δυσκόλως μιγνύμενος (ἑνούμενος, [καὶ τρπ.] λαμβάνων σχέσιν, ἐπιμιξίαν) μὲ ἄλλον.

Δυσμίμητος (ὁ, ἡ). τὸν ἀποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ μιμηθῇ.

Δυσμίσητος (ὁ, ἡ). ὁ κατάπλαλα μισητός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσμνημόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνημονευόμενος (μένων εἰς τὴν μνήμην) ἢ 2) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως μνημονεύων (ἐνθυμούμενός) τι.

Δυσμοθεν, ἐπίρ. Ἐκ δυσμῶν.

Δυσμοιρία (ἡ), Π. κακομοιριά, δυστυχία, [ἐκ τοῦ

Δύσμοιρος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχής, κακόμοιρος.

Δυσμορία (ἡ), Π. = Δυσμοιρία, [ἐκ τοῦ

Δύσμορος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμοιρος, κακόμοιρος. 2) ἀποθνήσκων ἢ ἀποθανὼν μὲ κακὸν θάνατον (μόρον).

Δυσμορφία (ἡ). μορφὴ δυσειδὴς, ἀσχημιά, [ἐκ τοῦ

Δύσμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυσειδῆ μορφὴν, ἄσχημος.

Δυσμόρως, ἐπίρ. Δυστυχῶς, ἀθλίως ἢ μὲ κακὸν θάνατον (μόρον).

Δύσμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐνοούμενος ὑπὸ τῶν μουσῶν, (δηλ.) ἀπαίδευτος, ἄμουσος, ἢ ἀσύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, κακόφωνος.

Δυσνίκητος (ὁ, ἡ). δυσκολονίκητος.

Δύσνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διὰ νιψίματος ἀφαιρούμενος (ἐξαλειφόμενος).

Δύσνιφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς νιφόμενος (χιονιζόμενος).

Δυσνοέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐνοῶ, δηλ.) Μισῶ (ἐχθροεύομαι) τινα, θέλω τὸ κακόν του.

Δυσνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ, ἀσαφής.

Δύσνοια (ἡ), [δύσνους]. ἐχθρικὴ διάθεσις.

Δυσνομία (ἡ). τὸ ἐναντ. τῆς εὐνομίας, κακὴ κατάστασις ἢ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, κακὴ νομοθεσία, [ἐκ τοῦ

Δύσνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐναντίος τῶν νόμων, παράνομος, ἄδικος· ἀποστρόφαιος.

Δύσνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν νοῦν (ἐχθρικὴν διάθεσιν, σκοπὸν) κατά τινος, θέλων τὸ κακόν του.

Δύσνοστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς ἐπιστρέφων ἀπὸ ταξεῖδι. ‖. « Νόστος—,« Εὐρ., δυστυχὴς ἐπιστροφή.

Δυσνουθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως νουθετούμενος (σωφρονιζόμενος), δυσκολοδιόρθωτος.

Δύσνους, ου (ὁ, ἡ), ἴδε Δύσνους.

Δυσνύμφευτος καὶ

Δύσνυμφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς νυμφευθείς, ἢ δυστυχὴς (ἀπαίσιος) εἰς τοὺς νυμφευομένους.

Δύσνως, ἐπίρ. Μὲ δύσνοιαν, ἐχθρικῶς.

Δύσξενος (ὁ, ἡ), Π. δυσμενὴς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος.

Δυσξήραντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ξηραινόμενος.

Δυσξύμβλητος καὶ

Δυσξύμβολος (Ἀττ. ἀντὶ) Δυσσύμβολος (ὁ, ἡ), [ὃ. συμβάλλω], μὲ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σχετισθῇ (νὰ συναναστραφῇ κτλ.), ἄγριος, ἀκοινώνητος. 2) = Δυσνόητος, ἀσαφής.

Δυσξύνετος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσσύνετος, [ὃ. συνίημι], ὁ δυσκόλως ἐννοῶν ἢ ἐννοούμενος, εὐήθης ἢ δυσνόητος.

Δυσξύνθετος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσσύνθετος. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντεθῇ (ἑνωθῇ) ἢ κακῶς συντεθειμένος.

Δύσογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς (ὀγκώδης), (ἐπτ.) δυσκολοσήκωτος.

Δυσοδεύτος (ὁ, ἡ), = Δύσβατος, δυσδιόδευτος.

Δυσοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ὁδεύω, περιπίπτω εἰς δύσβατον ὁδόν.

Δυσοδία (ἡ). κακὴ (δύσβατος) ὁδός, κακοστρατιά.

Δυσοδμία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δυσοσμία.

Δύσοδμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δύσοσμος.

Δυσοδοπάλαλος (ὁ, ἡ), Π. πετρώδης, ἀπότομος, (ἐπμ.) δύσβατος, [παίπαλα καὶ

Δύσοδος (ὁ, ἡ), = Δύσβατος, δυσδιόδευτος.

Δυσοίζω (ἀόρ. Ἐδύσοιξα), Π. [ὃ. οἴομαι]. φοβοῦμαι, ὑποπτεύω.

Δυσοίκητος (ὁ, ἡ). δυσκολοκατοίκητος.

Δυσοικονόμητος (ὁ, ἡ). δυσκολοοικονόμητος· δυσκολοχώνευτος.

Δύσοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ κατοικῶν εἰς) καλὴν κατοικίαν.

Δύσοικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως οἰκτείρων (λυπούμενος), ἢ 2) = Δυσθρήνητος.

Δύσοιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσοδος. « Τύχη —, « Αἰσχ., ἡ ἐναντία.

Δύσοινος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὁ ὀπωσδήποτε κάμνει ἀχρεῖον ἢ ὀλίγον οἶνον. 2) (ἄνθρ.) ὅστις κάμνει κακὸν μεθύσι ἢ δὲν σηκόνει κρασί.

Δύσοιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-οίστως, Π. = Δυσφόρητος.

Δυσοιωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Σημαίνω, ἢ Κάμνω τι) κακὸν οἰωνόν.

Δυσοιωνιστικὸς, ἡ, όν, καὶ

Δυσοιώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκλαμβανόμενος ὡς κακὸς οἰωνός, ἀπαίσιος.

Δύσοκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀκνηρὸς (ἀργοκίνητος ἢ δειλός).

Δυσόκνως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν ἀργοπορίαν (δυσκολίαν).

Δυσόλεθρος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσώλεθρος.

Δυσόλισθος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ὀλισθαίνων (γλιστρῶν ἢ πίπτων).

Δύσομβρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βροχερός. 2) Π. ὁ πίπτων ὡς πυκνὴ χάραξαία βροχή.

Δυσομενάων, Π. ἀντὶ Δυσομένων, γεν. πλθ. τοῦ μέλλ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τῆς μτχ. τοῦ Δύω, -ομαι.

Δυσομίλητος καὶ

Δυσομίλητος (ὁ, ἡ). δύσκολος ἢ δυσάρεστος πρὸς ὁμιλίαν καὶ συναναστροφήν, Δυσεντευκτος, τοῦ ὁπ. ἡ ὁμιλία (ἢ σχέσις) προξενεῖ δυστυχίαν, ἀποτρόπαιος.

Δυσόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κακὰ (μὴ βλέποντα καλῶς) ὄμματα, τυφλός.

Δυσόμοιος (ὁ, ἡ), = Ἀνόμοιος.

Δυσόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ προξενῶν κακὰ (ταραχώδη, ἀλλόκοτα) ὄνειρα.

Δύσοπτος καὶ

Δυσόρατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φαινόμενος, διαφεύγων τὴν ὅρασιν. 2) τοῦ ὁποίου ἡ θέα προξενεῖ φρίκην, ἀποτρόπαιος.

Δυσοργησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Δυσόργητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Φοβερὸς εἰς τὴν ὀργήν του ἢ ὀξύθυμος.

Δυσοργία (ἡ), = Δυσοργησία, [ἐκ τοῦ

Δύσοργος (ὁ, ἡ), = Δυσόργητος.

Δυσορεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ κακῷ ὀρεχθεὶς (δοθεὶς, προσφερθεὶς). 2) (μετγν.) ὁ ἔχων κακὴν (δυσάρεστον) ὄρεξιν.

Δυσόριστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμὸν (νὰ τὸν προσδιορίσῃ ἢ περιορίσῃ).

Δυσορκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδορκῶ, Ἐπιορκῶ.

Δυσόρμιστος καὶ

Δύσορμος (ὁ, ἡ). (λιμὴν, αἰγιαλὸς) ὅπου εἶν' ἐπικίνδυνον ἢ δύσκολον νὰ ἀράξῃ (προσορμισθῇ) πλοῖον. «Πνοαὶ—,« Αἰσχ., αἱ καθιστῶσαι δυσάρεστον τὴν ἐν τῷ λιμένι διατριβήν.

Δύσορνις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γενόμενος ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς (ὄρνιθας), ἀπαίσιος.

Δυσόρφναιος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. ὄρφνη]. ὁ καθ' ὑπερβολὴν σκοτεινὸς, θερσκότεινος· κατάμαυρος.

Δυσοσμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀναδίδων) κακὴν ὀσμὴν, = Δυσώδης. 2) (πθ.) τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ τὴν ὀσμὴν, δυσκολομύριστος. 3) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως ὀσφραινόμενος (ἔχων ἀδύνατον ὄσφρησιν). « Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι, καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοσμοι, « Ἀρστ.

Δυσούλωτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) δυσκόλως κλείουσα (κάμνουσα οὐλήν), δυσίατος.

Δυσουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ μὲ δυσκολίαν.

Δυσουρία (ἡ). πάθος τῶν νεφρῶν, δυσκολία (μὲ ἢ καὶ χωρὶς πόνον) εἰς τὸ κατούρημα.

Δυσουριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω δυσουρίαν.

Δυσουρικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ πάσχων δυσουρίαν.

Δυσούριστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δυσόριστος, δυσκόλως περιοριζόμενος, ἀτελεύτητος. 2) ὁ ἐλθὼν μὲ ἐναντίον (ὄχι εὔριον) ἄνεμον, (τρπ.) δυστυχής.

Δύσουρος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσφύλακτος.

Δυσόφθαλμος (ὁ, ἡ), Π. δυσάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, δυσειδὴς, ἄσχημος.

Δυσπάθεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις δυσπαθὴς (γιερὸς κτλ.), σκληρότης, ἀναισθησία, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) εὐαισθησία, (ἐπμ.) ἀνυπομονησία. 3) μεγάλη κακοπάθεια, ταλαιπωρία.

Δυσπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Κατὰ πολλὰ πάσχω, (ἐπμ.) = Δεινοπαθῶ, δυσανασχετῶ, [ἐκ τοῦ

Δυσπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πάσχων (αἰσθανόμενος πόνον κτλ.), (ἐπμ.) (γιερὸς, σκληρὸς, (τρπ.) ὑπομονητικὸς κτλ. 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ κατὰ πολλὰ πάσχων, εὐαίσθητος, (ἐπμ.) ἀνυπόμονος, δεινοπαθής. 3) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἀγ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσμαθής.

Δυσπαίπαλος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. παίπαλα], (ἐπὶ ὄρους) = Δύσβατος, πετρώδης, (ἐπὶ δέρματος ζώου) τραχὺς, ἀόρυς.

Δύσπαις, αιδος (ὁ, ἡ), = Δύστεκνος.

Δυσπάλαιστος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀντιπαλεύσῃ (ν' ἀντισταθῇ), δύσκολος, δυσκατορθωτος, δυσοικονόμητος.

Δυσπάλαμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άμως, Π. = Δυσχερὴς, δύσκολος, δυσνίκητος, δυσκατόρθωτος. 2) = Δυσμήχανος, πανοῦργος, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀνεπιτήδειος, ἄπορος.

Δυσπαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πάλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λόμενος, βαρύς, δυσκίνητος ἢ 2) Π. ὁ δυσκόλως καταπαλαιόμενος,=Δυσπάλαιστος, (ἐν γέν.) δεινός, δύσκολος.

Δυσπαρέβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως παραβαλλόμενος (συγκρινόμενος) πρὸς ἄλλον, ἔξοχος.

Δυσπαραβοήθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρασταθῇ (νὰ βοηθήσῃ).

Δυσπαράβουλος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσμετάπειστος.

Δυσπαράγγελτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ (θετικὰς) παραγγελίας.

Δυσπαράγραφος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιγράψῃ ἢ νὰ προσδιορίσῃ, (κατὰ διόρθ.) Δυσπερίγραφος.

Δυσπαράγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρασύρῃ (νὰ ἀπατήσῃ), Δυσπαράτρεπτος.

Δυσπαράδεκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δέκτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ (νὰ πιστεύσῃ) ὡς ἀληθῆ. 2) (ἐνεργ. μὲ γεν.) ὁ δυσκόλως παραδεχόμενός τι. » Δυσπιστία ἕξις δυσπαράδεκτος πίστεως, « Κλ. Ἀλ. » Δυσπαραδέκτως ἔχων πρὸς τὰ θρυλλούμενα, « Πλὸ.

Δυσπαράβελκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἐξελεούμενος (μεταπειθόμενος ἢ παρηγορούμενος) διὰ θελκτικῶν λόγων. »Οἰκτος —, « Αἰσχλ.

Δυσπαραίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δυσωπήσῃ (νὰ ἐξιλεώσῃ ἢ μεταπείσῃ) διὰ παρακλήσεων.

Δυσπαράκλητος (ὁ, ἡ),=τῷ προηγ.

Δυσπαρακολούθητος (ὁ, ἡ) τοῦ ὁπ. δυσκόλωςδύναταί τις νὰ ἀκολιθήσῃ ἐκ τῶ πλησίον τὰ ἴχνη (νὰ φυλάξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου), δυσνόητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως ἀκολουθῶν (ἐννοῶν) τι, βραδύνους.

Δυσπαρακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταφερόμενος (ἢ διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μετακομισθῇ) πλησίον τινὸς δι' ἵππου ἢ ὀχήματος ἢ φορείου ἢ πλοίου.

Δυσπαραμύθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δεχόμενος παραμυθίαν (καταπραϋνόμενος μὲ παρηγορητικοὺς λόγους).

Δυσπαράπειστος (ὁ, ἡ),=Δυσμετάπειστος. Δυσεξαπάτητος.

Δυσπαράπλευστος καὶ

Δυσπαράπλοος-ους (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παραπλεύσῃ. » Αἰγιαλὸς—, « Στρ.

Δυσπαραποίητος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατασκευάσῃ (δόλιως) τὸ ὅμοιον. » Σφραγὶς—, « Ἀμμών.

Δυσπαρατήρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ ἢ νὰ διατηρήσῃ ἀπαράβατον.

Δυσπαράτρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρατρέψῃ (νὰ ἐξαγάλῃ ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον), Δυσπαράγωγος.

Δυσπάρευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν δυσχέρειαν εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ παρευναζομένους (συγκοιμωμένους) συζύγους, ἀπαίσιος.

Δυσπαρηγόρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, =Δυσπαραμύθητος.

Δυσπαρήγορος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσπαρηγόρητος.

Δυσπάρθελκτος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δυσπαράθελκτος.

Δυσπάρθενος (ἡ), Π. δυστυχὴς παρθένος.

Δύσπαρις, ιδος (ὁ), Π. κακὸς (δυσώνυμος, δυστυχιῶν πρόξενος, ἄθλιος) Πάρις.

Δυσπάριστος (ὁ, ἡ), [ὃ. πάρειμι]. διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δύσβατος, Δυσδιόδευτος.

Δυσπαρόδευτος καὶ

Δυσπάροδος (ὁ, ἡ). πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις ὁδεύων νὰ διέλθῃ ἢ νὰ εἰσέλθῃ.

Δυσπάτητος (ὁ, ἡ). ἐπάνω τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πατήσῃ ἢ νὰ περιπατήσῃ.

Δύσπαυστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-παύστως.=Δυσκατάπαυστος.

Δυσπείθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσπειθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πειθῶς. Ὁ δυσκόλως πειθόμενος (καταπειθόμενος, ὑπακούων), (ἐπμ.) δυσάγωγος.

Δυσπειρία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τις διά τῆς πείρας (νὰ δοκιμάσῃ) τι, (Ἱππκρ. περὶ Χυμ.).

Δύσπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πίστως.=Δυσπειθὴς, δυσκόλως πειθόμενος (καταπειθόμενος), (συγγ. τῷ Δύσπιστος).

Δυσπέλαστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. εἶνε δύσκολον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ πλησιάσῃ (πελάσῃ) τις.

Δυσπέμπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πέμψῃ (νὰ ξεκάμῃ), ἢ 2) ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ τινας πεμφθείς.

Δυσπέμφελος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. πέμπω], =Δύσκολος, δυσάρεστος, ἐπικίνδυνος. » Ναυτιλίη—, « Ἡσ.

Δυσπένθερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) κακὸν πενθερόν.

Δυσπενθέω-ῶ, Μ. ἡσω, (κυρ. εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.), Π. βαρέως (μὲ πολλὴν λύπην) πενθῶ, [ἐκ τοῦ

Δυσπενθὴς (ὁ, ἡ), Π. ἄξιος ἢ αἴτιος μεγάλου πένθους.

Δυσπέπαντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πεπαινόμενος (ὡριμάζων), ἢ βιαίως (παρὰ καιρὸν) ὡριμάσας, ἄγουρος. » Πάθος—, « Σχλ.

Δυσπεπτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δυσκόλως χωνεύω, [ἐκ τοῦ

Δύσπεπτος (ὁ, ἡ), [ὃ. πέπτω]. δυσκολοχώνευτος ἢ κακοχώνευτος. » Τροφὴ—, « Δσκρ. 2) (μτφ.)=Δυσπέπαντος. » Ἀπόστημα—, « Δσκρ.

Δυσπεραίωτος καὶ

Δυσπέρατος (ὁ, ἡ). δυσκολοπέρατος. Πορθμὸς—, « Στρ. (μτφορ.) » Αἰὼν—, « Εὐρ.

Δυσπεριάγωγος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ περικυκλωθῇ. » Ἡ τετράγωνος τάξις δυσπεριάγ., « « Ἀρρ.

Δυσπεριγένητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως περιγίγνεται (γίνεται ἀνώτερός) τις, δυσνίκητος, δυσκατόρθωτος.

†Δυσπερίγραφος (ὁ, ἡ), (οὕτω διόρθ. τινὲς τὸ) Δυσπαράγραφος.

Δυσπεριαιθαίρετος καὶ

Δυσπερικάθαρτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καθαρίσῃ (νὰ ἐξάγλῃ ἢ νὰ παστρεύσῃ) ὁλοτρόγυρα. » Φλοιὸς—, « Θφρ.

Δυσπερίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περισεύων τι ἀπὸ τῶν κτημάτων ἢ τοῦ κέρδους του, πτωχός.

Δυσπερίληπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ (νὰ ἀγκαλιάσῃ)· (μτφορ.)=τῷ

Δυσπερινόητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν νοῦν του (νὰ καταλάβῃ, νὰ ἐννοήσῃ).

Δυσπεριόδευτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ.

Δυσπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιοριζόμενος.

Δυσπερίστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιστρεπόμενος (ἀναποδογυρίζομενος). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Δυσπερίτριπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιτριβόμενος (φθειρόμενος μὲ τὸ τρίψιμον). » Τὸ ἐντὸς δέρμα τῶν χειρῶν δυσπερίπτων, » Θεόφιλ. πρωτοσπαθ.

Δυσπερίψυκτος (ὁ, ἡ), [ὃ. περιψύχω]. ὁ δυσκόλως κρυολογῶν.

Δυσπετέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δεινῶς (Βαρέως) πίπτω. 2) (μτφορ.) δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω. 3) (μτφ.)=Ἀποδυσπετῶ, Δυσπαθῶ, Δυσανασχετῶ, ἀπελπίζομαι.

Δυσπέτεως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Δυσπετῶς.

Δυσπέτημα (τὸ),=Δυσαύχημα, συμφορά, ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ.

Δυσπετὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως πίπτων, (ἐπμ.) βαρὺς, (τρπ.) δεινὸς, δυσκόλως.

Δυσπετῶς, ἐπίρ. Βαρέως, δεινῶς, δυσκόλως.

Δυσπεψία (ἡ), [δύσπεπτος]. δυσκολία εἰς τὴν χώνευσιν, κακοστομαχιά.

Δυσπήμαντος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. πημαίνω]. ὁ δεινῶς (βαρέως) βεβλαμμένος (πληγωμένος κτλ.).

Δυσπινὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ὃ. πῖνος]. πολλὰ ῥυπαρὸς (λερωμένος).

Δυσπιστέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δὲν πιστεύω εὔκολα, εἶμαι δύσπιστος.

Δυσπιστία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Δύσπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πίστως. Ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς πιστεύων, ὑποπτος ἢ δυσεβής. 2)=Δυσκολοπίστευτος, ἀπίθανος, Δυσπαράδεκτος, (συγγ. τῶ Δύσπιστος).

Δύσπλανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς περιπλανώμενος.

Δύσπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πλεκτεύμενος ἢ ἐκπλεκτόμενος.

Δυσπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πληρούμενος (γεμιζόμενος ἢ ἐκτελούμενος).

†Δυσπλῆς, ῆτος (ὁ, ἡ), καὶ Δυσπλῆτις, ιδος (ἡ), Π.=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δασπλῆς, -ῆτις.

Δυσπλοέω-ῶ, Μ. ἡσω. Περιπίπτω εἰς δύσπλοιαν.

Δυσπλοία (ἡ), Π. ἀντὶ

Δύσπλοια (ἡ). κακὸν (δυστυχισμένον) ταξιδι διὰ θαλάσσης, ἐναντιότης ἢ σφοδρότης ἀνέμων.

Δύσπλοος-ους (ὁ, ἡ). δύσκολος (ἐπικίνδυνος) διὰ τοὺς πλέοντας, δυσκολοταξίδευτος.

Δύσπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πλυνόμενος.

Δύσπλωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσπλοος.

Δυσπνοέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀναπνέω μὲ δυσκολίαν, πάσχω ἀπὸ δύσπνοιαν. 2) Π. βρωμῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσπνόητος (ὁ, ἡ), = Δυσπνοϊκός.
Δύσπνοια (ἡ). δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, στένωσις, (παρβλ. Ἄσθμα). 2) ἐναντίος ἄνεμος.
Δυσπνοιέω, Ἰων. ἀντὶ Δυσπνοέω.
Δυσπνοϊκός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) δύσπνοιαν.
Δύσπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπνέων μὲ δυσκολίαν· τοῦ ὁποίου εἶνε πιασμένη ἡ ἀναπνοή (ἀπὸ κούρασιν κτλ.). « Τὸ δύσπνουν, « Ἱππκρ., ἀντὶ ἡ δύσπνοια. 2) ὁ δυσκόλως ἀναπνεόμενος, ἄχρηστος πρὸς ἀναπνοήν. « Ἀήρ—, « Θρρ. 3) ὁ ἐναντίως πνέων (ἄνεμος), (Σοφ.).
Δυσπολέμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ.
Δυσπόλεμος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον.
Δυσπολιόρκητος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιορκηθῇ.
Δυσπολίτευτος (ὁ, ἡ). ἀνίκανος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα. 2) (πολιτικῶς) δυσκολοικονόμητος.
Δυσπονέως, Π, ἀντὶ Δυσπόνως, μὲ πολὺν κόπον, δυσκόλως, [ἐκ τοῦ
Δυσπονὴς, έος καὶ
Δυσπόνητος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσπονος.
Δυσπονία (ἡ), Π. δύσκολος (πολύπονος) ἐργασία, πολὺς (μέγας) κόπος, [ἐκ τοῦ
Δύσπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ ἀπαιτῶν πολὺν κόπον (μεγάλην ταλαιπωρίαν), πολύπονος, δύσκολος.
Δυσπόρευτος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ πορευθῇ (νὰ ὁδεύσῃ), δύσβατος.
Δυσπορέω-ῶ, Μ. ἦσω. Πορεύομαι (Περιπατῶ) μὲ δυσκολίαν, περιπίπτω εἰς (ἐμποδίζομαι ἀπὸ) δυσπορίας.
Δυσπόρθητος (ο, ἡ). ὁ δυσκόλως πορθούμενος (λεηλατούμενος), δυσάλωτος.
Δυσπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον (δυσκολοταξείδευτον) πορθμόν.
Δυσπορία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ πέρασμα (τὴν διάβασιν) ποταμοῦ κτλ., (συνκρ.) δρόμος (πέρασμα) δυσβατον, κακοτοπία, (ἐν γέν. & τρπ.) δυσκολία, ξενοχωρία.
Δυσπόριστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ιστως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται τις νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ, ν' ἀποκτήσῃ), δυσεύρετος, (ἐν γέν.) δύσκολος, δυσκατόρθωτος.
Δύσπορος (ὁ, ἡ). δυσκολοπέρατος, δύσβατος. « Ὁδὸς (« Ποταμὸς)—, « Ξεν. 2) (τρπ.) δυσκατόρθωτος, δύσκολος.
Δυσποτμέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. = Δυστυχῶ, ταλαιπωροῦμαι.
Δυσποτμία (ἡ), Π. = Δυστυχία, συμφορά, [ἐκ τοῦ
Δύσποτμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πότμως, (τὸ παρθετ. -ότερος, -ότατος & [συχνότ.] -ώτερος, -ώτατος), Π. = Δυστυχής.
Δύσποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δύσκολος (ἐξ ἀνάγκης καὶ δυσαρέστως) πινόμενος.
Δυσπραγέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς πράξεις (ἐπιχειρήσεις) μου, μὲ ἔρχονται ἐναντία τὰ πράγματα (αἱ περιστάσεις), (ἐν γέν.) = Δυστυχῶ.
Δυσπράγημα (τὸ), = Δυστύχημα.
Δυσπραγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυστυχής.
Δυσπραγία (ἡ). ἀποτυχία (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις), (ἐν γέν.) = Δυστυχία.
Δυσπραγμάτευτος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις πράγματα (σχέσεις, ὑποθέσεις, νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ) μαζῆ του, δυσδιοίκητος. δυσκολοκονόμητος..
Δύσπρακτος (ὁ, ἡ). δυσκατόρθωτος. 2) = Δυσπραγὴς, ἄτυχος (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του).
Δυσπραξία (ἡ), = Δυσπραγία.
Δύσπρατος (ὁ, ἡ), [δ. πιπράσκω]. δυσκολοπώλητος.
Δυσπράϋντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πραϋνόμενος, δυσκολοημέρωτος.
Δυσπρέπεια (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημία, [ἐκ τοῦ
Δυσπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος· κακοταιριασμένος· ἄτοπος.
Δύσπριστος (ὁ, ἡ). δυσκολοπριόνιστος.
Δυσπρόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως προπίπτων (ἐβγαίνων).
Δυσπρόσβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἀναβῇ, δύσβατος.
Δυσπροσβλητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσβάλῃ (νὰ πλησιάσῃ), δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ δεχθῇ, δυσάρεστος, (μὲ γεν.) = Δυσπαράδεκτος. « Διαβολὴ —, « Μ. Ἀντ.
Δυσπροσήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ηγόρως.
Δύσκολος εἰς τὸ νὰ προσαγορευσῃ ἢ νὰ προσαγορευθῇ, δυσκολομίλητος.
Δυσπρόσιτος (ὁ, ἡ), [δ. πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναναι τις νὰ πλησιάσῃ.
Δυσπρόσμαχος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ προσβληθῇ διὰ μάχης.
Δυσπρόσμικτος (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ ἐπιμιξίαν, Δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοδος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσιτος.
Δυσπρόσοιστος (ὁ, ἡ), [δ. προσφέρω], = Δυσπρόσιτος..
Δυσπρόσοπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ὑπτως, = Δυσαντίβλεπτος. « Ἀστραπὴ—, « Πλὰ. 2) φοβερὸς, ἀποτρόπαιος. « Ὄψις—, « Πλ.
Δυσπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ).
Δυσπροσπέλαστος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσιτος, δυσκολοπλησίαστος.
Δυσπροσπόριστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσπορισθῇ (προμηθευθῇ) τὰ χρειώδη.
Δυσπρόσρητος (ὁ, ἡ), = Δυσπροσήγορος.
Δυσπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Δυπρόσοπτος, (χυδ.) κακομούτσουνος, ἄσχημος, ἄγριος.
Δυσπρόφορος (ὁ, ἡ). δυσκολοπρόφερτος.
Δυσπύητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμπυάζων.
Δυσραγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥηγνύμενος (σπάνων, βαγίζων, σχιζόμενος).
Δύσρεστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥέων.
Δύσρηκτος (ὁ, ἡ), = Δυσραγὴς.
Δύσρητος (ὁ, ἡ), [δ. ῥυθῆναι]. τὸν ὁποῖον δυσκολεύεται τις (διὰ τὸ κακόηχον τῆς προφορᾶς ἢ τὸ δυσάρεστον τῆς ἐννοίας) νὰ προφέρῃ, (παρβλ. Δύσφατος).
Δυσριγὴς, έος καὶ
Δύσριγος (ὁ, ἡ), (& ἐπίρ.) -ίγως, (τὸ παρθετ. -ότερος, -ότατος), [δ. ῥῖγος]. ὁ δυσκόλως ὑποφέρων (πολλὰ εὐαίσθητος εἰς) τὸ ψῦχος.
Δυσραέω-ῶ, Μ. ἦσω. (μτφρ.) Κακῶς τρέχουν (Δὲν προοδεύουν, Δὲν ὑπάγουν κατὰ ῥοῦν) αἱ ὑποθέσεις μου, (ἐπμν.) δυσχῶ.
Δυσρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν δυστυχίαν, [ἐκ τοῦ
Δύσρητος (ἡ). ὁ κακὸς ῥοῦς (ἡ ἐναντία φορὰ) τῶν πραγμάτων, δυστυχία.
Δύσροος-ους καὶ
Δύσρυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥέων.
Δυσσέβεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δυσσεβέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι δυσσεβής.
Δυσσέβημα (τὸ), ἔργον δυσσεβές.
Δυσσεβὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς σέβων (τιμῶν, λατρεύων) τὸν θεὸν, θεομισής· παράνομος.
Δυσσεβία (ἡ), Π. ἀντὶ Δυσσέβεια.
Δυσσεβοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ δυσσεβὲς φρόνημα.
Δυσσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσσέβειαν, παρανόμως.
Δύσσειστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σειόμενος (κλονιζόμενος), στερεός.
Δύσσεο, Ζ. Δύσεο.
Δύσετο, Ζ. Δύσετο.
Δυσσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σηπόμενος, διαμένων πολὺν καιρὸν ἄσηπτος.
Δυσσομενάων, Ζ. Δυσομενάων.
Δύσσοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως σωζόμενος, χαμένος, ἄθλιος.
Δυσστατέω-ῶ, Μ. ἦσω. Δὲν εἶμαι καλῶς (στερεῶς) στημένος, κλονίζομαι, κυμαίνομαι· εὑρίσκομαι εἰς ἀμφιβολίαν.
Δυσστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως στηριζόμενος.
Δυστίδευτος καὶ
Δυστίδητος (ὁ, ἡ), Π. [δ. στιβεύω]. ὁ δυσκόλως ἰχνηλατούμενος, Δυσερεύνητος. 2) ὁ δυσκόλως διοδευόμενος, Δύσβατος.
Δυστομέω-ῶ, Μ. ἦσω, Π. βλασφημῶ, κακολογῶ. 2) (ἐπὶ ἵππου) Εἶμαι-
Δύστομος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ἔχων κακὸν στόμα, σκληρόστομος, (ἐπμ.) = Δυσήνιος, (συγχ. τῷ Δίστομος καὶ Δύστομος).
Δύσστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος ἢ αἴτιος, πολυστένακτος.
Δυστύχαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ στοχασθῇ (νὰ εὕρῃ μὲ συμπερασμὸν, νὰ ἐπιτύχῃ), Δυσείκαστος.
Δυστρατοπέδευτος (ὁ, ἡ). ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ στρατοπεδεύσῃ.
Δύστρεβλος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσβασάνιστος, δυσκολοδοκίμαστος. « Φίλος—, « Δξ.
Δυσσύμβατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως συμβιβαζόμενος (ταιριάζων, ἑνούμενος) μὲ ἄλλον.
Δυσσύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἑνούμενος (κολνῶν) διὰ συμφύσεως.
Δυσσύναχτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ συνάξῃ, δυσκολομάζωκτος.
Δυσσυνείδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δήτως. Ὁ μὴ ἔχων καθαρὰν συνείδησιν.
Δυσσύνοπτος (ὁ, ἡ), [δ. συνοράω]. τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ (νὰ παρατηρήσῃ) διὰ μιᾶς, νὰ γνωρίσῃ ἐν συγκεφαλαίῳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δύσσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σφαλλόμενος καὶ πίπτων.

Δυσσχημάτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ μορφώσῃ (νὰ σχηματίσῃ, νὰ παραςήσῃ κτλ.)

Δύσσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σχιζόμενος.

Δύστακτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τεταγμένος ἢ δυσκόλως τακτοποιούμενος.

Δυστάλας, αινα, αν, Π. Πολλὰ ταλαίπωρος, τρισάθλιος.

Δυσταμίευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ταμιευόμενος (οἰκονομούμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ δαπανᾶται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον).

Δύστανος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δύστηνος.

Δυστάραχος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ταραχώδης. » Ἄνεμος—, « Κ. Μανασσ.

Δυστατέω-ῶ, Ζ. Δυσστατέω.

Δυστέκμαρτος (ὁ, ἡ), [δ. τεκμαίρομαι]. τὸν ὁποῖον δσσκόλως δύναταί τις νὰ γνωρίσῃ (νὰ εὕρῃ) μὲ συμπερασμὸν, Δυσείκαστος.

Δυστεκνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Δύστεκνος (ὁ, ἡ). δυςυχὴς εἰς τέκνα. » Παιδουργία—, « Σοφ., δυστυχὴς τεκνογονία.

Δυστέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος ἢ κακοῦργος τέκτων.

Δυστρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τερπῶς, Π. = Ἀτερπὴς, δυσάρεστος.

Δύστηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τηκόμενος (λυόνων, μαλακόνων, χωνεύων), σκληρός.

Δυστηνία (ἡ). ἀθλιότης, ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Δύστηνος (ὁ, ἡ), [δ. ἵστημι]. (κατὰ λέξ.) ὁ δυσκόλως (μόλις) δυνάμενος νὰ σταθῇ, (ἐπμ.) ἄθλιος, ταλαίπωρος.

Δυστήρητος (ὁ, ἡ). δυσκολοφύλακτος.

Δυστίβευτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσστίβευτος.

Δυστιθάσευτος (ὁ, ἡ). δυσκολοημέρωτος.

Δυστλήμων, ονος (ὁ, ἡ, Π. ὁ πολλὰ (δεινὰ) ὑποφέρων, πολυπαθὴς, ταλαίπωρος, τρισάθλιος.

Δύστλητος (ὁ, ἡ), Π. [δ. τλάω]. δυσκολοϋπόφερτος.

Δυστόκεια (ἡ), Π. ἡ ἐπὶ κακῷ τεκοῦσα, δυστυχὴς μήτηρ, (παρβλ. Δυσαριστοτόκεια).

Δυστοκέω-ῶ, Π. ήσω. Γεννῶ μὲ δυσκολίαν, κακογεννῶ.

Δυστοκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς δυστυχίαν ἑαυτοῦ (καὶ καθὼς λέγουν αἱ γυναῖκες, εἰς κακὴν ὥραν) γεννηθεὶς, δυστυχὴς (ἐκ γενετῆς). » Δειλαὶ δυστοκέες (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρω διατὶ διώρθ. τινες: Δυστοκίαις) μογέουσιν ἀλετρίδες, « Καλλ.

Δυστοκία (ἡ). δύσκολος γέννα, [ἐκ τοῦ

Δύστοκος (ὁ, ἡ). ἡ δυσκόλως τίκτουσα. 2) Π. (πθ.) = Δυστοκής.

Δυστόκως, ἐπίρ. Μὲ δυστοκίαν. » Δυστ. ἔχω, « Εὐστ., = Δυστοκέω.

Δυστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Δυσστομέω, [ἐκ τοῦ

Δύστομος (ὁ, ἡ), [δ. στόμα], Ζ. Δύσστομος.

Δύστομος (ὁ, ἡ), Π. [δ. τέμνω]. ὁ δυσκόλως κοπτόμενος, (παρβλ. Δύσστομος).

Δύστονος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύσστονος.

Δυστόπαστος (ὁ, ἡ), [δ. τοπάζω], = Δυστέκμαρτος.

Δυστόχαστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσστόχαστος.

Δυστράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ἔχων εἰς τὴν τράπεζάν του) εὐτελῆ ἢ ἀποτρόπαια φαγητά.

Δυστραπελία (ἡ). δυσκολία εἰς τὰ κινήματα (εἰς τὸ φέρσιμον), ἀναποδιά, χωριατοσύνη· στενοχωρία· (ἐν γέν.) δυσκολία. » Τόπου (» Τοπική)—, « Ἰάμβλ., Διόδ, [ἐκ τοῦ

Δυστράπελος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ δυσκόλως τρεπόμενος, (ἐπμ.) = Δυσκίνητος, δυσκολογύριστος, (τρπ.) = Δυσμετάθετος, ἰσχυρογνώμων· ἐπίμονος. Δυσάρεστος, ἀνάποδος, παράξενος, κακόβολος (ἐν γέν.) δύσκολος. » Καὶ πρᾶγμα γ' ἠρώτα με δυστράπελον πάνυ, ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους, « Ἀθ., (παρβλ. Δύστροπος).

Δυστραπέλως, ἐπίρ. Ἀτάκτως, εἰς κακὴν θέσιν, κακόβολα.

Δυστρατοπέδευτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσστρατοπέδευτος.

Δυστραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δυστράχηλος (ὁ, ἡ), = Σκληροτράχηλος, Δυσπειθής. » Τῶν δυστραχήλων ἐξ ὄχων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐξοχῶν), « Σδ.

Δύστρεβλος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύσστρεβλος, (παρβλ. Δύσλοφος).

Δύστρητος (ὁ, ἡ), [δ. τιτράω]. δυσκολοτρύπητος. » Μαργαρίτης—, « Σδ.

Δύστριπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τριβόμενος, δυσκολοκοπάνιστος, δυσκολοχώνευτος.

Δυστροπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δύστροπος (ὁ, ἡ), = Δυστράπελος, Κακότροπος, κακόγνωμος, παράξενος, διεςραμμένος, (παρβλ. Δύσκολος).

Δυστρόπως, ἐπίρ. Μὲ δυστροπίαν.

Δύστρος (ὁ). (κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ Μάρτιος μήν.

Δύστροφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τρεφόμενος (αὐξάνων, δυναμόνων).

Δυστρύπητος (ὁ, ἡ), = Δύστρητος.

Δύστρωτος (ὁ, ἡ). δυσκολοπλήγωτος.

Δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυστυχὴς· ἀποτυγχάνω. ||. (πθ.) μοὶ συμβαίνει (πάσχω) -

Δυςύχημα (τὸ). δυςυχὲς συμβεβηκὸς, συμφορά, ἀποτυχία.

Δυστυχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (ἐναντίαν τὴν) τύχην, κακότυχος, δυστυχισμένος, ἄθλιος.

Δυστυχία (ἡ). τὸ δυστυχεῖν, ἐναντιότης τῆς τύχης, ἀποτυχία· ἀθλιότης.

Δυστυχῶς, ἐπίρ. Μὲ δυστυχίαν, ἀθλίως. κακῇ τύχῃ.

Δύσυδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δυσκόλως εὑρίσκεται νερόν.

Δυσυπέρβατος (ὁ, ἡ). ὑπεράνωθεν τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναται τις νὰ διαβῇ.

Δυσυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δύσυπνος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως 'παίρνει ὁ ὕπνος.

Δυσυποβίβαστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ τροφῆς) ὁ δυσκόλως ἐβγαίνων ἀπὸ κάτω, = Δυσδιαχώρητος.

Δυσύποιστος (ὁ, ἡ), = Δυσυποχώρητος ⅔ 2) = τῷ

Δυσυπομόνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσυπονόητος (ὁ, ἡ), = Δυστέκμαρτος. 2) φιλύποπτος.

Δυσυπόστατος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ (νὰ σταθῇ ἐμπρός), φοβερὸς, ὁρμητικὸς, (παρβλ. Ἀνυπόστατος).

Δυσυποχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ὑποχωρῶν (ὑπείκων, ὑποφέρων) ἢ 2) = Δυσδιαχώρητος.

Δυσφαὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσφανής.

Δύσφαλτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύσσφαλτος.

Δύσφαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δύσφημος.

Δυσφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (μόλις) φέγγων ἢ φαινόμενος, ἀμυδρός.

Δυσφάντασστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φανταζόμενος (μὴ ἔχων ζωηρὰν φαντασίαν). 2) (πθ.) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φαντασθῇ. 3) = Δυσφανής.

Δύσφατος (ὁ, ἡ), Π. [δ. φημί]. δύσκολος ἢ δυσάρεστος ἢ ἐπικίνδυνος νὰ λεχθῇ, ἀποτρόπαιος ἢ ἀσαφὴς, αἰνιγματώδης, (παρβλ. Δύσρητος.)

Δυσφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσφανής.

Δυσφερὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσφόρητος.

Δύσφευκτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάφευκτος.

Δυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω δύσφημα (ἀπαίσια) λόγια, βλασφημῶ, κακολογῶ ἢ ἐλεεινολογῶ.

Δυσφήμημα (τὸ) ⅔

Δυσφημία (ἡ). κακὴ (δυσάρεστος) φήμη (εἴδησις). 2) κακὸς (ἀπαίσιος ἢ ὑβριστικὸς) λόγος, βλασφημία, κακολογία.

Δυσφήμιστος (ὁ, ἡ), = Δυσκληδονιστος.

Δύσφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν δυσφημίαν, ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικὸς· βλάσφημος, ἀπαισιος. » Φήμη (» Κραυγὴ) —, « Εὐρ. » Τάφος—, « Ἡσ.

Δυσφήμως, ἐπίρ. Μετὰ δυσφημίας, βλασφήμως.

Δύσφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φθειρόμενος· δυσκολοχώνευτος.

Δύσφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Δύσρητος, Δυσπρόφορος, κακοηχος.

Δύσφθογγος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δυσφιλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μισητὸς, ἀποτρόπαιος.

Δύσφιμος (ὁ, ἡ), = Δυσήνιος, Δυσχαλίνωτος.

Δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως φέρω (ὑποφέρω), εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεςοῦμαι, στενοχωροῦμαι. ||. (Σημ. ὅτι τὸ μσ. ὅπου εὑρέθη μέχρι τοῦδε κρίνεται ἐσφαλμένον, π. χ. » Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενος, « Ἰσκρ., διόρθ. Δορυφορούμενος), (παρβλ. Δυσανασχετῶ).

Δυσφορητος (ὁ, ἡ) = Δύσφορος, δυσκολοσήκωτος, δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσφορία (ἡ). ἀνυπομονησία, ἀδημονία. στενοχωρία.

Δυσφορικὸς, ή, όν. Ὁ ἐκφράζων (σημαίνων) δυσφορίαν.

Δυσφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ συμφωνῶν (μὴ ψαλλόμενος, ἀσυμβίβαστος) μὲ τὴν φόρμιγγα, (δηλ.) λυπηρὸς, ἀξιοθρήνητος.

Δύσφορος (ὁ, ἡ), (⅔ ἐπίρ.) -φόρως. Δυσκολοσήκωτος, βαρὺς· δυσκίνητος· δυσμεταχείριστος· (μτφορ.) δυσκολοϋπόφερτος, (ἐν γέν.) δεινὸς, χαλεπὸς· ὀχληρός.

Δυσφράδεια (ἡ). δυσκολία περὶ τὴν ἔκφρασιν ἢ τὴν προφοράν, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσραδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φραδῶς. Δυσκολοπρόφερτος, μὴ εὐφραδής.

Δύσφραστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φράζως. = Δυσδιάκριτος, (τρπ.) = Δυσέκφραστος, Δυσερμήνευτος, Δυσλύητος. 2) = Δυσπρόσφορος. 3) (απν. ἐνεργ.) = Δύσλαλος.

Δυσφρονέων (δὲν εἶνε μτχ. τοῦ [ὑποτιθέμενου ῥήμ.] Δυσφρονέω, ἀλλὰ) Π. γεν. πλθ. τοῦ -

Δυσφρόνη (ἡ). Π. = Δυσφροσύνη. « Τὸ τυγεῖν πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρόνων (διορθ. δυσφρονᾶν), « Πίνδ. (Ὀλ. Β΄. 93.)

Δύσφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσκηδής.

Δυσφρόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφρόνως, ἀνοήτως.

Δυσφροσύνη (ἡ), Π. (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐφροσύνης) = Δυσθυμία, [ἐκ τοῦ

Δύσφρων, ονος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -φρόνως, Π. = Δύσθυμος. » Πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; « Αἰσχλ. 2) (ἐνεργ.) Θλιβερός. » Λύπη—, « Αἰσχλ. 3) = Δύσνους, ἐχθρός· ἐχθρικός, (ἐπιμ.) μισητός, ἀποτρόπαιος. » Δράκων—, « Αἰσχλ. 4) = Ἄφρων, ἀνόητος. » Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα, « Σοφ.

Δυσφυής, ες (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ δυσκόλως (φυόμενος) φυτρώνων. 2) ὁ ἐκ φύσεως δυσειδής, ἀσχημοκαμωμένος, στραβοδίβαλος ἢ 3) (τρπ.) μὴ εὐφυής, βραδύνους, βαρυκέφαλος.

Δυσφυΐα (ἡ). τὸ (ἀφηρ.) οὐσ. τοῦ προηγ., δυσκολία (ἀργοπορία) εἰς τὸ φύτρωμα.

Δυσφυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσωρέομαι [ἐκ τοῦ

Δυσφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φυλάξῃ, δυσκολοφύλακτος, ἢ 2) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ (νὰ προφυλαχθῇ), Δυσαπόφευκτος.

†Δύσφυσις, εως (ἡ). κακὴ φύσις.

Δυσφωνία (ἡ). τραχύτης τῆς φωνῆς, κακοφωνία, [ἐκ τοῦ

Δύσφωνος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -φώνως. Κακόφωνος, κακόηχος.

Δυσφώρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). δύσκολος νὰ φωραθῇ (πιασθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ), Δυσεξέλεγκτος.

Δυσχάλινος ᾗ

Δυσχαλίνωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕπνος) δύσκολος νὰ χαλινωθῇ, Δυσήνιος.

Δυσχάριστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀχάριστος.

; Δυσχειμερινός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δυσχείμερος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου γίνεται βαρὺς χειμών, (συνκδχ.) φρικώδης, ἄγριος. » Δωδώνη—, « Ἰλ. Β. » Πέλαγος δυσχείμερον, « Αἰσχλ., » Δράκων—, « αὐτ. 2) ὁ δυσκόλως ὑπφέρων (μὴ ἀντέχων εἰς) τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, Δύστριγος. » Αἰοῦλαι οἷες δυσχείμεροι, » Ἄρστ.

Δυσχείμος, ου ᾗ

Δυσχείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσχείμερος.

Δυσχείρωμα (τὸ), Π. ἔργον ἢ πρᾶγμα δυσχείρωτον (δυσκολοκατόρθωτον).

Δυσχείρωτος (ὁ, ἡ), [δ. χειρόω] τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι (νὰ ὑποτάξῃ, νὰ καταπονέσῃ), Δυσάλωτος, (ἐπὶ πραγμ.) Δυσκατόρθωτος.

Δυσχεραίνοντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ δυσαρέσκειαν, [ἐκ τοῦ

Δυσχεράινω, Μ. ανῶ. (απν. μτθτ. μὲ αἰτ.) Κάμνω τι δυσχερὲς (δυσάρεστον κτλ.), δυσκολεύω. » Ῥήματα ἢ τέρψαντά τι, ἢ δυσχεράναντα, « Σοφ. «Τὴν ὁδὸν αὐτῷ) πανταχοῦ ἐδυσχέραινον, « Δ. Κασ., Ἀπ. 2) (συνηθέστ. ἀμτθτ. ἢ αὐτοπαθ.) εἶμαι δύσκολος, (δυσκολοευχάριστος) ἢ θεωρῶ (φρονῶ) τι ὡς δυσχερές, (ἐπιμ.) βαρύνομαι, δισταζω, δυσκολεύομαι ἢ δυσαρεστοῦμαι· παραξενεύομαι· ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω· πλήκτω, ξενοχωροῦμαι· ἀθημονῶ· ὀργίζομαι· λυποῦμαι. » Εἴ τις βούλοιτο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις, « Πλάτ. » Τὸν περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, « αὐτ. » Εἴ τις θέλοι δυσχεραίνειν καὶ φιλονεικεῖν, « Ἀρτεμδρ. » Ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε, « Ἡρωδ. » Τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, « Ἰσοκρ. » Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, « Ακ. (ᾗ ἑλλ. ἢ πρὸς δοτ.) » Ἓν τι ἔφην δυσχεραίνειν, « αὐτ. » Δυσχεραίνουσιν οἱ νοσοῦντες τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα, « Πλ. » Ἵνα δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν, « Πλάτ. » Ἃ δὴ πάντα θεωρῶν ἐδυσχέρανα, « αὐτ. » Καὶ οὐδὲν ἐδυσχέρυνες ἡμᾶς συμπλέοντας, « Ακ. (ᾗ πρὸς δοτ.) » Δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, « Πλ. » Τοῖς λέγουσι δυσχεραίνοντες, « Ἀρστ. (ᾗ πθ.) » Τῷ ἐπαινεῖν ἀεὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ὑπὸ πολλῶν δυσχεραινόμενος, « Πλ. » Δυσχεραινομένου τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, « αὐτ.

Δυσχεραντέον, θετ. τοῦ Δυσχεράινω.

Δυσχεραντικός, ἡ, όν. Ὁ δυσχεράινων κάθε τι, δυσκολοευχάριστος.

Δυσχέρασμα (τὸ). συμβὰν δυσχερὲς (δυσάρεστον), αἴτιον (ἀντικείμενον) δυσαρεσκείας.

Δυσχέρεια (ἡ), = Δυσκολία, ἐμπόδιον, ἐνόχλησις· δυσαρέσκεια· ἐναντιότης. » Τύχης—, « Συν. 2) ἀναποδιά, παραξενιά· (κυρ. δὲ) ῥυπαρότης (ἀπὸ ἰδιοτροπίαν), (ᾗ κατὰ τὸν Θφρ. Χαρ.) » Ἀθεράπευσία σώματος, λύπης παρασκευαστική. « (ἐνγέν.) βρῶμα, ἀνοστιά, ἀηδία. » Γῶρ ἄποτον ὑπὸ δυσχερείας, « Σδ. » Μυῖαι τοῖς βρώμασι... προσιζάνουσαι, δυσχερείας ἅπαντα ἐνεπίμπλων, « Δ. Κάσ., [ἐκ τοῦ

Δυσχερὴς [δ. χείρ], ές (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἢ πράττων τι) δυσχερῶς, (ὀθν) Δυσμεταχείριστος, Δυσοικονόμητος, (ἐνγέν.) Δύσκολος. ἐναντίος· ἀνεπιτήδειος· ἀνάποδος, παράξενος, δυσκολοευχάριστος, Δύστροπος· δυσάρεστος· ὀχληρός, ἀηδής, ῥυπαρός, (ἐπιμ.) ἐμπνέων ἀποστροφήν. »Τὰς δυσχερεστάτας τῶν πράξεων, « Ισοκρ. » Δυσχερὴς ᾗ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν βίος, « Δμ. » Δυσχερεῖς ᾗ οἰκτρὰς ὄψεις, « Πλ. » Τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ, οὐ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον φαμεν εἶναι, « Πλάτ. » Τὸ δυσχερές, « ἀντὶ Ἡ δυσχέρεια. » Ὁ δὲ δυσχερὴς τοιοῦτος κτλ. « ἴδε Θφρ. Χαρ. » Δυσχερές ποιοῦμαί τι, « Ξεν., = Δυσχεραίνω (μτθτ.).

Δυσχερῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσχέρειαν, δυσκόλως. δυσαρέστως κτλ. » Δυσχερῶς ἔχειν πρός τι, « = Δυσχεραίνω.

Δυσχημάτιστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσσχημάτιστος.

Δυσχιδής, ές (ὁ, ἡ) = Δύσσχιστος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δισχιδής.

Δύσχιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ πολὺ εὔχρηστότ. τοῦ) Δύσχειμος.

Δύσχιστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσσχιστος.

Δυσχλαινία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Δύσχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν σχισμένην καὶ λερωμένην χλαῖναν (ἐπανωφόρι), (ἐνγέν.) = Δυσείμων, κακοενδυμένος.

Δυσχορήγητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ χορηγήσῃ τὰ ἔξοδα, (χυδ.) κοστιστικός, παλυδάπανος.

Δύσχρηστος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου δὲν φυτρονει χορτάρι, ἄφορος, (ἐπιμ.) πληκτικός, ἔρημος, ἀκατοίκητος, (κατ' ἔκτ.) = Δύσξενος.

Δυσχρηστέω-ῶ, Μ, ήσω. (απντ. μτθτ.) Κάμνω τι δυσχρηστον, δυσκολεύω. (συνηθέστ. ἀμτθτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) εἶμαι ἢ γίνομαι δύσχρηστος· (ἐπί πρα. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) δυσκολεύομαι, στενοχωρῶμαι, εὐρίσκομαι ἐμπερδεμένος, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω (πῶς νὰ οἰκονομήσω τὸ πρᾶγμα).

Δυσχρήστημα (τὸ). πᾶν ὅτι προξενεῖ δυσχρηστίαν, δυσκολία, ἐναντιότης, ἐμπόδιον, ἐμπέρδεμα.

Δυσχρηστία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις τι, ἐμπόδιον περὶ τὴν χρῆσίν τινος πράγματος, στενοχωρία. 2) (απν.) δυσκολία εἰς τὸ νὰ εὕρῃ ἢ νὰ ὠφεληθῇ τις (;).

Δύσχρηστος (ὁ, ἡ), [δ. χράομαι] τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ σχεδὸν ἄχρηστος, (ἐπιμ.) περιττός, ὀχληρός. » Ἀποκτείνωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι, « Γρρ.

Δυσχρήστως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον (θέσιν) δύσχρηστον. » Δυσχρήστως διάκειμαι, « Πλθ., = Δυσχρηστοῦμαι.

Δύσχροια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον (ἀλλ' ἀχρεῖον, ξεπλυμένον, χαλασμένον) χρῶμα.

Δύσχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Δύσχροος.

Δυσχυλία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσχυλος ᾗ Δύσχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων κακὸν (δυσάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν, ἄνοστον) χυλὸν ἢ χυμόν.

; Δυσχυμία (ἡ), = Δυσχυλία.

Δύσχωλος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πυλλὰ (ὅλως διόλου) χωλός.

†Δυσχώρητος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσχώριστος.

Δυσχωρία (ἡ). δυσκολία (στενοχωρία) τόπου, ζενὸν ᾗ δύσβατον μέρος, κακοτοπιά.

Δυσχώριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως χωριζόμενος, δυσκολοχώριστος.

Δυσωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Βρωμῶ, εἶμαι = Δυσώδης, ες (ὁ, ἡ), [δ. ὄζω] βρωμερός, ἀναβιδων κακὴν ἀποφοράν.

Δυσωδία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ δυσώδους, δυσχρεία (κακὴ) ἀποφορά, βρῶμα, (συγχ. τῇ Δυσοδία).

Δυσωδίνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν δριμείας ὠδῖνας (κοιλοπονήματα).

Δυσωλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξολοθρευόμενος.

Δυσώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς ὀμνύων. 2) (πθ.) τὸν ὁπ. δὲν τολμᾷ τις εὐκόλως νὰ ὁμόσῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δυσωνέω-ῶ ἑ (μσ.) Δυσωνέομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Δυσκολεύομαι (Φιλαργυρεύομαι) εἰς τὸ ἀγόρασμά (Φιλονεικῶ πολὺ εἰς τὸ παζάρεμά) τινος πράγματος, προσπαθῶ νὰ τὸ 'πάρω 'φθηνότερον ἀπ' ὅτι ἀξίζει, εἶμαι-

Δυσώνης, ου (ὁ, ἡ). Δύσκολος (φιλόνεικος, φιλάργυρος) ἀγοραστής. » Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὠνεῖ κρέας, « Σδ.

Δυσώνητος (ὁ, ἡ). κακο(ἀκριβᾶ)αγορασμένος. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσωνίωτος).

Δύσωνος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὔωνος, δηλ.) δυσκολαγόρατος, ἀκριβός.

Δυσωνυμέω-ῶ (ἑ μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι-

Δυσώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (δύσφημον, ἀπαίσιον) ὄνομα. » Αἴας ὁ—, « Σοφ., ἡ 2) τοῦ ὀπ. καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ κατήντησε μισητὸν (ἀποτρόπαιον). » Ἰώδας (» Ἄρειος) ὁ—, « Βασ.

Δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἑ κατὰ λέξ.) Κάμνω τινὰ νὰ κλείσῃ ἢ νὰ χαμηλώσῃ ἢ νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τοὺς ὤπάς (ὀφθαλμούς) του ἢ ἀπὸ ἀηδίαν ἢ ἀπὸ φόβον ἑ σέβας (κυρ. δὲ) ἀπὸ ἐντροπήν, (ἐπμ.) τὸν βιάζω νὰ στέρξῃ (τρόπον τινὰ ἑ ἄκων) εἰς τὴν αἴτησίν μου, τὸν καταπείθω, (ὄθ μτγν.) παρακαλῶ ἑ ἐξιλεόνω. » Ὕδατα δυσωποῦντα τὴν ὄψιν, « Πλ. « Δυσωποῦσιν ἡμᾶς τῷ πλήθει τῶν μαρτύρων, « Γαλ. » Εὐχῶν ἐθάδων τοῦ δυσωπεῖν τὸν θεόν, « Συν. » Παρακαλέσαι ὑμᾶς καὶ δυσωπῆσαι, « Βασ. ‖. (μσ. ἢ πθ. μὲ αἰτ. ἑλλ. προθ.) Ὑποπτεύω, φοβοῦμαι· σέβομαι· (συνηθέστ.) ἐντρέπομαι, (κυρ. δὲ) πεῖθομαι (συγκατανεύω) ἀπὸ ἐντροπήν. » Ὑπερβολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεσθαι τὸ δυσωπεῖσθαι· διὸ ἑ οὕτω κέκληται κτλ., « Πλ. » Τοὔνομα δυσωπεῖται μοναρχίαν, « αὐτ. » Καὶ τούτους ὁρῶν, οὐχ ὑρῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, « Δμ. » Τῶν ζώων τὰ ναρκῶ δελεαζόμενα, ἑ μάλα ἔνια δυσωπούμενα, ἐμὼς κτλ., « Ξεν. (καὶ ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) » Δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μή κτλ. « Δ. Ἁλ. » Δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα, « Βασ. » Ἡ θεὸς ἐδυσωπήθη μή με ἀποκτεῖναι, « Ακ. ‖. (σπν. οὐδ. αὐτπθ.) φοβοῦμαι (δυσκολεύομαι) νὰ ἀτενίσω. » Ὡς ἂν καταλάμποντος τοῦ ἡλίου, δυσωπεῖν τοὺς ἐχθροὺς, « Σδ. (ἑ τρπ. μὲ αἰτ. ἑλλ. προθ.) » Εἰ τοὔνομα δυσωπεῖτε μοναρχίαν, « Πλ. (ἑ πθ.) » Δυσωπουμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα, « αὐτ.

Δυσώπημα (τὸ). τὸ δυσωποῦν τινα πρᾶγμα ἢ πρόσωπον. » Μέγα δυσώπημα σωφροσύνης τέκνωσις, « Στθ.

Δυσώπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δυσωπεῖν (κινεῖν εἰς αἰδῶ ἢ σέβας [ἐπμ.] καταπείθειν κτλ.). ἐξιλέωσις· παράκλησις, σέβας.

Δυσωπητικός, ἡ, όν, (ἑ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ δυνάμενος δυσωπεῖν· καταπειστικὸς (διὰ δυσωπίας), ἢ αἰσχρὸς (ὥστε νὰ προξενῇ δυσωπίαν, νὰ κάμνῃ τινὰ νὰ χαμηλόνῃ ἀπὸ ἐντροπὴν τὰ ὀμμάτιά του).

Δυσωπία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ δυσωπουμένου (ἴδε τὸ ῥῆμα), ἐντροπὴ (παράκαιρος καὶ μεμπτὴ) ἐξ αἰτίας τῆς ὀπ. συγκατανεύει τις εἰς ὅ,τι τοῦ ζητήσουν. 2) φόβος, ὑποψία· δισταγμός, (ψιλ. περὶ ἡδσμ.).

Δυσωπικός, ἡ, όν, (ἑ ἐπίρ.)-ικῶς, = Δυσωπητικός (κυρ. εἰς τὴν τελευτ. σημασ.).

Δυσωρέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Π. [ὦρα]. κακοπαθῶ (κακονυκτῶ) φροντίζων περί τινος.

Δύσωρος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) κακὸς (ἀνάμεστος πρὸς κατοικίαν) ὡς πρὸς τὰς ὥρας (τοὺς τέσσαρας καιροὺς) τοῦ ἔτους.

†Δυσωχέω-ῶ, Μ. ήσω. (σημαντ. ἐναντ. τοῦ Εὐωχέω), = Δυσθυμῶ, Δυσφορῶ.

Δύτης, ου (ὁ), [δύω]. βουτηκτής, κολυμβητής, (ὄθεν

Δυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φυσικὴν ἰδίωμα (συνηθίζων ἢ ἀγαπῶν) νὰ βουτᾷ. 2) ὁ κείμενος πρὸς (ἢ ἐρχόμενος ἀπὸ) τὴν δύσιν.

Δύω, Μ. δύσω (πρκ. Δέδυκα, ἀόρ. Ἔδυν, ὄθ. τὸ ἀπαρ. Δῦναι ἑ ἡ μτχ. Δύς). (κυρ.) = (ἑ συγγ. κατὰ διαλεκτ.) τῷ Βύω, (ἐν γέν.) χόνω (κυρ. εἰς ὑγρὸν), βουτῶ, βυθίζω. (σπν. μὲ πτ.) » Ταριχεύουσι γάρ, οὐκ ἐν ἰσῳ βάθει πάντα δύνοντες τῆς θαλάσσης, « Θφρ. (συνήθ. δὲ ἑλλ. τοῦ 'Εαυτὸν) χάνομαι, ἐμβαίνω, βουτῶ· βυθίζομαι. » Ὑπὸ κῦμα θαλάσσης ἔδυσαν, « Ἰλ. Σ. » Παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν, « Ἰλ. Θ. » Δὺς ἐς τὴν θάλασσαν, « Ἡρ. » Δύσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος, « Πλάτ. » Νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης, ἠφανίσθη, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Δῦναι προπετῶς ἐς μέσα τὰ δεινά, « Πλ. (καὶ μὲ ἄλλ. ἑλλ.) » Δῦναι πόντον, « Ἰλ. Ο. » Δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ἰλ. Γ. » Ἔδυ Τρώων πόλιν, « Ἰλ. Χ. (καὶ μσ.) » Δύοντο τεῖχος, « Ἰλ. Ο. » Δύσετ' ὄμιλον, « Ἰλ. Π. » Θεῖον δυσκίατ' ἀγῶνα, « Ἰλ. Θ. » Ὄφρα μυχὸν δὲ διὰ ῥωγμοῖο δύηται, « Ἀπλλν. » Ἐρημὴν γαῖαν ἔδυτε, « Ὀδ. Ω. » Πᾶν δ' εἶσω ἔδυ ξίφος, « Ἰλ. Π. (καὶ ἀπολύτ.) » Δύνει ἀλοιφῇ, « Ἰλ. Ρ., διαπερνᾷ. » Ἔδυ σκάφος, « Γργ., ἐβούλησε. (ἑ τρπ.) « Δῦ δέ μ' Ἄρης (χόλος, ἄχος, φίβος, κτλ.), « τὸν ἐκυρίευσε. » Κάματος γιὰ δύσκει, « Ἰλ. Ε. (κυρ. δὲ Α'.) » Τεύχεα (» Θώρηκα, » Χιτῶνα, » Κυνέην κτλ.) δύω, « Ὅμ., ἀντὶ Ἐνδύομαι, φορῶ, (ἑ τρπ. ἢ συνκδχ.) » Δύσετο δ' ἀλκὴν, « Ἰλ. Τ. (καὶ Β, Ὗ καὶ λογογράφ. εὔχρ.) » Ἠέλιος δ' ὄρ' ἔδυ (καὶ μσ. δύσετο) καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, « Ὀδ. Γ., (κοιν.) ἐβασίλτευσε. » Δέδυκε μὲν ἀ σελάνα, « Σπφ. » Τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἐπιτέλλουσιν, « Ἀρχτ., (καὶ μτφρ.) » Δὶκ δύντος, « Αἰσχλ. » Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος, « αὐτ., (ὄθ. συνκδχ. ἢ μτχ.) » Δεδυκὼς, μᾶ, ὸς, ἀντὶ Χωμένος, Τρυπωμένος, Ἐν παραδύστῳ, (ἐπμ.) Σκοτεινός. » Εἰδισμένον γὰρ δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν, « Πλάτ. » Δεδυκεῖαν ἔχει καὶ κατεσκιασμένην τὴν φύσιν, « Σξτ., (παρβλ. Καταδύω).

Δύω, Π. Ἰων. ἀντὶ Δύο.

Δυώδεκα, Π. ἀντὶ Δώδεκα.

Δυωδεκάδριος, Δυωδεκάμηνος κτλ. Π. ἀντὶ Δωδεκάδριος κτλ.

Δυωδεκάς, άδος (ἡ), Ζ. Δωδεκάς.

Δυωδέκατος, η, ον, Ζ. Δωδέκατος.

Δυωκαίδεκα, = Δώδεκα.

Δυωκαιεικοσίμετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρῶν (ἐντὸς αὐτοῦ) 22 μέτρα.

Δυωκαιεικοσίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. μακρὸς 22 πήχεις.

Δυωνυμία (ἡ), = Διωνυμία.

Δῶ, δῷς, δῷ, ἐνεργ. ἀόρ. Β'. τῆς ὑπατ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶ, Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Δῶμα ἢ Δώματα.

Δώδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (12).

Δωδεκάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 12 βοᾶς (ζῶα ἢ νομίσματα), ἴδε Βοῦς.

Δωδεκάβωμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναὸς) μὲ 12 βωμούς.

Δωδεκάγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωδεκάκις γναμπτόμενος (καμπτόμενος, περιτριγυριζόμενος). » Τέρμα δρόμου—, « Πίνδ., πέριξ τοῦ ὁπ. ἔπρεπε νὰ περιγραφῇ δωδεκάκις ὁ δρομεύς.

Δωδεκάγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 12 γωνίας.

Δωδεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 12 δακτ.

Δωδεκαδάρχης ἢ Δωδεκάδαρχος, ου, (ὁ). ὁ ἄρχων 12 ἀνθρώπων (στρατιωτῶν).

Δωδεκάδελτος (ὁ, ἡ). (νόμος) περιεχόμενος εἰς δώδεκα δέλτους (πίνακας, βιβλους).

Δωδεκάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 12 δραχμάς.

Δωδεκάδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιτρέχων δωδεκάκις τὸν ἱπποδρόμον, (παρβλ. Δωδεκάγναμπτος).

Δωδεκάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 12 δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Δωδεκάεδρος (ὁ, ἡ), (Γεωμετρ.). ὁ ἔχων 12 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).

Δωδεκάεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νικήσας (ἢ ἀγωνισθεὶς εἰς) δώδεκα ἄθλους.

Δωδεκαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 12 ἔτη, [ἐκ τοῦ

Δωδεκαέτης, ους ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 12 ἔτη, (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Δεκαέτης).

Δωδεκαετία (ἡ). 12 ἔτη.

Δωδεκαζώδιος ἑ Δωδεκάζωδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατηστερισμένος μὲ) τὰ 12 ζῴδια. » Οὐρανὸς—, « Ἰω. Δυδ.

Δωδεκαήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν 12 ἡμέρας. (οὐσ.) « Δωδεκαήμερον (τὸ), 12 ἡμέραι, ἴδε ἑ Δωδεχήμερος.

Δωδεκάθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τοὺς 12 θεούς. ‖. (οὐσ.) Δωδεκάθεον (τὸ), ἰατρικόν τι σύνθετον ἀπὸ 12 εἴδη καὶ 2) εἶδ. ἰατρικῆς βοτάνης (ἴσ. τὸ Μῶλυ), ὡς ἐχούσης δῆθεν τὰς ἐνεργείας τῶν 12 θεῶν, (ἐπμ.) = Πανάκειο.

Δωδεκαΐς, ΐδος (ἡ), (ἐννοῇ οὐσία ἀπὸ 12 ζῶα ἢ 12 μνᾶς, (ἡ ἄλλ.) Τελεία (ἴδε καὶ Δωδεκάμφαλος).

Δωδεκάκις, ἐπίρ. Δώδεκα φοραῖς.

Δωδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ γωρῶν 12 κλίνας.

Δωδεκάκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 (κλῶνας) κλωνάρια (ἑ μτφρ.) τέκνα.

Δωδεκάκρουνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κρουνούς (μαστάρια, σωληνάρια, ἀναβρυτήρια).

Δωδεκάκυκλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἑξῆγ. τοῦ Δωδεκάγναμπτος.

Δωδεκακώδωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κώδωνας, (ὄθ. ‖. οὐσ.) Δωδεκακώδωνον (τὸ), τὸ ἱερατ. ἄμφιον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων.

Δωδεκάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 12 κῶλα (στίχων). » Περίοδος—, « Σχλ. Ἑρξφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δωδεκάλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 12 λίνα (κλωσταῖς, κλωναῖς, [Τουρκ.] κάτια).

Δωδεκαμελής(-ρής), έος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ 12 μέλη ἢ μέρη.

Δωδεκάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 12 μῆνας. «Χρόνος—,» Πλδ., τὸ ἔτος. 2) δωδεκαμηνήτικος, (δηλ.) χρονιάρικος. «Παῖς—,» Ἡσ.

Δωδεκαμήχανος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μεταχειριζόμενος 12 μηχανάς (12 τέχνας, 12 τρόπους), (ἐν γέν.) = Πολυμήχανος.

Δωδεκαμναιαῖος καὶ

Δωδεκαμναῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων (ἢ συμποσούμενος εἰς) 12 μνᾶς.

Δωδεκάμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ διῃρημένος εἰς 12 μοίρας (μέρη).

Δωδεκάμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 μορφὰς (πρόσωπα), = Δωδεκάεδρος.

Δωδεκάμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπομείνας 12 μόχθους. «Ἡρακλῆς—,» Ἰω. Λυδ.

Δωδεκάνησος (ὁ, ἡ). αἱ 12 νῆσοι (αἱ ἄλλ. Κυκλάδες) τοῦ Αἰγ. πελάγους.

Δωδεκάπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεννήσας) 12 παῖδας. «Νιόβη («Ἰακώβ)—,» Ἐπγρ.

Δωδεκάπαλαι, ἐπίρ. (Κωμ.) ἀντὶ Πρόπαλαι, πρὸ πολλοῦ.

Δωδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 12 πηχῶν.

Δωδεκαπλάσιος, α, ον, (ᾗ ἐπίρ.)-ίως, =τῷ

Δωδεκαπλοῦς (ὁ, ἡ). δώδεκα φοραῖς τόσος.

Δωδεκάπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) 12 πόλεις.

Δωδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). 12 ποδῶν (μήκους), (ἴδε Δεκάπους).

Δωδεκαπρόφητον(τὸ). οἱ 12 (μεγάλοι) προφῆται.

Δωδεκάπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 πύλας. «Πόλις—,» Μαλαλ.

Δωδεκάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 12 τὸν ἀριθμὸν (πρόσωπα ἢ πράγματα).

Δωδεκάρχης, ου (ὁ), = Δωδεκάδαρχος.

Δωδεκάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 12 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 12 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.), δωδεκάδα, (Ἰταλ.) δούζινα.

Δωδεκάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διερχόμενος 12 (χρονικὰ ἢ μουσικὰ) σημεῖα. «Ἥλιος («Κύκλος κτλ.)—,» (παρβλ. Δωδεκαζώδιος).

Δωδεκάσκαλμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ 12 σκαρμοὺς (συνκόχ.) κωπιά.

Δωδεκάσκυτος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος (συνεῤῥαμμένος) ἀπὸ 12 σκύτη (τομάρια).

Δωδεκαστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος 12 στάδια.

Δωδεκαστάσιος (ὁ, ἡ), [δώδεκα, ἵστημι]. ὁ βαρύνων (ἐπμ.) ἀξίζων δωδεκάκις πλειότερον ἄλλου.

Δωδεκαστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κορμοὺς) στελέχη (ᾗ μτφορ.) τέκνα.

Δωδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) συγκείμενος ἀπὸ 12 συλλαβάς.

Δωδεκαταῖος, α, ον. Εἰς ἢ Μετὰ 12 ἡμέρας. «Φύεται («Θάπτεται)—,» Θφρ., Πλάτ. «Νῦν δὲ δωδεκατ. ἀφ' ᾧ νιν οὐκ εἶδον,» Θκρ., ἔχω (ἢ ἔχει τῷρα 12 ἡμέρας ἀφ' οὗ δὲν τὸν εἶδα.

Δωδεκάτεχνος (ὁ, ἡ), =Δωδεκαμήχανος.

Δωδεκατημόριον (τὸ). τὸ δωδέκατον μέρος τινὸς πράγματος.

Δωδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἕνδεκα. «Δωδέκατος ἄροτος,» Σοφ. «Δωδέκατος δὲ Νέςωρ,» Ἡσ. «Μηνὸς δυοδεκάτῃ,» αὐτ. ||. «Δωδέκατον,» ἀντὶ Δωδεκατημόριον, Στρ.

Δωδεκαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δωδεκάκις τοῦ ἔτους (δηλ. κάθε μῆνα).

Δωδεκάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 12 φύλλα. «Ῥόδον—,» Θφρ.

Δωδεκάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) 12 φυλάς. «Τὸ δωδεκάφυλλον,» Ἐκκλησ., αἱ 12 φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ.

Δωδεκάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φωτιζόμενος ἀπὸ) 12 φῶτα. ||. (οὐσ.) Δωδεκάφωτον (τὸ), εἶδ. μανουαλίου ἢ πολυκανδήλου.

Δωδεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 χορδάς.

Δωδεκαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ 12 τρόπους.

Δωδεκάωρος (ὁ, ἡ). 12 ὡρῶν. «Δωδεκάωρον,» Σχλ., τὸ διάστημα τῶν 12 ὡρῶν.

Δωδεκετηρίς, ίδος (ἡ), = Δωδεκαετηρίς.

Δωδεκέτης, εος (ὁ, ἡ) καὶ Δωδεκέτις, ιδος (ἡ), = Δωδεκαέτης.

Δωδεκεύς, έως (ὁ), τὸ μέτρον ὁ Χοεὺς, (διότι χωρεῖ 12 κοτύλας).

Δωδεκηΐς ᾗ (κρ.) Δωδεκῆς, ίδος (ἡ), = Δωδεκαΐς.

Δωδεκήμερος, ἴδε Δωδεχήμερος.

Δωδεκόμφαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. πόπανον, εἶδος ζυμαρικοῦ) μὲ 12 ὀμφαλοὺς (ὀμφαλοειδεῖς κοιλότητας) προσφερόμενον εἰς τὴν καλουμένην Δωδεκαΐδα θυσίαν.

Δωδεκήρης, εος (ἡ). (ναῦς) μὲ 12 σειραὶς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Δωδεχήμερος (ὁ, ἡ), = Δωδεκαήμερος, 12 ἡμερῶν, δωδεκαημερήτικος. ||. (οὐσ.) Δωδεχήμερος (ἡ), = Δωδεκαήμερον (διάστημα), τὸ τρίτον ἑκάστης πρυτανείας, εἶδος ἑβδομάδος. «Τρίτης δωδεκημέρου,» Ἐπγρφ.

Δῴην, Ἀττ. ἀντὶ Δοίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Δώησι, Π. ἀντὶ Δῷ, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδωμι.

Δῶλος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Δοῦλος.

Δῶμα (τὸ), [δέμω]. (κατὰ λέξ.) κτίριον, οἰκοδόμημα· (ἐν γέν.) οἶκος, κατοικία· (ἰδιαιτ.) σάλλα, κάμαρα (κυρ. μεγάλη, τῆς ὑποδοχῆς). (σπνττ. καὶ Π.) πόλις. «Δῶμα Καδμεῖον,» Σοφ., (μτφορ.) οἰκογένεια· «Συμφορὰ δωμάτων,» Εὐρ. (μτγν.) τὸ ἐπάνωθεν τῆς στέγης ἐπίπεδον, (κοιν.) δῶμα. «Κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων,» Γρφ. (ἴσ. ᾗ τὸ) «Λύχνα καίουσι περὶ τὰ δώματα κύκλω,» Ἡρ. (Β'. 62.).

Δωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δῶμα, κάμαρα (μικρή).

Δωματίτης, υ (ὁ) ᾗ Δωματίτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δῶμα (ὀσπίτιον), οἰκιακός.

Δωματοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Οἰκοφθορέω, φθείρω (κατεξοδεύω, ἀφανίζω) τὴν περιουσίαν μου.

Δωματόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. 'σπιτόνω. ||. (μσ.) 'σπιτόνομαι, βαςῶ (ἀποκτῶ) 'σπίτι, δούλους κτλ.

Δωμάω(έω)-ῶ καὶ (μσ.) -ῶμαι, Μ. ήσω, -ῶμαι, Π. = Δέμω, κτίζω, οἰκοδομῶ, (ὅθεν

Δώμησις, εως (ἡ), Π. καὶ

Δωμητὺς, ύος (ἡ), Π. ἰων. κτίσιμον, οἰκοδομή.

Δωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δομήτωρ.

Δῶναξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Δόναξ.

Δώομεν, Π. ἀντὶ Δῶμεν (ἀ. ἐν. πρσ. τοῦ) ἐνεργ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδωμι.

Δωρεὰ (ἡ), = Δῶρον, χάρισμα, βραβεῖον, ἀντιμισθία· προνόμιον· εὐεργεσία. ||. Δωρεὰν (ἐλλ. τῆς Κατὰ), ἐπίρ. Χωρὶς πληρωμὴν, χάρισμα, (Τουρκ.) τζάμπα. (εἰς τὴν Γρφ.) χωρὶς αἰτίαν, χωρὶς λόγον· εἰς μάτην. «Οἱ μισοῦντές με δωρεὰν,» Ψαλμ. «Εἰ γὰρ διὰ Νόμου δικαιοσύνη· ἄρα Χριστὸς δωρεὰν ἀπέθανε,» Ἀπος.

Δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω (Δίδω) δωρεὰν, χαρίζω· φιλοδωρῶ. (μὲ αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ἢ τὸ ἀνάπαλιν). «Τῷ δὲ . . ἵππον ᾗ ἄλλα ἐδωρήσατο,» Ξεν. «Δωρέεσθαι οὐκ ςατῆρσιν ἑκάςον,» Ἡρ. (καὶ πθ.) «Ἀγαθὸν τῷ θνητῶν γενει δωρηθὲν ἐκ θεῶν,» Πλάτ.

Δωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Δωρέομαι-οῦμαι.

Δώρημα(τὸ). τὸ δωρηθὲν, δῶρον, χάρισμα.

Δωρηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίζῃ, ἐλευθέριος.

Δωρητὴρ (ὁ), Π. ὁ δωρούμενος, χαριστὴς, (ἐν γέν.) = Δοτήρ.

Δωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς) τὸ δωρεῖσθαι, Δωρηματικός.

Δωρητὸς, ἡ ἡ ὸς, όν. Ὁ χαρισθεὶς (δοθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ δοθῇ ὡς δῶρον). 2) ὁ λαμβάνων (δεχόμενος, ἐξιλεούμενος μὲ) δῶρα.

Δωριάζω, Μ. άσω, = Δωρίζω.

Δωριακὸς, ἡ, όν, = Δωρικός.

Δωρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι ('Ομιλῶ, Ἐνδύομαι, [ἐν γέν.] Φέρομαι ὡσὰν) τοὺς Δωριεῖς. ||. (πθ.) γράφομαι ἢ προφέρομαι κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον. «Δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος ποιήματα,» Γρμτ.

Δώριος, α ἡ ος, ον καὶ

Δωρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Δωριεῖς.

Δωριμαῖος, α, ον. Ὁ διδόμενος ὡς δῶρον.

Δωρὶς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) = Δωρική. «Διάλεκτος («Ἐσθὴς,» Γυνὴ κτλ.)—.» ||. (οὐσ. ἐνν. γῆ), ἡ χώρα (ὁ τόπος) τῶν Δωριέων.

;Δωρὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Δορὶς (μάχαιρα).

Δωρισμὸς (ὁ). τὸ δωρίζειν (ὁμιλεῖν καθὼς οἱ Δωριεῖς), ἰδιωτισμὸς Δωρικός.

Δωριστὶ, ἐπίρ. = Δωρικῶς, κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν, [ἐν γέν.] κατὰ μίμησιν) τῶν Δωριέων. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Δωροδοκιστί.

Δωρίτης, ου (ὁ). (ἀγὼν) εἰς τὸν ὁπ. ἐλάμβανεν ὁ νικητὴς δῶρον.

Δωροβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Δωροφάγος.

Δωροδείπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος (διανέμων) τὸ δεῖπνον.

Δωροδέκτης, ου (ὁ). ὁ δεχόμενος ('παίρνων) δῶρα.

Δωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι (Λαμβάνω, Διαφθείρομαι μὲ, ἢ Δίδω, Διαφθείρω τινὰ μὲ) δῶρα, (Τουρκ.) 'παίρνω ἢ δίδω ῥουσφέτι. «Ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολύ,» Ἡσ. «Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεδωροδοκηκότ' αὐτὸν ᾗ πεπρακότα πάντ' ἐξελέγξει,» Δμ. «Δωροδοκῶ παρὰ σοῦ,»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰσχ. « Τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν ὕρχας οἴνου, δάπιδας, τυρὸν, « Ἀρρφ.. » Πρῶτος δοκεῖ δικαστήριον δωροδοκῆσαι, « Διόδ. (καὶ πθ.) » Ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται, « Δημ. » Χρήμασι δωροδοκηθέντες, « Δ. Ἀλ. (ὅθεν) » Τὸ δωροδοκούμενον, « Δείν., ἀντὶ τὸ-

Δωροδόκημα (τὸ). τὸ λαμβανόμενον ἢ διδόμενον πρὸς δωροδοκίαν, (Τερκ.) ῥωσφέτι.

Δωροδοκητί(στί), ἐπίῤῥ. Διὰ Δωροδοκίας, (ἴδε Δωριστί).

Δωροδοκία (ἡ). τὸ δωροδοκεῖν (λαμβάνειν ἢ δίδειν [πρὸς δεκασμὸν] δῶρα).

;Δωροδοκιστί, ἐπίῤῥ. = Δωροδοκητί.

Δωροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (λαμβάνων, διαφθειρόμενος μὲ) δῶρα. 2) ὁ δίδων (διαφθείρων τινὰ μὲ) δῶρα, Ἀρετ.

Δωροδοσία (ἡ). τὸ δίδειν (προσφέρειν) δῶρα, [ἐκ τοῦ

Δωροδότης, ου (ὁ), = Δωρητὴρ, δοτήρ.

Δωροδοχεῖον (τὸ), ὑπομνηματ. ἑρμην. τοῦ (Ἑβρ.) Κορβανᾶς.

Δωροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δωροδοκέω.

Δωροκοπία (ἡ), = Δωροδοκία.

Δωροληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δωρολήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων δῶρα, δωροδόκος.

Δωροληψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν δῶρα, δωροδοκία.

Δῶρον (τὸ), [δίδωμι]. χάρισμα, (Τουρκ.) πεσκέσι. » Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, « Σοφ. » Δώρων γραφὴ, « Αἰσχ., ἡ κατὰ τῶν δωροδοκούντων, (ὅθεν) » Δώρων ἁλῶναι, « Θμς. 2) εἶδος μέτρ. ἑκτάσ. 4 δακτ. ἢ ἄλλ. Παλαιστὴ, (ὅθεν τὸ Ἐκκαιδεκάδωρος).

Δωροξενία (ἡ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Δωροξενίας γραφὴ, « Ἀρστ., ἡ κατὰ τοῦ ξένου, ὅς τις, πολιτογραφηθεὶς παρανόμως καὶ κατηγορηθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἀπέφυγε δωροδοκήσας τοὺς κριτάς.

Δωροτελέω-ῶ, Μ. έσω, = Δωροφορέω.

Δωροφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων δῶρα, δωρολήπτης.

Δωροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Προσφέρω δῶρα, (συγχ. τοῦ Δορυφορέω).

Δωροφορία (ἡ). προσφορὰ δώρων.

Δωροφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δωροφοροῦντα ἢ γινόμενος ἐν εἴδει δωροφορίας, [ἐκ τοῦ

Δωροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προσφέρων) δῶρα· ὑπήκοος φόρου ὑποτελής.

Δωρύσσο(ττο)μαι, Μ. ύξομαι, Δ. ἀντὶ Δωρεόμαι.

Δὼς (ἡ), Π. (ἄκλ.), ἀντὶ Δόσις.

Δωσείω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ δώσω.

Δωσέμεναι, Π. ἀντὶ Δώσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶσι, γ'. πλθ. καὶ

Δῷσι, Π. ἀντὶ Δῷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δωσίδικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς (ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ δίδῃ) δίκην, παραδίδων ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς τὸ δικαστήριον, (Γαλλ.) responsable.

Δωσοῦνται, Δ. ἀντὶ Δώσουσι, γ'. πλθ. πρστοῦ ἐνεργ. μέλλ. τοῦ Δίδωμι.

Δώτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Δωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Δοτήρ.

Δώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Δότης.

Δωτινάζω, Μ. άσω, Π. Ἰων. Συνάζω δῶρα, [ἐκ τοῦ

Δωτίνη (ἡ), Π. Ἰων. = Δῶρον, δωρεὰ. ||. Δωτίνην (ἑλλ. προθ.), ἐπίῤῥ. Χάρισμα, δωρεάν.

Δωτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δωτίνη.

Δώτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δοτήρ.

Δώω, Π. ἀντὶ Δῶ, ἀ. ἐν. καὶ

Δώωσι, Π. ἀντὶ Δῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Ε

ΕΑΑ

Ε, ε, ἐψιλὸν (τὸ), (ἄκλ.) τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) ε', πέντε (5) ἢ πέμπτος, η, ον καὶ, ς, πέντε χιλιάδες (5000).

Ἑ ἢ Ἕ, Ἰων. καὶ Π. (αἰτ. τῆς ἀντων. Ὅς) ἀντὶ Ἑαυτὸν ἢ Αὐτὸν, ἣν, ὁ.

Ἕ ἢ (συχνότ.) Ἔ ἔ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφρ. πόνον ἢ θλίψιν). » Ἰώ μοι μοι, ἔ ἔ ἔ ἔ, « Αἰσχ., (ὅθεν καὶ ὁ Ἔλεγος, παρβλ. Αἴ).

Ἔ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἔα, Π. παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔα, Π. ἀντὶ Ἔαε-α, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἔα, (κυρ.) β'. ἐν. πρσ. τῆς προς. τοῦ Ἑάω. » Μηδὲ ἔα νέας ἅλαδ' ἑλκέμεν, Ἰλ. Β. ||. (ἐκλαμβ. ὡς) ἐπίῤῥ. ἢ ἐπιφών. (ἐκφρ. Α'.) Θαυμ. ἢ Ἔκπλ. (ἀναλογ. τῷ κοιν.) μπᾶ! μπρέ! » Ἔα, τουτὶ τί ἦν; « Ἀρφ. (καὶ διπλ.) » Ἔα, ἔα, τί δή ποθ' ἥδε δέλτος κτλ.; « Εὐρ. (Β'. δυσαρέσκειαν:) ἔ! ὄφ! » Ὁ δὲ, τὴν θύραν ἀνοίξας, Ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ, « Πλάτ. (Γ'. πόνον ἢ θλίψιν) » Ἀ ἄ, ἔα ἔα, « Αἰσχλ. « Ἔα πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς, « Σιν. » Ἔα, τί ἡμῖν ᾖ σοὶ, Ἰησοῦ; « Γρφ. (Δ'. παρακελ.) ἀντὶ τοῦ Εἴα. » Ἔα δὲ, ἄνθρωπος σαπρία καὶ υἱὸς ἀνθρώπου σκώληξ, « Ἰώδ.

Ἔα, Ἰων. ἀντὶ Ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί

Ἐᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ ὑποτ. τοῦ Ἑάω.

Ἑᾶ, Ἰων. Π. οὐδ. πλθ. καὶ

Ἑᾷ, Π. Δ. δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός,

Ἑάσ, Π. ἀντὶ Ἑᾷ.

ΕΑΝ

Ἔαγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. καὶ

Ἐάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἔαγμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄγμα, σύντριμμα.

Ἔαδον, ες, ε, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐαδὼς, ότος (ὁ), πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἐ(Ἐ)άλην, Π. πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Εἴλλω ἢ Εἰλέω.

Ἐάλωκα, πρκ καὶ

Ἑάλων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἐᾷν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐάω.

Ἐὰν [εἰ, ἄν], σύνδ. Ὑποθετ. (ἐπὶ τῶν ἐκ πείρας γνωσθῶν περιστάσεων, καθ' ὃ ᾖ διαφέρει τοῦ Εἰ· φέρεται πρὸς ὑποτ. καὶ σπν. πρὸς εὐκτ., καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ) ἂν, ἀνίσως. » Ἐὰν τις ἐλαίαν Ἀθήνησιν ἐξορύττῃ, ἐὰν μὴ εἰς ἱερὸν, « Δημ. » Ἂν τ' ἄρχῃ καὶ ἐὰν μὴ, « Πλάτ. » Ἐὰν δὲ καὶ γνοίη τις, « Πλθ. (σπνττ. δὲ καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. καὶ πρὸς ὁρστ.) » Εἰ δὲ καὶ ἕτερα ποιήματά εἰσιν Ὁμήρου.. καὶ ἐὰν ἡ Ἰλιὰς τῆς Ὀδυσσείας προπεπόνηται, ἢ καὶ ἀνάπαλιν, ἄλλοις τοῦτο ἐξήτασται, « Εὐρ. 2) (μτγν.) Ἀοριστολογ. (μὲ ἀναφορ. ἀντνμ. ἢ ἐπίῤῥ. ἀντὶ τοῦ Ἂν). » Ὃς ἐὰν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν, « Γρφ. » Ἀκολουθήσωσοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, « αὐτ., (παρβλ. Ἂν καὶ Εἰ).

Ἐάνδανον, Ἀττ. ἢ Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤνδανον, παρτ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἐανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἐανὸν (λεπτὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ) χιτῶνα, (ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς).

ΕΑΡ

Ἐανὸς [ἐννυμι], ἡ, όν, Π. (ἐπίθ.) ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ἐνδυμασίαν, (ἐπιμ.) λεπτὸς ᾖ ἐλαφρὸς (καὶ πρὸς τοῦτο) ἀραιὸς, (κοιν.) Ἀγανὸς (δηλ. ὄχι κρυστός). (κατ' ἔκτ.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπῆς. » Πέπλος (« Αἰς, « Κασσίτερος)—, « Ὅμ. ||. (οὐσ.) φόρεμα μεγαλοπρεπές, (κυρ. δὲ) σκέπασμα λεπτὸν τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) voile.

Ἔανται, Ἰων. ἀντὶ Ἦνται, πρκ. καὶ

Ἔαντο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, ὑπερσ. τοῦ Ἧμαι.

Ἔαξα, Ἀττ. ἀντὶ Ἧξα, ἐνεργ. ἀόρ. ἁ. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἔαρ [συγγ. τῷ ἀὴρ], ἦρος καὶ Π. ἔαρος (τὸ). ἡ ἄνοιξις (ἡ πρώτη τῶν 4 ὡρῶν τοῦ ἔτους). » Τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος ἦδη καὶ πρὸς ἔαρ, « Θκ. » Ἅμα ἦρι, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Πόλεως ἔαρ οἱ ἔφηβοι, « Ἀθ. » Ἔαρ ὁρῶσα, « Θκρ., ἔχουσα θελκτικὸν (ἡδονικὸν) βλέμμα. 2) (συνκδχ.) τὸ πρώτιστον (τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος, ἢ ἀκμὴ) κάθε πράγματος. » Γενύων ἔαρ, « Ἐπγρ., (καὶ (τρπ.) » Χαρίτων (« Ἡμνων) —, « αὐτ. » Τῶν καλῶν οὐ μόνον τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον κάλλιστον, « Αἰλ. (ὅθεν 3) (ἐπὶ ζ.) τὸ αἷμα, (ἐπὶ φυτ.) τὸ πάχος, ὁ χυμὸς, ἡ οὐσία. » Φονοιο θερμὸν ἔαρ, « Ὀππ. « Ἔαρ ἐλαίας, « Νίκ., τὸ λάδι. » Λύχνου πῖον ἔαρ, « Καλλ. 4) Π. (κυρ. κατὰ δοτ.) τὸ πρωΐ. » Ἦρι μάλα, « Ὅμ.

Ἐαρίδρεπτος καὶ Ἐαρίδροπος (ὁ, ἡ), Π. [ἔαρ, δρέπω]. ὁ κοπτόμενος (θεριζόμενος) τὴν ἄνοιξιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐαρίζω, Μ. ἰσω. Περνῶ (Διατρίβω) πουθενὰ τὸ ἔαρ. 2) ἔχω ἔαρ, (δηλ.) ἀνθίζω πρασινίζω κτλ.

Ἐαρινός, ή, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ινῶς. Ὁ γινόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς) τὸ ἔαρ, (ἡμέρα, ἄνθος κτλ.) τῆς ἀνοίξεως.

Ἐαρίς, ίδος (ἡ). = Κανθαρίς.

Ἐαρῖτις, ιδος (ἡ), = Ἐαρινή. » Ὥρα—, « Θ. Σιμοκ.

Ἐαροτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων, ἀκμάζων) ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος.

Ἐαρόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν ζωηρότητα) τοῦ ἔαρος, ἀνθηρός, (κοιν.) γλυκειὰ θωριά, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀερόχροος).

Ἐάρτερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἐαρινός.

Ἐᾷς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Ἐάω.

Ἔας, Π. ἀντὶ Ἦς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐᾶς, Π. αἰτ. πλθ. θηλ. καὶ

Ἐᾶς, Δ. γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ἐός.

Ἔασα, Π. ἀντὶ Εἴασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐάω.

Ἔασα, Ἰων. ἀντὶ Ἦσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἥδω.

Ἔασι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἔασκον, Π. ἀντὶ Εἴων, παρτ. τοῦ Ἐάω.

Ἔαται, Ἰων. ἀντὶ Ἧνται, πρκ. τοῦ Ἧμαι.

Ἔατε, Ἰων. ἀντὶ Ἦτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔατο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, ὑπερσ. τοῦ Ἧμαι.

Ἐατέον, θετ. τοῦ Ἐάω.

Ἑαυτότης (ἡ), Φλσφ. τὸ οὐσ. τοῦ

Ἑαυτοῦ καὶ (Ἀττ. κατὰ συναίρ.) Αὐτοῦ, ῆς, οῦ (ἡ δοτ. Ἑαυτῷ, ῇ, ῷ· ἡ αἰτ. Ἑαυτόν, ήν, ό. Πλ. ἡ γεν. Ἑαυτῶν· ἡ δοτ. Ἑαυτοῖς, αῖς, οῖς· ἡ αἰτ. Ἑαυτοὺς, ὰς, ά). ἀντνμ. συνθ. [ἑ, αὐτὸς] ἡ αὐτοπθ. Τὸν ἑαυτὸν 'του ('της, 'των κτλ.). » Τοὺς θεοὺς φησιν ἑαυτῷ νύκτωρ διαλέγεσθαι, « Αἰσχλ. » Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν, « Ξεν. (κοιν.) μὲ τὸν νοῦν του. » Σφάττει ἑαυτὴν, « αὐτ. » Αἴτιόν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ γεγενῆσθαι, « Ἡρωδ. » Ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων, « Φλςρ. » Πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι, « Θκ. » Ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη (ἡ σελήνη) φανῇ, « Σοφ. » Ὃς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει, « Παρ. » Ἡ Ἑλλὰς ἑαυτῆς ἐγένετο, « Ἀρςδ. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κλ., ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. « Ξεν. » Ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτόν, « Γρφ., δηλ. εἰς τὸν οἶκόν του. » Λέγοντός τινος ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ, « Ξεν., (Γαλλ.) chez lui. (ᾗ παραλλ.) » Χωρεῖν εἰκαδ' εἰς ἑαυτῶν, « Ἀρςφ., » Οὐκ ἐὼν παρ' ἑωὐτόν, « Ἱππκρ., δὲν ἦτον εἰς τὰς φρένας του. » Ἐξ (« Ἐκτὸς) ἡ « Ἐντὸς ἑαυτοῦ ἐγένετο, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἴςε ἡμᾶς.. τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους, « Δμ. » Ἐπηγγειλάμεθα ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἑαυτῶν συντάξεως, « Πλβ. (καὶ ἐπὶ β'. πρσ.) » Οὓς ὑμεῖς ἐκβιασάμενοι ταῖς ἑαυτῶν ἀρεταῖς φεύγειν ἠναγκάσατε, « αὐτ. 2) (πλθ. σπν.) ἀντὶ Ἀλλήλων. » Πασσάλοις πολλοῖς διεστῶσιν ἑαυτῶν, « Ἀπλβρ.

Ἐάφθη, Π. ἀντὶ Ἥφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἅπτω.

Ἐάω-ῶ, Μ. ἐάσω (παρτ. Εἴων, ἀόρ, Εἴασα, καὶ πθ. Εἰάθην [σθην], καὶ τὸ θετ. Ἐατέον). (μὲ αἰτ.) Ἀφίνω, παραιτῶ· ἐγκαταλείπω. » Ὧν ἐγὼ τὰ μὲν κατὰ πόλεμον ἔργα.... ἐάσω, « Θκ. » Εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰν, « Ἡρωδ., (καὶ πθ.) » Ἐωμένη γὰρ (ἡ ῥοδῆ) καὶ μὴ ἐπιτεμνομένη, ἀπολοχμοῦται, « Θφρ. » Ὁ σῖτος ἐαθεὶς ἐν τῷ ψύχει, « Ἀρςτ. » Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐάσθωσαν, « Στρβ. 2) (μὲ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) ἀφίνω (ἐπιτρέπω, δίδω καιρὸν ἢ ἄδειαν εἴς) τινα νὰ κάμῃ τι. » Οὐδέ μ' ἔασκες κλαίειν, « Ἰλ. Τ. » Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν, « Ἰλ. Β. «, ἄφες τους νὰ χαθοῦν. » Πόρον δ' οὐκ ἐᾷ περᾷν ὁ μάντις, « Αἰσχλ. » Οἱ μὲν κελεύοντες ἐξιέναι, οἱ δέ τινες οὐκ ἐῶντες, « Θκ.

Ἐάων, Π. (ἀντὶ Ἐήων), γεν. πλθ. οὐδ. τοῦ Ἐύς.

Ἐάων, Αἰολ. ἀντὶ Ἐῶν, γεν, πλθ. θηλ. τοῦ Ἐός.

Ἔβα, Δ. ἀντὶ Ἔβη, γ'. καὶ

Ἔβαν (τὸ α μακρ.), Δ. ἀντὶ Ἔβην, ά. ἐν. ᾗ

Ἔβαν (τὸ α βρχ.), Αἰολ. ἀντὶ Ἔβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Βαίνω.

Ἑβδεμήκοντα, Δ. ἀντὶ Ἑβδομήκοντα.

Ἑβδομαγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνός (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Ἑβδομαγέτας, α, Δ. ἀντὶ Ἑβδομαγέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἑορταζόμενος (ἴδε Ἄγω) κατὰ πᾶσαν ἑβδόμην τοῦ μηνὸς ἢ· ὁ ἑβδομος ἡγεμὼν, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπολλ).

Ἑβδομαδικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ γινόμενος, ἐπαναλαμβανόμενος καθ') ἑβδομάδα.

Ἑβδομάζω, Μ. άσω, (Γρφ.). Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (τὸ σάββατον.)

Ἑβδομαῖος, α, ον, Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (εἰς [ἢ καθ'] ἑπτὰ ἡμέρας). » Ἑβδομαῖος, ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε, « Ξεν.

Ἑβδομάκις, Π. ἀντὶ Ἑπτάκις.

Ἑβδομὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 7 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 7 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.). 3) διάστημα ἡ μέρος χρόνου ἑπταήμερον, (κοιν.) ἑβδομάδα. 4) (σπν.) ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, τὸ σάββατον.

Ἑβδοματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἑβδομαδικός.

Ἑβδόματος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἕβδομος.

Ἑβδομεύω, Μ. εύσω. Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (τοῦ μηνὸς ἢ τῆς ἑβδομάδος ἢ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου μου), (παρβλ. Συνδεκατεύω).

Ἑβδομήκοντα (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. 70, (κοιν.) ἑβδομῆντα.

Ἑβδομηκονταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 70 ἔτη.

Ἑβδομηκονταετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαρκῶν 70 ἔτη.

Ἑβδομηκονταετία (ἡ). 70 ἔτη.

Ἑβδομηκοντάκις, ἐπίρ. 70 φοραῖς.

Ἑβδομηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 70 πηχῶν.

Ἑβδομηκοντὰς, άδος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 70 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.).

Ἑβδομηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑβδομηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). 70 ἐτῶν ἡλικίας, ἑβδομηντάρης, —ισσα.

Ἑβδομηκοστόδυος (ὁ, ἡ). ἑβδομηκοστὸς δεύτερος.

Ἑβδομηκοστόμονον (τὸ). τὸ ἐν τῶν 71.

Ἑβδομηκοστὸς, ή, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 69.

Ἕβδομος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἕξ. » Μὴν—, « Πλ., ὁ Σεπτ. (κατὰ τοὺς Ῥωμ.). » Ἑβδόμη (μετὰ ἢ χ. τοῦ) ἡμέρα, « ἡ 7 τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης) ἢ τῆς ἑβδομάδος, τὸ σάββατον. ||. (οὐδ.) » Τὸ ἑβδόμον, « (Α'.) ἡ ἑβδόμη φορά, (Ξεν. Κ. Π. 8.), (καὶ Β'.) τὸ ἑβδόμον μέρος τινὸς πράγματος, (Ἐπγρ.).

Ἐβεβλήμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Βάλλω.

Ἐβένινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἔβενον.

Ἔβενος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ), εἶδ. 'μαύρου καὶ σκληροῦ δένδρου ἢ ξύλου, (Τουρκ.) ἀμπανόζι.

Ἔβην, ης, η, κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἐβησάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Βαίνω.

Ἐβίου, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Βιόω.

Ἐβίσκος (ἡ), = Ἰβίσκος.

Ἐβίων, ως, ω, ωμεν, κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἐβιωσάμην, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τοῦ Βιόω.

Ἔβλαβεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐβλάβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Βλάπτω.

Ἔβλαστον, ἀόρ. β'. τοῦ Βλαστάνω.

Ἐβλήθην, πθ. ἀόρ. ά, καὶ

Ἐβλήμην, ησο, ητο, κτλ. Π. ἀντὶ Ἐβεβλήμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Βάλλω.

Ἐβουλέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐβούλοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἐβουλήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Βούλομαι.

Ἐβράχην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Βρέχω.

Ἐβωσάμην, Δ. ἀντὶ Ἐβοησάμην, μσ. καὶ

Ἐβώσθην, Δ. ἀντὶ Ἐβοήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Βοάω.

Ἔγγαγγις, ιδος (ἡ), = Γαγγίτης.

Ἔγγαιος (ὁ, ἡ), = Ἔγγειος.

Ἐγγαλακτόομαι-οῦμαι, Μ- ώσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) γάλα, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκγαλακτόομαι).

Ἐγγαληνίζω, Μ. ίσω. (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) Διαμένω ἥσυχος (γαληνιαῖος).

Ἔγγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὢν ἀκόμη εἰς τὸ) γάλα.

Ἐγγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκειοῦμαι (Συγγενεύω) πρός τινα διὰ γάμου, συμπεθεριάζω.

Ἐγγαμίζω, Μ. ίσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκγαμίζω.

Ἐγγάμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, Γαμήλιος.

Ἔγγαμος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄγαμος, δηλ.) ὑπανδρευμένος, νυμφευμένος.

Ἐγγαστρίζομαι, Μ. ίσομαι. Γεμίζω Βάλλω μέσα εἰς) τὴν γαστέρα μου, τρώγω ἢ ἐγγαστρόνομαι (ς).

Ἐγγαστρίμαντις, εως καὶ

Ἐγγαστρίμυθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ᾗ κατὰ λέξ.) ὁ ὁμιλῶν ἐπιτηδείως μὲ κλεισμένον στόμα (ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ φωνὴ ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν κοιλίαν του)· (Γρφ.) μάντις ἢ προφήτης (χρησμοδοτῶν τοιουτοτρόπως).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ἐκ τοῦ στήθους ὑπεψόφει, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι, « Ἱππκρ.
Ἐγγάστριος (ὁ, ἡ), ὁ ἐντὸς τῆς (μητρικῆς κυρ.) γαστρός. 2) (μτγν.)=Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένος.
Ἐγγαστρίτης, ου (ὁ), = Ἐγγαστρίμυθος.
Ἐγ-γαυριάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ
Ἐγ-γαυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Καυχῶμαι (Ὑπερηφανεύομαι, Καμαρόνω) διά τι.
Ἐγγέγαα, Π. ἀντὶ Ἐγγέγονα, πρκ. τοῦ Ἐγγίνομαι.
Ἐγγεγύηκα, ἀντὶ Ἠγγύηκα καὶ
Ἐγγεγύημαι, ἀντὶ Ἠγγύημαι, πρκ. τοῦ Ἐγγυάω.
Ἐγγείνωνται, Π. (ἀντὶ Ἐγγεννήσωσι), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγγίνομαι.
Ἔγγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς γῆς (χωμένος). « Τῶν λίθων τὰ ἔγγαια μαλακώτερα τῶν ἐπιπολῆς, « Πλ. » Θεοὶ ἔγγαιοι, « οἱ ἄλλ. Χθόνιοι. 2) ἐντόπιος. » Τὰν ἐγγαίαν ἦδαν, « Αἰσχλ., τὴν ἐγχώριον νεολαίαν. » Τῶν ὑπερορίων ζέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια (ἐνν. κτήματα) αὖ καρποῦμαι, « Ξεν. 3) ὁ συνιστάμενος (κείμενος ἐπάνω) εἰς γῆν. » Κτῆσις (»Οὐσία)—, « Πλ., Λσ., ἡ ἀκίνητος. » Οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγαίου συμβολαίου, « Δμ. (ὅθεν) » Τόκοι ἔγγειοι, « Δμ. καὶ » Χρήματα ἔγγαια, « Αξ., τὰ τοκιζόμενα ἐπὶ ὑποθήκῃ τοιούτων κτημάτων. 4) ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάρχων εἰς τὴν γῆν (εἰς τὴν ξηράν). » Φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον, « Πλάτ. » Ἔγγειοι καὶ ἐναέριοι, « Θμ.
Ἐγγειότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ἐντὸς τῆς γῆς. » Τὰ ὄζνα ἐγγειότοκα, « Θφρ.
Ἐγγειόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.), ὁ ἔχων πρόγειρα (ἐγγιζοντα τὴν γῆν) φύλλα.
Ἐγγείσωμα (τὸ), (χειρουργ.). σύντριμμα τοῦ κρανίου εἰς τρόπον ὥστε τὰ κομμάτια σκεπάζονται τὸ ἓν ὑπὸ τοῦ ἄλλου καθὼς τὰ κεραμίδια τῆς στέγης (τοῦ γείσου).
Ἐγγελαστής, οῦ (ὁ). περιγελαστής, [ἐκ τοῦ
Ἐγ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γελῶ μέ τινα, τὸν περιγελῶ κατὰ πρόσωπον. »Ὥστε μὴ Ἀγελᾶν (ὅπω κακῶς γράφεται μὴ γελᾶν) Βάκχας ἐμοί, « Εὐρ. 2) γελῶν παίζω μετά τινος. » Λεπτὴ αὖρα κύμασιν ἐγγελῶσα, « Ἐπγρ.
Ἐγγενής, ές (ὁ, ἡ). αὐτόχθων, ἐντόπιος. 2) ὁ ἐντὸς τοῦ (ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ) γένους, συγγενὴς· γνήσιος. 3) συγγενικός. 4) ἔμφυτος.
Ἐγ-γενάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντίκτω.
Ἐγγενῶς, ἐπίρ. Γνησίως, καθὼς ἀνήκει εἰς ἐγγενεῖς.
Ἐγ-γεύω, Μ. γεύσω. Κάμνω (Δίδω εἴς) τινα νὰ γευθῇ. ‖. (μσ.) γεύομαι, δοκιμάζω (διὰ τῆς γεύσεως).
Ἐγγήραμα (τὸ). ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἐγγηράσκει τις.
Ἐγ-γηράσκω, Μ. γηράσω. (μὲ δοτ.) Γηράσκω (ἀσχολούμενος) εἰς ἐν ἔργον ἢ διατρίβων) εἰς ἕνα τόπον.
Ἐγ-γηριτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γηροκομῶ τινα (ἀσχολούμενον) εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.
Ἐγ-γίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ἐγενόμην κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἢ Γεννῶμαι (Φυτρόνω) ἐντός τινος. » Εὐρύπυλον, Διβύῃ ἐγγεγαῶτα, « Ἀπλλν. » Ἐν τούτῳ τρωκτὰ ἐγγίνεται « Ἡρ. 2) (ερτπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) συμβαίνω, γίνομαι. » Ἕλκος ἐγγίνεται, « Ἱππκρ. » Στάσεως ἐγγενομένης, « Πλ6. » Δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγενόμεναι, « Θκ. » Καὶ ἱππομαχία τις ἐνεγένετο, « αὐτ. » Ἐγγενόμενος δέ τις Δυκομήδης, « Ξεν. » Ἐὰν ἐγγίνηταί μοι σχολή, « Δ. Ἀλ. 3) (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. » Χρόνων ἐγγεγενημένων, « Δμ. » Διατριβῆς ἐγγιγνομένης, « Πλ6., (παρβλ. Διαγίγνομαι). 4) εἶνε συγχωρημένον ἢ δυνατόν, ἐνδέχεται. » Ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον μή ποτε ἐγγένηται, « Ἡρ. (καὶ μὲ ἄπαρ.) » Ἵνα δ' ἐγγίνηται αὐτῷ καὶ περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, « Αἰσχ. » Ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀτιμῶσαι, « Ἰσ.
Ἐγ-γιγνώσκω (-γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Γνωρίζω (Ἀξιεύρω) ἐκ πείρας, εἶμαι ἔμπειρος.
Ἐγγίζω [ἐγγύς], Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ ἐπίρ. ἐκ δ'.) Πλησιάζω. (μτνμ.) συγγενεύω.
Ἔγγιον, ἐπίρ. = Ἐγγυτέρω.
Ἔγγιστα, ἐπίρ. = Ἐγγυτάτω.
Ἔγγιστος, η, ον, = Ἐγγύτατος.
Ἐγγίων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐγγύτερος.
Ἐγγλαυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλαυκὸς (τὸ χρῶμα), κλίνων πρὸς τὸ γλαυκόν.
Ἐγ-γλάφω, Μ. γλάψω, = Ἐγγλύφω.
Ἔγγλ.σχρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων γλισχρότητά τινα, ὀλίγον μυξώδης.
Ἐγ-γλυκάζω, Μ. άσω, = Ἐγγλύσσω.
Ἐγ-γλυκαίνω, Π. ανῶ, = Γλυκαίνω.
Ἔγγλυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλυκὺς, γλυκίζων, γλυκουτσικος.
Ἔγγλυμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐγγλύφεται (ἐγκολάπτεται) εἴς τι, Ἐγχάραγμα.
Ἐγ-γλύσσω (χ. Μ.). Εἶμαι ὀλίγον τι γλυκὺς, γλυκίζω.
Ἐγγλύφω, Μ. γλύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γλύφω (Σκαλίζω) τι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., Ἐγχαράσσω.
Ἐγγλωσσο(στο)στόμιον, ορος (ὁ, ἡ), (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἐγχειρογάστωρ), ὁ τρεφόμενος μὲ τὴν γλῶσσάν του, διαλήτορος σχῆμ., συκοφάντης.
Ἔγγλωσσος (στος), ου (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς γλώσσης γινόμενος.
Ἐγγ.λωσσοτιπιω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.). Ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, τὸ ἀναφέρω (κοιν. τὸ κοπανίζω) ἀδιακόπως.
Ἐγ-γοητεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμβάλλω (Προξενῶ) τι εἰς ἄλλο διὰ γοητείας.
Ἐγ-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω (Προσαρμόζω) τι ἐν εἴδει γόμφου ἢ διὰ γόμφων.
Ἐγγόμφωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.
Ἐγγόνη (ἡ). ἐγγονή, (θηλ. τοῦ
Ἔγγονος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) = Ἔκγονος, ἀπόγονος. ‖. (οὖσ. συνήθ.) = Γιΐδοῦς ἢ Θυγατριδοῦς, ἐγγονός,—νή. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) = Γέννημα, τέκνον. » Ἐν πᾶσι τοῖς ζώοις ἀτελῆ τὰ τῶν νέων ἔγγονα, « Ἀρστ.
Ἐγγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γραμμάτων (ἐγγράφως) παριστανόμενος.
Ἔγγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γραμμῶν ἢ γραμμάτων εἰκονιζόμενος, ἔγγραφος. » Μουσικὴ—, « Φ.λ.
Ἐγγραπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγγράφω.
Ἔγγραπτος (ὁ, ἡ), = Ἔγγραφος.
Ἐγγραύλης, ου, καὶ
Ἔγγραυλις [,], εως, ἡ
Ἐγγραυλίς, ίδος (ἡ), = Ἐγκρασίγολος.
Ἐγγραφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγγράφειν, πέρασμα εἰς τὸ κατάστιχον, καταγραφή.
Ἔγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγράφως (διὰ γραμμάτων) ἐκτεθειμένος. 2) (ἐκκλησ.) ὁ περιεχόμενος εἰς τὰς Θ. Γραφ. » Ἔγγραφος ἡ θεότης τοῦ πνεύματος, « Γρτ ‖. (οὖσ. ἢ ἀλλ.) Ἔγγραφον (τό), « ἡ ἔγγραφος ὁμολογία.
Ἐγ-γράφω, Μ. γράψω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.). (κυρ.) Σκαλίζω (συνηθέστ.) Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· περνῶ εἰς κατάστιχον (κτλπ.), καταγράφω· καταχωρίζω· (τρπ.) ἐντυπόνω. » Ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράψουσι, « Θφρ. » Εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις, « Ξεν. (καὶ παραλλ.) » Ἔγγραψον ὅρκους τριποδὸς ἐν κύτει, « Εὐρ. » Ταῦτ' ἐστὶ τὰν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα, « Πλ. (καὶ ἀντιστρόφ.) « Δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα, « Σοφ. » Πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι τὸν υἱόν, « Δμ. « Δι' ὃν εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης, « Αἰσχ. » Ἐνεγράφης λεπτοταξίου, καὶ τὸν γραψάμενον χρήμασι πείσας ἐσώθης, « αὐτ. » Ζῶα ἐωυτοῖσι ἐς τὴν ἐαθῆτα ἐγγράφειν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Παιδίον τῷ πίνακι ἐνεγέγραπτο, « Δ. Κάτ. (καὶ μσ.) » Ἐγγραψάμενοι ταῖς συνθήκαις ταῦτα, « Δ. Ἀλ.
Ἐγγράφως, ἐπίρ. Διὰ γραμμάτων.
Ἐγγύα (ά), Δ. ἀντὶ Ἐγγύη.
Ἐγ-γυαλίζω [ἐν γύαλον], Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἐγχειρίζω, παραδίδω.
Ἐγγυάω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠγγύων, ἀόρ. Ἠγγύ [ἢ Ἐνεγγύ] ησα, πρκ. Ἠγγύ (ἢ Ἐγγεγύ) ηκα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), (κατὰ λέξ.) = Ἐγγυαλίζω, παραδίδω (κυρ. ἐνέχυρον ἢ ὡς ἐνέχυρον, μὲ ἐγγύησιν). » Ἐμαυτὸν αὐτοῖς ἐγγυῶμαι τὸν ἄνδρα τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς, « Αντφ. (ὅθεν 2) ἀρραβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω. » Ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι, « Ἡρ. 3) (σπν.) = Ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ. » Ἐνεγγύησε πειρᾶσαι τὰ πέρατα, « Θεοφίλ. (Ἱστορ. Π'. 4). ‖. (μσ.) γίνομαι (ὑποχρεοῦμαι ὡς) ἐγγυητής, δίδω ἐγγύησιν. » Ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, « Ὅμ., Πλάτ., Ἀκ. » Ἐὰν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, « Γρφ. » Ἐγγυήσασθέ με πρὸς αὐτόν, « Πλάτ. (καὶ μὲ ἄπαρ.). » Εἴ μοι ἐγγυᾷ ἥξειν ἐκεῖνον, « Ἀρχ. 2) ἀρραβωνίζομαι ἢ νυμφεύομαι. » Ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, « Δμ. » Ἐγγυᾶσθαι δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μήτε εὐγενεστέρας πολλῷ μήτε πλουσιωτέρας, « Πλ., [ἐκ τοῦ
Ἐγγύη (ἡ), [ἐν γυίοις]. ἐγγύησις. 2) ἀρραβών, συμφωνία ὑπανδρείας.
Ἐγγύησις [ἐγγυάω], εως (ἡ), = Ἐγγύη.
Ἐγγυητής, ῆ (ὁ), ὁ δίδων ἐγγύησιν, (Γρμ.) κεφάλ. » Ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων ὁ νόμος, « Ἀρστ. » Ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, « Δμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐγγυητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐγγύησιν.

Ἐγγυητός, ἡ, όν. Ὁ δοθεὶς ἢ διδόμενος μὲ ἐγγύησιν, (ὅθεν) » Γυνὴ—, « Δμ., ἡ νομιμος.

Ἐγγύθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ κοντὰ (ἐγγύς).

Ἐγγυθήκη (ἡ), [ἐγγύς, ἡ ἄγγος τίθημι], κιβώτιον (ἁρμάριον κτλ.) πρὸς ἐναποθεσιν ἀγγείων ἢ κειμηλίων.

Ἐγγύθι, Π. ἀντὶ Ἐγγύς.

Ἐγγυιόω-ῶ [ἐν γυῖον], Μ. ώσω. Δίδω (Βάλλω) τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω. ||. (μσ.) Ἐπαίρνω τι εἰς τὰς χεῖράς μου· ἐναγκαλίζομαι.

Ἐγ-γυμνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γυμνάζω τινὰ εἴς τι. » Τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις, « Πλ.

Ἐγγύμνασμα (τὸ). τὸ ἔργον καὶ

Ἐγγυμναστήριον (τὸ), τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἐγγυμνάζεταί τις.

Ἐγγυοθήκη (ἡ), = Ἐγγυθήκη.

Ἔγγυος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς πρὸς (ἢ μὲ) ἐγγύησιν, (ἐπμ.) ἀσφαλὴς, βέβαιος, σίγουρος. » Τὰ τῆς ἀρετῆς ὅπλα ἐγγυώτερα ὧν δημιουργοῦσιν ἀσπιδοποιοί, « Θμστ. ||. (οὐσ. μὲ γεν.) = Ἐγγυητής. « Καθιςᾶναι ἐγγύους τῶν 20 ταλάντων, « Ἀρςτ.

Ἐγγὺς [ἐν, γυῖον, ἢ συγγ. τοῦ Ἀγχι], ἐπίῤ. (Τοπ.), = Πλησίον, κοντά. (ἐπὶ ποσότ.) ὡς ἔγγιστα, σχεδόν. (μὲ ἢ χ. γεν. καὶ σπν. δοτ.) » Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, « Ἰλ. Δ. » Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιος, « Ἡσ. » Τῇ δὲ στοᾷ ταύτῃ ἔστιν ἐγγὺς ἄλλη στοά, « Παυσ. (καὶ τρπ.) » Ἐγγὺς ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, « Συν., ὀλίγον ἔλειψε. » Ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν, « Πλάτ. » Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγὺς, « Δμ., (φρσ. ὁμοία τῷ » Πολλοῦ γε δεῖ), πολλὰ μακρυά. » Δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα, « Ξεν. » Ἐγγὺς δυοῖν μναῖν πρόσοδον, « αὐτ. » Ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, « Θκ. » Ἐγγὺς τοῦ δίχα, « Ἀρςτ. » Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγὺς, « Αἰσχλ., συγγενεῖς.

Ἐγγύτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἐγγύτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ. ἐκ τοῦ Ἐγγὺς), = Πλησιέστερος, ἔστατος, κοντινώτερος, -ώτατος, (τρπ.) ὁμοιότερος, -ότατος, οἰκειότερος, -ότατος. » Ἐγγύτερος λόγου, « Δμ., εὐλογώτερος. » Τῆς ἀληθείας ἐγγύτερος λόγος, « Φώτ., πιθανώτερος. » Οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγύτατοί μου, « Γρφ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐγγύτερον, (καὶ ὑπερθ.) Ἐγγύτατα, ἀντὶ-

Ἐγγυτέρω (καὶ ὑπερθ.) Ἐγγυτάτω, ἐπίῤ. = Πλησιέστερον, κοντήτερα. » Ἐγγυτέρω τῆς πόλεως, « Θκ. » Μὴ προϊέναι ἐγγυτέρω, « αὐτ. » Ἐκ τῶν ἐγγυτάτω οἰκιῶν, « Αἰν. Τακτ. (ξ ἐπὶ ποσοτ.) » Ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτὼ, « Θκ. » Ἐλέφαντας ἐγγιστά που τῶν ἑκατὸν, « Πλβ. (καὶ τρπ.) » Παρεσκευάκεισαν αὐτοὺς ἔχθρας ἢ φιλίας ἐγγυτέρω. « Δμ. » Ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου, « Θκ. » Ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες, « αὐτ. (συχντ. ἐπὶ συγγεν.) » Τυγχάνει μοι ἐγγύτατα γένους ὤν, « Πλάτ. » Τοῖς ἐγγυτάτω γένει, « αὐτ. » Τοῦ πρὸς πατρὸς ἐγγυτάτω, « Δμ.

Ἐγγύτης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι ἐγγὺς (πλησίον) ἄλλου, πλησίασις, γειτονία. (τρπ.) οἰκειότης.

Ἐγγωνιάζω, Μ. άσω. Ζῶ ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ, δὲν φαίνομαι εἰς τὸν κόσμον.

Ἐγγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γωνίας, κωχιαστός· ὁ σχηματίζων γωνίαν. » Τοῦ δὲ κιττοῦ τὰ φύλλα, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ περιφερέςερα, « Θφρ.

Ἐγγωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ἔγγωνος τὸ εἶδος.

Ἔγγωνος (ὁ, ἡ), = Ἐγγώνιος.

Ἐγείνατο, Π. ἀντὶ Ἐγέννησεν, (ἴδε Γείνατο).

Ἐγειρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), γρμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀερσίφρων.

Ἐγείρω [ἀείρω, ἀγείρω], Μ. ἐγερῶ (ἀόρ. Ἤγειρα, πρκ. Ἐγήγερκα, ἀόρ. πθ. Ἠγέρθην καὶ Π. Ἐγρόμην κτλ.). (ἐπὶ ἐμψύχ.) Σηκόνω (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ἐξυπνῶ, (σπν.) ἀναστήνω· (μτφορ.) = Διεγείρω, ἐξάπτω, ἐρεθίζω. (μσ. συνκδχ.) ἀναφαίνομαι, ἀναδείκνυμαι. » Ὑπνώοντας ἐγείρει, « Ὀδ. Ε. (καὶ μσ.) » Ἔγειραι ὁ καθεύδων, « Γρφ., » Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, « Ἰλ. Β. » Κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός, « Ἀρςφ. » Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς, « Γρφ. » Καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς, ξ ἠγέρθη, « αὐτ. (μτφορ.) » Ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν, « Ἰλ. Α. » Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν, » Θκ. » Πῦρ (» Θρῆνον, » Κτύπον, » Λύραν, » Κῶμον κτλ.) ἐγείρειν, « Π. » Οὗ δ' ἕνεκα τὸν μῦθον ἠγείραμεν, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » Ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, « Δμ. » Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, « Γρφ. » Πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται, « αὐτ. » Οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, « αὐτ.

2) (ἐπὶ ἀψύχ.) στήνω, ὑψόνω, ἀνοικοδομῶ. » Τρόπαιον (» Χῶμα, » Πύργους κτλ.) ἐγεῖραι, « Δ. Κάσ., Ἡρωδ. » Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτὸν, « Γρφ. » Ἐπιπλάσματα, ὅσα ἰόνθους ἐγείρει, « Ἀρετ., (κοιν.) σηκόνουν σπυριά. (καὶ πθ.) » Βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, « Ἡρωδ.

Ἐγέλαξα, Δ. καὶ

Ἐγέλασσα, Π. ἀντὶ Ἐγέλασα, ἀόρ. τοῦ Γελάω.

Ἔγεντο, Δ. Π. ἀντὶ Ἐγένετο, ἀόρ. τοῦ Γίγνομαι.

Ἔγερθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγερσιβόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγείρων (ἐξυπνῶν) μὲ τὰς βοάς του τοὺς κοιμωμένους. » Ἀλέκτωρ—, « Νόν.

Ἐγερσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἐγκαρδιόνων) τοὺς βροτούς. » Ἀρετὴ—, « Πρόκλ.

Ἐγερσίγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν εἰς) γέλωτα. » Βάκχος—, « Ἐπγρ.

Ἐγερσιθέατρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (κινῶν εἰς περιέργειαν, ἐνθουσιάζων) τοὺς θεατὰς εἰς τὸ θέατρον.

Ἐγερσιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διεγείρω μάχας (στάσεις, ταραχὰς), εἶμαι

Ἐγερσιμάχης, ου (ὁ), Π. ὁ διεγείρων (προκαλῶν, παρορμῶν εἰς) μάχην.

Ἐγερσίμοθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγερσιμάχης.

Ἐγέρσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐγείρῃ ἢ ἀπὸ τοῦ ὁπ. δύναται πάλιν νὰ ἐγερθῇ (ἐξυπνήσῃ). » Ὕπνος—, « Θκρ., ὁ ἐλαφρός, (οὗ ἐναντ. ὁ Νήγρετος).

Ἐγερσίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγείρων τὸν νοῦν (ἐξυπνῶν τὸ πνεῦμα, ἀνυψῶν τὸ φρόνημα).

Ἔγερσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγείρειν ἢ ἐγείρεσθαι, σήκωμα (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ἐξύπνημα· ἀνάστασις· (μτφορ.) παρακίνησις, ἐρεθισμός· (μτνμ.) κτίσιμον ἢ ἐξανακτίσιμον (τείχους κτλ.), ἀνοικοδόμησις.

Ἐγερσιφαὴς (-φανὴς), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἐξάπτων) φῶς. » Αἴθος—, « Ἐπγρ., ἡ τσακμακόπετρα.

Ἐγερσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγερσίνοος.

Ἐγερσίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν) εἰς χορόν. » Βάκχος—, « Ὀππ.

Ἐγερτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγερτήριος, α, ον. (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἴτ.) Ὁ ἔχων ἰδιότητα (δύναμιν) πρὸς τὸ ἐγείρειν (παρακινεῖν, ἐρεθίζειν), διεγερτικός.

Ἐγερτὶ, ἐπίῤ. Π. Μὲ τρόπον ἐγερτικὸν (διεγερτικὸν), προθύμως, ἀγρύπνως.

Ἐγερτικὸς, ἡ, όν, (μὲ γεν.) = Ἐγερτήριος, διεγερτικός, ἐρεθιστικός.

Ἐγερτὸς, ἡ, όν, = Ἐγέρσιμος.

Ἐγηγέραται, ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ

Ἐγηγέρατο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἔγημα, ἀόρ. ά. τοῦ Γαμέω.

Ἐγ-καγχάζω, Μ. άσω, = Ἐγγελάω, χαχλανίζω πρὸς περιφρόνησίν τινος.

Ἐγ-καθ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐγκαθεῖλον κτλ.), = Καθαιρέω, καταστρέφω.

†Ἐγ-καθ-αίρω, Μ. αρῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαθαίρω.

Ἐγ-καθ-αρμόζω, Μ. όσω. Προσαρμόζω τι ἐντὸς ἄλλου, τὸ ἐμπήγω εἰς τρόπον ὥςε νὰ ἐφαρμοσθῇ καλῶς.

Ἐγ-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἐνδιατρίβω, (παρβλ. Ἐγκάθημαι).

Ἐγκαθεικὼς, υῖα, ὸς, ἐνεργ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκαθίημι.

Ἐγ-καθ-είργνυμι ἢ Ἐγ-καθ-είργω, Μ. είρξω. Κλείω (Περικλείω) τι ἐντός· φυλάττω τι κλεισμένον· φυλακόνω. ἐμποδίζω.

Ἐγκάθειρκτος (ὁ, ἡ), = Ἔγκλειστος, φυλακωμένος.

Ἐγκάθειρξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαθειργνύειν, φυλάκωμα, ἐμπόδισμα.

Ἐγκαθείσατο, γ'. έν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐγκαθέντες, όν. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκαθίημι.

Ἐγκάθετος (ὁ, ἡ), [ἐγκαθίημι]. βαλμένος (τοποθετημένος ἢ σταλμένος) ἐπίτηδες νὰ ἐνεδρεύῃ (νὰ παρατηρῇ κρυφὰ) ἢ νὰ ἀντενεργῇ δολίως κατά τινος· (ἐν γέν.) κακότροπος, ἐπίβουλος.

Ἐγκαθέτως, ἐπίῤ. Ὡς ἐγκάθετος, δολίως, ἐξ ἐπιβουλῆς, ἐκ προμελέτης.

Ἐγ-καθ-εύδω, Μ. εὐδήσω. (μὲ δοτ.) Κοι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μῶμαι μέσα ἢ ἐπάνω ἢ ἀνάμεσα εἰς, (ἐν γέν.) κοιμῶμαι, (συνκδ. ϗ μτφορ.) ἀπρακτῶ, ἀδιαφορῶ.

Ἐγ·καθ·έψω, Μ. εψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω τι μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ·καθ·ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου (Διάγω εὐθύμως) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, (παρβλ. Ἐννεάζω).

Ἐγ·κάθ·ημαι, Μ. καθ·εσθήσομαι, = Ἐγκαθέζομαι, κάθημαι χωμένος (τρυπωμένος) πυθενά. 2) (συνκδχ.) = Ἐνεδρεύω, παραμονεύω.

Ἐγ·καθίγνυμι(-ίννυμι), Ἰων. ἀντὶ Ἐγκαθίζω.

Ἐγ·καθ·ιδρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐγ·καθ·ιζάνω, Μ. ιζήσω, Π. (ἀμτβτ.) ἀντὶ

Ἐγ·καθ·ίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Καθίζω (Τοποθετῶ) τινα (καὶ μσ. ἢ ἐλλ., Κάθημαι) ἐντὸς ἢ ἐπάνω ἢ μεταξύ τινος. 2) (συνκδχ.) = Ἐγκάθημαι, ἐνεδρεύω. 3) = Ἐγκαθιδρύω. «Ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο, « Εὐρ. (Ἱππ. 31). (ὅπου ὅμως ἄλλ. ἐκδ. ἔχουν ὀρθότ. Ἐγκαθείσατο).

Ἐγ·καθ·ίημι, Μ. ἐγκαθ·ήσω (πρκ. Ἐγκαθεῖκα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Ἀφίνω τι νὰ πέσῃ) μέσα εἰς. 2) (σπν.) παραγγέλλω.

Ἐγκάθισμα (τὸ) καὶ

Ἐγκαθισμὸς (ὁ), [ἐγκαθίζω], = Ἔνεδρα. 2) (συνηθ.) τὸ ἰατρικὸν λουτρὸν, εἰς τὸ ὁπ. ἐμβαίνουν καὶ κάθηνται μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ οἱ ἀσθενεῖς, (Γαλλ.) bain de siège. 3) (ῥτρ.) ἐμπόδιον, σκόνταμμα τῆς γλώσσης εἰς τὴν προφορὰν δυσκόλων στοιχείων, κοντοστάσιμον.

Ἐγ·καθ·ίστημι, Μ. ἐγκατα·στήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Βάλλω, Τοποθετῶ, Διορίζω) τινὰ ἐντὸς ἢ ἀναμεταξύ τινος. «Ἡγεμόνας αὐτοὺς ἐγκαταστήσας, « Θκ. (καὶ μσ.) « Αὐλητῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Ὁ ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως φρούραρχος, « Στρβ.

Ἐγ·καθ·οράω-ῶ, Μ. ἐγκατ·όψομαι (ἀόρ. Ἐγκατεῖδον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βλέπω κατὰ (μέσα εἰς τὸ) πρόσωπον, παρατηρῶ (μὲ προσοχήν).

Ἐγ·καθ·ορμίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (ϗ μσ.) Ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω, (ὅθεν

Ἐγκαθόρμισις, εως (ἡ). ἔμβασμα (πλοίου) εἰς τὸν λιμένα, ἄραγμα.

Ἐγ·καθ·υβρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ἀσελγῶς (ὑβριστικῶς) πρὸς τινα, τὸν ἀτιμάζω.

Ἐγ·καινίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακαινίζω, κάμνω τι ἐκ νέου, ἐξανακαινουργόνω· καινοτομῶ. « Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου, « Γρφ. 2) (συχνότ.) ἐκτελῶ (πανηγυρίζω) καθιερόνω, ἐπικυρόνω. « Οὐδὲ ἡ πρώτη διαθήκη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται, « Γρφ.

(Ἐγκαίνιον) (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλ.) Ἐγκαίνια (τὰ), ἑορτὴ διὰ τὴν τελετὴν (ἢ πρὸς ἀνάμνησιν) τοῦ ἐγκαινισμοῦ ναοῦ κτλ.

; Ἐγκαινὶς, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκενὶς.

Ἐγκαίνισις, εως (ἡ) ϗ

Ἐγκαίνισμα (τὸ) καὶ

Ἐγκαινισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαινίζειν, Ἀνακαίνισις, Ἀνανέωσις, (τρπ.) Ἀναγέννησις. (συνηθές.) ἐγκαινίασμα (καθιέρωσις) ναοῦ κτλ.

; Ἐγκαινόω-ῶ, Μ., = Ἐγκαινίζω, καινοτομῶ· ἐγκαινιάζω.

Ἐγκαιρία (ἡ). καιρὸς ἁρμόδιος, Εὐκαιρία, [ἐκ τοῦ

Ἔγκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος –

Ἐγκαίρως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι), εἰς τὸν πρέποντα (ἁρμόδιον) καιρόν.

Ἐγ·καίω, Μ. καύσω. Ἐντυπόνω τι μὲ τὸ καύσιμον· σημαδεύω μὲ καμμένον σίδηρον· ἐμαυρίζω διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τῆς ζέσης· ζωγραφίζω ἐγκαυστικῶς (μὲ σμάλτον) (« Ἐγκαύτῃ τὸ κυμάτιον ἐγκήαντι, τὸ ἐπὶ τῷ ἐπιστυλίῳ, « Ἐπγρφ. καίω (ἀνάπτω) τὸν φοῦρνον κτλ., θυσιάζω (ὁλοκαύτωμα). (πθ.) μὲ καίει ἢ μὲ κτυπᾷ εἰς τὸ κεφάλι ὁ ἥλιος· καυσόνω.

Ἐγ·κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ὡς κακὸς (ἄνανδρος), πράττω τι χωρὶς προθυμίας, Ἐθελοκακῶ, (παρβλ. Ἐκκακέω).

Ἐγ·κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κακοπαθῶ (Ταλαιπωροῦμαι) εἴς τι.

Ἐγ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω (ἀόρ. Ἐνεκάλεσα κτλ.). (κυρ.) Προσκαλῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον καὶ τοῦ ἀπαιτῶ χρέος ἢ ἱκανοποίησιν· (ἐν γέν.) κατηγορῶ, μέμφομαι, ὀνειδίζω, καθάπτομαι· παραπονοῦμαι. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ϗ αἰτ. ἢ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) « Προδοσίαν αὐτοῖς ἐνεκάλουν, « Δ. Ἀλ. « Ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας ἃς μοι ἐνεκάλουν, « Δμ. « Ὅτε τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις, « αὐτ. « Ἀπολαβόντες ἃ ἐγκαλοῦσι, « Ξεν. « Ἡ τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἐγκαλεῖν, « αὐτ. « Ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις, « Πλ. « Τούτοις νῦν ἐγκαλῶν, ὧν οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω, « Δμ. « Τῆς βραδυτῆτος αὐτοῖς ἐνεκάλει ϗ τῆς ὀλιγωρίας, « Πλ. « Πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρί, « Λξ. (καὶ ἐλλ. τοῦ δοτ.) « Εἴτε τι ἄλλο ἐνεκάλουν, « Θκ. (καὶ μσ. σπν.) « Χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, « Ἰσκρ. « Ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, « Ἀρςτ. (καὶ προθετ.) « Οὐ χρὴ ἐγκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, « Εὐρ. (καὶ πθ.) « Οὔτ' ἐγκαλοῦντες οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων, « Δμ. « Τὴν συκῆν ἐγκαλουμένην τὸ ἄκαρπον, « Γργ. « Ἀσεβείας εἰς τὸν Τιβέριον ἐγκληθεὶς, « Δ. Κάσ. (ὅθ.) « Ἐγκεκλημένα ϗ « Ἐγκαλούμενα, « τὰ ἐγκλήματα. « Οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, « Δμ. « Ἀπολογησάμενοι πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων, « Διόδ., (συγχ. τῷ Ἐκκαλῶ).

Ἐγ·καλινδέομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κυλίομαι μέσα εἴ τι, (μτφορ.) ἐνδιατρίβω. « Ψάμμῳ (« Βορβορῳ, [καὶ μτφορ.] Αἰγυείαις) –, « Ἀρςτ., Εὐστ., Ἀθ.

Ἐγ·καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλύνω (Στολίζω) τι διά τινος.

Ἐγ·καλλωπίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (Καμαρόνω, Περηφανεύομαι) δι' ἔν τι. « Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οὐκ αἰδούμενοι, « Ν. Γρηγ.

Ἐγκαλλώπισμα (τὸ). κάθε τι διὰ τὸ ὁπ. ἐγκαλλωπίζεταί τις, καμάρι.

Ἐγκαλοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ), Κωμ. [ἐν, κᾶλον, σκέλος]. δεμένος (ἔχων τοὺς πόδας του) εἰς τὸ ξύλον (Τουρκ. εἰς τὸ τομπροῦκι), (κυρ. διὰ χρέος).

Ἐγκάλυμμα (τὸ), [ἐγκαλύπτω] σκέπασμα.

Ἐγκαλυπτήρια (τὰ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀνακαλυπτήρια, (ἴδε Μενοῦν.).

Ἐγ·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω (Τυλίζω) ἐντελῶς μέσα εἰς ἢ μὲ ἔν τι. ||. (μσ.) σκεπάζομαι (κυρ. ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι), κουκκουλόνομαι. « Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς, « Ἀρςφ. « Ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γὰρ, « Πλάτ. « Ἔκλαιον οὖν ἐγκαλυψάμενος, « Ἀθ. 2) (συνκδχ.) κρύπτομαι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου, (ἐν γέν.) ἐντρέπομαι, συστέλλομαι. « Ὥστε αὐτοὺς ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας, « Αἰσχ. « Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζονται, « Νικηφ. Γργ. (καὶ μὲ αἰτ.) « Θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δράσειν, « Ἀππ. « Οὐκ ἐγκαλυπτόμενος λέγει, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, « Ἀθ.

Ἐγκάλυψις, εως (ἡ). τὸ ἐγκαλύπτειν ἢ ἐγκαλύπτεσθαι, σκέπασμα· κρύψιμον (κυρ. ἀπὸ ἐντροπήν).

Ἐγκάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κουράζομαι (Ἀποκάμνω) καταγινόμενος εἴς τι.

Ἐγ·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον. « Οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν, βιάζεσθαι οἱ ἵπποι ἐπιχειροῦσι, « Ξεν.

Ἐγ·κανάσσω(ζως), Μ. άξω. Ἐγχέω (Κερνῶ, Γεμίζω τὸ ποτήρι) μὲ κρότον, [συγγ. τῷ

Ἐγ·καναχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π κάμνω κρότον (βοήν, καναχὴν) μὲ ἕνα τι.

Ἐγκανθὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἄκρα (ῥίζα) τοῦ κανθοῦ (κυρ. ὅταν πρησθῇ). « Ὀνομάζεται δὲ ἡ μὲν ἐπὶ πλέον αὔξησις (τοῦ κανθοῦ) ἐγκανθὶς, ἡ μείωσις δὲ ῥοιὰς (γρφ. ῥυάς), « Γαλ.

Ἔγκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) καπνόν. « Τοῦ πυρὸς τὸ μὲν ἄνευ καπνοῦ καὶ φλογός., τὸ δὲ ἔμφλογον καὶ ἔγκαπνον, « Ὀνειροκρ.

Ἐγ·κάπτω, Μ. κάψω. Τρώγω ἢ Πίνω λαιμάργως, ῥήγνω μὲ βίαν εἰς τὸ στόμα μου, χάφτω. « Αἴτ' ὠμὰς παραθῇς ἀχράδας, ἐγκέκαφεν, « Ἐπγρ.

Ἐγκαρδιαῖος, α, ον, (σπν.) ἀντὶ

Ἐγκάρδιος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-δίως. Ὁ ἐντὸς τῆς καρδίας· (ὁθ. ||. οὐσ.) Ἐγκάρδιον (τὸ), ἡ καρδιὰ (ἡ μέση, ἡ ψίχα) τοῦ ξύλου. 2) (μτφορ.) ὁ ἐγγίζων (ἢ ἐνυπάρχων εἰς, ἢ προερχόμενος ἀπὸ) τὴν καρδίαν, καρδιακός, κρυφός. « Τὰ δὲ ἐγκάρδια ὁ θεὸς οἶδεν, « (Ἰωβιαν. παρ') Ἀθαν. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκάρσιος.

Ἔγκαρος (ὁ), Π. [ἐν, κάρη], = Ἐγκέφαλος, μυελός.

Ἐγ·καρπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ καρποφορήσῃ, ὠφελῶ· μεταδίδω.

Ἐγκάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων καρπὸν (σπόρον). « Ἡ ἐγκάρπιος ὀπώρη διαχωρητικωτέρη, « Ἱππκρ.

Ἔγκαρπος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄκαρπος, δηλ.) καρποφόρος, Εὔκαρπος. (μτφορ.) ἐπικερδής, ὠφέλιμος. 2) φορτωμένος μὲ καρπούς. « Κλώνιον δάφνης ἐγκάρπου, « Α. Κάσ. 3) (μτνμ.) = Ἔγκυος. ||. (οὐσ.) Ἔγκαρπα (τὰ), « (ἀρχι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεκτ.) στολίσματα κιονοκράνου παριςάνοντα κλώνους δένδρων μὲ καρποὺς (ὀπωρικά).

; Ἐγκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐγκαρπίζω· ἡ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκαρπόομαι.

Ἐγκάρσιος, α ἡ ος, ον. Ὁ πλαγίως τοποθετημένος, λοξος. (μτφορ.) αἰνιγματώδης.

Ἐγκαρσίως, ἐπίρ. Πλαγίως.

Ἐγ-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀντέχω, βαστῶ, ὑποφέρω (γενναίως)· ἐγκρατεύομαι. 2) (μὲ αἰτ. ἑλλ.) μένω ςαθερὸς (ἐπιμένω) εἰς.

Ἐγκαρτερία (ἡ). ἐπιμονή. ἐγκράτεια.

Ἔγκας [ἐν], ἐπίρ. Ἰων. Εἰς τὸ βάθος, βαθειά, [ἐκ τοῦ

Ἔγκατα (τὰ), (ἡ δοτ. πλθ. Ἔγκασι), Π. τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια. ||. (τὸ ἐν. εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸν Λξφν. τοῦ Λκ.).

Ἐγ-καταβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐγκατέβην κτλ.). Καταβαίνω μέσα (καὶ Π.) ἐμβαίνω εἰς· τυλίζομαι.

Ἐγ-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἡ προθ. αἰτ.) Ῥίπτω (Βάλλω) τι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-βιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τὴν ζωήν μου εἰς ἡ μέ.

Ἐγ-κατα-βρέχω, Μ. βρέξω. Καταβρέχω τι ἔσωθεν ἡ Μουσκεύω τι εἰς.

Ἐγ-κατα-βυσσοω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βυθίζω (Χώνω) τι ἐντός. ||. (μσ.) χώνομαι, διαπερνῶ.

Ἐγ-κατα-βύω, Μ. βύσω. Χώνω τι (καὶ μσ.) Χώνομαι (Τρυπόνω) μέσα εἰς.

Ἐγκαταγέλαστος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταγέλαστος.

Ἐγ-κατα-γηράσκω, Μ. γηράσω, = Ἐγγηράσκω.

Ἐγ-κατα-γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω τι ἐντὸς ἡ μεταξύ, συναριθμῶ.

Ἐγ-κατ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐγκατήγαγον κτλ.). Καταιβάζω τι (ᾗ μσ.) Καταβαίνω μέσα εἰς, κωνεύω.

Ἐγ-κατα-δαμάξω(-δαμάω-ῶ), Μ. άσω. Καταπονῶ (Καταδαμάξω) τι ὅλως διόλου.

Ἐγ-κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Ἐγκατέδαρθον). Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-δέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφιγκτὰ μέσα εἰς, δεσμεύω, περιπλέκω.

Ἐγ-κατα-δίδωμι, Μ. δώσω. Ἐνδίδω, συγχωρῶ, παραχωρῶ, συγκαταβαίνω.

Ἐγ-κατα-δύνω καὶ

Ἐγ-κατα-δύομαι, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἐγκατέδυν κτλ.). Βουτῶ (Βυθίζομαι) ὅλως διόλου μέσα εἰς, βουλῶ, διαπερνῶ.

Ἐγ-κατα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἑνόνω (Συνδέω, Συναρμόζω) τι μετ' ἄλλου.

Ἐγκατάθετος (ὁ, ἡ), [ἐγκατατίθημι], = Ἐπείσακτος· ἐπίπλαστος, μὴ γνήσιος, μὴ εἰλικρινής.

Ἐγ-κατα-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποθνήσκω μέσα ἡ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ-κατα-καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω τι ἔσωθεν.

Ἐγ-κατά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κείτομαι (Εἶμαι πλαγιασμένος, [τρπ.] Εὑρίσκομαι, Ἐνυπάρχω) μέσα εἴς τι.

Ἐγ-κατα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. (μὲ δοτ.) Ἀνακατόνω τι μέσα εἰς.

Ἐγκατάκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος πανταχόθεν μέσα εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἐγ-κατα-κλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλείω (Σφαλνῶ) τι πανταχόθεν μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Τοποθετῶ πλαγίως τι ἡ Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ ἐξαπλωθῇ) ἐντός τινος. » Ὥςπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν, « Ἀρστφ.

Ἐγ-κατα-κλώθω, Μ. κλώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλώθων βάλλω μεταξὺ ᾗ ἄλλου εἴδους νήματα· (μτφορ.) παρενείρω.

Ἐγ-κατα-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-κρούω, Μ. κρούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶ τι δυνατὰ ἵνα ἔμβῃ που· Κτυπῶ (μὲ ῥυθμὸν) τὸ ποδάρι μου κατὰ γῆς (καθὼς οἱ μουσικοὶ ὅταν μετροῦν τὸν χρόνον).

Ἐγ-κατα-κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι καλὰ μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πίπτω μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταὶ) μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐγκατέλαβον κτλ.). Πιάνω τινὰ ἐντὸς ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὸν προφθαίνω (ἐν ᾧ φεύγει ἡ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ)· (τρπ.) τὸν κάμνω ἀναπολόγητον, τοῦ ἀφαιρῶ κάθε προφασιολογίαν, (κοιν.) τὸν δένω.

Ἐγ-κατα-λέγω, Μ. λέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περνῶ τινα εἰς τὸν κατάλογον μετ' ἄλλων, συναριθμῶ. 2) συλλέγω (κυρ. λίθους) ᾗ τοὺς ἐνοικοδομῶ μεταξὺ ἄλλων. 3) (μσ.) πλαγιάζω μέσα εἰς.

Ἐγκατάλειμμα (τὸ). λείψανον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ

Ἐγ-καταλείπω, Μ. λείψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω τι μέσα εἰς· ἀφίνω κατόπιν μου ἡ ὀπίσω. ἀφίνω ἀβοήθητον ἢ παρημελημένον. παραιτῶ.

Ἐγ-κατ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι καλῶς ἔσωθεν.

Ἐγκατάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλείπειν, (συγχ. τῷ

Ἐγκατάληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλαμβάνειν ἢ ἐγκαταλαμβάνεσθαι, (Θκ. Ε', 72).

Ἐγ-κατα-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἐγκαταλείπω.

Ἐγ-κατα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλα.

Ἐγ-κατα-λογίζω, Μ. ίσω. Ἐγκαταλέγω (Ἐγκαταριθμῶ) εἰς τὸν λόγον ἢ εἰς λόγους, (οὕτω διορθ. τὸ » Ἐγκαταλογίαις, « Γρφ. Παραλειπ. Β'. λά. 18).

Ἐγ-κατα-λύω, Μ. λύσω. Καταλύω (Ἔχω τὸ κωνάκι μου) μέσα εἰς

Ἐγκαταμεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀνάκατα.

Ἐγ-κατα-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μένω (Ἀπομένω) μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-μίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μέσα ἡ ἀνάμεσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ-κατα-μυκτηρίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐγκατιλλώπτω.

Ἐγ-κατα-ναίω (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐγκατένασα), Π. = Ἐγκατοικίζω.

Ἐγ-κατ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω τι μέσα εἰς, (ὅθεν

Ἐγκατάντλησις, εως (ἡ). περέχυμα (κυρ. μέλους ἀσθενοῦς).

Ἐγ-κατα-παίζω, Μ. παίξω, (μὲ δοτ.) = Ἐμπαίζω, περιπαίζω.

Ἐγ-κατα-πάλλομαι, Μ. παλοῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ (τινάζομαι) καὶ πίπτω μέσα εἰς. » Πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο, « Ὀππ.

Ἐγ-κατα-πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. Ἐγκατέπειρα κτλ.), = Ἐγκαταπήγνυμι.

Ἐγκαταπέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐγκατάφυω.

Ἐγ-κατα-πήγνυμι, Μ. πήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μπήγω (Καρφόνω, Χόνω) τι μέσα εἰς. » Ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα, « Ὀδ. Λ., τὸ ἔχωσα 'ς τὸ θηκάρι.

Ἐγ-κατα-πίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω. Κατακαίω τι ἡ τινὰ μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-πίνω, Μ. πιοῦμαι (ἀόρ. Ἐγκατέπιον καὶ πθ. Ἐγκατεποθην). Καταπίνω τι ὅλως διόλου, καταβροχθίζω. (συνκδχ.) κάμνω ἄφαντον.

Ἐγ-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (μὲ δοτ.) Πίπτω μὲ ὁρμὴν μέσα ἡ ἐπάνω εἰς.

Ἐγ-κατα-πλέκω, Μ. πλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλέκω (Ἐμπλέκω) τι μεταξὺ ἄλλου. Συμπλέκω, (τρπ.) παρενείρω.

Ἐγκατάποσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐγκαταπίνειν.

Ἐγ-κατ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Περνῶ) τι εἰς τὸν ἀριθμὸν μετ' ἄλλων, συναριθμῶ.

Ἐγ-καταρ-ράπτω, Μ. ράψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι μέσα ἡ ἀνάμεσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ-καταρ-ριζόω-ῶ Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ μέσα εἰς.

Ἐγ-καταρ-ρίπτω, Μ. ρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω (Κρημνίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατ-άρχομαι, Μ. άρξομαι. Κάμνω ἀρχὴν, προοιμιάζομαι.

Ἐγ-καταρ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω τι μέσα ἡ ἐπάνω εἰς, κατακρημνίζω, (ᾗ πθ.) καταπίπτω.

Ἐγ-κατα-σβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-σήπομαι, Μ. σαπήσομαι (ἀόρ. Ἐγκατεσάπην κτλ.). (μὲ δοτ.) Σαπίζω μέσα εἰς.

Ἐγ-κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω τι περὶ ἑαυτὸ, κατακρημνίζω.

Ἐγ-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασκευάζω (Διοργανίζω, Κατορθόνω) τι μέσα ἡ ἀνάμεσα εἰς. » Φιλίαν αὐτοῖς ἐγκατασκευάζων, « Διόδ.

Ἐγκατάσκευος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-σκεύως. Κατεσκευασμένος (Συνθεμένος) μὲ τέχνην, ἐπιτετηδευμένος. » Οὕτω γὰρ καὶ ἐγκατάσκευος ἔσται καὶ ἁπλοῦς ἅμα ὁ λόγος, « Δ. Φαλ. » Καὶ ἐγκατασκεύως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ εὐδιασκ. προάγειν, « Εὐστ. (Ὀδ. . . .).

Ἐγ-κατα-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Στήνω τὴν σκηνήν μου μέσα εἰς, ἐνοικῶ.

Ἐγ-κατα-σκήπτω, Μ. σκήψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) (σπν. μτβτ.) Ῥίπτω καὶ (συνηθές. ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) Ῥίπτομαι (Πίπτω) μὲ ὁρμὴν ὡς ἂν σκηπτὸς μέσα ἡ ἐπάνω εἰς, προσβάλλω. » Κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός, « Αἰσχλ. » Λεγόμενον (τὸ νόσημα) καὶ πρότερον πολλάχοσε ἐγκατασκῆψαι, « Θκ. (ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐγκατάσκηψις, εως (ἡ). προσβολὴ (κυρ. ἀσθενείας).

Ἐγ·κατα·σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφήνω (κυρ. πάθος) τι νὰ μεταβληθῇ εἰς σκίῤῥον (νὰ παλαιώσῃ, νὰ ῥιζώσῃ, [ἐπμ.] νὰ καταντήσῃ δυσίατον ἢ ἀνίατον).

Ἐγ·κατα·σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπείρω (Σκορπίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνσπείρω· διασπείρω, διαδίδω.

Ἐγκατασπορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκατασπείρειν, διάδοσις.

Ἐγ·κατα·στηρίζω, Μ. ίσω. Στήνω τι στερεῶς (Ἐμπήγω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ·κατα·στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ λάβῃ στοιχειώδη (οὐσιώδη) ὕπαρξιν ἐντός τινος, ἐμφυτεύω.

Ἐγ·κατα·σφάζω, Μ. σφάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφάζω τινὰ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ·κατα·σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω τι ἔσωθεν ἢ βαθειά.

Ἐγ·κατα·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Συγχέω, καταταράττω, ἐμπερδεύω.

Ἐγ·κατα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Συναριθμῶ τι) εἰς τὴν τάξιν τῶν ἄλλων, παρενείρω (συνκδχ.) ἐγκρίνω. » Ἀλλ' ἐγκεκρίσθω δὴ ὁ γάμος καὶ ἐγκατατετάχθω, πληθύνεσθαι γὰρ ὁ Κύριος βούλεται τὴν ἀνθρωπότητα,« Κλμ.

Ἐγ·κατα·τέμνω, Μ. τεμῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατακόπτω τι μέσα εἰς. » Μὴ κατὰ τρόπον κυϊσκομένων, ἀλλ' ἐγκατατεμνομένων,« Ἱππκρ.

Ἐγ·κατα·τίθημι, Μ. θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω.

Ἐγκατατομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκατατέμνειν. » Ἐμβρύου—, « Ἱππκρ.

Ἐγ·κατα·τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω (Γυμνάζω) τινὰ εἴς τι.

Ἐγ·κατα·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐγκατέφαγον κτλ.). Τρώγω (Καταπίνω) τι ἀνακατωμένον μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ·κατ·αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω ἐσωτερικῶς.

Ἐγ·κατ·αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αὐλίζομαι (Κάμνω κωνάκι) μέσα εἰς.

Ἐγκαταφαγὲν, Δ. ἀντὶ Ἐγκαταφαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐγκατατρώγω.

Ἐγ·κατα·φλέγω, Μ. φλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατακαίω τι μέσα εἰς.

Ἐγ·κατα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶν ἐμβάζω τι εἰς (π. χ. ἄνεμον διὰ τῆς ἕδρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ζώου).

Ἐγ·κατα·φυτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ·κατα·φύω, Μ. φύσω. (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ.) Ἐγκαταπέφυκα, εἶμαι προσκολλημένος.

Ἐγ·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐγκατέχεα καὶ Π. Ἐγκατέχευα). Χύνω τι (μὲ ὁρμὴν) ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινὸς, περιχύνω.

Ἐγ·κατα·χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω τι ἐντός (ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειάν) τινος.

Ἐγ·κατα·χώννυμι, Μ. χώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χόνω τι ὅλως διόλου μέσα εἰς, σκεπάζω (κυρ. μὲ χῶμα), παραχόνω.

Ἐγ·κατα·χωρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τοποθετῶ (Καταχωρίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγκατεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐγκαθοράω.

Ἐγκατείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐγκαταλέγω.

Ἐγ·κατ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τυλίζω (Περιστρέφω) τι μέσα εἰς.

Ἐγκατέλεκτο, Π. ἀντὶ Ἐγκατελέλεκτο ἢ Ἐγκατείλεκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγκαταλέγω.

Ἐγκατέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐγκαταλείπω

Ἐγκατέπαλτο, Π. πθ. ὑπερσ τοῦ Ἐγκαταπάλλομαι ἢ ἀόρ. τοῦ

Ἐγ·κατ·εφ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Ἐγκαπάλλομαι.

Ἐγ·κατ·έχω, Μ. ἐγκαθ·έξω (ἀόρ. Ἐγκατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι μέσα, περιέχω. » Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον, « Π. Αἰγιν.

Ἐγκατηρὰ (ἡ). εἶδ. γάρου κατεσκευασμένου ἀπὸ ἔντερα (ἔγκατα) ἰχθύων.

Ἐγκάτθεο, Π. ἀντὶ Ἐγκατάθου, β'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. καὶ

Ἐγκάτθετο, Π. ἀντὶ Ἐγκατέθετο, γ'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐγκατατίθημι.

Ἐγ·κατ·ίλλω, Μ. . . ; = Ἐγκατειλέω.

Ἐγ·κατ·ιλλώπτω, Μ. ώψω, Π. (μὲ δοτ.) περιπαίζω τινὰ κυττάζοντάς τον κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνοιγοκλείων συχνὰ τὰ ὀμμάτια μου.

Ἐγκατόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ὅμοιος μὲ) τὰ ἐντόσθια (ἔγκατα).

Ἐγ·κατ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ μέσα ἢ ἀναμεταξὺ εἰς.

Ἐγ·κατ·οικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ (τὸν τοποθετῶ) μέσα εἰς.

Ἐγ·κατ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω τι ἐντὸς οἰκοδομήματος (κτίζων πανταχόθεν τὰς εἰσόδους). » Ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν, « Αἰσχ.

Ἐγκάτοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν μέσα εἰς.

Ἐγ·κατ·ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μουσκεύω τι ἐμπίπτων δίκην ὄμβρου.

Ἔγκατον (τὸ), ἴδε Ἔγκατα.

Ἐγ·κατ·οπτρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κυττάζομαι εἰς (ἢ ὡς εἰς) καθρέπτην.

Ἐγ·κατ·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατορθόνω τι διά τινος.

Ἐγ·κατ·ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω (πθ. πρκ. Ἐγκατορώρυγμαι). Παραχόνω μέσα εἰς.

Ἐγκάτοχος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος.

Ἐγ·καττύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι (τὸ προσθέτω ὡς κάττυμα) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς τὴν πατοῦναν ὑποδήματος.

Ἐγκατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐγκάτων (ἐντοθίων).

†Ἐγ·καυλέω-ῶ Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκαυλέω.

Ἔγκαυμα (τὸ). πληγὴ (φουσκάλα) ἀπὸ καύσιμον. 2) στίγμα ἢ ζωγράφημα δι' ἐγκαύσεως.

Ἔγκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαίειν, καῦσις, καύσιμον (ἰατρ.) κτύπημα τοῦ ἡλίου εἰς τὸ κεφάλι. 2) τὸ διὰ τοῦ πυρὸς ἢ καυστικῶν χρωμάτων ζωγράφισμα· σμάλτωμα.

Ἐγκαυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζωγραφίζων δι' ἐγκαύσεως.

Ἐγκαυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ζωγραφ.) ἔγκαυσιν. ‖. » Ἐγκαυστικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τοῦ ζωγραφίζειν δι' ἐγκαύσεως.

Ἔγκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφισμένος ἢ σημαδευμένος, δουλευμένος μὲ σμάλτον ἢ ὡς ἂν τὸ σμάλτον. » Κόχλος ἐγκαυτὴ, « Σχλ., ἢ κόκκινη (ἐκ κινναβάρεως) μελάνη. ‖. (οὐσ.) Ἔγκαυστον (τὸ), εἶδος μελάνης ἢ σμάλτου.

†Ἐγκαύτης, ου ἢ οῦ (ὁ), ἐπγρφ. = Ἐγκαυστής.

Ἐγ·καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (Ὑπερηφανεύομαι, Καμαρόνω) δι' ἔν τι. » Τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ,« Γρφ.

Ἔγκαφος (ὁ ἢ τὸ), [ἐγκάπτω], μία βοῦκκα, μία χαψιά. (συνκδχ.) τὸ ἐλάχιστον.

Ἐγκαψικίδαλος (ὁ), Κωμ. [ἐγκάπτω, κίδαλος]. κρομμυδοφάγος, κρομμυδοχάφτης.

Ἐγ·κέομαι, Ἰων. ἀντὶ

Ἐγκειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κείτομαι (Εἶμαι πλαγιασμένος ἢ [ἁπλ.] βαλμένος, τοποθετημένος, Εὑρίσκομαι) μέσα εἰς. » Ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς (τοῖς εἵμασιν), « Ἰλ. Χ. » Τοῦ μὲν κεράατα δοιὰ μετώπῳ ἔγκειται, « Νίκ. » Βελῶν (ἐπὶ) τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων, « Πλ. » Ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει (Νεαρὸν) τὸ ἀρύειν,« Σχλ. Ἀρςφ. » Βλάβαις (» Μόχθοις, » Θρήνοις κτλ.) ἔγκειμαι, « Σοφ. Εὐρ. » Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος, « Ἀρςφ. 2) εἶμαι ἀφωσιωμένος (προσηλωμένος, ἔκδοτος, ἐπιῤῥεπής) εἰς. » Ἐγὼ μὲν τὶν ὅλως ἔγκειμαι (ἴσ. ἔγκειμαι), τὸ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ,« Θκρ. » Ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ πονηρά, « Γρφ. 3) ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω ὀχληρῶς εἴς τι, στενοχωρῶ τινα, (κοιν.) πέφτω ἐπάνω του, τὸν φορτόνομαι, δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντά. » Κλέων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο, λέγων, « Θκ. » Πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, « Δμ. » Ἐγκείσεται γὰρ ὑμῖν πέρα τοῦ δέοντος βαρύς, « Δ. Ἀλ. » Ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ, « Θκ. » Ἐπεὶ δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο λαμπρῶς, καὶ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι, « αὐτ. » Τῶν γὰρ Ἀθην. ἐγκειμένων τῇ Πελοποννι.,« αὐτ. » Ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολύς, μὴ προέσθαι δεόμενος τόν . . ., « Πλ. » Ὁ δὲ οὐκ εἴα λιπαρῶς ἐγκείμενος, « Ἡλ. (συγχ. τῷ Ἀγκειμαι καὶ Σύγκειμαι), (παρβλ. Ἐπίκειμαι).

Ἐγ·κείρω, Μ. κερῶ (πθ. πρκ. Ἐγκέκαρμαι). Κουρεύω (βαθειά, σύῤῥιζα), (ἴδε Ἐγκουράς).

Ἐγκέκαυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐγκαίω.

Ἐγκέκαφα, πρκ. τοῦ Ἐγκάπτω.

Ἐγκεκαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκείρω.

Ἐγκεκλημένος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Ἐγκεκλεισμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκλείω.

Ἐγκέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐγκεράννυμι.

Ἐγκεκρυμμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον, μυστηριωδῶς.

Ἐγκεκυφώς, υῖα, ός, ἐνεργ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκύπτω.

Ἐγκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν κρότον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κέλαδον), θορυβώδης. « Ἐγκέλαδα, « Σχ. Ἀρχφ., ὅσα ἔντομα βρύζουν πετῶντα, καθώς ἡ ἀγριομέλισσαις (ἴδε. Βομβύλιός), οἱ κώνωπες, οἱ τέττιγες κτλ.

Ἐγκελαρύζω, Μ. ὑσω. Κελαρύζω (Μουρμουρίζω) μέσα εἰς.

Ἐγκέλευσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκέλευσμα (ενμα), ατος (τὸ). φωνὴ (προσταγὴ) παρακινητικὴ καὶ ἐνθαρρύντικὴ (κυρ. εἰς τὴν μάχην).

Ἐγκελευσμὸς (ὁ). = Ἐγκέλευσις.

Ἐγκελευστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ γρηγορεύων πρὸς) ἐγκέλευσιν.

Ἐγκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι δ.' ἐγκελεύσματος, προσταγμένος, παραγγελτός. « Θρῆνος—, « Ἰων., ἐκ τοῦ

Ἐγκελεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Παρακινῶ (Ἐγκαρδιόνω) τινα φωνάζοντάς του. (μτγν.) προστάζω, παραγγέλλω. « Ἤδη δὲ τῆς σάλπιγγος ἀρχομένης ἐγκελεύεσθαι, « Ηλ. « Ὅτε δαμις ἐνεκελεύσατο τοῖς στρατηγοῖς τειμᾶσαι τὸν ἄνδρα, « Ἐπῆρ.

Ἐγκέλλω, Μ. κέλσω, (μὲ δοτ.) = Ἐνερείδω, Ἐνστηρίζω, (ἀμτδτ. ἡ ἑλλ.) = Ἐμπίπτω.

Ἐγκεντὶς [ἐνέγκω], ίδος (ἡ), Ζ. Ἐπηγκενίς.

Ἐγκενόω-ῶ, Μ. ώσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐγκανάσσω.

Ἐγκεντέω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ

Ἐγκεντρίζω, Μ. ίσω. Σουβλίζω μὲ τὴν ἐγκεντρίδα, Μυωπίζω, (μτφορ.) παρακινῶ, ἐρεθίζω. 2) (συνηθέστ.) φυλλιάζω (δένδρον), μπολιάζω. « Τὰ παχύφλοια καὶ ὑγρόφλοια παρὰ τὸν φλοιὸν ἐγκεντριστέον, « Γεωπον., (παρβλ. Ἐνοφθαλμίζω).

Ἐγκέντριον (τὸ) καὶ

Ἐγκεντρις, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) = Κέντρον, κεντρὶ· κάθε ἐργαλ. σουβλερὸν, (ὅθεν) τὸ κονδύλι μὲ τὸ ὁπ. οἱ κριταὶ ἐσημείωναν ἐπάνω εἰς κηρωμένην πινακίδα τὴν γνώμην των. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ φτερνιζῆρι (Τουρκ. μαγμοῦζι) τῶν ἱππέων, (Γαλλ. éperon), (ἐν τοιοῦτον εἶδ. ὑποδένοντα καὶ οἱ ἀναβαίνοντες δένδρα ἢ τοίχους, ἑπμ. καὶ οἱ κλέπται).

Ἐγκέντρισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκεντρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκεντρίζειν (κυρ. δένδρον), φύλλιασμα, μπόλιασμα.

Ἐγκεντριστέον, θετ. τοῦ Ἐγκεντρίζω.

Ἐγκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέντρον, ἀγκαθωτός. (μτφορ.) δηκτικός, ἐγγυκτικός, (Γαλ.) piquant. « Ἀμφισβητεῖται πότερον ἔγκεντροί εἰσιν (οἱ κηφῆνες) ἢ ἄκεντροι, « Ἀρστ.

Ἐγκεντροτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν πικρίαν ἢ προθυμίαν, δηκτικώτερον ἢ ζωηρότερον.

Ἐγκεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω, (χυδ.) μπουλόνω μὲ καρφίτσαν.

Ἐγκεράννυμι, Μ. κεράσω (πρκ. Ἐγκέκραμαι κτλ.). Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς (ἢ ὁμοῦ μὲ) ἄλλο. (μτφορ.) κάμνω (βάλλω) ἀνακατώματα, διεγείρω. « Ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα, « Ἡρ. 2) = Ἐγχέω, κερνῶ. « Οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, « Ἰλ. Θ.

Ἐγκέρασμα (τὸ). ἀνακατωμένος, συγκερασμένος, σύμμικτος.

Ἐγκεραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὸν κερατινον αὐλὸν (εἶδ. καραμούντζας).

Ἐγκεραύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν κερατινον αὐλόν.

Ἐγκερτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κερτομῶ, ὑβρίζω ἢ περιπαίζω τινὰ μὲ λόγια τὰ ὁπ. τοῦ σράζουν τὴν καρδίαν.

Ἐγκέρχνω (χ. Μ.). Προξενῶ βράγχιασμα (κέρχνα).

Ἐγκεφαλίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ἐγκέφαλος (ὁ). (ἐπ. θ.) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, (ὀθ. ‖. εὐσ.) ὁ μυελὸς (τῆς κεφαλῆς).

Ἐγκέχυκα, πρκ. τοῦ Ἐγχέω.

Ἐγκεχρυμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχραίνω.

Ἐγκεχρυμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχράω.

Ἐγκεχρωσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχρώννυμι.

Ἐγκηδεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κηδεύω (Θάπτω) τινὰ μέσα εἰς.

Ἐγκηρὶς, ίδος (ἡ). μικρὸν βούλλωμα (σύπωμα) ἀπὸ κηρί.

Ἔγκηρος (ὁ, ἡ). = Ἔπίκηρος.

Ἐγκηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἔσωθεν μὲ κηρί.

Ἐγκιθαρίζω, Μ. ίσω, Π. παίζω τὴν κιθάραν μεταξὺ τινῶν.

Ἐγκικράω-ῶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἐγκεράννυμι.

Ἐγκιλικεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐγκιλικίζω, Μ. ίσω, ἔωμ. (μὲ δοτ.) Φέρομαι πρός τινα ὡς Κίλιξ (δηλ. πανοῦργος, ἄπιστος), τὸν ἀπατῶ.

Ἐγκινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κινδυνεύω περί τινος, διακινδυνεύω τι.

Ἐγκινέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ Π.

Ἐγκίνυμαι (χ. Μ.). (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἐντὸς ἢ διὰ μέσα τινὸς (τρπ.) ταράττω, βάλλω ἀνακατώματα.

Ἐγκιρνᾶντι, Δ. ἀντὶ Ἐγκιρνᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἐγκίρνημι, Μ. κεράσω, = Ἐγκεράννυμι, Ἐγχέω, κερνῶ. « Ἐν δὲ κίρνατε τῶμελιαζέος ὅττι τάχιστα κρατῆρα, « (Ἀλκ. παρ') Ἀθ.

Ἔγκιρος (ὁ, ἡ), = Ὑπόκιβδος, κιτρινωπός.

Ἐγκισσάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκομαι εἰς δργασμὸν (ἐπιθυμίαν συνουσίας)· (μὲ αἰτ.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι. (μτφορ.) « Φθόνον καθ' ἡμῶν ἐγκισσήσας, « (Μεθδ. παρὰ) Ἰωτ.

Ἐγκισσεύομαι, Μ. εύσομαι. Περιπλέκομαι (Περιτυλίσσομαι) καθὼς ὁ κισσός.

Ἐγκίσσημα (τὸ). τὸ συλληφθὲν ἐν τῇ γαστρὶ, ἔμβρυον.

Ἐγκίσσησις, εως (ἡ). σύλληψις, ἐγγάστρωμα.

Ἐγκλαστρίδιον (τὸ), = Ἐνώτιον, [ἐκ τοῦ

Ἐγκλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι εἰς τὴν μέσην. 2) (μτφορ.) διακόπτω, ἐμποδίζω, ἢ 3) χαυνόνω, κινῶ εἰς οἶκτον.

Ἐγκλεισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλείειν, κλείδωμα μέσα, σφάλισμα.

Ἐγκλειστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐγκλεισιν. ‖. (εὐσ.) Ἐγκλειστήριον, = Ἀσκητήριον, (ἴδε τὸ ἑπμν.)

Ἔγκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (κλειδωμένος, σφαλισμένος) μέσα. ‖. (εὐσ.) μοναχὸς μὴ ἐβγαίνων ποτὲ ἀπὸ τὸ κελλί του. » Ἐκεῖ δὲ εἰσὶν ἑκατὸν ἔγκλειστοι καὶ ποιμαίνει αὐτὰς στηλίτης διὰ θυρίδος, « Ἐπιφαν. (Ἁγιοπολ. Συρ.)

Ἐγκλείστρα (ἡ) καὶ

Ἐγκλειστρον (τὸ), = Ἐγκλειστήριον.

Ἐγκλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (Κλειδόνω, Σφαλῶ) μέσα. « Ὅκως ἔλθοι ἐς τὸ τεῖχος καὶ τὰς πύλας ἐγκλήισειε, « Ἡρ. (καὶ μτ.) « Καταφυγόντες εἰς τὸν ναὸν ᾗ ἐγκλεισάμενοι, ἡσυχίαν εἶχον, « Ξεν.

Ἔγκλημα (τὸ). (Νμ.) τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὁπ. (ᾗ 2) τὸ ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου) ἐγκαλεῖ τις τινα εἰς τὸ κριτήριον, (ἐνγλ.) Ὕλη (αἰτία, ἀφορμὴ) κατηγορίας ἢ ἔριδος, μέμψις, παράπονον.

Ἐγκληματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἢ δίδων αἰτίαν) εἰς ἔγκλημα. » Ἡ δὲ διὰ τὸ χρήσιμον (φιλία) ἐγκληματική, « Ἀρστ.

†Ἐγκληματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκληματόομαι ἢ Εὐκληματέω.

‡Ἐγκλήμιων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαλῶν (κατηγορῶν, παραπονούμενος).

†Ἐγκληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. (Γρφ.) Κληροδοτῶ.

Ἔγκληρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων κλῆρον (μερίδιον) ἀπό τινος, μέτοχος. 2) (μὲ δοτ.) = Σύγκληρος, συμμέτοχος. ἴσος· ὅμοιος. 3) ὁ λαβὼν κλῆρον (κληρονομίαν)· πλούσιος. « Ἄρουρα—, « Αὐκ., ἡ εὔκαρπος. « Γυνή—, « Εὐρ., ἡ ἄλλ. Ἐπίκληρος.

Ἐγκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κληρόω, δίδω (κυρ. διὰ κλήρου), κληροδοτῶ.

Ἔγκλησις [ἐγκαλέω], εως (ἡ). ἐγκάλεσμα, ἀγωγὴ, κατηγορία.

Ἐγκλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγκαλέω, κατηγορητέος, ἐπιλήψιμος.

Ἐγκλητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ γινόμενος πρὸς) ἔγκλησιν, κατηγορητικός.

Ἔγκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ ἐγκαλεσθεὶς ἢ ἐγκαλούμενος, κατηγορημένος, ἐπίμεμπτος. 2) « Δίκη—, « Μ. Ψελλ., ἡ ἄλλ. Ἔκκλητος.

Ἐγκλιδὸν, ἐπίρ. Π. [ἐγκλίνω]. πλαγίως, σκυφτά. « Ἐγκλιδὸν ὅτοε βαλοῦσα, « Ἀπλλν., γαμηλώσασα τὰ ὑμμάτια τῆς.

Ἔγκλιμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πάσχει (ὑπόκειται εἰς) ἔγκλισιν. » Τοῖς ἐγκλίμασι τοῦ ἐδάφους, « Πλὲ. 2) (Γεωγρ. ᾗ Ἀστρονομ.) = Κλίμα. 3) (ναυτ.) ἐσχολμ. ἀντὶ Ἄγκλιμα. 4) = Ἔγκλισις, τροπὴ (γραμ.).

Ἐγκλινὶς (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κλίνῃ κατακείμενος, κλινήρης.

Ἐγκλίνω, Μ. κλινῶ. (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.) Κλίνω (κυρ. ᾗ μτφορ.), γέρνω, σκύπτω, ἀκκουμβῶ. (μτφορ.) τρέπω (ᾗ μσ. ἢ πθ.) τρέπομαι εἰς φυγήν· ἐνδίδω, ὑποχωρῶ. « Οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, Ξεν. « Οἱ δ', ὀλίγον τινὰ δεξάμενοι χρόνον, ἐγκλίνουσι τὰ νῶτα, « Δ. Ἀλ. » Παρατρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν, « Ηλ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐγκλί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναντες ἔφευγον, « αὐτ. (καὶ μτ.) » Διὸ καὶ οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἐγκεκλιμένον (τὸ φύλλον), « Θρρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, « Ξεν. » Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, « Πλ. (χ μὲ ἐπίρ.) »Σκέλη ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Ὅσαν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξ. ἢ εἰς ἀριστ. ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ, « Πλάτ. » Ἐγκεκλικότας ταῖς κεφαλαῖς καὶ πρὸς τὸ ποτὸν βλέποντας, « Πλ. (χ μτφορ.) »Πόνος ὕμμι μάλιστα ἐγκέκλιται, « Ἰλ. Ζ, ὅλον τὸ βάρος εἰν' ἐπάνω σας. » Τὴν πολιτείαν ἐγκεκλιμένην καὶ ῥέπουσαν ἐπὶ τὰ χείρω, « Πλ. » Ὡς ἡσθάνετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ,τι βούλοιτο χρῆσθαι,« Πλ. » Ὁ ὄχλος οὔτε πρότερον οὐθ' ὕστερον Τυράννοις ἐνέκλινε, « Δ. Ἁλ. » Ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, « Ἀρστ. 2) (μτνμ.) » Ἐγκλινομένη λέξις, « Γρμτ., ἡ μεταβιβάζουσα τὸν τόνον εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς ἢ ἀντὶ ὀξείας λαμβάνουσα βαρεῖαν. » Τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγεῖται. Δ. Ἁλ. » Ἐγκλίνεσθαι δὲ λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ δυναμένων ἐφ' ἑαυτοῖς στηρίζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἑτέροις ἀνακλινομένων, « Μοσχπλ.

Ἔγκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐγκλίνειν (γέρνειν κτλ.), κλίσις, καμπύλωμα. »Πόλου—,« Ἀστρνμ. καὶ Γεωγρ., τὸ ἐναντ. τοῦ Ἔξαρμα. » Ῥήματος—, « Γρμτ., ἡ ἄλλ. πτῶσις τοῦ ῥήμ. » Τόνου—, « αὐτ. » Γράφεται δὲ καὶ κατ' ἔγκλισιν, καί εὐ, « Εὐστ.

Ἐγκλιτέον, θετ. τοῦ Ἐγκλίνω.

Ἐγκλιτικὸς, ἡ, όν, (χ ἐπίρ.)-ικῶς. (Γρμτ.) Ὁ ἐγκλινόμενος (μεταβιβάζων τὸν τόνον), ἴδε Ἐγκλίνω (2).

Ἐγ·κλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ κλοιὸν (σιδηροῦν λαιμοδέτην), περιδένω ἐν εἴδει κλοιοῦ.

Ἐγ·κλονέω-ῶ, Κουνῶ τι μέσα εἰς, (ἴδε χ τὸ ἑπμν.).

Ἐγ·κλυδάζομαι, Μ. άσομαι. Κυματίζω μέσα εἰς, κτυπῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (καθὼς ἐνίοτε τὸ νερὸν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου), κάμνω κλούκ-κλούκ, (ἴθεν Ἐγκλύδαξις, εως (ἡ). κυμάτισμα ἐσωτερικὸν, (ἴδε Κλύδων).

Ἐγκλυδαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἐγκλύδαξιν.

Ἐγ·κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐμβάλλω ὑγρόν τι εἰς τὸ σῶμα διὰ τοῦ κλυστῆρος. 2) κουνῶ τι ἐντὸς ὑγροῦ. » Ἔγκλυζε ὧδε κἀκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον, «Δακρ., (παρβλ. Διακλύζω).

Ἔγκλυσμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ κλυστῆρος ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ σῶμα ὑγρόν.

Ἐγκλυστέον, θετ. τοῦ Ἐγκλύζω.

Ἐγ·κλώθω, Μ. κνήσω. Κλώθω τι μέσα εἰς (θηλ. μαζῷ μὲ) ἄλλο, ἐμπλέκω, μπερδεύω.

Ἐγ·κνήθω, Μ. κνήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξύνω (Τρίβω) τι μὲ τὸν τυροτρίφτην ὥστε νὰ πίπτουν τὰ ξύσματα μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ·κνώσσω (γ. Μ.), Π, (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγ·κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Βαθουλόνω (Κάμνω κοίλωμα μέσα εἰς) τι

Ἐγκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς κοιλίας, (ὄθεν) » Ἐγκοίλια (τὰ), Α'. τὰ ἐντόσθια τοῦ ζώου, καὶ Β'. τὰ πλαγινὰ στραβόξυλα (τὰ πλευρὰ) τοῦ πλοίου, (παρβλ. Ἐπηγκενίς, Ἰκριον, καὶ Σταμίν).

Ἔγκοιλος (ὁ, ἡ),= Ὑπόκοιλος. ὀλίγον τι κοῖλος (βαθουλός). » Ὀφθαλμὸς—, « Ἱππκρ.

Ἐγκοίλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐγ·κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω,=Ἐγκοιλαίνω.

Ἐγ·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (κυρ. δὲ) ἐντὸς ναοῦ ἵνα λάβω καθ' ὕπνας χρησμὸν (νὰ ἴδω ὀπτασίαν).

Ἐγκοίμηθρον (τὸ), μτγν. ἀντ' Ἐγκοιμητρον.

Ἐγκοίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐγκοιμάομαι. » Ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις, « Κλιμ.

Ἐγκοιμητήριος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐγκοίμησιν. » Ψίαθος—, « Πλδ.

Ἐγκοίμητρον (τὸ). φόρεμα μὲ (ἢ μέρος εἰς) τὸ ὁποῖον κοιμᾶταί τις, νυκτικόν.

Ἐγκοιμήτωρ, ορος (ὁ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἄλλ. (καὶ κατὰ τὸν Πλδ. κομψότερον) Ἐνευνητὴρ, νυκτικός.

Ἐγ·κοιμίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κοιμίζω τινὰ μέσα ἢ ἐπάνω ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ·κοισυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Κωμ. Μιμοῦμαι (Ζῶ, Ἐνδύομαι κτλ. ὡσὰν) τὴν Κοισυραν (πλουσίαν τινὰ καὶ τρυφηλὴν Ἀθηναίαν).

Ἐγ·κοιτάζομαι, Μ. άσομαι,=Ἐγκοιτάω.

Ἐγκοιτὰς, άδος (ἡ). Π. ἐντὸς τῆς ὁποίας κοιμᾶταί (ἔχει τὴν κοίτην του) τις, ζέκ τοῦ

Ἐγ·κοιτάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὴν κοίτην μου (Κοιμῶμαι, Κεῖτομαι, Εὑρίσκομαι) μέσα εἰς.

Ἐγκοίτιος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνεύναιος.

Ἔγκοιτος (ὁ, ἡ),=Κλινήρης, κατάκοιτος.

Ἐγκολαμμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶν' ἐγκεκολαμμένον (σκαλισμένον) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ.

Ἐγκολαπτὸς, ἡ, όν. Σκαλιστὸς (Δουλευμένος) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., ζέκ τοῦ

Ἐγ·κολάπτω, Μ. άψω. Σκαλίζω ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., ἐγχαράττω, (μτφορ.) ἐντυπόνω.

Ἐγ·κολεβάζω, Μ. άσω, (λέξ. παλαιστ.)= Κολετράω, πατῶ εἰς τὴν κοιλίαν, ἢ (κατ' ἄλλ.)= τῷ

Ἐγ·κολλαβίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.). Καταπίνω ὡς κόλλαβον (λοκουμᾶν).

Ἐγ·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ἐπάνω εἰς, προσκολλῶ, (συγχ. τῷ Ἐγκωλύω).

Ἔγκολλος (ὁ, ἡ). κολλημένος, προσκολλημένος.

Ἐγκολπίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος) ὁ φυσῶν ἐντὸς (ἢ ἀπὸ) κόλπου θαλάσσης, τὸν ὁπ. (καθὼς λέγουν οἱ ναῦται μας) ἐβγάζει ὁ κόρφος.

Ἐγκολπίδιος (ὁ, ἡ),= Ἐγκόλπιος.

Ἐγ·κολπίζω, Μ. ίσω. (μτθτ.) Ἐμβάλλω ἰατρικὸν εἰς τὸν κόλπον (τὴν μήτραν) γυναικός. 2) κάμνω τι νὰ ἔχῃ κόλπον (νὰ φουσκόνῃ). » Περίοδος ἐγκολπιζομένη, « Δ. Ἁλ., ἡ ἄλλ. Στραγγύλη. 3) (ἀμτθτ.)= Κατακολπίζω, ἐμβαίνω εἰς (ἢ 4) σχηματίζω κόλπον θαλάσ. 5) (μσ.) βάλλω (κρατῶ) τι εἰς τὸν κόλπον μου· ἀγκαλιάζω· περιλαμβάνω. (τρπ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἐγκολπόνομαι.

Ἐγκόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς κόλπου. » Ἄνεμος—,« Στρ., ἴδε Ἐγκολπίας. 2) τὸν ὁπ. φέρει (κρατεῖ ἀγκαλιασμένον, ἔχει κρυμμένον) τις εἰς τὸν κόλπον του.

Ἐγκόλπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνεκολπίσθη (ἐνεκολπώθη) τις, (συγχ. τῷ Ἐγκαλλώπισμα).

Ἔγκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) κόλπον ἢ κόλπους, κολπώδης, φουσκωτός.

Ἐγ·κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ (νὰ σχηματίζῃ) κόλπον (νὰ φουσκόνῃ). || (μσ.)= Ἐγκολπίζομαι, βάλλω εἰς τὸν κόλπον μου, (τρπ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἐγκολπόνομαι.

Ἐγ·κομβόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κουμπόνω (Θηλυκόνω) τὸ φόρεμά μου, κουμπόνομαι, (συνκδχ.) ἐνδύομαι, (τρπ.) ἐγκολπόνομαι. » Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, « Πέτρ. Ἐπιστ. (ὅμοιον τῷ τοῦ Παύλου· » Ἐνδύσασθε ταπεινοφροσύνην, «).

Ἐγκόμβωμα (τὸ). εἶδ. λευκοῦ ἐπανωφορίου τὸ ὁπ. ἐκουμβόνετο.

Ἐγκόμβωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκομβοῦσθαι, κούμβωμα, θηλύκωμα, (συνκδχ.) νδύσιμον.

Ἔγκομμα (τὸ),= Πρόσκομμα, ἐμπόδιον.

Ἐγ·κομπάζομαι, Μ. άσομαι,= Ἐγκαυχῶμαι, Ἐγκαλλωπίζομαι.

Ἐγ·κονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν. μτθτ.) Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω (» Δεινὸν μαιμώσας ἐγκονέουσα κυσὶν,« Επγρ.). (συνήθ. ἀμτθτ.) = Σπεύδω, τρέχω (βιαστικός), (κοιν.) κάμνω ὀγλίγωρα. » Κατῇσαν ἐγκονέοντες, « Ἀπλλν. » Ἐγκοναίουσα, ναίεσθαι, « Κόϊντ. » Κέλευθον ἣν περ ἦλθες, ἐγκονει πάλιν, « Αἰσχλ. » Ἰτ' ἐγκονεῖτε, ἀπεύθετ', « Ἀρστφ., (ἴδε Κονέω καὶ παρβλ. Διακονέω).

Ἐγκονητὶ, ἴδε Ἐγκονητί.

Ἐγ·κονίαω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀνατ Ἐγκονέω.

Ἐγ·κονίζομαι καὶ

Ἐγ·κονίομαι, Μ. ίσομαι. Πασπαλίζω τὸ σῶμά μου (καθὼς οἱ ἀθληταί, ἢ Παλαίω (χ ἑπμ.) Κυλίομαι εἰς μέρος ςρωμένον) μὲ σκόνιν.

Ἐγκόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος σχηματιζόμενος) ἐπάνω εἰς σκόνιν.

Ἔγκονις, (ἴδος (ἡ), Π. [ἐγκονέω]. δούλη, ὑπηρέτις.

Ἐγκονητὶ, ἐπίρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀκονητὶ, (θηλ.) Μὲ κυπον, μὲ δυσκολίαν ἢ, Μὲ προθυμίαν, μὲ ταχύτητα.

Ἐγκοπεὺς [ἐγκόπτω], έως (ὁ). ἐργαλ. (σφυρὶ) τῶν λιθοξόων.

Ἐγκοπὴ (ἡ). χαραγματιὰ, (χειρουργ.) κόψιμον. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) διακοπὴ· ἀναβολὴ· ἐμπόδιον.

Ἐγ·κοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Κοπιάζω εἴς τι.

Ἔγκοπις, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἐγκοπεύς.

Ἔγκοπος (ὁ, ἡ). κοπιασμένος κεκμηκὼς ἢ 2) κοπιαστικὸς, δύσκολος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔγκοπρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων κόπρον, κοπρισμένος.

Ἐγκοπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἐγκοπὴν, ἐμποδιστικός.

Ἔγκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐγκοπὰς, χαρακωτὸς ἡ 2) ἠμπηγμένος (καρφωμένος) πουθενά.

Ἐγ·κόπτω, Μ. κόψω. Ἠμπήγω τι κτυπῶντάς το. 2) κάμνω ἐγκοπὰς (χαραγματιαὶς) ἐπάνω εἴς τι. 3) (συνκδχ. ϗ τρπ.) διακόπτω, ἀπασχολῶ, ἐμποδίζω. 4) ἀφανίζω. » Ἐγκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, « Γρφ.

Ἐγκόπως, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν.

Ἐγ·κορδυλέω-ῶ [ἐν, κορδύλη], Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.). Τυλίζω (καὶ μσ.) Εἶμαι τυλιγμένος (χωμένος) μέσα εἰς (κυρ. φορέματα). » Ἢν μὴ πέπλον τοιοῦτον ἐγκορδυλίσησθε (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκορδυλήσησθε), « Συν.

Ἐγ·κορύπτω, Μ. ύψω. Κτυπῶ (καθὼς τὸ κριάρι μὲ τὰ κέρατα).

Ἐγ·κορυφόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Ὑψοῦμαι ἐντὸς ἢ μεταξύ τινος.

Ἐγ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τι μὲ τάξιν (Ἀραδιάζω) μέσα εἰς, συγυρίζω, διευθετῶ, τακτοποιῶ.

Ἐγκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ κόσμου εὑρισκόμενος. (ἐκκλσ.) κοσμικός. 2) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν κόσμῳ, εὔτακτος.

Ἐγκοσμίως, ἐπίρ. = Κοσμίως, εὐτάκτως.

Ἐγκοσμογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγκόσμιος.

Ἐγ·κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φυλάττω μέσα μου πάθος (κότον) ἐναντίον τινὸς, μνησικακῶ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντίκτω, (ἴδε καὶ παρβλ. Ἀλλόκοτος.)

; Ἐγκότημα (τὸ) καὶ

; Ἐγκότησις, εως (ἡ). ὀργὴ ἐπίμονος, μνησικακία.

Ἔγκοτος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πάθος (κότον), μνησίκακος, ἀδυσώπητος. ||. (οὐσ.) Ἔγκοτον (τὸ), πάθος (κατά τινος), μνησικακία.

Ἐγκοτύλη (ἀντὶ Ἐν κοτύλῃ), εἶδ. παιδιᾶς καθ' ἣν ὁ εἷς σηκόνει εἰς τὴν ῥάχιν του τὸν ἄλλον ἔχοντα τὸ γόνατόν του εἰς τὸ κοίλωμα τῶν χειρῶν (γυρισμένων καὶ συμπεπλεγμένων ὄπισθεν) καὶ κρατοῦντα τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, (παρβλ. Ἐφεδρισμός).

Ἐγκότως, ἐπίρ. Μὲ πάθος, μὲ μνησικακίαν. » Ἐγκότως ἔχω (ἀντὶ Ἐγκοτέω) τινί, « (συγχ. τῷ Εἰκότως.)

Ἐγκουρὰς, άδος (ἡ). (κυρ.) δούλη (σκλάβα) ἐγκεκαρμένη τὴν κεφαλὴν (ἴδ. Εὐρ. Ἠλ. 108), (ὅθεν 2) (πλθ.) πρόσωπα τοιούτων δούλων τὰ ὀπ. ἐζωγράφιζαν συνήθως εἰς τὰς ὀροφὰς (ταβάνια) τῶν οἴκων, (παρβλ. Καρυάτιδες).

Ἐγ·κραγγάνω (παρτ. Ἐνεκράγκανον καὶ πλέον οὔ), Π. Κωμ. ἀντὶ-

Ἐγ·κράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. β'. Ἐνέκραγον, ὅθεν ἡ μτχ. Ἐγκραγὼν), = Ἐμβοῶ, φωνάζω μὲ θυμὸν κατά τινος· ξεφωνίζω. » Ἐγκραγοῦσαν, ὡς εἶδε περικαιόμενον τὸ βρέφος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων, ἐγκραζόμενα ὅτε σφάλλονται, ἀνορθοῦνται, « Εὐστ.

Ἐγ·κραιπαλάω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεθοκοπῶ μέσα εἰς ἢ ὁμοῦ μέ.

Ἐγκρανὶς, ίδος (ἡ), = Παρεγκεφαλίς.

Ἔγκρανος (ὁ), = Ἐγκέφαλος.

Ἔγκρασις, εως (ἡ), = Ἀνάκρασις, ἕνωσις.

Ἐγκρασίχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ χολήν. ||. (οὐσ.) εἶδ. σαρδέλλας, (Ἰταλ.) ἀντζόϊα.

Ἐγκράτεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἐγκρατὴς (νὰ κυριεύῃ τὰ πάθη τυ, τὰς ὀρέξεις τυ)· σωφροσύνη· σταθερότης· ὑπομονή.

Ἐγκράτευμα (τὸ), τὸ ἔργον ἢ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐγκρατείας.

Ἐγ·κρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἐγκρατὴς, κάμνω ἐγκράτειαν (ἀπέχω ἀπό) τινος ἡδονῆς.

Ἐγκρατευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐκ συστήματος) ἐγκράτειαν, νηστευτὴς κτλ.

Ἐγκρατευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἐγκράτειαν.

Ἐγ·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γίνομαι ἐγκρατὴς τινος, κυριεύω. 2) (μὲ δοτ.) ἐπιμένω, ὑποφέρω γενναίως. 3) (ἀμτβτ.) = Ἐγκρατεύομαι (;)

Ἐγκρατέως, Π. ἀντὶ Ἐγκρατῶς.

Ἐγκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν (ἔχων εἰς τὸ χέρι του, εἰς τὴν ἐξουσίαν του) τι, (ἐπμ.) ἀνώτερος (νικητής, κύριός, [ϗ τρπ.] ἔμπειρός) τινος. » Τόξων —, « Σοφ. Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου, « Δμ., (κοιν.) τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι. » Τῶν πλοίων ἐγκρατὴς ἐγένετο, « Αἰν. Τακτ. (ϗ τρπ.) » Γαστρὸς (» Ὕπνυ, » Ἀφροδισίων Θυμοῦ κλ.) —, « Ξεν. » Ἐγκρατὴς αὐτὸς αὐτοῦ, « Πλάτ. » Νόμου —, « Πλάτ. » Χειρῶν καὶ σκελέων οὐ πάνυ —, « Ἱππκρ. (ὅθ. 2) (χ. πτ.) γιερὸς, δυνατὸς, εὔτονος· στερεὸς, ἀκλόνητος. » Χεὶρ ἐγκρατεστάτη, « Ξεν. » Τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν κατεστήσαντο « Θκ. (ἡ 3) ὁ κυριεύων τὰ πάθη του (τὰς ὀρέξεις του), σώφρων.

; Ἐγκράτησις, εως (ἡ), = (ἢ ἀμφ. ἀντὶ) Ἐγκράτεια.

Ἐγκρατητικὸς, ἡ, όν. = Ἐγκρατευτικός.

Ἐγ·κρατύνω, Μ. υνῶ. Ἐνισχύω.

Ἐγκρατῶς, ἐπίρ. Μὲ τόνον, γιερὰ, δυνατὰ, σφιγκτὰ κτλ. 3) (τρπ.) μὲ ἐγκράτειαν, σωφρόνως.

Ἐγ·κρεμάννυμι (καὶ σπν.) Ἐγ·κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρεμνῶ τι μέσα εἰς, (συγχ. τῷ Ἐκκρεμάνυμι).

Ἐγκρεμὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ κρεμάμενος ἔν τινι (ἀπό τινος). » Πήρα ἦν αὐτῷ ἐγκρεμὴς, « Ἡρωδ. (Α'.)

Ἐγ·κρημνίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρημνίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐγκριδὸν, ἐπίρ. Π. [ἐγκρίνω], = Διακριδὸν, κατ' ἐκλογήν, (οὕτω διορθ. τὸ » Ὁ δὲ κριδὸν, « Τρυφιόδ. 224).

Ἐγκριδοπώλης, υ (ὁ). ὁ πωλῶν ἐγκρίδας.

Ἐγκρικάδεια (ἡ). ἡ ὄπισθεν τῆς ῥάχης συμπλοκὴ τῶν χειρῶν εἰς τὸ παιγνίδι Ἐγκοτύλη (ἴδε τὴν λέξιν), [ἐκ τοῦ

Ἐγ·κρικόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) κρίκον.

Ἐγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρίνων (Ἐκλέγων) παραδέχομαί τι ὡς καλὸν (ἁρμόδιον, ἄξιον κτλ.), (ἐπμ.) συναριθμῶ, συγκαταλέγω. (ἐν γέν.) ἀποδέχομαι. » Τὸ μὲν καλὸν ἐγκριτέον, τὸ δὲ μὴ, ἀποκριτέον, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὴν γερουσίαν ἐγκριθεὶς, « Δμ. » Ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ, « Ἀπλλν.

Ἐγκρὶς [ἐν, κρῖ ἀντὶ κρῆμνον], ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικῶ (ἀπὸ σεμιγδάλι), τηγανήτα.

Ἔγκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρίνειν, παραδοχὴ (κυρ. ἀθλητοῦ ἐξετασθέντος). (Τὸ τοῦ Ἀλκίφρ. Α', 39: νομίζω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔγκλισιν).

Ἐγκριτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ χρησιμεύων πρὸς) ἔγκρισιν.

Ἔγκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκριθεὶς (κριθεὶς ἄξιος), (ἐπμ.) ἐκλεκτὸς, ἄριστος. (συγχ. τῷ Ἔκκριτος).

Ἐγ·κροαίνω, Μ. ανῶ. (μτφορ. ἀπὸ τῶν ἵππων) Ἐκτείνομαι (Ἐνδιατρίβω εὐχαρίστως) εἰς δ. ἡγησίν τινα, (μὲ δοτ.).

Ἐγ·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (χ. πτ.) Κτυπῶ τινα (Καταιβάζω γρονθιαὶς) μὲ κρότον. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = τῷ

Ἐγ·κρούω, Μ. κρούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶν ἐμπήγω τι εἰς. 2) (χ. πτ.) κτυπῶ μὲ ῥυθμὸν τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς χορεύων καὶ ἀκολουθῶ τὸν χρόνον τοῦ τραγῳδίου.

Ἐγ·κρύβω, Μ. κρύψω, = Ἐγκρύπτω.

Ἔγκρυμμα (τὸ), (μτγν.) = Ἔνεδρα.

Ἐγ·κρυπτάζω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. άσω, -ομαι, = Ἐγκρυφιάζω.

Ἔγκρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ κεκρυμμένος μέσα εἴς τι. ||. (οὐσ.) = Ἐγκρυφίας.

Ἐγ·κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω (Σκεπάζω, Παραχόνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, π. χ. » Δαλὸν σποδιῇ, « Ὀδ. Ε.

Ἐγ·κρυφιάζω, Μ. άσω (σπν. μτβτ.) Κρύπτω (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. Κρύπτομαι) μέσα εἰς, πράττω τι κρυφίως· ἐμφωλεύω.

Ἐγκρυφίας [ἐγκρύπτω], ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ψημένος εἰς τὴν χώβολην, σαχτόπηττα, μπογάτσα.

Ἐγκρύφιος καὶ

Ἔγκρυφος (ὁ, ἡ), Π. κρυμμένος μέσα εἰς· κρυφός.

; Ἐγ·κρύφω, Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκρύβω.

Ἔγκρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρύπτειν, κρύψιμον, παράχωμα.

Ἐγ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ ἢ Ἔχω (Ὁρίζω τι ὡς) ἔγκτημα (ἴδε τὴν λέξιν). » Εἰ ἡ πόλις διδοίη (τὰ ἔρημα οἰκόπεδα) οἰκοδομησαμένοις ἐγκεκτῆσθαι, « Ξεν.

Ἐγ·κτερείζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) θυσιάζω εἰς τὸν τάφον ἀποθανόντος, τοῦ κάμνω τὰ νενομισμένα.

Ἔγκτημα (τὸ), [ἐγκτάομαι]. κτῆμα ἀκίνητον τὸ ὀπ. ἔχει τις ἐπάνω εἰς ξένην γῆν, (Τουρκ.) γεδίκι.

Ἔγκτησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἔγκτημα (παρβλ. Ἐπεργασία).

Ἐγκτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔγκτημα. ||. (οὐσ.) Ἐγκτητικὸν (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὸ ἔγκτημα, (κοιν.) τοπιάτικον, (Τουρκ.) γέρ-κιρασί, ἰτζαρές.

Ἔγκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ (κυρ. ὡς ἔγκτημα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐγ·κτίζω, Μ. κτίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτίζω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

; Ἐγ·κυβερνάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κυβερνῶ (Ἐπικρατῶ, Κάμνω ὅ,τι θέλω) μέσα εἰς. » Ἄνεμος ἱςίοισι ἐγκυβερνέῃ, « Ἀρετ., Ἐνσκήπτῃ, Ἐμβομβῇ.

Ἐγ·κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταί) μέσα εἰς, (μτφορ.) ῥιψοκινδυνεύω.

Ἐγκύβιστος (ὁ, ἡ). κυρτὸς, γυρτὸς, προνενευκώς.

Ἔγκυδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἔνδοξος.

; Ἐγκύησις, εως (ἡ), = Ἔγκυσις.

Ἐγ·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνακατόνω τι μέσα εἰς.

Ἐγ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ (νὰ κυκλοφορῇ, τὸ περιστρέφω) μέσα εἰς. » Τὰ ἄρθρα, ἐν οἷσι αἱ ἐμβολαὶ τῶν κινεομένων ὀςέων ἐγκυκλέονται, « Ἱππκρ., (συγχ. τῷ Ἐκκυκλέω), (ὅθεν

†Ἐγκύκληθρον καὶ

†Ἐγκύκλημα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκύκλημα. 2) τὸ κυκλοειδῶς (περιοδικῶς, ἐτησίως) γινόμενον. » Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, « Ἀρςτ.

Ἐγκύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐντός τινος κυκλοφορία (περιστροφή). (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκύκλησις).

Ἐγκυκλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐγκυκλῶν (διαςρέφων) τι. » Τῆς ἀληθείας—, « Ἐπφν.

Ἐγκύκλιος, α ἢ ος, ον. Κυκλοειδὴς, σφαιροειδὴς, στρογγύλος. » Χορὸς (« Φορὰ, » Δίνη κτλ.)—, « Αἰσχ., Ἀρςτ., Πλ. (ᾗ ἐπίρ.) » Ἐγκύκλια δινεῦντο, « Ὀρφ. 2) (συνηθέστ.) ὁ περιςρεφόμενος (κυκλοφορῶν) καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἤρχισε νὰ κινῆται· (κοιν.) γινόμενος μὲ τὴν ἀράδα· περιοδικός· ἐτήσιος. (ἐπμ.) συνηθισμένος, κοινός. » Οἱ τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας λειτουργοῦντες, « Δμ. » Τῶν ἴσων καὶ ἐγκυκλίων δαπανῶν, « Δ. Κάσ. » Ἐκεῖνα γὰρ ἤδη... ὥσπερ ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεώς ἐστι, « Πλ. » Ἐγκύκλιον γὰρ δὴ τοῦτο καὶ ἐν ἔθει ἦν ἤδη τῇ πόλει, « Δ. Ἀλ. » Ἓν ἦν τοῦτο τῶν ἐγκυκλίων, ταφὰς ποιεῖσθαι καθ' ἕκαςον ἐνιαυτόν, « Ἰσκρ. » Ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν ἑκάστην γιγνομένοις, « αὐτ. » Κεραυνῶν καὶ τυφώνων ᾗ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, « Ἀρςτ. » Ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, « Σδ. (συχνόττ.). » Ἐγκύκλειος παιδεία, καὶ » Ἐγκύκλια (τὰ ἄλλ. Κοινὰ καὶ Ἔξω) μαθήματα, « Αξ., ἡ σειρὰ (τὸ ὅλον) τῶν μαθημάτων ὅσα, συνεχόμενα τρόπον τιὰ πρὸς ἄλληλα ᾗ διδασκόμενα εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα, συνεκρότουν τὴν σπουδὴν ἑκάστου ἐλευθερίως ἐκπαιδευομένου. » Ἐγκύκλια διακονήματα, « Ἀρςτ., τὰ συνηθισμένα (καθημερινὰ), τὰ ὁπ. ἔπρεπεν ἐπμ. νὰ γνωρίζῃ κάθε ὑπηρέτης. ||. (οὐσ.) » Ἐγκύκλιον, « Ἐπγρφ., τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα (αἱ πρόσοδοι) τοῦ κράτους. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔγκυκλον.

Ἐγκυκλίως, ἐπίρ. Κυκλοειδῶς, ἐν εἴδει κύκλου.

Ἔγκυκλον (τὸ), ἴδε Ἔγκυκλος.

†Ἐγκυκλοπαιδεία (ἡ), μτγν. ἀδκμ. ἢ μᾶλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκύκλιος παιδεία.

; Ἐγκυκλοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις μὲ τὴν ἀράδα (καθήμενος μὲ ἄλλους εἰς τὸ τραπέζι).

Ἔγκυκλος (ὁ, ἡ), = Ἐγκύκλιος, κυκλοειδὴς, ςρογγυλός. » Πλακοῦς—, « Ἀθ. » Πέτρα—, « Ἐπγρ., ἡ μυλόπετρα. ||. (οὐσ.) » Ἔγκυκλον (τὸ), (ἐνν. ἱμάτιον), φόρεμα γυναικεῖον, πουκαμίσα ἢ μισοφούστανον (μὲ ποδόγυρον).

Ἐγ·κυκλόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Περικλείω εἰς (ἢ ὡς εἰς) κύκλον, περικυκλόνω. » Φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται, « Ἀρςφ. » Ἅπασαν ὅσην ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη, « Στρβ. 2) περιστρέφω, γυρίζω. » Ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμόν, « Ἀρςφ. 3) περιστρέφομαι, περιφέρομαι, κυκλοφορῶ, τριγυρίζω. » Βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν (ὁ Ἡρακλῆς), « Διόδ., νὰ περιπλεύσῃ, νὰ κάμῃ τὸν γῦρόν της.

Ἐγκύκλωμα (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκύκλημα.

Ἐγκύκλωσις, εως (ἡ). περικύκλωσις. 2) περιστροφή· γῦρος.

†Ἐγκυλίδωτὸς (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγκυλιδωτός.

Ἐγ·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκυλίω, (ὅθεν

Ἐγκυλίνδησις, εως (ἡ). τὸ νὰ κυλίηταί τις μέσα εἰς.

Ἐγκύλισμα (τὸ). ὁ τόπος μέσα εἰς τὸν ὁπ. κυλίεταί τις, κυλίστρα. 2) (ναυτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκοίλιον ἢ Χέλυσμα.

Ἐγ·κυλίω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κυλίω τι (καὶ μσ. Κυλίομαι) μέσα εἰς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.).

Ἐγ·κυμαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

Ἐγ·κυματίζομαι, Μ. ίσομαι, καὶ

Ἐγ·κυματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι (;). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κυματίζω (καὶ μτφορ.) Κυμαίνομαι (Παραδέρνω) μέσα εἰς.

Ἐγ·κυμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐγκύμων (ἔγκυος), Κυοφορῶ.

Ἐγκυμόνησις, εως (ἡ), = Κυοφορία, ἐγγαστρία.

Ἐγκύμων, ονος καὶ

Ἔγκυος, ου (ὁ, ἡ). ἐγγαςρωμένος, (μτφορ. μὲ γεν.) πλήρης, γεμάτος. » Πυρὸς ἔγκυος πέτρα, « Ἐπγ., ἡ τσακμακόπετρα.

Ἐγ·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω μέσα εἰς· σκύπτω νὰ ἰδῶ. (συνκδχ.) βαθύνω εἰς τὸ νόημα (συγγράμματος κτλ.). (παρβλ. Ἐπικύπτω).

Ἐγ·κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω (ἀόρ. ά. Ἐνεκύρησα ἢ Ἐνέκυρσα καὶ β'. Ἐνέκυρον), = Ἐντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ· εὑρίσκω. (τρπ.) ἐμ(περι)πίπτω. (μὲ δοτ.) » Ἐγκύρσας ἄτῃσιν, « Ἡσ. (ᾗ αἰτ.) » Ἄδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον, « Ἐπγρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἦν δέ τι δεινὸν ἐγκύρσῃ, « Θγν., ἂν συμβῇ, ἂν ἀκολουθήσῃ, (ὅθεν

Ἐγκύρησις καὶ Ἔγκυρσις, εως (ἡ), = Συγκυρία, συνάντησις. σύμπτωσις. προσβολή.

Ἐγκύρτιον (τὸ). τὸ ἐντὸς (διάφραγμα) τοῦ κύρτου.

Ἔγκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτός, ὑπόκυρτος.

Ἐγκύρτωσις, εως (ἡ). κύρτωσις (λύγισμα) πρὸς τὰ ἔνδον.

Ἔγκυσις, εως (ἡ), = Ἐγκυμόνησις, κυοφορία.

Ἐγκυσίχωλος (ὁ, ἡ), [ἐν, κύσος, χωλὸς]. ξεγοφιασμένος.

Ἐγκυτὶ, ἐπίρ. Π. = Ἐν χρῷ [ἴδε Χρὼς], ἴσια μὲ τὸ δέρμα (κύτος = σκύτος), σύρριζα.

Ἐγ·κύω, Μ. κύσω. Εἶμαι ἔγκυος, (Ἀρςτ. Ζ. ἡ, 26).

Ἐγ·κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω (βάλλων τι μέσα ἢ ἀνάμεσα). » Φραχθήσεται καὶ ἐγκωλυθήσεται, « Γρφ., (συγχ. τῷ Ἐγκολλάω).

Ἐγκωμιάζω, Μ. άσω ᾗ (ὀρθ.) άσομαι (ἀόρ. Ἐνεκωμίασα, πρκ. Ἐγκεκωμίακα κτλ.). Ἐπαινῶ, ἐκθειάζω.

Ἐγκωμιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐγκωμιάζων τινά, ἐπαινέτης.

Ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ ἐγκωμιάζειν.

Ἐγκωμιαστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐγκωμίου.

Ἐγκωμιαστὸς, ἡ, όν. Ἄξιος ἐγκωμίων, ἐπαινετός.

Ἐγκωμιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ἐγκώμια.

Ἐγκωμιολογικὸς, ἡ, όν. Συνθεμένος ἐν εἴδει ἐγκωμίου, ἐγκωμιαστικός.

Ἐγκώμιον (τὸ). ὕμνος ἢ λόγος ἐπαινετικός, (ἐν γέν.) ἔπαινος, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἐγκώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κώμῳ (χορῷ, συμποσίῳ, πανηγύρει κτλ.) γινόμενος ἢ ᾀδόμενος, (ὅθεν) Π. = Ἐγκωμιαστικός. » Ὕμνος—, « Πίνδ. 2) ὁ ἐντὸς τῆς (ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς) κώμης, Ἐγχώριος.

Ἔγκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, ἐφωδιασμένος μὲ) κωπία. ||. (οὐσ.) Ἔγκωπον (τὸ), ἡ κουπαστὴ τοῦ πλοίου.

Ἔγμεν, Δ. ἀντὶ Ἐχέμεν, Π. = Ἔχειν.

Ἔγνωκα, πρκ. καὶ

Ἔγνων, ως, ω, ἀόρ. β'. τοῦ Γιγνώσκω.

Ἐγ·ξέω, Μ. ξέσω, = Ἐγχαράσσω.

Ἐγ·ξηραίνω, Μ. ανῶ, Ξηραίνω τι μέσα εἰς.

Ἔγξιφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ (ὡπλισμένος μὲ) ξίφος. » Ὄχος—, « Θεόδ. Ἀκρ. Α'., ἅρμα δρεπανηφόρον.

Ἔγξυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος ἀπὸ) ξύλον.

Ἐγ·ξύω, Μ. ξύσω, = Ἐγκνήθω.

Ἐγρεκύδοιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων κυδοιμὸν (θόρυβον, βοὴν πολεμικήν).

Ἐγρεμάχας (ὁ), καὶ

Ἐγρεμάχη, ης (ἡ), Π. = Ἐγερσιμάχης.

Ἐγρέμεθος (ὁ, ἡ), Π. Ἐγερσιμάχης.

Ἔγρεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐγέρθητι, β'. πρσ τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. τῆς πρς. καὶ

Ἐγρέσθαι, Π. ἀντὶ Ἐγερθῆναι, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγρεσίκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν εἰς) κῶμον, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου)

Ἐγρήγορα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ

Ἐγρηγορέω-ῶ [ἐγείρω], Μ. ήσω. Εἶμαι ἔξυπνος (κυρ. καὶ μτφορ.). » Καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει, « Ξεν. (μτνμ.) » Τὸ πῦρ ἐγρήγορε καὶ ζῇ, « Ἀρςφ.

Ἐγρήγορθα, Π. ἀντὶ Ἐγρήγορα.

Ἐγρηγόρησις, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρήγορσις.

Ἐγρηγορικὸς, ἡ, όν. Ἄγρυπνος, ἔξυπνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) ὁ γινόμενος (ἡ δυνάμενος νὰ γένῃ μόνον) ἐν καιρῷ ἐγρηγόρσεως.

'Εγρηγορότως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀγρύπνως. (μτφορ.) μὲ προσοχήν· ἐν καιρῷ ἐγρηγόρσεως.

'Εγρηγορῶν, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ 'Εγρηγορῶν, μτχ. τοῦ 'Εγρηγορέω.

'Εγρηγόρσιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἐγρήγορσιν (διατηρῶν ἀγρυπνον).

'Εγρήγορσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἐγρηγορῶς (ἄγρυπνος, ἔξυπνος, προσεκτικός). « Περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, « Ἀρστ.

'Εγρηγορτί, ἐπίρ. Π. καὶ

'Εγρηγόρως, ἐπίρ. = 'Εγρηγορότως, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εγρηγορῶς, ότος).

'Έγρη, Π. ἀντὶ 'Εγερθῆς, 6'. πρσ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μα.) ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εγείρω.

'Εγρήσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Εγρήγορα, εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ.

'Εγ·χαίνω, Μ. χανῶ. (μὲ δοτ.) Χάσκω βλέπων (ἢ ἐπιθυμῶν) τι, τὸ κυττάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα. (συνκδχ.) περιγελῶ τινα κατὰ πρόσωπον, ἐμπαίζω.

'Εγ·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Χαλαρόνω (Ξετεντόνω, [ἐπμ.] Μαλακόνω) τι ἔωσθεν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) καταβάζω τι μέσα εἰς.

'Εγ·χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου· δένω τι ὡς ἂν μὲ χαλινάρι. (μτφορ.) κρατῶ εἰς ὑποταγήν.

'Εγ·χαλκεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Εγχαράττω τι εἰς ἢ ὡς εἰς (Προσκολλῶ μὲ) χαλκόν· (τρπ.) ἐντυπόνω.

'Έγχαλκος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ ἔχων ἔνδοθεν) χαλκὸν, (συνκδχ.) πλούσιος.

'Εγχανδὴς [ἐγχαίνω], ές (ὁ, ἡ), Π. χωρητικὸς (εὐρύχωρος) ἔσωθεν, πλατύς, φαρδύς. (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐχανδής).

'Εγχαραγὴ (ἡ), = 'Εγχάραξις, χαραγματιά.

'Εγχάραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐγκεχαραγμένον (σκαλισμένον) πθενά, χαραγματιά, σχισμάδα· σημάδι, (τρπ.) ἐντύπωσις.

'Εγχαρακτέον, θετ. τοῦ 'Εγχαράσσω.

'Εγχάραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχαράττειν, σημάδευμα, σκάλισμα (εἰς πέτραν κτλ.), (ἰατρ.) χάραγμα μὲ τὸ ξυράφι.

'Εγ·χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σκαλίζω (Σημαδεύω) τι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., (ἰατρ.) χαράζω μὲ τὸ ξυράφι, (τρπ.) ἐντυπόνω.

'Εγχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω χάριν, χαρίζω, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εν χαριζομαι).

'Εγ·χάσκω (παρτ. 'Ενέχασκον καὶ πλέιν οὔ),=' Εγχαίνω.

'Εγ·χέζω, Μ. χέσω. (μὲ δοτ.) Χέζω μέσα εἰς. (ὁ μα. πρκ.) « 'Εγκέχοδα, « Ἀρχ., γέσθηκα (ἐπάνω μου ἀπὸ τὸν φόβον μου).

'Εγχείβρομος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, βρέμω]. ὁ κάμνων μέγαν κρότου μὲ τὸ κοντάρι του, φοβερὸς πολεμιστής.

'Εγχείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ 'Έγχος, κοντάρι.

'Εγχείη, Π. ἀντὶ 'Εγχέη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εγχέω.

'Εγχειρεκέρτυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥίπτων (μεταχειριζόμενος) τὸν κεραυνὸν ὡς ἂν κοντάρι (ἔγχος).

'Εγ·χειμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμάζω) μέσα εἰς ἢ πουθενά. 2) (πθ.) δοκιμάζω (περιπίπτω εἰς, βασανίζομαι ἀπὸ) χειμῶνα (φουρτοῦναν).

'Εγχείμαργος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, μάργος]. μανιώδης (ὁρμητικὸς) πολεμιστής.

'Εγ·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) 'Επιχειρίζομαι (Ἀρχίζω, Βάλλω χέρι εἰς) ἔργον τι, (κοιν.) καταπιάνομαι, καταχερνῶ, (παρβλ. 'Εγχειρίζω).

'Εγχείρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρίζεταί τις νὰ πράξῃ, ἐπιχείρησις· (ῥτρ.) ἐπιχείρημα.

'Εγχειρηματικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων ὡς ἐπιχείρημα, (παρβλ. 'Εγχειρητικός).

'Εγχείρησις, εως (ἡ). τὸ ἐγχειρεῖν, ἐπιχείρησις (ἔναρξις) ἔργου.

'Εγχειρητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐγχειρῶν εἴς (ἐπιχειριζόμενός) τι.

'Εγχειρητικὸς, ἡ, όν. 'Επιτήδειος εἰς τὸ ἐγχειρεῖν, πρόθυμος, τολμηρός. « Ποιεῖ ἁ μὲν νεότας ἐγχειρατικώς, τὸ δὲ γῆρας προνοατικῶς, « Στϐ.

'Εγχειρία (ἡ), = 'Εγχείρησις.

'Εγχειρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ κρατούμενος εἰς τὸ χέρι, πρόχειρος. ‖. (οὐσ.) 'Εγχειριδιον (τὸ). ἡ λαβὴ (τὸ πιάσιμον) τοῦ σπαθιοῦ, τοῦ κωπιοῦ κτλ. 2) = Ξιφίδιον, (Ἰταλ.) στυλέτο. (κοιν.) λάζος. 3) σύγγραμμα (βιβλίον) σύντομον καὶ (ἐπμ.) πρόχειρον.

'Εγχειρίδοτος (ὁ, ἡ), = 'Εγχειρίθετος.

'Εγ·χειρίζω, Μ. ίσω. Δίδω τι εἴς τινα (κυρ. τοῦ τὸ δίδω εἰς τὸ χέρι), παραδίδω, (συνκδχ.) ἐμπιστεύομαι. ‖. (μσ.) ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. κρατῶ. ἐπιχειρίζομαι, (παρβλ. 'Εγχειρέω).

'Εγχειρίθετος (ὁ, ἡ). ὁ τεθεὶς (παραδοθεὶς) εἰς χεῖράς τινος.

'Εγχείριον (τὸ), μτγν., μανδύλι ἢ πετσέτα. » 'Εγχ. ἔχειν ἐπὶ τῆς ζώνης, « Γερμ.

'Εγχείρησις, εως (ἡ) καὶ

'Εγχειρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχειρίζειν, ἡ εἰς χεῖρας παράδοσις.

'Εγχειριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐγχειρίζων ἢ ἐπιχειριζόμενός τι· 'Εγχειρητικός.

'Εγχειρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Χειρογάζωρ, τρεφόμενος μὲ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του.

'Εγ·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω, Χειροτονῶ ('Εκλέγω) τινα μεταξὺ ἄλλων.

'Εγ·χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Εργαζόμενος μὲ τὰς χεῖράς μου βάλλω τι μέσα εἰς.

'Εγχέλειον (τὸ), = 'Εγχέλιον, (κυρ. δὲ σὺδ. τοῦ.

'Εγχέλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔγχελυν, γελύσιος.

'Εγχελεών, ῶνος (ὁ). τόπος (βιβάρι) ὅπου φυλάττονται (ἐγ)χέλια.

'Εγχέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Εγχελυς, γελάκι.

'Εγχελύδ·ιον ἢ 'Εγχέλυον (τὸ), = 'Εγχέλιον.

'Εγχελυ(λε)ντριφος, ου (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (φυλάττων εἰς ἐγχελεῶνας) χέλια.

'Έγχελυς [ἔν, ἔγω ἢ χέω, ἐλύς], υος καὶ εως (ἡ καὶ σπν. ὁ). τὸ γνωστὸν ὑψάρ., χέλι.

'Εγχελυωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄψιν (μορφὴν) χελιοῦ, (χυδ.) χελομούτσουνος.

'Εγχεσίμαργος (ὁ, ἡ), Π. = 'Εγχείμαργος.

'Εγχεσίμωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, μόρος ἢ ὥρα]. ἔμπειρος (ἐπιτήδειος, γυμνασμένος) εἰς τὸ κοντάρι, (ἐπμ.) πολεμικὸς, (παρβλ. Ἰόμωρος). 2) (Κωμ.) = 'Εγχειμαργος, μωρός.

'Εγχεσίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν πάντοτε τὸ ἔγχος εἰς τὸ χέρι, φιλοπόλεμος.

'Εγχέσπαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλλων (κραδαίνων, κουνῶν) τὸ ἔγχος, ἐπιτήδειος πολεμιστής.

'Εγχεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) ἔγχος.

'Εγ·χέω-ῶ, Μ. χεύσω (ἀόρ. 'Ενέχεα, πθ. πρκ. 'Εγκέχυμαι κτλ.). (μὲ δοτ.) Χύνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· γεμίζω τὸ ποτῆρι, κερνῶ· ποτίζω. « 'Ο παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην, « Ξεν. « Ὡς τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος, « Πλ. (καὶ μσ.) « Κἀτ' ἐγχέομαι κλίναις, « Ἀρχ. (καὶ πθ.) « 'Εγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ (τῆς κλεψύδρας) τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις, « Αἰσχ.

'Εγχήρης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁρματωμένος ἢ ὅμοιος μὲ) ἔγχος.

'Εγχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. γήϊνος· πήλινος.

'Εγ·χλαινεω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐνδύω (κυρ. μὲ χλαῖναν).

'Εγ·χλίω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) = 'Εντρυφῶ.

'Εγχλοάω-ῶ, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) πρασινίζω, εἶμαι·

'Έγχλοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Έγχλωρος.

'Εγ·χλωρίζω, Μ. ίσω, = 'Εγχλοάω, εἶμαι· 'Έγχλωρος (ὁ, ἡ). πράσινος, πρασινωπὸς ἢ κιτρινωπός· (συνκδχ.) χλωρὸς, χλωρούτσικος, τρυφερός.

'Έγχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) γνοῦδι.

'Εγ·γονδρίζω, Μ. ίσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) μὲ (ἢ Βάλλω κατάπλασμα ἀπὸ) γόνδρον.

'Έγχονδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων χόνδρους. » Λίβανος—, « Δσκρ.

'Έγχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χορδάς. » Λύρα —, « Πλδ.

'Εγ·χορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Χορεύω μέσα (καὶ μτφορ. 'Εντρυφῶ) εἰς.

'Εγχόρηγος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εγχώρηγος.

'Έγχος [συγγ. τῷ ἄγγος], εος-ους (τὸ), Π. (ἐν γέν.) ὅπλον, (κυρ. δὲ) κοντάρι, (μτγν.) σπαθί. » Πτερωτὸν—, « Εὐρ., τὸ βέλος.

'Έγχουσα, της (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄγχουσα, εἶδ. φυτ. (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς) κοκκινάδι.

'Εγχουσίζω, Μ. ίσω. Χρωματίζω μὲ ἄγχουσαν, (μσ.) βάλλω κοκκινάδι.

'Εγ·χραίνω, Μ. ανῶ. Μολύνω τι μὲ,

'Εγχραύω ἢ 'Εγ·χράω, Μ. αύσω (ἀόρ. 'Ενέχραον), = 'Εγχρίπτω.

'Εγχρεμετίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Χλιμιντρῶ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Έγχρεμμα (τὸ). πτύσμα, φλέγμα, ῥόχαλον. (μτφορ.) μομφή, ἔγκλημα. (εἰς τὸν Πλ. ἄλλως διορθ. 'Έγχριμμα), [ἐκ τοῦ

'Εγ·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχω ἢ φτύνω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ξερροχολίζομαι.

'Εγ·χρήζω, Μ. χρήσω. Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν. » Ὑγράζοντα τὰ ἐγχρήζοντα, « Ἀκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔγχριμμα (τὸ). κτύπημα, κέντημα· σύγκρουσις, προσβολὴ, [ἐκ τοῦ

Ἐγ-χρίμπτω, Μ. χρίμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγγίζω (Πλησιάζω) τι (κυρ. μὲ ὁρμὴν) εἰς ἄλλο· κτυπῶ, προσβάλλω, προστρίβω· συγκρούω· (ἀμτβ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) πλησιάζω· ϛρυμόνομαι· ἐμπίπτω, προσκρούω· ἀπαντῶ· συγκρούομαι. »Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,« Ἰλ. Ρ. » Τοὺς δράκοντάς φασι, φάρμακα βεβρωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἐγχρίμψαιντο τὸν ἰὸν, « Θμϛ. (παρβλ. Ἐγχρίω). (καὶ πθ.) » Ἔσαν δὲ (αὐτοῖς) πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχριμένοι (πόλεμοι), « Ἡρ.

Ἔγχριμψις, εως (ἡ), τὸ ουσ. τοῦ προηγ., δάγκαμα, κέντημα κτλ.

Ἔγχρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχρίειν, ἄλειψις. 2) δάγκαμα, (ὅπου ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔγχριμψις).

Ἔγχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔγχρισιν, ἀλοιφή.

Ἔγχριστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ ὡς ἔγχρισμα, [ἐκ τοῦ

Ἐγ-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) τι εἰς τρόπον ὅμως ὥστε τὸ ἔγχρισμα νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ ἐντὸς, (ὅθεν ἐπὶ σκορπ. μελισσ. κτλ.) κεντῶ ϗ φαρμακόνω, (παρβλ. Ἐγχρίμπτω).

Ἐγ-χρονίζω, Μ. ίσω. Διαμένω (Ἐνδιατρίβω) πολὺν καιρὸν πουθενὰ, χρονοτριβῶ· ἀργοπορῶ.

Ἐγχρονισμὸς (ὁ). τὸ ἐγχρονίζειν (μένειν πουθενὰ πολὺν καιρὸν), χρονοτριβή.

Ἔγχρονος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -χρόνως. Πρόσκαιρος (ἀντιθ. τῷ Ἄχρονος). 2) ὁ ἐντὸς τοῦ (ὡρισμένου) χρόνου, ἐμπρόθεσμος, ἢ 3) νεαρὸς, ἔγκαιρος.

Ἔγχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων χρυσόν.

Ἐγ-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω.

Ἐγ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Ἀλείφω (Χρωματίζω) τι εἰς τρόπον ὥστε ἡ βαφὴ νὰ ῥοφηχθῇ (νὰ εἰσδύσῃ), (μτφορ.) ἐντυπόνω.

Ἐγ-χυλίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τι εἰς χυλὸν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκχυλίζω), ἀπαίρνω τὸν χυλόν.

Ἐγ-χύλισμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν (ὁ χυλὸς) ὅ,που ἐβγῆκεν ἀπό τινος.

Ἔγχυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ύλως, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων (περιέχων) χυλὸν ἢ μὴ στερηθεὶς ἀκόμη τὸν χυλόν του (μὴ ξηρανθεὶς), (παρβλ. Ἔγχυμος).

Ἐγχύλωσις, εως (ἡ). ἡ διάδοσις τῶν (θρεπτικῶν) χυλῶν εἰς τὸ σῶμα διὰ τῆς κυκλοφορίας, (παρβλ. Ἐγχύμωσις).

Ἔγχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται μέσα εἰς, (κυρ. δὲ) ἰατρικὸν τὸ ὀπ. ἐγχέεται εἰς πάσχον μέλος (π. χ. εἰς τὸ αὐτὶ) ἢ ζεματίζεται (καθὼς τὸ τσάϊ) ἵνα ἔβγῃ ἡ οὐσία του, (Ἰταλ.) ἰνφουζιόνε.

Ἐγ-χυματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω χόρτον τι (ἢ Μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν τινὸς) ἔγχυμα.

Ἐγχυματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχυματίζειν.

Ἐγχυματιστὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ δυνάμενος νὰ γένῃ (νὰ χρησιμεύσῃ ὡς) ἔγχυμα.

Ἔγχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων χυμὸν (οὐσίαν, γεῦσιν), (ἐπμ.) ζουμερὸς, νόστιμος, (παρβλ. Ἔγχυλος).

Ἐγχύμωμα (τὸ) καὶ

Ἐγχύμωσις, εως (ἡ). ἡ διάδοσις τῶν χυμῶν εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος διὰ τῆς κυκλοφορίας, (παρβλ. Ἐκχύμωσις).

Ἐγ-χύνω, μτγν. ἀντὶ Ἐγχέω.

Ἐγχυράζω (ριάζω), Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνεχυράζω.

Ἔγχυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχέειν, χύσιμον μέσα· κέρασμα.

Ἐγχυτέον, θετ. τοῦ Ἐγχέω.

Ἔγχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χυθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ χυθῇ μέσα εἰς (νὰ γένῃ ἔγχυμα). ||. »Πλακοῦς—,« Ἀθ., χυτὸς εἰς καλοῦπι ἢ βρασμένος εἰς λάδι ἢ βούτυρον (καθὼς οἱ λοκμάδες).

Ἐγ-χυτρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι μέσα εἰς χύτραν (καθὼς τὰ ἐκτιθέμενα ἢ ἐξαμβλούμενα, νόθα τε καὶ μὴ, βρέφη), (συνκδχ.) κάμνω ἄφαντον.

Ἐγχυτρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχυτρίζειν.

Ἐγχυτρίστρια (ἡ). (γυνὴ) ἡ ἐκθέτουσα ἢ θάπτουσα (εἰς χύτραν) τὰ νόθα καὶ ἀποβολιμαῖα βρέφη, ἢ 2) ἡ συνάζουσα εἰς χύτραν τὰ κόκκαλα τοῦ κεκαυμένου νεκροῦ.

(Ἐγ-χύω). ἄχρ. θεματ. (πρὸς παραγ. χρόνων τινῶν) τοῦ Ἐγχέω.

Ἔγχωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται μέσα (κυρ. δὲ χῶμα) πρὸς γέμισμα λίμνης κτλ., μόλος, [ἐκ τοῦ

Ἐγ-χώννυμι καὶ (σπν.) Ἐγ-χωννύω, Μ. χώσω. Γεμίζω (λάκκον, λίμνην κτλ.) μὲ χῶμα. » Χρόνῳ γε μὴν φαμὲν ὁλοσχερῶς ἐγχωσθήσεσθαι τήν τε Μαιῶτιν καὶ τὸν Πόντον, « Πλβ.

Ἐγ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω, δίδω καιρὸν (ἄδειαν), ἀφίνω. »Ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι, « Ασ., (ὅθεν 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ.) εἶνε δυνατὸν (πιθανὸν, ἐνδεχόμενον, ἐπιτετραμμένον, εὔλογον), ἢ εἶνε καιρὸς (εὐκαιρία). » Οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῷ, « Ξεν. » Οἷς τ' ἐγχωρεῖ ὑβρισταῖς εἶναι καὶ οἷς οὐ προσήκει, « Ασ. Ἐγχωρεῖ γὰρ αὐτοὺς ἔνδον ὄντας καὶ ὑπεναντίον τι πρᾶξαι, « Αἰν. Τακτ. » Μηδὲν ἐπείγου, ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ, « Πλάτ. » Περὶ τούτου καὶ ὕστερον ἐγχωρήσει εἰπεῖν, « Ἰσ. » Γράψαι νῦν περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ, « Γαλ. »Γράφε ὁσάκις ἂν ἐγχωρεῖ,« Συν. »Ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ Ἐπριάμην, « Φρύνιχ., ἔχει τὸν τόπον του, ἁρμόζει.

†Ἐγχώρηγος (ὁ, ἡ), (Βυζ.). (κυρ. λίθος πρὸς οἰκοδομὴν) εὑρεθεὶς ἐντὸς τοῦ τόπου (τῆς χώρας) ἕτοιμος, (παρβλ. Λογάς). ||. (οὐσ.) τὸ ἐκ τοιούτων λίθων καὶ ἀσβέστου κτίσιμον ἢ κτίριον, (ὅθεν ||. κοιν.) τὸ χωρῆγι.

Ἐγχώριος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -χωρίως. Ὁ κατοικῶν ἢ γινόμενος ἐντὸς τῆς χώρας, ἐντόπιος. »Τὰ πνεύματ' ἅττ' ἂν εἴη τοῖς ψυχροῖς τῶν τόπων ἐγχώρια, « Θφρ. » Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλὸν, « Σοφ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἰσονομίᾳ ἐχρῶντο τὸ ἐγχώριον οἱ Θεσσαλοὶ, « Θκ.

Ἔγχωρος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐγχώριος.

Ἔγχωσις [ἐγχώννυμι], εως (ἡ). γέμισμα λάκκου (λίμνης κτλ.) μὲ χῶμα. » Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων, « Στρβ.

Ἐγχωστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔγχωσιν.

Ἐγὼ (ἡ γεν. Ἐμοῦ καὶ [ἐγκλ.] Μου, ἡ δοτ. Ἐμοὶ καὶ Μοι, ἡ αἰτ. Ἐμὲ ϗ Μέ· Δυϊκ. ἡ όν. καὶ αἰτ. Νῶϊ καὶ Νὼ, ἡ γεν. καὶ δοτ. Νῶϊν καὶ Νῷν· πλθ. ἡ όν. Ἡμεῖς, Ἡμῶν, Ἡμῖν, Ἡμᾶς), ἀντνμ. Πρωτότ. (Α'. πρσ.). » Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, « Ἰλ. Α. » Ἐγὼ μὲν οἶμαι,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) ἴδε Ἔγωγε. (καὶ μετὰ τοῦ Τοι) » Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, « αὐτ. (ϗ μετὰ τοῦ Δὴ) »Βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι πὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω, « Δμ. (καὶ ἐμφαντ. μετὰ τοῦ Αὐτός) » Ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, « Ὀδ. Φ. » Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ, « Καλλ. » Νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ, « Ακ. » Ὡμολογήθη νῶϊν, « Πλάτ.

Ἔγωγα, Δ. ἀντὶ

Ἔγωγε, Ἀττ. ἀντὶ Ἐγὼ, (ἢ Ἐλαττωτ.) » Ὡς ἔγωγε, « Ξεν., καθότι ἐγὼ (ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί), ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἐγὼ τοὐλάχιστον· (ἢ Βεβαιωτ. ἐν εἴδει ἐπίρ.) »Τὴν ὕαλον λέγεις;—Ἔγωγε, « Ἀρϛφ., μάλιστα, ναίσκε, βέβαια, (ἴδε ϗ Ἐγών).

Ἐγῷδα, Ἀττ. ἀντὶ Ἐγὼ οἶδα.

Ἐγώλιος (ὁ), Π. ἀντὶ Αἰγώλιος.

Ἐγῷμαι, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἐγὼ οἶμαι.

Ἐγὼν, Δ. καὶ Ἔγων, Αἰολ. ἀντὶ Ἐγὼ ἢ Ἔγωγε. » Ἐξαύλᾶς, ὦ μᾶτερ;—Ἐγὼν, ὦ τέκνα. «

Ἐγώνα, Ἐγώνη, Δ. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἐγώ.

Ἐγώνγα, Δ. ἀντὶ Ἔγωγε.

Ἐδάην, Π. πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρϛ. τοῦ Διδάσκω.

Ἔδακον, ἀόρ. β'. τοῦ Δάκνω.

Ἐδάμην, Π. ἀντὶ Ἐδαμάσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Δαμάζω.

Ἐδανὸς [ἔδω] ἢ

Ἐδανὸς [ἥδομαι], ἡ, όν, Π. = Ἡδὺς, νόστιμος, (ἐπμ.) = Ἐδώδιμος, φαγώσιμος.

Ἔδαρ [ἔδω], ατος (τὸ), Π. (ἄχρ. θεματ. τοῦ Εἴδαρ, = Ἔδεσμα, φαγητόν· τροφή.

Ἔδαρθον, Π. ἀόρ. τοῦ Δαρθάνω.

Ἔδαρκον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Δέρκομαι.

Ἐδασάμην καὶ Π. Ἐδασσάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Δαίομαι.

Ἐδαφιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔδαφος. » Μάρμαρος—, « Τζ.

Ἐδαφίζω, Μ. ίσω. Πατῶ (Στοιβάζω, Ἰσάζω) τὸ ἔδαφος. 2) (μτγν.) ῥίπτω κατὰ γῆς, κρημνίζω, κατεδαφίζω.

Ἐδάφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ἔδαφος (2).

Ἐδαφιστήριον (τὸ). τὸ ἐργαλ. (κόπανος) μὲ τὸ ὁποῖον ἐδαφίζουν τὰ ἀλώνια ϗ.

Ἐδαφίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ ἐδάφους.

Ἔδαφος [ἕζομαι], εος-ους (τὸ), (ἡ γεν. πλθ. Ἐδάφων). ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ (στέκει, στηρίζεταί) τι, πάτωμα (ὁσπιτίου). οἰκόπεδον. γῆ (ἀγροῦ κτλ.) πάτος (θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). 2) (μτνμ.) κείμενον ἢ πρωτότυπον (συγγράμματος).

Ἔδδεισα, Π. ἀντὶ Ἔδεισα, ἀόρ. τοῦ Δείδω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔδεαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἔδῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἔδομαι.

Ἐδέατρος (ὁ), [ἐσθίω]. ὁ ἐπιστάτης τῆς τραπέζης τοῦ Βασιλέως (κυρ. τῶν Περσ. ὁ αὐτὸς καὶ) Προγεύστης, (Γαλλ.) officier de la bouche, (παρβλ. Ἐλέατρος).

Ἐδέγμην, ἔδεξο, ἔδεκτο, ἐδέγμεθα, κτλ. Π. ἀντὶ Ἐδεδέγμην, ὑπερσ. ἡ Ἐδεξάμην, ἀόρ. τοῦ Δέχομαι.

Ἐδεδέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐδέδεντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δέω (δένω).

Ἐδεδήειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Δαίω.

Ἐδεδίειν, ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἐδεδμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐδέδμηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δέμω.

Ἐδεδοίκειν, ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἐδεήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Δέομαι.

Ἐδέθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Δέω (δένω).

Ἐδέθλιον καὶ

Ἔδεθλον (τὸ), Π. = Ἕδος, Ἔδαφος. (συνκδχ.) οἶκος.

Ἔδει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δέω (δένω) ἢ τοῦ (ἀπρσ.) Δεῖ.

Ἔδει, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔδω.

Ἐδείδιμεν, Π. ἀντὶ Ἐδεδίειμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Δείδω.

Ἔδειμα, ἀόρ. ά. τοῦ Δέμω.

Ἔδειξα, ἀόρ. ά. τοῦ Δείκνυμι.

Ἔδεκτο, Π., ἴδε Ἐδέγμην.

Ἐδέμεναι, Δ. ἀντὶ Ἔδειν, ἀπαρ. τοῦ Ἔδω.

Ἔδες, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἔδεσκε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔδω.

Ἔδεσμα [ἔδω], ατος (τὸ). φαγεῖ', φαγητόν.

Ἐδεσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔδεσμα.

Ἐδεσματοθήκη (ὁ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (ἀποτίθενται) τὰ ἐδέσματα, κελλάρι.

Ἐδεστέον, θετ. τοῦ Ἔδω ἢ Ἐσθίω.

Ἐδεστής, οῦ (ὁ), (μὲ γεν.) ὁ τρώγων (ἐσθίων) τι

Ἐδεστός [ἔδω], ή, όν. Ὁ φαγωθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ φαγωθῇ, Ἐδώδιμος.

Ἐδῇ, Π. β. ἐν. πρσ. τοῦ Ἐδοῦμαι, μέλλ. τοῦ Ἕζομαι.

Ἔδῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. καὶ

Ἐδήδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐδηδεσμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἐδήδεσμαι, πθ. καὶ

Ἐδήδοκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἐσθίω.

Ἐδήδομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδήδεσμαι.

Ἐδηδώς, Π. ἀντὶ Ἐδηδοκώς, πρκ. τοῦ Ἔδω.

Ἐδητύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐδωδή.

Ἔδμεναι, Π. ἀντὶ Ἔδειν, ἐσθίειν.

Ἐδνάζομαι, Μ. άσομαι, Π. = Ἐδνέω.

Ἔδνιος, α, ον, Π. ὁ χρησιμεύων (διδόμενος) ὡς ἔδνον. » Χιτὼν—, « Ἡσύχ., τὸ νυφιάτικον ἢ γαμβριάτικον φόρεμα.

Ἔδνον (τὸ), [ἐδανὸς ἢ ἥδω]. (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα ἔδιδεν ὁ μνηστὴρ εἰς τὴν μνηστήν του ἢ εἰς τὸν πατέρα της πρὶν τοῦ γάμου· ἢ προγαμιαία δωρεά. 2) ὅσα ἔδιδον οἱ φίλοι τῶν νεονύμφων. 3) (σπν.) ἢ προῖκα ἢ τὸ (κοιν.) τράχωμα.

Ἐδνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Προσφέρω) ἔδνα.

Ἐδνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (προσφέρων) εἰς τοὺς νεονύμφους ἔδνα.

Ἐδνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. δίδω (κυρ. εἰς τὴν θυγατέρα μου) ἔδνα, τὴν προικίζω, (συνκδχ.) ἀῤῥαβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω. ||. (μσ.) 'παίρνω γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι ἢ ἀῤῥαβωνίζομαι.

Ἐδνωτής, οῦ (ὁ), Π. ὁ δίδων ἔδνα εἴς (προικίζων) τινα, προξενήτης.

Ἐδνωτός, ή, όν. Ἀῤῥαβωνισμένος (δι' ἔδνων).

Ἐδοκεῦμες, Δ. ἀντὶ Ἐδοκοῦμεν.

Ἐδολιοῦσαν, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐδολίουν, παρατ. τοῦ Δολιόω, = Δολιεύομαι.

Ἔδομαι, μέλλ. τοῦ Ἐσθίω.

Ἔδον, Π. ἀντὶ Ἔδοσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διδωμι.

Ἔδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἔδοντι, Δ. ἀντὶ Ἔδουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τοῦ Ἔδω.

Ἔδοξα, ἀόρ. ά. τοῦ Δοκέω.

†Ἐδοξοέω-ῶ [ἕδος, ξέω], Μ. ήσω. Κατασκευάζω ἀγάλματα.

Ἕδος [ἕζομαι], εος-ους (τὸ), Π. (ἢ σπν, παρὰ λγρφ.). (ἐν γέν.) μέρος εἰς τὸ ὁπ. κάθηταί τις, (ὅθ. 1) καθέδρα, κάθισμα, θρονί. » Πάντες ἀνέσταν ἐξ ἐδέων, « Ἰλ. Α. » Μέγα ἕδος Θεσσαλικόν, « Ἱππκρ. (καὶ συνκδχ. ἢ ἑλλ.) » Οὐχ ἕδος, « Ἰλ. Ψ., δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα, (παρβλ. Ἕδρα). 2) τόπος ὅπου κατοικεῖ (κάθηταί) τις, κατοικητήριον. » Ὄλυμπον, θεῶν ἕδος, « Αἰσχλ. ο (ὅθ: 3) (ἰδιαιτ.) ναός, (καὶ κατ' ἔκτ.) ἄγαλμα (κυρ. καθήμενον). » Τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾷν, « Ἰσκρ. » Ἕδος ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἔδειμαν, « Ἀπλλν. » Ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην, « Πλ. » Τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς, « Ξεν. 4) (ἐν γέν.) βάσις· Ἔδαφος. » Πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ γαῖα, « Ἡσ.

Ἐδοῦμαι, Π. μέλλ. τοῦ Ἕζομαι.

Ἕδρα [ἕζομαι], ας (ἡ). τόπος διὰ κάθισμα, σκαμνί, θρονί, Καθέδρα. » Ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας, « Ξεν. 2) ὁ ἀνήκων (φυσικός, συνηθισμένος ἑκάστου πράγματος) τόπος. » Ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε, « Εὐρ. » Ἐξ ἕδρης κινουμένης τῆς γνάθου, « Ἀρετ. » Τὴν ὀροφὴν κατιστᾶσιν εἰς ἕδραν, Ἐπγρφ. » Κἢν ἐκραγῇ ποτε τὸ ὕδωρ αὐτομάτως ἔξω, ἢ ταμών τις τὸ ὑποχόνδριον ἐκχέῃ, ἐφ' ἕδρης ἔασι οἱ ὑδρωπιώδεες, « Ἀρετ., ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν. 3) (συνκδχ.) πρωτοκαθεδρία. » Δώροις καὶ ἕδραις ἐγέραιρε, « Ξεν. 4) κάθισμα, καθησιό· ἀπραξία, χρονοτριβή. » Τὴν ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν ἐπαινοῦμεν, « Ξεν. » Τῶν στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, « Θκ. » Οὐχ ἕδρας ἀκμή, « Σοφ. (ὅθ. 5) (ἰατρ.) ἔμπηγμα. » Ἕδρη δὲ τοῦ βέλεος γίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ, « Ἱππκρ., (ἴδε ᾧ Ἐσφλάω). 6) συνεδρίασις » Τὰς τῆς γερουσίας ἕδρας ἐν ῥηταῖς ἡμέραις γίνεσθαι, « Δ. Κάσ. 7) τόπος διαμονῆς, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα. » Τίρυνθι ἔχει ἕδραν, « Σοφ., κατοικεῖ, διατρίβει. » Θεῶν ἕδρα, « Αἰσχλ., ὁ ναὸς ἢ ὁ βωμός, (παρβλ. Ἕδος). 8) βάσις, κρηπίς. » Τοῦ δὲ μηχανήματος τετράγωνος ἦν ἡ ἕδρα, Πλ. » Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπίκειται, « Ακ. (ὅθ: 9) ὁ πάτος. » Αἱμοῤῥοΐδας ἐν τῇ ἕδρῃ, « Ἱππκρ. » Ἐκ (» Προ)πίπτειν τὴν ἕδραν, « Δσκρ., Ὀγαίνει ὁ πάτος του. » Εἶτα στραφέντες καὶ τὰ περὶ τὴν ἕδραν γυμνώσαντες, « Εὐστ. (ὅθεν: » Ἀφεδρών). 10) (πλθ.) ὁ Ἀπόπατος.

Ἑδράζω, Μ. άσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἑδραίως, στηρίζω· θεμελιόνω. ||. (μσ.) κάθημαι.

Ἔδραθον, Π. ἀντὶ Ἔδαρθον, ἀόρ. β'. τοῦ Δαρθάνω.

Ἑδραῖος, α ἢ ος, ον. Καθιστικός. » Βίος (» Τέχνη)—, « Ἐπγρ., Πλδ. » Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι, καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραίαις, « Ἀρστ. 2) στερεός, ἀκίνητος. » Κλίνην ἑδραίην, ὅκως μηδὲν σείηται, « Ἀρετ. » Ἑδραῖον ὥσπερ κύβον, « Πλ. » Ὕπνος—, « αὐτ.

Ἑδραιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἑδραίου, στερεότης· ἀκινησία· μονιμότης.

Ἑδραιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑδράζω, στήνω, στηρίζω.

Ἑδραίωμα (τὸ). στήριγμα, στερέωμα, βάσις.

Ἑδραίως, ἐπίρ. Στερεῶς, 'γιερά.

Ἔδρακον, Π, ἀόρ. τοῦ Δέρκομαι.

Ἔδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Τρέχω.

Ἔδρανον (τὸ), Π. = Ἕδρα, κάθισμα, θρόνος· κατοικία· θεμέλιον· στήριγμα.

Ἔδρασμα (τὸ), = Ἑδραίωμα.

Ἑδρασμὸς (ὁ). τὸ ἑδράζειν, στερέωσις, τοποθέτησις.

Ἑδραστήριος (ὁ ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν ἢ εἰς τὸ ἑδράζεσθαι.

Ἑδραστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἑδράζειν.

Ἑδρεύω, Μ. εύσω. Κάθημαι, κατοικῶ.

Ἑδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἑδραῖος.

Ἑδριάω, Μ. άσω, Π. = Ἑδράζω, καθίζω. || (συνηθέστ. τὸ μσ.) κάθημαι.

Ἑδρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν.

Ἕδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕδρα. 2) = Συνέδριον.

Ἑδριόων, ωσσα, όων, Π. ἀντὶ Ἑδριάων, μτχ. καὶ

Ἑδριόωντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἑδριάομαι.

Ἑδρίτης, ου (ὁ). ἱκέτης.

Ἑδροδιαστολεύς, έως (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. διὰ τοῦ ὁπ. διαστέλλουν (ἀνοίγουν) τὴν ἕδραν.

Ἑδροστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (κινῶν) τὴν ἕδραν (τὸν ὀπισινόν) του ἢ μετακινῶν ἄλλον ἀπὸ τῆς ἕδρας του, (ἐπίθ. τῶν παλαιστῶν).

Ἔδυν (τὸ υ μακρ.), ά. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. καὶ ||. (τὸ υ βραχ.), Π. ἀντὶ Ἔδυσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου τοῦ Δύω.

Ἔδω, Μ. ἔδομαι ἢ (σπνττ.) ἐδοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἐσθίω, τρώγω, κατατρώγω. (τρπ.) δαπανῶ, κατατήκω.

Ἐδωδή (ἡ), [ἔδω]. τροφή, φαγητόν.

Ἐδώδιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ πρὸς ἐδωδὴν (τροφὴν) χρήσιμος, φαγώσιμος.

Ἐδωδὸς (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολύ, φαγᾶς.

Ἔδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Δίδωμι.

Ἐδωλιάζω, Μ. άσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἐπάνω εἰς.

Ἐδώλιον (τὸ), [ἕζομαι]. (ἐν γέν.) κάθισμα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκάμνί. (ἰδιαιτ. δέ) τὸ τῶν κωπηλατῶν (ἴδε Ἀρχτ. Μηχ. προβλ. 6) ἤ, 2) τοῦ θεάτρου, (Ἰταλ.) μπάνκα. 3) Π. κατοικία. » Νυμφικὸν ἢ Πωλικὸν— , Δίσχ., ὁ θάλαμος ἢ ὁ γυναικωνίτης.

Ἔδωλον (τό), Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἐδώλιον.

Ἐὲ ἢ Ἔε, Π. ἀντὶ Ἔ, ἑαυτόν, (ἴδε Οὗ).

Ἔεδνον, Ἐεδνόω, Ἐεδνωτὴς, Π. ἀντὶ Ἔδνον κτλ.

Ἐέδμεναι, Π. ἀντὶ Ἔδμεναι, ἐσθίειν.

Ἐείδομαι, Μ. ἐείσομαι, Π. = Εἴδομαι.

Ἔειδον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἶδον.

Ἐείκοσι, Ἐεικοστὸς κτλ., Ἰων. ἀντὶ Εἴκοσι κτλ.

Ἐείλεον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴλιον, παρτ. τοῦ Εἰλέω.

Ἐεῖο, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ.

Ἔειπα, Π. ἀντὶ Εἶπα.

Ἔειπον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἶπον.

Ἐείρω (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴρω.

Ἔεις, Π. ἀντὶ Εἷς, εἷς μόνος· εἷς καὶ ὁ αὐτός.

Ἐεισάμην, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Εἴσομαι ἢ τοῦ Εἶμι.

Ἐεισάμην, Π. ἀντὶ Εἰσάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἔννυμι.

Ἐέλδομαι (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἕλδομαι.

Ἐέλδωρ (τό), Ἀκλ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἕλδωρ.

Ἔελμαι (ὀθ. ἡ μτχ. Ἐελμένος), πθ. πρκ. τοῦ Εἴλλω.

Ἐέλπομαι (χ. Μ.), Π, ἀντὶ Ἔλπομαι.

Ἔελσαι, 6ʹ. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐέλσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλλω.

Ἐένδυνεν, Π. ἀντὶ Ἐνέδυνεν ἢ Ἐνέδυ, παρτ. ἡ ἀόρ. τοῦ Ἐνδύω.

Ἐέργαθεν, Π. γʹ. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ᾖ

Ἐεργμέναι, θηλ. πλθ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐργάθω.

Ἐέργμεναι, Δ. ἀντὶ Ἐέργειν ἀπαρ. τοῦ

Ἐέργνυμι ἢ Ἐέργω, Μ. ἐέρξω, Ἰων. ἀντὶ Εἴργνυμι ἢ Εἴργω.

Ἐερμένος, η, ον, Π, πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω.

Ἐέρση (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕρση, δρόσος.

Ἐερσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἐρσήεις, δροσερός.

Ἔερτο, Π. γʹ. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴρω.

Ἐέρχατο, Ἰων. γʹ. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴργω.

Ἔες, Π. ἀντὶ Ἷς ἢ Ἴσθα, βʹ. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐέσσατο, Π. ἀντὶ Εἵσατο, γʹ. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. καὶ

Ἐέσθω, Π. ἀντὶ Εἴσθω, γʹ. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. καὶ

Ἔεστο, Π. ἀντὶ Εἶστο, γʹ. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.

Ἔζομαι, Μ. ἑδοῦμαι, Π. ἀντὶ Καθέζομαι, κάθημαι. ‖. (ὁ ἀόρ. Εἱσ[ἡ Ἔσ, ἢ Ἐσ]άμην ἐκλαμβ. ἐνεργ.), ἴδε Ἔζω.

Ἔζυγην, πθ. ἀόρ. 6ʹ. τοῦ Ζεύγνυμι.

(Ἔζω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἕζομαι (ὀθ. ὁ ἀόρ. Εἷσα ἢ Ἔσσα), Π. καθίζω. τοποθετῶ. στήνω. θεμελιόνω κτλ., (παρβλ. Ἱδρύω).

Ἑξων, ῆς, ἡ, ὦμεν, ἦτε, ὼν, παρτ. τῶ Ζάω.

Ἐξων, Π. παρτ. τοῦ Ζώω ἀντὶ Ζάω.

Ἔῃ, Π. ἀντὶ Ἧ, γʹ. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐῇ, δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔηκα, Π. ἀντὶ Ἧκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἵημι.

Ἔην, Π. ἀντὶ Ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐήνδανον, Π. ἀντὶ Ἤνδανον, παρτ. τοῦ Ἀνδάνω.

Ἐῆος, Π. ἀντὶ Ἑέος, γεν. ἐν. τοῦ Ἑός.

;Ἐῆος, Π. ἀντὶ Ἑεῦ, γεν. ἐν. τοῦ Ἑός.

Ἔης, Π. ἀντὶ Ἧς, βʹ. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔης, Ἰων. ἀντὶ

Ἐῆς, γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.

;Ἐῆς, Π. ἀντὶ Ἧς, γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἔησθα, Π. ἀντὶ Ἦσθα, βʹ. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἔησθα Π. ἀντὶ Ἧς, βʹ. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐήσθην, Π. ἀντὶ Ἤσθην, γʹ. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι, κάθημαι.

Ἔῃσι, Ἰων. ἀντὶ Ἧ, γʹ. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐῆσι, Ἰων. ἀντὶ Ἑαῖς, δοτ. πλθ. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἔησον, Ἰων. ἀντὶ Ἔασον, ἀόρ. ἀ. τῆς πρς. τοῦ Ἐάω.

Ἔητε, Π. ἀντὶ Ἦτε, βʹ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. βʹ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι.

Ἐύ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἔτι.

Ἔθηκα, Δ. ἀντὶ Ἔθηκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Τίθημι.

Ἔθλον, Π. ἀόρ. βʹ. τοῦ Θάλλω.

Ἔθανον, ἀόρ. βʹ. τοῦ Θνήσκω.

Ἐθάς [ἔθος], άδος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. καὶ απν. μὲ δοτ.). συνειθισμένος.

Ἔθειρα [ἴθείρω] ας (ἡ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς), ἡ κόμη· ἡ χαίτη (τοῦ ἵππου κτλ.). τὰ νήματα τοῦ κρόκου.

Ἐθειράζω, Μ. άσω, Π. Ἔχω ἐθείρας (μαλλιά), τρέφω κόμην.

Ἐθειρὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔθειρα.

Ἐθείρω (χ. Μ.), Π. [Θέρω]. ἐπιμελοῦμαι· καλλιεργῶ· περιποιοῦμαι, στολίζω.

Ἐθεὶς, εῖσα, έν, Π. τ.θ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τῶ Ἵημι.

Ἐθελακρίβεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ (ἢ μᾶλλ. νὰ θέλῃ νὰ φαίνηται) τις –

Ἐθελακριβὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν καὶ προσποίησιν) ἀκριβής.

Ἐθελάστειος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται ἀστεῖος (πραγμένος, πολιτικός).

Ἐθέλεσκον, Π. παρτ. τοῦ Ἐθέλω.

Ἐθέλεχθρος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων τὸ κακὸν (ἤγουν ἐχθρικὴν διάθεσιν, ἀντιπάθειαν κατά) τινος.

Ἐθελέχθρως, ἐπίρ. Μὲ ἐχθρικὴν διάθεσιν, μὲ ἀντιπάθειαν.

Ἐθελημὸς, οῦ, Π. καὶ

Ἐθελήμων, ονος (ὁ, ἡ). θεληματικὸς, ἑκούσιος, (ἐπιμ.) πρόθυμος.

Ἐθελήμως, ἐπίρ. Π. μὲ καλὴν θέλησιν, προθύμως, ἑκουσίως.

Ἐθέλησθα, Αἰολ. ἀντὶ Ἐθέλῃς, 6ʹ. καὶ

Ἐθέλῃσι, Ἰων. ἀντὶ Ἐθέλῃ, γʹ. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐθέλω.

Ἐθελοακρότης (ἡ), (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἐθελακρίβεια.

Ἐθελοβουλεία (ἡ), Ζ. Ἐθελοβουλία.

Ἐθελοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Γίνομαι) θεληματικῶς δοῦλος.

Ἐθελοβουλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –

Ἐθελόδουλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δούλως. Ὁ θεληματικῶς ὑποδουλωθείς, σκλάβος ἑκούσιος.

Ἐθελοθρησκεία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἐθελόθρησκος· δεισιδαιμονία.

Ἐθελοθρησκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ θρησκείαν τῆς ἰδίας μου ἐκλογῆς καὶ θελήσεως· εἶμαι –

Ἐθελοθρησκις (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν θρῆσκος· δεισιδαίμων.

Ἐθελόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς θυσιασθείς.

Ἐθελοκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι κακὸς (ἀνανδρος) ἐξ ἰδίας μου θελήσεως ᾗ εἰς τὸ πεῖσμά τινος, παραμελῶ θεληματικῶς ᾗ ἐπιταύτου τὰ καθήκοντά μου (κυρ. ὡς στρατιώτης).

Ἐθελοκάκησις, εως ᾗ

Ἐθελοκακία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε ἢ νὰ γίνεται τις –

Ἐθελόκακος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος θεληματικῶς καὶ ἐπιταύτου κακὸς (ἀνανδρος), παραβαίνων ἐπιτηδὲς ἢ ἐκ προμελέτης τὰ καθήκοντά του (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον).

Ἐθελοκάκως, ἐπίρ. Μὲ ἐθελοκακίαν.

Ἐθελοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δύνως. Ὁ θεληματικῶς ἐμβαίνων εἰς τὸν κίνδυνον, τολμηρὸς ἢ ριψοκίνδυνος.

Ἐθελοκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωφεύω θεληματικῶς, (κοιν.) κάμνω τὸν κωφὸν, εἶμαι –

Ἐθελόκωφος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς κωφεύων, προσποιούμενος ὅτι εἶναι κωφός.

Ἐθελοντεί, καὶ

Ἐθελοντηδὸν, καὶ

Ἐθελοντὴν, ἐπίρ. Ζ. Ἐθελοντί.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ –

Ἐθελοντὴς, οῦ (ὁ). ὁ πράττων τι (κυρ. δὲ στρατευόμενος) –

Ἐθελοντί, ἐπίρ. Ἐξ ἰδίας θελήσεως, ἑκουσίως, θεληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως.

Ἐθελοντὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐθελοντής.

Ἐθελοπονία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –

Ἐθελόπονος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς κοπιάζων, φιλόπονος. » Οὕτως ἄρα τοῖς μύρμηξι τὸ ἐθελουργὸν καὶ ἐθελόπονον πάρεστιν, « Αἰλ.

Ἐθελόπορνος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς (χωρὶς νὰ βασθῇ) πορνεύμενος.

Ἐθελοπρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς (αὐθορμήτως, αὐτοκλήτος, χωρὶς νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τῆς πόλεως) γινόμενος πρόξενος (κόνσυλος ἢ Τιμητ. -καπού-κεχαγιᾶς) τινος, (Θκ. Γʹ, 70).

Ἐθελορήτωρ, ορος (ὁ). ῥήτωρ αὐτοχειροτόνητος.

Ἐθελόρμητος (ὁ, ἡ), = Αὐθόρμητος.

Ἐθελοσέβεια (ἡ). ἐπιτετηδευμένη ᾗ κατ' ὑπόκρισιν εὐσέβεια.

Ἐθελοσοφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –

Ἐθελόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται (χωρὶς νὰ ἦνε) σοφός.

Ἐθελοσφαγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Σφάζομαι θεληματικῶς.

Ἐθελότρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς τρεπόμενος (μεταβαλλόμενος), αὐτεξούσιος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ ἢ ὄχι.

Ἐθελουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι θεληματικῶς, εἶμαι ἐθελουργός.

Ἐθελουργία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις –

Ἐθελουργὸς (ὁ, ἡ), = Ἐθελότροπος, φιλεργός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐθελούσιος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τι –
Ἐθελουσίως [ἔθελω], ἐπίρ. = Ἐθελοντί.
Ἐθελοφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται (χωρὶς νὰ ᾖνε) φιλόσοφος· Δοκησίσοφος.
Ἐθελοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοψυχέω, εἶμαι φιλόζωος.
Ἐθέλω, Μ. ἐθελήσω (παρτ. Ἔθελον, ἀόρ. Ἠθέλησα, παρκ. Ἠθέληκα), = Θέλω, σέργω, συγκατανεύω, ἀποφασίζω. » Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν, « Ὀδ. Γ. «Οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι,« Ξεν. «Σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην, « Δκ. » Ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ἦν σε τι δεηθῶ; « Ἄρχφ. 2) ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ· προαιροῦμαι. »Ζεύς τοι δοίη, ὅττι μάλιστα ἐθέλεις, Ὀδ. Σ. «Φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα, « Ἰλ. Α. « Κλῆρος, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί, « Ἰλ. Η. » Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ; « Σοφ. 4) φρονῶ, πιστεύω τι ὡς βέβαιον, (κοιν.) θέλω (Ἰταλ. pretendére) ὅτι. « Σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες, « Ἡρωδ. » Ἐθέλουσι δὲ τὴν Ῥέαν ἐς τοῦτο ἀφικέσθαι τὸ ὄρος,« Παυσ. 5) ἠμπορῶ, εἶμαι εἰς κατάστασιν. » Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον,« Ἰλ. Ν. « Ζέε δ' ὕδωρ· Οὐδ' ἔθελε προρρέειν, ἀλλ' ἴσχετο, « Ἰλ. Φ. » Τὰ χωρία οὐδένα μ' ἐθέλει διδάσκειν, « Πλάτ. » Ἀσαφημένων ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὅμοιαι εἶναι,« Θκ. »Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιῤῥανὴς εἶναι, « Ἀθ. » Γνῶναι τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν, « Ἡρ., τί ἠμποροῦν ἀράγε νὰ σημαίνουν, τί θὰ (θέλουν νὰ) ποῦν. 6) (τρτπρσ.) μέλλει, εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν ἢ ἐνδεχόμενον νὰ γένῃ. » Εἴ περ οὗτος σ' ἐθέλει κρατῆσαι, « Ἄρχφ. » Εἰ ὧν δὴ ἐθελήσῃ ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος, « Ἡρ. «Εἰ ἐθέλοι τι μηδὲν ἀντίξοον κατασταθῆναι, « αὐτ., (κοιν.) ἂν δὲν ἤθελε σὲ συμβῇ κἀνὲν ἐναντίον, (παρβλ. Βούλομαι καὶ Θέλω).
Ἔθεμεν, ετε, εσαν, πλθ. τοῦ ἀορ. β'. καὶ
Ἐθέμην, μσ. ἀόρ. ε'. τοῦ Τίθημι.
Ἔθεν, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ, γεν. τῆς αὐτπθ. ἀντνμ.
Ἔθευ, Δ. ἀντὶ Ἔθου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ε'. τοῦ Τίθημι.
Ἐθηεύμεσθα, Ἰων. ἀντὶ Ἐθεώμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. ᾖ
Ἐθηήσαντο, Ἰων. ἀντὶ Ἐθεάσαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. καὶ
Ἐθηῆτο, Ἰων. ἀντὶ Ἐθεᾶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Θεάομαι.
Ἔθηκα, ἀόρ. ά. καὶ
Ἐθήκαο, Π. ἀντὶ Ἔθηκω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Τίθημι.
Ἔθηλα, ἀόρ. ά. τοῦ Θάλλω.
Ἐθημοσύνη (ἡ). συνήθεια, [ἐκ τοῦ
Ἐθήμων [ἔθος], ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) συνειθισμένος.
Ἔθην (ψιλ.), ἀόρ. β'. (σχεδὸν ἄχρ. εἰς τὸ ἐν.) τοῦ Τίθημι.
Ἔθην (δασ.), παθ. ἀόρ. β'. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) τοῦ Ἧμι.
Ἐθίζω [ἔθος], Μ. ίσω (παρτ. Εἴθιζον, ἀόρ. Εἴθισα, καὶ πθ. Εἰθίσθην, πρκ. Εἴθισμαι). Συνειθίζω (κυρ.) ἄλλον. (σπν. δὲ) τὸν ἑαυτόν μου. ‖. (πθ. ἢ μσ) συνειθίζω (ὁ ἴδιος), (εἰς δὲ τὸν πρκ. καὶ ἀόρ.) εἶμαι συνειθισμένος.
Ἐθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔθος.
Ἔθιμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐξ ἔθους, συνειθισμένος· (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) = Ἔθιμον, « τόπου συνήθεια.
Ἐθίμως, ἐπίρ. Ἐξ ἔθους, Κατά τι ἔθιμον.
Ἔθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συνειθίζεται ἢ ἠμπορεῖ νὰ συνειθισθῇ, συνήθεια, ἔθιμον.
Ἐθισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐθίζειν, συνείθισμα· συνήθεια, ἔθιμον.
Ἐθιστέον, θετ. τοῦ Ἐθίζω.
Ἐθιστός, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτώμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ ἐξ ἔθους(νὰ συνειθισθῇ).
Ἐθναγός, Π. ἀντὶ
Ἐθνάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἡγεμὼν, διοικητὴς) ἔθνους.
Ἐθναρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐθνάρχου, ἀρχηγία (ἡγεμονία, διοίκησις) ἔθνους.
Ἔθναρχος (ὁ), = Ἐθνάρχης.
Ἐθνηδόν, ἐπίῤῥ. Κατ' ἔθνη, ὁλόκληρον (καθὼς εἶνε) ἔθνος τι.
Ἐθνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐν ὁποιονδήποτε ἢ εἰς ὁλόκληρον τὸ) ἔθνος. (παρὰ τοῖς Ἰουδ.) = Ἀλλόφυλος· (παρὰ τοῖς χριστιαν.) ὁ μὴ πιστεύων εἰς Χριστὸν, (κυρ. δὲ) εἰδωλολάτρης, ἄπιστος.
Ἐθνίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμοεθνής.
Ἐθνοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) ἔθνος ἢ ὅλα τὰ ἔθνη.
Ἐθνόμυθος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ περιέχων (ἀνήκων εἰς τοὺς) μύθους τῶν ἐθνικῶν.
Ἐθνοπάτωρ, ορος (ὁ). πατὴρ (γενάρχης) ἔθνους.
Ἐθνόπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπήσας (προσβαλὼν) ὁλόκληρον ἔθνος.
Ἔθνος [ἔθω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν. ᾖ Π.) πλῆθος (ζώων ἢ ἀνθρ. μαζωμένων), κοπάδι, σύννεφον. » Στῆ δ', ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, « Ἰλ. Ζ. » Βοῶν (» Μελισσῶν, » Χοίρων, » Χηνῶν, » Ἰχθύων) ἔθνεα,« Θκρ. « Ἔθνεα νεκρῶν, « Ὀδ. Α. 2) (ἐπὶ ἀνθρ. ἐν γέν.) γένος (κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) = Τριττύς. « Βρότεον ἔθνος, « Πίνδ. » Ἔθνη ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικόν, « Θκ. » Πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥενες « αὐτ. 2) τάγμα, τάξις (κλάσις) ἀνθρώπων. » Οἰσθά τι ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν; « Ξεν. » Τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, « Ἄρστ. 4) (Γρφ.) οἱ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολάτραι. » Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε, « Γρφ.
Ἐθνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη, φρουρὸς τοῦ ἔθνους.
Ἔθορον, ἀόρ. ε'. τοῦ Θρώσκω.
Ἔθος [†ἔθω], εος-ους (τὸ). συνήθεια. » Εἶμι (ἢ » Γίνομαί τινι) ἐν ἔθει, « συνειθίζω ἢ συνειθίζομαι. » Ὅ σεισμὸς οὐχ' ὁμοίως θορυβεῖ τοὺς ἐν ἔθει τούτου γενομένους,« Σξτ. »Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇ πόλει πρότερον ἦν,« Κικ. » Ἐξ ἔθους, ἐπίῤῥ., = Συνήθως.
Ἔθου, ἀντὶ Ἔθεσο, ε'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ε'. τοῦ Τίθημι.
Ἔθραξα, Ἀττ. ἀντὶ Ἔτραξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ταράσσω.
Ἐθρέφθην, πθ. καὶ
Ἔθρεψα, ἐνεργ, ἀορ. ά. τοῦ Τρέφω.
Ἐθρηνοῦσαν, Βοιωτ. ἢ Ἀλεξ. ἀντὶ Ἐθρήνων, γ'. πλθ. πρσ. τᾶ παρτ. τᾶ Θρηνέω.
(Ἔθω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Εἴωθα. ᾖ Π. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν μτχ. Ἔθων (» Κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων, « Ἰλ. Ι., ἐκακοποίει συνήθως) καὶ Ἔθοντες (» Οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, « Ἰλ. Π., συνειθίζουν νὰ τοὺς ἐρεθίζουν).
Εἰ καί (πρὸ ἐγκλιτ.) Εἴ, σύνδ. Ὑποθετ. ἢ Συναπτ. (ἐκφράζων ἰδανικὴν καὶ ὄχι ἐκ πείρας γνωστὴν ἔννοιαν, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρων τοῦ Ἐάν. Συντάσσ. δὲ κυρ. μὲ εὐκτ. ἢ ὁρστ. καὶ σπν. μὲ ὑποτ. ἀντὶ τοῦ Ἐὰν, καὶ ἐξηγ. διὰ τοῦ) ἄν, ἀνίσως. » Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, Διογένης ἂν ἤμην, « Πλ. « Εἰ μὲν δώσουσιν. . , Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, « Ἰλ. Α. » Τοῦ δ' ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, « Ἰλ. Γ. » Εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο, « Δημ. » Ἄλλως τε καὶ εἰ (ἄλλ. ἦν) ἐνοῦσιναί πόλεις. « Θκ. « Εἴ τε τις ἄῤῥην, εἴ τε τις θῆλυς ᾖ, « Πλάτ. ‖. (ἐνούμενος μὲ διάφορα ἄλλα μόρ., τροπολογεῖ διαφόρως ἢ τὴν ἰδίαν του σημασίαν ἢ τὴν ἐκείνων, ᾖ ἐπμ. ἐκλαμβ. 2) Διστακτ. (μετὰ τὰ Δηλωτ. μάλιστα ῥήμ.) » Σάφα οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν, « Ἰλ. Ε. » Οἱ μὲν παθόντες ἄθηλον ἦν, εἰ ἀδίκως ἐτετιμώρηντο, « Θκ. » Πειρᾷ μου εἰ μέμηνα, « Λκ. (ὃθ. 3) Ἐρωτηματ., ἢ Διαπορητ., ἄράγε, μήπως; » Ἐρωτῶντες εἰ λῃσταί εἰσι, « Θκ. « Εἰ τῷ ἑκατονταετεῖ γενήσεται υἱός; « Γρφ. » Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; « αὐτ. 4) Αἰτιολογ. (ἐξηγ. ποτὲ μὲν διὰ τοῦ) διότι, ἐπειδὴ· (ποτὲ δὲ διὰ τοῦ) ὅτι, πῶς· (ποτὲ δὲ διὰ τοῦ) ἀφοῦ. « Ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον, « Ἰλ. Α. » Εἰ πρὸς τοῦτο σιωπᾷν ἥδιόν σοι, σὺ δὲ τόδε γε εἰπέ, « Δκ. » Δεινὰν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας ἀφίσι μὴ εἴσονται, « Θκ. « Καὶ ἔπειτα θαυμάζω εἴ μοι ἀπέστασι, « Ἡρ. » Ἑκλαιον οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, « Συν. 5) Ἀοριστολογ. (μὲ τὰς ἀορ. ἀντνμ. καὶ μὲ τὰ χρν. ἢ τπ. ἢ τρπ. ἐπίρ.) » Εἴ τις, » Εἴ τινα λάθοιεν ἀπέκτεινον, « Εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι, « Θκ. » Εἴ ποτ' ἔην γε, « Ὅμ. » Εἴπου, » Εἴπως κτλ. 6) Ἐξαιρετ. (μετὰ τοῦ Μή), ἐκτὸς ἂν. » Εἰ μή, Εἰδὲ μή κτλ. 7) Ἐναντιωμ. (μετὰ τοῦ Καί), μ' ὅλον ὅτι, ἀγκαλὰ ᾖ (ἐπὶ βεβ. ὑποθ.). » Μέμνησ' Ὀρέστου, κ' εἰ θυραῖος ἔσθ' ὅμως, « Αἰσχλ. » Καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι, « Ἰλ. Ν., (παρβλ. Εἰ καί). 8) Εὐκτ. (μετὰ τοῦ Γάρ ἀντὶ τοῦ) Εἴθε » Αἴ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην, « Ἰλ. Ν. » Εἰ γὰρ γένοιτο, « Ξεν. » Εἰ γὰρ ὤφελον οἷοί τε εἶναι, « Πλάτ. (παρβλ. Αἴ). 9) Παρακελευστ. » Εἶδ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, « Ἰλ. Α. Εἰδ' ἄγε μοι νημερτέα μυθήσασθε, « Ἰλ. Ζ. 10) Ἐλαττωτ. (μετὰ τοῦ Ὡς, Ὡς περ). » Ὡς εἰ, « Ὡς ἂν εἰ, » Ὡς περ εἰ, » Ὥσπερ ἂν εἰ, κτλ. (τὰ πλειότερα τούτων ὄρα ἐν οἰκείῳ ἑκάστου τόπῳ).
Εἰ, Γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνγ. τῆς ὁρς. τοῦ Εἰμί.
Εἴ ᾖ Εἴς, Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνγ. τῆς ὁρς. ᾖ
Εἶ, Π. ἀντὶ Ἰθί, πρς. τοῦ Εἶμι.
Εἰ, Π. ἀντὶ Εἴητε,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εἶα [ἔα], ἐπιφών. Παρακτλ. "Α! ἄϊντε! κάμε! » Ὦ εἶα μάλα, « Ἀρχφ., (ἀπαρ-άλλ. μὲ τῶν ναυτῶν μας τὸ) εἶα-μόλα! εἶα λέσσα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Lascia).

Εἶα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐάω.

Εἰάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω εἶα, (ἐπμ.)= Παρακελεύομαι, (παρβλ. Αἰάζω).

Εἴακα, πρκ. τοῦ Ἐάω

Εἰαμενὴ (ἡ), Π. [ἧμαι ἡ ἐάω]. λιβάδι παραποτάμιον ἢ (ἐν γέν.) παρυδάτιον, βάλτος διὰ βοσκήν.

Ε'(Εἰ)ανός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἑαυός.

Εἵαντο, Π. ἀντὶ Ἧντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Εἴαρ, αρος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔαρ.

Εἰαρινός, ἡ, όν καὶ

Εἴαρέεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἐαρινος.

Εἰαρόμασθος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραίους (τρυφεροὺς) μαστούς.

Εἰαροπότης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Αἰμοπότης.

Εἰαροτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος ἢ διὰ τὸ ἔαρ. » Νύμφη—, « Ὄρφ.

Εἴας, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Εἶασα, ἀόρ. ά. καὶ

Εἴασκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Εἶων, ας, α, παρτ. τοῦ Ἐάω.

Εἴαται, Εἵατο, Π. ἀντὶ Ἧνται, Ἧντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἧνς. καὶ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Εἵατο, Π. ἀντὶ Εἶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.

Εἰάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐάω.

Εἴβιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων (σταλάζων), [ἐκ τοῦ

Εἴβω, Ἰων. ᾗ Αἰολ. ἀντὶ Λείβω, χύνω (ᾗ πθ. ἢ μσ.) Χύνομαι (Τρέχω) στάζομαι, (ἐπμ.) τήκομαι, λυόνω.

Εἴγμα (τὸ), [εἴκω], = Εἰκὼν, ὁμοίωμα.

Εἶδα, Π. Ἀλεξανδρ. (σπνττ.) ἀντὶ Εἶδον.

Εἰδαίνομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἔχω ἢ λαμβάνω τὸ εἶδός (τὴν μορφήν) τινος, ὁμοιάζω, φαίνομαι.

Εἰδάλιμος, η, ον, Π. (χ. πτ.) = Εὐειδής. 2) (μὲ γεν.) ὅμοιος.

Εἰδάλλομαι (χ. Μ.), Π. = Εἰδαίνομαι ἢ Ἰνδάλλομαι.

Εἶδαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἔδαρ, Ἔδεσμα.

Εἰδέα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰδέα.

Εἰδείην, εὐκτ. καὶ

Εἰδέναι, ἀπαρ. τοῦ Οἶδα.

†Εἰδέχθεια (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

Εἰδεχθὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ἐχθῶς. Ὁ ἔχων μισητὴν (ἀπεχθῆ, ἀποτρόπαιον) μορφὴν, ἄσχημος. 2) δυσώδης. » Γ'ποθυμιᾶν τὰ εἰδεχθέα, ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας τὰ εὐώδεα, « Ἱππκρ.

Εἰδέω, Π. ἀντὶ Εἰδήσω, Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα.

Εἴδημα (τὸ), [οἶδα], = Γνῶσις, ἐπιςήμη.

Εἰδημονικῶς καὶ

Εἰδημόνως, ἐπίρ. = Ἐπιστημόνως, μὲ ἐμπειρίαν, ὡς=

Εἰδήμων [οἶδα], ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ γνωρίζων (ἡξευρων) τι, ἔμπειρος, ἐπιςήμων.

Εἰδήνατο (καὶ ὄχι Εἰδήνατο), Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Εἰδαίνομαι.

Εἰδησέμεν, Π. ἀντὶ Εἰδῆσαι ἢ Εἰδήσειν, ἀόρ. ἢ μέλλ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Οἶδα.

Εἴδησις [οἶδα], εως (ἡ), = Γνῶσις, ἐμπειρία.

Εἰδήσω, Π. ἀντὶ Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα.

Εἰδητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιθυμῶν (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) εἰδέναι.

Εἰδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος· μερικὸς (ἀντιθ. τῷ Γενικὸς)· ἰδιαίτερος, (παρβλ. Ἰδικὸς).

Εἰδικῶς, ἐπίρ. Κατ' εἶδος, μερικῶς· ἀτομικῶς· ἰδιαιτέρως.

Εἰδογραφία (ἡ), Π. ζωγράφισμα τοῦ προσώπου, φυκιασίδωμα.

Εἰδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) περὶ εἰδῶν (ἰδεῶν).

Εἰδοῖ [« Τὸ δὲ Εἴδεται ἦμαρ ἀρχὴ ἐςὶ τοῦ λεχθῆναι τὴν ἡμέραν Εἰδῶ, « Εὐς. Ἰλ.] ῶν (αἱ). αἱ μετὰ τὰς Νώνας ὀκτὼ ἡμέραι ἑκάστου Ῥωμαϊκοῦ μηνός. » Εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις, « Πλ. » Περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδοῦς, « αὐτ. » Ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις Κυϊντιλλίων εἰδῶν, « αὐτ., πρὸ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἰουλίου.

Εἴδομαι [†εἴδω], Μ. εἴσομαι (ἀόρ. Εἰσάμην καὶ Ἐεισαμην), Π. φαίνομαι· βλέπομαι· ὁμοιάζω, (ἐνίοτε) προσποιοῦμαι. » Εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, « Ὀδ. Θ., (παρβλ. Δοκέω).

Εἴδομεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἶδον ἢ 2) Π. ἀντὶ Εἰδῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰδῶ.

Εἰδολίμην, Π. εὐκτ. τοῦ Εἴδομαι.

Εἶδον, ἐνεργ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ὁράω.

Εἰδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. δίδω εἶδος (μορφὴν εἴς τι, παράγω εἰς τὸ εἶναι, συνιστῶ. μορφόνω, σχηματίζω· χαρακτηρίζω· (προθετ.) παρομοιάζω.

Εἰδοποίημα (τὸ). τὸ εἰδοποιηθὲν (παραχθὲν εἰς τὸ εἶναι) ὑπό τινος.

Εἰδοποίησις, εως καὶ

Εἰδοποιΐα (ἡ). ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰδοποιεῖν, σχηματισμός, μόρφωσις κτλ.

Εἰδοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ εἰδοποιῶν (μορφόνων, σχηματίζων) τι· χαρακτηριστικός. » Τὸ εἰδοποιὸν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας, « Σιμπλ.

Εἶδος [†εἴδω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ φαινόμενον μέρος (τὸ ἐξωτερικὸν) ὁποιουδήποτε σώματος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μορφὴ τοῦ προσώπου (ὁ σχηματισμὸς, [σπν.] ὁ ὀργανισμὸς) τοῦ ἀνθρ. » Ὄφις, ποικίλοι τὰ εἴδεα, « Ἡρ. » Λεύοντιον εἶδος πριβαλλόμενος, « Γργ. » Νέστορι εἶδος ἐώκει, « Ἰλ. Β. » Κῦρον γεγονέναι γρυπὸν τὸ εἶδος, « Πλ. » Τὸ εἶδος τῆς γυναικὸς ὑπερεπαινέων, « Ἡρ. » Ἐκλεξάμενος αὐτῶν τὰς τὰ εἴδη βελτίους, « Ξεν. » Δεῖ.. σκεψάμενον τῷ ἀνθρώπῳ τὴν φύσιν τήν τε ἡλικίην ᾗ τὸ εἶδος.., τὴν θεραπηίην ποιέεσθαι, « Ἱππκρ. » Μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει, « Ἡσ. 2) (Φιλόσοφ. καὶ Δογικ.) τὸ διακριτικὸν ἀτομεῖον (ἡ ἰδιαιτέρα καὶ χαρακτηριστικὴ ποιότης [καὶ κατ' ἔκτ.] ἡ μερικὴ [ἢ ἀτομικὴ] ὕπαρξις) ἑκάστου σώματος, ὁ ξεχωριστὸς τρόπος ἑκάστου σωμβαίνοντος (ἑκάστης πράξεως). « Ἡ μὲν (σωματικὴ οὐσία) ὕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ (νοητὴ) μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γενομένῳ παρέσχε, « Πλ. » Τῶν αἰσθητῶν τὰ μὲν ἐστι γένη, τὰ δὲ εἴδη· καὶ γένη μέν αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κριτότητες, .. εἴδη δὲ αἱ καθ' ἕκαστον ἰδιότητες, Σξτ. » Μανίης τρόποι, εἴδεσι μὲν μυρίοι, γένει δὲ μεῦνος εἷς, « Ἀρετ. » Ἔστι δὲ Παιᾶνος δύο εἴδη, « Πλάτ., (κοιν.) δύο λογῶν. » Κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, « Θκ. (καὶ ἁπλ.) » Σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἔπραξαν, « αὐτ. » Τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος, « αὐτ. » Εἰς εἶδος τιάρας, « Ἡρωδ. (ὕθεν, ‖. πλθ.) » Εἶδη, « Α'. αἱ διάφοραι ὡδαὶ τοῦ Πινδάρου, καὶ Β'. τὰ (κοιν.) εἰδήματα, πραγματεῖαι (πολυειδεῖς ἢ πολύτιμοι), (κυρ. δὲ) ἀρωματικὰ (ἴδε καὶ Χρστ. Φυσ. ἀκροάσ. Β'. 1., καὶ παρβλ. Γένος, Ἰδέα ᾗ Σχῆμα).

Εἰδότως, ἐπίρ. (μτχ.) = Εἰδημόνως, ἐν γνώσει (τοῦ πράγματος).

Εἴδοσαν, Βοιωτ. ἢ Μακεδ. ἀντὶ Εἶδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὁράω.

Εἰδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω, εἰκονίζω.

Εἰδύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἶδος (ᾖσμα), ποιημάτιον.

Εἰδύλλομαι (χ. Μ.), Δ. Π. = Εἰδαίνομαι.

Εἰδύλιος (ὁ, ἡ), Π. = Εἰδήμων, [ἐκ τοῦ (Εἶδω), [ἐκ τοῦ ἀρχαιοτ. Ἰδω], θεματ. (ἄχρ. κατ' ἐνεστῶτα, δανειζον δὲ τοὺς λοιπ. χρόνους του εἰς δύο, εὐχρ. μέν, ἀνμλ. δὲ, ῥήματα), τοῦ Οἶδα ᾗ Ὁράω.

Εἰδῶ, ᾖς, ᾖ, κτλ., ὑποτ. τοῦ Οἶδα.

Εἰδωλεῖον (τὸ). ναὸς (εἰδωλολατρῶν).

Εἰδωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ εἴδωλα ἢ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν.

Εἰδωλικῶς, ἐπίρ. Ὡς εἴδωλον, κατὰ φαντασίαν, εἰκονικῶς.

Εἰδώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἴδωλον. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑδώλιον.

Εἰδωλόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θυσιασθεὶς εἰς εἴδωλον.

Εἰδωλολαπρεία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ

Εἰδωλολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Εἰδωλολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων (προσκυνῶν) τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Εἰδωλομανής, έος (ὁ, ἡ). μανιώδης (φανατικὸς) εἰδωλολάτρης.

Εἰδωλομανία (ἡ). μανιώδης εἰδωλολατρεία.

Εἰδωλομορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχηματισμένος εἰς εἶδος) εἰδώλου.

Εἴδωλον (τὸ), [εἶδος]. (ἐν γέν.) ὁμοίωμα, ἀντίτυπον. 2) (ἰδιαιτ.) ἄγαλμα, εἴδωλον, (ὄθ. 3) (ἐκκλησ.) θεὸς τῆς εἰδωλολατρείας. » Οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, οὐδὲ θεὸς ἕτερος εἰμὴ εἷς, « Γρφ. 4) (τρπ.) γέννημα (πλάσμα) τῆς φαντασίας ἀνύπαρκτον· (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) ἰδέα. 5) Π. σκιά, φάντασμα, (παρβλ. Εἰκών). 6) φαινόμενον (μετέωρον), ἄστρον.

Εἰδωλοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Σχηματίζω, Μορφόνω) τι καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, [ἐκ τοῦ

Εἰδωλόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου ἢ κατὰ φαντασίαν πεπλασμένος· (δανικὸς, φαντασιώδης.

Εἰδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τὸ εἴδωλόν (τὸ ὁμοίωμά, τὴν εἰκόνα) τινος. » Τῶν Ῥωμαίων οἱ.., διαφέροντες μετὰ τὴν τελευτὴν εἰδωλοποιοῦνται, « Διόδ.

2) (τρπ.) πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. « Ὡς γυναῖκας εἰδωλοποιεῖ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ὁ Ἀριστοφαν. ἐν Ἀχαρν.) τὰς σπονδάς, « Σχλ. 3) παραστήνω (περιγράφω) τι εἰκονικῶς, (παρβλ.) ἐνδάλλομαι. καὶ Προσωποποιῶ).

Εἰδωλοποίησις, εως, (ἡ), = Εἰδωλοποιΐα.

†**Εἰδωλοποιητικὸς**, ἡ, ὀν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εἰδωλοποιϊκός.

Εἰδωλοποιΐα (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰδωλοποιεῖν (φαντάζεσθαι) 2) παράστασις (περιγραφὴ) εἰκονικὴ, (παρβλ. προσωποποιΐα.) 3) ἐμφάνισις εἰδώλου (φαντάσματος) εἰς τὸ θέατρον.

Εἰδωλοποϊκὸς, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἡ ἐπιτήδειος πρὸς) εἰδωλοποιΐαν.

Εἰδωλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ εἰδωλοποιῶν (κατασκευάζων εἴδωλα. ἡ πλάττων τι διὰ τῆς φαντασίας).

Εἰδωλουργικὸς, ἡ, ὀν, = Εἰδωλοποιϊκός.

Εἰδωλοφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Εἰδωλοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων σχῆμα (φαντασίαν, ὁμοιότητα) εἰδώλου.

Εἰδωλοχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (καμαρώνων) διὰ τὰ πολλὰ εἴδωλά του, (ἴδηλ.) γεμάτος εἴδωλα, (παρβλ. Εἰραγορής).

Εἰδὼς, υῖα, ὀς, μτχ. τοῦ Οἶδα.

Εἶεν, Ἀττ. ἀντὶ Εἶησαν, γ. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί. ‖ (ὡς ἐπίρ. ἡ ἐπιφών. μεταβατ. ἐνν. ἐκφρ. συγκατάθεσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.), ἂς εἶναι! ἔστω! καλά! » Ἐγὼ δέσοι, ὥσπερ παῖς γραυσὶ μύθους λεγούσαις, Εἶεν ἐῶ, ᾗ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι, « Πλάτ. » Εἶεν· ἀκούω, « Ἀρχῖ. » Εἶεν· τῶν δὲ χρόνων διατί; « Δημ.

Εἴησθα, Π. ἀντὶ Εἶης, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ

Εἶην, εὐκτ. τοῦ Εἰμί ἢ 2) τοῦ Εἶμι. » Τῇ δ' εἴη, ὃς ἄποινα φέροι, « Ἰλ. Ω.

Εἴθαρ [ἴθύς], ἐπίρ. Π. εὐθύς, παρευθύς, εἰς τὴν στιγμὴν, ἐν τῷ ἅμα.

Εἴθε [εἰ], ἐπίρ. (εὐκτ.) ἄμποτε! (μὲ εὐκτ. ἢ ὁρς. καὶ μτγν. μὲ ἀπαρ.) » Εἴθ, ὡς ἠθέλησα, « Ὀδ. Ξ. » Εἴθε σοι πότε συνεγενόμην, « Ξεν. » Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα, « Φλδ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὤφελον, ες, ε) » Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, « Ἀρχῖ.

Εἴθην, Π. πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἴημι.

Εἰθίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐθίζω.

Εἰθισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) = Συνήθως, κατὰ τὸ σύνηθες.

†**Εἰθύω**, Μ. ύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰθύω.

Εἶκα, Ἀττ. ἀντὶ Ἔοικα.

Εἶκα, Π. ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἵημι.

Εἰκαβάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (διοικητὴς, πρῶτος) μιᾶς εἰκάδος (ἴδε τὴν λέξιν).

Εἰκαδισταὶ, ῶν, (οἱ), Κωμ. οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐπικούρου, διότι ἐώρταζον κατ' ἔτος τὴν 20 τοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος ὡς γενέθλιον τοῦ αἱρεσιάρχου των.

Εἰκάζω [εἴκω], Μ. άσω (ἀόρ. Εἴ [καὶ Ἀττ. Ἤ]κασα, πθ. πρκ. Εἴ [καὶ Ἀττ. Ἤ]κασμαι, καὶ τὸ θετ. Εἰκαστέον). Ὁμοιάζω (Παρομοιάζω) τι μὲ ἄλλο, πλάττω ἢ ζωγραφίζω τὸ ὅμοιόν (μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα) τινος, (ἐπὶ κακοῦ) κάμνω τὰ σχήματά (Τουρκ. τὸ τακλίτι) του, τὸν περιπαίζω. (συνκδ.) συγκρίνω, παραβάλλω, (ἐπμν.) συμπεραίνω (ἐξ εἰκασίας). » Εἰ Ζεῦξίς μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ εἰκόνα, « Ξεν. » Εἴκαζε τὴν Μανεδόνων στρατιὰν ἐκτετυφλωμένῳ τῷ Κύκλωπι, « Πλ. (καὶ πθ.) » Χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸν εἰκασθέν, « Εὐρ. » Ὁ Ἄπις ἐπὶ τοῦ νώτου φορεῖ αἴετὸν εἰκασμένον, « Ἡρ. » Μισθὸν εἰκασμένου γάμου προσλαβών ἀληθῆ γάμον, « Λκ. » Δεινός εἰ εἰκάζειν, « Ξεν. » Ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, « Θκ. » Εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τὸν γρόνον. « Πλ. » Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, « Θκ. » Ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον, « αὐτ. » Τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἴκαζον, « αὐτ. » Εἰκάζειν χρὴ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ οἷα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐπ' ἀμφότερα γὰρ εἰκάζεται, τὸ δὲ σαφὲς οὐδεὶς ἔχει εἰπεῖν, « αὐτ.

Εἰκάθω (παρτ. Εἰκάθον καὶ πλ. οῦ), Ἀττ. ἀντὶ Εἴκω, ὑποχωρῶ. » Τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν, « Σοφ.

Εἰ ᾗ, (μὲ ὁρς. ἢ εὐκτ. ἢ ὑποτ. ἢ ἀπαρ. ᾗ σαντ. μτχ.) ᾗ ἄν, ἢ ἂν ἤθελεν, (ἀπὶ ἀμφ. ὑποθ.) »Τὸν μὲν ἐγὼν, εἰ καί περ ἐς Ἄϊδος ναυτίλληται, βήσομαι, « Ἀπλλν. »Καλὸν δ', εἰ ᾗ ἡμαρτάνομεν, τοῖσδε μὲν εἶξαι, « Θκ. (ᾗ πρὸς μτχ.) » Εἰ καὶ μετρίως αἰσθανομένῳ, « Ξεν. (παρβλ. Εἰ 7) 2) (μὲ αὐθυπότ.) ἴσως καί. « Διώκω, εἰ καὶ καταλάβω, « Γρρ.

Εἰκαιοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ὀρθ. ἀντὶ τοῦ εὐγρηστοτ.) Εἰκοβολέω.

Εἰκαιοβουλία (ἡ). ἀστοχασία, ματαιοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιόβουλος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀπροσόχαστος, μάταιος.

Εἰκαιοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ δαπανῶν ἐπὶ ματαίῳ, κακοξοδευτής.

Εἰκαιολεσχία (ἡ), = Εἰκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιολέσχης, ου (ὁ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς μάτην (εἰκαίως), ματαιολογῶ, μωρολογῶ, φλυαρῶ.

Εἰκαιολογία (ἡ). ματαιολογία, μωρολογία, φλυαρία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιολόγος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος.

Εἰκαιομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰκαιολογῶ.

Εἰκαιομυθία (ἡ), = Εἰκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιόμυθος (ὁ, ἡ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαιοπονία (ἡ), = Ματαιοπονία.

Εἰκαιορρῆμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰκαιολογέω.

Εἰκαιορρήμων (ήμων), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαιορρημοσύνη (ἡ), = Εἰκαιολογία, [ἐκ τοῦ

Εἰκαιορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Εἰκαιολόγος.

Εἰκαῖος [εἰκῆ], α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὅπως τύχοι (ἐκ τοῦ προχείρου) ἢ ἐπὶ ματαίῳ, (ἐπμ.) ἀστόχαστος, ἀπροσόχαστος, χαμένος, μωρὸς (ἐπὶ πραγμ.) περιττὸς, ἀνωφελὴς· πρόστυχος. ἄτοπος.

Εἰκαιοσύνη (ἡ). ματαιότης, ματαιοφροσύνη, κενοσπουδία, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Δικαιοσύνη).

Εἰκαιότης (ἡ), = τῷ προηγ.

Εἰκαιοτροπία (ἡ), = Εἰκαιοβουλία, μωρία.

Εἰκαιοφαγία (ἡ). λαιμαργία, πολυφαγία.

†**Εἰκαιῴγος** (ὁ, ἡ). ὁ ψέγων (κατηγορῶν) ἐκ τοῦ προχείρου, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰ ᾗ ψόγους).

Εἰκαίως, ἐπίρ. = Εἰκῇ, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως εἰς μάτην. » Πρὸς ὁπλίτας ἐξηρτυμένους εἰκαιότερον ὡπλισμένοι, « Ἰώσ.

Εἰκάς [ἀντὶ Εἰκοσὰς], άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. σύσ. τοῦ 20 ἀριθμ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 20 μονάδων (πρσ. ἡ πραγμ.). 3) ἡ εἰκοστὴ ἡμέρα ἑκάστου μηνός. » Τρίτῃ (καὶ) εἰκάδι, « Πλ. καὶ Πλάτ. » Πρώτῃ μετ' εἰκάδα, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἑκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάσι, « Δρτ. 4) (ἰδιαιτ.) ἡ εἰκοστὴ τοῦ Βοηδρομ. (ὅτε ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσ.), (ἴθεν :) » Λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων, « Εὐρ., (συνκδχ.) ἀντὶ Μυστηρίων (διότι, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀρχφν.) » Μία τῶν μυστηρίων εἰκὰς ἐστι. « 5) τὸ εἰκοστημόριον ἑκάστης φυλῆς, (ἴθεν Εἰκαδάρχης).

Εἰκασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰκάζειν, παρομοίωσις, ἐξεικόνισις, μίμησις. » Ἡ γραφικὴ ἐστιν εἰκασία τῶν ὁρωμένων, « Ξεν. 2) σύγκρισις, παραβολή. 3) συμπερασμὸς 4) ἡ εἰς τὴν φαντασίαν παράστασις τῶν ἰδεῶν.

Εἰκάσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ).

Εἴκασμα (τὸ). συμπέρασμα. 2) Π. εἰκὼν, ὁμοίωμα.

Εἰκασμὸς (ὁ). εἰκασία, συμπερασμός.

Εἰκαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εἰκάζω, εἰκάσιμος.

Εἰκαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εἰκάζων (συμπεραίνων, προβλέπων ἐξ εἰκασίας).

Εἰκαστικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ δυνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ εἰκάζειν (συμπεραίνειν ἢ μιμεῖσθαι), (ἴθ.) » Εἰκαστικαὶ τέχναι, « Πλάτ., ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ κλπ. « Εἰκαστικὰ ἐπιβρήματα, « Γρμτ., τὸ Ἴσως, Τάχα κτλ.

Εἰκαστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐξ εἰκασίας εὑρισκόμενος, πιθανὸς. 2) Π. ὅμοιος (ς).

Εἴκατι, Δ. ἀντὶ Εἴκοσι. 2) (μὲ γεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἕκατι.

†**Εἰκατίδειος** (ὁ) ἢ Εἰκατίδειον (τὸ), μέρος (πλατεῖα;) 22 ποδῶν τετραγων. ἐκτάσεως (ς).

†**Εἰκατιπέδος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 ποδῶν ἔκτασιν, (παρβλ. Ἑκατόμπεδος).

Εἶκε, Π. γ'. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴκω, ἐφαίνετο εὔλογον (πρόσφορον), ἤρμοζε.

Εἶκειν, εις, ει, ειμεν κτλ., Π. ὑπερσ. τοῦ Ἴημι.

Εἰκέλιος (ὁ, ἡ), Π. = Εἴκελος.

Εἰκελόνειρος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος (εἴκελος) μὲ ὄνειρον.

Εἴκελος [εἴκω], η ή ος (ς), ον, Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος.

Εἰκελόφωνος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος κατὰ τὴν φωνὴν μέ.

Εἰκῇ, ἐπίρ. Τρπ. (κυρ. δοτ. τοῦ Εἰκώ-οῦς, ὅθ. κατὰ λέξ.) Διὰ τὸν τύπον μόνον, (κοιν.) διὰ τὰ ματάια, (ἐπμ.) χωρὶς λόγον (τάξιν, σκοπὸν, νόημα). ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, εἰς μάτην, ὅπως τύχοι, ἐκ τοῦ προχείρου. » Τὸ εἰκῇ, « Φίλ., ἀντὶ Ἡ εἰκαιότης.

Εἰκοβολέω-ῶ [εἰκὸς ἢ εἰκῇ βάλλω], Μ. ήσω. Εἰκάζω, συμπεραίνω (χωρὶς βάσιν.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Μετεωρολόγων ἀτηρὰ γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν, « Κλμ.
Εἴκοθι, Αἰολ. ἀντὶ Εἴκοσι.
Εἰκονίζω, Μ. ίσω. Παριστάνω τι δι' εἰκόνος· ζωγραφίζω· χαρακτηρίζω. « Μῦθός ἐστι λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν, « Ἀφθ.
Εἰκονικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἐκφραζόμενος δι' εἰκόνων, συμβολικός. 2) ὁ παριστάνων ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα τινός· ἀπαραλλάκτως ὅμοιος ἢ ἰσομεγέθης μὲ τὸ πρωτότυπον. » Ἀνδριὰς Λυσάνδρου—, « Πλ. 3) ὁ γινόμενος διὰ τὸν τύπον, πλαστός. » Ἔγραψεν εἰκονικὴν ἀποχὴν, « Ἐπγρ.
Εἰκόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἰκὼν, εἰκονισματάκι, ἢ ἀγαλμάτιον.
Εἰκόνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παριστάνεται δι' εἰκόνος (εἰκονίζεται), εἰκών.
Εἰκονισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰκονίζειν, ἐξεικόνισις, περι(δια)γραφή.
Εἰκονιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰκονίζων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ εἰκονίζειν τι
Εἰκονογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ζωγραφίζω) τὴν εἰκόνα τινὸς, (Ῥτρ.) περιγράφω τι εἰκονικῶς.
Εἰκονογράφημα (τὸ). εἰκόνισμα, ζωγραφία.
Εἰκονογραφία (ἡ). τὸ εἰκονογραφεῖν, ἐξεικόνισις, περιγραφή.
Εἰκονογράφος (ὁ, ἡ). ὁ εἰκονογραφῶν (περιγράφων ἢ ζωγραφίζων εἰκόνας).
Εἰκονοθραύστης καὶ
Εἰκονοκλάστης, ου (ὁ). (αἱρετικὸς) ὁ συντρίβων τὰς (ἁγ.) εἰκόνας, εἰκονομάχος.
Εἰκονολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις εἰκονικῶς· λόγος πλήρης εἰκόνων καὶ διαγραφῶν.
Εἰκονομανία (ἡ), = Εἰκονομαχία.
Εἰκονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰκονομάχος.
Εἰκονομαχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εἰκονομάχος (ὁ, ἡ). (αἱρετικὸς) ὁ πολεμῶν (μαχόμενος, κατατρέχων, μὴ λατρεύων) τὰς ἁγ. εἰκόνας.
Εἰκονόμορφος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ μορφόνων τὰς εἰκόνας, εἰκονοποιός.
Εἰκονοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κατ' εἰκόνα (ἢ τὴν εἰκόνα) τινός.
Εἰκονοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) εἰκόνας, ζωγράφος ἢ ἀγαλματοποιός.
Εἰκονούργημα (τὸ). τὸ κατ' εἰκόνα τινὸς δημιουργηθέν. εἰκόνισμα.
Εἰκονουργία (ἡ). ἡ κατ' εἰκόνα τινὸς δημιουργία.
Εἰκὸς, ότος (τὸ), οὐδ. τοῦ Εἰκώς.
Εἰκοσάβειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 20 βόας (ζῶα ἢ νομίσματα).
Εἰκοσάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 γωνίας. ||. » Τὸ εἰκοσάγωνον, « Γεωμτρ., = Δωδεκάεδρον.
Εἰκοσάεδρος (ὁ, ἡ). (Γεωμετρ.) ὁ ἔχων 20 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).
Εἰκοσαετηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡ γινόμενος κατ') εἰκοσαετηρίαν.
Εἰκοσαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 20 ἔτη, [ἐκ τοῦ
Εἰκοσαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 20 ἔτη. (ἴδε καὶ Δεκαέτης).
Εἰκοσαετία (ἡ). 20 ἔτη.
Εἰκοσαέτις, ίδος ἢ ιδος (ἡ), (γυνὴ) 20 χρόνων ἡλικίας.
Εἰκοσάκις, ἐπίῤ. Εἴκοσι φοραῖς.
Εἰκοσακισχίλιοι, αι, α. 20 χιλιάδες.
Εἰκοσάκλινος (ὁ, ἡ), (ὀρθότ. τὸ) Εἰκοσίκλινος.
Εἰκοσάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 20 κῶλα (στίχων).
Εἰκοσάκωπος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εἰκόσορος.
Εἰκοσάμηνος (ὁ, ἡ). 20 μηνῶν.
Εἰκοσάπηχυς, εος (ὁ, ἡ), (ὀρθότ. τὸ) Εἰκοσίπηχυς.
Εἰκοσαπλάσιος, α, ον καὶ
Εἰκοσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ
Εἰκοσαπλοῦς, ῆ, οῦν. Εἴκοσι φοραῖς τόσος.
Εἰκοσαπρωτεία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εἰκοσάπρωτος (ὁ). εἰς τῶν 20 πρώτων βουλευτῶν (Ῥωμαϊκῆς πόλεως), δημογέρων, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.).
Εἰκοσάς, άδος (ἡ), = Εἰκάς.
Εἰκοσαςάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος 20 ςάδ.
Εἰκοσάστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος) ἔχων 20 ςέγας (χωρίσματα ἢ πατώματα).
Εἰκόσατος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἰκοστός.
Εἰκοσάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 20 φύλλα. » Ῥόδον—, « Θφρ.
Εἰκοσετηρὶς, ίδος (ἡ), = Εἰκοσαετηρὶς, [ἐκ τοῦ
Εἰκοσέτης, εος (ὁ) καὶ
Εἰκοσέτις, ιδος (ἡ), = Εἰκοσαέτης.
Εἰκοσήρετμος (ὁ, ἡ), Π. = Εἰκόσορος.
Εἰκοσήρης, εος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ 20 σειραὶς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Εἴκοσι καὶ (πρὸ φων.) Εἴκοσιν (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ. 20).
Εἰκόσι, δοτ. πλθ. τοῦ Εἰκών.
Εἰκοσίβοιος (ὁ, ἡ), = Εἰκοσάβοιος.
Εἰκοσιδύο, ἄκλ. ἀριθμ. (22).
Εἰκοσίεδρος (ὁ, ἡ), = Εἰκοσάεδρος.
Εἰκοσιεννέα (ἕξ, ἑπτὰ), ἄκλ. ἀριθ. (29, 26, 27).
Εἰκοσιέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), = Εἰκοσαέτης.
Εἰκοσιετὶς, ίδος (ἡ), = Εἰκοσαέτις.
; Εἰκοσικαιτέταρτος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἰκοστὸς τέταρτος.
Εἰκοσίκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 20 κλίνας.
Εἰκοσίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 20 μέτρα.
Εἰκοσίμνεως, ω καὶ
Εἰκόσιμνος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων (ἢ συμποσούμενος εἰς) 20 μνᾶς.
Εἰκοσινήρητος (ὁ, ἡ), Π. [εἴκοσιν, ἐρίζω], εἴκοσι φοραῖς τόσος, ἴσος μὲ εἰκοσάκις τόσα, εἰκοσαπλάσιος.
Εἰκόσιοι, αι, α, Π. (σπν.) ἀντὶ Εἴκοσι.
Εἰκοσιοκτὼ, ἄκλ. ἀριθμ (28).
Εἰκοσιπενταέτις, ιδος (ἡ). 25 ἐτῶν.
Εἰκοσιπέντε, ἄκλ. ἀριθμ. (25).
Εἰκοσίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 20 πηχῶν.
Εἰκοσιτέσσαρες, ες, α, ἀριθμ. (24).
Εἰκοσιτρεῖς, τρεῖς, τρία, ἀριθμ. (23).
Εἰκοσόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 20 ὀργυιῶν ἔκτασιν.
Εἰκόσορος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 20 κωπιὰ, (παρβλ. Εἰκοσήρης).
† Εἰκοστάγωνος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰκοσάγωνος.
Εἰκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς (μετὰ) 20 ἡμέρας. » Ἀπέθανεν ἐγγὺς εἰκοσταίη, « Ἱππκρ.
Εἰκοστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὸ εἰκοστὸν μέρος τῶν προϊόντων (τὴν εἰκοςὴν), τελώνης.
Εἰκοστόμονον (τὸ). τὸ ἓν ἐκ τῶν 21.
Εἰκοστόπρωτος (-τριτος, -τέταρτος, -πεμπτος, -έβδομος κτλ.), ου (ὁ, ἡ). ὁ εἷς τῶν 21 (23, 24, 25, 27 κτλ.).
Εἰκοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 19. » Ἐντὸς εἰκοστῆς (ἐνν. ἡμέρας), « Ἀρετ. ||. » Εἰκοστὴ (ἐνν. μερίς), « τὸ εἰκοστημόριον, ἓν εἰς τὰ 20, (εἰδ. δοσίματος εἰς τὰς Ἀθ.).
Εἰκοστώνης, ου (ὁ). τελώνης ἐργολαβῶν τὸ δόσιμον τὴν εἰκοστήν.
Εἰκότερον, συγκρ. τοῦ Εἰκὸς, Εὐλογώτερον, δικαιότερον.
Εἰκότα, αἰτ. ἐν. ἀρσ., ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ Εἰκώς.
Εἰκοτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ (Ὁμιλῶ) μὲ πιθανότητα ἢ κατὰ συμπερασμόν.
Εἰκοτολογία (ἡ). τὸ νὰ ἐξηγῇ ἢ λογαριάζῃ τις μὲ συμπερασμὸν, πιθαναλογία.
Εἰκότως, ἐπίῤ. Κατὰ τὸ εἰκὸς, εὐλόγως, πρεπόντως, δικαίως, καθὼς εἶν' ἑπόμενον (ἐνδεχόμενον). » Εἰκότως ἔχει, « Εὐρ., εἶνε δίκαιον (ἑπόμενον, κτλ.).
Εἰκοῦς, αἰτ. πλθ. καὶ
Εἰκοῦς, γεν. ἐν. τοῦ Εἰκὼ = Εἰκών.
Εἰκτέον, θετ. τοῦ Εἴκω.
Ἐίκτην, Π. ἀντὶ Ἐοικείτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴκω, ὡμοίαζαν.
Εἰκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ εὐκόλως καὶ προθύμως εἴκων (ἐνδίδων), μὴ ἐπίμονος.
Ἔικτο, Π. ἀντὶ Ἐῴκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Ἔικτον, Π. ἀντὶ Ἐοίκετον, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ
(Εἴκω), ἄχρ. θεμ. τοῦ Ἔοικα, (εὔχρ. νομίζεται μόνον ὁ) Μ. εἴξω (Ἀρςφ. Νεφ. 1000).
Εἴκω [εἶμι ἢ ἥκω], Μ. εἴξω (παρτ. Εἶκον, ἀόρ. Εἶξα). (κυρ.) Τραβηοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ τὸν τόπον εἰς ἄλλον, παραμερίζω. (μὲ δοτ.) καὶ ἐλλ. μὲ γεν.) » Εἶκε προθύρου, « Ὀδ. Σ. » Τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, Ἰλ. Μ. (ᾗ παραλλ.) » Ὀπίσσω εἴκετε, « Ἰλ. Ε. » Εἴκειν δὲ γέρουσι ἕδρης, « Αξ. (ἐπμ. 2 (τρπ.) πείθομαι, ὑπακούω, ἐνδίδω, δὲν ἀντιτείνω· νικῶμαι, καταπίπτω, ταπεινοῦμαι· κυριεύομαι. » Ὄρνυσθε Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις, Ἰλ. Δ. » Ἀντιβάντων δὲ τῶν συμμάχων, εἶκον οἱ Ἀθην., Ἡρ. » Μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις, Θκ. » Εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, αὐτ. » Θυμουμένοις μὲν αὐτοῖς εἴκειν, « Ἰσκρ. » Θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα, « Δμ. » Αἰδοῖ, (« Πενίῃ, » Ὕβρει, « Θυμῷ, « Ἡλικίῃ κτλ.) εἴκειν. « Ὀμ., Σοφ., Ἡρ., (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, « Ὀδ. Σ. 3) (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀφίνω (παραδίδω) τι εἰς ἄλλον, ἐπιτρέπω. (μὲ αἰτ.) » Ὀπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ, « Σοφ. » Εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσὶν, « Ἰλ. Ψ.
Εἰκὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. (ἄχρ. εἰς τὴν ὀνομαστ.) ἀντὶ
Εἰκὼν [†εἴκω], όνος (ἡ). (ἐν γέν.) ὁμοίωμα, ἀντίτυπον (ἀπαράλλακτον). » Εἰκόνας γραμμάτων, εἰ ἐν ὕδασιν ἐμφαίνοιντο, οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν, « Πλάτ. » Ὅς (ὁ Χριστός) ἐστιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰκὼν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολὴν, « Δ. Φαλ. » Δεσμωτηρίου εἰκόνα, « Πλάτ. 2) (ἰδιαιτ.) ἀνδριὰς, εἰκόνα. » Αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα σταθήσεσθαι. « Αἰσχ. » Γλυψάμενος εἰκόνα, « Ακ. » Κἀκείνης εἰκόνα γραψάμενον ἀναθεῖναι, « Πλ. 3) σχῆμα (τὸ φαινόμενον μόνον), φάντασμα. » Ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν, ὡς ὁρᾷν ἐφαίνετο, Παλλὰς, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Ἐν εἰκόνι βασιλείας τελευτήσας, « Ἡρωδ. 4) τύπος, παράδειγμα· ἀλληγορία, Παραβολή. » Ποιητῇ... μὴ ἐξέστω μήτε λόγῳ μήτε εἰκόνι μηδένα τῶν πολιτῶν κωμῳδεῖν, « Πλάτ. » Εἰκόνος γάρ τινος δέομαι, « αὐτ.

Εἴκωντι, Δ. ἀντὶ Εἴκωσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἴκω.

Εἰκὼς (κατὰ κρ. ἀντὶ Ἐοικὼς), υῖα, ὸς, Π. (μὲ δοτ.) ὅμοιος, (ἐπμ. παρὰ λογογρ.) ἁρμόδιος, πρόσφορος, (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) εὔλογον, δίκαιον· ἑπόμενον, φυσικὸν ἢ πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. » Τῷ θεῷ οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός, « Εὐρ., δὲν πρέπει. (ᾗ ἐπίῤ.) » Κατὰ (» Ὡς, « Παρὰ) τὸ εἰκὸς, « Θκ. » Ἡ εἰκὸς, « Ξεν. » Ἐκ τοῦ εἰκότος, « Θκ. (ᾗ πλθ.) » Ἐκ τῶν εἰκότων, « Πλάτ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Τῷ εἰκότι, « Θκ. » Τὰ εἰκότα, « (καὶ χ. ἄρθρ.) » Εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν, « Ακ.

Εἴλαδὸν, ἐπίῤ. Ζ. Εἰληδόν.

Εἰλαμὶς [εἰλέω], ίδος (ἡ). ἡ περιτυλίσσουσα τὸν ἐγκέφαλον μεμβράνα.

Εἰλαπινάζω, Μ. άσω, Π. Εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω.

Εἰλαπιναστὴς, οῦ (ὁ). σύνδειπνος (εἰς μέγα συμπόσιον).

Εἰλαπίνη (ἡ), Π. [εἴλη πίνω;] συμπόσιον (μέγα), εὐωχία.

Εἰλαπινουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων συμπόσιον (εἰλαπίνην).

Εἴλαρ, ατος (τὸ), Π. [εἰλέω]. φραγμὸς, πλοκός. (ἐν γέν.) σκέπασμα, προφύλαγμα.

Εἰλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Εἰλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς εἴλης (ἱππικοῦ).

Εἰλαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἰλάρχου.

Εἰλλὰς, άδος (ἡ), Ζ. Ἐλλάς.

Εἰλάτινος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐλάτινος.

Εἴλεγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Λέλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λέγω.

Εἴλει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰλέω.

Εἰλείθυια [+Ἐλεύθω], ας (ἡ). ἡ ἐπιστατοῦσα εἰς τὰς γέννας θεὰ, (Λατ.) Lucina· (συνκδχ.) οἱ πόνοι τῆς γέννας.

Εἰλείθυιον (τὸ). ὁ ναὸς τῆς Εἰλειθυίας.

Εἴλεὸς (ὁ), [εἰλέω], = Στρόφος, κωλικόπονος σφοδρότατος ᾗ ἐπικίνδυνος, (Γαλλ.) miserere. » Ἐξέθανον στρόφοισι καὶ εἰλέῳ κώλου καὶ ἰσχουρίῃ, « Ἀρετ. (παρβλ. Χόρδαψός). 2) Π. = Εἰλυός. 3) = Ἐλεός.

Εἵλευ, Δ. ἀντὶ Εἵλου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.

Εἰλεῦντο, Δ. ἀντὶ Εἰλοῦντο. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. παρατ. τοῦ Εἰλέω.

Εἴλεχα, Ἀττ. ἀντὶ Λέλεχα, πρκ. τοῦ Λέγω.

Εἰ(καὶ Ἀττ. Εἰ)λέω-ῶ, Μ. ήσω, [εἴλλω]. Τυλίζω, περιτυλίζω, κουλουριάζω. » Καὶ ἔλαβεν Ἠλιοῦ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ καὶ εἵλησεν αὐτὴν, « Γρφ. » Εἴλεε βίβλον, « Ἐπγρ., τὴν ἐφυλλολόγει. (ᾗ πθ.) » Καρπῷ ἕλιξ (κισσοῦ) εἰλεῖται. « Θκρ. » Εἰληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι. « Ἀῤῥ. » Σπαργάνοις εἰλημένον, « Λυκφρ. 2) (συνκδχ.) στενοχωρῶ, στρυμόνω. » Κύκλωψ εἴλει ἐνὶ σπῆι, « Ὀδ. Μ. » Εἴλεον ἐν ςείνει, « Ὀδ. Χ. (καὶ πθ.) » Τοὺς Ῥωμ. εἰλουμένους ἐν ὀλίγῳ καὶ συμπίπτοντας ἀλλήλοις, « Πλ. » Ἡμίσεες δ' ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, « Ἰλ. Φ., (παρβλ. Συγκλείω).

3) Συστρέφω, περιστρέφω, στρηφογυρίζω. » Νῆα πέριξ εἴλει ῥόος, « Ἀπλλν. » Παρὰ νηῒ, ἥνπερ ἄελλαι εἰλέωσιν, ὁρινομένη τε θάλασσα, « Ἰλ. Β. (ᾗ πθ. ἡ μσ.) » Μύρμηκας εἰλουμένους, « Ακ. » Εἰλουμένη περὶ τὸν πόλον (ἡ γῆ), « Πλάτ. » Περὶ τὴν (γῆν) κόσμος ἄστρων εἰλεῖται, « Ὀρφ. » Ἄνω καὶ κάτω σφαιρηδὸν εἰλούμενον, « Τζ. » Ὀφθαλμοὶ τῇ δε κἀκεῖσε σπασμώδεες εἰλεῦνται, « Ἀρετ. 4) (μσ.) εὑρίσκομαι (συνήθως) εἴς τι μέρος, διατρίβω. » Τῶν ἐν ποσὶ εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, « Ἡρ. » Ἡ αἰτίη (τῆς νόσου) ἀμφὶ τὰς φρένας εἰλέεται, « Ἀρετ. » Περὶ τὰ χαμαιτυπεῖα (» Πρὸς τὰς δίκας) εἰλούμενον, « Ἀλκ., Μ. Τύρ. » Τῶν ἐν ποσὶ μᾶλλον εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, « Ἡρ., τῶν συχνότερον (προχειρότερον) ἀπαντωμένων, (παρβλ. Ἀναστρέφομαι). 5) (μτγν.) γυρίζω (σκεπάζω μὲ) θόλον. » Εἰλήσας ἀψῖδας ἐπάνω τοῦ ποταμοῦ, « Μαλλ.

; Εἰλέω-ῶ [ἕλη], Μ. ήσω. Ἡλιάζω.

Εἰλεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) τὸ πάθος εἰλεόν. » Ἔμετοί τε γίνονται τῶν εἰλεωδῶν, « Γαλ.

Εἴλη (ἡ), [εἴλλω]. (ἐν γέν.) ἄθροισμα (ἀνθρ. κλπ.), κοπάδι· (κυρ.) σῶμα (τάγμα) ἱππικοῦ, (Γαλλ.) escadron, (Τουρκ.) μπουλοῦκι.

Εἴλη (ἡ), Π. = Ἕλη.

Εἴληγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.

Εἰληδὰ, Π. ἀντὶ

Εἰληδὸν, ἐπίῤ. Κατ' εἴλην, σωρηδὸν, ἀγεληδόν. διὰ μιᾶς, ὁλονέν.

Εἰληδὸν [εἰλέω], ἐπίῤ. Π. στρυμόνοντας, περιτυλίζοντας κτλ.

Εἰληθερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζεσταίνω (Θερμαίνω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω, [ἐκ τοῦ

Εἰληθερὴς, έος (ὁ, ἡ). ζεσταμένος εἰς τὸν ἥλιον.

Εἰλήθρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα.

Εἰλήθυια (ἡ), = Εἰλείθυια.

Εἰλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων ἢ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν εἴλην (θερμότητα τοῦ ἡλίου).

Εἰλήλουθα Π. ἀντὶ Ἐλήλυθα, πρκ. τοῦ Ἔρχομαι.

Εἴλημα (τὸ), [εἰλέω]. σκέπασμα, περιτύλιγμα. 2) (ἰατρ.) = Στρόφος. 3) (μτγν.) θόλος, καμάρα.

Εἴλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἰλέω.

Εἰληματικὸς, ἡ, όν. (μτγν.) Ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μὲ) καμάρας (εἰλήματα), θολωτός.

Εἴλημμαι, Ἀττ. ἀντὶ Λέλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.

Εἴλησις ἢ Εἵλυσις [εἰλέω], εως (ἡ), = Συστροφὴ, περιστροφὴ κτλ.

Εἴλησις [εἰλέω], εως (ἡ). ζέσταμα εἰς τὸν ἥλιον, ἥλιασμα, ἡλιόκαμμα.

Εἰλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδιότητα) νὰ τυλίζεται (κουλουριάζεται, κτλ.).

Εἰλητὸς, ἡ, όν, (μτγν.). Τυλιγμένος, διπλωμένος ἢ δυνάμενος νὰ τυλιχθῇ (διπλωθῇ κτλ.). ||. (οὐσ.) » Εἰλητὸν, « Ἐκκλησ., τὸ σκέπασμα τοῦ δισκοποτήρου, ὁ ἀέρας. 2) = Εἰληματικὸς, θολωτός.

Εἴληφα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.

Εἴληχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.

Εἰλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἰλιγγιάω, [ἐκ τοῦ

Εἴλιγγος (ὁ), [εἰλέω], = Ἴλιγγος ᾗ Εἰλεὸς (πάθος).

Εἴλιγμα (τὸ), = Ἕλιγμα, τύλιγμα.

Ἐλιγματώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλιγματώδης.

Εἰλιγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐλιγμός.

Εἰλικοειδὴς, έος, Π. ἀντὶ Ἐλικοειδής.

Εἰλικόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἐλικόεις. » Κτίλος—, « Ὀππ., ὁ ἔχων ςρημμένα τὰ κέρατα.

Εἰλικόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλικόμορφος.

Εἰλικρίνεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εἰλικρινοῦς, καθαρότης, γνησιότης κτλ.

Εἰλικρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι εἰλικρινὲς, καθαρίζω, παστρεύω, λαγαρίζω, ξεδιαλύζω.

Εἰλικρινὴς [εἴλη, κρίνω], έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ᾗ κατὰ λέξ.) λαγαρισμένος (καθὼς π. χ. τὸ 'λάδι) εἰς τὸν ἥλιον, (ὅθ. ἐν γέν.) ξεδιαλεγμένος, μὴ ἀνακατωμένος μὲ ἄλλο τι, (ἐπμ.) καθαρὸς, ἄδολος· ἀκέραιος, σαφής· γνήσιος (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τῶν χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἰλικρινὲς οἷόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἑτέροις, « Θφρ. » Εἰλικρινής τις ἀδικία ἢ ἀχαριστία, « Ξεν. » Εἰλικρινεςέραν ἕξεις τῶν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, « Αἰσχ. Σωκρ.

Εἰλικρινῶς, ἐπίῤ. Καθαρῶς, διακεκριμένως· ἀδόλως· καθαυτό. » Εἰλικρινῶς Ἕλληνες ᾗ ἀμιγεῖς βαρβάρων, « Πλάτ. » Τὰ μὴ κρινόμενα (νοσήματα) εἰλικρινέως, φιλυποστροφώδεα, « Ἱππκρ.

Εἰλικτὸς. ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἑλικτός.

; Εἰλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλινδέω.

Εἴ(Εἰ)λιξ, ικος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕλιξ.

Εἰλιονία (ἡ), (κατὰ τοὺς Ἀργ.) ἡ Εἰλείθυια.

Εἰλιπόδης, ου, (ὁ), (μτγν). ἀντὶ

Εἰ(Αἰολ. ἀντὶ Εἰ)λίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (εἰλίσσων) καὶ σύρων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐπίθ. τῶν βοῶν ᾗ τῶν γυναικῶν), (ἴδε Ἱππκρ. περὶ ἄρθρ., καὶ παρβλ. Γονύκροτος). » Ὑμέναιος—, « Νόνν., ὁ χορευτικός. » Πλόος—, «, αὐτ. ὁ τοῦ κολυμβητοῦ.

Εἰλισκότωσις, εως (ἡ), = Σκοτοδινίασις.

Εἰλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἑλίσσω.

Εἰλιτενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑλικοειδῶς ἢ εἰς τὰ ἕλη ἐκτεινόμενος. » Ἄγρωςις—, « Θκρ.

Εἰλίχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἑλίσσω.

Εἶλκον, παρτ. τοῦ Ἕλκω.

Εἰλλὰς, άδος (ἡ), = Ἰλλὰς, δεσμὸς [ἐκ τοῦ

Εἴλλω, Μ. εἰλήσω (παρτ. Εἶλλον, ἀορ. Εἷλα καὶ Π. Ἔλσα ἢ Ἔελσα καὶ μσ. Ἠλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σά[σό]μην, πθ. πρκ. Π. Ἕελμαι, ἀόρ. πθ. Π. Ἐάλην [ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἀλῆναι ϗ ἡ μτχ. Ἀλεὶς], πθ. ὑπερσ. Π. Ἐέλμην ἡ Ἐσλήμην), = Εἰλέω, ςρηφογυρίζω· ςενοχωρῶ, ςρυμόνω· σφίγγω· περιτυλίζω· συγκλείω· ἐμποδίζω. » Νῆα κεραυνῷ ἔλσας, « Ὀδ. Ε. » Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἷλλε τὴν γνώμην· ἀλλ' ἀποχάλα, « Ἀρςφ. » Πρὶν κατὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, « Ἰλ. Φ. » Ὑπ' ἀσπίδος ἦτορ ἔλσας, « Στβ. (ϗ πθ. » Ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων, « Ἰλ. Σ. » Νεφέλης ἔντοσθεν ἐελμένος, « Νόνν. » Κοῦραι Ἠλιάδες, αἰγείροισιν ἐελμέναι, « Ἀπλλν. » Εἰλέσθω τοῦ ἰαροῦ, « Ἐπγρ. (Bœckh).

Εἰλόμην, μσ. καὶ

Εἷλον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Αἱρέω.

Εἰλόπεδον (τὸ). πεδιὰς ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον, (συνηθέστ. τὸ) Θειλόπεδον.

Εἴλοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Λέγω.

Εἰλύαται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἰλύω.

Εἰλυθμὸς (ὁ), Π. = Εἰλυός.

Εἴλυμα (τὸ), Π. = Εἴλημα, τύλιγμα, σκέπασμα· ἔνδυμα.

; Εἰλυόεις, εσσα, εν, Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἰλυόεις.

Εἰλυὸς (ὁ), Π. [εἰλύω]. τρύπα (φωλεὰ) θηρίου (κυρ. ἑρπετοῦ).

; Εἰλύς, ύος (ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἰλύς.

Εἴλυσις [εἰλύω], εως (ἡ). σύρσιμον.

Εἰλυσπάομαι-ῶμαι (κυρ. εὔχρ. μόνον ὁ ἐνς. καὶ ὁ παρτ.), [εἰλύω, σπάω]. Σύρομαι (κυρ. καθὼς ἡ ἀδδέλλα κτλ.).

Εἰ(Εἰ)λύσσω, Μ. ύσω, = Εἰλύω.

Εἰλυφάζω καὶ

Εἰλυφάω-ῶ (χ. Μ.), (ὅθ. ἡ μτχ., κατ' ἐπένθ. τοῦ ο, Εἰλυφόων), Π. ἀντὶ

Εἰλύω [εἴλλω], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Εἴλυμαι, ἀόρ. τῆς μτχ. Εἰλυσθεὶς), Π. = Εἰλέω, περιστρέφω, στρηφογυρίζω. (μσ.) σύρομαι ἑλικοειδῶς, κυλυριάζομαι. » Εἴλυτο πυκνῶς (ὁ δράκων), « Ὀρφ. » Εἰλυόμην δύστηνος (ὁ Φιλοκτήτης), « Σοφ. 2) περιτυλίζω, σκεπάζω. (χυδ.) κουκκουλόνω. » Καδδέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν, « Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) » Ὀστέα κεῖται, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, « Ὀδ. Ξ. » Ἐντυπὰς εἰλυμένος, « Ἀπλλ. » Νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, Ἰλ. Ε. » Νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαὶ πρόσωπά τε, « Ὀδ. Υ. » Βόαυλα πέριξ εἰλυμένα καπνῷ, « Ἀπλλν., (παρβλ. Ἐλύω).

Εἵλως [εἷλον ἀόρ. β'. τοῦ Αἱρέω, ἡ Ἕλος, πόλις τῆς Λακων.], ωτος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτην) = Δοῦλος, σκλάβος.

Εἰλωτεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εἵλωτος, δουλεία, σκλαβιά, [ἐκ τοῦ

Εἰλωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Δουλεύω, Ὑπόκειμαι εἴς τινας ὡς) εἵλως.

; Εἰλώτης, ου (ὁ), = Εἵλως.

Εἰλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Εἵλωτας, δουλικός. ||. » Τὸ Εἰλωτικὸν, « (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ Εἵλωτες.

Εἰλωτὶς, ίδος ἡ Εἰλῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εἰλώτης, σκλάβα.

Εἶμ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἰμί.

Εἶμ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἶμι.

Εἷμα (τὸ), [ἕννυμι]. ἔνδυμα, φόρεμα. » Κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι, « Ἡρ. 2) σκέπασμα στρώματος, χαλὶ, πάπλωμα. » Εἵμασι στρώσασα, « Αἰσχλ.

Εἶμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἕννυμι. 2) πθ. πρκ. τοῦ Ἵημι. 3) (σπνττ.) πθ. πρκ. τοῦ Ἕζω.

Εἵμαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μείρω, (κυρ. εὔχρ. μόνον τὸ γ'. ἐν. πρσ.) Εἵμαρται, εἶνε πεπρωμένον (κοιν. γραπτὸν), (ϗ ἡ μτχ.) Εἱμαρμένος, η, ον, = Εἱμαρτὸς (ὅθ: ||. οὐσ.) Εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα, τὸ γραπτόν.

Εἱμάρσην, ενος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἐνδυμένος ἀνδροίκεια (φορέματα).

Εἱμαρτὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἀμεταβλήτως προωρισμένος, (κοιν.) γραπτός.

Εἰμὲν, Ἰων. καὶ Εἰμὲς, Δ. ἀντὶ Ἐσμὲν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. καὶ

Εἶμεν καὶ Εἴμεναι (;), Δ. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Εἵμενος, Π. Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Ἥμενος, μτχ. τοῦ Ἧμαι.

Εἰμὶ [†ἔω], Μ. ἔσομαι καὶ Δ. ἐσοῦμαι ϗ Π. ἐσσοῦμαι (παρτ. Ἦν [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς. » Τουτὶ τί ἦν;] ϗ [μτγν.] Ἤμην, πρς. Ἔσο καὶ [εὐχρηστότ.] Ἴσθι, ἔστω [καὶ Ἤτω] κτλ., εὐκτ. Εἴην [τὸ πλθ. γ'. πρσ. Εἶεν], ὑποτ. Ὦ, ᾖς, ᾖ, ὦμεν κτλ., ἀπαρ. Εἶναι, μτχ. Ὤν, οὖσα, ὄν). Εἶμαι, ὑπάρχω (εἰς τὸ εἶναι, εἰς τὴν ζωὴν), ὑφίσταμαι, ζῶ· (ὅθεν:) » Θεοὶ αἰὲν ἐόντες, « Π., οἱ ἀθάνατοι, καὶ » Ἐσσόμενοι, Π., οἱ μεταγενέστεροι. » Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται, « Ἰλ. Α. » Μηδ' ἔτ' ἐόντος, « Ὀδ. Α. » Ἐμοῦ μὴ γενομένης σὺ οὐκ ἂν ἦσθα, « Πλ. » Οὐδεὶς γάρ ἐστι τῶν ὄντων οὕτως ἀπράγμων, ὃς οὐχὶ πέπυσται, « Πλβ. » Τῶν βουλομένων ἀριςοκρατίαν εἶναι, « Διόδ. » Ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ, « Θκ. 2) (ἐλλ. τοῦ υἱὸς, ἀπόγονος, πολίτης, μέλος, μέτοχος, κτλ.) κατάγομαι ἀπό. » Τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν; « Ἰλ. Φ. » Πατρὸς εἶμ' ἀγαθοῖο, « αὐτ. » Εἶναι Θρασυμάχου, « Ἰσ. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ τὸ Υἱός) » Τοῦ γὰρ ἐγὼ πάϊς εἰμὶ, « Ὀδ. Ι. » Εἶμ' ἐκ Παιονίης, « Ἰλ. Φ. (παρβλ. Εἶμι). » Μεγάλης πόλεως ὤν, « Πλάτ. » Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν, « Θκ. 3) (μὲ γεν. ἐλλ. τοῦ ἴδιον, κτῆμα, δοῦλος, ὀπαδὸς, ἄξιος κτλ.) εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ μὲ τὸ μέρος τινὸς, ἀνήκω εἰς. » Νικαρέτης ἦν, « Δμ. » Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἑνὸς, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶ, « Θκ. » Ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης, « αὐτ. » Ἀνδρῶν σωφρόνων ἐστὶν, « αὐτ. » Οὐ πάσης ἐστὶ πόλεως, « αὐτ. » Οὔ τοι γυναικός ἐστιν ἐμείρειν μάχης, « Αἰσχλ. » Τούτου τοῦ τρόπου εἶμ' ἀεὶ, « Ἀρςφ. » Ἔστι τοῦ λέγοντος, « αὐτ. (καὶ περιφρ.) » Ἑαυτοῦ εἶναι, « Δμ., ὁρίζει (εἶνε εἰς) τὸν ἑαυτόν του. (ϗ ἐλλ.) » Πόσου τοῦτος; « Ακ. 4) (τρτπρσ. μὲ δοτ. περιπ., σημ. ἢ κτῆσιν ϗ ἐπμ. συμφέρον, ὠφέλειαν, ἢ σχέσιν καὶ ἀναφοράν). » Ἔστι μοι θυγάτηρ γάμου ὡραία, « Δμ., ἔχω. » Ἦν δὲ αὐτῷ ἀγρὸς ἀπὸ ςαδίων πέντε τῆς πόλεως, « Πλ. » Τί ἐμοὶ καὶ σοί; « Γρφ., τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν; τί πρὸς ἡμᾶς; τί μᾶς μέλει; » Τί τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει; « Δμ. » Ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη, « Ὅμ. » Ὥσπερ ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ, « Θκ. » Ταῦτα ἦν βουλομένοις αὐτοῖς, « αὐτ. 5) (ἐλλ. τοῦ Εἷς. καὶ ἐξαιρετικῶς) εἶμαι ἕνας ἀπὸ, εἶμαι ἀπὸ (ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν). » Τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον, « Γργ. » Εἰ γὰρ τῶν φίλων, « Ἀρςφ. 6) (τρτπρσ. καὶ ἐλλ. τοῦ δυνατὸν, ἐνδεχόμενον, ἢ ἐπιτετραμμένον, ἢ ἀρμόδιον), ἀντὶ τοῦ Ἔνεστιν, Ἔξεστι κτλ. » Ἔστι μὲν εὔδειν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν, « Ὀδ. Ο. » Οὐκ ἔστιν ἀρνήσασθαι τεὸν ἔπος, « Ὅμ. » Οὐκ ἔστι Διὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Φ. » Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικεν, « Ὀδ. Ξ. » Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἄλλῳ τῳ γνωρίσαι, « Θκ. 7) (τρτπρσ.) συμβαίνει, γίνεται, ἀκολουθεῖ, (καὶ ἐπὶ παρῳχ.) ἦτον (ὑπῆρχε) μίαν φοράν (συνήθ. μάλιστα εἰς τὰ προοίμ. τῶν διηγ.). » Ὁποτέρως ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, « Θκ. » Μεταναστάσεις οὖσαι τὰ πρότερα, « αὐτ. » Προϊδόντες ὅτι ἔσοιτο ὁ πόλεμος, « αὐτ. » Καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν, « αὐτ. » Ἦσαν πληγαὶ, « Ἀθ. » Ἦν Πίγρης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παίονες, « Αξ. » Οὕτω πότ' ἦν μῦς ϗ γαλὴ, « Ἀρςφ. 8) (προθετ. ἢ ἐπιρ.) εὑρίσκομαι, (τρπ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν. » Ξυλλεγομένων τε ἐς τὸν ἰσθμὸν καὶ ἐν ὁδῷ ὄντων, « Θκ. » Τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης, « Θκ. » Ἐν ὅπλοις ὄντες, « αὐτ. » Ἀμφὶ τὰ τετταράκοντα (ἐνν. ἔτη) εἶναι, « Πλάτ. » Ἀμφὶ (» Περὶ » Ἐν » Πρός) τινι εἶναι, « ἀντὶ Καταγίνεσθαι. » Πρός (» Μετά) τινος (ἢ » Σύν τινι) εἶναι, « » Περὶ (» Εἴς) τινα εἶναι, « φέρεσθαι πρὸς κτλ. (καὶ περιφρ.) » Ἐν ὀργῇ (φόβῳ, ἡδονῇ, διανοίᾳ, παρασκευῇ κτλ.) εἶναι, « ἀντὶ Ὀργίζεσθαι, Διανοεῖσθαι κτλ. » Ἐν αἰτίαις (ἐγκλήματι) εἶναι, « ἀντὶ Κατηγορεῖσθαι. » Ἐν στόματι (λόγοις, φήμῃ, ἢ » Διὰ στόματος) εἶναι, « ἀντὶ Ἐπαινεῖσθαι κτλ. » Καρήτεσσι κακῶς ἦν, « Ἰλ. Ι. » Ἀκὴν (» Ἀκέων) ἦν, « Ὅμ. » Σῖγα πᾶς ἔστω, « Εὐρ. » Οὕτω τάδε γ' ἐστὶν, « Ἰλ. Ω. (παρβλ. Ἔχω). 9) (μὲ ἐπίθ. ὁμοιοπτ. ἐκ γ'.) εἶμαι τοιούτου ἢ τοιούτου χαρακτῆρος (σωμ. ἢ ψυχ.), ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν. » Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε ϗ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, « Ὀδ. Α. 10) (μὲ τὰς ἀναφορ. ἀντυμ. ϗ τὰ χρν. ἢ τπ. ἢ τρπ. ἐπίρ. καὶ ἐλλ. τοῦ Τὶς ἢ τοῦ Ποτὲ ἢ τοῦ Οὕτως, ἐμφαίνει ἀοριστίαν). » Ἔστιν ὅς (ἢ, ὃ κτλ.). » Εἰσὶν οἵ (αἵ, ἃ κτλ.), (εὕρηται καὶ » Ἔστιν οἷς, » Ἔστιν ὧν » Ἔστιν οἵ τινες), » Ἔστιν (ἢ » Οὐκ ἔστιν, καὶ κατ' ἀποκ. Ἔσθ') ὅτι ἢ ὅπου (ὅπῃ, ᾗ) ἢ ὅπως (ὡς). » Ἦν ὅτε κἀγὼ τοῖς φίλοις ὄφελος ἦν, « Συν. » Ὥστε Ἀθηναίων γε μὴ εἶναι ὅ,τι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν, « Θκ. 11) (μὲ τὰς μτχ. ἐκφράζει περιφραστικῶς ἐντέλειαν γεγονυίας ἤδη πράξεως, ἢ περιττεύει) » Τετληότες εἰμὲν, « Ἰλ. Ε., ἀντὶ Τετλήκαμεν. » Οὐ σιωπήσας ἔσει; « Σοφ. » Νῦν δὲ αἰεί.. εἰσι διάφοροι ἐόντες ἑωυτοῖσι, « Ἡρ. ||. (τὸ ὀνοματ. ἀπαρ.) Εἶναι (Α'. ἐκλαμβ. ἐνάρθρως ἀντὶ τῆς ὑπάρξεως, ὅθεν) » Ὑπὸ θεοῦ τὰ πάντα εἰς τὸ εἶναι παρήχθη, « Θλγ. (ϗ Β'. εἰς μερικὰς φρσ. παρέλκει:)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τὸ νῦν (» Τὸ σήμερον, » Τὸ σύμπαν, » Ἐκὼν) εἶναι, « ἀντὶ τῶν ἁπλ. Νῦν, Σήμερον, Ἐν γένει, Ἑκών, (παρβλ. Ἔχω). ‖. (ἡ δὲ μτχ. ἐκλαμβ., ἐνικῶς μὲν ἀντὶ) ἀληθὴς, ὑπαρκτός. »Τὸν ἐόντα λέγειν λόγον, « Ἡρ. (ὅθ: εἰς τὸ οὐδ.) »Τὸ ὄν, « ἀντὶ Ὄντως, ἀληθινά. (πλθ. δὲ) » Τὰ ὄντα (σημ. Α'.) τὰ ὑπαρκτὰ πράγματα, τὰ δημιουργήματα, τὸν κόσμον, τὸ πᾶν· (καὶ Β'.) τὰ ὑπάρχοντα, τὴν περιουσίαν.

Εἶμι [ἴω], Μ. εἶμι (διότι ὁ ἐνς. ἐκλαμβ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ μέλλ.) καὶ Π. εἴσομαι (παρτ. Ἥειν ϗ Ἀττ. Ἤα [κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἠΐα], πρς. Ἴθι, ἴτω κτλ., εὐκτ. Ἰοιμι, ὑποτ. Ἴω, ἀπαρ. Ἰέναι, μτχ. Ἰών, καὶ τὸ θετ. Ἰτέον καὶ Ἰτητέον, περὶ δὲ τῶν λοιπ. χρόν. ὅρα τὰς Γρμτκ.), = Πορεύομαι, περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, προχωρῶ. » Εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, « Ὅμ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἤϊα (διορθ. Ἤα), « Πλάτ. » Τούτῳ ἰόντι ἐξ ἀγροῦ, ἀπήντησα, « Ασ. »Εἶμ' ἐκ Παιονίης, « Ἰλ. Φ. (παρβλ. Εἰμί). » Ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθεν, « Ὀδ. Ρ. » Τίς, πόθεν εἰς; « Ὀδ. Α. » Τῇ δ' εἷς ᾗ σ' ἂν ἄγω, « Ἡσ. (καὶ ἑλλ.) » Ἰὼν πεδίοιο, « Ἰλ. Ε. » Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, « Σοφ. (ϗ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πέλλεκυς, ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς, « Ἰλ. Γ. » Ἦν τὸ αἷμα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἴῃ, « Ἀρετ. » Ἦν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ, « αὐτ. (καὶ μσ. ἑλλ.) » Εἵσατο νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, « Ἰλ. Μ. »Πάλιν εἴσομαι, « Ἰλ. Ω. » Χροὺς εἵσατο, « Ἰλ. Ν. »Εἰσάσθην (ἡ »Ἐεισάσθην) συλήσειν, « Ἰλ. Ο., ὑπήγαιναν νά. (καὶ τρπ.) » Ἦα ἐρῶν, « Πλάτ. »Ἤϊε αἰνέων, « Ἡρ., πήγαινε (δηλ. ἄρχιζεν, ἑτοιμάζετο) νά. »Ἰέναι ἐς λόγους τινί, « αὐτ., ἐμβαίνει εἰς ὁμιλίαν μὲ. » Φάσις εἶσιν, « Ὀδ. Ψ., τρέχει (δηλ. ᾄδεται) ἕνας λόγος. (ϗ περιφρ.) » Ἰέναι διὰ μάχης (δίκης κτλ.), « Θκ., Εὐρ. » Τοῦ τὰς προσόδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ, « Θκ., ν' αὐξήσουν, νὰ ἐπιδώσουν. » Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπῃ περ εἷσ' ἴτω, « Σοφ. (ἴδε καὶ Ἴεμαι).

;Εἴμορος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔμμορος.

Εἶν, Π. ἀντὶ Ἐν.

Εἶν', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ-

Εἶνα, Π. ἀντὶ Ἕνα, αἰτ. τοῦ Εἷς.

Εἰναέτης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐνναετής.

Εἰναέτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐνναέτις.

;Εἰναετίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. ἀντὶ Ἐνναετίζομαι.

Εἶναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰμί. 2) (σπν. ἡ ἀμφ.) Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Εἶναι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἴημι.

Εἰνάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐννάκις.

Εἰναλίδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ (ἁλὶ) περιδινούμενος. » Αἴθυια—, « Ἀρ.

Εἰνάλιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐνάλιος.

Εἰναλίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλ. φοιτῶν (συχνάζων ἢ περιπλανώμενος). »Δίκτυον—, « Ἐπγρ.

Εἰνάνυχες, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐννεάνυχες, ἐννέα νύκτας (κατὰ σειράν).

Εἰνάπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐννεάπηχυς.

Εἰνὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐννεάς.

Εἰνάτηρ (τειρ;), ερος (ἡ), Π. (τὸ ἐν. οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει). συννυμφάδα.

Εἴνατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἔννατος.

Εἰναφώσσων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς ἢ στόλος) ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἐννέα φώσσωνας (πανιὰ, ἄρμενα).

Εἵνεκα (κεν), ἐπίρ. ἢ πρόθ. Π. ἀντὶ Ἕνεκα (κεν).

Εἰνί, Π. ἀντὶ Ἐν.

Εἰνόδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐνόδιος.

Εἰνοσίγαιος, Εἰνοσίφυλλος κτλ. Π. ἀντὶ Ἐνοσίγαιος κτλ.

;Εἶνται, Π. Ἰων. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἧμαι.

Εἴξασι, Βοιωτ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἐοίκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἔοικα.

Εἴξασκον, Π. ἀόρ. τοῦ Εἴκω.

Εἶξις [εἴκω], εως (ἡ). ἔνδοσις, ὑποχώρησις. (τρπ.) ὑπακοὴ, συγκατάθεσις.

Εἷο, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ.

Εἰοικυῖαι, Π. ἀντὶ Ἐοικυῖαι, πλθ. θηλ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔοικα.

Εἶπα (ὅθ: ἡ μτχ. Εἴπας καὶ τὸ πρς. Εἶπον καὶ πλθ. Εἴπαθ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἴπατε), ἀόρ. ά. καὶ

Εἰπεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἔπω.

Εἰπέμεν καὶ Εἰπέμεναι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Εἰπεῖν.

Εἴπερ (ἴδε Εἰ), σύνδ. ἐναντιωματ. Καὶ μ' ὅλον ὅτι. » Μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται, « Ἰλ. Γ. 2) Διστακτ. Ἂν τάχα, » Πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν ὡς πρὶν, « Κύϊντ. » Εἴπερ ποτὲ ϗ νῦν, « Ἀρςφ. » Ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτὲ, ἔχει ἀμφοτέροις ἡ ξυναλλαγή, « Θκ. 3) (μετὰ τοῦ Γε ἢ τοῦ Ποτὲ) Αἰτιολογ. ἢ Βεβαιωτ (μὲ κᾄποιαν ἔμφασιν ἢ εἰρων.) ἀφ' οὗ, ἐπειδὴ, καὶ βέβαια ἀφ' οὗ. » Εἴπερ γε ὑμεῖς ἐν Ἰδομένῃ χθὲς ἐμάχεσθε, « Θκ. » Εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ, « Σοφ.

Εἴπεσκον, Π. ἀντὶ Εἶπον.

Εἴπησθα, Π. ἀντὶ Εἴπης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Εἶπον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἔπω.

Εἴποτε, μόρ. (ἴδε Εἰ) Διστακτ., ἂν καμμιᾷ φορᾷ, (ἀπ' ἐδῷ ἔγινε τὸ ἰδικόν μας εὐκτ.) ἄμ ποτε!

Εἴπως, μόρ. (ἴδε Εἰ) Διστακτ. ἂν κατὰ τύχην, ἂν ᾖνε δυνατὸν (μὲ κἀνένα τρόπον), ἴσως.

Εἰράνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Εἰρήνη.

Εἰραφιώτης [ἐν, ῥάπτω], ου (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος.

Εἰργάσθω, Π. καὶ Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ. ἢ μεταπλ.) ἀντὶ Εἴργω.

Εἰργασάμην, μσ. καὶ

Εἰργάσθην, πθ. ἀόρ. καὶ

Εἴργασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Εἴργμαι ἢ Εἶργμαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἴργνυμι ἢ Εἴργω.

Εἰργμὸς (ὁ). φυλάκωμα. ἐμπόδισμα. 2) = Ἔργμα, δεσμός. (συνκδχ.) φυλακή.

Εἰργμοφύλαξ, ακος (ὁ), = Δεσμοφύλαξ.

Εἴρ (καὶ σπν. Εἴρ)γνυμι, καὶ

Εἴρ (καὶ Ἀττ. Εἴρ)γω, Μ. εἴρξω (πρτ. Εἶργον, ἀόρ. Εἶρξα, πθ. πρκ. Εἴργμαι, καὶ τὸ θετ. Εἰρκτέον), [ἔργω]. (κυρ.) φράζω, κλείω, περικλείω, (ἐπμ.) φυλακόνω, (εἰς τὴν ὀπ. μόνον σημασ. δασύνεται, κατά τινας). » Μετὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ, « Ὀδ. Κ. » Σάκεσσιν ἔργατο πάντῃ, « Ἰλ. Π. » Εἴτις ὄρνιθας τρέφῃ εἰργμένους ἐν αὐλῇ, « Ἀρςφ. 2) (συνκδχ.) ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω »Ἐέργειν μυῖαν παιδὸς, « Ἰλ. Δ. » Ὥστε γὰρ τὴν σύντομον ἀφικέσθαι.. ἡ φάραγξ εἶργε, « Ξεν. » Τὸν δ' οὔτ' ἄρ γέφυραι ἐέργμεναι ἰσχανόωσιν, « Ἰλ. Δ. » Τῇλέ με εἴργουσιν, « Ἰλ. Ψ. » Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, « Ξεν. » Εἴργειν ἱερῶν (χερνίβων, σπονδῶν, ἀγορᾶς κτλ.), « (ὅμοιον μὲ τὸ ἐδικόν μας), ἀφορίζειν, ἐξωκκλησιάζειν. » Ὁ νόμος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν, « Ἀντφ. (καὶ πθ.) » Εἴργεσθαι γελώτων, « Πλ. »Εἴργειν ἐκείνους τῆς θαλάσσης ἢ ὑπ' ἐκείνων εἴργεσθαι, « Θκ.

Εἰρέα (ἡ), Π. = Εἴρη.

Εἴρεαι, Ἰων. β'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἴρομαι.

Εἰρέαται, Ἰων. ἀντὶ Εἴρηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω.

Εἰρέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐρήσεσθαι, μέλλ. τοῦ Ἔρομαι.

Εἴρεο, Ἰων. ἀντὶ Εἴρου, πρς. τοῦ Εἴρομαι.

Εἴρερος (ὁ), Π. [εἴρω]. δουλεία, αἰχμαλωσία.

Εἰρεσία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ. Ἐρεσία, κωπηλασία· (ἐν γέν.) κίνησις). » Πτερῶν—, « Ακ. (ϗ καταχρ.) » Γλώσσης—, « Ἀθ. 2) (συνκδχ.) σκοπὸς μουσικ. τὸν ὀπ. ἐτραγῴδουν οἱ ναῦται κωπηλατοῦντες. » Αὐλεῖν εἰρεσίαν, « Πλ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κώπη, (Φίλ.). 4) Π. ἀντὶ Ζεῦγος, Δυάς. » Μαστῶν—, « Εὐρ.

Εἰρεσιώνη (ἡ), [εἶρος ἢ εἴρω]. κλάδος ἐλαίας ἢ δάφνης περιτυλιγμένος ἐν εἴδει στεφάνου μὲ μαλλὶ καὶ καρποὺς τὸν ὀπ. περιέφερον εἴς τινας ἑορτὰς καὶ ἔπειτα ἐκρέμων συνήθως ὑπὲρ τὰς θύρας τῶν ναῶν. 2) (συνκδχ.) τὸ τραγοῦδι τὸ ὀπ. ἐτραγῴδουν οἱ περιφέροννες τὴν εἰρεσιώνην καὶ (ἐν γέν.) οἱ ζητιάνοι. 3) εἰδ. ἀγριελαίας.

Εἰρεῦσαι, Π. Δ. ἀντὶ Ἐροῦσαι, ὀν. πλθ. θηλ. τῆς μτχ. Ἐρῶν.

Εἴρη (ἡ), Π. [εἴρω]. συνέλευσις, συμβούλιον. 2) (συνκδχ.) ὁ τόπος τῆς συνελ., τὸ βουλευτήριον, (παρβλ. Ἀγορά).

Εἴρηκα, ἐνεργ. καὶ

Εἴρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω (λέγω).

Εἴρην [εἴρη], ενος (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ δεκαοκταετὴς νέος (διότι τότε μόνον εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλῇ εἰς τὰς συνελεύσεις).

Εἰρηναγωγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁδηγῶ τινα ἐν εἰρήνῃ ἢ πρὸς τὴν εἰρήνην.

Εἰρηναῖον (τὸ). ὁ ναὸς τῆς (θεᾶς) Εἰρήνης.

Εἰρηναῖος, α, ον (καὶ ἐπίρ.)-αίως, = Εἰρηνικός.

Εἰρηναρχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Εἰρηνάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀξιωματικὸς) ἐπιστατῶν πρὸς διατήρησιν τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ εὐταξίας, (παρβλ. Εἰρηνοφύλαξ). 2) (Θλγ.) ὁ θεὸς (ὡς ἀρχὴ καὶ πηγὴ εἰρήνης).

Εἰρηναρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ εἰρηνάρχου.

Εἰρηναρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν εἰρηνάρχην ἢ εἰς τὴν εἰρηναρχίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εἰρήναρχος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Εἰρηνάρχης.
Εἰρηνεῖον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εἰρηνᾶτον.
Εἰρήνευσις, εως (ἡ). εἰρηνοποίησις, [ἐκ τοῦ
Εἰρηνεύω, Μ. εὐσω. (μτδτ. μὲ αἰτ.) = Εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω. καθησυχάζω. 2) (συνηθ. ἐλλ. ἢ ἀμτδ. καὶ μσ.) ζῶ (διάγω) ἐν εἰρήνῃ· ἔχω ἢ κάμνω εἰρήνην.
Εἰρηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰρηνεύω.
Εἰρήνη (ἡ), [ἔιρω]. (τὸ ἐναντ. τοῦ Πόλεμος, ὀηλ.) ἡσυχία, ὁμόνοια κτλ. »Πολλὴ (» Μακρὰ)—, « Λκ., ἄκρα ἡσυχία. » Εἰρήνην ποιῶ (πράττω, ἄγω). = Εἰρηνεύω. » Εἰρήνην ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἔξωθεν πολέμων, « Δ. Ἁλ. (καὶ μτφορ.) »Εἰρήνη ὑμῖν, « Γρφ. » Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών, « Ἐπγρ.
Εἰρηνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἀνήκων εἰς, ἔχων ἀντικείμενον τὴν) εἰρήνην. » Θεὸς—, « Σχλ. » Λόγος —, « Ἰσκρ. » Τέχνη (» Ὀρχήσις) εἰρηνική, « Ξεν. » Εἰρηνικὸν (ἐνν. γράμμα), « Καν., τὸ στελλόμενον ἁπλῶς πρὸς ἀπόδειξιν φιλίας, (Ἰταλ.) τσερεμονιάλε, (ἄλλο παρὰ τὸ Συστατικόν).
Εἰρηνοδίκης, ου (ὁ). ὁ παρὰ τοῖς παλ. Ῥωμ. **Fecialis**, δικαστὴς ἢ πρέσβυς (πληρεξούσιος) περὶ εἰρήνης καὶ πολέμου. »Διὰ τῶν εἰρηνοδικῶν, οὓς καλοῦσι Ῥωμαῖοι φετιάλεις, « Δ. Κάσ. (παρβλ. Εἰρηνοφύλαξ).
Εἰρηνόβωρος (ὁ, ἡ). ὁ βωρούμενος εἰρήνην.
Εἰρηνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εἰρήνην, εἰρηνεύω, φιλιόνω, συμβιβάζω.
Εἰρηνοποίησις, εως καὶ Εἰρηνοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Εἰρηνοποιός (ὁ, ἡ). ὁ εἰρηνοποιῶν (ὡς μεσίτης τοὺς μαχομένους), (ἐν γέν.) φιλήσυχος, εἰρηνικός. ‖. (οὐσ.) = Εἰρηνοδίκης.
Εἰρηνοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Εἰρηνοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) ὁ ἐπαγρυπνῶν πρὸς διατήρησιν τῶν συνθηκῶν (τῆς εἰρήνης). 2) (οὐσ.) = Εἰρηνοδίκης. » Οἱ γὰρ Φιτιάλιοι εἰρηνοφύλακές τινες ὄντες, « Πλ.
Εἰρηνόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (παρέχων ἀφθόνως) τὴν εἰρήνην.
Εἰρήσεται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) μέλλ. καὶ
Εἰρῆσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Εἰρῆται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Εἴρω (λέγω).
Εἰρίνεος, ἡ ἦος, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐρεοῦς, μαλλινος, [ἐκ τοῦ
Εἴριον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔριον, μαλλί.
Εἴρ(Εἴρ)κται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. ᾗ
Εἱρκτέον. θετ. τοῦ Εἴρ(Εἴρ)γω.
Εἴρ(Εἴρ)κτή, ῆς (ἡ), [εἴργω]. ὅεσμωτήριον, φυλακή.
Εἱρκτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι = Εἱρκτοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Δεσμοφύλαξ.
Εἱρμὸς (ὁ), [εἴρω]. σειρὰ, συνέχεια, τάξις, ἀλληλουχία, (παρβλ. Ὅρμος).
Εἱροκόμος (ὁ, ἡ), Π. [εἶρος, κομέω], = Ἐριουργός. » Κτεὶς—, « Νόν., ἡ λανάρα.
Εἴρομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔρομαι.
Εἱρόπόκος (ὁ, ἡ). Π. [εἶρος, πείκω, ἢ εἴρω, πόκος]. ὁ ἔχων κουρευόμενον ἢ συμπλεκόμενον μαλλί, (ἐπίθ. τῶν προβάτων).
Εἱροπόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριουργός.
Εἶρος, εος (τὸ). Π. = Ἔριον, μαλλί.
† Εἱροτόμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἱροκόμος.
Εἱροχαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (καμαρώνων) διὰ τὸ πολὺ μαλλί του, (ὀηλ.) γεμάτος μαλλί. » Τάλαρος—, « Ἐπγρ., (παρβλ. Εἰδωλοχαρής).
Εἴρύται, -ατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴρυνται, -υντο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ
Εἰρύμεναι, ὀνμς. πλθ. θηλ. τῆς μτχ. καὶ
Εἰρύμεναι, Π. ἀπαρ. τοῦ Ἐρύω.
Εἰρύσ.μον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐρύσιμον.
Εἴρυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἢ μσ. ὑπερσ. τοῦ
Εἰρύω, Π. ἀντὶ Ἐρύω.
Εἶρπ', Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Εἶρπε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἕρπω.
Εἴρχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Εἴργω.
Εἴρω [συγγ. τοῦ† Ἄρω καὶ Εἴργω], Π. Μ. ἔρσω (ἀόρ. Εἶρα καὶ Ἔρσα, πθ. πρκ. Εἶρμαι καὶ Π. Ἔερμαι). δένω, πλέκω, ἐμ-(συμ)πλέκω, συνδέω, ἁρμαθιάζω. » Εἴρειν στεφάνους, « Πίνδ. » Εἰς βρόχον εἶρας τὸν τράχηλον, « Στϐ. (ᾗ πθ.) »Ὅρμον χρύσειον ἠλέκτροισιν ἐερμένον, « Ὀδ. Σ. (καὶ μτγν.) » Λέξις εἰρομένη, « Ἀρστ., ἡ συνδεδεμένη καὶ συνεχής. (ἀντιθ. τῷ Κατεστραμμένη).
Εἴρω [συγγ. τοῦ προηγ.], Μ. ἐρέω ᾗ Ἀττ. ἐρῶ (πρκ. Εἴρηκα καὶ πθ. Εἴρημαι, ἀόρ. πθ. Ἐῤῥέθην καὶ Ἐῤῥήθην καὶ τὸ θετ. Ῥητέον). Λέγω, ὁμιλῶ, (καὶ πθ. μόνον τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) παραγγέλλω· διορίζω· συμφωνῶ. (Π.) ἐρωτῶ, ἐξετάζω. »Ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, « Ἰλ. Α. (ᾗ μσ.) »Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος ἐγήθεεν, « Ἰλ. Π. (ᾗ πθ.) » Μισθὸς εἰρημένος, « Ἡσ., ὁ συμφωνημένος.
Εἴρων, ωνος (ὁ, ἡ), [κυρ. μτχ. τῦ προηγ.]. (συνήθ.) ὁ προσποιούμενος ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἄγνοιαν (ὁμιλῶν μὲ εἰρωνείαν, ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα φρονῶν), (ἐν γέν.) δόλιος, ὕπουλος.
Εἰρωνεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εἴρωνος, προσποίησις ἀγνοίας εἰς τὴν ὁμιλίαν (ἢ διὰ πονηρίαν ἢ δι' ἀστειότητα). » Αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα Σωκράτους εἰρωνεία, « Πλάτ.
Εἰρώνευμα (τὸ). τὸ μετὰ εἰρωνείας λεγόμενον· ἀστεϊσμός.
Εἰρωνεύομαι, Μ. εὐσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ὁμιλῶ μὲ) εἰρωνείαν· προσποιοῦμαι· προφασίζομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. περιπαίζω.
Εἰρωνευτὴς, οῦ (ὁ), = Εἴρων.
Εἰρωνευτικὸς, ἡ, όν, = Εἰρωνικός.
Εἰρωνίζω, Μ. ἰσω. Κλίνω πρὸς εἰρωνείαν.
Εἰρωνικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ λεγόμενος ἢ γινόμενος μὲ (πρὸς) εἰρωνείαν. 2) ὁ συνηθίζων (ἀγαπῶν) νὰ εἰρωνεύηται.
Εἰρωτάω(έω)-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐρωτάω.
Εἰς καὶ (Ἀττ.) Ἐς, πρόθ. (συντ. μὲ αἰτ. ᾗ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν) καὶ (ἐν γέν.) τάσιν, ῥοπὴν πρός ἕν τι. »Ἀφίκετο εἰς Δακεδαίμονα, « Ξεν. » Εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Καμβύσην, « αὐτ. » Εἰς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, « Λξ. » Συδώτην εἰς ἑ καλεσσάμενος, « Ὀδ. Χ. »Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε ᾗ ἐς Θέτιν, « Ἰλ. Π. » Εἰς ὦπα ἰδέσθαι, « Ὅμ. (καὶ κατ' ἀναστρφ. Π.) » Οἵ μοι Πύλον εἰς ἁμ' ἕποντο, « Ὀδ. Ο. » Ὁρμᾶν εἰς τοὺς πολεμίους, « Ξεν. » Ἰέναι εἰς χεῖρας, « αὐτ. »Εἰς ταὐτὸ (» Εἰς μέγα, »Εἰς ὀφθαλμοὺς) ἐλθεῖν, « (καὶ πρκ.) » Εἰς ἓν (μίαν, ταὐτὸ) ἔρχεσθαι, » ἀντὶ Ὁμογνωμονεῖν, συμβιβάζεσθαι. (ἢ κατὰ στάσιν, προϋποτιθεμένης ὅμως πάντοτε τῆς κινήσεως). »Εἰς σὰς. θήσομαι χέρας, « Εὐρ. » Στὰς εἰς τὸ μέσον, « Ξεν. » Εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, « Αἰσχ. » Εἰς στήλην γράφειν, « Δμ. » Καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἰκόν ἐστι, « Γρφ. » Ἐφάνη λῖς εἰς ὁδόν, « Ἰλ. Ο. (ἢ κατὰ προσδιορισμὸν) » Οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, « Θκ. » Τὸ δέ τι ᾗ εἰς τοὺς πολεμίους ἐάλω, « Δ. Κάσσ.
2) Διάστημα (ἀντὶ τοῦ Ἕως), (ἢ Τοπικῶς) » Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Λξ. » Τειχίζει μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν, « Θκ. (ἢ χρονικῶς) » Εἰς ὥρας, « Ὀδ. Ι. » Ἐς αὖριον, » Ὀδ. Π. » Εἰς ἔτος ἐξ ἔτους, « Θκρ. » Ἐς ἃ δὴ ἀνεῦρε, « Ἡρ. » Ἐς ὀψέ, « Θκ. » Εἰς τότε, « Πλάτ. » Εἰς τέλος, » Ἐς δεῦ, » Εἰς μακρὰν κτλ., (ἴδε καὶ Ἕως τε). (ἢ ἀριθμητικῶς) » Εἰς ἄνδρας διακοσίους ᾗ εἴκοσι, « Θκ. » Ἔρχεται πρὸς τὸν Κῦρον, καὶ αἰτεῖ αὐτὸν ἐς δισχιλίους ξένους, « Ξεν. » Ἐς τρίς, « Ἡρ. 3) Προσδιορισμὸν χρόνου. » Εἰς αὖριον, « Δμ. » Εἰς τὸ παρὸν, « Ξεν. » Εἰς τὴν ὑστεραίαν, « αὐτ. » Ἧκατε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν, « αὐτ. » Προκηρύττουσι τὰ ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι, « αὐτ. » Εἰς ὕστερον, « ὑστερώτερα. » Θέρμη ἐς τὴν ἑῶ, « Ἀρετ. » Οὐκ ἐς μακράν, « αὐτ. » Εἰς τὸ παραχρῆμα, « αὐτ. (ᾗ ἐν συνθ.) » Εἰσ(Ἐσ)άπαξ, « Λξ. 4) Αἰτίαν (ἀντὶ τῆς Πρὸς ἢ τῆς Διά), (ἢ τελικὴν) » Εἰς πόλεμον θωρήξασθαι, « Ὅμ. » Εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν, « Πλάτ. » Ἠτήσατο χρήματα εἰς ἄνδρας διακοσίους, « Ξεν. » Λόγος ὠφελήσειεν εἰς ἀνδραγαθίαν, « αὐτ. Εἰς ὑποθήματα δίδοται τῇ τοῦ ἀεὶ βασιλεύοντος γυναικί, « Ἡρ. » Τὰ μὲν ἐς Μέδουσαν, « Πανσ. »Εἰς τί; ἀντὶ Πρὸς τί; » Εἰς τοῦτο γεγένημαι, « Γρφ. » Εἰς τοῦτο κοπιῶμεν, « αὐτ. » Ἴμνος εἰς Δία, « Καλλ. (ἢ ποιητικὴν) » Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, « Πλ. » Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, « Ξεν. » Εἰς τί; « ἀντὶ Διατί; » Εἰς μὲν ταῦτα, « Πλάτ. » Μακάριος πέφυκε πλὴν εἰς θυγατέρας, « Εὐρ. 5) Τρόπον (ἀντὶ τῆς Κατὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Εἰς κάλλος ζῆν, « Ξεν. » Εἰς ἐντέλειαν γεγραμμένος, « Ἀρχφ. » Οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα, « Θκ, » Εἰς ὦπα ἴοικεν, « Ὀδ. Λ. » Εἰς ἕνα (δύο κτλ.) ἰέναι, « Ξεν. » Διῃρημένος εἰς τρία μέρη, « Λξ. » Εἰς ζεύγη, « Ακ. » Εἰς πάντα τρόπον, « Πλάτ. » Εἰς ὑπερβολήν, » Εἰς μάτην, » Ἐς τὸ ἀκριβέστατον, » Ἐς τὰ μάλιστα, » Εἰς ἄγαν, » Εἰς ἅπαν, κτλ. 6) τὸ Πρός τι ἢ Σχέσιν καὶ Ἀναφοράν. » Τούτοις δ' ἐς ἀμφοτέρους φιλὶξ ἦν, « Θκ. » Δόγας ποιεῖσθαι εἰς τὸν δῆμον, « Δμ. » Οἱ ποιηταὶ εἰς πάντας μεμηνύκασι, » Πλάτ. « Πολλὰ δὴ καὶ καλὰ ἔργα ἀπεφήναντο εἰς πάντας ἀνθρώπους, « αὐτ. » Τὸν ἐξαμαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόντ' εἰς θεοὺς, « Αἰσχλ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. σημ. ἐν γέν. κίνησιν, ἰδιαιτ. δὲ τὸ Ἔνδον): »Εἰσέρχομαι, Εἰσελαύνω, Εἰσφορέω, κτλ. ‖. (ὁσάκις φαίνεται συντεταγμένη μὲ γεν., ἔχει ἔλλειψιν τῆς αἰτιατ.) »Εἰς οἶδα (ἐνν. δόμους), « Ὅμ. » Εἰς Ἀθηναίης (Διονύσου κτλ.) (ἐνν. ἱερόν), »Φοιτᾷν εἰς διδασκάλου (ἐνν. οἶκον), »Ἐπειδὰν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ,« Πλάτ.

Εἷς, ἕντος, Αἰολ. ἀντὶ Ὤν, ὄντος, (ὅθεν τὸ Παρέντων, ἀντὶ Παρόντων, τοῦ Ἀλκμ.).

Εἶσι, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εἶσι γ'. ἐν. πρτ. τοῦ Εἶμι.

Εἵς, Π. ἀντὶ Εἷ, δ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Εἶμί ἢ Εἶμι.

Εἵς, Π. ἀντὶ Ἷς ἢ Ἴσθι, δ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Εἶϊ, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἴημι.

Εἷς, μία, ἕν, (ἡ γεν.) ἑνός, μιᾶς, ἑνός. "Ενας. » Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, « Παρ. »Μίᾳ τῆς μιᾶς ἐξήρτηνται,« Βασ. » Εἷς ("Εν) ἀνδ' ἑνός, » "Εν πρὸς ἕν, « Φρσ., παραβαλλόμενον ἢ ἀνταλλασσόμενον ἓν μετ' ἄλλου, ἁπλῶς, ἐν γένει, ἀπολύτως. »Εἷς καθ' ἕνα, » Εἷς ἕκαστος, « Θκ., Ξεν. »Κατὰ μίαν οἴκησιν,« Πλάτ. » Εἰς μίαν (ἐνν. βουλὴν) βουλεύειν, « Ὅμ. » Μίαν (ἐνν. δίκην) δικάσαντες,« Ἀρχ. » Μίαν (ἐνν. ναυμαχίαν) ναυμαχήσαντες. « αὐτ. » Μιᾷ (ἐνν. βολῇ) δὶς ἑξῆς βέβληκα, « Ξεν. (οὕτως ἀναπληροῦται καὶ τὸ) »Διὰ μιᾶς » "Ηρξαντο ἀπὸ μιᾶς (ἐνν. φωνῆς) παραιτεῖσθαι πάντες, « Γρφ. » Εἰν ἑνὶ (ἐνν. λόγῳ), « Νόνν., ἁπλῶς· ὁμοθυμαδὸν· ἐν συντομίᾳ. » 'Γῷ' ἓν (ἐνν. πνεύμα) ἀναγνωστέον, « Γραμτ. (καὶ Τακτικ.) ἀντὶ τοῦ Πρῶτος, η, ον. » Τῷ ἑνὶ καὶ τριηκοστῷ ἔτει, « Πρ. » Ἑσπέρα ἢ πρωΐ, ἡμέρα μία, « Γρφ. » Μία σαββάτων, « αὐτ., ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (θηλ.) ἡ Κυριακή.(καὶ ἐξαιρετικ. ἡ διαιρετ. καὶ κατ' ἐπιμερισμὸν, ἀντὶ ἀντιμ.) » Εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς,« Σοφ. » Εἷς τῶν ἐφόρων τότε ὤν, « Θκ. » Εἷς τῶν ἀργυραλόγων, « αὐτ. » Τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκοπεὶς· ἀφαιρεθεὶς δὲ ἢ τῶν χειρῶν τὴν μίαν,« Ξεν., ἀντὶ τὸν ἕτερον, τὴν ἑτέραν. » "Εξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, « Γρφ. (καὶ ἀριστολογ.) ἀντὶ τοῦ Τις. » "Ενα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, « Θκ. » Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) « Καὶ τινα μίαν νύκτα, « Θκ. Εἷς τις, » Εἷς ὁστισοῦν, « (καὶ ὁμοιωματ.) ἀντὶ Ὁ αὐτός. » "Ος ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ γαρρὸς,« Εὐρ. (καὶ παραλλ.) »Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς, « (καὶ ἐμφαντ.) ἀντὶ τοῦ Οὐδεὶς » 'Ως ἕνα μὴ καταλείπεσθαι, « Ξεν. » Νῦν δ' οὐκ ἐάσω.. μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκας ἐμποιεῖν,« Ἀρχ. (καὶ συνκδχ.) ἀντὶ τοῦ Μηδαμινὸς, ὁ τυχών. » Οὐδέ γε Συρακούσιοί ποτ' ἤλπισαν ὑφ' ἑνὸς γραμματέως τυραννηθήσεσθαι,« Δημ. (ἀπαράλακτα τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον).

Εἶσα, ας, ε, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ "Εζω.

Εἰσαγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσάγω.

Εἰσάγαν, ἐπίρ. ἀντὶ Εἰς ἄγαν, ἴδε Εἰς (ἄ).

Εἰσαγγελεύς, έως (ὁ). ὁ εἰσαγγέλλων (φέρων ἀπ' ἔξω ἢ δίδων μέσα εἴδησιν), (ἐπιμ. παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν ἀξιωματικὸς) ὁ γνωστοποιῶν καὶ εἰσάγων τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσι. 2) (εἰς τὰ δικαςτήρ.) κατήγορος (καταμηνυτὴς) τῶν παρανομούντων, (παθρλ. Εἰσαγωγεύς).

Εἰσαγγελία (ἡ). (ἐν γέν.) εἰδοποίησις, γνωσοποίητις, (ἰδιαιτ. δὲ 2) (Νμ.) καταμήνυσις ἐπὶ δικαστηρίου (κυρ. διὰ μεγάλα πολιτικὰ ἐγκλήματα μὴ ὁριζόμενα ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρ. τοῦ Γραφὴ), ἴδε τὸν Σουίδ. καὶ Ἀποκρ.

Εἰσαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω (κυρ. μέσα) εἴδησιν. (ἐν γέν.) γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω. » Κροῦσος τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅς τις εἴη, « Ξεν. (καὶ πθ.) » 'Ως εἰσηγγέλθη τοῖς τετρακοσίοις, ἔτυχον δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ξυγκαθήμενοι, « Θκ. » Ἦν ἥξοντες εἰσηγγελμένοι ὧσιν οἱ πολέμιοι, « Ξεν.

3) (ἰδιαιτ.) ἐγκαλῶ (κατηγορῶ, καταμηνύω) τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (κυρ. διὰ πολιτικὸν ἔγκλημα). » 'Ο αἰσθόμενος εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξι, « Πλάτ. » Περὶ προδοσίας ἂν αὐτὸν εἰσήγγελλον οὗτοι, « Δημ. » Κατηγορήσειν ἐμελλον αὐτοῦ, περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλήν, « Ἀντιφ. (ἢ πθ.) » Ἐὰν εἰσαγγελθῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, « Πλάτ.

Εἰσάγγελσις, εως (ἡ), = Εἰσαγγελία.

Εἰσαγγελτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (Νμ.) εἰσαγγελίαν.

Εἰσ-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω (Συναθροίζω) τι ἐντός.

Εἰσαγήσχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Εἰσάγω.

Εἰσ-αγορεύω, Μ. εὐσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγορεύω.

Εἰσ-άγω, Μ. ἀξω (ἀόρ. Εἰσήγαγον κτλ.). (μὲ αἰτ. προθετ. καὶ σπν. μὲ δοτ. ἐκ δ'.), (ἐν γέν.) Φέρω μέσα, ἐμβάζω. » 'Ες δ' ἄγαγε Πρίαμον, « Ἰλ. Ω. » Τὸν ποταμὸν διώρυγι εἰσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην,« Ἡρ. » Σίτον τε εἰσήγαγον (ἐς τὴν Πλάταιαν) καὶ ῥροῦρους ἐγκατέλιπον, « Θκ. (ᾠμσ.) » 'Οπλίτας εἰσηγάγοντο, « αὐτ. » Τούτους εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον φιλοῤῥοσύνης, « Ξεν. Ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ὃ εἰσαγόμενοι ζῶμεν, « Ἱππκρ. (ἢ πθ.) » Οὐκ ἔχει πόλις οὐδεμία ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι,« Ξεν. » Τῷ εἰσάγοντι κατὰ πλῆθος τῶν εἰσαγομένων τόκους προκεῖσθαι,« Αἰν. Τακτ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) φέρω (προσκαλῶ) ἰατρὸν εἰς ἀσθενῆ. » 'Επαγγειλαντός μου θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζον, « Δημ. (καὶ μσ.) » Εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροί, κάμνοντες, τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, « Ἀρχ. 3) 'παίρνω (ἐνν. εἰς τὸν οἶκόν μου) γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι. » Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ εἰσάγαγε γυναῖκα τεκνοποιόν, « 'Ηρ. (καὶ μσ.) » Τὴν ἔχει γυναῖκα ἀπέντα, ἄλλην εἰσαγαγέσθαι,« αὐτ. 4) προσφέρω. »Δῶρα εἰσάγειν, « 'Ισ. 5) παρουσιάζω (τὴν δίκην ἢ τὸν ὑπόδικον) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. » "Οτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, « Δημ. » Δηπάντων αὐτὸν ἢ εἰσαγόντων εἰς τὴν 'Ηλιαίαν,« αὐτ. »Τὰς δίκας εἰσαγόντων τφύτας, « Πλάτ. 6) παραστήνω (εἰς τὸ θέατρον), ἀναφέρω (πρόσωπα) εἰς τὴν δμιλίαν ἢ εἰς τὸ σύγγραμμά μου. » "Οταν ἡ θυέστας ἢ Οἰδίποδας εἰσάγωσι, « Πλάτ. » Τοῦ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος, « αὐτ.

7) (μεταφρ.) ἐμβάζω τινὰ (τὸν κάμνω μέλος) εἰς ἑταιρίαν ᾠδ. » Πειράσεσθαι δὲ ἢ Βοιωτοὺς ἐς τὰς σπονδὰς ἐσαγαγεῖν, « Θκ. » 'Οτάνης μέν νυν ἐσάγεται 'Ινταφέρνεα, « 'Ηρ. 8) κάμνω (κοιν. ἐθγάζω) νέαν συνήθειαν (θρησκείαν, νόμον κτλ.). » Ξένας ἐσάγοντος δαίμονας,« Ἀρχ. (καὶ πθ.) » Οὐ γὰρ ἂν ἦν νεωστὶ ἐσαγμένα τὰ τῷ θεῷ τούτῳ ποιεύμενα,« 'Ηρ. 9) κάμνω ἀρχήν. (θθ.) » Εἰσαγόμενοι,« οἱ ἀρχαῖοι, (ἢ ἐκκλησ.) οἱ κατηγοῦμενοι.. ‖. (Π. ἐνίοτε τὸ Εἰσάγω εἶνε) ἀντὶ τοῦ Ἄγω (ἐνν. ἐμαυτὸν, θηλ. ὑπάγω) εἰς. » Ἀασδίκην ἐσάγουσα, « 'Ιλ. Ζ., (παρβλ. Εἰσφέρω).

Εἰσαγωγεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ εἰσάγων (ἐμβάζων), (ὐθ.) = Εἰσαγγελεύς, (ἰδιαιτ. δὲ Νμ.) ὁ εἰσάγων (παρουσιάζων πρὸς συζήτησιν) τὴν ὑπόθεσιν, δικαστὴς, εἰσηγητής.

Εἰσαγωγὴ (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσάγειν, ἐμβασμα, (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἐμπορευμ.) **importation.** » Εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι, « Συν. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (Νμ.) ἡ παρουσίασις τῆς δίκης πρὸς συζήτησιν. » Παρὰ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγάς,« Ἀρχ.

3) (ῥτρ.) ἡ ἔναρξις (τὸ προοίμιον) λόγου ἢ συγγράμματος (ἡ ἄλλ. Εἰσβολὴ καὶ Εἴσθεσις). (κατὰ τοὺς διαλεκτ.) οἱ πρῶτοι καὶ στοιχειώδεις κανόνες ἢ ὁρισμοὶ τῆς ἐπιστήμης.

Εἰσαγωγικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) εἰσαγωγὴν· προκαταρκτικὸς. (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀρχάριος. ‖. (οὐδ.) Εἰσαγωγικὸν (ἐνν. τέλος), « τὸ πληρονόμενον διὰ τὰ (ἐμπορικῶς) εἰσαγόμενα.

Εἰσαγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ εἰσαχθεὶς ἢ δυνάμενος (ἁρμόδιος εἰς τὸ) νὰ εἰσαχθῇ,« Πόλεις ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι,« Εὐρ., συνῳκίσθησαν. » Δίκη—,« Δημ., ἡ παραδεκτὴ πρὸς συζήτησιν. »Σιτία—,« Πλδ. τὰ ἐρχόμενα (ἐμπορικῶς) ἔξωθεν, μὴ προϊόντα τοῦ τόπου.

Εἰσαεὶ, ἐπίρ. ἀντὶ Εἰς ἀεὶ, διὰ πάντα, (ἴδε Εἰς).

Εἰσ-αείρω, -ομαι, Π. ἀντὶ Εἰσ-αίρω.

Εἴσαθ', (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Εἴσατο.

Εἰσ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Εἰσοράω, κυττάζω τινὰ κατὰ πρόσωπον (κοιν. μέσ' ς' τὰ 'μμάτια), (ἐν γέν.) παρατηρῶ.

Εἰσ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ φέρω μέσα εἰς. » Χὴ τράπεζ' εἰσήρετο, « Ἀρχ. 2) (μσ.) = Προσφέρομαι, τρώγω ἢ πίνω. » Διωνύσῳ δῶρ' ἐσαειρόμενος, « Θγν.

Εἰσ-αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. = Εἰσπηδῶ.

Εἴσαιτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἴσομαι.

Εἰσ-αΐω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Εἰσακούω.

Εἰσ-ακοντίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω τὸ κοντάρι ἐντός (θηλ. ἴσια ἐπάνω) τινος, τὸν σημαδεύω ἢ τὸν κτυπῶ. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ μσ.) τινάζομαι (χύνομαι) μὲ ὁρμὴν ἐντὸς ἢ κατά τινος, (παρβλ. Εἰστοξεύω).
Εἰσακουστὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰσακούμενος.
Εἰσ-ακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν. καὶ Π. μὲ αἰτ.) Ἐνωτίζομαι, ἀκούω (κυρ. μὲ προσοχὴν, καὶ ἐπμ.) ἐννοῶ τὰ λεγόμενα, (κατ' ἔκτ.) ὑπακούω, πείθομαι. = Ἐπακούω. »Δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται, « Εὐαγγ.
Εἰσακτέον, θετ. τοῦ Εἰσάγω.
Εἰσ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ἔνδοθεν.
Εἰσ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Εἰσπηδῶ. »Ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος, « Ὅμ.
Εἰσ-αμείβω, Μ. αμείψω, Π. (μὲ αἰτ.) ἀντὶ Εἰσέρχομαι.
Εἰσάμην, ἀόρ. τοῦ Εἴδομαι ἢ 2) μσ. ἀόρ. τοῦ Εἶμι.
Εἰσάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἕζω ἢ 2) τοῦ Ἕννυμι.
Εἰσ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι, (μὲ αἰτ.) Π. ἀναβαίνω ἢ ἐμβαίνω εἰς.
†Εἰσαναβολὴ (ἡ), = Ἀναβολή.
Εἰσ-αναγκάζω, Μ. άσω, = Ἀναγκάζω, (παρβλ. Εἰσβιάζομαι).
Εἰσ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Εἰσανήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω ἢ Ἀναιβάζω (ἐν γέν.) Φέρω τινὰ εἰς.
Εἰσ-αν-αλίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἐξοδεύω τι εἰς.
Εἰσ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. γεμίζω (πληθύνω) τόπον τινὰ μὲ ἄνδρας.
Εἰσανεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσανοράω.
Εἰσ-άν-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Εἰσανήειν κτλ.), = Εἰσαναβαίνω.
Εἰσ-αν-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Εἰσανέσχον κτλ.). Ἐξέχω ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ἐντός τινος.
Εἰσ-αν-οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Εἰσανεῖδον κτλ.). Βλέπω (Σηκόνω τὰ 'μάτιά μου) πρὸς τὰ ἄνω.
Εἰσ-αν-ορούω, Μ. ορούσω, Π. (μὲ αἰτ.) ὁρμῶ (ἀναβαίνω μὲ ὁρμὴν) πρὸς τὰ ἐπάνω.
;Εἴσαντα (ἀντὶ Εἰς ἄντα), ἐπίρ. Π. κατάντικρυ, κατὰ πρόσωπον.
Εἰσ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω μέσα.
Εἰσάπαν (ἀντὶ Εἰς ἅπαν), ἐπίρ. Ἐν γένει, καθ' ὁλοκληρίαν.
Εἰσάπαξ (ἀντὶ Εἰς ἅπαξ), ἐπίρ. Διὰ μίαν φορὰν, μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα.
Εἰσαπέβαν, Π. ἀντὶ Εἰσαπέβησαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ
Εἰσ-απο-βαίνω, Μ. βήσομαι, Π, (μὲ αἰτ.) Ἐβγαίνω (Ἀποβαίνω) εἰς.
Εἰσ-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ πανταχόθεν (Περικλείω) μέσα εἰς.
Εἰσ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω μέσα.
Εἰσ-αράσσω (ττω), Μ. αράξω. Ῥίπτω (Σπρώγνω) τι μὲ ὁρμὴν μέσα εἰς.
Εἰσ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω τι εἰς τὸν ἀριθμὸν, συναριθμῶ.
Εἰσ-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω τι ἔξωθεν καὶ τὸ φέρω μέσα.
Εἰσ-αρτίζω, Μ. ίσω. Ἐφαρμόζω τι (καὶ ἀμτβτ. Ἐφαρμόζομαι) μέσα εἰς.
Εἰσ-αρύομαι, Μ. ύσομαι. Εἰσαντλῶ τι δι' ἐμαυτόν.
Εἴσατο, Π. γ'. πρσ. τοῦ Εἰσάμην.
Εἰσ-άττω, Μ. άξω, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαίσσω.
Εἰσ-αυγάζω, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Εἰσοράω.
Εἰσαῦθις (ἀντὶ Εἰς αὖθις), ἐπίρ. Ἄλλην φορὰν, ἄλλοτε, εἰς τὸ μετέπειτα· δι' ἄλλην φοράν. » Τοῦτο μὲν ἐσαῦθις ἀποθώμεθα, « Ξεν.
Εἰσαύριον (ἀντὶ Εἰς αὔριον), ἐπίρ. Δι' αὔριον.
Εἰσαῦτις, Π. ἀντὶ Εἰσαῦθις.
Εἰσ-αφάσσω ϗ Εἰσ-αφάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) τι ἔσωθεν, (κατ' ἔκτ.) ἐμβάζω (χόνω) τι πρὸς ψηλάφησιν, (παρβλ. Εἰσμάσσω).
Εἰσ-αφίημι, Μ. αφήσω. Ἀφίνω τι νὰ ἔμβῃ (Ἐπαπολνῶ) μέσα.
Εἰσ-αφ-ικάνω (χ. Μ.), Π. καὶ
Εἰσ-αφ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔρχομαι (Φθάνω) εἰς.
Εἰσ-αφύσσω, Μ. αφύσω, = Εἰσαντλέω.
Εἰσ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Εἰσέβην κτλ.), = Ἐμβαίνω· ἐμβαρκάρομαι. » Δόμους (»Σκάφος), — « Εὐρ. (ϗ παραλλ.) » Ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, « Ἡρ. ||. (ὁ ἀόρ.) Εἰσέβησα, Π. ἀντὶ Εἰσεβίβασα, ἔμβασα.
Εἰσ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Εἰσέβαλον κτλ.) = Ἐμβάλλω, ἐμβάζω, ῥίπτω (ϗ ἐνίοτε) ὁδηγῶ μέσα. » Καὶ ἐλέχθη ὡς οἱ Πελοποννήσ· φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα, « Θκ. » Εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν ὑμᾶς, « Αἰσχλ. » Βοῦς πόντον εἰσεβάλομεν, « Εὐρ., ὡδηγήσαμεν. (καὶ μσ.) » Εἰσβαλομένους ἐς τὴν νέα, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Τὰ μὲν διήρπασαν, τὰ δὲ εἰσβαλόμενοι ἀπέπλευσαν, « Θκ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐμβαίνω (κυρ. μὲ ὁρμὴν), κάμνω ἐπιδρομὴν, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. (ἐπὶ ποταμ.) χύνομαι μέσα, (τρπ.) ἀρχινῶ· (ἐπὶ ποιητ.) ἐμβαίνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἢ προοιμιάζομαι. » Εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τὸν τόπον εὐθὺς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει, « Θφρ. » Ἔρημον χῶρον εἰσεβάλομεν, « Εὐρ. Εἰσβάλλουσιν εἰς τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθην. » Εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀργείαν, « Διόδ. » Ἢν ὀξέως εἰσβάλλῃ ἡ νοῦσος, « Ἱππκρ. » Τοῦ γὰρ Ἴστρου πλείοσι στόμασιν εἰς τὸν Πόντον εἰσβάλλοντος, « Πλβ. » Κατὰ τὸ ἔαρ εἰσβάλλον, « Γαλ., περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος. » Ἀπὸ τῆς Εἰλειθυίας εἰσβέβληκεν (ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ Ζ'. τῶν Νεμ.), « Σχλ.
Εἴσβασις [εἰσβαίνω], εως (ἡ), ἔμβασμα, ἐμβαρκάρισμα.
Εἰσβατὸς, ἡ ἢ ὸς, όν. (τόπος) Εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἔμβῃ.
Εἰσ-βδάλλω, Μ. βδαλῶ. Ἀρμέγω (Βυζάνω) τι μέσα εἰς, ῥοφῶ.
Εἰσ-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐμβαίνω (ἢ ἁπλ. Πράττω τι) διὰ τῆς βίας.
Εἰσ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω (κυρ. εἰς πλοῖον), ἐμβαρκάρω.
Εἰσ-βλέπω, Μ. βλέψω, = Ἐμβλέπω, βλέπω κατὰ πρόσωπον, παρατηρῶ.
Εἰσ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς βοήθειάν τινος.
Εἰσβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσβάλλειν, ἔμβασμα· ἐπιδρομὴ (ἐχθρῶν) (μτνμ.) ἀρχὴ (πυρετοῦ), ἔναρξις ποιήματος (δημηγορίας κτλ.), προοίμιον, (ἐν γέν.) ἀφορμὴ, ὕλη, ἐνδόσιμον. (συνκδχ.) τὸ μέρος δι' οὗ δύναταί τις νὰ εἰσβάλῃ (κυρ. ὡς ἐχθρὸς), πέρασμα, στενόν. χύσιμον (στόμα) ποταμοῦ.
Εἰσγραφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ.
Εἰσ-γράφω, Μ. γράψω, = Ἐγγράφω, καταγράφω. 2) Ἱστορῶ, περιγράφω, » Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην, « Π.
Εἰσ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω ἐπάνω εἴς τι, δανείζω μὲ τὸ διάφορον, (παρβλ. Ἐνοφείλομαι).
Εἰσδέδορκα, Π. πρκ. τοῦ Εἰσδέρκομαι.
Εἰσδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς εἰσδοχήν. ||. »Εἰσδεκτικὸν (ἐνν. τέλος), » Βυζ., τὸ πληρονόμενον πρὸς ἀνανέωσιν συμφωνίας.
Εἰσδεκτὸς, ἡ, όν. Παραδεκτός.
Εἴσδεξις, εως (ἡ), = Εἰσδοχή.
Εἰσ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, = Εἰσοράω.
Εἰσ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαί τινα μέσα (εἰς τὸν οἶκόν μου κτλ.). (τρπ.) παραδέχομαι.
Εἰσ-δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Εἰσδέδωκα κτλ.). Δίδω τι μέσα· ἐγχειρίζω.
Εἴσδοσις, εως (ἡ). παράδοσις, ἐγχείρισις.
Εἰσδοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσδέχεσθαι, παραδοχή.
Εἰσδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰστρέχω, (ὅθεν.
Εἰσδρομὴ (ἡ), = Εἰσβολὴ (ἐχθρῶν), ἔφοδος.
Εἰσ-δύνω (χ. Μ.) = Εἰσδύω.
Εἴσδυσις, εως (ἡ). ἔμβασμα, χώσιμον, τρύπωμα, [ἐκ τοῦ
Εἰσ-δύω καὶ (μσ.) Εἰσ.δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Εἰσέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω, χώνομαι, τρυπόνω. διαπερνῶ. » Εἰσδύνοντα τοὺς πόρους, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, « Ἰλ. Ψ., θέλεις ἐπιχειρήσῃ. » Οἱ γῆς εἰσέδυ, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, « Ἡρ., τοὺς ἐφάνη (τοὺς ἦλθε) κοκόν.
Εἴσεαι, Π. ἀντὶ Εἴσῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἴσομαι.
Εἰσ-εάω-ῶ, Μ. εάσω, = Εἰσαφίημι.
Εἰσ-εγγίζω, Π. ίσω, = Προσεγγίζω.
Εἰσέδρακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσδέρκομαι.
Εἰσέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰστρέχω.
Εἰσέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσδύομαι.
Εἰσεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσοράω.
†Εἰσ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, (παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰς εἰλυοὺς, ἢ) = τῷ
Εἰσ-είλλω, Μ. ειλήσω, = Εἰσελαύνω, ἐμβαίνω.
Εἴσ-ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Εἰσήειν κτλ.), = Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω. » Ἐξιὼν τε κεἰσιὼν δόμους, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) » Εἴσιμεν ἐς οἴκους, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Οὐκ ἐσιόντες ἐς τὰς σπονδὰς, « Θκ. » Εἰς τοὺς ἐφήβους ἐσιόντες, « Δ. Κάσ. » Ὅτε Σόλων εἰσῄει τὴν ἀρχὴν, « Δμ. (ϗ ἐλλ.) » Τοῖς χοίροις οἷς καθαίρουσιν ὅταν εἰσιέναι μέλλουσιν, « αὐτ. » Τοὺς εἰσιόντας ὑπάτους, « Δ. Ἀλ. » Εἴσιθ' εἴσω, « Ἀρςφ. » Ἀλλ' εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ, « αὐτ. » Τὰ εἰσιόντα (εἰς τὸ σῶμα), « Ξεν., αἱ τροφαί. 2) παρουσιάζομαι (εἰς βασιλέα ἢ ἄρχοντα, εἰς τὸ θέατρον, [κυρ. δὲ] εἰς τὸ δικαστήριον). » Οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, « Ἰλ. Ω. » Καθ' ὅ,τι ἂν ἐσίοι ἡ πρεσβεία, « Θκ. » Πρῶτος ὁ παιδικὸς χορὸς εἰσίοι ἄν, « Πλάτ. » Πλάττοντι λόγους εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι, « αὐτ. » Ἐν τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστι τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους εἰσιέναι, « Δμ., ὑποκρίνεσθαι, παριστάνειν. » Εἰσιέναι γραφὴν (ἢ περὶ γραφῆς, ἀγῶνα κτλ.), « αὐτ. 3) ἐμβαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ων εἰς τὸν οἶκον φίλων,(ἀσθενοῦς κτλ.) πρὸς ἐπίσκεψιν. »Εἰσ᾽ἰμενπαρὰ τὸν Σωκράτη,« Πλάτ. »Αἰσχύνῃ γὰρ ἠρεῖδουν σφῶν αὐτῶν, εἰσιόντες παρὰ φίλους,« Θκ. »Εἰσιέναι ὡς ἐμέ,« Ξεν.(ἢ κατ᾽ἄλλ.ἐκδχ.) »Διόνυσος εἴσεισι πρὸς αὐτὴν(τὴν Ἀριάδνην),« αὐτ. 4) (τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ. ἑλλ.) μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, φαντάζομαι. κυριεύομαι ἀπό.« Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγεα εἰσῆει ἀνάγνωσις αὐτοῦ, « Ἡρ. » Ἀπὸ δὲ τοῦ Αἰτωλικοῦ πάθους αὐτὸν ταῦτα ἐσῆει,« Θκ. » Ἐπεάν σφεας εἰσίῃ οἶστρος, « Ἡρ. » Πάνυμοι ἐλεεινὸν ἐσῆει, « Πλάτ. » Ἀλλά τις αὐτῷ πάθος εἰσῆει, « Δ. Κάσ., (παρβλ. Εἰσέρχομαι.).

Εἰσ·ειργνυμι(-ειργω), Μ. εἴρξω,. Ἐγκλείω, ἐμπερικλείω.

Εἰσεκέλσαμεν, Π. γ᾽. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσκέλλω.

Εἴσελασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσελαύνειν (ἐμβαίνειν ἐφ᾽ἵππου), ἔφοδος (ἐφόρμησις) ἢ πομπὴ (παράταξις) ἱππικοῦ ὁμίλ.

Εἰσελαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος πρὸς) εἴσελασιν, θριαμβευτικος. » Ἀγὼν —, « Πλίν., ὁ τελούμενος πρὸς τιμὴν Ὀλυμπιονίκου ἐπιστρέφοντος εἰς τὴν πατρίδα του, [ἐκ τοῦ

Εἰσ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώχνω (κυρ.) ζῶον νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ μανδρί του, ὁδηγῶ. 2) (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) ἐμβαίνω ἵππιος ἢ μὲ ὄμαξαν ἢ μὲ πλοῖον· ἐμβαίνω ἐν ὁριάμβῳ· ε᾽σβάλλω (εἰς ἐχθρικὸν τόπον).

Εἰσέλευσις [εἰσέρχομαι], εως (ἡ). ἔμβασμα.

Εἰσελεύσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ

Εἰσελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσέρχομαι.

Εἰσ·έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Εἰσεῖλκυσα κτλ.). Τραβῶ (Σύρω) τι ἢ τινα μέσα εἰς.

Εἴσ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι(ἀόρ. Εἰσενέβην κτλ.). Ἐμβαίνω εἰς (πλοῖον), ἐμβαρκάρομαι.

Εἰσ·εμ·πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὑπάγω πουθενὰ ὡς ἔμπορος.

Εἰσενεγκεῖν, ἀόρ. ϐ᾽. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσφέρω.

Ἐσέπειτα (ἀντὶ Εἰς ἔπειτα), ἐπίρ. Διὰ ὕστερον, ὑστερώτερα· εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἰσ·επι·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι(φθάνω ἢ διατρίβω) εἴς τινα τόπον ὡς ξένος.

Εἰσέπτη καὶ

Εἰσέπτατο, γ᾽. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Εἰσίπταμαι.

Εἰσ·έργνυμι(-έργω), Μ. ἐρξω, = Εἰσείργνυμι.

Εἰσ·έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Εἰσέρπυσα κτλ.). Ἐμβαίνω (Χώνομαι) πουθενὰ συρόμενος.

Εἰσερρύην, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. τοῦ Εἰσρέω.

Εἰσ·ερῶ, Μ. ερήσω (ἀόρ. Εἰσήρησα), = Εἰσφθείρομαι, ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς κακόν τινος ἢ καὶ ϐλικόν μου, (συγχ. τῷ Εἰσγέρω καὶ Εἰσρέω).

Εἴσερσις [εἴς, ἐρῶ], εως (ἡ). ἔνερσις, θηλύκωμα.

Εἰσ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Εἰσῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ. παρὰ μὲν Ποιητ. μονήν, παρὰ δὲ λογογρ. πρόθετ.) Ἐμβαίνω (» Εἰσῆλθε χ᾽ ἐξῆλθεν ἐφ᾽ ἡμᾶς, « Γρφ., διέτριψε πολὺν καιρὸν [ἔζησε πάντοτε] μαζῆ μας [καὶ μτφμ.] » Καὶ τῶν προαύλων τὰς εἰσελθούσας καταδαπανηθείσας, « Ξεν., ὅσαι ἐμϐῆκαν εἰς τὸ ταμεῖον). παρουσιάζομαι (εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ δικαστήριον κτλ.)· ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου (ἀσθενοῦς κτλ.). (μτφμ.) λαμϐάνω μέρος εἴς τι, ἐγκαταλέγομαι (» Εἰς τοὺς ἐφήϐους [» Εἰς τὸ ϐουλευτήριον, » Εἰς τὰς σπονδὰς]—,« Ξεν., Αἰσχ., Θκ.). (τρτπρσ) μὲ ἔρχεται, μοῦ ἔρχεται κατὰ νοῦν, ἐνθυμοῦμαι κτλ. » Ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον, γέλως εἰσῆλθε αὐτίκα ὡς εἴη τέρας, « αὐτ. (παρβλ. Ἔσε μι).

Εἰσεσθαι, μσ. ἀόρ. ϐ᾽. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσίημι.

Εἰσέτι (ἀντὶ Εἰς ἔτι), ἐπίρ. Ἕως τῶρα, ἀκόμη ἕως τῶρα.

Εἰσ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ᾽. καὶ ὅστ. ἐκ ϐ᾽.) Προμηθεύω τι ἀφθόνως εἰς τινα.

Εἰσ·ευ·φημι, Μ. εἰσεφ·ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εἰσαφημι.

Εἰσέφρουν, παρτ. τοῦ Εἰσρρέω, ἢ Ἀττ. ἀντὶ Εἰσεφέρουν, παρτ. τοῦ Εἰσφορέω.

Εἰσ·έχω, Μ. ξω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξέχω, ὁηλ.) ἐκτείνομαι (προχωρῶ) εἰς τὰ ἔνδον, ἐμβαίνω. » Κόλπος ϑαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, « Δ. Χρσ. » Εἰς τὸν εἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος, « Ἡρ.

Εἴση (ἡ), Π. ἀντὶ Ἴσῃ, ϑῃλ, τοῦ Ἶσος, ὅμοιος· ὁμαλός· (συγκρ.) στρογγυλός· (τρπ.) ἡσυχος· δίκαιος. » Δαΐς—, « Ὅμ. ὅπου ὅλοι οἱ σύνδειπνοι λαμϐάνουν ἴσας μερίδας. » Ναῦς—, « αὐτ., ἡ ἰσόρροπος, (ἐπμ.) καλοκαμωμένη.

Εἰσ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (κυρ.) Ὁδηγῶ τινα πρὸς τὰ ἔνδον, τὸν φέρω εἰς τὸν δρόμον του, (συνηθέστ. τρπ.) παρακινῶ (δίϐων πρῶτος τὸ παράδειγμα), συμϐουλεύω, διδάσκω· ἐξηγῶ· δίδω σχέδιον, προτείνω.

Εἰσήγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰσηγήσεως· πρότασις, σχέδιον.

Εἰσήγησις, εως (ἡ). ὁδήγησις· παρακίνησις· διδασκαλία· συμϐουλή.

Εἰσηγητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ εἰσηγούμενος (διδάσκων) τι, ὁδηγός, συμϐουλος, παρακινητής κτλ.

Εἰσηγητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) εἰσήγησιν, παρακινητικός.

Εἰσ·ηγορέομαι-οῦμαι. Μ. ήσομαι. Συνομιλῶ ἢ Κριτολογοῦμαι μετά τινος.

Εἰσηγορία (ἡ). ἐγκάλεσμα, κατηγορία.

Εἰσῆειν, παρε. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσ·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Εἰσ·ηθίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι μέσα περνῶντας τὸ ἀπὸ πανί· (ἰατρ.) ἐμϐάζω διὰ τοῦ κλυστῆρος.

Εἰσήκω, Μ. ήξω, = Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω κτλ. (ἴδε Εἰσικνοῦμαι).

Εἰσηλάμην, ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσάλλομαι.

Εἰσῆλθον, ἀόρ. ϐ᾽. τοῦ Εἰσέρχομαι.

Εἰσηλύσ(λύ)σιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ ἔμϐασμα, (Γαλλ.) **droit d' entrée.**

Εἰσῆλυσα (ἡ), Π. ἀντὶ Εἰσέλευσις.

Εἰσῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσῆειμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσφέρω.

Εἰσήρρησεν, Ἀττ. ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσέρρω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰσέφρησεν.

Εἰσ·ηχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐνηχέομαι, ἐνωτίζομαι, ἀκούω.

Εἴσθα, Αἰολ. Π. ἀντὶ Εἶς, ϐ᾽. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς, ἢ (μᾶλλ.) τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Εἶμι.

Εἴσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἧμαι ἢ Ἧσμαι.

Εἴσθεσις [εἰστίθημι], εως (ἡ), = Εἰσαγωγή, ἔναρξις (ποιήματος κτλ.), προοίμιον.

Εἰσ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Εἰστρέχω.

Εἰσ·θλίϐω, Μ. ϑλίψω. Ζουλίζω τι (νὰ ἔμϐῃ μέσα ἢ) ἀνάμεσα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνθλίϐω.

Εἰσ·θρώσκω, Μ. ὁρσοῦμαι (ἀόρ. Εἰσέθορον κτλ.), Π. πηδῶ (ῥίπτομαι [χύνομαι] μὲ ὁρμὴ) μέσα.

Εἶσι, γ᾽. πλθ. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Εἶσι, γ᾽. ἐν. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Εἰσιδεῖν, ἀόρ. ϐ᾽. τῆς ἀπαρ. καὶ

Εἰσιδέσκον, Δ. Π. ἀντὶ Εἰσιδόμην, μσ. ἀόρ. ϐ᾽. τῆς ὁρς. τοῦ Εἰσοράω.

Εἰσ·ιδρύω, Μ. ύσω, = Ἐνιδρύω, ἐγκαθιδρύω.

Εἰσίζομαι (χ. Μ.), Π. κάθημαι μέσα (τοποθετοῦμαι) εἰς.

Εἰσ·ίημι, Μ. εἰσήσω, = Εἰσπέμπω, εἰσάγω, ἐμϐάζω ἢ ὠρίνω νὰ ἐμϐῇ τι.

Εἰσίθμη (ἡ), Π. [εἴσειμι], = Εἴσοδος.

Εἰσικνέομαι-οῦμαι, Ν. ίξομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω, Ἐμϐαίνω) μέσα, διαπερνῶ. »Ἀσκραίων ἐσικέσθαι κώμην, « Ἀθ. (καὶ πθ. πλὴν σπντ.) »Εἰσικνουμένη ϐέλει,« Αἰσχλ., τρυπημένη, διαπερασμένη.

Εἰσ·ιππεύω, Μ. εὐσω. Ἐμϐαίνω ἵππιος, Εἰσελαύνω.

Εἰσίπταμαι, Μ. εἰσ·πτήσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Πετῶν ἐμϐαίνω εἰς.

Εἰσιτέον, θετ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσιτήριος (ὁ, ἡ), [εἴσειμι]. ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸ ἔμϐασμά (καὶ τρπ. εἰς τὴν ἀρχήν) τινος. » Λόγος —, « Αξ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς τὴν ἄφιξιν (εἰς τὴν ὑποδοχὴν) ἐπισήμου τινός ἀνδρός. « Εἰσιτήρια (τά), (ἐνν. ἱερά) τὰ τελούμενα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἢ κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἄρχοντός τινος.

Εἰσιτητέον, θετ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσιτητὸς καὶ Εἰσιτὸς, ἡ, όν. (τόπος) Ὅπου δύναταί τις νὰ ἐμϐῇ.

Εἰσίτω, ϐ᾽. ἐν. πρσ. τῆς πρατ. καὶ

Εἰσίω, ῃς, ῃ, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσ·καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ μέσα εἰς.

Εἰσ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα (νὰ ἔμϐῃ) μέσα. (ἐν γέν.) = Προσκαλῶ. » Ἰατρὸν (» Μάρτυρας)—, « Ἱππκρ., Ἀρατφ.

Εἰσ·κατα·ϐαίνω, Μ. ϐήσομαι. Καταϐαίνω μέσα εἰς, ἐμϐαίνω (κυρ. εἰς ὑπόγειον).

Εἰσ·κατα·δύνω(δῦω), Μ. δύσω, Π. χώνομαι (τρυπόνω) μέσα εἰς.

Εἰσ·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω, Π. = Ἐγκατατίθημι.

Εἰσ·κειμαι, Μ. κείσομαι, = Ἔγκειμαι, κείτομαι (εἶμαι ϐαλμένος, τοποθετημένος) μέσα εἰς.

Εἰσ·κέλλω, Μ. κέλσω. Ἀράζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.

Εἰσ·κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Προσκαλῶ τι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

να διὰ τοῦ κήρυκος νὰ ἔμβῃ μέσα (νὰ παρουσιασθῇ).

Εἰσ·κλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (Λυγίζω) τι πρὸς τὰ ἔνδον. » Τρίχας (βλεφάρων) εἰσκλωμένας, « Δσκρ.

Εἰσ·κλείω, Μ. είσω, = Ἐγκλείω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰσκυλίω.

Εἰσ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω τι καὶ τὸ φέρω μέσα εἰς, (τρπ.) ἀπατῶ, παρασύρω.

Εἰσ·κλύζω, Μ. κλύσω. Κινῶ ὑγρόν τι μέσα εἰς (π. χ.) ἀγγεῖον ἵνα τὸ ξεπλύνω.

Εἰσ·κλύω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Εἰσακούω, ἐνωτίζομαι.

Εἰσ·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εἰσνέω.

Εἰσκομιδὴ (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ-

Εἰσ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μέσα, ἐμβάζω. »Ὁ χιλίαρχος ὁ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων, « Αἰλ. (καὶ μσ.) » Τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο, « Θκ. »Καὶ οὗτοι μὲν, ἐπιόντος πολλοῦ στρατοῦ ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, εἴς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη, ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν, « αὐτ.

Εἰσ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐμβάζω (καὶ μσ. ἢ πθ.) Ἐμβαίνω (κυρ. διὰ μέσου στενοῦ), εἰσδύω, εἰσχωρῶ.

Εἴσκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσκρίνειν ἢ εἰσκρίνεσθαι, εἰσχώρησις.

Εἰσ·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι πρὸς τὰ ἔνδον, κτυπῶν ἐμπήγω (σπρώχνω).

Εἰσ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ.

Εἰσ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφων τι κυκλοειδῶς τὸ ἐμβάζω, (ὅθεν ἐπὶ θεάτρου) στρέφω τι διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς πρὸς τὸ ὄπισθεν τῆς σκηνῆς μέρος ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπουν πλέον οἱ θεαταὶ, (παρβλ. Ἐκκυκλέω). ||. (μσ.) περιστρέφομαι, καταγίνομαι.

Εἰσκύκλημα (τὸ), τὸ ἄλλ. Ἐκκύκλημα, μηχάνημά τι θεατρικὸν (ἴδε τὸ προηγ.).

Εἰσ·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίων ῥίπτω (ἐμβάζω) τι μέσα εἰς, (τρπ.) περιπλέκω, (μσ.) περιπίπτω.

Εἰσ·κύπτω, Μ. κύψω, = Ἐγκύπτω.

†Εἴσκυρσις, εως (ἡ), (ἐξελλην. τοῦ Ατν.) incursus, εἰσβολὴ, ἐπιδρομή.

Ἔσκω (χ. Μ., παρτ. Ἤϊσκον), Π. [†εἴκω ἢ ἴσος]. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) ὁμοιάζω (παρομοιάζω) τι μέ· (συνκδχ. μὲ ἀπαρ. ἐκ δ') νομίζω, συμπεραίνω. ||. (ἀμτβτ. ἢ κατ' ἔλλ. τῆς αἰτ. μὲ δοτ.) φαίνομαι, ὁμοιάζω. » Τάδε νυκτὶ ἔσκει, « Ὀδ. Υ.

Εἰσ·κωμάζω, Μ. άσω. (πάντοτε σχεδὸν μτφορ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ὡς κωμαστὴς (μεθύων ϗ περιφερόμενος τὰς ὁδοὺς μετὰ μουσικῆς), (ἐπμ.) ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν καὶ ἀτάκτως καὶ (ἐν γέν.) πρὸς κακὸν τῶν ἐνοικούντων, (παρβλ. Εἰσφθείρομαι).

Εἰσ·λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (Κτυπᾷ ἡ λάμψις μου) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Εἰσ·λεύσσω, Μ. λεύσω, Π. = Εἰσοράω, ἐμβλέπω.

(Εἰσ·μάομαι), Μ. μάσομαι, Π. ἐγγίζω κατὰ βάθος (μτφορ.). » Μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμὸν, « Ἰλ. Ρ., μὲ ἐλύπησε κατάκαρδα, (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ

Εἰσ·μάσσω(ττω) καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. μάξω, -ομαι. Ψηλαφῶ (Ἐγγίζω, Πασπατεύω) τι ἔσωθεν, (ὅθ.) χόνω ἐπὶ τούτῳ τὴν χεῖρα ἢ τὸ δάκτυλον, (παρβλ. Εἰσ·αφάω). 2) (μσ.) σφογγίζομαι εἰς. » Ἐσεμάξατο χεῖρας ἐς κόλπον, « Θκρ.

Εἰσ·ματτεύομαι, Μ. εύσομαι, = Εἰσμάττομαι, ψηλαφῶ τι ἔσωθεν.

Εἰσ·νέω, Μ. νεύσομαι καὶ

Εἰσ·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Ἐμβαίνω που κολυμβῶν.

Εἰσ·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ.) = Κατανοῶ, παρατηρῶ, βλέπω, ἐξανοίγω.

Εἰσ·οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω (Ὑπάγω) μέσα εἰς, ἐμβαίνω· (ἐκκλησ.) κάμνω εἴσοδον.

Εἰσ·οδιάζω, Μ. άσω. Συνάζω (κυρ. τὰ εἰσοδήματα τῶν προϊόντων μυ), θησαυρίζω.

Εἰσόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατὰ) τὴν εἴσοδόν τινος, = Εἰσιτήριος, (ὅθ. ||. Εἰσόδιον (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν εἴσοδον σημαντικοῦ τινος ὑποκειμένου. ||. (πλθ.) Εἰσόδια (τὰ), « Γρφ., τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι.

Εἴσοδος (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβαίνειν ϗ τὸ μέρος δι' οὗ ἐμβαίνει τις, ἔμβασμα, θύρα· προαύλιον. 2) = Εἰσφορὰ ἡ Πρόσοδος, εἰσόδημα, δόσιμον.

;Εἰσ·οιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκω, (εἰς τὸν Ἀρετ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξοιδέω).

Εἰσ·οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμβάζω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου, (συνκδχ.) τὸν κάμνω φίλον (οἰκεῖόν) μου.

Εἰσ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνοικῶ, κατοικῶ ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω που.

Εἰσοίκισις, εως (ἡ). κατοίκησις· κατοικία.

Εἰσ·οικίζω,, Μ. ίσω, = Ἐγκατοικίζω, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ που.

Εἰσοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Εἰσοικισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσοικίζειν ἢ εἰσοικίζεσθαι.

Εἰσ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω τι μέσα εἰς τοῖχον κτλ. οἰκοδομούμενον. »Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ (τὸ τεῖχος) πλίνθους,« Θκ.

Εἰσοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εἰσφέρω.

Εἰσ·οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) ἀντὶ Εἰσπορεύομαι.

Εἰσόκε(κεν), ἀντὶ Εἰς ὅ κε, Π. (μὲ ὑποτ. ἢ μέλλ. ὁρς.) Ἕως ὅτου.

Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα. 2) Π. μέλλ. τοῦ Εἶμι.

Εἰσ·ομόργνυμι καὶ (μσ.)-υμαι, Μ. ομόρξω, -ομαι, Π. ἐντυπόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Εἰσόπιν [εἰς, †ὄψ], ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) Ἔπειτα, κατόπιν, εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἰσοπίσω, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ μέλλον· εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἴσοπτος (ὁ, ἡ), [εἰσοράω]. ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην (χαμηλὴν θηλ.) θέσιν ὥστε νὰ φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ πέριξ ὑψηλότερα μέρη.

Εἰσ·οπτρίζω [εἴσοπτρον], Μ. ίσω. Εἰκονίζω (Δείχνω) τὰ ἀντικείμενα ὡς καθρέπτης. » Τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζει, « Πλ. ||. (μσ.) βλέπω τὸ πρόσωπόν μου (κυττάζομαι) εἰς τὸν καθρέπτην. » Παρὰ λύχνον μὴ ἐσοπτρίζου, « Ἰάμβλ.

Εἰσοπτρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ φαινόμενος εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ) ἔσοπτρον, εἰσοπτροειδής.

Εἰσοπτρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Εἴσοπτρον.

Εἰσοπτρισμὸς (ὁ). τὸ εἰσοπτρίζειν ἢ εἰσοπτρίζεσθαι.

Εἰσοπτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ-

Εἴσοπτρον (τὸ), = Κάτοπτρον, καθρέπτης, [ἐκ τοῦ

Εἰσ·οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Εἰσεῖδον κτλ.). Βλέπω (Κυττάζω) τι μὲ προσοχὴν (μὲ σέβας, μὲ πόθον), (κοιν.) βλέπω μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια, θεωρῶ· παρατηρῶ, (συνκδχ.) προσέχω. »Τὸν νῦν ἴσα θεῷ εἰσορώσαιν,« Ὀδ. Ο., τὸν κυττάζουν 'σα θεῷ. »Εἰσόρα μὴ σκέψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς, « Σοφ. »Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα,« Θκρ. »Τὸ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες, « αὐτ. » Καλὸς (» Ἐλεινὸς) εἰσορᾷν,« Πίνδ., Αἰσχλ., ἀντὶ Τὴν μορφήν.

Εἰσ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ κατά τινος· ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν εἰς.

Εἰσ·ορμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐγκαθορμίζομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα.

Εἰσ·ορούω, Μ. ορούσω, Π. = Εἰσθρώσκω.

(Εἶσος ἢ Ἐΐσος), Π. ἀντὶ Ἴσος, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.), ἴδε Ἐΐση.

Εἰσότε (ἀντὶ Εἰς ὅτε), ἐπίρ. Ἕως ὅτου.

Εἰσ·ογετεύω, Μ. εύσω. Ἐμβάζω (Κάμνω νὰ χύνεταί) τι δι' ὀχετοῦ εἰς.

Εἰσοχὴ (ἡ), [εἰσέχω]. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξοχὴ, κοίλωμα. »Ἐν ταῖς δίχα σχισθείσαις πέτραις τὰς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοχὰς ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχαῖς οὕτως ὥστε κἂν συναρμοσθῆναι δύνασθαι, « Στρ.

Εἴσοψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσορᾷν, παρατήρησις· (συνκδχ.) παράδειγμα.

Εἰσ·παίω, Μ. παίσω, Π. = Εἰσθρώσκω, Εἰσορμῶ, Εἰσπηδῶ.

Εἰσ·παρα·δύομαι, Μ. δύσομαι, = Παρεισδύομαι.

Εἰσ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα· ἐμβάζω.

Εἰσ·περάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) Περνῶ πουθενὰ, περνῶ μέσα.

Εἰσ·πέτα(το)μαι, = Εἰσίπταμαι.

Εἰσ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν) μέσα.

;Εἰσ·πίμπλημι, Μ. πλήσω, = Ἐμπίμπλημι.

Εἰσ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Εἰσέπεσον κτλ.). Πίπτω (Ῥίπτομαι) μέσα εἰς, Ἐμπίπτω, εἰσβάλλω, ἐφορμῶ. »Εἰς εἱρκτὴν εἰσέπεσε, « Δ. Κάσσ., τὸν ἔρριψαν εἰς. (καὶ μτνμ.) » Ξυμφορὰν (» Γῆρας) ἐμπεσοῦσα, « Εὐρ., περιπεσοῦσα.

Εἰσ·πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Εἰσπίπτω.

Εἰσ·πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Ἐμβαίνω πλέων (μὲ πλοῖον) μέσα εἰς (κόλπον ἢ λιμένα). »Εὔξενον πόρον εἰσεπλεύσαμεν,« Εὐρ. » Εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας, « Ἀρςτ. »Ὅπως μηδὲν τοῖς Μεγαρεῦσιν εἰσπλέοι τῶν ἐπιτηδείων, « Ξεν.

Εἰσ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπίμπλημι.

Εἴσπλοος-ους, ου (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπλέειν, τὸ ἔμβασμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα. »Δεδόχθαι.. δοῦναι αὐτῷ προξενίαν.. ϗ εἴσπλουν εἰς πόλιν,« Ἐπγρφ. 2) τὸ μέρος διὰ τοῦ ὀπ. εἰσπλέει τις, ἢ εἴ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοδος τοῦ λιμένος. « Τὰ τῆς Πύλου ἔξω τοῦ ἔσπλου πρὸς τὸ πέλαγος ἁλίμενα ὄντα, « Θκ.

Εἰσ-πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω (Φυσῶ) μέσα εἰς· τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου, βοφῶ τὸν ἀέρα, ἀναπαίνω, (ἀντίθ. τῷ Ἐκπνέω). » Ὁ καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ, Ἀρετ. 2) (τρπ.) ἐμπνέω ἔρωτα, (ὅθεν

Εἰσπνήλας, α, Δ. ἀντὶ Εἰσπνήλης, ου καὶ

Εἴσπνηλος (ὁ), (Ἀκχων.) ὁ ἐραστής, (παρθλ. Λίτης).

Εἴσπνοὴ (ἡ). ἡ εἴσπνευσις (τὸ βούφημα) τοῦ ἀέρος, ἀναπαμός· ἔμπνευσις.

Εἴσπνοος-ους, ου (ὁ). ὁ ἐμπεριέχων πνεῦμα (ἄνεμον), φουσκωμένος

†Εἰσ-ποδίζω, Μ. ἰσω, = Εἰσβαίνω ἢ 2) ἀσφαλμ. ἀντὶ Γεισποδίζω.

Εἰσ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς, εἰσάγω, ἐμβάζω, (τρπ.) συνίζω. πρξεινῶν (κυρ.) κάμνω θετὸν υἱὸν τινος (καὶ ‖ [μσ.] υἱοθετῶ αὐτὸς ἐγὼ) τινα παρθλ. Ἐκποιέω). (ἐν γέν.) οἰκειοποιοῦμαι. ‖ (πθ.) υἱοθετοῦμαι κτλ., (σπν.) παρεισδύομαι.

Εἰσποίησις, εως (ἡ). υἱοθέτησις· οἰκειοποίησις.

Εἰσποιητὸς ἡ Εἰσποίητος, ἡ ἧ ος, ὀν ἢ ον. Ὁ υἱοθετηθεὶς ὑπό τινος, ψυχοειδὴς ἢ ψυχοκόρη.

Εἰσπομπὴ (ἡ), [εἰσπέμπω]. στάλσιμον μέσα, εἰσαγωγή.

Εἰσ-πορεύω, Μ. εὐσω. Εἰσάγω ('Οδηγῶ μέσα) τινά, ἐμβάζω. ‖ (συνηθέστ. τὸ μσ.) ὑπάγω μέσα εἰς, ἐμβαίνω.

Εἰσ-πορίζω, Μ. ἰσω, = Πορίζω, προμηθεύω.

Εἰσπρακτέον, θετ. τοῦ Εἰσπράσσω.

Εἰσπράκτης, ου καὶ

Εἰσπράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ εἰσπράττων (συνάζων, [κυρ.] τὰ δοσίματα), (Τουρκ.) ταξιλτζῆς.

Εἴσπραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπράττειν, σύναξις τῶν φόρων κτλ.

Εἰσ-πράσσω(ττω) καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. πραξω,-ομαι. Συνάζω (ἐν γέν.) χρέος (ἰδιαιτ. δὲ) φόρους· (ἐπμ.) 'παίρνω μὲ βίαν. ‖ (πθ.) πληρόνω(ἀποδίδω) βιασμένος. «Ταύτην εἰσπράττεσθαι τὴν δίκην. « Γργ., ὑποφέρει (καθυποβάλλεται εἰς) αὐτὴν τὴν τιμωρίαν.

Εἰσπτάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β', τῆς μτχ τοῦ Εἰσίπταμαι.

Εἰσ-πτύω, Μ. πτύσω, = Ἐμπτύω.

Εἰσ-ρέω. Μ. ρεύσομαι καὶ ρυήσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) μέσα εἰς. » Τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων πόντον. « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » Ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες ἐς τὴν πόλιν, « Ακ. » Εἰσερρύη νόμισμα εἰς τὴν Σπάρτην, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Πόθος εἰσερρύη πάντας εὐνομίας, « αὐτ.

Εἰσρὸὴ (ἡ) καὶ

Εἴσροος-ους, ου (ὁ). χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ μέσα εἰς. » Πνεύματος—, « Αἰλ.

Εἰσ-ρύομαι, Μ. ρεύσω (;), = Εἰσρέω, (Νικ. Χων.).

Εἴσρυσις, εως (ἡ), = Εἴσροος.

Εἰσ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Εἰσέλκω.

Εἶσαι, Π. ἀντὶ Εἶ ται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἔννυμι.

Εἰσ-τελέω, Μ. έσω, = Εἰσποιῶ. » Εἰς τοῦτο εἰστελεῖται τὸ γένος, « Πλάτ., εἰσάγεται, ἐγκαταριθμεῖται.

Εἰστήκειν, ὑπερσ. τοῦ Ἵστημι.

Εἰστιάσθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ Ἑστιάω.

Εἰσ-τίθημι, Μ. εἰσθήσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι μέσα εἰς, ἐμβάζω. » Ἐς φρεῖον αὐτὸν ἐσθέμενοι, « Πλ. (καὶ ἔλλ.) » Ἐσθέμενοι (ἐνν. εἰς τὴν ναῦν) σῖτα ἐξέπλευσαν, « Ξεν. (καὶ μὲ δοτ.) » Ὅσα δ' ἀκοαῖς εἰσεθέμην, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἤκουσα.

Εἰσ-τιτρώσκω, Μ. εἰσ-τρώσω, Ὗδε Ἐστιτρώσκω.

Εἵστο, Π. ἀντὶ Εἶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.

Εἰσ-τρέχω, Μ. εὐσω. Ῥίπτω βέλη (κτλ.) ὁ ἀ τοῦ τοίχου μέσα εἰς. ‖ (μσ. ἢ πθ.) τινάζομαι (ῥίπτομαι) ὡς σαγίττα μέσα εἰς. « Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς εἰστοξεύονται, « Ἰλ., (παρθλ. Εἰσακοντίζω).

Εἵστοτε (ἀντὶ Εἰς τότε), ἐπῤ. Π. διὰ τότε, ὅσον διὰ τότε, δι' ἐκεῖνον τὸν καιρόν.

Εἰσ-τρέπω, Μ. τρέψω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐκτρέπω) Γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον, στρέφω τὸ ἔξω μέσα.

Εἰσ-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω ἐσωτερικῶς.

Εἰσ-τρέχω, Μ. θρεξω,-ομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Εἰσέδραμον κτλ.). Τρέχω ('Εμβαίνω τρέχων) μέσα εἰς. »Ὅπως, ὁπότε πύλαι τινὲς ἀνεῳγθεῖεν.., πρῶτοι ἐσδράμοιεν, « Θκ.

Εἰσ-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ ἢ ἐμβαίνω (Χώνομαι μὲ τρόπον, Παρεισδύομαι) μέσα εἰς, (κοιν.) τρυπόνω, (παρθλ. Ἐκτρυπάω).

Εἰσ-φαίνω, Μ. φανῶ. Γνωστοποιῶ, φανερόνω· (συνηθ.) ἐγκαλῶ, καταμηνύω.

Εἰσ-φέρω, Μ. εἰσ-ωίσω (ἀόρ. Εἰσήνεγκα κτλ.). Φέρω τι μέσα εἰς, ἐμβάζω. » Οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Σῖτον εἰσενεγκάμενοι, « Θκ. » Τοῦτο γὰρ (τὸ ὕδωρ) πλεῖστον εἰσφέροντες, « Ἀρστ. 2) παραστήνω εἰς τὸ θέατρον κτλ., (μτνμ.) ἀναφέρω (εἰς τὸ σύγγραμμάμου), (ἐν γέν.) παρουσιάζω. » Ὁ συγγραφεὺς οὐ μόνον ψεῦδος εἰσήνεγκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ψεῦδος ἀπίθανον, « Πλ. (καὶ μσ.) » Καὶ τὸν ἴδιον βίον ἀκόλουθον εἰσφέρεται τοῖς εἰρημένοις, « αὐτ. (παρθλ. Παρέχω). » Εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐριννύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων, « Σχλ, Ἀρστ. 3) προτείνω. »Νόμον («Γνώμην, » Δόγμα) εἰσφέρειν, « Ῥτρ. (καὶ πθ.) » Τοὺς εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτάς, « Πλθ. 4) ἀναφέρω. »Ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον, « Ἀρστ. »Οὐκέτι εἰσήνεγκαν περὶ αὐτῶν εἰς τὰς βουλάς, « Θκ. (ἢ ἔλλ.) » Τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνθρωποι κρίνοιντο, « Ἠρ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Εἰσοίσομεν Σωκράτει, « Πλάτ. 5) συντελῶ, συνεισφέρω. » Τότε πρῶτον εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν 200 τάλαντα, « Θκ. » Ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγεῖν ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, « Πλ. » Ἐπιθυμῶ τούτῳ ἔρανον εἰσενεγκεῖν, « Ξεν. (καὶ ἔλλ.) » Τῷ πώποτε εἰσήνεγκα; « Δμ. (ἢ τρπ.)» Πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν εἰσενεγκών, « Χρσ. (καὶ μτ.) « Πᾶσαν εἰσφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν, « Πλθ. » Τοσοῦτον χαρίτων καὶ ἡδονῆς (ἐν οἷς φησιν) εἰσηνέγκατο, « Ἀρστ. 6) ἐβγάλω νόμον (συνήθειαν κτλ.). »Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων, Ξεν. » Δόγμ' εἰσφέρεις καινοὺς ἀεί, « Εὐρ. 7) πριξενῶ. »Δειλίαν εἰσφέρει ὁ νόμος οὗτος, « Εὐρ. » Ἠτυχίαν εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις, « Πλ. 8) μεταχειρίζομαι. »Τίνας ἀρετὰς (λόγους) εἰσενήνεκται; « Δ. Ἀλ., (παρθλ. Εἰσάγω).

Εἰσ-φθείρομαι, Μ. φθεροῦμαι (ἀόρ. Εἰσεφθάρην). 'Εμβαίνω πουλενὰ πρὸς φθορὰν (ἄλεθρον, δυστυχίαν) τοῦ μέρους ἐκείνου, (παρθλ. Εἰσκυμβάζω).

Εἰσ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσπορεύομαι, συγνάζω εἰς.

Εἰσφοίτησις, εως (ἡ), = Εἴσελευσις.

Εἰσφορὰ, ᾶς (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσφέρειν (κυρ. χρήματα), συνεισφορά. » Μεγάλας εἰσφορὰς εἰσενηνοχότι, « Δσ. 2) παρουσίασις. » Νόμου—, « Δ. Κασ.

Εἰσ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσφέρω, φέρω (κουβαλῶ, γδνω, ἐπισωρεύω) μέσα εἰς.

Εἰσ-φρέω, Μ. φρήσω, Ἀττ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Εἰσφορέω, ἡ Εἰσφέρω, ἐμβάζω. » Εἰσέρρουν τὸ στράτευμα, « Δι. » Οὐκ εἰσφρήσομεν, « Ἀρστφ., δὲν θ' ἀφήσωμέν τινα νὰ ἐμβῇ. (ᾗ ἀμτθ. ἡ ἔλλ.) » Εἰσέφρησαν (ἄλλ. Εἰσήρρησεν) εἰς τὴν οἰκίαν, « αὐτ., ἐμβῆκε (κρυφίως καὶ ἐπὶ κακῷ.)

Εἰσ-φύρω, Μ. .; Εἰσχωνεύω ὡς φύραμα (ζύμη).

Εἰσ-χειρίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Ἐγχειρίζω.

Εἰσ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Εἰσέχεα κτλ.), = Ἐγχέω. ‖ (μσ.) χύνομαι (ἐμβαίνω σωρηδὸν) μέσα.

Εἴσχυσις, εως (ἡ), = Ἀνάχυσις.

Εἰσ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω (Προχωρῶ) μέσα, διαπερνῶ.

Εἴσω ᾗ (σπνττ.) "Εσω [εἰς], ἐπῤ. ἡ πρόθ. (Τοπ.) Μέσα. » Εἴσω κομίζου καὶ σύ, « Αἰσχ. « Εἴσω μετ' ἐμοῦ ζεῦθ' εἵσθη, « Ἀρστφ. (καὶ μὲ γεν.) » Εἴσω τοῦ τείχους ἀπῆει, « Ξεν. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, « Πλάτ. (ᾗ Π. μὲ αἰτ.) » Δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, « Ἰλ. Γ. (ᾗ χρον.) » Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, « Ἑρμ.

Εἴσωθεν, σπν. ἀντὶ "Εσωθεν.

Εἰσ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὠσω. Κουντῶ (Σπρώχνω) μέσα, χόνω (ἐμβάζω [ᾗ μσ.] ἐμβαίνω) μὲ βίαν.

Εἰσ-ωθίζω, Μ. ἰσω, (μτγν.) = Εἰσωθέω.

†Εἰσωνία (ἡ), Ζ. Ἰσωνία·

Εἰσωπὴ (ἡ), Π. θέα, ὄψις.

Εἴσωπος (ὁ, ἡ), Π. [εἰς †ὤψ]. ὁ κείμενος (ἢ ἔχων τι) πρὸ ὀφθαλμῶν (ὑπ' ὄψιν). » Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, « Ἰλ. Ο., ἐγράφησαν πρὸς (διότι πρωτοῦ τὰς εἶχον ὄπισθεν), (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Εἰσωποὶ ζωκελεσαν, « Ἀπολλ., ἴσια κατάντικρυ.

Εἶτα [εἶη, ταῦτα;], ἐπῤ. (χρν.), = Ἔπειτα, ὕστερον, μετὰ ταῦτα. »Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Πύδναν (κτλ.), εἶτα Θετταλίας ἐπέβη, « Δμ. » Καθίρπυσον νῦν εἰς Κεραμεικόν.—Εἶτα τί; « Ἀρστφ. 2) Ἀπορημ. (μὲ κάποιαν ἔμφ. καὶ εἰρων.) Καὶ ὕστερα! Αἴ! ᾗ ὕστερα;

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Εἰθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ αἰτιῶνται, οὐ λογιζόμενοι κτλ., « Ακ. » Εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται πειισθέντων ἡμῶν ἃ δεόμεθα, « Θκ. (καὶ ἐρωτηματ.) » Εἶτα τί τοῦτο; Ἀρχφ., ἢ τί μὲ τοῦτο; 3) Ἐξαιρετ. ἐκτὸς τούτου, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου. » Εἶτ' οὐκ οἶσθ' ὅτι; « Ξεν. » Κἄτα πῶς δυνήσομαι, ἄπειρος ἀθαλάττωτος ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν; « Ἀρχφ. 4) Ἐναντιωματ. » Εἴ σοι μηδὲν μετόν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ; « Ἀρχφ. (ἴδε καὶ τὸ παράδ. 3).

Εἶται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνυμι.

Εἴτε [εἴ, τε], σύνδ. ἐξαιρετ. (κατ' ἐναντ.), εἴτε—εἴτε, ἢ—ἤ. » Εἴτ' ἄρ' ὀγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης, « Ἰλ. Α. » Ἐβουλεύοντο εἴτε κατακαύσωσιν, εἴτε τι ἄλλο χρήσωνται, « Θκ. » Εἴτε δὴ συμβουλεύσαντός τευ, εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε, « Ἡρ. » Εἴτε ᾗ κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον, εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθείς, ἢ καὶ νὴ Δία χρημάτων βουλόμενος εὐπορῆσαι, « Διόδ.

Εἶτε, Π. ἀντὶ Εἴητε, β'. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

Εἴτεν, Ἰων. ἀντὶ Εἶτα.

Εἶτω, Π. ἀντὶ Ἔστω ἢ 2) Ἴτω.

Εἶφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ἅπασ.) ἀντὶ Εἶπε.

Εἰχέναι, Π. ἀντὶ Ἐοικέναι, ἀπαρ. τῶ Ἔοικα.

Εἶχον, παρτ. τοῦ Ἔχω.

Εἶω, Π. ἀντὶ Ἔω, Ὦ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Εἶω, Π. ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμι.

Εἰῶ, Π. ἀντὶ Ἐάω-ῶ, ἀφίω.

Εἴωθα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Ἔθω (παρτ. Εἰώθειν). Ἔχω συνήθειαν, συνειθίζω. ||. (ἡ μτχ.) Εἰωθὼς, υῖα, ός. Συνήθης, συνειθισμένος, (πλθ.) φίλος, οἰκεῖος. » Δὲ εἰωθότων ἐτῶν, « Πλάτ., μετά τινα ὡρισμένον ἀριθμὸν χρόνων. ||. (οὐδ.) » Τὸ εἰωθὸς, « τὸ σύνηθες, ἡ συνήθεια, (ὅθεν Εἰωθότως, ἐπίρ. (μτχ.) Συνήθως, κατὰ τὸ σύνηθες.

Εἴων, ας, α, ῶμεν ᾖ., παρτ. τοῦ Ἐάω.

Εἴως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἕως.

Ἐκ καὶ (πρὸ φων.) Ἐξ, πρόθ. (συντ. μόνον μὲ γεν. καὶ σημ. ἐν μέν συντ. 1) Τόπον, (δηλ.) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. κινεῖται ἢ ἄρχεται ἢ λαμβάνεται ἢ ἐξέρχεται ἢ (τρπ.) γίνεται (προέρχεται) τι, (κυρ. μὲν κατὰ κίνησιν) » Ἐκ Πύλου ἐλθὼν τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, « Ἰλ. Α. » Ἀναδῦναι ἐκ τῆς θαλάσσης, « Ακ. » Ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη, « Ἰλ. Τ. » Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Λξ. » Εἶκεν ἐκ χόλοιο μεταῤῥέψῃ φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Ε. » Ἐκ τῆς οὐρῆς λαμβάνεσθαι, « Ακ. » Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, « Ξεν. » Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, « αὐτ. » Οὔτ' ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενοι, « Θκ. » Ἐκ τῶν ζωστήρων φιάλας φορέειν, « Ἡρ. » Ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, « Ἰλ. Α. (ἢ κατὰ στάσιν ἀντὶ τῆς Ἐν, συνεμφαινομένης ὅμως πάντοτε κινήσεως) » Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑκομίζεσθαι, « αὐτ. » Οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς κήρυκα ἐκπέμψαντες, « αὐτ. » Τὸ ἐξ Ἐπιδαύρου τεῖχος ἐκλιπεῖν, « αὐτ. » Πυθόντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες, « αὐτ. » Ἐν τούτῳ δὲ καὶ οἱ ἐκ τοῦ πεδίου δρόμῳ ἔθεον, « Ξεν. » Καταβαίνοντές τινες τῶν ἐκ τοῦ ὄρους, « αὐτ. (Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ) » Ἐκ δίφρου καθήμενος, « Ἰλ. Σ., καθήμενος δηλ. ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε ἐξεῖχεν, (ἴδε ᾗ 4 2) Διάστημα. » Ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν, « Ἰλ. Θ. » Προσελάσαντες ἐξ ὅσου τις ἔμελλεν ἀκούσεσθαι, « Θκ. » Ἐξ ἀκοντίου βολῆς, « Ξεν. » Ἐξ εἴκοσι βημάτων, « Πλ. 3) (τρπ.) ἀρχὴν, καταγωγὴν (ἀπὸ πατρίδος ἢ γονέων), (ἐν γέν.) σχέσιν. » Ἦν δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχαῖον ἐξ Ἄργους, « Θκ. » Βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων, « Πλάτ. » Βασιλεῖς ἐκ βασιλέων, « αὐτ. » Οἱ ἐξ ἐκείνου, « Δμ., οἱ ἀπόγονοί τον. » Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ, « αὐτ. » Οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου, « Πλθ. » Οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοᾶς, « Πορφ. 4) τὸ Ἔξω, ἐκτὸς, μακράν. » Ἐκ μέσου γενόμενος, « Αἰσχ. » Ἐκ βελέων, « Ὀδ. Τ. » Ἐκ καπνοῦ, « αὐτ. » Ἐκ δίφρου καθήμενος, « Ἰλ. Σ. (ἴδε καὶ 1.), » Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, « Ἡλ., ἀντὶ τὸ ὑπὲρ ἄνθρωπον. » Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς, « Δμ., ἀντὶ ἀπανθρώπους. 5) Ἐξαίρεσιν ἢ ἐκλογὴν, (ἐπιμ.) προτίμησιν, ὑπεροχήν. » Ἐκ πολέων πίσυρας, « Ἰλ. Ο. » Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ, « Ἰλ. Δ. » Ἐκ πάντων προτιμῶνται, « Θκ. » Τὸ ἔτος ἐκ πάντων μάλιστα ἐκεῖνα δὴ ἄνασον ἐτύγχανεν ὄν, « Θκ. 6) χρόνου, (δηλ.) τὸν ὅρον (τὴν ἐποχὴν) ἀφ' οὗ ἄρχεταί τι. » Ἐξ ἀρχῆς (ὑπαρχῆς), « Αἰσχλ., Σοφ. » Ἐκ νέων, « Πλάτ. » Ἐκ παίδων, « Ξεν. » Ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, « Ἰλ. Ω. » Ἐκ πολλοῦ, » Ἐκ παλαιτάτου, » Ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, » Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, « Θκ. » Ἐξ ὀλίγου παραγγείλαναι, « αὐτ. » Ἐξ ἡμέρας, « Σοφ., Αἰσχ. » Ἐκ νυκτὸς (ᾗ) » Ἐκ νυκτῶν, « Ξεν. » Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, « Ὀδ. Μ. » Ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, « Δμ., ἀντὶ Ἐν τῷ. 7) τὸ ὕστερον τοῦ χρόνου, (ἀντὶ τῆς Μετά). » Ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστυκῶν, « Θκ. » Ἐκ πολέμου εἰρήνη, « αὐτ. » Ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, « Ἡρ. » Ἐξ ἀρίζα προῆγε τὸ στράτευμα, « Ξεν. » Ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν φίλων αὐτοῦ ἦν, « αὐτ. » Ἡμεῖς δὲ, ἀπαγαγόντες οὐ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε, « αὐτ. » Ἐκ τοῦ λοιποῦ, « αὐτ. (ᾗ πλθ.) » Ἐκ τῶν λοιπῶν, « Πλάτ., ἀντὶ Τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, τὰ περαιτέρω. » Ἔμελλε πλεῖν ἐκ χειμῶνος, « Πλ. » Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβοντα, « Σοφ. » Πόλεμον ἐκ πολέμου διώκων, « Πλ. » Κακὸν ἐκ κακοῦ, « Ὅμ. 8) μεταβολὴν. » Ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, « Ἡρ. » Ἐξ ἀρίζα προῆγε τὸ στράτευμα, « Ξεν. » Ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν φίλων αὐτοῦ ἦν, « αὐτ. » Ἡμεῖς δὲ, ἀπαγαγόντες οὐ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε, « αὐτ. » Ἐκ τοῦ λοιποῦ, « αὐτ. (ᾗ πλθ.) » Ἐκ τῶν λοιπῶν, « Πλάτ., ἀντὶ Τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, τὰ περαιτέρω. » Ἔμελλε πλεῖν ἐκ χειμῶνος, « Πλ. » Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβοντα, « Σοφ. » Πόλεμον ἐκ πολέμου διώκων, « Πλ. » Κακὸν ἐκ κακοῦ, « Ὅμ. 8) μεταβολήν. » Ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασι, καὶ ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων, ἔνδοξοι ᾗ γνώριμοι, « Δμ. 9) Αἰτίαν (ἢ ποιητικὴν, δηλ.) τὸ Γρ' οὗ καὶ Δι' ὅ. » Μήνιδος ἐξ ὀλοῆς, « Ὀδ. Γ. » Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστιν, « Ἰλ. Β. » Πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί, « Σοφ. » Ἐξ ὧν ἐφθείροντο, « Θκ. » Ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ ἡμαρτήθη καὶ ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς, « αὐτ. » Καὶ ἐκ τοῦ ταιούτου ἡ Σάμος ἐτειχίσθη, « αὐτ. » Ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην, « Ξεν. » Τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, « Ἡρ. » Ἐξ ἀνάγκης, « Σοφ. » Ἐκ τοῦ μηδὲν φρονεῖζειν, ὧν ἐχρῆν, « Δμ. » Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου, « αὐτ. ἀντὶ Κατὰ τόν. » Ἐκ τῶν νόμων, « Αἰσχ. » Ἐκ τῶν ξυγκειμένων, « Θκ. » Ἐκ κελεύσματος, « Αἰσχλ. » Ἐτύγχανεν ἐκ νόσου τινὸς ἐπισφαλοῦς ἐν φορείῳ κομιζόμενος, « Πλ. (ἢ Ὀργανικὴν καὶ ὑλικὴν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Οὐκ ἐκ ξύλων ποιεῦνται τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἐκ βιφθερέων « Ἡρ. » Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, « Γρφ. » Στράτευμα ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν, « Ξεν. » Στρατοπέδῳ ἐκ νεῶν ἐρυθέντι καὶ σκηνιδίων, « Θκ. » Ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, « Δμ. » Ἐκ δώδεκα ποιήσαντες τὸ βάθος τῆς φάλαγγος, « Ξεν. » Ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους, « Ἰσκρ. (ἔθ. 10) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Πατέρα τὸν ἐμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε, « Σοφ. » Ἐκ βίας μ' ἄγει, « αὐτ. » Ἐκ θυμῷ φιλεῦντι, « Θκρ. » Ἀσπάσασθαι ἐκ ψυχῆς, « Ξεν. » Ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, « Ἀρχφ. » Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου, « Θκ. » Τρόπων ἐξ οἵων, « αὐτ. » Ἐκ παντὸς τρόπου, « Ασ., Ἰσκρ. » Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, « Ξεν. » Ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, « Πλ. » Ἐκ τεκμηρίων σκοπεῖν τί μοι, « Θκ. (ᾗ ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐξ ἀγχιμόλου. « Ἰλ. Ω. » Ἐξ ἴσου, « Θκ. » Ἐκ τοῦ ὁμοίου, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἐκ τῶν ὁμοίων, « Πλάτ. » Ἐκ τῆς ἰθείης, « Ἡρ. » Ἐξ ἀπροσδοκήτου, « Θκ. » Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, « αὐτ. » Ἐκ τοῦ περιόντος, « αὐτ. « Ἐκ περιουσίας, « Ἀρστ. » Ἐκ τῶν δυνατῶν, » Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων « Θκ. « Ἐκ τῶν ἐνόντων, « Δμ. » Ἐξ ἑτοίμου. « Αἰσχ. » Ἐκ τοῦ εὑρεποῦς, « Θκ. » Ἐξ ὑστέρης, « Ἡρ. « Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, « αὐτ. » Ἐκ τρίτου, « Γρφ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ ἔξω ἢ μακρὰν (καὶ ἐπμ.) στέρησιν. » Ἐκβάλλω. 2) ἐξαίρεσιν, ἐκλογὴν ἢ προτίμησιν. » Ἐξαίρετος. 3) ἔμφασιν ἢ ἐπίτασιν, (δηλ.) τὸ ὅλως διόλου, ἐντελῶς. » Ἐκβαρβαρόω, Ἐκπικρος, Ἐξαλαπάζω κτλ. ||. (παρὰ ποιητ. Α'. τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα:) «Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο, « Ἰλ. Τ. » Περγάμου ἐκ κατιδών, « Ἰλ. Δ. (ᾗ παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) » Λαΐου ἴζε πίν ἐξ; « Σοφ. (Β'. τίθεται ἐκ παραλλ. ἢ περιττεύουσα, ἢ τροπολογοῦσα, ἢ προσδιορίζουσα ἀκριβέστερον τὴν σημασίαν ἄλλων πρθσ.) » Ἐξ οὐρανόθεν, « Ἰλ. Θ. » Ἐξ Αἰσύμηθεν, « αὐτ. » Ὑπ' ἐκ κακοῦ, « Ἰλ. Ν. » Ὑπ' ἐκ βελέων, « Ἰλ. Ρ. (ἴδε καὶ Διέκ καὶ Παρέκ)· (Γ. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ. » Ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων, « Ἰλ. Δ. » Ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκε, « Σοφ.

Ἐκβολεστάτα (ά), Δ. ἀντὶ Ἐκηβολωτάτη, θηλ. ὑπερθ. τοῦ

Ἐκβόλος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἐκηβόλος.

Ἠκέργος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκάς, ἔργον], ὁ μεμακρὰν τοξεύων, τοῦ ὁποίου τὰ βέλη ἐνεργοῦν μακρόθεν, (ἐπιτ.) = Ἐκηβόλος, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) [ἑκὰς εἴργω] ὁ μακρύνων ἀπό τινος τὸ κακὸν, (παρβλ. Ἀπατρόπαιος), (ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ [τὸ θηλ. Ἑκαέργη] τῆς Ἀρτέμ.).
Ἑκάην, πθ. ἀόρ. 6'. ταῦ Καίω.
Ἔκαθεν [ἑκὰς], ἐπίῤ. Μακρόθεν.
Ἑκάθηρα, ἀόρ. ἀ. ταῦ Καθαίρω.
Ἑκάθιζον, παρτ. ταῦ Καθίζω.
Ἕκαλος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἔκηλος.
Ἕκαμον, ἀόρ. 6'. ταῦ Κάμνω.
Ἔκανον, Π. ἀόρ. 6', ταῦ Καίνω, ἀντὶ Κτείνω.
Ἑκάρην, πθ. ἀόρ. 6'. ταῦ Κείρω.
Ἑκάς, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) Μακράν. » Νηῶν ἑκὰς ἤλυθομεν, « Ὀδ. Ξ. (καὶ χ. πτ.) » Κᾶστ' οὐχ ἑκάς που, « Σοφ. » Ἑκὰς ἀφεστὼς, « Εὐρ. (χ ἐπὶ χρν.) »Οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέστηκ, « Ἴρ.
Ἑκαστόκις [ἕκαστος], ἐπίῤ. = Ἑκάστοτε.
Ἑκαστάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθετ. τοῦ Ἑκάς). Πολλὰ μακράν.
Ἑκασταχῆ, ἐπίῤ. (σάσ.). Παντοῦ, εἰς κάθε (ἕκαστον) μέρος, εἰς ὅλα τὰ διάφορα μέρη.
Ἑκασταχόθεν, ἐπίῤ. Πανταχόθεν, ἀπὸ κάθε μέρος, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἑκασταχόθι καὶ
Ἑκασταχοῖ, ἐπίῤ. = Ἑκασταχῆ.
Ἑκασταχίσε, ἐπίῤ. (κιν.). Παντοῦ, πρὸς ὅλα τὰ (διάφορα) μέρη, πρὸς τὸ κάθε μέρος ξεχωριστά.
Ἑκασταχοῦ, ἐπίῤ. = Ἑκασταχῆ.
Ἑκατέρω, ἐπίῤ. (συγκρ. τοῦ Ἑκάς). Πλέον μακράν, μακρύτερα.
Ἑκαστόθεν ἡ (ὀρθοτ.) Ἑκάστοθεν, = Ἑκασταχόθεν.
Ἑκάστοθι, ἐπίῤ. = Ἑκασταχόθι.
Ἕκαστος [ἑκὰς], η, ον. Καθεὶς, (ὅλοι, πλὴν) κάθε ἕνας ξεχωριστά. » Εἷς (» Πᾶς » Αὐτὸς, » Τὶς) ἕκαστος, « (χυδ.) πᾶσα ἑνας. » Ἔλπεταί τις ἕκαστος, « Πινδ. (καὶ ἀντιχρ.) » Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται, « Θκ. »Ἕβαν εἰκόνδε ἕκαστος, « Ἰλ. Α. »Καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν, « Ἡρωδ. » Κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον, « Θκ. » Καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴασιν, οἳ ἂν περιναιετάωσιν, « Ἡσ. » Ἐνθυμεῖσθε καθ' ἑκάστους τε καὶ ξύμπαντες, « Θκ. » Ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Κατ' ἀλλήλους δὲ ὡς ἑκαστοι ἐπολέμουν, « αὐτ. » Καθ' ἑκάστην (ἐνν. ἡμέραν), « Γργ. (καὶ ἀντιχρ.) » Κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην, « Θκ. » Ταῦτα (ἢ » Αὐτὰ) ἕκαστα (καὶ προθετ.) » Καθ' ἕκαστα, « Ὅμ., Ἡρ., Θκ., ὅλα ἓν πρὸς ἕν. (κοιν.), ἕνα-ἕνα, (ὅηλ.) λεπτομερῶς, μὲ ἀκρίβειαν, (παρβλ. Αὐθέκαστος). (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ καθ' ἕκαστον (καὶ πλθ.) » Τὰ καθ' ἕκαστα, « Πλ., τὰ κατὰ μέρος, αἱ λεπτομέρειαι (Γαλλ.) les details. » Παρ' ἕκαστον (καὶ πλθ.) » Παρ' ἕκαστα, « Πλέ., ἐπίῤ. ἀντὶ –
Ἑκάστοτε [ἕκαστος], ἐπίῤ. Κάθε φορὰν (ὁσάκις).
Ἑκαστοτέρω, Π. = (πλὴν ἀμφιθ. ἀντὶ) Ἑκαστέρω, μακρύτερα.
Ἑκάταιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (θεὰν) Ἑκάτην, (ὄθ. ||. Ἑκάταιον (τὸ), (ἐνν. ἕδος ἢ ἱερὸν), ὁ ναὸς ἢ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑκ., τὸ ἄλλ. Ἑκατήσιον (» Τὴν γὰρ Ἑκάτην ἐπαοικῶς ἐν ταῖς πρὸ τῶν πυλῶν ἰδρύοντο τριόδοις, « Πλ.). ||. (πλθ.) τὰ ἀπομεινάρια τῶν νεκρικῶν περιδείπνων ἢ τῶν κατὰ μῆνα καθαρσίων τὰ ὑπ. ἐξέθετον εἰς τὰς τριόδους πρὸς ἐξιλέωσιν, καὶ 2) ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἑκάτης, τὰ ἄλλ. Ἑκατήσια. » Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, « Σοφ.
Ἑκατέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἑκάθηντο, παρτ. ταῦ Κάθημαι.
Ἑκατεῖον (τὸ), = Ἑκάταιον, ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης.
Ἑκατεράκις [ἑκάτερος], ἐπίῤ. Καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φορὰν, χ ταῖς δύο φοραῖς, χ κατὰ τὸν ἕνα καὶ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον.
Ἑκατερθε καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἑκατέρωθεν.
Ἑκατερέω-ῶ, Μ. ἡσω. Χορεύω τὸν χορὸν τὸν λεγόμενον –
Ἑκατερὶς, ἴδος (ἡ), εἶδ. πηδηκτοῦ χοριοῦ, καθ' ὃν ὁ χορεύων κτυπᾷ ἐναλλὰξ μὲ τοὺς πόδας του τὰ ὀπίσθιά του.
Ἑκατερομάσχαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ἔχων ἑκατέρωθεν χειρίδας (περάσματα διὰ τὰ χέρια), ὁ ἄλλ. Ἀμφιμάσχαλος (ἀντιθ. τῷ Ἑτερομάσχαλος).
Ἑκάτερος [ἑκὰς], α, ον. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος (ἀπὸ τοὺς δύο) ξεχωριστά. » Καὶ ἐνὶ ἑκατέρῳ τῶν δανεισάντων καὶ ἀμφοτέρους, « Δμ. » Ἵν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα τὰς δυνάμεις κινδυνεύωσι, « Ασ. » Ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος, « Ξεν. »Παυσάμενοι τῆς μάχης ὡς ἑκάτεροι, « Δκ. » Καθ' ἑκάτερον πρός τε τὴν ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδοὺς, « Φίλ. » Καθ' ἑκάτερον τὸν ἔσπλουν, « Θκ. (καὶ ἀντιχρ.) » Ἐπὶ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ, « αὐτ. (χ πρὸς γεν. κατ' ἐπιμερ.) » Ἑκάτεροι ἡμῶν, « αὐτ. » Ἑκατέρου τούτων, « Ξεν. Ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν, « Διόδ., (παρβλ. Ἀμφότερος καὶ Ἕκαστος).
Ἑκατερωθεν καὶ (σπν.) Ἑκατέρωθε, ἐπίῤ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἑκάτερα) μέρη.
Ἑκατέρωθι, ἐπίῤ. (στάσ.). Καὶ εἰς τὸ ἓν χ εἰς τὸ ἄλλο (ἐκ τῶν δύο) μέρος, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.
Ἑκατέρως, ἐπίῤ. Καὶ κατὰ τὸν ἕνα χ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον, καὶ κατὰ τοὺς δύο (πλὴν ξεχωριστὰ τὸν καθένα) τρόπους.
Ἑκατέρωσε, ἐπίῤ. (κινήσ.). Καὶ πρὸς τὸ ἓν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο (ἐκ τῶν δύο) μέρος, καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.
Ἑκάτη (ἡ), θεὰ τῆς μυθολογ., ἔφορος τῶν μαγειῶν, τῶν καθαρισμῶν, τῆς τεκνογονίας κτλ., (παρὰ τοῖς μεταγν.) ἡ Ἄρτεμις, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἕκατος). » Δεῖπνον Ἑκάτης, « Δκ., ἴδε Ἑκάταιος (2).
Ἑκατηβελέτης, ου (ὁ) καὶ
Ἑκατηβελέτις, ιδος (ἡ), = τῷ
Ἑκατηβόλος (ὁ, ἡ), = Ἑκηβόλος, χ Ἑκάεργος.
Ἑκατήσιος, α, ον, = Ἑκάταιος.
Ἕκατι, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἕκητι.
Ἑκάτινος, η, ον, = Ἑκάταιος. (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλάτινος).
Ἑκατόγγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἑκατὸν γυῖα (μέλη, σώματα).
» Ἀγέλη—, « Πίνδ. (παρβλ. Ἑκατόμπους.)
Ἑκατογκεφάλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ
Ἑκατογκέφαλος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑκατὸν κεφαλὰς, (πρπ.) φρονιμώτατος.
Ἑκατόγκρανος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Ἑκατογκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 κρηπῖδας (βάσεις, σκαλοπάτια). » Βωμὸς —, « Ἰουλ.
Ἑκατόγχειρ, ειρος καὶ
Ἑκατόγχειρος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 χεῖρας, (τρπ.) μεγαλουργὸς, δραστήριος.
Ἑκατόζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 ζυγοὺς (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν). »Ναῦς—, « Ἰλ. Υ'.
Ἑκατόμβαια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ καθ' ἣν ἐθυσίαζον ἑκατόμβας, (ὅθεν
Ἑκατόμβαιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἑορταζόμενος μὲ) ἑκατόμβας.
Ἑκατομβαιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ πρῶτος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἰουλ. χ Αὐγ.), [ἐκ ταῦ
Ἑκατόμβη (ἡ). Θυσία 100 βοῶν (χ κατα χρ. ὁποίων δήποτε ἄλλων θυμάτων), (ἐν γέν.) μεγάλη (λαμπρὰ, ἐπίσημος) θυσία. » Θύσαντα τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ ἑκατόνβαν πρῶτον καὶ μόνον, « Ἐπγρ. (καὶ Κωμ.) » Ἰῶν ἑκατόμβη, « Ἀθ.
Ἑκατομβαῖος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 100 βοῦς (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἐν γέν.) πολύτιμος. ||. (οὐσ.) Ἑκατόμβοιον (τὸ), εἶδ. νομίσματος ἢ βάρους.
Ἑκατόμπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 ποδῶν ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν, (ὅθ. ||. (οὐσ.) Ἑκατόμπεδον (τὸ), ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἄλλ. Παρθενών. (κατὰ μὲν τὸν Ἐτυμολ.) » Ποδῶν 100 ἐκ πάσης πλευρᾶς, « (κατὰ δὲ τὸν Ἁρποκρ. καὶ Σουΐδ.) » Διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, ὡ' διὰ μέγεθος, οὕτω καλούμενος «.
Ἑκατόμπηχυς, εος (ὁ, ἡ), = Ἑκατονταπήχυς.
Ἑκατομπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἑκατονταπλασίων.
Ἑκατόμπους, ποδος (ὁ, ἡ), (κατά τινας ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἑκατομπέλεθος (Θκδ. Γ', 68.)
Ἑκατόμπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκροτούμενος ἀπὸ) 100 πόλεις » Κρήτη—, « Ἰλ. Β.
Ἑκατόμπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ 100 πόδας, ἑκατονταπόδαρος. » Νηρηΐδες ἑκατόμποδες, « Σοφ., διότι ἦσαν 50 τὸν ἀριθμόν.
Ἑκατομπτολίεθρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑκατόμπολις.
Ἑκατόμπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 πύλας. » Πόλις—, « Εὐρ.
Ἑκατομφόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), Θυσία τελουμένη ὑπ' ἐκείνου ὅστις ἤθελε φονεύσῃ 100 ἐχθρούς. » Μεσσήνιοι κόμπῳ χρήσασθαι δοκοῦσι, περὶ Ἀριστομένους λέγοντες ὡς τρὶς ἑκατομφόνια θύσειεν ἀπὸ Δαιεδαιμονίων, « Πλ.
Ἑκατὸν (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (100). (ἐνίοτε χ μάλιστα εἰς τὰ σύνθ. ἀντὶ τοῦ) πολλὰ, (π. χ.) Ἡσ. Ἔργ. 129 χ 454. χ Ὁμ. Ἰλ. Β. 448.), (παρβλ. Ἐννέα καὶ Ἑπτά).
† Ἑκατόνζυγος (ὁ, ἡ), ἀνάγν. Ἑκατόζυγος.
† Ἑκατόνσεμνος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ σεβαστὸς, σεβασμιώτατος.
Ἑκατόνσκιχος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ 100 κατὰ σειρὰν ἱστάμενοι ἢ πράττοντές τι.
Ἑκατονταδόχος (ὁ,ἡ), ὁ δεχόμενος (χωρῶν) 100 (πρόσ. ἡ πράγμ.)
Ἑκατονταδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 100 δραχμάς.
Ἑκατονταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 100 ἔτη.
Ἑκατονταέτηρος, ου καὶ
Ἑπατονταετής, ές (ὁ, ἡ) ἢ
Ἑκατονταέτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 100 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).
Ἑκατονταετία (ἡ). 100 ἔτη.
Ἑκατονταθύσανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ζολισμένος μὲ) 100 θυσάνες (φούντας).
Ἑκατονταχάρανος, ω, Δ. ἀντὶ Ἑκατονταχάρηνος, Π. καὶ
Ἑκατονταχεφάλας, α, Δ. ἀντὶ
Ἑκατονταχέφαλος(ὁ,ἡ),=Ἑκατογκέφαλος.
Ἑκατοντάκις, ἐπίρ. Ἑκατὸν φοραῖς.
Ἑκατονταχισχίλιοι, αι, α. 100 χιλιάδες.
Ἑκατοντάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 100 κλίνας.
Ἑκατονταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 100 ταλάντων.
Ἑκατοντάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἢ κοστίζων 100 τάλαντα.
Ἑκατοντάλιθος (ὁ, ἡ), (μτγν.) εἶδ. λίθου ποικιλοχρόου ἢ συμμιγοῦς, (κοιν.) σουμακί, (ἴδε Ἑκατοντάχροος).
Ἑκατόντανδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) 100 ἄνδρας.
Ἑκατονταόργυιος (ὁ, ἡ). 100 ὀργυιῶν.
Ἑκατοντάπεδος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ) Ἑκατόμπεδος.
Ἑκατονταπέμπελος (ὁ, ἡ). ἑκατὸν φοραῖς πέμπελος, ὑπέργηρως.
Ἑκατοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 100 πηχῶν.
Ἑκατονταπλασ.άζω, Μ. ἀσω. Κάμνω τι ἑκατονταπλάσιον.
Ἑκατονταπλασιασμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἑκατονταπλασιάζειν.
Ἑκατονταπλάσιος, ου, (καὶ ἐπίρ.)-είως, ᾳ
Ἑκατονταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 100 φοραῖς τόσος.
Ἑκατοντάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν 100 πλέθρων.
Ἑκατοντάπυλος (ὁ, ἡ),=Ἑκατόμπυλος.
Ἑκατοντάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 100 ἀρούρας.
Ἑκατονταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Ἑκατοντάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων 100 στρατιωτῶν, λοχαγός.
Ἑκατονταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατοντάρχου. 2) μία ἑκατοντὰς στρατιωτῶν, λόχος.
Ἑκατόνταρχος (ὁ), = Ἑκατοντάρχης.
Ἑκατοντὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρημένον οὐσ. τοῦ 100 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 100 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), ἑκατοστή.
Ἑκατοντάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 100 φύλλα. » Ῥόδον —, « Θφρ.
Ἑκατοντάχειρ, ειρος καὶ
Ἑκατοντάχειρος, ου (ὁ, ἡ), = Ἑκατόγχειρ.
Ἑκατοντάχοος-ους, η (ὁ, ἡ). ὁ ζῶον (παράγων, γεμίζων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 100 χόας, ἑκατονταπλάσιος.
Ἑκατοντάχροος-ους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 (ὀηλ. πολλὰ) χρώματα, πολύχρους, πολυποίκιλος. « Λίθος—, « Ἰσμ., ὁ ἄλλ. Ἑκατοντάλιθος.
Ἑκατοντόργυιος (ὁ, ἡ),=Ἑκατονταόργυιος.
Ἑκατόντορος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 100 κωπία (ἐρετμούς).
Ἑκατοντούτης, ου (ὁ) καὶ
Ἑκατονταπῦτις, ιδος (ἡ),=Ἑκατονταέτης.
Ἕκατος (ὁ), Π. [ἑκὰς], (ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς) Ἑκάεργος καὶ Ἑκηβόλος.
Ἑκατοστεύω, Μ. εὑσω. Δίδω (Παράγω, Πολλαπλασιάζομαι εἰς) 100, ἑκατονταπλασιάζομαι.
Ἑκατοστιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑκατοστήν. » Τόκος—, « Λξ., ὁ πληρονόμενος ἐπὶ τοῖς 100 (κυρ 12 τοῖς 100).
Ἑκατοστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάζων τὴν ἑκατοστὴν (τὸ δίσιμον), τελώνης, δασμολόγος.
Ἑκατόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 στόματα. » Ποταμὸς—, « Εὐρ.
Ἑκατοστὸς, ὴ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 99. » Ἑκατοστὴ (ἐνν., μοῖρα), « Ξεν., τὸ ἑκατοστημόριον, ἓν εἰς τὰ 100. » Ἐπ' ἑκατοστὰ, « Ἡρ., ἑκατονταπλασίως.
Ἑκατοστὺς, ύος (ἡ),=Ἑκατοντάς.
Ἑκαύθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Καίω.
Ἐκβάζω, Μ. βάξω, Π.=Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, λέγω, ξεστομίζω.
Ἐκ.βαθρεύω, Μ. εὑσω. Ἀνατρέπω ἐκ βάθρων, ξεθεμελιόνω, ξεπατόνω, (ἐπμ.) κρημνίζω.
Ἐκβαίμεν, Π. ἀντὶ Ἐκβαίημεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6', τῆς εὐκτ. τοῦ
Ἐκ.βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐξέβην ᾗ.). Ἐβγαίνω (καὶ Π. μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ά. Ἐξέβησα) ἐβγάζω. « Μηδένα ἐκβῆναι (ἐκ) τῆς νεώς, « Θκ. » Βοὴ νάπους ἐξέβη, « Εὐρ. » Ἐκ λόγου ἄλλος ἐκβαίνει λόγος, « αὐτ. 2) (ῥτρ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου μου, κάμνω παρέκβασιν. » Ἐπάνειμι ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, « Δμ. 3) παραβαίνω. » Τῶν ὅρκων ἐκβαίνω, » Πλάτ. » Τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσιν, « αὐτ. 4) περνῶ, μεταβαίνω. » Ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας (εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι) ἐκβάς, « Ξεν. 5) ὑπερβαίνω. » Οὔτε γαίας ὄρι' ἂν ἐκβαῖμεν, « Εὐρ. » Ἐπειδὰν ἐκβῇ τὴν συμμετρίαν, « Γαλ. 6) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) συμβαίνω, πραγματοποιοῦμαι. » Ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ, « Ἡρ. » Ἂν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ, « Δμ. » Πάντα γὰρ ἐκβέβηκεν ἃ προείπατε, « αὐτ., (κοιν.) ἐβγῆκαν, ἀλήθευσαν. » Διὰ τὸ ἄβηλον τοῦ ἐκβησομένου, « Ἀμμών. » Τὸ τελευταῖον ἐκβάν, « Δμ. 7) καταντῶ. » Εἰς ὅτι τὸ κακὸν τοῦτο ἐκβήσεται, « Θμστ. » Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὗμὸς πῶς, « Εὐρ. 8) παύω, τελειόνω. συμπληροῦμαι. » Πρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν, « Ἀπ., (παρβλ. Ἀποβαίνω).
Ἐκβάκχευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος ἐκβεβακχευμένου.
Ἐκβάκχευσις, εως (ἡ). ἐνθουσιασμὸς, ξέκ τῦ
Ἐκ.βακχεύω, Μ. εὑσω. Ἐνθουσιάζω τινὰ βαχχικῶς, τὸν ξετρελλαίνω. » Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσε φρένας, « Εὐρ. (καὶ ἀμτθτ. ἢ ἐλλ. ἐπ' αὐτπθ.) » Ἐπὶ ταῖς ἀδυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν, « Ἀθ., τρελλαινόμεθα διὰ τάς. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, « Ἀριςαίν. » Πίνδαρος οἷον ἐκβακχεύεται, « Κλμ.
Ἐκ.βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἐξέβαλον ᾗ.). Ἐβγάλλω (Ἐβγάζω) τι ἀπὸ μέσα ἔξω. » Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια, « Γρφ. « Ἐκβαλεῖν δάκρυ, « Εὐρ. » Τοιοῦτον ἐκβέβληκας λόγον, « Πλάτ. (καὶ μσ.) « Ἵπους ἐξεβάλλοντο (ἐνν. τῶν νεῶν), « Ἡρ., ἐξεμπαρκάριζαν. 2) (συνκχ.) ῥίπτω τι ἔξω ἢ κάτω, μοῦ πίπτει, χάνω (ᾗ τρπ.) ξεχνῶ· (ἐπὶ γυναικ. ἐγκ.) ἀποβάλλω· (ἐπὶ ποτμ.) χύνομαι. » Τάμνετο δοῦρα, εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, « Ὀδ. Ε. » Τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτόμενος, « Εὐρ. » Ἀρχόμενος τοῦ β'. Ἔτους ὁ πῶλος, ἐκβάλλει πάλιν ἄλλους δύο ὀδόντας, « Γεωπον., (παρβλ. 6.) » Χερῶν ἔκβαλε μάρμαρον, « Θκρ. (ᾗ ἑλλ.) » Ὁ δὲ, πλαγείς, ξίφος ἔκβαλεν, « αὐτ., τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι. » Ἐκβαλόντες τὰς ναῦς εἰς τὴν γῆν, « Πλθ. (καὶ μσ.) » Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν κοινῇ οἱ σύμπλοι ἐκβάλωνται, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἐκβληθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων, « Παλαίφ. » Ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένην βίβλιον, « Ασ., χαρτὶ ῥιγμένον (παραπεσμένον). » Ἡ θηλυπτερὶς, ἐὰν δοθῇ γυναικὶ ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασὶ, « Θφρ. (καὶ μὲ πτ.) » Ἐξέβαλε θῆλυ, « Ἱππκρ. » Τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες, οὐκ ἴασσι, πρὶν τις ἐκβάλῃ, « Σοφ. 3) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ξερρίζόνω. » Ἐκβαλὼν τὴν θύραν, κακῶς ἐνεστηκυῖαν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἐὰν ἵππου ὦμος ἐκβληθῇ, « Ἱππιατρ. 4) ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν θέσιν του, διώχνω, ἐξορίζω· χωρίζω (γυναῖκα). ἐκθέτω (βρέφος). (τρπ.) ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω· ἀναιρῶ, ἀκυρόνω. » Ἐκβαλεῖν ἑδρας Κρόνον, « Αἰσχλ. (ᾗ παραλλ.) » Ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, « Ἰσκρ. (καὶ γ. πτ.) » Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων, « Δμ. » Ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε, « Πλ. » Γποκριτὰς συριττομένους καὶ ἐκβαλλομένους (ἐνν. ἢ καὶ προστίθετ.) τοῦ θεάτρου, « Δμ., Ακ. » Ἐὰν ἀνὴρ ἐκβάλῃ γυναῖκα, μὴ γαμεῖν ἄλλην νεωτέραν ταύτης, « Διόδ. (καὶ τρπ.) » Σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντες καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, « Πλάτ. » Τῶν μύθων τῶν νῦν τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον, « αὐτ. » Τοὺς λόγους οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν, « αὐτ. » Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ, « Εὐρ. 5) γεννῶ, (ἐπὶ φυτ.) καρποφορῶ, (ἐπὶ πτην.) ἐβγάζω, ξεκλωσσῶ. » Σπάγων ἐκβάλλουσι τὰ πεδία, « Εὐρ. « Οὐ δύναται τὸν καρπὸν ἐκβάλλειν, « Ἱππκρ. » Παῖς ὀδόντας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔτει ἕτεσι, « Κλμ., (παρβλ. 2). » Αἱ δὲ νεώτεραι ἢ οὐκ ἐκβάλλουσιν ἢ οὐκ ἐκτρέφουσι τὰ νεόττια, « Γεωπον. 6) (σπν.) ἐκβλέω, δημοσιεύω, » Ἢ δὲ σύγκλητος ἀπόκρισιν ἐξέβαλε, « Πλθ.
Ἐκ.βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως ὁλόβαρβαρον, τοῦ διαφθείρω (νο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεύω) ἐντελῶς ἐπὶ τὸ βαρβαρικώτερον τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κτλ.

'Εκβαρβάρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εκβάς, ᾶσα, ἀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκβαίνω.

'Εκ-βασανίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν βασάνων, τὸν βασανίζω σκληρῶς (ἵνα ὁμολογήσῃ τι).

'Εκβάσιος (ὁ, ἡ), = 'Εκβατήριος.

"Εκβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκβαίνειν, ἀπόβασις (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν), (Ἰταλ.) disimpegno. τόπος πρὸς ἀπόβασιν, πέρασμα (ἀπὸ στενώματος εἰς εὐρυχωρίαν), (τρπ.) πραγματοποίησις· τέλος ἐπιχειρήσεως, ἀποτέλεσμα.

'Εκβατήριος, α ἡ ος, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ἢ γινόμενος πρός, ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὴν) ἔκβασιν (τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόβασιν, ἢ τὴν εὐκταίαν ἀποπεράτωσιν ὑποθέσεως). (ὈΘ.) » 'Εκβατήριος Ἀπόλλων (καὶ) » 'Εκβατηρία (Ἄρτεμις, (καὶ) » 'Εκβατήρια (ἐνν. ἱερά), « (καὶ) 'Εκβατηρία (ἐνν. ἀκτή), Η. μέρος παραθαλάσσιον πρὸς ἀπόβασιν.

'Εκβατικῶς, ἐπιρ. Μὲ ἔκβασιν, ἀποτελεσματικῶς.

'Εκ-βεβαιόω-ῶ (συνηθέστ. τὸ μσ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ώσομαι. Κάμνω τι ἐντελῶς βέβαιον, ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω· ἀποδεικνύω.

'Εκβεβαίωσις, εως (ἡ). ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις· πληροφορία· ἀπόδειξις.

'Εκβέβληκα, πρκ. τοῦ 'Εκβάλλω.

'Εκβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Εκβήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ 'Εκβαίνω.

'Εκ-βήσσω(ττω), Μ. βήξω. Βήχων ἐβγάλλω (φλέγματα κτλ.).

'Εκ-βιάζω καὶ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. 'Εκβάλλω ἢ ἀφαιρῶ τι διὰ τῆς βίας, (ἐν γέν.) στενοχωρῶ, ἀναγκάζω· καταδαμάζω. » Καὶ δίψαν ἐκβιάζεται καὶ πεῖναν ἡ πρὸς τροφὴν καὶ ποτὸν ἀντίδασις τοῦ λογισμοῦ, « Πλ. (ᾧ πθ.) » Ἅπτοξον, χειρῶν ἐκβιασμένον, « Σοφ., ἀφαιρεθὲν διὰ τῆς βίας. » Ζωγράφημα ἐκβιασμένον καὶ κατάπονον, « Πλ.

'Εκ-βιβάζω, Μ. άσω. 'Εβγάζω (κυρ. ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), Ἀποβιβάζω, ξεμβαρκάρω. (σπν.) διαβιβάζω. (»Τὸν ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκβιβάσαντα, « Ἡρωδ.). (τρπ.) γνωστοποιῶ ἢ ἐκτελῶ (παραγγελίαν κτλ.), (ὅθεν

'Εκβιβασμός (ὁ). τὸ ἐκβιβάζειν, ξεμβαρκάρισμα· (τρπ.) ἐκτέλεσις καὶ

'Εκβιβαστής, οῦ (ὁ). ἐκτελεστὴς (προσταγῆς, παραγγελίας), κλητὴρ δικαστηρίου, κτλ.

'Εκβιβαστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἐκβιβασμὸν, ἐκτελεστικός.

'Εκ-βιβρώσκω, Μ. ἐκβρώσομαι (πρκ. 'Εκβέβρωκα). Τρώγω ὅλως διόλου, κατατρώγω.

"Εκβιος (ὁ, ἡ). χωρὶς ζωὴν, νεκρός, (ὅθεν

'Εκ-βιόω-ῶ, Μ. ὠσομαι (ἀόρ. 'Εξεβίωσ-α), = Ἀποβιόω, ἀποθνήσκω.

'Εκ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. 'Εβγάλλω βλαστὸν (βλαστάρι), φυτρόνω, ξεφυτρόνω, ξεβλαστάρονω, (οὐδ. καὶ τρπ.) γεννῶμαι. » Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, « Στβ.

'Εκβλάστημα (τὸ). βλαστάρι, προϊόν, (μτφορ.) γέννημα.

'Εκβλάστησις, εως (ἡ). τὸ ἐκβλαστάνειν, φύτρωμα, ξεφύτρωμα, ξεβλαστάρωμα.

'Εκ-βλέπω, Μ. βλέψω, = Ἀναβλέπω.

'Εκβλεηθήσομαι, πθ. μέλλ. καὶ.

'Εκβλητέον, θετ. τοῦ 'Εκβάλλω.

'Εκβλητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐκβάλλειν. » Τὸ δίκταμνον δοκεῖ ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν τοξευμάτων ἐν τῷ σώματι, « Ἀρχ.

'Εκβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβληθεὶς ἢ ἐκβλητέος, = Ἀπόβλητος, ἀπορριπτέος ἢ ἀπορρίψιμος. »Βρέφος ἔκβλητον, « Εὐστ., τὸ ἐκτεθειμένον.

'Εκ-βλίσσω(ττω), Μ. βλίσω, = 'Εκβλίβω, στραγγίζω, ξεζουμίζω.

'Εκβλύζω, Μ. βλύσω, = Ἀναβλύζω, ἀναβρύω· (ἀμτβτ.) ξεχύνομαι.

"Εκβλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐκβλύειν, ἀνάβλυσις, ἀνάβρυσις.

'Εκ-βλύω, Μ. βλύσω, = 'Εκβλύζω.

'Εκ-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. [ὁ μόνος χρόν. κυρ. εὐχρηστος] 'Εξέμολον). (μέ γεν.) 'Εβγαίνω (Κινοῦμαι πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέρχομαι.

'Εκ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναβοάω, ξεφωνίζω, διακηρύττω, (συγχ. τῷ 'Εμβοάω καὶ τῷ 'Εκβοηθέω. 2) (μτβτ.) ἐκδιώκω διὰ βοῆς, = 'Εκπυρίττω. » Ὁ ἐκπαλαίων ἐκβοᾶται, καὶ ἀτιμασθήσεται, καὶ ἀπολεῖ τὴν νίκην, « Γργ.

'Εκβοήθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Εκ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ᾗ τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος.

'Εκβοήθησις, εως (ἡ), = 'Εκβοήθεια.

'Εκβόησις, εως (ἡ). ξεφωνητὸν, ἀλαλαγμὸς (συνκβχ.) ἱκεσία.

'Εκβολὰς, άδος (ἡ), = 'Εκβόλιμος. (κυρ.) » Γῆ —, « Στρ., ἡ ῥιπτομένη (σωρευομένη) ὡς ζύγματος ἐκτὸς τῶν μεταλλείων μετὰ τὸ καθάρισμα τοῦ ἀργύρου. »Μήτρα—, « Ἀθ., ἡ τῆς γρούνας ἡ ὀπ., ἢ κατὰ συμβεβηκὸς ἢ κτυπηθεῖσα ἐπίτηδες, ἔβγηξε (ἀπέβαλε) τὰ ἐμβρυά της, (οἱ παλαιοὶ τὴν εἶχον διὰ τρυφερώτατον μαγείρεμα, ἴδε Πλουτ. περὶ Σαρκοφαγ.).

'Εκ-βολεύω(άω)-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

'Εκ-βολίζω, Μ. ἰσω. 'Εκβιζόνω βολβὸν ἢ ὡς ἂν βολβὸν (» 'Εξεβολίχθη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτομάτως νεφ, « 'Επιφάν.)· ἢ, ξεφλουδίζω (ὡς ἂν κρομμύδι)· 'γέρνω, γυμνόνω. (συνκβχ.) ἀφανίζω κατὰ κράτος.

'Εκβολή (ἡ). [ἐκβάλλω]. 'βγάλσιμον, ἔβγαλμα· ἐξόρυωσις (κοκκάλου). ῥίψιμον ἔξω ἢ κάτω· ἐξόρισμα· χώρισμα (γυναικός)· ἔκθεσις (βρέφους). χύσιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν (ἐν καιρῷ φουρτούνας), (κοιν.) χύσις· χύσιμον ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· φύτρωμα ἢ (ὀρθότ.) ξεστάχωμα τοῦ σίτου κτλ., (μτνιμ.) πέσιμον ἢ φύτρωμα τῶν ὀδόντων (τῶν τριχῶν κτλ.), ἀνάδοσις (πυρὸς, ὕδατος). ἀνατολὴ (ἡλίου)· ὅρμος, πέρασμα (κυρ. ἀπὸ στενοῦ εἰς εὐρύχωρον μέρος). παραστράτισμα, (ῥτρ.) παρέκβασις. ‖. (οὐσ.) = 'Εκβολὴς (γῆ).

'Εκβολιμαῖος, α, ον καὶ

'Εκβόλιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐκβολῆς (ἀποβολῆς), ἀπόβλητος, ἀπορρίψιμος. » Ὠὸν (» 'Εμβρύου)—, « Ἀρχ., τὸ παρὰ καιρὸν γεννημένον. » Βρέφος—, « Δξ., τὸ ἐκτεθειμένον. 2) = τῷ

'Εκβόλιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκβολὴν (ἐμβρύου), (ὅθεν). » 'Εκβόλιον (ἐνν. φάρμακον), « Δσκρ., Πλ., τὸ διδόμενον εἰς τὰς ἐγκύους πρὸς ἔκτρωσιν, τὸ ἄλλ. Φθόριον.

"Εκβολος (ὁ, ἡ), = 'Εκβόλιμος, (ὅθεν) » Νεὼς (» Πόντου) ἔκβολον, « Εὐρ., ναυάγιον τὸ ἀπεῖον ἔρριψεν ἔξω (ἐξέρασεν) ἡ θάλασσα· (ἐν γέν.) λείψανον, ἀπομεινάρι. » Δαιτὸς—, « Καλλ.

'Εκ-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βομβέω, βούζω (μπουμπουνίζω) δυνατά, κάμνω μέγαν κρότον.

'Εκβόμβησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. ζέ) ὁ γινόμενος ὑπὸ τῶν θεατῶν ἢ ἀκροατῶν κρότος πρὸς σημεῖον εὐαρεστήσεως.

'Εκ-βόσκω καὶ (μσ. ὄ καὶ συνηθές.) 'Εκβόσκομαι, Μ. βοσκήσω, -ομαι. Κατατρώγω (ὅλην τὴν βοσκὴν τινος τόπου), (ἐπὶ ὑγρῶν) ἀποῤῥοφῶ. » Τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐκβόσκεται, « Σχλ. 'Ομ.

'Εκ-βράζω, Μ. βράσω, = 'Εκβράσσω.

'Εκβρασις, εως (ἡ), = 'Εκβρασμός.

"Εκβρασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐβγάλλεται ἔξω ὑπὸ τοῦ ἀναβράζοντος (κοχλακίζοντος) ὑγροῦ, (ἐπμ.) ἄφρὸς, ναυάγια καὶ ἄλλα ὅσα ῥίπτει ἔξω ('ξερνᾷ) ἡ θάλασσα. (ἰατρ.) σπυριὰ (τὰ ὁποῖα γύνει ὁ πάσχων ἔξαψιν), (κοιν.) ξεθυμάσματα.

'Εκβρασμὸς (ὁ). κοχλάκισμα καὶ χύσιμον βράζοντος ὑγροῦ· ἀνάβρυσις νεροῦ κτλ., (μτφορ.) ταραχὴ, θόρυβος, [ἐκ τοῦ

'Εκ-βράσσω(ττω), Μ. βράσω, βράζω (Χοχλακίζω) ἐβγάλλω, (ἰατρ.) χύνω (ἐξανθήματα), 'ξερνῶ (καθὼς ἡ θάλασσα), ἀναβρύω. » Σκώληκας ἐκβράζων, « Σδ. (καὶ μσ.) » Θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους, « Χρσ.

'Εκ-βροντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ξεκουφαίνω ἢ Παραζαλίζω τινὰ μὲ τὰς βροντὰς μου· κεραυνοβολῶ.

'Εκ-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Μουγγρίζω) δυνατὰ καὶ ἐκ βάθους.

"Εκβρωμα (τὸ), [ἐκβιβρώσκω]. πᾶν ὅ,τι κατεφαγώθη ἢ κατατρώγεται· (συνκβχ.) τὸ κατεφαγωμένον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος. » Ἡρίσνος—, « Σοφ., τὸ πριονίδι ἢ τὸ σημάδι τοῦ πριονίσματος.

'Εκ-βυθίζω, Μ. ἰσω. 'Εβγάλλω (καὶ μσ.) 'Εβγαίνω ἀπὸ τὸν βυθὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

'Εκ-βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εβγάλλω τὴν (ἢ ἀπὸ τὴν) βύρσαν, ξεπετσόνω, (ἴδε καὶ

'Εκβύρσωσις, εως (ἡ). ξεπέτσωμα· (χειρουργ.) τὸ νὰ ἐξέχῃ τὸ ἐξαρθρωθὲν κόκκαλον ἐκτὸς τοῦ δέρματος.

'Εκβύρσωμα (τὸ). (χειρουργ.) τὸ ἐκτὸς τοῦ δέρματος ἐξέχον κόκκαλον.

'Εκ-γαλακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ μσ. ἢ πθ. Γίνομαι, Μεταβάλλομαι) εἰς γάλα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκγαλάκτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς γάλα μεταβολὴ (κυρ. τῶν σπερμάτων).
Ἐκ-γαμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐκγαμίζομαι.
Ἐκ-γαμίζω, Μ. ίσω. Ἐκδίδω εἰς γάμον (Γπανδρεύω) τὴν θυγατέρα μου (κυρ. ὅταν τὴν δίδω εἰς ξένην, ὄχι συγγενικήν μου, οἰκογένειαν).
Ἐκ-γαμίσκομαι (χ. Μ.), = Ἐκγαμίζομαι.
Ἐκ-γαυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γπερηφανεύομαι καθ' ὑπερβολήν, καμαρώνω. « Ἐκγαυροῦμαι τάξιωμα τάνδρὸς, « Εὐρ.
Ἐκγέγαα (ὀθ. τὸ ἀπαρ. Ἐκγεγάμεν καὶ ἡ μτχ. Ἐκγεγαὼς [τὸ θηλ. -υῖα ᾗ ὦσα] ᾗ Ἐκγεγὼς), Π. ἀντὶ Ἐκγέγονα, πρκ. ᾗ Ἐκγεγάτην, Π. ἀντὶ Ἐξεγεγονείτην, γ' δυϊκ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐκγίγνομαι.
Ἐκ-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ δυνατὰ, γαχλανίζω. »Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, « Ὁμ. Γίμν. 2) χαμογελῶ. » Κῦμα ἐκγελῶν, « Πλάτ., (παρβλ. Διαγελῶ). 3) (μτφ. καὶ καταχρ.) χύνομαι μετά τινος χρότου. » Ἔνθεν ἐκγελᾷ δοτέων ραγέντων φῶνος, « Εὐρ.
Ἔκγελως, ωτος (ὁ). γέλως δυνατὸς, χάχλανον.
Ἐκγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔκγονος.
Ἐκγενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ διωγμένος ἀπὸ τὸ γένος (τοὺς συγγενεῖς) του, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1506).
Ἐκ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ, παράγω.
Ἐκ-γιγαρτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὰ γίγαρτα (τὰ κουκούτσια) σταφίδος, μήλου κτλ.
Ἐκ-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. 6'. Ἐξεγενόμην καὶ ά. [μὲ σημασ. ἐνεργ.] Ἐξεγεινάμην). Γεννῶμαι (Κατάγομαι) ἀπό. » Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, « Ἰλ. Γ. 2) = Ἀπογίνομαι, ἀναχωρῶ. » Τοῦ ζῆν—, « Ξεν. 3) (τρπρσ.) εἶνε δυνατὸν (κατορθωτέον). » Ἵν', ἧν σὺ βούλῃ κολάσαι τοῦτον, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται, « Ἀρχ., (παρβλ. Ἐγγίγνομαι).
Ἐκ-γλευκίζομαι, Μ. ίσομαι. (ἐπὶ οἴνου) Παύω τοῦ νὰ ἤμαι γλεῦκος (μοῦστος), ἀποβράζω.
Ἐκ-γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου γλίσχρον (γλοιῶδες, μυξῶδες).
Ἐκγλυφὴ (ἡ). τὸ ἐβγαλιμα τοῦ πουλιοῦ ἀπὸ τὸ αὐγὸν, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-γλύφω, Μ. γλύψω (πθ. πρκ. Ἐξέγλυμμαι). Σκαλίζων (Πελεκῶν) τι μὲ τὴν γλυφίδα κτλ. ἐβγάζω τὰ ἐντὸς αὐτοῦ (τὸ βαθυλόνω, τὸ ἀδειάζω), (ὀθ. κυρ.) ἐβγάλλω τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὸ αὐγὸν, ξεκλωσσῶ.
Ἐκ-γοητεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ διὰ τῶν γοητειῶν μου.
Ἐκγόνη, θηλ. τοῦ
Ἔκγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν (τὴν καταγωγὴν) του ἔκ τινος, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, ἐγγονὸς ἐγγόνη, (ἐν γέν.) ἀπόγονος. » Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος, « Ἰσκρ. » Εἴ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, « Γρφ. (ᾗ μτνμ.) » Τραχείας χώρας ἔκγονοι, « Πλάτ. (καὶ πρπ.) » Ἔκγονος δειλίας ἀργία, « αὐτ. » Ἔκγονος παιδειῶν, « αὐτ., ὁ μετέχων.
Ἐκ-γράφω καὶ (μα. 6 καὶ εὐχρηστότ.) Ἐκγράφομαι, Μ. γράψω, -ομαι. Ἀντιγράφω. » Ὁ χρησμὸς, ὃν ἐγὼ παρὰ τ' Ἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην, » Ἀρστ. 2) ξεγράφω. » Ἂν ἐκγράψωσί με τῆς βουλῆς, « Διον. Ἑπιτ.
Ἐκ-γυρτεύω, Μ. εύσω, (Κωμ.) Εὑρίσκω σκαλίζων ἀναμεταξὺ εἰς παληόρυχα (γρύτη).
Ἐκ-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω, ξεσκεπάζω· (μτφρ.) φανερόνω.
Ἐκ-γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθηλύνω.
Ἐκ-δαδόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι ὅλος (Μεταβάλλομαι εἰς) δαδί.
Ἐκ-δακρύω, Μ. ύσω. Ἐβγάλλω (Χύνω) δάκρυα, δακρύζω. (ἐπὶ φυτ. μτνμ.) στάζω ὡς ἂν δάκρυον.
Ἐκ-δανείζω, Μ. είσω. Δίδω δάνεια (Δανείζω) μὲ διάφορον.
Ἐκδάνεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδανίζειν, δάνεισμα.
Ἐκδανειστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δανείζων μὲ διάφορον, τοκιστής.
Ἐκ-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου, καταδαπανῶ.
Ἔκδαρσις [ἐκδέρω], εως (ἡ). Ὑδάρσιμον, ξέδαρμα.
Ἐκ-δασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου δασὺ (πεπυκνωμένον ἀπὸ τρίγας κτλ.).
Ἐκδέδαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκδέρω.
Ἐκ-δεδιήτημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκδιαιτάω, (ὅθεν
Ἐκδεδιητημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀσώτως, τρυφηλῶς, ἀκολάστως.
Ἐκδέδορκα, Π. πρκ. τοῦ Ἐκδέρκομαι.
Ἐκδεὴς [ἐκ, δέομαι], ές (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀτελής.
Ἔκδεια (ἡ). Ἔλλειψις, τὸ ἐλλεῖπον (πρὸς ἀναπλήρωσιν), καθυστέρησις. » Φόρων —, « Θκ., (παρβλ. Ἔνδεια).
Ἐκ-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἐκθέτω πρὸς δεῖξιν, δείχνω εἰς ὅλους, ἀποδείχνω.
Ἐκ-δειμαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἐκ-δειματόω-ῶ, Μ. ώσω. Φοβίζω καθ' ὑπερβολὴν, ξυπάζω, κατατρομάζω.
Ἐκ-δεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Δείχνω μὲ τοὺς λόγους μου) τι δεινότερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ φοβερώτερον.
Ἐκ-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδειπνέω.
Ἐκ-δεκατεύω, Μ. εύσω. Δίδω (Ἀφιερόνω) τὸ δέκατόν τινος πράγματος, δεκατίζω.
Ἐκδέκομαι, Μ. δέξομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐκδέχομαι.
Ἐκδεκτέον, θετ. τοῦ Ἐκδέχομαι.
Ἐκδεκτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικός· διαδοχικός.
Ἐκδέκτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκδεχόμενός (διαδεχόμενός ἢ ἀναδεχόμενός) τι, διάδοχος.
Ἔκδεξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέχεσθαι, παραλαβή, διαδοχή. ἀποδοχή.
Ἐκ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (πρκ. Ἐκδέδορκα), Π. βλέπω ἀπὸ παθενὰ πρὸς τὰ ἔξω, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκ δέρκομαι).
Ἐκ-δερματίζω, Μ. ίσω καὶ
Ἐκ-δερματόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) ἀντὶ
Ἐκ-δέρω, Μ. δερῶ (ἀόρ. Ἐξέδειρα κτλ.). Ὑδέρνω· (συνκβ.) ξυλίζω (δέρνω) δυνατὰ, (κοιν.) τινάζω τὴν προβηάν.
Ἐκ-δεσμεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἐκ-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω τι ἀπό τινος ἢ μετ' ἄλλου, συνδέω, (ὅθεν
Ἔκδετος (ὁ, ἡ). ὁ δεμένος ἀπὸ (ἢ μετ' ἄλλου) τινος.
Ἐκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Δαμβάνω) τι παρά τινος, διαδέχομαι· ἀναδέχομαι· ὑποδέχομαι· (συνκβ.) ἀκολουθῶ (κατόπιν, ἔπειτα)· ἀπεκδέχομαι, προσμένω. (τρπ.) ἐννοῶ, ἐκλαμβάνω. »Τὸ δὲ Ἐπὶ χείνικι μὴ καθέζω, πυθαγορικώτερον ἐκδέξαιτο ἂν τις, « Ἰάμβλ., (συγχῶ Ἐκλέγομαι).
Ἐκ-δέω, Μ. δήσω. Δένω ἢ Κρεμῶ τι ἀπό τινος. » Πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, « Ὀδ. Κ. (καὶ μσ.) » Τῶν ἱμονιῶν ἐκδησάμενοι τοὺς καδίσκους, « Φίλ. » Τὴν ὀρτὴν ἐπετέλεε, τύμπανον ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα, « Πρ.
Ἐκ-δηθύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω, τραβῶ εἰς μάκρος, θιαρκῶ πολὺν καιρόν.
Ἔκδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ γνωςὸς, πασίδηλος, ὁλοφάνερος· (τρπ.) πολλὰ ἐπίσημος.
Ἐκ-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔκδηλον (πασίδηλον), ἀποδεικνύω.
Ἐκδήλως, ἐπίρ. Ἀριδήλως, ὁλοφάνερα.
Ἐκ-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶν ἐξαπατῶ ἢ διεγείρω.
Ἐκ-δημέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδημέω, ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν δῆμόν μου, ὑπάγω ἢ λείπω εἰς ταξεῖδι (εἰς τὴν ξενητειάν).
Ἐκδημία (ἡ), = Ἀποδημία, ἀναχώρησις διὰ ταξεῖδι, (ἐν γέν.) ταξεῖδι, ξενήτευμα.
Ἐκ-δημοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκδημαγωγέω.
Ἔκδημος (ὁ, ἡ). ὁ Ἀλλείπων (κυρ.) ἀπὸ τὸν δῆμόν (τὸν τόπον) του, (ἐν γέν.) ἀπὼν, μὴ παρών. » Στρατεία (» Ἔξοδος)—, « Θκ., ἢ εἰς μακρυνὸν (ξένον) τόπον, (παρβλ. Ἀπόδημος).
Ἐκ-δημοσιεύω, Μ. εύσω. Κοινοποιῶ τι εἰς πάντας, δημοσιεύω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.
Ἐκδημόσιος ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκδόσιμος.
Ἐκ-δημόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπορθῶ, ἐρημόνω διὰ λεηλασίας.
Ἐκ-δια-δαίνω, Μ. δήσομαι. Διαβαίνων (Περνῶν διά τινος τόπου) ἐβγαίνω ἔξω.
Ἐκ-δια-ζωμεύω, Μ. εύσω. Διαζωμεύω ἐντελῶς, βράζω τι 'ως οὗ νὰ λυώσῃ (νὰ χυλώσῃ).
Ἐκ-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὴν διαιτάν (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) τινος. ‖ (συνηθέστ. τὸ μσ. ἢ πθ. μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν συνήθη τρόπον (παραβαίνω τὴν τάξιν) τῆς ζωῆς μου, ζῶ ἀτάκτως, (ὀθ.) » Ἐκδεδιητημένος, ἡ, ον. Ἄσωτος, (κοιν.) ξελογιασμένος, παραλυμένος.
Ἐκδιαίτησις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴ τῆς διαίτης (τοῦ συνήθους τρόπου τῆς ζωῆς).
Ἐκδιαιτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδιαιτῶν (ξελογιάζων) τινα, διαφθορεύς.
Ἐκ-δια-πρίζω (πρίω), Μ. πρίσω. Κόπτων ἀφαιρῶ (Χωρίζω εἰς δύο) μὲ τὸ πριόνι.
Ἐκ-δια-φεύγω, Μ. φιύξομαι ἢ φευξοῦμαι, = Διαφεύγω, ἀποφεύγω.
Ἐκδίδαγμα (τὸ). τὸ πρὸς δοκιμὴν γινόμενον ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ ἐργόχειρον.
Ἐκδιδακτέον, θετ. τοῦ
Ἐκ-διδάσκω, Μ. διδάξω (ἀόρ. πθ. Ἐξεδάχθην), Π. διδάσκω τινὰ (καὶ πθ. διδάσκομαι, μανθάνω τι) ἐντελῶς. » Ἀλλ' ἐκδιδάσκει χρόνῳ' ὁ γηράσκων χρόνος, « Αἰσχλ. « Ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέτρα μακρῆς χθονὸς ἐξεδάησαν, « Μανέθ.

Ἐκ·διδράσκω, Μ. ἐκδράσομαι, = Ἐκφεύγω, Διαφεύγω.

Ἐκ·διδύσκω, Μ. ἐκ·δύσω, = Ἐκδύω.

Ἐκ·δίδωμι, Μ. ἐκδώσω (ἀόρ. Ἐξέδωκα καὶ μσ. Ἐξεδόμην κτλ.). Δίδω (Φέρω) τι ἔξω, ἐβγάζω, (ἐπὶ ἀψύχ.) παράγω. » Ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, « Ἀρςφ. » Ἐκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι, « Λκ. » Μέταλλα μονολίθους ἐκδιδόντα πλάκας, « Στρ. » Κοιλίη τοῖς μὲν οὐδὲν ἐκδιδοῖ, « Ἀρετ. (ᾗ ἑλλ.) » Ἐκδιδοῖ (ἐνν. τὸ ὕδωρ) εἰς ἕτερον ποταμόν, « Ἡρ., χύνεται (ὅθ. 2) ὑπανδρεύω (θυγατέρα ἢ ἀδελφήν μου). δίδω τὸ τέκνον μου εἰς ἄλλον ὡς θετόν. » Πέπρακε γὰρ αὐτὴν (τὴν ἀδελφὴν), οὐκ ἐκδέδωκε, « Δμ. (καὶ μσ.) » Πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ἐξεδόθη τῷ Διονύσῳ γυνή, « Δμ. (καὶ ἑλλ.) Οὔτ' ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, « Θκ. » Ἄτεκνος ὑπάρχων διὰ τὸ τοὺς παῖδας εἰς ἑτέρας οἰκίας ἐκδεδόσθαι, « Πλβ. 3) δίδω μὲ ἐνοίκιον ἢ κατ' ἐργολαβίαν (ἐν γέν.) ἐπὶ συμφωνίᾳ. » Ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥςε κατασκευάσαι, « Δμ. » Ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν, « αὐτ. » Ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ τὸν παῖδα, « Ξεν., (κοιν.) νὰ τὸν βάλῃ εἰς τέχνην. » Ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἀποῤῥάψαι, « Θφρ. » Ἐμισθώσατο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλήν, « Ἡρ. (ᾗ πθ.) » Ἀνδράποδα ἐκδεδομένα, « Ξεν. 4) δίδω μὲ διάφορον, δανείζω (κυρ. εἰς ξένους ἐμπόρους). » Ἀργύριον μὴ ἐξεῖναι ἐκδοῦναι Ἀθηναίων μηδενί, « Δμ. » Τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θρᾴκην Μεγακλείδῃ, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ναυτικὰ δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα, « Ασ. 5) διαδίδω· κοινοποιῶ, δημοσιεύω. » Ἐξέδωκε νόμισμα, « Ἀρςτ. » Γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, « Πλ. » Τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, « Συν. 6) δίδω (ἀφίνω) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδω. » Τοῖς ἐχθροῖσι μ' ἐκδοῦναι θέλεις, « Σοφ. » Ἐκδιδόναι τοὺς αὐτόχειρας, « Πλ. » Ἐκδοῦναι τἀνδράποδα ἐπὶ βασάνῳ, « Δμ. » Ἀμφίπολιν ἐξέδωκεν, « αὐτ. » Ἀνοσιουργίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες, « Εὐσ. (καὶ μσ.) » Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥδαν, « Πίνδ. 7) δίδω ὀπίσω, ἀποδίδω. » Ὑμεῖς δ' Ἑλένην ᾗ κτήματα ἔκδοτε, » Ἰλ. Γ.

Ἐκ·δι·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαί τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (μὲ ὅλα τὰ περιστατικὰ καὶ τὰς λεπτομερείας).

Ἐκ·διθυραμβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καταντῶ (Ἐκπίπτω) εἰς διθυραμβικὸν ὕφος.

†Ἐκδιεςηκότων, ἀνάγν. Ἐκδιεςηκότων.

Ἐκ·δικάζω, Μ. άσω. Τελειόνω (ὡς δικαστὴς) δίκην τινὰ, δίδω τέλος εἰς δίκην ἐκκρεμῆ. ||. (μσ.) κρισολογοῦμαι. 2) Π. = Ἐκδικῶ.

Ἐκδίκασις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἐκδίκησις, κρισολογία.

Ἐκδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδικάζων, ἐκδικητής.

Ἐκδικεῖον (τὸ), (Βυζ.) τὸ γραφεῖον ἢ ἡ σφραγὶς τοῦ ἐκδίκου.

Ἐκ·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω δίκην (ἐκδίκησιν) παρά τινος, ἀποδίδω τὸ κακὸν τὸ ὀπ. ἔπαθα, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. 2) (Νμ.) ἐξαιτοῦμαι διὰ τοῦ δικαςηρίου (κρισολογοῦμαι διὰ) τὸ δίκαιόν μου, διεκδικῶ.

Ἐκδίκημα (τὸ). τὸ πρὸς ἐκδίκησιν γινόμενον, (συγχ. τῷ Ἀδίκημα).

Ἐκδίκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδικεῖν, ἀπόδοσις τοῦ κακοῦ, τιμωρία.

Ἐκδικητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδικούμενος, τιμωρῶν. » Οὐκ ἐκδικητὴν ἀλλ' ἀντίδικον αὐτῆς ἐδείκνυ μᾶλλον τὸν δικαστὴν, « Συμ. Μτφρ.

Ἐκδικητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς, ἢ ἐπιθυμῶν) ἐκδίκησιν.

Ἐκδικία (ἡ), = Ἐκδίκησις. 2) ἡ ἀπὸ τῆς δικαστικῆς καταδιώξεως (κυρ. διὰ χρέος) ἀπαλλαγή. 3) τὸ ἔργον τοῦ ἐκδίκου.

Ἔκδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (χωρὶς) δίκης, ἄδικος. » Ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω, « Αἰσχλ. » Οὐδεὶς ποτ' εὐτύχησεν ἔκδικος γεγὼς, « Εὐρ. 2) = Ἐκδικητής. (ὅθ. ||. οὐσ.) προστάτης (κυρ. ὁ ὑποστηρίζων ἢ διεκδικῶν τὰ δικαιώματα) δήμου ἢ πόλεως, (παρβλ.) Σύνδικος.

Ἐκδίκως, ἐπίῤ. Χωρὶς δίκην, παρὰ τὸ δίκαιον, ἀδίκως.

†Ἐκδιόθεν, ἀναγν. Ἐκ Διόθεν.

Ἐκ·δισκεύω, Μ. εύσω. Τινάζω τι ὡς δίσκον, ἐκσφενδονίζω.

Ἐκ·διφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκζητῶ, ἐξερευνῶ.

Ἐκ·διφρεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐκ·διφρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Κρημνίζω [ᾗ μσ.] Πίπτω) κάτω ἀπὸ τὸν δίφρον.

Ἐκ·διψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι =

Ἔκδιψος (ὁ, ἡ). πολλὰ διψασμένος, (κοιν.) πεθαμένος τῆς δίψας.

Ἐκδιωκτέος, α, ον, θετ. τοῦ =

Ἐκ·διώκω, Μ. ώξω ἢ ώξομαι. Διώχνω ἔξω, Ἀποδιώκω, φυγαδεύω, ἐξορίζω, (ὅθεν

Ἐκδίωξις, εως (ἡ). διώξιμον ἔξω, ἐξόρισμα.

;Ἐκδοκεῖ, ἀπρσ. Οὐ δοκεῖ, δὲν ἐγκρίνεται.

Ἐκ·δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σείω ἐκ θεμελίων, καταταράττω. » Πάντων δ' ἐκδεδόνηντο φρένες, « Ἐπγρ.

Ἐκδορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέρειν, γδάρσιμον, (ὅθεν

Ἐκδόριος (ὁ, ἡ), ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκδορὰν, (ὅθεν) » Ἐκδόρια (ἐνν. φάρμακα), « Δσκρ., τὰ βεζικατόρια κτλ.

Ἐκδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ ἐκδοθῇ (ἐργοδοτηθῇ κτλ.), ἐνοικιαςέος, [ἐκ τοῦ

Ἔκδοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδιδόναι, παράδοσις (προσφυγος), ὑπάνδρευμα (θυγατρὸς), δημοσίευσις (συγγράμματος), παραχώρησις εἰς ἐργολάβον (οἰκοδομήματος κτλ.), δάνεισμα (κυρ. ἔξω τῆς πόλεως), κτλ. (μτγν.) ἔκθεσις ἔγγραφος.

Ἐκδοτέον, θετ. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐκδότης, ου (ὁ). ὁ ἐκδίδων (παραδίδων, κτλ.), ἐνοικιαστὴς, ἐργολάβος.

Ἐκδοτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') ἔκδοσιν, ἐκδόσιμος.

Ἔκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκδεδομένος (ἐγκαταλελειμμένος εἰς τὴν ἐξουσίαν [εἰς τὴν διάκρισίν] τινος), παραδομένος.

Ἐκδότως, ἐπίῤ. Ὡς ἔκδοτος, χωρὶς συνθήκας, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ λαμβάνοντος.

Ἔκδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δούλων γεννηθεὶς, ἐκ γενετῆς δοῦλος, (ἴδε Δουλέκδουλος).

Ἐκδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐκδούς, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐκδοχεῖον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐκδοχὴν, δοχεῖον. (ἰδίως) δεξαμενὴ (ὕδατος).

Ἐκδοχεύς, έως (ὁ), = Πανδοχεύς.

Ἐκδοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέχεσθαι, ὑποδοχή· διαδοχὴ, συνέχεια, ἐξακολούθησις. προσδοκία. ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐκλαμβάνεται (ἐννοεῖται) τι, ἡ σημασία (λέξεως κτλ.).

Ἐκδόχιον (τὸ), = Ἐκδοχεῖον.

Ἐκ·δρακοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Μεταμορφόνω) εἰς δράκοντα.

Ἐκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτρέχω.

Ἐκδρὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκδιδράσκω.

Ἔκδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 6 δραχμάς.

Ἐκ·δρέπομαι, Μ. δρέψομαι. Δρέπομαι (Κόπτω) φύλλον κτλ. ἀπὸ δένδρου.

Ἐκ·δρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβαίνω τοῦ δρόμου, παρεκτρέπομαι.

Ἐκδρομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρέχειν, ἔξοδος (κυρ. τῶν πολιορκουμένων κατὰ τῶν πολιορκούντων), (ἐν γέν.) ἐπιδρομὴ (ἐχθρῶν ὠχυρωμένων πουθενά). (ἐπὶ φυτ.) ξεφύτρωμα. (ῥτρκ.) παρέκβασις. ||. » Αἱ ἐκδρομαί, « Θκ., ἀντὶ Οἱ ἔκδρομοι (ςρατ.).

Ἔκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐκτὸς (ὑπερβαίνων τὸ διωρισμένον διάςημα) τοῦ δρόμου, (ὅθ.) » Ἔκδρομοι, « Θκ., Ξεν., οἱ ἀποσπώμενοι τοῦ ὅλου σώματος ςρατιῶται καὶ προσβάλλοντες δρομαῖοι πρὶν τῶν λοιπῶν τοὺς ἐχθρούς.

Ἐκ·δρύπτω, Μ. δρύψω. Ἐκδέρω μὲ τοὺς ὄνυχας.

Ἔκδυθι, β'. έν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐκδύνω.

Ἔκδυμα (τὸ). τὸ δι' ἐκδύσεως ἀφαιρούμενον, σκέπασμα, [ἐκ τοῦ

Ἐκ·δύνω καὶ (μσ.) Ἐκ·δύνομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Ἐξέδυν κτλ.). (μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) Ἐδύνομαι, ἐξενδύνομαι. » Ἐκδὺς χλαῖναν, « Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ.) » Τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, « Ὀρφ. (καὶ τρπ.) » Τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύς, « Πλ. 2) (συνκδχ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἐβγαίνω, ξετρυπόνω. » Ἐκδὺς μεγάροιο, « Ὀδ. Χ. 3) (τρπ.) ἀπο(δια)φεύγω, γλυτόνω. » Νῶϊ δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον, « Ἰλ. Π. (καὶ προθετ.) » Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, « Γρφ., (παρβλ Ἀναδύομαι καὶ Ἐκδύω).

Ἔκδυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύειν ἢ ἐκδύεσθαι, γδύσιμον. (συνηθές. τρπ.) τρόπος ἢ τόπος πρὸς ἀποφυγὴν, βγάλσιμον, γλύτωμα. » Τὸ δὲ οἴκημα οὔτε ἔσοδον οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον, « Ἡρ. » Οὐ γάρ ἐστι Ἕλλησι οὐδεμίη ἔκδυσις μὴ εἶναι σοὺς δούλους, « αὐτ. » Αὗται γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν, « Πλάτ.

Ἐκ·δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξιλεόνω.

Ἐκδυσώπησις, εως (ἡ). ἐξιλέωσις.

Ἐκ·δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἐξέδυσα). (μὲ δύο αἰτ.) Ἐδύνω, ἐξενδύνω, ἐξεγυμνόνω. » Δύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸς ἐκδύων ἐμὲ τὴν ἐσθῆτα, « Αἰσχλ. (ᾗ μσ.) » Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, « Ἰλ. Γ. (ᾗ π0.) » Ὁ δὲ Μαρσύας νικᾶται καὶ τὸ δέρμα ἐκδύεται, « Παλαίφ. » Ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ, « Ἡρ., (παρβλ. Ἐκδύνω.)

Ἐκ-δωρίσομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (ἐκ μεταβολῆς) Δωριεύς. » Οἱ Κυνούριοι, . . Ἴωνες ἐόντες, ἐκδεδωρίευνται ὑπό τε Ἀργείων ἀρχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου, « Ἡρ.

Ἐκέδασσε, Π. ἀντὶ Ἐσκέδασε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Σκεδάννυμι.

Ἐκεῖ [ἦκεῖ, Αἰολ. ἀντὶ τῆ], ἐπίρ. Τοπ. Ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, (ἴδε ᾗ

Ἐκεῖθεν, ἐπίρ. Τοπ. Ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος· (τρπ.) ἀπὸ τὰ ἑξῆς, ἐκ τούτου. « Τυφλὴ δ' ἄν τις ἐκεῖθεν, « Ἰσκρ. 2) (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἐπέκεινα. « Ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, « Σχλ. Πλάτ. 3) (μτγν.) Χρν., ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τότε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς. « Ἐκεῖθεν δὲ ἐλαττοῦσθαι ἤρξατο, « Διόδ.

Ἐκεῖθι, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐκεῖ (ζάσ.).

Ἐκείνιος, η, ον. Ὁ ἐξ ἐκείνου τοῦ (δεῖνα) πράγματος καμωμένος, (ἴδε Ἄρστ. Μεταφυσ.).

Ἐκεῖνος [ἴδε Ἐκεῖ], η, ο, ἀντων. Δεικτ. (ἀναφερ. εἰς πρσ. ἢ πράγμ. [κυρ.] ἀπόντα ἢ, παρόντα μέν, ἀπωτέρω δὲ [ἀντιθ. τῷ Οὗτος) κείμενα [καὶ τρπ.] ἐξέχοντα, ὑπερέχοντα, [ἐν γέν.] γνωστά, ἐπίσημα, ἢ φοβερά, ἢ αἰσχρά, [ἐπμ.] ἀκατονόμαστα). » Ὁ μὲν πριάμενος οὑτοσί, ὁ δὲ πωλήσας ἐκεινοσί, « Πλνδ. » Ἐκεῖνο Δεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον, « (Ἡγησ. παρὰ) Στρ. (καὶ ἑπομέν. τοῦ ἀναφορ.) » Ἀθέμιστός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται, « Ἰλ. Ι. (καὶ ἐμφαντ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Οὗτος κτλ., πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν ἢ ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς δείξεως). » Δεῖξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, « Ακ. » Οὗτος ἐκεῖνος τὸν σὺ ζητεῖς, « Ἡρ. » Ὅδ' εἶμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως, « Σοφ. » Λύτᾶς ἄκουκα τήνας, « Πλ. » Τῶν θηρίων τὰ δειλότατα καὶ ἀγεννέστατα, ἐκεῖνα καὶ ψεύδεται καὶ ἐξαπατᾷ πάντων μάλιστα, « Δ. Χρσ. » Τοῦτο ἐκεῖνο, τὸ τῆς παροιμίας, « Ακ. (καὶ παραλλ.) » Ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον, « Ἄρχ. » Κεῖνο κεῖν' ἄμαρ, « Πίνδ. (καὶ κατὰ σημασ. ὑπεροχῆς ἢ φόβου) » Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεὸς; « Ἰλ. Ω. » Ἀλλ' εἰσιθ' ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, « Ἄρχ. (καὶ ἐπὶ ταυτοπρσπ. ἀντὶ Ἑαυτοῦ) » Οὐκ ἔφη, ἑαυτοῦ γε ἄρχοντος, οὐδένα Ἑλλήνων, ἐς τὸ ἐκείνου δυνατὸν, ἀνδραποδισθῆναι, « Ξεν. (καὶ κατὰ σχῆμα προδιοικήσεως) » Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς ἑώρακας ὑποκριτάς; « Ακ. (παρβλ. Δεῖνα), (καὶ ἐλλ. ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος· ἢ Χρον.) » Τὸ ἐξαπατᾷν ὅσιον ἐξ ἐκείνου (ἐνν. τοῦ χρόνου) ἐγένετο, « Ξεν. » Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἶπης, ἀλλ' Ἐξ ἐκείνου, « Φρύν. » Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμι, « Ακ., ἔκτοτε, (καὶ περιφρ.) » Ἐς ἐκεῖνο τοῦ χρόνου, « Δ. Κάσσ. » Μετ' ἐκεῖνα, « Θκ., μετὰ ταῦτα, ἔπειτα· (ἢ Τοπ.) » Τῶν ἄλλων τῶν κατ' (περὶ) ἐκεῖνα (ἐνν. τὰ χωρία) πόλεων, « Ξεν. » Εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, « Ακ., (ᾗ ἁπλ. ἀντὶ τοῦ Ἐκεῖ) » Ἡν οἰκέῃ ἐκείνῃ, « Ἡρ. » Κείνῃ, ὅθι πλατάνιστοι πεφύασι, « Θκρ. » Οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι, « Θκ. » Ἄλλα τε τῶν ἐκείνῃ χωρίων, « Δ. Κάσσ. (καὶ Τρπ.) » Εἰ ἐκείνῃ γ' αὐτὸ σκοποίης, « Πλάτ. ἀντί-

Ἐκείνως, ἐπίρ. Κατ' ἐκεῖνον (τὸν ἄλλον, τὸν προειρημένον ἢ τὸν ἐξῆς ῥηθησόμενον) τρόπον. » Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κείνως, « Πλάτ. » Οἶμαι δ' ἐκείνως εἰπὼν μᾶλλον δηλώσειν, « Ἰσκρ.

Ἐκεῖσε, ἐπίρ. Ἐκεῖ (κινήσ.), εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. » Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί, « Εὐρ.

Ἑκέκαστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ (ἀχρ.) Κάζω, (ἴδε Κέκασμαι).

Ἑκέκλετο, Π. ἀντὶ Ἐκέλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κέλομαι.

Ἐκεκλίμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Κλίνω.

Ἐκεκλόφειν, μσ. ὑπερσ. τοῦ Κλέπτω.

Ἐκεκοσμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκεκόσμηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κοσμέω.

Ἐκεκράγειν, ὑπερσ. τοῦ Κράζω.

Ἔκερσα, Π. ἀντὶ Ἔκειρα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Κείρω.

Ἐκεχειρία (ἡ), [ἔχω, χείρ]. ἀνακωχὴ, (ἐν γέν.) διακοπή· εὐκαιρία.

Ἐκεχήνη, Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἐκεχήνειν, ὑπερσ. τοῦ Χαίνω.

Ἔκζεμα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι ἐκβάλλεται διὰ τῆς ζέσεως, (κυρ. δὲ) ἐξάνθημα.

Ἔκζεσις, εως (ἡ). τὸ ἐκζέειν, ξεχείλισμα κοχλάζοντος ὑγροῦ, (ἰατρ.) χύσιμον ἐξανθημάτων.

Ἔκζεσμα (τὸ), = Ἔκζεμα.

Ἐκζεστὸς, ἡ, όν. Βραστὸς, ζεματιστὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-ζέω, Μ. ζέσω, = Ἐκβράσσω, ξεχειλίζω κοχλάζων, (ἰατρ.) χύνω ἐξανθήματα.

Ἐκ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τι ἀπό τινος ἢ μεταξύ τινων, σκαλίζω (ἐξετάζω, ἐρευνῶ) ἐπιμελῶς. Ἀναζητῶ· ἀπαιτῶ. » Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω, « Γρφ.

Ἐκζήτησις, εως (ἡ). ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἐκζητητὴς, ου (ὁ). ὁ ἐκζητῶν (ἀναζητῶν), ἐξεταστής.

Ἐκ-ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ζοφερὸν, κατασκοτίζω.

Ἐκ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ἐκφαντικῶς (εἰς τρόπον ὥςε νὰ κάμνῃ ἐντύπωσιν).

Ἐκ-ζωόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ζῶον, Ἀποζωόω. || (μσ.) κάμνω (μέσα μου) μαμμοῦδι, σκωληκιάζω.

Ἐκ-ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναζωπυρῶ, κάμνω τὴν καταπεσοῦσαν φλόγα νὰ κορώσῃ, (τρπ.) ἐξάπτω, διεγείρω.

Ἐκζωπύρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκζωπυρεῖν, κόρωμα, (τρπ.) ἐγκαρδίωσις.

Ἔκηα, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Καίω.

Ἐκηβελέτης, ου (ὁ), Π. = Ἐκηβόλος.

Ἐκηβολέστατος, η, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐκηβόλος.

Ἐκηβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω, Τινάζω) μακρὰν ἢ μακρόθεν τὰ βέλη μου.

Ἐκηβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκηβολεῖν ᾗ ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Ἐκηβόλος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκάς, βάλλω]. ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν βάλλων (τοξεύων, ἀκοντίζων, κτλ.). » Ἀπόλλων—, « Ὅμ. » Χεὶρ (» Σφενδόνη)—, « Εὐρ. (καὶ καταχρ.) » Μάχη—, « Ακ., ἢ δι' ἐκηβόλων ὅπλων. 2) (πθ.) ὁ μακρὰν βαλλόμενος (ἐπιμ.) φθάνων, ἐκτεινόμενος. » Ὅπλον (» Δίκτυον)—, « Πλε., Νόν. » Ὀϊστὸς—, « Ἰάμβλ.

Ἐκηβόλως, ἐπίῤῥ. Τινάζοντας μακρὰν ἢ μακρόθεν.

Ἐκηλία (ἡ). ἡσυχία, ἠρεμία, ἀνάπαυσις, [ἐκ τοῦ

Ἔκηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκὰς ἢ ἑκών]. ἡσυχος, ἀτάραχος, (πάντοτε σχεδὸν ἀντὶ ἐπίῤῥ.) Χωρὶς θόρυβον, μὲ ἡσυχίαν (παρβλ. Ἀκαλὸς καὶ Εὔκηλος).

Ἔκητι [ἑκὼν], ἐπίῤῥ. ἢ πρόθ. Π. (μὲ γεν.) = Ἕνεκα, Διά, διὰ μέσου, ἐξ αἰτίας, κτλ. » Ἐμεῦ μὲν ἔκητι βίον ζώοιτε κορώνης, « Ἐπγρ., ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί. » Θεῶν ἔκητι, « Ἀρχφ., μὲ τὴν δύναμιν (βοήθειαν, θέλησίν) των, (παρβλ. Ἀέκητι).

Ἐκ-θαλαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς θάλασσαν.

Ἐκ-θάλλω, Μ. θαλήσω, -ομαι (πρκ. Ἐκτέθηλα κτλ.). Ἐκβάλλω θαλλὸν (βλαστόν), ἐκβλαστάνω. » Ἐκ φυτοῦ τιμηθεὶς κλάδος εἰσαῦθις ἐκτέθηλε, « Θ. Πρόδρ.

Ἐκ-θάλπω, Μ. θάλψω. Κάμνω νὰ φυτρώσῃ (νὰ ἀναδοθῇ) τι ζεσταίνοντάς το, (τρπ.) ἐξάπτω, ἀναπτύσσω. » Βραχεῖα πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα, « Π. Σολ.

Ἐκ-θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (ᾗ μσ. Κινοῦμαι) εἰς θάμβος, ἐκπλήττω, -ομαι.

Ἐκθαμβητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκθαμβῶν (φοβίζων, κατατρομάζων) τινά.

Ἐκθαμβητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ ἐκθαμβεῖν, φοβερὸς, ἐκπληκτικός.

Ἔκθαμβος (ὁ, ἡ). ἐκστατικὸς, κατατρομαγμένος. 2) (καταχρ. καὶ ἀδκμ.) θάμβους πρόξενος, ἐκπληκτικὸς, ἐξαίσιος. » Καὶ ἰδοὺ θηρίον φοβερὸν καὶ ἔκθαμβον, « Γρφ.

Ἐκθάμβως, ἐπίῤῥ. Μὲ ἔκστασιν.

Ἐκ-θαμνίζω, Μ. ίσω, Π. ἐῤῥιζόνω, (τρπ.) ξεθεμελιόνω, ἐξολοθρεύω.

Ἐκ-θαμνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (σπν.) Μεταβάλλομαι εἰς θάμνον, ἀγριεύω.

Ἔκθανον, Π. ἀντὶ Ἐξέθανον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκθνήσκω.

Ἐκ-θάπτω, Μ. θάψω. Ξεθάπτω, ξεχώνω.

Ἐκ-θαῤῥέω(θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξεθαῤῥεύομαι, ὕθεν

Ἐκθάῤῥησις, εως (ἡ). ξεθάῤῥεμμα.

Ἐκθάῤῥημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθαῤῥήσεως.

Ἐκ-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω τι μὲ ὑπερβολήν.

Ἐκ-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν.

Ἐκ-θεατρίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω τι εἰς τὸ (ἢ ὡς εἰς) θέατρον ὑπ' ὄψιν ὅλων, (ἐπιτ.) ἐξελέγχω, (συνκδχ.) καταισχύνω, θεατρίζω.

Ἐκ-θειάζω, Π. άσω. Θεοποιῶ, ἀποθεόνω. καθιερόνω. 2) (συνκδχ.) ὑπερεπαινῶ. 3) νομίζω (ἐκλαμβάνω) τι ὡς θεῖον ἢ ἱε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρὸν, τὸ ἀποδίδω εἰς θείαν (ὑπερφυσικὴν) δύναμιν.

Ἐκθειασμὸς (ὁ). θεοποίησις, ἀποθέωσις· ἐνθουσιασμός.

Ἐκθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθέω.

Ἐκθεῖναι, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτίθημι.

Ἐκ-θειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθεόω, (ὅθεν

Ἐκθείωσις, εως (ἡ), = Ἐκθέωσις.

Ἔκθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται πρὸς θέαν ἢ γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, (κυρ. δὲ τὸ τοιχοκολλούμενον) πρόγραμμα.

Ἐκθέμεν, Π. ἀντὶ Ἐκθεῖν ἢ Ἐκθεῖναι.

Ἐκ-θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθεόνω· καθιερόνω.

Ἐκ-θεραπεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω τὴν θεραπείαν (Ἰταλ. τὴν κοῦραν) ἀσθενοῦς, τὸν ἰατρεύω ἐντελῶς. 2) κερδίζω δι' ἐπιμόνων θεραπειῶν (περιποιήσεων) τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν ἑλκύω μὲ τὰς περιποιήσεις μου.

Ἐκ-θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω σύῤῥιζα ἢ ὅλως διόλου, ἀποθερίζω, (τρπ.) ἐξολοθρεύω.

Ἐκ-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω τι ὅλως διόλου, (συνκδχ.) ἐξάπτω, διεγείρω. »Ἵνα τῷ τρόπῳ τούτῳ καὶ ἄλλοι πρὸς ὅμοιον ἐκθερμαίνωνται ζῆλον τοῦ ἐλεεῖν,« Εὐς. 2) ἐκβάλλω διὰ τῆς θερμότητος, (δηλ.) ἐξατμίζω. »Εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως,« Ἀρςτ. »Τὸν δ' ἐντὸς εὐρῶτα καὶ ζόφον οὐκ ἐκτεθέρμακεν οὐδ' ἐξέωσε διὰ φιλοσοφίας,« Πλ.

Ἔκθερμος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν θερμός.

Ἐκθεσίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ

Ἔκθεσις [ἐκτίθημι], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἐκθέτειν (κυρ. βρέφος), (συνκδχ.) κοινοποίησις, (τρπ.) περιγραφή, ἐξιστόρησις (ἴδε Ἔκφρασις). ἔγγραφος ἐξομολόγησις τῶν φρονημάτων τινός. (εἰς τὰ παλ. δράμ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Εἴσθεσις. (εἰς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια) ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν καταβάλλει καὶ διακινδυνεύει καθεὶς ἀπὸ τοὺς συμπαίκτορας, (ἐνίοτε) περίσσευμα.

Ἔκθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῶν θεσμῶν, παράνομος, ἀθέμιτος. 2) (ἐνίοτε) ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος, (παρβλ.) Ἄτοπος. »Ὄναρ εἶδεν ἔκθεσμον. ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι,« Πλ.

Ἐκθέσμως, ἐπίρ. Παρανόμως.

Ἐκθετέον, θετ. τοῦ Ἐκτίθημι.

Ἐκθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἔκθεσιν (ἐξιστόρησιν).

Ἔκθετος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος, βαλμένος (ῥηχμένος) ἔξω, ἐγκαταλελειμμένος, ἀπορῥηχμένος.

Ἐκ-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ἔξω, ἐβγαίνω τρέχων.

Ἐκ-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκθεάομαι.

Ἐκθέωσις, εως (ἡ). θεοποίησις, ἀποθέωσις.

Ἐκθεωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀποθεόνειν.

Ἐκ-θηλάζω, Μ. άσω. Βυζάνων ἐβγάζω, πιπιλίζω.

Ἐκθήλυνσις, εως (ἡ). χαύνωτις, ἀτονία. »(Ἐπιδέσμου)—,« Ἱππκρ., χαλάρωσις, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-θηλύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐκτεθήλυμμαι καὶ Ἐκτεθήλυμαι καὶ Ἐκτεθήλυσμαι). Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἄτονον καὶ δειλὸν ὡσὰν γυναῖκα, χαυνόνω, ἐκνευρίζω. »Ἀσαρκόν τε ἅπαν τὸ σκέλος.. καὶ ἐκτεθηλυσμένον καὶ λεπτότερον γίνεται,« Ἱππκρ. (τὸ ὁποῖον ὁ Γαλ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ »Ὑγρὸν καὶ μαλακὸν καὶ διαῤῥέον, ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔχουσιν,« (ἴδε καὶ Ἀστυσία). 2) (Γρμτ.) ἐκφέρω (λέξιν) κατὰ θηλυκὸν γένος. »Οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες,« Ἐτυμολ.

Ἐκθηρατέον, θετ. τοῦ-

Ἐκ-θηράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐκ-θηρεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω τὸ κυνῆγι ἀπὸ τὴν φωλεάν του, (ἐν γέν.) κυνηγῶ καὶ πιάνω.

Ἐκ-θηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Μεταμορφόνω) εἰς θηρίον, (τρπ.) ἐξαγριόνω.

Ἐκ-θησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τι ἀπ' ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔχω θησαυρισμένον, ἐβγάλλω (χρήματα κτλ.) ἀπὸ τὸν θησαυρόν.

Ἐκθλιβὴ (ἡ), = Ἔκθλιψις.

Ἐκ-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Ζουλίζω) τι ἐβγάλλω τὰ ἐντὸς αὐτοῦ, στραγγίζω, ξεζουμίζω· (Γρφ.) εὐνουχίζω· (Γρμτ.) ἀφαιρῶ (κυρ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς συλλαβῆς) στοιχεῖον (ἴδε Ἔκθλιψις)· (τρπ.) ςενοχωρῶ πανταχόθεν.

Ἔκθλιμμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα (τὸ ἐκβαλλόμενον διὰ) τῆς ἐκθλίψεως· (ἰατρ.) πληγὴ προερχομένη ἀπὸ ζούλισμα ἢ σφίξιμον.

Ἐκθλιπτέον, θετ. τοῦ Ἐκθλίβω.

Ἔκθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθλίβειν, στράγγισμα, ξεζούμισμα, (γρμτ.) ἀφαίρεσις (κυρ. τοῦ ἐν μέσῳ συλλαβῆς κειμένου) στοιχείου (π. χ. Σκηπτοῦχος ἀντὶ Σκηπτροῦχος).

Ἐκ-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ξεψυχῶ. Ἰλιγοθυμῶ· ἀποθνήσκω. »Ἀφιεμένου δὲ ἔξω (τοῦ αἵματος), πλείονος μὲν ἐκθνήσκουσι, πολλοῦ δ' ἄγαν ἀποθνήσκουσιν,« Ἀρςτ. »Καὶ ἐξέθανε πεντάκις, ὡς τεθνάναι δοκέειν,« Ἱππκρ. »Γέλῳ ἔκθανον,« Ὀδ. Σ., (κοιν.) πέθαναν ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἐκ-θοινάομαι, Μ. ήσομαι, Π. κατατρώγω.

Ἐκ-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τι ὅλως διόλου.

Ἐκθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθρώσκω.

Ἐκ-θόρνυμαι, Π. (μτγν.) ἀντὶ Ἐκθρώσκω.

Ἐκ-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυππάζω τινὰ κάμνων μέγαν θόρυβον, κατατρομάζω.

Ἔκθρεψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρέφειν, ἀνάθρεμμα.

Ἐκ-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ, μυρολογῶ.

Ἐκ-θριαμβεύω, Μ. εύσω, = Ἐκπομπεύω, θεατρίζω.

Ἐκ-θροέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκθρυλέω. 2) = Ἐκθορυβέω.

Ἐκ-θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ εἰς θρόμβους.

Ἐκθρόμβωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ-θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλῶ, κοινολογῶ.

Ἐκ-θρύπτω, Μ. θρύψω. Θρύπτων ἐκβάλλω, ἐκρίπτω τι εἰς θρύμματα (καθὼς π. χ. ἡ θάλασσα τὰ πλοῖα).

Ἐκ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἐξέθορον κτλ.), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) = Ἐκπηδῶ, τινάζομαι (ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἔξω. »Ἔκθορε δίφρου,« Ἰλ. Π. »Λαγωὸν δίκτυον ἐκθρώσκοντα,« Ἐπγρ. »Ἔκθορες ἀντολίηθε, φαεσφόρος ἥλιος ἄλλος,« Ἐπγρ. »Ἐκ τῆς εὐνῆς ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε,« Ἀππ. (καὶ κατὰ τμσ.) »Ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόως δε,« Ἀπλλν.

Ἔκθυμα (τὸ), [ἐκθύω]. ἐξάνθημα, ξεθύμασμα, σπυρί.

Ἐκ-θυμαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω καθ' ὑπερβολὴν, ἐξαγριοῦμαι.

Ἐκ-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω, (χ. πτ.) = Ἀθυμέω, ὀλιγοψυχῶ, ἀπελπίζομαι. 2) (μὲ αἰτ.) = Ἐπιθυμῶ.

Ἐκθυμία (ἡ), = Προθυμία.

Ἐκ-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναδίδω (καὶ πθ. Διαλύομαι εἰς) ἀτμὸν ἢ καπνὸν (ἐν γέν.) ἀναθυμίασιν. »Ἐκθυμιῶμαι εἰς ἀτμὸν,« Κλμδ. Κυκλ., ἐξατμίζομαι.

Ἔκθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Παράφορος ὑπὸ θυμοῦ ἢ προθυμίας, (ἐν γέν.) πρόθυμος.

Ἐκ-θυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Παροργίζω, ἐξαγριόνω.

Ἐκθύμως, ἐπίρ. Ἀπὸ καρδίας, προθύμως ἢ 2) (ἐπὶ κακοῦ) ὡς παράφορος.

Ἐκθυσία (ἡ). θυσία πρὸς ἐξιλασμὸν καὶ ἀποτροπὴν κακοῦ.

Ἐκθύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει (ἢ δύναται) τις ν' ἀποφύγῃ δι' ἐκθύσεως, ἀποτρόπαιος.

Ἔκθυσις, εως (ἡ), = Ἐκθυσία. 2) (ἰατρ.) χύσιμον σπυριῶν (ξεθυμασμάτων).

Ἐκθυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ἔκθυσιν (ἀποτροπὴν κακοῦ) συντείνων ἢ ἁρμόδιος, ἐξιλεωτικὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω, (συνκδχ.) χάνω, ἀφανίζω. ||. (μσ.) ἀποφεύγω (ἀπομακρύνω) κακόν τι (καθαρίζομαι ἀπὸ ψυχικόν τινα μολυσμὸν) δι' ἐξιλεωτικῆς θυσίας, (ἐν γέν.) ἐξιλεόνω. »Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους εὑρεῖν πόνων ἀνάπαυλαν;« (Εὐρ. παρὰ) Κλμ. 2) (ἰατρ.) χύνω σπυριὰ (ξεθυμάσματα). »Τὸ ψυχρὸν ὠφελέει τὰ ἐρυθρὰ, οἷα ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ἐκθύει,« Ἱππκρ.

Ἐκ-θωπεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ τινα (τὸν ἑλκύω, τὸν καταπείθω) μὲ τὰς κολακείας μου.

Ἐκ-θώπτω, Μ. θώψω, Π. ἀντὶ Ἐκθωπεύω.

Ἔκιχε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Κιχάνω.

Ἐκ-καγχάζω, Μ. άσω. Χαχλανίζω δυνατά. »Ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν,« Ἀρςτ.

Ἐκ-καθαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐξεκάθηρα κτλ.). Καθαρίζω τι ἐντελῶς, ξεπαςρεύω, ξεκαθαρίζω (λογαριασμόν).

Ἐκ-καθαρίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐκκαθαίρω.

Ἐκκάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαθαίρειν, ξεπάστρεμμα, ξεκαθάρισμα.

Ἐκ-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ἔξω (κυρ. ὡς νυκτοφύλαξ).

Ἐκκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. ἄκλ. (16), δεκαέξ.

Ἐκκαιδεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 16 δακτύλ. ἔκτασιν.

Ἐκκαιδεκάδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 16 δώρων (γ'. τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκκαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα 16 ἐτῶν.
Ἐκκαιδεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 16 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).
Ἐκκαιδεκάλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 16 λῖνα (κλωσταλς, Τουρκ. κάτια).
Ἐκκαιδεκαπάλαιστος (ὁ, ἡ), = Ἐκκαιδεκάδωρος.
Ἐκκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 16 πηχῶν.
Ἐκκαιδεκασταδιος (ὁ, ἡ). 16 σταδίων.
Ἐκκαιδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 16 συλλαβάς.
Ἐκκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 16 ἡμέρας.
Ἐκκαιδεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων 16 τάλαντα.
Ἐκκαιδέκατος, η, ον. Ὁμετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 15.
Ἐκκαιδεκέτης, εος (ὁ) καὶ
Ἐκκαιδεκέτις, ίδος (ἡ), = Ἐκκαιδεκαέτης.
Ἐκκαιδεκήρης, εος-ους (ἡ). ναῦς μὲ 16 σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Ἔκκαιρος (ὁ, ἡ). παράκαιρος, περασμένος (ἀπὸ τὸν καιρόν του).
Ἐκ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ἐξέκαυσα καὶ Ἐξέκηα καὶ Ἀττ. Ἐξέκεα κτλ.). Καίω τι ὅλως διόλου, κατακαίω. ἀνάπτω, κορόνω, (τρπ.) ἐξάπτω, διεγείρω· (ἰατρ.) προξενῶ φλόγωσιν.
Ἐκ-κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκάμνω (ἐν καιρῷ κινδύνου), χάνω τὴν ὑπομονήν μου, μικροψυχῶ, (παρβλ. Ἐγκακέω καὶ Ἐθελοκακέω).
Ἐκ-κακύνω, Μ. υνῶ. Μέμφομαί τι ὡς κακόν.
Ἐκ-καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀναπῶ (Τραβῶ ἔξω ἢ ἐπάνω) τι καθὼς οἱ ψαρεύοντες μὲ τὸ καλάμι.
Ἐκ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ (Φωνάζω, [καὶ συνκδχ.] Κάμνω) τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω· (τρπ.) προκαλῶ. παρακινῶ. ἐρεθίζω, δίδω αἰτίαν. προξενῶ. || (μσ.) ἐπικαλοῦμαι, (ὅθεν) » Ἐκκαλ. τὴν δίκην, « Νμ., τὴν κάμνω ἔκκλητον (ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο δικαστήριον). 2) (εἰς τοῦ Σοφ. Οἰδ. Τ. 507) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνακάλλω, καὶ 3) (εἰς τὸν ὅρκ. τοῦ Ἱππκρ.) ἀντὶ Ἐκλαλέω.
Ἐκ-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλωπίζω (Συγυρίζω) τι ἐντελῶς. 2) (κατ' ἄλλ. σημασ. τῆς προθ.) ἀσχημίζω (;).
Ἐκ-καλλωπίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.
Ἐκκάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνεκαλύφθη (ἐξεσκεπάσθη) ἢ συντελεῖ πρὸς ἀνακάλυψιν (ἀπόδειξιν).
Ἐκκαλυπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος (ἢ συντελῶν πρὸς τὸ) ἐκκαλύπτειν, δηλωτικός, ἐξηγητικός.
Ἐκ-καλύπτω, Μ. ὑψω, = Ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω, (συνκδχ.) γνωστοποιῶ, φανερόνω.
Ἐκκάλυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλύπτειν, ξεσκέπασμα, (συνκδχ.) φανέρωσις, γνωστοποίησις.
Ἐκ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποκάμνω. (ἐπμ.) παραιτῶ.
Ἐκ-κανάσσω(ζω). Μ. άξω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκανάσσω, δηλ.) Ἀδειάζω (πίνων μὲ κρότον τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν εἰς) τὸ κανάτι κλπ.
Ἐκ-καπηλεύω, Μ. εύσω. Δολόνω τι καὶ τὸ ἐμπορεύομαι (τὸ ξενόμνω) ὡς κάπηλος.
Ἐκ-καρδιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βγάλλω (Ἀφαιρῶ) τὴν καρδίαν ζώου.
Ἐκ-καρπέω-ῶ, Μ. ήσω. (κοιν.) Βγαίνω εἰς τὸν σπόρον. » Ὅταν ἡ πόα ἐκκαρπῇ, « Ματθ. Ἰατρ.
Ἐκ-καρπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐκκαρπόομαι. » Ὁ ἐρέβινθος ταχὺ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, « Θφρ., ἐξαντλεῖ ὅλην τὴν γονιμότητά των. 2) = Καρποφορῶ. » Ἀτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, « Ἀνν.
Ἐκ-καρπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Λαμβάνω (Νέμομαι) ὅλον τὴν καρπόν τινος, (ἐπμ.) καταχρῶμαι (ἐξαντλῶ) πρὸς ἴδιόν μου ὄφελος ὅλας του τὰς δυνάμεις, (ἐν γέν.) ὠφελοῦμαι, ἀπολαμβάνω, (Θκ. Ε', 28).
Ἐκκάρπωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τῷ προηγ., ἀπόλαυσις.
Ἐκ-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑπομένω) μέχρι τέλους.
Ἐκ-καρυκεύω, Μ. εύσω. Μαγειρεύω (Κατασκευάζω) τι ἐν εἴδει καρύκης.
Ἐκ-καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Βγάλλω καυλόν, (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεβλασταρόνω, (ὅθεν
Ἐκκαύλημα (τὸ). τὸ ἀναφυόμενον βλαζάρι (κοτσάνι) τοῦ φυτοῦ.
Ἐκκαύλησις, εως (ἡ). ξεβλατάρωμα (φυτοῦ).
Ἐκ-καυλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὸν καυλὸν (τὸ κοτσάνι) τοῦ φυτοῦ, (ἢ) τὸ ξερίζόνω μαζῆ μὲ τὸν καυλόν.
Ἐκ-καυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκκαυλέω.
Ἔκκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς (ἢ προξενεῖται ἀπὸ) ἔκκαυσιν, καύσιμον. προσάναμμα, (καὶ τρπ.) ἀφορμὴ (ὕλη) πρὸς, (συγχ. τῷ Ἔγκαυμα).
Ἔκκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαίειν, κόρωμα, ἔψις, (τρπ.) ἐρεθισμός.
Ἐκκαυστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἔκκαυσιν (καὶ τρπ.) παρακίνησιν, ἐρεθιστικός, διεγερτικός.
Ἐκ-καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Καυχῶμαι ἀναφανδὸν καὶ ἀσυστόλως.
Ἐκ-κάω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐκκαίω.
Ἐκκέας, ασα, αν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐκκαύσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκκαίω.
Ἐκ-κεῖμαι, Μ. κεῖσομαι (πρτ. Ἐξεκείμην κτλ.). (κατὰ λέξ.) Κεῖτομαι ἔξω, (δηλ.) εἶμαι ἐκτεθειμένος (βαλμένος, ἀφημένος εἰς τὴν μέσην, [ἐπμ.] ὑπ' ὄψιν [ἢ συνκδχ. εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν διάκρισιν] ὅλων), ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἰδῇ (νὰ μὲ ἀπολαύσῃ, νὰ μὲ γνωρίσῃ κτλ.) ὅς τις θέλει. » Ἔνθα ὁ παῖς ἐξέκειτο, « Φλγρ. » Λάφυρον ἕτοιμον ἔκκειται τοῖς ἐπιπλέουσι, « Στρ. » Παντὶ τῷ ἰδεῖν ἐκκείμενον, « Δ. Ἁλ. » Σοὶ μόνῳ ἐκκείμεθα, « Συν., εἰμεθα ἀφωτωμένοι (πρόθυμοι εἰς ὅ, τι θέλεις) ἢ, γνωρίζεις τὴν ψυχήν μας. » Ἐκκειμένων οὖν τῶν βίων, ἐπιδράμωμεν τῷ λόγῳ τὰς διαφοράς, « Πλ. » Ἐξέκειτο ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, « Δμ., ἦτον τοιχοκολλημένη. » Τοῖς δὲ ναυπηγοῖς μισθοὶ ἔκκεινται παρὰ τοῦ βασιλέως, « Στρ., = Πρόκεινται. » Τὸ Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη, αὐτ., ἐξέχουσαι. » Οὐ δοκεῖ γεγράφθαι ἡ θεὸς, ἔκκειται δὲ οἷα λαβέσθαι, « Φλγρ.
Ἐκκειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). (μτφορ.) Χωρὶς ὑποψιότητα, ἀφελῶς, εἰλικρινῶς, ἀβέλως κτλ.
Ἐκ-κεινόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκκενόω.
Ἐκ-κείρω, Μ. κερῶ (ἀόρ. Ἐξέκειρα κτλ.), = Ἀποκείρω.
Ἐκκεκαλυμμένως [ἐκκαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀναφανδὸν, ἀσυστόλως.
Ἐκκεκαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκκείρω.
Ἐκκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ (κελεύθου) κείμενος ἢ περιπλανώμενος, παράμερος. » Λαθραῖα κἀκκέλευθα, « Λυκ. (ἀλλ. ὀρθ. Κακκέλευθα, δηλ. Κατὰ κέλευθα).
Ἐκ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) τι ὅλως διόλου. » Μάχαιραν —, « Γρφ., ξιφασπόνω. » Θυμὸν —, « Θφρ., ξεψυχῶ.
Ἐκ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα (καὶ οὕτω φονεύω) τινά (ἢ 2) Βγάλλω τι μὲ τὸ σουβλί. » Ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων, « Ἀρστ.
Ἐκκέντησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βγάλσιμον ἢ τρύπημα μὲ τὸ σουβλί.
Ἔκκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (τοῦ ὡρισμένου) κέντρου κινούμενος. » Σφαῖρα —, « Μθμτ. καὶ Ἀγρνμ.
Ἐκκεντρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐκκέντρου.
Ἐκκένωσις [ἐκκενόω], εως (ἡ). ἄδειασμα (εὐκαίρωμα) ἐντελές.
Ἐκκέοιτο, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐκκειμαι.
Ἐκ-κεραΐζω, Μ. ίσω, Π, = Ἐκπορθῶ, καταφανίζω.
Ἐκ-κεράννυμι, Μ. κεράσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκεράννυμι.
Ἐκκεχυμένως [ἐκχέω], ἐπίρ. (μτχ.), = Σύδην, ἀφθόνως, ἀφειδῶς· ἀσώτως.
Ἐκ-κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. βλάπτω (ἀδυνατίζω, ἀφαιρῶ) ἐντελῶς.
Ἐκκηρυγμός (ὁ), = Ἐκκήρυξις.
Ἐκκήρυκτος (ὁ, ἡ). ὁ καθυποβληθεὶς ἢ καθυποβλητέος εἰς ἐκκήρυξιν, ἐξόριστος ἢ ἐξοριστέος, (ἐν γέν.) ἀπόβλητος, Ἀποκήρυκτος.
Ἐκκήρυξις, εως (ἡ). ἡ διὰ κήρυκος ἢ πρακηρύξεως φυγάδευσις (ἐξορία) τινός. (ἐν γέν.) Διακήρυξις, [ἐκ τοῦ
Ἐκκηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Διώκω (Φυγαδεύω, Ἐξορίζω) τινὰ κοινοπαῶν τοῦτο διὰ τοῦ κήρυκος.
Ἐκ-κινδυνίζομαι, Μ. ίσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου κίνδυνος, ἐκθηλύνομαι.
Ἐκ-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Μετακινῶ) τι ἀπό τινος, μετατοπίζω, (κοιν.) ξεκινῶ, (ἐπμ.) διεγείρω, (κοιν.) σηκόνω εἰς τὰ ποδάρι, δίδω αἰτίαν, παρακινῶ, (παρβλ. Ἐκκινέω).
Ἐκ-κιρράω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κίρρον (ὑπόξανθον). » Οἱ ἐκκεκιρώκοτες τὰ κατ' ὄνυχα τῆς ὀπλῆς, μαλακοὶ καὶ πονηροί, « Ἱππιατρ.
Ἐκ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζων ἀφαιρῶ (ἀποκόπτω) τι ἀπό τινος, τσακίζω ὅλως διόλου, κατασυντρίβω, (τρπ.) ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω, (συγχ. τῷ Ἐγκλάω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκκλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ ἔξω, (ἐπμ.) ἐμποδίζω· (ἐν γέν.) στερῶ, ἐξαιρῶ.

Ἐκκλέπτω, Μ. κλέψω. Ἐβγάλλω καὶ παίρνω κρυφίως (ὡς κλέπτης) τι τῶν ὑπ. εἶνε κλεισμένον (φυλαγμένον) πουλενά, (ἐν γέν.) παίρνω (ἀφαιρῶ) μὲ τρόπον, (συνκδχ.) κρύπτω, (μτφρ.) ἀπατῶ.

Ἐκκλήιω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκκλείω.

Ἐκκληματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν. ἐπὶ ἀμπέλου) Ἐβγάλλω (ἐπμ. Χάνω χωρὶς ὄφελος τὴν γονιμότητά μου εἰς) πολλὰ καὶ μακρὰ κλήματα.

Ἐκκλησία (ἡ), [ἐκκαλέω]. (ἐν γέν.) ἡ εἰς ἓν μέρος συνάθροισις τῶν ἐπὶ ταὐτῷ προσκαλεσμένων ἀνθρώπων. » Εἶδον τὴν ἐκκλησίαν τῶν προφητῶν, « Γρρ. (ἰδιαιτ. δὲ καὶ κυρ. 2) ἡ συνέλευσις (κυρ. δημοκρατουμένων) πολιτῶν πρὸς συζήτησιν τῶν κοινῶν ὑποθέσεων, (εἰς τὰς Ἀθ. ἐκτὸς τῶν κατὰ πρυτανείαν τεσσάρων [τῶν ἄλλως κυρίων καὶ Ἐννόμων ἢ ἁπλ. Ἐκκλησιῶν], συνεκροτοῦντο, ὁσάκις ἡ χρεία τὸ ἐκάλει, καὶ ἔκτακτοι, αἱ ὑπ. ὠνομάζοντο Σύγκλητοι, παρβλ. Ἐπίκλητος), (ὑθ.) » Ἐκκλησίαν ποιεῖν (διδόναι, ἀποδιδόναι, συνάγειν, κηρύττειν, ἐκκλησιάζειν, προτιθέναι, ἀνιζάναι ᾳβ.), « ἢ » Ἔσται (» Γίγνεται, » Καθίζεται, » Ἀποδίδοται, » Ἧκεν, » Ἐπῆλθε κτλ.) ἐκκλησία. » Πορεύεσθαι (» Ἀναβαίνειν) εἰς τὴν ἐκκλησ., « Δη., Ἰσκρ. » Ἐπεισεν ἐπ' ἐκκλησίας τὸ πλῆθος, « Θκ. 3) ὁ τόπος ὅπου συνήρχετο ἡ ἐκκλησ. » Διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, « Ακ. (Ἀλλὰ τοῦτο διορθ. τιμὲς Κλισίαν). 4) (παρὰ τοῖς χριστιανοῖς Α'.) τὸ σύγκλημα (τὸ πλήρωμα, ἡ ὁλότης) τῶν ὀρθοδόξων (ὡς πολιτῶν τῆς οὐρανίου βασιλείας). » Πιςεύω εἰς μίαν κτλ. ἐκκλησ. « Θλγ. (Β'. μερικώτερον) τὸ ἄθροισμα τῶν κατὰ τόπους χριστιανῶν, ὅτους ποιμαίνει εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἐπίσκοπος. » Τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ ἐν Κορίνθῳ, « Γρρ. (Γ'.) ὁ ἱερὸς ναὸς (ὁ εὐκτήριος οἶκος) τῶν χριστιανῶν. » Οἱ πρόγονοι τὰς ἐκκλησ. ἡμῖν ᾠκοδόμησαν, « Χρσ. (Δ'.) ἡ ἐκκλησ. γερουσία, τὸ πρεσβυτέριον, ἡ Σύνοδος. » Εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ, « Γρρ.

Ἐκκλησιάζω, Μ. άσω (παρτ. Ἐκκλησιάζον καὶ Ἐξεκκλησιάζον). (μτβτ. (Συγκροτῶ (Συγκαλῶ εἰς) ἐκκλησίαν· (ἀμτβτ.) συνέρχομαι (συνεδριάζω, συσκέπτομαι, δημηγορῶ) εἰς ἐκκλησ. 2) (Ἐκκλησ.) παραδέχομαί τι εἰς τὴν Ἐκκλησ. » Βιβλίον ἐκκλησιαζόμενον τὸ μὴ ἀπόκρυφον, « Χρσ.

Ἐκκλησιασμός (ὁ). τὸ ἐκκλησιάζειν (συγκροτεῖν ἢ συνέρχεσθαι κτλ. εἰς ἐκκλησ.).

Ἐκκλησιαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνέρχεται (ἐκκλησιάζει) ὁ λαός. (ὁ Βιτρούβ. ὀνομάζει οὕτω τὸ ἐν Τράλλαις) Θεατρίδιον.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκκλησιάζων (συνεδριάζων εἰς [ἢ ὁμιλῶν ἐπ'] ἐκκλησ.).

Ἐκκλησιαστικὸς, ἡ, ὸν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ γινόμενος ἐπ') ἐκκλησ., (ὑθ.) » Ἐκκλησιαστικὸν (τὸ), (ἐνν. τέλος ἢ ἀργύριον) τὸ διδόμενον πρὸς ἀποζημίωσιν εἰς τοὺς ἐκκλησιάζοντος πολίτας. 2) (παρὰ τοῖς χριστιαν.) κληρικὸς, ἱερωμένος, μὴ λαϊκὸς, (ἢ ἁπλ.) ὀρθόδοξος, μὴ αἱρετικός.

Ἔκκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλεῖν, ἐρεθισμὸς, παρακίνησις· πρόκλησις (εἰς μονομαχίαν), ἐπίκλησις (θεοῦ), ἔφεσις (δίκης) κτλ.

Ἐκκλητεύσιμος (ὁ, ἡ), (κυρ. δίκη) = Ἐφέσιμος, [ἐκ τοῦ

Ἐκκλητεύω, Μ. εύσω. Ἐγκαλῶ (κυρ. δὲ Μαρτύρομαι διὰ τοῦ Κλητῆρος ὅτι θὰ ἐγκαλέσω) τὸν μὴ θέλοντα νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τῆς δίκης μου, (ἴδε Κλητεύω ᾗ παρβλ. Λειπομαρτύριαν).

Ἐκκλητικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. (μέγεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκαλεῖν, ἐλκυστικὸς, διεγερτικὸς, ἐρεθ.στικὸς. » Ὀρέξεως (» Μέθης) —, « Δακρ., Κλμ.

Ἔκκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκληθεὶς (συγκαλεσθεὶς εἰς [κυρ. ἔκτακτον] ἐκκλησίαν). » Μελῶν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον, « Εὐρ. » Ἀκούσαντες δὲ αὐτῶν οἱ ἔφοροι (τῶν Λακεδ.) καὶ οἱ ἔκκλητοι, « Ξεν. 2) (Νμ.) ὁ δικάζων ἢ δικαζόμενος ἐκκλήτως. » Πόλις —, « Αἰσχ., » Δίκη —, «, ἡ ἄλλ. Ἔφεσις.

Ἔκκλιμα (τὸ), = Ἔκκλισις.

Ἐκκλινὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γέρνων) πρὸς τὰ ἔξω, [ἐκ τοῦ-

Ἐκκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγάλνω ἀπὸ τὴν τάξιν (ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀπὸ τὴν θέσιν κτλ.) μου παραμερίζω· (συνκχ.) Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. (τρπ.) παραβαίνω. » Τὸν δ' ἰδρῶτα δυσώδη οὕτως ἔχειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις, « Ἀθ. » Νῦν δὲ αὐτῆς (τῆς Περσεφόνης) ἐκκλίνουσι τοὔνομα, « Πλάτ. » Ἐκκλίνοντες τὴν περὶ τὰς ταφρείας παλαιπωρίαν, « Πλβ. » Ἐξεκλίνατε νόμιμά μου καὶ οὐκ ἐφυλάξασθε, « Γρρ. (καὶ προθετ.) » Ἔκκλινον ἀπὸ κακεῦ, « αὐτ., (συγχ. τῷ Ἐγκλίνω).

Ἔκκλισις, εως (ἡ). τὸ ἐκκλίνειν, παραμέρισμα, ἀποφυγὴ, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.

Ἐκκλιτέον, θετ. τοῦ Ἐκκλίνω,

Ἐκκλιτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιδεκτικὸς (ἢ ἐπιτήδειος) πρὸς ἔκκλισιν, ἀποφευκτικός.

Ἔκκλιτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐκκλίνει ἢ πρέπει νὰ ἐκκλίνῃ τις, φευκτός.

Ἐκκλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω. 2) πλημμυρῶ, ἀναβρύω. 3) = Ἐκκυμαίνω. » Ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν, « Ἀρστ.

Ἔκκλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐκκλύζειν, ξέπλυμα, (ἰατρ.) καθάρισμα διὰ τοῦ κλυστῆρος.

Ἔκκλυσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκκλύσεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία, περίττωμα.

Ἐκκλώζω, Μ. κλώσω. Κλώζων ἐκδιώκω (ἀποδιώκω).

Ἐκκναισεῦντι, Δ. ἀντὶ Ἐκναίσουσι, πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ

Ἐκκναίω, Μ. κναίσω. Ξεσχίζω, καταξεσχίζω, (μτνμ.) καταζαλίζω (ξεκουφαίνω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου, (παρβλ. Ἀποκναίω).

Ἐκκνάω-ῶ καὶ

Ἐκκνήθω, Μ. ήσω, καὶ

Ἐκκνίζω, Μ. ίσω. Ξύνων ἀφαιρῶ (ἐβγάζω).

Ἐκκοιβαλικεύομαι, Μ. εύσομαι, (Κωμ.). Προσπαθῶ νὰ ἀπατήσω (νὰ ἑλκύσω) τινὰ μὲ πανουργίας καὶ κολακείας, (ἴδε Κόλαβος).

Ἐκκοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνων (Βαθαλόνων) τι ὑποκάτωθεν, τὸ κάμνω ἀνακουφωτόν.

Ἐκκοιλίζω, Μ. ίσω ᾗ Δ. ίξω. Ξεκοιλιάζω.

Ἐκκοιμάομαι-ῶμαι, Μ. κοιμηθήσομαι. Ἀποκοιμοῦμαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος, ἢ παίρνω τὸν ὕπνον μου (ᾗ ἐπμ.) ἐξυπνῶ.

Ἐκκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκαθεύδω, (παρβλ. Ἀποκοιτέω).

Ἐκκοιτία (ἡ). ἡ πρὸς νυκτοφυλακὴν ἀγρυπνία.

Ἐκκοιτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν κοίτην μου, (ἐπὶ πστ.) ἀφίνω τὸ παλαιόν μου αὐλάκι.

Ἐκκοκκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τοὺς κόκκους (τοὺς σπόρους, τὰ κουκκούτσια) πωρικοῦ, (ἐν γέν.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ξερριζόνω, τσουμαδῶ, (μτφρ.) ξεπατόνιω ἐξολεθρεύω, κατεξοδεύω, (κοιν.) ξεπουπουλίζω.

Ἐκκολάπτω, Μ. άψω. Κολάπτων (Πελεκῶν μὲ τὸ σφυρὶ) ἀφαιρῶ τὰ ἐγκεχαραγμένα γράμματα κλπ., (ἐπὶ πτην.) = Ἐκλέπω, ἐβγάλλω τὸ πελὶ (ἀπὸ τὸ αὐγὸν), ξεκλωσσῶ. » Κοῖλον ὥσπερ ὠὸν ἐκκεκολαμμένον, « Θρρ., (παρβλ. Ἐγκολύφω).

Ἐκκόλαψις, εως (ἡ). τὸ σύν. τοῦ πραγ., (κυρ.) ἐβγαλμα τοῦ πουλιοῦ ἀπὸ τὸ αὐγόν, ξεκλώσσημα.

Ἐκκολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ λύρας) Χάνω τοὺς κολάβους (τὰ ξρηφτάρια) μου, (ἐπμ.) παραφωνῶ, (μτφρ. ἐπὶ ποιητῶν κλπ.) παραλαγίζομαι, παραλαλῶ.

Ἐκκολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἔξω (Γλυτόνω) κολυμβῶν.

Ἐκκομιδὴ (ἡ). σήκωμα ᾗ ἐβγαλμα (Πάρσιμον, κουβάλημα) ἔξω, (ἐπμ.) ἐκφορὰ (νεκροῦ), [ἐκ τοῦ

Ἐκκομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἔξω, (ὑθ.) φέρω τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον, (ἐν γέν.) ἐβγάζω. (συνκχ.) Γλυτόνω, (ἐπὶ τροφῆς ἵππου) σκορπίζω, (ἢ κατ' ἄλλους) χωνεύω, (ὑθ. εἰς τὸν Ξεν. διορθ.) Ἐκκοπρίζω. (σπν. ᾗ Π.) ὑποφέρω. » Τὰ πεπρωμένον δεῖ α' ἐκκομίζειν, « Εὐρ.

Ἐκκόμισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐκκομισμὸς (ὁ), = Ἐκκομιδή.

Ἐκκομπάζω, Μ. άσω. Κομπάζω ἀσυστόλως ᾗ ἀναφανδόν, (παρβλ. Ἀποκομπάζω καὶ

Ἐκκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπάνω μὲ κρότον, (ἐπμ.) ξυπάζω.

Ἐκκομψεύομαι, Μ. εύσομαι. Προφέρω (Ὁμιλῶ) μὲ πολλὴν κομψότητα (εὐγλωττίαν).

Ἐκκοπεὺς, έως (ὁ). ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκκόπτομεν (ἀποκόπτομέν) τι, (παρβλ. Ἐγκοπεύς).

†Ἐκκοπεύσει, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκοπεῦσι, ὅστ. πλθ. τοῦ Ἐκκοπεύς.

Ἐκκοπὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκόπτειν, κύψιμον ὅλως διόλου. » Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων, « Στρβ., (συγχ. τῷ Ἐγκοπή).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔκκοπος (ὁ, ἡ), = Κατάκοπος, ἀποκαμωμωμένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, κατακυρασμένος.
Ἐκ-κοπρέω-ῶ, Μ. ἥσω, καὶ
Ἐκ-κοπρίζω, Π. ἰσω καὶ
Ἐκ-κοπρόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἀδειάζω (διὰ καθαρσίου ἢ κλυστῆρος) τὴν κοιλίαν ἀπὸ τῆς κόπρου. ‖. (ἐλλ. ἢ μσ.) = Ἀποπατῶ.
Ἐκκόπρωσις, εως (ἡ). ἡ κένωσις (τῶν περιττωμάτων) τῆς κοιλίας.
Ἐκκοπρωτικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ προξενῶν ἐκκόπρωσιν, καθαρτικὸς τῆς κοιλίας.
Ἐκ-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου (σύρριζα), Ἀποκόπτω («Τὰς ἐλαίας ἐκκόπτοντες, « Θκ. [καὶ τρπ.] παντάπασιν ἐκκοπτέσθω τῆς Ἐκκλησίας, « Καν.). σπάνω. (θύραν), ἐβγάλλω (μάτι)· ἀνοίγω (εἰς τοῖχον κτλ.) θυρίδα (Στρβ. Ε'. δ'.)· Διακόπτω (« Τὴν φωνὴν ἐξεκέκοπτο, « Ακ.), (συνκδ.) ἐμποδίζω, (κοιν.) ξεκόπτω, (παρβλ. Ἐγκόπτω ἢ Ἐκκρούω)· χερῶ (« Τῶν πατρώων ἐκκοπείς, « Συν.). (μτφορ.) ξηλόνω, ξεπατόνω, ξεκληρίζω, ἐξολοθρεύω, ἐξαλείφω, (ἢ μσ. ἢ πθ.) ἐκλείπω. « Τοὺς λῃστὰς ἐκκόψαιεν, « Δμ. « Τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, « Γαλ. » Καί μου ἡ πράσθεν θρασύτης ἐξεκέκοπτο, « Πλάτ.
Ἐκ-κορακίζω, Μ. ἰσω. Στέλλω τινὰ εἰς κόρακας (εἰς τ' ἀνάθεμα κτλ.), (θηλ.) τὸν ἐβγάλλω (κακὴν-κακῶς) ἀπὸ τὴν μέσην.
Ἐκ-κορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Σκουπίζων ἀφαιρῶ, ξερράχνίζω, παστρεύω, (μτφορ.) ἐρημάξω, ἀφανίζω. 2) Π. ἁρπάζω (μητρός) τινος τὴν θυγατέρα, (καὶ κατὰ παιγνηγορ.) Διαπαρθενεύω, (ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθαλάμιον) «Ἐκκόρει κόρε κορώνην, « Ὡραπλλ.
Ἐκ-κορίζω, Μ. ἰσω. Σκοτόνω κορειοὺς (κόρυζαις), ξεκορυζιάζω. 2) (Κωμ.) = Ἐκκορέω (2).
Ἐκ-κορυφόω-ῶ, Μ. ὠσω, = Κορυφόω, (τρπ.) ἐκθέτω συνοπτικῶς, (ἴδε Συγκεφαλαιόω).
Ἐκ-κοσμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Καταζολίζω, (ὅθεν
Ἐκκόσμησις, εως (ἡ). στόλισμα ἐντελές.
Ἐκ-κουφίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι κοῦφον (ἐλαφρόν). (ἑπμ.) ὑψόνω, ἀνακουφίζω, (ἢ τρπ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν ἢ ἐμψυχόνω.
Ἐκ-κράζω, Μ. κράξω (δόρ. 6'. Ἐξέκραγον). Κράζω μεγαλοφώνως, (κοιν.) ἐβγάζω ταῖς φωναῖς· ξεφωνίζω.
Ἐκ-κραυγάζω, Μ. άσω, = Ἐκκράζω.
Ἐκκρέμασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐκ-κρέμαμαι καὶ Ἐκ-κρεμάννυμαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ
Ἐκ-κρεμάννυμι ἢ Ἐκ-κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) Κρεμνῶ τι (καὶ μσ. ἢ πθ. Κρεμνοῦμαι ἢ Κρέμεμαι) ἀπό τινος, (τρπ.) εἶμαι προσηλωμένος (ἀφωσιωμένος) εἴς τινα, ἐξήρτημαι ἀπό. « Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, « Ἐπγρ. » Ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεῶντο αὐτόν, « Αἰλ. » Δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων, « Εὐρ. » Ὁ λαὸς ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων, « Εὐαγγ. » Ἐλπίδος (« Τοῦ μέλλοντος) ἐκκρεμάμενος, « Ἐπγρφ., Πλάτ.
Ἐκκρεμὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀπό τινος κρεμάμενος· κρεμαστός· μετέωρος. (γρμτκ.) ἀνανταπόδοτος.
Ἐκ-κρήμνημι, Π. ἀντὶ Ἐκ-κρεμάννυμι.
Ἐκκριδὸν, ἐπίρ. Π. χωριστά· κατ' ἰδίαν.
Ἔκκριμα (τὸ). τὸ ἐκκρινόμενον (ἀπορριπτόμενον) σκύβαλον, περίττωμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐκλέγω, διαλέγω. χωρίζω, ξεχωρίζω (« Ἐκκρίνουσι δ' ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαύσιον τὸ ἔγγονον, « Ἀρχ., τὸ ἀποκόπτουν)· ξεδιαλέγω· ξελαγαρίζω· (συνκδ.) Δὲν ἐγκρίνω (« Ὃν ἀντεισῆξαν εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς, ἐκκρίναντες τὸν Περίανδρον, « Διόδ.)· ἀπορρίπτω τι ὡς ἄχρηστον, ἀποδοκιμάζω («Ἐξακοσίους λογάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν, « Θκ.)· (ἰατρ.) ἐβγάλλω περίττωμά τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου. « Ὅσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται, « Γαλ. « Οὐχ ἅμα τοῖς πολλοῖς ἄρχεταί τε τὰ σπέρμα ἐκκρίνεσθαι καὶ γεννᾷν δύναται, « Ἀρστ., (ὅθεν
Ἔκκρισις, εως (ἡ). κένωσις (ἐξάτμισις) τῶν περιττωμάτων· (ἐν γέν.) ξελαγάρισμα.
Ἐκκριτέος, α, ος. Ὅς τις πρέπει νὰ ἐκκριθῇ.
Ἐκκριτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκρίνειν, καθαρτικὸς τῶν περιττωμάτων.
Ἔκκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκριθείς (διαλεχθείς μεταξὺ πολλῶν), (ἑπμ.) ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος.
Ἐκ-κροτέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ἐκκρούω. 2) κτυπῶ δυνατά, (ἑπμ. κατὰ μτφορ.) τελειοποιῶ, (παρβλ. Συγκροτῶ).
Ἔκκροτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόκροτος, τραχὺς, σκληρὸς, ἀπότομος.
Ἐκ-κρουνίζω, Μ. ἰσω. Ἀναβρύω (ἢ Κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι) κρουνηδόν.
Ἔκκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκρούειν, (μουσ.) = Ἐκλημματισμός.
Ἐκκρουστικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκρούειν, ἀποκρουστικός. « Τὸ γὰρ δεινόν.. ἐκκρουστικὸν τοῦ ἐλέου, « Ἀρστ.
Ἔκκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκρουσθείς (ἀποκρουσθείς κτλ.). « Δέμας —, « Αἰσχλ., τὸ ἐξέχον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν ἀνάγλυφον, ἢ προσηλωμένον εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐξηλωθῇ (ἐκκρουσθῇ).
Ἐκ-κρούω, Μ. κρούσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκρούω, ὅηλ.) Κτυπῶν ἐβγάλλω, ξηλόνω (« Ἐκ γοῦν τῆς βίας εἰς δδοὺς αὐτὴν ἐξεκρούσθη, « Σδ.)· (μτνμ.) ἀποκρούω (« Ἐντὸς γενόμενοι βίᾳ ἐξεκρούσθησαν πάλιν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, « Θκ.)· (μτφορ.) ἀποτρέπω· ἐμποδίζω· διασκεδάζω. ἀναβάλλω. « Ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστὰς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε, « Πλ. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω, φυτρόνω. « Κέρατα τῶν κρατάφων ἐκκρούει, « Φλγρ.
Ἐκ-κυπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Βροντῶ) δυνατά· κάμνω μέγαν κρότον. (συνκδ.) ξεκουφαίνω.
Ἐκ-κυβεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω (καὶ πθ. Χάνω) ὅλην μου τὴν ποσότητα εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, (παρβλ. Διακυβεύω).
Ἐκ-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ πηδῶν μὲ τὸ κεφάλι κάτω, (ἐν γέν.) = Ἐκπηδῶ. « (Ἡ δὲ ἄρκτος) διασπᾷν τὰ λίνα πραγματευομένη πολλάκις ἐκκυβιστᾷ καὶ σώζεται, « Πλ.
Ἐκ-κυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκύω.
Ἐκ-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκταράττω.
Ἐκ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ θεάτρῳ) Στρέφω τι (διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς) πρὸς τὰ ἔξω (ὅηλ.) πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν, (ἑπμ.) δείχνω, φανερόνω, (ἐν γέν.) θεατρίζω, (ὅθεν
Ἐκκύκλημα καὶ
Ἐκκύκλημα (τὸ). μηχανή τις τῶν παλαιῶν θεάτρων κυρ. ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔξω (ὅηλ. πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν) ἵνα φανοῦν τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα, καθότι ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔσω (ὅηλ. πρὸς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς) ὠνομάζετο (ἂν τοῦτο δὲν ἦν' ἐσφαλμένον) Ἐγκύκλημα, (ὅσοι γνωρίζουν τὰ εἰς τοὺς Τουρκικοὺς γυναικωνίτας συνήθη δουλάπια ἠμπορεῖν εὐκολώτερον νὰ ἐννοήσουν τὸν τρόπον τῆς στροφῆς τοῦ μηχανήματος), (παρβλ. Ἐξώστρα).
Ἐκκύκλησις, εως (ἡ), ἴδε Ἐγκύκλησις.
Ἐκ-κυλινδέω-ῶ καὶ Ἐκ-κυλίνδω, Μ. ήσω, = Ἐκ-κυλίω, (συγχ. τῷ Ἐγκυλίω).
Ἐκκύλιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀνθοστέφανος) τόσον σφικτὰ πλεγμένος ὥστε δύναται τις καὶ νὰ τὸν κυλίσῃ.
Ἐκ-κυλίω, Μ. ἰσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κυλῶντας ἐβγάζω ἢ ῥίπτω τι (καὶ πθ. ἐβγαίνω ἢ πίπτω) ἀπὸ πουθενά. « Πίτυν πρόρριζον γαίης ἐξεκύλισε νότος, « Ἐπγρ. « Εὖρου σε καταιγίδες ἐξεκύλισαν γυμνὸν ἐπ' ἠιόνι, « αὐτ. « Ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη, « αὐτ., (ὅθ. 2) (μτφορ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πθ.) ἐκπίπτω (ἐκτραχηλίζομαι, ἐξοκέλλω) εἰς. « Εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας, « Μεν. 3) ξετυλίζω, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω. « Ἡ γραμμὴ, ἣν ὁ κύκλος ἐκκυλίεται, « Ἀρστ.
Ἐκ-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζων ἐβγάζω (ἔρνῶ) τι, (μτνμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν γραμμήν μου, ἐξέχω.
Ἐκκύμανσις, εως (ἡ). τὸ ξέσπασμα (ξέρασμα) τῶν κυμάτων εἰς τὸν αἰγιαλόν.
Ἐκ-κυματίζω, Μ. ίσω, = Ἐκκυμαίνω.
Ἔκκυνος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκύλος τοῦ κυνηγ.) ἔχων τὸ ἐλάττωμα τοῦ νὰ μὴ ἀκολουθῇ τὸ αὐτὸ ἴχνος ἀλλὰ πότε τοῦτο ἢ πότε ἄλλο.
Ἐκ-κύπτω, Μ. κύψω, = Προκύπτω· Ἀνακύπτω· ξεφυτρόνω· ξετρυπόνω, (ἔξέχω κτλ. « Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη; « Ἀριστ. «Ἀλλαχόθι δὲ τῆς ῥοῆς ἐκκύψασα (ἡ νῆσα), « Φιλῆς. (καὶ μτφορ.) « Κακὰ ἐκκέκυφεν ἀπὸ βορρᾶ, « Γρφ. (εἰς τὸν Αἶλ. εὑρίσκεται ἢ μτβτ.) « Μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν, « (συγχ. τῷ Ἐγκύπτω).
Ἐκ-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκ-κύω, Μ. κυήσω. Γεννῶ, ἐκφύω, παράγω.

Ἐκ-κωδωνίζω, Μ. ἰσω. Κοινοποιῶ εἴδησίν τινα (ὡς διὰ κώδωνος), Διακωδωνίζω.

Ἐκ-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι ἀπό τινος.

Ἐκ-κωμάζω, Μ. άσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ πυθενὰ ὡς κωμαστὴς (ἐπμ.) ἀτάκτως καὶ ἐπὶ κακοῦ, (παρβλ. Εἰσκωμάζω)).

Ἐκ-κωπέω-ῶ. Μ. ήσω. Σηκόνω τὰ κωπιὰ ἢ Ἔχω πρόχειρον τὴν κώπην τοῦ ξίφους, (ἐν γέν. συνκδχ.) ἑτοιμάζω.

Ἐκ-κωφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐκ-κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεκουφαίνω, ἀποκουφαίνω. (μτγμ.) ἀμβλύνω, ἀποστομόνω. (συνκδχ.) ἐκπλήττω, (καὶ πθ.) ξεπαίρνομαι, παραλογιάζω, ἀναισθητῶ. « Ἐξεκώφει τὸ (διορθ. « Ἐξεκεκώφητο τὸ) κάθαρμα, « Συν., (κοιν.) ἔκαμνε τὸν κωφὸν, ἢ ἦτον ὁλότελα κωφός.

Ἐκλαβεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

† Ἐκλαβή (ἡ). ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις ἐκ (τοῦ ταμείου κτλ.). « Ἂν μὲν δοκιμασθῇ ἡ ἑστίασις, ἀποδοῦναι αὐτὸν τὸ λοιπὸν ὧν ἂν ἐ(γ)λά(β)η· ἂν δὲ μή, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ(λ)α(β)ῆς τὸ πέμπτον μέρος, « Ἐπγρφ.

Ἔκλαγξα, ἀόρ. ά. καὶ

Ἔκλαγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Κλάζω.

Ἐκ-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἐξέλαχον, πρκ. Ἐξείληχα). Λαμβάνω τι διὰ λαχνοῦ, (ἐν γέν.) μετέχω, ἀπολαμβάνω.

Ἐκλαθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐκ-λακτίζω, Μ. ἰσω. Λακτίζω (Κλωτσῶ) πρὸς τὰ ἐπάνω (κυρ. εἰς εἶδός τι χοροῦ, ἴδε Ἑκατερίς). (ἐπὶ ἵππου) Λακτίζων φεύγω, ἀποσκιρτῶ. « Ἐκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, « Μένανδρ. 2) (μὲ αἰτ.) ἀποῤῥίπτω. « Τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας ἔθη, « Θρλκτ. 3) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκτραχηλίζομαι, ἐξοκέλλω εἰς. « Εἰς κραιπάλην ἐκλελάκτικεν ὄρον οὐκ ἔχουσαν, « Πρκ.

Ἐκλάκτισμα (τὸ) καὶ

Ἐκλακτισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (κυρ. δὲ) πήδημά τι εἰς εἶδος χοροῦ.

Ἐκ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ, προφέρω, ξεστομίζω· διαθρυλλῶ. « Ἃ δ' ἂν ἐν θεραπηίῃ ἢ ἴδω ἢ ἀκούσω . . , ἃ μὴ χρὴ κοτε ἐκλαλέεσθαι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ἐκκαλέεσθαι) ἔξω, σιγήσεσθαι, ἄῤῥητα ἡγεύμενος εἶναι τὰ τοιαῦτα, « Ἱππκρ., (ὅθεν

Ἐκλάλησις, εως (ἡ). ξεστόμισμα, κοινοποίησις.

Ἐκλαλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκλαλεῖν.

Ἐκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι ἀόρ. Ἐξέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω. ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω. (μτγν.) δίδω τοιαύτην ἢ τοιαύτην σημασίαν εἴς τι, τὸ ἐννοῶ οὕτως ἡ ἄλλως, (παρβλ. Ἐκδέχομαι).

Ἔκλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλιστερὸς κτλ.), φωτεινότατος, (καὶ τρπ.) ἐνδοξότατος. ‖. « Ἔκλαμπρον γελῶ, « Ἀθ., γελῶ δυνατὰ, χαχανίζω

Ἐκ-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἐκλαμπρον (μεγαλοπρεπέστατον).

Ἐκλαμπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκλάμπειν.

Ἐκ-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) λάμψιν (πῦρ κτλ.), ἀκτινοβολῶ, Ἀναλάμπω· δείχνω διὰ μιᾶς (ἀνατέλλω ἔξαφνα μὲ) ὅλην μου τὴν λάμψιν (καὶ τρπ.) τὴν λαμπρότητα, τὴν μεγαλοπρέπειαν· ἀκμάζω. « Ὥσπερ ἐκ λίθων ἐκλάμπειν πῦρ, « Ἀρστ. « Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυραι, « Αἰσχλ. « Τὰ δὲ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμψε, « Ξεν. (καὶ μτγμ.) « Ἡ θέρμη (« Ὁ πυρετὸς) ἐκλάμπει, « Ἀρετ., Ἱππκρ., (κοιν.) φανερόνεται. (ᾗ τρπ.) « Θάττον ἢ καθῆκεν ἐξέλαμψεν ἡ τοῦ Σκηπίωνος ἐν Ῥώμῃ δόξα, « Πλθ.

Ἔκλαμψις, εως (ἡ), τὸ ἐκλάμπειν, ἀκτινοβολία, (τρπ.) ἠμετὰ λαμπρότητος ἐμφάνισις.

Ἐκ-λανθάνω, Μ. ἐκ-λήσομαι (ἀόρ. Ἐξελαθόμην, πρκ. Ἐκλέλησμαι). (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ξεχνῶ (Λησμονῶ, [καὶ Π.] Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ) τι ὅλως διόλου. « Ἐκλελάθοιτο γάμοιο, « Ὀδ. Γ. (καὶ μὲ αἰτ.) « Ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἴπομεν, « Εὐρ. « Ἔοικας ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδὸν, « Δκ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Ἐκλάθετο καταβῆναι, « Ὀδ. Κ. (καὶ χ. πτ.) « Ἅιδαν κὸν ἐκλελάθοντα, « Θκρ., τὸν προξενοῦντα λήθην.

Ἐκ-λαξεύω, Μ. εύσω. Ἀποτελειόνω τὸ λάξευμα (τὸ πελέκημα) πέτρας, τὴν ἑτοιμάζω λιθοξοϊκῶς.

Ἐκ-λαπάζω, Μ. άξω, Π. = Ἐξαλαπάζω, Ἐξαρπάζω.

Ἐκλάπην, πθ. άόρ. 6'. τοῦ Κλέπτω.

Ἐκ-λάπτω, Μ. λάψω. Καταπίνω (Ῥοφῶ) τ. λαιμάργως καὶ μὲ κρότον (καθὼς οἱ σκύλοι κτλ.).

Ἐκ-λατομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκλαξεύω.

Ἐκλαύθην, πθ. καὶ

Ἔκλαυσα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Κλαίω.

Ἐκ-λαχαίνω (χ. Μ.), Π. ἀνασκάπτω. βαθουλόνω.

Ἐκ-λαχανίζομαι, Μ. ἰσομαι. Κόπτω τι σύῤῥιζα (Συνάζω) ὡσὰν λάχανον.

Ἐκλαχεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλαγχάνω.

Ἐκ-λειαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν), ἰσιάζω· στιλβόνω· (συνκδχ.) ἐξαλείφω, (παρβλ. Ἐκτρίβω).

Ἐκ-λέγω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. λέξω,-ομαι. Διαλέγω (ᾗ ἐπμ.) Συλλέγω, συνάζω, (ἐν γέν.) παίρνω κατ' ἐκλογήν. « Ἐκλέγει ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς, « Ἀννμ. « Ἐς τὰ γόνατα ἐσθεμένη τὰ αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς τὴν κεφαλὴν ἐξέλεγε τοὺς φθεῖρας, « Παυσ. « Εἴκοσιν ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου, « Δμ. « Μέμνησαι οὖν τὴν πρετέραν ἐκλογὴν. τῶν ἀρχόντων, οὓς ἐξελέξαμεν, « Πλάτ. (καὶ μσ.) « Δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν Χρυσοπόλει, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων, « Ξεν.

Ἔκλειγμα (τὸ, [ἐκλείχω]. (κυρ. ἰατρικὸν) τὸ ὁποῖον κρατῶν τις εἰς τὸ στόμα λειόνει καὶ καταπίνει κατ' ὀλίγον τὸν χυμόν, (Τουρκ.) ματζούνι.

Ἐκλεικτικὸς, ἡ, όν. (ἰατρ.) Ὁ χρησιμεύων ὡς -

Ἐκλεικτὸν (τὸ), = Ἔκλειγμα.

Ἐκ-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκλεαίνω, (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) λειόνω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω σὰν ἀλοιφήν.

Ἐκλειπὴς, έος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκλιπής.

Ἔκλειπία (ἡ). Ἔλλειψις, ἀθέτησις, παράβασις.

Ἐκλειπτικὸς, ἡ, όν. (ἀστρν.) Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προξενῶν) ἔκλειψιν, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω, παραιτῶ· παραχωρῶ· παραμελῶ· ἐγκαταλείπω. « Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι, « Θκ. (καὶ ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ ὅ'.) « Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, « Ἡρ., ἀντὶ τοῦ ἐκλιπεῖν καὶ ἀναχωρῆσαι εἰς. « Ἐκλιπεῖν βίον (τὸ ζῆν), « Σοφ., Λκ., (ὄθ. 2) (ἐλλ.) λειποθυμῶ, ἀποθνήσκω. « Τῆς δὲ Σεμέλης διὰ τὸν φόβον ἐκλιποῦσης, « Ἀπλλδ. « Κληρονόμον τῶν ἐκλιπόντων, « Πλάτ., (καὶ 3) (ἐν γέν.) Ἐλλείπω· χάνομαι· παύω. « Τοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τεκνοποιοῦνται, « Ξεν. « Ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν ἣν περὶν εἴχομεν, « Σοφ. « Σφυγμοὶ ἐκλείποντες, « Ἀρετ. « Τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει, « Πλάτ. « Τῶν ἀναγκαίων ἐκλιπόντων, « Διόδ. « Ὁ ἥλιος (« Ἡ σελήνη) ἐξέλιπε, « Θκ. (τῶν ὁποίων τὰ πλῆρες ἔχει ὁ Ἡρόδ.) « Ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην ἀφανὴς ἦν, « (καὶ ὁ Ἀρχ.) « Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς, «

Ἐκ-λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ προθύμως τὴν διορισθεῖσάν μοι λειτουργίαν.

Ἐκ-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων ἀφαιρῶ, σφογγίζω τι ἐντελῶς μὲ τὴν γλῶσσάν μου. (ἰατρ.) καταπίνω τι ὡς ἐκλεικτόν. « Δίδου ἐκλείχειν, « Θεοφ. (καὶ πθ.) « Μιγὲν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν, « Δσκρ.

Ἔκλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλείπειν, ἄφημα, παραίτησις, ἐγκατάλειψις. « Διὰ τὴν ἔκλειψιν τῶν νεῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ, « Ἡρ. 2) (συνηθέστ. ἀμτβτ.) Ἔλλειψις, παῦσις, χάσιμον, (ὅθεν:) « Ἡλίου (« Σελήνης)—, « Θκ., Ἀρστ.

Ἐκλείωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐκλειόω, λειώσιμον ἐντελές.

Ἐκλεκτέος, α, ον. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ τις, ἄξιος ἐκλογῆς.

Ἐκλεκτικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐκλέγῃ (νὰ πράττῃ κατ' ἐκλογὴν), (ὅθεν:) « Ἐκλεκτικοὶ φιλόσοφοι, « Κλμ., οἱ μὴ ἀκολουθοῦντες ἐξαιρετικῶς κάνὲν σύστημα, ἀλλ' ἐκλέγοντες ἀπ' ὅλα ὅ,τι τοὺς ἐφαίνετο καλλήτερον.

Ἐκλεκτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκλεχθεὶς ἢ ἄξιος ἐκλογῆς, διαλεκτὸς, διαλεγμένος.

Ἐκλεκτῶς, ἐπίῤῥ. Κατ' ἐκλογήν.

Ἐκλέλαθον καὶ μσ. Ἐκλελάθοντο, Π. ἀντὶ Ἐξέλαθον, -οντο, ἀόρ. (μὲ ἐνεργ. σημασ.) τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐκλελυμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.), = Ἐκλύτως, νωθρῶς, χωρὶς τόνον.

Ἔκλεμμα (τὸ), [ἐκλέπω]. ὁ ἐκλεπισθεὶς φλοιὸς, τσώφλοιον.

Ἔκλεξις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἐκλογή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔκλεο, Π. ἀντὶ Ἐκλέεο ἢ Ἐκέλεο, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κλέομαι ἢ Κέλομαι.

Ἐκ-λεπίζω, Μ. ἰσω, = Ἐκλέπιω, ξεφλουδίζω, (ἐπὶ πτην.) ξεκλωσσῶ, (ὅθεν

Ἐκλέπισις, εως (ἡ). ξεφλούδισμα· (ἐπὶ πτην.) ξεπούλιασμα.

Ἐκ-λεπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου λεπρὸν (καταφαγωμένον, [ἐπμν.] τραχύτατον).

Ἔκλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ λεπτὸς, λεπτότατος.

Ἐκ-λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειοποιῶ τι διὰ λεπτῆς ἐργασίας, ἐπεξεργάζομαι.

Ἐκ-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ λεπτὸν (ψιλὸν ἢ λιγνὸν), (ἐπμ.) σμικρύνω.

Ἐκ-λεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω, (σπν.) ἀντὶ

Ἐκ-λέπω, Μ. λέψω. Ἐκβάλλω τὸ (ἢ ἀπὸ τὸ) λέπος, ξεφλουδίζω, (ἐπὶ πτην.) ἐβγάζω διὰ τοῦ κλωσσήματος τὸ πουλὶ ἀπὸ τὸ αὐγὸν, ξεκλωσσῶ, ξεπουλιάζω, (παρβλ. Ἐκκολάπτω).

Ἐκ-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (καὶ μτφρ. Ἐξηγῶ, Ἀνακτύσσω) τι ἐντελῶς, [ἐκ τοῦ

Ἔκλευκος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) λευκὸς, κάτασπρος ἢ 2) ἀσπρειδερός. » Διαχώρημα—, « Ἱππκρ.

Ἔκλεψις [ἐκλέπω], εως (ἡ), = Ἐκλέπισις.

Ἐκ-λήγω, Μ. λήξω. (μὲ γεν.) Παύω ἀπό.

Ἐκ-ληθάνω, Μ. λήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐκλανθάνω.

Ἐκλήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καλέω.

Ἐκ-ληΐζομαι, Μ. ίσυμαι. Ἐκπορῶ, λεηλατῶ, κατερημόνω.

Ἐκλημματισμός (ὁ). (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Προλημματισμός, (ὅηλ. κατὰ τὸν Βρυέννν.) » Ὅταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δὶς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέσος βαρύτερος φθόγγος . . . παραλαμβάνηται, « Ἁρμον. (παρβλ. Ἔκληψις).

Ἐκληπτέον, θετ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐκλήπτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκλαμβάνων (ἀναλαμβάνων) τι, ἐργολάβος (κυρ. τῶν δημοσίων προσόδων), ἐνοικιαστής.

Ἐκ-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ μὲ ταῖς φλυαρίαις μου νὰ μὴ ἠξεύρῃ τί λέγει (νὰ τὰ χάσῃ, νὰ παραλογιάσῃ).

Ἔκλησις [ἐκλανθάνω], εως (ἡ). ξέχασμα, λησμόνημα, (ἄλλ. διορθ. Ἔκλησστις).

Ἔκληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλαμβάνειν, παρσιμόν· ἐργολαβία [ἴδε Ἐκλήπτωρ). (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Πρόληψις, (ὅηλ. κατὰ τὸν Βρυέννν.) » Ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις, « Ἁρμον., (παρβλ. Ἐκλημματισμός).

Ἐκ-λιθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω καὶ ἐβγάλλω τοὺς λίθους ἀπὸ πουθενὰ (κυρ. δὲ ἀπὸ χωράφι κτλ.).

Ἐκ-λιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς λίθον, Ἀπολιθόω.

Ἐκ-λικμάω-ῶ, Μ. ήσω. Λιχνίζω σκορπίζω, (μτφρ.) ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω.

Ἐκλιμία (ἡ). πεῖνα μεγάλη καὶ ἀχόρταστος, (χυδ.) λίμα.

Ἐκ-λιμνάζω, Μ. άσω. (σπν.) ἀντὶ Ἐκ-λιμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ (τὸν μεταβάλλω εἰς) λίμνην.

Ἔκλιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεινασμένος, (κοιν.) πεθαμένος τῆς πείνας, λιμασμένος.

Ἐκ-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἐκλείπω.

Ἐκ-λιμώττω. Μ. ώξω. Εἶμαι ἔκλιμος, λιμάζω, (κοιν.) πεθαίνω τῆς πείνας.

Ἐκ-λινάω(έω;)-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω (Ξεφεύγω, Γλυτόνω) ἀπὸ τὰ δίκτυα.

Ἐκ-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λιπαρὸν (παχὺ, ἐλαιῶδες), (συνκδχ.) ἰσάζω, ὁμαλύνω. » Ἐκλιπανεῖ τὸ πέλαγος, « Ἐπγρ., θὰ τὸ γαληνίσῃ, (κοιν.) θὰ τὸ κάμῃ λάδι.

Ἐκ-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς καὶ ἐπιμόνως (λιπαρῶς), (συνκδχ.) καταπείθω (ἐξιλεόνω) μὲ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις μου.

Ἐκλιπάρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκλιπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκλείπω.

Ἔκλιπής, έος (ὁ, ἡ), = Ἔλλιπής, λειψός· ἀτελής· παρημελημένος.

Ἐκ-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐκλείχω (κυρ. ἐπὶ θηρίων), (παρβλ. Ἐκλάπτω).

Ἔκλογὰς, άδος (ἡ). τὸ ἄθροισμα (ἡ ὁλότης) τῶν ἐκλεκτῶν.

Ἐκλογεῖον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκλόγιον.

Ἐκ-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μτγν.) ἀντὶ Ἀπολογέομαι ἢ Ἀπολογίζομαι.

Ἐκλογεὺς, έως (ὁ). (κυρ.) ὁ ἐκλέγων (συνάζων) τοὺς φόρους, εἰσπράκτωρ.

Ἐκλογὴ (ἡ). τὸ ἐκλέγειν, διάλεγμα. 2) (συνκδχ.) σύναγμα (μάζωμα) κατ' ἐκλογήν· εἴσπραξις (φόρων κτλ.). 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) συλλογὴ τῶν ἐκλεκτοτέρων χωρίων συγγράμματος ἢ ποιήματος, (ἐν γέν.) ἐπιτομὴ, ἐγχειρίδιον.

†Ἐκλόγησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκλόγισις, ἔρευνα, θεωρία.

Ἐκ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω (ἢ Εὑρίσκω τι μὲ) λογαριασμὸν, λογαριάζω, (μτφρ.) μετρῶ τι καλὰ μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. » Ἐκλογισάμενος ὅς τις ὢν πρὸς οὕς τινας ἐπολέμει, « Αἰσχ. » Διαφερόντως γὰρ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, ᾗ περὶ ὧν ἐπιχειρήσωμεν ἐκλογίζεσθαι, « Θκ. 2) (μὲ γεν. προθετ.) δίδω λογαριασμὸν, ἀπολογοῦμαι. » Ὧς περὶ τοῦδε σφίσιν ἀπολογιουμένων πρώτου, « Ἀππ. 3) ἐκθέτω, ἐπαριθμῶ, παραστήνω διὰ λόγων. » Καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν παρανομίας ἐκλογιζόμενος, « Δ. Ἁλ.

Ἐκλόγιον (τὸ), = Ἐκλογὴ (3), συλλογὴ πραγμάτων διαλεγμένων.

Ἐκλόγισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐκλογισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλογίζεσθαι, ἀκριβὴς (ψιλὸς) λογαριασμὸς, λεπτομερὴς ἐκτίμησις ἢ ἐξέτασις ἢ ἔκθεσις (ἐπαριθμησις)· (μτφρ.) σκέψις, συλλογισμός.

Ἐκλογιστὴς, ου (ὁ). λογαριαστὴς, ἐκτιμητὴς, (ἐπμ. 2) = Ἐκλογεὺς, εἰσπράκτωρ (φόρων κτλ.).

Ἐκλογιστία (ἡ). τὸ ἔργον (καὶ συνκδχ. ἡ ἐπαρχία ἢ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν) τοῦ ἐκλογιστοῦ.

Ἐκλογιστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος, Ἔμπειρος) πρὸς τὸ ἐκλογίζεσθαι.

Ἔκλογος (ὁ), = Ἀπόλογος, διήγησις (ποιητική).

Ἔκλογος (ὁ, ἡ), = Ἐκλεκτός. 2) = Ἄλογος, παράλογος· ἀνόητος.

Ἐκλουτήριον καὶ

Ἔκλουτρον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ λούσιμον, (κοιν.) μαστέλλον ὅπου κάμνουν μπάνια, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-λούω, Μ. λούσω. Λούων ξεπλύνω (ξεπαστρεύω), λούω καλὰ (παστρικά).

Ἐκ-λοφίζω, Μ. ίσω. Σκάπτων ἐβγάζω καὶ παίρνω χῶμα (κτλ.) ἀπὸ λόφον.

Ἐκλόχευμα (τὸ). τέκνον, γέννημα, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-λοχεύω, Μ. εύσω, Π. γεννῶ, (τρπ.) ἐκφύω· ἀναδίδω. »Καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα, « Ὀρφ., ἔβγαλα φωνήν.

Ἐκ-λοχίζω, Μ. ίσω. Ἐκλέγω τοὺς καλλητέρους ἑνὸς λόχου. 2) διαιρῶ εἰς λόχους.

Ἐκ-λογμόομαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Γίνομαι ὅλος (Γεμίζω ἀπὸ κοντύκλαδα ὡσὰν) λόχμη, ἀγριεύω.

Ἐκ-λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω παρὰ πολύ. ‖ (μσ.) Κάμνω πολλὰ λυγίσματα (τσακίσματα), (συνκδχ.) ἐκθηλύνομαι. » Ἐκλελυγισμέναι ὀρχήσεις, « Πορφ., αἱ θηλυπρεπεῖς καὶ ἄσεμνοι.

Ἐκ-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Διαφθείρω.

Ἐκ-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ καθ' ὑπερβολὴν, καταπικραίνω.

†Ἔκλυρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλυτος.

Ἔκλυσις [ἐκλύω], εως (ἡ). λύσιμον, (συνκδχ.) γλύτωμα. 2) παράλυσις, χαύνωσις, ἀτονία· (τρπ.) ἀδράνεια, (ἰατρ.) λειποθυμία. » Κοιλίης—, « Ἱππκρ., διάρροια.

Ἐκ-λυσσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω ἐντελῶς, κινοῦμαι (κυριεύομαι) ἀπὸ φρικτὴν καὶ μανιώδη λύσσαν.

†Ἐκλυτέον, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκλιτέον.

Ἐκλυτήριον (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς ἔκλυσιν (διάλυσιν, ἀπορυγὴν) κακοῦ, σωτήριον.

Ἔκλυτος (ὁ, ἡ), [ἐκλύω]. λυμένος ἀπό τινος, ξηλωμένος, ξεδιαλωμένος· (συνηθέστ. συνκδχ. καὶ μτφρ.) ἐκνευρισμένος, ἄτονος, ἀποκαμωμένος, (ἐπμ.) νωθρὸς, ἀδρανὴς· (τρπ.) διεφθαρμένος (τὰ ἤθη), (κοιν.) παραλυμένος.

Ἐκ-λυτρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γλυτόνω (Ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπὸ κἀνὲν κακὸν, σώζω, ἀπαλλάττω, (ὅθεν

Ἐκλύτρωσις, εως (ἡ), = Ἀπολύτρωσις, ἐλευθέρωμα, σωτηρία.

Ἐκλύτως, ἐπίρ. Ἀτόνως, νωθρῶς, ἀδρανῶς κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐκ-λύω, Μ. λύσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ θ'.) Λύνω τι ἀπό τινος, (συνκδχ.) ἀνοίγω, (ᾗ μτφρ.) Γλυτόνω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω. » Τῶν δέ σ' ἐκλῦσαι πόνων, « Αἰσχλ. » Ἐκλύουσι κοιλίαν, « Δσκρ., πραΐνουν εὐκοιλιότητα. » Ἐκλύσων στόμα, « Εὐρ., θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του (νὰ ὁμιλήσῃ). (καὶ μα.) »Ἀλλ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, « Ὀδ. Κ. » Αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι,« Σοφ. 2) διαλύω. λειόνω. » Ἐκλύων ὄξει, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν, « Δημ. (χ μσ.) » Ἐξελύσασθε τὰς τοῦ πολέμου παρασκευάς,« Πλδ. (καὶ πθ.) » Ἀχρις ἂν ἐκλυθῇ τὸ δάνειον, « Πλ., ἐξοφληθῇ. 3) παραλύω, (συνκδχ.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω,(πθ.) ἀτονῶ, ἀποκάμνω, λειποθυμῶ. » Τύπτειν ἕως ἂν ἐκλύσωσιν, « Ἀρστ. » Ἡ μαλακότης τῆς πλίνθου ἐκλύει τὴν πληγήν, « Ἀπλλδ. (καὶ πθ.) » Οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται, « Ἀρστ. » Ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκὼς, « Πλ. » Ὑπὸ πνίγους ἐκλυόμεθα καὶ λειποψυχοῦμεν,« Θφρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἐκλυόμενος ὁ ῥοῦς, « Πλδ. » Ἐκλελυμένην τε χ θηλυτέραν εἶναι τὴν ὀσμὴν, « Θφρ. (καὶ τρπ.) » Παντάπασιν ἐκλελύσθαι μοι δοκεῖτε, « Δημ. » Τὴν διάνοιαν ἐξελελυτο,« Δ. Κασσ.

Ἐκ-λωδάω-ῶ, Μ. ήσω. Βλάπτω καθ' ὑπερβολήν· ὑβρίζω πικρῶς.

Ἐκ-λωπίζω, Μ. ίσω. Ἐκδύω, ξεγυμνόνω· γδέρνω, (συγχ. τῷ

Ἐκ-λωτίζω, Μ. ίσω,=Ἀπολωτίζω, ἀπανθῶ.

Ἐκμαγεῖον (τὸ), [ἐκμάσσω]. πᾶν δήποτε τὸ ὑπ. ἀναδέχεται (ἀποῤῥοφᾷ) ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἐπὶ τοῦ ὑπ. ἐντυπόνεται) τι, (ἐπμ.) ὕφασμα εἰς τὸ ὑπ. σφογγιζόμεθα, μαντίλι, προσόψι κτλ., « Πλούσις ἐκμαγεῖον ῥυπαινομένων, « Ἀπλλν. Ἱστορ. (χ τρπ. μὲ γεν.) » Ἐκμαγ. κακῶν, « Χρσ. 2) κηρὶ (γύψος κτλ.) ἐπὶ τοῦ ὁποίου σφραγίζομεν, βουλλοκέρι κτλ. » Κήρινον ἐκμαγ., εἰς ὃ ἀποτυποῦσθαι δ,τι ἂν βουληθῶμεν, « Πλάτ. » Τὰν δ' Ὕλαν ἐκμαγ. εἶμεν τᾶς τρίτας οὐσίας. δεξαμέναν γὰρ τὰ ὁμοιώματα ἐς ἑαυτὰν καὶ οἷον ἀναμαξαμέναν κτλ., « Τίμ. Λοκρ. 3) (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἐκτυπούμενον σημεῖον, εἰκὼν, ὁμοίωμα, ἀντίτυπον κτλ. « Ἀπομαξάμενοι τὰς βαλανάγρας, τὰ ἐκμαγ. διέπεμψαν αὐτῷ, « Πολύαιν. «Κηρῷ ἐοικὼς ὁ νοῦς, τὰ ἐκμαγ. δεξάμενος φυλάττει, « Φίλ. » Ἐκμαγ. ἐστὶν ὁ Υἱὸς καὶ σφραγὶς τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, « Θλγ. » Τοῖς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας ἐκμαγ. ἡ ἐπὶ γῆς, « Κύρ. Ἀλεξ. » Ἁλιεὺς, τὸ πέτρης ἁλιπλῆγος ἐκμαγ.,« Ἐπγρ. 4) τὸ πρωτότυπον ἀπὸ (ἢ διά) τοῦ ὑπ. γίνεται ἡ ἐντύπωσις, σφραγὶς κτλ. » Τοὺς ἀριθμοὺς ἐκ τῆς δυάδος γεννᾶσθαι, ὥσπερ ἔκ τινος ἐκμαγ., « Ἀρστ.

Ἐκ-μαγεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ (Ξετρελλαίνω) τινα μὲ τὰς μαγείας μου.

Ἐκμαγῆναι, πθ. 6'. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκμάσσω.

Ἔκμαγμα (τὸ), = Ἐκμαγεῖον, ἀντίτυπον, ὁμοίωμα, εἰκών. 2) τὸ δι' ὁποιασδήποτε ζύμης κατασκευαζόμενον πλάσμα, (ἰατρ.) Κολλύριον, καταπότιον κτλ. ἢ 3) κατασπάτι, (παρβλ. Ἐροκόμαγμα).

Ἐκμάθησις, εως (ἡ). τὸ ἐκμανθάνειν, γνῶσις (κατανόησις) μαθήματος· διδασκαλία.

Ἐκμαθητέον, θετ. τοῦ Ἐκμανθάνω.

Ἐκμαίνω, μανῶ (ἀόρ. Ἐξέμηνα καὶ πθ. Ἐξεμάνην κτλ.). Κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελλαίνω, ξετρελλαίνω. ἐξάπτω, διεγείρω. ἐξαγριόνω.

Ἔκμακτος, ἡ ἤ ος, ὀν ἢ ον. Ὁ δι' ἐκμάξεως (ἐντυπώσεως) σχηματισθείς.

Ἔκμακτρον (τὸ), = Ἔκμαγμα, σημεῖον, ἴχνος.

Ἐκμάλαξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλακόνω τι ἐντελῶς, (μτφορ.) ἡμερόνω, ἐξιλεόνω, (ἢ ἀντὶ τοῦ

Ἐκ-μαλθακόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω.

Ἐκμανείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐκμανῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκμαίνω.

Ἐκμανὶς [ἐκμαίνω], ἐος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς μανιώδης, (μὲ αἰτ. πρόθετ.) μανιωδῶς ἔκδοτος εἰς.

Ἐκ-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τι ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν), (ἐπμ.) μανθάνω ἀπ' ἔξω· πληροφοροῦμαι. 2) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω. » Ἐπὶ δὲ μικρὸν ἀνέπνευσε, τὴν αἰτίαν ἐξεμάνθανεν, « Ἡλ.

Ἐκμανῶς, ἐπίῤῥ. Μανιωδῶς, ὡς μανιώδης.

Ἔκμαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμάσσειν, ἀποσφούγγισμα κτλ.

(Ἐκ-μάομαι), ἄχρ. ἐνς. (ἀφ' οὗ εὔχρ. ὁ ἀόρ. Ἐκμάσσατο), Π. ἀναζητῶ, (συνκδχ.) ἀνευρίσκω, (τρπ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, (παρβλ. Εἰσμάσσω καὶ Ἐπιμαίομαι).

Ἐκμαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω (Σβύνω) ἐντελῶς.

Ἐκ-μαργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκμαίνω, ξετρελλαίνω.

Ἐκμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινοποιῶ (Φανερόνω) ἢ Ἀποδείχνω (Βεβαιόνω) τι μὲ τὴν μαρτυρίαν μου. » Εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι, « Αἰσχ. 2) μαρτυρῶ δι' ἄλλου ἢ ἐγγράφως (μὴ δυνάμενος αὐτοπροσώπως), ἢ 3) μαρτυρῶ ὄχι ὡς γνωρίζων ὁ ἴδιος τὸ πρᾶγμα ἀλλ' ὡς ἀκούσας ἄλλον μαρτυροῦντα περὶ αὐτοῦ, (δηλ.) μαρτυρῶ ἀντὶ τοῦ καθ' αὐτὸ μάρτυρος, (ὄθεν

Ἐκμαρτυρία (ἡ). ἡ διδομένη παρ' αὐτοῦ ἀμέσως (ἢ παρ' ἄλλου μὲν ἀλλ' ὡς ἐξ ὁμολογίας αὐτοῦ) τοῦ ἀπόντος μάρτυρος. » Τῶν δὲ ἀδυνάτων καὶ ὑπερορίων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένην, « Δημ.

Ἐκμαρτύριον (τὸ). (μτγν.) ἔγγραφον ἐκμαρτυρίας.

Ἐκ-μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ καλὰ, μασῶ καὶ κατατρίνω.

Ἐκμάσσατο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐκμάομαι.

Ἐκ-μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζων ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀποσφογγίζω. » Νίπτειν τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ, « Γρφ. (καὶ μὲ αἰτ. πρόθετ.) » Ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας (αἱ μέλισσαι) εἰς τοὺς μέσους, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) » Ἐκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον,« Ἐπγρ. 2) στύφω, στραγγίζω, ξεζουμίζω. » Σπόγγους βρέχων καὶ ἐκμάσσων,« Ἱππκρ. 3) πλάττω τι δι' ὁποιασδήποτε ζύμης, (ἐπμ.) ἐντυπόνω. » Τοιαύτην εἶναι τὴν ἐντύπωσιν, οἷον, εἰ ἐκμάξειας εἰς σκληρὸν, « Θφρ. » Αὐτὸν ἐκμάττειν τε χ γίνεσθαι εἰς τρύς τύπους,« Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, « αὐτ. » Ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, « Ἱππκρ., (τόσον ἁπαλὸν τὸ ζυμάρι) ὥστε νὰ σχηματίζεται ἐπάνω του σφραγὶς (δακτυλιδίου), (ἐπμ. 4) (μσ.) ἀναλαμβάνω (σχηματίζομαι κατὰ) τὸν τύπον τινός, (τρπ.) ἐντυπόνω εἰς τὸν νοῦν μου μιμοῦμαι ἀκριβῶς. » Γενεὴν ἐκμάσσεται Ὕππου,« Νίκ. » Ἐκματτόμεθα τὸ τύπωμα καὶ κατ' εἰκόνα τοῦ πρωτοτύπου γινόμεθα,« Εὐστ. » Ἐκμεμάχθαι τὴν (καθ' Ὕπνους ὀφθεῖσαν) εἰκόνα, χ κατέχειν ἐναργῶς, « Πλ. » Ὁ δὲ παῖς ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον, « Ἀλκίφρ. » Τὸν Δυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται,« Δ. Ἁλ.

Ἐκ-μαστεύω, Μ. εύσω. Ἐξετάζω, ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω, (παρβλ. Ἐκμάομαι).

Ἐκ-μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δέρνω δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.

Ἐκ-ματέομαι, Μ. μάσομαι, = Ἐκμάομαι.

Ἐκ-μεγαλύνω, Μ. υνῶ. Μεγαλοπρεπῶ καθ' ὑπερβολήν.

Ἐκ-μεθύσκω, Μ. ύσω. Δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ τόσον ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνεται πλέον ἀπὸ τὸ μεθύσι· (μτνμ.) γεμίζω τι ὡς οὗ νὰ ξεχειλίσῃ, (ἐπὶ φυτ.) ποτίζω ὑπὲρ τὸ δέον ὡς οὗ νὰ σαπήσῃ.

Ἐκμείλιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-μειλίσσω, Μ. ίξω. Ἐξημερόνω, ἐξιλεόνω.

Ἐκ-μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σμικρόνω, ἐλαττόνω.

(Ἐκ-μείρομαι), ἄχρ. ἐνς. (ἀφ' οὗ εὔχρ. ὁ ἀόρ. Ἐξέμορε), Π. λαμβάνω εἰς τὸ μέρος μου, μετέχω.

Ἐκ-μελαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι κατάμαυρον, καταμαυρίζω.

Ἐκμέλεια (ἡ). σφάλμα (ἀσυμφωνία) περὶ τὴν μελῳδίαν, ταραφωνία. 2) = Ἀμέλεια· ἀκαταστασία.

Ἐκ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Γυμνάζομαι [καὶ σπν. μτδτ.] Γυμνάζω τινά) συχνὰ καὶ ἀδιακόπως, (ἐπμ.) = Ἐκμανθάνω, συνειθίζω.

Ἔκμελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (μουσ.) μέλους, μὴ ἁρμονικὰς, κακόφωνος (συνκδχ.) ἄμουσος, ἀφιλόκαλος. (τρπ.) ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἀκατάστατος.

Ἐκ-μελίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος, ἀκρωτηριάζω.

Ἐκμελῶς, ἐπίῤῥ. Παρὰ μέλος, ἀπρεπῶς, ἀναρμόστως, ἀτάκτως.

Ἐκμεμαχώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκμάσσω.

Ἐκ-μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).

Ἐκ-μεταλλεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω (Δουλεύω) ἢ Ἐξαντλῶ (Ἐβγάλλω ὅλην τὴν ὕλην ἀπὸ τὸ) μεταλλεῖον.

Ἐκμέταλλος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀθκμ.). ὁ ἀπὸ μεταλλείου ἐκβαλλόμενος, ὀρυκτός.

Ἐκ-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Καταμετρῶ καὶ τρπ. Λογαριάζω) μὲ ἀκρίβειαν· (μσ.) ἐπαίρνω τὸ μέτρος τινός. (συνκδχ.) διέρχομαι, διαβαίνω. » Τὴν Κορινθίαν ἄστροις ἐκμετρούμενος, « Σοφ. (καὶ μτφορ.) » Μακρὸν χρόνον ἐκμετρήσασα, « Ἡλ. » Τὸν βίον ἐξεμέτρησαν, « Τζέτζ., (περιφρ. ἀντὶ) ἀπέθανον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκμέτρησις, εως (ἡ). μέτρημα ἀκριβὲς, καταμέτρησις.

Ἔκμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μέτρως. Ὑπέρμετρος, ὑπερβολικὸς, ἄμετρος.

Ἐκ-μηκύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτείνω, τραβῶ εἰς μάκρος.

Ἐκμῆναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐκμήνας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκμαίνω.

Ἔκμηνος (ὁ, ἡ). ἓξ μηνῶν, ἐξάμηνος. » Ἐντὸς ἐκμήνου (ἐνν. χρόνου), « Πλάτ., εἰς ἓξ μῆνας.

Ἐκ-μηνύω, Μ. ύσω. Γνωστοποιῶ (μυστικὸν), ἐξαγγέλλω.

Ἐκ-μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, ἐκτείνω, (μτφορ.) διαβιβάζω (στρατιώτας κτλ.) διὰ στενοῦ τινος περάσματος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὁδεύουν ἀπὸ ἕνας-ἕνας εἰς τὴν γραμμὴν, (Γαλλ.) défiler. » Διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐκμηρυόμενος αὐτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα, « Πλ.

Ἐκ-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τελειόνω οἰκοδόμημά τι ἐντέχνως, (μτφορ.) κατορθόνω διὰ μηχανουργιῶν.

Ἐκ-μιαίνω, Μ. ανῶ. Καταμολύνω, (πθ.) = Ἀποσπερματίζω.

Ἐκ-μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαι ἀπαραλλάκτως.

Ἐκμίμησις, εως (ἡ). μίμησις ἀκριβής.

Ἐκ-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ καθ' ὑπερβολὴν, ἀποστρέφομαι.

Ἔκμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων (ἢ γινόμενος χωρὶς) μισθὸν, Ἀπόμισθος.

Ἐκ-μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Παραχωρῶ, καὶ μσ. Ἀναλαμβάνω) τι μὲ μισθὸν, ἐνοικιάζω. »Θεωρητήρια κύκλω κατασκευάσαντες ἐξεμίσθουν, « Πλ. » Ναῶν κατασκευὰς ἐξεμίσθωσε Δήμητρι κτλ., « Δ. Ἀλ., ἐξέδοτο πρὸς κατασκευήν. »Δελφῶν ἐξ ἀρχῆς μὲν Ἀμφικτύονες κτίσαι ἐγένοντο.., χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐξεμισθώσαντο Ἀλκμαιονίδαι τὸ ἔργον, « Θμς.

Ἐκμίσθωμα (τὸ). τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν ἐκμίσθωσιν, ἐνοίκιον.

Ἐκμίσθωσις, εως (ἡ). ἐνοικίασις.

Ἔκμολεν, Π. ἀντὶ Ἐξέμολεν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκβλώσκω.

Ἐκ-μολύνω, Μ. υνῶ. Καταμολύνω.

;Ἐκμόργνυμι, Μ. μόρξω, = Ἐξομόργνυμι.

Ἐκ-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ἐντελῶς, τῷ δίδω τὴν ἀπαιτουμένην μορφήν. » Τίς τὴν ἄμορφον ἐξεμόρφωσε φύσιν; « Ι. Εὐχ.

Ἐκ-μουσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκδιδάσκω.

Ἐκ-μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω (Ἀποκτῶ ἢ Ἀποφεύγω) τι μὲ κόπους καὶ μόχθους, ἐκτελῶ ἐπίμοχθόν τι ἔργον, (ἐπμ.) ὑποφέρω.

Ἐκμοχλευτὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκμοχλευόμενος ἢ ἐκμοχλευτέος, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-μοχλεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Μετατοπίζω) τι μὲ τὸν μοχλὸν, (ἐν γέν.) Ἐκλόνω, ξερριζόνω τι διὰ τῆς βίας, (χειρουργ.) ἐξαρθρόνω.

Ἐκ-μυελίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὸν μυελὸν ἀπὸ τὸ κόκκαλον, (μτφορ.) ἐξαντλῶ· ξεμυαλίζω.

Ἐκ-μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ ἐντελῶς, Ἐκδιδάσκω, (καὶ πθ.) Ἐκμανθάνω.

Ἐκ-μυζάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνων ἐβγάλλω, πιπιλίζω (ἐντελῶς), ἀποῤῥοφῶ. » Αἱ βδέλλαι οὐ τὸ ἐκ βάθους ἀλλὰ τὸ ἐπιπολῆς ἐκμυζῶσιν (ἐκμύζουσιν) αἷμα, « Ἀντελλ. » Ὡς πάρδαλις ἐκμύζει ἔριφον, « Διαθ. (καὶ μτφορ.) » Φωράσας ὑπούλως τὸ κοινὸν ἐκμυζῶντα, « Εὐς.

Ἐκμυζηθμὸς (ὁ) καὶ

Ἐκμυζησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμυζᾶν, βύζασμα, πιπίλισμα.

Ἐκ-μύζω, Μ. μύξω, (μτγν. ἀντὶ) Ἐκμυζάω.

Ἐκ-μυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταχειρίζομαι) τι ὡς ὑπόθεσιν μύθου. » Ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται, « Φλςρ.

Ἐκ-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκφωνῶ τι μουγγρίζων (διὰ ἢ ὡς διὰ μηκυθμοῦ).

Ἐκ-μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Χλευάζω (Περιγελῶ) παῤῥησίᾳ, κάμνω τινὰ ἐντελῶς καταγέλαστον.

Ἐκμυκτηρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ-μυσάττομαι, Μ. άξομαι. Βδελύττομαι καθ' ὑπερβολὴν, ἀποστρέφομαι.

Ἐκ-μύσσω, Μ. μύξω, = Ἀπομύσσω.

Ἐκ-μυστίζω, Μ. ίσω. Ἀδειάζω (Στραγγίζω) τὸ ποτῆρι 'ως τὸν πάτον (πιπ. λίζων καὶ τὴν ὑστερινὴν ῥανίδα).

Ἐκ-ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Μουδιάζω ἐντελῶς, ἀποναρκοῦμαι, ἀποκάμνω.

Ἐκ-ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποναρκόνω. ||. (πθ.) = Ἐκναρκάω.

Ἐκ-ναυσθλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκναυστολέω, ἀποβιβάζω (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν), (καταχρ.) ῥίπτω ἔξω (ἀπὸ τὴν θάλ. εἰς τὴν ξηρὰν) ναυάγιον ϗ.

Ἐκ-ναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπλέω μετὰ στόλου.

Ἐκ-νεάζω, Μ. άσω. Ξανανεόνω (μτβτ. ϗ ἀμτβτ.).

Ἐκνεασμὸς (ὁ), ξανανέωμα.

Ἐκ-νέμομαι, Μ. νεμοῦμαι. Βόσκων κατατρώγω. 2) Π. ἐβγάλλω πρὸς βοσκὴν, (ἐν γέν.) ἐβγάλλω. » Οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; « Αἰσχλ.

Ἐκνενημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκνέω (2).

Ἐκ-νεοττεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω πουλιὰ (ἀπὸ τὸ αὐγὸν), ξεκλωσσῶ, ξεπουλιάζω.

Ἐκ-νευρίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ νεῦρα, (μτφορ.) ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν, σβύνω τὴν προθυμίαν, χαυνόνω, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἤπατα, (ὅθεν

Ἐκνεύρισις, εως (ἡ). χαύνωσις, ἀδυνάτισμα, ἀποκαμωμός.

Ἐκ-νευρόω-ω, Μ. ώσω, = Ἐκνευρίζω.

Ἔκνευσις, εως (ἡ). παραμέρισμα (κυρ. τῆς κεφαλῆς πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος). » Ὁδοῦ—, « Σχλ. Ἀρςφ., παραςράτισμα, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-νεύω, Μ. νεύσω. (μὲ αἰτ.) Κλίνω (τὴν κεφαλήν μου) πλάγια ἵν' ἀποφύγω τι, (ἐν γέν.) παραμερίζω, ἀπομακρύνομαι, (συνκδχ.) ἀποφεύγω. » Πάντα ὅσα ἂν δύσκολα περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Οἱ δὲ, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένευσαν τὴν βοήθειαν, « Σδ. » Ἀμήχανον γὰρ ἅψασθαι τοῦ ἀγαθοῦ, μὴ ἀποστάντα πρότερον παντελῶς καὶ ἐκνεύσαντα τοῦ κακοῦ, « Βασ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐξέχω (βλέπω) πρὸς, (καὶ μτφορ.) ἐκκλίνω, ἐξοκέλλω. » Πρὸς ἡδονὴν ἐκνενευκότα, « Φίλ. 3) Ἀνανεύω, (συνκδχ.) ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι. » Ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω, « Εὐρ., (συγχ. τῷ Ἐκνέω καὶ Ἐκπνέω).

Ἐκνέφελος καὶ

Ἐκνεφίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος ἢ ὄμβρος) ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἔκρηξιν νέφους, (ἐπμ.) σφοδρὸς, ὁρμητικός. » Ἥλιος (καὶ καταχρ. » Πυρετὸς) —, « Θφρ., Γαλ., ὁ ὑγρὸς ϗ καυστικὸς, (κοιν.) συννεφόκαμμα.

Ἐκ-νεφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) νέφος.

Ἐκ-νέω, Μ. νεύσω. Ἐβγαίνω ἔξω κολυμβῶν, (μτφορ.) γλυτόνω ἀπὸ κίνδυνον, (παρβλ. Ἐκνεύω). 2) ἐπισωρεύω χύνων τι ἔξω. » Πλοῦτος κατὰ χύσιν ἄμμου ἐκνενημένος, « Εὐστ.

Ἐκ-νεωτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἐκπίπτω εἰς) νεωτερισμούς.

Ἐκ-νηπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξαναμωραίνω, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) φρονιμεύω.

Ἐκ-νηστεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω (χωρὶς νὰ φάγω τίποτε), φυλάττω ἐντελῆ (αὐστηροτάτην) δίαιταν.

Ἐκ-νήφω, Μ. νήψω, = Ἀνανήφω, ξεμεθῶ, (συνκδχ. ϗ μτφορ.) ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἐξυπνῶ.

Ἐκ-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Ἐβγαίνω ἔξω (Γλυτόνω) κολυμβῶν.

Ἔκνηψις, εως (ἡ), = Ἀνάνηψις, ξεμέθυσμα, (συνκδχ.) ἐξύπνημα, (μτφορ.) σωτηρία.

Ἐκ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἐντελῶς, κατανικῶ, ἐκβαίνω νικητὴς ἀπό· (τρπ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· καταντῶ ἀπὸ πολυχρόνιον συνήθειαν εἰς. » Ἐπὶ τὸ μυθῶδες (» Εἰς παροιμίαν) ἐξενίκησε, « Θκ., Σδ.

Ἐκνίκημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα (τὸ κέρδος, τὸ ἆθλον) τῆς νίκης, κατόρθωμα· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὑπεροχὴ, προτέρημα.

Ἐκνίκησις, εως (ἡ). ἐντελὴς νίκη, κατατρόπωσις, ὑπερίσχυσις. 2) (Νμ.) ἀπόδειξις, (Γαλλ. éviction).

Ἐκ-νίπτω, Μ. νίψω. Ξεπλύνω, καθαρίζω, (τρπ.) ἀθωόνω.

Ἐκ-νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλύνω (Παςρεύω) τι μὲ νίτρον (μὲ ἀλησσίβαν ἢ σαποῦνι).

Ἔκνιψις, εως (ἡ). πλύσιμον, καθάρισμα.

†Ἐκ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐννοέω, (παρβλ. Ἐκφροντίζω). 2) ξετρελλαίνω, ξεμυαλίζω, (ὅθεν

Ἔκνοια (ἡ). χάσιμον τοῦ νοὸς, τρέλλα, παραφροσύνη.

†Ἐκνομὴ (ἡ). βοσκὴ, βόσκημα.

Ἐκνόμιος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἔκνομος, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικὸς, τερατώδης, ἀσυνήθιστος, (κοιν.) ἀφύσικος.

Ἐκνομίως (ὑπερθ. Ἐκνομιώτατα), ἐπίρ. Π. (Κωμ.) = Ἐκνόμως, παρὰ φύσιν, μὲ ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ἔκνομος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-νόμως. Παράνομος, ἀθέμιτος· ἀποτρόπαιος.

Ἔκνοος-ους (ὁ, ἡ). ὅς τις ἔχασε τὸν νοῦν του (ἔγινεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφρων· ἀνόητος, ἀναίσθητος. » Ἔκνοος εὐπαθίης, « Αξ. » Ἔκνοον πρόσταγμα, » Ὕμν. Ἐκκλσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκ·νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασθενῶ ὑπὸ νόσου, εἶμαι φιλάσθενος.
Ἐκ·νοσηλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιμελοῦμαι τὸν ἀσθενῆ ὡς οὗ νὰ ἀναλάβῃ.
Ἐκ·νοσφίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος καὶ τὸ οἰκειοποιοῦμαι, (ἐν γέν.) ἁρπάζω, ἀποξενόνω.
Ἐκ·νοτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ὑγρασίαν (ἰχμάδα, νοτίδα).
Ἔκνωθρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (εἰς τὸ ἄκρον) νωθρός, (Δσκρ.).
Ἐκ·ξέω, Μ. ξέσω, ἀδκμ. ἀντὶ Ἀποξέω, (Τξ.).
Ἐκ·ξιφίζομαι, Μ. ίσομαι, (μτγν.). Ξεσπαθόνω, (ὀθεν
Ἐκξιφισμός (ὁ). ξεσπάθωμα.
Ἐκ·ξυλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.), Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) ξύλον, ξυλιάζω, σκληρύνομαι.
Ἐκόμιξα, Π. ἀντὶ Ἐκόμισα, ἀόρ. τοῦ Κομίζω.
Ἐκοντῆ, Ἐκοντηδόν καὶ Ἐκοντήν, ἐπίρ. ἀντὶ Ἑκοντί, [ἐκ τοῦ
Ἐκοντής, οῦ (ὁ), (ἀμφ. ἡ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἑκών, Ἐθελοντής.
Ἐκοντί [ἑκών], ἐπίρ. Ἑκουσίως.
Ἐκόντως, ἐπίρ. (μτγν.) ἀντὶ Ἑκοντί.
Ἐκόπην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Κόπτω.
Ἐκόσμηθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκοσμήθησαν, πθ. ἀόρ. τοῦ Κοσμέω.
Ἐκουσιάζομαι, Μ. άσομαι. Πράττω τι ἐκουσίως (ἀπ' ἐμαυτοῦ), (ἐν γέν.) προαιροῦμαι.
Ἐκουσιασμός (ὁ). πρᾶξις (προσφορὰ) ἐκούσιος.
Ἐκουσιαστί, ἐπίρ. Ἑκουσίως.
Ἑκούσιος [ἑκοῦσα], α ἡ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι αὐτοπροαιρέτως καὶ ἀπαραβιάστως, θελημ ατικός. » Τὸ ἑκούσιον, « Φιλ., τὸ αὐτεξούσιον (τοῦ ἀνθρώπου). » Παρὰ τὸ ἑκούσιον, « Λξ., παρὰ γνώμην, ἀκουσίως, (καὶ) » Καθ' ἑκούσιον, (ἡ), » Καθ' ἑκουσίαν, (ἡ) » Ἐξ ἑκουσίας (ἐνν. γνώμης), (ἡ ἑλλ.) » Ἑκουσίᾳ, ἐπίρ. ἀντὶ Ἑκουσίως.
Ἑκουσιότης (ἡ). ἡ ἑκουσία γνώμη, θέλησις ἀπαραβίαστος.
Ἑκουσίως, ἐπίρ. Θελημ ατικῶς, αὐτοθελήτως, αὐτοπροαιρέτως.
Ἐκ·παγλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, [ἐκ τοῦ
Ἔκπαγλος (ὁ, ἡ), [ἐκπλήσσω]. ἐκπληκτικός, θαυμαστός, δεινός, φοβερός. » Ἀνὴρ —, « Πίνδ. » Πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ω. » Ὅπλοις ἐκπαγλοτάτοις κεκοσμημένος, « Ξεν. » Χειμὼν —, « Ὀδ. Ξ. » Ἔπος ἐκπαγλον ᾗ ἀεικές, « Ὀδ. Ρ. ‖ . (τὸ οὐδ.) Ἐκπαγλον ᾗ (πλθ.) Ἐκπαγλα, ἐπίρ. ἀντὶ -
Ἐκπάγλως, ἐπίρ. Φοβερά, θαυμασίως· κατὰ πολλά, μὲ ὑπερβολὴν· κατ' ἐξοχήν· ἐπιμόνως· ἐξολοκλήρου, κατὰ κράτος [ἔκ.
Ἐκ·παθαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Γίνομαι ἐκπαθής, διατίθεμαι πολλὰ περιπαθῶς πρός τι, τὸ συναισθάνομαι μὲ πολλὴν προσπάθειαν.
Ἐκπάθεια (ἡ). σφοδρὰ (ὑπερβολικὴ) συναίσθησις ἢ παραφορὰ πάθους, [ἐκ τοῦ
Ἐκπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σφοδρὰν συναίσθησιν πάθους γενόμενος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, παράφορος, ἐνθουσιῶν. 2) (σπν.) ὁ ἐκτὸς πάθους, ἀβλαβής.
Ἐκπαθῶς, ἐπίρ. = Περιπαθῶς, μὲ πολλὴν προσπάθειαν, μὲ ὑπερβολικὴν συναίσθησιν.
Ἐκπαίδευμα (τὸ). μαθητὴς, (κοιν.) γέννημα, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·παιδεύω, Μ. εύσω, = Ἐκδιδάσκω, παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω.
† Ἐκπαιδόθεν, ἀναγν. Ἐκ παιδόθεν.
Ἐκ·παίζω, Μ. παίξω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμπαίζω.
Ἐκ·παιφάσσω (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ ἔξω ὡς μανιώδης.
Ἐκ·παίω, Μ. παίσω, = Ἐκκρούω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) = Ἐκπίπτω, (παρβλ. Διεκπαίω).
Ἔκπαλαι, ἐπίρ. Πρὸ πολλοῦ.
Ἐκ·παλαίω, Μ. αίσω. Παραβαίνω (Δὲν παλαίω κατὰ) τοὺς νόμους τῆς παλαιστικῆς (συγχ. μετὰ [καὶ ἴσως καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ] τοῦ Ἐκπαλέω).
Ἐκ·παλάσσω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐκπλάσσω, ζυμόνω καλά.
Ἐκ·παλέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρουργ.) Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν κλεῖδωσίν μου, ἐξαρθρόνομαι, [ἐκ τοῦ
Ἐκπαλὴς [ἐκπάλλω], ές (ὁ, ἡ). ἐξαρθρωμένος.
Ἐκπάλησις, εως (ἡ). ἐξάρθρωσις.
Ἔκπαλθ', Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἐξεπάλετο, μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. 6'. τοῦ
Ἐκ·πάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Τινάζομαι ἀπὸ πουθενά, ἐκπηδῶ.
Ἔκπαλος (ὁ, ἡ), = Ἐκπαλής.
Ἐκ·παπποόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Σποριάζω (λέγεται δι' ὅσα φυτὰ κάμνουν βαμβακώδη χνουδωτὸν σπόρον, καθὼς τὰ κιναροειδῆ χλμ.), (κοιν.) παππιδιάζω.
Ἐκ·παρθενεύω, Μ. εύσω, = Διαπαρθενεύω.
Ἐκ·πασσαλεύω, Μ. εύσω. Ἐκκρούω πάτταλον μὲ πάτταλον, (ἐν γέν.) ξεκαρφόνω.
Ἐκ·παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυππάζω κάμνων μέγαν κρότον (πάταγον), ξεκουφαίνω, (ἴδε καὶ
Ἐκ·πατάσσω, Μ. άξω, = Ἐκκρούω, (κρπ.) Ἐκπλήττω, (ὀθεν:) » Ἐκπεπαταγμένος, « Ὀδ. Σ., ἔμπληκτος, ἐμβρόντητος, παραλογισμένος.
Ἐκ·πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν συνήθη (τὸν πεπατημένον) δρόμον, (ἐν γέν.) τραθηοῦμαι (μακρύνομαι) ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ζῶ καταμόνας, (ὀθεν
Ἐκπάτιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίως, Π. ἔξω τοῦ δρόμου, παράξενος, ἀσυνήθιστος, τερατώδης, ὑπερβολικός.
Ἔκπαυμα (τὸ). ἀνάπαυσις, ἡσυχία, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·παύω, Μ. παύσω. Παύω τι ἐντελῶς, Καταπαύω (Θκ. Ε', 73).
Ἐκ·παφλάζω, Μ. άσω. Κοχλάζω καὶ χύνομαι. » Διατὶ τὸ μὲν ὕδωρ ζέον οὐκ ἐκπαφλάζει; « Ἀρχτ. (Προβλ. θ'), (ὀθεν
Ἐκπαφλασμὸς (ὁ). κοχλάκισμα καὶ χύσιμον (βράζοντος ὑγροῦ).
Ἐκ·παχύνω, Μ. υνῶ. Παχαίνω καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερπαχαίνω.
Ἐκ·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω.
Ἔκπεινος (ὁ, ἡ), = Ἔκλιμος.
Ἐκ·πειράζω, Μ. άσω, καὶ
Ἐκ·πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Ἀποπειράομαι, δοκιμάζω· ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω. Καί σε τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι· παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τινος διδασκάλους; « Ἀρχφν.
Ἐκ·πεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαίνω, λαναρίζω, (κατ' ἔκτ.) τσουμαδῶ.
Ἐκ·πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸν πέλεκυν, ἀποκόπτω.
Ἐκπελέκημα (τὸ). τὸ ἀποκοπτόμενον μὲ πέλεκυν.
Ἐκ·πέλει (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἔξεστιν, εἶνε τρόπος, εἶνε δυνατόν.
Ἐκπεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ -
Ἐκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ἔξω, ἐβγάζω· στέλνω εἰς πρεσβείαν (εἰς ἐκστρατείαν, εἰς ἀποικίαν κτλ.), ξεκινῶ, ἀναβίβω. » Ἔφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας, « Αἰσχλ. 2) Ἀποπέμπομαι, διώχνω, (κοιν.) δίδω δρόμον, φυγαδεύω. » Ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ κανών, « Ἀρχφ. 3) μηνῶ τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω. » Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶν δε δωμάτων, « Σοφ., (παρβλ. Μεταπέμπομαι).
Ἐκπεμψις, εως (ἡ). στάλσιμον ἔξω (εἰς πρεσβείαν κτλ.), ἀποστολή, ξεκίνημα (στόλου κτλ.)· ἀνάδοσις, (θλγ.) = Ἐκπόρευσις.
Ἐκ·πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω τι ἐντελῶς.
Ἐκπέποται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐκπίνω.
Ἐκπεπότημαι, πρκ. τοῦ Ἐκποτάομαι.
Ἐκπέπρασται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Ἐκπιπράσκω.
Ἐκπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκπετάννυμι.
Ἐκπεπταμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἀναπεπταμένως, Ἀνέτως.
Ἐκ·πέπτω, Μ. πέψω, = Ἐκπέσσω.
Ἐκπέπωκα, πρκ. τοῦ Ἐκπίνω.
Ἐκ·περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι εἰς πέρας, τελειόνω, ἐκπληρῶ. » Βίοτον ἐκπεραίνει, « Εὐρ. » Ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται, « αὐτ.
Ἐκ·περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τινα ἀντικρὺ, διαπερνῶ.
Ἐκπέραμα (τὸ). πέρασμα διά τινος τόπου πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγαλμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἔξω, ἐβγαίνω, διαπερνῶ. » Τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρασεν, « Ὀδ. Χ. » Χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν, « Εὐρ. (καὶ μτφρ.) » Ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα, « Ἐπγρ.
Ἐκ·περδικίζω, Μ. ίσω, = Διεκπερδικίζω.
Ἐκ·πέρδω, Μ. παρδήσω, -ομαι, = Ἀποπέρδω.
Ἐκ·πέρθω, Μ. πέρσω, Π. ἀντὶ = Ἐκπορθέω.
Ἐκ·περι·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐκπεριήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω τι ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦτον καὶ τὸ γυρίζω ἀλλοῦ. » Ἐκπεριαγαγοῦσαι τοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμαλώτων, « Ἰάμβλ.
Ἐκ·περι·ειμι, Μ. ειμι, καὶ
Ἐκ·περι·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐκπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι ἐξωθέν τινος, ἐβγαίνω ἐμπροσθέν (κόπτω τὸν δρόμον) τινὸς ἢ πλησιάζω πουθενὰ κάμνωντας γύρον ἀπ' ἔξω.
Ἐκπερίξις [ἐκπερῐῖκνέομαι], εως (ἡ). τὸ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ (ᾗ τρπ. ἐκτὸς τοῦ προκειμένου) περιτριγύρισμα.
Ἐκ·περι·ίζαμαι, Μ. περιεζήσομαι (ἀόρ. Ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιέστην κτλ.). Ἀπομακρύνομαι. ἀποφεύγω.

Ἐκ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐκπεριέλαβον κτλ.). Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ἔξωθεν, περικυκλόνω πανταχόθεν. « Ὁ ἀὴρ τὸν περίγειον ἐμπεριείληφε τόπον, « Γργ.

Ἐκ-περι-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐκ-περι-οδεύω, Μ. εύσω. Περιοδεύω (Περιέρχομαι) ἔξωθεν ἢ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, (τρπ.) ἐξετάζω τι ἀρχίζων ἀπὸ μακράν.

Ἐκ-περι-πλέω, Μ. πλεύσω, -ομαι. Περιπλέω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

Ἐκπερικόλησις [ἐκπεριπολέω], εως (ἡ). ἡ ἔξωθέν τινος περιστροφὴ (κυκλοφορία).

Ἐκ-περι-πορεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἐκπεριοδεύω.

Ἐκπερισπασμὸς (ὁ), [ἐκπερισπάομαι]. κίνημά τι στρατιωτικόν, τριπλῆ περιστροφὴ τοῦ στρατεύματος, (παρβλ. Περισπασμός).

Ἐκ-περι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Περιτρέχω ἔξωθεν.

Ἐκ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω τι μὲ τὴν περόνην (μὲ τὸ σφιγκτήρι), (παρβλ. Ἐκκεντέω 2).

Ἔκπεσε, Π. ἀντὶ Ἐξέπεσεν, ἀόρ. τοῦ Ἐκπίπτω.

Ἐκ-πέσω(πτω), Μ. πέψω, (ἐπὶ φυτ.)=Ἐκπεπαίνω, (ἐπὶ πτην.)=Ἐκλέπω, (ἰατρ.) χωνεύω, διαλύω.

Ἐκ-πετάζω, Μ. άσω, (Γρφ.) ἀντὶ Ἐκπετάννυμι.

Ἐκπέταλος (ὁ, ἡ), ἁπλωτὸς ὡς πέταλον (φύλλον).

Ἐκ-πέταμαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξέπτην κτλ.). Πετῶ καὶ φεύγω ἀπὸ πουθενά, ξεπετῶ. » Ἔρραϊμ ὡς ὄρνεον ἐξεπετάσθη, « Γρφ., (ἴδε καὶ Ἐκποτάομαι).

Ἐκ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· ἐκτείνω. »Ἐρρίπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται, « Χρσμ. » Ἐκπέτασον πτέρυγας, « Ἐπγρ. » Στέφος ἐξεπέτασε,« Βίων, διέλυσε.

Ἐκ-πετάομαι-ῶμαι, Μ. πετασθήσομαι,= Ἐκπέταμαι.

Ἐκπέτασις [ἐκπετάννυμι], εως (ἡ). ἁπλωμα, ἐξάπλωμα. » Πτερύγων—, « Εὐς.

Ἐκπέτασμα (τὸ), [ἐκπετάννυμι]. πᾶν ὅ,τι εἶνε ἁπλωμένον (καὶ τρπ.) ἐξηγημένον, ἀνεπτυγμένον, (Γεωγρ.) ἐπιπεδοσφαίριον.

Ἐκ-πετάω-ῶ, Μ. άσω, Ἐκδιώκω πτηνόν, τὸ κάμνω νὰ πετάξῃ (νὰ φύγῃ). » Τί δῆτα.. τοὺς πέρδικας ἐξεπέτασας;« Θεοφύλ.

Ἐκπετήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος πλέον νὰ πετάξῃ, ἕτοιμος διὰ πέταγμα. « Νεοσσὸς—,« Ἀρχ. (ᾗ μτφορ.) » Κόραι πρὸς ἄνδρας—, « αὐτ., αἱ ἐπίγαμοι, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Ἐκπέταμαι.

Ἐκπέτωνται, Δ. ἀντὶ Ἐκπέσωσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐκπίπτω.

Ἐκ-πεύθομαι, Π. ἀντὶ Ἐκπυνθάνομαι.

Ἐκπέφευγα, πρκ. τοῦ Ἐκφεύγω.

Ἐκπεφυῦῖαι, Π. ἀντὶ Ἐκπεφυκυῖαι, ὀνμς. πλθ. θηλ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκφύομαι.

Ἔκπεψις [ἐκπέσσω], εως (ἡ). ὡρίμασις (χώνευσις κτλ.) ἐντελής.

Ἐκ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω (Παγόνω, Νερκόνω) ἐντελῶς, (πθ.) ξεπαγιάζω.

Ἐκ-πηδάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πηδῶ ἔξω (Τινάζομαι, Ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἀπὸ, (συνεκδχ.) φεύγω, γλυτώνω. » Ἐκπηδᾷν ἐς τὴν θάλασσαν, « Ἡρ. » Ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα, « Ξεν. » Ὡς δὲ εἶδεν ἔλαφον ἐκπηδήσασαν, αὐτ. » Πέτραν, ὅθεν δροσώδης ἐκπηδᾷ νοτὶς,« Εὐρ.

Ἐκπήδημα (τὸ) καὶ

Ἐκπήδησις, εως (ἡ). τὸ ἐκπηδᾷν. » Ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, « Αἰσχλ.

Ἐκπηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκπηγνύναι.

Ἐκπηνίζω ᾰ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Ἐβγάλλω τὴν κλωστὴν (πῆνην) ἀπὸ τὸ κουκκοῦλι ἢ Τὴν τυλίζω ἀπὸ τὸ πηνίον (μασοῦρι), γνέθω ἢ καλαμίζω, (μτφορ.) βυζάνω, ἁρμέγω.

Ἔκπηξις [ἐκπήγνυμι], εως (ἡ). πάγωμα ἐντελές, ξεπάγιασμα.

†Ἐκ-πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μυσερόνω (Σακατεύω) τινὰ ὥστε διόλου. » Ἐκπεπηρωμένων (διορθ. » Ἐκ πεπηρωμένων) ἀνθρώπων ὑγιέα τίκτεται, « Ἱππκρ.

Ἔκπηχυς (Ἴσ. Ἔξπηχυς), εος (ὁ, ἡ), =Ἐξάπηχυς.

Ἐκ-πιάζω, Ἐκπίασμα κτλ. ἀντὶ Ἐκπιέζω κτλ.

Ἐκ-πιδύω καὶ (μσ.)-ύομαι, Μ. ύσω, -ομαι. Ἀναβρύω.

Ἐκ-πιέζω, Μ. έσω,= Ἐκθλίβω, ἐκβάλλω σφίγγων, στραγγίζω· ἐξαντλῶ. (μτφορ.) στενοχωρῶ, καταδυναστεύω. » Ξύλα ἐκπεπιεσμένα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπεπρισμένα), « Ἀρστφ.

Ἐκπίεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπιέζειν, ἔκθλιψις, ἔβγαλμα διὰ σφιξίματος, (μτφορ.) καταδυνάστευσις, καταπίεσις.

Ἐκπίεσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκπιέσεως ἐκβαλλόμενον ὑγρὸν ἢ τὸ μετ' αὐτὴν ἀναπολειπόμενον τσήπουρον (ἀποστραγγίδι). 2) (χειρουργ.) τὸ ἐναντ. τοῦ (ᾗ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμπίεσμα.

Ἐκπιεσμὸς (ὁ), =Ἐκπίεσις

Ἐκπιεστήριον (τὸ), (ἐνν. ὄργανον) τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐκπίεσιν, στραγγιστήριον, (Τουρκ.) μέγγενες.

Ἐκπιεστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκπιεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐκπιεσθῇ.

Ἔκπιθι, (β'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀορ. β'. τῆς πρστ. τοῦ Ἐκπίνω.

Ἐκ-πικράζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐκ-πικραίνομαι, Μ. ανοῦμαι Πικρίζω (ᾗ μτφορ. Πικραίνομαι, Δυποῦμαι) καθ' ὑπερβολὴν, γίνομαι-

Ἔκπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς, κατάπικρος.

Ἐκ-πικρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, =Ἐκπικραίνομαι, (ὕθεν

Ἐκπίκρωσις, εως (ἡ). πίκρισμα ὑπερβολικόν.

Ἐκ-πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω), χορταίνω καλά· (μτφορ.) φέρω εἰς ἔκβασιν, τελειόνω· ἐκπληρῶ. » Τὴν φιλονεικίαν—, « Θκ.

Ἐκ-πίμπρημι, Μ. πρήσω. Πυρπολῶ, κατακαίω.

Ἐκ-πίνω, Μ. πίομαι καὶ πιοῦμαι (ἀόρ. Ἐξέπιον, πρκ. Ἐκπέπωκα). Πίνω τι ὁλόκληρον (καὶ τὴν τελευταίαν ῥανίδα), ἀπορροφῶ· ἐξαντλῶ, (ἴδε καὶ

Ἐκ-πιπίζω, Μ. ίζω. Βυζάνω (Πιπιλίζω) (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἐκ-πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ ἐξ ὁλοκλήρου, ξεπουλῶ.

Ἐκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἀπὸ πουθενὰ, (κάτω). » Τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, « Ἰλ. Ο. » Ἔκπεσε δίφρου, « Ἰλ Ν. » Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, « Ὀδ. Π. » Τὰ πτερὰ, ἀποτμηθέντα, ἐκπίπτει, «

2) ἐβγαίνω (κυρ. μὲ βίαν) ἀπὸ πουθενὰ, (κοιν.) πετηοῦμαι ἔξω, (ὅθ. νουτ.) πίπτω (μὲ ῥίπτει ἡ θάλασσα) ἔξω, (ἐπὶ φυτ.) ξεῤῥιζώνομαι, (χειρουργ.) ἐξαρθρόνομαι. » Ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας ἔρημ ἔχοντες, « Ξεν. » Ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους, « Πλ., » Διδύης ἁλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις, « Εὐρ. » Δένδρον ἐκπεσὸν ὑπὸ χειμῶνος, « Θῤῥ. » Τοῖσι εὖ ἔχουσι τὸ γυῖον καὶ σεσαρκωμένοισι ἐκπίπτει τε ἧσσον, ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον, « Ἱππκρ. (ὅθ. 3) (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁρμά μου (ἀπὸ τὸ προκείμενον κτλ.), χάνω τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου, ξεκόλλω. » Ἐκπίπτει τοῦ καθήκοντος, « Πλθ. » Ἵνα μὴ συμβῇ τῆς πραθίσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφὴν, « Στρ. » Ἐκπεσὼν εἰς τὰ πεπραγμένα τοῖς προγόνοις, « Δμ. (καὶ ἀπολύτ.) »Εἴ πη ἐξέπιπτε (λέγων) καθίστατο, « Δ. Κάσσ.

4) ἐκδίδομαι, διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι. » Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμὸς, « Δίλ. » Ταύτης τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης,« Πλθ. » Ἐξ οὗ καὶ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασι, « Στρ. » Εὐλαβοῦ μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους, « Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Οὐκ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν, « αὐτ. » Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, « Ξεν., ἐμετρήθησαν δηλ. (χυθεῖσαι ἀπὸ τὴν κάλπιν)καὶ ἐγνώσθη τὰ ἀποτέλεσμά των.

5) φεύγω διωκόμενος. » Ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, « Πλ. » Ἐξέπεσον ἐκ τοῦ ἀταυρώματος, « Ξεν. » Ἐκπίπτουσι κατὰ τὰς.. πύλας, « αὐτ. » Νικῶσι τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ εἰσωθούμενοι, « αὐτ., (ὅθ.

6) φυγαδεύομαι, ἐξορίζομαι. » Οἰδίπων ᾗ τοῖς μετ' αὐτοῦ ἐκπεσόντας,« Δμ. »Οἱ πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες, « Θκ. (ᾗ πραθετ.) » Ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους, « αὐτ. 7) (μὲ αἰτ. προθετ.) φεύγων φθάνω πουθενά, (τρπ.) καταντῶ εἰς. » Οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε, « Ξεν. » Ἅμα δὲ τῷ πρῶτον εἰς τὰς εὐρυχωρίας ἐκπεσεῖν, Πλθ. (καὶ τρπ.) » Ἡ στάσις εἰς φιλίαν ἐξεπεπτώκει, « Θκ. » Ἡμῖν δ' εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, « Ακ. 8) (ἐν γέν.) σεροῦμαι, χάνω. » Ἐκπεσεῖν τῆς ἀρχῆς,« Αἰσχλ. » Ἐκπεπτωκὼς ἐκ τῶν ἐόντων,« Ἡρ. » Ὁ μὲν τοῦ κτήματος, ὁ δὲ τοῦ καταβληθέντος τιμήματος ἐκπεσεῖται,« Νμ. (καὶ τρπ.) » Ἀπὸ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτοιεν, « Θκ. » Ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » Ὡς ἐμοὶ ἐκ πυκινοῦ ἔπεσον φρένες,« Ἀπλλν. (καὶ ἀπολύτ.) » Σκεῦος ἐκπεπτωκὸς, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θκ., χαμένον, παραπεσμένον. 9) χάνω τὴν ἀξίαν (τὴν βαρύτητά) μου, (κοιν.) ξεπέφτω, (ἐπὶ δραμάτ.) δὲν εὐδοκιμῶ, (ἐν γέν.) ἀποτυγχάνω. » Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει, « Γρφ. » Οὐκ ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ, « αὐτ. » Τὴν πόλιν εἰς ταὐτὸ καταστῆσαι, ἐξ ὧν περ ἐκπέπτωκεν, « Ἰσκρ. » Τὸ ὅμοιον, . . . ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας, « Ἀρςτ. (καὶ ἐπὶ ὑποκριτ.) » Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον, « Δμ.

Ἐκ-πιτνέω-ῶ ἢ Ἐκ-πίτνω, Π. ἀντὶ Ἐκπίπτω.

†Ἐκ-πιτύζω (τὸ ὁποῖον ἄλλ. διορθ. Ἐκπυτίζω), Μ. ίσω, = Ἐκπτύω.

Ἐκπλαγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἐκπλαγής, έος (ὁ, ἡ), ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός. 2) (ἐνεργ.) = Ἐκπληκτικός. » Ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον, « Ὕμν. Ἐκκλησ., (συγχ. τοῦ Ἔκπαγλος).

†Ἐκπλαγῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπάγλως.

Ἐκ-πλανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ, ξεπλανῶ, ξελογιάζω.

Ἐκ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Κατασκευάζω) τι ἀπὸ (ἢ κατὰ μίμησίν) τινος.

Ἐκ-πλατύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐκπεπλάτυσμαι κτλ.). Ἐκτείνω εἰς πλάτος.

Ἐκ-πλεθρίζω, Μ. ίσω. Διατρέχω ἐπανειλημμένως χάριν σωμασκίας (ὀλιγοςεύων ὅμως ἑκάστοτε) τὸ διάστημα ἑνὸς πλέθρου.

Ἔκπλεθρος (καὶ ὄχι Ἔκπλεθρος), ου (ὁ, ἡ), ὀρθότ. τοῦ Ἐξάπλεθρος.

Ἔκπλειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔκπλεως.

Ἐκ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκων τι τὸ τελειόνω, (τρπ. καὶ ἐν γέν.) κατορθόνω. » Διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίον, « Βασ., πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐμπλέκω, δηλ.), ξεπλέκω, (συνκδχ.) ξεμπερδεύω, (μτφορ.) ᾿γλυτόνω.

Ἐκ-πλεονάζω, Μ. άσω. Ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν, πλημμυρῶ (ξεχειλίζω) ἀπό

Ἔκπλεος, α, ον, = Ἔκπλεως.

Ἔκπλευρος (ὁ, ἡ), ὀρθότ. τοῦ Ἐξάπλευρος.

Ἔκπλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κινῶ (ἀναχωρῶ) διὰ θαλάσσης. (μτνμ.) ἐκτείνομαι, ἐξέχω. » Δύο δὲ ἐκπεπλώκασι φλέβες μεταξὺ τῶν δύο λοβῶν, « Ἱππκρ. (ᾐ μτφορ.) » Ἐκπλεῦσαι τοῦ νοῦ (τῶν φρενῶν), « Ἡρ., χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰς φρένας μου, (παρβλ. Ἐξορμάω).

Ἔκπλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος ἐντελῶς (᾿ως ἐπάνω), ξεχειλισμένος, (συνκδχ.) ἄφθονος· σωστός.

Ἐκπλέως, ἐπίρ. Ἀφθόνως, πληρέστατα· ἐντελῶς.

Ἐκπλήγδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐκπληκτικῶς.

Ἔκπληγεν, Π. ἀντὶ Ἐξεπλάγησαν, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἔκπληγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἔκπληξιν· φόβητρον.

Ἐκ-πλήγνυμι, Π. πλήξω, = Ἐκπλήσσω.

Ἐκληκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἔκπληξιν, τρομακτικός, φοβερός.

Ἐκπληκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐκπληκτικὸν τρόπον, θαυμαστῶς.

Ἔκπληκτος (ὁ, ἡ). ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός, (ἐπμ.) = Ἔμπληκτος (ἴδε καὶ παρβλ.). 2) = Ἐκπληκτικός, θαυμαστός, παράδοξος. 3) ἀπτόητος, ἄφοβος. » Ἀφορίσαι ὀκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας . . ἐκπλήκτους, κούφους τε ᾐ εὐσταλεῖς, « Μαυρικ. Στρτγ.

Ἐκπλήκτως, ἐπίρ. = Ἐκπληκτικῶς. 2) = Ἐμπλήκτως.

Ἐκ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πλημμυρῶ (Ξεχειλίζω) καὶ χύνομαι ἀπὸ πουθενά.

†Ἐκπληξία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπληξία ἢ = τῷ

Ἔκπληξις [ἐκπλήσσω], εως (ἡ), = Ἔκςασις, θάμβος, ἀπορία, παραλόγιασμα (κυρ. ἀπὸ σφοδρὸν κτύπημα ἢ τρομάραν). (βτν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπηξις.

Ἐκ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς πλῆρες (σωστὸν), γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀπογεμίζω· ἀναπληρόνω τὸν ἀριθμόν· (τρπ.) κατορθόνω· ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ.

Ἐκπλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐκπλήρωσιν.

Ἐκπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα ὡς ἐπάνω, ἀπογέμισμα, (τρπ.) τελείωμα· συμ(ἀνα)πλήρωσις· ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις· ἔκβασις.

Ἐκπληρωτής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐκπληρῶν τι, ἐκτελεστής.

Ἐκπληρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκπληροῦν.

Ἐκ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω (πθ. πρκ. Ἐκπέπληγμαι καὶ ἀόρ. Ἐξεπλάγην), (κυρ.) Κτυπῶν ἐβγάζω τι, ᾿ξηλόνω· ἀφαιρῶ· (μτφορ.) καταπαύω. » Φόβος μνήμην ἐκπλήσσει, « Θκ. » Τὸ γῆρας τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου, « Εὐρ. » Κεραυνὸς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν κομπασμάτων, « Αἰσχλ. » Χαρᾷ μὴ ᾿κπλαγῇς φρένας, « αὐτ. (παρβλ. Ἐκκρούω), (ὅθ. ἐλλ. 2) (συνήθ.) κάμνω τινὰ ἐκστατικὸν (ἄλλον ἐξ ἄλλου), ξυππάζω (καὶ πθ. ἢ μσ.) ξυππάζομαι, τρομάζω, (κοιν.) τὰ χάνω, (Τουρκβαρβ.) σαστίζω· θαυμάζω, ἀπορῶ. » Τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε, « Θκ. » Μηδέ σε τοῦ ἔργου τὸ μέγεθος ἐκπληττέτω, « Ἡρωδ. » Καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη ὀλίγον ἄπωθεν, « Ἀρςφ. » Μυωπίζοντες καὶ παίοντες ἐκπλήττουσι (τὸν ἵππον), « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὡς μὴ τὸ αἰφνίδιον ἐκπλήξειεν ἡμᾶς χεῖρον ἀγωνίσασθαι, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Βουλόμενοι αὐτοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπλῆξαι, « Πλβ., τρομάζοντές τους νὰ τοὺς ἀναγκάσουν εἰς, (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ. προθετ.) » Ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ἐκπλαγεὶς τούτοισι, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, « Ἡρ. » Ἐκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος, « Εὐρ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Τὴν τολμαν αὐτοῦ ἐκπεπληγμένοις, « Θκ. » Διατί ποτε οὕτω ἀφόβρα ἐκπέπληξαι τὸν Ὅμηρον, « Δ. Χρσ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐκπλήττομαί σε τῆς μεγαλοψυχίας, « Γαλ. (καὶ χ. πτ.) » Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι, « Ξεν., (συγχ. τῷ Ἐκπλίσσομαι ᾐ Ἐκπήγνυμι (ὅθ. » Ἐκπλαγέντα (ἀντὶ. » Ἐκπαγέντα) δένδρα, «]).

Ἐκ-πλινθεύω, Μ. εύσω Ἐβγάλλω ἀπὸ τοῖχον τὰς πλίνθους, (ἐπμ.) = Τοιχωρυχέω ἢ Κρημνίζω.

Ἐκ-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Ξεδιπλόνομαι, (ἐπμ.) ἁπλόνω, ἀνοίγω. » Ὅκως ἥκιστα σεσηρὸς καὶ ἐκπεπληγμένον ἔςαι (τὸ ἕλκος), « Ἱππκρ., (παρβλ. Διαπλίσσομαι).

Ἔκπλοια (ἡ), = Ἔκπλευσις, ἔκπλους, ἀπόπλους.

Ἐκπλοκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπλέκειν (2), ξέπλεγμα, ξεμπέρδεμα, (μτφορ.) ᾿γλύτωμα.

Ἔκπλοος-ους (ὁ). ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἔκπλευσις καὶ ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκπλέει τις. » Ἦν γὰρ θέρος ἤδη τότε καὶ ἔκπλοι τῶν νεῶν, « Πλάτ. » Ἐπολιόρκει τὸν ἔκπλουν ἔχων, « Ξεν.

Ἐκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνων ἀφαιρῶ, ξεπλύνω, (ὅθεν.

Ἔκπλυσις, εως (ἡ). πλύσιμον, ξέπλυμα.

Ἔκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπλυθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐκπλυθῇ, ξεπλυμένος, (συνκδχ. ἐπὶ χρωμ.) ξεθωριασμένος ἢ ἀδύνατος, ὅ,που δὲν βαστᾷ, ξεβάφει ὀγλίγωρα. » Ἔκπλυτον ἁλουργές, « Ἐπγρφ., τὸ ξεπλυμένον, (κοιν.) ἀνοικτόν.

Ἔκπλωτος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους πλευστός.

Ἐκ-πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπλέω.

Ἐκ-πνείω, Π. ἀντὶ Ἐκπνέω.

Ἐκ-πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς (ἡ Γεμίζω ἀπὸ) πνεῦμα (ἄνεμον), (ἐπμ. 2) φουσκόνω. 3) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἐβγάλλω (ἀδειάζω τι ἀπὸ) τὸν ἄνεμον, ξεφουσκόνω, (ὅθεν

Ἐκπνευμάτωσις, εως (ἡ), καὶ

Ἔκπνευσις, εως (ἡ), = Ἐκπνοὴ, ᾿ξανάσασμα, (συνκδχ.) ξεφούσκωμα, ξεθύμασμα, ξεπρήξιμον. » Φλεγμονῆς —, « Θφρ., [ἐκ τοῦ

Ἐκ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Ἐβγάλλω τὴν ἀναπνοήν μου, ᾿ξανασαίνω, ξεφυσῶ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ. 3) (ἐπὶ ἀνέμου) φυσῶ ἀπὸ πουθενὰ καὶ 4) παύω τοῦ νὰ φυσῶ, (ὅθ. 5) (συνκδχ.) καταπραύνομαι, ξεθυμαίνω.

†Ἐκ-πνίγω, Μ. πνίξω, = Ἀποπνίγω (;) 2) (παρὰ Θφρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπήγνυμαι.

Ἐκπνοὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπνέειν, ᾿ξανάσασμα, ἀποφορὰ, (κοιν.) χνῶτον.

†Ἔκπνοια (ἡ), (παρὰ τῷ Ἀρςτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκνοια.

Ἔκπνοος-ους (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἐκπνέων (᾿ξανασαίνων ἢ ἐβγάλλων ἀποφοράν). 2) (χ. πτ.) ξεψυχισμένος, χωρὶς ἀναπνοήν, νεκρός.

Ἐκποδὼν (ἀντὶ Ἐκ ποδῶν), ἐπίρ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐμποδὼν, δηλ.) Ὄχι μέσ' 'ς τὰ πόδια τινός, (ἐπμ.) παράμερα, μακράν. » Σταθῶμεν ἐκποδὼν, « Αἰσχλ. » Τὸν δ' ἄλλον ἅπαντ' ἐκπ. ἦν χρόνον, « Δμ., ἔλλειπεν, ἦτον ἄφαντος. » Ἐκπ-ποιοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

μαί τινα,, « Δξ., τὸν ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ξεκάμνω. » Οἱ λακτίζοντες.. ἵπποι ἐκπ. ποιητέοι,« Ξεν. »Ἐκπ. ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν, « Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) »Πρὶν ἐκπ. ἐκεῖνος αὐτοῖς γένοιτο,« Ἰσκρ. » Ἐκπ. ἔχω τι, » Αἰσχλ., μακρύνω, ἀπομακρύνω. » Ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκπ. ἔχων, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Πάρεχ' ἐκπ., » Ἀρςφ., παραμέρισε, τραβίξου.

Ἐκποθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ κάνεν (ὁποιονδήποτε) μέρος, (παρβλ. Ἀμόθεν).

Ἐκποθενθ', ἀντὶ Ἐκποθέντα, πλθ. οὐδ. τοῦ ἀορ. ά, τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἐκπίνω.

Ἐκπόθητος (ὁ, ἡ). πολυπόθητος.

Ἐκ-ποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω τι νὰ ἦνε ἐκτός τινος, (δηλ.) ἐβγάζω· γλυτόνω, ἀπαλλάττω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) »Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, » Φλςρ. 2) δίδω τὸ τέκνον μου εἴς τινα νὰ τὸ υἱοθετήσῃ (ἴδε Εἰσποιέω). » Τὴν θυγατέρα εἰς ἕτερον γένος ἐκποιήσας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένῃ οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθῇ, » Παυδ. (ὁθ. 3) (μσ.) πωλῶ (κοιν. ξεκάμνω) τι. » Εἵτινες βουληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἑαυτῶν, μὴ πρότερον ἐκποιείτωσαν πρὶν κτλ., » αὐτ. 4) = Ἀποσπερμαίνω, (Ἀρςτ. Ζ. Ἱστορ.). 5) κατασκευάζω τι ἐντελῶς, ἀποτελειόνω. »Ἐξεποιήθη δ' ὧν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς(τῆς πυραμίδος) πρῶτα,.. τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν, « Ἡρ., (συγχ. τῷ Ἐκπονέω).

δ) (κατὰ μτχ.) φθάνω (καὶ περισσεύω), ἐπαρκῶ, ἐξαρκῶ. » Τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν, « Ξεν. »Πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, « Θῤῥ. 7) (τρπρ.) εἶναι καιρὸς ἢ τρόπος, εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον, ἠμπορεῖ. » Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκέτ' ἐκποιεῖ βουλεύεσθαι τί πρακτέον, « Θῤῥ. » Ἄλλως τε ἐκποιέει τῷ βουλομένῳ πιστεύειν· οὐ γὰρ ἐμποδὼν ἵσταμαι, » Ἱπποκρ. 8) (μσ.) κάμνω νὰ γένῃ (νὰ γεννηθῇ) τι ἀπό τινος πρὸς ὄφελός μου. » Ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς, « Ἀρςφ.

Ἐκποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκποιεῖν (ξεκάμνειν κτλ.). » Κτήματος—, « Νμ. » Τέκνων—, « Πλδ., ἡ πρὸς υἱοθεσίαν ἔκδοσις αὐτῶν. 2) = Ἀποσπερματισμός. » Ἐπεὰν θορνύωνται, ἐν αὐτῇ ἢ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσαι, ἀπιευμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν κτλ., « Ἡρ.

Ἐκποίητος (ὁ, ἡ). (κυρ. υἱός) ὁ ἐκποιηθεὶς (δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του πρὸς υἱοθεσίαν) εἰς ἄλλην οἰκογένειαν.

Ἐκ-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ πολυποίκιλον· πλουμίζω πανταχόθεν.

Ἐκ-ποικίζω, Μ. ίσω. Μαθῶ, τσουμαθῶ.

Ἐκ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὸν πόλεμον· νικῶ, κατατροπόνω. 2) = τῷ

Ἐκ-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω εἰς πόλεμον, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἐχθρὸς (πολέμιος) μὲ ἄλλον.

Ἐκπολέμωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ-πολίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τόπον ἀκατοίκητον εἰς πόλιν, (δηλ.) τὸν σκεπάζω μὲ οἰκοδομάς.

Ἐκ-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω διὰ πολιορκίας.

Ἐκπολιόρκησις, εως(ἡ),τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκπολιτεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως (τὴν πολιτείαν) λαοῦ τινός.

Ἐκ-πομπεύω, Μ. εύσω. Ξεσκεπάζω (Κοινοποιῶ) τι πρὸς καταισχύνην, θεατρίζω, (κοιν.) ἐβγάλλω ταῖς πομπαῖς τινος εἰς τὴν μέσην. 2) (μὲ δοτ.) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμπομπεύω.

Ἐκπομπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπέμπειν, ἀποστολὴ (πρεσβείας, ἀποικίας κτλ.), ξεκίνημα (στόλου κτλ.). 2) διώξιμον, χώρισμα (γυναικὸς) κτλ.

Ἐκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω (Τελειόνω, Ἀποκτῶ) τι μὲ κόπον ἢ ἐπιμέλειαν, (ἐν γέν.) πράττω, ἐκτελῶ. » Ὅσους ἐξεπόνασεν ἀέθλους, « Θκρ. » Δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον, « Ἐπγρ. (καὶ μτφρ.) » Γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον, « αὐτ. »Προθύμως ἐκπονοῦντας τὰ καλὰ,« Ξεν. »Τὸ ξυμφέρον (» Τὰ περὶ τοὺς θεοὺς) ἐκπονεῖν, « αὐτ. » Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα ἢ γινώσκομεν, οὐκ ἐκπονοῦμεν δέ, « Εὐρ. (καὶ μὲ ἄπαρ.) » Γράμματα ἐξεπόνησε μαθεῖν, « Ἐπγρ., κατώρθωσε (μὲ κόπον ὡς παῤῥησίᾳ) νὰ μάθῃ. » Τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν, « Εὐρ. (ἢ μὲ γεν. τῆς προθ.) » Ἔρος.., μὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω,« Θκρ., ἀπὸ σκληρὸν ὡς ἂν σίδηρον μὲ ἔκαμε μαλθακόν. (καὶ μσ.) » Ὅσα διδασκάλων ἐκπονοῦμεθα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Τῶν γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλὰ σὺν ἰδρῶτι ἐκπονοῦνται, « Ξεν. » Ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις ἐκπονηθέν, « Θκ. » Πάντα ταῦτα ὑπάρχειν δεῖ ἐκπεπονημένα τοῖς ἱππεῦσι, « Ξεν. (ἰδιαιτ. δὲ 2) καλλιεργῶ (κυρ. καὶ μτφρ.). » Ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ, « Συν. (καὶ πθ.) » Ἐκπονέοιντο νεισί, « Θκρ. (καὶ μτφρ.) » Τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας, « Θκ. » Τὸν Ἀχιλλέα Χείρων ἐξεπόνασεν,« Εὐρ., ἀνέθρεψεν. 3) κτίζω (κατασκευάζω, συνθέτω) τι ἐντέχνως, (ὁθ.) χολίζω, καλωσπίζω. » Ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη, « Ἀρςφ. » Δι' τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι,« Πλ. » Τοῦτα τὸ μελλόβριον ἐξεπόνησα, « Θκρ. » Πέπλους ἐκπονεῖ, « Εὐρ. « Χερσὶ σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις, « Ἐπγρ. (καὶ πθ.) » Ὅπλα ἐκπεπονημένα εἰς κόσμον, « Δξ. » Οὐρανίσκοι διάχρυσοι, ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελίσιν, « Ἀθ. » Τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται, « Ξεν. 4) χωνεύω, διαλύω. » Ἐκπονεῖ τὴν τροφὴν, « Ἀρςτ. » Τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον, « Ξεν. » Οὗ (αἵματος) τὴν ἀκαθαρσίην οὐκ ἐκπονέει νοσέων ὁ σπλήν,« Ἀρετ. (παρβλ. Διαπονέω), δθ. 5) καταπονῶ, καταδαμάζω, (καὶ πθ.) ἀποκάμνω. » Τὰς ἀῤῥωστίας ἐκπονῶν, « Πλθ. (καὶ πθ.) » Ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, « Πλ. » Ἐκπεπόνηνται (οἱ Σαμνῖται) τελέως ὑπὸ Σύλλα, αὐτ. » Ὅταν (οἱ γραφεῖς) ἐκπονηθῶσι τὰς ὄψεις,« αὐτ. 6) (πθ.) εἶμαι γυμνασμένος (συνειθισμένος) εἰς τοὺς κόπους, (ἐπμ. 7) (ἀμτβτ.) ἀντέχω, ὑποφέρω. » Ἰσχνώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν, « Ξεν. » Ἐκπεπονημένοι τὰ σώματα (τοὺς πόδας), « αὐτ. » Ἐκπεπονημένοι (οἱ ἵπποι) ὥστε μὴ ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις, « αὐτ. 8) μὲ αἰτ. προθετ.) καταγίνομαι εἰς, προσπαθῶ νὰ, (ἐν γέν.) κοπιάζω. » Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται, « Ἀρςτ. (ἢ ἑλλ.) » Τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμένοις, « Εὐρ. » Πάνθ', ὅσα παρ' αὐτῶν ἀπήτει, πρῶτος ἐκπονούμενος, « Δ. Κάσσ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἐν ταῖς στρατείαις ἐῤῥωμένως ἐξεπονεῖτο, « αὐτ. (ἢ μὲ ἄπαρ. ἀναλελυμ.) » Ἐκπονῶν ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβῃς ξυνάορον,« Εὐρ. 9) (ἀπν. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀποτρέπω (ἀπομακρύνω) κακόν τι ἀπό τινος. » Τῶν δ' ἐμοῦ τέκνων οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; « Εὐρ. 10) ἐρευνῶ (προσπαθῶ) νὰ εὕρω· ἐξετάζω ἐπιπόνως νὰ μάθω. » Ἄκος (» Σωτηρίαν) ἐκπονεῖν, « Αἰσχ., Εὐρ. » Τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει,« Εὐρ. »Τῶν ἐκδήμων φίλων δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας, « αὐτ.

Ἐκ-πονηρεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, διαφθείρω, ἐξαχρειόνω.

Ἐκ-ποντίζω, Μ. ίσω. Μεταβιβάζω τινὰ διὰ θαλάσσης (διαπόντιον).

Ἐκπόρευμα (τὸ). (θλγ.) τὸ ἐκπορευόμενον ἀπό τινος.

Ἐκπόρευσις, εως (ἡ).τὸ ἐκπορεύεσθαι (προέρχεσθαι, πηγάζειν) ἀπό τινος.

Ἐκπορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκπορεύεσθαι.

Ἐκπορευτικῶς, ἐπίῤῥ. = Ἐκπορευτῶς.

Ἐκπορευτὸς, ἡ, όν. (θλγ.) Ὁ ἐκπορευόμενος ἀπό τινος.

Ἐκπορευτῶς, ἐπίῤῥ. Δι' ἐκπορεύσεως, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-πορεύω, Μ. εύσω, (σπν. καὶ Π. μτβτ.). Κάμνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ. ‖. (συνηθέστ. τὸ μσ.) ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω. (θλγ.) προέρχομαι, πηγάζω.

Ἐκ-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Λεηλατῶν ἀφανίζω κατὰ κράτος, διαγομίζω, ἐρημόνω, (ὄθεν

Ἐκπόρθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ λαφυραγωγίας ἐρήμωσις, ἀφανισμὸς (πόλεως).

Ἐκπορθητικῶς, ἐπίῤῥ. Δι' ἐκπορθήσεως, ὡς-

Ἐκπορθήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀφανιστὴς (ἐξολοθρευτὴς) πόλεως.

Ἐκ-πορθμεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάζω (Φευγατίζω) τινὰ ἀπὸ πουθενὰ (καὶ μσ. Φεύγω) διὰ θαλάσσης.

Ἐκ-πορίζω, Μ. ίσω. Εὑρίσκω πόρον (τρόπον), ἐφευρίσκω· προζενῶ, καταρθόνω· προμηθεύω (καὶ μσ.) προμηθεύομαι, πορίζομαι.

Ἐκ-παρνεύω, Μ. εὔσω. Παρνεύω ἀναισχύντως, γίνομαι ὅλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν· (μτβτ.) = Καταπορνεύω.

Ἐκ-πορόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γεμίσῃ πόρως (τρύπας)· (ἐπμ. ὀρυκτ.) μεταβάλλω ἄλλης φύσεως λίθον εἰς πωρί. » Ἐκποροῦται (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐκπυροῦται) τε τῇ καύσει (ὁ λίθος), ἢ γίνεται κισσηροειδὴς, « Θῤῥ.

Ἐκ-πορπάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ

Ἐκ-πορπίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὴν ἢ ἀπὸ τὴν πόρπην (τὸ θηλυκωτῆρι), ξεθη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυκόνω· (χειρουργ.) ἐξάλλω κόκκαλον ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του, (ὅθεν
†Ἐκπόρπισις(πησις), εως (ἡ). ξεθηλύκωμα, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.
†Ἐκ-πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπορπίζω.
Ἐκ-πορφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου πορφυροῦν (κατακόκκινον).
Ἐκ-ποτάομαι(έομαι), Μ. ήσομαι, Π. = Ἐκπέταμαι, πετῶν ἐξέρχομαι ἀπὸ (« Νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, « Ἰλ. Τ.). (μτφορ.) πετᾷ ὁ νοῦς μου, ξελογιάζομαι. « Οὐκ ἐπὶ χρυσέοις ὄρμοις θυμὸν ἐκποτάμαι, « Εὐρ.
Ἔκπους, οδος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἔξάπους.
Ἐκπραθέειν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκπραθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκπέρθω.
Ἐκπράκτης, ου καὶ
Ἐκπράκτωρ, ορος (ὁ), = Εἰσπράκτωρ.
Ἔκπρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ καταδικασθεὶς εἰς ἔκπραξιν, (συνκδχ.) ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον, ἀπηλπισμένος.
Ἔκπραξις, εως (ἡ). σύναξις(εἴσπραξις)χρέους· φορολογία κτλ., ἐκ τοῦ
Ἐκ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Κατορθόνω, ἐκτελῶ, ἀποτελειόνω· (συνκδχ.) φονεύω. (κοιν.) ξεκάμνω, ξεπαστρεύω κτλ. « Οὐ γὰρ αὐτὸν οὔτε κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε θύελλα, « Σοφ., (παρβλ. Ἐκποιῶ). 2) (συνήθ.) = Εἰσπράττω (κυρ. διὰ τῆς βίας) χρέη (φόρους κτλ.). (συνκδχ.) ἐκδικοῦμαι. « Τὸν Δωριέως φόνον ἐκπρήξασθαι, « Ἡρ.
Ἐκ-πραΰνω, Μ. υνῶ. Καταπραΰνω.
Ἐκ-πρεμνίζω, Μ. ίσω. Ξερριζόνω.
Ἐκπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ(ἡ ἰδιότης) τοῦ ἐκπρεπῶς, ὑπεροχή, ἐπισημότης κτλ.
Ἐκπρεπέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπρεπῶς.
Ἐκπρεπής, έος (ὁ, ἡ), = Διαπρεπής, πολλὰ εὐπρεπής, ἐπίσημος, ἐξαίρετος, ἔξοχος κτλ. « Ψυχὴν τ' ἀρίστου κεύγενειαν ἐκπρεπεῖς, « Αἰσχλ. 2) ὁ ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος. « Οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑφ' ἡμῶν ἐπάθετε, « Θκ.
Ἐκπρεπόντως, ἐπίρ. = Ἐκπρεπῶς.
Ἐκ-πρέπω (χ. Μ.), = Διαπρέπω, διακρίνομαι μεταξὺ ἄλλων, ἐξέχω, ὑπερέχω.
Ἐκπρεπῶς, ἐπίρ. = Διαπρεπῶς, λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς· ἐπισήμως· ἐξόχως, διαφερόντως.
Ἐκ-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἐκπίμπρημι, (ὅθεν
Ἔκπρησις, εως (ἡ). ἔξαψις, ἄναμμα, κόρωμα.
†Ἔκπρησμός (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκφρασμός.
Ἐκ-πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπράσσω.
(Ἐκ-πριάμαι), ἄχρ. ἐνς. (ὀθ. εὔχρ. μόνος ὁ ἀόρ. Ἐξεπριάμην, πρς. Ἐκπρίω, ὑποτ. Ἐκπρίωμαι, ἀπαρ. Ἐκπρίασθαι, καὶ ἡ μτχ. Ἐκπριάμενος), = Ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω. « Μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν παρ' αὐτοῦ ἐκπριάμενος, « Δ. Κάσ.
Ἐκ-πρίζω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸ πριόνι, (ὅθεν
Ἔκπρισις, εως (ἡ). κόψιμον μὲ τὸ πριόνι, (συγχ. τῷ Ἔκπρησις).
Ἔκπρισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκπρίσεως ἀφαιρούμενον, πριονίδι, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-πρίω, Μ. πρίσω, = Ἐκπρίζω.
Ἐκ-πρίω, πρς. τοῦ Ἐκπρίαμαι.
Ἐκ-προθεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι =
Ἐκπρόθεσμος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) = θέσμως. Ὁ ἐκτὸς τῆς προθεσμίας (γινόμενος ἢ πράττων τι).
Ἐκ-προ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι. Πηδῶν ἐβγαίνω (Τινάζομαι ἀπὸ πουθενὰ) ἔμπρός.
Ἐκ-προ-θυμέομαι=οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἔγω (δείχνω) μεγάλην προθυμίαν, εἶμαι (φαίνομαι) πολλὰ πρόθυμος.
Ἐκ-προ-ἵημι, Μ. ἐκπρο-ήσω, Π. ἐκπέμπω, ἀναδίδω.
Ἐκ-προικίζω, Μ. ίσω. Προικίζων ἐκδίδω (ὑπανδρεύω).
Ἐκ-προ-καλέομαι, Μ. έσομαι. Προσκαλῶ τινα (νὰ ἔβγῃ) ἔξω· (σπν.) ἐπικαλοῦμαι.
Ἐκ-προ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐκλέγω, προτιμῶ.
Ἐκ-προ-λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀφίνω (παραιτῶ) τι καὶ ἐβγαίνω ἢ φεύγω.
Ἐκπρομολεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐκ-προ-βλώσκω, ἐβγαίνω ἀπό.
Ἐκ-προ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, Π. Πίπτω ἔξω ἀπό.
Ἐκ-προ-ρέω, Μ. ρεύσομαι, Π. χύνομαι (ἀναβρύω) ἀπό.
Ἐκ-προσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτγν.) Ἐπέχω (Ἀναπληρῶ) τὸν τόπον τινός, ἀντιπροσωπεύω.
Ἐκ-προ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προτιμῶ τινα παρὰ κάθε ἄλλον.
Ἐκ-προ-φαίνω, Μ. φανῶ, Π. ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερόν, ἀναφαίνω.
Ἐκ-προ-φέρω, Μ. ἐκπροοίσω, Π. = Ἐκφέρω, ἐβγάλλω τι ἀπό.
Ἐκ-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι, Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) φεύγω ἔξω (Γλυτόνω) ἀπό.
Ἐκ-προ-χέω, Μ. χεύσω, Π. χύνω τι (διὰ μιᾶς) ἀπὸ τινος.
Ἐκ-πρυμνίζω, Μ. ίσω, = Ἐκπρεμνίζω.
Ἐκπτερνίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ καταρτίσ) Ἐβγαίνω ὁλόκληρος, ξεπατώνομαι, (ἴδε πτέρνα).
Ἐκ-πτερύσσομαι Μ. ύξομαι. Ἁπλονω καὶ κινῶ τὰς πτέρυγάς μου.
Ἐκ-πτήσσω, Μ. πτήξω καὶ
Ἐκ-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ πεπάξῃ (νὰ ἔβγῃ, νὰ φύγῃ) ἀπὸ παθενὰ ξυπάζωντάς τον. || (μσ.) ξυπάζομαι, (μτφορ.) ξεπαίρνομαι· ἐνθουσιάζομαι.
Ἔκπτοιος (ὁ, ἡ). κατατρομαγμένος, Ἔκφοβος.
Ἔκπτυξις [ἐκπτύσσω], εως (ἡ), = Ἀνάπτυξις, ἄνοιγμα, τέντωμα.
Ἔκπτυσις [ἐκπτύω], εως (ἡ). φτύσιμον, ἀπόπτυσις.
Ἔκπτυσμα (τὸ). τὸ ἐκπτυόμενον, φλέγμα, φτύσμα.
Ἐκ-πτύσσω, Μ. πτύξω, = Ἀναπτύσσω, ἀνοίγω, τεντόνω. « Καθάλλεται καὶ ἐκπτύσσει τοὺς ὄνυχας (ἢ πάρδαλις), « Γρφ.
†Ἔκπτυστος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπυστος.
Ἐκ-πτύω, Μ. πτύσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ στόμα μου ὡς πτύσμα, Ἀποπτύω, (ἐπὶ θαλάσσ.) ξερνῶ· (συνκδχ.) περιφρονῶ· ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι.
Ἔκπτωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπίπτει (ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν τόπον του), (κυρ. δὲ) τὸ ἐξ-
ἀρθρωμένον (ἐβγαλμένον) χέρι, πόδι κτλ.
Ἔκπτωσις, εως (ἡ). τὸ ἐκπίπτειν, πέσιμον κάτω ἀπό· χάσιμον· (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις, βγάλσιμον (χειροῦ, ποδαριοῦ κτλ.)· (μτφορ.) ἀποτυχία· ἐξορία κτλ.
Ἔκπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ πεσὼν ἀπό τινος (ἐκπεσών, ἀποτυχών, στερηθείς, ζημιωθείς κτλ.), (κοιν.) ξεπεσμένος. διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος κτλ.
Ἐκ-πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἔμπυον, κάμνω νὰ ὀμπυάσῃ, (μσ.) ὀμπυάζω, ὠριμάζω.
Ἐκπύημα (τὸ). πρήξιμον (σπυρί) ὀμπυασμένον.
Ἐκπύησις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἔμπυον μεταβολή, ὄμπυασμα.
Ἐκπυητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἢ ἐπιβρεπὴς) πρὸς ἐκπύησιν.
Ἐκ-πύησκω, Μ. πυήσω, = Ἐκπυέω.
Ἐκ-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐξετάζων μανθάνω (πληροφοροῦμαι). « Πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει, « Ἀρστφ.
Ἐκ-πυόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπυέω.
Ἐκ-πυρακτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπυρόω, (ὅθεν
Ἐκπυράκτωσις, εως (ἡ), = Ἐκπύρωσις.
Ἐκ-πυρηνίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὸν πυρῆνα (τὸ κουκοῦτσι) ὁπωρικῶν. 2) σφίγγων τι (καθὼς π.χ. κερασοκούκκουτσον) τὸ κάμνω νὰ τιναχθῇ. « Ὁ ἐν τῷ νέφει ἀὴρ ἐκπυρηνίζεται, « Ἀρχ., (ὅθεν
Ἐκπυρήνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐκπυρήνισμα (τὸ) καὶ
Ἐκπυρηνισμός (ὁ), = Ἐκπυρήνισις.
Ἐκ-πυρίαω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐκπυρόω.
Ἐκ-πυρίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπυρίζω. 2) (μτγν.) = Ἐμπυρίζω.
Ἔκπυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμὸς, Διάπυρος.
Ἐκ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξάπτω, (ἴδε καὶ
Ἐκ-πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἐκπέμπω φῶς ἀπὸ πουθενὰ ὡς πυρσός. 2) ἐβγάλλω φλόγα, ἀνάπτω, (χυδ.) κορόνω, (τρπ.) ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι· ξεσπάνω.
Ἐκπύρως, ἐπίρ. Πολλὰ θερμῶς, Διαπύρως.
Ἐκπύρωσις, εως (ἡ). ἔξαψις· ἄναμμα.
Ἐκπυρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἐκπύρωσιν.
Ἔκπυστος (ὁ, ἡ), [ἐκπυνθάνομαι]. γνωςός.
Ἐκ-πυτίζω, Μ. ίσω, (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ) Ἐκπιτύζω.
Ἔκπωμα (τὸ), [ἐκπίνω]. ἀγγεῖον διὰ ποτόν, ποτῆρι.
Ἐκ-πωματίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω τὸ πῶμα (τὸ στούππωμα), ξεστουππόνω.
Ἐκπωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔκπωμα, ποτηράκι.
Ἐκπωματοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐκπώματα (ποτήρια).
Ἐκ-πωτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἐκποτάομαι.
Ἐκράανθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκράνθησαν, γ'. πλθ. πρς. τοῦ πθ. δορ. ά. τοῦ Κραίνω.
Ἐκ-ραβδίζω, Μ. ίσω. Ῥαβδίζων ἐκδιώκω (ἀποδιώκω).
Ἐκραγὴ (ἡ), = Ἔκρηξις.
Ἐκράηνα, Δ. ἀντὶ Ἐκρήηνα, ἀόρ. ά. τοῦ Κραίνω ἢ Κραιαίνω.
Ἐκράθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Κεράννυμι.
Ἐκ-ραίνω, Μ. ρανῶ (ἀόρ. Ἐξέῤῥανα). Ῥαίνω (Ραντίζω, Χύνω) τι ἀπό τινος.
Ἐκ-ράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω τι ἀπό τι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος, προσράπτω, (εἰς τὸν Γρ. Νύσσ. Ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρράπτω).
Ἐκρέμω ἀντὶ Ἐκρέμασα, β'. ἐν. προ. τοῦ παρτ. τοῦ Κρέμαμαι.
Ἐκ-ρέω, Μ. ρεύσομαι (ἀόρ. Ἐξερρύην ἢ Ἐξέρρευσα κτλ.). Τρέχω (Χύνομαι) ἔξω ἀπὸ πουθενά· (ἐπὶ φύλλ. κλπ.) πίπτω, μαδῶ· (ἐπὶ στρατ.) σκορπίζομαι· (μτφορ.) χάνομαι, ἐξαλείφομαι, λησμονοῦμαι, ἐκλείπω.
Ἔκρηγμα (τὸ). τὸ ἀπὸ τινες σχισθὲν κομμάτι· ξέσπασμα (ποταμοῦ), χαράδρα. (Ἰατρ.) ἐξάνθημα, ξεθύμασμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-ρήγνυμι Μ. ρήξω (μσ. πρκ. Ἐξέρρωγα, πθ. ἀόρ. Β'. Ἐξερράγην). Σπάνω μὲ ὁρμήν· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. χ αὐτοπαθ.) σπάνω καὶ ἐβγαίνω, (κοιν.) ξεσπάνω. » Ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὀδοῖο, « Ἰλ. Ψ'. » Ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ὁ ἄνεμος, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρός, « Αἰσχλ. » Ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, « Ἀρστ. (χ τρπ.) » Πόλεμος (» Θρῆνος, » Μῖσος) ἐξερράγη, «
Ἔκρηξις, εως (ἡ). χύσιμον ἔξω μὲ ὁρμὴν, ξέσπασμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-ρήσσω(ττω), Μ. ρήξω, = Ἐκρήγνυμι.
Ἐκρητέον [ἐξείρηται], θετ. τοῦ Ἐξαγορεύω.
Ἔκριζος (ὁ, ἡ). ἐκβαλμένος σύρριζα, ξερριζωμένος.
Ἐκ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξερριζόνω, (μτφορ.) ξεπατόνω, ἐξολοθρεύω.
Ἐκρίζωσις, εως (ἡ). ξερρίζωμα.
Ἐκριζωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ξερριζόνων.
Ἔκριμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκρίπτεται (ἀπορρίπτεται), ἀπορριχιμὸν, σκύβαλον, (συγγ. τῷ Ἔκκριμα).
Ἔκριν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν (ἐξέχουσαν) ῥῖνα.
Ἐκ-ρινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζων ἀφαιρῶ, (μτφορ.) κατατρώγω, κατατήκω.
Ἐκ-ρινίζω, Μ. ίσω, = Ἀναρριπίζω, φυσῶν (μὲ τὴν ῥιπίδα) ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω. » Τὸ θαρσαλέον αὐτοῦ χ μάχιμον, ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξερρίπιζε, « Πλ.
Ἐκριπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔξαψις, ἐρεθισμός.
Ἐκριπτέον, θετ. τοῦ Ἐκρίπτω.
Ἐκ-ριπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκρίπτω.
Ἔκριπτος (ὁ, ἡ). ἀπερρίμμένος, (ἐπὶ βρεφ.) ἐκτεθειμένος, [ἐκ τοῦ
Ἐκ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω (χ πθ. Πίπτω) ἔξω· διώχνω, ἀποβάλλω.
Ἔκριψις, εως (ἡ). ρίψιμον ἔξω.
Ἔκροη (ἡ). τρέξιμον (χύσιμον) ἔξω· (ἐπὶ τριχ. κλπ.) μάδημα, πέσιμον· (συνκδχ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐκρέει (χύνεται ἔξω) τι, τρύπα (στόμιον) ὀχετοῦ κτλ.
Ἔκροια (ἡ), = τῷ προηγ.
Ἐκ-ροιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναρροιβδέω, ἐκφορῶ, ἀπορρορῶ.
Ἐκ-ρομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥομβῶν (περιστρέφων) ἐκβάλλω.
Ἔκροος-ους (ὁ), = Ἔκροή.
Ἐκ-ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ τι μέχρι βαθέος, ἀπορρορῶ.
Ἔκρυθμος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἔρρυθμος, (δηλ.) = Ἄρρυθμος.
Ἐκ-ρύομαι, Μ. ρύσομαι. Ξεγλυτόνω, ἀπολυτρόνω, ἐλευθερόνω.
Ἐκ-ρυπόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ
Ἐκ-ρύπτω, Μ. ρύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, παστρεύω, καθαρίζω, (αἱ πλύστριαί μας λέγουν) ξερρυπίζω.
Ἔκρυσις, εως (ἡ) = Ἔκροὴ (» Τριχῶν —, « Θρρ.). (Ἰατρ.) ἀποβολὴ τοῦ μὴ λαβόντος ἀκόμη σύστασιν (δηλ. ἑπταημέρου) ἐμβρύου, (παρβλ. Ἔκτρωσις), (συγγ. τῷ Ἔκφυσις).
Ἐκ-ρυτιδόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω ὅλος ρυτίδας, καταζαρόνουν τὰ μάγουλά μου κλπ.
Ἐκ-σαγηνεύω. Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ τὴν σαγήνην, (τρπ.) περιπλέκω, ἐμπερδεύω.
Ἐκ-σαλάσσω(ττω), Μ. άξω, Π. καὶ
Ἐκ-σαλεύω, Μ. εύσω. Σαλεύω ἐκ θεμελίων, συνταράττω, (παρβλ. Ἐκσείω).
Ἐκ-σαόω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκσώζω.
Ἐκ-σαρκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ἀπό τινος τὸ κρέας (τὰς σάρκας), ἀφίνω μόνον τὰ κόκκαλα.
Ἐκ-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σαρκώσῃ (νὰ τραφῇ, ν' ἀποκτήσῃ κρέας). 2) (ἀμτβτ.) σαρκόνω ὑπὲρ τὸ δέον, πεπαχαίνω.
Ἐκσάρκωμα (τὸ). τὸ αὐξηθὲν εἰς πληγὴν κρέας, (παρβλ. Ὑπερσάρκωμα).
Ἐκ-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαρόνω (Σκουπίζω) παστρικὰ, ἀποσκουπίζω.
Ἐκ-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασαφῶ, σαφηνίζω, ἐξηγῶ.
Ἐκ-σβέννυμι, Μ. σβέσω, = Ἀποσβέννυμι.
Ἐκ-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) δυνατὰ σείων ἐβγάλλω ἢ ῥίπτω κατὰ γῆς τι· (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ (νὰ παραιτηθῇ) ἀπὸ ἓν τι τρομάζοντάς τον. » Τούτων μέν τοι τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα, « Πλ.
Ἐκ-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερεκθειάζω.
Ἐκ-σεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ἐβγαίνω ἔξω μὲ ὁρμὴν, ἐξορμῶ. » Πυλῶν ἐξέσυτο, « Ὅμ. » Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τε, « αὐτ.
Ἐκ-σημαίνω, Μ. ανῶ. Δηλοποιῶ διά σημείων, φανερόνω.
Ἐκ-σήπω, Μ. σήψω, Σαπίζω τι ἐντελῶς, ἀφανίζω διὰ τῆς σήψεως.
Ἐκ-σιγάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Π. σιωπῶ ἐντελῶς, ἀποσιωπῶ, (ὅθεν
Ἐκσίγησις, εως (ἡ). ἄκρα (ἐντελὴς) σιωπή. » Ἐκσίγ. πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγὴ, « Εὐς.
Ἐκ-σιφωνίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀδειάζω) ἀπὸ πουθενὰ ὑγρόν τι μὲ τὸν σίφωνα, (ἐπμ.) δὲν ἀφίνω οὔτε ῥανίδα.
Ἐκ-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι, = Ἐκσιγάω.
Ἐκ-σαλεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Ξερρίζόνω) τι μὲ τὸ σκαλιστῆρι.
Ἐκ-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτων ἐβγάλλω τὸ χῶμα, Ἀνασκάπτω.
Ἐκ-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ σκορπίζω, (τρπ.) ματαιόνω.
Ἐκ-σκευάζω καὶ (μτ.) -άζομαι, Μ. άσω -σομαι. Ἐβγάλλω ἀπὸ πουθενὰ τὰ σκεύη (ἐπμ.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω.
Ἔκσκευος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σκευῶν ἢ σκευῆς (κυρ. θεατρικῆς ἐνδυμασίας), (ἀντιθ. τῷ Ἔνσκευος).
Ἔκσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (μακρὰν) τῆς σκηνῆς κατοικῶν, Ἀπόσκηνος.
Ἐκ-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, ἐξετάζω.
Ἐκσκορπισμὸς (ὁ). διασκορπισμός.
Ἐκ-σμάω-ῶ, Μ. σμήσω καὶ
Ἐκ-σμήχω, Μ. σμήξω, = Ἀποσμήχω, σφογγίζω παστρικὰ, καθαρίζω.
Ἐκ-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυππάζων ἐκδιώκω, Ἀποσοβῶ, ξελογιάζω, (παρβλ. Ἐκπτήσσω).
Ἔκσπασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐκ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω.
Ἐκ-σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω σπονδὰς εἰς τοὺς θεούς, χύνω τι ἐν εἴδει σπονδῆς.
Ἐκ-σπερματίζω, Μ. ίσω, = Ἀποσπερματίζω.
Ἐκ-σπερματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (βτν.) Ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεσποριάζω.
Ἐκ-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἐβγαίνω βιαστικὸς, σπεύδω νὰ ἔβγω.
Ἐκ-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω (κοιν. Παίρνω) τι μὲ τὸ σφογγάρι, Ἀποσφογγίζω.
Ἔκσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετέχων ἢ ἀποκεκλεισμένος τῶν σπονδῶν (τῆς εἰρήνης), (ἐπμ.) ἔχθρὸς (ἄσπονδος). « Ἰουδαῖοι, γένος ἔκσπονδον, « Συν. 2) ὁ παραβαίνων ἢ ἐναντίος εἰς τὰς σπονδὰς, ἄπιστος. » Τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους ποιήσας, « Σδ. » Εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον, « Δ. Ἁλ.
Ἐκ-σπονδυλίζω, Μ. ίσω. Ἐξαρθρόνω τοὺς σπονδύλους τοῦ λαιμοῦ, ἐκτραχηλίζω.
† Ἐκστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς τὸ προσδιορισθὲν στοιχεῖον διάστημα, (εὖτως ἀνέγν. τινὲς τὸ
Ἐκστάδιος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἐξαστάδιος.
Ἐκ-στασιάζω, Μ. άσω. Διεγείρω (Κινῶ) εἰς ἐπανάστασιν.
Ἐκστάσιον (τὸ), (Νμ. μτγν.). παραχώρησις τῶν ὑπαρχόντων· (ἐπὶ στρατ.) λειποταξία, [ἐκ τοῦ
Ἔκστασις [ἵστημι], εως (ἡ). ἡ ἀπὸ τῆς συνήθους θέσεως μετατόπισις· (ἐπμ.) μεταβολὴ, ἀλλοίωσις ἢ· ἀπουσία, ἔλλειψις. (ἐνίοτε) παραχώρησις (» Ὑπαρχόντων —, « Νμ.). (συνήθ.) = Ἔκπληξις, παραλόγισμα· (ἐπὶ καλοῦ) Ἐνθουσιασμὸς, (ὅθεν
Ἐκστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἔκστασιν. » Μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, « Πλ. » Οἷς πλατὺ τὸ μέτωπον, ἐκστατικοί, « Ἀρστ. « Μεταβολὴ γὰρ πᾶσα ἐκστατικόν, « Θμς. « Τῆς ἐκστατικῆς τοῦ θείου ἔρωτος ξυνάμεως, « Δ. Ἀρεσπαγ.
Ἐκστατικῶς, ἐπίρ. Εἰς ἔκστασιν. » Ἐκστατικῶς ἔχω, « Πλ., εἶμαι εἰς ἔκ.
Ἐκ-στέλλω, Μ. στελῶ, = Ἐκπέμπω. 2) στολίζω παντοχόθεν, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1269).
Ἐκ-στέφω, Μ. στέψω. Στολίζω παντοχό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεν μὲ στεφάνους. 2) (συνκδχ.) γεμίζω τὸ ποτῆρι κτλ. 'ως ἐπάνω. »'Εξέστεψε θάλασσαν,« 'Οππ., (παρβλ. 'Επιστέφω). 3) = Ἀποστέφω.

Ἐκ·στηθίζω, Μ. ίσω, = Ἀποστηθίζω.

Ἐκστιλβος (ὁ, ἡ), = Ἔκστιλπνος.

Ἐκ·στίλβω, Μ. στίλψω, = Ἀποστίλβω.

Ἔκστιλπνος (ὁ, ἡ). πολλὰ στιλπνὸς, ς.λπνότατος.

Ἐκ·στραγγίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω ἐντελῶς.

Ἐκστρατεία, ας καὶ

Ἐκστράτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ·στρατεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ξεκινῶ μὲ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐκ·στρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. 'Εβγάλλω τὸ στράτευμά μου (ἀπὸ τὸ στρατόπεδον) καὶ τὸ τοποθετῶ ἔξω.

Ἐκ·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τὸ μέσα ἔξω· στραγγουλίζω· ἀναποδογυρίζω. (τρπ.) μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), διαστρέφω. » Γενεὰ ἐξεστραμμένη, « Γρφ. (ὅθεν

Ἐκστροφὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα τοῦ ἐντὸς εἰς τὰ ἐκτὸς, ἀναποδογύρισμα, στραγγούλισμα. (τρπ.) ἐντελὴς (ἐπὶ τὸ χεῖρον) μεταβολή.

Ἐκ·συριγγόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (ἰατρ.) Καταντῶ εἰς σύριγγα (φίστουλαν).

Ἐκ·συρίζω καὶ (Ἀττ.)

Ἐκ·συρίττω, Μ. ίξω. Σφυρίζω δυνατὰ, διώχνω τινὰ σφυρίζωντάς τον.

Ἐκ·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι ἔξω, ἐβγάλλω (ᾗ μσ. ἐβγαίνω) σέρνωντας. ξεφλουδίζω.

Ἐκ·σφαιρίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω τι (καὶ πθ. Πίπτω) ὡσὰν τὴν σφαῖραν.

Ἐκ·σφενδονάω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω (ίσω). 'Ρίπτω (Τινάζω) τι μακρὰν μὲ (ἡ ὡς ἂν μὲ) σφενδόνην.

Ἐκ·σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεσφίγγω, ξεθηλυκόνω.

Ἐκ·σφονδυλίζω, Μ. ίσω, = Ἐκσπονδυλίζω.

Ἐκ·σφραγίζω, Μ. ίσω. 'Παίρνω ἐπάνω εἰς κερὶ κτλ. τὸ ἀντίτυπον σφραγίδος· μιμοῦμαι. 2) Π. = Ἀποκλείω.

Ἐκσφράγισμα (τὸ). τὸ ἔκτυπον τῆς σφραγίδος, (παρβλ. 'Εκμαγεῖον).

Ἐκ·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ἀπό τινος, ξεσχίζω, ἀποσπῶ.

Ἐκ·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ('Γλυτόνω) τινὰ ἀπό τινος κακοῦ. »'Εξεσάωσε θαλάσσης, « 'Οδ. Δ. (καὶ πθ.) » Ὅτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες νῆσον ἐκσωζοίατο, « Αἰσχλ., οἱ ναυαγήσαντες ἐβγαίνουν καὶ διασώζονται εἰς τὸ νησί.

Ἐκ·σωρεύω, Μ. εύσω. 'Επισωρεύω.

Ἔκτα, Π. ἀντὶ Ἔκτανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Κτείνω.

Ἐκτάγη (ἡ), [ἐκτάσσω], = Ἔκταξις, διάταξις. 2) (μτγν.) πρόστιμον, ἀγγάρεια.

Ἐκτάδην [ἐκτείνω], ἐπίρ. 'Ξαπλωτὰ, τεντωμένως· κατὰ μῆκος.

Ἐκτάδιος, α ἡ ὸς, ον, Π. ἐκτεταμένος, μακρὸς ἢ πλατὺς, (ἐν γέν.) εὐρύχωρος.

Ἐκταδὸν, ἐπίρ. = Ἐκτάδην.

Ἔκταθεν, Π. ἀντὶ Ἐκτάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κτείνω.

Ἐκταῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν (εἰς ἓξ ἡμέρας), ἓξ ἡμερῶν. » 'Εκταίη μάζα,« Ἀθ., ἡ ἐκ χοινίκων ἕξ.

Ἐκτακῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκτήκω.

Ἔκτακτος (ὁ, ἡ). (κυρ. στρατιώτης) ὁ ἐκτὸς τῆς τάξεως, μὴ συναριθμούμενος εἰς τὸ τάγμα, (Γαλλ.) **surnuméraire**, (ἴδε 'Εξάριθμος).

†'Εκ·ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω. (Κωμ.) Στερῶ τινα τῆς περιουσίας του.

†Ἔκταμα (τὸ). ἔκτασις, διάστημα.

Ἔκταμε, Π. ἀντὶ 'Εξέταμε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. καὶ

Ἐκτάμῃσι, Π. ἀντὶ 'Εκτάμῃ, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ

Ἐκ·τάμνω, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εκτέμνω.

Ἔκταν, ας, α, αμεν κτλ., Π. ἀντὶ Ἔκτανον, ἀόρ. β'. τῆς ὀρς. καὶ

Ἐκτάνθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.

Ἐκ·τανύω, Μ. ύσω, Π. (ἡ σπν. λογογρφ.) ἀντὶ 'Εκτείνω. » Οὐδὲ παρειῶν ἐκτανύσεις ῥυτίδας, « 'Επγρ. (καὶ πθ.) » 'Ο δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη, « Ὅμ.

Ἔκταξις [ἐκτάσσω], εως (ἡ). παράταξις (στρατεύματος).

Ἐκ·ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω καθ' ὑπερβολήν· ἐξευτελίζω.

Ἐκταρακτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκταράττειν.

Ἐκτάραξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω, Ξυππάζω) ὅλως διόλου, καταταράττω. » Κοιλίης ἐκταραχθείσης,« Ἰατρ., ὅταν χαλάσῃ τὸ στομάχι ᾗ διατεθῇ πρὸς διάῤῥοιαν.

Ἐκ·ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω καθ' ὑπερβολήν, κατατρομάζω.

Ἐκ·ταριχεύω, Μ. εύσω. Καταξηραίνω τι ὡς τάριχον, (κοιν.) τὸ κάμνω μουμιάν.

Ἐκ·ταρσόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εκτείνω τι πέριξ τινὸς ἐν εἴδει ταρσοῦ (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἔκτας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κτείνω.

Ἔκτασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Εκτείνω, ἅπλωμα, ἐξάπλωμα· ἀνάπτυξις· (γρμτ.) ἡ κατὰ προσῳδίαν αὔξησις τῆς συλλαβῆς· (τρπ.) προσπάθεια.

Ἐκ·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. 'Εβγάλλω τὸ στράτευμα (ἀπὸ τὸ στρατόπεδον κτλ.) ᾗ τὸ βάλλω εἰς παράταξιν· (ἐν γέν.) τοποθετῶ κατὰ τάξιν.

Ἐκτάσω, Δ. ἀντὶ 'Εκτήσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κτάομαι.

Ἐκτατέον, θετ. τοῦ 'Εκτείνω.

Ἐκτατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀγαπῶν νὰ ἐκτείνῃ (κυρ. τὰ βραχ. φων.).

Ἔκτατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀορ. τοῦ Κτείνω.

Ἐκτατὸς, ἡ, όν. 'Ο δυνάμενος ἐκτείνεσθαι, ἐπιδεκτικὸς ἐκτάσεως.

Ἐκ·ταφρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποταφρεύω. 2) = Ἐκσκάπτω.

Ἐκτέατο, Ἰων. ἀντὶ 'Εκέκτηντο, ὑπερσ. τοῦ Κτάομαι.

Ἐκτεθειῶσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκ·θειόω.

Ἐκτέθηλα, μσ. πρκ. τοῦ 'Εκθάλλω.

Ἐκτέθραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εκτρέφω.

Ἐκ·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· (συνκδχ.) φονεύω. στενοχωρῶ (τρπ.) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. (γρμτ.) μακρύνω κατὰ προσῳδ. τὴν συλλαβήν. (σπντ.) = 'Εξέλκω. » 'Εξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος, « Γρφ., (συγχ. τῷ 'Εκτίνω).

Ἐκ·τειχίζω, Μ. ίσω. Ἀποτελειόνω τὸ ὁπ. ἤρχισα νὰ κτίζω τεῖχος, (ἐν γέν.) περιτειχίζω.

Ἐκτειχισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ·τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι, Π. = 'Εκλογίζομαι, εἰκάζω.

Ἐκ·τεκνόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Τεκνοποιῶ· ἀναγνωρίζω τὸ γεννηθὲν τέκνον ὡς ἰδικόν μου.

Ἐκτεκὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκτίκτω.

Ἐκ·τελέθω (χ. Μ.), Π. γίνομαι (γεννῶμαι, παράγομαι) ἀπό τινος.

Ἐκ·τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελὲς, τελειοποιῶ.

Ἐκ·τελείω, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εκτελέω.

Ἐκτελείωσις, εως (ἡ). τελειοποίησις.

Ἐκ·τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εκτελειόω.

Ἐκ·τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω εἰς πέρας (εἰς ἔκβασιν), ἐκληρῶ, ἐκτελῶ. 2). ἀποτελειόνω. (ἀμτβτ.) ἀποθνήσκω.

Ἐκ·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω, κατορθόνω· ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ. »Οὔ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσαν,« Ἰλ. Β. » Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἐκτετέλεσται, « 'Οδ. Χ. » Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς, « Πίνδ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, « Ἰλ. Δ.

Ἐκτελὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Εντελὴς, πλήρης, τέλειος.

Ἐκ·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτων ἐβγάλλω, (ὅθεν) εὐνουχίζω. (συνκδχ.) καταπραΰνω, (τρπ.) στερῶ, ἀφαιρῶ, (παρβλ. Ἀποτέμνω).

Ἐκτένεια (ἡ). προσπάθεια, ἐπιμονὴ, προθυμία, ἀφθονία. »Τὰ ἐπιτήδεια πάμπλειστα εἰσεκομίσαντο, ὡς ἐκτένειαν εἶναι, εἰ καὶ ἐπιμηκεστέρα γένοιτο ἡ πολιορκία, « 'Ηρωδ., [ἐκ τοῦ

Ἐκτενὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐκτεταμένος· διαρκὴς, συνεχὴς, ἀδιάκοπος· (τρπ.) σύντονος, ἐπίμονος, δραστήριος, πρόθυμος.

†'Εκτενία (ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκτένεια.

Ἐκτενῶς, ἐπίρ. Προθύμως, ἐπιμόνως, ἀνενδότως. σφοδρῶς. μὲ πολλὴν προσπάθειαν.

Ἔκτεξις [ἐκτίκτω], εως (ἡ). γέννησις, παιδοκόμησις.

Ἐκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἔχω.

Ἐκτεταγμένως [ἐκτάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). 'Εν τάξει, διακεκριμένως.

Ἐκτεταμένως [ἐκτείνω], ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἔκτασιν· (γρμτ.) ἐκτεινομένης κατὰ προσῳδ. τῆς συλλαβῆς.

Ἐκτετακὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκτείνω.

Ἐκτετισμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ 'Εκτίνω.

Ἐκτέτμηκα, πρκ. τοῦ 'Εκτέμνω.

Ἐκτέτραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εκτρέπω.

Ἐκτετρημένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ 'Εκτιτράω.

Ἐκτεὺς, έως (ὁ), εἶδος μέτρ. χωρητ. (τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκ-τεύχω, Μ. τεύξω, Π.=Ἐξεργάζομαι, ἐκτελῶ.
Ἐκ-τερρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς τέφραν (στάκτην), κατακαίω, (ὄθεν:
Ἐκτέφρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τέφραν (στάκτην) μεταβολή, κατάκαυσις, ἀποτέφρωσις.
Ἐκ-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τεχνάζομαι, ἐφευρίσκω.
Ἐκ-τηγανίζω, Μ. ίσω. Τηγανίζω μὲ ἀφοδρὸν πῦρ, τηγανίζω μέχρις ἐκπυρώσεως. » Ἠωρῆσθαι μὲν ἐπὶ λίμνης δίψει, μὴ δεδυνημένον δὲ πιεῖν ἐκτετηγανίσθαι, « Θεόδ. Γρτακ., (κοιν.) ἐτσηγαρίζετο, (καὶ εἰς τὰς Ἀθήν.) ἐφρύγετο.
Ἐκ-τήκω, Μ. τήξω. Λυώνω ὅλως διόλου, (ἐπμ.) ἐξαλείφω, ἀφανίζω (» Λῆσις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων, « [Κριτ. παρ' Ἀθ.] » Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη, « Αἰσχλ.). (πθ. ἡ μσ.) γίνομαι πετσί καὶ κόκκαλον. » Λύπῃ ᾗ λιμῷ ἑαυτὸν ἐκτήξας, « Αἰλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐκ τοί με τήξεις, « Εὐρ.
Ἔκτημαι, ἀντὶ Κέκτημαι, πρκ. τῦ Κτάομαι.
Ἐκτημόριον (τὸ). τὸ ἕκτον μέρος τινὸς πράγματος, (ὀθ. ‖. πλθ.) Ἐκτημόριοι ᾗ Ἐκτήμοροι, οἱ γεωργοῦντες ξένην γῆν καὶ πληρόνοντες εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἓν εἰς τὰ ἓξ.
Ἐκτημορίτης, ου (ὁ). ὁ χωρῶν τὸ ἕκτον μέρος.
Ἐκτήμοροι (οἱ), ἴδε Ἐκτημόριος.
Ἔκτηξις [ἐκτήκω], εως (ἡ). λυώσιμον ἐντελές· (ἰατρ.) ῥύσις (κένωσις) τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.
Ἐκ-τιθασεύω, Μ. εύσω, = Ἐξημερόω.
†Ἐκ-τιθεύω, Μ. εύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκτιτθεύω.
Ἐκ-τίθημι, Μ. ἐκ-θήσω (ἀόρ. Ἐξέθηκα κτλ.). Βάλλω τι ἔξω (ἵνα εὑρεθῇ ἢ ἵνα φαίνεται), (ὄθεν) ἐκθέτω (βρέφος). ἀνοίγω καὶ ἁραδιάζω (πραγματείας εἰς τὴν ἀγοράν)· ἀποδιδάζω (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ἢ ἀπὸ τοῦ ὀχήματος κατὰ γῆς)· προτείνω (βραβεῖον)· τοιχοκολλῶ· προκηρύττω· γνωστοποιῶ, περιγράφω. ἐκδίδω, δημοσιεύω.
Ἐκ-τιθηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκτιτθεύω.
Ἐκτικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι καθ' ἕξιν, ἐντελῶς γυμνασμένος, συνειθισμένος, (ὄθεν:) » Πυρετὸς —, « Ἰατρ., ὁ συνεχὴς (μὴ διαλείπων), καὶ » Ἐκτικὸς (ἄνθρωπος), « αὐτ., ὁ ἀντικιασμένος.
Ἐκ-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ, παιδοκομῶ (κυρ. ἐπὶ τῶν ὠοτοκούντων ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος εἰς τὰ ἐκτὸς, καθὼς π. χ. τῶν ἀστακῶν, (Ἀρστ.).
Ἐκτικῶς, ἐπίρ. Καθ' ἕξιν, (ἐπμ.) μὲ ἄκραν εὐκολίαν.
Ἐκ-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου ὡς ὑγρὰν κόπρον, (χυδ.) τσιρλίζω.
Ἐκ-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ, τσουμαδῶ. ξερρίζόνω.
Ἐκ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ μὲ ὑπερβολήν. » Πλοῦτον ἐκτιμήσαντας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐκθειάσαντας, « Λογγ. 2) ξετιμῶ. » Ἡ γὰρ οὐσία αὐτοῦ, ἂν ἐκτιμᾷς ὀρθῶς, τάλαντά εἰσιν οὐκ ἔλαττον ἑκατόν, « Πλάτ. 3) ἀναιβάζω τὴν τιμὴν (τοῦ πωλουμένου), τὸ ἀκριβαίνω. » Εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, « Ἀρστ.
Ἔκτίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀναίβασμα τῆς τιμῆς (τοῦ πωλουμένου)· ξετίμημα.
Ἔκτιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τιμῶν ἢ μὴ τιμώμενος. » Γονέων —, « Σοφ., ἢ μὴ τιμῶσα τοὺς γονεῖς της. 2) ὁ πωλούμενος μὲ ἀναιβασμένην τιμήν, ἀκριβός. (Ἡσύχ.). 3) ὁ πληρόνων πρόστιμον, (Ἐπγρ. Bœck).
Ἐκτίναγμα (τὸ) καὶ
Ἔκτιναγμὸς (ὁ), = Ἔκτίναξις.
Ἐκτινάκτρια (ἡ). ἡ ἐκτινάσσουσά (ἀποσειομένη, ἀποποιουμένη) τι.
Ἔκτίναξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐκ-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω δυνατὰ, τινάζω τι νὰ πέσῃ ὅ,τι εἶν' ἐπάνω του, τινάζων ῥίπτω, (κοιν.) ξετινάζω, (τρπ.) κατατυραννῶ. » Οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων, « Γρῳ.
Ἐκ-τίνυ(ννυ)μι καὶ
Ἐκ-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω (πρόστιμον, χρέος κτλ.), ἀποζημιόνω, ξεπληρόνω, ἐξοφλῶ. (τρπ.) ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω· τιμωρῶ ἢ τιμωροῦμαι (πρὸς ἐκδίκησιν), λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας μου, (παρβλ. Ἀποτίνω).
Ἔκτισις, εως (ἡ), = Ἀπότισις, ἀπόδοσις (χρέους κτλ.), ξεπλήρωμα, ἐξόφλησις, ἀποζημίωσις. » Οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐκτίσεως, « Ἀρστ. μὴ ὄντες ἀξιόχρεοι (μὴ ἔχοντες χρήματα) πρὸς ἐξόφλησιν.
Ἔκτισμα (τὸ). τὸ πληρονόμενον πρὸς ἐξόφλησιν ἢ ἀποζημίωσιν, πρόστιμον. τιμωρία.
Ἐκτιστὴς, οῦ (ὁ). πληρωτὴς ἢ εἰσπράκτωρ (χρέους, φόρου κτλ.), (τρπ.) ἐκδικητής.
Ἐκ-τιτθεύω, Μ. εύσω. Βυζάνουσα ἀνατρέφω (νήπιον).
Ἐκ-τιτραίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἐκ-τιτράω-ῶ, Μ. ἐκ-τρήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα.
Ἐκ-τιτρώσκω, Μ. ἐκ-τρώσω. Ῥίπτω (ἀποβάλλω) ἔμβρυον.
Ἐκ-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Ἐκτίνω.
Ἔκτμημα (τὸ). τὸ ἐκτμηθὲν ἀπό τινος μέρος, κομμάτι. (ὅθεν Γεωγρφ.) »Γῆς —, « Ἀρστ., = Ζώνη.
Ἔκτμησις, εως (ἡ), = Ἐκτομή. εὐνούχισμα.
Ἐκτμητέον, θετ. τοῦ Ἐκτέμνω.
Ἐκτόθεν, ἐπίρ. Π. (σπν. ἀντὶ) Ἐκτόθεν, ἔκτοτε, ἐξ ὅτου, ἢ ἔπειτα, μετὰ ταῦτα.
Ἔκτοθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἔκτοσθεν.
Ἔκτοθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐκτὸς, ἔξω.
Ἐκ-τοιχωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (ἀφαιρῶ) τι ὡς τοιχωρύχος.
Ἐκ-τοκίζω, Μ. ίσω. Δανείζω μὲ βαρὺν τόκον. 2) (σπνπ.) ξεγεννῶ.
Ἔκτοκος (ὁ, ἡ), = Ἔκγονος.
†Ἐκ-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτολμάω. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκτολυπεύω.
†Ἔκτολμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μως. Πολλὰ τολμηρὸς, παράτολμος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔτολμος).
Ἐκ-τολυπεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Ξετυλίζω, (μτφρ.) ἐκτελῶ (ἐπίμονόν τι ἔργον).
Ἐκτομὰς, άδος (ἡ). (πθ.) ἡ ἐκτετμημένη, (ὄθεν:) »Θύρα —, « Τακτ., ἡ κατεσκευασμένη εἰς τὸ θυρόφυλλον ἄλλης μεγαλητέρας, ἢ ἄλλ. Ῥινοπύλη. » Περικεφαλαία —, « Ἡσύχ., ἡ ἔχουσα μόνον δύο τρύπας διὰ τὰ ὄμματα. » Μήτρα —, « Ἀθ., ἢ ἄλλ. Ἐκβολάς. 2) (ἐνεργ.) Π. = Ἐκτομίς.
Ἐκτομεύς, έως (ὁ). ὁ ἐκτέμνων, (τρπ.) ἐξολοθρευτής.
Ἐκτομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτέμνειν, κόψιμον (ὅλως διόλου), κόψιμον καὶ ἔβγαλμα, εὐνούχισμα, (ὄθεν:
Ἐκτομίας, ου (ὁ). ὁ εὐνουχισμένος.
Ἐκτομὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἐκτέμνουσα. » Δρεπάνην καυλῶν —, « Ἐπγρ. 2) (πθ) = Ἐκτομάς.
Ἔκτομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτετμημένος (κομμένος καὶ ἐβγαλμένος), (ὀθ. ‖. οὐσ.) ὁ εὐνοῦχος ᾗ 2) (ἰατρ.) ὁ μέλας ἑλλέβορος.
Ἔκτονος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων τόνον, ἐκνευρισμένος. Ἄτονος· (μουσ.) ὁ ἐκτὸς τοῦ τόνου, παράφωνος.
Ἐκ-τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἔκτονόν τινα, ἀδυνατίζω καθ' ὁλοκληρίαν. ‖. (πθ.) ἀποκάμνω.
Ἐκτόξευμα (τὸ). βέλος κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἐκ-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ἀπὸ πουθενὰ κατά τινος, Ἀποτοξεύω. 2) τελειόνω ὅλα μου τὰ βέλη (καὶ τρπ.) τὴν ζωήν μου· (οὐδ.) χάνομαι, ἐκλείπω. » Καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενός, « Εὐρ.
Ἐκ-τοπίζω, Μ. ίσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) Μεταβάλλω (Ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν συνειθισμένον μου εἰς ἄλλον μεμακρυσμένον καὶ ἄγνωστον) τόπον, ἀπομακρύνομαι, μετατοπίζω, παραμερίζω. (ἐνίοτε μτβτ.) ἀποφεύγω. » Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, « Ἀρτ. (α'. 39).
Ἐκτόπιος, « ἡ ος, ον. (τὸ ἀναντ. τοῦ Ἐντόπιος, δηλ.) ξένος, (συνκδχ.) παράξενος, ἀσυνείθιστος κτλ. (ἴδε Ἔκτοπος). 2) Π. μεμακρυσμένος ἀπό τινα τόπον, τραβηγμένος. » Πύσας' ἐκτοπίαν φλόγα, « Σοφ., τὴν ἀπεμακρύνατε (ἀπὸ τὴν πόλιν).
Ἐκτοπισμὸς (ὁ). τὸ ἐκτοπίζειν, μετατοπισμὸς, ἀναχώρησις εἰς ἄλλον (μεμακρυσμένον καὶ ἄγνωστον) τόπον.
Ἐκτοπιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐκτοπίζῃ (νὰ μετοικίζῃ, νὰ μετατοπίζῃ).
Ἔκτοπος (ὁ, ἡ), = Ἄτοπος, παράδοξος, ὑπερβολικὸς, ἀλλόκοτος. 2) Π. = Ἐκτόπιος, ξένος ἢ 3) ὁ παραμερίζων ἀπό τινα τόπον. » Τίς ὁδῷ, ... ἔκτοπος ἔρχῃ, « Εὐρ., (ὄθεν:
Ἐκτόπως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἔκτοπον (παράδοξον, ἀσυνείθιστον κτλ.), μὲ ὑπερβολήν.
Ἐκ-τορεύω, Μ. εύσω, = Ἐκτορνεύω.
Ἐκ-τορέω, Μ. ήσω, Π. τρυπῶν ἐσγάζω.
Ἐκ-τορμέω-ῶ, Μ. ήσω, [ἐκ, τόρμη]. Βγαίνω ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον, παραστρατίζω.
Ἐκ-τορνεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω (Διπλεύω) τι ἐπιτηδείως διὰ τοῦ τόρνου. » Ἐλέφας εἰς ἄστυ ἐκτετόρνευται, « Ἴλ.
Ἐκτὸς [ἐκ], ἐπίρ. Τοπ., ἔξω. (ᾗ μὲ γεν.) ἔξω ἀπό. » Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, « Ἰλ. Π. » Ἐκτὸς ἐόντας, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐνάρθρ. κατ' ἄλλ. τῆς μτχ.) » Τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς (τοῦ σώματος), « Ἀθ. » Πρὸς τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους « Πλάτ. » Τῶν τοῦ σώματος ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐκτός, « Ἀρτ. (καὶ μὲ γεν.) » Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, « Ἰλ. Ξ. » Καλέσσατο δ' αὐτὸν δώματος ἐκτός, « Ἰλ. Ο. » Τῶν ἐκτὸς Πελοποννήσου (πόλεων), « Θκ. (καὶ τρπ). » Ἐκτὸς ἐωϋτῆς, « Ἱππκρ. (καὶ χρον.) » Ἐπεὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερέων ἐγένετο, « Ἡρ., ἀφ' οὗ παρῆλθον ἡ ἡμέραι. 2) (ἐξαιρετ.) χωρίς, παρεκτός, πλήν. » Ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται, « Δσκρ. » Ἐκτὸς ἐλπίδος, « Σοφ., παρ' ἐλπίδα. » Ἐκτὸς εἰμὴ, « Ακ., ἔξω μόνον ἄν. » Ἀπέκτειναν ἅπαντας ἐκτὸς ὀλίγων, « Ξεν.

Ἔκτὸς [θετ. τοῦ Ἔχω], ἡ, ὁν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ἔχῃ ἢ ν' ἀποκτήσῃ » Τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἰσὶν ἐκτά, ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὑγιεία, « Ἀρτ.

Ἕκτος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) πέντε. « Τῷ ἕκτῳ μηνί, « Γρφ. » Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, « Ἰλ. Β. » Τὸ ἕκτον μέρος, « Θκ., Δμ. (ἢ χ. τοῦ ὅλ.) » Ἕκτημοροι, οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες, « Ἡσύχ. (καὶ ἐπιρρήματ.) » Ἕκτον γεγονὼς ὕπατος, « Ι. Ἀντιοχ.

Ἔκτοσε, ἐπίρ. Π. (Τοπ. μετὰ κινήσ.) ἔξω, (μὲ γεν.) ἔξω ἀπό.

Ἔκτοσθεν καὶ (σπντ.) Ἔκτοσθε, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) = Ἐκτός, ἔξω (μακρὰν) ἀπό, χωρίς. » Ἔκτοσθεν (ἐνν. ἑαυτῆς) ἐγένετο, « Ἱππκρ., παρεφρόνησε. 2) (χ. πτ.) ἀπ' ἔξω. » Τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾷν ἔα, « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Αἰμνας ἔκτοθεν, « Αἰσχλ. (καὶ τρπ.) » Φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾴδιος, « Εὐρ.

‡ Ἔκτοσθι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκτοθι.

‡ Ἔκτοτε (ἀντὶ Ἐκ τότε), ἐπίρ. Ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καὶ ὕστερα. (ὁ Δουκ. τὸ περιγελᾷ:) » Τῷ δὲ λέγοντι Ἔκτοτε, Καλόν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν Ἐκπέρυσιν, «

Ἐκ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξιστορῶ (Περιγράφω) τι μὲ τραγικὸν (δηλ. ἐμφαντικὸν ἢ θλιβερὸν) ὕφος, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Ἐκ-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλοποιῶ. σαφηνίζω. προφέρω ὀρθῶς (τρανῶς) τὰς λέξεις.

Ἐκτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φερόμενος (βαλλόμενος) εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ ὁπ. εἶν' ἀπηγορευμένον νὰ φάγῃ τις.

Ἐκτραπελογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (Πωμ.) ὁ ἔχων ἐκτράπελον (τερατώδη, παράδοξον) γαστέρα.

Ἐκτράπελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πέλως, [ἐκτρέπω]. Ἀσυνείθιστος, τερατώδης, ἀλλόκοτος, παράξενος, (κοιν.) ἀφύσικος, (ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. ἄτοπος.

Ἐκ-τραυματίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω.

Ἐκ-τραχηλίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ κατὰ γῆς (εἰς τρόπον ὥστε ὁ πεσὼν νὰ ἐβγάλῃ [νὰ σπάσῃ] τὸν λαιμόν του), (μτφορ.) ἀφανίζω κακὴν-κακῶς, (μσ.) καταντῶ εἰς ὄλεθρον· ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὄριά μου, ξεπαίρνομαι, ἐξοχέλλω.

Ἐκτραχηλισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκτράχηλος (ὁ, ἡ), = Σκληροτράχηλος, (ἐπμ.) ἀπειθὴς, ἀνυπότακτος· ὑπερήφανος.

Ἐκ-τραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου τραχὺ, σκληρύνω, (μτφορ.) παροργίζω, ἐξαγριόνω.

Ἐκ-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι ἀπὸ τοῦ μέρους πρὸς τὸ ὁπ. διευθύνεται καὶ τὸ τρέφω ἀλλοῦ, γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, (ἐπμ.) = Ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. (τρπ.) μεταβάλλω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). » Ἡ δὲ σκολόπενδρα ὅταν καταπίῃ τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον· εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντός, Ἀρχ. ||. (μσ) τραβηχοῦμαι ἀπὸ τὸν συνήθη (καὶ ἄλλον) δρόμον, παραμερίζω, ἀπομακρύνομαι· (συνκβ.) ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω. (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, παρεκτρέπομαι. διαφθείρομαι, νοθεύομαι, ξεφυλίζω. » Τῆς ἀριστοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπείσης, « Πλβ.

Ἐκ-τρέφω, Μ. θρέψω, = Ἀνατρέφω, (ἐπμ.) αὐξάνω, μεγαλόνω.

Ἐκ-τρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ (συνηθέστ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἐξέδραμον κτλ.). Τρέχω ἔξω, ἐβγαίνω τρέχων, (ἐπὶ ρματ.) κάμνω ἐκδρομήν ἢ ἐπιδρομήν, ἐφορμῶ ἢ ἐξορμῶ. (ἐπὶ φυτ.) αὐξάνω. (τρπ.) παρεκτρέπομαι, ἐξοκέλλω. » Ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμε, « Σχλ.

Ἔκτρεψις, εως (ἡ), = Ἔκτροπή.

Ἔκτρησις [ἐκτιτραίνω], εως (ἡ). τρύπημα ἢ τρύπα πέρα-πέρα.

Ἐκ-τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀδκμ. κατὰ τὸν Ακ.). Ταράττω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν τρίαιναν.

Ἔκτριβή (ἡ), = Ἔκτριψις, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω δυνατὰ, τρίβων ἐβγάλλω (« Πῦρ—, « Ξεν.), ξερλουδίζω· καθαιρίζω, ὑαλίζω κτλ., (συνκβ.) φθείρω ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμον. (ὀθ. μτφορ.) ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολυθρεύω. » Τίτυος τρόπον σφέας ἐκτρίβειν, « Ἡρ. » Ζεύς σε πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί, « Εὐρ.

Ἔκτριμμα (τὸ). πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς ἔκτριψιν, (π. χ.) προσόψι. 2) (ἰατρ.) ξεφλούδισμα (πλήγωμα) τοῦ δέρματος ἀπὸ πολὺ τρίψιμον, (παρβλ. Διάτριμμα).

Ἔκτριψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρίβειν. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφιγμα. ἀντὶ Ἔκτρεψις.

Ἐκ-τροπαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐκτρέπω.

Ἔκτροπὴ (ἡ). τὸ ἐκτρέπειν ἢ ἐκτρέπεσθαι, παραμέρισμα (ἀπὸ τὸν δρόμον), παραχρᾶτισμα· τόπος (εἰς τὸ πλάγιον μεγάλου δρόμου) ὅπου δύναταί τις νὰ παραμερίσῃ ἢ νὰ ξαποστάσῃ. τὸ μέρος ὅπου γρέφει ὁ δρόμος· δρόμος παράμερος, μονοπάτι, (παρβλ. Ἀτραπός). γύρισμα νεροῦ ἀπὸ τὸ καθ' αὐτὸ αὐλάκι εἰς τὰ πλαγινά, (ὀθ. ἰατρ.) Μετάστασις (τῶν νοσοποιῶν χυμῶν), (παρβλ. Ἀπόχασις). διέξοδος (ὑδάτων κλπ.), ὀχετός. (τρπ.) μεταβολὴ, ἀλλοίωσις (ἐπὶ τὸ χεῖρον), παρεκτροπὴ. (ῥτρ.) παρέκβασις (ἀπὸ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου)· ἐπεισόδιον. (ἐν γέν.) ἀποφυγή.

Ἐκτροπίας, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ὁ παλὼν ἐκτροπὴν, κομμένος, χαλασμένος.

Ἐκτρόπιμος (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπαιος ἢ Ἀπόκεντρος.

Ἐκτρόπιον (τὸ). πάθος τῶν βλεφάρων (ὅταν ἤνε γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω ἢ δὲν καλοκλείουν).

Ἔκτροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτετραμμένος (ἀπομεμακρυσμένος), (τρπ.) διεφθαρμένος· διαφορετικός. ἀλλόκοτος.

Ἔκτροφὴ (ἡ), = Ἀνατροφὴ, αὔξησις.

Ἐκ-τροχάζω, Μ. άσω, = Ἐκτρέχω· Διατρέχω, (μτφορ.) διηγοῦμαι (ἐπιτροχάδην).

Ἐκ-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ὅλον τὸν καρπὸν, ἀποτρυγῶ.

Ἐκ-τρυγίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Καθαρίζω τι ἀπὸ) τὴν τρύγα (τὸ καταπάτι), λαγαρίζω.

Ἐκ-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα. 2) τρυπῶ καὶ ἐβγαίνω, ἐβγαίνω ἀπὸ καμμίαν τρύπαν, (κοιν.) ξετρυπόνω.

Ἔκτρύπημα (τὸ). ἡ τρύπα τὴν ὁπ. κάμνει τὸ τρυπάνι καὶ τὰ πελεκούδια (ῥινίσματα) ἅπου ἐβγαίνουν ἀπὸ αὐτήν.

Ἔκτρύπησις, εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα. 2) ξετρύπωμα (;).

‡ Ἐκ-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὅλος ἔκδοτος εἰς τὴν τρυφὴν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντρυφάω.

Ἐκ-τρυχόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐκ-τρύχω, Μ. τρύσω. Καταπονῶ διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας, (πθ.) ἀποκάμνω πλέον. » Διαπαντὸς ἐπολέμουν αὐτοῖς, ἕως ἐξετρύχωσαν, « Θκ. » Ῥάκη ἐκτετρυχωμένα, « Ακ., παλαιὲ ῥάσα κυρελιασμένα.

Ἐκ-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐξέτραγον κτλ.). Τρώγω τι ὅλως διόλου, κατατρώγω. » Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος, « Ἐπγρ., (παρβλ. Ἀποτρώγω).

Ἔκτρωμα (τὸ). τὸ δι' ἐκτρώσεως γεννηθὲν παρὰ καιρὸν ἔμβρυον, ἀπόβαλμα.

Ἐκτρωματιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γεννηθεὶς ὡς) ἔκτρωμα.

Ἐκτρωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) ἔκτρωσιν.

Ἐκτρωματισμὸς (ὁ) καὶ

Ἔκτρωσις, εως (ἡ) καὶ

Ἔκτρωσμὸς (ὁ), [ἐκτιτρώσκω]. ἀπεβολὴ (κυρ. τοῦ μὴ σαραντίσαντος ἀκόμην) ἐμβρύου, ἀπόβαλσις, (παρβλ. Ἔκρυσις).

Ἐκτρώσω, μέλλ. τεῦ Ἐκτιτρώσκω.

Ἐκτρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἔχων δύναμιν πρὸς) ἔκτρωσιν.

Ἐκ-τυλίσσω, Μ. ίξω. Ξετυλίζω, (μτνρ.) τελειόνω τὴν περιοδὸν (τὴν κυκλοφορίαν) μου.

Ἐκ-τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἰατρ.) Μεταβάλλω τι εἰς τύλον, σκληρύνω.

; Ἐκτύλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκτυλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἐκτύλωσιν.

Ἐκτυμπάνωσις, εως (ἡ). φούσκωμα (πρήξιμον) τυμπανιαῖον. » Γαστρὸς —, « Στρ.

Ἔκτυπε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Κτυπέω.

‡ Ἐκ-τυπέω-ῶ, Μ. ήσω. = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Ἐκκτυπέω.

; Ἔκτυπὴ (ἡ), = Ἐκτύπωμα, ἀνάγλυφον.

Ἔκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος (σχηματισθεὶς) κατὰ τὸν τύπον τινός. « Τοῦ πρωτοτύπου ἔκτυπος γαρακτὴρ (τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός), « Θδρτ. 2) τοῦ ὁπ. ὁ τύπος (ἡ γλυφὴ) ἐξέχει, Ἀνάγλυπτος. » Θρόνος χρυσοῦς, ἔχων τραγελάφων πρυτομὰς ἐκτύπους, « Διόδ. ||. (οὐσ.) Ἔκτυπον, « τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρότυπον (ἀνεπεξέργαστον ἀκόμην) σχέδιον ἡ τὸ γινόμενον πρὸς δοκιμὴν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. » Ἀκαλλώπιστος καὶ δι' ἐκτύπων γεγραμμένη (ἡ Π'. βίβλος τοῦ Θκ.), « Μαρκελῖν.

'Εκ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω, ἐβγάλλω) ἐπάνω εἴς τι τὸν τύπον τινὸς πράγματος· τυπόνω· μορφόνω, σχηματίζω. εἰκονίζω. ‖. (μσ.) μορφόνομαι κατὰ τὸν τύπον τινὸς, μιμοῦμαι, (ὅθεν:

'Εκτύπωμα (τὸ). ἀντίτυπον, ὁμοίωμα. εἰκών. ἴχνος. » Βροντῆς —, « Κριτ.

'Εκτύπως (ᾗ τὸ συγκρ. 'Εκτυπώτερον), ἐπίρ. Σαφῶς, ἀκριβῶς, εὐκρινῶς. ἐντελῶς.

'Εκτύπωσις, εως (ἡ). τύπωμα, σχηματισμὸς, κατασκευὴ, διαμόρφωσις. 2) = 'Εκτύπωμα, εἰκὼν, (τρπ.) ἀλληγορία.

'Εκ-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω τινὰ ὁλότελα, ἀποτυφλόνω. (μτνμ.) σβύνω.

'Εκτύφλωσις, εως (ἡ). τύφλωμα ἐντελὲς, ἀποτύφλωσις.

"Εκτυφος (ὁ, ἡ). γεμάτος τύφον (καπνὸν [καὶ τρπ.] μεγαληγορίαν ἀσήμαντον).

'Εκ-τυφόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

'Εκ-τύφω, Μ. θύψω (ἀόρ. 'Εξέθυψα ᾗ πθ. β'. 'Εξετύφην). Καίω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ χωρὶς φλόγα, (ἐπμ.) μεταβάλλω εἰς καπνόν· (συνκδχ.) καταναλίσκω. » 'Εξετύφην κλαίουσα, « Μέν., (κοιν.) ἐβγῆκαν τὰ 'μμάτια μου κλαίοντας. 2) = 'Εκκαίω, (τρπ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· κάμνω τινὰ νὰ ξεπαρθῇ (νὰ ὑπερηφανευθῇ, [κοιν.) νὰ γεμίσῃ τὸ κεφάλι τοῦ καπνόν).

"Εκτωρ [ἔχω], ορος (ὁ), Π. ὁ συνέχων (κρατῶν) τι, (παρβλ. "Εςωρ).

'Εκυρὰ (ἡ). ἡ πενθερὰ καὶ

'Εκυρὸς (ὁ), ὁ πενθερὸς (κυρ. τῆς γυναικός). [συγγ. τοῦ Κυρὸς, Κύριος].

'Εκυρσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Κυρέω.

'Εκφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκτρώγω.

'Εκ-φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Σφογγίζων (Καθαρίζων) λαμπρύνω· καλλωπίζω.

'Εκ-φαίνω, Μ. φανῶ (ἀόρ. 'Εξέφηνα, πρκ. 'Εκπέφηνα κτλ.). 'Εβγάλλω εἰς τὸ φῶς (εἰς τὸ φανερὸν), γνωστοποιῶ, δείχνω, φανερόνω, (ἐπὶ χρησμ. κλπ.) σημαίνω. » Ἄνδρα ἐκφανεῖ φόως δε, « Ἰλ. Τ. » Τὸν πόλεμον ἐξέφηναν πρὸς ἡμᾶς, « Ξεν. ἐκήρυξαν. » 'Εκφήνασα ἑαυτὴν ἥτις ἦν, « Ἀθ. » 'Εκφήνας τὴν ἑωυτοῦ γνώμην, « Ἡρ. (καὶ μσ. ἡ πθ.) » Ἀστέρων ἐκφανέντων, « Θκ. (καὶ μὲ γεν.) » Τοῖσι δὲ Γλαῦκος ἁλὸς ἐξεφαάνθη, « Ἀπλλν. (καὶ ἐλλ. ἡ ἀμτβτ.) » Οἵ τε πρὸ ἄλλης ὀπώρης ἐκφαίνουσι, « Νίκ. (καὶ κατὰ τμῆσ.) » Ἔκ τ' ἔφαναν πᾶσαι σκοπιαί, « Ἰλ. Π. Θ., ἀντὶ 'Εξεφάνησαν, ἀνεφάνησαν.

'Εκ-φαλαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ἀπὸ τὴν σειρὰν (γραμμὴν) τῆς φάλαγγος.

'Εκ-φαλακρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὅλως διόλου φαλακρόν.

'Εκφάνδην, ἐπίρ. = 'Εκφανῶς, ἀναφανδόν.

† 'Εκφάνεια (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Επιφάνεια.

'Εκφανέω, Ἰων. ἀντὶ 'Εκφανῶ, μέλλ. τοῦ 'Εκφαίνω.

'Εκφανὴς [ἐκφαίνω], έος (ὁ. ἡ). φανερὸς εἰς ὅλους, ὁλοφάνερος, προφανής. ἐπίσημος. » Κάρυον ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων, « 'Επγρ., τὸ προκύπτον ἤδη ἀπὸ τὴν σχασμένην φλοῦδάν του.

'Εκ-φανίζω, Μ. ίσω, = 'Εκφαίνω.

"Εκφανσις [ἐκφαίνω], εως (ἡ). ἔβγαλμα εἰς τὸ φανερὸν, φανέρωσις, γνωστοποίησις, ἀνάδειξις, δηλοποίησις· (θλγ.) ἀποκάλυψις.

'Εκ-φαντάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀναπολῶ μὲ τὴν φαντασίαν μου, φαντάζομαί τι ὡσὰν νὰ τὸ βλέπω.

'Εκφάντασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκφαίνεται (ἐβγαίνει εἰς τὸ φανερὸν) ἀπὸ πουθενά.

'Εκφαντικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ ἔκφανσιν, δηλωτικὸς, ἀποδεικτικὸς· ἐμφαντικὸς, (θλγ.) = 'Εκφαντορικός.

'Εκφαντορία (ἡ). (θλγ.) ἀποκάλυψις ἢ ἐξήγησις τῶν ἀῤῥήτων τῆς πίστεως μυστηρίων.

'Εκφαντορικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (θλγ.) Ὁ πρὸς ἐκφαντορίαν ἐπιτήδειος, ἀποκαλυπτικὸς, ἐξηγητικός.

"Εκφαντος (ὁ, ἡ), = 'Εκφανὴς, γνωστός.

'Εκφάντωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκφαίνων (γνωστοποιῶν, ἀποκαλύπτων, ἑρμηνεύων) τὰ μυστήρια.

'Εκφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς. σαφῶς.

'Εκ-φαραγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω φάραγγας (κοιλάδας κρημνώδεις).

'Εκφάσθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ "Εκφημι.

"Εκφασις [ἔκφημι], εως (ἡ). τὸ νὰ ἐκφράσῃ τις τὴν γνώμην του (νὰ εἰπῇ τι φρονεῖ).

'Εκ-φάσκω (χ. Μ.), = "Εκφημι.

'Εκ-φατνίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ('Ρίπτω ἔξω) ἀπὸ τὴν φάτνην, (ἐν γέν.) ἐξοδεύω. (ἐπὶ ὀδόντ.) ξεῤῥιζόνω.

'Εκφάτνισμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἐκεῖν' ὅ,που μένει εἰς (ἢ πίπτει ἢ ῥίπτεται ἔξω ἀπὸ) τὴν φάτνην, (ἐν γέν.) περίσσευμα, λείψανον. 2) τὸ σανίδι τῆς φάτνης τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν ὅταν θέλουν νὰ τὴν καθαρίσουν.

"Εκφατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ "Εκφημι.

"Εκφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άτως, Π. ἀντὶ Ἀῤῥητος, ὑπερβολικός.

'Εκ-φαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀποῤῥίπτω τι ὡς φαῦλον (ποταπὸν, ἄχρηστον), περιφρονῶ, ἐξευτελίζω.

'Εκφαυλισμὸς (ὁ). περιφρόνησις, ἐξευτελισμός.

'Εκφαυλιστέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Εκφαυλίζω.

"Εκφαυλος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-φαύλως. Πολλὰ φαῦλος (εὐτελὴς, ποταπὸς), (ἐπμ.) ἀξιοκαταφρόνητος, (συγχ. τῷ "Εκφυλος).

'Εκ-φαύσκω, Μ. φαύσω, Π. = 'Εκφαίνω.

'Εκ-φερομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Κοινολογῶ (Προδίδω) μυστικὸν, (κοιν.) ἐβγάζω ἔξω λόγον.

'Εκ-φέρω, Μ. ἐξ-οίσω (ἀόρ. 'Εξήνεγκα ᾗ.). Φέρω ἔξω, ἐβγάζω (ἀπὸ πουθενὰ), (ὅθ. ἐλλ.) κουβαλῶ τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον. » Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο, « Ἰλ. Ε. » Νηῶν ἔκφερ' ἄεθλα, « Ἰλ. Ψ. » Κλύδων νιν ἐξήνεγκεν, « Εὐρ. » Πόδες μιν ἔκφερον, « Ἀπλλ., (ᾗ μσ.). » Οἱ δὲ ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀγορὰν, « Ξεν. » Πρὸς δὲ τῷ ἰσθμῷ εἰς τοὺς ἑαυτῶν ἐξοίσονται, « Θκ. (ᾗ πθ.) » 'Επὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα (τὸν Ἀρίονα) ἐπὶ Ταίναρον, « Ἡρ. » Τοσοῦτον πίνουσιν, ὥστε, ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν, αὐτοὶ ἐκφέρονται, « Ξεν. » Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἢ ἐξεφέρετο ὁ παῖς, « Ἀντφ. 2) ἐβγάλλω (φέρω) εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζω. φανερόνω· κοινοποιῶ, διαδίδω (προδίδω τὸ) μυστικὸν, (κοιν.) ἐβγάλλω ἔξω λόγον. ἐκδίδω (προσταγὴν, σύγγραμμα κτλ.), παραστήνω (εἰς τὸ θέατρον), (ἐν γέν.) κηρύττω, δημοσιεύω. » "Εκφερε τὸ γραμματεῖον, « Ἀρςφ. » 'Εξενέγκας ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα, « Δμ. » Πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε, « Πλ. » Αἱ μὲν γὰρ ἔνδον δρῶσι κακὰ, ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι, « Εὐρ. » 'Εκφέρει εἰς τὸ ςρατόπεδον λόγον, ὅτι ᾗ. « Ξεν. » 'Εκφέρων ἐπὶ γέλωτι τὰς οἴκοι διατριβὰς αὐτοῦ, « Πλ. » Λόγους γράφοντα, ἐκφέρειν τούτους τοῖς ἀντιδίκοις, « Λίσχ. » 'Εξενείκαντος τὴν ἐπιχείρησίν τινος τῶν μετεχόντων, « Ἡρ. » 'Εξέφερον τὸ χρηστήριον, « αὐτ. » Τοὺς ἄρχοντας ἐξενεγκεῖν τὰ κατασημανθέντα ὀνόματα ἰδεῖν πᾶσι τοῖς πολίταις, « Πλάτ. » Τὴν ψῆφον κατ' αὐτοῦ ἐξήνεγκαν, « Θδρτ. » Ταῦτα ἕνεκεν δείγματος ἐξενηνόχαμεν, « Πλ. » 'Εκφέρειν μητρῷ' ὀνείδη, « Εὐρ. » Οὐ γὰρ ἂν ἐξήνεγκε τὸν πόλεμόν ποτε τοῦτον ἐκεῖνος, « Δμ., ἐκήρυξεν. » Τέλος ἐξέφερε πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῶν νεῶν, « Πλ., ἐξέδωκε διαταγήν. » Ὡς παρὰ τοῦ Διὸς τοὺς νόμους ἐκφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, « Στρ. » Τὸν Ἀπόλλωνα τὴν ἰατρικὴν ἐξενεγκεῖν, « Διόδ. » Ἀριστοφάνους ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε, « Πλ. (καὶ πθ.) » Οὐ γὰρ ποτ' εἰς "Ελληνας ἐξοισθήσεται, ὡς...., « Εὐρ. » Εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ (τὸ γράμμα) εἰς τὸ φῶς, εἴτε μὴ, « Πλάτ. » Ἀπόφασις ἐξήνεκτο, « Βυζ. 3) ἐκθέτω, προτείνω. ἀναφέρω. » Καὶ τοῦτο πρὸς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε, « Πλ. » 'Εξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον, « Δμ. » Καὶ εὐχὴν δέ τινες αὐτοῦ ἐξέφερον, ὡς εὔχοιτο κτλ., « Ξεν. » Ποιητὴς πᾶς, τὰ μὲν ψυχαγωγίας χάριν ἐκφέρει, τὰ δὲ διδασκαλίας, « Στρ. 4) ἐκφράζω, ἐκφωνῶ, προφέρω. » Τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον; « Σοφ. » 'Εξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος, « Θμ. » Οἱ δὲ διὰ τοῦ υ ἐκφέρουσιν, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων, θηλυκὰ ὄντα, ἀρσενικῶς ἐκφέρουσι, « Σχλ. Πινδ. (καὶ μσ.) » Οἱ μὲν δὴ γνώμην ἐξεφέροντο, « Ἡρ., ἐγνωμοδότησαν. 5) γεννῶ, φυτρόνω, (ἐν γέν.) παράγω, (ἀμτβτ.) καρποφορῶ, τελεσφορῶ. » Λαμβάνουσι μὲν ἐν γαστρὶ, ἐξενεγκεῖν δὲ οὐ δύνανται, « Ἱππκρ. » Λεχωίσιν αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον, « Καλλ. » Ἀγαθὴ δὲ ἐκφέρειν τὸν καρπὸν ἡ γῆ, « Ἡρ. (καὶ οὐδ.) » Ἡ δὲ κριθὴ δύναται καὶ ἐν ταῖς ψαφαρωτέραις ἐκφέρειν, « Θρρ. (ὅθ.) » Ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » 'Εκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείθη, « Εὐρ. » Καὶ κακίας μεγάλας, ὥσπερ ἀρετὰς, αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρουσι, « Πλ. » Πλεῖστον ἐν βραχυτάτῃ λέξει νοῦν ἐκφέρειν, « αὐτ. » Δύνασιν ἐκφέρει τίνα; Εὐρ. (ᾐ καταχρ.) » Πολλοὺς ἐξενηνοχότες φόρους, « Πλβ., πληρώσαντες· 6) ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἀπομακρύνω, (ᾐ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) προτρέχω, ἐξορμῶ, (ὅθ. μσ. ἢ πθ. τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά (ἀπὸ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου) μου, παρασύρομαι, παρεκτρέπομαι. » Κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπός τις ἡμᾶς ἐκφέρειν, « Πλάτ. (ᾐ τρπ.) » Ταῦτα εἰς μείζω σκέψιν ἐκφέρει ἡμᾶς τῶν ὑποκειμένων, « Θφρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) » Ὦκα δ' ἔπειτ' ἔκφερ' Ὀϊλιάδης, « Ἰλ. Ψ. » Ἔκφερον ἵπποι, « αὐτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Καθάπερ ἵππον ἐκφερόμενον ἡνίοχος ἀντισπῶν τῷ χαλινῷ, « Γαλ. (ᾐ τρπ.) » Ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, « Θκ. » Ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, « Ἀρστ. » Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ φθόνου, « Πλάτ. » Λέγων ἐξηνέχθην, « Πλάτ. » Ἐς τὸ πάντῃ ἀθεράπευτον ἐξήνεκτο, « Εὐστ. (παρβλ. Ἐξάγω). 7) ὁδηγῶ (φέρω [καὶ οὐδ.] καταντῶ) πουθενά, (ὅθ. τρπ.) ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ, (καὶ πθ.) εὐοδοῦμαι. » Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐκφέρει, « Ακ. » Ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος Ὧραι ἐξέφερον, « Ἰλ. Φ. » Εὖ δέ σ' ἐκφέρει βάσις, « Σοφ. (ᾐ τρπ.) » Τὸ πεπρωμένον ἔκφερε, « Πίνδ., ἐξεπλήρωσε. (καὶ οὐδ.) » Ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Τῶν βουλευθέντων οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθείη, « Δμ. 8) 'παίρνω, (μσ.) κερδίζω, ἀπολαμβάνω. » Λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον, « Ἰλ. Ψ. » Τραῦμα ἐξήνεγκε, « Βυζ. (καὶ μσ.) » Τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, « Δμ. » Νίκην ἐξενεγκαμένων καλλίστην, « Δ. Ἀλ. » Καὶ πολλὰς ὠφελείας ἐξενεγκαμένη, « αὐτ. » Τὴν τύχην, ἣν ἂν ἑκατέρα πόλις ἐξενέγκηται, « αὐτ., (παρβλ. Ἀναιρέω).

Ἐκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἔξω, φεύγω ἀπὸ πουθενά, γλυτόνω, ἀποφεύγω. » Παῦροι δ' ἐξέφυγον ἁλὸς ἤπειρόν δε νηχόμενοι, « Ὀδ. Ψ. » Ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, « Ἰλ. Π. » Θάνατον οὐκ ἐξέφυγε, « Πίνδ. » Κᾶν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω, « Εὐρ. » Ἡ ψυχὴ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγε, « Πλ., δὲν ἔχει διόλου, στερεῖται. » Περὶ τοὺς ἐκφεύγοντας ἤδη τὴν χιόνα τόπους, « Πλβ., » Μὴ ἐκφύγοι τὰ πράγματα αὐτόν, « Δμ., (παρβλ. Διαφεύγω).

Ἐκφευκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ συντελῶν πρὸς) ἔκφευξιν.

Ἐκφεύξιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ δύναται νὰ ἐκφύγῃ τις.

Ἔκφευξις, εως (ἡ). ἀποφυγὴ, γλύτωμα.

(Ἔκ·φημι), Μ. φήσω, Π. ἐκφράζω, λέγω, προφέρω, ξεστομίζω. » Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, « Ὀδ. Κ.

Ἐκφῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐκ·φθείρω, Μ. φθερῶ. Ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω. ‖. (μσ.) ἐβγαίνω καὶ ὑπάγω πουθενὰ πρὸς ὄλεθρόν μου, (κοιν.) κρημνίζομαι, (ὅθ. πρς.) » Ἐκφθείρου, « Ακ., (εἰδ. κατάρ.) χάσου! ἅμε 'ς τ' ἀνάθεμα! κτλ.

(Ἐκ·φθίνω), Μ. φθίσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ μσ. ἀόρ. Ἐξεφθίμην, ισο, ιτο κτλ.), Π. ἀποτελειόνω, καταναλίσκω, ἀφανίζω.

Ἐκ·φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (ἐξ ὅλης καρδίας). 2) καταφιλῶ.

Ἐκ·φλαυρίζω, Μ. ίσω, = Ἐκφαυλίζω.

Ἐκ·φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Εὑρίσκομαι εἰς φλεγμονὴν (εἰς ἐρεθισμὸν, εἰς βρασμόν).

Ἐκ·φλεγματόω-ῶ, Μ. ώσω Μεταβάλλω τι ἐντελῶς εἰς φλέγμα.

Ἐκ·φλέγω, Μ. φλέξω. Δίδω φωτιὰν, ἀναπτω, (χυδ.) κορόνω, κατακαίω, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐνθουσιάζω.

Ἐκ·φλίβω, Μ. φλίψω, ἰων. ἀντὶ Ἐκθλίβω.

Ἐκ·φλογίζω, Μ. ίσω καὶ

Ἐκ·φλογόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκφλέγω, (ἰατρ.) προξενῶ φλόγωσιν.

Ἐκφλόγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄναμμα, κόρωμα, (ἰατρ.) φλόγωσις, (μτφορ.) ἔξαψις. 2) τὸ μέρος ὅπου ἀνάπτονται αἱ δᾷδες τῶν φανῶν, (Διόδ. ΙΖ'.).

†Ἐκ·φλυαρέω-ω, Μ. ήσω καὶ

Ἐκ·φλυαρίζω, Μ. ίσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκφλαυρίζω.

Ἐκ·φλύζω (φλύσσω), Μ. φλύξω, καὶ

Ἐκ·φλυνδάνω (χ. Μ.) καὶ

Ἐκ·φλύω, Μ. φλύσω, Π. βράζω (χοχλακίζω) ᾐ χύνομαι, (ὅθ. μτφορ.) ξεθυμαίνω.

Ἐκ·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (καὶ μσ. αὐτπθ. Φοβοῦμαι) καθ' ὑπερβολὴν, φοβίζων ἀποδιώκω· (ἐν γέν.) ξυππάζομαι, τρομάζω.

Ἐκφόβηθρον (τρον.) καὶ

Ἐκφόβημα (τὸ), = Φόβητρον.

Ἐκφόβησις, εως (ἡ). φόβισμα, ξύππασμα.

Ἐκφοβητικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἐκφοβεῖν ἐπιτήδειος, τρομακτικός.

Ἔκφοβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φόβως. Κυριευμένος (Ἐκστατικὸς) ἀπὸ φόβον, περίφοβος, κατατρομαγμένος.

Ἐκ·φοιβάζω, Μ. άσω. Ἐκφωνῶ χρησμοὺς (ὡς φοιβόληπτος), μαντεύομαι, χρησμοδοτῶ.

Ἐκ·φοινίσσω(ττω), Μ. ίξω. Κατακοκκινίζω, καταιματόνω.

Ἐκ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἔξω· (τρπ.) κοινοποιοῦμαι, δημοσιεύομαι· καταντῶ.

Ἐκφοίτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκφορὰ (ἡ), [ἐκφέρω]. κουβάλημα (ἔβγαλμα) ἔξω (κυρ. νεκροῦ), κοινοποίησις (λόγου), ἔκφρασις, προφορὰ (Στρ. 1ς'.), ἐξόρμησις (ἵππου), παραφορά. (ἀρχιτ.) τὸ ἔξοχον μέρος κτιρίου. (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) = Συμπέρασμα.

Ἐκ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκφέρω, φέρω (κουβαλῶ) ἔξω, ἐβγάζω.

Ἐκφόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκφορεῖται, = Ἐκφόριον.

Ἐκφόρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφορεῖν, κουβάλημα ἔξω κτλ.

Ἐκφορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ ἐκφορὰν (ἔκφρασιν ἢ συμπέρασμα). (ὅθ.) » Ἐκφορικά, « κατὰ τὴν διαλεκτικὴν τῶν Στωϊκῶν, τά, κατὰ τοὺς Περιπατητ., νοήματα.

Ἐκφόριον (τὸ). τὸ ἐκφερόμενον, προϊὸν (τῆς γῆς). εἰσόδημα. σκουπίδι.

Ἔκφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναταί τις ἢ πρέπει νὰ ἐκφέρῃ (ἐβγάλῃ ἔξω). (συνκδχ.) ἀπόβλητος, ἀποτρόπαιος, ἀπορριπτέος. (τρπ.) ἄξιος κοινοποιήσεως, δημοσιευτέος. 2) ὁ ἐκβαίνων ἀπὸ τὰ ὅριά του (γινόμενος ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφορος.

†Ἐκ·φορόω-ῶ, Μ. ώσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπορόω.

Ἐκ·φορτίζω, Μ. ίσω. Ξεφορτόνω, (τρπ.) ἀπατῶ τινα, (κοιν.) τὸν πουλῶ, τὸν ξεφορτονομαι, τὸν ξεκάμνω.

Ἐκ·φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) = τοῦ προηγ.

Ἐκ·φράζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Παραςήνω) διὰ λόγων, διηγοῦμαι (λεπτομερῶς), περιγράφω.

Ἐκφρακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκφράσσειν, (ἰατρ.) ξανοικτικός, (ἀντιθ. τῷ Ἐμφρακτικός).

Ἐκφρασείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἔκφρασις [ἐκφράζω], εως (ἡ). ἡ διὰ λόγου ἔκθεσις (παράστασις), περιγραφὴ (λεπτομερὴς καὶ ζωηρὰ), ἐξιστόρησις. » Διαφέρει δὲ ἔκφρασις διηγήματος, ὅτι τὸ μὲν ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἔκθεσιν ἡ δὲ πειρᾶται θεατὰς ἐργάσασθαι μικροῦ τοὺς ἀκούοντας, « Σχλ., (παρβλ. Διατύπωσις).

Ἐκ·φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Ξεφράζω, ξεστουππόνω.

Ἐκφραστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἔκφρασιν.

Ἐκ·φρέω καὶ Π. Ἐκφρείω, Μ. ήσω, Ἀττ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐκφορέω.

Ἐκ·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, γίνομαι ἔκφρων, παραφρονῶ, ἢ φρονῶ ὑπὲρ τὸ εἶναί μου, ὑπερφρονῶ.

Ἐκ·φροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω (Συλλογίζομαι) νὰ ἐφεύρω τρόπον (νὰ κατορθώσω τι), (συνκδχ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἐκφρόντισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκφρόνως, ἐπίρ. Ὡς ἔκφρων, ἀνοήτως.

Ἐκφροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἔκφρονος, ἀνοησία, παραφροσύνη.

Ἐκ·φρύσσω(ττω), Μ. φρύξω. Φρυγανίζων (Ξηροτηγανίζων) τι τὸ καταξηραίνω.

Ἔκφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῶν φρενῶν του (ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφρων. » Οἱ μύωπες κεντοῦντες τοὺς βοῦς ἔκφρονας ποιοῦσι, « Γεωπον.

Ἐκφυάς, άδος (ἡ), = Ἀποφυάς, Ἔκφυμα. » Μόσχους καὶ χλωρὰς κλήματος ἐκφυάδας, « Σχλ., (ἴδε καὶ Ἔκφυσις).

Ἐκ·φυγγάνω (χ. Μ.), = Ἐκφεύγω.

Ἔκφυγε, Π. ἀντὶ Ἐξέφυγε.

Ἐκφυγὴ (ἡ), = Ἐκφευξις.

Ἐκφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (παρὰ φύσιν) εὐφυὴς (ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος) πρός τι, (παρβλ. Ὑπερφυής) 2) ὁ ἐξέχων ἀπό τινος (μετὰ τοῦ ὁποίου ἔμως συνέχεται, εἶνε συμφυής).

Ἐκ·φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω τι μὲ προσοχὴν, προ(δια)φυλάττω· παραφυλάττω.

Ἐκ·φυλλίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιφυλλίζω.

Ἐκ·φυλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Καθαιρῶ) τινα ἀπὸ τὴν ἀξίαν του (ἐν γέν.) Καταδικάζω (Ἀποδοκιμάζω) διὰ ψηφηφορίας (ἡ ὁποία ἐγίνετο μὲ φύλλα ἐλαίας), (παρβλ. Ἐξοστρακίζω).

Ἐκφυλλοφόρησις, εως καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκφυλλοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγουμ., (παρβλ. Πεταλισμός).

Ἔκφυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ.-ότερος, -ότατος). Ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ξένος· ἀλλόφυλος, (ἐπμ.) ἀσυνήθιστος· (κατ' ἔκτ.) παράξενος, ἀλλόκοτος, τερατώδης, (κοιν.) ἀφύσικος.

Ἔκφυμα (τὸ). (βτν.) φύτρον. (ἰατρ.)=Ἐξάνθημα, [ἐκ τοῦ

Ἐκφῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφύω.

Ἔκφυξις, εως (ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκφευξις.

†Ἔκφυρμα (τὸ), ἐσφαμλ. ἀντὶ Ἐκ φύρμα.

Ἐκ-φύρω, Μ. φυρῶ. Καταμολύνω.

Ἐκ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ δυνατὰ, φυσῶν ἐβγάλλω τι ἀπὸ μέσα μου, ξεφυσῶ, ἐξανασαίνω· (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) ἀναβρύω μὲ ὁρμήν. » Φλόγες ἐκ γῆς ἐκφυσήσασαι,« Ἀρστ. 2) φυσῶν ἀνάπτω ἢ φουσκόνω ἢ σκορπίζω τι. (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω· ἐμπνέω ἔπαρσιν.» Θεωρῶν αὐτὸν ἐκπεφυσημένον, « Πλβ.

Ἐκφύσημα (τὸ). τὸ ἐκβαλλόμενον (ἀναδιδόμενον) διὰ τῆς ἐκφυσήσεως· (ἰατρ.) ἐξάνθημα.

Ἐκφύσησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφυσᾶν, φύσημα (ξεφύσημα, ἐξανάσασμα) δυνατόν. ἔκρηξις ἡφαιστείου ὄρους, (παρβλ. Ἐκπνοή).

Ἐκ-φυσιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐκφυσάω.

Ἔκφυσις [ἐκφύω], εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος γέννησις (ἀνάδοσις), φύτρωμα, ξεφύτρωμα· φύτρον, παραβλάστερον. (ἰατρ.) ἐξάνθημα, (κοιν.) ἐβγαλτόν. (ἴδε καὶ Ἔμφυσις).

Ἐκ-φυτεύω, Μ. εύσω. Ξεφυτεύω ϗ μεταφυτεύω, (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι φυτόν.

Ἐκ-φύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Ἐξέφυν). Κάμνω τι νὰ γεννηθῇ (νὰ φυτρώσῃ ϗ μσ. ἀποθετ. Γεννῶμαι, Φυτρόνω) ἀπό τινος. » Κεφαλαὶ τρεῖς ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, « Ἰλ. Α.

Ἐκφυῶς, ἐπίρ. Καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερφυῶς.

Ἐκ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω (εὐκρινῶς ἢ μεγαλοφώνως), (ἐν γέν.) λέγω ῥητῶς, ἐκφράζομαι· ἀναγγέλλω, (κοιν.) ξεστομίζω.

Ἐκφώνημα (τὸ). τὸ ἐκφωνούμενον (προφερόμενον), ῥῆμα, λόγιον. 2=τῷ-

Ἐκφώνησις, εως (ἡ), τὸ ἐκφωνεῖν, ξεστόμισμα· προφορά.

Ἐκ-φωτίζω, Μ. ίσω. Καταφωτίζω.

Ἐκ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω (Ξετεντόνω) τι ὅλως διόλου· (μὲ γεν.) χαμηλόνω (καταιβάζω) τι ἀπὸ πουθενά.

Ἐκ-χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκβάλλω τὸν χαλινὸν (ἀπὸ τοῦ ἵππου), ξεχαλινόνω.

Ἐκ-χαλκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τι ὅλον ἀπὸ χάλκωμα.

Ἐκ-χαραδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τόπον τινὰ εἰς (Τὸν κάμνω ὅλον) χαράδρας.

Ἐκ-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐξαλείφω τὸ χαραχθέν. » Ἀπὸ στήλης—,« Δ. Χρσ.

Ἐκ-χαρυβδέω-ῶ. Μ. ήσω Ἐκπίνω (Ἐκροφῶ) ὡς ἡ Χάρυβδις.

Ἔκχαυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χαῦνος, ὑπόχαυνος.

Ἐκ-χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐκτελῶ τι ὡς ἐργόχειρον, Ἐξεργάζομαι.« Πολλὰ μὲν ἱερά . . , πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκκεχε ρούργητο, « Πλάτ.

Ἐκ-χερσεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (γῆν τινα) ὅλως διόλου χέρσον, ἀποχερσόνω.

Ἐκ-χερσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξεργάζομαι γῆν χέρσον, τὴν μεταβάλλω εἰς καλλιεργημένην, (Γ. Πισσίδ.).

Ἐκ-χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω τι ὅλως δι' ὅλου· ἐμπνέω ἔπαρσιν.

Ἐκ-χέζω, Μ. χέσομαι ἢ χεσοῦμαι (μσ. πρκ. Ἐκκέχοδα). Χέζων ἐκβάλλω, ἐκκοπρίζω ὡς περίττωμα.

Ἐκχεύατο, Π. ἀντὶ Ἐξεχέατο, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. τοῦ-

Ἐκ-χέω. Μ. χεύσω καὶ χεῶ (ἀόρ. Ἐξέχεα κτλ). Χύνω (καὶ μσ. Χύνομαι, [καὶ μτνμ.] Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ μὲ πολλοὺς ἄλλους ὁμοῦ) ἔξω, (συνκδχ.) σκορπίζω, ἀφανίζω, κατεξοδεύω (» Τὴν δόξαν τῶν προγεγενημένων ἐξέχεαν, « Πλ.)· διαδίδω· λησμονῶ. ||. (μσ.) ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι. χαυνοῦμαι, ἀποκάμνω. παραδίδομαι ὅλως διόλου εἴς τι « Εἰς ἑταίρας (» Εἰς ἡδονὴν)—, « Πλβ., Κλμ.

Ἐκ-χιλόω-ῶ. Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ ἀπό τινος ὅλον τὸν χιλὸν (τὸ τρόφιμον μέρος, τὴν οὐσίαν, τὴν ἰκμάδα), (ἐπμ.) ἐξαντλῶ.

Ἐκ-χλευάζω, Μ. άσω,=Καταχλευάζω.

Ἐκ-χλοιόομαι (χλοόομαι)-οῦμαι, Μ. ώσομαι καὶ ωθήσομαι. Γίνομαι ὅλος πρασινοκίτρινος, καταχλωμιάζω.

Ἐκ-χοίζω, Μ. ίσω. Σκάπτων ἐβγάλλω τὸν χοῦν (τὸ χῶμα).

Ἐκχόϊσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνάσκαψις καὶ ἐξαγωγὴ τοῦ χώματος, ξέχωμα, ξεπαράχωμα.

Ἐκ-χολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω χολήν.

Ἐκ-χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς χολήν, (μτφορ) παροργίζω, ἐξαγριόνω. 2)=Ἐκχολάω, (ὀθ.

Ἐκχόλωσις, εως (ἡ). ἐξαγωγὴ χολῆς.

Ἐκ-χονδρίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω (μέλος τι τοῦ σώμ.) εἰς χόνδρον.

Ἐκ-χορδεύω, Μ. εύσω. Ξεκοιλιάζω, Ἐξεντερίζω.

Ἐκ-χορδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκβάλλω ἦχον ἀπὸ (ἢ ὡς ἀπὸ) ὀργάνου μὲ χορδάς.

Ἐκ-χορεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (ϗ μσ. Ἐβγαίνω) ἀπὸ τὸν χορὸν, χορεύω ἔξω ἀπὸ τὸν χορόν.

Ἐκ-χράω-ῶ, Μ. χρήσω, Π.=Ἐκχρησμῳδέω. 2) (ἀπρσ.) Ἐκχρᾷ ἢ Ἔκχρη. Μ. ἐκχρήσει (ἀόρ. Ἐξέρχρησε). φθάνει, ἐξαρκεῖ· (ἐνίοτε) συμβαίνει, (παρβλ. Ἀποχράω).

Ἐκ-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι,=Ἀποχρέμπτομαι.

Ἔκχρη, ἀπρσ., ἴδε Ἐκχράω.

Ἐκ-χρηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀαίρνω ἀπὸ τινος βιαίως χρήματα, φορολογῶ.

Ἐκ-χρησμῳδέω-ῶ Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ ἀπο.

Ἐκ-χρυσόω-ῶ Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι (ὅλως διόλου) εἰς χρυσόν.

Ἐκ-χρώζω ἡ (ὀρθότ.)

Ἐκ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι κατὰ βάθος.

Ἐκ-χυλίζω, Μ. ίσω, Ἐκθλίβω τινὸς τὸν χυλὸν (τὸν χυμὸν, τὴν οὐσίαν), σεραφιγίζω, ξεζουμίζω

Ἐκ-χυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος τὸν (ἢ Μεταβάλλω τι εἰς) χυλόν.

†Ἔκχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐχύθη ἔξω. (ἰατρ.) ἐξάνθημα, (ὀθ. ἔσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκθυμα ἢ Ἔκφυμα.

Ἐκχύμενος, Π. ἀντὶ Ἐκχυθεὶς, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκχέω.

Ἐκ-χυμίζω, Μ ίσω,=Ἐκχυλίζω.

Ἐκ-χυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χύνομαι ἔξω, ξεχύνομαι, (ὀθεν

Ἐκχύμωμα (τὸ) καὶ

Ἐκχύμωσις, εως (ἡ). (ἰατρ.) ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα γινομένη (ἀπὸ κτύπημα κτλ.) κένωσις τοῦ αἵματος.

†Ἐκ-χύνω, (Γρφ.) ἀντὶ Ἐκχέω.

Ἔκχυσις [ἐκχέω], εως (ἡ). χύσιμον ἔξω, (μτνμ.) ἐβγαλμα πολλῶν ὁμοῦ ἀπὸ πουθενά.

Ἐκχύτης, ου (ὁ). ὁ ἐκχέων (σκορπίζων κτλ.).

Ἔκχυτο, Π. ἀντὶ Ἐξεκέχυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐκχέω.

Ἔκχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος ἔξω, σκορπισμένος· (ἐπὶ φαγητ.) ζωμερός· (τρπ.) χαῦνος· ἄτονος ἢ ἄσωτος, παραλυμένος. ||. (οὐσ.) Ἔκχυτον, εἶδος φαγητοῦ ἢ σάλτσας, ἴδε Ὠκοπία.

;Ἐκ-χωνεύω, Μ. εύσω,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Συγχωνεύω, Καταχωνεύω.

Ἐκ-χώννυμι, Μ. χώσω, Γεμίζω (Ὑψόνω) τόπον τινὰ ἐπισωρεύων χῶμα· κτίζω πρόχωμα ἢ ἐπὶ προχώματος.

Ἐκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ. μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ') Παραχωρῶ τι εἴς τινα (» Οὐδ' ἐξέστω ἐκχωρῆσαι τινι τὸ μνημεῖον, » Ἐπγρφ. » Ἐκχωρῶν αὐτῷ τῆς ἐντὸς Ἅλυος χώρας,« Διόδ. [ϗ τρπ.] » Τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας οὐδενὶ ἐκχωρήσαιμι, « Πλ.). ||. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) Ἀναχωρῶ (Τραβηοῦμαι) ἀπὸ πουθενά, Ἱποχωρῶ, Ἀναχωρῶ, παραμερίζω.) » Ἀνινεικάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων, « αὐτ. (ϗ δοτ. περιπ.) » Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, « Σοφ., (ὀθεν

Ἐκχώρησις, εως (ἡ). ἀναχώρησις, παραμέρισμα κτλ.

;Ἐκ-χωρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀπομακρύνω· ξεχωρίζω.

Ἔκψηγμα (τὸ). ξύσμα· θρύμμα.

Ἔκψυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ-ψύχω, Μ. ψύξω, (σπνερ τοῦ) Ἀποψύχω, ξεψυχῶ, λειποθυμῶ. » Καὶ ἐκψύχουσι πυκνά,« Ἱππκρ. 2) ἐξικμάζω διὰ τῆς ψύξεως, στεγνόνω (εἰς τὸν ἀέρα).

Ἑκὼν [εἴκω ἢ ἥκω], οὖσα, όν. Ὁ πράττων τι ἑκουσίως (θεληματικῶς), πρόθυμος, ἀβίαστος. » Ἑκὼν εἶναι,« Ἀττ. ἀντὶ Ἑκών, ἑκοντί.

Ἔλα, Π. πρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἐλάω ἀντὶ Ἐλαύνω.

Ἐλάα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἐλαία.

Ἐλάαν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐλάειν-ᾶν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐλάασκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἤλαυνον, πρτ. τῆς ἐρς. τοῦ Ἐλαύνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ελᾶδες (αἱ), Π. ἀντὶ 'Ελαΐδες, πλθ. τοῦ 'Ελαΐς, ἐλαιόδενδρα.
'Ελάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ελάα ἢ 'Ελαιον, ἐλήτσα ἡ 'λαδάκι.
'Ελαθερής, έος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ 'Ελεηθερής.
'Ελαθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ελαύνω.
'Ελαία [εἰλέω ἢ Ελη], ας (ἡ). ἐλῆά (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπ.).
†'Ελαίαγνος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ελέαγνος.
'Ελαιάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ 'Ελαιήεις.
'Ελαιακόνη (ἡ). ἀκόνι τὸ ὁπ. ἀλείφουν μὲ 'λάδι (καὶ ὄχι νερὸν) ὅταν ἀκονίζουν.
†'Ελαιαλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ελαιολογέω.
'Ελαιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ελαία (κυρ. ὁ καρπός).
'Ελαιεμπορία (ἡ). ἐμπόριον ἐλαιῶν ἢ ἐλαίου, [ἐκ τοῦ
'Ελαιέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ἔλαιον, ('Ο Α. Διονδορφ. λέγει ὅτι ἀνέγνωσέ ποτε εἰς ἐπιγρφ. ἢ 'Ελεμπορίαν καὶ 'Ελέμπορον).
'Ελαΐζω, Μ. ἰσω. "Εχω τὸ χρῶμα τῆς ἐλιᾶς. 2) μαζόνω ἢ φυτεύω ἐλαίας (;).
'Ελαιήεις, εσσα, εν καὶ
'Ελαιηρὸς, ά, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἐλαίας ἢ ἔλαιον, 'λαδερός. » 'Ελαιήεντος ἀμφιφορῆος, « Νόνν. » Κεράμιον ἐλαιηρὸν, « Ἱππκρ.
'Ελαϊκὸς, ἡ, όν, (σπν.) ἀντὶ
'Ελαΐνεος, η, ον, Π. ἀντὶ
'Ελάϊνος, η, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ) ξύλον ἐλαίας. » 'Ρόπαλον ἐλάϊνον, « "Ομ. » Στέφανος—, « Σχλ. » Στέμφυλα τῶν ἐλαίνων, « Γεωπ.
'Ελαιοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) καὶ
'Ελαιοβρα(βρε)χὴς, έος, καὶ
'Ελαιόβροχος καὶ 'Ελαιόβρεκτος καὶ
'Ελαιόδευτος (ὁ, ἡ). βρεμμένος (μουσκεμμένος) μὲ 'λάδι, 'λαδωμένος.
'Ελαιοδοκος(γος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (δεχόμενος) ἔλαιον.
'Ελαιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλαιον ἢ ἐλαίαν.
'Ελαιόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ ἔλαιον. » Λαμπὰς—, « Μεθόδ. (παράφωτ.).
'Ελαιοκάπηλος (ὁ), = 'Ελαιοπώλης, 'λαδᾶς.
'Ελαιοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ ἐλαίας. » Δύλῶνες ἐλαιοκομούμενοι, « Φίλδ., φυτευμένοι μὲ ἐλαίας.
'Ελαιοκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐλαιοκόμου.
'Ελαιοκομικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν ἐλαιοκόμον ἢ τὴν ἐλαιοκομίαν.
'Ελαιοκόμιον (τὸ). ἐλαιῶν, ἢ (πιθρνώτ.) ἀποθήκη ἐλαιῶν, ἐλαιοτριβεῖον, ('Επγρφ.).
'Ελαιοκόμος (ὁ), [ἐλ. κομέω]. (παροξ.) ὁ περιποιούμενος (καλλιεργῶν) ἐλαίας. 2) (προπαροξ.) ὁ κομῶν ἐλαίας, κατάφυτος ἀπὸ ἐλαιόδενδρα. » Μαραθὼν—, « Νόνν.
'Ελαιοκονία (ἡ). εἶδος ἀλοιφῆς τῶν ταίχων (κλπ.) ἀπὸ 'λάδι καὶ κονίαν, (χυδ.) λουκιοῦνι.
'Ελαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζόνω) ἐλαίας, [ἐκ τοῦ
'Ελαιολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων ἐλαίας.
'Ελαιόμελι, ιτος (τὸ). εἶδος μάννας τὸ ὁποῖον τρέχει ἀπὸ τὸ τρυπητήρι (ἐπὶ τούτῳ) ἐλαιόδενδρον.
'Ελαιομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἢ δίδω (μοιράζω) 'λάδι, δίδω τὸ ταγῆνι τοῦ 'λαδιοῦ.
"Ελαιον (τὸ). (κυρ.) ἐλαιόλαδον, (ἐν γέν.) κάθε 'λάδι ἢ ἐλαιῶδες ὑγρόν. » "Ελαιον τὸ ἀπὸ γάλακτος, « Θρρ., τὸ βούτυρον. 2) ἡ ἀγορὰ ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον. »Ἀναμενῶ σε πρὸς τοὖλαιον, « Μένανδρ.
'Ελαιοπινὴς [ἐλ. πῖνος], έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (λερωμένος) μὲ 'λάδι, 'λαδωμένος.
'Ελαιοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πλήθων ἐλαίαι.
'Ελαιοποιία (ἡ). κατασκευὴ (ἐγάλσιμον) 'λαδιοῦ.
'Ελαιοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήρ.) ὅπου πωλεῖται 'λάδι, 'λαδάδικον.
'Ελαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν 'λάδι, 'λαδᾶς.
'Ελαιοπώλιον (τὸ), = 'Ελαιοπωλεῖον.
"Ελαιος (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελαία (δένδρ. κυρ. τὸ ἄγριον).
'Ελαιόσπονδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ 'λάδι, (παρβλ. 'Υδρόσπονδος).
'Ελαιοστάφυλος (ὁ), εἶδ. σταφυλίου ἐλαιοσχήμου. (Λτν.) uvolina.
'Ελαιοτριβεῖον (τὸ). 'λαδόμυλος, 'λιοτρίβι.
'Ελαιοτριπτὴς, ου (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ἐλιοτριβιάρης.
'Ελαιοτροπεῖον καὶ ;'Ελαιοτρόπιον (τὸ), = 'Ελαιοτριβεῖον.
'Ελαιοτροπικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον.
'Ελαιοτρυγητὸς (ὁ). τὸ τρύγημα (σύναγμα) τῶν ἐλαιῶν.
'Ελαιότρυγον (τὸ). ἡ τρὺξ (τὸ καταπάτι, ἡ [ἄλλ.] ἀμούργα) τοῦ 'λαδιοῦ.
'Ελαιουργεῖον (τὸ), = 'Ελαιοτριβεῖον.
'Ελαιουργία (ἡ), = 'Ελαιοποιία.
'Ελαιουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (ἐξάγαλλων) 'λάδι.
'Ελαιοφιλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ἐλαίας. » Κίχλη—, « Ἀθ.
'Ελαιοφορία (ἡ). εὐφορία ἐλαιῶν, (κοιν.) 'λαδιά, [ἐκ τοῦ-
'Ελαιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ περιέχων, ἢ εὔφορος εἰς) ἐλαίας. || (οὐσ.) 'Ελαιοφόρον (τὸ), ἀγγεῖον διὰ 'λάδι, 'λαδικόν.
'Ελαιοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων ἐλαίας.
'Ελαιοφυλλον (τὸ), ἢ Βρυωνία, (φυτ.).
†'Ελαιοφυλλοφάγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ελαιοφιλοφάγος.
'Ελαιοφυτεία (ἡ). φύτευμα ἐλαιῶν.
'Ελαιόφυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας. || (οὐσ.) 'Ελαιόφυτον (τὸ), ἐλαιών.
'Ελαιοχριστία (ἡ). ἡ δι' ἐλαίου χρῖσις, ἄλειμμα μὲ 'λάδι, (κατ' ἄλλ. 'Ελαιοχρηστία, χρῆσις ἐλαίου).
'Ελαιόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἐλαίας ἢ ἐλαίου.
;'Ελαιοχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω μὲ 'λάδι.
'Ελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ ἀλείφω μὲ) ἔλαιον, 'λαδόνω. λερόνω.
'Ελαῖς, ῖδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ελαία (δένδρ.).
'Ελαϊστὴς, οῦ (ὁ), καὶ
'Ελαϊστὴρ, ῆρος (ὁ), = 'Ελαιολόγος.
'Ελαϊστήριον (τὸ), = 'Ελαιοτριβεῖον.
'Ελαιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους (εἶδους) τῆς ἐλαίας ἢ τοῦ ἐλαίου, ὅμοιος μὲ ἔλαιον ἢ ἐλαίαν.
'Ελαιών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας, ἐλαιῶνας.
'Ελαιώνης, ου (ὁ). ὁ τελωνῶν (ἐνοικιάζων) τὰς ἐλαίας τοῦ δημοσίου.
;'Ελαιωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελαϊστήρ.
'Ελαιωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ 'λάδι, 'λαδωμένος.
"Ελακον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Ληκέω.
"Ελανδρος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλρέω, ἀνὴρ]. ὁ πιάνων (αἰχμαλωτίζων εἰς τὸν πόλεμον) ἀνθρώπους.
'Ελάνη (ἡ), [ἔλη]. λαμπὰς, ὀφθὶ ἀναμμένον, (Τ.) μασαλᾶς.
'Ελάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ
'Ελασάλατο, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ελάσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. καὶ
'Ελάσασκε, Π. ἀντὶ "Ηλαυνε, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ 'Ελαύνω.
'Ελασείω (χ. Μ.). 'Επιθυμῶ νὰ ἐλάσω (νὰ τρέξω μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι κτλ.).
'Ελασία (ἡ), = "Ελασις.
'Ελασίβροντος (ὁ, ἡ), Π. [ἐλαύνω, βροντὴ]. ὁ ῥίπτων (τινάζων) τὸν κεραυνὸν, κεραυνοβόλος.
'Ελάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐλαύνειν (διώκειν), (κυρ.) ὁ ἀποδιώκων τοὺς δαίμονας (ὕηλ. ἱατρεύων τοὺς ἐπιληπτικοὺς κτλ.).
'Ελάσιππος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱππηλάτης.
"Ελασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλαύνειν, τρέξιμον μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι, κίνησις στρατεύματος (κυρ. ἱππικοῦ), ἐκστρατεία· (ἐν γέν.) κυνήγημα, διώξιμον, κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).
'Ελασίγυθων [ἐλαύνω, γυθὼν], ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐννοσίγαιος.
"Ελασμα (τὸ). [ἐλαύνω]. φύλλον (πλάκα, [κοιν.] 'λάμα) μετάλλου.
'Ελασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
'Ελασμὸς (ὁ), = "Ελασις. 2) = "Ελασμα.
"Ελασσα, Π. ἀντὶ "Ηλασα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Ελαύνω.
'Ελασσονάκις, 'Ελαστόνως, 'Ελάσσωμα, 'Ελάσσων κτλ. ἴδε 'Ελαττονάκις, 'Ελάττωμα (κτλ.).
'Ελαστὴς, οῦ (ὁ), = 'Ελατὴρ.
'Ελαστρέω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ 'Ελαύνω.
'Ελάτειρα, θηλ. τοῦ 'Ελατὴρ.
'Ελατέον, θετ. τοῦ 'Ελαύνω.
'Ελάτη (ἡ), [ἐλατὸς], δένδρ. κοιν. ἔλατος(τον). 2) (συνεκδ.) ξύλον ἐλάτης, (ὅθεν Π.) πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται συνήθως ἀπὸ τοιοῦτον ξύλον, (π. χ.) κω-ί, (κατ' ἔκτ.) πλοῖον, (παρβλ. Δόρυ). 3) τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τοῦ φοίνικος, τὸ (ἄλλ.) Σπάθη, (παρβλ. Βόρασσος).
'Ελατὴς, ῖδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ελατίνη, καμωμένη ἀπὸ (ἢ ὁμοία μὲ) ἐλάτην.
'Ελατὴρ (ὁ), Π. ὁ ἐλαύνων (διώκων, τινάζων κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἱππεὺς ἢ ἁμαξηλάτης.
'Ελατήριος, α ἢ ας, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἔλασιν, διωκτικὸς, (ὀθ. || οὐσ.) 'Ελατήριον (τὸ), (ἔνν. φάρμακον), καθαρτικὸν (κυρ. τὸ κατασκευαζόμενον ἀπὸ πικράγγευρον.
'Ελάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελατὴρ.
'Ελατίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) velvote.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐλάτινος, η, ον. Ἐλατένιος, κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἐλάτης ἢ 2) ἀπὸ ἐλάτην (3). » Ἔλαιον—, « Ἰατρ.

Ἐλατὸς [ἐλαύνω], ὴ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐκτείνῃ (κῦρ.) διὰ τοῦ σφυροκοπήματος, (ὅθεν:

Ἐλατρεὺς, έως (ὁ). σίδηρον ἢ χάλκωμα καλοδουλευμένον (λαγαρισμένον, τρεῖς φοραῖς ἀναλυμένον).

Ἔλαττον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἐλάττων.

Ἐλαττονάκις, ἐπίῤ. Ὀλίγαις ἢ Ὀλιγώτεραις φοραῖς, σπανίως, ὀλιγάκις.

Ἐλαττονέω-ῶ, Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω ἢ, εἶμαι κατώτερος.

Ἐλαττονότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλάττονος, μικρότης, ὀλιγότης.

Ἐλαττόνως, ἐπίῤ. = Ἐλαττονάκις ἢ Ἔλαττον. » Ἐλαττόνως ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὸν ἠμύνατο, « Ἀντιφ.

Ἐλαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γείνῃ ἔλαττον (μικρότερον, ὀλιγώτερον, κατώτερον), ὀλιγοστεύω· χειροτερεύω. ||. (πθ.) εἶμαι κατώτερος κτλ., (ἐπμ.) νικῶμαι. » Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, « Δμ. » Τοὺς πολεμίους ἠλαττῶσθαι, « Πλβ.

Ἐλάττωμα (τὸ). κάθε τι διὰ τὸ ὁποῖον ἐλαττοῦταί (εἶνε κατώτερός) τις ἄλλου, ἧττα, ἔλλειψις, ἀποτυχία, (Τουρκ.) κουσοῦρι. » Ὁ καλούμενος Κόκλης ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν ἐλαττώματος, « Δ. Ἀλ. » Τοιαῦτα συνέβαινε πολλὰ παραλλὰξ ἑκατέροις ἐπὶ τὰς ὁμόρους χώρας ἐκστρατευομένοις ἐλαττώματά τε καὶ πλεονεκτήματα, « αὐτ.

Ἐλάττωσις [ἐλαττόω], εως (ἡ). ὀλιγόστευσις· χειροτέρευσις· ἔλλειψις· ζημία· ἧττα, ἀποτυχία, κτλ. » Τὰς περὶ Σικελίαν ἐλαττώσεις, « Πλβ.

Ἐλαττωτικὸς, ὴ, όν. Ὅς τις δύναται νὰ ἐλαττώσῃ (ὀλιγοστεύσῃ κτλ.), σμικρυντικός.

Ἐλάττων (κυρ. συγκρ. τοῦ Ἐλαχὺς), ονος (ὁ, ἡ). Μικρότερος, ὀλιγώτερος· κατώτερος· χειρότερος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἔλαττον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπίῤ. Ὀλιγώτερον. » Ἔλαττον (ἔχω ἢ φέρομαι), « Αξ. — Ἐλαττοῦμαι. » Ἐν ἐλάττονι (ἢ Περὶ ἐλάττονος) ποιοῦμαι (ἢ τίθεμαι) τι, « Ψρσ., τὸ νομίζω ὄχι προτιμότερον. » Πάντ' ἐν ἐλάττονι ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς, « Ἀθ. » Τάλαντά ἐστιν οὐκ ἔλαττον ἑκατόν, « Πλάτ. » Ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας ἢ οἱ χωλοί, « αὐτ.

Ἐλαύνω, Μ. ἐλάσω καὶ Ἀττ. ἐλάω-ῶ (παρτ. Ἤλαυνον, ἀόρ. Ἤλασα, παρκ. Ἀττ. Ἐλήλακα καὶ πθ. Ἐλήλαμαι, ἀόρ. πθ. Ἠλάθην καὶ [σπνττ.] Ἠλάσθην, τὸ θετ. Ἐλατέον καὶ [σπνττ.] Ἐλαστέον). (ἐν γέν.) Βάλλω τι εἰς κίνησιν, (ἐπμ.) διώχνω (κάμνω νὰ φεύγῃ) τι ἐμπρός μου, (ὅθεν ἐλλ.) τρέχω (ὁρμῶ) μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι ἢ πλοῖον, κωπηλατῶ, (κοιν.) ἱλάμνω. (ἐνίοτε) ἐκστρατεύω. » Ἵππον (» Ἅρμα, » Ναῦν κτλ.) ἐλαύνειν, « Ὅμ. » Πόντον ἐλάταις ἐλαύνειν, « Ὀδ. Π. (ᾗ ἐλλ.) » Μάστιξεν δ' ἐλάαν, « Ἰλ. Ν. » Παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνειν, « Ὀδ. Μ., παραπλέειν. » Ἀναβὰς τὸν ἵππον ἤλαυνε, « Ξεν. » Τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον· τέλος δὲ, οἱ μὲν ἱππεῖς κατὰ κράτος ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ ἔθεον, « αὐτ. » Ἀντίος ἐλάσας, « αὐτ. » Ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Πόσην ἂν ὁδὸν καταυύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος (ἵππος), « Ξεν. 2) ἁρπάζω (κυρ. ζῶα) ᾗ φεύγω μ' αὐτά. » Οὔ ποτ' ἐμεῦ βοῦς ἤλασαν οὔτε μευ ἵππους, « Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) » Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, « Ἰλ. Κ. ἴδε ᾗ Βοηλατέω. 3) Ἀποδιώκω, (τρπ.) καταδιώκω, κατατρέχω, ςενοχωρῶ. » Δαίμονας ἐλαύνειν, « Χρσ. » Τὸ χρεὼν αὐτοὺς ἤλαυνε, « Παυσ. (καὶ πθ.) » Ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῆς συνέσιος τῶν ἔργων, « Ἡρ. » Ἐλαύνεται ἀσεβείας, « Αξ. 4) (συνκδχ.) κτυπῶ, (κατ' ἔκτ.) τρυπῶ· πληγόνω, (ὅθεν ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Περαίνω· (ἐπὶ μεταλλ.) = Σφυρηλατῶ. » Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, « Ἰλ. Β. » Οὐλὴν ἥν με σῦς ἤλασεν ὀδόντι, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » Ἐλαύνεται (δόρατι) τὸν μηρὸν, « Ακ. (καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) » Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, « Καλλ. (καὶ πθ.) » Γραῦς ἐλαυνομένη, « Ἐπγρ. » Σίδηρος λεπτῶς ἐληλαμένος, « Πλ. (ὅθεν 5) ἐκτείνω εἰς μάκρος, ἀνοίγω χανδάκι, κτίζω (κοιν. τραβῶ) τοῖχον, (τρπ.) προξενῶ, διεγείρω, (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω, καταντῶ. » Τεῖχος (» Τάφρον) ἐλαύνειν, « Αξ. » Κολῳὸν ἐλαύνετον, « Ἰλ. Α. » Εἰς μακρὰν ἡλικίαν (» Εἰς ἕκτον ἔτος τῆς βασιλείας) ἐληλακὼς, « Ἡρωδ. (καὶ τρπ.) » Σοφίας εἰς ἄκρον ἐλάσας, « Ἀῤῥ. (καὶ ἐλλ.) » Ἄδην ἐλάαν κακότητος, « Ὀδ. Ε. (ᾗ πθ.) » Ὅσοις τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλαθη, « Πλάτ., (παρβλ. Ἄγω).

Ἐλάφειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔλαφον.

Ἐλαφηβολία (ἡ). βολὴ (κτύπημα, κυνήγημα) ἐλάφου.

Ἐλαφηβόλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τιμὴν τῆς (ἐλαφηβόλου) Ἀρτέμ.

Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἔννατος μὴν (15 Φεβρ. — 15 Μαρτ.) τῶν Ἀθην.

Ἐλαφηβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (κτυπῶν, κυνηγῶν) τὰς ἐλάφους, (ἐν γέν.) κυνηγός.

Ἐλαφίνης, ου (ὁ). ἐλαφάκι μεγαλούτσικον, (παρβλ. Ἀχαιίνης καὶ Βούνεβρος).

Ἐλάφιος, α ἢ ος, ον, = Ἐλάφειος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἐλαφηβολιὼν (παρὰ τοῖς Ἠλείοις). ||. (οὐδ.) κρέας ἢ κέρατον ἐλάφου.

Ἐλαφὶς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ ἀμφιβίου, (ἄλλ.) Γλωττίς.

Ἐλαφόβοσκον (τὸ), εἶδος χόρτου (ἄγριον δαυκὶ) τὸ ὁποῖον βοσκουν μὲ εὐχαρίστησιν τὰ ἐλάφια.

;Ἐλαφογενὴς, έος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. γεννᾷ (παράγει, κάμνει) ἡ ἔλαφος.

Ἐλαφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλαφον.

Ἐλαφόκρανος (ὁ, ἡ), Π. (ἵππος) ὁ ἔχων κρανίον (κεφαλὴν) ἐλάφου, (μτφορ.) = Ἐλαφρόνοος.

Ἐλαφοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (φονεύων) ἐλάφους, κυνηγός.

Ἐλαφόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἐλάφου (ἴσιους καὶ τραχεῖς). » Ἵππος—, » Ἱππιατρ., ὁ ἔχων ὀρθὰ (» ὥσπερ αἰγός. « Ξεν.) τὰ μεταξὺ τῶν ὁπλῶν καὶ κυνηπόδων ὀστά.

Ἔλαφος (ὁ, ἡ), [ἐλάω], ζ. ἐλάφι.

Ἐλαφοσκόροδον (τὸ), εἶδος ἀγρ. σκόρδου, (ἄλλ.) Ὀφιοσκόροδον.

Ἐλαφοσσείη (ἡ), Π. [ἔλαφ. σεύω]. κυνήγημα ἐλάφου.

Ἐλαφρία (ἡ). = Ἐλαφρότης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.). » Ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίης καὶ μὴ τοῦ ἄχθεος ἐλαφρίη μοῦνον, « Ἀρετ.

Ἐλαφρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐλαφρόν, ἐλαφρόνω, εὐκολύνω. ||. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἐλαφρός.

Ἐλαφρόγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ἐλαφρὰν γῆν.

Ἐλαφρόνοος-ους (ὁ, ἡ). ἐλαφρόγνωμος, ἐλαφρόμυαλος.

Ἐλαφρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὸς τὰ πόδια, ὀγλίγωρος.

Ἐλαφρὸς [ἔλαφος], ὰ, όν. (τὸ ἐναντ. τοῦ Βαρὺς, δηλ.) εὐκολοσήκωτος· εὐκίνητος, ὀγλίγωρος· (μτφορ.) κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος· (ἐπὶ πραγμ.) ὀλιγοέξοδος· ἐπιπόλαιος, εὐκολοϋπόφερτος. » Ἐν ἐλαφρῷ ποιοῦμαί τι, « Αξ., ἀδιαφορῶ, (κοιν.) τὸ 'παίρνω 'ξώκαρδα.

Ἐλαφρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐλαφροῦ, ταχύτης, εὐκινησία, (Τρπ.) κουφότης, κτλ.

Ἐλαφρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐλαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἐλαφρόνω.

Ἐλαφρῶς, ἐπίῤ. Ἐλαφρά· ἐπιπολαίως.

Ἐλάφρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐλαφρόω, ἐλάφρωμα, ἐλάττωσις, ἀνακούφισις κτλ.

Ἐλαφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐλάφου, Ἐλαφοειδής. » Εἴτις αὐτοῦ (τοῦ Εὐναπίου) περιέλοι τῶν λόγων τὸ.. ἐλαφῶδες, « Φώτ.

Ἐλαχιστάκις, ἐπίῤ. Ὅσον ἐνδέχεται ὀλιγάκις, σπανιώτατα.

Ἐλάχιστος (ὑπερθ. τοῦ Ἐλαχὺς, μὲ ἴδιον αὐτοῦ παρθ. Ἐλαχιστότερος, -ότατος), η, ον. Μικρότατος, ὀλιγώτατος, (τρπ.) παραμικρότατος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐλάχιςα, ἐπίῤ. Τὸ ὀλιγώτερον ὅ,που ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐλαχίστως, ἐπίῤ. (σπνττ.) ἀντὶ Ἐλάχιςα.

Ἔλαχον, ἀόρ. β'. τοῦ Λαγχάνω.

Ἐλαχυπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μικρὰς (κοντὰς) πτέρυγας. » Δελφὶν—, « [ἐκ τοῦ

Ἐλαχὺς, εῖα, ὺ, Π. (σπνττ.) = Βραχὺς, ὀλίγος, μικρὸς, κοντὸς, (τρπ.) εὐτελὴς, παραμικρὸς, ἀσήμαντος, κτλ.

Ἐλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐλαύνω. 2) Ἀττ. ἀντὶ Ἐλάσω, μέλλ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλαὼν, ῶνος (ὁ), = Ἐλαιών.

Ἔλδομαι (χ. Μ.), Π. [Μακεδονικ. κατὰ μετάθ. ἀντὶ Δέλομαι, = Βούλομαι]. ἐπιθυμῶ, (ὅθεν:

Ἔλδωρ (τὸ), ἄκλ. Π. ἐπιθυμία, ἢ (μᾶλλ.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας.

Ἕλε, ἀόρ. β'. τῆς πρστ. ἢ 2) Π. ἀντὶ Εἷλε, ἀόρ. β'. τῆς ὀρς. τοῦ Αἱρέω.

;Ἐλέα (ἡ), = Ἐλεᾶς.

Ἐλέαγνος (ἡ), [ἔλος, ἄγνος], εἰδ. φυτοῦ (λυγαριᾶς) τὸ ὁποῖον φυτρώνει εἰς βαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τώδεις τόπους, (γράφεται ξ Ἐλαίαγνες)
Ἐλαιρεσκον, παρτ. τοῦ
Ἐλαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἤλήρα), Π. ἀντὶ Ἐλεῶ.
Ἐλεᾶς, ᾶντος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (μπούφου ἢ κουκουβάγιας), (κοιν.) κλαψοπούλι, (παρβλ. Ἐλειός).
Ἐλεάτρος (ὁ), [ἐλεὸς]. ἐπιστάτης τῆς τραπέζης, (παρβλ. Ἐδεάτρος).
Ἐλεγεία (ἡ), (ἐνν. ᾠδή), = Ἐλεγεῖον, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἐλεγεῖος).
Ἐλεγειακός, ή, όν, = Ἐλεγεῖος.
Ἐλεγειογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) ἐλεγεῖα.
Ἐλεγεῖον (τό), κυρ. οὐδ. τοῦ Ἐλεγεῖος. ||. (ἐνν. μέτρον ἢ ἔπος) εἶδος ποιήματος συγκείμενον ἀπὸ ἓν ἢ πλειότερα δίστιχα τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος στίχος εἶν' ἑξάμετρος, ὁ δὲ δεύτερος πενταμετρος· (ἐν γέν.) ἐπίγραμμα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) δίστιχον (κυρ. δὲ) ἐπιτάφιον (ἢ ἀπλ.) θρηνητικὸν καὶ θλιβερόν.
Ἐλεγειοποιητὴς καὶ
Ἐλεγειοποιός, οῦ (ὁ). ποιητὴς ἐλεγείων.
Ἐλεγεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) ἔλεγον, ἐλεεινὸς, θρηνώδης. » Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, « Σχλ. Ἀπλλν.
Ἐλεγῖνος (ὁ), [ῑ̆], εἶδος ὑψαρίου (ἐκ τῶν ἀγελαίων).
Ἐλεγκτὸς, ά, όν, θετ. τοῦ Ἐλέγχω.
Ἐλεγκτὴρ, ῆρος καὶ
Ἐλεγκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐλέγχων (ἀποδεικνύων δι' ἐξετάσεώς) τι.
Ἐλεγκτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ἐλέγχειν. » Μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς ἄλλοις μηδὲ ἐλεγκτικὸς, « Ἐπικτ. »Ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀναπαίσθητος δὲ τῶν ἰδίων, « Δογγ.
Ἐλεγκτός, ή, όν. Ὁ ἐλεγχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐλεγχθῇ (ἀποδειχθῇ κτλ.), ἐπιδεκτικὸς ἀναιρέσεως ἢ κατηγορίας.
Ἔλεγμὸς (ὁ), = Ἔλεγξις.
Ἐλεγξίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐλέγχων (ἀποδεικνύων ἄδολον ἢ μὴ) τὸν γάμον, ἐλαχιμάζων τὴν πίστιν τῶν συζύγων.
Ἔλεγξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλέγχειν, ἀποδειξις· ἀναίρεσις· ἐπιπληξις, κατηγορία.
Ἔλεγος (ὁ), [ἔ ἔ, λέγω, ἢ ἐλελεῦ, συγγ. τῷ ἄλγος ϗ ἔλεος]. ᾄσμα θρηνητικὸν, μυρολόγι, ποίημα ἐλεγειακὸν. »Δωρεῦνται χρυσέοισιν, ἐγὼ δ' ἰλαροῖς ἐλέγοισιν, « Ἀπολλωνίδ.
Ἐλεγχεία (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔλεγχος, δνειδος, ψόγος, ἀντροπὴ, ἀτιμία, ἔκ τοῦ
Ἐλεγχὴς, έος (ὁ, ἡ), τὸ ὑπερθ. Ἐλέγχιστος), Π. αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος.
† Ἐλεγχίγαμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλεγξίγαμος.
Ἐλέγχιστος, η, ον, Π. ὑπερθ. ἀνωμλ. τοῦ Ἐλεγχὴς.
Ἐλεγχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐλέγχου.
Ἔλεγχος (ὁ). ἀπόδειξις (»Οἵτινες ἔλεγχον ἡμῖν ἀρετῆς τῆς μεγίστης ἔδοσαν. « Ἀνδκδ. « Πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων. « Γρηγ.)· τρόπος (μέσον) πρὸς ἀπόδειξιν, ἐπιχείρημα. « Τὰ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει, « Θκ. 2) μέμψις, ἐπίπληξις, κατηγορία. « Κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γινομένων, « Πλάτ.
3) συνοπτικὴ ἔκθεσις τῆς ὑποθέσεως (συγγράμματος κτλ.).
Ἔλεγχος, εος-ους (τό), Π. ὄνειδος, αἶσχος, ἀτιμία· ἀντικείμενον αἴσχους, ἄτιμος (ἐπονείδιστος) ἄνθρωπος. » Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, ψεύσαι τ' ὀρχήσαί τε δύν., Ἰλ. Ω.
Ἐλέγχω [ἔ, λέγω], Μ. ἐλέγξω (λόρ. Ἤλεγξα, πθ. πρκ. Ἐλήλεγμαι καὶ ἀόρ. Ἠλέγχθην). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Ἐπιπλήττω, κατηγορῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω· ἀποδοκιμάζω, καταισχύνω, ἀτιμάζω· (μετγν.) ἀναιρῶ δι' ἀποδείξεων τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιδίκου μου, ἀποδείχνω (δι' ἐξετάσεως κλπ.) τὸ ἐναντίον· (ἐπμ.) νικῶ, καταγωνίζομαι. (ἁπλ.) ἐξετάζω. »Ἐλέγξας τὸν ἄγγελον εἴτε, .. εἴτε, « Αἰσχλ. »Ἤλεγχον τὴν κύκλῳ χώραν τίς ἐκάζη εἴη, « Ξέν. »Τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν ἤλεγξε προσευχὴ, « Χρσ., τὴν ἀπέδειξεν ἀνίσχυρον. »Ὁ Σωκράτης ἀξιόπιστος ἦν ἑτέρους ἐλέγχων τῷ μηδὲν ἀποφαίνεσθαι, « Πλ. (καὶ πθ.) » Εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν, « Ξεν.
Ἐλεδεμνὰς, άδος (ὁ), Π. [αἱρέω, δέμνιον]. ὁ ἁφαιρῶν (διεγείρων) τινὰ ἀπὸ τῆς κλίνης του. » Ἐλεδεμνὰς πεδιοπλοκτυπός τι χρίμπτεται, « Αἰσχλ., (τὸ ὁποῖον δόμως διωρθώθη) « Ἔλε δ' ἐμὰς φρένας δέος· ὅπλων κτύπος ποτὶ χρίμπτεται, « Ε[Ἐ]λεδώνη, ης (ἡ), εἶδ. μικρῆς σουπιᾶς ἢ πολύποδος.
Ἐλέειν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐλεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλεεινολογέω-ῶ ξ (συχνότ. μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ ἐλεεινῶς (ἵνα κινήσω εἰς συμπάθειαν).
Ἐλεεινολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁμιλία κινοῦσα εἰς συμπάθειαν (ἔλεον).
Ἐλεεινὸς, ή, όν. Ὑ κινῶν εἰς ἔλεον (εἰς συμπάθειαν), ἀξιολύπητος. ||. (τὸ οὐσ.) Ἐλεεινά, Π. ἀντὶ Ἐλεεινῶς. »Ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγότας, « Ἰλ. Β.
Ἐλεεινότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλεεινοῦ, ἀθλιότης.
Ἐλεεινῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐλεεινὸν τρόπον.
Ἐλεέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυποῦμαι (ὑποπλαγχνίζομαι) τινα, συμπονῶ εἰς τὰ δεινά τν, (παρβλ. Οἰκτείρω). » Ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους, « Ἀρχφν. (ὅπου ὅμως ὁ Δινδορφ. προκρίνει τὴν κατὰ συγκπ. γραφ. » Ἔλει τοὺς ταλαιπωρ.), (καὶ πθ.) » Ἐλεεῖτ' ὁ ποιμήν, « Μένανδρ. » Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται, « Εὐαγγ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἄμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις, « Γνμ. (ἐδ.) » Τὸ ἐλεούμενον « Αξ., πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς συμπάθειαν.
Ἐλεημονικὸς, ή, όν, = Ἐλεήμων.
Ἐλεημόνως, ἐπίρ. Μὲ συμπαθητικὸν (ἐλεημονητικὸν) τρόπον.
Ἐλεημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἐλεήμονος, συμπάθεια (ἐπμ.) βοήθεια γινομένη πρὸς τὸν ἐλεουμενον.
Ἐλεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλεῶν (λυπούμενος καὶ βοηθῶν) τοὺς δυστυχοῦντας, συμπαθητικὸς, εὔσπλαγχνος. » Γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον, « Ἄρχτ.
Ἐλεητικὸς, ή, όν, = Ἐλεήμων.
Ἐλεητὺς, ύος (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἔλεος.
Ἔλει, κατὰ συγκπ. ἀντὶ Ἐλέει, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς πρς. τοῦ Ἐλεέω.
Ἐλειβάτης, ου (ὁ), Π. = Ἐλειοβάτης.
Ἐλειήτης, ου (ὁ). Π. (σπντ.) ὁ ἐν τῷ ἕλῃ (ἁλὶ) ἢ ἐν τῷ ἕλει (βάλτῳ) διατρίβων. » Λέων, — « Ἐτμλ. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλειβάτης).
Ἐλείθυια (ἡ), Π. ἀντὶ Εἰλείθυια.
Ἐλεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.
Ἐλεινὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -εινῶς, Ἀττ. ἀντὶ Ἐλεεινός.
Ἐλειοβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν, διατρίβων) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐλειονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐ(ι̯Ἐ)λειὸς, οῦ (ὁ), [ἑλύω]. εἶδ. πτηνοῦ (νυκτινόμου), (ἴσ.) = Ἐλεᾶς. 2) εἶδ. μικροῦ τετραπόδου (ποντικοῦ ἢ βερβερίτσας). » Τῶν ἀγρευραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μύωξον καλούμενον, « Γαλ.
Ἔλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος, εὑρισκόμενος κτλ.) εἰς τὰ ἕλη, βαλτήσιος.
Ἐλειοσέλινον (τό). σέλινον τοῦ ἕλους (βάλτου), νεροσέλινον, ἀγριοσέλινον.
Ἐλειότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς (αὐξήσας) εἰς τὰ ἕλη.
Ἐλειόχρυσος (ὁ, ἡ), = Ἐλίχρυσος.
Ἐλείψασκον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔλειψα, ἀόρ. ά. τοῦ Λείπω..
Ἔλεκτο, Π. ἀντὶ Ἐλέλεκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Λέγω (πλαγιάζω).
Ἐλελεῦ καὶ Ἐλελελεῦ, ἐπιφών. πολεμικὸν ἢ θρηνητικὸν, (κοιν.) Ὤ λε λε ! τό πό πό ! » Ὥρα βοηθεῖν ἔς', ἐγὼ δ' ἡγήσομαι... Ὥρα ταχύνειν, Ἐλελεῦ ! « Ἀχαιός. » Τὸ Ἐλελεῦ σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι, « Πλ. (παρβλ. Ἀλαλά).
Ἐλελήθεε, Ἰων. ἀντὶ Ἐλελήθει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Λανθάνω.
Ἐλελίζω, Μ. ίξω. Φωνάζω ἐλελεῦ, ἀλαλάζω, (ἐν γέν.) Ἀναφωνῶ, (κατ' ἔκτ.) θρηνολογῶ, (μουσ.) κρεττίζω. » Καὶ ὅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι, « Ξεν. (καὶ μπ. ἢ πθ.) » Ἐλελιζομένη φόρμιγξ. « Πίνδ. (ϗ πρὸς αἰτ. ἑλλ.) » Ἐλελίζεσθαι Ἴτυν, « Ἄρχφ., μυρολογεῖν, διαφέρει τοῦ-
Ἐλελίζω, Μ. ίξω, = Ἐλίσσω (κατ' ἀναδιπλ. καὶ αὔξησιν τῆς σημασ.), στρηγγυρίζω· κουνῶ τι μὲ ὁρμὴν ἑλικοειδῶς· σείω δυνατά. » Μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, « Ἰλ. Α. ||. (μσ.) ταράττομαι, τρέμω· περιστρέφομαι (ὡσὰν τὸ φείδι)· κυματίζω. » Ἐλελίχθη γυῖα, « Ἰλ. Χ., ἔτρεμε γειροπόδαρα. « Ἐλελίζετο πέπλος, « Ὁμ. Ἡμν. Δήμ.
Ἐλελισφακίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατασκευασμένος μὲ ἀλιφασκιὰν, [ἐκ τοῦ
Ἐλελίσφακος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, ἀλιφασκιά.
Ἐλέλιχθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐλελίχθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἐλελίζω.
† Ἐλελίχθημα (τό). [ἐλελίζω]. σεισμός· Ἐλελιχθων [ἐλελίζω, χθών], ονες (ὁ, ἡ),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. ὁ σείων (ταράττων) τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ τεθρίππου.
'Ελελόγχειν, ὑπερσ. τοῦ Λαγχάνω.
'Ελε, Π. ἀντὶ Εἶλε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.
'Ελένας, . ; (ἡ), Π. [αἱρέω, ναῦς]. ἡ ἁρπάζουσα τὰ καράβια, (παρῳδ. τοῦ ὀνόμ. τῆς 'Ελένης).
'Ελένη (ἡ), = 'Ελάνη.
'Ελένη (ἡ), [αἱρέω;]. κάνιστρον (παναΐρι) ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐφέροντο ἐν παρατάξει τὰ ἱερὰ σκεύη εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Βραυρων. Ἀρτέμ., (ὅθεν:
'Ελενηφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρω (Κρατῶ, Κουβαλῶ) τὸ προειρημ. ἱερὸν παναΐρι.
'Ελενηφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Ελενηφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν τελουμένη λιτανεία εἰς τιμὴν τῆς Βραυρων. Ἀρτέμ.
'Ελένιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) aunée.
'Ελεοδύτης [ἕλεος, δύω], ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἢ τὰς θυσίας.
'Ελεόθρεπτος (ὁ, ἡ), Μ. = 'Ελειότροφος.
'Ελεὸν, ἐπίρ. Π. = 'Ελεεινῶς.
'Ελεὸν (τὸ) καὶ
'Ελεὸς (ὁ), [ι;]. ἡ τράπεζα τοῦ μαγειρείου, κρεατοσάνιδον. 2) = 'Ελεὸς, πτν.
'Ελεος (ὁ), ξσυγγ. τῷ 'Ελεγος]. οἶκτος, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία (μτγν.) ἐλεημοσύνη.
'Ελεος, ους (τὸ), (Γρῳ.) = τῷ προηγ.
'Ελεοσέλινον (τὸ), = 'Ελειοσέλινον.
'Ελέπολις καὶ 'Ελέπτολις [αἱρέω, πόλις], ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ 'παίρνων (κυριεύων) πόλεις, (ὅθεν ||. οὐσ.) 'Ελέπολις, εως (ἡ), εἶδ. πολιορκητικῆς μηχανῆς (πύργου κινητοῦ).
'Ελέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.
"Ελεσκε, Π. ἀντὶ "Ηρεε "Ηρει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αἱρέω.
'Ελεσπὶς [ἕλος], ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) βαλτώδης, κάθυγρος. ||. (οὐσ.) τόπος βαλτώδης, λάσπη.
"Ελετο, Π. ἀντὶ Εἵλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.
'Ελιτὸς, ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Αἱρετὸς, ἁλώσιμος, εὔληπτος.
"Ελευ, Δ. Π. ἀντὶ Εἵλου ἢ 'Ελεῦ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὀρς. ἢ τῆς πρς. τοῦ Αἱρέω.
'Ελευθερία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλευθέρου.
'Ελευθέρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας.
'Ελευθεριάζω, Μ. άσω. Πράττω ἢ λαλῶ ἐλευθέρως (ἐπμ. ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἀναυστόλως), φέρομαι (ζῶ) ὡς ἐλεύθερος· ἔχω κλίσιν (ῥέπω) πρὸς ἢ ἐσυνείθισα εἰς τὴν ἐλευθερίαν. » Δυσμάχανον, ἀνθρώπως ἐλευθεριάζαντας ἐν τεθμοῖς ἀρίζοις, δώλως ἦμεν, « 'Επιμενίδ.
'Ελευθεριαστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἐλευθεριάζων ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐλευθεριάζῃ, φιλελεύθερος.
'Ελευθερικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν ἐλεύθερον ἢ εἰς τὴν ἐλευθερίαν.
'Ελευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων καὶ φρονῶν ὡς ἐλεύθερος, (ἐπμ.) τίμιος, χρηστοήθης, κόσμιος· εὐγενὴς· φιλότιμος· φιλοκαλος· (ἰδιαιτ.) γενναῖος, μεγαλόδωρος· (ἐπὶ πραγμ.) πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (ἐπμ.) κομψὸν, μεγαλοπρεπὲς (χωρὶς ματαίαν πολυτέλειαν), κτλ. ||. »Ζεὺς —,« ὁ χορηγὸς ἢ προστάτης τῆς ἐλευθερίας.
'Ελευθεριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ φρόνημα, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἐλευθερίου ἀνθρώπου, εὐγένεια, τιμιότης, φιλοτιμία, φιλοκαλία κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ πρὸς τὸ εὐεργετεῖν γενναιότης, μεγαλοδωρία.
'Ελευθερίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐλευθέριον, μὲ ἐλευθεριότητα, εὐγενῶς, φιλοτίμως κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) πλουσιοπαρόχως.
'Ελευθεροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐλευθέραν καρδίαν (ἐλεύθερον φρόνημα), ἐλευθέριος, (Κ. Μανασσ.).
'Ελευθεράπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (γέννημα) τῆς ἐλευθερίας.
'Ελευθεροποιὸς (ὁ, ἡ). ἐλευθερίας ποιητικὸς (πρόξενος).
'Ελευθεροπραξία (ἡ). τὸ νὰ πράττῃ τις ἐλευθέρως (ἀναυστόλως) ὅ,τι θέλει.
'Ελευθεροπράσιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) »'Ελευθεροπρασίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος ἐλεύθερον ἄνθρωπον ὡς σκλάβον ἢ ξένον σκλάβον ὡς ἴδιον, (Ατν.) crimen plagii.
'Ελευθεροπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
'Ελευθεροπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (ὅηλ.) κόσμιος, μεγαλόδωρος, τίμιος κτλ.
'Ελευθεροπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (ὅηλ.) γενναίως, τιμίως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.
'Ελεύθερος [ἐλεύθω], α ἢ ος, ον. (κατὰ λέξ.) 'Ο δυνάμενος νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλει (παρβλ. Ἱερὸς), (ἐπμ.) κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, μὴ ὑποκείμενος εἰς κάνένα, αὐτεξούσιος, ἀνεμπόδιστος, (ἀντιθ. τῷ Δοῦλος). 2) (μὲ γεν.) ἀπηλλαγμένος ἀπὸ, μὴ ὑποκείμενος εἰς. 3) Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἐλεύθερον, (ἐπμ.) = 'Ελευθέριος. »Κρητὴρ (»"Ημαρ) ἐλεύθ., « "Ομ.
'Ελευθεροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ ἐλευθέριος.
'Ελευθεροστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
'Ελευθερόφρομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἐλευθέρως (ἀφόβως κτλ.).
†'Ελευθερυργὸς (ὁ, ἡ), (κυρ. ὕπνος) ὁ κάμνων ἐλεύθερα (ὑπερήφανα) κινήματα, καμαρόνων κτλ. (εἰς τὸν Πολυδ. διορθ. 'Ελευθέριος ἢ ἐθελουργός).
'Ελευθεροφωνία (ἡ), = 'Ελευθεροστομία.
'Ελευθερόψυχος (ὁ, ἡ), = 'Ελευθεροκάρδιος.
'Ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Ελευθερόνω.
'Ελευθέρως, ἐπίρ. Μὲ ἐλευθερίαν, ἐλεύθερα.
'Ελευθέρωσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωμα.
'Ελευθερωτέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Ελευθερόω.
'Ελευθερωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς ἐλευθέρωσιν, ἀπαλλακτικὸς, σωτήριος.
'Ελευθερωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐλευθερόνων, σωτὴρ, λυτρωτής.
'Ελευθῶ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἡ Εἰλείθυια, [ἐκ τοῦ ('Ελεύθω), ἄχρ. θεματ. (δανείζον τὸν μέλ., τὸν ἀόρ., καὶ τὸν πρκ. εἰς τὸ) "Ερχομαι.
"Ελευσις [ἐλεύθω], εως (ἡ). ἔρχομός.
'Ελεύσομαι, μέλλ. ἢ
'Ελευσῖνόν, θετ. τοῦ "Ερχομαι.
'Ελεφαίρομαι [ἕλπω, ἐλπωρή], Μ. ἀφοῦμαι, Π. (στν.) ἀπτῶ· βλάπτω· ἀφανίζω.
'Ελεφαντάγωγὸς (ὁ), ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὸν ἐλέφαντα.
'Ελεφαντάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν πολεμούντων στρατιωτῶν.
'Ελεφανταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλεφανταρχου καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του γρατιωτικὸν τάγμα.
'Ελεφάντειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἐλέφαντα.
'Ελεφαντηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν) ἐλέφαντας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ναῦς—, « Λγαθαρχ.
'Ελεφαντία (ἡ), = 'Ελεφαντίασις.
'Ελεφαντιακὸς, ἡ, όν. ὁ πάσχων ἐλεφαντίαν.
'Ελεφαντίασις, εως (ἡ). εἶδ. λέπρας.
'Ελεφαντιασμὸς (ὁ), = τῷ προηγ.
'Ελεφαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἐλεφαντίασιν.
'Ελεφαντίνεος, η, ον, Π. ἀντὶ -
'Ελεφάντινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐξ ἐλέφαντος, (Τουρκ.) φιλοδισένιος.
'Ελεφαντίσκιον (τὸ). τὸ μικρὸν τοῦ ἐλέφαντος.
'Ελεφαντιστὴς οῦ, (ὁ), = 'Ελεφανταγωγὸς. 2) ἀσπὶς ἀπὸ δέρμα ἐλέφαντος.
'Ελεφαντόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ βοσκηθεὶς ὑπ' ἐλεφάντων, (τόπος) ὅπου βόσκουν ἐλέφαντες.
'Ελεφαντόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ἐλέφαντα (φιλδισ.).
'Ελεφαντοθήρας, α (ὁ). θηρευτὴς (κυνηγὸς) ἐλεφάντων.
'Ελεφαντοκόλλητος (ὁ, ἡ). εἰς τοῦ ὁπ. τὴν ἐπιφάνειαν εἶνε κολλημένα πρὸς καλλωπισμὸν κομμάτια ἐλέφαντος (φιλδισ.).
'Ελεφαντοκομία (ἡ). περιποίησις (ἀνατροφὴ) ἐλεφάντων.
'Ελεφαντόκωπος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ κώπη (ἡ λαβὴ, τὸ χέρι) εἶνε καμωμένον ἀπὸ ἐλέφαντα (φιλδισ.).
'Ελεφαντομαχία (ἡ). μάχη ἐλεφάντων ἢ ὅι' ἐλεφάντων, [ἐκ τοῦ
'Ελεφαντόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν) μὲ ἢ πρὸς ἐλέφαντας.
'Ελεφαντόνωτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια (τὸ νῶτον) εἶν' ἐστολισμένον μὲ ἐλέφαντα (φιλδισ.).
'Ελεφαντόπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐλεφαντίνους πήχεις (βραχίονας).
'Ελεφαντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἐλεφαντίνους (ἀπὸ φιλδισ).
'Ελεφαντοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ελεφαντουργός.
'Ελεφαντουργικὸς, ἡ, όν. 'Ελεφαντουργοῦ ἴδιος.
'Ελεφαντουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὰ κόκκαλα τοῦ ἐλέφαντος.
'Ελεφαντοτράγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας ἐλέφαντος.
'Ελεφαντόω, Μ. ώσω. Στολίζω μὲ ἐλεφάντινα κόκκαλα. »Τράπεζα ἐλεφαντωμένη, « 'Επιγρ. (Ατν.) = 'Ελεφαντοκόλλητος.
'Ελεφαντώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐλέφαντος· ὁμοιος (ἰσομεγέθης κτλ.) μὲ ἐλέφαντα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐλέφας, αντος (ὁ). τὸ ζῶον ὁ ἐλέφαντας, (Τουρκ.) φίλιος. » Ἐκμυίας ἐλέφαντα,« Παροιμ. 2) (συνκδχ.) τὸ ὀδόντι του, (Τουρκ.) φίλ-δισί. » Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος,« Ὀδ. Σ. 3) = Ἐλεφαντίασις. » Ἐλέφας λέγεται τὸ πάθος ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν,« Θεοφ. Ν.

(Ἐλέφω), ἄχρ. πρωτότ, τοῦ Ἐλεφαίρω ϗ Ἔλπω (ὅθ. κύρ. ὄνμ. Ἐλεφήνωρ = Ἐλπήνωρ).

Ἔλη (ἡ). ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡλιόκαυμα, (παρβλ. Ἀλέα καὶ Σέλας).

Ἔλῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἡ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ.) ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἔληαι, ἀντὶ Ἔλῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐληθερέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰληθερέω.

Ἐληθερής, έος (ὁ, ἡ), = Εἰληθερής.

Ἐληλάδατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐλήλαντο, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἐλήλακα, ἐνεργ. καὶ

Ἐλήλαμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλήλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐλέγχω.

; Ἐληλέδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐλήλανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλήλουθα, Αἰολ. ἀντὶ

Ἐλήλυθα, (Ἀττ.) πρκ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἐλήλυμεν, υτε, Π. ἀντὶ Ἐληλύθαμεν, ατε, πλθ. τοῦ Ἐλήλυθα.

Ἐλήσατο, Π. ἀντὶ Ἐληΐσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Λήζομαι, ἀντὶ Ληΐζομαι.

Ἐλήφθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Λαμβάνω.

Ἐλθεῖν καὶ (Π. Αἰολ. ἢ Δ.)

Ἐλθέμεν, έμεναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐλθόντεσσιν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλθοῦσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Ἔλθοσαν, Αἰολ. ἀντὶ Ἦλθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἐλίγδην [ἑλίσσω], ἐπίρ. Τυλικτά, κουλουριαστά, στρηφογυριστά.

Ἐλιγήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τοῦ Ἑλίσσω.

Ἔλιγμα (τὸ), [ἑλίσσω]. πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον (περιτυλιγμένον, κουλουριασμένον). » Κόμης—,« Ἐπγρ., σγυρὸν, κατσαρὸν, (παρβλ. Ἔλιξ). 2) = Ἐλιγμός. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλειγμα.

Ἐλιγματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐλικοειδής.

Ἐλιγμὸς (ὁ), [ἑλίσσω]. τύλιγμα, περιτύλιγμα, κυλούριασμα· περιστροφὴ (ἑλικοειδής).

†Ἔλιγξ ἡ Ἔλιγξ, ιγγος (ἡ). ἡ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτὶς, (παρβλ. Ὠλιγξ).

Ἑλικάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. [ἑλίσσω, ἄμπυξ]. ἡ ἔχουσα περιτυλιγμένην τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της μὲ ἄμπυκα.

Ἑλικαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων ἑλικοειδεῖς αὐγάς.

Ἑλίκη (ἡ), [ἑλίσσω]. ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγ. ἄρκτου (διὰ τὴν περὶ τὸν πόλον κυκλικὴν περιφοράν της). 2) εἶδ. ἰτέας, δένδρ. (διὰ τὸ εὔκαμπτόν της). 3) = Ἔλιξ. » Ἴδιον δὲ τούτοις (τοῖς στρομβώδεσι τῶν ὀστρακοδέρμων) ὑπάρχει πᾶσι τὸ ἑλίκην ἔχειν τὸ ὄστρακον τὸ ἔσχατον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς,« Ἀρστ.

Ἑλικηδὸν, ἐπίρ. Ἐλίγδην, Ἑλικοειδῶς.

Ἑλικίας, ου (ὁ). ὁ ἑλικοειδῶς περιστρεφόμενος. » Κεραυνὸς—,« Ἀρστ.

Ἑλικοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑλικῶπις.

Ἑλικοβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. [ἑλίσσω, βόστρυχος]. ὁ ἔχων σγουραὶς πλεξίδαις.

Ἑλικογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω γραμμὴν ἑλικοειδῆ, (κυρ. ἐπὶ ποταμ.).

Ἑλικόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (κινούμενος) ἑλικοειδῶς.

Ἑλικοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἕλικα, γυριστός.

Ἑλικοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) ἕλικος.

Ἑλικόεις, εσσα, εν, Π. = Ἑλικτὸς, ἑλικοειδής.

†Ἑλικοκέρατος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἑλιξόκερως.

Ἑλικόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) ἕλικος, ἑλικοειδής.

Ἑλικόῤῥοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἑλικοειδῶς.

(Ἑλικὸς), οῦ (ὁ), (εὔχρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Ἑλικώτατος), Π. ἀντὶ Ἑλικτός.

Ἑλικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἕλικας (ἀμπέλου). » Θύρσος—,« Ἐπγρ.

Ἑλικτὴρ (ὁ), [ἑλίσσω]. βραχιόλι· σκουλαρῆκι· περιλαίμιον.

Ἑλικτὸς, ὴ, όν. Γυριστὸς, στρημμένος, τυλιγμένος, περιτυλιγμένος· (μτφορ.) = Σκολιός. » Βόστρυχος—,« Ἀθ., σγυρὸν, κατσαρόν. » Κλίμαξ ἑλικτή,« Ἀθ. » Σὲ σπαργάνοις ἑλικτόν,« Τρπρ. (καὶ τρπ.) » Ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη,« Λυκ., (παρβλ. Εἰλητός).

Ἑλικώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἑλικοειδής.

Ἑλικὼν [ἑλιξ], ῶνος (ὁ), (ἐπιθετ.) = Ἑλικτὸς, (ὅθ. ||. οὐσ. 1) κουβάρι νήματος. 2) τὸ βουνὸν ὅπου κατῴκουν αἱ Μοῦσαι (ἴσως διὰ τὸ δύσβατον καὶ ἑλικοειδὲς ἀναβασμά του). 3) εἶδ. ἐννεαχόρδου μουσικ. ὀργάνου.

Ἑλικωνιὰς, άδος (ἡ). ἡ κατοικοῦσα εἰς τὸν Ἑλικῶνα (ἐπιθετ., κυρ. εἰς τὸ πλθ., τῶν Μουσῶν).

Ἑλικώνιος, α, ον. (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.), Ὁ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ τῆς Ἑλίκης (πόλεως τῆς Πελοποννν. εἰς τὴν Ἀχ.).

Ἑλικωνὶς καὶ

Ἑλικωνῖτις, ιδος (ἡ), = Ἑλικωνιάς.

Ἑλικῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ἑλίκωψ, ωπος (ὁ), Π. [ἑλίσσω, ὤψ]. ὁ ἔχων εὔστροφα (ζωηρὰ, [κοιν.] παιγνιδιάρικα, [ἐπμ.] θελκτικὰ, [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ καὶ] 'μαῦρα) ὄμματα, (ἐπμ.) χαρίεις, ξυπνητὸς, εὔτολμος κτλ. » Ἑλίκωπες Ἀχαιοί,« Ὅμ., (παρβλ. Γοργός.)

(Ἐλιννύω), Μ. ύσω, Ζ. Ἑλινύω.

Ἕλινος (ἡ, ἡ; ὁ), Π. [ἑλίσσω]. ἡ ἕλιξ (ἡ ψαλίδα, τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τῆς κορυφῆς) τοῦ κλήματος, (ἐν γέν.) κληματόβεργα.

Ἑλινοφόρος (ὁ), Π. ὁ φέρων (φύων) ἑλίνους. » Κόρυμβος—,« Νόν. (ὅπου ἄλλος διορθ. Σελινοφόρος).

Ἑλινύ(ννύ)ες, ων (αἱ), (ἐνν.) ἡμέραι ἀναπαύσεως καὶ ἀργίας, (κοιν.) σχόλαις, (Λατ.) Feries.

Ἐλινύεσκεν, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ἐλινύ(ννύ)ω, Μ. ύσω, Ἰων. [συγγ. τῷ Ἑλίσκω]. Περιφέρομαι ἀργὸς (πρὸς διασκέδασιν), ἔχω (κρατῶ) σχολὴν, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀπρακτῶ· κάμνω διακοπήν· παύω. ἀναβάλλω τὸν καιρόν· χρονοτριβῶ, χασοημερῶ.

Ἕλιξ [ἑλίσσω], ικος (ἡ). (ὡς οὐσ.) = Ἐλιγμὸς, ἑλικοειδὴς κίνησις, περιστροφὴ, κυκλοφορία, κτλ. » Ἄστρων (» Στεροπῆς, » Ὄφεως κτλ.)—,« Αἰσχλ., Εὐρ. 2) (συνήθ.) κάθε τι συνεστραμμένον (περιτυλιγμένον κτλ.) περὶ ἑαυτὸ, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ γυριστὸν βλαστάρι (κοιν. ψαλίδα) τοῦ κλήματος, τοῦ κισσοῦ κτλ., τὸ κοχλιοειδὲς τοῦ ὠτίου (τῆς βίδας, τῶν ὀστρακοδέρμων κτλ.). (συνκδχ.) εἶδ. μηχανῆς (ἴδε Κοχλίας)· σγυρὸν (κατσαρὸν) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς· = Ἑλικτὴρ, βραχιόλι. (μτγν.) = Θόλος· (μθμτκ.) γραμμὴ ἑλικοειδής. (ἀρχιτεκτ.) τὰ περὶ τὸ ἐπιστύλιον ἑλικοειδῆ κοσμήματα. » Περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κάλαθον οὐχ ἕλικες, καθάπερ ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, ϗ φύλλα τραχέα περίκειται, ἀλλὰ κτλ.,« Ἀθ. 3) (ἐπίθ. σπντ. καὶ) Π. ἀντὶ Ἑλικτὸς, ἑλικοειδής.. » Βοῦς—,« Ὅμ. (παρβλ. Εἰλίπους καὶ Ἑλιξόκερως).

Ἕλιξις, εως (ἡ), = Ἐλιγμός.

Ἑλιξόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑλικτὰ (στρηφογυρισμένα) κέρατα.

Ἑλιξοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑλικοειδῶς πορευόμενος, κυκλοφορῶν, περιστρεφόμενος. » Ἄτρακτος—,« Μανέθ.

Ἔλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Λείπω.

Ἐλισσέμεν ἡ Ἐλισσέμεναι, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλίσσειν, ἀπαρ. τοῦ

Ἑλίσσω(ττω), Μ. ίξω (παρτ. Εἵλισσον κτλ.), [εἱλέω]. Στρέφω, περιστρέφω, γυρίζω, στρηφογυρίζω· κυλίω· στρήφω, κλώθω· τυλίζω, κουλουριάζω· περικυκλόνω. (μτγν.) γυρίζω (κτίζω) θόλον. ||. (μσ.) κινοῦμαι ἑλικοειδῶς ('σὰν τὸ 'φεῖδι), περιστρέφομαι, περιτυλίζομαι· κυκλοφορῶ κτλ. » Ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα,« Ὀδ. Υ. » Ἑλισσομένη καλαῦροψ,« Ἰλ. Ψ. » Τὰς κεφαλὰς εἱλίχατο μίτρῃσι οἱ βασιλέες,« Ἡρ. » Ἐλιγήσεται ὁ οὐρανὸς ὡς βιβλίον,« Γρφ. » Παρὰ ψάμαθον εἱλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν,« Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Ὧραι ἑλισσόμεναι,« Πίνδ.

Ἑλίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρέφων τὸν τροχόν. » Ἄξων (» Σύριγξ)—,« Αἰσχλ.

Ἔλιφθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλείφθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ά. τοῦ Λείπω.

Ἐλίχρυσος (ὁ), [ἑλίσσω, χρυσός]. εἶδ. φυτ. μὲ κίτρινα ἀμάραντα ἄνθη (ὡσὰν γαζίαις). (ὁ Τζέτζης ἐν τοῖς Ἀντιομηρ. 127 τὸ μετεχειρίσθη ἐπιθετικῶς) » Θριξὶν ἑλιχρύσοισι καρηκομόων περὶ πάντας,« ἀντὶ Ἑλικοειδέσι (» Ἐλισσόμενῃσι, 119) καὶ χρυσοειδέσι.

Ἑλκαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἔχω (πάσχω ἀπὸ ἕλκος, εἶμαι πληγωμένος.

Ἑλκεσίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺν (συρόμενον κατὰ γῆς) πέπλον.

Ἑλκεσιτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ ἕλκη (πληγάς). » Σκώληξ—,« Νικ. Εὐγ.

Ἑλκεσίχειρ, ειρος, Π. ἀντὶ

Ἑλκεσίχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σύρων (ἡ συρόμενος μὲ) τὴν χεῖρα. » Τρύπανον—,« Ἐπγρ.

Ἑλκετρίβων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαιὸν καὶ λερωμένον (συρόμενον κατὰ γῆς [δηλ.] καταξεσχισμένον) τρίβωνα, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ

Ἑλκεχίτων, ωνος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μακρὺν (συρόμενον κατὰ γῆς [ἐπμ.] μεγαλοπρεπῆ) χιτῶνα. »Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,« Ἀπλλν.

(Ἑλκέω), ἄχρ. Π. ἀντὶ Ἑλκύω (ὅθ. ὁ μέλλ. Ἑλκήσω, ὁ ἀόρ. Ἕλκησα καὶ [κατά τινας] τὸ δυϊκ. τοῦ ἐνς. Ἑλκῆτον).

Ἑλκηδὸν [ἕλκω], ἐπίρ. Π. τραβῶντας (ᾗ σπρώχνοντας), τραβῶντας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἑλκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἡλκωμένος, πληγωμένος.

Ἑλκηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυσμὸς (κυρ. αἰχμαλώτου).

Ἕλκηθρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι σύρεται (ἕλκεται) κατὰ γῆς, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ σβάρνα ἡ τὸ συρτὸν ἁλῶνι (τῶν γεωργῶν), (παρβλ. Ἕλυμα καὶ Χαμούλκη).

Ἕλκημα (τὸ), Π. τὸ ἑλκυσθὲν (διαρπαγὲν αἰχμαλωτισθὲν κτλ.), λάφυρον.

Ἑλκήσω, Π. ἀντὶ Ἑλκύσω (ἴδε Ἑλκέω).

Ἑλκητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυστήρ. » Κτένες—,« Ἐπιγρ., ἡ τσουγγράνα τῶν γεωργῶν.

Ἕλκητον, Π. ἀντὶ Ἕλκετον (ἴδε Ἑλκέω).

Ἑλκοποιέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀνοίγω πληγὴν (ἕλκος), (μτφορ.) διεγείρω ἀνάμνησιν λυπηρὰν, ἐρεθίζω, [ἐκ τοῦ

Ἑλκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀναξέων-

Ἕλκος [ἕλκω], εος-ους (τὸ). πληγὴ (κυρ. παλαιὰ καὶ ἐμπυασμένη), (παρβλ. Τραῦμα).

Ἑλκόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Μεταβάλλω τραῦμα εἰς ἕλκος (ἴδε τὴν λεξ.), (ἐν γέν.) πληγόνω.

Ἑλκτέον, θετ. τοῦ Ἕλκω.

Ἑλκτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἑλκυστός.

Ἑλκύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕλκος.

Ἑλκυθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυσμὸς (κυρ. αἰχμαλώτου).

Ἕλκυσις, εως (ἡ), = Ἑλκυσμὸς, τράβιγμα, σύρσιμον κτλ.

Ἕλκυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἕλκεται (σύρεται) ἀπὸ πουθενὰ, (ὅθ. ἰδιαιτ.) γνέμα, μαλλὶ διὰ γνέσιμον. 2) ἡ σκωριὰ (ὁ ἀφρὸς) τῶν μετάλλων καὶ ἰδίως τοῦ ἀργύρου. 3) Π. = Ἕλωρ, διάρπαγμα. » Κυνῶν —, « Μανέθ.

Ἑλκυσμὸς (ὁ). τὸ ἑλκύειν ἢ ἑλκύεσθαι, τράβιγμα, σύρσιμον, σβάρνισμα· ξέσχισμα· ἀπαγωγὴ αἰχμαλώτου· διαρπαγή· (ἐν γέν.) κατάχρησις, βία.

Ἑλκυστάζω, Μ. άσω, Π. (φοιτητ.) ἀντὶ Ἑλκύω (κυρ. κατὰ τὴν 4 σημασ.).

Ἑλκυστὴρ (ὁ). (ἐν γέν. καὶ ἐπιθετ.) ὁ ἑλκύων, (ἰδιαιτ. καὶ οὐσ.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἕλκυσιν, (ὅθ.) χαλινάρι ἢ καπίστρι· ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου κτλ.

Ἑλκυστήριος, α, ον, καὶ

Ἑλκυστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα ἢ ἕξιν) πρὸς τὸ ἑλκύειν· (ὅθ. μτφορ.) θελκτικός.

Ἑλκυστίνδα, ἐπίρ., εἰδ. παιγνιδίου (τῶν παιδίων), Ζ. Διελκυστίνδα.

Ἑλκυστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἑλκυσθεὶς (συρθεὶς, τραβιχθεὶς, ἀπωσθεὶς κτλ.) ἢ δυνάμενος νὰ ἑλκυσθῇ.

Ἕλκυστρον (τὸ). καπίστριον, (παρβλ.) Ῥυτὴρ, [ἐκ τοῦ

Ἑλκύω, Μ. ύσω, = (ἀλλὰ μεταγενέστερ.) τοῦ

Ἕλκω, Μ. ἕλξω ᾗ (συχν.) ἑλκύσω (παρτ. Εἷλκον, ἀόρ. Εἵλκυσα, πθ. πρκ. Εἵλκυσμαι, ἀόρ. Εἱλκύσθην καὶ μέλλ. Ἑλκυσθήσομαι). Τραβῶ (κυρ. μὲ βίαν), σύρω (κατόπιν μου ἢ κατὰ γῆς), σβαρνίζω. » Ἕλκε ποδοῖιν, « Ἰλ. Ν. Σ. » Ἄροτρον ἕλκειν, « Ἰλ. Κ. (ἴσως ἐδῷ ὑπάγεται ᾗ ἡ εἰς τὴν 6 σημασ. μτφορ.) » Γραμμὴν ἕλκειν, « Πλδ. » Ἕλκειν κόρδακα, « Ἀρστφν., σέρνω τὸν χορόν. »Σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων, Ἀθ., (ἴδε Ἑλκεχίτων). » Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει τῆς ῥινὸς, φασὶν, ἕλκων, « Ακ. » Ἡ θυρὶς ἕλκει, « Θφρ., τραβᾷ (ἐμβάζει) ἀέρα. » Ἕλκω (ἐνν. ἔρια), « Αξ., γνέθω, (καὶ μσ.) » Ἕλκετο δ' ἐκ κουλεοῖο ξίφος, Ἰλ. Δ. » Ἑλκόμενος χαίτας ἐκ κεφαλῆς, « Ἰλ. Κ. 2) σύρω (τραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου, (συνκδχ.) ἀποκτῶ, οἰκειοποιοῦμαι· (τρπ.) θέλγω. » Ἡ μάγνησσα λίθος ἑλκύει τὸν σίδηρον, « Τζ. » Ἄρισται δὲ καὶ βδέλλαι νέρθεν ἑλκύσαι αἷμα, « Ἀρστ. (καὶ ἐλλ.) » Ἕλκω (ἐνν. γάλα) τῷ στόματι,« Αξ., βυζάνω. » Ἕλκω (ἐνν. ἀέρα) ταῖς ῥισί,« Αξ., ἀναπνέω ἢ ὀσφραίνομαι· (καὶ μτνμ.) » Ἕλκει ὄνομα, « Διον., (ᾗ πθ. ἢ μσ.) » Ἕλκομαι ἦτορ, « Πίνδ. » Μηδ' ἀδίκοισιν ἔργμασι τιμὰς μήτ' ἄφενος ἕλκεο, « Θγν. 3) (συνκδχ.) ἐβγάζω. » Κλῆρον (»Πλίνθους) ἕλκειν,« Πλδ., Ἡρ. 4) ξεσχίζω, διαρπάζω, σύρω εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι, (ὅθ. ἐπὶ γυν.) βιάζω. » Λητὼ εἵλκησε, « Ὀδ. Α. (παρβλ. Ἄγω). 5) τεντόνω, (μτνμ. ἐπὶ χρόνου) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. » Χορδὴν (»Ἱστία) ἕλκειν, « Ἰλ. Δ., Ὀδ. Β. (καὶ πθ.) » Τὸ ξύλον ἕλκεται, « Θφρ., στραβόνει, σκεβρόνει. (καὶ μτνμ.) » Βίον ἕλκειν, « Αξ., διάγειν ζωὴν ἀθλίαν· (ᾗ πθ.) »Τῆς συνηθείας ἑλκυσθείσης, « Πλδ. (ΑΔ'. 21), τοῦ πότου διαρκέσαντος ἐπὶ πολύ. 6) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ.) τραβῶ εἰς τὸ ζύγι, βαραίνω, (καὶ τρπ.) κλίνω πρός. » Πλεῖον ἕλκειν, « Ἰλ. Χ. (καὶ μτφορ.) » Αὐτῷ εὖ ἕλκων, « Θκρ., προκόπτων (ἐπιδίδων) κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου, (παρβλ. καὶ 1), (ἐν γέν. δὲ παρβλ. Ἄγω).

Ἑλκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἕλκος, ἐμπυασμένος. » Πληγή—, « Ἰατρ.

Ἑλκωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἕλκους, » Ὅταν γὰρ οἱ ἱδρῶτες χολωδέστεροι πως τυγχάνωσιν ὄντες, ὀδαξοῦσι τὸ δέρμα καί.. τραχύνουσιν ἑλκωδῶς, « Γαλ.

Ἕλκωμα (τὸ). τὸ πληγωμένον μέρος, (ἐν γέν.) = Ἕλκος, (ὅθεν

Ἑλκωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ μεταβαλλόμενος εὐκόλως εἰς) ἕλκος.

Ἕλκωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἕλκος μεταβολὴ (πληγῆς).

Ἑλκωτικὸς, ἡ, όν, = Ἑλκωματικός.

Ἕλλαβε, Π. ἀντὶ Ἔλαβε.

Ἑλλαδάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγός, ἡγεμὼν) τῆς Ἑλλάδος, εἶδος ἀξιώματος ἢ μᾶλλον τίτλου τιμητικοῦ εἰς Ἐπιγρφ.

Ἑλλαδικὸς, ἡ, όν, = Ἑλληνικός.

Ἕλλαθι, Αἰολ. ἀντὶ Ἰλαθι.

Ἑλλαμβάνω [ἐν. λαμβ.], Μ. λήψομαι. Πιάνω (Κρατῶ, [καὶ μσ.] Πιάνομαι, Βαστοῦμαι ἀπὸ πουθενὰ) δυνατά, συλλαμβάνω.

Ἑλλαμπρύνω [ἐν, λαμπρ.], Μ. υνῶ. Λαμπρύνω τι διά τινος. ||. (συνήθ. μσ.) σεμνύνομαι (καυχῶμαι) διά τι, κάμνω ἐπίδειξιν, μεταχειρίζομαι ὕφος πομπῶδες.

Ἑλλαμπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἔλλαμψιν, [ἐκ τοῦ

Ἑλλάμπω [ἐν, λάμπω], Μ. λάμψω. Λάμπω μέσα εἰς, φωτίζω τι ἔσωθεν. ||. (πθ.) φωτίζομαι ἐσωτερικῶς, (θλγ.) δέχομαι εἰς τὴν ψυχήν μου θείαν ἔλλαμψιν. ||. (μσ.) = Ἐλλαμπρύνομαι, (συγχ. τῷ

Ἐλλάμψεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐλλήψεσθαι, συλλαβεῖν, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐλλαμβάνω.

Ἔλλαμψις [ἐλλάμπω], εως (ἡ). ἡ ἔσωθεν τινὸς γινομένη λάμψις, (θλγ.) φωτισμὸς τῆς ψυχῆς θεόθεν.

Ἑλλανικὸς, Ἑλλανὶς, κτλ. Δ. ἀντὶ Ἑλληνικὸς, Ἑλληνὶς κτλ.

Ἑλλανοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἑλλανοδίκης, ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἑλληνοδίκης, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐννέα δικασταὶ τῶν Ὀλυμπ. ἀγώνων. 2) (εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ κρίνοντες τὰς μεταξὺ τῶν συμμάχων διαφοράς. (Σημ. ὅτι τὸν Δωρικὸν τύπον ἐφύλαττε ᾗ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ λέξις, καθὼς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὁ Ἑλληνοταμίας ὠνομάζετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων οὕτως).

Ἑλλανοδικία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ᾗ τὸ ἔργον τοῦ Ἑλλανοδίκου.

Ἑλλὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑλληνική. »Οὐδεμία πόλις οὔτε Ἑλλὰς οὔτε βάρβαρος,« Δ. Ἀλ. ||. (οὐσ. ἐνν. χώρα ἢ γῆ) ἡ Ἑλλὰς, (κυρ. μέρος τῆς Θεσσαλ.).

Ἑλλὰς [εἴλλω], άδος (ἡ), Π. = Ἰλλὰς, δεσμός.

Ἑλλάσαι, Π. ἀντὶ Ἐλάσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἔλλαχον, Π. ἀντὶ Ἔλαχον, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαγχάνω.

Ἐλλεβοριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω χρείαν ἐλλεβόρου, (δηλ.) εἶμαι τρελλός.

Ἐλλεβορίζω, Μ. ίσω ᾗ ιῶ. Καθαρίζω (ἐπμ.) Ἰατρεύω [κυρ.] φρενοβλαβῆ) διὰ τοῦ ἐλλεβόρου. »Τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις;« Δμ., (κοιν.) πῶς δὲν πᾷς νὰ διαβασθῇς;

Ἐλλεβορίνη, εἶδος χόρτ. ἰατρ. (ἀλλ.) Ἐπιπακτίς.

Ἐλλεβορισμὸς (ὁ). ὁ διὰ τοῦ ἐλλεβόρου καθαρισμὸς (ἀσθενοῦς καὶ ἰδιαιτ. φρενοβλαβοῦς).

Ἐλλεβοροποσία (ἡ). χρῆσις (πόσις) ἐλλεβόρου, (ἰατρ.).

Ἐλλέβορος καὶ Ἐλλέβορος (ὁ), εἶδος φυτ. φαρμακ. ᾗ ἰσματ., (κοιν.) σκάρφη, (διαιρεῖται εἰς μέλανα καὶ λευκόν). 2) εἰδ. γυναικείου κοσμήματος.

Ἐλλεδανὸς (ὁ), Π. [ἐλλὰς]. δεσμὸς, δέσιμον (κυρ. τῶν χειροβόλων τοῦ σίτου κλπ.), (κοιν.) δεματικόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔλλειμμα (τὸ), [ἐλλείπω] (ἀ ἐλλεῖπον (πρὸς ἀναπλήρωσιν), (μτφορ.) = Ἐλάττωμα. σφάλμα. » Ὑμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου ἔλλειμμα τέτταρα καὶ δέκα ἐστὶ τάλαντα, « Δμ. » Ἤν μή τι ἐκ γενετῆς ἔλλειμμα ᾖ, « Ιππκρ.

Ἐλλειπασμὸς (ὁ), (σπν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἔλλειμμα.

Ἐλλειπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (σπντρ. τοῦ) Ἐλλιπής.

Ἐλλειπόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἔλλειψιν, ἀτελῶς.

Ἐλλειπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων (πάσχων) ἔλλειψιν, ἀτελής, ἐλλιπής, [ἐκ τοῦ

Ἐλλείπω [ἐν. λείπω], Μ. λείψω (παρτ. Ἐνέλειπον καὶ ἀόρ. β'. Ἐνέλιπον κτλ.) (μὲ αἰτ.) Ἀφίνω τι μέσα εἰς, (θηλ.) ἀφίνω ὀπίσω ἢ ὡς περίσσευμα, (κοιν.) λείπω ἀπὸ τὸ χρέος μου, παραμελῶ, ἐγκαταλείπω. » Ἡ ἐλπὶς.. τοῖς ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτοῦσιν, ἅμα τε γιγνώσκεται σφαλέντων καὶ, ἐν ὅσῳ φυλάξεταί τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν, οὐκ ἐλλείπει, « Θκ. » Τὰς εἰσφορὰς ἐλλείπω, « Δμ. » Οὐκ ἐλλείψομεν οὐδὲν προθυμίας, « Πλάτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Οὐκ ἐλλείπει εὐχαριστῶν, « Δμ., δὲν παύει τοῦ νά. 2) (μὲ γεν. ἢ χ. πτ.) εἶμαι ἐλλιπής (ἐπμ. ἔχω ἀνάγκην) τινος, μοῦ λείπει (ἔχω ἔλλειψιν ἀπὸ) τι, (τρπ.) εἶμαι κατώτερος, μένω ὀπίσω, εἶμαι μακρὰν τοῦ νά, (παρβλ. Ἐλαττόω). » Οὐ μὴν Τρίοπος γ' ἐνέλειπεν, « Ὅμ. Ὕμν. » Οὐδὲν ἐλλείψομεν προθυμίας, « Πλάτ. » Τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν, « Ἀρστ. » Αἷδε τῶν πολεμίων τοῦ τόκου.. ἐνέλιπον ᾗ οὐκ ἀπέδοσαν, « Ἑπρφ. (ᾗ χ. πτ.) » Καθ' ὁπότερον ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων, « Ἰσκρ. » Ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπειν, « αὐτ. (ὀθ. κατὰ μτχ.) » Ἐλλεῖπον, « = Ἔλλειμμα ἢ Ἔλλειψις. » Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ποταμοῦ, ἵνα μήτε τοῦ θέρους ἐλλείπῃ μήτε τοῦ χειμῶνος πλεονάζῃ, « Δ. Κάσσ. (καὶ δοτ.) » Διὰ τό τινα τῶν χρημάτων ἐλλείπειν αὐτῷ, « Πλβ. (καὶ πθ.) » Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον, « Σοφ. » Πολλοὶ, διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι, ἐλλείπονται, « Ξεν. » Ἐλλέλειπται δὲ τοῖς νόμοις τούτοις καὶ τὰ περὶ τοὺς ἄρχοντας, « Ἀρστ. (παρβλ. Ἐπιλείπω).

Ἐλλείχω [ἐν. λείχω], Μ. λείξω, = Λείχω, γλείφω.

Ἔλλειψις [ἐλλείπω], εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλλιποῦς, τὸ νὰ ἔλλειπῃ τι (πρὸς ἀναπλήρωσιν καὶ ἀπαρτισμὸν τοῦ ὅλου), (ἐν γέν.) ἄφημα ὀπίσω, παραίτησις, ἐγκατάλειψις κτλ.

†Ἔλλερος (καὶ μὲ τὴν δασ. Βέλλερος, ὀθ. Βελλεροφόντης), ου (ὁ, ἡ). (κατὰ διάλεκτ.) = Ὀλέθριος, κακός, φθοροποιός.

Ἔλλεσχος (ὁ, ἡ), [ἐν. λέσχη]. περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται πολὺς λόγος, (ἐπμ.) γνωστὸς εἰς ὅλους, (παρβλ. Περιλεσχήνευτος).

Ἔλλευκος (ὁ, ἡ), = Διάλευκος ἢ ὑπόλευκος.

Ἕλλην, ηνος (ὁ). κάτοικος τῆς Ἑλλάδος (κυρ. καὶ κατ' ἀρχὰς τῆς ἐν Θεσσαλ.), Γραικός. 2) (σπνττ.) ἀντὶ Ἑλληνικός. » Ἢ βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον, « Θκ. » Καὶ μὴν ζολὴν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων ἔχει, « Εὐρ. 3) Γρφ.) = Ἐθνικὸς, εἰδωλολάτρης. » Δεῖξον ἡμῖν ἄνδρα ἐν Καππαδόκαις καθαρῶς Ἕλληνα, « Ἰουλ.

Ἑλληνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμιλῶ, Ἐνδύομαι, [ἐν γέν.] Φέρομαι ὡσὰν) τοὺς Ἕλληνας, εἶμαι μὲ τὸ μέρος των. » Βάρβαρος, Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, « Αἰσχ. 2) (μτβτ.) = Ἐξελληνίζω. » Ἑλληνίσαι γὰρ αὐτὸ (τὸ ῥῆμα auctoritas) καθάπαξ ἀδύνατον, « Δ. Κάσσ., (ὀθ. ||. πθ.) γράφομαι ἢ προφέρομαι Ἑλληνιστί, Ἐξελληνίζομαι. » Ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν ὑπὸ.., « Θκ.

Ἑλληνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἄξιος διὰ) τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἴδιος τῶν Ἑλλήν. ᾗ τῆς Ἑλλάδι ἢ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἔχων φρόνημα Ἑλληνικόν. » Εἶναί τε τὸν Φίλιππον αὐτὸν Ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων, « Δμ. ||. » Τὸ Ἑλληνικὸν, « Θκ, (περιληπτκ.) ἀντὶ Οἱ Ἕλληνες, (ᾗ ἐπιῤῥηματικ.) » Εἰς τὸ Ἑλληνικόν, « Ακ. ἀντὶ-

Ἑλληνικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κτλ.) τῶν Ἑλλήνων. » Ὡς Ἑλληνικῶς ἀνήρεθ' ἡμᾶς, « Εὐρ. » Ἐβόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς, « Ξεν. » Καὶ ὠνομάζετό γε Σηπιοῦς ἑλληνικῶς, « Στρβ.

Ἑλλήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑλληνικός.

Ἑλληνὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἕλλην. » Μόνον πασῶν Ἑλληνίδων, « Εὐρ. » Ἦν γὰρ ἡ γυνὴ Ἑλληνὶς, Συροφοίνισσα τῷ γένει, « Εὐαγγ. ||. (ἐπίθετ.) = Ἑλληνική. » Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας, τὰς μὲν ἀναιρῶν, τὰς δὲ κτλ., « Δμ.

Ἑλληνισμὸς (ὁ). τὸ Ἑλληνίζειν, μίμησις (κυρ. τῆς καθαρᾶς γλώσσης) τῶν Ἑλλήνων.

Ἑλληνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ Ἑλληνίζων, μιμητὴς τῶν ἠθῶν (τῆς γλώσσης κτλ.) τῶν Ἑλλ., (Γρφ.) Ἰουδαῖος ὁμιλῶν καὶ πολιτευόμενος ὡς Ἕλλην, θηλ.

Ἑλληνιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Ἑλλήνων, Ἑλληνικά. » Γινώσκεις Ἑλληνιστί; « Γρφ.

Ἑλληνοδίκης, ου (ὁ), ἴδε Ἑλλανοδίκης.

Ἑλληνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κολακευτικῶς περὶ τῶν Ἑλλήνων θηρεύων τὴν εὔνοιάν των, (παρβλ. Δημοκοπέω).

2) καυχῶμαι (συχνοκοπανίζω) ὅτι εἶμαι Ἕλλην, (ἴσ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑλληνοκομπέω, παρβλ. Δοξοκομπέω).

Ἑλληνοταμία (ἡ). ἡ θέσις (τὸ ἀξίωμα, τὰ καθήκοντα) τοῦ Ἑλληνοταμίου. » Ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ Ἑλληνοταμείας (ἴσ. Ἑλληνοταμείας) ἐτύχομεν, « Ξεν. (περὶ Προσόδ. Ε'.).

Ἑλληνοταμίας, ου (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ συνάζων τοὺς προσδιορισθέντας παρὰ τῶν συμμάχων καὶ ἀποταμιεύων τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν φόρους, (ἴδε ᾗ Ἑλλανοδίκης).

Ἑλληνόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, (κυρ.) ἑλληνίζων τὸ θρησκεύμα.

Ἑλλησποντίας, ου (ὁ). (ἄνεμος) πνέων ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον (τὰ Δαρδανέλια).

Ἑλλησποντιὰς, άδος καὶ Ἑλλησποντὶς, ίδος (ἡ). ἡ τοῦ Ἑλλησπόντου. » Θάλασσα—, « Ἀθ. » Πηλαμύς—, « αὐτ.

Ἐλ-λιμενίζω, Μ. ίσω. Ἐμβαίνω ἢ Εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὸν λιμένα. 2) εἰσπράττω τὸ ἐλλιμένιον (δικαίωμα).

Ἐλλιμενικὸς, ἡ, όν, (σπν.) ἀντὶ-

Ἐλλιμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα ἢ ὁ ἐντὸς τοῦ λιμένος, (ὀθ. ||. οὐσ.) Ἐλλιμένιον (τὸ), (ἐννι. τέλος) τὸ πληρονόμενον ὑπὸ τῶν ἐλλιμενιζόντων πλοίων.

Ἐλλιμένισις, εως (ἡ). τὸ ἐλλιμενίζειν, ἔμβασμα ἢ ἄραγμα εἰς τὸν λιμένα.

Ἐλλιμενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνάζων τὸ ἐλλιμένιον (δικαίωμα).

Ἐλ-λιμνάζω [ἐν, λιμνάζω], Μ. άσω. Συῤῥέω πουθενὰ καὶ σχηματίζω λίμνην.

Ἐλ-λιμπάνω (χ. Μ.), μτγν. ἀντὶ Ἐλλείπω. » Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ πῇ μὲν ἐλλιμπάνουσι, πῇ δὲ πλεονάζουσι, « Τζ.

Ἐλλιπὴς [ἐλλείπω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔλλειψιν, ὁ ἐλλείπων κατά τι ἵνα ᾖ πλήρης (ἐντελὴς), (ἐπμ.) λειψὸς, ἀτελής. » Τὸ ἐλλιπὲς, « Λξ., ἀντὶ τὸ Ἔλλειμμα ἢ ἡ Ἔλλειψις. 2) ὁ ἀφήνων (παραμελῶν) τι. » Τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπὴς, « Ῥτρ.

Ἐλλιπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἔλλειψιν, ἀτελῶς, ἐνδεῶς, κτλ. » Ἐλλ. ἔχω, « Φρσ., = Ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής.

Ἐλλισσάμην, Π. ἀντὶ Ἐλισάμην, μα. ἀόρ. ἀ. τοῦ Αἴσσομαι.

Ἐλλιτάνευε, Π. ἀντὶ Ἐλιτάνευε, παρτ. τοῦ Λιτανεύω.

Ἐλλοβίζω, Μ. ίσω. (δτν.) Κάμνω τὸν καρπόν μου μέσα εἰς λοβοὺς, εἶμαι ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἐλλοβοκάρπων.

Ἐλλόβιον (τὸ), = Ἐνώτιον, σκουλαρῆκι, [ὡς ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ὠτίου].

Ἐλλοβοανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄνθος ὅμοιον μὲ τὰ τῶν ἐλλοβοκάρπων φυτῶν.

Ἐλλοβόκαρπος καὶ

Ἔλλοβος καὶ

Ἐλλοβοσπέρματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος (ὁ καρπὸς) εἶνε περικλεισμένος εἰς λοβοὺς, (καθὼς ὅλα τὰ ὄσπρια). » Ῥαφανὶς γὰρ καὶ νάπυ καὶ γογγυλὶς, ἐλλοβοσπέρματα, « Θφρ.

Ἐλλοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐλλοβῶν (φυτῶν), ὅμοιος μὲ αὐτά.

Ἐλ-λογέω-ῶ. Μ. ήσω. Λογαριάζω, περνῶ εἰς τὸν λογαριασμὸν, συγκαταλέγω. » Μὴ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν.. ὅσα ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστὶν, « Ἐπγρφ.

†Ἐλ-λογίζω καὶ (μσ.) Ἐλ-λογίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, (Γρφ.) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Ἐλλόγιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων ἢ ἄξιος νὰ ἔμβῃ εἰς λογαριασμὸν, ἀξιόλογος, ὄχι εὐκαταφρόνητος· ἐπίσημος, ἔνδοξος, εὐπόληπτος, ἀξιότιμος· (μτγν.) γραμματισμένος, λόγιος.

Ἐλλογιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐλλογίμου, ἀξιολογότης, λογιότης κτλ.

Ἐλλογίμως, ἐπίρ. Ὡς ἐλλόγιμος, λογίως κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔλλογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λόγως. Ὁ ἔχων λόγον (λογικὸν), (ἀντιθ. τῷ Ἄλογος). (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μετὰ λόγου γινόμενος, εὔλογος.

Ἐλλοπιεύω (ἴσ. ὀρθότ. Ἐλλοπεύω), Μ. εύσω, Π. [ἔλλοψ], = Ἁλιεύω, Ψαρεύω.

Ἐλλὸς [ἐλάω, ὀθ. ἔλαφος, ἔλλοψ, κτλ.], ἡ, ὸν, Π. ταχὺς, εὐκίνητος, ||. (οὐσ.) Ἐλλὸς (ὁ), = Νεβρὸς, ἐλαπόπουλον, (ὅθεν:

Ἐλλοφόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐλαφοκτόνος.

Ἐλ-λοχάω-ῶ [ἐν, λοχάω], Μ. ήσω. Ἐνεδρεύω, παραμονεύω, (συνκδ.) ἐπιβουλεύω.

Ἐλ-λοχίζω, Μ. ίσω. Κατατάττω τινὰ εἰς λόχον. 2) = Ἐλλοχάω.

Ἔλλοψ, οπος (ὁ), Π. (ὡς ἐπίθ.) = Ἐλλὸς, ταχὺς, εὐκίνητος, (ὀθ. ||. οὐσ.) = Ἰχθὺς, ὀψάριον (ἐν γέν.), (ἰδιαιτ. δὲ) εἶδ. τι ἰχθύος, ὁ ξιφιὸς ἢ ἡ μουροῦνα ἢ (πιθαν.) ὁ Γαλλ. saumon.

Ἔλλυπος (ὁ, ἡ). βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, περίλυπος.

†Ἐλλύτης, ου (ὁ), εἶδος πλακοῦντος. «Θυέτω δὲ.. καὶ ἱερὰ ἐλλύτας ἐκ πυρῶν,» Ἐπγρφ.

Ἐλ-λυχνιάζω, Μ. άσω. Βάλλω-

Ἐλλύχνιον (τὸ), [ἐν. λύχνος]. φτίλι, (ἄλλως) Θρυαλλίς.

Ἐλλυχνιωτὸς, ἡ, όν. Στρημμένος (ἐπμ. Χρησιμεύων) ὡς ἐλλύχνιον, (ὅθεν) «Μοτὸς—,» Ἱππκρ., τὸ φτίλι τῆς πληγῆς.

Ἐλ-λωβάομαι-ῶμαι [ἐν, λωβ.], Μ. ήσομαι. Προξενῶ αἰσχύνην (ὄνειδος), ἀτιμάζω.

Ἐλμινθιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (εἰς τὰ ἐντόσθιά μου) ἔλμινθας.

Ἐλμίνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔλμινς.

Ἐλμινθοβότανον (τὸ), εἶδος φυτοῦ ἢ σπόρου ἰατρ. (διὰ τὰς ἔλμινθας), λεβιθόχορτον.

Ἐλμινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλμινθα.

;Ἔλμιξ, ιγγος καὶ

Ἔλμινς [εἴλλω, εἰλέω], ινθος (ἡ). σκωλῆκι (κυρ. τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν ἐντέρων), (κοιν.) λεβίθα.

Ἐλξίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κολλητσίδα, [ἐκ τοῦ

Ἕλξις, εως (ἡ). τὸ ἕλκειν, τράβιγμα· ῥούφημα· ἀνάσασμα κτλ.

Ἔλοε, Π. ἀντὶ Ἔλουε καὶ

Ἐλόεον, Π. ἀντὶ Ἔλουον, παρτ. καὶ

Ἐλοέσσω, Π. ἀντὶ Ἐλούσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Λούω.

Ἔλοιμι, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλοῖσα, Δ. ἀντὶ Ἐλοῦσα, θηλ. τοῦ Ἑλών.

Ἐλόνομος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) εἰς τὰ ἕλη.

Ἕλος, εος-ους (τὸ). νερὸν ςεκάμενον, βάλτος· βοσκότοπος βαλτώδης, (παρβλ. Ἅλσος).

Ἐλοῦμεν, ἀντὶ Ἐλούομεν, παρτ. τοῦ Λούω.

Ἔλοψ, οπος (ὁ), = Ἔλλοψ.

Ἐλόωσι, Π. ἀντὶ Ἐλῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἐλάω = Ἐλαύνω.

Ἔλπεο, Π. Ἰων. β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ τῆς πρς. τοῦ Ἔλπομαι.

Ἐλπιδοδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δίδων (ἐμπνέων) εἴς τινα ἐλπίδας.

Ἐλπιδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βασανίζω τινὰ μὲ ματαίας ἐλπίδας.

Ἐλπιδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ συλλάβῃ ἐλπίδας.

Ἐλπίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἐλπίδα, προσμένω (ὑποθέτω, νομίζω) ὅτι θὰ γένῃ τι· (ἐκκλησ.) ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς. ||. (μτβτ. μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ.) κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, ἐμπνέω ἐλπίδας, [ἐκ τοῦ

Ἐλπὶς [ἔλπω], ίδος (ἡ). ἐλπίδα, προσδοκία μέλλοντος (καλοῦ ἢ κακοῦ)· (ἐπμ.) ἀνησυχία.

Ἔλπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλπίζει τις, τὸ ἐλπιζόμενον.

Ἐλπιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ ἐλπίζειν (ἀγαπῶν νὰ ἐλπίζῃ), (ὅθεν) «Ἐλπιστικοί,» εἶδ. αἱρεσ. φιλοσοφ.

Ἐλπιστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. ἠμπορεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις.

Ἔλπω (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἕλκω]. δίδω ἐλπίδας. «Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει,» Ὀδ. Β. ||. (μσ.) Ἔλπομαι (παρτ. Ἤλ [ᾐ συνηθέστ. Ἐλ]πόμην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔολπα ᾐ ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἐώλπειν).

Ἐλπίζω. (ἐνίοτε) νομίζω, ὑποθέτω κτλ.

Ἐλπωρὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλπίς.

Ἔλσαι, Π. ἀντὶ Εἶλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλλω.

Ἔλυμα (τὸ), = Ἔλυτρον, σκέπασμα, περιτύλιγμα. 2) (τὸ υ μακρ.) τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου ὅ,που ἐνόνεται μὲ τὸ ὑνί.

Ἔλυμος (ὁ), [ἐλύω]. εἶδ. αὐλοῦ (Φρυγ.) ἀπὸ πυξάρι, φλογέρα. 2) = Ἔλυτρον (κυρ. τῆς κιθάρας). 3) εἶδος κεγχριοῦ, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) panic, (παρβλ. Μελίνη).

Ἔλυτρον (τὸ), [ἐλύω]. (ἐν γέν.) σκέπασμα, περιτύλιγμα· θήκη, κουτί. (ἰδιαιτ.) τὸ σκέπασμα τῶν πτερῶν τοῦ κανθάρου κτλ., τὸ ὄστρακον τῆς καραβίδας κτλ., τὸ Ἰσώφλοιον ἢ ὁ λοβὸς τῶν ὀσπρίων κτλ., στρῶμα ποταμοῦ (λίμνης κτλ.).

Ἐλυτρόω-ῶ [ἔλυτρον], Μ. ώσω. Σκεπάζω, περιτυλίζω.

Ἐλυτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐλύτρῳ ὅμοιος.

Ἐλύω ᾐ (Ἀττ.) Ἐλύω, Μ. ύσω (παρτ. Εἴλυον, ἀόρ. πθ. Ἐλύσθην), Π. = Εἰλύω, σκεπάζω, περιτυλίζω. 2) (συχνότ. καὶ μόνον πθ. ἢ μσ.) κυλίομαι (κατὰ γῆς)· κουλουριάζομαι. «Λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς (ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ κριοῦ),» Ὀδ. Ι.

Ἐλῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Ἐλάσω, μέλλ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἔλω, ῃς, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλώδης [ἕλος], εος (ὁ, ἡ). βαλτώδης.

Ἔλων, Π. παρτ. τοῦ Ἐλάω.

Ἐλὼν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Αἱρέω.

Ἔλωρ [ἐλεῖν], ωρος (τὸ), Π. ἄγρα, λάφυρον· (ἰδιαιτ.) πτῶμα ἐκτεθειμένον εἰς βορὰν σαρκοφάγων ζώων.

Ἐλώριον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = τῷ προηγ.

Ἐλώριος (ὁ), εἶδ. πτην. ἐνυδροβίου.

Ἔλωρον (τὸ), = Ἔλωρ.

Ἐμάθοσαν, Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ Ἔμαθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Μανθάνω.

Ἐμάνην, ἀορ. β'. τοῦ Μαίνομαι.

Ἐμαξάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Μάσσω.

Ἐμαυτοῦ [ἐμοῦ, αὐτοῦ], ῆς, (ἡ δοτ.) ἐμαυτῷ, ῇ, (ἡ αἰτ.) ἐμαυτὸν, ἠν, (χ. ὀνομαςτ.), ἀντυμ. Σύνθ. (Α'. πρσ.) Τοῦ ἐμαυτοῦ μου, ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, (εἰς τὸ πλθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. Ἡμῶν αὐτῶν κτλ.).

Ἔμβα, Π. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Ἔμβηθι, ἀόρ. β'. τῆς προτ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βαβάζω, Μ. άξω, Π. Κωμ. ἀντὶ Ἐμβοάω, φωνάζω πρός τινα (καὶ τοῦ διακόπτω τὴν ὁμιλίαν).

Ἐμ-βαδίζω, Μ. ίσω. Ὑπάγω μέσα εἰς, ἐμβαίνω.

Ἐμβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐμβάς.

Ἐμβαδομετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς καταμέτρησιν τοῦ ἐμβαδοῦ.

Ἐμβαδὸν (τὸ), [ἐμβαίνω]. (μθματκ.) τὸ περιεχόμενον διάστημα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁποιουδήποτε ἐπιπέδου.

Ἐμβαδὸν, ἐπίρ. Π. περιπατῶντας μὲ τὰ ποδάρια, πεζῶς. διὰ ξηρᾶς.

Ἐμβαδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐμβάδας, κουντουρᾶς.

Ἔμβαθμος (ὁ, ἡ). (κυρ. δικαστὴς) τακτικὸς ἢ ἐν ἐνεργείᾳ, (κατὰ λέξ.) καθήμενος εἰς τὴν δικαστικὴν του καθέδραν.

Ἔμβαθρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Ἐμβάς.

Ἐμ-βαθύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Βάλλω (Κρύπτω) τι εἰς τὸ βάθος. σκάπτω (λάκκον). ||. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐμβαίνω εἰς τὸ βάθος, εἰσχωρῶ· (μτφορ.) ἐξετάζω (ἐπμ. ἐννοῶ) κατὰ βάθος, (κοιν.) βαθαίνω εἰς τὸ νόημα. «Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον,» Πλ.

Ἐμ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐνέβην κτλ.), (μτβτ. μόνον εἰς τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. ά.), = Ἐμβάλλω, ἐμβάζω, «Ἐνέβησε δὲ (τὸν Κροῖσον) ἐς φροντίδα,» Ἡρ. ||. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ᾐ ἀπντ. αἰτ. μόνην) ἐμβαίνω (καὶ Π. κάθημαι ἢ στέκω, [ἐν γέν.] εἶμαι τοποθετημένος) μέσα. «Ἅρμασιν ἐμβεβαώς,» Ἰλ. Ε. «Ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις,» Πλ. (καὶ πθ.) «Χαλεπὸν τὰ ὕδωρ ὑπὸ ζεστότητος ἐστιν ἐμβαίνεσθαι,» Παυσ. (ᾐ μτφορ.) «Εἰς πόλεμον (»Εἰς κίνδυνον) ἐμβ., Δμ., Ξεν. (καὶ χ. πτ.) «Μή τις ἐμβείη,» Ἰλ. Π., ἔμβῃ εἰς τὴν μέσην, (ἐπμ.) ἐμποδίσῃ. 2) πατῶ ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) ἐπ. μβαίνω. «Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων,» Ὀδ. Κ. «Μήμβαινε δυςχοῦντι,» Αξ. 3) (χ. πτ.) περιπατῶ. «Ἐμβαίνειν πρὸς ῥυθμὸν,» Δκ.

Ἐμ-βακχεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Βακχεύω (Ἐνθουσιάζομαι) εἴς τι, ἐπιμβαίνω ἢ ἐντρυφῶ βακχικῶς.

Ἐμβαλὲν, Δ. ἀντὶ Ἐμβαλεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐμβάλλεσκον, Π. ἀντὶ Ἐνέβαλλον, παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ-

Ἐμ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἐνέβαλον κτλ.). Βάλλω (Ῥίπτω, κάμνω νὰ ἔμβῃ) τι μέσα εἰς· ἐμβάζω. «Κεραυνὸν ἔμβαλε ναί,» Ὀμ. «Ὁ Ποσειδῶν σείσας αὐτοῖς ἐμβάλλοι τὰς οἰκίας,» Ἀρςφ. «Δεξιὰν ἐμβάλλειν,» Δμ., δίδειν (πιάνειν ἀπὸ) τὸ χέρι (εἰς σημ. φιλοφροσύνης). «Ἐμβάλλειν εἰς τὰ δίκτυα,» Ξεν. (καὶ μτφορ.) «Εἰς ἀτυχίαν (»Εἰς ὑποψίαν κτλ.) ἐμβ.,» Δμ., Αἰσχ. «Πληγὰς ἐμβ.,» Αξ. δέρνειν, (κοιν.) τινάζειν κάμποσαις. (ᾐ μσ.) «Σιτία ἐμβάλλεσθαι,» Δμ., νὰ ἐφοδιάσῃ τὸ καράβι μὲ τροφὰς, (κοιν.) νὰ κάμῃ τὴν κουμπάνια του. 2) βάλλω (φέρω) εἰς τὴν μέσην, προβάλλω, παρενείρω·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναφέρω. » Ἐμβάλλειν ἡμέραν μίαν, « Αξ. (ἴδε Ἐμβόλιμος). » Λόγον ἐμβάλλειν περί τινος, « Αξ. » Αἱ δὲ τί κα δόξῃ.. ἐπιδιορθῶσαι ἢ ἐξελὲν ἢ ἐμβαλὲν, « Ἐπγρφ. » Ψῆφον ἐμβ. (ἢ ἁπλ. » Ἐμβ.) περί τινος, « Δμ., προτείνειν εἰς συζήτησιν καὶ ψηφηφορίαν, καθυποβάλλειν εἰς γνωμοδότησιν. (ᾗ μσ.) » Μαρτύριον ἐμβάλλεσθαι, « αὐτ. » Ὡς μὲν ὤφειλον, ἐνεβάλλετο, « αὐτ., τὸ ἀνέφερεν. 3) φυλιάζω, ἐμβολιάζω, » Ὅσα ἐνῆν.. φυτὰ ἐμβεβλημένα, « Δμ. » Ἐλαιᾶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ ἐς τὰν σχοῖνον ἑκάσταν, « Ἐπγρφ.

4) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐμβαίνω πουθενὰ (κυρ. μὲ ὁρμὴν ᾗ αὐθάδειαν), (ἐπὶ ςρατ.) = Εἰσβάλλω, (ἐν γέν.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. (ἰδιαιτ. ναυτ.) κτυπῶ διὰ τοῦ ἐμβολου (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι εἰς. » Ἐμβαλὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, « Πλ. Ἐμβάλλειν τῷ ἀπαντῶντι, « Πλάτ. » Ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν, « Ἀντφ. » Ἐμβαλέειν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κώπῃς, « Ἀπλλν., κωπηλατεῖν μὲ ὁρμὴν καὶ φιλοτιμίαν. » Ἐμβαλούσης δὲ τῆς νεὼς, « Ξεν., ἐπιπεσούσης κατὰ τῆς ἄλλης. (καὶ πθ.) » Ἀντίπρωροι ἐμβαλλόμεναι (αἱ νῆες), « Θκ., (ἴδε Ἔμβολον).

Ἔμβαμμα (τὸ), [ἐμβάπτω]. ζωμὶ ὅπου νὰ βουτᾷ τις τὸ ψωμί του, (Ἰταλ.) σάλτσα.

Ἐμβαμμάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ Ἔμβαμμα.

Ἐμ-βαπτίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐμ-βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ (Βυθίζω) τι μέσα εἰς· (μσ.) βουτῶ (τὸ ψωμί μου) εἰς ἔμβαμμα. » Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας, « Ἀθ.

Ἐμ-βαρύθω (χ. Μ.), Π. εἶμαι βαρὺς, (ἐπμ.) βαραίνω. » Ὀσμὴ ἐμβαρύθουσα, « Νίκ., (κοιν.) βαρειὰ μυρωδιά.

Ἐμ-βαρύνω, Μ. υνῶ. Βαραίνω, εἶμαι =

Ἔμβαρυς, εος (ὁ, ἡ). Πολλὰ βαρύς.

Ἐμβὰς [ἐμβαίνω], άδος (ἡ). παποῦτσι ἢ ᾿πόδημα γυναικεῖον ἢ πτωχικὸν ἢ οἰκιακὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπὸ γουναρικὸν ἢ κετσὲν). » Ἐκτυπεῖτο δ' ἐμβὰς γερόντων, « Ἀρςφ. » Καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔςαι πολλὴ, ὅταν ἐμβάδ' ἔχων (πτωχὸς δηλ. ἢ γέρων) εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει, « αὐτ. » Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ὀνειδίζει καὶ ἐγκαλεῖ αὐτῷ ὅτι ἐμβάδας καὶ τριβώνια φορεῖ, ὥσπερ ἀδικούμενός τι.. ἀλλ' οὐκ ἀδικῶν, ὅτι, ἀφελόμενος αὐτὸν τὰ ὄντα, πένητα πεποίηκεν, « Ἰσ. » Ὑποδούμενος τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβάδος τὸν ἱμάντα διέῤῥηξα, « Μένανδρ. » Ἐμβάδι ἀψόφῳ ἡ δίκη ἡμῖν ἐπεισέπεσε, « Νικήτ., (παρβλ. Ἐμβάτης).

Ἐμβὰς, ᾶσα, ἀν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐνδιατρίβω βασανίζων (ἐξετάζων) τι.

Ἐμβασίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν κοίτην του.

Ἐμ-βασιλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ ἐπίῤ.) Βασιλεύω μέσα εἰς.

Ἐμβάσιος (ὁ, ἡ). (κυρ. θεὸς) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν ἔμβασιν (τὸ ἐμβαρκάρισμα) καὶ τὸν ὁποῖον ἐπεκαλοῦντο ἐπμ. οἱ ἐμβαρκαριζόμενοι.

Ἔμβασις [ἐμβαίνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἔμβασμα, ἐμβάσιμον. (ἰδιαιτ.) ἐμβαρκάρισμα. 2) κάθε τι ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ ἢ ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐμβαίνει τις, (ὅθ.) = Ἐμβὰς, Ὁπλὴ, κτλ. (κυρ. δὲ 3) = Λουτήρ.

Ἐμβασίχυτρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἐμβαίνων εἰς τὰς χύτρας.

Ἐμβαστάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνω καὶ κουβαλῶ τι μέσα εἰς.

Ἐμ-βατεύω, Μ. εύσω, καὶ Π. Ἐμ-βατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ., ἢ δοτ., ἢ [σπντ.] γεν.) Πατῶ (Ἐμβαίνω, Εἰσχωρῶ, Διατρίβω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Νῆσος, ἣν ὁ Πᾶν ἐμβατεύει, « Αἰσχλ. » Καὶ δέπας ὑλῆεν, τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ, « Νικ. » Ἐνεβάτευον εἰς ναῦν, « Δμ., ἐμβῆκαν εἰς αὐτὴν ὡς ἰδιοκτῆται, τὴν εἶχον ἢ τὴν ἔλαβον εἰς τὴν κατοχήν των. » Ἐμβατ. εἰς κληρονομίαν, « Πανδ., (ᾗ μτφορ.) » Ὁ τοῖς τῆς καρδίας ἐμβατεύων κρυπτοῖς, « Θεοφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Βατεύω. (εἰς τὸν Ξεν. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαστεύω).

†Ἐμβατὴ (ἡ), = Ἔμβασις (3).

Ἐμβατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἔμβασιν (εἰσέλευσιν, [κυρ. δὲ] πορείαν ςρατιωτικὴν ἢ ἐμβαρκάρισμα), (ὁθεν) » Ἐμβατήριος (ἐνν. ῥυθμὸς), « ὁ ἦχος ὁ ἁρμόζων εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ᾄσματα. » Ἐμβατηρία (ἐνν. ὄρχησις), εἶδ. πολεμικῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. » Ἐμβατήριον (ἐνν. ᾆσμα), « τὸ παρακελευστικὸν τῆς στρατιωτικῆς πορείας, (Γαλλ.) marche. » Ἐμβατήρια (ἐνν. ἱερὰ), « τὰ προφερόμενα εἰς τοὺς Ἐμβασίους θεοὺς πρὶν τοῦ ἐμβαρκαρίσματος.

Ἐμβάτης [ἐμβαίνω], ου (ὁ). ἐπιβάτης (πλοίου ἢ ὀχήματος), καβαλλάρης· ςρατιώτης ναυτικὸς, (παρβλ. Ἔμπορος). 2) εἶδ. ὑποδημάτων κοντῶν (ἀπὸ λαγοτόμαρον ἢ κετσὲν), Κόθουρνος, (παρβλ. Ἐμβάς). 3) (ἀρχιτεκτ.) εἶδος μέτρου (τὸ ἥμισυ τῆς κάτω διαμέτρου τῶν κιόνων), (Λτ.) modulus.

Ἔμβατον, Π. ἀντὶ Ἐνέβητον, δυϊκ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβατὸς (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ ἐμβῇ (νὰ ἐπιβῇ), ὁδεύσιμος.

Ἐμ-βατταρίζω, Μ. ίσω. Βατταρίζω (Φλυαρῶ, Μωρολογῶ) περί τινος.

Ἐμβάφιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἐμβάφειν (βουτᾷν) τι ἐντὸς αὐτοῦ. » Λοπάς —, « Αξ. ᾗ ||. (οὐσ.) Ἐμβάφιον (ἐνν. σκεῦος ἢ ἄγγος), τὸ περιέχον ἔμβαμμα, (Γαλλ.) saucière, (παρβλ. Ὀξύβαφον).

Ἐμβέβαα (εὔχρ. μόνον ἢ μτχ. Ἐμβεβαὼς, υῖα), Π. ἀντὶ Ἐμβέβηκα.

†Ἐμ-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω τι νὰ γένῃ βέβαιον, (δηλ.) ἐξασφαλίζω· ἐπικυρόνω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκβεβαιόω).

Ἐμβέβασαν, Π. ἀντὶ Ἐνεβεβήκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἐμβέβηκα, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βεβηλόω.

Ἐμβεβὼς, Π. ἀντὶ Ἐμβεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐμβεβῶσι, Π. ἀντὶ Ἐμβεβήκασι, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐμβείῃ, Π. ἀντὶ Ἐμβῇ, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς) ὑποτ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβελὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὁ ἐντὸς βέλους, (δηλ.) ὅσον φθάνει τὸ βέλος, (ἐπμ.) ἐκτεθειμένος εἰς τὰ βέλη, (παρβλ. Διατοξεύσιμος).

Ἔμβη, Π. ἀντὶ Ἐνέβη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Ἔμβητον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρςτ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βιβάζω, Μ. άσω καὶ (Ἀττ.) βιβῶ. Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς, ἐμβάζω (κυρ. εἰς πλοῖον), φορτόνω, ἐμβαρκάρω. » Ἐμβιβάζεις εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας, « Ξεν., τοὺς βάλλεις (τοὺς ὁδηγεῖς) εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς.

Ἐμβίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβιβάζειν, ἔμβασμα (εἰς τὸν δρόμον) καθοδήγησις κτλ.

Ἔμβιος (ὁ, ἡ), [ἐν, βίος]. ζωντανὸς. (ἐπὶ φυτ.) ὁ ῥιζώσας (πιάσας) καὶ (ἐπμ.) διαρκὴς, (Γαλλ.) vivace. » Ὅσα δὲ ᾗ ἀπὸ ξύλων ἔμβια ᾗ δύναται βλαστάνειν, οἷον ἐλαία, μύῤῥινος, « Θφρ. » Εἰς τὸ ἔμβιον, « Αἰλ., ἀντὶ Πρὸς αὔξησιν. 2) ὁ ἀφορῶν (ἀνήκων εἰς) τὸν βίον. » Τιμωρία —, « Δ. Κάσσ., ἡ κεφαλικὴ ἢ (;) διὰ βίου.

Ἐμ-βιοτεύω, Μ. εύσω. Ζῶ (Διάγω) μέσα εἰς.

Ἐμ-βιόω-ῶ, Μ. ώσω (ἀόρ. Ἐνεβίων κτλ.), = Ἐμβιοτεύω. (ἐπὶ φυτ.) πιάνω, (ἐπμ.) φουσκόνω. » Ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι, « Θφρ.

Ἐμβίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐμβιωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐμβιοῖ τις, ἐνδιαίτημα, κατοικητήριον.

†Ἐμ-βλακεύομαι, Μ. εύσομαι, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνδιαθρύπτομαι.

Ἐμ-βλαστάνω, Μ. βλαςήσω. Φυτρόνω μέσα εἰς (ἄλλο φυτόν).

Ἐμβλάστησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φύτρωμα ἐντὸς ἄλλου (φυτοῦ).

Ἔμβλεμμα (τὸ). κύτταγμα κατὰ πρόσωπον, ᾿μματιά.

Ἐμ-βλέπω, Μ. βλέψω. (μὲ δοτ.) Βλέπω (Κυττάζω) κατὰ πρόσωπον· παρατηρῶ. » Ἐνέβλεψέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανον οἷον, « Πλάτ. (καὶ αἰτ.) » Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγὸν, « Ἐπγρ. (καὶ προθετ.) » Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, « Εὐαγγ., (παρβλ. Ἐνοράω).

Ἔμβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἐμβλέπειν, κύτταγμα (κατὰ πρόσωπον).

Ἔμβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται, (ὅθεν) = Ἐμβολὰς, (ἰδιαιτ. δὲ), πλουμίδι σκαλιστὸν (τὸ ὁπ. ἐφήρμοζον ἐπάνω εἰς τὰ πολύτιμα σκεύη εἰς τρόπον ὅμως ὥστε νὰ τὸ ἐβγάλλουν ὅταν ἤθελον)· ζωγραφία ἀπὸ διάφορα συνηρμοσμένα πετραδάκια, (Γαλλ.) mosaïque· κομμάτι (ῥούχου κτλ.) μὲ τὸ ὁπ. ἐνδύουν ἀπὸ μέσα τὸ ὑπόδημα.

Ἔμβλησις, εως (ἡ). τὸ ἐμβάλλειν, ἔμπτωσις. » Μήτρης —, « Ἱππκρ.

Ἐμβλητέον, θετ. τοῦ Ἐμβάλλω.

Ἐμ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω μέσα εἰς (κυρ. τὰ δύο μου χέρια ἑνωμένα περὶ τὸ ςόμα), (ἐπμ.) φωνάζω δυνατὰ (πρός τινα), ἴδε καὶ Ἐγκράζω.

Ἐμβόημα (τὸ). παρακέλευσις ἐμβοῶντος, φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν ἢ παρακίνησιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐμβόησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐμβοᾶν, φώναγμα δυνατά.

Ἐμ-βοθρεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω βόθρον (λάκκον) μέσα εἰς, σκάπτων ἐμβαίνω (προχωρῶ), (παρβλ. Ἐμβοθρόω).

Ἔμβοθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς ἢ εἰς σχῆμα βόθρου, βαθουλός· ὁ ἔχων βόθρους (λακώμματα).

Ἐμ-βοθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔμβοθρον, βαθουλόνω. ||. (μτ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἢ ἔχω σχῆμα βόθρου. » Ἐμβεβόθρωται δὲ (ἡ καρδίη) βόθρον εἴκελον ὅλμῳ, « Ἱππκρ.

Ἐμβολάς, άδος (ἡ). ἐμβολιασμένη (ᾠλλιασμένη). » Ἄπιος—, « Ἀρςφ. 2) τὸ ἥμερον κλαδὶ τὸ ὁποῖον ἐμφυτεύουν εἰς τὸ ἄγριον, (κοιν.) ἀμπόλι.

Ἐμβολεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ χρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἐμβολήν, (π. χ.) τὸ ξύλον (κοντάρι) τοῦ κλυστηριοῦ (τῆς τλούμπας κτλ.) τὸ ὁποῖον σπρώχνει ἔξω τὸ ὑγρόν. » Κράμβης πάσσαλος ἐμβολεύς, « Ἐπγρ., τὸ φυτευτῆρι, κτλ.

Ἐμβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβάλλειν, βάλσιμον (μέσα)· εἰσβολὴ ἢ προσβολὴ (ἐχθρῶν)· ἐκβολὴ (ποταμοῦ)· (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐμβολήν· (κυρ. ἐπὶ ναυμαχ.) τὸ διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἴδε τὴν λέξ.) κτύπημα καὶ ἡ ἐκ τούτου βλάβη (ὅθ. » Μὴ διδόναι ἐμβολὴν, « Ξεν. » Ἐμβολὰς ἔχειν, « αὐτ.)· (ῥτρ.) = Εἰσβολὴ, Εἴσθεσις. (εἰς τὸ πλθ.) = Ἔμβολα, (ἴδ. Ἔμβολος). 2) = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐμπλοκὴ (2).

Ἐμβολιμαῖος, α, ον καὶ

Ἐμβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαλλόμενος ἢ δυνάμενος (ἁρμόδιος εἰς τὸ) νὰ ἐμβληθῇ.

Ἐμβόλιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐμβολήν. ||. (οὐσ.) Ἐμβόλιον (τὸ), εἶδος δικτύου (διὰ ᾠάρευμα). (ῥτρ.) ἐπεισόδιον.

Ἐμβόλισμα (τὸ), = Ἔμβλημα, ᾠμπάλωμα.

Ἐμβολισμὸς (ὁ), = Ἐμβλησις, παρένθεσις.

Ἐμβολοδέτης, ου (ὁ). τὸ λωρὶ (ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο) μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένον τὸ ἔμβολον (τῆς ἁμάξης).

Ἐμβολοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἐμβόλου, σφηνοειδής.

Ἔμβολον (τὸ) καὶ

Ἔμβολος (ὁ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς ἄλλο ἢ χρησιμεύει πρὸς ἐμβολήν, σφῆνα· παλοῦκι, φυτευτῆρι· λοστός· (κωμ.) = Πέος, κτλ. (κυρ. δὲ) ἡ σουβλερὰ μύτη τῶν πολεμικῶν πλοίων μὲ τὴν ὁποίαν ἐτρυποῦσαν τὰ ἐχθρικά· (ὅθ. ἀρχιτεκτ.) εἶδος στολίσματος εἰς σχῆμα (ναυτ.) ἐμβόλου, (καὶ πλθ.) Ἔμβολα, καὶ Ἔμβολοι, « Πλβ., τὸ βῆμα τῶν ἐν Ῥώμῃ δημηγορούντων (διότι ἦτον στολισμένον μὲ ἔμβολα, Λατ. rostra, ἐχθρικῶν πλοίων)· (Τακτ.) ἡ ἐμβολοειδὴς διάταξις στρατεύματος. (μτγν.) ὁ ἑκατέρωθεν πλατείας περίστυλος δρόμος, (ὅθ. ἐκκλησ.) τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ καθολικοῦ τῆς ἐκκλησίας μακρυνάρια· περίστυλος δρόμος. » Λιβανωτὶς χρυσῆ... τὸ δὲ ἔμβολον ἀργυροῦν, « Ἐπγρφ., τὸ ἐντὸς αὐτῆς ὅπου ἔμβαινε τὸ πῦρ.

Ἐμ-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βούζω (Μπουμπουνίζω) μέσα εἰς.

Ἐμ-βόσκομαι, Μ. βοσκηθήσομαι. Βόσκω μέσα εἰς.

Ἐμ-βραβύνω, Μ. υνῶ. (μὲ δοτ.) Ἀργοπορῶ πουθενὰ, ἐνδιατρίβω.

Ἐμβραμένη, καὶ Ἔμβραται, Λακ. ἀντὶ Εἱμαρμένη, καὶ Εἵμαρται.

Ἔμβραχυ, ἐπίρ. Ἐν συντομίᾳ. τοὐλάχιστον. ἐν γένει, ἁπλῶς. » Ὅπου περ ἔμβραχύ εἰσι θεαταί, « Ἀρςφ., (ἴδε καὶ Ἐμφαγεῖν).

Ἔμβρεγμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐμβρέχομέν (μουσκεύομέν) τι καὶ αὐτὸ τὸ ἐμβρεχόμενον (κυρ. πανί, σφογγάρι κτλ. τὸ ὁποῖον βάλλουν ἐπάνω εἰς πονεμένον ἢ πληγωμένον μέλος).

Ἐμ-βρέμω (μτγν. τοῦ) Ἐμβρέμομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) κάμνω κρότον μέσα εἰς.

Ἔμβρεφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (φυσιογνωμίαν) βρέφους.

Ἐμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βουτῶ (Μουσκεύω) τι μέσα εἰς. (πθ.) » Μῦρα ἐμβρεχόμενα, « Δακρ., τὰ χρησιμεύοντα πρὸς (ἰατρ.) ἐμβροχήν.

Ἐμβρίθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἐμβριθοῦς (πάντοτε σχεδὸν μτφορ.), σοβαρότης, ὕφος μεγαλοπρεπές· ἔμφασις. σταθερότης, καρτερία· παραξενιά, δυστροπία κτλ.

Ἐμβριθὴς [ἐν, βρίθω], έος (ὁ, ἡ). βαρὺς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), σεμνὸς, σοβαρὸς, σκεπτικὸς, ἀπτόητος· φρόνιμος· σταθερὸς, ἐπίμονος· (ἐπὶ κακοῦ) φορτικὸς, ὀχληρὸς, ἢ δύστροπος· παράφορος· (ἐπὶ πραγμ.) σφοδρὸς, ἔντονος, ἐμφαντικὸς, κάμνων ἐντύπωσιν.

Ἐμ-βρίθω, Μ. βρίσω. Ἐμπίπτω βριθὴς (βαρύς).

Ἐμβριθῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐμβρίθειαν, σοβαρῶς· σφοδρῶς, ἐντόνως κτλ.

Ἐμ-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Δείχνω τὴν ἀγανάκτησιν μου (Θυμόνω) κατά τινος· φοβερίζω ἢ ἐπιπλήττω μὲ θυμόν.

Ἐμβρίμημα (τὸ) καὶ

Ἐμβρίμησις, εως (ἡ). φοβέρισμα ἢ ἐπίπληξις μὲ θυμόν.

Ἐμβρονταῖος, α, ον. Κτυπημένος ἀπὸ κεραυνόν. ||. (οὐσ.) Ἐμβροντοῖον (τὸ), « τόπος ὅπου ἔπεσε κεραυνός, (παρβλ. Ἐνηλύσιον).

Ἐμ-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ (ὡς κεραυνὸς) μέσα εἰς τ' αὐτιά τινος, (ἐπμ.) = Ἐκπλήττω, παραζαλίζω, (ὅθεν) » Ἐμβεβροντημένος, « = Ἐμβρόντητος.

Ἐμβροντησία καὶ Ἐμβρόντησις, εως (ἡ). παραζάλισμα (κυρ. ἀπὸ βροντὴν κεραυνοῦ), ἔκπληξις, παραφροσύνη, ἀναισθησία κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμβρόντητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβροντηθεὶς, κεραυνόβλητος, (ἐπμ.) ἐκστατικὸς, παραλογισμένος, ἀναίσθητος, (παρβλ. Ἔμπληκτος).

Ἐμβροχὰς [ἐμβρέχω], άδος (ἡ). καταβολάδα, (παρβλ. Μόσχευμα).

Ἐμβροχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβρέχειν, μούσχευμα. (ἰατρ.) ἐπίθεσις ἐμβρέγματος (ἴδε τὴν λέξ.) εἰς πονεμένον μέρος.

Ἐμ-βροχίζω, Μ. ίσω. Δένω τι μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ βρόχον (θηλειάν).

Ἔμβροχος (ὁ, ἡ), [ἐμβρέχω], = Διάβροχος, μουσχευμένος. 2) [ἐν, βρόχος]. πιασμένος εἰς τὰ βρόχια.

Ἐμ-βρύκω, Μ. βρύξω, Π. ἐμπήγω τὰ ὀδόντιά μου εἰς, δαγκάνω.

Ἐμβρυοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (περιέχων ἐντὸς αὐτοῦ) τὸ ἔμβρυον.

Ἐμβρυοθλάστης, ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς θλάσιν καὶ ἐξαγωγὴν νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἐμβρύοικος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κατοικῶν (διαμένων) ἐντὸς τῶν θαλασσ. βρύων. » Ἄγκυρα—, « Ἐπγρ.

Ἐμβρυοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (σκοτόνων) τὰ ἔμβρυα.

Ἔμβρυος (ὁ, ἡ). (σπν. ἐπιθετ.) ὁ αὐξάνων (φυτικῶς) ἐντὸς (καὶ ἀπὸ τὰ ὑγρὰ) ἄλλου σώματος ἢ 2) ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ζωτικὴν ἰκμάδα, γόνιμος. » Ὑγρότης—, « Θφρ. » Ὁ κισσὸς ὅλος—, « αὐτ. » Ἔμβρυον αὐχένα κούρης, « Νόνν., τρυφερὸν, ὑγρὸν, εὐλύγιστον. (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἔμβρυον (τὸ), τὸ βρέφος ἐν ὅσῳ εἶν' εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, (καταχρ. δὲ καὶ) τὸ νεογνὸν (κυρ. ζώου). » Καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ (τῶν αἰγῶν), « Ὀδ. Ι.

Ἐμβρυοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς τὸ νεκρὸν ἔμβρυον, ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) κόπτω τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος βρέφους.

Ἐμβρυοτομία (ἡ). κόψιμον (κομμάτιασμα) νεκροῦ ἐμβρύου ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) = Ὀμφαλοτομία.

Ἐμβρυουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω τὸ (νεκρὸν) ἔμβρυον διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ.

Ἐμβρυουλκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ ἐξαγωγὴ νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἐμβρυουλκὸς (ὁ), [ἔμβρ. ἕλκω]. ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἔμβρωμα (τὸ). βοῦκκα, δάγκαμα. 2) (συνκδχ.) πρόγευμα, (παρβλ. Ἀκρατισμός). 3) = Διάβρωμα (;). » Ὀδόντων—, « Δακρ.

Ἐμ-βρωματίζω [ἔμβρωμα], Μ. ίσω, (μτβτ.) Ταγίζω. 2) (ἀμτβτ.) προγεύομαι.

Ἐμ-βυθίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸν βυθόν, βουτῶ ὡς τὸν πάτον. ||. (μσ.) βυλῶ.

Ἐμβύθιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸν βυθὸν (τῆς θαλάσσης κτλ.). » Πίννα—, « Ἀθ. » Αἰμνή—, « Δ. Ἀλ.

Ἐμ-βυκανάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ μέσα εἰς (δηλ. Παίζω) τὴν βυκάνην, σαλπίζω.

Ἐμ-βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι μέσα εἰς (Τυλίζω, [Τουρκ.] Καπλαδίζω μὲ) βύρσαν, πετσόνω.

Ἐμ-βύω, Μ. βύσω, = Ἐμφράσσω, σπουππόνω. 2) χόνω. » Τὴν δέλτον τῷ κόλπῳ—, « Νικ.

Ἐμβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Ἐμὲ, αἰτ. τῆς ἀντνμ. Ἐγώ.

Ἐμέθεν, καὶ

Ἐμεῖο, Π. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμέμηκον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μηκάομαι.

Ἐμεμίγμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.

Ἐμεμνήμην, ὑπερσ. τοῦ Μιμνήσκομαι.

Ἐμὲν, Π. ἀντὶ Ἐσμὲν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἔμεν, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἦμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί. 2) (συνήθ.) = τῷ

Ἔμεναι, Π. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵημι.

Ἐμέο, Ἰων. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμεσία (ἡ). διάθεσις πρὸς ἔμετον, ναυτία, ἀναγοῦλα.

Ἔμεσις [ἐμέω], εως (ἡ). ἔμετος, ἐξέρασμα.

Ἔμεσμα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει τὸ ἐξερνῶν, ἐξερατόν.

Ἐμετὴρ (ὁ), = Ἐμετής.

Ἐμετηρίζω, Μ. ἴσω. Δίδω ἐμετικὸν, κάμνω τινὰ νὰ ἐμέσῃ.

Ἐμετήριος (ὁ, ἡ), = Ἐμετικὸς, κινῶν εἰς ἔμετον.

Ἐμετιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν πρὸς ἔμετον, μὲ ἔρχεται νὰ ἐξεράσω, ἀναγουλιάζω.

Ἐμετικὸς, ἡ, όν. Ὁ κινῶν εἰς ἔμετον, (ὅθ.) » Ἐμετικὸν (ἐνν. φάρμακον), « τὸ ἐξερατικόν. 2) ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς ἔμετον (ἀπὸ πολυφαγίαν ἢ ἄλλο τι). » Ἐμετικὸς ἐκ πεινατικοῦ γενόμενος, « Πλ.

Ἐμετοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐμέσῃ, προξενῶ (κινῶ εἰς) ἔμετον. ||. (μσ.) βιάζω τὸν ἑαυτόν μου νὰ ἐμέσω.

Ἐμετοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐμετοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) ἔμετον.

Ἐμετὸς, ἡ, όν. Ὁ ξερασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξερασθῇ.

Ἔμετὸς (ὁ), = Ἔμεσις, ἐξέρασμα, ἐξερατόν.

Ἐμετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ἔχων διάθεσιν πρὸς) ἔμετον.

Ἐμετωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐμέτου.

Ἐμεῦ ἢ Ἐμεῦς, Δ. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμέω-ῶ, Μ. έσω καὶ Ἀττ. ἐμοῦμαι (πρτ. Ἤμουν, ἀόρ. Ἤμεσα, πρκ. Ἐμήμεκα ᾖ πθ. Ἐμήμεσμαι, ἀόρ. Ἠμέσθην; καὶ τὸ θετ. Ἐμετέον). Ἐξερνῶ (μτφορ.) λέγω ὅ,τι φθάσω, φλυαρῶ ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα.

Ἐμεωυτοῦ ἢ Ἐμεωϋτοῦ, Ἰων. ἀντὶ Ἐμαυτοῦ.

Ἐμήνυθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐμηνύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Μηνύω.

Ἐμησάμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Μήδομαι.

Ἐμηχανέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐμηχανῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρτ. τοῦ Μηχανάομαι.

† Ἐμί, γρμτ. καὶ ἀρχτ. ἀντὶ Εἰμί.

Ἐμίγην, πθ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἔμικτο, Π. ἀντὶ Ἐμέμικτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.

Ἐμίν, Δ. ἀντὶ Ἐμοὶ καὶ

Ἐμίνγα, Δ. ἀντὶ Ἔμοιγε, δοτ. τοῦ Ἐγώ(γε).

† Ἐμίνη, κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ταραντ. ἀντὶ Ἐμοί.

Ἔμιξα, ἀόρ. ά. καὶ

Ἔμιχθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐμίχθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Μίγνυμι.

Ἔμα, ατος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Εἷμα.

Ἔμμαθε, Π. ἀντὶ Ἔμαθε, ἀόρ. τοῦ Μανθάνω.

Ἐμμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπνττ. μὲ αἰτ.) Γίνομαι μανιώδης περὶ ἢ κατά τινος, (παρβλ. Ἐμβακχεύω).

Ἔμμαλλος ᾖ Ἔμμαλος (ὁ, ἡ). μαλλιαρός.

Ἐμμανής, έος (ὁ, ἡ), (ᾖ ἐπίρ.) -ανῶς. Μανιώδης.

Ἔμμανις, ιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἔμμηνις.

† Ἐμμαπέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμματέω.

Ἐμμαπέως [ἐν, μάρπτω], ἐπίρ. Π. προθύμως, ταχέως.

Ἐμμαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι μέσα εἰς

Ἐμμάρτυρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τύρως. Ὁ διὰ μαρτύρων βεβαιωμένος (ἀποδεδειγμένος), μαρτυρημένος.

Ἐμμάσσω, Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ζυμόνω (Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῇ μέ. 2) = Εἰσμάσσω ᾖ Ἐμματέω. » Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν, « Καλλ.

Ἐμματάζω ἢ Ἐμματαιάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἐμματαιίζω, Μ. ίσω. Λαλῶ ἢ Πράττω (ἐν γέν. Φέρομαι) ὡς ἀνόητος.

Ἐμματεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐμματέω-ῶ, Μ. ήσω; = Εἰσμάσσω, χόνω τὸ δάκτυλόν μου (καὶ Π. ἐπὶ μελίσσ. τὸ κεντρί μου) μέσα εἰς.

Ἐμμάχομαι, Μ. μαχοῦμαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι (Συγκροτῶ μάχην) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐμμέθοδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -όδως. Μεθοδικὸς, κανονικός.

Ἐμμεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεθῶ εἰς ἢ μέ· (χ. πτ.) μεθοκοπῶ.

Ἐμμειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ μὲ ἢ διά τι.

Ἐμμέλεια (ἡ). (μουσ.) κανονικὸν ψάλσιμον, μελῳδία· ἁρμονία· (τρπ.) ὀρθότης, συμμετρία, ἀναλογία, κομψότης, εὐρυθμία, ἐπιτηδειότης. εὐταξία, φιλοκαλία κτλ. 2) εἶδος ἐμβριθοῦς καὶ κανονικοῦ χοροῦ (εἰς τὰς τραγῳδ. καὶ σατύρ.). (ἐν γέν.) μουσικὴ μὲ χορόν.

Ἐμμελετάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ γ'.) Γυμνάζομαι (Ἐξασκοῦμαι) εἴς τι, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) μελετῶ τι πρὸς χάριν τινὸς (ἵνα συνηθίσῃ δηλ. ᾖ ἐκεῖνος τὸ ἴδιον).

Ἐμμελέτημα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. ἐμμελετᾷ (ἐξασκεῖταί) τις, γύμνασμα.

Ἐμμελετητέον, θετ. τοῦ Ἐμμελετάω.

Ἐμμελέως, Π. ἀντὶ Ἐμμελῶς.

Ἐμμελὴς, έος (ὁ, ἡ). (μουσ.) μελῳδικὸς, κανονικὸς, εὔρυθμος, ἐναρμόνιος· (συνκδχ.) σύμμετρος, ἀνάλογος, ταιρειασμένος, (ἐν γέν.) ὀρθῶς (καλῶς) ὠργανισμένος (διατεταγμένος)· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὔτακτος, κόσμιος· χαρίεις, φιλόκαλος κτλ. » Δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν, « Πλάτ. » Τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν ᾖ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς, « Πλ..

Ἐμμελίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐμμέλεια.

Ἐμμελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι μελῳδίαν εἰς (τὴν ὁμιλίαν μου κτλ.).

Ἐμμελῶς, ἐπίρ. Μὲ μέλος, μὲ μελῳδίαν, εὐρύθμως· (τρπ.) μὲ τάξιν (μέτρον, ἀναλογίαν κτλ.), κομψῶς, ἐπιτηδείως. » Οἱ φρόνιμοι καὶ ταῖς ἔχθραις ἐμμελῶς χρῆσθαι δύνανται, « Πλ. » Ἀτυχίαν ἐνεγκὲν ἐμμ., « Στβ., » Παιδείᾳ καὶ λόγῳ διὰ φιλοσοφίας καταμίξας τὸ ἦθος..., ἐμμελέστατα δοκεῖ κραθῆναι πρὸς τὸ καλόν, « Πλ.

Ἐμμεμαῶς [ἐν, μέμαα πρκ. τοῦ Μείομαι], υῖα, ὸς, Π. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) Σπεύδων, πρόθυμος, ἐγκείμενος, σφοδρὸς, ὁρμητικός.

Ἐμμεμιγμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμμίγνυμι.

Ἐμμέμονα [ἐν μένος], Π. (πρκ. ἀντὶ ἐνς.) εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ παραφορὰν θυμοῦ (ἐνθουσιασμοῦ κτλ.).

Ἔμμεν, (σπνττ.) καὶ

Ἔμμεναι, Π. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἐμμενετέον, θετ. τοῦ Ἐμμένω.

Ἐμμενετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (μὲ δοτ.) Ὁ ἐμμένων (ἐπιμένων) εἴς τι, σταθερὸς, ἐπίμονος.

Ἐμμενετὸς, ἡ, όν. Ὅ,που δύναταί ἢ πρέπει τις νὰ ἐμμένῃ, ἄξιος ἐπιμονῆς.

Ἐμμενέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐμμενῶς, ἐπίρ. τοῦ

Ἐμμενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμμένων εἴς τι, διαρκής· σταθερὸς, ἐπίμονος. ||. » Τὸ ἐμμενὲς, « ἀντὶ ἡ Ἐπιμονὴ, ἡ σταθερότης. ||. » Ἐμμενὲς, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Ἐμμενῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως, ἀδιακόπως, [ἐκ τοῦ

Ἐμμένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω (Διαμένω) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω· (τρπ.) μένω σταθερὸς (πιστὸς) εἰς, φυλάττω ἀπαραβάτως· ἐπιμένω. (ἐπὶ πραγμ.) διατηροῦμαι, διαρκῶ. » Τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαί, « Θκ. » Τοῦτον τεθέντα ἐμμεῖναι τὸν νόμον, « Πλάτ. 2) ἐνέχομαι (;).

Ἐμμέριμνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρίμνως. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμέριμνος, δηλ.) πλήρης φροντίδων. » Ἐμμερίμνως ἔχω, « Εὐς., εἶμαι ἐμμέριμνος.

Ἐμμεσιτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω ἢ Εἶμαι εἰς τὴν μέσην, προσπαθῶ ὡς μεσίτης νὰ γένῃ τι.

Ἔμμεσος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν μέσην (ἐν μέσῳ) τινός.

Ἐμμέσως, ἐπίρ. Μεσολαβοῦντος (διὰ μέσου) ἄλλου.

Ἔμμεστος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς μεστὸς, γεμάτος ὡς ἐπάνω.

; Ἐμμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ μεταβαλλόμενος, μεταβλητὸς, (ἐναντ. τῷ Ἀμετάβολος).

Ἐμμετεωρίζομαι, Μ. ισθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ὑψοῦμαι μετέωρος μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐμμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἐπάνω εἰς (κατ') ἄλλο τι.

Ἐμμετρία (ἡ), = Συμμετρία, ἀναλογία, [ἐκ τοῦ

Ἔμμετρος (ὁ, ἡ). ἔχων (καμωμένος μὲ) μέτρον (κυρ. ποιητ.), (ἐπμ.) εὔρυθμος, (συνκδχ.) σύμμετρος, ἀνάλογος, (τρπ.) μέτριος, εὔτακτος, (κοιν.) ἔχων τὰ μέτρα του. ||. » Ἔμμετρα (ἐνν. ἔπη), « Πλάτ., τὰ ποιήματα, καὶ » Ἔμμετροι, « Δμ. (Ἐπιτάφ.), οἱ ποιηταί, οἱ στιχουργοί.

; Ἐμμετρότης (ἡ). συμμετρία, ἀναλογία.

Ἐμμέτρως, ἐπίρ. Μὲ μέτρον (κυρ. ποιητ.), (δηλ.) διὰ στίχων· εὐρύθμως· (τρπ.) ὀρθῶς, ἁρμοδίως, δικαίως.

Ἐμμήνιος (ὁ, ἡ), = Ἔμμηνος (γινόμενος κάθε μῆνα).

Ἔμμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς θυμὸν (μῆνιν), θυμωμένος, (κοιν.) μανισμένος.

Ἔμμηνος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος κάθε (ἢ διαρκῶν ἕνα) μῆνα, μηνιαῖος. » Αἱ δὲ λήξεις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν δικῶν τοῖς ἐμπόροις ἔμμηνοί εἰσι, « Δμ. (ὅθεν: ||. » Ἔμμηνα (τὰ), τὰ καταμήνια, καὶ » Ἔμμηνος γυνή, « Ἰώσ., ἡ ἔχουσα αὐτά.

Ἔμμητρος (ὁ, ἡ), = Ἐγκοίλιος. 2) ὁ περιέχων μήτραν (ψύχαν, καρδίαν, ἐντεριώνην). » Ξύλον—, « Ἀθ.

Ἐμμί, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Εἰμί.

Ἐμμιαίνω, Μ. ανῶ. Μιαίνω τι ἔνδοθεν.

Ἐμμίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἐνόνω, Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἡ μαζῆ μὲ ἄλλο, (ὅθεν:

;Ἔμμικτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μέσα ἡ μαζῆ μὲ ἄλλο τι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σύμμικτος.

Ἔμμιλτος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἡ ὅμοιος μὲ μίλτον, κόκκινος ἡ κοκκινωπός.

Ἐμμίμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ διάλυσ.), Π. ἀντὶ Ἐμμένω.

Ἔμμισθος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἡ πράττων τι μὲ μισθὸν, μισθωτὸς, μισθωμένος, ἐνοικιασμένος.

Ἐμμίσθως, ἐπίῤ. Ἐν(Ἐπὶ)μισθῷ, μὲ πληρωμήν.

Ἐμμογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μοχθῶ (κοπιάζω) διά τι ἡ χάριν τινός.

Ἐμμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω διά τινος.

Ἐμμονή (ἡ). τὸ ἐμμένειν, διάρκεια, διαμονή· ἐπιμονή.

Ἔμμονος (ὁ, ἡ), = Ἐμμενὴς, διαρκὴς, ἐπίμονος.

Ἐμμόνως, ἐπίῤ. Ἐπιμόνως.

Ἐμμόραντι, Δ. ἀντὶ Ἐμμόρασι (ἔλαχον), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἔμμορα (εὔχρ. μόνον τὸ γ'. πρσ.), Π. πρκ. καὶ

Ἔμμορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μείρομαι, (μὲ γεν.) Μετέσχον, ἔλαβον εἰς τὸ μερίδιόν μου, ἔλαχον.

Ἔμμορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ λαβὼν μέρος, μέτοχος. 2) (χ. πτ.) διωρισμένος ἀπὸ τὴν μοῖραν, τυχαῖος, (ἐνίοτε) εὐτυχὴς, καλομοιρος. » Βυζαντιὰς ἔμμορε (καὶ ὄχι ἄμμορε) Ῥώμα, « Ἐπγρ. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) » Ἔμμορον, « Ἡσύχ., τὸ πεπρωμένον, (κοιν.) γραφτόν.

Ἔμμορφος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄμορφος, δηλ.) μεμορφωμένος, σχηματισμένος.

Ἐμμορφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (μὲ δοτ.) Μορφοῦμαι (Σχηματίζομαι) ἐντός τινος. » Τὰ ὁρώμενα.. τῇ μικρᾷ κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐμμορφοῦται καὶ ἐνεικονίζεται, « Μακάρ.

Ἔμμοτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) ἡ περιέχουσα μοτὸν (ξαντὸν), (ἐπμ.) ἀνοικτὴ, δουλεύουσα, (φάρμακον) τὸ ἐπαλειφόμενον εἰς τὸν μοτὸν, ἐπιτιθέμενον διὰ μοτοῦ. » Ἀγωγὴ—, « Γαλ., ἡ δι' ἐμμότων. ||. (ὀσ.) » Ἔμμοτον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) τὸ ἀλειφόμενον εἰς τὸ ξαντὸν ἡ τὸ φτίλι τῆς πληγῆς. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Χοηφ. 468, 469) » Ἄλγος δώμασιν ἔμμοτον, « (μτφορ.) ἐμφωλεῦσαν ἔνοικον, (παρβλ. Ἐμματέω).

Ἔμμουσος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίῤ.)-μούσως. Ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἡ Σύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, (ἐπμ.) εὔρυθμος, (μτφορ.) κομψὸς, φιλόκαλος κτλ.

Ἐμμοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοχθῶ (Κοπιάζω, Ἀγωνίζομαι) εἴς τι.

Ἔμμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήρης μόχθων (κόπων, θλίψεων), ὀδυνηρὸς, ἐπίπονος.

Ἐμμοχλεύω, Μ. εύσω. Εἰσάγω διὰ ἡ ὡς διὰ μοχλοῦ.

;Ἐμμυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ διά τινος. » Μῶν ἐνεμυήθης (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: οὖν ἐμυήθης) δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; « Ἀρςφν.

Ἔμμυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς μύρων, μεμυρισμένος.

Ἔμμωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπηλλαγμένος μώμου, ἔχων ἐλάττωμα, ἐπιλήψιμος.

Ἐμνήσθην, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. ά. τοῦ Μιμνήσκω.

Ἐμνώοντο, Π. ἀντὶ Ἐμνῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι ἡ Μνώομαι.

Ἐμοί, δοτ. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, (ἀντνμ. Κτητ. ά. πρσ.). Ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἐμὲ, ἰδικός μου. συγγενὴς (συμπολίτης, σχετικός) μου. » Εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν, « Σοφ. » Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (» Ἐν Ναυκράτει) τῇ ἐμῇ, « Ἀθ. » Τὴν ἐμὴν εὔνοιαν, « Δμ., τὴν πρὸς ἐμὲ, (καὶ παραλλ.) » Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ βίον, « Εὐρ. » Καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, « Σοφ. » Ἐπιορκεῖν γὰρ οὐκ ἐμὸν, « Πλ., δὲν εἶν' ἴδιόν μου. » Οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, « Εὐαγγ., δὲν εἶν' εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, δὲν ἐμπορῶ. » Τὸ ἐμὸν (ἡ) » Τὰ ἐμὰ (ἐνν. πράγμ. ἡ κτήμ.), « τὰ ὑπάρχοντά μου, (κοιν.) τὸ 'βιό' μου, τὸ ἰδικόν μου (ἡ) = » Τὰ κατ' ἐμὲ, « ἡ κατάστασίς μου· (καὶ ἐνίοτε ἁπλῶς ἀντὶ Ἐγὼ Ἐμὲ κτλ.) » Ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, « Εὐρ. » Τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, « Πλάτ. » Οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει, « Ἡρ. » Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ, « Εὐαγγ. » Τό γε ἐμόν, « Πλάτ., ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἡ » Κατά γε τὴν ἐμὴν (ἐνν. δόξαν), « αὐτ. » Ἐπεὶ τό γ' ἐμόν, οὐδέν μοι διαφέρει, « αὐτ. [ἐκ τοῦ

Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγὼ ἡ τοῦ Ἐμός.

Ἔμπα, Π. ἀντὶ Ἔμπας.

Ἐμπαγεὶς, πθ. ἀόρ. β. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπήγνυμι.

Ἐμπάζομαι (χ. Μ.), Π. [ἔμπας;]. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) φροντίζω, μεριμνῶ, ἐννοιάζομαι, μοὶ μέλει περί τινος.

Ἐμπάθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐμπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος (κυριευμένος) ἀπὸ (ἡ γινόμενος μὲ) πάθος, περιπαθὴς, τεταραγμένος, ἐνθουσιασμένος.

Ἐμπαθῶς, ἐπίῤ. Περιπαθῶς, μὲ πάθος, μὲ ἐνθουσιασμὸν, μὲ προσπάθειαν. » Πρὸς δόξαν ἐμπαθέστερον ἔχειν, « Πλ. » (Ζωγράφον τινὰ ὀψοφάγον) φασὶ τὴν Σκύλλαν ζωγραφοῦντα, τοὺς περὶ αὐτὴν ἰχθῦς ἐμπαθέστατα καὶ ζωτικώτατα δι' ὀψοφαγίαν ἐξεργάσασθαι, « Πλ.

Ἐμπαιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω πουθενὰ ἡ μὲ φωνὴν λαμπρὰν Παιάνα.

Ἔμπαιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις πρὸς ἐμπαιγμὸν, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμπαιγμοῦ, περιγέλιον.

Ἐμπαιγμὸς (ὁ), [ἐμπαίζω]. περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Ἐμπαιδεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διδάσκω (Γυμνάζω, Ἐκπαιδεύω) τινὰ εἴς τι ἡ ἐντὸς τόπου τινός.

Ἐμπαιδοτριβέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Γυμνάζομαι (Ἐξασκοῦμαι) εἴς τι.

Ἐμπαιδοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνατρέφω τινὰ παιδιόθεν εἰς ἡ μέ. ||. (πθ.) ἀνατρέφομαι μὲ τὰ ἔξοδά τινος. » Ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ, « Δμ.

Ἐμπαίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ δοτ.) Παίζω μέσα εἰς ἡ μὲ ἕν τι· (ὅθεν.) περιγελῶ, περιπαίζω. ἀπατῶ. (ἐνίοτε) συνουσιάζω. » Καὶ ἐνέπαιζον ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, « αὐτ.

Ἐμπαίκτης, ου (ὁ). ὁ ἐμπαίζων (περιπαίζων), περιγελαστὴς, ἀπατεών.

Ἐμπαικτικὸς, ἡ, όν. Ἐμπαιγμοῦ ἐμφαντικὸς, περιπαικτικός.

Ἐμπαίκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐμπαίκτης.

Ἔμπαιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐμπαίω]. (μὲ γεν.) ὁ ἐμπεσὼν (περιπεσὼν) εἴς τι, (ἐπμ.) ἔμπειρος. » Κακῶν—, « Ὀδ. Φ. 2) (χ. πτ.) ὁ ἐμπίπτων (ἐπιπίπτων) κατά τινος. » Τύχη—, « Αἰσχλ., (παρβλ. Πρόσπαιος).

Ἔμπαις, αιδος (ἡ), = Ἔγκυος.

Ἔμπαισμα (τὸ), [ἐμπαίω]. πλουμίδι σκαλιστὸν (γλυπτὸν) ἡ κεντητὸν ἡ κολλητὸν (ἐν εἴδει Μωσαϊκοῦ), (παρβλ. Ἔμβλημα).

Ἐμπαιστικὴ (ἡ), (ἐνν.) ἡ τέχνη τοῦ πλουμίζειν μὲ ἐμπαίσματα, [ἐκ τοῦ

Ἐμπαίω, Μ. παίσω, = Ἐγκρούω, κτυπῶν ἐμπήγω ἡ τυπόνω τι ἐπάνω ἡ μέσα εἰς. 2) (ἀμτβτ. ἡ ἐλλ.) = Ἐμπίπτω, περιπίπτω, προσκρούω.

Ἐμπακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (Χόνω, Ἐμπήγω) τι μὲ ἡ μέσα εἴς τι· (ἐπμ.) στουππόνω, καλαφατίζω.

Ἐμπάλαγμα (τὸ). ἐμπέρδεμμα, [ἐκ τοῦ

Ἐμπαλάσσω, Μ. άξω, = Ἐμπλέκω, ἐμπερδεύω.

Ἔμπαλι, Π. ἀντὶ

Ἔμπαλιν, ἐπίῤ. Ὀπίσω· ἀνάποδα, ξανάστροφα· τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν. » Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα, « Εὐρ. » Τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, « Ξεν. » Ἐμοὶ δ' ἔμπαλιν οὐχ ὑγιὲς εἶναι δοκεῖ τὸ λεγόμενον, « Πλβ. » Ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκε, « Σχλ. (ἐξ ἐνάρθρ.) » Τὸ ἔμπαλιν (ἐξ συχνότ. κατὰ κρσ. » Τοὔμπαλιν) πεσεῖν, « Εὐρ. » Ἐὰν μέν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἰέναι, πρὸς ἑσπέραν δεῖ πορεύεσθαι· ἢν δέ τις βούληται εἰς τοὺς βαρβάρους, τοὔμπαλιν πρὸς ἕω, « Ξεν. » Τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι, « Ἡρ. » Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἔμπαλιν, « Αἰσχλ., (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ Τὰ κακά.

Ἐμπάλλομαι, Μ...; Κινοῦμαι (Τρεμουλιάζω) μέσα εἰς.

Ἐμπάμων [ἐν. πέπαμαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. κτηματίας, ἰδιοκτήτης, εὐκατάστατος.

Ἐμπανηγυρίζω, Μ. ίσω. Πανηγυρίζω εἰς ἡ διά τι. ἐνδιατρίβω πανηγυρικῶς (πρὸς ἐπίδειξιν) εἰς.

†Ἔμπακ', ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔμπα κεῖ.

Ἐμπαραβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. (μὲ δοτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκθέτω τὸν ἑαυτόν μου (Ῥιψοκινδυνεύω) εἰς ἢ κατά τι.

Ἐμ-παρα-γίνομαι, Μ. γενήσομαι. Φθάνω (Παραγίνομαι) πουθενά.

Ἐμπαράθετος (ὁ, ἡ), [ἐμπαρατίθημι]. ὁ παρακατατεθειμένος μέσα εἰς, παρεμβεβλημένος, ἐπείσακτος.

Ἐμ-παρα-μένω, Μ. μενῶ. Ἐμμένω διαρκῶς (Παραμένω) εἰς.

Ἐμπαράμονος (ὁ, ἡ). ὁ μένων διαρκῶς (παραμένων) μέσα εἰς.

Ἐμ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἑτοιμάζω (Κατορθόνω) τι μέσα εἰς, Ἐμποιῶ.

Ἐμπαράσκευος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -σκεύως. Ἕτοιμος, προετοιμασμένος.

Ἐμπαρασχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐμπαρέχω.

Ἐμ-παρα-τίθημι, Μ. ἐμπαρα-θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταθέτω (Ἐναποθέτω) τι ὡς παρακαταθήκην μέσα εἰς.

Ἐμ-παρ-έχω, Μ. ἐμπαρ-έξω (ἀόρ. Ἐμπαρέσχον). Ἐπιτρέπω (Συγχωρῶ) τι εἴς τινα, τῷ δίδω ἄδειαν (τὸν ἀφίνω) νὰ κάμῃ τι, ἀφίνω εἰς τὴν ἐξουσίαν του. » Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑτέραν παρειὰν ἐμπαρέχειν τῷ παίοντι, « Γργ. Νύσσ.

Ἐμ-παρ-ίημι, Μ. ἐμπαρ-ήσω. Ἀφίνω (Ἐνδίδω, Δὲν ἐναντιόνομαι εἰς τὸ) νὰ γένῃ τι. 2) ἐκνευρίζω ὁλότελα.

Ἐμ-παρ-ίστημι, Μ. ἐμπαρα-στήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἐντὸς καὶ πλησίον τινός.

Ἐμ-παρ-οινέω-ῶ, Μ. ήσω (πθ. πρκ. Ἐμπεπαρῴνημαι). (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι ἢ Φέρομαι πρός τινα ὡς μεθυσμένος (δηλ. μὲ ὕβριν, μὲ ἀλαζονείαν, μὲ ἀναισχυντίαν κτλ.), ἐνυβρίζω, (ὅθεν

Ἐμπαροίνημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐμπαροινήσεώς (τῆς ὕβρεώς) τινος.

Ἐμ-παῤῥησιάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ πρός τινα μὲ πολλὴν παῤῥησίαν (ἐλευθεροστομίαν), (ἐν γέν.) φέρομαι πρὸς αὐτὸν ἀσυστόλως.

Ἔμπας [ἐν, πᾶς-πᾶσι], ἐπίρ. (Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Ἔμπης). Ὅμως, μ' ὅλα ταῦτα, οὐχ ἧττον, ὅπως δήποτε· πάντως· ἐν γένει· ἐπίσης. » Οὐ μέν σε λήθω, πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι, « Ὅμ. » Μεθύωμεν· ἔμπας δ' οὔ τις ἂν ψαύσειέ μου, « Εὐρ. » Κάκοδμα, ἀλλ' ἔμπης εὐήθεα ᾖ τάδε, « Ἀρετ. » Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον, « Καλλ. » Σιγῇ ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης, « Ἰλ. Π. (ᾖ παραλλ.) » Καὶ τεθνεῶτά περ ἔμπης, « Ἰλ. Ρ.

†Ἔμπας, παντος (πασσα, παν), σπν. ἀντὶ Ἅπας. » Πρὸς ἔνπασι τοῖς ἀρίστοις, « Ἐπγρφ.

†Ἔμπασις [ἐν, πέπαμαι], εως (ἡ), = Ἔγκτησις, (ἴδε Ἐμπάμων).

Ἐμπάσσω(ττω), Μ. πάσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πασπαλίζω (Κουκκίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (Π.) ἐνυφαίνω (κυρ. ῥηχτὰ [σκορπιστὰ] ἐξόμπλια). » Μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, .. πολλέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, « Ἰλ. Χ. (ἴδε καὶ

Ἐμπαστέον, θετ. τοῦ Ἐμπάσσω. » Ἀλειπτέον δὲ τὸ σῶμα ἐλαίῳ, καὶ ἐμπαστέον (ἄλλ. ἐμπλαστέον) μυρσίνην λείαν ἢ σαμίαν γῆν κτλ., « Ἰατρ.

Ἐμ-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον (πάταγον) μέσα εἴς τι ἢ διὰ μέσου τινός.

Ἐμπάτακτος (ὁ, ἡ), [ἐν, πατάσσω], = Ἐμβρόντητος.

Ἐμπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ ἐπάνω εἴς τι, καταπατῶ. 2) Π. (μὲ αἰτ.) ἐμβαίνω (κοιν. πατῶ, βάλλω τὸ ποδάρι μου) πουθενά.

Ἔμπεδα, ἴδε Ἔμπεδος.

Ἐμ-πεδάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πεδικλόνω, (συνκδχ.) ἐμποδίζω.

Ἐμπεδέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐμπεδῶς, [ἐκ τοῦ

Ἐμπεδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπεδος.

Ἐμπεδόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε καρποφορῶν, ἀείκαρπος.

Ἐμπεδόκυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε κυκλοφορῶν. » Χρόνος—, « Νόνν.

Ἐμπεδολώβης (χ. γεν.), Π. ὁ πάντοτε βλάπτων.

Ἐμπεδόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. στερεὸς εἰς τὰς βουλὰς (ἀποφάσεις) του, ἀμετάτρεπτος. » Ἀνάγκη—, « Ποιητ.

Ἐμπεδόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀείποτε ἐπίμοχθος (ταλαιπωρούμενος, ἄθλιος). » Βίος—, « Πίνδ.

Ἐμπεδόμυθος (ὁ, ἡ), Π. στερεὸς (ἐπιμένων, ἀψευδὴς) εἰς τοὺς λόγους του.

Ἐμπεδορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἀπαράβατον (Μένω πιστὸς στερεὸς εἰς) τὸν ὅρκον μου.

Ἔμπεδος (ὁ, ἡ), [ἐν. πέδον]. στερεὸς, ἀκλόνητος, ἀμετακίνητος· μόνιμος, βέβαιος· σταθερὸς, ἀμετάτρεπτος· ἀναλλοίωτος· διαρκὴς, ἀδιάκοπος. » Τόφρα ᾖ τεῖχος ἔμπεδον ἦεν, « Ἰλ. Μ. » Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί, « Θγν. » Ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων (ὁ Πρίαμος), « Ἰλ. Υ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἔμπεδον καὶ Ἔμπεδα, ἐπίρ. ἀντὶ (τοῦ μτγν.) Ἐμπέδως, βεβαίως· ἀκριβῶς· ἀληθῶς· ἐντελῶς· διόλου· ἐντόνως, ἐπιμόνως· ὁλονέν, ἀκατάπαυστα. » Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπ. « Ἰλ. Π. » Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπ. « Ἰλ. Ε. » Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπ. « Ἰλ. Π. » (Ὁ δὲ κύων) ἀνιχνεύων θέει ἔμπ. « Ἰλ. Χ. (καὶ παραλλ.) » Ὁ δὲ ἔμπ. ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον), « Ἰλ. Ο.

Ἐμπεδοσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀκλόνητον (ἀναλλοίωτον, διαρκῆ κτλ.) δύναμιν.

Ἐμπεδόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σταθερὸν (ἐμβριθὲς, ἀτάραχον) φρόνημα ἢ δεδοκιμασμένην φρόνησιν (κοιν. γιερὸν νοῦν).

Ἐμπεδόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πάντοτε φύλλα, ἀειθαλής. » Μόνῳ δ' αὐτῷ (τῷ φοίνικι) ὑπάρχει τὸ ἐμπεδόφυλλον εἶναι καὶ ἀείφυλλον, « Πλ.

Ἐμ-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω (ὁ παρτ. Ἐμπέδουν καὶ Ἐνεπέδουν;) Κάμνω τι ἔμπεδον, στερεόνω, ἀσφαλίζω· βεβαιόνω, ἐπικυρόνω· φυλάττω ἀπαράβατον. » Ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγωσι· καὶ ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα, « Ξεν.

Ἐμπεδὼ, ὀος-οῦς (ἡ). πηγή τις ἐν Ἀθ. ᾖ Μετσήν., (ἴδε Κλεψύδρα).

Ἐμπέδως, ἐπίρ. ἴδε Ἔμπεδος.

Ἐμπέδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμπεδόω, βεβαίωσις, ἐπικύρωσις κτλ.

Ἔμπεινος (ὁ, ἡ). πεινασμένος.

Ἐμ-πειράζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Δαμβάνω πεῖράν τινος, δοκιμάζω.

Ἐμπείραμος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐμπέραμος, ἔμπειρος.

Ἐμ-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω μὲ τρόπον ἢ ἀκριβῶς.

Ἐμ-πειρέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ γεν.) Ἔχω πεῖράν (Εἶμαι ἔμπειρός) τινος, τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας.

Ἐμπειρία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἔμπειρος. ἡ ἐκ πείρας γνῶσις (ἐπιστήμη) τινὸς πράγματος, (ἐν γέν.) γύμνασις, πρᾶξις.

Ἐμπειρικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πράττων ἢ γινόμενος κατ' ἐμπειρίαν, (κυρ.) » Ἰατρὸς—, « ὁ ἀκολουθῶν (ὁδηγούμενος ἀπὸ) τὴν πεῖραν μόνην, ᾖ » Ἐμπειρικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), « ἡ ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν πεῖραν μόνην καὶ ὄχι εἰς συστήματα καὶ θεωρίας.

Ἐμπειροθάλασσος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῆς θαλάσσης (τῶν ναυτικῶν).

Ἐμπειρόμαχος (ὁ, ἡ), = Ἐμπειροπόλεμος.

Ἐμπειρόπλους (ὁ, ἡ). ἔμπειρος πλοῦ (ταξειδίων), ἐμπειροθάλασσος.

Ἐμπειροπόλεμος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῆς τέχνης τοῦ πολεμεῖν.

Ἐμπειροπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ἔμπειρος τῶν πραγμάτων (τοῦ κόσμου), πρακτικός.

Ἔμπειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεῖραν (ἐμπειρίαν), γυμνασμένος, πρακτικός, ἐπιτήδειος· (μὲ γεν.) εἰδήμων (ἐκ πείρας) τινὸς πράγματος. » Ἡμεῖς δὲ Βοιωτῶν ἔμπειροί εἰμεν, « Ἡρ. » Τῶν χώρων ἐοῦσι ἐμπείροισι, « αὐτ. ||. » Τὸ ἔμπειρον ἀντὶ Ἡ ἐμπειρία. » Ἐκράτησαν δὲ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ ἔμπειρόν τε ᾖ φερέπονον, « Δ Ἀλ.

Ἐμπειρότοκος (ἡ). ἔμπειρος τόκου, μαθημένη ἀπὸ γένναν, (δηλ.) γεννήσασα καὶ ἄλλοτε.

Ἐμ-πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. ἐνέπειρα, πρκ. Ἐμπέπαρκα κτλ.). Περνῶ (Σουβλίζω) τι εἰς. » Σπλάγχνα ἐμπείραντες, « Ἰλ. Β. (ὅπου ὅμως διορθ. πιθανώτ. Ἀμπείραντες). » Τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κοντὸν ἐνέπειραν, « Δ. Κάσσ. » Βακτηρίαν χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην, « Ἀλκίφρ.

Ἐμπείρως, ἐπίρ. Μὲ ἐμπειρίαν, ὡς ἔμπειρος, (ἐπμ.) ἐπιτηδείως. » Ἐμπ. ἔχω τινος (ἡ) περί τινος, « Ξεν., Διόδ., τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας.

Ἐμ-πελαγίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (Πλέω, Ἀρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος.

Ἐμπελάδην ᾖ Ἐμπελαδὸν, ἐπίρ. Π. πλησιάζοντας εἰς, ἐκ τοῦ πλησίον, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πελάζω, Μ. άσω, Π. πλησιάζω τι πρὸς ἄλλο, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) πλησιάζω (ἐμαυτὸν) εἰς, ἔρχομαι κοντά, φθάνω, (ὁθ.

Ἐμπέλασις, εως (ἡ). πλησίασμα, προσέγγισις.

Ἐμπελαστικῶς, ἐπίρ. (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐμπελάδην.

Ἐμπελάτειρα, ας (ἡ), Π. (γυνὴ) σύζυγος· (κυρ.) = Παλλακὶς, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πελάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐμπελάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐμπέλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πέλιον (πελιδνὸν) χρῶμα, μελανὸς, μαυρειδερός.
†Ἐμπέλωρος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ ἀγορανόμος, [ἐμπολάω, ὥρα].
Ἐμ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα εἰς.
Ἐμ-πεπαίνομαι, Μ. πεπανθήσομαι. Ὡριμάζω μέσα εἰς. (μὲ δοτ.) »Τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀστάχυος ὁ καρπὸς ἐμπεπαίνεται,« Γργ.
Ἐμπέπαρκα, πρκ. τοῦ Ἐμπείρω.
Ἐμπεπαρῳνημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπαροινάω.
Ἐμπέπηγα, πρκ. τοῦ Ἐμπήγνυμι.
Ἐμπέπλησμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐμπίπλημι.
Ἐμπέπρακα, πρκ. τοῦ Ἐμπιπράσκω.
Ἐμπέπτας (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ, »ὅμοιος ταῖς λεγομέναι κρηπῖσιν,« Ἀθ. (ΙΔ'.645).
Ἐμπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἐμπίπτω.
Ἐμπέπωκα, πρκ. τοῦ Ἐμπίνω.
Ἐμπέραμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άμως, Π. =Ἐμπερὴς, ἔμπειρος.
Ἐμ-περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιορίζω ἐντὸς πέρατος.
Ἐμπερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπειρος. »Νεῶν,—,« Καλλ., ναυβάτης, ναύτης, (παρβλ.) Ἔμπορος.
Ἐμ-περι-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐμπεριήγαγον κτλ.). Περιφέρω τι (καὶ ἐλλ. Περιφέρομαι) μέσα εἰς.
Ἐμ-περι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Κάμνω τι ἐμπερίβολον, ἐμπερδεύω.
Ἐμπερίβολος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -βόλως. (κυρ. λόγος) ἔχων περιπλοκὰς, (ἐπμ.) τεχνικὸς, ῥητορικὸς, περινενοημένος.
Ἐμπερίγραπτος καὶ Ἐμπερίγραφος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς περιγραφῆς, σωματικὸς, ὑλικός. »Πᾶν δὲ ὃ ἐμπερίγραπτον κατὰ φύσιν, θεὸς οὐ γνωρίζεται,« Ἐκκλ., [ἐκ τοῦ
Ἐμ-περι-γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Περιλαμβάνω, Περιορίζω) τι μέσα εἰς.
Ἐμ-περι-δράττομαι, Μ. άξομαι, =Ἐμπεριλαμβάνω (διὰ ἡ ὡς διὰ τῆς χειρὸς μου).
Ἐμ-περι-είργω. Μ. είρξω, =Ἐμπερικλείω. »Τῇ φύσει τῆς σαρκὸς τὴν θεότητα ἐμπ.« Γργ.
Ἐμπεριεκτικὸς, ἡ, όν, Ὁ ἐμπεριέχων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμπεριέχῃ τι.
Ἐμ-περι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐμπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι (Περιφέρομαι, Τριγυρίζω) μέσα εἰς.
Ἐμ-περι-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ἐμπεριέσχον κτλ.). Περιέχω τι ἐντὸς ἐμαυτοῦ (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) »Λόφος τῇ πόλει ἐμπεριεχόμενος,« Δ. Ἁλ. »Βίβλων, αἷς δόγματα τὰ ἱερὰ ἐμπεριέχεται,« Εὐς.
Ἐμ-περικλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περικλείω τι μέσα εἰς.
Ἐμ-περι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περικρατῶ τι μέσα εἰς.
Ἐμ-περι-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον (Περιθρυλλοῦμαι) διά τι.
Ἐμ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐμπεριέλαβον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιλαμβάνω τι ἐντὸς ἐμαυτοῦ, ἐμπεριέχω.
Ἐμπεριληπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐμπεριλαμβάνων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμπεριλάβῃ τι (ᾗ πθ.) νὰ ἐμπεριληφθῇ πουθενὰ, περιεκτικός.
Ἐμπερίληψις, εως (ἡ). τὸ ἐμπεριλαμβάνειν ἢ ἐμπεριλαμβάνεσθαι.
Ἐμ-περι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπεριλαμβάνω διὰ τοῦ νοός.
Ἐμ-περι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπεριλαμβάνω διὰ τοῦ νοός.
Ἐμ-περι-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἐμ-περι-οδεύω, Μ. εύσω, =Ἐμπεριπατέω, Ἐμπεριέρχομαι.
Ἐμπερίοδος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (συμβαίνων) κατὰ περιόδους, περιοδικός. 2) (ῥτρ.) ὁ ἔχων (συνθεμένος μέ) τεχνικὰς περιόδους, (ἐπμ.) =Ἐμπερίβολος.
Ἐμπεριόδως, ἐπίρ. Κατὰ περιόδους, περιοδικῶς.
Ἐμπεριοχὴ (ἡ). τὸ ἐμπεριέχειν ἢ ἐμπεριέχεσθαι.
Ἐμ-περι-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ (Πάσχει ἡ ψυχή μου, Κατασπαράττομαι, Λυποῦμαι μὲ ὑπερβολὴν) δι' ἔν τι.
Ἐμ-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιπατῶ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνδιατρίβω· ἐνασχολοῦμαι εἴς τι· (μτφορ.) περιπαίζω τινά· ἐπεμβαίνω εἰς τὴν ἀθλιότητά του. »Ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βύαντι (καὶ ὄχι Βίαντι· διότι εἶνε ὄνομα προσώπου κωμικοῦ παριστάνοντος εὐήθη, μπούφον) καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις,« Πλ. (τοῦτο ἐμιμήθη καὶ ὁ Πλαῦτος, Asin, 3, 3, 93. Inambulandum est.«).
;Ἐμ-περι-πείρω, Μ. περῶ. Περνῶ τι εἰς τὸ σουβλί.
;Ἐμ-περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Περιπίπτω εἴς τι.
;Ἐμ-περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω μέσα εἰς.
Ἐμ-περιρ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω (Συντρίβω) τὴν ἐσωτερικὴν περιφέρειάν τινος πράγματος. ||. (μσ. αὐτπθ.) ῥαγίζω, συντρίβομαι) πανταχόθεν μέσα εἰς.
Ἐμπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος εἰς περισπασμοὺς, πολυάσχολος.
Ἐμ-περι-στρέφομαι, Μ. στραφήσομαι. Περι(Ἀνα)στρέφομαι μέσα εἰς.
Ἐμπερίτμητος καὶ
Ἐμπερίτομος (ὁ, ἡ). περιτετμημένος (τὴν ἀκροβυστίαν).
Ἐμ-περι-τρέχω, Μ. τρέξω καὶ δραμοῦμαι, =Ἐμπεριέρχομαι (τρέχων).
Ἐμ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην (καρφοβελόνην), (χυδ.) μπουλόνω· θηλυκόνω. »Θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται,« (Ἕρμιππ. παρ') Ἀθ. (ίθ.
Ἐμπερόνημα (τὸ). φόρεμα (γυναικεῖον) τὸ ὁπ. μπουλόνεται ἢ θηλυκόνεται (εἰς τοὺς ὤμους), (παρβλ. Ἐμπόρπημα).
Ἐμπερόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμπερονάω, μπούλωμα (κάρφωμα) μὲ τὴν περόνην, θηλύκωμα.
Ἐμ-περπερεύομαι, Μ. εύσομαι. Κομπάζω ἀηδῶς (Ματαιολογῶ) περί τινος.
Ἔμπεσον, Π. ἀντὶ Ἐνέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμπίπτω.
Ἐμπεταλὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικοῦ, τυρόπηττα μὲ φύλλα (πέταλα).
Ἐμ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω (Στήνω, Τεντόνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. »Τὰ δίκτυα ἐνεπετάγνυες,« Ξεν., (ὅθ. ||. πθ.) »Τοῖχοι ἁλουργέσι ᾗ διαχρόσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσιν,« Ἀθ., σκεπασμένοι μὲ, (Γαλλ.) tapissées.
Ἐμπέτασμα (τὸ). (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς) σκέπασμα (κυρ. τοίχου ἢ θύρας), παραπέτασμα.
Ἐμ-πέτομαι, Μ. πετασθήσομαι. (μὲ δοτ.) Πετῶ μέσα εἰς.
Ἔμπετον, Δ. ἀντὶ Ἐνέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμπίπτω.
Ἔμπετρον (τὸ). εἶδ. φυτ. (ἀγκαθωτοῦ) τὸ ὁπ. φυτρόνει ἐπάνω εἰς ταῖς πέτραις.
Ἐμπευκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. =Ἐχεπευκὴς, πικρὸς, φαρμακερός.
Ἐμπεφύασιν (καὶ ἡ μτχ. Ἐμπεφυυῖα), Π. ἀντὶ Ἐμπεφύκασ., πρκ. καὶ
Ἐμπεφυὴ, Π. ἀντὶ Ἐνεφύη ἢ Ἐνέφυ ἢ Ἐνεπεφύκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. ἢ μσ. ὑπερσ. τοῦ Ἐμφύομαι.
Ἐμπεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.), =Ἀπρίξ, σφικτὰ, κολλητά.
Ἔμπη, Δ. ἀντὶ Πῆ.
Ἐμ-πήγνυμι καὶ (μτγν.) Ἐμ-πήγω, Μ. πήξω. Μπήγω (Ἐμπήγω, Χόνω) τι μέσα εἰς. »Σαλπίσας δὲ ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ πιρὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα,« Μυθ. 2) =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκπήγνυμι.
Ἐμ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) ἐπεμβαίνω εἰς τὴν ἀθλιότητά τινος.
Ἐμπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμπηδάω.
Ἐμπηκτέον, θετ. τοῦ Ἐμπήγνυμι.
Ἐμ-πηλύομαι-οῦμαι, Μ. πηλωθήσομαι. Λασπόνομαι.
Ἔμπηλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πηλὸν, λασπώδης.
Ἐμπήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμπηλόομαι, λάσπωμα.
Ἔμπηξις [ἐμπήγνυμι], εως (ἡ). μπήξιμον, ἔμπηγμα.
Ἔμπηρος (ὁ, ἡ), =Ἀνάπηρος, (Τουρκ.) σακάτης.
Ἔμπης, Ἰων. ἀντὶ (καὶ συνηθέστ. τοῦ) Ἔμπας.
Ἐμ-πιάζω, Μ. άσω, =Ἐμπιέζω.
Ἐμ-πιαίνω, Μ. πιανῶ. (μὲ δοτ.) Παχύνω ἐντὸς ἢ διά τινος.
Ἐμ-πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Ζουλίζω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. »Ὅταν οὖν ἐμπιεσθῇ τὸ σιτίον ὑπὸ τῆς γλώσσης ἅμα ᾗ τῶν παρισθμίων ἐνταθέντων,« Πλ.
Ἐμπίεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ὅθεν
Ἐμπίεσμα (τὸ). (οὕτω διορθ. κατά τινας τὸ Ἐκπίεσμα), εἶδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου (ὅταν τὰ συντρίμματα θλίβουν τὴν μήνιγγα τοῦ ἐγκεφάλου).
Ἐμ-πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἔμπικρον. ||. (μσ. ἢ πθ. μτφορ. μὲ δοτ.) φέρομαι μὲ πικρίαν πρός τινα, εἶμαι πικραμένος (ψυχραμένος) μαζῇ του.
Ἔμπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.
Ἐμ-πιλέω-ῶ, Μ. ήσω Χόνω (Στρυμόνω, Πατόνω) τι μέσα εἰς.
Ἐμπίμελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁπωσοῦν πιμολὴν (πάχος), παχούτσικος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εμπινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πῖνον (λέξαν ἡ γνοῦδι, κυρ. ἀπὸ πολυκαιρίαν), (παρβλ. Εὐπινής).

'Εμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω κατ' ὀλίγον (καὶ κυρίως ἐν ᾧ τρώγω), συχνοπίνω· ροφῶ. (μὲ γεν.) »Τοῦ αἵματος —, « »Ηρ. (καὶ αἰτ.) » Ἡώνειον —, « Πλ. (παρβλ. Ἐμφαγεῖν καὶ Ὑποπίνω).

'Εμ-πιπίσκω, Μ. ἐμπίσω. Δίδω τινὸς νὰ πίῃ, ποτίζω· (καταχρ.) μουσκεύω. »Ἄλα πηκτὸν ἡ ἄλὸς ἄγνην ἐμπίσαις, « Νίκ. (ᾧ μσ.) »Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τοῦ' ἀθρόον ὕδατι μίξας, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Νύμφαις ἐμπισθὲν, « αὐτ.

'Εμ-πλημι, Μ. ἐμ-πλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω. ‖. (μσ. μτνμ.) γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, χορταίνω, (μτφορ.) ἐκπληρῶ (τὴν ἐπιθυμίαν μου), ἀπολαμβάνω κατακόρως, (ἐπμ.) ἀναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι. (μὲ γεν.) » Τῶν τευθίδων ἐμπλήμενος, « Ἀρχῦν. » Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, « Ἰλ. Χ. » Τὸ πρόσωπον ἐρυθημάτων ἐνεπίμπλατο, « Αἰλ. » "Τδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ, « Ἀρχῦν. (ᾧ κατὰ τμσ.) » Ἐν δ' ἄνθου πλῆτο στόμα, « Ἰλ. Ψ'. » Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἄλείφατος, « Ἰλ. Σ. » Ἐν ὧν ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Ἐμπιπλάμενος τῶν Δακεδ., « Πλ. (καὶ χ. πτ.) » Ἐσθέμεναι κέλεται.. καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει·, « Ὀδ. Π. » Πολὺ ἁπλουστέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, « Ξεν. (ᾧ πρὸς μτχ.) » Οὔτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον, « Εὐρ. » Μισῶν σῦποτ' ἐμπλησθήσομαι, « αὐτ.

'Εμ-πιπράσκω, Μ. ἐμπεράσω, = 'Εμπολέω.

'Εμ-πίπρημι, Μ. ἐμ-πρήσω (ἀόρ. 'Ενέπρησα κτλ.). Βάλλω (δίδω φωτιὰν, πυρπολῶ, καταχαίω.

'Εμ-πίπτω, Μ. ἐμ-πεσοῦμαι (ἀόρ. 'Ενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) Πίπτω ('Ρίπτομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. » Πῦρ ἔμπεσε νηυσίν, « Ὅμ. » Ὁ πύργος ἐμπεσοι γέ σοι, « Ἀρχῦν. (καὶ μτνμ.) » Ἐς δὲ τὴν πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε (τὸ νόσημα), « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Δέος ἔμπεσε θυμῷ, « Ὅμ. » Φήμη τις (» Λόγος) ἐμπέπτωκέ μοι, « Εὐρ., Σοφ. » Ἐνέπεσεν ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις, « Δξ. » "Ερως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσι, « Θκ. » Ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστὰς, « Πλ. » Ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον, « Δμ., τὸν ἔβριψαν εἰς τὴν φυλακήν. 2) πίπτω (ὀηλ. εὑρίσκομαι ἔξαφνα) ἀνάμεσα εἰς, ἀπαντῶ, περιπίπτω, (ὀθ. τρπ.) καταντῶ (ἀνεπαισθήτως)· συμβαίνω τυχαίνω, συμπίπτω. » Ἐμπεσεῖν ἀναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις, « Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Πάντα τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον, « Ἡρωδ. (καὶ τρπ.) » Ἐὰν εἰς λόγους ἐμπέσω τοιούτους, « Δμ. » Λόγῳ ἐμπεσόντος, « Πλάτ. (ᾧ κατὰ μτχ.) » Τὰ ἐμπίπτοντα, « Αξ., τὰ τυχηρὰ περιστατικὰ, τὰ συμβαίνοντα. » Τὸ ἐμπίπτον, « Αξ., ὅτι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸν νοῦν, ὅ,τι τύχοι.

'Εμπὶς [ἔμπινω], ἴσος (ἡ). εἰδ. κουνουπιοῦ (» Κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον, « Σχλ.).

'Εμπῖσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εμπιπίσκω.

'Εμ-πιστεύω, Μ. εὐσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Εμπιστεύομαί τι (ᾧ ἀμτθτ. "Εχω ἐμπιστοσύνην) εἰς τινα. ‖. (πθ. μὲ αἰτ.) μοὶ ἐμπιστεύονταί τι, » Ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων, κοῦφος καρδίᾳ, « Πρρ. » Οὐ τοιοῦτος, ὡς καὶ πρόδοῦναι τὰ ἐμπεπιστευμένα, « Χρσ.

'Εμπιστος (ὁ, ἡ). ἐμπιστευμένος, ἀξιόπιστος, ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔπιστος, εὐκολόπιστος.

'Εμ-πιτνέω-ῶ, ἡ, = 'Εμπίπτω Π. ἀντὶ 'Εμπίπτω.

'Εμ-πίφρημι (ἔθ. τὸ ἀπαρ. Ἐμπιφράναι), Μ. ἐμ-φρήσω, = Εἰσφρέω, (ἐπμ.) = 'Εμφράττω.

'Εμ-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) περιπλανῶ τινα (καὶ μσ. ἢ πθ.) περιπλανῶμαι) μέσα εἰς.

'Εμ-πλάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ 'Εμπελάζω.

'Εμπλακείς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εμπλέκω.

'Εμ-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. πλανηθήσομαι. Πλανῶμαι ἢ Περιπλανῶμαι μέσα εἰς.

'Εμ-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· ἀλείφω, πασαλείφω, ἐμπλαστρύνω. (ἐνίοτε) ἐμφράσσω (κυρ. μὲ λάσπην κτλ.). » Οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι εἰς τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσιν, « Ἀρστ. » Μέλισσαι κηρία ἐν αὐτῇ ἐνέπλασαν, « Δ. Κάσσ. (καὶ πθ.) » Τὰς οὔσεις, ἐμπλαττομένων τῶν πόρων, ἀμαυροῦσθαι, « Θφρ. » Καὶ ὁ χεὼς, τῷ δακτύλῳ πιεζόμενος, ἐμπλάσσεται, ὥσπερ ἐν σταίτῃ, « Ἱππ.

'Εμπλαστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος 'Επιτήδειος) πρὸς τὸ ἐμπλάσσειν.

'Εμπλαστὸς, ἡ, όν. Προσκολλημένος ἢ Δυνάμενος νὰ προσκολληθῇ (ἐν εἴδει ἐμπλάστου ἢ καταπλάσματος), ἀλειμμένος, πασαλειμμένος, (ὄθ. ‖. οὐσ.) "Εμπλαστὸν (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) ἀντὶ (τοῦ μτγν.

'Εμπλαστρον (τὸ) καὶ 'Εμπλαστρος (ἡ). (ἁλοιφὴ ὑιά) μπλάστρι ἢ κατάπλασμα.

'Εμπλαστρόω-ῶ, Μ. ώτω. 'Επαλείφω ἔμπλαστρον ἢ ὡς ἔμπλαστρον.

'Εμπλαστρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐμπλάστρου, ὅμοιος μὲ ἔμπλαστρον.

'Εμ-πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω (Ἁπλόνω, Ἐκτείνω) τι μέσα εἰς. ‖. (μσ.) » 'Εμπλατύνομαι τοῖς λέγοις, « Στρ., ὁμιλῶ εἰς πλάτος (κατ' ἔκτασιν) περί τινος, ἐνδιατρίβω εἰς τὴν διήγησιν.

"Εμπλατυς (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλατύς.

'Εμπλέγδην [ἔμπλεκω], ἐπίῤῥ. Πλεγμένα τὸ ἓν μέσα εἰς τὸ ἄλλο.

"Εμπλεγμα (τὸ). τὸ ἐμπλεκόμενον εἰς τὰ μαλλιὰ ὡς κόσμημα.

"Εμπλειος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ "Εμπλεως.

'Εμπλεκτήρ, ῆρος καὶ

'Εμπλέκτης, ου (ὁ). ὁ ἐμπλέκων (κυρ. τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς), (Γαλλ.) friseur.

"Εμπλεκτὸς, ὴ ἡ ός, ον ἡ όν. Πλεγμένος ἀνάμεσα, ἐμπλεγμένος. ‖. (οὐσ.) "Εμπλεκτον (τὸ), εἶδ. τοίχου τοῦ ὁποίου τὸ μεταξὺ τῶν δύο προσώπων διάστημα εἶνε παραγεμισμένον μὲ χῶμα ἢ λάσπην.

'Εμπλέκτως (ἡ), θτλ. τοῦ 'Εμπλέκτης.

'Εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο, (ἐπμ.) ἐμπερδεύω (κυρ. καὶ μεταφορ.), ἀνακατόνω. » Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, « Γρρ.

"Εμπλεξις, εως (ἡ), = 'Εμπλοκή.

'Εμ-πλεονάζω, Μ. άσω. Πλεονάζω εἴς τι, τὸ ἔχω ἄφθονον.

"Εμπλεος καὶ Ἀττ. "Εμπλεως, ω (ὁ, ἡ), γεμάτος 'ως ἐπάνω (μτνμ.) ἐντελῶς χορτάτος.

'Εμπλεύριον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.

'Εμπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'γιερὰ (δυνατὰ, γεμάτα) πλευρά. (συγγ. καὶ ἴσως εἶνε ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔπλευρος.

'Εμ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ἀρμενίζω) μέσα εἰς. 2) = Ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, (ὄθ. ἰατρ.) προξενῶ ῥεψίματα.

†'Εμπλεως, ἐπίῤῥ. Πληρέστατα, ἀφθόνως, κατακόρως. ἐντελῶς.

"Εμπλεως (ὁ, ἡ), ἴδε "Εμπλεος.

'Εμπλήγδην, Π. ἀντὶ 'Εμπλήκτως, ἀνοήτως.

'Εμπληγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ "Εμπληκτος.

†"Εμπληγος (ὁ, ἡ). ὁπλισμένος, ξυλοφορτωμένος.

'Εμπλῆδην [ἐμπίπλημι], ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ 'Εμπλέως.

'Εμπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), = "Εμπλεως, [ἐκ τοῦ

'Εμ-πλήθω (χ. Μ.). Εἶμαι ἔμπλεως ("Εχω ἀφθονίαν) ἀπό.

'Εμπληκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ. -ικῶς). = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκπληκτικός. 2) (πθ.) ὁ κινδυνεύων νὰ γένῃ (ὁμοιάζων σχεδὸν)=

'Εμπληκτος (ὁ, ἡ), [ἐμπλήσσω], (κατὰ λέξ.) κτυπημένος εἰς τὴν κεφαλήν, (ἐπμ.) παραζαλισμένος, ξεπαρμένος, ζυμπαμένος, παραλογισμένος· παράφορος· ἠλίθιος, ἀνόητος, κατάχαστος κτλ., (παρβλ. 'Εμβρόντητος).

'Εμπλήκτως, ἐπίῤῥ. Ὡς ἔμπληκτος, ἀσυλλογίστως κτλ.

'Εμπλήμενος, Π. ἀντὶ 'Εμπλησάμενος ἢ 'Εμπλησθείς, μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εμπίπλημι.

'Εμ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ἐντὸς ἢ ἀπό τινος.

'Εμπλην [ἐμπελάω], ἐπίῤῥ. Π. (μὲ γεν.) πλησίον· σχεδὸν· ὁμοῦ· πλήν, ἐκτός.

'Εμπληξία καὶ "Εμπληξις, εως (ἡ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις, ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐμπλήκτου, ἔκπληξις· ξύππασμα· ἠλιθιότης· κουφόνοια, παραφροσύνη κτλ.

'Εμ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εμπίπλημι, (ὄθεν:

'Εμπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα 'ως ἐπάνω, ἀπογέμισμα, (συγγ. τῷ) 'Εκπλήρωσις.

'Εμπλῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εμπίπλημι.

"Εμπλησις, εως (ἡ), = 'Εμπλήρωσις.

'Εμ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἐπάνω (Πίπτω μέσα) εἰς, ἐμπίπτω· προσβάλλω. 2) (συνκόχ.) = 'Εκπλήττω, ξυπάζω, τραμάζω κτλ. (ἴδε "Εμπληκτος).

'Εμπληστὸς, ὰ, όν, θετ. καὶ=

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔμπλητο, Π. ἀντὶ Ἐνεπλήσατο, μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐμπλοκὴ (ἡ). τὸ ἐμπλέκειν ἢ ἐμπλέκεσθαι, πλέξιμον. » Κόμης (»Τριχῶν)—, « Στρβ., Γρφ.

Ἐμπλόκιον (τὸ). στολίδι τὸ ὁποῖον ἐνέπλεκον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς πλεξίδας των.

Ἐμ-πλύνω, Μ. πλύνω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐμ-πλώω, Π. ἰων. ἀντὶ Ἐμπλέω.

Ἐμ-πνείω, Π. ἀντὶ Ἐμπνέω.

Ἐμ-πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Φουσκόνω) τι μὲ ἄνεμον, (ἰατρ.) προξενῶ ἀνέμους (φλάτα).

Ἐμπνευμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φούσκωμα ἀπὸ ἄνεμον, (ἰατρ.) φλάτον.

Ἐμπνευματωτικὸς, ὴ, όν. Ὁ προξενῶν ἐμπνευμάτωσιν· (Ἰταλ.) φλατουόζος.

Ἔμπνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπνέειν ἢ ἐμπνέεσθαι, ἐμφύσησις. (μτφορ.) θεοῦ φώτισις· ἐνθουσιασμός.

Ἐμπνευστικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος μὲ ἔμπνευσιν (ἐμφύσησιν). » Τὸ τῆς συρ στ.κῆς εἶδος, ἐμπνευστικόν. ἐμπνέουσι γὰρ ἐν τῇ σύριγγι καὶ ἐν τῇ σάλπιγγι, καὶ οὕτω συρίζουσι ᾗ σαλπίζουσι, Σχλ. Διονυσ.

Ἐμπνευστὸς, ὴ, όν. Ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυσᾷ ἢ ἠμπορεῖ νὰ φυσήσῃ τις, (μτφορ.) ἐμπνευσμένος (φωτισμένος) θεόθεν, ἐνθουσιασμένος. » Ὄργανα ἔμπν., « Πλ., τὰ παιζόμενα δι' ἐμφυσήσεως (καθὼς ὁ αὐλὸς), [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. (μὲ δοτ.) Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι. » Αὐλοῖς (» Σάλπιγγι) ἐμπνεῖν, « ἴδε Ἐμπνευστικός. 2) (ἀμτβτ.) ἀναπνέω· ζῶ. » Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι, « Πλάτ. » Τῇ τέχνῃ ἐμπνεῖν, « Ἐπγρ., ζῇ ἀπὸ (μὲ) τὴν τέχνην του, (ἄλλ' ἴδε μᾶλλ. τὴν σημασ. 3) (μτφορ.) ἐμβάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, (δηλ.) τὸν διεγείρω (τὸν παρακινῶ) εἴς τι, τὸν ἐνθουσιάζω. » Θάρσος ἐμπνεύσας αὐτοῖς, Αἰλ. (ᾗ πθ.) » Ἐνεπνεῖτο τῇ μαντικῇ, « Πλ. (ὅθεν :) » Τᾷ τέχνᾳ ἐμπνεῖ, « Ἐπγρ., εἶν' ἐνθουσιασμένος διὰ (ἢ προσηλωμένος εἰς) τὴν τέχνην του, (ἐπμ.) δίδει τρόπον τινὰ ψυχὴν εἰς τὰ τεχνουργήματά του, τὰ κάμνει σχεδὸν ἔμπνοα· (καὶ παρὰ Λακεδ.) » Ἐμπνεῖμεν, « Ἡσύχ., μὲ εἵλκυσεν εἰς τὸν ἔρωτά του ἢ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, (παρβλ. Εἰσπνέω).

Ἐμ-πνίγω, Μ. πνίξομαι ἢ πνιξοῦμαι. Κάμνω τι ἔμπνικτον (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἔμπνικτος (ὁ, ἡ). Ψημένος ἢ βρασμένος εἰς ἀγγεῖον καλὰ κλεισμένον (χρισμένον) ὁλοτρόγυρα τοῦ σκεπάσματος ὥστε νὰ μὴ ξεθυμαίνῃ, (ὅθ.) » Ἔμπνικτον (ἐνν. ἔδεσμα), « τὸ τοιουτοτρόπως Ψημένον Στουφάτον ἢ (Τουρκ.) Καπαμᾶς.

Ἐμπνοὴ (ἡ). τὸ ἐμπνέειν, ἐμφύσησις, ἔμπνευσις, καὶ

Ἔμπνοια (ἡ), τὸ ἐμπνέειν, ἀναπνοὴ, ἀνάσασμα· ζωή.

Ἐμπνοίησις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἔμπνευσις.

Ἔμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων (ἀνασαίνων), ζωντανός. 2) (μὲ γεν.) ὁ ἔχων (ἀναδίδων) τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὀσμήν. » Μύρων ἔμπνοος, « Ἀθ., μυρίζων, εὐωδιάζων.

Ἐμ-ποδίζω, Μ. ίσω. (κατὰ λέξ.) Βάλλω τι μέσα (ἀνάμεσα) εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸν πεδικλόνω· (ἐπμ.) τοῦ γίνομαι ἐμπόδιον, δὲν τὸν ἀφήνω νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ κάμῃ τι· (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω. (τοῦ Ἀρστφ. [Ἱππ. 755] τὸ » Κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, « καί τοι ἐξηγούμενον ὑπὸ τοῦ Σχλ. μασσώμενος ἢ ἐμφορούμενος, νομίζω ὅτι σημαίνει μᾶλλον : Συνάζων εἰς τὴν ποδιάν του. Ἀλλ' ἂς κρίνωσι τοῦτο καὶ ἄλλοι).

Ἐμπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος (γινόμενος) ἐμποδών, (ὅθ. ‖. οὐσ.) » Ἐμπόδιζον (τὸ), = τῷ

Ἐμπόδισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς ἐμποδισμὸν (προξενεῖ) ἐμπόδιον.

Ἐμποδισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμποδίζειν, ἐμπόδισμα.

Ἐμποδιστικὸς, ὴ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμποδίζῃ.

Ἐμποδοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι (Στέκω εἰς τὴν μέσην ὡς) ἐμπόδιον.

Ἐμποδοστάτης, ου (ὁ). ὁ γινόμενος (στήνων ἢ στεκόμενος ὡς) ἐμπόδ.

Ἐμποδὼν (ἀντὶ Ἐν ποδῶν). ἐπίρ. = Ἐν ποσὶ, (κοιν.) μέσ' 'ς τὰ πόδια, (ἐπμ.) διὰ ἐμπόδιον. » Ἐμποδὼν αὐτοῖς εἶναι τῆς διώξεως, « Πλ., νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ τὸν κυνηγήσουν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ (» Τὰ) ἐμποδὼν καὶ (κρσ.) » Τοὐμποδών, « Λξ., τὰ ἐμπόδια. 2) μέσ' 'ς τὸν δρόμον, (ἐπμ.) ἐκ τοῦ προχείρου. » Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, « Ἀρστ. (ᾗ τρπ.) » Ἡ ἐμποδὼν παιδεία, « αὐτ., ἡ συνήθης, (κοιν.) τὰ κοινὰ γράμματα.

Ἔμποθεν [ἔν, ποθ' [ἀντὶ ποτὶ, Δ. = πρὸς] ἔν], ἐπίρ. Ἔνα-ἔνα ἢ Ἐν κατόπιν τῶ ἄλλου, λεπτομερῶς ἢ ἀλλεπαλήλως, (ἀμφ.).

Ἐμ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ. καὶ Π.) Κάμνω (Κατασκευάζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Πύλας πύργοις ἐμπ., « Ἰλ. Π. (καὶ παραλλ.) » Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος, « Ἀρστφ. 2) (μτνμ. ἐπὶ ποιητ.) παρενείρω ἐδικούς μου στίχους εἰς ξένον ποίημα. » Τοὺς ἐμπεποιηκότας εἰς τὰ Ἡσιόδου ἔπη, « Παυσ. 3) (συνήθ.) κάμνω (γίνομαι αἴτιος) νὰ γένῃ ἢ νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς, ἐμπνέω, διεγείρω εἰς τὴν ψυχὴν τινος ἓν ὁποῖον δήποτε αἴσθημα. (ἐν γέν.) ἐνεργῶ, προξενῶ, κατορθόνω. (κατ' ἐκτ.) αὐξάνω. » Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, « Ξεν. » Ἱκανὸς δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν, ὡς πειστέον εἴη τῷ..., « αὐτ. » Στάσεις (» Νόσον ἐξ.) ἐμπ., Πλ. » Ἐὰν ἀναπαύσηται, ὄνομα καταλείψει, καὶ ἐὰν ἐμμείνῃ ἐμποιεῖ αὐτῷ, « Γρφ. (Σειράχ. 39, 11:) » Οὐκ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις, ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, « αὐτ. (42, 17), (ἐξηγεῖται) δὲν τοὺς ἐνέπνευσε.

Ἐμποίησις, εως (ἡ). συνήθεια, (Δ. Κάσσ. ΔΖ', 16.)

Ἐμποιητικὸς, ὴ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἐμποιῶν (προξενῶν, διεγείρων κτλ.) τι.

Ἐμ-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Ἐμβάλλω (κυρ. ἀναμεταξὺ ὑφάσματος) ποικίλματα (πλουμίδια), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐμπάσσω).

Ἐμ-ποίνιμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ίμως. = τῷ

Ἐμποίνιος (ὁ, ἡ), Π. τιμωρητέος, ἀξιόποινος.

Ἔμποιος (ὁ, ἡ). ποιότητος μέτοχος.

Ἐμπολαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐμπολὴν (εἰς τὸ ἐμπόριον), ἐμπορικός. » Ἑρμῆς—, « Ἀρστφ., ὁ προστάτης τῶν ἐμπόρων καὶ τοῦ ἐμπορίου.

Ἐμπολάω (ἡ Ἐμ-πολάω)-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἠμπόλησα, πρκ. Ἠμπόληκα ἢ Ἐμπεπόληκα). Ἐμπορεύομαι, ἀγοράζω ἢ πωλῶ, (κοιν.) παίρνω καὶ δίδω, (Τουρκβαρβ.) κάμνω ἀλισ-βερίσι. (συνκδχ.) κερδίζω, ἀποκτῶ. (μτφορ.) προδίδω. » Οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν, « Ακ. » Κεῖτις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων, ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν, « Ἀρστφ. (καὶ μσ.) » Βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, « Ὀδ. Ο. (καὶ μτφορ.) » Ἀρ' ἠμπόλησαι, « Σοφ., ἐπροδόθης. 2) (συνκδχ.) περνῶ (διάγω) οὕτως ἢ ἄλλως. » Κάλλιον ἐμπολήσει, « Ἱππκρ.

Ἐμ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πολεμῶ μέσα εἰς.

Ἐμπολέμιος καὶ

Ἐμπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) πόλεμον, πολεμικὸς, πολέμιος. » Τοῖς ἐμπολεμίοις θεοῖς ἱερωμένον, « Δ. Κάσσ. » Ἐμπολέμιον σύνθημα παραγγείλαντος, « αὐτ.

Ἐμπολεὺς, έως (ὁ), Π. ἔμπορος ἢ ἀγοραστὴς, μουστερής. » Ἀκτίτα καλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, καί με λάβ' εὔαρχον πρώϊον ἐμπολέα, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πολέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐμπολάω.

Ἐμπολὴ (ἡ), = Ἐμπόλησις καὶ Ἐμπόλημα. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος (τὸ κουτὶ κτλ.) ὅπου ἐναποθέτουν οἱ πωληταὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐμπολήσεως χρήματα, (Τουρκ.) μπές-ταχτάς. » Τίς ἀνέτρεψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμπολήν, « Αβ.

Ἐμπόλημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπολήσεως, (δηλ.) πρᾶγμα διὰ (ἢ κέρδος ἀπὸ) πούλημα.

Ἐμπόλησις, εως (ἡ). τὸ ἐμπολεῖν (ἐμπορεύεσθαι), πραγμάτεια, (κυρ. δὲ) πούλησις πραγματειῶν, (Τουρκ.) ἀλισ-βερίσι.

Ἐμπόλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπολήθεις (ἀγορασθεὶς ἢ πωληθεὶς [ᾗ μτφορ.] προδοθείς).

Ἐμ-πολίζω, Μ. ίσω. Περιλαμβάνω τι ἐντὸς (τοῦ περιβόλου) τῆς πόλεως. 2) (ἀστρνμ.) ἐναρμόζω (προσαρμόζω) εἰς τὸν πόλον, (παρβλ. Ἐναξονίζω).

Ἐμ-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ τινα ἐντὸς (φρουρίου, πόλεως κτλ.).

Ἔμπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν πόλει ὤν, κάτοικος πόλεως, πολίτης.

Ἐμ-πολιτεύω, Μ. εύσω. Κάμνω πολίτην τινα, πολιτογραφῶ. ‖. (μσ. ἢ οὐδ. μὲ δοτ.) εἶμαι πολίτης (ἔχω δικαιώματα πολίτου, λαμβάνω ἐπμ. μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα) πόλεώς τινος (ἐν γέν.) ἀναστρέφομαι (ζῶ) μεταξὺ τινων. » Τοὺς ἐμπολιτεύοντας σφῶν ἐκεῖ, « Θκ. » Ἡ μοναρχία δυσχερὲς μὲν ἀκοῦσαι, χρησιμώτατον δὲ ἐμπολιτεύσασθαί ἐστι, « Δ. Κάσσ. » Φεύγειν τὰς ἀποικίας, αἵτινες πολλάκις ἀπολωλέκασι τοὺς ἐμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολ. τευθέντας, « Ισκρ., = Ἐγκατοικισθέντας (ῐ).

ῐ Ἐμπολίτης, ου (ὁ), = Ἔμπολις.

Ἐμ-πολιτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγράφω τινα ὡς πολίτην, ἐγκαταλέγω εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν.

Ἐμπολόωντο, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ σ) ἀντὶ Ἐμπολῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ἐμπολάω.

Ἐμ-πομπεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐνδιατρίβω μὲ ὕφος πομπῶδες εἴς τι, ἐγκαυχῶμαι. « Κατεγέλα αὐτοῦ, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις, « Λκ.

Ἐμ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κοπιάζω (Ἀσχολοῦμαι) εἰς.

Ἐμπόνημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνασχολήσεως. 2) ὄπανθημα πρὸς βελτίωσιν κτήματος, (Νέαρ. Λ', ζ'.).

Ἔμπονος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπονος κοπιαστικὸς ἢ 2) συνειθισμένος εἰς τοὺς κόπους, φιλόπονος.

Ἐμπόνως, ἐπῤ. Ἐπιπόνως.

Ἐμπορεία (ἡ), = Ἐμπορία.

† Ἐμπορεῖον (τὸ), = Ἐμπόριον, τόπος ἐμπορικὸς, σκάλα.

Ἐμπόρευμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐμπορεύεταί τις, (κοιν.) πραγμάτειαις.

Ἐμ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. (Π.) Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς ὁδοιπορίαν· ὑπάγω πωθενά. « Ὅς τις γὰρ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, « Εὐρ. « Καρκῖνοι θ', οἳ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκ ἴσασιν, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι, « Ἐπίχ. (καὶ τρπ.) « Σκοπῶν ὁίαιταν ἥν πιν' ἐμπορεύεται, « Εὐρ., διάγει. 2) (συνήθ.) ταξειδεύω πωθενὰ ἢ μεταφέρω τι· ὡς ἔμπορος. (ἐν γέν.) κάμνω ἐμπόριον, πραγματεύομαι. (κατ' ἐκτ.) κερδίζω. » Ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον, « Χίων. ἐπιγρ. » Ἐνεπορεύοντο καμήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρτον, « Στρ. » Ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, « Γρφ. » Παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, « Συν. 3) πράττω τι δι' αἰσχροκέρδειαν, ῥᾳδιουργῶ, ἀπατῶ. » Πλατοῖς λόγοις ἐμπορ., « Πλ.

Ἐμπορευτικὸς, ἡ, όν, = Ἐμπορικός.

Ἐμπορία (ἡ). ἐμπόριον ἢ τὸ ἐπὶ τούτῳ ταξείδευμα (κυρ. διὰ θαλάσσης). 2) πρᾶγμα δι' ἐμπόριον, ἐμπόρευμα, πραγμάτειαις.

Ἐμπορικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔμπορον ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον, πραγματευτώδικος. « Διήγημα ἐμπορικὸν, « Ἀρχρ., τὼ ψευδές. 2) ὁ ἀσχολούμενος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἐμπόριον.

Ἐμπόριον (τὸ). τόπος ἐμπορικὸς (μάλιστα παραθαλάσσιος), σκάλα, ἀγορὰ, (Ἰταλ.) πιάτσα, (κυρ. οὐδ. τοῦ=

Ἐμπόριος (ὁ, ἡ), = Ἐμπορικός. ‖. « Τὰ ἐμπόρια, « Λξ., ἢ πραγμάτειαις, [ἐκ τοῦ

Ἔμπορος (ὁ, ἡ). (κυρ. καὶ Π.) ἐπιβάτης (εἰς ξένον πλοῖον), (ἐν γέν.) ταξειδιώτης, ὁδοιπόρος. 2) (συνήθ. καὶ μτγν.) ὁ ἐμπορευόμενος (κυρ. διὰ θαλάσσης), (ἐν γέν.) πραγματευτής. 3) (συνκδχ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἔμπειρος. « Ἔμπ. κακῶν, « Αἰσχλ.

Ἐμ-πορπάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Συνάπτω (Συνδέω) διὰ τῆς πόρπης, θηλυκόνω· (συνκδχ.) φορῶ (ἐνδύομαι μὲ).

Ἐμπόρπημα (τὸ). φόρεμα τὸ ὁποῖον θηλυκόνεται (κυρ. εἰς τοὺς ὤμους), (παρβλ. Ἐμπερόνημα).

ῐ Ἐμ-πορπόω-ῶ, Μ. ώσω. = Ἔμπορπάω.

Ἐμπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) πορφύραν. 2) ὁ κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, ὑποπόρφυρος.

Ἔμπροτος (ὁ, ἡ). χρησιμεύων διὰ πώσιμον, πώσιμος.

Ἔμπουσα [ἔμπις;], ης (ἡ). στοιχειὸ, φάντασμα (θηλυκὸν, στελλόμενον ὑπὸ τῆς Ἑκάτης, καὶ πιστευόμενον ὅτι βυζάνει τὸ αἷμα τῶν βρεφῶν, καθὼς τῶν Βυζαντ. ἢ Γιλλιὼ ἢ Γελλὼ, τῶν Εὐρωπ. ὁ vampire, καὶ τῶν Τουρ. ἡ τζαδῆ· (ζθ. μτγν.) μάγισσα, κακόεργα, (καν.) ξρίγλα. (Εἰς τὸν Δημοσθ. περὶ Στεφ. ξθ'. ἔχει ἄλλην, αἰσχροτέραν μὲν πολύ, ἀλλ' ἀναλογωτέραν τῇ ἐτυμολογίᾳ σημασίαν, τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Κικέρων εἰς τὸ ὄνομα Verris).

Ἐμπρακτικὸς, ἡ, όν καὶ

Ἔμπρακτος (ὁ, ἡ). ἐνεργητικὸς, κατορθωτικὸς, δραστήριος· πραγματικὸς, ἀληθὴς ἢ κατορθωτός. « Μή., βίον ἀλάνατον σπεῦδε, τὴν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν, « Πίνδ. » Καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον, « Γρ., ἐνεργόν. » Ἄργων ἔμπρακτος, « Βυζ., ὁ ἐν ἐνεργείᾳ. ὄχι ἐπὶ ὑλῶν ὀνόματ. (Ἄπρακτος). » Ἔμπρακτος ἡμέρα, « Νμ., ἡ δικάσιμος. « Λαγος —, « Ῥητ., ὁ ἀγαγώνιος. 2) (εἰς Ἐπγρ.) ὑπόγρεως εἰς ἀπόδοσιν (εἰσπράξιν). » Ὀφειλέτω ἀπόλις, κἢ τόκον φερέτω, καὶ ἔμπρακτος ἔστω. «

Ἐμπράκτως, ἐπῤ. Πραγματικῶς, δραστηρίως. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) ἐπισήμως, ἐν πομπῇ.

Ἐμπρέπεια (ἡ), = Εὐπρέπεια, [ἐκ τοῦ-

Ἐμπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἐμπρέπων (φανταζων, διαπρέπων) εἴς τι, ἁρμόδιος, ταιριασμένος, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πρέπω (χ. Μ.). Φαντάζω (Ἐξέχω, Διαπρέπω) εἴς τι· (πρτπρ.) μὲ ταιριάζει τι, μὲ κάμνει νὰ φαίνωμαι καλλήτερος. » Ἐμπρέπειν τῇ φωνῇ (τοῦ Ἀλκ.δ.) τὴν τραυλότητα, « Πλ. » Ἐν τῷ πενθίμῳ σχήματι δεινῶς ἐνέπρεπε, « Δ. Κάσσ.

Ἐμ-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἐμπίπρημι. 2) πρήσκω (φυσκόνω) τι (κυρ. μὲ τὸ φύσημά μου). » Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, « Ἰλ. Λ.

Ἔμπρησις, εως (ἡ) καὶ

Ἐμπρησμὸς (ὁ). τὸ ἐμπιπρᾶν (κατακαίειν), πυρπόλησις πυρκαϊά.

Ἐμπρηστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βάλλων (δίδων) φωτιὰν καὶ κατακαίων τι.

Ἐμ-πρίω, Μ. πρίσω. Σφίγγω ἢ Τρίζω τὰ (ἢ μὲ τὰ) ὀδόντια (ὡς ἂν πριονί), δαγκάνω, (μτγν.) καίω, τσούζω. » Σίνητι ἐμπρίον, « Νικ., » Σφυγμὸς ἐμπρίων, « Γαλ., ὁ τραχύς. » Ἐμπρίονε ὀναγρον, « Νίκ., τὸν πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα. 2) πριονίζω τι ἐντός. « Πριόνι χρὴ γαρακτῷ ἐμπεῖσιν αὐτίκα τὸ ὀξέον, « Ἱππκρ.

Ἔμπροθεν, Π, ἀντὶ Ἔμπροσθεν.

Ἐμπρόθεσμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.)-θέσμιος. Ὁ ἐντὸς τῆς προθεσμίας γινόμενος ἢ πραττων τι.

Ἐμπρόικιος καὶ

Ἔμπροικος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦθις ὡς (συμπριλαμβανόμενος εἰς τὴν) προῖκα. 2) ὁ λαβὼν (ὑπανδρευθεὶς μὲ) προῖκα, προικισμένος.

Ἐμ-προ-μελετάω-ῶ. Μ. ήσω. Μελετῶ (Στεγάζομαι ἢ Γομάζομαι εἰς) τι πρὶν τὸ ἐπιχειρήσω.

Ἔμπροσθα, ἐπῤ. Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἔμπροσθεν, (ζθ. τὸ κοιν. Ἔμπροστά).

Ἔμπροσθε, Π. ἀντὶ

Ἔμπροσθεν [ἔν, πρόσθεν], ἐπῤ. (Τοπ. ἢ Χρον.). Ἔμπροστά, (ἐπὶ κινήσ.) ἐμπρός· (καὶ χρον.) πρὶν, προτήτερα, πρωτύ. » Πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ πολέμου, « Πλ. « Ἔμπροσθέν τινος τάττεσθαι, « Πλάτ., ὑπερτερεῖν τινα. » Ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, « Δμ., προλαμβάνειν (ἢ ἐπιμ. διευθύνειν ἀνηκόντως) τὰ πράγμ. (ἢ ἐνάρθρ.) » Τὸ (ἢ » Τὰ) ἔμπροσθεν, « Λξ., τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, (κοιν.) τὸ πρόσωπον. » Εἰς τὸ ἔμπροσθεν (καὶ κρσ.) τοὔμπροσθεν, « Λξ., ἐμπρός, ἔμπροστά· » Οἱ ἔμπροσθεν, « Λξ., οἱ προγενέστεροι ἢ πρεσβύτερες. « Ἂν τῶν ἔμπροσθεν ἀναμνησθῶμεν ἐν οἷς ἐλέγομεν, « Γαλ. (ἢ ἐπὶ μέλλ.) » Ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀκριβέστερον εἰρήσεται, « Πλ.

Ἐμπροσθίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ-

Ἐμπρόσθιος (ὁ, ἡ). ἐμπροσθινός.

Ἐμπροσθίως, ἐπῤ. Κατὰ τὰ ἐμπρόσθια μέρη, ἀπ' ἐμπρός.

Ἐμπροσθοκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ κέντρον (τὸ ἀγκάθι) ἐμπροσθεν καὶ ὄχι ὄπισθεν, (χαρακτηριστικὸν τινῶν ἐντόμων).

Ἐμπροσθόποους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐστραμμένους ἐμπροσθεν (τοῦ ὀρῶντος), ὅηλ. ἐρχόμενος, ἢ παρὼν (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθόπους).

Ἐμπροσθοτονία (ἡ). (ἰατρ.) εἶδ. σπασμοῦ συγκάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἐμπροσθεν.

Ἐμπροσθοτονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐμπροσθοτονίαν.

Ἐμπροσθότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος (καμπυριασμένος) πρὸς τὰ ἐμπροσθεν. ‖. (ἐσχ.) = Ἐμπροσθοτονία. « Τὴν μὲν γὰρ κατοπιν τοῦ νοσοῦντος ἀνάκλισιν, ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεύρων· ἐμπροσθότονον δέ, ἣν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύλληται ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι προσθεν νεύροισι, « Ἀρετ.

Ἐμπροσθουρητικὸς, όν. Ὁ κατουρῶν ἀπὸ ἔμπροσθα, (χαρακτηριστικῶν τινῶν τετραπόδων).

Ἐμπροσθοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀπ' ἔμπροσθεν, (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθοφανὴς).

Ἐμπρόσωπος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατέμπροσθεν (κατὰ πρόσωπόν, ἀπ' ὄψιν) τινος εὑρισκόμενος.

Ἔμπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἔχων ὅτιλ. ἐλαφροτέραν ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] βαρυτέραν [ἐν γέν. δὲ] ἁρμοδιωτέραν [πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ πλοὺς τὴν] πρῷραν (μᾶλλον παρὰ τὴν πρύμνην).

Ἔμπτυσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπτύειν (φτύνειν μεσ' 'ς τὸ πρόσωπον) τινὰ, φτύσιμον.

Ἔμπτυσμα (τὸ). φτύσιμα (πάλιον κτλ.) τὸ ὁποῖον πτύεται κατά τινος, [ἐκ τοῦ

Ἐμπτυσμὸς (ὁ), = Ἔμπτυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πτύω, Μ. πτύσω. (μὲ δοτ.) Πτύω ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάνω τινός, φτύνω (μέσ' ς' τὸ πρόσωπον) τινά.

Ἔμπτωσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπίπτειν, πέσιμον μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· εἰσβολή, ἐπιδρομή. 2) σύμπτωσις, περίπτωσις, περιστατικόν, συμβάν.

Ἔμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπίπτων εἴς τι· (μτφορ.) ὁ συμβαίνων κατὰ περίπτωσιν (ἐκ περιστάσεως), τυχαῖος.

Ἐμπυελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἐμπυελίς, ίδος (ἡ). (μηχαν.) ἡ τρύπα ἐντὸς τῆς ὁποίας περιστρέφεται ὁ κνώδαξ (τὸ ξυλοκάρφι, ἡ βίδα κτλ.).

Ἐμ-πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἔμπυος, ἔχω ἢ κάμνω (κυρ. εἰς τὰ ἐντόσθιά μου) ἀπόστημα.

;Ἐμπύη (ἡ), = Ἐμπύησις καὶ

Ἐμπύημα (τὸ). πρῆσμα ἐμπυασμένον, ἀπόστημα (κυρ. ἐσωτερικόν).

Ἐμπυηματικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐμπύημα.

Ἐμπύησις, εως (ἡ). ἔμπυασμα, σχημάτισμα ἀποστήματος (κυρ. εἰς τὰ ἐντόσθια).

Ἐμπυητικός καὶ

Ἐμπυϊκός, ή, όν, = Ἐμπυηματικός.

Ἐμ-πυΐσκω, Μ. πυήσω. Ὀμπυάζω (μπβτ. καὶ ἀμπβτ.), γίνομαι ἔμπυος, (ἴδε Ἐμπυέω).

Ἐμ-πυκάζω, Μ. άσω, Π. κρύπτω (σκεπάζω) τι μέσα εἰς. »Νόος οἱ ἐμπεπύκασται,« Μόσχ., εἶνε κρυψίνους (ἐπιθ. δόλιος ἢ βαθύνους) ἄνθρωπος.

Ἐμπύλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ πύλῃ (πόλεως ἢ κτιρίου) κείμενος.

;Ἐμπυνδάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύνδακα (πυθμένα), πατωμένος.

Ἐμπυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι-

Ἔμπυος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πύον (ἔμπυον), πάσχων ἐσωτερικῶς ἀπὸ ἀπόστημα. (ἐν γέν.) ὀμπυασμένος.

;Ἐμπυρεία (ἡ), = Ἐμπυρία.

Ἐμπύρετος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ συνοδευόμενος μὲ) πυρετόν.

Ἐμπύρευμα (τὸ). ἄναμμα· καύσιμον· ζέσταμα· μαγείρευμα. 2) (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς, [κυρ. δὲ] κάρβουνον παραχωμένον διὰ) προσάναμμα, (μτφορ.) ἀφορμὴ ἐναπολειφθεῖσα πρὸς ἐρεθισμὸν (πρὸς ἔξαψιν). 3) (σπν.) γεῦσις ἢ ὀσμὴ καμμένου (κοιν. τσυκνισμένου) μαγειρεύματος κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ-πυρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἀνάπτω) φωτιάν· (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω. 2) ζεσταίνω ἢ 3) ψήνω τι εἰς τὴν χόβολην. 4) παραχόνω φωτιὰν διὰ προσάναμμα. » Ἐμπυρεύεσθαι δ' ἀρίστη συκῆ καὶ ἐλαία « Θφρ.

Ἐμπυρία (ἡ), [ἔμπυρος]. ἡ διὰ τοῦ πυρὸς (κυρ. τῶν θυσιῶν) μαντεία ἢ 2) ὅρκος γινόμενος ἐπὶ τοῦ πυρὸς (τῆς θυσίας).

Ἐμπυριβήτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (ἱστάμενος) ἐν τῷ πυρί, (ἐπίθετ. τῆς πυροστᾶς κτλ.).

Ἐμ-πυρίζω, Μ. ίσω. Ἀνάπτω, κατακαίω.

Ἐμπύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ πυρί, διάπυρος, πύρινος.

Ἐμπυρισμὸς (ὁ), = Ἐμπρησμὸς, πυρπόλησις.

Ἐμπυρίως, ἐπίρ. Διὰ πυρός.

Ἐμπυροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ὅλος πῦρ.

Ἔμπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ τοῦ πυρός· πυρωμένος, ὅλος πῦρ· καίων ἢ καιόμενος (ἰατρ.) πάσχων ἀπὸ πυρετόν. (κυρ. δὲ) »Ἔμπυρα (ἐνν. ἱερὰ ἢ σήματα), « Σοφ., Εὐρ., Πίνδ., ἡ δι' ὁλοκαυτώματος θυσία καὶ ἡ διὰ τοῦ πυρὸς αὐτῆς γινομένη μαντεία ἢ ὁρκομωσία.

Ἐμπυροσκόπος (ὁ, ἡ). μάντις ὅστις ἐπροφήτευε παρατηρῶν τὸ πῦρ τῆς θυσίας (τῶν ἐμπύρων), = Θυοσκόπος.

Ἐμ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπυρίζω.

Ἐμ-πυρριχίζω, Μ. ίσω, = Ἐμπομπεύω.

Ἔμπυρρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πυρρὸς (τὸ χρῶμα), κοκκινωπός.

Ἐμ-πυρσεύω, Μ. εύσω, = Ἐλλάμπω.

Ἐμπύρωσις, εως (ἡ). ἄναμμα. ἔξαψις.

Ἐμ-πυτιάζω, Μ. άσω. Βάλλω πυτιὰν εἰς τὸ γάλα ἵνα πήξῃ.

;Ἐμπωλάω, Ἐμπώληκα, Ἐμπώλησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπολάω, κτλ.

Ἐμὺς ἡ Ἐμὺς, ύδος (ἡ). χελώνα τοῦ νεροῦ, (κυρ. δὲ) τὸ καύκαλόν της, ὁ (Τουρκ.) μπαγᾶς.

Ἐμφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐν-εσθίω. Τρώγω ἀπ' ὀλίγον, (κοιν.) τρώγω μίαν βοῦκκαν, τρώγω κἄτι τι. »Οἱ δ' ἐπέλευον αὐτοῖς, ἐμφαγοῦσιν ὅ,τι δύναιντο, ἥκειν,« Ξεν. »Τὸ Ἔμβραχυ Ἀττικὴ συνήθεια, οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ, ὡς Ἐμφαγεῖν τὸ Φαγεῖν,« Σχλ. Ἀρςφ. (Σφ. 1115), (παρβλ. Ἐμπίνω).

Ἐμ-φαιδρύνομαι, Μ. υνθήσομαι. Τέρπομαι εἰς ἢ διά τι.

Ἐμφαίνω, Μ. φανῶ (ἀόρ. Ἐνέφηνα κτλ.). Δείχνω τι (Παραστήνω τὴν εἰκόνα τινὸς [§ μσ. ἢ πθ.] Φαίνομαι) μέσα εἰς. »Τὰ ἐν τῷ ὕδατι ἐμφαινόμενα,« Ἀρςτ. 2) (τρπ.) φανερόνω, δηλοποιῶ, ἀποδεικνύω. (τρτπρσ.) φαίνομαι, ὁμοιάζω, (κοιν.) δείχνω. » Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν, « Κέβ. » Ἐμφαίνει γὰρ (ὁ οἶνος) ὡς ἐμπεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου,« Ἀθ. (καὶ ἀλλ.) »Ἐμφαῖνον τῆς σμύρνης (ἐνν. ὀσμήν),« Δακρ.

Ἐμφάνεια (ἡ). τὸ ἐμφαίνεσθαι, ἐμφάνισις, δείξιμον. 2) ὀπτασία. 3) ἀπόδειξις, [ἐκ τοῦ

Ἐμφανής [ἐμφαίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐντός τινος ἢ δείχνων τι ἐντὸς ἑαυτοῦ, (ἐπμ.) ἐαλιστερὸς ὡς ἂν καθρέπτης. »Ἐμφανὴ § λεῖα,« Πλάτ., (παρβλ. Διαφανής). 2) (συνκδχ.) προφανής, ὁλοφάνερος· ἀποδεδειγμένος, πασίδηλος. » Ὄψις ἐνυπνίων ἐμφανής,« Αἰσχλ., (παρβλ. Ἐναργής). »Εἰς τὸ ἐμφανὲς (§ κρσ. τοὐμφανὲς) ἄγειν ἢ ἰέναι,« Δμ. Ἀρςφ., ἐμφανίζειν ἢ ἐμφανίζεσθαι. »Εἴ σοι ἐμφανὴς γενόμενος ὁ θεὸς ἐρωτήσειε,« Πλάτ. »Ἐγὼ δὲ, μάρτυρας ἔχων, ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ γράμματα ἢ τὸν κεκομισμένον,« Δμ. (ὀθ.) »Ἐμφανῶν κατάστασις,« Ῥτρ., ἡ δι' ἐμφανίσεως τοῦ πράγματος ἀποδειξις, (Λτν.) actio ad exhibendum »Προσκαλέσατο εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν,« Αξ. »Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς,« ἐπίρ. ἀντὶ Ἐμφανῶς. 3) = Ἐπιφανής, ἐπίσημος, ἔνδοξος. »Ἄμασις ἀνὴρ ἐμφανὴς Αἰγύπτιος,« Διοδ. »Ὑπὲρ τῆς τοῦ ἐνφανεστάτου αὐτοκράτορος Ν. Τ. ὑγείας,« Ἐπγρφ.

Ἐμ-φανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐμφανές, δείχνω ὀφθαλμοφανῶς· ἀποδείχνω. ἀναγγέλλω, ἀναφέρω, καταμηνύω.

Ἐμφάνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐμφανισμὸς (ὁ). τὸ ἐμφανίζειν ἢ ἐμφανίζεσθαι, δείξιμον, φανέρωμα· κατάδοσις.

Ἐμφανιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐμφανίζων (ἀναφέρων, καταμηνύων) τι, καταδότης.

Ἐμφανιστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (συντελῶν) πρὸς ἐμφάνισιν, (Ῥτρ.) κάμνων ἐντύπωσιν, ἐμφαίνων ἀκριβῶς τὸ δηλούμενον, ἐμφαντικός, παραστατικός.

;Ἐμφάνισις, εως (ἡ), = Ἔμφασις.

Ἐμ-φαντάζομαι, Μ. φαντασθήσομαι, (πθ.) = Ἐμφαίνομαι, φαίνομαι (δείχνομαι) ὡς εἰς καθρέπτην μέσα εἰς. 2) (μσ.) φαντάζομαί τι μὲ τὸν νοῦν μου περί τινος. »Σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, καὶ ῥῶσιν ἐμφαντασάμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι,« Εὐς.

Ἐμφαντικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἐμφατικός.

Ἐμφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς, (κοιν.) φῶς φανερά, ὁλοφάνερα.

Ἐμ-φαρμάσσω, Μ. άξω. Φαρμακόνω.

Ἐμφαρύσσομαι, Μ. ύξομαι καὶ ύγξομαι. Ἐμβάλλω εἰς τὴν φαρυγγά μου, καταπίνω, (Γαλλ.) englautir.

Ἔμφασις, εως (ἡ). τὸ ἐμφαίνειν ἢ ἐμφαίνεσθαι, (κυρ.) ἡ εἰς τὸν καθρέπτην ἐξεικόνισις τῶν ἀντικειμένων· (ὀθ. μτφορ.) δείξιμον τοῦ μὴ ὄντος ἀλλὰ φαινομένου ὡς ἂν νὰ ᾖνε. »Ἔμφασιν ποιῶν ὡς χρ.,« Πλβ., δείχνων (προσποιούμενος) ὅτι τάχα. 2) (Ῥτρ.) ὅταν λέξις ἢ φρᾶσις δίδῃ νὰ ἐννοήσωμεν πλειότερον παρ' ὅ,τι φαίνεται ὅτι ἐκφράζει καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐγγινομένη εἰς τὸν ἀκροατὴν ἐντύπωσις. » Ἔμφασίς ἐστι λέξις δι' ὑπόνοιας αὐξάνουσα τὸ δηλούμενον, οἷον. » Αὐτὰρ ὅτ' ἐς ἵππον κατεβαίνομεν. « ἐν γὰρ τῷ κατεβαίνομεν δηλοῦται τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου καὶ πάλιν· » ἵππουεν ἐκχύμενοι. « τὴν γὰρ ἄθροαν ὁρμὴν τοῦ πλήθους διὰ μιᾶς ἐσήμανε λέξεως,« Τρύφ. (περὶ τροπ.). 3) (ἁπλ.) ἀπόδειξις, ἔνδειξις. »Γένοιτο δ' ἂν μάλιστα τούτου (τοῦ φιλοκαλεῖν τὴν φύσιν) ἔμφασις ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ ταώ,« Πλ.

Ἐμφατικός, ή, όν, (§ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ περιέχων (ἢ γινόμενος μὲ) ἔμφασιν, (κυρ. λόγος) ὁ σημαίνων πλειότερον παρ' ὅ,τι ἐκφράζει, (παρβλ. Ἐμφανιστικός).

Ἔμφατος (ὁ, ἡ). ὁ λεχθεὶς μὲ ἔμφασιν.

Ἐμφέρεια (ἡ). ὁμοιότης, [ἐκ τοῦ

Ἐμφερής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὅμοιος (παρόμοιος) μὲ, [ἐκ τοῦ

Ἐμφέρω, Μ. ἐν-οίσω (ἀόρ. Ἐνήνεγκα κτλ.). Φέρω (Κουβαλῶ) τι μέσα εἰς, (καὶ μσ.) εὑρίσκομαι (ἀναφέρομαι) μεταξὺ ἄλλων. » Ἐμφερόμενος ἐν πελάγει,« Φλςρ. » Εἰργάσατο παρανόμημα, ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται,« Μακκ., ἐμπεριέχονται. » Τὰς ἐμφερομένας αὐτοῦ τοῖς συγγράμμασι λέξεις,« Ἐρωτ., (παρβλ. Ἐμφορέω). 2) φέρω εἰς τὴν μέσην, (συνκδχ.) ἐπιπλήττω, (κοιν.) κτυπῶ τι εἰς τὸ πρόσωπόν τινος. » Οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς,« Σοφ., (παρβλ. Προφέρω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) φαίνομαι ὅμοιος (ὁμοιάζω) μὲ, (κοιν.) παραφέρνω. » Ὀστλίγγεσι τευθίδος ἐμφέρεται ἢ ἅτε τεύθου, « Νίκ.

Ἐμφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως. » Ἐμφερῶς ἔχω τινι, « Ἀθ., ὁμοιάζω μέ.

Ἐμφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Καταφεύγω) μέσα εἰς.

Ἔμφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φθειρόμενος, φθαρτὸς ἐκ φύσεως.

Ἐμφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ σιγανὰ (ὥστε μόλις νακούωμαι).

Ἐμφθορὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφθαρτος.

Ἐμφιλήδεω (καὶ Ἐμφιλήδονέω)-ῶ, Μ. ἡσω. Ἡδύνομαι (Ἐνασμενίζομαι) εἴς τι· ἐνδιατρίβω μεθ' ἡδονῆς πουθενά.

Ἐμφιλοκαλέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω τὴν φιλοκαλίαν μου (φιλοτιμοῦμαι νὰ φαντάξω) εἰς ἔργον τι.

Ἐμφιλόνεικος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. κυρ. τὸ ἐπίρ.) -νείκως. Ὁ γινόμενος μετὰ φιλονεικίας.

Ἐμφιλοπονέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ δοτ.) Ἐνασχολοῦμαι φιλοπόνως εἰς ἔργον τι.

Ἐμφιλοσοφέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ δοτ.) Φιλοσοφῶ (Καταγίνομαι ἢ Σκέπτομαι φιλοσοφικῶς) εἴς τι, τὸ θεωρῶ ἢ τὸ ἀναλύω μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα.

Ἐμφιλοσόφημα (τὸ). πᾶν δήποτε εἰς τὸ ὁπ. ἐμφιλοσοφεῖ τις, ἀντικείμενον φιλοσοφικῆς θεωρίας.

Ἐμφιλόσοφος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -σόφως. Σύμφωνος μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς φιλοσοφίας, φιλοσοφικός.

Ἐμφιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι νὰ δείξω τὴν φιλοτεχνίαν μου εἴς τι, ἐνασχολοῦμαι φιλοτέχνως ᾗ ἐπιμόνως εἰς αὐτό.

Ἐμφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι εἴς τι, ἐνδιατρίβω φιλοτίμως εἰς αὐτό.

Ἐμφιλοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνδιατρίβω εἰς τόπον τινὰ (τὸν ὁπ. ἀγαπῶ) ἢ, Ἀγαπῶ (Ἐνασμενίζομαι) νὰ ἐνδιατρίβω πουθενά. » Δότε γάρ μοι ἐμφιλοχωρῆσαι τοῖς τῆς πόλεως προτερήμασι, « Ν. Κάλλ. » Τὸ γὰρ Κοινὰ τὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει, « Ἀλκίφρ.

Ἐμφιλοχωρία (ἡ). τὸ ἐμφιλοχωρεῖν, ἡ μεθ' ἡδονῆς διαμονὴ εἰς τόπον τινά.

Ἐμφλάω (Ἰων. ἀντὶ Ἐνθλάω)-ῶ, Μ. φλάσω. Θλίβω ἢ Συντρίβω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς

Ἐμφλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω (Διαιρῶ) ἐντός τινος τὰς ἐνυπαρχούσας φλέβας ἢ ἐν εἴδει φλεβῶν, (Ἱππκρ. περὶ φύσ. ὀστῶν).

Ἐμφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐμποιῶ φλεγμονήν.

Ἐμφλέγω, Μ. φλέξω. Δίδω φωτιὰν (Ἀνάπτω, Καίω) τι ἔνδοθεν.

Ἔμφλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) φλόγα, φλογερὸς, (ἴδε Ἔγκαπνος).

Ἔμφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) φλοιὸν (φλοῦδαν, 'τσώφλοιον).

Ἐμφλοιοσπέρματος (ὁ, ἡ). (βτν.) τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα ἐμπεριέχεται εἰς (εἶνε σκεπασμένον μὲ) φλοιόν.

Ἔμφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφλογος, περιέχων φλόγα.

Ἐμφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ φόβον, φοβίζω. ‖. (πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι-

Ἔμφοβος (ὁ, ἡ). φοβισμένος, κατατρομαγμένος, περίφοβος. 2) (σπν. ᾗ Π. ἐνεργ.) ὁ ἐμποιῶν φόβον, φοβερός. » Ἔμφοβοι θεαί, « Σοφ., αἱ Ἐριννύες.

Ἐμφόβως, ἐπίρ. Μετὰ φόβου.

Ἐμφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω Ἔρχομαι μέσα, Ἐμβαίνω.

Ἐμφοίτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐμφονεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φονεύω τινὰ μέσα εἰς.

Ἐμφόρβιον (τὸ), [ἐν φέρβω]. (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον ὑπό τινος διὰ τὸν τόπον ὅπου βόσκουν τὰ ζῶά του, (κοιν.) νόμιστρον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἐμφόρβιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) καταβρωτικὸς, καταναλωτικὸς, ἀφανιστικός. » Νούσου ἐμφόρβια (φάρμακα), « Νίκ., τὰ οὐδετεροῦντα καὶ ἐξαλείφοντα τὴν νόσον.

Ἐμφορβιόω-ῶ, Μ. ώσω (πθ. πρκ. Ἐμπεφορβίωμαι). Βάλλω εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου ἢ τοῦ αὐλητοῦ τὴν φορβιὰν (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἐμφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσφορέω, κουβαλῶ καὶ ἐμβάζω τι μέσα εἰς. » Ἐκάλεσεν ἐπὶ δεῖπνον αὐτὸν, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον, « Διόδ. (πθ.) » Κύμασιν ἐμφορέοντο, « Ὀδ. Μ., τοὺς ἔσπρωχναν (παρέδερναν μέσ' 'ς) τὰ κύματα, (παρβλ. Ἐμφερω καὶ Διαφέρω). ‖. (συνήθ. μσ. μὲ γεν.) γεμίζω τὴν κοιλίαν μου (χορταίνω) ἀπὸ, (κοιν.) ῥήχνω μέσα μου, (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἀπολαμβάνω κατὰ κόρον (ἄχρι πλησμονῆς). » Ἐνεφοροῦντο τοῦ μαντηίου, « Ἡρ. » Ἐμφορούμενοι γὰρ τοῦ δαίμονος οἱ βακχεύοντες, « Σχ.

Ἐμφόρησις, εως (ἡ). τὸ ἐμφορεῖν ἢ ἐμφορεῖσθαι, ἡ ἐντός τινος ἐπισώρευσις (ἡ κατὰ κόρον ἀπόλαυσις) τινος πράγματος. (ἐνίοτε) ἔμπνευσις, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἐμφορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω τι μέσα εἰς. » Ὃ δ' ἐντὸς αὐτὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος, « Θ. Πρδρ.

Ἔμφορτος (ὁ, ἡ). φορτωμένος (γεμάτος) ἀπό.

Ἐμφορτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμφορτίζω.

Ἐμφορύνω, Μ. υνῶ, = Ἐμμολύνω.

Ἔμφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔμφραξιν, στούππωμα· φραγμός· ἐμπόδιον.

Ἐμφραγμὸς (ὁ), = Ἔμφραξις ᾗ 2) = Ἔμφραγμα.

Ἐμφράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἐμφράσσω.

Ἐμφρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἐμφράσσειν, (ἰατρ.) προξενῶν ἔμφραξιν.

Ἔμφρακτος (ὁ, ἡ). φραγμένος· στουππωμένος.

Ἔμφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, στούππωμα κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμφράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στουππόνω) καλῶς· χόνω τι πουθενὰ ὡς στούππωμα. » Ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἐμφρασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκμυκτήρων αἱμοῤῥαγίας, « Δσκρ.

Ἐμφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου.

Ἔμφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς φροντίδα, ἐννοιασμένος.

Ἐμφρονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φερόμενος ὡς) ἔμφρων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔμφρονα.

Ἐμφρόνως, ἐπίρ. Ὡς ἔμφρων, μὲ φρόνησιν.

Ἐμφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς) φρουρὸς μέσα εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἔμφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς (διωρισμένος νὰ φυλάττῃ πουθενὰ) φρουράν. » Οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανῷ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι, « Ξεν. 2) ὁ περιέχων (ἠθυποχρεωμένος νὰ ἔχῃ) φρουρὰν, (ἀντίθ. τῷ Ἄφρουρος). » Τῶν Μηθυμναίων ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων, « Θκ. » Ἐμφρούρους τὰς πόλεις ποιεῖν, « Δμ. 3) (μὲ δοτ.) φυλακωμένος (ἐγκλειστός) μέσα εἰς, Ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, « Φάλ.

Ἐμφρύγω, Μ. φρύξω. Ξεροτηγανίζω (Καβουρδίζω) τι μέσα εἰς.

Ἔμφρων, -ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὢν εἰς) τὰς φρένας του· φρόνιμος, στοχαστικός. » Ἔμφρων γίνομαι (καθίσταμαι), « Σοφ., ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐμφυής, έος (ὁ, ἡ), = Ἔμφυτος.

Ἐμφύλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν (εἰς τὸ γένος), ἐντόπιος· συγγενής, συγγενικός. (κυρ.) » Πόλεμος —, « ὁ μεταξὺ ὁμοεθνῶν (συμπολιτῶν κτλ.).

†Ἐμφυλλίζω, Μ. ίσω. Φυλλάζω (Μβολιάζω) δένδρον (κυρ. ἐμπήγων τὸ ἐμβόλιον μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ ξύλου), (παρβλ. Ἐνοφθαλμίζω).

†Ἐμφύλλιον (τὸ), = Ἔνθεμα, 'μπόλλι.

Ἐμφύλλισις, εως (ἡ) καὶ

†Ἐμφυλλισμὸς (ὁ). τὸ ἐμφυλλίζειν, φύλλισμα, μβόλισμα.

Ἔμφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα.

Ἔμφυλος (ὁ, ἡ), = Ἐμφύλιος.

Ἐμφῦναι, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμφύομαι.

Ἐμφυράω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐμφύρω, Μ. φυρῶ. Ζυμόνω (Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο. » Ποίησιν, τὴν ἐνιφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλοντο, « Ὀππ. (ᾗ μτφορ.) » Ἑαυτοὺς ταῖς ἀσεβείαις ἐνέφυρον, « Ἀθ.

Ἐμφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) φυσῶν ἐμβάζω, (ἐπμ.) φουσκόνω, πρήσκω.

Ἐμφύσημα (τὸ). τὸ ἐμφυσηθὲν, ἀὴρ εἰσαχθεὶς δι' ἐμφυσήσεως (κυρ. μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ κρέατος), (ὀθ. ἰατρ. τὸ ἐκ τούτου) φούσκωμα, πρήξιμον.

Ἐμφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμφυσᾶν, φύσημα μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (ἰατρ.) = Ἐμπνευμάτωσις, φούσκωμα (τῶν ἐντέρων).

Ἐμφυσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν) ἢ μεγαλοφροσύνην. » Ἡ σοφία ἐνεφυσίωσε τὰ ἑαυτῆς τέκνα, « Γρφ.

2) = Ἐμφύω. » Πρὸς δὲ τούτοις τὸ αἰδεῖσθαι ἰσχυρῶς ἐμφυσιῶσαι βουλόμενος αὐτοῖς, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἔτι δὲ φιλοπονίην προσενέγκασθαι ἐς χρόνον πουλύν, ὅκως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα... τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται, « Ἱππκρ., γενομένη τρόπον τινὰ ἔμφυτος.

Ἔμφυσις [ἐμφύω], εως (ἡ). τὸ γεννᾷν τι ἢ γεννᾶσθαι ἐντός τινος. 2) τὸ προσκολλᾶν ἢ προσκολλᾶσθαι εἴς τι. » Στομάτων ἔμφυσις, « Αἰσχ., δάγκαμα, δαγκαματιά. (ἀλλὰ τοῦτο, νομίζω ὅτι, κακῶς μετεβλήθη ἀπὸ τοῦ Ἔκφυσις: Ἰδοὺ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀλόκληρον τοῦ ποιητοῦ τὸ χωρίον· Οὐ γὰρ ὁ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνέψυσε δεινὴν στομάτων ἔκφυσιν, « Βηλ. τοὺς ἐκπεφυκότας τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀδόντας).

Ἐμφυτεία (ἡ), = Ἐμφύτευσις.

Ἐμφύτεύμα (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς ἐμφύτευσιν.

Ἐμφύτευσις, εως (ἡ), τὸ ἐμφυτεύειν, (ἰδίως Νμ.) καλλιέργεια κτήματος ἐκμισθωμένου ἐπὶ τούτῳ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας, (ὅθ.)

Ἐμφυτευτὴς, οῦ (ὁ), ὁ καλλιεργῶν κτῆμα κατ' ἐμφύτευσιν.

Ἐμφυτευτικὸς, ἡ, όν, (ᾷ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατ' ἐμφύτευσιν ἐκμίσθωσιν, [ἐκ τοῦ

Ἐμφυτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω τι μέσα εἰς, φελλιάζω, ἀπολιάζω. (μτφορ.) κάμνω τι νὰ εἰσαχθῇ μονίμως (νὰ ῥιζώσῃ) πουθενὰ, ἐντυπόνω τι (εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχὴν τινος) διὰ τῆς διδασκαλίας μου. 2) (Νμ. καὶ μτγνς.) παραχωρῶ κτῆμα πρὸς ἐμφύτευσιν.

Ἐμφυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φύτως. Φυτευμένος (φελλιασμένος) μέσα εἰς. (ὅθ. 2) (συνηθ. μτφορ.) ὁ ἐκ φύσεως ἐνεσπαρμένος (ἐνυπάρχων), φυσικός. « Ἡ ἔμφυτος τοῦ ζῆν ἐπιθυμία, « Δι. », « Διδακτὸν ἢ ἀρετὴ, ἢ ἔμφυτον, « Πλάτ. « Τὴν ἔμφυτον Φοίνικι πλατονεξίαν, « Πλθ., [ἐκ τοῦ

Ἐμφύω, Μ. φύσω. Κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς· ἐμπνέω. « Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας παντοίας ἐνέρσσεν, « Ὁδ. Χ. ||. (μσ. ἀποθετ.) Ἐμφύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ἐνέφυν, πρκ. Ἐμπέφυκα). (μὲ δοτ.) γεννῶμαι (φυτρόνω) μέσα εἰς. « Τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι, « Σοφ, (καὶ μτφορ.) « Ἅμαγον (ἡ φύσις) ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῖν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, « Λογγ. « Φθόνος ἀνθρώπῳ ἐμφύεται, « Ἡρ., εἶνε τρόπον τινὰ ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρ., (ὅθ. 2) (κυρ. εἰς τὸν πρκ. καὶ ἀόρ.) προσκολλῶμαι (τόσον δυσαποσπάστως, ὡς ἂν ἤμην ῥιζωμένος) εἴς τι, (μτφορ.) προσηλόνομαι. « Ἔγετο ἐμπεφυυῖα, « Ἰλ. Α. « Καὶ περιχανοῦσα (ἡ ἔγχελυς) ἐμφύει τοὺς ὀδόντας, « Αἰλ. » Ἐμφὺς ὡς βδέλλα, « Θκρ. » Περιεπτύσσετο αὐτὴν ἐμπαθῶς, καὶ ἐμφὺς ὅλος ὅλῃ, « Ψευδοβασίλ. » Ἀγαπητῶς ἔμφυσεθαί τινι, « Πλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, « Ἰλ. Α., τὸν ἔσφιξεν ἀπὸ τὸ χέρι. » Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, « αὐτ., « Ἐνδακόντες τὰ χείλη.

Ἐμφώλευμα (τὸ), μέρος πρὸς ἐμφώλευσιν.

Ἐμφώλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμφωλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἢ Ἔχω τὴν φωλεάν μου (Εἶμαι κρυμμένος ὡς ἂν τὸ θηρίον εἰς τὴν τρύπαν του) μέσα εἰς.

Ἐμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκράζω, Ἐμβοάω.

Ἐμφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἐκ φύσεως) φωνὴν (ἀντιθ. τῷ Ἄφωνος). « Συλληφθέντες δὲ (οἱ ἀτταγῆνες), .. οὐ δὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν. » Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, « Αἴλ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔφωνος, καλόφωνος ἢ βροντόφωνος, (Ξεν. Ἑλλ.)

Ἐμφώτειος (ὁ, ἡ), (νλγ.). φωτεινὸς, (ὅθ.) » Ἐσθὴς —, « Ἐκκλησ., τὸ λευκὸν φόρεμα τῶν νεοφωτίστων (τὸ ὁπ. ἐφόρουν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ βαπτίσματός των).

Ἐμφωτίζω, Μ. ίσω, = Ἐλλάμπω.

Ἔμφωτον (τὸ), τὸ μέρος τοῦ τοίχου ἢ τοῦ θόλου ὅπου εἶν' αἱ θυρίδες. (ὅθ. ἁπλ. ἀντὶ) διάστημα κενόν.

Ἐμψαύω, Μ. ψαύσω. Ψαύω ἐπιπολαίως.

Ἐμψάω, Μ. ψήσω. Σφογγίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Χεῖρας ἐνιψήσασθε ἐλέγοις, « Καλλ., (παρβλ. Εἰσμάσσω).

Ἐμψηφίζω, Μ. ίσω. Συναριθμῶ, ἐγκαταλέγω.

Ἐμψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω τι μέσα εἰς (τὸ αὐτί τινος), μουρμουρίζω τι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλων.

Ἐμψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον μέσα εἰς τι.

Ἔμψοφος (ὁ, ἡ), ὁ κάμνων ἀμυδρὸν κρότον. ||. (τὸ οὐδ.) Ἔμψοφα, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ ἀμυδρὸν (μόλις ἀκουόμενον) κρότον.

Ἐμψυκτικὸς, ἡ, όν. Δροσιστικὸς. [ἐκ τοῦ

Ἔμψυξις [ἐμψύχω], εως (ἡ). κρύωμα, δροσισμὸς.

Ἐμψυχία (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ

Ἔμψυχος (ὁ, ἡ), (τὸ παρβ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ψυχὴν (ἀντιθ. τῷ Ἄψυχος)· (συνκδχ.) ἀναπνέων ἀκόμη, ζωντανὸς (κυρ. καὶ μτφορ. ἐπὶ τεχνουργημάτων), ζωηρὸς. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμψυχρος ἢ 3) Εὔψυχος.

Ἐμψυχοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις (νὰ τρέφεται μὲ) ἔμψυχα ὄντα, (παρβλ. Σαρκοφαγία).

Ἐμψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔμψυχον, τῷ δίδω ψυχὴν· ζωογονῶ, ἐμψυχόνω.

Ἔμψυχρος (ὁ, ἡ). ψυχρὸς ἢ = Ὑπόψυχρος.

Ἐμψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω τι νὰ κρυώσῃ (νὰ παγώσῃ) μέσα εἰς (« Ὀφθαλμοὶ εἰκὴ ταῖς θήκαις ἐναποκείμενοι, ὡς τὰ τοῖς ἐλύτροις ἐμψυγέντα τῶν ἀκροδρύων, « Βασ.)· (ἁπλ.) ψυχραίνω· δροσίζω. « Εἰ δὲ ἐγκαίηται, μιγνύειν τι τῶν ἐμψυγόντων, « Θερ.

Ἐμψύχως, ἐπίρ. Ὡς ἔμψυχος, μὲ ζωηρότητα, (κοιν.) ζωντανά.

Ἐμψύχωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμψυχόω, ζωντάνεμα, ἐμψύχωμα.

Ἐν, πρόθ. (συντ. μὲ δοτ. καὶ σημ. ἐν μέν συντ. 1) (ἐν γέν.) Τόπου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ στάσιν καὶ ἠρεμίαν, συνεμφαίνουσα κυρ. τὸ) ἔνδον, ἐντός, μέσα Εἰς. « Ἐν φυλακῇ ἤμην, « Γρρ. » Ἐν Ῥώμῃ, « Λξ. » Ἐν μέσῳ, « Λξ. » Ἐν ὄρει, « Λξ. » Ἐν ποταμῷ, « Ἰλ. Σ. » Ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσι, « Πλάτ. » Πάνθω ἐν χεροὶ τίθει, « Ὀμ. » Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν, « αὐτ. « Μένος ἐν στήθεσσι βαλεῖν, « αὐτ. « Λέων ἐν βουσὶ θορὼν, « Ἰλ. Ε. » Τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, « Λξ. (καὶ τρπ.) » Ἐν ἑαυτῷ εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Λξ. (παρβλ. καὶ 4.). (ᾷ καταχρ.) » Ἐν πολέμῳ (» Ἐν λόγοις, » Ἐν πένθει, » Ἐν δοιῇ, » Ἐν δίκῃ, » Ἐν φόβῳ, » Ἐν αἰσχύνῃ, » Ἐν σιωπῇ κτλ.) εἶναι, « Λξ. (περιφρ.) ἀντὶ Πολεμεῖν, Διαλέγεσθαι, Ἐνδοιάζειν, Αἰσχύνεσθαι κτλ. (ἢ) » Ἐν αἰτίᾳ (« Ἐν δυνάμει, » Ἐν ἀσφαλεῖ κτλ.) εἶναι, « Λξ., ἀντὶ Ὑπαίτιος, Δυνατὸς κτλ. (ᾷ μὲ δοτ.) » Ἐν γένει εἶναί τινι, « Λξ., εἶναι συγγενὴς (ἔχειν συγγένειαν) μέ. » Ἐν ἡδονῇ εἶναί τινι, « Λξ., ἀρέσκειν (εὐαρεστεῖν) εἰς. (ἢ) » Ἐν ὀργῇ (» Ἐν αἰτίᾳ κτλ.) ἔχειν τινα, « Λξ., ἀντὶ Ὀργίζεσθαι, Αἰτιᾶσθαι κτλ. (ᾷ ἐνν. τῆς ὑπαρκτ. μτχ.) » Οἱ ἐν νόσῳ (» Οἱ ἐν δυνάμει κτλ.), « Λξ. ἀντὶ Οἱ νοσοῦντες, οἱ δυνάμενοι. (καὶ ἐπὶ ἐνδυμ.) » Ἐν ὅπλοις, « ἀντὶ Ἔνοπλος. » Ἐν ἐαθήσεσιν ἀστραπτούσας, « Γρρ., (καὶ ἄλλ. τοῦ οὐστ.) » Καθεζομένους ἐν λευκοῖς, « αὐτ. » Οὐρανὸς ἐν νεφέλῃσιν, « Ἰλ. Θ., (ἰδιαιτ. δὲ

2) τὸ Μεταξὺ ἢ (συνκδχ.) Ἐξαίρετον. » Οἴη ἐν ἀθανάτοις, « Ἰλ. Α. » Ἀνάσσειν ἐν πολλοῖς, « Ἰλ. Ν., Ὁδ. Τ. » Ἐν πέντε μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν, « Ἐπιγρ. » Ὡς γ' ἐν οὐτοῖς ἡμῖν εἰρήσθαι, « Πλάτ., (φρσ. κοιν.) ἀναμεταξύ μας. » Ἐν πᾶσιν, « ἀντὶ Πρὸ πάντων. » Ἐν τούτοις, « (καὶ μὲ τὸ ὑπερλ. ᾷ ὑπερθετ.) » Ἐν πρώτοις, « Ἐν τοῖς πάνυ, « Ἐν τοῖς μάλιστα, » Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διάγειν, « Θκ. (καὶ ἄλλ.) » Ἐν τοῖς (ἐνν. Τοιούτοις, ἢ τὸ Τοῖς ἀντὶ Τούτοις) πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι, « αὐτ. » Ἐν δὲ τοῖς ἐγὼ, « Σοφ. (ᾷ κατ' ἄλλ. ἄλλ.) » Ἐν δὴ, » Ἐν δὲ δὴ, « ἀντὶ Ποὸς τούτοις (ἢ Μεταξὺ τούτων, Μεταξὺ τῶν ἄλλων) δέ. » Ἀγαθὰ μυρία, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος, « Ἡρ. 3) τὸ Ἐνώπιον (Ἐπὶ παρουσίᾳ) τινος. » Ἐν πᾶσιν, « Ὁδ. Β. » Ἐν πολλοῖς μάρτυσι, « Πλάτ. » Ἐν τῷ δήμῳ λέγειν, « Ῥτρ. 4) (τὸ νὰ ᾖ τι) Εἰς τὴν ἐξουσίαν (κοιν.) Εἰς τὸ χέρι τινός. » Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν, « Ἰλ. Η. » Ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί, « Δη. » Δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, « Ὁδ. Κ. » Ἐν σοὶ νῦν ἐστιν ἢ σῶσαι τὴν Ἑλλάδα ἢ ἀπολέσαι, « Ἡρ. » Ἐν γ' ἐμοὶ, « ἔσον τὸ κατ' ἐμέ. » Ἐν σοὶ, » Ἐν Ἐκείνῳ, « Εὐρ., κατὰ τὴν ἰδέαν σου (τοῦ). » Ἐν ἑαυτῷ εἶναι, « Λξ. (παρβλ. ᾷ 1.). 5) Τρόπον (ἢ) τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρρηματικῶς). » Ἐν Καρὸς αἴσῃ, » Ὁμ. » Ἐν μοίρᾳ φαρμάκου, « Λξ. » Ἐν τάχει (δίκῃ, ἴσῳ, ὁμοίῳ, ἐρικτῷ, [ᾷ ἐπιτρ. πλθ.] » Ἐν ἀργοῖς, « Λξ., ἀντὶ Ταχέως, Δικαίως κτλ. (ἐδῷ ἐμπορεῖ νὰ ἀνεῤῥῇ καὶ τὸ) » Ἐν Κυρίῳ χαίρειν. » Οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, « κτλ. 6) Τρόπον (ἢ) τὸ Ὄργανον δι' οὗ ἐκτελεῖται τι (ἐξηγ. κοιν. διὰ τοῦ) Μέ. » Ἐν πυρὶ καίειν, « Ἰλ. Ω. » Ἐν δεσμῷ δῆσαι, « Ἰλ. Ε. » Ἐν ἀμφιφορῆσιν ὄρσασαν, « Ὁδ. Β. » Ἐν ὀδόντι λοξῷ ἔσω, « Σοφ. » Ἐν βέλει πληγεὶς, « Εὐρ. » Ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται, « Γρρ. » Σημαίνειν ἐν οἰωνοῖς, « Λξ. (κατ' αὐτὴν τὴν ἔκδχ. ἢ πρόθ. συχνότ. ἐλλείπει). 7) (σπν.) τὸ Κατά τι. » Ἐν τε γὰρ μακρῷ γήρει ξυνόβει τῷδε τάνδρι, « Σοφ. 8) Συνέπειαν ἢ Ἀναλογίαν. » Σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ χρηναμὸς ὠρθωσα, « Πίν., συμφώνως (ἀκολούθως) μέ. 9) Σχέσιν ἢ Ἀναφορὰν (εἰς πρόσωπον). » Ἐν ἐμοὶ θρασύς, « Σοφ. 10) Χρόνου διάστημα ἢ προσδιορισμόν. » Ἐν μακρῷ χρόνῳ, « Λξ. (καὶ ἄλλ. τοῦ οὐσ.) » Ἐν βραχεῖ, » Ἐν ᾧ, » Ἐν ὅσῳ, » Ἐν τούτῳ, « Λξ. » Ἐν οἴνῳ (» Ἐν πολέμῳ), « εἰς καιρὸν συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποσίου (πολέμου), (κοιν.) ἐπάνω εἰς τὸ κρασί (εἰς τὸ μεθύσι), ἐν ᾧ ἔπιναν. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) (μετὰ ῥήματι, συντασσομένου δοτ. ἢ προσκειμένῃ ἢ νοουμένῃ) τὸ Ἔνδον. » Ἐμβάλλω, Ἐνορῶ. 2) (μετὰ ὀνόμτ.) τὸ ἐμπεριεχόμενον. » Ἔναιμος, Ἐναρμόνιος, Ἐμβριθής. 3) ἐλάττωσιν ἢ τὸ Ὀπωσοῦν. » Ἔμπικρος, Ἔγγλυκυς. ||. (παρὰ Ποιητ. Α'. τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα). » Ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν, « Ἰλ. Σ. » Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων, « Ἰλ. Η. (Β'. χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλι, λέξ. ἢ ἐπέχει τόπον ἐπιῤῥήματος) » Ἐν δ' ἔβαλε, « » Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστιν, « Ὀμ. (ᾗ παραλλ., ὅτε καὶ δηλοῦται σαφέστερον ἡ ἐπιῤῥηματικὴ αὐτῆς θέσις): » Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλως τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, « Ὀδ. Ε. ||. (ὁσάκις φαίνεται συντεταγμένη μὲ γεν., ἔχει ἔλλειψιν τῆς δοτ.) » Ἐν (ἐνν. δόμῳ) ᾄδου, « Ὀμ. » Ἐν (ἐνν. τῷ οἴκῳ τοῦ) Κλέωνος, « Δμ. » Ἐν γειτόνων, « αὐτ. » Ἐν ἡμετέρου, « Ἡρ. (ᾗ τρπ.) » Ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, « Λξ. ||. (Αἰολ. καὶ Δ. συντάσσ. ᾗ μὲ αἰτ. ἀντὶ τῆς Εἰς, σημαίν. κίνησιν): » Δεῦτ' ἐν χορόν, « Πίνδ. (Εἰς ἐπιγρφ. εὕρηται σημαίν. ᾗ τρόπον) » Τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω ἐν δύνασιν, « ἀντὶ Ἐς δύναμιν, Κατὰ δύναμιν. ||. (ἐν συνθ. πρὸ τοῦ β, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς Ἐμ· πρὸ τοῦ γ, κ, ξ, χ, εἰς Ἐγ· πρὸ τοῦ λ, εἰς Ἐλ· καὶ πρὸ τοῦ ρ [εἰς μερικὰς λέξεις] εἰς Ἐρ), (παρβλ. Εἰς καὶ Ἐκ).

Ἕν, ἑνός (τό), οὐδ. τοῦ Εἷς.

Ἕνα, αἰτ. ἑν. τοῦ Εἷς.

Ἕνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἕνη ἢ Ἕνη. ||. » Ἐς ἕνας, « ἀνάγν. (ὑφ' ἕν) Ἐσένας ἀντὶ Ἐσένης (ἴδε Ἕνη).

Ἐν-αβρύνομαι, Μ. υνοῦμαι. (μὲ δοτ.) Σεμνύνομαι (Καυχῶμαι, Καμαρόνω) δι' ἔν τι.

Ἐν-αγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = τῷ

Ἐν-αγάλλομαι, Μ. αλοῦμαι = Ἐνευφραίνομαι.

Ἐναγγειοσπέρματος (ὁ, ἡ). (βτν.) τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα περιέχεται εἰς ἀγγεῖον (εἰς θήκην), (ἴδε Ἀγγειοσπέρματος, καὶ παρβλ. Ἐλλοβοσπέρματος ᾗ Ἐμφλοιοσπέρματος).

Ἐν-αγείρω, Μ. ερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω (Συναθροίζω) μέσα εἰς. » Λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῇσιν, « Ὀππ.

Ἐν-αγελάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω ἢ Ἐμβάζω τι ἀγεληδὸν μέσα εἰς, μανδρίζω.

Ἐναγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεχόμενος εἰς ἄγος (μίασμα κυρ. θρησκευτικόν), ἔνοχος ἀνοσιουργήματος (κυρ. δὲ φόνου ἢ ἐπιορκίας)· (ἐπμ.) θεομισής, κατηραμένος, ἀφωρισμένος, ἀναθεματισμένος. (ὀθ.) ἐξολοθρευτέος, φευκτέος, ἀποτρόπαιος. » Ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος, « Αἰσχ., (εἶδος ἀφορισμοῦ) νὰ ἔχῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀπολλ., (παρβλ. Ἀλιτήριος).

Ἐναγίζω, Μ. ίσω. Θυσιάζω (κυρ. πρὸς ἐξιλασμὸν ἄγους ἢ ὑπὲρ νεκροῦ ἢ εἰς ἥρωα), (παρβλ. Ἐντέμνω).

Ἐναγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐναγῆ. » Χρήματα ἐναγικά, « Πλ.

Ἐνάγισμα (τὸ). τὸ εἰς ἐναγισμὸν προσφερόμενον θῦμα.

Ἐναγισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναγίζειν, θυσία ὑπὲρ νεκροῦ ἢ πρὸς ἐξιλασμόν.

Ἐναγιστήριον (τὸ). μέρος (ἱερὸν) ὅπου ἐνήγιζον, θυσιαστήριον (διὰ τοὺς ἐναγισμούς).

Ἐν-αγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἠαίρνω (ἢ Κρατῶ) τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.

Ἐναγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι ἐναγκαλίζεται ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐναγκαλισθῇ τις τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του.

Ἐν-αγκυλάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐν-αγκυλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (εἰς τὸ τόξον ἢ ἀκόντιον) ἀγκύλην (ἴδε τὴν λέξ.)· πιάνω (τὸ τόξον ἢ τὸ ἀκόντιον) ἀπὸ τῆς ἀγκύλης ἵνα τὸ ῥίψω.

Ἐν-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. = τῷ προηγ.

Ἐν-αγκωνίζω, Μ. ίσω. Ἀκκουμβῶ πουθενὰ (ἢ Ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἰς) τὸν ἀγκῶνά μου.

Ἐν-αγλαΐζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἐναβρύνομαι (Ἐγκαλλωπίζομαι, Ἐνασμενίζομαι) εἴς τι.

Ἐναγρόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐναγειράμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐναγείρω.

Ἔναγχος [ἐν, ἄγχι], ἐπίῤ. Ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου· νεωστί. » Οὐ περὶ τῶν πάλαι τεθνεώτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἔναγχος τὸν κλῆρον καταλιπόντων, « Ἰσκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ δ' ἔναγχος . . οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν; « Ἀρστ.

Ἐν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐνήγαγον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. προθετ. ἢ [σπντ.] δοτ. ἐκ δ'.) Φέρω (Κουβαλῶ) τι μέσα εἰς, (ὅθεν μτγνς. καὶ συνήθ.) τραβῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλῶ. » Κλοπῆς αὐτῷ ἐναγομένῳ ᾗ δοκοῦντι κινδυνεύειν, « Ἰώσ.

2) συμβουλεύω (παρακινῶ, ἐπιταχύνω, ἐνεργῶ) νὰ γένῃ τι (κυρ. κακόν). » Τὸν πόλεμον (» Τὴν ἔξοδον) ἐνάγ., « Θκ. » Ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τὸ Μ. μῖσος, « Ἡρωδ. » Μάλιστα δ' ἐνῆγε σφέας ὥστε ποιέειν ταῦτα ἡ τῶν Τυνδαρ. ναυτιλίη, « Ἡρ.

Ἐναγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνάγειν, τράβιγμα (ἐγκάλεσμα) εἰς τὸ κριτήριον· παρακίνησις.

Ἐν-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀγωνιῶ (Καρδιοκτυπῶ) διά τι.

Ἐν-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι (Ἀγωνίζομαι, Ἐξασκοῦμαι) πουθενὰ ἢ μεταξὺ ἄλλων. » Τόπος εὐφυέστατος ἱππεῦσιν ἐναγωνίσασθαι, « Πλ. » Ἐγὼ μὲν νυν ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιεῦμαι, « Ἡρ.

Ἐναγώνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-νίως. Ὁ ἀνῆκον (ἢ ἁρμόζων) εἰς τοὺς (γυμν. ἢ σκην. ἢ ῥτρ.) ἀγῶνας, (ἐπμ.) ζωηρός· μεγαλοπρεπής· παθητικός· σφοδρός, ἔντονος, δραστήριος κτλ. » Ἐσθὴς (» Νόμος, [ἰδιαιτ. δὲ] » Λόγος)—, « Πλ. Λκ., » Τὴν ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην, « Ἡλ. » Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥᾳθυμίας μεστός, « Χρσ. ||. » Θεοὶ ἐναγώνιοι, « Πίνδ., οἱ ἐφορεύοντες τοὺς ἀγῶνας. (ἰδιαιτ. δὲ) » Ἑρμῆς—, « Παυσ., Γργ. ||. » Ἡ Ἰλιὰς ἐναγώνιος, « Σχλ. Ὀδ., ὡς περιέχουσα πολλοὺς ἀγῶνας (μάχας, συμπλοκάς), (ἐπμ.) ἔχουσα ὕφος ζωηρότερον τῆς Ἰλιάδος. 2) (σπν.) ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀγῶνα (εἰς κρίσιμον περίστασιν, [ἐπμ.] εἰς ἀγωνίαν), » Ἄδηλον τὸ μέλλον, ἵν' ἐναγώνιοι διηνεκῶς ὦμεν, « Χρσ., (παρβλ. Ἀγωνιστικός).

Ἐν-αδημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς ἀδημονίαν δι' (ἔν τι) ἢ περιφέρομαι ὑπὸ ἀδημονίας εἰς (τόπον τινά).

Ἐν-αδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω ἀδιαφορίαν εἴς τι.

Ἐν-αδολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φλυαρῶ (Μακρολογῶ) περί τινος.

Ἐν-αείρω, Μ. αερῶ, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σηκόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ἐναείρατο χερσίν, « Ἀπλλ.

†Ἐνάενος ἢ Ἐνάετος (ὁ), [εἷς, ἔνος]. ἑνὸς ἔτους, χρονιάρικος.

Ἐν-αέξω, Μ. αεξήσω, Π. κάμνω ν' αὐξήσῃ τι μέσα εἰς.

Ἐν-αερίζω, Π. ίσω. Σηκόνω εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἐναέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἱπτάμενος ἢ εὑρισκόμενος· μετέωρος.

Ἐνάερος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, διαφανής, ἀερώδης.

Ἐν-αθλεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐν-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐναγωνίζομαι (Ἐγγυμνάζομαι) εἴς τι. » Ταῖς Θεστίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς, « Γργ. » Ἡ πολιὰ θρὶξ αὕτη πολλοῖς τοιούτοις ἐνήθλησεν, « Ἡλ. (καὶ παραλλ.) » Ἐν γυμνασίοις ᾗ πόνοις ἐνηθληκώς, « Διόδ.

Ἔναθλος (ὁ, ἡ), = Ἐναγώνιος.

Ἐν-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐνατενίζω.

Ἐν-αθροίζω, Μ. οίσω, = Ἐναγείρω.

Ἐν-αθύρω, Μ. υρῶ, = Ἐμπαίζω.

Ἐναιθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ αἰθέρι εὑρισκόμενος, αἰθέριος.

Ἐναίθριος (ὁ, ἡ), = Ὑπαίθριος, ὕπαιθρος, (ἐπμ.) ψυχρός.

Ἐν-αίθομαι (χ. Μ.), Π. καίω μέσα εἰς.

Ἐν-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔναιμον (νὰ 'ματωθῇ, νὰ 'ματώσῃ), 'ματόνω.

Ἐναιμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Ἔναιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκ φύσεως, συγκείμενος ἀπὸ) αἷμα· αἱματώδης. » Ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεις, « Ἡρ. 2) ὁ στάζων αἷμα, αἱματωμένος. » Τραῦμα (» Ἕλκος) ἔναιμον, « Ἰατρ. 3) (ἰατρ.) » Φάρμακον—, « Ἱππκρ., τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰ τραύματα πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος.

Ἐναιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ (ἐκ φύσεως) ἐναίμου.

Ἐναιμώδης, οος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοιάζων ἔναιμος.

Ἐναίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἔναιμος.

Ἐναιρέμεν, Π. ἀντὶ Ἐναίρειν, ἀπαρ. τοῦ

Ἐναίρω [ἴδε ἔναρα], Μ. ἐναρῶ (ἀόρ. Ἔναρον καὶ Ἤναρον καὶ μσ. Ἐνηράμην), Π. = Ἀναιρῶ, φονεύω· χαλνῶ· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » Κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, « Ὀμ. (καὶ πθ.) » Ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντο, « Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, « Ὀδ. Θ.

Ἐναίσιμος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίῤ.)-ίμως, Π. [ἐν, αἴσιμος]. ὁ προμηνύων (σημαίνων) τὸ μέλλον (» Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Οδ. Β'.)· ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὰς Μοίρας, γινόμενος κατὰ τὸ πεπρωμένον, (ἐπμ. ἢ) ὀρθὸς, δίκαιος (« Οὐκ ἄν τις ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, « 'Οδ. Κ. » Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, « 'Οδ. Ρ.)· φρόνιμος (« Γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν, « 'Οππ.)· ἁρμόδιος, εὔλογος, κατάλληλος, πρόσφορος (« Ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις, « Ἰλ. Ω.). εὐτυχισμένος· ὠφέλιμος· αἴσιος (« Τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο ἐκ μακάρων, « Ἀπλλν.), ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀπαίσιος, ὀλέθριος, (Γαλλ.) fatal. » Ἐναίσιμα δῶρα, « Ὅμ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐναίσιμα μυθήσασθαι, « αὐτ. = « Ἐναισίμως αἰνεῖν, « Αἰσχλ.

'Εναίσιος (ὁ, ἡ), = 'Εναίσιμος, ἁρμόδιος, αἴσιος. » Εἴτε ἐναίσιον εἴτε ἐξαίσιον γένοιτο, « Δ. Κάσσ. (τὸ τοῦ Πλάτ. Νομ. Ε', 747: ἴσως ἀναγνώς. ὀρθότ. Ἀναίσιοι).

'Εν-αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι ἢ υνθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἐ-τρέπομαι διά.

'Εν-αιχμάζω, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) μάχομαι (πολεμῶ) μέσα εἰς.

'Εν-αιωρέομαι-οῦμαι Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κρέμαμαι (Κινοῦμαι μετέωρος, Κυματίζω) ἐπάνω εἰς, ἐπιπλέω. » Θαλάσσῃ ἐναιωρ., « Εὐρ. » Ὀφθαλμοὶ ἐναιωρούμενοι, « Ἱππκρ., βλέμμα ἄστατον (παραλογισμένον) ἢ θολὸν (ἔχον δηλ.-

'Εναιώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναιωρεῖται (κυματίζει) εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινος (κυρ. ὑγροῦ).

'Ενάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκάθια, ἀγκαθωτός.

'Ενάκις, 'Ενακισχίλιοι, ὀρθότ. τοῦ 'Εννάκις κτλ., (καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τοῦ Εἰνάκις κτλ.).

'Εν-ακμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀκμάζω εἰς προσδιωρισμένον τινὰ τόπον ἢ καιρόν. (χ. πτ.) εἶμαι-

'Ενακμής, έος καὶ

'Ενακμος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμήν του, ἀκμαῖος, νεαρὸς, ἀνθηρὸς κτλ.

'Εν-ακολασταίνω, Μ. στήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι ἀκολάστως, χορταίνω τὴν ἀσέλγειάν μου ἐπάνω εἰς, (παρβλ. 'Ενυβρίζω).

'Ενακόσιοι, αἱ, α, = 'Εννακόσιοι.

'Ενακοσιοστὸς, ἡ, όν, = 'Εννακοσιοστός.

'Εν-ακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν.) = 'Ενωτίζομαι, ἀκούω. 2) (συνκδχ.) πείθομαι, ὑπακούω (ἐπὶ ἀψυχ.) αἰσθάνομαι· ἐνδίδω. » Ἔσται δ' εὐπαραγωγότερα τὰ ὀστέα, ἐνακούοντα τῆς καταστάσιος, « Ἱππκρ. » Ὁ γὰρ πῆχυς διὰ τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐνακούει τῆς ξυμφορῆς, « αὐτ.

'Εν-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = 'Ενακούω.

'Εν-αλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι, = 'Εγκαυχῶμαι.

'Εν-αλδαίνω, Μ. δήσω, Π. τρέφω (αὐξάνω) τι μέσα εἰς. ||. (πθ.) = τῷ

'Εν-άλδομαι (χ. Μ.), Π. τρέφομαι (αὐξάνω, μεγαλόνω) μέσα εἰς.

'Ενάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναλείφεται (ἀλείφεται ἐπάνω) εἴς τι, ἀλοιφὴ κτλ.

'Ενάλειπτος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (πασσαλειμμένος) ἐπάνω εἰς, (ὅθεν ||. οὐσ.) 'Ενάλειπτον (τὸ), = 'Ενάλειμμα, [ἐκ τοῦ

'Εν-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς, πασσαλείφω μέ. (ἰδιαιτ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς—, « Ἠλ. (ὀθ.) » Πρὶν σ' ἐναλείψασθαι, . Χαῖρ' ἱερὸν φῶς, εἰπὲ τάλαν, « 'Επγρ.

'Εναλήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος =

'Εναλήθως, ἐπίῤ. 'Εν ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, πραγματικῶς, ἀληθινά. 2) πιθανῶς, ὁμοιαλήθως.

'Εναλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐν, ἀλίγκιος]. (μὲ δοτ.) ὅμοιος. » Τιτυῷ ἐναλ. ἀνὴρ, « Θκ. » Θεοῖς ἐναλ. αὐδὴν, « Ὅμ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἱπταμένους . . ἐναλίγκιον ὀρνίθεσσι, « Μανέθ.

'Εν-αλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κυλίω τι μέσα εἰς, ἐμπεριπλέκω. » Ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι, « Ἱππκρ.

'Ενάλιος [ἐν, ἅλς], α ἢ ος, ον. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλάσσιος. παραθαλάσσιος. » Ἄκατον εἰναλίαν, « Πίνδ. » 'Εναλίῳ Ποσειδάωνι θεῷ, « Σοφ. » Εἰνάλιον κῆτος, « 'Οδ. Α. » Ἡ αὐτὴ κώπη, ἔναλος μὲν κεκλασμένη, ἔξαλος δὲ εὐθεῖα, « Σξτ. » Νῆσος ἐναλία, « Ἀρστ. » Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα, « Εὐρ. » Εἰναλία 'Ελευσίς, « Πίνδ. » Εἰσὶ δέπου πολλοὶ ξ τῶν Ἀκαρνάνων τοῦτο μὲν χερσαῖοι τοῦτο δ' ἔναλοι τόποι, « Πλ.

'Εν-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. (μὲ δοτ.) Πιάνομαι μέσα εἰς.

'Εν-αλιταίνω, Μ. αλιτήσω (ἀόρ. 'Ενήλιτον), Π. πλανῶμαι (ἁμαρτάνω, ἀδικῶ) κατά τι.

'Εναλλάγδην, Π. ἀντὶ 'Εναλλάξ.

'Εναλλαγὴ (ἡ). τὸ ἐναλλάσσειν ἢ ἐναλλάσσεσθαι, ἄλλαγμα, μεταβολὴ, ἀνταλλαγὴ. ἀμοιβαιότης. » Κατ' ἐναλλαγὰν, « Τίμ., = 'Εναλλάξ.

'Εναλλαγμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον (ἢ διδόμενον) πρὸς ἐναλλαγὴν, ἀντίτιμον πραγματειῶν. (εἰς τῶν Βασιλ. Β', κδ', 24: ἀναγν. ὀρθότ. 'Εν ἀλλάγματι).

'Εναλλὰξ, ἐπίῤ. Κατ' ἐναλλαγὴν ἢ Πρὸς ἐναλλαγὴν, ἀμοιβαίως· ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου σταυρωτὰ, ἀνάποδα. » Ἰσχειν τὼ ποδ' ἐναλλὰξ, « Ἀρστφ. » 'Εναλλὰξ, τοτὲ μὲν χεῖρον, τοτὲ δὲ βέλτιον, πράξειν, « Ἰσκρ. » Θαλάττης γῆς τε ἐναλλὰξ, « Πλάτ.

'Εναλλαξις, εως (ἡ), = 'Εναλλαγή.

'Εναλλασσομένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Κατ' ἐναλλαγὴν, 'Εναλλάξ.

'Εν-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλοιῶ (Μεταβάλλω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εναλλοίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εν-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω ἕνα μετ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιὰν, 'παίρνω καὶ δίδω, βάλλω (τοποθετῶ) τι ἐναλλὰξ (ἀνάποδα ἢ σταυρωτὰ), (ἐν γέν.) μεταβάλλω » (Τὸν Πρωτέα) παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς, « Ἀπλλδ. » Τὸ ἐναλλάσσειν τὸ σ εἰς τὸ δ. » Γρμτ. ||. (μτ.) ἔχω νὰ κάμω (ἔχω δοσοληψίαν, σχέσεις, διαπραγματεύομαι περὶ ὁποίας δήποτε ὑποθέσεως) μετά τινος. » Ὅσος Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, « Θκ., 'τοὺς συνανεστράφησαν, ἔκαμαν συναλλάγματα (σχέσεις ἐμπορικὰς κλπ.) μετ' αὐτῶν. (καὶ γεν.) » Ὡς ἴσασιν οἱ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας ἐναλλαξάμενοι, « Εὐς, (ἀλλ' ἴσως τοῦτο μεταβλητέον εἰς δοτ.).

'Εν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. 'Ενηλάμην καὶ β'. 'Ενηλόμην), = 'Εμπηδῶ. (μτφορ.) ἐνυβρίζω· ἐπεμβαίνω εἰς τὴν δυστυχίαν τινός.

'Εναλλος (ὁ, ἡ). ἄλλος ἐξ ἄλλου, διαφορετικός. ἀνάποδος. » Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἔργ' ἀσεβῶν μερόπων, « 'Επγρ.

'Εναλλως, ἐπίῤ. Ἀλλ' ἀντ' ἄλλων, ἀντιθέτως, ἀνάποδα.

'Εναλος (ὁ, ἡ), = 'Εναλίος.

'Εναλοὺς, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εναλίσκομαι.

'Εν-αλύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Περιπλανῶμαι (Περιφέρομαι διασκεδάζων τὴν πλῆξίν μου) μέσα εἰς. (ἀπλ.) 'Ενδιατρίβω. » Εἰ βούλει καὶ τὴν Κριθηΐδα διαγράψωμεν, ἐπειδὴ χαίρειν φῄς, ὅταν ἐναλύῃ αὐτῇ ὁ λόγος, « Εὐς.

'Εναμάρτητος καὶ 'Εναμαρτος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἁμάρτημα, ἔνοχος, ἐσφαλμένος, ἡμαρτημένος.

'Εν-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εναμάρτως, ἐπίῤ. Σφαλερῶς, ἡμαρτημένως.

'Εν-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Ἀμαυρόνω) διά τινος.

'Εν-αμείβω, Μ. είψω, = 'Εναλλάσσω, τοποθετῶ ἐναλλάξ.

;'Εν-αμέλγω, Μ. έλξω. (μὲ δοτ.) Ἀρμέγω μέσα εἰς.

'Εν-αμβλυωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμβλυωπῶ διὰ ἢ κατά τι.

†'Εν-αμηχανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμηχανῶ εἴς τι.

'Εν-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = 'Εναγωνίζομαι.

'Εναμίλλος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) ὁ ἀμιλλώμενος (συνεριζόμενος, [ἐπμ.] συγκρινόμενος, παραβαλλόμενος) πρός τινα. ἀντίζηλος, ἀνταγωνιστής, ὅμοιος, ἰσοδύναμος.

'Εναμίλλως, ἐπίῤ. 'Εξ ἴσου, ὁμοίως. » Οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα, « Ἰσκρ.

'Εναμμα (τὸ), [ἐνάπτω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε δεμένον (κρεμασμένον) ἐπάνω εἰς ἢ χρησιμεύει ὡς δέσιμον, λουρί, ζωνάρι κτλ.

'Εναμμένος, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Ενημμένος, πθ. πρκ. τοῦ 'Ενάπτω.

'Εναμοιβαδὶς [ἐναμείβω], ἐπίῤ. Π. ἀμοιβαδὸν, ἐναλλάξ.

'Εν-ανα-κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Ἀνακλίνομαι (Ἀναπαύομαι) ἐντός τινος, ἐπαναπαύομαι.

'Εν-ανα-παύομαι, Μ. παύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀναπαύομαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι.

;'Εν-αν-άπτω, Μ. άψω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ενάπτω.

'Εν-ανα-στρέφομαι, Μ. στραφήσομαι. Ἀναστρέφομαι ἐντὸς ἢ μεταξὺ, ἐνδιατρίβω.

'Εν-ανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ενυπάρχω εἰς ἀνθρώπινον σῶμα. » Ψυχὴ ἐνανθρωπεῦσα, « Ἠλ. 2) (θλγ. περὶ τοῦ Γίου καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λόγου τοῦ Θεοῦ) γίνομαι ἄνθρωπος. «Σαρκωθέντα... καὶ ἐνανθρωπήσαντα,» Σύμβολ. Πίς., (ὀθεν:

'Ενανθρώπησις, εως (ἡ). ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

'Ενανθρωπίζω, Μ. ἴσω, = 'Ενανθρωπέω.

'Έναντα ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Εναντίον, ἀντικρύ. ἐξ ἐναντίας. » Τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντας « Ἀρστρ.

†'Εναντι, ἐπίρ. (Γρφ.) ἀντὶ 'Εναντίον, ἀντικρύ.

'Εναντιαῖος, α, ον. 'Εναντίας ποιότητος (ἰδιότητος) ἢ θέσεως, ἐναντίος ἢ ἀντικρυνός.

'Εναντίβιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀντίβιος, ἐναντίος, ἀντίμαχος), (εὔχρ. μόνον τὸ οὐδ.) » 'Εναντίβιον, « ἐπίρ. 'Εναντίον, κατά·

'Εναντιβούλομαι (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν βουλὴν (γνώμην, θέλησιν), ἐναντιογνώμων.

'Εναντιογνωμέω ἡ (ὀρθότ.) 'Εναντιογνωμονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω ἐναντίαν γνώμην εἶμαι -

'Εναντιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Εναντιόβουλος.

'Εναντιοδρομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέχω τὸν ἐναντίον (ἄλλον) δρόμον. »Ἡ δὲ πάροδος τοῦ τείχους (τῆς Βαβυλ.) ὥστε τέθριππα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις,« Στρβ.

'Εναντιοδρομία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εναντιοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν δύναμιν (ἐνέργειαν, ἰδιότητα, σημασίαν).

'Εναντιολεγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω τὰ ἐναντία, ἀντιλέγω.

'Εναντιολογία (ἡ). τὸ λέγειν τὰ ἐναντία, ἀντιλογία.

;'Εναντιολογικός, ἡ, όν, ὅδε 'Εναντιοποιολογικός.

;'Εναντιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων τὰ ἐναντίον, ἀντιλέγων.

'Εναντίον, ἐπίρ. ἡ πρόθ., ἴδε 'Εναντίος.

'Εναντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι· Εἶμαι ἐναντίος (Φέρομαι ἐναντίον) τινός, ἀντιστέκομαι, ἀντιβαίνω, ἀντιλέγω, ἀντιπράττω, κτλ., (ἐν γέν.) ἐναντιώσομαι.

'Εναντιοπαθέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι -

'Εναντιοπαθής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-παθῶς. 'Ο ἔχων ἐναντίας ἰδιότητας.

;'Εναντιοποιολογικός, ἡ, όν. "Ος τις κάμνει (βιάζει διὰ τῆς διαλεκτικῆς του ὀξυνότητος) τὸν ἄλλον νὰ ἀντιφάσκῃ, (ἄλλ. ἀναγν 'Εναντιολογικός).

'Εναντιοπραγέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Ἀντιπράττω (Ἀντιφέρομαι) εἴς τινα.

'Εναντίος, α, ον. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) 'Ο κείμενος ἢ ἐρχόμενος ἔναντι (ἀντικρύ) τινος, ἀντικρυνός. » 'Οδὸς ἐναντίοις Ζεύγεσι πορευτή, « Στρβ. » Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλησινἐν στόματι προὔχουσιν, « Ὀδ. Κ. 2) (συνκδχ.) ἀντιστεκόμενος, ἀντιβαίνων, ἀντιλέγων, ἀντιπράττων, (ὅθ. ἐν γέν. ‖. οὐσ.) ἐχθρός. (ἢ ἐπιθ.) ἐχθρικός. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ἀπρόσκαλος, δυσάρεστος, ἀνάποδος. » Ἐν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ, « Πλάτ. » Ὅσα πώποτ' ἐναντία τούτοις ἐπράξατε, « Δημ. » Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐναντία, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Εναντίον, ἐπίρ. (Τοπ.) Ἀντικρύ, (κοιν.) ἀγνάντια, κατὰ πρόσωπον. » Εἶχ ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον, « Ὀδ. Ψ. » Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον, « Εὐρ. (καὶ μὲ προσδιορ. τοῦ τόπου): » Ἐναντίον ἥδε, « Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Καὶ μετούτων ἐναντίον διηρώτησας, « Πλάτ. » Ὅρκος ὃν ἔθετο Ἀννίβας ἐναντίον Διὸς καὶ Ἥρας, « Πλϐ. 2) (τρπ.) ἐξ ἐναντίας, (συνκδχ.) ὡς ἐχθρὸς, (μὲ γεν.) κατά (τινος). » 'Εναντίον (ἢ) 'Εναντία μάχεσθαι (μίμνειν, ἐλθεῖν χθ.), « Ὅμ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τοὐναντίον, (ἢ προθετ.) » 'Εκτοὐναντίου, (καὶ πλθ.) « Κατὰ τὰν ντία, « Λξ. » (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) » Τοὐναντίον ἢ πρισσὸκουν, « Λξ.

'Εναντιοστατέω-ῶ, ήσω. Ἵσταμαι ἐναντίον τινος, ἀντιβαίνω, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι.

'Εναντιότης (ἡ). ἡ θέσις (ἡ κατάστασις) τοῦ ἐναντίου· ἀντίθεσις, ἀντίπραξις, ἀντιλογία κτλ.

;'Εναντιοτροπή ἡ 'Εναντιοτροπία (ἡ). γύρισμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, ἐναντιότης.

'Εναντιοφάνεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Εναντιοφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐναντίος ἢ ἐναντίον (ἀπέναντι), ἀντικρυνός.

'Εναντιοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρω ἢ (ἑλλ.) Φέρομαι ἐναντίον τινός. » 'Εναντιοφορούντων τῶν πλανητῶν καλουμένων ἀστέρων τοῖς ἀπλανέσ ν. « Ἐὐσ.

'Εναντιοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ ἐναντία, ἀντιφάσκω.

'Εναντιοφωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀντίφασις, ἀντιλογία.

'Εναντιόφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν τὰ ἐναντία, ἀντιλέγων ἢ ἀντιφάσκων.

('Εναντιόω-ῶ, Μ. ώσω). Ἀντιθέτω, ἀντιτάττω, (ἀμφ.), ‖. (συνήθ. μτ.) ἴδε 'Εναντιόομαι.

'Εναντίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναντιοῦται (ἀντιβαίνει) εἰς τοὺς σκοποὺς (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κτλ.) τινος, ἐμπόδιον.

'Εναντιωματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο τείνων (ἐπιρρέπης) πρὸς ἐναντίωσιν· (γραμτ.) ὁ σημαίνων ἐναντιότητα.

'Εναντιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

'Εναντιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ ἐναντίον ἄλλου ὄνομα.

'Εναντίως, ἐπ ρ. Μὲ τρόπον ἐναντίον· ἐνάντια. τὸ ἐναντίον. (μὲ δοτ.) » Λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως, « Εὐρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » 'Εναντ. ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγάς, « Δημ. » 'Εναντίως δὲ πρὸς τ' ἄλλα ζῶα ἔχει τῶν ἵππων συμβαίνει. τὰ μὲν γὰρ κτλ. « Ἀρστ.

'Εναντίωσ.ς, εως (ἡ): τὸ νὰ ἐναντιόνηται τις, ἀντίστασις, ἐναντιότης.

'Εναντιτελέομαι-οῦμαι, Μ. τελθήσομαι. Γεμίζω ὑγροῦ τὸ ὁποῖον εἰσρέει ἐντός μου.

'Εναξονίζω, Μ. ίσω. 'Εναρμόζω εἰς τὸν ἄξονα, (ἀρχν.) παρβλ. 'Εμπολίζω.

;'Εναολλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Εν ἀολλὴς (τῆς προθ. ἀναφερομ. εἰς τὸ ῥῆμα).

'Εναπαιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρέμαμαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (παρβλ. 'Εναιωροῦμαι).

'Ενάπαλος (ὁ, ἡ). μετρίως ἁπαλὸς, (κοιν.) μαλακούτσικος.

'Εναπαστράπτω, Μ. ψω. Ἀστράπτω μέσα εἰς.

'Εναπασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπασχολῶ τι εἰς.

'Εναπεδεικνύατο., Ἰων. ἀντὶ 'Εναπεδεικνυντο, γ'. πλθ πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ 'Εναποδείκνυμι.

'Εναπελέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεβερίζω τινὰ περί ἢ διά τινος.

'Εναπειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εναποκλείω.

'Εναπεγκαυτίζω, Μ. ίσω. Διατρ.ῶ ἕνα γρόνον ξενητευμένος πουθενά.

'Εναπεργάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = 'Εμποιῶ, προξενῶ, ἐμπνέω. « Φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο, « Ἰσχρ.

'Εναπερείδω, Μ. είσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκουμβῶ τι (καὶ μσ. ἢ ἑλλ. Ἀκουμβῶ ἑαυτὸν [καὶ συνκδχ.] Τινάζω ἢ Ἐμπήγω τι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ὅταν ὀσκοπίος ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον, « Γαλ. (καὶ μτγμ.) » Ἐναπηρείσατο τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνείτας « Πλϐ., (παρβλ. Ἀπερείδω).

'Εναπέρεισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εναπέρεισμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐναπερείσεως. » Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς εἰσιν ἐναπερείσματα, « Κρμ.

'Εναπερεύγομαι, Μ. εὔξομαι (ἀόρ. 'Εναπήρυγον κτλ.). Ἀπερεύγομαι ('Εξερεύγομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Τὴν ὀργὴν («Τὸ πάθος»—. « Εὐρ., Φιλ.

'Εναπῆκε, Ἰων. ἀντὶ 'Εναφῆκε, γ'. ἑν. ἀορ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἀ. τοῦ 'Εναφίημι.

'Ενάπλωσις [ἐναπλόω], εως (ἡ). ἡ ἀνάλυσις τινος πράγματος εἰς τὰ ἁπλούστατα στοιχειώδη μέρη του, (Γαλλ.) simplification.

'Εναπο-βάπτω, Μ. βάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βουτῶ τι (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξαπλωθῇ) μέσα εἰς, (παρβλ. 'Εναπεβρέγω).

'Εναπο-βλύζω, Μ. βλύσω. Χύνω τι (τὸ δπ. ἀναβλύζει ἀπ' ἐμοῦ) μέσα εἰς, (ἐπιμν.) 'Ενεμέω, 'Ενουρέω κτλ.

'Εναπο-βρέχω, Μ. βρέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μουσκεύω τι (εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὸν χυμόν [τὴν οὐσίαν] του) μέσα εἰς. » 'Ρόδα ἐλαίῳ ἐναποβρ., « Δσκρ.

'Εναπο-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς.

'Εναπόγραφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) γραμμένος (σημειωμένος, περασμένος) εἰς τὸν κατάλογον, [ἐκ τοῦ

'Εναπο-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Καταγράφω) τι μέσα εἰς, περνῶ (σημειόνω) εἰς τὸ κατάστιχον· συγκαταριθμῶ.

'Εναπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἀποδείχνω ἢ 'Επιδείκνυμι) τι ἐντός ἢ διά τινος.

'Εναπόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ βεβαιωμένος δι' ἀποδείξεων.

'Εναπο-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

'Εναπο-δέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι αφικτά μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, δένω εἰς κομπόδεμα.

'Εναπο-δέω, Μ. δεήσω, = 'Ελλείπω, Ἀποδέω.

'Εναπο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδημῶν ἐνδιατρίβω πουθενά.

'Εναπο-δύομαι, Μ. δύσομαι. Γδύνομαι (Ἀνακομβόνομαι, 'Ετοιμάζομαι) διά τι.

'Εναπο-ζέννυμι καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐν·απο·ζέω, Μ. ζέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω (Ζεματίζω) τι εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐσίαν του μέσα εἰς. » Ἀψίνθιον ἐλαίῳ ἐναποζ., « Γαλ.

Ἐναπόθεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐναποτίθημι.

Ἐναπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐναποτεθειμένος, ἐναποτεταμιευμένος.

Ἐν·απο·θησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀποθησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω (Ξεζουμίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποθνήσκω μέσα εἰς τόπον τινὰ ἢ ἐπάνω εἰς ἔργον τι. » Ταῖς πληγαῖς (« Τῇ νήσῳ) ἐναποθ., « Θκ.

Ἐν·απο·θραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·θωπεύω, Μ. εύσω. Καταπείθω (Ἀποκοιμίζω, Ἑλκύω εἰς τὸ θέλημά μου) τινὰ μὲ κολακείας.

Ἐν·απ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω τι πανταχόθεν δι' οἰκοδομῆς μέσα εἰς, κτίζω (φράζω) ἐντελῶς ὅλας τὰς διεξόδους, (παρβλ. Ἐγκατοικοδομέω).

Ἐν·απο·κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποκάμνω ἐπάνω εἰς ἔργον τι, (δηλ.) ἐκλείπουν αἱ δυνάμεις μου πρὶν τελειωθῇ ἢ παύσῃ τι, Ἐναποθνήσκω.

Ἐν·απο·κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Εὑρίσκομαι φυλαγμένος, Ἔμεινα ἀπὸ προτήτερα) μέσα εἰς.

Ἐν·απο·κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Δοκιμάζω τὴν τύχην μου (Ῥιψοκινδυνεύω) εἴς τι.

Ἐν·απο·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Συντρίβω (Σπάνω, Τσακκίζω) τι μέσα εἰς ἢ ἐν ᾧ.

Ἐν·απο·κλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλείω τι πανταχόθεν (Περικλείω) μέσα εἰς.

Ἐν·απο·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ἠρέμα (Πλαγιάζω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν·απο·κλύζω, Μ. κλύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι ὅλως διόλου μέσα εἰς.

Ἐν·απο·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω (Ἀποκτείνω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐν·απο·κυβεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἀποκυβεύω (Ῥιψοκινδυνεύω τὸ πᾶν) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐν·απο·κυέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ μέσα εἰς.

Ἐν·απο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. (μὲ δοτ.) ἐκ δ'.) Χωρίζω καὶ 'παίρνω τι μέσα εἰς, ἐμπερικλείω, ἐμπεριέχω. » Τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον ἐναπολαμβάνει ἓξ ζώδια, « Φιλ.

Ἐν·απο·λαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω τι κατακόρως, ἐντρυφῶ.

Ἐν·απο·λείπω, Μ. λείψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω τι ὡς περίσσευμα (λείψανον, καταπάτι κτλ.) μέσα εἰς.

Ἐναπόλειψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἄφημα περισσεύματος κτλ.

Ἐν·απο·λήγω, Μ. λήξω. Καταλήγω (Περατοῦμαι) ἐντός τινος.

Ἐναπόληψις [ἐναπολαμβάνω], εως (ἡ). χώρισμα καὶ 'πάρσιμον (κλειαίμον, ἐμπόδισμα) μέσα εἰς. » Ὁ ἀφρὸς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ λεπτοῦ τινος πνεύματος ἐναπόληψις, « Εὐς.

Ἐν·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω. (μὲ δοτ.) Χάνω (Ἀφανίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Δικαιολογοῦμαι (Ἀπολογοῦμαι) ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐν·απο·λούω, Μ. λούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Λούων ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐναπόλυτος (ὁ, ἡ). = Ἀπόλυτος.

Ἐναπόμαγμα (τὸ), [ἐναπομάσσω]. πᾶν ὅ, τι ἐναπεμάχθη (ἐνετυπώθη) εἴς τι.

Ἐν·απο·μαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·μάσσω (ττω), Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀποσφογγίζω τι (καὶ συνκδχ. Ἀφίνω τὸν τύπον τινὸς) μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἐντυπόνω.

Ἐν·απο·μένω, Μ. μενῶ. Μένω (Ἀπομένω) ὀπίσω μέσα εἰς.

Ἐν·απ·ομόργνυμι, καὶ (μσ.)-ομόργνυμαι Μ. ομόρξω,-ομαι. = Ἐναπομάσσω, (συκδχ.) μεταδίδω τὸν τύπον (τὴν βαφὴν [ᾗ τρπ.] τὸ ἦθός) μου εἴς τι, (ὅθεν:

Ἐναπόμορξις, εως (ἡ). ἡ μετάδοσις τῆς βαφῆς (τοῦ χρώματος [καὶ τρπ.] τῶν ἠθῶν) τινος εἴς τι.

Ἐν·απο·μύσσομαι, Μ. ύξομαι. Ἀπομύσσομαι ἐντός τινος.

Ἐν·απο·νίζω (νίπτω), νίψω, = Ἐναποπλύνω.

Ἐναπόνιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐν·απο·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐν·απο·πατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγχέζω.

Ἐν·απο·πλύνω, Μ. πλυνῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλύνων καθαρίζω (Ξεπλύνω) τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω (Ξεψυχῶ) μέσα εἰς, (ἴδε Ἐναποθνήσκω).

Ἐν·απο·πνίγω, Μ. πνίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πνίγω τινὰ μέσα εἰς.

Ἐν·απορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπορῶ ἐπάνω εἴς τι, (ἄλλ. διορθ. Ἐπαπορέω).

Ἐν·απο·σβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·σημαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δηλῶ (Φανερόνω, Σημαίνω) τι διά τινος. 2) (μσ.) = Ἐναποτυποῦμαι, Ἐναποσφραγίζομαι.

Ἐναποσκηπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἐναπόσκηψιν. » Πυρετὸς —, « Ἰατρ.

Ἐν·απο·σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἐνσκήπτω, Εἰσβάλλω, (παρβλ.) Ἐναπερείδω.

Ἐναπόσκηψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἰσβολὴ (πυρετοῦ).

Ἐν·απο·σκιῤῥόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς σκίῤῥον (Σκληρύνομαι) ἐντός τινος.

Ἐν·απο·σμήχω, Μ. σμήξω. Ἀποσμήχω τι ἔσωθεν.

Ἐν·απο·στάζω, Μ. στάξω. Ἀποστάζω τι ἐντός τινος.

Ἐν·απο·στηρίζομαι, Μ. ίξομαι, = Ἐναπερείδομαι.

Ἐν·απο·στίλβω, Μ. στίλψω. Ἀποστίλβω ἐντός τινος.

Ἐν·απο·σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Φονεύω) τινὰ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐν·απο·σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐναποκλείω διὰ ἢ ὡς διὰ σφηνός.

Ἐν·απο·σφραγίζω ᾗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφήνω τὸν τύπον μου ἐπάνω εἴς τι (καθὼς ἡ σφραγὶς ἐπάνω εἰς τὸ κηρὶ κτλ.).

Ἐναποσφράγισμα (τὸ). ὁ τύπος τῆς σφραγῖδος ἐπάνω εἰς τὸ κηρὶ κτλ.

Ἐν·απο·σώζω, Μ. ώσω. Ἀποσώζω (Διασώζω) τι ἐντός.

Ἐν·απο·ταμιεύω, Μ. εύσω. Ἀποταμιεύω τι ἐντός.

Ἐν·απο·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω (Τελειοποιῶ, Κατορθόνω) τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·τέμνω, Μ. τεμῶ. (μὲ δοτ.) Κόπτω (Χωρίζω) τι ἀπό τινος μέσα εἰς.

Ἐν·απο·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω καλῶς (Ἀποτήκω) τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·τίθημι, Μ. ἐναπο·θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω κατὰ μέρος (Ἀφίνω ὡς ἀπόθετόν) τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω. » Τὰ ξίφη εἰς τοὺς κουλεοὺς ἐναπέθεντο, « Δ. Κάσσ.

Ἐν·απο·τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξεπληρόνω τινὰ δίδων πρᾶγμα ἀντὶ χρημάτων (Δμ. σελ. 1253.), (παρβλ. Ἐντιμάω).

Ἐν·απο·τίνω (τίω), Μ. τίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πληρόνω χρέος ἢ πρόστιμον μέ.

Ἐν·απο·τυπόω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐντυπόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν·απο·ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταρῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν·απο·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι (ὅσον μὲ χρειάζεται ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] ἀφειδῶς ᾗ μὲ ἀσωτίαν [Καταχρῶμαι, Καταναλίσκω]) τι εἰς.

Ἐν·απο·ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων ἐλαφρὰ ἀποσφογγίζω τι μέσα εἰς.

Ἐν·απο·ψύχω, Μ. ψύξω. (μὲ δοτ.) Ἀποπατῶ (ἐπμ. Ξεκουράζομαι [κοιν.] Ἐκνασαίνω) μέσα εἰς. » Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μηδ' ἐναποψύχειν, « Ἡσ. 2) = Ἐναποπνέω.

Ἐν·άπτω, Μ. άψω. Δένω τι ἀπό τινος, προσάπτω (μσ.) κρεμνῶ ἐπάνω μου, φορῶ. » Διφθέραν ἐνημμένος, « Ακ. » Ἐποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένα, « Ἀθ. 2) βάλλω (δίδω) φωτιὰν, Ἀνάπτω. » Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, « Ἀρστφ. 3) (μσ. μὲ γεν.) ἐγγίζω, (συνκδχ. ᾗ τρπ.) ἔχω νὰ κάμω, μετέχω. » Οὗτοι δὴ πάντες τῆς αἰτίας ταύτης ἐνημμένοι εἰσίν, « Ἀρστ., (συγχ. τῷ Ἐνέννυμι).

Ἔναρα (τὰ), [ἐναίρω ἢ ἐνάρω]. τὰ ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ [ἐν ἄρῃ] λαμβανόμενα λάφυρα.

Ἐν·αράσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶ τι (μὲ πρότον καὶ ὁρμὴν) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνάργει, Δ. ἀντὶ Ἐνήργει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνεργέω.

Ἐνάργεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐναργοῦς (κυρ. φτρ.) σαφήνεια περὶ τὴν ἔκφρασιν (εἰς τρόπον ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι βλέπει ἐναργῶς τὰ λεγόμενα).

Ἐναργέως, Π. ἀντὶ Ἐναργῶς.

Ἐνάργημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι προσπίπτει ἐναργῶς εἰς τὴν ὅρασιν.

Ἐναργὴς [Δ. ἀντὶ Ἐνεργὴς], έος (ὁ, ἡ).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πραγματικός, (ἐπα.) ὁρατός, ὀφθαλμοφανής, (τρπ.) σαφής, εὐκρινής. »Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς, « Ὀδ. Π. » Ἐναργὲς οἱ ὄνειρον ἐπέσσυτο, « Ὀδ. Δ. »Βωμὸς —,« Πίνδ. »Βάξις ἐναργὴς ἦλθε, σαφῶς ἐπισκήπτουσα, « Αἰσχλ.

†Ἐναργότης (ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἐνάργεια.

Ἐναργώδης, εος (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ φανερός (ἐναργής). » Ὄνειρος —, « Ἀρετ. (ὁ Σχνεῦδέρος τὸ ἔκρινε δικαίως ὕποπτον).

Ἐναργῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς· σαφῶς, εὐκρινῶς.

Ἐνάρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρέτως. Ὁ ἔχων ἀρετὰς (προτερήματα), (μτγν.) ὁ ἔχων ἕξιν τῆς ἀρετῆς.

Ἐνάρηρα (ὀθ. εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐναρηρώς, υῖα, ός), πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ ἀχρ. Ἐνάρω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι -

Ἐναρής [ἐν, ἄρω], έος (ὁ, ἡ). προσηρμοσμένος καλὰ μέσα εἴς τι, προσφυής.

Ἐναρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ἀπαίρνων ἀπὸ τοὺς φονευθέντας ἐχθροὺς) ἔναρα, (δηλ.) ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Ἔναρθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνδεδεμένος μὲ) ἄρθρα (ἁρμοὺς, κλείδωσαις). » Τῶ ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος κτλ., τὰ δὲ ἄναρθρα, ὡς ὄστρεα κτλ., « Ἀρστ. (ὀθ. μτνμ.) » Λέξις (» Λόγος) —, « Γρμτ., ὁ διῃρημένος κατ' ἄρθρα (μέρη, συλλαβὰς κτλ.), (ἐπμ. ὄχι ἄναρθρος, ἀλλὰ) εὐκρινής, εὔσημος, ἡ ὁ ἐκφερόμενος ἀνάρθρως.

Ἐν·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔναρθρον, ἐναρμόζω. » Ἐναρθροῦν τὰ ἐξηρθρωμένα μέλη, « Βασ. »Τὴν λαλιὰν ἐναρθρώσας, « Ἐπιφ.

Ἐνάρθρως, ἐπίρ. (γρμτ.). Μὲ ἄρθρα, (ἐπμ.) τρανῶς, εὐκρινῶς.

Ἐνάρθρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐναρθρόω. ἐνάρμοσις ἄρθρου.

Ἐναρίζω [ἔναρα], Μ. ίξω, Π. = Ἐναίρω, φονεύω (κυρ. εἰς μάχην), (συνκδχ.) = Σκυλεύω, γυμνόνω (τὸν φονευθέντα ἐχθρὸν), (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. » Νὺξ ἐναριζομένη, « Σοφ., ἡ ἐκλείπουσα ἢ στερουμένη τῶν ἀστέρων της (διὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου).

Ἐν·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μετρῶ (Περνῶ εἰς τὸν ἀριθμὸν) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἀναμεταξὺ εἰς ἄλλα.

Ἐναρίθμητος καὶ

Ἐναρίθμιος καὶ

Ἐνάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ συναριθμηθεὶς μεταξὺ ἄλλων, ἐμβαίνων εἰς τὸν ἀριθμὸν (εἰς τὴν σειρὰν), (ἐπμ.) ἀποτελῶν μέρος τοῦ ὅλου, (Π.) μέτοχος, σύντροφος. (συνκδχ.) λόγου ἄξιος, ἔντιμος, ἀξιότιμος.

Ἐναρίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐναίρων (φονεύων) τοὺς βροτούς. »Αἰχμὴ —,« Ἐπγρ.

Ἐν·αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γευματίζω ἢ προγευματίζω ὀλίγον, (παρβλ. Ἐμφαγεῖν).

Ἐναρκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔναρξιν, εἰσαγωγικός.

Ἐναρμογὴ (ἡ), = Ἐνάρμοσις, [ἐκ τοῦ

Ἐν·αρμόζω, Μ. όσω. (μὲ δοτ.) Προσαρμόζω τι μέσα εἰς. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ταιριάζω εἰς, συμφωνῶ μέ. » Τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε, « Θμς.

Ἐναρμονικός, ἡ, όν καὶ

Ἐναρμόνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίως. Τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέλη εἶνε εἰς ἁρμονίαν (ἔχουν ἀναλογίαν) πρὸς ἄλληλα, (ὀθ. 2) Ἐναρμόνιον (γένος ἢ μέλος), ἓν ἀπὸ τὰ τρία τῆς παλ. μουσικῆς (διαφέρον τῶν ἄλλων δύο κατὰ τὰ διαστήματα τῶν τόνων), ἴδε Διάτονον καὶ Χρωματικόν.

Ἐνάρμοσις, εως (ἡ), τὸ ἐναρμόζειν, ἐφαρμογὴ, προσάρμοσις.

Ἐνάρμοστος (ὁ, ἡ). ταιριασμένος (προσηρμοσμένος) εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἐν·αρμόττω, Μ. όσω, = Ἐναρμόζω.

Ἔναρξις, εως (ἡ), τὸ ἐνάρχεσθαι, ἀρχὴ, ἀρχίνημα.

†Ἔναρον, ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Ἔναρα.

Ἔναρον, Π. ἀντὶ Ἤναρον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐναίρω.

Ἔναρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεχόμενος εἰς ἀράν, κατηραμένος, (παρβλ. Ἐναγής).

Ἐναροφόρος (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ) Ἐναρφόρος.

Ἐν·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνάπτω, Ἐγκρεμάω.

Ἐναρφόρος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ.) = Ἐναρηφόρος.

Ἐναρχία (ἡ). ἡ ἀρχικὴ (πρώτη) ἐνότης, (θλγ.).

Ἐναρχικός, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἐναρχίαν.

Ἐν·άρχομαι, Μ. άρξομαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κάμνω ἔναρξιν, ἀρχινῶ. (ἰδ αιτ.) ἀρχινῶ τὴν θυσίαν, (παρβλ. Ἀπάρχομαι).

Ἔναρχος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄναρχος. δηλ.) ἔχων ἀρχήν. 2) ὁ ἐν ἐνεργείᾳ (ᾧ ὄχι ψιλῷ ὀνόματι, ἢ μήπω πεπαυμένος) ἄρχων.

Ἐν·άρχω, Μ. άρξω, σπντ. ἀντὶ Ἐνάρχομαι.

†Ἐν·άρω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἐναρηρώς, (ἴδε Ἐνάρηρα).

Ἐνὰς, άδος (ἡ). ἡ μονάς.

Ἐν·ασεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσεβῶ εἴς τι.

Ἐν·ασελγαίνω, Μ. ασελγήσω, (μὲ δοτ.) = Ἐνακολασταίνω, Ἐνυβρίζω.

Ἐν·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ κατά τι ἢ ἐντός τινος. » Ὀφθαλμοὶ (τοῦ λιμώττοντος) ἐνασθενοῦντες ταῖς κοιλότησι, « Βασ.

Ἐν·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ (Γυμνάζω) τι ἐντός ἢ διά τινος. 2) κεντῶ ἢ ὑφαίνω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Οἱ δὲ λίθοι ἐνήσκηνται τῷ ὕφει, « Ἰωσ.

Ἐν·ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω εὐχαρίστησιν (Εὐαρεστοῦμαι) εἰς πρᾶγμα ἢ μέρος τι. »Διαίτῃ τῇ μετὰ ἀνθρώπων ἐνασμενίζει (ἡ περιστερά), « Μεθόδ.

Ἐν·ασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω, (Κωμ.). Ἁρματόνω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα, (μτ.) ταίρνω τὴν ἀσπίδα μου, (ἐν γέν.) ἁρματόνομαι.

Ἔνασσα ᾧ (μσ.) Ἐνασσάμην, ἀόρ. τοῦ Ναίω.

Ἐνάστερος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων ἀστέρας, Ἔναστρος.

Ἐν·αστράπτω, Μ. άψω. (μὲ δοτ.) Ἀστράπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἔναστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἄστρα. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐνέργειαν (εἰς τὴν ἐπιρροὴν) τῶν ἄστρων.

Ἐν·ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φέρομαι ἄσχημα (Γίνομαι γελοῖος) εἴς τι.

Ἐν·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολῶ (ᾧ μσ. Ἀσχολοῦμαι) εἴς τι. (μὲ δοτ.) »Θεάμασιν ἀτόποις τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες, « Βασ. » Περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, « Ἐρμγ.

Ἐναταῖος, α, ον, = (καὶ συνηθέστ.) τοῦ Ἐνατάτος.

Ἐν·ατενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσηλόνω τι (κυρ. δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου) ἐπάνω εἰς. »Τὰς ἀκοὰς ἐνατεν, « Ἰαμβλ., ἀφηγκρηοῦμαι μὲ πρισοχὴν, κοιν.) »ἐντονω τ' αὐτιά μου [ν' ἀκούσω τι λέγουν).

Ἐνατένισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνατενισμὸς (ὁ). τὸ ἐνατενίζειν, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν προσήλωσις.

Ἔνατμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεμάτος) ἀτμούς.

Ἐν·ατονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνασθενέω.

Ἔνατος, η, ον, = (καὶ καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ Εἴνατος ὀρθότ.) τοῦ Ἔννατος.

Ἐν·ατρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἀτρέμας (Ἡσυχάζω) ἐντός τινος.

Ἐν·αττικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀττικίζω (ὁμιλῶν) μέσα εἰς. » Ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες, « Φλςρ., κηλαϊδοῦν γλυκὰ (μὲ Ἀττικὴν εὐγλωττίαν).

Ἐν·αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω (Λάμπω) πουθενὰ, (μτβτ.) φωτίζω τι. » Τὴν ἄχλυν ἐναυγ., « Φίλ.

Ἐναύγασμα (τὸ). λάμψις ἐγγινομένη, ἔλλαμψις.

Ἐναυδής, έος καὶ

Ἔναυδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φωνὴν (αὐδὴν), ὁμιλῶν, (ἐπμ.) ζωντανός.

Ἐν·αυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω δύναμιν (ἐξουσίαν) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐναυλακόφοιτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ φοιτῶσα (συγνάζουσα, διατρίβουσα) εἰς ταῖς αὐλακιαῖς τῶν χωραφιῶν.

Ἐναύλειος (ὁ, ἡ). = Ἐναύλιος.

Ἐν·αυλίζω καὶ (μσ. ὁ καὶ συνηθές.) Ἐναυλίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κατοικῶ συνήθως (Κάμνω κωνάκι) μέσα εἰς.

Ἐναύλιος, ος ἡ α, ον. Ὁ ἐν τῇ αὐλῇ, ἐπιτικός, (ἐν γέν.) ἐσωτερικός, (ὀθ. ||. οὐσ.) Ἐναυλίη (ἡ), Ἰων., τὸ ἔσωθεν (τὸ ἀπὸ μέσα) μέρος τινὸς πράγματος, ᾧ ||. Ἐναύλιον (τὸ), = Ἔπαυλις, οἴκημα μὲ περιοχὴν (αὐλήν).

Ἐναυλὶς, ίδος (ἡ). ἡ οὖσα ἐντὸς (προσηρμοσμένη εἰς τὸ ἔσωθεν) τοῦ αὐλοῦ. »Γλωττὶς —, « Αξ.

Ἐναύλισμα (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἐναυλίζεταί τις, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα.

Ἐναυλιστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ἐνοίκησιν, οἰκήσιμος. » Ἄντρον ἐναυλιστήριον, « Ἐπγρ.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ), = Ἐναύλιος, κατοικῶν (εὑρισκόμενος) ἐντὸς τῆς αὐλῆς (τοῦ ὀσπιτίου). » Ἔναυλον ἢ θυραῖον, « Σοφ. ||. (οὐσ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) κατοικία (κυρ. ἀγροτική), ἔπαυλις, (ἐν γέν.) κατοικητήριον, κωνάκι. » Ἢ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπτολις, αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι, « Ἐπγρ. » Νυμφέων ἔναυλοι, « Ἡσ., τὰ βουνά. » Ἁλὸς ἔναυλοι, « Ὀππ., ἡ θάλασσα.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκουόμενος μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἐπμ.) ἀντηχῶν ἀκόμην εἰς τὴν μνήμην, (ἐν γέν.) νεκρὸς, πρόσφατος. » Φωνὴ (» Μνήμη, » Φόβος, » Πόνος, » Εὐεργεσία κτλ.) ἔναυλος, « Αξ. (ᾧ ἐλλ.) » Ἔναυλον ἦν ἔτι τότε πᾶσι, « Αἰσχ. » Πρὸς ταῦτα χρὴ ἔχειν ἔναυλον ὅτι, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλ. (καὶ καταχρ.) » Διὰ τὸ ἐναύλια τὰ τραύματα ἔχειν, « Εὐστ. 2) ὁ ἔχων σχῆμα αὐλοῦ ἢ αὐλῶνος, σωληνοειδής, (ὕθ. ‖. οὐσ.) τάφρος, χαράδρα· χείμαῤῥος· φωλεὰ ἑρπετῶν, κτλ. » Τάφα κεν φεύγοντες, ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, « Ἰλ. Π.

Ἐναυξάνω, Μ. αὐξήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ν' αὐξήσῃ τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ. Αὐξάνω, Τρέφομαι, Μεγαλόνω) μέσα εἰς.

† Ἐναυξής, ές (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαυξής.

Ἔναυρος (ὁ, ἡ), [ἐν, αὔρα]. ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀερικός.

Ἔναυσις [ἐναύω], εως (ἡ), ἄναμμα. » Πυρὸς —, « Πλ.

Ἔναυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔναυσιν, προσάναμμα· (μτφρ.) ἀφορμὴ πρὸς ἐρεθισμὸν, ἐλατήριον. » Τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, « Ἡρωδ., (παῤῥβλ. Ἐμπύρευμα).

Ἐναυχένιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὸν αὐχένα (λαιμόν). » Βρόχος —, « Ἐπιγρ.

Ἐναυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκαυχάομαι.

Ἐναύω, Μ. αύσω. Ἀνάπτω (Ἀναύω) φωτιάν. (καὶ μτφορ.) Ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι, (κοιν.) παίρνω φωτιάν. » Οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἐναυε, « Ἡρ., δὲν τοῦ ἔδιδε φωτιὰν (ν' ἀνάψῃ) ὡς ἐναγῆ (ἀφορισμένον), (ᾗ μτ.) » Ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύσασθαι, « Αἰλ. (καὶ μτφορ.) » Καὶ τὸ θράσος πυρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι, « Πλάτ. » Ἐντεῦθεν τὸν λόγον ἐναυσάμενος Εὐριπίδης, « Αἰλ., λαβὼν ἀφορμὴν (ὕλην).

Ἐναφανίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ θ'.) Ἀφανίζω τι μέσα εἰς. » Ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὐτω σμικρὰ, « Στρβ.

Ἐναφέψημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἑψῶσι (κυρ. ἰατρικὸν) τι, (Δτ.) δεκτικὸν, [ἐκ τοῦ

Ἐναφέψω, Μ. εψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ θ'.) Βράζω τι (εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐσίαν του) μέσα εἰς.

Ἐναφίημι, Μ. ἐναφήσω. (μὲ δοτ. ἐκ θ'.) Ἀφίνω (Ἀφίνω νὰ πέσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ γυθῇ κτλ.) τι μέσα εἰς. (ὕθ. συγκρ. ᾗ κατ' εὐφ.) χέζομαι ἢ κατουρῶμαι (κοιν. τὰ κάμνω) ἐπάνω μου, (καθὼς ᾗ οἱ Γάλλοι λέγουν) laisser aller tout sous lui. » Ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεῖκε, « Ἀρρ.

Ἐναφροδισιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ ἐρωτικῶς μετά τινος, συνουσιάζω.

Ἔναψις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ἐνάπτω, δέσιμον εἰς ἢ ἀπὸ.

Ἐνγεταυθί, Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἐνταυθί γε.

Ἔνδαδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (γεμάτος) ὄαβδι, ῥητινώδης, » Πεύκη —, « Θρρ. 2) Π. συνωδευμένος (τελεσθείς) μὲ δᾷδας (λαμπάδας). » Γάμος —, « Ποιητ., ὁ ἔννομος (ἀντίθ. τῷ Σκότιος), (παῤῥβλ. Ἀδᾳδούχητος).

Ἐνδαδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (δένδρον τι) εἰς δᾳδί, κάμνω νὰ σαρρεύσῃ ὅλη του ἡ ῥητίνη εἰς ἓν μέρος, (ἐπμ.) τὸ ξηραίνω.

Ἐνδαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἐκ θ'.) τρώγω («δειπνῶ») μέσα εἰς.

Ἔνδαις, άιδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἔνδαδος (2). » Σπονδαὶ ἔνδ., « Αἰσχλ.

Ἐνδαίω, Μ. δαίσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ θ'.) καίω (κυρ. καὶ μτφορ.) μέσα εἰς. » Οἱόθον ἐνδ. τινί, « Πίνδ., ἐξάπτω (διεγείρω) εἰς τὴν καρδίαν τινὸς (τῷ ἐμπνέω) ἔρωτα. (καὶ πθ.) » Βέλος ἐνεδαίετο κούρῃ, « Ἀπλλν.

Ἐνδάκνω, Μ. δήξομαι. Ἐμπήγω τὰ ὀδόντια μου μέσα εἰς, δαγκάνω, (καὶ μτνμ.) καίω, (γυδ.) τσούζω. » Ἐνδακὼν (ὁ ἵππος) στόμια, « Εὐρ., » πῆρε τὰ χαλινάρι 'ς τὰ δόντια. 2) (μτνμ.) σκαλόνω, σφίγγω (καὶ δὲν γυρίζω). » Ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ σαῦλος τῇ γῇ, « Μθμ. Παλ. (ᾗ χ. πτ.) » Τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, « Συν.

Ἐνδακρύς, υος (ὁ, ἡ). κλαυμένος, δακρυσμένος, μὲ τὰ δάκρυα 'ς τὰ μάτια.

Ἐνδακρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Δακρύω ἐντὸς ἢ διά τινος. Ὀμμασιν —, « Αἰσχλ.

Ἐνδαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ τι ἐντὸς ἢ διὰ ἄλλου.

Ἐνδάπιος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Ἐνδαπὸς [ἔνδον ἢ ἐν, δᾶπος], ἡ, ὁν. Ἐντόπιος.

Ἔνδασυς, εος (ὁ, ἡ), δασὺς (μαλλιαρὸς) ὀπωσοῦν.

Ἐνδατέομαι-εῦμαι, Μ. δάσομαι (πρκ. Ἐνδέδασμαι ᾠδ.), Π. χωρίζω, μοιράζω, διανέμω· ὁμιλῶ διακεκομμένα ἢ πικρὰ, (κοιν.) γλωσσοτορνῶ. » Τὸ δ' σπάρτειον λέκτρον ἐνδατούμενος, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ἅτοι ἀριστολόχεια παλίγκιος ἐνδατέοιτο, « Νίκ., κόπτοιτο, τρίβοιτο, (κατ' ἄλλ.) ἰαθείητο.

Ἐνδαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Φαίνομαι δαψιλὴς (μεταδοτικὸς, πλουσιοπάροχος) εἴς τι. (μτβτ.) μεταχειρίζομαι ἢ δίδω ἀφειδῶς (δαψιλῶς, κατακόρως). » Ἀπ' αὐτοῦ τὸ μέτεον τοῦτο προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, « Σδ.

Ἐνδεδαμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνδατέομαι.

Ἐνδεδομένως [ἐνδίδωμι], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ ἔνδοσιν, μὲ χαλαρὰς (κοιν. Ἐνδοτὰς) ἠνίας, ὑφειμένως.

Ἐνδεής [ἔνδεω], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔνδειάν (χρείαν ἢ ἔλλειψιν) τινος, ἐλλιπὴς, ἀτελὴς· στερημένος, πτωχὸς, (μὲ γεν.) » Ἑνὸς μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι, « Εὐρ. » Τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντες, « Ἰσοκρ. (καὶ ἁπλ.) » Ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι, « Πλν. » Στατῆρες παράτημοί τε καὶ ἐνδεεῖς, « Θμ., (κοιν.) λειψοί. » Εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχει, « Πλν., ἐλάττωμα. ‖. (τὸ συγκρ.) Ἐνδεέστερος, (μὲ γεν.) κατώτερος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐνδεέστερον τῆς δόξης, « Αξ.

Ἐνδεῖ, ἀπρσ. Ὅδε Ἐνδέω.

Ἔνδεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐνδεοῦς, σπάνις, ἔλλειψις (τῶν ἀναγκαίων), πενία.

Ἔνδειγμα (τὸ). δεῖγμα προφανὲς, ἀπόδειξις. (μτγν.) φάντασμα.

Ἐνδειὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνδεής.

Ἐνδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Παραςήνω) τι ἐμπράκτως ἢ ἐνώπιον πάντων, ἀποδείχνω. 2) ἐγκαλῶ (εἰς τὸ κριτήριον), καταμηνύω, (ὅδε Ἔνδειξις). 3) (μσ.) κάμνω (ἢ κάνω τι πρὸς) ἐπίδειξιν (γιὰ μὲ ἰδοῦν). » Ἡγαείζοντο αὐτῷ πάντα ἐνδεικνύμενοι καὶ κολακεύοντες, « Δημ. 4) (απν. καὶ ἀμρ.) ἀπολογοῦμαι, δικαιολογοῦμαι. » Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, « Ἰλ. Τ.

Ἐνδείκτης [ἐνδείκνυμι], ου (ὁ). ὁ καταμηνύων τινὰ, καταδότης.

Ἐνδεικτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρηματεύων πρὸς ἔνδειξιν ἢ γενόμενος —

Ἐνδεικτικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει ἐνδείξεως (ἁπλῆς καταμηνύσεως), (ἐπμ.) ἐπιπολαίως καὶ δουλμόνου νὰ δώσῃ νόημα (ἀφορμὴν πρὸς περαιτέρω ἐξακρίβωσιν). » Ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέπω, « Γαλ.

Ἐνδείκτο, Π. ἀντὶ Ἐνδέδεικτο, ὑπερσ. τοῦ Ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείματος (ὁ, ἡ). δείματος ἔμπλεως, περίφοβος.

Ἐνδεματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥιπτοῦμαι δεῖμα (φόβον), καταφοβίζω, (συνηθ. τὸ) Ἐκδειματόω.

Ἔνδεινος (ὁ, ἡ), ἐκ λίαν δεινός.

Ἔνδειξις, εως (ἡ). δείξιμον (Νμ.) Καταμήνυσις (κυρ. διὰ σφάλμα ἀποδεδειγμένον)· ἔλεγχος, ἀπόδειξις, διασαφήσις· ἀπολογία (;). ἐπίδειξις (εὐνοίας κτλ.) πρός τινα· (ἰατρ.) σημεῖον πρὸς διάγνωσιν (τῆς ἀφθονείας), σημεῖωμα.

Ἔνδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. 11. » Οἱ ἔνδεκα, « Ξεν., Δημ., ἄρχοντες εἰς τὰς Ἀθ. ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων.

Ἐνδεκαετὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 11 ἔτη, ἕνδεκα χρόνων.

Ἐνδεκάζω, Μ. άσω. Ἐμπράζω τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός.

Ἐνδεκάκις, ἐπίῤῥ. 11 φοραῖς.

Ἐνδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 11 κλίνας.

Ἐνδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 11 μηνῶν, ἑνδεκαμηνιαῖος.

Ἐνδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 11 πηχῶν.

Ἐνδεκάπους, υδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 11 ποδῶν ὕψος.

Ἐνδεκάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῳρημ. οὐσ. τοῦ 11 ἀριθμοῦ. 2) ἔθρόισμα (ποσότης) 11 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.).

Ἐνδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 11 συλλαβάς.

Ἐνδεκατεῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 11 ἡμέρας· 11 ἡμερῶν.

Ἐνδεκατημόριον (τὸ). τὸ ἑνδέκατον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἐνδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 10.

Ἐνδέκεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐνδέχεσθαι.

Ἐνδεκέτης, ιδος (ἡ), = Ἐνδεκαετὴς.

Ἐνδεκήρης, εος (ὁ, ἡ). (νεῶς) μὲ 11 σειραὶς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ὅδε Τριήρης).

Ἔνδεκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) δυνατὸν (νὰ γένῃ), ἐνδεχόμενον. » Ἔνδ. ἐστὶν, « Ἀπλλν., ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ (νὰ γένῃ).

Ἐνδελέχεια (ἡ). τὸ ἀφῳρ. οὐσ. τοῦ Ἐνδελεχής, συνέχεια (διάρκεια) ἀκατάπαυστος, (συγχ. τῷ Ἐντελέχεια).

Ἐνδελεχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαρκῶ ἢ πράττω τι ἐνδελεχῶς (ἀδιακόπως), εἶμαι —

Ἐνδελεχὴς [ἕλκω], ές (ὁ, ἡ). συνεχὴς, ἀδιάκοπος, ἀκατάπαυστος· διαρκής.

Ἐνδελεχίζω, Μ. ίσω, = Ἐνδελεχέω. ‖.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μτβτ.) κάμνω τι νὰ διαρκῇ (ἐπαναλαμβάνω) ἀδιακόπως.

Ἐνδελεχισμὸς (ὁ), = Ἐνδελέχεια, συνέχεια (ἐξακολούθησις) ἀδιάκοπος.

Ἐνδελεχῶς, ἐπίῤ. Συνεχῶς, ἀδιακόπως.

Ἔνδεμα (τὸ), [ἐνδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται ἐπάνω εἴς τι· δέμα· φυλακτὸν κτλ.

Ἐν-δέμω (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ.). Κτίζω (Οἰκοδομῶ) τι μέσα εἰς, (μὲ αἰτ.) χωρίζω κοίλωμά τι μὲ τοῖχον.

Ἐνδέξια, ἐπίῤ., ἴδε Ἐνδέξιος.

Ἐν-δεξιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πιάνω ἢ Κρατῶ τι μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα.

Ἐνδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δεξιῶν κείμενος, (ἐπμ.) αἴσιος. (σπν.) ἐπιτήδειος, (παρβλ.) Ἐπιδέξιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐνδέξια, ἐπίῤ. Πρὸς τὰ δεξιά, (συγχ. τῷ Ἐν δεξιᾷ).

Ἐνδέομαι, μσ. ἢ πθ. ἀμφοτέρων τῶν ῥημ. Ἐνδέω.

Ἔνδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδέειν (δένειν τι ἐπάνω εἰς). 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἐνδέεται (συνδέεται) τι ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Ἔνδεσμα (τὸ), = Ἔνδεμα.

Ἐνδεσμεύω, καὶ

Ἐν-δεσμέω-ῶ, Μ. εύσω, = Ἐνδέω, συνδέω· δεματιάζω.

Ἔνδεσμος (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ δένεταί τι μέσα εἰς αὐτὸ, κομπόδεμα, μπόγος κτλ., δεμάτι· ἀγκαλὶς (ξύλων κτλ.).

Ἔνδετος (ὁ, ἡ), [ἐνδέω]. δεμένος μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· δεματιασμένος· δέσμιος.

Ἐν-δεύω, Μ. δεύσω. Βουτῶ (Μουσκεύω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-δέχομαι, Μ. δέξομαι, = Ἀποδέχομαι, συγκατατίθεμαι εἴς τι, τὸ πιστεύω, τὸ ἐγκρίνω. (Θκ. Γ', 32). 2) = Ἀναδέχομαι, ἐπαίρνω ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι. 3) (τρτπρσ. ᾖ κατὰ μτχ.) Ἐνδέχεται, εἶνε δυνατὸν (ἐπόμενον ἢ πιθανὸν), ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. (μὲ αἰτ.) ἐπιδέχεται. «Ὅσα ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται, .. λογισμὸν ἥστα ἐνδέχεται,» Θκ. «Τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν, τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται,» Ξεν. «Ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἢ» Εἰς τὸ ἐνδεχόμενον (ᾖ κρσ. τοὐνδεχόμενον), «Αξ., (ἐπιῤῥηματικῶς) ἀντὶ -

Ἐνδεχομένως, ἐπίῤ. Μὲ κάθε τρόπον· καθ' ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον ἤθελον τὸ συγχωρήσῃ αἱ περιστάσεις. «Ὅπως ἐνδεχ. ὁ δῆμος βουλεύσηται,» Δμ.

Ἐν-δέω, Μ. δήσω (ἀόρ. Ἐνέδησα, πθ. πρκ Ἐνδέδεμαι, ἀόρ. Ἐνεδέθην). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφικτὰ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, δένω εἰς κομπόδεμα· συνδέω· προσηλόνω. «Ἀστέρες ἐνδεδεμένοι,» Ἀρστ., οἱ ἀπλανεῖς.

Ἐν-δέω (καὶ μσ.) Ἐνδέομαι, Μ. δεήσω, -ομαι (μσ. ἀόρ. Ἐνεδεήθην κτλ.). (μὲ γεν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ.) Ἔχω χρείαν (ἀνάγκην, ἔλλειψίν) τινος, στεροῦμαι, μοῦ ἀλλείπει τι. «Τίνος ἐνδέομεν,» Εὐρ. «Προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου,» Δμ. «Ἄριστος οἶκος ὁ τῶν περισσῶν (μηδενὸς δεόμενος), ᾖ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος,» Πλ. (ᾖ μὲ δοτ.) «Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ,» Ξεν. «Οὐδενὸς ὑμῖν ἐνδεήσει,» Ἡρ. (ᾖ ἐλλ. τῆς γεν.) «Ἐνδεῖ τῷ ἀριθμῷ,» Αξ., Ἀλλείπει ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν, δὲν εἶνε σωστός. (ᾖ χ. πτ.) «Αἰτιασάμενοι τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν,» Ἀππ. «Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν,» Πλ. 2) (χ. πτ.) εἶμαι ἐλλειπὴς (ἀτελὴς) ἢ ἀνίκανος (δὲν ἐπαρκῶ) πρός τι, μένω ὀπίσω. «Ἐνδεούσης τῆς φύσεως,» Θφρ. «Ὥστε ᾖ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν,» Πλ.

Ἐνδεῶς, ἐπίῤ. Ἐλλιπῶς. «Ἐνδεῶς ἔχω (τινός),» Αξ., πάσχω ἔλλειψιν, (ᾖ συγκρ.) «Ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος, (ἢ) «Ἐνδεεστέρως ἢ προσῆκε,» Αξ., ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι πρέπει (ἀφ' ὅσον χρειάζεται). 2) εἰς (μὲ) ἔνδειαν, πτωχικά. «Ἐνδεῶς πράττω,» Αξ., εὑρίσκομαι εἰς ἔνδειαν, εἶμαι ἐνδεής.

Ἔνδηλος (ὁ, ἡ). πρόδηλος, ὁλοφάνερος.

Ἐν-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ζῶ, Διατρίβω) εἰς τὸν δῆμόν μου (εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὸ 'σπίτι μου, μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν μου) ἢ (ἀπλ.) εἴς τινα δῆμον. «Παροικῶν ἐν Καρθαίᾳ καὶ καλῶς ἐνδημῶν,» Ἐπγρ., (παρβλ. Ἐπιδημῶ).

Ἐνδημία (ἡ). ἡ εἴς τινα τόπον (κυρ. δὲ δὲ εἰς τὴν πατρίδα) διαμονὴ, παρουσία.

Ἐνδήμιος (ὁ, ἡ), = Ἔνδημος.

Ἐν-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασκευάζω τι μέσα εἰς.

Ἔνδημος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ δήμου (τῆς πατρίδος) του, μὴ ἀλλείπων εἰς ἀποδημίαν, παρών. «Ξένους τοὺς ἐνδήμους τὸν καιρὸν τοῦτον μεθίστασθαι εἰς χωρίον ῥητόν,» Αἰν. «Καὶ μήν.. καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους,» Θκ.

2) ὁ ἀνήκων ἢ συνηθιζόμενος εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὸ ἔθνος), ὄχι ξένος ἢ ξενικὸς, ἴδιος τοῦ τόπου, ἐντόπιος, (ἰατρ.) ἐνδημικὸς. (παρβλ. Ἐπίδημος). «Οἵτε δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας,» Ἡσ. «Βοὰν ἔνδημον ἐξοπλίζων,» Αἰσχλ., πόλεμον ἐμφύλιον. «Προσόδου οὔσης ἀπὸ τῶν ἐνδήμων ᾖ ἐκ τῆς ὑπερορίας,» Ξεν.

Ἐνδιάασκον, Π. παρτ. τοῦ Ἐνδιάω.

Ἐν-δια-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ.) Διαβάλλω (Κατηγορῶ ἢ Συκοφαντῶ) τινὰ ἐπιμόνως.

Ἐν-διάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐνδιήγαγον κτλ.). (μὲ δοτ.) Διάγω (Διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (εἰς τὸν Ἀγαθ. Ἐπγρμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνδιάω).

Ἐνδιαεριανερινήχετος (ὁ, ἡ), Κωμ. [ἐν, διὰ, ἀὴρ, ἀνὴρ, νήχομα]. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κολυμβῶντας εἰς τὸν ἀέρα (τοὺς ἐναερίους, πτερωτοὺς) ἀνθρώπους, (ἀλλ. διορθ. Ἐνδιαεριαιθερινήχετος).

Ἐν-διάζομαι (τὸ ι βραχὺ), Μ. άσομαι. Ἐνυφαίνω, ἐμπεριπλέκω.

Ἐνδιάζω (τὸ ι μακρὸν), Μ. άσω, [ἔνδιος]. ἀναπαύομαι (ἡσυχάζω) τὸ μεσημέρι, ξεμεσημεριάζω, (ἐπὶ βοσκημ.) σταλίζω, (παρβλ. Ἐνδιάω).

Ἐνδιάθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐντετυπωμένος εἰς (ἢ γινόμενος κατὰ) τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν (τοῦ νοὸς, τῆς ψυχῆς), ἔμφυτος. «Λόγος —,» Πλ., ὁ ἐσωτερικὸς, ὁ κατὰ νοῦν, (ἀντιθ. τῷ Προφορικὸς). «Ἕξις (Ῥώμη),» αὐτ., ἡ ἐντετυπωμένη (ῥιζωμένη) εἰς τὴν ψυχὴν, (ἐπμ.) ἀληθὴς, ἀπαράτρεπτος, μόνιμος. 2) (ἐκκλησ.) = Ἐνδιάθηκος.

Ἐνδιαθέτως, ἐπίῤ. Μὲ ἐσωτερικὴν πεποίθησιν (διάθεσιν).

Ἐν-δια-θέω, Μ. θεύσομαι, Διατρέχω (Περιέρχομαι δρομαῖος) μέσα εἰς.

Ἐνδιάθηκος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ὁ κατατεταγμένος (περιεχόμενος) εἰς τὴν σειρὰν τῶν συγκροτούντων τὴν Π. καὶ Ν. διαθήκην βιβλίων, κανονικός.

Ἐν-δια-θρύπτομαι, Μ. θρύψομαι (μὲ δοτ.) Κάμνω τσακκίσματα (Καμαρονω) εἴς τι, (παρβλ. Ἐντρυφάω).

Ἐν-δια-ιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ (συνήθως) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω.

Ἐνδιαίτημα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐνδιαιτᾶταί τις, κατοικητήριον.

Ἐν-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εὑρίσκομαι κείμενος μέσα εἰς.

Ἐνδιακειμένως, ἐπίῤ. = Ἐνδιαθέτως, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν, καθὼς αἰσθάνεταί τις εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ.

Ἐν-δια-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διευθετῶ τι μέσα εἰς.

Ἐν-δι-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) τι διά τινος.

Ἐν-δια-μένω, Μ. μενῶ. Διαμένω μέσα (Ἐπιμένω) εἴς τι.

Ἐν-δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Διαπλέκω) ἐντός τινος, ἐμπεριπλέκω.

Ἐν-δια-πρέπω (χ. Μ.). (μὲ δοτ.) Διαπρέπω (Φαντάζω, Ἐξέχω) εἴς τι.

Ἐνδιάσκευος (ὁ, ἡ), ᾖ ἐπίῤ. -σκεύως. (κυρ. λόγος) συνθεμένος ἐντέχνως, καλλωπισμένος, ἐπεξειργασμένος.

Ἐν-δια-σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διασπείρω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐν-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω τι ὅλως διόλου.

Ἐνδιάστροφος (ὁ, ἡ). πάντῃ διεστραμμένος.

Ἐν-δια-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω εἰς τάξιν μέσα εἰς.

Ἐν-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. Διατρίβω (Χρονοτριβῶ) εἰς μέρος ἢ πρᾶγμά τι. «Περὶ τὴν Πελοπόνν. ἐνδιέτριψαν,» Θκ. (καὶ τρπ.) «Ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ,» Πλ. (καὶ παραλλ.) «Μὴ ἐᾷν τὴν ὄψιν ἐν τοῖς καλοῖς ἐνδιατρίβειν,» Ξεν.

Ἐνδιατριπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνηθίζων) νὰ ἐνδιατρίβῃ εἴς τι.

Ἐν-δια-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Φαίνομαι ἀμυδρῶς (Διαφαίνομαι) ἐντός τινος.

Ἐν-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χαλνῶ (Φονεύω, Ἀφανίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-δια-χειμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμωνιάζω) εἰς τόπον τινὰ ἢ εἰς ἔργον τι.

Ἐν-διάω [ἔνδιος], Μ. άσω, Π. εἶμαι ἐκτεθειμένος (ζῶ) εἰς τὸ ὕπαιθρον (μὲ δοτ.) ἐνοικῶ. «Ἡ δ' ὀλολυγών.. βάτοις ἐνδιάουσα,» Ἐπγρμ. (καὶ μτνμ.) «Ὄμμασιν, οἷς ἐλπὶς ἐνδιάει,» Π. Σιλ. 2) (μτβτ.) βάλλω τὰ πρόβατα νὰ ξεμεσημεριάζουν (νὰ σταλίσουν) ἢ (ἐν καιρῷ χειμῶνος) νὰ βοσκήσουν τῷ μεσημέρι 'πουθενά, (παρβλ. Ἐνδιάζω).

Ἐν-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω τινὰ εἴς τι.

† Ἐν-διδύσκω, Γρφ. ἀντὶ Ἐνδύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ενδίδωμι, Μ. ἐν-δώσω. Δίδω τι (δηλ. Βάλλω μέσα) εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω, (τρπ.) ἀφίνω (παραχωρῶ) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδω, ἐπιτρέπω. » 'Ενδότω τίς μοι χειρὸς στηρίγματα, « Εὐρ. » 'Ενδιδόναι τὰ πράγματα τῷ δήμῳ, « Θκ. » Σίφας μὲν ἔμελλόν τινες παραδώσειν· Χαιρώνειαν δὲ .., ἄλλοι ἐνεδίδοσαν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἔπραξαν .., ὅπως ἐνδοθήσεται ἡ πόλις, « αὐτ. » Εἰς οὐδὲν ἡδὺ καὶ νεωτερικὸν ἐνδιδοὺς ἑαυτόν, « Πλ. » 'Εὰν ἐνδῷ καιρός, « Δ. Ἀλ., ἄν μοι τὸ συγχωρήσῃ, δοθείσης εὐκαιρίας. 2) δίδω ἀφορμὴν (ἴδε 'Ενδόσιμον), ἐπιφέρω, προξενῶ. » Λύγξ, .. σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρόν, « Θκ. » Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι, « αὐτ. » Τοῖς τε λόγοις ἀρχήν τινα ᾖ πάροδον ἐνέδωκαν, « Αξ. 3) (ἐλλ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ, (τρπ.) χαυνοῦμαι, ἀτονῶ, μαραίνομαι, σβύνω, ὀλιγοστεύω. » 'Εδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστως τὸ πρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » 'Οπότε ἐπίοιεν οἱ Ἀθην., ἐνεδίδοσαν· ἀποχωροῦσι δὲ, ἐνέκειντο, « Θκ. » Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, « αὐτ. (καὶ μεν.) » 'Ενεδίδου τὸ σῶμα διὰ μῆκος χρόνου, « Παρθέν. » Ἢν μή τι ἐνδιδῷ ἡ νῆσος, « Ἀρετ. 4) δείχνω (ἀποδείχνω) τι ἐμπράκτως. » Πιστότητα ᾖ δικαιοσύνην ἐνέδωκαν, « Πλάτ., ἔδωκαν πραγματικὰς ἀποδείξεις τῆς πίστ. καὶ δικ. των. » Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι, « Ἡρ., νὰ μὴ δείξουν κἀνὲν σημεῖον φόβου καὶ ἀδυναμίας. 5) (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ 'Εμβάλλω, ἴδε 1) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκδίδωμι, (ὅθ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι μέσα εἰς. » 'Ενδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῆ ἐξήλυσιν, « Ἡρ.

'Ενδιέχω, Μ. ἔξω (ἀόρ. 'Ενδιέσχον κτλ.). Διαιρῶ τι ἐντὸς ἄλλου, κάμνω χαραγμάδα μέσα εἰς.

'Ενδιήκω, Μ. ἥξω. (μὲ δοτ.) 'Εκτείνομαι εως μέσα (ἢ Εὑρίσκομαι ἀνάμεσα) εἰς.

'Ενδιημερεύω, Μ. εύσω. Διημερεύω εἰς.

'Ενδίημι, (χ. Μ.), Π. διώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω.

Ἔνδικος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίκως. 'Ο φυλάττων (ἡ γινόμενος κατὰ) τὸ δίκαιον, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην, δίκαιος· νόμιμος. ὀρθὸς, ἀληθής. » Πολις ἔνδικος, « Πλάτ. » Ἔνδικος μισθαποδοσία, « Γρφ. ||. (τὸ οὐδ.) » Ἔνδικα, « ἐπιρ. ἀντὶ 'Ενδίκως, δικαίως, κατὰ νόμον. » Ἔνδικα τιννύμενος, « Ἐπγρ. » 'Ενδίκως πωλεῖν, « Ἀρςρ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς δίκην, δικαστικός. » 'Ημέρα —, « Ἡσύχ., ἡ τῆς δίκης, καθ' ἣν συγκροτεῖται δικαςήριον.

Ἔνδινα (τὰ), Π. [ἔνδον]. τὰ ἐντόσθια, (παρβλ. Ἔντερα).

'Ενδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω (Στρηφογυρίζω) τι μέσα εἰς. » Ὄμματα ἐνδεδινημένα, « Ἱππκρ.

'Ενδιοδεύω Μ. εύσω. Διέρχομαι (Διοδεύω) ἐντός τινος.

Ἔνδιον (τὸ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ τόπος (κυρ. ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον) ὅπου διημερεύει τις, (κοιν.) 'λημέρι, (ἐν γεν.) = 'Ενδιαίτημα, [ἐκ τοῦ

Ἔνδιος [ἐν. Ζεὺς-Διὸς], α, ον, Π. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τοῦ μεσημερίου. » Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθεν, « Ὀδ. Δ. » Ποτὶ τὤνδιον, « Καλλ., πρὸς τὸ μεσημέρι ἢ καταμεσήμερα. 2) ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τῆς ἀτμοσφαίρας (εἰς τὸ ὕπαιθρον). » Ὕδωρ —, « Ἀρατ., τὸ πίπτον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν (ἀπὸ τὸν Δία), (δηλ.) βρόχινον.

'Ενδιπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόω τι ἐντός.

'Ενδίπλωμα (τὸ). τὸ ἐνδεδιπλωμένον μέρος ἢ πρᾶγμα.

'Ενδίπλωσις, εως (ἡ). δίπλωμα γινόμενον μέσα εἰς.

'Ενδίφριος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς δίφρον (ὄχημα, ἁμάξι ἢ θρονί). 2) ὁ καθήμενος (εἰς τὴν τράπεζαν) πλησίον καὶ εἰς αὐτὸν δίφρον μετ' ἄλλου, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος.

Ἔνδιψος (ὁ, ἡ). διψασμένος.

'Ενδογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς (τοῦ οἴκου), (ἐπμ.) οἰκιακός, οἰκογενής.

Ἔνδοθεν [ἔνδον], ἐπίρ. = Ἔσωθεν, ἀπὸ μέσα, (μὲ γεν.) μέσα ἀπό.

Ἔνδοθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἔνδον, μέσα.

'Ενδοῖ ᾖ Ἔνδοι, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Ἔνδοθι.

'Ενδοιάζω, Μ. άσω. Διστάζω, ἀμφιβάλλω. (μὲ δοτ.) εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν περί τινος.

'Ενδοιάσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίμως. 'Επιδεκτικὸς ἐνδοιασμοῦ (ἀμφιβολίας), ἀμφισβητήσιμος.

'Ενδοίασις, εως (ἡ) καὶ

'Ενδοιασμὸς (ὁ). δισταγμὸς, ἀμφιβολία· ἀβεβαιότης.

'Ενδοιαςὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνδοιάζων (ἀμφιβάλλων), ἀμφιρρεπής.

'Ενδοιαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἐφεκτικός.

'Ενδοιαστὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀμφιβαλλόμενος, ἀμφισβητήσιμος.

'Ενδοιαστῶς, ἐπίρ. Μὲ δισταγμὸν, μὲ ἀμφιβολίαν. » 'Ενδ. ἔχω, « Ἀρετ., = 'Ενδοιάζω, ἀμφιβάλλω.

Ἔνδομα (τὸ). κάθε τι εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέδωκε (τὸ ὁποῖον παραίτησέ) τις. 2) = Ἔνδοσις.

'Ενδομάχας, α (ὁ), Δ. Π. ὁ μαχόμενος ἔνδον (τῆς οἰκίας). » Ἀλέκτωρ —, « Πίνδ.

;'Ενδομένεια (ἡ). τὸ ἔνδον μένειν, ζωὴ καθιστικὴ, οἰκουρία, (συγχ. ᾖ ἴσ. συγγ. τῷ

'Ενδομενία (ἡ), (Μακεδον.). τὰ σκεύη (ἔπιπλα, ἐνδύματα κλπ.) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ 'νοικοκυριὸν, (παρβλ. 'Ενδουχία).

'Ενδομέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = 'Ενδέμω, 'Ενοικοδομῶ, (ὅθεν:

'Ενδόμησις, εως (ἡ). ἐνοικοδόμησις. (κυρ.) κτίσιμον καὶ γέμισμα παραθαλασσίου ἢ λιμένος, μόλωμα, (Τουρκ.) ῥιχτιμι.

'Ενδομυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάθομαι (εἶμαι κρυμμένος) εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς οἰκίας, οἰκουρῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) » Ἔπηλον ἕλκος, ἐνδομυχοῦσα φθοῇ, « Ι. Πεδιάσ. » 'Ρήγνυται ἡ ἐνδομυχοῦσα αὐτῶν ὑπὲρ τῆς φιλοπρωτίας ἅμιλλα, « Φώτ.

†'Ενδομυχὶ, ἐπίρ. = 'Ενδομύχως.

'Ενδόμυχος (ὁ, ἡ), [ἔνδον, μυχός]. ὁ εἰς τὰ ἐνδότατα (εἰς τὸ βάθος) τινος τόπου εὑρισκόμενος, ἀπόκρυφος· (μτφορ.) κρυψίνους, ὕπουλος· (Π.) = Οἰκουρός.

Ἔνδον [ἐν], ἐπίρ. (ἐν γέν.) = 'Εντὸς, μέσα, (ἰδιαιτ. δὲ καὶ κατὰ συνκδχ.) ἐντὸς τοῦ οἴκου. » Κραδίη ἔνδον ὑλάκτει, « Ὀμ. » Ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ, « Ασ. » Τῆς ἀδελφῆς ἔτ' ἔνδον οὔσης τότε, « Δμ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔνδον (ἐνν. ὄντες), « Ξεν., ἀντὶ Οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ οἰκιακοί. (καὶ μὲ γεν.) » Ἔνδον ἀντὶ φαρέτρας, « Πίνδ. (καὶ μὲ δοτ. Π. ἀντὶ τῆς 'Εν) » Αἰθίνῳ ἔνδον τέγει, « Πίνδ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. τῆς δοτ.) » Διὸς (» Ζεφύροιο) ἔνδον, « Ἰλ. Υ., Ψ.

†'Ενδοξάζομαι, Μ. ασθήσομαι. Δοξάζομαι κατά τι ἢ διά τινος. » 'Εν τῷ θεῷ ἐνδοξασθήσεται Ἰσραήλ, « Γρφ.

'Ενδοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξολογῶ διά τινος. 2) ὁμελῶ ἵνα δοξασθῶ, (Αρτ.).

†'Ενδοξόπωλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κλυτόπωλος.

Ἔνδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δόξως, (τὸ παρθ.-ότερος, -ότατος). 'Ο ἔχων δόξαν (τιμὴν, ὑπόληψιν), περίφημος, (ἀντιθ. τῷ Ἄδοξος). 2) (πρᾶγμα) σύμφωνον μὲ τὴν κοινὴν γνώμην (δόξαν), (ἐπμ.) πιθανὸν, ἐνδεχόμενον, (ἀντιθ. τῷ Παράδοξον).

;'Ενδόσθια (τὰ), σπντ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ 'Εντόσθια.

'Ενδόσιμος (ὁ, ἡ), [ἐνδίδωμι]. ὁ διατεθειμένος (ἐπιρρεπὴς) πρὸς ἔνδοσιν, συγκαταβατικός· (ἐπὶ πραγμ.) εὐπαθὴς, εὐδιάλυτος. » Ἡ θερμολουσία ἐνδόσιμα τὰ σιτία τῇ πέψει καὶ μαλακὰ παρέχουσα, « Πλ. 2) (συνήθ.) 'Ενδόσιμον, « τὸ παρὰ τοῦ κορυφαίου τῶν μουσικῶν ἢ χορευτῶν διδόμενον εἰς τοὺς λοιποὺς σύνθημα (ἴσον, τόνος) ἵν' ἀρχίσουν, (ὅθ. ἐν γέν.) αἰτία, ὕλη, ἀφορμὴ (πρὸς ἔναρξιν ἢ ἐπιχείρησιν ὁποιασδήποτε πράξεως). » Ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις, « Πλάτ. (παρβλ. Ἔναυσμα). 3) (ἐκκλησ.) ἄδεια πρὸς ἱεροπραξίαν, ἐνταλτήριον, ἢ συγχωροχάρτι, (Βυζ.).

Ἔνδοσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐνδίδῃ (νὰ ὑποχωρῇ, νὰ παραβλέπῃ, νὰ μὴ ἀντιστέκηταί) τις, συγκατάβασις. » 'Εξ ἐνδόσεως, « Στρβ., οἰκειοθελῶς, κατ' ἰδίαν ὑποχώρησιν. 2) (μουσ.) = 'Ενδόσιμον.

'Ενδότατος, η, ον, 'Ο κείμενος (εὑρισκόμενος)-

'Ενδοτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Ἔνδον). Ὅλως διόλου μέσα (βαθειά), καὶ

'Ενδότερος, α, ον, 'Ο κείμενος (εὑρισκόμενος)-

'Ενδοτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἔνδον). Πλέον μέσα, παραμέσα. (ἐνίοτε) πλειότερον. » 'Ενδ. τοῦ μετρίου, « Πλ.

'Ενδότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἔνδον.

'Ενδοτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ κλίνων πρὸς) ἔνδοσιν, συγκαταβατικός.

'Ενδοτικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἔνδοσιν (συγκατάβασιν). » 'Ενδ. ἔχω, « Μ. Ἀντ., ἔχω διάθεσιν νὰ ἐνδώσω (νὰ πεισθῶ) εἴς τι.

;'Ενδουπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀντηχῶ (κάμνω [ἢ πίπτω μὲ] κρότον μέσα εἰς. » Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε (ἄλλ. γρφ. ἐν δούπησε) πεσοῦσα, « Ὀδ. Ο.

'Ενδουχία (ἡ), [ἔνδον, ἔχω]. ἡ ἐσωτερι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὴ ἀποσκευὴ (τὸ 'νοικοκυρειὸν) τοῦ 'σπιτιοῦ, (παρβλ. 'Ενδομενία).

'Ενδοχεῖον (τὸ), = Δοχεῖον.

†'Ενδράνεια (ἡ), τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀδράνεια.

†'Ενδρανὴς, ἑος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀδρανής.

'Ενδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) τρέχω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενδρομὴ (ἡ). τρέξιμον (μὲ στοίχημα ὁποῖος περάσῃ). 2) (συνκδχ.) εἰδ. ᾄσματος ἢ μέλους τὸ ὁποῖον ἐπαίζετο πρὶν τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν δρομέων.

'Ενδρομὶς, ίδος (ἡ). εἶδος χονδροῦ μαλλίνου ἢ γουνωμένου ἐπανωφορίου, τὸ ὁποῖον ἔπαιρναν εἰς τὰς πλάταις των οἱ δρομεῖς μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἵνα μὴ κρυολογοῦν, (ὅθεν ἴσ. ἡ κοιν.) ἀνδραμίδα. 2) (πλθ.) εἶδος χονδρῶν ὑποδημάτων ἢ καλτσουνίων πρὸς χρῆσιν (κυρ.) τῶν κυνηγῶν.

"Ενδροσος (ὁ, ἡ). γεμάτος (ὑγρὸς ἀπὸ) δρόσον, δροσερός.

"Ενδρυον (τὸ), [ἐν, δρῦς]. τὸ ξύλον τὸ ὀπ. κρατεῖ ἑνωμένον τὸν ζυγὸν μὲ τὸ ἀλέτρι. 2) ὁ σκαρμὸς τοῦ κουπιοῦ (;). 3) τὸ μέσα (ἢ καρδιὰ) τῆς δρυὸς (;), (παρβλ. Μελάνδρυον).

†'Ενδυάζω, Μ. άσω, καὶ 'Ενδυασμὸς (ὁ), ᾗ 'Ενδυαστὸς, ἡ, ὸν, γραμτ. διόρθ. (πρὸς ἐτυμολογ.) τοῦ 'Ενδοιάζω, 'Ενδοιασμὸς, 'Ενδοιαστός.

'Ενδυκὲς (κυρ. οὐδ. τοῦ ἀχρ. 'Ενδυκὴς), ἐπίρ. ἀντὶ

'Ενδυκέως [ἐν, δέδυκα], ἐπίρ. Π. ἐγκαρδίως, προθύμως, ἐπιμόνως, μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς· κατὰ συνέχειαν. » 'Ενδ. ἐσθίειν, « 'Οδ. Ξ., μὲ ὄρεξιν.

"Ενδυμα (τὸ), [ἐνδύω]. φόρεμα.

†'Ενδυμενία (ἡ), = 'Ενδομενία.

'Ενδῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενδύομαι.

'Ενδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύναμιν, δυνατὸς, δυναμωμένος· (μὲ δοτ.) ἱκανὸς εἴς τι.

'Ενδυναμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω ('Εμπνέω) δύναμιν, ἐνδυναμόνω.

'Ενδυναστεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι δυνάστης ('Εξουσιάζω) μέσα εἰς· (χ. πτ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, (Ξεν. 'Ελλ. Ζ'.).

'Ενδύνω, ἀντὶ 'Ενδύομαι, (ἴδε 'Ενδύω).

'Ενδὺς, ῦσα, ὺν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενδύομαι.

"Ενδυσις, εως (ἡ). τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι, ἔμβασμα, χώσιμον, τρύπωμα. 2) ἐνδύσιμον, ἐνδυμασία. » Τὰ περὶ τὴν ἔνδ. καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων, « Ἀθ.

'Ενδυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δυςυχῶ (Δὲν εὐδοκιμῶ, Δὲν ἐπιτυγχάνω) εἴς τι.

'Ενδυτέον, θετ. τοῦ 'Ενδύω.

'Ενδυτὴρ, ῆρος (ὁ) καὶ

'Ενδυτήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνδύων (χρησιμεύων ὡς ἔνδυμα). » Πέπλος—, « Σοφ.

"Ενδυτὸς, ἡ ἡ ος, ον ἡ όν. Τὸν ὁποῖον ἐνδύεται (φορεῖ) ἢ δύναται νὰ ἐνδυθῇ τις. »"Ενδυτὸν σαρκὸς, « Εὐρ., τὸ δέρμα τοῦ σώματος. ||. (ἐσ.) »"Ενδυτὸν (τὸ), « Καλλ., ὁ χιτὼν ἢ ὁ ἐπενδύτης, καὶ » 'Ενδυτὴ (ἡ), « 'Εκκλ., ἓν ἀπὸ τὰ σκεπάσματα (τὰ ἱερὰ ἄμφια) τῆς ἀγ. τραπέζης.

'Ενδύω, Μ. δύσω (ἀόρ. 'Ενέδυσα κτλ.). (μτβτ.) 'Ενδύνω (γυδ. 'Ντύνω) τινὰ τὸ φόρεμά του. » Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε, « Ἀρςφ. ||. (μσ.) 'Ενδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Ενέδυν, πρκ. 'Ενδέδυκα κτλ.). χώνομαι (ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ) πουθενά. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. καὶ χ. προθ. αἰτ.) » 'Ενδύεσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων, « Ξεν. (κατὰ μίμησ. τοῦ 'Ομηρ.) » 'Εν δὲ οἱ ἦτορ δῦναι, « » Εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἐνδῦναι, « αὐτ. » Οὐδέ τ' ἀκοντιστὴν ἐνδύσεαι (ἄλλ. γρφ. ἐσδύσεαι), « Ἰλ. Ψ., δὲν θέλεις ἔμβῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγωνιζομένων τὸ ἀκόντιον. » 'Ρὶς ἐνδεδυκυῖα, « Πλ., ἡ χωμένη (τραβηγμένη) μέσα, πατσουρή. 2) (μὲ αἰτ.) φορῶ τὸ ἔνδυμά μου, 'νδύνομαι. » Κιθῶνα ἐνδεδύκεε, « "Ηρ. » Χριστὸν ἐνεδύσασθε, « Γρφ.

'Ενεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ἐνεὸς (ἄλαλος), βωβαίνομαι (κυρ. ἀπὸ ἔκπληξιν).

'Ενεαρίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διατρίβω) τὸ ἔαρ εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.

†'Ενεγγυάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εγγυάω.

"Ενεγγυς, ἐπίρ. = 'Εγγὺς, (παρβλ. "Εναγγος).

'Ενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φέρω,

'Ενεδίδουν, ους, ου, ἀντὶ 'Ενεδίδων, πρτ. τοῦ 'Ενδίδωμι.

'Ενέδρα (ἡ). (κυρ.) κάθισμα μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι. 2) (συνηθ. κατὰ συνκδχ.) χωσιὰ, παραμόνευμα, καρτέρι. (ἐν γέν.) ἐπιβουλή. » 'Ενέδραι διαθηκῶν, « Λογγ. 3) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) τὸ μέρος ὅπου ἀκκουμβᾷ τι. » "Ην δὲ τοῦ ὀστέου τὸ ἄνω μὴ ἐπιτήδειον ἔχῃ ἐνέδρην τῷ μογλῷ.

'Ενεδράζω, Μ. άσω. Στηρίζω (Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενέδρευμα (τὸ), = 'Ενέδρα.

'Ενεδρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεδρεύων, λῃστὴς, ὁδοστάτης, ἐπίβουλος.

'Ενεδρευτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο συνειθίζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐνεδρεύῃ, ἐπιβουλευτικὸς, ἀπατηλός. (ἐπὶ τόπ.) ἁρμοδιος δι' ἐνέδραν.

'Ενεδρεύω, Μ. εύσω. (κατὰ λέξ.) Κάθημαι ἀκίνητος μέσα εἰς, (ὅθεν συνκδχ.) κάθημαι εἰς ἐνέδραν, παραμονεύω (νὰ πιάσω ἢ νὰ φονεύσω) τινά, ἔχω (κάμνω) καρτέρι, (ἐν γέν.) ἐπιβουλεύω. 2) (σπν. μτβτ.) τοποθετῶ τινα εἰς ἐνέδραν, τὸν βάλλω νὰ ἐνεδρεύῃ.

"Ενεδρον (τὸ), (Γρφ.) ἀντὶ 'Ενέδρα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

"Ενεδρος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (καταστημένος) πουθενὰ, ἐγκάτοικος.

'Ενεείσατο, Π. ἀντὶ 'Ενείσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀορ. ά. τοῦ (ἀχρ.) 'Ενίζω ἢ τοῦ-

'Ενέζομαι (χ. Μ.), σπν. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενέηκα, Π. ἀντὶ 'Ενῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Ενίημι.

'Ενέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Εντίθημι.

'Ενεθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενίημι.

'Ενεθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνειθίζω τινὰ εἴς τι.

'Ενέην, Π. ἀντὶ 'Ενῆν, παρτ. τοῦ "Ενειμι.

'Ενεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Ενοράω.

'Ενειδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μεταφέρω τὸ εἶδός (τὸν τύπον, τὴν μορφήν) τινος εἴς τι.

;'Ενειδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶδός (τὸ σχῆμά, τὴν μορφήν) τινος. » Πέτρος—, « 'Επγρ., τὸ ἄγαλμα.

;'Ενειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνειδωλοποιέω.

"Ενεικα, ας, ε, Π. ἀντὶ "Ηνεγκα, ἀόρ. ά. τῆς ὀρς. καὶ

'Ενεῖκαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φέρω.

'Ενεικονίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Εἰκονίζω (Ζωγραφίζω, Παραστήνω) τι μέσα εἰς, (μσ.) βλέπω τὴν εἰκόνα μου (καὶ πθ.) ἀνταναχλῶμαι (ὡς εἰς καθρέπτην) μέσα εἰς. (μτφορ.) » Τοὺς ἑαυτῶν λόγους τοῖς ἑτέρων ἐνεικονίζεσθαι, « Πλ.

'Ενειλέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιτυλίζω τι μέσα εἰς, 'Εντυλίσσω, (ὅθεν:

'Ενείλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε περὶ ἑαυτὸ (ἡ περιέχει τι ἐντὸς αὐτοῦ) περιτυλιγμένον, περιτύλιγμα.

'Ενείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ενειλέω, τύλιγμα μέσα εἰς.

'Ενειλινδέω, Μ. ήσω, = 'Εναλινδέω καὶ 'Ενειλέω.

'Ενειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ 'Ενελίσσω.

'Ενείλλω, Μ. ήσω, = 'Ενειλλέω.

"Ενειμα, ἀόρ. ά. τοῦ Νέμω.

"Ενειμεν, Π. ἀντὶ "Ενεσμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ "Ενειμι.

'Ενειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενίημι ἢ 'Ενέννυμι.

"Ενειμι, Μ. ἐνέσομαι (παρτ. 'Ενῆν κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνυπάρχω. » "Ενεστι κἀν μύρμηκι χολή, « Ἀρςφ. » Σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι, « Σοφ. 2) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) = "Εξεστιν, εἶνε ἐπιτετραμμένον ἢ δυνατὸν (κατορθωτὸν, ἐνδεχόμενον), ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. » "Ενεστί σοι πρίασθαι, « Λκ. » Καὶ ταῦτ' οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὡς οὐκ εὖ ᾔδεις, « Δμ. » 'Ενὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν, « 'Ηρ. » "Ωσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωροὺς, « Λκ. » Τὰ ἐνόντα, « 'Εκ τῶν ἐνόντων, « τὸ κατὰ δύναμιν. » 'Ως ἔνι, = "Οσον ἔνεστιν. » 'Ως ἔνι ἀνομοιοτάτη, « Ξεν.

'Ενείργνυμι ἢ 'Ενείργω, Μ. είρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυλακόνω τι μέσα εἰς.

'Ενείρω, Μ. έρσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Εμπλέκω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνδέω.

'Ενεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

'Ενεῖσθαι, πθ. ἀπαρ. τοῦ 'Ενίημι ἢ τοῦ 'Ενέννυμι.

'Ενείχθην, Ἰων. ἀντὶ 'Ηνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω.

"Ενεκα καὶ (Π. ἢ πρὸ φων.) "Ενεκεν [συγγ. τῷ "Ηνεγκα;], προθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ σημ. 1) αἰτίαν (ποιητ. ἢ τελικ.), διά. » Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', « Ἰλ. Ω. » Λόγου ἕνεκα, « Αξ., λόγου χάριν, (καὶ παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) » Οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, « Λκ. (καὶ παραλλ.) » "Οσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, « Θκ. » "Ενεκά σου θανατούμεθα, « Γρφ. (καὶ πρὸς ῥῆμα παρὰ Ποιητ.) » Εἴνεκεν πεπρωμένον ἦν, « Πίνδ. 2) παρέμφασιν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Γε) ὅσον διά, ὅσον τὸ κατὰ, ὡς πρός. » Εἰ πάνυ χρη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στὸς ἐστιν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, « Δμ., ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ (ἃς εἶναι, δὲν φιλονεικῶ, δὲν τὸν ἐμποδίζω). » Εἵνεκέν γε χρημάτων, « Ἡρ. » Πείρας ἕνεκα, « Πλάτ., (παρβλ. Ἕκητι).

Ἐνεκλήϊσσε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνέκλεισε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἐγκλείω.

;Ἐν-εκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐνεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φέρω.

Ἐνέκυρσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐγκυρέω.

Ἐν-ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώκω (Κάμνω νὰ προχωρῇ, Κυντῶ) τι μέσα εἰς, χόνω, ἐμβάζω. » Ἐνελαύνειν χαλκὸν πλευραῖς, « Πίνδ. » Ἐνελ. καρδίᾳ κότον, « αὐτ. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. τοῦ Ἵππον, Ἅρμα, Ναῦν) ἐμβαίνω (ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης), εἰσπλέω.

Ἐνέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐλλείπω.

Ἐν-ελίσσω(ττω), Μ. ίξω. Τυλίζω τι μέσα εἰς, περιτυλίζω· περιστρέφω.

Ἔνεμα (τὸ), [ἐνίημι]. πᾶν ὅ,τι χύνει τις ἐπίτηδες μέσα εἰς, (ὅθ. ἰατρ.) κλυστῆρι, (ὅθεν:

Ἐνεματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω κλυστῆρι.

Ἐν-εμέω-ῶ, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ξερνῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνένακτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Νάσσω.

Ἐνενήκοντα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἐννενήκοντα κτλ.

Ἐνένιπτε καὶ ;Ἐνένισπε, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνίσπω.

(Ἐν-έννυμι), Μ. έσω καὶ έσομαι, Π. ἀντὶ Ἐνδύω, Ἀμφιέννυμι. » Θώρακα (» Χλαμύδα) ἐνειμένος, « Ἀγαθ., (συγχ. τῷ Ἐνάπτω).

Ἐνενώκασι, Ἰων. ἀντὶ Ἐννενοήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ

Ἐνένωτο, Ἰων. ἀντὶ Ἐννενόητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐννοέω.

Ἐν-εξουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου (ἢ Φέρομαι ὡς ἐξουσιαστὴς) μέσα εἰς.

Ἐνεὸν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνὸν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔνειμι, ἢ 2) οὐδ. τοῦ Ἐνεός.

Ἐν-εορτάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἑορτάζω μέσα εἰς ἢ διά τι.

Ἐνεὸς ἢ Ἐννεὸς [ἴδε Ἄνεως], ά, όν. Ἄλαλος, βουβός· ἐκστατικός· παραλογισμένος. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἄχρηστον. » Τὸ δὲ ἅμμα.. μήτε ἐκεῖσε ὄκω ἐνεὸν,.. ἐνεὸν κείσεται, « Ἱππκρ.

Ἐνεοστασία (ἡ), τὸ νὰ στέκῃ τις ἐνεὸς (κυρ. ἀπὸ ἔκπληξιν), παραλόγιασμα.

Ἐνεότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐνεοῦ, βοῦβα, βουβαμάρα. ἠλιθιότης.

;Ἐνεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π, ἐνεὸς τὰς φρένας, ἠλίθιος.

Ἐνεπάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμπήγνυμι.

Ἐνέπαξα, Δ. ἀντὶ Ἐνέπηξα.

Ἐνεπεπτώκεε, Ἰων. ἀντὶ

Ἐνεπεπτώκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ⅔

Ἐνέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμπίπτω.

Ἐνεπήγετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἐμπήγω.

Ἐν-επι-δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Κάμνω ἐπίδειξιν εἴς τι, Ἐγκαλλωπίζομαι.

Ἐν-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω πουθενὰ ὡς-

Ἐνεπίδημος (ὁ, ἡ). ξένος μένων πρὸς καιρὸν εἰς κᾶνὲν μέρος, περαστικός.

†Ἐν-επι-κύπτω, Μ. κύψω Ἐγκύπτω (Προσηλόνομαι) εἴς τι, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνεπισκήπτομαι).

Ἐν-επιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ψευδῆ ὅρκον ἐπάνω εἰς (δηλ. εἰς τὸ ὄνομά τινος).

Ἐνεπίσκημμα (τὸ). ἡ διὰ μεσεγγυήσεως ἐξασφάλισις τῶν ὀφειλομένων, [ἐκ τοῦ

Ἐν-επι-σκήπτομαι, Μ. σκήψομαι. Κάμνω ἔνστασιν καὶ ζητῶ νὰ τεθῇ εἰς μεσέγγυον (ἢ νὰ μοὶ παραχωρηθῇ ὡς προμεσεγγυημένον ἤδη) τὸ ἀναλογοῦν μοι μέρος τῆς δημευομένης περιουσίας τοῦ χρεώστου μου.

Ἐνεπλήσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐνέπλητο, Π. ἀντὶ Ἐνεπέπληστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐνέποισα, Αἰολ. ἀντὶ Ἐνέπουσα, μτχ. θηλ. τοῦ Ἐνέπω.

Ἐνεπρήσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐμπίπρημι.

Ἐν-έπω, Μ. ἐνισπήσω (ἀόρ. β'. Ἐνίσπον καὶ Ἐνένισπον), Π. λέγω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ. » Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, « Ὀδ. Α. » Ὄλεθρον τινι ἐνισπεῖν, « Ἰλ. Ω. (ᾧ μὲ ἐπίρ.) » Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν, « Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Ἐνίπτω).

;Ἐν-εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι μέσα εἰς.

Ἐν-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω (Ἐνεργῶ, Κατορθόνω) τι μέσα εἰς, (παρβλ. Ἐμποιῶ). 2) (κυρ.) κερδίζω (πορίζομαι) δουλεύων τὴν τέχνην μου. ἐνεργὸν ποιῶ (τοκίζω, ἐμπορεύομαι) τι πρὸς ὄφελός μου. » Ἐνεργαζόμενοι τῇ οὐσίᾳ, « Δμ., (καὶ ἀπλ.) » Κλεογένης ἐν Ἀμφίσσῃ ἐνεργαζόμενος, « Ἐπγρφ., ἐμπορευόμενος.

Ἐνέργεια (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνεργεῖν, ἡ ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως, (ἴδε καὶ παρβλ. Δύναμις καὶ Ἐντελέχεια).

Ἐν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον (ὁποιονδήποτε), πράττω· (ἐν γέν.) εἶμαι ἐνεργός· κατορθόνω. ἐμπνέω, Ἐμποιῶ (» Φόβον ἐνεργήσασθαι, « Πλβ.). (ἐπὶ ἰατρ.) χρησιμεύω, ὠφελῶ, (κοιν.) ἐνεργῶ. » Παρὰ γὰρ τοὺς καιροὺς ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, « Δσκρ. ||. (πθ. μτγν.) ὑπόκειμαι εἰς τὴν ἐνέργειαν δυνάμεως ἀοράτου· (ὅθ:) » Ἐνεργούμενοι, « Ἐκκλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.

Ἐνέργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας, ἔργον, πρᾶξις.

Ἐνεργής, έος (ὁ, ἡ) = Ἐνεργός.

Ἐνεργητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐνεργῶ.

Ἐνεργητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἐνεργεῖν, δραστικός· (γραμτ.) ὁ σημαίνων ἐνέργειαν.

†Ἐνεργμός (ὁ). (μουσ.) εἰδ. κρούσματος τῆς λύρας ἢ τῆς κιθάρας.

Ἐν-εργοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω ἐνεργῶς ἀπὸ μίαν κατάστασιν εἰς ἄλλην.

Ἐν-εργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω (Ὠφελοῦμαι) ἀπὸ ἐργολαβίαν τινά, ἀναλαμβάνω ἐπικερδές τι ἔργον.

Ἐνεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀργὸς, (δηλ.) ἐνεργῶν (πράττων, ὢν εἰς ἐνέργειαν)· ἐνεργητικός, δραστήριος· (ἐπὶ πραγμ.) παραγωγικός, ἐπικερδής· τελεσφόρος. » Γῆ (» Χώρα) —, « Ξεν., ἡ καλλιεργημένη. » Ἡμέρα —, « Ἡσ., ἡ ἐργάσιμος. » Χρήματα ἐνεργὰ, « Δμ., τὰ εἰς κυκλοφορίαν (εἰς τόκον, εἰς ἐμπόριον).

Ἐνεργῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποτέλεσμα, μὲ ἐνεργείαν (δραστηριότητα, προθυμίαν).

Ἐν-ερείδω, Μ. είσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι, (συνκδχ.) χόνω (σπρόχνω) τι μὲ βίαν μέσα εἰς, ἐμπήγω· (τρπ.) προσηλόνω (τὸν νοῦν μου κτλ.), (παρβλ. Ἐνσκήπτω).

Ἐνέρεισις, εως (ἡ). ἀκκουμβίσμα ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἐμπήξιμον. (τρπ.) προσήλωσις (τοῦ νοὸς κτλ.).

Ἐν-ερεύγω ἢ (μσ.) Ἐν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. Ἐνήρυγον). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐρεύγομαι ἢ Ξερνῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνερευθὴς [ἐν, ἔρευθος], έος (ὁ, ἡ). μετρίως κοκκινος, ὑπέρυθρος, κοκκινούτσικος.

Ἐν-ερεύθομαι (χ. Μ.), Π. γίνομαι ἢ εἶμαι ἐνερευθὴς (ὑπέρυθρος).

Ἔνερθε (καὶ πρὸ φων.) Ἔνερθεν [ἐν, ἔρα], ἐπίρ. Π. κάτω, ὑποκάτω ἢ ἀπὸ κάτω (ἀπὸ τὴν γῆν). (ἐν γέν. μὲ γεν.) κάτωθεν, ὑποκάτωθεν. » Ἔνερθ' αἰδέω, « Ἰλ. Θ. » Γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών, « Σοφ.

†Ἔνερξις, εως (ἡ), = Ἐνεργμός.

Ἔνεροι (οἱ), Π. [ἐν ἔρα], οἱ ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθεν τῆς γῆς, (δηλ.) οἱ νεκροὶ, ἢ οἱ ὑποχθόνιοι θεοί.

Ἐνεροχρώς, ωτος (ὁ, ἡ), [ἔνερος, χρώς]. ὁ ἔχων χρῶμα (μορφὴν) νεκροῦ.

Ἔνερσις [ἐνείρω], εως (ἡ). ἐνάρμοσις, ἐμπλοκή.

Ἐνέρτερος, α, ον, Π. (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἔνερθεν ἢ κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἐνεροτερος), ὁ κατωτέρω (βαθύτερα) κείμενος.

Ἐνέρυθρος (ὁ, ἡ), = Ἐνερευθής.

Ἐν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐνῆλθον κτλ.), Π. ἔρχομαι ἢ εὑρίσκομαι μέσα, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω.

Ἔνεσαν, Π. ἀντὶ Ἐνῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔνειμι.

Ἐνεσίη (ἡ), ἴδε Ἐννεσίη.

Ἔνεσις [ἐνίημι], εως (ἡ). τὸ ἐμβάλλειν ἐγχέειν κτλ.).

Ἐνεσκλήκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ Ἐνσκέλλω.

Ἐνεστᾶσιν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐνεστήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἐνίσταμαι.

Ἐνεστεώς, ῶσα, ὡς, Ἰων. ἀντὶ Ἐνεστώς.

Ἔνεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἔνειμι.

Ἐν-εστιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φιλεύω τινὰ μέσα εἰς.

Ἐνέστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν ἢ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, οἰκιακός, (παρβλ. Ἐφέστιος).

Ἐνεστώς, ῶσα, ὡς, Ἀττ. ἀντὶ Ἐνεστηκώς, οῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνίσταμαι.

Ἐνετάφην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐνθάπτω.

Ἐνετειλάμην, ἀόρ. τοῦ Ἐντέλλομαι.

Ἐνέτεκον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐντίκτω.

Ἐνέτη (ἡ), Π. [ἐνίημι]. καρφίτσα, καρφοβελόνη, (κυρ. δὲ θηλ. τοῦ Ἐνετός).

Ἐνετὴρ (ὁ), [ἐνίημι]. κλυστῆρι (τὸ ἐργαλεῖον). 2) εἰδ. μηχανῆς ἀμυντικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν πολιορκουμένων.

Ἐνετὸς [ἐνίημι], ή ἢ ος, όν. Βαλμένος (Χωμένος) μέσα ἢ ἀνάμεσα· (τρπ.) ἐπείσακτος, παρεμβεβλημένος, πρόσθετος. (παρβλ.) Ἐγκάθετος. » Κατηγόρους ἐνε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς ἐπὶ τοῖς πλευραίοις ἐπήγοντο.» Ἀπρ.
Ἐνέτραγον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐντρώγω.
Ἐνέτυχον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐντυγχάνω.
Ἐνευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι εὐδαίμων εἴς τι.
Ἐνευδιάων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ α.) ἀντὶ Ἐνευδιῶν, μτχ. τοῦ=
Ἐνευδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πετῶν ὑψηλὰ (εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα) κρατῶ ἁπλωμένας πλὴν ἀκινήτους τὰς πτέρυγάς μου (καθὼς συνειθίζουν πολλάκις τὰ μεγάλα πτηνά). (Γαλλ.) **planer.**
Ἐνευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐδοκιμῶ εἴς τι· σημαίνω (ἰσχύω) παράτινι.
Ἐνεύδω, Μ. εὐδήσω. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ('Αναπαύομαι) μέσα εἰς (ἴδε Ἐγκοιμῶμαι).
Ἐνευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τελεσφορῶ (Εὐδοκιμῶ. [κοιν.] Πάγω καλὰ) εἴς τι.
Ἐνευθηνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἀφθονίαν (εὐθηνίαν) ἀπό.
Ἐνευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου (Καταγίνομαι εὐκαίρως) εἴς τι. (παρβλ. Ἐνευσχολέω).
Ἐνευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐλογῶ τι ἐντός ἢ διά τινος.
Ἐνευνάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω καὶ κοιμῶμαι μέσα εἰς.
Ἐνεύναιος (ὁ, ἡ). ὁ τιθέμενος ἐντὸς τῆς (χρησίμων ἀντί) εὐνῆς, (ὅθεν) » Ἐνεύναια (τά), « Ὀδ. Π., τὰ στρώματα καὶ λοιπὰ ἀναγκαῖα τοῦ κρεβατιοῦ, ἢ κρεβατοστρώση ἢ τὰ νυκτικά, (παρβλ. Ἐγκοίμητρον).
Ἐνευνητὴρ (ὁ). (κυρ. χιτὼν) ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἢ μὲ τὸν ὁπ. (εὐνάζεται) κοιμᾶταί τις, νυκτικός.
Ἐνεύνιος καὶ
Ἔνευνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ εὑρισκόμενος ἐντὸς τῆς εὐνῆς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐνήν, (παρβλ. Ἐνεύναιος).
Ἐνευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διάγω μὲ εὐπάθειαν (Καλοπερνῶ) μέσα εἰς.
Ἐνευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τι μέσα εἰς.
Ἐνευσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσεβῶ (Δείχνω τὴν εὐσέβειάν μου) εἴς τι.
Ἐνευστομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γλυκομιλῶ (ἐπὶ πτην. Γλυκοκηλαδῶ) μέσα εἰς.
Ἐνευσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φέρομαι εὐσχήμως (Δείχνω τὴν εὐσχημοσύνην μου) εἴς τι.
Ἐνευσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι καλῶς τὴν ἀσχολίαν μου ('Ενασχολοῦμαι καθὼς πρέπει) εἴς τι, (παρβλ. Ἐνευκαιρέω).
Ἐνευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνευδαιμονέω, Ἐνευημερέω κτλ.
Ἐνευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐφραίνομαι ('Ενασμενίζω) εἴς τι.
Ἐνεύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ δοτ.) Κάμνω τάξιμον (προσευχόμενος εἰς τὸν θεὸν) ἐντός ἢ ἕνεκά τινος.
Ἐνευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐωχοῦμαι (Τρώγω—Πίνω καὶ Εὐθυμῶ) διά ἢ μέσα εἰς τι, (τρπ.) Ἐντρυφῶ.
Ἐνεφιάλλομαι, Μ. αλοῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινός.
Ἐνέφυν, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐμφύομαι.
Ἐνέγκεις, ἀντὶ Ἐνέγκεες, β΄, πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Ἐνέγκεα ἀόρ. ά. τοῦ Ἐγγέω.
Ἐνεχθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀορ. ά. τῆς μτχ. ᾧ
Ἐνεχθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Φέρω.
Ἐνεχυράζω, Μ. άσω. Παίρνω (Κρατῶ ἢ Δίδω) τι ὡς ἐνέχυρον. » Ἡ φύσις ἐνεχυράζει, τοῦ μὲν ὄψιν τοῦ δὲ ἀκοήν, « Δίαγ. Σωκρ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἠνεχυρασμένα, « τὰ δοθέντα ὡς ἐνέχυρον. ‖. (μσ.) Ὑποχρεώνω τινὰ νὰ μὲ δώσῃ ἐνέχυρον· ἀσφαλίζομαι ὡς ἐνέχυρον. (μτφορ.) προσοικειῶ τινα εἰς ἐμαυτόν δι' ὑποχρεώσεων.
Ἐνεχυρασία (ἡ), = Ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύρασμα (τὸ). (τὰ δοθὲν ἢ ληφθὲν ὡς) ἐνέχυρον.
Ἐνεχυρασμὸς (ὁ). τὸ ἐνεχυράζειν, πάρσιμον ἢ δόσιμον ἐνεχύρου.
Ἐνεχυραστός, ή, όν. Ὁ ἐνεχυρασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐνεχυρασθῇ (νὰ παρθῇ ἢ δοθῇ ὡς ἐνέχυρον).
Ἐνεχυριάζω, Μ. άσω, (μτγν. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ἐνεχυράζω.
Ἐνεχυρίασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνεχυριασμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλ.) μ. ἀντὶ Ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύριον καὶ
Ἐνέχυρον (τὸ). [ἔν, ἐχυρός]. τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον πρὸς ἀσφάλειαν, (Τουρκ.) ἐμανέτι, ἢ ἀρραβών, (Ἰταλ.) καπάρο. » Ἐνέχυρον τιθέναι ἢ ἀποδεικνύναι, « Ἀρχρ., Ἡρ. κλπ., δίδειν (βάλλειν) ἐμανέτι.
Ἐνέχω, Μ. ἕξω ἢ σχήσω (ἀόρ. Ἐνέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ) τι μέσα εἰς. » Ἐνέχειν χόλον (ἔγκοτόν) τινι, « Ἡρ., Ὅμ., φυλάττω (μέσα μου) πάθος κατά τινος, μνησικακῶ. (Γαλλ.) **en avoir à quelcun.** » Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ, « Εὐαγγ. (ὅθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτθ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ προθέτ. αἰτ.) κτυπῶ (πραττάλλω, σημαδεύω) ἴσια ἐπάνω εἰς, ἢ πιάνω (σκαλόνω, ὑπερβεύομαι) πουθενά. » Ὅπως αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους εἰς τὸν κόλπον διὰ τῶν βρόχων ἐνέχωσι, « Ξεν. (παρβλ. Ἐπέχω). » Ὥστε τὴν αἰχμὴν ἐνσχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον, « Πλ. (ᾧ πθ.) » Τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, « Πλ., ἐπιάνετο ἡ φωνή του. » Ἐναχθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει, « Ξεν. (ὅθ. μτφορ. 3) (πθ. μὲ δοτ.) ἔχω νὰ κάμω (εἶμαι ἔνοχος, εὑρίσκομαι περιπλεγμένος) εἴς τι, » Τῷ ἄγει (» Τῇ νοθείᾳ, » Τῷ νόμῳ κτλ.) ἐνέχεσθαι, « Αἰ.
Ἐνέψημα (τὸ), [ἐνέψω]. πᾶν ὅ,τι ἐβράσθη μέσα εἰς (χύτραν κτλ.).
Ἐνεψίημα (τὸ), Π. [ἔν, ἐψιάομαι]. κάθε τι μὲ τὸ ὁπ. παίζει (διασκεδάζει, περνᾷ τὸν καιρόν του) τις, παίγνιον.
Ἐνέψω, Μ. εψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Βράζω (Μαγειρεύω) τι μέσα εἰς
Ἐνεῶς, ἐπίρ. Ὡς ἐνεός, ἠλιθίως, ἀνοήτως.
Ἐνέωσα, Π. ἀορ. ά. τοῦ Ἐνωθέω.
Ἐνεζόμαι, Μ. ζέσομαι. Ζεματίζω τι μέσα εἰς.
Ἐνεζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Δένω σφιγκτὰ, ἐνόνω, συνδέω.
Ἔνζυμος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) ὁ ζυμωθεὶς μὲ προζύμι, (κοιν.) ἀναιβατός, ὄχι ἄζυμος.
Ἐνεζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἔνη ἡ (Δττ.) Ἔνη, ης (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἔνος. ‖. (ὡς ὑσ. ἐνν. ἡμέρα), ἡ τρίτη ἀπὸ τῆς σήμερον, (ὅπλ.) ἡ μεθαυριανή. (ὅθ. ἐπιρρηματικῶς:) » Εἰς ἔνην (ᾧ κατ' ἐπέκτ. Π.) » Ἐς ἔννηριν, « Ἡσ. (ᾧ πλθ.) » Ἐς ἔνας, « Θκρ. ᾧ » Ἐσένης, Δ. Κάσσ., (καὶ ἑλλ. τῆς Ἐν ἢ τῆς Ἐπί) » Ἔνῃ ᾧ Ἔννηφι, « Ἴσσ., μεθαύριον.
Ἐνὴ [ἔνος], ἐπίρ. Πάλαι ποτέ· ἄλλοτε. » Ἤδη πεπρέσβευκας αὐ πολιὸς ὢν ἐνή, « Ἀρχ. (ἄλλ. διορθ. Ἔνῃ, ᾧ ἄλλ. Ἔν ἦ...).
Ἐνηβάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν (ἐπμ. Διάγω εὐθύμως, Διασκεδάζω ἢ Αὐξάνω, Μεγαλώνω) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, (παρβλ. Ἐνεαζω).
Ἐνηβητήριον (τὸ). τόπος διασκεδάσεως ᾧ εὐθυμίας.
Ἔνηβος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν καιρὸν (εἰς τὴν ἡλικίαν) τῆς ἥβης, ἔφηβος.
Ἐνήδομαι, Μ. ησθήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω ἡδονὴν (εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι, ἐνασμενίζομαι.
Ἐνήδονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόνως. Ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων (αἰσθανόμενος, ζῶν μὲ) ἡδονήν, (ἐν γέν.) τερπνός, ἡδονικός.
Ἐνηδύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ ἡδονὴν, θέλγω, καθηδύνω.
Ἐνηδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπολαμβάνω ἡδονὴν εἴς τι, ζῶ μὲ ἡδυπάθειαν.
Ἐνηείη (ἡ), Ἰων. Π. [ἔνηής], ἱλαρότης, φιλοφροσύνη, γλυκύτης χαρακτῆρος κτλ.
Ἐνηέριος, η, ον. Π. ἀντὶ Ἐναέριος.
Ἐνηής [ἔν, ἠΰς], ος (ὁ, ἡ), Π. ἀγαθός, προσηνής, ἱλαρός, ἐπιεικής.
Ἐνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων (ἔχων τὴν ἀκοήν του).
Ἐνήλατον (τὸ), [ἔν, ἐλαύνω]. (ἐν γέν.) κάθε κατασκεύασμα εἰς τὸ ὁπ. ἐμπήγεται (ἢ τὸ ὁπ. ἐμπήγεται εἰς) ἄλλο, (ὅθ. πλθ. 1) τὰ δύο πλαγινὰ ξύλα τῆς σκάλας ἐπὶ τῶν ὁπ. στηρίζονται τὰ σκαλοπάτια. 2) τὰ ποδαρικὰ τοῦ κραβατιοῦ. 3) τὰ σιδήρια ἢ ξυλοκάρφια 'πού ἐμπήγονται εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ἄξονος ἕνα κρατοῦν τοὺς τροχούς. 4) εἰδ. ζυμαρικοῦ.
Ἐνήλικος, ου καὶ
Ἐνῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς (νόμιμον) ἡλικίαν.
Ἐνηλλαγμένως [ἐναλλάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀλλοιώτικα, διαφορετικά, παρηλλαγμένως. (Γρμτ.) κατ' ἐναλλαγήν.
†Ἔνηλος (ὁ, ἡ), γλωσσογρφ. ἐξήγ. τοῦ (Λτν.) **clavatus.** » Ἐσθής—, « (Τουρκ.) καμπαραλίδικος.
Ἐνήλου, Ε΄. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Ἐνάλλομαι.
Ἐνηλύσιον (τὸ), [ἐνέρχομαι]. μέρος ὅπου ἔπεσε κεραυνός.
Ἐνήλωσις, εως (ἡ). Ἔμπηγμα ἥλων (καρφίων), (κυρ. εἰς τὰ θυρόφυλλα διὰ στολισμὸν ἢ ἀσφάλειαν).
Ἐνῆμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐγκάθημαι.
Ἐνῆμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνειμι (ἐν, εἰμί).
Ἐνημερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν ἡμέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι· Ἠμερεύω, Διημερεύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνάπτω.
Ἐνήνοθε (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.), πρκ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ ἐνθέω ἢ τοῦ Ἀνθέω ἢ Δ, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι (Ἦνθεν ἀντὶ Ἦλθεν). (Ἴδε τὰ σύνθ. Ἐπενήνοθε, Κατενήνοθε, Παρενήνοθε, ᾗ παρβλ. Ἀνήνοθε).
Ἐνήνοχα, πρκ. τοῦ Φέρω.
Ἐνήεατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ Ἐναίρω.
Ἐνηρεμένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνάρχομαι.
Ἐνηρέμησις, εως (ἡ). τὸ ἐνηρεμεῖν.
Ἐνήρεινται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνερείδω.
Ἐνήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ κωπία, (παρβλ. Τριήρης).
Ἐνήριθμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐνάριθμος.
Ἐνήρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐνερύγω.
Ἐνησυχάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐνήσω, μέλλ. τοῦ Ἐνίημι.
Ἔνηφι, ὅδε Ἔνη.
Ἐννηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠγῶ (Βούζω) μέσα (« Ἐπιγάστριον ἐπιτεταμένον, καὶ εἰ ἐπικρούοις ἐνηχοῦν, « Ἀρετ.). ἠχῶ (Ἀντηχῶ) εἰς τὰ ὠτά τινος· (μτθε.) κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι εἰς τὰ ὠτά τινος· διδάσκω, κατηχῶ. ‖· (μσ. ἢ πθ.) = Ἐνωτίζομαι, ἀκούω.
Ἐνήχημα (τὸ), τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὰ ὠτά τινος· ἄκουσμα, (παρβλ. Περιήχημα).
Ἐνήχησις, εως (ἡ). τὸ ἐνηχεῖν ἢ ἐνηχεῖσθαι.
Ἔνηχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν (ἠχολογῶν). 2) = Ἔναυλος.
Ἔνθα [ἔν], ἐπῤ. (Τοπ. καὶ Χρον.). ὅπου· ἐκεῖ ὅπου· τότε, ὅτε. « Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν, « Ἰλ. Α. ‖. « Ἔνθα καὶ Ἔνθα, « Ὀδ. Β., ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, (καὶ χρον.) πότε καὶ πότε. « Ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα, « Ὀδ. Κ., ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος ἢ εἰς τὸ ἄλλο· ἢ οὕτως ἢ ἄλλως. « Ἔνθα μὲν, ἔνθα δέ, « Λξ., ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.
Ἐνθάδε ᾗ (Ἀττ.) Ἔνθαδί, ἐπῤ.. = Ἐνταῦθα, ἐδῶ, ἐδῶ-πέρα. (καὶ χρον.) τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν.
Ἐνθάδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἐνθάδε (ἐνταῦθα), παρών· ἐντόπιος.
Ἐνθακεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἐνθακέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) κάθημαι (διατρίβω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (ὕθενε).
Ἐνθάκησις, εως (ἡ), Π. τὸ νὰ κάθηται (διατρίβῃ) τις μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. « Ἡλίου —, « Σοφ., κάθισμα ἀντίκρυ εἰς τὸν ἥλιον, ἡλίασμα, ἢ μέρος πρωτήλιον (ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ ἡλιάσθῃ).
Ἐνθαλασσεύω(-τεύω), Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἁρμενίζω) εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἐνθαλάσσιος(-τιος) καὶ
Ἐνθάλασσος(-τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ διατρίβων (εὑρισκόμενος) εἰς τὴν θάλασσαν, θαλασσινός.
Ἐνθάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω· (συνεκχ.) ζωογονῶ· ἐξάπτω, (παρβλ. Ἐνθερμαίνω).
Ἔνθαμνος (ὁ, ἡ). θαμνώδης, θαμνῶδης.
Ἐνθανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω εἰς θάνατον.
Ἐνθανεῖν, ἀόρ. β', τοῦ Ἐνθνήσκω.
Ἐνθάπτω, Μ. θάψω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θάπτω (Παραχώνω) τι μέσα εἰς.
Ἐνθαρρέω(θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔγω τὸ θάρρος μου (Ἐμπιστεύομαι, Ἐλπίζω) εἰς.
Ἐνθαῦτα, Ἰων. ἀντὶ Ἐνταῦθα.
Ἐνθεάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἔνθεόν τινα (παρβλ. Ἐνθουσιάζω).
Ἐνθεασμός (ὁ). τὸ ἐνθεάζειν, ἐνθουσιασμός.
Ἐνθεαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.)-ικῶς. Ὁ ἐμπνέων ἢ αἰσθανόμενος ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιαστικός.
Ἔνθεμα (τὸ), [ἐντίθημι]. (κυρ. κλαδὶ δένδρου) τὸ ὁποῖον ἐμφυτεύεται εἰς ἄλλο (χυδ.) μπολί.
Ἐνθεματίζω, Μ. ίσω. (ἐν γέν.) = Ἐντίθημι, (διαιωνυμ.) μπολιάζω (δένδρου).
Ἐνθεματισμός (ὁ). μπόλιασμα (φύλιασμα) δένδρου.
Ἐνθέμεν ἢ Ἐνθέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐνθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθεν [ἔνθα]. ἐπίῤ. (Τοπ. ἢ [σπανιότ.] Χρον.) ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου· ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. « Ἔνθεν ἑλὼν, « Βασ. » Ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο, ἔνθεν ἀνέστη Ἑρμείας, « Ὀδ. Ε. » Δέπας ἔνθεν ἔπινον, « Ὀδ. Τ. » Ἔνθεν, ὄθεν, « Ἰλ. Δ. » Ἔνθεν (-εν). ἔνθεν, « Θκ., ἑκατέρωθεν. » Ἔνθεν μὲν, ἔνθεν δὲ, « Ξεν. 2) (μτγν. ἀντὶ τοῦ) Ὄθεν· ἑπομένως.
Ἐνθένδε, ἐπῤ. (Τοπ.) ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ-πέρα.
Ἔνθεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔνθου, β'. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐνσὸς ἑαυτοῦ (ἐμπνευσμένος ἀπὸ) τὸν θεόν· ἐνθουσιασμένος. » Ἔνθεος τέχνης, « Αἰσχλ., ὁ ἔχων θεόσδοτον τὴν μαντικὴν τέχνην. ‖· « Τὸ ἔνθεον, « Αξ., ἡ θεία ἔμπνευσις (φώτισις), ὁ ἐνθουσιασμός.
Ἐνθερίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διατρίβω) τὸ θέρος εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, ξεκαλοκαιριάζω πουθενά.
Ἐνθερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω (ἔσωθεν), πυρόνω· ἐξάπτω, (παρβλ. Ἐνθάλπω).
Ἔνθερμος (ὁ, ἡ). ζεστὸς (ἔσωθεν), ἀναμμένος· (συνεκχ.) ὁρασύθριος, πρόθυμος.
Ἐνθεσίδουλος (ὁ, ἡ), (ἑωμ.). παράσιτος, λαίμαργος, κοιλιόδουλος, [δοῦλος καὶ
Ἔνθεσις [ἐντίθημι], εως (ἡ). βάλαμον μέσα εἰς· (συνεκχ.) τὸ ἐντιθέμενον (κυρ. εἰς τὸ στόμα), χαψιά, (Ἰταλ.) βουκκα· (κατ' ἔκτ.) τροφή, φαγητόν.
Ἐνθέσμιος καὶ
Ἔνθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πραττόμενος τι κατὰ (ἐν γέν. σωφρόνως μὲ) τοὺς θεσμούς, νόμιμος· συγχωρημένος.
Ἐνθέσμως, ἐπίῤ. Κατὰ νόμους, νομίμως.
Ἔνθετος (ὁ, ἡ), [ἐντίθημι]. βαλμένος ἢ ἁρμόδιος ἵνα βαλθῇ (καὶ βτν. νὰ φελιασθῇ) μέσα εἰς.
Ἐνθετταλίζομαι, Μ. ίσομαι, (Κωμ.). Φορῶ μεγάλον καὶ χονδρὸν ἐπανωφόρι (ὁποῖα ἦσαν συνήθως τὰ Θετταλικά).
Ἐνθεῦτεν, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Ἐντεῦθεν.
Ἐνθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ τι ἐντὸς ἢ διά τινος.
Ἐνθέως, ἐπίῤ. Ὡς ἔνθεος.
Ἐνθήκη (ἡ) [ἐντίθημι]. τὸ ἐντιθέμενον· τροφεῖον, φόρτωμα (κυρ. θέ) ἢ ποσότης τῶν ὁποίων καταθέτει ὁ παῖζων τυχηρὸν παιγνίδιον ἢ ζωγηματίζων (ἕνα τὴν πάρα ὁποιος κερδίσῃ), (ὅθεν μτγν.) = Ἀφορμή, (Τοπ. Ἀποθῆκαι, (Ἰταλ.) καπιτάλε.
Ἐνθηλυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔκθετος εἰς θηλυπρεπῆ ἡδυπάθειαν, καθηδυπαθῶ θηλυπρεπῶς.
Ἔνθηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων (γεμάτος) θηρία· (ἐπμ.) ἐξηγριωμένος. « Πόλις—, « Σοφ., ὁ θηριόβοητος ἢ σκωληκιασμένος. « Ὄρλς—, « Αἰσχλ., νὰ ἀκτένιστα (ἐπιτραχεῖα, θηριώδη) ψειριασμένα) μαλλιά, (παρβλ. Θηριώδης).
Ἐνθησαυρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς.
Ἔνθλασις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ἐνθλάω.
Ἔνθλασμα (τὸ). μέρος ἐντεθλασμένον, ζούλιγμα.
Ἐνθλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Σπάνω (Συντρίβω) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζουλιγθοῦν τὰ κομμάτια μέσα καὶ νὰ σχηματίσουν κοίλωμα.
Ἐνθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Σφίγγω. Ζαλίζω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, Συνθλίβω, (ἐπμ.) ἐνοχλῶ.
Ἐνθλιπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐνθλίβειν, ἀρμόδιος πρὸς ἐνθλίψιν.
Ἔνθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνθλίβειν, σπίτι μου (ζούλιγμα) πρὸς τὰ ἔνδον.
Ἐνθύμιος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὸν ὁποῖον ἐναπομένει τις, ὑπόλοιπος, [ἐκ τοῦ
Ἐνθυμέομαι, Μ. ήσομαι, = Ἐναπομένω, ἀπομένω, ἐπιζῶ. « Ὦ γαῖα πατρὶς, πῶς ἂν ἐνθαγοιμείσοις, » Εὐρ.
Ἔνθολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι θολὸς, θολερός.
Ἐνθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνθρώσκω.
Ἐνθρηνέω, ἀντὶ Ἐνθρώσκω, (κυρ. ἐπὶ πτηνῶν) βατεύω, (ὅθεν
Ἔνθορος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. φορᾶδα) βατεμένη, ἐγγαστρωμένη.
Ἐνθοῦ, θ'. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. τῆς προστ. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἔνθεος.
Ἐνθουσία (ἡ). = Ἐνθουσιασμός.
Ἐνθουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἔνθους (ἔνθεος), ἐμπνέομαι, κυριεύομαι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιάζομαι, [ζύμη
Ἐνθουσιασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνθουσιασμός (ὁ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ ἐνθουσιῶντος, (κυρ.) σφοδρὰ συγκίνησις τῆς ψυχῆς ἀπὸ θείαν (ἢ νομιζομένην τοιαύτην) ἔμπνευσιν.
Ἐνθουσιαστής, οῦ (ὁ) καὶ
Ἐνθουσιαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῤ.)-ικῶς. Ὁ ἐνθουσιάζων (ἐμπνέων, πρεβιῶν ἐνθουσιασμόν), ἢ κινούμενος ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιαζόμενος (εὔκολος καὶ κθ' ἕξιν).
Ἐνθουσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐνθουσιάζω.
Ἐνθουσιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.)-ωδῶς. Ὡσὰν ἐνθουσιασμένος.
Ἐνθουσίωσις, εως (ἡ), = Ἐνθουσιασις.
Ἐνθρῴσκω(-τω), Μ. ομαι, Αττ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Ἐνταράσσω, «ἐγκείμενος νόσῳ, » (καθὼς τὸ ἐξηγοῦν τὰ τῶν Γλωσσογρα.). Ἐνθρῴσκεσθαι, μσ. αὐτ. φ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντρέπω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Θρηνῶ διὰ, θρηνολογῶ.

Ἐνθρίακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐν, θριάζω]. ἐνθουσιασμένος.

Ἐνθριβω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω μέσα εἰς συκόφυλλον (θρῖον), (ἐν γέν.) περιτυλίζω, κουκκουλόνω. » Τὸν ἄνδρ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει, « Ἀρςφ.

Ἐνθρόμβωσις, εως (ἡ). ὁ ἐντὸς ὑγροῦ τινος σχηματισμὸς θρόμβων.

Ἐνθρονίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ (νὰ καθήσῃ) ἐπάνω εἰς θρόνον, θρονιάζω, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) introniser.

Ἐνθρόνιος (ὁ, ἡ), = Ἔνθρονος, περιέχων ἢ περιεχόμενος εἰς θρόνον (εἰς θρονίον). » Τῶν ὀχημάτων τὰ μὲν σκευοφόρα, τὰ δὲ ἐνθρόνια, « Πλδ.

Ἐνθρονισμὸς (ὁ). τὸ ἐνθρονίζειν ἢ ἐνθρονίζεσθαι, θρόνιασμα.

Ἐνθρονιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐνθρονισμόν.

Ἔνθρονος (ὁ, ἡ). βαλμένος (καθήμενος) ἐπάνω εἰς θρόνον.

Ἐνθρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ψιθυρίζω τι εἰς τὸ αὐτί τινος, κρυφομιλῶ.

Ἐνθρυλλίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

†Ἐνθρυμματὶς [ἐνθρύπτω], ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θρυμματίς.

†Ἐνθρύπτης, ου (ὁ). ὁ ἐνθρύπτων.

Ἔνθρυπτος (ὁ, ἡ). τριμμένος (καμωμένος θρύμματα) μέσα εἰς, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἔνθρυπτον (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ.) τριφτάδες (μὲ γάλα κτλ.).

Ἐνθρύπτω, Μ. θρύψω. Τρίβω (Θρύβω) τι μέσα εἰς. » Ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην, « Γρφ.

†Ἔνθρυσκον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἄνθρυσκον.

Ἐνθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἐνέθορον κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ μὲ ὁρμὴν (τινάζομαι) μέσα ἢ ἀνάμεσα ἢ ἐπάνω εἰς (ἐπὶ κτηνῶν) βατεύω. »Πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορὸν, « Πίνδ. (καὶ μτβτ.) »Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθρώσκει (ἄλλ. ἐπιθρώσκει), πειθὼ δ' ἐπιχεύει, « Στβ.

Ἐνθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐνεθυμήθην, πρκ. Ἐντεθύμημαι). (μὲ αἰτ.) Ἔχω ἐν θυμῷ, βάλλω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι· φαντάζομαι· ἐννοῶ. » Ἐνθυμῇ τὸ τῆς τύχης; « Θφρ. » Ἤτοι κρίνομέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα, « Θκ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῶν τόπων ἐνθυμούμενον ὅπως μὴ διαμαρτήσεται, « Ξεν. (ᾗ πρὸς μτχ.) » Οὐκ ἐντεθύμηται ἐπαιρόμενος, « Θκ. (ᾗ ἀναλελυμ.) » Ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισι, « Πλάτ. » Ἐνθυμούμενος οἵων τιμῶν ἀποστεροῖτο, « Ξεν. » Ἐνθυμούμενοι ὅσον πλοῦν ἀπεςέλλοντο, « Θκ. » Ἐνθυμοῦ μή τι παραλείπωμεν, « Πλάτ. (ᾗ πθ.) » Τοῦτο οὐ φιλόσοφόν σοι δοκεῖ καὶ εὖ ἐντεθυμημένον, « αὐτ. 2) ταράττεται ἡ καρδία μου, συγχίζομαι· χολοσκάνω, (Ἱππκρ.). 3) ἐπιθυμῶ, (Ἐπίκτ.).

Ἐνθύμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνεθυμήθη (ἐσυλλογίσθη) τις, σκέψις, στοχασμός. 2) ἠθικὴ ἢ φυσιολογικὴ παρατήρησις, (Γαλλ.) apperçu. 3) τὸ σημαινόμενον, νόημα· σκοπὸς, (παρβλ. Γνώμη). 4) (ῥτρ. καὶ λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ.

Ἐνθυμηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων (συνιστάμενος) εἰς ἐνθύμημα. 2) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ ᾗ μεταχειρίζηται ἐνθυμήματα, δεινὸς ῥήτωρ ἢ διαλεκτικός.

Ἐνθυμημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐνθύμημα.

Ἐνθυμηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐνθυμήματος· ἐνθυμηματικός.

Ἐνθύμησις, εως (ἡ), = Ἐνθυμία.

Ἐνθυμητέον, θετ. τοῦ Ἐνθυμέομαι.

Ἐνθυμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἐνθύμησιν, συλλογιστικὸς, ἐφευρετικός.

Ἐνθυμία (ἡ). τὸ ἐνθυμεῖσθαι, ἡ διὰ τοῦ νοὸς παρατήρησις, σκέψις, μελέτη, θεωρία. » Εἰς ἐνθυμίαν προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, « Θκ., ἐρχόμενος εἰς τὸν νοῦν των.

Ἐνθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καπνίζω (Θυμιάζω) τι μέσα εἰς.

Ἐνθυμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐνθυμέομαι.

Ἐνθύμιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ψυχὴν) τινος εὑρισκόμενος, περὶ τοῦ ὁπ. συλλογίζεταί τις, τὸν ἔχει πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του. (ἐπμ.) ὁ προξενῶν συλλογὴν (ἀνησυχίαν, τύψιν τοῦ συνειδότος). » Μή σοι λίην ἐνθύμιος ἔστω, « Ὀδ. Ν., » Εὐνή—, « Σοφ., » Χρυσὸν φαντάζῃ· τοῦτό σοι καὶ καθεύδοντι ἐνύπνιον ᾗ ἐγρηγορότι ἐνθύμιον, « Βασ. » Ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν, « Ἡρ., τὸν ἔτυπτε τὸ συνειδὸς (τὸν ἔτρωγεν ἡ συλλογὴ) διότι.

Ἐνθυμιστὸς, ἡ, όν, = Ἐνθύμιος. » Ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαί τι, « Ἡρ., δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ ὡς οὗ τὸ ἐνθυμεῖται.

Ἔνθυμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θύμως. Θαῤῥαλέος, τολμηρός. πρόθυμος.

Ἐνθυσιάζω, Μ. άσω. Θυσιάζω μέσα εἰς.

Ἔνθω, ῃς, ῃ, ωμες κτλ., Δ. ἀντὶ Ἔλθω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἐνθῷ, ῇς, ῇ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐντίθημι.

Ἐνθωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω μὲ θώρακα.

Ἔνι, ἀντὶ Ἔνεστιν, ἐνυπάρχει. (μὲ δοτ.) » Ἔνι γάρ τις κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, « Ἀρςφ. 2) εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον. » Ὡς ἔν. μάλιστα πειρᾶσθαι, « Λκ.

Ἐνὶ ᾗ (προηγ. τοῦ πτωτ.) Ἔνι, Π. ἀντὶ Ἐν.

Ἐνὶ, δοτ. ἐν. τοῦ Εἷς.

Ἐνιαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-αίως. Ἁπλοῦς, μονοειδὴς, μοναδικός.

Ἐνιάκις, ἐπίρ. = Ἐνίοτε.

Ἐνιαυθμὸς (ὁ), Π. [ἐνιαύω]. τόπος διατριβῆς (ἀναπαύσεως).

Ἐνιαυσιαῖος, α, ον, καὶ ἐπίρ. -αίως, = τῷ

Ἐνιαύσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ διαρκῶν ἕνα ὁλόκληρον (ἢ γινόμενος κατ') ἐνιαυτόν. » Θυσία—, « Ἐπγρφ. » Ἐκεχειρία—, « Θκ. » Ἄρχοντες ἐνιαύσιοι, « Δ. Κάσσ. » Ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινὸν, « Θφρ. » Νεῦμαί τοι ἐνιαύσιος ὥς τε χελιδὼν, « Ὅμ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἐνιαύσιος βεβὼς, « Σοφ. » Γεράνου ὑψόθεν ἐνιαύσια κεκληγυίης, « Ἡσ. 2) ἑνὸς χρόνου, χρονιάρικος. » Σῦς—, « Ὀδ. Π. » Κατελείφθην ἐνιαύσιος, « Δμ. » Τίκτει δ' ἡ θήλεια μὲν ἐνιαυσία· ὁ δ' ἄρρην φαῦλα, πρὶν γενέσθαι ἐνιαύσιος, » Ἀρςτ.

Ἐνιαυτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Συμπληρῶ, Διαρκῶ) ἕνα ἐνιαυτὸν, χρονιάζω.

†Ἐνιαύτιος, α, ον, = Ἐνιαύσιος.

Ἐνιαυτὸς (ὁ), [ἔνι, αὐτὸς, ἢ ἔνος]. ἔτος, χρόνος· (κυρ.) ὁποιαδήποτε χρονικὴ περίοδος, κύκλος ἐτῶν, (ὅθεν) » Ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ὀδ. Α. » Τοῦ ἐνιαυτοῦ, « Ξεν., ἀντὶ » Κατ' ἐνιαυτόν.

Ἐνιαυτοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος (γινόμενος, συμβαίνων) κατ' ἐνιαυτὸν ἢ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ. (εἰς τὸν Πτολεμ. ἴσως διορθ. Ἐναντιοφανής).

Ἐνιαυτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἐνιαυτοφόρος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ καρποφορῶν (κρατῶν τὸν καρπὸν του) δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. » Ἡ ἄρκευθος ἐνιαυτοφόρον· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος καρπὸς τὸν περυσινὸν, « Θφρ.

Ἐνιαύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι (ἀναπαύομαι, κατοικῶ, διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐνιαχῆ καὶ Ἐνιαχόθι ᾗ Ἐνιαχοῦ [ἔνιοι], ἐπίρ. (Τοπ. καὶ Χρον.) Εἰς μερικὰ μέρη, ποῦ καὶ ποῦ, κάπου· μερικαὶς φοραὶς, πότε καὶ πότε, κἄποτε.

Ἐνιάχω, Μ. ιαχήσω, Π. βοῶ (χουϊάζω) διά τι.

Ἐνιβάλλω, Π. ἀντὶ Ἐμβάλλω.

Ἐνιβάπτω, Π. ἀντὶ Ἐμβάπτω.

Ἐνιβλάπτω, Π. ἀντὶ Ἐμβλάπτω.

Ἐνίγυιος ἢ Ἐνίγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἓν μόνον γυῖον (μέλος τοῦ σώματος, [κυρ. δὲ] χέρι ἢ ποδάρι), χωλὸς, ἢ κουλός. 2) ὁ ἀποτελῶν ἓν σῶμα μετ' ἄλλων, συμφυής.

Ἐνιδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐνοράω.

Ἐνιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Ἱδρόνω ἐντὸς τόπου τινὸς ἢ (ἀσχολούμενος) εἰς ἔργον τι.

Ἐνίδρυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐνιδρύνω (ιδρύω), Μ. ύσω. Στήνω (Θεμελιόνω, Συνγκεντρόνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐγκαθιδρύω.

Ἐνίει, ἀντὶ Ἐνίη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνίημι.

Ἐνιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνιζεύγνυμι, Π. ἀντὶ Ἐνζεύγνυμι.

Ἐνίζημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐνίζησιν. » Τὰ σώματα.. τῶν ψυχῶν, ὧν μὲν ἐνιζήματα, ὧν δὲ ὀχήματα, « Κλμ.

Ἐνίζησις, εως (ἡ). κάθισμα (στήσιμον ἢ στάσιμον) μέσα εἰς, (ἰατρ.) = Ἐγκαθισμός, [ἐκ τοῦ

Ἐνίζω, Μ. ιζήσω. Καθίζω (Στήνω, Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) = Ἐνιζάνω.

Ἐνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐνιαῖον, Ἐνοποιῶ. » Φῶς ἐνιζόμενον, « Θλγ.

Ἐνίημι, Μ. ἐνήσω (ἀόρ. Ἐνῆκα κτλ.). Στέλνω (Ῥίπτω, Χύνω, Ἀφίνω ἢ Κάμνω νὰ ἔμβῃ) τι μέσα εἰς· (τρπ.) ἐμπνέω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐνήσομεν (τὴν ναῦν) εὐρεῖ πόντῳ, « Ὀδ. Β., Μ. » Νηυσὶν ἐνίετε πῦρ, « Ἰλ. Μ. (καὶ πθ.) » Ἐνίεται δὲ (τὸ ἔλαιον) μάλιστα πρὸς τὰς εἰλεώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεις, « Δσκρ. (καὶ μσ.) » Ἐνάλλαι ὄρνιθες.. ἐνιέμεναι ὑδάτεσσιν, « Ἀρ. (καὶ μὲ γεν.) » Σαλπίγγων ἐνίεσθαι,« Μόσχ., ἐμφυσᾶν. (καὶ τρπ.) » Ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ, « Ἰλ. Υ. (καὶ ἀντιχρ.)» Νῦν μὲν μᾶλλον ἀγνορίησιν ἐνῆκας, « Ἰλ. Ι., τὸν ἔβαλες εἰς περισσοτέραν φαντασίαν, τὸν ἔκαμες νὰ γένῃ πλέον ὑπερήφανος (αὐθάδης), (παρβλ. Ἐμβάλλω).

Ἐνικάββαλεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐγκατέβαλεν, ἀόρ. τοῦ Ἐγκαταβάλλω.

Ἐνικάππεσεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐγκατέπεσεν, ἀόρ. τοῦ Ἐγκαταπίπτω.

Ἐνικάθανον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἐγκατέθανον, ἀόρ. τοῦ Ἐγκαταθνήσκω.

Ἐνικάτθεο, ἰων. Π. ἀντὶ Ἐγκατάθου, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τοῦ Ἐγκατατίθημι.

Ἐνι-κλάω, Π. ἀντὶ Ἐγκλάω.

Ἐνι-κλείω, Π. ἀντὶ Ἐγκλείω.

Ἔνι-κμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐκμάδα (ὑγρασίαν), νοτισμένος.

Ἐνι-κνέομαι-οῦμαι, Μ. ἰξομαι. Εἰσέρχομαι, περνῶ (ἐμβαίνω) μέσα, εἰσχωρῶ.

Ἐνι-κνήθω, Π. ἀντὶ Ἐγκνήθω.

Ἐνι-κνώσσω, Π. ἀντὶ Ἐγκνώσσω.

Ἔνικος, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἓν (εἰς τὴν μονάδα), μοναδικός. » Ἀριθμός—, « Γρμτ., ὁ ἐμφαίνων (ἐκφράζων) μονάδα.

Ἐνι-κρίνω, Π. ἀντὶ Ἐγκρίνω.

Ἐνίλλω, Μ. ἐνειλήσω,=Ἐνειλέω.

†Ἐν-ιλλωπέω-ῶ, Μ. ἤσω κοι

†Ἐνιλλώπτω, Μ. ώψω,=Ἐγκατιλλώπτω.

Ἐνι-μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Ἐμμίγνυμι.

Ἐνι-ναιετάασκον, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνναιετάω.

Ἐνιοβολέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ δοτ.) Χύνω τὸν ἰὸν (τὸ φαρμάκι) μου μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, φαρμακόνω.

Ἔνιοι [ἔνι ἀντὶ ἐστὶν, εἰ], αι, α, ἀντνμ. ἀόρ. (σπνττ. ἐν. σννήθ. δὲ μόνον πλθ. ᾗ γ. ἄρθρ.) Μερικοί. » Οὓς ὅταν ἕλωσιν, ἐνίους μὲν ἀποκωλύει, ἐνίους δὲ ἕᾳ, « Πλάτ. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων, « Ἡρ. » Ἐξ ἐνίων μὲν τῶν νεῶν, « Ξεν. » Τῶν φιλοσόφων ἐνίων « Δ. Χρσ.

Ἐνίοκα, Δ. ἀντὶ

Ἐνίοτε [ἔνι, ὅτε], ἐπίρ. (χρον.). Κάμμιᾷ φορᾷ, μερικαῖς φοραῖς, κάποτε.

Ἐνιπάζω, Μ. άσω,=Ἐνιπτάζω, [ἐκ τοῦ Ἐνιπὴ (ἡ), Π. [ἐνίπτω], ἐπίπληξις (αὐστηρά). ἀνειδισμός· ἀπειλή· (ματγν.) προσαγή (ἀπειλητική)· (ἐν γεν.) προσβολή.

Ἐνιπλαγχθείς, Π. ἀντὶ Ἐπλαγχθείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπλάζω.

Ἐνίπλειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπλεως.

Ἐνιπλήσωσι, Π. ἀντὶ Ἐμπλήσωσι, γ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐνιπλήσσω, Π. ἀντὶ Ἐμπλήσσω.

Ἐνι-πλώω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐμπλέω.

Ἐνιπτάζομαι, Μ. άσομαι,=Ἐνιπεύω.

Ἐνι-πάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἐμ-πάλλομαι,

Ἐν. ιππεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω ἢ Περιπατῶ ἐφιππος εἰς

Ἐνι-πρήθω, Π. ἀντὶ Ἐμπρήθω.

Ἐνιπτάζω, Μ. άσω, Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Ἐνίπτω.

Ἐνι-πτύω, Π. ἀντὶ Ἐμπτύω.

Ἐνίπτω, Μ. ἐνίψω (ἀόρ. Ἐνένιπτον ἢ Ἐνένιπον ᾗ Ἐνίπαπον), Π. (ἀρχ. ᾗ κατ' ἐτυμολογ.)= Ἐνέπω, λέγω· κηρύττω, ἀναγγέλλω. »Ἐλπίδας ἐνίπτων, « Πινδ. (κυρ. δὲ 2) ἐπιπλήττω (αὐζηρῶς), ὀνειδίζω, μαλώνω. « Κραδίην ἠνίπατε μυθῳ, « Ὀδ. Υ. (παρβλ. ᾗ Ἐνίσσω).

Ἐνι-σκέλλω, Π. ἀντὶ Ἐνσκέλλω.

Ἐνι-σκήπτω Π. ἀντὶ Ἐνσκήπτω.

Ἐνισπεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνέπω.

Ἐνίσσω, Π. ἀντὶ Ἐνίπτω, καθάπτομαι (προσβάλλω)διὰ λόγων, ὑβρίζω, λοιδορῶ· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι. » Ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῆσιν, « Ὀδ. Ω., (παρβλ. Ἐνίπτω).

Ἐνίστημι, Μ. ἐνστήσω (ἀόρ. Ἐνέστησα καὶ μσ. Ἐνέστην, μσ. πρκ. Ἐνέστηκα κτλ.). (ἐν γέν.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι (καὶ μσ. Στέκομαι, Εὑρίσκομαι, Εἶμαι τοποθετημένος) ἐντὸς ἢ μεταξὺ ἢ ἐπάνω ἢ ἐμπροσθέν τινος. » Ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ, « Ἀπλλν. » Εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης, « Ξεν. » Τὰς διέδους τῶν πύργων αὐτοὶ ἐνστάντες ἐφύλαττον, « Θκ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προσηλόνω. » Τὸν νοῦν ἐνστήσαντες, « Ἀρστ., ἀντὶ Ἐπιστήσαντες. 3) (μσ. χ. πτ.) εἶμαι παρών. » Ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, « Ἑρμογ. « Τὸν ἐνεστηκότα πόλεμον, « Αξ. » Θέρους ἑνισταμένου, « Θκ. (ὅθ. παρὰ γραμτ.) » Ἐνεστὼς (χρόνος). « 4) (μὲ δοτ.) ἀντιστέκομαι, ἀντιπράττω· ἐμποδίζω. (Νμ.) κάμνω ἔνστασιν. » Ἤν τις ἑνίστηται τοῖς πιουμένοις, « Θκ. » Ἐνστησόμενος τῇ φυγῇ αὐτοῦ, « Πλ. » Ἐνίστανται τῷ ἰῷ, « Δσκρ. 5) (μὲ αἰτ.) ἐπιχειρίζομαι, ἀρχινῶ, κινῶ (ἀγωγὴν, πόλεμον κτλ.). « Τίνα ἆθλον ἐνστήσονται, « Αἰσχ. Σωκρ., τί ῥᾴμον θὰ 'πάρουν. » Δίκην (« Πόλεμον) ἐνίστασθαι, « Αξ., (παρβλ. Προίστημι). 6) (αὐτπθ. ἐπὶ ῥευστῶν) πήζω, πηκτοίνω. » Γάλα ἐνιστάμενον, « Δσκρ. (παρβλ. Συνίζημι).

Ἐνισχνος (ὁ, ἡ), Π. λιγνὺς (ἰσχνὸς, λιανὸς) ὀπωσοῦν, λιγνώτακος, λιανόστοικος.

Ἐνισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνδυναμόνομαι· βάλλω τὰ δυνατά μου· ἐπιμένω, (παρβλ. Διϊσχυρίζομαι, καὶ Ἀπισχυρίζομαι). 2) (μὲ δοτ.) ἐπιστηρίζομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας (τὸ θάῤῥος) μου εἰς.

Ἐνίσχυσις, εως (ἡ). ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωσις, ξἐκ τοῦ

Ἐνισχύω, Μ. ύσω. (μτθτ.) Ἐνδυναμόνω (τρπ.) δίδω ἰσχὺν (κῦρος) εἰς τι. ||. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) λαμβάνω ἰσχὺν (δύναμιν), δυναμόνω. ἐπικρατῶ, ἰσχύω.

Ἐνίσχω,= Ἐνέχω.

Ἐνι-τρέσω, Π. ἀντὶ Ἐντρέσω.

Ἐνι-φέρβομαι, Π. ἀντὶ Ἐμφέρβομαι.

Ἐνι-φύρω, Π. ἀντὶ Ἐμφύρω.

Ἐνι-χραύω, Π. ἀντὶ Ἐγχραύω.

Ἐνι-χρίμπτω, Π. ἀντὶ Ἐγχρίμπτω.

Ἐνι-ψάω, Π. ἀντὶ Ἐμψάω.

†Ἐνιλακκεύω (ἀντὶ Ἑλλακεύω), Μ. εύσω, (νλγ.). Κλείω εἰς λάκκον (εἰς ὑπόγειον, εἰς κελλί), ἐγκλείω, (παρβλ. Ἐναγκάζω).

Ἐνι-λαξεύω, Μ. εύσω,=Ἐλλαξεύω.

Ἐνιμεντευθενί, Ἀττ. Π. ἀντὶ Εὐτευθενί μέν.

Ἐνναέτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τῆ Ἐνναετήρ.

Ἐνναέτες, ἐπίρ. Ἴδε Ἐνναέτης.

Ἐνναετὴρ (ὁ), Π. [ἔνναιμι]. ἐγκάτοικος.

Ἐνναετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 9 ἔτη. 2) ἑορτὴ τελουμένη κάθε 9 ἔτη.

Ἐνναέτηρος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἐνναέτης (ὁ), ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 9 ἔτη, ἐννέα χρόνων. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐνναέτες, ἐπίρ. Π. ἐννέα ἔτη, εἰς διάστημα 9 ἐτῶν, (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Δεκαέτης).

Ἐνναέτης [ἔνναιμι, ου (ὁ),=Ἐνναετὴρ, ἐγκάτοικος.

Ἐνναετίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι Μ. ίσω,-ομαι, Συμπληρῶ (Διαρκῶ) ἐννέα ἔτη, γίνομαι, ἢ εἶμαι 9 χρόνων.

Ἐνναετίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι

Ἐνναέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἐνναέτης.

Ἐν-ναιετάω (χ. Μ.), Π.= Ἐνναίω.

Ἐνναίρω, Π. ἀντὶ Ἐναίρω.

Ἐνναίω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) κατοικῶ μέσα εἰς, εἶμαι ἐγκάτοικος τοπικτινός.

Ἐννάκι, Π. ἀντὶ

Ἐννάκις (ὀρθότ. τὸ Ἐνάκις), ἐπίῤῥ. Ἐννέα φοραῖς.

Ἐννακισχίλιοι (ὀρθότ. τὸ Ἐνακισχίλιοι), αι, α. Ἐννέα χιλιάδες.

Ἐννακόσιοι,αι, α, (ἀριθμ.). 900, ἐννηακόσιοι, (ὀρθότ. ἡ τοὐλάχιστον ἀρχαιότερον τὸ Ἐνακόσιοι).

Ἐννακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 899.

Ἐννάσαντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐνναίω.

Ἐν-νάσσω(ττω),Μ. νάσω.Πατόνω μέσα εἰς.

Ἐνναταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς ἐννέα ἡμέρας.

Ἔννατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ὀκτώ. ||. » Τὰ ἔνναται (ἐνν. ἱερά), « Ισ., τὰ ἐννημέρα (τῶν ἀποθαμένων).

Ἐν-ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ναυαγῶ (Καραβοτσακκίζομαι) μέσα εἰς.

Ἐν-ναυλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἀραγμένος (καὶ καιροφυλακτῶ) μέσα εἰς.

Ἐν-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συγκροτῶ ναυμαχίαν μέσα εἰς.

Ἐν-ναύω, Π. ἀντὶ Ἐνναίω.

Ἐννέα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.). Ἐννιά, (9), (συνδγ. καὶ μάλιστα εἰς τὰ συνθ. ἀντὶ τοῦ) πολλά, δυσκολομέτρητα, [ἴδε Ἐννεαγήρως, Ἐννεάκροσσος, Ἐννεάχιλοι, Ἐννέωρος κτλ. καὶ παρβλ. Ἑκατὸν καὶ Ἑπτά).

Ἐννεάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 9 βόες (ζῶα ἢ νομίσματα), [ἴδε βοῦς).

Ἐννεήγηρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἐννεαγήρως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἢ ζήσας ἐννέα γενεὰς ἀνθρώπων, μακροβίως ἢ ὑπέργηρως. (Εἰς τὸν Ἀρατ. διώρθ. ὁ Lobeck. Ἐννεάνειρα).

Ἐννεάδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐννέα δεσμοὺς (ἁρμοὺς, πλειδώσεις, κόμπους).

Ἐννεαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐννεάδα (εἰς τὸν 9. ἀριθμόν)· συγκείμενος ἀπὸ (ἢ διαιρούμενος κατὰ) ἐννιάδας.

Ἐν-νεύζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεότητά μου εἴς τι. » Ῥόδον ἦρι ἐννέασαν, « Φλατρ., ἀνθοῦν (ἀκμάζον) δι' ὅλου τοῦ ἔαρος.

Ἐννεακαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. ἄκλ. (19), δεκαεννηά.

Ἐννεακαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 19 ἔτη.

Ἐννεακαιδεκαέτης, ου (ὁ) καὶ Ἐννεακαιδεκαέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 19 ἔτη, 19 χρόνων (ἡλικίας).

Ἐννεακαιδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 19. μηνῶν.

Ἐννεακαιδεκαπλάσιος καὶ

Ἐννεακαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 19 φοραὶς τόσος.

Ἐννεακαιδεκᾶς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 19 ἀριθμοῦ, ἄθροισμα (ποσότης) 19 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.).

Ἐννεακαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 19 ἡμέρας.

Ἐννεακαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 18.

Ἐννεακαιδεκέτης, εος (ὁ) ᾖ Ἐννεακαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Ἐννεακαιδεκαέτης.

Ἐννεάκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 κεντριὰ (ἀγκάθια).

Ἐννεακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐννέα (ἢ πολλὰς) κεφαλάς.

Ἐννεάκις, ἐπίῤ. = Ἐννάκις, 9 φοραῖς.

Ἐννεακισμύριοι, αι, α. 90,000.

Ἐννεακισχίλιοι, αι, α. 9,000.

Ἐννεάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 9 κλίνας.

† Ἐννεακόσιοι, αι, α, μτγνστ. ἀντὶ Ἐννακόσιοι.

Ἐννεάκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἐννέα (δηλ. πολλοὺς) κροσσοὺς (φούνταις κτλ.).

Ἐννεάκρουνος (ὁ, ἡ). (κυρ. πηγὴ) ἡ ἔχουσα (ἀναβρύουσα ἀπὸ) 9 κρουνοὺς (μαστάρια, σωληνάρια), (ἐν γέν.) Πολύκρουνος. (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν Ἀθήναις Καλιῤῥόη.

Ἐννεάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 κύκλους.

Ἐννεάλινος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ (συγκείμενος ἀπὸ) 9 λῖνα (κλωσταῖς, κάτια).

Ἐννεαμηνιαῖος, α, ον καὶ

Ἐννεάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 9 μῆνας, 9 μηνῶν.

Ἐννεάμυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 9 μύκλας (ζωνάρια, ἀράδαις). « Ὄνος—, » Ἀντιμχ. Λυκ.

; Ἐννεάνειρα (ἡ), κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐννεάγηρα.

† Ἐννεάνυχες, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐννάνυχες.

Ἐννεάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 9 πηχῶν.

Ἐννεαπλάσιος, α, ον καὶ

Ἐννεαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἐννέα φοραὶς τόσος.

Ἐννεάπους, οδος (ὁ, ἡ). 9 ποδῶν (ἐκτάσεως).

Ἐννεάπυλος (ἡ, ἡ). ὁ ἔχων 9 πύλας (θύρας).

Ἐννεὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 9 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 9 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.)

Ἐννεάστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος κτλ.) μὲ 9 στέγας (πατώματα).

Ἐννεασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 συλλαβάς.

Ἐννεάφθογγος καὶ

Ἐννεάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 φθόγγους (φωνάς), » Σύριγξ—, « Θκρ.

Ἐννεάχιλοι, Π. ἀντὶ Ἐννακισχίλιοι, ‖. (τὸ ἐν.) » Ἐννεάχιλος (κτύπος), « Νόν., ὁ γινόμενος ἀπὸ 9000 (δηλ. πλῆθος) ἀνθρώπους (κτλ.), (ἐπμ.) τρομερός.

Ἐννεάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 χορδάς. « Ὄργανον—, « Ἀθ.

Ἐννεάχρονος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐννέωρος.

Ἐννεάψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 ψυχὰς, (δηλ.) = Δυσθανής, (καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) ἐπτάψυχος. « Κύων—, « Ἐτυμλ.

Ἐν-νεκρόω-ῶ, Μ. ὡσω. (μὲ δοτ.) Νεκρόνω τινὰ ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐν-νεμέθω, Π. ἀντὶ

Ἐν-νέμω, Μ. νεμῶ. (μὲ δοτ.) Βόσκω (μτβτ. καὶ μσ.) ἢ Διανέμω (Διαμοιράζω) τι μέσα εἰς.

Ἐννενήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ. Ἐννενῆντα, (90).

Ἐννενηκονταέτης, εος ἢ έος (ὁ) καὶ

Ἐννενηκονταέτις, ιδος (ἡ), = Ἐννενηκοντούτης.

Ἐννενηκοντάπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκροτούμενος ἀπὸ) 90 πόλεις, (Στρβ.).

Ἐννενηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ἐννενηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 90 ἔτη, 90 χρόνων (ἡλικίας), (ἴδε Δεκαέτης).

Ἐννενηκοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 89.

Ἔννεον, Π. ἀντὶ Ἔνεον, παρτ. τοῦ Νέω (κολυμβῶ).

Ἐννεόργυιος (ὁ, ἡ). 9 ὀργυιῶν.

† Ἐννεὸς, ὰ, ὸν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνεός.

Ἐν-νεοσσεύω (-τεύω), Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω τὴν φωλεάν μου καὶ Κλωσσῶ καὶ Ἐβγάλλω τὰ πουλιά μου μέσα εἰς.

† Ἐν-νεοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τὰ μικρά μου μέσα εἰς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Ἐν-νεοττοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τοὺς νεοττούς (τὰ πουλιά) μου μέσα εἰς.

Ἐν-νεοττοποιέω (-νεοσσοποιέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐννεοσσεύω.

Ἐννέπω, Π. = Ἐνέπω.

Ἐννεσίη, ης, Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἄχρ.) Ἐννεσία, ας (ἡ), Π. (κυρ.) = Ἔνεσις. (τρπ.) ἔμπνευσις· ὑποθήκη, συμβουλή· παραγγελία.

; Ἐννευρόκαυλος (ὁ, ἡ), = Νευρόκαυλος.

Ἐν-νεύω, Μ. νεύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω νεῦμα (γνέψιμον) πρός τινα, τὸν γνέφω (κυρ. κυττάζοντάς τον μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια ἵνα καταλάβῃ καλλήτερα τί τῷ λέγω).

Ἐν-νέω, Μ. νεύσω, = Ἐννήχομαι.

Ἐννέωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐννέα, ὥρα], = Ἐνναετὴς, ἐννέα χρόνων, (ἐν γέν.) πολυετὴς, πολυκαιρινός. 2) [ἐνν. ὥρα] ὁ ἀπαιτῶν (ἢ γινόμενος μὲ) πολλὴν ἐπιμέλειαν. » Ἀλειφατος ἐννεώροιο, « Ἰλ. Σ., τοῦ κατασκευασθέντος ἢ διατηρουμένου μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, (ἐπμ.) πολυτίμου.

Ἔννη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνη.

Ἐννήκοντα, Π. ἀντὶ Ἐννενήκοντα.

Ἐννῆμαρ, ἐπίῤ. Π. ἐννέα ἡμέρας.

Ἐννήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 9 σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἔννηφι (φιν), ἐπίῤ. Π. ἴδε Ἔνη.

Ἐν-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ μέσα εἰς.

Ἐν-νοέω-ῶ καὶ (μσ.) Ἐν-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Βάλλω ἢ Ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, διανοοῦμαι· φαντάζομαι· καταλαμβάνω, (κοιν.) νοιώθω· ἐνθυμοῦμαι· (τρτπρσ. ἐπὶ πραγμ.) σημαίνω. » Τόμοι ξυμβεβηκὸς τίποτ' ἐννοεῖ, « Πλάτ.

Ἐννόημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐννοεῖται (διανοεῖται) τις, ἰδέα, στοχασμός.

Ἐννοηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ περιέχων (ἢ δίδων ἀφορμὴν εἰς) πολλὰ ἐννοήματα, πλήρης ἰδεῶν.

Ἐννόησις, εως (ἡ). τὸ ἐννοεῖν, κατάληψις.

Ἐννοητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τάσιν (ἐπιῤῥεπὴς) πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, σκεπτικός.

Ἔννοια (ἡ). κατανόησις· ἰδέα, στοχασμός. » Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο, « Ξεν. » Μήτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, « Πλ. 2) φροντὶς, συλλογὴ, (κοιν.) ἔννοια. » Τῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ, « Πλ. 3) (Ῥτρ.) ἡ περιεχομένη εἰς τοὺς λόγους ἢ τὰ συγγράμματά τινος ἰδέα· νόημα.

Ἐννόμιον (τὸ). τόπος (λιβάδι) διὰ βοσκήν. 2) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν βοσκήν.

Ἐννομολέσχης, ου (ὁ), Κωμ. Ὁ ὁμιλῶν (φλυαρῶν) ἀδιακόπως περὶ νόμων.

Ἐννομοπραγία (ἡ). τὸ πράττειν τὰ ἔννομα.

Ἔννομος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ νεμόμενος (βόσκων, κατοικῶν) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐγκάτοικος.

Ἔννομος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ νόμους, ὁ περιεχόμενος εἰς (ἐπμ.) διωρισμένος ἀπὸ (σύμφωνος μὲ) τοὺς νόμους, νόμιμος, κανονικός. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἔννομα, Π. ἀντὶ-

Ἐννόμως, ἐπίῤ. Κατὰ νόμους, νομίμως.

Ἔννοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ουστερος -οὐστατος). Ὁ ἔχων τὸν νοῦν του, φρόνιμος, στοχαστικός.

Ἔννος ἢ Ἔννος, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἔνος.

Ἐννοσίγαιος (ὁ, ἡ), Π. [ἔνοσις, γῆ]. ὁ σείων (ταράττων) τὴν γῆν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ἐννοσίδας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐννοσίγαιος [ἔνοσις, δᾶ=γῆ].

Ἔννοσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνοσις.

Ἐννοσίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. [ἔνοσις, φύλλον]. ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα τῶν δένδρων σείονται ἀδιακόπως, (δηλ.) ὑψηλός, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους.

Ἐν-νοσσεύω, Μ. εύσω, = Ἐννεοσσεύω.

Ἐν-νοσσοποιέω-ῶ, Μ, ήσω, = Ἐννεοσσοποιέω.

Ἐννότιος καὶ Ἔννοτος (ὁ, ἡ), Π. ὑγρὸς, νοτερὸς, νοτισμένος.

Ἐν-νυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα (Ξενυκτίζω) εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.

Ἔννυμι, Μ. ἔσω (καὶ μσ.) ἔσομαι καὶ ἔσσομαι (ἀόρ. Εἷσα Ἕσα καὶ Ἔσσα, καὶ μσ. Ἐσάμην, Ἐσσάμην καὶ Ἐεσσάμην, πρκ. Εἶμαι καὶ [ἄχρ. εἰς τὸ ά. πρσ.] Ἕσμαι), Π. ἐνδύω, φοραίνω, (καὶ μσ.) εἶμαι ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ, φορῶ. (μὲ δύο αἰτ.) » Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕσσει, « Ὅμ. (ᾖ μσ.) » Περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, « αὐτ. » Τεύχεα ἐσσαμένω, « αὐτ. » Νεφέλην ἔσσαντο, « αὐτ. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μτνμ.) » Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα, « αὐτ., ἤθελες λιθοβοληθῇ (σκεπασθῇ ἀπὸ σωρὸν πετρῶν), (ὀθ. μτγν.) » Ἔσσασθαι γῆν, « Ἐπγρ., νὰ ταφῇ (οἱ λογογρφ. μεταχειρίζονται τὸ σύνθ. Ἀμφιέννυμι).

Ἐνυὸς (ἡ), = Νυὸς, νύμφη.

Ἐν-υστάζω, Μ. άξω. (μὲ δοτ.) Νυστάζω ἐπνάω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ κάμνω) τι.

Ἐν-υχεύω, Μ. εύσω, = Ἐννυκτερεύω.

Ἐννύχιος, α, ον καὶ

Ἔννυχος (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ νυκτὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐννύχιαι κατάγοντο (αἱ νῆες), « Ὀδ. Γ'., διὰ νυκτὸς. (καὶ συγκρ.) » Ἐννυχώτερον (καὶ ἀνμλ. Ἐννυχέστερον) ταύτας ἀνίστη, « Μυθ., τὰς ἐσήκωνεν ἀκόμη πλέον νύκτα (παρὰ πρότερον).

Ἐννωθρος (ὁ, ἡ). νωθρὸς (κατά τι).

Ἐννῶσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐννοῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐννοέω.

Ἐν-νωτίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάθημαι ἐν τῷ νώτῳ τινὸς, καββαλικεύω.

;Ἔνογκος (ὁ, ἡ). ὀγκώδης, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔογκος.

Ἐνογκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὀγκώδης (ἔνογκος).

Ἐνόδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ καθ' ὁδὸν, (ὀθ. κυρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἑκάτης ἢ Περσεφόνης). ||. (οὐδ.) » Ἐνόδια (τὰ), « Θφρ., πρηξίματα ἢ συγκάμματα προξενούμενα ἀπὸ πολὺν περίπατον. 2) (ἐνν. δίκτυα) τὰ στηνόμενα εἰς τοὺς δρόμους.

Ἐνοδίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐνοδῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐνόδιος.

Ἔνοδμος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔνοσμος, ὁ ἔχων ὀσμὴν, μὴ ξεθυμασμένος, νωπός.

Ἐνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤ.)-ειδῶς. Ἐνὸς εἴδους, μονοειδὴς, ἁπλοῦς.

†(Ἐν-εθω), Μ. οσω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἐνήνοθα; κουνῶ, σείω, ταράττω.

Ἐν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι-

Ἐνοιδὴς, έος (ὁ, ἡ). πρησμένος, φουσκωμένος.

;Ἐνοικάδιος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐνοικίδιος.

Ἐν-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Εἰσοικειόω.

Ἐνοικείωσις, εως (ἡ), = Ἐνοίκησις.

Ἐνοικέτης ου (ὁ) καὶ Ἐννοικέτις, ιδος (ἡ), = Ἔνοικος, ἐγκάτοικος.

Ἐν-οικέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ.). Κατοικῶ μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω, (μτφορ.) ἔχω (λαμβάνω) ἕξιν τινὸς πράγματος, εἶμαι ἢ γίνομαι ἔμπειρος εἴς τι. » Ἐνῳκήκασιν ἐν τοῖς φυσικοῖς, « Ἀρστ.

Ἐνοικήσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς ἐνοίκησιν, κατοικήσιμος.

Ἐνοίκησις, εως (ἡ). τὸ ἐνοικεῖν, ἐγκατοίκησις.

Ἐνοικητήριον (τὸ). μέρος (τόπος) πρὸς ἐνοίκησιν, κατοικητήριον.

Ἐνοικήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοικῶν πȣ, ἔνοικος, ἐγκάτοικος.

†Ἐνοικὶ, ἐπίῤ. Ἐν οἴκῳ, κατ' οἶκον, οἴκοι.

Ἐνοικίδιος (ὁ, ἡ). οἰκιακὸς, κατοικίδιος.

Ἐν-οικίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Βάλλω) τινὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα εἰς. ||. (πθ. ἢ μσ.) ἔρχομαι (πηγαίνω) καὶ κατοικῶ πȣθενά. (μτφορ.) λαμβάνω χώραν, εἰσχωρῶ.

Ἐνοικιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάζων τὰ ἐνοίκια.

Ἐνοίκιον (τὸ). (ἐνν. ἀργύριον) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν κατοικίαν, (κοιν.) Ἐνοῖκι. 2) Π. (κατ' ἔλλ. ἢ ἐπίῤ.) ἀντὶ Ἐνοικί. » Περὶ κεῖνον ἐνοίκια χῶρον ἔχουσιν, « Δ. Περιηγ., = Ἐνοικοῦσιν, [ἐκ τοῦ

;Ἐνοίκιος (ὁ, ἡ), = Ἐνοικίδιος.

Ἐνοικισμὸς (ὁ). τὸ ἐνοικίζειν ἢ ἐνοικίζεσθαι.

Ἐν-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Οἰκοδομῶ (Κτίζω) τι μέσα εἰς. » Πύργον ἐνοικοδομήσαντες αὐτῇ, « Θκ. 2) (χ. πτ.) γεμίζω (φράζω) τι μὲ οἰκοδομήν. » Φάραγγα (Εἴσοδον) ἐνοικοδ., « Δ. Σικελ.

Ἔνοικος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοικῶν ἐντός τινος, ἐγκάτοικος. ἐνοικάτορας. 2) ὁ ἐν τῷ οἴκῳ, οἰκιακός.

Ἐν-οικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθομαι καὶ φυλάττω τὸ 'σπίτι, δὲν ἐβγαίνω ἔξω, ἐμφωλεύω.

Ἔνοινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου. » Βότρυς —, « Λόγγ. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἔνσπονδος. » Ὅ,τι δ' ἂν ἐπιγράψαιμεν, ἔνορκόν τε ἔστω καὶ ἔνοινον, « Ἐπγρφ.

Ἐν-οινοφλύω, (Αξφν.). Φλυαρῶ πρὸς διασκέδασιν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι (ἐν ᾧ τρώγω καὶ πίνω).

Ἐν-οινοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χυνω κρασὶ μέσα εἰς, κερνῶ.

Ἐν-οκλάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γονατίζω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας, « Φλςρ., καθίσας ἀνακοῦρκȣδα (καθὼς κάθονται οἱ σκύλοι κτλ.).

Ἔνολβος (ὁ, ἡ), = Ὄλβιος, πλούσιος.

Ἐν-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. (μὲ δοτ.) Ὀλιστρῶ καὶ πίπτω μέσα εἰς.

Ἐνολμιος καὶ Ἔνολμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ μαντικοῦ τρίποδος (ὅλμου) καὶ χρησμολογῶν.

Ἔνομβρος (ὁ, ἡ), = Ὄμβριος, βρόχινος.

Ἐνομήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἐν, ὁμήρης]. ἐνωμένος εἰς ἓν (ὁμοῦ μέ).

Ἐν-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκομαι συνήθως (Διατρίβω) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω· (τρπ.) ἐγκύπτω, ἐνασχολοῦμαι. » Ἐνομιλ. τοῖς συγγράμμασι, « Φώτ.

Ἐν-ομματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ βλέπῃ, τȣ ἀνοίγω τὰ ὀμμάτια. 2) προσηλόνω τὰ ὄμματά μου ἐπάνω εἰς (;).

Ἐν-ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Σφογγίζω (καὶ συνκδχ. Ἐντυπόνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνὸν, μτχ. οὐδ. τοῦ Ἔνειμι.

Ἐνόπαι (αἱ), [ἐν, ὀπή]. σκουλαρίκια, (παρβλ. Διόπαι).

Ἐνοπὴ (ἡ), Π. [ἐνέπω]. φωνὴ· κραυγὴ (κυρ. ἢ ἐν πολέμῳ)· ξεφωνητόν· (ἐν γέν.) ἦχος, φθόγγος. » Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ, « Ἰλ. Κ. » Ἐνοπήν τε γόον τε, « Ἰλ. Ω.

Ἐν-οπλίζω, Μ. ίσω, = Ὁπλίζω, ἁρματόνω.

Ἐνόπλιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος διὰ τῶν ὅπλων, ὁ ἐκτελούμενος ἐνόπλως. » Ῥυθμὸς —, « Αξ., σκοπὸς διὰ τοὺς χορεύοντας ἐνόπλους, (ἐν γέν.) στρατιωτικός. 2) = τῷ

Ἔνοπλος (ὁ, ἡ). ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Ἐνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἓν, τὸ ἀνάγω εἰς τὴν ἑνότητα, τὸ ἑνόνω, [ἐκ τοῦ

Ἐνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοποιῶν (ἀνάγων τι εἰς τὴν ἑνότητα, ἑνόνων).

Ἐν-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω τι μέσα εἰς.

Ἔνοπτος (ὁ, ἡ), [ἐν, ὁράω]. ὁ φαινόμενος μέσα εἰς.

Ἐν-οπτρεύομαι, Μ. εύσομαι. Βλέπομαι (Βλέπω τὸ πρόσωπόν μου) εἰς τὸν καθρέπτην, ἐνοπτρίζομαι.

Ἐν-οπτρίζω, Μ. ίσω. Δείχνω τι (καὶ μσ. Κυττάζω ἢ Φαίνομαι) εἰς ἢ ὡς εἰς καθρέπτην, θεωρῶ, παρατηρῶ, [ἐκ τοῦ

Ἔνοπτρον (τὸ), [ἐνοράω], = Κάτοπτρον, καθρέπτης.

Ἐνόρασις, εως (ἡ). κύτταγμα μέσα εἰς, παρατήρησις, (ἐκ τοῦ

Ἐν-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. β'. Ἐνεῖδον κτλ.). (μὲ δοτ.) Βλέπω (Κυττάζω) τινὰ κατὰ πρόσωπον, θωρῶ, παρατηρῶ. (συνκδχ.) ἐννοῶ, συμπεραίνω. » Δριμὺ ἐνορ., « Ξεν. Ἐφεσ. » Ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαῤῥαλέον, « Πλ. (καὶ μὲ μτχ. ὁμοιοπτ.) » Ἐνορέω γὰρ ὑμῖν οὐκ οἴοισί τε ἐσομένοισι πολεμέειν Ξέρξεϊ, « Ἡρ.

;Ἐνόρειος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) εἰς τὰ ὄρη, βουνήσιος.

Ἐν-ορέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐνοράω.

Ἐν-ορθιάζω, Μ. άσω. Στήνω (Σηκόνω) τι ὄρθιον· ψηλόνω.

Ἐνόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς ὁρίων, ἢ τῶν ὁρίων, περιωρισμένος.

Ἐν-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐν-ορκίζω, Μ. ίσω. Ὁρκίζω.

Ἐνόρκιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἐπικυρούμενος) δι' ὅρκου. » Τὰ ἐνόρκια (ἐνν. ἱερὰ), « ἀντὶ Οἱ ὅρκοι. 2) = Ἔνορκος.

Ἐνορκισμὸς (ὁ, ἡ). ὅρκισμα, ὅρκωμα.

Ἔνορκος (ὁ, ἡ). ὑποχρεωμένος δι' ὅρκȣ, ὡρκισμένος. 2) ἐπικυρωμένος δι' ὅρκου. » Φιλία —, « Πλ. » Ἔνορκον ποιοῦμαι, « Πλάτ., κάμνω ὅρκον, ὁρκίζομαι.

Ἐνόρκως, ἐπίῤ. Μεθ' ὅρκου.

Ἐν-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπρόχνω (Κάμνω νὰ ὁρμήσῃ) τι μέσα εἰς, παρακινῶ. » Τὰ ἐνορμῶντα, « Ἱππκρ., τὰ κινοῦντα, τὰ ἐλατήρια, τὰ ζωτικὰ πνεύματα. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ.) ὁρμῶ μέσα εἰς, (Πλβ.)

Ἐν-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (προσωρμισμένος) μέσα εἰς.

Ἐν-ορμίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φέρω (Ἐμβάζω, [καὶ μσ.] Ἐμβαίνω, Ἀράζω μὲ) πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἐγκαθορμίζω, -ομαι.

Ἐνόρμιον (τὸ), (ἐνν. τέλος), = Ἐλλιμένιον.

Ἐνόρμισμα (τὸ). τόπος ὅπου δύναταί τις νὰ ἐνορμισθῇ, (κοιν.) ἀραξοβόλι.

Ἐνορμίτης, ου (ὁ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (διαμένων) ἐπὸς ὅρμου.

Ἐν-όρνυμι, Μ. όρσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) διεγείρω τι ἐντός τινος, ἐμπνέω. » Τῇσιν γόον ἐνῶρσεν, « Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) » Γέλως θεοῖσιν ἐνῶρτο, « Ὀδ. Θ., (κοιν.) τοὺς ἦλθαν (τοὺς πῆραν τὰ) γέλια.

Ἐν-ορούω, Μ. ούσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁρμῶ (τινάζομαι, ῥήχνομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐν-ορύσσω(ττω), Μ. ὀξω. Σκάπτω (λάκκον) μέσα εἰς.

Ἐν-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἐμπαίζω.

Ἐνόρχας, αο (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἐνόρχης.

Ἐνόρχης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν, μονόρχης, (συγχ. τῷ

Ἐνόρχης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἔνορχις, ιος (ὁ), Ἰων. ᾖ

Ἔνορχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄρχεις, ἀρσενικός, ἢ μὴ εὐνουχισμένος, βαρβάτος. » Τὰ ἄνορχα τῶν ἐνόρχων ἐ ρωτέρα, « Ἱππκρ. (καταχρ.) » Φοίνικες ἔνορχοι, « Ἀρςτ., οἱ ἔχοντες πυρῆνας. » Πλακοῦς ἐνόρχης, « αὐτ., ὁ περιέχων ὄρχεις (ἀλεκτρ. κτλ.).

Ἔνος ἢ Ἔνος, ἡ, ον. Ἑνὸς (κυρ. δὲ τοῦ περασμένου) ἔτους, περυσινός, (ἐν γέν.) περασμένος, παλαιός, (ἀντιθ. τῷ Νέος, μὲ τὸ ὀπ. φαίνεται συγγ. κατ' ἐτυμολογίαν). » Περικαταλαμβάνει δὲ ὁ νέος καρπὸς τὸν ἔνον, « Θφρ. » Ἔναι ἀρχαί, « Αξ., οἱ ἄρχοντες τοῦ περασμένου ἔτους ἢ μηνὸς (τῶν ὀπ. ἐπληρώθη ἢ προθεσμία ᾖ ἐπμ. ἔπαυσαν). » Ἔνη ᾖ νέα (ἐνν. σελήνη), « ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ (σεληνι.) μηνὸς, (κατὰ λέξ.) παλαιὰ καὶ νέα συμφώνως μὲ τὸ Ὁμηρ. » Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱςαμένοιο, Ὀδ. Ξ. (ἰδοὺ πῶς μετρᾷ τὰς τελευταίας πέντε ἡμέρας τοῦ μηνὸς ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀρςφν. τὰς Νεφέλ. 1131): » Πέμπτη, τετράς, τρίτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· εἶθ', ἣν ἐγὼ δέδοικα. . . εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε ᾖ νέα « ||. » Εἰς ἔνην, « φρσ., = Ἐς τρίτην, μεθαύριον. » Ἀπιέναι αὐτοὺς, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην, « Ἀρςφν. » Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφι, « Ἡσ. ||. (ᾖ ἐλλ.) » Ἔνη, « = Ἐκ πολλοῦ, πάλαι, » Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔνη; « Ἀρςφν. [ἐκ τοῦ

† Ἔνος ἢ Ἔνος (ὁ ἢ τὸ), Π. ὁ ἐνιαυτὸς, (εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἄφενος, Δίενος, Τρίενος).

Ἑνὸς, γεν. τοῦ Εἷς καὶ Ἕν.

† Ἐνοσίγαιος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἀντὶ τοῦ (μόνου εὐχρ.) Ἐννοσίγαιος, [γῆ καὶ

Ἔνοσις [† ἐνόθω], ιος (ἡ), Π. κούνησις, σείσιμον.

Ἐνοσίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐννοσίγαιος.

Ἑνότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι ἓν (ἑνωμένον, μονοειδὲς, ὄχι διῃρημένον). » Τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως, « Δογματ.

Ἑνοτήσιος, α ἢ ος, ον. Ἑνότητος ποιητικὸς ἢ μέτοχος, ἑνωτικὸς ἢ ἑνιαῖος, (Θλγ.).

Ἔνουλα (τὰ). τὰ γούλια (τῶν ὀδόντων) ἀπὸ τὸ ἔσωθεν μέρος των.

Ἐν-ουλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι οὖλον (σγουρὸν, κατσαρὸν), σγουραίνω. » Κόμη φυσικῶς ἐνουλιζομένη, « Ἀρςφ.

Ἐνουλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σγούρωμα (τῶν μαλλιῶν).

Ἐνουράνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπουράνιος.

Ἐν-ουρέω-ῶ, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κατουρῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, κατουρηοῦμαι (ἐπάνω μου).

Ἐνουρήθρα (ἡ) καὶ

Ἐνουρήθρον (τὸ), κατουροκάνατον, κατουροκούμαρον.

Ἔνουρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ οὔρους, ἑνωμένος μὲ τὸ κάτουρον.

Ἐνούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐσίαν (ὕπαρξιν), (ἀντίθ. τῷ Ἀνούσιος). 2) ὁ ἔχων περιουσίαν, πλούσιος.

Ἐν-ουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ εἰς (νὰ ἑνωθῇ μὲ) τὴν οὐσίαν τινός. » Ὁ τοῖς λογικοῖς γένεσιν ἐνουσιωμένος, « Ἱερκλ. Πυθ., ἐνυπάρχων οὐσιωδῶς εἰς (ἑνωμένος κατ' οὐσίαν μὲ) τὰ λογικὰ ὄντα.

Ἐν-οφείλομαι (κυρ. τρτπρσ.). Χρεωστοῦμαι (δηλ. Εἶμαι δανεισμένος) ἐπάνω εἴς τι. » Ἀργύριον ἐνοφειλόμενον, « Δμ., τὸ δανεισμένον ἐπὶ ὑποθήκῃ (κτήματος).

Ἐν-οφθαλμιάζω, Μ. άσω. Δεχομαι (Ἐπιδέχομαι) ἐνοφθαλμισμὸν, (ἐμ)φυλλιάζομαι.

Ἐν-οφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐποφθαλμιάω.

Ἐν-οφθαλμίζω, Μ. ίσω. Φελλιάζω δένδρα, ἐμπολιάζω (κυρ. εἰς τὸ λεγόμενον ἐμμάτι), (παρβλ. Ἐγκεντρίζω ᾖ Ἐμφυλλίζω).

Ἐνοφθαλμισμὸς (ὁ). φέλλιασμα (δένδρου), ἐμπόλιασμα.

Ἐνοχὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐνέχηταί (νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ, νὰ ᾖνε ἔνοχός) τις εἴς τι. ὑποχρέωσις.

Ἐν-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠνώχλουν). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Δίδω ἐνόχλησιν, γίνομαι ὀχληρός· πειράζω, παραβαρύνω. (πθ.) εἶμαι ἀνήμπορος. » Ἠνωχλήθην ἐγὼ σήμερον τριταῖος, « Γρφ., (ὅθεν:

Ἐνόχλημα (τὸ), πείραγμα, (καὶ

Ἐνόχλησις, εως (ἡ). πείραξις, βάρος.

Ἔνοχος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) ὁ ἐνεχόμενος (ἔχων ἐνοχὴν ἢ μετοχὴν, ἐμπερδεμένος, ὑποκείμενος) εἴς τι. » Τοῖς ἐρωτικοῖς ἔνοχος, « Πλ. » Ἔνοχος θανάτου, « Γρφ. 2) Π. (εἰς τὴν κυρ. σημασ.) πιασμένος (σκαλωμένος) πουθενά. » Ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, « Ἐπγρ. (Δεωνίδου ἐπιτυμβ.).

Ἔνοψις [ἐνοράω], εως (ἡ), = Ἐνόρασις, Ἔμβλεψις, θεωρία· θῶρι, (παρβλ. Ἄποψις ᾖ Ἔποψις).

Ἐνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐνίζω, Ἐνοποιῶ· ἐνόνω.

Ἐν-ράπτω, Μ. ράψω. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι μέσα εἰς.

Ἐν-ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σπάνω (Σχίζω, Συντρίβω) τι εἰς τὴν μέσην. ||. (μσ.) ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) κατά τινος.

Ἐν-ριγόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τρέμω ἀπὸ τὸ κρύον μέσα εἰς.

Ἔνριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥίζας.

Ἐν-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ (νὰ πιάσῃ), (μτφορ.) στερεόνω.

Ἐν-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω τι μέσα εἰς.

Ἐνρυθμος (ὁ, ἡ), = Ἐῤῥυθμος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔρυθμος.

Ἔνσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκα (κορμὶ ἢ κρέας). » Τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς, ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἔδραμες, « Πορφ. 2) (θλγ.) ὁ ἐν σαρκὶ (διὰ σαρκός). » Οἰκονομία—, « Δογματ.

Ἐν-σαρκόομαι-οῦμαι, Μ. σαρκωθήσομαι. (θλγ.) Λαμβάνω σάρκα, (ἴδε Ἐνανθρωπέω).

Ἐνσάρκωσις, εως (ἡ), (θλγ.) = Ἐνανθρώπησις.

Ἐν-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω (μὲ δοτ.) Σαρόνω (Σκουπίζω, [ᾖ συνκδχ.] Ταράττω) τι μέσα εἰς. » Μυχοῖς πόντου ἐνσαρούμενος, « Λυκ., παραδέρνων εἰς τὰ βάθη τοῦ πελάγους.

Ἐν-σάττω, Μ. σάξω. Χόνω τι μέσα εἰς (ἢ ὡς εἰς) σάκκον, γεμίζω, πατόνω. παραγεμίζω.

Ἐν-σατυρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι σατυρικῶς εἴς τι.

Ἐν-σβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

Ἐν-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ, Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς. » Καστόριον ἐνέσεισεν ἢ πόλιον, « Πλ. (ᾖ μσ. ἢ πθ.) » Ἐνσείσθητι, « Ἐπικτ., (κοιν.) σάλευσε, κουνήσου, ἔυπνα, (ἐπμ.) φρόντισε ἢ κάμε ἠλίγωρα. 2) (συνκδχ.) τινάζω (ῥίπτω) τι ἐντὸς ἢ κατά τινος, (ᾖ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) εἰσβάλλω, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. » Βελος κεραυνοῦ ἐνσ., « Σοφ. » Εἰς οἶον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα, « Λκ. (ᾖ πθ.) » Ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος, « Σχλ., παρεισέφρησεν. (ᾖ ἐλλ.) » Αὐτὸς μὲν ἐνσεῖσαι (ἐνν. τὴν στρατιὰν) κατὰ θάτερον κέρας, « Πλ. 2) (μτφορ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν, δοκιμάζω. » Ἐνσείσθητι, « Ἐπικτ., (συγχ. τῷ Ἐνσήθω).

Ἐν-σεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι, = Ἐγκαυχῶμαι, Ἐγκαλλωπίζομαι.

Ἐν-σήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν-σηκάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Κλείω εἰς τὸν σηκὸν (εἰς τὴν μάνδραν. [ᾖ τρπ.] εἰς μοναςῆρι), μανδρίζω.

Ἐν-σημαίνω (καὶ μσ.) Ἐν-σημαίνομαι, Μ. ανῶ, -οῦμαι, = Ἐνδείκνυμι, φανερόνω, γνωστοποιῶ, ἀποδείχνω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐνσημανεῖσθε αὐτῷ τὴν ὀργὴν τὴν ἐμετέραν, « Ἰσκρ. 2) ἀφίνω τὸ σημάδι μου ἐπάνω εἰς, ἐντυπόνω. (τρπ.) Ἀπομνημονεύω. » Ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, « Βασ. » Ἑτέρου πάσχοντος ἐνσημανεῖται πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἄξιον πολλοῦ τὸ ὑγιαίνειν, « Πλ.

Ἐνσημειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σημειόνω τι (πρὸς χρῆσίν μου) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἔνσημος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄσημος, σημαδευμένος, ἐσφραγισμένος.

Ἐν-σήπομαι, Μ. σαπήσομαι. Σήπομαι (Σαπίζω) μέσα εἰς.

† Ἐν-σιαλεύω, Μ. εύσω, = Ἐμπτύω.

Ἐν-σιελίζω, Μ. ίσω. Πτύω (σίελον) μέσα εἰς.

Ἔνσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.

Ἐνσινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος, ζημιωμένος.

Ἐν-σιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Τρέφομαι μέσα εἰς.

Ἔνσιτος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων σῖτον (σίτησιν, σύνταξιν). 2) ὁ ἐντὸς τοῦ σίτου (τοῦ ἄρτου).

Ἐν-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Σκορπίζω (Διαχέω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-σκέλλω, Μ. σκελῶ (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. Ἐνέσκληκα καὶ ὁ ἀόρ. Ἐνέσκλην, μὲ σημ. αὐτοπθ.). (μὲ δοτ.) Κατασκληρύνομαι (Καταξηραίνομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν-σκευάζω, Μ. άσω. Βάλλω τὰ [illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τούμενα σκεύη μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (ἐπμ.) ἑτοιμάζω, (καὶ μσ.) ἑτοιμάζομαι, ἐνδύομαι κτλ. » Ἵππος ἐνσκ., « Πολύαιν., σελλόνω κτλ. (καὶ μσ.) » Οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες, « Πλάτ., » Λέγεται δὲ, ταύτης (τῆς τοῦ Ἀπελλίκωνος βιβλιοθήκης) εἰς Ῥώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά, « Πλ., = Συσκευάσαι, τροποποιῆσαι, (παρβλ. Παρασκευάζω).

Ἔνσκευος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) τὴν σκευὴν (κυρ. τὴν θεατρικὴν ἐνδυμασίαν) τυ, (ἐπμ.) ἕτοιμος, (παρβλ. Ἔσκευος).

Ἐν-σκηνοβατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παραςήνω (Ἀναβιβάζω) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρυ.

Ἐν-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τὴν σκηνὴν μου (Κωνεύω) μέσα εἰς.

Ἐν-σκήπτω, Μ. σκήψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἰς, (ἐπμ.) ῥίπτω (τινάζω) τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. πίπτω μὲ ὁρμὴν) κατά τινος. » Βέλος (» Νόσον) ἐνσκήπτειν τινί, « Ἡρ. » Ἐνέσκηψέ οἱ λίθος εἰς τὸ τέμενος, « αὐτ., (παρβλ. Ἐνσκίπτω).

Ἐν-σκιατραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τινὰ εἰς τὸν ἴσκιον (δηλ.) κλεισμένον πάντοτε μέσα, (ἐπμ.) τὸν κάμνω ἀδύνατον (ἄτολμον κτλ.), (ὅθ. τρπ.) » Ἐλπίσιν ἁπαλαῖς ἐνσκιατραφούμενον, » Πλ., τρεφόμενον (παρηγορούμενον) μὲ ἀσθενεῖς ἐλπίδας.

Ἐν-σκίμπτω, Μ. σκίμψω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Ἐνσκήπτω, κλίνω ἢ ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἰς. (συνκδχ.) ἐμπήγω. » Οὔδει ἐνσκίμψαντε καρήατα, « Ἰλ. Ρ. (ᾳ πθ.) » Δόρυ οὔδει ἐνισκίμφθη, « Ἰλ. Π. Ρ.

Ἐν-σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ καὶ νὰ ῥιζώσῃ ὡσὰν σκίῤῥος μέσα εἰς.

Ἐνσκλῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνακέλλω.

Ἐν-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιπατῶ μὲ ὑπερηφάνειαν (Καμαρώνω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἢ διά τι. » Πεδίλῳ ἐνσοβ, « Φλςρ.

;Ἐν-σοριάζω, Μ. άσω. Βάλλω τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὸ

Ἐνσόριον (τὸ). σορὸς (σανδοῦκι) ὅπου βάλλουν τὸ ἐνταφιαζόμενον σῶμα, νεκροθήκη.

Ἐν-σοφιστεύω, Μ. εύσω. Ἐνδιατρίβω σοφιστικῶς εἴς τι.

Ἔνσοφος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄσοφος, δηλ.) σοφός.

Ἐν-σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνακολασταίνω, Ἐντρυφῶ.

Ἐν-σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω (Τυλίζω) τι) μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) σπάργανα, (μτφορ.) ἀνατρέφω (συνειθίζω) νηπιόθεν τινὰ εἴς τι.

Ἐν-σπαπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Σπαταλῶ εἴς τι, κατασπαταλῶ.

Ἐν-σπειράομαι-ῶμαι, Μ. αθήσομαι. Εἶμαι κουλουριασμένος (συνεσπειραμένος) μέσα εἰς.

Ἐν-σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπείρω (καὶ μτφορ. Διαδίδω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐνσπέρματος καὶ

Ἔνσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων σπέρμα (σπόρους), σπορισμένος.

Ἔνσποδος (ὁ, ἡ). γεμάτος στάκτην (σποδὸν), στακτωμένος. 2) στακτερὸς (τὸ χρῶμα).

Ἔνσπονδος (ὁ, ἡ), ᾳ ἐπίῤ. -όνδως. Ὁ ἐντὸς (δηλ. μετέχων) τῶν σπονδῶν (τῆς εἰρήνης) ἢ. ὁ ὑποχρεωμένος (ἐπιμένων) εἰς τὰς σπονδὰς, (ἐν γέν.) φίλος, σύμμαχος. 2) ὁ συμφωνημένος (ἐπικυρωμένος) διὰ σπονδῶν, (παρβλ. Ὑπόσπονδος).

Ἐν-σπουδάζω, Μ. άσω. Σπουδάζω ἐντὸς ἢ περί τινος.

Ἐν-στάζω, Μ. στάξω καὶ

Ἐν-ςαλάζω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στάζω τι μέσα εἰς, (μτφορ.) ἐμπνέω. » Δεινός τις οἱ ἐνέστακτο ἵμερος, « Ἡρ.

Ἐνστὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνίστημι.

;Ἐνστασία (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ

Ἔνστασις [ἐνίστημι], εως (ἡ). σκοπὸς (σχέδιον, πρόθεσις) ὁποιαςδήποτε ἐπιχειρήσεως (κυρ. δὲ) τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς. 2) ἀντίστασις, ἐναντίωσις· (ἐν γέν.) δυσκόλευμα, ἐμπόδισμα, (ὅθ. Νμ.) ἀντιλογία εἰς τὰ προτεινόμενα ὑπὸ (ἢ εἰς τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὲρ) τοῦ ἀντιδίκου, καὶ 3) (κατὰ τὸ Ῥωμ. δίκ.) διορισμὸς (καταστάσις) κληρονόμου.

Ἐνστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐνιστάμενος (ἀντιςεκόμενος, ἐπιφέρων ἐμπόδιον, δυσκολίαν) εἴς τινα, ἐχθρὸς, ἐναντίος, ἀντίδικος κτλ.

Ἐνστατικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἐνιστάμενος (ἀντιστεκόμενος, ἐναντιούμενος) ἐπιμόνως, ἢ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα, ἢ ῥοπὴν, κλίσιν) πρὸς τὸ ἐνίστασθαι, ἐμποδιστικὸς, ἐναντιωματικὸς, ἀντιλογικὸς, ἰσχυρογνώμων. (ὅθ.) « Ἐνςατικοὶ, « Ἀρςτ., οἱ ἐκ συστήματος εὑρίσκοντες καὶ προτείνοντες ἐνστάσεις (δυσκολίας, ἀπορίας) ἀπὸ διάφορα τῶν παλ. ποιητῶν χωρία (ἀντιθ. τῷ Αὐτικὸς ἢ Ἐπιλυτικός).

Ἐν-στείνω, Μ. στενῶ, Π. στρυμόνω (ςενοχωρῶ) τινα μέσα εἰς.

Ἐν-στέλλω, Μ. στελῶ. Ἐνδύω (Στολίζω) τινὰ μέ. » Ἱππάδα ςολὴν ἐνεςαλμένος, « Ἡρ., φορῶν (ἐνδυμένος).

Ἐν-στενάζω, Μ. άξω. Στενάζω διά τι.

Ἐν-στενοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στενοχωροῦμαι μέσα εἰς.

Ἐν-στερνίζομαι Μ. ίσομαι, = Ἐγκολποῦμαι, ἐναγκαλίζομαι, (μτφορ.) ἀποδέχομαι.

Ἐνστερνόμαντις, εως (ὁ), εἶδ. μάντεως, ἴδε Ἐγγαστρίμυθος.

;Ἐνστηθίδιος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντοαθίδιος.

Ἐν-στηθίζομαι, Μ. ίσομαι, (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἐνστερνίζομαι.

Ἐνστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στήθους.

Ἐν-στηλιτεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἐν-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐγγράφω (Ἐντυπόνω) εἰς ἢ ὡς εἰς στήλην.

Ἔνστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στήνεται ἐμπρὸς ἢ μέσ' 'ς τὰ πόδιά τινος, (ἐπμ.) ἐμπόδιον.

Ἐν-στηρίζω, Μ. ίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Ἐμπήγω στερεά) τι μέσα εἰς. » Ἔγχειν γαίῃ ἐνεστήρικτο, « Ἰλ. Φ.

Ἐνστῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνίστημι.

Ἐν-στίζω, Μ. στίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐντυπόνω τι μὲ στίγματα μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν-στίλβω, Μ. στίλψω. Στίλβω (Λάμπω, Ἀγαλίζω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν-στοιβάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χώνω (Σοιβάζω, Πατόνω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-στομίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι εἰς τὸ στόμα τινὸς (κυρ. δὲ τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου).

Ἐνστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στόματος, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἐνστόμιον (τὸ), = τῷ

Ἐνστόμισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνστομίζεται (ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα), (ὅθ.) χαλινάρι.

Ἔνστομος (ὁ, ἡ), = Ἔνστόμιος.

Ἐν-στρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν-στρέφω ᾳ (μσ.) Ἐνστρέφομαι. Μ. ςρέψω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιστρέφω τι (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) Γυρίζω (Περιφέρομαι, Διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, Ἀναςρέφομαι. » Σηκοῖς (ἢ Σηκοὺς) ἐνστρέφει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, « Ἰλ. Ε.

Ἐν-στρογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὁλίγον στρογγυλὸν, τὸ στογγυλαίνω ὁπωσοῦν.

Ἐνστροφὴ (ἡ). τὸ ἐνστρέφειν ἢ ἐνστρέφεσθαι, ἀναστροφὴ (διατριβὴ) εἰς τόπον τινά· (συνκδχ.) τόπος ἀναστροφῆς, μέρος ὅπου συγκάζει τις· ἐνδιαίτημα.

Ἐν-στρωφάομαι Μ. ήσομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνστρέφομαι.

Ἐν-στύφω, Μ. ςύψω. Εἶμαι ὀλίγον τι ςυφὸς, στυφιςός.

;Ἐν-συλλαγχάνω, Μ. λήξομαι. Ἀπαίρνω ἢ Μοιράζομαι μὲ λαχνὸν τι μετὰ καὶ ἐντὸς τινός, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ἐνσύνθηκος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἔνσπονδος.

Ἐν-σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σφαιροειδὲς ἐντὸς ἢ διὰ τινος.

Ἐν-σφηκόω-ῶ, καὶ

Ἐν-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι μὲ σφῆνα, ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα, συσφίγγω· ςυππόνω.

Ἐν-σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς

Ἐν-σφραγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἀσφαλίζω μὲ) σφραγῖδα, βουλλόνω· ἐπισφραγίζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐντυπόνω, (παρβλ. Ἐνσημαίνομαι).

Ἐνσφράγισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐνσχέδιος, ος καὶ Ἰων. η, ον. Πρόχειρος, αὐτοσχέδιος.

;Ἐνσχερὼ, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐν σχερῷ, (ἴδε Σχερὸς, καὶ παρβλ. Ἐπισχερώ).

Ἔνσχεσις [ἐνίσχομαι], εως (ἡ). ἐμπόδισμα, πιάσιμον, σκάλωμα.

Ἐν-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω καταμεσῆς, διασχίζω, [ὅθεν:

Ἔνσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος κατὰ μεσῆς.

Ἐν-σχολάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι τὴν σχολὴν (τὴν εὐκαιρίαν) μου (Καταγίνομαι) εἴς τι, ἐνδιατρίβω· ἐπανασχολοῦμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Ἐνσχολέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνασχολέω ἢ Εὐσχολέω.
Ἐν-σωματίζω, Μ. ίσω, = Ἐνσωματόω.
Ἐνσωμάτισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνσωματισμὸς (ὁ), = Ἐνσωμάτωσις.
Ἐνσωματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶμα, ἐντὸς σώματος, σωματικός, (παρβλ. Ἔνσαρκος).
Ἐν-σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐνσώματον (σωματικὸν), τῷ δίδω σῶμα.
Ἐνσωμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόσληψις σώματος, ἐνσάρκωσις.
Ἔνσωμος (ὁ, ἡ), = Ἐνσώματος, Ἔνσαρκος.
Ἐν-σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω σωρὸν μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω.
Ἐντακῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντήκω.
Ἔνταικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τάξει γινόμενος.
Ἐν-ταλαιπωρέω-ῶ καὶ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ταλαιπωροῦμαι εἴς τι.
Ἔνταλμα (τὸ), [ἐντέλλω], = Ἐντολή, παραγγελία.
Ἐνταμίευτος (ὁ, ἡ). ἀποτεταμιευμένος, ἐναπόθετος· (ἐπμ.) ἕτοιμος, πρόχειρος, ἢ προσδιωρισμένος, [ἐκ τοῦ
Ἐν-ταμιεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω.
Ἐν-τάμνω, Π. ἔων. ἀντὶ Ἐντέμνω.
Ἐν-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐντείνω.
Ἔνταξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐντάσσω, ἡ ἐντός τινος κατάταξις κτλ.
Ἐν-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Προξενῶ ταραχὴν (ἀνησυχίαν) ἐντός τινος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐναράσσω).
Ἔντασις, εως (ἡ). τὸ ἐντείνειν ἢ ἐντείνεσθαι, τέντωμα, (μτφορ.) τόνος, ἐπιμονή, προσπάθεια. (γραμτ. καὶ μετρ.) αὔξησις συλλαβῆς, (συγχ. τῷ Ἔνταξις καὶ Ἔνστασις).
Ἐν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι κατὰ τάξιν μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, κατατάττω εἰς γραπ. τάγμα κτλ., ἐγκατατάττω, (ὁθ. τὸ Γαλλ.) entasser.
Ἐντατικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἔντασιν (τέντωμα), (ὁθ. ἰατρ.) ἐνδυναμωτικὸς τῶν νεύρων.
Ἐντατός, ἡ, όν. Τεντωμένος ἢ δυνάμενος νὰ τεντωθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐντάσεως. » Ἐν ὀργάνοις τοῖς τε ἐμπνευστοῖς τοῖς τε ἐντατοῖς, « Πλ.
Ἐνταῦθα καὶ (κατ' ἐπέκτ. Ἀττ.) Ἐνταυθὶ [ἔνθα, αὐτός], ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) Ἐδῶ ἢ (σπνττ.) ἐκεῖ, εἰς τοῦτο (ἢ εἰς ἐκεῖνο) τὸ μέρος· τῶρα ἢ τότε. » Τὸ μὲν ἐνταυθὶ, τὸ δ' ἐκεῖσε, « Ἀρστ. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἐνταῦθα γῆς, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) » Ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἐνταῦθα ἑαυτὸν τάξας τῆς πολιτείας, « Δμ. » Καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, « αὐτ., (παρβλ. καὶ
Ἐνταυθοῖ, ἐπίρ. Τοπ. = Ἐνταῦθα, ἐδῶ, ἐδῶ-πέρα. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ἡρεμ.) » Ἐνταυθοῖ κεῖσο (ἦσο). « Ὅμ. » Καθεζόμενος ἐνταυθοῖ, « Πλάτ.
Ἐνταφὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ
Ἐνταφὴ (ἡ), [ἐνθάπτω], ἐνταφιασμὸς, θάψιμον.
Ἐνταφῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνθάπτω.

Ἐν-ταφιάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω διὰ (Βάλλω εἰς) τὸν τάφον τὸν νεκρὸν, θάπτω.
Ἐνταφιασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνταφιασμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνταφιάζειν, θάψιμον (νεκροῦ).
Ἐνταφιαστὴς, οῦ (ὁ). ἐνταφιάζων (σαβανόνων, βαλσαμόνων κτλ.) νεκρόν.
Ἐνταφιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐντάφια (τὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν ἀπαιτούμενα).
Ἐντάφιος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ταφὴν νεκροῦ, (ὁθ. ||. οὐσ.) Ἐντάφιον (τὸ), τὸ σάββανον· (καὶ πλθ.) ἡ ἐκφορὰ καὶ ἡ κηδεία νεκροῦ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἑτοιμασία.
Ἔντε, Δ. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἔστε, ἕως. » Ἔντε κα ἀποτείσῃ, « Ἐπιγρφ.
Ἔντεα (τὰ), Π. [ἔννυμι ἢ ἐντός]. ὅπλα, ἅρματα, (ἐν γέν.) σκεύη, ἔπιπλα· σύνεργα. » Ἔντεα δῦναι, « Ἰλ. Γ., Θ., ν' ἁρματωθῇ. » Ἔντεα δαιτὸς, « Ὀδ. Κ., τὰ ἀναγκαῖα τοῦ τραπεζιοῦ. » Ἔντ. δίφρου (νηὸς κτλ.) « Πίν. δ., Αἰσχ. (τὸ ἐν. εὑρηται παρ' Ἀρχιλ.) » Ἀσπίδι, .. ἣν παρὰ θάμνον, ἔντος ἀμώμητον, κάλλιπον, « Ὁ δὲ Εὐστάθ., συμπεραίνων ἐκ τοῦ Αὐθέντης, λέγει ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἐδασύνετο).
Ἐντεῖλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντέλλω.
Ἐντεῖναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Ἐν-τείνω, Μ. τενῶ (πθ. πρκ. Ἐντέταμαι κτλ.). Τεντόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσεῖχον, « Πολύαιν. » Δίφρος ἱμᾶσιν ἐντέτατο, « Ἰλ. Ε. » Κυνέη ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο ζερεῶς, « Ἰλ. Κ. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ ἐντάσεως τοῦ αἰδοίου). » Οἱ ἀφροδισιάζοντες καὶ οὐρητιῶντες ἐντείνουσιν, « Ἀρστ. (καὶ συγκόπ. μσ.) » Τὰς τοῦ Πανὸς εἰκόνας ἀνατιθέναι ἐντεταμένας, « Διόδ. 2) συνκόχ. ἀπὸ τῆς ἐντάσεως τῶν χορδῶν, μετὰ καὶ χ. τοῦ Μέτρῳ), τονίζω διὰ ῥίχων, στιχουργῶ. » Ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους, « Πλάτ. (παρβλ. Ὑφαίνω). 3) (ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἢ [κυρ.] λωρὶ ἢ σχοινὶ κτλ.) κτυπῶ, (κοιν.) καταβάζω. » Πληγὰς (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) ἐντείνειν τινὶ, « Αἰσ., » Οὐδὲ πῦξ ἐντενεῖν οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαί τινι, « Συν., (παρβλ. Ἐνσείω).
4) τεντόνων σύρω (τραβῶ). » Ἐντείνειν τὸν ἵππον τῷ ἀγωγεῖ, « Ξεν. (ὁθ.
5) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι· προσηλόνω τὸν νοῦν μου κτλ. εἴς τι· ὁμιλῶ μὲ τόνον. Διατείνομαι. Ἀντιτείνω. » Ἐντείνοντι μὲν τῷ δήμῳ, χαλῶν ὑπείκει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἐντεινάμενος τὴν φωνὴν, « Αἰσχ.
Ἐν-τείρω, Μ. τερῶ (ς) Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τυραννῶ (βασανίζω) τινα (καὶ μσ.) ταλαιπωροῦμαι (παραδέρνω) μέσα εἰς.
Ἐντειχίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐντείχιος.
Ἐν-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) μέσα εἰς, ὀχυρόνω ἢ ἀποκλείω διὰ τείχους. » Τὰς δὲ (τῶν πόλεων) ἐντειχισάμενοι, « Θκ.
Ἐντείχιος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (ἀσφαλισμένος ἐντὸς τείχους· ὠχυρωμένος μὲ τείχη, περιτειχισμένος.
Ἐντείχισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐντειχισμὸς (ὁ), τὸ ἐντειχίζειν, ἢ διὰ τείχους ὀχύρωσις.

Ἐντεκεῖν, ἀορ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντίκτω.
Ἐν-τεκμαίρομαι, Μ. αρούμαι. (μὲ δοτ.) Συμπεραίνω ἀπὸ.
Ἔντεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέκνα, μὴ ἄτεκνος.
Ἐν-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τεκνοποιῶ (Γεννοβολῶ) μέσα εἰς.
Ἐν-τελέθω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) εἶμαι (ὑπάρχω, διατελῶ) μέσα εἰς, (παρβλ. Ἐγγίνομαι).
Ἐντέλεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐντελοῦς, τελειότης.
Ἐν-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τελειόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. (ὁθ. ἑλλ. τοῦ βίον) = Ἐναποθνήσκω.
Ἐντελέχεια (ἡ), (κατά τινας μὲν ἴσον, κατά τινας δὲ πάντῃ ἕτερον) τοῦ Ἐνδελέχεια, (κυρ. δὲ κατὰ τοὺς Ἀρστλ. Φλσφ.) = Ἐνέργεια. » Τὸ ὢν δυνάμει μὲν νεοσσός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δ' οὐκ ἔστι, « Σξτ., (παρβλ. Δύναμις), (ὁθ.) » Ὁρίζονται καὶ τὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν εἶναι, « [ἐκ τοῦ
Ἐντελεχὴς [ἐντελῶς, ἔχω], έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εχῶς. Ὁ ὑφιστάμενος τῷ ὄντι, πραγματικὸς· ἐνεργὸς, (παρβλ. Ἐνδελεχής).
Ἐντελὴς, έος (ὁ, ἡ). τελειωμένος, τέλειος· ἀνελλιπής. » Οἱ ἐντελεῖς, « ἀντὶ Οἱ ἐν τέλει, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν ἀξιώμασιν, οἱ ἐπισημότεροι.
Ἐν-τέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ (τοῦ συνήθ. παρὰ λογογρ. ἐν χρ. μσ.) Ἐντέλλομαι, Μ. τελοῦμαι. (μὲ δοτ.) Παραγγέλλω· προστάζω.
Ἐντελλόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων) ἐντελῆ τὸν μισθόν του.
Ἐντελόμορφος (ὁ, ἡ). ἐντελὴς τὴν μορφὴν, ἐντελῶς μεμορφωμένος.
Ἐντελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐντέλειαν, ἀνελλιπῶς.
Ἐν-τεμενίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ἐντὸς τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ, τοῦ ἱεροῦ)· ἀφιερόνω.
Ἐντεμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ).
Ἐν-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι κατὰ μεσῆς ἢ κατὰ βάθος, κάμνω ἐντομὴν (χαραγματιὰν) ἐπάνω εἴς τι· σφάζω ἢ ἀνατέμνω (κυρ. θῦμα), (ὁθ. χ. πτ. ἐκ γ'.) θυσιάζω (κυρ. εἰς ἥρωα). » Τῷ Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνουσι, « Πλ. (παρβλ. Ἐναγίζω). 2) σκαλίζω (γράμματα κτλ.) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., (χ. πτ.) χαράζω. » Εἰς τὸν βραχίονα γράμματ' ἄττα ἐντεμοῦσα, « Δ. Κάσσ. » Ἐντάμνειν ἔνθα ἂν ἡ φλεγμονὴ κραίνῃ, « Ἀρετ.
Ἐντενὴς [ἐντείνω], έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος· (συνκόχ. καὶ μτφορ.) προσηλωμένος εἴς τι· (ἐν γέν.) σφοδρὸς, σύντονος, (παρβλ. Ἐκτενής).
†Ἐντεομήστωρ, ορος (ὁ), = Ἐντεσιμήστωρ.
Ἐντερεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω τὰ ἔντερα, ξεκοιλιάζω.
Ἐντερίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔντερον.
Ἐντερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔντερα. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ (ὑποκείμενος εἰς) πάθη τῶν ἐντέρων.
Ἐντερινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐξ ἐντέρων (κατεσκευασμένος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐντεριώνη (ἡ), [ἔντερον]. τὸ μέσα (ἡ καρδιὰ, ἡ ψύχα) τοῦ δένδρου κτλ.
;Ἐντεριωνίς, ίδος (ἡ), = τῷ προηγ.
Ἐντεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἐντέρου.
Ἐντεροκήλη (ἡ), εἶδος σπασίματος (κήλης), καταίδασμα τῶν ἐντέρων εἰς τοὺς βουβῶνας.
Ἐντεροκηλήτης, ου (ὁ) καὶ
Ἐντεροκηλικὸς, ὴ, όν. Ὁ πάσχων ἐντεροκήλην, σπασμένος, ἀνοιγμένος.
Ἐντερόμαντις, εως (ὁ), = Ἐγγαστρίμυθος
Ἐντερόμφαλος (ἡ; ἡ ὁ). ἐντεροκήλη τοῦ ὀμφαλοῦ.
Ἔντερον (τὸ), [ἐντὸς]. ἐντόσθιον, ἄντερον. ||. (μτν.) »Ἔντερα γῆς, « Π., τὰ χονδρὰ σκωλήκια 'ποῦ 'ζαίνουν μετὰ τὴν βροχήν.
Ἐντερόνεια (ἡ), [ἔντερον, ναῦς;]. ἡ ἔσωθεν ξυλικὴ (τὰ στραβοξύλα) τοῦ πλοίου, τὰ (ἄλλ.) Ἐγκοίλια.
Ἐντεροπονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πάσχω πόνους τῶν ἐντέρων.
Ἐντεροπράτης καὶ
Ἐντεροτώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἔντερα (ζώων), (Τουρκ.) τζιερτζῆς.
Ἐντεσιέργὸς ἢ Ἐντεσιοργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἔντεα, ἔργον]. ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὁπ. φέρει (φορεῖ) ἐργαλείου. (ὅθ.) » Ἡμίονοι—, « Ἰλ. Ω, οἱ σύροντες (ζευγμένοι εἰς) ἅμαξαν κτλ.
†Ἐντεσιμήστωρ, ορος (ὁ). γυμνασμένος εἰς τὰ ὅπλα (ἔντεα), ἐμπειροπόλεμος.
Ἐντεσιουργὸς (ὁ, ἡ), Ζ. Ἐντεσιέργος.
Ἐντεταγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐντάσσω.
Ἐντεταλμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐντέλλω.
Ἐντεταμένως [ἐντείνω], ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντόνως, σφοδρῶς· ἐπιμόνως.
Ἐντετοκὼς, υῖα, ὸς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐντίκτω.
Ἔντευγμα (τὸ), [ἐντυγχάνω]. εὕρημα, ἐπίτευγμα, συναπάντημα, ἔρμαιον.
Ἐντεῦθεν ᾗ (Ἀττ. καὶ ἐπέκτ.) Ἐντευθενὶ, ἐπίῤῥ. (Τοπ. καὶ Χρον.). ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦτο ἢ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος (ᾗ τρπ.) τὸ πρᾶγμα· ἀπὸ τώρα ἢ ἀπὸ τότε, ἔκτοτε, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. » Ἐντεῦθέν εἰμι, Αυδία δέ μοι πατρίς, « Εὐρ. » Ὅθεν δ' οἶμαι τάχιστ' ἂν ὑμᾶς μαθεῖν, ἐντεῦθεν ἄρξομαι διδάσκειν, « Ἰσ. » Σιγῶμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὐ 'ντεῦθεν λόγος, « Εὐρ. » Σκοπεῖτε δὲ καὶ ἐντεῦθεν τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῶν, « Ἰσ. 2) (μτγν. ἀντὶ τοῦ) Ὅθεν, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, ἑπομένως. » Ἐντεῦθεν νοσώδεις, « Μ. Γλκ.
Ἐντευκτέον, θετ. τοῦ Ἐντυγχάνω.
Ἐντευκτικὸς, ὴ, όν. Εὔκολος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἔντευξιν, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος.
Ἐντευκτὸς, ὴ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐντύχῃ (νὰ ἀνταμώσῃ, νὰ ἀναγνώσῃ κτλ.).
Ἐντευξίδιον (τὸ). γραμμάτιον παρακαλεστικὸν, (κοιν.) ἀναφορίτσα, ῥαβασάκι παρακαλεστικὸν, [ὑποκορ. τοῦ
Ἔντευξις [ἐντυγχάνω], εως (ἡ). συνάντησις· ἀντάμωσις, ἐπίσκεψις, (Ἰταλ.) βίζιτα· συναναστροφὴ, συνομιλία· ἀναγνώσις βιβλίου· δέησις, μεσιτεία· ἀναφορὰ (ς).
Ἐντευτλανόω-ῶ, Μ. ώσω. (Κωμ.) Τυλίζω (κυρ. 'ψάρι τὸ ὁπ. θέλω νὰ 'ψήσω) μέσα εἰς φύλλα τεύτλου (σέσκλου) (καθὼς τυλίζουν συνήθως τοὺς τηγιοὺς εἰς ἀμπελόφυλλα).
Ἐντεύχω, Μ. τεύξω, = Ἐμποιῶ.
Ἐντεφρὲς (ὁ, ἡ). γεμάτος στάκτην (τέφραν), στακτωμένος ἢ 2) στακτερὸς (τὸ χρῶμα).
Ἐντεχνάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι τέχνας (Δείχνω τὴν τέχνην μου) εἴς τι.
Ἐντεχνὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἔντεχνος.
Ἐντεχνία (ἡ), = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτεχνία, [ἐκ τοῦ
Ἔντεχνος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ τέχνην, τεχνικὸς, κανονικὸς. 2) ἐπιτηδείος εἰς μίαν ὁποιανδήποτε τέχνην, (ἐν γέν.) ἐπιδέξιος.
Ἐντέχνως, ἐπίῤῥ. Μὲ τέχνην, τεχνικά.
;Ἐντηκτος (ὁ, ἡ). λυωμένος, χωνευμένος, (ἰατρ. ἐπὶ αἵματος) χαλασμένος, [ἐκ τοῦ
Ἐντήκω, Μ. τήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Λυόνω τι (καὶ τὸ χύνω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· (μτφορ.) ἐμπνέω, ἐντυπόνω. ||. (μσ αὐτπθ. μὲ δοτ.) λυόνιο (τήκομαι) ἐξ αἰτίας τινός. » Θρήνοις ἐντέτηκα, « Σοφ. 2) εἶμαι ἔμφυτος (ἀνεξάλειπτος). » Μῖσος παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, « Σοφ.
Ἐντὶ, Δ. ἀντὶ Ἐστὶ ἢ Εἰσὶ, ἀ. ἐν. καὶ γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρ. τοῦ Εἰμί.
Ἐντίθημι ᾗ (μσ.) Ἐντίθεμαι, Μ. ἐνθήσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θέτω (Βάλλω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) ἐμπνέω. » Ἐνέθετο τὰ χρήματα εἰς τὴν ναῦν, « Δμ. » Ἐνθεμένη σε λεγέσσιν. « Ἰλ. Φ. (καὶ γ. πτ.) » Ἔνθου, « Ἀρςφ., βάλλε το εἰς τὸ στόμα σου, (κοιν.) χάψ' το. (ᾗ μτφορ.) » Κότον (» Χόλον κτλ.) ἔνθετο θυμῷ, « Ὅμ., συνέλαβεν εἰς τὴν ψυχήν του, (παρβλ. Ἐμβάλλω καὶ Ἐνέχω).
Ἐντίκτω, Μ. τέξομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γεννῶ (Κάμνω νὰ γεννηθῇ) τι μέσα εἰς (» Πρόεῖπον μὴ ἐντίκτειν ἐν τῇ νήσῳ [τῇ Δήλῳ], ἀλλ' ἐς τὴν Τῆνεαν διακομιζεσθαι, « Θκ.). (μτφορ.) ἐμπνέω, κάμνω νὰ συλλάβῃ τις τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν περί τινος. » Τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν, « Εὐρ., (παρβλ. Ἐμποιῶ καὶ Ἐμφύω).
Ἐντιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Τσιρλίζω (Κουσυλῶ) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἔντιλτος (ὁ, ἡ). (πλακοῦς) ἔχων ἐντὸς τιλτὸν τάριχος.
Ἐντιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐτιμῶ τι καὶ τὸ πιάνω (τὸ λογαριάζω ἢ σὸ κρατῶ) ἀντὶ μετρητῶν (ἐπάνω εἰς ὅσα ἔχω νὰ 'πάρω ἢ νὰ δώσω), (παρβλ. Ἐναποτιμάω).
Ἔντιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἐν τιμῇ ὢν, τιμώμενος, ἔνδοξος, εὐϋπόληπτος. » Σῖτον ἐπιεικῶς ἔντιμον, « Δμ. » Τὸ νόμισμα κτητέον αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον, « Πλάτ. » Τὰ θεῶν ἔντιμα, « Σοφ., ἀντὶ Τὰ ὅσια.
Ἐντιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐντίμου, τιμὴ, ἀξία. ὑπόληψις.
Ἐντιμόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρφ.). Ἐν τιμῇ ἔχω, τιμῶ, σέβομαι.
Ἐντίμως, ἐπίῤῥ. Μὲ τιμήν.
Ἐντίναγμα (τὸ). τὸ ῥιπτόμενον (τιναζόμενον) ἐντὸς ἢ μεταξύ τινος.
Ἐντιναγμὸς (ὁ). ἡ αὐτὸ, τοῦ -
Ἐντινάσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τινάζω τι δυνατὰ μέσα ἢ ἐπάνω τινός. » Ἐντιναχθήσονταί σοι αἱ θύραι, « Νείλ. παρφρ. Ἐπίκτ., θέλουν σοῦ κλείσῃ μὲ ὁρμὴν τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον, (παρβλ. Ἐπαράσσω).
Ἐντιμήγω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Ἐντέμνω.
Ἔντμημα (τὸ). τὸ ἐντετμημένον, κομμάτι, ξέσχισμα, ἐντομὴ, χαραγματιά.
Ἐντμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν, κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ βάθος, ἀνατομὴ, χάραγμα κτλ.
Ἔντο, Π. (μόνον εἰς τὴν φρ. » Ἐξ ἔρον ἔντο, « Ὁμ.), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. δ'. τοῦ Ἵημι, (συνήθ. προτίθεται κατὰ τμσ. ἀντὶ Ἔξεντο, ἴδε Ἐξίημι).
Ἔντοθεν, = Ἔντοσθεν.
Ἐντοίχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω εἰς τοῖχον. » Γραφὴ, « Δ. Ἀλ., (συγγ. τῷ Ἐντείχιος).
Ἔντοκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν, τεκνοποιῶν), γόνιμος. 2) (μτφορ.) δανεισμένος ἐπὶ τόκῳ.
Ἐντολὴ (ἡ), [ἐντέλλω]. παραγγελία. » Ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι, « Ἀκ., κατὰ παραγγελίαν ἄλλου ἢ πρὸς ἄλλον, ἐπιτροπικῶς.
Ἐντολμος (ὁ, ἡ), = (ᾗ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔτολμος.
Ἐντομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν καὶ τὸ ἐντετμημένον μέρος, κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ βάθος, χαραγματιὰ, σχισμάδα· (ὅθ.) = Διασφάξ.
Ἐντομίας, ου (ὁ). ὁ ἐντετμημένος, εὐνοῦχος, (παρβλ. Ἐκτομίας).
†Ἐντομὶς, ίδος (ἡ), = Ἐντομὴ, χαραγματιὰ (τὴν ὁπ. ἔκαμναν ἐπὶ τοῦ δέρματος πρὸς σημεῖον πένθους).
Ἔντομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντετμημένος (κομμένος ἢ σχισμένος κατὰ μέσης ἢ κατὰ βάθος), χαραγμένος, (ὅθ.) » Ἔντομα (τὰ), (ἐνν. ζῶα), τὰ σφάγια (κυρ. ἐπὶ τῶν ὁπ. ὡρκίζοντο), (ὅθ. συνκδχ. καὶ καταχρ.) » Ἔντομος, « Ἀκ., ἀντὶ Ἔνορκος (ᾗ). ||. (κυρ.) » Ἔντομα, « Ἀρςτ. (Ζ. Ἰς. Δ. ἀ.), τὰ ζωύφια ὅσα ἔχουν ἐπὶ τοῦ σώματός των ἐντομὰς (χαραγματιαὶς) διὰ τῶν ὁπ. ἀνοιγοκλειομένων ἀναπνέουν, (Λατ.) insecta.
†Ἐντονία (ἡ), = Ἔντασις (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτονία.
Ἐντόνιον (τὸ). εἰδ. ἐργαλείου μὲ τὸ ὁπ. ἐνέτεινον (ἐκούρδιζαν), τοξευτικὴν τινα μηχανήν.
Ἔντονος (ὁ, ἡ), [ἐντείνω]. τεντωμένος δυνατὸ· (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἰσχυρὸς, 'γιερὸς· σφοδρὸς κτλ., (συγγ. τῷ) Εὔτονος.
Ἐντόνως, ἐπίῤῥ. Μὲ τόνον, μὲ ὁρμὴν, μὲ σφοδρότητα, μὲ προσπάθειαν κτλ.
Ἐντόπιος ᾗ Ἔντοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ τόπου εὑρισκόμενος· ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὸν τόπον (περὶ οὗ ὁ λόγος), αὐτόχθων, ἰθαγενὴς. 2) (τρπ.) ὁ ἔχων τὸν τόπον του, εὔλογος, συνειθισμένος, (ἀντιθ. τῷ Ἔκτοπος).
Ἐντοπορεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω (Δουλεύω) τι μὲ τὸ σιμιλόρι ἐπάνω εἰς πέτρανΧΧ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάμνω τορεύματα μέσα ἡ ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ

Ἐν-τορνεύω, Μ. εὐσω. Δικελεύω (Κατασκευάζω) τι μὲ τὸν τόρνον μέσα ἡ ἐπάνω εἰς.

Ἔντορνος (ὁ, ἡ). δουλευμένος (σπ. σγγυλευμένος κτλ.) μὲ τὸν τόρνον, (ὀθ. μτφορ. κυρ. ἐπ. ὕψους λόγου) κομψὸς, γλαφυρός.

Ἐντόρνως, ἐπίῤ. Διὰ ἡ Ὡς διὰ τόρνου, (ἐπμ.) εὐστρόφως, εὐκολως.

Ἔντὸς [ἐν], ἐπίῤ. (Τοπ.). Μέσα, (καὶ μὲ γεν.) μέσα εἰς ἡ μέσα ἀπὸ· ἐδῶθε, ἀπὸ τὸ μέσα (ἀπὸ τὸ ἐδῶθε) μέρος. » Ἐντὸς ποιοῦμαί τι, « Θκ., τὸ πάιρνω μέσα· (ᾖ ἐνάρθρ. κατ' ἔλλ. τῆς μτχ.) » Ἡ ἐντὸς (ἐνν. τῶν Ἡρακλ. στηλῶν) θάλασσα, « Γεωγρ., ἡ μεσόγειος· (καὶ χ. οὐσ.) » Τὸ (ἡ » Τὰ) ἐντὸς, « Αξ., τὸ ἔσωθεν μέρος, τὸ ἐσωτερικόν. » Τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς (τοῦ σώματος), « Ἀθ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῶν ἐντὸς Πελοποννήσου πόλεων, « Θκ. » Ἐντὸς βελῶν, « Αξ., ὡς οὗ φθάνει τὸ βόλι. » Ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, « Ἡρ., ἐδῶθες ἀπὸ τὸν ποτ. (ᾖ τρπ.) » Ἐντὸς ἑαυτοῦ, « Δμ. » Ἐντὸς τῶν λογισμῶν εἶναι (ἢ γίγνεσθαι), « Πλ., Ἡρ., εἶνε ἡ ἔρχεται εἰς τὸν ἑαυτόν του (εἰς τὰ λογικά του). » Ἐντὸς τῆς τέχνης γενόμενος, « Πλ., ἐξακριβώσας (ἐμαθεύνας εἰς) τὴν τέχνην. (ᾖ χρον.) » Ἐντὸς ἑσπέρας, « Ξεν., προτήτερα ἀπὸ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, πρὶν βραδυάσῃ. » Ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, « Θκ., εἰς διάστημα (κοιν. μέσα εἰς) 20 ἡμερ. » Ἐντὸς 30 ἐτῶν γεγονὼς, « Πλ. ὀλιγώτερον ἀπό. (καὶ μτγμ.) » Τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος, « Πλάτ. » Ἐντὸς τριῶν μηνῶν κεκτημένοι, « αὐτ.

Ἔντος, εος (τὸ), ἄχρ. ἡ σπνττ. ὀνμς. τοῦ ᾖ Ἔντεα (ὅπου ἴδε).

Ἔντοσθε καὶ (πρὸ φων.) Ἔντοσθεν, καὶ

Ἔντοσθι, Π. ἀντὶ Ἐντὸς, (ὅθεν

Ἐντόσθια καὶ Ἐντοσθίδια (τὰ). τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος, τὰ ἔντερα, (ἴδε καὶ

ᾖ Ἐντοστηθίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ ᾖήθους, (ὅθεν) » Ἐντοστηθίδια (τὰ), « Φλςρ., τὰ σπλάγχνα, (κοιν.) τὰ ἐσωθικά, (κρίνεται δικαίως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐντοσθίδιος).

Ἐντραγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντρώγω.

Ἐν-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ἤσω. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (μὲ τραγικὴν ἔμφασιν καὶ μεγαληγορίαν) πρός τινα περί τινος.

Ἔντρανής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἔντρανος, (ὅθεν τὸ συγκρ. Ἐντρανέστερος, [ᾖ ἐπίῤ.] -έρως).

Ἐν-τρανίζω, Μ. ίσω. Βλέπω ἀσκαρδαμυκτὶ, ἐμβλέπω, ἐνατενίζω, [ἐκ τοῦ

Ἔντρανος (ὁ, ἡ). ὀξὺς, διαπεραςικός. » Ὀφθαλμὸς —, « Νικ. Χων.

Ἐνταπεζίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐντραπεζῖτις, ιδος (ἡ), (ἐπιθ.) = Ἐπιτραπέζιος· (οὐσ.) παράσιτος, (παρβλ. Τραπεζεύς).

ᾖ Ἐντράπελος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτράπελος.

Ἔντραχὺς, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραχύς.

Ἐντρεπτικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ κάμνων τινὰ νὰ ἐντρέπεται, ὁ προξενῶν ἢ ἐμπνέων σέβας καὶ συστολήν. 2) ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, σεμνὸς, συνεσταλμένος, κόσμιος. ||. » Τὸ ἐντρεπτικὸν, « Ἐπικτ., ἡ σεμνότης, ἡ συστολὴ, [ἐκ τοῦ

Ἐν-τρέπω. Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. » Ὅκως ἐντρέψειαν τὰ νῶτα, ἀλέες φεύγεσκεν, « Ἡρ., (ὀθ. συνκδχ. καὶ τρπ. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐντραπῇ, (καὶ συχνότ. μσ. ἢ πθ.) γυρίζει (μεταβάλλεται) ἡ καρδία μου, ἔρχομαι (κινοῦμαι) εἰς κατάνυξιν ἢ εἰς συναίσθησιν ἐμαυτοῦ, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) συστέλλομαι, ντρέπομαι, φοβοῦμαι ἢ φροντίζω διά τι. » Οὐκ ἐντρέπων ἡμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ, « Ἀπός. » Οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Ο. Ὀδ. Α. » Οὐδὲν ἐμοῦ γ' ἐντρέπῃ; « Σοφ » Οὔτε κένταυρον ἡνιοχιῶν οὔτε μάςιγος ἔτι ἐντρέπεται, « Πλάτ. (καὶ προθετ.) » Ἀνθ' ὧν ἤκουσας τοὺς λόγους μου, καὶ.. ἐνετράπης ἀπὸ προσώπου μου, « Γρφ. (καὶ αἰτ.) » Καὶ τοὺς νέους δὲ (ἔδει).. πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, « Πλ. » Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου, « Εὐαγγ. (καὶ ἀπολ.) » Μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ, « Ἀπός., (παρβλ. Ἐπιστρέφω).

Ἐν-τρέφω, Μ. θρέψω. (μὲ δοτ.) Τρέφω (Ἀνατρέφω [καὶ συνκδχ.] Γυμνάζω, Συνειθίζω) τινα εἰς. » Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα γυμνάσιά θ' οἷσιν ἐνετράφην, « Εὐρ. » Οἷς ἂν (ἔθεσιν) ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται, « Πλάτ.

Ἐντρέχεια (ἡ). ταχύτης, προθυμία, ἐπιμέλεια· προσπάθεια· δραστηριότης· ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἄντρεχὴς, έος (ὁ, ἡ). πρόθυμος, ἐπιμελὴς, ὄσκνος· ὀξὺς, δραστήριος· ἄξιος, ἐπιδέξιος, [ἐκ τοῦ

Ἐν-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Τρέχω (Κινοῦμαι ἐλευθέρως) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς· (ὅθεν συγνότ. συνκδχ.) εἶμαι ᾖ ταραισμένος. » Εἰ ἐντρέχοι ἀγλαὰ δῶρα, « Ἰλ. Τ., (κοιν.) ἂν τὸν ἔρχωνται καλὰ εἰς τὸ κορμί του, (παρβλ. Συντρέχω). (καὶ τρπ.) » Λόγος ἐντρέχει ἀνθρώπου, « Ἀρατ., ᾄδεται, (παρβλ. Διατρέχω). 2) τρέχω ἐπάνω εἴς τι, (συνκδχ.) καταπατῶ, (ὅθεν τρπ. μὲ γεν.) περιφρονῶ (;). » Ἔρως ἀρετῶν οὐδεὶς ἐντρέχει, « Λκ.

Ἐντριβὴς, έος (ὁ, ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) τριμμένος (γυμνασμένος, ἔμπειρος) εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Ἀρχαῖς καὶ νόμοισιν ἐντρ., « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Τέχνης ἐντρ., « Πλάτ., [ἐκ τοῦ

Ἐν-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς (» Ὀστρίτην λίθον οἴνῳ ἐντρίψαντες, « Ὀρφ.). (συνκδχ.) ἀλείφω, προσκολλῶ, (ἰδιαιτ.) φυκιασιδόνω· (τρπ.) προσάπτω, προστρίβω. » Κόνδυλον ἐνέτριψε, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμμυθίῳ, « Ξεν. » Φῦκος ἐντετριμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, « Λκ. (ἐνίοτε 'λείπει τὸ οὐσ.) » Καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι, « Ἀρςφ.

Ἔντριμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐντρίβεται (τρίβεται καὶ προσκολλᾶται) ἐπάνω εἴς τι, (ἰδιαιτ. δὲ) ἀλοιφὴ, πομμάδα ἢ φυκιασίδι.

Ἔντριτος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς, τρίπλοκος, » Σχοινίον (» Σπαρτίον) ἔντριτον, « Νικ., Γρφ. 2) (μτγν.) ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην ὡς τρίτος, (ὅθεν οὐσ.) μεσίτης, προξενήτης, (Ἰταλ.) δεποζιτάριος, κτλ.

Ἐν-τριτωνίζω, Μ. ίσω. Ἐγχέω τινὶ οἶνον ἔντριτον (ἀνακατωμένον τρία νερὸν καὶ δύο κρασί).

Ἔντριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ τρίχας, τριχωτός. ||. (οὐσ.) Ἔντριχον (τὸ), ἡ προσθετὴ κόμη, (Ἰταλ.) περῤῥοῦκα.

Ἐντρίχωμα (τὸ). τὸ ἄκρον τοῦ βλεφάρου (ὅπου φυτρόνεν τὰ ᾖμματοτσύνουρα). 2) (εἰς τὸν Πλ. ἴσως) κρησάρα ἢ σακκοῦλι ἀπὸ τρίχαις διὰ σούρωμα (στράγγισμα).

ᾖ Ἐντρίχωσις, εως (ἡ). τὸ φύτρωμα (τρίχωμα) τῶν βλεφαρίδων.

Ἔντριψις [ἐν-τρίβω], εως (ἡ). τρίψιμον (κυρ. ἀλοιφῆς) ἐπάνω εἴς τι, (ὅθ. ἰδιαιτ.) φυκιασίδωμα. 2) (συνκδχ. ἀντὶ) Ἔντριμμα.

Ἔντρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων ὅλος, κατατρομαγμένος.

Ἐντροπάδην [ἐντρέπω], ἐπίῤ. Π. ἀλλάζοντες (μεταλλάζοντες) τὰ χέρια.

Ἐντροπαλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (ὑποχωρῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον) γυρίζω συχνάκις ὀπίσω (ἵνα ἰδῶ ἢ ἀντισταθῶ τοὺς διώκοντάς με).

Ἐντροπὴ (ἡ). τὸ ἐντρέπειν ἢ ἐντρέπεσθαι, γύρισμα· (μτφορ.) συναίσθησις σφάλματος τὸ ὁποῖον ἔπραξέ τις, (ἐπμ.) μεταμέλεια, κατάνυξις, σέβας, συςολὴ, (κοιν.) ντροπή.

† Ἐντροπίας, ου (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκτροπίας (οἴνος).

Ἐντροπίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐντροπὴ (;). 2) πανουργία, διαβολιά.

Ἔντροπον (τὸ), εἶδος γυναικείου σολίσματος.

ᾖ Ἐν-τροπόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ καὶ δένω τὸ κωπὶ εἰς τὸν τροπὸν (εἰς τὸ λωρὶ τοῦ σκαρμοῦ), (ἐν γεν.) ἐναρμόζω.

Ἔντροφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ἐντεθραμμένος (καὶ συνκδχ. συνειθισμένος) εἴς τι. 2) = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔτροφος.

Ἐν-τροχάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου). Τρέχω κυκλοτερῶς.

Ἐν-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶν συνάζω μέσα εἰς.

Ἔντρυγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τρύγα (μούργαν, καταπάτι).

Ἐν-τρυλίζω (λλίζω), Μ. ίσω, = Ἐνθρυλλίζω.

Ἐν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τρυφῶ (Εὐφραίνομαι ἢ Καυχῶμαι) εἴς τι, τὸ ἀπολαμβάνω (τρυφηλῶς). 2) (μτφορ.) παίζω (διασκεδάζω) μὲ τὴν ἀνησίαν ἢ μὲ τὴν ἀδυναμίαν τινὸς, καταχρῶμαι τὴν εὐπιστίαν ἢ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν του. » Ἐντρυφᾷς μοι πεπωκότι, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Τοῖς πρωτοις ἐντρυφηθεῖσιν ὑπὸ βαρβάρων, « Πλ.

Ἐντρύφημα (τὸ). τὸ πράγμα εἰς τὸ ὁπ. ἐντρυφᾷ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς τρυφῆς ᾖ ἀπολαύσεώς του· ἐγκαλλώπισμα.

Ἐντρυφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἔκδοτος εἰς τὰς τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις, τρυφηλὸς, ἄσωτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐν-τρύχομαι, Μ. ..., (μὲ δοτ.) Γίνομαι βάρος εἰς τινα, τὸν φορτόνομαι.

Ἐν-τρώγω, Μ. τρώξομαι. Τρώγω ἁρπακτικὰ καὶ μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀργὰ καὶ πρὸς διασκέδασιν (κυρ. τραγήματα, [Τουρκ.] μεζελήκια). »Κάρυ' ἐντραγεῖν, « Ἀθ. » Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, « αὐτ. » Οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτειναν, « Ἀλκίφρ., (παρβλ. Ἐμφαγεῖν).

Ἐν-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω (Συναπαντῶ, Ἀνταμώνω, Παρευρίσκομαι) κατὰ τύχην. (προθετ.) λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος (περὶ ὑποθέσεως). ἀναγινώσκω ἢ φυλλολογῶ (βιβλίον ἢ σύγγραμμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἔπεσε κατὰ τύχην εἰς τὸ χέρι). (συνκδχ.) μεσιτεύω. (εὐφ.) συνουσιάζομαι. »Ὅρα κατ' ὄρφνην μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς, « Εὐρ. » Ἢν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι, « Ξεν. » Παραστὰς τῷ ἀνδρὶ πλησίον ὡς ἐντυγχάνειν τι μέλλων, « Πλ. » Οἱ πολύφιλοι ᾗ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδένι δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, « Ἀρστ. » Κελεύει αὐτῷ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασιν, « Ἡρωδ. « Πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ ἡμῶν, « Γρῃ. » Τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαβόντα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ὑπὲρ τῶν φυγάδων ἐντευχθεὶς ὑπὸ Σκιπίωνος, « Πλ. (ᾗ κατὰ μτχ. συχν.) »Ὅταν μὴ τοὺς ἀδικοῦντας λάθῃτε, τοὺς ἐντυγχάνοντας κολάζετε, « Ἰσκρ. » Ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται, « Πλ.

Ἐν-τυλίσσω, Μ. ίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τυλίζω τι μέσα εἰς.

Ἐν-τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ γεννηθοῦν τύλοι (ῥόζοι) μέσα εἴς τι.

Ἐντύμβευσις, εως (ἡ). ἐνταφιασμὸς, [ἐκ τοῦ-

Ἐν-τυμβεύω, Μ. εύσω. Ἐνταφιάζω.

Ἐντύνω [ἔντεα], Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω (ἐν γέν. κάθε πρᾶγμα μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ἑτοιμασίαν του). »Εὐνὴν (»Δεῖπνον, » Ἵππους) ἐντ., « Ὀδ. Μ., ἀρχίζω, (Γαλλ.) préluder· (ᾗ μσ.) » Φόρτον ἐντύνασθαι, « Ἡσ. » Οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ εἰς χορὸν ἐντύνεσθε, « Καλλ. 2) (συνκδχ.) διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω. » Κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει, « Πίνδ. (ὅθ. 3) κυνηγῶ, καταδιώκω. » Ἧμος δ' ἠέλιος, ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα, « Ὁρφ. (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρω διατί ὁ Vossius διώρθωσεν: Ἔνδυε).

Ἐντυπὰς [ἔν, τύπος], ἐπίρ., Π. εἰς τρόπον ὥστε νὰ διακρίνωνται οἱ τύποι τοῦ σώματος, (δηλ.) σφικτὰ, κολλητὰ εἰς τὸ σῶμα.

Ἔντυπος (ὁ, ἡ). ἐντυπωμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Ἐν-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω τι (Ἀφίνω τὸν τύπον, τὸ σημάδι τινος) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐντυπόνω.

Ἐντύπωμα (τὸ). τὸ ἐντυπωθὲν (σημαδευθὲν μέσα ἢ ἐπάνω) εἴς τι. » Χηλῆς—, « Ἀγαθαρχίδ., τὸ ἴχνος.

Ἐντύπωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐντυπόω. 2) ἡ κλείδωσις τοῦ ὤμου (ἡ συνδέουσα αὐτὸν μὲ τὸν βραχίονα) ἢ (ἄλλ.) Ὠμοκοτύλη.

Ἐν-τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐξουσιάζω (ὡς τύραννος) μέσα εἰς.

Ἔντυφος (ὁ, ἡ). τύφου ἔμπλεως.

Ἐν-τυφω, Μ. θύψω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ κρυφοκαίῃ καὶ νὰ καπνίζῃ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ἐπινθὴρ ἐντυφόμενος, « Χρσ.

Ἐντυχία (ἡ), = Ἔντευξις, συναπάντησις· ἀντάμωσις, συνομιλία. (συνκδχ.) ἱκεσία.

Ἐντύω, Μ. ύσω, Π. = Ἐντύνω.

Ἐνυάλιος (ὁ), [Ἐνυὼ]. πολεμικὸς, ἀνδρεῖος, φιλοπόλεμος, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος). » Σάλπιγξ—, « Νικ. Χων. ||. (οὐσ.) ὁ Ἄρης ἢ ἄλλος τις θεὸς τοῦ πολέμου. (συνκδχ.) κραυγὴ πολεμικὴ, ἀλαλαγμός. » Τῷ Ἐνυαλίῳ (ἢ) » Τὸν Ἐνυάλιον (ἢ) Τὸ Ἐνυάλ. ἀλαλάξαντες, « Ξεν., Ἡλ.

Ἐν-υβρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ δοτ.) Φέρομαι ὑβριστικῶς (περιφρονητικῶς) πρός τινα, δείχνω τὴν ὕβριν (τὴν αὐθάδειάν) μου εἴς τι, τὸ καταχρῶμαι.

Ἐνύβρισμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα ἢ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἐνυβρίζει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεώς του.

Ἐν-υγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔνυγρον, τὸ μουσκεύω ὀλίγον.

Ἔνυγρός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν μέσα εἰς τὸ νερόν.

Ἐνυγροθηρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θηρεύων ἔνυγρα ἢ ἐν τῷ ὑγρῷ, ψαρᾶς.

Ἐνυγροθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν ὑγρῷ ἢ εἰς τὴν τῶν ἐνύγρων θήραν (εἰς τὸ ψάρευμα), ἁλιευτικὸς, (ὅθ.) »Ἐνυγροθηρικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ἁλιέως, ἡ ψαροσύνη.

Ἔνυγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ὑγρὸν, γεμάτος νερόν. » Τεῦχος—, « Αἰσχλ. 2) ὁ ζῶν (εὑρισκόμενος, διαμένων) ἐν τῷ ὑγρῷ, θαλάσσιος, ποτάμιος ἢ λιμναῖος. » Ζῶον—, « Ἀρστ. 3) (ἐν γέν.) ὑγρὸς, μουσκεμένος, κάθυγρος. »Ὁπόταν ἔνυγρον γένηται τὸ ἔτος, « Ἀρστ.

Ἐνυδρία (ἡ). (τὸ ἐναντ. τῆς ἀνυδρίας, δηλ.) πληθὺς (ἀφθονία) ὑδάτων.

Ἔνυδριος (ὁ, ἡ). ᾗ ἐπίρ. -δρίως, = Ἔνυδρος.

Ἐνυδρὶς, ίδος (ἡ). εἶδος τετραπόδου ἀμφιβίου, βύδρα ἢ ποταμόσκυλον, (παρβλ. Λάβραξ). 2) νεροφεῖδα.

Ἐνυδρόβιος (ὁ, ἡ), = Ἐνυγρόβιος.

Ἐνυδροθηρευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἐνυγροθηρευτὴς.

Ἐνυδροθηρικὸς, ἡ, όν, = Ἐνυγροθηρικός.

Ἔνυδρος (ὁ, ἡ), = Ἔνυγρος.

†Ἐν-υδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι μὲ ὕδωρ, (ὅθεν πθ.) περιπίπτω εἰς ὕδρωπα, ὑδρωπικιάζω.

Ἐνυεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τῆς Ἐνυοῦς ἢ τοῦ Ἐνυαλίου.

Ἔνυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύλως. Ὑλικός. 2) δασώδης.

Ἐνυμενόσπερμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα ἐμπεριέχεται εἰς ὑμένα.

Ἐνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ὑπάρξει, ὑπαρκτὸς, πραγματικός.

Ἐν-υπάρχω, Μ. άρξω. (μὲ δοτ.) Ὑπάρχω (Ὑφίσταμαι, Περιέχομαι) μέσα εἰς.

Ἐνυπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) ὕπατος μέσα εἰς ἢ διά τινος.

Ἐν-υπνιάζω, Μ. άσω. Βλέπω ἐνύπνιον, ὀνειρεύομαι. 2) (μτγν.) = Ἐξονειρώσσω.

Ἐνυπνιασμὸς (ὁ). τὸ ἐνυπνιάζεσθαι.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βλέπων ἐνύπνια (ὀνειρευόμενος).

Ἐνυπνιόμαντις, ιδος (ἡ), = Βριζόμαντις.

Ἐνύπνιος (ὁ, ἡ), (σπνπτ.). ὁ συμβαίνων (γινόμενος, ἢ φαινόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου. » Καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθεν, « Ἐπγρ. (ὅθεν συνήθ. ||. οὐσ.) Ἐνύπνιον (τὸ), ὄνειρον ||. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) Ἐνύπνιον, Π. ἀντὶ Καθ' ὕπνους, ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου. » Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, « Ὅμ.

Ἐνυπνιώδης, ος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐνύπνιον, (δηλ.) ἀνύπαρκτος, φαντασιώδης, μηδέν.

Ἔνυπνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐνύπνιος. 2) κοιμώμενος, ὑπνώττων.

Ἐν-υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κοιμοῦμαι (Μὲ ἀπαίρνει ὁ ὕπνος) μέσα εἰς μέρος ἢ ἐπάνω εἰς ἔργον τι.

Ἐνυπνώοντα, Π. ἀντὶ Ἐνυπνοῦντα.

Ἐνυπο-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἐνυπέδυν κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω μὲ τρόπον (Εἰσχωρῶ, Παρεισδύω) μέσα εἰς.

Ἐνυπόθηκος (ὁ, ἡ). ὁ δανείζων ἢ δανειζόμενος μὲ ὑποθήκην.

Ἐνυπόκειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (Χρησιμεύω ὡς) βάσις (θεμέλιον, ἀρχὴ, ὑποκείμενον) πράξεως ἢ πράγματος τινός.

Ἐνυπόσαπρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων τι ὑπόσαπρον.

Ἐνυποστατικὸς, ἡ, όν καὶ

Ἐνυπόστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -στάτως. (θλγ.) Ὁ ἔχων (ἢ ἐνυπάρχων εἰς τὴν) ὑπόστασιν, ὑφιστάμενος, ὑπαρκτός.

;Ἔνυστρον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἤνυστρον.

Ἐνυφαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ὑφαίνω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ὑφαίνων παρενείρω, (ὅθεν:

Ἐνύφαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνυφασμένος (παρεμβεβλημένος εἰς ὕφασμα).

Ἔνυφασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐνυφασμένον εἴς τι, κεντίδι, πλουμίδι.

†Ἐνυφὴ (ἡ). τὸ ὑφάδι, (ἴδε καὶ Συνυφὴ).

Ἐνυφ-ίστημι, Μ. ίστησω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ, καθιστῶ) τι μέσα εἰς. ||. (μσ. ἀποθ. μὲ δοτ.) εἶμαι (ὑφίσταμαι) μέσα εἰς, ἐνυπάρχω, (παρβλ. Ἐνυπόκειμαι).

Ἐνυώ, ούς-οῦς (ἡ). θεὰ τοῦ πολέμου (ἀδελφὴ ᾗ σύντροφος τοῦ Ἄρεως), (Λατ.) Bellona. 2) (μτνμ.) μάχη.

Ἐνῴδιον (τὸ), = Ἐνώτιον.

Ἐνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ᾠδῆς, ἐναρμόνιος. » Φωνὴ—, « Νικομ.

Ἐνώδυνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ύνως. Ὀδυνηρὸς, ἐπώδυνος.

Ἐνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κουντῶ (Σπρώχνω) τι μέσα εἰς.

Ἔνωμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠμὸς (ἄψητος, [καὶ ἐπὶ καρπ.] ἀγένωτος) ἀκόμη, ὄχι ἐντελῶς ὥριμος.

Ἐνωμοτάρχης καὶ Ἐνωμόταρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἑνωμοτίας.

Ἐνωμοτία (ἡ), [ἑνώμοτος]. τάγμα στρατ. (κυρ. τῶν Λακεδ.) συγκείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπὸ 25 ἀνθρώπους, (ἐν γέν.) μέρος τοῦ λόχου (ἴδε Ἀῤῥ. Τακτ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνωμοτίας, ου (ὁ), = Ἡμιλοχίτης.

Ἐνώμοτος (ὁ, ἡ), [ἐν, ὄμνυμι]. ὑποχρεωμένος ἢ συμφωνημένος μὲ ὅρκον, ὡρκισμένος, ἔνορκος. « Θεῶν ἐνώμοτος, « Εὐρ., ὁ ὁρκισθεὶς εἰς τὸ ὄνομά σων. ‖ (οὐσ.) στρατιώτης ἐνωμοτίας (τῶν Λακεδ.). 2) = Συνωμότης.

Ἐνωμότως, ἐπίρ. Ἐνόρκως.

Ἐνὼν(όντος), οὖσα, όν, μτχ. τοῦ Ἔνειμι (ἐν, εἰμί).

Ἐνωπαδὶς καὶ

Ἐνωπαδίως καὶ

Ἐνωπαδόν, Π. ἀντὶ Ἐνώπιον, κατὰ πρόσωπον, [ἐκ τοῦ

Ἐνωπὴ (ἡ), Π. [ἐν, ὤψ], ὄψις, θεωρία, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἢ δοτ.) « Ἐνωπῇ, « Ἰλ. Ε., Φ., ἐπίρ. ἀντὶ Ἐνώπιον, κατὰ πρόσωπον, (ἐπμ.) παῤῥησίᾳ, φανερὰ, ἀσυστόλως.

Ἐνώπια (τὰ), ἴδε Ἐνώπιος.

Ἐνωπιδίως, ἐπίρ. Π. = Ἐνωπαδίως.

Ἐνώπιον, ἐπίρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) Ἔμπροσθεν, κατὰ πρόσωπον, ὑπ' ὄψιν, ἐπὶ παρουσίᾳ, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ἐνώπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ὑπ' ὄψιν (ἔμπροσθεν ἢ καταντικρύ) τινος παρὼν, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἐνώπια (τὰ). οἱ ἔσωθεν ἀντικρύζοντες εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ οἴκου τοῖχοι (τοὺς ὁπ. βλέπει κατὰ πρῶτον καὶ ἀμέσως ὁ εἰσερχόμενος), (ἐν γέν.) πρόσωπον, ὄψις, (παρβλ. Προνώπιον).

Ἐνωραΐζομαι, Μ. ἴσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ ὡραῖος (ν' ἀρέσω) εἴς τινα. » Τοῖς γυναίοις ἐνωρ., « Ακ. 2) ἀρέσκομαι (καμαρόνω) εἴς τι, ἐγκαλλωπίζομαι. » Τῷ ἰδίῳ κάλλει—, « Χρσ.

Ἐνωρίστερον (ἀντὶ Ἐνωρότερον), ἐπίρ. Πλειὸν ἐνωρὶς, ἐνωρίτερα, [ἐκ τοῦ

Ἔνωρος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὴν ὥραν (εἰς τὸν καιρὸν) του, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος (ἐπὶ πραγμ.) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ τῷ δέοντι (κοιν. μὲ τὴν ὥραν του), (παρβλ. Ὥριμος).

Ἐνῶρσε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. καὶ

Ἐνῶρτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐνόρνυμι.

Ἔνωσα, Ἰων. ἀντὶ Ἐνόησα, ἀόρ. ά. τοῦ Νοέω.

Ἐνῶσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐνωθέω.

Ἔνωσις [ἑνόω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑνόνειν, ἕνωμα, σφίξιμον.

Ἐν-ωτίζομαι [ἐν, οὖς-ὠτὸς], Μ. ίσομαι, (Γρφ.) Ἀκούω, ἀκροάζομαι.

Ἐνωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ ἑνόνειν, συντελῶν πρὸς ἕνωσιν.

Ἐνώτιον (τὸ), (μτγν.). σκουλαρίκι, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐνώτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τοῖς ὠσὶν ἐνιέμενος. » Φάρμακον—, « Ἡσύχ. » Κόσμος—, « Γργ. Νύσσ., τὸ σκουλαρίκι.

Ἐνωτοκοίτης καὶ Ἐνωτόκοιτος, ου (ὁ). ὁ ἔχων τόσον μεγάλα ὦτα ὥστε πλαγιάζει εἰς αὐτὰ ὡς εἰς κοίτην, (ὄνομα μυθώδους τινὸς γένους ἀνθρώπων).

Ἔνωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς (κιτρινωπὸς), χλωμούτσικος.

Ἐξ, (πρὸ φων.) ἀντὶ Ἐκ.

Ἕξ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.). Ἕξη, (6).

Ἐξάβιβλος (ὁ, ἡ) ὁ συνιστάμενος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) 6 βίβλους.

Ἐξ-αγάλλω, Μ. αγαλῶ, Π. στολίζω, καταστολίζω, καθωραΐζω.

† Ἐξάγαστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαστὸς, ὑπερθαύμαστος, (φαίνεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀξιάγαστος).

Ἐξαγγελεὺς, έως (ὁ). = Ἐξάγγελος.

Ἐξαγγελία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐξ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (Γνωστοποιῶ τι εἰς τοὺς) ἔξω, κοινοποιῶ (κυρ. μυστικόν).

Ἐξάγγελος (ὁ). ὁ ἐξαγγέλων (γνωστοποιῶν τι ἔξω), (κυρ. ἐπὶ θεάτρ.) ὁ ἀναγγέλων εἰς τοὺς θεατὰς τὰ συμβάντα ἔνδοθεν τῆς σκηνῆς.

Ἐξάγγελσις, εως (ἡ), = Ἐξαγγελία.

Ἐξαγγελτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐξαγγέλλειν.

Ἐξάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαγγελθεὶς (γνωστοποιηθεὶς ἔξω, κοινοποιηθεὶς), (ἐπμ.) γνωστὸς εἰς ὅλους. » Ἐξάγγελτος γίγνομαι, « Θκ., = Ἐξαγγέλλομαι.

Ἐξ-αγγίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω (Ἀδειάζω) τι ἀπὸ ἀγγεῖον.

Ἐξ-αγιάζω, Μ. άσω. (μτγν.). Ζυγίζω τι μὲ τὸ ἐξάγιον.

Ἐξ-αγίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐβγάζω (Διώχνω) τινὰ ἀπὸ πουθενὰ ὡς ἐναγῆ, (ἐν γέν.) Ἐκδιώκω.

Ἐξ-αγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐξάγω.

Ἐξάγιον (τὸ), [ἔξ, ἄγω]. εἶδος βάρους (τὸ ἕκτον τῆς οὐγγ.), (κοιν.) ἐξάγι (εἰς τὴν Τουρκ. = 1 ½ δρμ., εἰς δὲ τὴν Ἑλλ. τὸ διδόμενον εἰς τὸν μυλωνᾶν ἢ ἐληοτριβιάριν).

Ἐξάγιστος (ὁ, ἡ), [ἐξαγίζω]. ἐναγὴς, (ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. 2) Π. (σπν.) ἱερὸς, μυστηριώδης, ἀπόῤῥητος.

Ἐξ-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω ἢ Κρατῶ (τὸ ἀκόντιον) ἐκ τῆς ἀγκύλης, (παρβλ.) Ἐναγκυλόω.

Ἐξ-αγκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὴν θύραν ἀπὸ τὴν ἄγκυράν (ἀπὸ τὴν στρόφιγγά, ἀπὸ τὸν ῥεζέν) της, τὴν ξεῤῥιζόνω.

Ἐξ-αγκωνίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Δένω τινὸς τὰς χεῖρας πισθάγκωνα. 2) (ἀμτβτ.) ἀκκουμβῶ τὰ χέριά μου εἰς τοὺς γόφους μου (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχουν ἑκατέρωθεν οἱ ἀγκῶνές μου), (παρβλ. Προεξαγκωνίζω).

Ἐξ-άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξέαξα κτλ.), Π. κατατσακκίζω, (κυρ. κατὰ τμῆσ.) » Ἐξ αὐχέν' ἔαξεν, « Ἰλ. Ε., Ρ.

Ἐξ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἐλευθερόνω τινὰ διὰ χρημάτων (κλπ.) ἀπὸ τὴν δουλείαν, ξεσκλαβόνω πληρόνων ἐξαγοράν. » Καιρὸν—, « Γρφ., κερδίζειν, καιροφυλακτεῖν.

Ἐξαγόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαγορεύειν, φανέρωσις μυστικοῦ, ἐξομολόγησις.

Ἐξαγορευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ἐξαγόρευσιν, ἐξαγγελτικός. » Τῶν ἐννοηθέντων—, « Ακ., [ἐκ τοῦ

Ἐξ-αγορεύω, Μ. εύσω καὶ ερῶ (ἀόρ. Ἐξηγόρευσα ἢ [ἀνμλ.] Ἐξεῖπον κτλ.). Λέγω (Ἐκφράζω, Διηγοῦμαι) ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν [illegible] » Θεσμοὺς ἤλυθεν ἐξερέων, « Ἀπλλν. (καὶ πθ.) » Ἐξείρητό σοι ταῦτα, « Σοφ.

Ἐξ-αγριαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἐξ-αγριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως δι' ὅλου ἄγριον (νὰ ἀγριεύσῃ), (μτφορ.) ἐξαγριόνω.

Ἐξαγρίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξήγαγον κτλ.). Φέρω (Ὁδηγῶ) ἔξω, ἐβγάζω (κυρ. ἔμψυχον). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Πόλεως (« Μάχης, » Ὁμίλου κτλ.) ἐξάγ., « Ὅμ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα, « αὐτ. » Τῶν σιτίων ὅσα οὖρον ἐξάγει, « Ἀρετ. » Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν, « Γρφ. » Ἐξαγαγόντος αὐτὸν τοῦ ῥεύματος, « Ἡρωδ., τὸν πῆρε, τὸν παρέσυρε. » Ἐξάγειν ἑαυτὸν (ἐνν. τοῦ βίου), « Αρτ., ἀποθνήσκειν αὐτοχειρίᾳ, (ᾗ κατ' ἔλλ. τοῦ ἐκ γ'.) » Οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσι. « » Οὕτως ἐξάγει (ἐνν. τὴν στρατιὰν) ὡς ἐς θήραν παρεσκευασμένος. « Ξεν., ἐκστρατεύει. » Δούλους, οὓς ἐξῆγον (ἐνν. εἰς τὸ πρόσθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου) κλάοντας, « Ἀρςφ. » Τύμβον χεύομεν ἐξαγαγόντες (ἐνν. ἡμᾶς αὐτοὺς), « Ἰλ. Π., (ἀντὶ) ἐξελθόντες. (καὶ παραλλ.) » Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι (ἐνν. τὰς ναῦς) ἐκ τοῦ κόλπου, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. καταχρ.) » Δάκρυ (» Γέλωτα) ἔκ τινος ἐξάγειν, « Εὐρ. τῶν κινῶ (παρακινῶ) εἰς. » Ἐξάγειν τοὔνομα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, « Πλ., μεταφέρειν, ἐξελληνίζειν. (ᾗ μσ.) » Μικρὰ ἆθλα μεγάλας δαπάνας ἐξάγεται ἀνθρώπων, « Ξεν., τοὺς βιάζουν νὰ κάμουν. (καὶ πθ.) » Τὰ ἐξαγόμενα, « Αξ., = Τὰ ἐξαγώγιμα. (καὶ μτφορ.) » Ἐπὶ τὰ πονηρότατα ἐξῆγον τὸν ὄχλον, « Θκ., τὸν παρεκίνουν νὰ παρεκτρέπεται. (καὶ πθ.) » Οὐδ' ὡς ἐξήχθη διώκειν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Ἐξάγομαι (ἐνν. τῇ ὀργῇ), « Δμ., ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, γίνομαι παράφορος, (κοιν.) μὲ παίρνει ὁ θυμός. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Κακῶς ἐξάγειν τὸν βίον, « Ἡσύχ., = Διάγειν. (καὶ ἐλλειπτ.) Τὸ μὲν παλαιὸν ἐξῆγον δικαιοσύνῃ χρώμενοι, « Διόδ. » Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, « Αρτ., διατάττω, (παρβλ.) Διεξάγω (καὶ Ἐκφέρω).

Ἐξαγωγεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐξάγων (κυρ. ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πατρίδα των καὶ μεταφέρων αὐτοὺς ἀλλοῦ πρὸς ἀποικίαν).

Ἐξαγωγὴ (ἡ). τὸ ἐξάγειν ἢ ἐξάγεσθαι, βγάλσιμον (κυρ. πραγματειῶν ἀπὸ ἕνα τόπον δι' ἄλλον), (ἰατρ.) κένωσις. » Τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγὰς, « Πλ. 2) (οὐδ.) ἔβγαλμα (κυρ. ἀπὸ τὸν τόπον), μετανάστευσις, ἀποδημία· (μτφορ.) θάνατος (κυρ. δι' αὐτοχειρίας)· (τρπ.) ἔκβασις ἢ Διεξαγωγὴ, διοίκησις. » Τῶν πραγμάτων—, « Πλβ. 3) (συνκδχ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐξάγεταί τι, ἔξοδος (;).

Ἐξαγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἐξαγωγήν τινος. » Τάφρου ὕδατος ἐξαγ., Δ. Ἁλ., ἡ ἀλλ. Ἐξαγωγίς. 2) (πθ.) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ (κυρ. πρὸς ἐμπορίαν). » Σῖτος—, « Αξ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ ἐξαγώγιμα, « Ακ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅσα ἐξάγονται (δι' ἐμπόριον) ἀπὸ τὸν τόπον.

Ἐξαγώγιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὰ ἐξαγώγιμα.

Ἐξαγωγίς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) τάφρος ἵνα ξεχύνωνται τὰ νερὰ, κανάλι, αὐλάκι.

Ἐξαγωγὸς (ὁ), = Ἐξαγωγίς.

Ἐξαγωνιαῖος, α, ον, = Ἐξάγωνος.

Ἐξαγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγωνίζομαι (Πολεμῶ) μέχρι τέλους (ἢ νὰ νικήσω ἢ νὰ χαθῶ).

Ἐξαγωνίζω, Μ. ίσω. Διαθέτω τι εἰς σχῆμα ἐξαγώνου, σχηματίζω ἐξάγωνον.

Ἐξαγωνικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἐξάγωνος.

Ἐξαγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ἀγῶνος (τοῦ σκοποῦ, τοῦ προκειμένου), μὴ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόθεσιν (περὶ ἧς ὁ λόγος).

Ἐξαγώνιος καὶ Ἐξάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 γωνίας.

Ἐξαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 δάκτυλα (εἰς κάθε χέρι ἢ πόδι). 2) ὁ ἔχων 6 δακτύλων ἔκτασιν.

Ἐξάδαρχος (ὁ). ὁ ἔχων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας 'του 6 στρατιώτας, ἀρχηγὸς μιᾶς (στρατ.) ἐξάδος.

Ἐξαδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἐξάδελφος (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἀδελφ., ὁ ἄλλ. (καὶ ὀρθότ.) ἀδελφιδοῦς, (κοιν.) ἀνεψιός. 2) (μτγν.) ὁ υἱὸς τοῦ θείου ἢ τῆς θείας, (κοιν.) ἐξάδελφος.

Ἐξαδελφότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἐξαδέλφων συγγένεια, (κοιν.) ἐξαδελφάτον.

Ἐξαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ διαιρούμενος καθ' ἑξάδας.

Ἐξάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 6 δραχμάς.

Ἐξ-αδρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐξ-αδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐντελῶς ἁδρὸν, (μσ. κυρ. ἐπὶ καρπ.) μεστόνω (ὡριμάζω) καλά.

Ἐξ-αδυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀδύνατος, χάνω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἀδυνατῶ ἐντελῶς.

Ἐξ-ᾄδω, Μ. ᾄσομαι. Ξεμαγεύω δι' ἐπῳδῶν, ἐξορκίζω, γητεύω. 2) ἐκφράζω τι δι' ᾠδῆς· ἐπαινῶ, ἀνυμνῶ. 3) ξεβγάλλω τινὰ (καὶ συνκδχ. ξεκάμνω, τελειόνω τι, [καὶ τρπ.] ἀποθνήσκω) ψάλλων ἢ τραγῳδῶν. » Οἱ κύκνοι τὸν βίον ἐξᾴδουσι, « Πλάτ.

Ἐξάεδρος (ὁ, ἡ). (Γεωμτρ.), ὁ ἔχων 6 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).

Ἐξ-αείρω, ίων. ἀντὶ Ἐξαίρω.

Ἐξ-αερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀέρα (εἰς ἀτμὸν), (πθ.) ἐξατμίζομαι. 2) ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω.

Ἐξαέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξάτμισις. 2) ἀέρισμα.

Ἐξαέτηρος, Π. ἀντὶ-

Ἐξαέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 6 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἐξαετία (ἡ). διάστημα 6 ἐτῶν.

Ἐξαέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐξαέτης, 6 χρόνων (ἡλικίας).

Ἐξαήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 6 ἡμέρας, 6 ἡμερῶν ἡλικίας. ||. Ἐξαήμερον (τὸ), Γρφ., αἱ 6 ἡμέραι τῆς δημιουργίας τοῦ παντός.

Ἐξ-αθέλγω, Μ. έλξω, = Ἐκθλίβω Ἐξαμέλγω.

Ἐξ-αθερίζω, Μ. ίσω. Παραμελῶ (Περιφρονῶ) ὅλως διόλου.

Ἐξαθέρισις, εως (ἡ). ἐντελῆς περιφρόνησις.

Ἔξαθλος (ὁ, ἡ). ἀνίκανος πρὸς (ἢ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὸν) ἀγῶνα (ἆθλον), (παρβλ.) Ἐξαγώνιος.

Ἐξ-αθροίζω καὶ (μσ.) Ἐξ-αθροίζομαι, Μ. οίσω,-ομαι. Διαλέγω καὶ συνάζω.

Ἐξ-αθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθυμῶ ὅλως διόλου, χάνω ὅλην μου τὴν προθυμίαν, ἀποκάμνω, ἀπελπίζομαι.

Ἐξ-αιάζω, Μ. άσω, Π. θρηνολογῶ δυνατά, ξεφωνίζω· (μτβτ.) ταλανίζω πικρῶς (ἐλεεινολογῶ) τινα.

Ἐξ-αιγειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἴγειρον (λεῦκον).

Ἐξ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἰθέρα.

Ἐξ-αιθριάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὴν αἰθρίαν (εἰς τὸ ἐξάστερον)· ἀερίζω.

Ἐξ-αιμάσσω, Π. άξω. Καταιματόνω.

Ἐξ-αιματίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω αἷμα, (κοιν.) ἐξαιματόνω.

Ἐξ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἷμα. 2) καταιματόνω.

Ἐξαιμάτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς αἷμα μεταβολή. 2) καταιμάτωμα.

Ἐξαιματωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἐξαιμάτωσιν.

Ἔξαιμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἐχύθη (ἔτρεξεν) ὅλον τὸ (ἢ παραπολὺ) αἷμα.

† Ἐξαίμων, ονος (ὁ, ἡ). γεμάτος αἷμα, αἱματώδης.

Ἐξ-αίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐξαιρέομαι, 'παίρνω, ἀφαιρῶ, στερῶ.

Ἐξάϊππος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔξιππος.

Ἐξαιρέσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ἐξαιρέσῃ (νὰ 'πάρῃ, νὰ ἐβγάλῃ) τις, ἐξαιρετέος.

Ἐξαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαιρεῖν, 'πάρσιμον· 'βγάλσιμον κτλ., ξεφόρτωμα (πλοίου)· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ξεφορτόνουν τὰ πλοῖα, ἡ σκάλα (τοῦ λιμένος). ξεκοίλιασμα (ζώου) καὶ ὅλα ὅσα τοῦ ἐβγάλλουν ἀπὸ μέσα ὅταν τὸ ξεκοιλιάζουν (δηλ.) τὰ ἐντόσθια, (εἰς τὸν Πλβ. ΙΔ'., ἱ, 9) ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξέρεισις. (Νμ.) » Ἐξαιρέσεως δίκη, « Ῥτρ., ἡ κατὰ τοῦ κρατοῦντος ξένον (ἢ ἀπελεύθερον ὡς) δῶλον, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

† Ἐξαιρέτης, ου (ὁ). ἡ ἁρπάγη διὰ τῆς ὁποίας ἐξάγονται τὰ καταπίπτοντα εἰς τὰ πηγάδια ἀντλήματα.

Ἐξαιρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐξαιρεῖν.

Ἐξαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαιρεθεὶς (διαλεχθεὶς, ξεχωρισθεὶς, προσδιορισθεὶς κτλ.), (ἐπμ.) ἐκλεκτός· ἀξιολογος· εὐδόκιμος, ἐξέχων, διαπρέπων. » Χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένοις χωρὶς θέσθαι, « Θκ. » Χρόνον μηδένα ἐξαίρετον ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου, « Δ. Ἀλ., διὰ τὸν πόλεμον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τις καιρὸν προσδιωρισμένον, ἢ κανένας καιρὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξαιρῆται διὰ τὸν πόλεμον, (ὅ ἐστι) κάθε καιρὸς εἶν' ἁρμόδιος. 2) σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Ἐξαιρετέος, ἀποβλητέος. » Ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι, « Ξεν.

Ἐξαιρέτως, ἐπίρ. Κατ' ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχήν· πρὸ πάντων.

Ἐξαιρεύμην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξῃρούμην, πθ. πρκ. τοῦ

Ἐξ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (μτγνστ.) ελοῦμαι (ἀορ. Ἐξεῖλον καὶ μσ. Ἐξειλόμην ϗ πθ. Ἐξῃρέθην κτλ.). Ἠαίρνω ἀπὸ μέσα, ἐβγάζω τι ἀπό. » Γυπας τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, « Ακ. » Καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες, « Θφρ. (καὶ μσ.) » Ἤτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν, « Ἰλ. Θ. (καὶ ἐλλ. τῆς γεν.) » Ἐξαιρεῖται (ἐνν. τῆς νεώς) τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, « Δμ., τὸν ξεφορτόνει. 2) 'παίρνω, ἐβγάλλω (σηκόνω) ἀπὸ τὴν μέσην· στερῶ, ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » Ἐξαιρεῖν τὰς διαφορὰς, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) » Ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν, « Πλάτ., 'παίρνει τὸν νοῦν των, (κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμηρ.) » Τῷ δὲ (« Καὶ μευ) φρένας ἐξείλετο Ζεὺς, « Ἰλ. Ζ., » Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξείλετο ψυχὴν, « Ἰλ. Ω. » Αἰγυπιοὶ, οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο, « Ὀδ. Π., τοὺς τὰ πῆραν ἀπὸ τὴν φωληάν. » Ἐξαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, « Δμ., (ἴδε Ἐξαίρεσις καὶ παρβλ. Ἀφαιρῶ). (πθ.) » Ἐπειδὰν τὸ ἀλγοῦν ἐξαιρεθῇ, « Αξ., ἐκλείψῃ. » Ἢ Καρχηδὼν ἐξαιρετέα, « Πλ. (καὶ μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐξαιρεθέντες τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, « Πλάτ., ἀπαλλαγέντες τῆς, (παρβλ. Ἀναιρῶ). 3) 'παίρνω, κυριεύω (πόλιν κτλ. μετὰ μακρὰν πολιορκίαν). » Πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Πᾶν ἐξαιρεῖ λόγος, « Εὐρ., νικᾷ. 4) 'παίρνω (ἐκλέγω) τι καὶ τὸ βάλλω κατὰ μέρος (κυρ. ἵνα τὸ προσφέρω). » Κούρην ἥν μοι γέρας ἔξελον, « Ἰλ. Π. » Τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν τι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Λεσβίδες, ἃς ἐξειλόμην, « Ὁμ., ἐδιάλεξα (ξεχώρισα) διὰ τὸν ἑαυτόν μου. (καὶ πθ.) » Ταῦτα μὲν δὴ τοῖσι ἅπασι ἦν ἐξαραιρημένα, « Ἡρ. 5) (μσ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀπαλλάττω (ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπό. » Ἐξελέσθαι αὐτοὺς τοῦ (ἢ ἐκ τοῦ) κινδύνου, « Δμ. » Ἐξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, « Ψαλμ., (συγχ. τῷ Ἐξαίρω).

Ἐξ-αιρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Μεταβάλλομαι εἰς αἶραν (ἦραν).

Ἐξ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐξῆρα καὶ μσ. Ἐξηράμην καὶ πθ. Ἐξήρθην, κτλ.). Σηκόνω τι ἀπὸ πουθενά· σηκόνω καὶ 'παίρνω· σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλά), ὑψόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ἐνθουσιάζω. (καὶ μσ. ἢ ἐλλ.) ὑψόνομαι, (καὶ πθ.) αὐξάνω, πρήσκομαι, φουσκόνω, (καὶ μτφορ.) ὑπερηφανεύομαι ἢ ἐνθουσιάζομαι, (κοιν.) ξεπαίρνομαι. (ἐνίοτε Π.) = Ἔρρω ἢ Οἴχομαι. » Συναρπάσας δὲ (ὁ ἀετὸς τὸν λαγὼν) ἐξῆρε, « Ξεν. (καὶ μὲ προσδιορ.) » Πέλεκυν ἐξάρας' ἄνω, « Εὐρ. » Ἐξάρας με ὑψοῦ.. κατέβαλες, « Ἡρ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Θήρας ἐξαίρειν χθονός, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) » Ἐξαίρειν ἐκ γῆς, « Ἀρστ. » Ἐξαρεῖσε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν, « Γρφ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὴν χαλινόν, « Ξεν., νὰ τοῦ τὸν ἐβγάλῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Τί σ' ἐξαίρει θανεῖν;» Εὐρ., τί σε παρακινεῖ; (καὶ ἐλλειπτ.) » Ἐξᾶραι (ἐνν. ἑαυτόν) καὶ πέτεσθαι, « Διόδ. » Ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι, « Πλδ., ἐσηκώθηκαν, ἐκίνησαν. (καὶ μτ.) » Ὅσα Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, « Ὀδ. Ε., Ν. » Ἐξάρασθαι τὰ βιβλία ἀπὸ τῶν κιβωτίων, « Συν. (καὶ π0.) » Τοῖς προσπλέουσι . . τὰ φανέντα ἐν ἀρχαῖς τιμιώτερα ἐξαίρεται μᾶλλον, « Στρβ. » Ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, « Ἀρρδ. » Σπλὴν ἐξήρθη μέγας, « Γαλ., ἐπρήσθη. (ᾗ μτφορ.) » Ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, « Πλ. (παρβλ. Ἐξαιρέω [μὲ τὸ ὑπ. πολλάκις συγγ. καὶ ἐνίοτε καταντᾷ ταὐτόσημον] καὶ Ἐπαίρω).

Ἐξαίσιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-σιως. Ὁ ἐκτὸς τῆς αἴσης (τοῦ δικαίου, τοῦ συνήθους, τοῦ πρέποντος), (ἐπμ.) ἄδικος. ἀπαίσιος, ἄτοπος, ἀνάρμοστος· ἀσυνήθιστος, (ἐπμ.) περατώδης, φοβερὸς, παρὰ φύσιν· (ἐν γέν.) ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός. » Ὄμβροι καὶ ὕετοὶ ἐξαίσιοι, « Ξεν. » Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, Ἰλ. Ω. »οὔτε τινὰ ῥῆξις ἐξαίσιον, οὔτε τι εἶπὸν, Ὀδ Ε. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἢ τινά που δείσας ἐξαίσιον, « Ὀδ. Ρ.

Ἐξαίσσω, Μ. αἴξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἔξω.

Ἐξαϊστόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω, (κοιν.) σβύνω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἐξαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ νὰ μοῦ δοθῇ τι, (κυρ. κατὰ μα. διάθ.) ἀπαιτῶ τὴν ἐμφάνισιν ἢ τὴν ἀπόδοσιν φυγάδος (λειποτάκτου κτλ.)· (ἐπὶ καλοῦ) παρακαλῶ νὰ μοῦ χαρισθῇ αἰχμάλωτος (καταδίκος κτλ.), μεσιτεύω διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Ἐξαίτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξαιτεῖται τις.

Ἐξαίτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαιτεῖν, ἀπαίτησις φυγάδος ἢ λειποτάκτου· ἢ μεσιτεία ὑπὲρ αἰχμαλώτου ἢ καταδίκου.

Ἔξαιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐξαίρετος, ἐκλεκτὸς, ἀξιόλογος. » Οἶνος —, « Ἰλ. Μ. (ἅλλ. τὸ παράγουν ἀπὸ τοῦ Ἐξαιτίω), ὁ μετὰ παρακλήσεων ζητηθείς.

Ἐξαίφνης, ἐπίρ. = Αἴφνης, ἐξαφνα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἐξαιφνίδιος, α ἢ ος, ον. Αἰφνίδιος, ἐξαφνικὸς· ἀπροσδόκητος.

Ἐξ-αιχμαλωτίζω. Μ. ίσω. Ἐξάγω (Ἀπάγω) τινὰ αἰχμάλωτον.

Ἐξ-ακανθίζω, Μ. ίσω. Ἐξαγάλλω τινὸς (Καθαρίζω τι ἀπὸ) τὰ ἀγκάθια.

Ἐξ-ακανθόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Γεμίζω ὅλος (Μεταβάλλομαι εἰς) ἀγκάθια. » Ὁ τοῦ ἀσφαράγου καυλὸς ἐξακανθοῦται, « Θφρ.

Ἑξακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Ἑξακόσιοι.

Ἐξ.ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι. Ἰατρεύω (ᾗ μτνμ.) Διορθόνω ἐντελῶς· καταπραΰνω, ἐξιλεώνω.

Ἐξάκεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐντελὴς θεραπεία (διόρθωσις κτλ.), (ὅθεν:

Ἐξακεστήριος (ὁ, ἡ). θεραπευτικὸς, ἐξιλεωτικός. « Θυσία —, « Δ. Ἁλ.

Ἑξάκις, ἐπίῤῥ. Ἓξ φοραῖς.

Ἑξακισμύριοι, αι, α. Ἓξ μυριάδες, δηλ. 60,000.

Ἑξακισχίλιοι, αι, α. Ἓξ χιλιάδες, (6000).

Ἑξακισχιλιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 5999.

Ἑξάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 6 κλίνας. ||. (οὐσ.) Ἑξάκλινον (τὸ), τὸ διπλοῦν τρίκλινον (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἑξ-ακμάζω, Μ. άσω. Χάνω τὴν ἀκμήν μου, παρακμάζω. « Ὁ καιρὸς ἐξήκμασε, « Σοφ., ἡ εὐκαιρία παρῆλθεν (ἀπέρασεν, ἐχάθη).

Ἑξάκνημος (ὁ, ἡ). (κυρ. τροχὸς) μὲ 6 κνήμας (ἀκτῖνας).

Ἐξ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ (Περιπατῶ) κατόπιν τινὸς, ἀκολουθῶ τὰ ἔχνη του, τὸν συνοδεύω. (τρπ.) παρέπομαι.

Ἐξακολούθησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐντελῶς.

Ἐξ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω μακρὰν τὸ ἀκόντιον (ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο πρᾶγμα), σφενδονίζω· (ἐν γέν.) κινῶ μὲ ὁρμὴν. ἀναβίδω. » Τοσαύτην ἐξακοντίζει πυσὴν, « (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. « Χεῖρας ἐξακοντ. , « Εὐρ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῆσδε γῆς ἐξακ. κῶλον, « αὐτ., (κεριφρ. ἀντὶ) φεύγειν δρομαίως. (ᾗ τρπ.) » Ἀλλὰ τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους; αὐτ., ἀναφέρω, ἀνακινῶ, ἀναμοχλεύω, (παρβλ. Ἀποτοξεύω).

Ἐξακόντισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τίναγμα μακρὰν.

Ἐξακόντισμα (τὸ). τὸ ἐξακοντισθὲν ἢ ἐξακοντιζόμενον πρᾶγμα.

Ἐξακοντιαμὸς (ὁ), = Ἐξακόντισις.

Ἐξακοσίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς 600 στρατ.

Ἑξακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 600.

Ἑξακισοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 599.

Ἑξακοτυλιαῖος, α, ον καὶ

Ἑξακότυλος (ὁ, ἡ)· ὁ χωρῶν 6 κοτύλας.

Ἐξάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκουόμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ μακράν. (μτφορ.) περίφημος, ἐξακουσμένος, (κοιν.) Ἐξακουζός, [ἐκ τοῦ

Ἐξακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν.) Ἀκούω (κυρ.) ἔξωθεν ἢ μακρόθεν.

Ἐξ-ακριβάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐξ-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτελῶ (ἢ Ἐρευνῶ) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, (ἐπμ.) τὸ φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν, (παρβλ. Ἀκριβόω, Ἀπακριβόω, Διακριβόω).

Ἐξ-ακρίζω, Μ. ίσω. (πρὸς αἰτ.) Ἀναιβαίνω (Φθάνω ἕως) εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφὴν) ὑψηλοῦ τινος μέρους.

Ἐξακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐξάγω.

Ἐξάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 κύκλους ἢ τροχούς.

Ἐξάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 κῶλα (ζῳγων).

Ἐξ-αλαάω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τυφλόνω ὅλως διόλου, (ἁπλ.) ἀφανίζω.

Ἐξ-αλαπάζω, Μ. άξω, Π. λεηλατῶ (λαφυραγωγῶ) ὅλως διόλου, ἀφανίζω κατὰ κράτος· (ἐπὶ νόσ.) ἐξαντλῶ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πάσχοντος, τὸν ἐξασθενῶ παντάπασιν.

Ἐξάλατο, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐξάλλομαι.

†Ἐξ-αλδαίνω, Μ. αλδήσω, = Ἐκθλαςάνω.

Ἐξαλέασθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαλέομαι.

Ἐξ-αλεείνω (χ. Μ.), Π. = Ἐξαλέομαι.

Ἐξαλείπτης, ου (ὁ), = (τῷ εὐχρήστ.) Ἐξαλίπτης.

Ἐξαλειπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐξαλείφειν.

Ἐξάλειπτρον (τὸ). σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν ἀλοιφῆς (πομμάδας), μυροθήκη, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐντελῶς, (χυδ.) πασαλείφω. » Γύψῳ (» Μίλτῳ κτλ.) ἀλείφειν, « Ἡρ. » Ἔτυχε πρὸς σφᾶς οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος. « Θκ. 2) (συχνότ.) ἀφαιρῶ (σφογγίζω) τὸ ἐπάνω τινος ἀλειμμένον πρᾶγμα, (ἐπμ.) σβύνω· (τρπ.) ἀφανίζω. » Τὰς τῶν σπεδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, « Ἰσκρ.

Ἐξάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαλείφειν, σβύσιμον.

Ἐξ-αλέομαι καὶ Ἐξ-αλεύομαι, Μ. εύσομαι (ἀόρ. Ἐξηλεάμην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

Ἐξ-αληθίζω, Μ. ίσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν, διηγοῦμαί τι φιλαλήθως.

Ἐξαλήλιμμαι, π0. πρκ. τοῦ Ἐξαλείφω.

Ἐξ-αλίζω, Μ. ίσω (πρκ. Ἐξήλικα), ἢ

Ἐξ-αλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἀφ' οὗ ἀφήσω τὸ ἄλογον νὰ κυλισθῇ τοῦ τινάζω ἀπὸ πάνω τὴν σκόνιν, τὸ τιμαρεύω. (μτφορ.) ἀφαιρῶ τινος ὅ,τι ἔχει, (κοιν.) τὸν ξετινάζω, τὸν ξεπουπουλίζω. » Ἐξήλικάς μ' ἐκ τῶν ἐμῶν, « Κωμ.

Ἐξαλίπτης, ου (ὁ). ὁ ἐξαλείφων (χρίων) μὲ λάδι κλπ. τοὺς λουομένους ἢ τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἐξαλίστρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα, ὁ τόπος ὅπου κυλίονται (ἴδε Ἐξαλινδέω) τὰ ζῶα.

Ἐξάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 6 λίτρας.

Ἐξ-αλίω, Μ. ίσω, = (καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἀναλογ. τοῦ Κυλινδέω πρὸς τὸ Κυλίω, πιθανώτ. τοῦ) Ἐξαλίζω.

Ἐξαλλαγὴ (ἡ), [ἐξαλάσσω]. ἄλλαγμα, ἀλλοίωσις, μεταβολή· ποικιλία.

Ἐξάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐξαλλαγῆς. » Τέρψεως —, « Παρθ., ἢ ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν ἀντικειμένων προξενουμένη εὐχαρίστησις, (Γαλλ.) **divertissement**.

Ἐξάλλαξις, εως (ἡ), = Ἐξαλλαγή.

Ἐξ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) τι ὅλως διόλου· ἀλλάζω τι ἀπὸ τὴν θέσιν του, μετατοπίζω· (π0.) μεταβάλλομαι ἐντελῶς, γίνομαι πάντα ἀλλοιώτικος (ἄλλος ἐξ ἄλλου)· (κυρ. εἰς τὸν πρκ.) διαφέρω, παραλλάσσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Προθυμούμενος ἐξαλλάσσειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, « Θκ. (καὶ ἀμτδ. ἢ ἐλλ.) » Ἐξαλλ. (ἐνν. ἐμαυτὸν) δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, « Φλγρ., μετέβην. » Ἐξάλλαξον ἐσθῆτα, « Εὐρ. (ᾗ οὐδ. « Στολὴ ἐξαλλάσσουσα, « Γρρ., ἡ ποικίλη ἢ διαφέρουσα, (παρβλ. Ἐξημοιβὰς), (καὶ π0.) » Τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένος διανοίας « Ἰσκρ. (καὶ προθετ.) » Πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τ' ἄλλα, « Θφρ. 2) Π. ἀντὶ Ἀπαλλάσσω, ἐλευθερόνω. » Ἐξαλλ. πόνου, « Εὐρ.

Ἐξαλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως δι' ὅλου ἀλλοῖον (ἀλλοιώτικον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Εξ-άλλομαι, Μ. αλεῦμαι (άόρ. 'Εξηλάμην). (μὲ γεν.) Πηδῶ (Τινάζομαι) ἔξω ἀπό (χειρουργ.) ἐξαρθροῦμαι, ξεκλειδόνομαι· (τρπ.) ἐνθουσιάζομαι.

'Έξαλλος (ὁ, ἡ). ἄλλος ἐξ ἄλλου, ὅλως δι' ὅλου διαφορετικός (ἀλλοιώτικος), ἐξέχων (διαφέρων) τῶν ἄλλων, (ἐν γέν.) παράξενος, ἀσυνήθιστος.

'Εξ-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω ὅλως διόλου· πωλῶ εἰς ξένους. (τρπ.) ἐχθρεύω ἀντελῶς.

'Εξάλλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἔξαλλον (παράξενον, ἀσυνήθιστον), μὲ ὑπερβολήν.

'Έξαλμα (τὸ), [ἐξάλλομαι]. πήδημα (πρός τὰ ἄνω ἢ πρός τὰ ἔξω).

'Εξάλμενος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Εξαλάμενος, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εξάλλομαι.

'Εξ-αλμίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου ἁλμυρός.

'Εξ-αλογίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Γίνομαι ἐντελῶς ἄλογος.

'Έξαλος (ὁ, ἡ), [ἐξ, ἅλς]. ὁ ἐκτὸς (μὴ σκεπαζόμενος ὑπὸ) τῆς θαλάσσης, (ἀντιθ. τῷ 'Ύφαλος). «'Η ναῦς ἔξαλον ἔλαβε πληγήν, « Πλθ., ἐτρυπήθη ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρεχάμενα, (ἴδε ἐξ 'Ενάλος).

'Εξάλσις [ἐξάλλομαι], εως (ἡ). πήδημα ἔξω ἀπό, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις, 'βγάλσιμον (κοκκάλου), ξεκλείδωμα.

'Εξ-αλύσκω, Μ. ύσω, Π. = 'Εξαλεύομαι, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

'Εξ-αλφαίνω, Μ. αλφήσω (άόρ. 'Εξῆλφαν), Π. ἀντὶ 'Εξευρίσκω, ἐφευρίσκω. 2) ἐκτιμῶ (ι).

'Εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Σφάλλω (ἀποτυγχάνω) ὅλως διόλου· κάμνω λάθος. (μὲ αἰτ. πρωθετ.) «Περὶ τοὺς πολίτας ἐξαμαρτεῖν, « Ἰσοκρ. (ἐξ πθ.) « 'Επειδάν.. ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα, « Ξεν., ὅταν δὲν γένῃ ἀπαρχῆς διάγνωσις τοῦ πάθους καὶ ἐπιμ. ὅεν θεραπευθῇ ἀνηκόντως, ὅταν τὸ κακομεταχειρισθῇ τις.

'Εξαμαρτία (ἡ). (μὲ γεν.) ἀποτυχία.

'Εξ-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Ἀμαυρόνω) ὅλως διόλου, (μτνμ.) ἐξασθενίζω. (ἐν γέν.) χάνω, ἀφανίζω. «Τάλαινα,.. πὶν' αἰθέρ' ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῶ; Εὐρ.

'Εξαμαύρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀμαύρωσις ἐντελής, ἐξασθένησις. ἔλλειψις.

'Εξ-αμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κόπτω τι ὅλως διόλου· ξερρίζόνω· (μτφορ.) ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω, (συγχ. τῷ 'Εξιμάω).

'Εξ-αμβλίσκω καὶ 'Εξ-αμβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποβάλλω ('Ρήχνω) ἢ Κάμνω ν' ἀποβληθῇ ἔμβρυον· (μτφορ.) κάμνω τι νὰ μείνῃ ἀνενέργητον (νὰ μὴ τελεσφορήσῃ, ν' ἀποτύχῃ), ματαιόνω. «Ἀπερι:μερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας, καὶ φρονιτὶδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην, « Ἀρξφ. (καὶ παθ.) « 'Ελπὶς ἐξήμβλωτο, « Ἱππκρ., ἀπέτυχεν.)

'Εξ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω (ἀδυνατίζω) τι ὅλως διόλου.

'Εξάμβλωμα (τὸ). τὸ ἐξαμβλωθὲν ἔμβρυον, ἀπόβαλμα.

'Εξάμβλωσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαμβλίσκειν ἢ ἐξαμβλίσκεσθαι, ἀπόβαλσις. (μτφορ.) ἔλλειψις, ἀποτυχία. «Φρενῶν—, « Ἀνδρ. Κρ., παραφροσύνη.

'Εξ-αμβλώσκω, Μ. αμβλώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εξαμβλίσκω.

'Εξαμβοῦσαι, Μ. ἀντὶ 'Εξαναβοῦσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ τοῦ 'Εξαναβρύω.

'Εξ-αμείβω, Μ. αμείψω. Ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου, ἀφίνω ἓν καὶ 'πκίρνω ἄλλο, μεταλλάζω. «Χώραν ἐξαμ., « Εὐρ., μεταβαίνω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετατοπίζω. (καὶ ἑλλ.) « Εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν, « αὐτ., ἂν δὲν ἀναχωρήσῃς μακρὰν ἀπό. (καὶ μσ. ἢ πθ.) « Δι' ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης μέλαινα λιγνύς, « Εὐρ. (παρβλ. Διαμείβω ἢ 'Εξαλλάσσω). (ἢ πθ. μὲ γεν.) « "Εργον ἔργου ἐξημείβετο, « αὐτ., τὸ ἓν ἔργον διεδέχετο τὸ ἄλλο. (ἢ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) « Φόνῳ φόνος δι' αἵματος ἐξαμείβων, « αὐτ., ἀντὶ 'Εξαμειβόμενος, (ἢ, κατ' ἄλλ. ἀνάγν. 2) = Ἀνταμείβω. « Φόνον φόνῳ δι' αἵματος ἐξαμείβων, « Εὐρ.

'Εξάμειψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀλλαξιὰ (ἑνὸς ἀντ' ἄλλου), μεταβολή, μεταλλαγή· μεταμόρφωσις· μετατόπισμα· ἀναχώρησις· διαδοχή. Ἀντάμειψις.

'Εξ-αμέλγω, Μ. αμέλξω. Ἁρμέγων ἐβγάζω· ἁρμέγω ὅλως διόλου, 'ξαρμέγω. ξραγίζω ('ως τὸν πάτον), ξεζουμίζω.

'Εξ-αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμελῶ (Παραμελῶ) ὅλως διόλου.

'Εξαμέρεια (ἡ). ἡ εἰς ἓξ ἴσα μέρη διαίρεσις τινος πράγματος, [ἐκ τοῦ-

'Εξαμερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διηρημένος εἰς 6 μέρη.

'Εξαμετρία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

'Εξάμετρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 6 μετρικοὺς πόδας. (ὁποῖος ὁ) 'Ηρωϊκός.

'Εξ-αμεύω, Μ. εύσω, = 'Εξαμείβω (κυρ. τόπον), ἀποκινῶ.

'Εξαμηνιαῖος, α, ον. 'Ο διαρκῶν (ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς) ἓξ μῆνας, ἓξ μηνῶν, ἑξαμηνήτικος.

'Εξαμηνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν 6 μῆνας.

'Εξάμηνος (ὁ, ἡ). ἓξ μηνῶν. «Χρόνος (« Ἀρχὴ) —, « Ἀρστ., Ξεν., ὁ διαρκῶν 6 μῆνας. (ἢ ἑλλ.) « 'Εξάμηνος (ὁ ἢ ἡ, τὸ διάστημα τῶν ἓξ μηνῶν, (κοιν.) ἑξάμηνον, ἐξαμηνιά.

'Εξ-αμηχανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π εὑρίσκω (ἐπινοῶ) ἐξ ἀμηχάνων τρόπων, (Εὐρ. 'Ηρκλ. 493).

'Εξ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀμιλλῶμαι (Συνερίζομαι) μὲ ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ ὑπερβῶ (νὰ νικήσω) τινα ἢ νὰ κατορθώσω τι. 2) (συνηθέστ. Π.) προσπαθῶ (ἀγωνίζομαι) νὰ ἐβγάλω τι ἢ τινὰ ἀπό, (ἐν γέν.) ἐβγάζω (διώχνω, ἐξορίζω) διὰ τῆς βίας. « 'Εξαμιλλῶνται σε γῆς, « Εὐρ. (καὶ πθ.) « "Εστ' ἂν Κύκλωπος ὄμματος ὄψις ἐξαμιλληθῇ πυρί, « αὐτ., (παρβλ. 'Εκδιάζομαι).

"Εξαμμα (τὰ), [ἐξάπτω]. (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ) πάσιμον (σκάλωμα), (ἢ 2) προσάναμμα.

'Εξαμναῖος, α, ον καὶ

'Εξάμνους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν 6 μνῶν, ζυγίζων ἢ ἀξίζων 6 μνᾶς.

'Εξάμοιρος ἢ (Π.) 'Εξάμορος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύσας (λογαριασθεὶς) ὡς ἕκτον μέρος.

'Εξ-αμπρεύω, Μ. εύσω, = 'Εξέλκω.

'Εξ-αμυγδαλίζω, Μ. ίσω, καὶ

'Εξ-αμυγδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι (τὸ σκαλίζω) εἰς σχῆμα ἀμυγδάλου.

'Εξ-αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι, Π. ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω. « Νόσους, « Αἰσχλ.

'Εξ-αμυστίζω, Μ. ίσω. Πίνω ἀμυστί (μονορρούφι), ἀδειάζω διὰ μιᾶς (στραγγίζω) τὸ ποτήρι.

'Εξ-αμφοτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ κλίνῃ καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη (νὰ ἐκλαμβάνεται διττῶς, νὰ ἐπαμφοτερίζῃ).

'Εξ-αναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω 'ως ἐπάνω ('ως τὴν κορυφήν).

'Εξ-αναβλύζω, Μ. βλύσω, καὶ

'Εξ-αναβρύω, Μ. βρύσω. Ἀναβρύω (μὲ ἀφθονίαν) ἀπό.

'Εξ-αναγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ξαναγεννῶ, (ἰουλ. ἐπιρ. μθ'.).

'Εξ-αναγιγνώσκω (γινώσκω), Μ. ἐξαναγνώσομαι. Ἀναγινώσκω τι 'ως τὸ τέλος, τελειόνω τὴν ἀνάγνωσίν μου, (κοιν.) ἀποδιαβάζω.

'Εξ-αναγκάζω, Μ. άσω. 'Εκβάλλω ('Εκδιώκω) ἢ Κατορθόνω τι διὰ τῆς βίας, Καταναγκάζω. (παρβλ. 'Εκβιάζομαι).

'Εξ-αν-άγω, Μ. άξω (άόρ. 'Εξανήγαγον ᾠδ.). 'Εβγάζω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, βάλλω εἰς κίνησιν. || (μσ.) κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα ἢ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, (κοιν.) ἀναίγω, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω.

'Εξ-αναδίδωμι, Μ. αναδώσω. Κάμνω 'νὰ ἀναδοθῇ τι ἀπό, ἐκβάλλω (φωνὴν κτλ.).

'Εξ-αναδύομαι, Μ. δύσομαι (άόρ. 'Εξανέδυν κτλ.). (μὲ γεν.) 'Εβγαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ὄψιν), (ἐν γέν.) ἐβγαίνω ἐπάνω (μτφορ.) ἀπαλλάττομαι, 'γλυτόνω· ἀποφεύγω, (παρβλ. Διαδύομαι).

'Εξ-αναζέω, Μ. ζέσω. Ἀναβράζων (Ζέων) ἐκχύνω.

'Εξ-αναθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω (ἀναθίβω).

'Εξαν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (άόρ. 'Εξανεῖλον κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ θ'.) 'Εβγάζω ἢ πείρνω τι ἀπό. « Δουριφότους κονίης τε καὶ αἵματος ἐξανελόντες, « 'Οππ.

'Εξ-ανα-ισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναισθητῶ ὅλως διόλου, χάνω ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις μου.

'Εξ-αναι-καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλου.

'Εξ-αναι-κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κολουθῶν ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ὄψιν.

'Εξ-αναι-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν κουντῶ (ἢ πθ. Τινάζομαι) ὀπίσω, ἀποκρούω.

'Εξ-αναι-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πάλιν (ἐκ νέου), 'ξαναχτίζω.

'Εξ-αναλάμπω, Μ. λάμψω. Ἀναλάμπω ἀπό τινος.

'Εξ-αναλίσκω, Μ. αναλώσω (πθ. πρκ. 'Εξανήλωμαι καὶ συχνότ. 'Εξανήλωμαι). 'Εξοδεύω ὅ,τι ἔχω (χωρὶς νὰ μείνῃ τιποτε), ἐξαντλῶ, ἀφανίζω.

'Εξ-αναλύω, Μ. λύσω. Ἀναλύω ὅλως διόλου, διαλύω. 2) Π. (μὲ γεν.) λύνω (ἀπὸ τὰ δεσμά), (συνηθέστ. καὶ πρπ.) ἐλευθερόνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξανάλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξαναλίσκω.

Ἐξ-ανα-νεόω-ῶ ᾖ (μσ. ὃ ᾖ εὐχρηστότ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Ἀνακαινίζω, Ἀνανεόνω, (Στρ. Θ, δ', 2).

Ἐξ-ανα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ἢ Μεταπείθω τινὰ ἐντελῶς, (συνκδχ.) ἐξιλεόνω.

Ἐξ-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω πάλιν (ἐκ νέου).

Ἐξ-ανα-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἠαίρνω ἐν ἀνέσει ἢ Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, (κοιν.) ἐξανασαίνω.

Ἐξ-ανα-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω ἐκ νέου, ἐπεξηγῶ.

Ἐξ-ανα-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων (Ἀναπτύων) ἐκβάλλω.

Ἐξ-αν-άπτω, Μ. άψω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κρεμνῶ τι ἀπὸ πουθενά. (μτφορ.) προσάπτω. 2) (μὲ αἰτ.) ἀνάπτω ἐντελῶς ἢ ἐξανάπτω.

Ἐξ-αν-αρπάζω, Μ. άσω καὶ άξω. Ἁρπάζω τι μὲ βίαν μέσα ἀπό.

Ἐξ-ανα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ἀνασκάπτων ἐκβάλλω, ξεχόνω.

Ἐξ-ανα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποσπῶ τι ἀπό, ξεῤῥιζόνω.

Ἐξαναστάς, ᾶσα, ἀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξανίσταμαι.

Ἐξανάστασις [ἐξανίστημι], εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ πόλεως ἢ ἔθνους) ἀναστάτωσις, μετανάστευσις (βιαία), (ἐν γέν.) καταστροφή, ἐξόντωσις. 2) (ἐπὶ ἀσθεν.) σήκωμα ἀπὸ τὸ κρεββάτι (πρὸς ἀπόπατον), (ἐπὶ νεκρ.) ἀνάστασις. 3) ἐπανάστασις, ἀποστασία (;).

Ἐξ-ανα-στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω πανταχόθεν ἢ ἐκ νέου, ἐξαναστεφανόνω.

Ἐξ-ανα-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω τι ἐξανάστροφα, καταστρέφω (ἐκ θεμελίων), φέρω ἄνω-κάτω, ἀναποδογυρίζω.

Ἐξ-ανα-τείνω, Μ. ανατενῶ. Ἀνατείνω ἐντελῶς.

Ἐξ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (νὰ ἀναφυῇ, νὰ ἀναδοθῇ) τι, (μτφορ.) διεγείρω. » Θόρυβον —, « Πλ. ‖. (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω (ξετρυπόνω, φυτρόνω, [ᾖ ἐπὶ ἀστέρ. κλπ.] ἀνατέλλω) ἀπό.

Ἐξ-ανα-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναφαίνω (Ἀναδεικνύω, Ἀναδίδω) ἀπό.

Ἐξαναφανδόν, ἐπίρ. Π. = Ἀναφανδόν, παῤῥησίᾳ.

Ἐξ-ανα-φέρω, Μ. ἐξανοίσω. (κατὰ λέξ.) Ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ φέρω ἐπάνω, σηκόνω τι ἀπὸ καταγῆς καὶ τὸ ἐξαναστήνω, (ὄθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀναλαμβάνω (ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ λειποθυμίαν), (τρπ.) ἠαίρνω πάλιν θάῤῥος, ἐμψυχόνομαι.

Ἐξ-ανα-φύω, Μ. φύσω. Φυτρόνω πάλιν (ἐκ νέου) ἀπό.

Ἐξ-ανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι· (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω. » Ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, « Θκ. (κοιν.) ἔπαιρνεν ὀπίσω (ἐγύριζε) τοὺς λόγους του.

Ἐξ-ανα-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Ἀναπαύω [ᾖ μσ.] Ἀναπαύομαι) ἐντελῶς. Ἐξανασαίνω. (τρπ.) ἐμψυχόνομαι ἐκ νέου.

Ἐξ-ανδραποδίζομαι, Μ. ίσομαι. Καμνω σκλάβους (ἀνδράποδα) καὶ πωλῶ ἢ μοιράζω ὡς τοιούτους ὅλους τοὺς κατοίκους μιᾶς πόλεως κτλ., κατασκλαβόνω.

Ἐξανδραποδισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξανδραποδισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξανδραποδίζειν, σκλάβωμα ὁλοκλήρου πόλεως (ἔθνους κτλ.).

Ἐξ-ανδρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι τέλειος ἀνήρ· (μὲ γεν.) γεννῶμαι (ἀναφύομαι) ἀπὸ πουθενὰ εἰς σχῆμα ᾖ μορφὴν ἀνδρός. » Λόγος ὁδόντων ὄφεος ἐξανδρούμενος, « Ἀρςφ.

Ἐξ-αν-εγείρω, Μ. εγερῶ, = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Ἐξεγείρω.

Ἐξανέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαναδύομαι.

Ἐξ-άν-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐξανέρχομαι (τοῦ ὀπ. πολλάκις χρησιμεύει ὡς μέλλ.)

Ἐξ-ανεμίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ἐκδιώκω, μυιάζω, ἀερίζω.

Ἐξ-ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἄνεμον, ἀερίζω· (πθ.) κινοῦμαι ἀπὸ τὸν ἄνεμ., κυματίζω. » Λύχμηραὶ τρίχες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνέμωντο, « Αἰλ. 2) ἀφίνω τι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ματαιόνω, (πθ. κυρ. ἐπὶ φυτ.) χαλνῶ (ξηραίνομαι) ἀπὸ τὸν ἄνεμον, γίνομαι ἀνεμόφθορος, (κοιν. κατὰ μτφορ.) μὲ ἠαίρνει ὁ ἄνεμος. » Ἐξηνέμωσε τἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη, « Εὐρ. 3) γεμίζω ἀπὸ ἄνεμον, φουσκόνω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) παρακινῶ, διεγείρω, (κοιν.) ξελογιάζω, (πθ.) ξεπαίρνομαι, (κοιν.) ἠαίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα. » Εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον, « Αἰλ. (καὶ πθ.) » Ἦν τεκούσης ὑστέρη ἐξανεμωθῇ, « Ἱππκρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐξηνεμώθην μωρία, « Εὐρ.

Ἐξ-αν-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ ἐπιμελῶς καὶ ἐπανειλημμένως, σκαλίζω ᾖ ἐξανασκαλίζω.

Ἐξ-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐξανῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ καὶ ὑψόνομαι (καθὼς ὁ ἥλιος ὅταν ἀνατέλλῃ), ἀναβαίνω ἀπό.

Ἐξ-αν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶν ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ ᾖ ἐξαναρωτῶ.

Ἐξανέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξανίσταμαι.

Ἐξ-αν-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) τι μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ἐπινοῶ σοφίσματα, (Γαλλ.) controuver.

Ἐξ-αν-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ἐξανέσχον ᾖ μσ. Ἐξηνεσχόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐξέχω (Ὑψοῦμαι) ἀπό. » Ἀγκὼν ἐξανέχει γαίης, « Ἀπλλν. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) ἀνέχομαι (ὑποφέρω) μέχρι τέλους (Ἀρςφ. Εἰρ. 701).

Ἐξανέψιός (ὁ) καὶ Ἐξανεψιὰ (ἡ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνεψιοῦ (τοῦ πρώτου ἐξαδέλφου), (κοιν.) δεύτερος ἐξάδελφος.

Ἐξανῆκα, ἀόρ. α. τοῦ Ἐξανίημι.

Ἐξανήλωται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαναλίσκω.

Ἐξ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάζω (Ἀναδίδω) ἄνθη, ἀνθίζω· (ἐν γέν.) ἀναδίδω, παράγω, (καὶ ἀμτβτ.) ἀναδίδομαι, φυτρόνω. (ἰατρ.) ἐβγάλλω ἐξανθήματα (σπυριά). » Φλυκταίναις ἐξηνθηκώς, « Ακ. » Ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα, « Πλ. » Πολὺ πλῆθος μυῶν νύκτωρ ἐξανθῆσαν, « Στρ. (καὶ τρπ.) » Τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαυτολογίαν, « Πλ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, « αὐτ. 2) (μτνμ.) ἀποκτῶ ἄνθος (βαφὴν, θωριὰν), χρωματίζομαι. » Φοίνικι (» Χρυσῷ, [ᾖ μτνμ.] » Αἰδοῖ τὴν παρειὰν) ἐξανθ., « Αξ., ἀντὶ Ἐξανθίζομαι. 3) (ἐκ τοῦ ἐναντ. κατ' ἄλλ. σημασ. τῆς προθ.) = Ἀπανθῶ, χάνω τὴν βαφὴν (τὸ ἄνθος) μου, ξεθωριάζω. » Ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, « Πλ.

Ἐξάνθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξανθεῖ (φυτρόνει, ἀναδίδεται ὡς ἄνθος), (ὄθ. ἰατρ.) σπυρί.

Ἐξάνθησις, εως (ἡ). τὸ ἐξανθεῖν, ἄνθισμα· (ἰατρ.) ἀνάδοσις ἐξανθήματος κτλ. 2) = Ἀπάνθησις, (μτνμ.) ξεθύμασμα.

Ἐξ-ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη (ᾖ μτνμ.) μὲ ἀνοικταὶς ἢ πολυποίκιλαις θωριαίς, πλουμίζω, παρδαλίζω, (ὄθ. πθ.) » Ἐξηνθισμέναι, « Ἀρςφ., στολισμέναι μὲ παρδαλὰ ἢ ἀνοικτὰ φορέματα. 2) (μσ.) = Ἀπανθίζομαι, κόπτω (συνάζω) ἄνθη. » Ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος, « Πλ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξανθέω ἢ Ξανθίζω.

Ἐξάνθισμα (τὸ), = Ἐξάνθημα.

Ἐξανθισμὸς (ὁ), = Ἐξάνθησις.

Ἐξ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον [τὸ μεταβάλλω εἰς ἄνθρακα].

Ἐξ-ανθρωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἀνθρώπινον (οἰκεῖον, ἀνάλογον, πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου). » Οὔτε θηρίον ποτὲ ἂν ἐξανθρωπισθείη, « Μ. Ψελλ.

Ἐξάνθρωπος (ὁ, ἡ). ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπάνθρωπος. 2) (ἐνεργ.) ὁ κάμνων τινὰ ἀπάνθρωπον. » Ἐξανθρ. ἢ συμφορά, « Ἀθ.

Ἐξ-ανίημι, Μ. ἐξανήσω. Ἀφήνω τι ἢ τινὰ νὰ ἔβγῃ ἔξω (νὰ ἐκπέσῃ), ἐξαπολνῶ· ἀναδίδω. Ἀϋτμὴν ἐξανίησιν, « Ἰλ. Σ. » Νάματ' ἐξανίετε, « Εὐρ. » Ὀδμῇ.. τὴν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον, « Ἀπλλν. » Θύρσους ἐξανεῖσαι χεροῖν, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Γαίης ἡμετέρης Ἀχελώϊος ἐξανίησιν, « Ἀπλλν. 2) (συνκδχ.) χαλαρόνω, (μσ.) χαλαρόνομαι (Τουρκ. μπολικαίνω) ὅλως διόλου· λειόνω· (μτφορ.) καταπραύνομαι, μετριάζω, ὀλιγοστεύω. » Πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι, « Εὐρ. » Τὰ ψύχεα ἐξανίει, « Ἱππκρ (καὶ τρπ.) » Ἐξανίη ἄτα, « Σοφ. (ᾖ πθ.) » Ἐξανειμένη τῷ ῥοδίνῳ, « Ὀρειβ., λειωμένη μὲ ῥοδόσταγμα.

Ἐξ-αν-ιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασύρω (κυρ. ὕδωρ) ἀπό.

Ἐξ-αν-ίστημι, Μ. ἐξανα-στήσω (μσ. ἀόρ. Ἐξανέστην κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω, σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι· βιάζω τινὰ νὰ μετατοπίσῃ (νὰ μεταναστεύσῃ), ἀναστατόνω ὅλως διόλου· ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων » Ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν νήσων, « Ἡρ. » Ἐξανεστήσας Ἰλίου βάθρα, « Εὐρ. » Ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; « Σοφ. ‖. (μσ.) σηκόνομαι ἐπάνω· ὑψοῦμαι· πρήσκομαι· (συνκδχ.) ἐβγαίνω πρὸς χρεῖαν μου· μετατοπίζω, παραμερίζω· (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, γίνομαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ. » Ἐξανίστατο εἰς περίπατον, « Ξεν. » Ἐξανίστασο πρὸ μέθης, « Ἰσκρ. » Ἐξανίστασθαι (ὅπου ἄλλ. ὀρθότ. Ἐξίστασθαι) τῆς ὁδοῦ, « Ξεν. » Ὄρος ἐξανεστη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νδς, « Πλβ., ἐξέχον, ὑψούμενον » Ἔπαρμα στρογγύλον ἐξανέστη, « Ἱππκρ.
Ἐξ·ανίσχω, Μ. ἐξανα·σχήσω, = Ἐξανέχω, Ἐξανατέλλω.
Ἐξανιὼν, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ Ἐξάνειμι.
Ἐξ·αν·οίγω, Μ, οἴξω. Ἀνοίγω τι ὅλως διόλου.
Ἐξ·αν·οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνων ἀνυψοῦμαι, ἐξέχω ὡς πρήξιμον.
Ἐξάνοιξις, εως (ἡ). ἄνοιγμα.
Ἐξ·αν·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω τι ἐντελῶς, τὸ ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασιν, ἐπανορθόνω.
Ἐξάντης [ἐξ, ἄντα], ου (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἐκτὸς συναντήματος (κυρ. κακοῦ), ἀπηλλαγμένος (συμφορᾶς, νόσου κτλ.), (ἐπμ.) ἀβλαβὴς, ὑγιὴς, καθαρὸς, ἐκτὸς κινδύνου, (μὲ γεν.).
Ἐξ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδειάζω (Ἀφκαιρόνω) ὅλον τὸ περιεχόμενον εἴς τι ὑγρὸν, (ἐν γέν.) ἀδειάζω ὅλως διόλου, (μτφορ.) = Ἐξαναλίσκω. (συνκδχ.) ὑποφέρω. » Πόνον—, « Εὐρ.
Ἐξάντλημα (τὸ). τὸ ἐξαντληθὲν ἢ τὸ δι' οὗ ἐξαντλεῖταί τι, μέσον (ὄργανον) πρὸς ἐξάντλησιν.
Ἐξάντλησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαντλεῖν ἢ ἐξαντλεῖσθαι, ἄδειασμα (φκαίρωμα) ὑγροῦ.
Ἐξάνυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἐξ·ανύτω καὶ Ἐξ·ανύω, Μ. ανύσω. Φέρω τι εἰς πέρας (εἰς ἔκβασιν), ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω (ἑλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς. (ἐνίοτε) φονεύω, (κοιν.) ἀποτελειόνω, (παρβλ. Ἐξεργάζομαι καὶ Κατανύτω).
Ἐξ·απ·αείρω, Π. ἀντὶ Ἐξαπ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ κουβαλῶ ἔξω, Ἐκφέρω.
Ἐξ·απ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰτῶ (Ἀπαιτῶ) ἐπιμόνως.
Ἐξαπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 παλαιστῶν (σπιθαμῶν) ἔκτασιν.
Ἐξ·απ·αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω, (μὲ γεν.) = Ἀπαλλάσσω, ἐλευθερόνω. ‖ (μσ.) ἀπαλλάττομαι, ἀπομακρύνομαι ὅλως διόλου, γλυτόνω ἀπό.
Ἐξάπαντος (ἀντὶ Ἐξ ἅπαντος, ἐνν. τρόπου), ἐπίρ. Μὲ κάθε τρόπον, ἀφεύκτως.
Ἐξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἐντελῶς.
Ἐξαπάτη (ἡ) καὶ
Ἐξαπάτημα (τὸ) καὶ
Ἐξαπάτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαπατᾷν ἢ ἐξαπατᾶσθαι, γέλασμα ἐντελές.
Ἐξαπατητὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Ἐξαπατητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξαπατῶν, ἀπατεών.
Ἐξαπατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐξαπατᾷν, ἀπατηλός.
† Ἐξ·απατίσκω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξαπαφίσκω.
Ἐξ·απατύλλω, Μ. υλῶ, Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Ἐξαπατῶ.
Ἐξαπάφοιτο, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ
Ἐξ·απαφίσκω, Μ. απαφήσω (ἀόρ. Ἐξήπαφον καὶ σπντ. Ἐξηπάφησα), Π. ἀντὶ Ἐξαπατῶ.
Ἐξάπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 ποδῶν ἔκτασιν.
Ἐξάπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πόδας. » Μύρμηξ—, « Αυκ.
Ἐξαπεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαφοράω.
Ἐξαπέλεκυς, εος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. προπορεύονται ἓξ πελέκεις (δηλ. ἓξ πελεκοφόροι ῥαβδοῦχοι), (ἐπίθ. τῶν Πραιτόρων εἰς τὴν Ῥώμην).
Ἐξαπέπτην, ἀόρ. τοῦ Ἐξαφίπταμαι.
Ἐξ·απ·έρχομαι, Μ. ἀπ·ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐξαπῆλθον κτλ.). Ἀπέρχομαι (Ἀναχωρῶ ἀπό).
Ἐξάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ἓξ πηχῶν.
Ἐξάπινα, ἐπ. (μτγν.) ἀντὶ Ἐξαπίνης.
Ἐξαπίναιος, α, ον, = Ἐξαιφνίδιος.
Ἐξαπιναίως καὶ
Ἐξαπίνης, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐξαίφνης.
Ἐξαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἐξαπλάσιον ἀφ' ὅ, τι εἶνε, πολλαπλασιάζω ἐξαπλασίως.
Ἐξαπλάσιος, α ἢ ος, ον καὶ
Ἐξαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἓξ φοραῖς τόσος.
Ἐξάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πλέθρων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδόν.
Ἐξάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πλευράς.
Ἐξαπλῇ, ἐπίρ. Ἐξαπλασίως.
Ἐξαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐξαπλάσιος.
Ἐξαπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = Ἐξαπλάσιος.
Ἐξ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Ἐκτείνω, Ξεδιπλόνω) τι ἐντελῶς, (κοιν.) ἐξαπλόνω.
Ἐξαπλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξαπλασιάζω.
Ἐξάπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξαπλόω, (κοιν.) ἐξάπλωμα.
Ἐξ·απο·βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. καταιβαίνω καὶ ἐβγαίνω ἀπό.
Ἐξαπόδης, ου (ὁ), = Ἐξάπους.
Ἐξαποδία (ἡ). ἓξ πόδες (προσῳδ.) ὁμοῦ.
Ἐξ·απο·διδράσκω, Μ. απο·δράσω (ἀόρ. β'. Ἐξαπέδραν). Φεύγω κυρίως (Ἐκφεύγω, Δραπετεύω) ἀπό.
Ἐξ·απο·δίομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀποδιώκω ἀπό.
; Ἐξάποδος (ὁ, ἡ), = Ἐξάπους.
Ἐξ·απο·δύνω ἢ Ἐξ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέδυν κτλ.), Π. ἐβγάλλω τὰ ἐνδύματά μου, ἐγδύνομαι, ξεγυμνόνομαι.
Ἐξ·απο·θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω ἀπό.
; Ἐξ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, Κωμ. ἀντὶ Ἀποθνήσκω.
Ἐξ·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω ἢ ολέω-ῶ (μσ. πρκ. Ἐξαπόλωλα κτλ.). Χάνω (καὶ μσ. Χάνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζομαι, ἐκλείπω.
Ἐξαπολοίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐξαπόλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐξαπόλλυμι.
; Ἐξ·απο·νέομαι (χ. Μ.), Π. ἐπιστρέφω ἀπό, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ἀπονέομαι).
Ἐξ·απο·νίζω (νίπτω), Μ. νίψω. Πλύνω παστρικά, ξεπλύνω.
Ἐξ·απο·ξέω, Μ. ξέσω. Ξέων ἐκβάλλω (ἐξαλείφω).
Ἐξ·απ·οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὀξύ (σουβλερόν).
Ἐξ·απο·πατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποπατῶ, ἀποπατῶν ἐβγάζω.
Ἐξ·απο·πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω.
Ἐξ·απορέω-ῶ καὶ (μσ.) Ἐξ·απορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπορῶ ὅλως διόλου, εὑρίσκομαι εἰς ἐντελῆ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν, ἀπελπισίαν). » Ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, « Γρφ.
Ἐξ·απορ·ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρυήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπερρύην κτλ.). Ἀπορρέω (Χύνομαι, Σκορπίζομαι) ἐντελῶς.
Ἐξ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω ἔξω ἢ μακράν· στέλλω ἐπισήμως (πρέσβυν, ἀπεσταλμένον κτλ.).
Ἐξαποστολὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐξ·απο·τίνω, Μ. τίσω, Π. πληρόνω (κυρ. τὸ πρόστιμόν μου) ἐντελῶς, ἐξοφλῶ, ξεπληρόνω.
Ἐξάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πόδας ἢ ἓξ ποδῶν ἔκτασιν.
Ἐξ·απο·φαίνω, Μ. φανῶ. Γνωστοποιῶ (Ἀποδείχνω) ἐντελῶς.
Ἐξ·απο·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου, καταφανίζω.
Ἐξ·απο·χέω, Μ. χεύσω. Ἐκχέω ἀπό. » Ὀφθαλμῶν δάκρυ—, « Τζ.
Ἐξάπρυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἓξ πρύμνας (δηλ. 6 πλοῖα).
Ἐξαπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πτέρυγας.
; Ἐξάπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ ἀλλεπαλλήλους πτύχας. » Ἀσπὶς—, « Ἰλ. Μ.
Ἐξ·άπτω, Μ. άψω. Δένω (Ἐξαρτῶ, Κάμνω νὰ ἐξαρτᾶται) τι ἀπό τινος, (μσ.) πιάνομαι (βαστηοῦμαι, ἐξήρτημαι) ἀπό τινος, (συνκδχ. καὶ μτφορ.) εἶμαι προσηλωμένος εἴς τι, ἀκολουθῶ τινα κατὰ πόδας, (κοιν.) δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντά, τὸν καταδιώκω. » Κώδωνας ἐξάπτειν, « Αργ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Πεῖσμα κίονος ἐξάψας, « Ὀδ. Χ. (καὶ μσ.) » Πάντες ἐξάπτεσθε (σειρῆς), « Ἰλ. Θ, » Μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος, « Αα., (παρβλ. Ἐνάπτω). 2) βάλλω (δίδω, [καὶ μσ.] Ἐπαίρνω) φωτιὰν, ἀνάπτω, (μτφορ.) διεγείρω, ἐρεθίζω, παροργίζω. » Στάσιν (» Πόλεμον κτλ.) ἐξάπτειν, « Αξ.
Ἐξάπτωτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων ἓξ πτώσεις.
Ἐξ·απ·ωθέω, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Κουντῶ (Σπρώχνω) τι ἔξω ἀπὸ, ξεκουντῶ, ἀπορρίπτω.
Ἐξάπωλος (ὁ, ἡ). (ὄχημα) συρόμενον ἀπὸ ἓξ ἄλογα (πωλάρια).
Ἐξάραγμα (τὸ), [ἐξαράσσω]. τὸ ἀποσπασθὲν ἀπὸ πουθενὰ μὲ βίαν, κομμάτι· σύντριμμα.
Ἐξ·αραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἀρύ (ἀραιόν).
Ἐξαραίρημαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐξῄρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαιρέω.
Ἐξ·αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Καθιερόνω τι δι' εὐχῆς (ἀρᾶς), ἐγκαινιάζω. 2) ἀποδίδω τὴν εὐχὴν (τὸ τάξιμόν) μου, ἀφοσιοῦμαι (;).
Ἐξ·αράσσω (ττω), Μ. άξω. Συντρίβων μὲ ὁρμὴν ἐβγάζω, ξεῤῥιζόνω (τρπ.) ἀποδιώκω κακὴν-κακῶς, (κοιν.) ξεκουμπίζω.
Ἐξάρατο, Π. ἀντὶ Ἐξήρατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ἐξαίρω.
Ἐξ·αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργῶ (Ἀπρακτῶ) ὅλως διόλου· (μεβτ.) παραμελῶ. » Ἔργα δρώμενα, κοὐκέτ' ἐξαργούμενα, « Σοφ.
Ἔξαργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), [ἐξήρχω], τὰ ἐν εἴδει ἀπαρχὼν ἢ πρὸς ἐξιλα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμὸν τοῦ φόνου ἀποκοπτόμενα μέλη τοῦ ἱερείου, (παρβλ. Μασχαλίσματα).

Ἐξ-αργυρίζω, Μ. ίσω, = Ἐξαργυρόω. 2) (μσ.) ἀφαιρῶ τινος ὅλα του τὰ ἀργύρια, (κοιν.) τὸν ξεπουπουλίζω.

Ἐξ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀργύρια, (δηλ.) τὸ δίδω καὶ ἀντ' αὐτοῦ 'παίρνω χρήματα, πωλῶ, ἐξαργυρόνω (Θκ. Η', 81).

Ἐξ-αρεσκεύομαι, Μ. εύσομαι, καὶ

Ἐξ-αρέσκομαι, Μ. αρέσομαι. Προσπαθῶ νὰ ἀρέσω (νὰ εὐαρεστήσω) εἴς τινα, ἢ ἀποκτῶ (μὲ δῶρα κλπ.) τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν ἑλκύω, τὸν ἐξιλεόνω.

Ἐξαρθῆναι, πθ. ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαίρω.

Ἐξ-αρθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξαρθροῦμαι.

Ἐξάρθρημα (τὸ), = Ἐξάρθρωμα.

Ἐξάρθρησις, εως (ἡ), = Ἐξάρθρωσις.

Ἔξαρθρος (ὁ, ἡ). ἐβγαλμένος ἀπὸ τὸ ἄρθρον (τὸν ἁρμόν, τὴν κλείδωσίν) τυ, ἐξαρθρωμένος. 2) τοῦ ὁπ. τὰ ἄρθρα (οἱ ἁρμοί, ἡ κλείδωσαις) ἐξέχουν (εἶνε πεταγμένοι ἔξω). » Ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασιν, « Ἱππκρ. » Ἄρθρα ἐναργῆ, ἔξαρθρα, ἀσαρκώδεα, « Ἀρετ. ἐξέχοντα.

Ἐξ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὸν ἁρμόν, τὴν κλείδωσίν) του. » Ἐπωμίδες ἐξηρθρωμέναι, « Ἀρς., ἐξέχουσαι.

Ἐξάρθρωμα (τὸ). τὸ ἐξαρθρωμένον (ἐβγαλμένον ἀπὸ τὸν τόπον του) κόκκαλον. 2) = τῷ

Ἐξάρθρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξαρθρόω, 'βγάλσιμον (χεριοῦ, ποδαριοῦ κλ.).

Ἐξ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Λογαριάζω) τι μὲ ἀκρίβειαν, μετρῶν εὑρίσκω τὸν ἀριθμόν. » Ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας εἰ δύνῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς, « Γρφ.

Ἐξαρίθμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἓξ ἀριθμοὺς ἢ ἓξ τινα (ὁποῖα δήποτε) τὸν ἀριθμόν, ἢ, ἓξ φοραὶς τόσος (τὸν ἀριθμόν), ἐξαπλάσιος.

Ἐξάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ (ὡρισμένυ) ἀριθμοῦ, ὑπεράριθμος, (Γαλ.) **surnuméraire.** » Οἱ ἔκτακτοι καλούμενοι στρατιῶται, ὡς καὶ τοὔνομα δῆλοι, τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν, « Σδ.

Ἐξαρκέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω (Προμηθεύω) τὸ ἀρκετὸν (ὅσον χρειάζεται) εἴς τινα (» Φίλοις ἐξαρκέων, « Πίνδ.). (τρτπρσ.) ἔχω ὅσον ἢ ὅ,τι μὲ χρειάζεται (μὲ ἀρκεῖ), (ἐπμ.) εὐχαριστοῦμαι. » Ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς, « Δμ. » Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, « Ἀντιφ. (καὶ περφρ.) » Ἐν τῷ ἐξαρκέοντι κέεσθαι, « Ἱππκρ., = Ἐξαρκούντως ἔχειν, (παρβλ. Ἐπαρκέω). 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι ἀρκετὸς (ἱκανὸς, ἀποχρῶν) πρός τι. » Πῶς ἂν ἐξαρκέσειε χρήματα ἐκτίνων, « Ξεν.

Ἐξαρκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαρκῶν, ἀρκετὸς, ἱκανός.

Ἐξαρκούντως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἱκανῶς, ἀποχρώντως, ἀρκετά. » Βίος ἐξαρκ. ἔχων, « Πλάτ., = Ἐξαρκής.

Ἔξαρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξαίρεται (ὑψοῦται), (ἰατρ.) πρήξιμον. (μτνμ.) » Λόγον —, « Εὐς., ὕψος, ὄγκος, μέγεθος. (κυρ, δὲ ἀστρνμ.) » Πόλου, (» Ἡλίου, » Ἀστέρων) —, « Πλ., τὸ μέρος (τὸ σημεῖον) τοῦ οὐρανοῦ μέχρι τοῦ ὁπ. ὑψοῦται ἕκαστον τῶν οὐρανίων σωμάτων. 2) = Ἔξαρσις.

Ἐξ-αρμόζω (.αρμόττω), Μ. αρμόσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐναρμόζω, δηλ.) Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν ἁρμόν του, διαλύω τὴν συναρμογήν του, (κοιν.) τὸ ξεβιδόνω, τὸ ξεκουρδίζω, (μτφορ.) χαλνῶ τὸν ῥυθμόν (τὴν ἁρμονίαν) του, (μουσ.) τὸ κάμνω κακόηχον, (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι-

Ἐξαρμόνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἀντιβαίνων εἰς τὴν (μυσ.) ἁρμονίαν, κακόηχος, (ἀντιθ. τῷ Ἐναρμόνιος).

Ἔξαρμος (ὁ, ἡ). ἐξηρθρωμένος τοὺς ἁρμοὺς, (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 57).

Ἐξ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαί τι ὅλως διόλου, ἀπαρνοῦμαι· δὲν ςέργω, δὲν συγκατανεύω, ἀποποιοῦμαι.

Ἐξάρνησις, εως (ἡ). ἄρνησις ἐντελὴς, ἀπάρνησις· ἀποποίησις.

Ἐξαρνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς) ἐξάρνησιν.

Ἔξαρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαρνούμενός) (ἀρνούμενος ἐντελῶς ἢ ἀποποιούμενός τι, » Ἔξαρνός εἰμί τινος ἢ τι, « Αξ., = Ἐξαρνοῦμαι. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἔξαρνός ἐςι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε, « Ἀρςφ.

Ἐξ-αρπάζω, Μ. άσω, άξω, άσομαι. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἁρπάζων ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ, ἁρπάζω ἔξαφνα μέσα ἀπό.

Ἔξαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαίρειν ἢ ἐξαίρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω, ὕψωσις, ἀνύψωσις, κτλ.

Ἐξ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ ἢ Δένω τι ἀπὸ πουθενά· (μτφορ.) κάμνω νὰ ἐξαρτᾶταί τι ὅλως διόλου ἀπὸ (νὰ ἦνε προσηλωμένον ἐντελῶς εἰς)· (πθ.) συνέχομαι (συνορεύω) μὲ. » Ἐξαρτ. τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν δένδρων, « Αἰλ. (καὶ μτφορ.) » Τοιούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι τῶν κριτῶν, « Συν. (καὶ μσ.) » Τόξοισιν ἐξηρτημένη (ὅπου διόρθ. ἐξηρτυμένη) « Αἰσχλ. » Χρυσία ϗ λίθους ἐξήρτητο, « Συν. (ϗ μτφορ.) » Ἐξηρτήσω σεαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σοὺς, « αὐτ. » Ἐξήρτηται δὲ τῆς πόλεως πεδιάς, « Πλ. » Ἐξήρτηται δὲ ἡ χώρα πρὸς νότον, « Στρ., (παρβλ. Ἀναρτάω).

† Ἐξαρτηδὸν, ἐπίρ. Κρεμαςὰ, ἐν μετεώρῳ.

Ἐξάρτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξήρτηται (εἶνε κρεμασμένον ἢ προσηλωμένον εἰς ἢ συνέχεται μὲ), (κοιν.) κρεμαστάρι· βαρύδι τοῦ νεροζυγίου κτλ., (τρπ.) παράρτημα.

Ἐξάρτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαρτᾶν ἢ ἐξαρτᾶσθαι, συνέχεια, ἀλληλουχία κτλ., (συγχ. τῷ Ἐξάρτισις καὶ Ἐξάρτυσις).

Ἐξ-αρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (ἢ Παρατηρῶ νὰ ἦνέ) τι ἄρτιον (σωστὸν, ἐντελὲς), τελειοποιῶ, συμπληρῶ, ἀπαρτίζω, (ὀθ. 2) = Ἐξαρτύω, ἑτοιμάζω.

Ἐξάρτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαρτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαρτίζειν, συμπλήρωσις, ἀπαρτισμὸς, τελειοποίησις. 2) = τῷ

Ἐξάρτυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐξ-αρτύω, Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω (Ἐφοδιάζω) τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, ἁρματόνω (πλοῖον κτλ.).

Ἐξάρυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐξ-αρίω, Μ. ύσω. Ἀντλῶ ἀπὸ πουθενὰ, ἀντλῶν ἀδειάζω, ἐξαντλῶ· ςραγγίζω τι ὅλως διόλου, ξεζουμίζω.

Ἐξαρχῆς (ἀντὶ Ἐξ ἀρχῆς), ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, ἐν πρώτοις.

Ἔξαρχος (ὁ). ὅςτις ἀρχίζει πρῶτος νὰ κάμνῃ τι (τὸ ὁπ. ἀκολουθοῦν ἔπειτα οἱ ἄλλοι)· ἀρχηγός· πρωταίτιος· προκριτος. (εἰς τοὺς Βυζ.) ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ἢ διοικητὴς, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-άρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος νὰ κάμνω τι, δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα. προοιμιάζω. (ἐν γεν.) προηγοῦμαι. (μὲ γεν.) » Μολπῆς (» Γόοιο) ἐξάρχω, « Ἰλ. Σ., Ὀδ. Δ. (καὶ μσ.) » Βουλῆς ἐξήρχετο, « Ὀδ. Μ. (καὶ πρὸς αἰτ.) » Βουλὰς ἐξάρχων, « Ἰλ. Β'. » Ὁποῖ' (ἢ » Ὅποι) ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες, « Ακ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Μολπὴν ἐξάρχειν τινι, « Εὐρ. (καὶ ἀντιςρ.) » Εἰ δέ μ' ᾠδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες, « Σοφ., ἂν ἄρχιζες πάντοτε νὰ μὲ ὁμιλῇς τοιουτοτρόπως. (ἢ μτχ.) » Ἐξάρχων (μὲ γεν.), = Ἀρχηγὸς, πρῶτος.

Ἐξάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 6 ἀριθμ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 6 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

† Ἐξᾶς, ᾶντος (ὁ), (εἰς τὴν Σικελ.), τὸ ἕκτον τῆς λίτρας, [ἀπὸ τῦ Λατ. sextans].

Ἐξάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) 6 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα).

Ἐξ-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀσθενὴς (ἀδύνατος), χάνω ἐντελῶς τὰς δυνάμεις μου.

Ἐξασθένησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀδυνάτισμα ἐντελές,

Ἐξ-ασθενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινα ὅλως διόλου ἀσθενῆ (ἀδύνατον), τὸν ἀδυνατίζω ἐντελῶς.

Ἐξασκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς, πλεγμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὡσὰν νὰ χωρίζεται εἰς) ἓξ σκέλη, (εἰδ. χειρουργ. ἐπιδεσμου).

Ἐξ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω τινὰ ἐντελῶς εἴς, τι, (πθ. ἢ μσ.) μανθάνω τι μὲ ἀκρίβειαν, (ἰδιαιτέρ. εἰς τὸν πρκ.) ἔχω (ἀπέκτησα) ἕξιν εἴς τι. » Περί τε γράμματα ϗ μουσικὴν ἐξησκημένος, « Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) κατασκευάζω ἢ καλλωπίζω τι μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν, (ἐπμ.) τὸ κάμνω τέλειον εἰς τὸ εἶδός τυ. » Μνῆμα εἰς κάλλος ἐξησκημένον, « Ακ.

Ἐξάσκησις, εως (ἡ). τὸ ἐξασκεῖν ἢ ἐξασκεῖσθαι, γύμνασις ἐντελής.

Ἐξαστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 σταδίων ἔκτασιν.

Ἐξάστερον (τὸ), (νλγ.). ὁ ἀστερισμὸς τῶν Πλειάδων (τοῦ ὁπ. φαίνονται κυρίως μόνον τὰ ἓξ ἄστρα), ἡ (κοιν.) πούλεια.

Ἐξάστις [;], ίος (ἡ). ἡ ἐξέχουσα κλωστὴ τοῦ στημονίου ἢ εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ὑφάσματος, κλόσσι, ξέφτισμα. » Ὀθόνια λεπτὰ, μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς, μηδ' ἐξεστίας, « Ἱππκρ. » Τὰς καλουμένας ἐξαστίας, αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις ἐνίοτε μὲν ἐξεπίτηδες, ἐνίοτε δὲ ἀκουσίως γίνονται, προμήκεις ἐξοχαὶ, ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἔςι δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας, « Γαλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξάστιχος καὶ Ἐξάστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο στίχους ἢ σειράς. » Τῶν κριθῶν αἱ μέν εἰσι δίστιχοι, αἱ δὲ -. καὶ ἐξάστιχοι, « Θφρ. ||. (οὐσ.) Ἐξάστιχον (τὸ), ἓξ στίχοι.

Ἐξ-αστράπτω, Μ. άψω. Ῥίπτω (Ἐβγάζω) ἀστραπάς· λάμπω, ἀκτινοβολῶ.

Ἐξάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) ἓξ στύλους.

Ἐξασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ συλλαβάς.

Ἐξ-ασφαλίζω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Ἐξασφαλίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἀσφαλίζω τι ἐντελῶς, (Ἰταλ.) τὸ σιγουράρω καλά.

Ἐξ-ατιμάζω, Μ. άσω. Ἀτιμάζω καθ' ὑπερβολήν· ἐξουθενῶ· καταισχύνω.

;Ἐξατιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ.

Ἐξ-ατμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναδίδω ἀτμὸν, ἀχνίζω, (ἐπμ.) ἐξατμίζομαι.

Ἐξ-ατμίζω, Μ, ίσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἐξατμισθῇ, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν ἀτμίδα. ||. (μσ.) διαλύομαι εἰς ἀτμὸν, ξεθυμαίνω. 2) ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀτμὸν, ἀχνίζω (;).

Ἐξ-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξασθενῶ.

Ἐξάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ τόνους, (μουσ.).

Ἐξ-αττικίζω, Μ. ίσω. Ἐξεργάζομαι (Καλλωπίζω) τι ἐπὶ τὸ ἀττικώτερον.

Ἐξ-άττω, Μ. άξω. Ἀττ. ἀντὶ Ἐξαΐσσω.

Ἐξ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω, (παρβλ. Ἐξαύω).

Ἐξαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρὸς (φωτεινὸς, καθαρὸς, διαυγής). » Χιόνος ἐξαυγέστερος, « Εὐρ., ἀσπρότερος.

Ἐξ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου, (κοιν.) ξεστομίζω.

;Ἐξ-αυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐξ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Σκληρύνομαι (Πεισμόνω) εἰς τὸ ἄκρον, ἀντιστέκομαι μὲ ὅλην τὴν αὐθάδειαν (τὴν ἀναίδειαν, τὴν ἰσχυρογνωμίαν), = Ἀπαυθαδίζομαι.

Ἐξαῦθις, Π. ἀντὶ Αὖθις, πάλιν, ἐκ νέου, κτλ.

Ἐξ-αυλακίζω, Μ. ίσω. Ἐκχέω ὡς ἐξ αὔλακος, προχέω κρουνηδὸν, (Ι. Αυδός).

Ἐξ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔξαυλον (ἄχρηστον διὰ τὸν αὐλόν). » Γλωσσίδες ἐξηυλημέναι, « Πλδ., αἱ καταντήσασαι ἄχρηστοι ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως. (ὅθεν μτφορ.) » Ἦθος ἐξηυλημένον, « Εὐστ., τὸ διεφθαρμένον. 2) ξεκωφαίνω τινὰ παίζων τὸν αὐλόν. » Οἱ ἐξηυλημένοι τὰ ὦτα, « Συν.

Ἐξ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐβγαίνω (Ἀναχωρῶ, Μετοικῶ) ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ηὐλιζόμην (ἐστρατοπέδευον, εἶχα κωνάκι).

Ἔξαυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. αὐλὸς) ὁ ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἄχρηστος (ἴδε Ἐξαυλέω), (ἐν γέν. καὶ κατ' ἔκτ.) πεπαλαιωμένος, ἀχρησίμευτος.

Ἐξ-αυξάνω καὶ Ἐξ-αύξω, Μ. αυξήσω. Κάμνω τι ν' αὐξήσῃ ὑπὲρ τὸ δέον, αὐξάνω παραπολύ.

Ἐξαυστὴρ (ὁ), [‡ ἐξαύω]. ἐργαλεῖον μαγειρικὸν (πειροῦνι ἢ χουλιάρα) μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν τὸ κρέας ἀπὸ τὴν χύτραν, (παρβλ. Κρεάγρα).

Ἐξαυτῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐξ αὐτῆς (ἐνν. τῆς ὥρας), τούτην τὴν ὥραν, πάραυτα, ἀμέσως, (συγχ. τῷ

Ἐξαῦτις, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἐξαῦθις.

Ἐξ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραπετεύω ὡς αὐτόμολος. 2) (μτβτ.) ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ δι' αὐτομόλων. » Ἵνα μὴ ἐξαυτομοληθῇ τὸ συνθημα, « Τακτ., νὰ μὴ προδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὑπ' αὐτομόλων.

Ἐξαυχενισμὸς (ὁ). ἀπείθεια, ἀνυποταξία, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-αυχενίζομαι, Μ. ίσομαι. (κυρ. ἐπὶ ὑποζυγίων) Τινάζω ἀπὸ (Δὲν δέχομαι εἰς) τὸν αὐχένα μου τὸν ζυγὸν, (τρπ.) ἀπειθῶ· ἐπαναστατῶ· (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.

Ἐξ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ἀπαρ.) καυχῶμαι, λέγω (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ νομίζω, ὑποθέτω, ἐλπίζω) καυχώμενος ὅτι.

Ἐξ-αυχμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου αὐχμῶδες (αὐχμηρὸν), καταξηραίνω.

Ἐξ-αύω, Μ. αύσω. Καταξηραίνω· κατακαίω· ξεροψήνω. 2) Π. ἀντὶ Ἐξάπτω. » Μέσον δ' ἐξαύσατο βαῦνον, « Ἐρατοσθ. 3) ἀντὶ Ἐξαφύω ἢ Ἐξαιροῦμαι.

Ἐξ-αύω, Μ. αύσω, Π. φωνάζω δυνατὰ, ξεφωνίζω.

Ἐξ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐξαφεῖλον κτλ.). Ἐβγάζω καὶ 'παίρνω, ἀφαιρῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μσ. διάθ.) » Ψυχήν τινος ἐξαφελέσθαι, « Ὀδ. Χ. » Ἐξαφελέσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, « Δμ., (ἴδε Ἐξαιρέω)

Ἐξ-αφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἄφαντον, ἀφανίζω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐξολοθρεύω.

Ἐξαφάνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαφανισμὸς (ὁ). ἀφανισμὸς ἐντελὴς, ἐξολόθρευσις.

Ἐξ-αφ-αρπάζω, Μ. άσω καὶ άσομαι. Ἁρπάζων ἐβγάζω ('γλυτόνω) ἀπό.

Ἐξαφθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξάπτω.

Ἐξ-αφ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω μὲ ὑπερβολὴν, ἐβγάζω (ἀναδίδω, ᾗ πθ. ἐξατμίζομαι) διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Ἐξ-αφ-ίημι, Μ. ἐξαφ-ήσω. Ἀφήνω τι ὅλως διόλου ἐλεύθερον, ἀπολύω, (κοιν.) δίδω δρόμον· Ἐξαποστέλλω. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω.

Ἐξ-αφ-ίπταμαι, Μ. απο-πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέπτην κτλ.). Πετῶν ἐκφεύγω.

Ἐξ-αφ-ίσταμαι, Μ. ἐξαπο-στήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέστην κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἀπομακρύνομαι (Παραιτοῦμαι, Τραβῶ χέρι) ὅλως διόλου ἀπό.

Ἐξ-αφ-οράω-ῶ, Μ. ἐξαπ-όψομαι (ἀόρ. Ἐξαπεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν τί γίνεται, (κοιν.) 'ξανοίγω, (παρβλ. Ἐξοράω).

Ἐξαφόρος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βαςάζος ὅς τις μὲ ἄλλους πέντε σηκόνει (κουβαλεῖ) τό-

Ἐξάφορον (τὸ). φορεῖον τὸ ὁπ. σηκόνουν (κουβαλοῦν) ἓξ ἄνθρωποι.

Ἐξ-αφρίζω, Μ. ίσω. Χύνω ('Εβγάζω) ἀφρὸν, ἀφρίζω, (ἐπμ.) ξεθυμαίνω, (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀφρίζῃ τι, τὸ μεταβάλλω εἰς (τὸ γεμίζω μὲ) ἀφρόν. » Τὸν ὑετὸν ἐξαφρίζων (ὁ ἀήρ) εἰς νιφετὸν μεταπήγνυσι, « Θεοδώρητ.

Ἐξάφρισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαφρισμὸς (ὁ). ἡ εἰς ἀφρὸν μεταβολὴ, ἄφρισμα. » Τὸ αἷμα κατ' ἐξαφρισμὸν εἰς γάλα μεταβάλλεται, « Κλμ.

Ἐξ-αφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς ἀφρόν.

Ἐξ-αφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀπαντλῶ· ἐξαντλῶ.

Ἔξαχα, σπν. ἀντὶ Ἐξαχῆ.

Ἐξάχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 χεῖρας.

Ἐξαχῆ, ἐπίρ. Εἰς ἓξ μέρη, κατὰ ἓξ τρόπους, ἔξη λογιῶν.

Ἐξαχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 6 χοίνικας.

Ἐξάχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 6 χόας.

Ἐξάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 χορδάς. » Κιθάρα—, « Ἀνών.

Ἐξ-αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἄχρηστον (ἀχρεῖον).

Ἐξ-αχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Ξεχωρίζω) τὰ ἄχυρα ἀπὸ τὸν σῖτον ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε γέννημα.

Ἐξαχῶς, ἐπίρ., = Ἐξαχῆ, κατὰ ἓξ τρόπους.

Ἐξάψαλμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιστάμενος ἀπὸ) 6 ψαλμούς.

Ἔξαψις, εως (ἡ). τὸ ἐξάπτειν ἢ ἐξάπτεσθαι, ἄναμμα, (χυδ.) κόρωμα. 2) (μτφορ.) ἀψιμαχία. 3) = Ἐξάρτησις.

Ἐξαωρία (ἡ). ἓξ ὡρῶν διάστημα, [ἐκ τοῦ

Ἐξάωρος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἓξ ὥρας.

Ἐξεβαν, Δ. ἀντὶ Ἐξέβην, ά. ἐν. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἐξέβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐκβαίνω.

Ἐξέβλαστον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκβλαςάνω.

Ἐξ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἐγγύησιν (κυρ. ἵνα ἐβγάλω τινὰ [καὶ μσ.] ἵνα ἔβγω ἀπὸ τὴν φυλακὴν κτλ.).

Ἐξεγγύη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ-

Ἐξεγγύησις, εως (ἡ). ἡ διδομένη (κυρ. ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς κρατουμένου) ἐγγύησις.

Ἐξεγείνατο, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκγίγνομαι, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ἐγείνατο).

Ἐξ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω τινὰ (καὶ μσ. ἢ πθ. Σηκόνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ· (μτφορ.) διεγείρω, παρακινῶ· ἐρεθίζω· ἐγκαρδιόνω. » Ὁ ἄνεμος τὸ πῦρ ἐξεγείρει, « Ἀρςτ. » Ἀρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν; « Αἰσχλ.

Ἐξεγενόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκγίγνομαι.

Ἐξέγερσις, εως (ἡ). σήκωμα ἀπὸ τὸν ὕπνον, 'ξύπνημα. (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, παρακίνησις.

Ἐξέγλυμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκγλύφω.

Ἐξέγρομαι, Π. ἀντὶ Ἐξεγείρομαι.

Ἐξεδάην, Π. ἀντὶ Ἐξεδιδάχθην, ἐξέμαθον, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκδιδάσκω.

Ἐξ-εδαφίζω, Μ. ίσω. Ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω, ξεθεμελιόνω, (κοιν.) ξεπατόνω.

Ἐξεδήδοκα, πρκ. τοῦ Ἐξεσθίω.

Ἐξεδόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐξέδρα, ας, (ἡ). κάμαρα (συνήθ. Ἐξέχουσα τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος) διὰ συνελεύσεις ἢ συναναστροφάς· σάλα τῆς ὑποδοχῆς. (εἰς τὸν Κικέρ.) σπουδαςήριον. (ὁ Σχλ. τοῦ Ὁμ. ἐξηγεῖ τὸ) » Αἴθουσαι, ἐξέδραι στυλωταί· « (τὸ δὲ) » Κλίσιον, ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, « (ἀντὶ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀπ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. » Ἐν κύκλῳ κρηπίδωμα βαθροειδές, «) (ὅθ:) » Ὄρος (ὁ Τμῶλος) ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, « Στρβ.

Ἐξέδραμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐκδιδράσκω, (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ σύστοιχόν του γ'. ἐν. πρσ. τοῦ-

Ἐξέδραμον, ἀόρ. τοῦ Ἐκτρέχω.

Ἐξέδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐξέδρα.

Ἔξεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῆς ἑδρας (τοῦ φυσικοῦ καὶ συνήθους τόπου) του, (ἐπμ.) = Ἔκτοπος, ἀσυνείθιστος· ἀλλόκοτος. » Ὄρνις—, « Δ. Κάσσ., ὁ ἀπαίσιος. » Ἀνὴρ —, « Σοφ., ὁ μακρὰν (ἐκτὸς) τῆς πατρίδος του, ξένος. (καὶ μὲ γεν.) » Φρενῶν —, « αὐτ., ὁ μὴ ὢν εἰς τὰς φρένας του, ἔκφρων, παράφρων.

Ἐξέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐξεθέμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκτίθημι.

Ἐξέθορον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκθρώσκω.

Ἔξει, ἀντὶ Ἔξιθι, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. (ἡ τῆς ὁρστ.) τοῦ Ἔξειμι.

Ἔξει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔχω, ἡ 2) δοτ. ἐν. τοῦ Ἕξις.

Ἐξειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἐξοιδα.

Ἐξείη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξείης, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐξῆς.

Ἐξεικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι ὅλως διόλου ὅμοιον μὲ ἄλλο, παρομοιάζω· μιμοῦμαι ἀκριβῶς, (ὅθεν:

Ἐξείκασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔγινε κατὰ μίμησιν ἀκριβῆ ἄλλου, ἀπεικόνισμα (ἀφομοίωμα, ἀντίτυπον) ἀπαράλλακτον.

Ἐξεικονίζω, Μ. ίσω. Παριστάνω τι ἀκριβῶς δι' εἰκόνος· ἐκφράζω ζωηρῶς διὰ παραβολῶν καὶ παραδειγμάτων, παρομοιάζω μὲ ἀκρίβειαν. 2) ἀντιγράφω (ἀπαραλλάκτως) εἰκόνα.

Ἐξεικόνισμα (τὸ), = Ἐξείκασμα, ἀπεικόνισμα.

Ἐξείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκλέγω.

Ἐξειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξετυλίζω, ξεδιπλόνω, ξεκουβαριάζω· (συνκδχ.) ἐκβάλλω. ἐξαιρῶ. (τρπ.) = Ἐκδιώκω, (καὶ πθ. ἡ οὐδ. ἑλλ. μὲ γεν.) Ἐκφεύγω, δια(ἀπο)φεύγω. » Ὁ νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ, « Δμ., (ὅθεν Ἐξούλης δίκη).

Ἐξείλησις, εως (ἡ). ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, ξεκουβάριασμα.

Ἐξείληχα, πρκ. τοῦ Ἐκλαγχάνω.

Ἐξείληφα, πρκ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

;Ἐξείλλω, = Ἐξειλέω.

Ἐξεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἔξειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἐξήειν κτλ.), = Ἐξέρχομαι (τοῦ ὀπ. ἐνίοτε χρησιμεύει ὡς μέλλων).

Ἐξεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔξεστι, ἡ 2) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔξειμι (Ἐξέρχομαι). » Ἐκ δὲ τῶν βασιλείων οὐ θέμις ἐξεῖναι, « Στρ. Ις', δ'.

Ἐξεῖπα ἡ Ἐξεῖπον, ἀόρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξειργασμένως [ἐξεργάζομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐντελῶς, ἀκριβῶς.

Ἐξείργω, Μ. είρξω, Ἐμποδίζω, ἀποκλείω. » Τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε, « Ἀρςφ. » Τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, « Θκ., ἐξενοχωροῦντο, ἐβιάζοντο, (παρβλ. Ἀποκλείω).

Ἐξείρηται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξείρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέρομαι.

Ἐξειρύω, Ἰων. ἀντὶ Ἐξερύω.

Ἐξείρω (χ. Μ.). Ἐκτείνω ἢ Σύρω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγάζω. » Τὴν γλῶτταν (» Τὴν χεῖρα)—, « Ἀρςφ., Ἡρ.

Ἐξειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐκλαμβάνω τι πρὸς εἰρωνείαν, λέγω εἰρωνευόμενος· (ἐν γέν.) περιπαίζω.

Ἐξεῖς, Δ. ἀντὶ Ἔξεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔχω.

Ἔξεισθα, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔξει, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξεκκλησιάζω, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκλησιάζω, συγκροτῶ (κυρ. ἔκτακτον) ἐκκλησίαν, συγκαλῶ τὸν λαόν. (συνκδχ.) κηρύττω ἢ ἀποφασίζω ἐπ' ἐκκλησίας. » Ἐξεκκλησίασαν νηστείαν, « Γρφ.

Ἐξεκλήϊσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέκλεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐκκλείω.

Ἐξελάαν, Π. ἀντὶ Ἐξελᾷν, ἐνς. ἡ μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξέκνισε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐκκνίζω.

Ἐξέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐξέλαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐξελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἔλαιον (Ἰλάδι), τὸ κάμνω νὰ γένῃ ἐλαιῶδες. » Τὰ κάρυα χρονιζόμενα ἐξελαιοῦται, « Πλ.

Ἐξέλαμψεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέλαβεν.

Ἐξελασία, ας καὶ

Ἐξέλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξελαύνειν, διώξιμον (» Τὴν Πεισιστρατιδέων ἐξέλασιν, « Ἡρ.)· ξεκίνημα (κυρ. ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος) δι' ἐκστρατείαν κτλ., (Τακτ.) ἐκδρομή. » Τὰς ἐξελάσεις τε καὶ ὑποχωρήσεις καὶ ἀναστροφάς, « Μαυρ. » Τὴν Ἀμφιάρεω ἐξέλασιν εἰς Θήβας, « Ψευδοηροδ. » Ποιμνίου ἐξέλασις, « Πλβ., ἡ πρὸς βοσκὴν ἐξαγωγή.

Ἐξελατέος, α, ον, θετ. τοῦ

Ἐξελαύνω, Μ. ελάσω καὶ Ἀττ. ελῶ (πρκ. Ἐξελήλακα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Διώχνω ἔξω· ἐβγάζω μὲ βίαν, ἐξωθῶ (» Ὡς οἴνῳ δὴ τὸν οἶνον.. ἐξελῶντας ᾖ διαφορήσοντας, « Πλ.)· (ἐπὶ μετάλλ.) σφυροκοπῶν ἐκτείνω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐβγαίνω νὰ ὑπάγω πουθενὰ (ξεκινῶ) μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι, ἐκστρατεύω.

Ἐξελέγχω, Μ. έγξω. Ἀποδεικνύω τὴν ἀλήθειαν, ἐβγάζω εἰς τὸ φανερόν. » Ὁ μόνος ἐξελέγχων ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, « Πίνδ. » Τύχην ἐξελ., « Πλβ. (καὶ πθ.) » Οὐ δὴ τοῦτο γ' ἐξελέγχομαι, « Εὐρ., δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ (νὰ μὲ ὀνειδίσῃ) κἀνεὶς διὰ τοῦτο.

Ἐξέλεθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἐξείλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. καὶ

Ἐξελεῖν ᾖ Δ. Ἐξελέν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελέξω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἐκλέγω.

Ἐξελέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελευθερικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ 2) καταγόμενος ἀπὸ) ἐξελεύθερον, υἱὸς ἢ ἀπόγονος ἀπελευθέρου.

Ἐξελεύθερος (ὁ, ἡ), = Ἀπελεύθερος.

Ἐξελευθεροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ἄκραν ἐλευθεροστομίαν (χωρὶς κἀμμίαν συστολήν).

Ἐξελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω σκλάβον, τὸν κάμνω ἐξελεύθερον, (ἐν γέν.) Ἐξελευθερόνω.

Ἐξέλευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξέρχεσθαι καὶ τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξέρχεταί τις, ἔξοδος, [ἐκ τοῦ

Ἐξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξελήλακα, πρκ. καὶ

Ἐξεληλάκεσαν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξεληλάκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξελήλεγμαι, πθ. Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἐξελέγχω.

Ἐξελήλυθα, β'. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐξελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξελιγμὸς (ὁ), [ἐξελίσσω]. ξετύλιγμα, ξεκουβάριασμα· (μτνμ.) ἄνοιγμα (ἄπλωμα) στρατεύματος παρατασσομένου, (Γαλλ.) évolution.

Ἐξέλικτος (ὁ, ἡ). ξετυλιγμένος ἢ δυνάμενος νὰ ξετυλιχθῇ (ξεδιπλωθῇ κτλ.).

Ἐξελίκτρα (ἡ) καὶ

Ἐξέλικτρον (τὸ). κάθε μηχανὴ ἢ ἐργαλεῖον πέριξ τοῦ ὀπ. τυλίζεται καὶ ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἐπμ. ξετυλίζεται σχοινὶ κτλ., ἀνέμη, μαγγανέλι κτλ.

Ἐξέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλείπω.

Ἐξέλιξις, εως (ἡ), = Ἐξελιγμός.

Ἐξελίσσω(ττω), Μ. ίξω. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, (μτνμ.) μεταφέρω ἐν τάξει τὰς ὄπισθεν σειρὰς στρατεύματος ἢ ςόλου εἰς τὸ μέτωπον, (Γαλλ.) déployer. (μτφορ.) ἐξηγῶ. » Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; « Εὐρ.

Ἐξελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ τραῦμα) εἰς ἕλκος, (πθ.) γεμίζω ἀπὸ ἕλκη (πληγάς, σπυριά).

Ἐξελκτέον, θετ. τοῦ Ἐξέλκω.

Ἐξελκυσμὸς (ὁ). τράβιγμα καὶ Ἐγάλσιμον ἔξω, [ἐκ τοῦ

Ἐξέλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Ἐξείλκυσα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Τραβῶ ἔξω, τραβῶν ἐβγάζω, ἀποσπῶ, » Ἐξ ποδα (γόνυ) πρὸς, « Εὐρ., Σοφ., (περιφρ. ἀντὶ) πορεύομαι, ὑπάγω. (καὶ ἑλλ.) » Χωρεῖ δὲ πρύμναν.. ἐξέλκει δὲ, « αὐτ.

Ἐξέλκωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξελκόω, ἄνοιγμα πληγῆς· μεταβολὴ τοῦ τραύματος εἰς ἕλκος.

;Ἐξελλεβορίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω διὰ τοῦ ἐλλεβόρου.

Ἐξελληνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου Ἑλληνικὸν (κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὰ ἔθιμα, κυρ. δὲ κατὰ τὴν διάλεκτον), μεταφέρω λέξιν ἢ φράσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἰδίωμα· μεταφράζω Ἑλληνιστί.

Ἐξελόμην, Π. ἀντὶ Ἐξειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐξέλω, ῃς, ῃ, ωμεν κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξελάσω, μέλλ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξεμάνην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκμαίνω.
Ἐξέμαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκμανθάνω.
Ἐξέμεν ἡ Ἐξέμεναι, Π. ἀντὶ Ἔξειν, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔχω.
Ἐξέμεναι, ἀντὶ Ἐξεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξίημι.
Ἐξεμέω-ῶ, Μ. έσω. Ξερνῶ, ξερνῶν ἐβγάζω.
Ἐξέμηνα, ἀόρ. τοῦ Ἐκμαίνω.
†Ἐξέμμορε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ἔμμορε.
Ἐξεμπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Φυλάττω ἢ Κάμνω νὰ φυλάττηταί τι ἀπαραβάτως. 2) ξεπεδικλόνω (Ἡσύχ.).
Ἐξεμπολάω (καὶ Ἰων.-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ μὲ κέρδος ἢ Ξεπουλῶ (κυρ. εἰς ξένους), (ἐν γέν.) ἐμπορεύομαι (κυρ. εἰς ξένον τόπον), (τρπ.) προδίδω.
Ἐξεναίρω, Μ. αρῶ, Π. ἀναιρῶ (ἀφανίζω) κατὰ κράτος, φονεύω, ἐξολοθρεύω.
;Ἐξέναντι καὶ
Ἐξεναντίας, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐξ ἐναντίας (ἐνν. ὁδοῦ), ἀπ' ἀντικρὺ, κατάντικρα· (τρπ.) τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν.
Ἐξεναρίζω, Μ. ίσω, Π. ξεγυμνόνω ἐντελῶς (κυρ. ἀπὸ τὰ ἅρματά του τὸν φονευθέντα ἐχθρόν). 2) = Ἐξεναίρω, φονεύω, ἀφανίζω.
Ἐξενέγκαι καὶ Ἰων.
Ἐξενεῖκαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφερω.
Ἐξενειχθῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ἐξενεχθῆναι.
Ἐξενέπω (χ. Μ.), Π. = Ἐξαυδάω, ἐκφράζω, λέγω, διηγοῦμαι.
Ἐξένευσα, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐκνέω.
Ἐξενεχθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφέρω.
Ἐξενεχυριάζω, Μ. άσω, = Ἐνεχυριάζω, παίρνω ὡς ἐνέχυρον.
Ἐξενήνοχα, πρκ. τοῦ Ἐκφέρω.
Ἐξενθεῖν, Δ. ἀντὶ Ἐξελθεῖν.
Ἐξέννυμι, Μ. ἐξέσω. Ξενδύνω, ξεγυμνόνω. (ἐν γέν.) ἐβγάζω· ἐκθέτω.
Ἐξεντερίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω τὰ ἔντερα, ξεκοιλιάζω· (μτνμ.) ἐβγάλλω τὴν ψίχαν [τὴν ἐντεριώνην] ξύλου· (ἐν γέν.) ἀδειάζω τι ἀπὸ τὰ περιεχόμενα· ξεπατόνω.
Ἔξεο, Ἰων. β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρστ. τοῦ Ἐξίημι.
Ἐξεὸν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξὸν, μτχ. τοῦ Ἔξεστι.
Ἐξεπάδω, Μ. άσω. Ἀποδιώκω τι (Ξεμαγεύω) δι' ἐπῳδῶν, γητεύων καταπραύνω.
Ἐξεπαίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ὅλως διόλου ἐπάνω, (μτφορ.) διεγείρω, ἐμπνέω ἔπαρσιν, (κοιν.) ξεπαίρνω.
Ἐξεπεύχομαι, Μ. εύξομαι, Π. = Ἐξεύχομαι, καυχῶμαι δι' ἔν τι.
Ἐξεπιδέδρομα, Π. πρκ. τοῦ Ἐξεπιτρέχω.
Ἐξεπιδέκατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐκκαιδέκατος.
Ἐξεπιπολῆς, ἐπίρ. = Ἐπιπολῆς, ἐπιπολαίως, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον,
Ἐξεπίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι ἀπ' ἔξω, (ἐπμ.) ἠξεύρω (γνωρίζω) μὲ ἀκρίβειαν, εἶμαι ἐντελῶς εἰδήμων (ἐπιστήμων) τοῦ πράγματος.
Ἐξεπίστεαι (στηαι;), Ἰων. β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἐξεπίσταμαι.
Ἐξεπισφραγίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐπισφραγίζω, ἐντυπόνω, ἐμπνέω.
Ἐξεπίτηδες, ἐπίρ. = Ἐπίτηδες, ἐπιταὐτοῦ.
Ἐξεπιτρέχω, Μ. δραμοῦμαι, Π. ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ καὶ τρέχω πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἐξεπλάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπλήσσω.
Ἐξέπλει (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἐξέπλεε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐκπλέω.
Ἐξέπλησεν, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκπίμπλημι.
Ἐξέπλωμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐκπλώω = Ἐκπλέω.
Ἐξεπομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὄμβρον ἢ ὡς ὄμβρον, βρέχω κρουνηδόν. »Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος,« Σοφ.
Ἐξέπραθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπέρθω.
Ἐξέπτην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξίπταμαι.
Ἐξέραμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐχύθη κατὰ γῆς ἢ ἐξεράσθη (ἐβγῆκεν ὡς) ἐξερατὸν, ἐξέρασμα.
Ἐξέρασις, εως (ἡ). χύσιμον κατὰ γῆς, ἄδειασμα, (κυρ. ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων (δι' ἐμετικοῦ ἢ καθαρσίου), (ὅθεν κοιν.) ἐξέρασμα.
Ἐξέρασμα (τὸ), = Ἐξέραμα.
Ἐξεράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι κατὰ γῆς, ἀδειάζω· (ἰατρ.) προξενῶ κένωσιν, (ὅθ. κοιν.) ξερνῶ. »Ἐξέρα τὸ ὕδωρ,« Ῥητ., χύσε το ἔξω ἀπὸ (ἐπμ. ἄδειασε) τὴν κλεψύδραν.
Ἐξεργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαί (Δυλεύω) τι μὲ ἐπιμέλειαν, (ἐπ' ἀγρ.) καλλιεργῶ, (ἐν γέν.) καλοδουλεύω. τελειόνω (τελειοποιῶ· κατορθόνω, ἀποτελειόνω) τὸ ἔργον μου· (μτφορ. κυρ. εἰς τὸν πθ. πρκ. καὶ μσ. ἀορ. καὶ μέλλ.) ἀφανίζω, (ὅθ.) »Ἐξειργάσμεθα,« Εὐρ., τετέλεσται, ἐχαθήκαμεν! »Μὴ μ' ἐξεργάσῃ,« αὐτ., μήμε ἀφανίσῃς, (παρβλ. Διεργάζομαι).
Ἐξεργασία (ἡ). ἐντελὴς ἐργασία, καλλιέργεια· ἀποπεράτωσις (ἐκτέλεσις) τῆς ἐργασίας, (ἐπμ.) τελειοποιήσις τοῦ ἔργου.
Ἐξεργαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐξεργάζεσθαι· κατορθωτικός.
Ἐξέργω, Ἰων. ἀντὶ Ἐξείργω.
Ἐξερεείνω (χ. Μ.), Π. ἐρωτῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω (ν' ἀκούσω) τι, (ὅθ. μτνμ.) κρούω τὴν κιθάραν ἵνα ἐβγάλῃ ἦχον, (Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 463.), (ἐν γέν.) ἀνερευνῶ, ἐξιχνιάζω. »Πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων,« Ὀδ. Μ., = Ἐξερευνῶν, (παρβλ. Ἐξερέω).
Ἐξερεθίζω, Μ. ίσω ϗ Π.
Ἐξερέθω (χ. Μ.). Ἐρεθίζω μὲ ὑπερβολὴν, Διερεθίζω.
Ἐξερείδω, Μ. ερείσω. Στυλόνω καλὰ, (μσ.) ἀκκουμβῶ ἰγιερά.
Ἐξερείπω, Μ. ερείψω. Π. ῥίπτω (κάμνω τι νὰ ἔβγῃ καὶ νὰ πέσῃ νὰ κρημνισθῇ) ἀπὸ πουθενὰ κατὰ γῆς. »Ἐξήριπον ὄζους πελέκει,« Πίνδ. (καὶ μσ. ἢ οὐδ. αὐτπθ., κυρ. μόνον εἰς τὸν πρκ. Ἐξήριπα ἢ Ἐξερήριπο[;] καὶ τὸν ἀόρ. β'. Ἐξήριπον). »Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς πρόῤῥιζος,« Ἰλ. Ξ. »Χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα,« Ἰλ. Ρ. »Κάπροι αὐχένας ἐξεριπόντες,« Ἡσ.
Ἐξέρεισις, εως (ἡ), [ἐξερείδω]. τὸ νὰ ἀκκουμβᾷ τις πουθενὰ ἢ νὰ στυλόνῃ καλὰ (ἰγιερά).
Ἐξέρεισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐξέρεισιν, στύλωμα, ἀκκουμβιστῆρι. »Λόγου—,« Δογγ., (παρβλ. Ἐγκάθισμα).
Ἐξέρευγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπτύεται (ξερνηέται, ἀναδίδεται). 2) (ἐπὶ ποτ.) = Ἐκβολὴ, στόμιον, [ἐκ τοῦ
Ἐξερεύγω καὶ (μσ. ὃ ϗ εὐχρηστότ.) Ἐξερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ἐρευγόμενος ἐκβάλλω, ξερνῶ· ἀναδίδω· ἀναβρύω· (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι, ἐκβάλλω.
Ἐξερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν, προσπαθῶ σκαλίζων νὰ εὕρω (νὰ ξετρυπόσω) τι.
Ἐξερεύνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔρευνα (ἐξέτασις) ἀκριβὴς πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ζητουμένου.
Ἐξερευνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξερευνῶν, ἐξεταστὴς ἀκριβής.
Ἐξερευνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ἐξερευνᾷν.
Ἐξέρευξις, εως (ἡ). τὸ ἐξερεύγεσθαι, ῥέψιμον καὶ ξέρασμα, (ἐπὶ ποτ.) = Ἐκβολή.
Ἐξερέω καὶ (μσ.) Ἐξερέομαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐξηρόμην ϗ Ἐξειρόμην), Π. = Ἐξερεείνω. »Κρονίδην ἐξείρετο ϗ προσέειπεν,« Ἰλ. Ε. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. προθ. ἐκ δ'.) »Ἀναξίου φωτὸς ἐξερήσομαι,« Σοφ. (καὶ μτνμ.) »Κνημοὺς ἐξερέῃσι (ἢ ἔλαφος) καὶ ἄγκια βοσκομένη,« Ὀδ. Δ., ἐξερευνήσῃ, (συγχ. τῷ
Ἐξερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐξαγορεύω.
Ἐξερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ἐντελῶς, μεταβάλλω εἰς παντελὴ ἐρημίαν, κατερημόνω.
Ἐξέρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐξέρασις.
Ἐξερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ ἰσχυρογνωμόνως, ἐξακολουθῶ νὰ ἐρίζω.
Ἐξεριθεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου τινὰ διὰ ῥαδιουργιῶν (μηχανορραφιῶν), (ἐν γέν.) ῥαδιαργῶ, (ἰταλ.) ἰντριγκάρω.
Ἐξερινάζω, Μ. άσω. Ἐξαλείνω τὴν ὠρίμασιν τῶν σύκων (διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ).
Ἐξεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξερίζων (φιλονεικῶν ἰσχυρογνωμόνως), φιλόνεικος.
Ἐξερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ σαφέστατα, Διερμηνεύω.
;Ἐξερπύζω, καὶ
Ἐξέρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Ἐξείρπυσα κ.τ.). Ἕρπων (Συρόμενος) ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ, ξετρυπόνω. »Ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,« Ἀρςφ. 2) (μτγν. μτβτ.) ἀναδίδω ἑρπετά. »Ἐξεῖρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχας,« Γρφ.
Ἐξερράγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκρήγνυμι.
Ἐξέῤῥω, Μ. εῤῥήσω, Π. ἐβγαίνω ϗ ὑπάγω (κυρ. πρὸς ὄλεθρόν μου καὶ ἐπὶ κακοῦ). »Ἐξεῤῥεγαίας τῆς δε,« Εὐρ., κρημνίσου φύγε ἀπ' ἐδῷ.
Ἐξερρύηκα, πρκ. τοῦ Ἐκρέω.
Ἐξερυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξερεύγομαι.
Ἐξερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι.
Ἐξέρυθρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἐρυθρὸς, κατακόκκινος.
Ἐξερύκω, Μ. ερύξω, Π. = Ἀπερύκω, ἐμποδίζω.
Ἐξερύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Τραβῶν ἐβγάζω τι ἀπὸ, ἀποσπῶ. »Τεξὺν ἐξείρυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σε χειρὸς, « Ἰλ. Ψ. » Τὸν δὲ μετόπισθε λαβὼν ποδὸς, ἐξερύσασκεν, « Ἰλ. Κ. » Ἰχθύας, οὓς θ' ἁλιῆες ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν, « Ὀδ. Χ.

Ἐξ-έρχομαι, Μ. ἐξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐξῆλθον κτλ.). (μὲ γεν. καὶ σπντ. μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἐβγαίνω, ἐβγαίνω ἀπὸ πυθενὰ, πηγαίνω ἔξω· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι· (ἐπὶ ὀνείρ. προφητ. κτλ.) ἀληθεύω, πληροῦμαι, λαμβάνω ἔκβασιν. (παρβλ. Ἐξήκω). (ἐπὶ ἀριθμ.) προκύπτω, συμποσοῦμαι· (μὲ αἰτ. προθετ.) μεταβαίνω, (τρπ.) συναριθμοῦμαι, (κοιν.) περνῶ εἰς τὴν ἀράδα.

Ἐξ-ερωέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μυ, ἐκκλίνω, παρεκτρέπομαι, παραστρατίζω. » Ἐξηρώησε κελεύθου, « Θκρ.

Ἐξ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξερεείνω.

Ἐξεσάωθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐξεσώθησαν, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκσώζω.

Ἐξ-εσθίω, Μ. ἐξέδομαι (πρκ. Ἐξεδήδοκα κτλ.). Τρώγω τι ὁλόκληρον, κατατρώγω.

Ἐξεσία (ἡ). [ἐξίημι], Π. ἀποστολὴ (μὲ παραγγελίαν), πρεσβεία, (Γαλλ.) mission.

Ἔξεσις [ἐξίημι], εως (ἡ). ἀπόπεμψις (κυρ. γυναικὸς), χώρισμα.

Ἐξέσκληκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Ἐκσκέλλω, κατεξηράνθην, κατεσκληρύνθην.

Ἐξέσμων, παρτ. τοῦ Ἐκσμάω.

Ἐξεσσύθην, Π. ἀόρ. ά καὶ

Ἐξέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. ἢ τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐκσεύομαι.

Ἐξέστηκα, πρκ. καὶ

Ἐξέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξίσταμαι.

Ἔξεστι, Μ. ἐξέσται (παρτ. Ἐξῆν, πρστ. Ἐξέστω, ὑποτ. Ἐξῇ, ἀπαρ. Ἐξεῖναι, ᾗ μτχ. Ἐξὸν). (ἀπρσ.) Εἶν' ἐπιτετραμμένον (συγχωρημένον) ἢ δυνατὸν (ἠμπορεῖ) νὰ γένῃ. (μὲ δοτ. ᾗ ἀπαρ.) » Ἔξεστί μοι ἀποδημεῖν, « Ξεν. (ἡ μτχ.) » Ἐξὸν, « (ἐκλαμβ. ἀπολύτ.), ἐν ᾧ (ἀφ' οὗ) εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον.

Ἔξεστις, ιος (ἡ), Ἰων. = Ἔξαστις.

Ἐξέστραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκστρέφω, (ὅθ.

Ἐξεστραμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐξανάστροφα, ἀνάποδα· παρηλλαγμένως.

Ἐξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐρευνῶ (Ἐρωτῶ) νὰ μάθω τι· (Νμ.) ἀνακρίνω, ζητῶ ν' ἀνακαλύψω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ βασάνων) τὴν ἀλήθειαν παρά τινος· ἐξακριβόνω, συγκρίνω, παραβάλλω· δοκιμάζω τι ἂν ἦνε καθὼς πρέπει, (ὅθ. ἐπὶ στρατ.) ἐπιθεωρῶ· (πθ. πρὸς μτχ.) φαίνομαι (ἀποδεικνύομαι) πράττων τι. » Ἐξηταζόμην τὰ δέοντα λέγων, « Δμ. (καὶ προθετ.) » Μετὰ τῶν μηδὲν ἠδικηκότων ἐξετάξεσθαι, « αὐτ., συναριθμεῖσθαι. (καὶ ἐλλ.) » Τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζομαι, « αὐτ., εἶμαι ἕνας ἀπό.

Ἐξετάθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτείνω.

Ἐξέτασις, εως (ἡ). τὸ ἐξετάζειν ἢ ἐξετάζεσθαι, ἔρευνα, ἀνίχνευσις τῆς ἀληθείας· (Νμ.) ἀνάκρισις (συνήθ. διὰ βασάνων). δοκιμή. σύγκρισις· (ἐπὶ στρατ.) ἐπιθεώρησις. » Ἐξέτασιν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Ἑλλήν. καὶ τῶν βαρβ., « Ξεν., (παρβλ. Δοκιμασία).

Ἐξετασμὸς (ὁ), = Ἐξέτασις.

Ἐξεταστήριον (τὸ). τρόπος (μέσον) πρὸς ἐξέτασιν, δοκιμασία, βάσανος.

Ἐξεταστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξετάζων (δοκιμάζων, ἐξακριβόνων κτλ.), (Νμ.) ἀνακριτὴς, (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἐλεγκτής. ἐπιθεωρητής.

Ἐξεταστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἱκανὸς, ἐπιτήδειος πρὸς) ἐξέτασιν. ||. » Τὸ ἐξεταστικὸν (ἀργύριον), « Δμ., τὰ ἔξοδα τῆς ἀνακρίσεως ἢ τὸ ἐπιμίσθιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἐξέτεροι, αι, α, Π. ἄλλοι τινὲς, (συνηθές. τὸ παρασύνθ. Μετεξέτεροι).

Ἐξ-ετεροτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκτῶ ἢ Μεταχειρίζομαι ἄλλον τρόπον (ἄλλα ἤθη), ἀλλοιοῦμαι (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον)).

Ἐξετέτιστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐκτίνω.

Ἐξέτης, ου (ὁ) καὶ Ἐξέτης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐξαέτης, ἓξ χρόνων.

Ἐξέτι, ἐπίρ. Π. (ἀντὶ) Ἐξ ἔτι, ἔκτοτε ἀκόμη· (μὲ γεν.) » Ἐξέτι πατρῶν, « Ὀδ. Θ., ἐκ προγόνων. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἐξέτι κεῖθεν, « Καλλ.

Ἐξέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐξέτης.

Ἐξετμήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκτέμνω.

Ἐξετράπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκτρέπω.

Ἐξετράφην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτρέφω.

Ἐξέτρωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτιτρώσκω.

Ἐξ-ευγενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ευγενῆ, τοῦ ἀφαιρῶ τὸ ἀγενὲς ἢ δυσγενές.

Ἐξ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω (Διορθόνω) τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐξομαλύνω.

Ἐξ-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου εὐκρινὲς, τὸ ἀναπτύσσω ἐντελῶς, (παρβλ. Διευκρινέω).

Ἐξ-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐλαβοῦμαι (Προσέχω, Προφυλάττομαι) εἰς τὸ ἄκρον.

Ἐξ-ευμαρίζω, Μ. ίσω. Εὐκολύνω τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω εὐκολώτατον· προδιαθέτω· προετοιμάζω.

Ἐξ-ευμενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου εὐμενῆ (εὐδιάθετον), ἐξιλεόνω.

Ἐξ-ευνουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ αὐτόχρημα (ἐντελῶς) εὐνοῦχον.

Ἐξ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐφευρίσκω πόρον (τρόπον) νὰ προμηθεύσω τι εἴς τινα ἢ νὰ εὐπορήσω αὐτὸς ἐγώ τινος.

Ἐξεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξευρίσκειν, ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις.

Ἐξευρετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς ἐξεύρεσιν, ἐφευρετικός.

Ἐξεύρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξεῦρέν (ἐπενόησέ) τις, ἐφεύρεμα, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Ἐξεῦρον κτλ.). Σκαλίζων (Ἀναζητῶν) εὑρίσκω, κατορθόνω νὰ εὕρω· (τρπ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἐξ-ευτελίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ ἦνε ἢ νὰ φαίνεται ὅλως διόλου εὐτελὲς, ἐξουθενῶ· περιφρονῶ.

Ἐξευτελισμὸς (ὁ). τὸ ἐξευτελίζειν ἢ ἐξευτελίζεσθαι, ἐξουδένωσις, περιφρόνησις.

Ἐξ-ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρὸς ἀπαρ.) Ἔχω ἀρκετὸν τόνον (ἱκανὴν δύναμιν) ἵνα.

Ἐξ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐντελῶς εὐτρεπὲς (ἕτοιμον).

Ἐξ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. Π. = Ἐξαυχέω.

» Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα, « Αἰσχλ. 2) Εὔχομαι (Ἐπιθυμῶ) μὲ πολὺν πόθον. » Εἰς ὄψιν ἥκεις ὧν περ ἐξηύχου πάλαι, « Αἰσχλ.

Ἐξεφαάνθην, Π. ἀντὶ Ἐξεφάνθην (ἄχρ.) ἀντὶ Ἐξεφάνην.

Ἐξέφανεν, Π. ἀντὶ Ἐξεφάνησαν, πλθ. γ'. καὶ

Ἐξεφάνην, ἐν. ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐξέφηβος (ὁ, ἡ). (νέος) ὅστις ὑπερέβη ἤδη τὴν ἡλικίαν (ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν τάξιν) τῶν ἐφήβων.

Ἐξ-εφίημι, Μ. ἐξεφ-ήσω. Ἀφίνω (Ἐξαπολνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος. ||. (μσ.) παραγγέλλω, διατάττω.

Ἐξεφρείομεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξεφέρομεν ἢ Ἐξεφορέομεν.

Ἐξέφυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκφεύγω.

Ἐξέφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκφύομαι.

Ἐξεχέβρογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν βρόγχον (τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ).

Ἐξεχέγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντας γλουτοὺς (κωλομέρια ἢ γόμφους).

Ἐξεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξέχων, πεταγμένος ἔξω, (ἐν γέν.) = Ἔξοχος, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-έχω (χ. Μ.). Κρατῶ τι ἔξω ἢ ἐμπρός. ||. (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι (στέκομαι) πλέον ἔξω ἢ ἐμπρὸς παρὰ τοὺς ἄλλους, ὑψοῦμαι ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν· ὑπερέχω (κυρ. καὶ μτφορ.)· (ἐπὶ ἡλίου ᾗ ἀστέρων) ἀνατέλλω. (πθ. ἢ μσ. μὲ γεν.) κρατοῦμαι (ἐξήρτημαι) ἀπὸ, εἶμαι προσκολλημένος εἰς. » Ἐξεχόμενα τῆς μητρὸς, « Δ. Ἀλ.

Ἐξ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι ἐντελῶς (ὡς οὐ νὰ λυώσῃ, νὰ χυλώσῃ). χωνεύω.

Ἐξέωσα, ἀόρ. καὶ

Ἐξέωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξωθέω.

Ἔξηβος (ὁ, ἡ), = Ἐξέφηβος.

Ἐξήγαγον, ἀόρ. τοῦ Ἐξάγω.

Ἐξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προηγοῦμαι, προπορεύομαι (κυρ. ἵνα δείξω τὸν δρόμον), (ὅθ. ἐν γέν.) ὁδηγῶ, (μτφορ.) ἐξηγῶ· ἀποδείχνω. διηγοῦμαι· συμβουλεύω· δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα· εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγὸς), ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου, διέπω, διευθύνω, διοικῶ, (μὲ γεν.) » Οἷσί περ ἄρχει, τῶν δ' ἐξηγήσθω, « Ἰλ. Β. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐξηγούμενος αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, « Αξ. (καὶ ἀπολ.) » Ἰέναι πάντας τῇ ἂν αὐτὸς ἐξηγέηται, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, αὐτὸς ἐξηγεῖται τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι, « Δμ., τοῦ τὸν ἐκανονάρχει ἵνα τὸν διαλαλῇ ἐκεῖνος. (ᾗ μὲ αἰτ.) » Τοὺς ξυμμάχους ἐξηγούμεθα, « Θκ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, « Δμ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπαρ.) » Ἐξηγοῦ δέ μοι, εἴσφε σὺν δίκῃ κατέκτανον, « Αἰσχλ. (παρβλ. Εἰσηγέομαι)

Ἐξήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξηγήθη (ἐρρέθη, ἀνεπτύχθη, ἀποδείχθη κτλ.), διήγημα.

Ἐξήγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξηγέομαι, ὁδηγία· ἀρχηγία· (τρπ.) ἀνάπτυξις, ἑρμηνεία· συμβουλή· ἀπόδειξις· διήγησις κτλ.

Ἐξηγηματικὸς, ἡ, ὸν, = Ἐξηγητικός.

Ἐξηγητὴς, οῦ (ὁ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁδηγός· εἰσηγητής, σύμβουλος· ἑρμηνευτής· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ διωρισμένος ὑπὸ τῆς διοικήσεως ἑρμηνευτὴς τῶν διοσημειῶν, τῶν χρησμῶν, τῶν ὀνείρων κτλ., (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) διευθυντής, διοικητής, (Στρ. ΙΖ'. 797.)

Ἐξηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων [ἐπιτήδειος] πρὸς) ἐξήγησιν.

Ἐξηγορία (ἡ), [ἐξαγορεύω], = Ἐξαγόρευσις· διήγησις (κυρ. πρὸς ἔπαινον), ἐγκώμιον, (παρβλ. Ἐξομολόγησις).

Ἐξηγρόμην, Π. ἀορ. β'. τοῦ Ἐξεγείρομαι, ἡ παρτ. τοῦ Ἐξέγρομαι

Ἐξῄειν, ά. ἐν. καὶ

Ἐξῄεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξ·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὸν ἠθμὸν (τὸ στραγγιστῆρι), σουρόνω, λαγαρίζω, (παρβλ. Διηθέω).

Ἐξῄκασμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξείκασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξεικάζω.

Ἑξήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ., (60), ἑξῆντα.

Ἑξηκονταέτης, έος ἢ έος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 60 ἔτη, ἑξῆντα χρόνων, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑξηκονταετία (ἡ). διάστημα 60 ἐτῶν.

Ἑξηκοντάκις, ἐπίρ. Ἑξῆντα φοραίς.

Ἑξηκοντακισχίλιος, αι, α, 60 χιλιάδες.

Ἑξηκοντάκλινος (ὁ, ἡ). (οἶκος) περιέχων ἢ χωρῶν 60 κλίνας.

Ἑξηκοντάλιθος (ὁ), εἶδος πολυποικίλου (ἢ πιθανώτ. πολυσυνθέτου) λίθου, (παρβλ. Ἑκατοντάλιθος).

Ἑξηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 60 πηχῶν.

Ἑξηκοντὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 60 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 60: μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

Ἑξηκονταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 60 σταδίων.

Ἑξηκονταταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 60 ταλάντων.

Ἑξηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 60 τάλαντα.

Ἑξηκοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 60 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Ἑξηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ἑξηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), = Ἑξηκονταέτης.

Ἑξηκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 60 ἡμέρας.

Ἑξηκοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 59.

Ἑξηκριβωμένως, [ἐξακριβόω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν (Μὲ τὴν μεγαλητέραν) ἀκρίβειαν.

Ἐξ·ήκω (χ. Μ.), = Ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω· φθάνω, καταντῶ· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι, περνῶ· (ἐπὶ ὀνείρ. ἢ προφητ.) ἐκπληροῦμαι. » Ἐξήκειν οἱ τὸν ὄνειρον, « Ἡρ., (κοιν.) ἐβγῆκε, (δηλ.) ἀλήθευσε.

Ἐξήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξήλατος (ὁ, ἡ), Π. [ἐξελαύνω]. δυλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ, σφυρήλατος. (ἄλλ. γρφ. Ἐξήλατος, = Ἐξάπτυχος).

Ἐξήλικας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐξαλίζω.

Ἐξῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξ·ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Ἀπλόνω ἔξω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. κρεμῶ ἐπὶ σταυροῦ. » Ἐξηλίασαν αὐτοὺς ἐν τῷ ὄρει, « Γρφ. ||. (πθ.) καίομαι (ἡμαυρίζω) ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐξ·ηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λαμπρὸν ὡς τὸν ἥλιον, καταφωτίζω. » Ἀὴρ ἐξηλιοῦται, « Πλ., ἀποκτᾷ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου.

Ἐξηλλαγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξαλλάσσω, (ὅθεν:

Ἐξηλλαγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ τρόπον παρηλλαγμένον (καινοφανῆ, παράξενον).

Ἐξήλυσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐξέλευσις.

Ἐξῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἓξ ἡμέρας (κατὰ συνέχειαν).

Ἐξημαρτημένως [ἐξαμαρτάνω], ἐπίρ. (μτχ.). Σφαλερῶς, ἐσφαλμένως.

Ἐξ·ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἥμερον, τὸ ἡμερόνω ἐντελῶς. » Ἐξημερῶσαι γαῖαν, « Εὐρ., νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τ' ἄγρια θηρία. » Χῶρον ἐξημερ., « Ἡρ., ξιχερσόνω.

Ἐξημέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξημημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξαμάω.

Ἐξημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξάπτω.

Ἐξημοιβὸς [ἐξαμείβω], ἡ, όν, Π. τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ μεταλλάξῃ. » Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, « Ὀδ. Θ., τὰ ποικίλλα ἢ διαφέροντα ἀλλήλων, (κοιν.) πολλαὶς ἀλλαξιαὶς φορέματα, (ἴδε ᾧ παρβλ. Ἐξαλλάσσω).

Ἐξῆν, παρτ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξήνιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἡνίας (χαλινάρια), ξεχαλίνωτος.

;Ἐξήνοχα, σπντ. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐξενήνοχα.

Ἐξῆξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐξάττω.

Ἐξήπαφον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαπαφίσκω.

Ἐξ·ηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὅλως διόλου εἰς (Ἐνόνω μὲ τὴν) ἤπειρον.

Ἐξ·ηπεροπεύω, Μ. εύσω, Π. ἐξαπατῶ, ξεγελῶ, ξελογιάζω.

Ἐξ·ηπιαλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι (ἀπὸ ἁπλοῦ πυρετοῦ) εἰς ἠπίαλον.

Ἐξήραμμαι, πθ. πρκ. καὶ

Ἐξηράνθην, πθ. ἀορ. τοῦ Ξηραίνω.

Ἐξήρατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐξαίρω.

Ἐξήρετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἐξέρομαι.

Ἐξήρετμος (ὁ, ἡ). πλοῖον μὲ ἓξ ἐρετμοὺς (κωπιά).

Ἐξηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως.

Ἐξήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ ἓξ σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἐξηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐξήρη (ναῦν) ἢ κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἐξήρους. » Πλοῖον ἐξηρικὸν, « Πλβ.

Ἐξήρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξερεύγω.

Ἐξηρώησα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἐξερωέω.

Ἐξῆς [ἔξω, μέλλ. τοῦ Ἔχω], ἐπίρ. Κατὰ σειρὰν, ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, κατὰ συνέχειαν· πλησίον· κατόπιν. ἔπειτα, ἀμέσως ἔπειτα· (ἐνίοτε) ἁπλῶς, ἐπίσης. (μὲ δοτ.) » Παντὶ ἐξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι, « Θκ. » Ἐξῆς καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει, « αὐτ. » Γέγραπται δὲ ἐξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο, κατὰ θέρος ᾧ χειμῶνα, « αὐτ. » Ἐξῆς τῷ νοερῷ ζώῳ, « Μάρκ. Αὐρ., εὐθὺς μετά. » Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι, Ἀρςφ. (ᾧ ἐνάρθρ.) » Ὁ ἐξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, « Ἀριστ., ὁ μετ' αὐτὸν ἀμέσως. (καὶ γεν.) » Τὸ ἐξῆς τῆς ὁδοῦ, « τὸ ὑπόλοιπον. (ᾧ ἐπὶ χρόν.) » Τριῶν ἡμερῶν ἐξῆς, « Πλάτ. » Τὸ ἐξῆς (τοῦ λόγου), « Γρμτ., ἡ συνέχεια, ἡ σειρὰ, ἡ ἀλληλουχία. » Καὶ τὰ ἐξῆς, « Γρμτ., (Ατν.) et cætera.

Ἐξητασμένως [ἐξετάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μετ' ἐπιστασίας, ἐπιμελῶς, ἐξηκριβωμένως.

Ἐξ·ητριάζω, Μ. άσω. Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ (ἤτριον), σουρόνω.

Ἐξ·ηττάομαι-ῶμαι, Μ. ηττηθήσομαι. Νικῶμαι κατὰ κράτος.

Ἐξ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ἦχον· κάμνω ν' ἀκούεται ἔξω ἦχος· (ἐν γέν.) ἀντηχῶ, ἠχολογῶ. » Τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν, « Πλβ., (παρβλ. Ἐξᾴδω).

Ἐξήχησις, εως (ἡ). παραφωνία, [ἐκ τοῦ

Ἔξηχος (ὁ, ἡ). κακόηχος, (τρπ.) ἀπᾴδων, ἀνάρμοστος, ἄτοπος. (μτγν.) = Ἐνεὸς, ἐκστατικὸς, ἐμβρόντητος.

Ἐξ·ιάομαι-ῶμαι, Μ. ιάσομαι. Ἰατρεύω (Θεραπεύω, [καὶ μτφρ.] Διορθόνω) ἐντελῶς.

Ἐξίασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξιᾶσι, ἀντὶ Ἐξιεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐξίημι.

Ἐξ·ιδιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἰδιοποιοῦμαι (Οἰκειοποιοῦμαι) τι, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου, κάμνω ὅλως διόλου ἰδικόν μου.

Ἐξιδιασμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., οἰκειοποίησις κτλ.

Ἐξ·ιδιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, καὶ

Ἐξ·ιδιοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐξιδιάζομαι.

Ἐξιδιοποίησις, εως (ἡ), = Ἐξιδιασμός.

Ἐξ·ιδίω, Μ. ίσω. Ἱδρόνων ἀναδίδω, ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ σῶμά μου διὰ τοῦ (ἢ ἐν εἴδει) ἱδρῶτος. ἀναβρύω.

Ἐξιδοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐξοράω.

Ἐξ·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξιδίω. 2) καταϊδρόνω (ἡ).

Ἐξ·ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τινα ἀσφαλῶς πουθενὰ, καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) ἀναπαυτικά. (τρπ.) ἀποκαταστήνω. » Στῆσόν με κἀξίδρυσον, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Βίον ἐξιδρυσάμην, Ἀρςφ., κατώρθωσα πόρον βίου σταθερόν.

Ἐξίδρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξιδρόω, χύσιμον πολλοῦ ἱδρῶτος.

Ἐξ·ιερόω-ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἱερὸν, καθιερόνω, ἀφιερόνω.

Ἐξ·ίημι, Μ. ἐξ·ήσω. Ἀφίνω τι νὰ ἔβγῃ (νὰ φύγῃ), ἀπολύω, ἀπομακρύνω, ἀποπέμπω, (κοιν.) δίδω δρόμον, ἐξαπολνῶ. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω, (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι. » Ἐπεί τέ τοι οὐ τίκτει, ἔξω, ἄλλην δὲ γῆμον, « Ἡρ. (καὶ κατὰ τμῆσ. Π.) » Πέσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, « Ὅμ. ἀπέβαλον (ἔχασαν) τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγητοῦ καὶ πιστοῦ, (δηλ.) ἐθεράπευσαν τὴν πεῖναν καὶ δίψαν των, ἐχόρτασαν, (ὅμοιον μὲ τὸ » Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πιόντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν, « Ἰλ. Δ.). » Ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ λίμνη ἐξίησιν ἐς θάλασσαν, « Θκ.
Ἐξιθύνω, Μ. υνῶ, Π. ἰσάζω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω ἴσιον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. 2) (τρπ.) διέπω· διευθύνω.
Ἐξικετεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως, ἢ Καταπείθω μὲ τὰς ἱκεσίας μου.
Ἐξικμάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ (Ἀποῤῥοφῶ) τινος ὅλην τὴν ἰκμάδα, (κοιν.) ξεστραγγίζω, ξεζουμίζω, (ἐπμ.) καταξηραίνω· (ὀθ. μτφορ.) σκέπτομαι πολλαχῶς, καλοστοχάζομαι. » Ἀλλὰ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω ϗ λογίζομαι κακά; « Εὐρ.
Ἐξικμαίνω, Μ. ανῶ, = Ἐξικμάζω.
Ἐξίκμασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξικμάζω, ἡ τῆς ἰκμάδος ἀφαίρεσις, ξεστράγγισμα κτλ.
Ἐξικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Ἐξικόμην κτλ.). Φθάνω (Καταντῶ) πθθενὰ ἢ ἕως εἰς. (μτφορ.) κατορθόνω (τελειόνω, ἐπιτυχαίνω, φθάνω εἰς) τὸν σκοπόν μθ. εἶμαι ἱκανὸς πρός τι, ἐξαρκῶ. (μὲ γεν. ἢ πρόθετ. αἰτ. ἢ Π. μὲ αἰτ. μόνην) » Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, « Ἰλ. Ι. » Ἐπὶ βραχὺ (» Ἐπὶ πλεῖστον) ἐξικνεῖται, « Αξ. » Πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, « Αξ. (καὶ τρπ.) » Ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, « Ακ. (ϗ μὲ γεν.) » Τί δῆτα δρῶντες, τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; « Εὐρ.
Ἐξίκω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἐξήκω, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἐβγαίνω, ἐκπληρῶμαι, πραγματοποιοῦμαι.
Ἐξιλαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρὸν (εὔθυμον), φαιδρύνω.
Ἐξίλασις, εως (ἡ). ἐξιλασμός, ἐξιλέωσις, [ἐκ τοῦ
Ἐξιλάσκομαι, Μ. ιλάσομαι. Καταπραΰνω τὴν ὀργὴν τινος, ξαναποκτῶ τὴν εὔνοιάν του, τὸν ἐξιλεόνω.
Ἐξιλασμα (τὸ). μέσον πρὸς ἐξιλέωσιν, δῶρον· θυσία κτλ.
Ἐξιλασμὸς (ὁ), = Ἐξίλασις, ἐξιλέωσις· (συνκδχ.) ἡ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ γινομένη θυσία ἢ ἄλλη τελετή.
Ἐξιλαστέον, θετ. τοῦ Ἐξιλάσκομαι.
Ἐξιλαστήριος (ὁ, ἡ) καὶ
Ἐξιλαστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐξιλασμὸν, ἐξιλεωτικός.
Ἐξιλεόω-ῶ, Μ. ώσω = Ἐξιλάσκομαι. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἵλεων (εὐμενῆ), ἐξιλεόνω.
† Ἐξιλέωμα (τὸ), = Ἐξίλασμα.
† Ἐξιλέωσις, εως (ἡ), = Ἐξίλασις.
† Ἐξιλεωτικὸς, ἡ, όν, = Ἐξιλαστικός.
Ἐξιλλω, = Ἐξείλλω.
Ἐξιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ (Ἐβγάζω) τι ἔξω μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) ἱμᾶντα (λωρὶ, σχοινί). 2) ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, (συγχ. τῷ Ἐξαμάω).
Ἐξίμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔξειμι.
Ἐξινιάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) ἀπό τινος τὰς ἶνας.
Ἐξινόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. ἀδειάζω ὅλως διόλου, ἐκκενόω, (ἴδε Ὑπέρινος).
Ἐξιονθίζω, Μ. ίσω, Π. ἐβγάζω (ἢ ἐκτείνω τοὺς) ἰόνθους (τὰς τρίχας, τὰ μαλλιά).
Ἐξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) ἀπό τινος τὸν ἰὸν (τὴν σκουριὰν), ξεσκουριάζω, (Ἀῤῥ. Ἐπκτ. Δ. 11).

Ἐξιπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθλίβω, ξεστραγγίζω, ξεζουμίζω. (ἐπὶ ὑγρ.) σουρόνω, λαγαρίζω, (ἐν γέν.) καθαρίζω, ξεπαστρεύω.
Ἐξιππάζομαι, Μ. άσομαι καὶ
Ἐξιππεύω, Μ. εύσω. Ἐβγαίνω (Ξεκινῶ) ἔφιππος.
Ἔξιππος (ὁ, ἡ), (κυρ. ὄγημα) μὲ 6 ἵππους.
Ἐξίπταμαι, Μ. ἐκπτήσομαι (ἀόρ. Ἐξέπτην κτλ.), = Ἐκπέτομαι, πετῶ ἔξω, φεύγω πετῶν.
Ἐξιπωτικὸς [ἐξιπόω], ή, όν. Ὠφέλιμος (Χρήσιμος) εἰς τὸ νὰ ξεστραγγίζῃ (νὰ ξεπαστρεύῃ). » Φάρμακα —, « Ἱππκρ.
Ἕξις [ἔχω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ὁ τρόπος τοῦ ὑπάρχειν, ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς (καθ' ἣν διάκειταί τις οὕτως ἢ ἄλλως). (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ σώματ.) ἡ κρᾶσις, ὁ ὀργανισμὸς (» Ἰσχνὸς τὴν ἕξιν, « Αξ.)· (ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ συναμφοτέρου) ἡ διάθεσις, ἡ δύναμις, ἡ ἰδιότης (» Ἕξεις δὲ [λέγω] καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν οὕτως ἢ ἄλλως, « Ἀρστ.). (κυρ. δὲ) ἡ διὰ τῆς συνηθείας προσγινομένη ἱκανότης. » Ἕξις ἐστὶν, ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη, « Πλ.
Ἐξισάζω, Μ. άσω. Ἰσάζω (κυρ.) δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα, (ἐν γέν.) ἐξομαλύνω, (τρπ.) συμβιβάζω. (ἀμτβτ.) ἐξισοῦμαι.
Ἐξισασμὸς (ὁ). τὸ ἐξισάζειν, ἐξομάλυνσις, συμβιβασμὸς, ἐξίσωσις.
Ἐξίσης, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐξ ἴσης (ἐνν. μοίρας), εἰς ἴσα (ὅμοια) μέρη, ἐξίσου, ἐπίσης.
Ἐξισοτιμία (ἡ). ἡ ἐξίσου ἀπονεμομένη ἢ ἀπολαμβανομένη τιμὴ, ἰσοτιμία (εἰς τὸν Λουκ. ἀναγινώσκεται ὀρθοτ. κατὰ διάστασιν, » Κὰξ ἰσοτιμίας). «
Ἐξίσου, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐξ ἴσου (ἐνν. μέτρῳ), = Ἐξίσης.
Ἐξισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο. (σπν. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος (ὅμοιος) μὲ, ἐξισοῦμαι, ὁμοιάζω. » Μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, « Σοφ.
Ἐξιστάνω καὶ Ἐξιστάω-ῶ, μτγν. ἀντὶ
Ἐξίστημι, Μ. ἐκστήσω (ἀόρ. Ἐξέστησα καὶ μσ. Ἐξέστην, μσ. πρκ. Ἐξέστηκα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἔξω ἢ μακρὰν ἀπὸ, ἐβγάλλω (μετακινῶ) τι ἀπὸ τὴν συνειθισμένην του στάσιν (θέσιν). (ὀθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) προξενῶ ἔκστασιν, ἐκπλήττω, (κοιν.) κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, ξυππάζω. » Ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν, « Δμ. (ϗ χ. τῆς γεν.) » Γυναῖκές τινες ἐξέστησαν ἡμᾶς, « Ερφ. 2) μεταβάλλω, ἀλλοιόνω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). » Ἡ λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν φύσιν, « Πλ. » Ἔστι δὲ γενναῖον τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως, « Ἀρστ. » Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, « Θκ. ‖. (μσ.) ἐβγαίνω (μακρύνομαι) ἀπὸ, ἐξέχω (» Τὸ δὲ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον.. οὐχ ὥσπερ τὸ τοῦ ἄῤῥενος ἐξεστηκὸς, « Ἀρστ.)· ϛέκω (τραβῆθμαι) παρέκει, παραμερίζω. » Ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, « Ξεν., Δμ. (ϗ δοτ.) » Ἐξίστασθαι ὁδοῦ βαδιζούσαις, « Πλ. (καὶ αἰτ.) » Οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δρῆς ἐξίστη, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Φεύγετ' ἐξίστασθε, « Εὐρ. » Ἐνίοισι τὰ ἄρθρα ἐξίστανται καὶ καθίστανται ἀνωδύνως, « Ἱππκρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ μτφορ.) » Φρενὸς (ἡ) » Φρενῶν (» Τοῦ φρονεῖν, » Τοῦ λογίζεσθαι, » Τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, (ϗ ἁπλ. κατ' ἔλλ.) » Ἐξίστασαι, « Αξ., χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰ λογικά μθ, παραλογιάζω, (κοιν.) τὰ χάνω, (Τθρκ.) σαστίζω, (παρβλ. Ἐκπλήττω). » Μαρακὸς δὲ ὁ Συρακούσιος, καὶ ἀμείνων ἦν ποιητὴς, ὅτ' ἐκσταίη, « Ἀρστ. » Πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται, « Ξεν., τὰ λησμονοῦν. » Ἐξεστήκει τῶν ἑαυτοῦ, « Δμ., ἔχασε (κυρ. δὲ παρεχώρησεν εἰς τοὺς δανειστάς του χρεωκοπήσας) τὴν περιουσίαν του. » Ἐκστὰς τῆς γυναικὸς, « Αξ., τὴν ἐχώρισε. » Πάντων τῶν πεπραγμένων ἐκστάντα, « Δμ., ἀφίνων (παρατρέχων, παρασιωπῶν) αὐτά. (καὶ μὲ αἰτ.) » Οὐδένα κίνδυνον ἐξέστησαν, « αὐτ., δὲν ἀπέφυγον. » Ἐξέστηκα τὰ τοιαῦτα, « αὐτ., τὰ ἀποφεύγω. » Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην, « Σοφ. 2) (χ. πτ.) φθείρομαι, χαλνῶ, ἀποθνήσκω. » Οἶνος ἐξεστηκὼς, « Θφρ., Δμ., κομμένος. » Σφακελίσαντα ἐκστῆναι, « Πλ.
Ἐξιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) μὲ περιέργειαν νὰ μάθω.
Ἐξίσχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὰ ἰσχία, ξιγοφιασμένος.
Ἐξισχαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Ἐξισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἰσχνὸν (λιγνόν).
Ἐξισχύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Κατορθόνω τι (διὰ τῆς ἰσχύος μου), ὑπερνικῶ, ὑπερισχύω. » Ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις ϗ τῆς φύσεως ἐξίσχυσε, « Στρ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐξίσχυσε διαδέξασθαι τὴν σχολὴν, « Αρστ.
Ἐξισχω, Μ. ἐκσχήσω, = Ἐξέχω. » Ἐξίσχει κεφαλὰς βερέθρου, « Ὀδ. Μ., ἐβγάζει (πρυβάλλει) τὸ κεφάλι της ἀπό. » Ὀφθαλμοὶ ἐξίσχοντες, « Ἀρετ.
Ἐξίσωσις, εως (ἡ), = Ἐξισασμός.
Ἐξισωτὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ ἐξισῶν (ἐξισάζων), συμβιβαστής. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ τῶν Βυζ.) ὁ ἐπὶ τῆς ἐξακριβώσεως τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν ἀξιωματικὸς, ἢ· ὁ ἐξετάζων τὰς καταστάσεις καὶ συμβιβάζων ἀναλόγως τὰς διενέξεις τῶν φορολογουμένων, (παρβλ. Τιμητής).
Ἐξίτηλος (ὁ, ἡ), [ἔξειμι]. (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) ὅστις ἐβγαίνει (ξεβάφει, ξεθωριάζει, ἐξαλείφεται, [ϗ μτφορ.] λησμονεῖται) εὐκόλως (δὲν βαστᾷ, δὲν ἔχει δύναμιν), (ἐν γέν.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, ξεθυμασμένος· χωρὶς βάσιν, ἐπιπόλαιος· πρόσκαιρος. » Τὰ δὲ ἐξίτηλα (ἄρθρα) ἀνάνδρου σημεῖα, « Φυσιογνμ.
Ἐξιτήριος (ὁ, ἡ), [ἔξειμι]. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος κατὰ τὴν ἀναχώρησιν (τὴν ἔξοδον, τὸ ξεκίνημά) τινος. » Λόγος —, « Βασ., Γργ., ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμόν.
Ἐξίτης, ου (ὁ). (ἐνν. βόλος ἢ κύβος) ὁ φέρων τὰ ἔξ σημεῖα, (ὁ ἄλλ. Κῷος).
Ἐξιτητέον, θετ. τοῦ Ἔξειμι.
Ἐξιτητὸς καὶ
Ἐξιτὸς, ἡ, όν. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἐβγῇ (νὰ ἐξέλθῃ) τις. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστιν, « Ἡσ., δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔβγουν. » Πολὺς ὁ χειμὼν, ᾗ οὐδενὶ ἐξιτητὸν, « Ἀλκίφρ.

Ἐξίχνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξιχνεύειν, ἔρευνα, ἐξέτασις, ἐξιχνίασμα.

Ἐξιχνευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐξιχνεύω.

Ἐξιχνευτὴς, οῦ (ὁ). ἐξεταστὴς, ἐκ τοῦ

Ἐξ·ιχνεύω, Μ. εύσω. Ζητῶ (Σκαλίζω) νὰ εὕρω τι ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του, (τρπ.) ἐρευνῶ (ἐξετάξω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Ἐξ·ιχνιάζω, Μ. άσω, = Ἐξιχνεύω, (ὅθεν

; Ἐξιχνιασμὸς (ὁ), = Ἐξίχνευσις.

Ἐξ·ιχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐξιχνεύω.

† Ἐξ·ιχωρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω (καθαρίζω τὴν πληγὴν ἀπὸ) τὸν ἰχῶρα.

Ἐξιὼν, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ Ἔξειμι.

† Ἐξκαίδεκα, = Ἐκκαίδεκα κτλ., (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ καὶ δέκα).

† Ἐξκαιδέκατος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαιδέκατος.

Ἐξμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 6 μεδίμνους.

Ἐξ·ογκέω-ῶ, Μ. ήσω· (μὲ γεν.) Ἐξέχω (ἐν εἴδει ὄγκου).

Ἐξ·ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀγκῶδες, ὑψόνω, φουσκόνω. » Ῥεύματος προσβολὴ τὴν σταφυλὴν ἐξώγκωσε, « Αἰβ. » Μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, « Εὐρ., τῆς κατεσκεύασα ὑψηλὸν τὸν τάφον, τὴν ἔθαψα μεγαλοπρεπῶς. ||. (μσ.) ὑψοῦμαι, αὐξάνω, (μτφορ.) ἐπαίρομαι, φουσκόνω. » Κάθησθ' ἐξωγκωμένοι τῇ στρατηγίᾳ, « Εὐρ. (ἢ πθ.) » Χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, « Εὐρ., ταῖς εὐτυχίαις.

Ἐξ·ογκυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξογκόω, μεγαλοποιῶ.

Ἐξόγκωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξογκώθη (ὑψώθη κτλ.), φούσκωμα, πρήξιμον. » Λάϊνον—, « Εὐρ., ὁ τύμβος.

Ἐξόγκωσις εως (ἡ). τὸ ἐξογκοῦσθαι, φούσκωμα, πρήξιμον. (μτφορ.) ἔπαρσις, οἴησις.

Ἐξ·οδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. πωλῶ εἰς ξένους, (παρβλ. Ἐξοδιάζω).

Ἐξοδεία (ἡ). ξεκίνημα διὰ δρόμον, ἐκστρατεία, (παρβλ. Ἔξοδος).

Ἐξ·οδεύω, Μ. εύσω. Κινῶ διὰ δρόμον, ξεκινῶ, ἐβγαίνω ἵνα ἀναχωρήσω, ἐκστρατεύω.

; Ἐξ·οδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξοδεύω.

Ἐξοδία (ἡ), = Ἐξοδεία.

Ἐξ·οδιάζω, Μ. άσω. Δαπανῶ, ἐξοδεύω, (κοιν.) Ἐξοδιάζω.

Ἐξοδίασις, εως (ἡ) καὶ

; Ἐξοδιασμὸς (ὁ), = Ἐξοδεία, ἐκστρατεία 2). Ἐξόδιασμα, ἔξοδα.

Ἐξοδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον. » Μέλη ἐξοδικὰ, « Σχλ., τὰ ψαλλόμενα περὶ τὴν ἔξοδον (τὸ τέλος) τοῦ δράματος.

; Ἐξοδικῶς, ἐπίῤ. Ὡς εἰς ἔξοδον, ἐν παρόδῳ ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διεξοδικῶς ᾗ ἐμπεριστάτως.

Ἐξόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον (κυρ. τῶν δραμάτ.), Ἐξοδικός· (ἐπμ.) τελευταῖος. » Ὕμνος—, « Τρπρ., ὁ ψαλλόμενος περὶ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, ἐπικήδειος, (ὅθ. κοιν.) Ἐξόδια (ἐνν. ᾄσματα), τὰ (ἄλλ.) μυρολόγια. ||. (οὐσ.) Ἐξόδιον (τὸ), τὸ τέλος (ὁ ἐπίλογος) τοῦ δράματος καὶ τὸ ψαλλόμενον τότε ὑπὸ τοῦ χοροῦ ᾆσμα ἢ τὸ παριστανόμενον δραμάτιον. » Τραγικὸν—, « Πλ.

Ἐξ·οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξοδεύω, ἐβγαίνω εἰς (κινῶ διὰ) ὁδοιπορίαν.

Ἐξ·οδοντίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τινὸς τὰ ὀδόντια. » Σὺς ἀλλότριον σπόριμον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται. « Σχλ.

Ἔξοδος (ἡ), (ἐν γέν.) = Ἐξέλευσις, ἔβγαλμα (κυρ. ἀπὸ τὸν οἶκον). (διαιτ.) ξεκίνημα διὰ δρόμον, ἀναχώρησις (» Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, « Γρφ. [ὅθ.] » Ἔξοδος, « τὸ β'. βιβλ. τῆς Πεντατεύχου)· ἐκστρατεία· ἐκδρομὴ πολιορκουμένων. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐξέρχεταί ἢ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τις. » Ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος, « Θκ. 3) ἡ παράταξις μὲ τὴν ὁπ. ἐσυνείθιζαν νὰ ἐβγαίνουν ἀπὸ τοὺς οἴκους των αἱ ἐπίσημοι γυναῖκες (μάλιστα ὅταν ὑπήγαι αν εἰς τὰς πανηγύρεις), (Θφρ. Χαρ. ΚΒ'.) 4) μέρος τῆς τραγῳδίας τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τελευταίας χορῳδίας ἄχρι τοῦ τέλους τοῦ ὅλου δράματος (ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ). 5) (μτφορ. καὶ ἐν γέν.) τέλος. (ὅθ.) θάνατος. » Συνέβαινε τὰς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι, « Θκ. » Δάκρυα περὶ σὲ τῆς ἐξόδου μηνύματα, « Γργ. 6) δαπάνη, (κοιν.) ἔξοδον. « Ἡ σύγκλητος τῆς εἰσόδου πάσης καὶ τῆς ἐξόδου κρατεῖ· εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος χρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἔξοδον οἱ ταμίαι δύνανται, χωρὶς τῶν ταύτης δογμάτων, « Πλβ.

Ἔξοδος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν (ἐνεργῶν) πρὸς ἔξοδον, ἐξόδου (ἐξαγωγῆς) αἴτιος. » Τάδε λίθων ἔξοδα, « Ἀρος.

† Ἐξ·οδόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξοδεύω.

Ἐξ·οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. οδυνηθήσομαι. Πονῶ μὲ ὑπερβολὴν, αἰσθάνομαι δριμυτάτους πόνους.

Ἐξ·όζω, Μ. οζήσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ὀσμήν. » Κακὸν ἐξόσδει, « Θκρ., βρωμᾷ. 2) ; μυρίζω ἢ βρωμῶ καθ' ὑπερβολὴν, ἐξέχω τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν ὀσμὴν (εἴτε καλὴν εἴτε κακήν).

Ἐξόθεν, Π. ἀντὶ Ἐξ οὗ (ἐνν. χρόνου), ἀφ' ὅτου, ἐξ ὅτου.

Ἐξοῖ ἢ Ἔξοι, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Ἔξω.

Ἐξ·οίγνυμι ᾗ Ἐξ·οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω, σχίζω (ἀπόστημα).

Ἔξ·οιδα, Μ. ἐξ·είσομαι (παρτ. Ἐξῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) μὲ ἀκρίβειαν, κτλ. (ἴδε Ἐξοπίσταμαι).

Ἐξ·οιδαίνω καὶ

Ἐξ·οιδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι. (σπν. μτβτ.) πρήσκω. » Τὸ δέρμα—, « Ἀρετ. (ὅπου ὅμως γράφεται, ἴσ. ἐσφαλμ., Ἐσοιδαίνω).

Ἐξοίδησις, εως (ἡ), = Ἐξόγκωσις.

Ἐξ·οιδίσκω (χ. Μ.), = Ἐξογκόω, πρήσκω, φουσκόνω.

Ἐξ·οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου οἰκεῖόν (σχετικόν) τινος. ||. (μσ.) προσλαμβάνω (ἑλκύω) τινὰ εἰς τὴν οἰκειότητά μου, τὸν κάμνω ὅλως διόλου οἰκεῖόν (ἰδικόν) μου.

Ἐξ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ.) Κατοικίζω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην τόπον τινὰ, τὸν γεμίζω κατοίκων. » Τό τε Πελασγικὸν, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐξῳκίσθη, « Θκ. 2) (συνηθέστ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) κατοικῶ ἢ μετοικῶ ἔξω ἢ μακρὰν ἀπὸ, μεταναστεύω. » Μεγάραδ' ἐξῴκηκε, « Δμ., (παρβλ. Ἀποικέω).

Ἐξοικήσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ κατοικίαν, κατοικητέος.

Ἐξοίκησις, εως (ἡ). τὸ ἐξοικεῖν, μετοίκησις (κυρ. εἰς μακρυνὸν ἢ ξένον τόπον) μετοικεσία, μετανάστευσις

; Ἐξ·οικία (ἡ). κατοικία εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ (ἐν γέν.) εἰς ἀπῳκισμένον μέρος. 2), = Ἐξοίκησις (;).

Ἐξ·οικίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Διώχνω) τινὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν (καὶ ἐν γέν. ἀπὸ τὸν τόπον, τὴν πατρίδα) του, τὸν βιάζω νὰ μετοικήσῃ (νὰ μεταναστεύσῃ), φυγαδεύω. » Ἑστιαίας ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον, « Θκ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκὼς, ἐξοικίζεται, « Σύν. (ἐπμ. 2) γυμνόνω τόπον τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοίκους του, τὸν ἐρημόνω. » Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Μεσσήνην ἐξοικίσασθαι βουλόμενος, « Πλ. 3) (σπν.) κατοικίζω.

Ἐξοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξοικισμὸς (ὁ). τὸ ἐξοικίζειν ἢ ἐξοικίζεσθαι, ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ τῆς πατρίδος ἔξωσις (φυγάδευσις), μετανάστευσις ἀκούσιος. (ἐπμ.) ἐρήμωσις.

Ἐξοικιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξοικίζων (φυγαδεύων κτλ.), ἐξολοθρευτής.

Ἐξ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω οἰκοδομὴν τὴν ὁπ. εἶχα ἀρχίσῃ. » Ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, « Ξεν. 2) ἐβγάλλω ἢ ξεφράζω ἐκεῖνο τὸ ὁπ. εἶχα ἐνοικοδομήσῃ (ἴδε τὴν λέξ.). » Τὰς πύλας, διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησε, « Διόδ.

Ἐξοικοδόμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἀποπεράτωσις τῆς οἰκοδομῆς ἢ ἢ ἐξαγωγὴ τοῦ ἐνῳκοδομημένου.

Ἐξ·οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶν (Διευθετῶν) ἐκφέρω, (μτνμ.) χωνεύων ἐκβάλλω.

Ἔξοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ οἴκου (τῆς πατρίδος) του, ξενητευμένος, μετανάστης, φυγὰς, ἐξόριστος.

Ἐξ·οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω κλαίων.

Ἐξ·οινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεμεθῶ. 2) μεθῶ ὥστε δὲν ἠξεύρω πλέον τί μὲ γίνεται, γίνομαι ἔξοινος, (ὅθεν :

; Ἐξοίνησις, εως καὶ

Ἐξοινία, ας (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις-

Ἔξοινος (ὁ, ἡ). ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ μεθύσι, μεθυσμένος μὲ ὑπερβολὴν, 2) (οἶνος) ὁ μὴ ἔχων πλέον οὐσίαν κρασιοῦ, κομμένος, χαλασμένος, ξεθυμασμένος, (ὅθ. τὸ παρ' ἡμῖν κοιν.) Ἐξοινός.

Ἐξ·οινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἔξοινον (ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ μεθύσι), καταμεθῶ.

Ἔξοισθα, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἔξοιδα.

Ἔξοισις [ἐξοίσω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφέρειν, ἐκφορὰ, ἐξαγωγὴ, Ἐβγάλσιμον.

Ἐξοιστέον, θετ. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξοιστὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται ἵνα ἐκφέρῃ (ἐξοίσῃ) τις, ἔκφορος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξ-οιστρά(ίω)-ῶ καὶ
Ἐξ-οιστρηλατέω-ῶ, Μ. ἤσω καὶ
Ἐξ-οιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου παράφρονα (μανιώδη) ἀπὸ θυμὸν κτλ., ξετρελλαίνω, δαιμονίζω.
Ἐξοίσω, μέλλ. τοῦ Ἐκφέρω.
Ἐξ-οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. Π. καὶ
Ἐξ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. (μὲ γεν.) Ἐξ-γαίνω (Πηγαίνω) ἔξω, ἀναχωρῶ.
Ἐξ-οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποφεύγω τι ὡς κακὸν (ἢ Ἀποφεύγω τὸν κακὸν) οἰωνόν.
Ἐξ-οκέλλω, Μ. ελῶ. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) Ῥίπτω (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Πίπτω) ἔξω (εἰς ταῖς ξέρσις, εἰς τὰ ῥηχὰ κτλ.), ἐξγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, χάνω τὰ νερά μου, (μτφορ.) παρεκτρέπομαι, παρασυρομαι· καταντῶ εἰς. » Κλίμακα δ' ἐξώκελαν ἐπὶ χθόνος, « Ὀρφ., ἔρριψαν ἔξω (ἀπὸ τὸ καράβι) τὴν σκάλαν ἵνα ἔβγουν εἰς τὴν ξηράν. (καὶ μτφορ.) » Ἦ μ' ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν, « Εὐρ. » Εἰς κύβους καὶ κώμους (» Ἐπὶ τοσοῦτο τρυφῆς, « Εἰς τοῦτο παρανοίας, » Εἰς λόγου μῆκος κτλ.) ἐξώκειλε, « Αξ. (καὶ πθ. μὲ ἐπιρ.) » Δεῦρο ἐξοκέλλεται, « Αἰσχλ., ἰδοὺ ποῦ κατήντησε τὸ πρᾶγμα.
Ἐξ-ολβίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω τινὰ ἀπό.
Ἐξολέσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξόλλυμι,
Ἐξ-ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ ὅλως διόλου.
Ἐξ-ολισθαίνω(-άνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ & φεύγω (Γλυτόνω) ἀπὸ, ἢ περιπίπτω (καταντῶ) εἰς, ξεγλιστρῶ.
Ἐξολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεγλίστρημα, ἔκπτωσις.
Ἐξ-ολίσθος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξολισθήσας, ἔκπτωτος.
Ἐξολκὴ (ἡ). τὸ ἐξέλκειν, τράβηγμα ἔξω.
Ἐξ-όλλυμι, Μ. ολέσω (μσ. πρκ. Ἐξόλωλα). Χάνω ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω.
Ἐξολόθρευμα (τὸ). τὸ ἐξολοθρευθὲν ἢ ἐξολοθρευτέον. 2) = τῷ
Ἐξολόθρευσις, εως (ἡ), τὸ ἐξολοθρεύειν ἢ ἐξολοθρεύεσθαι, ἀφανισμὸς ἐντελής.
Ἐξολοθρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξολοθρεύων, ὀλετήρ, ἀφανιστής.
Ἐξολοθρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ τάσιν πρὸς τὸ ἐξολοθρεύειν, ἀφανιστικός.
Ἐξ-ολοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀφανίζω κατὰ κράτος.
Ἐξ-ολολύζω, Μ. ύξω. (κυρ. ἐπὶ βατράχ.) Φωνάζω δυνατὰ· ξεφωνίζω.
Ἐξ-ολῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξολέσω, μέλλ. καὶ
Ἐξολώλεκα, πρκ. τοῦ Ἐξόλλυμι.
Ἐξ-ομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὁμαλὸν, ἰσάζω ἐντελῶς.
Ἐξ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Κάμνω νὰ πίπτῃ) τι ὡς ὄμβρος (βροχὴ ῥαγδαία), ἀναβρύω κρουνηδόν.
Ἐξ-ομβρίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.
Ἐξομήρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐξ-ομηρεύω, Μ. εύσω. Ἀπαίρνω ἢ Δίδω ὁμήρους (ρεγέμια, Τουρκ.)· ἐξασφαλίζω ἢ ἐξασφαλίζομαι δι' ὁμήρων. » Ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις τοὺς δούλους, « Στρ., τοὺς ἀφήνω τὰ τεκνοποιῶσιν ἵνα ἔχω τὰ τέκνα τῶν ὁμήρους καὶ οὕτω νὰ ἦμαι ἐξασφαλισμένος ὅτι δὲν θὰ δραπετεύσουν.
Ἐξ-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐλκύω τινὰ ὅλως διόλου διὰ τῆς ὁμιλίας (συναναστροφῆς) μου. 2) (μὲ δοτ.) ἔχω ἢ λαμβάνω συχνὴν ὁμιλίαν (σχέσιν, συναναστροφὴν) μετά τινος, (ἐν γέν.) συναναστρέφομαι, πλησιάζω. » Ἐξομιλεῖν μὲν πανταδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς « Ξεν. (καὶ καταχρ.) » Στέφανος περὶ τὸν κρᾶτ' ἐξομιλήσει, « Εὐρ. 3) (μσ. ἢ πθ.) μένω μόνος χωρὶς ἢ μακρὰν τοῦ ὁμίλου (τῆς συνοδίας) μου· πουθενά. » Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ, « Εὐρ.
Ἐξόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ὁμίλου (τῆς συνήθους συναναστροφῆς), ξένος, ἀγνωριστος, ἀσυνήθιστος.
Ἐξόμματος (ὁ, ἡ), = Ἐξώφθαλμος. 2) = Ἀόμματος.
Ἐξ-ομματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω τινὸς τὰ ὄμματα, τὸν κάμνω νὰ βλέπῃ· (μτφορ.) ἀποδείχνω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω. 2) ἐβγάλλω τινὸς τὰ 'μμάτια, τυφλόνω.
Ἐξ-ομμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) βγάλσιμον τῶν ὀμμάτων τινός.
Ἐξ-όμνυμι καὶ (μσ.) Ἐξ-όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (μσ. ἀόρ. Ἐξωμοσάμην κτλ.). Κάμνω ὅρκον ὅτι δὲν γνωρίζω (ἢ δὲν δύναμαι νὰ κάμω) τι, ἀρνοῦμαι (ἀποποιοῦμαι) μεθ' ὅρκου, (ἐν γεν.) ἀποφεύγω, ἀπαρνοῦμαι, » Ἡ φύσις ἐξόμνυται τὴν σαρκοφαγίαν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐξωμοσατο ἀρξωστεῖν τουτονί, « Δμ. » Ἀξιοῦτε οὖν τοὺς μάρτυρας ἀναβαίνειν, .. ἢ, λαβόντας τὰ ἱερὰ, κατὰ τὸν νόμον ἐξομόσασθαι· ἐὰν δὲ μηδέτερον τούτων ποιῶσι, κληρεύσωμεν αὐτούς. « Αυκοῦργ., (παρβλ. Ἀπόμνυμι).
† Ἐξομόθεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ὁμόθεν.
Ἐξ-ομοιάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ
Ἐξ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (ἢ Εὑρίσκω ὅτι εἶνέ) τι ἐντελῶς ὅμοιον (ἀπαράλλακτον) μὲ ἄλλο, παρομοιάζω (συγκρίνω) μὲ ἀκρίβειαν, (ὄθεν:
Ἐξομοίωσις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς παρομοίωσις.
Ἐξ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑπόσχομαι, Συγκατανεύω εἰς) τι. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) ὁμολογῶ (μαρτυρῶ, λέγω) παῤῥησίᾳ ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, (ὅθ. ἐκκλ.) ἐξομολογοῦμαι (τὰς ἁμαρτίας μου). 2) (Γρφ. μὲ δοτ.) ὁμολογῶ χάριτας, εὐχαριστῶ· (ἐπμ.) ἀνυμνῶ, δοξολογῶ. » Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, ὅτι κτλ., « Εὐαγγ.
Ἐξομολόγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ λόγου φανέρωσις (ὁμολογία) τῆς ἀληθείας, (ἐκκλησ.) ἡ ἐξαγόρευσις τῶν ἁμαρτιῶν. (Γρφ.) εὐχαριστία ἢ δοξολογία.
Ἐξ-ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφογγίζω (Καθαρίζω) ἐντελῶς, ἀποσφογγίζω· σφογγίζων ἐβγάλω τι ἐπάνω εἰς· (τρπ.) μεταδίδω, ἐντυπόνω· (ἐν γέν.) σχηματίζω (μιμοῦμαι) τι ἀπαραλλάκτως. » Ἐκ δ' ὄμορξον στόματος ἀρρώδη πέλανον, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἃ γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, « Εὐρ. » Ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξομαι πέπλοις, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα... οὐδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, « αὐτ.
Ἐξόμορξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐξόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα (πεταγμένον ἔξω) τὸν ὀμφαλόν. ||. (οὐσ.) Ἐξόμφαλον (τὸ). πρήξιμον (κοιν. ξεστρήψιμον) τοῦ ὀμφαλοῦ, (παρβλ. Ὀμφαλοκήλη).
Ἐξὸν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔξεστι.
Ἐξ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω τινὰ πικρῶς.
Ἐξονειδισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐξονειδιστικὸς, ἡ, όν. Ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικός.
Ἐξ-ονειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξ-ονειρώττω.
Ἐξ-ονειρωγμὸς (ὁ). ἡ καθ' ὕπνον ῥεῦσις, ἐνυπνιασμός.
Ἐξονειρωκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἢ προξενῶν ἐξονειρωγμόν.
Ἐξ-ονειρώττω, Μ. ώξω. Πάσχω καθ' ὕπνους ῥεῦσιν, ἐνυπνιάζομαι.
Ἐξ-ονομάζω, καὶ Π.
Ἐξ-ονομαίνω, Μ. άσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τὸ ὄνομά τινος (πρσ. ἢ πραγμ.), ὀνοματίζω· κράζω τινὰ ἐξ ὀνόματος.
Ἐξονομακλήδην, ἐπίῤ. Π. ἐξ ὀνόματος, ὀνομαστί. » Ἐμὲ δ' ἐφθέγγοντο καλοῦντες ἐξονομακλήδην, « Ὀδ. Μ.
Ἐξ-ονυχίζω, Μ. ίσω. Σκαλίζω μὲ τὸ νύχι, (δηλ.) ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ λεπτολογίαν. 2) κόπτω τὰ ὀνύχια (τ.). » Ῥόδα—, « Γαλ., (μτνμ.) κόπτω τὰς κάτω κιτρινωπὰς ἄκρας των.
Ἐξοξύνω, Μ. υνῶ. Μεταβάλλω τι εἰς ὄξος, ξυνίζω (ὅλως διόλου).
† Ἐξ-οπάζω, Μ. άσω, = Ἐκπέμπω, ἀποπέμπω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ὀπάζω).
Ἐξ-οπίζω, Μ. ίσω. Σφίγγων ἐβγάλλω καὶ 'παίρνω τὸν ὀπὸ (τὸν χυλὸν) τινος πράγματος, ξεζουμίζω.
Ἐξόπιθεν (θε), καὶ Ἐξόπιν, Π. ἀντὶ
Ἐξόπισθεν (σθε), ἐπίῤ. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ τ' ὀπισινὸν (τὸ ὄπισθεν) μέρος. μὲ γεν.) ὀπίσω ἀπό. (καὶ χρον.) μετὰ, ἔπειτα ἀπό. » Ἐξόπισθεν κεράων, Ἰλ. Ρ. (& ἐνάρθρ.) » Εἰς τὸ ἐξόπισθεν, « Λξ.
Ἐξοπισθίως, ἐπίῤ. Ὀπισθοποδητὶ, πρὸς τὰ ἐξόπισθεν.
Ἐξοπίσω, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. (καὶ χρον.) εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς. » Ἐξοπίσω φυγεῖν, « Ἰλ. Ν. » Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω, « Τυρτ.
Ἐξ-οπλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ἀπὸ τὸ γραπότεδον τὸ στράτευμα καὶ τὸ παρατάττω εἰς μάχην ἢ τὸ κινῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) ἐπλίζω (ἁρματόνω) ἐντελῶς. 3) (μτγν.) = Ἀφοπλίζω, ξαρματόνω.
Ἐξοπλισία, ας καὶ
Ἐξόπλισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐξοπλισμὸς (ὁ). τὸ ἐξοπλίζειν ἢ ἐξοπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα καὶ (κυρ. εἰς τὸν ἀ. τύπ.) παράταξις πρὸς ἐπιθεώρησιν ἢ ἐξάσκησιν τοῦ στρατεύματος, ἑτοιμασία διὰ πόλεμον. 2) (ἐνίοτε) τὰ ἅρματα· τὰ σκεύη· (ἐν γέν.) ἡ ἁρματωσιά, (κοιν.) ἡ συγύρισις τοῦ σπίτου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔξοπλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὅπλων, Ἁρμάτωτος. 2) ἐντελῶς ὡπλισμένος, ἕτοιμος εἰς πόλεμον.

Ἐξοπτάω-ῶ, Μ. ἡσω. Ψήνω καλὰ, (μεταφορ.) φλογίζω.

Ἔξοπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ψημένος, καλοψημένος.

Ἐξοράω-ῶ, Μ. ἐξόψομαι (ἀόρ. Ἐξεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν, κυττάζω (καὶ πθ. φαίνομαι) καθαρὰ ἀπὸ πυθενὰ, (κοιν.) ξανοίγω, (παρβλ. Ἐξαφοράω). 2) (χ. πτ.) ἔχω ὀμμάτια πεταγμένα ἔξω, εἶμαι ἐξώφθαλμος. » Ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος, « Ἱππκρ.

Ἐξοργάω-ῶ, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὸν ὀργασμόν.

Ἐξοργιάζω, Μ. άσω. Προδιαθέτω (Προετοιμάζω) τινα διὰ τὰ ὄργια· ἐνθουσιάζω.

Ἐξοργίζω, Μ. ίσω. Διεγείρω τὴν ὀργὴν τινος, παροργίζω.

Ἐξορθριάζω, Μ. άσω. Στήνω τι ὄρθιον. 2) Π. = Ἀνορθιάζω, ἀνακηρύττω, [ἐκ τοῦ

Ἐξόρθιος καὶ

Ἔξορθος (ὁ, ἡ). στημένος (σηκωμένος) ὄρθιος, (ὅθεν

Ἐξορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὀρθὸν, ἰσάζω, (μεταφορ.) διορθόνω, βελτιόνω.

Ἐξορία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἐξόριος (ὅπως ἴδε). ||. (συνήθ.) = Ἐξορισμός.

Ἐξορίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Διώχνω) ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα (τῆς πατρίδος του) τινὰ, καταδικάζω (ζέλλω) εἰς ἐξορίαν, (ἐν γέν.) μακρύνω, φυγαδεύω. (καὶ οὐδ. αὐτπθ.) περιφέρομαι ἐξόριστος. » Φεύγομεν δ' ἀλώμενοι, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, « Εὐρ.

Ἐξορίνω, Μ. ινῶ, Π. ἐρεθίζω μὲ ὑπερβολήν.

Ἐξόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ κείμενος ἢ διατρίβων ἐκτὸς τῶν ὁρίων, (ὁθ. ||. Ἐξορία (ἐνν. χώρα ἢ διατριβὴ), ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, καὶ Ἐξόριος (ἀνὴρ), ὁ ἐξόριστος.

Ἐξορισμὸς (ὁ). τὸ ἐξορίζειν ἢ ἐξορίζεσθαι, ἐξόρισμα, ἐξορία.

Ἐξοριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντείνων πρὸς ἐξορισμόν.

Ἐξόριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξορισθεὶς, ἐξωρισμένος.

;Ἐξορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐξορκίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς ὅρκον, ὑποχρεόνω δι' ὅρκου, ὁρκίζω. (ἐκκλησ.) φυγαδεύω δι' ἐξορκισμῶν τοὺς δαίμονας καὶ ἁπλῶς κάθε κακὸν, (ἐπμ.) ἰατρεύω τοὺς πάσχοντας.

Ἐξορκισμὸς (ὁ). τὸ ἐξορκίζειν.

Ἐξορκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξορκίζων (κυρ. τοὺς δαίμονας κτλ.).

Ἔξορκος (ὁ), Π. = Ἔνορκος.

Ἐξορκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξορκίζω, δένω μὲ ὅρκον· βάλλω εἰς ὅρκον, ὁρκίζω· (καθὼς συνεθίσαν τῶρα 'να λέγουν) δέχομαι (λαμβάνω) τὸν ὅρκον τινὸς, (Θκ. Ε', 47).

Ἐξόρκωσις, εως (ἡ), ἡ δι' ὅρκου ὑποχρέωσις, ὅρκωμα.

Ἐξορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ (Ἐβγαίνω, Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) ἀπὸ πουθενὰ, ἐκστρατεύω· (μτθτ.) διεχείνω. (ἐν γέν.) = Παρορμῶ, παρακινῶ, διεγείρω, (παρβλ. Ἐξορμάω).

Ἐξορμενίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ὅρμενον (βλαστάρι), (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεβλαστηρόνω.

Ἐξορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν ὅρμον (ἀπὸ τὸν λιμένα), ἐξαίνω εἰς τὰ πανιὰ, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω. » Τῆς νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης, « Δυκοῦργ. (καὶ μεταφορ.) » Ἐξορμεῖν ἐκ τοῦ νοῦ, « Παυσ., εἶν' ἔξω φρενῶν, (παρβλ. Ἐξορμάω).

Ἐξορμὴ (ἡ), = Ἐξόρμησις, ξεκίνημα.

Ἐξόρμησις, εως (ἡ). τὸ ἐξορμᾷν ἢ ἐξορμεῖν, ἢ μεθ' ὁρμῆς ἢ ἀπὸ τοῦ ὅρμου ἔξοδος, ξεκίνημα ὁρμητικὸν, ἐκστρατεία· (μτθτ.) παρόρμησις, παρακίνησις, (ὅθεν·

Ἐξορμητικὸς, ἡ, όν. Παρορμητικὸς, παρακινητικὸς.

Ἐξορμίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ξεκινῶ) τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν λιμένα (ὅρμον), (κοιν.) σηκόνω εἰς τὰ πανιὰ, (μεταφορ.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν. ἐξαρθρόνω

Ἐξορμιστὸς, ἡ, όν, (μτγν.). Πιασμένος μὲ τὴν ὁρμιὰν (μὲ τὸ ὁρμίδι). » Μύραινα —, « Κασιόδωρ.

Ἔξορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξελθὼν τοῦ ὅρμου (τοῦ λιμένος), (κοιν.) σηκωθεὶς εἰς τὰ πανιὰ, κινήσας ἀπό. » Κρῆτας ἔξορμος ἀνήρ, « Εὐρ. 2) (μτφορ.) ἔκφυλος, ἑτερογενὴς, ἀλλόκοτος (Ἀρστ. Δ'. ιε', ὅπου ἄλλοι διορθ. Ἔξῤῥον).

Ἐξορνύμι Μ. ὄρσω, Π. = Ἐξορμάω, ἐβγάζω (καὶ πθ. ἐβγαίνω) μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πυθενὰ, (μτφορ.) διεγείρω.

Ἐξοροθύνω, Μ. υνῶ, Π. καταταράττω, διερεθίζω.

Ἔξορος (ὁ, ἡ), = Ἐξόριος.

Ἐξορούω, Μ. ούσω, = Ἐξορμῶ, ἐβγαίνω (τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πουθενά.

Ἐξόρροφος (ὁ, ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ) Ἐξώρροφος.

Ἐξορρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Καθαρίζω) τὸν ὀῤῥὸν (ἀπὸ τὸ τυρί).

Ἔξῤῥος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἐβγῆκεν ὅλος ὁ ὀῤῥὸς (τὸ τυρόγαλον).

Ἐξορρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ τυρὶ ἢ τὸ αἷμα) εἰς ὀῤῥὸν, τὸ ἀφήνω νὰ κόψῃ.

Ἐξόρυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐξορύσσω (ττω), Μ. ύξω. Σκάπτων ἐβγάλλω, ξεσκάπτω· ξεῤῥιζόνω. » Χάρακα ἐξορ., « Δ. Ἀλ., ἀνοίγω χανδάκι. » Ὀφθαλμὸν ἐξορ., « Ἡρ., ἐβγάλλω (χύνω) τὸ ὀμμάτι τινός.

Ἐξορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω μέχρι τέλους, τελειόνω τὸν χορόν μου. » Ῥυθμὸν ἐξορχ., « Φλςρ. (ᾗ τρπ.) » Τὸν πόλεμον ἐξορχ., « Αἰλ. 2) (συνεκδ.) φεύγω (κρυφίως) ὡς ἀπὸ χορὸν, ξεγλιστρῶ. » Ὤχετο αὐτόθεν (ἀπὸ τῷ δεσμωτηρίῳ) αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος, « Δμ. 3) (συνήθ.) χορεύω (κυρ. τὸν μυστικὸν χορὸν) ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον, μιμοῦμαι (παραστήνω θεατρικῶς, προδίδω εἰς τοὺς ἀμυήτους) τὰ μυστήρια πρὸς περίγελων, (ἐν γέν.) θεατρίζω, περιφρονῶ. περιπαίζω. » Τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοὶ, « Ακ. » Τὴν ἱερωσύνην τοῦ θεοῦ ἐξωρχεῖτο, « Ἡρώδ. » Ἐξορχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδαν, « Πλ.. » Τὴν ἀλήθειαν ἐξορχεῖσθαι, « αὐτ. » Ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, « Συν.

Ἐξόσδω, Δ. ἀντὶ Ἐξόζω.

Ἐξοσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω· ἀφιερόνω· φυλάττω θρησκευτικῶς. ||. (μσ.) ἀποφεύγω δι' ἐξιλασμοῦ (κακόν τι), (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἀποποιοῦμαι εὐσχήμως, κάμνω τι ἔια δείξω μόνον ὅτι τὸ κάμνω (κοιν. διὰ τὰ ὀμμάτια), (παρβλ. Ἀφοσιόω).

Ἐξοσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξοστείζω καὶ Ἐξοστίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τινὸς τὰ κόκκαλα (τὰ ὀστά). » Ἐλαίας ἐξωστισμένας, « Ῥοῦφ.

Ἐξοστρακίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ, (ἐν γέν.) διώχνω, φυγαδεύω, (ὅθεν

Ἐξοστρακισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ φυγάδευσις (ἐξορία).

Ἐξόστωσις, εως (ἡ). πρήξιμον κοκκάλου, (πάθος).

Ἐξότε (ἀντὶ Ἐξ ὅτε) καὶ

Ἐξότου (ἀντὶ Ἐξ ὅτου [ἐνν.] χρόνου), ἐπίῤ. Ἀπὸ τότε (Ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν) καὶ ἔπειτα, ἀφ' οὗ.

Ἐξοτρύνω, Μ. υνῶ, = Παροτρύνω, παρακινῶ.

†Ἐξουδενέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐξουδενίζω, Μ. ίσω. Φρονῶ καὶ Μεταχειρίζομαί τι ὡς οὐδὲν, καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, (ὅθεν

Ἐξουδένισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξουδενισμὸς (ὁ), = Ἐξουδένωσις.

Ἐξουδένισμα (τὸ), = Ἐξουδένωμα.

Ἐξουδενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξουδενίζων (ἐξευτελίζων) τινὰ, καταφρονητής.

Ἐξουδενόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξουδενίζω.

Ἐξουδένωμα (τὸ). ἀντικείμενον ἐξουδενώσεως, (κοιν.) καταφρόνιον.

Ἐξουδένωσις, εως (ἡ). τὸ ἐξουδενίζειν, ἐξευτελισμὸς, περιφρόνησις, καταφρόνησις.

Ἐξουθενέω-ῶ ᾗ Ἐξουθενίζω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξουδενέω, -ίζω.

Ἐξουθενισμὸς, (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἐξουδενισμὸς, ἐξευτελισμὸς· (ῥτρ.) ἡ διὰ τοῦ λόγου μικροποίησις τῶν περιστάσεων, (ἀντιθ. τῷ Ὑπερβολῇ).

Ἐξουθενητικὸς, ἡ, όν. Ἐξευτελιστικὸς, περιφρονητικὸς.

Ἐξούλη (ἡ), [ἐξέλλω]. (μόνον εἰς τὴν Νμ. φράσ.) » Ἐξούλης δίκη, « Ῥτρ., ἡ κατὰ τοῦ χρεώστου, ὅστις, παραχωρηθέντος τοῦ κτήματός του ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν δανειστήν του, τὸν ἐμποδίζει διὰ τῆς βίας τοῦ νὰ λάβῃ κατοχὴν αὐτοῦ.

Ἐξουραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐραγέω.

Ἐξουραγία (ἡ), = Οὐραγία.

Ἐξουρέω-ῶ, Μ. ήσομαι. Κατουρῶ, ἐβγάλλω τι ὡς (ἢ μαζῇ μὲ τὸ) οὖρος.

Ἐξούρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξουρίαζω, Μ. άσω. Πλάω ἐξ οὐρίας (πρύμα), πρυμνίζω.

Ἐξουρίας (ἀντὶ Ἐξ οὐρίας [ἐνν.] αὔρας ἢ ὁδοῦ), ἐπίῤ. Μὲ οὐρίον ἄνεμον, (κοιν.) πρύμα.

Ἐξουρίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ὠῶν) Γίνομαι οὐρίος, κλωσσίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξουρισμός (ὁ), = Ἐξούρησις.
Ἔξουρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (τελειόνων εἰς) οὐράν, μυτερός, (παρβλ. Μύουρος).
Ἐξουσία (ἡ), [ἔξεστι]. ἄδεια, δύναμις, κυριότης, ἐλευθερία, δικαίωμα, προνόμιον, πληρεξουσιότης, ἀξίωμα. « Θαλάμου—, « Ἡρωδ., τὸ ἀξίωμα τοῦ θαλαμηπόλου. (πλθ.) » Ἐξουσίαι, « Γρφ. ἀντὶ Ἐξουσιασταί, (καὶ περιφρ.) » Οἱ ἀπ' ἐξουσίας, « Λξ., οἱ ἄρχοντες, ἀξιωματικοί. 2) = Περιουσία, ἀφθονία. » Ἐξ. καὶ δύναμις, « Θκ.
Ἐξουσιάζω, Μ. άσω. Ἔγω ἐξουσίαν (δύναμιν, πληρεξουσιότητα κτλ.), (μὲ γεν.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, (κοιν.) ὁρίζω, εἶμαι ἐξουσιαστὴς τινος. ||, (εἰς τὴν Γρφ. καὶ) μτβτ. ἀντὶ Δίδω ἐξουσίαν, ἐπιτρέπω. « Ἐξουσίασεν αὐτόν, τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτῶν, « Ἐκκλησ.
Ἐξουσιάρχης, ου (ὁ), = Ἐξουσιαρχος.
Ἐξουσιαρχία (ἡ). ἐξουσία ἄρχοντος, κυριαρχία, [ἐκ τοῦ-
Ἐξουσίαρχος (ὁ). ἄρχων πληρεξούσιος, κυρίαρχος.
Ἐξουσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξουσιάζων (ἔχων ἐξουσίαν), ἄρχων, κύριος.
Ἐξουσιαστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι-
Ἐξουσιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἐξουσιαστής, μὲ ἐξουσίαν (δύναμιν, πληρεξουσιότητα), αὐτεξουσίως, πληρεξουσίως κτλ.
Ἐξουσιοκράτωρ, ορος (ὁ), = Ἐξουσίαρχος.
Ἐξουσιοποιός (ὁ, ἡ). ἐξουσίας ποιητικός (γοργὸς).
Ἐξύσιος (ὁ, ἡ). ὁ στερηθεὶς τὴν οὐσίαν τὴν περιουσίαν) του.
Ἐξ-οφέλλω (χ. Μ.), Π. αὐξάνω(πληθύνω)τι.
Ἐξόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντας (πεταγμένους ἔξω) ὀφθαλμούς. « Τὰ ἐξόφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πόρρωθεν, « Ἀρστ.
2) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) ὀρατός, ἀφανής, μὴ πρὸ ὀφθαλμῶν, (Ιλιδ. Λ', 14).
Ἐξ-οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σηκόνω ὑψηλὰ τὰ ὀφρυδιά μου, (συνκδ.) ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) ψηλόνει ἡ μύτη μου.
Ἔξοχα, ἐπίρ. Π. τοῦ Ἔξοχος.
Ἐξοχάς, άδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλ.) Ἐξοχάδες (ἐγν. φλέβες), αἱ πρησκόμεναι καὶ ἐξέχουσαι τοῦ πρωκτοῦ ἐν καιρῷ τῶν αἱμορροΐδων, (κοιν.) Ζαχάδες.
Ἐξοχετεία, ας καὶ
Ἐξοχέτευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐξ-οχετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω νὰ ἐκρὶξῃ (νὰ χύνεται ἔξω) ὑγρόν τι δι' ὀχετοῦ, ἀνοίγω ὀρόμον εἰς λιμνάζοντα ὕδατα.
Ἐξοχή (ἡ). τὸ νὰ ἐξέχῃ (ὑπερέχῃ) τι τῶν ἄλλων (συνκδ.) αὐτὸ τὸ ἐξέχον πρᾶγμα ἢ μέρος, μύτη κτλ. (ὅθε Εἰσοχὴ καὶ Δυστράχηλος). « Τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχάς, « Δσκρ., τὰς (ἄλλως) Ἐξοχάδας.
2) (μτφρ.) πρωτεῖον, ὑπεροχή. » Κατ' ἐξοχήν, ἐπιρρήματ. Ἐξαιρετως, διαφερόντως.
Ἔξοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξέχων (ὑπερέχων) τῶν λοιπῶν, ὑψηλότερος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ. καὶ ἐν εἴδει ὑπερθετ.) ἐκλεκτότερος, ἀνώτερος, προτιμότερος, ἀξιολογώτερος κτλ. (μὲ γεν.) » Ἔξοχος Ἀργείων, « Ιλ. Γ. (καὶ κατ' ἐπίτασ.) » Ἠύτε βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων ταῦρος, « Ιλ. Β. ||. (τὸ οὐδ.) Ἔξοχον ᾖ (πλθ.) Ἔξοχα. ἐπίρ. (ἐπιτάσ.), Π. ἀντὶ Ἐξοχως, κατὰ πολλὰ κατ' ἐξοχήν, κατὰ προτίμησιν, ἐξαιρέτως (μὲ γεν.) πλειότερον, ὑπέρ. » Ὃν κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, « Ὁδ. Ο. » Ἐμοὶ δόσαν ἔξοχα, « Ὁδ. Ι. (καὶ πρὸς ἐπιθ.) » Ἔξοχ' ἄριστος, « Ιλ. Ι. (καὶ κατ' ἐπιτασ.) » Μέγ' ἔξοχα, « Ὁδ. Ο.
Ἐξογυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀγυρόνω ἐντελῶς, ἀσφαλίζω πανταχόθεν μὲ ὀχυρώματα.
Ἐξόχως, ἐπίρ. Κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως κτλ., (ἴδε Ἔξοχος).
Ἐξ-υβρίζω, Μ. ίσω. (ἀμτβτ. καὶ χ. πτ.) Γίνομαι εἰς τὸ ἄκρον ὑβριστὴς (αὐθάδης, ἀσελγὴς, ἄτακτος κτλ.), (προθετ.) φέρομαι μὲ πολλὴν ὕβριν (αὐθάδειαν, περιφρόνησιν) πρός τινα. (μτγμ. ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ (ἐπὶ φυτ. κλπ.) ἔχω παραπολλὴν γονιμότητα, (ἐπιμ.) κάμνω πολλὰ καὶ περιττὰ κλαδιά, φύλλα κτλ., αὐξάνω ὑπερ τὸ δέον. 2) (μτβτ. πρὸς αἰτ.) ὑβρίζω (ἀτιμάζω, καταφρονῶ) ὅλως διόλου τινά.
Ἐξ-ύβρισις, εως (ἡ). τὸ ἐξυβρίζειν (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), ἀσέλγημα, περιφρόνησις κτλ., (μτγμ. ἐπὶ φυτ.) ὑπερβολικὴ γονιμότης, (ἐπὶ ποτ.) πλημμύρα, κτλ.
Ἐξυγιάζω, Μ. άσω, = Ἐξ. άομαι, Ἰατρεύω (κάμνω ὑγιῆ) ἐντελῶς τινα.
Ἐξ-υγιαίνω, Μ. ανῶ. Γίνομαι ἐντελῶς ὑγιὴς, (κοιν.) ξυγερεύω.
Ἐξυγράζω, Μ. άσω. Ἐξαλλίω (Ἀφαιρῶ) τινος ὅλην τὴν ὑγρασίαν. Ἐξικμάζω.
2) ὑγραίνω ὅλως-διόλου, Διυγραίνω. » Τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα ἦν ἰσχυρῶς, « Ἱππκρ.
Ἐξυγραίνω, Μ. ανῶ (πρκ. Ἐξύγρασμαι). Κάμνω τι ὅλως διόλου ὑγρὸν (νοτερὸν), (μτφρ.) χαυνόνω εἰς τὸ ἄκρον, (πθ. ἡ μσ.) γίνομαι-
Ἔξυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρός, κάθυγρος.
Ἐξ-υδατόω-ῶ καὶ
Ἐξυδατόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὑδαρὲς (νερουλὸν), τὸ μεταβάλλω εἰς ὕδωρ. « Ὁ οἶνος (» Τὸ αἷμα) ἐξυδαροῦται(-υδατοῦται), « Ἱππκρ., (καινν.) κόπτει, γίνεται νερόν, νερουλιάζει. » Ἐς χειμῶνα ἐξυδατώθη, « αὐτ., ὑδρωπικίασεν.
Ἐξυδάτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ὕδωρ μεταβολὴ, νερούλιασμα, κόψιμον (κρασιοῦ, ξυδιοῦ κτλ.), πλημμύρα, ἐπομβρία.
Ἐξ-υδραίνω, = (ἡ ἐσφαλ. ἀντὶ) Ἐξυγραίνω.
Ἐξυδραργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (χημικῶς) εἰς ὑδράργυρον.
Ἐξυδραργύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐξυδρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος) ὅστις σηκόνεται μετὰ τὴν (ἢ ὁμοῦ μὲ) βροχὴν ῥαγδαίαν.
Ἐξ-υδρωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Περιπίπτω εἰς ὑδρωπα (Ἁρωπικιάζω) καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἐξελείφομαι (ἐκλείπω).
Ἐξ-υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαβγίζω δυνατὰ, (μτγμ.) λέγω ἐπάνω εἰς τὸν θυμόν μου ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα.
Ἐξυλίζω, Μ. ίσω. Ἐξαλλίω (Ἀφαιρῶ) διὰ τοῦ ἀτραγγίσματος ἢ ὅπως ἄλλως τὴν ἐμπεριεχομένην εἰς ὑγρόν τι ὕλην, λαγαρίζω. (παρβλ. Διϋλίζω).
Ἐξυμενίζω, Μ. ίσω. Ἐξαλλίω (Ἀφαιρῶ) τὸν ὑμένα (τὴν πέτσαν) ἀπὸ τὸ κρέας κτλ., (ὅθεν
Ἐξυμενιστὴρ (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ ὁποῖον ἐξαλλίουν τοὺς ὑμένας ἀπὸ τὸ κρέας κτλ.
Ἐξυμνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνυμνῶ.
Ἐξυνήκα, Π. (μὲ διπλ. αὔξησ.) ἀντὶ Ξυνῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ξυνίημι = Συνίημι.
Ἐξυπ-αγορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ὑπαγορεύω, λέγω, παραγγέλλω.
† Ἐξυπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξυπήγαγον κτλ.). Ἐπαλείφω διά τοῦ ὑπαγωγέως, (Τουρκ.) σουδαδίζω.
Ἐξυπάλυξις, εως (ἡ), Π. φυγὴ, ἀποφυγὴ, [ἐκ τοῦ
Ἐξυπ-αλύσκω, Μ. αλύξω, Π. φεύγω (μὲ τρόπον) ἀπὸ πεθενὰ, διαφεύγω, ἀποφεύγω.
Ἐξυπ-ανίσταμαι, Μ. ἐξυπαναστήσομαι (ἀόρ. Ἐξυπανέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐξαναίνω (Ἀναιδίομαι) ὡς πρήξιμον ὑποκάτωθέν τινες. « Σιωδὸς μεταφρένῳ ἐξυπανέστη, « Ἰλ. Β.
Ἐξυπαρχῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐξ ὑπαρχῆς, ἐκ νέου, ἀπὸ τὴν ἀρχήν.
Ἐξ-υπείπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξυπαγορεύω.
Ἐξύπερθε, ἐπίρ. Ἀπὸ πάνω ἀπό.
Ἐξυπ-ηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δυτ. ἐκ δ'.) Ὑπηρετῶ προθύμως.
Ἐξυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ.
Ἐξυπνισφής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξυπνῶν τινα.
Ἔξυπνος (ὁ, ἡ). Ἐξυπνητός.
Ἐξυπο-λύω, Μ. λύσω. Ἐξαλλίω τινὸς τὰ ὑποδήματα κτλ., ξεπουδένω.
Ἐξυπο-σφραγίζω & (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Σφραγίζω τι καλῶς, ἐξασφαλίζω διὰ σφραγῖδος. 2) ὑφαιροῦμαι (τρπ.) ἀφαιρῶ, χωρίζω, ἀποκλείω, (παρβλ. Ἀσφραγίζω).
Ἐξυπ-ουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξυπηρετέω.
Ἐξυπτιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω τινὰ ὕπτιον (τ' ἀνάσκελα), (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) πίπτω ὕπτιος, γέρνω ὀπίσω (συνκδ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιβαίνω κτλ. (» Πρὸς τὰ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, « Λκ.), (μτγμ.) κάμνω τὸν λόγον ὕπτιον (ὁμαλόν, ἀνεμένον), ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω. » Ἐξυπτιάζων ὄνομα (τὸ τοῦ Πολυνείκους), « Αἰσχύλ. (καὶ μσ.) » Ἡ ἱστορία ἐξυπτιάζεται, « Σξτ., (παρβλ. Ἐπανακύπτω).
Ἐξυπτίασμα (τὸ) καὶ
Ἐξυπτιασμὸς (ὁ). τὸ ἐξυπτιάζειν, ἀμέλεια, ἀδράνεια.
Ἐξ-υπτιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ὕπτιος (ἀνεμένος), χαλαρόνομαι, τρυφῶ.
Ἐξυφαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω τὸ ὕφασμά μου, (μτφρ.) μηχαναρῶ.
Ἐξύφασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξυφάνθη. « Κερκίδος ἐξύφασμα, « Εὐρ.
Ἐξυφ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐξηγέομαι ἢ Ὑφηγέομαι.
Ἐξυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω παρὰ πολὺ, ὑπερυψόνω.
Ἔξω [ἔξ], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἔξω. » Δεῦρο ἔξω, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) » Ἐκπλώσαν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον. « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Κεαδίη δέμοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, « Ἰλ. Κ. » Ἔξω βιλῶν, « Ξεν. (καὶ χρον.) » Ἔξω μεσημβρίας, « αὐτ., μετὰ (περνῶντας) τὸ μεσημέρι. (ᾗ τρπ.) » Ἔξω τῶ πράγματος λέγειν, « Δημ. » Ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, « αὐτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔξω, « Ἐκκλ., οἱ ἐθνικοί. » Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, « Ρρφ. » Τὸ ἔξω, « Αξ., τὸ ἐξωτερικὸν (τὸ φαινόμενον) μέρος, τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις. (καὶ ἐπαιρετικ. ἀντὶ τοῦ) πλήν, ἐκτός. » Ἔξω τῶν ἄλλων, « Θκ. (ᾗ μετὰ τοῦ ἡ) » Ἔξω ἢ, « Αξ., (παρβλ. Ἐκτός).

Ἔξω, μέλλ. τοῦ Ἔχω.

Ἐξώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 6 ὀβολούς.

Ἐξῆρδες, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. ᾗ Ἐξῄρδηκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξοιδαίνω.

Ἔξωθεν, ἐπίρ. Ἀπ' ἔξω. » Ὁ (« Ἠ. » Τὸ, « Οἱ κτλ.) ἔξωθεν, « ὁ ἀπ' ἔξω ἐρχόμενος, ἐξωτερικὸς, ξένος, (ἐκκλησ.) ἐθνικὸς ἢ κοσμικός.

Ἐξωθεω-ῶ, Μ. ἐξωθήσω ἢ ἐξώσω (ἀόρ. Ἐξέωσα κτλ.). Σπρώχνω (κουντῶ) ἔξω, ἐβγάλλω σπρώγνων, ἐκδιώκω. ἐκτείνω (;). » Χεῖρας ἐξωθ., « Αξ., » Τὸ ὕδωρ εἰσιὸν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς, « Ἀρστ. » Ἐξέωσαν τὰς ναῦς πρὸς τὴν γῆν (ἐς τὸ ξηρὸν), « Θκ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐκ δ' ὥσε γλήνη, « Ἰλ. Ξ.

Ἐξώθησις, εως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) ἔξω, βγάλσιμον διὰ τῆς βίας.

Ἐξωκεανίζω, Μ. ἰσω. Μεταφέρω τινὰ (ᾗ πθ. Κεῖμαι ἢ Ηλέω) εἰς τὸ ἄλλο (τὸ ἔξω, τὸ πέραν) μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ, (ὄθεν:

Ἐξωκεανισμὸς (ὁ). ἡ εἰς τὸ ἔξω (τὸ πέραν, τὸ ἄλλο) μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ μετάβασις ἢ μεταβίβασις.

Ἐξώκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος (πλαγιάζων) ἔξω καὶ ὄχι εἰς τὴν συνήθη κοίτην του, (ὄθ. ||. οὐσι.) εἶδος θαλασσ. ἰχθ. (ὅς τις ἐβγαίνει ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν ξηράν), ὁ ἄλλ. Ἄδωνις.

Ἐξώλεια (ἡ). ἐντελὴς ἀπώλεια, ἀφανισμὸς κατὰ κράτος, ἐξολοθρευμὸς, πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

Ἐξόλης [ἐξόλλυμι], εος (ὁ, ἡ). χαμένος ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανισμένος κατὰ κράτος, (τρπ.) διεφθαρμένος ὁλότελα, κακοηθέστατος. (ἐπμ.) ἄξιος ἐξωλείας. 2) (σπν. ἐνεργ.) ὀλέθριος.

Ἐξώλισθον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐξολισθαίνω.

Ἐξωμίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων γυμνοὺς (ἀσκεπεῖς) ἢ ἐξέχοντας τοὺς ὤμους.

Ἐξωμίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐξωμίδα, ἢ 2) κρεμάμενος ἀπὸ τοὺς ὤμους ἐν εἴδει ἐξωμίδος.

Ἐξωμιδοποιία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἐξωμιδοποιοῦ.

Ἐξωμιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐξωμίδας.

Ἐξωμίζω, Μ. ἰσω. Γυμνόνω τὸν ὤμόν μου, τὸν ἐβγάζω ἔξω ἀπὸ τὸ φόρεμα.

Ἐξωμὶς, ίδος (ἡ). εἶδος πτωχικοῦ ᾗ δουλικοῦ χιτῶνος χωρὶς χειρίδας (μανίκια) ὥστε ἀμφότεροι οἱ ὤμοι ἢ ὁ εἷς μόνον ἔμενον ἔξω (ἀσκεπεῖς).

Ἔξωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔξω τοῦ φορέματος (γυμνοὺς, ἀσκεπεῖς) τοὺς ὤμους, (ἐπμ.) ἑτοιμος πρὸς ὁποιανδήποτε ἐπιχείρησιν. (κοιν.) ἀνασκουμπωμένος, (παρβλ. Εὔζωνος). ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἐξωμίς.

Ἐξωμοσία (ἡ), [ἐξόμνυμι]. ἄρνησις (ἀποποίησις, παραίτησις) ἔνορκος.

Ἐξωνέομαι-οῦμαι, Μ. ἠγοραμαι. Ἀγοράζω τι παρά τινος, ἐξαγοράζω, (τρπ.) κατορθόνω τι δωροδοκῶν.

Ἐξώνησις, εως (ἡ). ἐξαγορὰ, ἐξαγόρασμα· κατόρθωσις ὑποθέσεως διὰ χρημάτων.

Ἐξώπιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐξ, ὤψ]. ὁ ἔξω (μακρὰν) τῆς ὄψεως, μὴ φαινόμενος, ἀπών. » Δωμάτων ἐξώπιος, « Εὐρ. 2) (συνκδχ.) ἀχανὴς, (κοιν.) ἀθεώρατος. » Θάλασσα —, « Ἀριστεῖδ.

† Ἐξώπροικα (τὰ), (νλγ.) ὅσα πράγματα ἀπαίρνει ἡ νύμφη ἐκτὸς τῆς προικός, τὰ (ἄλλ.) Παράφερνα.

† Ἐξώπυλος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ εὐρισκόμενος (κείμενος) ἔξωθεν τῆς πύλης.

Ἐξωραΐζω, Μ. ἰσω. Στολίζω (Καλλωπίζω) ἐντελῶς, καθωραΐζω.

Ἐξωριάζω, Μ. ἀσω, Π. δὲν ἔχω κᾷμμίαν φροντίδα (ὥραν) περί τινος, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ.

Ἔξωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξω τῆς ὥρας (τοῦ καιροῦ), ἄκαιρος, παράκαιρος· ἀνάρμοστος· παρῆλιξ, (μὲ γεν.) ἀνίκανος πρὸς. » Θήρας ἔξωροι, « Φλσρ. (καὶ πρὸς ἀπρ.) » Ἐρᾷν ἔξωρος, « Ακ. » Ἔξωρα πράσσω, « Σοφ.

Ἐξώροφος (ὁ, ἡ). (οἶκος) μὲ 6 ὀροφὰς (πατώματα).

Ἐξῶρτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐξόρνυμι.

Ἔξωσις [ἐξέώθω], εως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) ἔξω, βγάλσιμον, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.

Ἔξωσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξώσθη (ἐβγῆκε διὰ τῆς βίας), (χειρουργ.) κόκκαλον βγαλμένον (ἀπὸ τὸν τόπον του), ἐξάρθρωμα. (μτφορ.) παρεκτροπὴ, παράπτωμα.

Ἐξωστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἐξώστης, ου (ὁ). ὁ ἐξωθῶν (ξεσκουντῶν, ἐβγάλλων διὰ τῆς βίας) τινὰ ἀπὸ πουθενά. » Ἄνεμος —, « Ἡρ., ὁ παρασύρων τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸν δρόμον των. 2) (μτγν.) μέρος ἐξέχον τοῦ οἴκου, μπαλκόνι, γκαλλερία, σαχνισί.

Ἐξωστρα (ἡ). εἶδος μηχανῆς τῶν παλ. θεάτρων (τὴν ὁποίαν ἔσπρωχναν ἔσωθεν πρὸς τὰ ἔξω τῆς σκηνῆς ἵνα φανῶσι τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα), (παρβλ. Ἐκκύκλημα).

Ἐξώστωον (τὸ), = Ἐξώστης (2).

Ἐξώτατος, η, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -

Ἐξωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Ἔξω). Ὅλως δι' ὅλου ἔξω.

Ἐξωτερικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔξω, ὁ ἔξωθεν, (ἀντιθ. τῷ Ἐσωτερικὸς)· (ἐπμ.) κοινὸς, ἁπλοῦς, προχειρος, πρόστυχος, κτλ.

Ἐξώτερος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -

Ἐξωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ἔξω). Πλέον ἔξω, παραέξω.

Ἐξωτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἔξω (εἰς τοὺς ξένους), ξενικὸς, ἐξωμερίτικος, μὴ ἐντόπιος.

Ἐξωφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἔξωθεν, ἐξέχων.

Ἐξώφορος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἔκφορος. » Λόγος —, « Ἰάμβλ., Στβ., ὁ διαδοθεὶς ἔξω.

Ἐξωχυρὸς (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὠχρὸς (χλωμὸς), κατακίτρινος.

Ἕο, Ἰων. Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ, γεν. ἑν. τοῦ Ὅς.

Ἕοι, Ἰων. Π. ἀντὶ Εἴη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

Ἑοῖ, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἱ, δοτ. ἑν. τοῦ Ὅς.

Ἕοιγμεν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐοίκαμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἑοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῷ ἀχρ. Εἴκω (ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. Ἐῴκειν κτλ.). Εἶμαι ὅμοιος (ὁμοιάζω) μέ. (μὲ δοτ.) » Νέστορι εἶδος ἐῴκει, « Ὅμ. » Αἰθιὴν εἰκυῖα, « αὐτ. » Μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λόγοι, « Πλ. 2) (μὲ ἀπαρ.) φαίνομαι (ὁμοιάζω, δείχνω) ὡσὰν νὰ, (τρπρσ.) εἶνε πιθανὸν (ἐνδεχόμενον). » Θέλξειν μ' ἔοικας, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἔοικας ὀρθῶς λέγοντι, « Πλάτ. (καὶ συχνότ. ἀπολ.) » Ἔοικεν, » Ὡς ἔοικε, « Αξ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) πρέπει, ταιριάζει, ὁμοιάζει, εἶνε δίκαιον (εὔλογον) ἢ παρεπόμενον. » Ἔοικα δέ τοι παραείδειν, « Ὀδ. Χ. » Οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, « Ἰλ. Ξ., Ὀδ. Θ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἐοικότι κεῖται ἀλέθρῳ, « Ὀδ. Λ. » Εἰκυῖα ἄκοιτις, Ἰλ. Ι. » Ὥσπερ (« Κατὰ τὸ) εἰκὸς, « Θκ., καθὼς εἶν' ἑπόμενον, κατὰ φυσικὸν λόγον.

Ἐοίκεσαν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐοίκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἔοικα.

Ἐοικότως, ἐπίρ. (μτχ.) = Εἰκότως, ὀρθῶς, δικαίως, εὐλόγως, πρεπόντως, καθὼς πρέπει, [ἐκ τοῦ

Ἐοικὼς, υῖα, ός, μτχ. τοῦ Ἔοικα.

Ἔοιμι, Ἰων. Π. ἀντὶ Εἴην, εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

Ἑοῖο, Π. ἀντὶ Ἑοῦ, γεν. τοῦ Ὅς.

Ἑοῖσα, Δ. Π. ἀντὶ Οὖσα, μτχ. θηλ. τοῦ Εἰμί.

Ἐολκτο, Π. ἀντὶ Εἵλκετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἑλκω.

Ἔολπα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἔλπομαι.

Ἔον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἦν, ά. ἑν. πρσ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐὸν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄν, μτχ. οὐδ. τοῦ Εἰμί.

Ἐὸν, Π. ἀντὶ Ὄν, αἰτ. ἢ οὐδ. τοῦ Ἑός.

Ἐόντων, Δ. ἀντὶ Ἔστωσαν. » Καὶ τὰ πορπάματα καὶ ἀστεφάνα χρύσεα ἐόντων, « Ἐπγρφ.

Ἔοργα, Π. πρκ. τοῦ Ῥέζω.

Ἔοργαν, Π. ἀντὶ Ἔοργασι, γ'. πλθ. πρσ τοῦ Ἔοργα.

† Ἐόργη (ἡ), [ἔργον]. χαλιάρα ἢ ἠθοχέρι διὰ κοπάνισμα ᾗ ἀνακάτωμα τῶν ἀρωμάτων, (ἄλλ.) Τορύνη.

† Ἐοργίζω, Μ. ἰσω. Τρίβω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν ἐόργην.

† Ἐοργὶς, ίδος (ἡ), = Ἐόργη.

Ἑορτάζω (παρτ. Ἑορτάζων), Μ. ἀσω. Ἔχω ἢ κάμνω ἑορτὴν, (χυδ.) γηοραζω.

Ἑορταῖος, α, ον, = Ἑόρτιος καὶ

Ἑορτάσιμος(-ᾶσιος), ου (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει νὰ ἑορτάζῃ τις, ἄξιος ἑορτῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑόρτασις, εως (ἡ). = Ἑορτασμός.
Ἑόρτασμα (τὸ). ἑορτή.
Ἑορτασμὸς (ὁ). τὸ ἑορτάζειν, (χυδ.) γηόρτασμα.
Ἑορταστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων.
Ἑορταστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς ἑορτὴν, συντελῶν πρὸς ἑορτασμόν.
Ἑορτὴ (ἡ), [ὄρνυμι;]. ἡμέρα ἑορτῆς, (χυδ.) γηορτὴ, σχόλη. » Ὄψεως —, « Ἀλ., τέρπνὸν θέαμα, θέλγητρον τῶν ὀφθαλμῶν.
Ἑόρτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἑορτὴν, γινόμενος (συνειθιζόμενος) ἐν καιρῷ ἑορτῆς, (κοιν.) γηορτιάτικος.
Ἑορτολόγιον (τὸ). κατάλογος τῶν ἑορτῶν.
Ἑός, ἑή, ἑόν, Π. ἀντνμ. κτητ. ἢ σύνθ. [ἕ, ὅς], (κυρ. μὲν γ'., ἐνίοτε δὲ καὶ β'. καὶ ἀ. πρσ.) Ἐδικός (-κή, -κόν) του, της, των κτλ. » Παιδὸς ἑοῖο χείρεσσι, « (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸν ἑόν τε Πόδαργον, « Ἰλ. Ψ. (καὶ παραλλ.) » Ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, « Ἰλ. Κ. » Ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ ἀ. πρσ.) » Ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, « Ἀπλλν. (καὶ ἐπὶ β'.) » Ἀντίσχεο παιδὸς ἑοῖο, « (καὶ ἐπὶ πολλ. πρσ.) » Ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες, « Ἡσ.
Ἑοῦσα, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὖσα, θηλ. μτχ. τοῦ Εἰμί.
Ἐπ-αβελτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον ἀβέλτερον (εὐήθη).
Ἐπαγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπάγω.
Ἐπαγαίομαι, Μ. αγάσομαι, Π. (μὲ δοτ.) = Ἐπαγάομαι ἢ 2) ἀντὶ
Ἐπ-αγάλλομαι, Π. (μὲ δοτ.) εὐφραίνομαι (εὐχαριστοῦμαι· καμαρόνω) διά.
Ἐπ-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγανακτῶ διά.
Ἐπ-αγάομαι, Μ. άσομαι καὶ άσσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ὀργίζομαι ἢ χαιρεκακῶ διά.
Ἐπαγγελία (ἡ). μήνυμα, εἴδοποίησις· γνωστοποίησις· πρόσταγή. ὑπόσχεσις. προσπάθεια (πρὸς κατόρθωσιν ἢ ἀπόλαυσιν σκοποῦ τινος). (Νμ.) δίκη κατὰ τῶν παρ' ἀξίαν πολιτευομένων καὶ δημηγορούντων. » Τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν αὐτῷ ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ ἣν περ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα, « Αἰσχ. (παρβλ. παραγγελία). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαγγελία, [ἐκ τοῦ
Ἐπ-αγγέλλω, Μ. ελῶ, = Ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ. » Δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν, « Ξεν. 2) παραγγέλλω, δίδω προσταγὴν, διατάττω. (Νμ.) εἰδοποιῶ τινα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλῶ. » Ἐπαγγέλλειν τὴν ἔξοδον, « Ἡρωδ. » Ἐπαγγείλαντες πανδημεὶ στρατεύειν, « Δμ. » Εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλῃ, « Εὐρ.
3) ὑπόσχομαι. » Νομὰς ἐπήγγειλε τῷ δήμῳ, « Ἡρωδ. (καὶ μσ.) » Παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονὰς, « Εὐρ. » Ἐπηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθοὺς, « Δμ. » Ἐπηγγείλατο τάλαντα 300, « Πλβ. » Ἐπαγγέλλῃ πολλὰ, καὶ πράττεις ὀλίγα, « Θεοφύλ. (καὶ πθ.) » Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, « Γργ. ἀντὶ Αἱ ἐπαγγελίαι, αἱ ὑποσχέσεις, (ὅθεν 4) (μσ.) (ἀναγγέλλω ἐμαυτὸν ἢ ὑπόσχομαι ὅτι) γνωρίζω ἐπάγγελμά τι, (κοιν.) ἐπαγγέλλομαι. (ἐνίοτε προθετ.) καυχῶμαι (ς). » Τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; « Αξ. » Εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγλούμενος, ἀργύριον πράττοιτο, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Καὶ γὰρ ταῦτα δεινὸς εἶναι ἐπαγγέλλεται, « Ἰσκρ. » Ἐπαγγέλλομαι (διορθ. » Ἐπαγάλλομαι) ἐπὶ τούτῳ, « Ξεν. 5) δείχνω ὅτι ἐπιθυμῶ (προσπαθῶ, ἐνεργῶ, ὀργανίζω) νὰ κατορθώσω ἢ ν' ἀπολαύσω τι. » Ὑπατείαν ἐπαγγέλλειν, « Ἀππ. » Προσέλθοι ἄν τις ἢ δεηθείη καὶ ἐπαγγέλλειε, « Δμ. (καὶ μσ.) » Ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾷστα μέν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι, « αὐτ.
Ἐπάγγελμα (τὸ). μήνυμα· πρόσταγμα· παραγγελία· ὑπόσχεσις. (κυρ. δὲ) πᾶν ὅ,τι ἐπαγγέλλεταί τις, (Γαλλ. profession), ἢ ὅ,τι μετέρχεται πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ.
Ἐπαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προθύμως καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἐπαγγελλόμενος (ὑποσχόμενος), ὁμιλῶν μετὰ βεβαιότητος ἢ τόλμης, διατεινόμενος αὐθαδῶς, παράτολμος εἰς τὰς ὑποσχέσεις τυ » Ἐπαγγελτικώτερον εἰπεῖν, « Ἀρστ., τολμηρότερον.
Ἐπ-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω (Συναθροίζω) εἰς ἕν.
Ἐπαγερμὸς (ὁ) καὶ
Ἐπάγερσις, εως (ἡ). σύναξις, συνάθροισις. » Ἐπάγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιέεται, Ἡρ.
Ἐπάγην, πθ. ἀόρ. β', τοῦ Πήγνυμι.
Ἐπ-αγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπάγω.
Ἐπ-αγλαΐζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω τι λαμπρότερον (φαιδρότερον) παρ' ὅ,τι εἶνε, καθωραΐζω. » Ποιητὴν ὅς τις Κυμαίους ἐπαγλαΐεῖ, « Ἡρ. 2) (μσ. μὲ δοτ.) ἀγάλλομαι (καμαρόνω) δι' ἕν τι, (Ἰλ. Σ, 131).
Ἐπάγμενος, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐπαγόμενος ἢ Ἐπαγαγόμενος, πθ. ἐνς. ἢ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπάγω.
Ἐπ-άγνυμι, Μ. άξω, Π. ἀντὶ Ἐπικλάω.
Ἐπ-αγορεύω, Μ. εύσω (ἀόρ. ἀνμλ. Ἐπεῖπον). Λέγω προσέτι, προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα, ἐπιφέρω ὡς ἐπίλογον.
Ἐπ-αγριόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαγριόω.
Ἔπαγρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἀγροτικὸς, ἢ ἀγροβίαιτος. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄπαγρος, δηλ.) ἐπιτυχὴς εἰν τὴν ἄγραν (εἰς τὸ κυνῆγι), (ὅθεν
Ἐπαγρυσύνη (ἡ), Π. τὸ νὰ ᾖνέ τις ἔπαγρος (2), ἀφθονία ἄγρας.
Ἐπ-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγρυπνῶ φυλάττων (ἢ ἀσχολούμενος εἴς) τι, φυλάττω μὲ ἄκραν προσοχὴν· παραφυλάττω.
Ἐπαγρύπνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. πᾶ προηγ.
Ἐπ-αγ-χέω, Π. ἀντὶ Ἐπαναχέω.
Ἐπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐπήγαγον κτλ.), (κυρ. ἐπὶ ἐμψύχ.) Φέρω (Ὀδηγῶ) τινα (καὶ ἑλλ. Ὑπάγω) πουθενὰ (κυρ. δὲ) κατεπάνω (ἐναντίον) τινός. » Ἐπάγειν τὸ δεξιὸν κέρας, « Ἀρστ. (καὶ ἑλλ.) » Ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κτύπος ποδοῖϊν, ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν, « Ὀδ. Τ. (ὀθ. Ἐπακτήρ). (καὶ καταχρ.) » Ἔπαγε τὴν γνάθον, « Ἀριστ., (ὅθεν 2) ἐπιφέρω (προξενῶ) κακὸν τι κατά τινος. » Νόσους καὶ γῆρας ἐπάγοντα, « Πλάτ. » Πληγὴν ἐπάγειν, « Ξεν. » Γραφὴν (» Δίκην) ἐπάγειν τινὶ, « Δμ., κινεῖν ἀγωγὴν κατά τινος, (καὶ μσ.) » Δουλείαν ἐπάγονται, « αὐτ., ἐπισύρειν καθ' ἑαυτῶν. » Μητρυιὰν ἐπαγόμενος, « Πλ. 3) (σπν. ἐπὶ ἀψύχ. κυριολεκτ.) κουβαλῶ (ἀδιακόπως). » Δύο ἅμαξαι λίθους ἐπῆγον, « Θκ. 4) προσθέτω. » Τριακονθημέρους ἄγοντες τοὺς μῆνας, ἐπάγουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας παρὲξ τοῦ ἀριθμοῦ, « Ἡρ. (ὅθ. πθ.) » Ἐπαγόμεναι (ἔνν. ἡμέραι), « αἱ ἄλλ. Ἐπακταί, (παρβλ. Ἐμβάλλω). 5) φέρνω ἀμέσως (ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ προχείρου), ἐπιφέρω. » Ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, « Πλ. 6) ἑλκύω. καταπείθω· παρακινῶ, διεγείρω. » Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω, « Ὀδ. Ξ. » Τὸ πλῆθος ἐπάγοντες, « Ἀρστ. » Ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, « Πλ. (καὶ μσ.) » Κοιλίαν ἐπάγεται, « Δσκρ., προξενεῖ εὐκοιλιότητα. (καὶ τρπ.) » Ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, « Δ. Ἀλ., (παρβλ. Ἐνάγω). 7) προτείνω, προβάλλω. » Ψῆφον ἐπάγειν, « Θκ. 8) φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω. ἐκθέτω, παραστήνω. (μσ. τρπ.) ἀναφέρω πρὸς μαρτυρίαν ἢ βεβαίωσιν τῶν λόγων μου. » Δαίμονας ἐπάγω, « Θκ., ὑποχρεόνω αὐτοὺς διὰ μαγικῶν ἐπῳδῶν καὶ ἐπικλήσεων νὰ ἐμφανισθῶσιν. » Εἰκόνας ἐπάγεσθαι, « Αξ. » Τὸν Ὅμηρον ἐπαγόμενοι, « Ἀρστ. (ὅθεν) » Ἐπαγόμενα, « Λογικ., τὰ παρεπόμενα, τὰ ἀποτελέσματα. 9) (μσ.) φέρω (κάμνω νὰ ἔλθῃ) τι πρὸς χρῆσιν ἢ βοήθειάν μου, προμηθεύομαι· (τρπ.) κατορθόνω. » Ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Ἀΐδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται, « Σοφ. 10) σύρω (κουβαλῶ) κατόπιν μου, φέρω μαζῇ μου. » Θεραπαίνας ἐπάγεσθαι, « Αξ. » Πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ, « Ἡρωδ.
Ἐπαγωγεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐπάγων (ἐπιφέρων) τι κατά τινος.
Ἐπαγωγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπάγειν, φέρσιμον, κουβάλημα. καταίβασμα (» Τριχὸς —, « Διόδ. ἢ τάσις)· (τρπ.) ἀπάτη, (κυρ. δὲ) ἐπίκλησις δαίμονος (πρὸς ἐμφάνισιν), ἐξορκισμός. (μσ.) ἔφοδος, ἐφόρμησις. (ὀθ. ῥτρ.) ἢ δι' ἀλλεπαλλήλων μαρτυριῶν καὶ ἐπιχειρημάτων ἀπόδειξις, (Γαλλ.) induction. (εἰς τὴν Γρφ. συγν.) ἐπιφορὰ κακοῦ, συμφορά· (κατ' ἔτκ.) αἰχμαλωσία, (ὅπου ὅμως ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαγωγή. » Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, « Ἡσ. » Πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, « Σειρ.
Ἐπαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπαγωγὴν, ἑλκυστικὸς, καταπειστικὸς κτλ., (ἴδε Ἐπαγωγός).
Ἐπαγωγικῶς ἐπίρ. Κατ' ἐπαγωγὴν, (Γαλ.) par induction.
Ἐπαγώγιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐπήγαγεν ἢ δύναται νὰ ἐπαγάγῃ τις, φερτὸς, κουβαλητὸς· ἐπείσακτος, (ἴδε καὶ Ἐπακτός).
Ἐπαγώγιον (τὸ). ἀκροβυστία ἢ ἐλάττωμα τι τῆς πόσθης.
Ἐπαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάγων ἢ ἐπιτήδειος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς τὸ ἐπάγειν (πείθειν κτλ.), παρακινητικός, θελκτικός, ἑλκυστικός. » Οἴκτου—, « Ξεν., κινῶν εἰς συμπάθειαν.

Ἐπ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Προσθέτω νέον ἀγῶνα εἰς τὸν προλαβόντα, ἀνανεόνω τὸν ἀγῶνα· (ἐν γέν.) ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως (φιλονεικῶ) ἐπάνω εἴς τι ἢ ὕστερον ἀπὸ ἄλλο. » Προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες, « Γργ.

Ἐπαγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ παρευρισκόμενος (ὡς ἐπιστάτης ἢ βοηθὸς) εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ἐπ-ᾴδω, Μ. ᾴσομαι. (μὲ δοτ.) Ψάλλω (Τραγουδῶ) μετά (ἢ ἐνώπιόν) τινος. 2) (μὲ αἰτ.) θέλγω (καταπραΰνω, ἰατρεύω) τινὰ μὲ τὰς ᾠδάς μου, γητεύω. 3) ἐπαναλέγω ἀδιακόπως τὸ ἴδιον, (ἐπμ.) πονοκεφαλῶ (καταζαλίζω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου.

Ἐπ-αείδω, Π. ἀντὶ Ἐπᾴδω.

Ἐπ-αείρω, Π. ἀντὶ Ἐπαίρω.

Ἐπ-αέξω Π. ἀντὶ Ἐπαύξω, ἐπαυξάνω.

Ἔπαθλον (τὸ). (τὸ διὰ τὸν ἆθλον [ἀγῶνα] προτιθέμενον καὶ εἰς τὸν νικήσαντα διδόμενον) βραβεῖον, (ἴδε Ἆθλον).

Ἔπαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Πάσχω.

Ἐπ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ μὲ προσοχὴν, παρατηρῶ, (παρβλ. Εἰσαθρέω).

Ἐπ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συναθροίζω ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, πυκνόνω, ἐπισωρεύω.

Ἐπ-αθύρω (χ. Μ.). Παίζω μετά τινος ἢ μὲ ἕν τι, προσπαίζω.

Ἐπ-αιάζω, Μ. άσω. Θρηνολογῶ ἐπί τινι ἢ μὲ ὑπερβολὴν, μυρολογῶ (μὲ πολὺν πόνον ψυχῆς), θρηνῶν ἐπᾴδω. » Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες, « Βίων.

Ἐπαΐγδην [ἐπαίσσω], Π. τρέχοντας (πηδῶντας) μὲ ὁρμὴν κατεπάνω τινός.

Ἐπαιγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐπαιγιαλῖτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, παράλιος.

Ἐπ-αιγίζω [ἐπὶ, αἴσσω], Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ὁρμῶ (ἐπιπίπτω, προσβάλλω, χύνομαι, φυσῶ) ὡς καταιγὶς ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐπικυρίσσω).

Ἐπ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδήσομαι ἢ αιδεσθήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Ἐντρέπομαι περὶ ἢ ἀπό τινος.

Ἐπ-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κινῶ τι μὲ ὁρμὴν (τινάζω, καὶ ἑλλ. τινάζομαι) κατά τινος.

Ἐπ-αίθω (χ. Μ.), Π. ἀνάπτω, πυρπολῶ, κατακαίω.

Ἐπαικλα καὶ Ἐπάϊκλα (τὰ), Δ. τὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου (αἴκλου) φερόμενα εἰς τὴν τράπεζαν γλυκύσματα κλπ., τὰ ἄλλ. Ἐπιδόρπια.

Ἐπαινέτης, ου (ὁ). ὁ ἐπαινῶν (ἐγκωμιάζων) τινά.

Ἐπαινετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος πρὸς ἔπαινον, ἐγκωμιαστικός. 2) ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐπαινεῖν.

Ἐπαινέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπαινέτης.

Ἐπαινετός, ἡ, όν. Ἐπαινεμένος ἢ Ἀξιέπαινος.

Ἐπαινετῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπαινετὸν (ἀξιέπαινον).

Ἐπ-αινέω-ῶ, Μ. έσω καὶ έσομαι, (κατὰ λέξ. καὶ ἀρχ.) = Ἐπευφημῶ, (ἐπμ.) ἐγκρίνω, εὑρίσκω εὔλογον, ἀποδέχομαι. » Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος, « Ἰλ. Β. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν, Πουλυδάμαντι δ' ὅ τις, « Ἰλ. Σ (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Αἱ δ' ἐπῄνεσαν πέμπειν, « Ἐπγρ., ἔστερξαν, ὑπεσχέθησαν. 2) εὐχαριστῶ (θέλων ν' ἀποποιηθῶ πρόσκλησίν τινα εὐσχήμως). » Κάλλιστ', ἐπαινῶ, « Ἀρςφ. » Ἐπαινῶ τὴν κλῆσιν, » Ξεν. 3) (σπν.) ἀντὶ Παραινῶ, παρακινῶ. » Θαρσεῖν ἐπαινῶ, « Σοφ. » Τοιούς δ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; « αὐτ. 4) (συνήθ.) ἐγκωμιάζω. » Ἐπαινεῖν τινα τοῦ κάλλους (ἢ) εἰς τὸ κάλλος, « Αξ.

Ἐπ-αίνημι, Αἰολ. καὶ

Ἐπ-αινιάω-ῶ, Λακων. ἀντὶ Ἐπαινῶ.

Ἐπ-αινίσσομαι (αἰνίττομαι), Μ. ίξομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑπαινίσσομαι.

Ἔπαινος (ὁ). συγκατάθεσις· εὐχαριστία. ἀνταμοιβή. ἐγκώμιον.

Ἐπαινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἐπαινετὸς, ἀξιέπαινος. (κυρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) » Ἐπαινὴ Περσεφόνεια, « Ὁμ., Ἡσ. (κατ' εὐφημ.) ἡ εὐλογημένη.

Ἐπαινουμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπαινετῶς.

Ἐπ-αιονάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω, λούω· καταβρέχω.

Ἐπ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐπῆρα κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω, ὑψόνω· (μτφορ.) παρορμῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐνθουσιάζω· ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν), φουσκόνω. » Κεφαλὴν ἐπαείρας, « Ἰλ. Κ. » Ἐπαίρ. ἱστία, « Πλ. » Ἐπάρας τὴν φωνὴν, « Γρφ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβ.) » Ἐπάρας (ἐνν. ἑαυτὸν), ἔτυχε γὰρ κατήμενος, « Ἡρ. » Ἐπάρας (ἐνν. τὸν πόδα), ἀπεματαίϊσε, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Τί σ' ἐπῆρε δαίμων, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Βουβὼν ἐπήρθη αὐτῷ, « Μέν. (καὶ μσ.) » Ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεμον ἐπάρασθαι, « Φάλ. (ᾗ μτφορ.) » Ἐπαρθῆναι τῷ λέγειν, « Πλάτ., (κοιν.) ξεπαίρνομαι, ξυππάζομαι, (παρβλ. Ἐξαίρω). 2) (μσ.) = Ἀντιλαμβάνομαι, παραστέκω, βοηθῶ. » Ἐπὶ δ' ἐσθλὸς ἄροιτο δαίμων, « Θγν.

Ἔπαισα, ἀόρ. ά. τοῦ Παίω.

Ἐπ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαι καλῶς, συναισθάνομαι, ἐννοῶ. ἀκούω. » Τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην μόρον, « Σοφ.

Ἐπαίσθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεταί τις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰσθήσεως, αἴσθημα.

Ἐπαίσθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαισθάνεσθαι, συναίσθησις.

Ἐπ-αίσσω, Μ. αίξω, Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ', ᾗ [ἑλλ. αὐτῆς] μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) κινῶ τι (καὶ ἑλλ.) κινοῦμαι (τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος, προσβάλλω, ἐφορμῶ. » Ξίφος ἐπαίσσων, « Ἀπλλν. (καὶ ἑλλ. μὲ δοτ.) » Κίρκη ἐπαίξαι, « Ὀδ. Κ. (ᾗ μὲ γεν.) » Ἐπαίσοντα νεῶν, « Ἰλ. Ν. (καὶ μὲ αἰτ.) » Τεῖχος ἐπαίξαι, « Ἰλ. Μ. (καὶ μσ.) » Ἐπαίξασθαι ἄεθλον, « Ἰλ. Ψ. » Χεῖρες ἐπαίσσονται, « αὐτ.

Ἐπάϊστος (ὁ, ἡ), [ἐπαίω]. ὁ ἀκουσθεὶς (γνωστοποιηθεὶς) εἰς ὅλους, γνωςὸς, φανερός. » Ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος, « Ἡρ.

Ἐπαισχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μέγα αἶσχος (ἐντροπὴν, ἀτιμίαν), αἴσχιστος, ἐπονείδιστος.

Ἐπ-αισχύνομαι, Μ. αισχυνθήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ Γρφ. μὲ αἰτ.) Ἐντρέπομαι διά.

Ἐπαίτεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· ζητῶ ἐλεημοσύνην, ζητεύω (διακονεύω) ὡς-

Ἐπαίτης, ου (ὁ). ζήτουλας, ζητιάνος, διακονιάρης.

†Ἐπαίτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαιτεῖν, τὸ ἔργον τοῦ ἐπαίτου, ζητιανοσύνη.

Ἐπ-αιτιάομαι-ῶμαι (ὁ ἐνεργ. τύπος σπνττ. καὶ ἀμφ.), Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Κατηγορῶ τινα διά, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν (λέγω ὅτι εἶνε αὐτὸς αἴτιος) κακοῦ τινος.

Ἐπαίτιος (ὁ, ἡ). αἴτιος (κακοῦ τινος), ἔνοχος. » Οὔτοι μοι ὔμμες ὑπαίτιοι, « Ἰλ. Λ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἐπίπεμπτος, ἐπιλήψιμος, ἀξιοκατηγόρητος. » Ἐπαίτιον ἀναχώρησιν, « Θκ. 3) ὁ γινόμενος διὰ τὴν αἰτίαν (τὸ ἔγκλημα, τὴν κατηγορίαν), (ὅθεν:) » Ἐπαίτια, Δμ., ἡ ὑπὸ τοῦ κριτηρίου ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ὑπαίτιον ποινὴ, τὸ πρόστιμον.

Ἐπ-αιχμάζω, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁρμῶ κατ' ἐπάνω τινός, ἐφορμῶ.

Ἐπ-αίω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. καὶ σπντ. αἰτ.) Ἀκούω (μὲ προσοχὴν)· (ἐν γέν.) αἰσθάνομαι· προσέχω· (ἐπμ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω.

Ἐπ-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἢ Κρέμαμαι μετέωρος ἐπάνω τινὸς (φοβερίζων νὰ πέσω νὰ τὸν πλακώσω), (μτφορ.) κυμαίνομαι μεταξὺ ἀβεβαίων ἐλπίδων, εἶμαι ξεπορμένος (ἐνθουσιασμένος) διά.

Ἐπ-ακανθίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὀλίγα (ποῦ ᾗ ποῦ) ἀγκάθια.

Ἐπ-ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, ἴδε Ἐφακέομαι.

Ἐπ-ακμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀκμάζω ὁλονὲν ἢ ἐντελῶς, εἶμαι εἰς τὴν καθαυτὸ ἀκμήν μου. 2) ἀκμάζω ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἤκμασαν πρὸ ἐμοῦ, ἔρχομαι ἀκμαῖος κατόπιν ἄλλων.

Ἐπακμαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τάσιν διάθεσιν εἰς τὸ ἐπακμάζειν, προβαίνων ὁλονὲν εἰς ἀκμήν. » Πυρετὸς—, « Γαλ.

Ἔπακμος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του). » Κόρη—, « Δ. Ἀλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἔχων ἀκμὴν, κοπτερὸς, σουβλερός. » Τὸν ἕτερον ὀδόντα ἔπακμον ἀεὶ καὶ ὀξὺν φυλάττουσι, « Πλ.

Ἐπ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν τινός· (συνκοχ.) ὑπακούω (εἶμαι ἀφωσιωμένος) εἰς, ἐξήρτημαι ἀπό.

Ἐπακολούθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπακολουθεῖ (συμβαίνει κατὰ συνέπειαν), παρεπόμενον, ἀποτέλεσμα.

Ἐπακολούθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπακολουθεῖν, συνέπεια.

Ἐπακολουθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐπακολουθῇ, φυλάττων συνέπειαν, ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν τινος, (ἐπμ.) ἀντιλαμβανόμενος εὐκόλως. ‖ » Ἐπακολουθη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τικὸν, « τὸ ἐπακολούθημα, τὸ παρεπόμενον.
Ἐπακόλουθος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -λούθως. Ὁ ἐπακολουθῶν (γινόμενος κατὰ συνέπειαν), ἀνάλογος, σύμφωνος.
Ἐπ-ακοντίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω (κυρ. τὸ ἀκόντιον) κατεπάνω τινός.
Ἐπακοντισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπακουδς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπήκοος.
Ἐπάκουστὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἐπακούει ἢ δύνανται νὰ ἐπακούσῃ τις, [ἐκ τοῦ
Ἐπακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω ἐκ τοῦ σύνεγγυς, (ἐπιμ.) ἀκούω μὲ προσοχὴν, (συνκδχ.) ἐννοῶ· ὑπακούω (κυρ. παρακαλούμενος). (μὲ γεν.) » Ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν, « Λκ. (ἢ αἰτ.) » Ἥλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, « Ἰών. Α. (καὶ γεν. τοῦ πρ.) » Ὁ Ζεὺς ταῦτ' ἐπήκουσέ σου. « Λκ. (διὰ ὀργ.) » Ἐπακούσαντες τῷ πρώτῳ κελεύσματι, « Ἡρ. (διὰ κατ' ἀναλογ. μτχ. ἢ ἀπαρ.) » Καὶ ἐπακούουσιν, εἶπου πλησίον ᾠόφος, « Ξεν.
Ἐπ-ακριβόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πράττω (Ἐκτελῶ) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν ἢ ἐπιμέλειαν, Ἐξακριβόω.
Ἐπ-ακρίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ γεν.) σθάνω εἰς τὸ ἔπακρόν τινος. » Αἱμάτων ἐπήκρισεν, « Αἰσχλ., ὑπερέβη ὅλους τοὺς προγεγονότας φόνους, ἔπραξε τὴν τρομερωτέραν μιαιφονίαν, (παρβλ. Ἐξακρίζω).
Ἐπάκριος, α ἢ ας, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ λατρευόμενος εἰς τὰ ἔπακρα (τὰς κορυφὰς) τῶν ὀρέων. » Ζεὺς—, « Λξ. » Ἔπακρία (ἐνν. χώρα), « ἡ ὑψηλὴ ἢ ὀρεινή.
Ἐπ-ακροάομαι-ώμαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) = Ἐπακούω, ἀκούω μὲ προσοχὴν, (κοιν.) ἀφηγκρηοῦμαι.
Ἔπακρος (ὁ, ἡ). ὁ καταγτῶν εἰς ἄκραν, σουβλερός.
Ἐπακταῖος, α, ον, = Ἐπάκτιος.
Ἐπακτέον, θετ. τοῦ Ἐπάγω.
Ἐπακτὴρ (ὁ), Π. ὁ ἐπάγων ἢ ἐπαγόμενος (κύνας ἢ δίκτυα), (δηλ.) κυνηγὸς ἢ Ψαρᾶς.
Ἐπακτικὸς, ἡ, ὸν, = Ἐπαγωγὸς, Ἐπαγωγικὸς, ἑλκυστικὸς, θελκτικὸς. (ῥτρ.) ὁ μεταχειριζόμενος ἐπαγωγὰς, ἀποδεικνύων τι-
Ἐπακτικῶς, ἐπίῤῥ. Δι' ἐπαγωγῆς, ἐπαγωγικῶς.
Ἐπάκτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς (ἀκροθαλασσίας) εὑρισκόμενος, παράλιος.
Ἔπακτὸς, ἡ, ὸν ἢ Ἔπακτος (ὁ, ἡ), = Ἐπαγώγιμος, φερμένος ἀπ' ἄλλου (ἀπ' ἔξω), ξένος, ἐπείσακτος, (ῥτρ.) ἐπίκτητος, ὄχι ἔμφυτος. » Στρατὸς (« Ἀνὴρ)—, « Σοφ. »Καὶ σίτῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται, « Θκ. » Ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, « Ἡρ. »Ὅρκος—, « Ἰσκρ., ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνηδίκου προτεινόμενος. » Ἡμέραι ἐπακταί, « Χρνλγ., αἱ πρὸς ἐξίσασμὸν τοῦ σεληνιακοῦ πρὸς τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν παραλαμβανόμεναι, (παρβλ. Ἐμβόλιμος).
Ἐπακτρεὺς, έως (ὁ), = Ἐπακτὴρ, Ψαρᾶς.
Ἐπακτρὶς [Ἐπακτὴρ, ἡ ἐπὶ, ἀκτὴ], ίδος (ἡ). (ἐνν. λέμβος), Ψαροκάϊκον (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς-
Ἐπακτροκέλης, ητος (ὁ). εἶδος ταχυπλόου πειρατικοῦ (μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος), κλεπτοκάϊκον.
Ἔπακτρον (τὸ), = Ἔπακτρὶς
Ἐπ-αλαζονεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι διὰ ἢ πρὸ ἐπί.
Ἐπ-αλαλάζω, Μ. άξω. Ἀλαλάζω ἔπεισα ἀπὸ (πρᾶξίν τινα), ἐπιφωνῶ τὸ πολεμικὸν ἀλαλά.
Ἐπαλαλκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαλέξω.
Ἐπ-αλδομαι-ῶμαι, Μ. αλήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) περιπλανῶμαι, περιέρχομαι ὡς πλανήτης.
Ἐπ-αλαστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) λυποῦμαι (δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ) ἐπάνω εἰς τι.
Ἐπ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) λυποῦμαι (πονεῖ ἢ ψυχή μου) περί τινος.
Ἐπαλγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος ἄλγος (πόνον, θλῖψιν), ἀλγεινὸς, ἐπώδυνος.
Ἐπ-αλγύνω, Μ. υνῶ, Π. προξενῶ δεινὸν ἄλγος (πόνον).
†Ἐπαλέα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπ' αλέα.
Ἔπάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπάλειψιν (ἀλείφεται ἐπάνω εἰς), ἀλοιφὴ, [ἐκ τοῦ
Ἐπ-αλείφω, Μ. ελείψω. Ἀλείφω τι ἀποπάνω ἢ Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς, πασσαλείφω, (συνκδχ. ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν καὶ μτφορ.) διεγείρω (ἑτοιμάζω) τινα κατά τινος, ἐροπλίζω, (παρβλ. Ἐπαποδύνω).
Ἐπάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαλείφειν, πασσάλειμμα, (μτφορ.) παρακίνησις κτλ.
Ἐπαλέξησις, εως (ἡ). βοήθεια, ἐπικουρία κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἐπ-αλέξω, Μ. αλεξήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐπιφέρω βοήθειαν, βοηθῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) ἀπομακρύνω τινός τι (κακόν). » Ἐπὶ Τρῶεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, « Ἰλ. Υ.
Ἐπ-αλετρεύω, Μ. εύσω, Π. ἀλέθω τι ἐπάνω εἰς.
Ἐπαληθεὶς, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαλάομαι.
Ἐπ-αληθεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι νὰ ἀληθεύσῃ, τὸ ἀποδεικνύω ἀληθές.
Ἐπ-αληθίζω, Μ. ίσω, = Ἐπ-αληθεύω.
Ἐπ-αληθίνω ἢ Ἐπ-αλθω, Μ. αλθήσω, Π, ἰατρεύω (καὶ μσ. ἰατρεύομαι) ἀπό.
Ἐπαλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων ἢ ἰατρευθείς, ἰαματικὸς ἢ ἰάσιμος. » Ῥίζα (» Νόσος)—, « Νίκ.
Ἐπ-αλίνδω ἢ Ἐπ-αλινδέω-ῶ, Μ. αλινδήσω, Π. κυλίω ἀλλεπαλλήλως, κυλίων ἐπισωρεύω.
Ἐπαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἀλκὴν (ἰσχὺν), δυναμωτικός.
Ἐπαλλαγὴ (ἡ), = Ἐπάλλαξις.
Ἐπαλλὲξ, ἐπίῤῥ. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐναλλάξ.
Ἐπάλλαξις, εως (ἡ). ἀλλαγὴ, μεταβολὴ, ἀντικατάστασις, ἀμοιβαία μετατόπισις· ἐπιμιξία. » Μηρῶν—, « Πλ., τὸ νὰ βάλλῃ τις τὰ πόδια του ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου. » Δακτύλων—, « Ἄρστ., τὸ ἀμοιβαῖον ἀναιδοκαταίβασμα τῶν δακτύλων (π. χ.) τοῦ παίζοντος τὸν αὐλὸν κτλ. » Γάμων—, « Ἡρ., ἡ ἐπιγαμία, [ἐκ τοῦ
Ἐπαλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι ἀντ' ἄλλου, μεταβάλλω, τοποθετῶ ἐναλλὰξ, ἀντιμεταθέτω. »Πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, « Ἰλ. Ν., κάμνοντες ἅμφ' ῥέπῃ τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου, (παρβλ. Ἐπαμείβω). » Ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας, « Ἀρστ. (καὶ ἀμτθτ. ἢ ἐλλ.) » Ὀδόντες ἐπαλλάττοντες, « αὐτ., οἱ διατεθειμένοι ἐναλλὰξ καὶ εἰς τρόπον ὥστε, κλειομένου τοῦ στόματος, νὰ ἐναρμόζωνται οἱ τῆς κάτωθεν σιαγόνος εἰς τὰ διαστήματα τῆς ἄνω καὶ ἀνάπαλιν. » Ὁ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν, « αὐτ., νὰ ἀλλάζουν, νὰ διαφέρουν (πρὸς ἀλλήλους). (καὶ προθετ.) » Ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν, « αὐτ., μεταβάλλεται εἰς. (καὶ ἐλλ.) » Ἐπαλλάττει τῷ γένει τῶν ἰχθύων, « αὐτ., πλησιάζει, συγγενεύει. (καὶ πθ.) » Μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαγθῇ, « Ξεν., νὰ μὴ παρεξηγηθῇ. (συγγ. τῷ Ἀπαλλάττω [;] »Κατ' ἐνίας νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη σώματα τοῖς βραγχυθίοις, « Ἀρστ.).
Ἐπαλληλία (ἡ). συνέχεια ἀδιάκοπος, ἀλλεπάλληλος ἐπισώρευσις (πραγμ. ἢ πρυτ.), [ἐκ τοῦ
Ἐπάλληλος (ὁ, ἡ). ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀμέσως, ἀλλεπάλληλος, ἀδιάκοπος.
Ἐπαλλήλως, ἐπίῤῥ. Ἓν κατόπιν ἄλλου, χωρὶς διακοπήν.
Ἐπαλλόκαυλος καὶ
Ἐπαλλόκαυλος (ὁ, ἡ). (γένος φυτῶν) τῶν ὁπ. ὁ καρπὸς ἢ ὁ καυλὸς πρέπει ν' ἀνακομισθῇ εἰς ἄλλο φυτὸν ἵν' αὐξήσῃ ἢ τελεσφορήσῃ.
Ἐπάλμενος, Π. Ιων. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐφαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφάλλομαι.
Ἐπάλξιον (τὸ). μέρος τοῦ τείχους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξέχουν (ζ) αἱ ἐπάλξεις.
Ἔπαλξις [ἐπαλέξω], εως (ἡ). προμαχὼν (κυρ. πέριξ τῆς κορυφῆς τείχους), παλεμίστρα, (Τυρκ.) μπαζένι. 2) Π. = Ἐπαλέξησις, ἀντίληψις, ἐπικουρία.
Ἐπαλξίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διά) ἔπαλξιν. » Λίθος—, « Ἐτιμλ.
Ἔπαλπνος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε Ἄλπνιστος]. γλυκὺς, τερπνὸς, ἐπιθυμητὸς, εὐάρεστος.
Ἔπαλτο ἢ Ἐφαλτο, Π. Ιων. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐφάλατο ἢ Ἐφάλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. ἢ β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφάλλομαι.
Ἐπ-αλφιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουκκίζω (πασπαλίζω) ἀπὸ πάνω μὲ ἄλφιτα (κριθάλευρον).
Ἐπαλῶστης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἁλῶνι καὶ βάλλων τὰ ἀπάτητα ζάγκα ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἢ βοῶν ἵν' ἁλωνισθοῦν.
Ἐπ-αμαξεύω, Μ. εύσω, Ιων. ἀντὶ Ἐφαμαξεύω.
Ἐπ-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμαυρόνω ὅλως διόλου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαμαυρόω.
Ἐπ-αμάω-ῶ καὶ (μσ.) Ἐπ-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐπισωρεύω. »Κόνιν ἐπαμήσατο χερσίν, « Ὁδ. Ε. » Εἰς βόθρον συνῶσαι αὐτὸν, καὶ ὀλίγην κόνιν ἐπαμῆσαι, « Ἀρτ.
Ἐπ-αμβαίνω, Μ. βήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπαναβαίνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπαμβατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀναβάτης, Ἐπιβάτης, Ἔποχος. » Ἵππε (»Ἅρματος κτλ.) —, « Αἰσχλ.

Ἐπαμβλήδην, Π. ἀντὶ Ἐπαναβλήδην.

Ἐπ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ἔτι μᾶλλον ἢ ὅλως διόλου.

Ἐπ-αμείβω, Μ. είψω, = Ἐπαλλάσσω. »Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, « Ἰλ. Ζ., νὰ τὰ ἀνταλλάξωμεν μεταξύ μας, νὰ τὰ κάμωμεν ἀλλαξιάν. (καὶ μσ.) » Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, « αὐτ., περνᾷ ἀμοιβαίως ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐπάμερος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.

Ἐπαμμένος, Ἰων. ἀντὶ Ἐγγεγραμμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐράπτω.

Ἐπ-αμ-μένω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Ἐπαναμένω.

Ἐπαμοιβαδὶς καὶ

Ἐπαμοιβαδὸν [Ἐπαμείβω], ἐπίῤῥ. Π. ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἐπαμοίβιος καὶ

Ἐπάμοιβός (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀμοιβαῖος. » Ἐπαμοίβια (ἄλλ. διόρθ. »Ἐπαμοίβιμα) ἔργα, « Ὅμ., Ἴλ., τὰ συναλλάγματα, τὸ ἐμπόριον.

Ἐπαμπέχω, Μ. ἐπαμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω, Φορῶ ᾗ ἄλλο φόρεμα) ἀπὸ πάνω.

Ἐπ-αμ-πήγνυμι, Π. ἀντὶ Ἐπαναπήγνυμι.

Ἐπαμπισχεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαμπέχω.

Ἐπαμύντωρ, ορος (ὁ), Π. βοηθός, ὑπερασπιστής, [ἐκ τοῦ

Ἐπαμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ δοτ.) Βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι. ἐπαρκῶ. (» Ταῖς ἐνδείαις —, « Ἰσοκρ.), (μὲ αἰτ.) ἀποκρούω (ἀποτρέπω) κακόν τι· ἐκδικῶ. » Τὴν ὀλίγην ἐπάμυνον, « Ἐπιγρ., (ὀρθότ. Ἀπάμυναν).

Ἐπ-αμ-φέρω, Π. ἀντὶ Ἐπαναφέρω.

Ἐπαμφιάζω, Μ. άσω, ἀντὶ

Ἐπαμφιέννυμι, Μ. ἐπαμφιέσω, = Ἐπαμπέχω.

Ἐπαμφοτεριζόντως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπαμφοτερίζοντα (διλημματικόν), ἀμφιβόλως, ἀμφιῤῥόπως, [ἐκ τοῦ

Ἐπαμφοτερίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, μεσέχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἴδη, εἶμαι ἀμφιῤῥεπὴς (σύδετερος, ἀμφίβολος), ἐξηγοῦμαι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους· ἐκλαμβάνομαι ᾗ οὕτως καὶ ἄλλως.

Ἐπαμφοτερισμὸς (ὁ). τὸ ἐπαμφοτερίζειν, ἡ ἐπ' ἀμφότερα κλίσις, ἀμφιβολία· ἀστασία.

Ἐπαμφοτέρως, ἐπίῤῥ. Καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους, διλημματικῶς, Ἐπαμφοτεριζόντως.

Ἄπάμων [ἔπημαι], ονος (ὁ), Π. = Ὀπάων, ὀπαδός, ἀκόλουθος.

Ἐπᾶν [ἔπω, ἄν], σύνδ. Ἀφοῦ. (πρὸς ὑποστ. καὶ σπν. εὐκτ.) » Ἐπὴν ἀγορητὺν μιχείομεν, « Ὀδ. Δ. » Ἐπὴν πιαίμεθα λώβης, « Ἰλ. Γ.

Ἐπαναβαθμὸς (ὁ). σκαλοπάτι, [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αναβαίνω, Μ. ήσομαι. Ἀναβαίνω βαθμηδόν· ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἐπιβαίνω (ἐπὶ κτην.) ὀχεύω, βατεύω. (μτφρ.) ἐξέρχω, ὑπερέχω.

Ἐπ-αν-αβάλλω καὶ (μσ.) Ἐπ-αν-αβάλλομαι, Μ. βαλῶ, -οῦμαι. Βάλλω (φορῶ) ᾗ ἄλλο φόρεμα ἀπὸ πάνω, φορῶ ἐν εἴδει ἐπαγωγοῤῥέματος, (ἴδε Ἐπαναβληδόν).

Ἐπαναβάλλω ἱλινὲν τὸν καιρόν, ἔργον πορῶ. 3) σηκόνω ἐπάνω ἢ ἀνάποδα. » Τὰ λευκὰ τῶν ὀρθαλμῶν—, « Κλμ., Ἀθ.

Ἐπανάβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναβαίνειν, ἡ βαθμηδὸν ἀνάβασις (καὶ μτφρ.) πρόοδος. (ἐπὶ κτην.) ὀχεία, βάτευμα.

Ἐπαναβιβηκότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Κατ' Ἐπανάβασιν. ἀναγωγικῶς.

Ἐπ-αναβιβάζω, Μ. άσω, Ἀναβιβάζω τι (βαθμηδὸν) ἐπάνω εἰς· (μτφρ.) αὐξάνω κατ' ὀλίγον τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου.

Ἐπαναβίβασμὸς (ὁ). τὸ ἐπαναβιβάζειν, ἡ βαθμηδὸν ἀναβίβασις (κυρ. καὶ μτφρ.).

Ἐπ-αναβ-ώω-ῶ, Μ. ώσομαι, = Ἀναβιόω, ξαναζῶ.

Ἐπαναβλήδην καὶ

Ἐπαναβληδὸν [ἐπαναβάλλω], ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει ἐπανωφορίου (μανδύου)· [ἔηγτὸ ἀπὸ πάνω, (Τουρκ.) κελτὲν-κανάτι » Εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι, « Πρ. 21 μὲ ἀναθολήν, (καιν.) μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον.

Ἐπαναβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω δυνατὰ (Ξεφωνίζω) λιόνων εἰς κάθε φώναγμα τὴν φωνήν μου περισσότερον ἢ ξαναφωνάζω.

Ἐπαναγαγεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπαναγήραι, πρκ. τῆς ὁῤῥ. τοῦ Ἐπανάγω.

Ἐπαναγιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω πάλιν καὶ πάλιν (εἰς ἐπήκοον καὶ ἄλλων), ξαναδιαβάζω.

Ἐπ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω πάλιν ἢ ἔτι μᾶλλον, ξαναδιάζω.

Ἐπανάγκασμα (τὸ). πᾶν ὅτι ἐπαναγκάζει, ἀνάγκη, ὑποχρέωσις ἀπαραίτητος.

Ἐπάναγκες (τὸ), οὐδ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπανάγκης. Ἀναγκαῖον, ἄφευκτον. Πίνειν ὅσον ἕκαστος βούλεται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι, « Πλάτ., (ᾗ ἐπ. ῥῆμα τικῶς) » Ἐπάναγκες κομῶντες, « Πρ., Ἐξ ἀνάγκης.

Ἐπ-αναγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) ἐπανερῶ, (ἀόρ. Β'. Ἐπανεῖπον κτλ.). Κηρύττω μεγαλορρόνως (εἰς ἐπήκοον πάντων), Ναὶ Δια)κηρύττω. » Ἐπανεῖπεν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, « Θκ.

Ἐπ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐπανήγαγον κτλ.). Φέρω πάλιν ὀπίσω, κάμνω νὰ ἐπανέλθῃ τι, ἐπαναστέρω (ὑπτιος, ἢ ἄλλ.) ἐπανέρχομαι, ἀποπλέομαι. ||. (μτ.) ἐκπλέω πάλιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, (παρβλ. Ἀνταναγω).» Ἐπανάγει τοὺς φυγάδας, « Ξεν. » Ἐπανάγειν τὸν δῆμον, « Πρ., ἐξάπτειν. » Ἐπανακτέον μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, « Συν.

Ἐπαναγωγὴ (ἡ). τὸ ἐπανάγειν, φέρσιμον ὀπίσω· ἐπιστροφή· ὀπισθοδρόμησις· ἔκπλευσις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ κτλ.

Ἐπανάγωγὸς (ὁ, ἡ). (ὄνομ.) ὁ ἐπανάγων (φέρων ὀπίσω). (προπαροξύτ.) ὁ ἐπανερχόμενος (παλινδρομῶν, ὀπισθοδρομῶν).

Ἐπ-αναδέρω, Μ. δερῶ. Ξαναγδέρνω· ἀναξέω (πληγήν).

Ἐπαναδέχομαι, Μ. ἐπαναδέξομαι. Ἐπιδέχω, λαμβάνω ἐπίδοσιν, αὐξάνω πάλιν (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

Ἐπ-αναδιπλόω, Μ. ώσω καὶ

Ἐπ-αναδιπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόνω ἀλλεπαλλήλως, ξαναδιπλόνω· διπλασιάζω· (μτφ.) ἐπαναλαμβάνω· ξαναφωτῶ.

Ἐπαναδίπλωμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶν' ἐπαναδιπλωμένον (σχηματίζει πολλὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους δίπλας, καθὼς π. χ. τὰ ἔντερα).

Ἐπαναδίπλωσις, εως (ἡ). δίπλωμα ἀλλεπαλλήλων (»Ἐπὶ τῶν ἐντέρων—, « Ἀρχ.). ξαναδίπλωμα· (τρπ.) ἐπανάληψις.

Ἐπανάδοσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ἐπαναδίδωμι, ἡ βαθμηδὸν ἀνάδοσις ἢ ἐπίδοσις. 2) ἐπιστροφὴ τοῦ δοθέντος, δόσιμον ὀπίσω.

Ἐπαναδραμεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανατρέχω.

Ἐπαναδρομὴ (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Ἐπανατρέχω, ἡ ἐκ δευτέρου ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομή.

Ἐπαν-ξεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συναμιλλῶ ἐκ νέου· ξαναζεύγω τὰ ἅλογά μου (συνεχ. καὶ ἄλλ.) ξανακινῶ διὰ (ἢ ἐπανέρχομαι ἀπὸ) ὁδοιπορίαν.

Ἐπανάζευξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ πρηγ., ἐπιστροφὴ (ἀπὸ ὁδοιπορίαν).

Ἐπ-αναζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω ἀπὸ πάνω, ἀναπηκόνω τὰ ῥοῦχά μου διὰ τῆς ζώνης.

Ἐπ-αναθαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω πάλιν θάῤῥος, ἐνθαῤῥύνομαι ἐκ νέου.

Ἐπαναθεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Πλέπω (Θεωρῶ, Παρατηρῶ) ἀπὸ πάνω ἢ ἐκ δευτέρου, ξαναβλέπω, ξανακουτάζω.

Ἐπ-αναθεμαίνω, Μ. ανῶ. Θεμαίνω πάλιν, ξαναζεσταίνω.

Ἐπαναθῆαι, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνατρέχω ἐκ νέου.

Ἐπ-αναιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι (ἀόρ. Ἐπανειλόμην κτλ.). Ἀναίρνομαι (Ἀναλαμβάνω) νὰ κατορθώσω τι, ἐπιχειρίζομαι· ξαναρχίζω. (ἐπὶ ἡμέρ.) Ἐπικάσομαι. 2) παίρνω ὀπίσω (πρὸς τὸ τινα ἐλν ὀπ. ἔχαμα), καταγρῶ, ἀκυρόνω. 3) φανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω· φονεύω.

Ἐπαναίρεσις, εως (ἡ). καταγγελία, ἀκύρωσις· φόνος· ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἐπαναίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλά). » Τὴν βακτηρίαν ἐπανήρατο, « Θκ. » Ἐπαναίρου, κάτα καθίζου, « Ἀριστοφ., ἀναστήκω, καὶ ξανακάθησαι.

Ἐπ-αναιτιάζω, Μ. ίσω. Ἀναιτιάζω ἐκ δευτέρου· ἐπαναλαμβάνω.

Ἐπ-αν-αλόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσκαλῶ τινα ὀπίσω, ἀνακαλῶ ἐκ νέου.

Ἐπ-αναλάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμνω τι νὰ λάμπῃ (νὰ κλίνῃ) πρὸς τὰ ὀπίσω, (μτφρ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἄλλ. ἢ ἀστρ.) ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω (ἐπὶ ὄπλου ἢ ἡμου). ξαναγυρίζω.

Ἐπαναλάμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναλάμπτειν, ἐπιστροφή, ξαναγύρισμα.

Ἐπαν-αλθεῖν, Μ. κεῦσομαι, (μέλδ.) Εἶμαι βαλμένος (τοποθετημένος) πολὺ ἐπάνω (κυρ. ἐπὶ εἰς μέρος ὑψηλόν)· ὡς ἀνάθημα ἢ βραβεῖον, (ὀθ. μτφρ.) εἶμαι ὡρισμένος διὰ πρόκριμα. » Τοῖς δὲ κακοῖς.. ὀθλιότης ὁ βίος ἐπανακεῖται, « Ξεν.

Ἐπαν-αναπαλαίω-αίομαι, Μ. ήσομαι, κάμνω ἀκατασταλάσιαν τῶν ἐγκλημάτων, ἐπαναλαμβάνω (ξαναδιγοῦμαι) κατηγορίαν καὶ ἐν συντόμῳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ-ανα-κίρνημι, Μ. κεράσω. Ἀνακατένω πάλιν (ἐκ νέου), ξαναμίγω.

Ἐπ-ανα-κλαγγάνω, Μ. κλάγξω. Γαβγίζω ἢ Ξαναγαβγίζω δυνατὰ καὶ ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπανάκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπανακαλεῖν, προσκάλεσμα ὀπίσω.

Ἐπ-ανα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ [ξ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.] Γέρνω) πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἐπάνω εἰς, (οὐ. τακτ.) κλίνω (τραβιοῦμαι) πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τῆς φάλαγγος.

Ἐπανάκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ-ανα-κοινόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κοινοποιῶ τι εἰς τινα ἵνα τὸν συμβουλευθῶ περὶ τούτου, καθυποβάλλω εἰς σκέψιν.

Ἐπ-ανα-κομίζω, Μ. ἰσω, Φέρω τι πάλιν ὀπίσω, τὸ ξαναφέρνω ἐκεῖ ὅπου ἦτον.

Ἐπ-ανα-κράζω, Μ. κράξω. Κάμνω μὲ δυνατὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους φωνάς.

Ἐπ-ανα-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ἐπάνω εἰς, ἐξήρτημαι ἀπό. (χ. πτ.) εἶμαι ὑπεύθυνος, δὲν ἔδωσα ἀκόμη λόγον τῶν πράξεών μου, (ἐπμ.) εἶμαι μετέωρος, εὑρίσκομαι εἰς ἀβεβαιότητα.

Ἐπ-ανα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ἐπάνω εἰς. (μτφορ.) ἀναθέτω ὅλως διόλου, κάμνω νὰ ἐξαρτᾶται ἐντελῶς ἀπό.

Ἐπ-ανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ καὶ ξαναρωτῶ (ἵνα ἐξακριβώσω τὴν ἀλήθειαν).

Ἐπανάκρισις, εως (ἡ). κούνημα (σπρώξιμον) ὀπίσω· ὀπισθοδρόμησις [ἐκ τοῦ

Ἐπ-ανα-κρούω, Μ. κρούσω. Σπρώχνω (Κανῶ) ὀπίσω, ἀποκρούω. ‖. (ιστ.) κάμνω νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἢ νὰ στραφῇ τὸ πλοῖον κωπηλατῶν πρὸς τὴν πρύμνην ἢ ἑκατέρωθεν αὐτῆς, (κοιν.) σιγάρω ἢ ποδίζω· (μτφορ.) τραβιοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι.

Ἐπ-ανα-κτάομαι-ῶμαι Π. κτήσομαι. Ξαναποκτῶ πάλιν. (μτφορ.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἐπανακτέον, θετ. τοῦ Ἐπανάγω.

Ἐπ-ανα-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω καὶ ξαναγυρίζω ἐντός τοῦ αὐτοῦ πάντοτε κύκλου, κάμνω ἢ λέγω ἀδιακόπως τὸ ἴδιον, (ὅθεν:

Ἐπανακύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κύκλου περιστροφή.

Ἐπ-ανα-κυκλόω-ῶ, Μ. ὡσω. Περιστρέφω (Κάμνω νὰ κυκλοφορῇ) τι περὶ τὴν αὐτὴν τροχιάν, ἐπαναλαμβάνω ἀδιακόπως, (ὅθεν:

Ἐπανακύκλωσις, εως (ἡ). ἡ περὶ τὴν αὐτὴν τροχιὰν κυκλοφορία (κυρ. τῶν πλανητῶν), ἐπανάληψις ἀδιάκοπος.

Ἐπ-ανα-κύπτω, Μ. κύψω. Γέρνω (Ἐξέχω) πρὸς τὰ ἄνω, (μτφορ. μὲ δοτ.) ἀντιξέκομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω κτλ., (κοιν.) σηκόνω κεφάλι. « Ἐπανακύπτοντας αὐτοῦ ταῖς ἐλπίσιν, « Ἰωσ., (παρ. Ἐξ.πτιάζω).

Ἐπ-ανα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι, Ξαναπαίρνω πάλιν, ξαναρχινῶ, ξανακάμνω· (κυρ. δὲ) ξαναλέγω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὸ ἴδιον.

Ἐπ-ανα-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω ἐπανειλημμένως, ἐπαναλαμβάνω τὸ εἰρημένον, ξαναλέγω.

Ἐπαναληπτέον, θετ. τοῦ Ἐπαναλαμβάνω.

Ἐπαναληπτικός, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπανάληψιν.

Ἐπανάληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναλαμβάνειν τι (κυρ. τὰ εἰρημένα), (παρβλ. Παλιλλογία).

Ἐπ-αν-αλίσκω, Μ. αλῶσω. Δαπανῶ (Ἐξοδεύω) περιπλέον.

Ἐπ-αν-αλογέω-ῶ, Μ. ήσω.=Πολυλογῶ, ἐπαναλέγω, ἐπαναλαμβάνω (πρὸς πλειοτέραν διαστάφρωσιν) τὰ εἰρημένα, (εἰς τὸν Πρόδ. Α', 90, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαλιλλόγησε).

Ἐπ-αν-αλύω, Μ. λύσω.=Ἐπαναζεύγνυμι, ἀναχωρῶ ὀπίσω, ἐπιστρέφω.

Ἐπ-ανα-μένω, Μ. μενῶ. Ἀπομένω ἢ Προσμένω πουθενά. « Ἐπανάμεινόν με, « Ἀρατιφ.

Ἐπ-αν-αμιμνήσκω, Μ. αναμνήσω. Ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην τινός, ξαναενθυμίζω, ὑπενθυμίζω.

Ἐπανάμνησις, εως (ἡ). Ξαναενθύμισμα, ὑπενθύμησις.

Ἐπ-αν-ανεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω, Ξανανεόνω.

Ἐπανανέωσις, εως (ἡ). ἀνανέωσις, ξανανέωμα.

Ἐπανάπαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπ-αν-απαύω, Μ. παύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἀναπαύεται (καὶ μσ. Ἀναπαύομαι) ἐπάνω εἰς, ἡσυχάζω.

Ἐπ-αν-απέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (Ῥίπτω) τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποπέμπω. ‖. (μσ.)=Μεταπέμπομαι (;).

Ἐπ-αν-απεράω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ἢ Ξαναπερνῶ ἢ Συχνοπερνῶ ἀπὸ πουθενά, (κατὰ τὸν Κορ.) ἐπανέρχομαι.

Ἐπ-αν-απέτομαι, Μ. πτήσομαι,=Ἐπανίπταμαι.

Ἐπ-αν-απίγνυμι, Μ. πήξω. (μὲ δοτ ἐκ δ'.) Πήγω ἢ Ξαναμπήγω τι ἐπάνω εἰς.

Ἐπ-αν-απηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ ἢ Ξαναπηδῶ ἐπάνω εἰς.

Ἐπ-αν-απίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω (Ξαπλώνομαι) ἐπάνω εἰς. « Φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσών, « Λίλ.

Ἐπ-αν-απλάσσω, Μ. πλάσω. Ξαναπλάττω ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ξανακάμνω, ἀναμορφόνω.

Ἐπ-αν-απλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω εἰς τὰ ἀνοικτὰ (Ἐκπλέω) κατά τινος· ἐπιστρέφω μὲ πλοῖον· πλέω (ἀρμενίζω ἢ κολυμβῶ) πρὸς τὰ ἄνω (ποταμοῦ κτλ.). πλέων ἐδγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω. « Ἐπαναπλώσουσιν ὑμῖν ἔπεα κακά, « Ἡρ.

Ἐπ-αν-απληρόω-ῶ, Μ. ώσω.=Ἀναπληρόω.

Ἐπ-αν-απλώω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπαναπλέω.

Ἐπ-αν-απνέω, Μ. πνεύσω. Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου.

Ἐπ-αν-αποδίζω, Μ. ίσω,=Ἀναποδίζω, ῥωτῶ καὶ ξαναρωτῶ, ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Ἐπ-αν-απολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπολῶ (εἰς τὴν μνήμην μου) ἐκ νέου, ξαναμελετῶ, καλοσυλλογίζομαι.

Ἐπαναπόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἀναπόλησις.

Ἐπαναπτήσιμος (ὁ, ἡ), [ἐπανίπταμαι].=Ἐκπετήσιμος.

Ἐπ-αναῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω ἢ Σχίζω τι ἐκ νέου. « Τὰ ἕλκεα κινούμενα ἐπαναῤῥήγνυται, « Ἱππκρ.

Ἐπ-αναῤ-ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ξαναπνέω, (μτφορ.) ἐξάπτω (διεγείρω, ἐρεθίζω) ἐκ νέου.

Ἐπ-αναῤ-ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπ-αναῤ-ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω (Τινάζω) τι ἐπάνω (ὑψηλὰ, εἰς τὸν ἀέρα).

Ἐπαναῤῥυμα (τὸ). τὸ θυσιαζόμενον διὰ τὴν ἐπαναῤῥυσιν, (παρβλ.) Ἐπίθυμα.

Ἐπαναῤῥύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπ-αναῤ-ῥύσμαι, Μ. ῥύσομαι. Θυσ. ἀζω μετὰ τὴν ἀναῤῥυσιν (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἐπανάσειστος, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ-αν-ασείω, Μ. σείσω. Σηκόνω τι ἐπάνω (ὑψηλὰ) καὶ τὸ κουνῶ· φοβερίζω τινὰ σηκόνων καὶ κουνῶν τὸ χέρι μου ἢ ὅπλον τι.

Ἐπ-αν-ασκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἐκ νέου (ἐπανειλημμένως), ξανασταχάζομαι.

Ἐπ-αν-αστοχάζομαι, Μ. ήσω. Ἀναθεωρῶ ἐπανειλημμένως, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Ἐπ-αν-ασπείρω, Μ. σπερῶ. Σπέρνω ἐκ νέου, ξαναπέρνω ἀπὸ πάνω.

Ἐπανασπορὰ (ἡ). σπάρσιμον ἀπὸ πάνω, ξανασπάρσιμον.

Ἐπανάστασις [ἐπανίστημι], εως (ἡ). σήκωμα ἐπάνω· Ψήλωμα· πρήξιμον· (μτφ.) ὕψος λόγου. (μτφορ.) ἀποστασία. « Τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐπανάστασιν, « Θκ. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) « Αἱ πυκναὶ καὶ κατάμικρα ἐπαναστάσεις, γλίσχραι κτλ., « « ὀντὶ αἱ κενώσεις τῶν περιττωμάτων, (παρβλ. Ἐξανάστασις)· (εἰς τὸν Στρβ. Π', 621 ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπανάστασις, ἢ εἰς τὸν Γργ. ἀντὶ Ἐπανάτασις).

Ἐπ-αν-αστέλλω, Μ. στελῶ. Μαζόνω (Σημαζόνω) τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. « Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθορὰς, Ἀρστ.

Ἐπανάστημα (τὸ), [ἐπανίζημι]. μέρος ἐξέχον, Ψήλωμα, πρήξιμον.

Ἐπ-αν-αστρέφω, Μ. στρέψω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, (καὶ ἑλλ. ἢ μσ.) ἐπιστρέφω ἢ Ξαναεπιστρέφω, ξαναγυρίζω ὀπίσω (ὅθεν:

Ἐπαναστροφὴ (ἡ). ἐπιστροφὴ, γύρισμα ὀπίσω ἢ ξαναγύρισμα· (Ῥτρ.) σχῆμα ἐπαναλήψεως (ὅταν τὸ τέλος τῆς προλαβούσης φράσεως γίνεται ἀρχὴ τῆς ἑπομένης, οἷον. « Τοῦτον μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ κτλ., « Δμ.).

Ἐπ-αν-αῶζω, Μ. σώσω. Γλυτώνω πάλιν καὶ φέρω ἢ δίδω ὀπίσω τι. (μὲ δοτ.) « Ἐπανασώσασθαι οἱ τὴν βασιλείαν δεόμενος, « Νικιφ.

Ἐπ-αν-ατίμνω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανατίμνω.

Ἐπανάτασις, εως (ἡ). τέντωμα πρὸς τὰ ἄνω, σήκωμα (τῆς χειρὸς ἢ ξύλου κτλ.)· (συνεκχ.) ἀπειλή, (συγχ. τῷ Ἐπανάστασις), [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αν-ατείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, ὑψόνω. « Χεῖρας ἐπαντείνας, « Ὀρφ. 2) (συνεκχ.) προτείνω (ὡς βραβεῖον κτλ.)· « Ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, « Ξεν. 3) (μσ.) σηκόνω τὸ χέρι μου ἵνα κτυπήσω· (συνεκχ.) ἀπειλῶ, φοβερίζω, « Τὸ βάκτρον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπανατεινάμενος, « Ακ. » Λοιδορησάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος, ἅπερ κτλ., « Συν. 4) διϊσχυρίζομαι, Καυχῶμαι, = Διατείνομαι. » Μακρὰ προοιμιασάμενος, καὶ ἐπανατεινάμενος, ὡς θαυμαστοὺς τινὰς λόγους ἐρῶν, « Δ. Ἀλ.

Ἐπ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (νὰ ἔβγῃ ἐπάνω, νὰ ἀναδοθῇ) τι· (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναφύομαι. » Γαίης ἐπαντέλλουσιν, « Ὀππ. 2) (μὲ δοτ.) ἀνατέλλω κατόπιν. » Ἐπαντέλλων ἄστρασιν ἠέλιος, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Ὁ ἐπαντέλλων χρόνος, « Πίνδ., ὁ ἐπερχόμενος.

Ἐπ-ανα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ξανακόπτω (κατὰ μῆκος). » Φλέβα ἐπανατ., « Ἀρετ., Ξαναπαίρνω αἷμα, φλεβοτομῶ ἐκ νέου.

Ἐπ-ανα-τίθημι, Μ. ἐπανα-θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσθέτω ἐκ νέου ἢ Ἀναθέτω (Ἀφίνω ἐπάνω, Ἀποδίδω) τι ὅλως διόλου εἰς. » Αὖτις ἐπανθέμεναι σανίδας, « Ἰλ. Φ., 'να κλείσετε πάλιν τὰ θυρόφυλλα.

Ἐπανατολὴ (ἡ), = Ἐπιτολὴ (ἀστέρος).

Ἐπ-ανα-τρέφω, Μ. θρέψω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀναλάβῃ (Ἐνδυναμόνω πάλιν) διὰ καλῆς τροφῆς

Ἐπ-ανα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πάλιν (Ἐπιστρέφω τρέχων) πρὸς τὰ ἄνω· (ἐπὶ φυτ. μτνμ.) αὐξάνω εἰς ὕψος.

Ἐπ-ανα-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ἐκ νέου (Ξανατρυγῶ) τὸ τρυγηθὲν ἤδη ἀμπέλι, (δηλ.) συνάζω καὶ τὰ ἐπαναπολειφθέντα τσάμπουρα.

Ἐπ-ανα-φέρω, Μ. ἐπαν-οίσω. Ξαναφέρνω τι πρὸς τὰ ἄνω, (μσ.) ξαναβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (μτφορ.) ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου κτλ., (παρβλ. Ἐπανάγω). 2) ἀναφέρω πάλιν· ἐπαναλαμβάνω. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀναθέτω ἢ ἀποδίδω τι ὅλως διόλου εἰς.

Ἐπαναφορὰ (ἡ). τὸ ἐπαναφέρειν (φέρειν ὀπίσω, ἀναφέρειν ἐκ νέου κτλ.), (κυρ. ῥτρ.) ἡ ἐπανάληψις τοῦ μορίου εἰς τὴν ἀρχὴν διαφόρων κατὰ σειρὰν περιόδων.

Ἐπαναφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ῥτρ.) ἐπαναφοράν.

Ἐπ-ανα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναφυσῶ, Ξαναφουσκόνω, (κυρ. ἐπὶ αὐλητῶν).

Ἐπ-ανα-φύω, Μ. φύσω. Ἀναδίδω πάλιν (Ξαναβγάζω) βλαστάρια κτλ., Ξαναφυτρόνω.

Ἐπ-αναφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναλέγω ἔπειτα ἀπὸ ἢ κατόπιν τινὸς (ἵνα μ' ἀκούσῃ)· ἐπαναλαμβάνω (μεγαλοφώνως).

Ἐπ-ανα-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω ἢ Ξαναχύνω ἐπάνω· (Π.) κλαίω (δακρυῤῥοῶ) διά, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.).

Ἐπαναχρεμπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκολύνων τὴν (συντελῶν πρὸς) ἐπανάχρεμψιν, [ἐκτῦ

Ἐπ-ανα-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Χρεμπτόμενος ἐβγάλλω φλέγματα κτλ., ξεῤῥοχαλίζομαι.

Ἐπανάχρεμψις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐβγάλλῃ τις χρεμπτόμενος φλέγματα κτλ., ξεῤῥοχάλισμα.

Ἐπ-ανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἀναχωρῶ (κυρ.) εἰς ὑψηλὸν μέρος (Θκ. Δ. 43)· (ἐν γέν.) ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι.

Ἐπαναχώρησις, εως (ἡ). τράβηγμα ὀπίσω ἀναχώρησις, ὀπισθοδρόμησις. (εἰς τὸν Θκδ. Γ', 89) ἀντὶ Ἐπιφορὰ, ἔφοδος. » Κύματος —, « πλημμύρα, ἐπίκλυσις.

Ἐπ-ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἐπίδειξιν τῆς ἀνδρίας μου κατά τινος, ἐπεμβαίνω.

Ἔπανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός.

Ἐπ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. γεμίζω (τόπον τινὰ) μὲ ἄνδρας.

Ἐπάνδρως, ἐπίρ. Ὡς ἔπανδρος, ἀνδρικῶς.

Ἐπ-αν-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω πάλιν ἐπάνω, Ξανασηκόνω ἐξυπνῶ· (τρπ.) διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐπαναστατῶ.

Ἐπανέγερσις, εως (ἡ). τὸ ἐπανεγείρειν ἢ ἐπανεγείρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω ἢ Ξανασήκωμα, Ξύπνημα, (τρπ.) ἐρεθισμός· ἐπανάστασις.

Ἐπανεθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Ἐανίημι.

Ἐπ-άν-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπανέρχομαι (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Ἐπανεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἐπανίημι.

Ἐπανεῖπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπαναγορεύω.

Ἐπ-αν-είρομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπανέρομαι.

Ἐπανέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπανέρχεσθαι, ἐπιστροφὴ, ἐπάνοδος.

Ἐπανελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανέρχομαι.

Ἐπ-αν-ελίσσω (ττω), Μ. ίξω. Ξανατυλίζω.

Ἐπ-αν-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Ἐπανείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ ἢ Ξανατραβῶ) τι πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπανέλωμαι, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπαναιρέομαι.

Ἐπ-αν-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ πάλιν καὶ πάλιν, Ξαναξερνῶ.

Ἐπάνεμος (ὁ, ἡ). ἀνεμώδης.

Ἐπανενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαναφέρω.

Ἐπ-αν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ῥεύγομαι ἢ Ξερνῶ ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπ-αν-έρομαι, Μ. ερήσομαι, = Ἐπανερωτῶ.

Ἐπ-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἔρχομαι πάλιν (Ἐπιστρέφω) ὀπίσω, Ξαναγυρίζω.

Ἐπ-αν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπανειλημένως, Ξαναρωτῶ.

Ἐπάνεσις [ἐπανίημι], εως (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου ἢ καθ' ὁλοκληρίαν γινομένη ἄνεσις (ὕφεσις, ἐλάττωσις). » Πυρετοῦ —, « Ἀρετ.

Ἐπανέσταν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπανέστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὀρς. καὶ

Ἐπανεστεὼς, ῶτος, Π. ἀντὶ Ἐπανεστηκὼς, ηκότος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπανίσταμαι.

Ἐπ-αν-έχω, Μ. έξω. Κρατῶ ὑψωμένον ἢ Σταματῶ τι ἐπάνω εἰς· (ὀθ. ἐλλ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ, μτφορ.) ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον (προσέχω) ἢ ἐπιστηρίζομαι (εἶμαι ἐντελῶς ἀφωσιωμένος, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι) εἰς. » Τοῖς παρ' ἡμῶν πεμπομένοις ἐπανέχουσα, « Ἀλκ. » Τὰ οἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, « Πλ., ἐμπρὸς εἰς τὰς κοινὰς συμφορὰς παρημέλει (ἀδιαφοροῦσε διὰ) τὰς ἐδικάς του, ὑπερετίθετο εἰς τὸ μετέπειτα τὴν περὶ αὐτῶν θλίψιν. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) Παίρνω ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. » Τὸν πόλεμον —, « Σδ., (παρβλ. Ἐπαναιρέομαι).

Ἐπ-αν-ήκω, Μ. ήξω, = Ἐπανέρχομαι, Ξαναέρχομαι, (μτφορ.) ἔρχομαι εἰς τὴν πριτέραν μου κατάστασιν, ἀναλαμβάνω (τὴν δύναμίν μου κτλ.).

Ἐπανήλωκα, πρκ. τοῦ Ἐπαναλίσκω.

Ἐπανήμει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπανεμέω.

Ἐπανθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἐπανθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανατίθημι.

Ἐπ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐβγαίνω (Ἀναδίδομαι) ἢ Ἐπιπολάζω (Ἐπιφαίνομαι) ὡς ἄνθος. » Ἄλμην ἐπανθέουσαν (ἐπὶ) τοῖσι ὄρεσι, « Ἡρ. » Χνοῦς ἐπήνθει τοῖς μήλοις, « Ακ. » Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, « αὐτ. (§ τρπ.) » Ἐπανθείτω τῇ λέξει τὸ σαφές, « Ακ. 2) ἔχω πλῆθος ἄνθη, (μτνμ.) ἀκμάζω, (μτφορ.) εἶμαι γεμάτος (βρυάζω) ἀπό. » Πόνοις ἐπανθεῖν, « Αἰσχλ. 3) (βτν.) ἀνθίζω Ξώρας (ἀργά).

Ἐπάνθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπανθεῖ (ἐπιπολάζει ὡς ἄνθος), πλουμίδι, στολίδι.

Ἐπάνθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπανθεῖν, ἄνθισμα (ὄψιμον).

Ἐπ-ανθιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπανθέω.

Ἐπ-ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω (ἀπὸ πάνω) μὲ ἄνθη ἢ ἀνθηρὰ χρώματα, ποικίλλω, πλουμίζω. » Χρυσῷ ἐπανθ., « Ακ. (καὶ τρπ.) » Ἐπανθ. παιάνα κωκυτοῖς, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη « Φλςρ.

Ἐπάνθισμα (τὸ), = Ἐπάνθημα.

Ἐπανθισμὸς (ὁ). τὸ ἐπανθίζειν, πλεύμισμα (μὲ ἄνθη ἢ ἀνθηρὰ χρώματα). 2) = Ἐπάνθισμα. » Ἐπανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις, « Δσκρ.

Ἐπ-ανθοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλέκω (περιπλέκω, στολίζω) μὲ ἄνθη.

Ἐπανθρακὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ψαράκια τὰ ὀπ. Ψήνονται ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα καὶ τρώγονται εὐθύς, (παρβλ. Ἀπανθρακίς).

Ἐπ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ψήνω) ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.

Ἐπ-ανιάομαι-ῶμαι, Μ. ανιαθήσομαι (μὲ δοτ.) Λυποῦμαι διά.

Ἐπανιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἐπάνειμι ἢ τοῦ

Ἐπ-ανίημι, Μ. ἐπαν-ήσω. Ξετεντόνω (Χαλαρόνω) ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον, ἀφίνω ὅλως διόλου ἄνετον (ἐλεύθερον). (μτφορ.) μετριάζω (» Τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φύβον, « Δμ.). (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ξετεντόνομαι, (Τουρκ.) μπολικαίνω· (μτφορ.) χαυνοῦμαι, ἀτονῶ. » Διωκέτωσαν δὲ ἐῤῥωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, « Ξεν., ἀνενδότως. » Ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, « Δμ., εὐθήναινε, (κοιν.) κατέβη (ἢ τιμή του).

Ἐπ-αν-ίπταμαι, Μ. ανα-πτήσομαι (ἀόρ. Ἐπανέπτην κτλ.). Ξαναπετῶ καὶ φεύγω κυρίως πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπ-αν-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο, ἐξισόνω.

Ἐπανιστέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανίστανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς ὀρς. τοῦ

Ἐπ-αν-ίστημι, Μ. ἐπανα-στήσω (μσ. ἀόρ. Ἐπανέστην, καὶ πρκ. Ἐπανέστηκα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνω τι ἐπάνω ἢ ὑπεράνω ἢ κατεπάνω τινος, διεγείρω. ‖. (μσ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σηκόνομαι ὀρθὸς, ἀνασηκόνομαι, προσηκόνομαι (εἰς τιμήν τινος). » Ἐπανίστασθαι πρεσβυτέροις, « Εὐς. 2) ὑψοῦμαι (ὑπεράνωθέν τινος), (ἐπὶ πόλ.) ἀνεγείρομαι (ἐν γέν.) ἐξέχω. (ἰατρ.) πρήσκομαι. » Τὰ δὲ ὦτα οὐκ ἔχουσιν (οἱ ἰχθύες) ἐπανεστηκότα, « Ἀρστ. » Πομφόλυξ ἐπανισταμένη, « Δσκρ. 3) σηκόνομαι κατεπάνω τινὸς, ἐναντιοῦμαι, ἐπαναστατῶ. » Τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν, « Θκ. » Καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν, « αὐτ. (ζκατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἐπανίστανται ταῖς παρθένοις, « Δίλ. (καὶ μτνμ.) » Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπανέστησαν, καὶ οὐκ ἔβλεπε, « Γρφ., ἠμβλύνθησαν. 4) σηκόνομαι ὕστερον ἀπὸ ἄλλον (ἐγὼ δεύτερος) κυρ. ἵνα ὁμιλήσω. » Ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, « Δμ.

Ἐπ-αν-ίσχω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπανέχω.

Ἐπανίσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπανισόω.

Ἐπανιτέον ᾖ Ἐπανιτητέον, θετ. καὶ

Ἐπανιὼν, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ Ἐπάνειμι.

Ἐπάνοδος (ἡ), = Ἐπανέλευσις, ἐπιστροφή (ῥτρ.) ἀνακεφαλαίωσις (τῶν εἰρημένων), ἐπανάληψις.

Ἐπ-αν-οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ἐντελῶς.

Ἐπ-αν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι, φεσκόνω ὡς ἂν πρήξιμον (οἴδημα), Ἀρστ.

Ἐπ-αν-οιδίσκω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Ἐπανοίκτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀνοίγων τι.

Ἐπανοίσω, μέλλ. τοῦ Ἐπαναφέρω.

Ἐπ-αν-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω πάλιν (Ξαναστήνω) τι ὄρθιον, ἰσάζω, (μτφορ.) ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν προτέραν (καλὴν) κατάστασιν, διορθόνω, σωφρονίζω. » Σφαλλομένους ἐπανορθοῦν, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Ὅπως ἐπανορθώσομαι τὴν πολιτείαν διεφθαρμένην, « Ἰσκρ.

Ἐπανόρθωμα (τὸ). τὸ ἐπανορθωθὲν (διορθωθὲν κτλ.). 2) = τῷ

Ἐπανόρθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὴν προτέραν ὀρθότητα ἀποκατάστασις, διόρθωσις, βελτίωσις.

Ἐπανορθωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπανορθῶν, διορθωτὴς, σωφρονιστὴς κτλ.

Ἐπανορθωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἕξιν εἰς τὸ ἐπανορθονειν.

Ἐπ-αν-τείνω, Π. ἀντὶ Ἐπανατείνω.

Ἐπ-αν-τέλλω, Π. ἀντὶ Ἐπανατέλλω.

Ἐπάντης [ἐπὶ, ἄντα], έος (ὁ, ἡ), = Ἀνάντης, ἀνήφορικος.

Ἐπ-αντιάζω, Μ. άσω, Π. Ἀπαντῶ, συναπαντῶ.

Ἐπ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) Ἀντλῶ καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ, περιχύνω. (μτφορ.) δίδω ἀφθόνως, ἐπιδαψιλεύομαι.

Ἐπάντλημα (τὸ). τὸ ἐπαντλούμενον ὑγρὸν (κυρ. ἐπάνω πάσχοντος μέλους).

Ἐπάντλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαντλεῖν, περίχυμα.

Ἐπ-ανύω, Μ. ύσω. Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω.

Ἐπάνω [ἐπὶ, ἄνω], ἐπίῤ. (Τοπ.), Ἐπάνω (χρν.) προτοῦ (μτγν.) πλειότερον, ἐπέκεινα, ὑπέρ. » Πραθῆναι ἐπάνω 600 δηναρίων, « Γρφ. » Ὤφθη ἐπάνω 500 ἀδελφοῖς, « αὐτ., (ἴδε Ἄνω).

Ἐπάνωθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ 'πάνω, ἀπὸ τὰ ἐπάνω μέρος (ᾖ ἐπὶ χρόν.) παλαιόθεν. » Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, « Θκρ., τῶν ἀρχαίων.

Ἐπάνωθι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἔπαξε, Δ. ἀντὶ Ἔπηξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπᾶξε, Δ. ἀντὶ Ἐπῆξε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐπάσσω ἀντὶ Ἐπαίσσω.

Ἐπάξιος (ὁ, ἡ). τῷ ὄντι ἄξιος, (μὲ γεν.) ἄξιος διά.

Ἐπ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ ἀπαρ.) Κρίνω (Νομίζω) τι ἢ τινα ἄξιον διὰ (ἢ ἀπλ. ἄξιον, εὔλογον), (ἐν γέν.) φρονῶ, ὑποθέτω. 2) παρακαλῶ, ἐξαιτοῦμαι.

Ἐπαξίως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐπάξιον, κατ' ἀξίαν.

Ἐπαξίωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ φρονῇ τίς τι ἄξιον (εὔλογον), ἢ περί τινος καλὴ ὑπόληψις. 2) δέησις, αἴτησις, ἀξίωσις.

Ἐπαξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω (συνεχόμενος μετὰ) τοῦ ἄξονος.

Ἐπάξω, Δ. ἀντὶ Ἐπήξω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπάξω, μέλλ. τοῦ Ἐπάγω.

Ἐπαοιδὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπῳδή.

† Ἐπαοιδία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ἐπαοιδή.

Ἐπαοιδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπῳδός.

Ἐπ-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φοβερίζω τινὰ περί τινος πράγματος, φοβερίζω ὅτι θά.

Ἐπαπείλησις, εως (ἡ). ἀπειλὴ, φοβερισμός.

Ἐπαπειλητικὸς, ἡ, όν, = Ἀπειλητικός.

Ἐπ-απ-ερείδω, Μ. ερείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐπακκουμβῶ. ‖. (μσ.) κτυπῶ ἐπάνω, προσβάλλω.

Ἐπ-απ-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. Ἐπαπήρυγον). Ἀπερεύγομαι (Ἐξερεύγομαι) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπ-απ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀπέρχομαι (Ἀναχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον τινά (ὅς τις ἀνεχώρησε πρὸ ἐμοῦ), τὸν ἀκολουθῶ ἀμέσως κατόπιν.

Ἐπ-απο-δύω, Μ. δύσω. Ἐδύνω (Ξεγυμνόνω) τινα (κυρ. ἵνα παλεύσῃ) ἐναντίον τινὸς, (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) ἑτοιμάζω ἀντίπαλον (ἀντίζηλον, ἀνταγωνιστὴν) κατά τινος. » Χάρητα ἐπαποδύοντες στρατηγὸν Τιμοθέῳ, « Πλ.

Ἐπ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον ἢ ἐπάνω εἰς (ἢ ὕστερον ἀπὸ) πρᾶξίν τινα.

Ἐπ-απ-οικίζω, Μ. ίσω. Στέλλω καὶ ἄλλους εἰς ἀποικίαν, ἀποικίζω ἐκ νέου.

Ἐπ-απο-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απο-λαύω, Μ. λαύσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀπολαμβάνω προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἢ διά τινος.

Ἐπ-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Ἀφανίζω, Ἐξολοθρεύω) τι (καὶ μσ. Χάνομαι, Ἀφανίζομαι) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι ἐκ νέου ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ὁμιλῶ πρὸς ἀπολογίαν μου ἀφ' οὗ ὡμίλησεν ἄλλος πρὸ ἐμοῦ. ἀπολογοῦμαι περί.

Ἐπ-απ-ονίναμαι, Μ. ονήσομαι (μσ. ἀορ. Ἐπαπωνάμην). Ὠφελοῦμαι καὶ ἀπό.

Ἐπ-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ προσέτι· εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν καὶ διά.

Ἐπαπόρημα (τὸ). Ἄλλη (δευτέρα) ἀπορία.

Ἐπαπορηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (εὑρισκόμενος εἰς) ἢ δίδων ἀφορμὴν εἰς νέαν (ἄλλην) ἀπορίαν.

Ἐπαπόρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ ἢ νὰ προτείνῃ τις νέαν (ἄλλην) ἀπορίαν.

Ἐπαπορητικὸς, ἡ, όν, = Ἐπαπορηματικός.

Ἐπ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω κατόπιν ἀμέσως.

Ἐπ-απο-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ-απύω, Δ. ἀντὶ Ἐπηπύω.

Ἐπαρὰ, ᾶς (ἡ). κατάρα.

Ἐπ-αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταρῶμαι. » Ἐξώλειαν αὐτῷ ἐπαρώμενος, « Αἰσχ.

Ἐπ-αραρίσκω, Μ. ἐπάρσω (μσ. [ἀντὶ πθ.] πρκ. Ἐπάρηρα), Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = Ἐφαρμόζω. » Θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) » Κληὶς ἐπαρήρει, « Ἰλ. Μ., ἦτον καλὰ ἐφηρμοσμένη. » Ποσσὶν ἐπαρηρὼς, « Ἀρατ., ἱστάμενος στερεῶς, (κοιν.) πατῶν 'γιερά. » Στέμμα ἐπάρμενον ἐθείραις, « Χρστ.

Ἐπάρας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπαράσιμος (ὁ, ἡ), = Ἐπάρατος.

Ἐπ-αράσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. Πίπτω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν κατεπάνω τινός.

Ἐπάρατος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπαρᾶς (κατάρας), κατάρατος.

Ἐπάργεμος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἄργεμον (κηλῖδα λευκὴν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν), (ὄθ. Π.) τυφλὸς, (ᾖ ἐπὶ πραγμ.) σκοτεινὸς, ἀσαφής. » Ἐπάργ. θέσφατα, « Αἰσχλ.

Ἐπάργυρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ ἀσῆμι, ἀσημωμένος.

Ἐπ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ἀπὸ 'πάνω (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ ἀσῆμι, ἀσημόνω (συνκδχ.) ἀγοράζω πολλὰ ἀκριβά. » Ἐπίταττέ μοι λίαν. ἐπηργυρωμένα, μέτρια δέ, « Λθ.

Ἐπάρδευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ-αρδεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπ-άρδω, Μ. άρσω. Ποτίζω (κυρ. ἀπολνῶντας τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ ἐπάνω εἴς) τι.

Ἐπ-αρέσκομαι, Μ. αρέσομαι. Εὐαρεστῶ εἴς τινα, τὸν διαθέτω ὑπὲρ ἐμοῦ, τὸν ἐξιλεόνω.

Ἐπ-αρήγω, Μ. ήξω. (μὲ δοτ.) Δίδω βοήθειαν εἴς τινα, βοηθῶ.

Ἐπαρηγὼν, όνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαρήγων, βοηθὸς, ἐπίκουρος.

Ἐπάρηξις, εως (ἡ). τὸ ἐπαρήγειν, βοήθεια, ἐπικουρία.

Ἐπάρην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πείρω.

Ἐπάρηρα, Π. πρκ. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπ-αρήσομαι, Ἰων. μέλλ. τοῦ Ἐπαράομαι.

Ἐπαρθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἔπαρθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Πέρθω.

Ἐπ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀριθμῶ (Λογαριάζω) προσέτι ἢ κατά τι. » Ἐπαριθμεῖν ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, « Ἀρστ., μετρῶ τὰς πόλεις μὲ τὰς ἡμέρας, (δηλ.) καθ' ἡμέραν μίαν πόλιν.

Ἐπαρίστερος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εὑρισκόμενος (συνκδχ.) ἀπαίσιος· ἀνάρμοστος, ἀδέξιος, ἀνάποδος, ἀνεπιτήδειος· ἀπειόρκαλος κτλ. » Ἐπαρίστερ' ἔμαθες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γράμματα, « Θγν., (κοιν.) στραβὰ κῆ-ἀνάποδα.

Ἐπαριστερότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπαριστέρου, σκαιότης, ἀναποδιά, ἀνεπιτηδειότης, ἀπειροκαλία κτλ.

Ἐπαριστέρως, ἐπίρ. Σκαιῶς, ἀνεπιτηδείως, ἀπειροκάλως κτλ.

Ἐπάρκεια (ἡ). πορισμὸς (προμήθεια, χορηγία) δαπάνης (τροφῶν κτλ.). » Τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, « Πλβ.

Ἐπάρκεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαρκεῖν, προμήθευσις (τροφῶν, δαπάνης κτλ.), (ἐν γέν.) βοήθεια, ἐπικουρία, ‖ ἐκ τοῦ

Ἐπ-αρκέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ αἰτ.) Ἐμποδίζω (Ἀποτρέπω, Ἀπομακρύνω) ἀπό τινος κακόν τι. » Οὔ τις τόγ' ἐπήρκεσεν, « Ὀδ. Ρ. » Ἐπαρκέσαι κακότητα, « Ἀπλλν. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, « Ἰλ. Β. (καὶ μετὰ τοῦ Μὴ) » Οὐ δύναμαι ἐπαρκέσαι τὸ μὴ οὔ, « Αξ., (παρβλ. Ἀπαρκέω). 2) (μὲ δοτ.) συντρέχω τινὰ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ, παραστέκω, βοηθῶ. » Τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν, « Αξ. (καὶ ἀπολύτ.) » Σὲ μόνον δέδορκα ἐπαρκέσοντα, « Σοφ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι, « Εὐρ. (ὅθεν: 3) (μτγν.) πορίζω (προμηθεύω, χορηγῶ) εἴς τινα τὰ χρειώδη, (ἐν γέν.) μεταδίδω. » Οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα, ὅσων δέονται, « Ἀρετ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι, « αὐτ. » Πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ, « Ξεν. 4) (μὲ ἀπαρ.) εἶμαι ἀρκετὸς (ἱκανὸς) πρός. » Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι ἡ γαστὴρ, « Ἀλέξ. Ἀφρδ., (ὅθεν 5) (τρτπρσ.) φθάνει, ἀρκεῖ. » Τόσον, ὅσον ἐπαρκεῖ, « Σόλ.

Ἐπαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν, ἱκανὸς, ἀρκετὸς, ἀποχρῶν.

Ἐπάρκιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπαρκής.

Ἐπαρκούντως, ἐπίρ. (μτχ.), = τῷ

Ἐπαρκῶς, ἐπίρ. Ἀποχρώντως, ἀρκετά.

Ἔπαρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐπηρμένον (ὑψωμένον, φουσκωμένον κτλ.), ὑψήλωμα· πρήξιμον· (τρπ.) ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις.

Ἐπάρμενος, ἡ, ον, Π. (κυρ.) πθ. πρκ. ἡ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαραρίσκω· (ὡς ἐπίθ.) ταιρειασμένος, ἐφηρμοσμένος· ἑτοιμασμένος.

Ἐπάρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος ἢ διατρίβων εἰς τοὺς ἀγροὺς (εἰς τὰς ἀρούρας).

Ἐπαρσίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαίρων (ὑψόνων) τὸν νοῦν (τὸ φρόνημα). » Ἀρετὴ —, « Θ. Πρβ.

Ἔπαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐπαίρειν ἢ ἐπαίρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω, ἀνύψωσις. (ἰατρ.) φούσκωμα, πρήξιμον (» Κοιλίης —, « Ἱππκρ.)· ἀφαίρεσις, 'πάρσιμον (» τοῦ πώματος —, « Γργ.)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ὑψηλοφροσύνη, οἴησις.

Ἐπάρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι (καὶ μσ. Κρέμαμαι) ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος, (μτφορ.) φοβερίζω (κινδυνεύω) νὰ ἐπιπέσω κατά τινος, ἐπαπειλῶ. » Τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, « Ἡρωδ., Βασ.

Ἐπαρτεία καὶ Ἰων. Ἐπαρτηΐη (ἡ), Π. ἑτοιμασία, ‖ ἐκ τοῦ

Ἐπαρτὴς ‖ ἐπαρτύω ‖, έος (ὁ, ἡ), Π. ἑτοιμασμένος, ἕτοιμος.

Ἐπ-αρτίζω, Μ. ίσω = Ἐπαρτύνω.

Ἐπαρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἔπαρσιν (πρήξιμον, φούσκωμα). » Τὸ σίσαρον φυσῶδες καὶ στομάχου ἐπαρτικόν, « Ἀρετ.

Ἐπ-αρτύνω (αρτύω), Μ. ύσω, Π. ἐφαρμόζω. » Πῶμα ἐπήρτυεν, « Ὀδ. Θ. 2) διευθετῶ, συγυρίζω· ἑτοιμάζω. » Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο, « Ὁμ. Ὕμν.

Ἐπαρυστὴρ (ὁ) καὶ

Ἐπαρυστρὶς, ίδος (ἡ), σκεῦος (ἀγγεῖον) μὲ τὸ ὁπ. ἀντλοῦμεν καὶ χύνομεν, (κυρ. δὲ) 'λαδικὸν, ‖ ἐκ τοῦ

Ἐπ-αρύττω (-αρύω), Μ. ύσω, = Ἐπαντλέω.

Ἐπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἐπάρχου· (ἐνν. γῆ ἢ χώρα) τὸ μέρος (ἐπικρατείας τινὸς) τὸ ὁποῖον διοικεῖ ἔπαρχος.

Ἐπαρχιακὸς καὶ

Ἐπαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν ἢ ἔπαρχον.

Ἐπαρχιώτης, ου (ὁ) ἢ Ἐπαρχιῶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας, κατοικος ἐπαρχίας.

Ἔπαρχος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς, κύριος. » Νεῶν —, « Αἰσχλ., ὁ ναύαρχος. » Δωμάτων —, « ἡ οἰκοκυρά. ‖. (ἰδιαιτ.) διοικητὴς ἐπαρχίας, (Λατ.) praefectus.

Ἐπαρχότης (ἡ). γρμτ. ἀντὶ Ἐπαρχία.

Ἐπ-άρχω, Μ. άρξω. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς, μσ· ὁρίζω, ἐξουσιάζω· διοικῶ (κυρ. τόπον κατακτηθέντα), εἶμαι ἔπαρχος. 2) (μσ. μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ αἰτ.) προσφέρω ἐν εἴδει ἀπαρχῆς· (ἰδιαιτ. ἐπὶ οἰνοχ.) προγεύομαι ἢ ἔπειτα δίδω τὸ ποτῆρι, κερνῶ. » Νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατο, « Ὁμ. Ὕμν.

Ἐπαρωγὴ (ἡ), = Ἐπάρηξις, βοήθεια.

Ἐπαρωγὴς, έος, Π. καὶ

Ἐπαρωγὸς (ὁ, ἡ), = Ἐπαρηγὼν, Βοηθός.

Ἐπᾶσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπᾴδω.

Ἐπάσαντο (τὸ α βρχ.), Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Πατέομαι, ἡ 2) (τὸ α μκρ.) τοῦ Πάομαι.

Ἐπ-ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Κοντανασαίνω διά.

Ἐπ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) τινα (καὶ μσ. Γυμνάζομαι) ἐντελῶς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἴς τι ἢ κατά τινος, (παρβλ. Ἐπαλείφω). » Πεντάεθλον ἐπασκ., « Ἡρ. 2) κατασκευάζω (στολίζω) τι μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, (ἐπμ.) τελειοποιῶ. » Ἐξεργάζομαι. » Ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσιν, « Ὀδ. Ρ.

Ἔπασμα (τὸ), = Ἐπῳδὴ, ᾆσμα ψαλλόμενον πρὸς γοήτευσιν ἢ ἀποκοίμησιν, τραγοῦδι ναναρίσματος.

Ἐπ-ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀσμενίζω (Ἀρέσκομαι, Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι.

Ἐπασμὸς (ὁ), = Ἐπῳδὴ, ἔπασμα.

Ἐπ-ασπαίρω, Μ. αρῶ, Π. (μὲ δοτ.) σπαράζω (σπαρταρῶ, λακταρῶ) ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι.

Ἐπ-ασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁρματόνω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα, (ἐν γέν.) ἐφοπλίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.).

Ἐπασσύτερος ‖ ἐπὶ, ἀσσύτερος ‖, α, ον, Π. ἐπανεπανωτὸς, ἀλλεπάλληλος. » Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί, « » Σκοποὶ ἷζον αἰὲν ἐπασσύτεροι, « Ὀδ. Π., ἀλληλοδιάδοχοι, (καὶ ἐν.) » Κῦμα ἐπασσύτερον, « Ἰλ. Δ. » Ἐπασσυτέρην κυλίνδων ἱμάσθλην, « Ὁμ., κινῶν κυματοειδῶς καὶ κροτῶν ἐπανειλημμένως τὴν μάστιγά του, (ὅθ.) » Οὖρος ἐπασσύτερος, « Ἀπλλ., (συνκδχ.) σφοδρὸς, ὁρμητικός.

Ἐπασσυτεροτριβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προστριβόμενος (ἐπιφερόμενος) ἀλλεπαλλήλως. » Ὀρέγματα χερὸς ἐπασσυτεροτριβή, « Αἰσχ., τὸ ἀλλεπάλληλον ἀναιβοκαταίβασμα τῆς χειρὸς τοῦ πλήττοντος.

Ἐπαστέον, θετ. τὸ Ἐπᾴδω.

Ἐπ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω ἐπάνω εἰς, ἀκτινοβολῶ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαστράπτω).

Ἐπ-ασχάλλω (χ. Μ.). Ἀσχάλλω (Δεινοπαθῶ) διά τι.

Ἐπ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνασχολέω.

Ἐπάσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἴς τι.

Ἐπ-ατενίζω, Μ. ίσω, = Ἐνατενίζω (ἐπάνω εἰς.

Ἐπ-άττω, Μ. ᾄξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπαΐσσω.

Ἐπ-αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω (Φέγγω) ἐπάνω εἰς, φωτίζω, (ὅθ. ἀπρσ.) » Ἐπηύγασε, « Πολύαιν., ἔφεγξεν, ἐξημέρωσε. 2) Π. ἀντὶ Ἐπιβλέπω, κυτάζω μὲ προσοχὴν, παρατηρῶ.

Ἐπαύγασμα (τὸ). ἡ προσβάλλουσα ἐπί τινος λάμψις, τὸ ἐπιπίπτον φῶς.

Ἐπ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπιφωνῶ ἢ Προσφωνῶ· (μσ.) ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐθαδιάζω ἔτι μᾶλλον, ἐπιμένω αὐθαδῶς εἰς, (ἡ ἐκ σφαλμ. ἀντὶ Ἀπαυθαδιάζομαι).

Ἐπ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὸν αὐλὸν ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπὸ, συντροφεύω ἢ ἀποκρίνομαι εἰς τὸ αὔλημά τινος μὲ τὸ ἰδικόν μου. » Πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσι, « Ακ.

Ἐπαύλημα (τὸ). μέλος (ᾆσμα) ἐπαυλούμενον.

Ἐπαυλίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κωνεύω προσώραν (Ξενυκτίζω, Στρατοπεδεύω) εἰς.

Ἐπαύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔπαυλις. ‖. (πλθ.) Ἐπαύλια (τὰ), τὸ πρῶτον ξενύκτισμα τῆς νύμφης εἴς τ' ὁσπίτι τοῦ γαμβροῦ, ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου ἢ τὰ κατ' αὐτὴν διδόμενα δῶρα, (παρβλ. Ἀπαύλια).

Ἔπαυλις, εως (ἡ). μάνδρα, ζευγαλατειόν· 'σπίτι εἰς ἐξοχὴν· ὑποστατικόν, (ἐν γέν.) μέρος (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον) ὅπου ξενυκτᾷ τις, χάνι, (Γαλλ.) bivouac.

Ἐπαύλισμα (τὸ), = Ἔπαυλις.

Ἐπαυλισμὸς (ὁ). τὸ ἐπαυλίζεσθαι, κώνευμα (ξενύκτισμα) εἰς ἔπαυλιν, στρατοπεδεία.

Ἔπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς αὐλὴν (εἰς οἰκόν) τινα, κάτοικος, ἔνοικος. ‖. (οὐσ.) Ἔπαυλος (ὁ) ἢ πλθ. Π. » Ἔπαυλα (τὰ), = Ἔπαυλις, σταῦλος (μανδρὶ, καλυβικῆς) διὰ ξενύκτισμα ζώων.

Ἐπ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον, πληθαίνω ὁλονὲν, (ἀμτβτ.) προβαίνω εἰς αὔξησιν, μεγαλόνω.

Ἐπαύξη (ἡ), = Ἐπαύξησις.

Ἐπαύξημα (τὸ), = Ἐπαύξησις.

Ἐπαυξὴς, έος (ὁ). ὁ ἐπαυξάνων (αὐξάνων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαθμηδὸν καὶ ἑλονὲν) (ἐνίοτε ἐσφαλμ. ἀντὶ εὐαυξής).

Ἐπαύξησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαυξάνειν, ἡ ἐπὶ μᾶλλον αὔξησις, μεγάλωμα.

Ἐπαύξω, Μ. αὐξήσω, = Ἐπαυξάνω.

Ἐπαύρεσις, εως (ἡ). μέθεξις, ἀπόλαυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπαυρίσκω.

Ἐπαύρησις, εως (ἡ). = Ἐπαύρεσις.

Ἐπ-αυρίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ ὡς αὔρα ἐπάνω εἴς τι

Ἐπαύριον (ἀντὶ Ἐπ' αὔριον), ἐπίρ. (Χρν.), = Αὔριον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρ.) » Τῇ ἐπαύριον (ἐνν. ἡμέρᾳ), « Γρφ.

Ἐπ-αυρίσκω. Μ. ἐπ-αυρήσομαι (ἀόρ. Ἐπηῦρα ἡ Ἐπηῦρον χ.μσ. Ἐπηυρά[ρό]μην [ὅθεν τὸ ὑποτ. Ἐπαύρηι ἀντὶ Ἐπαυρῇς, καὶ τὸ ἀπαρ. Ἐπαυρεῖν καὶ Ἐπαυρέσθαι] κτλ.), Π. (ἡ σπν. λγρφ.) εὑρίσκω (σημαδεύων), ἐγγίζω, ἐπιτυγχάνω. » Χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, « Ἰλ. Δ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Μή τις χρόα γαλκῷ ἐπαύρῃ, « Ἰλ. Ν. (χ γ. πτ.) » Καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, δέξι βέλος πέλεται, « Ἰλ. Α., (κοιν.) ὀλίγον ἂν τὸν ἅρῃ, ἂν τὸν ἐγγίσῃ μόνον. (καὶ μὲ γεν.) « Λίθου ἐπαυρεῖν, « Ἰλ. Ψ., νὰ τὸν ἐγγίσῃ ἐν ᾧ περνᾷ (μὲ τὸ ἀμάξι). » Εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, « Ἀπλλν., ἂν ἐπιτύχῃ, (ὅθεν: 2) λαμβάνω μέρος, μετέχω· ὠφελοῦμαι ἀπό· ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω· (μὲ γεν.) » Πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ, « Ἡσ., μετέχει. (καὶ τρπ.) » Τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, « Ἰλ. Ν. (καὶ μσ. εἰρων.) » Ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, « Ἰλ. Α. (χ χ. πτ.) » Καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, « Ἰλ. Ζ., (κοιν.) θὰ τὸ εὕρῃ. (καὶ μὲ αἰτ.). » Μή που τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, « Ὀδ. Σ., (παρδλ. Ἀπαυρίσκω).

Ἐπαῦσον, ἀόρ. ά. τῆς πρχ. τοῦ

Ἐπ-αὔτέω, Μ. αὐσω, Π. φωνάζω, ἐπικαλοῦμαι κράζων, Ἐπιφωνῶ.

Ἐπαυτίκα, ἐπίρ. = Παραυτίκα, πάραυτα· εὐθὺς (ἀμέσως) μετὰ ταῦτα.

Ἐπ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αὐτομολῶ.

Ἐπαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ἐπὶ τοῦ αὐχένος. » Ζυγὸς —, « Ἐπγρ.

Ἐπ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι διά.

Ἐπ-αυχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλίνω πρὸς αὐχμὸν (εἰς ξηρασίαν), γίνομαι αὐχμώδης, (ἴδε Ἐξεπομβρέω).

Ἐπαφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέα (ἐκ δευτέρου) ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αφαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ πάλιν (ἐκ νέου), παίρνω ἢ ξαναπαίρνω χ. ἄλλο. » Αἷμα ἐπαφαιρ., « Γαλ.

Ἐπ-αφανίζω, Μ. ίσω, Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ἐπ-αφ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω. » Ἐπαφαυάνθη γελῶν, « Ἀρχφ., (κοιν.) ξηράθηκ' ἀπ' τὰ γέλια.

Ἐπ-αφάω-ῶ, Μ. ήσω, (συνηθ. τὸ μσ.). (μὲ γεν.) Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) ἐπιπολαίως, χαϊδεύω (πασπατεύω) ἐλαφρά.

Ἐπαφετέον, θετ. τοῦ Ἐπαφίημι.

Ἐπαφὴ (ἡ). ψαῦσις ἐπιπόλαιος· (μτφρ.) ἐγγιγμα (εἰς τὴν φιλοτιμίαν), ἐπιπλῆξις.

Ἐπάφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐγγίζει τις ἐπιπολαίως· ἔγγιγμα.

Ἐπάφησις, εως (ἡ), = Ἐπαφή.

Ἐπαφητός, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἐπαφῆς, ψαυστός, ψηλαφητός.

Ἐπαφίημι, Μ. ἐπαφήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ ὀ'.) Ἀφίνω (Ἐκπολνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. » Κύνας ἐπαφ. τινί, « Σχλ. » Ἐπαφ. τὴν ναῦν τῷ πελάγει, « Συν. » Ἐπαφῆκεν αὐτῷ κεφαλίδα, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Λόγον ἐπαφ. τινί, « Στῶ., (κοιν.) ῥήγχνω λόγια.

Ἐπ-αφριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καὶ

Ἐπ-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπαφροδισία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις

Ἐπαφρόδιτος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ τὰς χάριτας τῆς Ἀφροδίτης, ὡραῖος, γλυκύς, νόστιμος, ἀξιέραστος, (ὅθεν

Ἐπαφροδίτως, ἐπίρ. Μὲ χάριν, μὲ νοστιμάδα.

Ἔπαφρος (ὁ, ἡ). ἀφρισμένος ἐπιπολαίως, ἔχων ἀφρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπαφύσσω, Μ. αφύσω, Π. = Ἐπαντλῶ, χύνω ἀκόμη χ. ἄλλο, χύνω ἀπὸ πάνω.

Ἐπάχθεια (ἡ). βάρος (τὸ ὁποῖον δίδει τις εἴς τινα), ἐνόχλησις· πεῖρα εἰς.

Ἐπ-αχθάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φορτόνω· (μτφορ.) γίνομαι·

Ἐπαχθὴς [ἐπὶ, ἄχθος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (προξενῶν) βάρος, βαρετός, φορτικός, ὀχληρός· πειρακτικός.

Ἐπ-αχθίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω (Ἐπισωρεύω) βαρέα πράγματα, ἐπιφορτίζω. » Ὑποζυγίων τρόπον ἐπηχθισμένους, « Φίλ.

Ἐπ-άχθομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) λυποῦμαι διά τι.

Ἐπαχθῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπαχθῆ (φορτικόν, ὀχληρόν).

Ἐπ-αχλύω, Μ. ύσω. Ἐπισκοτίζω, (ἀμαθ. ἢ ἑλλ.) ἐπιπροσθῶ ἢ ἐπιπολάζω ἐν εἴδει ἀχλύος (ὁμίχλης).

Ἐπαχνίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιπολάζων ὡς ἄχνη.

Ἐπ-άχνυμαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) λυποῦμαι διά.

Ἐπεάν, Ἰων. ἀντὶ Ἐπάν.

Ἐπέβην, ἀόρ. β'. καὶ

Ἐπέβησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπεβίων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιβιόω.

Ἐπ-εγ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γελῶ κατά τινος, περιγελῶ. » Τοῖς κειμένοις ἐπεγγελᾶν, « Σοφ.

Ἐπέγγονος (ὁ). ὁ μετὰ τὸν ἔγγονον, δισέγγονος.

Ἐπεγγράφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγραφεὶς (καταταχθεὶς) ἔπειτα.

Ἐπ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ άσω. Κάμνω τι ἐπέγγυον, ἀσφαλίζω δι' ἐγγυήσεως.

Ἐπέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ βαθεὶς ἢ ληφθεὶς ἐπ' ἐγγυήσει, ἀσφαλισμένος δι' ἐγγυήσεως· νόμιμος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ὑπέγγυος.

Ἐπ-εγείρω, Μ. εγερῶ. (χ. πτ.) Σηκόνω (χ. μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω, ἐξυπνίζω, (χ. μσ.) ἐξυπνῶ· (μτφορ. μὲ δοτ.) παρακινῶ (ἐρεθίζω) τινὰ κατά τινος, διεγείρω.

Ἐπέγγνετο, Π. ἀντὶ Ἐπεγένετο, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

Ἐπέγερσις, εως (ἡ). τὸ ἐπεγείρειν ἢ ἐπεγείρεσθαι, Ἔξυπνημα, (μτφορ.) ἐρεθισμός, παρακίνησις.

Ἐπεγερτέον, θετ. τοῦ Ἐπεγείρω.

Ἐπεγερτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν εἰς τὸ ἐπεγείρειν. ἐρεθιστικός, παρακινητικός, διεγερτικός.

Ἐπ-εγ-καγχάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Καγχάζων περιγελῶ τινα, Ἐπεγγελῶ (μὲ καγχασμόν).

Ἐπ-εγ-κάθημαι (χ. Μ.). Ἐγκάθημαι (Παραμονεύω) κατά τινος.

Ἐπ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι.

Ἐπ-εγ-καναύσω (ζω;), Μ. άξω. Χύνω μὲ κρότον καὶ ἄλλο ὑγρὸν ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, ξαναγεμίζω ἢ ἀπογεμίζω (μὲ κρότον) τὸ ποτῆρι κτλ.

Ἐπ-εγ-κάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω (Καταπίνω μὲ βίαν) καὶ ἄλλο ἀκόμη. » Ἐπέγκαψον λοβὸν ταυτί, « Ἀρχφ., χάψε καὶ τοῦτα ἀπὸ πάνω.

Ἐπ-εγ-καχάζω, Μ. άσω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἐπεγκαγχάζω.

Ἐπ-εγ-κελεύω, Μ. εύσω. Παρακινῶ (Ἐγκαρδιόνω) ἔτι μᾶλλον τινὰ μὲ τὰς παρακελεύσεις μου.

Ἐπ-εγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνων χύνω χ. ἄλλο ἀκόμη μέσα εἰς, προσθέτω εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνακάτωσα.

Ἐπ-εγ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι ἐπάνω εἰς. » Βλέφαρα ἐπεγκλ., « Δ. Κάσσ., γνέφω (λυγίζων ἢ στρέφων πλαγίως τὰ μιμάτιά μου), (κοιν.) κάμνω μάτι.

Ἔπέγκλημα (τὸ). Ἔγκλημα (κατηγορία) ἐκ προσθήκης.

Ἐπ-εγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Ἐγκλίνω) πρός.

Ἐπ-εγ-κολάπτω, Μ. άψω. (μὲ δοτ. ἐκ ὀ'.) Σκαλίζω (Ἐγχαράττω) καὶ ἄλλο τι ἐπάνω ἢ μέσα εἰς.

Ἐπ-εγ-κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκοτῶ (Μνησικακῶ) κατά τινος.

Ἐπ-εγ-κρεμάννυμι ἢ (απντ.) Ἐπ-εγ-κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Κρεμνῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω.

Ἐπ-εγ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίων φέρω τι ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινος, εἰσάγω (ὡς δι' ἐγκυκλήματος), παρασκήνω προαύλ.

Ἐπ-εγ-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπέγνωκα, πρκ. καὶ

Ἐπέγνων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπεγρήγορα, μσ. (μὲ ἀμτβ. σημασ.) πρκ. καὶ

Ἐπεγρόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπεγείρω.

Ἐπ-εγ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Περιγελῶ τινα μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκω βλέπων τινὰ πρὸς περιγέλιον.

Ἐπ-εγ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Καταιβάζω (Χαλαρόνω, Μπολιαίνω) τι ἀκόμη περισσότερον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπεγχειρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιχειρέω.

Ἐπ-εγ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐπενέχεα χ.). Χύνω καὶ ἄλλο ὑγρὸν ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, Ἐπεγκανάσσω.

Ἐπ-εγ-χρίμπτω, Μ. χρίμψω, = Ἐπιπίπτω.

Ἐπέγχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δήποτε ὑγρὸν τὸ ὁποῖον χύνεται ἀπὸ πάνω μέσα εἰς, (κυρ. δὲ) τὸ βραστὸν νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζιματοῦν τὸ τσάϊ κτλ. καὶ Ἔπειτα τὸ μεταχειρίζονται ὡς ἰατρικὸν, (ἴδε Ἔγχυμα).

Ἐπεγχυματίζω, Μ. ισω. Κάμνω ἐπέγχυμα, ζεματῶ χόρτον κτλ. (ἵνα ἐβγάλω τὴν οὐσίαν του).

Ἐπεγχύτης, ε (ὁ). ὁ ἐπεγχέων, κεραζής.

Ἐπέδειξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπιδείκνυμι.

Ἐπεδίδουν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεδίδων, παρτ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιτρέχω,

Ἐπέδρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφέδρα.

Ἐπέδυν, υς, υ, ἀόρ. τοῦ Ἐπιδύομαι.

Ἐπέδωκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπέην, Π. ἀντὶ Ἐπῆν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπεθέμην, μα. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιτίθημι.

Ἐπεὶ [ἐπὶ, εἰ], σύνδ. Παρασυναπτ. (ἡ κατὰ προσδιορ. χρονου, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παρελθόντος,) ἀφοῦ. (κυρ. μὲν πρὸς ὁρ. ἡ ἀπαρ., σπν. δὲ [καὶ πάντοτε μετὰ τῶν Δυνητ. καὶ Διστακτ. μορ.] πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ.). » Ἐπεὶ Τροίης πτολίεθρον ἔπερσεν, « Ὀδ. Α. » Βῆ δ' ἄρ', ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν, « Ἰλ. Β. (ᾗ μετ' ἄλλ. μορ.) » Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγερθεν, « Ἰλ. Α. » Τὴν δ' ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγεν, « Ἰλ. Ζ. » Ἐπεὶ ἄρ' δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις, « Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. διηγημαστ.) » Ἐπεὶ οἱ γενομένους ταὺς παῖδας ἀνδρωθῆναι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ὑποτ.) » Ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς, « Ἰλ. Ζ. » Ἐπεὶ κε λίπῃ ὀστέα θυμὸς, Ὀδ. Α. (καὶ πρὸς εὐκτ.) » Ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι, « Ἰλ. Γ. || (ἢ κατ' αἰτιολ.) ἐπειδὴ, ἀφοῦ. καθότι. » Ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσσας, « Ἰλ. Γ. » Ἐπεὶ σύ περ εὖχεαι αὔτως, « Ἰλ. Ν. (καὶ κατ' ἔνστασ.) » Ἐπεὶ δίδαξον, « Σοφ., εἰδεμὴ, (παρβλ. Ἐπειδὴν, Ἐπειδὴ κτλ.).

Ἐπείγω [ἐπὶ, εἴκω ;], Μ. ἐπείξω. Στενοχωρῶ, βιάζω, ἀναγκάζω, κάμνω τινὰ νὰ τρέχῃ (ἐμπρὸς)· ἐπιταχύνω. » Ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει, « Ἰλ. Μ. (καὶ τρπ.) » Πόνος (» Γῆρας) ἐπείγει, « Ὀδ. Ι., Ἰλ. Ψ. » Ὄνον ἐπείγω, « Ὀδ. Ο. » Τῶν ἀργαιρεπίων ἐπειγόντων, « Πλ. (καὶ παθ.) » Βελέεσσιν ἐπείγετο, « Ἰλ. Ε, Ν. » Λέβης ζεῖ, ἐπειγόμενος πυρὶ, « Ἰλ. Φ. » Ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, « Ἡρωδ. (καὶ μσ. ἢ παθ. πρὸς αἰτ. ἑλλ.) » Γάμον ἐπείγομαι, « Ὀδ. Β., Τ. (ᾗ αἰτ. πραθετ.) » Ἠπείγοντο ἐς τὴν Κέρκυραν, « Θκ. » Ἠπείγοντο εἰκαδε, « Πλάτ. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, « Ἰλ. Ψ. (ᾗ ἑλλ.) « Ὀδοῖο (» Ἄρηος) ἐπειγόμενος, « Ὀδ. Ν., (κοιν.) δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ. (καὶ ἀπολύτ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ἄνεμοι ἐπειγόμενοι, « Ἰλ. Ε., οἱ σφοδροί. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ψυχὴ.. ἔασυτ' ἐπειγομένη, Ἰλ. Ξ., κατὰ τάχος, ἐν τῷ ἅμα. » Ὅπὸς γάλα συνέπηξεν ἐπειγόμενος, « Ἰλ. Ε. (περιστρεφόμενος) ταχέως.

Ἐπειγωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔπειξις.

Ἐπειδὰν [ἐπειδὴ, ἄν], σύνδ. Ὅταν, ἀφ' οὗ. (πρὸς ὑποτ.) » Ἐπειδὰν πρῶτον ἀσίζηται, « Ἰλ. Ν. » Ἐπειδὰν τάχιστα, « Ξεν., αὐθὺς ἀφ' οὗ.

Ἐπειδὴ [ἐπεὶ, δὴ], σύνδ. Παρασυναπτ. (ἡ κατὰ χρον. προσδιορ. ἢ [συχνότ.] κατ' αἰτιολογ.) ἀφ' οὗ, ἐπειδή. (πρὸς ὁρ. ἢ [μτγν.] εὐκτ. ἢ ἀπαρ. διηγηματ.) » Ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην, « Ἰλ. Ρ. » Ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς, « Ἰλ. Α. » Ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται, « Ἰλ. Ξ. » Ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας, « Ὀδ. Γ. » Ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, « Ὀδ. Ξ. » Ἐπειδὴ (ὡς ἐὰν ἦτον Ἐπεί δή) φῆσαι πάντας τοὺς δικαστὰς, « Δμ., (παρβλ. Ἐπεί).

Ἐπειδήπερ, σύνδ. = Ἐπειδὴ, (παρβλ. Ἐπείπερ).

Ἐπείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπειὴ [ἐπεί, ἡ], Π. ἀντὶ Ἐπεί.

Ἐπείη, γ'. ἐν. πρα. τοῦ ἐνδ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπεικάδες (αἱ), [ἐπὶ, εἰκάς]. αἱ τελευταῖαι (μετὰ τὴν εἰκοστὴν) ἐννέα ἡμέραι ἑκάστου (σελην.) μηνὸς, αἱ ὁποῖαι ἐνομίζοντο ἀποφράδες.

Ἐπ-εικάζω, Μ. άσω. Παρομοιάζω· συμπεραίνω. » Ὡς ἐπεικάσαι, « Ἡρ., Σοφ., Αἰσχλ., καθὼς φαίνεται, κατὰ συμπερασμόν.

Ἐπεικασμὸς (ὁ). συμπερασμὸς, εἰκασία.

Ἐπείκε ἢ Ἐπείκεν (ἀντὶ Ἐπεί κεν), σύνδ. Π. ἀντὶ Ἐπεὶ ἄν, ἢ Ἐπειδάν.

Ἐπείκελος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπείκελος.

Ἐπεικτέον, θετ. τοῦ Ἐπείγω.

Ἐπείκτης, ου (ὁ). ἐπείγων (κατεπείγων) τινὰ, βιαστής. (ἰδιαιτ.) φορολόγος.

Ἐπειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Περιτυλίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀποπάνω ἀπό,

Ἐπειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.

Ἐπείλησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ἐπειλέω.

Ἐπ-ειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἐφελίσσω.

Ἐπειλόω, Μ. ύσω, = Ἐπηλυγάζω.

Ἔπειμι [ἐπὶ, εἰμὶ], Μ. ἐπέσομαι (παρτ. Ἐπῆν κτλ.). (πάντοτε σχεδὸν τρπρα. ἢ κατὰ μτχ.) Εἶμαι (Κεῖμαι, Εὑρίσκομαι) ἐπάνω εἰς. (μτφορ.) = Ἐπίκειμαι, ἐπήρτημαι. (μὲ δοτ.) » Κάρη ὤμοισιν ἐπείη, « Ἰλ. Β. (ᾗ γ. πτ.) » Λεπτότατος θὲε χαλκὸς, λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοὸς, « Ἰλ. Γ. » Κληῖδα χαλκείην, κάτη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, « Ὀδ. Φ. 2) Ὑπάρχω (γεννῶμαι) εἰς τὸ μέλλον (εἰς τὸ μετέπειτα). » Ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπάσσεται, ὅς κεν ἔχησιν, « Ὀδ. Δ., (ὕθεν:) » Ἐπεσσόμενοι, « Π., οἱ μεταγενέστεροι. 3) (μὲ ἀπαρ.) = Ἐξεστιν, εἶνε δυνατὸν ἢ ἐπιτετραμμένον.

Ἔπειμι [ἐπὶ, εἶμι], Μ. ειμι (παρτ. Ἐπιὼν κτλ.), = Ἐπέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ἐπείναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί). 2) Ἰων. ἀντὶ Ἐφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἔπειξις, εως (ἡ). τὸ ἐπείγειν ἢ ἐπείγεσθαι, ταχύτης, βια· βίασμα, ἐπιτάχυνσις.

Ἐπείπερ, σύνδ. = Ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ, (παρβλ. Ἐπειδήπερ).

Ἐπεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπιλέγω.

Ἐπείρα, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Πειράω.

Ἐπείργασμαι, πρκ. τοῦ Ἐπεργάζομαι.

Ἐπ-ειρέομαι ἢ Ἐπ-είρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπέρομαι. ἐρωτάω.

Ἐπ-ειρύω, Π. ἀντὶ Ἐπερύω.

Ἐπειρώατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπειρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πειράομαι.

Ἐπ-ειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ εἰρωνικῶς (Εἰρωνεύομαι) περί τινος.

Ἐπ-ειρωτάω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐπερωτάω.

Ἔπεισα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Πείθω.

Ἔπείσαγμα (τὸ). προαθήκη, ἐπισόδιον, φόρτωμα, βάρος, (ὕθεν = [ἡ] ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπίσαγμα), [ἐκ τοῦ

Ἐπ-εισ-άγω, Μ. άξω. Ἐμβάζω καὶ ἄλλο τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω· εἰσκομίζω τι ἔξωθεν (ἀπὸ ξένον τόπον) (κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων). παραστήνω τι εἰς τὸ θέατρον ἢ ἀναφέρω εἰς τὸν λόγαρμον ὡς ἐπεισόδιον. (ὕθεν τρπ.) λαμβάνω καὶ ἄλλην γυναῖκα (ἐκτὸς ἐκείνης τὴν ὁπ. ἔχω), (μσ.) υἱοθετῶ καὶ ἄλλα τέκνα, κτλ.

Ἐπεισαγωγὴ (ἡ). τὸ ἐπεισάγειν ἢ ἐπεισάγεσθαι, πρόσθεσις· φέρσιμον ἔξωθεν ᾗ ἄλλων πραγμάτων ἐκτὸς (ᾗ κυρ. πρὸς βλάβην) τῶν ἐνυπαρχόντων, υἱοθέτησις (καὶ ἄλλων τέκνων), κτλ.

Ἐπεισαγώγιμος (ὁ, ἡ). φερμένος ἢ δυνάμενος νὰ φερθῇ ἔξωθεν, Ἐπείσακτος, (ὕθ. κυρ.) » Ἐπεισαγώγιμα (τά), αἱ ἔξωθεν εἰσαγόμεναι ἢ εἰσακτέαι πραγματεῖαι.

Ἐπείσακτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -άκτως. Ὁ πεισαχθεὶς (φερθεὶς [κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων] ἔξωθεν), υἱοθετηθεὶς ἢ πολιτογραφηθεὶς ἔπειτα (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παρ' ἀξίαν), (ἐν γίν.) ξένος, ξενικός. » Σίτῳ ἐπεισάκτῳ χρώμεθα, « Δημ.

Ἐπεισαχθῆναι, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεισάγω.

Ἐπ-ειση-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω παρορμίαν, προχωρῶ ἕως μέσα εἰς.

Ἐπ-ειση-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσθέτω) τι (ᾗ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ. Ἐμβαίνω) ἔξαφνα καὶ μὲ βίαν μέσα εἰς, ἐπιβρίπτω ἢ ἐπιπίπτω ἐκ δευτέρου, κάμνω καὶ δευτέραν εἰσβολήν. » Ἂν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τοῦτῳ ἐπεσβάλητε τὸ δεύτερον, « Θκ.

Ἐπισβάτης [ἐπεισβαίνω], ου (ὁ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ ἐπιβάτης (πλοίου), ὁ ἐμβὰς (εἰς πλοῖον) πρὸς τοῖς ἄλλοις ᾗ χωρὶς νὰ πρέπῃ.

Ἐπ-εισ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ἀφίνω νὰ ἐμβῇ) μέσα τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ περιπλέον.

Ἐπ-εισ-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπεισέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ἐπεισέλευσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπεισελθεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπεισενεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπεισφέρω.

Ἐπεισέρρει, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπεισρέω.

Ἐπεισ-ρέω, Μ. ρρήσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς ἄλεθρόν μου καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους.

Ἐπ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐπεισῆλθον κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ἔπειτα ἢ κατόπιν ἀπὸ ἄλλους (κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνοικούντων).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπ·εισ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσάγω τι ἢ τινα κατ' εἰσήγησιν ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

†Ἐπείσθεσις, εως (ἡ), (Σχλ.). δευτέρα εἴσθεσις (ἀρχή), δεύτερον προοίμιον.

Ἐπείσιον (το), Π. ἀντὶ Ἐπίσειον.

Ἐπ·εισ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔμβῃ μέσα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό. (εἰς τὸν Ακ. Φιλοψ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεισκυκλέω.

Ἐπ·εισ·κρίνομαι, Μ. κριθήσομαι. Ἐμβαίνω πουθενὰ, (Εἰσκρίνομαι, Εἰσδύω Εἰσχωρῶ) προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ·εισ·κυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεγκυκλέω, ἐμβάζω τι περιπλέον καὶ ἐν εἴδει ἐπεισοδίου.

Ἐπεισκύκλησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ·εισ·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ἀπὸ 'πάνω (ἵνα ἰδῶ μέσα εἰς).

Ἐπ·εισ·κωμάζω, Μ. άσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ ὡς κωμαστὴς (ἐπμ. χωρὶς τὴν θέλησιν καὶ πρὸς ὕβριν τῶν ἐνοικούντων). » Κελτοὺς ἐπεισκωμάσαντας τῇ Ἑλλάδι, « Ἀρςθ.

Ἐπεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος κατ') ἐπείσοδον, εἰσαγόμενος ἔξωθεν, ἐκτὸς τοῦ προκειμένου (τῆς ὑποθέσεως), ἐπείσακτος, (ὅθεν: ||. οὐσ.) Ἐπεισόδιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὰς παλ. τραγῳδ.) ἡ παρεμβαλλομένη μεταξὺ τῶν χορῶν (οἱ ὁπ. ἀπετέλουν τὸ καθαυτὸ δρᾶμα) πρᾶξις (κατ' ἔκτ.) πᾶν ὅ,τι παρεντίθεται εἰς διήγησιν ἢ συγγραφὴν ἐν εἴδει παρεκβάσεως καὶ χωρὶς νὰ ἀνήκῃ κυρίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν, (ἐν γέν.) ξένον, ἑτερογενές. (μτφορ.) » Τύχης ἐπεισόδιον, « Πλβ., παιγνίδι τῆς τύχης ἀνέλπιστον.

Ἐπ·εισ·οδιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρεμβάλλω (Ποικίλλω μὲ) ἐπεισόδια.

Ἐπεισοδιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐπεισοδίου, ὅμοιος μὲ ἐπεισόδιον.

Ἐπείσοδος (ἡ). τὸ κατόπιν ἄλλων ἢ ἐν τῷ μεταξὺ γινόμενον ἔμβασμα, ὁ ἔξωθεν αἰφνίδιος ἐρχομὸς παρέμβασις, ἐπέμβασις.

Ἐπ·εισ·παίω, Μ. παιήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ἔξαφνα καὶ ἀλλεπαλλήλως, ἐπεισπίπτω.

Ἐπ·εισ·πέμπω, Μ. πέμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στέλλω (Ῥίπτω) τι ἀλλεπαλλήλως ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπεισπέπαικε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπεισπαίω.

Ἐπ·εισ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους ἐντὸς ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπ·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω ἔξαφνα καὶ μὲ ὁρμὴν ἐντὸς ἢ κατ' ἐπάνω τινός, (ἴδε ᾖ Ἐπεμπίπτω).

Ἐπ·εισ·πλέω, Μ. πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω μὲ τὸ πλοῖόν μου κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός, (Θκ. Δ', 13).

Ἐπ·εισ·πνέω, Μ. πνεύσω. Τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου (Ἀνασαίνω) ἐπανειλημμένως, κοντανασαίνω, (ἀντιθ. τῷ Ἐπεκπνέω).

Ἐπ·εισ·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω (φόρους κτλ.) περιπλέον τοῦ διωρισμένου.

Ἐπ·εισ·ρέω, Μ. ρεύσω. (μὲ δοτ.) Τρέχω (Χύνομαι) ἀδιακόπως ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ἐνεπέρχοντος μέσα εἰς. » Τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν φακῆν, ἡ δ' ἐπισέῤῥει, « Ἀθ.

Ἐπεισροὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ·εισ·τρέχω, Μ. εισ·δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἐπεισέδραμον κτλ.). Ἐμβαίνω τρέχων ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, Ἐπεισέρχομαι δρομαῖος.

Ἐπ·εισ·φέρω, Μ. ἐπεισ·οίσω (ἀόρ. Ἐπεισήνεγκα κτλ.). Φέρω (Ἐμβάζω) τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ πρὸς τοῖς ἐνυπάρχουσι μέσα εἰς, προσθέτω, Ἐπεισάγω, » Ἐπὶ ζέουσαν καὶ ἐξυμωμένην (τὴν κοιλίην) καινὰ ἐπεισηνέγκατο, « Ἱππκρ.

Ἐπ·εισ·φθείρομαι, Μ. φθαροῦμαι καὶ φθαρήσομαι. Ἐπεισέρχομαι πρὸς φθορὰν τῶν ἐνοικούντων.

Ἐπ·εισ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπ·εισ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισφέρω. » Τὸ ἀεὶ ἐπεισφερόμενον πρῆγμα, « Ἡρ., τὸ παρ' ἐλπίδα ἐν τῷ μεταξὺ συμβαῖνον.

Ἐπείσφρες, πρς. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπεισφέρω ἢ τοῦ

Ἐπ·εισ·φρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Ἀττ. (κατὰ συγκ. ἢ μτθ.) ἀντὶ Ἐπεισφέρω ἢ Ἐπεισφορέω.

Ἐπείσφρησις, εως (ἡ), = Ἐπεισαγωγὴ, Ἐπεισέλευσις.

Ἐπ·εισ·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω καὶ ἄλλο ἀπὸ 'πάνω μέσα εἰς.

Ἔπειτα [ἐπὶ, εἶτα], ἐπίρ. (Χρον.). Ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς. » Ἐπειδὴ σφαίρῃ πειρήσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα, « Ὀδ. Θ. » Πρῶτον μέν..., ἔπειτα δέ, « Δμ. (καὶ προθετ.) » Καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα, « Ηλατ., Συν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔπειτα, « Θκ., οἱ μεταγενέστεροι. » Ὁ ἔπειτα χρόνος, « Εὐρ., Ξεν. (καὶ ἁπλ.) » Τὸ ἔπειτα, « Σοφ., τὸ μέλλον. 2) Συλλογιστ. ἢ Βεβαιωτ., λοιπὸν, ἑπομένως, ἐξ ἅπαντος. » Εἰ μὲν δὴ ἑταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθοίμην; « Ἰλ. Κ. » Εἰ ἑτεόν γε δὴ ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν, « Ἰλ. Η. (ᾖ ἀποφαντ.) » Οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, « Ἰλ. Ε. 3) (εἰς τὰς ἐρωτ.) Ἐμφαντ. (μετ' εἰρων. ἢ ἐκπλήξ.) καὶ τί τάχα; ᾖ πῶς; » Ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; « Ξεν. » Ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω; « Ἀρςφ. ἡ 4) Ἐξαιρετ., ἐκτὸς δὲ τούτου, (κοιν.) ὕστερα-ὕστερα, (ἴδε Εἶτα). 5) (ἐνίοτε) Ἐναντιωματ., καὶ ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο (Ἀρςφ. Ἀχ. 126. 291. 498. Ὄρν. 29.).

Ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ Ἔπειτα.

Ἐπ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό, ἐβγαίνω (προχωρῶ) ἀκόμη παραέξω.

Ἐπ·εκ·βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ παντοῦ, καταβοῶ.

Ἐπ·εκ·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ᾖ τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος.

Ἐπ·εκ·διδάσκω, Μ. διδάξω. Ἐξηγῶ (Ἀποδεικνύω) τι μὲ περισσοτέραν ἔκτασιν.

Ἐπ·εκ·δίδωμι, Μ. ἐκ·δώσω. Ἐκδίδω περιπλέον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ·εκ·διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω (Διηγοῦμαι, Ἐξηγῶ) προσέτι, Ἐπεξηγῶ.

Ἐπεκδιήγησις, εως (ἡ). ἡ λεπτομερεστέρα ἔκθεσις (ἐξισσόρησις), ἐπεξήγησις.

Ἐπ·εκ·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκδικῶ ἐπιμόνως, διεκδικῶ.

Ἐπεκδίκησις, εως (ἡ), ἐκδίκησις ἐπίμονος, διεκδίκησις.

Ἐπεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεκτρέχω.

Ἐπεκδρομὴ (ἡ). δευτέρα (ἐπανειλημμένη) ἐκδρομή.

Ἐπ·εκ·δύω, Μ. δύσω. Ἐκδύω τὸν ἤδη ἐκδυθέντα, γυμνόνω ὡς ἐκ προσθήκης.

Ἐπεκέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπέκειντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπίκειμαι.

Ἐπέκεινα (ἀντὶ Ἐπ' ἐκεῖνα), ἐπίρ. (Τοπ.). ἀντίκρυ· εἰς τὸ πέραν μέρος· μακρύτερα, ἀκόμη μακρύτερα (παρέκει, παρεμπρὸς), παραπάνω, (καὶ χρον.) προτήτερα. » Ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, « Ἡρωδ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ δ' ἐπέκεινα, θῖνες ἄγριοι, « Ηλ. (καὶ τρπ.) » Ἐπέκεινα τοῦ δέοντος, Αξ., ὑπὲρ τὸ δέον. » Ὦ πάντων ἐπέκεινα, « Αξ., ἐπίκλησ. τοῦ θεοῦ. (ᾖ χρον.) » Ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, « Ἰσκρ., εἰς τοὺς περασμένους χρόνους, τὸν παλαιὸν καιρόν. » Τοὺς περὶ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομένους, « αὐτ.

Ἐπεκέκλετο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπικέλομαι.

Ἐπεκέκλητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Ἐπεκτρέχω.

Ἐπ·εκ·θύομαι, Μ. θύσομαι. Προσφέρω νέαν θυσίαν πρὸς ἐξιλασμὸν (πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ) δι' ἔν τι, ἀφοσιοῦμαι (διὰ θυσίας ἀποτροπαίου).

Ἐπ·εκ·λέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἀναγινώσκω τι κατ' ἐκλογὴν ἢ ἐκ δευτέρου ἢ ἐπιτροχάδην, ἐπεξέρχομαι ἐπανειλημμένως.

Ἐπ·εκ·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω διὰ μιᾶς (Ἀδειάζω τὸ ποτήρι 'ως τὸν πάτον) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπανειλημμένως.

Ἐπέκπλοος-ους (ὁ). ἔκπλευσις πλοίου ἢ στόλου κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἐπ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκφυσῶ τὴν ἀναπνοήν μου (Ἐξανασαίνω) ἐπανειλημμένως, κοντανασαίνω, (ἀντιθ. τῷ Ἐπεισπνέω).

Ἐπ·εκ·ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ καὶ τὴν τελευταίαν ῥανίδα (στραγγίζω τὸ ποτήρι) ἔπειτα (ἀπὸ 'πάνω) ἀπό.

Ἐπ·εκ·στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω κατά τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.

Ἐπέκτασις, εως (ἡ). τὸ ἐπεκτείνειν ἢ ἐπεκτείνεσθαι, ἀκόμη πλειοτέρα ἔκτασις (παράτασις, ἀναβολὴ κτλ.). (Γρμτ.) ἡ κατὰ πρόσθεσιν φωνήεντος αὔξησις τῆς λέξεως, (π. χ.) Πηληϊάδεω ἀντὶ Πηλείδου, Πολεμήϊα ἀντὶ Πολέμια, Ἠέλιος ἀντὶ Ἥλιος, Αὐτηὶ ἀντὶ Αὕτη κτλ.

Ἐπεκτατικὸς, ὴ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἐπέκτασιν (τῆς συλλαβῆς ἢ τῆς λέξεως).

Ἐπεκτατικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐπέκτασιν (Γρμτ.).

Ἐπ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Τεντόνω) ἔτι μᾶλλον· (τρπ.) μακρύνω (τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω) ὁλονὲν τὸν καιρόν· (Γρμτκ.) αὐξάνω (κατ' ἐπέκτασιν) τὴν λέξιν. ||. (μσ.) ἀγωνίζομαι (προσπαθῶ) ὁλονὲν (ἐπιμένω) νὰ φθάσω πουθενὰ (νὰ προχωρήσω, νὰ προσδεύσω). » Τῶν μὲν ὄπισθεν ἐπιλανθανόμενοι, τοῖς δὲ ἔμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσθεν ἐπεκτεινόμενος, « Γρφ. (ὅθεν;
; Ἐπεκτεταμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἐπέκτασιν, συντόνως, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.
Ἐπ·εκ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Ἐβγαίνω ἢ τρέχω καὶ ἐγὼ κατεπάνω τινὸς, κάμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐπιδρομήν.
Ἐπ·εκ·τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκτρίβω (Κατατρίβω, Ἀφανίζω) ὡς ἐκ προσθήκης.
Ἐπ·εκ·φέρω, Μ. ἐπεξ·οίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐβγάζω (Ἐπιφέρω, Διεγείρω) τι ἐπανειλημμένως κατά τινος.
† Ἐπ·εκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι, = Ἐπιφεύγω (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεκφεύγω).
Ἐπεκφορὰ (ἡ). τὸ ἐπεκφέρειν ἢ ἐπεκφέρεσθαι.
Ἐπ·εκ·χέω, Μ. χεύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐκχέω ὡς ἐκ προσθήκης.
Ἐπ·εκ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω (Ξεκινῶ) ἔπειτα ἢ ἀμέσως κατόπιν ἀπὸ ἄλλον.
Ἐπελαθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.
Ἐπέλασις, εως (ἡ). κίνημα στρατιωτικὸν (ἔφοδος, ἐπιδρομὴ) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, [ἐκ τοῦ
Ἐπ·ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ Ἀττ. ελάω-ῶ. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κυνηγῶν βιάζω τι νὰ τρέχῃ (καὶ ἐλλ. Τρέχω κυρ. μὲ τὸ ἄλογον ἢ μὲ τὸ ἁμάξι) κατά τινος, ἐκστρατεύω, ἐφορμῶ, (μτνμ.) ἐπιφέρω. « Ὅρκον ἐπελ. τινί, « Ἡρ. (ἴδε Ἐπακτός). (καὶ πθ.) » Πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς, « Ἰλ. Ν. Β., ἦτον ἁπλωμένος (διὰ τῆς σφυρηλασίας) ἐπάνω.
Ἐπ·ελαφρίζω, Μ. ίσω καὶ
Ἐπ·ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀκόμη ἐλαφρότερον ἀπ' ὅ,τι εἶνε, ἐλαφρόνω ἔτι μᾶλλον, ἀνακουφίζω.
Ἐπέλεγχος (ὁ, ἡ). = Ἐπεξέλεγχος.
Ἐπέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπέρχεσθαι, ἐρχομὸς αἰφνίδιος, ἔφοδος· (τρπ.) σύμπτωσις περιστάσεως. 2) πραγματεία σύντομος, ἐπιτροχάδην ἀνάγνωσις συγγράμματος.
Ἐπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπέρχομαι.
Ἐπελευστικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος κατ' ἐπέλευσιν (αἰφνιδίως, ἐξ ἀπροόπτου), (ὄθ. παρὰ τοῖς Στωϊκ.) » Ἐπελευστικὸν, « συμβεβηκὸς τυχαῖον, περιστατικόν.
Ἐπελευστικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐπέλευσιν· ἐπιτροχάδην, ἐπιτόμως.
Ἐπελήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπελαύνω.
Ἐπελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρσ. καὶ
Ἐπελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπέρχομαι.
Ἐπ·ελίσσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφελίσσω.
Ἐπ·έλκω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφέλκω.
Ἐπέλλαβε, Π. ἀντὶ Ἐπέλαβε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.
Ἐπ·ελπίζω, Μ. ίσω. Δίδω (Ἐμπνέω) νέας ἐλπίδας, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη· (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) ἐλπίζω (ἔχω [ἐπιστηρίζω] τὰς ἐλπίδας μου) εἰς· (μτγν.) ἐλπίζω (ὁλονὲν), δὲν χάνω τὴν ἐλπίδα μου.
Ἐπ·έλπομαι (χ. Μ.), Π. ἐλπίζω ἀκόμη.
Ἐπεμβαδὸν, ἐπίρ. Ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, [ἐκ τοῦ
Ἐπ·εμβαίνω, Μ. βήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ Π. μὲ γεν.) Πατῶ (Στέκομαι) ἐπάνω ἢ Ἐμβαίνω (Προχωρῶ) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (μτφορ.) καταπατῶ, περιφρονῶ, ἐνυβρίζω. » Οὐδοῦ (« Δίφρου) ἐπεμβεβαὼς, « Ὅμ., Ἡσ., στεκόμενος στερεά· (καὶ μτφορ.) » Ἐπεμβαίνειν τινὶ ἢ κατά τινος, « Σοφ. 2) ἐμβαίνω ἢ ἀναβαίνω ὕστερ' ἀπ' ἄλλον. » Τοῖς ναύταις τοῖς ὕστερον ἐπεμβᾶσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων, « Δμ. » Δίφρον ἐπεμβ., « Ἡσ.
Ἐπ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ῥίπτω) τι ἀλλεπαλλήλως μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· βάλλω ἀνάμεσα, (ἰδιαιτ.) μπολλιάζω. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. ἐπὶ ποταμ.) χύνομαι (πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους) μέσα εἰς· (μτφορ.) προσθέτω, παρεισάγω.
Ἐπέμβαμμα (τὸ), = Ἔμβαμμα.
Ἐπεμβὰς, άδος (ἡ), Π. ἐπιβίβασις ἀλλεπάλληλος, » Ὀρέων —, « Π. Σιλεντ.
Ἐπέμβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπεμβαίνειν, ἔμβασμα μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, εἰσβολή, (μτφορ.) περιφρόνησις, περιύβρισις.
Ἐπεμβάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπεμβαίνων, (Π.) ἐπιβάτης (ἵππου ἢ ἅρματος ἢ πλοίου).
Ἐπεμβεβαὼς, Π. ἀντὶ Ἐπεμβεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπεμβαίνω.
Ἐπ·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω πάλιν (ἔπειτα).
Ἐπεμβλητέον, θετ. τοῦ Ἐπεμβάλλω.
Ἐπ·εμ·βοάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω κατά τινος, (κοιν.) τὸν προπαίρνω μὲ ταῖς φωναῖς, (παρβλ. Ἐπικαλέω).
Ἐπεμβόησις, εως (ἡ). τὸ ἐπεμβοᾶν, ἢ μετὰ βοῆς ἐπικέλευσις.
Ἐπεμβολὰς [ἐπεμβάλλω], άδος (ἡ). φελλιασμένη, ἐμβολιασμένη. » Ἄπιος —, « Ἀθ. ||. (οὐσ.) φέλιασμα, μπόλι.
Ἐπεμβολὴ (ἡ). τὸ ἐπεμβάλλειν ἢ ἐπεμβάλλεσθαι, ἐπένθεσις, παρένθεσις, προσθήκη. μπόλλιασμα (δένδρου).
Ἐπεμβόλιμος ἢ † Ἐπέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπεμβολὴν εἰσαγόμενος, = Ἐμβόλιμος. » Μήν —, « Ἐπγρφ.
Ἐπ·εμ·βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐμβριμῶμαι κατά τινος.
Ἐπ·εμ·βύω, Μ. βύσω. Χόνω (Πατόνω) ἀπὸ πάνω.
Ἐπ·εμέω-ῶ, Μ. έσω. Ξερνῶ ἐπάνω εἰς.
Ἐπέμμηνος (ἡ). ἡ ἔχουσα τὰ ἔμμηνά της (γυνή).
Ἐπ·εμ·πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Κακκίζω) ἀπὸ πάνω ἢ ἀλλεπαλλήλως τι.
Ἐπεμπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεμπίπτω.
Ἐπ·εμ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) κατεπάνω τινὸς, Ἐπεμβαίνω.
; Ἐπέμπηκτος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, ἐμπήγνυμι]. μπηγμένος (χωμένος) ἢ κατεσκευασμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπήγεται μέσα εἰς, (εἰς τὸν Ὀρειβ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεμπίπτων).
Ἐπ·εμ·πίνω, Μ. πιοῦμαι, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπεγκανάσσω.
Ἐπ·εμ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, = Ἐπεισπίπτω, πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός. (περιφρ.) » Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν, « Σοφ.
Ἐπ·εμ·φέρω, Μ. ἐπεν·οίσω, = Ἐπεισφέρω, (εἰς τὸν Νίκ. ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπαμφέρω.
Ἐπ·εμ·φύρω, Μ. φυρῶ. Ἐμβάλλω τι πάλιν μέσα εἰς (ὑγρὸν ἵνα τὸ ἀνακατώσω).
Ἐπ·εναρίζω, Μ. ίξω, Π. φονεύω (κατόπιν τοῦ φονευθέντος ἤδη) καὶ ἄλλον.
Ἐπ·εν·διδύσκω, Μ. ἐπενδύσω. Ἐνδύω (καὶ (μσ.) Ἐνδύομαι ἀπὸ πάνω (ὡς ἐπενδύτην).
Ἐπ·εν·δίδωμι, Μ. ἐπεν·δώσω. Δίδω προσέτι, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη δοθέν.
Ἐπένδυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπενδύειν ἢ ἐπενδύεσθαι. 2) = τῷ =
Ἐπένδυμα (τὸ) καὶ
Ἐπενδύτης, ου (ὁ). ἐπάνωφόρεμα, ἐπανωφόρι, [ἐκ τοῦ
Ἐπ·εν·δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Ἐπενέδυν κτλ.). Ἐνδύω (καὶ μσ. Ἐνδύομαι, Φορῶ) καὶ ἄλλο φόρεμα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τἄλλα.
Ἐπενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐπενεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπιφέρω.
Ἐπένεξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφέρειν (φέρειν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ κατεπάνω τινὸς), ἐπιφορά.
Ἐπενέθορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπενθρώσκω.
Ἐπενεῖκαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιφέρω.
Ἐπένειμα, ἀόρ. α. τοῦ Ἐπινέμω
Ἐπενεχθῆναι, πθ. ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιφέρω.
Ἐπενήνεον, Π. ἀντὶ Ἐπένεον, παρτ. τοῦ Ἐπινέω.
Ἐπενήνοθε, Π. ἀντὶ Ἐπήνθει ἢ Ἐπῆν (ὡς ἄνθος) ἢ Ἐπῆνθε, Δ. ἀντὶ Ἐπῆλθε. » Ψεδνὴ (« Οὔλη) ἐπενήνοθε λάχνη, « Ἰλ. Β., Κ. » Χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν, « Ὀδ. Θ. (καταχρ.) » Πουλὺς ἐπενήνοθεν αἰὼν, « Ἀπλλν., (παρβλ. Ἐνήνοθεν).
Ἐπένθεσις [ἐπεντίθημι], εως (ἡ). τὸ νὰ βάλλῃ (προσθέτῃ) τις μεταξὺ ἄλλων, (παρβλ. Παρένθεσις).
Ἐπ·εν·θουσιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι διά τι.
Ἐπ·εν·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι. (μὲ δοτ. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός.
Ἐπ·εν·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συλλογίζομαι ἐκ νέου, ξαναστοχάζομαι, (Λογικ.). Προσθέτω καὶ ἄλλο ἐνθύμημα.
Ἐπενθύμημα (τὸ), καὶ
Ἐπενθύμησις, εως (ἡ), (Λογικ.) ἄλλο (νέον, δεύτερον) ἐνθύμημα (πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πρώτου). » Ἡ δὲ ἐπενθ. ἐστὶν ἐνθύμημα ἐπιφερόμενον, ὃ μὴ προσεθὲν μὲν οὐ ποθεῖται, προστεθὲν δὲ τὸ πᾶν ὠφελεῖ, « Ἑρμγ.
Ἐπ·εν·ίημι, Μ. εν·ήσω. Ἐμβάλλω ἀπὸ πάνω, προσθέτω.
Ἐπ·εν·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ ἔνδον.
Ἐπ·εν·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐπεντείνω.
Ἐπέντασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =
Ἐπ·εν·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ἔτι μᾶλλον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) βιάζω τὸν ἑαυτόν μου (προσπαθῶ) ἔτι μᾶλλον, (συγχ. τῷ Ἐπεκτείνω καὶ Ἐπεντύνω).
Ἐπ·εν·τέλλω, Μ. τελῶ. Ἐντέλλομαι (Παραγγέλλω) προσέτι.
; Ἐπεντευκτος (ὁ, ἡ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐέντευκτος.
; Ἐπεντερώματα (τὰ), [ἐπὶ, ἔντερον], διόρθ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ Ἐπεντρώματα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επεν-τ(θημι, Μ. ἐπενθήσω. Βάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσθέτω) τι ἀνάμεσα εἰς.
'Επενιστρανίζω, Μ. ίσω. Ἐμβλέπω πάλιν ('Επ.βλέπω) ἀτενῶς, 'Ενατενίζω.
'Επεντράνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'Ενατένισις.
'Επεντρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω τι ἐπανειλημένως (ἢ ὕστερον ἀπό) ἐπάνω εἰς, (συνδύ. καὶ μεταφορ.) ἐντυπόνω.
'Επ-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) 'Εντρυφῶ εἴς τι.
'Επ-εν-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. 'Επενέτραγον, θθ. τὸ ἀπαρ. 'Επεντραγεῖν). Τρώγω (κυρ. τραγήματα) ὕστερον ἀπὸ τἄλλα φαγητά.
'Επεντρώματα (τὰ). (Ὠνόμαζεν ὁ 'Επίκουρος) τὰ περιττὰ φαγητὰ (ἢ ἐν γέν.) τὴν κατάχρησιν τῶν ἡδονῶν, ξέπι, ἐν, τιτρώσκω]. Ἴδε καὶ 'Επεντερώματα.
'Επεντρώσεις, εων (αἱ), = τῷ προηγ.
'Επ-εντύνω, Μ. υνῶ καὶ
'Επεντύω, Μ. ύσω, Π. ἑτοιμάζω (καὶμσ. ἑτοιμάζομαι) πρός. « 'Επέντυε νῶϊν ἵππους, « 'Ιλ. Θ. (καὶ μσ. ἑλλ.) « Νέοι ἐπεντύνονται ἄεθλα, « 'Οδ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « 'Επεντύνοντο ναίεσθαι, « Ἀπλαν. (εἰς τὸν Σοφ. Αἴ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επεντείνω).
'Επ-εξ-άγω, Μ. άξω. 'Εβγάζω (ἢ ἑλλ. 'Εβγαίνω μὲ) στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐκστρατεύω, ἐξορμῶ. 2) ἐβγάζω ἀκόμη' πιραέξω, ἐπεκτείνω, (ὄθεν:
'Επεξαγωγὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐβγάλῃ τις (ἢ νὰ ἐβγῇ μὲ) στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.
'Επ-εξαμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Ἁμαρτάνω ἔτι μᾶλλον, κάμνω ἢ ἄλλα ἁμαρτήματα (λάθη, σφάλματα), προσθέτω εἰς τὰ προλαβόντα ἁμαρτήματα καὶ ἄλλα. « Οὐχ ὅτι πολλάκις ἡμάρτηται ἄνθρωπος πρότερον, διὰ τοῦτ' ἐπεξαμαρτητέον ἐξ καὶ νῦν, ἀλλὰ τοὐναντίον, « Δημ.
'Επ-εξ-αν-άπτω, Μ. ᾱψω. Ἀνάπτω ('Εξάπτω) ἔτι μᾶλλον.
'Επ-εξ-αν-ίσταμαι, Μ. ανα-σταθήσομαι (ἀόρ. 'Επεξανέστην κτλ.). Σηκώνομαι ἐπάνω.
'Επ-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ('Εξαπατῶ) ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.
'Επ-εξ-εγείρομαι, Μ. εγερθήσομαι, = 'Επεξανίσταμαι.
'Επ-έξ-ειμι, Μ. ειμι, = 'Επεξέρχομαι (τοῦ ὁποίου χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).
'Επεξείργασμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Επεξεργάζομαι.
'Επεξέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Επ-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω ᾰ (Ἀττ.) ελάω-ῶ, 'Εβγάζω (καὶ ἑλλ. 'Εβγαίνω μὲ) τὸν ἵππον ἢ μὲ τὸ ἱππικόν μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.
'Επεξέλεγχος (ὁ). δεύτερος (ἀκριβέστερος) ἔλεγχος.
'Επεξέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπεξέρχεσθαι, συνέχεια (ἐξακολούθησις) καταδρομῆς ἢ ἐκδικήσεως, (συγχ. τῷ 'Επεξέλασις).
'Επεξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ 'Επεξέρχομαι.
'Επεξελευστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἱκανὸς ἢ ἐπιρρέπης πρὸς ἐπεξέλευσιν, ἐκδικητικός, φιλέκδικος.
'Επ.εξ-ελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀκαρ. τοῦ 'Επεξέρχομαι.
'Επ-εξ-έλκω, Μ. ελκύσω. 'Εξέλκω (Τραβῶ ἔξω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπὶ πᾶσι.
'Επ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. 'Εργάζομαί τι ἐπανειλημμένως, ἐξακολουθῶ (ἐπιδιορθόνων ὁλονὲν) τὸ ἔργον μου, (ἐπμ.) τὸ κάμνω ἑκάστοτε ἐντελέστερον. « Βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται, « Στό. (καὶ μτνμ.) « 'Ολωλότ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω, « Σοφ., τὸν ἀπετελείωσες.
'Επεξεργασία (ἡ). ἡ πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ἔργου ἐπαναλαμβανομένη ἐργασία, (ἐπμ.) = 'Εξεργασία.
'Επεξεργαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπεξεργαζόμενος, τελειοποιῶν τι δι' ἐπεξεργασίας.
'Επεξεργαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ προθυμίαν πρὸς τὸ ἐπεξεργάζεσθαι.
'Επ-εξ-έρπω, Μ. ερπύσω. 'Εβγαίνω συρόμενος (ὅηλ. κρυφὰ καὶ ἀνεπαισθήτως) κατά τινος.
'Επ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. 'Εβγαίνω (Κινοῦμαι:) κατὰ ἢ κατόπιν τινὸς ἢ ἐν ᾧ γίνεταί τι (« Αὐτός τε παρεσκευάζετο τὴν ἔξοδον, ᾗ τὰς ἄλλους καθίζη ἐπὶ τὰς πύλας, ὅπως ἐπεξίοιεν, ἡ Θκ.)· ἐμβαίνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην (κυρ. ὡς ἐχθρός)· (μτφορ.) ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (« Τὴν ἐπιστολὴν—, « Συν.· (ἐν γέν.) παρατηρῶ (ἐξετάζω) ἕν πρὸς ἕν. (μὲ δοτ.) καταπρέχω τινὰ ἀνενδότως, ἐξακολουθῶ νὰ τὸν κατατρέχω μέχρις ὅτου λάβω πλήρη τὴν ἐκδίκησίν μου. « 'Επεξῆεισθα φόνῳ τῷ πατρί, « Πλάτ. « 'Επεξελθεῖν τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, « 'Ηρωδ. « Ὁ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται, « Θκ., (παρβλ. Μετέρχομαι).
'Επεξέτασις, εως (ἡ). δευτέρα (ἐπανειλημμένη) ἐξέτασις, ἐπεξεργασία, ἐπιθεώρησις.
'Επεξεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Επ-εξ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. 'Επεξεῦρον κτλ.). 'Εφευρίσκω ('Επινοῶ) προσέτι ἢ μετέπειτα, προσθέτω καὶ ἄλλην (νέαν) ἐφεύρεσιν εἰς τὰς προλαβούσας.
'Επ-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ, ήσομαι. 'Εξηγῶ ἢ Διηγοῦμαι ἐπανειλημμένως, σαφηνίζω δι' ἄλλης λεπτομερεστέρας ἐξηγήσεως ἢ διηγήσεως τὴν προλαβοῦσαν.
'Επεξήγημα (τὸ). τὸ προσιθέμενον πρὸς ἐπεξήγησιν.
'Επεξηγηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἢ γινόμενος (χρησιμεύων) πρὸς ἐπεξήγησιν.
'Επεξήγησις, εως (ἡ). δευτέρα (ἀκριβεστέρα, λεπτομερεστέρα) ἐξήγησις ἢ διήγησις.
'Επεξήεισθα, Ἀττ. ἀντὶ 'Επεξῄεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Επέξειμι.
'Επεξῆλθον, ἀόρ. τοῦ 'Επεξέρχομαι.
'Επεξῆς, Ἰων. ἀντὶ 'Εφεξῆς.
'Επ-εξ-ιαχάζω, Μ. άσω. Ψάλλω ἐπανειλημμένως καὶ μεγαλοφώνως τὸν Ἴακχον (ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου).
'Επεξιέναι, ἐνε. τῆς ἀπαρ. καὶ
'Επεξιτέον ἢ 'Επεξιτητέον, θετ. τοῦ 'Επέξειμι.
'Επεξόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος διὰ) τὴν ἐπέξοδον, (θθ.) « 'Επεξόδια (τὰ), « Ξεν., (ἐνν. ἱερά) τὰ γινόμενα πρὸ τῆς ἐπεξόδου τοῦ στρατεύματος.
'Επέξοδος (ἡ). ξεκίνημα ἢ ἔξοδος (Γαλλ. sortie) στρατεύματος πρὸς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἐκστράτευσις, (Θκ. Ε'. 8)· (μτνμ.) = 'Επεξέλευσις, ἐκδίκησις.
'Επ-εξοιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Εξοιωνίζομαι (ἴδε τὴν λέξιν) ἐκ νέου, (πρβλ. 'Επεκθυομαι).
'Επέοικα, πρκ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνε. 'Επείκω), = 'Εοικα, ὁμοιάζω, φαίνομαι ὅμοιος. ‖. (τρπρσ.) 'Επέοικε, « πρέπει, ταιριάζει, ἁρμόζει, εἶνε ἢ φαίνεται εὔλογον (πρόσφορον κτλ.).
'Επεπείθεσαν, Π. ἀντὶ 'Επεποίθεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Πείθομαι.
'Επεπείθετο, πθ. παρτ. τοῦ 'Επιπείθω.
'Επεπείκειν, ὑπερσ. τοῦ Πείθω.
'Επεπείσμην, πθ. ἡ μσ. ὑπερσ. τοῦ Πείθω.
'Επεπειράατο, Ἰων. ἀντὶ 'Επεπείρηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Πειράω.
'Επέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Επιπίπτω.
'Επεπήγειν, μσ. ὑπερσ. τοῦ Πήγνυμι.
'Επέπιθμεν, Π. ἀντὶ 'Επεποίθημεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Πείθω.
'Επέπληγον, Π. ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ 'Επιπλήσσω(
'Επέπλως, Π. ἀντὶ 'Επέπλωες, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Επιπλώω ἀντὶ 'Επιπλέω.
'Επεποίθειν, ὑπερσ. τοῦ Πείθω.
'Επεπόνθη, Ἰων. ἀντὶ 'Επεπόνθειν, ὑπερσ. τοῦ Πάσχω.
'Επεπράγεισαν ἢ 'Επεπράγεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πράσσω.
'Επεπτάμην, Π. ἀντὶ 'Επέπτην.
'Επέπταρε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ 'Επιπτάρνυμαι.
'Επέπτην, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εφίπταμαι.
'Επεπτώκειν,, ὑπερσ. τοῦ Πίπτω.
'Επεπύσμην, ὑπερσ. τοῦ Πυνθάνομαι.
'Επ-έπω, Ἰων. ἀντὶ 'Εφέπω.
'Επέραζος (ὁ, ἡ). ἀξιέραζος, ἀξιαγάπητος.
'Επ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Δουλεύω κτήματα (κυρ.) ἐπάνω εἰς ξένην γῆν. « Ὅς ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, « Πλάτ. 2) αὐξάνω (τελειοποιῶ προσθέτω εἰς) τὸ ἔργον μου. πολλαπλασιάζω (διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πως) τὰ χρήματά μου, κερδίζω. « 'Επεργασθήτω τὸ τάλαντον, « Γργ. 3) (κυρ. εἰς τὸ πθ.) ἐργάζομαί τι ἐπάνω εἰς. « Ἀνὴρ δὲ ἐπείργασται τῇ στήλῃ, « Παυσ.
'Επεργασία (ἡ). τὸ νὰ δουλεύῃ τις ξένην γῆν ἢ νὰ ἔχῃ κτήματα εἰς ξένην ἐπικράτειαν, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ πρὸς τοῦτο κατὰ συνθήκην διδόμενον ἀμοιβαῖως δικαίωμα εἰς τοὺς κατοίκους δύο γειτνιαζουσῶν ἐπικρατειῶν. 2) ἡ διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πωςαΰξησις τῆς περιουσίας.(ἐν γέν.) = 'Επεξεργασία.
'Επεργαστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος ἢ 'Επιτήδειος πρὸς ἐπεργασίαν, ὀραστικός, ἐκτελεστικός.
'Επεργία (ἡ) = 'Επεργασία.
'Επέργιον (τὸ). ἔργον πρόσθετον, πάρεργον.
'Επεργὸς (ὁ, ἡ), = 'Ενεργὸς, δραστήριος. (μὲ γεν.) ἐπωφελής, συντελεστικὸς πρός.
'Επ-ερεθίζω, Μ. ίσω. 'Ερεθίζω (κυρ. δι' ἐπιψαύσεως) ἐγγίζω ἐπιπολαίως, (ἐν γέν.) παρακινῶ (διεγείρω) πρός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπερεθισμὸς (ὁ). ἐρεθισμὸς (παρακίνησις) πρός.

Ἐπ·ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἀκκουμβῶν ἀφίνω (μεταδίδω) δύναμιν εἴς τι, (ἐπμ.) τὸ κάμνω νὰ κινηθῇ μὲ ὁρμὴν (νὰ ἐμπηχθῇ κτλ.) κατά τινος. ‖. (μσ. μτφορ.) ἐπιστηρίζομαι· ἐπιμένω.

Ἐπέρεισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπερεισμὸς (ὁ). τὸ ἐπερείδειν ἢ ἐπερείδεσθαι, ἐπακκούμβημα· (μτφορ.) ἐπιμονὴ, προσήλωσις, προσπάθεια κτλ.

Ἐπερειστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐπερεισμόν.

Ἐπ·ερεύγομαι, Μ. εύξομαι, Π. (κυρ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι ἐπάνω εἰς.

Ἐπ·ερέφω, Μ. ερέψω, Π. σκεπάζω τι ἐπάνωθεν μὲ ὀροφὴν ἢ στολίζω τὴν ὀροφήν τινος μὲ δάφνας κλπ. » Ἐπί τοι νηὸν ἔρεψα, « Ἰλ. Ε,

Ἐπερήρεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπερείδω.

(Ἐπ·έρομαι), Μ. ἐπ·ερήσομα. (ἀόρ. Ἐπηρόμην κτλ.), = Ἐπερωτάω.

Ἐπεῤῥάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιῤῥήγνυμι.

Ἐπεῤῥίφην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιῤῥίπτω.

Ἐπέῤῥωντο, γ'. πλθ'. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιῤῥώννυμι.

Ἐπεῤῥώοντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπιῤῥώομαι.

Ἐπέῤῥωσα, ἐνεργ. καὶ

Ἐπεῤῥώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπιῤῥώνυμι.

Ἐπ·ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω (ἀπὸ συστολὴν ἢ ἐντροπὴν) διά τι.

Ἐπ·ερύω, Μ. ερύσω, Π. σύρω (τραβῶ) τι πρός ἢ ἐπάνω εἴς τι, τραβῶν ἀναιβάζω (σηκόνω) ἐπάνω. ‖. (μσ.) σύρω τι ἐπάνω μου ἢ κατόπιν μου. »Τὴν λεοντὴν ἐπειρυσάμενος, « Ἡρ.

Ἐπ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) ἐπάνωθεν τινός. » Κρύσταλλος γὰρ ἐπεπήγει οὐ βέβαιος ἐν τῇ τάφρῳ ὡς ἐπελθεῖν, « Θκ. 2) (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἔρχομαι ἢ 'πηγαίνω εἰς, φθάνω πουθενά. » Ἀγρὸν ἐπέρχεαι, « Ὀδ. Π. » Ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμὸν, « Ὀδ. Π. (καὶ ἐπίῤ.) » Ὀππόσ' ἐπέλθω, « Ὀδ Ξ. 3) ἔρχομαι (φθάνω, ἐμφανίζομαι) ἔξαφνα (ἐν ᾧ γίνεταί τι). (ὄθ. μτνμ.) συμβαίνω, τυχαίνω. » Καὶ τότε δή με.. εἷλον ἐπελθόντες, « Ὀδ. Τ. (καὶ μὲ αἰτ. μτνμ.) Τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος, « Ὀδ. Δ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν, « Ἰλ. Μ. (καὶ ἐπίῤ.) » Ἐκτὸς λέξον.., μή τις ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, « Ἰλ. Ω. (καὶ τρπρσ.) » Ἐπέρχεταί μοι (ἡ) με, « Πλάτ., Λκ., μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν. » Καί οἱ ἐπῆλθε πταρεῖν, « Ἡρ. » Ἐπέρχεταί μοί τι εἰπεῖν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολυτ.) » Ὅ,τι ἂν ἐπέλθοι, « Ἰσκρ. » Τὸ ἐπελθὸν, « Λξ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι, (κοιν.) ὅ,τι τοῦ κατέβῃ. (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐκ τοῦ ἐπελθόντος, « Λξ., ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως. (ὄθ.) » Ὁ ἐπελθὼν, « Λκ., ὁ τυχών. 4) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην (ἀναιβαίνω εἰς τὸ βῆμα. [ἐν γέν.] παρουσιάζομαι) νὰ ὁμιλήσω. » Ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐπελθὼν καὶ πείσας τὴν πόλιν, « Πλάτ. (παρβλ. Παρέρχομαι). 5) ἔρχομαι ἢ ὑπάγω κατεπάνω τινὸς (ὡς ἐχθρὸς), ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. (μὲ δοτ.) » Βουσὶν ἐπήλυθον ὑμετέρῃσιν, « Ἰλ. Υ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθεν, Ἰλ. Π. » Τὴν τῶν πέλας ἐπελθόντες, « Θκ. 6) κατατρέχω τινὰ (ζητῶν ἐκδίκησιν). » Τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενος, « Πλ., (παρβλ. Ἐπεξέρχομαι). 7) διέρχομαι (διαβαίνω) τόπον τινὰ (περαστικὸς καὶ πρὸς θεωρίαν), (ὄθ. μτνμ.) ἀναγινώσκω ἢ διηγοῦμαί (ἀναφέρω) τι ἐπιτροχάδην. » Τὴν Λιβύην ἐπελθὼν, « Πλάτ. (ᾖ μτνμ.) » Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν, « αὐτ. » Πολλάκις ἐπῆλθον τὰ γράμματα, « Συν. 8) ἔρχομαι πάλιν ὀπίσω ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ἐξαναέρχομαι. » Ὅτ' ἐπήλυθον ὧραι, Ὀδ. Β., Λ.

Ἐπ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως καὶ μὲ περιέργειαν, ἐξαναρωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, συμβουλεύομαι, ἐξετάζω.

Ἐπερώτημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπερωτήσεως, τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁπ. ἐπερωτᾷ τις. » Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς σεμνοτάτης βουλῆς τῶν φ', « Ἐπγρφ., τὸ προβούλευμα. (ὁ Ἀπόστ. Πέτρ. ὀνομάζει τὸ θεῖον βάπτισμα). » Συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς θεόν, « (τὰ ὁποῖον οἱ μὲν ἡρμήνευσαν: Αἴτημα· Ὁ δὲ Ἔρασμος: Ἀπόκρισιν. Νομίζω δὲ ὅτι σημαίνει μᾶλλον: Ὑπόσχεσιν). 2) = τῷ -

Ἐπερώτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπερωτᾷν, ἡ μετ' ἐπιμονῆς καὶ περὶ οὐσιώδους πράγματος γινομένη ἐρώτησις.

Ἔπεσα, (σπντ.) ἀόρ. ά. τοῦ Πίπτω.

Ἔπεσαν, Π. ἀντὶ Ἐπῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπέσαξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπισάττω.

Ἐπ·εσ·βαίνω, Μ. βήσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεισβαίνω.

Ἐπ·εσ·βάλλω, Μ. βαλῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεισβάλλω.

Ἐπεσβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (κατὰ λέξ.) κτυπῶ (προσβάλλω) τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, (κοιν.) ῥήχνω λόγια, (ἐν γέν.) κακολογῶ, ὑβρίζω.

Ἐπεσβολία (ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ῥίψιμον λόγων, ἄκαιρος καὶ ἄκριτος ὁμιλία· (μτγν.) ὕβρις, κακολογία, [ἐκ τοῦ

Ἐπεσβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων ἀκρίτως) λόγους ἢ προσβάλλων τινὰ (καθαπτόμενός τινος) μὲ τοὺς λόγους του, φλύαρος ἢ λοίδορος.

Ἐπ·εσθίω, Μ. ἐπ·έδομαι. Τρώγω τι ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ ἢ μαζῇ μὲ ἄλλο τι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐπεσθ. μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, « Ξεν.

Ἐπ·έσθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπεσθίω.

Ἐπεσκεμμένως [ἐπισκέπτομαι], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ προσοχὴν, μὲ συστολὴν, μετ' ἐπιστασίας.

Ἐπεσκιασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Σκιωδῶς, μυστηριωδῶς.

Ἔπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Πίπτω.

Ἔπεσπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφέπω.

Ἐπεσσάμενος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφεσάμενος, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφέννυμι.

Ἐπέσσεται, Π. ἀντὶ Ἐπέσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ εἰμί).

Ἐπεσσεύοντο, Π. ἀντὶ Ἐπεσεύοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἐπέσσυθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐπεσσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ ά. καὶ

Ἐπέσσυμαι, Π. πρκ. τοῦ Ἐπισεύομαι, (ὄθ.

Ἐπεσσυμένως, ἐπίῤ. Π. (μτχ.). Σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, ὀξέως, ταχέως.

Ἐπέσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπεστεὼς, Ἰων. ἀντὶ Ἐφεστηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐπέστην, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφίσταμαι.

Ἐπέστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφέστιος.

Ἐπεστραμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιστρέφω, (ὄθεν

Ἐπεστραμμένως, ἐπίῤ. (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐπιστροφάδην.

Ἐπεσχάριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω ἢ πλησίον τῆς ἐσχάρας (τῆς γωνιᾶς). » Ἀελίου ἐπεσχαρίη », ἢ Γῆ ἢ μέρος προσηλιακόν.

Ἐπέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐπετειόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν κάθε χρόνον.

Ἐπετειόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλλων κάθε χρόνον νέον καυλὸν (βλαστάρι, κοτσάνι), [ἐκ τοῦ

Ἐπέτειος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἓν μόνον ἢ ἓν ὁλόκληρον ἔτος· ὁ ἀνανεούμενος (ἐπαναλαμβανόμενος) κατ' ἔτος· ὁ προσγινόμενος ἐντὸς τοῦ ἔτους. » Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν οἷς Εὔβουλος ἐγραμμάτευε, φιάλαι κτλ., « Ἐπγρφ.

Ἐπετειοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἐπετειοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) κατ' ἔτος.

Ἐπετειόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ κάμνων (ἐβγάλλων) κάθε χρόνον νέα φύλλα, ἀλλάζων τὰ φύλλα του κατ' ἔτος ἢ ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἐπετέταντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπετείνω.

Ἐπετετάχατο, Ἰων. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιτάσσω.

Ἐπέτης [ἕπομαι], ου (ὁ), Π. ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν τινος (συνοδεύων τινὰ ὡς) ὑπηρέτης, (ἐν γέν.) = Ὀπαδὸς, ἀκόλουθος.

Ἐπετήσιος, α, ἡ ος, ον, = Ἐπέτειος.

Ἐπέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπέτης.

Ἔπετον, Δ. ἀντὶ Ἔπεσον, ἀόρ. τοῦ Πίπτω.

Ἔπετός, ἀρχ. ἀντὶ Ἐφέτος.

Ἐπέτοσσα, Δ. Π. ἀντὶ

Ἐπέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.

Ἔπευ, Ἰων. ἀντὶ Ἔπου, πρς. τοῦ Ἕπομαι.

Ἐπεύαδον, Αἰολ. ἀντὶ Ἐφέαδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφανδάνω.

Ἐπ·ευάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου τὸ Εὐοῖ-εὐάν, φωνάζω ὡς ἐνθουσιασμένος ὑπὸ χαρᾶς διὰ συμβάν τι ἢ πρὸς τιμὴν τινος.

Ἐπ·ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδέχομαι (Εὐαρεστοῦμαι, Συγκανανεύω εἴς) τι, μὲ καλοφαίνεται.

Ἐπ·ευθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι εὔθυμος (χαρούμενος, εὐδιάθετος, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας) διά τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπευθύνω, Μ. υνῶ, = Κατευθύνω, ἰσάζω (« Τὰ μέλη — », « Ἀρετ.)· διευθύνω τι πρός, (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ. « Ἐπευθ. νόμισμα, « Αἰσχλ., πρᾶττε τὰ εὐείν τοὺς νόμους, ἐπαγρυπνεῖν πρὸς διατήρησιν αὐτῶν, (συγγ. τῷ Ἀπευθύνω).

Ἐπευκλείζω, Μ. ίσω, Π. ἐσξάζω ἔτι μᾶλλον, αὐξάνω διὰ λόγου, (μεγαλοποιῶ ἐγκωμιάζων) τὸ κλέος τινός.

Ἐπευκτός [ἐπεύχομαι], ἡ, όν, Τὸν ὁπ. εὔγεταί τις ν' ἀπολαύσῃ, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός.

Ἐπευλαβέομαι-οῦμαι, Μ, ήσομαι. Προσέχω (Φυλάττομαι) προσέτι ἢ ἀπό τι.

Ἐπευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ ἐπὶ πᾶσι (τὸ τελειωθὲν ἔργον).

Ἐπεύναστοι καὶ Ἐπεύναστοι(οἱ). (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ παῖδες τοὺς ὁπ. ἐτεκνοποίουν αἱ Σπαρτιάτιδες συνευναζόμεναι μὲ τοὺς Εἵλωτας ὅταν ἔλειπον οἱ ἄνδρες των, καὶ

Ἐπευναται(οἱ), οἱ δοῦλοι οἱ συνευναζόμενοι μὲ τὰς Σπαρτιάτιδας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν συζύγων των.

Ἐπευφημέω-ῶ, Μ. ήσω, Δείχνω μὲ φωνὰς εὐφήμους τὴν εὐαρέστησιν ἢ συγκατάθεσίν μου εἴς τι, ἐπιφωνῶ τὸ Εὖγε. » Πάντες ἐπευφήμησαν δέχθαι ἄποινα, « Ἰλ. Α. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Ψάλλω ὕμνον ἱερὸν εἰς περίστασίν τινα. » Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατε Ἰλιάνα τῇ μὴ συμφορᾷ, « Εὐρ. 3) Π. ἀντὶ Ἐπιφημίζω. » Νόστον ἐπευφήμισεν ἀκηδέα νισσομένοισιν, « Ἀπλλν.

Ἐπ-ευφημίζω, Μ. ίσω, = Ἐπευφημέω ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπιφημίζω.

Ἐπευφημισμός (ὁ). τὸ ἐπευφημεῖν, ἴδε Ἐπιφημισμός.

Ἐπευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι διά τι.

Ἐπευχή (ἡ). δέησις, εὐχή, προσευχή· τάξιμον (εἰς τὸν θεόν), ἔκ τοῦ

Ἐπεύχομαι, Μ, εὔξομαι. Καυχῶμαι ἐπάνω εἰς (διότι κατώρθωσά) τι. (μὲ δοτ.) » Δουσίοιν ἐπεύξεαι Ἱπποξίδῃσι, « Ἰλ. Α. (ἢ αἰτ.) » Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι, « Δόρ. (ἢ ἀπόλ.) » Ὅς μ' ἐβάλεροθμενος ἢ πεύγεται, Ὅμ. 2) (συνδύαζ.) τάζω (ὑπόσχομαι) εἰς τὸν θεὸν (ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειάν του) ὅτι' ἐπιχείρησίν τινα, (ἐπμ.) = Εὔχομαι, προσεύχομαι, παρακαλῶ, εὐλογῶ ἢ καταρῶμαι. » Μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύγεται, « Αἰσχλ.

Ἐπ-ευωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἔτι μᾶλλον εὐθηνον, καταβάζω τὴν τιμήν του (τὸ ἐθνηλίνω) ἀκόμη περισσότερον (ἵνα πωληθῇ). » Οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες οὔτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, « Δμ.

Ἐπευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐωχοῦμαι (Ξεφαντόνω, Εὐθυμῶ) ἐπάνω εἴς ἢ διά τι.

Ἐπέφαντο, γ'. πλθ. πρσ, τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φαίνω.

Ἐπέφανον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ (ἀχρ. Φένω, ἔθ. συμβολ. τὸ) Φονεύω.

Ἐπεφραδον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιφράζομαι.

Ἐπέφυκον, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἐπέφυκέσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Φύω.

Ἐπέχθην, πθ. ἀόρ. ὁ. τοῦ Πείθω.

Ἐπέχρησα, ἀόρ. τοῦ Ἐπικίχρημι.

Ἐπ-έχω, Μ. ἐφ-έξω ἢ ἐπ-σχήσω (ἀόρ. Ἐπέσχον κτλ.). (μὲ ὅσ. ἐκ δ'.) Ἔχω (Κρατῶ, Βάλλω, Ἀκουμβῶ) τι ἐπάνω εἰς. » Θρῄνυς πόδας ἐπέσχεν, « Ἰλ. Ξ., Ὀδ. Ρ. (καὶ ὑπρ.) » Ἐπὶ κώπῃ σχέθε χεῖρα, « Ἰλ. Α. 2) κρατῶ τι ἐμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς (ἵνα τὸ πάσῃ, τὸ πάρῃ), (ἐπμ.) = Παρέχω, προσφέρω. »Οἶνον ἐπέσχεν, « Ὀδ. Η., Ἰλ. Ι. » Κοτύλην ἐπέσχεν, « Ἰλ. Χ. » Εἴποτέ τοι μαζὸν ἐπέσχον, « αὐτ. (ἢ μσ.) » Ἐπισχόμενος ἐξέπιε, « Πλάτ. 3) κρατῶ τι ἴσιν κατεπάνω τινος, (ἰδιαίτ. δξ) ἔγω τ' ὀμμάτι μου ἐπάνω εἰς, ὀμματιάζω, σημαδεύω, (ἐν γέν.) διευθύνω τι πρός ἢ κατά. » Τύξου σκοπῷ ἐπέχειν, « Πίνδ. (ἢ ὑπρ.) » Ἐπὶ Τυδείδῃ ἔγον Ἄτροπος, « Ἰλ. Ε. (ἢ ἐλλ.) » Ἐπὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἔχωμεν ἀθρόοι, « Ὀδ. Χ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Τὰς ναῦς ὁρῶντες ἐπεγοῦσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον, « Πλ., ὅτι διευθύνοντο (κοινεῖχαν τὴν πρῴρην των) πρός, (παρβλ. Ἐπιβάλλω). (καὶ μσ. ἐλλ.) » Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ, « Ὀδ. Χ. (καὶ τροπ.) » Τί μοι ὧδ' ἐπέχεις θυμῷρία Ὀδ. Τ., τί μ' ἔχεις ἔτοι 'ς τὸ ὀμμάτι; (ἢ) τί τά ἔχεις μαζῷμου; (ὕθεν. 4) (μεταφορ. καὶ ἐλλ.) ἔγω τὸν νοῦν ἢ τὸν ὀφθαλμόν μου προσηλωμένον εἴς τι, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν, (ἐν γέν.) προσέχω, παρατηρῶ. « Ὁ δὲ ἐπέγει αὐτοῖς, « Ἡρ. » Ἐπέγοντες τῇ βασιλείᾳ, « Ἡρρ., ἐποφθαλμιῶντες. » Ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, « αὐτ. » Ὁ δὲ ἐπέγειν αὐτοῖς, « αὐτ. (καὶ πρὸς ὀπαρ.). » Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι, « Ἡρ. » Ἐπεῖχον ἑλλάμψασθαι, « αὐτ. »Οὐκ ἐπέσχον τὸ στράτευμα καταλεῖν, « Θκ. (παρβλ. Ἐπιβάλλω). Β) κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, στομῶ, ἀναβάλλω, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβ.) ἀργοποροῦμαι, σέκομαι (καὶ) προσμένω· παύω (τρπ.) ἐπιμένω· (καὶ κατὰ τοὺς σκεπτικούς τούς ἐκ τούτου κληθέντας Ἐφεκτικούς), ἀναβάλλω τὴν κρίσιν μου περί τινος, διστάζω ν' ἀποφασίσω. » Ἔπεσχε τῇ χειρὶ τὸ στόμα, « Πλ. » Ἔπεσχε ῥέοντα, « Ἰλ. Φ. (ἢ πθ.) » Ἐπισχεθὲν τὸ ῥεῦμα « Συν. » Ἐπέχει με γῆ, « Ἔπγρ. » Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φονεῖα « Σοφ. » Ἔπεσχε μυριάδας ἑπτὰ Ῥωμαίων, « Πλ. (ἢ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ἐπέσχεν αὐτὸς τῷ πρόσω, « Λξ. (ἢ ἐλλ.) » Ἔπεσχες ἐνν. σαυτὸν) τοῦ δρόμου, « Ἀρχ. (καὶ ἀπόλυτ.) » Μικρὸν ἐπισχών, « Πλάτ., (κοιν.) κοντοστάθηκε. » Νῦν κατρὸς ἔρδειν.. εἰ δ' ἐφέξετον, « Σοφ. » Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπείχεν, Ὀδ. Φ., ἐπέμενε. (καὶ μσ. απνττ.) » Ἀμφὶ γαίῃ ἐπέσχετο, « Ἡσ., ἔμεινε μπηγμένον, ἐσκάλωσε. (καὶ πθ.) » Τὴν φωνὴν ἐπέσχετο παντάπασι, « Πλ., (παρβλ. Κατέχω). 6) κρατῶ (πιάνω) τόσον διάστημα τόπου, φθάνω (ἐκτείνομαι) ἕως. » Ἐντὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πέριν, « Ἰλ. Φ. » Ὅσσον χῶρον ἐπεῖχε νέκυς, « Ἰλ. Ψ. » Ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, « αὐτ. » Ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, « Ἡρ., ἐφθαναν ἕως (καὶ χ. πτ.) » Ἀνωθεν ἐπεχούσης πέτρας ὑψηλῆς, « Διόδ. (καὶ τροπ.) » Τάξιν ἐπέχειν, « Πλ. (ὅθ. 7) (τρπ.) ἔχω εἰς τὸ χέρι μου, ὁρίζω, διακιῶ, ἐξουσιάζω· ἐπ. κρατῶ, κυριεύω. » Ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Ἣν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ, « αὐτ. » Ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, « Παυσ. (καὶ μτφρ.) » Τὴν αὐχὴν ἢ νῦν ἐπέχει, « Δμ.

Ἐπέων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἔπος.

Ἐπεών, Π. ἀντὶ Ἐπῶν, ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπηβάω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐφηβάω.

Ἐπήβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηςότ. τοῦ) Ἐπίβολος, (μὲ γεν.) ὁ ἐπιτυχών (ἀποκτήσας) τι, (ἐπμ.) μέτοχος. » Νηὸς (» Ἐρετάων) ἐπήβολος, « Ὀδ. Β., ἔμπειρος. » Φρενῶν ἐπήβ., « Αἰσχλ., ἔμφρων, νουνεχής. » Ζῶσ, ὅσα τριχῶν ἐπήβολα, « Αἰλ. (ἢ ἐπὶ κακ.) » Νόσου ἐπήβ., « Αἰσχλ., ἀσθενής. (καὶ γ. πτ.) » Ἐπήβολος ἢ πολύχρυσος, « Σδ., εὐτυχής. » Κλέους πράγματα ἐπηβολώτατος γενόμενος, « Πλ., ἐπιτηδειότατος. 2) (μὲ δοτ.) ὁ ἀνήκων εἴς τι ἢ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον τοῦ σκοποῦ τινος. » Ἐπήβολος ἅρματι νόσσα, « Θκρ., Ἀπλλν. (ὕθεν 3) (ἐν γέν.) ἁρμόδιος, πρόσφορος, ἀνάλογος· (ἐπμ.) εὔχρηστος, ὠφέλιμος, εὐάρεστος. » Πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἦνδανε μῆτις, « Ἀπλλν.

Ἐπηβόλως, ἐπῤῥ. Ἐπιτυχῶς· προσφόρως, ἀναλόγως· ἐπωφελῶς.

Ἐπ/γαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπάγω.

Ἐπηγκενίδες(οἱ), [ἐπενεγκεῖν], οἱ μακροὶ σανίδες αἱ ὁπ. ἐκαρφώνοντο κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἐπάνω εἰς τὰς στεμνας ἐν εἴδει καταστρώματος, (παρβλ. Παρόδος).

Ἐπ.ηγορέω, Μ. εύσω, Ἰων. καὶ

Ἐπ.ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (Παραπονοῦμαι) κατά τινος, τὸν κατηγορῶ ὡς πταίσαντα (ὡς ἔνοχον), τὸν ἐθελῶ.

Ἐπηγορία (ἡ), Ἰων, κατηγορία (παράπονον) κατά τινος.

Ἐπῆειν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπῆεν, Π. ἀντὶ Ἐπῆν, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπήεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπηετανός [ἐπί, ἔτος], ἡ ή ὁς, όν, Π. ὁ ἐξάρκων ἢ διαρκῶν ὅλου τοῦ ἔτους, (ἐπμ.) πολύς, ἄφθονος· συνεχής, ἀλλεπάλληλος. » Ἐνθ' ἦσαν λῆνοι (ἀρνῶν) ἦσαν ἐπηετανοί, « Ὀδ. Ζ'. Ε. » Στέγον ἐπηετανὸν παρέχουμι, « Ὀδ. Σ. » Τρίχες ἐπηεταναί, « Ἡσ., πυκναί. » Λίει παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, « Ὀδ. Δ. » Πολλὰ δὲ καλὰ λοιὸν ἐπέθηκεν ἐπηετανά, « Ὁμ. Ἔμν. Ἑρμ. (καὶ ἐπῤῥηματικῶς) » Ἀρασιδί... περῶσιν ἐπηετανὸν γανόωσαι, « Ὀδ. Η. » Πίνοντες καὶ ἔδοντες ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, « αὐτ., (παρβλ. Ἄφενος).

Ἐπήθρησα, πρκ. τοῦ Ἐπαθρέω.

Ἐπήϊεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ

Ἐπήϊσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπῆκαν, Ἰων. ἀντὶ Ἐφῆκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐπήκοος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ ἀκούων (ἐπακούων, εἰσακούων) τινός. (πθ.) ὁ ἀκουόμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ ἢ νὰ εἰσακουσθῇ. » Ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν, « Πλάτ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Εἰς ἐπήκοον (» Εἰς τὸ ἐπήκοον, [ἢ] » Ἐν ἐπηκόῳ) τινός, « Αἰξ., εἰς τρόπον ὥστε ἢ εἰς μέρος ὅπου νὰ ἠμπορῇ ν' ἀκουσθῇ ἢ ν' ἀκούσῃ τις. » Ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ, « Ακ. (Ἱκαρομέν. 23). » Ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι, « αὐτ.

Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

;Ἔπηλις, ιος καὶ

Ἐπηλίς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἔφηλίς.

Ἐπηλλαγμένως [ἐπαλλάσσω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Κατ' ἐναλλαγὴν, ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἐπηλυγάζω [ἐπὶ, ἠλύγη] Μ. άσω. Κρύπτω (Σκεπάζω [καὶ μσ.] Σκεπάζομαι) ἀπὸ 'πάνω, μεταχειρίζομαί τι ὡς σκέπασμα· (συνκδχ.) συγκρύπτω, συσκιάζω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε αἰτ. ἐκ β'.) » Ἐπηλυγάζομαι τὴν κεφαλὴν θοιμάτιον, « Σβ. » Τίκτουσιν ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμεναι ὕλην, « Ἀρστ. » Ἐπηλυγάζομαί τινα, « Πλάτ., κρύπτομαι ὄπισθέν τινος. » Ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, « Θκ. (ᾗ πθ.) » Τὰ ἐπιμήνια ἐπηλυγάζονται, « Ἱππκρ., χάνονται, παύουν.

Ἐπηλύγαιος, α, ον, Π. σκεπασμένος· σκοτεινός.

;Ἐπηλυγίζομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπηλυγάζομαι.

Ἐπήλυθον, Π. ἀντὶ Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπήλυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπηλυγαῖος. ||. » Τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες, ἐστήκασιν, « Εὐρ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἐπηλυγασάμενοι.

Ἔπηλυς [ἐπήλυθον], υδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξωθεν ἢ ἔπειτα ἐλθὼν, ξένος. Ἔποικος. » Μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά, « Αἰσχλ. » Ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις, « Σοφ. » Ὀγδοάτης μετὰ φέγγος ἐπήλυδος ἠριγενείης, « Νόνν., ἀντὶ Ἐπερχομένης ἢ Ἐπελθούσης. (καὶ μὲ γεν.) » Οὔτε ἐπήλυδες τῶν τόπων καὶ οἱ αὐτόχθονες, « Γργ.

Ἐπηλυσίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ

Ἐπήλυσις [ἐπήλυθον], εως (ἡ), = Ἐπέλευσις, ἄφιξις, ἔρχομός (αἰφνίδιος) ἔξωθεν, ἐπιδρομὴ, ἔφοδος (» Βαρβαρικὴ—, « Σβ.). (κυρ. δὲ) κακοποίησις διὰ μαγεύματος, βασκανία κτλ. » Οὔ μιν.. ἐπηλυσίη δηλήσεται, « Ὅμ. (παρατηρ. ὅτι καὶ τῶρα αἱ γυναῖκες ὅλα τὰ αἰφνίδια νοσήματα, τῶν ὁπ. ἀγνοοῦν τὰς προλαβούσας αἰτίας, τὰ ὀνομάζουν) ἀπ' ἔξω!!

Ἐπηλύτης καὶ Ἐπήλυτος, ου (ὁ), = Ἐπηλυς, ξένος, (ἐπμ.) ἀλλόκοτος, ἀσυνείθιστος. » Φάρμακον—, « Σωζ.

Ἐπημάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐφήμερος, διαρκῶν (ἢ γινόμενος εἰς) μίαν ἡμέραν ἢ καθημέραν.

Ἐπημοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαμειβόμενος (μεταλλασσόμενος, γινόμενος [κείμενος λαμβανόμενος κτλ.] ἐναλλάξ), τὸν ὁπ. μεταχειρίζεταί τις ἀμοιβαίως. » Χιτῶνες ἐπημοιβοὶ, « Ὀδ. Ξ., (ἴδε Ἐξημοιβὸς). » Ὀχῆες (θύρης) ἐπημοιβοὶ, « Ἰλ. Μ., τὰ εἰς τὴν ἄκραν ἑκατέρου τῶν θυροφύλλων προσηρμοσμένα κρικοειδῆ σίδηρα, τὰ ὁπ., κλειομένης τῆς θύρας, ἔρχονται τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ διὰ μέσου ἀμφοτέρων ἐμβαίνει ἡ κλῆις (σιδηροῦς λοστός). » Ἄγκιστρον ἐπημοιβαῖς κεχαραγμένον γλωχῖνων προβολῇσιν, « Ὀππ., τοῦ ὁποίου αἱ ἀκίδες ἐξέχουσιν ἐναλλὰξ (ἀντιθέτως πρὸς ἀλλήλας).

Ἐπ-ημύω, Μ. ύσω, Π. κλίνω (γέρνω) πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἐπὴν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπάν.

Ἐπῆν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπηνέμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ ἀνέμου, (μτφορ.) κοῦφος· μάταιος, ἀσύστατος, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Ἐπῄνεσσα ἢ Ἐπῄνησα, Π. ἀντὶ Ἐπῄνεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαινέω.

Ἐπῆνθον, Δ. ἀντὶ Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπηνύσθη, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπανύω.

Ἔπηξα, ἀόρ. ά. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπῆξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπάττω ἀντὶ Ἐπαίσσω.

Ἐπηόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ τῆς ἠιόνος (τῆς ἀκρογιαλιᾶς), Ἐπάκτιος.

Ἐπήορος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπαείρω]. ὁ κρεμάμενος ἀπὸ (ἢ ἐπάνω) τινος.

Ἐπ-ηπύω, Μ. ύσω, Π. φωνάζω ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι, ἐπιφωνῶ, ἐπευφημῶ, ἐπικελεύομαι.

Ἐπῆρα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπέραστος, εὐάρεστος, ἐπιθυμητὸς, ἀξιαγάπητος.

Ἐπηρεάζω [ἐπήρεια], Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ [σπν.] προθετ. αἰτ.) Βλάπτω, ζημιόνω· διαβάλλω· ἀτιμάζω· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι, πειράζω.

Ἐπηρεασμὸς (ὁ), τὸ ἐπηρεάζειν, πείραγμα, ζημίωμα κτλ., ἴδε Ἐπήρεια.

Ἐπηρεαστὴς, οῦ (ὁ), ὁ ἐπηρεάζων, λυμεών, ἐπίβουλος κτλ.

Ἐπηρεαστικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, Ὁ δυνάμενος ἢ συνειθίζων νὰ ἐπηρεάζῃ, βλαπτικὸς, πειρακτικός.

Ἐπήρεια (ἡ), [ἐπὶ, ἀρειὰ ἢ Ἄρης]. (κατὰ λέξ.) ἐπίπληξις· φοβερισμὸς· κακολογία, ὕβρις, βία· ἐπιβουλή· διαβολή· χαιρεκακία· περιφρόνησις· (ἐν γέν.) πείραξις, βλάβη, ζημία κτλ. » Κελεύειν κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτοὺς, « Θκ., πρὸς βλάβην ἢ διαβολὴν τῶν (δεχομένων) ἢ, ἀπειλητικῶς, διὰ τῆς βίας.

Ἐπ-ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ἐπαναπαύομαι, ἐφησυχάζω.

Ἐπηρέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡρεμία ἐπιγινομένη.

Ἐπήρετμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθήμενος εἰς τὸ (δηλ. τραβῶν) κουπὶ (ἐρετμόν). » Ἑταῖροι—, « Ὀδ. Β., Μ., οἱ κωπηλατοῦντες.

2) ὁ ἐφωδιασμένος (ἀρματωμένος) μὲ κωπιά. » Ναῦς—, « Ὀδ. Ε., Ξ.

Ἐπηρεφὴς [ἐπὶ, ἐρέφω], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀκεπασμένος ἀπὸ 'πάνω· θολογυρισμένος, θολοσκέπαστος, ἢ· ἐπικείμενος (ἐπικρεμάμενος) εἰς σχῆμα ὀροφῆς. » Σπέος (» Σίμβλον) ἐπηρ., « Ὀδ. Ν., Ἡσ. Θγ. (παρβλ. Κατηρεφὴς). » Πέτραι (» Κρημνοὶ) ἐπηρ., « Ὀδ. Κ. Μ., Ἰλ. Μ.

Ἐπήρης [ἐπὶ, ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. προμηθευμένος μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα (πρὸς ἑτοιμασίαν), ἀρματωμένος, ἕτοιμος.

Ἐπήρθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπήριστος καὶ Ἐπήριτος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται ἔρις (φιλονεικία), ἀμφισβητήσιμος, περιμάχητος, (ἐπμ.) περισπούδαστος.

Ἐπῆρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπαίρω, (ὅθεν

Ἐπηρμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ ἔπαρσιν, ὑπερηφάνως.

Ἐπῆρσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπῆσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπῇσαν, Π. ἀντὶ Ἐπήϊσαν.

Ἐπησθείεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐφησθείησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐφήδομαι.

Ἐπησθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπαισθάνομαι.

Ἐπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφήσω, μέλλ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐπητανὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπηετανός.

Ἐπήτεια (ἡ), Π. = Ἐπητὴς, εὐπροσηγορία, ἐπιείκεια κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπητὴς, οῦ (ὁ) καὶ

;Ἐπήτης, τος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπέω, εἰπεῖν], ὁμιλητικὸς, καταδεκτικὸς, εὐπροσήγορος, ἥμερος, (κοιν.) 'παίρνων ἀπὸ λόγια· φρόνιμος, εὐάγωγος, (παρβλ. Ἤπιος).

Ἐπητικὸς [ἕπομαι], ὴ, όν. Ἀκολουθητικός. » Τῶν ἀρετῶν ταὶ μὲν ἐντὶ ἡγεμονικαὶ, ταὶ δ' ἐπητικαὶ, « Στβ.

Ἐπήτριμος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ἠτριον]. (ἐπὶ ὑφάσμ.) πυκνὰ ὑφασμένος, (κοιν.) κρουστός· (συνκδχ. καὶ ἐν γέν.) πυκνὸς, ἔνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, ἐπάλληλος· (μτφορ.) φρόνιμος, πανοῦργος, (παρβλ. Πυκινός).

Ἐπητὺς [ἐπητὴς], ύος (ἡ), Π. εὐπροσηγορία, φιλοφροσύνη, ἐπιείκεια, πραότης, φιλανθρωπία, εὐμένεια, (κατὰ δὲ τὸν Σουίδ. καὶ ἄλλους) φρόνησις, (καὶ κατὰ τὸν Δούκαν, Ὀδ. Ψ. 300) = Ἐπαίνησις (;).

Ἐπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἠχὸν (κρότον) ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν' ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, ἐπικροτῶ.

Ἐπήχησις, εως (ἡ), τὸ ἐπηχεῖν, ἠχος ἀντηχής.

Ἐπηῶος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑπηῶος, πρωϊνὸς, ἑωθινὸς ἢ ἀνατολικὸς (;).

;Ἐπήωρος (ὁ, ἡ), γρμτ. (τάχα διορθ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ) Ἐπήορος.

Ἐπὶ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., § σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μέν. 1) Τόπον (κυρ. μὲν καὶ Α' κατά) τὸ Ἐπάνω. » Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, « Ἰλ. Σ. » Ἐφ' ἵππου, « Ξεν. » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, « Παρ. » Ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος, « Ἰλ. Κ. » Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὼς ἔνθαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου, « Ὀδ. Τ. » Ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν (τὰς ναῦς), « Ὅμ. » Ἐπὶ κάπρου τομίων στὰς ὀμόσσαι, « Αἰξ. (ὅθεν ἄλλ.) » Ἐφ' ἱερῶν ὀμόσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι, « Αξ. » Ἐπὶ κόβδης παίειν, « Αξ. « Φέρειν ἐπὶ μὲν τῆς γλώσσης σ.γῆν· ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου αἰσῶ, « Πλ (Β'.) τὸ Πλησίον. « Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θρᾴκης, « Θκ., εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ πέρᾳ. « Ἀνεχώρησαν ἐπ' οἶκου, « αὐτ., εἰς τὰς πατρίδας των, ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια· (Γ'.) τὸ Ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ. » Ἐπὶ πολλῶν, « Αξ. » Ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, « Ακ. » Γράψομαί σε ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους, « αὐτ. (Δ.') τὸ Μεταξύ, ἀναμεταξύ. « Οὐδεὶς οὔτ' ἀθανάτων οὔθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων, « Σοφ. » Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, « Ἀρστ. (ὅθεν Ε'. πρπ. καὶ συνεκδχ.) ἀντὶ τοῦ Μόνος, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. » Εὔχεσθε σιγῇ ἐφ' ὑμείων, « Ἰλ. Η. » Πόλις κειμένη ἐφ' ἑωυτῆς, « Ἡρ. » Ἡ Κασπίη θάλασσα ἔστι ἐφ' ἑωυτῆς, « αὐτ., δὲν συνέχεται μὲ ἄλλην. » Εἶχον γὰρ καὶ αὐτοὶ ἐφ' ἑωυτῶν μάντιν, « αὐτ. » Τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι, « Δμ., τὸ ἴδιόν των συμφέρον.

2) (τρπ.) Ἐπιστασίαν. » Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάχθη, « Ακ. (καὶ ἐλλ.) » Ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος, « Δμ., ὁ δήμιος ἢ δεσμοφύλαξ. » Οἱ ἐπ' ἐξουσίᾳ, « Γρ., οἱ Ἄρχοντες. » Ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, « Βυζ., ὁ ἄλλ. Ἐξ ἀποῤῥήτων. » Οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, « Δμ., οἱ ἐν τοῖς πράγμασι (τοῖς πολιτικοῖς), (ἃ καθὼς λέγουν τῶρχ γελοίως οἱ πιθηκίζοντες τὰ πάντα), οἱ ἐπὶ κεφαλῆς (!!!) τῶν πραγμάτων. 3) Χρόνον (κυρ. κατὰ διάρκειαν, δηλ.) Ἐν ᾧ (ὑπάρχει ἢ γίνεταί τι). » Ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ε. » Ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων, « Ἡρ. » Ἐπ' ἐμοῦ γὰρ οὐχὶ πάλαι γέγονε τοῦτο, « Δμ., εἰς τὰς ἡμέρας (τὸν καιρὸν) μου. » Ἐπὶ ἄρχοντος (δεῖνος), « Ἴστρ. » Ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδᾳ εἰρήνη, « Δξ. (παρβλ. δ). 4) Τρόπον ἢ Τὸ πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐπὶ λέξεως. » Ἐπὶ μέρους, « ἀντὶ Κατὰ λέξιν, Κατὰ μέρος, (κυρ. δὲ εἰς τὰς τακτ. φρσ.) » Ἐφ' ἑνός, « εἰς τὴν γραμμήν. » Ἐπὶ κέρως, « κατὰ μέτωπον. » Ἐπὶ τεσσάρων, « τέσσαρες εἰς τὴν ἁρᾶδα (δηλ. ἕνας ὄπισθεν τοῦ ἄλλου). » Ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι, « Ξεν., τεταγμένοι πυκνῶς ἀνὰ 50 κατὰ βάθος τῆς φάλαγγος. ὅ) Αἰτίαν (ἢ ποιητικὴν, δηλ.) τὸ Διατί. » Ἐπὶ πολλῶν ἂν τις κατίδοι, « Δμ., (κοιν.) ἀπὸ πολλά. » Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι ἐπ' ὅτευ, « Ἡρ. » Μετονομασθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ (ἴσ. ἐνν. τῷ ὀνόματι) τούτου Τυρσηνούς, « αὐτ. (παρβλ. Β. 7.)· (ἢ ὀργανικὴν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη, « Ξεν., ἢ διὰ συνεργείας (μεσολαβήσεως) αὐτοῦ· (ἢ τελικὴν) ἀντὶ τῆς Περί. » Τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν, « Αξ. ‖. (μὲ δοτ. δὲ 1) Τόπον (δηλ. ἢ τὸ Ἐπάνω ἢ τὸ Ἔνδον ἢ τὸ Πλησίον), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) » Ἐκ δὲ καὶ αὐτοῦ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, « Ἰλ. Α. » Ὄγχνη ἐπ' ἄγχυη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὁδ. Η. » Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, « Συν. » Τῷ δ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν Ἥρη, « Ἰλ. Α. (καὶ τρπ.) » Ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ βίου, « Αξ. 2) (τρπ.) τὸ Ἐναντίον ἢ Κατὰ, κατεπάνω. « Τύσσοι ἐπὶ Τρώεσσιν, ἵσταντο, « Ἰλ. Β. » Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, « Ἰλ. Α. » Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, « Ἰλ. Γ., Δ. κτλ. » Ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατο, « Σοφ. » Λεῦ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι γύλον πελέτεσιν, « Ἰλ. Δ., (κοιν.) νὰ ἐβγάλῃ τὸν θυμόν του (νὰ ξεθυμάνῃ) ἐπάνω τους. 3) κυριότητα, πληρεξουσιότητα· ἐπιστασίαν. » Γίὸν δ' οὐ τέκετ', ἐπὶ πτεάτεσσι λιπέσθαι, « Ἰλ. Ε., (παρβλ. 7). » Οὐδὲ ἐμήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν, « Ὁδ. Χ. » Σὲ δ' ἐπὶ τοῖς ἄρκυσιν (ἔσεσθαι), « Ξεν. « Ποιεῖσθαί τι ἐπί τινι, « Πλάτ. » Ἐπ' ἐμοί ἐστιν, « Ἡρ., εἶνε εἰς τὸ χέρι μου (εἰς τὴν ἐξουσίαν μου). (καὶ ἐλλ.) » Τὸ ἐπ' ἐμοί, « Αξ., ὅταν τὸ κατ' ἐμέ, ὅσον ἐξήρτηται ἀπ' ἐμοῦ, (παρβλ. Ἐν). 4) Χρόνον (Π. μὲν κατὰ προσδιορισμὸν, δηλ.) τὸ Ὅτε, Ἐν ᾧ. » Ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς, « Ἰλ. Θ., αὐτὴν τὴν νύκτα. ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· (καὶ πλειότερον) » Ἐπ' ἦματι τῷδε, « Ἰλ. Ν. Τ., κατ' αὐτὴν τὴν (δηλ. τὴν σημερινὴν) ἡμέραν (πάντα διάφορον τοῦ) » Ἐπ' ἦματι πάντας ὀλέσθαι, « Ὁδ. Β., εἰς μίαν ἡμέραν, αὐθημερόν, (καὶ τοῦ) » Ἐπ' ἦματι μᾶλλον ἀγινεῖ, « Ὁδ. Ξ., καθ' ἡμέραν, (προσδιωρισμένον) διὰ μόνην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. (ᾗ λογογραφ.) » Ἐπὶ παντάπασι νηπίῳ αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, « Δμ., ὅταν ἦτον. (παρὰ λογογρ. δὲ 5) τὸ Ὕστερόν (ἔπειτα) ἀπὸ, μετά. » Ἐπὶ γιόνι πεσούσῃ ἀνάγκη ἐστὶν ὕσαι, « Ἡρ. » Καὶ μὴ 'πὶ καλὰ λίστοισι πόνοις αὐτὸν ἀπολέσητε, « Σοφ. » Ἐπὶ τούτοις, » Ἐπὶ πᾶσι, « Αξ. » Καὶ ἦκεί τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρί, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδί, « Συν. » Ὄγχνη ἐπ' ἄγχυη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὁδ. Η. » Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης, « Εὐρ. (παρβλ. καὶ 6) Προσθήκην ἢ τὸ Πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτου. » Ἐπὶ τούτοις, » Ἐπὶ πᾶσι, « Αξ. » Τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας, « Ὁδ. Ω. » Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσιν, « Ἰλ. Ι. Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ, « Ὁδ. Γ. » Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, « Ξεν. » Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, « Ὁδ. Ρ. » Οὐκ ἄρα δή γ' ἐπὶ εἴδεϊ ᾗ φρένες ἦσαν, « αὐτ. » Μεμάασαν ἡμέας ἐξεναρίξει ἐπὶ πρωτέροισι κακοῖσιν, « Ὁδ. Χ., ἐκτὸς τῶν ὅσων κακῶν (κοντὰ εἰς ὅσα) μᾶς ἔκαμαν πρωτοῦ. » Αἴ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, « Ὁδ. Π., μὲ αὐτὴν (τὴν ἰδίαν) καρδίαν (τὴν ὁπ. ἔχω τώρᾳ). (καὶ ἐν εἴδει συγκρ.) » Οὔ τι σφυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο, « Ὁδ. Η., ἐμπρὸς εἰς (ἢ ἔπειτα ἀπὸ) τὴν γαστέρα.

7) Αἰτίαν (ἢ τελικὴν, δηλ.) τὸν σκοπὸν, τὸ Οὗ ἕνεκα. » Γαστέρες.. ἃς ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, « Ὁδ. Σ. » Βοῶν.. οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλλεύς, « Ἰλ. Ψ. » Λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα, « Θκ. » Αὖτως ἠλάσκουσιν.. οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, « Ἰλ. Ν. » Ἀνηνύστῳ (« Ἀτελευτήτῳ) ἐπὶ ἔργῳ, « Ὁδ. Π. » Παῖδα τηλύγετον, πολλοῖς ἐπὶ κτεάτεσσιν, « Ἰλ. Ι., (δηλ.) ἵνα τὸν ἀφήσῃ κληρονόμον τῶν πολλῶν του κτημάτων. « Ἐπὶ πᾶσι δύο τελευτῶν, « Λεν. » Ἔργον τελέσειεν, δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ, « Ἰλ. Κ. » Θητεύσαμεν εἰς ἐγιαυτὸν, μισθῷ ἔπι ῥητῷ, « Ἰλ. Φ. » Μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἄεθλῳ, « Ὁδ. Δ. » Ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, « Πλάτ. » Ἐπὶ τῷ παντὶ βίῳ, « Ξεν. » Ἐπ' ἀγαθῷ, « Αξ. » Ἐπὶ πᾶσι δικαίοις, « Δμ. » Ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, « Θκ. » Ἐπὶ πόσῳ, « Αξ. » Ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι, « Δμ. (π. Χερσον. 103), πολὺ (ἀκριβὲς) ἐκόστισαν. » Ἐπὶ τούτῳ.. ἐφ' ᾧ, (καὶ μετὰ τοῦ Τε) » Ἐφ' ᾧ τε (πρὸς ὁρ. ἢ ἀπαρ.), « μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, μὲ αὐτὸν τὸν σκοπόν· (ἢ Ποιητικήν). » Ἐπ' αὐτῷ ἦδὺ γέλασσαν, « Ἰλ. Β. » Γέρας.. ᾧ ἔπι πολλ' ἐμόγησα, « Ἰλ. Α. » Ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον ᾗ πόλλ' ἐμόγησα, « Ἰλ. Ι., ἐξ αἰτίας σου, χάριν σου· (καὶ πληρέστερον:) » Τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσει, « Ὁδ. Π. » Οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ χαλεπαίνοι, « Ὁδ. Σ. » Ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς; « Ακ. (ἐδῶ ὑπάγεται κατ' ἔκτ. ᾗ τό) « Καὶ ἐκάλουν αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν, « Γρῤ. (καὶ ἐλλ. κατ' ἐναλλαγ.) » Τὸν μὲν ἐπὶ τάδελφῷ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ Φίλιππον ὠνόμασε, « Πλ. (παρβλ. Δ'. δ)· (ἢ Ὀργανικὴν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι, « Ακ., εἰς (μὲ) τὸ ὄνομά σου. » Ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, « Γρῤ. (ἐδῶ ἴσως ὑπακτέον καὶ τὰς ῥρδ.) » Ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον, « Ἀθ. » Ἀριζῶμεν ἐπὶ ἀλφίτοις, « Συν. ‖. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν πρός τι). » Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν, « Ἄρῤῥ. » Ἐπὶ ἔργα τράπωνται, « Ἰλ. Γ. » Ἐπὶ βοῦν ἴτω, « Ὁδ. Γ. » Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα ἦλθεν, « Ὁδ. Ε. (καὶ τρπ.) » Ἐπὶ πᾶν ἦλθον, « ἐδοκίμασα κάθε τρόπον· (ᾗ μτφ.) » Λεύσωσιν ἐπὶ οἶνοπα πόντον, « Ὅμ. (ἢ κατὰ συνέχειαν καὶ ἐκτασ.ν, δηλ.) τὸ Ἕως. » Ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, « Ὁδ.. » Ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, « Ὁδ. Ξ. » Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, « Ἰλ. Κ. » Ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν. « Ἀρατ. » Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, « Ὁδ. Σ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅσον) » Ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, « Ἰλ. Γ. » Ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, « Ἰλ. Ο. » Ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, « Ὁδ. Ν. » Ἐπὶ δεξιὰ ἦὲ ἐπ' ἀριστερὰ, « Ἰλ. Η., Μ. (καὶ καταχρ. ἐπὶ ποσότητος) » Ἐπ' ἑκατὸν γὰρ καὶ τριηκόσια ἐφῆρει, « Ἡρ. (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπιῤῥ.) » Ἐπὶ τρὶς, « Αξ. (ἢ κατὰ στάσινι) » Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐοῖσιν γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω, « Ἡσ. (ᾗ κατὰ σημασ. τοῦ Ἐπάνω) » Ἀράκων ἐπὶ νῶτα διφρινὸς, « Ἰλ. Β. » Βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, « Ἰλ. Γ. (ἢ τοῦ Πλησίον) » Ἐπὶ τὴν ἀρίαν ἐκαθέζετο, « Θκ. 2) (τρπ.) τὸ Ἐναντίον, κατά. » Ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον, « Ἀρστ. » Ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιζομένους ἀσκεῖν, « Ἰσκρ. » Ἐφ' ἡμᾶς παρασκευάζεται, « Δμ. » Ἐπεψύχην ἐπ' αὐτὸν τριήρη, « Πλάτ. 3) Ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, « Ἰλ. Ω. 4) τὸ Μεταξύ. » Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέᾳ » Ὀδ. Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

5) Ἐξουσίαν ἡ πληρεξουσιότητα. » Ἐφ' ἑαυτοὺς ποιεῖν, « Αξ. » Σώθηθ' ὅσον γε τοὔπ' ἐμέ, « Εὐρ. 6) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Πῶ ὀκτὼ, « Θκ. » Ἐπ' ἀσπίδας πέντε ᾖ εἴκοσιν, « αὐτ. 7) Ἀναλογίαν ἢ τὸ Κατά τι. » Καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, « Ὀδ. Ε. 8) Χρόνον (συνέχειαν ἢ παράτασιν). » Εὖδον ἐπ' ἠὼ καὶ μέσον ἦμαρ, « Ὀδ. Π. » Οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, Ὀδ. Μ. » Τλῆτε ᾗ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, « Ἰλ. Β. » Ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, « Ἰλ. Ι. (ᾗ ἐπιῤῥηματικῶς:) » Ἐπὶ πολὺ, » Ἐπὶ μέγα, » Ἐπὶ μᾶλλον, » Ἐπὶ πλέον κτλ. » Τοῦτο δ' ἐγένετο ἐπὶ τρὶς, « Γρφ.

9) Αἰτίαν (τελικὴν, ἀντὶ τῆς Πρός). » Πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, « Ὀδ. Δ., πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν. » Στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην, « . . Ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, « Ὀδ. Γ., διὰ (νὰ φέρῃ) ἕνα βῶν. » Νῦν δ' ἔργεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, « Ἰλ. Β. » Ἐπὶ τί; « Αξ., πρὸς τί; διὰ τί; » Ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη, « Πλάτ. » Νοσῶν ἐπὶ θάνατον, « Δ. Ἀλ. ||. (ἐν δὲ συντ. 1) τὸ ἐπάνω. » Ἐπιβαίνω, Ἐπιδερμίς, Ἐφίζημι. 2) κίνησιν εἰς τόπον. » Ἐπέρχομαι. 3) τὸ ἐναντίον ἢ κατεπάνω. » Ἐπιδρομὴ, Ἐπελαύνω. 4) προσθήκην ἢ ἐπίτασιν (τὸ ἔτι μᾶλλον ἢ τὸ ὅλως διόλου). » Ἐπιλανθάνομαι, Ἐπερεθίζω, Ἐπευωνίζω, Ἐπισυνθήκη, Ἐπίμετρον. 5) τὸ ὕστερον. » Ἐπεσθίω, Ἐπιθιῶναι, Ἐπιβλαστάνω. 6) Αἰτίαν ἢ τὸν σκοπόν. » Ἐπιβλαβὴς, Ἐπικηρύττω. 7) ἐλάττωσιν. » Ἐπίκυρτος. 8) (ἀριθμ.) ἀναλογίαν ἢ μερισμόν. » Ἐπίτριτος. ||. (παρὰ Π., Δ'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων). » Ὠμησῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα, « Ἰλ. Ω., ἀντὶ Ἐπιφέρουσα· » Ἐπὶ δ' αἶθοπα πινέμεν οἶνον, « Ἡσ. (Β'. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι, « Ὀδ. Δ. » Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ, « Ὀδ. Β. » Οὐδ' ἐπὶ χεῖρες οὐδὲ πόδες, « Χρσμ. » Κύματα. . προ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, « Ἰλ. Ν. (Γ'. τίθεται κατ' ἀναστροφὴν δηλ. μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν, ὅτε καὶ συνήθως βαρυτονεῖται). » Οὔ τοι ἔπι δέος, « Ἰλ. Α. » Ὦ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, Ἰλ. Α.

Ἐπι ἀντὶ Ἐπὶ (ὅταν τίθεται κατ' ἀναστροφὴν, ἴδε ἀνωτέρω) ἢ ἀντὶ Ἔπεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπιαγὴ (ἡ), Π. [ἐπὶ, ἄγνυμι], — Ἐπικαμπή.

Ἐπιάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἐφάλλομαι (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐπιάλμενος).

Ἐπιάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐπίηλα), Π. ἀντὶ Ἐπιπέμπω· ῥίπτω (κινῶ, διεγείρω) τι κατά τινος, προξενῶ.

Ἐπιάλμενος, Π. ἀντὶ Ἐφαλόμενος (ἴδε Ἐπιάλλομαι).

Ἐπιάλτης, ου (ὁ), — Ἐφιάλτης.

Ἐπιανδάνω, Ιόν. ἀντὶ Ἐφανδάνω.

Ἐπιανέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπανίημι.

Ἐπιαίω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι (κατοικῶ, διατρίβω) ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς, (ἄλλ. διορθ. Ἐνιαύω).

Ἐπιάχω (χ. Μ.), Π. φωνάζω ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, Ἐπιφωνῶ, Ἐπιβοῶ.

Ἐπίβα, Π. ἀντὶ Ἐπίβηθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπιβάθρα (ἡ). σκάλα (γέφυρα κινητὴ τὴν ὁπ. ἀκκουμβοῦν εἰς καράβι, εἰς τεῖχος κτλ.) ἵν' ἀναίβουν, (παρβλ. Ἀποβάθρα). (συνκδχ. καὶ ἐν γέν.) μέτον πρὸς ἐπίβασιν, (μτφρ.) τρόπος τὸν ὁπ. μεταχειρίζεται τις ἵνα κατορθώσῃ (φθάσῃ) τὸν σκοπόν του. » Μὴ κρατεῖν τῆς ἐπιβάθρας, « Ἀρρ., (παροιμ. ναυτ.) νὰ μὴ ἠμπορῇ τις νὰ πιάσῃ πουθενὰ (καὶ μτφορ.) νὰ μὴ ἤνε βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του.

†Ἐπι-βαθραίνω, Μ. ανῶ, (νλγ.) Ἀναβαίνω πουθενὰ μὲ τὴν (Μεταχειρίζομαί τι ὡς) ἐπιβάθραν.

Ἐπίβαθρον (τὸ), (ἐνν. τέλος ἢ ἀργύριον) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν ἐπίβασιν (κυρ. εἰς πλοῖον), ναῦλος. ||. (πλθ.) Ἐπιβάθρα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἄλλ. Ἐπιβατήρια. » Δέξο θυηλὴν, ἣν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα προτιθέμεθα νηός, « Ἄπλλν. 2) τόπος ἐπὶ τοῦ ὁπ. βαίνει (ἵσταται ἢ κάθεται) τις, κάθισμα· κωνάκι, κτλ. » Δένδρον. . ὀρνίθων ἐπίβαθρον, « Ἐπιγρ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐπέβην κτλ.). (μόνον εἰς τὸν ἀόρ., καὶ μέλλ. μτθτ.) Κάμνω τινὰ νὰ πατήσῃ (νὰ ἀναβῇ, νὰ φθάσῃ) πουθενὰ, ἐπιβιβάζω, ἀναιβάζω, (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ὃν ῥα τοθ' ἵππων ἐπέβησεν, « Ἰλ. Θ. » Ἠὼς πολλοὺς ἐπέβησε κελεύθου, « Ἡσ., τοὺς ἔβγαλεν εἰς (τοὺς ἔκαμε νὰ κινηθοῦν διὰ) δρόμον. » Πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησεν, « Ἰλ. Ι. » Ὣς κ' ἐμὲ πάτρης ἐπιβήσετε, « Ὀδ. Π. (καὶ μτφορ.) » Τὸν. . εὐκλείης ἐπέβησεν, « Ἰλ. Θ. » Καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν, « Ὀδ. Ψ. ||. (συνήθ. ἀμτθτ. ἢ ἄλλ.) πατῶ (βάλλω τὸ ποδάρι μου, ἀναιβαίνω) ἐπάνω εἰς· φθάνω πουθενὰ· καταντῶ ἕως εἰς· (τρπ.) κατορθώνω ν' ἀποκτήσω (ν' ἀπολαύσω, νὰ μάθω κτλ.) τι· (ἐπὶ κτην.) ὀχεύω, βατεύω. (μὲ γεν.) » Πύργου (» Νεώς, » Ἵππων, » Δίφρου, » Εὐνῆς, » Πυρῆς) ἐπιβ., » Ὁμ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Πιερίην δ' ἐπιβάς, « Ὀδ. Ε. » Τὸν ἱππομανῆ λειμῶν. . ἐπιβάντα, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Ἀναιδείης (» Εὐφροσύνης) ἐπιβ., Ὀδ. Χ., Ψ. » Τέχνης ἐπιβήμεναι, « Ὁμ. Ὕμν. » Τιμῆς ἐπιβ., « Θγν. 2) (χ. πτ.) πατῶ (στηρίζω τὸν ποδα μου) πουθενὰ, ἐπιστηρίζομαι, ἐποχοῦμαι. » Οὐκ εἶχον ςηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὐδ' ἐπιβῆναι, « Ὀδ. Μ. » Οὔ τις ἐνόησεν μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ, ὄφρ' ἐπιβαίη, « Ἰλ. Ε. 3) ὁρμῶ κατά τινος, πατῶ (ἐμβαίνω εἰς) τὸν τόπον τα ὡς ἐχθρὸς, (μὲ δοτ.) ἐπιπίπτω, Ἐπεμβαίνω. » Ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ, « Ξεν. (καὶ μὲ αἰτ.) » Σὲ δ' ὅταν πληγῇ Διὸς ἡ λόγος κακόβουλος ἐπιβῇ, « Σοφ. (ᾗ μὲ αἰτ. προθετ.) » Καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν ἐπέβη, « αὐτ.

Ἐπι-βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐφορμῶ ἢ Ἐπιβοῶ βακχικῶς.

Ἐπι-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ δοτ. ἢ αἰτ. μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Ῥίπτω) τι ἐπάνω εἰς, ἐπιθέτω, προσάπτω, ἐφαρμόζω. » Σφραγῖδα ἐπιβ., « Ἡρ., (κοιν.) πατῶ τὴν βοῦλλάν μου. » Τὴν θύραν ἐπιβαλεῖν, « Πλδ. (ὅθεν ὁ Ἐπιβλής). » Ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, Ὀδ. Ξ. (ᾗ κατὰ τμτ.) » Ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ, « Ὀδ. Ξ. (ᾗ κατ' ἀναςρφ.) » Βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ, « Ὀδ. Δ. » Τὰς ὄψεις (» Τὰς χεῖρας) ἐπιβάλλειν τινὶ, « Αξ. (ᾗ μσ.) » Τοξεύεται ἐπιβεβλημένος, « Ξεν., ἔχοντες τὸ βέλος βαλμένον ἐπὶ τοῦ τόξου καὶ ἕτοιμοι νὰ τὸ ῥίψουν, (παρβλ. Διαγκυλόομαι). » Ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, « Ὀδ. Ξ., (παρβλ. Βάλλω). (ᾗ τρπ.) » Φόρους (» Ζημίαν κτλ.) ἐπιβάλ. » Ἀρςτ., (κοιν.) ῥήγνυ δόσιμον. » Φυγὴν ἐπιβαλὼν ἑαυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος, « Ἡρ. 2) βάλλω προσέτι, προσθέτω, (ὀθ. μτγν.) πλειοτηριάζω. » Πέντε μῆνας ἐπιβαλεῖν τῇ βοιωταρχίᾳ, « Πλ. 3) (ἀμτθτ. ἢ ἄλλ.) κτυπῶ (καὶ ναυτ. δράζω, ἢ [πιθανώτ.] βάλλω τὴν πρώρην μου, σημαδεύω νὰ πιάσω) πουθενὰ. (ὀθ. μτφορ.) ἐπιτυχαίνω. » Ἡ δὲ (ναῦς) Φερὰς ἐπιβάλλει, « Ὀδ. Ο. (καὶ δοτ.) » Ἀλέξανδρος ἐπέβαλε τοῖς Ἀρβήλοις, « Διόδ. (ᾗ προθετ. αἰτ.) » Ἐπέβαλεν εὐθέως εἰς τὸ θέρμον, « Πλθ. (ᾗ τρπ.) » Ἐπιβάλλει (ἐνν. τὴν διάνοιαν) γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ, « Εὐρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα, « Σχλ. (παρβλ. Ἐπέχω). 4) (ἄλλ.) βάλλω χέρι εἰς (ἐπιχειρίζομαί, ἀρχίνω, καταπιάνομαί) τι, δείχνω ὅτι. » Τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἐπιβαλὼν (ἐνν. τὰς χεῖρας ἢ ἑαυτὸν, « Δ. Ἀλ. » Σπυδαιολογουμένῳ ποτὲ ὡς οὐδεὶς προσῄει, ἐπιβαλε περιπίζειν, « Αρτ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιεν, « Εὐαγγ. (καὶ μσ. πρὸς αἰτ.) » Μείζονα ἐπιβαλλόμενος, « Πλάτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται, « Δημ. (καὶ πρὸς γεν.) » Μή τις, ἐνάρων ἐπ. βαλλόμενος, μετόπιθεν μιμνέτω, « Ἰλ. Ζ. 5) πίπτω ἔξαφνα ἐπάνω εἰς, προσβάλλω. » Πρὶν τὸν Ἥλιον ἐπιβάλλειν, « Θφρ. 6) ἀκολουθῶ κατόπιν, ἐξακολουθῶ. » Εἶτ' αὐτὸς ἐπέβαλε, « Πλ. » Ἐφ' οἷς ἐπιβαλὼν ἐκεῖνος ἔφη, « Πλβ. (ὀθ. 7) (συνήθ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) τυχαίνω, συμβαίνω, (κοιν.) πίπτω εἰς τὴν τύχην τινὸς, (ἐπμ.) ἀνήκω, (Ἰταλ.) ἀπαρθενεύω. (μὲ δοτ.) » Ἀπολαχόντες μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπιβάλλε, « Ἡρ. » Ἐπιβάλλει μοι, « Πλδ. (ᾗ ἀπολύτ.) » Τὰ ἐπιβάλλον (μέρος), « Ἡρ., Δμ. 8) (μσ. μὲ αἰτ.) ἀπαίρνω τι ἐπάνω μα (ὡς ἐπανωφόρεμα), Ἀνα(Περι)βάλλομαι· (τρπ.) καθυποβάλλω ἐμαυτὸν εἴς τι, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. » Ἐπιβεβλημένος σινδόνα, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλόμενοι, « Θκ. » Ὥστε ἐπιβαλεῖν αὐτῷ (τῷ Ὁμήρῳ) Λυκοῦργον τὸν νομοθέτην ἔτι νέον ὄντα, « Στρβ.

Ἐπι-βαπτίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐπι-βάπτω, Μ. βάψω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Βυτῶ ἢ Ἀναβυτῶ τι μέσα εἰς.

Ἐπι-βαρέω-ῶ, Μ. ήσω, — Ἐπιβαρύνω.

Ἐπιβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). βαρύτερος τοῦ δι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οντος, ὀλίγον τι βαρύς· πρόσβαρος· (μτνμ.) ἀρκετὰ ὀχληρὸς (βαρετός).

Ἐπιβάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ—

Ἐπι·βαρύνω, Μ. υνῶ (;) καὶ ήσω. Κάμνω τι βαρύτερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, βαρύνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ἔτι μᾶλλον, παραβαρύνω.

Ἐπίβαρυς, εια, υ, = Ἐπιβαρής.

Ἐπιβᾶς, ᾶσα, ἀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπιβασία, ας καὶ

Ἐπίβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβαίνειν, ἀναίβασμα ἢ ἔμβασμα ἢ (ἁπλ.) πάτημα ἐπάνω εἰς· πρόοδος· ἔφοδος· (συνκδχ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος) ἢ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. βαίνει (πατεῖ ἵνα σταθῇ ἢ ἀναβῇ) τις, βάθρον, βαθμὶς, βάσις, θεμέλιον κτλ., (μτφορ.) αἰτία, ἀφορμή. » Ἐπίβασιν εἰς συκοφαντίαν τὸ πολίτευμα αὐτοῦ τιθέμενοι, « Ἀππ. » Κατ' ἐπίβασιν, « Λογγ., βαθμηδόν.

Ἐπι·βασκαίνω, Μ. ανῶ. Ἐπιβάλλω βάσκανον ὀφθαλμὸν εἴς τι, ἐποφθαλμιῶ.

Ἐπι·βάσκω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιβαίνω (μτβτ.). (μὲ γεν.) » Κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀρχαιῶν, « Ἰλ. Β., νὰ τοὺς βάλῃ εἰς.

Ἐπι·βαστάζω, Μ. άσω. Βαστῶ (Σηκόνω, Κρατῶ) τι ἐπάνω εἰς. » Χεροῖν ἐπιβαστάσας, « Εὐρ., δοκιμάσας τὸ βάρος αὐτῶν μὲ τὸ χέρι του.

Ἐπι·βατεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἐπιβαίνω (» Γῆς, ἧς ἐπιβατεύειν οὐ θέμις, « Γργ.)· (ἰδιαιτ. δὲ) εἶμαι ἢ ἐμβαίνω ὡς ἐπιβάτης εἰς πλοῖον. » Τῆς νεὼς ἐφ' ᾗ ἐπεβάτευε, « Πλάτ. (καὶ κατὰ κωμ. παρήχ. τοῦ Βατεύω) » Ἐπεβάτευον Κλεισθένει, « Ἀρστφν. 2) Πατῶ (ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς εἰς) τὸν τόπον τινὸς, (μτφορ.) οἰκειοποιοῦμαι ἀδίκως (καταχρῶμαι, ἐπεμβαίνω εἰς) τὰ δικαιώματά του. » Ἐπιβατ. τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος, « Ἡρ. 3) λαμβάνω τι ὡς βάσιν, ἐπιστηρίζομαι εἰς. » Τούτου ἐπιβατεύων τοῦ ῥήματος, ἀπέφαινε κτλ., « Ἡρ.

Ἐπιβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐπίβασιν. » Ἐπιβατήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς πρὸ τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἐπιβάσεως. » Προσδραμὼν καὶ περιπτυξάμενος, καὶ τὰ ἐπιβατήρια προσφθεγξάμενος, « Γργ. » Πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισε, « Συν.

Ἐπιβάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιβαίνων (ἀναβαίνων) εἰς (κυρ. ἵππον ἢ ὄχημα, καὶ συνηθές. πλοῖον), (Γαλλ.) passager. (ἰδιαιτ. δὲ) στρατιώτης πλοίου ἢ ἐπιβιβασμένος εἰς πλοῖον, (Γαλλ.) troupes de débarquement. » Συνέχειν ἐν τάξει τὸ πλήρωμα, καὶ τοὺς ναύτας, καὶ τοὺς ἐπιβάτας, « Πλούτ., (ἴδε καὶ τὸ ἐπμ.).

Ἐπιβατικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπιβάτην ἢ τὴν (εἰς τὸ πλοῖον) ἐπίβασιν. » Τὸ ἐπιβατικὸν, « Ἀρστ., » Λαβὼν ἐκ τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος, πρὸς τὴν ἐπιβατικὴν χρείαν, « Πλβ., ἴδε καὶ Ἐπιβάτης. » Ἐπιβατικὰ ῥήματα, « Γρμτ., τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικά. (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ἐπιβάται (κυρ. στρατιῶται.)

Ἐπιβατὸς, ἡ, όν. Εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ πατήσῃ, νὰ ἀναβῇ κτλ.), εὔκολος πρὸς ἐπίβασιν.

Ἐπίβδα (ἡ), [ἐπὶ, δαίς;]. ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν γάμων ἢ ὁποιασδήποτε ἑορτῆς, τὰ μεθέορτα, (κυρ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ τετάρτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων.

Ἐπι·βδάλλω, Μ. βδαλῶ. Ἀρμέγω ἐκ δευτέρου, ξαναρμέγω.

Ἐπι·βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω ἔτι μᾶλλον ἔπειτα, ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω.

Ἐπιβεβαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπιβέβηκα, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐπιβήμεναι, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπιβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπιβησέμεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπιβήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπιβήσεο, Π. ἀντὶ Ἐπίβηθι, ἀόρ. τῆς προς. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπι·βήσσω(ττω), Μ. βήξω. Βήχω ὀλίγον, ξηροβήχω.

Ἐπιβήτης, ου καὶ

Ἐπιβήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπιβάτης· (μτφορ.) μέτοχος ἢ ἔμπειρος. » Ἵππων —, « Ὀδ. Σ. » Κάπρος συῶν (» Ταῦρος βοῶν) —, Ὅμ., Θκρ., ὁ τρεφόμενος ἵνα τὰς βατεύῃ. (καὶ μτνμ.) » Χλεύης (» Γήρως, » Λύμης κτλ.) —, « Μανέθ.

Ἐπι·βιβάζω(-βιβάσκω,-βιβάω-ῶ), Μ. άσω. Κάμνω τινα νὰ ἐπιβῇ (νὰ ἀναβῇ) πουθενὰ, ἀναιβάζω (κυρ. εἰς ἵππον ἢ ὄχημα ἢ πλοῖον). (ἐπὶ κτην.) βάλλω (ἀφίνω τὸ ἀρτενικὸν νὰ βατεύσῃ τὸ θηλυκόν.

Ἐπι·βιβρώσκω, Μ. ἐπι·βρώσομαι, = Ἐπεσθίω, τρώγω τὸ ἐπάνω ἢ ἀπὸ πάνω. » Τῆς πόας ἐπιβεβρωμένης ἄνωθεν ὑπὸ τῶν καμήλων, « Γαλ.

Ἐπίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζήσας, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι, = Ἐπιζῶ, ζῶ μετὰ τὸν θάνατόν τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ συμβεβηκός τι.

Ἐπιβλαβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος πρὸς) βλάβην, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος.

Ἐπι·βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκ νέου (προσέτι), ξαναβλάπτω.

Ἐπι·βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (φυτρόνω) ἔπειτα ἢ ἐκ νέου, ἐβγάλλω πάλιν νέον βλαστάρι, ξαναφυτρόνω, ξαναδίδω.

Ἐπιβλάστησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβλαστάνειν, βγάλσιμον (ἀνάδοσις) νέων βλασταρίων, ξαναφύτρωμα.

Ἐπιβλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιβλαστάνειν.

Ἐπι·βλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλασφημῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ διά τι.

Ἐπι·βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ [σπντ. καὶ ἐλλ.] αἰτ. μόνην) Βλέπω (Ῥίπτω ἢ Ἔχω προσηλωμένα τὰ βλέμματά μου) ἐπάνω εἰς ἢ (Στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου) πρὸς, (ἐν γέν.) κυττάζω μὲ προσοχὴν, παρατηρῶ, ἐπιτηρῶ, (παρβλ. Ἐποφθαλμιάω).

Ἐπιβλεφαρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τὰς ἐπιβλεφαρίδας.

Ἐπιβλεφαρὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἀμματόφυλλον ἢ (ἐνν. θρὶξ) τὸ ἀμματοτσύνουρον, τὸ ἀμματόκλαδον.

Ἐπίβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβλέπειν (στρέφειν τὸ βλέμμα πρὸς) τινα, κύτταγμα προσεκτικὸν, παρατήρησις ἢ ἐπιτήρησις·

† Ἐπιβλὴ [ἐπιβάλλω], ῆς (ἡ), κακότυχος ἐξέλλην. τοῦ (Λατ.) fibula.

Ἐπιβλήδην [ἐπιβάλλω], ἐπίρ. Π. ῥηχτὰ ἐπάνω, ἐν εἴδει ἐπιβολῆς ἢ ἐπιβλήματος· ἐξ ἐπιβολῆς, (παρβλ. Ἐπαναβληδόν).

Ἐπίβλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεται (βάλλεται ἢ ῥίπτεται ἐπάνω τινὸς, ἐπιτίθεται ἢ προστίθεται εἰς), ἐπανωφόρι· ἀμπάλλωμα· στολίδι προσθετόν. σκέπασμα, πάπλωμα, χαλὶ κτλ.

Ἐπιβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίβλητος, || (οὐσ. ἀρσ.) σύρτης τῆς θύρας.

Ἐπίβλησις, εως (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ἐπίβλημα, στρωσίδι.

Ἐπιβλητέον, θετ. τοῦ Ἐπιβάλλω.

Ἐπιβλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόδιος πρὸς (ἢ γινόμενος κατ') ἐπιβολὴν, (ὄθ.

Ἐπιβλητικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐπιβολῆς ἢ Κατ' ἐπιβολὴν, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπιβλήδην).

Ἐπίβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβληθεὶς (ἐπιτεθεὶς ἢ προστεθεὶς).

Ἐπι·βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (ἀεννάως), (ὅθεν:

Ἐπιβλὺξ, ἐπίρ. Π. ἀφθόνως, δαψιλῶς, κρουνηδόν.

Ἐπιβλυσμὸς (ὁ). τὸ ἐπιβλύζειν, ἄφθονος ἀνάβρυσις.

Ἐπι·βλύω, Μ. βλύσω, = Ἐπιβλύζω.

Ἐπι·βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι· ἐπαινῶ ἢ κατηγορῶ τινα παῤῥησίᾳ, (ἐν γέν.) διαθρυλλῶ, διακηρύττω· ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. » Θεοὺς ἐπιβώσομαι, « Ὀδ. Λ. Β'. (καὶ πθ.) » Τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, « Θκ., διαθρυλλούμενος (περιβόητος) διὰ τὰ ἰδιωτικά μου ἔργα.

Ἐπιβοὴ (ἡ), = Ἐπιβόησις.

Ἐπιβοήθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Τρέχω) πρὸς βοήθειάν τινος, βοηθῶ τρέχων κατόπιν ἄλλων.

Ἐπιβοήθησις, εως (ἡ), = Ἐπιβοήθεια.

Ἐπιβόημα (τὸ). τὸ ἐπιβοώμενον καὶ

Ἐπιβόησις, εως (ἡ), τὸ ἐπιβοᾶν (φωνάζειν διά τι, ἢ ὑπὲρ ἢ κατά τινος), διακήρυξις· ἐπίκλησις.

Ἐπιβόητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβοηθεὶς (διαλαληθεὶς παντοῦ), περιβόητος (κυρ. ἐπὶ κακοῦ), δυσφημισμένος, Διαβόητος. » Ἐγὼ Φιλαινὶς ἢ πίβωτος ἀνθρώποις, « Ἐπγρ.

Ἐπιβόθριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἢ γινόμενος ἐπὶ βόθρου (ἐπάνω εἰς λάκκον). » Ἱερὰ ἐπιβόθρια, « Ἀρστδ., τὰ πρὸς τιμὴν τῶν χθονίων θεῶν καὶ τῶν νεκρῶν.

† Ἐπιβόλαιον (τὸ), (Γρφ.), [ἐπιβάλλω], = Ἐπίβλημα, ἐπανωφόρι, σκέπασμα.

Ἐπιβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιβάλλειν, βάλσιμον ἢ ῥίψιμον ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω (» Ἱματίων —, « Θκ. » Πλίνθων —, « αὐτ., σειρὰ, [παρβλ.] Δόμος.)· ἐφαρμογὴ (» Αἱ εἰς τὸ στέρνον ἐπιβολαὶ τῶν πλευρῶν, « Ἀρετ.)· ἐπίθεσις (» Σημείων [» Ποινῆς, » Ζημίας] —, « Αξ.)· ἔφοδος, προσβολὴ (» Ἐπιβολῆς ἱππέων γενομένης, « Πλ.)· πρόσθεσις· προσήλωσις (» Ὄψεως —, « Αξ.)· (τρπ.) ἐπιστασία (» Νοὸς —, « Αξ.)· ἐπιχείρησις (» Ἔργου —, « Αξ.) κτλ., (συγχ. τῷ Ἐπιβουλή).

Ἐπίβολος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βόλως, = (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς μάτην διακρινόμενον τοῦ) Ἐπήβολος (μὲ τὴν διαφορὰν δῆθεν τῆς σημασ.), ὁ θέλων (προσπαθῶν, ἐπιθυμῶν) νὰ ἐπιτύχῃ τι.

Ἐπι-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βούζω (Μπουμπουνίζω) δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τινος.

Ἐπιβόσκησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβόσκειν ἢ ἐπιβόσκεσθαι.

Ἐπιβοσκὶς, ίδος (ἡ). ἡ μύτη τῶν μυιῶν (τῶν κωνωπιῶν κτλ.) διὰ τῆς ὁπ. βυζάνουν τὴν τροφήν των, (παρβλ. Προβοσκὶς), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βόσκω, Μ. ήσω. Ἀφίνω ζῶα νὰ βοσκήσουν (καὶ μσ. Βόσκω) ἐπάνω εἰς (κυρ. σπαρμένον τόπον, τοῦ ὁπ. ἐφύτρωσαν ἤδη τὰ σπαρτά), (μτνμ.) κατατρώγω, καταναλίσκω, (παρβλ. Ἐπινέμομαι).

Ἐπιβουκόλος (ὁ), Π. πρῶτος τῶν βουκόλων ἢ (ἀπλ.) = Βουκόλος, (παρβλ. Ἐπικοίρανος).

Ἐπιβούλευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται (ἐνεργεῖται) πρὸς ἐπιβουλήν τινος.

Ἐπιβούλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβουλεύειν, ἐπιβουλή.

Ἐπιβουλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιβουλευόμενός τινα, ἐπίβουλος.

Ἐπιβουλευτὸς, ὴ, όν. Ὑποκείμενος (Ἐκτεθειμένος) εἰς ἐπιβουλάς.

Ἐπι-βουλεύω, Μ. εύσω. Ἔχω κατὰ νοῦν (Σκέπτομαι, Συλλογίζομαι) νὰ κάμω τι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) νὰ βλάψω, νὰ κακοποιήσω τινα, (κοιν.) ἐπιβουλεύομαι· κατατρέχω κρυφίως· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐπιβουλεύειν οἱ ἐπανάστασιν, « Ἡρ., μελετᾷν κατ' αὐτοῦ. (καὶ ἐλλ. τῆς αἰτ.) » Ἐπιβουλεύειν σε πρήγμασι μεγάλοισι, « αὐτ., ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ ἐπιχειρήσῃς. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἐπιβουλεύειν.. ἔχειν τὰ χρήματα, « αὐτ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι, « Ξεν., προμελετήσας. (ᾗ μσ.) » Ἀσφαλείᾳ (» Ἀσφάλεια) δὲ τὸ ἐπιβουλεύεσθαι, « Θκ. τὸ σκέπτεσθαι ἐπανειλημμένος (διὰ τὸ) ἀσφαλέστερον. (καὶ πθ.) » Ἐπιβουλεύομαι, « Ἀρστ., μὲ ἐπιβουλεύονται. (καὶ κατὰ μτχ.) » Μὴ περιορᾷν τὰ γιγνόμενα ὑπὸ τῶν Ἀθ., ὡς καὶ ἐκείνοις ὁμοίως ἐπιβουλευόμενα, « Θκ. (ᾗ ἀπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ἐπιβεβουλευμένος λόγος, « Αξ., ὁ προμελετημένος, (ἐπμ.) τεχνικός.

Ἐπιβουλὴ (ἡ). σκοπὸς (σκέψις, σχέδιον) πρὸς βλάβην τινος· ἐνέδρα· συνομωσία· δόλος. » Ἐξ ἐπιβουλῆς, « Θκ., ἐκ προμελέτης, ἐπιβούλως, (συγχ. τῷ Ἐπιβολή).

Ἐπιβουλία (ἡ), = Ἐπιβουλή.

Ἐπίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβουλευόμενός τινα, ὁ ἐνεργῶν (ὀργανίζων, σχεδιάζων) ἐπιβουλὴν κατά τινος· δόλιος.

Ἐπιβούλως, ἐπίρ. Μὲ ἐπιβουλὴν, δολίως.

Ἐπι-βραδύνω, Μ. υνῶ. Βραδύνω (Ἀργοπορῶ) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-βράσσω, Μ. βράσω. Φουσκόνω βράζων, Ἀναζέω.

Ἐπιβραχὺ (ἀντὶ Ἐπὶ βραχὺ), ἐπίρ. Πρὸς ὀλίγον, δι' ὀλίγον (καιρόν).

[Ἐπι-βράχω), εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπέβραχον, Π = Ἐπικροτῶ, βροντῶ (βούζω) δυνατὰ ἢ ὁλονέν ἢ διά τι.

Ἐπίβρεγμα (τὸ), [ἐπιβρέχω]. πανὶ (κτλ.) τὸ ὁποῖον βάλλεται βρεγμένον ἐπάνω εἰς (κυρ. πάσχον μέλος).

Ἐπι-βρέμω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἠχολογῇ (νὰ βούζῃ) τι, ἢ (ἀμτβτ.) βούζω ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τινος, ἀντηχῶ μὲ φρικτὸν κρότον, (συνκδχ.) Ἐπαπειλῶ. » Ἦν δέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπιβρέμῃ, « Μάξ., (ἴδε καὶ Ἐπιβρομέω).

Ἐπι-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Ῥαντίζω) ἀπὸ ἐπάνω. ‖. (ἀπρσ.) » Ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ, « Γργ., ὅταν δὲν βρέξῃ ἀπὸ ἐπάνω.

Ἐπιβριθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπίπτων ἢ ἐπικείμενος εἴς τι μὲ ὅλον του τὸ βάρος (μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βρίθω, Μ. βρίσω, = Ἐπιβαρύνω, πίπτω ἐπάνω τινος μὲ ὅλον μου τὸ βάρος, χύνομαι (κινοῦμαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος.

Ἐπι-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ.) = Ἐμβριμάομαι, θυμώνω (δείχνω μὲ φοβερισμοὺς τὸν θυμόν μου) κατά τινος.

Ἐπι-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπιβρέμω, κάμνω μέγαν κρότον (βρόμον), βούζω (μουγγρίζω) τρομερά. » Λέοντες ἐπιβρομέουσι, « Ὀππ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὄφρ' ἐπιβρομέαιντο ἀκουαὶ κρεγμῷ (φόρμιγγος), « Ἀπλλν.

Ἐπι-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ ἐπάνω.

Ἐπιβρόντητος (ὁ, ἡ), = Ἐμβρόντητος.

Ἐπι-βροχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ βρόχον (μὲ θηλειάν).

Ἐπιβροχὴ (ἡ). τὸ ἐπιβρέχειν, βρέξιμον (ῥάντισμα) ἀπὸ ἐπάνω.

Ἐπι-βρύκω(χω), Μ. βρύξω. (μὲ δοτ.) Σφίγγω (Τρίζω) τὰ ὀδόντια κατά τινος.

Ἐπι-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Μουγγρίζω (σὰν τὸ λεοντάρι) κατά τινος ἢ διά τι.

Ἐπι-βρύχω, Μ. βρύξω, = Ἐπιβρύκω.

Ἐπι-βρύω, βρύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι γεματος (Βρυάζω) ἀπό. » Σκώληξιν ἐπιβρ., « Ἀλκ. 2) ἀναδίδομαι, ἀναβρύω. » Ἀνθεα.. ὅσσ' ἐπιβρύει ἀν λειμῶνας, « Θκρ.

Ἐπι-βρωμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Γκαρύζω (ὡς ὄνος) διά τι. » Γυναικὶ ἐπιβρ., « Νικ. Χων., (παρβλ. Ἐπιχρεμετίζω). 2) = Ἐπιβριμάομαι.

Ἐπι-βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω τι χύνων ἢ χυνόμενος ἄνωθεν, πλημμυρῶν καταπλακόνω.

Ἐπιβύστρα (ἡ). (ὁποιαδήποτε ὕλη χρησιμεύουσα ὡς) στούππωμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βύω, Μ. βύσω. Στουππόνω (ἀπὸ ἐπάνω).

Ἐπι-βωθέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοηθέω.

†Ἐπι-βωμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν, προσφέρω.

Ἐπιβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ τιθέμενος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν. » Πῦρ ἐπιβώμιον, « Εὐρ. » Μέλος—, « Παυσ. » Πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μιαιφονηθείς, « Διόδ.

Ἐπι-βωμιοστατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. στέκομαι (ὡς ἱκέτης) πλησίον τοῦ βωμοῦ.

Ἐπιβωμίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμὸν, Ἐπιβώμιος.

Ἐπιβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπιβοάω.

Ἐπι-βωστρέω, Δ. Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοῶμαι, ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπίβωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβόητος.

Ἐπι-βώτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πρῶτος τῶν βοτήρων ἢ (ἀπλ.) βωτὴρ (βοσκός), (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).

Ἐπίγαιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Ἐπίγειος.

†Ἐπι-γαιόω-ῶ, Μ. ώσω. (κλγ.). Σκεπάζω ἀπὸ ἐπάνω μὲ γῆν (μὲ χῶμα), κάμνω ἴσια μὲ τὴν γῆν, (εἰς τὸν Χώρ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπεγαιώθη).

Ἐπιγαμβρεία(-ία) ᾗ Ἐπιγάμβρευσις, εως (ἡ). συγγένεια διὰ γάμου (ἐξ ἀγχιστείας), συμπεθέρεισμα, συμπεθεριό, Ἐπιγαμία, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-γαμβρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μετά τινος συγγένειαν διὰ γάμου, συμπεθεριάζω. 2) (μτβτ. πρὸς αἰτ.) κάμνω (προσλαμβάνω) τινα γαμβρόν μου 3) (Γρφ.) νυμφεύομαι (λέγω συγγένειαν).

Ἐπι-γαμίω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠρίνω δευτέραν γυναῖκα (καὶ κωμ.) δεύτερον ἄνδρα, ξεναπανδρεύομαι. » Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις πεισί τὴν.., « Πλ., τὴν ἐνυμφεύθη ἐνιῷ εἶχε τέκνα εἰς ἡλικίαν, (ἴδε καὶ Ἐπιγαμία).

Ἐπιγαμήλιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιθαλάμιος.

Ἐπιγαμία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ γάμου σχέσις (συγγένεια), συμπεθέριασμα· πάρσιμον καὶ δοσιμον νύμφης· τὸ πρὸς τοῦτο συγχωρούμενον ἀμοιβαίως δικαίωμα μετοξὺ δύο ἐπικρατειῶν, (παρβλ. Ἐπεργασία). 2) πάρσιμον δευτέρας γυναικὸς (ζώσης τῆς πρώτης). » Ὁ Ἡρακλέους (οἶκος ἀνετράπη) διὰ τὴν ἰδίας ἐπιγαμίαν, « Ἀθ.

Ἐπιγάμιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιγαμήλιος.

Ἐπίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φθάσας εἰς) ἡλικίαν γάμου, (κοιν.) τῆς πανδρειᾶς.

Ἐπι-γάννυμαι, = Ἐπιγάνυμαι.

Ἐπι-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Γανόνω) τι ἀπὸ ἐπάνω καὶ τὸ κάμνω ὑαλιστερόν· στιλίζω μὲ φαντεκτερὰ σπολίδια.

Ἐπι-γάνυμαι (χ. Μ.). Χαίρω (Εὐφραίνομαι, Καμαρόνω) διά τι.

Ἐπιγάστριος (ὁ ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ (ἐπάνωθεν) τῆς γαστρός, (ὀθεν) » Ἐπιγάστριον (τὸ), τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους ἕως τὸν ὀμφαλὸν (ἄνωθεν δηλ. τοῦ ὑπογαστρίου) μέρος τοῦ σώματος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γαστέρα. » Βίος—, « Κλμ., ὁ τῶν κοιλιοδούλων.

Ἐπι-γαυριάω-ῶ, Μ. άσω. Γαυριῶ (Καυχῶμαι) διά τι.

Ἐπι-γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ μσ. Γίνομαι) γαύρος, καμπάζω (καμαρόνω, ὑπερηφανεύομαι) διά τι.

Ἐπι-γδουπέω, Π. ἀντὶ Ἐπιδουπέω.

Ἐπι-γέγονα, πρκ. τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

Ἐπι-γείζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι, Διατρίβω) ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἐπιγείνεσθαι, Π. ἀόρ. ά. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

Ἐπιγειόκαυλος (ὁ, ἡ), (βοτ.) τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς ἀπλώνεται (ἀκκουμβᾷ) κατὰ γῆς (δὲν εἶν' ὄρθιος).

Ἐπίγειος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος, διαμένων) ἐπὶ τῆς γῆς· γήϊνος. « Κορω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δαλὸς—, « Αξ., ὁ μὴ πετῶν ὑψηλά. ||. (ὡς οὐσ.) » Ἐπίγειον (ἐνν. σχοινίον), « Ναυτ., τὸ ἄλλ. Ἀπόγαιον.

Ἐπιγειόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἐκτείνονται (ἀκκουμβοῦν) κατὰ γῆς.

Ἐπιγέλαστος (ὁ, ἡ), = Καταγέλαστος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-γελάω-ῶ, Μ. άσω καὶ άσομαι. Γελῶ ἐπάνω εἴς (ἡ ἔπειτα ἀπό) τι. (μτνμ.) » Στόματα (ποταμοῦ) ἐπιγελῶντα, « Στρ., τὰ ῥηχὰ, ὅπου τὸ νερὸν κυματίζει (κοιν. σγουραίνει) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. » Λόγους ἐπιγελῶντας, « Πλ., φαιδροὺς, ἀνθηρούς.

Ἐπιγένειος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως εἰς τὴν γένυν (εἰς τὸ γένειον). » Λίμνη—, « Γργ.

Ἐπιγένημα (τὸ). τὸ ἐπιγινόμενον (συμβαῖνον μετὰ ταῦτα), περιστατικὸν, (παρβλ. Ἐπιγέννημα).

Ἐπιγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος (γεννηθεὶς) ἔπειτα, μεταγενέστερος, (παρβλ. Ἐπίγονος).

Ἐπι-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Τεκνογονῶ, Παράγω, Καρποφορῶ) ἔπειτα ἢ πρόσέτι. » Σῦκα ἐπιγεγεννημένα, « Ἀθ., τὰ γενόμενα μετὰ τὸ ὡρίμασμα τῶν προγενομένων, (Τουρκ.) γεδί-βερένια.

Ἐπιγέννημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γεννᾶται (καὶ τρπ. γίνεται, συμβαίνει) ἔπειτα, προέρχεται ἀπὸ ἄλλο τι, προϊὸν (ὄψιμον), ἐπακολούθημα, ἀποτέλεσμα. » Τῶν ἐκ γενετῆς λειποδέρμων οἱ κατ' ἐπιγέννημα δυσθεραπευτότεροι, « Ὀρειβ.

Ἐπιγεννηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συμβαίνων ὡς ἐπιγέννημα.

Ἐπιγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιγεννηθεὶς (γεννηθεὶς ἢ συμβὰς ἔπειτα, ὡς ἐπιγέννημα). » Οὐδὲν ἐπιγεννητὸν ἐν τῇ Τριάδι, « Ἐπιφ.

Ἐπι-γεραίρω, Μ. αρῶ. Ἀνταμείβω μὲ νέα βραβεῖα, προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας τιμὰς καὶ ἄλλας.

Ἐπι-γεύομαι, Μ. γεύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο τι, (συγχ. τῷ Ἀπογεύομαι).

Ἐπι-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ἐπιγέγηθα). (μὲ δοτ.) Χαίρω διά τι, Ἐπιχαίρω. » Γάμῳ—, « Ὀππ.

Ἐπιγήμας, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιγαμέω.

Ἐπι-γηράσκω, Μ. γηράσω. (μὲ δοτ.) Γηράσκω ἐπάνω εἴς (ἔργον) τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-γίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἐπάνω εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Διατί ἐπιγίγνεται αὐτοῖς ἡ ἁλμυρὶς; « Θφρ. 2) γεννῶμαι (καὶ τρπ. γίνομαι, συμβαίνω, ἀκολουθῶ) ἔπειτα ἀπό. » Οἱ ἐπιγινόμενοι, » Ἰσκρ., οἱ μεταγενέστεροι. » Ἡ ἐπιγενομένη ἡμέρα, « Θκ. ἡ ἑπομένη. » Τοῖς ζῶσιν ἐπιγίνεται τελευτὴ, « Φύλ. 3) γίνομαι ἢ παραγίνομαι (ἔρχομαι, φθάνω, [καὶ τρπ.] συμβαίνω) ἔξαφνα ἐν ᾧ γίνεται ἄλλο τι. » Ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου, « Θκ. » Σφᾶς ἐᾶσαι πρῶτον ἐκπλεῦσαι καὶ ὕστερον.. ἐκείνους ἐπιγενέσθαι, « αὐτ. » Νυκτὸς ἐπιγενομένης, « αὐτ. » Ὕδωρ πολὺ ἐπιγενόμενον, « Ξεν.

Ἐπι-γιγνώσκω (-γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Γνωρίζω (μὲ ἀκρίβειαν), πληροφοροῦμαι. διακρίνω. ἀναγνωρίζω. » Τίς, πόθεν εἰς; οὔ σε γὰρ ἐπιγινώσκω, « Ἐπγρ. » Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα.. μὴ ἐπιγνῶ, « Θκ. » Ἐπίγνωθι εἰ χιτὼν τοῦ υἱοῦ σου ἐστί, « Γρφ. 2) κρίνω, συμπεραίνω· ἀποφασίζω. » Ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι, « Θκ. 3) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. (Θκ. Α', 70). 4) (μτγν.) τιμῶ, ἔχω εἰς ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν, (Γαλλ.) distinguer. » Ἐπιγιγνώσκω σε τῆς ἐπιμελείας, » Χίων » Ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους, « Γρφ.

Ἐπι-γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον γλίσχρον (γλοιῶδες).

Ἐπι-γλίχομαι (χ. Μ.). (μὲ γεν.) Ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὁπωσοῦν γλυκὺ, γλυκαίνω ὀλίγον.

Ἐπι-γλύφω, Μ. γλύψω. Σκαλίζω τι ἐπάνω εἰς (πέτραν κτλ.).

Ἐπίγλυκος, εια, υ. Γλυκὺς ὁπωσοῦν, γλυκούτσικος.

Ἐπι-γλωσσάομαι (ττάομαι)-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κινῶ τὴν γλῶσσάν μου κατά τινος, κακολογῶ (καταλαλῶ) τινα.

Ἐπιγλωσσὶς (ττὶς), ίδος (ἡ). τὸ γλωσσίδι τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ στόμιον τῆς τραχ. ἀρτηρ. (τοῦ λάρυγγος) ὅταν καταπίνωμεν, (κοιν.) σταφυλίτης.

Ἐπιγναμπτὸς, ἡ, όν, Π. κυρτὸς, λυγισμένος, στρημμένος. » Ἐπιγναμπτὰς ἕλικας, « Ὁμ. Ὕμν., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-γνάμπτω, Μ. γνάμψω, Π. κάμπτω, λυγίζω· (μτφορ.) μεταπείθω, κάμνω τὴν καρδίαν τινος νὰ κλίνῃ εἴς τι, ἐξιλεόνω. » Χρυσὸς ἐπιγνάπτει τοὺς σοβαροβλεφάρους, « Ἐπγρ.

Ἐπι-γνάπτω, Μ. γνάψω. Λευκαίνω ἢ Ξαναλευκαίνω (Κτενίζω ἀπὸ 'πάνω ᾗ 'ξανασιάζω) τι καθὼς οἱ γναφεῖς τὰ μάλλινα φορέματα.

Ἐπίγναπτος καὶ Ἐπίγναφος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ξαναλευκασμένος ('ξαναδιορθωμένος) ὑπὸ γναφέως, (παρβλ. Δευτερουργός).

Ἐπίγνοια (ἡ), = Ἐπίνοια ἢ Ἐπίγνωσις.

Ἐπιγνοίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπι-γνοφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπισκοτίζω.

Ἐπιγνώμη (ἡ), = Ἐπίγνωσις.

Ἐπι-γνωμονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπιγνώμων (αἱρετοκριτὴς κτλ.).

Ἐπιγνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιγινώσκειν.

Ἐπιγνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἐπιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιγιγνώσκων (γνωρίζων τι μὲ ἀκρίβειαν), ἔμπειρος· στοχαστικὸς, φρόνιμος. ||. (οὐσ.) αἱρετοκριτὴς ἢ ἐκτιμητὴς, πραγματογνώμων· ἐπιθεωρητής. (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) ἐπιστάτης (ἐπιτηρητὴς) τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος. 2) (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) ὁ παραβλέπων, εὐδιάθετος εἰς τὸ νὰ συγχωρῇ, συγκαταβατικὸς, (Μόσχ.).

Ἐπιγνῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπι-γνωρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι γνωστὸν εἴς τινα, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Ἐπίγνωσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιγιγνώσκειν, γνῶσις ἀκριβὴς (πληροφορία) τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις περί τινος πράγματος, κατανόησις, ἀναγνώρισις (κυρ. τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καθήκοντος), (κοιν.) θεογνωσία.

Ἐπιγνωστέον, θετ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπιγνωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ προσγινόμενος κατ' ἐπίγνωσιν.

Ἐπίγνωστος (ὁ, ἡ). γνωστὸς εἰς ὅλους ἢ διά τι, γνωρισμένος, ἀναγνωρισμένος ἢ εὐκολογνώριστος.

Ἐπιγνώωσι, Π. ἀντὶ Ἐπιγνῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπι-γογγύζω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Γογγύζω (Μουρμουρύζω) διά τι ἢ κατά τινος.

Ἐπιγονατὶς, ίδος (ἡ). τὸ βαθουλὸν κόκκαλον (τὸ καύκαλον) τὸ ὁποῖον σκεπάζει ἀπὸ 'πάνω τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατος, ἡ (ἄλλ.) Μύλη. 2) εἶδ. φορέματος φθάνον ἕως τὰ γόνατα.

Ἐπιγόνειον (τὸ). εἶδος ὀργ. μουσ. μὲ 40. χορδὰς (καὶ μόνον 20 φθόγγους) ἐφευρεθὲν ὑπό τινος Ἐπιγόνου, (παρβλ. Μάγαδις).

Ἐπιγονὴ (ἡ), [ἐπιγίγνομαι]. ἡ διὰ τῆς διαδοχικῆς γεννήσεως αὔξησις (ὁ πολλαπλασιασμὸς) ἀνθρώπων ἢ ζώων, γεννοβόλημα.

Ἐπίγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἔπειτα, διάδοχος (κληρονόμος) ἀπὸ δεύτερον γάμον, (ἐν γέν.). » Ἐπίγονοι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι ἢ μεταγενέστεροι· (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὴν Ἑλλην. Ἱστορ. Α'.) οἱ υἱοὶ καὶ ἔκγονοι τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν καὶ (Β'.) οἱ ἀπόγονοι τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἐπιγουνατὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιγονατίς.

Ἐπιγουνίδιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον κρατεῖ τις ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του, ὁ καθήμενος ἢ κείμενος εἰς τὰ γόνατά τινος.

Ἐπιγουνὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιγονατὶς, (κατ' ἔκτ.) τὸ ὑπεράνω τῶν γονάτων σαρκῶδες, χονδρὰ (εὐτραφῆ) μερία, (ἐν γέν.) εὐσαρκία· (συνκδχ.) εὐεξία, ὑγεία· ἀνδρία σωματική.

Ἐπιγράβδην [ἐπιγράφω], ἐπίρ. Π. ξεσχίζοντας μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, τσουγγρανιστὰ, ἐπιπολαίως.

Ἐπίγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γραμμένον ἐπάνω εἰς (ἐπιγεγραμμένον πουθενὰ), (ἰδιαιτ. καὶ ἀρχ.) τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου ἢ τοῦ ἀφιερωτοῦ (ἐνίοτε καὶ τὸ ἱστορικὸν [ἡ ὑπόθεσις] τοῦ ἀφιερώματος) ἐπάνω εἰς τεχνούργημα ἢ ἀνάθημα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ στίχων), (ὅθεν ἐν γέν.) στιχούργημα (συνήθως ἡρωελεγεῖον) ἐκφράζον κομψῶς καὶ ὅσον οἷόν τε συντόμως ὁποιανδήποτε λαμπρὰν ἢ παράδοξον ἢ κατανυκτικὴν ἢ ἀστείαν ἰδέαν, (παρβλ. Ἐπιγραφή).

Ἐπι-γραμματίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω (Συνθέτω) ἐπίγραμμα εἴς τινα.

Ἐπιγραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπίγραμμα.

Ἐπιγραμματογράφος καὶ

Ἐπιγραμματοποιὸς (ὁ). ὁ συνθέτων (στιχουργῶν) ἐπιγράμματα, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

Ἐπιγραφεὺς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐπιγράφων, (ἰδιαιτ.) ὁ γράφων (ἀπερνῶν) τι εἰς κατάστιχον κτλ., (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ καταγράφων τὸν ἀριθμὸν τῶν φορολογουμένων καὶ τὸ τίμημα τῆς περιουσίας ἐ...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στου αὐτῶν, (ὅηλ.) κρατῶν τοὺς φορολογικοὺς κώδηκας. » Ἐγίγνοντο δὲ καὶ ἐν ταῖς στοδοσίαις σίτου ἐπιγραφεῖς,« Πλδ.

Ἐπιγραφή (ἡ). ἐπανωγραφή (ἐπανώγραμμα) βιβλίου (γράμματος κτλ.). » Στηλῶν —, « Θκ. » Καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταίρων ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς, « Ἀθ. 2) τίτλος (ἀξιώματος κυρ. ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι), τίτλος τιμῆς, (ὕθεν μετφορ.) πρόσχημα· πρόφασις. » Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, « Πλδ. 3) ὁ προσδιορισμός (ἢ συνκδχ.) τὸ κατάστιχον (τὸ βιβλίον) τῆς φορολογίας, [ἐκ τοῦ

Ἐπιγράφω, Μ. γράψω. (κυρ. καὶ ἀρχ.) Σχίζω ἐπιπολαίως (τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος), τσουγγρανίζω. » Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὄϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός,« Ἰλ. Δ. 2) σκαλίζω (σημαδεύω μὲ σουβλερὸν ἐργαλεῖον, χαράζω) τι ἐπάνω εἰς. » Κλῆρον ἐπιγράψας κυνέῃ βάλεν,« Ἰλ. Π., (ὅθεν 3) (συνήθ.) γράφω τὸ ὄνομά (κτλ.) τινος ἐπάνω εἰς, βάλλω τὴν ἐπιγραφὴν (βιβλίου κτλ.). » Ἐβούλοντο τὸν θησαυρὸν ἐπιγράψαι τῆς πόλεως, « Πλ., νὰ γράψουν ἐπάνω τὸ ὄνομα τῆς πόλεως. (καὶ μετφορ.) » Τοῖς ἐκβαίνουσι τὴν τύχην ἐπιγράφειν, « Πλ., ἀποδίδειν εἰς αὐτὴν τὰ συμβαίνοντα. (καὶ μσ.) » Πολλάκις ἔφη (ὁ Τιμολέων) τῷ θεῷ χάριν ἔχειν, ὅτι, βουλόμενος αὖσαι Σικελίαν, ἐπεγράψατο τὴν αὐτοῦ προστηγορίαν, « (καὶ πϐ.) » Βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο Ἀγνώστῳ Θεῷ, « Γρφ. »Συκοφάντης τῶν ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις, « Δμ. 4) (συνκδχ.) γράφω (σημειώνω, περνῶ) εἰς κατάστιχον κτλ., (ἰδιαιτ.) καταγράφω τὸ τίμημα τῆς περιουσίας καὶ τὸ ὄνομα ἑκάστου τῶν φορολογουμένων, (ἐπμ.) προσδιορίζω κατ' ἀναλογίαν τοὺς φόρους, (ἐν γέν.) ἐπιβάλλω. » Ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις πλῆθός τι ἀργυρίου, « Ἀρστ. » Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐὰν ἀλῷς, « Ἀρστφ. (καὶ κατ' ἐναλλ.) »Πρυσίμοις μεγάλοις ἐπέγραψε τοὺς ἁμαρτάνοντας,« Διόδ., διώρισε κατ' αὐτῶν βαρυτάτας τιμωρίας. (καὶ μσ.) » Εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης καὶ ἐπιγραφῶν γενομένων, ἐπεγραψάμην ἐμαυτῷ εἰσφορὰν μεγίστην, « Δμ. 5) γράφω ἔπειτα. » Τὰς προτέρας διαθήκας ἀσφαλεστέρας εἶναι τῶν ἐπιγραφεισῶν, « Ἰωσ. 6) (μσ.) καταγράφομαι ὑπὸ τὸ ὄνομά τινος· ἐπιβάλλω αὐτὸς εἰς ἐμαυτὸν (ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ τινα) ἀρχηγὸν (διδάσκαλον) μυ κτλ. (ὅθεν εἰς τὰς Ἀθ.) » Προστάτην ἐπιγράφομαι, « Ἀρχφ., (ὡς μέτοικος) ἔχω προστάτην μου (τὸν δεῖνα). (καὶ τρπ.) » Οἱ Πυθαγόραν ἐπιγραφόμενοι, « Ἀκ., οἱ λεγόμενοι μαθηταί (ὀπαδοί) του, (ὅηλ.) οἱ Πυθαγόρειοι. » Μάρτυρας ἐπεγραψάμην, « Ῥτρ., ἀνέφερα (ἐγγράφως) ὡς τοιούτους.

Ἐπίγρυπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γρυπὸς, ὑπόγρυπος.

ἡ Ἐπίγυα ἢ Ἐπίγυια (τὰ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίγεια.

Γυμνάζω, Μ. ἄσω. Γυμνάζω τινὰ εἴς ἢ πρός τοῖς ἄλλοις.

Ἐπιγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς γωνίας (κείμενος). » Λίθος—, « ὁ ἀκρογωνιαῖος.

Ἐπιδαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. διανέμω, διαμοιρύζω » Ὅρκον ἐπιδίομαι, « Ὅμ. Ἴλ., δίδω (κάμνω) ὅρκον, (ἄλλ. διόρθ. Ἐπιδώομαι).

Ἐπιδαίσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, δαίομαι]. μοιρασμένος (κυρ. διὰ λαχνοῦ). » Οἶκος—,« Καλλ., ὁ ἐπίκοινος (κατ' ἄλλ.) ἁρμόδιος πρὸς εὐωχίαν (δαῖτα).

Ἐπίδαιτρον (τὸ), [ἐπὶ, δαιτρόν], = Ἐπιδόρπιον, τὸ παρατιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἄλλα φαγητά·

Ἐπιδάκνω, Μ. δήξομαι, Δαγκάνω (καὶ μτνμ. Τσούζω) ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως. »Ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις, « Συϐ.

Ἐπιδακνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὀλίγον δαγκανιάρης (καὶ μτνμ.) ὀρμὺς (τσουχτερός).

Ἐπιδακρυς (ὁ, ἡ). ὀλίγον δακρυσμένος, Ἐνδακρυς.

Ἐπιδακρύω, Μ. ὑσω. (μὲ δοτ.) Δακρύω (θρηνῶ) διά τι.

Ἐπίδαμος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ἐπίδημος.

Ἐπιδανείζω, Μ. εἰσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) καὶ ἄλλα χρήματα ἀκόμη, δανείζω (ἢ δανείζομαι) ἐπάνω εἰς κεῖμα τὸ ὁπ. εἶνε ἤδη εἰς ὑποθήκην διὰ προλαβόντα ἄλλα δάνεια.

Ἐπιδαπανάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐξοδεύω προσέτι ἢ διά τι.

Ἐπίδασυς, εια, υ. Ὀλίγον τι δασύς.

Ἐπιδαψιλεύω ἢ (ὀρθότ.) Ἐπιδαψιλεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Δίδω πλουσιοπαρόχως καὶ ἄλλα ἀκόμη, δίδω ἁλονὲν, προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας δαψιλεῖς ὠρεὰς καὶ ἄλλας, προσεπιχορηγῶ ἀφειδῶς. (ἀμτϐτ.) ἔχω πολλὴν ἀφθονίαν τινὸς πράγματος.

Ἐπιδεᾶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιδεῆ, αἰτ. ᾶρσ. καὶ θηλ. τοῦ Ἐπιδεής.

Ἐπιδέδρομα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιτρέχω.

Ἐπιδέδωκα, πρκ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδεής, ές (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ἐνδεής (ἐλλιπὴς, ατερούμενος, κατώτερος) τινος.

Ἐπίδειγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει (δεικνύεται) πρὸς ἐπίδειξιν.

Ἐπιδείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἀπομεσήμερα (περὶ ἢ μετὰ τὸ δειλινόν). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐπιδείελος (καὶ πλϑ.) »Ἐπιδείελα (γράφεται καὶ Ἐπὶ δείελα), « Ἰλ., Ἀρατ., πρὸς τὸ ἑσπέρας.

Ἐπιδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι εἴς τινα (κυρ. ἵνα τὸ θαυμάσῃ, τὸ ἐπαινέσῃ) ὡς ἀριστούργημα· ἐκθέτω εἰς θέαν τοῦ κοινοῦ ‖. (μσ.) κάμνω ἐπίδειξιν τῆς ἱκανότητός (τῶν πρατερημάτων) μου· δείχνω ποῖος εἶμαι· παραζήνω τι δημοσίως, (ἰδιαιτ. δέ) ὁμιλῶ εἰς ἐπήκοον πολυαρίθμου ἀκροατηρίου ἵνα δείξω τὴν ῥητορικήν μου δεινότητα. » Παιδαρίων ἐν διδασκαλείῳ ἐπιδεικνυμένων, « Δ. Ἀλ., ἴδε καὶ Ἐπίδειξις. 2)—Ἀποδείκνυμι. » Ψευδόμενον αὐτὸν ἐπιδείξω,« Λσ, (καὶ ἀναλελ.) » Ἐπιδείξω αὐτὸν ὡς ἐμοίχευεν, « αὐτ. (καὶ πϐ.) » Τίς δὲ πώποτε φανερώτερον ἐπεδείχθη τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν; « Ἰσκρ.

Ἐπιδεικτέον, θετ. τοῦ Ἐπιδείκνυμι.

Ἐπιδειπνάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ δειχθῶ (νὰ μὲ ἰδοῦν, νὰ φανῶ ποῖος εἶμαι, νὰ κάμω ἐπίδειξιν).

Ἐπιδεικτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίδειξιν, κεκαμωμένος ἵνα δείκνυται (ἐκτίθεται εἰς θέαν) καὶ θαυμάζηται, (ἐπμ.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, πομπώδης κτλ. » Ἐπιδεικτικοὶ λόγοι, « Ῥτρ., οἱ συνταττόμενοι πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἱκανότητος τοῦ λέγοντος (ἐπμ.) στολισμένοι μὲ ὅλα τῆς ῥητορικῆς τὰ κάλλη, ἐπιτετηδευμένοι.

Ἐπιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπίδειξις [ἐπιδείκνυμι], εως (ἡ). τὸ νὰ δείχνῃ τίς τι ἐπίτηδες ἵνα τὸ θαυμάσουν (νὰ ὁμιλῇ ἵνα τὸν ἀκούσουν καὶ τὸν ἐπαινέσουν), (ἐν γέν.) τὸ νὰ κάμνῃ τι ἵνα τὸν ἰδοῦν (κοιν. διὰ τὰ μικρότερα), (ἰδιαιτ.) ἐκφώνησις λόγου συντεταγμένου ἐπὶ τέτοιᾳ μὲ ὕφος πομπώδες ἢ ἐπιτετηδευμένον. (ϑθ.) » Ἐπίδειξιν ποιοῦμαι (ἢ) ἐπιδείκνυμαι, « Πλ., ἐκφωνῶ τοιοῦτον λόγον, καὶ » Ἐπίδειξιν λαμβάνω, « αὐτ., κάμνω ἐξέτασιν (εἰς σχολεῖον κτλ.). 2) (ἐν γέν.) κοινοποίησις, ἐμφάνισις γνωστοποίησις. » Εἰς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἐπίκειτο, « Ἱππ., ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλους, ἐκοινοποιήθη, ἐδημοσιεύθη, (παρϐλ. Ἀπόδειξις).

Ἐπιδειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω τὸ ἐπίδειπνον. 2) (μὲ δοτ.) δειπνῶ ἐπάνω εἰς.

Ἐπιδείπνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου (κοιν. ἐπάνω εἰς τὸ δεῖπνον) ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἐπίδειπνον.

Ἐπιδειπνὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. τράπεζα ἢ κύλιξ) καὶ

Ἐπίδειπνον (τὸ), (ἐνν. ἔδεσμα), τὸ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἄλλων φαγητῶν παρατιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, (ὅηλ.) τὰ γλυκύσματα ἢ πωρικὰ, (Γαλλ.) le dessert.

Ἐπι-δεκατεύω, Μ. εύσω. (δρνμ.) Κεῖμαι (σχετικῶς ὡς πρὸς ἕτερον πλανήτην) εἰς τὸ δέκατον ζῴδιον.

Ἐπιδέκατος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἀποτελῶν) τὸ ὅλον καὶ ἓν δέκατον ἀκόμη (ποσότητός τινος), (παρϐλ. Ἐπίτριτος). ‖. » Ἐπιδέκατον (τὸ), « Ξεν., τὸ δεκατημόριον, τὸ δέκατον, ἢ, τὸ δέκατον τοῦ δεκάτου, (Δμ.).

Ἐπιδεκτέος, α, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐπιδεχθῇ (ἀποδεχθῇ) τις.

Ἐπιδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (δυνάμενος νὰ ἐπιδεχθῇ, νὰ χωρέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, νὰ περιλάϐῃ) τι, χωρητικός.

Ἐπιδέκτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπιδεχόμενός τι, ἐπιδεκτικὸς τινος. » Νόμου καὶ δίκης —, « Στρ.

Ἐπι-δελεάζω, Μ. άσω. Δολόνω τὸ ἀγκίστρι μὲ, βάλλω τι ὡς δόλωμα ἐπάνω εἰς.

Ἐπίδεμα (τὸ), = Ἐπίδεσμος (πληγῆς).

Ἐπιδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (πλαγιασμένος) ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι (δέμνιον).

Ἐπι-δέμω (δέμομαι), Μ. δομήσομαι (εὔχρ. κυρ. ὁ μσ. ἀόρ. Ἐπεδεμάμην), Π. κτίζω (χτίνω, τοποθετῶ) ἐπάνω εἰς.

Ἐπιδένδριος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) ἐπάνω εἰς τὸ δένδρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς ἢ πρὸς τὰ δεξιά, (ἐπμ. ἐπὶ πραγμ.) αἴσιος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἐπιτήδειος· πνευματώδης· νόστιμος, φιλόκαλος, κόσμιος κτλ., (ἴδε Δεξιός). ||. (τὸ πλθ.) » Ἐπιδέξια (τὰ), ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δεξιά, πρὸς τὰ δεξιά. » Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια, « Ὀδ. Φ. (καὶ πληρέστερον). » Ἐπιδέξια χειρός, « Πίνδ., (παρβλ. Ἐνδέξιος).

Ἐπιδεξιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιδεξίου, ἐπιτηδειότης, κοσμιότης, εὐγενικὸν φέρσιμον, φιλοκαλία κτλ.

Ἐπίδεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπίδειξις.

Ἐπιδεξίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιδέξιον, αἰσίως, ἐπιτηδείως κτλ.

Ἐπι-δέομαι, Μ. δεήσομαι. (μὲ γεν.) Ἔχω χρείαν (ἔλλειψιν, Εἶμαι ἐπιδεής, κατωτερός) τινος, χρειάζομαι ἀκόμη καὶ ἄλλο (πρὸς ἀναπλήρωσιν).

Ἐπι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιβλέπω, Ἐφορῶ, παρατηρῶ.

Ἐπίδερκτος, ἡ ἡ ος, ον ἡ όν, Π. ὁρατός.

Ἐπιδερματίς καὶ

Ἐπιδερμίς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ σκεπάζουσα τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος λεπτὴ πέτσα ἢ τσύπα, (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς χήνας (πάππιας κτλ.) πέτσι, καὶ 3) = Προπόσθιον.

Ἐπίδερρις, εως (ἡ), = Κλειτορίς.

Ἐπίδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιδέειν, (κυρ. ἐπὶ πληγῆς) δέσιμον ἀπὸ πάνω (φάσκιωμα, τύλιγμα).

Ἐπι-δεσμεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπι-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδέω, δένω ἀπὸ πάνω (φασκιόνω) κυρ. πληγήν.

Ἐπιδέσμιον (τὸ) καὶ

Ἐπιδεσμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ

Ἐπίδεσμος (ὁ). ἡ φασκιὰ μὲ τὴν ὁπ. δένουν ἀπὸ πάνω (κυρ. πληγήν). (εἰς τὸ πλθ. εὑρίσκεται καὶ τὸ οὐδ. Ἐπίδεσμα).

Ἐπιδεσμοχαρής, έος, (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τοὺς ἐπιδέσμους (τὰ δέματα, τὰ καταπλάσματα κτλ.), (Κωμ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας).

Ἐπι-δεσπόζω, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Ἔχω ἐξουσίαν ἐπί τινος, ὁρίζω, ἐξουσιάζω.

Ἐπιδεύεαι, Ἰων. β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἐπιδεύομαι.

Ἐπιδευής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιδεής.

Ἐπι-δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιδέομαι.

Ἐπιδεύτερος, α, ον. Ὁ τὰ δευτερεῖα λαβών, (Ατν.) secundarius. ||. (τὸ πλθ. οὐδ. οὐσ.) Ἐπιδεύτερα, « τὰ δευτερεῖα.

Ἐπι-δευτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω ἢ λέγω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, διπλασιάζω.

Ἐπιδευτέρωσις, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-δεύω, Μ. δεύσω, Π. Βρέχω, καταβρέχω.

Ἐπι-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι ἢ· δέχομαι προσέτι, εἶμαι ἐπιδεκτικός. (τρπ.) ἐνδίδω· ἀνέχομαι· ἐγκρίνω. ἀκούω καὶ πιστεύω.

Ἐπι-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω ἀπὸ, (κυρ.) δένω (φασκιόνω) πληγὴν κτλ. » Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Ἐπιδεδεμένος τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Ξεν.

Ἐπι-δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν.) Χρειάζομαι ἀκόμη, εἶμαι ἐλλιπής (ἐπιδεής) τινος.

Ἐπιδεῶς, ἐπίρ. Ἐνδεῶς, ἐλλιπῶς.

Ἐπίδηλος (ὁ, ἡ). πρόδηλος, προφανής. γνωστός. (μὲ δοτ.) ὅμοιος (;).

Ἐπι-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐπίδηλον, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Ἐπιδήλως, ἐπίρ. Προδήλως, ὁλοφάνερα.

Ἐπιδήλωσις, εως (ἡ). φανέρωσις, γνωστοποίησις.

Ἐπι-δημεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκομαι συνήθως (Διάγω, Διαμένω) μεταξὺ τοῦ δήμου, (ἐν γέν.) = τῷ-

Ἐπι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι παρὼν (Εὑρίσκομαι, [καὶ ἐνίοτε] Ἐπιστρέφω) εἰς τὸν δῆμόν (εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν οἶκόν) μου, δὲν λείπω. » Ὡς ἐλευθέρῳ ἔξεστί μοι δήπου καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν, « Ξεν. 2) (ἐν γέν.) φθάνω (ἔρχομαι ἢ ὑπάγω) πουθενὰ (κυρ. ὡς ταξειδιώτης). » Ἐπεδήμησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν, « Πλάτ. » Ὅτε ἐς τὰ μυστήρια ἐπεδήμησαν, ἐν Κορίνθῳ οἰκοῦσαι, « Δμ. » Ὁπόσοι ἂν Σιδωνίων ἐπιδημῶσιν Ἀθήνησιν, « Ἐπγρφ. 3) διατρίβω συνήθως μεταξὺ τοῦ δήμου (εἰς τὰ δημόσια μέρη), (ἐπὶ νοσημάτων, ἐθίμων κλπ.) ἐπικρατῶ, (κοιν.) σύρομαι. » Κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, « Γαλ.

Ἐπι-δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημηγορῶ περί (ἐπί) τινος.

Ἐπιδήμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιδημεῖν, ἡ εἰς τὸν (ἑαυτοῦ ἢ ἄλλον ὁποιονδήποτε) δῆμον ἄφιξις ἢ διατριβὴ ἢ ἐπιστροφή. » Τῆς ἐς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως, « Πλάτ.

Ἐπιδημητικός, ή, όν. Ὁ συνήθως ἐπιδημῶν εἰς (μὴ ἀλλείπων ἀπὸ) τὸν δῆμόν του, μένων εἰς τὸν τόπον (εἰς τὴν πατρίδα) του. » Τῶν ζώων τὰ μὲν, ἐπιδημητικά· τὰ δὲ, ἐκτοπιστικά, « Ἀρστ.

Ἐπιδημία (ἡ), = Ἐπιδήμησις, ἐρχομός. ἐμφάνισις, παρουσία. » Θεοῦ —, « Ὕμν. Ἐκκλησ. » Τῆς θεοῦ Ἀδριανοῦ πρώτης εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίας, « Ἐπγρφ. (καὶ μτνμ.) » Ὅταν νοσήματος ἐπιδημίη καθεστήκῃ, « Ἱππκρ.

Ἐπιδήμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδημῶν (εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος ἐντὸς τοῦ δήμου), παρών· ἐντόπιος. » Ἔφασαν αὐτὸν ἐπιδήμιον εἶναι, « Ὀδ. Α., ἐπιδημεῖν. » Ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, « Ἰλ. Ω., οἱ μεταξὺ τοῦ δήμου, ἐγχώριοι. » Πόλεμος ἐπιδήμιος, « Ἰλ. Ι., ὁ ἐμφύλιος. » Εἰλαπίνη δ' ἐπίδημος ἦεν, « Τρυφιόδ., = Δημοθοινία. » Νόσος ἐπιδήμιος, « Ἰατρ., ἡ ἐπιδημική. ||. (οὐσ.) » Ἐπιδήμια (τὰ), « Ἐκκλησ., τὰ Θεοφάνεια (;).

Ἐπι-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναδουλεύω (Ἐπεξεργάζομαι) ἔργον τι. 2) ἐργολαβῶ παρὰ τοῦ πρώτου ἐργολάβου τι ἵνα τὸ τελειώσω (;).

Ἐπιδημιουργός (ὁ). ὁ ἐπιδημιουργῶν, τεχνίτης ἐπεξεργαζόμενος ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὰ παρ' ἄλλων ἐπιχειρούμενα ἔργα. (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος (ὁ ἐπιστάτης) τῶν δημιουργῶν, (ὀθ. ||. κατὰ τὸ διοικητ. σύστημα τῶν Δωριέων) ὁ στελλόμενος κατ' ἔτος παρὰ τῆς μητροπόλεως εἰς τὰς ἀποικίας διοικητὴς ἢ προεστὼς τῶν δημογερόντων (ἴδε Δημιουργός).

Ἐπίδημος (ὁ, ἡ), = Ἐπιδήμιος.

Ἐπιδὴν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δὴν καὶ

Ἐπιδηρὸν, ἐπίρ. Π. ἀντί. Ἐπὶ δηρὸν, διὰ πολὺν καιρόν.

Ἐπι-δια-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ κατόπιν ἢ ἐναντίον τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος, περνῶ ποταμὸν ἢ πορθμὸν ἵνα προσβάλω τὸν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην εὑρισκόμενον ἐχθρόν. » Οὐ γὰρ ἰσχύουσι τοσοῦτον, ὥστε ἐπιδιαβαίνειν ἡμῖν, « Στραβ. (καὶ μτφορ.) » Ἐπεδιέβαινε γὰρ ταῖς ἐλπίσι . . καὶ μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει, Ἰώσ.

Ἐπι-δια-γιγνώσκω (-γινώσκω). Μ. γνώσομαι. Κρίνω (Σκέπτομαι ἢ Ἀποφασίζω) τι ἐκ νέου ἢ ἐπανειλημμμένως, ξανασυλλογίζομαι· καλοστοχάζομαι· ξαναποφασίζω. » Τὸ ἂν νήφοντες προβουλεύσωνται, μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγινώσκουσι, « Ἡρ.

Ἐπιδιαθήκη (ἡ), [ἐπιδιατίθημι], μεταγενεστέρα (πρὸς τροπολογίαν τῆς πρώτης διαθήκη, (Γαλλ.) codicile. 2) ἡ εἰς τρίτον χέρι ὑποθήκη (παρακαταθήκη).

Ἐπιδιαίρετις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι-δι-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπιδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ ἐκ νέου ἢ μὲ ἀκρίβειαν, μοιράζω ἴσια ἢ ξαναμοιράζω. » Πολίται ποιησάμενος, ταῖς φράτραις ἐπιδιεῖλε, « Δ. Ἀλ. (καὶ μσ.) » Ἐπιδιείλοντό σφεαι αἱ ἕνδεκα πόλιες, Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ φωνήεντα ἐπιδιῄρηται εἰς μακρὰ καὶ βραχέα, « Γρμτ.

Ἐπιδιαίτησις, εως (ἡ). ὁ μετέπειτα τρόπος τῆς ζωῆς, ἡ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν ἐξακολούθησις ἢ ὁ κανονισμὸς τῆς διαίτης.

Ἐπι-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Κείτομαι ἢ Εἶμαι τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός.

Ἐπι-δια-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ῥιψοκινδυνεύω διά τι ἢ προσέτι.

Ἐπι-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἢ ἐκ δευτέρου· ἀναθεωρῶ κρίσιν θεωρηθεῖσαν (παρβλ. Ἐπιδιαγιγνώσκω).

Ἐπι-δια-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἐπάνωθεν καὶ ἀνάμεσα εἴς τι.

Ἐπι-δια-μένω, Μ. μενῶ, (μὲ δοτ.) Διαμένω ἢ Ἐπιμένω ἀκόμη (Ἐξακολουθῶ νὰ διαμένω) εἰς.

Ἐπιδιαμονὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περαιτέρω ἐπιμονὴ ἢ διαμονὴ εἴς τι.

Ἐπι-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ ἐκ νέου, ξαναμοιράζω.

Ἐπι-δια-νοέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Στοχάζομαι (Συλλογίζομαι) προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ξαναστοχάζομαι. » Πρὶν τὸ διανενοημένον εἰπεῖν, ἕτερα ἐπιδιανοεῖσθαι, « Ἱππκρ.

Ἐπι-δια-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω κατόπιν ἢ προσέτι.

Ἐπι-δια-πλέω-ῶ, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ πάλιν ἢ κατόπιν τινὸς (Ξαναπερνῶ) διὰ θαλάσσης ἀντικρύ, (παρβλ. Ἐπιδιαβαίνω).

Ἐπι-δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρόω ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νέου ἢ ἐπανειλημμένως, ἐπιδιορθόνω.
Ἐπι-διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνιω ἢ Σχίζω (καὶ πθ. Σκάνω, Ξεσπάνω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι.
Ἐπι-δια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξηγῶ (Σαφηνίζω) τι ἐπανειλημμένως καὶ ἀκριβέστερον.
Ἐπι-δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Διασκέπτομαι ἐκ νέου ἢ ἐπανειλημμένως, ἐξαναστοχάζομαι.
Ἐπι-δια-σκευάζω, Μ. άσω. Ἐπεξεργάζομαι ἐκ νέου (κυρ. σύγγραμμα πρὸς ἔκδοσιν), ἐπιδιορθόνω, (ὅθεν:
Ἐπιδιασκεύασις, εως (ἡ). ἐπεξεργασία (ἐπιδιόρθωσις) συγγράμματος ἐκδοτέου.
;Ἐπι-δια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδιασκέπτομαι.
Ἐπι-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.
Ἐπι-δια-σύρω, Μ. συρῶ. Ὑβρίζω (Περιγελῶ) πάλιν.
Ἐπι-δια-τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. Διατάττω (Διορίζω, Παραγγέλλω) προσέτι.
Ἐπι-δια-τείνω, Μ. τενῶ. (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Ἐκτείνω ἔτι μᾶλλον (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμετβτ. Ἐκτείνομαι, Φθάνω) ἕως εἰς, Ἐπεκτείνω.
Ἐπι-δια-τίθημι, Μ. θήσω. Διαθέτω τι πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ.) προσθέτω τι εἰς προλαβοῦσάν μου διάταξιν, παραγγέλλω διὰ μεταγενεστέρας διαθήκης μου. (Νμ.) καταθέτω τι (εἰς τρίτου χέρι) ὡς ἐνέχυρον, παρακαταθέτω, (Ἰταλ.) δεποζιτάρω.
Ἐπι-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς ἔργον ἢ μέρος τι, ἐνδιατρίβω.
Ἐπι-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Χαλνῶ (Διαφθείρω) ἔτι μᾶλλον.
Ἐπι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω προσέτι ἢ ἔπειτα.
Ἐπιδιδυμίς, ίδος (ἡ), (ἀνατομ.) κιρσώδης τις ὄγκος εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῶν διδύμων (ὄρχεων).
Ἐπι-διδύσκω (χ. Μ.), = Ἐπενδύω.
Ἐπι-διδῶμι, Μ. ἐπι-δώσω, Δίδω τι εἴς τὸ χέρι τινός, ἐγχειρίζω. (κυρ.) » Τὴν ἐπιστολὴν —, « Πράξ. 2) δίδω προσέτι (περιπλέον), προσθέτω εἰς τὸ ἤδη δοθέν (» Τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ἐπιδοῦναι, « Δμ.)· προσφέρω (κυρ. δὲ συνεισφέρω) αὐτοπροαιρετόρως, χαρίζω (» Αἰσχυνοίμην, ὑμῖν μὲν ἐπιδιδοὺς, τούτῳ δὲ μὴ ἀποδιδοὺς, δεῖξας τὸν δανειστήν, « Πλ.) (ἑλλ.) προχωρῶ, προοδεύω, αὐξάνω· προκόπτω (ἐπὶ κακοῦ) γίνομαι ἔκδοτος (παραδίδομαι) εἰς. » Ἐπιδιδοῦσαν τὴν τε τῶν πολεμίων ἰσχὺν ἢ τὴν σφετέραν ἀπορίαν, « Θκ. 3) (εἰς ἰδιαιτ. τινὰς φρσ.) προτείνω, εἰσάγω (ὑπόθεσιν εἰς σκέψιν). » Ψῆφον ἐπέδωκε τοῖς πολίταις, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Οἱ πρυτάνεις ἐπέδοσαν εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν, « Ασ., εἰσήγαγον τὴν περὶ αὐτῶν ὑπόθεσιν. ||. (μσ.) » Θεοὺς ἐπιδώμεθα, « Ἰλ. Κ., ἂς βάλωμεν (κατὰ λέξ. ἂς προσθέσωμεν) μάρτυρας τοὺς θεούς, ἂς ἐπικυρώσωμεν δι' ὅρκα τὴν συμφωνίαν μας, (ἴδε ἢ Ἐπιδαίομαι, καὶ παρβλ. Περιδίδωμι).
;Ἐπι-δι-έξειμι, Μ. ἐξειμι, = Ἐπιδιέρχομαι.
;Ἐπι-δι-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, = Ἐπιδιηγοῦμαι.
;Ἐπι-δι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, = Ἐπιδιαβαίνω. 2) (τρπ.) = Ἐπιδιηγοῦμαι.
;Ἐπιδιετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἔτη περιπλέον, (μόνον εἰς τὴν ἐπιῤῥήματ. φρ.) » Ἐπιδιέτες ἠδῶν, « Αἰσχλ. (περὶ ἧς ὅμως ἴδε μᾶλλον Διέτης).
Ἐπι-δίζημαι καὶ (ἐνίοτε) Ἐπι-δίζομαι (χ. Μ.), Π. ζητῶ (ἐρευνῶ, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω) προσέτι ἢ ἀκριβέστερον.
Ἐπι-δι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προσέτι ἢ ἐκ δευτέρου, ἐξαναδιηγοῦμαι, (ἐπμ.) ἐπεξηγῶ.
Ἐπιδιήγησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου διήγησις, ἐπανάληψις τῆς διηγήσεως, (ἐπμ.) ἐπεξήγησις.
Ἐπι-δι-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω (Ἐκτείνομαι) ἕως εἰς.
Ἐπι-δι-ίστημι, Μ. δια-στήσω, = Ἐπιδιαιρῶ.
Ἐπι-δικάζω, Μ. άσω. Ἀποφασίζω (δικαστικῶς) ὅτι ἀνήκει τι εἴς τινα, (Γάλλ.) adjuger. ||. (μσ. μὲ γεν.) δικάζομαι περί τινος· ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀναγνωρισθοῦν τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματά μου, (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἔχω ἀπαιτήσεις εἴς τι, δὲν παραχωρῶ εὐκόλως εἰς ἄλλον τὰ περὶ αὐτοῦ πρωτεῖα. » Ἐπιδικάζ. ἀρετῆς, « Ἰουσ., ἀντιποιοῦμαι. (καὶ πθ.) » Ἐπιδικαζομένην (γυνὴ), « Σχλ. Ἀργφ., ἢ ἄλλ. Ἐπίδικος.
Ἐπιδικασία (ἡ). ἔνστασις (δικαστική), κρισολογία (κυρ. περὶ κληρονομίας).
Ἐπιδικάσιμος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται ἢ συγχωρεῖται ἐπιδικασία (ποῖος νὰ τὸν πρωτοπάρῃ), περισπούδαστος, περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος.
Ἐπίδικος (ὁ, ἡ), = Ἐπιδικάσιμος, περὶ τοῦ ὁπ. πρέπει ν' ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον, διαφιλονεικούμενος. » Δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, « Δ. Ἀλ., ἀφίνομαι εἰς τὴν κρίσιν των. (κυρ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Ἐπίδικος (ἢ ἄλλ. Ἐπίκληρος) γυνὴ, « Νμ., ἡ πλουσία κληρονόμος τῆς ὁπ. οἱ συγγενεῖς ἐδικάζοντο πρὸς ἀλλήλους ποῖος ἔχει ὡς πλησιέστερος δικαίωμα νὰ τὴν νυμφευθῇ.
Ἐπιδίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἴσος μὲ) τὸ ὅλον καὶ δύο μέρη τοῦ ὅλου (δηλ. πέντε τριτημόρια).
Ἐπι-δινεύω, Μ. εύσω, (μτγν.) ἀντὶ
Ἐπι-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ἐπάνω ἢ ἐπάνωθέν τινος· περιστρέφω τι ὁλόγυρα (κυρ. ἵνα τὸ ῥίψω δυνατώτερα ἢ μακρύτερα). » Πολὺ μεῖζονα λᾶαν ἀείρας, ἠκ' ἐπιδινήσας, « Ὀδ. Ι. (καὶ μσ. τρπ.) » Λύτάρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσι πόλλ' ἐπιδίνεται, « Ὀδ. Υ., τὸ σκέπτομαι πολλαχῶς, (κοιν.) τὸ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου.
Ἐπι-δι-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω ἔπειτα, (ὅθεν
Ἐπιδιόρθωσις, εως (ἡ). ἡ ἔπειτα γινομένη διόρθωσις, (ἀντιθ. τῷ Προδιόρθωσις).
Ἐπι-διορθωτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιδιόρθωσιν.
Ἐπι-δι-ορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω ἐκ νέου, δίδω καὶ δεύτερον ὁρισμὸν τοῦ πράγμ.
Ἐπι-δι-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ προσέτι ἢ ἔπειτα.
Ἐπι-δι-πλασιάζω, Μ. άσω, καὶ
;Ἐπι-δι-πλοΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ
Ἐπι-δι-πλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν (διπλάσιον), διπλόνω, διπλασιάζω· ἐπαναλαμβάνω.
Ἐπιδίπλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. διπλασιασμὸς, ἐξαναδίπλωσις.
Ἐπι-δι-ατάζω, Μ. άσω. Διατάζω περί τινος ἢ ἀκόμη.
Ἐπιδιφριάς, άδος (ἡ), Π. τὸ ἐπάνω γεῖλος (τὸ τριγυρινὸν) τοῦ δίφρου, (παρβλ. Ἀντυξ).
Ἐπιδίφριος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος ἢ βαλμένος ἐπάνω εἰς τὸν δίφρον (εἰς τὴν ἅμαξαν, εἰς τὸ κάθισμα). (συνκδχ.) » Ἐπιδίφριος ἐργασία, « Ἀρτμδ., ἢ καθιστικὴ· (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Εἰσάκις δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω, « Ὁσ. Ο.
Ἐπίδιχα, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δίχα (τῆς προθ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ῥῆμα).
;Ἐπιδίψιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ διψασμένος, (ἢ ἀπλ.) = Δίψιος.
Ἐπιδιωγμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπι-διώκω, Μ. διώξομαι. Κυνηγῶ (Καταδιώκω) περαιτέρω, κατατρέχω ἐπιμόνως.
Ἐπιδίωξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπίδιων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιίδιων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος.
Ἐπι-διάζω, Μ. άσω, Π. στοχάζομαι (παρατηρῶ) τι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, συλλογίζομαι πότε τὸ ἓν πότε τὸ ἄλλο, (ἐπμ.) = Ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω.
Ἐπι-δοκιμάζω, Μ. άσω. Δοκιμάζω (Ἐξετάζω) ἐπανειλημμένως, (ἐπμ.) ἐγκρίνω.
Ἐπίδομα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδει τις περιπλέον (ἐκ προσθήκης) ἢ αὐτοπροαιρέτως καὶ ὄχι καθ' ὑποχρέωσιν, χάρισμα.
;Ἐπι-δομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο, ἐποικοδομῶ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιδημῶ.
Ἐπι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπικροτῶ.
Ἐπι-δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου). » Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, « Θφρ., ὡς μεταγενεστέρα (ὑστερινὴ) γνώμη.
Ἐπίδοξος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ὁπ. εἶνε ἐλπὶς (πιθανότης, ὑποψία) ὅτι θέλει πράξῃ ἢ πάθῃ τι (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ὅτι θέλει συμβῇ, πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. » Ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἦν δυστραγία, « Ἀντφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἢ μτχ.) » Καὶ τοῦτο ποιήσων ἐπίδοξος ἦν, « Αξ. (καὶ πθ.) » Ἐπίδοξοι τοῦτο πείσεσθαι εἰσί, « Ἡρ. » Τάδε σοι ἐξ αὐτέων ἐπιδοξα γενέσθαι, « αὐτ. 2) = Ἔνδοξος, περίφημος. » Πρὸς τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀποστέλλειν τοὺς κρατίστους τῷ κάλλει, « Διόδ.
Ἐπιδοξίως, ἐπιῤ. Ἐνδόξως.
Ἐπιδορατὶς, ίδος (ἡ). ἡ αἰχμὴ (τὸ κοπτερὸν μέρος) τοῦ δοράτος. (κατ' ἄλλους) ὁ Σαυρωτήρ.
Ἐπι-δορπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδορπίζομαι.
Ἐπιδορπίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίδορπιος.
Ἐπι-δορπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐπιδειπνέω.
Ἐπιδόρπιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιδείπνιος.
Ἐπιδορπὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιδείπνίς.
Ἐπιδόρπισμα (τὸ). τὸ ἐπιδόρπιον ἔδεσμα, (δηλ.) γλύκισμα ἢ ὠπώρικον.
Ἐπιδορπισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιδορπίζεσθαι, (τρώγειν τὰ ἐπιδόρπισματα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδιδόμενος (διδόμενος περιπλέον, προστιθέμενος) ἢ ἄξιος νὰ ἐπιδοθῇ (νὰ προστεθῇ). 2) ἐπιδεκτικὸς ἐπιδόσεως (προόδου, αὐξήσεως).

Ἐπίδοσις [ἐπιδίδωμι], εως (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης ἢ αὐτοπροαίρετος δόσις, προσφορὰ ἐκόσιος. 2)(συνεχ.) αὔξησις (τρπ.) προκοπή. » Παντὸς πράγματος ἐπίδοσίς ἐστιν, ἕστ' ἂν τέλος ἔχῃ, « Δεσβῶν. 3) = Ἔνδοσις, χαλάρωσις. » Τῶν νεύρων ὁ σύνδεσμος, τοῖσι μὲν ἐπίδοσίας ἔχων, τοῖσι δὲ ξυντεταμένος ἐὼν, « Ἱππκρ.

Ἐπιδοτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ συνειθίζων (πρόθυμος εἰς τὸ) νὰ ἐπιδίδῃ (νὰ χαρίζῃ), μεταδοτικός, ἐλευθέριος.

Ἐπιδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπι-δουπέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. κάμνω δοῦπον (κρότον) ἐπάνω εἰς ἢ ἐπειτα ἀπό τι, ἀντηχῶ.

Ἐπιδοχὴ (ἡ). τὸ ἐπιδέχεσθαι, παραδοχὴ, ἀποδοχὴ· διαδοχή· ἀντικατάστασις. » Αἱ (ἐν Σικελίᾳ) πόλεις ῥᾳδίαν ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχὰς, « Θκ.

Ἐπιδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτρέχω.

Ἐπιδραμηπέον, θετ. τοῦ Ἐπιτρέχω.

Ἐπι-δράσσομαι(-δράττομαι), Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Ἁδράχνω, φουκτίζω. (μτφρ.) εἰκειοποιοῦμαι, ἀντιλαμβάνομαι. »Ἕκαστον τῶν αἰσθητηρίων τοῦ συγγενοῦς ἐπιδράσεται, « Γρ.

Ἐπι-δράω-ῶ, Μ. δράσω. Πράττω ἐκ προσθήκης (ἐπέκεινα τοῦ ὡρισμένου). 2) πράττω τι χάριν τινός, (ἰδιωτ.) ἱεροπρακτῶ ὑπέρ.

Ἐπιδρομάδην, ἐπίρ. = Ἐπιτροχάδην.

Ἐπιδρομὴ (ἡ). τὸ ἐπιτρέχειν, ἐρχομὸς αἰφνίδιος κατά τινος, ἔφοδος. » Ἐξ ἐπιδρομῆς εἰπεῖν, « Πλ., = Ἐπιδρομάδην, ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχεδίως.

Ἐπιδρομία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιδρομή.

Ἐπιδρομικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐξ ἐπιδρομῆς (ἐπιτροχάδην).

Ἐπίδρομος (ὁ, ἡ). ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ πέριξ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ δράμῃ, δμαλὸς, κατηφορικὸς ἢ εὐεπίβατος, εὐκολοπάτητος, (μτφρ.) εὔκολος, εὐπειστος. ||. (σύν.) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀνοιγοκλείονται τὰ δίκτυα τῶν κυνηγῶν) ᾗ 2) τὸ δεύτερον κατάρτι ἢ πανὶ (ᾗ) τοῦ πλοίου (τὸ πρὸς τὴν πρῦμνην).

Ἐπι-δροσίζω. Μ. ἰσω. Δροσίζω ἀπὸ ἄνω.

Ἐπι-δυναστεύω, Μ. εὐσω. Διοικῶ (Ἐξουσιάζω) ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, διαδέχομαι τὴν δυναστείαν τινός.

Ἐπι-δύνω, Μ. δύσω, Χ. Ἐπιδύω.

Ἐπι-δυσφημέω-ῶ, Μ. ἤσω, Δυσφημῶ (Κακολογῶ) τινα.

Ἐπι-δύω (καὶ μσ.) Ἐπι-δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Ἐπέδυν κτλ.). (μὲ δοτ.) Δύω (Βασιλεύω) ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐν ᾧ ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνέ ἢ νὰ γίνεται) τι. » Ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, « Γρφ., (ὅηλ.) νὰ φιλιόνεσαι μαζῇ του πρὶν δύσεως ἡλίου, (ᾗ κατὰ τιμῆσ. Π.) » Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, πρὶν κτλ. « Ἰλ. Ι.

Ἐπίδω, ῃς, ῃ, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπιδῶ, ῷς, ῷ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπι-δωμάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν δωμάτων.

Ἐπι-δωμάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ᾗ εὐχρηστότ. τὲ) Ἐπιδομέω.

Ἐπιδώμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπι-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω προσέτι (ὡς ἐκ προσθήκης).

Ἐπιδώσω, μέλλ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπιδώτης [ἐπιδίδωμι], ου (ὁ). δοτὴρ (δωρητὴς) ἀγαθῶν, (ἐπίθ. διαφόρων θεοτήτων).

Ἐπιείκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιεικοῦς, μετριότης, πραότης, κοσμιότης, εὐμένεια, χρηστότης κτλ. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) πιθανότης. » Λόγου —, «

Ἐπιείκελος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος, παρόμοιος. » Θεοῖς —, « Ὅμ.

Ἐπι-εικεύω ᾗ (μσ.) Ἐπι-εικεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι -

Ἐπιεικὴς [ἐπὶ, ἔοικα], ές (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος, ἀνάλογος. δίκαιος. μέτριος. πρᾶος, μετριόφρων, συγκαταβατικὸς, φιλάνθρωπος· χρηστὸς, κόσμιος. τίμιος. (ἐνίοτε ἐπὶ πραγμ.) πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. (καὶ σπνττ. μὲ ἀπαρ.) ἱκανόν. » Τύμβον οὐμάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῦον, Ἰλ. Ψ. » Τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν, « Ὀδ. Μ. (ᾗ ἀπολ.) » Ὡς ἐπιεικὲς (ἐνν. ἐστὶν), « Ἰλ. Τ. Ψ. » Ὅν κ' ἐπιεικὲς ἀκούειν, « Ἰλ. Α., εἶνε εὔλογον (δίκαιον), πρέπει. » Οἵ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, « Ἰλ. Τ., καθὼς εἶν' ἐπόμενον. »Πάϊς τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικὴς, ἄφωνος δέ, « Ἠρ. » Οἰκέτης ἐπιεικὴς, « Ἰσκρ. » Τιμωρὸς ἐπιεικὴς, « Δ. Ἀλ. » Ὁδὸν ἐπιεικῆ καὶ κούφην τὸ πρῶτον, « Πλ. » Ὁμολογίᾳ τινὶ ἐπιεικεῖ ἀποπέμψασθαι, « Θκ., μὲ εὔσχημαν τρόπον. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἐπιεικὲς χαθέειν, « Ἱππκρ., ὅσον νὰ χωρῇ. (καὶ ἀφῃρημ.) Τὸ ἐπιεικὲς, « Πλάτ., ἀντὶ Τὴ ἐπιείκεια. »Τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν. « Δημ., νὰ εὕρῃ συγκατάβασιν, νὰ δικασθῇ κατ' ἐπιείκειαν.

Ἐπιεικτὸς, ἡ, όν, Π. [ἐπὶ. εἴκω]. ἐνδοτικὸς, παραχωρητικὸς, εὐκολοικανόμητος. ὑποφερτὸς. » Σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν, « Ἰλ. Ε., ἀνένδοτον, ἀκαταδάμαστον. » Πένθος οὐκ ἐπιεικτὸν, « Ἰλ. Ξ., ἀπαρηγόρητον, ἀκατάπαυστον. » Ἔργα γελαστὰ κοὐκ ἐπιεικτά, « Ὀδ. Θ., ἀνυπόφερτα.

Ἐπιεικῶς, ἐπίρ. Πρεπόντως, ἀνηκόντως, εὐλόγως· μὲ ἐπιείκειαν· μετρίως, ὀπωσοῦν, περίπου· συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀποχρώντως, κἀμπόσον (ἀρκετὰ) πολύ. πιθανῶς. σχεδόν.

Ἐπιειμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐφειμένος, μσ. ἢ πθ. πρκ. τοῦ Ἐφέννυμι.

Ἐπιεισάμενος, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ᾗ

Ἐπιείσομαι, Π. μσ. μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Ἔπειμι (ἐπι, εἶμι).

Ἐπι-έλδομαι (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ κατὰ πολλὰ, ὑπερεπιθυμῶ.

†Ἐπιελίκτωρ [ἐπιελίσσω], ορος (ὁ), Π. ὁ περιτυλίζων ἑαυτὸν ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-έλπομαι (χ. Μ.), Π. ἐλπίζω μετὰ βεβαιότητος.

Ἐπ-έλπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ βεβαιότητος ἐλπιζόμενος.

Ἐπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπι-έννυμι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφέννυμι.

Ἐπι-έπομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφέπομαι.

Ἐπιέσασθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐφέσασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπίεσμαι, Π. ἀντὶ Ἐφεῖμαι, μσ. ἢ πθ. πρκ. καὶ

Ἐπίεσσα, Π. ἀντὶ Ἐφεῖσα, ἀόρ. ά. τῆς ὀρς. τοῦ Ἐφέννυμι.

Ἐπιετὴς, έος (ὁ, ἡ). αὐτοῦ τοῦ ἔτους, ἐφετεινός.

Ἐπι-ζαρέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιβαρύνω.

Ἐπιζαφελὴς, έος καὶ

Ἐπιζάφελος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ζα, ζαφέλλω]. σφοδρὸς, ὁρμητικός. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐπιζαφελὲς, ἀντι -

Ἐπιζαφελῶς, ἐπίρ. Π. δυνατὰ, κατὰ πολλὰ, μὲ μεγάλην ὁρμὴν, μὲ ὑπερβολήν.

Ἐπι-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι. (μὲ δοτ.) Ζῶ ἔπειτα ἀπό τινα ἢ μετὰ τὸ τέλος τινὸς πράγματος.

Ἐπι-ζείω, Π. ἀντὶ Ἐπιζέω.

Ἐπίζεμα (τὸ), [ἐπιζέω]. νερὸν ἢ ἄλλο δ-ποιονδήποτε ὑγρὸν τὸ ὁπ. χύνομεν ζεματιστὸν ἐπάνω εἰς ἰατρικόν τι τοῦ ὁπ. θέλομεν νὰ πάρωμεν τὴν οὐσίαν.

Ἐπι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (Ζευγαρώνω, Ἑνώνω) τι μετ' ἄλλου, συνάπτω. » Εὐθεῖα ἐπιζευγνύουσα ἢ ἐπιζευγνυμένη, « Μθματκ. ἡ συνάπτουσα δύο σημεῖα. (καὶ πθ.) » Ἐπέζευκται δὲ γέφυρα τῷ ποταμῷ, « Στρ., εἶνε στημένη ἐπάνω ἐνάντια τὰς δύο ὄχθας του. 2) = Ἐπιζυγόω, κλείω. » Στόμα ἐπιζ., « Αἰσχλ.

Ἐπ-ζευκτὴρ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ ἐπιζευγνύων (ἑνώνων, συνδέων), (ἰδιαιτ.) σχοινὶ διὰ δέσιμον, (ἴδε Ζευκτηρία).

Ἐπιζευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίζευξιν (γρμτκ.).

Ἐπίζευξις [ἐπιζεύγνυμι], εως (ἡ). δέσιμον δύο πραγμάτων ὁμοῦ, συνένωσις, συναρμογὴ, (ῥτρ.) εἶδος ἐπαναλήψεως (ὁποῖον τὰ τὲ Αἰσχ. »Θῆβαι δὲ, Θῆβαι κτλ.).

Ἐπιζεφύριος καὶ

Ἐπιζέφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πρὸς τὸν ζέφυρον ἄνεμον (ὅηλ. πρὸς δυσμάς), δυτικός.

Ἐπι-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζων φουσκόνω ᾗ ἐβγαίνω ἐπάνω, ἀναβράζω. » Ἁρδὸς ἐπιζείων, « Ὀρφ. » Ἡ χολὴ (» Ἡ Ὀργὴ) ἐπιζεῖ, « Ἀρχφ., βράζει, ἀνάπτει, (καὶ μτνμ.) » Ἀκούσαντί μοι ἡνέοτης ἐπέζεσε, « Ἠρ., (κοιν.) ἀναψε τὸ αἷμά μου, ἔβρασα (ἀπὸ θυμόν). (ᾗ συνεχ.) » Θυμάλωψ ὑμῖν ἐπέζεσεν, « Ἀρχφ., ἀνεβόθη εἰς τὸ σῶμά σας. 2) (μτβτ.) κάμνω τι νὰ βράσῃ (νὰ ἀναβράσῃ). » Λέβητα πυρὶ ἐπιζ., « Εὐρ.

Ἐπίζηλος (ὁ, ἡ), = Ἐπίφθονος, ζηλευτὸς, ἀξιοζήλευτος. 2) = Ζηλότυπος. » Εὐνούχων γένος... ἐπιζηλον, « Βασ.

Ἐπιζήμιος (ὁ, ἡ) ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος πρὸς) ζημίαν, βλαπτικός. 2) ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς ζημίαν (εἰς πρόσιμον). » Εἰς τὸν ξύλλογον ἴτωσαν ἐπιζήμιοι, ἐὰν μὴ ἴωσι, « Πλάτ. ||. (ὕθ. ρδσ.) Ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζήμιον (τὸ), ἡ ἐπιβαλλομένη εἴς τινα ζημία, τιμωρία, πρόστιμον. » Τὰ αὐτὰ ἐπιζήμια αὐτοῖς ἔστω, « Πλάτ.

'Επιζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Επιβάλλω ζημίαν (τιμωρίαν, πρόστιμον), ζημιόνω, βλάπτω, τιμωρῶ.

'Επιζημίωμα (τὸ), = 'Επιζήμιον, ποινή, πρόστιμον.

'Επιζημίως, ἐπίρ. Πρὸς ζημίαν, πρὸς βλάβην, μὲ τρόπον ἐπιζήμιον.

'Επιζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς, προσπαθῶ (ἐπιθυμῶ) νὰ 'ξανοκτήσω τι (τὸ ὁπ. μοῦ ἐλειψε).

'Επιζήτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιζητεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιζητήσεως.

'Επιζητήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπιζητήσεως, ἐπιθυμητός, περισπούδαστος.

'Επιζήτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιζητεῖν, ἡ μετ' ἐπιμονῆς ζήτησις, ἀναζήτησις.

'Επιζητητικός, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἐπιζήτησιν.

'Επι-ζοφέω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Επισκοτίζω.

'Επι-ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. εἶμαι συννηωμένος.

'Επιζυγίς, (δος (ἡ). τὸ μέρος τῆς τοξοβόλου ἢ πετροβόλου μηχανῆς ὅπου ἐμβάλλεται ἡ ἐπιτοξίς.

'Επι-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν ζυγὸν (τὸν σύρτην) τῆς θύρας, μανθαλόνω.

'Επιζύγωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπιζύγωσιν (θύρας), μάνδαλος κτλ.

'Επιζύγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Επιζυγόω, κλείσιμον θύρας (κτλ.), μανδάλωμα.

'Επι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω, (ὅθ. πθ. ἢ μτ.) » 'Επεζωσμένοι, « 'Ηρ., αἱ γυναῖκες αἱ ὁπ. διὰ πένθος ἀνέσυρον καὶ ἔζωναν ὑπὸ τὸ ζῆθος (ἠμίγυμνον) τὰ φορέματά των.

'Επιζώστρα (ἡ). ζώνη, ζωνάρι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν), (παρβλ. Ζωστήρ).

'Επίηλε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ 'Επιάλλω.

'Επίημι, ἰων. ἀντὶ 'Εφίημι.

'Επι-ήνδανε, Π. ἀντὶ 'Εφήνδανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εφανδάνω.

'Επίηρα (τὰ), Π. οὐδ. τοῦ (ἀχρ.) 'Επίηρος, = 'Επήρανος, πολλὰ ἀρεστός, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός. » 'Επίηρα φέρειν τινί, « 'Ομ., Σοφ., = Χαρίζεσθαι, προξενεῖν εὐχαρίστησιν (εὐαρέστειν) εἴς τινα. (καὶ ἀνεπίρ.) « Ἀμπλακίης ἐπίηρα, « Νόνν., = Χάριν, ἕνεκα, περί. (ἄλλοι τὸ γράφουν διῃρημ. 'Επὶ ἦρα, ἴδε Ἦρα καὶ

'Επ-ήρανος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ἐράω], = 'Επέραστος, περιποθητος. (μὲ ὅοτ.) » Οὕμοι γίγνεται ἐπιήρανα θυμῷ, « 'Οδ. Τ., δὲν τά ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου. 2) (μὲ γεν.) = Ἤρανος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, βοηθητικός, ἀποτρεπτικός. » Ἀσπὶς ἀκόντων —, « 'Εσχ. » Νεύρων —, « Λύθ. » Σοφῶν ἔργων (» Ἀρετᾶς) —, « Στδ., κάτοχος, (παρβλ. 'Επίηρα).

'Επιηρεφής, ές (ὁ, ἡ), ἰων. ἀντὶ 'Επηρεφής.

('Επίηρος), Π. ἀμφ. ᾱ μτγν. ἀντὶ 'Επιήρανος, ἐπιθυμητός, (συγχ. τῷ 'Ερίηρος).

'Επιθαλάμιος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον. » 'Επιθαλάμιον (ἐνν. ᾆσμα), « Θκρ., τὸ τραγοῦδι τοῦ γάμου.

'Επιθαλασσίδιος καὶ

'Επιθαλάσσιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, (κοιν.) ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, παραθαλάσσιος. » Πόλις —, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τὰ ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου, « Θκ.

†'Επιθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ), σπνττ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επιθαλάσσιος.

'Επιθαλπής, ές (ὁ, ἡ). ζεστός. (μτφρ.) τερπνός, θελκτικός, [ἐκ τοῦ

'Επι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω (κυρ. τὴν ἐπιφάνειαν ἀώματός τινος), ζεσταίνω ἀπὸ 'πάνω.

'Επι-θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἔκθαμβος ('Εκπλήττομαι) εἴς τι.

'Επιθανάτιος ᾰ 'Επιθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὸν (καταδικασμένος εἰς) θάνατον. 2) ὁ ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, θανάσιμος. 3) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου. » Ῥοή —, « Λξ.

'Επιθανατίως καὶ 'Επιθανάτως, ἐπίρ. Διὰ θάνατον, θανασίμως. » 'Επιθαναν. ἔχει, « Πλδ., κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ, εἶνε διὰ θάνατον.

'Επιθανής, ές (ὁ, ἡ), = 'Επιθάνατος, κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ.

'Επι-θάπτω, Μ. θάψω, Θάπτω τι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

'Επι-θαῤῥέω (καὶ Ἀττ. -θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὅοτ.) 'Εγω τὸ θάῤῥος (τὰς ἐλπίδας μου εἰς. 2) ἔχω ἢ λαμβάνω θάῤῥος κατά τινος, δὲν φοβοῦμαι.

'Επι-θαῤῥύνω (ᾰ Ἀττ. -θαρσύνω), Μ. υνῶ. 'Εμπνέω θάῤῥος, ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω.

'Επι-θαυμάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Θαυμάζω (Τιμῶ, 'Εχω εἰς ὑπόληψιν καὶ Φιλοδωρῶ) τινα.

'Επι-θεάζω, Μ. άσω, = 'Επιθειάζω.

'Επι-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = 'Επιθεωρῶ, παρατηρῶ.

'Επι-θειάζω, Μ. άσω. 'Επικαλοῦμαι (φέρω μάρτυρα) τὸν θεὸν ὑπὲρ ἢ κατά τινος (ἐν γέν.) λέγω ἢ πράττω τι μὲ θρησκευτικὸν αἴσθος καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν· προφητεύω. (ἰδιαιτ.) δίδω χαρακτῆρα θειότητος εἴς τι, τὸ ἀποδίδω εἰς θείαν δύναμιν ἢ ἔμπνευσιν. » Τὰς πράξεις ἐπιθ., « Πλ. (καὶ πθ.) » Τόπος ἐπιτεθειασμένος, « Πλδ., ἱερός, (παρβλ. 'Επιθοάζω).

'Επιθείασις, εως (ἡ) καὶ

'Επιθειασμός (ὁ). τὸ ἐπιθειάζειν, ἐπίκλησις θεοῦ (κυρ. μὲ θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν)· ἐξορκισμός.

'Επιθειαστικός, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἐπιθειασμόν.

'Επιθεῖναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Επιθεῖτε, Π. ἀντὶ 'Επιθεῖτε, Β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς εὐκτ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επι-θέλγω, Μ. θέλξω, = 'Επᾴδω, καταπραΰνω.

'Επίθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιτίθεται (βάλλεται ἐπάνω) εἰς τι, (ἢ ὡς) σκέπασμα, (Τσακν.) καπάκι, (ἢ ὡς) ἰατρικόν, ἔμπλαστρον, καταπλασμα· (ἢ ὡς) στολίδι ἢ σφιγκτήρ. » Τάφου —, « Παυσ.

'Επι-θεραπεύω, Μ. εύσω. Φροντίζω ('Επιμελοῦμαι, 'Ενεργῶ, 'Οργανίζω) διά τι ἢ ἀκόμη, (Θκδ. Β', 47)).

'Επι-θερμαίνομαι, Μ. θερμανθήσομαι. Θερμαίνομαι ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπιπολαίως.

'Επίθες, ἀόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επίθεσις [ἐπιτίθημι], εως (ἡ), = 'Επιβολή, βάλσιμον ἐπάνω εἰς· ἐπιχείρησις κατά τινος, προσβολή· ἐπιβουλή· τόλμος, ἀπάτη, πανουργία. » Τὰ μὲν ἐκ παρατάξεως, τὰ δ' ἐξ ἐπιθέσεως, « Πλδ. » 'Επισημασίας —, « Ἰατρ., εἰσβολὴ πυρετοῦ. 2) (γραμτ. καὶ ῥητρ.) χρῆσις ἢ σχηματισμὸς ἐπιθέτου, (Ἀρστ. Ῥτρ. Γ.).

'Επι-θεσπίζω, Μ. ίσω. 'Επικυρόνω ἢ 'Εγκρίνω τι διὰ χρησμοδοτήσεως· (ἐν γέν.) χρησμοδοτῶ ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

'Επι-θέσπισμός (ὁ). τὸ ἐπιθεσπίζειν, ἡ διὰ χρησμοδοτήσεως ἐπιβεβαίωσις ἢ συγκατάθεσις (θεοῦ), (ἐν γέν.) χρησμοδότησις περί τινος.

'Επιθετέον, θετ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επιθέτης, ου (ὁ). ἀπατεών, ἐπίβουλος.

'Επιθετικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ 'Επιτήδειος πρὸς ἐπίθεσιν, τολμηρός, ὁρμητικός. 2) (Γρμτ.) ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίθετον, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐπιθέτων.

'Επιθετικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιθέσεως (προσβολῆς, ἐπιβουλῆς κτλ.), ἀπατηλῶς. 2) (Γρμτ.) ἐνειδεῖ ἐπιθέτου.

'Επίθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτιθείς (βαλθείς ὕστερον ἢ ἀπὸ 'πάνω, προστεθείς), (τρπ.) ξένος, ἑτερογενής· πρόσθετος, ἐπείσακτος (» 'Εορτή —, « Ἰσαρ.)· ἐπίπλαστος, ὄχι φυσικός (» Κόσμος —, « Δ. Ἁλ.). ||. (Γρμτ.) » 'Επίθετον (ὄνομα), « τὸ προστιθέμενον πρὸς δήλωσιν τῆς ποιότητος (τὰ χαρακτηρίζον τὰς ἰδιότητας) τοῦ ὀνομαζομένου προσώπου ἢ πράγματος. 2) (ἰατρ.) ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίθεμα (ἔμπλαστον κτλ.).

Επιθέτως, ἐπίρ. = 'Επιθετικῶς.

'Επι-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κατόπιν ἢ κατεπάνω τινός, 'Επιτρέχω.

'Επι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ μὲ προσοχὴν (ἔχων θηλ. προσηλωμένα τὰ βλέμματά μου ἐπάνω εἰς) τι, παρατηρῶ. 2) θεωρῶ πάλιν (ἐκ νέου), Ἀναθεωρῶ.

'Επιθεώρησις, εως καὶ

'Επιθεωρία (ἡ). τὸ ἐπιθεωρεῖν, θεωρεῖν μὲ προσοχὴν ἢ κατ' ἐπανάληψιν, παρατήρησις, ἀναθεώρησις.

'Επιθῇς, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. Β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επι-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι (καὶ μτφρ. 'Ερεθίζω τινά) κατά τινος ἢ ἔτι μᾶλλον, παροξύνω. (μὲ ὅοτ.) » 'Επιθήξας οἱ τῶν θορυφόρων τοὺς ἀφιδεστάτους, « Γργ.

'Επιθήκη (ἡ). [ἐπιτίθημι]. προσθήκη.

'Επι-θηλάζω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Επιθάλλω.

'Επίθημα (τὸ), = 'Επίθεμα (κυρ. τάφου).

'Επιθηματικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἐπίθημα.

'Επιθηματουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ τέχνη) τοῦ ἐπιθηματουργοῦ.

† 'Επιθηματουργός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐπιθήματα.

'Επι-θηματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Σκεπάζω μὲ) ἐπίθημα· (ἀμετβτ.) » Καθάσκου ἐπιθηματοῦντα, « Λύθ., ἔχοντα (κλειόμενον μὲ) ἐπίθημα.

'Επιθηραρχῆς, ου, (ὁ), = 'Επλεφαντάρχης.

'Επιθηραρχία (ἡ), τὸ ἔργον (= τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιθηράρχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιθήραρχος (ὁ), = Ἐπιθηράρχης.
Ἐπιθήσω, μέλλ. τοῦ Ἐπιτιθημι.
Ἔπι-θι, ἐνστ. τῆς πρστ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἶμι).
Ἐπι-θιγγάνω, Μ. θίξομαι, (μὲ δοτ. ἢ γεν.), = Ἐπιψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως.
Ἐπίθλασις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ ἑξ. Ἐπι-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Σπάνω ἀπὸ πάνω ἢ ἐπιπολαίως.
Ἐπι-θλίβω, Μ. θλίψω. Πατῶ (Ζουλίζω) ἀπὸ πάνω ἢ ἐπιπολαίως.
Ἐπίθλιψις, εως (ἡ). τὸ αὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπι-θοάζω, Μ. άσω, Π. κάθημαι ἐπάνω εἰς. (κυρ.) κάθημαι ὡς ἱκέτης εἰς ἐξ βαθμίδας τοῦ βωμοῦ (ὅθ. συνκδγ. μὲ αἰτ.) ἱκετεύω, ἐκφωνῶ (ἐπικαλοῦμαι) ἱκετικῶς. » Τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω, « Εὐρ., (παρβλ. Ἐπιθειάζω).
Ἐπι-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος, ἐπισκοτίζω.
Ἐπιθορεῖν, ἀόρ. ὁ΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιθρώσκω.
Ἐπι-θόρυμα:, Μ. θορεῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐπιπηδῶ, Ἐπιβαίνω, (ἀορ. ἐπὶ κτην. βατεύω.
Ἐπι-θορέω-ῶ [ἐπὶ, θορὸς], Μ. ώσω. = Ἐπισπερμαίνω.
Ἐπι-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θόρυβον ἐπάνω εἴς (θηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, δείχνω διὰ χειροκροτήσεων ἢ φωνῶν τὴν συγκατάθεσίν ἢ δυσαρέσκειάν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πρατόμενα. » Καὶ τὸ πλῆθος ἐπεθορύβει τὴν ψαλμῳδίαν ταῖς οἰμωγαῖς, Γργ. » Καὶ ἡ βουλὴ δήλει ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα, « Ξεν.
Ἐπι-θρασύνω, Μ. υνῶ. Αὐξάνω (Προσθέτω εἰς) τὸ θράσος τινός, ἐρεθίζω τὴν θρασύτητά του, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιθαρσύνω).
Ἐπι-θράττω, Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιταράττω.
Ἐπι-θραύω, Μ. θραύσω. Συντρίβω τι (Τὸ κάμνω θρύμματα) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐπιθρέξας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτρέχω.
Ἐπίθρεπτος (ὁ, ἡ), [ἐπιτρέφω]. Θρεμμένος ὡς ἐκ προσῴκησης, εὐτραφέστερος τοῦ δέοντος. » Σὰρξ—, « Ἱππκρ.
Ἐπι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Θρηνῶ ἐπάνω εἰς (θλ. διά) τι.
Ἐπιθρήνησις, εως (ἡ). Θρῆνος γινόμενος περί τινος, μυρολόγι.
Ἐπίθρηνητος (ὁ, ἡ), Γλσ. Θρήνων ἄξιος.
Ἐπι-θροέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιθῶ, Ἐπιθυρῶ.
Ἐπι-θρομβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς θρόμβους ἐπάνω εἰς.
Ἐπι-θρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ τι περί ἢ κατά τινος.
Ἐπι-θρύπτω, Μ. θρύψω, = Διαθρύπτω.
Ἐπι-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. β΄. Ἐπέθορον), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Πηδῶ ἐπάνω εἰς· (μὲ ἐπίρ.) τρέχω πηδῶν, τινάζομαι. (μτχμ.) ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι.
Ἐπι-θυμέω-ῶ [ἐπὶ, θυμὸς], Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Ὀρέγομαι ν' ἀποκτήσω τι, (κοιν.) τὸ θέλει ἡ καρδία μου· ἔχω ἐπιθυμίαν (ἴδε τὴν λέξιν).
Ἐπιθύμημα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας.
Ἐπιθύμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιθυμεῖν, ἐπιθυμία.
Ἐπιθυμήσειρα (ἡ), Θγλ. τοῦ
Ἐπιθυμητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπιθυμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιθυμῶν (ν' ἀποκτήσῃ τι), ἐραστής. » Πολέμου—, « Καλλ.
Ἐπιθυμητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) ἐπιθυμίαν. » Τὸ ἐπιθυμητικόν, « Φλοφ., ἡ ἐπιθυμία.
Ἐπιθυμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιθυμίαν. » Ἐπιθυμητικῶς ἔχω τινός, « Ἀξ., ἐπιθυμῶ.
Ἐπιθυμητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις, ἄξιος ἐπιθυμίας, ὀρεκτικός.
Ἐπιθυμία (ἡ). ἡ ἀροδοὰ τάσις τῆς ψυχῆς πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ὄντος ἢ δοκοῦντος ἡδυπαθοῦς (ἐπὶ κακοῦ) ἢ ὑπερβολὴ καὶ κατάχρησις τῆς τοιαύτης πάσεως, ὄρεξις ἐμπαθὴς, ἀκρασία. »Οὐδ' ἐπιθυμία γαλεπὸν· τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα, « Πλατ. 2) (συνκδγ. καὶ μτχν.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας. » Θάνατος παλαιπωρούντων ἐπιθυμία, « Σολ.
Ἐπιθυμίαμα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπιθυμίασιν, [ἐκ τοῦ
Ἐπι-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω τι ἐν εἴδει θυμιάματος, καπνίζω.
Ἐπιθύμιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐπιθυμῶν τι, ἐπιθυμητής.
Ἐπιθυμίς, ίδος (ἡ). στέφανος ἀπὸ θύμον (θυμάρι) ἢ ἄλλα ὁποιαδήποτε ἄνθη, (παρβλ. Ὑποθυμίς).
Ἐπιθυμόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιθυμῶν δειπνα, ὁ ἐρχόμενος ἀρχὰ εἰς τὸ δεῖπνον, (ἐπιμ.) μένων μόνον μὲ τὴν ὄρεξιν (καθὼς λέγομεν συνήθως).
Ἐπίθυμον (τό). εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ (τὸ ὁπ. αὐξάνε ἐπάνω εἰς τὸν θύμον), (Γαλλ.) cuscute.
Ἐπι-θύνω, Μ. υνῶ, = Ἐπευθύνω.
Ἐπι-θυσιάζω, Μ. άσω, καὶ
Ἐπι-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι. » Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσάμεθα, « Πλ., νὰ θυσιάσωμεν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. (χ κατὰ τμσ. Π.) »Τοῦτον, κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, « Εὐρ.
Ἐπι-θύω (γ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἐφορμῶ κατά τινος· (μτφρ. μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν, ὑπερεπιθυμῶ. » Κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα, « Ἀπλλν. (τὸ ὁπ. διὰ τὴν συλλαβικὴν ἔκτασιν τοῦ ε τῆς προθ., ἀνάγουσί τινες εἰς τὸ Ἐπιθύνω).
Ἐπιθωρακίδιον (τό). ἐπανωρόχι τὸ ὁπ. φοροῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸν θώρακα.
Ἐπι-θωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Ἁρματόνω) τινὰ ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) μὲ τὸν θώρακα.
Ἐπι-θωρήσσω, Μ. ήξω, Ἰων. = Ἐποπλίζω (καὶ μσ. Ἐφοπλίζομαι) κατά τινος.
Ἐπι-θωύσσω, Μ. ύξω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἐρεθίζω (ἐγκαρδιόνω) τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου.
Ἐπίθρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπίστωρ
Ἐπι-ίζομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφέζομαι.
Ἐπίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ γνωρίζων τι, ἔχων εἴδησιν τινός, εἰδήμων, ἔμπειρος. » Γεωμετρίης—, « Ἐπιγρ.
Ἐπι-κάββαλλε, Μ. ἀντὶ Ἐπικατεβαλλε.
Ἐπι-καγχάζω, Μ. άσω καὶ
Ἐπι-καγχαλάω-ῶ (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) γελῶ δυνατὰ (γαχαλίζω, [συνκδγ.] χαίρω, καμαρόνω) διά τι. » Κύνες δ' ἐπικαγχαλῶσι τοκνὸν ὑλακτιῶντες « Κόϊντ.
Ἐπι-καθ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπικαθεῖλον κτλ.). Χαλνῶ (Κρημνίζω, Καταβαρίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐπι-καθ-αίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω τι ἔπειτα ἢ προσέτι.
Ἐπι-καθ-αρίζω, Μ. ίσω, = Ἐπικαθαίρω.
Ἐπι-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ἐπικάθημαι.
Ἐπι-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ἢ εἶμαι πλαγιασμένος ἐπάνω εἰς.
Ἐπι-καθ-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω τι ἐπάνω εἰς.
Ἐπικαθῆκα, ἀόρ. τοῦ Ἐπικαθίημι.
Ἐπι-κάθ-ημαι, Μ. καθ-εσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Κάθημαι (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. Κεῖμαι) ἐπάνω εἰς (» Πόλις λόφον ἐπικαθημένη, « Δ. Ἁλ., κειμένη ἐπὶ)· κάθημαι καὶ παραμονεύω κατά τινος, (ἐπιμ.) πολιορκῶ.
Ἐπι-καθ-ιζάνω καὶ Ἐπι-καθ-ίζω, Μ. ίσω ἢ ιξήσω. Καθίζω (Τοποθετῶ) τινα ἐπάνω (καὶ μτφρ. κατεπάνω) τινος. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ δοτ.) = Ἐπικάθημαι, πολιορκῶ.
Ἐπι-κάθ-ημι, Μ. ἐπικαθήσω. Χαμηλόνω (Καταιβάζω, Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ πέσῃ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, καταιβάζω (ρίπτω) τι προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό. » Τὰς πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέπασαν.. εἶτ' αὖθις ἐπικαθῆκαν, « Ἀππ.
Ἐπι-καθ-ίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι (ἀόρ. Ἐπικατέπτην). Καταβαίνω πετῶν ἐπάνω εἰς.
Ἐπικάθισμα (τὸ), σκαμνί, καθέδρα κτλ.
Ἐπι-καθ-ίστημι, Μ. ἐπικατα-στήσω. Στήνω (Τοποθετῶ, [μτφρ.] Διορίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό. ἀντικαθίζω. »Τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος ἕτερον ἐπικατέστησαν, « Πλδ. (καὶ μσ.) » Φυλακὴν ἐπικαθίσταντο, « Θκ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Οἱ ἐπικαθιστάμενοι ἄρχοντες, « αὐτ., οἱ διοριζόμενοι εἰς τόπον τῶν παυθέντων.
Ἐπι-καθ-οράω, Μ. ὄψομαι (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀορ. β΄. Ἐπικατεῖδον). Κυττάζω (Παρατηρῶ) ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Ἐπιβλέπω.
Ἐπι-καινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω, ἀνανεόνω, (παρβλ. Ἐπικενόω).
Ἐπι-καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πάλιν (Προσθέτω) ἄλλας (νέας) καινοτομίας.
Ἐπι-καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρίζομαι πάντοτε νέον (καινοφανές) τι ἔργον.
Ἐπι-καινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακαινίζω, μεταποιῶ ἐπὶ τὸ καινοφανέστερον, καινοτομῶ. » Νόμους—, « Αἰσχλ.
Ἐπικαιρία (ἡ). ἁρμοδιότης καιροῦ ἢ τόπου ἢ περιστάσεων, εὐκαιρία, [ἐκ τοῦ
Ἐπικαίριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ (ὡς δέοντι), εὔθετος, ἁρμόδιος, χρήσιμος· οὐσιώδης, σημαντικός, ἐπίσημος· (ἐπὶ πλγν.) = Καίριος.
Ἐπικαιρίως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ καὶ (καταχρ.) τύπῳ (τῷ πρέποντι), εὐκαίρως, εὐθέτως.
Ἐπίκαιρος (ὁ, ἡ), = Ἐπικαίριος. » Ἐν ἐπικαίρῳ, « Θκ., ἐν δέοντι (καιρῷ ἢ τόπῳ). 2) (μτγν.) Ἐπίκηρος, πρόσκαιρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Επικαίρως, ἐπίρ.=Ἐπικαίρως.
'Επι-καίω, Μ. καύσω. Καίω τὴν ἐπιφάνιάν τινος πράγματος, καψαλίζω, (γυδ.) τσουρουφλίζω. » Ἐπικάει τὸν φλοιόν,« Θφρ. (καὶ πθ.) » Οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, « Πλάτ. 2) (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) καίω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τιμήν τινος. » Πῦρ ἐπικαίω, "Ομ. "Γμν., ἀνάπτω φωτιὰν (εἰς τὴν γωνιάν).
'Επι-καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Σταγαλογῶ ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, συνάζω τὰ ἀπομεινάρια τῶν πρὸ ἐμοῦ σταγολόγων.
†'Επικαλαμίς, ἐσφ.λμ. ἀντὶ 'Επισκαλαμίς.
'Επι-καλέω-ῶ, Μ. ἐσω, = Ἀποκαλῶ, ὀνομάζω. « Ἀνδραποδιστὰς ἐπεκάλει, « Αξ. » Ὁ Μνήμων ἐπικληθείς, « Δκ. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ. » Μανίαν ἐπικαλοῦντες αὐτῶις, « Αξ. (ᾗ μὲ ἀπαρ.) » Ἐπικαλέσαντες τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι, « Θκ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἐπικαλούμενα, « Ἱππκρ., ἀντὶ τὰ ἐγκλήματα. 3) (μσ.) προσκαλῶ τινα (ἐξ ὀνόματος) πρὸς βοήθειάν μου. » Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο, καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον, « Θκ. (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν, « Ἀρστφ. 4) (ἰδιαιτ. Νμ.) κάμνω ἔκλητον τὴν δίκην μὲ εἴς τινα, » Καίσσαρα ἐπικαλοῦμαι, « Γρφ.
'Επι-καλλύνω, Μ. υνῶ καὶ
'Επι-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀπὸ πάνω, ξαναστολίζω.
'Επικάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπικάλυψιν, σκέπασμα (κυρ. καὶ μτφορ.) » Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμα κακῶν, « Μέν.
'Επικαλυπτέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Επικαλύπτω.
'Επικαλυπτήριον (τὸ), = 'Επικάλυμμα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ-
'Επικαλυπτήριος (ὁ ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπικάλυψιν.
'Επι-καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ἀπὸ πάνω, σκεπάζω ὅλως διόλου, (τρπ.) συσκιάζω· ἐπισκοτίζω.. »Διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν ἐνίοτε πάθει ἢ νόσοις ἢ ὕπνῳ, « Ἄρστ.
'Επικάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
'Επι-κάμνω, Μ.καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πάσχω (Τήκομαι, Θλίβομαι) διά τι. » Μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν, « (Ἀρίςιππ. παρ') Αἴλ.
'Επικαμπὴ (ἡ). τὸ ἐπικάμπτειν, λύγισμα· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἐπικάμπτεταί τι, γύρισμα, (παρβλ. 'Εκτροπή).
'Επικαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). κυρτὸς (ὀλίγον), λυγισμένος, γυριστὸς, δρεπανοειδής.
'Επικάμπιος (ὁ, ἡ),='Επικαμπής. ||. (οὐσ.) »Τὸ τῆς στοᾶς ἐπικάμπιον, « Πλ., ἀντὶ 'Η ἐπικαμπή.
'Επι-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι (μετρίως), τὸ κάμνω κυρτὸν (καμαρωτόν). (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ καμφθῇ (νὰ κλίνῃ) εἴς τι, μεταπείθω, (παρβλ. 'Επικλάω). ||. (ἑλλ. ἢ μσ.) γυρίζω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνακάμπτω, (Ἀρστ. Ζ. δ', 4.)
'Επικαμπύλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Επικαμπής.
'Επικαρψις, εως (ἡ). τὸ ἐπικάμπτειν, λύγισμα, κύρτωμα.
'Επικανθὶς, ἴδος (ἡ),= 'Εγκανθὶς.
'Επικαρ, Π. ἀντὶ 'Επὶ κεφαλὴν (κάρα), μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κατακέφαλα.
'Επι-καρδιάω-ῶ, Μ. άσω. "Εχω καρδιόπονον.
'Επικαρπία (ἡ). ἡ κατ' ἔτος αὔξησις (τὸ προϊὸν) ὁποιουδήποτε κτήματος, (ἐν γέν.) πρόσοδος, εἰσόδημα· ἀφορον. » Λύτὸ τὸ τραφὲν βύσκημα καὶ τὴν ἐπικαρπίαν λογισάμενος, « Ἀρστ. » Τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν, « Πλάτ. 2) ὁ ἐπὶ τῶν καρπῶν (τῶν προϊόντων) τινος λαμβανόμενος κατ' ἔτος φόρος, ἡ δεκατιά. » Ἡ ἀπὸ βοσκημάτων ἐπικαρπία τε καὶ δεκάτη καλουμένη, « Ἀρστ. » Ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργουμένων ἐκλείξας 90 μνᾶς,« Ἀνδκ. 3) ἡ ἀπόλαυσις τοῦ καρποῦ (τοῦ προϊόντος) ὁποιουδήποτε κτήματος, (Ἰταλ.) usufruit, (λίλ. Ζ. Ἰς. Δ. Γ'.).
'Επικαρπίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ (σκεπάζων τὴν ἐπιφάνειαν) ὁποιουδήποτε καρποῦ. » Χνοῦς—, « Ἐπγρ.
'Επι-καρπίζομαι, Μ. ίσομαι ,='Εκκαρπίζομαι, ἐξαντλῶ ὅλην τὴν γονιμότητα ἀγροῦ τινος (σπείρωντάς τον κατὰ συνέχειαν).
'Επικάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ δίδων καρπὸν, καρπερὸς. »Ζεὺς—, « Ἀρστ., ὁ συντελῶν πρὸς καρποφορίαν. 2) ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁποιουδήποτε καρποῦ, (ὄθιν) »'Επικάρπια (τὰ), « (Φαν. παρ.) Ἀθην., ἢ μύταις (κατ' ἄλλ. τὰ τσουνιὰ) τῶν 'πωρικῶν. 3) ὁ φορούμενος εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. » "Οφεις ἐπικάρπιοι, « Φλγρ., βραχιόλια εἰς σχῆμα ὄφεων. 4) (οὐσ.) 'Επικάρπιον (τὸ), καρπὸς, ἐπικαρπία.
'Επικαρπολογέω-ῶ, καὶ (μσ. ὅ καὶ εὐχρηστότ.) -οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Συλλέγω τοὺς καρποὺς τοὺς ὀπ. ἄφησαν οἱ τρυγηταί, (παρβλ. 'Επιβριμολογίω).
'Επικάρσιος [ἐπίκαρσ], α ἢ ος, ον, = 'Εγκάρσιος, λοξὸς, πλαγιαστός.
'Επικαρσιως, ἐπίρ. = 'Εγκαρσίως.
'Επι-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εγκαρτερῶ, ἐπιμένω.
'Επι-καρυκεύω, Μ. εύσω. Προσθέτω ἔπειτα καὶ ἄλλο καρύκευμα (εἰς τὸ φαγητόν).
'Επι-καταβαίνω, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ. προθτ.) Καταβαίνω παρακάτω· ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) κατά τινος ὅςτις εὑρίσκεται χαμηλότερα. 2) (τρπ.) = Ἐπεξέρχομαι, κατατρέχω τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν.
'Επι-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. 'Ρίπτω (Κρυμνίζω) ἢ Χαμηλόνω (Καταβάζω)τι ἐπάνω εἰς (ὀηλ. διά) τι ἢ κατά τινος. » 'Επικαταβάλλει τούτοις τὸν οἶκον,« Ἰώσ. »Σκελὴν ἐπικάββαλε νῆσον,« Κόϊντ. »'Επικαταβάλλυσι τὰ ὦτα(αἱ κύνες), « Ξεν., ῥήχνουν (κρεμνοῦν) τ' αὐτία των κάτω (διότι ἀνεύρον τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ).
'Επι-κατα-γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. Περιγελῶ ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.
'Επι-κατ-άγνυμι, Μ. ἐπικατ-άξω (ἀόρ. 'Επικατέαξα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασυντρίβω τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.
'Επι-κατ-άγομαι, Μ. αγθήσομαι (ἀόρ. 'Επικατήχθην κτλ.). Κατοικίζομαι (καὶ ἐπὶ πλοίων) 'εμβαίνω εἰς τὸν λιμένα ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.
'Επι-κατα-βαρθάνω, Μ. βαρθήσομαι (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι(Ἀποκοιμῶμαι) ἐπάνω εἰς (ὀηλ. ἐν ᾧ γίνεται) τι ἢ ἔπειτα ἀπὸ. (Θκ. Δ', 133).
'Επι-κατα-βέω, Μ. βήσω. Δένω ἢ Φασκιόνω ἀπὸ πάνω. » Ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβῶν, ἐπικατεδησέμην(λέγει ὁ ὄνος τοῦ Λουκιανοῦ),« τὰ ἔδεσεν (ἐφορτωσε δεμένα) ἐπάνω μου.
'Επι-κατα-δύομαι, Μ.δύσομαι. Βουλῶ (Βοθίζομαι) ἔπειτα ἀπό.
'Επικατάδυσις, εως(ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βύθισμα (καὶ ἐπὶ ἀστέρων)βασίλευμα κατοπινὸν.
'Επι-κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Κάμνω ἐπιδρομὰς εἰς τοὺς τόπους τινός.
'Επι-κατα-θλάω,Μ.θλάσω. Κατασυντρίβω, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επικατακλάω).
'Επι-κατα-θύω, Μ. θύσω, 'Επιθύω.
'Επ.-κατ-αιγίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξηγ. τοῦ 'Επαιγίζω.
'Επι-κατ-αίρω, Μ. αρῶ. (μὲ δατ.) Ἀφίνομαι ἀπὸ πάνω καὶ πίπτω (καταβαίνω, ἐπάνω εἴς τι.
'Επι-κατα-καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό
'Επι-κατα-κλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω ἢ Κατακάμπτω ἐπ.κείμενος.
†'Επ.-κατα-κλείω, Μ. κλείσω,=ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακλείω.
'Επι-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ ἢ Πλαγιάζω τινὰ ἐπάνω εἰς.
'Επι-κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ καὶ σκεπάζω τόπον τινὰ (Πλημμυρῶν φθάνω) ἕως εἰς.
'Επι-κατα-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι(Ἀποκοιμῶμαι) ἐπάνω εἰς.
'Επι-κατ-ακολουθέω-ῶ, Μ.ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν, ἔρχομαι (καὶ τρπ. συμβαίνω) ἀμέσως ἔπειτα ἀπό.
'Επ.-κατα-λαμβάνω, Μ λήψομαι. Προφθάνω ("Ερχομαι) ἔξαφνα· καὶ πάνω τινὰ ἐπάνω (ὀηλ. ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμη) εἰς ἔργον τι. » 'Επειδὰν ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ἐπικαταλάβῃ, « Πλάτ. » Νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης, « Διόδ.
'Επικαταλλαγὴ (ἡ), [ἐπὶ, κατὰ, ἀλλάσσω]. τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον περιπλέον διὰ τὸ ἄλλαγμα τῶν χρημάτων, (Ἰταλ.) agio.
'Επι-κατα-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω κατόπιν τινὸς (Ἀπομένω) πουθενὰ διὰμεσικὸν ἢ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.
'Επι-κατα-μωκάομαι-ῶμαι, Μ.ήσομαι. Περιγελῶ τινα ἐπάνω εἰς (ὀηλ. διά) τι.
'Επι-κατα-μωμάομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μέμφομαι(Κατηγορῶ) τινα διά τι ἢ προσέτι.
'Επ.-κατα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ πουθενὰ κάτω ὕστερον ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς.
'Επι-κατα-πίμπρημι, Μ. κατα.πρήσω. Κατακαίω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-κατα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω (κατακέφαλα) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Ἐπιθέτω κατάπλασμα.

Ἐπι-κατα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω) εἰς τὸν λιμένα ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον. 2) πλέω κατά τινος.

Ἐπικαταπτὰς, ᾶσα, ἀν, ἀρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπικαθίπταμαι.

Ἐπι-κατ-αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Καταρῶμαί τινα ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

Ἐπι-κατ-αράσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ τι (καὶ ἀμτβτ. Πίπτω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς.

Ἐπικατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ἢ ἄξιος κατάρας.

Ἐπι-κατ-ρέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Χύνομαι (καὶ μτνμ. Μαδῶ [ἢ Λυάνω ἢ Διγοθυμῶ] καὶ πίπτω) ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-κατ-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Ξεσχίζω (ᾧ πθ. Ξεσπάνω) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατ-ρίπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπι-κατ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

Ἐπι-κατα-σείω, Μ. σείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σείων (Κουνῶν) δυνατά ῥίπτω (κρημνίζω) τι ἐπάνω τινός. »Ἐπικαταση εἰσθέντος αὐτοῖς τοῦ οἰκήματος, « Βασ.

Ἐπι-κατα-σκάπτω, Μ. σκάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σκάπτων κρημνίζω τι ἐπάνω τινὸς (δηλ. κάμνω νὰ πέσῃ καὶ νὰ τὸν πλακώσῃ).

Ἐπι-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω ἢ ἐπισκευάζω (ἑτοιμάζω) τι ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπι-κατα-σπάω-ῶ, Μ. άσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-σπένδω, Μ. σπείσω. (μὲ δοτ.) Χύνω κατὰ γῆς (Προσφέρω) τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐπάνω εἴς (ἢ διά) τι ἢ πρὸς τὰ ἔπειτα ἢ ἔπειτα ἀπό, (παρβλ. Ἐπιθύω).

Ἐπι-κατα-στρέφω, Μ. στρέψω. Κρημνίζω (Ἀναποδογυρίζω) τι ἐπάνω τινὸς· (συνκδχ.) τελειώνω (καὶ ἐλλ. ἀποθνήσκω) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-κατα-σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφάζω (Φονεύω, Θυσιάζω) τινὰ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.

Ἐπι-κατα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κατακόπτω (Κατακομματιάζω) καὶ ἄλλο τι ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις), (ὅθεν ἐπὶ μετάλλ.) τρυπῶν ὑποκάτωθεν τὴν γῆν προχωρῶ ἐπέκεινα τῶν συνόρων μου, τρυπῶ καὶ μέρος ὅπου δένμοι ἀνήκει.

Ἐπι-κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἔξαφνα (Κάμνω αἰφνίδιον ἐπιδρομὴν) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ προχωρῶ κυνηγῶν αὐτὸν κατόπιν καὶ λεηλατῶν ἕως εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

Ἐπι-κατα-φέρομαι, Μ. ἐπικατ-ενεχθήσομαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω (Κρημνίζομαι, Ὑφίχνομαι τὸν κατήφορον) ἀπὸ πσθενὰ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος.

Ἐπικατάφορος (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπιρρεπὴς πρὸς, εὐκατάφορος.

Ἐπι-κατα-ψάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψώνω (Σκαλίζω) τι ἐπιπολαίως, σκάπτω ἐπάνω-ἐπάνω (τὴν ἐπιφάνειαν μόνον).

Ἐπι-κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Λέγω ἀλλεπάλληλα (Προσθέτω εἰς τὰ προλαβόντα ᾗ ἄλλα) ψεῦδη κατά ἢ περί τινος.

Ἐπι-κατα-ψήφω, Μ. ψήξω. Χαϊδεύω μὲ τὸ χέρι ἐπιπολαίως τινὰ ἵνα τὸν ἡμερώσω.

Ἐπικατείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπικαθοράω.

Ἐπι-κάτ-ειμι, Μ. εἰμι, = Ἐπικατέρχομαι (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Ἐπι-κατ-εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω προσέτι, χύνω ἀπὸ πάνω, περιχύνω.

Ἐπι-κατ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐπικατῆλθον κτλ.). Κατοβαίνω ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

Ἐπι-κατ-έχω, Μ. ἐπικαθέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρατῶ (Σταματῶ, Ἐμποδίζω) τι μερικὸν ἀκόμη καιρόν.

Ἐπι-κατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ προσέτι ἢ ἔπειτα. 2) (λογικ.) δίδω καὶ ἄλλο ἐπίθετον ἵνα χαρακτηρίσω (προσδιορίσω ἀκριβέστερον) τὴν ἰδιότητα τοῦ πράγματος, (ὅθεν:

Ἐπικατηγόρησις, εως καὶ

Ἐπικατηγορία (ἡ). πρόσθεσις καὶ ἄλλου ἐπιθέτου πρὸς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ πράγματος, ἐπεξήγησις τῶν χαρακτηριστικῶν (τῶν ἰδιοτήτων) τοῦ ὑποκειμένου.

Ἐπικατηνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπικαταφέρομαι.

Ἐπικατιὼν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Ἐπικάτειμι.

Ἐπι-κατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ἐπάνω ἢ πλησίον τινὸς, (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπ. κατοικέω).

Ἐπι-κατ-ονομάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω εἰς πρᾶγμά ἢ πρόσωπόν τι (Τὸ ἐπονομάζω. Τὸ καθιερόνω μὲ τὸ ὄνομα ἄλλου τινός.

Ἐπι-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω ἢ Διορθονω τι ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-καττύω, Μ. ύσω Ἐπιπαλλόνω ἐκ νέου, ξαναμπαλλόνω, ἐπάνω εἰς τὸ προϋπάρχον μπάλλωμα (κάττυμα) προσθέτω καὶ ἄλλο.

Ἐπικαυλόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). φυτὸν τὸ ὁπ. ἔχει τὰ φύλλα ἐπάνω εἰς τὸν καυλὸν (εἰς τὸ κοτσάνι).

Ἐπίκαυμα (τὸ). μέρος τοῦ ὁποίου ἐκάη ἡ ἐπιφάνεια, καύσιμον ἐπιπόλαιον· (χειρουργ.) εἶδος ἐξανθήματος τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸ μαυράδι τοῦ μματιοῦ, (ὅθε καὶ

Ἐπίκαυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπικαίειν, καύσιμον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καψάλισμα, (χυδ.) τσουρούφλισμα· ξέγδαρμα τῆς ἐπιδερμίδος, σύγκαυμα.

Ἐπίκαυστος(καυτος), ον (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐκάη ἡ ἐπιφάνεια, καψάλισμένος, (χυδ.) τσουρουφλισμένος· ἡλιοκαμμένος (ς).

Ἐπι-καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι περί ἢ κατά τινος, (ὅθεν:

Ἐπικαύχησις, εως (ἡ). τὸ νὰ καυχᾶταί τις περί ἢ κατά τινος.

Ἐπι-καχλάζω, Μ. άσω, Π. κτυπῶ πουθενὰ καὶ κάμνω ποιόν τινα κρότον. » Κῦμα πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν, « Ἀπλλν.

Ἐπι-κάω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπικαίω.

Ἐπί-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι βαλμένος (τοποθετημένος, προσηρμοσμένος, [ἐν γέν.] Εὑρίσκομαι) ἐπάνω εἰς. »Ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ, « Ἡσ. » Θύραι γλώσσῃ οὐκ ἐπίκεινται, « Θγν. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) εἶμαι πάντοτε παρών, στέκω ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τινος ἑτοιμος πάντοτε νὰ ἐπιπέσω κατ' αὐτοῦ· τὸν κυνηγῶ ἀπὸ κοντά, δὲν τὸν ἀφίνω οὔτε στιγμὴν νὰ ἀναπνεύσῃ. » Ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους, « Θκ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐστιν, ἐπίκειται δὲ τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν, « αὐτ., κεῖνται πλησίον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ χρησιμεύουν ὡς ὁρμητήριον κατ' αὐτῆς. (καὶ τροπ.) »Κρατερὴ δ' ἐπίκειται ἀνάγκη, « Ἰλ. Ζ. » Τοῖς ἁμαρτάνουσι τιμωρίαι ἐπίκεινται, « Ἀκργ. (καὶ ἀπολ.) » Σκώμματα ἐπίκειμενα, « Ἀξ., τὰ πρόχειρα ἢ εὐρυῆ (λεγόμενα ὅπου καὶ ὅταν πρέπῃ), (παρβλ. Ἔγκειμαι). 3) (πθ. μὲ αἰτ.) ἔχω τι βαλμένον ἐπάνω μου, φορῶ εἰς τὸ κεφάλι μου. »Κράνη (» Κυνῆν) ἐπικείμενοι, « Ἀξ., (παρβλ. Παράκειμαι).

Ἐπι-κείρω, Μ. κερῶ καὶ Π. κέρσω. Κουρεύω (Θερίζω) τὸ ἐπάνω-ἐπάνω. » Ἐπικείρειν τὸν σῖτον, « Θρφ. (καὶ μτνμ.) » Πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, « Ἰλ. Π. (καὶ τροπ.) « Ἐπὶ μήδεα κείρει, « Ἰλ. Ο., Π., χαλνᾷ (ἀνατρέπει) τὰ σχέδιά μας.

Ἐπικεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά· (μτνμ.) κρυφά· αἰνιγματιωδῶς.

Ἐπικέκαμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπικάμπτω.

Ἐπικεκρυμμένως [ἐπικρύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Κρυφίως, κρυφά, σκεπαστά.

Ἐπι-κελεδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) = Ἐπιβοῶ, Ἐπικροτῶ.

Ἐπικέλευσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἐπιφωνήσεως παρακίνησις (ἐγκαρδίωσις).

Ἐπικελευστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) ἢ Πρόθυμος πρὸς ἐπικέλευσιν, παρορμητικός, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-κελεύω καὶ (μσ.) Ἐπι-κελεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. = Ἐγκελεύομαι, παρακινῶ (ἐγκαρδιόνω) τινα φωνάζωντάς του ἐπανειλημμένως.

Ἐπι-κέλλομαι (ἀόρ. Ἐπεκελόμην), Π. ἀντὶ Ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπι-κέλλω, Μ. κέλσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀράζω πουθενά.

Ἐπι-κεντρίζω, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (Τρυπῶ) ἐπιπολαίως μὲ τὸ κεντρί. 2) (ἐπὶ φυτ.) = Ἐγκεντρίζω, Ἐμπολλιάζω.

Ἐπίκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὸ κέντρον (τὸ μεσαίτατον σημεῖον), κεντρικός.

Ἐπι-κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι εἰς τὸ κέντρον (καταμεσῆς), (ὅθ.

Ἐπικέντρωσις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω (ἐκνέου) ὑγρόν τι μετ' ἄλλα, συγκερνῶ, (συνκδχ.) μετριάζω, βάλλω κρασὶ εἰς τὸ κρονητῆρι, κερνῶ. » Κηρύκεσσι κέλευσαν οἶνον ἐπικρῆσαι, « Ὀδ. Π. (ᾧ πθ.) » Ὁ δὲ κρητὴρ οὗτος ἐπικίρναται ὑπὸ Δελφῶν θεοφανίοισι, « Ἡρ.

Ἐπίκερας, ατος (τὸ), εἶδος φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Λιγόκερας, (ὅθε Τὴλις).

Ἐπικεραστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ μετριάζῃ διὰ τῆς ἀναμράσεως τοὺς γυμούς, συγκεκαστικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπικερδαίνω, Μ. κερδήσομαι. Κερδαίνω πρ.σέτι, αὐξάνω τὸ κέρδος μου.

Ἐπικέρδεια (ἡ) καὶ

Ἐπικέρδειον (τὸ). κέρδος προσγινόμενον περιπλέον.

Ἐπικερδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων, ἀφίνων) κέρδος.

Ἐπικέρδιον (τὸ), = Ἐπικέρδειον.

Ἐπικερδῶς, ἐπίρ. Μὲ κέρδος, ἐπωφελῶς.

Ἐπικερτομέω-ω, Μ. ήσω. Πειράζω μὲ ἐγγικτικοὺς λόγους· περιγελῶ (πικρῶς), ἐγγίζω κατάκαρδα (μὲ τοὺς λόγους μου), ὀνειδίζω.

Ἐπικερτόμημα (τὸ). λόγος ἐγγικτικὸς (πειρακτικὸς), περιγέλιον.

Ἐπικερτόμησις, εως (ἡ). πείραγμα μὲ ἐγγικτικοὺς λόγους, ὀνειδισμὸς, περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Ἐπικέρτομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πειράζων (ἐγγίζων κατάκαρδα) μὲ τοὺς λόγους του, περιγελαστής· ἀπατηλός.

Ἐπικεύθω, Μ. κεύσω, Π. ἀντὶ Ἐπικρύπτω.

Ἐπικέφαλα, ἐπίρ. (μτγν.) ἀντὶ Ἐπὶ κεφαλήν, κατακέφαλα.

Ἐπικεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἐπαναλαμβάνω κεφαλαιωδῶς, ἐκθέτω ἐν περιλήψει, κάμνω συναπτικὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων.

Ἐπικεφάλαιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν. » Κόσμος—, « Αξ., ατολίδι τῆς κεφαλῆς. ‖. (οὐσ.) Ἐπικεφάλαιον (ἐνν. τέλος), « τὸ πληρονόμενον κατὰ κεφαλήν, (κοιν.) κεφαλιάτικον.

Ἐπικέφαλον (τὸ). ἡ κορυφὴ (ἡ ἄκρα, τὸ κεφάλι) διαφόρων πραγμάτων.

Ἐπικέχηνα, πρκ. τοῦ Ἐπιχαίνω.

Ἐπικέχοδα (ὄθεν ἡ μτχ. Ἐπικεχοδὼς, ὡς κύρ. ὄνομα εἰς τὸν Ἀρχφ.), πρκ. τοῦ Ἐπιχέζω.

Ἐπικήδειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κηδείαν (γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ κηδείας) νεκροῦ.

Ἐπικηδεύω, Μ. εύσω. Συγγενεύω διὰ κήδους μετά τινος, συμπενθεριάζω.

Ἐπικηκάζω, Μ. άσω, = Ἐπονειδίζω.

Ἐπικήπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κῆπον.

Ἐπικηραίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Ἔγω (Τρέφω) ἔχθραν εἰς τὴν ψυχήν μου κατά τινος.

Ἐπικήριος καὶ

Ἐπίκηρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, κῆρ]. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν εἱμαρμένην (εἰς τὴν μοῖραν, εἰς τὸν θάνατον), φθαρτὸς, πρόσκαιρος· ἀδύνατος, ἀνίσχυρος· φιλάσθενος.

Ἐπικηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἀπὸ πάνω μὲ κηρί.

Ἐπικήρυγμα (τὸ). πρόσταγμα δημοσιευόμενον διὰ κήρυκος.

Ἐπικηρυκεία (ἡ). τὸ ἐπικηρυκεύεσθαι, στάλσιμον κήρυκος μὲ προτάσεις πρὸς τὸν ἐχθρὸν· διαπραγμάτευσις περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς.

Ἐπικηρύκευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπικηρυκείας, πρόταασις περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς, [ἐκ τοῦ

Ἐπικηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προϋ. αἰτ.) Στέλλω πρὸς τὸν ἐχθρὸν κήρυκα μὲ προτάσεις (Διαπραγματεύομαι πρὸς αὐτὸν διὰ κήρυκος) περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς. 2) (μὲ αἰτ.) = Διακηρύττω ἢ Προκηρύττω (ς).

Ἐπικήρυκτος (ὁ, ἡ). ἐπικεκηρυγμένος. » Θάνατος—, « Ἅπτ.

Ἐπικήρυξις, εως (ἡ). (κυρ.) διακήρυξις βραβείου δι' ὁποιον ἤθελε φονεύσῃ ἢ συλλάβῃ τὸν καταδιωκόμενον κακοῦργον ἢ ὡς τοιοῦτον· (ἐν γέν.) οὐσ. τοῦ =

Ἐπικηρύσσω(ττω), Μ. ύξω· (ἐν γέν.) Δημοσιεύω τι διὰ τοῦ κήρυκος, διακηρύττω, προκηρύττω· ἀναγορεύω, διορίζω. » Ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον, « Γρ. 2) (ἰδιαιτ.) κηρύττω ποσότητά τινα χρημάτων ὡς βραβεῖον δι' ἐκεῖνον ὅστις φονεύσῃ ἢ συλλάβῃ κακοῦργον ἢ καταδιωκόμενον ὡς τοιοῦτον. » Χρήματα ἐπικηρύξαι αὐτῷ τοὺς (ἢ ἐπεκηρύχθαι αὐτῷ πρὸς τῶν) Θηβ., Δημ. (ᾧ ἀπόλ.) » Ἐπικηρυχθεὶς, « Δ. Κάσσ., ὁ φυγόδικος κατὰ τοῦ ὁπ. ἐπεκηρύχθησαν χρήματα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἐπικηρυχθεὶς γθονὶ, « Αἰσχλ., ἀναγγείλας ἑαυτὸν διὰ τοῦ κήρυκος ὡς κύριον αὐτῆς.

Ἐπικήρως, ἐπίρ. Ἀσθενῶς, ἀδυνάτως. » Τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης, « Ἰσκρ.

Ἐπικιδνημι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπισκεδάννυμι, χύνω (σκορπίζω, ἐκτείνω) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ αἰτ.) » Ἀξιοῦ Ἶδωρ ἐπικίδνασθαι αἶαν, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) »Ὅσσον ἐπικίδνασθαι ἠὼς, « Ἰλ. Π., ὡς οὐ ἐκτείνεται (φθάνει). (ᾧ τρπ.) »Κακοῖς δ' ἐπίκιδνατε θυμὸν, « Χρσμ. σκεφθῆτε περὶ τῶν ἐπικειμένων δεινῶν.

Ἐπικιναίδισμα (τὸ). λόγος ἢ κίνημα παρορμητικὸν πρὸς ἀσέλγειαν.

Ἐπικινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐκθέτω τι εἰς κίνδυνον (Διακινδυνεύω) εἰς λογαριασμὸν τινος. » Ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ ἀργύρια, « Δημ., οἱ ἐνδιαφέροντες κίνδυνοι εἶνε εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ ἢ (ἁπλ.) ὁ δανειστὴς ῥιψοκινδυνεύει τὰ χρήματά του.

Ἐπικίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπαπειλῶν κίνδυνον, κινδυνώδης. 2) (ἐνίοτε) ὁ ἐπαπειλούμενος ἀπὸ (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) κίνδυνον. » Ἐπικίνδυνός ἐστι αἰεἰκοτε ἡ Ἰωνίη, « Ἡρ., (ἴδε καὶ Θκ. ς'. 34).

Ἐπικινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης.

Ἐπικινδύνως, ἐπίρ. Μὲ (Εἰς) τρόπον ἐπικίνδυνον. » Νοσῶν ἐπικινδ., « Αξ.

Ἐπικινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι (καὶ μσ. Κινοῦμαι) πρός· κινοῦμαι ὁλονὲν, κάμνω κινήματα (χειρονομίας).

Ἐπικίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπικινοῦμαι.

Ἐπικιρνημι, Π. ἀντὶ Ἐπικεράννυμι.

Ἐπικιχλίδες (αἱ), οὕτως ἐπεγράφετο παιγνιῶδές τι ποίημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ ἔχον ἀντικείμενον τὰς κίγκλας τὰς ὀπ. ἐλάμβανεν (ὡς λέγουν) ἀντ' αὐτοῦ δῶρον.

Ἐπικιχρημι, Μ. ἐπιχρήσω, = Ἐπιδανείζω.

Ἐπικλάζω, Μ. κλάγξω, Π. (μὲ δοτ.) κάμνω κλαγγὴν (βούζω, ἀντηχῶ) ἐπάνω εἴς τι. » Θαλάσσῃ—, « Ὀππ., (συγχ. τῷ Ἐπικλώζω).

Ἐπικλαίω, Μ. κλαύσομαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

Ἐπίκλασις, εως (ἡ), τὸ μσ. τοῦ Ἐπικλάω.

Ἐπίκλαυστος καὶ Ἐπίκλαυτος (ὁ, ἡ). θρηνώδης.

Ἐπικλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (Λυγίζω) τι ἐπάνω εἰς, (μτφρ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), χυνόνω, (μσ. αὐτὸ θ.) γάνω τὴν πρεθυμίαν μου, ἀτονῶ, (κοιν.) τσακκίζει (τσακκίζεται) ἡ καρδιά μου. (ὡς ἐπὶ τὸ πλθ. πθ.) » Ἡ δειδὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, « « Λκ. (καὶ τρπ.) » Ἐπικλῶσα γλυκυθυμία, « Πλ. » Τῶν μελῶν τὸ σφόδρα ἐπικεκλασμένον, « Λκ., τὸ χαῦνον, τὸ ἔκλυτον. » Ἐπικλῶμαι τῇ γνώμῃ, « Θκ. (καὶ ἁπλ.) « Ἐπεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε, « Πλ.

Ἐπι-κλάω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπικλαίω.

Ἐπικλεὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Περικλεὴς, περίφημος, ἔνδοξος. 2) Π. ἀντὶ Ἐπώνυμος. » Λάβρακα σφετέρῃσιν ἐπικλέα λαβροαύχησιν, « Ὀππ.

Ἐπι-κλείζω, Μ. ίσω καὶ

Ἐπι-κλείω, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέω, ἐπονομάζω· ἐπικαλοῦμαι (ἐξ ὀνόματος). » Τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην, « Ἀρατ. » Ἐπικλείοντες ἐὠϊὸν Ἀπόλλωνα, « Ἀπλλν. » Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν, « αὐτ. 2) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. » Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, « Ὑδ. Α.

Ἐπι-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (Σφαλνῶ) καλὰ ἀπὸ πάνω, (Λκ. Τίμ.).

Ἐπικλήδην, Π. ἀντὶ Ἐπίκλην, κατὰ τὸ ὄνομα ἢ· ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος.

Ἐπικληθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπι-κληίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπικλείζω.

Ἐπι-κληίω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπικλείω.

Ἐπίκλημα (τὸ). [ἐπικαλέω], = Ἔγκλημα, παράπονον, κατηγορία.

Ἐπίκλην, (κυρ.) αἰτ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπίκλη ἀντὶ Ἐπίκλησις, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Λοιπὰ ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες, « Πλάτ. » Πονηρία τις ἐξεύς τινος ἐπίκλην λεγομένη, « αὐτ., ἔχουσα τὸ ὄνομά (ἐπονομαζομένη ἀπὸ) τινος ἰδιότητος. » Ἑρμογένης ὁ ἐπίκλην Εὐσεβὴς, « Σδ.

Ἐπικληρικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἢ τὰς ἐπικλήρους.

†Ἐπικληρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐπικληρῖτις, ιδος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ

Ἐπίκληρος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν ὅλην τὴν περιουσίαν (μένων μόνος κληρονόμος). » Ἐπίκληρος τῇ ἀρχῇ, « Δ. Αἰλ. » Ἦν γὰρ αὐσίας μεγάλης ἐπίκληρος, « Πλ. ‖. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ μονογενὴς κληρονόμος τῆς ὀπ. τὸν γάμον διετρίβονείκουν πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ δικαστηρίου οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς της (ἴδε Ἐπίδικος), (ὅθεν ἐν γέν.) περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος. (Ἀλλ' ἐπίκληροι ὠνομάζοντο προσέτι καὶ αἱ πτωχαὶ ὀρφαναὶ, τὰς ὁποίας ἦτον ὑπόχρεως ἢ νὰ νυμφευθῇ ἢ νὰ προικίσῃ ἀναλόγως ᾧ ὑπανδρεύσῃ ὁ πλησιέστερος αὐτῶν συγγενής).

Ἐπι-κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω ἢ Μοιράζω (καὶ μσ. Λαμβάνω) τι διὰ κλήρου.

Ἐπικλήρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐν εἴδει ἐπιχε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρηγήσεως (καὶ κυρ. διὰ κλήρου) παραχώρησίς τινος πράγματος εἴς τινα, (Νμ.) κατακύρωσις.

Ἐπικληρωτός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ διοριζόμενος δι' ἐπικληρώσεως.

Ἐπικλῆς (ὁ θ. εὔχρ. μόνον ἡ αἰτ. Ἐπικλέα), Π. ἀντὶ Ἐπικλεής, ἐπώνυμος.

Ἐπικλῆσαι, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπίκλησις [ἐπικαλέω], εως (ἡ). (κυρ.) δεύτερον (πρόσθετον) ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπωνυμία. «Ὀνόματα κατὰ τὰ αὐτὰ Πτελεαῖοι σφίσιν, ἄλλη δὲ ἐπίκλησις ἄλλῳ,» Παυσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἐπῤῥήματικῶς κατ' ἔλλ. τῆς Κατὰ) «Ἄρκτον ἦν καὶ Ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,» Ἰλ Σ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) «Ὃν ἔτεκε Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ,» Ἰλ Π., κυρίως μὲν μὲ τὸν Σπερχειόν, κατὰ τὸ ὄνομα (κατὰ τὸ λεγόμενον) δὲ μὲ τὸν Βῶρον, (παρβλ. Ἐπίκλην). 2) προσκάλεσμα (θεοῦ πρὸς βοήθειαν), ἐπιφώνησις· (Νμ.) ἔφεσις τῆς δίκης εἰς ἄλλο (ἀνώτερον) δικαστήριον. 3) ἀπόδοσις τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλήματος) εἴς τινα, μέμψις, κατηγορία. 4) ὄνομα, φήμη (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακή).

Ἐπικλητέον, θετ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπικλήτην, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέω.

Ἐπίκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικληθείς (καλεσθεὶς ἔπειτα ἢ προσκαλεσθεὶς διὰ βοήθειαν). «Ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες,» Καλλ. «Σύλλογος—,» Ἡρ., ὁ ἔκτακτος καὶ συγκροτούμενος ἀπὸ μόνους τοὺς ἐκλεκτοτέρους, (παρβλ. Ἐκκλησία). 2) κατηγορημένος, διαβεβλημένος, ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἐπίεμπτος. «Μισή θη καὶ ἐπίκλητος ἐγένετο,» Δ. Κάσσ. 3) (ἐπὶ καλοῦ) ὀνομαστός, περίφημος, ἐπίσημος. «Οὗτοι οἱ ἐπίκλητοι τῆς συναγωγῆς, ἄρχοντες φυλῶν,» Γρφ. (ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικλυτος). 4) (ἐν γέν.) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἐπείσακτος. «Διοδορία—,» Θεόπ. Ὃ) ὁ ἔχων τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐπίκλησιν, ἐπώνυμος. «Ἡμέρα ἡ πρώτη ἐπίκλητος ἁγία ἔσται ὑμῖν,» Γρφ.

Ἐπικλιβάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλίβανον (φοῦρνον), ὁ εὑρισκόμενος (τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τοῦ κλιβάνου.

Ἐπίκλινὴς [ἐπικλίνω], ές (ὁ, ἡ). γυρτὸς (ὀλίγον)· κατηφορικός. (μεταφ.) ἐπιῤῥεπής. «Ἐπίκλινῆ τῷ ζάγῳ, ᾗ μὴ ὀρθά,» Θῤῥ. «Ἀόφος (» Ὀδύς)—,» Πλ., Σό. (ᾗ τρπ.) «Πρὸς φιλοσοφίαν—,» Παχυμ.

Ἐπικλινίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης (κείμενος).

Ἐπικλίντης, ου (ὁ). ὁ κάμνων τι νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ) πρός. «Σεισμὸς—,» Ἄρστ., ὁ διευθυνόμενος πλαγίως, λοξός.

Ἐπίκλιντρον (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. πλαγιάζει (ἀκκομβᾷ, ἀναπαύεται) τις, θρονὶ μὲ ἀκκομβιστήρια, (Τουρκ.) σοφᾶς, (ἰταλ.) καναπές, [ἐκ τοῦ

Ἐπικλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Τοποθετῶ, Ἀκκομβῶ) τι πλαγίως ἐπάνω εἰς· (ἀμτβτ. ἢ μσ.) κλίνω (γέρνω) ὀλίγον πρὸς· εἶμαι ἀκκομβισμένος (βαλμένος, πλαγιασμένος) ἐπάνω εἰς. «Οὐ δὲ πύλισιν εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας, ἀλλ' ἀναπεπταμένας,» Ἰλ. Μ., τὰ θυρόφυλλα δὲν ἦσαν κλεισμένα (γυρισμένα).

Ἐπικλινῶς, ἐπίῤῥ. = Ἐπιῤῥεπῶς. «Ἐπ. ἔχειν πρός,» Φίλ.

Ἐπίκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπικλίνειν ἢ Ἐπικλίνεσθαι κλίσις (ῥοπή) πρός.

Ἐπικλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονίζω δυνατὰ, συνταράττω, σπρώχνω πότ' ἐδῶ ᾗ πότ' ἐκεῖ. (συνεδχ.) ταράττω, ἐρεθίζω· «Θρασίες γὰρ ἐπεκλονέεσκον ἔρωτες,» Ἀπλλν.

Ἐπικλοπία (ἡ). ἀπάτη, πανουργία, [ἐκ τοῦ

Ἐπίκλοπος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, κλοπὴ]· κρυφίνους, πανοῦργος, δόλιος («Γένος.. ἐπικλοπώτερον τὸ θῆλυ,» Πλάτ.)· (μὲ γεν.) ἔμπειρος. «Τόξων—,» Ὀδ. Φ.

Ἐπικλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ (Ξεχειλίζω καὶ χύνομαι) ἐπάνω εἰς. (μεταφ.) «Χρυσοῦ πλήθους ἐπικεκλυκότος περ' αὐτοῖς,» Διόδ., (κοιν.) ἐβουλοῦσαν ἀπὸ τὸ μάλαμμα.

Ἐπίκλυσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπικλυσμός (ὁ). πλημμύρισμα, ξεχείλισμα ᾗ χύσιμον ἐπάνω εἰς, πνίξιμον τόπου τινὸς ἀπὸ νερά.

Ἐπίκλυστος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ πλημμυρήσαντα νερά.

Ἐπίκλυτὸς (ὁ, ἡ). Π. περίφημος (ὀνομαστὸς, ἐξακουσμένος) διά. «Ὀλέθρῳ—, Ἀπλλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπικλύω, Μ. κλύσω. Π. ἀντὶ Ἐπακούω, ἀκούω μὲ πρισοχὴν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους).

Ἐπικλώζω, Μ. κλώσω. Κλώζων (ἴδε τὴν λέξ.) ἐποτρύνω, παρορμῶ.

Ἐπικλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (ᾗ μτφορ. Ἑτοιμάζω, Προσδιορίζω, Ἀποφασίζω) τι διά τινα. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Οὐμοι τοιεῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλεθρον,» Ὀδ. Γ. (ᾗ μσ.) «Ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις,» Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένοις,» Ἰλ. Ω. (ᾗ πθ.) «Τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα ἀμετάστροφα,» Ακ., Πλάτ.

Ἐπίκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπίκλωσμα (τὸ). τὸ ἐπικεκλωσμένον (κυρ. ὑπὸ τῆς μοίρας).

Ἐπικνάμπτω, Μ. κνάμψω, = Ἐπιγνάμπτω.

Ἐπικνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνω ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς. «Ἐπ. τυρὸν, (σίλφιον, [καὶ καταγρ.] ὄξος, ἔλαιον),» Ἀθ. «Οἴνῳ ἐπικνηθῶν,» Νίκ.

Ἐπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐφικνέομαι.

Ἐπικνήθω, Μ. κνήσω, = Ἐπικνάω.

Ἐπικνίζω, Μ. ίσω. Ξύνω ἢ Σχίζω ἐπιπολαίως, χαράζω, τσουγγρανίζω.

Ἐπίκνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξύσιμον ἢ σχίσιμον ἐπιπόλαιον, τσουγγράνισμα, χάραγμα.

Ἐπικοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἐπίκοιλον, τὸ βαθουλάνω ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπικοιλίδες (αἱ), (συνηθέστ. τὸ) Ἐπικοιλίδες, τὰ ἐπάνω μματόφυλλα, [ἐκ τοῦ

Ἐπίκοιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως κοῖλος (βαθουλός), βαθουλωτός.

Ἐπικοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἴς (ἢ ἐν ᾧ κάμνω ἢ ἀφ' οὗ κάμω) τι.

Ἐπικοίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-κοιμίζω, Μ. ίσω. Ἀποκοιμίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) τινα ἐπάνω εἴς τι, καθησυχάζω.

Ἐπικοινῆς, ἐπίῤῥ. (ἀντὶ) Ἐπὶ κοινῆς (ἐνν. μερίδος), κοινῶς, ἐκ συμφώνου, συντροφικά.

Ἐπι-κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κοινοποιῶ τι πρός τινα, Ἀνακοινόομαι.

Ἐπίκοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων κοινῶς εἰς πολλοὺς, τὸν ὁποῖον ἔχουν (μεταχειρίζονται, ἀπολαμβάνουν) πολλοὶ ἐκ συμφώνου, συντροφικός· μεσιακός. ‖ (τὸ οὐδ.) «Ἐπίκοινα,» Ἡρ., ἀντὶ Κοινῶς, ἐκ συμφώνου. 2) (παρὰ Γρμτκ.) «Γένος ἐπίκοινον,» τὸ μὴ ἐντελῶς ἀλλὰ τρόπον τινὰ κοινὸν, τὸ σημαῖνον ἢ διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ μόνον ἢ διὰ τοῦ θηλ. ἄρθρου ἀμφότερα τὰ γένη, (παρβλ. Ἐπίμεσος).

Ἐπι-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοινωνίαν (μετοχὴν) καὶ ἐγὼ εἴς τι (ἢ Πράττω τι κοινῶς ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλου. «Ἐπικοινωνεῖν τινι τινός,» Πλάτ. «Ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλαις,» Ἄρστ. «Νόμων οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ νόμῳ τούτῳ,» Αἰσχ., οὐδὲν ἔχοντα κοινόν.

Ἐπικοινωνὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινωνίαν (σχέσιν, συντροφιὰν) μετά τινος, μέτοχος.

Ἐπικοίρανος (ὁ, ἡ). Π. = Κοίρανος, ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, κυριάρχης, (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).

Ἐπι-κοιτάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐπι-κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω τὴν κοίτην μου (Πλαγιάζω, Κατοικῶ, Διατρίβω) πουθενὰ ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπικοίτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοίτην. «Ἄσμα—,» Ἱερκλ., τὸ ψαλλόμενον πρὶν τοῦ πλαγιάσματος.

Ἐπι-κοκκύζω, Μ. ύσω. Φωνάζω κατόπιν τινος ὡς κόκκος ἢ πετεινός, (δηλ.) χλευάζω, (παρβλ. Περικοκκύζω).

Ἐπικοκκύσεια (ἡ). ἡ ἐπικοκκύζουσα, φωνάζουσα (ὡς κοῦκκος ἢ πετεινὸς) κατόπιν τινος. «Ἠχὼ—,» Ἀρχῤῥ.

Ἐπι-κολάπτω, Μ. ἀψω. Σκάπτω (Σκαλίζω) ἐπάνω εἰς

Ἐπι-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κολλῶ (Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω.

Ἐπικόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κολλᾶται (προσκολλᾶται) ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω, (π. χ.) σανίδιον τὸ ὁποῖον προσκολλοῦν οἱ λεπτουργοὶ εἰς τὰ συναρμοστὰ σκεύη (ouvrages de marqueterie).

Ἐπικολπίδιος καὶ

Ἐπικόλπιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχει (κρατεῖ) τις εἰς τὸν κόλπον του.

Ἐπι-κολπέω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου.

Ἐπι-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐπινήχομαι.

Ἐπίκολωνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω εἰς λόφον (κολωνόν).

Ἐπι-κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Τρέφω) κόμην (μακρυὰ μαλλιά).

Ἐπικόμβιον (τὸ), (Βυζ.), κομποδεματάκι μὲ νομίσματα, (Τουρκ.) τσεκίνι.

Ἐπι-κομίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιφέρω, φέρω [κυβαλῶ] τι προθύμως, (μτφ.) κυβαλῶ μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζῇ μου. 2) (Τρπ.) ἀνατρέφω. » Ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν ἐπικομισθῇ (τὸ παιδίον), « Ἀρτ.

Ἐπι·κομμόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (ἀπὸ 'πάνω), φυκιασιδόνω.

Ἐπίκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μακρυὰ μαλλιά).

Ἐπι·κομπάζω, Μ. άσω. καὶ

Ἐπι·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καυχῶμαι ἐπάνω εἴς τι, διηγοῦμαί τι κομπάζων, ἐπαινοῦμαι μόνος μου, μεγαλαυχῶ, ἐπιδεικτιῶ, (Θκ. Δ, 126.).

Ἐπι·κομψεύω, Μ. εύσω. Καλλωπίζω ἔτι μᾶλλον, δίδω πλειοτέραν κομψότητα εἴς τι, τὸ κάμνω κομψότερον.

Ἐπικόπανον (τό). τὸ χονδρὸν ξύλον (κούτσουρον) ἐπὶ τοῦ ὁποίου κόπτουν (κυρ.) τὸ κρέας, κρεατοσάνιδον.

Ἐπικοπὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικόπτειν, κόψιμον τῆς κορυφῆς (τοῦ ἐπάνω μέρους), χάραγμα· (ἐπὶ φυτ.) κλάδευμα ἢ κορφολόγημα.

Ἐπικοπὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπίκοπον.

Ἐπίκοπος (ὁ, ἡ). κομμένος ἀπὸ 'πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαραγμένος, ἢ· τοῦ ὁποίου εἶνε κομμένη ἡ κορυφὴ, κολοβός· (ἐπὶ νομισμ.) κουρευμένος, (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) μετατυπωμένος (καὶ κατὰ τὸν Ἐτμλγ.) κακοτυπωμένος ἀπ' ἀρχῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενος ἵνα γνωρίζηται. ||. (οὐσ.) Ἐπίκοπον (τὸ), = Ἐπικόπανον.

Ἐπι·κοπρίζω, Μ. ίσω. Χύνω ὕστερον ἀπὸ 'πάνω κοπριάν.

Ἐπικόπτης, ου (ὁ), ἀντὶ Ἐπισκώπτης, κατακρίνων πικρῶς κάθε τι, μωμοσκόπος, φιλοκατήγορος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ ἢ Κόπτω ἀπὸ 'πάνω (τὴν κορυφὴν ἢ τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος), χαράζω ἢ ξαναχαράζω (μύλον). κλαδεύω ἢ κορφολογῶ (δένδρον). (ἐπὶ νομισμ.) πατῶ (κτυπῶ) ἄλλην βοῦλλαν ἐπάνω εἰς τὴν πρώτην (ἢ ὁποία δὲν ἢ μόλις φαίνεται πλέον), μετατυπόνω (ἴδε Ἐπίκοπος). (ἐν γέν.) κουρεύω, ψαλιδίζω· (μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ πτερὰ (δηλ. τὴν δύναμιν), περιμαζόνω, ἢ· ἐπιπλήττω, ψέγω, κατακρίνω, (ὅθ.) = Ἐπισκώπτω, ἐγγίζω μὲ πικροὺς λόγους. (ἀπολ. ἢ ἐλλ.) = Ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω. » Ἦν δὲ καὶ ἄλγος τι ἔῃ τῶν μελέων, πολλόν τι ἐπικόπτει βαρύτερον, « Ἀρετ. ||. (μσ.) δέρνομαι (κτυπηοῦμαι) μυρολογῶν τινα. » Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρὸν, « Εὐρ.

Ἐπικόρμιον (τὸ), ἰδιωτ. τὸ Ἐπικόπανον.

Ἐπι·κορρίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω ἐπὶ κόρρης, κτυπῶ μπάτσον, μπαταίζω.

Ἐπικορριστὸς, ἡ, όν. Ὁ κτυπηθεὶς ἐπὶ κόρρης, μπατσισθείς.

Ἐπίκορσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς κόρσης (κόρρης) εὑρισκόμενος.

Ἐπι·κορύσσομαι (χ. Μ.). Ἁρματόνομαι κατά τινος

Ἐπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ ἀσχολούμενος εἰς ἔπη (στίχους), (ὅθεν:) » Ἐπικοί, « οἱ ἐποποιοὶ ποιηταί.

Ἐπι·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἀπὸ 'πάνω ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπικόσμημα (τὸ). στολίδι (φορούμενον ἀπὸ 'πάνω).

Ἐπικόσμησις, εως (ἡ). στόλισμα ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπι·κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι πολλὰ θυμωμένος (παρωργισμένος) κατά τινος ἢ, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν, θέλω τὸ κακόν του, (παρβλ. Ἐγκοτέω).

Ἐπίκοτος (ὁ, ἡ). θυμωμένος (παρωργισμένος) ἢ φυλάττων πάθος (μνησικακῶν) κατά τινος, θέλων τὸ κακόν του. 2) ὁ φέρων (προξενῶν) θυμὸν ἢ, ἐμπνέων ἀπέχθειαν, ἀποτρόπαιος.

Ἐπικότως, ἐπίρ. Μὲ θυμὸν (διαρκῆ ἢ ἐνδόμυχον). » Ἐπικότως ἔχω τινί, « = Ἐπικοτέω.

Ἐπι·κοτταβίζω, Μ. ίσω. Κοτταβίζω ἐπάνω εἴς. (ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀποκοτταβίζω.

Ἐπι·κουρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι βοηθὸς (ἐπίκουρός) τινος, βοηθῶ, παραστέκω· ὠφελῶ. » Νόσοις ἐπικουρεῖν, « Αξ. » Τέχνην τινὰ ἐργάζεται ἐπικουρῶν τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ, « Αἰσχ., ποριζόμενος. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) προφυλάττω τινὰ ἀπὸ κακόν τι. » Ἐπικουρεῖν χειμῶνά τινι, « Ξεν. 3) (χ. πτ.) ὑπηρετῶ ὡς ἐπίκουρος (ξένος μισθωμένος) στρατιώτης. » Τοὺς δι' ἔνδειαν ἐπικουρεῖν ἀναγκαζομένους ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τοῖς φίλοις μαχομένους ἀποθνήσκειν, « Ἰσκρ.

Ἐπικούρημα (τὸ). μέσον πρὸς ἐπικουρίαν, βοήθημα.

Ἐπικούρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικουρεῖν (βοηθεῖν) τινι, βοήθεια.

Ἐπικουρητικὸς, ἡ, όν. Βοηθητικός.

Ἐπικουρία (ἡ). (ἡ διδομένη εἴς τινα) βοήθεια. (συνκδχ.) στράτευμα συμμαχικὸν στελλόμενον πρὸς βοήθειαν.

Ἐπικουρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐπικούρους (στρατιώτας) ἢ γινόμενος πρὸς ἐπικουρίαν τινός, (ὅθ.) » Ἐπικουρικὸν (τὸ), (ἐνν.) στράτευμα συγκείμενον ἀπὸ ἐπικούρους, (καὶ περιληπτ.) » Τὸ ἐπικουρικὸν, « Θκ., ἀντὶ Οἱ ἐπίκουροι (στρατιῶται).

Ἐπικούριος (ὁ), = Ἐπικουρικός. » Θεὸς (ἢ ἰδιαιτ. » Ἀπόλλων) —, « Παυσ.

Ἐπίκουρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ κοῦρος]. (κατὰ λέξ.) σύντροφος παλληκαριοῦ (πολεμιστοῦ), (ἐν γέν.) βοηθὸς, παραστεκόμενος· προστάτης, ὑπερασπιστής. » Δεσπότης —, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Νόσου (» Ψυχους) ἐπίκουρον, « Αξ., συντελεστικὸν πρὸς ἀπαλλαγὴν, ἰατρικὸν, βοηθητικόν. 2) (ἰδιαιτ. καὶ κυρ.) στρατιώτης ἐρχόμενος πρὸς βοήθειαν (πολεμουμένου)· (μτγν.) στρατιώτης ξένος ὑπηρετῶν μὲ μισθὸν ἢ· δορυφόρος (σωματοφύλαξ) ἡγεμόνος. » Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους, « (Ἑρμιππ. παρ') Ἀθ.

Ἐπι·κουφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἐλαφρότερον τὸ βάρος τινὸς ἀνασηκόνων αὐτὸ ὀλίγον, ἐλαφρόνω ἔτι μᾶλλον, ἀνακουφίζω· (μτφορ.) παρηγορῶ, μετριάζω· ἐγκαρδιόνω (» Ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζειν, « Ξεν.) ἢ ἐμπνέω ἔπαρσιν, ἐξεπαίρνω. » Ἥβη ἢ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, « Θγν.

Ἐπικουφισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικουφίζειν, ἀνακούφισις, ἐλάφρωσις. παρηγορία.

Ἐπι·κραδαίνω, Μ. ανῶ

Ἐπι·κραδάω-ῶ (χ. Μ.), Π. = Ἐπισείω, κουνῶ τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, κουνῶ τι (ἵνα τὸ ῥίψω).

Ἐπι·κράζω, Μ. κράξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί τι ἢ διά) τι· φωνάζω πρὸς ἐγκαρδίωσίν τινος, (συγχ. τῷ Ἐπικλάζω).

Ἐπι·κραιαίνω, Π. ἀντὶ

Ἐπι·κραίνω, Μ. κρανῶ, Π. ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ. » Ἀρήν.. ἐπικρήνειεν, « Ἰλ. Ο. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐπινεύω. » Μῦθον ἐπεκρήνηνε καρήατι, « Καλλ.

Ἐπικράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω) εἰς τὸ κρανίον.

Ἐπικρανὶς, ίδος (ἡ). ἡ μεμβράνα ἢ περιτυλίζουσα ἀμέσως τὸ κρανίον (ὑπὸ τὸ δέρμα).

Ἐπικρανῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ἐπίκρανον, ἢ τοῦ κιονοκράνου. » Πλίνθος —, « Ἐπγρφ.

Ἐπίκρανον (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον (εἰς τὴν κεφαλὴν) διὰ προφύλαξιν ἢ στολισμὸν, δέσιμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα· περικεφαλαία κτλ., (συνκδχ.) στολίδι (φούντα κτλ.) τῆς περικεφαλαίας· (ἀρχιτεκτ.) = Κιονόκρανον, κεφαλοκόλωνον. (ἀνατομ.) τὸ ἐπάνω μέρος (ἢ κορυφὴ) τοῦ κρανίου.

Ἐπίκρασις [ἐπικεράννυμι], εως (ἡ). ἕνωσις (ἀνακάτωμα) ὑγρῶν, σύγκρασις, ἀνάκρασις· (ἰατρ.) ἢ διὰ τῆς μίξεως μετρίασις (συγκέρασις) τῶν χυμῶν.

Ἐπι·κραταιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κραταιότερον (ἰσχυρότερον, στερεώτερον) ἀπ' ὅ,τι εἶνε, δυναμόνω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπικράτεια (ἡ), = Ἐπικράτησις, ὑπεροχή· δύναμις· ἐξουσία. » Κατ' ἐπικράτειαν, « Σδ., = Κατ' ἐξοχὴν ἢ ὑπεροχήν. » Ἔντεα τὰ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν, « αὐτ. » Τὰς ὁμοιότητας γίνεσθαι κατ' ἐπικρ. τῶν σπερματικῶν γόνων, « Πλ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὀπ. ἐκτείνεται τὸ κράτος (ἢ ἐξουσία) τινος. » Πρὶν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται, « Ξεν.

Ἐπι·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι δυνατά, (τρπ.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὁρίζω, ἐξουσιάζω. (ἐν γέν.) ἐξέχω, ὑπερέχω. νικῶ, ὑπερισχύω. (μὲ γεν.) » Μακεδονίας τῆς ἄνω ἐπεκράτησε, « Παυσ (ἢ δοτ.) » Ὅσοι νήεσσιν (νήσοισιν) ἐπικρατέουσιν, « Ἰλ. Κ., Ὀδ. Α. (ἢ αἰτ.) » Τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν, « Ἰσκρ. (ἢ χ. πτ.) » Εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, « Ὀδ. Ρ. » Τρωσὶν, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, « Ἰλ. Ξ. (καὶ τρπ.) » Ὁ λόγος (» Τὸ ἔθος) ἐπικρατεῖ, « Αξ. (ἢ προθετ.) » Ἐπεκράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων τῶν Πελοποννησίων, « Πλβ.

Ἐπικρατέως, ἐπίρ. Π. μὲ δύναμιν, μὲ ὁρμὴν, δυνατά, [ἐκ τοῦ

Ἐπικρατὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικρατῶν (ὑπερέχων, ὑπερισχύων), ἰσχυρὸς, ἔξοχος· (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τινός, κύριος, ἀνώτερος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπικράτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικρατεῖν (ἐξέχειν, ὑπερέχειν, κτλ.), ὑπερίσχυσις.

Ἐπικρατητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα) πρὸς τὸ ἐπικρατεῖν, (ἰατρ.) = Ἀναστάλτικός.

Ἐπικρατίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπικρατίς.

Ἐπικρατικός, ή, όν, = Ἐπικεραστικός, (συγχ. τῷ-

† Ἐπικρατικός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικρατητικός.

Ἐπικρατίς [ἐπί, κρᾶς], ίδος (ἡ). χονδρούφαντόν τι σκέπασμα (μανδύλι) τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) μπολιά. »Τρίψις (ἡ δι') ἐπικρατίδων φευκτέα.« Ἱππκρ.

Ἐπικρατύνω, Μ. υνῶ, = Ἐπικραταιόω.

Ἐπικραυγάζω, Μ. άσω, = Ἐπικράζω.

† Ἐπικρέκω (χ. Μ.), = Κρέκω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικρέκω.

Ἐπικρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Εἶμαι κρεμασμένος (Κρέμομαι) ὑπεράνωθέν τινος (ἐπαπειλῶν νὰ πέσω ἐπάνω τυ). » Αὐτὰρ ὕπερθεν (τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ) πέτρη ἐπικρέμαται,« Ὅμ. Ὕμν. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) » Κίνδυνος ἐπικρεμάμενος,« Θκ., (παρβλ. Ἐπαρτάω καὶ Ἐπίκειμαι).

Ἐπικρεμάννυμι καὶ Ἐπικρεμάω-ῶ, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος. προσάπτω.

Ἐπικρεμής, έος (ὁ, ἡ). κρεμάμενος ὑπεράνωθέν τινος· κρεμαστός· (μτφορ.) ἐκκρεμής, ἀμφίβολος.

Ἐπικρήηνον, Π. ἐνεργ. ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἐπικραίνω.

Ἐπίκρημνος (ὁ, ἡ). κρημνώδης, πολλὰ κατηφορικός. » Ὁδός—,« Γργ.

Ἐπικρήνειε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Αἰολ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐπικραίνω.

Ἐπίκρηνον (τὸ), = Ἐπίκρανον.

Ἐπικρῆσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπικερᾶσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἐπικεράννυμι.

† Ἐπικρητηρίδιον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑποκρητηρίδιον.

Ἐπικριδὸν [ἐπικρίνω], ἐπίρ. Π. κατ' ἐκλογήν.

Ἐπίκριμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπεκρίθη (ἐνεκρίθη. ἀπεφασίσθη), ψήφισμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπικρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι, ἐπικυρόνω· ἐκλέγω. » Ἐπεὶ δὲ συνέλθοιεν οἱ τριάκοντα, ἐπέκρινον ἐξ ἑαυτῶν ἕνα τὸν ἄριστον,« Διόδ.

Ἐπίκριον (τὸ), [ἐπί, ἰκρίον]. ἡ ἀντέννα (τοῦ καραβιοῦ).

Ἐπίκρισις, εως (ἡ). τὸ ἐπικρίνειν, κρίσις καὶ ἀπόφασις· ἔγκρισις, ἐπικύρωσις· ἐκλογή, διάγνωσις. » Ἡ τῶν συνημμένων—,« Πλ.

Ἐπικριτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπικρίνων (κρίνων ᾗ ἀποφασίζων), κριτής, αἱρετοκριτής.

Ἐπικριτικός, ή, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἐπικρίνειν. » Κρατυντήρια ἔγραψε Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐστιν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν αὐτῷ γραφέντων,« Σδ.

Ἐπίκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικριθείς (ἐγκριθείς, ἐπικυρωθείς κτλ.), ἐκλεκτός, ἔγκριτος.

Ἐπίκροκον (τὸ). φόρεμα γυναικεῖον βαμμένον μὲ κρόκον ἢ ἔχον τὴν κρόκην ἐξέχουσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὡς ὁ κατηφές, (παρβλ. Κροκωτός).

Ἐπικροταλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπικροτέω.

Ἐπικροτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων κείμενος.

Ἐπικροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι (εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ κρότον). (μὲ αἰτ.) » Τὼ χεῖρε ἐπικροτῶν,« Συν., ἀντὶ τοῦ μονολεκτ. Χειροκροτῶν, (ᾗ ἑλλ. τῆς αἰτ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐπικροτῶ τινι,« Γργ., χειροκροτῶ πρὸς ἐπαινόν τυ, (ἐπμ.) ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Τοῖς δακτύλοις (» Τοῖς ὀδοῦσιν) ἐπικροτεῖν,« Ἀκ., Ἀθ. (ᾗ χ. πτ.) » Ἅρματα ἐπικροτέοντα,« Ἡσ., κάμνοντα κρότον ἐν ᾧ τρέχουν.

Ἐπίκροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ἐδάφους) κτυπημένος (δυνατὰ) ἀπὸ 'πάνω, πατημένος· (ἐπμ.) ὁμαλός, ἐπίπεδος, (παρβλ. Ἀπόκροτος).

Ἐπίκρουμα (τὸ). καὶ

Ἐπίκρουσις, εως (ἡ). κτύπημα ἀπὸ 'πάνω, (ἰατρ.) χάραγμα μὲ τὸ ξουράφι, (παρβλ. Κατάκρουσις), [ἐκ τοῦ

Ἐπικρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς, ἢ Κτυπῶ τι ἀπὸ 'πάνω μὲ. » Ἐπικρούων τῇ χειρὶ τὸ ξίφος,« Πλ. » Ἐπιγαστρίον ἐπιτεταμένον καὶ, εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν,« Ἀρετ. » Ἐπικρούει ἐν χειρὶ αὐτοῦ,« Γρφ., χειροκροτεῖ. 2) (ἰατρ.) = Κατακρούω (;).

Ἐπικρυπτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπικρύπτειν.

Ἐπικρύπτω, καὶ (μσ.) -κρύπτομαι, Μ. κρύψω, ομαι. Κρύπτω (Κρατῶ μυστικόν) τι ἀπό τινος, (ἐν γέν.) συγκρύπτω, συσκιάζω. » Τὰ ἐπιλήψιμα τοῦ βίου τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον (τὸν Ἀλκιβιάδην),« Δμ.

Ἐπίκρυφος (ὁ, ἡ), = Ἀπόκρυφος.

Ἐπίκρυψις, εως (ἡ), τὸ Ἐπικρύπτειν ἢ Ἐπικρύπτεσθαι.

Ἐπικρώζω, Μ. κρώξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω 'σὰν τὸν κόρακα ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι ἢ κατά τινος.

Ἐπικτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ τι ἔπειτα ἢ καὶ ἄλλα ἀκόμην (ἐπάνω εἰς ὅσα ἔχω).

Ἐπικτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω ἄλλην μίαν φορὰν, 'ξανασκοτόνω. » Τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;« Σοφ.

Ἐπικτένιον (τὸ). τὸ στουππὶ ὅ,που μένει (σκαλόνει) εἰς τὴν λανάραν. 2) τὸ ὑπεράνω τῶν αἰδοίων τρίχωμα, (τὸ ἄλλ.) Ἐφήβαιον. 3) τὸ ἐπάνω μέρος (ὅπου χωρίζονται τὰ δάκτυλα) τοῦ ποδός, (Ἡσύχ.).

Ἐπικτερείζω καὶ Ἐπικτερίζω, Μ. ίσω καὶ Δ. ίξω, Π. = Κτερείζω, ἐνταφιάζω.

Ἐπίκτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησέ τις ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις (ἐπάνω εἰς ὅσα εἶχεν ἤδη ἀποκτημένα), νέον (ὑστερινὸν) ἀπόκτημα.

Ἐπίκτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικτᾶσθαι, ἡ μετὰ ταῦτα ἢ καὶ ἄλλων κτημάτων ἀπόκτησις, (παρβλ. Ἔγκτησις).

Ἐπίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. (τρπ.) ὁ προσγενόμενος καθ' ἕξιν, τὸν ὁπ. δὲν εἶχέ τις ἐκ φύσεως ἀλλ' ἀπέκτησεν ἔπειτα, (ἀντιθ. τῷ Ἔμφυτος), (παρβλ. Ἐπακτὸς καὶ Ἐπείσακτος).

Ἐπικτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω τι ἐναντίον (ἐπμ. χωρὶς τὴν θέλησίν, εἰς τὸ πεῖσμά) τινος. » Πόλεις ἀγρίοις ἔθνεσιν ἐπικτίζων,« Πλ. 2) (χ. πτ.) κτίζω προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ εἰς ὑψηλὸν μέρος ἢ ἐπάνω ἄλλου προϋπάρχοντος κτιρίυ. » Ἡ δὲ νῦν Ἐρέτρια ἐπέκτισται (τῇ παλαιᾷ),« Στρβ.

Ἐπικτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς (ἢ ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι, ἐπικροτῶ, ἐπιθορυβῶ.

Ἐπικυδαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (Καμαρόνω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικυδής [ἐπί, κῦδος], έος (ὁ, ἡ). ἔνδοξος λαμπρός, ἐπίσημος, (εὔχρ. κυρ. μόνον τι συγκρ. Ἐπικυδέστερος).

Ἐπικυδιάω-ῶ, = Ἐπικυδαίνομαι.

Ἐπικυδῶς, ἐπίρ. Ἐνδόξως, λαμπρῶς.

Ἐπικυέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἔγκυος ἤδη οὖσα) Συλλαμβάνω ἔπειτα καὶ ἄλλο ἔμβρυον. » Δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον,« Ἀριστ.

Ἐπικύημα (τὸ). τὸ συλληφθὲν ὑπὸ ἐγκύου ἤδη γυναικὸς ἔμβρυον.

;Ἐπικύησις, εως (ἡ). σύλληψις καὶ ἄλλου ἐμβρύου ἐκτὸς τοῦ κυοφορουμένου. (μτφορ.) φορά, αὔξησις. »Κακῶν—,« Θρύλ.

Ἐπικυίσκω, Μ. κυήσω. Ἐγγαστρόνω ἐκ νέου τὴν ἤδη κυοφοροῦσαν. ||. (πθ.) ἐγγαστρόνομαι ('ξανακεγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω) ἔγκυος ἤδη οὖσα.

Ἐπικυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισκυκλέω. φέρω τι κυλίωντάς το, εἰσάγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπίκυκλος (ὁ). κύκλος ἐπὶ κύκλῳ, κύκλος τοῦ ὁπ. κέντρον εἶνε μέρος τι τῆς περιφερείας ἄλλου κύκλου.

Ἐπικυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικυκλόνω.

Ἐπικύκλωσις, εως (ἡ). περικύκλωσις.

Ἐπικυλίδες (αἱ), = Ἐπικοιλίδες.

Ἐπικυλίκειος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπὶ τῆς κύλικος (ἐπάνω εἰς τὸ ποτῆρι, δηλ. εἰς τὸ τραπέζι, ἐν ᾧ τρώγει καὶ πίνει τις).

Ἐπικυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλῶ τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. » Ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τὸ κάταντες,« Ξεν., ταῖς ἐκυλοῦσαν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὸν κατήφορον.

Ἐπικυλινδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κυλῶ ἐπάνωθέν τινος (Ἰσάζω μὲ) τὸν κύλινδρον.

Ἐπικυλίνδω, = Ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυλίς έος (ἡ), = Ἐπικοιλίς.

Ἐπικυλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἐπικυλίω, Μ. ίσω, = Ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυμαίνω, Μ. ανῶ. Φουσκόνω καὶ χύνομαι ἐπάνω τινὸς ὡσὰν κῦμα· πλημμυρῶ καὶ κυματίζω.

Ἐπικυματίζω, Μ. ίσω. Πλέω ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, κυματίζων ἐπιπλέω.

Ἐπικυμάτωσις, εως (ἡ). τὸ φούσκωμα καὶ ἀλλεπάλληλον καββαλίκευμα (ἀναιβοκαταίβασμα) τῶν κυμάτων.

Ἐπικυπτάζω, Μ. άσω. Σκύπτων κυττάζω ἐπάνω ἢ μέσα εἰς.

Ἐπικύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ἢ Εἶμαι σκυμμένος ἐπάνω εἰς. »Τέτταρσιν οἰκέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατις Ἐπικεκυφότα, « Λκ., ἀκκυμβηβέων ἐπάνω. (καὶ χ. πτ.) » Σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, « αὐτ. » Ὁ θώραξ οὕτως εἰργάσθω, ὡς μὴ κωλύειν. . ἐπικύπτειν, « Ξεν. (καὶ προθετ.) » Εἰς βιβλίον ἐπικύπτειν, « Λκ., ἀναγινώσκειν μὲ προσοχήν, βυθίζεσθαι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, (παρβλ. Ἐγκύπτω).

Ἐπι-κυρέω-ῶ, Μ. κύρσω (ἀόρ. Ἐπέκυρσα κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) εὑρίσκω (συναπαντῶ) κατὰ περίστασιν, ἐπιτυγχάνω.

Ἐπι-κυρίσσω(ττω), Μ. ἰξω. Κτυπῶ ἐπάνω τινὸς μὲ τὰ κέρατα (σὰν τὸ κριάρι), προσβάλλω μὲ ὁρμήν. » Ἢ ἂν ἐπικυρίσσῃ ὁ ἄνεμος. « Θρρ.

Ἐπι-κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω κῦρος εἴς τι, ἐγκρίνω, ἐπικυρόνω.

Ἐπίκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτὸς (γυρτός, καμαρωτός).

Ἐπι-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐπίκυρτον, τῷ δίδω τι σχῆμα καμάρας. » Οὐρανὸς ὀρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος, « Γρμ.

Ἐπικύρωσις, εως (ἡ). τὸ ἐπικυρόνειν (δίδειν κῦρος εἴς) τι, ἐπιβεβαίωσις.

Ἐπίκυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυφὸς (σκυφτός, καμπούρης).

Ἐπικυψέλιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπιτηρῶν (ἐφορεύων) τὰς κυψέλας τῶν μελισσῶν, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

Ἐπίκυψις, εως (ἡ). τὸ ἐπικύπτειν, σκύψιμον ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-κωθωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Πίνω (Σβαναρω) ἀκόμη ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπικωκύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Μυρολογῶ (Ξεφωνίζω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικώλυσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ

Ἐπι-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι ἔξαφνα (ἐπάνω ποὺ εἶνε νὰ γένῃ).

Ἐπ-κωμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω που ἐξαίφνης ὡς κωμαστὴς (ὄηλ. ἀτάκτως καὶ τρὸς βλάθην τινός), ἐπιπίπτω μὲ ὁρμὴν, (παρβλ. Εἰσκωμάζω).

Ἐπικωμιαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἐγκωμιαστικὸς, ἐκ τοῦ

Ἐπικώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κῶμον (φαγοπότι μὲ πατινάδαν), γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ κώμου. (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἐπικώμιον (τὸ), (ἐνν. ᾆσμα), Π. ἀντὶ Ἐγκώμιον.

Ἐπίκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάγων εἰς ἢ ἐπιστρέφων ἀπὸ κῶμον, (ἐπμ.) μεθυσμένος, ἄτακτος. » Ἐπίκωμος ἥκων, « Πλ., ἀντὶ Ἐπικωμάσας.

Ἐπι-κωμωδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιγελῶ (Περιπαίζω) τινὰ κωμικῶς ἐπάνω εἰς τι ἢ προσέτι.

Ἐπίκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χέρι εἰς τὸ κωπί (ἕτοιμος νὰ κωπηλατήσῃ) ἢ εἰς τὴν κώπην (τὴν λαβήν) τοῦ ξίφους (ἕτοιμος νὰ τὸ τραβήξῃ)· (ἐπὶ πλοίου) τὸ ὁπ. ἔχει βαλμένα τὰ κωπιὰ εἰς τὴν κουπαστήν, (ἐν γέν.) ἕτοιμος· πρόχειρος. » Ἐπίκωπον ἔχων τὸ ξίφος, « Ἡλ. 2) χωμένος (μπηγμένος) ἕως τὴν κώπην (τὴν λαβήν). » Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖς ἀντεμπαγῶ . . ἐπίκωπος, « Ἀρχρ.

Ἐπικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐποποιίας· κατὰ τοὺς ἐποποιούς.

Ἐπίκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφὸς, ὑπόκωφος.

Ἐπιλαβή (ἡ). τὸ ἐπιλαμβάνειν, πιάσιμον ἀπὸ πάνω μὲ τὸ χέρι· (συνκδχ.) λαβή, χερούλι, πιάσιμον.

Ἐπι-λαγχάνω, Μ. λήξομαι. Λαμβάνω τι καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον διὰ λαχνοῦ· ἐβγαίνει κ' ἡ τὸ ἐθνικόν μου ὄνομα κατόπιν ἄλλου εἰς τὸν λότον· (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω (πίπτω) εἴς τινα κατὰ τύχην (μὲ παίρνει τις εἰς τὸν λότον) ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα. » Τὰ γῆρας πύματον ἐπιλέλογχε, « Σοφ. » Ἑκάστῳ τῶν βουλεύειν λαχόντων ἕτερος ἐπιλάγχανεν, ἵν' ἐάν ὁ προλαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου εἴη ὁ ἐπιλαχών, « Ἀρπτ.

Ἐπιλαδόν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ ἱλαδόν, σωρηδόν, κοπαδιαστά.

Ἐπι-λάζυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιλαμβάνω, πιάνω (ἀδράχνω) ἀπὸ πάνω, ἐμποδίζω.

Ἐπιλαθέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπι-λαιμαργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιθυμῶ λαιμάργως (Κάμνω ὡς ἂν λαίμαργος, Διμάζω διά) τι.

Ἐπίλακκος (ὁ). ὁ λάκκος τοῦ λαιμοῦ (ἐπάνω ἀπὸ τὸ στῆθος), τὸ ἄλλ. Ἀντικάρδιον.

Ἐπι-λακυθίστρια (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἐπιληκυθίστρια.

Ἐπι-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ἄλλος, τοῦ διακόπτω τὴν ὁμιλίαν. 2) = Ἐπᾴδω, ὄθεν

Ἐπιλαλιὰ (ἡ), = Ἐπῳδή.

Ἐπι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐπέλαβον κτλ.). (κατὰ λέξ.) Πιάνω (Ἀδράχνω) τι ἀπὸ πάνω, (ἐπμ.) πιάνω 'γερὰ (δυνατά)· (καὶ συνκδχ.) πιάνω τινὰ ἔξαφνα (ἐν ᾧ φεύγει ἢ κάμνει τι)· προφθαίνω· ἐπιτυγχάνω. » Θάνατος αὐτὸν ἐπέλαβε, « » Ἐπιλαμβάνει δὲ τὸν χειμῶνα τὸ ἔαρ, « Λξ. (ᾧ ἀπολ.) » Μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ, « Βασ. » Ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρὸς, « Γρ., 'ως οὗ νὰ ἔλθῃ (νὰ φθάσῃ). (καὶ κατὰ σμσ. Π.) » Τὴν δ' ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος, « Ἀπλλν. (καὶ μσ. μὲ γεν.) » Ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, « Αἰσχ. (καὶ αἰτ.) » Ἐπιλαβόμενος τὸν Π. καὶ τὸν Σ., « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Καιροῦ (« Δυνάμεως, » Προφάσεως) ἐπιλαβόμενος, « Δξ., ηὖρα (ἔδραξα τὴν) εὐκαιρίαν. (καὶ ἄπρσ.) » Πισαίους ἐπέλαβεν ἀναξέτους γενέσθαι, « Παυσ., συνέπεσεν, ἔτυχε, συνέβη. (ἐπμ. 2) κρατῶ, ἐμποδίζω, σταματῶ. » Ἐπιλαβεῖν τὰ πνεῦμα τοῦ αὐλοῦ, « Γργ. » Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβεῖν, « Ἀρχρ. » Ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ (τῆς κλεψύδρας), « Δμ. » Πολλάκις ἐπιλαμβάνων ἐκέλευέ οἱ λέγειν, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἐπιληφθεὶς τὴν αἴσθησιν, « αὐτ., ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, ἐλιγοθύμησεν, (ὅθ. Ἐπιληψία, ἴδε τὴν λέξ.). 3) λαμβάνω τι περιπλέον, προσλαμβάνω, παίρνω (πιάνω, περιλαμβάνω ἐντὸς τῶν ὁρίων μου) περισσότερον τόπον, ἐκτείνομαι μακρότερα. » Ὅπως μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτε οἰκοδομήμασι μήτε ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται, « Πλάτ. » Πολὺν δ' ἐπιλάμβανε χῶρον, « Θκρ., ἔπιανε πολὺν τόπον. » Ἔθος αὐτοῖς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν, « Ἀπρ. » Ὁπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατιά, « Ξεν., ὅπους (νεκρούς) εὕρισκε καθόσον ἐπροχώρει. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ. τοῦ Μέρους) » Ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, « Μ. Ἀντ., νὰ περάσῃ τὸν διορισμένον καιρόν. 4) παίρνω τι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο. » Δεῖ δὲ αὐτὴν (τὴν φάρανον) ἐπιλαμβάνειν, « Δσκρ., νὰ τρώγηται ἔπειτα (ἐπάνω) ἀπὸ τὸ φαγεῖ. 5) (μσ.) πιάνομαι ἀπὸ πουθενὰ ('γερά)· σκαλόνω, (μτφρ.) βάλλω χέρι, οἰκειοποιοῦμαι (προσκολλῶμαι εἴς) τι. » Σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται, « Γρφ., (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). 6) πιάνομαι μὲ κάνενα· ψέγω, ἐπιπλήττω. » Ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν, « Πλάτ. » Ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος, « Ξεν. » Ἐπιλαμβάνετο γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, « Δμ., τὸν ἔνυπνιον ἢ συνείδησις, (ὅθ. Ἐπιλήψιμος καὶ Ἀνεπίληπτος).

Ἐπίλαμπος (προς), ου (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς ἢ φανερὸς, ὑπέρλαμπρος ἢ προφανής.

Ἐπι-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λαμπρότερον (μεγαλοπρεπέστερον), λαμπρύνω ἔτι μᾶλλον. (μτφρ.) « Οἱ βάτραχοι προσδοκῶντες ὄμβρον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς « Πλ., φωνάζουν δυνατώτερα καὶ καθαρώτερα.

Ἐπίλαμπτος (ὁ, ἡ), Ιων. ἀντὶ Ἐπίληπτος.

Ἐπι-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἔξαφνα ἢ κατὰ πρώτην φορὰν (Ἀνατέλλω) ἐπάνω εἰς (ἢ ἐν ᾧ γίνεταί) τι. » Αὐτίκα δ' . . . ἥλιος ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φάνθη, « Ἰλ. Ρ. » Καλὸν δὲ φῶς ἐπέλαμψε σελήνης, « Ὁμ. Ἴλμ. » Ἐπιλαμψάσης ἡμέρας, « Ἡρ., ὅταν ἔφεξεν (ξημέρωσε) καλὰ ἢ δ', τι ἄρχισε νὰ ξημερόνῃ (;)· (καὶ μτφ.) » Ἔρως ἐπιλάμψαντος, « αὐτ. » Ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσὸς, « Ἀθ. » (καὶ ἐπὶ ἀνέμου). » Οὖριος ἐπιλάμψον ἐμῷ ἰστῷ, « Ἐπγρ. (καὶ μσ. μτφ.) » (Δύφιλος) ἐπελάμπετο πήληξ, « Ἀπλλν.

Ἐπίλαμψις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ προηγ., λάμψις (ἀναπολὴ) γινομένη διά μιᾶς. » Ἀστραπῆς—, « Φίλ. (καὶ μτφ.) » Ἡ τοῦ Καίσαρος—, « Εὐσ., ἐμφάνισις.

Ἐπι-λανθάνω, Μ. ἐπιλήσω. (ἀπν. ἓξ μόνον Π. μτθτ.) Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι ὅλως διόλου. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ἅπνος ἐπέλησεν ἁπάντων, « Ὀδ. Γ. ||. (συνήθ. μσ.) λησμονῶ ὁλότελα· (μὲ γεν.) » Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, « Ὀδ. Α. » Οὐκ ἐπελήθετο τέχνης, « Ὀδ. Δ. » Ὧν ἑκὼν ἐπιλαθόμενος, « Αἰσχ. » Καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι, « Πλάτ. (καὶ μέλτ.) » Μὴ ἐπιλάθῃ ὃ μέλλεις λέγειν, « αὐτ. ||. (σπν. καὶ μόνον εἰς τὸν ἀόρ. β'. Ἐπιλαθόν), εἶμαι κρυμμένος (λησμονοῦμαι) πουθενά.

Ἐπιλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπιλαρχίας.

Ἐπι-λαρχία (ἡ). διπλῆ ἵλαρχία, διπλοῦς (ὄηλ. ἀπὸ 128 ἱππεῖς συγκείμενος) λόχος.

Ἐπίλασις, τος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐπίλησις.

Ἐπι-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον (δ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλὸν) ἀπὸ πάνω, ἐξομαλίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, (μτφρ. ἀπὸ τῆς θαλάσσ.) καταπραΰνω. » Ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, « Ἡρ., ὄθεν:

Ἐπιλέανσις, εως (ἡ). ἡ ἐξομάλισις τῆς ἐπιφανείας τινὸς πράγματος. ἐντελὴς λείωσις. » Ἡ τῆς τροφῆς—, « Φίλ.

Ἐπιλέγδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν, οἱ ἐκλεκτότεροι.

Ἐπι-λέγω, Μ. λέξω (ἀόρ. 6'. ἀνμλ. Ἐπεῖπον κτλ.). Λέγω τι ἐπάνω εἰς (ὅηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ ἐν ᾧ κάμνω) τι. » Τύπτοντες ἐξελαύνουσιν αὐτὸν, ἐπιλέγοντες, Ἔξω βούλιμον, « Πλ. 2) λέγω τι ἔπειτα ἀπὸ (ὅηλ. ἀφ' οὗ ἔκαμα ἢ εἶπα) ἄλλο τι, λέγω προσέτι (πρὸς τοὺς ἄλλους), προσθέτω (ὡς ἐπίλογον) εἰς ὅσα εἶπα ἢ ὡς ἐπωνύμιον. « Γνώμην ἐπιλέγειν, « Ἡρ., τελειόνω τὸν λόγον μὲ μέ ἕνα γ. ωμικὸν (καθὼς ἐσυνείθιζαν οἱ ὁρματοποιοί). » Ἐπελέγοντες τεκμήρια, « Θκ., προσθέτοντες ὡς ἀπόδειξιν τῶν ὅσων εἶπον. » Ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, « Ξεν. » Κολυμβήθρα ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, « Εὐαγγ. 3) ἐκλέγω, διαλέγω. « Ἐπιλέξαντες τῶν ἀρίστων ὁμιλίην, « Ἡρ. (ᾧ μσ. ὃ ᾧ συνηθέστρ.) » Ἐπιλεξάμενος τρισμυρίους παῖδας, « Πλ. (ᾧ πθ.) » Ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται, « Ἀξ., οἱ ἄλλ. Ἐπίλεκτοι. 4) ἀναγινώσκω (κυρ. Περνῶ μιᾷ φορᾷ ἀπὸ τὸ μμάτι μου) βιβλίον ἢ ἐπιστολήν, (Ἡρ., Λκ., Παυσ.) 5) = Ἐπιλογίζομαι, συλλογίζομαι· ἀναπολῶ μὲ τὸν νοῦν μ. « Ταῦτα ἐπιλεγομένῳ Κροίσῳ, « Ἡρ.

Ἐπι-λειαίνω, Π. ἀντὶ Ἐπιλειαίνω.

Ἐπι-λείβω, Μ. λείψω, = Ἐπισπένδω, χύνω τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐν ᾧ ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπίλειμμα (τό), τὸ ἐπιλειπόμενον, λεῖψανον.

Ἐπι-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιλειαίνω, κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν) ἀπὸ πάνω.

Ἐπι-λείπω, Μ. λείψω. Ἄφινω ὀπίσω, (τρπ.) παραμελῶ. (τρπσ. ἢ κατὰ μτχ.) μένω ὀπίσω, μένω ὡς ὑπόλοιπον (ἐπίλοιπον). » Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος, « Ἰσοκρ. » Ἐπιλείπω οὐδὲν τῶν ἐμῶν, « Πλάτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἐπιλείπω λέγων, « Φίλ. ἀντὶ Παραλείπω, παρασιωπῶ. » Ὁ Σκάμανδρος ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον, « Ἀρρφ. » Γλαῦκες οὔποθ' ἡμᾶς ἐπιλείψουσιν, « αὐτ. » Ἐπέλιπεν αὐτὸν τὸ ὕδωρ, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ. τῆς αἰτ.) » Τὰ ῥέοντα ἐπιλείπει, « Δημ., ξηραίνονται, στερεύουν. » Τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Τὰ τῆς μνήμης ἐπέλιπε, « Ἀξ. » Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἐπέλιπε, « Ἀξ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος, « Ἀξ. » Οὐκ ἐπιλείψουσι γρατιῶται τῷ θεῷ, « Συν., (παρβλ. Ἐκλείπω καὶ Ἐλλείπω).

Ἐπι-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφω ἀπὸ πάνω.

Ἐπίλειψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλείπειν, ἔλλειψις, τελείωμα. » Τῶν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις ἐγένετο, καὶ οὐχ ἑωρῶντο. » Θκ.

Ἐπιλεκτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπιλέκτων (στρατιωτῶν).

Ἐπίλεκτος (ὁ, ἡ), [ἐπιλέγω]· ἐκλεκτός, διαλεκτός. » Ἐπίλεκτοι, « Πλθ., (ἐνν. στρατιῶται) οἱ καλλίτεροι, διαλεγμένοι (κοιν.) ἕνας κ' ἕνας, τὰ πρωτοπαλλήκαρα.

Ἐπιλέκτως ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν, διαλεκτά.

Ἐπιλέλησμαι, πρκ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιλελογισμένως, ἐπίρ. Μὲ σκέψιν, στοχαστικά.

Ἐπιλέλογχα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπιλαγχάνω.

Ἐπιλέλοιπα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπιλείπω.

Ἐπίλεξις, εως (ἡ), = Ἐπιλογή, ἐκλογή.

Ἐπι-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Βάλλω τι πολλὰ λεπτὸν ἐπάνω εἰς. « Τιτάνῳ ἐπιλεπτύνειν, « Πλθ., ἀλείφω τι ἐπιπολαίως μὲ ἀσβέστην.

Ἐπι-λέπω, Μ. λέψω. Ξεφλουδίζω ἀπὸ πάνω, ἐβγάλλω τὴν ἐπάνω-ἐπάνω φλοῦδαν.

Ἐπι-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λευκότερον ἀπ' ὅτι ἦτον, ἀσπρίζω ἔτι μᾶλλον ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπιλευκία (ἡ), ἡ ἄλλ. Λεύκη, πάθος τῆς ἐπιδερμίδος, [ἐκ τοῦ

Ἐπίλευκος (ὁ, ἡ), τοῦ ἀπ. ἀσπρίζει (ὀλίγον) ἢ ἐπιφάνεια, ἀσπρειδερός.

Ἐπι-λεύσσω (γ. Μ.), Π. βλέπω (φθάνει τὸ μμάτι μου) ἔως.

Ἐπιλήθης, εος καὶ

Ἐπίλησθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν λήθην, ἐπιληστικός. (μὲ γεν.) » Κακῶν ἐπίληθον, « Ὀδ. Δ.

Ἐπι-λήθω καὶ (μσ.) Ἐπι-λήθομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιλῆϊς [ἐπὶ, λεία], ίδος (ἡ). (πόλις κατακτηθεῖσα, ὑποταχθεῖσα διὰ πολέμου, (ἐπμ.) ὑπήκοος ἄλλης πόλεως, ὑποκειμένη, ὄχι αὐτονόμος.

Ἐπι-ληκέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπέλακον κτλ.), Π. ἀντὶ Ἐπικροτῶ.

Ἐπιληκυθίστρια (ἡ), (Κωμ.) φυκιασιωμένη, (ἐπμ.) κατ' ἐπιφάνειαν μόνον καλή, (τρπ.) φανταχτερή (διὰ τὰς λαμπρὰς λέξεις) πλὴν ἀσήμαντος. (Γαλλ.) ampoulée, [ληκυθίζω], (ἐπίθετ. τῆς Τραγῳδίας).

Ἐπιλημπτικὸς, Ἐπίλημπτος, Ἐπίλημψις, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιληπτικός κτλ.

Ἐπιλήναιος καὶ

Ἐπιλήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἢ λεγόμενος περὶ) τὸν ληνόν (ὅηλ. ἐπάνω εἰς τὸ τρύγος). » Ὠδὴ —, « Ἀθ.

Ἐπιληπτέον, θετ. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.

Ἐπιληπτεύομαι, Μ. εὑσομαι καὶ

Ἐπιληπτίζω, Μ. ίσω. Πάσχω ἐπιληψίαν, εἶμαι.

Ἐπιληπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὑποκείμενος εἰς (Ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς) ἐπιλήψ. » Τοὺς ἐπιληπτικῶς σπωμένους, « Θρρ. ‖. » Τὰ ἐπιληπτικὰ (ἐνν. νοσήματα), « Ἱππκρ., ἀντὶ Ἡ ἐπιληψία, [ἐκ τοῦ

Ἐπίληπτος (ὁ, ἡ), [ἐπιλαμβάνω], ὁ παθὼν ἢ δυνάμενος νὰ πάσῃ ἐξαφνα (ἐν ᾧ πράττει τι, ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐπ' αὐτοφώρῳ). » Ἦν ἐπίληπτος φράσουσα γένηται, « Ἡρ. » Προκυλινδεῖται ἡ πέρδιξ τοῦ θηρεύοντος ὡς ἐπίληπτος οὖσα, « Ἀρστ., πλησίον (εὔκολος) νὰ πιασθῇ. 2) (τρπ.) = Ἐπιλήψιμος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. » Βίος—, « Φίλ. 3) = Ἐπιληπτικός. » Ἄνθρωπος τῶν ζώων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτοι ἐν τῇ νεότητι γίνεται, « Ἀρστ.

Ἐπιλήπτωρ [ἐπιλαμβάνω], ορος (ὁ). ὅστις ὅλα τὰ κατηγορεῖ (τίποτε δὲν τὸν ἀρέσῃ).

Ἐπιλήπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιλήψιμον ἐπιμέμπτως.

Ἐπίληστος, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιλήψιμον ἐπιμέμπτως.

Ἐπίλησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλανθάνεσθαι (λησμονεῖν), ξέχασμα. » Καμάτων —, « Πίνδ.

Ἐπιλήσιμη (ἡ), Π. λήθη, λησμόνημα.

Ἐπίλησμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιλήσμων.

Ἐπιλησμονὴ καὶ

Ἐπιλησμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιλήσμονος.

Ἐπιλήσμων, ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ λησμονήσας τι. (χ. πτ.) ὁ λησμόνων εὐκόλως, (χυδ.) ξεχανιάρης. 2) ὁ προξενῶν λήθην, ἐπιληστικός. » Ἐπφδὴ—, « Χίων ἐπῖς.

Ἐπιλήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιληστικὸς, ἡ, όν. Λήθης (Ἐπιλησμονῆς) πρόξενος.

Ἐπίληψια (ἡ), [ἐπιλαμβάνω], (κυρ.) = Ἐπίληψις, (ἰδιαιτ.) τὸ γνωστὸν πάθος, ὁ ἄλλ. Σεληνιασμός. » Διὰ τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις, « Γαλ.

Ἐπιλήψιμος (ὁ, ἡ), = Ἐπίληπτος, τὸν ὁπ. πρέπει ἢ δύναται νὰ ἐπιλάβῃ (νὰ κατηγορήσῃ) τις, ἄξιος ἐπιλήψεως, ἐπίμεμπτος.

Ἐπίληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλαμβάνειν ἢ ἐπιλαμβάνεσθαι, πιάσιμον· (τρπ.) μομφή, κατηγορία· (συνκδχ.) λαβή (ὕλη, ἀφορμὴ) πρὸς κατηγορίαν, ἐλάττωμα. (απν.) πιάσιμον ἐπιληψίας.

Ἐπιλίγδην, ἐπίρ. = Ἐπιγράβδην, ἐπιπολαίως, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-λίζω, Μ. λίγξω. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως, ἐπιψαύω.

Ἐπι-λιμνάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶ καὶ σχηματίζω λίμνην.

Ἐπι-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἐπιλείπω.

Ἐπι-λινάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτηρῶ τὰ θηρευτικὰ δίκτυα (λίνα) ὡς=

Ἐπιλινευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηρῶν τὰ δίκτυα τοῦ κυνηγίου, (ἅλλ.) λινόπτης.

Ἐπι-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀλείφω ἀπὸ πάνω μὲ λίπος (λίγδαν), κάμνω νὰ φαίνεται τι ὡσὰν νὰ ἔχῃ λάδι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπι-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως (λιπαρῶς).

Ἐπιλιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλείπων, ἐπίλοιπος ἢ ἐλλιπής. 2) = Ὑπολίπαρος, ὀλίγον τι λιπαρὸς (λιγδωμένος).

Ἐπιλιπῶς, ἐπίρ. Ἐλλειπῶς, ἀτελῶς.

Ἐπι-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι καὶ

Ἐπι-λιχμάσσω, Μ. . . . = Ἐπιλείχω. 2) = Ἐπιβόσκομαι.

Ἐπι-λιχνέω καὶ (μσ.) εύομαι, Μ. εύσω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-ομαι, = Ἐπιλαιμαργέω, ξερογλείφομαι (τρέχουν τὰ σάλια μου) διά τι, (συγχ. τῷ Ἐπιλιχμάομαι).

Ἐπιλ-λείβω, Π. ἀντὶ Ἐπιλείβω.

Ἐπιλλίζω, Μ. ίσω ξ ίξω(ς), Π. (μὲ δοτ.) κάμνω νεῦμα μὲ τὸ 'μμάτι πρός τινα. » Οὐχ ὁράας ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἑλκέμεναι δὲ κέλονται, « Ὀδ. Σ. 2) ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ 'μμάτια μου ἵνα κυττάξω καλλήτερα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. προσποιούμενος ὅτι δὲν καλοβλέπω καὶ πρὸς περίγελων τινός). » Ἀκριβέστερον γὰρ θέλων ἐπιδεῖν, ἀπέψησε τὼ ὀφθαλμὼ καὶ προσῆλθεν ἐγγύτερον καὶ ἐπιλλίσατο, « (Ἀρςκλ. παρ.) Εὐσβ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν, « Ἀπλλν. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Φθιμένῃ μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσω κερτομίας, « Ἀπλλν. 3) γυρίζω τὰ 'μμάτια μου ἢ κυττάζω μὲ τὴν ἄκρην τοῦ 'μματιοῦ μου, ἀλλοιθωρίζω, στραβοκυττάζω, (Νικ. Θηρ. 163. καὶ Ἀλεξ. 81).

Ἔπιλλος (ὁ, ἡ). ἀλλοιθωρίζων, ἀλλοίθωρος ὀλίγον.

† Ἐπιλλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐπιλλώπτω, Μ. ώψω, = Ἐπιλλίζω.

Ἐπιλοβίς, ίδος (ἡ). νεῦρον ἢ κρέας τι προσκείμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ἥπατος.

Ἐπιλογή (ἡ). τὸ ἐπιλέγειν, ἐκλογή.

Ἐπιλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου ἢ Ξαναλογαριάζω· προσθέτω εἰς τὸν λογαριασμὸν ἢ περνῶ τι εἰς λογαριασμὸν (εἰς βάρος) τινος, (τρπ.) ἀποδίδω εἴς τινα τὴν αἰτίαν· (μτφορ.) σκέπτομαι (συλλογίζομαι) ἐπανειλημμένως ἢ ἔπειτα ἀπὸ, παρατηρῶ (ἐξετάζω) μὲ τὸν νοῦν μου, (παρβλ. Ἐπιλέγομαι).

Ἐπιλογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπίλογον, ὁ ἐν εἴδει ἐπιλόγου.

Ἐπιλογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπιλόγου, συνοπτικῶς, κεφαλαιωδῶς.

Ἐπιλόγισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιλογισμός (ὁ). τὸ ἐπιλογίζεσθαι, λογαριασμὸς, ξαναλογάριασμα· (τρπ.) σκέψις ἐπανειλημμένη, ἐξέτασις, παρατήρησις.

Ἐπιλογιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνηθίζων νὰ ἐπιλογίζηται, στοχαστικός.

Ἐπίλογος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιλογισμός. 2) (συνήθ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα, ἡ ἐπισφράγισις) τοῦ λόγου, (ἀντιθ. τῷ Πρόλογος).

Ἐπίλογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν κορυφὴν (εἰς τὴν ἄκραν) λογχην. » Βέλος—, « Εὐρ.

Ἐπιλοιβή (ἡ). τὸ ἐπιλείβειν, ἡ ἐν καιρῷ ἢ μετὰ τὸ τέλος ἔργου τινὸς γινομένη σπονδή.

Ἐπιλοίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς λοιβὴν (σπονδήν). » Φιάλη—, « Χρςδ.

Ἐπιλοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ τινα ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι ἢ προσέτι ἢ ἔπειτα.

Ἐπιλοίμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ λοιμοῦ. » Ἔπη ἐπιλοίμια, « Πλδ., ᾄσματα στιχηρὰ ψαλλόμενα πρὸς (ἢ μετὰ τὴν) παῦσιν τοῦ λοιμοῦ.

Ἐπίλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλειπόμενος (ἀπομένων, περισσεύων).

Ἐπίλουτρον (τὸ). τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ λουτρὸν, λουτριάτικον.

Ἐπιλόχια (τὰ). ἑορτὴ πρὸς χαιρετισμὸν λεχοῦς.

; Ἐπιλυγάζω(ίζω), Μ. άσω(ίσω), = Ἐπηλυγάζω.

; Ἐπιλυγαῖος, α, ον, = Ἐπηλυγαῖος, (παρβλ. Ἐπήβολος).

Ἐπιλυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω, κάμπτω, (παρβλ.) Ἐπικλάω.

Ἐπιλύζω, Μ. λύγξω. (μὲ δοτ.) Κλαίω μὲ ἀναφυλλητὸν (Μὲ πιάνει λόξυγκας) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιλυμαίνομαι, Μ. ανῦμαι. Φθείρω (Βλάπτω) προσέτι.

Ἐπιλυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Πικραίνω, Κακοκαρδίζω) τινὰ διά τι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιλυπία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Ἐπίλυπος (ὁ, ἡ). λυπημένος διά τι, σκυθρωπὸς, περίλυπος.

Ἐπίλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλύειν, λύσιμον (κυρ. ἀπορίας), ἐξήγησις· ἐλευθέρωσις.

Ἐπιλυσσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω διά τι, Ἐπιμαίνομαι.

Ἐπιλυτέον, θετ. τοῦ Ἐπιλύω.

Ἐπιλύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐπιλύων) ἀπορίας, ἐξηγητὴς, ὀνειροκρίτης κτλ.

Ἐπιλυτικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπίλυσιν (κυρ. ἀπορίας), (παρβλ. Ἐνστατικός).

; Ἐπίλυτρος (ὁ, ἡ). ἐξαγορασμένος ἢ ἐξαγοραστέος μὲ λύτρα.

Ἐπιλυττάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιλυσσάω.

Ἐπιλύχνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος τὸ ἑσπέρας (περὶ λύχνων ἀφάς).

Ἐπιλύω, Μ. λύσω. Λύνω· ξεβουλλόνω (ἐπιστολὴν κτλ.)· (μτφορ.) λύω ἀπορίαν, ἐξηγῶ, σαφηνίζω· (ἐν γέν.) ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω. » Οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ, « Πλάτ., δὲν τοὺς ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, (δηλ.) δὲν ἀγανακτοῦν ὀλιγώτερον ὡς ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας των.

Ἐπιλωβάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπιλωβεύω, Μ. εύσω. Βλάπτω· πειράζω, ἐγγίζω (μὲ ὑβριστικοὺς ἢ περιπαικτικοὺς λόγους), καθάπτομαι· ὑβρίζω. 2) (πθ.) πάσχω λώβαν (λέπραν).

Ἐπιλωβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιβλαβής.

Ἐπιλώβητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλωβηθεὶς (ὑβρισθεὶς, περιγελασθεὶς κτλ.), ἐφυβριστος, ἢ· ἀξιοκατηγόρητος, ἀξιοκαταφρόνητος κτλ.

Ἐπιλωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Λωφάζω (μετριάζω) ὀλίγον.

Ἐπιμάζιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιμαστίδιος.

Ἐπιμάθεια (ἡ). τὸ ἐπιμανθάνειν, πρόσκτησις νέων γνώσεων, (παρβλ. Ἐπιμήθεια).

Ἐπιμαίεο, Π. β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιμαίομαι.

Ἐπιμαιμάω-ῶ, Π. ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν.

Ἐπιμαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ αἰτ.) Τρελλαίνομαι ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι, ἀγαπῶ (ἐπιθυμῶ) περιπαθῶς, κάμνω 'σὰν τρελλὸς (μανιώδης) ἵν' ἀπολαύσω τι ἢ ἐκδικηθῶ τινα, λυσσάζω κατά τινος· (Π.) ταράττομαι· (ξ καταχρ.) ἀντηχῶ φρικτά. » Αἰθὴρ δορυτίνακτος ἐπιμαίνεται, « Αἰσχλ.

Ἐπιμαίομαι, Μ. μάσομαι καὶ μάττομαι (ἀόρ. Ἐπεμασα[σσά]μην κλ.), Π. (μὲ αἰτ.) ψηλαφῶ, πασπατεύω· (συνκδχ. ξ τρπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) σκαλίζω (ζητῶ, προσπαθῶ, ἐπιθυμῶ) νὰ εὕρω (νὰ ἐπεύρω, ν' ἀπολαύσω, νὰ κατορθώσω) τι. » Οἴων ἐπεμαίετο νῶτα, « Ὀδ. Ι. » Τὴν γρηῢς χείρεσσι λαβοῦσα, γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, « Ὀδ. Τ. » Ἕλκος ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, « Ἰλ. Δ. » Ξίφεος ἐπεμαίετο κώπην, « Ὀδ. Α. (ξ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, « Ὀδ. Τ. » Μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους, « Ἰλ. Ε. » Ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, « Ὀδ. Ν., Π. (ξ τρπ.) » Σκοπέλου (» Νόστου) ἐπιμαίεο, « Ὀδ. Μ., Ε. » Δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, Ἰλ. Κ. » Πυρὸς ἐπεμαίετο τέχνην, « Ὁμ., Ὕμν., (παρβλ. Ἐκμάομαι).

Ἐπίμακρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς, μακρουλὸς, (παρβλ. Ἐπιμήκης).

Ἐπιμᾶλλον, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ μᾶλλον, ἔτι μᾶλλον, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπιμανδαλωτὸς, ή, όν, = Μανδαλωτός.

Ἐπιμανής [ἐπιμαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ τρελλαινόμενος διά τι, ἡ (ἀπλ.) μανιώδης, τρελλὸς ὀλότελα, θεότρελλος.

Ἐπιμανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπιμαντεῖον (τὸ)- δεύτερος (ὕστερον δοθεὶς) χρησμός.

Ἐπιμαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι κατ' ἐπανάληψιν, ζητῶ ἢ δίδω ἄλλην (δευτέραν) μαντείαν. 2) (μὲ δοτ.) μαντεύομαι περί τινος.

Ἐπιμανῶς, ἐπίρ. Ὡς ἐπιμανής, μανιωδῶς. (Ἐπιμάομαι), ἄχρ. ἐνς. (δανείζων τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. εἰς τὸ Ἐπιμαίομαι).

Ἐπιμαργαίνω, Μ. ανῶ, (μὲ δοτ.) = Ἐπιμαίνομαι.

Ἐπίμαργος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμανής.

Ἐπιμαρμαίρω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιλάμπω, Ἐπαστράπτω.

Ἐπιμάρτυρ, υρος (ὁ) ὁ μαρτυρῶν διά (παρευρισκόμενος ἢ παραλαμβανόμενος ὡς μάρτυς εἴς) τι.

Ἐπιμαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μάρτυς εἴς (Δίδω μαρτυρίαν διά) τι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μαρτυρῶ τι περὶ ἢ κατά τινος.

Ἐπιμαρτύρησις, εως καὶ

Ἐπιμαρτυρία (ἡ). τὸ ἐπιμαρτυρεῖν, μαρτυρία διδομένη περί τινος. » Ποτὲ μὲν οὖν ἡ ὄψις τῆς ἐπιμαρτυρίας χρῄζει τῆς τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, « Νεμεα.

Ἐπιμαρτύρομαι, Μ. οῦμαι. Φερω (Προσκαλῶ) τινα μάρτυρα διά τι, (παρβλ. Διαμαρτύρομαι).

Ἐπιμάρτυρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐπιμάρτυς, υρος (ὁ), = Ἐπιμάρτυρ.

Ἐπιμασά(σσά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασσῶ (Μασουλίζω, Τρώγω) τι ἀπὸ 'πάνω (δηλ. ὕστερον) ἀπό.

Ἐπιμάσσασθαι, Π. ἀντὶ Ἐπιμάσασθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπιμάσσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιμάσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐπιμαίομαι.

Ἐπιμάσσω(ττω), Μ. μάξω. Ἐγγίζω τι μὲ τὸ χέρι μου, ζυμόνω, χειρομαλάζω. ||.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μσ.) σφουγγίζομαι ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐπιμαίομαι, μετὰ τοῦ ὀπ. συγχ.).

Ἐπιμαστίδιος (ὁ, ἡ), Π. (βρέφος) τὸ ὀπ. εἶν' ἀκόμη εἰς τὸ βυζί (εἰς τὸν μαστὸν), (κοιν.) βυζανιάρικον.

Ἐπι-μαστίζω, Μ. ίξω, Κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, μαστίζω.

Ἐπιμάστιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμαστίδιος.

Ἐπι-μαστίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπιμαστίζω.

Ἐπίμαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπιμαίομαι]. τὸν ὀπ. ἐζήτησέ τις καὶ ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν μόνος. » Κακὸν ἐπίμαστον, « Ὅμ., τοῦ ὀπ. εἶνέ τις αὐτὸς ὁ ἴδιος αἴτιος. (παρβλ. Τυκτός). » Οἷον τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην, « Ὀδ. Υ., (κοιν.) ποῦ 'ςὸν διάβολον 'πῆγες καὶ τὸν ηὗρες (ποῦ τὸν 'ψούνησες); (ὥστε τὸ Ἔχεις ἐπίμαστον, εἶνε ἀντὶ τοῦ Ἔχεις ἐπιμασσάμενος).

Ἐπι-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) Ὑπάγω πρὸς βοήθειάν τινος ὡς ἐπίμαχος (3).

Ἐπιμαχία (ἡ). συμμαχία διὰ τῆς ὀπ. ὑποχρεοῦνται τὰ συμφωνοῦντα μέρη νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως ὄχι μόνον ὅταν ἄλλοι ἐπέρχωνται κατ' αὐτῶν ἀλλὰ ϗ ὅταν αὐτοὶ ἐκςρατεύουν κατ' ἄλλων, (Γαλλ.) **alliance offensive et défensive.**

Ἐπίμαχος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. ἠμπορεῖ τις εὐκόλως ἢ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ πολεμήσῃ, εὐκολοπολέμητος ἢ ἀξιόμαχος. 2) (σπν.) περιμάχητος· ἀμφισβητήσιμος. 3) (μτγν.) ὁ ἔχων ἐπιμαχίαν πρός τινα.

Ἐπι-μειδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιμειδιάω.

Ἐπιμειδίασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Χαμογελῶ ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι.

;Ἐπιμείζων, ονος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔτι μείζων, ἀκόμη μεγαλήτερος.

†Ἐπιμείλια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπὶ μείλια.

Ἐπι-μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ἀπὸ 'πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπίμελας (ανος), αινα, αν. Μαυρειδερός.

Ἐπιμέλεια (ἡ). φροντὶς, ἐπιστασία· ἀσχολία· προσοχή· προθυμία κτλ. » Ἐπιμέλειάν τινος ἢ περί τινος ποιοῦμαι, « Αξ., ἐπιμελοῦμαι.

Ἐπι-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπεμελήθην). Φροντίζω· 'νοιάζομαι· περιποιοῦμαι· προσέχω· καταγίνομαι (προσπαθῶ) ν' ἀποκτήσω ἢ νὰ κατορθώσω τι. (μὲ γεν.) » Τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, « Ἀρςφν. » Τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, « Ξεν. » Ἐπιμελ. ἀρετῆς, « αὐτ. » Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ αἰτ.) » Ἃ οὐ κάρτα ἐπιμελέονται οἱ ἰητροὶ, « Ἱππκρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλ.) » Ἐπιμεληθῆναι δὲ αὐτοὺς ὅπως, « Δμ.

Ἐπι-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα ἀπὸ, 'ξαναμελετῶ.

Ἐπιμελέτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπιμέλημα (τὸ). κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιμελεῖταί (εἰς τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖταί) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας (τῶν φροντίδων) τινὸς, ἔργον.

Ἐπιμελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιμέλειαν, φροντίζων περί τινος. (μὲ γεν.) » Ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.) » Ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω, « Ἀρςφ. 2) (πθ.) ὁ ἀπαιτῶν (ἢ γενόμενος μὲ) ἐπιμέλειαν, περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζει (ἐπιμελεῖται) τις. « Ἐπιμελὲς ποιοῦμαί (ἢ » Ἐπιμελὲς μοι ἐστί) τι, « Πλάτ., Ξεν. κλπ., φροντίζω ('νοιάζομαι) περί τινος. » Ἐπιμελὲς τῷ Δαρείῳ ἐγένετο, « Ἡρ., δὲν τὸ ἀψήφισε, δὲν ἀδιαφόρησε, τὸ καλοστοχάσθηκε. » Τὸ ἐπιμελὲς, « Θκ., ἀντὶ Ἡ ἐπιμέλεια.

†Ἐπι-μελητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι =

Ἐπιμελητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐπιμελούμενός (ἐννοιαζόμενός, ἐπιστατῶν εἴς) τι, ὁ ἔχων τὴν φροντίδα (τὴν ἐπιστασίαν) τινὸς, ἐπιστάτης, ἔφορος. (ὀθ.) = Ἁρμοστής. » Ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς, « Ξεν. » Ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, « Δμ.

Ἐπιμελητικὸς, ὴ, όν. Πρόθυμος (Ἱκανὸς ἢ Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ ἐπιμελῆται, ἐπιμελής.

;Ἐπιμελητὸς, ὴ, όν. Ἄξιος ἐπιμελείας.

Ἐπι-μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω τὸν καιρὸν) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-μέλομαι, Μ. μελήσομαι, = Ἐπιμελέομαι.

Ἐπι-μέλπω, Μ. μέλψω καὶ

Ἐπι-μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ψάλλω (Μελῳδῶ) ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, (ὅθεν:

Ἐπιμελῴδημα (τὸ). τὸ μελῳδούμενον ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι, Ἐπῳδή.

Ἐπιμελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιμέλειαν, μὲ ζῆλον, προθύμως.

Ἐπιμέμβλεται, Π. ἀντὶ Ἐπιμεμέληται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιμελέομαι.

Ἐπι-μέμονα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιμένω ἢ Π. Ἐπιμαίομαι, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθώσω) τι.

Ἐπίμεμπτος, ου καὶ

Ἐπιμεμφὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀξιοκατηγόρητος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) Κατηγορῶ (Παραπονοῦμαι ἀπό) τινα διά τι. (μὲ γεν. ἑλλ.) παραπονοῦμαι διά. (χ. πτ.) παραπονοῦμαι ἔπειτα, (ὅθεν

Ἐπίμεμψις, εως (ἡ). παράπονον, ἐπίπληξις, κατηγορία.

Ἐπι-μένω, Μ. μενῶ, (μὲ δοτ. προθετ. ἢ αἰτ. ἢ χ. πτ.) Μένω πουθενὰ, ἀπομένω· προσμένω. » Ἐπίμεινον ἵνα ἔλθωμεν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ χ. τοῦ Ἵνα) » Ἐπίμεινον τεύχεα ὄυω, Ἰλ. Ζ. (καὶ προθετ.) » Ἐπέμειναν ἐπὶ τῶν τυράννων ἐν τῇ πόλει, « Ἀνδοκ. 2) (μτγν. μὲ δοτ.) μένω ςερεὸς (ςαθερὸς, ἔχω ἐπιμονὴν) ἐπάνω εἴς τι, ἐξακολουθῶ ἐπιμόνως. » Τῇ πολιορκίᾳ ἐπιμέν., « Πλβ., (παρβλ. Ἐμμένω).

Ἐπιμερὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμόριος.

Ἐπι-μερίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω κατὰ μερίδια· προσδιορίζω τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος· ἐκθέτω ἓν πρὸς ἕν.

Ἐπιμερισμὸς (ὁ). ἡ κατὰ μερίδας διαίρεσις, μοίρασμα· προσδιορισμὸς τοῦ ἀνήκοντος ἑκάστῳ μέρους (τόπου).

Ἐπίμεσος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὸν μέσον, ὁ μὴ ἐντελῶς ἀλλὰ τρόπον τινὰ μέσος. » Ἡμιλικία—, « Αξ., ἡ μεσόκοπος. (ὅθ.) » Ἐπίμεσον ῥῆμα, « Γρμτ., τὸ ὑπὸ πθ. ἢ μσ. σχηματισμὸν σημαῖνον ἢ ἐνέργειαν μόνον καὶ οὐδέποτε πάθος, οἷον Μάχομαι, ἢ πάθος μόνον ϗ οὐδέποτε ἐνέργειαν, οἷον Ἡττῶμαι, (παρβλ. Ἐπίκοινος).

Ἐπίμεστος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) γεμάτος, γεμάτος 'ως ἐπάνω.

Ἐπι-μετα-πέμπομαι, Μ. πέμψομαι. Στέλνω καὶ μηνῶ τινα ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ἔλθῃ.

Ἐπι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προσέτι, μετρῶν δίδω τι περιπλέον, προσθέτω εἰς τὸ μέτρον, δίδω (ϗ μσ. λαμβάνω) τι μὲ ἐπίμετρον (μὲ προσθήκην, μὲ τὸ παραπάνω), (ἀμτβτ.) ἀποτελῶ (χρησιμεύω ὡς) ἐπίμετρον. » Λόγος ἐπιμετρῶν, « Πλβ., ὁ ἔχων προσθήκας (ὑπερβολὰς), (δηλ.) πεπλασμένος ἢ προσθεμένος ὡς ἐπίμετρον, (καὶ πθ.) » Ἵνα ἐπιμετρηθῇ τὴν τροφὴν, « Βασ., λάβῃ ὡς ἐπίμετρον. 2) μετρῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν (ἀπὸ 'πάνω), 'ξαναμετρῶ. » Τὴν σκιὰν (τοῦ ὡροδείκτου) ἐπιμετρ., « Αξ.

Ἐπίμετρον (τὸ). τὸ προστιθέμενον εἰς τὸ μέτρον, τὸ διδόμενον περιπλέον (ἐν εἴδει προσθήκης). » Ἐν ἐπιμέτρῳ, « Πλβ., ὡς ἐκ προσθήκης. 2) (εἰς τὸν Θφρ. Ζ', 8.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίπετρον.

†Ἐπίμετρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίμεστος, παραγεμάτος.

Ἐπιμετώπιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἐπι-μήδομαι, Μ. μήσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Ἐπιμηχανάομαι, ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω, σκευωρῶ) τι κατά τινος.

Ἐπι-μήθεια (ἡ). ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν (ἐπμ. ἀνωφελὴς πλέον) σκέψις, (ἀντιθ. τῷ Προμήθεια), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-μηθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, καὶ

Ἐπι-μηθεύομαι, Μ. εύσομαι. Σκέπτομαι (Συλλογίζομαί) τι ἀφ' οὗ καὶ ὄχι πρὶν τὸ κάμω, εἶμαι δηλ.=

Ἐπιμηθεὺς, έως καὶ

Ἐπιμηθὴς, έος (ὁ, ἡ). [ἐπὶ, μήδομαι]. (τὸ ἐναντ. τοῦ Προμηθὴς, δηλ.) ὁ σκεπτόμενος ὄχι πρὶν ἀλλ' ἀφ' οὗ κάμῃ τι, (ἐπμ.) μετανοῶν ἀνωφελῶς, ἀπροβούλευτος, ἀπροστόχαστος. 2) (σπντ. καὶ Π.) πολλὰ στοχαστικὸς, ἐφευρετικὸς, φρόνιμος, (Θκρ. ΚΕ'. 79).

Ἐπιμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὅςτις εἶνε μᾶλλον μακρὺς παρὰ πλατὺς, (δηλ.) μακρουλός. 2) πολλὰ μακρὺς, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος.

Ἐπι-μηκύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω ἐπὶ πολὺ ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιμηλὶς, ίδος (ἡ). (ἐπίθετ. τῶν Νυμφῶν) ἡ ἐφορεύουσα τὰ μῆλα (τὰ ὀπωρικὰ ἢ τὰ πρόβατα). ||. (οὐσ.) εἶδος δένδρου (μουσμουλιᾶς) καὶ ὁ καρπός του (ἴσως διότι ὡριμάζει μετὰ τὰ μῆλα), (παρβλ. Ἀμάμηλίς). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίτηλίς.

;Ἐπιμηνιεύω, Μ. εύσω. Προσφέρω (Ἐκτελῶ) τὰ ἐπιμήνια ἱερὰ, [ἐκ τοῦ

Ἐπιμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος κάθε μῆνα ἢ δι' ὅλον τὸν μῆνα, (ὅθεν) » Ἐπιμήνια (τὰ), (Α', ἱερὰ) τὰ τελούμενα κατὰ μῆνα· (Β'.) σιτηρέσιον ἢ ἐφόδιον δι' ἕνα μῆ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

να· (Γ'.) τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, (παρβλ. Ἐμμηνος).
Ἐπιμηνίω (χ. Μ.), Π. ὀργίζομαι (μανίζω) κατά τινος ἢ διά τι.
Ἐπιμηνυτής, οῦ (ὁ). μηνυτής, μαντατοφόρος ἢ καταμηνυτής.
Ἐπιμηρύομαι, Μ. ὑσομαι. Ἐπισωρεύω.
Ἐπιμητιάω, Μ. άσω, Π. σκέπτομαι περί τινος, σχεδιάζω τι μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι.
Ἐπιμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ μηχανάς (Ἐφευρίσκω τρόπους, πανουργίας) κατά τινος ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Ἄλλα τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται, » Ξεν.
Ἐπιμηχάνημα (τὸ). τὸ ἐφευρεθὲν (ἐπινοηθὲν), μηχάνημα.
Ἐπιμηχάνησις, εως (ἡ), = Ἐπιτέχνησις, ἐπίνοια.
Ἐπιμήχανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μηχανώμενος (ἐφευρίσκων) τι. (μὲ γεν.) » Κακῶν ἔργων —, « Ἡρ., κακότροπος, ἐπίβουλος.
Ἐπιμιγὴ (ἡ), = Ἐπίμιξις, ἕνωσις.
Ἐπιμίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. καὶ Π. [σπνττ.] μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι προσέτι μετ' ἄλλου. ‖. (μσ. τρπ.) ἔχω ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συναναστροφήν, ληψοδοσίαν) μετά τινος, (ἢ ἐπὶ τόπου) πλησιάζω (συχνάζω) πουθενά. » Ἐπιμισγόμενοι τῇ Ἑλλάδι, « Ἡρ. (ἢ ἐπιρ.) » Πολλῶν ἐπιμιγνύντων δεῦρο ἐξ Αἰγύπτου, « Πλδ.
Ἐπιμικτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπιμίγνυμι.
Ἐπίμικτος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μετ' ἄλλου, σύμμικτος.
Ἐπιμιμνήσκω, Μ. ἐπιμνήσω ἢ μσ. μνήσομαι καὶ σπν. μνησθήσομαι (μσ. ἀορ. Ἐπεμνήσθην καὶ Ἐπεμνησάμην). (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐπ δ'.) Ἐνθυμίζω τινὰ περί τινος. ‖. (συνηθέστ. μσ.) ἐνθυμοῦμαι (μοῦ ἔρχεται πάλιν εἰς τὸν νοῦν) τι. » Ἐπιμνησαίμεθα χάρμης, « Ἰλ. Ρ., νὰ ξαναρχίσωμεν (νὰ ἀνανεώσωμεν) τὴν μάχην.
Ἐπιμίμνω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιμένω.
Ἐπιμὶξ [Ἐπιμίγνυμι], ἐπίρ. Π. ἀνάκατα, χωρὶς διαστολήν.
Ἐπιμιξία (ἡ). τὸ ἐπιμίγνυσθαι, σμίξιμον, ἀνακάτωμα, ἕνωσις. (ἐπὶ ἄνθρ.) σχέσις· συναναστροφή, συγκοινωνία.
Ἐπίμιξις, εως (ἡ), = Ἐπιμιξία.
Ἐπιμίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Ἐπιμίγνυμι.
Ἐπίμισθος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐπὶ μισθῷ, μισθωτός, ὕθεν
Ἐπιμισθίς, ίδος (ἡ). ἡ ἑταίρα.
Ἐπιμισθοφορὰ (ἡ). ἡ ἔκτακτος (ὑπὲρ τὸ σύνηθες) μισθοφορὰ, ἐπιχορήγησις (κυρ. στρατιωτική).
Ἐπιμνάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιμιμνήσκομαι.
†Ἐπιμνημονεύω, Μ. εὑσω. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό, (συγγ. τῷ Ἀπομνημονεύω).
Ἐπιμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενός τινα ἢ τι.
Ἐπιμνησαίμεθα, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἐπιμνησθείς, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιμιμνήσκω.
Ἐπίμνησις, εως (ἡ). ἀνάμνησις.
Ἐπιμνηστέον, θετ. τοῦ Ἐπιμιμνήσκω.
Ἐπιμοιράω-ῶ ἢ (μσ.) Ἐπιμοιρόομαι-ῶμαι, Μ. άσω,-ομαι. (μὲ αἰτ. ἢ [ἑλλ.] γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω τὸ ἀνῆκον μέρος εἰς τινα, μεταδίδω. ‖. (μσ.) λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος (μετέχω) ἀπό.
Ἐπιμοίριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξαρτώμενος (ἀποφασισμένος) ἀπὸ τὴν μοῖραν.
Ἐπίμοιρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων μέρος εἴς τι, μέτοχος· ἐπιδεκτικός.
Ἐπιμολεῖν, Π. ἀντὶ Ἐπελθεῖν, ἐφορμῆσαι, ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. Ἐπ.βλώσκω, ὅθεν
Ἐπίμολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐρχόμενος ἢ ἐπερχόμενος.
Ἐπιμομφὴ (ἡ), = Ἐπίμεμψις.
Ἐπίμομφος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος.
Ἐπιμονὴ (ἡ). τὸ νὰ ἐπιμένῃ (ἀργοπορῇ, ἐνδιατρίβῃ) τις εἰς μέρος (καὶ τρπ. εἰς πρᾶγμά) τι. ἀργοπορία. ἐνδελέχεια.
Ἐπιμόνιος καὶ
Ἐπίμονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμένων, σταθερὸς, διαρκής· μόνιμος, ἀδιάκοπος, (Γαλλ.) **permanent.** » Ἐπιμόνους τοὺς ἐράνους ποιεῖν, « Πλδ., νὰ παρατείνῃ ἀορίστως (νὰ ἐξακολουθῇ ἀδιακόπως) τὴν εἰσπραξίν των (ἐν ᾧ κυρίως ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν εἰσάπαξ καὶ ὡρισμένως).
Ἐπιμονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ μείνῃ τις μεμονωμένος, ἀφήνω τι ὁλομόναχον (ἔρημον).
Ἐπιμόνως, ἐπίρ. Μὲ ἐπιμονήν. διαρκῶς.
Ἐπιμόριος (ὁ, ἡ), (ἀριθμ.). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ μέρος τι τοῦ ὅλου, (π. χ.) ὁ ἀριθμ. 4 περιέχει ὁλόκληρον τὸν ἀρθμ. 3 ἢ προσέτι ἓν τριτημόριον αὐτοῦ, (παρβλ. Ἐπίτριτος).
Ἐπιμορμύρω, Μ. υρῶ. Ἀποκρίνομαι (λύτηχῶ) μὲ μορμυρητόν, (ἐπὶ ποτ.) τρέχω (χύνομαι) μορμυρίζων ἐπάνω εἰς.
Ἐπίμορτος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, μορτή]. ὁ καλλιεργῶν ἢ καλλιεργούμενος ἐπὶ συμφωνίᾳ μέρους τινὸς τοῦ προϊόντος. » Γεωργὸς (« Γῆ) —, « Πλδ.
Ἐπιμορφάζω, Μ. άσω. Δίδω (Ἐπιβάλλω) μορφὴν εἴς τι. 2) (μσ.) Μιμοῦμαι τὴν μορφὴν (Τφρκ. Κάμνω τὸ τακλίτι) τινος, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι.
Ἐπιμορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ἐπιπολαίως.
Ἐπιμοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιθέτω μοτὸν (ξαντὸν) εἰς πληγήν.
Ἐπιμοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιπονέω, κοπιάζω ἀδιακόπως εἴς τι.
Ἐπίμοχθος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μόχθως, = Ἐπίπονος, -νως.
Ἐπιμυλλάω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὴν θύραν (Κλείω μὲ) τὸν μοχλόν.
Ἐπίμπλαο, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπίμπλω.
Ἐπιμπλέετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίμπλατο, γ'. ἑ
Ἐπίμπλω, θ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Πίμπλημι.
Ἐπίμπρα ἢ Ἐπίμπρη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Πίμπρημι.
Ἐπιμύζω, Μ. μύξω. Μουρμουρίζω (Δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου μουγγρίζων) διά τι, (παρβλ. Ἐπιμυκτηρίζω).
Ἐπιμυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ
Ἐπιμυθεύομαι, Μ. εὑσομαι. Λέγω προσέτι· προσθέτω εἰς ὅσα (μυθώδη) εἶπον. 2) ὁμιλῶ παρηγορητικούς (καταπειστικούς) λόγους πρός τινα.
Ἐπιμύθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον (εἰς διήγησιν)· ὁ λεγόμενος μετὰ τὸ τέλος τοῦ μύθου, (ὕθεν ‖. οὐσ.) Ἐπιμύθιον (τό), τὸ πρασιθέμενον ἐν εἴδει ἐπιλόγου εἰς τοὺς μύθους, τὸ συμπέρασμα (ἢ ἐφαρμογή, τὸ ἠθικὸν μέρος) τοῦ μύθου.
Ἐπιμυκτηρίζω, Μ. ίσω. Σουρρόνω (ἢ Κάμνω ἤχόν τινα μὲ) τὴν μύτην μου πρὸς περιγέλιόν τινος, (παρβλ. Ἐπιμύζω).
Ἐπίμυκτος (ὁ, ἡ), [ἐπιμύζω]. ἀξιογέλαστος, ἀξιοκαταφρόνητος, ἐπονειδιστος.
Ἐπιμυλίδιος καὶ
Ἐπιμύλιας (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπάνω) εἰς τὸν μύλον (τὸ ἄλεσμα). » Ὠδή—, « Ἀθ. ‖. (οὐσ.) Ἐπιμύλιον (τὸ), ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.
Ἐπιμυλὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιγωνατὶς.
Ἐπίμυξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιμύζειν, μουρμούρισμα (μὲ τὴν μύτην) πρὸς ἀπόδειξιν δυσαρεσκείας.
Ἐπι-μυρίζω, Μ. ίσω. Ἐπαλείφω μὲ μύρον.
Ἐπι-μύρομαι, Μ. μυροῦμαι. Μυρολογῶ ἐπάνω εἰς τι· (Π. ἐπὶ θαλάσσ.) βούζω (μυγγρίζω) πέριξ τινος, (πθ.) περιρρέομαι.
Ἐπίμυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιμύειν, κλείσιμον τοῦ στόματος ἢ τῶν ὀμμάτων.
Ἐπιμύσσω(ττω), Μ. μύξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιμύζω.
Ἐπι-μυχθίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιμύζω.
Ἐπι-μύω, Μ. ύσω. Κλείω (κυρ.) τοὺς ὀφθαλμούς μα ἐπάνω εἰς τι (ἵνα μὴ ἴδω τι), (ἁπλῶς) = Καταμύω, (συγγ. τῷ Ἐπημύω).
Ἐπι-μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χλευάζω (Περιγελῶ) τινά.
Ἐπιμώκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιγέλασμα.
Ἐπι-μωμάομαι-ῶμαι καὶ
Ἐπι-μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐπιμέμφομαι, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω.
Ἐπιμωμητὸς, ἡ, ὸν καὶ
Ἐπίμωμος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος.
Ἐπι-μώομαι, Π. = Ἐπιμαίομαι.
Ἐπι-νάσσω, Π. νάξω. Χώνω ἀκόμη ἢ ἄλλα ἀπὸ πάνω, πατόνω, παραγεμίζω.
Ἐπινάστιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ναῖω]. ξένος ὅστις ἦλθεν ἔπειτα νὰ κατοικήσῃ πουθενά, ἔποικος, ἔπηλυς.
Ἐπι-ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυπηγῶ προσέτι ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐπιναύσιος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ναυτίαν (ἀναγούλαν), ἔχων διάθεσιν νὰ ξεράσῃ.
Ἐπι-νάζω, Μ. άσω καὶ
Ἐπι-νεανιεύομαι, Μ. εὑσομαι. Νεανιεύσομαι (Φιλοτιμοῦμαι ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου) εἴς τι.
Ἐπίνειον (τὸ), [ἐπὶ ναῦς]. μέρος ὅπου γέμονται (ἀράζουν, ναυπηγοῦνται ἢ ἐπισκευάζονται) καράβια· λιμὴν (μικρὸς)· σκάλα· ναύσταθμος. » Κυλλήνην, τὸ Ἠλείων ἐπίνειον, « Θκ.
Ἐπι-νείσομαι, Μ. είσομαι, Π. = Ἐπινίσσομαι.
Ἐπινέμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπινέμειν ἢ ἐπινέμεσθαι, μοίρασμα, βόσκημα· (μτγν.) » Πυρὸς—, « Πλ., ἅπλωμα. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) = Ἐνδικτιών.
Ἐπι-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω τι ἐπάνω εἴς τι ἢ μεταξύ τινων. » Σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ, « Ἰλ. Ι., Ω. » Σῖτον δέ σφ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπένειμεν, « Ὀδ. Υ. 2) βόσκω τὰ ζῶά μου ἐπάνω εἰς ξένην γῆν, ἔχω δικαίωμα ἐπινομῆς. » Καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινόντων καὶ τιμώντων, « Πλάτ. ‖. (μσ.) βόσκω (τρώγω) ὅλον τὸ χορτάρι τόπου τινός, προχωρῶ βόσκων. (μτνμ.) ἀφανίζω. » Τὸ δὲ πῦρ ἐπενείματο τὴν πόλιν, « Ἡρ. « Ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μάλιστα (ὁ λοιμός), « Θκ.

2) βόσκω ἐκεῖ ὅπου ἐβόσκησε προτοῦ ἄλλος, ἐπιμβαίνω εἰς τὴν βοσκήν του. » Ὁ σάργος ἐπινέμεται τὴν τρίγλαν, « Ἀρςτ.

Ἐπινενασμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπινάσσω.

Ἐπινενησμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπινήθω.

Ἐπίνευσις, εως (ἡ). σκύψιμον τῆς κεφαλῆς πρὸς σημεῖον ἀποδοχῆς καὶ συγκαταθέσεως, (ἐν γέν.) συγκατάθεσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-νευςάζω (χ. Μ.). Κλίνω (Γέρνω) πρός.

Ἐπι-νεύω, Μ. νεύσω. Κάμνω διὰ τῆς κεφαλῆς μου νεῦμα ὅτι ἐγκρίνω (ἀποδέχομαι, συγχωρῶ νὰ γένῃ, στέργω εἴς) τι, τὸ ἐπιβεβαιόνω κλίνων τὴν κεφαλήν, (ἐν γέν.) συγκατανεύω. (ἐπὶ ἀψύχ. μτνμ.) γέρνω πρός. » Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἐπένευσε καρήατι, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ χωρὶς συνκδχ. σημασ.) » Κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ, « Ἰλ. Χ., ἔσειε τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας του. (καὶ δοτ.) » Ὁ δ' ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς, « Φίλ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Μηδείς, ὦ πάντες θεοί, ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειε, « Δμ. (καὶ μτνμ.) » Ἄκρα τις πρὸς τὸν βυθὸν ἐπινένευκε, « Γργ.

Ἐπινεφελίς, ίδος (ἡ), = Νεφέλιον.

Ἐπινέφελος (ὁ, ἡ). συννεφιασμένος. » Ἐπινεφέλων ὄντων (ἡ) » Ὅταν ἐπινέφελον ᾖ, « Ἀρςτ., Ἡρ., ὅταν ᾖνε συννεφιά, (παρβλ. Πλώϊμος).

Ἐπι-νεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκεπάζω ἢ Σκεπάζομαι μὲ νέφη, συννεφιάζω, [ἐκ τοῦ

Ἐπινεφής, έος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἢ συνωδευμένος μὲ νέφη, συννεφιασμένος. » Ἄνεμος —, « Θφρ.

Ἐπινεφρίδιος (ὁ, ἡ). εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τοὺς νεφροὺς.

Ἐπι-νέφω (χ. Μ.), = Ἐπινεφέω, (ὀθ.

Ἐπίνεψις, εως (ἡ). συννέφιασμα, συννεφιά.

Ἐπι-νέω, Μ. νεύσομαι. (μὲ δοτ.) Πλέω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν (ὡσὰν φελλός), ἐπιπλέω, (μὲ αἰτ. προθ.) πλέω (κολυμβῶ) πρός.

Ἐπι-νέω καὶ Ἐπι-νήθω, Μ. νήσω. Γνέθω τι περί τινος, (μεφορ.) = Ἐπικλώθω. » Τὰ ἐπινενησμένα, « Αἰλ., τὰ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης προωρισμένα.

Ἐπι-νέω (νηνέω, νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω (συνκδχ.) φορτόνω. » Ἅμαξαν φρυγάνων ἐπινήουσι, « Ἡρ.

Ἐπινήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (ἢ γινόμενος ἐπάνω) εἰς τὴν ναῦν. ‖. (οὐσ.) Ἐπινήϊον, ἀντὶ Ἐπίνειον.

Ἐπι-νηνέω, Π. ἀντὶ Ἐπινέω (νήω), ἐπισωρεύω. » Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, « Ἰλ. Η.

Ἐπινησίδιος (ὁ, ἡ). ἐπὶ νήσου κείμενος.

Ἐπι-νηστεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω ἔπειτα [ἀπὸ ἄλλον].

Ἐπίνητρον (τὸ), [ἐπινήθω]. κομμάτι δέρματος ἢ ῥούχου ἐπὶ τοῦ ὀπ. (προσηρμοσμένου εἰς τὸ δεξιὸν γόνατον) ἔστρηφαν τὸ ἀδράκτι.

Ἐπι-νήφω, Μ. νήψω. (μὲ δοτ.) Ἐπαγρυπνῶ εἴς τι ἢ διά τι.

Ἐπι-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἐπινέω, Ἐπιπλέω, Ἐπιπολάζω. 2) (μὲ αἰτ.) κολυμβῶν ἐβγαίνω εἰς.

Ἐπινήχυτος (ὁ, ἡ), Π. χυμένος (πελαγίζων) εἰς μεγίστην ἔκτασιν, ἀχανής.

Ἐπι-νήω, Μ. νήσω, ἴδε Ἐπινέω.

Ἐπι-νίζω, Μ. νίψω, = Ἐπινίπτω.

Ἐπινίκειος καὶ

Ἐπινίκιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος μετὰ ᾖ διὰ τὴν νίκην, (ὅθεν) » Ἐπινίκιον (ἐνν. ᾆσμα ἢ βραβεῖον), « τὸ ψαλλόμενον ἢ διδόμενον καὶ » Ἐπινίκια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα διὰ τὴν νίκην. » Θύειν (» Ἑστιᾷν) τὰ ἐπινίκια, « Δμ.

Ἐπίνικος (ὁ, ἡ), = Ἐπινίκιος.

Ἐπινιπτρίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. κύλιξ) ἡ κιρνωμένη καὶ πινομένη μετὰ τὸ νίψιμον, (ἄλλ.) Μετανιπτρίς, (καὶ κοιν.) Ἀσπολοκάνι, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-νίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω τι ἀπὸ ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπι-νίσσομαι, Μ. νεῖσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπέρχομαι, Ἐπιπορεύομαι.

Ἐπι-νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω ἔπειτα ἢ ἀπὸ ἐπάνω, σκεπάζω μὲ χιόνι.

Ἐπι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω (Μοῦ ἔρχεταί) τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι· παρατηρῶ· σχεδιάζω ἢ εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐφευρίσκω. » Καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ἃ ἂν γνῶσι, « Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, « Ἀρςφ., ἀφ' ὅτου ἔβαλες κατὰ νοῦν νὰ γένῃς φιλόσοφος. (ἢ μτχ.) » Οὐκ ἐπινοοῦσι τὴν τῶν συμβόλων τέχνην ἀθετοῦντες, « Πλ.

Ἐπινόημα (τὸ). τὸ ἐπινοηθὲν, σκοπὸς, σχέδιον· ἐφεύρεσις.

Ἐπινοηματικός, ή, όν, = Ἐπινοητικός.

Ἐπινόησις, εως (ἡ). τὸ ἐπινοεῖν (σκέπτεσθαι, ἐφευρίσκειν κτλ.), σκέψις, παρατήρησις, κατανόησις.

Ἐπινοητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπινοῶν τι, ἐφευρετής.

Ἐπινοηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐπινοεῖν, ἐφευρετικός.

Ἐπινοήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπινοητής.

Ἐπίνοια (ἡ), = Ἐπινόησις καὶ Ἐπινόημα, ἐφεύρεσις· ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα, [ἐπμ.] ὀρθοτέρα σκέψις. » Ψεύδει γὰρ ἡ ἐπίνοια τὴν γνώμην, « Σοφ. » Καὶ ἐπινοίᾳ τῆς ἀληθείας ἅπτεσθαι, « Θκ., νὰ εὑρίσκῃ τις ὡς ἔγγιστα (νὰ μαντεύῃ) μὲ τὸν νοῦν του τὸ ἀληθές. » Ὅπως μηδ' εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσιν, « αὐτ., μήτε νὰ τὸ συλλογισθοῦν. » Κοινὴ ἐπίνοια, « Λογγ., Πλβ., = Κατανόησις.

Ἐπινομὴ (ἡ), = Ἐπινέμησις. 2) = τῷ

Ἐπινομία (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ βόσκειν ἐπάνω εἰς ξένην γῆν καὶ ἡ περὶ τούτου ἀμοιβαία συμφωνία.

† Ἐπινόμιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν ἐπινομήν.

Ἐπινομίς [ἐπί, νόμος], ίδος (ἡ). παράρτημα ἢ ἐπίλογος τῶν νόμων. 2) (κατὰ τὸν Οὐλπιανὸν, ἕνα τῶν δειπνοσοφ. τοῦ Ἀθην.) φιλοδώρημα, (Γαλλ.) étrennes.

Ἐπι-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νέον νόμον, διορίζω τι διὰ μεταγενεστέρου (ὕστερον προστεθέντος) νόμου.

Ἐπίνομος (ὁ, ἡ), = Ἔννομος, σύμφωνος μὲ τοὺς νόμους, νόμιμος. 2) = Σύννομος, σύντροφος, συμμέτοχος (κυρ. εἰς κληρονομίαν). » Ἀριστομένεος ἐόντω τὰ χρήματα, ἢ τῶν ἐπινόμων αὐτοῦ, « Ἐπγρφ.

Ἐπι-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀῤῥωστῶ ἐκ νέου, ἐξαναῤῥωστῶ, ἐξανακυλῶ, ἢ 2) δὲν ἀνέλαβα ἀπὸ τὴν νόσον ἐντελῶς, (ἐπμ.) εἶμαι-

Ἐπίνοσος (ὁ, ἡ). ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ νοσεῖν, φιλάσθενος, (ἐπὶ τόπου) νοσώδης.

Ἐπι-νοσσοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τὴν φωλεάν μου ἐπάνω εἰς.

Ἐπινόσως, ἐπίρ. Νοσηματικῶς. » Ἐπινόσως ἔχω, « Αξ., εἶμαι ἐπίνοσος (φιλάσθενος).

Ἐπι-νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω ἐπιπολαίως.

Ἐπι-νυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα ἄϋπνος (Διανυκτερεύω) εἴς τι.

Ἐπινύκτερος καὶ Ἐπινυκτίδιος, Π. ἀντὶ-

Ἐπινύκτιος (ὁ, ἡ). νυκτερινός· (ἐπιῤῥηματικῶς) ἐν καιρῷ νυκτὸς, τὴν νύκτα. » Μῆλα νομεύων ἐπινύκτια, « Ἐπγρ.

Ἐπινυκτίς, ίδος (ἡ). εἰδ. σπυριοῦ τὸ ὀπ. ἐβγαίνει συνήθως καὶ πονεῖ πλειότερον τὴν νύκτα. 2) βιβλίον πρὸς καταχώρισιν τῶν συμβαινόντων ἐν καιρῷ νυκτὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἐφημερίς).

Ἐπινυμφίδιος (ὁ, ἡ), Π. νυμφικὸς, γαμήλιος.

Ἐπι-νύσσω (ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ (Τσυμπῶ) ἐπιπολαίως, (συνκδχ.) παρακινῶ. (ὀθ.) » Ἐπινενύχθαι, « Λκ. (Αξφν.), ἀντὶ Παρακεκινῆσθαι (τὰς φρένας).

Ἐπι-νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ κάμνω ἢ ἐν ᾧ γίνεταί) τι.

Ἐπι-νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπινέμω, μοιράζω. » Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα, « Σοφ., διεσκόρπιζε. 2) ὁδηγῶ, διευθύνω. » Ἐπινωμᾷν πόδα, « Αἰσχλ., (περιφρ.) ἀντὶ Πορεύεσθαι. (καὶ ἑλλ.) » Οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾷν, « Σοφ., (συνκδχ.) ἀντὶ Εὑρεῖν, ἐπιτυχεῖν, (παρβλ. Προσνωμάω). » Εἰ τάδε ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας, « Εὐρ., = Ὀφθαλμοῖς ἐπήρχου, « Ἠλ.

Ἐπινωτιδεύς, έως (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. (μὲ ἀκάνθας εἰς τὴν ῥάχιν) ἐκ τοῦ γένους τῶν γαλεῶν, [ἐκ τοῦ

Ἐπινωτίδιος, Π. ἀντὶ Ἐπινώτιος.

Ἐπι-νωτίζω, Μ. ίσω, = Ἐπωμίζω, (συνκδχ.) ἐπικαλύπτω.

Ἐπινώτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω) εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν).

Ἐπι-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Αιανίζω (Κοπανίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ ἐπάνω, (συγχ. τῷ Ἐπιξέω).

Ἐπι-ξανθίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐπίξανθον (καὶ ἀμτβτ.) φαίνομαι ὡς-

Ἐπίξανθος (ὁ, ἡ). ξανθὸς ὀλίγον, κλίνων εἰς τὸ ξανθόν, ξανθίζων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-ξεινδω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων Π. ἀντὶ Ἐπιξενόω.

Ἐπίξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργόμενος νὰ μείνῃ πιθενὰ ὡς ξένος(μισαφίρης)· ἐπηλυς. (τρπ.) ἐπείσακτος.

Ἐπι-ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. (σπν. μτβτ.) Δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ Περιποιοῦμαι ξένων (μισαφίρην) » Εἰ ὑπέλθοις δένδρου σκιάν, αὐτίκα σε κάτωθεν ἐπιξενώσονται γῆς εὐνῇ μαλακαί, « Εὐς. ‖. (κυρ. εἰς τὸ π0.) Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω πουθενὰ (ᾗ εὑρίσκω τὴν ἀνήκουσαν περιποίησιν) ὡς ξένος, (Τουρκ.) κάμνω κονάκι ὡς μισαφίρης. (μὲ θοτ.) » Ἀημνιάδεσιν ἐπεξενοῦντο, « Ἀπλλ. (καὶ καταχρ.) » Ὄλεθρος ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται, « Γρφ. (ᾗ ἀπολ.) » Οὐ πρέπει πλανᾶσθαι καὶ ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις, « Ἰσκρ., ξενητεύεσθαι.

Ἐπιξένωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ νὰ καταλύσῃ τις πουθενὰ ὡς ξένος, κώνεμμα, (Τουρκ.) μισαφιρλίκι.

Ἐπι-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω τι ἐπιπολαίως, τσουγγρανίζω, (μτφρ.) = Ἀναξέω. (συνκδχ.) περνῶ σύρριζα (πολλὰ πλησίον) τινὸς, (Γαλλ.) raser la surface. 2) (μὲ δοτ. ἐκ β'.) Ξύνω τι ἐπάνω εἰς. » Τυρὸν ἐπιξ., « Ἀθ., (συγχ. τῷ Ἐπ-ξαίνω).

Ἐπίξηνον(τὸ), [ἐπιξαίνω], = Ἐπικόπανον.

Ἐπι-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ἐπιπολαίως, ξηραίνω τὸ ἐπάνω μέρος (τὴν ἐπιφάνειάν) τινος πράγματος.

Ἐπιξηρανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐπιξηραίνειν.

Ἐπιξηρασία (ἡ). τὸ νὰ ξηραίνεται ἡ ἐπιφάνειά τινος πράγματος.

Ἐπίξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς τὴν ἐπιφάνειαν. » Γλῶσσα—, « Ἱππκρ.

Ἐπίξουθος, Π. ἀντὶ Ἐπίξανθος.

Ἐπι-ξυγ-κάμπτω, Ἐπι-ξυνδέω κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Ἐπισυγκάμπτω κτλ.

Ἐπίξυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίκοινος, μεσιακὸς, συντροφικός.

Ἐπι-ξυνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐπικοινόω, κάμνω τι κοινὸν καὶ εἰς ἄλλον, μεταδίδω. » Μύθους ἐπιξυνώσασθαί τινι, « Ἀπλλ., = Κοινολογήσασθαι.

Ἐπιξύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ξυρὸν (εἰς τὸ ξυράφι). » Φάρος—, α Ἐπγρ., ἐπὶ τοῦ ὑπ. σφογγίζουν τὸ ξυράφι.

Ἐπι-ξύω, Μ. ξύσω, = Ἐπιξέω.

Ἐπιόγδοος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ὀκτημόριον τοῦ ὅλου, δηλ. ἐννέα ὄγδοα. » Δάνεισμα ἐπιόγδ., « Αξ., ἐπὶ τοῦ ὑπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ὄγδοον τοῦ κεφαλαίου, δηλ. **12 1/8** τοῖς **100**, (παρβλ. Ἐπίπεμπτος καὶ Ἐπίτριτος).

Ἐπ.οἰνίος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (ἢ γινόμενος ἐπάνω) εἰς τὸν οἶνον (τὴν οἰνοποσίαν).

Ἐπι-οινοχοεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ.) χύνω (κερνῶ) εἴς τινα νὰ πίῃ.

Ἔπιον, ἀόρ. 6'. τοῦ Πίνω.

Ἐπιὸν, οὐδ. τοῦ Ἐπιών.

Ἐπιόπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπόπτης.

Ἐπίοπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνοπτος.

Ἐπι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πατῶ (Ἀθετῶ, Παραβαίνω) τὸν ὅρκον μου, ὁρκίζομαι ψευδῶς, γίνομαι ἐπίορκος. 2) (σπντ.) = Ἐπόμνυμι. » Ἐπεγγυᾶν δὲ ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω, « Νόμ. Σόλ.

Ἐπιορκητικὸς, ἡ, όν. Ὁ κλίνων (ἐπιρρέπης) πρὸς ἐπιορκίαν.

Ἐπιορκία (ἡ). ἀθέτησις (παράβασις) τοῦ ὅρκου· ψευδὴς ὅρκος.

Ἐπίορκος (ὁ, ἡ). ὁ παραβαίνων τὸν ὅρκον του ἢ κάμνων ψευδῆ ὅρκον. ‖. (τὸ οὐδ.) » Ἐπίορκον, « Π. ἀντὶ Ἐπιόρκως. » Ἐπίορκον ἐπώμοσεν, « Ἱλ. Κ., ὡρκίσθη ᾗ ἄκων ψευδῶς (διοτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἐμέλλε νὰ ἐκτελεσθῇ).

Ἐπιορκοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιορκία.

Ἐπιόρκως, ἐπίρ. Ψευδῶς, ὡς ἐπίορκος.

Ἐπι-όσσομαι, Μ. όψομαι, Π. βλέπω προφανῶς (κατὰ πρόσωπον), ἔχω ὑπ' ὄψιν.

Ἐπίουρα (τὰ), Π. [ἐπὶ, ὄρος]. τὰ σύνορα, τὰ διαστήματα. » Ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, « Ἱλ. Κ., ὅσον ἀπέχει ἀλλήλων τὰ σημάδια τοῦ διαστήματος τὸ ὁπ. θὰ ἀργόσῃ ἓν ζεῦγος ἡμιόνων (θηλ. περισσότερον τῶν βωδιῶν).

Ἐπ.ούριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπίουρον.

Ἐπίουρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, οὖρος], ἀντὶ Ἔφορος, φύλαξ, ἐπιτηρητὴς, ἐπιστάτης· ἡγεμών. ‖. (οὐσ.) ξυλοκάρφι (κυρ. ἐκεῖν' ὅπου κρατεῖ τοὺς τροχοὺς).

Ἐπιοῦσα, θηλ. τοῦ Ἐπιών.

Ἐπιούσιος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, οὐσία]. ὁ ἀπαιτούμενος (ἀναγκαῖος) διὰ τὴν ὕπαρξίν (τὴν διατήρησίν) τινος. » Ἄρτος—, « Γρφ., ὁ καθημερινός.

Ἐπιόψομαι, Π. ἀντὶ Ἐπόψομαι, μέλλ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπίπαγος (ὁ), [ἐπιπήγνυμι]. πᾶν ὅ,τι πήζει ἐπάνω εἴς τι, ἡ παγωμένη ἐπιφάνεια (τσύπα) τοῦ ζωμοῦ τῶν ὀσπρίων κλπ., ἡ ἄλλ. Γραῦς.

Ἐπιπάγυρ, ἐπίρ. Π.— Πάγυρ, παντάπασιν, ὅλως διόλου, ἐξ ὁλοκλήρου, (ἄλλ. γραφ. διγρημ. Ἐπὶ πάγυ).

Ἐπιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). πάσχων, ἐμπαθής.

Ἐπι-παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω παιᾶνα (ᾠδὴν ἐπινίκιον) διὰ ἢ μετά τι, (θθεν:

Ἐπιπαιανισμὸς (ὁ). ὁ ἐπινίκιος ἀλαλαγμὸς ἢ ὕμνος.

Ἐπι-παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ δοτ.) Παίζω ἐπάνω εἰς (» Ὅταν αἱ Νηρηίδες τῇ θαλάσσῃ ἐπιπαίζωσι, « Φλςρ.). 2) = Ἐμπαίζω, περιπαίζω, ἀστείζομαι.

Ἐπίπαισμα (τὸ), [ἐπιπαίω], = Ἐπίπταισμα, σκόνταμμα· πρόσκομμα.

Ἐπιπαισικὸς [ἐπιπαίζω], ἡ, όν. Ἀρμόδιος πρὸς ἀστεϊσμὸν, περιπαικτικός.

Ἐπι-παίω, Μ. παίσω. (μὲ δοτ.) Κτυπῶ πιθενὰ, προσκρούω, σκοντάπτω.

Ἐπι-παιωνίζω, Ἐπιπαιωνισμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπι-παιανίζω, Ἐπιπαιανισμός.

Ἐπιπακτὶς [ῐ], ίδος (ἡ), εἶδ. χόρτ. ἰατρ., (ἄλλ.) Ἐλλεβορίνη.

Ἐπι-πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω καλὰ (τὴν θύραν κτλ.), ἀμπαρόνω.

Ἐπιπαλάσσω, Μ. άξω, Π. Μολύνω (Λερόνω) τι μέ.

Ἐπι-πάλλω (χ. Μ.), Π. σείω (κουνῶ) ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπι-παλύνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιπάσσω.

Ἐπιπαμπάτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπιπάμων.

Ἐπι-παμφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπάνω εἴς τι, κυτάζω

Ἐπιπάμιων [ἐπὶ, πέπαμαι], ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἐπίκληρος μόνος κληρονόμος.

Ἐπίπαν, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ παν, ἐν γένει, κοινῶς, ἁπλῶς. » Ὡς ἐπίπαν, « Ἀθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἐπίπαππος (ὁ). ὁ πατὴρ ἢ ὁ πάππος τοῦ πάππου, πρόπαππος.

Ἐπι-παραγίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ἔρχομαι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐγὼ, ἢ ἔρχομαι ἐπάνω εἰς (θηλ. ἔξαφνα ἐν ᾧ γίνεται) τι.

Ἐπι-παρ-άγω, Μ. άξω. Φέρω προσέτι παρεμπρὸς ἢ παραέξω.

Ἐπι-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω τὴν ἄκραν τοῦ βουνοῦ ἀκολουθῶν τινὰ πλαγίως ὅστις τρέχει διὰ τῆς πεδιάδος.

Ἐπι-παρα-νέω(νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω ἀδιακόπως.

Ἐπι-παρα-σκε-άζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω προσέτι ἢ ἔπειτα.

Ἐπι-πάρ-ειμι, Μ. παρ-έσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι καὶ ἐγὼ παρὼν (Παρευρίσκομαι) πουθενὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ αἰφνιδίως (ἐν ᾧ γίνεταί τι).

Ἐπι-πάρ-ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπιπαρέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων). » Ὁ στρατηγὸς, ἐπιπαριὼν τὸ στρατόπεδον, παρεκελεύετο, « Θκ., (Γαλλ.) parcourant les rangs.

Ἐπι-παρ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Χώνω τι ἀκόμη (καὶ ἄλλ. Χώνομαι καὶ ἐγὼ προσέτι) μὲ τρόπον ἀνάμεσα εἰς.

Ἐπι-παρ-έξ-ειμι, Μ. ειμι. Περνῶ καὶ ἐβγαίνω μὲ τρόπον ᾗ ἀνεπαισθήτως, περνῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐπι-παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ ἀκόμη παρεμπρὸς, ἴδε Ἐπιπάρειμι.

Ἐπιπάροδος (ἡ). δευτέρα ἐμφάνισις (ἐναμβασμα) τοῦ χοροῦ εἰς τὴν σκηνήν.

Ἐπι-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ. Ἐρεθίζω τινα κατά τινος ἔτι μᾶλλον. (π0.) Ἔχω ἀλλεπαλλήλους περιόδους παροξυσμοῦ.

Ἐπι-παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ) τινα ἔτι μᾶλλον εἴς τι ἢ κατά τινος.

Ἐπιπαρουσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιπάρειμι (Μ. παρέσομαι).

(Ἐπίπας), σύγκρ. κυρ. μόνον τὸ οὐδέτερον Ἐπίπαν καὶ (εἰς Ἐπγρφ.) τὸ πλθ. Ἐπίπαντες, Ἐπίπασιν.

Ἐπίπασμα (τὸ). τὸ ἐπιπασσόμενον ὡς ὄρτυμα, (π. χ.) σουσάμι, μαυροκούκκι κλπ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-πάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω (Κουκκίζω) τι ἔπειτα ἢ προσέτι ἐπάνω εἰς, (θθεν

Ἐπίπαστος (ὁ, ἡ). πασπαλισμένος ἀπὸ πάνω μέ· ἢ πασπαλιζόμενος ἐπάνω εἴς τι, (θθεν ‖. οὐσ.) Ἐπίπαστον (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ καὶ 2) σκόνι τὴν ὁπ. πασπαλίζουν ὡς ἰατρικὸν ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν κρότον (πάταγον) ἐπάνω εἴς (θηλ. ἐν ᾧ γίνεται) τι, ἀντηχῶ δυνατά.

Ἐπι-πατάσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι ἢ προσέτι.

Ἐπιπάτωρ, ορος (ὁ). δεύτερος (ὑστερινὸς) πατὴρ, μητρυιός.

Ἐπι-παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-παφλάζω, Μ. άσω. Βράζων χοχλακίζω ἐπάνω εἴς τι.
Ἐπι-παχύνω, Μ. χυνῶ. Παχύνω ὁπωσοῦν ἢ ἔτι μᾶλλον.
Ἐπίπεδος (ὁ, ἡ), (συγκρ. ἀνμλ. Ἐπιπεδέστερος) (κατὰ λέξ.) Στ ρωμένος ἐπάνω εἰς(ὅηλ. ἴσια μέ)τὸ ἔδαφος(πεδον), (ἐπω.) Ἴσιος, ὁμαλός, χαμηλός. « Θῦρα ἐπίπεδοι, « Ηλ. » Ἀριθμὸς ἐπίπεδος καὶ ἐπίπεδος, « Πλάτ. ||. (οὐσ.) Ἐπίπεδον (τὸ). (γεωμετρ.) ἡ ἐπιφάνεια. (μθμτκ.) ἡ ἐν τῷ κύκλῳ εὐθεῖα γραμμή.» Τὰ ἐπίπεδα,« Θρρ., τὰ ἰσιώματα, τὰ πεδινὰ μέρη, οἱ κάμποι.
Ἐπι-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐπίπεδον, τοῦ ἰσάζω τὴν ἐπιφάνειαν.
Ἐπιπέδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπι-πειθεια (ἡ). πίστις βεβαία περί τινος, πεποίθησις ἢ εὐπείθεια, ξέκ τοῦ
Ἐπιπειθής, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πειθῶς. Εὐπειθὴς ἢ Εὐπειστος, ξέκ τοῦ
Ἐπι-πείθω, Μ. πείσω. (σπν. μτθτ.) Πείθω τινὰ εἴς τι, καταπείθω. ||. (συνήθ. πθ. ἢ μσ.) πείθομαι εἴς τι, καταπείθομαι, ςέργω, ὑπακούω. πείθω ἐμαυτὸν, φρονῶ, πιςεύω.
Ἐπι-πειρἀω-ῶ, Μ. άσω. Δοκιμάζω πάλιν (ἐκ νέου).
Ἐπι-πείρω, Μ. περῶ, = Ἐπιπεραίνω.
Ἐπι-πελάζω, Μ. άσω. Φέρω τι (καὶ ἑλλ. Ἔρχομαι) κοντήτερα, πλησιάζω
Ἐπι-πέλομαι (χ. Μ.), Π.=Ἐπέρχομαι, φθάνω (πουθενά). » Ὅτε μοι ὄγδοον ἐπιπλόμενον ἔτος ἤλυεν,« Ὀδ. Π., Ξ. » Ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ἡσ. » Νυκτὶ ἐπιπλομένῃ, « Ἀπλλν., τῇ ἐπερχομένῃ. » Νέφος ἐπιπλόμενον,« Σοφ. (καὶ κατὰ τμῆσιν) « Πείνη δ' οὔπστε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται βροτοῖσιν, « Ὀδ. ὁ Εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, « Ὀδ. Ν., (τὸ τελευτ. ὅμως παράδειγμα ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ ᾗ εἰς τὸ πέλω), (παρβλ. Περιπέλομαι).
Ἐπίπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν πέμπτημόριον τοῦ ὅλου, δηλ. ἓξ πέμπτα. » Δάνεισμα ἐπίπεμπτον,« Ξεν. ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρονεται ὡς διάφορον τὸ ἓν πέμπτον τοῦ κεφαλαίου, δηλ. 20 τοῖς 100, (παρβλ. Ἐπιόγδοος καὶ Ἐπίτριτος).
Ἐπι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω τι πρόσθετ. (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ 2) στέλλω (βίπτω) τι κατά τινος (κυρ. ἄνωθεν).
Ἐπίπεμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπέμπειν ἢ ἐπιπέμπεσθαι, νέα (δευτέρα ἢ ἀλλεπάλληλος) ἀποστολή, (Θκ. β', 39).
Ἐπι-πεπαίνομαι, Μ. πεπανθήσομαι. Ὡριμάζω ἐπάνω εἰς.
Ἐπι-πέπτω, Μ. πέψω, = Ἐπιπέττω.
Ἐπιπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἐπιπίπτω.
Ἐπι-περαίνω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπι περαίνω.
Ἐπιπερθε(θεν), Δ. ἀντὶ Ἐφύπερθε(θεν).
Ἐπι-περι-τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (γυρίζω) τι πρὸς, ἀναποδογυρίζω ἐπάνω εἰς ἄλλο.
Ἐπι-περκάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ὀπωρ.) Ὡριμάζων παρδαλίζω (καθὼς τὰ σταφύλια), γίνομαι-
Ἐπιπέρκνος(κος), ου (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) ὅστις ὡριμάζων ἀρχίζει νὰ γίνεται κατὰ μέρος μαυρειδερώτερος· (λαγωὸς) ὅστις ἡλικιούμενος γίνεται ἀσπρομάγουρος.
Ἐπι-πεσεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπίπτω.
Ἐπι-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς ἢ πρός.
Ἐπι-πετάομαι-ῶμαι, καὶ
Ἐπι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι.
Ἐπίπετρον (τὸ). φυτόν τι αὐξάνον ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, τὸ ἄλλ. Ἀκινον ᾗ κατ' ἄλλ. Λείζωον, (παρβλ. Ἔμπετρον).
Ἐπι-πέτω(σσω), Μ. πέψω. Ψήνω (Ὡριμάζω) καλλιώτερα.
Ἐπι-πηγάζω, Μ. άσω. Χύνω τι ἀπὸ (ἢ ὡς ἀπὸ) πηγῆς ἐπάνω εἰς.
Ἐπίπηγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται ἢ πήζει ἐπάνω εἰς, κλαδὶ διὰ φρέλιασμα, ἀμπάλι κατασκεύασμα ἀπὸ διάφορα κομμάτια συνηρμασμένα, ξέκ τοῦ
Ἐπι-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἢ Πήζω τι ἐπάνω εἰς. » Τῶν ἐπιπηγνυμένων (ταῖς ἀκάνθαις) δακρύων, « Θρρ.
Ἐπι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινος.
Ἐπιπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπίπηξ, ηγος (ἡ), = Ἐπίπηγμα, ἀμπάλι κτλ.
Ἐπίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνωτέρω τοῦ πήχεος τῆς χειρὸς (τοῦ μπράτσου).
Ἐπι-πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Πατῶ, Ζουλίζω) τι ἀπὸ πάνω ἢ ἔτι μᾶλλον.
Ἐπι-πιεσμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπι-πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πικρότερον, πικραίνω ἔτι μᾶλλον.
Ἐπίπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρός, ὑπόπικρος, (παρβλ. Ἔμπικρος).
Ἐπι-πικρόω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιπικραίνω.
Ἐπι-πίλναμαι (χ. Μ.), Π. = Ἐπιπελάζω, ἐγγίζω, πλησιάζω.
Ἐπι-πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, παραγεμίζω.
Ἐπι-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀπὸ πάνω (ὕστερα) ἀπό· πίνω καὶ ἄλλο ἀκόμη.
Ἐπι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πίπτω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, τὸν πλακόνω ἐξαφνα. » Τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα,« Ξεν.
Ἐπι-πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα.
† Ἐπι-πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω, ἐπιβεβαιόνω, (ὄθεν:
Ἐπιπίστωσις, εως (ἡ). ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις.
Ἐπίπλα(τὰ), [ἐπίπλοος]. τὰ κινητὰ σκεύη (Ἰταλ. μομπίλια) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὰ νοικοκυρειόν.
Ἐπι-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. Περιπλανῶ (καὶ πθ. ἢ μσ. Περιπλανῶμαι, Περιφέρομαι) πουθενά, παραδέρνω. » Πόντον ἐπιπλαγχθείς,« Ὀδ. Θ.
Ἐπι-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐπιπλάζομαι, περιπλανῶμαι.
Ἐπιπλάνησις, εως (ἡ). περιπλάνησις.
Ἐπίπλασις, εως (ἡ). ἐπίθεσις ἐπιπλάσματος.
Ἐπίπλασμα (τὸ). ἔμπλαστρον, ἀλοιφή, κατάπλασμα, ξέκ τοῦ
Ἐπι-πλάσσω, Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι ἐπάνω εἰς· ἀλείφω τι ἀπὸ πάνω ἢ φράζω (στουπάνω) μὲ λάσπην (μὲ ζυμάρι, μὲ κηρί κτλ.).
Ἐπίπλαστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἀπὸ πάνω, φυκιασιδωμένος, (μτφορ.) προσποιημένος, ψεύτικος. 2) ὁ προσκείμενος ἢ χρησιμεύων ὡς ἐπίπλασμα (κατάπλασμα).
Ἐπι-πλάστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίπλαστον (προσποιημένον).
Ἐπι-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπικροτῶ (κυρ. δὲ Χειροκροτῶ) διά τι.
Ἐπι-πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω περισσότερον, κάμνω τι πλατύτερον (ἀπ' ὅ,τι εἶνε), ἐπεκτείνω.
Ἐπίπλατος, εος (ὁ, ἡ). ὁπωσοῦν (ἀρκετὰ) πλατὺς ἢ, περισσότερον πλατὺς παρὰ μακρύς.
Ἐπιπλέα (ἡ), Ἰων. Θηλ. τοῦ Ἐπίπλεος.
Ἐπιπλεῖον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐπιπλέον.
Ἐπίπλειος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπλεος(ως).
Ἐπιπλεῖστον, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πλεῖστον, ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον (συχνότερα, μακρύτερα κτλ.). » Ἐκ τοῦ ἐπιπλείστου, « Θκ., ὅσον τὸ δυνατὸν προτήτερα (ἀρχήτερα).
Ἐπιπλείων, ονος (ὁ, ἡ). ἀκόμη πλειότερος, (Θκ. Ζ', 12).
Ἐπι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι μετ' ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω. (μτγμ.) συνοικειῶ, σχετίζω.
Ἐπιπλέον, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πλέον, ἀκόμη πλειότερον (διεξοδικώτερον, ἀκριβέστερον).
Ἐπίπλεος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπλεως.
Ἐπίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ πλευρόν (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, πλαγινός, ἢ· κινούμενος μὲ τὸ ἓν πλευρόν, πλάγιος. » Τὸ πλοῖον ἐπίπλευρον φέρεται,« Σχλ.
Ἐπίπλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ἀρμενίζω) ἐπάνω εἰς ἢ πρὸς· ταξειδεύω ἢ μετακομίζομαι ἐπὶ πλοίου (» Ἦρχε δὲ τῶν νεῶν Ἀλκίβας, καὶ Βρασίδας αὐτῷ σύμβουλος ἐπέπλει, « Θκ. » Τὸν σῖτον τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, « αὐτ. τὸν διὰ θαλάσσης εἰσαγόμενον)· ὁρμῶ (κινοῦμαι) μὲ τὸ πλοῖόν μου κατά τινος. (μὲ δοτ.) » Ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ, « Θκ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἐπὶ τὴν Χίον ἐπέπλεον, « Ξεν. (καὶ χ. τῆς προθ.) » Τριήρεις τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλεον,« Ἀπρ. 2) (χ. πτ.) πλέω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὡς ἂν φελλὸς, δὲν βουλῶ. »Τὸ ἔλαιον ἐπιπλέει,« Δσκρ.
Ἐπίπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἐπίπλεος, πολλὰ γεμάτος, γεμάτος ὡς ἐπάνω,"Εμπλεως.
Ἐπι-πληθύνω καὶ Ἐπι-πληθύω, Μ. πληθυνῶ. Πληθαίνω ὁλονέν (ἐπὶ μᾶλλον ᾗ μᾶλλον).
Ἐπιπλήκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἐπιπλήκτηρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ
Ἐπιπλήκτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιπλήττων (κτυπῶν ἀπὸ πάνω, [καὶ μτφορ.] ἐγγίζων, καθαπτόμενος, ἐλέγχων).
Ἐπιπληκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (ἀγαπῶν) νὰ ἐπιπλήττῃ, ἐγγιτικός.
Ἐπίπληκτος (ὁ, ἡ). ἐπιπλήξεως ἄξιος. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπίληπτος, Ἐμπληκτος.
Ἐπι-πλημμύρω, Μ. υρῶ, Π. πλημμυρίζω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ χύνομαι ἐπάνω εἰς, πλημμυρῶν ἐπιπολάζω.
Ἐπιπληξία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποπληξία.
Ἐπίπληξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπλήττειν, κτύπημα ἐπάνω (» Πλευρῶν—, « Μ. Γλωσ.). (συνήθ. μτφρ.) ἔλεγχος, μάλωμα.
Ἐπιπληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον, ἀπογεμίζω, (Θκ. Ζ', 14).
Ἐπιπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα ὡς ἐπάνω ἢ μὲ τὸ παραπάνω, παραγέμισμα.
Ἐπιπλήσσω πτω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ διά τινος. (μτγμ.) ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ, μαλώνω, (κοιν.) προσωποδέρνω. » Τόξῳ ἐπιπλήσσων (ἵππους), « Ἰλ. Κ. (ᾠ μτγμ.) » Καί μ' οὔ τινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἕκτορ, ἀεί μοι ἐπιπλήσσεις, « Ἰλ. Μ. » Τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς οὐ ποιήσω, « Ἡρ. 2) (ἀμτθτ. μὲ δοτ.) πίπτω (κτυπῶ) ἐπάνω εἰς. » Ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσουσιν ἀρούραις, « Ἀρατ., (καθὼς ᾠ κοιν. λέγομεν) ὅταν πέσουν πολλὰ ὀρτύκια κτλ.
Ἐπιπλοκή (ἡ). τὸ ἐπιπλέκειν ἢ ἐπιπλέκεσθαι, συμπλοκή, περιπλοκή· ἐμπέρδεμα· ἀγκάλιασμα· συναναστροφή, ἐπιμιξία. » Βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους, « Πλθ.
Ἐπιπλοκήλη (ἡ). κήλη (σπάσιμον, καταίβασμα) τοῦ ἐπιπλόου.
Ἐπιπλοκηλικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἐπιπλοκήλην.
Ἐπίπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιπλοκάς, συμπεπλεγμένος, περιπεπλεγμένος, ἐμπεριβόλος. » Λόγος—, « Βασ.
Ἐπιπλόμενος, Π. ἀντὶ Ἐπιπελόμενος, ἐπερχόμενος.
Ἐπιπλόμφαλον (τὸ), = Ἐξομφάλωσις.
Ἐπίπλοον (τὸ), ἄχρ. ὀνμ. τοῦ Ἐπίπλα.
Ἐπίπλοον (τὸ), [ἐπὶ πέλομαι]. ἡ ὀκτωειδὴς καὶ πιμελώδης μεμβράνη ἡ περικαλύπτουσα τὰ ἔντερα, ἡ ἀκέπη τῶν ἐντέρων.
Ἐπίπλοος-ους (ὁ, ἡ). ἑτοιμος ἢ χρήσιμος (ἁρμόδιος) διὰ πλοῦν (πλεύσιμον, ταξειδι). » Ναῦς —, « Πλθ., ἡ ἑτοιμασμένη νὰ ἐπιπέσῃ εἰς ἄλλην ἐν καιρῷ ναυμαχίας. » Ἐπίπλοα (τὰ), « ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδι, ἢ ἁρματωσιὰ τοῦ καραβιοῦ, (ὅθ. καταχρ.) τὰ ἔπιπλα (σκεύη) τοῦ οἴκου. 2) = Ἐπιβάτης (πλοίου). 3) Ἐπόπτης (πλοίου), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) σύπρα-κάρικος.
Ἐπίπλοος-ους (ὁ). ἐπίπλευσις (ἐφόρμησις, ἔφοδος) πολεμικοῦ πλοίου, κίνημα πρὸς σύγκρουσιν, (παρβλ. Διέκπλους).
Ἐπίπλοος (ὁ), = Ἐπίπλοον.
Ἐπιπλουτίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω ἔτι μᾶλλον.
Ἐπιπλώοντι, Δ. ἀντὶ Ἐπιπλώουσι.
Ἐπιπλώς, σπν. ἀντὶ
Ἐπιπλώσας, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ
Ἐπιπλώω, Μ. ώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπιπλέω.
Ἐπιπνείω, Π. ἀντὶ Ἐπιπνέω.
Ἐπιπνευματίζω, Μ. ίσω, (γρμτ.) Βάλλω πνεύματα (δασεῖαν ἢ ψιλὴν) ἐπάνω εἰς τὰς λέξεις.
Ἐπίπνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπνέειν (φυσᾷν ἐπάνω εἰς)· (μτφρ.) ἐνθουσίασμα, ἔμπνευσις.
Ἐπιπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (ἢ προερχόμενος [κινούμενος] ἀπὸ) ἐπίπνευσιν (ἔμπνευσιν), ἐνθουσιαστικός.
Ἐπιπνέω, Μ. πνεύσω. (ἐπὶ ἀνέμ.) Φυσῶ ἴσια ἐπάνω τινὸς ἢ διαρκῶς καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν (κατὰ τὴν θέλησιν) τοῦ πλέοντος. » Νηῦς, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὄπισθεν, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτφρ.) » Ἀμπρᾶς ἐπιπνευούσης τῆς τύχης, « Πλθ., (παρβλ. Εὐροέω). 2) (μτφρ. μὲ αἰτ.) ἐμπνέω, ἐνθουσιάζω. » Ἔρροις, ὦ κακόμαντι· οὐδέ σε Κύπρις οὐδ' Ἔρωτες ἐπιπνείουσιν, « Ἀπλλν. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) διεγείρω τινὰ κατά τινος. » Στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας Θηβαίοις, « Εὐρ.
Ἐπιπνίγω, Μ. πνίξω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποπνίγω.
Ἐπίπνοια (ἡ). τὸ ἐπιπνέειν, φύσημα ἀνέμου (κυρ. ἐπικρατοῦντος, διαρκοῦς). (μτφορ.) ἔμπνευσις (θεία).
Ἐπίπνοιος, Π. ἀντὶ
Ἐπίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος (θεόθεν), ἐνθουσιασμένος.
Ἐπιπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐφαρμοζόμενος εἰς τοὺς πόδας. » Πέδη—, « Σοφ.
Ἐπιποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόθον ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιθυμῶ μὲ πόθον.
Ἐπιπόθησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐπιποθῇ τίς τι, ἐπιθυμία.
Ἐπιπόθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἐπιποθεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιποθῇ τις, ἐπιθυμητός, Περιπόθητος.
Ἐπιπόθια (ἡ), = Ἐπιπόθησις.
Ἐπιποιέω-ῶ. Μ. ήσω. Κάμνω προσέτι, προσθέτω· προσάπτω· ἀποδίδω. ἀποτελειόνω.
Ἐπιποίησις, εως (ἡ), τὸ εἶναι τοῦ προηγ., προσθήκη, πρόσθεσις.
Ἐπιποίητος (ὁ, ἡ). προσθεμένος· προσποιημένος, ἐπίπλαστος.
Ἐπιποιμαίνω, ένος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιστάτης ποιμνης, βοσκὸς, (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).
Ἐπίποκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν τόκον, μαλλιαρός. » Κριὸς—, « Γεωρ.
Ἐπιπολάζω [ἐπιπολῆς], Μ. άσω. Εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἢ ἐξαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· (ἐπὶ ὑγρ.) ἐπιπλέω. » Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀρστ. » Διωρίσθω... κοῦφον εἶναι τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον, « αὐτ. 2) (ἐπὶ φαγητ.) δὲν κατακάθομαι εἰς τὸ στόμαχ., (ἐπμ.) ἀναβαίνω εἰς τὸ στόμα, προξενῶ ῥεψίματα. (ὑθ. μτφορ.) » Μηδὲν οἱ ῥῆμα πρόσαντες ἐπιπολάσαι, « Αἰλ., (παρβλ. Ἐπαναπλέω). 3) εὑρίσκομαι παντοῦ, ὅπου γυρίσει τις μὲ εὐρίσκει, (ἐπμ.) λαμβάνω ὑπεροχήν, ἐπικρατῶ. » Ὁ Φίλιππος ἐπιπολάζει, « Δμ. » Τοῦτο τὸ ἔθος ἐπιπολάσαν, « Λξ. 4) φέρομαι ὑβριστικῶς πρὸς τινα, ἐπεμβαίνω. » Φορτικὸς καὶ σοβαρῶς ἐπιπολάζων τοῖς συνδειπνοῦσι, « Πλ.
Ἐπιπολαιόῤῥιζος (ὁ, ἡ), (βοτ.). ὁ ἔχων ἐπιπολαίας ῥίζας, (ἀντιθ. τῷ Βαθύῤῥιζος).
Ἐπιπόλαιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπιπολῆς (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), ἐξέχων· (συνκδ.) προφανής· (τρπ.) κοῦφος, ἄστατος· κοινός, πρόστυχος.
Ἐπιπολαίως, ἐπίρ. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (κοιν.) ἐπάνω-ἐπάνω· ξώπετσα.
Ἐπιπόλασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐπιπολασμός (ὁ). τὸ ἐπιπολάζειν (εὑρίσκεσθαι ἢ ἐξαίνειν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κτλ.), (ἰατρ.) ῥέψιμον· (μτφορ.) ὑπεροχή, ὑπεραφάνεια.
Ἐπιπολαστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδίωμα) νὰ ἐπιπολάζῃ. » Οἶνος—, « Ἀθ., ὁ πρωξενῶν ῥεψίματα. » Ἄνθρωπος—, « Πλθ., αὐθάδης, ὑπερήφανος. » Πάγμα—, « Λξ., τὸ εὑρισκόμενον παντοῦ ἐν ἀφθονίᾳ, πρόστυχον.
Ἐπιπολαστικῶς, ἐπίρ. Ἐν ἀφθονίᾳ, κατακόρως. 2) μὲ ὑβριστικὸν (αὐθάδη) τρόπον, ὑπεροπτικῶς.
Ἐπιπολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πολεμῶ πάλιν, κινῶ ἐκ νέου πόλεμον, ἢ· Ἐξακολουθῶ νὰ πολεμῶ, (συγχ. τῷ
Ἐπι-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ.) Διεγείρω τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος.
Ἐπι-πολεύω, Μ. εύσω, = Ἐπιπολάζω.
Ἐπιπολή (ἡ), [ἐπί, πίλω]. τὸ ἐπάνω (τὸ φαινόμενον) μέρος, ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ὄψις. » Ἐκ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιπολῆς, « Λρτ. » Ἐπὶ τρισὶ ἐπιπολῆσι, « Ἀρετ. (ᾠ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐν ἐπιπολῇ, « Στρ. ᾗ » Ἐξ ἐπιπολῆς, « Ἀρετ. (συνήθ. δὲ καὶ κυρ. ἐλλ. τῆς προθ. ἐμ. » Ἐπιπολῆς, ἐπίρ.
Ἐπάνω-ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. (συνκδ.) προφανῶς· ἐκ τοῦ προχείρου. » Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισαι αἱ χύτραι, « Ἀρστ. » Καὶ ὀνομάσαι (τὸ χωρίον), διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, Ἐπιπολαί, « Θκ. » Ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐς ἐπιπολῆς ἰδεῖν, « Ἀρστ. (ὁ ἀνάρθρ.) » Τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, « αὐτ.
Ἐπι-παλιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀπρίζουν ποῦ ᾖ ποῦ ἢ πρίχεσιμου. ἀρχινῶ νὰ ἔχω ἄσπρες τρίχας, γίνομαι «
Ἐπιπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποῦ καὶ ποῦ ἄσπρες τρίχας, ἀρχίζων νὰ γίνεται κοιλός.
Ἐπίπολος (ὁ, ἡ), Π. = Πρόσπολος, ὑπηρέτης.
Ἐπιπολύ, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πολὺ (ἀνμ. μέρος χρόνου ἢ τόπου), διὰ πολλὴν ὥραν· εἰς πολὺ διάστημα. » Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺ εἰστήκειν ὁρῶν, « Λκ. » Ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπίχει, « Θκ. » Ὡς ἐπιπολύ, ᾗ » Ὡς ἐπιπολύ, « Λξ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ταῖς περισσότεραις φοραῖς, συνήθως.
Ἐπιπομπεύω, Μ. εύσω, (μὲ δοτ.) = Ἐμπομπεύω, θριαμβεύω (καμαρώνω) διά τι, ἐντρυφῶ.
Ἐπιπομπή (ἡ). τὸ ἀποπέμπειν, στάλσιμον ἀπὸ πάνω, (τρπ.) μάγγυμα, βάσκαμα κτλ. (ἴδε Ἐπήλυσις), (ἐν γέν.) περιστατικὸν αἰφνίδιον ᾗ ἀνεξήγητον, (ἐπμ. νομιζόμενον) θεόπεμπτον.
Ἐπι-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ἀνενδότως (χωρὶς διακοπήν), κοπιάζω ὑπὲρ τὸ διωρισμένον, ἐξακολουθῶ νὰ κοπιάζω.
Ἐπίπονος (ὁ, ἡ). ὀπαιτῶν (γινόμενος μὲ) κόπον (πόνον), κοπιαστικός, δύσκολος. » Ἐπίπονα πτύαλα, « Ἱππκρ., τὰ δυσκόλως ἐκπτυόμενα. » Τὸ ἐπίπονον, « Ξεν, ἡ δυσκολία. 2) ὁ ὑποφέρων κόπους ἰδιω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κολίας), κακοπαθῶν, ταλαιπωρούμενος, φερέπονος. » Ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί, « Ἀρςφ. 3) ἀποκαμωμένος. » Νωθροὺς καὶ ἐπιπόνους, « Θφρ.

Ἐπι·πόντιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸν πόντον (εἰς τὸ πέλαγος), ἐπιθαλάσσιος, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ἐπιποντίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιποντία. » Νύμφαι —, « Ἐπγρ., αἱ Νηρηΐδες.

Ἐπιπόνως, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, φερεπόνως. » Οὐδεὶς δεδιηκόνηκεν ἐπιπονώτερον Ἀθ. », (συγχ. τῷ Ἐπιμόνως).

Ἐπιπορεία (ἡ). φέρσιμον (κυβάλημα) πρός, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἰτ.) Πορεύομαι (Ὑπάγω) πουθενά. περιπατῶ ἐπάνω εἰς· περνῶ (χωρὶς νὰ ςαματήσω), διοδεύω. (ὀθ. μτνμ.) ἀναγινώσκω ἐπιτροχάδην, (παρβλ. Ἐπέρχομαι).

Ἐπιπόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι·πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω περιπλέον, προσπορίζω.

Ἐπι·πορπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φορῶ ἐπανωφόρι τὸ ὁποῖον κουμπόνεται (θηλυκόνεται) διὰ τῆς πόρπης περὶ τὸν ὦμον, (ὅθεν

Ἐπιπόρπημα (τὸ). ἐπανωφόρι τὸ ὁπ. θηλυκόνεται διὰ τῆς πόρπης εἰς τοὺς ὤμους, χλαμύς. 2) τὸ ἐπὶ τῆς πόρπης κόσμημα.

Ἐπιπορπίς, ίδος (ἡ), = Πόρπη ἡ 2) Ἐπιπόρπημα.

;Ἐπι·πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιπορπάω.

;Ἐπιπόρπωμα (τὸ), = Ἐπιπόρπημα.

Ἐπι·πορσαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἐπι·πορσύνω, Μ. υνῶ, Π. προμηθεύω, ἑτοιμάζω.

Ἐπι·πορφυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι —

Ἐπιπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, κοκκινωπός.

Ἐπιποτάμιος, α ἡ ος, ον, = Παραποτάμιος.

Ἐπιποταμίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιποταμία.

Ἐπι·ποτάομαι-ῶμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι.

Ἐπιπότιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπὶ τοῦ πότου, παροίνιος.

Ἐπίπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ φορούμενος ἐπὶ τοῦ ποδός, Ἐπιπόδιος. » Μύωψ —, « Παχυμ.

Ἐπι·πράσσομαι(ττομαι), Μ. πράξομαι. (μὲ δύο αἰτ.) Εἰσπράττω ϗ ἄλλα ἀκόμη (ἐκτὸς τῶν εἰσπραχθέντων ἤδη), ἀπαιτῶ ϗ συνάζω περισσότερον τοῦ διωρισμένου.

Ἐπι·πραύνω, Μ. υνῶ. Καταπραύνω.

Ἐπιπρέπεια (ἡ). εὐσχημοσύνη, θεωρία, εὐπρέπεια, καλὸν ἐξωτερικὸν, [ἐκ τοῦ

Ἐπιπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ἐξωτερικὸν, εὐπρεπής· ὁ ἐπιπρέπων (ταιρειάζων εἴς τι), (ἐπμ.) προξενῶν εὐπρέπειαν. »Τὸ ἐπιπρεπές,« Λκ., ἀντὶ Ἡ ἐπιπρέπεια, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πρέπω (χ. Μ.). Εἶμαι ταιρειασμένος εἴς τι· δείχνω, φαντάζω. (μὲ δοτ. ϗ πάντοτε τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) » Ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, « Λκ. » Οὔ τι τοι δόλειον ἐπιπρέπει εἶδος, « Ὀδ. Ω., δὲν ἔχεις ἐπάνω σου τι προσφυῶς δουλικὸν, δὲν ὁμοιάζεις ὡς ἐκ τῆς μορφῆς δοῦλος.

Ἐπι·πρεσβεύω, Μ. εύσω. Στέλλομαι (Ὑπάγω πουθενὰ ὡς) πρέσβυς. ‖. (μσ.) ςέλνω ἢ ξαναστέλνω πρέσβεις, (παρβλ. Ἐπικηρυκεύομαι).

Ἐπιπρηνής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἐπάνω εἴς τι, σκυμμένος τὰ πίςομα.

Ἐπιπρητὴν, ῆνος (ὁ). ὁ ἔχων ἡλικίαν ὑπὲρ τὸν ἕνα χρόνον. » Αἰγὸς ἐπιπρητῆνος, « Π., (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἐπι·πρηΰνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιπραΰνω.

Ἐπι·πρίω, Μ. ίσω. Πριονίζω τι ἐπάνω εἰς. » Τοὺς ὀδόντας ἐπιπρίειν τινὶ, « Ἐπγρ., τρύζω τὰ δόντια περὶ ἢ κατά τινος.

Ἐπιπρὸ, ἐπίρ. Π. πολλὰ ἐμπρὸς, μακρὰν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Ἐπι·προ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Προχωρῶ παρεμπρός.

Ἐπι·προ·βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. Ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπιπροέηκα, Π. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐπιπροέμεν, Π. ἀντὶ Ἐπιπροεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπροΐημι.

Ἐπι·προ·έχω, Μ. έξω. Κρατῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ (καὶ ἑλλ. ἢ μσ. Εἶμαι τοποθετημένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχω) πολλὰ ἐμπρός.

Ἐπι·προ·θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω ἀκόμη παρεμπρός.

Ἐπι·προϊάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐπιπροΐηλα), Π. ςέλνω ἢ κουντῶ τι πρός. » Σφῶϊν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, « Ἰλ. Δ., παρέθηκε, (κατὰ λέξ.) ἔσπρωξε τὸ τραπέζι ἐμπρός των. » Θεοὺς πάντας ἐπιπροΐαλλεν, « Ὅμ. Ὕμν., τοὺς ἔστελλεν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἐπι·προ·ΐημι, Μ. προ·ήσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) στέλνω τινὰ πρός· ῥίπτω (ξαπολνῶ) τι κατά τινος. » Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα, « Ἰλ. Ρ. » Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰὸν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἑλλ.) » Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε (ἐνν. τὴν ναῦν), « Ὀδ. Ο.

Ἐπίπροικος (ὁ, ἡ). ἡ λαβοῦσα προῖκα, προικισθεῖσα.

;Ἐπίπροιξ, οικος (ἡ). τὸ προστιθέμενον εἰς τὴν προῖκα, παραπροῖκι.

Ἐπι·προ·μολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπιπροβλώσκω, πηγαίνω (προχωρῶ) παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός.

Ἐπι·προ·νέομαι (χ. Μ.), Π. = τῷ προηγ.

Ἐπι·προ·νεύω, Μ. εύσω, Π. κλίνω (γέρνω) πολὺ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἐπι·προ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, Π. πίπτω προὔμυτα (κοιν. πέφτω μὲ τὸ κεφάλι) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·προσ·βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. πλησιάζω (φθάνω) πουθενά. (μὲ δοτ.) » Δαρδανίην δὲ λιπόντες, ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ, « Ἀπλλν.

Ἐπι·προσ·δέομαι, Μ. δεήσομαι. Χρειάζομαι καὶ Παρακαλῶ νὰ μοὶ δοθοῦν ἀκόμη καὶ ἄλλα.

Ἐπίπροσθε(θεν), ἐπίρ = Ἔμπροσθεν. » Ἐπίπροσθεν ποιοῦμαί τι, « Πλάτ., βάλλω τι ἐμπρός μου ἵνα μὴ φαίνωμαι. (ϗ μετὰ γεν. κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἐπίπροσθεν ποιοῦμαί τι τινος, « Εὐρ., προτιμῶ. (καὶ ἐνάρθρ.) »Τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, « Πλάτ. τὰ ἐπιπροσθοῦντα, τὰ ἐμπόδια. (ἢ χρονικῶς) τὰ προλαβόντα, τὰ παρελθόντα, τὰ προηγούμενα.

Ἐπιπρόσθεσις [ἐπιπροστίθημι], εως (ἡ). πρόσθεσις, προσθήκη.

Ἐπι·προσ·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω (κατόπιν ἄλλου) πρὸς

,Ἐπι·προσ·θέω-ῶ [ἐπίπροσθεν], Μ. ήσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) ἢ Τοποθετοῦμαι ἔμπροσθέν τινος, ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, (ἐπμ.) ἐμποδίζω τὴν δίοδον ἢ τὴν θέαν, (κοιν.) κόπτω τὸ θῶρι, ἐπισκοτίζω. » Ὄρος ἐπιπροσθοῦν, « Γργ. (καὶ μὲ δοτ. ϗ γεν.) » Ἐπιπροσθεῖν τινί τινος, « Πλάτ., ἐμποδίζειν τινὰ τοῦ νὰ ἴδῃ τι. (ϗ πθ.) » Τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο, τῷ πλεονάζοντι τῆς ὕλης ἐπιπροσθούμενον, « Γργ. (ϗ μτνμ.) » Τὴν τραγῳδίαν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην, « Πλ.

Ἐπιπρόσθησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι·προσ·πλέω, Μ. πλεύσω. (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἢ Πλησιάζω μὲ τὸ πλοῖόν μου κατά τινος.

Ἐπι·προσ·τίθημι, Μ. θήσω. Προσθέτω ἐπὶ πᾶσι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Ἐπιπρόσω, ἐπίρ. Μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἐπιπροτέρωσε, ἐπίρ. Ἀκόμη μακρύτερα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, πλέον παρεμπρός.

Ἐπι·προ·φαίνω, Μ. φανῶ, Π. δείχνω τι (ϗ μσ. φαίνομαι, παρουσιάζομαι) ἔξαφνα ἔμπροσθέν ἢ ὑπεράνωθέν τινος. » Οἰωνοὺς ἐπιπροφανέντας, « Ἀπλλν.

Ἐπι·προ·φέρω, Μ. ἐπιπρο·οίσω (ἀόρ. Ἐπιπροήνεγκα κτλ.), Π. φέρω τι παρεμπρός.

Ἐπι·προ·χέω, Μ. χεύσω, Π. χύνω τι (καὶ μσ. χύνομαι) ἐπάνω εἰς ἢ, χύνω ἀδιακόπως (κατὰ συνέχειαν). (μτνμ.) » Θρῆνον ἐπιπροχέουσα, Ὅμ. Ὕμν.

Ἐπι·προ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω, Π. σπρώχνω (κουντῶ) παρεμπρός.

Ἐπιπρωϊαίτερον, ἐπίρ. Ἀκόμη πρωϊνώτερα (νωρίτερα, πρωϊμώτερα.)

Ἐπίπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς (ἢ κλίνων μᾶλλον πρὸς) τὴν πρῶραν, (ἴδε Ἔμπρωρος).

Ἐπίπταισμα (τὸ). πρόσκομμα, σκόνταμμα· ἀφορμὴ πταίσματος (σκανδάλου), [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πταίω, Μ. πταίσω. Κτυπῶ (Σκονταύω) ἐπάνω εἴς τι, προσκρούω.

Ἐπι·πτάρνυμι, Μ. πταρήσομαι (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπέπταρον), Π. φτερνίζομαι ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, (ἐπμ., κατὰ τὴν κοινῶς ἐπικρατοῦσαν ἰδέαν) προμηνύω ἐπιτυχίαν. (μὲ δοτ.) » Οὐχ ὁράας ὅμοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν, « Ὀδ. Ρ. » Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον, « Θκρ., τὸν βοηθοῦν, τὸν ἀγαποῦν.

Ἐπιπτέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπέτομαι.

Ἐπιπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίπταμαι.

Ἐπίπτησις, εως (ἡ). τὸ ἐφίπτασθαι, πέταγμα πρός.

Ἐπι·πτήσσω, Μ. πτήξω. Φοβοῦμαι ϗ ζαρόνω (μαζόνομαι) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπίπτυγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίπτυξιν, σκέπασμα. » Οἱ καρκῖνοι τὸ ἐπίπτυγμα ἔχουσιν, « Ἀρςτ.

Ἐπίπτυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι·πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω (Μαζό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῶ, Σουφρόνω) τι ἐπάνω εἰς, σκεπάζω· (μσ.) προσκολλῶμαι· περιπλέκομαι. « Ὡς ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος ἐπεπτύχθη. » Ἱππκρ.

'Επίπτυστος (ὁ, ἡ), [ἐπιπτύω]. ἄξιος διὰ πτύσιμον, σιχαμένης, ἀξιοκαταφρόνητος.

'Επιπτυχή (ἡ), [ἐπιπτύσσω]. σοῦφρα, δίπλωμα. « Ἡ λεπὶς τὰς ἐπιπτυχὰς πρὸς οὐρὰν ἔχει, » Πλ. 2) ἐπίπτυγμα, σκέπασμα· μπάλλωμα.

'Επιπτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω εἴς (ἐν ᾧ λέγω ἢ κάμνω) τι· (συνκδχ.) σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι.

'Επίπτωσις [ἐπιπίπτω], εως (ἡ). πέσιμον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) σύμπτωσις, συμβεβηκὸς τυχαῖον. « Κατ' ἐπίπτωσιν, « Στρβ., κατὰ τύχην.

'Επιπύησις, εως (ἡ). ὄμπυασμα (πληγῆς) τὸ ὁποῖον γίνεται ἔπειτα.

'Επιπυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διὰ προσθέσεως πυκνότερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

'Επιπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. 'Ερωτῶ ἐπανειλημμένως νὰ μάθω τι, ἐξετάζω ἐκ νέου, λαμβάνω νεωτέρας πληροφορίας.

'Επιπυρέσσω(ττω), Μ. ἕξω, καὶ

'Επιπυρεταίνω (χ. Μ.). 'Εχω ἀλλεπαλλήλους περιόδους πυρετοῦ, ἐπάνω εἰς τὴν μίαν περιόδον μὲ ἔχεται ἄλλη.

'Επίπυρον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἀνάπτεται τὸ πῦρ.

'Επιπυρρός (ὁ, ἡ). κλίνων πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, ξανθοκόκκινος.

'Επιπυρσεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

'Επιπυρσεύω, Μ. εύσω. 'Εν ᾧ ἀνάπτει ὁ ἐχθρὸς πυρσοὺς πρὸς εἰδοποίησιν τῶν συμμάχων του ἀνάπτω ἐγὼ διαφορετικοὺς ἵνα τοῦ οὐδετερώσω τὸ σύνθημα.

'Επιπωλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ (κυρ. στράτευμα), ἐπιθεωρῶ, (Γαλλ.) passer en revue.

'Επιπόλησις, εως (ἡ). ἐπιθεώρησις (στρατεύματος).

'Επίπωμα (τὸ). σκέπασμα.

'Επιπωμάζω, καὶ

'Επιπωμάνομαι, Μ. άσω. 'Επιπωματίζω.

'Επιπωπασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Επιπωμάζω, (Τουρκβρβ.) κεπάκωμα.

'Επιπωματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἐπάνω εἴς τι τὸ πῶμά (τὸ σκέπασμά, τὸ καπάκι) του, κλείω (σκεπάζω) μὲ πῶμα, στομπόνω, καπακόνω.

'Επιπωματικός, ἡ, όν. 'Επιτήδειος πρὸς τὸ ἐπιπωματίζειν, ἐμφρακτικός.

'Επιπωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ἀπὸ 'πάνω ὡς ἂν πωρί, (χειρουργ.) ἀφίνω τὸ συντριμμένον κοκκαλον νὰ δέσῃ μόνον του (νὰ πιάσῃ πωρί, νὰ κολλήσῃ) ἀπὸ 'πάνω· (μτφρ.) κάμνω τινὰ ἐντελῶς ἀναίσθητον πρὸς τὸ καλόν, σκληρύνω τὴν καρδίαν του, τυφλόνω.

'Επιπώρωμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐνώθη (ἔδεσεν, ἐκολλησεν) ἀπὸ 'πάνω τὸ συντριμμένον κόκκαλον.

'Επιπώρωσις, εως (ἡ). σκλήρυνσις (τῆς ἐπιφανείας), (χειρουργ.) δέσιμον (κόλλημα) φυσικὸν συντριμμένα κοκκάλα· (μτφρ.) πώρωσις, τύφλωσις.

'Επιπωτώμαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. 'Επεπωτήθην), Π. ἀντὶ 'Εφίπταμαι, πετῶ ἐπάνω εἰς ἢ πρός τι.

'Επιραβδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὴν ῥάβδον σηκωμένην ἐπάνω (κυρ.) τοῦ ὑπου καὶ τὸν βιάζω μὲ τὸ σῆμα τοῦτο νὰ τρέχῃ (τὸ λεγόμενον μὲ τὰ τέσσερα), (παρβλ. 'Επισείω).

'Επιρεμβής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βῶς, = 'Ρεμβώδης, ἀμελής.

'Επιρρητορεύω, Μ. εύσω, = 'Επιῤῥητορεύω.

'Επιρριγέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Επιῤῥιγέω.

'Επίρρικνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ῥικνὸς (ζαρωμένος, ἰσχνός), λιγνούτσικος.

'Επιῤῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ βοτ.) Δείχνω (Φέρομαι μὲ) ἀμέλειαν εἴς τι.

'Επιῤῥαίνω, Μ. ῥανῶ (εὑρηται πθ. πρκ. 'Επιῤῥερασμένος). 'Ραντίζω τι ἀπὸ 'πάνω μέ.

'Επιῤῥακτὸς [ἐπιῤῥάσσω], ἡ ἡ ος, ὀν ἢ ον. 'Ο πίπτων ἢ ῥιπτόμενος μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς. « Θύρα—, « Πλ., ἢ ἄλλ. Καταῤῥακτή. » Πνεῦμα ἐπιῤῥακτὸν, « αὐτ., τὸ ὁρμητικόν, καταιγίς.

'Επίῤῥαμα (τὸ), [ἐπιῤῥάπτω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε ῥαμμένον ἐπάνω εἰς, μπάλλωμα,

'Επιῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = 'Επιῤῥαίνω.

'Επιῤῥάντισις, εως (ἡ) καὶ

'Επιῤῥαντισμός (ὁ). ῥάντισμα ἀπὸ 'πάνω.

'Επιῤῥαντος (ὁ, ἡ). ῥαντισμένος ἀπὸ 'πάνω, (συνκδχ.) παρβαλὸς, κατάστικτος.

'Επιῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τι ἀπὸ 'πάνω μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) ῥάπιν (βέργαν)· μαζ. ζω· δίδω ῥαπίσματα· (μτφρ.) ἐπιπλήττω (αὐστηρῶς)· κολάζω.

'Επιῤῥάπισις, ιος (ἡ). Ἰων. ἀντὶ-

'Επιῤῥάπισις, εως (ἡ) = 'Επιῤῥαπισμός.

'Επιῤῥαπισμός (ὁ). τὸ ἐπιῤῥαπίζειν, κτύπημα μὲ βέργαν (μτφρ.) ἐπιπληξις.

'Επιῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. 'Ράπτω τι ἐπάνω εἰς, βάλλω μπάλλωμα.

'Επιῤῥάσσω(ττω), Μ. ῥάξω, = 'Επιῤῥήσσω, ῥήγνυμαι(πίπτω) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

'Επιῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ραψῳδῶ προσέτι ἢ ἐπάνω εἰς τι, προσθέτω εἰς ὅσα ἐῤῥαψῴδησα ἤδη, ἐπιλέγω ἐν εἴδει ῥαψῳδίας.

'Επιῤῥέζω, Μ. ῥέξω, Π. θυσιάζω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επιῤῥέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ἐπιῤῥεπὲς (γυρτὸν, κατηφορικὸν), (μτφρ.) κλίσις (τάσις, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς) πρός, [ἐκ τοῦ

'Επιῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) πρὸς κατηφορικὸς· (μτφρ.) ἕγων τάσιν (κλίσιν, διάθεσιν) πρός. « 'Ελπὶς ἐπιῤῥεπεστέρα, « Πλθ., ἡ στηριζομένη εἰς πλειοτέρας πιθανότητας, βεβαιοτέρα, [ἐκ τοῦ

'Επιῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Κάμνω τι νὰ ῥέπῃ (νὰ γέρνῃ, νὰ κλίνῃ) πρός, (συνκδχ.) ἐπιφέρω (προξενῶ) κακόν τι εἴς τινα, κάμνω νὰ αἰσθανθῇ ὅλον τὸ βάρος τοῦ κακοῦ. || (ἄλλ. ἢ ἀυτδτ.) γέρνω (κλίνω, [ἐξ μτφρ.] ἔγω διάθεσιν) πρός, (συνκδχ.) ἐπιπίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος κατά τινος, (παρβλ. 'Επιβρίθω).

'Επιῤῥεπῶς, ἐπίῤ. Κατ' ἐπιῤῥέπειαν. « 'Επιῤ. ἔχω πρός, « Χρσ., εἶμαι ἐπιῤῥεπής.

'Επιῤῥευματίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσβάλλομαι (ἐκ νέου) ἀπὸ ῥευματισμόν.

'Επιῤῥευματισμός (ὁ). ῥευματισμὸς ἐπιγινόμενος, νέα προσβολὴ ῥευματισμοῦ

'Επιῤῥέω, Μ. ῥεύσω καὶ συχνότ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι. 'Ρέω ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). « Ὁ συμμίσγεται ὁ Τιταρήσιος ποταμὸς τῷ Πηνειῷ, ἀλλά τί μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον, « Ἰλ. Β. 2) τρέχω (χύνομαι) ὅλος εἰς ἓν μέρος, πλημμυρῶ, = Σ. ῥέω. (μτνμ.) 'Επιῤῥέον ἔθνος πεζῶν, « Ἰλ. Δ. (καὶ πθ.) « 'Επιῤῥέοντος μᾶλλον καὶ γάλακτι, « Ἀξ., (παρβλ. 'Επιῤῥυτος).

'Επιῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, = 'Επιῤῥήσσω.

'Επιῤῥήδην [ἐπί. ῥηθῆναι], ἐπίῤ. = Διαῤῥήδην, ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς.

'Επίῤῥημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ὕστερα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς τι, τὸ προστιθέμενον εἰς τὸν λόγον (εἰς τὴν παλ. γραμματοπ.) τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν εἴδει ἐπιλόγου εἰς μὲν τὰς τραγῳδίας περὶ τὸ τέλος τῆς Ἀντιστροφῆς· εἰς δὲ τὰς κωμῳδίας περὶ τὸ τέλος τῆς Παραβάσεως, (παρβλ. Ἀντεπίῤῥημα). (παρὰ Γρμτ.) τὸ ἄκλιτον μέρος τοῦ λόγου τὸ κατηγορούμενον τοῦ ῥήματος ἢ προσδιαίζον ἢ τὸν χρόνον ἢ τὸν τόπον ἢ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας.

'Επιῤῥηματικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίῤῥημα.

'Επιῤῥηματικῶς, ἐπίῤ. 'Εν εἴδει ἐπιῤῥήματος.

'Επιῤῥῆξις, εως (ἡ). σχίσιμον τῆς ἐπιφανείας, σχάσιμον.

'Επιῤῥήσις [ἐπί, ῥηθῆναι], εως (ἡ). ὀνειδισμός, κατηγορία· δυσφημία. 2) ἔξορκισμός, (παρβλ. 'Επῳδή).

'Επιῤῥήσασκε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ-

'Επιῤῥήσσω, Μ· ῥήξω. 'Ρήγνω τι (ἐξ ἄλλ. 'Ρήγνυμαι)) μὲ ὁρμὴν καὶ κρότον ἐπάνω εἰς. « Θύρην δ' ἔχειν ἐπιδῶλής εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον, τρεῖς δ' ἀναείρεσκον, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἀμτδτ.) « Πύλας δ' ὅπως ἐσῆλθ', ἐπιῤῥήξας' ἔσω, « Σοφ., ῥήχθηκε μέσα, (ὀηλ.) ἐμβῆκε μὲ ὁρμήν. 2) σχίζω τι ἐπάνω εἰς (ὀηλ. διά) τι. « Πέπλον δ' ἐπέῤῥηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ, « Αἰσχλ.

'Επιῤῥητορεύω, Μ. εύσω. 'Ρητορεύω προσέτι ἢ ἐπάνω εἰς τι, λέγω ῥητορικῶς καὶ ἄλλα ἀκόμη, προσθέτω εἰς ὅσα ἐῤῥητόρευσα ἤδη.

'Επιῤῥητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπιῤῥήσεως (κατηγορίας), δυσφημισμένος. « Αἱ βαναυσικαὶ καλοῦνται τέχναι καὶ ἐπιῤῥητοί εἰσι, καὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται, « Ξεν.

'Επιῤῥυγέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εχω ῥίγος ὕστερα ἀπό μὲ ἔρχονται πάλιν ἀνατριχίλαι ἐπάνω εἰς.

'Επιῤῥίζιον (τὸ). μικρὴ ῥίζα φυτρωμένη ἐπάνω εἰς μεγαλητέραν, ἢ κλωσταὶ (τὰ γένεια) ἢ τὰ κωλορρίζια τῆς καθ' αὐτὸ ῥίζας.

'Επιῤῥίνιον (τὸ). στολίδι (σκουλαρίκι) τῆς μύτης ἢ τοῦ μετώπου ὑπεράνωθεν τῆς μύτης.

'Επίῤῥινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀρκετὰ μεγάλην ῥῖνα (μύτην). || (οὐσ.) 'Επιῤῥῖνον (τὸ), = 'Επιῤῥίνιον.

'Επιῤῥιπτίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ ἀλλεπαλλήλως μὲ σῆν ῥιπίδα (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι) φυσῶν ἐξάπτω, Ἀναῤῥιπίζω, (συγχ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἴσ. ἐπλάσθη μόνον ἀπὸ ἐσφαλμ. ἀνάγν. τοῦ Ἐπιῤῥαπίζω).

Ἐπιῤῥιπτέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ

Ἐπιῤῥίπτω, Μ, ῥίψω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω τι (καὶ ἑλλ. Ῥίπτομαι. Πίπτω μέ ὁρμὴν) ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. » Ἐπ' σὲ ἐπερβίφθην, « Γερ., εἶμαι προσκλωμένος (ἀφωσιωμένος) ὁλως διόλου εἰς σέ.

Ἐπιῤῥοή (ἡ). τὸ ἐπιῤῥέειν, ῥέξιμον ὑγροῦ ἐπάνω εἰς, πλημμύρισμα, (ἐν γέν.) αὔξησις, περίσσευμα· σιῤῥοή.

Ἐπιῤῥοθέω-ῶ [ἐπιῤῥοθος], Μ. ἦσω, Π. βοῦζω (κυρ. ὡς ἀν κῦμα), (μτγμ.) κάμνω μέγαν θορυβον (χωρὶς νάημα), ὁμιλῶ μεγαλοφώνως (πλὴν ἀσήμαντα)· (μὲ δοτ.)= Ἐπικροτῶ (ἵνα δείξω ὅτι ἐγκρίνω τὰ λεγόμενα ἢ γινόμενα)· 2) = Ἐπιῤῥόζω.

Ἐπιῤῥόθητος (ὁ, ἡ), = Ἐπιῤῥητος, ὑσφημισμένος.

Ἐπιῤῥόθιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἢ ἀντηχῶν ἀπὸ) βοὴν (ῥοῦον, θορυβον). » Δῶμα —, « Σοφ. 2) (συνκδχ.) βίαιος, ὁρμητικὸς, χαλεπὸς. » Ἐπιῤῥόθιος κακοῖς, « Σοφ., μὲ ὑβριστικοὺς λόγους. 3) βοηθὸς, ὑπερασπιστής. » Ἐπιῤῥόθιος οἱ ἦεν Ἀθήνη, « Ἰλ. Δ. 4) βοηθητικὸς, σωτήριος. » Ἀλγέων —, « Αἰσχλ. 5) (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ὁ χιῳῶν κατὰ ῥοῦν, ὁμαλὸς, κατηφορικὸς, εὔκολος. » Δεῖη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπιῤῥόθιος (ἡ ὁδὸς)· ἦν δέ τις αὐτὴν εἰςβαίνῃ κτλ., « Ἔπγρ.

Ἐπιῤῥοια (ἡ), = Ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥοιβδέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ῥουφῶ (Καταπίνω) τι μὲ ὁρμὴν (καθὼς ἡ δίνη τοῦ ποταμοῦ), (παρβλ. Ἀναῤῥοιβδέω). 2) = Ἐπιῤῥοιζέω.

Ἐπιῤῥοίβδην, ἐπίῤ. Ῥύδην, ῥοφητὰ, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Ἐπιῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ἦσω. Φωνάζω μὲ λεπτὴν καὶ διαπεραστικὴν φωνὴν (καθὼς ἐνίοτε ὁ κόραξ ὅταν προαισθάνεται ἄνεμον). 2) (μὲ δοτ.) φωνάζω (τσυρίζω) ἐναντίον τινός.

Ἐπιῤῥομβέω-ῶ, Μ. ἦσω. Στρέφομαι ἐνεῖδει ῥόμβου ἐπάνωθεν τινος (καθὼς τὰ θηρευτικὰ ὄρνεα ὅταν θέλουν ν' ἁναρπάσουν ζῶον).

Ἐπιῤῥοπὴ (ἡ), = Ἐπιῤῥέπεια, κλίσις (τάσις) πρὸς.

Ἐπιῤῥοφάω(έω)-ῶ, Μ. ἦσω. Ῥοφῶ τι ἀπὸ ἄνω (ἔπειτα) ἀπό.

Ἐπιῤῥόφημα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι ῥοφᾷ (πίνει) τις ἔπειτα ἢ ἀπὸ ἄνω ἀπό.

Ἐπιῤῥυγίς, ἴδος (ἡ). τὸ γυριστὸν μέρος (ἢ ἄκρα) τῆς μύτης τῶν σαρκοφάγων πτηνῶν.

Ἐπιῤῥυεῖς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. Ε'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιῤῥέω.

Ἐπιῤῥύζω, Μ. ῥύσω. Ἐρεθίζω (κάμνων γρρρ) τὸν σκύλον κατά τινος, (παρβλ. Ἐπισίζω).

Ἐπιῤῥυθμίζω, Μ. ἴσω. Ἐπιδιορθώνω τὸν ῥυθμὸν (κυρ. ἄσματος ἢ ποιήματος), (ἐν γέν.) μεταῤῥυθμίζω ἐπὶ τὸ κρεῖττον, βάλλω εἰς καλλιτέραν τάξιν, διορθόνω.

Ἐπιῤῥύομαι, Μ. ὑσομαι. Σώζω, γλυτόνω, ἀπαλλάττω.

Ἐπιῤῥυπαίνω, Μ. ανῶ. Λερόνω τι ἀπὸ ἄνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπιῤῥύσις, εως (ἡ), = Ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥύσμίη (ἡ), Ιων. θηλ. τοῦ

Ἐπιῤῥύσμιος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, ῥυσμὸς = ῥυθμὸς, ἢ ἐπιῤῥέω]. (κατὰ τὸ φιλοσοφ. σύγημα τοῦ Δημοκρίτου) ὁ ἐξ ἐπιῤῥοῆς (ὡς ἐκ τοῦ ἀέρος) προσγινόμενος, ὁ κατὰ σύμπτωσιν ἐφαρμοζόμενος. (ἐν γέν.) τυχαῖος, ἄλογος. » Ἐτεῇ οὐδὲν ἴσμεν περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἐπιῤῥυσμίη ἑκάστοισι ἡ δόξις, « Σξτ.

Ἐπιῤῥύτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιῤῥέων ἢ ἐπιῤῥεόμενος, (συνκδχ.) ἄφθονος. » Καρπὸς —, « Αἰσχλ. » Ὕδωρ —, « Θρ., τὸ τρεχάμενον. » Σῶμα ἐπιῤῥύτον, « Πλάτ., τὸ ῥευστὸν (φθαρτὸν). » Ἔγθροι Ἐπιῤῥύτοι, « Σδ., οἱ συῤῥέοντες ἢ πλημμυροῦντες ὡς χείμαῤῥος.

Ἐπιῤῥύτως, ἐπίῤ. Κρουνηδὸν, ποταμηδόν.

Ἐπιῤῥωγολογέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ἦσω,-ωμαι. Συλλέγω (κατόπιν τῶν τρυγητῶν) τὰς ῥώγας (τὰ ἀπομεινάρια, τὰ ταμπουρίδια) τῶν σταφυλιῶν.

Ἐπιῤῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνδυναμόνω· ἐνισχύνω, ἐγκαρδιόνω. ||. (παθ. ἢ μσ.) ἀναλαμβάνω ἀπὸ ἀσθένειαν, παίρνω θάῤῥος, ἐγκαρδιόνομαι· ἀποτολμῶ. » Ἐπερῤῥώσθη λέγειν, « Σοφ., (παρβλ. καὶ

Ἐπιῤῥώομαι, Μ. ῥώσομαι, Π. κινοῦμαι μὲ δύναμιν (μὲ ταχύτητα) ἐπάνω εἰς ἢ πρός τι. » Πλεχμοὶ ἐπερῤῥώοντο κώπαι, « Ἀπλλν., ἐκυμάτιζαν ἢ πλεξίδες του ἐν ᾧ περισπάτει. » Μύλαις ἐπερῤῥώοντο γυναῖκες, « Ὀδ. Τ., τὰς ἐγύριζαν μὲ δύναμιν. » Ἐλάτῃσιν ἐπερῤῥώσαντο, « Ἀπλλν. (παρβλ. Ἐμβάλλω.) » Ποσσὶν ἐπερῤῥώσαντο, « Ἰλ., ἐκινοῦσαν ταχέως τοὺς πόδας των χαιρέουσαι.

Ἐπιῤῥώσις [ἐπιῤῥώνυμι], εως (ἡ). ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωμα, ἀναῤῥώσις.

Ἐπίσαγμα (τὸ). [ἐπισάττω]. σαμάρι, (συνκδχ.) φορτίον, φόρτωμα, (συγχ. τῷ Ἐπίταγμα).

Ἐπίσαθρος (ὁ, ἡ), = Ὑπόσαθρος.

Ἐπι-σαίρω, Μ. σαρῶ (πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Ἐπισέσηρα). Προφαίνω τοὺς ὀδόντας γελῶν βεβιασμένων καὶ προσποιητὸν γέλωτα περί τινος.

Ἐπι-σαλεύω, Μ. εὐσω. Κινοῦμαι (Σείομαι, Κυματίζω) ἐπάνω εἰς

Ἐπίσαλος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) ἀραγμένον ἀνοικτὰ (εἰς τὸ σίδερον)· (τόπος) ἐκτεθειμένος εἰς τὸν σάλον τῆς θαλάσσης, κυμαινόμενος, (μτφρ.) κλονούμενος, ἀβέβαιος, ἄστατος.

Ἐπι-σαλπίζω, Π. ἴσω καὶ ἴγξω. Σαλπίζω μὲ ἢ διά τι. » Κέρας ἐπισαλπίζειν, « Ἰώσ.

Ἐπίσαξις [ἐπισάττω], εως (ἡ). ἐπισώρευσις (γώματος κτλ.), στίβαγμα, σώρεσμα· σαμάρωμα ἢ φόρτωμα (ζώου).

Ἐπίσαπρος (ὁ, ἡ). ὀλίγαν τι σάπιος, ὅ,τι ἀρχίζει νὰ σαπίζῃ (νὰ ταγκιάζῃ, νὰ χαλνᾷ), μουχλιασμένος ἀπὸ ἄνω.

Ἐπι-σαρκάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ πικρῶς (μὲ σαρκασμούς).

Ἐπι-σάττω (σάσσω), Μ. σάξω. Σαμαρόνω (Σελλόνω, Στρώνω) τὸν ἵππον κτλ., φορτόνω· (ἐν γέν.) πατόνω, ἐπισωρεύω. » Γῆν —, « Θρρ

Ἐπι-σαφηνίζω, Μ. ίσω. Σαφηνίζω ἔτι μᾶλλον, ἐξηγῶ καλλήτερα (καθαρώτερα) κάμνω τι σαφέστερον.

Ἐπίσειον (τὸ), = Ἐπίσιον.

Ἐπίσειστος (ὁ, ἡ). ὁ σειόμενος (κυματίζων) ἐπάνω εἰς τι. » Κόμη —, « Ακ., ἡ κυματίζουσα ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον, (παρβλ. Ἀνάσιλλος), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος (κυρ. ἵνα τὸν φοβίσω). » Ἵππον ἐπισ., « = Ἐπιραβδαφορέω. (μὲ δοτ. ἐκ δ..) » Ζεὺς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν, « Ἰλ. Δ. (καὶ τρπ.) » Φόβον (« Κίνδυνον κτλ.) ἐπισείειν τινί, « Ἰώσ. » Πέρσας ἐπισείων αὐτοῖς, « Πλ., φοβερίζωντάς τους μὲ . » Ἅπαντα τρόπον ἀπάτης ἐπισείσας, « Σδ., μεταχειρισθεὶς (ἀνακινήσας) ὡς φόβητρον, (παρβλ. Ἀνασείω).

Ἐπισείων (ὁ), = Παράσειον, φλάμπουρον, μπαντιέρα.

Ἐπισέλήνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα σελήνης ἢ ἡμισελήνου. (ὄθ. ||. οὐσ.) Ἐπισέληνα (τὰ), εἴδ. ζυμαρικῶν τὰ ὁπ. ἐπράσφερον εἰς τοὺς θεούς, (παρβλ. Βοῦς.)

Ἐπισεμνολογέω-ῶ, Μ. ἦσω. Σεμνύνω τι διὰ τῶν λόγων μου.

Ἐπι-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω ἔτι μᾶλλον. ||. (μσ.) μὲ δοτ. καυχῶμαι (καμαρόνω) διά τι.

Ἐπι-σεσαγμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπισάττω.

Ἐπισεσυρμένως [ἐπισύρω], ἐπίῤ. (μτχ.), Μὲ ναυθρότητα, χωρὶς προθυμίαν, ἀτόνως.

Ἐπι-σεύω (χ. Μ.), Π. κινῶ (διεγείρω) τι κατά τινος, παρακινῶ, ἐρεθίζω. » Διμοῖς ἐπισεύας, βαλέειν κατὰ πέτρης, « Ὀδ. Ξ. (καὶ τρπ.) » Κακά μοι ἐπέσσευε δαίμων, « Ὀδ. Σ. ||. (μσ. ἢ πθ.) Ἐπισεύομαι, Μ. ἐπισυθήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνστ. Ἐπέσσυμαι καὶ ὑπερσ. ἀντὶ παρτ, Ἐπεσσύμην). κινοῦμαι (ὁρμῶ) κατά τινος, (ἐν γέν.) κάμνω τι βιαστικὸς, τρέχω, σπεύδω. (μὲ δοτ.) » Αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, « Ἰλ. Ε. » Νηυσὶν ἐπισσεύσθαι, « Ἰλ. Ο. (ἢ αἰτ.) » Νῆ' ἐπεσσεύοντο, « Ὀδ. Ν. » Τεῖχος ἐπεσσυμένους, « Ἰλ. Μ. (καὶ προθετ.) » Οἱ δὴ ἐς Πελυδάμαντα ἐπεσσεύοντο, « Ἰλ. Ν. » Ἐπεσσεύοντο νομόνδε, « Ἰλ. Σ. (χ. μὲ γεν.) » Ἐπεσσύμενον τεῖχος, « Ἰλ. Μ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπεσσύμενος πεδίοιο, Ἰλ. Ξ. (χμτνμ.) » Πῦρ ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ρ. » Κῦμα ἐπεσσύμενον, « Ὀδ. Ε. » Ἐναργὲς οἱ ὄνειρον ἐπέσσυτο, Ὀδ. Δ. (καὶ πρός ἀπαρ.) » Ἐπέσσυτο διώκειν, « Ἰλ. Φ. (χ ἀπολ.) » Ἐπεσσεύοντο δὲ λαοὶ, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ἐπεσσύμενος λάβε γούνων, « Ὀδ. Χ.

Ἐπι-σήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἐκ δευτέρου, κοσκινίζων ἐπισάττω.

Ἐπίσημα (τὸ), Π. σημεῖον διακριτικὸν, σημάδι.

Ἐπι-σημαίνω καὶ (μσ.) Ἐπισημαίνομαι, Μ. ανῶ,-ανοῦμαι. Δείχνω (Κάμνω) σημεῖον ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι, φανερόνω διὰ σημείου τὴν συγκατάθεσίν (σπν. τὴν δυσαρέσκειάν) μου εἰς τι· ἐγκρίνω ἢ ἀποδοκιμάζω τι ἐπισήμως, (ἐν γέν.) γνωστοποιῶ ἢ προαναγγέλλω τι διὰ σημείου. (μσ.) βάλλω σημεῖον ἐπά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φω εἴς τι, τὸ σημαδεύω ἀπὸ 'πάνω. »'Επισήμαινε (ἐνν. ἡ πραξίδ. τὸ δαιμόνιον) τοῖς πλείστοις, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Ἀμφημερινὸς πυρετός ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖζον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, « Γαλ. » 'Ο νότος ἐπισημαίνει ἐπιτέλλουσι τοῖς ἄστροις· τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἐστι μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖν, « Ἀρστ. » Τοῖς θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει, »αὐτ. » "Οταν ἴζις γένηται, ἐπισημαίνει, «Θφρ. (καὶ μσ.) » 'Επισημαίνομαί τινα δῶρεις, « Πλδ., δείχνω ἐπίσημως (κάμνω ἐπίσημον) τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψίν μου φιλοδωρῶντός τον. (καὶ πθ.) » Γράμματα ἐπισεσημασμένα, « Λίν. Τακτ., σημαδευμένα ἀπὸ 'πάνω.

'Επισήμανσις, εως (ἡ), = 'Επισημασία.

'Επισημαντικός, ἡ, όν. 'Ο συντελῶν πρὸς ἐπισημασίαν, δηλωτικός, χαρακτηριστικός.

'Επισημασία (ἡ). τὸ ἐπισημαίνειν ἢ ἐπισημαίνεσθαι, ἡ διὰ σημείου δήλωσις (γνωστοποίησις ἢ παραγγελία) τινος πράγματος. (ἐν γέν.) σημεῖον (αὔμπτωμα) δι' οὗ προγινώσκεταί τι· σημάδευμα ἀπὸ 'πάνω· σημείωσις διὰ στιγμάτων. » Πυρετοῦ —, « Γαλ., Δσκρ., ἡ (ἄλλ.) Ἐξαβολή.

'Επι-σημειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σημαδεύω (Σημειόνω) ἀπὸ 'πάνω, βάλλω σημάδι ἐπάνω εἴς τι. 2) = 'Επιαημαίνομαι, δείχνω διὰ σημ·είων (ἐπισήμως) ὅτι εὐαρεστοῦμαι εἴς τι (τὸ ἐγκρίνω).

'Επισημείωσις, εως (ἡ). σημείωμα (σημάδευμα) ἀπὸ 'πάνω.

'Επίσημος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος ἀπὸ 'πάνω, (ἐπὶ μεταλλ.) νομισματοκοπημένος, βουλλωμένος· (μτφρ.) διαπρεπής, διακεκριμένος, ἔνδοξος, περίφημος (σπντ. ἐπὶ κακοῦ). ||. (οὐσ) 'Επίσημον (τό), σημεῖον διακριτικόν, γνώρισμα, σύμβολον. »'Επὶ τῆς ἀσπίδος μοῦαν (ὄφιν) ἔχων ἐπίσημον, « Πλ. (καὶ πλθ.) » Δραχμαὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημ' ἄκατος, « Λξ. » Τὸ δὲ τῆς ναυαρχίδος ἐπίσημον ἦν φοινικίς, « Διόδ., ἡ σημαία τοῦ πλοίου.

'Επισημότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐπισήμου.

'Επισήμως, ἐπίρ. Μὲ ἐπίσημον (ἐμφαντικόν, διακεκριμένον κτλ.) τρόπον.

'Επίσης, ἐπίρ. (ἀντὶ) 'Επ' ἴσης (ἐνν. μοίρας), ἐξ ἴσου, ὁμοίως, εἰς ἴσα μέρη. »'Επίσης ἔχει, « 'Ηρ., εἶνε τὸ ἴδιον (ὅλον τὸ ἴδιον). »'Επίσης διακεῖσθαι πρός τι, « Μ. Ἀντ., ἀδιαφορεῖν.

'Επι-σθένω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Σθένω, ἰσχύω.

'Επίσθμιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ βαλλόμενος περὶ τὸν ἰσθμὸν (τοῦ λαιμοῦ). ||. (οὐσ.) 'Επίσθμιον, « 'Ησύχ., περιδέραιον, λαιμοδέτι ἢ χαργάλι.

'Επίσιγμα (τὸ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Επι-σίζω, Μ. ἰσω. 'Ερεθίζω (Κάμνοντας σ, σ, σ,) τὸν σκύλον κατά τινος, » παρορμῶ κυνηγετικῶς, « (παρβλ. 'Επιῤῥίζω).

'Επίσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός (πατασμύτης), (ἀντιθ. τῷ 'Επίγρυπος), (ὅθεν

'Επι-σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συστέλλω, ἀναστέλλω (» 'Επισιμώσαντες τὴν προδοσκίδα οἱ ἐλέφαντες, « Δίλ.). (μτγμ. ἐπὶ στρατεύμ.) κάμνω κίνημα ὅτι θὰ πλησιάσω (θὰ σιμόσω) εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐν τοσούτῳ ἀπομακρύνομαι, (ὅθλ.) ἐν ᾧ ἡ μία πτέρυξ κινεῖται ὡς ἂν νὰ προχωρῇ, ἡ ἄλλη λαμβάνει τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, (παρβλ. Ἀποσιμόω) ἴδε Πολυαίν. Β'. ά. 12, 2ῦ).

'Επισινής, ές (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος (ὑποκείμενος) εἰς βλάβην. » "Οπου μὴ ὄρνιαν ἢ ἄλλοις θηρίοις ἐπισινὴς ἡ χώρα, « Θφρ. 2) (σπν.) βλαπτικός, ἐπιζήμιος. » Τοῖς μὲν ὁ νότος ἐπισινής, τοῖς δ' ὠφέλιμος, « Θφρ.

†'Επισίνιος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν νὰ βλάψῃ, ἐπίβουλος, ἐκ τοῦ

'Επισίναμαι, Μ. σινοῦμαι, Π. βλάπτω καιρίως, καταβλάπτω.

'Επίσιον (τὸ). τὸ (κάτω περὶ τὴν ἦβην) μέρος τοῦ ὑπογαστρίου, (ἄλλ.) 'Εφήβαιον.

;'Επισιος (ὁ, ἡ), σπντ. καὶ ἄμφ· ἀντὶ 'Επιαος.

'Επίσιστος (ὁ, ἡ), [ἐπισίζω]. ἐρεθισμένος κατά τινος.

'Επι-σιτίζω, Μ. άσω καὶ

'Επι-σιτίζω, Μ. ἰσω. Προμηθεύω τινὰ μὲ σῖτον (καὶ ἐν γέν.) μὲ ζωοτροφίας, ἐφοδιάζω. τρέφω, ταγίζω. ||. (μσ.) λαμβάνω (προμηθεύομαι) τὰ πρὸς ζωοτροφίαν, ἐφοδιάζομαι. » 'Εκ τῆς πολεμίας ἐπισιτίσασθαι, « Ακ. 2) τρώγω ἀκόμη ἢ ἔπειτα ἀπὸ, (Φλςρ.) παραστεύω, (Ἀθ.).

'Επισίτιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν (ἐργαζόμενος) μόνον ἵνα τρέφηται (κοιν. διὰ ἕνα φαγεῖ)· (κατ' ἔκτ.) παράσιτος. ||. (οὐσ.) 'Επισίτια (τά), αἱ ζωοτροφίαι, τὰ ἐφόδια.

'Επισίτισις, εως (ἡ), = 'Επισιτισμός.

'Επισίτισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐπισίτισιν, ζωοτροφία, ἐφόδιον, ταγῆνι (ζρατ.), κομπάνια (πλοίου) κτλ.

'Επισιτισμός (ὁ). τὸ ἐπισιτίζειν ἢ ἐπισιτίζεσθαι, προμήθευμα ζωοτροφιῶν, ἐφοδιασμα (μὲ τροφάς). (συνκδχ.) = 'Επισίτισμα. » "Εχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν 40, « Δμ.

;'Επίσιτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ 'Επισίτιος.

'Επι-σιτρέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Επισίζω.

†'Επισίφλιος ἢ 'Επίσιφλος (ὁ, ἡ). χλεύης ἄξιος, αἰσχρός, ἄσχημος· ἐπονείδιστος.

'Επι-σκάζω, Μ. σκάσω, = 'Υποσκάζω, χωλαίνω ὀλίγον.

'Επι-σκαίρω, Μ. σκαρῶ, = 'Επισκιρτάω.

'Επισκαλμίς, ίδος (ἡ), [ἐπί, σκαλμός]. ἡ κουπαστὴ τοῦ πλοίου.

'Επι-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ἐπιπολαίως (μὲ τὸ τσαπὶ) ἢ ἐκ δευτέρου· ξανασκάπτω τὸ χωράφι ἀφ' οὗ τὸ σπείρω (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος), συντρίβω τοὺς σβώλους τοῦ χωραφιοῦ μὲ τὸ δικέλλι. 2) σκάπτων ἐπιῤῥίπτω. » 'Επισκαφείσης αὐτῷ τῆς οἰκήσεως, « Σδ.

'Επισκαφεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπισκάπτων (τοὺς ἀγρούς, τὰ ἀμπέλια κτλ.).

'Επι-σκεδάζω καὶ

'Επι-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. (μὲ δοτ.) Χύνω (Σκορπίζω) τι ἐπάνω εἰς, διασκορπίζω.

'Επισκέλησις ἢ (ὀρθότ.) 'Επισκέλισις, εως, (ἡ). τὸ ἄνοιγμα τῶν σκελῶν (ἡ διασκελιά) τοῦ ἵππου ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τρέχῃ, [ἐκ τοῦ

'Επι-σκελίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) 'Επαλλάττω τὰ σκέλη, θέτω ἐπαλλήλως τοὺς πόδας λοξοδρομῶν, (Γαλλ.) cheval-ier.

'Επι-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ 'πάνω, τὸ κάμνω νὰ μὴ φαίνηται, τὰ ἀποσκεπάζω ἢ τὸ σκεπάνω.

'Επισκεπής, ές (ὁ, ἡ). (τόπος) σκεπασμένος ἀπὸ 'πάνω ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια, προφυλαγμένος (ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀπὸ τὸ ψῦχος κτλ.). » Καθίζει δὲ θέρους μὲν ἐν πριανεμίῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δὲ ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ, « Ἀρστ. (ὁμοιον μὲ τοῦ 'Ομ.) » "Οθ' ἐπὶ σκίπας ἦν ἀνέμοιο, « 'Οδ. Μ.

'Επισκεπτήριος καὶ

'Επισκέπτης, ου (ὁ), = 'Επίσκοπος, ἐπιτηρητής.

'Επισκεπτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. 'Ο συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐπίσκεψιν, θεωρητικός.

'Επισκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (μὲ προσοχήν), περιεργάζομαι· ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω· περιποιοῦμαι (κοιν. κυττάζω) ἀσθενῆ ἢ ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν του, (Ἰταλ.) τὸν βιζιτάρω· (τρπ.) καλοστοχάζομαι, καλοσυλλογίζομαι, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ τὸν νοῦν μου. »'Επισκεψώμεθα εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος, « Πλάτ.

'Επίσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισκεφθεὶς (θεωρηθεὶς κτλ.).

'Επι-σκέπω, = 'Επισκεπάζω.

'Επι-σκευάζω, Μ. άσω. 'Ετοιμάζω τι μὲ τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη, ἁρματόνω (τὸ καράβι, Θκ. Α', 29), σελλόνω (σαμαρόνω, ζεύγω κτλ. ἢ φορτόνω) τὸ ζῶον (» 'Επισκευάσας τὰς ἡμιόνους, « Ἀρστ. » Ἵππους ἐπεσκευασμένους, « Ξεν.), (ἐν γέν.) φέρω εἰς καλὴν κατάστασιν, συγυρίζω· ἐπιδιορθόνω, ξανακαινουργόνω, (Τουρκ.) μεραμετίζω. (ἁπλῶς) ἑτοιμάζω. »Τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστ' ἐπεσκευασμένον, « Ἀρστφ.

'Επισκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισκευάζων (διορθόνων, μεραμετίζων) τι.

'Επισκευαστός, ή, όν. 'Ο ἐπισκευασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐπισκευασθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐπισκευῆς, (Τουρκ.) μεραμετισμένος.

'Επισκευή (ἡ). τὰ ἐπισκευάζειν, ἑτοιμασμα, διόρθωμα, (Τουρκ.) μεραμέτισμα, μεραμέτι. 2) (περιληπτ.) τὰ σκεύη, τὰ σύνεργα, (κοιν.) ἡ συγύρισις (τοῦ 'σπιτιοῦ κτλ.). » 'Ελίφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευάς, « Δμ. » Τὰς οἰκήσεις καὶ τὰς ἐπισκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, « Ἰσκρ.

'Επισκίψις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκέπτεσθαι, παρατήρησις· ἐξέτασις· ἐπιθεώρησις· 'νοιασιμον (κύτταγμα) ἢ βιζιτάρισμα ἀσθενοῦς.

'Επισκήνιον (πλ). τὰ ἀνώτατον μέρος τῆς σκηνῆς (τοῦ παλαιοῦ θεάτρου) σκεπαζόμενον συνήθως μὲ στοάς, (παρβλ. 'Υποσκήνιον), (συγχ. τῷ 'Επισκήνιον).

'Επισκηνος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς (στρατοπέδου ἢ θεάτρου), (ἐν γέν.) φανερὸς, βλεπόμενος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπ' ὅλους. 2) ὁ ἐρχόμενος ἵνα κατα-ὑσῃ εἰς τὴν σκηνήν τινος, ξένος· (μτφρ.) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἐπείσακτος.

'Επι-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τὴν σκηνήν μου πουθενά· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω νὰ μείνω εἰς τὴν σκηνήν τινος ὡς ξένος, (ξέν γέν.) κωνεύω.

'Επισκήνωσις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

'Επισκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ τι (ἐξ ἑλλ. Ἀκκουμβῶ ὁ ἴδιος) ἐπάνω εἰς, ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν (καὶ ἑλλ. πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) κατά τινος. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκδ'.) « 'Επισκήπτειν τελευτὴν θεσφάτων εἴς τινα, « Αἰσχλ., ῥίπτω εἰς αὐτὸν (κάμνω νὰ αἰσθανθῇ) ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐκβάσεως τῶν χρησμῶν. (καὶ ἑλλ.) » Εἰς δένδρα ἐπισκήπτειν (τὸν κεραυνόν), « 'Ηρ. (καὶ μτφ.) » Τὰ ἐπισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα, « Χρσ. 2) ἐπιφορτίζω τινὰ μὲ καμμίαν παραγγελίαν, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω ἢ παρακαλῶ (ἐνθυμίζων ἢ ἐπιστηρίζόμενος εἴς τι). » Τάδε ἐπισκήπτω ὑμῖν, θεοὺς ἐπικαλέων, « 'Ηρ. » 'Ημῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, « Σοφ. » 'Υμῖν δὲ κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, « αὐτ. » Ἀποθνήσκοντες ἡμῖν ἐπέσκηψαν τιμωρεῖν, « Δσ. » 'Επισκήπτουσά μοι πολλὰ τὸν ὅρκον, « 'Ηλ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » 'Επισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, μηδὲν νεωτερίζειν, « αὐτ. » Τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν κελεύσαντας, « αὐτ. » Τοσοῦτον σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, « Σοφ. (παρβλ. Κατασκήπτω). 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. μὲ δοτ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω· (ἰδιαιτ.) κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. διὰ φόνον ἢ ψευδομαρτυρίαν), διαμαρτύρομαι (παραπονοῦμαι) ἐναντίον τινός. » Οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ, « Πλάτ. » 'Επισκῆψαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, « Χρσ. » 'Επισκήπτειν τῇ καταστάσει τινός, « Γρ., νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐναντίον τοῦ διορισμοῦ του. (καὶ μσ.) » 'Επισκήπτομαι τῇ μαρτυρίᾳ τῶν ἀντιδίκων, « Πλάτ. » 'Ορισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησεν αὐτῷ ἐπισκήψασθαι, « Δσ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, « αὐτ.

'Επι-σκηρίπτω, Μ. ῥίψω, Π. ἀντὶ 'Επισκήπτω.

'Επίσκηψις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκήπτειν ἢ ἐπισκήπτεσθαι, ἐπιστήριξις, ἐπακκούμβισις· προσβολή, ἐφόρμησις· ἐντολή, παραγγελία· ἐπιπλῆξις, πυράπονον, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, διαμαρτύρησις, κατηγορία (κυρ. διὰ φόνον ἢ ψευδομαρτυρίαν).

'Επι-σκιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἴσκιον ἐπάνω εἴς τι· σκεπάζω, κρύπτω, ἐπιπροσθῶ, ἐπισκοτίζω (κυρ. καὶ μτφρ.). » Δόμον ἐπισκιάζ., « 'Οπτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Δαθραῖον ὕμμ' ἐπεσκασμένη, « Σοφ., (περίφρ.) βλέπουσα κρυφὰ (χωρὶς νὰ φαίνωμαι).

'Επισκίασις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκιάζειν ἢ ἐπισκιάζεσθαι, ἴσκιασμα· σκεπασμα. ἐκσκότισις.

'Επίσκιασμα (τὸ). ὁ γινόμενος (πίπτων) ἀπάνω τινὸς ἴσκιος.

'Επισκιασμὸς (ὁ), = 'Επισκίασις.

'Επι-σκιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ 'Επισκιάζω.

'Επίσκιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἐπάνωθέν του ἴσκιον, ἰσκιωμένος. (συνδβ. ᾗ τρπ.) κρυμμένος, σκοτεινός, ἀμυδρός. » Βίος —, « Πλ., οἰκιακὸς, (κοιν.) τραβηγμένος. » Ἀκτῖνες ἐπίσκιοι, « Ἀρατ., αἱ σκοτιαμέναι, ἀμυδραί. » Τὰ ἐπίσκια, « Λξ., τὰ ἰσκιώματα. 2) (ἐνεργ.) ὁ ἐπισκιάζων (κρατῶν ἴσκιον ἐπάνω εἴς) τι. » 'Ομμάτων ἴσκιον ἐπάνω εἴς) τι. » 'Ομμάτων ἴσκιον ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κριτοῦ, ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος, « Σοφ., ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

'Επι-σκιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω ἐπιπολαίως.

'Επι-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ πάνω τὸ ἀρνάκι (χοροπηδῶ) ἐπάνω εἴς ἢ διά τι, (συνδβ.) 'Επιμηδάνω, 'Εφυβρίζω.

'Επισκίρτημα (τὸ). πήδημα (χοροπήδημα) γινόμενον δι' ἄτι.

'Επισκίως, ἐπίρ. Σκιωδῶς, ἀμυδρῶς.

'Επίσκληρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι (ἢ ἀπὸ 'πάνω μόνον) σκληρός, σκληρούτσικος.

'Επισκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ('σπίτι) ὅπου κατοικεῖ ὁ ἐπίσκοπος.

'Επι-σκοπεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι ἐπίσκοπος. 2) = τῷ

'Επι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Επισκέπτομαι, θεωρῶ (κυρ. ἀπὸ μέρος ὑψηλόν)· παρατηρῶ μὲ προσοχήν (» 'Επισκοπεῖ δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, « Ξεν.)· ἐπιτηρῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν μου (» Ὦ δύλ', ἐναργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, « Ἀρχῳ.). κυττάζω ἀρρώστον (» 'Επεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευε, « Λκ.)· ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, καλοστοχάζομαι, μελετῶ. » Ὃ ἂν μέλλῃς λέγειν πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, « Ξεν.

'Επισκοπὴ (ἡ), = 'Επισκόπησις, ἐπίσκεψις, ἐπιθεώρησις, ἐπιτήρησις, ἐπισταστία, ἐφορία· ἐξέτασις, ἔρευνα. 2) (ἐκκλησ.) τὸ ἀξίωμα (ἡ θέσις, τὸ ἔργον) τοῦ ἐπισκόπου. » Εἴτις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, « Γρφ.

'Επισκόπησις, εως (ἡ), τὸ ἐπισκοπεῖν, κύτταγμα (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), παρατήρησις προσεκτική, ἐξέτασις· ἐπίσκεψις· ἐπιτήρησις.

'Επίσκοπητέον, θετ. τοῦ 'Επισκοπέω.

'Επισκοπία (ἡ). ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, εὐστοχία.

'Επισκοπικός, ἡ, όν. (ἐκκλησ.) 'Ο ἀνήκων εἰς ἐπίσκοπον.

'Επίσκοπος (ὁ), [ἐπισκέπτομαι]. παρατηρητής, ἐπιθεωρητής, φύλαξ, ἐπιτηρητής, ἔφορος· ἐπιστάτης, κηδεμών, ἐπιμελητὴς κτλ., (ἐκκλησ.) κυβερνήτης ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος.

'Επίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐπιτυχαίνων τὸν σκοπὸν (τὸ σημάδι), (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς, εὔστοχος. (μὲ γεν.) « Οὐτῶν —, « Θκρ., ἐπιτήδειος τοξότης. (καὶ τρπ.) » Νίκης ἐπίσκοπα, « Αἰσχλ., εἰς αὐτὴν ἀποβλέποντα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Βάλλειν ἐπισκοπώτατος, « Θμ. ||. (τὸ οὐδ.) 'Επίσκοπα, ἀντ.

'Επισκόπως, ἐπίρ. Ἴσια πρὸς τὸν σκοπόν, εὐστόχως, ἐπιτυχῶς.

'Επι-σκοτάζω, Μ. άσω καὶ

'Επι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Σκοτίζω (Σκοτεινιάζω) τι σχεδόν ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς· (τρπ.) συγκαλύπτω, συσκιάζω. » Νὺν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεινὰ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ ἀνείδη, « Δμ. (καὶ πθ.) » Τῇ ἀπειρίᾳ ἐπισκοτούμενος, « Ἱππκρ., σκοτιζόμενος ἢ ἀσήμαντος ἐξ αἰτίας τῆς.

'Επισκότησις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκοτεῖν ἢ ἐπισκοτεῖσθαι, σκότισμα, σκοτείνιασμα.

'Επισκοτίζω, Μ. ίσω, = 'Επισκοτέω.

'Επισκότισις, εως (ἡ) καὶ

'Επισκοτισμὸς (ὁ), = 'Επισκότησις.

'Επίσκοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ σκότος, σκοτισμένος, σκοτεινός.

'Επι-σκύζομαι, Μ. σκύσομαι, Π. (μὲ δοτ.) θυμώνω (ἀγανακτῶ) κατά ἢ περί τινος. » Θανεῖν εὔξαιτο ἂν ἥπερ βασιλέα αὐτῷ ἐπισκύζεσθαι, « Εὐστ.

'Επισκυθίζω [ἐπί, σκύθος Αἰολ. ἀντὶ σκύφος], Μ. ίσω. Πίνω πολὺν καὶ ἄκρατον οἶνον, (κοιν.) σβανάρω.

'Επι-σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Γίνομαι σκυθρωπὸς (κατηφὴς, κατσουφιάζω) διά τι.

'Επισκύνιον (τὸ), [ἐπί, σκύζω]. τὸ δέρμα τοῦ μετώπου περὶ τὰ ὀφρύδια (τὸ ὁποῖον σουρρόνομεν σκυθρωπάζοντες). (συνκβ.) ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία, (κοιν.) ὕφος· ὀργή· συλλογή· (ἐν γέν.) κατήφεια, (συγχ. τῷ 'Επισκήνιον).

'Επισκώπτης, ου (ὁ). περιγελαστής, [ἐκ τοῦ 'Επι-σκώπτω, Μ. σκώψω. (μὲ αἰτ.) Πειράζω ('Εγγίζω) τινὰ διὰ λόγων, περιπαίζω. (χ. πτ.) ἀστεΐζομαι, χωρατεύω.

'Επίσκωψις, εως (ἡ). πείραγμα ('Εγγ. γμα) μὲ λόγια, περίπαιγμα, ἀστεϊσμός.

'Επι-σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βούζω (ἀντηχῶ) ἐπάνω εἰς.

'Επι-σμάω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Επισμήχω.

'Επισμῆ, Ἀττ. γ'. ἐν. προσ. τοῦ 'Επισμάω.

'Επι-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβω (καὶ συνκβ. Προσάπτω, Προσκολλῶ, Προστρίβω) τι ἐπάνω εἰς, (παρβλ. 'Επιτρίβω).

'Επισμυγερὸς, ά, όν, Π. πολλὰ ἐλεεινός (οἰκτρὸς, ταλαίπωρος, ἀξιολύπητος).

'Επισμυγερῶς, ἐπίρ. Π. μὲ ἐλεεινότατον τρόπον, μὲ μεγάλην ταλαιπωρίαν, πικρῶς, οἰκτρῶς, [ἐκ τοῦ

'Επι-σμύχω, Μ. σμύξω. Κατατήκω, καταθλίβω.

'Επι-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (μ. δτ. Προσφέρω, Δίδω, [ἓν γέν.] Πράττω τι) μὲ σοβαρότητα (μὲ ὕφος, καμαρόνων).

'Επίσογκος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὕψιος, ἰσομεγέθης) κατὰ τὸν ὄγκον μὲ ἄλλο τι. » Κουφοτέρα ἡ γῆ τοῦ ἐπισόγκου (ἴσου ὄγκου, κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Βρεκιγνύ) ὕδατος, « Στρ.

'Επισος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὡς ἔγγιστα) ἢ ἀκριβῶς ἴσος.

'Επι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Επινοῶ σοφιστικώτερον, προσεπινοῶ.

'Επισσω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀκριβῶς ἢ ὡς ἔγγιστα ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο τι, ἐξισάζω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπισόω).

'Επισπάθη [ἐπισπάω], ἐπίρ. 'Ραμφηκτά, μονορρύφι. » Πίνειν ἐπισπ., « Ἱππκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι·σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Τρέμω ἐσὰν τὸ ψάρι (Σπαρταρίζω, Λακταρίζω) διά τι.

Ἐπίσπασις [ἐπισπάω], εως (ἡ). τράβηγμα ἐπάνω, ῥούφημα.

Ἐπισπασμὸς (ὁ), = τῷ προηγ.

Ἐπισπαστὴρ (ὁ), = Ἐπίσπαστρον.

Ἐπισπαστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν) νὰ τραβᾷ, ἑλκυστικὸς (κυρ. καὶ μτφορ.)

Ἐπίσπαστὸς, ἡ ἡ ος, ὸν ἡ ον. Τὸν ὁπ. εἵλκυσεν ἢ δύναται νὰ ἑλκύσῃ τις. »Κακὸν—, « Ὀδ. Σ., Ω., τὸ ὁπ. ἐπισπᾶται (ἐπισύρει) τις εἰς ἑαυτὸν μόνος.

Ἐπίσπαστρον (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τράβηγμα ἄλλου τινός· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ κρικέλλα (ἢ ἄλλο τι πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν) τῆς θύρας· τὸ σχοινὶ τὸ ὁποῖον σύροντες κλείει τὸ δίκτυ· εἶδος παραπετάσματος (κουρτίνας) ἀνοιγοκλειομένης μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρός. ||. (μσ.) τραβῶ κατόπιν μου ἢ πρὸς τὸ μέρος μου· (τρπ.) προξενῶ (ἐπιφέρω) τι εἰς ἐμαυτὸν, γίνομαι αἴτιος τῆς ἰδίας μου εὐτυχίας ἢ (συχνότ.) δυστυχίας· ἑλκύω, καταπείθω, παρακινῶ (πρὸς μίμησίν μου). »Ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπισπάσασθαι ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὴν θάλασσαν ἐξαπίνης πάλιν ἐπισπωμένην, « Θκ., (κατὰ τὸν Σχλ.) ἐπερχομένην.

Ἐπισπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφέπω.

Ἐπι·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω. σπείρω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐκ δευτέρου, ἐξανασπέρνω.

Ἐπίσπεισις, εως (ἡ). τὸ ἐπισπένδειν, ἐπίχυσις σπονδῆς ἢ ἐν εἴδει σπονδῆς.

Ἐπίσπεισμα (τὸ). τὸ ἐπιχεόμενον ἐν εἴδει σπονδῆς (κυρ. ἀπὸ τὸ περισσεῦον εἰς τὸ ποτῆρι), (ὅθεν) » Ἐκκεχυμένων βίων ἐπίσπεισμα, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι·σπένδω, Μ. σπείσω. (μὲ δοτ.) Χύνω ὑγρόν τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐπάνω εἰς. 2) (μσ.) κάμνω πάλιν σπονδὰς (συνθήκας, εἰρήνην) μετά τινος.

Ἐπι·σπερμαίνω, Μ. ανῶ. Χύνω τὸ σπέρμα μου ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ Ἀποσπερμαίνω).

Ἐπισπερχὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ βιαστικὸς (πρόθυμος, δραστήριος, αὐστηρὸς κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ἐπι·σπέρχω, Μ. σπέρξω, = Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, βιάζω, κατεπείγω, κινῶ τι ἢ (ἑλλ.) κινοῦμαι-

Ἐπισπερχῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγάλην ταχύτητα (προθυμίαν, ἀκρίβειαν, αὐστηρότητα κτλ.).

Ἐπισπέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφέπομαι.

Ἐπι·σπεύδω, Μ. σπεύσω, = Ἐπείγω, κατεπείγω, παρακινῶ, ἐπιταχύνω· (αμτβ. ἢ ἑλλ.) σπεύδω (προθυμοῦμαι, συντρέχω) εἴς τι. »Οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσε,« Πλάτ., δὲν τοὺς ἐβοήθησεν. » Ἀλλὰ ταῦτα (τὰ παρὰ πότον σπουδαῖα ζητήματα) οὐκ εἰς ταὐτὸ τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, « Ξεν., δὲν συμβιβάζονται.

Ἐπίσπῃ, Π. β'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐφέπομαι.

Ἐπι·σπλαγχνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αἰσθάνομαι συμπάθειαν (οἶκτον) περί τινος, εὐσπλαγχνίζομαι.

Ἐπίσπληνος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ τὴν σπλῆνα, σπληνιασμένος.

Ἐπισπόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφέπομαι.

Ἐπισπονδὴ (ἡ). ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα) συνθήκη.

Ἐπισπορὰ (ἡ). τὸ ἐπισπείρειν, σπάρσιμον ἐπάνω εἰς· δεύτερον (ἐπάνω εἰς τὸ πρῶτον, ὀψιμώτερον) σπάρσιμον, ξανασπάρσιμον,

Ἐπισπορεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐπισπείρων.

Ἐπισπορία, (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπισπορά.

Ἐπίσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς ἢ σπειρόμενος ἔπειτα ἢ ἐπάνω ἀπό. » Ἐπίσπορα (τὰ), « Θρρ., (ὄσπρια ἢ λαχανικὰ) ὅσα σπείρονται πολλάκις τοῦ ἔτους. (μτφορ.) » Ἐπίσποροι, « Αἰσχ., ἀντὶ Ἐπίγονοι, ἀπόγονοι, μεταγενέστεροι.

Ἐπι·σπουδάζω, Μ. άσω, = Ἐπισπεύδω, (κοιν.) κάμνω γλίγωρα.

Ἐπισπουδαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισπουδάζων (ἄλλον ἢ ἑαυτὸν), πρόθυμος, δραστήριος.

Ἐπισπὼν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφέπω.

Ἐπισ·σείω, Π. ἀντὶ Ἐπισείω.

Ἐπισ·σεύω, Π. ἀντὶ Ἐπισεύω.

Ἔπισσος [ἐπὶ], η, ον, Π. (σπνττ.) ὑστερινὸς, μεταγενέστερος, (παρβλ. Μέτασσος καὶ Περισσός).

Ἐπίσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπισεύομαι] ὁ ἐρχόμενος μὲ βίαν (μὲ ὁρμὴν), τρεχάτος, βιαστικός. » Πόθεν ἐπίσσυτος, « Αἰσχλ. » Πηγὴ—, « αὐτ., = Ἐπίρρυτος. » Χρόνος—, « αὐτ., ὁ μέλλων, ὁ ἐπερχόμενος.

Ἐπίσσωτρον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίσωτρον.

Ἐπίστα, Δ. ἀντὶ Ἐπίστασαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἐπίσταμαι.

Ἐπίσταγμα (τὸ). τὸ ὡς ἰατρικὸν ἐπισταζόμενον.

Ἐπισταγμὸς (ὁ). τὸ ἐπιστάζειν, ἐπίσταξις.

Ἐπισταδὸν [ἐφίσταμαι], ἐπίρ. Π. ἐπιστατικῶς, ἐπιμόνως, προθύμως· ἐφεξῆς, κατὰ σειρὰν, κατὰ συνεχειαν, (παρβλ. Παρασταδὸν).

Ἐπι·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐπάνω εἰς ἢ συχνά. (ἰατρ.) μοῦ ἔρχεται αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην.

Ἐπισταθεὶς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.

Ἐπίσταθμα (τὰ). καταλύματα (κωνάκια) τῶν στρατιωτῶν.

Ἐπι·σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζυγίζω, (μτφορ.) λογαριάζω (μετρῶ) μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι.

;Ἐπισταθμεία (ἡ), = Ἐπισταθμία.

Ἐπι·σταθμεύω, Μ. εύσω. Κωνεύω (Κάμνω ἢ Δίδω εἰς ἄλλον κωνάκι) πουθενὰ, (συνκδχ.) παρενοχλῶ. » Τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις ἐπισταθμεύειν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Οἰκίαι χαμαιτύπαις ἐπισταθμευόμεναι,« αὐτ., ἐχρησίμευον ὡς καταλύματα ἑταιρίδων.

Ἐπιστάθμη (ἡ), = Στάθμη.

Ἐπισταθμία (ἡ). τὸ νὰ ἐπισταθμεύῃ (κωνεύῃ) τις πουθενά· ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ δέχωνται οἱ πολῖται τοὺς διαβαίνοντας στρατιώτας (πρέσβεις κτλ.) εἰς τοὺς οἴκους των, (κοιν.) νὰ τοὺς δίδουν κωνάκι. » Τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη, « Πλ. 2) τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιστάθμου.

Ἐπίσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ προστιθέμενος εἰς τὸν σταθμὸν (εἰς τὸ βάρος), (παρβλ. Ἐπίμετρον). 2) ὁ καταλύων (ἔχων ἢ κάμνων κωνάκι) εἰς τὸν οἶκόν τινος, (συνκδχ. ᾖ τρπ.) ἐπείσακτος, ἔπηλυς. ||. (οὐσ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἑτοιμασίαν καὶ διανομὴν τῶν σταθμῶν (τῶν καταλυμάτων), (Τουρκ.) κωνακτσῆς, (Γαλλ.) maréchal des logis, (ἐν γέν.) φροντιστὴς, ἐπιστάτης, (ὅθ. παρὰ τοῖς Πέρσ.) σατράπης ὑποδεεστέρας τάξεως, ὑποδιοικητής.

Ἐπιστάκτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων πρὸς (ἰατρ.) ἐπίσταξιν.

Ἐπι·σταλάζω, Μ. άξω καὶ

Ἐπισταλάω, Μ. άσω (;), = Ἐπιστάζω.

Ἐπίσταλμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁπ. ἐπιστέλλει (μηνᾷ, διορίζει, παραγγέλλει) ἢ τὸ ὁπ. παρηγγέλθη νὰ ἐπιστείλῃ τις εἴς τινα, παραγγελία, (Ἰταλ.) κομμισσιόνε.

Ἐπισταλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιστέλλειν (γράφειν ἐπιστολὰς), ἐπιστολικός. » Ἡ Δοτικὴ ἐπισταλτικὴ,« Γρμτ.

Ἐπισταλτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπιστολῆς

Ἐπίσταμαι, Μ. ἐπιστήσομαι (παρτ. Ἠπιστάμην, ἀόρ. Ἠπιστήθην, καὶ τὸ θετ. Ἐπιστητέον). (κυρ. ᾖ κατ' ἐτυμολογίαν) Ἰων. ἀντὶ Ἐφίσταμαι, (ἐπὶ τῆς τρπ. σημασ. τοῦ) » Ἐφίστημι τὸν νοῦν εἴς τι, (ὅθ. συνήθ. μὲ αἰτ.) ἠξεύρω, γνωρίζω, εἶμαι ἐπιστήμων (εἰδήμων) τινὸς πράγματος, ἔχω ἐπιτηδειότητα (ἱκανότητα) εἴς τι, ἠμπορῶ (εἶμαι εἰς κατάστασιν) νά. (μὲ αἰτ.) » Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα,« Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. προσδιορ.) » Τέκτονος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα,« Ἰλ. Ε. » Ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται, « Εὐρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,« Ἰλ. Ξ. » Οὐδέ οἱ ὀστέα ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ συλλέξαι, « Ἰλ. Φ. » Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, « Ὀδ. Ν. » Ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ, « Ὀδ. Δ. (ᾖ ἐπίρ.) » Σαφῶς ἐπίστασο, « Αἰσχλ. » Τοὺς Συριστὶ ἐπισταμένους, « Ξεν. ||. (ἡ μτχ.) Ἐπιστάμενος, η, ον, Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἑλλ.) ἀντὶ Ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἐπιτήδειος. (χ. πτ.) συνετὸς, φρόνιμος. » Ἀνδρὸς ἐπισταμένου, « Ὀδ. Ξ. (ᾖ καταχρ.) » Ἐπισταμένοισι πόδεσσιν, « Ἰλ. Σ. (ὅθεν

Ἐπισταμένως, ἐπίρ. = Ἐπιστημόνως, ἐπιτηδείως· φρονίμως. » Εὖ καὶ ἐπισταμένως, « Ἰλ. Κ., Ὀδ. Υ.

Ἐπίσταξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιστάζειν, στάξιμον (κυρ. αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην).

Ἐπιστὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίσταμαι.

Ἐπιστασία (ἡ), = Ἐπίστασις, προσοχή (»Συνορᾷν μετ' ἐπιστασίας,« Εὐς.)· γνῶσις, συναίσθησις (» Ἐς ἐπιστασίην τῆς νούσου ἀφικνεόμενοι, ἄχθονται τῇ ξυμφορῇ,« Ἀρετ.)· τὸ καθῆκον (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιστάτου, προστασία, ἐπιμέλεια, φροντίς. » Τραφεὶς δ' ἀναγώγως, Λακωνικὴν ἐπιστασίαν ἐκ ἤνεγκε,« Συν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιστάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ςαματῶν. » Ζεὺς —, « Πλ., (Λατ.) jupiter stator, [ἐκ τοῦ

Ἐπίστασις [ἐφίστημι], εως (ἡ). (ἐνεργ.) σταμάτισμα, ἐμπόδισμα. » Αἵματος (« Οὔρου » Κοιλίης) —, « Ἱππκρ. 2) (μσ.) ςάσιμον (σταμάτισμα) πουθενά. » Γενομένης δὲ κατὰ τὸν τόπον ἐπιστάσεως, « Πλ. » Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, « Σοφ. » Ὄζους ἐμποιεῖν διὰ τὴν ἐπίςασιν, « Θφρ. 3) (μτφορ.) προσήλωσις τοῦ νοός, προσοχή, ἐπιμέλεια, παρατήρησις ἀκριβής. » Ἐν τῇ ἐπιςάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ, « Θφρ. » Ἐπιςάσεως προσδεῖται ϗ θεωρίας, « Πλβ. » Ἐξ ἐπιστάσεως, « αὐτ., μετ' ἐπιστασίας. » Πολλοὺς ἦγεν εἰς ἐπίστασιν, αὐτ., τοὺς ἔκαμνε προσεκτικούς. 4) ἐπιτήρησις, ἐφορία, ἐπιστασία. » Ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, « Ξεν.

Ἐπιστατεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐπιςάτου, ἐπιστασία.

Ἐπιστατέον, = Ἐπιστατητέον.

Ἐπι-στατεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπι-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπιςάτης (Ἔχω τὴν ἐπιςασίαν) ἐπάνω εἴς τι, φροντίζω νὰ γένῃ (νὰ τελειώσῃ) τι. (μὲ γεν.) » Ἐπιστατ. τοῦ εἶναι, « Ξεν. (ϗ μὲ δοτ.) » Ἐπιστατ. τοῖς μανθάνουσι, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Τιμόκλει' ἐπεςάτει, Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, « Ἀρςφν. (καὶ αἰτ.) » Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; Σοφ., — Ἐπέκειτο, παρηκολούθει.

Ἐπιστατὴρ, Δ. Π. ἀντὶ

Ἐπιστάτης [ἐφίσταμαι], ου (ὁ). (ἀρχ. ϗ κατὰ λέξ.) ὁ ἱστάμενος ἐπάνω ἢ πλησίον ἢ κατόπιν τινός, (ὄθ.) ζήτουλας (ψωμοζήτης) στεκόμενος εἰς τὴν θύραν τινός. » Οὐ σὺ γ' ἂν ἐξοίκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, « Ὀδ. Ρ. (εἰς τὸν πόλεμον) ὁ παρατεταγμένος ἀμέσως ὄπισθεν τοῦ Προστάτου (ἴδε Ξεν. Ἱππαρχ. Β', 4).

2) (συνήθ.) ὁ ἐπιστατῶν (παραςέκων) εἴς τι, ἔχων (διωρισμένος εἰς) ὁποιανδήποτε ἐπιστασίαν, ἔφορος, ἐπιτηρητής· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ Πρύτανις τοῦ ὁπ. ἦτον ἡ σειρὰ νὰ ἐπιστατῇ διὰ μίαν μόνην ἡμέραν εἰς τὰ πράγματα· (ἐν γέν.) ἀρχηγός, διοικητής, προεστώς· κυβερνήτης πλοίου· παιδαγωγὸς κτλ. » Καὶ ἐν τοῖς ἔργοις, ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεςηκώς, ἄν τε ϗ ἐπιστάτης, « Ξεν. » Ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται, « Ἀρςτ. 3) (σπνττ.) ἀντὶ Ἐπιστήμων, (Πλατ. Προταγόρ. 9). 4) (ὡς ἐσ.) πυροστιά, ἢ ὑποκρατήριον, ἢ βάσις ςύλου, (παρβλ. Ὑποςάτης). 5) = Σταμίν.

Ἐπιστατητέον, θετ. τοῦ Ἐπιστατέω. » Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μέν, ἐπιστατητέον δὲ καὶ πολέμοις ϗ στρατοπέδοις, « Λξ.

Ἐπιστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιςασίαν ἢ εἰς ἐπιςάτην. 2) ὁ γινόμενος-

Ἐπιστατικῶς, ἐπίρ. γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπισταδὸν, προθύμως, προσεκτικῶς. » Συνεῖδε πάντως ὁ ἐπιστατικῶς τοῖς λεγομένοις ἀκολουθῶν, « Εὐστ.

Ἐπιστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπιςάτης.

† Ἐπίστατον (τὸ), = Ἐπιστάτης (4).

Ἐπι-σταχύω, Μ. ύσω, Π. φυτρόνω (ἀναδίδομαι) καὶ αὐξάνω ὡς στάχυς. (μτνμ.) » Νεῖόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι, « Ἀπλλ.

Ἐπιστέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίστανται.

Ἐπι-στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ἀπὸ 'πάνω μὲ στέγην ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Ἐπι-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιπωματίζω στεγανῶς.

Ἐπι-στείβω, Μ. ςείψω. Πατῶ (Περιπατῶ) ἐπάνω εἰς. » Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, « Σοφ. 2) (τρπ.) ἐπιχειρίζομαι, » Ἔργον ἐπιστείβ., « Ὀρφ.

Ἐπι-στείνομαι (χ. Μ.), Π. στενοχωροῦμαι ὑπὸ (τοῦ πλήθους, τοῦ βάρους κτλ.).

Ἐπιστείριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐφηρμοσμένος εἰς τὴν στεῖραν (καρίναν) τοῦ πλοίου.

Ἐπι-στείχω (χ. Μ.), Π. ὁδεύω (περιπατῶ, ὑπάγω) πρὸς, Ἐπιπορεύομαι. » Κἀνέμων ἀήματα.. ἐπιστείχειν χθόνα, « Αἰσχλ.

Ἐπι-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω (κυρ. εἴδησιν ἢ γράμμα) πρός τινα, μηνῶ (προστάζω, παραγγέλλω) δι' ἀπεσταλμένου ἢ δι' ἐπιστολῆς, (ἐν γέν.) ἀφίνω (δίδω) παραγγελίαν εἴς τινα, ἐντέλλομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οὐ δυνατὸν εἶναι, παρ' ἃ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τῷ τότε ναυάρχῳ ἐπέστειλαν, ὑπηρετεῖν Κύρῳ, εἴ τι δέοιτο, « αὐτ. » Ἐπιςέλλειν δ' αὐτῷ τοὺς ἀπολλυμένους, ἐὰν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι ὅτι, « αὐτ. » Καὶ τἄλλα ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν, ἀπέπεμψαν αὐτούς, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀπ' αὐτῶν, ὥστε ἀπαγγεῖλαι, « αὐτ. » Καί μοι ἐκ βασιλέως ὧδε ἐπέσταλται, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ ἐπεσταλμένα, « Θκ., Πλ., Ἡρωδ., τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς διαλαμβανόμενα· (ἐν γέν.) αἱ παραγγελίαι. » Αἱ νῆες κατὰ τάχος ἔπλεον κατὰ τὰ ἐπεςαλμένα ὑπὸ Δημοσθένους, « Θκ. (ἴδε Ἐπίσταλμα). 2) (μτγν.) γράφω ἐπιστολάς. » Ἦν δὲ καὶ ἐπιςέλλειν δεινὸς, « Σδ. 3) Π. ἀντὶ Περιστέλλω, μαζόνω τὸ φόρεμά μου ἐπάνω. » Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν, « Ἐπγρ.

Ἐπι-στενάζω, Μ. άξω καὶ

Ἐπι-στεναχίζω, Μ. ίσω, Π. καὶ

Ἐπι-στενάχω καὶ (μσ.) -άχομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ-

Ἐπι-στένω, Μ. στενῶ. (μὲ δοτ.) Ἀναςενάζω ἐπάνω εἴς (δηλ. διὰ, ἐν ᾧ γίνεται) τι.

Ἐπι-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω, ἐπιθέτω στέφανον.

Ἐπιστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). γεμάτος 'ως τὰ χείλη ('ως τὸ στεφάνι, 'ως τὸν ἐπάνω γύρον). (μὲ γεν.) » Κρατῆρας ἐπιςεφέας οἴνοιο, « Ἰλ. Θ., Ὀδ. Β. » (Νῆσος) ὕλης ἐπιστεφὴς, « Ἀρχίλ. [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στέφω, Μ. στέψω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Γεμίζω τὸ ποτῆρι κτλ. μέχρι τοῦ στεφάνου (τοῦ ἐπάνω γύρου, τοῦ χείλους). » Κρητῆρας ἐπεςέψαντο ποτοῖο, « Ἰλ. Α.

2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προσφέρω τι εἰς τιμήν τινος. » Χοὰς τῷδ' ἐπέστεφε, « Σοφ.

Ἐπιστέωνται, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίστωνται, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπίσταμαι.

Ἐπιστηθίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιστήθιος.

Ἐπι-στηθίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀκκουμβῶ μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ ςήθους. » Φλέψ —, « Νικ.

Ἐπι-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιθέτω (κυρ. εἰς μνῆμα) στήλην, στολίζω μὲ-

Ἐπίστημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι στήνεται ἐπάνω εἴς τι, (κυρ.) στήλη κτλ. μνήματος, (παρβλ. Ἐπίθημα).

Ἐπιστήμη (ἡ), [ἐπίσταμαι], προσήλωσις τοῦ νοός, προσοχή, ἐπιμέλεια. » Ἃ μὴ μεμάθηκας προσλάμβανε ταῖς ἐπιστήμαις, « Ἰσκρ. 2) γνῶσις, μάθησις, ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, προκοπή. » Θεράποντας ἀρίστους ἐπιστήμαις, « Ξεν.

Ἐπ-ίστημι, Ἰων. ἀντὶ Ἐφίστημι.

Ἐπιστημονικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιστήμην· ὁ ἀσχολούμενος ἢ ἔχων ἕξιν εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰδήμων τῶν ἐπιστημῶν.

Ἐπιστημόνως (τὸ συγκρ. Ἐπιστημονέςερον), ἐπίρ. Ὡς ἐπιστήμων, ἐμπείρως· ἐπιτηδείως.

Ἐπίστημος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιστήμων.

Ἐπιστημοσύνη (ἡ), = Ἐπιστήμη, μάθησις, προκοπή, ἐμπειρία.

Ἐπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) ὁ ἐπιστάμενος (γνωρίζων μὲ ἀκριβείαν) τι, εἰδήμων, ἔμπειρος· ἐπιτήδειος· προκομμένος, φρόνιμος.

Ἐπιστῆναι, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίσταμαι.

Ἐπιστήριγμα (τὸ). ἐφ' οὗ τις ἐπιστηρίζεται, ἀκκουμβιστῆρι, ἐπακκούμβισμα.

Ἐπι-στηρίζω, Μ. ίξω. Ἀκκουμβῶ τι (ϗ μσ. Ἀκκουμβῶ ἐμαυτόν) ἐπάνω εἰς, ἐπακκουμβῶ.

Ἐπιστητέον, θετ. τοῦ Ἐπίσταμαι.

Ἐπιστητικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ μανθάνειν.

Ἐπιστητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ προσλάβῃ (νὰ γνωρίσῃ) δι' ἐπιςήμης (νὰ μάθῃ). » Τὸ ἐπιστητὸν μαθητὸν «, Ἀρςτ.

Ἐπιστιγμὴ (ἡ). στιγμὴ βαλλομένη ἐπάνω εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στίζω, Μ. στίξω. Βάλλω στιγμὴν ἐπάνω εἰς, σημαδεύω ἀπὸ 'πάνω μὲ ςιγμὰς ἢ στίγματα.

Ἐπι-στίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω (ὑαλίζω) ἐπιπολαίως, ἔχω ὑαλιςερὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπίστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφέστιος. ||. (οὐσ.) Ἐπίστιον (τὸ), κατοικία, οἶκος (μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ)· οἰκογένεια· (ἐπὶ πλοίων) = Νεώσοικος, νεώριον.

Ἐπι-στιχάομαι-ῶμαι, Π. = Ἐπιστείχω.

Ἐπίστιχος (ὁ, ἡ). βαλμένος ἐπὶ ςίχον (κατὰ σειρὰν), διατεθειμένος κατ' εὐθυγραμμίαν.

Ἐπι-στοβέω-ῶ, [ἐπὶ, στόβος], Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) = Ἐπισκώπτω, χλευάζω, περιπαίζω.

Ἐπι-στοιβάζω, Μ. άσω. Στοιβάζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω, (ὄθ.

Ἐπιστοίβασις, εως (ἡ), = Ἐπισώρευσις.

Ἐπιστολάδην [ἐπιστέλλω], ἐπίρ. Π. μὲ σηκωμέναις ταῖς ποδιαῖς τοῦ φορέματος ἐπάνω, (ἐπμ.) εὐσχήμως, κοσμίως (11).

Ἐπιστολεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ στόλου, δεύτερος μετὰ τὸν στόλαρχον, διάδοχος ἢ τοπατηρητὴς τοῦ στολάρχου, ὑποναύαρχος ἢ ἀντιναύαρχος. 2) (μτγν.) γραμματεὺς ἢ γραμματοκομιστής, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιστολή (ἡ). (ἐν γέν.) εἴδησις ἢ παραγγελία στελλομένη πρός τινα ἐγγράφως ἢ δι' ἀπεσταλμένου, (συνήθ.) γράμμα τὸ ὁπ. στέλλει τις εἴς τινα, (ἁπλ.) ἐντολή, παραγγελία. » Μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς, « Πλάτ.

Ἐπιστολιαφόρος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ φέρων (μεταφέρων, ἐπιφορτισμένος μὲ) ὁποιανδήποτε παραγγελίαν, (συνήθ.) = Γραμματοκομιστής, γραμματοφόρος, (ὅθ. ||. οὐσ.) = Ἐπιστολεύς, ὑποναύαρχος.

Ἐπιστολίδιον (τὸ), = Ἐπιστόλιον.

Ἐπι-στολίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀπὸ πάνω, ἐνδύω.

Ἐπιστολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος δι') ἐπιστολὴν (γράμμα).

Ἐπιστολιμαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος δι' ἐπιστολῆς ἢ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς. »Δυνάμεις ἐπιστολιμαῖαι, « Δμ., στρατεύματα εἰς τὸ χαρτὶ μόνον γραμμένα, ἀνύπαρκτα πραγματικῶς.

Ἐπιστόλιον (τὸ). μικρὰ ἐπιστολή, γραμματάκι, (Γαλλ.) μπιλλιέτο, ῥαβασάκι.

Ἐπιστολιοφόρος (ὁ, ἡ), = Ἐπιστολιαφόρος.

Ἐπιστολογραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) τὸ γράφειν ἐπιστολάς. » Γράμματα (τῶν Αἰγυπτ.) τὰ ἐπιστολογραφικά, « Πορφ., Κλμ., τὰ (ἄλλ.) Δημοτικά, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστολογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἐπιστολάς, γραμματικός (ἐπιφορτισμένος τὴν ἀλληλογραφίαν τινός).

Ἐπιστολοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς, ὅμοιος μὲ ἐπιστολήν.

Ἐπι-στοματίζω καὶ

Ἐπι-στομίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸ στόμα τινός, (ἐπμ.) τοῦ κλείω τὸ στόμα, τὸν ἀποστομώνω. (ἐπὶ ἵππου) κρατῶ (δαμάζω) διὰ τῆς ἐπιστομίδος, (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. 2) ῥίπτω τινὰ τὰ πίστομα, τὸν κάμνω νὰ προμυτίσῃ. » Ὅπως ἐμποδίσας τὸν τρέχοντα ἐπιστομιῇ, « Αἰσχ.

Ἐπιστόμιον (τὸ) καὶ

Ἐπιστομίς, ίδος (ἡ), καὶ

Ἐπιστόμισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κλεισίμον τοῦ στόματος (κυρ. καὶ μτνμ.), (ἰδιαιτ.) τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ. τὸ καπίστρι, (Γαλλ.) bâillon. στουππωμα (ἀγγείου), στρηφτάρι τοῦ μασταριοῦ, (Τουρκ.) μουσλοῦκι κτλ., (μτφορ.) μέσον πρὸς ἀποστόμωσιν· ἐμποδιον.

Ἐπιστομισμός (ὁ). τὸ ἐπιστομίζειν, ἀποστόμωμα.

Ἐπι-στομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιστομίζω.

Ἐπι-στοναχέω, Μ. ήσω καὶ

Ἐπι-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπιςένω.

Ἐπι-στορέννυμι καὶ (συγκ.) Ἐπιστόρνυμι, Μ. στορέσω. Στρόνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνω εἰς

Ἐπιστρατεία καὶ Ἐπιστράτευσις, εως (ἡ). ἐκστρατεία κατά τινος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρατεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Κινῶ (Ὑπάγω) μὲ στράτευμα κατά τινος, ἐκστρατεύω.

Ἐπιστράτηγος (ὁ). ὁ δεύτερος μετὰ τὸν στρατηγόν, (καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις) διάδοχος ἢ τοποτηρητὴς τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) général lieutenant.

Ἐπιστρατηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιςρατεία.

Ἐπι-στρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατολογῶ προσέτι (ἐκ προσθήκης).

Ἐπι-στρατόομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιςρατεύομαι.

Ἐπιστρατοπεδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου καταντικρὺ (καὶ εἰς θέσιν πρόσφορον ὥστε νὰ ἐπιπέσω ἐν δέοντι κατὰ) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπιστραφεὶς εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐπιστρεπτέον, θετ. τοῦ Ἐπιστρέφω.

Ἐπιστρεπτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ ἐπιστροφὴν (μεταβολὴν, προσοχὴν κτλ.).

Ἐπιστρεπτικῶς, ἐπίρ. Προσεκτικῶς, (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐπιστροφάδην.

Ἐπίστρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ (ἐπι)στρέψῃ, γυριστὸς, (Γαλλ.) tournant. » Τροχοὶ χάλκεοι ἐπιςρεπτοι πρὸς τὸ τοὺς εἰσερχομένους ἐπιςρέφειν αὐτοὺς, « Ἡρδ. 2) Π. ἄξιος ἐπιςροφῆς (προσοχῆς, παρατηρήσεως), ἀξιοθέατος.

Ἐπιστρέφεια (ἡ). φροντὶς, σκέψις· προσοχὴ, ἐπιμέλεια· δραςηριότης· ἐπιτηδειότης, δεινότης, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). εὔστροφος, εὐλύγιστος· (μτφορ.) προσεκτικὸς, προβλεπτικὸς, ἐπιμελὴς· πρόθυμος· ἐπιτήδειος· ἀκριβὴς, αὐστηρὸς· δραστήριος· πανοῦργος, ὀξύνους, δεινὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι προς. κάμνω τινὰ νὰ στραφῇ (νὰ γυρίσῃ) ὀπίσω (καὶ μτφορ.) ν' ἀλλάξῃ γνώμην (φρόνημα) ἢ νὰ γένῃ προσεκτικώτερος (νὰ συναισθανθῇ ἑαυτὸν, νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς θεόγνωσίαν). ||. (μσ. ἢ ἑλλ.) γυρίζω (ἔρχομαι ἢ ὑπάγω) ὀπίσω· στρέφομαι ἵνα ἴδω· (μτφορ.) ἔρχομαι εἰς συναίσθησιν (εἰς μετάνοιαν, εἰς θεόγνωσίαν) καλοστοχάζομαι, προσέχω, φροντίζω, μοὶ μέλλει περί τινος, τὸ θεωρῶ σπουδαῖον (σκέψεως καὶ προσοχῆς ἄξιον). » Οὐδὲν ἐφροντίσατε οὐδ' ἐπεςράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων, « Δμ. » Τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἐπιστρέφομαι, « Ἐπγρ. (καὶ πθ.) » Λόγοι ἐπεςραμμένοι, « Ἡρ., ἐμφαντικοὶ, σπουδαῖοι, κάμνοντες ἐντύπωσιν, εὔστοχοι. 2) περιφέρομαι (τριγυρίζω ἢ συχνάζω [κωνεύω] περαςτικὸς) πουθενά. » Πάντη ἐπιστρέφεται, « Ὅμ. Ὕμν. » Ἐν ὁπόσαις τε χώραις ἐνοικεῖ καὶ εἰς ὁπόσας ἐπιςρέφεται, « Ξεν., (παρβλ. Ἀναστρέφω).

Ἐπιστρεφῶς (εὐχρηςότ. τὸ Ἰων. Ἐπιςρεφέως), ἐπίρ. Εὐστρόφως, (μτφορ.) ἐπιτηδείως, εὐστόχως· προθύμως. προσεκτικῶς, ἐπιμελῶς. » Εἴρετο ἐπιςρεφέως, « Ἡρ., μὲ περιέργειαν, μὲ ἔμφασιν.

Ἐπίστρεψις, εως (ἡ). γύρισμα ὀπίσω ἢ ἀνάποδα.

Ἐπι-στρογγύλλω, Μ. υλῶ, Π. κάμνω τι ὁλοστρόγγυλον ἢ σχεδὸν στρογγυλὸν, στρογγυλαίνω ὀπωσοῦν.

Ἐπιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἢ ἐντελῶς στρογγυλὸς, ὁλοστρόγγυλος.

Ἐπιστροφάδην [ἐπιστρέφω], ἐπίρ. Στρέφων ἢ Στρεφόμενος πρὸς ὅλα τὰ μέρη ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. » Ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν, « Ὅμ., ὀπισθοποδητί. 2) (κατ' ἄλλ.) = Ἐπιστρεφῶς, προθύμως, ἐπιμόνως.

Ἐπιστροφεὺς [ἐπιστρέφω], έως (ὁ). ὁ πρῶτος σπόνδυλος (ἁρμὸς) τοῦ λαιμοῦ.

Ἐπιστροφὴ (ἡ). τὸ ἐπιστρέφειν, γύρισμα (ὀπίσω,) ἐπάνοδος, (τρπ.) μετάνοια, ἐρχομὸς εἰς θεόγνωσίαν· σκέψις, προσοχὴ, ἐπιμέλεια, φροντὶς (» Ἄξιον ἔδοξεν ἐπιςροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα, « Ξεν. Πλβ.)· ἀκριβεία, ἐμβρίθεια, τόνος (ἔμφασις) λόγου· δεινότης· (Π.) σύγχυσμα ἢ κώνευμα εἴς τινα τόπον. » Δωμάτων ἐπιςροφαί, « Αἰσχλ., (παρβλ. Ἀναστροφή).

† Ἐπιστρόφησις, εως (ἡ). ἢ ἔν τινι τόπῳ ἐπιστροφὴ (ἀναστροφὴ, διατριβὴ), ἐπιμιξία.

Ἐπιστροφία (ἡ). ἡ προξενοῦσα ἐπιστροφὴν (ἐπάνοδον, μεταμέλειαν), μεταβάλλουσα τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, (ἐπιθ. τῆς Ἀφροδ.), (Ἀτν. Venus Verticordia).

Ἐπιστροφίδες (αἱ). τὰ στρημμένα μαλλιὰ, σγουρὰ, (χυδ.) κατσαρά.

Ἐπίστροφος (ὁ, ἡ). στρημμένος, γυρισμένος, γυριστὸς. » Δρομὺς (» Ὅρμος) —, « Ἀπλλν. 2) (μτφορ.) = Ἐπιςρεφὴς, προσεκτικὸς, ἐπιμελὴς, ἀκριβὴς, δραςήριος, πρόθυμος. 3) ὁ ἔχων ἐπιμιξίαν (συνάναστροφὴν) μετά τινος ἢ συχνάζων εἴς τινα τοπον, (ἐπμ.) σχετισμένος, οἰκεῖος. » Ἀνθρώπων (καὶ τρπ. » Τῆς ἀρετῆς) —, « Ὀδ. Α., Εὐς.

Ἐπιστρόφως, ἐπίρ. = Ἐπιστρεφῶς.

Ἐπίστρωμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι στρώνεται ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω, χαλὶ, μακάτι, χασᾶς (ἐλάγου), κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρωννυμι, Μ. στρώσω, = Ἐπιστορέννυμι.

Ἐπι-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) = Ἐπιστρέφω (2), περιέρχομαι, περιηγοῦμαι.

Ἐπιστυγὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ μισητὸς (βδελυκτὸς), ἀποτρόπαιος.

Ἐπι-στυγνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Σκυθρωπάζω (Γίνομαι περίλυπος) διά τι.

Ἐπιστύλιον (τὸ). ἡ μεγάλη δοκὸς ἢ ἐπιστηριζομένη ὁριζοντίως εἰς τοὺς ςύλους καὶ ἀνέχουσα τὴν ςέγην ἢ τὸ πάτωμα, (Γαλλ.) architrave.

Ἐπιστυλὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιστύλιον.

Ἐπι-στυφω, Μ. ςύψω. Προξενῶ κάποιαν στυφάδα (καὶ μτνμ. δυσαρέσκειαν), ἐγγίζω. » Τὸ ὠφελίμως ἐπιςῦφον τῶν γραφῶν ὑπεκλύοντες, « Βασ.

Ἐπι-στωμύλλομαι, Μ. υλοῦμαι. Φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ στωμύλος (γλαφυρὸς, ἀστεῖος) εἴς τι. » Ἐγὼ . . καὶ κωμῳδίαις ἐπιστωμυλλομαι, « Συν.

Ἐπι-συγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐπάνω εἰς ἢ ὕστερον ἀπό.

Ἐπι-συγ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (Συναθροίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-συ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ἑνόνω (Συνάπτω) προσέτι.

Ἐπι-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συκοφαντῶ τινα προσέτι ἢ περί τινος.

Ἐπι-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συναθροίζω) προσέτι ἢ μετέπειτα.

Ἐπισύλληψις [ἐπὶ, συλλαμβάνω] εως (ἡ). ἐπάνω εἰς τὴν πρώτην ἄλλη συλληψις, (ἴδε Ἐπικύησις).

Ἐπι-συμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Συμβαίνω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, (ὁθ.) » Ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμβαίνοντα, « Φιλοσοφ., αἱ ἐπισώδεις (αἱ ἐπίκτητοι, αἱ κατὰ σύμπτωσιν) ἰδιότητες τοῦ ὑποκειμένου.

'Επισυμμαχία (ἡ), = 'Επιμαχία.

'Επι-συμ-μύω, Μ. μύσω. (μὲ δοτ.) Κλείομαι (Συγκλείομαι) ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-συμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Συμπίπτω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-συμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω προσέτι.

'Επι-συν-άγω, Μ. άξω. Συνάζω (Συναθροίζω) προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

'Επισυναγωγὴ (ἡ). ἡ μετέπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις γιομένη σύναξις (συνάθροισις).

'Επι-συν-αθροίζω, Μ. οίσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ 'Επαγείρω.

'Επι-συν-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. (μὲ δοτ.) 'Εγκρίνω (Ἀποδέχομαι, Συγκατατίθεμαι εἴς) τι.

'Επι-συν-άπτω, Μ. ἅψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ενόνω (Συνδέω) τι πρὸς τοῖς ἄλλους. ||. (ἑλλ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι, πλησιάζω ἀμέσως εἴς. «Τῇ Πελοποννήσῳ ἐπισυνάπτει, « Κύσ.

'Επισύνδεσις, εως (ἡ) καὶ

'Επισύνδεσμος (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Επι-συν-δέω, Μ. δήσω. Συνδέω (Περιπλέκω) τι ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον. « Οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον, « Θῶρ.

'Επι-συν-δίζω μι, Μ. δώσω. 'Ενόνομαι (Συρρέω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ὁλονέν.

'Επισυνδρομὴ (ἡ). τὸ ἐπισυντρέχειν, συρροή.

'Επι-σύν-ειμι, Μ. ειμι. Συνέρχομαι (Ἀνταμόνομαι, Συμβαίνω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλους.

'Επι-συν-είρω (χ. Μ.), = 'Επισυμπλέκω.

'Επισυνένηνα, ἀόρ. τοῦ 'Επισυννέω.

'Επι-συν-έχω, Μ. ἕξω. Κρατῶ τι ἀκόμη ἢ πρὸς τοῖς ἄλλους. « Γυναῖκα ἐπισυνέχ.,« Γρφ., 'παίρνω, νομφεύομαι.

'Επισύνθεμα (τὸ). ἐπισώρευμα σύνθετον.

'Επισύνθεσις [ἐπισυντίθημι], εως (ἡ). προσθήκη, πρόσθεσις, συνένωσις, ἐπισώρευσις.

'Επισύνθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ προσθήκης (κατ' ἐπισώρευσιν) σύνθετος.

'Επισυνθήκη (ἡ). ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα) συνθήκη, ἄρθρα προστεθέντα ὕστερον εἰς τὰς συνθήκας.

'Επισύνθημα (τὸ), = 'Επισύνθεμα.

'Επι-συν-ίστημι, Μ. ἐπισυστήσω (ἀόρ. β'. 'Επισυνέστην κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω (Συναθροίζω) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω. ||. (μσ. ἀποθετ.) κάμνω συγωμοσίαν ἢ ἐπανάστασιν κατά τινος. 2) λαμβάνω σύστασιν (ὕπαρξιν, φυτρόνω, γεννῶμαι) προσέτι ἢ ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-συν-νέω (νηέω), Μ. νήσω. Συνεπισωρεύω.

'Επι-συν-οικίζω, Μ. ίσω. Φέρω καὶ ἄλλους νὰ κατοικήσουν πουθενὰ ἐκτὸς τῶν ἤδη ἐνοικούντων, αὐξάνω διὰ νέων ἀποίκων τὸν συνοικισμὸν ἀρτισυστάτου πόλεως.

'Επι-συν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Βιάζω, Στενοχωρῶ) ἔτι μᾶλλον.

'Επι-συν-τέμνω, Μ. τεμῶ. Συντέμνω ἔτι μᾶλλον.

'Επι-συν-τήκω, Μ. τήξω. Συντήκω (Ἰσχναίνω) ἔτι μᾶλλον.

'Επι-συν-τίθημι, Μ. ἐπισυνθήσω. Προσθέτω (Ἀραδιάζω) καὶ ἄλλα ἀπὸ 'πάνω ἑνόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις. (τρπ.) κάμνω νεωτέρας (μεταγενεστέρας) συνθήκας.

'Επι-συν-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πουθενὰ (Συρρέω) κατόπιν ἄλλων.

'Επι-συρίζω (συρίττω), Μ. ίξω. (μὲ δοτ.) Συρίζω περί (δηλ. κατά) τινος. « Μάτην δ'.. ἐπεσύρισεν ἦχος (μάσθλης, « Νόνν.

'Επίσυρμα (τὸ), [ἐπισύρω]. πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινός, οὐσὰ φορέματος συρτοῦ κτλ. 2) σημεῖον (ἴχνος) πράγματος τὸ ὁπ. ἐσύρθη διά τινος τόπου.

'Επισυρμὸς (ὁ). τὸ ἐπισύρειν (σύρειν κατόπιν) τι, (μτφορ.) ἀμέλεια, ἀργοκινησία, ἀδράνεια, νωθρότης. 2) = Διασυρμός, περιγέλασμα· περιφρόνησις, ἐξευτελισμός.

'Επι-συρ-ρέω, Μ. ῥεύσομαι. Συρρέω (Συνέρχομαι) πουθενά.

'Επισύρροια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επι-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω (Τραβῶ) κατόπιν μου. (μτφορ.) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω, ἀναβάλλω· ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, δὲν προσέχω, φέρομαι (πράττω τ.) μὲ νωθρότητα. «Πέπλον (« Θεραπαίνας) ἐπισυρ., « Δξ. «Ἐπισύρων τὰ πράγματα καὶ διακλέπτων τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν, « Ασ. (καὶ ἄλλ.) » 'Επισύροντες ἐροῦσιν, « αὐτ. » 'Εν ταῖς πράξεσι μὴ ἐπισύρειν, « Μ. Ἀντ. (καὶ πῶ.) «Γράμματα ἐπισεσυρμένα, « Δκ., γραμμένα μὲ βίαν. « Τὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου, « Κικ., ἄτονον.

'Επισύστασις [ἐπισυνίζημι], εως (ἡ). σύναξις (συνάθροισις, συρροή) πολλῶν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἐναντίον τινὸς συνωμοσίας.

'Επι-συ-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζώνω) ὁλονέν ἢ ἑκάστοτε πλειότερον.

'Επι-συ-στρέφω, Μ. στρέψω. Συναθροίζω βαθμηδὸν πολλοὺς (κάμνω συρροὴν λαοῦ) κατά τινος. Συστρέφω εἷς ἕνα, 'Επισυνάγω. «Ἐκ τῶν δηχρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέφω τὸν ἀριθμόν, « Λογγ.

'Επίσυχνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ συχνός (πολὺς ἢ πυκνός). ||. (τὸ οὐδ.) 'Επίσυχνον, = τῷ·

'Επισυχνως, ἐπίρ. Πολλὰ ἢ ἀρκετὰ συχνά, συχνότερον.

'Επισφαγεύς, έως (ὁ). τὸ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων κοίλωμα.

'Επι-σφαγιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

'Επι-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Θυσιάζω) τινὰ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επισφαίριον καὶ

'Επίσφαιρον (τὸ). τὸ περιτύλιγμα τῆς χειρὸς τῶν σφαιρομαχούντων πυγμάχων. 2) δερμάτινον σφαιρίδιον προσαρμοζόμενον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ξίφους τῶν γυμναζομένων τὴν ὁπλομαχίαν.

'Επισφαίρωμα (τὸ). σφαιροειδὲς ἐπίθεμα.

'Επι-σφακελίζω, Μ. ίσω. Γαγγραινιάζω ἐπὶ πολλαῖς ἢ τέλος πάντων, (ὀθεν:

'Επι-σφακέλισις, εως (ἡ). γαγγραίνιασμα (κυρ. κακκάλου) ἐπιπολαιον ἢ ἐπερχόμενος.

'Επισφάλεια (ἡ). τὸ ἀορ. οὐσ. τοῦ

'Επισφαλὴς, έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀσφαλὴς, δηλ.) εὔκολος εἰς τὸ νὰ πέσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄλλον νὰ πέσῃ, ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος.

'Επι-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (νὰ παραπατήσῃ, νὰ ξεγλιστρήσῃ, νὰ πέσῃ).

'Επισφαλῶς, ἐπίρ. 'Επικινδύνως.

;'Επίσφατος (ὁ, ἡ), Π. = 'Επίφατος, (παρ. Πρόσφατος).

'Επι-σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ 'Επισφάζω.

'Επι-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ 'Επισφίγγω, σφίγγω τι δυνατὰ (συναρμόζω σφιγκτὰ) ἐπάνω εἰς.

'Επίσφηνον (τὸ). σφηνοειδὲς κλωνάριον.

'Επι-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι δυνατὰ ἢ ἔτι μᾶλλον. « Τὴν ἀμφισβήτησιν —, « Σξτ., τὴν κάμνω δυσκολωτέραν.

'Επ.-σφοδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ σφοδρότερον (δυνατώτερον, ἰσχυρότερον).

'Επι-σφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω ἀπὸ 'πάνω. ||. (μσ.) ἐπικυρόνω (ἐπιβεβαιόνω) τι μὲ τὴν σφραγῖδά μου· βάλλω ἢ τὴν τελευταίαν σφραγῖδα εἴς τι.

'Επισφράγισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ (ἢ ὡς διὰ) σφραγῖδος ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις.

'Επισφράγισμα (τὸ) καὶ

'Επισφραγισμός (ὁ) = 'Επισφράγισις.

'Επισφραγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισφραγίζων (βουλλόνων).

'Επι-σφύζω, Μ. σφύξω. Σφύζω (Κτυπῶ καθὼς ὁ σφυγμὸς) ἔπειτα.

'Επισφυρίον (τὸ). μέρος τῆς κνημῖδος τὸ ὁπ. ἐσκέπαζε τὰ σφυρὰ (τὰ κότσια) τοῦ ποδός. (κατ' ἄλλ.) ἡ κοπτσα (τὸ θηλυκωτῆρι) ἢ τὸ δέσιμον τῆς κνημῖδος, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

'Επισφύριος καὶ 'Επίσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ βαλλόμενος ἐπάνω εἰς τὰ σφυρὰ (τὰ κότσια) τοῦ ποδός.

'Επι-σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω (μὲ τὸ ξυράφι) ἐπιπολαίως.

'Επι-σχεδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἢ λέγω τι περὶ τινος ἐκ τοῦ παχείρου (ἀπροετοιμάστως, ὅπως μοῦ ἔλθει ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν), αὐτοσχεδιάζω.

'Επισχεδὸν, ἐπίρ. Π. πλησίαν· ὡς ἐγγισται. « 'Επισχεδὸν ἐρχομένοις, « Ἀπλαν., ἐν ᾧ πλησιάζει.

'Επι-σχεθω, Π. ἀντὶ 'Επέχω.

'Επίσχεσις, [ων. ἀντὶ 'Επίσχου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ 'Επέχω.

'Επισχερὼ [ἐπὶ, σχερὸς], ἐπίρ. Π. κατὰ σειρὰν, ἀραλικῶς, ἕνας κατόπιν ἢ ἐπάνω τοῦ ἄλλου. (ἐπὶ χρόνου) ἔπειτα· κατ' ὀλίγον ἢ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

'Επισχες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ 'Επέχω.

'Επι-σχεσία (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επίσχεσις, πρόσχημα, πρόφασις.

'Επίσχισις [ἐπέχω], εως (ἡ). σταμάτισμα, ἐμπόδισμα, ἐμπόδιον, πρόφασις. « Οὔ τις ἐπίσχεσις.. ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, « Ὁδ. Ρ.

'Επισχετέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Επέχω.

'Επισχετικὸς, ἡ, ὸν. 'Ο ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπέχειν (σταματᾶν, ἐμποδίζειν).

'Επι-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω ἐξωτερικῶς (κ' ἐπιφάνειαν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπι-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαράζω, (συγγ. τῷ Ἐπισχάζω).
Ἐπίσχισμα (τὸ). σχίσμα ἐπιπόλαιον.
Ἐπίσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος ἐπιπολαίως.
Ἐπι-σχυαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἰσχυρὸν, λιγνεύω ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον, (ἄλλ. διορθ. Ἀπισχγαλνίω).
Ἐπι-σχολάζομαι, Μ. άσομαι. Χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. διαλείπω.
Ἐπι-σχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνισχύομαι, δυναμόνω. 2)=Ἀπισχυρίζομαι, διϊσχυρίζομαι, ἀντιτείνω ἰσχυρῶς, (Συνέσ. ἐπιχ.).
Ἐπι-σχύω, Μ. ύσω, = Ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτθτ.) ἐνισχύομαι, δυναμόνομαι.
Ἐπι-σχω, Μ. ἐπισχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπέχω.
Ἐπι-σωματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι σωματωδέστερος (ὀγκωδέστερος), αὐξάνω ἐνούμενος μὲ ἄλλο σῶμα.
Ἐπίσωμος (ὁ, ἡ). σωματώδης, εὐτραφής.
Ἐπισώρευσις, εως (ἡ). ἡ σωρηδὸν ἐπίθεσις, [ἐκ τοῦ-
Ἐπι-σωρεύω, Μ. εύσω. Προσθέτων ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου σχηματίζω σωρόν.
Ἐπίσωτρον (τὸ). τὸ σιδηροῦν στεφάνι, τὸ ὁπ. προφυλάττει τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ (τὸ σῶτρον).
Ἐπιταγὴ (ἡ). διαταγὴ, προσταγή.
Ἐπίταγμα (τὸ), [ἐπιτάσσω]. προσταγὴ, παραγγελία. 2) δόσιμον ἐπιβαλλόμενον (κυρ.) εἰς πόλιν κυριευθεῖσαν. 3) ἄρθρον συνθήκης προστεθὲν ἔπειτα. 4) μέρος στρατεύματος ἀκολουθοῦν κατόπιν, (Γαλλ.) corps de réserve. (ἰδιαιτ.) σῶμα (τάγμα) στρατιωτικὸν συγκείμενον ἀπὸ 2200 ἀνθρώπους.
Ἐπιταγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίταγμα· ὁ ἐν εἴδει ἐπιτάγματος.
Ἐπίταδε, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ τάδε, πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ἐδῶθε, παρεδῷθες, πρὸς τὸ ἐδῶθεν μέρος, (ἀντιθ. τῷ Ἐπέκεινα).
†Ἐπιτάδειος καὶ Ἐπιτάδιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἐπιτήδειος.
Ἐπιταδεύεν, Δ. ἀντὶ Ἐπιτηδεύειν.
Ἐπιταθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτείνω.
Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ-
Ἐπιτάκτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιτάττων (διατάττων), ἀρχηγὸς, διευθυντὴς κτλ.
Ἐπιτακτικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιτάττειν (προστάζειν, διοικεῖν), ἀρχικός.
Ἐπίτακτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιταγὴν διωρισμένος, διατεταγμένος· ἐπιβεβλημένος (ἐν εἴδει βιαίου φόρου). ||. (οὐσ.) (στρατιώτης) παρατεταγμένος ὄπισθεν τῶν προμαχομένων (Λατ. triarius) ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίταγμα (εἰς τὴν ῥεζέρβαν).
Ἐπι-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω ταλαιπωρούμενος εἴς τι, ὑποφέρω ἀλλεπαλλήλους ταλαιπωρίας (κακοπαθείας) περί τινος.
Ἐπιταλάριος (ὁ, ἡ). ἡ κρατοῦσα τάλαρον (καλαθάκι). » Ἀφροδίτη—, « Πλ., (Λατ.) venus calathina.
Ἐπίταμα (τὸ), [ἐπιτείνω]. τέντωμα.
Ἐπι-τάμνω, Μ. ταμέω, ἴων. ἀντὶ Ἐπιτέμνω.
Ἐπι-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐπιτείνω.
Ἐπιτὰξ [ἐπιτάσσω], ἐπίρ. Κατὰ τάξιν, κατὰ σειρὰν, κατ' εὐθεῖαν. » Τῆς ὁδοῦ τὴν ἐπιτάξ, « Κωμ., τὴν ἐπίτομον.
Ἐπίταξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτάττειν (προστάζειν, διατάττειν, κτλ.). » Φόρου—, « Ἡρ., ῥίψιμον δοσίματος. » Στρατοῦ—, « Αξ., διορισμὸς σώματος ἐπιτάκτων.
Ἐπιτάραξις, εως (ἡ). ταραχὴ, σύγχυσις, θόλωμα. » Ὀμμάτων—, « Πλάτ., [ἐκ τοῦ
Ἐπι-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω ἐπιπολαίως ἢ ἐπανειλημμένως, θολόνω· (τρπ.) συγχύζω, προξενῶ ἀνησυχίαν, ἐνοχλῶ.
Ἐπιτάῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίῤῥοθος, βοηθὸς, (καθὼς Ἀπατρηρὸς ἀντὶ Ἀπήρος).
Ἐπίτασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτείνειν ἢ ἐπιτείνεσθαι, τέντωμα (» Ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν, « Πλάτ.). (τρπ.) τόνος, ὁρμὴ, σφοδρότης· προσπάθεια· αὔξησις, μεγαλοποίησις· (ἰδιαιτ.) ἡ δέσις (ἡ περιπλοκὴ) τῶν περιπετειῶν τοῦ δράματος, (παρθ. Πρότασις).
Ἐπι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προστάζω, διατάττω, παραγγέλλω. » Οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν, « Ἀρετ. 2) διορίζω τινὰ νὰ σταθῇ (τὸν τοποθετῶ) κατόπιν ἄλλου (ὡς ἐπίτακτον) ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιτάττω. » Ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς, « Ξεν.
Ἐπιτατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιτείνειν (μεγαλοποιεῖν, αὐξάνειν κτλ.), προξενῶν ἐπίτασιν, αὐξητικός.
Ἐπιτατικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπίτασιν (αὔξησιν κτλ.).
Ἐπιτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπάνω εἰς τὸν τάφον ἢ εἰς τὴν ταφὴν (τὴν κηδείαν, τὸν ἐνταφιασμὸν) τινος, ἐπικήδειος ἢ ἐπιτύμβιος. » Λόγος—, « Ῥτρ. » Ἐπιτάφιον (ἐνν. ᾆσμα ἢ ἐπίγραμμα), « Αξ.
Ἐπιτάχυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐπι-ταχύνω, Μ. υνῶ. Π. Β. άζω τι νὰ γένῃ ταχύτερον, παρακινῶ τινα νὰ κάμῃ ὀγλιγωρότερα, ἐπισπεύδω.
Ἐπι-τέγγω, Μ. τέγξω. Βρέχω (Μουσκεύω) τι ἐπιπολαίως.
Ἐπίτεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίτεγξιν.
Ἐπίτεγξις, εως (ἡ). βρέξιμον τοῦ ἐπάνω μέρους (τῆς ἐπιφανείας) τινὸς σώματος, (συνκοχ.) μαλάκωμα.
Ἐπιτεθειασμένως [ἐπιθειάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἐνθουσιασμὸν, ὡς ἐμπνευσμένος θεόθεν.
Ἐπιτέθυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιθύω, (συγγ. τῷ-
Ἐπιτέθυμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιτύφω.
Ἐπιτεῖλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτέλλω.
Ἐπι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνωθέν τινος ἢ ἔτι μᾶλλον, τεντόνω δυνατά. (συνκοχ.) ἐκτείνω, παρατείνω· παρακινῶ, βιάζω. (μτφορ.) αὐξάνω, (ἀμτθ.) γίνομαι περισσότερος. (μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) προσπαθῶ (ἀγωνίζομαι) νὰ κατορθώσω τι· εἶμαι ἀνυπόμονος (ἀνήσυχος) ν' ἀκούσω ἢ νὰ ἰδῶ τι. (μὲ δοτ.) εἶμαι ἐντελῶς προσηλωμένος (ἔκδοτος) εἴς τι. » Ἐπέτεινε δὲ ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς τάφρου) ξύλα, « Ἡρ. » Τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Τόξων ἐπιτεινομένων ῥήγνυται, ψυχὴ δ' ἀνειμένη, « Αξ. » Τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς σκιεροῖς ἐπιτείνεται, « Πλ. » Ταύτῃ σφοδρῶς αὐτοῦ ἐπιτεταμένου, « Παρθ. » Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι, « Ξεν., νὰ παραταθῇ, νὰ διαρκέσῃ, (κοιν.) νὰ πορευθῇ, νὰ περάσῃ. » Ἐπιτεταμένος τῇ πικρίᾳ, « Δσκρ., καθ' ὑπερβολὴν πικρὸς, πικρότατος· (καὶ ἀμτθτ.) » Καὶ τὸ ψύχος ἐπέτεινε, πνεύματος ἐπιγενομένου, « Αξ. » Τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας, « Μαρκελλ., τὸ σχοινοτενές.
Ἐπι-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) κατά τινος (δηλ. εἰς θέσιν ἀπὸ τὴν ὁπ. νὰ ἠμπορῶ εἰς κάθε καιρὸν νὰ ἐπιπίπτω εὐκόλως ἐναντίον του ἢ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν τόπον του). (μὲ δοτ.) » Οἱ δὲ Ἀθην., πέμψαντες εἰς Αἴγιναν ὁπλίτας, ἐπιτειχίσαν Αἰγινήταις καὶ ἐπωλι, ὁρκοῦν αὐτοὺς, « Ξεν.
Ἐπιτείχισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐπιτείχισμα (τὸ). φρούριον (ὀχύρωμα) κτισμένον κατά τινος (δηλ. εἰς θέσιν ἀρμοδίαν πρὸς τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιθρομάς). » Τὴν Εὔβοιαν κατασκευάζων ἐπιτείχισμα τῆς Ἀττικῆς, « Δμ.
Ἐπιτειχισμὸς (ὁ). = Ἐπιτείχισις.
Ἐπιτειχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐπιτείχισμα.
Ἐπι-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Μαντεύω, συμπεραίνω.
Ἐπι-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεννῶ (Ἀποκτῶ) ἄλλα τέκνα ἔπειτα, τεκνοποιῶ ὕστερον ἀπό.
Ἐπι-τεκταίνομαι Μ. ανοῦμαι. Π. (μὲ δοτ.) ἐκ δ'.) μηχανῶμαί τι κατά τινος, τοῦ ἑτοιμάζω παγίδα (ἐπιβουλὴν κτλ.).
Ἐπιτεκτόνημα (τὸ). ἔργον τέκτονος (κτίριον, οἰκοδόμημα) πρόσθετον.
Ἐπιτέλεια (ἡ). οἱ ἐπὶ τέλει, οἱ ἐν τέλει, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀξιωματικοί. 2) ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις, ἡ 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιμέλεια.
Ἐπι-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιτελέω, τελειοποιῶ, τελειόνω. 2) (ἰδιαιτ.) προσφέρω.
Ἐπιτελείωμα (τὸ), (συνηθέστ. τὸ) Ἐπιτελέωμα.
Ἐπιτελείωσις, εως (ἡ). ἐκτέλεσις, τελειοποίησις. 2) προσφορὰ ἐπιτελειώματος (θυσίας).
Ἐπι-τελέω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιτελειόω.
Ἐπιτέλεσις, εως (ἡ). ἐκτέλεσις· τελειοποίησις.
Ἐπιτέλεσμα (τὸ). τὸ ἐκτελεσθὲν (ἐπιτελεσθὲν, ἀποπερατωθὲν)· ἀποτέλεσμα.
Ἐπιτελεστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν, ἐκτελεστικός, τελεσιουργὸς, δραστήριος.
Ἐπιτελεύτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς τελευτῆς (τοῦ βίου) γινόμενος ἢ λεγόμενος.
Ἐπι-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω, τελειοποιῶ· ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κάμνω τελετὴν, ἑορτάζω· πληρόνω, ἀποδίδω τὸ χρέος μου, ἐξοφλῶ. » Γάμον (» Ἀγῶνα, » Θύας) ἐπιτελεῖν, « Αξ. » Ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο, « Θκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τὰ τέλη ἐπιτελεῖν, « Ἡρ., πληρόνειν ἀνελλιπῶς τοὺς φόρους. (ᾧ μτφρ.) » Τὸν θάνατον ἐπιτελεῖν, « Ξεν., ἀποθνήσκειν, πληρόνειν τὸ κοινὸν χρέος. (ᾧ μπ.) » Ἐπιτελοῦμαι τὰ τοῦ γήρως, « αὐτ., ὑποφέρω. (καὶ πθ.) » Τούτου τοῦ ἔπεος λόγον οὐδένα ἐποιεῦντο, πρὶν δὴ ἐπετελέσθη, « Ἡρ.

Ἐπιτελέωμα (τό). θυσία προσφερομένη μετὰ τὴν καθαγιὸ, δευτέρα (ἕκτακτος) θυσία (κυρ, διὰ τὴν γέννησιν τέκνου).

Ἐπιτελέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτελῶς, ἐντελῶς, ἀκριβῶς· τελευταῖον, ἐπὶ τέλους.

Ἐπιτελέωσις, εως (ἡ). = Ἐπιτελείωσις.

Ἐπιτελὴς [ἐπὶ, τέλος], ους (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ τέλος) του· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἐπιτελεσθεὶς (ἐκτελεσθεὶς, πραγματοποιηθεὶς), (ἐν γεν.) τέλειος, ἐντελὴς. » Παρθένος—, « Λξ., ἡ ἐν ὥρᾳ γάμου. » Ἐπιτελὲς τι ποιεῖν, « Μελισσ., = Ἐπιτελεῖν.

Ἐπι-τέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, διορίζω. συμβουλεύω· ἐπιτρέπω. » Ὅρρ' Ἀχιλῆϊ μῦθον ἐνίσπω, ὃν Νέστωρ ἐπετελλεν, « Ἰλ. Λ. » Ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας, « Ἰλ. Ε. (καὶ κατὰ τμσ.) » Κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, « Ἰλ. Α. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἐτέλλεν, « Ὀδ. Ψ. (καὶ μσ.) » Νὸ στον Ἀχαιῶν, ὃν ἐπετείλατο Παλλὰς, « Ὀδ. Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Σοὶ δ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε φέξαι, « Ἰλ. Β. (ᾧ πθ.) » Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπετάλτο ἀνασσέμεν, « Πίνδ. 2) (κυρ. ἐπὶ ἀστερ.) ἀνατέλλω, ἐξαίνω (φαίνομαι) ἐξάφνα (καθὼς δύστη ὁ ἥλιος), (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἀναφαίνομαι. » Πῆ ποτε χρὴ τέρμα μόχθων ἐπιτεῖλαι; « Αἰσχ., ποῦ θὰ φανῇ (θὰ εὑρεθῇ) τὸ τέλος τῶν κακῶν; πόθεν θὰ ἀνατείλῃ;

Ἐπι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαράζω. 2) κόπτω διὰ μιᾶς ἢ ὀπωσοῦν, κοντοκόπτω, (τρπ.) ἐμποδίζω. σμικρύνω, ὀλιγοστεύω. Συντέμνω, (ὀθ. Ἐπιτομή).

Ἐπίτεξ [ἐπὶ, τίκτω], εκος (ἡ). ἡ πλησιάζουσα εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας, ἑτοιμόγεννη, (παρβλ. Ἐπίτοκος).

‡Ἐπιτέον, θετ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπέρχομαι).

Ἐπι-τερατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πρισθέτω εἰς διήγημά τι τεράστια (θαύματα), τὸ μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τερατωδέστερον.

Ἐπιτέρμιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὰ τέρματα (εἰς τὰ σύνορα).

Ἐπιτερπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνὸς (εὐάρεστος, εὐφρόσυνος, χαρίεις, νόστιμος).

‡Ἐπιτερπνος (ὁ, ἡ), = Ἐπιτερπὴς.

Ἐπι-τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω τινὰ (ᾧ μσ. ἢ πθ. Εὐφραίνομαι) διά τι.

Ἐπιτερπῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν τέρψιν (γλυκύτητα, νοστιμάδαν).

Ἐπι-τερσαίνω, Μ. ανῶ. Π. ξηραίνω (στεγνόνω) τι ἐπάνω εἰς. » Ἥλιῳ ψαμάθοις ἐπιτερσαίνονται (ἄλλ. Ἐπὶ τερσαίνονται), « Ἄπλλν.

Ἐπιτεταγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτάσσω.

Ἐπι-τεταμένως [ἐπιτείνω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολὺν τόνον, μὲ ἐπίτασιν, ἐντόνως, σφοδρῶς, ἐπιμόνως.

Ἐπιτέταρτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου, δηλ. πέντε τέταρτα, (Παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἐπιτετευγμένως [ἐπιτυγχάνω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπιτυχῶς, εὐστόχως.

Ἐπιτετηδευμένως [ἐπιτηδεύω], ἐπίρ. (μτχ.) Ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως ἢ, κατ' ἐπιτήδευσιν.

Ἐπιτέτληκα (ἀόρ. Ἐπέτλην κτλ.), πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ ἀχρ. Ἐπιτλάω, ὑποφέρω (μὲ γενναιότητα, μὲ ὑπομονὴν), ἐπιμένω, (παρβλ. Ἐπιτολμάω).

Ἐπιτετμημένως [ἐπιτέμνω], ἐπίρ. (μτχ.), Ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως.

Ἐπιτετράφαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιτρέπω.

Ἐπίτευγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχέ (ἀπήλαυσέ, κατώρθωσέ) τις. πρᾶγμα ἐπιτυχημένον, τεχνούργημα, ἀριστούργημα. 2) = Ἐπίτευξις, ἐπιτυχία.

Ἐπιτευκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων (τοῦ σκοποῦ του). (πρᾶγμα) συντελεστικὸν πρὸς ἐπιτυχίαν.

Ἐπίτευξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατορθώσις (ἐπιτυχία, ἀπόλαυσις) τοῦ σκοπουμένου. 2) = Ἔντευξις, ἀντάμωσις.

Ἐπι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω) ἔπειτα νέαν τέχνην (τρόπον, μέθοδον). 2) (μὲ δοτ.) πλέκω ἀδιακόπως δόλους (πανουργίας) κατά τινος, μηχανορράφω.

Ἐπιτέχνασμα καὶ

Ἐπιτέχνημα (τὸ). τὸ δι' ἐπιτεχνήσεως κατορθωθὲν, σκεύωρημα

Ἐπιτέχνησις, εως (ἡ). ἐφεύρεσις νέας τέχνης (μεθόδου), μεταγενεστέρα ἐπίνοια. 2) σκευωρία, μηχανουργία, μηχανορραφία.

Ἐπιτεχνητὸς, ἡ, όν. Ὁ δι' ἐπιτεχνήσεως κατορθωθεὶς (κατασκευασθεὶς), ἐπεξειργασμένος, ἔντεχνος.

Ἐπι-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Προσθέτω εἰς τὰ ἤδη τεχνολογηθέντα.

Ἐπι-τηγανίζω, Μ. ίσω. Τηγανίζω πάλιν, ξανατηγανίζω.

Ἐπιτηδεάτερος καὶ Ἐπιτηδειέστερος, α, ον, Ἰων. συγκρ. τοῦ

Ἐπιτήδειος [ἐπιτηδὲς], α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, χρήσιμος· ἱκανὸς· πρόσφορος, ἀνάλογος· ἄξιος (» Ἐπιτήδειος ταῦτα παθεῖν, « Δημ.)· (ἐνίοτε) ἐπιδέξιος, (Γαλλ.) adroit, (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν). » Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτήδειου (Θκδ. Π', 66), « ‖. (ὡς οὐσ.) φίλος, οἰκεῖος, πολλὰ σχετικός· συγγενὴς· μαθητὴς. (ἐνίοτε) φιλικός. » Πρὸς ἀλλήλους πολλά τε ἦ ἐπιτήδεια διελέγοντο, « Ξεν. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.)

Ἐπιτήδεια (τὰ), τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι κλπ.

Ἐπιτηδειότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ἐπιτήδειον (ἁρμόδιον, χρήσιμον, πρόσφορον κτλ.) εἴς τι, ἁρμοδιότης, ἱκανότης· ἀξιότης. συγγένεια, οἰκειότης (ς).

Ἐπιτηδειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινα ἐπιτήδειον (ἁρμόδιον) πρός.

Ἐπιτηδείως, ἐπίρ. Ἁρμοδίως, προσφόρως, ἐγκαίρως. ἐπωφελῶς. μὲ οἰκειότητα, φιλικῶς.

Ἐπιτήδεος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτήδειος.

Ἐπιτηδὲς ἢ Ἐπίτηδες [ἐπὶ, τόδε], ἐπίρ. Ἐπὶ τούτῳ, ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ· ἐπιτηδεύω (ἐπμ.) ἐπιμόνως, ἀκριβῶς, ἐκ προμελέτης.

‡Ἐπιτηδέστατος, η, ον καὶ

‡Ἐπιτηδέστερος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιτηδειώτερος(ώτατος).

Ἐπιτήδευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιτηδεύει (μετέρχεται) τις, ἔργον, ἐπάγγελμα· συνήθεια, ἔθιμον.

Ἐπιτήδευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτηδεύειν (μετέρχεσθαι) τι ἔργον (ἐπάγγελμα), ἀναστροφὴ, ἐργασία· τάξις (τρόπος) τῆς ζωῆς, διαγωγὴ, (κοιν.) φέρσιμον. 2) = Ἐπιτήδευμα. » Πολὺν τις ἐλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, « Πλάτ.

Ἐπιτηδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηδεύων (μετερχόμενός) τι.

Ἐπιτηδευτὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν (ἐπμ. μὲ ἀκρίβειαν) κατεσκευασμένος, τεχνητὸς, ἔντεχνος, (οὐ.) μὴ φυσικὸς, βεβιασμένος.

Ἐπι-τηδεύω, Μ. εύσω. Πράττω τι ἐπίτηδες (ἐπ' αὐτῷ τούτῳ), ἀσχολοῦμαι συνήθως εἴς τι, τὸ ἔχω ἔργον, μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι. (» Τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ—, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν, « αὐτ., γυμνασμένας)· ἐπεξεργάζομαι (καλλωπίζω) ὑπὲρ τὸ δέον. (οὐ.) » Ἐπιτετηδευμένον, « Λξ., τὸ πολλὰ τεχνικόν. (ᾧ ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφύσικον, βεβιασμένον.

Ἐπιτηδέως, ἐπ' ρ. Ἰων ἀντὶ Ἐπιτηδείως.

Ἐπιτηδειώτατος(ώτερος), η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτηδειότατος(ότερος).

Ἐπιτήθη (ἡ). ἡ μήτηρ ἢ ἡ προμήτωρ τῆς μάμμης.

Ἐπίτηκτος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ μετάλλ.) λιωμένος καὶ χυμένος (προσκολλημένος) ἐπάνω εἴς τι ἢ· 2) ἀλειμμένος ἀπὸ πάνω (μὲ κηρὸν κτλ.), φυκιασιωμένος, (τρπ.) προσθετὸς, προποιητὸς, ἐπίπλαστος, (οὐ. συγχ. τῷ) Ἐπίκτητος. » Ἐπίκτητα φιλεῖν, « Ἐπιγρ., ξένα τοῦ

Ἐπι-τήκω, Μ. τήξω. Λυώνω καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς (ἀπὸ πάνω ἀπό). » Ἐπέτηξα κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, « Ἡρ.

Ἐπιτηλὶς, ίδος (ἡ). ὁμοία μὲ τὰ φυτὸν τηλίν. ἔχουσα παρομοίους κερατοειδεῖς λοβούς. » Μήκων—, « Νίκ., ἡ ἄλλ. Κερατῖτις.

Ἐπι-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέχω, φυλάττω· παρατηρῶ, καιροφυλακτῶ.

Ἐπιτήρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτηρεῖν (παραφυλάττειν), ἐπαγρύπνησις, παρατήρησις, προσοχὴ.

Ἐπιτηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηρῶν (προσέχων, παραφυλάττων), ἔφορος, παρατηρητής.

Ἐπιτηρητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπιτήρησιν, προσεκτικός.

Ἐπι-τίθημι, Μ. θήσω (ἀόρ. Ἐπέθηκα καὶ μσ. Ἐπεθέμην καὶ πθ. Ἐπετέθην κτλ.) Βάλλω τι ἐπάνω εἰς, ἐπιθέτω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Αἴθων δ' ἐπέθηκε θύρησιν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐνν. τῆς δοτ.) » Δόχον (» Νέφος) ἀνακλῖναι ἠδ' ἐπιθεῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναι, « Ὀδ. Α., Ἰλ. Ε., νὰ ἀνοιγοκλείῃ (ἀναιβοκαταιβάζῃ) τὸν καταῤῥάκτην τῆς θύρας. » Θύρας ἐπίθεσθε, « Δξ., κλείσατέ τας. » Καλάμῳ ἂν ἐπιθῇς βάρος, « Ἀλ. Ἀφρδ. » Ἐπιθήσει φάρμακα, « Ἰλ. Δ. (ᾗ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἐπιτίθει ἐπ' ἀνθρακιάν, « Δσκρ. (καὶ μὲ γεν. σπν.) » Τὸν δὲ λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας, « Ἰλ. Ω. (ᾗ παραλλ.) » Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην, « Γρφ. 2) ἐγχειρίζω τι εἴς τινα (νὰ τὸ ὑπάγῃ πουθενά), τὸν ἐπιφορτίζω. » Ὁ γραμματοφόρος ᾖ τὴν ἐπιστολὴν ἐπέθηκα, « Συν. (καὶ ἄλλ.) » Ἐπέθηκεν εἰς Μιτυλίνην, « Ἡρ., ἔστειλε γράμματα, ἐμήνυσε· (ᾗ μσ.) » Ἀποθνήσκων ἐπέθετο τοῖς οἰκείοις, « Ἀθ., παρήγγειλεν, ἄφησε διαταγὴν (παραγγελίαν), (παρβλ. Ἐπιστέλλω). 3) ἐπιβάλλω (πρόστιμον κτλ.). » Σοὶ δὲ θωὴν ἐπιθήσομεν, « Ὀδ. Β. » Νόμον ἐπιθεῖναι, « Πλάτ. » Καὶ δίκην τὴν ἀξίαν ἐπιθεῖναι « τῷ ἀμελοῦντι, « Ξεν. » Ζυγὸν ἐπιθεῖναι, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Φόβον ἐπιτίθεσθαι, « αὐτ., ἐμπνέειν. » Ὄνομα ἐπιθεῖναι « Σχλ. Ἀπλλν., τοῦ ἔβγαλαν παρανῶμι (ἐπίθετον), (ὅθ. 4) (γραμτ.) συντάσσω τι μετ' ἄλλου (τὸ ἐκλαμβάνω) ὡς ἐπίθετον. » Οὐ καταλλήλως τὸ οὐδέτερον ἐπιτεθήσεται τῷ ἀρσενικῷ, « Σχλ. Ἀπλλν. 5) προσθέτω. » Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω, « Ἰλ. Ψ. » Καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι, « Ἰλ. Η. 6) ἐφαρμόζω τι ἔπειτα (ἀπὸ 'πάνω). » Χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, « Ἰλ. Δ. (καὶ τρπ.) » Οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, « Ἰλ. Τ. 7) (μσ.) ἐπιχειρίζομαι. » Ἐπιθέσθαι ναυτιλίῃσι, « Ἡρ. » Θεατροσκοπίαις ἐπιθέμενοι, « Συν. 8) ἐπιπίπτω (ὁρμῶ, κινοῦμαι) ἔξαφνα κατά τινος, προσβάλλω. » Ἐπιθέσθαι τῇς Μακεδόσι, « Διόδ. (καὶ τρπ.) » Ἐπιθέσθαι τῇ ἀρχῇ, « Πλ. » Ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις, « Ἰσκρ. 9) (σπντπ. ᾗ ἀμφ.) ἀντὶ Ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω. » Διὰ τὴν τῶν καμνόντων ὀλιγωρίην· ἐπιτιθενται γὰρ, « Ἱππκρ., (παρβλ. Ἐπιβάλλω).

Ἐπι-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πάλιν ἔπειτα, κάμνω καὶ δευτέραν (καὶ ἄλλην) γέννα.

Ἐπι-τιλάω-ῶ, Μ. ἤσω. Τσιρλίζω (Κουτσυλῶ) ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ τινα μετέπειτα, (ὅθ.) ἐκδικοῦμαι τὸν θάνατόν τινος, (Ἡρ. ς'. 39.). 2) (Νμ.) καταδικάζω (εἰς πρόστιμον), (κυρ. δὲ) ἐπικυρόνω τὸ πρόστιμον τὸ ὁπ. εἶχεν ἐπιθέσῃ εἰς ἑαυτὸν αὐτὸς ὁ ὑπόδικος. » Τὴν ἀρχαίην δίκην ἐπιτιμέων, « Ἡρ., (παρβλ. Προστιμάω). 3) αὐξάνω (ἀναιβάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, τὸ ἀκριβαίνω. » Ὁ σῖτος ἐπετιμήθη, « Δμ. 4) (συνήθ. μὲ δοτ.) μέμφομαι, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ. » Τοῖς πεπραγμένοις ἐπιτιμᾷν, « Δμ. » Ἐπετίμων αὐτῷ πολλοί, ἵνα σιωπήσῃ, « Εὐαγγ.

Ἐπιτίμημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς ἐπιτίμησίν τινος, πρόστιμον, ἐπιτίμιον· ἐπίπληξις, μομφή, κατηγορία.

Ἐπιτίμησις, εως (ἡ). ἐπιβολὴ προστίμου (πρὸς ἐκδίκησιν)· ἐπικύρωσις προλαβούσης καταδίκης· μέμψις, ἐπίπληξις, ὀνειδισμὸς, κατηγορία. 2) αὔξησις (ἀναίβασμα) τῆς τιμῆς τοῦ πωλουμένου.

Ἐπιτιμητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπιτιμητὴς, ὄρος (ὁ). ὁ διορίζων τὴν τιμὴν ἢ τὸ πρόστιμον, ἐκτιμητὴς ἢ δικαστὴς, τιμωρὸς, ἐκδικητὴς· ὑπερασπιστὴς.

Ἐπιτιμητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πρόθυμος εἰς τὸ ἐπιτιμᾷν, ἐπιπληκτικὸς, ἐλεγκτικὸς, ὀνειδιστικός.

Ἐπιτιμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἐπιτιμητὴρ, ἐκδικητὴς, προστάτης, ὑπερασπιστής.

Ἐπιτιμία (ἡ), = Ἐπίτιμησις, ἐπίπληξις, μομφὴ, κατηγορία. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιτίμου πολίτου. 3) τὰ ἀπόκρυφα μέλη (ᾗ).

Ἐπιτίμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς τιμὴν τινός. ‖. (οὐσ.) Ἐπιτίμιον (τὸ), τὸ ἐπιβαλλόμενον πρὸς ποινὴν, πρόστιμον, (ἐν γέν.) ἀντάμοιβὴ, ἀνταπόδοσις τῶν ἴσων.

Ἐπίτιμος (ὁ, ἡ). ἔντιμος, τιμώμενος, ἐν ὑπολήψει· ἔχων ἄθικτον τὴν τιμήν του, (ἐπικ.) ἀπολαμβάνων ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, (ἀντιθ. τῷ Ἄτιμος). » Χρήματα ἐπίτιμα, « Δμ., τὰ ἀνήκοντα εἰς πολίτην φεύγοντα τὴν πατρίδα του δι' ἀκούσιον φόνον, (ἐπμ.) μὴ ὑποκείμενα εἰς δήμευσιν.

Ἐπιτίμως, ἐπίρ. Μὲ τιμὴν, μὲ ὑπόληψιν, ἐντίμως.

Ἐπι-τινάσσω, Μ. ἄξω. Τινάζων ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς.

Ἐπίτιτθιος καὶ Ἐπίτιτθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμη εἰς τὸν τιτθὸν (εἰς τὸ βυζί), βυζανιάρικος.

Ἐπι-τιτράω-ῶ, Μ. ἐπι-τρήσω. Τρυπῶ τι ἄνωθεν (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπι-τιτρώσκω, Μ. ἐπι-τρώσω. Πληγόνω τινὰ ἀπὸ 'πάνω ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπιτλήτω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιτέλλω.

Ἐπι-τμήγω (ἡ· τμήσσω), Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Ἐπιτέμνω.

Ἐπιτοκία (ἡ). τόκος ἐπὶ τόκῳ.

Ἐπιτοκίδιος καὶ

Ἐπιτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῷ τόκῳ (τοκετῷ) γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Ἐπιτόκιον (τὸ), = Ἐπιτοκία.

Ἐπίτοκος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, ἑτοιμόγεννη, (ἐν γέν.) εὔτοκος, πολύτοκος. 2) (ἀργύριον) βαλμένον εἰς τὸ διάφορον, τοκιζόμενον. ‖. » Τόκοι ἐπίτοκοι, « Πλάτ., διάφορον διαφόρου.

Ἐπιτόκως, ἐπίρ. Μὲ τὸ διάφορον.

Ἐπιτολὴ (ἡ), [ἐπιτέλλω]. ἀνατολὴ ἀστέρος· ἀνάδοσις (ἀνάδρασις) ποταμοῦ κτλ.

Ἐπι-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ἀπαρ. ἢ χ. πτ.) τολμῶ προσέτι, ἀνέχομαι (ὑποφέρω) μὲ τόλμην· (μτγν. μὲ δοτ.) τολμῶ νὰ ἐπιχειρήσω τι, ἀποτολμῶ κατά ἢ περί τινος.

Ἐπιτομὴ (ἡ). τὸ ἐπιτέμνειν, κόψιμον ἐπιπόλαιον ἢ διὰ μιᾶς· (τρπ.) τὸ συντέμνειν, σύνοψις (συγγράμματος).

Ἐπίτομος (ὁ, ἡ), [ἐπιτέμνω]. κομμένος ὁπωσοῦν, κοντοκομμένος, (ἐπμ.) σύντομος. » Ὁδὸς —, « Ξεν. » Τὰ ἐπίτομα τῆς χώρας, « Παυσ., τὰ χωρισμένα μὲ δρόμους.

Ἐπιτόμως, ἐπίρ. Ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως.

Ἔπιτον, θυϊκ. τῆς ὁρστ. ἢ πρστ. τοῦ Ἔπειμι.

Ἐπιτόνιον (τὸ). τὸ ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁποίου τεντόνονται αἱ χορδαὶ μηχανῆς ἢ μουσικ. ὀργάνου· (μτφορ.) πᾶν ὅ,τι δίδει τόνον εἴς τι, τὸ κάμνει ἐντονώτερον. » Ἡ συντροφία τῆς εὐνοίας ἐπιτόνιον, « Πλ.

Ἐπίτονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος, ἔντονος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) (ἐνν. (μάς), λωρὶ (σχοινὶ) τὸ ὁποῖον μένει (καὶ ἐπμ. κρατεῖ καὶ ἄλλο τι) πάντα τεντωμένον, (ἀνατομ.) οἱ μεγάλοι τένοντες (μυῶνες) τῶν ὤμων καὶ τῶν βραχιόνων.

Ἐπιτόνως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, ἐντόνως.

Ἐπι-τοξάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Τοξεύω (Σημαδεύω μὲ τὸ τόξον) κατά τινος.

Ἐπι-τοξεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ.

Ἐπιτοξὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἐντομὴ (τὸ χαραγμένον μέρος) τοῦ τόξου ὅπου κρατεῖται ἡ χορδή.

†Ἐπι-τοπίζω, Μ. ίσω. Μένω (Διαμένω) εἰς ἕνα τόπον, ἐμφιλοχωρῶ, ἐνδιατρίβω, (ἀντιθ. τῷ Ἐκτοπίζω).

Ἐπιτοπλεῖστον (-πλέον, -πλῆθος, -πολύ), ἐπίρ. ἀντὶ Ἐπὶ τὸ πλεῖστον (-πλέον κτλ.), ταῖς περισσότεραις φοραῖς, ἐν γένει.

Ἐπίτορος (ὁ, ἡ), = Διάτορος.

Ἐπιτυγχάνω, Δ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω, ἴδε Ἐπέτυχα.

Ἐπιτραγήμα (τὸ). τραγάλιον ἐπιδόρπιον, (Τουρκ.) μεζελίκι, (Νικ. Χων.).

Ἐπι-τραγηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Βάλλω εἰς τὸ τραπέζι τραγήματα (ξηρὰ 'πωρικὰ κτλ.).

Ἐπιτραγία (ἡ). ἐπιθ. τῆς Ἀφροδ. διότι μετεμορφώσε μίαν 'γίδαν εἰς τράγον, (παρβλ. καὶ

Ἐπιτράγιος, α ἢ ος, ον καὶ

Ἐπίτραγος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, τραγάω]. ἀκόλαστος, (ἐπμ. ἐπὶ ζώων) ἄγονος, (ἐπὶ φυτ.) ἄκαρπος, τοῦ ὁπ. τὸ γόνιμον δαπανᾶται εἰς περιττὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα μόνον. ‖. (οὐσ.) Ἐπιτραγία (ἡ). ἡ Ἐπιτραγίας, ου (ὁ), ὑφάρι τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ πολὺ πάχος δὲν γεννοβολᾷ. ‖. » Ἐπίτραγοι (οἱ), τὰ μακρὰ καὶ περιττὰ κλαδιὰ τῆς ἀμπέλου.

Ἐπι-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαί τι μὲ τραγικὴν ἔμφασιν (μὲ ὑπερβολάς), προσθέτω τραγικὰ περιστατικὰ εἰς διήγησίν τινα, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Ἐπιτραπεζίδιος καὶ

Ἐπιτραπέζιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ τῆς τραπέζης (ἐπάνω εἰς τὸ φαγεῖ').

Ἐπιτραπέζωμα (τὸ). τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, φαγητόν, (κυρ. δὲ) γλύκισμα ἢ μεζελίκι.

Ἐπι-τραπέω, Π. καὶ

Ἐπι-τράπω, Μ. τράψομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπι-τρέπω.

Ἐπι-τραυματίζω, Μ. ίσω. Τραυματίζω ἔτι μᾶλλον, τραυματίζω τὸν ἤδη τετραυματισμένον.

Ἐπι-τραχήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

θέματος εἰς τὸν τράχηλον. « Κόσμος—, » Σλ., τὸ περιδέραιον. ‖. (οὐσ.) Ἐπιτραχήλιον, « Ἐκκλησ., τὸ Πετραχῆλι.

Ἐπιτραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ἐπιπολαίως.

Ἐπιτρεπτικός, ἡ, όν. Συγκαταβατικός, [ἐκ τοῦ

Ἐπιτρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω, Διευθύνω) τι πρός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκλ. ἐκ τρ.) ἀφίνω (παραιτῶ) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν (εἰς τὴν θέλησίν, εἰς τὴν γνωμοδότησίν, εἰς τὴν διάκρισίν, εἰς τὴν ἀπόφασίν) τινος, ἐμπιστεύομαι· διδω ἄδειαν, συγχωρῶ· παραχωρῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Καὶ τὸν οἶκον εἰ ἐπιτρέπει τις αὐτῷ, » Ξεν. Ἔστιν ὅτῳ ἄλλῳ πλείω ἐπιτρέπεις ἢ τῇ γυναικί; αὐτ. » Καὶ πισὶ ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματα, « Ὀδ. Π., νὰ τ' ἀφήσῃ κληρονομίαν. » Ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν. « Ὀδ. Τ., Χ. » Κλεινίᾳ δ' οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις; « Ξεν., δὲν ἤθελες τὸν κάμειν αἱρετοκριτήν; » Ἀγοραικτέῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω, « Ἀρχφ., τὸν κάμνω ἐπίτροπόν μου· (ἴδε ἐξ Ἐπιτροπεύω). (ὀθ. ἑλλ.) » Ὀργῇ ἐπιτρέψας, « Δ. Ἀλ., κυριευθεὶς ὅλως διόλου. » Φεύγεις δή, Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας; » Ἰλ. Φ., παρεχώρησες. (ᾳ μτνμ.) » Οὐκ ἐπέτρεπε γήραϊ, « Ἰλ. Κ., δὲν ἐνέδιδε, (κοιν.) δὲν τὰ ἔβαλλε κάτω. (καὶ πθ.) » Ὦ λαοὶ ἐπιτετράφαται, « Ἰλ. Β., τῷ εἶν' ἐμπιστευμένοι. » Ἐπιτρέπεταί μοι, » Ἡρ., μοὶ εἶνε συγχωρημένον, ἐγὼ τὴν ἄδειαν. (καὶ μσ.) « Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο εἰρεσθαι, « Ὀδ. Ι., ἔκλινεν ἡ καρδία σου, ἀπεφάσισες.

Ἐπιτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ διαρκῶς ἢ αὐτάρκως, τῷ προμηθεύω ἐν ἀνέσει τὰ πρὸς ζωοτροφίαν. ‖. (πθ. μέθοτ.) τρέφομαι (αὐξάνω, μεγαλόνω) ἔπειτα ἀπό (μετὰ καιρόν τινα), ἐπιγίνομαι. » Ἐκ τουτέων ἀρι ἐπετράφη νεότης, « Ἡρ. » Ἐπιτεθραμμένης νεότητος (κανῆς, « Δ. Ἀλ. « Οὐδένα τῶν ὕστερον ἐπιτραφέντων βασιλέων, « Ἡρ.

Ἐπιτρεχόντως, ἐπίρ. = Ἐπιτροχάδην, [ἐκ τοῦ

Ἐπιτρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Τρέχω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, περνῶ ἀπὸ πάνω τρέχων, διέρχομαί (καὶ μτνμ. διηγοῦμαι ἢ ἀναγινώσκω) τι ἐπιτροχάδην. » Ἅρματα δὲ ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπίτρεχον, « Ἰλ. Ψ. » Ἀσπὶς δ' ἐπιθρέξαντος ἄυσεν ἐγχεος, « Ἰλ. Ν. » Ἐπιδραμεῖν τὴν χώραν, « Ἡρ., νὰ τὴν λεηλατήσῃ. (ᾳ ἐπιῤῥηματικῶς) » Οὔτι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ δυνάμενα ἐδέχετο, « αὐτ., δὲν ἔτρεξε νὰ τὰ πάρῃ. » Ἐπιτρέχων τοὺς καλάμους τοῖς χείλεσι, « Λογγ., παίζων τὴν σύριγγα. (ᾳμσ. μτν.) » Λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη, « Ὀδ. Ζ., εἶνε διακεχυμένη ἐπ' αὐτοῦ. » Ἥλιος δ' οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλύς, « Ὀδ. Γ., τὸν ἐσκέπασεν. « Τῷ δὲ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή, » Ἀρ. (καὶ πθ.) » Ὅ ἡμῖν ἀργύτερον ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου (ἡ) τῷ λόγῳ, « Ξεν.

Ἐπίτρησις [ἐπιτιτράω], εως (ἡ). τρῆμα ἀπὸ πάνω ἢ τοῦ ἐπάνω μέρους.

Ἐπιτρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς τρίβων προσκολλῶ, (ὀθ. μσ.) φυκιασ.δίνομαι, (πυρβλ. Ἐντρίβω). 2) τρίβω ὁλονὲν (ἀδιακόπως, ἀλλεπαλλήλως), (ἐπμ.) ἐρεθίζω, (ἰατρ.) κακοφορμίζω. » Τὴν νόσον ἐπιτρίβειν, « Ἀπ., (ἢ 3) (συνῳδ.) γαλνῶ (ἀφανίζω) ὅλως διόλου, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν εἴδει κατάρας). » Ἀλλά σε ὁ Ζεὺς ἐπιτρίψειε, « Ακ., (κοιν.) νά σε πάρῃ ὁ διάβολος! (ᾳ πθ.) » Ἀλλ' ἐπιτριβείην, εἴ τι τούτων ἔψευσμαι, « Ἀρχφ. » Τὸ τοῦ Πλάτωνος συμπόσιον ἀναγνοὺς ἐπιτριβείη τις μᾶλλον ἢ πρὸς ἀρετὴν παρορμηθείη, « Αθ.

Ἐπιτριετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων νὰ συμπληρώσῃ τὰ τρία ἔτη (νὰ γένῃ 3 χρόνων).

Ἐπιτριηραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τριήραρχος (Κρατῶ τὴν τριηραρχίαν) πλειότερον τοῦ ὡρισμένου καιροῦ. » Ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη μοι δυοῖν μηνοῖν, « Δημ., ἕκαμα τριήραρχος δύο μῆνας περισσότερον, πέρασαν δύο μῆνες ἀφ' οὗ ἔπρεπε νὰ παύσω τῆς τριηραρχίας.

Ἐπιτριηράρχημα (τό). ἡ ἐπέκτασις τοῦ ὡρισμένου καιροῦ τριηραρχίας καὶ τὰ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἔξοδα.

Ἐπίτριμμα (τό), [ἐπιτρίβω]. πᾶν ὅ,τι ἐτρίφθη πολὺν καιρὸν ἐπάνω εἰς, (τρ. μέ γεν.) ἄνθρωπος τριμμένος (ἔμπειρος) εἴς τι.

Ἐπίτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος (ἔμπειρος), πανοῦργος, παμπόνηρος, ἢ ἄξιος νὰ ἐπιτριβῇ (νὰ ἐξολοθρευθῇ, νὰ πάῃ 'ς τὸν διάβολον), ἐξώλης.

Ἐπιτρίς, ἐπίρ. Τρεῖς (Ἕως τρεῖς) φοραίς.

Ἐπίτριτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιζάμενος εἰς) τὸ ὅλον καὶ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου (δηλ.) τέσσαρα τριτημόρια, (ὅθ. εἰς τὴν ἀριθμητ.) ὁ 4 ἀριθμ. εἰν' ἐπίτριτος τοῦ 3 (καθὼς καὶ ὁ 3 εἶν' ἐπιτέταρτος τοῦ 4 καὶ καθεξῆς), (εἰς τὴν Μετρ.) » Ποῦς —, « ὁ συγκείμενος (ἀδιαῤῥόρως ὡς πρὸς τὴν θέσιν) ἀπὸ τρεῖς μακρὰς συλλαβὰς καὶ μίαν βραχεῖαν. ‖. » Δάνεισμα ἐπίτριτον, « Λξ., ἐπὶ τοῦ ὀπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν τρίτον τοῦ κεφαλαίου, (πυρβλ. Ἐπιμόριος καὶ Ὑπέρτριτος).

Ἐπιτριψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτρίβειν ἢ ἐπιτρίβεσθαι, τρίψιμον ἀπὸ πάνω ἢ ἀλλεπάλληλον, φυκιασίδωμα· χάλασμα, φρενισμός. » Ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, « Ψαλμ., τὰ ῥεύματά των.

Ἐπίτρομος (ὁ, ἡ). τρέμων ὅλος, κατατρομαγμένος, ἔντρομος.

Ἐπιτροπαῖος, α, ον. Ὁ ἐπιτραπείς (ἀφεθεὶς ἐπιτροπικῶς) εἴς τινα, ὁ ἀνήκων ἢ ἐμπιστευμένος εἰς (διευθυνόμενος ἀπὸ) ἐπίτροπον, ἐπιτροπικός. » Ἀρχὴ ἐπιτροπαία, « Ἡρ., ἡ κατ' ἐπιτροπὴν διοίκησις.

Ἐπιτροπεία, ας καὶ

Ἐπιτρόπευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτροπεύειν, ἐπιτροπή, ἐπιστασία, κηδεμονία.

Ἐπιτροπευτικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπιτροπείαν.

Ἐπιτροπεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Εἶμαι ἐπίτροπος (ἐπιστάτης, κηδεμὼν κτλ.) τινος, (χ. πτ.) διέπω (διευθύνω, διοικῶ) ἐπιτροπικῶς. 2) (απν.) ἀντὶ Ἐπιτρέπω. » Μελλούσης τῆς πρὸς αὐτὸν μοι δίκης εἰσιέναι, ἠξίουν.. δίκαιον ἡμᾶς ἐπιτροπεύειν, τὴν δίκην ἀναβαλομένους, καὶ ἡμεῖς ἐπετρέψαμεν δικαιτητὰς τέσσαρας, « Ἰσ.

Ἐπιτροπή (ἡ). τὸ ἐπιτρέπειν (παραχωρεῖν, ἐμπιστεύεσθαι) τι εἴς τινα· τὸ ἔργον (ἡ ἐξουσία) τοῦ ἐπιτρόπου, διοίκησις, κηδεμονία· αἱρετοκρισία (Θκ. Ε', 31, 41). (ἐν γέν.) πληρεξουσιότης. « Δόντων ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, « Διόδ., παρεδόθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικητοῦ (Γαλλ.) à discrétion.

Ἐπιτροπία (ἡ). = Ἐπιτροπεία, κηδεμονία· διοίκησις, αἱρετοκρισία.

Ἐπιτροπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιτροπὴν ἢ ἐπιτροπίαν. « Νόμος—, » Πλάτ., ὁ περὶ ἐπιτροπῆς καὶ ἐπιτρόπων.

Ἐπίτροπος (ὁ, ἡ). εἷς τὸν ὁποῖον εἶν' ἐπιτετραμμένον (ἐμπεπιστευμένον) τι, κηδεμών· τοποτηρητής· προστάτης, διοικητής κτλ., (παρβλ. Ἐπιστάτης).

Ἐπιτροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιτρέφω, ἐπάρκεια· τροφῆς· ἐπαύξησις.

Ἐπιτροχάδην [ἐπιτρέχω]. ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον ἐπιτροχοῦ, συντόμως, ὀγλίγωρα, (ἐπμ.) εὔκολα, « Ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν, « Ἰλ. Γ., μὲ πολλὴν εὐρεῖαν λόγου.

Ἐπιτροχάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Περιπατῶ τροχάζων (au trot). 2) (συνήθ.) περνῶ ἀπὸ πολλὰ τρέχων· (ὁμ. μτνμ.) ὁμιλῶ ἐπιτροχάδην.

Ἐπιτροχαλος (ὁ, ἡ). ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ ἐπιτροχάσῃ, ὁμαλός, κατάφορικός· ταχύς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρός.

Ἐπιτροχαμαῖος (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπιτροχάω-ῶ, Μ. άσω. = Ἐπιτροχάζω.

Ἐπίτροχος (ὁ, ἡ). = Ἐπιτρόχαλος, γοργός· εὔκολος· συντόμος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐπιτροχα, ἀντὶ

Ἐπιτρόχως, ἐπίῤῥ. = Ἐπιτροχάδην, ὀγλίγωρα, ἐλαφρά, μὲ εὐκολίαν.

Ἐπιτρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ἐκ νέου, τρυγῶ τὰ ἐναπολειφθέντα.

Ἐπιτρύζω, Μ. τρύξω. Τρύζω (Τσυρίζω) ἐπάνω εἴς τι. « Χελιδὼν ἐπιτρύζει, « Ἐπιχ.

Ἐπιτρυφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντρυφάω.

Ἐπιτρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐπέτραγον κτλ.). Τρώγω τι ἔπειτα (ἀπὸ πάνω) ἀπό.

Ἐπιτρωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιτρέπω.

Ἐπιτυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ἐπέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Εὑρίσκω (Ἀπαντῶ) κατὰ τύχην, (ὅθεν) » Ὁ ἐπιτυγών, « Αξ., κοινὸς, πρόχειρος. 2) (συνεκδ.) ἀνταμόνω, (παρβλ.) Ἐντυγχάνω, (Πλάτ. Ν. Σγ. 738). 3) (μὲ γεν.) εὑρίσκω τὸ σημάδι, (μτνμ.) ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου), (ὀθ. πθ.) « Ἡ πρᾶξις (Ὁ λόγος) ἐπιτέτευκται, « Πλθ., Ἰωσ., ἔγινεν ἢ ἐλέχθη καθὼς πρέπει, κατωρθώθη, ἐπέτυχε. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ ἐπιτευγμένον, « Αξ., ἡ ἐπιτυχία.

Ἐπιτυλίσσω(ττω), Μ. ίξω, = Περιτυλίσσω.

Ἐπιτυμβίδιος καὶ

Ἐπιτύμβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (βαλμένος ἐπάνω) εἰς τύμβον (τάφον), ἐπιτάφιος. (ἐπὶ πτην.) ὁ ἔχων λάφυρα (δηλ. τρόπον τινὰ τύμβον) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἐπιτυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω τι ἐπάνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς, ἐντυπόνω. 2) (συνκδχ.) περιγράφω, (παρβλ.) Ὑποτυπόω.

Ἐπίτυρον (τὸ). ὁ ἄλλ. Ῥύπος τοῦ τυροῦ, ἡ πέτσα (ὀθ. 2) κάρκαδον (πληγῆς).

Ἐπι-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποτυφλόω.

Ἐπι-τυφόω-ῶ. Μ. ώσω καὶ

Ἐπι-τύφω, Μ. θύψω (πθ. πρκ. Ἐπιτέθυμμαι). Καίω μὲ ὀλίγον καὶ καπνίζον πῦρ, (τρπ.) φλογίζω, κατατήκω. 2) καίω ἐπιπολαίως, τσουρουφλίζω. »Ἐπιτεθυμμένοι καὶ μέλανες, « Φλςρ.

Ἐπιτυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.

Ἐπιτυχὴς, ἐος (ὁ, ἡ) ὁ ἐπιτυχαίνων (κατορθώνων) τὸν σκοπὸν του, εὐτυχὴς, (ἐπὶ πραγμ.) ἐπιτυχεμένος, εὐστοχος.

Ἐπιτυχία (ἡ). τὸ ἐπιτυγχάνειν, ἐπίτευξις, κατόρθωσις τοῦ σκοπουμένου, εὐτυχὴς ἔκβασις, εὐστοχία.

Ἐπιτυχῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἐπιτυχίαν, εὐστόχως, εὐτυχῶς.

Ἐπι-τωθάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Περιπαίζω (Χλευάζω) τινὰ περὶ τινος· ἀστείζομαι ἐπάνω εἴς τι, (ὄθεν:

Ἐπιτωθασμὸς (ὁ). περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Ἐπιφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεσθίω.

Ἐπι-φαιδρύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω τι φαιδρὸν (λαμπρὸν, καθαρὸν), στολίζω, καλλωπίζω.

Ἐπιφαίνω, Μ. φανῶ. Κάμνω νὰ φανῇ τι ὅλως διόλου, δείχνω, φανερόνω, (ᾗ ἑλλ. ἢ μσ.) φαίνομαι ἐξαφνα καὶ διὰ μιᾶς ἢ ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, ἀναφαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἀνατέλλω. »Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν,« Γρφ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἐπιφαινόμενα, »Ἱππκρ., τὰ ἐκτάκτως φαινόμενα συμπτώματα καὶ, τὰ καταμήνια. » Ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα, « Ἀλ. Ἀφροδ.

Ἐπιφάνεια (ἡ). τὸ ἐπιφαίνεσθαι, ἐμφάνισις (κυρ. αἰφνίδιος καὶ διὰ μιᾶς), ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ἡμέρωμα· (ὀθ. θεολογ.) ἡ φανέρωσις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὰ Θεοφάνεια. 2) τὸ φαινόμενον (τὸ ἐπάνω) μέρος τινὸς πράγματος, ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον, τὸ ἐξωτερικὸν· (μτφορ.) δόξα (λαμπρότης) ἐξωτερικὴ, μεγαλοπρέπεια. » Τὸ μέγεθος τῶν δικῶν ἐπιφανείαν τινα ἐποίησεν, « Ἰσ., ἔκαμε κάποιαν ἐντύπωσιν, ἐξύπασεν.

Ἐπιφανὴς [ἐπιφαίνω], έος (ὁ, ἡ). φαινόμενος ἐπὶ πολῆς (ω Ῥίζαι ἐπιφανεῖς, « Θφρ.). (ἐπὶ τόπω) φαινόμενος ἐντελῶς (ὡς ἀπὸ ὕψους), Ἔποπτος (»Τῇ πόλει, ἐπιφανεῖ οὖσῃ ἔξωθεν, « Θκ.)· (ὀθ.) φανερὸς εἰς ὅλους, πολλὰ φανερὸς ἢ φανταχτερὸς, (συνκδ. καὶ μτφορ.) ἐπίσημος, περίφημος, ἔνδοξος. » Τῶν ἐθνέων τὰ ἐπιφανέστατα, « Ἥρ.

Ἐπιφάνια (τὰ), (ἐκκλησ.). τὰ Θεοφάνεια.

Ἐπίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιφανὴς, προφανὴς. » Ἐπίφαντος ἐν φάει « Σοφ., φαινόμενος εἰς (δηλ. βλέπων ἀκόμη) τὸ φῶς, ζωντανός.

Ἐπιφανῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐπιφανὴ, λαμπρῶς, ἐνδόξως, ἐπισήμως.

Ἐπι-φαρμακεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπι-φαρμάσσω, Μ. άσω. Δίδω πάλιν ἢ ξαναβάλλω ἔπειτα φάρμακον (ἄρωμα, καρύκευμα) εἰς φαγητόν τι, τὸ καρυκεύω ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπίφασις, εως (ἡ). = Ἐμφάνισις, δήλωσις, παράστασις. » Ἐμφαίνεσθαι δέ μεθ' ἡμέραν, ὅτι τὸ φῶς συναίτιον τῆς ἐπιφάσεως, « Θφρ. 2) = Ἐπιφάνεια, λαμπρότης ἐξωτερικὴ, ἐπίδειξις. » Μετὰ παιανισμοῦ ᾗ στεφάνων ᾗ τῆς τῶν νικώντων ἐπιφάσεως, « Σδ. (ὀθ.) » Κατὰ τὴν ἐπίφασιν, « Πλβ., (ἐναντ. τῷ) Κατ' ἀλήθειαν.

†Ἐπιφάσκω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιφαύσκω.

Ἐπιφατνίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ

Ἐπιφάτνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπάνω ἢ μέσα εἰς τὴν φάτνην (εἰς τὸ παχνί). » Φορβιὰ ἐπιφατνίδια, « Ξεν. » Κύων—, » Παροιμ.

Ἐπίφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, φημί]. δυσφημισμένος, (παρβλ. Ἐπίῤῥητος).

Ἐπι-φαύσκω, Μ. φαύσω. (μὲ δοτ.) = Ἐπιφώσκω, λάμπω (φέγγω) ἐπάνω εἴς τι, φωτίζω, ἀνατέλλω, (παρβλ.) Ἐπιφαίνομαι. » Ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστὸς, « Γρφ. (ᾗ πθ.) » Ἐν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκεται φέγγος, « Ἰώβ., (συγγ. τῷ Ἐπιψαύω).

Ἐπι-φέρομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπινέμομαι, βόσκω πουθενὰ, βόσκων κατατρώγω.

Ἐπίφερνια (τὰ), τὰ (ἄλλ.) Παράφερνα.

Ἐπι-φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Ἐπήνεγκα κτλ.) Φέρω (βάλλω, Ῥίπτω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, (τρπ.) προσάπτω, ἀποδίδω. » Σοὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει, « Ἰλ. Α. » Ἐπιφέρειν τὰ ὅπλα (πόλεμου, αἰτίαν, μυρίαν, ὄνειδος, ὄνομά κτλ.) τινι, « Αξ. » Ἐπενείκασά σοι μαχλοσύνην, « Ἡρ. » Ἐπενεγκὼν αὐτῷ ὅτι δὴ ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε, « Πρκ. » Ἐπιφέρειν φάρμακον (θεραπείαν), « Γαλ., (παρβλ. Ἐπιτίθημι). 2) προξενῶ. » Ἐπιφέρει θάνατον ἀνθρώποις, « Αξ. » Ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει δι' ἴδια κέρδη, « Θκ., τῷ ἐμπνέει ἀντιπαθείας, τὸν παροργίζει. 3) προσφέρω. » Ἐπιφέρων σπείφανον τῷ νεκρῷ, « Πλ. » Τάφῳ χοὰς (» Θεοῖς ἱερὰ) ἐπιφέρειν, « Λογγ., Ἰουλ. 4) φέρω (ἀναφέρω) ἔπειτα, προσθέτω. » Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐπιφέρει.., « Γρμτ. 5) (μσ. ἢ πθ.) ἔρχομαι κατόπιν ἢ κατεπάνω τινὸς, ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπιπίπτω. (τρπ.) ἀποκρίνομαι. » Ὅταν θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, « Ξεν. » Οἱ τριακόσιοι αὐτοῖς ἐπεφέροντο, « Θκ. (ᾗ μεγμ.) » Ἡ ἐπιφερομένη θερεία, « Πλ., τὸ ἐρχόμενον θέρος. (ᾗ ἀπολ.) » Ἐπιφερόμενοι, « Αξ., οἱ μεταγενέστεροι ᾗ » Ἐπιφερόμενα, « Ἡρ., τὰ μέλλοντα ἢ συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις. 6) σηκώνω (κουβαλῶ) ἐπάνω μου ἢ μαζῆ μου, σύρω (φέρνω) κατόπιν μου. » Μηδὲν ὅπλον ἀρήϊον ἐπιφερόμενος, « Πλ. Ὕδωρ ἐπιφερομένης διὰ τὴν ἀνυδρίαν, « Στρ. » Ἐκεῖνος γὰρ, .. παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, ταύτην ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην, « Λυσ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Οἱ μὲν γὰρ πίνουσι μόνον· οἱ δὲ, πρὸς τῷ πίνειν, καὶ σιτίον ἐπιφέρονται, « Ἱππκρ., (παρβλ. Προσφέρομαι). 7) φέρω τι εἰς τὴν μέσην (παρουσιάζω [τρπ.] ἀναφέρω τοὺς λόγους τινὸς) πρὸς ὄφελός μου. » Μάρτυρας (» Τὸν Ὅμηρον) ἐπιφερόμενος, « Αξ., (παρβλ. Ἐπάγω).

†Ἐπιφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Καταφεύγω) πρὸς, φεύγω μὲ βίαν (κοιν. μὲ τὰ τέσσαρα).

†Ἐπίφευκτος (ὁ, ἡ). Τὸν ὁπ. πρέπει νὰ φεύγῃ (ν' ἀποφεύγῃ) τις, φευκτέος.

†Ἐπιφημητὴρ (ὁ). ὁ ἐγκρινων (ἀποδεχόμενος, ἐπευφημῶν εἴς) τι.

Ἐπίφημι, Μ. φήσω. Σύμφημι, λέγω τὸ Ναὶ, στέργω, ἀποδέχομαι· ὑπόσχομαι· ἐπιβεβαιόνω, (παρβλ. Ἐπαινῶ).

Ἐπιφημίζω, Μ. ίσω. Προφέρω λόγους αἰσίους (ἢ ἀπαισίους) ἐπάνω εἰς ἔργον τι· ἀναφέρω τὸ ὄνομα (κυρ. θεοῦ ἢ δαίμονος) ὡς αἴτιον ἢ συνεργοῦ εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν· ἀποδίδω εἰς αὐτὸν (τρόπον τινὰ μαντεύω) τὴν αἰτίαν τινὸς πράγματος, λέγω (ἐξηγῶ) τι ὡς προφητεύων· (ἐν γέν.) αἰτιολογῶ ἢ ὀνομάζω τι μὲ εὔφημον ὄνομα. » Ὃ δ' ἂν τὸ θνητὸν τῆς ψυχῆς ἔμελλε καθέξειν, .. μυθολὸν τοῦτο ἐπεφήμισε, » Πλάτ. (ᾗ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Δαίμονας (» Θεοὺς) ἐπιφημίζειν τινὶ, « Γργ. » Ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, « Δμ. » Καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ τῶν θεῶν, « Ακ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζε δηλοῦν, « Πλ. » Κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα... ἐκδῶσειν, « Εὐρ., (παρβλ. Ἐπιθειάζω).

Ἐπιφήμισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ λέγεται πρὸς ἐπιφημισμὸν, σημεῖον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς θείας συνευδοκήσεως.

Ἐπιφημισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιφημίζειν, ἐπιφώνησις λόγων αἰσίων εἰς πρᾶξιν τινα καὶ ἢ διὰ τύπου (ἐκλαμβανομένου ὡς οἰωνοῦ) καθέρωσις τῆς πράξεως (ὡς ἐγκρινομένης δήθεν καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ), (παρβλ. Ἐπιθειασμός).

Ἐπίφημος (ὁ, ἡ), = Περίφημος.

Ἐπι-φθάνω, Μ. φθάσω, Π. προφθάνω, προλαμβάνω.

Ἐπι-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. (μὲ δοτ.) Λαλῶ ἐπάνω εἴς ἢ ἔπειτα ἀπὸ (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται ἢ ἀφ' οὗ ἔγινεν ἢ ἐλέχθη) τι, ἀποκρίνομαι, (παρβλ. Ἐπιφωνῶ). » Τοῖς κατὰ τὸ δέον τι ἐνεργοῦσιν ἐπιφθεγγόμεθα τὸ Καλλιγε, « Γρμτ.

Ἐπίφθεγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ ἐλέχθη ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό, ἐπίλογος, ἀπόκρισις, ἐπιφώνημα.

Ἐπιφθεγματικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίφθεγμα.

Ἐπίφθεγξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφθέγγεσθαι, ἐπιφώνησις.

Ἐπι-φθίνω, Μ. φθίσομαι. (μὲ δοτ.) Φθείρομαι (Τήκομαι) ἐπάνω εἴς ἢ ἔπειτα ἀπό τι.

Ἐπι-φθονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) φθονῶ τινα περὶ τινος, δὲν τὸν ἀφίνω (ἀπὸ φθόνον) νὰ λάβῃ μέρος, λυποῦμαι νὰ τῷ μεταδώσω τινὸς μέρος.

Ἐπίφθονος (ὁ, ἡ). ὁ φθονούμενος ἢ διεγείρων καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον, ἢ ἄξιος φθόνου, μισητός. » Ἐπίφθονος πρὸς τῶν πλεόνων, « Ἡρ. 2) Π. πολλὰ φθονερὸς (ζηλότυπος). » Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ. « Εὐρ.

Ἐπιφθόνως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐπίφθονον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»'Επιφθόνως ἔχω ἢ διάκειμαι, « Λξ., εἶμαι ἐπίφθονος. »'Επιφθ. ἔχω πρός τινα, « Ξεν., τὸν φθονῶ.

'Επίφθορας (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) φθορὰν, φθαρτὸς ἢ φθοροποιός.

'Επι-φλύαω, Δ. ἀντὶ 'Επιπτύω.

'Επι-φιλοπονέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Καταγίνομαι φιλοπόνως εἴς τι.

'Επι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσόμαι. Προσθέτω φιλοτίμως.

'Επίφλεβος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ φλέβες ἐξέχουν (φαίνονται).

'Επιφλεγής, ἐος (ὁ, ἡ). φλογοειδὴς ἐπιπολαίως, ὡς ἐπικεκαυμένος, κατακόκκινος.

'Επίφλεγμα (τὸ). φλέγμα ἐπανθοῦν (ἐπιπολάζον), φλέγματος ἐξάνθημα.

'Επι-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Περιπίπτω εἰς φλεγμονὴν (εἰς φλόγωσιν) ἐπιπόλαιον, φλογίζομαι ἐπιπολαίως ἢ ἐτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επι-φλεγμονέομαι-ᾶμαι, = 'Επιφλεγμαίνω.

'Επι-φλέγω, Μ. φλέξω. Φλογίζω, πυρπολῶ, καταλαίω· (πρπ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω. (συνκδχ.) φωτίζω, (μτφορ.) λαμπρύνω· (ᾠδμτδσ.) λάμπω, φέγγω. » Τῶν εὐφροσύνα χδὸς' ἐπιφλέγει, « Πίνδ. 2) καίω (φλογίζω [καὶ συνκδχ.] κοκκινίζω) ἐπιπολαίως. » Τοῖς ὀργιζομένοις ἐπιφλέγεται τὰ περὶ τὰ στήθη, « Ἀρστ.

'Επι-φλογίζω, Μ. ἰσω = 'Επιφλέγω (2).

'Επιφλόγισμα (τὸ). τὸ ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) φλογισμένον μέρος, φλόγωσις ἐπιπόλαιος.

'Επιφλογώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων ὡς νὰ ἔχῃ (ἢ ἔχων ἐπιπόλαιον) φλόγωσιν, (εἰς τὸν 'Ιππκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επὶ φλογώδεσι).

'Επι-φλυκταινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. 'Εβγάζω φλυκταίνας (σπυριὰ, ἐξανθήματα) εἰς τὴν ἐπιδερμίδα.

'Επι-φλύω, Μ. φλύσω, Π. (μὲ δοτ.) φλυαρῶ (λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα, 'ξερνῶ κακοὺς λόγους) ἐναντίον τινός.

'Επίφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος. 2) ὁ ἐμπνέων φόβον, τὸν ὁπ. ἔχει δίκαιον νὰ φοβῆται τις.

'Επιφόβως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίφοβον.

'Επι-φοινικίζω, Μ. ίσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ φοινικοῦν (κόκκινον) χρῶμα.

'Επι-φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ κόκκινον ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). 2) (ἀμτβ.) κλίνω πρὸς τὸ κόκκινον.

'Επι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. "Ερχομαι ἢ 'Υπάγω που συχνὰ καὶ ἐκδιαλειμμάτων· ἔρχομαι ἔξαφνα ἢ ὡς ἀπὸ 'πάνω, (τρπ.) ἔρχομαι (κατοικιδαίνω) εἰς τὸν νοῦν τινος (ἐν εἴδει ἐμπνεύσεως)· συμβαίνω. » Ἄλγημα ἐπιφοιτέον, « 'Ιππκρ. » Οὐκέτι ἐπιφοιτᾷς (ἢ νοῦσος) εἰς τὸν ἄνθρωπον, « Ἀρετ.

'Επιφοίτησις, εως (ἡ). ἐρχομὸς αἰφνίδιος καὶ ὡς ἀπὸ 'πάνω· ἐμφάνισις ἢ ἐμπνευσις θεΐα.

'Επίφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιφοίτησιν ἐρχόμενος (συμβαίνων), αἰφνίδιος. »Δυστοχίη —, « Μανέθ.

'Επίφονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πνέων (διψῶν) φόνον, ἕτοιμος εἰς φόνον.

Επιφορὰ (ἡ), [ἐπιφέρω]. πρόσθεσις· προσθήκη εἰς εἰσφορὰν ἢ μισθοδοσίαν, ἐπιμισθιον (κυρ. στρατ.). 2) ἔφοδος, ἐφόρμησις, ἐπίδεσμὴ, προσβολὴ· καταφορὰ, συρροὴ· (ἰατρ.) κατρροὴ (κυρ. εἰς τὰ 'μμάτια). 3) (λογικ.) συμπέρασμα· πόρισμα. » "Οταν εἴπωμεν. Εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστι· τοῦτο ἐστι λῆμμα· .. Ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἄρα ἐστὶν· αὕτη ἐπιφορὰ καλεῖται, « Ρμτ.

'Επιφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (βουβαλῶ) ἀλλεπαλλήλως ἢ ἐκ προσθήκης ἢ ἔπειτα (ἀπὸ 'πάνω) ἀπὸ, ἐπισωρεύω, (ὄθεν:

'Επιφόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φέρεται ἔπειτα (ὑστερώτερα), (ἰδιαιτ.) τὰ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἄλλων φαγητῶν γλυκύσματα κλπ., (Γαλλ.) le dessert.

'Επιφόρησις, εως (ἡ), = 'Επισώρευσις.

'Επιφορικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο ἐξ ἐπιφορᾶς, αφοδρὸς, ὁρμητικός.

'Επίφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι μὲ ὁρμὴν ἢ κατ' εὐθεῖαν πρός. » Ἄνεμος — « Θκ., ὁ ὄρθιος, ἀρμύδιος. 2) κατηφορικὸς, (συνκδχ. ἢ τρπ.) ἐπιρρεπὴς πρός, Εὐεπίφορος. 3) (ἐπὶ θηλ. ζώων) ἔγκυος.

'Επι-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω (καὶ μσ. Φορτόνομαι) ἀκόμη περισσότερον, προσθέσω καὶ ἄλλο φόρτωμα, (συνκδχ.) παραβαρύνω.

'Επιφόρως, ἐπίρ. 'Εξ ἐπιφορᾶς, μὲ ὁρμήν. 'Επιρρεπῶς.

'Επίφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίφραξιν, στούππωμα.

'Επι-φραδέως, ἐπίρ. Π. μὲ σκέψιν, μὲ χάσιν, μὲ προσοχὴν, φρονίμως, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, [ἐκ τοῦ

'Επι-φράζω, Μ. φράσω (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. β'. 'Επέφραδον), Π. λέγω, ἀναγγέλλω· παραγγέλλω. 2) (συνηθέστ. τὸ μσ.) ἀκέπτομαι, στοχάζομαι, μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν· παρατηρῶ· ἐννοῶ, καταλαμβάνω· σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου· συμπεραίνω.

'Επίφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, στούππωμα, [ἐκ τοῦ

'Επι-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στερπόνω) τι ἀπὸ 'πάνω ἢ ὅλως διόλου.

†'Επιφρίξ, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επὶ φρίξ.

'Επι-φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. (μὲ δοτ.) Κινούμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινος σώματος τὸ κάμνω νὰ ἀνατριχιάζῃ (ἢ μτφ. ἐπὶ θαλάσσ.) νὰ κυματίζῃ ἐλαφρὰ (νὰ ἀγουραίνῃ).

'Επι-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι ἐπίφρων (στοχαστικὸς, φρόνιμος).

'Επιφροσύνη (ἡ), Π. φρόνησις, προσοχὴ· παρατήρησις.

'Επίφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν (φυλάττων) ἐπί τινος, φρουρὸς ἐπαγρυπνῶν· (καταχρ.) »Ξίφος ἐπίφρουρον δέρῃ, « Εὐρ., = 'Επικείμενον.

'Επίφρων [ἐπὶ, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ "Εμφρων, φρόνιμος.

'Επιφυὰς, άδος (ἡ). βλαστάρι τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς καρμὸν δένδρου.

'Επιφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ, [ἐκ τοῦ

'Επι-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. 'Επιτηρῶ, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω, παρατηρῶ, φυλάττω. παραφυλάττω. » Ταλήνην δὲ ἐπιφυλάξαντες, « Φώτ.

'Επιφύλιος (ὁ, ἡ). διηρημένος (μοιρασμένος) εἰς φυλάς. » Χθὼν —, « Εὐρ.

'Επι-φυλλίζω, Μ. ίσω. Συνάζω τὰ περισεύοντα σταφύλια μετὰ τὸ τρύγος, τρυγῶ κατόπιν τῶν τρυγητῶν· (μτφορ.) ἀναζητῶ (ἐξετάζω) μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν, [ἐκ τοῦ

'Επιφυλλὶς [ἐπὶ, φύλλον], ίδος (ἡ). μικρὸν σταφύλι (κοιν. τσαμπουρίδι) τὸ ὁπ. μένει εἰς τὸ κλῆμα παραβλεπόμενον ὑπὸ τῶν τρυγητῶν. » Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρός σε, οὐκ ἂν ὑπελείποντο ἐπιφυλλίδας « Γρφ.

'Επιφυλλόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα.

'Επίφυσις [ἐπιφύω], εως (ἡ). τὸ ἐπιφύεσθαι, ἡ κατὰ πρόσθεσιν αὔξησις. » Λεῖ γὰρ ἐπίφυσιν λαμβάνει τὰ δένδρα κατ' ἐναυτὸν, ὁμοίως ἔν τε τοῖς ἄνω καὶ ἐν τοῖς περὶ τὰς ῥίζας, « Θφρ. 2) πᾶν ὅ,τι φυτρόνει (βλαστάνει) ἐπάνω εἴς τι ὡς περιττὸν καὶ παρὰ φύσιν, 'Οστώδης —, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Τὴν βλαβερὰν ἐπίφ. αὐτοῖς ῥίζαις ἀπέκρυψα, « Φίλ., (παρβλ. Ἀπόφυσις).

'Επιφυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα.

'Επίφυτικὸς, ἡ, ὀν. 'Ο κατ' ἐπίφυσιν, παρὰ φύσιν ἢ ὑπερφυσικός.

'Επι-φύω, Μ. φύσω (μσ. πρκ. 'Επιπέφυκα καὶ ἀόρ. 'Επέφυν). Γεννῶ (Παράγω, Κάμνω νὰ φυτρώσῃ) τι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλους ἢ ἐπάνω εἰς. ||. (συνήθ. μσ.) φυτρόνω (γεννῶμαι) ἐπάνω ἢ πολλὰ πλησίον τινός· (συνκδχ.) προσκολλῶμαι εἴς τι, πιάνομαι (σκαλόνω) πουθενά. (μὲ δοτ.) » Καρπόν.. τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, « Δσκρ. »"Αμα τῇ βλαστήσει ἢ ὁ ἕλωὸς ἐπιφύεται, « Θφρ. (ἢ μτφορ.) » Τοῖς ἀδικοῦσιν ὥσπερ θηρίοις σκύλακες ἐπιφυόμενοι, « Πλ. (ἢ ὀργ.ν.) » Ὀδόντι ἐπιφ., Πλδ., δακνάνειν. » Ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπιφ., « αὐτ., ἀγκαλιάζειν σφικτὰ μὲ τὰ δύο χέρια.

'Επι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πρός τινα ἢ ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἡ λέγεταί) τι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, (ἐν γέν.) λέγω τι προσφυὲς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, (παρβλ. 'Επιλέγω καὶ Προσφωνῶ).

'Επιφωνηματικὸς, ἡ, ὀν, (ἢ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς ἐπιφώνημα ἢ ἐπιλεγόμενος ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος.

'Επιφωνημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Επιφώνημα.

'Επιφώνησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφωνεῖν (ἐπιλέγειν τι ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος).

'Επι-φωράω-ῶ, Μ. άσω. 'Εβγάλλω τι ὅλως διόλου εἰς τὸ φανερὸν, κάμνω νὰ φανῇ (νὰ πιασθῇ) ἐπ' αὐτοφώρῳ.

'Επιφώσκω (χ. Μ.), = 'Επιφαύσκω, λάμπω, φέγγω· ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι· ἀνατέλλω. » Τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, « Γρφ. (κοιν.) 'ξημερόνοντας κυριακῇ (πρώτῃ τῆς ἑβδομάδος).

'Επι-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἀπὸ 'πάνω.

'Επιφωτισμὸς (ὁ). φώτισμα, προσβολὴ φωτὸς ἐπάνω εἰς σῶμά τι.

'Επι-χαίνω, Μ. γανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Χάσκω ἐπάνω εἴς τι ἢ κατά τινος, ἀνοίγω τὸ στόμα μου 'να καταπίω τι· βλέπω χάσκων, (συνκδχ. καὶ τρπ.) προσμένω μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν (δηλ. μὲ ἀνυπομονησίαν, εἶμαι ὅλως διόλου προσηλωμένος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἴς τι. »Ὥσπερ Τάνταλος..ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ,« Ακ. 2)=Ἐπεγγελάω. »Ἵνα μὴ διαβρᾷς.. εἶτα ᾖ ἐπιχάνῃ,« Σθ.

Ἐπιχαιράγυθος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὸ καλὸν (τὴν εὐτυχίαν) ἄλλων, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιχαιρέκακος).

Ἐπιχαιρεκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω διὰ τὸ κακὸν (τὴν δυστυχίαν) ἄλλου, εἶμαι ἐπιχαιρέκακος.

Ἐπιχαιρεκακία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις=

Ἐπιχαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὰ κακὰ (τὰς δυστυχίας) τῶν ἄλλων.

Ἐπιχαίρω, Μ. χαρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω ἐπάνω εἴς (ὅηλ. διά) τι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) χαίρω διὰ τὴν συμφορὰν καὶ εἰς τὸ πεῖσμά τινος, ἐνυβρίζω (ἐντρυφῶ) εἰς τὰ δεινά του.

Ἐπιχαλοζάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ πίπτῃ τι ὡς χάλαζα ἐπάνω εἰς.

Ἐπιχάλαρος, ἀ ή ος, ὀν ἢ ον. Ὀλίγον τι χαλαρὸς (ξετεντωμένος).

Ἐπιχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμηλόνω ἢ Χαλαρόνω (Ξετεντόνω) τι ὀλίγον, (ἑλλ. ᾖ τρπ.) ἐνδίδω. μετριάζω. »Σὺ μὲν ὑφασὺς εε ᾖ πικραῖς ὀὐαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,« Αἰσχλ.

Ἐπιχαλκεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Σφυρηλατῶ) τι ὡς χαλκεὺς ἐπάνω εἰς, (μεταφορ.) γυμνάζω (ἐξασκῶ) διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας ἐπεξεργάζομαι.

Ἐπίχαλκος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χάλκωμα. »Ἀσπὶς,« Ἀρστφ.

Ἐπιχάραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε χαραγμένον (τυπωμένον) ἐπάνω εἴς τι, σημάδι, ἐκ τοῦ

Ἐπιχαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σκαλίζω (Τυπόνω) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττον,« Πλ. (πθ.) »Φύλλον ἐπικεχαραγμένον,« Θρρ., τὸ ἔχον ὡσὰν χαραγματιάς.

Ἐπιχάρεια (ἡ), =Περιχάρεια, ἐκ τοῦ

Ἐπιχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). χαρούμενος (περιχαρὴς) διά τι. 2) Π. χαροποιός.

Ἐπιχαριεντίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀστείζομαι (Χωρατεύω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω ᾖ αὐτὴν τὴν χάριν εἴς τινα, (Τουρκδρβ.) τοῦ κάμνω ᾖ εἰς τοῦτο τὸ χατῆρι, τὸν ὑποχρεόνω καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμη τὴν χάριν.

Ἐπίχαρις, ιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χάριν (θέλγητρον) ἐπάνω του, χαριτωμένος, νόστιμος, (Γαλλ.) gentil.

†Ἐπιχάριττα, Δ. ἀντὶ Ἐπιχάρισαι, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιχαρίζομαι.

Ἐπιχαρίτως, ἐπίῤῥ. Μὲ πολλὴν χάριν (νοστιμάδα). 3) μετὰ χαρᾶς, μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀσμένως.

Ἐπίχαρμα (τὸ). ἀντικείμενον χαρᾶς (καὶ μάλιστα) ἐπιχαιρεκακίας. 2) ἀντὶ

Ἐπίχαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχαίρειν (χαίρειν διὰ τὸ κακὸν καὶ πρὸς ὕβριν τινός).

Ἐπίχαρτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπίχαρμα. »Βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος,« Πλάτ. »Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα,« Αἰσχλ.

Ἐπιχάτκω (χ. Μ.), =Ἐπιχαίνω. 2) (μτγμ.) εἶμαι σχασμένος (ἔχω σχισμάδαν) εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἐπιχασμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χασμουρηοῦμαι ἐπάνω εἴς (ὅηλ. ἐνῷ κάμνω ἢ γίνεται) τι, τὸ κάμνω ἢ τὸ βλέπω ἢ τὸ ἀκούω νυστάζων (ὅηλ. χωρὶς ὄρεξιν).

Ἐπιχαυνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χαυνόνομαι (Ἐκλύομαι) διά τι.

Ἐπιχέζω, Μ. χεσοῦμαι. Χέζω ἐπάνω εἰς. ||. (μτ.) χέζομαι (ἐπάνω μου).

Ἐπιχειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τι ὡς ἐπάνω (ὡς τὰ χείλη), ἐκ τοῦ

Ἐπιχειλὴς, ἐος (ὁ, ἡ)· γεμάτος ὡς ἐπάνω (ἴσα μὲ τὰ χείλη), (σχεδὸν) ξεχειλισμένος. »Πίθον ἐπιχειλῆ τῶν ἀγαθῶν,« Θμρ. (καὶ τρπ.) »Γλῶσσα—,« Πλδ., ἡ φλύαρος. ||. »Ῥήματα ἐπιχειλῆ, αὐτ., τὰ τετραμμένα, τὰ εἰς τὸ στόμα καθενὸς ἢ, τὰ ξεχειλίζοντα ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας. 2) κοῦ ὀπ. τὰ χείλη εἶνε ποιφρωμένα (τραβιγμένα μέσα) ὡς τῶν γερόντων, (ἄλλ.).

Ἐπιχειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμάζω) πουθενά. 2) (τρτπρσ.) γίνεται πάλιν (ξαναγίνεται) χειμὼν ἢ κακοκαιρία, ξαναχειμωνιάζει.

Ἐπιχείμασις, εως (τὸ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., ξεχειμώνιασμα ἢ 2) ξαναχάλασμα τοῦ καιροῦ, ξαναχειμώνιασμα.

†Ἐπίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος (βάλλων χέρι εἰς) τι.

Ἐπιχειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ απνθ. αἰτ.) Ἀρχινῶ (Βάλλω χέρι εἰς) τι, ἐπιχειρίζομαι, καταχερνῶ, καταπιάνομαι· κινοῦμαι κατά τινος, προσβάλλω (ἐθ. λογικ.) ἀποδεικνύω διὰ συλλογισμῶν. »Λογικώτερον δέ ἐστιν ἐπιχειρεῖν καὶ ὧδε,« Ἀρχτ. (ᾖ πθ.) »Πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μεγάστους τῆς θαλάσσης ἐπιχειρηθέν, ἐκεῖνο δεόντως ἂν λέγοιτο,« Φίλ.

Ἐπιχείρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ τις, ἔργον, ἐπιχείρησις· (λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ.

Ἐπιχειρηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπιῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιχείρημα· ὁ ἐν εἴδει ἐπιχειρήματος.

Ἐπιχείρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχειρεῖν, ἔναρξις ἔργου, κατασκευὴ (ῥτρ. ἢ λογικ.) ἐπιχειρήματος.

Ἐπιχειρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προθύμως ἐπιχειρῶν τι, εὔκολος εἰς ἐπιχειρήσεις, ὁρμητήριος, (Γαλλ.) entreprenant.

Ἐπιχειρητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπιῤῥ.)-ικῶς, =Ἐπιχειρηματικὸς, ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ καὶ νὰ μεταχειρίζηται ἐπιχειρήματα.

;Ἐπιχειρίζομαι, Μ. ίσομαι, =Ἐπιχειρῶ, (ἰατρ.) μεταχειρίζομαι (Ἰταλ. τρατάρω) νόσημά τι ὡς χειρουργός.

;Ἐπιχείριον, σπν. καὶ ὁμῤῥ. ἀντὶ

Ἐπίχειρον (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ διδόμενον ἐπὶ χεῖρας ἀρχαίριον· (ἐν γέν.) ἀμοιβὴ, ἀνταμοιβὴ, ἀντιμισθία. »Ἀρετὴ ἐν ἀνθρώποις μόνη οὐκ ἐκ θηραίων τἀπίχειρα λαμβάνει· αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει,« Κλμ.

Ἐπιχειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ διὰ τῶν χειρῶν (διὰ τῆς βίας) περί τινος, (παρβλ. Χειροδίκης).

Ἐπιχειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποφασίζω (Ἐπικυρόνω) τι διὰ πλειοψηφίας (γνωστοποιουμένης κυρ. δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός). »Ἐπειδὰν δ' ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, ἃ ἂν ὑμῖν ἀρέσκει χειροτονήσατε,« Δμ., »ἔπειθ' ἐπικυρώσατε τὰς (προκυρωθείσας ἤδη ὑπὸ τῆς (βουλῆς) διαφόρως γνώμας τῶν γνωμοδοτούντων ῥητόρων, ἐπικυρώσατε ὁποίαν σὰς ἀρέσῃ.

Ἐπιχειροτονία (ἡ). ἡ διὰ πλειοψηφίας (γνωστοποιουμένης κυρ. δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός) ἀποφασις (ἐκλογή, ἐπικύρωσις).

Ἐπιχερβονησιάζω, Μ. άσω. Ὁμοιάζω σχεδὸν μὲ χερβόνησον, ἔχω ὡς ἐγγεγραμμένον σχῆμα χερσονήσου.

Ἐπιχερσεύω, Μ. εύσω. Π. ἔρχομαι ἢ κατοικῶ συνήθως (ἐνδιατρίβω τὸ πλείστον) εἰς τὴν ξηρὰν (εἰς τὴν χέρσον).

Ἐπίχευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίχυσις, ἐκ τοῦ

Ἐπιχέω, Μ. χεύσω καὶ χεῶ (ἀόρ. Ἐπέχεα καὶ Π. Ἐπέχυκα κτλ.), (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χύνω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ πάνω ἀπό, περιχύνω. »Χειρῶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι,« Ἰλ. Π. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Ἐπέχευε νίψασθαι,« Ὀδ. Α. (καὶ μτ.) »Πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην,« Ὀδ. Ε. »Σύσσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων,« αὐτ. (καὶ μτγμ.) »Τοὶ δ' ἐπέχυντο,« Ἰλ. Ο., ἐχύθησαν (ἐμβήκαν ὡς χείμαῤῥος) μέσα. (καὶ πθ.) »Νάπυϊ ἐπικυμένους,« Ακ. 2) (μτ. μὲ γεν. ἑλλ.) λέγω νὰ μὲ κερτόσων καὶ σκώπτω ποτήρι εἰς ὀγλιανὸν τινος.« »Ἐπιχεομένους Δημητρίου βασιλέως,« Λθ., (παρβλ. Ἐγχέω).

Ἐπιχηρεύω, Μ. εύσω. Μένω χηρεύων ἢ χηρεύουσα, ἐπιζῶ εἰς τὸν ἢ τὴν αὐζυγόν μου.

Ἐπιχθόνιος(ὁ, ἡ), Π. ἐπὶ, χθών]. ἐπίγειος· (συνήθ. ἐπὶ ἀνθρ.) ὕπνητος.

Ἐπιχιονίζω, Μ. (σω. Χιονίζω ἐπάνω εἰς.

Ἐπιχλευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γελῶ διά τι, περιγελῶ, περιπαίζω.

Ἐπιχλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιαρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ζεσταίνω ἐπιπολαίως.

Ἐπίχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χλοάζουσαν (πρασινίζουσαν) ἐπιφάνειαν, σκεπασμένος μὲ χλόην (μὲ πρασινάδαν).

Ἐπιχνάζω καὶ

Ἐπιχνόω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι=

Ἐπίχνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ἀπὸ πάνω μὲ χνοῦν (μὲ χνοῦδι, μὲ μαλλιά). ||. (οὐσ.) Ἐπίχνους (ὁ), =Ἐπίπαγος χνοώδης.

;Ἐπιχοὴ (ἡ), =Ἐπίχωσις.

Ἐπίχολος (ὁ, ἡ). χολερικὸς, χολερικῆς διαθέσεως· (συνήθ.) ὀργίλος, ὀξύθυμος. 2) ὁ αὐξάνων ἢ ἐρεθίζων τὴν χολήν. »Ποίη ἐπιχαλωτάτη,« Ἱπ.

Ἐπιχορὸς, ίδος (ἡ), ἀρχ. τὸ μεσοντέρειον.

Ἐπιχορεύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπιχορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Χορεύω ἐπάνω εἰς (ἢ διά) τι. (μὲ αἰτ.) προσθέτω τι εἰς τὸ τέλος τοῦ θεατρ. χοροῦ ἐν εἴδει ἐξοδίου (ἴδε τὴν λέξ.). »Ὁ ποιητὴς, εἰπὼν· Πολλαὶ μορφαὶ τῶν ἀτιμοτάτων ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας, ἀπῆλθε,« Φλῳ.

Ἐπιχορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἐκτὸς τῶν ὅσων ἐχορήγησα ἤδη καὶ ἄλλα, χορηγῶ τι περιπλέον (ἐκ προσθήκης), (ἐν γέν.) δίδω πλουσιοπαρόχως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιχορήγημα (τὸ). τὸ χορηγούμενον ἐκ προσθήκης (ἐκτὸς τῶν χορηγηθέντων ἤδη).

Ἐπιχορήγησις, εως καὶ

Ἐπιχορηγία ας (ἡ). τὸ ἐπιχορηγεῖν ἡ ἐκ προσθήκης ἢ πλουσιοπάροχος δοσις. 2) = Ἐπιχορήγημα.

Ἐπι-χραίνω, Μ. χρανῶ, = Ἐπιχρώνυμι.

Ἐπι-χρᾶομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι συχνὰ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ κατά τινος, καταχρῶμαι (ς). ἔχω ἀμοιβαίαν σχέσιν (οἰκειότητα, συναναστροφὴν) μετά τινος (δὲν πρέπει νὰ συγχ. τῷ Ἐπικίχρημι).

Ἐπι-χράω (παρτ. Ἐπέχραον καὶ πλέον οὔ), Π. (μὲ δοτ.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. » Ὡς λύκοι ἄρνεσιν ἐπέχραον, « Ἰλ. Π. » Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, « Ὀδ. Β., (κοιν.) τὴν φορτώθηκαν, τὴν ἐστενοχωροῦσαν. (καὶ μτβτ. πρὸς ἀπαρ.) » Ἀνάγκης ἥμι καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν, « Ἀπλλν., ἠνάγκασεν ἐπικειμένη. 2) (μτγν. μὲ γεν.) ἀντὶ Ἐπιψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως. » Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπεχραον χερσίν, « Ἀπλλν.

Ἐπι-χρεμέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ

Ἐπι-χρεματίζω, Μ. ίσω. Χλιμιντρῶ ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι ἢ κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπι-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Ξερρογαλίζομαι καὶ φτύνω ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ (Προφητεύω) περί τινος ἢ μετά τι.

Ἐπι-χρίμπτω, Μ. χρίμψω, Π. Κλίνω καὶ ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἴς, ἐπιστηρίζω, πλησιάζω, (παρβλ. Ἐγχρίμπτω).

Ἐπίχρισις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχρίειν, ἐπάλειψις.

Ἐπίχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίχρισιν, ἀλοιφὴ κτλ.

Ἐπίχριστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἀπὸ 'πάνω, πασσαλειμμένος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω, πασσαλείφω.

Ἐπιχροὰ καὶ

Ἐπίχροια (ἡ). χρωματισμὸς ἐπιπόλαιος, τὸ φαινόμενον (τὸ ἐξωτερικὸν) χρῶμα.

Ἐπι-χρονίζω, Μ. ίσω. Πολυκαιρίζω (Γερνῶ) ἐπάνω εἴς τι, γίνομαι-

Ἐπιχρόνιος καὶ

Ἐπίχρονος (ὁ, ἡ). διαρκής· πολυκαιρινός.

Ἐπίχροος (ὁ, ἡ). χρωματισμένος ἐπιπολαίως.

Ἐπίχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσωμένος ἀπὸ 'πάνω, σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ μάλαγμα, μαλαμματοκαπνισμένος, (συνκδχ.) πλούσιος.

Ἐπι-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω ἀπὸ 'πάνω, καπλαδίζω μὲ μάλαμμα, μαλαμματοκαπνίζω.

Ἐπιχρύσωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μαλαμματοκάπνισμα.

Ἐπι-χρώζω, Μ. χρώσω καὶ

Ἐπι-χρωματίζω, Μ. ίσω καὶ

Ἐπι-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω τι) ἐπιπολαίως, ἀλείφω μὲ βαφήν.

Ἐπίχρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ βαφῆς ἐπάλειψις, χρωματισμὸς ἐπιπόλαιος.

Ἐπίχυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χυλὸν (θρεπτικὴν οὐσίαν), (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ Ἐπίχολος).

Ἐπίχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω εἴς τι, (ἰδιαιτ. δὲ) παρ' ἰατρ. = Ὑπόχυμα.

Ἐπίχυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχέειν, χύσιμον ἐπάνω εἰς ἡ ἀπὸ 'πάνω ἀπό· κέρασμα· σήκωμα ποτηριοῦ εἰς ὑγείαν τινὸς (ὀθ. » Ἐπίχυσιν λαμβάνω τινός, « Πλ., = Ἐπιχέομαι). 2) (μτνμ.) συῤῥοὴ (χυμῶν καὶ μτνμ. πλήθους), ἐπισώρευσις. (ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, (παρβλ. Ὑπόχυσις. 3) (συνκδχ.) ἀγγεῖον πρὸς ἐπίχυσιν, (Τουρκ.) ἰμπρίκι. » Ἐλαιηρὰ—, « Λξ., (παρβλ. Κατάχυσις).

Ἐπιχυτέον, θετ. τοῦ Ἐπιχέω.

Ἐπιχύτης, ου (ὁ), = Ἐπίχυσις (3).

Ἐπίχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ, περιχυμένος, (ὀθ. ||. οὐσ.) εἶδος πλακοῦντος, (παρβλ. Ἔγχυτος). 2) εἶδος νομίσματος χυτοῦ (καὶ ὄχι χαρακτοῦ).

Ἐπι-χωλαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι-

Ἐπίχωλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χωλός.

Ἐπίχωμα (τὸ). σωρὸς χώματος, ὄχθος κατασκευαστός, πρόχωμα κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-χώννυμι, Μ. χώσω. Ἐπισωρεύω (Κάμνω σωρὸν ἀπὸ) χῶμα ἐπάνω εἴς τι, σκεπάζω μὲ σωρὸν χώματος.

Ἐπι-χώομαι, Μ. χώσομαι, Π. θυμόνω μὲ ὑπερβολὴν διά τι.

Ἐπι-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· συγχωρῶ· παραχωρῶ. 2) ὑπάγω (προχωρῶ) πρός· ἐφορμῶ. » Ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι ὅλην τὴν φάλαγγα, « Ξεν.

Ἐπιχώρησις, εως (ἡ). συγχώρησις· παραχώρησις.

Ἐπι-χωριάζω, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι (Διατρίβω) συνήθως εἴς τινα τόπον· (ἐπὶ πραγμ. τρπρσ.) συνηθίζομαι. (μὲ δοτ.) » Ἐπιχωριάζω Ἀθήναζε, « Πλάτ. (παρβλ. Ἐπιδημέω). » Ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασι, « Δκ. » Τὸ πάθος ἐπιχωριάζει τῇ νήσῳ, « Στρ. » Οὐ τῆς ἀρχαίας (Ἀττικῆς γλώσσης), ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, « Δ. Ἀλ. » Ταφαῖς ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσι, « Διόδ., συνειθίζουν νὰ ἐνταφιάζουν τοὺς νεκρούς των μὲ ἕνα τρόπον παράξενον. » Ἅτε δὴ βάρβαρος καὶ τὸ προπετὲς ἐπιχωριάζων, « Ἀγαθ. (καὶ πθ.) » Σπανίως ἐπιχωριάζεται, « Ἀρστ., συνειθίζει νὰ γίνεται, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχώριος, α ἡ ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ συνειθιζόμενος εἰς τὴν χώραν (εἰς τὸν τόπον), ἴδιος τοῦ τόπου, ἐγχώριος.

Ἐπιχωρίως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου.

Ἐπίχωσις [ἐπιχώννυμι], εως (ἡ). ἐπισώρευσις χώματος· κατασκευὴ προχώματος κτλ.

Ἐπι-ψαίρω, Μ. ψαρῶ, Π. ξύνω (σγουραίνω) τι ἐπιπολαίως ἐν ᾧ περνῶ ἀπὸ 'πάνω του. » Ἐπιψαίρειν κῦμα, « Ὀππ.

Ἐπι-ψακάζω, = Ἐπιψεκάζω.

Ἐπιψάλιον (τὸ). ἡ ἀλυσίδα ἡ ὀπ. κρατεῖ τὸν χαλινὸν ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου.

Ἐπι-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου· παίζω κιθάραν κτλ. καὶ τραγῳδῶ.

Ἐπίψαλμος (ὁ). εἶδος μουσικῆς προανακρούσεως.

†Ἐπι-ψαύδην, ἐπίρ. Ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπιλίγδην).

Ἐπίψαυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-ψαύω, Μ. ψαύσω. (μὲ γεν. ἢ σπντ. αἰτ.) Ἐγγίζω τι ἐπιπολαίως. » Ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν, « Ὀδ. Θ., μετέχει ὀλίγον τι φρονήσεως.

Ἐπι-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Χαϊδεύω ἐγγίζων ἐπιπολαίως.

Ἐπιψέγω, Μ. ψέξω. Μέμφομαι (Κατηγορῶ) προσέτι ἢ περί τινος.

Ἐπι-ψεκάζω, Μ. άσω. Χύνω τι ἐν εἴδει ψιλῆς βροχῆς ἐπάνω εἰς, ῥαντίζω, ψηχαλίζω.

Ἐπίψεκτος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος.

Ἐπιψέλιον (τὸ), = Ἐπιψάλιον.

Ἐπι-ψελλίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑποψελλίζω.

Ἐπι-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ψεύδομαι ἐπὶ πᾶσιν ἢ περί (ἢ ἐνώπιόν) τινος προσθέτω ψευδῶς.

Ἐπίψηγμα (τὸ). κάθε τι ὅμοιον μὲ ψῆγμα (ξύσμα, ῥίνισμα).

Ἐπι-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Πασπατεύω) τι ἐπιπολαίως.

Ἐπι-ψηφίζω, Μ. ίσω. Προτείνω (Καθυποβάλλω) τι εἰς ψηφηφορίαν. » Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, ᾗ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, « Ξεν. » Ὁ μὲν Φ., παρεγγράψας· ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης, « Αἰσχ. 2) ||. ἐπικυρόνω (ἀποφασίζω) τι διὰ τῆς ψήφου μου. » Οὐδὲν πώποτε ὁ δῆμος, ὅ,τι μὴ προβουλεύσειεν, ἡ βουλή, οὔτ' ἐπέκρινεν οὔτ' ἐπεψήφισε, « Δ. Ἀλ. (καὶ συγνότ. μσ.) » Οἱ δὲ Ἀθην. ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας αὐτὸν χιλίους καταλέξασθαι, « Ξεν. » Ἀμφοῖν κατακούσασαι, θάτερῳ τὴν νίκην ἐπεψηφίσαντο, « Λξ.

Ἐπιψήφισις, εως (ἡ). ἡ περί τινος ψηφηφορία. 2) ἡ διὰ ψηφηφορίας ἐπικύρωσις.

Ἐπι-ψιθυρίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑποψιθυρίζω.

Ἐπι-ψιμμυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω μὲ ψιμμύθιον, φυκιασιδόνω.

Ἐπίψογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ψόγως. Ἄξιος ψόγου (μομφῆς, κατηγορίας), ἐπίμεμπτος.

Ἐπι-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι.

Ἐπιψόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπίψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι-ψύχω, Μ. ψύξω, Π. (μὲ αἰτ.) φυσῶν δροσίζω.

Ἐπι-ψωμίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω (βάλλων τὸ ψωμὶ κτλ. ἀπὸ βοῦκκαν-βοῦκκαν εἰς τὸ στόμα).

Ἐπιωγὴ (ἡ), Π. [ἐπὶ, ἰωγή]. μέρος εἰς τὸ παράλιον ὅπου τὰ πλοῖα καταφεύγουν ἵνα προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸν ἄνεμον, καραβοστάσι.

Ἐπιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμι).

Ἐπλάγχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πλάζω.

Ἔπλαξα, Δ. ἀντὶ Ἔπληξα, ἀόρ. τοῦ Πλήσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σω ἡ 2) τοῦ Πλάσσω (Θκρ. ΚΔ'. 107).
'Επλασσα, Π. ἀντὶ "Επλασα, ἀόρ. τοῦ Πλάσσω.
'Επλε, "Επλεο ἢ "Επλευ, "Επλετο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ "Επελε, 'Επέλου, 'Επέλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἡ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Πέλω, Πέλομαι.
'Επλήγην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Πλήσσω.
'Επληντο, Π. ἀντὶ 'Επέπληντο, ὑπερσ. τοῦ Πλνημαι.
'Επλήσθην, πθ. καὶ
'Επλησα, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ Πίμπλημι.
'Επόγδοος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ὄγδοον τοῦ ὅλου. (ὅηλ.) ἐννέα ὄγδοα. « Δάνεισμα—, « Σδ, ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν ὄγδοον τοῦ κεφαλαίου, (ὅηλ.) 12 1/2 τοῖς 100, (παρβλ. 'Επίτριτος).
"Επογκος (ὁ, ἡ). βαρυφορτωμένος, (ἐπὶ γον.) ἔγκυος.
'Επογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Φουσκόνω (κυρ. ἢ μτγμ.).
'Επ-ογμεύω, Μ. εύσω, Π. σχηματίζω ὄγμον (αὐλακιάν). » Κύκλον—, « Τρυφιόδ., διαγράφω.
'Επόγμιος (ὁ, ἡ), Π. ἔφορος τῶν ὄγμων (τῶν αὐλακιῶν τοῦ χωραφιοῦ), προστάτης τῆς γεωργίας, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).
'Επόδια (τὰ), Ἰων. ἀντὶ 'Εφόδια.
'Επ-οδιάζω, Ἰων. ἀντὶ 'Εφοδιάζω.
'Επ-οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. ήθήσομαι. Πονῶ (Λυποῦμαι) διά τι.
'Επόδυνος (ὁ, ἡ), = 'Επώδυνος.
'Επ-οδύρομαι, Μ. υροῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Θρηνῶ (Θρηνολογῶ) περί τινος.
'Επωδώκει, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εφωδώκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ 'Εφοδῶ, (ἄλλ. διορθ. 'Επαδήγει).
'Επ-οίζω, Μ. οἰζήσω. Βρωμῶ.
'Επ-οίγω, Μ. οἴξω, Π. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνοίγω, ὅηλ.) κλείω, (ἴδε 'Επώχατο).
'Επ-οιδαίνω, Μ. οἰδήσω. Πρήσκομαι, φουσκόνω.
'Επ-οιδαλέος, α, ον, Π. πρησμένος, φουσκωμένος.
'Επ-οιδέω-ῶ, καὶ
'Επ-οιδίσκω, Μ. ήσω, = 'Επ-οιδαίνω.
'Επ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὡς ἔποικος εἰς τόπον τινὰ τοῦ ὁπ. ἐδιώχθησαν οἱ κάτοικοι. (μὲ δοτ.) κατοικῶ πλησίον καὶ ἐπὶ κακῷ τινος, (Θκ. ς'. 80).
'Επ-οικία (ἡ). τὸ νὰ κατοικῇ τις πουθενὰ ὡς ἔποικος. ||. (οὐσ.)—"Επαυλις, ἐποίκιον.
'Επ-οικίδιος, α, ἡ ος, ον, Π. ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον, οἰκιακός.
'Επ-οικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω τόπον τινὰ μὲ ἐποίκους· (ἐν γέν.) κτίζω (συνοικίζω) πόλιν κτλ. πλησίον καὶ ἐπὶ κακῷ τινος. »Ἀξιόμαχον πόλιν ἐποικίσαι Λακεδαιμονίοις, « Παυσ., (παρβλ. 'Επιτειχίζω).
'Εποίκιον (τὸ). 'σπίτι εἰς τὴν ἐξοχήν, χωριὸν, ζευγατεῖον, σεμπρόσπιτον, (παρβλ. "Επαυλις). 2) οἰκιακὰ σκεύη, 'νοικοκυρειὸν (;).
'Εποίκισις, εως (ἡ). κατοικισμὸς τόπου τινὸς ἀπὸ ἐποίκους.
'Επ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κτίζω (Οἰκοδομῶ) ἐπάνω εἰς· προσθέτω καὶ ἄλλην οἰκοδομὴν ἐπάνωθεν τῆς ἤδη ὑφισταμένης.
'Επ-οικοδομή, ῆς καὶ
'Επ-οικοδόμησις, εως (ἡ). τὸ ἐποικοδομεῖν, κτίσμον ἐπάνω εἰς, προσθήκη εἰς οἰκοδομήν, καὶ αὐτὸ τὸ ἐποικοδομηθέν.
'Επ-οικονομία (ἡ). ἡ ἀνάλογος τοποθέτησις (διάταξις) τῶν ἀντικειμένων, (παρβλ. Διάθεσις).
"Επ-οικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλοῦ ἔπειτα καὶ κατοικήσας εἰς τόπον τινὰ, μέτοικος, ἄποικος. (Π.) κάτοικος.
'Επ-οικτείρω, Μ. ερῶ. (μὲ αἰτ.) Λυποῦμαί (Εὐσπλαγχνίζομαί) τινα.
'Επ-οικτίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (καὶ μσ. Κινοῦμαι) εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν).
'Εποίκτιστος καὶ "Επ-οικτος (ὁ, ἡ), Π. οἶκτου ἄξιος, ἐλεεινὸς, ἀξιολύπητος.
'Επ-ομιμώζω, Μ. ώξω. (μὲ δοτ.) Κλαίω (Λναστενάζω, Θρηνολογῶ) διά τι.
'Επ-οίνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ οἰνοποσίας (ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι).
"Επ-οινος (ὁ, ἡ). μεθυσμένος ἢ μέθυσος. 2) = 'Επ-οίνιος.
'Επ-οιστέον, θετ. καὶ
'Επ-οίσω, μέλλ. τοῦ 'Επιφέρω.
'Επ-οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
'Επ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι, Π. ὑπάγω πουθενὰ, κινοῦμαι πρὸς ἔργον τι ἢ ἐναντίον τινός· ἀπέρχομαι, ἐφορμῶ.
'Επ-οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαντεύω (Οἰωνίζομαί) τι περί τινος, (παρβλ. 'Επιφημίζω).
'Επ-οκέλλω, Μ. ελῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = 'Επικέλλω, ῥίπτω ἢ πίπτω ἔξω (εἰς τὴν ξηράν).
'Επ-οκλάζω, Μ. άσω. Γονατίζω, κάθημαι ἀνακούμπουδα.
'Επ-οκριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἔχω τροχεῖαν ἐπιφάνειαν.
'Επόκριδες, εσσα, εν, Π. τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν.
'Επ-ολβίζω, Μ. ίσω, Π. Μακαρίζω, καλοτυχίζω.
"Επολβος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς, μακάριος.
ἡ 'Επόλιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιγώλιος.
'Επ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. (μὲ δοτ.) 'Γλιστρῶ (καὶ πίπτω) ἐπάνω εἰς.
'Επ-ολολύζω, Μ. ύξω. Φωνάζω ἀπὸ χαρὰν (Λαλαλάζω) ἢ ἀπὸ λύπην (Μυρολογῶ, Ξεφωνίζω) διά τι.
'Επ-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω παραπονετικὰ (Θρηνολογῶ) διά τι.
"Επομαι [ἕπω], Μ. ἕψομαι (παρ. Κιπόμην, ἀόρ. 6'. Π. 'Εσπόμην). (μὲ δοτ.) "Ερχομαι ἢ 'Γπάγω κατόπιν τινὸς, ἀκολουθῶ· συνοδεύω· (συνκδ.) ὑπακούω· (τρπ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· εἶμαι σύμφωνος· ἐγὼ σγέσιν ἢ ἀναλογίαν μὲ ἀνήκω, ἁρμοζω· προκύπτω ὡς πόρισμα ἀπό τινος.
'Επ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ πίπτῃ βροχὴ ῥαγδαία ἐπί τινος· (συνκδ.) μουσκεύω, καταβρέχω.
'Επόμβρησις, εως (ἡ). βρέξιμον· βροχὴ ῥαγδαία.
'Επομβρία (ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνομβρία, ὅηλ.) πολλαὶ βροχαὶ, πολυομβρία.
'Επ-ομβρίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω βροχὴν ῥαγδαίαν ἐπί τινος· βρέχω.
'Επόμβριος καὶ
"Επομβρος (ὁ, ἡ). βροχερός. » Χώρα—, « Θρρ., ἡ βρεχομένη συχνά.
'Επομένως, ἐπίρ. (μτχ.) (μὲ δοτ.) Συμφώνως· Ἀκολούθως, ἔπειτα, ἐφεξῆς.
'Επ-ομνυμι ἢ (μσ.) 'Επ-ομνυμαι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. 'Επώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον ('Ορκίζομαι) περὶ ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, προσθέτω καὶ ὅρκον εἰς τοὺς λόγους μου, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου. « Ἄλλ' ἤτοι ἐγὼ, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, « Ἰλ. Α. 2) ὀμνύω προσέτι. »Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι, « Πλ.
'Επ-ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. Σφουγγίζω τι (καὶ μσ. Σφουγγίζομαι) ἐπάνω εἰς, (συνκδ.) ἐντυπόνω.
'Επομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ, (ὅθ. ||. οὐσ.) 'Επομφάλιον, τὸ ἐπιγάστριον. (καὶ ἐπίῤ.) « Βάλε σάκος μέσον ἐπομφάλιον, « Ἰλ. Η., Ἴσα κατὰ μεσῆς, εἰς τὸν ὀμφαλόν. 2) ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ ὡς ἂν ὀμφαλόν. » Σῦκον ἐπομφάλιον. « Ἐπγρ., διὰ τὸ ὀμφαλοειδὲς τῆς κορυφῆς του.
'Επ-ονε-ίζω, Μ. ίσω. 'Επιπλήττω μὲ ὀνειδιστικοὺς λόγους ('Γβρίζω κατὰ πρόσωπόν) τινα περί τινος.
'Επονείδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίζως. Ἄξιος ὀνειδισμοῦ, αἰσχρός.
'Επ-ονομάζω, Μ. άσω. Δίδω ὄνομα ἢ ἐπώνυμον εἴς τι, τὸ ὀνομάζω μὲ (τὸ ἀφιερόνω εἰς) τὸ ὄνομά τινος. » Γυναῖκα ἐπονομάζειν εἰνί, « Αἶ., μνηστεύειν αὐτὴν αὐτῷ. (καὶ πθ) » Τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπονομάζεται, « Πλάτ., τὸ ὄνομα "Ὕβρις δίδεται εἰς τὴν ἐξουσίαν.
'Επονομασία (ἡ). τὸ ἐπονομάζειν· ἐπωνυμία, παρώνομα.
'Επονόμαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -άστως. Ὁ ἔχων ἐπωνυμίαν, χαρακτηριζόμενος δι' ἐπωνομασίας.
'Επ-οξίζω, Μ. ίσω. 'Σοινίζω ὀλίγον, ἀρχινῶ νὰ 'ξοινίζω.
'Επ-οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὀξὺ (κοπτερὸν, συῤλερὸν), ἀκονίζω, (μτφρ.) ἐρεθίζω, παροξύνω. ἐπιταχύνω. « Τὴν πορείαν—, « Μακκαβ.
"Επ-οξυς, εος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀξὺς (κοπτερὸς, συῤλερὸς, [καὶ μτφρ.] ὁρμὸς). 2) ὀλίγον τι 'ξοινὸς, 'ξοινοῦτσικος.
'Επ-οπίζω, Μ. ίσω. καὶ (συχνότ.).
'Επ-οπίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) φοβοῦμαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι.
'Επόπισθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπ' ὀπίσω, (ὀρθότ. διῃρημ. 'Επ' ὀπισθεν).
'Επ-οποιΐα (ἡ). ποίησις ἐπική. (συνκδ.) ποίημα ἐπικόν.
'Επ-οποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος πρὸς) ἐπαποιΐαν.
'Επαποιὸς (ὁ). ποιητὴς ἐπῶν (στίχων, κυρ. ἡρωϊκῶν) ἢ ἐπικοῦ ποιήματος.
ἡ 'Επ-οπτάνομαι, (νλγ.). Βλέπομαι, φαίνομαι.
'Επ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ψήνω τι ὀλίγον (ἀπὸ 'πάνω μόνον).
'Επόπτεια καὶ 'Επόπτευσις (ἡ). ἐπιτήρησις, ἐφορία, ἐπιστασία. 2) ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος βαθμὸς τῆς μυήσεως, (ὅηλ.) ἡ αὐτοψία τῶν μυστηρίων, ἐκ τοῦ
'Επ-οπτεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) 'Επιβλέπω, ἐπιτηρῶ· ἐπιστατῶ, ἐφορεύω. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀξιόνομαι τῆς ἐποπτείας τῶν (ἐν Ἐλευσ.) μυστηρίων, (ὅθεν συνκδχ.) εἶμαι εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐποπτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ-

Ἐπόπτης [ἐπόψομαι], ου (ὁ). ἔφορος, ἐπιτηρητής. 2) θεατής, (ὅθεν ἰδιαιτ.) ὁ ἀξιωθεὶς τῆς αὐτοψίας τῶν ἐν Ἐλευσ. μυστηρίων (δηλ. τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου βαθμοῦ τῆς μυήσεως).

Ἐποπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπόπτην ἢ τὴν ἐποπτείαν.

Ἐπόπτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπόπτης.

Ἔποπτος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀπὸ πουθενά, ὁρατός, ὀφθαλμοφανής.

Ἐπόπτρια (ἡ), = Ἐπόπτις.

Ἐπορᾶω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοράω.

Ἐποργάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκομαι εἰς (Κυριεύομαι ἀπὸ) ὀργασμὸν διά τι, ἐνθουσιάζομαι.

Ἐποργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια. (μὲ δοτ.) » Ἔρως πόλεσσιν ἐποργιάζει, « Ἀνκρ., ἐπικρατεῖ, θριαμβεύει, δείχνει ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ἐποργίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ὀργίζομαι διά τι.

Ἐπορέγω ξ (μσ.)-έγομαι, Μ, έξω, -ομαι. Ἁπλόνω τὸ χέρι μου πρὸς· (συνκδχ.) δίδω (προσφέρω) περιπλέον. » Ὦ γαθοὶ, πορέξαθ', ὧν μυχὸς πλουτεῖ, « Ἀθ. » Τιρῆς οὔτ' ἀφελῶν, οὔτ' ἐπορεξάμενος, « Σβλ. 2) ἐγγίζω » Ἐπορεγομένην αὐτοῦ, « Πλάτ. 3) (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, ὑπερεπιθυμῶ. πιάνω, (σημαδεύων) ἐπιτυχαίνω. » Ἐπορέξατο χειρὶ νηΐου, « Ἀπλλν.

Ἐπορέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοράω.

Ἐπορθιάζω, Μ. άσω, Π. = Ἐξορθιάζω, σηκόνω τι ἐπάνω ὄρθιον, ὑψόνω (κυρ. τὴν φωνήν). » Γόοις ἐπορθ. « Αἰσχλ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω.

Ἐπορθοβοάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Δ. άσω, Π. = Ἐπορθιάζω. » Ἵνα Πατρὶ γόους νυχίους ἐπορθοβοάσω, « Εὐρ.

Ἐπορθρεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐπορθρίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι (ἐν γέν. Πράττω τι) πολλὰ πρωΐ.

Ἐπορθρισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σήκωμα πολλὰ πρωΐ.

†Ἐποριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπορέγομαι, ἐπιθυμῶ.

Ἐπορίνω, Μ. ινῶ, Π. διεγείρω, διερεθίζω. » Λύσσαν—, « Μανέθ.

Ἐπορκίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορκίζω, ὁρκίζω, (ἐκκλησ.) ἐξορκίζω, (ὅθεν:

†Ἐπορκισμὸς (ὁ), = Ἐξορκισμὸς καὶ

†Ἐπορκιστὴς, οῦ (ὁ), = Ἐξορκιστής.

Ἐπορμέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορμέω.

Ἐπόρνυμι καὶ Ἐπορνύω, Μ. όρσω, Π. (μὲ δοτ.) παρακινῶ (παρορμῶ, ἐρεθίζω [ξμσ. ἢ πθ.] ἐφορμῶ) κατά τινος· (τρπ.) διεγείρω αἴσθημά τι ἐντός τινος, ἐμπνέω. » Ἤ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον, « Ὀδ. Ε. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐπὶ δὲ Ζεὺς ὦρσεν ἀνέμοιο θύελλαν, « Ἰλ. Μ. » Ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους, « Ὀδ. Φ. (καὶ μσ.) » Ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειός, « Ἰλ. Ψ.

Ἔπορον, Π. ἴδε Πορεῖν.

Ἐπορούω, Μ. ορούσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) πηδῶ (τινάζομαι μὲ ὁρμὴν) ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, Ἐφορμῶ.

Ἐπορφόω-ῶ, Μ. ώσω Σκεπάζω μὲ ὀροφὴν, βάλλω τι ἐπάνωθέν τινος ἐν εἴδει ὀροφῆς.

Ἔπορσον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἐπόρνυμι.

Ἐπορύσσω(ττω), Μ. ύξω. Σκάπτω βαθύτερον.

Ἐπορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω ἐπάνω τινός, (συνκδχ.) καταπατῶ, ἐνυβρίζω.

Ἐπορωρέχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐπορέγω.

Ἔπος [†ἔπω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν. καὶ ἀρχ.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ λεχθῇ, λόγος, ὁμιλία, διήγησις, ὑπόσχεσις, συμβουλή, παραγγελία, κτλ. (μτγν.) λόγος ἔμμετρος, στίχος (κυρ. ἡρωϊκός), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ποίημα (κυρ. ἡρωϊκὸν)· ᾠδή, χρησμὸς (διὰ στίχων)· ῥητὸν (ἀπόφθεγμα) ποιητοῦ. » Ὡς ἔπος εἰπεῖν, « Φρσ. λόγου χάριν· σχεδόν· ἐν ἑνὶ λόγῳ. » Διόρισαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, « Πλάτ. » Λευκὴν, οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀλλὰ χιόνος ἐπέκεινα, « Αἰλ. » Οὐδὲν πρὸς ἔπος, « Παροιμ., δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, εἶν' ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. » Πρὸς ἔπος, « φρσ., ἐν τῷ ἅμα. ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. » Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ, « Ἀρστφ. » Ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, « Φρσ., = Εἶπε καὶ ἐγένετο.

Ἐποστρακίζω, Μ. ίσω. Παίζων ῥίπτω ὄστρακα (στρειδότσεφλα ἢ κεραμιδοκόμματα) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμουν κάμποσα πηδήματα πρὶν βουλήσουν, (ὅθεν.

Ἐποστρακισμὸς (ὁ). εἰδ. παιδιᾶς, (κοιν.) πεταλίδι (ἴδε Πλδ. Θ'. 119).

†Ἐπόσχιον (τὸ). κλαδὶ μὲ καρπούς.

Ἐποτοτύζω (χ. Μ.), θρηνολογῶ (μυρολογῶ) διάτι ἢ μετ' ἄλλον.

Ἐποτρύνω, Μ. υνῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) παρορμῶ, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, διεγείρω. » Οἱ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, « Θκ.

Ἐπουδαῖος, α, ον καὶ

Ἐπούδειος (ὁ, ἡ). Π. [ἐπὶ, οὖδας]. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος στηριζόμενος) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, (παρβλ. Ἐπιχθόνιος).

Ἐπουλὶς, ίδος (ἡ). πρήξιμόν τι τῶν οὔλων (τῶν ὀδοντοκοιλιῶν), (παρβλ. Παρουλίς).

Ἔπουλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὖλος (σγουρός, κατσαρός).

Ἐπουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (ἰατρεύω) πληγήν.

Ἐπούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς.

Ἐπουλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς ἐπούλωσιν.

Ἐπουραῖος, α, ον. Ὁ ἐπάνω ἢ πλησίον τῆς οὐρᾶς.

Ἐπουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς. » Θεὸς—, « Ὀδ. Ρ.

Ἐπουρέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Κατουρῶ ἐπάνω εἰς, (ἢ ἁπλ.) κατουρῶ.

Ἐπουριάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπουρίζω, Μ. ίσω. Πνέω οὔριος (πρύμος). κάμνω νὰ κινῆται τι (καὶ ἀμτβτ. κινοῦμαι) μὲ οὔριον ἄνεμον, (μτφορ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) συνεργῶ πρὸς τὸν σκοπόν τινος. διεγείρω· ἐμπνέω. ||. (ἀμτβτ.) βάλλω τὴν πρύμνην μου κατὰ τὸν ἄνεμον, (ἐπμ.) ἀρμενίζω πρύμα, (μὲ αἰτ. προθετ.) διευθύνομαι ἴσια πρός. » Τρέχε κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας, « Ἀρςφ.

Ἔπουρος (ὁ, ἡ), = Οὔριος, (μτφορ.) ἁρμόδιος (συντελεστικὸς) πρὸς τὸν σκοπόν.

Ἐπουρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπουρίζω, πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον.

Ἐπουσιώδης, εος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Ὁ μὴ ἐνυπάρχων φύσει ἀλλὰ προσθεμένος εἰς τὴν οὐσίαν τινός (προσ. ἢ πράγμ.)

Ἐποφείλω, Μ. οφειλήσω καὶ ὀφλήσω Χρεωστῶ προσέτι, μένω χρεώστης (ἢ καταδικάζομαι) ἀκόμη καὶ διά.

Ἐποφέλλω (χ. Μ.), Π. αὐξάνω τι ἔτι μᾶλλον, ἐπαυξάνω.

Ἐποφθαλμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐποφθαλμιάζω (άω-ῶ). Μ. άσω καὶ

Ἐποφθαλμίζω, Μ. ίσω, (μὲ δοτ.) Ῥίπτω (Προσηλόνω) τὸ βλέμμα μου ἐπάνω εἴς τι (κυρ. μὲ φθόνον ἢ ἐπιθυμίαν), (κοιν.) βάλλω ἢ ἔχω εἰς τὸ 'μμάτι, 'μματιάζω.

Ἐποφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ ἐπάνω τοῦ ὀφθαλμοῦ. ||. (οὐσ.) » Ἐποφθάλμια, « Γαλ., τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρη.

Ἐποφλισκάνω, Μ. οφλήσω, = Ἐποφείλω.

Ἐποφρύδιον (τὸ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπισκύνιον.

Ἐποχετεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐποχετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω νὰ τρέχῃ ὑγρόν τι δι' ὀχετοῦ ἢ ὡς δι' ὀχετοῦ πρός. » Τοῖς ἄνθεσιν ὕδωρ—, « Λογγ. (καὶ μσ. τρπ.) » Ἐποχετευσάμενος ἐκ τῆς θέας ἔρωτα, « Ἀχιλλ.

Ἐποχεύω, Ν. εύσω. Βατεύω (Καβαλικεύω) πάλιν, ξαναβατεύω.

Ἐποχέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπντε. μτβτ.) Καθίζω τι (καὶ συνηθέστ. πθ. ἢ μσ. Κάθημαι) ἐπάνω εἰς ἢ ὡς εἰς ὄχημα. (μὲ δοτ.) » Ὕδατι ἐποχεῖται ἡ γῆ, « Φίλ.

Ἐποχὴ (ἡ). τὸ ἐπέχειν, κράτημα ὀπίσω, ἐμπόδισμα, σταμάτισμα. (φιλοσοφ.) ἐπίσχεσις τῆς κρίσεως, ἀμφιβολία· (ἀςρνμ.) ἡ κατάστασις τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν στιγμήν. (Χρονολογ.) ἀρχὴ χρονικῆς περιόδου προσδιοριζομένη δι' ἀξιολόγου τινὸς συμβάντος. (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποχή).

Ἐποχθίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω εἰς ὄχθην.

Ἐποχθίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) στενάζω (λυποῦμαι, ἀδημονῶ) περί τινος.

Ἐποχλεὺς [ἐπὶ, ὄχλος], έως (ὁ). τὸ ξύλον ἢ σίδηρον ὅ,που βάλλουν εἰς τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης ἵνα ἐμποδίζουν τὴν ὁρμήν των εἰς τὸν κατήφορον, (ἄλλ.) τροχοπέδη.

†Ἐποχμάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐπέχω (κρατῶ, σταματῶ) ἢ Ἐποχεύω, καβαλικεύω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαιχμάζω).

†Ἐποχμεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπογμεύω.

Ἔποχον (τὸ). ἡ ζώνη (χυδ. ἴγγλα) τοῦ σαμαριοῦ ἢ τῆς σέλλας, (Τουρκ.) τὸ κολάνι τοῦ ἀλόγου κτλ. (ἐν γέν.) σέλλα, (Ξεν. Ἱππ.).

Ἔποχος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, ἔχω]. ὁ φερόμενος ἢ καθήμενος ἐπάνω εἰς (ἢ ὡς, εἰς) ὄχημα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μὲ γεν. ἢ δοτ.) » Νηὸς (» Ἅρμασιν) ἔποχ., « Αἰσχλ. 2) ὁ κρατούμενος (ἢ γυμναζόμενος εἰς τὸ νὰ κρατῆται) χερσῶς ἐπὶ τοῦ ὀχήματός του, (ὅθ. συνκδχ.) χερσὶς, ἀμετακίνητος, μόνιμος· (τρπ.) ζαθερὸς, ἐπίμονος, ἀμετάθετος, (ὅθ. τὸ συγκρ. Ἐποχώτερος). 3) ὁ σηκόνων ἢ δυνάμενος νὰ σηκόνῃ τι ἐπάνω του, χρησιμεύων ἀντὶ (ἐπὶ τοῦ ὀπ. ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ τι ὡς ἐπ') ὀχήματος. » Ποταμὸς ναυσὶν ἔποχος, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Λόγος μανίας ἔποχος, « Εὐρ., ἐμφαίνων (ὑπαγορευόμενος ἀπὸ) μανίαν.

Ἐπ-οχυρόω-ῶ, Μ. ὡσ. Κάμνω τι ὀχυρότερον, τὸ ὀχυρόνω ἔτι μᾶλλον.

Ἔποψ [ὄνμπ.], οπος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) τσαλοπετεινός ἢ ποῦπος. (ἴδε καὶ ποπίζω).

Ἐπ-οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς προσφάγιον (ὄψον) μαζῆ μὲ τὸ ψωμί.

Ἔποψὲ, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπ' ὀψὲ, πολλὰ ξώρας (βράδυ).

Ἐπόψημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγει τις μὲ τὸ ψωμί, προσφάγιον.

Ἐπόψησις, εως (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐπόψημα (προσφάγιον). 2) = Ἐπόψημα.

Ἔποψία (ἡ), = Ἔποψις. 2) θηλ. τοῦ Ἔποψος.

Ἔποψίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὀχρησιμεύων (ἐαθιόμενος ὡς) ἐπόψημα.

Ἐπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιδεκτικὸς ἐπόψεως, ὁρατός.

Ἐπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἀξιοθέατος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόψιος. 3) = Ἐπόπτης ἐπιτηρητὴς, ἔφορος. » Ζεὺς (» Ἀπόλλων) —, « Καλλ.

Ἔπ-ψις, εως (ἡ). θέα, (Γαλλ.) vue. » Εἶσιν ἐν ἐπόψει ἀλλήλαις αἱ πόλεις, « Στρ., φαίνονται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἐπόψομαι, μελλ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπράθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πιπράσκω.

Ἔπραθον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Πέρθω.

Ἔπρεσεν, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἔπρησεν, ἀόρ. 6'. τοῦ Πρήθω.

Ἔπρηξα, Ἰων. ἀντὶ Ἔπραξα, ἀόρ. τοῦ Πράσσω.

Ἔπρησα, ἐνεργ. καὶ

Ἐπρήσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πρήθω.

Ἐπρίαθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πρίω.

Ἐπρίω, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μα. ἀορ. τοῦ Πρίαμαι.

Ἑπτὰ (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (7) συνκδχ. καὶ μάλιστα εἰς τὴν Π. Γρφ. ἀντὶ τοῦ) πολλὰ, δυσκολομέτρητα, (ἴδε Ἑπταπλασίως, καὶ πρβλ. Ἑκατὸν καὶ Ἐννέα).

†Ἑπταβασίλειον (τὸ). εἶδ. μύρου. (νομίζεται ἐσφαλμ.)

Ἑπτάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) ἑπτὰ βίβλους.

Ἑπταβόειος (ὁ, ἡ), Π. συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἀλλεπαλλήλως ἐπιτεθειμένα βωδοτόμαρα (ἴδε Βοῦς).

Ἑπτάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων ἑπτὰ βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), ἴδε βοῦς. 2) (σπνττ.) ἀντὶ Ἑπταβόειος.

Ἑπτάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ γλώσσας (φωνὰς, χαράδες). » Φόρμιγξ—, « Πίνδ.

Ἑπταγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα (π. χ. Σάραπις).

Ἑπτάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 γωνίας. ||. (οὐσ.) Ἑπτάγωνα (τὰ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου.

Ἑπταδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7. δακτ. ἔκτασιν.

Ἑπτάδουλος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ φοραῖς (θηλ. ἴλως διόλου, αὐτόχρημα ἢ ἐκ προγόνων) δοῦλος, (παρβλ. Δουλέκδουλος).

Ἑπτάδραγμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 7 δραχμάς.

Ἑπτάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (περατούμενος εἰς) ἑπτὰ δρόμους. Ὁ ὁδίκιχος ἑπτάδρομος· τρεῖς γὰρ καμπτῆρας εἶχε, καὶ τὸ καμπτῆρος ἥμισυ, « Τζ.

Ἑπτάδυμος (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπταέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑπταέτις, εος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης). ||. (τὸ οὐδ.) Ἑπτάετες, ἐπίρ. ἑπτὰ ἔτη (κατὰ συνέχειαν), εἰς διάστημα 7 ἐτῶν.

Ἑπταετία (ἡ). διάστημα 7 ἐτῶν.

Ἑπταέτις, ιδος (ἡ). θηλ. τοῦ Ἑπταέτης.

Ἑπτάζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 ζώνας (κύκλους).

Ἑπταήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 ἡμέρας, ἑπτὰ ἡμερῶν (ἡλικίας).

Ἑπταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 7 ἡμέρας· ἑπτὰ ἡμερῶν.

Ἑπτακαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (17). δεκαεπτά.

Ἑπτακαιδεκαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα 17 ἐτῶν.

Ἑπτακαιδεκαέτης, ου (ὁ), καὶ

Ἑπτακαιδεταέτης, τος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 17 ἔτη· 17 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑπτακαιδεκάκις, ἐπίρ. 17 φοραῖς.

Ἑπτακαιδεκάπηχυς, εως (ὁ, ἡ). 17 πηχῶν.

Ἑπτακαιδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 17 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑπτακαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 17 ἡμέρας· 17 ἡμερῶν.

Ἑπτακαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 16, δέκατος ἕβδομος.

Ἑπτακαιδεκέτης, ου, (ὁ), = Ἑπτακαιδεκαέτης.

Ἑπτακαιεικοσαέτης, ου, (ὁ) καὶ

Ἑπτακαιεικοσαέτης, ους ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 27 ἔτη, 27 ἐτῶν.

Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, α ἢ ος, ον. 27 φοραῖς τόσος.

Ἑπτακαιεικοσέτης, ου (ὁ), = Ἑπτακαιεικοσαέτης.

Ἑπτακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Ἑπτακόσιοι.

Ἑπτάκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 καυλοὺς (κλαδιὰ, κοτσάνια).

Ἑπτακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 κεφαλάς.

Ἑπτάκις, ἐπίρ. Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑπτακισμύριοι, αι, α. Ἑπτὰ μυριάδες, (70,000).

Ἑπτακισχίλιοι, αι, α. Ἑπτὰ χιλιάδες.

Ἑπτάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 7 κλίνας.

Ἑπτακόρυμβος (ὁ, ἡ). ἑπτάλοφος, ἑπτακόρυφος, (Νεκ. χων.).

Ἑπτακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 700

Ἑπτακοσιοπλασιάκις, ἐπίρ. 700 φοραῖς τόσον.

Ἑπτακοσιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 699.

Ἑπτάκτινι, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) 7 ἀκτῖνας.

Ἑπτάκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑπτάφωνος. Ἑπτάχορδος.

Ἑπτάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 7 κύκλους· ὁ συντελούμενος εἰς 7 κυκλοφορίας.

Ἑπτάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 7 κῶλα (μέλη ἢ στίχους).

Ἑπτάλογχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) 7 λόγχας (ὅθ. 7 στρατεύματα).

Ἑπτάλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) 7 λόφους, (ἴδε Λόφος).

Ἑπτάλυγνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ) 7 λύχνους ἢ φτίλια, ἑπτάφωτος,

Ἑπτάμετρος (ὁ, ἡ), = Ἑπτάπλάσιος.

Ἑπτάμην, μα. ἀόρ, 6'. τοῦ Ἵπταμαι.

Ἑπταμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος, ἢ πράττων τι εἰς) 7 μῆνας, ἑπτὰ μηνῶν, ἑπταμηνήτικος.

Ἑπτάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 μῆνας, ἑπτὰ μηνῶν, ἑπταμηνήτικος, (ἴδε Ἑξάμηνος).

Ἑπταμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ 7 τέκνων.

Ἑπτάμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 7 μίτους (νήματα ἢ χορδάς).

Ἑπταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων 7 μνᾶς.

Ἑπταμόριον (τὸ). τὸ ἑβδομον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἑπτάμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ 7 φτίλια (μύξας).

Ἑπτάμυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 7 μυχοὺς (κρυψιῶνας, κοιλώματα, κοίτας).

Ἔπτἄν, Δ. ἀντὶ Ἔπτην, ἀόρ. τοῦ Πτήσω.

Ἑπταπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 παλαιστῶν (σπιθαμῶν) ἔκτασιν.

Ἑπτάπεκτος (ὁ, ἡ), [ἑπτά, πέκω]. ὁ κουρευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ κουρευθῇ ἑπτὰ (θηλ. πολλαῖς) φοραῖς, μαλλιαρός.

Ἑπταπέλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πλέθρων ἔκτασιν, ὑπερμήκης.

Ἑπτάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ πηχῶν.

Ἑπταπλασιάζω, Μ. ἀσω. Κάμνω τι ἑπταπλάσιον ἢ (ἄλλ.) Γίνομαι ἢ Εἶμαι-

Ἑπταπλάσιος, α, ον καὶ

Ἑπταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ φοραῖς τόσος.

Ἑπταπλασίως, ἐπίρ. Ἑπτὰ φοραῖς τόσον, (συνκδ.) πολὺ περισσότερον. » Ἐκακώσατε τὴν κάμινον ἑπταπλασίως, « Γρφ.

Ἑπτάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πλευράς.

Ἑπταπλόος—οῦς (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπταπόδης, ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἑπτάπους.

Ἑπτάπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) 7 πόλεις.

Ἑπτάπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ πόρους (περάσματα, δρόμους, [ἐπὶ ποτ.] ἐκβολὰς στόμα).

Ἑπτάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑπτάπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ πύλας.

Ἑπτάπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πύργους.

Ἔπτἄρον, ἀόρ. 6'. τοῦ Πτἄρνυμαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑπτάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ ῥοὰς (ἐκβολὰς, στόματα). « Ποταμός—, « Αἰσχλ.

Ἑπτὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ 7 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 7 μονάδων (προσ. ἡ πραγμ.). 3) = Ἑβδομὰς (ἡμερῶν), Ἀρστ.

Ἑπτάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 7 σημεῖα (χαρακτῆρας σχήματα).

Ἑπταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ σταδίων ἔκτασιν.

Ἑπτάστερος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 7 ἀστέρας.

;Ἑπτάστοιχος, ου ἡ

;Ἑπταστοιχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκείμενος ἀπὸ 7 στοίχους (σειραὶς, ἀράδας), (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑπτατειχὴς).

Ἑπτάστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ 7 στόλους (στρατεύματα), (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἑπτάστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 στόματα (ἐκβολὰς ἢ θύρας). « Ἠχώ—, « Νονν.

Ἑπτατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων 7 τάλαντα.

Ἑπτατειχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὠχυρωμένος μὲ) 7 τείχη (πύργους, φρούρια).

Ἕπτατο, γ'. ἐν. πρσ τοῦ ἀορ. β'. τοῦ ἕπταμαι.

Ἑπτάτοκος (ὁ, ἡ). ἡ τεχθεῖσα μὲ ἓξ ἄλλους ἀδελφούς.

Ἑπτάτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑπτὰ τόνους (φωνὰς, χορδάς).

Ἑπταφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτάφωτος.

Ἑπτάφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτάφωνος.

Ἑπτάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ 7 φύλλα.

Ἑπτάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκπέμπων) ἑπτὰ φωνὰς, ἀποδίδων ἑπτάκις τὸν αὐτὸν ἦχον. « Στοά—, « Ακ.

Ἑπτάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) ἑπτὰ φῶτα. « Λυχνία—, « Γρφ. » Ζώνη —, « Ὀρφ., ἡ κατηστερισμένη μὲ ἑπτὰ ἄστρα.

Ἕπταχα καὶ

Ἑπταχῇ, ἐπίρ. Π. εἰς 7 μέρη (μερίδια). ἑπτάκις τόσον.

Ἑπτάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ χορδάς. » Λύρα—, « Αξ.

Ἑπταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ ἑπτὰ τρόπους.

Ἑπτέτης, ου (ὁ), = Ἑπταετής.

Ἑπτέτις, ιδος (ἡ), Ἑπταέτις.

;Ἑπτήμερος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἑπταήμερος.

Ἑπτήρης, εος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ ἑπτὰ σειραὶς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἑπτηχὼς, εῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πτήσσσω.

Ἑπτοίηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ

Ἑπτοήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Π. ἀορ. ά. τοῦ Πτοέω.

Ἑπτορόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτόργυιος, ὁ ἔχων 7 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Ἑπτώροφος (ὁ, ἡ). οἶκος μὲ 7 ὀροφὰς (πατώματα), ἑπτάπατος.

Ἕπυδρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἕφυδρος.

Ἐπυθόμην, ἀορ. β'. τοῦ Πυνθάνομαι.

Ἐπύλλιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Ἔπος, λογάκι, τραγουδάκι, ποιημάτιον κτλ. (Ἔπω), ἄχρ. θεματ. (τοῦ ὁπ. εὔχρ. Π. μὲν μόνον τὸ πλθ. Ἔπουσι, καὶ τὰ σύνθετα Ἐνέπω, Ἀπενέπω λογογραφ. δὲ ὁ ἀόρ. Εἶπα καὶ Εἶπον), ἴδε Λέγω καὶ φημί.

Ἕπω, Μ. ἕψω (παρτ. Εἶπον, ἀόρ. Ἕσπον), Π. (μὲ αἰτ. προθετ.) καταγίνομαι εἴς τι, (λογογραφ. εὔχρ. μόνον τὰ σύνθ. Διέπω καὶ Περιέπω καὶ τὸ μσ. Ἕπομαι, ἴδε ταῦτα).

Ἐπωάζω, Μ. άσω. Κάθημαι (καθὼς ἡ κλῶσσα) ἐπάνω εἰς τὰ ὠά, κλωσσῶ.

Ἐπώασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπωασμὸς (ὁ). τὸ ἐπωάζειν, κλώσσημα.

Ἐπωαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (συνήθειαν) νὰ ἐπωάζῃ. « Ὄρνις ἐπωαστικωτέρα, « Ἀριστ., καλλητέρα εἰς τὸ νὰ κλωσσᾷ.

Ἐπωβελία (ἡ). πρόστιμον ἑνὸς ὀβολοῦ εἰς τὴν δραχμὴν (δηλ.) τοῦ ἕκτου τῆς ὅλης ποσότητος.

Ἐπῳδὴ (ἡ), [ἐπᾴδω]. γήτευμα (διὰ ψαλμῳδίας) (τρπ.) θελκτικὴ (κολακευτικὴ) ὁμιλία. 2) = Ἐπῳδὸς (ἡ).

Ἐπώδης [ἐπόζω], εος (ὁ, ἡ). δυσώδης.

Ἐπῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπῳδὴν ἢ τὸν ἐπῳδόν. ||. Ἐπῳδικὰ (ἐνν. μέλη ἢ ἔπη), τὰ ἔχοντα ἐπῳδόν.

†Ἐπωδίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔπ' ὠδίνω.

Ἐπῴδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπῳδή (2).

Ἐπῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπᾴδων (ἰατρεύων δι' ἐπῳδῶν, κτλ., (ὄθ. ||. οὐσ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος γητεύων τὰ νοσήματα. » Νοσῶν νοσοῦντι ἐπῳδὸς, « Πινδ. 2) (πθ.) ὁ ἐπᾳδόμενος (ἐπιφωνούμενος) ἐπάνω εἴς ἢ διά τι. » Μορφῆς ἐπῳδὸν τῆς ἐμῆς, « Εὐρ., ἐπώνυμον, ἐπιφώνημα. ||. (οὐσ.) ὁ ἐκ διαλειμμάτων ἐπαναλαμβανόμενος εἰς ποίημά τι ἢ ᾠδὴν ἐμβόλιμος στίχος, (Γαλλ.) refrain. » Τὸν κοινὸν ἁπάσης ἀδολεσχίας ἐπῳδὸν, « Πλ. 3) (ἡ) τὸ τρίτον μέρος τῶν λυρικῶν ποιημάτων μετὰ τέλος ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς. 4) εἰδ. λυρικοῦ ποιήματος συγκειμένου ἐναλλὰξ ἀπὸ μεγαλητέρους καὶ μικροτέρους στίχους (ὁ Ὁράτιος ἔγραψε τοιαῦτα κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀρχιλόχου).

Ἐπωδυνία (ἡ). πόνος δριμύτατος, [ἐκ τοῦ

Ἐπωδυνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἡ προξενούμενος ἀπὸ) μεγάλην ὀδύνην, πολλὰ ὀδυνηρός.

Ἐπωδύνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπώδυνον. » Ἐπωδ. ἔχω Ἱππκρ., πονῶ.

Ἐπώζω (χ. Μ.), Κωμ. (μὲ δοτ.) = Ἐποδύρομαι, θρηνῶ (ἀναστενάζω) διά τι, ἐλεεινολογῶ.

Ἐπώζω, σπντ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἐπωίζω.

Ἐπωθέω-ῶ, Μ. ἐπωθήσω ἢ ἐπώσω. Σπρώγνω (Κουντῶ) τι πρὸς, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμπβτ.) κουντῶντας χώνομαι πουθενὰ, παρεισδύω, ἐπεισέρχομαι.

Ἐπωθίζω, Μ. ίσω, = Ἐπωθέω.

†Ἐπωίζω, Μ. ίσω, = Ἐπωάζω.

Ἐπωκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑπόξοινος.

Ἐπωκύνω, Μ. υνῶ, = Ἐπιταχύνω.

Ἐπωλένιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ ὠλένη] τὸν ὁπ. κρατεῖ (σηκόνει) τις εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἐπωμάδιος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. σηκόνει τις εἰς τοὺς ὤμους του.

Ἐπωμαδὸν, ἐπίρ. Π. ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον. » Σταυροῦ ποθέοντες ἐπωμαδὸν ἄχθος ἀείρειν, « Γργ.

Ἐπωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπωμίς.

Ἐπωμιζομαι, Μ. ίσομαι. Ἠαίρνω (Σηκύνω) εἰς τοὺς ὤμους μου.

Ἐπώμιον (τὸ). τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων φορούμενον, ὠμοφόριον, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐπώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων. » Ἐπωμίους αὐτοὺς ἀναλαβὼν, « Εὐς.

Ἐπωμὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὤμου (ὅπου συνάπτεται μὲ τὴν ὠμοπλάτην), (συνκδχ.) ὁ ὦμος, (καὶ κατ' ἔκτ.) τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ, ὁ σβέρκος· (μτνμ.) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ πλοίου καὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων. 2) εἰδ. φορέματος γυναικ. μὲ μανίκια, (ἀντιθ. τῷ Ἐξωμίς).

Ἐπωμοσία (ἡ), [ἐπόμνυμι]. τὸ νὰ κάμνῃ τις ὅρκον περὶ ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, ἢ δι' ὅρκου ἐπιβεβαίωσις, (παρβλ. Ἐξωμοσία).

Ἐπώμοσις, εως (ἡ). τὸ ἐπόμνυσθαι, = Ἐπωμοσία.

Ἐπώμοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βεβαιόνων τι δι' ὅρκου, ὡρκισμένος, ἔνορκος. » Οὐκ ἐπώμοτοι.., ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; Σοφ. 2) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὀμνύει τις. » Ζεὺς—, « Σοφ.

Ἐπών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).

Ἐπώνιον (τὸ). (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμεμενον διὰ τὰς εἰς τὴν ἀγορὰν γινομένας πωλήσεις. 2) τὸ διδόμενον ἐκ προσθήκης ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸν ἀγοραστὴν, (παρβλ. Ἐπίμετρον).

Ἐπωνυμία (ἡ). τὸ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ ὀνόματος ἄλλο ὄνομα, ἐπίθετον, παρανῶμι. » Ἐπωνυμίαν Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἐτίθετο, « Αἰσχ. » Πέλοπα τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας (τῆς Πελοποννήσου) ἐπηλύτην ὄντα, ὅμως σχεῖν, « Θκ.

Ἐπωνύμιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Ἐπώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν τὸ ὄνομά του (ὀνομασθεὶς) ἀπό τινος αἰτίας, εἰς τὸν ὁπ. ἐφηρμόσθη τὸ ὄνομά τινος (προσ. ἡ πράγμ.). (μὲ γεν.) » Κάδμου ἐπώνυμος πόλις, « Πλ., ἡ Καδμεία, αἱ Θῆβαι « Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἐστ' ἐπώνυμος.. Πάγος Ἄρειος, « Αἰσχλ. » Βουλόμενος ἐν γε τοῦτο ἔργον ἐπώνυμον αὐτοῦ γενέσθαι, Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἑορτὴ πηγνυμέναις κλισίῃσιν ἐπώνυμος, « Νόνν., ἡ τῆς Σκηνοπηγίας. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, Ἰλ. Ι. » Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστιν ἐπώνυμον, « Ὀδ. Η. » Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔσω ἐπώνυμον « Ὀδ. Τ. (ὄθ. ||. οὐσ.) Ἐπώνυμον (τὸ), ἡ ἐπωνυμία, τὸ ἐπίθετον, τὸ παρανῶμι, (παρβλ. Φερώνυμος). 2) ὁ δίδων τὸ ὄνομά του εἴς τι, ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπονομάζεταί τι. » Τοῦ τῆς Ῥώμης ἐπωνύμου Ῥωμύλου, « Ἀθ. (ὄθ. εἰς τὰς Ἀθήν.) » Ἄρχων ἐπώνυμος, « Ῥτρ., εἰς τῶν ἐννέα ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὠνομάζετο τὸ ἔτος. » Ἀρχὴ —, « Ῥτρ., τὸ ἀξίωμά του. (εἰς δὲ τὴν Ῥώμ.) » Ἀρχαὶ ἐπώνυμοι, « Ἱστορ., ἡ ὑπατεία. » Ἥρωες ἐπώνυμοι, « (ξ ἁπλ.) » Ἐπώνυμοι, « Ῥτρ. ἀπὸ τῶν ὁπ. ὠνομάσθησαν αἱ δέκα φυλαὶ τῶν Ἀθην.

Ἐπωνύμως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Ἀπὸ τοῦ ὁ ὀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματος (Σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά) τινός.
Ἐπωπάω-ῶ καὶ Ἐπωπάζω, Μ. άσω, Π. [ἐπί, ὤψ], ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω, ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ.
Ἐπωπή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔποψις, (συνκδχ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ἐποπτεύσῃ, σκοπιά, (παρβλ. Περιωπή).
2) διάστημα, ἔκτασις μεγάλη, πεδιὰς κ.
†Ἐπώπης, ου (ὁ), ἀντὶ Ἐπόπτης, ἔφορος, ἐπιτηρητής, ἐπιστάτης, (ὄθ.
†Ἐπῶπις, ιδος ἢ ίδος (ἡ). ἐπιστάτρια, θεράπαινα, (ἄλλ. γραφ.
Ἐπωπίς [ἐπομαι], ίδος (ἡ), Π. (σπντ.). ἀκόλουθος.
†Ἐπωριάζω, Μ. άσω. Φροντίζω, ἐννοιάζομαι, δὲν ἀδιαφορῶ, (ἀντιθ. τῷ Ἐξωριάζω).
Ἐπωροφία (ἡ). τὸ ἐπάνω τῆς ὀροφῆς (;).
Ἐπῶρσε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. καὶ
Ἐπῶρτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπόρνυμι.
Ἐπωρύω ϗ Ἐπωρύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω (Γαβγύζω) περὶ ἢ κατά τινος.
Ἔπωσις [ἐπωθέω], εως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) πρός, (ὄθ.
†Ἐπωστρίς, ίδος (ἡ). ἡ βοηθοῦσα εἰς τὸ ἀναίβασμα. (παρβλ. Κλιμακίς).
Ἐπωτειλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπουλόω.
Ἐπωτίς [ἐπί, οὖς ὠτός], ίδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐν εἴδει ὠτίων προσηρμοσμένα εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων ξύλα διὰ πρόθεσιν τῆς ἀγκύρας ϗ ἀσφάλειαν. « Οἱ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον, » Εὐρ.
Ἐπωφέλεια (ἡ). χρησίμευσις (συνεργία) πρός τι, [ἐκ τοῦ
Ἐπωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Χρησιμεύω, Συνεργῶ) πρός, δίδω χεῖρα βοηθείας, Ἐπαρκῶ. (τὸ δὲ τοῦ Σοφ. Οἰδ. Κ. 540: ἐξηγ. ἀντὶ Ὤφελον).
Ἐπωφέλημα (τὸ). βοήθημα πρόχειρον.
Ἐπωφελής, έος (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος.
Ἐπωφελία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπωφέλεια.
Ἐπωφέλιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπωφελής.
Ἐπωφελῶς, ἐπίρ. Χρησίμως, ὠφελίμως.
Ἐπώχατο, Π. Ἰων. ϗ Αἰολ. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπέχω. « Πύλαι ἐπώχατο, » Ἰλ. Μ. ἦσαν κλεισμέναι. (ἀλλ. γραφ. Ἐπῴχατο ὡς ἐκ τοῦ Ἐποίγω).
Ἐπῴχετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐποίχομαι.
Ἔπωχρος (ὁ, ἡ). χλωμὸς, ὕπωχρος.
(Ἔρα), ας (ἡ), (ἄχρ. σωζόμενον δὲ εἰς τὸ Λατ. terra). ἡ γῆ, (ὄθ. Ἔραζε, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς).
Ἐράασθε, Π. ἀντὶ Ἠράσθε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ
Ἔραμαι, Μ. ἐράσομαι (ἀόρ. Ἠρασάμην), Π. ἀντὶ Ἐράω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) « Πολέμου ἔραται, Ἰλ. Ι. (ϗ μὲ ἀπαρ.) « Πλουτεῖν (ν Ἀείδειν) ἔραμαι, » Ἐπγρ., Ὀππ.
Ἐρανάρχης, ου (ὁ), ὁ ἐπιστάτης τῆς συνάξεως τοῦ ἐράνου, ὁ πρῶτος τῶν ἐρανιζόντων.
Ἐρανέμπολος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος δι' ἐράνου (Ἰταλ. μὲ ἀκτσιόνες). 2) ὁ ζῶν ἐξ ἐράνων.
Ἐρανίζω, Μ. ίσω. Συνάζω ἔρανον (συνεισφορᾶν), (ἐνίοτε) συνεισφέρω. (μὲ αἰτ.) « Τοὺς ἄλλους ἐράνιζε, » Ἀρτ. (καὶ μσ.) « Λόγους ἀναγινώσκοντες ἠρανίζοντο, » αὐτ., ἐμάζοναν χρήματα. (ϗ πθ.) « Πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα, » αὐτ. οἱ φίλοι του ἔκαμαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔρανον.
Ἐρανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔρανον.
†Ἐράνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρανος, ὅ,τι δίδει ἕκαστος τῶν συνεισφερόντων εἰς ἔρανον.
Ἐράνισις εως (ἡ) καὶ
Ἐρανισμὸς (ὁ). τὸ ἐρανίζειν, σύναξις ἢ συνεισφορὰ ἐράνου. (συνκδ.) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐράνου, ἡ συναχθεῖσα διὰ συνεισφορᾶς ποσότης.
Ἐρανιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρανίζων (συνάζων, ἢ [συχνότ.] συνεισφέρων εἰς) ἔρανον, μέτοχος συμποσίου δι' ἐράνου. (ἐν γέν.) συνεταῖρος.
Ἐρανίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐρανιστής.
Ἐραννὸς, ή, όν, Π. ἐράσμιος, τερπνός, ἀξιέραστος.
Ἔρανος (ὁ), [ἐράως], συνεισφορὰ (κυρ. διὰ συμπόσιον). (ὄθ. ἀρχ.) συμπόσιον (ἐξ ἐράνου (Ἀγγλ.) πικνίκ· (ἐν γέν.) συνεισφορὰ (μάλιστα ὑπὲρ πτωχῶν φίλων), (Τουρκ.) ῥεφενές. (τρπ.) εὐγνωμοσύνη. (συνκδχ.) ἑταιρία ἰδιωτῶν συνεισφερόντων πρὸς ἕνα ὁποιονδήποτε σκοπον.
Ἔρασδε, Δ. ἀντὶ Ἔραζε.
Ἐρασίμολπος (ὁ, ἡ), Π. [ἔραμαι, μολπή] ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδὰς (τὴν μουσικὴν) ἢ τοῦ ὀπ. αἱ ᾠδαὶ εἶνε ἐράσμιαι (τερπναί).
Ἐρασιπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (ἀξιέραστα) μαλλιά.
Ἐρασίπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (ἀξιέραστα) πτερά.
Ἐρασιχρηματία (ἡ). ἔρως χρημάτων, φιλοχρηματία, [ἐκ τοῦ
Ἐρασιχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὰ χρήματα.
Ἐράσμιος, α ἡ ος, ον. Ἀξιαγάπητος, ἀξιέραστος.
Ἔρασσαι, Π. ἀντὶ Ἔρασαι. β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὀρς. καὶ
Ἐρασσάμην, Π. ἀντὶ Ἠρασάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἔραμαι.
Ἐραστεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ γεν.) εἶμαι ἐραστής τινος, ἀγαπῶ.
Ἐραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρῶν, ἀγαπῶν περιπαθῶς τι, ἀγαπητικός.
Ἐραστὸς, ή, όν, = Ἐρατὸς, ἀγαπητός.
Ἐράστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐραστής, ἀγαπητική.
Ἐρατεινὸς, ή, όν, Π. = Ἐράσμιος, τερπνός.
Ἐράτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἐραστής. « Θανάτου—, » Ἀρετ.
Ἐρατίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ γεν.) = Ἔραμαι, ἐπιθυμῶ.
Ἐρατοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρασιπλόκαμος.
Ἐρατὸς, ή, όν, Π. ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, ἀξιέραστος· τερπνός.
Ἐρατόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀξιέραστον (ὡραῖον) χρῶμα ἢ χρῶτα.
Ἐρατὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἐρασμιότης (Γαλλ.) amabilité.
Ἐρατύω, Δ. Π. ἀντὶ Ἐρητύω.
Ἐρατῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον (ἀξιέραστον) βλέμμα ἢ ὄψιν, (συγχ. τῷ Ἐριῶπις).
Ἐράω-ῶ [ἔρος], Μ. ἐρασθήσομαι (ἀόρ. Ἠράσθην, καὶ τὸ θετ. Ἐραστέον). Ἀγαπῶ ἐρωτικῶς (περιπαθῶς), ὑπεραγαπῶ, εἶμαι ἐρωτευμένος· ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερεπιθυμῶ. (μὲ γεν.) « Πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν, » Θγν. « Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, » Στβ. (καὶ μσ.) « Ἠχοῦς ἠράσθη, » Θκρ. « Εὐθὺς ἐκ παιδὸς ἐρασθεὶς τοῦ εὐκλεὴς γενέσθαι, » Ξεν. (καὶ πθ. μτχ.) « Ἐρώμενος (ὁ) καὶ Ἐρωμένη (ἡ), (ἀντὶ ἐπιθ.) ἀγαπητικός, -κή.
(Ἐράω-ῶ), ἄχρ. θεμ. (συγγ. τῷ Ῥέω καὶ εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπεράω, Ἐξεράω, Μετεράω, κτλ.)
†Ἐργᾷ, Γρφ. ἀντὶ Ἐργάσῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐργάζομαι.
Ἐργάδης, εος (ὁ), εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ἐργάτης, δουλευτής, ἡμερομισθιάρης, [ἐκ τοῦ
Ἐργάζομαι [ἔργον], Μ. άσομαι (παρτ. Εἰργαζόμην, ἀόρ. Εἰργασάμην, πρκ. μσ. ἢ πθ. Εἴργασμαι, ἀόρ. πθ. καὶ μσ. Εἰργάσθην). Δουλεύω (κυρ. τὴν γῆν ἢ τέχνην τινά), γεωργῶ, καλλιεργῶ, (ἐν γέν.) φθειάνω, κατασκευάζω. (μὲ αἰτ.) « Γῆν (ν Τέγνας. « Ἐπιστήμας) ἐργάζεσθαι, » Ξεν. « Θάλατταν ἐργάζεσθαι, » Αξ. « Ὅπλα ἐργάζεσθαι, » Ἡρωδ. « Ὅπλα οἷς χρυσὸν ἐργάζετο, » Ὀδ. Γ. (καὶ χ. πτ.) « Ἐργάζευ, » Ἡσ. « Ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς ἡδῶντας καὶ δυναμένους ἐργάζεσθαι. . . . ἐπειδὰν δὲ ἀδυνάτους αἴσθωνται ὄντας ἐργάζεσθαι διὰ τὸ γῆρας, » Ξεν. « Οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς, ὅμοια ϗ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται, » Σοφ. (ϗ πθ.) « Εἰργασμένη γῆ, » Θρρ. « Ἀγάλματα εἰργασμένα, » Ἡρωδ. « Ἐκ πέτρας εἰργασμένος, » Αἰσχλ. « Καὶ ἐργασθὲν (τὸ σίλφιον), ἄσηπτον ἤδη διαμένει, » Θρρ.
2) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐργαζόμενος, ἐμπορεύομαι, κερδίζω. « Ἐργασάμενος χρήματα μεγάλα, » Ἡρ. « Πρὶν ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι, » Ξεν. « Οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ ἀρκοῦντα, » αὐτ. (καὶ μὲ δοτ.) « Ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, Δμ., ἐπὶ τῶν πορνευομένων (καὶ τρπ.) « Τὰ τῶν ἄλλων κακὰ ἐργάζεται, » αὐτ. (καὶ χ. πτ.) « Τοὺς ἐργαζομένους ἠρώτα πόσου βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι, » Ἀρστ., τοὺς ἐμπόρους. « Χρήματα ἐργαζόμενα, » Αξ., τὰ ἐνεργά, τὰ διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πολλαπλασιαζόμενα. 3) (ἐν γέν.) κάμνω, (καὶ ἰδιαιτ.) πράττω, ἐνεργῶ, κατορθόνω, (κοιν.) κάμνω δουλειάν. « Οὐδὲν φαίνεται κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλὰς, » Θκ. « Πόλιν μέγα ἀγαθὸν εἰργασμένην, » Ξεν. « Οὐδὲν ἄλλο κακὸν ἐργασάμενος ἐν τῇ πόλει, » αὐτ. « Ἐργάζεσθαι εὐεξίαν τῷ σώματι, » αὐτ. (ὄθ. Χ. πτ.) « Τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, » Ἀρστ., βιάζει, κατεπείγει. (ϗ πθ.) Τοιαῦτα εἴργασται, » Ασ. Τὰ πρόσθεν εἰργασμένα, » Ἡρ. (ϗ ἑλλ.) « Ἐπ' εἰργασμένοις, » φρσ., ἀφ' οὗ τελείωσεν ἡ ὑπόθεσις. « Τροφὴ εἰργασμένη, » Αξ., ἡ χωνευμένη.
Ἐργάθω (παρτ. Ἔργαθον ἢ Ἐέργαθον), Π. ἀντὶ Εἴργω, (ἴδε Ἀπείργω).
Ἐργαλεῖον καὶ (ἰων. Ἐργαλήϊον. (τὸ). ὄργανον, σύνεργον. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἔρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γον. » Ἅπ! πᾶσα ἡ κατασκευὴ ἧς πάντα τὰ ἐργαλεῖα καὶ οἱ πάσσαλοι τῆς αὐλῆς χαλκοῖ, « Γρφ.

Ἐργάνη (ἡ), Π. ἡ ἐργοζορένη, ἐργάτις, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην.).

Ἔργανον (τό), = Ἐργαλεῖον, ὄργανον.

Ἐργαξῆ, Δ. ἀντὶ Ἐργάσῃ, 6ον. ἑν. πρστ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Ἐργασείω (χ. Μ.), Π. ἐπὶ θυμῷ (ἔχω διάθεσιν ἢ σκοπόν) νὰ ἐργασθῶ (νὰ πράξω τι).

Ἐργασία (ἡ). τὸ ἐργάζεσθαι, δουλειά, ἔργον εἰς τὸ ὅπ. ἀσχολεῖταί τις, τέχνη, ἐπιτήδευμα, ἐργόχειρον. » Πάσης ἄμεινον ἐργασίης, « Ἐπγρ. » Τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐργασίας, « Ξεν. » Διὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, « Εὐαγγέλ., (Ατν.) da operam, (κοιν.) κάμε τὸ δουλειάν, κάμε κάθε τρόπον. 2) δούλευμα, ραθειάσιμον, κατασκευή, καλλιέργεια. » Ἡ ἐργασία τῆς γῆς, « Ξεν. » Ἡ τῆς ἐσθῆτος ἐκ τῶν ἐρίων ἐργασία, « αὐτ. » Ἡ τῆς τροφῆς ἐργασία, « Ἀρστ., ἡ χώνευσις. 3) ὁ τρόπος (ἡ τέχνη) τῆς κατασκευῆς. (Γαλλ.) le style. » Ἔρμα! λίθινοι, . ., ἡ τετράγωνος ἐργασία, « Θκ. » Τρόπος δὲ τῆς ἐργασίας ὁ Αἰγιναῖος καλούμενος, « Παυσ. » Ἀγάλματα ἐργασίας Ἀττικῆς, « αὐτ. » Τοῦ ναοῦ Δώριός ἐστιν ἡ ἐργασία, « αὐτ. » Τεκμαιρόμενον ἐκείνα εἶναι ἀπὸ τῆς ἐργασίας, « Λξ. 4) πορισμός, κέρδος, ἐμπορία. » Τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων αὐταῖς, « Ξεν. 5) (σπν.) συντεχνία, (Τουρκ.) ἐσνάφι. » Ἀπὸ τῆς τῶν βαφέων ἐργασίας, « Γρφ.

Ἐργάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐργασθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐργασίας. » Χώρα —, « Ὄρρ' ἡ γεωργήσιμος. » Ξύλα ἐργάσιμα, » Γυναῖκες ἐργάσιμαι, « Ἀρτεμιδ., αἱ θημώσιαι πύρναι. » Ἡμέρα —, « Λξ., ἡ καθημερινή. » Τὸ ἐργάσιμον, « Ἀππ., ἀντὶ Οἱ ἐργάται.

Ἐργαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Ἐργαστὴρ (ὁ), = Ἐργάτης.

Ἐργαστηριακός, ἡ, όν, Ὁ ἔχων (δηλαδὴ εἰς) ἐργαστήριον, τεχνίτης, ἐργαστηριάρης.

Ἐργαστηριάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἐπιστάτης) ἐργαστηρίου.

Ἐργαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται τεχνῖται, ἐργαστάσιον, (Ἰταλ.) φάμπρικα. (συνηθ.) ὡς τεχν. ὁρ.) αὐστηρὰ τεχνιτῶν ἀκολουθούντων διαδοχικῶς ἢ ἐκ συμφώνου τὸν αὐτὸν τῆς ἐργασίας τρόπον (Γαλλ.) école. » Τὸν Ὀνατᾶν., οὐδενὸς ὕστερον θήσομεν τῶν ἀπὸ Δαιδάλου τε ἧς ἐργαστηρίου τοῦ Ἀττικοῦ, « Παυσ. » Ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, « Δμ., = Πορνείου. » Πειρατικὸν—, « Ἠλ., συμμορία, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐργαστήριος, α, ον, Ἐργαστικός, κατορθωτικός. » Πάθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον φάρμακον, « Σχλ.

Ἐργαστὴς, οῦ (ὁ). ἐργάτης, δουλευτής· φιλέργος.

Ἐργαστικός, ἡ, όν, Ποιητικός, κατορθωτικός, κατεργαστικός. » Τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικόν, « Ἀρστ. 2) = Ἐργατικός, φιλεργός, φιλόπονος, ἐνεργός, δραστήριος. » Ὀξύτερός τε ἧς ἐργαστικώτερος, « Ἱππκρ. 3) (ὡς οὐσ.) ἀντὶ Ἐργάτης. » Τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐργαστικῶν, « Πλ6.

Ἐργαστῖναι (αἱ), (ὀνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθήν.) αἱ ἐργαζόμεναι τὸν ἱερὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς παρθένοι.

Ἐργάτα, ας (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἐργάτης.

Ἐργατεία (ἡ), = Ἐργασία, ἐκ τοῦ

Ἐργατεύω καὶ (μσν.) Ἐργατεύομαι, Μ. εὐαω, -ομαι. Ἐργάζομαι, δουλεύω (κατασκευάζω) τι ὡς ἐργάτης.

Ἐργάτης, ου (ὁ). (ἐπίθ. μὲ γεν.) = Ἐργατικός, κατορθωτικός. » Τῶν πολεμικῶν—, « Ξεν. » Ὁ γλίχων πέψεως ἐργάτης, « Γεωπον. » Ἄξιος ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ, « Γρφ. 2) (χ. πτ.) φιλεργός, (κοιν.) ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, δραστήριος. » Εἰ καὶ πᾶσαι εἶησαν αὐτόθι αἱ γυναῖκες οὕτως ἐργάτιδες, « Ἡρ. » Γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν, « Σοφ. 3) (ὡς οὐσ.) ὁ ἐργαζόμενος (κυρ. εἰς ἀγρὸν ἐπὶ μισθῷ), (κοιν.) ἀργάτης, δουλευτής, ἡμερομισθίαρης. » Ἐπειδὰν πολλοὶ ἐργάται γένωνται, πολλοὶ φανοῦνται ἧς οἱ μισθωτόμενοι, « Ξεν. » Βοῦς —, « Ἑτμλ. » Γυνὴ —, « Εὐρ., ἡ δημοσία πόρνη. 4) εἶδ. μηχανῆς (χυδ.) μποτζαργάτης, (Γαλλ.) cabestan.

Ἐργατήσιος, α ἢ ος, ον, = Ἐργάσιμος, γεωργήσιμος.

Ἐργατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος δι') ἐργάτην. » Ἐργατικὴ καὶ αὐγμηρὰ τὴν κόμην, « Ἀκ. 2) ἱκανὸς (ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος) πρὸς ἐργασίαν, δουλευτής, δραστήριος. » Ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος, « Ἀρστ.

Ἐργατικῶς, ἐπίρ. καθὼς ἁρμόζει εἰς ἐργάτην, καθὼς συνειθίζουν οἱ ἐργάται. 2) μετὰ φιλεργίας, δραστηρίως (ς).

Ἐργατίνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐργάτης.

Ἐργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐργάτης, (ὡς ἐπίθ.) ἐνεργός, εἰς ἐνέργειαν.

Ἐργατοκύλινδρος (ὁ), = Ἐργάτης (3).

Ἐργατὼν, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ ἐργάται.

Ἐργάτων, ωνος (ὁ), κατὰ τὴν διάλ. τῶν Κρητ. ἐργάτης (κυρ. σκλάβος).

Ἐργάω-ῶ, καὶ Ἐργάομαι-ῶμαι, Μ. ἀσομαι, Γρφ. ἀντὶ Ἐργάζομαι. » Οὐ γὰρ ἐργῶντος δέκα ζεύγη βοῶν, « Ἡσ.

Ἐργάων, ωνος (ὁ), = Ἐργάτων.

Ἐργεπείκτης [Ἔργον, ἐπείγω], ου (ὁ), = Ἐργοδιώκτης.

Ἐργεπιστασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐργεπιστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἐργεπιστάτης, ου (ὁ), ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὰ (δημόσια) ἔργα.

Ἔργμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔργον, πρᾶξις, ἐργασία, (συγγ. τῷ

Ἔργμα (τὸ) [εἴργω], = Ἔρκος, περίφραγμα, (συνηθ.) ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα.

Ἔργνυμι (παρτ. Ἐέργνυν) Μ. ἕρξω, Π. ἀντὶ Εἴργω, κλείω, περικλείω.

Ἐργοδιδάσκαλος (ὁ). μαΐστωρ (πρωτομαΐστωρ) συντεχνίας.

Ἐργοδιωκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Ἐργοδιώκτης, ου (ὁ). ὁ ἀναγκάζων (ἐπιστατῶν εἰς) τοὺς ἐργάτας καὶ ἐπιταχύνων τὴν ἐργασίαν.

Ἐργοδόσιον (τὸ), Βυζ. = Ἐργαστάσιον.

Ἐργοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω εἴς τινα ἔργον τι νὰ τὸ τελειώσῃ, [ἐκ τοῦ

Ἐργοδότης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ δίδων (προμηθευών) εἰς τινα ἔργον, (Τουρκ.) μουστερῆς· (ἰδιαιτ.) ὁ παραγγείλας ἔργον τι εἰς ἐργολάβον. 2) = Ἐργολάβος ἢ Ἐργοδιώκτης.

Ἐργολάβεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω ἐπὶ μισθῷ ἔργον τι (νὰ τὸ τελειώσω), (κοιν.) τὸ 'παίρνω ἐπάνω μου (συνηθ.) πράττω τι ἵνα κερδίσω, κερδοσκοπῶ, ἐμπορεύομαι (κυρ. καὶ μτφρ.).

Ἐργολαβία (ἡ), = Ἐργολάβεια, [ἐκ τοῦ

Ἐργολάβος (ὁ). ὁ ἀναλαμβάνων μὲ συμφωνίαν καὶ ἐπὶ μισθῷ ἔργον τι· κερδοσκόπος· (Ρτρ.) συνοράντης ἢ δόλιος διηκηγόρος.

Ἐργολήπτης, ου (ὁ), = Ἐργολάβος.

Ἔργον (τὸ), [Ἔρδω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ τις, τὰ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, δουλειά· ἐργόχειρον, πρᾶξις, ὑπόθεσις· ἀσχολία· ἐπιχείρησις· κατόρθωμα (μάλιστα πολεμικόν). » Σὸν ἔργον (ἐννοεῖται), « » Οὐδὲν λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ' ἢν μή τι καὶ μασσῶνται, « αὐτ. Αἰσχλ. Ἀρσφ. » Ἱερέως σὸν ἔργον ὕδε τοῖς θεοῖς, « Ἀρσφ. » Ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, « Ἰλ. Δ » Τὸ ἔργον ἑκάστης πράξεως, « Πλάτ., τὸ ἀποτέλεσμα. » Εἴ μή τις, ἔργον ποιησάμενος, « Πλάτ., (κοιν.) 'νὰ τὸ κάμῃ δουλειάν. » Οὐδὲν ἔργον ἐστάναι, « Ἀρσφ., δὲν γίνεται δουλειὰ μὲ (δὲν ὠφελεῖ εἰποτε) τὸ στάσιμον. » Τῶν πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν, « Θκ. » Τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον, « Πλάτ. » Πυρὸς (» Μαχαίρας » Χειμῶνος) ἔργον ἐγένετο, « Ἰλ. Συν. ἑκάη, ἐσφάγη, ἐπάγωσεν· (καὶ ἐπιρρηματικῶς) » Ἔργῳ, « Λξ., πραγματικῶς, τῷ ὄντι. » Λόγῳ γὰρ ἦσαν οὐκ ἔργῳ φίλοι, « Εὐρ. » Τοῖς πράγμασιν πέφυκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ, « αὐτ. (εἰς τὸ πλθ.) » Ἔργα γυναικῶν, « Ὅμ. » Ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, « αὐτ., τὰ ἐργόχειρα. » Ἔργα βοῶν, « Ὁδ. Κ., ἡ γεωργία. » Θαλάσσια ἔργα, « Ὁδ. Ε., ἡ ἁλιευτικὴ ἢ ἡ ναυτιλία. » Φιλοτήσια ἔργα, « Λξ., τὰ ἄλλ. ἀφροδίσια. (ᾧ ἀπολ.) » Ἔργα ἀποδείκνυσθαι, « Ἡρ., μεγάλας (ἐπισήμους) πράξεις, κατορθώματα. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ τόκος, τὰ διάφορον, (ἐν γέν.) τὸ κέρδος. » Τότ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον, τῶν δώδεκα ἐτῶν, « Δμ. 3) δυσκολία. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ζῶπους, ἔργον δ'.., ἐπισάξαι, « Ξεν. (ὅθ.) » Ἔργα παρέχειν τινί, « Λξ., ἐπιφέρειν, (προξενεῖν) δυσκολίας, δυσκολεύειν. 4) (πλθ.) οἱ ἀγροί, τὰ γεωργούμενα μέρη. » Ἰόνης ἔργ' ἀφίκοντο, « Ὁδ. Ξ. » Ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη παλλάκις, τὰ δὲ ἔργα ἧττον, « Ξεν. 5) τὰ μεταλλεῖα. » Ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις, « Ξεν. (ὅθ.) » Προσῆγεν ἔργα τῷ τείχει ἧ μηχανάς, « Πλθ., ὑπονόμους, (παρθλ. Πράγμα καὶ Χρῆμα).

†Ἐργοπαρέκτης [ἔργ. παρέχω], ου (ὁ), = Ἐργοδότης.

Ἐργοπηγέω-ῶ καὶ (μσν.) -έομαι-οῦμαι. Μ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ήσω-ομαι. Ἐργάζομαι, δουλεύω, καταγίνομαι ὡς-

Ἐργοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ἔργ. πένομαι]. ἐργάτης, (ἰδιαιτ.) γεωργός.

Ἐργοσκόπος (ὁ, ἡ). κατάσκοπος τῶν ἔργων (τῶν πραττομένων ὑπό) τινος.

Ἐργοστάσιον (τό). ἐργαστήριον τεχνίτου, (Ἰταλ.) φάβρικα.

Ἐργόστολος (ὁ), [ἔργ. στέλλω], = Ἐργεπιστάτης.

Ἐργοφόρος (ὁ, ἡ), = Ἐργάτης.

†Ἐργοχειρέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἐργάζομαι μὲ τὰς χεῖρας μου, εἶμαι χειροτέχνης, κάμνω -

†Ἐργόχειρον (τό), (νλγ.) ἔργον χειροτέχνου, χειροτέχνημα.

Ἔργω, Μ. ἔρξω, Π. ἀντὶ Εἴργω.

Ἐργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀπαιτῶν ἔργον (δυσκολίαν), κοπιαστικός, δύσκολος. » Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες, φαρμακεύεσθαι ἐργώδεες, « Ἱππκρ.

†Ἐργωδία (ἡ). κόπος. δυσκολία.

Ἐργωδῶς, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, ἐπιπόνως.

Ἐργωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐργώνης [ἔργ. ὠνέομαι], ου (ὁ), = Ἐργολάβος.

Ἐργωνία (ἡ), = Ἐργολαβία.

Ἔρδεσκον, Π. παρτ. τοῦ

Ἔρδω ἢ Ἔρδω [Αἰολ. ἀντὶ †Ἔργω], Μ. ἔρξω ἢ ἔρξω (πρκ. Ἔργα, ὑπερσ. Ἐώργειν κτλ.), Π. (ἐν γεν.) ἐργάζομαι, κάμνω. (» Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά, « Σιμ. » Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, « Ὀδ. Ν. » Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, « Ἀρςφ.) (ἰδιαιτ. δὲ) θυσιάζω, (ὅθ. ἴσον τῷ ἀπ' αὐτοῦ κατ' ἀναγραμ. σχηματισθέντι) Ῥέζω. » Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τηλήεσας ἑκατόμβας, « Ἰλ. Β. (ᾗ πθ.) » Θυσίη ἐρδομένη ὧδε, « Ἡρ.

Ἐρέα (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἔριον, μαλλί.

Ἐρεβεννός [ἔρεβος], ή, όν, Π. σκοτεινός.

Ἐρέβευσφιν, Π. ἀντὶ Ἐρέβους, γεν. τοῦ Ἔρεβος.

Ἐρεβίνθειος (ὁ, ἡ), = Ἐρεβίνθινος.

Ἐρεβινθιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ἐρέβινθον.

Ἐρεβίνθινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καμωμένος ἀπὸ) ἐρέβινθον.

Ἐρέβινθος (ὁ), [ἐρέφω παρβλ. Ὄροβος]. τὸ γνωστὸν ὄσπριον, ῥοβίθι. (Κωμ.) τὸ ἀνδρ. αἰδεῖον.

Ἐρεβινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐρεβίνθου, ὅμοιος μὲ ἐρέβινθον.

Ἐρεβοδιφάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω εἰς τὸ σκότος [ἔρεβος], βαθύνω εἰς σκοτεινὰ ᾗ μυστηριώδη ζητήματα.

Ἐρεβόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ

Ἔρεβος [ἔρα ἢ ἐρέφω], εος (τό), Π. (κυρ. τὸ ὑποχθόνιον) σκότος, σκοτάδι. (ὅθ.) ἡ δύσις, ἡ ἑσπέρα (Ἀραβ. ἐρέμπ). » Σπέος πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον, « Ὀδ. Μ. (καὶ μτφορ.) » Αἴνιγμα, .. φέγγος μὲν ξυτετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος, » Ἐπγρ.

Ἐρεβόσδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ Ἔρεβος.

Ἐρεβοφοῖτις, ίδος (ἡ). ἡ φοιτῶσα (διατρίβουσα, περιφερομένη) εἰς τὸ ἔρεβος.

Ἐρεβώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς (ὡς τὸ ἔρεβος).

Ἐρεβῶπις [ἔρεβος, ὤψ], ιδος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα σκοτεινὸν (φοβερὸν) βλέμμα ἢ ὄψιν, (ἐν γέν.) σκοτεινή· (συνκδχ.) φρικτὴ ἀποτρόπαιος.

Ἔρεγμα (τὸ), [ἐρείκω]. κάθε τι (κυρ. δὲ ὄσπριον) χονδροκοπανισμένον ἢ χονδροαλεσμένον, (π. χ.) πλιγοῦρι, (ἴδε καὶ Ἐρεικτὸς καὶ παρβλ. Χόνδρος).

Ἐρέγμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἔρεγμα.

Ἐρεγμὸς (ὁ), = Ἔρεγμα.

Ἐρεείνω καὶ (μσ.) Ἐρεείνομαι (χ. Μ.), Π. = Ἔρομαι, ἐρωτῶ.

Ἐρεθίζω [ἐρέθω], Μ. ίσω. Διεγείρω, παροξύνω. » Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμήσας ἠρέθισα, « Σον. » Πηγὴ ῥέουσα ἐρεθίζει, « Ἀνακρ., παρακινεῖ εἰς εὐφροσύνην. (καὶ πθ.) » Πνεῦμα ἠρεθισμένον, « Εὐρ., τὸ πυκνὸν καὶ ἀλλεπάλληλον ἀνάσασμα.

Ἐρέθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει, μέσον πρὸς ἐρεθισμόν.

Ἐρεθισμὸς (ὁ). τὸ ἐρεθίζειν (παροξύνειν σῆμ.)

Ἐρεθιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρεθίζων (παροξύνων κτλ.).

Ἐρεθιστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐρεθίζειν.

Ἐρέθω (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἔρις ᾗ Ἐρέσσω], = Ἐρεθίζω.

Ἔρειγμα (τὸ), ᾗ Ἐρειγμὸς (ὁ), = Ἔρεγμα, Ἐρεγμός.

Ἐρείδω [συγγ. τῷ Ἐρέσσω καὶ Ἔρμα], Μ. είσω (πθ. πρκ. Ἐρήρεισμαι). Ἀκκουμβῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), στυλόνω· προσηλόνω· (συνκδχ.) σπρόχνω ἢ χόνω μὲ ὁρμήν, ἐμπήγω. (Κωμ.) = Βινῶ, περαίνω. (ἀμτβτ.) ἐπιπίπτω. σπεύδω, (κοιν.) κάμνω 'γλίγωρα. (ἰδίως) τρώγω ἁρπακτικὰ (» Ἔρειδε, μὴ παύσεο μηδέποτ' ἐσθίων, « Ἀρςφ.) (τρπ.) ἀντιστέκομαι, ἀντιτείνω· διϊσχυρίζομαι· ἐπιμένω· (πθ. ἢ μσ.) συνερίζομαι· φιλονεικῶ· μαλόνω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδεν, « Ἰλ. Ν. » Ὄμμα (» Ἴχνος) ἐρείδειν, « Αξ. » Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, « Ὀδ. Χ. » Ἆθλον ἐρείδειν, « Θκρ., βάλλειν (κάτω) στοίχημα· (ᾗ τρπ.) » Ἔρειδε τὰν γνώμαν, « αὐτ., σκέπτου μὲ προσοχήν. (καὶ ἀμτβτ.) » Κατά τινα τῶν μορίων σφοδρότερον ἐρείδει τὸ ἄλγημα, « Γαλ., (παρβλ. Ἐνσκήπτω). (ᾗ πθ. ἢ μσ.) » Σκήπτρῳ (» Ἔγχει) ἐρειδόμενος, « Ὅμ. » Ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο, « Ἰλ. Γ. » Θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδαται ἔνθα ᾗ ἔνθα, « Ὀδ. Π. » Οὔδεϊ χαῖται ἐρηρέδαται, « Ἰλ. Ψ. » Δᾶες (» Τοῖχοι) ἐρηρέδαται, « Ἰλ. Ψ., Ὀδ. Θ., εἶνε στερεῶς συνηρμοσμένοι, (παρβλ. Ἐλαύνω). » Μηκέτ' ἐρείδεσθον, « Ἰλ. Ψ.

Ἐρείκη (ἡ), [ἐρείκω]. φυτὸν θαμνῶδες, (κοιν.) ἀρεῖκι (καὶ ἄλλ.) φοῦντα, (Γαλλ.) bruyère (en arbre) » Γραίας ἐρείκης θυμὸν ἅψαντες πυρί, « Αἰσχλ. (παρβλ. Βράθυ).

Ἐρεικόεις-οῦς, όεσσα-οῦσσα, όεν-οῦν, Π. γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ ἐρείκας.

Ἐρεικτὸς, ή, όν. Χονδραλεσμένος, χονδροκοπανισμένος κτλ. ||. (οὐσ.) Ἐρεικτὸν (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), = Ἔρειγμα, πλιγοῦρι (» σῖτος πεπρυγμένος καὶ κομμένος, « Ἡσυχ.), [ἐκ τοῦ

Ἐρείκω [συγγ. τῷ Ῥήσσω], Μ. ἐρείξω ἢ ἐρέξω (ἀόρ. β'. [μὲ σημ. πθ.] Ἤρικον, πθ. πρκ. Ἐρήριγμαι), Π. θραύω, συντρίβω, σχίζω, τρυπῶ· (μτγν.) χονδροκοπανίζω. » Ξειὰς ἐρίξαντα ξὺν τοῖσι κελύφεσι, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Κριθὰς πεφυγμένας ᾗ ἐρηριγμένας, « αὐτ.

Ἐρεικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρείκην ἢ γεμάτος ἀπὸ ἐρείκας.

Ἔρειξις, εως (ἡ). θραύσιμον, κοπάνισμα.

Ἔρειο, Π. ἀντὶ Ἔρεο, ἔρου, β'. ἐν. πρσ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐρείομεν, Π. ἀντὶ Ἐρέωμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔρομαι.

Ἐρείπιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). κρήμνισμα, χάλασμα· λείψανον (ἀπομεινάρι) χαλασμένου πράγματος. (καταχρ.) » Πέπλων—, « Εὐρ., κουρέλλη, ῥάκιον. » Ναυτικῶν ἐρειπίων, « αὐτ., ναυαγίων, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐρείπιος (ὁ, ἡ). κρημνισμένος, χαλασμένος. » Οἰκία—, « Φίλ.

Ἐρειπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἐρείπιον, κρημνίζω.

Ἐρειπιὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος ἐρείπια, ἐρειποτόπιον.

Ἐρειπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρημνίζω, κατακρημνίζω.

Ἐρείπω [συγγ. τῷ Ῥέπω ᾗ Ῥίπτω], Μ. ἐρείψω (ἀόρ. β'. Ἤριπον, πρκ. Ἐρήριπα καὶ Ἐρήριμμαι, ἀόρ. πθ. Ἠρείφθην), Π. ῥίπτω τι (καὶ ἀμτβτ. πίπτω) κατὰ γῆς, κρεμνίζω -ομαι. » Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, « Ἰλ. Ν. » Ἐρέριπτο δὲ τεῖχος, « Ἰλ. Μ.

Ἔρεισις, εως (ἡ). τὸ ἐρείδειν, στύλωμα, ἀκκούμβισμα κτλ. » Ποδὸς ἐπ' ἐδάφης —, « Ἀριστέας, ἴχνος, (παρβλ. Ἔρεισμα).

Ἔρεισμα (τό). στήριγμα, ἀκκουμβιστῆρι, (μτφορ.) παρηγορία, ἀνακούφισις. » Οἵτε Στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα, « Αἰσχλ. 2) ἴχνος. » Τὴν στρωμνὴν συνετάραξε, συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, « Ἀρισταιν.

Ἐρείψιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρείπω]· ὁ κινδυνεύων νὰ πέσῃ (νὰ κρημνισθῇ), ἑτοιμόῤῥοπος.

Ἔρειψις [ἐρείπω], εως (ἡ). Π. κρήμνισμα, κατεδάφισις

Ἐρειψίτοιχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρημνίζων (κατ. εδαφίζων) τοῖχους ἢ τείχη.

Ἐρεμνὸς [κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἐρεβεννός], ή, όν, Π. μαῦρος, σκοτεινός· (συνκδχ.) φοβερός· (τρπ.) ἀσαφὴς, ἀβέβαιος.

Ἔρεξα, Π. ἀντὶ Ἔῤῥεξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ῥέζω.

Ἐρέομαι, ίων. Π. ἀντὶ Ἔρομαι.

Ἐρεοῦς (κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἐρέος), ᾶ, οῦν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μαλλὶ (ἐρέαν).

Ἐρέπτομαι (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἐρείπω]. τρώγω, κατατρώγω, (κυρ. ἐπὶ χορτοφάγων ζώων), (παρβλ. Ἀνερεί[ρέ]πτω).

Ἐρέπτω, Μ. ῥέψω, = Ἐρέφω.

Ἐρέριπτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐρείπω.

Ἔρεσθαι, ἐνς. καὶ

Ἐρέσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔρομαι.

Ἐρεσία (ἡ) = Εἰρεσία, κωπηλασία, [ἐκ τοῦ

Ἐρέσσω(ττω), Μ. ἐρέσω (ἀόρ. Ἤρεσα),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

[συγγ. τῷ Ἀράσσω καὶ Ἐρείδω]. Κωπηλατῶ· (συνκδχ.) κινῶ. » Ἐρέσσων πόδα, « Εὐρ. » Ἐρέσσειν ἀπειλάς, « Σοφ. » Μῆτιν ἐρέσσων, « αὐτ., ἀναπολῶν κατὰ νοῦν· (καὶ πθ.) » Ἀργὼ ἐρεσσομένη, « Ἀπλλν., ὠθουμένη διὰ τῆς κωπηλασίας.

Ἐρεσχελέω-ῶ [ἐρέθω], Μ. ήσω. Πειράζω τινὰ μὲ ἐγγιστικοὺς λόγους, ἀστείζομαι· φλυαρῶ, (ὅθεν:

Ἐρεσχελία (ἡ). ἀστεϊσμός· φλυαρία.

Ἐρέτης [ἐρέσσω], ου (ὁ). κωπηλάτης.

Ἐρετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς εἰρεσίαν (κωπηλασίαν), (ὅθεν) » Ἐρετική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, (καὶ περίληπτ.) » Τὸ ἐρετικόν, « (ἀντὶ) Οἱ ἐρέται, οἱ κωπηλάται.

Ἐρέτμιον (τό), ὑποκορ. τοῦ·

Ἐρετμόν (τό), Π. (σπντ.) ἀντὶ

Ἐρετμὸς (ὁ), Π. [ἐρέσσω]. τὸ κωπί, (εἰς τὸ πλθ. εὔχρ. τὸ οὐδ. πλθ. Ἐρετμά).

Ἐρετμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁρματόνω μὲ κωπιά. » Χεῖρας ἐρετμ., « Εὐρ., Ὀρφ., πιάνω τὸ κωπί. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐρέσσω, κωπηλατῶ, (Νόνν.).

Ἐρέττω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐρέσσω.

Ἔρευγμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύξεως, ῥέψιμον.

Ἐρευγματώδης (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἐρευγμὸν (ῥέψιμον). » Ἐρευγματωδέστερα τὰ αἴγεια κρέα τῶν βοείων, « Ἱππκρ.

Ἐρεύγμενος η, ον, Π. ἀντὶ Ἐρευγόμενος.

Ἐρευγμὸς (ὁ), = Ἔρευξις καὶ Ἔρευγμα.

Ἐρευγμώδης, έος (ὁ, ἡ), = Ἐρευγματώδης.

Ἐρεύγομαι [ὀνμτπ.], Μ. ἐρεύξομαι (ἀόρ. 6'. Ἤρυγον). Ἐρεύγομαι, ἐξερνῶ. » Ἐρεύγετο οἰνοβαρήων, « Ὀδ. Ι. (καὶ μτνμ.) » Ἐρευγόμενος ἁλὸς ἔξω, « Ἰλ. Ρ. » Ἐρεύγονται πηγαὶ πυρός, « Πίνδ. 2) (συνκδχ.) λαλῶ, ἐκφωνῶ. (ἐπὶ ζώων). = Ὠρύομαι, μουγγρίζω. » Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, « Γρφ. » Ἤρυγεν ὡς ὅτε ταῦρος, « Ἰλ. Υ.

Ἐρευθαλέος, α, ον, Π. = Ἐρυθρὸς, κόκκινος.

Ἐρευθέδανον (τὸ), = Ἐρυθρόδανον.

Ἐρευθέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι -

Ἐρευθήεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Ἐρευθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθρὸς, κόκκινος.

Ἐρευθιάω-ω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐρυθριάω, εἶμαι κόκκινος.

Ἔρευθος, εος-ους (τὸ), = Ἐρύθημα, κοκκινάδα, [ἐκ τοῦ

Ἐρευθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐρεύθω [ἴδε Ἐρυθίδιος], Μ. ἐρεύσω, (ἀόρ. Ἤρευσα). Βάφω (Κάμνω) τι κόκκινον, κοκκινίζω. » Αἵματι γαῖαν ἐρεῦσαι, « Ἰλ. Α. Σ.

Ἐρευθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρυθρος.

Ἐρευκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐρεύγματα (ῥεψίματα).

Ἔρευνα [ἐρεείνω], ης (ἡ). ἐξέτασις, ἀναζήτησις.

Ἐρευνὰς, άδος (ὁ, ἡ), = Ἐρευνητὴς, (Ατν.) κυαίστωρ.

Ἐρευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζητῶ, ἐξετάζω, σκαλίζω· προσπαθῶ νὰ εὕρω (νὰ κατορθώσω) τι.

Ἐρευνητὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἐρευνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρευνῶν (ἐξετάζων), ἐξεταστής.

Ἐρευνητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἔρευναν, ἐξεταστικός.

Ἐρευνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐρευνητής.

Ἔρευξις, εως (ἡ). τὸ ἐρεύγεσθαι, ῥέψιμον.

Ἐρευξίχολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐρευγόμενος (ἐξερνῶν) χολὴν, (συνκδχ.) ὀξύθυμος.

Ἐρεῦσαι, ἀόρ. α'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρεύθω.

Ἐρέφω [ῥέπω], Μ. ἐρέψω. Σκεπάζω (κυρ. μὲ ὀροφὴν), στεγάζω· (συνκδχ.) στεφανόνω· σκιάζω.

Ἐρέχθω (χ. Μ.), Π. = Ἐρείκω, συντρίβω, σπαράττω· κλονῶ, ταράττω. (ὅθεν Ἐρεχθεὺς ὁ Ποσειδῶν, ἄλλ. Ἐννοσίγαιος).

Ἐρέψιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ὀρόφωσιν, [ἐκ τοῦ

Ἔρεψις [ἐρέφω], εως (ἡ). σκέπασμα (κυρ. μὲ ὀροφὴν), στέγασμα (οἰκοδομήματος). » Τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες ἦν τὸ Ὠδεῖον, « Πλ.

Ἐρέω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐρῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Λέγω.

Ἐρημάζω, Μ. άσω. Διατρίβω συνήθως εἰς μέρη ἔρημα· ζῶ μόνος (ἔρημος)· ἀγαπῶ τὴν μοναξιάν.

Ἐρημαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἔρημος.

Ἐρημὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπίθ.) ἐρήμη, μεμονωμένη, ἐγκαταλελειμμένη· (μὲ γεν.) στερημένη.

Ἐρημεία (ἡ), σπντ. ἀντὶ

Ἐρημία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐρήμου (μεμονωμένου, ἐγκαταλελειμμένου) ἄνθρ. ἢ τόπου, μοναξιὰ, ἐρημία· (μὲ γεν.) στέρησις, ἔλλειψις, ἀπουσία. » Φίλων (» Κακῶν), — « Σοφ., Εὐρ.

Ἐρημιὰς, άδος (ἡ), Π. = Ἐρημὰς, Ἔρημος.

Ἐρημικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνειθισμένος εἰς τὴν ἐρημίαν, φιλέρημος.

Ἐρημίτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους, (Ἐκκλησ.) ἀσκητής.

Ἐρημοβατέω-, Μ. ήσω. Διάγω (Περιπατῶ) εἰς τὰς ἐρήμους.

Ἐρημόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους, ἐρημίτης.

Ἐρημόθωκος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρ. θακέω]. ὁ καθήμενος (κατοικῶν) μόνος ἢ εἰς μέρος ἔρημον.

Ἐρημοκόμης, καὶ ἐρημόκομος, ου (ὁ), Π. ὁ μὴ ἔχων (ἔρημος ἀπό) κομην, φαλακρός.

Ἐρημόλαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν εἰς τὴν ἔρημον (χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ κανείς)· φλυαρος. » Τέττιξ—, « Ἐπγρ.

Ἐρημονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νέμων ἢ νεμόμεμενος (διατρίβων) εἰς τὰς ἐρήμους, (ἐν γέν.) ἐρημικός.

Ἐρημοπλάνης, ου (ὁ) καὶ

Ἐρημόπλανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἔρημος (μόνος) ἢ εἰς τὰς ἐρήμους. » Κόρυβας—, « Ὀρφ.

† Ἐρημοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἔρημον (ἐρημάζων) τόπον τινά.

Ἐρημόπολις, ιδος καὶ Π. Ἐρημόπτολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλέον πατρίδα, στερηθεὶς τῆς πατρίδος του, φυγὰς, ἐξόριστος, ἄπολις.

Ἐρημόπολις, εως (ἡ). πόλις ἔρημος, (ὅθ.

Ἐρημοπολίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν πόλιν ἔρημον ἢ ὡς πόλιν τὴν ἔρημον, πολίτης τῆς ἐρήμου.

Ἔρημος καὶ Π. Ἐρῆμος [ἔρα], η ἢ ος, ον. Ὁ ἀφημένος μόνος, μεμονωμένος, ἐγκαταλελειμμένος. (» Ἔρημος κἄφιλος, « Σοφ. » Ἀπώλλυντο ἔρημοι, « Θκ.) » Καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται, « Πλ. (ἐπὶ τόπ.) ἀκατοίκητος· κενὸς (» Ἐρήμας δι' αἰθέρος, « Πίνδ.) (ἐπμ.) ἀκαλλιέργητος κτλ. (μὲ γεν.) στερημένος. » Φίλων (» Βοηθείας)—, « Σοφ., Εὐρ. » Τὸν Πειραιᾶ ἔρημον ὄντα νεῶν, « Θκ. » Ἔρημον ἀφίημι τὸν ἀγῶνα, « Αξ., δὲν παρευρίσκομαι εἰς, ἀποφεύγω τὴν πρόκλησιν. » Ἐρήμη (μετὰ ᾧ χωρὶς τοῦ) δίκη, « Ῥτρ., ἡ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου, (ὅθ.) » Ἐρήμην κατηγοροῦντες, « Πλάτ., ἐγκαλοῦντες ἀπόντα. » Ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην, « Δμ., κατεδικάσθη ἀπών. (ᾧ ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἔρημον ἐμβλέπω, « Ἀρςφ., μένουν τὰ μμάτια μου στυλωμένα πουθενὰ ἐν ᾧ ὁ νοῦς μου εἶνε ἀλλοῦ, κυττάζω χωρὶς νὰ προσέχω (καθὼς οἱ βυθισμένοι εἰς σκέψιν ἢ λύπην ἢ » βλέποντες εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος ἀχανές, « λέγει ὁ Σουίδ. ||. (οὐσ.) » Ἔρημος (ἡ), (ἐνν. γῆ) ἡ ἀκατοίκητος, ἐρημία. ||. (τὸ πλθ.) Ἔρημα, ἐπιῤ. Ὡς ἔρημος (μεμονωμένος). » Φίλων.. λελειμμένος τάλας, ἔρημα κλαίω, « Σοφ.

Ἐρημοσκόπος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φυλάττων (ἐπιτηρῶν) ἔρημον τόπον, (ἐπμ.) φυλάττων ἀπροσέκτως ἢ εἰς μάτην, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀλαοσκοπίη).

Ἐρημοσύνη (ἡ), Π. μοναξιὰ, ἐρημία.

Ἐρημοφίλης, ου (ὁ) καὶ

Ἐρημόφιλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐρήμους (τὴν μοναξιὰν), φιλέρημος.

Ἐρημόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ (τὸν μεταβάλλω εἰς) ἔρημον, (κοιν.) ἐρημόνω, ἐρημάζω. παραιτῶ (ἄνθρ.) τινα ἔρημον (μεμονωμένον)· ἐγκαταλείπω. (μὲ γεν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. » Ἠρήμωσε δὲ σῶν ναυβατῶν ἐρετμὰ, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Πατρὸς ἐρημωθεῖσα, « αὐτ. » Οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας, « Ἀρςτ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀπολ.) » Οὔ τοι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατὴρ, « Αἰσχλ., ἔσται ἀπών.

Ἐρήμωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐρήμωμα (χυδ.) ῥήμαγμα· στέρησις, ἀφαίρεσις.

Ἐρημωτὴς, οῦ (ὁ), = Ἐρημοποιός.

Ἐρηρέδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐρηρεισμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐρείδω.

† Ἐρήρεινται, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνήρεινται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνερείδω.

Ἐρηριγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐρείκω.

Ἐρήρικα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἐρίζω.

Ἐρήριμμαι, Ἀττ. πθ. πρκ. τοῦ Ἐρείπω.

Ἐρήτυθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐρητύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ

Ἐρητύω [ἐρύω], Μ. ύσω, Π. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω.

† Ἔρι [συγγ. τοῦ Ἀρι], μόρ. Ἐπιτατ. ἐνούμενον ἀναποσπάστως μὲ διαφόρους (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ.) λέξεις.

Ἐριαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρός.

Ἐριαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα του (καμαρόνων), πολλὰ ὑπερήφανος.

Ἐριαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρὺς ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πὸ τὸ πάχος ἢ τὰ ἔρια). » Ποίμνη —, « Μάξ.

Ἐριβόας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων δυνατὴν φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Ἐρίβομβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ βομβῶν (βούζων). » Μέλισσα —, « Ὀρφ.

Ἐρίβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. πολυστάφυλος ἢ μεγαλοστάφυλος.

Ἐριβρέμετα, αο, Αἰολ. ἀντὶ-

Ἐριβρεμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρέμων (βρυχώμενος†, βροντῶν, βούζων) δυνατά. » Ζεὺς (» Λέων, » Αὐλός) —, « Ὅμ., Πίνδ.

Ἐριβρεμὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐρίβρομος.

Ἐριβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρύς.

Ἐρίβρομος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριβρεμέτης.

Ἐριβρύχης, ου (ὁ), καὶ

Ἐρίβρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρυχόμενος (μυγγρίζων) δυνατά.

Ἐριβώλαξ, ακος καὶ

Ἐρίβωλος (ὁ, ἡ), Π. (γῆ, χώρα) ἡ ἔχουσα πολλὰ μεγάλας (παχείας) βώλους, (δηλ.) εὐφορωτάτη.

Ἐριγάςωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, (συνκδχ.) πολυφάγος.

Ἐρίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηςότ. τοῦ) Ἐρίδουπος.

Ἐριγήθὴς, έος, ἡ εος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, γηθέω]. πολλὰ χαροποιὸς ἢ χαρούμενος, πανευφρόσυνος. » Νίκη —, « Ὀρφ.

Ἐρίγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφωνος.

Ἐρίγληνος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφθαλμος, (παρβλ. Βοῶπις).

Ἔριγμα (τὸ), = Ἔρεγμα.

Ἐριδαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐρίδηνα), Π. ἀντὶ Ἐρίζω, λογομαχῶ, φιλονεικῶ, συνερίζομαι. » Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, « Ἰλ. Ψ.

Ἐριδαντεὺς, έως καὶ

Ἐριδάντης, εος (ὁ), Π. [ἐριδαίνω]. ἐριςικὸς. φιλόνεικος.

;Ἐριδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἐριδαίνω.

Ἐρίδηλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρίδηλος, πασίγνωστος, ὀλοφάνερος.

Ἐριδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλὰς περιστροφὰς (δίνας). » Καπνὸς —, « Τρυφιόδ. (ἄλλ. διορθ. Περιδινής).

Ἐρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔριον, μαλλάκι.

Ἐριδμαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Ἐρεθίζω.

Ἐρίδματος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐρίδμητος, ὁ ἰσχυρῶς καταδαμάζων, ἀνδρεῖος.

Ἐρίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (δοῦπον), ἀντηχῶν δυνατά.

Ἐρίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων πολλὰ ταχέως.

Ἐρίδωρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χαρίζων μεγάλα (πλουσιοπάροχα) δῶρα, μεγαλόδωρος. (ἐν γέν.) ἄφθονος. » Ὀπώρη —, « Ὀππ.

Ἐρίζω [ἔρις], Μ. ίσω. Φιλονεικῶ, συνερίζομαι· λογομαχῶ, μαλόνω. (συνκδχ.) ἐξισοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ γ'.) » Ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν, « Ὀδ. Σ. » Ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν ἐρίζειν δὲ μὴ, « Πλάτ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, « Ἰλ. Ι. (ἢ μσ.) » Κρονίωνι βουλὰς ἐρίζετο, « Ἡσ., ὡμοίαζεν, ἐξισοῦτο.

Ἐρίζωος (ὁ, ἡ), Π. μακρόβιος.

Ἐριήκοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξυτάτην ἀκοὴν, ἀκούων ἢ ἐπακούων ἀμέσως.

Ἐρίηρες (οἱ), Π. ἀντὶ Ἐρίηροι, πλθ. τοῦ

Ἐρίηρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, ἄρω ἄρηρα]. πολλὰ (ἐντελῶς) προσηρμοσμένος (ἑνωμένος, ἐταιρειασμένος, σύμφωνος), (ἐπμ.) ἐράσμιος, εὐάρεστος.

Ἐριηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ ἠχῶν (βούζων, ἀντηχῶν).

Ἐριθάκη (ἡ), [ἔριθος;]. τὸ ἰξῶδες καὶ ὄχι τόσον γλυκὺ μέλι (ἄλλ.) Κήρινθος (παρβλ.) Μίτυς ἢ Σανδαράχη). 2) τὰ αὐγὰ (κοιν. τὸ μαςίχι) τῆς σουπιᾶς κτλ., (Ἡσύχ.). 3) εἶδος φυτοῦ (;)

Ἐριθακὶς [ἔριθος], ίδος (ἡ). (γυνὴ) ἐργάτισσα.

Ἐρίθακος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Φοινίκουρος, (κοιν.) κοκκινόκωλος.

Ἐριθακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἐριθάκην (2), αὐγωμένος. » Γραῖαι ἐριθακώδεις, « (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ., αἱ αὐγωμέναι παγουρομάναι.

Ἐριθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ θάλλων, φουντωτὸς, καταπράσινος, (ἐπίθ. φυτῶν).

Ἐριθαλὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. φυτοῦ (ἀειζώου).

Ἐριθαλλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριθαλής.

Ἐρίθαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ μεγάλους θαλλοὺς (κλαδιὰ ἢ βλαςάρια), (ἐν γέν.) = Ἐριθαλής.

Ἐριθεία (ἡ), τὸ ἐριθεύειν, ἐργασία μισθωτοῦ. (συνηθέστ.) ῥᾳδιουργία, (Ἰταλ.) ἴντριγκα (κυρ. πρὸς ἀπόλαυσιν πολιτικοῦ ὑπουργήματος), δημαγωγία.

Ἐριθεὺς, έως (ὁ), = Ἐρίθακος.

Ἐριθεύω [ἔριθος], Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) μὲ μισθόν. (κυρ.) γνέθω μαλλὶ (ἔρια). ‖. (συνηθέστ. μσ.) κάμνω ῥᾳδιουργίας, (Ἰταλ.) ἰντριγκάρω (κυρ. διὰ πολιτικὸν σκοπόν).

Ἐριθηλὴς [ἐρι, τέθηλα], έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριθαλής.

Ἐρίθηλος (ὁ, ἡ), = Ἐριθαλής.

Ἔριθος (ὁ, ἡ), [ἔρα ἢ ἔριον ἢ ἐρέσσω], ἐργάτης, μισθωτὸς, ὑπηρέτης, (ἰδιαιτ.) γυνὴ ἐριουργὸς (χερνῆτις). » Ἱστὸς ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει, « Σοφ. (καταχρ.) » Γαςρὸς ἔριθος, « Ὅμ. Ὕμν., ἡ πορδή.

Ἐρίθυλος (ὁ), = Ἐρίθακος.

Ἐρίθυμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμώδης, ὀξύθυμος, ἢ 2) = Μεγάθυμος, μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.

Ἐρικὰς [ἐρείκω], άδος (ἡ). (κυρ. κριθὴ) χονδραλεσμένη ἢ χονδροκοπανισμένη, φάρος, πλιγοῦρι κτλ.

Ἐρίκη (ἡ), = Ἐρείκη.

Ἐρικὶς, ίδος (ἡ), = Ἐρικάς.

Ἐρικίτης, ου (ὁ). (ἄρτος ἢ ζωμὸς) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἐρικίδα.

Ἐρικλάγκτης [ἐρι, κλάζω], ου (ὁ), Π. ὁ ἀντηχῶν (βούζων) δυνατά.

Ἐρίκλαυςος (τος), ου (ὁ, ἡ), Π. = Πολύκλαυστος, πολλῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.

Ἐρίκλυτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐξακουσμένος, περίφημος.

Ἐρίκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυρὰς κνήμας ἢ μεγάλους κνημοὺς, (ἐν γέν.) μέγας, ὑπερμήκης, (Π. Σιλεντ.).

Ἐρικτέανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, πολυκτήμων.

Ἐρικτὸς, ἡ, ὸν, = Ἐρεικτός.

Ἐρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κτύπον, Ἐρίγδουπος.

Ἐρικυδὴς [ἐρι, κῦδος], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἔνδοξος, μεγαλοπρεπὴς, περίφημος.

Ἐρικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, κύω]. = Ἀρικύμων, ὁ πολλὰ ἢ συχνὰ κυοφορῶν, πολύγονος. » Λαγωὸς —, « Αἰσχλ.

Ἐρικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρείκην ἢ ἐρεικτόν.

Ἐριλαμπέτις, ιδος (ἡ), Π. = Ἐριλαμπὴς.

Ἐριλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρός.

;Ἐριμήκετος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιμήκετος.

Ἐριμύκης, ου (ὁ), καὶ

Ἐρίμυκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δυνατὰ μυκώμενος (μουγγρίζων).

Ἐρινάζω, Μ. άσω. Κρεμῶ ἐρινοὺς (ἀγριόσυκα) εἰς τὴν ἥμερον συκῆν ἵνα μὴ πίπτουν καὶ ὡριμάσουν ταχύτερον τὰ σῦκά της, [ἐκ τοῦ

Ἐρινὰς, άδος (ἡ), = Ἐρινεὸς, (κυρ. δὲ ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐνν. οὐσ. κράδη) κλαδὶ ἀγριοσυκηᾶς μὲ ἀγριόσυκα.

Ἐρινασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν.

Ἐρινασπὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς (ἢ Ὡριμασμένος διὰ τοῦ) ἐρινασμοῦ.

;Ἐρινεάζω, Μ. άσω, = Ἐρινάζω.

Ἐρινειὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐρινεός.

Ἐρινεὸν (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοσυκηᾶς, (κοιν.) ἐρινός.

Ἐρινεὸς (ὁ), [ῥίνη, ῥινὸς], ἀγριοσυκηά.

Ἐρίνεος, [ἔριον], α, ον, Ἰων. = Ἐρεοῦς, μάλλινος.

Ἐρινεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρινεὸν, τραχύς.

Ἐριννὺς (ὀρθότ.) Ἐρινὺς [ἔρις], υος (ἡ), (πλθ. Ἐριννύες καὶ Ἐριννῦς). ἡ ἐκδικοῦσα τὰ κακουργήματα θεότης. » Πατρὸς (» Μητρὸς) ἐριννύες, « Π., (ἀλληγορ.) ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἡ βασανίζουσα τοὺς πατραλοίας καὶ μητραλοίας. (παρβλ. Τίσις).

†Ἐριννύω, Μ. ύσω. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἀρκάδ.) Θυμόνω.

Ἐριννυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐριννύος, ἄγριος ὡς ἂν ἐριννὺς, φρικώδης.

;Ἐρινὸς, Ἐρινὸν, ἀμφ. ἀντὶ Ἐρινεὸς, Ἐρινεὸν.

;Ἐρινὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Ἐρινεώδης, τραχύς.

;Ἐρινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐρινάζω.

;Ἐρινύω, = Ἐριννύω.

Ἐριόδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας.

Ἐριοκόμος (ὁ, ἡ), = Ἐριουργός.

Ἔριον (τὸ), [εἶρος]. μαλλί. » Ἔρια τὰ ἀπὸ ξύλων, « Ἡρ., τὸ βαμβάκι. » Τὰ τῆς θαλάττης ἔρια, « Ἀλκ., τὸ μαλλὶ τῆς πίννας κτλ. 2) (συνκδχ.) ὕφασμα μάλλινον.

Ἐριόξυλον (τὸ). τὸ φυτὸν τοῦ βαμβακιοῦ βαμβακιά.

Ἐριοπλύτης, ου (ὁ). ὁ πλύνων μαλλιὰ ἢ μάλλινα ὑφάσματα.

Ἐριοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐριοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μαλλὶ (ἔριον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐριοπωλικῶς, ἐπίρ. (Κωμ.). Ὡς ἐριοπώλης, (δηλ.) δολερῶς, ἀπατηλῶς.

Ἐριοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ἔρια (τὸ μαλλί), μαλλοπάζαρον.

Ἐριόστεπτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἱερόστεπτος.

Ἐριούνης, ου καὶ

Ἐριούνιος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, ὀνίνημι]. πολλὰ ὠφέλιμος (καλὸς, χρήσιμος), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

Ἐριουργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται τὰ ἔρια, τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐριουργοῦ.

Ἐριουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐργάζομαι (δουλεύω) ἔρια, εἶμαι ἐριουργός.

Ἐριουργής, έος (ὁ, ἡ), ἐξ ἐρίων εἰργασμένος, μάλλινος.

Ἐριουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐριουργοῦ.

Ἐριουργικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἐριουργοῦ ἴδιος.

Ἐριουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) ἔρια (μαλλὶ ἢ μάλλινα ὑφάσματα).

Ἐριοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) ἔριον. » Βολβὸς —, « Θφρ.

Ἐρίπλευρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας (δυνατὰς) πλευράς.

Ἐρίπνη (ἡ), Π. [ἐρείπω]. βράχος κομμένος ἀπὸ βουνὸν, κρημνὸς, ἀκρώρεια κρημνώδης. » Ὀρέων δ' ἀνέτελλον ἐρίπναι, « Ἀπλλν. (καὶ μτνμ.) » Ἐπάλξεων ἐρείπνας, « Εὐρ.

Ἐριπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, πτοέω]. πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος.

Ἔρις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἔριν ἢ Ἔριδα). συνερισμὸς, φιλονεικία, διχόνοια, λογομαχία.

Ἐρισάλπιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σαλπίζων δυνατά.

Ἐρισθενέτης, ου (ὁ), = Ἐρισθενής.

Ἐρισθενέως, ἐπίρ. Π. τοῦ -

Ἐρισθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα σθένος (μεγάλην ἰσχὺν), μεγαλοδύναμος, ἰσχυροτατος. » Τοῖχος —, « Π. Σιλ.

Ἔρισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος.

Ἐρισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρίκτυπος, Ἐρίγδουπος.

Ἐρισμός, (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔρις, λογομαχία.

Ἐρίσπορος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ (καλὰ) σπαρμένος, εὔφορος.

Ἐριστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καρποφορῶν ἢ γινόμενος ἀπὸ) μεγάλα ϗ πολλὰ σταφύλια, (ἐπμ.) ἄφθονος. » Οἶνος —, « Ὀδ. Ι. » Λέσβος —, « Ἀθ.

Ἐριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρίζων, φιλόνεικος.

Ἐριστικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδίωμα, κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ) νὰ φιλονεικῇ, ἀγαπῶν τὰς ἔριδας. (ὅθ.) » Ἐριστική, « ἡ τέχνη τοῦ ἐρίζειν, ἡ διαλεκτική. (καὶ) » Ἐριστικοί, « οἱ ἐπαγγελλόμενοι (ἀσχολούμενοι εἰς) αὐτήν.

Ἐριστός, ή, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (ὑποκείμενος εἰς) ἔριν, περὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ φιλονεικήσῃ.

Ἐρισφαλής, έος (ὁ, ἡ), = Ἠρισφαλής, πολλὰ ἐπισφαλής.

Ἐρισφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρισμάραγος.

Ἐρίσφηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρι, σφάλλω]. ὁ ἰσχυρῶς ταράττων (κλονῶν) καὶ κρημνίζων κάνω τι, (ἐπμ.) = Ἐρισθενής.

Ἐριταρβὴς [ἔρι, ταρβέω], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δειλὸς ἢ πεφοβισμένος, κατατρομαγμένος, περίφοβος.

Ἐρίτιμος (ὁ, ἡ), Π. πολύτιμος, βαρύτιμος.

Ἐρίτμητος (ὁ, ἡ), Π. λεπτοκομμένος ἢ καλοκομμένος. » Ἶμας —, « Ὀππ.

Ἐριφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φέγγων, πολλὰ λαμπρός.

Ἐρίφειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔριφον, κατσικήσιος.

†Ἐρίφη (ἡ), νέα ἰγίδα (κατσίκα), ἰγιδοποῦλα.

Ἐρίφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔριφος, κατσικάκι.

Ἐριφλεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ καυστικός, περιφλεγής.

Ἐρίφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χονδρὴν φλοῦδαν. » Δρῦς —, « Εὐστθ.

Ἐριφόκλοπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων ἐρίφους, κατσικοκλέπτης.

Ἔριφος (ὁ, ἡ). μικρὸν κατσίκι, κατσικάκι. ||. (πλθ.) ἀστερισμός τις (τοῦ ὀπ. ἡ δύσις ἐπρομήνυε κακοκαιρίαν), (ὅθ.) » Ἐπ' ἐρίφοις, « Ἀρατ., εἰς καιρὸν ἀνεμοζάλης.

Ἐρίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα.

Ἐρίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. κατάχρυσος ἢ πολύχρυσος.

Ἐριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) μαλλί.

Ἐριώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυώδυνος.

Ἐριώλη (ἡ), Π. [ἔρι, ἄελλα] μέγας (ὁρμητικὸς) ἀνεμοστρόβιλος. ||. (ὁ Ἀρστ. παίζων μὲ τὴν λέξιν ὀνομάζει οὕτω τὴν χλαῖναν, ὡς ὀλετῆρα τῶν ἐρίων, διότι εἰς τὴν κατασκευήν της ἐξοδεύονται πολλὰ ἔρια).

Ἐριώπης, ου (ὁ) καὶ

Ἐριῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ἔρι, ὤψ]. μεγαλόφθαλμος (παρβλ. Βοῶπις).

Ἐρκάνη (ἡ), [εἴργω, ἕρκος]. φράκτης, φραγμός, περίφραγμα.

Ἐρκεῖος, α, ον καὶ

Ἕρκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἕρκος (εἰς περίφραγμα). » Ζεὺς —, « Ὀδ. Χ. ὁ προστάτης τοῦ ἕρκους (τοῦ περιβόλου) τῆς οἰκίας. » Θύρα —, « Αἰσχλ., ἢ Αὔλειος.

Ἐρκίον (τὸ). = (καὶ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Ἕρκος, τοῖχος (τοιχίον) τοῦ περιβόλου τῆς αὐλῆς. (ἁπλ.) περίφραγμα.

;Ἕρκιος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ἕρκειος.

†Ἐρκίτης, ου (ὁ). σκλάβος δουλεύων καὶ φυλακονόμενος (τὴν νύκτα) εἰς τὸν ἀγρόν.

Ἐρκοθηρευτικὸς καὶ

Ἐρκοθηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διὰ δικτύων θήραν.

Ἕρκος [εἴργω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίκλεισμα (ἐμπόδισμα), φρακτης, περίφραγμα, περιτείχισμα· κύρτος, δίκτυον κτλ. (μτφορ.) πρόμαχος, (μτνμ.) » Ἕρκος ὀδόντων, « Ὀδ. Κ., αἱ δύο σειραὶ τῶν ὀδόντων ὡς περικλείουσαι ἐν εἴδει φραγμοῦ τὸ στόμα.

Ἕρκουρος (ὁ, ἡ), Π. [ἕρκος, οὖρος]. φύλαξ περιφράγματος, Εἱρκτοφύλαξ, Ἀρκυωρὸς κτλ.

Ἑρκτὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἱρκτή.

;Ἑρκτὸς, ή, όν, ἀντὶ Ῥεκτὸς, δυνάμενος νὰ γένῃ (νὰ πραχθῇ), κατορθωτός.

Ἕρκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πράττων (κάμνων, ἐνεργῶν) τι.

Ἕρμα (τὸ). [εἴρω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι, δεσμός· στήριγμα (κυρ. ϗ μτφορ.)· ὄχημα (ὅθ. ὁ Ὅμ. ὀνομάζει τὸ βέλος. » Μελανάων ἕρμ' ὀδυνάων, « Ἰλ. Δ.). (ἰδιαιτ.) ἢ σαβοῦρα τοῦ πλοίου, (καὶ μτνμ.) τὸ κυοφορούμενον ἔμβρυον (» Ἕρμα δ' ἶον λαβοῦσα, « Αἰσχλ., ἐγκαστρωθεῖσα ὑπό τινος θεοῦ). (μτφορ.) βάσις, θεμέλιον, κρηπίς· μόλος, πρόχωμα· ὁ λίθος ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἀφετηρία τῶν δρομέων εἰς τὸ στάδιον· πέτρα (ξέρη ἢ ἀμμουδηὰ) ὅπου κάθηται ἢ συντρίβεται τὸ πλοῖον· (ἐνίοτε) = Ὅρμος, χαρχάλι, λαιμοδέτι, βραχιόλιον· σκουλαρῆκι (ἡ), (παρβλ. Ἔχμα).

;Ἑρμαγέλη (ἡ), Π. ἀγέλη (κοπάδι) τοῦ Ἑρμοῦ (ὀνομάζονται ἐπιθετ. οἱ νεκροὶ τοὺς ὁπ. ὁδηγεῖ ἀγεληδὸν εἰς τὸν ᾅδην ὁ ψυχοπομπὸς Ἑρμῆς).

Ἑρμάζω, Μ. άσω. Ἀσφαλίζω μὲ ἢ ὡς μὲ ἕρμα, στηρίζω, στυλόνω.

Ἑρμαθήνη (ἡ). Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὅμοιον μὲ τοὺς Ἑρμᾶς (τὰ τετράγωνα ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ).

Ἑρμαΐζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν.

Ἑρμαϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν· προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, (ὅθ. πλθ.) οἱ γραμματισμένοι, οἱ λόγιοι.

Ἕρμαιον (τὸ). εὕρημα, κέρδος ἀνέλπιστον, (διότι τὰ τοιαῦτα ἐνομίζοντο δῶρα τοῦ Ἑρμοῦ), [ἐκ τοῦ

Ἕρμαιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Ἑρμῆν, (ὅθ.) ||. Ἑρμαῖα (τὰ), τὰ ἀγάλματα ἢ αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἑρμοῦ, (παρβλ. καὶ

Ἕρμαξ, ακος (ὁ), [κατ' ἐτυμολ.]. Δ. ἀντὶ Ἑρμᾶς, ξέρα. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σωροὶ λίθων εἰς τὰ πλάγια τῶν δρόμων (σχηματιζόμενος βαθμηδὸν ὑπὸ τῶν ὀδοιπόρων καὶ ἀποδιδόμενοι [ἴσως μόνον διὰ τὴν ὁμωνυμίαν] εἰς τὸν Ἑρμῆ).

Ἑρμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς (Δ. Ἑρμᾶς).

Ἑρμὰς [ἕρμα], άδος (ἡ). Π. σωρὸς ἄμμου ἢ πέτρα ὕφαλος, ξέρα, (παρβλ. Χερμάς).

Ἕρμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑρμάζειν, ἡ δι' ἕρματος ἐξασφάλισις, στύλωμα, σαβούρωμα.

Ἕρμασμα (τὸ), = Ἕρμα, στήριγμα, στύλωμα, σαβοῦρα.

Ἑρμασμὸς (ὁ), = Ἕρμασις.

Ἑρματίζω, Μ. ίσω, = Ἑρμάζω, σαβουρόνω. ||. (μσ.) φορτόνομαι καθὼς τὸ πλοῖον (μὲ τὴν σαβοῦραν).

Ἑρματίτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων ὡς ἕρμα (σαβοῦρα).

Ἑρμαφρόδιτος (ὁ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ διφυὴς υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδ., (ἐν γέν.) ἀνδρόγυνος, ἀρσενικοθήλυκος, ἢ κίναιδος.

Ἑρμάων, ωνος, Δ. καὶ

Ἑρμέας ἢ Ἑρμέης, ου, Ἰων. Π. καὶ

Ἑρμείας, αο-ω, Αἰολ. Π. καὶ

Ἑρμείης, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἑρμῆς.

Ἑρμεῖον (τὸ). μικρὸς ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ (συνήθ. πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν γυμνασίων).

Ἑρμηνεία (ἡ). τὸ ἑρμηνεύειν, ἐξήγησις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διασάφησις· μετάφρασις. (ῥτρ.) ἔκφρασις, σημασία διὰ λέξεων, (ἴδε Λογογραφικός).

Ἑρμήνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἑρμηνείαν (ἐξήγησιν), ὑπόμνημα.

Ἑρμηνεύς, εως (ὁ). Ὁ ἑρμηνεύων, ἐξηγητής· διερμηνεύς· κήρυξ, ἄγγελος· ὁδηγός τλ.

Ἑρμήνευσις, εως (ἡ)=Ἑρμηνεία, ἐξήγησις.

Ἑρμηνευτής, οῦ (ὁ), = Ἑρμηνεύς.

Ἑρμηνευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἑρμηνείαν, ἐξηγητικός. ἐκφραστικός.

Ἑρμηνεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑρμηνευτής.

Ἑρμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω· μεταφράζω· ἐκφράζω. » Οὐδενὸς ἥσσων.. γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, « Θκ. [ἐκ τοῦ

Ἑρμῆς [εἴρω τὸ λέγω, ὅθ. τὸ Λατ. sermo], οῦ (ὁ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἑρμέας). ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογ. 2) (ἀςρνμ.) εἷς τῶν πλανητῶν. 3) (συνκδχ.) ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ (χωρὶς χεῖρας ϗ πόδας, δηλ.) μόνον ἡ κεφαλή του ἐπὶ τετραγώνου ςήλης, (κατ' αὐτὴν τὴν σημασ. ἠμπορεῖ νὰ ἐτυμολογηθῇ ϗ ἀπὸ τὸ Ἑρμᾶς, λίθος).

Ἑρμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς.

Ἑρμίν ἡ Ἑρμίς, ῖνος (ἡ). Π. = Ἕρμα, ςήριγμα (κυρ. κλίνης), ποδάρι τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἑρμογλυφεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἑρμογλύφου, ἀγαλματοποιεῖον.

Ἑρμογλυφεύς, έως (ὁ), = Ἑρμογλύφος.

Ἑρμογλυφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἑρμογλύφον. » Ἑρμογλυφική, « ἡ τέχνη τοῦ ἑρμογλύφου.

Ἑρμογλύφος (ὁ), [Ἑρμῆς, γλύφω]. ἀγαλματοποιός.

Ἑρμοκοπίδης, ου (ὁ). ὁ κόπτων (ἀκρωτηριάζων) τοὺς Ἑρμᾶς (τὰ ἀγάλματα), (Κωμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀλκιβ. καὶ τῶν συντρόφων του).

Ἑρμολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συλλέγω λίθους, (παρβλ.) Ἁρμολογάω.

Ἑρμόπαν, ανος (ὁ). ἄγαλμα τοῦ Πανὸς ἐν εἴδει Ἑρμοῦ (δηλ. τετράγωνον χωρὶς χεῖρας καὶ πόδας), (παρβλ. Ἑρμαθήνη).

Ἑρνεσίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος (σκεπασμένος) μὲ πράσινα κλαδιὰ (ἔρνη).

Ἑρνοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρνος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ νέα φυτά, κηπουρός, φυτοκόπος.

Ἑρνόομαι-οῦμαι, Μ...; Γίνομαι ἔρνος, κάμνω βλαστάρια.

Ἔρνος [συγγ. τοῦ Ἔρση], εος-ους (τὸ), Π. νέον (τρυφερὸν) φυτόν, βλαστάρι (κυρ. ϗ μτφορ.)

;Ἔρνυξ [ἔρνος], υγος (ὁ ἢ ἡ). τὸ νεοφύτρωτον κέρατον τῆς ἐλάφου.

Ἑρνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔρνος (;) ἢ γεμάτος ἀπὸ ἔρνη (βλαστάρια), » Οἱ ἐρνωδέστατοι κλάδοι, « Γεωπον·, οἱ εὐθαλέστεροι, οἱ ἔχοντες πλειοτέραν γονιμότητα.

Ἑρξίης. ου (ὁ), Ἰων. ῥέκτης, δραστήριος, ἐνεργός, [ἐκ τοῦ

Ἕρξις, εως (ἡ), Π. πρᾶξις, [ἐκ τοῦ

Ἕρξω, μέλλ. τοῦ Ἔρδω ἢ Ῥέζω.

Ἑρόεις, εσσα, εν, Π. ἐράσμιος, τερπνός. » Λειμῶνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος, « Ἀρστφν.

Ἑροίην. Ἀττ. ἀντὶ Ἐροῖμι, μέλλ. ἀνμλ. τῆς εὐκτ. τοῦ Λέγω.

Ἔρομαι [εἴρω], Μ. ἐρήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. β'. Ἠρόμην). Ἐρωτῶ· ἐξετάζων συμβουλεύομαι· ζητῶ νὰ μάθω (νὰ πληροφορηθῶ) τι, (ὁ ἐνς. σχεδὸν ἄχρηστος).

Ἔρος (ὁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔρως, ἔρωτας· ὄρεξις, ἐπιθυμία. » Πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, « Ὅμ.

Ἔρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Εἶρος, ἔριον, μαλλί.

†Ἐροτή, ῆς καὶ

Ἔροτις, ιος (ἡ), κατὰ μτθ. ἡ Κυπριστὶ ἀντὶ Ἑορτή.

Ἑρπάκανθα, ης (ἡ). εἶδος ἑρπυστικῆς ἀκάνθης, (φυτοῦ) χωρὶς ἀγκάθια.

Ἑρπετόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἑρπετόν.

Ἑρπετόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἑρπετόν.

Ἑρπετὸς [ἕρπω], ή, όν. Ὁ ἕρπων (συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν). ||. (οὐσ.) Ἑρπετὸν (ἐνν. ζῶον), τὸ ᾿φεῖδι καὶ τὰ ὅμοια, (ἐν γέν. καὶ κατ' ἔκτ.) ζῶον τετράποδον. » Τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν (οἱ θεοί), ... ἀνθρώπῳ δὲ ϗ χεῖρας, « Ξεν.

Ἑρπετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (εὐλύγιστος ὡς) ἑρπετόν. ὀφιοειδής.

Ἑρπηδών, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕρπης. 2) = Ἑρπυδών.

Ἑρπήλη (ἡ), = Ἀρπύλη.

Ἑρπήν, ῆνος (ὁ), = Ἕρπης.

Ἑρπηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἑρπῆνα, ἐκτεινόμενος ἐν εἴδει ἕρπητος (λειχῆνος).

Ἕρπης [ἕρπω], ητος (ὁ). εἶδ. ἐξανθήματος (λειχῆνος) τὸ ὁπ. ἁπλόνει ὀλίγον, (ἐν γέν.) λειχῆνα.

Ἑρπηστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἑρπηστής, οῦ (ὁ). ὁ ἕρπων (συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν). » Ὄφις—, « Τζ.

Ἑρπηστικός, ή, όν. Καμωμένος ἐκ φύσεως ἵνα ἕρπῃ. » Ἕλκος ἑρπηστικόν, « Πλδ.

Ἑρπητικός, ή, όν. Ἐκτεινόμενος ἐν εἴδει ἕρπητος (λειχῆνος).

Ἕρπις [Αἰγυπτ.], ιος (ὁ)· Π. ὁ οἶνος.

Ἕρπομαι, σπν. πθ. τοῦ Ἕρπω. » Γυῖα λύονται, καὶ Ἕρπονται χαμαί, « Ἀρετ.

;Ἑρπυδών, όνος (ἡ), = Ἑρπηδών. 2) τὸ οὐσ. τοῦ·

Ἑρπύζω, Μ. υσω, Π. ἀντὶ Ἕρπω.

Ἑρπύλη(λλη), ης (ἡ). εἶδ. σκώληκος ἢ ἡ κάμπη τῆς ἀκρίδος, (ἀπὸ τὸν Νουμήν. ἐπονομάζεται δολιχήπους καὶ ἐχρησίμευεν ὡς δόλωμα τῶν ἰχθύων).

Ἑρπύλλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἑρπυλλον.

Ἑρπυλλίς, ιδος (ἡ), = Ἑρπύλη.

Ἕρπυλλον (τὸ) καὶ

Ἕρπυλλος(υλος), ου (ὁ), [ἕρπω]. εἶδ. φυτοῦ ἀειθαλοῦς καὶ εὐώδους, (κοιν.) χαμοῤῥίγανη, (Γαλλ.) serpolet.

Ἕρπυσις, εως (ἡ) καὶ

Ἑρπυσμὸς (ὁ). τὸ ἕρπειν, σύρσιμον μὲ τὴν κοιλίαν.

Ἑρπυστάζω, Π. ἀντὶ Ἑρπύζω.

Ἑρπυστὴρ, ῆρος, καὶ

Ἑρπυστής, οῦ (ὁ), = Ἑρπηστής.

Ἑρπυστικός, ή, όν, = Ἑρπηστικὸς ϗ Ἑρπητικός.

Ἕρπω [συγγ. τῷ Ῥέπω], Μ. ἕρψω καὶ ἑρπύσω (παρτ. Εἷρπον κτλ.). Σύρομαι (μὲ τὴν κοιλίαν), (συνκδχ.) κινοῦμαι (περιπατῶ) ἀργά· προχωρῶ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως· καταντῶ· παρεισδύομαι. (Π. ἐν γέν.) περιπατῶ, πορεύομαι. » Θησεὺς ὅδ' ἕρπει, « Εὐρ. » Ἀλλ' ἕρφ', ὑφηγοῦ, « αὐτ.

Ἔρραγκα, πρκ. τοῦ Ῥαίνω.

Ἐρράγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ἐρράδαται, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐρρασμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ῥαίνω.

Ἔρραος (ὁ), Π. [ἔρρην]. κριὸς ἢ κάπρος.

;Ἐρράπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω, τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Τὰ περὶ ψυχῆς φιλοσοφηθέντα τῷ Πλάτωνι τοῖς ἰδίοις δόγμασιν ἀσυναρτήτως ἐρράπτει, « Γργ.

†Ἔρρας, α (ὁ), = Ἔρραος.

Ἐρραστωνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ῥαστώνην, ἀμελῶς, ἀπροθυμως.

Ἐρρέθην, = Ἐρρήθην.

Ἔρρευν, Δ. ἀντὶ Ἔρρεον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ῥέω.

Ἐρρήθην, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴρω, λέγω.

Ἔρρηξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ἐρρηφορέω, Ἐρρηφορία, Ἐρρηφόρος, = Ἀρρηφορέω κτλ.

Ἔρριγα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. καὶ

Ἐρρίγησι, Π. ἀντὶ Ἐρρίγῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. καὶ

Ἐρριγών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ῥιγέω.

Ἔρρινον (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τὴν ῥῖνα ὡς ἰατρικόν.

Ἔρριψις, εως (ἡ), ῥίψιμον τῇδε κἀκεῖσε, (κυρ. ὡς σύμπτωμα ἀσθεν.) παραδαρμός, παρακύλημα (ἐλλ.) ἐξιππασμός (Ἱππκρ.).

Ἐρρύην, ἀόρ. τοῦ Ῥέω.

Ἐρρυθμισμένως, ἐπίρ. (μτχ.), Μὲ ῥυθμόν, μὲ τάξιν, μὲ μέτρον.

Ἔρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος μὲ) ῥυθμόν, διῃρημένος κατὰ τάξιν (κατ' ἀναλογίαν), εὔρυθμος.

Ἔρρυσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ῥυσὸς (τραχύς).

Ἔρρω [συγγ. τῷ Ῥέω, ὅθεν τὸ Λατν. erro], Μ. ἐρρήσω (ἀόρ. Ἤρρησα). Περιπατῶ (κυρ. βραδέως καὶ μὲ δυσκολίαν), περιφέρομαι (περίλυπος), ὑπάγω ἢ ἔρχομαι (πρὸς ὄλεθρόν μου καὶ ἐπὶ κακῷ)· χάνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι. » Ἔρρει τὰ καλά. Ξεν. Πλ. » Ἔρρει τἀμὰ πράγματα, « Ξεν. » Ἐνθάδε ἔρρων, « Ἰλ. Θ., ὅταν ἦλθα ('που νὰ μὴν ἔφθαναι) ἐδῷ (συνήθ. δὲ πρς.) » Ἔρρε, « Ἔρρο, ἐς κόρακας, « Ἀρςφ., κρημνίσου! ἅμε ς' ἀνάθεμα τῇ. (καὶ τρτπρσ.) » Ἐρρέτω, « Ὅμ., ἅς πάγῃ νὰ χαθῇ!

Ἔρρωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ἐρρωμένος, η, ον, (κυρ.) πθ. πρκ. τὰ Ῥώω, Ῥώννυμι, ||. (ὡς ἐπίθ.) ἰσχυρός, εὔρωστος· εὔτολμος· (ἐπὶ πραγμ.) στερεός. μόνιμος, (τὸ παρθ. [ἀνμλ.] Ἐρρωμενέστερος, -έστατος).

Ἐρρωμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Εὐρώστως· ἐνεργώνως· εὐτολμως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρρώαντο, Π. γ' πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ῥώομαι.

Ἔρρωος (ὁ), Π. = Ἔρρως.

Ἐρρώσα, ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τῆς ὀρχ. καὶ

Ἐρρώσω, καὶ πθ. Ἐρρώσθε, πθ. πρκ. τῆς πρχ. τοῦ Ῥώννυμι.

Ἔρσα, Αἰολ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Εἴρω.

Ἐρσαῖος, α, ον, = Ἐρσήεις, ὀροσερός, [ἐκ τοῦ

Ἕρση ἡ Ἔρση (ἡ), Π. [ἄρδω]. δρόσος, ὀροσιά. (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε νέον (τρυφερόν, ἁπαλόν). (π. χ.) νεογνὸν βρέφος, ἀρνάκι, χορταράκι κτλ., (παρβλ. Δρόσος καὶ Ψάκκαλον).

Ἐρσήεις [ἔρση], εσσα, εν, Π. ὀροσερός, τρυφερός· νωπός, πρόσφατος.

Ἔρσην, ενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρσην.

Ἕρσις ἡ Ἔρσις [εἴρω], εως (ἡ), πλέξιμον, ἁρμαθίασμα.

Ἔρσω, Αἰολ. μέλλ. τοῦ Εἴρω.

Ἔρσω (γ. Μ.), Π. = Ἄρδω, βρέχω, μουσκεύω.

Ἐρσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρσήεις.

†Ἐρυγγαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρυγμαίνω.

Ἐρυγγάνω, Μ. ερεύξομαι, = Ἐρεύγομαι.

Ἐρυγεῖν, ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρεύγω.

Ἐρυγή (ἡ) καὶ

Ἔρυγμα (τὸ), = Ἔρευγμα, ῥέψιμον.

†Ἐρυγμαίνω, = Ἐρυγμάω.

Ἐρυγματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρευγματώδης.

Ἐρυγμάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι.

Ἐρύγμηλος, η ἡ ος, ον, Π. ὁ προξενῶν ἐρυγήν (ῥέψιμον). » Ῥάφανος—, « Νίκ. 2) ὁ μουγγρίζων δυνατά. » Ταῦρος—, « Ἰλ. Σ., [ἐκ τοῦ

Ἐρυγμός, ὁ = Ἐρυγή.

Ἐρυθαίνω, Μ. ἐρυθήσω, (ἀόρ. Ἐπρύθηνα), Π. ἀντὶ Ἐρυθραίνω, κοκκινίζω.

Ἐρύθημα (τὸ). κοκκινάδα (κυρ. τοῦ προσώπου) ξεροκοκκίνισμα. (ἰατρ.) = Ἐρυσίπελας.

‡Ἐρυθιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐρυθριάω.

†Ἐρυθιάς (ὁ, ἡ), Δ., κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ῥοδ., ἀντὶ Ἐρυσίβιος.

Ἐρυθῖνος (ὁ), = Ἐρυθρῖνος.

Ἐρυθραδιον (τὸ), = Ἐρυθράδανον.

Ἐρυθραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω (Βάφω) τι κόκκινον, κοκκινίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ||. (μα. ἢ πθ.) ξεροκοκκινίζω (ἀπὸ ἔντροπήν).

Ἐρυθρατος, α, ον. Κοκκινωπός.

Ἐρυθραυγής, ές (ὁ, ἡ). ἐρυθρὸς καὶ λαμπρός. » Χαλκός—, « Κ. Μαν.

†Ἐρυθρημα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρύθημα.

Ἐρυθρίας, ου (ὁ). ὀλίγον τι κόκκινος, κοκκινωτσικος.

Ἐρυθρίασις, εως (ἡ). τὸ ἐρυθριᾶν, κοκκίνισμα (ἀπὸ ἔντροπήν), ξεροκοκκίνισμα.

Ἐρυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω (ἀπὸ ἔντροπήν), ξεροκοκκινίζω.

Ἐρυθρίησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐρυθρίασις.

Ἐρυθρῖνος (ὁ). εἶδ. ἰχθ., (καιν.) λυθρινάρι, (Γουρκ.) μερτζάνι.

Ἐρύθριον (τὸ). εἶδ. κοκκίνης ἁλοιφῆς (πομμάδας).

Ἐρυθρίζαπτος καὶ

Ἐρυθρεβαφής, ές (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ἐρυθρὰν βαφήν, κοκκινοβαμμένος.

Ἐρυθρόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδεμμένος μὲ) ἐρυθρὰς γραμμάς.

Ἐρυθρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μὲ ἐρυθρὰ γράμματα.

Ἐρυθρόγραφος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθρογράμμαντος.

Ἐρυθροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα δάκτυλα, (παράφρ. τοῦ Ῥοδοδάκτυλος).

Ἐρυθρόδανον (τὸ), [ἐρυθρός]. εἶδ. βαφικοῦ φυτοῦ, (κοιν.) ῥιζάρι.

Ἐρυθροδανόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω μὲ ἐρυθρόδανον.

Ἐρυθροειδής, ές (ὁ, ἡ). κοκκινωπός.

Ἐρυθροκάρδιος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τὸ ὁπ. ἔχει ἐρυθρὰν καρδίαν (ἐντεριώνην).

Ἐρυθρόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰν κόμην (κόκκινα μαλλιά).

Ἐρυθροποίκιλος (ὁ, ἡ). πτποικιλμένος μὲ ἐρυθρὰ στίγματα, κοκκινοπάρδαλος.

Ἐρυθρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθροὺς πόδας (ὡσὰν τῆς πέρδικας), κοκκινοπόδαρος, ||. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ (;).

Ἐρυθροπρόσωπος (ὁ, ἡ). κοκκινοπρόσωπος.

Ἐρυθρὸς [ἔρευθος], ά, όν. Κόκκινος (κυρ. ὡσὰν τὸ κιρμέζι), ροδοκόκκινος. » Αἰσχυνθεὶς γάρτις ἐρυθρὸς ἐγένετο, « Γαλ.

Ἐρυθροσήμαντος (ὁ, ἡ). ἐρυθροῖς σεσημασμένος γράμμασι, (Ν. κ. χων.).

Ἐρυθρόστικτος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροποίκιλος.

Ἐρυθρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐρυθροῦ, κοκκινάδα.

Ἐρυθρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰ φύλλα. » Ῥόδον—, « Κ. Μαν.

‡Ἐρυθροχλωρὸς (ὁ, ἡ). ὁ πότε κοκκινίζων καὶ πότε κιτρινίζων.

Ἐρυθρόχροος-ους καὶ

Ἐρυθρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὸν χρῶμα, κόκκινος. » Τρίγλη—, « Ἀθ.

Ἐρυθρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροειδής, κοκκινωπός.

Ἐρυθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοκκινίζω.

†Ἐρυθρῶος (ὁ), = Ἐρυθρός.

Ἐρύκακέειν, Π. ἀορ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐρύκακον, ἀντὶ Ἠρύκακον, Π. ἀορ. Β'. τῆς ὀρχ. τοῦ Ἐρύκω.

Ἐρυκανάω (έως), ἡ

Ἐρυκάνω, Π. ἀντὶ Ἐρύκω.

†Ἐρυκτῆρες (οἱ), (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ ἀπελεύθεροι, [ἐκ τοῦ

Ἐρύκω [ἔρυω], Μ. ὑξῶ (ἀόρ. Ἤρυξα ἢ Ἠρύκακον), Π. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω. »Ἀλλά σφωε θεσμὸς ἐρύξει, « Ὀδ. Θ. » Ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, « Ἰλ. Κ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Μὴ μ' ἔρυκε μάχης, « Ἰλ. Σ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ἄκιν τοι λιμὸν ἐρύκω, « Ὀμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἤρυξε πόλινμὴ ἀνατραπῆναι, « Αἰσχλ. (καὶμσ.) » Κῦμά μιν ἐρύκεται, « Ἰλ. Μ. (καὶ πθ.) » Οὐδ' αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, « Ὀδ. Ρ.

Ἔρυμα (τὸ), [ἔρυω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ προφύλαξιν, σκέπασμα. ὀχύρωμα.

Ἐρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρυμα, μικρὸν ὀχύρωμα.

Ἐρυμνός, ἡ, όν. Ὀχυρός, ὠχυρωμένος. (ἐπὶ βουν.) κρημνώδης, ἀπρόσβατος. (μτγν.) τραχύς. » Γλήχων—, « Ἱππ. » Σάκκος—, « Γρ.

Ἐρυμνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐρυμνοῦ, ὀχυρότης.

Ἐρυμνόω-ῶ, Μ. ώσω, Ὀχυρόνω.

Ἔρυξις, εως (ἡ), Ἔρευξις.

Ἐρυσάρματες, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Ἐρυσάρματοι, πλθ. τοῦ

Ἐρυσάρματος (ὁ, ἡ). Π. [ἐρύω, ἅρμα]. ὁ αὐρων ἁμάξαν (ὄχημα).

Ἐρυσιβάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐρυσιβοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Ἐρυσίβη (ἡ), [ἐρεύφω]. ἡ ἐπὶ τῶν φυτῶν σχηματιζομένη καὶ ἀφανίζουσα αὐτὰς κοκκίνη σκόνη (ὅταν ὕστερον ἀπὸ βροχὴν ἢ πάχνην συμβῇ καύσων). (παρβλ. Ἐρυσίβιος, η, ον, Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὴν ἐρυσίβην, (ἐπιθ. τῆς Δήμητρ.)

Ἐρυσιβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρυξενῶ (καὶ πθ. Παθαίνω. Περιπίπτω εἰς) ἐρυσίβην.

Ἐρυσιβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ σκεπασμένος ἀπό, ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἐρυσίβην.

Ἐρυσιθριξ, τριχος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, θρίξ]. ὁ τραβῶν καὶ ἰσιάζων ἢ ἀφαιρῶν τὰς τρίχας. » Ψήκτρα—, « Ἐπγρ. 2) [ἐρεύθω, θρὶξ]. κοκκινότριχος (;).

Ἐρύσιμον (τὸ), [ἐρύω]. εἶδ. φυτοῦ (ἀγριοκαρδάμου) (Γαλλ. tortelle ἢ velar.

Ἐρυσινηΐς [ἐρύω, ναῦς], ίδος (ἡ), Π. ἡ σχεματωσα (κρατοῦσα) τὰ καράβια. » Ἀγκυρα—, « Ἐπγρ.

Ἐρυσίπελας [ἐρεύθω, † πέλα ἢ πέλος], ατος (τὸ). πάθος (φλέγμασ.) τοῦ δέρματος, (κοιν.) ἀνεμοπύρωμα.

Ἐρυσιπελατόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (κοκκινάδαν) ἐρυσιπέλατος.

Ἐρυσιπελατώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἐρυσιπέλας.

Ἐρυσίπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, πόλις] ὁ σώζων (προφυλάττων) τὴν πόλιν.

Ἔρυσις [ἐρύω], εως (ἡ). τράβηγμα.

Ἐρυσίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, χθών]. ὁ σχίζων διὰ τοῦ ἀρότρου (καλλιεργῶν) τὴν γῆν. » Βοῦς—, « (Χρατ. παρ'.) Ἀθ.

Ἐρυσμός (ὁ), Π. ἀποτροπή, ἐμποδισμός, προφυλαγμα.

Ἐρυσάμενος, Π. ἀντὶ Ἐρυσάμενος, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐρύω.

Ἐρυστὸς [ἐρύω], ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ τραβηχθῇ, ἑλκυστός.

Ἔρυτο, Π. ἀντὶ Ἐρύετο, ἔσωζεν, ἐπροφύλαττεν, ἢ ἐκρατεῖτο, ἐμποδίζετο.

Ἐρυτὴρ (ὁ). Π. ὁ αὐρων (τραβῶν) τι, [ἐκ τοῦ

Ἐρύω, Μ. ὑσω (ἀόρ. Εἴρυσα ἢ Ἔρυσα ἢ Ἔρυσσα, πθ. πρκ. Εἴρυμαι καὶ καταχρ. Ἔρυμαι), Π. σύρω, τραβῶ μὲ βίαν (συνκδχ.) ξισχίζω ||. (μα.) τραβῶν ἐβγάζω τι ἀπὸ (πρπ.) = Ῥύομαι, σώζω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω· ἐξαγοράζω· κρατῶ· φυλάττω. (» Οἵτε γὰρ σφιν ἔρυσο τείχεα, « Ἰλ. Χ.) (πρφυλάττω, διαφυλάττω, προστατεύω. (» Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, Θεά, ἕπος εἰρύσασθαι, « Ἰλ. Α). ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. (» Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δ' εἵσατο χαλκός, « Ὀδ. Ω.) ἀποφεύγω, ἐξετάζω, ἐξιχνιάζω. » Χαλεπὸν θεῶν θέλεια εἰρύσθαι, « Ὀδ. Ψ'. (καὶ πθ.) » Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν, « Ἡσ. ἐκρατεῖτο, ἐφυλάττετο, ἦτον κλεισμένη.

Ἔρφος, εος-ους (τὸ), Π. = Στέρφος, δέρμα.

Ἔρχαται, Ἰων. ἀντὶ Εἴρχαται, εἰργμένοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ τοῦ Εἴργω.
;Ἐργατάω, ἴδε Ἐργατόωντο.
Ἔργατο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔργω = Εἴργω.
Ἐργατόεις, εσσα, εν, Π. περικλεισμένος μὲ φράκτην, περιφραγμένος, [ἐκ τοῦ Ἔργατος (ὁ), Π, [εἴργω], = Ἕρκος, φραγμὸς, φράκτης.
Ἐργατόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κλείω (περικλείω) τι ἐντὸς ἕρκους, μανδρίζω, (ὅθ.
Ἐργατόωντο, Π. ἀντὶ Ἠργατοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ ἐργατόω ἢ Ἐργατάω (;).
Ἔργομαι [συγγ. τῷ Ἄργομαι καὶ Ὀργέομαι], Μ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἐλεύθω) ἐλεύσομαι (ἀόρ. Ἤλυθον, πρκ. Ἐλήλυθα). Ὀδεύω, πιριπατῶ· ἔργομαι ἢ ὑπάγω πουθενά· φθάνω, καταντῶ. (μὲ αἰτ. προθτ.) » Ἔρχεται πρὸς Κῦρον, « Ξεν. (ᾗ ἑλλ. τῆς προθ.) » Ἔργονται πεδίοιο, « Ἰλ. Β. » Ἔργεσθον κλισίαν, « Ἰλ. Α. » Κέλευθον ἥν περ ἦλθες, « Αἰσχλ. (καὶ δοτ.) » Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ γεγενημένα, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς γὰρ ἠγγέλθη Φίλιππος ἀσθενῶν ἢ τεθνεώς· ἦλθε γὰρ ἀμφότερα, « Δμ. (καὶ μτνμ.) » Νόσος ἐλθοῦσα, « Ξεν. » Τοῦ ἐρχομένου ἔτους, « Θκ. (καὶ διαγραφικώτερον). » Στενὸς ἔρχεται αὐλῶν, « Διονύσ., διήκει, ἐκτείνεται· (καὶ τρπ.) » Εἰς λόγους ἔρχεσθαί τινι, « Αξ., ἐμβαίνειν εἰς ὁμιμίαν μετά τινος. » Ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν, « Δμ. » Παρὰ μικρὸν ἤλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι, « Αξ. ὀλίγον ἔλειψε νά. » Ἐπὶ πᾶν ἦλθον, « Αξ., μετεχειρίσθην (ἐδοκίμασα) κάθε τρόπον. (ᾗ περιφρ.) » Διὰ μάχης ἔρχεσθαί τινι, « Θκ., συγκροτεῖν (συμπλέκεσθαι εἰς) μάχην κατ' αὐτοῦ. » Διὰ πείρας ἔρχεσθαί τινος, « Αξ., ἀποπειρᾶσθαι, δοκιμάζειν. » Διὰ πυρὸς (φόνου) ἔρχομαι, « Αξ., διέρχομαι πυρπολῶν (φονεύων). » Διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, « Ξεν., ἀντὶ διελθόντες, (δηλ.) ἐνταλῶς ἀγαθοὶ (ἐνάρετοι)· (καὶ πρὸς μέλλ.) » Ἔρχομαι οἰσόμενος, « Ὅμ. » Ἔρχομαι ὀψομένη, « αὐτ., ὑπάγω νά. (ὅθ. περιφρ.) » Ἔρχομαι ἐρέων (λέξων), « Ἡρ., (κοιν.) Ἐπάγω (ἀντὶ μέλλω, θέλω, ἀρχινῶ [ἴδε τὴν ἐτυμολογ.] τώρα ἀμέσως) νὰ εἴπω, (Γαλλ.) je vais (je m' en vais) dire. (καὶ πρὸς ἐνς. σπντ.) » Ἔρχομαι ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι, « Πλάτ., (παρ. Εἶμι).
Ἔρψις, εως (ἡ). τὸ ἕρπειν, σύρσιμον (μὲ τὴν κοιλίαν).
Ἐρῶ, μέλλ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴρω, λέγω.
Ἐρῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἐράω, ἀγαπῶ.
Ἔρω, Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἔρωτι, δοτ. τοῦ Ἔρως, ἢ =
Ἔρῳ, δοτ. τοῦ Ἔρος.
Ἐρωδιὸς (ὁ), [;], εἰδ. πτηνοῦ.
Ἐρωέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ῥέω, χύνομαι (τρέχω) μὲ ὁρμήν. 2) κινοῦμαι πρὸς τὰ ὀπίσω, τραβηοῦμαι· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (μὲ γεν.) παραιτοῦμαι ἀπό· παύω· ἐκλείπω. 3) (μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, ἀποκρούω· παραιτῶ· ἐμποδίζω. » Ἠρώησε ῥόον, « Καλλ., ἐσταμάτησε τὸ ῥεῖθρόν του.
Ἐρωή (ἡ). ῥύμη, ὁρμή· (μτφορ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία, πόθος. 2) ὑποχώρησις· παῦσις.
;Ἐρωμανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐρωτομανέω.
;Ἐρωμανὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-νῶς, = Ἐρωτομανής.
;Ἐρωμανία (ἡ), = Ἐρωτομανία.
Ἐρωμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἐρώμενος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Ἐράω. ‖. (ὡς οὐσ.) ἐραστὴς, ἀγαπητικὸς, -κή.
Ἔρων, Π. ἀντὶ Ἔρωτα, αἰτ. τοῦ
Ἔρως [ἴδε Ἥρως], ωτος (ὁ). ἔρωτας. (ἐν γέν.) σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἔφεσις. (κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτος υἱὸς τῆς Ἀφροδ. κτλ. » Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, « Ἡρ.
Ἐρωτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρως.
Ἐρωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω (» Ὅταν σ' ἐρωτᾷ, τίς τε ᾖ πόθεν πάρει, « Σοφ. » Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς, « Ακ. προβάλλω ἐρώτημα (ζήτημα) » Ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον, « Γρφ. » Καὶ πρεσβείαν ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην, « αὐτ. ὁμιλῶ διὰ συλλογισμῶν καὶ ἐρωταποκρίσεων (» Λόγους ἐρωτᾷν, « Πλ.) (παρὰ τοῖς Διαλεκτ.) (μτγν.) παρακαλῶ. (» Οὕτως ἠρώτα, « Σξτ.).
Ἐρώτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρωτήσεως. πρόβλημα, πρότασις (κυρ. ἐν εἴδει ἐρωτήσεως).
Ἐρωτηματίζω, Μ. ίσω. Διατάττω ἐν εἴδει ἐρωτήματος (κατ' ἐρωτηματικὸν τρόπον) γνώμην τινὰ χρήζουσαν ἀποδείξεως, μεταβάλλω τὴν πρότασιν εἰς ἐρώτημα.
Ἐρωτηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐρώτημα ἢ ἐρώτησιν, ὁ ἐν εἴδει ἐρωτήσεως ἢ ἐρωτήματος. (γρμτ.) ὁ σημαίνων (ἐκφράζων) ἐρώτησιν.
Ἐρωτηματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐρωτήματος ἢ ἐρωτήσεως.
Ἐρωτημάτιον (τὸ). μικρὸν (σύντομον) ἐρώτημα.
Ἐρώτησις, εως (ἡ). τὸ ἐρωτᾷν, ῥώτημα. πρότασις (ἐν εἴδει ἐρωτήσεως). » Ὡς ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται, « Ξεν.
Ἐρωτητέον, θετ. τοῦ Ἐρωτάω.
Ἐρωτητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἐρωτᾷν ἐπιτήδειος, ἐρωτηματικός.
;Ἐρώτια (τὰ), = Ἐρωτίδια.
Ἐρωτιὰς, άδος (ἡ), Π. ἐρωμένη, (ὡς ἐπίθ.) ἐρωτική, ἐρασμία.
Ἐρωτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα ἢ, Ἔχω κλίσιν πρὸς ἔρωτα.
Ἐρωτιδεὺς, έος (ὁ). μικρὸς ἔρωτας, (κατὰ μίμησιν ᾖ παιγνηγορίαν τοῦ Ἀετιδεύς).
Ἐρωτίδια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἔρωτος.
Ἐρωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὸν ἔρωτα· ὁ πραγματευόμενος περὶ ἔρωτος, (ἐπμ.) διεγείρων πρὸς ἔρωτα. » Ἄσματα (» Μέλη) ἐρωτικά, « Αξ. » Σοφὸς (» Δεινὸς) τὰ ἐρωτικὰ (ἐνν. πράγματα), « Ξεν. » Ἐρωτικῶς ἔχω τινὸς (ἢ) περί τι, « αὐτ.
Ἐρώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρως.
Ἐρωτὶς, ίδος (ἡ), Π. ἐρωμένη· ἐρασμία.
Ἐρωτόβλητος (ὁ, ἡ). τετρωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων περὶ ἔρωτος, συγγραφεὺς ἐρωτικῶν διηγημάτων.
Ἐρωτοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων περὶ ἔρωτος, διδάσκαλος εἰς τὰ ἐρωτικά.
Ἐρωτόεις (εντος), εσσα, εν. Ἐρωτικὸς, ἐρωτόληπτος. » Ναὶ πρὸς αὐτοῦ τῆς Ἀρεθούσης.. τοῦ ἐρωτόεντος νάματος, « Νίκ. Χων.
Ἐρωτόληπτος (ὁ, ἡ), [ἔρως, λαμβάνω]. κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ ἐρωτολήπτου.
Ἐρωτομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἐρωτομανὴς, έος (ὁ, ἡ). μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) ἐρωτευμένος, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα.
Ἐρωτομανία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ ἐρωτομανοῦς, ἔρως μανιώδης.
Ἐρωτομανῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐρωτομανίαν, ὡς ἐρωτομανής.
Ἐρωτοπαίγνιον (τὸ). παιγνίδι (ποίημα παιγνιῶδες περὶ) ἔρωτος.
Ἐρωτοπλάνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (κάμνων νὰ λησμονῇ τις) τὸν ἔρωτα, ἢ· παρασύρων (ξεπλανῶν) εἰς ἔρωτα.
Ἐρωτοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλέκω εἰς πέλαγος ἔρωτος, εἶμαι βυθισμένος ὅλως διόλου εἰς ἔρωτα.
Ἐρωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (Παρακινῶ πρὸς) ἔρωτα, ἐμπνέω ἔρωτα. » Ἐρωτοπεποιημένῳ προσώπῳ, « Ἰουσ. ἐρωτικῶς ἐσχηματισμένῳ.
Ἐρωτοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρως, τίκτω]. ὁ γεννῶν (προξενῶν, ἐμπνέων) ἔρωτα.
Ἐρωτοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (αὐξάνων) τὸν ἔρωτα, τροφὸς τοῦ ἔρωτος, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
Ἐρωτότρωτος (ὁ, ἡ). τετρωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτύλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρωτικός. » Ἐρωτύλα ἀείδειν, « Βίων. ‖. (ὡς οὐσ.) ὑποκορ. τοῦ Ἐραστής.
Ἐς, Ἀττ. ᾖ Ἰων. ἀντὶ Εἰς, (ὅθεν ὅσαι τῶν ἀπὸ τοῦ Ἐσ ἀρχομένων λέξεων δὲν εὑρίσκονται ἐνταῦθα, ζητείσθωσαν διὰ τοῦ Εἰς).
Ἐσαγγέλλω, Μ. αγγελῶ, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαγγέλλω.
Ἐσάγεσκεν, Π. ἀντὶ Εἰσῆγε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰσάγω.
Ἐσαεὶ, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαεί.
Ἔσαθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἥσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἔννυμι.
Ἐσαιὲν, Π. ἀντὶ Εἰσαεί.
Ἐσᾶλτο, Π. ἀντὶ Εἰσήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Εἰσάλλομαι.
Ἔσαν, Π. ἀντὶ Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀνεργ. ἀορ. ά. τοῦ Ἔννυμι ἢ τοῦ Ἴζω ἢ τοῦ Ἵημι.
Ἔσαντο, Π. ἀντὶ Ἥσαντο, γ'. πλ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἔννυμι.
Ἐσάξαντο, Π. ἀντὶ Εἰσήξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Εἰσάγω.
Ἐσάπην, πθ. ἀορ. β'. τοῦ Σήπω.
Ἐσαπικνέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσαφικνεῖσθαι.
Ἐσαῦθις, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαῦθις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐσαύριον, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαύριον.
Ἔσβεσα, ἐνεργ. καὶ
Ἔσβην, πθ. ἀόρ. τοῦ Σβέννυμι.
Ἔσβην, Π. ἀντὶ Εἰσέβην, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσβαίνω.
Ἐσ-δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσδέχομαι.
Ἐσέδρακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσδέρκομαι.
Ἔσει, Ἀττ. ἀντὶ Ἔσῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσελεύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Εἰσέρχομαι.
Ἐσεμάσατο, Π. ἀντὶ Εἰσεμάσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσμάομαι.
Ἐσενείκασθαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσενέγκασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσφέρω.
Ἐσένης, ἴδε Ἔνη.
Ἐσέπτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ Εἰσίπταμαι.
Ἐσεσάγατο, Ἰων. ἀντὶ Σεσαγμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Σάττω.
Ἐσεσήρειν, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Σαίρω.
Ἐσέτρωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐστιτρώσκω.
Ἐσέχυντο, Π. ἀντὶ Εἰσεχύθησαν ἢ Εἰσεκέχυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἢ ὑπερσ. τοῦ Εἰσχέω.
Ἔσηκα, Ἀττ. ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσίημι.
Ἐσήλατο, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσάλλομαι.
Ἐσηλυσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἰσέλευσις.
Ἔσθ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἐστὶ ἢ Ἐστὲ ἢ (τοῦ χρον. μορ.) Ἔστε, = Ἔσθ' ὅτε, ἐνίοτε.
Ἔσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ταῦ Ἔννυμι, ἢ 2) μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.
Ἔσθεις, εῖσα, έν, Ἀττ. ἀντὶ Εἴσθεις, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εἰστίθημι.
Ἐσθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἐσθέμεν, ἢ 2) Εἰσθεῖναι, ἀόρ. τοῦ Εἰστίθημι.
[Ἐσθέομαι), ἄχρ. (ὅθεν ὁ πρκ. Ἔσθημαι). Φορῶ (ἐσθῆτα), εἶμαι ἐνδυμένος. » Λευκὴν ἐσθῆτα ἠσθητο, « Αἰλ. » Ἐσθημένος ῥάκεσι, « Ἡρ.
Ἔσθημα (τὸ), = Ἐσθὴς, φόρεμα. »Καὶ περὶ ἐσθημάτων, ὁποῖα ἐχρῆν ἀμπέχεσθαι, διετάξατο, « Φίλ.
Ἐσθημένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἠσθημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. (Ἐσθέω).
Ἔσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ 2) ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἐσθὴς [ἔννυμι], ῆτος (ἡ). ἔνδυμα, φόρεμα. (περιληπτ.) φορεσιὰ, ἐνδυμασία. ῥούχα, στρωσίδια.
Ἔσθησις [†ἐσθέω], εως (ἡ), Π. τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι.
†Ἐσθητήριον, (εἰς τὸν Στρβ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠθητήριον.
Ἐσθίω [ἔσθω], Μ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἔδω) ἔδομαι, ἔδῃ ἢ ἔδει, ἔδεται, ἢ (ἐκ τοῦ ἀχρ. Φήγω) φάγομαι, φάγεσαι, φάγεται (παρτ. Ἔσθιων, ἀόρ. β'. Ἔφαγον, πρκ. Ἐδήδοκα, ὑπερσ. Ἐδηδόκειν, πθ. πρκ. Ἐδήδεσμαι, καὶ τὸ θεπ. Ἐδεστέον). Τρώγω, κατατρώγω, (συνκβ.) καταναλίσκω, (μτφορ.) κατατήκω. » Ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, « Ὀδ. Β. Φ. (καὶ μτνμ.) » Πάντας πῦρ ἐσθίει, « Ἰλ. Ψ. » Καρδίαν μὴ ἐσθίειν, « Πυθ., μὴ κατατήκεσθαι ὑπὸ λύπης. (καὶ πθ.) » Οἶκος ἐσθίεται, « Ὀδ. Δ. (ὅθεν ἰατρ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους, « Θρρ., καταφαγωμένους (καὶ ἐνεργ.) » Ἐσθιόμενος ἕρπης, « Γαλ., ὁ κακοήθης, καταβρωτικὸς, (τὸ ὁπ. οἱ Γάλλ. μεταμφιέσαντες, λέγουν) un estiomène. » Αἱμορραγικὰ, καὶ τρυγώδεα, καὶ ἐσθιόμενα, « Ἱππκρ., δριμέα, καυστικά.
Ἐσθλόγαμος (ὁ, ἡ), Π. καλοπανδρεμένος.
Ἐσθλοδότης, ου (ὁ) καὶ Ἐσθλοδότις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀγαθοδότης, [δίδωμι καὶ.
Ἐσθλὸς [ἔσθω, ἴδε Ἐδανὸς], ἡ, όν, Π. καλὸς, ἀγαθὸς· ἀνδρεῖος· εὐγενής· φρόνιμος· ἄξιος, ἐπιτήδειος· χρηστὸς, τίμιος, ἐνάρετος, (ἐπὶ πραγμ.) ὠφέλιμος· τερπνὸς· αἴσιος κτλ. ||. (ὡς οὐσ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐσθλὰ, τὰ ἀγαθὰ, τὰ κτήματα κτλ. » Πυρὴν ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν, « Ὀδ. Κ., (ἴδε Ἀγαθός).
Ἐσθλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐσθλοῦ, χρηστότης, ἀγαθότης κτλ.
Ἔσθλωμα (τὸ), Π. ἔργον ἐσθλοῦ ἀνδρὸς, κατόρθωμα, ἀνδραγάθημα.
Ἔσθος [ἔννυμι], εος-ους (τὸ), Π. = Ἐσθὴς, φόρεμα.
Ἔσθω [ἔδω], Π. ἀντὶ Ἐσθίω.
Ἐσιδεῖν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐσιδέσθην, Π. γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. καὶ
Ἐσίδεσκεν, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. (ἀντὶ παρτ.) τῆς ὁρς. τοῦ Εἰσοράω.
Ἐσιέναι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσιέναι, ἀπαρ. τοῦ Εἴσειμι.
Ἐσίζομαι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσίζομαι.
Ἐσκάθετο, Π. ἀντὶ Εἰσκατέθετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Εἰσκατατίθημι.
Ἔσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσκεμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ σκέψιν, μὲ στοχασμὸν, φρονίμως, λελογισμένως.
Ἐσκευάσαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐσκευασμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Σκευάζω.
Ἔσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνστ. τοῦ Σκέλλω, εἶμαι κατάξηρος, κατεσκληρύνθην.
Ἐσκλητος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἐκκλητος.
Ἔσκον, Π. ἰων. ἀντὶ Ἦν, ά. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσλὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Ἐσθλός.
†Ἔσμα (τὸ), [ἕζομαι], τὸ τσουνὶ τῶν πωρικῶν.
Ἔσμαι ἢ Εἶμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἔννυμι.
†Ἔσμιος [ἔδω], α ἢ ος, ον, = Ἠδὺς, νάστιμος.
Ἐσμὸς ἢ Ἐσμὸς (ὁ), [ἵημι]. σμῆνος (μελισσῶν), (κοιν.) σμάρι. (ἐν γέν.) κοπάδι· (συνκδ.) πλῆθος· σωρὸς· ἀφθονία. »Γάλακτος ἐσμοὺς, « Εὐρ.
Ἐσμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλαπλασιάζων τοὺς ἐσμοὺς (τὰ μελίσσια), συντελῶν πρὸς αὔξησιν αὐτῶν.
Ἐσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τοὺς ἐσμοὺς (τὰ μελίσσια).
Ἔσο, Π. ἀντὶ Ἴσθι, πρς. τοῦ Εἰμί.
Ἐσοιδαίνω, Μ. ήσω, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξοιδαίνω. » Τὸ δέρμα—, « Ἀρετ.
Ἔσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Εἰμί.
Ἐσοπτρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσοπτρίζω, δείχνω (καὶ μσ.) κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην.
Ἐσοπτρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἔσοπτρον.
Ἐσοπτρισμὸς (ὁ). τὸ ἐσοπτρίζεσθαι.
Ἐσοπτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ
Ἔσοπτρον (τὸ), εὐχρηστότ. τοῦ Εἴσοπτρον, κάτοπτρον, καθρέπτης.
Ἐσοῦνται, Δ. ἀντὶ Ἔσονται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἐσοχὰς, άδος (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξοχὰς ζοχάδα.
Ἐσπεῖσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σπένδω.
Ἑσπέρα [ἕω, πέρας], ας (ἡ), κυρ. θηλ. τοῦ Ἕσπερος, (ἐνν. ὥρα) τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, τὸ βράδυ. » Πρὸς ἑσπέραν, « Ξεν. πρὸς τὸ βράδυ. (καὶ ἐλλ.) » Ἥκειν ἑσπέρας, « Δξ. » Οὐκ ἦν ἑσπέρας, « Ἀρςφ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ἑσπέρας, « Γρφ. 2) ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου δύει ὁ ἥλιος. » Οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες, « Ἀθ. » Ἦν τε πρὸς ἕω ἦν τε πρὸς ἑσπέραν, « Ξεν.
Ἑσπερία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑσπέριος. ||. (ἐνν. ὥρα) τὸ ἑσπέρας· (ἐνν. τροφὴ) τὸ δεῖπνον. (ἐνν. χώρα) ἡ δύσις.
Ἑσπερίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Τρώγω τὸ ἑσπέρας, δειπνῶ.
Ἑσπερίηθεν, ἐπίρ. Ἐκ τῆς ἑσπέρας, ἐκ τῆς δύσεως.
Ἑσπερινὸς, ἡ, όν, = Ἑσπέριος, βραδυνὸς ἢ δυτικός. ||. (οὐσ. ἐνν. ὕμνος) ὁ ψαλλόμενος τὸ ἑσπέρας, ἡ βραδυνὴ ἀκολουθία, (Ἐκκλησ.).
Ἑσπέριος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ φαινόμενος ἢ πράττων τι τὸ ἑσπέρας, βραδυνός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς.) » Ἑσπέριος εἰς ἄστυ κάτειμι, « Ὀδ. Ο. » Ἑσπέριος δ' ἦλθεν, « Ὀδ. Ι. » Ὄψομαι ἑσπερίη σε, « Ἐπγρ. (καὶ πλθ.) » Ἑσπερίους δ' ἀγέρεσθαι ἀνώγει, « Ὀδ. Β. 2) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κείμενος πρὸς) τὴν δύσιν, δυτικός. » Ἑσπερίους ἐῴους τε, « Ἐπγρ. (ἴδε καὶ Ἑσπερία).
Ἑσπερὶς, ίδος (ἡ), (ὡς ἐπίθ.) = Ἑσπερία, βραδυνὴ ἢ δυτική. ||. (οὐσ.) εἴδ. ἄνθους τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει μᾶλλον τὸ ἑσπέρας, (Γαλλ.) giroflée ἢ julienne. 2) (πλθ.) Ἑσπερίδες, « (κατὰ τὴν μυθολογ.), νύμφαι τρεῖς ἢ ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, θυγατέρες τῆς Νυκτὸς, καλλιεργοῦσαι τὰ χρυσᾶ μῆλα κτλ.
Ἑσπέρισμα (τὸ), [ἑσπερίζω]. τὸ βραδυνὸν (πρὸ τοῦ δείπνου) φαγεῖ'.
Ἑσπερόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, ἐκ δυσμῶν.
Ἑσπερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινός.
Ἕσπερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑσπέριος. » Ἕσπερος θεός, « Σοφ., ὁ Πλούτων. » Ἕσπερος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἀστὴρ, « Ὅμ., τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης (ὅταν φαίνεται συγχρόνως μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου), ὁ ἄλλ. Ἑωσφόρος (ὅταν φαίνεται τὸ πρωΐ) » Οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἕῳος οὔτω θαυμαστὸς, « Ἀρςτ. » Ὁ γὰρ αὐτὸς πόκα μὲν ἕσπερος γίγνεται, πόκα δὲ ἕῳος, « Τίμ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ. » Ἐπήλυθε δ' αὐτίκ' ἐρεμνὴ ἕσπερος, « Ἀπλλν. (καὶ πλθ. καθ' ἑτερογέν. ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιβ.) » Ποτὶ ἔσπερα, « Ὅμ., πρὸς τὸ ἑσπέρας, (ἴδε Ποθέσπερος).
Ἔσπετε, Π. ἀντὶ Εἴπατε, 6'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἰπεῖν.
Ἐσπευσμένως [ἐσπεύδω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, βιασικά.
Ἐσπόμην, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἕπομαι.
Ἔσπον, Π. ἀντὶ Εἶπον.
Ἐσπουδασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, σπουδάζων (ὄχι παίζων) (Γαλλ.) sérieusement.
Ἔσσ', Π. ἀντὶ Ἔσο, ἴσθι.
Ἔσσα, Π. ἀντὶ Εἶσα. ἀόρ. ά. τοῦ Ἔννυμι ἢ τοῦ Ἕζω.
Ἐσσάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἔσσαν, Π. ἀντὶ Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσεαι, Π. ἀντὶ Ἔσῃ, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. ά. καὶ
Ἔσσῃ, Δ. ἀντὶ Ἔσεῖ, 6'. ἐν. πρα. τοῦ μέλλ. 6'. τοῦ Εἰμί.
Ἐσσήν, ἥνος (ὁ). ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν. (Π. καὶ ἀρχ. ἐν γέν.) βασιλεύς, μοναρχης. (ἰδιαιτ.) ὁ ἱερεὺς τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. (παρβλ. Μέλισσα).
Ἔσσι, Δ. ἀντὶ Εἶς 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσα, Π. ἀντὶ Εἶσον, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἔσσομαι, Π. ἀντὶ Ἔσομαι, μέλλ. τοῦ Εἰμί.
Ἔσσον, Π. ἀντὶ Ἔσον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἔννυμι.
Ἐσσόμαι-οῦμαι, Μ. ωθ/σομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἡττάομαι.
Ἔσσυθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐσσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ
Ἔσσυμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Σεύω, (ὅθ.
Ἐσσυμένως, ἐπίῤ. (μτχ.), Π. μετὰ σπουδῆς, ταχέως, προθύμως, ὀξέως, μὲ ὁρμήν.
Ἔσσυο, Ἔσσυτο, Π. 6'. καὶ γ'. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Σεύω.
Ἔσσων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἧσσων.
Ἐσταθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐστάθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ
Ἑστακα, ἐνεργ. καὶ
Ἕστακα, Δ. ἀντὶ Ἕστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Ἵστημι.
Ἑσταλάδατο, Ἰων. = τῷ
Ἐσταλάτο, Ἰων. ἀντὶ Ἐσταλμένοι ἦσαν, πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Στέλλω.
Ἑστάμεν, -εναι, Π. ἀντὶ Ἑστάναι.
Ἔσταμεν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἑστήκαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ
Ἔσταν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. καὶ
Ἑστάναι, ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ
Ἑσταότες, Π. ἀντὶ Ἑστῶτες, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.
Ἔστε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ
Ἔστε, 6'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἰμί.
Ἔστε [ἕς, τε], ἐπίῤ. (Τοπ.) Ἕως. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) » Ἔς τε ἐπὶ τὰς ἑκβολὰς τοῦ Ἴστρου, « Αξ. 2) (Χρον.) ἕως ὅτου, ἐν ὑσφ. (πρὸς ὁρς. ἡ εὐκτ. μετὰ δὲ τοῦ Ἂν καὶ πρὸς ὑποτ.) » Ἔστε Σωκράτει συνήσαην, « Ξεν. » Ἔστ' ἂν δέῃ χρῆσθαι, « αὐτ. » Ἔστ' ἂν ἄρχωσιν αὐτῶν, « αὐτ.
Ἑστενωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Στενὰ, στεγόχωρα, μὲ στενοχωρίαν· μόλις.
Ἑστέπερ, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἕστε.
Ἑστεὼς, ῶσα, ὁς, Ἰων. ἀντὶ Ἑστηκὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Ἕστηκα, μσ. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἵστημι.
Ἑστήκω καὶ Ἑστήξομαι, μσ. μέλλ. ἀνωμ. (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἔστην, τοῦ ὁπ. σώζεται μόνον τὸ Στῆναι) τοῦ Ἵστημι.
Ἑστῆμος, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἕς τῆμος, ἕως τότε, ἐν τοσούτῳ.
Ἔστην, ἀόρ. 6'. καὶ
Ἕστηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἵστημι.
Ἑστί, γ'. ἐν. πρα. τοῦ Εἰμί.
Ἑστία (ἡ), [Ἵστημι· ἡ ἕζω] ἡ πυρωστιὰ, ἡ γωνιὰ· (συνκδ.) οἶκος· οἰκογένεια· καθέδρα, πρωτεύουσα. (κατὰ τὴν μυθολογ.) ἡ προστατεύουσα τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις θεά, (Λατ.) Vesta, (εἰς αὐτὴν ἦτον ἀφιερωμένη ἡ γωνιὰ τοῦ οἴκου, ἤτις ἐπρ. ἦτον) ἄσυλον, (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Τουρκ.) ὀτζάκι. » Ἀφ' Ἑστίας ὄρχεσθαι, « Παροιμ. » ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ ἐκ τῶν οἰκείων, (ἐν γέν.) ὅθεν δεῖ » Ἑστίᾳ θύομεν, « Παροιμ. » Οὐδενὶ μεταδίδομεν (τῶν τῆς ἑορτῆς).
Ἑστίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρήσιμεύει πρὸς ἑστίασιν, φαγητὸν μὲ τὸ ὁπ. φιλεύει τίς τινα.
Ἑστιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἑστιάρχης καὶ
Ἑστίαρχος, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τοῦ οἴκου ἢ τῆς οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης. 2) = Ἑστιοῦχος, ἑστιάτωρ, συμποσίαρχος.
Ἑστιὰς, άδος (ἡ). παρθένος, ἱέρεια τῆς Ἑστίας.
Ἑστίασις, εως (ἡ). τὸ ἑστιᾶν ἢ ἑστιᾶσθαι, φίλευμα, συμπόσιον.
Ἑστιατέον, θετ. τοῦ Ἑστιάω.
Ἑστιατήριον (τὸ), = Ἑστιατόριον.
†Ἑστιατορία (ἡ), (Γρφ.) συμπόσιον.
Ἑστιατόριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ ἑστίασις, τραπεζαρεῖον.
Ἑστιάτωρ, ορος (ὁ). ὁ δίδων τραπέζι (φιλεύων τινά), [ἐκ τοῦ
Ἑστιάω-ῶ [ἑστία], Μ. άσω (παρτ. Εἰσίων κτλ.). (κυρ.) Δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου, (ἐπμ.) φιλεύω· δίδω τραπέζι, (μσ.) εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω. » Ἑστιᾶν τινά τινος, « Πλάτ. (ᾗ μτνμ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς (» Τὰς ἀκοὰς) ἑστιᾶν, « Δίλ., τέρπω, ἀπολαμβάνω διὰ τῆς ὁράσεως ἢ τῆς ἀκοῆς, ἡδύνομαι βλέπων τι ἢ ἀκούων (ᾗ ἑλλ.) » Γάμους (» Γενέθλια) ἑστιᾶν, « Ἀρχ., κάμνω συμπόσιον διά. (ᾗ μσ.) »Θύσαντες εἱστιῶντο, « Ξεν. » Τῇ ἑστιωμένῃ, « Πλάτ. » Μάχαις ἑστιώμενον, « Λυκ. (καὶ πθ.) » Ταῦτα δή σοι εἰς ἀσθμα, « Πλάτ. » Οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ ἑστιαθήσεται, « Ἀρχ.
†Ἑστιοπάμων [ἑστία, πέπασμαι], ονος (ὁ ἡ), Δ. Ἑστιοῦχος, οἰκοδεσπότης.
Ἑστιος, α, ον, = Ἐφέστιος, οἰκιακὸς.
Ἑστιουχέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι =
Ἑστιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ἢ κρατῶν (συνέχων, προστατεύων) τὰς ἑστίας (τοὺς οἴκους). » Γαῖα (» Πόλις)—, « Αἰσχλ., Σοφ. » Θεὸς—, « Πλάτ., Εὐρ. ὁ πολιοῦχος. 2) οἰκοκύριος, οἰκοδεσπότης· (ἐπμ.) ἑστιάτωρ, ξενοδόχος.
Ἑστιόω-ῶ, Μ. ώσω; Π. βάλλω εἰς τὸν οἶκον ἑστίαν, (δηλ.) τὸν κατοικίζω, (κοιν.) ἀνοίγω ὀσπίτι, (τρπ.) ἀσφαλίζω τὴν διαδοχὴν τῆς οἰκογενείας.
Ἑστιτρώσκω, Μ. ἑστρώσω (ἀόρ. Ἐστίτρωσα), Ἀττ. ἀντὶ Εἰστιτρώσκω. (μὲ ὁπτ.) Πληγόνω μέσα βαθειὰ, διαπερνῶ ἕως εἰς.
Ἔστιχον, ἀόρ. 6'. τοῦ Στείχω.
Ἑστιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἑστιώτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν (εἰς τὸν οἶκον), οἰκιακός.
Ἕστο, Π. ἀντὶ Εἶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔννυμι.
Ἑστοχασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). = Ἐκκεμμένως, εὐστόχως, λελογισμένως.
Ἑστράμμαι, πθ. πρκ. καὶ
Ἑστράφατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐστραμμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Στρέφω.
Ἑστρωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τῆς Ἐρῶστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τῆς ὁρς. τοῦ Στρώννυμι.
Ἑστὼ [εἰμί], ὁος-ους (ὁ), Δ. ἀντὶ Οὐσία, κατάστασις, πορωσία. (ἴδε Ἀπεστὼ καὶ Ἐνεστώ).
Ἔσων, Ἀττ. ἀντὶ Ἔστωσαν.
Ἔστωρ [ἵημι], ορος (ὁ). τὸ παλοῦκι ὁπου ἑνώνει τὸν ζυγὸν μὲ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης, (ἄλλ. ἀνέγν. Ἕκτωρ).
Ἑσύτερον, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐς Ὕστερον, εἰς τὸ ἑξῆς, ὑστερώτερα.
Ἐσφαλμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Σφαλερῶς, ἡμαρτημένως.
Ἑσφαλσις, ιος (ἡ), Ἰων. τὸ οὖσ. τοῦ
Ἐσφλάω-ῶ, Μ. φλάσω, Ἰων. ἀντὶ Εἰσθλάω, ζουλίζω ἢ τσακκίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον. » Διακοπὴ δὲ γινομένη (ὑπὸ τοῦ βέλεος) ἐν τῷ ὀστέῳ, ἔδρη ἐστὶν, ἣν πᾶλλ' ὀστέα τὰ περιέχοντα τὴν διακοπὴν μένη ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτῶν καὶ μὴ (αυν)εσφλᾶται τῇ διακοπῇ ἔσω· οὕτω δ' ἐσφλασις ἂν εἴη καὶ οὐκέτι ἔδρη, « Ἱππκρ.
Ἐσχάρα [ἴσχω=ἔχω], ας (ἡ). (κυρ.) ἡ σχάρα τῆς γωνιᾶς (ὅπου στοιβάζονται τὰ ξύλα), (συνκδ.) ἡ γωνιὰ (ὅπου ἀνάπτομεν φωτιὰν), (ὅθ.) ὁ οἶκος (παρβλ. Ἑστία), (κατ' ἔκτ.) βωμός· (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ ὅπου ἐκαίετο τὸ πῦρ· (ὅθ. ἀρχιτεκτ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ βωμὸν, βάσις (τετράγωνος) στύλου κτλ. (μτγν.) ἡ σχάρα (τὸ μαγειρικὸν σκεῦος)· (ὅθ. διὰ τὴν ὁμοιότητα) τὸ σκαρί ἐπὶ τοῦ ὁπ. στηρίζεται τὸ ναυπηγεύμενον πλοῖον· τὸ πυρόβολον (ἴδε Πυρεῖον)· (ἰατρ.) ἡ πέτσα ὁπου σχηματίζεται ἐπάνω εἰς πληγὴν (κυρ. κουσίματος), (ἐν γέν.) κάρκαδον. (Κωμ.) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (εἰς τὸν Λοιδ.) εἶδ. ἰχθ. (ἴσ.) = Ἔσχαρος.
Ἐσχαρεύς, έως (ὁ). ὁ ἀσχολούμενος (ἐπιστατῶν) εἰς τὴν ἐσχάραν, μαγειρος (κυρ. πλοίου).
Ἐσχαρεών, ῶνος (ὁ), Π. ὁ τόπος τῆς ἐσχάρας, γωνιὰ· βωμός.
Ἐσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐσχάρα (ἰδιαιτ.) τὸ σκαρὶ τῶν ναυπηγουμένων πλοίων.
Ἐσχάριος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐσχάραν, ἐπιθύμιος. Πάρ—, ὁ Ἐπιγρ.
Ἐσχαρὶς, ίδος (ἡ), = Ἐσχάριον, (ἰδιαιτ.) θυμιατήριον.
Ἐσχαρίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ψημένος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὴν ἐσχάραν (τὴν γωνιάν), (ἄλλ.) Ἔγκυπτος.

Ἐσχαροπεπτος (ὁ, ἡ), [ἐσχ. πέπτω]. Ψημένος εἰς τὴν ἐσχάραν (σκάραν).

Ἔσχαρος (ὁ), εἴδ. ἰχθ. (ἐκ τῶν πλατέων), (ἄλλ.) Κορις, (Γαλλ. κατὰ τὸν Κορ.) pegouse.

Ἐσχαρῶφιν, Π. ἀντὶ Ἐσχάρας ἢ Ἐσχάρᾳ, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἐσχάρα.

Ἐσχαρώω-ῶ, Μ. ὡσω. Σχηματίζω ἐσχάραν (πέτσαν, κάρκαδον) ἐπάνω εἰς πληγήν. ||. (πθ.) καρκαδιάζω. » Ἕλκη ἠσχαρωμένα, « Δσκρ. (ὀθ.

Ἐσχάρωμα (τὸ). = Ἐσχάρα, κάρκαδον (§

Ἐσχάρωσις, εως (ἡ). σχηματισμὰ πέτσας ἐπάνω εἰς πληγήν, καρκάδισμα.

Ἐσχαρωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (συντελῶν πρὸς) ἐσχάρωσιν.

†Ἐσχατάω-ῶ, γραμτ. ἀντὶ

Ἔσχατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ὁ ἔσχατος τῶν ἄλλων· κεῖμαι (εὑρίσκομαι) εἰς τὴν ἐσχατιὰν (εἰς τὴν ἄκραν) τινὸς τόπου.

Ἐσχατιὰ (ἡ). ἡ ἄκρα (τὸ ἔσχατον, ὁλοῦστερινὸν, [ἐπιμ.] ἀπῳκισμένον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] μεμονωμένον μέρος) τινὸς τόπου· τὰ τελευταῖα σύνορα· (συνκδχ.) ὑποστατικὸν κείμενον εἰς θέσιν παράμερον (πολλὰ μακρὰν τῆς πόλεως § ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλησίον τῆς θαλάσσης ἢ τῶν βηνῶν).

Ἐσχατιάω-ῶ, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἐσχατεύω.

Ἐσχατίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐσχατεύω, εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἔσχατος (ὁλοῦστερινὸς), καθυστερῶ, βραδύνω.

Ἐσχάτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔσχατος.

Ἐσχατιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἐσχατιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς τὰς ἐσχατιάς τινος τόπου.

Ἐσχατογέρων, οντος (ὁ) καὶ

Ἐσχατόγηρος (Ἀττ. ἀντὶ) Ἐσχατόγηρος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων εἰς ἔσχατον γῆρας (εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ γήρους), ὑπέργηρως.

Ἐσχατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Ἔσχατος [ἔχω ἢ ἐξ], η ἢ ος, ον. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀπώτατον ἄκρον, τελευταῖος, ὁλοῦστερινὸς, ὁλοκρινὸς. (μτφορ.) ἀνώτατος, πρῶτος ἔξοχος, ἢ· κατώτατος, ἐλάχιστος, χείριστος. » Τὰ τοῦ ἄστεος ἔσχατα, « Θκ., Δμ. » Ἔσχατος δῆμος, « Ἐρστ., ἡ κατωτάτω τάξις τῶν πολιτῶν. » Ἐσχάτη τιμωρία, « Λξ., ἡ κεφαλικὴ, ὁ θάνατος. » Ἐσχάτη ἀδικία, « Πλάτ., ἡ χειροτέρα ἀπ' ὅλας. (καὶ μὲ γεν. ὡς παρθ.) » Ἔσχατ' ἐσχάτων κακά, « Σοφ. ἀντὶ » Τὰ πάντων ἐσχατώτατα, « Ξεν., τὰ πάνδεινα. (καὶ ἐλλ.) » Τὰ ἔσχατα παθεῖν, « αὐτ. » Ἐπ' ἔσχατα βαίνω, « αὐτ., (περιφρ.) = Ἐσχάτως διάκειμαι (καὶ ἐπιρρηματικῶς) » Εἰς τὸ ἔσχατον, « Ακ. (ἢ) » Εἰς τὰ ἔσχατα, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ἔσχατον, « Σοφ. ἀντὶ Ἐσχάτως.

Ἐσχατῶν, όωσα, Π. ένς. τῆς μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐσχατάω.

Ἐσχάτως, ἐπίρ. Εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν, εἰς τὸ ἄκρον· μὲ ὑπερβολήν. » Ἀνὴρ φιλοπόλεμος ἐσχάτως, « Ξεν. » Ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον, « Πλ. » Ἐσχάτως ἔχω (διάκειμαι), « Γρφ., εἶμαι εἰς τὴν χειροτέραν κατάστασιν, (ἐπὶ ἀσθεν.) πνέω τὰ λοίσθια.

Ἔσχεθον, Π. ἀντὶ Ἔσχον.

Ἔσχηκα, πρκ. τοῦ Ἔχω.

Ἐσχηματισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ σχήματα· συμβολικῶς, ἀλληγορικῶς.

Ἔσχον, άορ. β'. τοῦ Ἔχω.

Ἔσχων, παρτ. τοῦ Σχάω.

Ἔσω, Ἀττ. ἀντὶ Εἴσω, μέσα.

Ἔσωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μέσα.

;Ἐσωπὴ (ἡ), Π. ὄψις, θέα, πρόσοψις.

Ἐσώτατος, η, ον. Ὁ κείμενος, (εὑρισκόμενος)-

Ἐσωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Ἔσω). Ὅλως διόλου μέσα.

Ἐσωτερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔσω, ὁ ἔσω, ὁ ἔσωθεν, (ἀντιθ. τῷ Ἐξωτερικός). » Ἐσωτερικοὶ, « οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγ. § Ἀριστοτ. ὅσοι ἠκροῶντο τὰ βαθύτερα § ἀπόρρητα τῆς φιλοσοφίας μαθήματα τὰ ὀπ. ἐλέγοντο παρομοίως Ἐσωτερικά, (παρβλ. Ἀκρομματικός).

Ἐσώτερος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -

Ἐσωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ἔσω). Πλέον μέσα, παραμέσα.

Ἐτάζω [ἔτος], Μ. άσω. (σπν. § Γρφ. μόνον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ συνθ.) Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ.

Ἐτάθην, πθ. άορ. τοῦ Τείνω.

Ἑταίρα, ας (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἑταῖρος, φίλη, φιλενάδα, συντρόφισσα, (διὰ τὸ εὔφημ.) παλλακὶς, (συνήθ.) πόρνη.

Ἑταιρεία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἑταίρων σχέσις, συντροφιὰ, οἰκειότης. (συνκδχ.) σύσημα ἑταίρων, ἀδελφάτον· (στρατ.) τάγμα, σύνταγμα. (ἐπὶ κακοῦ) φατρία (κυρ. διὰ πολιτικὸν σκοπὸν), (Τουρκ.) ταράφι. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἑταίρησις.

†Ἑταιρειάρχης καὶ

†Ἑταιρείαρχος, ου (ὁ), (νλγ.) ἀρχηγὸς (πρῶτος) στρατ. ἑταιρείας.

Ἑταιρεῖον (τὸ), = Πορνεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ἑταιρεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἑταίρους ἢ τὰς ἑταιρείας. » Ζεὺς —, « Ἥρ., Ἀθ., ὁ ἔφορος τῶν ἑταιρειῶν, (παρβλ. Φίλιος). 2) ἀντὶ Ἑταιρικός. » Φιλότης ἑταιρεία, « Ὅμ. Ὕμν., ἡ μεταξὺ ἑταίρας καὶ ἑταίρου, ἐρωτική.

Ἑταιρεύω, Μ. εύσω. Ἔχω ἢ κάμνω ἑταιρείαν (συντροφιὰν) μετά τινος, συντροφιάζω ἢ 2) εἶμαι ἑταίρα (παλλακὶς) τινός. 3) (μτβτ.) ξελογιάζω γυναῖκα καὶ τὴν κάμνω ἑταίραν (;).

Ἑταιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ ὡς ἑταίρα, μετέρχομαι τὸν ἑταιρικὸν βίον. » Παῖς ἡταιρηκὼς, « Αἰσχ.

Ἑταιρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑταιρεία.

Ἑταιρήϊος η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἑταιρεῖος.

Ἑταίρησις [ἑταιρέω], εως (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀσέλγεια) τῶν μετερχομένων τὸν ἑταιρικὸν βίον. » Τίμαρχος ἄλοὺς ἑταιρήσεως, « Σχλ.

Ἑταιρία (ἡ) = Ἑταιρεία, συντροφιὰ (μεταξὺ ἑταίρων), φατρία. » Αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρίαι τῶν Πυθαγορικῶν, « Πλ.

Ἑταιρίδεια (τὰ), ἑνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑταιρείου Διός.

Ἑταιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἑταίρα.

Ἑταιρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἑταῖρος (σύντροφος) τινος, κάμνω συντροφιὰν (σχετίζομαι) μαζῇ του. ||. (μτ. μὲ αἰτ.) λαμβάνω μαζῇ μου ὡς σύντροφόν τινα. » Μηδὲ μὲν ἀκριτόμυθον ἑταιρίσαιο γυναῖκα, « Νεμέσ. 2) = Ἑτάρεω. » Εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταίρισασα, « Δκ.

Ἑταιρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἑταῖρον ἢ ἑταίρα, φιλικὸς, συντροφικὸς ἢ πορνικός. » Ἵππος ἑταιρική, « Πλβ., τὸ ὑπὸ τῶν καλουμένων ἑταίρων (τῶν εὐγενεστέρων Μακεδόνων) συγκροτηθὲν ἱππικὸν σῶμα πρὸς δορυφορίαν τῶν βασιλέων, (παρβλ. Πεζοίτεροι). » Ἄσματα ἑταιρικά, « Δξ., τὰ πορνικά.

Ἑταιρικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἑταιρικὸν, πορνικῶς. » Ἑταιρικῶς ἐκκευασμένη, « Δκ., ὡς ἂν ἑταίρα.

†Ἑταίριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑταιρεῖος.

Ἑταιρὶς, ίδος (ἡ), = (καὶ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Ἑταίρα.

Ἑταιρισμὸς (ὁ), = Ἑταίρησις.

Ἑταιριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρέχων εἰς τὰς ἑταίρας.

Ἑταιρίστρια (ἡ). ἡ πρὸς ἑταίρας ἀσελγαίνουσα.

Ἑταῖρος (ὁ), [ἔτης, καὶ συγγ. τοῦ Ἕτερος]. φίλος· συστρατιώτης, συντελεστὴς, συντεργάτης, συντεχνίτης, συμμαθητὴς, (ἐν γέν.) σύντροφος. ||. (ὡς ἐπίθ. ἔχει καὶ ὑπερθ.) » Ἑταιρότατος « Πλάτ., οἰκειότατος (καὶ, καθὼς συνειθίζουν νὰ λέγουν, γενὸς) φίλος. (τὸ θηλ.) » Ἑταίρα (ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν), ἴδε τοῦτο.

Ἑταιρόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἑταῖρος.

Ἐτάκην, πθ. άορ. β'. τοῦ Τήκω.

Ἔταμεν, άορ. β'. τοῦ Τέμνω.

Ἐτάρη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑταίρα.

Ἑταρίσσαο, Π. β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. άορ. τοῦ

Ἑταρίζω § (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, = Ἑταιρίζω, συντροφεύω κτλ.

Ἕταρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑταῖρος.

Ἔτασις, εως (ἡ) καὶ

Ἔτασμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Ἐξέτασις, ἀνάκρισις.

Ἐταστὴς, οῦ (ὁ), = Ἐξεταστὴς, ἀνακριτὴς.

Ἐταστικὸς, ἡ, όν. Ἐξεταστικός.

Ἐτάφην, πθ. άορ. β'. τοῦ Θάπτω.

Ἐτεθήλειν, ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Θάλλω.

Ἐτέθην, πθ. άορ. ά. τοῦ Τίθημι.

Ἐτεθήπεα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτεθήπειν, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Τέθηπα.

Ἐτεθνήκειν, ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.

Ἔτεκον, άορ. β'. τοῦ Τίκτω.

Ἐτελείετο, Π. ἀντὶ Ἐτελέετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τελέω.

;Ἔτελις [;], εως (ὁ), εἴδ. ἰχθύος.

Ἐτεοδμὼς, ῶος (ὁ), Π. πιστὸς (ἀξιόλογος, τῷ ὄντι) δοῦλος.

Ἐτεόκρητες (οἱ) γνήσιοι (αὐτόχθονες, καθαυτὸ) Κρῆτες.

Ἐτεόκριθος (ἡ). τὸ καλλήτερον (τῆς πρώτης ποιότητος) κριθάρι, καθαυτὸ κριθάρι.

Ἐτεὸς [εἰμί,], ά, όν. Ἀληθὴς, ἀληθινός; ||. (εὔχρ. μόνον ἀντὶ ἐπιβ. ἢ θηλ.) » Ἐτεῇ, « Ἰων. (ἢ οὐδ.) » Ἐτεὸν (καὶ πλθ.) » Ἐτεά, « Ὅμ., ἀληθῶς, ἀληθινὰ, τῷ ὄντι, ἐπ' ἀληθείας. (εἰς τὰς ἐρωτ. ἀνάλογεῖ μὲ τὰς συνήθ. φρ.) ἀλήθειαν μὲ τὰ σωστά σου; » Τί τοῦτ' ἐστιν ἐτεὸν, ὦ πάτερ; « Ἄρςφ. (παρβλ. Ἀληθὴς § Ἐτός.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑτεραλκέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἑτεραλκῶς, ἀμφιῤῥέπως, [ἐκ τοῦ
Ἑτεραλκὴς [ἕτερος ἀλκή], έος (ὁ, ἡ). Ὁ βαρύνων (κλίνων) πρὸς ἓν τῶν δύο μερῶν, κάμνων νὰ ὑπερισχύῃ τὸ ἕν (ἢ πότε τὸ ἕν πότε τὸ ἄλλο) μέρος, ἀμφιῤῥέπης.
Ἑτεραχθὴς, έος (ὁ, ἡ), βαρύτερος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος (ἐπμ.) = Ἑτεροκλινής.
Ἑτερεγκεφαλάω-ῶ, Μ. ἡσω. (Κωμ.) Πάσχω ἢ εἶμαι ἐλλειπῆς κατὰ τὸ ἓν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, δὲν εἶμαι ἐντελῶς εἰς τὰς φρένας μου.
Ἑτερειδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑτεροειδής.
Ἑτερήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἡμέραν παρ' ἡμέραν (μίαν ἡμέραν αὐτὸς καὶ μίαν ἄλλος).
Ἑτερήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήρης, ἑτεροκλινής, ἀμφίβολος.
Ἑτέρῃφι, Π. ἀντὶ Ἑτέρᾳ, δοτ. θηλ. τοῦ Ἕτερος.
Ἑτεροβάρεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι ἑτεροβαρές.
Ἑτεροβαρέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -
Ἑτεροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βαρῶς, = Ἑτεραχθὴς, βαρύνων πλειότερον πρὸς τὸ ἓν μέρος.
Ἑτεροβουλία (ἡ), = Παλιμβουλία.
Ἑτερογάστριος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπ' ἄλλης γαστρὸς (δηλ. μητρὸς), (ἀντιθ. τῷ Ὁμογάστριος).
Ἑτερογένεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἑτερογενοῦς.
Ἑτερογενέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -
Ἑτερογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (καταγόμενος ἀπὸ) ἄλλο γένος, (γρμτ.) ὁ κλινόμενος ἑνικῶς μὲν καθ' ἕν., πλθ. δὲ κατ' ἄλλο γένος.
Ἑτερόγλαυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν γλαυκὸν (γαλανὸν) καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος.
Ἑτερόγλωσσος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γλώσσως. Ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγεγραμμένος εἰς ἄλλην (διαφορετικὴν) γλῶσσαν, (ἀντιθ. τῷ Ὁμόγλωσσος).
Ἑτερόγναθος (ὁ, ἡ). (κυρ. Ἵππος) ἔχων τὴν μίαν γνάθον σκληροτέραν ἢ εὐαισθητοτέραν τῆς ἄλλης.
Ἑτερογνωμονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω ἑτέραν (διαφορετικὴν) γνώμην.
Ἑτερογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ἑτερογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) γνώμην.
Ἑτερόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικοὺς (ὄχι τοῦ αὐτοῦ εἴδους) γονεῖς. « Ἡμίονος —, « Λξ.
Ἑτεροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑτέρου (διδασκάλου), διδαχθεὶς, ὄχι αὐτοδίδακτος.
Ἑτεροδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Διδάσκω ἄλλην (παρὰ τὴν συνήθη καὶ γνησίαν) διδασκαλίαν.
Ἑτεροδιδασκαλία (ἡ). ἄλλη (παρὰ τὴν συνήθη καὶ γνησίαν) διδασκαλία.
Ἑτεροδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ἄλλης (καὶ οὐχὶ τῆς γνησίας) διδασκαλίας.
Ἑτεροδοξέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δοξάζω ἀλλέως, ἔχω ἄλλην (διαφορετικὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. σφαλερὰν) περί τινος δόξαν, εἶμαι ἑτερόδοξος.
Ἑτερόδοξία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ἑτερόδοξος (ὁ, ἡ). Ὁ δοξάζων ἀλλέως, πρεσβεύων ἄλλα (διαφορετικὰ [ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] σφαλερὰ) δόγματα.
Ἑτεροδόξως, ἐπίρ. Μὲ διαφορετικὴν (σφαλερὰν) περί τινος δόξαν.
Ἑτεροδυναμία (ἡ). ἑτέρα δύναμις, διαφορὰ δυνάμεων [ἐκ τοῦ
Ἑτερόδυναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑτέραν (διάφορον) δύναμιν (δύω διαφόρους δυνάμεις).
Ἑτεροεθνὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοεθνής.
Ἑτεροειδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
Ἑτεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνήκων εἰς) ἄλλο εἶδος, ἄλλου (διαφορετικοῦ) εἴδους.
Ἑτεροειδῶς, ἐπίρ. Καθ' ἑτεροείδειαν.
Ἑτεροζήλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλειοτέραν κλίσιν πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο, (ἐπμ.) προσωποληπτής, (ἐν γέν.) ὁ ἔχων ἄλλας (διαφορετικὰς) συμπαθείας, κλίνων πρὸς ἄλλο τι.
Ἑτεροζήλως, ἐπίρ. Ὡς ἑτερόζηλος, μὲ προσωποληψίαν.
Ἑτεροζυγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἑτερόζυγος (κακῶς [ἀταίρειαστα] συνεζευγμένος). « Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις, « Γρρ., μὴ ἐνόνεσθε μὲ τοὺς, (κατ' ἄλλ.) μὴ κλίνετε πρὸς τὸ μέρος των.
Ἑτεροζύγησις, εως καὶ
Ἑτεροζυγία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ἑτερόζυγος (ὁ, ἡ). κακῶς (ἀταίρειαστα) συνεζευγμένος, ἢ 2) κλίνων (γέρνων) πρὸς τὸ ἓν μέρος (τῆς ζυγαριᾶς), (ἐν γέν.) ἀσύμφωνος, ἄνισος, ἀσυμβίβαστος, διαφορετικὸς, ἀνόμοιος. « Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγιν, « Γρῃ.
Ἑτερόζυξ, υγος (ὁ, ἡ) = Ἑτερύζυγος. 2) τοῦ ὁπ. ἐξέλιπε τὸ ὅμοιον, μὴ ἔχων ἢ μείνας χωρὶς ταῖρι.
Ἑτεροθαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ θάλλων (πράσινος, ἀνθισμένος) μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, (μτφορ.) ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) ἄλλην μητέρα. (« Παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι ἑτεροθαλεῖς λέγονται, « Εὐςτθ. Ἰλ. Χ. ςίχ. 2.) ἢ, στερηθεὶς (ὀρφανὸς ἀπὸ) τὸν ἕνα τῶν γονέων του, (ἀντιθ. τῷ Ἀμφιθαλὴς).
Ἑτεροθελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) θέλησιν.
Ἑτερόθηκτος (ὁ, ἡ), [ἔτ. θήγω]. ἀκονισμένος μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἔχων μόνον μίαν κόψιν.
Ἑτερόθροος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλλόθροος, ἀλλόγλωσσος, ἀλλοεθνής.
Ἑτεροῖος, α, ον, = Ἀλλοῖος, ἀλλοιώτικος, ἄλλου εἴδους, διαφορετικός.
Ἑτεροιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἑταιροίου, διαφορὰ, ἀνομοιότης.
Ἑταροιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ ἑταιροῖον (ἀλλοιώτικον), μεταβάλλω μετασχηματίζω, μεταῤῥυθμίζω κτλ.
Ἑταιροίως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλέως.
Ἑταιροίωσις, εως (ἡ). ἀλλοίωσις, μεταβολὴ, μεταῤῥύθμισις κτλ.
Ἑταιροιωτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ μεταβάλλειν, ἀλλοιωτικός.
Ἑτερόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν διαφορετικοὺς (ἀνομοίους) καρπούς.
Ἑτεροκινησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ἑτεροκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος ὑφ' ἑτέρου, ὄχι αὐτοκίνητος.
Ἑτεροκινήτως, ἐπίρ. Ὡς ἑτεροκίνητος.
Ἑτεροκλινέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -
Ἑτεροκλινὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἓν μέρος, κατηγορικὸς, ἀνώμαλος.
Ἑτεροκλινῶς, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ κλίνῃ πρὸς τὸ ἓν μέρος. « Ἐτ. ἔγω πρός τι, « Ἀῤῥ., ἔγω πλειοτέραν κλίσιν (ῥέπω μᾶλλον) πρός.
Ἑτερόκλιτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κλίτως. (γρμτ.) Ὁ κλινόμενος ἀνωμάλως (εἰς ἄλλην καὶ ἄλλην κλίσιν).
Ἑτεροκνεφὴς [ἔτ. κνέφας], έος (ὁ, ἡ). σκοτεινὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος (ἐξ ἡμισείας).
Ἑτερόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον κόψιν, Ἑτερόθηκτος.
Ἑτεροκρανία (ἡ), = Ἡμικρανία.
Ἑτεροκρανικὸς, ὴ, όν. Ὁ πάσχων ἑτεροκρανίαν.
Ἑτεροκράνιον (τὸ), = Ἑτεροκρανία.
Ἑτερόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) ἄλλον κτύπον, δευτερόνων τὸν κρότον. « Ἠχώ —, « Νόνν.
Ἑτεροκωφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -
Ἑτερόκωφος (ὁ, ἡ). κωφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτί.
Ἑτερολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων κατ' ἄλλον (ἕτερον τοῦ συνήθους) τρόπον.
Ἑτερολεξία (ἡ). ἡ δι' ἄλλης συνωνύμου λέξεως ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἰδέας.
Ἑτερολογία (ἡ). τὸ ἕτερα (ἢ σοῦχι τὰ ὄντα) λέγειν, ψευδολογία.
Ἑτερόμαλλος (ὁ, ἡ). μαλλιαρὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον.
Ἑτερομάσχαλος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) ἔχων μίαν μόνην χειρίδα (μάνικαν).
Ἑτερομεγεθέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -
Ἑτερομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μεγαλύνων (αὐξάνων) μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἄνισος τὰ μέγεθος.
Ἑτερομέρεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἑτερομερέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -
Ἑτερομερὴς, έος (ὁ, ἡ). μονομερὴς, (ἐπμ.) προσωποληπτής.
Ἑτερομετρία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ἑτερόμετρος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ διαφορετικὰ μέτρα στίχων.
Ἑτερομήκης, εος (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ μῆκος μακρότερος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος.
Ἑτερομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (γεννημένος ἀπὸ) ἄλλην μητέρα.
Ἑτερόμματος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόφθαλμος.
Ἑτερομολιος (ὁ, ἡ), [ἔτ. μολεῖν]. (δίκη) εἰς τὴν ὁπ. εἶνε παρὼν ὁ εἰς μόνος τῶν διαδίκων, (παρβλ. Ἀντιμωλία), (γράφεται καὶ
Ἑτερομώλιος [ἔτ. μῶλος], α ἢ ος, ον, = τῷ προηγ.
Ἑτερόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων διαφορετικὴν μορφήν.
Ἑτεροπάθεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ἑτεροπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (πονῶν) ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον.
Ἑτεροπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ πάχος, χονδρότερος πρὸς τὸ ἓν μέρος.
Ἑτεροπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ποτὲ εἰς ἓν ποτὲ εἰς ἄλλο μέρος.
Ἑτεροπλατὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ πλάτος, πλατύτερος πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑτερόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικὴν (μεγαλητέραν ἢ μικροτέραν) τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν.

Ἑτερόπλοιος καὶ

Ἑτερόπλους (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμφοτερόπλους (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἑτερόπνοος-μος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν, ὀλιγωτέραν ὑγλ. ἢ πλειοτέραν) πνοὴν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος. «Λύλος—,« Ἀνακρ., ὁ ὑ.πλοῦς, (ἐπιμ.) ἄνισος.

Ἑτεροποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόπους.

Ἑτερόπορπος (ὁ, ἡ). πεπορπημένος τὴν ἑτέραν μόνον τῶν χειρῶν, φορῶν ἑτερομάσχαλον χιτῶνα.

Ἑτερόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἕνα πόδα διαφορετικὸν (μακρύτερον ὑγλ. ἢ κοντότερον) τοῦ ἄλλου, ἄνισος (ἀνόμοιος τοὺς πόδας, (ἐπιμ.) χωλός, (ἐπιζ.) = Ἑτερόζυγλος.

Ἑτεροπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Ἑτεροπροσωπικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, καὶ

Ἑτεροπρόσωπος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ μὴ ὢν τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

Ἑτερόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὢν ἀπὸ (ἀνήκων εἰς) ἄλλην πόλιν.

Ἑτερόπτωτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων ἢ συντασσόμενος μὲ ἄλλην ἀντ' ἄλλης πτῶσιν.

Ἑτερορροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Ἑτερορρεπής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρεπῶς, =Ἑτερόρροπος.

Ἑτερορροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Ἑτερόρροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρόπως. Ὁ ῥέπων (γέρνων, ἢ, κάμνων τι νὰ γέρνῃ νὰ βαρύνῃ μᾶλλον) πρὸς τὸ ἓν ἢ ποτὲ πρὸς τὸ ἓν ποτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ἑτεροκλινής. (παρβλ. Ἑτεραλκής).

Ἑτερόῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλον (διαφορετικὸν) ῥυθμὸν (τάξιν, σχηματισμὸν), ἑτερόμορφος.

Ἑτερόῤῥυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑτερόῤῥυθμος.

Ἕτερος [ἑῖς], α, ον. Ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς δύο. «Οὔσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,« Ὅμ. «Ἕτεραί γε παῖδα κλαύσονται,« Ἰλ. Υ., οἱ γονεῖς ἑνὸς τῶν δύο (ἢ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου). «Καί ἑζε μηδὲ μηθ' ἑτέρων, δέγεσθε δὲ ἀμφοτέρες φίλους,« Θκ. «Χωλὸς δ' ἦεν ἕτερον ποδα,« Ἰλ. Β. «Οὕτως ἦεν χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ,« Ὀδ. Κ., μὲ τὸ ἓν μόνον χέρι. (καὶ ἑλλ.) «Τῇ ἑτέρᾳ (ἢ κρα.) «Θατέρᾳ,« Ἀκ., μὲ τὸ ἄλλο (τὸ ἀριστερὸν) χεῖρι· (καὶ ἐνάρθρ.) «Οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον,« Ἀρχῖλ. «Ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως,« Ξεν., εἰς τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος (εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν) της. «Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος,« Πλάτ. «Τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἑλκων,« αὐτ. «Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα,« Ξεν., ἂς πάρωμεν ἄλλον (τὸν ἄλλον) δρόμον. 2) (ἐν γεν.) = Ἄλλος. «Ὦμός, εἴτις ἕτερος,« Ἀξ. «Βοηθεῖ σκορπιοπλήκτοις, ὡς οὐδὲν ἕτερον,« Δσκρ. «Ἑτέρους τοσούτους,« Αἰσχ. «Ἂν αὖριον ἔγῃς πρωΐ, τῷ ἑτέρᾳ ὧν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν,« Ξεν. «Ἕτερα ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα,« Ἄρχτ. «Ἕτερ' ἄττα,« Ἀκ. «Ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ,« Ἰλ. Ι. «Ἕτερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ φρονῶν,« Δείν. (ἢ κατ' ἀποσιώπησιν). «Ἕτερόν τι,« Αξ., κάτι ἄλλο. (καὶ παραλλ.) «Ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα,« Πλάτ. «Πολλοὺς ἔτλην δὲ χἀτέρους ἄλλους πόνους,« Σοφ. 3) = Ἀλλοῖος, διαφορετικὸς, ἀλλοιώτικος. (ὀθ. ἐνίοτε) ἐναντίος, ἀντίθετος. (μετὰ καὶ χωρὶς γεν.) «Ὁ φίλος, ἕτερος ὢν τοῦ κόλακος,« Πλ. «Ἑτέρῳ χρήσῃ μοι διακόνῳ,« Ξεν. «Ἕτεροι τῶν πρότερον γενομένοι,« Πλ. «Στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων,« Ἄρχτ. «Τὰ ἕτερα τῷ εἴδει,« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) «Θάτερα,« Αξ., (κατ' εὐφημ.) τὰ ἐναντία, τὰ κακά. «Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα,« Σοφ. «Ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν... ἀγαθὰ ἢ θάτερα, Δημ. ||. (τὸ θηλ.) «Ἑτέρᾳ (ἐνν. ὁδῷ),« Ἡρ., ἐπίρ. ἀντὶ Ἑτέρως, ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον. «Καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ,« Σαφ. (ἢ) Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος. «Καταδύεται φοβηθείς, ὡς ἑτέρᾳ ἀνακύψων,« Ἄρχτ. ||. (Σημ. ὅτι, ὁσάκις συμπίπτουν τὰ φωνήεντα τοῦ ἄρθρ. καὶ τοῦ ὀνόμ., γίνεται Ἀττικῶς κρᾶσις. «Ὁ ἕτερος, ἅτερος· Ἡ ἑτέρα, ἥτέρα· Τὸ ἕτερον, θάτερον καὶ [Ἰων.] θοὔτερον. Καταχρηστικῶς δέ, ἡ μᾶλλον ἀπροσέκτως, εἶπαν ὁ Θάτερος καὶ Ὁ θάτερος), (παρβλ. Ἄλλος.)

Ἑτεροσήμαντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άντως. Ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) σημασίαν, σημαινων ἄλλο τι.

Ἑτεροσκελής, ές (ὁ, ἡ), = Ἑτερόπους, χωλός.

Ἑτερόσκιος (ὁ ἡ), (γεωγρ.). ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην ὡς πρὸς τὸν ἥλιον θέσιν ὥστε ἡ σκιά του, τῷ μεσημέρι, σχηματίζεται πάντοτε πρὸς τὸ αὐτὸ (ἢ τὸ βόρειον ὑγλ. ἢ τὸ νότιον) μέρος, (ἀντίθ. τῷ Ἀμφίσκιος).

Ἑτερόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτ. σεύομαι]. ὁ ἀφ' ἑτέρου μέρους ὁρμῶν (ἐρχόμενος).

Ἑτεροστοιχος (ὁ, ἡ). Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς ἄλλην σειρὰν (εἰς ἄλλον στοῖχον), ἀσύμφωνος.

Ἑτερόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος στόμα (κόψιν), ὄχι δίστομος.

Ἑτερόσχημος καὶ

Ἑτεροσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) σχῆμα, διαφέρων κατὰ τὴν μορφὴν (κατὰ τὸν σχηματισμόν).

Ἑτεροταγὴς, ές (ὁ, ἡ). τεταγμένος εἰς ἄλλην σειρὰν (τάξιν), οὐχ ὁμοταγής.

Ἑτεροτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἑτέρου, διαφορὰ (γένους), ἴδε Ἄρχτ. Μεταφ. Θ'.

Ἑτεροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑτεροκλινῆ τράχηλον, στραβολαίμης, (καθὼς ὁ Ἀλέξανδρος).

Ἑτεροτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Ἑτερότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλους τρόπους (ἄλλα ἰδιώματα, ἄλλα ἤθη) ἢ καμωμένος κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικὸς· ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος. «Ἑτερότροπα σήματα,« Νονν., σημεῖα καὶ τέρατα. 2) = Παλίντροπος, παλίμβολος. «Ἑτερότροπα κύματα τύχης,« Νονν.

Ἑτεροτρόπως, ἐπίῤ. Κατ' ἄλλον (διαφορετικὸν) τρόπον.

Ἑτερότροφος (ὁ, ἡ). ἀλλέως (διαφορετικὰ) ἀναθρεμμένος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑτερότροπος).

Ἑτεροϋπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) ὑπόστασιν.

Ἑτεροφυὴς καὶ

Ἑτερούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) οὐσίαν, διαφέρων κατὰ τὴν οὐσίαν.

Ἑτερουσιότης (ὁ). ἑτερότης (διαφορὰ) οὐσίας.

Ἑτερουσίως, ἐπίῤ. Καθ' ἑτερουσιότητα.

Ἑτεροφαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον) φωτιζόμενος.

Ἑτεροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοῖος (ἑτεροῖος).

Ἑτεροφθαλμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις=

Ἑτερόφθαλμος (ὁ, ἡ). μονόφθαλμος ἢ ἀλλοίωπος ἢ Ἑτερόγλαυκος. «Οἱ ἑτερόφθαλμοι τῶν ἵππων οὐ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς.. εἰσὶ δὲ καὶ πονηροὶ ἢ ἐπτονημένοι διὰ τὴν ἑτεροφθαλμίαν,« Ἱππιατρ.

Ἑτερόφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαλῶν μὲ) ἄλλον (διαφορετικὸν) φθόγγον, ἑτερόφωνος.

Ἑτεροφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, =Ἑτεροῤῥοπέω.

Ἑτερόφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ἀλλέως, εἶμαι ἑτερόφρων (ἑτερόδοξος).

Ἑτεραρρησύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἑτερόφρων.

Ἑτερόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ἀλλέως, ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) φρόνημα, ἑτερόδοξος. 2) = Παράφρων. «Μάθη—,« Νονν.

Ἑτεροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἄλλης (διαφορετικῆς) φύσεως.

Ἑτερόφυλος (ὁ, ἡ), = Ἀλλογενὴς, Ἀλλόφυλος.

Ἑτερόφυτος (ὁ, ἡ). φυλλιασμένος εἰς ἄλλο ἢ μὲ ἄλλο φυτόν.

Ἑτεροφυῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἑτεροφυὴς.

Ἑτεροφωνέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Προφέρομαι ἀλλέως, εἶμαι ἑτερόφωνος.

Ἑτεροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις=

Ἑτερόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) φωνὴν, ἠχῶν ἀλλέως, ἑτερόφθογγος, ἑτερόγλωσσος.

Ἑτερόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μίαν χηλὴν διαφορετικὴν (μακρυτέραν ἢ βραχυτέραν) τῆς ἄλλης, ἄνισος (ἀνόμοιος) τοὺς πόδας, (ἐπιμ.) χωλαίνων ἀπὸ τὸ ἓν μέρος.

Ἑτεροχρεόω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόχρεος.

Ἑτεροχροια καὶ

Ἑτεροχροιότης (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἑτερόχρους, διαφορὰ χρώματος.

Ἑτεροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Ἑτερόχρονος (ἢ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλον ἢ ἄλλο χρόνον, διάφορον κατὰ χρόνον.

Ἑτερόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διάφορα (κυρ. δὲ δύο παραλλάσσοντα ἐναλλὰξ) χρώματα, παρδαλὸς, ἢ ἄλλου (διαφορετικοῦ) χρώματος. (Συγχέεται ὡς ἑτερο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλιτον τῷ Ἑτερόχρως). » Στίλβουσα λίθων ἑτεροχροΐ κόσμῳ, « Νόνν.
Ἑτεροχρωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –
Ἑτερόχρωμος, ου (ὁ, ἡ), = Ἑτερόχροος.
Ἑτερόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). διάφορος τὸν χρῶτα (τὸ δέρμα.),
Ἑτερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑτεροιόω, ἀλλοιόνω.
Ἐτέρσετο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ, 6'. τοῦ Τερσαίνω.
Ἑτέρωθεν καὶ Π. Ἑτέρωθε, ἐπίρ. Ἀπὸ ἄλλο (Ἀπὸ τὸ ἄλλο) μέρος.
Ἑτέρωθι, ἐπίρ. Εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλοῦ.
Ἑτερωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἄλλο (Διαφέρω κατὰ τὸ) ὄνομα.
Ἑτερωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις –
Ἑτερώνυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ύμως Ὁ ἔχων ἄλλο (διαφορετικὸν) ὄνομα, διαφέρων κατὰ τὸ ὄνομα.
Ἑτέρως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικά, ἀλλέως· (ἐνίοτε κατ' εὐφημ.) κακῶς. » Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο Θεοί, « Ὀδ. Α. » Τοῦ σκέλους ἑτέρως εἶχε, « Φιλοχ., ἦτον ἑτεροσκελής. » Ἦν δ' ἑτέρως ἔλθῃς, « Ἐπιγρ., μὲ ἄλλον (παρὰ τὸν εἰρημένον) τρόπον, (ὅηλ.) μὲ κενὰς χεῖρας. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς.) » Τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων καὶ καλῶς καὶ ὡς ἑτέρως, « Ἰώσ.
Ἑτέρωσε, ἐπίρ. Πρὸς ἄλλο μέρος, ἀλλοῦ.
Ἑτέρωσις [ἑτερόω], εως (ἡ). ἀλλοίωσις, μεταβολή.
Ἑτέρωτα, Αἰολ. ἀντὶ Ἑτέρωσε, Ἑτέρωθι.
Ἐτέταλτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τέλλω.
Ἐτετάχατο, Ἰων. ἀντὶ Τεταγμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τάσσω.
Ἐτετεύχατο, Ἰων. Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.
Ἔτετμον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Τέμνω.
Ἐτετύγμην, υξο, υκτο, κτλ. Π. πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.
Ἐτετύφεα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτετύφειν, ὑπερσ. τοῦ Τύπτω.
Ἐτέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τίκτω:
Ἔτης [ἔθος], ου (ὁ), Π. = Ἑταῖρος, σύντροφος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὁ αὐτὸς καὶ) συνομίληκος, οἰκιακός, (κοιν.) ἐδικός· συμπολίτης. » Τοῖς δὲ ἔταις κατὰ πάτρια δικάζεσθαι, « Λακεδ. ||. (ἡ κλητ.) » Ὦ ἆτα, ἀντὶ Ὦ ἔτα, « συνήθ. πρόσφων. (ᾖ πρὸς ἀγνωρίστους), φίλε! » Ὦ ἆτα, διδάσκου, « Σοφ. » Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ ἆτα, « Ἀρχ. (καὶ πρὸς δύο καὶ πλειοτέρους). » Ὦ ἆτα, ἀπαλλάγητον ἀπ' ἐμοῦ, « αὐτ. » Ἀλλ' ὦ ἆτα, οὐ ξυνίεσε τοῦ μύθου, « Ἰουλ.
Ἐτησίαι, ων (οἱ). (ἄνεμοι κυρ. ἀρκτικοί) πνέοντες περιοδικῶς τὸ θέρος εἰς τὸ Αἰγαίπέλαγος, (Τουρκ.) μελτέμια. » Τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνος, ὥσπερ οἱ νότοι, δυναστεύουσιν· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μίξιν ἔχοντες ὧν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων, « Ἀρετ. ἴδε καὶ Ἐτήσιος.
Ἐτησιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐτησία (αὔρα).
Ἐτήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος κατ' ἔτος ἢ διαρκῶν ἓν ἔτος ἐνιαύσιος. » Πένθος ἐτήσιον, « Εὐρ. » Ὥστε ἐτησίους σφᾶς ἄρχειν, « Δ. Κάσσ. » Μνημοσύνην τελέεσκον ἐτήσιον, « Νόνν. » Ἐτήσιοι αὖραι, « Ἀπλλν. καὶ (ἀπλ.) » Ἐτήσιοι (ἔνν. ἄνεμοι), « Πλβ. οἱ (ἄλλ.) Ἐτησίαι. » Τοῖς ἐτησίοις πνευμένοις ἐπακολουθεῖν νότος ἔοικε, « Πρόκλ. ||. (τὸ οὐδ.) » Ἐτήσιον, « Ἐπγρ. ἐπίρ. ἀντὶ –
Ἐτησίως, ἐπίρ. Κατ' ἔτος.
Ἐτητυμία (ἡ), Π. ἀλήθεια. [ἐκ τοῦ
Ἐτήτυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔτυμος, ἀληθής, γνήσιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐτήτυμον, ἀντὶ –
Ἐτητύμως, ἐπίρ. Π. ἀληθῶς, ἀληθινά, τῷ ὄντι. » Εἰδ' ἐτητύμως τόδ' οἶσθα, « Αἰσχλ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς:) » Ὡς ἐτητύμως, « Σοφ.
Ἔτι, ἐπίρ. Χρον. ἢ Προσθετ. Ἀκόμη. προσέτι, πλέον. » Νέος ἔτι, ὦ Φαῖδρε, Ἰσοκράτης, « Πλάτ. Ἔτι ᾖ νῦν, « Ἰλ. Α. » Ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνομεν; « Αχ. (καὶ ἐπὶ μέλλ.) » Ἔδωκεν, ἠδ' ἔτι δώσει, « αὐτ. » Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, « Γρφ. » Ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς, « αὐτ. (καὶ ἀρνητ.) » Οὔτε παῖς ἔτι, « Αξ. (ἴδε καὶ μηκέτι, Οὐκέτι) (καὶ προσθετ. » Ἔτι μᾶλλον, « Ἰλ. Ξ. » Ἔτ' ἄμεινον, « Δμ. » Αἰσχίων ἔτι, « Σοφ. » Καί τοι πρὸς τούτοις ἔτι, « Δμ. » Πρὸς δὲ ἔτι, « Ξεν. » Καὶ ἔτι πρὸς, « Ἀρχ. » Ἔτι τε καὶ Ἕλλην ἐς εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερὸν, « Γρφ.
Ἐτίθεον-ουν, ἀντὶ Ἐτίθην, παρτ. τοῦ Τίθημι.
Ἔτλην, ἀόρ. τοῦ Τέτληκα.
Ἔτμαγεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐτμάγησαν, Π. γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. 6'. τοῦ Τμήγω.
Ἐτμήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τέμνω.
Ἐτνηρὸς, ά, όν. Ὁμοιος μὲ ἔτνος φάβαν. » Ἕψημα ἐτνηρὸν, « Ἀθ.
Ἐτνήρυσις [ἔτνος, ἀρύω], εως (ἡ). ἡ χουλιάρα τοῦ μαγειρείου μὲ τὴν ὁπ. ἀνακατόνουν καὶ κενόνουν τὸ ἔτνος.
Ἐτνίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἔτνος, (ὁ ἄλλ.) Λεκιθίτης.
Ἐτνοδόνος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτνος, δονέω]. ὁ ἀνακατόνων τὴν φάβαν. » Τορύνη —, « Ἐπγρ.
Ἔτνος [ἕβω, ἐδανός], εος-ους (τό). ζουμὶ ὀσπρίων χυλωμένων καὶ πηκτὸν, φάβα.
Ἑτοιμάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἕτοιμον, προετοιμάζω.
Ἑτοιμασία (ἡ), = Ἑτοιμότης· ἑτοίμασμα.
Ἑτοιμαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑτοιμάζων.
Ἑτοιμαστικὸς, ὴ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἑτοιμασίαν.
Ἑτοιμόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕτοιμα (εὔκολα) τὰ δάκρυα, (γρμτ. ἑξῆγ. τοῦ Ἀρίδακρυς).
Ἑτοιμοδώρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοίμως (προθύμως) δίδων ἢ διδόμενος ὡς εἴωρ.
Ἑτοιμοθάνατος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος πάντοτε διὰ θάνατον, ῥιψοκίνδυνος.
Ἑτοιμοκοπία (ἡ) τὸ νὰ τρώγῃ τις ἕτοιμα, ἀργοφαγία. » Κηφῆνος —, « Ἱππκρ.
Ἑτοιμολογία (ἡ). ἑτοιμότης περὶ τὸ λέγειν, [ἐκ τοῦ
Ἑτοιμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἑτοίμως (ἐκ τοῦ προχείρου), Εὐρεσιλόγος.
Ἑτοιμομεμφὴς, έος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ μέμφεσθαι, φιλοκατήγορος.
Ἑτοιμοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ παθαίνεσθαι, εὐαίσθητος, εὐσυμπάθητος.
Ἑτοιμοπειθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ πείθεσθαι, εὐκατάπειστος.
Ἑτοιμοπενθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος (εὔκολος) εἰς τὸ πενθεῖν. » Ἑτοιμοπενθὲς τὸ τῶν γυναικῶν φῦλον, « Ν. Εὐγ.
Ἑτοιμόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοίμως (εὐκόλως) πιστεύων, εὔπιστος.
Ἑτοιμοπόλεμος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος εἰς πόλεμον, φιλοπόλεμος.
Ἑτοιμόῤῥοπος (ὁ, ἡ), ἕτοιμος νὰ κλίνῃ (νὰ γύρῃ).
Ἑτοῖμος καὶ (μτγν.) Ἕτοιμος [συγγ. τῷ Ἕτυμος], η ἢ ος, ον. (κυρ. καὶ ἀγρ.). Ἀληθὴς, πραγματικὸς· βέβαιος, ἀναπόφευκτος. » Ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετέλεσται, οὐδὲ Ζεὺς αὐτὸς ἄλλως παρατεκτήνασθαι, « Ἰλ. Ξ. » Ἢ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, « Ὀδ. Θ. » Αὐτίκα τοι μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ. 2) (συνήθ.) ἑτοιμασμένος· πρόχειρος· πρόθυμος· εὔκολος. » Ὀνείαθ' ἑτοῖμα, « Ὀμ. » Ἕτοιμός εἰμι ὀτιοῦν πάσχειν, « Αξ. » Τροφαῖς ἵππων ἑτοῖμος, « Πίνδ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐξ ἑτοίμου, « Ἐν ἑτοίμῳ, Ξεν. Ισκρ. ἐλλ., ἀντὶ Ἑτοίμως, ἐκ τοῦ προχείρου. 3) (σπνττ. ᾖ Π.) πρόσφυξ, ἁρμόδιος. » Γάμος —, « Πίνδ.
Ἑτοιμότης (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις ἕτοιμος, προθυμία, εὐκολία.
Ἑτοιμοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἕτοιμος εἰς τὸ τέμνειν. » Χεὶρ —, « Ἐπγρμ., ἡ ὡπλισμένη μὲ ξίφος ἢ πέλεκυν.
Ἑτοιμοτρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). εὐμετάτρεπτος, (ἐπμ.) ἐπιῤῥεπὴς, εὐάγωγος.
Ἑτοιμοτρεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἕτοιμος (πρόθυμος) εἰς δρόμον, ἐντρεχὴς. » Πρὸς κέρδος —, « Νικ. Χων.
Ἑτοιμόφλεκτος (ὁ, ἡ). ἕτοιμος πρὸς κατάφλεξιν, εὔφλεκτος.
Ἑτοίμως, ἐπίρ. Εὐκόλως, προθύμως, ἐκ τοῦ προχείρου.
Ἔτορον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Τορέω.
Ἔτος, εος-ους (τό). ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ χρόνος, ἡ γρονιά. » Ἀνὰ πᾶν ἔτος, « Κατ' ἔτος, « Αξ. » Παρ' ἔτος, « Αξ., χρόνον παρὰ χρόνον. » Ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ὀδ. Ε. (ὅθ.) » Ἐτῶν ἐνιαυτοὺς, « Ἀρατο.
Ἐτός [εἰμί], ἡ, όν, Γρμτ. πρωτότ. τοῦ Ἐτεός, ἀληθὴς, πραγματικὸς, (ἴδε καὶ
Ἐτός, ἐπίρ. Ματαίως, εἰς μάτην, (μόνον μετὰ τοῦ Οὐκ) » Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἤλθ.· καὶ ἐρωτημ.) » Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἤλθ.· οὐδὲ πώποτε; « Ἀρχ. » Δεν ἦτον χωρὶς λόγον (χωρὶς αἰτίαν). » Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή; « αὐτ. ὀρθοτέρα μοι φαίνεται ἡ ἔρμην. τοῦ Σχλ.) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, (ἴδε καὶ Ἐτεός).
Ἔτραγον, ἀόρ. 6'. τοῦ Τρώγω.
Ἐτράπην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Τρέπω.
Ἐτράφην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Τρέφω.
Ἐτρύφην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Θρύπτω.
Ἔτρωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Τιτρώσκω.
Ἐτύθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Θύω.
Ἑτυμηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀληθεια.
Ἑτυμηγορία (ἡ). ἔκφρασις ἀληθείας, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐτυμηγόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτυμος, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀλήθειαν, φιλαλήθης.

Ἐτυμόδρυς, υος (ἡ). γνησία (καθαυτὸ) δρῦς, γλυκοβαλανιδηὰ ἡ ἀγριοβαλανιδηά.

Ἐτυμόθρόος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτ. θροέω]. ὁ λαλῶν ἀληθῆ.

Ἐτυμολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δίδω τὴν ἐτυμολογίαν τινὸς λέξεως, ἐξηγῶ αὐτὴν ἐτυμολογικῶς.

Ἐτυμολογία (ἡ). ὁ προσδιορισμὸς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ τοῦ ὀπ. παράγεται λέξις τις, (ἴδε Ἐτύμως).

Ἐτυμολογικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡ χρησιμεύων πρὸς ἐτυμολογίαν· ἔμπειρος εἰς τὸ ἐτυμολογεῖν.

Ἐτυμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐτυμολογῶν τὰς λέξεις, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, [λέγω,

Ἔτυμος [✝ ἐτὸς], η ἡ ος, ον. Ἀληθής. καθαυτὸ, πραγματικός· βέβαιος· γνήσιος. ||. (οὐσ.) Ἔτυμον, « ἡ καθαυτὸ παραγωγὴ (ἡ ἐτυμολογία) λέξεως, ||. (ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἔτυμον, « Π. ἀντὶ Ἐτύμως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, (παρβλ. Ἐτεός).

Ἐτυμότης (ἡ). ἡ καθαυτὸ (ἀληθὴς) σημασία λέξεως, ἐτυμολογία. » Ἔχει δ' ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμὰς, « Θμϛ., Στρβ.

Ἐτυμώνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔτυμος.

Ἐτύμως, ἐπίρ. Ἀληθῶς, ἀκριβῶς, μὲ ἐτυμολογικὴν ἀκρίβειαν. » Ἐτύμως καλοῦμεν ἀρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρου εἶναι τῶν ἄνω, « Ἀρϛτ.

Ἐτύχθην, Π. πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τεύχω.

Ἔτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ τυγχάνω.

Ἐτωσιοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος μάταια (περιττὰ, ἄχρηστα) ἔργα ἢ ἀμελῶς (ἀπροθύμως), [ἐκ τοῦ

Ἐτώσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐτὸς]. μάταιος, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς ἀποτέλεσμα. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐτώσιον καὶ Ἐτώσια, ἐπίρ. Εἰς μάτην.

Εὖ [ἐὺς], ἐπίρ. Καλῶς· ὀρθῶς, εὐλόγως· ἀκριβῶς· ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως· προσηκόντως· εὐκόλως· εὐτυχῶς· εὐαρέστως, (ἐν γέν.) καθὼς πρέπει· (ἐνίοτε καὶ μάλιστα εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ τοῦ Λίαν, πολὺ κατὰ πολλά· δυνατά· ὅλως διόλου. » Εὖ μάλα, « Ὀδ. Δ. Χ. » Ὑμῖν δὲ θεὰ δοῖεν.. εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι, « Ἰλ Α. » Εὖ πάντες, « » Εὖ πᾶσιν, « Ὀδ. Θ., ὅλοι (εἰς ὅλως) ὁμοῦ, χωρὶς ἐξαίρεσιν. » Εὖ καὶ ἐπισταμένως, « Ἰλ. Κ. » Εὖ λέγεις, « Αξ., ἔχεις δίκαιον » Εὖ οἶδ' ὅτι, « Δμ. » Εὖ ποιεῖν (καὶ Π. ἔρδειν) τινα, « Αξ., εὐεργετεῖν. » Εὖ γεγονὼς, « Αξ., εὐγενής. » Εὖ πεφυκὼς, « Αξ., εὐφυὴς, κτλ. » Εὖ ἥκειν (λαχεῖν, ἔχειν), « Αξ., εὑρίσκεσθαι (κοιν. ὑπάγειν) καλὰ, ὑγιαίνειν, εὐδοκιμεῖν, τελεσφορεῖν, προοδεύειν κτλ. » Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων, « Φιλήμ., δὲν εἶσαι (δὲν πᾶς) καλά. » Εὖ σοι γένοιτο (ἡ) εἴη, « Στρβ., Γρφ., καλὸν νἄχῃς! » Εὖ τε καὶ χεῖρον, « Θκ. (ἡ) » Εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, « Ἀρϛβ. (ᾗ κατὰ συγκρ.) » Οὐχ ἧττον εὖ, « Πλ. (καὶ παραλλ.) » Εὖ καὶ καλῶς (ἡ) » Καλῶς τε καὶ εὖ, « αὐτ. » Καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν, « Ὁμ. Ὑμν. (καὶ εἰρων.) » Ἐξέδειρ' εὖ κ' ἀνδρικῶς, « Ἀρϛφ. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) » Εὖ γε, νὴ τὴν Ἥραν, λέγεις, « Πλάτ. » Εὖ γε ἐποίησε μνησθεὶς, « Πλ., κάλλιστα ἔκαμεν, (ἴδε καὶ Εὖγε). (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ εὖ, » Τοῦ εὖ ἕνεκα, « Ἀρϛτ., ἀντὶ Τὸ ἀγαθὸν, ἡ εὐδαιμονία.

Εὖ καὶ (ἐγκλ.) Εὖ, Ἰων. καὶ Π. ἀντὶ Οὖ, ἑαυτοῦ ἢ αὐτοῦ.

Ἐὺ, Π. ἀντὶ Εὖ, ἐπίρ. » Οὕς κεν ἐὺ γνοίην, « Ἰλ. Γ.

Εὖα [εὖ, ἆ], ἐπιφών. Παρακελ. ἢ Ἀγαλλ., = Εἶα.

;Εὐαγγελέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὖ ἀγγελῶ, ἢ = Εὐαγγελίζομαι.

Εὐαγγελία (ἡ). καλὴ (χαροποιὰ) ἀγγελία, (Γρφ.).

Εὐ-αγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. (σπν. ἐνεργ.) Δίδω καλὰς (χαροποιὰς) ἀγγελίας· (Γρφ.) κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον (τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ). (μτγν.) ἐκλαμβάνω τι ὡς καλὸν (αἴσιον) οἰωνόν.

Εὐαγγελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς εὐαγγέλια ἢ (ἐκκλησ.) εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

Εὐαγγελικῶς, ἐπίρ. Καθὼς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.

Εὐαγγέλιον (τὸ). (ἐνν. δῶρον ἢ βραβεῖον) τὸ διδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν φέροντα χαροποιὰν ἀγγελίαν, (κοιν.) συγχαρήκια. » Ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, « Ὀδ. Ξ. » Βράδιον ἀπολήψῃ τὸ εὐαγγέλιον, « Πλ. (λογογρφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Εὐαγγέλια (ἐνν. θύματα ἢ ἱερὰ) θύειν, « Πλ., Ἀριϛφ. 2) καλὴ (χαροποιὰ) εἴδησις. » Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, « Ἀρϛφ. » Ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, « Ἀρϛδ. (ὀθ. 3) (ἐκκλησ.) τὸ κοσμοσωτήριον κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, (καὶ συνκδχ.) τὸ ἱερὸν βιβλίον τὸ περιέχον τὰ περὶ τούτου συγγραφέντα.

✝Εὐαγγέλιος (ὁ, ἡ). = Εὐαγγελικός.

Εὐαγγελισμὸς (ὁ). τὸ εὐαγγελίζεσθαι (φέρειν χαροποιὰν εἴδησιν).

Εὐαγγελιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐαγγελιζόμενος (φέρων χαροποιὰς εἰδήσεις)· (ἐκκλησ.) κήρυξ ἢ καὶ συγγραφεὺς τοῦ θείου Εὐαγγελίου. » Σὺ δὲ.. κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, « Παύλ. » Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, « Πρξ.

Εὐαγγελίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐαγγελιστής.

Εὐάγγελος (ὁ, ἡ), Π. Ὁ φέρων καλὰς ἀγγελίας, ἄγγελος καλῶν. (ἐπὶ πραγμ.) χαροποιός. » Φήμη (» Δόξα)—, « Εὐρ.,

Εὐάγεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐαγοῦς, ἁγνότης, καθαρότης, ἁγιωσύνη κτλ.

Εὐαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐαγὴς (ἱερὸς εὐσεβὴς).

Εὐαγέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐαγῶς.

Εὐαγὴς [εὖ, ἄγος], έος (ὁ, ἡ). ἁγνὸς, καθαρὸς· ἀθῶος· θεμιτὸς, συγχωρημένος. » Ὅπως εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀνελεῖν, « Πλ. 2) [εὖ, ἄγνυμι] εὔθραυστος. » Στάχυς—, « Ἐτυμολ. 3) [εὖ ἄγω] εὐκίνητος, εὔστροφος· ταχὺς· (ἐπὶ ἀνέμου) οὔριος. ἴδε Εὐαής. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαὴς ἢ Εὐαυγής.

Εὐάγητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἄγω]. εὐκίνητος.

Εὐάγκαλος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ. » Λιμήν—, « Εὐρ., ὁ περιφερής.

Εὐάγκεια (ἡ), Π. τὸ νὰ ᾖνε τόπος τις-

Εὐαγκὴς [εὖ, ἄγκος], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) κοιλάδας.

Εὔαγλις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς καὶ μεγάλας ἀγλίθας (σκελίδας). » Σκορόδα κεφαλὴ—, « Ἐπγρ.

✝Εὐαγόραστος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔωνος, ὠφθηνός.

Εὐ-αγορέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Εὐηγορέω.

Εὐαγρεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐαγρία.

Εὐάγρευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως ἀγρευόμενος.

Εὐ-αγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐαγρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔαγρος.

Εὐαγρία (ἡ). καλὸν (εὐτυχισμένον) κυνῆγι, [ἐκ τοῦ

Εὔαγρος (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει ἢ ἔκαμε καλὸν (εὐτυχισμένον, ἄφθονον) κυνῆγι ἢ ὠφάρευμα ἢ λάφυρον.

Εὐαγωγία (ἡ). ἡ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο εὐκολία, [ἐκ τοῦ

Εὐάγωγος (ὁ, ἡ). εὐμετακόμιστος. » Ἡ δὲ χελώνη (ἡ μηχανὴ), ἵνα εὐάγωγος ᾖ, « Ἀπλλδ. » Τὸ τῶν δακτύλων εὐάγωγον, « Ακ., καλοκαμωμένον, λεπτοφυές, εὐλύγιστον. 2) (μτφορ.) ὁ εὐκόλως ἀνατρεφόμενος (παιδαγωγούμενος, διοικούμενος), εὐπειθὴς, εὐκολοοικονόμητος. » Ὄχλος πρὸς πᾶν εὐάγωγος, « Πλβ. 3) (τόπος) εἰς τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ ζήσῃ (νὰ διαγάγῃ) εὐχαρίστως καὶ ἐν ἀνέσει, ὅπου τὰ πάντα μετακομίζονται εὐκόλως, ὑγιεινὸς κτλ. » Ὁ Νεῖλος.. εὐάγωγος (ἄλλ. εὐαγωγὸς) ἢ χρήσιμος τοῖς ἐντὸς αὐτοῦ κατοικοῦσιν, « Ἰσκρ.

Εὐαγώγως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὔκολον, εὐπειθῶς κτλ.

Εὐάγων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς ἢ ἔντιμος ἐξ αἰτίας ἀγῶνος.

Εὐαγῶς, ἐπίρ. Ἐν ἁγνότητι, ἐν ἀθωότητι, εὐσεβῶς.

Εὔαδε, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔαδε, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀνδάνω.

✝Εὐαδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἀνδάνω]. τερπνὸς, εὐάρεστος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαής).

Εὐαδίκητος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ ἀδικήσῃ.

Εὐάεια (ἡ), [εὐαὴς]. εὔπνοια, (ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαύξεια).

Εὐαερία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐάερος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων καλὸν (καθαρὸν, ὑγιεινὸν κτλ.) ἀέρα.

Εὐάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -άσομαι. Φωνάζω ἀγαλλόμενος τὸ Βακχικὸν ἐπιφώνημα Εὐα, (ἐν γέν.) ἑορτάζω. » Πάσχα εὐάζω, « Νόνν.

Εὐαὴς [εὖ, ἄημι], εος (ὁ, ἡ). (ἄνεμος) οὔριος· (τόπος) εὐάερος· (ἐν γεν.) εὔπνους.

Εὔαθλος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς (ἐπιτήδειος, ἔνδοξος) εἰς τοὺς ἄθλους.

Εὐαιμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

;Εὔαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ἢ ἄφθονον αἷμα.

Εὐαίνητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, αἰνέω]. ὁ προσηκόντως ἢ καταπολλὰ ἐπαινεθείς.

Εὐαίρετος (ὁ, ἡ), [εὖ, αἱρέω], τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ 'πάρῃ (νὰ πιάσῃ, νὰ κυριεύσῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ).

Εὐαισθησία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐαισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐαίσθητος, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγιεῖς, ἀκμαίας) ὅλας του τὰς αἰσθήσεις, (ἐπιμ.) αἰσθανόμενος ἀμέσως ἢ εὐκόλως, ἔχων ζωηρὰ αἰσθήματα. «Εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος,» Λρστ. 2) (πθ.) ὁ προσβάλλων εὐαρέστως τὰς αἰσθήσεις. » Τὰ θερμὰ τῶν ὑδάτων πρὸς θεραπείαν εὐαίσθητα, « Πλ.

Εὐαισθήτως, ἐπίρ. Μὲ εὐαισθησίαν. «Εὐαισθητοτέρως ἔχω τινὸς ἢ περί τινος,» Πλάτ., τὸ αἰσθάνομαι (τὸ ἐννοῶ) εὐκόλως ἢ εὐκολώτερα καὶ καλλήτερα.

Εὐαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διάγων (ἢ ἀποτελῶν τὸν) βίον εὐδαίμονα, (ἐν γέν.) εὐτυχής. » Βίος (» Ὕπνος) —, « Καλλ., Σοφ.

Εὐαίως [εὖα ἢ εὐαίων], ἐπίρ. Εὐτυχῶς.

Εὐάκεστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀκέομαι]. εὐκολοϊάτρευτος, εὐκολοδιόρθωτος.

Εὐακέως, ἐπίρ. Ἰων. Μὲ τρόπον εὐίατον, (ἐν γέν.) εὐκόλως, [ἐκ τοῦ

Εὐακής, ές (ὁ, ἡ), = Εὐάκεστος.

Εὐακοέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Εὐηκοέω.

Εὐάκοος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήκοος.

Εὐάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀκουόμενος.

Εὐάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰς (ὡραίας) ἀκτῖνας.

Εὐκλαζόνευτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀλαζονευθῇ.

Εὐαλάκατος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐηλάκατος.

Εὐαλδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ῶς, Π. [εὖ, ἀλδέω], = Εὐαυξής. 2) (ἐνεργ.) συντελῶν πρὸς αὔξησιν. » Ὕδωρ—, « Ἀρ.

Εὐαυλθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἄλθω], = Εὐάκεστος. 2) (ἐνεργ.) ὁ εὐκόλως ἰατρεύων, (ἐπὶ ἰατρικῶν) εὐπόριστος.

Εὐάλιος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήλιος.

Εὐαλκὴς, ές (ὁ, ἡ). Ἰσχυρὸς, ἄλκιμος.

Εὐαλλοίωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀλλοιούμενος, εὐμετάβλητος.

Εὐαλούστερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Εὐάλωτος.

Εὐαλσὴς [εὖ, ἄλσος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) καλὰ (ὡραῖα) δάση.

Εὐάλφιτος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (καθαρὸν) ἀλεῦρι.

†Εὐαλωσία (ἡ). ἡ γεμίζουσα (συντελοῦσα εἰς τὸ νὰ γεμίζουν) τὰ ἀλῶνια, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Εὐάλωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἁλίσκω], εὐκολοκυρίευτος (κυρ. καὶ μεταφορ.).

Εὐάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐήμερος.

Εὐάμπελος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ πολλὰς καὶ καλὰς ἀμπέλους, ἢ εὔθετος πρὸς ἀμπελοφυτείαν.

Εὐὰν [εὖ, ἄνα, ἢ εὐα], ἐπιφώνημα Βακχικὸν, ἴδε Εὐοῖ.

Εὐανάγνωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀναγιγνώσκω], εὐκολοδιάβαστος.

Εὐανάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀναγάγῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ μέσα του πρὸς τὰ ἄνω).

Εὐαναδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναδιδασκόμενος (μανθάνων τι ἢ μανθανόμενος καλλήτερα).

Εὐανάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναδιδόμενος εἰς τὸ σῶμα, εὐκολοχώνευτος.

Εὐανάκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ εὐκόλως ἀνακαλούμενος (εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς τὴ χρήη του). εὐπειθὴς. 2) τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην του (νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ νὰ προφέρῃ). 3) = Εὐίατος. Ἴδε τὸ ἐπιμ.

Εὐανακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνακομιζόμενος (φερόμενος ὀπίσω), Εὐανάκλητος. » Εἴ τι πάθοι τοιοῦτον (λειποθυμήσῃ ὁ νοσῶν), εὐανακόμιστος γίνεται, « Γαλ.

Εὐανάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναλαμβάνων (ἀπὸ ἀσθένειαν, λειποθυμίαν, δυστυχίαν κτλ.) ἢ λαμβανόμενος ὀπίσω (ἀναλαμβανόμενος).

Εὐανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναλισκόμενος (δαπανώμενος), εὐκολεξόδευτος. (Ἰατρ.) = Εὔπεπτος.

Εὐανάμνηστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναμιμνησκόμενος (ἐνθυμούμενος) τι, ἔχων καλὴν μνημονικήν.

Εὐανάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων ἢ ἀναπνεόμενος. » Λέξις—, « Ἀρστ., τὴν ὁπ. δύναταί τις νὰ προφέρῃ εὐκόλως μὲ μίαν ἀναπνοήν.

Εὐανάστροφος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ συναναστροφήν.

Εὐανάφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναφάλλων (ἀρχόμενος εἰς ἑαυτὸν, ἀναλαμβάνων ἀπὸ ἀσθένειαν, λειποθυμίαν κτλ.).

Εὐανάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατεμνόμενος.

Εὐανάτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατρεπόμενος (ἀναποδογυριζόμενος).

Εὐανάτροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατρεφόμενος (ἐνδυναμούμενος διὰ τροφῆς), εὐκολοανάθρεπτος. 2) = Εὐτραφὴς, καλοθρεμμένος.

Εὐανδρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι. "Ἐχω (Κατοικοῦμαι ἀπὸ) πλῆθος καλῶν (ἀνδρείων, ἀξίων, ἐναρέτων) ἀνδρῶν.

Εὐανδρησία (ἡ), Π. ἀντὶ-

Εὐανδρία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐάνδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πλῆθος καλοκαμωμένων ἢ ἀνδρείων ἢ ἐναρέτων ἀνδρῶν. 2) Π. ὁ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων. » Συμφορὰ—, « Αἰσχλ. (Κύμ. 1029).

Εὐάνεμος (ὁ, ἡ). εὐχρηστότ. τὸ Εὐήνεμος.

Εὐάνετος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀνίημι]. ὁ εὐκόλως διαλυόμενος ἢ ἀναλυόμενος.

Εὐάνθειος, α ῆ ος, ον καὶ

Εὐάνθεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐανθής. ‖. (οὐσ.) Εὐάνθεμον, = Ἀνθεμὶς.

Εὐανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐανθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ ἄνθη (λουλούδια ἢ χρώματα), ἀνθισμένος, Εὔχρους. » Δίδους οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα, « Κλιμ.

Εὐάνιος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσάνιος, εὔκολος (ὑπομονετικὸς) εἰς τὰς θλίψεις.

Εὐάνιος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήνιος.

Εὐάνοικτος (ὁ, ἡ). εὐκολοάνοικτος.

Εὐανορία (ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐηνορία.

Εὐαντέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προϋπαντεῶ (ὑποδέχομαί, [συνακχ.] ἐπακούω) τινα εὐμενῶς, [ἐκ τοῦ

Εὐάντης, ες καὶ

Εὐάντητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐχαρίστως ἀπαντᾷ τις, τοῦ ὁπ. ἡ συναπάντησις ἐπιφέρει εὐτυχίαν, αἴσιος, εὐάρεστος ἢ 2) = Εὐπρόσιτος, εὐμενής.

Εὐαντίλεκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀντιλέγω]. ὁ εὐκόλως ἐπιδεχόμενος ἀντίρρησιν (ἀναίρεσιν).

Εὐάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. (ὄχημα) μὲ ὡραίαν ἄντυγα, (συνακχ.) λαμπρὸν, μεγαλοπρεπές.

Εὐάνωρ, ορος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Εὐήνωρ.

Εὐάξης, ες (ὁ, ἡ), [εὖ, ἄγνυμι]. Εὔθραυστος.

Εὐάξων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (ὄχημα) μὲ ὡραῖον ἄξονα, (συνακχ.) λαμπρὸν, μεγαλοπρεπές.

Εὐαπάλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άκτως. Ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως ἀπαλλάττεται (ξεκάμνει) τις.

Εὐαπαντησία (ἡ), εὐπροαγορία, [ἐκ τοῦ

Εὐαπάντητος (ὁ, ἡ), = Εὐάντητος, εὐπρόσιτος, εὐπροάγορος. 2) (λόγος) εἰς τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ν' ἀπαντήσῃ τις, Εὐαπόκριτος.

Εὐαπάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐντελῶς) ἀπηρτισμένος.

Εὐαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος, εὐκολογέλαστος.

Εὐαπήγητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐαφήγητος.

Εὐαπέβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀποβασιν, (Θκ. Δ, 30).

Εὐαπόβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποβάλῃ (νὰ στερηθῇ, νὰ χάσῃ).

Εὐαποδεικτος (ὁ, ἡ). εὔκολος εἰς τὸ ν' ἀποδειχθῇ.

Εὐαπόδεικτος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -δείκτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως ἀποδέχεταί τις, πιθανὸς, ἢ εὐπρόσδεκτος.

Εὐαπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποδιδόμενος, τοῦ ὁποίου εἶν' εὔκολος ἡ ἀπόδοσις. (Ἰατρ.) = Εὐανάδοτος.

†Εὐαπόδυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποδυόμενος (ἐβγαίνων ἀπὸ τὴν τρύπαν ἢ τὴν φωλεάν του, γυμνούμενος ἀπὸ τὸ καύκαλόν του). » Τὸ δὲ καλούμενον καρκίνιον...πρόσφυσιν οὐκ ἔχει πρὸς τὸ ὄστρακα,...ἀλλ' εὐαπόδυτον (ἄλλ. ἀναγν. εὐαπόλυτον) ἐστιν, « Ἀρστ. συγκ. τῷ Εὐαπόδυτος.

Εὐαπόκριτος (ὁ, ἡ), (ᾶ ἐπίρ.) -κρίτως. Πρὸς τὸν ὁπ. ἡ Περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ.

Εὐαποκύλιστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κυλίσῃ καὶ νὰ πέσῃ.

Εὐαπολόγητος (ὁ, ἡ), ὑπὲρ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀπολογηθῇ.

Εὐαπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπολυόμενος (χωριζόμενος, ἀπαλλαττόμενος) «Εὐαπολυτος ἐοῦσα τῶν ὑπεὶν, « Ἱππκρ.

Εὐαπόνιπτος καὶ

Εὐαπόπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπονιπτόμενος (ἀποπλυνόμενος) εὐκόπλυτος.

Εὐαπόπνοος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποπνεόμενος (ξεθυμαίνων, ἐξατμιζόμενος).

†Εὐαπόπτοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποπίπτων.

Εὐαπόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπορρέων (γυμνούμενος). » Ἐπίδεσις—, « Γαλ.

Εὐαπόσβεστος (ὁ, ἡ), εὔκολος εἰς το ν' ἀποσβεσθῇ (ἐξαλειφθῇ).

Εὐαπόστατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις ν' ἀποστῇ (νὰ τεινάξῃ ἀπὸ πάνω του).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐαπόσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποσπώμενος.

Εὐαποτείχιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποτειχίσῃ (νὰ κλείσῃ ἢ νὰ γωρίσῃ μὲ τεῖχος). «Ὁ Πειραιεὺς—, « Ξεν.

Εὐαπόφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἀποφοράν.

Εὐαπόφυκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ.

Εὐαρδὴς, ές (ὁ, ἡ). καλὰ ποτισμένος ἢ εὐκολοπότιστος.

Εὐάρεσκος (ὁ, ἡ), άδκμ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐάρεστος.

Εὐαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. (μὲ δοτ.) Ἀρέσκομαι (Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι· (σπν.) ἀρεσκω (φαίνομαι εὐάρεστος) εἴς τινα.

Εὐαρέστημα (τὸ) καὶ

Εὐαρέστησις, εως (ἡ). τὸ εὐαρεστεῖν ἢ εὐαρεστεῖσθαι εἴς τι.

Εὐαρεστικὸς, ή, όν. Ὁ εὐαρεστῶν εἴς τινα ἢ εὐαρεστούμενος εἴς τι.

Εὐάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀρέσκων ἢ ἀρεσκόμενος, (ἀντιθ. τῷ Δυσάρεστος).

Εὐαρέστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐάρεστον, μὲ εὐαρέστησιν.

Εὐαρίθμητος (ὁ, ἡ). εὐκολομέτρητος, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ὀλιγάριθμος.

Εὐάριθμος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ Εὐαρίθμητος.

Εὐαρκὴς [εὖ, ἀρκέω], ές (ὁ, ἡ). ἀρκετὸς, ἀρκετὰ χρήσιμος (βοηθητικὸς). 2) ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαρκής.

Εὔαρκτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ ἄρχω]. εὐκολοδιόικητος.

Εὐάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖον ἅρμα (ὄχημα)· ἐπιτηδειος ἢ εὐτυχὴς ἁρματηλάτης.

Εὐ-αρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐάρμοστος (εὔκρατος, εὔθετος κτλ.).

Εὐαρμοστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐάρμοστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ μουσ.) καλῶς ἡρμοσμένος (τονισμένος, κουρδισμένος), (ἐπμ.) εὔρυθμος· (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) πραγμένος, πρακτικὸς, (ἰδιαιτ.) εὐκολος (ἐπιτηδειος) πρὸς συμπεριφοράν. (ἐπὶ προσωπ.) προσφυὴς, 'ταιριασμένος· εὐκρατος. (ἐν γέν.) ἁρμόδιος· πρόσφορος.

Εὐαρμόστως, ἐπίρ. Προσφυῶς, εὐρύθμως, προσηκόντως κτλ.

Εὔαρνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνιὰ (πλῆθος ποιμνίων).

Εὐάροτος (τρος), ου (ὁ, ἡ). καλὰ ὠργωμένος ἢ, εὔκολος εἰς τὸ νὰ ὀργωθῇ, (ἐν γέν.) εὔφορος. «Χορεία—, « Νόνν., ἡ ἐξ ὡραίων θεριστριῶν.

Εὐαροτρίαστος (ὁ, ἡ), = Εὐάροτος.

Εὐάρτυτος (ὁ, ἡ). καλῶς (ἐπιτηδείως) ἀρτυμένος (κατρακευμένος, μαγειρευμένος).

Εὐαρχία (ἡ). καλὴ διοίκησις, [ἐκ τοῦ

Εὔαρχος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς ἄρχων ἢ ἀρχόμενος, εὐκολοδιοίκητος. 2) ὁ κάμνων καλὴν ἀρχὴν (Τουρκ. σεφτέ)· ἀρχίζων εὐτυχῶς. « Καὶ μὲ λάβ' εὔαρχον πρωϊὸν ἐμπολέα, « Ἐπγρ.

Εὐὰς [εὐὰν], άδος (ὁ, ἡ), Π. βακχικός. Κῶμος—, « Ἐπγρ. ||. (οὐσ. θηλ.) Βάκχη, Μαινάς.

Εὔασμα (τὸ). φωνὴ εὐάζοντος, βακχικὸν ἐπιφώνημα.

Εὐασμὸς (ὁ). τὸ εὐάζειν, βακχικὸς ἀλαλαγμός.

Εὐάστειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐαστήρ.

Εὐάστερος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος ἀπὸ λαμπροὺς ἀστέρας.

Εὐαστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Εὐαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐάζων (ἀλαλάζων Βακχικῶς, ἑορτάζων τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου).

Εὐαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς εὐαστὰς ἢ τὸ εὐάζειν, Βακχικός.

Εὐάτριος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐήτριος.

Εὐαυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ βλεπόμενος καθαρῶς, φαινόμενος μακρόθεν, λαμπρὸς, σαφὴς, εὐκρινὴς· ὀξυδερκὴς, (συγχ. τῷ Εὐαγής).

Εὐαγία (ἡ), (μτγν.). καλὴ θεωρία, λαμπρότης· ὀξυδέρκεια (ς).

Εὐαυξὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς καὶ ταχέως αὐξάνων, εὐθαλής.

Εὔαυρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπνεόμενος ἀπὸ ὁροσερὰν αὔραν, Εὔπορος.

Εὐαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) αὐχένα.

Εὐαφαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀφαιρούμενος.

Εὐάφεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Εὐαφὴς, ἐπιτηδειότης, εὐχειρία.

Εὐαφήγητος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀφηγέομαι]. εὐκολοδιήγητος, εὐκολοπερίγραπτος, εὐκολοεξήγητος.

Εὐαφὴς, ές (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ, ἁπαλός. « Κοίτη—, « Ἀρετ. « Εὐαφὴς (ὁ σπλὴν) ᾗ εἶκον ἐπὶ τῇ θίξει, « αὐτ. 2) (ἐνεργ.) ὁ ψαύων (ἀπρόσεκτος, ἐγγίζων) ἐπιτηδείως (προσηνῶς, μὲ τρόπον). « Χείρεσι μὲν πιέζειν τὸ ὑπογόνδριον γυναικὸς εὐτόνου, ἢ ἀνδρὸς εὐφοῦς, « Ἀρετ. « Ψηλαφίη ποδῶν εὐαφὴς, « αὐτ.

Εὐαφία (ἡ), = Εὐάφεια.

Εὐάφιον (τὸ). (ἰατρικὸν) μαλακτικὸν, καταπραϋντικὸν τῶν πόνων.

Εὐάφορμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόρμως· Ὁ γινόμενος μὲ καλὴν ἀφορμὴν (εἰς εὐκαιρίαν), ἁρμόδιος, πρόσφορος. « Σώματι εὐαφόρμως ἔχοντι πρὸς τὴν ἀσθένειαν, « Βασίλ.

Εὐαφῶς, ἐπίρ. (ἐγγίζοντας) Ἐπιτηδείως, μὲ τρόπον προσηνῆ. « Προμηθεόμενον τὴν τομὴν ὡς εὐαφέως καὶ ῥηϊδίως γένοιτο, « Ἀρετ.

Εὐαχὴς, ές καὶ

Εὐάχητος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐηχὴς Εὐήχητος.

Εὐβάστακτος (ὁ, ἡ). εὐκολοσήκωτος, (τρπ.) εὐκολοϋπόφερτος.

Εὔβατος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Δύσβατος, θηλ. εὐκολοπεριπάτητος.

Εὐβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). καλοβαμμένος, εὔχρως.

Εὔβιος καὶ

Εὐβίοτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν καλῶς (εὐτυχῶς, ἐναρέτως, καθὼς πρέπει). 2) ὁ ποριζόμενος εὐκόλως (ἐπιτηδείως) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιοποριστικός.

Εὐβλαπτὴς (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βλάψῃ.

Εὐβλάστεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐβλαστοῦς, ἀκμὴ βλαστήσεως.

Εὐβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Εὐβλαστὴς, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ βλάστησις εἶναι ἀκμαία. ἡ εὔκολος. « Τὰ ἐν σκίλλῃ φυτευθέντα, εὐβλαστῆ γίγνεται, « Ἀθ. 2) (μετβ.) ὁ συντελῶν (ἀρμόδιος) πρὸς [ἀκμαίαν βλάστησιν. « Ὁ εὐκραὴς ἀήρ.. εὐβλαστής, « Θερ. » Καὶ ὄλως ἡ ὑγρότης εὐβλαστὸν τι καὶ εὔτροφον, « C. Pl.

Εὐβλαστία (ἡ), = Εὐβλάστεια.

Εὐβλαστος (ὁ, ἡ), = Εὐβλαστής.

Εὐβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφα βλέφαρα (ὄμματα), εὐόφθαλμος.

Εὐβλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, βάλλω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ῥίψῃ (μακρόθεν) ἢ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ.

Εὐβοήθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βοηθήσῃ.

Εὐβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Εὔβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτυγαίνων εἰς τὴν βολὴν (τὸ ῥίψιμον) τοῦ δικτύου ἢ τῶν κύβων, (ἐν γέν.) εὐτυχὴς, ἐπιτυχής.

Εὐβόλως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς (κυρ. ὡς πρὸς τὴν βολὴν τῶν κύβων).

Εὐβοσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τόπος τις εὔβοτος, ἀφθονία (εὐφορία) βοσκῆς ἢ τροφῆς. « Ἐκτρέφει δ' εἰς τέλος (ἡ ὃς) διὰ τὴν τοῦ σώματος εὐβοσίαν, « Ἀριστ., εὐσαρκίαν.

Εὐβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίας βοστρύχους (πλεξίδας [καὶ μτφ.] ἀκτῖνας). « Λίγλη—, « Ἐπγρ.

Εὐβοτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι =

Εὔβοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ᾗ ἄφθονον βοσκήν. « Χώρα—, « Σκύμν. 2) (πθ.) = Εὐτραφής. « Ἀμνὸς—, « Θκρ.

Εὐβότρυος καὶ

Εὔβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς καὶ πολλοὺς βότρυας (σταφύλια).

Εὐβουλεὺς, έως (ὁ). ὁ δίδων καλὰς συμβουλὰς, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ᾗ ἄλλων θεῶν).

Εὐβουλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =

Εὔβουλος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων καλὰς συμβουλὰς ἢ καλῶς βουλευόμενος (σκεπτόμενος), στοχαστικὸς, φρόνιμος.

Εὐβούλως, ἐπίρ. Φρονίμως.

Εὔβους, οος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς καὶ πολλοὺς βόας, πλούσιος εἰς βώδια.

Εὐβραχὴς ἢ Εὐβρεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. καλὰ βρεγμένος (μουσκεμμένος).

Εὐβριθὴς, ές (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμβριθής.

Εὔβροχος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ πιασμένος εἰς τὸν βρόχον (εἰς τὴν θηλειάν), καλὰ δεμένος (κουμπωμένος, θηλοκωμένος).

Εὔβρωτος (ὁ, ἡ), [εὖ βιβρώσκω]. καλὸς εἰς βρῶσιν, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν.

Εὔβωλος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὔβουλος.

Εὐβωλοστρόφητος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἢ καλῶς ἢ εὐκόλως βωλοστροφουμένη.

Εὔβως (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὔβους.

Εὐγαθὴς, ές καὶ

Εὐγάθητος, ου (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐγηθὴς, -ήθητος.

Εὔγαιος (ὁ, ἡ), = Εὔγειος.

(Εὐγάλαξ), ακτος (ὁ, ἡ). καλοθρεμμένος μὲ γάλα, ἢ· ἔχων πολὺ γάλα, (ἡ ὄνομ. δὲν εὑρίσκεται).

Εὐγάληνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λήνως, Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἐντελῆ γαλήνην, πολλὰ (ὅλως διόλου) γαληνός.

Εὐγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλοῦπανδρεύομαι.

†Εὐγαμία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὔγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξιωθεὶς εὐτυχῆ γάμον, καλοπανδρεμμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὖγε (ἀντὶ) Εὖ γε, ἐπιφών. Ἐπαινετ. ᾽γειά σου! (Ἰταλ.) μπράβο! » Εὖγε· ἄξια ταῦτα ὠνήσω, « Ακ. (καὶ μὲ γεν.) » Εὖγε τῆς προθυμίας, « Π. Σιλ. (καὶ εἰρων) » Εὖγε μέντ᾽ἂν διετέθην, « Ἀρςφ. » Καὶ εἶπον Εὖγε, εὖγε, ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι, « Γρφ. (ἴδε καὶ Εὖ).

Εὔγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (εὔφορον) γῆν. » Ἡ εὔγειος (ἐνν. γῆ ἢ χώρα) οὐ δεῖται πολλῆς κόπρου, « Γεωπον.

Εὐγένεια (ἡ). λαμπρότης γένους, (συνκδχ.) γενναιότης, μεγαλοφροσύνη· (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) καλὸν γένος, (Τουρκ.) σόϊ. ϗ. ||. (ὡς τίτλος τιμητ. εὑρίσκεται εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Μ. Βασιλ.) » Τὴν εὐγένειάν σου ἐπεθύμουν ἰδεῖν, « (ἴδε Εὐγενής).

Εὐγένειος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Ἠϋγένειος, ὁ ἔχων ὡραίαν γενειάδα ἢ χαίτην.

Εὐγενέτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ-

Εὐγενέτης, ου, Π. ἀντὶ

Εὐγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ καλὸν (λαμπρὸν ἔνδοξον) γένος, (συνκδχ.) γενναῖος, γεναιόφρων, τίμιος, ἐλευθέριος κτλ. (ἐπὶ ζ. ϗ φ.) καλοῦ (ἐκλεκτοῦ) εἴδους, (Τουρκ.) σόϊ. » Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα ϗ ἵππους εὐγενέας, « Θγν. (παρβλ. γενναῖος).

Εὐγενίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐγένεια.

Εὐγενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ εὐγενῆ.

Εὐγένιος (ὁ, ἡ), = Εὐγενής.

†Εὐγενὶς, ίδος (ἡ), = γυνὴ Εὐγενής.

Εὐγενοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρεπῶς. Πρέπων (Ἁρμόζων) εἰς εὐγενῆ, εὐγενοῦς ἴδιος.

Εὐγενῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐγένειαν, ὡς εὐγενής, γενναίως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.

Εὐγεφύρωτος (ὁ, ἡ). καλὰ γεφυρωμένος, ἔχων λαμπρὰν (καλοκτισμένην) γέφυραν. 2) εὔκολος (ἁρμόδιος) νὰ γεφυρωθῇ.

Εὐγεώργητος (ὁ, ἡ). καλὰ γεωργημένος, καλλιεργημένος ἢ, ἐπιδεκτικὸς καλλιεργείας, εὔφορος.

Εὐγέωργος (ὁ, ἡ), = Εὐγεώργητος.

Εὔγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Εὔγειος.

Εὐγηθὴς, έος καὶ

Εὐγήθητος (ὁ, ἡ), Π. τερπνὸς, χαροποιὸς, εὐφρόσυνος, εὐάρεστος.

Εὐγηρέω-ῶ, Μ. άσω. Εὐ γηράσκω, (κοιν.) ἔχω καλὰ γηράματα. » Εὐγηρεῖν δὲ καὶ εὐθανατεῖν μόνον τὸν σπουδαῖον, « Στβ.

Εὐγηρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὐγήρως, (κοιν.) καλὰ γεράματα.

Εὔγηρυς, εος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ γῆρυς]. εὔφωνος, καλόφωνος. (συνκδχ.) εὔφημος, ἔνδοξος. » Ἀγών—, « Ὀππ.

Εὐγήρως, ω (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὸν (ἄνοσον, εὐτυχισμένον κτλ.) γῆρας.

Εὐγλάγετος καὶ

Εὐγλαγὴς, έος καὶ

Εὔγλαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ συντελῶν εἰς τὸ νὰ γένῃ πολὺ καὶ καλὸν γάλα. » Ἑρμῆς—, « Ἐπιγρ.

(Εὔγλαξ), αγος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. μόνον ἢ δοτ. Εὔγλαγι), Π. = τῷ προηγ.

Εὔγληνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ γλήνη]. ὁ ἔχων ὡραῖα ἢ ὀξυδερκῆ ὄμματα, εὐοφθαλμος. » Αὐγξ—, « Ὀππ. 2) (καταχρ.) εὐειδής. εὔμορφος. » Κύκνος—, « Λυκ. » Πρόσωπον—, « Κόλ.

Εὔγλυπτος καὶ

Εὐγλύφανος καὶ

Εὐγλυφὴς, έος (ὁ, ἡ), [εὖ, γλύφω]. καλῶς (ἐπιτηδείως, εὔμορφα) σκαλισμένος ἢ πελεκημένος μὲ τὴν γλυφίδα, καλοδουλεμμένος.

Εὐγλωσσία(ττία), ας (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὔγλωσσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔςροφον γλῶσσαν, ὁμιλῶν εὔκολα καὶ νόστιμα, εὐφραδής. » Οἶνος—, « Ἐπιγρ., πρόξενος εὐγλωττίας.

Εὐγλωττέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Εὐγλωττίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι εὔγλωττος, ὁμιλῶ μὲ εὐγλωττίαν. ψάλλω ἢ κελαδῶ νόστιμα. ||. (μεβτ.) κάμνω τι εὔγλωττον, τὸ μανθάνω νὰ ὁμιλῇ νὰ κελαδῇ) εὔμορφα. » Τὰς ἀηδόνας καὶ τοὺς κοψίχους εὐγλωττίζει, « Φλςρ.

Εὐγλώττως, ἐπίρ. Μὲ εὐγλωττίαν.

Εὐγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (σουβλερὴν) γλωχῖνα. » Ὀϊστός—, « Ὀππ.

Εὔγμα (τὸ), [εὔχομαι], Π. εὖχος, καύχημα. ἢ· εὐχή, τάγμα. » Τέλεα δήμῳ τάδ᾽ εὔγματα γενέσθαι, « Ἀρςφ.

Εὔγναμπτος καὶ Ἐύγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, γνάμπτω]. καλὰ (ἐπιτήδεια) λυγισμένος. 2) = Εὔκαμπτος, εὐλύγιστος.

Εὐγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐγνώμων, σκέπτομαι καλῶς, ἔχω γενναῖα φρονήματα (καλὴν διάθεσιν κτλ.).

Εὐγνωμόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐγνωμοσύνην, εὐμενῶς, γενναιοφρόνως κτλ.

Εὐγνωμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος.

Εὐγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος ὀρθῶς, ςοχαστικός, γνωστικός· ὁ ἔχων γενναῖα φρονήματα, δίκαιος, εὐμενὴς, εὐδιάθετος (κυρ. πρὸς τοὺς εὐεργέτας τοῦ)· μετριόφρων· (κοιν.) καλόγνωμος.

Εὐγνώριςος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ γνωρισθῇ, εὐκολογνώριστος.

Εὔγνωστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώστως. Εὔκολος νὰ γνωρισθῇ (νὰ τὸν μάθῃ τις), εὔδηλος.

Εὔγομφος καὶ

Εὐγομφωτος (ὁ, ἡ). καλὰ (δυνατὰ, τεχνικὰ) συνηρμοσμένος.

Εὐγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (δυνατὰ) γόνατα (καὶ ἐπὶ φυτ.) κόμπους.

Εὐγονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔγονος (γόνιμος).

Εὐγονία (ἡ), = Εὐτοκία, [ἐκ τοῦ

Εὔγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν καλὰ (εὔμορφα, ὑγιῆ ἢ ἔνδοξα) τέκνα. (ἐν γέν.) γονιμος.

Εὐγραμματία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ καλὰ (εὔφωνα) γράμματα. 2) ἀρκετὰ ἢ πολλὰ γραμματισμένος.

Εὐγραμμία (ἡ). ἐκρίβεια (ἰσομετρία) περὶ τὰς γραμμὰς (ἐπμ. ὡραιότης) ἰχνογραφήματος, [ἐκ τοῦ

Εὔγραμμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γράμμως. Εὔμορφα (Τεχνικὰ, Μὲ εὐθυγραμμίαν) σκιαγραφημένος, καλοσχεδιασμένος. » Τὸ τῶν ὀφρύων εὔγραμμον, « Ακ. ἀντὶ Ἡ εὐγραμμία, ἡ ἰσομετρία.

Εὐγραφὴς, έος (ὁ, ἡ). καλογραμμένος· καλοζωγραφισμένος. 2) (ἐνεργ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλιγραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν. » Κάλαμος—, « Ἐπιγρ.

Εὐγύαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα ἢ μεγαλοπρεπῆ γύαλα (κοιλώματα). » Ὀμφὴ—, « Νόνν. ἢ ἐκ τοῦ Τρωφονείου μαντείου.

Εὔγυρος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ στρογγυλευμένος.

Εὐγώνιος, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας γωνίας. ὀρθογώνιος.

Εὐδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. μὲ πολλὴν τέχνην δουλευμένος (κατεσκευασμένος).

Εὐδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐδαίμων.

Εὐδαιμόνημα (τὸ). εὐτύχημα.

Εὐδαιμονία (ἡ). τὸ εὐδαιμονεῖν, εὐτυχία. » Τὸ εὐτυχίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα χαλκείων ἐπτί, « Συν. » Εἰς ταὐτὸ τάττουσιν ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἔνιοι δὲ τὴν ἀρετὴν, « Ἀρςτ. (ἴδε καὶ εὐτυχία). » Ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων προέφερε, « Ἡρ. » Ἡ ἐκ τῶν οἰκιῶν εὐδαιμονία διεφορεῖτο, « Διόδ. ὁ πλοῦτος, τὰ ἀγαθά.

Εὐδαιμονίζω, Μ. ίσω. Καλοτυχίζω.

Εὐδαιμονικὸς, ὴ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. » Εὐδαιμονικοὶ (φιλόσοφοι), « Αρτ., οἱ πρεσβεύοντες ὡς σκοπὸν τῆς φιλοσοφίας τὴν εὐδαιμονίαν.

Εὐδαιμονικῶς, ἐπίρ. = Εὐδαιμόνως.

Εὐδαιμόνισμα (τὸ). ἀντικείμενον εὐδαιμονισμοῦ. 2) = τῷ

Εὐδαιμονισμὸς (ὁ). καλοτύχισμα.

Εὐδαιμονιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὐδαιμονίζω, ἄξιος εὐδαιμονισμοῦ.

Εὐδαιμόνως, ἐπίρ. Ὡς εὐδαίμων, εὐτυχῶς.

Εὐδαιμοσύνη (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ Εὐδαιμονία.

Εὐδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγαθὸν δαίμονα (τύχην), εὐτυχής· καλότυχος· εὐτυχισμένος, πλούσιος, » Χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα, « Ξεν.

Εὐδάκρυτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χύνων ἢ κάμνων νὰ χύνωνται πολλὰ δάκρυα.

Εὐδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) δάκτυλα.

Εὐδάμαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοδάμαστος.

Εὐδάνω, Μ. εὐδήσω, Π. ἀντὶ Εὕδω.

Εὐδαπάνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως δαπανώμενος, εὐκολοξόδευτος, εὔφθαρτος.

Εὐδάπανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πάνως, = Πολυδάπανος, πολυέξοδος. 2) = Εὔωνος, ᾽φθηνός.

†Εὐδαρκὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Εὐδρακὴς ἢ Εὐδερκής.

Εὐδείελος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔδηλος, φαινόμενος (διακρινόμενος) μακρόθεν· (κατ᾽ ἄλλ.) καλῶς τοποθετημένος πρὸς δυσμὰς (δείλην). (καὶ κατ᾽ ἄλλ.) προσηλιακός, [εὖ, εἴλη].

Εὐδειπνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔδειπνος (νὰ ἔχῃ καλὴν ὄρεξιν). » Ἀνείπεν· Εὐδειπνίας (ἄλλ. διορθ. Εὖ δείπνειας)!, « Αθ. καλὴν ὄρεξιν!

Εὔδειπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δειπνῶν εἰς (ἢ τιμώμενος μὲ) λαμπρὸν (πλουσιοπάροχον, μεγαλοπρεπὲς) δεῖπνον, » Δαΐς—, « Εὔρ., ὅπου δυνατὰ τις νὰ δειπνήσῃ καλὰ (νὰ εὐθυμήσῃ).

Εὔδενδρος (ὁ, ἡ). κατάφυτος ἀπὸ καλὰ ϗ πολλὰ δενδρα, ἢ εὔθετος πρὸς δενδροφυτείαν.

Εὐδερκὴς [εὖ, δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐδρακὴς, ὀξυδερκὴς, ἢ 2) φαινόμενος καλὰ (καθαρά).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐδέρματος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐὐῤῥινος.

Εὕδεσκον Π. ἀντὶ Εὗδον, παρτ. τοῦ Εὕδω.

Εὐδέψητος (ὁ, ἡ). καλὰ εἰργασμένος (ὑπὸ βυρσοδέψου).

Εὔδηλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-δήλως. Πολλὰ φανερὸς, εὐκρινὴς, σαφέστατος.

Εὐδία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Εὔδιος. ‖. (ὡς οὐσ.) γαλήνη, νηνεμία, (κοιν.) 'βιδιά. (μτφορ.) ἡσυχία· ἱλαρότης, ἀταραξία.

Εὐδιάβατος (ὁ, ἡ). (τόπος, ποταμὸς) διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις εὐκόλως νὰ διαβῇ. 2) (ἐνεργ.) ταχέως διαβαίνων (παρερχόμενος), (μτφορ.) φθαρτὸς, πρόσκαιρος.

Εὐδιάβλητος καὶ

Εὐδιάβολος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ευκόλως δύναταί τις νὰ διαβάλῃ (νὰ συκοφαντήσῃ, νὰ παρεξηγήσῃ), εὐκολοκατηγόρητος.

Εὐδιαβόλως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον εὐδιάβλητον. » Εὐδ. ἔχει, « Δμ., εἶνε εὐδιάβλητος.

Εὐδιάγνωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, διαγιγνώσκω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ.

Εὐδιάγωγος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς διαγωγὴν (συναναστροφὴν, διασκέδασιν), εὔθυμος.

Εὐδιάζω ἡ (ὀρθότ.) Εὐδιάζομαι, Μ. άσω, -ομαι = Εὐδιάω.

Εὐδιάθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-θέτως, [εὖ, διατίθημι]. Καλὰ διατεταγμένος· (τρπ.) εὑρισκόμενος εἰς καλὴν διάθεσιν. 2) τὸν ὁπ. εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ διαθέσῃ (νὰ οἰκονομήσῃ) τις, εὐκολοπώλητος.

Εὐδιάθρυπτος (ὁ, ἡ). εὔθραυστος.

Εὐδίαιος (ὁ). τρύπα ἵνα χύνωνται τὰ νερὰ τοῦ πλοίου (τῆς σιντίνας). τρύπα τοῦ κλυστηριοῦ κτλ.

Εὐδιαίρετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ρέτως. Εὔκολος νὰ διαιρεθῇ ἢ· Καλὰ διῃρημένος.

Εὐδιαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Εὔδιος.

Εὐδιαίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαιτήσῃ (νὰ κρίνῃ ὡς διαιτητὴς, ν' ἀποφασίσῃ).

Εὐδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν δίαιταν, ζῶν τακτικὰ (μὲ οἰκονομίαν). » Ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον γενόμενον, « Ξεν.

Εὐδιάκλαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοτσάκιστος.

Εὐδιακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διακομιζόμενος, εὐμετακόμιστος.

Εὐδιάκοπος (πτος), ου (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κοπῇ εἰς τὴν μέσην (νὰ διακοπῇ).

Εὐδιακόσμητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διακοσμηθῇ (νὰ βαλθῇ εἰς τάξιν, νὰ τακτοποιηθῇ).

Εὐδιάκριτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-κρίτως. Τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ. » Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δυσθεώρητον καὶ οὐκ εὐδιάκριτον, « Εὐστ. 2) ὁ καλῶς διακρίνων (τὰ πράγματα), ἔχων καλὴν κρίσιν (διάκρισιν). » Τὸν πλουσιώτατον καὶ εὐδιάκριτον ξενοδόχον, τὸν θεὸν, « Εὐς.

Εὐδιάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-λλάκτως. Εὔκολος νὰ διαλλαγῇ (νὰ φιλιωθῇ), ἀμνησίκακος.

†Εὐδιάλογος (ὁ, ἡ), = Εὐόμιλος.

Εὐδιάλυτος (ὁ, ἡ). εὔκολος (νὰ διαλυθῇ νὰ ξεδιαλυθῇ νὰ ἀφανισθῇ) (μτφορ.) = Εὐδιάλλακτος.

Εὐδιανέμητος (ὁ, ἡ). εὐκολομοίραστος.

Εὐδιανὸς, ἡ, ὸν, Π. = Εὐδιεινός.

Εὐδιάπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπλαττόμενος, εὔπλαστος. 2) καλῶς διαπεπλασμένος, εὔμορφος.

Εὐδιάπνευστος καὶ

Εὐδιάπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπνεόμενος, (ἀεριζόμενος, ἐξατμιζόμενος). » Πομφόλυγος εὐδιαπνευστότερος, « Αξ.

Εὐδιάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπίπτων (ἐκπίπτων, παραπίπτων), εὐόλισθος εἰς παραπτώματα.

Εὐδιάρθρωτος (ὁ, ἡ). καλὰ διηρθρωμένος συνηρμοσμένος), (ἐπμ.) εὐκρινὴς, σαφὴς, εὔληπτος. » Οὐκ εὐδιάρθρωτος ἡ παραγγελία, « Εὐς.

Εὐδιάρπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαρπαζόμενος.

Εὐδιαῤῥίπιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαῤῥιπίσῃ (νὰ διασκορπίσῃ μὲ τὸ φύσημα τῆς ῥιπίδος).

Εὐδιάσειστος (ὁ, ἡ). ὁ σειόμενος (ἢ εὔκολος νὰ σεισθῇ) (νὰ κλονισθῇ) δυνατά. (μτφορ.) σαθρὸς, εὐκολοαναίρετος.

Εὐδιασκέδαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διασκεδαζόμενος, εὐκολοσκόρπιστος, ἄστατος.

Εὐδιάσπαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διασπασθῇ (νὰ σπαραχθῇ νὰ ξεσχισθῇ).

;Εὐδιάστολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-όλως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαςείλῃ (νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ προσδιορίσῃ). Εὐδιάγνωςος.

Εὐδιάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαστρεφόμενος, σαθρὸς, εὐκολοχάλαστος.

Εὐδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κοπτόμενος (χωριζόμενος) εἰς τὴν μέσην.

Εὐδιατύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διατυπούμενος, εὐδιόριστος, εὐπερίγραπτος.

Εὐδιάφθαρτος καὶ

Εὐδιάφθορος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαφθειρόμενος.

Εὐδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὖ διαφορέω, χωνεύω καλὰ (μὲ εὐκολίαν), (ἐπμ.) ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὴν χώνευσιν, αὐξάνω, δυναμόνω, ἀκμάζω.

Εὐδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαφορούμενος (διαλυόμενος, ἐξατμιζόμενος), εὐκολοχώνευτος. 2) ὁ εὐκόλως ἱδρόνων. » Οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν καὶ θερμοὶ, εὐδιαφόρητοι, « Γαλ.

Εὐδιάφυκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).

Εὐδιάχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαχεόμενος (διαλυόμενος, λυόνων). Εὐδιάχυτον ᾖ τῇ ἐψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον, « Θφρ.

Εὐδιαχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαχωρῶν ἢ διαχωρούμενος (ἐβγαίνων μὲ τὰ περιττώματα), εὐκολοχώνευτος ἢ εὐκοίλιος.

Εὐδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εὔδιος (γαληνιαῖος)· πράττω τι ἐν καιρῷ εὐδίας, (κυρ.) πλέω μὲ καλὸν καιρόν· (μτφορ.) διάγω βίον εὔδιον (ἀτάραχον), ἀπολαμβάνω ἡσυχίαν (ἀταραξίαν), εὐημερῶ.

Εὐδίδακτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διδάξῃ, εὐμαθής· εὐάγωγος.

Εὐδιεινὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -εινῶς, = Εὔδιος.

Εὐδίειον (τὸ), = Εὐδίαιος.

Εὐδιέξοδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁπ. εἶν' εὔκολος ἢ διέξοδος, ὁ εὐκόλως ἐξερχόμενος ἢ, ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. » Κοιλία—, « Ἱππκρ., ἢ εὐκοίλιος.

Εὐδίετος (ὁ, ἡ), [εὖ, διίημι]. ὁ εὐκόλως ἀναλυόμενος.

Εὐδιήγητος (ὁ, ἡ). εὐκολοδιήγητος.

Εὐδιηνὸς, ἡ, ὸν, Π. = Εὐδιεινός.

Εὐδικία (ἡ). δικαιοσύνη, εὐθυδικία.

Εὐδίνης, εος, ᾖ (συνκδχ.) περιφερὴς, στρογγυλός.

Εὐδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, δινέω]. εὔστροφος. » Χοροῦ κύκλος—, « Πορφ. » Ἀντυξ—, « Π. Σιλ. » Στόμα—, « Ὕμν. Ἐκκλ., τὸ εὔγλωττον.

†Εὐδινὸς, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐδιεινός.

Εὐδίοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. εἶν' εὔκολος ἢ δίοδος, εὐδιάβατος. » Ἡ τῆς χώρας φύσις—, « Θφρ. (περὶ Φυτ. Α', 11). εὔκολος πρὸς διέξοδον τῶν ῥιζῶν, ἀραιά. » Ἕξις—, « Ἀρετ. = Εὔπνους· » Τροφή—, « Ἀρετ. ἡ εὐδιαχώρητος.

Εὐδιοίκητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διοικηθῇ, εὐκολοοικονόμητος. (ἰατρ.) εὐδιαφόρητος, εὔπεπτος.

Εὐδίοπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, διοράω, διόψομαι]. διὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ ἴδῃ τις, διαφανής. » Ἡ θάλαττα εὐδιοπτοτέρα τοῦ ποτίμου, « Ἀρστ.

Εὐδιόρθωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διορθωθῇ (νὰ ἰατρευθῇ).

Εὐδιόριστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ρίστως. τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμόν (νὰ τὸν προσδιορίσῃ).

Εὔδιος (ὁ, ἡ), [εὖ, Ζεὺς Διός]. (καιρὸς) γαληνιῶν, αἴθριος καλοκαιρινός· (μτφορ.) ἱλαρὸς, ἥσυχος, ἀτάραχος. ‖. (τὸ οὐδ. Εὔδιον (καὶ πλθ.) Εὔδια, ἀντὶ Εὔδιος, ἐπίῤ. » Εὔδια πλέοντες, « Ἰ. Εὐχ.

Εὐδιόων, Π. ἀντὶ Εὐδιῶν. μτχ. τοῦ Εὐδιάω.

Εὐδίπλωτος (ὁ, ἡ), εὐκολοδίπλωτος.

Εὔδιφρος (ὁ, ἡ), = Εὐάρματος.

Εὔδμητος καὶ Ἐύδμητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, δέμω]. καλοκτισμένος.

Εὐδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαι, Ἀποφασίζω) τι εὐχαρίστως, στέργω, συγκατανεύω, (ἐν γέν.) εὐαρεστοῦμαι, μένω εὐχαριστημένος.

Εὐδόκησις, εως (ἡ), = Εὐδοκία, συγκατάθεσις, ἀποδοχὴ, εὐχαρίστησις.

Εὐδοκητὸς, ἡ, ὸν. Ἀρεστὸς, εὐάρεστος.

Εὐδοκία (ἡ). ἡ μετ' εὐχαριστίας, θέλησις, ἡ ἑκούσιος συγκατάθεσις (ἔγκρισις, ἀπόφασις)· καλὴ διάθεσις, κλίσις, εὐμένεια. » Ἐνανθρώποις εὐδοκίᾳ, « Γρφ. (ἴδε τοὺς θλγ.).

Εὐδοκιμέω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι εὐδόκιμος, ἀπολαμβάνω τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι, ἀποκτῶ φήμην, ἀκμάζω, εὐτυχῶ.

Εὐδοκίμησις, εως (ἡ). τὸ εὐδοκιμεῖν, ἀπόκτησις ὑπολήψεως (ἐπαίνου, φήμης).

Εὐδόκιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχουν ὅλοι εἰς ὑπόληψιν, τιμώμενος (ἐπαινούμενος) παρὰ πάντων, ἔνδοξος.

Εὐδοκουμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐπαινουμένως, μὲ κοινὴν εὐχαρίστησιν.

Εὐδομητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐύδμητος.

Εὐδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω δόξαν (ὑπόληψιν), Εὐδοκιμῶ, τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι.

Εὐδοξία (ἡ). καλὴ ὑπόληψις (φήμη), δό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξα, ἔπαινος. 2) ὀρθὴ κρίσις, (Γαλλ.) **bon sens** (ἀντιθ. τῷ Ἐπιστήμῃ). 3) (ὁ Ἐπιφάν. τὸ μετεχειρίσθη ϗ) ἀντὶ τοῦ Ὀρθοδοξία.

Εὔδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δόξως, = Εὐδόκιμος, ἔνδοξος.

Εὔδουλος (ὁ, ἡ). καλὸς (εὐμενὴς) πρὸς τοὺς δούλους του.

Εὐδρακὴς [εὖ, δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀξυδερκής.

Εὐδράνεια (ἡ), Π. εὐεξία, ῥωμαλεότης, [ἐκ τοῦ

Εὐδρανὴς [εὖ, δραίνω], έος (ὁ, ἡ). σφριγῶν, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος, ἡ 2) εὐεργετικὸς, περιποιητικὸς ἢ 3) ἐνεργὸς, δραστήριος. » Νόμος—, « Κύρ.

Εὐδρανία (ἡ), = Εὐδράνεια.

Εὐδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω καλὰ (ἐλεύθερα, ὀγλίγωρα), εἶμαι ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς εἰς τὸ τρέξιμον, (ἐν γέν.) εὐδοκιμῶ, εὐημερῶ, ἐπιτυγχάνω.

Εὐδρομία (ἡ). ταχύτης εἰς τὸ τρέξιμον.

Εὐδρομίας, ου καὶ

Εὔδρομος (ὁ, ἡ). ὀγλίγωρος (ἐλεύθερος) εἰς τὸ τρέξιμον, ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς δρομεύς. » Τροφὴ—, « Ἀρετ., ἡ εὐδιαχώρητος. 2) (πθ.) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ τρέξῃ, ὁμαλὸς ἢ εὐρύχωρος. » Χώρα—, « Μάξ.

Εὐδρόμως, ἐπίρ. Μετ' εὐδρομίας.

Εὔδροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφθόνως καὶ εὐαρέστως δροσίζων, δροσερός

Εὐδύνατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς δυνάμεις, καλὰ δυναμωμένος.

Εὐδυσώπητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ εὐκόλως δυσωπῶν ἢ δυσωπούμενος.

Εὔδω [αὔω], Μ. εὐδήσω, Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ.) Καθεύδω, κοιμῶμαι· (ἐπὶ ἀνέμ.) δὲν φυσῶ, (μτφορ.) εἶμαι ἀτάραχος, (ἐν γέν.) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω.

Εὐδώρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλουσιοπαρόχως φιλοδωρηθεὶς (χαρισθεὶς ἢ προικισθεὶς).

Εὐδωρία (ἡ). μεγαλοδωρία, [ἐκ τοῦ

Εὔδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς (γενναίως) φιλοδωρῶν, πλουσιοπάροχος, (ἐπὶ ἀγρ.) εὔφορος.

Εὐέανος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἑανός]. καλοενδυμένος, λαμπροφορεμένος.

Εὐέγρετος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἔγρομαι]. εὐκολοξύπνητος.

Εὔεδρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έδρως. Ἐπὶ τοῦ ὀπ. δύναταί τις νὰ καθήσῃ καλῶς (ἀσφαλῶς κτλ.)· ὁ ἔχων (ἀναπαυτικὸν) κάθισμα· ὁ καθήμενος εἰς θρόνον καλὸν ἢ στερεὸν, ἀσφαλῶς ἢ προσφυῶς τοποθετημένος. » Ὄρνις—, « Αἰλ., ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ καθίζων, (ἐπμ.) αἴσιος.

Εὐέθειρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἔθειρα]. ὁ ἔχων μακρυὰ καὶ εὔμορφα μαλλιά.

Εὐειδὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὸς τὸ εἶδος, εὔμορφος.

Εὐείκαστος (ὁ, ἡ). τὸ ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ).

Εὔεικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είκτως. Ὁ εὐκόλως εἴκων (ἐνδίδων, ὑπείκων), εὐπειθής· ἥμερος.

Εὐκίλητος (ὁ, ἡ), = Εὐδίπλωτος, εὐκολοτύλικτος.

†Εὔειλος (ὁ, ἡ), [εὖ, εἴλη], = Εὐήλιος, προσηλιακός.

Εὐειματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐείματος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, εἷμα]. καλοενδυμένος, καλοφορεμένος.

Εὐειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὐείματος.

Εὔειρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, εἶρος]. ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἢ καμωμένος ἀπὸ) καλὸν μαλλί.

Εὐείσβολος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ εἰσβάλῃ ὁ ἐχθρὸς, ἐκτεθειμένος εἰς τὰς εἰσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ. (λιμὴν) εἰς τὸν ὀπ. εὐκόλως εἰσπλέει τις.

Εὐέκβατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκβαίνω], = Εὐέξοδος.

Εὐέκκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκκαιόμενος, εὐκολοάναπτος ἢ εὐκολοπύρωτος.

Εὐέκκριτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκκρίνω]. εὐκολοδιάλεκτος. 2) = Εὐδιαχώρητος.

†Εὐέκνιπτος καὶ

Εὐέκπλυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐξεπλύνῃ, ἐβγαίνων εὔκολα μὲ τὸ πλύσιμον ἢ μὲ τὸ νίψιμον.

Εὐέκπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπνέων (ἐξατμιζόμενος, ξεθυμαίνων).

Εὐεκποίητος (ὁ, ἡ), = Εὐέκκριτος (2).

Εὐέκπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπίπτων (ἀποτυγχάνων).

Εὐεκπύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπυρούμενος.

Εὐέκρυπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκρύπτω], = Εὐέκπλυτος.

Εὐεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐέκτης [εὖ, ἔχω], ου (ὁ). καλῆς (ὑγιοῦς) κράσεως, 'γιερὸς, εὔρωστος· (μτφορ.) εὐκατάστατος.

Εὐεκτία (ἡ), σπντ. ἀντὶ Εὐεξία.

Εὐεκτικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ συντελῶν πρὸς) εὐεξίαν, ὑγιὴς ἢ ὑγιεινὸς, εὐεξίας ποιητικός.

Εὐέκφορος (ὁ, ἡ). Ὁ εὐκόλως ἐκφέρων ἢ ἐκφερόμενος, εὔτοκος, εὔφορος· (γμτκ.) εὐπρόφορος.

Εὐέλαιος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ πολλὰς καὶ καλὰς ἐλαίας ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἐλαιοφυτείαν, (ἐν γέν.) πλούσιος εἰς ἐλαιόδενδρα καὶ ἔλαιον.

Εὐέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐλεγχόμενος (ἀποδεικνυόμενος ἢ ἀναιρούμενος). 2) (ἐνεργ.) εὔκολος εἰς τὸ ἐλέγχειν.

†Εὐέλικτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἑλίσσω]. ὁ εὐκόλως ἑλισσόμενος (κουλουριαζόμενος), εὐλύγιστος, εὔκαμπτος. » Τὸ τῆς παρδάλεως (» Τὸ τοῦ δράκοντος) εὐέλικτον, « Πλδ., Εὐς.

Εὐελκὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ ἕλκη (αἱ πληγαὶ) ἰατρεύονται εὐκόλως.

Εὔελκτος (ὁ, ἡ). εὐκολοτράδηκτος.

†Εὐελπὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθαλπής.

Εὔελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων καλὰς ἐλπίδας. » Τὸ εὔελπι, « ἀντὶ Ἡ εὐελπιστία.

Εὐελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔελπις, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας.

Εὐελπιστί, ἐπίρ. Μὲ καλὰς ἐλπίδας.

Εὐελπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐέλπιστος (ὁ, ἡ), = Εὔελπις.

Εὐέμβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἔμβῃ, ἔχων εὐρύχωρον ἔμβασμα· (ἐνεργ.) ὁ ἐμβαίνων εὐκόλως.

Εὐέμβλητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐμβαλλόμενος (ἐμβαίνων εἰς τὸν τόπον του).

Εὐέμβολος (ὁ, ἡ), = Εὐείσβολος καὶ 2) = Εὐέμβλητος.

Εὐέμετος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν ἢ κινούμενος. εὐκόλως εἰς ἐμετόν.

Εὐεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐεμὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐέμετος.

Εὐεμπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐέμπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως. Ὁ εὐκόλως ἐμπίπτων (περιπίπτων) εἰς λαθη ἢ νοσήματα, εὐόλισθος· φιλάσθενος.

Εὐέμφρακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑποπίπτων εἰς ἐμφράξεις.

Εὐένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐνδίδων (ὑποχωρῶν, ὑπείκων) ἁπαλός.

Εὐέντευκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐντυγχάνω]. εὐπρόσιτος, εὐκολοαντάμωτος.

Εὐέντρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, ἐντροπαλός.

Εὐεξάγωγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαγωγὴ εἶνε εὔκολος. » Εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάττης πλησίον, « Στρβ.

Εὐεξάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος.

Εὐεξανάλωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐξαναλίσκω]. εὐκολοξόδευτος· εὐκολοχώνευτος.

Εὐεξαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαπατώμενος, εὐαπάτητος.

Εὐέξαπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαπτόμενος (ἀναπτόμενος, 'παίρνων φωτιάν).

Εὐεξάρτυτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐξαρτύω]. εὐκολοετοίμαστος.

Εὐεξέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξελεγχόμενος (ἀποδεικνυόμενος ἢ ἀναιρούμενος ἐντελῶς).

Εὐεξέλικτος (ὁ, ἡ), ὁ εὐκόλως ἐξελιττόμενος (ξετυλιζόμενος κτλ.).

Εὐεξέταστος (ὁ, ἡ). εὐκολοεξέταστος.

Εὐεξία (ἡ), [εὐέκτης]. κρᾶσις δυνατὴ, ὑγεία, εὐρωστία. (κυρ. καὶ μτφορ.) » Ἡ ἐν τοῖς πολέμοις—, « Πλβ. » Τὴν ἐπίτασιν τῆς ὑγείας εὐεξίαν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοί, . ἡ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀριστοκατασκευασμένοις γίνεται σώμασι, « Γαλ.

Εὐεξίλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος (δυσωπούμενος).

Εὐέξοδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶν' εὔκολος ἡ ἔξοδος, ὅθεν δύναταί τις εὐκόλως νὰ ἐξέλθῃ.

Εὐεπάγωγος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐπάγω]. τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ φέρῃ πρός.

Εὐεπαίσθητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος· (πθ.) τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ αἰσθανθῇ (νὰ ἐννοήσῃ).

Εὐεπακολούθητος (ὁ, ἡ), = Εὐπαρακολούθητος.

Εὐεπανόρθωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπανορθώσῃ (νὰ διορθώσῃ, νὰ βελτιώσῃ).

Εὐέπεια (ἡ), [εὐεπής]. εὐφράδεια, εὐγλωττία. (Π.) = Εὐφημία. » Τῆς εὐεπείας οὕνεκ, « Σοφ.

Εὐεπήβολος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιτυγχάνων ἢ ἀπολαμβάνων τι, πολλὰ ἐπήβολος (ἐπιτυχὴς, εὔστοχος) πρός.

Εὐεπηβόλως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, πολλὰ εὔστοχος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐεπηρέαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπηρεαζόμενος (βλαπτόμενος).
Εὐεπὴς [εὖ, ἔπος], ές (ὁ, ἡ). εὐφραδής, εὔγλωττος. «Ὑδωρ εὐεπές, « Ἐπγρ., τὸ κάμνον εὐεπῆ τοὺς πίνοντας.
Εὐεπία (ἡ), = Εὐέπεια.
Εὐεπίβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ ἀναβῇ), εὔκολος νὰ πατηθῇ.
Εὐεπίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβλέπῃ (νὰ ἐπιτηρῇ). « Τεῖχος—, « Πλδ.
Εὐεπίβολος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -βόλως, = Εὐεπήβολος.
Εὐεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβουλευθῇ.
Εὐεπίγνωστος (τος), ον (ὁ, ἡ), [εὖ ἐπιγιγνώσκω]. ὁ εὐκόλως γνωρίζων ἢ γνωριζόμενος (μὲ ἀκρίβειαν).
Εὐεπίδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιδεχόμενός τι.
Εὐεπίδοτος (ὁ, ἡ), = Εὐένδοτος.
Εὐεπίδρομος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπιδρομήν.
Εὐεπίθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θέτως, [εὖ, ἐπιτίθημι]. κατὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ κάμῃ ἐπίθεσιν (ἐπιδρομὴν, καταδρομήν).
Εὐεπίλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐπιλανθάνομαι]. ὁ εὐκόλως λησμονῶν ἢ λησμονούμενος.
Εὐεπιλόγιατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιλογίσηται, εὐκολολογάριαστος.
Εὐεπίμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μίκτως. Εὔκολος πρὸς ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συγκοινωνίαν) (μάλιστα ἐμπορικήν). « Διμὴν—, « Πλδ.
Εὐεπίστρεπτος καὶ
Εὐεπιστροφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στρόφως. Τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ στρέψῃ ὀπίσω (νὰ τὸν κάμῃ νὰ γυρίσῃ), εὔκολος πρὸς ἐπιστροφὴν, εὐκολογύριστος, (ὅθεν λέγει ὁ Ἀγαθ. ὅτι ὁ ἀνοικοδομηθεὶς θόλος τῆς Ἁγ. Σοφίας) « γέγονεν ἰθύτερός τε καὶ εὐεπίστροφος, καὶ πανταχόθεν τῇ γραμμῇ ἐξισάζων, « δηλ. στρογγυλότερος.
Εὐεπίτακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑπακούων εἰς τὰς ἐπιταγὰς τινος, εὐπειθής.
Εὐεπίτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιτυγχάνων.
Εὐεπιφορία (ἡ), = Εὐφορία. 2) τὸ νὰ ἤνέ τις-
Εὐεπίφορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόρως. Ὁ ἀκολουθῶν εὔκολον (κατηφορικὸν) δρόμον. (ἐπμ.) τρέχων (καὶ ἐπίρρευστ. γυνόμενος) μὲ εὐκολίαν· (μτφορ.) πολλὰ ἐπιρρεπὴς (εὔκολος) πρός.
Εὐεπιχείρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Κατὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπιχειρήσεις (προσβολὰς, ἐπιδρομὰς, νὰ τὸν κατατρέξῃ). (λογικ.) εὔκολος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπιχείρημα.
Εὐεπῶς, ἐπίρ. Εὐφραδῶς, μὲ εὐγλωττίαν ἢ εὐφήμως.
Εὐέργαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ ἐργασθῇ, εὐκολοδούλευτος, (τρπ.) εὐάγωγος.
Εὐέργεια (ἡ). εὐκολία ἔργου (ἐργασίας). 2) = τῷ
Εὐεργεσία [ἡ]. εὐποιΐα, ἀγαθοεργία· χάρις. ‖. « Ψηφίζεσθαί τινι εὐεργεσίαν, « Δημ., ἀπονέμειν αὐτῷ διὰ ψηφίσματος τὸν τίτλον εὐεργέτης. « Διὰ ταῦτα εὐεργεσία τε καὶ πολιτεία Συρακουσίοις ἐν Λυτάνδρῳ ἐστί, « Ξεν.
Εὐεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εἴς τινα (καὶ πθ. Ἀπολαμβάνω παρά τινος) εὐεργεσίαν.
Εὐεργέτημα (τὸ). ἔργον εὐεργέτου, εὐεργεσία.
Εὐεργέτης, ου (ὁ). ὁ εὐεργετῶν ἢ εὐεργετήσας τινά.
Εὐεργετητικὸς καὶ Εὐεργετικὸς, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν [διάθεσιν] πρὸς) τὸ εὐεργετεῖν.
Εὐεργέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐεργέτης.
Εὐεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. καλῶς (κομψῶς, τεχνικῶς) εἰργασμένος, καλοδουλευμένος, εὐμορφοκαμωμένος. 2) ὁ γινόμενος πρὸς καλὸν, (ὕθεν) « Οὐκ ἔστι χάρις μετὸπισθ' εὐεργέων, « Ὀδ. Δ., Χ., ἀντὶ Εὐεργεσιῶν. 3) ὁ γινόμενος εὐκόλως. « Εὐπόριστα, εὐεργῆ, ταχέως ὑπὸ τῶν τυχόντων συντελούμενα, « Ἀπολλόδ.
Εὐεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων καλὰ ἔργα, χρηστὸς, κόσμιος, ἐνάρετος. « Φρένας ἠπεροπεύει γυναικὶ, ᾧ τ' εὐεργὸς ἔῃσι, « Ὀδ. Ο. 2) εὐεργετικὸς, ἀγαθοποιός. « Ἀστέρας εὐεργούς, « Μανέθ. 3) (πθ.) καλοδουλευμένος, καλλιεργημένος. « Δήϊον εὐεργόν τε καὶ κάρπιμον, « Ακ. ἢ 4) εὐκολοδούλευτος. « Μαλακώτερον γὰρ ᾧ εὐεργέστερον τὸ τῆς θηλείας ἐλάτης ξύλον, « Θφρ.
Εὐεργῶς, ἐπίρ. Ἐντέχνως, ἐπιτηδείως. 2) εὐκόλως. «Διαδοῦναι τοῖς λιθουργοῖς, ἵνα εὐεργῶς ᾧ ταχὺ ἐργάσωνται, « Φίλ.
Εὐερέθιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, ὀξύθυμος. εὐκατάφορος.
Εὐερία (ἡ). τὸ αὐτ. τοῦ
Εὐέριος (ὁ, ἡ), ἀόκιμ. ἀντὶ Εὔερος.
Εὐέρκεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ (τοπος) τις-
Εὐερκὴς [εὖ, ἕρκος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (στερεὸν, ἀσφαλὲς) περίφραγμα, καλὰ περικλεισμένος (ὠχυρωμένος) ἢ κλείων. « Θύραι εὐερκέες (ἄλλ. διερθ. εὐεργέες), « Ὀδ. Ρ.
Εὐερκία (ἡ), = Εὐέρκεια.
Εὐέρκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐεργέτης.
Εὐερκῶς, ἐπίρ. Ἀσφαλῶς (ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς περιφράξεως).
Εὐ-ερμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Εὐερμὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοθελητήν του τὸν (κερδῶον) Ἑρμῆν, (ἐπμ.) εὐτυχὴς (κυρ. εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ εἰς τυχηρὰ εὑρήματα), (ὅθεν
Εὐερμία (ἡ). εὐτυχία (κυρ. εἰς τὸ κυνῆγι κτλ.).
Εὐερνὴς [εὖ, ἔρνος], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) = Εὐβλαστὴς, Εὐθαλὴς· (μτγμ. ἐπὶ ἀνθρ. ᾧ ζ.) Εὐμήκης· (ἐπὶ τόπ.) Εὐδένδρος.
Εὔερος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔειρος.
Εὐέστιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατοικῶν εἰς) καλὴν ἑστίαν (κατοικίαν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Εὐεστὼ [εὖ, εἰμί], ὁος-ους (ἡ), Δ. Π. τὸ εὖ ἔχειν, εὐεξία, εὐτυχία· εὐθυμία, ἀταραξία.
Εὐετηρία καὶ
Εὐετία (ἡ). καλὸς (εὔφορος, εὐτυχισμένος) χρόνος.
Εὐετὸς, ὑος (ἡ), Ἰων. Π. καὶ
Εὐετὼ, ὁος-οῦς (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Εὐεστὼ
Εὐέρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως εὑρισκόμενος. 2) (τόπος) ὅπου βύναται τις νὰ εὕρῃ ὅ,τι θέλει.
Εὐερόδευτος καὶ
Εὐέροδος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐφοδον.
Εὐέψητος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἕψω]. εὐκολόβρακτος· εὐκολοχώνευτος.
Εὔεψος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐέψητος.
Εὐζηλία (ἡ). εὐγενὴς ζῆλος (ἁμιλλα), φιλοτιμία, [ἐκ τοῦ
Εὔζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ζήλως. Ὁ ζηλῶν (μιμούμενος) τι καλῶς ἢ τὰ καλὰ, κινούμενος ἀπὸ εὐγενῆ ζῆλον (φιλοτιμίαν)· εὐτυχὴς μιμητὴς ἢ ἀντίζηλος.
Εὐζήλωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ώτως, = Εὔζηλος.
Εὔζυγος καὶ Π. Ἐύζυγος (ὁ, ἡ), Π. καλῶς συνεζευγμένος (συνηρμοσμένος), ἢ ἔχων ὡραῖα ζυγὰ (καθίσματα κωπηλατῶν), (ἐν γέν.) καλοκαμωμένος. « Ναῦς—, « Ὀδ. Ν., Ρ.
Εὔζυμος (ὁ, ἡ). καλοαναβασμένος, ὄχι λειπαναβατος. « Ἄρτος—, « Γαλ.
Εὔζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔζυγος καλοταιριασμένος.
Εὐζωγράφητος (ὁ, ἡ) καλοζωγραφισμένος.
Εὐζωὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐζωΐα.
Εὐζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ καλὰ (εὐτυχισμένα), εὐημερῶ.
Εὐζωΐα (ἡ). καλὴ (εὐτυχισμένη) ζωὴ, εὐημερία.
Εὐζωμεύω, Μ. εὑσω. Πράζω τι καλὰ ἵως εὖ νὰ γένῃ ὅλον ζωμὸς (νὰ χυλώσῃ), = Διαζωμεύω, [ἐκ τοῦ
Εὔζωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων καλὸν ζωμὸν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Εὔζωμον, εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὸν σπόρον μετεχειρίζοντο ὡς σίνηπι), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λατ.) ὄροκα, [καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) ζούμαρο.
Εὔζωνος καὶ Π. Ἐύζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) ὡραίαν ζώνην, εὔμορφα (μὲ κομψότητα) ζωσμένος, (παρβλ. Βαθύζωνος).
2) καλὰ (σφικτὰ) ζωσμένος, (ἐπμ.) ἕτοιμος (κυρ. διὰ δρόμον). ἐλεύθερος. « Εὔζωνατάτῳ χρώμενοι τῷ φρονήματι, « Κύριλλ.
Εὐζώνως, ἐπίρ. Ὡς εὔζωνος, (ὁηλ.) ἕτοίμως, ἐλευθέρως.
Εὔζωος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὴν (εὐτυχισμένην) ζωὴν· (ἐπὶ φυτ.) αὐξάνων εὐκόλως καὶ διαρκῶν χωρὶς πολλὴν περιποίησιν.
Εὔζωρος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Εὐζωρότερος ᾗ Εὐζωρέστερος). (οἶνος) ὅλως διόλου ἄκρατος (ἄδολος), καθαρώτατος.
Εὔζωστος (ὁ, ἡ)· καλὰ ζωσμένος ἢ δυνάμενος νὰ ζωσθῇ.
Εὐηγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ πλεονασμὸν) ἀντὶ Εὐγενὴς.
Εὐηγεσία (ἡ), Π. [εὖ, ἡγοῦμαι]. καλὴ διοίκησις.
Εὐηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω καλὸν περί τινος, ἐπαινῶ.
Εὐηγορία (ἡ). ἔπαινος, εὐφημία· καλλιέπεια, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ὅρως. Ὁ ὁμιλῶν καλῶς (εὐκρινῶς), εὔγλωττος. 2) ὁ ἐπαινῶν (λέγων καλὸν διά) τινα, (ἐν γέν.) = Εὔφημος.

Εὐηγόρως, ἐπίρ. Εὐφήμως.

Εὐηδὴς, έος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἦδος]. ἡδύτατος, τερπνότατος, νοστιμώτατος.

Εὐήθεια (ἡ). ἁπλότης, ἀκακία, (Γαλλ.) bonhomie, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) ἀβελτηρία, [ἐκ τοῦ

Εὐήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπλοῦν (ἀπονήρευτον) ἦθος, ἄκακος, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀβέλτερος, (Τουρκ.) μπουδαλᾶς· (ἰατρ.) εὐκολοθεράπευτος, ὄχι κακοήθης. » Τὰ κατὰ τὰ γούνατα ὀλισθήματα τῶν ὀστέων εὐηθέστερα πουλὺ τῶν κατ' ἀγκῶνα ὀλισθημάτων, « Ἱππκρ. ||. (ἀφῃρημ.) » Τὸ εὔηθες, « ἀντὶ Ἡ εὐήθεια, ἡ ἁπλότης. » Τὸ εὔηθες, (οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει), « Θκ.

Εὐηθία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐήθεια.

Εὐ-ηθίζομαι, Μ. ἴσομαι. Φερομαι ἢ Ὁμιλῶ ὡς εὐήθης, μωραίνω. ἀστειεύομαι.

Εὐηθικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς εὐήθη, (Τουρκ.) μπουδαλάδικος.

Εὐηθικῶς καὶ

Εὐήθως, ἐπίρ. Μὲ εὐήθειαν, ὡς εὐήθης, (Τουρκ.) μπουδαλάδικα.

Εὐήκης [εὖ, ἀκὴ], εος (ὁ, ἡ). καλὰ ἀκονισμένος, πολλὰ κοπτερός.

Εὐηκοία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὐήκοος (ὁ, ἡ), (§ ἐπίρ.)-κόως. Ὁ ἀκούων καλὰ (ἔχων καλὴν ἀκοήν)· (τρπ.) ὁ ἐπακούων ἢ ὑπακούων προθύμως, εὐπειθής. ||. »Εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας,« Ἀρστ., τὴν νύκτα ἀκούει τις καλλήτερα.

Εὐήκτουν, παρτ. τοῦ Εὐεκτέω.

Εὐηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν ἠλακάτην (ῥόκκαν ἢ σαγίτταν), ἔμπειρος εἰς τὸ γνέθειν ἢ τοξεύειν.

Εὐήλατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐλαύνω]. (ἐπὶ μετάλλ.) ὁ εὐκόλως σφυρηλατούμενος ἢ καλῶς (ἐπιτηδείως) σφυρηλατημένος. 2) (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ τρέξῃ καλὰ μὲ τὸ ἄλογον, ἁρμόδιος πρὸς ἱππηλασίαν ἢ ἁρματηλασίαν, ὁμαλός.

Εὐῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἡλικίαν ἢ καλὸν ἀνάστημα.

Εὐήλιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λίως. Ὁ κείμενος εἰς θέσιν κατάλληλον ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, φωτιζόμενος ἢ θερμαινόμενος καλὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, προσηλιακός.

Εὐ-ημερέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διάγω καλὰς (εὐτυχεῖς) ἡμέρας, εὐτυχῶ· εὐδοκιμῶ· θριαμβεύω κατά τι. ἀκμάζω. » Ἡ δὲ ῥίνη εὐημερεῖ ἐν τῷ φθινοπώρῳ μᾶλλον, «

Εὐημέρημα (τὸ). εὐτυχὲς ἐπιχείρημα, εὐτύχημα, ἐπιτυχία.

Εὐημερία (ἡ). καλὴ (καλοκαιρινὴ) ἡμέρα, ὡραῖος καιρός. 2) (συνήθ. μτφορ.) εὐτυχία εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία, [ἐκ τοῦ

Εὐήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὰς (εὐτυχεῖς) ἡμέρας, (ἐν γέν.) εὐτυχής, εὐτυχισμένος, (ἐπμ.) εὔθυμος. 2) πολλὰ ἥμερος, ἱλαρώτατος.

Εὐημὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐέμετος.

Εὐηνεμία (ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος, οὔριος) ἄνεμος, [ἐκ τοῦ

Εὐήνεμος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ (τοῦ σπανιωτέρου) Εὐάνεμος, ὁ περιπνεόμενος ὑπὸ (μετρίων) ἀνέμων. » Λιμὴν —, « Εὐρ. » Νῆσος —, « Ἐπγρ. » Πλόον εὐήνεμον αἰτεύμεθα, « Θκρ., οὔριον.

Εὐήνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίως. Εὐπειθὴς εἰς τὸν χαλινὸν (εἰς τὰς ἡνίας) προσηνὴς, εὐάγωγος, ἥμερος.

Εὐηνορία (ἡ), Π. [εὐήνωρ]. ἀκμὴ, ἀνδρία.

Εὐήνυστος (υτος), ου (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀνύω]. εὐκολοκατόρθωτος.

Εὐήνωρ [εὖ, ἀνὴρ], ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνισχύων (ἢ ἁρμόζων εἰς) τοὺς ἄνδρας. » Οἶνος (« Χαλκὸς) —, « Ὀδ. Δ., Ν. 2) = Εὔανδρος. » Πόλις —, « Πίνδ.

Εὐηπελὴς [εὖ, πέλομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐρισκόμενος εἰς καλὴν κατάστασιν.

Εὐηπελίη (ἡ), Π. Ἰων. εὐεξία· εὐτυχία.

Εὐήρατος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐράσμιος.

†Εὐήρεια (ἡ), οὐσ. τοῦ Εὐήρης.

Εὐήρετμος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ κινουμένη εὐκόλως διὰ τῶν ἐρετμῶν, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος· (ἄνθρ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ κωπηλατεῖν, καλὸς κωπηλάτης.

Εὐήρης [εὖ, †ἄρω], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐάρμοστος, εὔχρηστος, (ἐπμ.) καλοκαμωμένος, ἐλαφρὸς κτλ.

†Εὐήροτος (ὁ, ἡ), = Εὐάροτος.

Εὐήρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐκόλως ἀρυόμενος (ἀντλούμενος).

†Εὐητόριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Εὐήτριος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἠτριον]. καλοϋφασμένος, ἢ 2) συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Κερκὶς —, « Ἐπγρ.

Εὐηφενὴς [εὖ, ἄφενος], έος (ὁ, ἡ), Π. πλούσιος, εὐκατάστατος.

Εὐηχὴς, έος καὶ

Εὐήχητος καὶ

Εὔηχος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καλὸν ἦχον, καλόφωνος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Εὔηχα, ἐπίρ. ἀντὶ -

Εὐήχως, ἐπίρ. Εὐφώνως, μελῳδικῶς.

Εὔθ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Εὔτε.

Εὐθάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων εὐτυχῆ τὸν γάμον (τὸν θάλαμον).

Εὐθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς θέσιν παραθαλασσίαν πολλὰ κατάλληλον, (ἐπμ.) ἔχων μεγάλας ὠφελείας ἀπὸ τὴν θάλασσαν. 2) εὔκολος εἰς τὴν θάλασσαν, ὑποφέρων εὐκόλως τὰ διὰ θαλάσσης ταξείδια, (Ἀλκιφρ.)

Εὐθάλεια (ἡ). ἀκμὴ (φυτοῦ εὐθαλοῦς).

Εὐθαλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-

Εὐθαλὴς [εὖ, θάλλω], έος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ). φαντωμένος, καταπράσινος, (μτφορ.) ἀκμάζων, εἰς καλὴν κατάστασιν.

Εὐθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ὁ μετρίως (ἐπμ. εὐαρέστως) θάλπων, ἀρκετὰ ζεστός.

Εὐθαλῶς, ἐπίρ. Ἐν ἀκμῇ, εὐδαιμόνως.

Εὐθανασία (ἡ). καλὸς (εὔκολος, ἔντιμος, εὐτυχὴς) θάνατος.

Εὐθανατέω-ῶ, Μ. ἤσω. ἀποθνήσκω μὲ καλὸν (εὔκολον ἢ ἔνδοξον) θάνατον.

Εὐθάνατος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-άτως. Ὁ ἀποθνήσκων μὲ καλὸν (εὔκολον ἢ ἔνδοξον) θάνατον.

Εὐθάρσεια (ἡ). εὐτολμία, γενναιοψυχία.

Εὐθαρσέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-

Εὐθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ). θαῤῥαλέος, εὔτολμος, ἀπτόητος.

Εὔθαρσος (ὁ, ἡ), = Εὐθαρσής.

Εὐθαρσῶς, ἐπίρ. Εὐτόλμως, ἀφόβως.

Εὐθέατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἰδῇ (νὰ θεωρήσῃ).

Εὐθεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐθύς.

Εὐθένεια, Εὐθενέω, Εὐθενὴς, κτλ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐθήνεια κτλ.

Εὐθεράπευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἰατρεύσῃ (νὰ διορθώσῃ ἢ νὰ οἰκειωθῇ) διὰ θεραπείας (περιποιήσεως).

Εὐθέριστος (ὁ, ἡ). εὐκολοθέριστος.

Εὐθέρμαντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ θερμάνῃ (νὰ ζεστάνῃ).

Εὔθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

Εὔθερος (ὁ, ἡ). (τόπος) καλὸς πρὸς κατοικίαν τὸ θέρος.

Εὐθεσία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις εὔθετος, εὐεξία. (ἐπὶ πραγμ.) εὐθημοσύνη.

Εὔθεσμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θέσμως, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔνθεσμος, -σμως.

Εὐθετέω-ῶ Μ. ἤσω. (σπν. μτβτ.) = Εὐθετίζω. (συνήθ. ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι εὔθετος (ἁρμόδιος, πρόσφορος, χρησιμεύω, ὠφελῶ) πρὸς. (χ.-πτ.) εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, (κοιν.) 'πάγω καλὰ, (ὅθ.

Εὐθέτησις, εως (ἡ), εὐεξία· εὐθηνία· εὐαρμοστία. 2) = Διευθέτησις, [ἐκ τοῦ

Εὐθετίζω, Μ. ἤσω. Διευθετῶ, ἰσάζω· συγυρίζω, [ἐκ τοῦ

Εὔθετος (ὁ, ἡ). καλὰ (προσφυῶς) τοποθετημένος, (ἐπμ.) ἁρμόδιος πρὸς, (ἐν γέν.) εὐάρμοστος, 'ταιρειασμένος.

Εὐθέτως, ἐπίρ. Εἰς καλὴν θέσιν ἢ κατάστασιν, προσφυῶς, καταλλήλως.

Εὐθεώρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ θεωρηθῇ.

Εὐθέως, ἐπίρ. = Εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα. » Μὴ τοίνυν, ὅτι ξηρὸν τοῦτο τοῖς ὀστρέοις, εὐθέως καὶ τὴν σάρκα νομιστέον ὑπάρχειν ξηρὰν, « Γαλ. 2) (ἐμφαντ.) καὶ ἰδὰ ἀμέσως, παραδείγματος χάριν. » Οἷον εὐθέως εὐγενεῖς παρὰ σφίσι νομίζεσθαι τοὺς . . , « Πλβ. (ἴδε Αὐτίκα.) § Εὐθύς.

Εὐθηγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλὼς ἢ εὐκόλως ἀκονίζων. 2) = τῷ

Εὔθηκτος (ὁ, ἡ). καλὰ ἀκονισμένος.

Εὐθηλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέφω καλὰ (κυρ. μὲ γάλα), καλοβυζάνω, (ἐπμ.) παχύνω, (καὶ μσ.) παχύνομαι, ἀκμάζω = Εὐθαλέω.

Εὐθηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. καλοβυζαγμένος, καλοθρεμμένος. (ἐπμ.) παχὺς, τρυφερός.

Εὐθηλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐθηλήμων, ἢ 2) = Εὐθαλής.

Εὔθηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, θηλή]. ἡ ἔχουσα καλὰ (γεμάτα γάλα ἢ εὔμορφα) βυζιά.

Εὐθημονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως (κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του), καλοθέτω, συγυρίζω.

Εὐθημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ᾖνε ἢ νὰ ἐμβαίνῃ κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, [ἐκ τοῦ

Εὐθήμων καὶ Π. Ἐὐθήμων [εὖ, τίθημι], ονος (ὁ, ἡ). καλὰ (εὔμορφα) τοποθετημένος, εὔθετος, εὐάρμοστος. (ἐνεργ.) ὁ τοποθετῶν κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν, (ἐν γέν.) εὔτακτος, εὔρυθμος. » Λοιδή —, « Ἀπλλν.

Εὐθήνεια (ἡ). καλὴ (ἀκμαία) κατάστασις· εὐεξία· εὐτυχία· εὐφορία· ἀφθονία [ἐκ τοῦ

Εὐθηνέω-ῶ, § (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ἤσω, -ομαι. Εἶμαι εἰς καλὴν (ἀκμαίαν, εὐτυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χῆ) κατάστασιν, (μὲ δοτ.) ἔχω ἀφθονίαν, ἐκ τοῦ

Εὐθηνὴς [εὖ, τίθημι, ἴδε Δύστηνος], έος (ὁ, ἡ). ἀκμαῖος· ἄφθονος.

Εὐθηνία (ἡ), = Εὐθήνεια.

Εὐθήρατος καὶ

Εὐθήρευτος καὶ

Εὐθήρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ θηρευθῇ (νὰ ἀγρευθῇ, νὰ πιασθῇ).

Εὐθηρία (ἡ), = Εὐαγρία, [ἐκ τοῦ

Εὔθηρος (ὁ, ἡ). ἀρμόδιος διὰ (ἡ εὐτυχὴς εἰς τὸ) κυνῆγι. (τόπος) πλούσιος ἀπὸ κυκυνῆγι.

Εὐθὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Εὐθὺς, -έος.

Εὐθήσαυρος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Εὐθησαύριστος, εὔκολος ἢ ἁρμόδιος νὰ θησαυρισθῇ (νὰ ἀποταμιευθῇ). » Ἐλαία—, « Ἐπγρ.

Εὐθικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εὐθὲς, γινόμενος κατ' εὐθυγραμμίαν.

Εὐθικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγίζω ἐπιτηδείως, εἶμαι -

Εὔθικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -θίκτως, [εὖ, θιγγάνω]. Ὁ εὐκόλως ἐγγιζόμενος. (συνήθ. μτβτ. (ᾧ μτφορ.) ὁ ἐπιτηδείως (εὐστόχως) ἐγγίζων, (ἐν γέν.) εὐφυής. εὐμήχανος, ἐπιτήδειος, (συγχ. τῷ Εὔθηκτος).

Εὐθιξία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις εὔθικτος, εὐστοχία, ἐπιτηδειότης, ἐπιτυχία.

Εὔθλαστος (ὁ, ἡ), [εὖ, θλάω]. εὐκολοτσάκκιστος.

Εὐθνήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν εὔκολον θάνατον.

Εὔθνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως θνήσκων.

Εὔθοινος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, θοίνη]. ὁ τρώγων πολὺ (κοιν. 'γερά). 2) ὁ χρησιμεύων (διδόμενος) διὰ λαμπρὰν θοίνην (εὐωχίαν), πλουσιοπάροχος.

Εὐθορύβητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως θορυβούμενος (ταραττόμενος, ξυππαζόμενος).

Εὔθραυστος (ὁ, ἡ). [εὖ θραύω]. εὐκολοτσάκκιστος.

Εὔθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τρεφόμενος (αὐξάνων).

Εὔθριγκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὸν (μεγαλοπρεπῆ) θριγκὸν (περίβολον).

Εὔθριξ καὶ Π. Ἐύθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς τρίχας (ὡραίαν κόμην ἢ χαίτην). » Ἵππος—, « Ὄμ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὰς ('γιερὰς) τρίχας. » Ἀγκιστρον—, « Ἐπγρ.

Εὔθρονος καὶ Π. Ἐύθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος) εἰς λαμπρὸν θρόνον.

Εὔθροος-ους (ὁ, ἡ), = Εὔηχος, Εὔφωνος.

Εὐθρυβὴς, έος καὶ

Εὔθρυπτος (ὁ, ἡ), = Εὔθραυστος· εὐδιάσπαστος. (μτφορ.) πολλὰ τρυφηλὸς, ἐκνενευρισμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς.

Εὐθὺ (τὸ), οὐδ. τοῦ Εὐθύς. ||. (ὡς ἐπίῤ.) ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. » Εὐθὺ Γυθείου, « Ξεν. » Εὐθὺ Πύλονδε, « Ὄμ. » Εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, « Ξεν. » Ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Εὐθὺς, Εὐθέως, παραχρῆμα, ἐν τῷ ἅμα. » Οἱ γὰρ ἰδόντες εὐθὺ με πρὸς τύμβους ἔστεφον, « Ἐπγρ.

Εὐθυβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω τι ἴσια πρὸς (Κτυπῶ ἴσια εἰς) τὸ σημάδι.

Εὐθυβολία (ἡ). τὸ εὐθυβολεῖν, ἐπιτυχία, (μτφορ.) ἡ περὶ τὸ εἰκάζειν εὐστοχία.

Εὐθύβολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -βόλως. (παροξ.) Ὁ βάλλων (ῥίπτων καὶ κτυπῶν [ᾧ προπαροξ.] κτυπηθεὶς) ἴσια, (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς ἢ ἐπιτυχεμένος, εὔστοχος, ἁρμόδιος.

Εὐθυγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺ (ἴσιον) τὸ γένειον.

†Εὐθυγενὴς, έος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἰθαγενής. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθυτενής.

Εὐθύγλωσσος (ττος), (ὁ, ἡ), = Εὐθυεπής.

Εὐθύγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἢ μὲ εὐθείας γραμμὰς, ἴσιος.

Εὐθυγραμμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος κατ' εὐθυγραμμίαν.

Εὐθυδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἁπλοῦς δημότης.

Εὐθυδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (δικάζων) Κρίνω μὲ εὐθύτητα (δικαίως). (ἀπολογούμενος) ἐμβαίνω ἀμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν (χωρὶς παραγραφὰς, ἐξαιρέσεις κτλ.).

Εὐθυδίκης (ὁ, ἡ), = Εὐθύδικος.

Εὐθυδικία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (κυρ. εἰς τὰς φρσ.) » Εὐθυδ. εἰσιέναι ἢ ἀγωνίζεσθαι, « Ῥτρ.

Εὐθύδικος (ὁ, ἡ). ὁ κρίνων ἢ ἀπολογούμενος δικαίως (μὲ εὐθύτητα, χωρὶς στρεψοδικίας) (ὁ Αἰσχλ. μετεχειρισθῇ ᾧ τὸ θηλ. Εὐθυδίκη).

Εὐθυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἴσια τὸν δρόμον μου, εἶμαι εὐθύδρομος. ||. (πθ.) διατέμνομαι ὑπὸ εὐθειῶν ὁδῶν.

Εὐθυδρομία (ἡ), τὸ εὐθυδρομεῖν, εὐθὺς, (ἴσιος) δρόμος.

Εὐθύδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἴσια, ἢ· ἐπιτήδειος πρὸς εὐθυδρομίαν, (ἐν γέν.) ἴσιος.

Εὐθυδρόμως, ἐπίῤ. κατ' εὐθυδρομίαν, τὸν ἴσιον δρόμον.

Εὐθυέντερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσια (ὄχι περιτυλιγμένα) ἔντερα.

Εὐθυέπεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Εὐθυεπὴς [εὐθ. ἔπος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἴσια (τὴν ἀλήθειαν, [κοιν.] ὀρθὰκοφτά).

Εὐθυεπία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθυέπεια.

Εὐθυεργὴς, έος (ὁ, ἡ), [εὐθ. ἐργάζομαι]. ἴσια (μὲ ἰσομετρίαν) καμωμένος.

Εὐθυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἀμέσως τὸν θάνατον. » Πληγὴ—, « Πλ.

Εὐθύθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ τρίχες εἶναι ἴσιαι (ὄχι σγουραί).

Εὐθύκαυλος (ὁ, ἡ). (φυτὸν) τοῦ ὀπ. ὁ καυλὸς εἶνε ἴσιος.

Εὐθυκέλευθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν τὸν ἴσιον δρόμον. » Ὁδὸς—, « Ἀρετ., ἡ εὐθεῖα.

Εὐθύληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐθέως (εὐκόλως, ἐκ τοῦ παραχρῆμα) λαμβανόμενος.

Εὐθυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἴσια, λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Εὐθυλογία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Εὐθυλόγος (ὁ, ἡ), = Εὐθυεπής.

Εὐθυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ὡς -

Εὐθυμάχης, ου, Π. ὁ μαχόμενος φανερὰ (χωρὶς ἐνέδρας, [κοιν.] παλληκαρήσια στῆθος μὲ στῆθος.)

Εὐθυμαχία (ἡ). τὸ νὰ μάχεταί τις εἰς τὴν μέσην (φανερὰ, παλληκαρήσια), [ἐκ τοῦ

Εὐθύμαχος (ὁ) = Εὐθυμάχης.

Εὐθυμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν (κατὰ μῆκος).

Εὐθυμετρία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ κατ' εὐθεῖαν (γραμμὴν) καταμέτρησι.

Εὐθυμετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοῦ ἢ γινόμενος κατ' εὐθυμετρίαν.

Εὐθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ εὔθυμον, (κοιν.) καλοκαρδίζω. ||. (συνήθ. οὐδ. ἢ μσ. ἀποθτ.) εἶμαι εὔθυμος χαρούμενος), ἔχω ἢ κάμνω καλὴν καρδιὰν (Τουρκ. κέϊφι). » Περὶ ἡμῶν εὐθύμει, « Θμςκλ.

Εὐθυμία (ἡ). τὸ εὐθυμεῖν, (κοιν.) καλὴ καρδιά.

Εὐθυμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εὔθυμόν τινα, (κοιν.) καλοκαρδίζω.

Εὔθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). (κατὰ λέξ.) καλόκαρδος, χαρούμενος (Π.) = Ἄσμενος. » Εὔθυμος ἔδωκεν, « Ὀδ. Ξ. ἀντὶ -

Εὐθύμως, ἐπίῤ. Μὲ καλὴν καρδιὰν (μὲ κέϊφι), Ἀσμένως εὐχαρίστως.

Εὐθύνη (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ λόγος τὸν ὁπ. δίδει ἢ χρεωστεῖ νὰ δώσῃ περὶ τῶν πράξεών του (κυρ.) ὁ πιστευθεὶς διαχείρησιν δημοσίων ὑποθέσεων ἢ χρημάτων (ἐν γέν.) ἀπολογία. » Ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς, « Ἀρστ. 2) (συνκδχ.) τιμωρία. » Κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς, « Αἰσχ.

†Εὐθύνης, ου (μόνον εἰς τὸ πλθ.) σπντρ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔθυνος.

Εὐθύνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος ὑπὸ) καλοὺς (εὐθεῖς, δικαίους) νόμους.

Εὔθυνος (ὁ), = Εὐθυντὴρ, διευθυντής· ἐκδικητής. » Μέγας γὰρ ᾅδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν, « Αἰσχλ. 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ διωρισμένος νὰ λαμβάνῃ τὰς εὐθύνας (τὸν λογαριασμὸν) τῶν δημοσίων ὑπολόγων, ἐλεγκτής. (παρβλ.) Λογιστής.

Εὔθυνσις, εως (ἡ). τὸ εὐθύνειν, ἴσιασμα· (τρπ.) διόρθωσις· διεύθυνσις· ἐξακρίβωσις.

Εὐθυντὴρ (ὁ), [εὐθύνω]. ἐξεταστής· κριτής· τιμωρὸς, ἐκδικητής. » Ὕβριος—, « Θγν. 2) διευθυντής· Οἴαξ. » Νεὼς—, « Αἰσχλ.

†Εὐθυντηρία (ἡ), (εἰς τὸν Εὐρ. Ἰφιγ. Ταύρ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Διευθυντηρίους), κυρ. δὲ θηλ. τοῦ

Εὐθυντήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς εὔθυνσιν (διεύθυνσιν κτλ.).

Εὐθυντὴς, οῦ (ὁ), = Εὐθυντήρ.

Εὐθυντικὸς, ἡ, όν, = Εὐθυντήριος.

Εὐθυντὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς εὐθύνσεως (διορθώσεως, ἐξακριβώσεως κτλ.), ἢ ἰσασμένος· διωρθωμένος, ἐξηκριβωμένος κτλ., [ἐκ τοῦ

Εὐθύνω [εὐθὺς], Μ. υνῶ. Ἰσάζω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) διέπω, διευθύνω· κρίνω, ἐξετάζω· λαμβάνω εὐθύνας παρά τινος· ἐγκαλῶ, κατηγορῶ· τιμωρῶ· διορθόνω· στέλλω τι κατ' εὐθεῖαν πρὸς, παρέχω ἢ διατηρῶ ἀμετάβλητον, ἀσφαλίζω. » Οὖρον (» Ὄλβον) εὐθ., « Πίνδ., (παρβλ. Ὀρθόω). 2) (πθ.) ἀρέσκω. » Καὶ εὐθύνθη τὸ ῥῆμα ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, « Γρφ.

Εὐθυονειρία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Εὐθυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων καθαρὰ (ἀληθεύοντα) ὄνειρα.

Εὐθυόνυξ, υχος καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐθυόνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσους (ὄχι κυρτοὺς) ὄνυχας.
Εὐθυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμήν), δὲν ἀκολουθῶ τὰς λοξότητας τῶν παραλίων.
Εὐθύπλοια καὶ Εὐθυπλοΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Εὐθυπλοκία (ἡ). ἴσιον πλέξιμον ἢ φάσιμον.
Εὐθύπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν).
Εὐθύπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν). 2) ὁ ἀναπνέων μὲ εὐκολίαν, (παρβλ. Ὀρθόπνους).
; Εὐθυπομπὴς, έος καὶ
Εὐθύπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέμπων (ἄγων, ὁδηγῶν) τι κατ' εὐθεῖαν. « Αἰῶν—, » Πίνδ.
Εὐθυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἴσια (τὸν ἴσιον δρόμον), ὑπάγω κατ' εὐθεῖαν.
Εὐθυπορία (ἡ). τὸ εὐθυπορεῖν, εὐθυδρομία.
Εὐθυπορικὸς, ἡ, ὸν. Ὀ γινόμενος κατ' εὐθυπορίαν.
Εὐθύπορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πόρως. Ὁ εὐθυπορῶν (εὐθυδρομῶν), (ἐν γέν.) ἴσιος. (κυρ. καὶ μτφρ.)
Εὐθυρρήμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἴσια (ὀρθά· χωρὶς στροφάς, χωρὶς συστολήν· ἐκ τοῦ προχείρου).
Εὐθυρρήμονως, ἐπίρ. Μὲ εὐθυρρημοσύνην.
Εὐθυρρημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὐθυρρήμων [εὐθύς, ῥῆμα], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἴσια (μὲ ἀκρίβειαν ἢ χωρὶς περιφράσεις [κοιν.] ὀρθά-κοφτὰ (τὴν ἀλήθειαν).
Εὐθύρριζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἴσας (ὄχι σκολιὰς) ῥίζας.
Εὐθύρριν καὶ Εὐθύρρις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσαν (ὄχι κυρτὴν) ῥῖνα.
Εὐθυρρόεω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέω κατ' εὐθεῖαν, εἶμαι.
-πορος. Σκολιος.
Εὔθυρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔγων (κρατῶν ἢ στολισμένος μὲ) ὡραῖον θύρσον.
Εὐθὺς [εὐθύς], εος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Λοξὸς, Σκολιὸς κτλ., θηλ.) ἴσιος (κυρ. καὶ μτφρ.), ὀρθὸς, ἀληθὴς· (μτγν.) ἁπλοῦς, ἄκακος, εἰλικρινὴς κτλ. » Τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ, « Γρ. » Τοῖς εὐθέσι πρέπει αἶνεσις, « αὐτ. » Τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέου δουλεία ἀφῄρηται, « Πλάτ. » Εὐθεῖα δίκη, « Ακ. » Εὐθεῖα (ἐνν. γραμμὴ), « Μθμτκ., τὸ ἐναντ. τοῦ Καμπύλη. » Ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας, « Πλὸ., εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν (σειράν). » Εὐθεῖα (ἐνν. πτῶσις), « Γρμτ., ἡ Ὀνομαστική. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐκ τοῦ εὐθέος, « Θκ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (ἐπμ.) ἀπροσχάστως. » Ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν, « αὐτ., ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς περιστροφὰς καὶ περιφράσεις, χωρὶς συστολήν, μὲ εὐθύτητα, τὴν ἀλήθειαν. » Εὐθεῖα ὁδὸς, « Ακ. (ἢ ἑλλ.) » Καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, « αὐτ. (ὁθ. ἐπίῤ.) » Ἐξ εὐθείας (ἡ) » Ἀπ' εὐθείας (ἡ) » Κατ' εὐθεῖαν (ἐνν. ὁδὸν ἢ γραμμὴν), « Λξ., ἢ » Κατ' εὐθύ, « Λξ. ἴσια. » Μόνος δὲ ὁ ἱέραξ εἰς ὕψος κατ' εὐθὺ πέτεται, « Ὡραπ. Ἴδε καὶ Εὐθύ. (ὁθ.
Εὐθὺς, ἐπίῤ. ἴσια κατ' εὐθεῖαν, ἢ· Ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα. παρευθύς. » Ἐς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα, « Ὅμ. » Τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ Ποσειδωνίου εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν, « Θκ. » Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδὸν, « Εὐρ. « Κωλίαν τοῦ στόματος ἐχομένην εὐθύς, « Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) » Εὐθὺς ἐκ παίδων, « Ξεν. » Εὐθὺς νέοι ὄντες, « Θκ. (καὶ ἐπὶ παραδειγμ.) » Ὥρα δὲ πρῶτον ἐπὶ τῶν τεχνητῶν, οἷον εὐθὺς ἡ περιβόητος τοῦ κρατῆρος ἕδρα, « Πλ. (ἢ παραλλ.) « Εὐθὺς παραχρῆμα ὑπ' αὐτῶν ἐξελεγχθήσομαι, « Δμ. « Ὡραχρῆμα εὐθὺς τότε ἐτιμωρήσω ἂν τὸν ἀδικοῦντα, « Ἰσ. (ἴδε καὶ Εὐθέως καὶ παρβλ. Αὐτίκα).
Εὐθύσανος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ ὡραίους θυσάνους (φούντες, κρόσσια).
; Εὐθυσκοπίω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Παρατηρῶ) τι ὡς -
Εὐθυσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἴσια ἢ ἀκριβῶς.
Εὐθύστομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἴσιον στόμα ἢ στόμιον· (συνκδχ. καὶ μτφρ.) ὁμιλῶν περίτρανα ἢ ἴσια (μετὰ παῤῥησίας, τὴν ἀλήθειαν).
Εὐθυτενὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -τενῶς. -Ιθυτενὴς, ἴσια τεντωμένος, ἴσιος.
Εὐθύτης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐθέος, ἰσιάδα (κυρ. καὶ μτφρ.), ἁπλότης, εἰλικρίνεια, χρηστότης, τιμιότης.
Εὐθυτοκία (ἡ). δίκαιος (μέτριος) τόκος.
Εὐθύτοκος (ὁ, ἡ), -Ἀρτίτοκος, ἀρτιγέννητος.
Εὐθυτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἴσια.
Εὐθυτομία (ἡ). ἴσιον (κατ' εὐθεῖαν) κόψιμον.
Εὐθύτομος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ κόπτων ἀνωφερῆ, μήτε κατωφερῆ, ἀλλ' εὐθύτομα, « Σχλ.
Εὐθυτόμως, ἐπίῤ. Κατ' εὐθυτομίαν.
Εὐθύτονος (ὁ, ἡ), -Εὐθυτενὴς. || (οὐσ. πλθ.) Εὐθύτονα (τὰ), καλῶς (αἰσίως) θυσιασμένος, καλλιερημένος.
Εὐθυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺν (ἴσιον) τράχηλον.
Εὐθύτρητος (ὁ, ἡ), [εὐθ. τιτράω]. ἴσια τρυπημένος. » Αὐλίσκος —, « Γαλ.
Εὐθύτριχος, γεν. (καὶ μτγν. ἀντὶ ὀνμς.) τοῦ Εὐθύθριξ.
Εὐθυφερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἄγων ὁδηγῶν ἢ φερόμενος) κατ' εὐθεῖαν, (ἐν γέν.) ἴσιος.
; Εὐθύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺν (ἴσιον, ὁμαλὸν) φλοιὸν, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθὺς φλοιόν).
Εὐθυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Ὁδηγῶ τι [καὶ πθ.] Φέρομαι, Κινοῦμαι) κατ' εὐθεῖαν, εἶμαι εὐθυφορής.
Εὐθυφορία (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν φορὰ (κίνησις), (ἀντιθ. τῷ Κυκλοφορία).
Εὐθύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὲς (ὀρθὸν, ὑγιὲς) φρόνημα. καλωθελητής (;).
Εὐθυώνυξ, ύνυχος καὶ Εὐθυώνυχος (ὁ, ἡ), -Εὐθυόνυχος.
Εὐθυωρέω-ῶ, Μ. ήσω, -Εὐθυπορέω, [ἐκ τοῦ
Εὐθυωρία (ἡ), -Εὐθυφορία, Εὐθυπορία, (ἐν γένν.) εὐθύτης. » Οἱ ἁρμάτειοι τροχοὶ, πόνῳ καμφθέντες, οὐδ' ἂν, εἴ τι γένοιτο, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἀναλαβεῖν εὐθωρίαν, « Πλ. « Κατ' εὐθωρίαν, « Πλάτ. , -Κατ' εὐθεῖαν, Ἀπ' εὐθείας [ἐκ τοῦ
Εὐθύωρος (ὁ, ἡ), [εὐθὺς, ὥρα·], -Εὐθυφερὴς. || (εὔχρ. κυρ. τὸ οὐδ.) Εὐθύωρον, ἐπίῤ. -Ἀὐθωρεὶ, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς, ἢ· κατ' εὐθεῖαν. « Εὐθύωρον θνήσκει, « Πρκ. » Ὁρᾶσιν οὐκ εὐθύωρον, « Αἰλ.
; Εὐθώρηκος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἐνομίσθη ὀνμ. ἀντὶ τῆς γεν. τοῦ-
Εὐθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἁρματωμένος μὲ καλὸν θώρακα, καλὰ θωρακισμένος.
Εὐϊάζω, Μ. άσω, Π. -Εὐάζω.
Εὐϊακὸς [εὔϊος], ἡ, όν. Βακχικός.
Εὐϊὰς, άδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Εὔϊον, -Βακχικὴ. || (οὐσ.) -Εὐΐς, Μαινάς.
Εὐΐλατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἱλάομαι]. εὐκολοπάρτυτος.
Εὐΐλεως, ω ᾳ Εὐίλεῳτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἢ πολὺ ἱλαρόνων.
Εὐΐερος (ὁ, ἡ), Π. -Εὐαγλὴς, πανίερος.
Εὐΐητος (ὁ, ἡ', Ἰων. ἀντὶ Εὐΐατος.
Εὐικέτευτος (ὁ, ἡ), -Εὐΐλατος.
Εὔϊκμος (ὁ, ἡ). καλὰ ποτισμένος (νοτισμένος), δροσερός.
Εὐϊλασία (ἡ). ἱλασμὸς, ἐξιλέωσις.
Εὐϊλατεύω, Μ. εύσω. (Γρφ.). Εἶμαι πολλὰ-
Εὐΐλατος (ὁ, ἡ). [εὖ, ἱλάομαι]. εὐκόλως ἐξιλεούμενος, εὐμενὴς, μακρόθυμος, ἀμνησίκακος.
; Εὐϊματέω-ῶ, Εὐΐματος, -(ἢ ἐσφαλ. ἀντὶ) Εὐσιμ.
Εὔϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων '-
νας, γεμᾶτ. [εὐσθ]. ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Βάκχον, Βακχικὸς, ἐνθουσιαστικὸς. || (οὐσ.) ἐπίθ. τοῦ Βάκχου.
Εὔϊππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων) καλοὺς ἵππους. ὁ καλῶς ἱππεύων, ἱππεὺς ἐπιτήδειος.
-νιος, η), Π. [εὖ, + ἴσαμι]. ὁ γνωρίζων τὰ καλά. » Πέθος—, « Πλ., φιλομάθεια ἀξιέπαινος.
Εὐΐσχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ ἰσχία. » Βοῦς—, « Ἱππατρ.
Εὔϊχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) καλὰ καὶ πολλὰ ἀψάρια.
Εὐϊώτης, ου (ὁ) καὶ Εὐϊωτὶς, ίδος (ἡ), Π. Εὐΐακὸς, Βακχικὸς.
Εὐκαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καιόμενος, καλὸς διὰ καύσιμον.
Εὐκαθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καθαιρούμενος (καταστρεφόμενος).
Εὐκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καθαιρόμενος, εὐκολοκαθάριστος.
Εὐκάθεδρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἑξῆγ. τοῦ Εὐσταλμος καὶ Εὔϊδρος.
Εὐκάθεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατεγόμενος (ἐμποδιζόμενος, ἀναχαιτιζόμενος).
Εὐκαθοσίωτος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐπ' αἰσίοις ἢ μεγαλοπρεπῶς) καθωσιωμένος (ἀφιερωμένος), (ἐν γέν.) -Εὔϊερος.
Εὐκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔγω ἢ Πάρεσμι εὐκαιρίαν, ἀδειάζω. » Κατὰ μὲν τὸ παρὸν οὐκ ἔφασκεν εὐκαιρεῖν, « Πλὸ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Καὶ οὐδὲ φεύγειν ἠξίουν, « Θκγγ. μεταχειρίζομαι τὸν καιρὸν (τὴν εὐκαιρίαν) μου εἴς τι. ἔχω καλὸν (ἁρμόδιον) καιρὸν, μὲ βοηθεῖ ὁ καιρὸς, (ὃ θ.) » Εὐκαιρο[illegible] καὶ (μτγ.) Εὐκαιρουμένοι τοῖς βίοις, « Πλὸ., Ἐπ., εὐκαιρα ἀστατοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐκαίρημα (τό). τὸ γινόμενον ὑπό τινος ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι).
Εὐκαιρία (ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος) καιρὸς εἰς τό νὰ γένῃ τι· εὐπορία, εὐημερία. (ἐπὶ τόπ.) ἁρμοδιότης θέσεως (« Τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας [τῆς Λίγ] καὶ τὰς κατὰ τὸν Νεῖλον εὐκαιρίας, « Διόδ.).(μτγ. χ ἀδκμ.) σχολή. « Ἡ ἀγορὰ ἡ εἰκὴ . . ἡ τοιαῦτά τινα τὴν εὐκαιρίην ἡμῶν ὑποτέμνεται, « Ἱππκρ. (συγγ. τῷ Εὐχέρεια).
Εὐκαίριμος, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ-
Εὔκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι) εὔθετος, εὔχρηστος, κατάλληλος. « Καιρὸς (« Πόλις)—, « Ἡρωδ., Πλδ. « Εὐκαίρων ὑδάτων γινομένων, « Θφρ. « Πώγωνος ἐν μάχῃ οὐκ ἔστιν εὐκαιροτέρα λαβή, « Ἀρχ. || (τὸ ὑδ.) Εὔκαιρον ἀείσας, « Ἐπγρ., ἐπίρ. ἀντὶ-
Εὐκαίρως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· ἐγκαίρως· εἰς θέσιν κατάλληλον (ἐν γέν.) προσφόρως, καταλλήλως, = Καιρίως. « Πόλιν εὐκ. κειμένην, « Διόδ. « Μετὰ τὰ τρίς ἑπτὰ ἔτη αἱ γυναῖκες εὐκ. ἔχουσιν ἤδη πρὸς τεκνογονίαν, « Ἀρστ. « Ὅταν τοὺς μισθοὺς εὐκ. μὴ λαμβάνωσι, Διόδ. « Πικρακτέαγε τις τῶν ῥαβδούχων, φήσας οὐκ εὐκ. ἔχειν τὸν βασιλέα, « Πλδ., Εὐκαιρεῖ.
κηλος. Α. ἀντὶ Εὐκηλία, Εὐ-
Εὐκάματος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον κοπιω... εὔκολος. « Κάματος—, « Πλ. 2) ἀρκετὰ κοπιαχικός, ἐπίπονος ἢ φιλόπονος. « Χείρεσιν εὐκαμάτοις, « Π. Σιλ. « Ἀγρὴ—, « Νόνν., τῆς ὀπώρας ὁ κόματος φέρει εὐχαριστήσιν. 3) καλοκαμωμένος. « Ἄψῖδες—. « Π. Σιλ.
Εὐκαμπής, ές καὶ
Εὔκαμπτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα (τεχνικὰ) λυγισμένος, ἢ εὐλύγιστος. « Ἀγκιστρον—, « Ἐπγρ. « Δρεπάνη—, « Ὀππ. « Ταῦρος τὰ κέρατα εὐκαμπής, « Δκ. « Ἱππα τράχηλος—, « Πλδ.
Εὐκαμψία (ἡ), = Εὐκάμπεια.
Εὐκάρδιος (ὁ, ἡ), = Εὔτολμος. 2) = Εὐστόμαχος, (Ἰταλ.) κορδιάλε.
Εὐκαρδίως, ἐπίρ. Εὐτόλμως.
Εὐκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠϋκάρινος.
Εὐκάρπεια (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκαρπία.
Εὐκαρπέω-ῶ, Μ. ἠσω. Καρποφορῶ πολλοὺς καὶ καλοὺς καρποὺς, εἶμαι εὔκαρπος, (συγγ. τῷ Ἐκκαρπέω).
Εὐκάρπησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ-
Εὐκαρπία (ἡ). ἄφθονος καρποφορία.
Εὔκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων καλοὺς καὶ πολλοὺς καρποὺς, πολλὰ καρποφόρος. 2) συντελῶν πρὸς εὐκαρπίαν. « Ἀήρ—, « Θφρ.
Εὐκατάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταβαλλόμενος, εὐκολοκρήμνιστος.
Εὐκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως γινόμενος καταγέλαστος.
Εὐκατάγνωστος (ὁ, ἡ). εὐκολοκατηγόρητος ἢ πολλὰ ἀξιοκατηγόρητος.
Εὐκατάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ καταιδάσῃ (νὰ χαμηλώσῃ). 2) (λιμὴν) ὅπου εὐκόλως δύναται τις νὰ καταχθῇ (νὰ προσορμισθῇ).
Εὐκαταγώνιστος (ὁ, ἡ), εὐκολονίκητος.
Εὐκατάκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταικιζόμενος.
Εὐκατακόμιστος (ὁ, ἡ). εὐκολοκαταίβατος. (μὲ αἰτ. προθετ.) εὐκατάφορος.
Εὐκατακράτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ σταματήσῃ) ἢ νὰ κατεξουσιάσῃ.
Εὐκάτακτος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατάγνυμι], εὐκολοτσάκιστος.
Εὐκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς καταλήγων (περατούμενος).
Εὐκατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταλαμβανόμενος (ἐννοούμενος), εὔληπτος. 2) (σπν. κυριολ.) εὐάλωτος εὐκολοκυρίευτος. « Τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν, « Ἡσυχ.
Εὐκατάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λλάκτως. = Εὐδιάλλακτος, εὐκολοφιλίωτος.
Εὐκατάλυτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ καταλυθῇ εὐκολογάλαστος.
Εὐκαταμάθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μάθῃ μὲ ἀκρίβειαν (νὰ ἐννοήσῃ καλά), εὐκατάληπτος.
Εὐκαταμάχητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπολεμήσῃ (νὰ καταπροπώσῃ).
Εὐκατάμικτος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς ἐπιμιξίαν, εὐπρόσιτος.
Εὐκατανόητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατανοούμενος, εὐκατάληπτος.
Εὐκατάνυκτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νύκτως. ...κατανυγόμενος.
Εὐκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ καταπαλαίσῃ τις, εὐκαταγώνιστος.
Εὐκατάπαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπαυόμενος (κατευναζόμενος).
Εὐκαταπραΰντος (ὁ, ἡ). = Εὐκαταπτόητος. δύναταί τις νὰ καταπραΰνῃ.
Εὐκατάπρηστος (ὁ, ἡ), [εὖ, καταπίμπρημι]. ὁ εὐκόλως πυρπολούμενος, εὐκατάκαυστος.
Εὐκαταπτόητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπτοούμενος (κατατρομάζων [κοιν.] τὰ χάνων ἀπὸ φόβον).
Εὐκατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπίπτων.
Εὐκατάσβεστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ (κατα)σβεσθῇ.
Εὐκατάσειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατασείσῃ, εὐκατάπτωτος.
Εὐκατασήμαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατασημαίνομαι]. εὐκολοδούλωτος, εὐκολοσημάδευτος.
Εὐκατάσκεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατασκέπτομαι]. εὐκολοπαρατήρητος.
Εὐκατασκεύαστος καὶ
Εὐκατάσκευος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατασκευαζόμενος.
†Εὐκατάσκηπτος (ὁ, ἡ), ἀσφαλμ. ἀντὶ Εὐκατάσκεπτος.
Εὐκατάστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στάτως. Καλὰ στημένος (καταστημένος), ἀσφαλὴς, μόνιμος.
Εὐκατάστρεπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ καταστραφῇ.
Εὐκατάστροφος (ὁ, ἡ). εὐμορφα καταστρέφων (τελειόνων). « Φράσις—, « Ῥτρ.
Εὐκατάσχετος (ὁ, ἡ), = Εὐκάθεκτος. 2) = Εὔληπτος.
Εὐκατάτακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ κατατάξῃ, εὐπερίγραπτος.
Εὐκατατόλμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατολμήσῃ.
Εὐκατάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάβλητος, Εὐκατάπτωτος.
Εὐκατερόχαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ κατατρέξῃ (καὶ μτφορ.) νὰ κατηγορήσῃ. (τόπος) ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἐπιδρομὰς (καταδρομὰς) τῶν ἐχθρῶν, εὐκολοπάτητος.
Εὐκατάτροχος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάφορος.
Εὐκατάφλεκτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάπρηστος.
Εὐκαταφορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐκατάφορος (ὁ, ἡ). [εὖ, καταφέρω]. εὐόλισθος (πολλὰ ἐπιρρεπὴς) πρός.
Εὐκαταφρόνητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ καταφρονήσῃ, ποταπὸς, μηδαμινός. « Μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι, « Ξεν.,
Εὐκατάψευστος (ὁ, ἡ). κατὰ ἢ περὶ τοῦ ὁπ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψευσθῇ (νὰ τὸν παραμορφώσῃ μὲ ψεῦδη).
†Εὐκατέακτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Εὐκάτακτος. εὐκολοτσάκιστος, (Ἀρτεμίδ.).
Εὐκατέργαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ κατεργασθῇ (νὰ τελειοποιήσῃ· νὰ χωνέυσῃ. νὰ κατατροπώσῃ).
Εὐκατηγόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ ἢ (φιλοσοφ.) νὰ προσδιορίσῃ.
Εὐκατοίκητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔκαττος.
Εὐκατόρθωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θότως. Ὁ εὐκόλως κατορθούμενος, εὐκολος.
Εὐκατοχος (ὁ, ἡ), = Εὐκάθεκτος.
Εὐκένωτος (ὁ, ἡ), = Εὐκόλως κατ-
Εὐκένωνος (-κέκαστος, -κέατος), ον, ον, Π. [εὖ, κιάζω]. εὐκολοσχιστος.
Εὐκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. εὐήχος, εὔφωνος.
Εὔκεντρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξὺ (δυνατὸν) κέντρον.
Εὐκέραος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔκερως.
Εὐκέρασος (ὁ, ἡ), = Εὔκρατος.
Εὐκερδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν καλὸν κέρδος, ἐπικερδής.
Εὐκερματέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἔχω ἀρκετὰ κέρματα (ἄσπρα χρήματα), εἶμαι εὐκατάστατος.
Εὔκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα καὶ εὔμορφα κέρατα. « Ἄγρα, « Σοφ., καλὸν κυνηγι κερασφόρων ζώων.
Εὐκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον ἢ φρόνιμον) κεφάλι. 2) ὠφέλιμος διὰ τὸν κεφαλόπονον, (παρβλ. Εὐκάρδιος).
Εὐκηλήτειρα (ἡ), Π. [εὔκηλος]. ἡ καθησυχάζουσα (καταπραΰνουσα) εὐκόλως τινά. (μὲ γεν.) « Παίδων—, « Ἡσ.
Εὐκηλία (ἡ). ἡσυχία, πραότης, ἀταραξία, [ἐκ τοῦ
Εὔκηλος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κηλέω ἢ, ἔκηλος]. ἥσυχος, ἀπάραχος· ἀνενόχλητος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀθόρυβος· (συνκδχ.) ἀδιάκοπος, ἀνεμπόδιστος.
Εὔκηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, καίω]. καλὸς διὰ καῦσιμον, ξηρὸς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐκήλως, ἐπίρ. Π. ἡσύχως.
Εὐκήπευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κηπευόμενος (καλλιεργούμενος).
Εὐκινησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὐκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καὶ ταχέως κινούμενος· (τρπ.) εὐερέθιστος, (ἐπμ.) ζωηρὸς ἀγχίνους, ἔξυπνος.
Εὔκισσος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος (στολισμένος) ἀπὸ ὡραίους κισσούς.
Εὐκίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ ὡραίους κίονας (στύλους, κολώναις), (συνκδχ.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής.
Εὔκλαδος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔπτορθος.
Εὔκλαστος (ὁ, ἡ), [εὖ, κλάω]· εὐκολοτσάκκιστος.
Εὐκλεὴς καὶ Π. Ἐϋκλεὴς [εὖ, κλέος], έος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Εὐκλεᾶ καὶ Π. Εὐκλέα ᾖ πλθ. Εὐκλέας), = Εὔδοξος, ἔνδοξος.
Εὔκλεια καὶ Εὐκλεία καὶ Εὐκλεία (ἡ). λαμπρὸν (ἔνδοξον) ὄνομα, καλὴ ὑπόληψις (φήμη), εὐδοξία.
Εὐκλείη καὶ Εὐκλείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔκλεια
Εὐκλείζω, Μ. ίσω, Π. δοξάζω, τιμῶ. εὐφημῶ, ἐγκωμιάζω.
Εὐκλειὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκλεής.
Εὐκλεινὸς (ὁ, ἡ), Π. = Εὐκλεὴς, περικλεής.
Εὔκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ κλειόμενος ἢ κλεισμένος καλὰ, (ἐν γέν. ἐπὶ θυρῶν) καλοκαμωμένος,
Εὐκλειῶς, Π. ἀντὶ-
Εὐκλεῶς, ἐπίρ. Ἔνδοξως.
Εὐκλήϊς, ιδος ἢ ίδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκλειστος.
Εὐκληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω καλὰ (εὐθαλῆ) κλήματα.
Εὐκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐτυχῶ.
Εὐκλήρημα (τὸ). εὐτύχημα.
Εὐκληρία (ἡ). εὐτυχία.
Εὔκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφα (εὐθαλῆ) κλωνάρια.
Εὔκλωστος (ὁ, ἡ). καλοκλωσμένος.
Εὔκμητος (ὁ, ἡ), Π. καλοκαμωμένος.
Εὔκναμπτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Εὔγναμπτος.
Εὔκναπτος (ὁ, ἡ). καλὰ πλυμένος (λευκασμένος κτλ.) ὑπὸ κναφέως.
Εὔκνημις καὶ Ἐύκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) καλὰς κνημῖδας.
Εὔκνημος καὶ Π. Ἐύκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς κνήμας (ἄντζαις ἢ ἀκτῖνες τοῦ τροχοῦ). ||. (οὐσ.) Εὔκνημον (τὸ) ἢ Εὔκνημος (ἡ), εἴδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Πολύκνημον.
Εὔκνιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κνιζόμενος (γαργαλιζόμενος, ἐρεθιζόμενος), εὐαίσθητος.
Εὐκοίλιος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσκοίλιος, δηλ.) εὔκολος πρὸς (ἢ εὐκολύνων τὴν) κένωσιν τῆς κοιλίας.
Εὐκοινόμητις, εος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κοινὸς, μῆτις]. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι διὰ κοινῆς σκέψεως (ἐπμ.) πρὸς καλὸν τοῦ κοινοῦ. » Ἀρχὰ —, « Αἰσχλ., ἡ κοινοβουλευτική.
Εὐκοινωνησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὐκοινώνητος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς κοινωνίαν (σχέσιν, συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν). (ἐπὶ πραγμ.) = Εὐμετάδοτος.
Εὐκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλοκοιμοῦμαι.
Εὐκολία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις εὔκολος (καλόγνωμος κτλ.).
Εὐκόλλητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κολληθῇ, εὐκολοκόλλητος.
Εὔκολλος (ὁ, ἡ). ὁ κολνῶν καλὰ, ἁρμόδιος διὰ κόλλημα.
Εὔκολος (ὁ, ἡ), [εὖ, κόλον]. (κατὰ λέξ.) ὁ εὐχαριστούμενος εἰς κάθε λογῆς τροφὴν, (ὅθ. ἐν γέν.) καλόγνωμος, εὐκολοοικονόμητος· (καὶ σωματ.) ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, ἔξυπνος· (ἐπὶ πραγμ.) εὐκατόρθωτος, ὄχι δύσκολος.
Εὔκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ σχηματίζων καλὸν κόλπον. » Κύπρις —, « Χρςδλ. Φάληρον (» Λῖνον) —, « Ἀρχέστρ., Ἐπγρ.
Εὐκόλυμβος (ὁ, ἡ), ὁ κολυμβῶν καλὰ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ((ἢ διὰ) κολύμβημα.
Εὐκόλως, ἐπίρ. Μὲ εὐκολίαν.
†Εὐκομάω (-έω), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὖ κομάω (-έω).
Εὐκόμης, ου (ὁ), = Εὔκομος.
Εὐκομιδὴς, έος καὶ
Εὐκόμιστος (ὁ, ἡ). καλὰ περιποιημένος.
Εὔκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν κόμην (εὔμορφα μαλλιὰ ἢ φύλλα ἢ πολὺ καὶ καλὸν μαλλί).
Εὐκομόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Εὔκομος.
Εὔκομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (κόμπον), βροντῶν δυνατά.
Εὐκοπία (ἡ). εὐκολία, [ἐκ τοῦ
Εὔκοπος (ὁ, ἡ). ὁ κοπιάζων μὲ εὐκολίαν ἢ ἀπαιτῶν (γινόμενος μὲ) ὀλίγον κόπον, (ἐν γέν.) = Εὔκολος.
;Εὐκοπρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καλὴν κόπρον.
Εὐκόπως, ἐπίρ. Μὲ ὀλίγον κόπον, Εὐκόλως.
Εὐκόρυθος (ὁ, ἡ), Π. [illegible] φορῶν λαμπρὸν [illegible] περικεφαλαίαν.
Εὐκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λήγων εἰς) καλὴν κορυφήν. (μτνμ.) » Περίοδος —, « Δ. Ἀλ., ἴδε Εὐκατάστροφος.
Εὐκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ εὐκόσμως, εἶμαι εὔκοσμος (χρηστοήθης, κόσμιος).
Εὐκόσμητος (ὁ, ἡ). καλῶς (εὐπρεπῶς) κεκοσμημένος, (κοιν.) καλοσυγυρισμένος.
Εὐκοσμία (ἡ). εὐπρέπεια, (τρπ.) κοσμιότης εὐταξία.
Εὐκοσμίως, ἐπίρ. = Εὐκόσμως.
Εὔκοσμος (ὁ, ἡ), = Εὐκόσμητος, Εὐπρεπὴς, καλοστολισμένος, καλοσυγυρισμένος, (τρπ.) κόσμιος, χρηστοήθης, εὔτακτος.
Εὐκόσμως, ἐπίρ. Μὲ εὐκοσμίαν, εὐπρεπῶς, (τρπ.) κοσμίως.
Εὔκουρος (ὁ, ἡ), Π, καλὰ (βαθειὰ) κουρευμένος, (συνκδχ.) πανοῦργος, τριμμένος.
Εὐκράδαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, κραδαίνω], = Εὔσειστος.
Εὐκραδία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὐκράδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (εὐθαλεῖς) κράδας, ἢ 2) Π. ἀντὶ Εὐκάρδιος.
Εὐκραὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκρατος, μέτριος (κυρ. ἐπὶ ἀνέμ.).
Εὔκραιρος, η ἢ ος, ον, Π. [εὖ, κραῖρα], = Εὔκερως, μὲ καλὰ κέρατα (καὶ μτνμ. ἐπὶ πολεμ. πλοίων) μὲ ἰσχυρὸν ἔμβολον.
Εὐκρὰς, ᾶτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐκραὴς, εὔκρατος. 2) εὔμικτος. » Οὐ πολλοῖς εὐκρὰς, εἷς ἐνὶ συμφέρομαι, « Ἐπγρ.
Εὐκρασία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ εὐκράτου.
Εὐκρατοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις εὔκρατον (χλιαρὸν, συγκερασμένον) τὸ ποτόν.
Εὔκρατος (ὁ, ἡ), [εὖ, κεράννυμι]. καλὰ συγκερασμένος, μέτριος (κυρ. ᾖ μτφορ.)
Εὐκρατῶς [εὖ, κράτος], ἐπίρ. Μὲ δύναμιν, στερεὰ, δυνατά. » Ξύλον εὐκρατῶς ἔχω, « Ἀρςτ., τὸ κρατῶ καλὰ (ὑγιερά).
Εὐκράτως, καὶ
Εὐκραῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐκρασίαν, μετρίως.
Εὔκρεκτος καὶ Ἐύκρεκτος (ὁ, ἡ). Π. [εὖ, κρέκω], = Εὔκροτος. » Κιθάρα, « Ἐπγρ. 2) = Εὐκρότητος. » Μίτος —, « Ἐπγρ., κρουστὸν πανί.
Εὐκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν εὔμορφον κρήδεμνον (κεφαλέδεμα).
Εὔκρημνος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος κρημνούς.
Εὔκρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς κρήνας (βρύσαις).
Εὐκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) καλὰς κρηπῖδας ἢ· θεμελιωμένος ἐπάνω εἰς λαμπρὰν κρηπῖδα.
Εὔκρητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔκρατος.
Εὔκριθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολὺ καὶ καλὸν κριθάρι.
Εὐκρίνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐκρινοῦς, σαφήνεια.
Εὐκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διακρίνω ἀκριβῶς, ἐκλέγω (ἐξετάζω) ἀνηκόντως, ξεχωρίζων βάλλω εἰς τὴν ἀνήκουσαν τάξιν, (εὐχρηστότ. τὸ) Διευκρινέω.
Εὐκρινέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐκρινῶς.
Εὐκρινὴς, έος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ, σαφῆν. (ἰατρ. ρός. (συνκδχ.) εὐδιάγνωστος, (ἐπὶ ἀσθεν.) εὑρισκόμενος εἰς ἀνάῤῥωσιν. (κατ' εὐφημ.) ὁ ἀποθανών.
Εὐκρινῶς, ἐπίρ. Διακεκριμένως, (ὅθ.) σαφῶς, καθαρῶς.
Εὐκρισία (ἡ). ὀρθὴ κρίσις, διάκρισις.
Εὔκριτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κριθῇ (νὰ ξεδιαλυθῇ), σαφὴς, εὐκρινὴς, εὐδιάγνωστος.
Εὐκρόκαλος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος χαλίκια (κροκάλας). » Αἰγιαλὸς —, « Ἐπγρ.
Εὐκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ μουσικ. ὀργ.) = Εὔηχος.
Εὐκρότητος (ὁ, ἡ), Π. καλοδουλευμένος (διὰ τῆς σφυρηλασίας), καλοφθειασμένος. 2) περίφημος, πολυθρύλλητος.
Εὔκροτος (ὁ, ἡ), ᾖ ἐπίρ. -κρότως. Ὁ κάμνων μέγαν ἢ εὐάρεστον κρότον, εὔηχος.
Εὔκρουστος (ὁ, ἡ), = Εὐκρότητος, (μτνμ.) εὐσύνοπτος, εὔθηκτος.
Εὔκρυπτος καὶ
Εὐκρυφὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὰ κρυμμένος ἢ εὔκολος νὰ κρυφθῇ.
†Εὐκτάζομαι [εὐκτὸς], Μ. άσομαι. Εὔχομαι συνεχῶς.
Εὐκταῖος, α, ον, = Εὐκτὸς, εὐχῆς ἄξιος, ἐπιθυμητός. 2) Π. ὁ γινόμενος ἐν εἴδει εὐχῆς, ἢ· πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται ἡ εὐχή. » Θέμις εὐκταία, « Εὐρ., (καὶ πλθ.) » Τὰ εὐκταῖα, « Αἰσχλ., ἀντὶ Αἱ εὐχαί.
Εὐκταίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐκταῖον.
Εὐκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκτήμων.
Εὐκτέον, θετ. τοῦ Εὔχομαι.
Εὐκτήδονος καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐκτήδων, ονος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τοῦ ὁποίου αἱ κτηδόνες (αἱ ἶνες) εἶνε ὁμαλαί. (ἐπμ.) εὔσχιστον.

Εὐκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὐκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτήματα, πλούσιος.

Εὐκτηριάζω, Μ. άσω. Εὔχομαι (Προσεύχομαι) εἰς εὐκτήριον.

Εὐκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰς εὐχὰς (εἰς τὰς προσευχάς). ‖. (οὐσ.) Εὐκτήριον (τὸ). μέρος (δωμάτιον) προσδιωρισμένον διὰ τὴν προσευχήν.

Εὔκτητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κτάομαι]. ὁ καλῶς ἀποκτηθεὶς ἢ· εὐκολοαπόκτητος.
2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Εὐκτήμων.

Εὐκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων (σημαίνων) εὐχὴν, (ὅθ.) »Εὐκτικὴ (ἔγκλισις), « Γρμτ.

Εὐκτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει εὐχῆς. (γρμτ.) κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν.

Ἐὐκτίμενος καὶ (ἅπαξ μόνον) Εὐκτίμενος, η, ον, Π. καλοκτισμένος· καλοκατοικημένος, (παρβλ. Εὐναιόμενος).

Εὔκτιστος καὶ Π. Ἐὐκτίστος (ὁ, ἡ), = Ἐὔκτιμενος.

Εὐκτὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -κτῶς. Ὁ κατ' εὐχὴν γινόμενος ἢ, εὐχῆς ἄξιος, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός.

Ἐὐκτυπέων, ουσα, ον, Π. ὁ ἀντηχῶν (βούζων) δυνατά.

Εὐκυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὸ παίξιμον τῶν κύβων, (κοιν.) μὲ τρέχει τὸ 'ζάρι.

Εὔκυκλος (ὁ, ἡ). καλῶς (ἀκριβῶς, ἐπιτηδείως) στρογγυλευμένος, καλοκαμωμένος. (Π. ἐπὶ ἁμάξ.) εὔτροχος.

ριστρεφορ[illegible] (ὁ, ἡ). ὁ κυκλοφορῶν ἢ πε-
= Εὔκυκλος. [illegible] τι. (ἐν γέν.)

Εὐκύλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν κύλικα (εἰς τὸ ποτῆρι, [καὶ συνκδχ.] εἰς συμπόσιον).

Εὐκύλιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λίστως. Καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν κυλίῃ τις εὐκόλως.

Εὐκύμαντος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου γίνονται μεγάλα κύματα, (συνκδχ. καὶ τρπ.) εὐερέθιστος, εὐκατάφορος.

Εὔκωπος (ὁ, ἡ), = Εὐήρετμος.

Εὐλάβεια (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εὐλαβοῦς, συστολή· προσοχὴ κτλ. » Ἡ εὐλάβεια σώζει πάντα, « Ἀρςφ. » Ἡ τῶν ἄλλων ὑμῶν εὐλάβεια καὶ τὸ τούτου θράσος, « Δμ. » Εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος ἀϊστωθείη, « Πλάτ. » Διὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, « Διόδ.

Εὐλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ ηθήσομαι. Φέρομαι εὐλαβῶς, συστέλλομαι, φυλάττομαι, προσέχω. φοβοῦμαι, ὑποπτεύω. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) » Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, « Ἰσκρ. » Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, « αὐτ. » Περικλῆς, νέος ὢν, σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο, « Πλ. » Λέγω τάδ', οὐδὲν οὐδέν' εὐλαβουμένη, « Εὐρ. » Εὐλαβούμενοι τὰς μυίας, κρύπτουσιν ἑαυτοὺς, « Ἀρςτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, « Σοφ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Εὐλαβούμενος ὅπως μὴ ἐγὼ οἰχήσωμαι, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Ὁ φοβούμενος Κύριον οὐ μὴ εὐλαβηθήσεται, « Γρφ. [ἐκ τοῦ

Εὐλαβὴς [εὖ, λαμβάνω], έος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ εὐκόλως πιανόμενος ἢ εὔκολος νὰ πιασθῇ. » Ὁ μὲν Πλοῦτος λεῖος ᾖ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβὴς, « Λκ. (ὅθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) προμηθὴς, προσεκτικὸς, συνεςαλμένος. (ἐκκλησ.) ἔχων σέβας πρὸς τὰ θεῖα. » Καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν, ὑπεστέλλετο, « Φίλ. » Ἐναντίον τῷ θαῤῥαλέῳ τὸ εὐλαβὲς, « Ἐπικτ.

Εὐλαβητέον, θετ. τοῦ Εὐλαβέομαι.

Εὐλαβητικὸς, ἡ, όν. Προσεκτικὸς, προνοητικός.

Εὐλαβίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ εὐλάβεια.

Εὐλαβῶς, ἐπίρ. (κυρ.) Εἰς τρόπον ὥςε νὰ πιάνεταί τι καλῶς. » Τὰς φιάλας εὐλαβῶς τοῖς συμπόταις προσφέροντες, « Πλδ.
2) (συνήθ. τρπ.) Μὲ προσοχὴν, μὲ συστολὴν, μὲ εὐλάβειαν. » Φύσει δεισιδαίμων ὑπάρχων ᾖ διὰ τὴν ἐν τῷ ςρατοπέδῳ νόσον εὐλαβῶς διακείμενος, « Διόδ.

†Εὐλαγὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐγλαγής.

Εὐλάζω, Μ. άσω. Εἶμαι γεμάτος εὐλὰς (σκώληκας).

;Εὐλάσδω [αὖλαξ], Μ. άξω, Δ. ἀροτριῶ, ὀργόνω.

Εὐλάϊγξ, ἴγγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔλιθος.

;Εὐλάκα [αὖλαξ], ας (ἁ), Δ. ὑννὶ ἢ ἄροτρον.

Εὔλαλος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν εὔκολα καὶ εὔμορφα, εὔγλωττος. 2) (ἐνίοτε) πολύλογος, φλύαρος.

Εὐλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (μὲ εὐάρεστον λάμψιν) λάμπων. » Χρυσὸς —, « Μάξ.

Εὐλάχανος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος μὲ πολλὰ
Εὐλ[illegible] λάχανα (λαχανικά).

Εὐλείαντος (ὁ, ἡ), [εὐ, [illegible]
νὰ τριφθῇ (καὶ συνκδχ.) νὰ γένῃ λεῖος (ὁμαλὸς), εὐκολοκοπάνιστος· εὐκολοχώνευτος.

Εὔλειμος καὶ

Εὐλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιέχων) καλοὺς λειμῶνας (εὔμορφα λειβάδια).

Εὐλείωτος (ὁ, ἡ), = Εὐλείαντος.

;Εὔλεκτος (ὁ, ἡ), = Εὔφωνος, εὔηχος.

Εὔλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, λέκτρον]. ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων εὐτυχῆ γάμον.

Εὐλέπιστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ λεπισθῇ (νὰ καθαρισθῇ).

;Εὔλευκος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλευκος.

Εὐλεχὴς [εὖ, λέχος], έος (ὁ, ἡ), = Εὔλεκτρος.

Εὐλὴ (ἡ), [εἴλω, εἰλέω]. σκωλῆκι (κυρ. σεσηπότος κρέατος, πληγῆς κτλ.).

Εὔληκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λήγων (παύων, τελειόνων) ὀγλίγωρα.

Εὐληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω γενναῖον λῆμα (φρόνημα), εἶμαι εὔτολμος.

†Εὐληνὴς, έος καὶ

†Εὔληνος (ὁ, ἡ), [εὖ, λῆνος], = Εὔειρος.

Εὔληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. [εὖ, λαμβάνω]. Εὔκολος νὰ πιασθῇ (ᾖ τρπ.) νὰ ἐννοηθῇ, εὐκατάληπτος.

Εὔληρα (τὰ), Π. [εἰλέω]. ἡνία, χαλινάρια· λωρία.

Εὐλίβανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (παράγων ἢ καπνιζόμενος μὲ) πολὺ λιβάνι.

Εὔλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κτισμένος μὲ καλοὺς λίθους.

Εὐλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν λιμένα ἢ πολλοὺς καὶ καλοὺς λιμένας.

Εὐλιμενότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνε τόπος τις εὐλίμενος.

Εὐλιπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχὺς ἢ λιγδερός.

Εὐλιτάνευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διὰ λιτανειῶν (παρακλήσεων) ἐξιλεούμενος, εὐδυσώπητος.

Εὐλογέω-ῶ. Μ. ήσω. Εὖ λέγω, εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. (ἐκκλησ.) εὐλογῶ.

Εὐλογητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ εὐλογεῖν, ἐγκωμιαστικὸς, ἐπαινετικός. » Δεῖ τὸν σπουδαῖον ἄνδρα εὐλογητικὸν εἶναι καὶ μὴ σκωπτικόν, « Εὐστάθ.

Εὐλογητὸς, ἡ, όν. Ἄξιος εὐλογίας (ἐπαίνων, εὐφημίας), εὐλογημένος.

Εὐλογία (ἡ). τὸ εὐλογεῖν, ἔπαινος, ἐγκώμιον, εὐφημία· δοξολογία. (ἐκκλησ.) ἡ διδομένη παρὰ τῶν ἱερέων ἢ τῶν γονέων εὐχή. ὁ ἅγιος ἄρτος, ἢ θεία κοινωνία, (παρβλ. Εὐχαριστία). (ἐνίοτε) ἐλεημοσύνη. (κατ' ἔκτ.) ἀφθονία. » Γῆ μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ θεοῦ, « Γρφ. » Ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει. « αὐτ.

Εὐλογιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι μὲ φρόνησιν, σκέπτομαι ὀρθῶς.

Εὐλογιστία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὐλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γίςως. Ὁ λογιζόμενος (σκεπτόμενος, κρίνων τὰ πράγματα) ὀρθῶς, στοχαστικὸς, φρόνιμος. 2) εὐκολολογάριαστος ἢ καλολογαριασμένος· (τρπ.) περὶ τοῦ ὁπ. ἐσκέ-
Εὐλογοπο[illegible] καλῶς.
φαίνεται) εὔλογος, [illegible] ήσω. Κάμνω τι (νὰ
Εὔλογος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος [illegible] λογῶ.
μετὰ λόγου, στηριζόμενος εἰς τὸν ὀρθ[illegible] τι λόγον· πιθανός. » Τὸ εὔλογον, « Ἀκαδημ., ἢ πιθανότης. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐκ τῶν εὐλόγων, « αὐτ., καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, κατὰ τὰ φαινόμενα. 2) (σπν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Εὔλαλος, (ὅθ.) » Οὐκ εὔλογος πέφυκα (λέγει ὁ Μωϋσῆς), « Εὐσ.

Εὐλογοφάνεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐλογοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φανῶς. Ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) εὔλογος, πιθανός.

;Εὐλογχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὔλογχος (ὁ, ἡ), [εὖ, λαγχάνω], = Εὔκληρος, εὐτυχής.

Εὐλογωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι μὲ καλὸν (εὔφημον) ὄνομα.

Εὐλόγως, ἐπίρ. Μὲ λογον, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον.

Εὐλοέτειρα (ἡ), Π. πόλις ἢ ἔχουσα καλὰ λουτρά.

Εὐλοιδόρητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ λοιδορήσῃ.

†Εὐλουσία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐλυσία.

Εὔλοφος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὡραῖον λόφον (περικεφαλαίας). 2) ὁ ἔχων ὡραίους λόφους (κορυφάς). 3) ὁ ἔχων εὔκαμπτον λόφον (τράχηλον), εὐπειθὴς, εὐάγωγος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἥμερος, ἡ μὴ βαρύνων τὸν τράχηλον, εὔκολος, (ἀντιθ. τῷ Δύσλοφος).
Εὐλόφως, ἐπίῤ. Εὐπειθῶς, εὐκόλως.
Εὔλοχος, ὁ, ἡ. Π. ἡ εὐκολύνουσα τοὺς λόχους (τοὺς τοκετοὺς, τὰς λεχωνείας).
Εὐλύγιστος (ὁ, ἡ), εὐκολυγίστος, εὔκαμπτος.
Εὐλύρας, α, Δ. ἀντὶ Εὐλύρης, ου καὶ
Εὔλυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (εὔηχον, ἢ παίζων καλὰ τὴν) λύραν.
Εὐλυσία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ λύσιμον. « Κοιλίας—, « Κικ., εὐκοιλιότης, [ἐκ τοῦ
Εὔλυτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤ.)-λύτως. Εὔκολος νὰ λυθῇ. (συνκδχ.) ἕτοιμος, πρόχειρος.
Εὐμάθεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖ τις -
Εὐμαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μανθάνων (ἐννοῶν) ἢ μανθανόμενος, εὐδιδακτος. « Οὕτω γὰρ ἂν μοι μάλιστα ὑπολαμβάνω τοὺς λόγους εὐμαθεῖς γενέσθαι, « Αἰσχ.
Εὐμαθία (ἡ), = Εὐμάθεια.
Εὐμαθῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ὥστε νὰ μανθάνῃ τις ἢ νὰ μανθάνηται τι μὲ εὐκολίαν. « Ὡς ἂν εὐμαθῶς ἔχῃ πᾶσι τὰ βιβλία, « Ἀρτμδ.
Εὐμάκης, εος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὐμήκης.
Εὐμάλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μαλάξῃ (νὰ μαλακώσῃ), (μτφορ.) εὐδυσώπητος.
Εὔμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὸν μαλλί.
Εὔμαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὔμηλος.
Εὐμάραθος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος ἀπὸ μάραθον.
Εὐμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως (ταχέως) μαραινόμενος.
Εὐμάρεια (ἡ), = Εὐχέρεια· εὐκολία· εὐκαιρία· εὐαρμοστία· ἀφθονία κτλ. « Οὐκ εὐμαρείᾳ χρῶμαι, « Σοφ., δὲν εὐκολύνομαι εἴς τι, στενοχωροῦμαι. 2) (κατ' εὐφημ.) = Ἀφόδευσις, Ἀπόπατος. « Σκιδνάμεναι πρὸς εὐμαρίην, « Ἡρ., πρὸς χρείαν των.
Εὐμαρέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐμαρῶς.
Εὐμαρὴς [εὖ, μάρη], ἐος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) = Εὐχερὴς, εὔκολος.
Εὐμαρίζω, Μ. ἰσω. Εὐκολύνω.
Εὐμαρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐμάρεια.
Εὐμαρὶς [ἡ ἰδος (ἡ). εἰδ. ὑποδήματος, (Τουρκ.) παπούτσι (ποιοτὸν) ἢ τερλίκι, (Γαλλ.) pantoufle.
Εὐμαρῶς, ἐπίῤ. Εὐχερῶς, εὐκόλως.
Εὔμαχος (ὁ, ἡ). εὐκολοπολέμητος.
Εὔμεγας, εὐμεγάλη, εὔμεγα. Πολλὰ μεγάλος ἢ = τῷ
Εὐμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. ὄχι ὀλίγον ἢ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον) μεγάλος ἢ ὑψηλὸς, μεγαλούτσικος.
Εὐμεθάρμοστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθαρμοζόμενος (μεταβαλλόμενος πρὸς τὰς περιστάσεις), Νικ. Χων.
Εὐμεθόδευτος (ὁ, ἡ), = Εὐμέθοδος.
Εὐμεθοδικῶς, ἐπίῤ. = Εὐμεθόδως.
Εὐμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τι ἢ γινόμενος-
Εὐμεθόδως, ἐπίῤ. Μὲ καλὴν (εὔκολον) μέθοδον, μεθοδικῶς.
Εὐμέθυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθύων.
Εὐμειδὴς, ὲς (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ χαμογελῶν (μειδιῶν), ἱλαρὸς, πρόσχαρος.
Εὐμείλικτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μειλισσόμενος (ἐξιλεούμενος), εὐδυσώπητος.
Εὐμέλανος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος (γραμμένος) μὲ καλὴν ἢ πολλὴν μελάνην.
Εὐμέλεια (ἡ). μελῳδία, ἁρμονία. 2) συμμετρία τῶν μελῶν (τοῦ σώματος), [ἐκ τοῦ
Εὐμελὴς [εὖ, μέλος], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὑγιῆ ἢ σύμμετρα) μέλη, (ἦχος) γλυκὺς, μελῳδικός. « Πότερον προαιρετέον μᾶλλον τὴν εὐμελῆ μουσικὴν ἢ τὴν εὔρυθμον, « Ἀρστ. 2) (τρπ.) = Εὐάρμοστος. « Συμπότης—, « Πλδ.
Εὐμελίας ᾗ Εὐμέλιος, ου (ὁ), γρμτ. ἑρμην. τοῦ Ἐὐμελίης.
Εὐμελιτέω(ττέω)ῃ-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω ἀφθονίαν μέλιτος ἢ μελισσῶν. « Ἐὰν εὐμελιτῇ τὰ σμήνη, « Ἀρστ., ἂν ᾖ ἐὐτυχισμένα τὰ μελίσσια.
Εὐμελῶς, ἐπίῤ. Μελῳδικῶς· (τρπ.) εὐρύθμως· (ἐν γέν.) ἡδέως, εὐαρέστως.
Εὐμένεια (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εὐμενοῦς, ἀγαθότης, καλοκἀγαθία, συμπάθεια κτλ.
;Εὐμενέτειρα (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐγενέτειρα, ἢ 2) θηλ. τοῦ -
Εὐμενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐμενής.
Εὐμενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐμενὴς, φέρομαι εὐμενῶς.
Εὐμενέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐμενῶς.
Εὐμενὴς [εὖ, μένος], ἐος (ὁ, ἡ), καλὸς διαθέσεως, εὐεργετικὸς, καλοκἀγαθος· καλοθελητής. (ἐπὶ πραγμ.) ὠφέλιμος· ἀναπαυτικὸς, εὔκολος. « Καὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἀμαχεῖ ἰοῦσιν εὐμενεστέρα, « Ξεν. » Φλοιὸς μαλακὸς καὶ εὐμενὴς, « Θφρ. » Ἡ πεύκη εὐμενὴς πᾶσι τοῖς ὑποφυτευομένοις « αὐτ. » Τὸ καρόριον εὐμενέστερον πιεῖν τε καὶ χρίσασθαι, « Ἱππκρ.
Εὐμενία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐμένεια.
Εὐμενίδες (αἱ). αἱ εὐμενεῖς (ἀντὶ Δυσμενεῖς) θεαὶ, (κατ' εὐφημ. ἢ ἀντίφρ.) αἱ Ἐρινύες.
Εὐμενίζω καὶ (μσ.) Εὐμενίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ εὐμενὴς, ἐξιλεόνω.
Εὐμενικὸς, ἡ, όν. Ἴδιος εὐμενοῦς, εὐνοϊκὸς. 2) Φύσει εὐμενὴς (καλοκἀγαθος).
Εὐμενῶς, ἐπίῤ. Μὲ εὐμένειαν.
Εὐμέριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ μερισθῇ, εὐκολομοίραστος.
Εὐμεταβλησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖ τις -
Εὐμετάβλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-βλήτως. Ὁ εὐκόλως μεταβαλλόμενος (ἀλλοιούμενος).
Εὐμετάβολος (ὁ, ἡ) = Εὐμετάβλητος.
Εὐμετάγωγος (ὁ, ἡ)· εὐμετακίνητος· (τρπ.) εὐμεταπόριστος.
Εὐμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταδίδων ἢ μεταδιδόμενος, μεταδοτικὸς, ἐλευθέριος.
Εὐμετάθετος καὶ
Εὐμετακίνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μετατιθέμενος (μετακινούμενος, μετατοπιζόμενος), (τρπ.) εὐμετάβλητος, εὐμετάπειστος.
Εὐμετακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μετακομιζόμενος (μεταφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον).
Εὐμετακύλιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις κυλίων νὰ μετατοπίσῃ. (ἐπμ.) = Εὐμετάθετος.
Εὐμετάπειστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ μεταπεισθῇ (νὰ μεταβάλῃ γνώμην, σκοπὸν, φρόνημα).
Εὐμεταποίητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταποιούμενος (γινόμενος κατ' ἄλλον τρόπον), εὐμετάβλητος.
Εὐμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταπίπτων (μετατιθέμενος), εὐμετάβλητος, ἄστατος.
Εὐμετάστατος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθιστάμενος, Εὐμετάθετος.
Εὐμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐμετάβλητος.
Εὐμετάφορος (ὁ, ἡ). εὐμετακόμιστος, εὐμετάθετος, εὐμετάβλητος.
†Εὐμεταχειριστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὐμεταχείριστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ μεταχειρίζεται (κοιν. νὰ παίζῃ) ὅπως θέλει, εὐκολοκινόμητος, εὐκολογέλαστος κτλ., (ἐν γέν.) εὔκολος. « Τὸ δὲ πρᾶγμα οἴσθα ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, « Ακ.
Εὐμετρία (ἡ). μετριότης, συμμετρία, [ἐκ τοῦ
Εὔμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-μέτρως. Μέτριος, σύμμετρος· εὔτακτος.
Εὐμήκης, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ ἀρκετὰ (ὅσον πρέπει δηλ.) μακρὸς, (ἐν γέν.) Εὐμεγέθης, (κατ' ἐκπ.) μέγας. « Τύχη, « Εὐρ. » Τῆς χρείας εὐμηκεστέρους τοὺς ὄνυχας ἔχειν, « Κύρ.
Εὔμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ᾗ καλὰ πρόβατα (μῆλα).
Εὔμηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυρὰ ἢ εὔμορφα μηρία.
Εὐμήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, μηρύω]. εὔκολος νὰ γνεσθῇ.
Εὔμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [μῆτις], = Εὔβουλος, φρόνιμος.
Εὐμηχανία (ἡ). τὸ νὰ ᾖ τις -
Εὐμήχανος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ εὐκόλως μηχανὰς (τρόπους), εὑρὴς, ἐφευρετικὸς. « Ἡ μέλιττα πάντων τῶν ζώων ἐστὶν εὐμηχανοτάτη, « Γεωπον. « Τὸ τῆς ἀλώπεκος εὐμήχανον, « Φυσιογνμ. (καὶ μὲ γεν.) « Δύπτης ἀλίων εὐμήχανος ἔργων, « Ὀππ.
Εὐμηχάνως, ἐπίῤ. Μὲ ἐπινοητικὸν (ἐφευρετικὸν) τρόπον, εὐρωῦς, ἐπιτηδείως.
Εὔμικτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μιγνύμενος (ἑνούμενος, [ᾗ τρπ.] λαμβάνων σχέσιν, ἐπιμιξίαν) μὲ ἄλλον, εὐπρόσιτος, Εὐκοινώνητος.
Εὐμίμητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. -ήτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μιμηθῇ, εὐκολομίμητος.
Εὐμίσητος (ὁ, ἡ). πολλὰ μισητὸς, ἀποτρόπαιος.
Εὔμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων ἢ προξενῶν καλὸν μισθόν.
Εὔμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὑφασμένος μὲ καλὴν κλωστὴν (μίτον).
Εὔμιτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σολισμένος μὲ) καλὴν μίτραν (ζώνην ἢ διάδημα).
Ἐὐμμελίης, έω-ῶ (ὁ), Π. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) καλὸν κοντάρι (ἀπὸ ξύλον μελίας), (δηλ.) ἀνδρεῖος ἢ ἐπιτήδειος πολεμιστής.
Εὐμνημονεστέρως [εὐμνήμων], ἐπίῤ. [Ἐν-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θυμούμενος) καλλήτερα ἢ εὐκολώτερα.
Εὐμνημονευτος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -εύτως. Τὸν ὀπ. εὐκόλως ἐνθυμεῖται (ἢ συχνάκις ἀναφέρει) τις.
Εὐμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενος εὐκόλως, ἔχων καλὸν μνημονικόν.
Εὔμνηστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἐνθυμεῖται τι (ἢ τὸν ὀπ. ἐνθυμεῖται) τις εὐκόλως.
Εὐμογία (ἡ), Π. φιλοπονία.
;Εὐμοιρατέω-ῶ, Μ. ἤσω. (σπντ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ -
Εὐμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔμοιρος, εὐτυχῶ. (μὲ γεν. καὶ σπντ. αἰτ.) ἔχω κατ' εὐτυχίαν τί.
Εὐμοιρία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Εὔμοιρος (ὁ, ἡ). εὐτυχὴς, καλέμοιρος.
Εὐμοίρως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς.
Εὐμολπέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ψάλλω ἢ τραγῳδῶ καλὰ (νόστιμα).
Εὐμολπία (ἡ), Π. τερπνὴ (μελῳδικὴ, θελκτικὴ) ψαλμῳδία.
Εὔμολπος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, μέλπω]. ὅς τις ψάλλει ἢ τραγῳδεῖ καλὰ (γλυκὰ, νόστιμα).
Εὐμορφία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Εὔμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν μορφὴν· ὡραῖος, καλοκαμωμένος.
Εὐμουσία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Εὔμουσος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μούσως Πεπαιδευμένος (κυρ. εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ τὰς λοιπὰς ὡραίας τέχνας καὶ ἐπιστήμας), (ἐν γέ.) φιλόκαλος, (ἀντίθ. τῷ Ἄμουσος).
Εὔμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ μοχθῶν (κοπιάζων) ἐντίμως· φιλόπονος.
Εὔμυθος (ὁ, ἡ), Π. εὐφραδὴς, εὔλαλος.
Εὔμυκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατὸ.
Εὐνάζω [εὐνὴ], Μ. άσω. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (κυρ. εἰς τὴν κλίνην), (συνκδχ.) κοιμίζω, ἀποκοιμίζω, (μτφορ.) κατευνάζω, καταπραύνω, (ξ ἀμτδτ. ἢ μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῇ, (συνκδχ.) κοιμῶμαι, (μτφορ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι.
Εὐνεαιτάων, ουσα, ον, Π. [εὖ, νεαιτάω]. καλοκατοικημένος, (ἄλλ. γρφ. Εὖ ναιετάων).
Εὐναίη (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐνὴ, (ἴδε Εὐναῖος).
Εὐναιόμενος, η, ον, Π. [εὖ, ναίω]. καλοκατοικημένος, πολυάνθρωπος, ἢ ἁρμόδιος διὰ κατοικίαν (ἄλλ. γρφ. Εὖ ναιόμενος).
Εὐναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὴν κλίνην). « Εὐναῖος γαμέτας, « Εὐρ., ὁ σύνευνος. « Λαγὼς —, « Ξεν., ὁ κινούμενος (ὁρμῶν) πρὸς φυγὴν ἀπὸ τῆς κοίτης του, (ξ καταχρ.) « Εὐναῖα ἴχνη, « αὐτ., τὰ τοῦ εὐναίου λαγωοῦ. « Εὐναῖον πηδάλιον, « Εὐρ., τὸ ἀσφαλίζον τὴν ναῦν (;). ||. (οὐσ.) « Εὐναίη (ἡ) καὶ « Εὐναῖον (τὸ), ἀντὶ Εὐνὴ, κοίτη, ἄγκυρα κτλ.
Εὐνάσιμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναται τις νὰ εὐνασθῇ (νὰ πλαγιάσῃ), καλὸς διὰ πλάγιασμα.
Εὐνάστειρα (ἡ), θηλ τοῦ -
Εὐναστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Εὐναστής.
Εὐναστήριον (τὸ). τόπος διὰ πλάγιασμα, κοιτὼν ἢ κλίνη. 2) Π. γυνὴ, σύνευνος.
;Εὐναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐνάζων (κοιμίζων, ἀναπαύων κτλ.) τινὰ, θεράπων (τοῦ κοιτῶνος)· νυμφαγωγὸς· σύνευνος, συγκοιμώμενος. « Αἴθος —, « Ὀππ. ὁ χρησιμεύων ὡς εὐνὴ (ἄγκυρα).
Εὐνάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐναστὴρ, θεράπαινα τοῦ κοιτῶνος, (Ἰταλ.) καμαριέρα· παλλακὶς, σύνευνος.
Εὐνάστωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνάτειρα (ἡ), Π. = Εὐνάστρια.
Εὐνατὴρ. ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνατήριον (τὸ), = Εὐναστήριον.
Εὐνάτωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐναστής.
Εὐνάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Εὐνάζω, κοιμίζω πλαγιάζω, (μτφορ.) κατευνάζω. (πθ.) κοιμῶμαι, (μὲ δοτ.) συγκοιμῶμαι.
Εὐνάων, ουσα, ον, Π. [εὖ, νάω]. ὁ ῥέων ἀφθόνως, πηγάζων διαυγῆ νάματα, (παρβλ. Ἐύῤῥυτος).
Εὐνάων, Αἰόλ. ἀντὶ Εὐνῶν, γεν. πλθ. τοῦ Εὐνή.
Εὐνείκετος καὶ Εὐνείκητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, νεῖκος]. εὔκολος νὰ κριθῇ.
Εὐνέτης, ου (ὁ), Π. σύζυγος, συγκοιμώμενος.
Εὐνέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐνέτης, σύζυγος ἢ παλλακίς.
Εὐνεώλκητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως νεωλκούμενος.
Εὐνὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Εὕδω]. κλίνη, κρεββάτι· (ἐπὶ ζ.) κοίτη, φωλεά· (ἐν γέν.) κατοικία. (ἐπὶ νεκρ.) ξυλοκρέββατον ἢ τάφος. (συνκδχ.) γάμος, (ἢ ἁπλ.) συγκοίμησις (ἀνδρογύνου). (Π.) ἀντὶ Σύνευνος, σύζυγος. (πλθ.) πέτρα ἢ τὶς ἐχρησιμευεν ὡς ἄγκυρα εἰς τὰ πλοῖα (κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς αἰῶνας).
Εὐνήεις, εσσα, εν, Π. πλαγιασμένος, (τρπ.) κατευνασμένος, ἥσυχος.
Εὐνῆθεν, Π. ἀντὶ Ἀπὸ τῆς εὐνῆς, ἀπὸ τῆς κλίνης.
Εὐνηθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εὐνάω.
Εὔνημα (τὸ), Π. ἀντὶ Εὐνὴ, συγκοίμησις.
Εὔνησος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων ἢ κείμενος ἐπὶ τόπου σχηματίζοντος ὡραίαν νῆσον.
Εὐνηστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστὴρ, Εὐνέτης, σύνευνος.
Εὐνήστρια (ἡ), = Εὐνάτειρα.
Εὐνήτειρα (ἡ), Π. = Εὐνάστρια.
Εὐνητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστὴρ, ἢ ἀντὶ -
Εὐνητήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὴν κλίνην ἢ εἰς τὸν ὕπνον), Ἐνεύναιος.
Εὔνητος (ὁ, ἡ), [εὖ, νήθω]. καλογνεσμένος, καλοκλωσμένος, καλοϋφασμένος.
Εὐνήτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Εὐνητὴρ.
Εὐνήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐνάτωρ.
Εὐνῆφι(φι.ν), Π. γεν. ἢ δοτ. τοῦ Εὐνή.
†Εὔνια (τὰ), = Ἐνεύναια.
Εὐνίκητος (ὁ, ἡ). εὐκολονίκητος.
Εὔνις [εἷς, ἑνὸς], ιος (ὁ, ἡ), Π. χηρεύων, (κατ' ἔκτ.) ὀρφανὸς· (μὲ γεν.) στερημένος τινός. « Οὐνιν ἔθηκεν ὀφθαλμῶν, « Ἐπγρ.
Εὔνις, ιδος ἢ ἰδος (ἡ), Π. = Εὐνέτις, σύζυγος (γυνή).
Ἐὔνητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔνητος.
Εὐνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔνους πρός τινα, θέλω τὸ καλόν του.
Εὔνοημα (τὸ). ἔργον εὐνοίας ἢ φρονήσεως.
Εὐνοητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. = Εὐνοϊκός.
Εὐνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Εὔκολος νὰ ἐννοηθῇ, εὐκατάληπτος.
Εὐνόθευτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ νοθευθῇ (νὰ δολωθῇ).
Εὔνοια (ἡ). τὸ εὐνοεῖν, κλίσις, ἀγάπη, φιλοφροσύνη. « Κατ' εὔνοιαν, « Αξ., κατὰ χάριν, φιλοπροσώπως. « Εὐνοίᾳ τῷ σῷ, « Πλάτ., (Ταρκ.) διὰ τὸ χατήρισου.
Εὐνοϊκὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δεικνύων (γινόμενος δι') εὔνοιαν.
Εὐνομέω-ῶ καὶ (συχνότ.) Εὐνομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι μὲ καλοὺς νόμους. 2) πράττω κατὰ νόμους, πολιτεύομαι νομίμως.
Εὐνόμημα (τὸ). πρᾶξις νόμιμος (εὔνομος).
Εὐνομία (ἡ). οἱ καλοὶ νόμοι καὶ ἡ κατ' αὐτοὺς διοίκησις καὶ διαγωγὴ, (παρβλ. Εὐδοκία). 2) καλὸν βόσκημα (ζώων) ἢ, καλὴ βοσκὴ (διὰ ζῶα), [ἐκ τοῦ
Εὔνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος μὲ) καλοὺς νόμους· ὁ πολιτευόμενος ἢ γινόμενος κατὰ νόμους, νόμιμος, δίκαιος. 2) ὁ ἔχων (ἢ βοσκων εἰς) καλὰς νομάς. « Τὰ εὐνομώτερα τῶν χωρίων, « Λόγγ.
Εὔνοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ πλθ. Εὔνοι). ὁ ἔχων κλίσιν (εὔνοιαν, εὐδιάθετος) πρός τινα, φιλόφρων, καλοθελητὴς, (παρβλ. Εὐμενής).
;Εὔνοστος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄνοστος, θηλ.) = Νόστιμος. ||. (οὐσ.) θεός τις ἐπιστατῶν τοὺς μύλους.
Εὐνουχία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐνούχου.
Εὐνουχίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ εὐνοῦχον, ἀνίκανος (φύσει) πρὸς συνουσίαν, θηλυδρίας. (μτφ.) » Σκυθ —, « Ἀθ., τὸ ἐναντ. τοῦ Σπερματίας.
Εὐνουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ εὐνοῦχον, (χυδ.) ἰμουγίζω. 2) (ἀμτδτ.) ὁμοιάζω (ζῶ ὡς) εὐνοῦχος.
Εὐνούχιον (τὸ), εἶδος θρίδακος, (ἄλλ.) Ἀστυτις.
Εὐνουχισμὸς (ὁ). τὸ εὐνουχίζειν, εὐνουχισμα.
Εὐνουχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐνουχίζων, ἔχων τέχνην τὸ εὐνουχίζειν.
Εὐνουχοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). = Εὐνουχ[illegible]
Εὐνοῦχος (ὁ), [εὐνὴ, ἔχω [illegible] πιθανώτ.] εὔνις, ὀχὴ, [illegible] (κοιν.) ἰμουγίος, (Τουρκ.) χαδούμης· (συνκδχ.) ἄγονος, (ἐν γεν.) στερημένος. ||. (ὡς ἐπίθ.) « Εὐνοῦχα ὄμματα, « Σοφ., (κατὰ παιγνηγορίαν ἐκ τοῦ Εὐνὴ, ἔχω) τὰ ἄγρυπνα.
Εὐνουχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Εὐνουχοειδὴς θηλυδρίας.
Εὐνόως, ἐπίρ. Εὐνοϊκῶς, μὲ εὔνοιαν, εὐμενῶς.
Εὔντα, Δ. ἀντὶ Ἐόντα, ὄντα, αἰτ. ἑν. ἀρσ. τῆς μτχ. τοῦ Εἰμί.
Εὐνύμας, α (ὁ), Π. [εὖ, νωμάω]. εὐκίνητος, ταχυκίνητος.
Εὔνως, ἐπίρ. (σπν.) ἀντὶ Εὐνόως.
Εὔνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυρὸν νῶτον (γιερὴν ῥάχιν).
Εὐξάντος (ὁ, ἡ), [εὖ, ξαίνω]. καλὰ λαναρισμένος.
Εὔξενος καὶ Ἰων. Εὔξεινος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος. « Πόντος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

—, « Γεωγρφ., (κατ' ἀντίφρ. ἀντὶ Ἄξενος) ἡ Μαύρη Θάλασσα.

Εὐξείνως καὶ Ἰων. Εὐξείνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοξενίαν.

Εὔξεστος καὶ Π. Ἐύξεστος (ὁ, ἡ), [ἐῦ ξέω]. καλὰ πελεκημένος (ῥοκανισμένος στιλβωμένος) ἢ· εὐκολοπελέκητος κτλ., (ἐν γέν.) τεχνικὰ κατεσκευασμένος, καλοκαμωμένος.

Εὐξήραντος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ξηραινόμενος (στεγνόνων ἢ μαραινόμενος).

Εὐξόανος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ κατασκευάζων καλὰ ξόανα (εἴδωλα).

Εὔξοος-ους καὶ Π. Ἐύξοος-ους (ὁ, ἡ), = Εὔξεστος.

Εὔξυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ ἢ καλὰ ξύλα (ξυλικὴν) ἢ· καμωμένος ἀπὸ καλὸν ξύλον.

Εὐξύμβολος, Εὐξύνετος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Εὐσύμβολος κτλ.

Εὔξυστος (ὁ, ἡ), = Εὔξεστος.

Εὐογκία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὔογκος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. ὄχι ὀλίγον, ἢ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον, μετρίως) ὀγκώδης, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς, εὐμεταχείριστος. « Τὰ πετραῖα (ὀψάρια) εὔογκά ἐστι καὶ πέττεται ταχέως, « Ἀθ.

Εὐοδεω-ῶ καὶ (μσ.) Εὐοδέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσω, -ομαι. Ἔχω (Ἀκολουθῶ, Εἶμαι εἰς) καλὸν δρόμον, (μτφορ.) εὐημερῶ, εὐδοκιμῶ, προοδεύω.

;Εὐοδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὔοδος. (ἄλλ. διορθ. Εὐαδὴς ἢ Εὐαλδής).

Εὐοδία (ἡ). καλὸς (εὔκολος) δρόμος, εὐτυχισμένος ταξεῖδι, (μτφορ.) εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία, (ὅθεν:

Εὐοδόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάλλω τι εἰς καλὸν δρόμον· εὐκολύνω τὸν δρόμον διά.

Εὐοδισμὸς (ὁ). τὸ εὐοδιάζειν, βάλσιμον εἰς καλὸν δρόμον.

Εὐοδμία (ἡ), = Εὐοσμία, Εὐωδία.

Εὔοδμος (ὁ, ἡ), = Εὔοσμος, εὐώδης.

Εὔοδρος (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει εὔκολον (καλὸν δρόμον) (ἐπιτυχαίνει) (μτφορ.) ὅστις εὐδοκιμεῖ (προοδεύει). (τόπος) ἔχων καλὰς ... (δρόμος) εὔκολος

Εὐοδόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάλλω τινὰ εἰς καλὸν δρόμον, (μτφορ.) κάμνω νὰ λάβῃ τι καλὴν ἔκβασιν. || (πθ.) εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ, (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς καλὸν. (ἐνίοτε) εὐκολύνομαι. « Τιθέτω παρ' ἑαυτῷ θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐοδῶται, « Γρφ.

Εὐόδως, ἐπίρ. Μὲ καλὸν δρόμον, εὐκόλως, εὐτυχῶς.

Εὐοῖ, ἐπιφών. Βακχικὸν (χαρᾶς ἐκφραστικὸν), (κυρ.) = Εὐ οἱ, καλὸ 'σ τὸν! (παρβλ. Εὐὰν, καὶ Αἰβοῖ).

Εὐοίκητος (ὁ, ἡ). καλοκατοικημένος.

Εὐοικονόμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως. Εὐοικοοικονόμητος· εὐκολοχώνευτος.

Εὔοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς) καλὸν οἶκον· καλὸς (ἀρμόδιος) πρὸς κατοικίαν. 2) καλὸς οἰκονόμος (οἰκοκύρης). « Τὰ ἴδια εὐοικότατός τε ἅμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο, « Δ. Κάσσ.

Εὐοινέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω ἢ Παράγω πολὺν καὶ καλὸν οἶνον, εἶμαι εὔοινος.

Εὐοινία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ (τόπος) τις εὔοινος, ἀφθονία οἴνου.

Εὐοίνιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος μὲ καλὸν οἶνον. » Λοιβαὶ εὐοίνιστοι, « Ὀρφ.

Εὔοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν καὶ καλὸν οἶνον, ἀρμόδιος πρὸς ἀμπελοφυτείαν. « Λεσβίων τῶν εὐοινοτάτων, « Μάξ.

Εὐοιώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκλαμβανόμενος ἀντὶ καλοῦ οἰωνοῦ ἢ γενόμενος ὑπὸ καλοὺς οἰωνοὺς, αἴσιος.

Εὔολβος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐδαίμων ἢ πλούσιος (ὄλβιος).

Εὐολίσθος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως 'γλιστρῶν ἢ, πολλὰ 'γλιστερός· ἐπισφαλής.

Εὐολκιμος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἕλκω]. ὅστις τραβιέται εὔκολα καθὼς τὸ ζυμάρι (ἢ μαστίχα κτλ.), (κοιν.) πολλὰ κορδιαστός.

Εὔολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς ὄλπας (ληκύθους ἢ λαγύνους).

Εὐομβρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὔομβρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ καὶ ἔγκαιροι βροχαὶ (ὄμβροι).

Εὐομιλος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ συναναστροφὴν (ὁμιλίαν), χαρίεις, εὐάρμοστος.

Εὐομμάτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ ὄμματα (καλὴν ὅρασιν).

Εὐομολόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὀπ. εὐκόλως ὁμολογεῖ (μένει σύμφωνος, συγκατατίθεται) τις, σαφὴς, σχεδὸν ἀναντίρρητος.

Εὔομφαλον (τὸ), [εὖ. ὀμφή]. εὔοσμον (ὠνόμαζον οἱ Ἀρκάδ.) τὸ ῥόδον.

Εὐόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ προξενῶν καλὰ ὄνειρα.

Εὐόνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'γιερούς (ἰσχυρούς) ὄνυχας.

Εὐοπλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι καλὰ (μὲ καλὰ ὅπλα) ἁρματωμένος.

Εὐοπλία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὔοπλος (ὁ, ἡ). καλὴ (μὲ καλὰ ὅπλα) ἁρματωμένος. 2) εὐτυχὴς εἰς τὰ ὅπλα (εἰς τὸν πόλεμον). 3) ἐπὶ ἵππου) ὁ ἔχων καλὰς (γιερὰς) ὁπλάς.

Εὔοπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὁράω, ὄψομαι]. τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ ἴδῃ, φαινόμενος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. 2) = Εὐειδὴς, εὔμορφος.

Εὐόρατος (ὁ, ἡ), = Εὔοπτος.

Εὐοργησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὐοργήτος (ὁ, ἡ). μέτριος εἰς τὴν ὀργὴν (εἰς τὸν θυμόν) του, πρᾷος, ἀνεξίκακος. 2) ὀξύθυμος (;), (ἄλλ. γρφ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. Εὐόργιστος).

Εὐοργήτως, ἐπίρ. Πρᾴως, μετριοπαθῶς, (Γαλλ.) de sang froid.

Εὐοργία (ἡ), = Εὐοργησία, [ἐκ τοῦ-

Εὔοργος (ὁ, ἡ), = Εὐόργητος.

Εὐόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν καλὴν ὄρεξιν, ὀρεκτικός.

Εὐόριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ ὁρισθῇ (νὰ προσδιορισθῇ ἢ νὰ περιορισθῇ), μικρὸς, μὲ ὀλίγην περιοχὴν (περιφέρειαν) ἢ συνέχειαν (ἔκτασιν).

Εὐορκέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φυλάττω τὸν ὅρκον μου, εἶμαι εὔορκος.

Εὐορκησία καὶ

Εὐορκία (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐόρκου.

Εὔορκος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων τὸν ὅρκον τοῦ θεοσεβὴς, εἰλικρινὴς, τίμιος, ἐνάρετος, εὐσυνείδητος. « Εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε, « Ακ., ὅτε τὴν ψῆφόν σας κατὰ συνείδησιν (σύμφωνα μὲ τὸν καρὶ τούτου ὅρκον σας).

;Εὐόρκιομα (τὸ), Π. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐόρκημα), πᾶν ὅτι ἐπράχθη ἢ ἐλέχθη εὔορκως.

Εὐόρκως, ἐπίρ. Εὐσυνειδήτως, (συγχ. τῷ Ἐνόρκως). » Τάδ' εὐόρκως ἔχει, « Αἰσχλ., εὔορκά εἰσιν.

;Εὐόρκωτος (ὁ, ἡ), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐόρκητος), = Εὔορκος.

Εὐόρμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ βάλλῃ εἰς κίνησιν (νὰ παρορμήσῃ) εὐκατάφορος πρὸς. 2) (τόπος) ἀπὸ τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ ὁρμήσῃ.

Εὔορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ὅρμον, εὐλίμενος. 2) = Εὐόρμητος (2).

Εὐορνιθία (ἡ). ἐμφάνισις καλῶν ὀρνίθων (δηλ.) αἰσίων οἰωνῶν, [ἐκ τοῦ

Εὔορνις, ιθος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὑπὸ καλοὺς οἰωνοὺς (ὄρνιθας), αἴσιος. 2) Π. (τόπος) ὅπου εἶνε πολλαὶ ἢ καλαὶ ὄρνιθες, πλούσιος ἀπὸ ὄρνιθας.

Εὐόροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (λαμπρὰν) ὀροφὴν (μεγαλοπρεπῆ θόλον).

Εὐορπὴξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς [εὐθαλεῖς] ὄρπηκας (κλωνάρια).

Εὐοσμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εὐωδιάζω.

Εὐοσμία (ἡ). καλὴ ὀσμὴ (μυρωδιὰ), εὐωδία, [ἐκ τοῦ

Εὔοσμος (ὁ, ἡ). εὐώδης, μυρωδάτος. 2) τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναται τις νὰ λάβῃ ὀσμήν. » Ἰχνος—, « Πλδ.

;Εὐοσμώδης, έος (ὁ, ἡ), = Εὐώδης, (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔοσμος.

Εὐοσφραντικὸς, ὴ, ὸν καὶ

Εὐόσφρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ὀξεῖαν) ὄσφρησιν, (γραμ. ἐξήγ. τοῦ Εὔρινος).

Εὐφθαλμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = φθάλμως. Ὁ ἔχων μεγάλους καὶ ὡραίους ἢ καλῶς βλέποντας ὀφθαλμούς. 2) τερπνὸς (εὐάρεστος) εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, προξενῶν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα. (καταχρ.) « Εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι, « Ἀρστ., εὐάρεστον εἰς τὴν ἀκοὴν, (παρβλ. ἢ Εὐωπός).

Εὔοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) ὀφρύδια.

;Εὐοχεω-ῶ, Μ. ἡσω. Διευθύνω ἢ Περιποιοῦμαι καλὰ τὸ ὄχημά μου, (συγχ. τῷ Εὐωχέω).

Εὐοχθέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ζῶ ἐν ἀφθονίᾳ, [ἐκ τοῦ

Εὔοχθος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ὀχή]. ἄφθονος (κυρ. ἐπὶ τροφῆς), πλουσιοπάροχος. « Τράπεζα—, « Βακχιλ.

Εὔοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) τι ἢ κρατούμενος ἀπὸ ἢ ὀχούμενος ἐπί τινος καλῶς (ἀσφαλῶς, καθὼς πρέπει). « Σχῆμα εὔοχον, « Ξεν., τὸ τοῦ ἐπιτηδείου ἱππέως.

Εὐοψέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω πολλὰ ἢ καλὰ ὀψάρια, εἶμαι εὔοψος.

Εὐοψία (ἡ). ἀφθονία ἐκλεκτῶν ὀψαρίων, [ἐκ τοῦ

Εὔοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ ὄψα (προσφάγια, κυρ. δὲ ὀψάρια ἢ ἄλλα θαλασσινά).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐπαγέως, Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐπαγῶς, ἐπίρ. τοῦ-

Εὐπαγής [εὖ, πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ πήζων (πηγνύμενος) εὐκόλως ἢ καθὼς πρέπει. « Τυρός—, « Λόγγ. « Αἷμα εὐπαγές, « Ἀρετ. 2) (συνήθ.) καλὰ συνηρμοσμένος, καλοκτισμένος· ζερεός. « Βάκτρον εὐπαγές, « Θκρ. « Νοῦς—, « Λξ., ἢ καλῶς ναυπηγημένη. « Σῶμα εὐπαγές, « Ξεν. τὸ καλοκαμωμένον ἢ 'γιερόν (καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς) τοῦ ὀπ. τὸ σκαρὶ εἶνε καλόν, (συγχ. τῷ Εὐπαχής).

Εὐπαγῶς, ἴδε Εὐπαγέως.

Εὐπάθεια (ἡ). ἀπόλαυσις τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀναπαύσεων τοῦ βίου, καλοπέρασις, εὐζωΐα· ἡδυπάθεια, τρυφή. « Ἡ ῥᾳστώνη εὐπάθειαν μέν, εἶτις εὐπάθειαν καλεῖ τὴν ἡδυπάθειαν, οὐκ ἀπατᾷ, μεταβολὴν δὲ ἀπαιτεῖ, « Πλάτ. « Ἐν εὐπαθείαις ἦσαν, « Ἡρ., εὐωχοῦντο, εὐθυμοῦσαν κτλ. 2) ἄκρα (μεγάλη) εὐαισθησία, (Ἀλέξ. Ἀφρδ.), [ἐκ τοῦ

Εὐπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω τὰς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις τοῦ βίου, εὐωχοῦμαι, εὐθυμῶ, καλοπερνῶ. « Ὅπως γένοιτο νύξ, πίνειν τε καὶ εὐπαθεῖν, « Ἡρ. 2) εἶμαι-

Εὐπαθὴς [εὖ, πάσχω], ές (ὁ, ἡ). εἷς τὸν ὀπ. κάθε τι κάμνει ἐντύπωσιν, εὐαίσθητος. « Εὐπ. πρὸς ἁρμονίαν, « Πλ. « Εὐπαθέστερον τὸν οἶνον ἐξουσι, « Γεωπον. 2) ἡδύς, ἄνετος, εὐάρεστος. « Βίος—, « Σδ.

Εὐπάθητος (ὁ, ἡ), = Εὐπαθής.

Εὐπαθὴς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐπάθεια.

Εὐπαθῶς, ἐπίρ. Ἐν εὐπαθείᾳ, ἡδέως.

Εὐπαιδευσία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-

Εὐπαίδευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δεύτως. Καλὰ πεπαιδευμένος, καλοαναθρεμμένος, πρακτικός. « Μάγειρος—, « Αθ.

Εὐπαιδεύτως, ἐπίρ. Ἐμμελῶς, κοσμίως, ἐλευθερίως, κτλ.

Εὐπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ παιδιὰ (νὰ ἤνε-

Εὔπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ παιδιά, εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του. 2) Π. καλὸς υἱός, καλὴ θυγάτηρ.

Εὔπακτος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐπήκτος.

Εὐπαλαίστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπαλαίσῃ (νὰ καταπονέσῃ).

Εὐπάλαιστρος (ὁ, ἡ). καλὰ γυμνασμένος εἰς τὴν παλαίστραν, (ἐν γέν.) ἐπιτήδειος.

Εὐπάλαμος (μος), ον (ὁ, ἡ), Π. 'γιερὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια, (τρπ.) = Εὐμήχανος. « Σοφία—, « Ἐπγρ. 2) καμωμένος ἀπὸ τεχνικὸν (ἐπιτήδειον) χέρι. « Ὕμνος—, « Ἀρχῆ.

Εὐπαλέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εὐπαλῶς.

Εὐπαλὴς [εὖ, πάλη ἢ πάλλω], ές (ὁ, ἡ), = Εὐπέλαστος, (συνεκδ. καὶ τρπ.) εὐκατόρθωτος, εὔκολος.

Εὐπαλῶς, ἐπίρ. Εὔκολως.

Εὐπαράγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παραγάγῃ, νὰ μεταστρέψῃ, νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του [καὶ μτφρ.]. ἵνα παρασύρῃ, νὰ ξελογιάσῃ, νὰ ἀπατήσῃ). « Ὀστοῦν—, « Ἱππκρ. « Γνώμη—, « Ἀρετ.

Εὐπαράδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως παραδέχεταί τις, πιθανός. 2) (ἐνεργ.) ὃς τις εὐκόλως παραδέχεται τι. « Ἡ εὐφυΐα εὐπαράδεκτος σπερμάτων ἀρετῆς ἐστι, « Φίλ.

Εὐπαράδοχος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Εὐπαραίτητος (ὁ, ἡ), = Εὐδυσώπητος.

Εὐπαράκλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, παρακαλέω]. τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρηγορήσῃ ἢ νὰ καταπείσῃ.

Εὐπαρακολούθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήτως. Τοῦ ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ὕχνη (καὶ τρπ.) νὰ φυλάξῃ τὴν συνέχειαν (ἐπμ.) νὰ τὸν ἐννοήσῃ, εὐκατάληπτος.

Εὐπαρακόσμιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἢ πρὸς τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μετακομίσῃ ἢ νὰ μετακομισθῇ πλαγίως καὶ μὲ τρόπον. « Πλοῦς—, « Πλθ., ὁ διὰ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, (ἐπμ.) εὔκολος. « Πόλις—, « Ἀρστ., εἰς τὴν ὁποίαν εὐκόλως εἰσάγονται (κυρ. κρυφὰ ἢ μὲ πλιάρια) τρόφιμα ἢ πραγματεῖαι, (καὶ τρπ.) « Τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον εὐπαρακόσμιος, « Πλ., εὐκατάπειστος.

Εὐπαράκρουστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρακρούσῃ (νὰ ἀποφύγῃ μὲ τρόπον).

Εὐπαράλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως παραλλάσσων (ἀλλοιούμενος), εὐμετάβλητος.

Εὐπαραλόγιστος (ὁ, ἡ). εὐαπάτητος (κυρ. εἰς λογαριασμὸν καὶ τρπ. διὰ ψεύδων συλλογισμῶν καὶ σοφισμάτων).

Εὐπαραμύθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θήτως. Ὁ εὐκόλως παραμυθούμενος (παρηγοριζόμενος, κατασυμβιβάζεται εὐκόλως).

Εὐπάρδος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐπάρδος, = Εὐπάρειος.

Εὐπαράπειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ πείσῃ ἢ νὰ μεταπείσῃ παρὰ τὸ δίκαιον (νὰ παρασύρῃ), εὐαπάτητος.

Εὐπαράπλους, ου (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως κα ἀκινδύνως δύναταί τις νὰ παραπλεύσῃ.

Εὐπαράτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐμετάπειστος ἢ Εὐπαράπειστος.

Εὐπαρατύπωτος (ὁ, ἡ). (νόμισμα) τὸ ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρατυπώσῃ (νὰ παραχαράξῃ).

Εὐπαράφορος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως παραφερόμενος (παρασυρόμενος, ἐξαγόμενος ἀπὸ τὰ ὅριά του).

Εὐπάρεδρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -έδρως. Πιστός, σταθερός, ἐπίμονος.

Εὐπάρειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς παρειὰς (εὐμορφα μάγουλα).

Εὐπαρείσδυτος (ὁ, ἡ). ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρεισδύσῃ (νὰ εἰσχωρήσῃ μὲ τρόπον).

Εὐπαρηγόρητος καὶ

Εὐπαρήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γορήτως, -γόρως. Εὐπαραμύθητος.

Εὐπάρμος (ὁ, ἡ), = Εὐπάρειος.

Εὐπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου εἶνε πολλαὶ καὶ καλαὶ παρθένοι. « Νάξος—, « Ἐπγρ. 2) καλὴ (ὡραία, εὐγενὴς, πλουσία, κτλ.) παρθένος. « Ἀρτεμις—, « Ἐπγρ., (παρδλ. Εὔπαις).

Εὐπαρῴστρυς (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις 'να παροδεύσῃ ('να παρ(λθῃ). « Τὸ κάλλος αὐτῶν οὐκ εὐπαρόδευτον, « Σδ.

Εὐπάροδος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὀπ. ἢ διὰ τοῦ ὀπ. ἡ πάροδος (ἡ ὁδὸς) εἶν' εὔκολος, εὐδιάβατος.

Εὐπάριστος (ὁ, ἡ), = Εὐπαρακόμιστος, Εὐπαράγωγος.

Εὐπαροξυντος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παροξύνῃ, εὐερέθιστος.

Εὐπαρόρμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρορμήσῃ (νὰ παρακινήσῃ), εὐερέθιστος.

Εὐπάροχος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων (δίδων) εὐκόλως. « Ἵππος—, « Ἱππιατρ., ὁ προσηνής.

Εὐπαρρήσιαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άστως. Ὁ εὐκόλως παρρησιαζόμενος (ὁμιλῶν θαρετὰ τὴν ἀλήθειαν).

Εὐπάρυφος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ἔχων καλὴν παρυφὴν (οὖγιαν, κενάριαν), (συνεκδ.) ὁ στολισμένος μὲ τοιοῦτον χιτῶνα (δηλ. μὲ πολυτέλειαν), λαμπροφορεμένος (μτφ.) ἀνθηρός, μεγαλοπρεπής. « Λύγος—, « Ἀθ.

Εὐπάταγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (πάταγον).

Εὐπατέρεια (ἡ), Π. θυγάτηρ μεγάλου (ἐνδόξου) πατρὸς, εὐγενὴς πατρόθεν. « Νὰ εἰς εὐπατέρειαν αὐλὰν, « Εὐρ., κατοικεῖς τὸ παλάτιον τοῦ κραταιοῦ πατρός σου.

Εὐπάτητος (ὁ, ἡ). εὐκολοπάτητος ἢ καλὰ (πολλὰ) πατημένος.

Εὐπατόριον (τὸ), [εὐπάτωρ, ἐπώνυμ. τοῦ Μιθριδ.], εἶδ. φυτοῦ, το ἄλλ. Βουβώνιον, (Γαλλ.) aigremoine.

Εὐπατρίδαι, ων (οἱ), εὐγενὴς τῆς πατρίδος σου, ἐκ γενετῆς (ἐκ προγόνων) εὐγενὴς, πατρίκιος.

Εὐπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐπατρίδης καὶ

Εὐπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). υἱὸς ἢ θυγάτηρ εὐγενοῦς (ἐνδόξου) πατρὸς, εὐγενὴς πατρόθεν.

Εὐπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. ἄχλαγον ἢ, μήτε πολὺ (συγχ., τῷ Εὐπαγής). σον πρέπει, « Ἀρετ., (συνεκδ.) ἄδος (ἡ), ἀντὶ Εὐπέδιος, ἔγμα καλὰς πεδιάδας, πεδινή.

Εὐπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν εὔμορφα πέδιλα.

Εὐπέδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς (εὐφόρους ἢ εὐρυχώρους) πεδιάδας, (ἄλλ. διορθ. Εὐρυπέδιος).

Εὐπέζος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πέζα]. ὁ ἔχων εὔμορφα ποδάρια.

Εὐπείθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ εὐπειθοῦς.

Εὐπειθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐπειθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος (ὑπακούων) προθύμως. 2) Π. ὁ καταπειθὴς εὐκόλως, πιθανὸς, καταπειστικός. « Σήματα εὐπειθῆ, « Αἰσχλ.

Εὐπειθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐπείθεια.

Εὐπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐπείθειαν.

Εὔπειστος (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.) -πείστως Ὁ πειθόμενος εὐκόλως, εὐκατάπειστος, (ἐπμ.) = Εὔπιστος.

Εὔπεκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πείκω]. καλοκουρευμένος ἢ καλοκτενισμένος, (ἐπμ.) = Εὔκοπος.

Εὐπελαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εὐθέτως ὡς πρὸς τὸ πέλαγος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐπελέκητος (ὁ, ἡ). εὐκολοπελέκητος.
†Εὐπελής, ές, (ὁ, ἡ), Π. = Εὐηπελής, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐπαλής, εὔκολος.
Εὐπέμπελος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πέμπω]. ἥμερος, εὔκολος. « Οὐκ εὐπέμπελος, « Δίσχλ. (δηλ.) Δυσπέμφελος.
Εὐπένθερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐγενῆ (ἔνδοξον) πενθερόν.
Εὐπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὸν (μεγαλοπρεπῆ) πέπλον.
Εὐπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἴμαι-
Εὔπεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πέπτω]. εὐκολογώνευτος ἢ, εὐκολοωρίμαστος. « Τὸ ὑέτιον ὕδωρ εὔπεπτον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ εὐπεπτον, « Στέφ. 2) (ἐνεργ.) ὁ χωνεύων εὐκόλως. « Ὀρεκτικωτέρους ἀπεργάζεται πρὸς τροφὰς καὶ εὐπεπτοτέρους, « Ἀθ.
Εὐπέραντος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς περατούμενος (καταλήγων), εὐκατάστροφος.
Εὐπέρατος (ὁ, ἡ). εὐκολοπέρατος. « Ποταμὸς—, « Εὔς.
Εὐπεράτωτος (ὁ, ἡ) = Εὐπέραντος.
Εὐπεριάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιάγῃ (νὰ περιστρέψῃ).
Εὐπεριαίρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ ὁλοτρόγυρα ἀπό. « Φλοιὸς—, « Θφρ.
Εὐπερίβλεπτος (ὁ, ἡ), ἀθμ. παράρρ. τοῦ Εὐπερίοπτος.
Εὐπερίβολος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξῆγ. τοῦ Εὐερκής.
Εὐπερίγραπτος καὶ Εὐπερίγραφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γράπτως, -γράφως. Ὁ περιορίζόμενος εἰς μικρὸν (ἐνίοτε καὶ ὡραῖον) σχῆμα, μικροκάμωτος, σύντομος.
Εὐπεριδραξτος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιδράττομαι], = Εὐπερίληπτος, Εὐπερίγραπτος.
Εὐπερίθρυαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔθρυαστον περικάλυμμα ἢ περιφέρειαν, εὐκολος νὰ συντριφθῇ ὁλοτρόγυρα.
Εὐπερικάλυπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περικαλύψῃ (νὰ σκεπάσῃ ὁλοτρόγυρα).
Εὐπερίκοπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ περικόπτῃ (νὰ ἀφαιρῇ) τὰ περιττά. « Εὔπ. πρὸς τὰς ἐντεύξεις, « Ηλθ., χωρὶς πολλὰς τσερεμόνιας εἰς τὴν συναναστροφήν, (Γαλλ.) sans façons
Εὐπερίκτητος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσπερίκτητος.
Εὐπερίληπτος (ὁ, ἡ) τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ (νὰ χωρέσῃ), σύντομος.
Εὐπερινόητος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς ἐπινοηθεὶς ἢ ἐκφρασθείς. « Στίχος—, « Ἐπγρ (Γαλλ.) bien tourné.
Εὐπερίοπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιορώμενος (παραβλεπόμενος, περιφρονούμενος).
Εὐπεριόριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ περιορισθῇ (νὰ χωρισθῇ μὲ ὅρια), Εὐπερίγραπτος.
Εὐπερίουσιαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ἀρκετὴν) περιουσίαν, εὐκατάστατος.
Εὐπερίπατος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς περίπατον.
Εὐπερίσπαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ τραβηχθῇ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁλοτρόγυρα.
Εὐπερίστελτος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὰ περισταλμένος (ἐνδυμένος), εὔζωνος.
Εὐπερίστατος (ὁ, ἡ), [εὖ, περίστημι]. ὁ περικυκλούμενος ἢ περικυκλούμενος εὐκόλως. « Ἡ ἁμαρτία—, « Γρφ., διότι περιπίπτει εἰς αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος εἰς κάθε περίστασιν.
Εὐπερίστρεπτος καὶ
Εὐπερίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιστρεφόμενος.
Εὐπερίτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιτρεπόμενος (ἀναποδογυρίζόμενος).
Εὐπεριρρόνητος (ὁ, ἡ), = Εὐκαταφρόνητος.
Εὐπερίφωρος (ὁ, ἡ), = Εὐφώρατος.
Εὐπερίχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χυνόμενος πέριξ τινός.
Εὐπερίψυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιψύχω], ὁ εὐκόλως κρυόνων ἢ κρυολογῶν.
Εὐπετάλει (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Εὐπέταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐθαλῆ ἢ εὐμεγέθη φύλλα (πέταλα). ‖. (οὐσ.) Εὐπέταλον, « εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀφρονειδές.
Εὐπέτασος (ὁ, ἡ), [εὖ, πετάννυμι]. τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἁπλώσῃ (νὰ ἐκτείνῃ).
Εὐπέτεια (ἡ), εὐκολία· ἀφθονία, [ἐκ τοῦ
Εὐπετὴς, ές (ὁ, ἡ). (κατὰ λίξ.) ὁ πίπτων (καὶ μτφρ. καταβαίνων, τελειόνων καλὰ (παρβλ. Εὐκατάστροφος). (συνήθ.) εὔκολος· πρόχειρος.
Εὔπετρος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ καλὴν πίτραν.
Εὐπετῶς, ἐπίρ. Εὐκόλως, ἐν ἀνέσει.
Εὐπεψία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι εὔπεπτον, καλὴ (εὔκολος) χώνευσις.
Εὐπηγὴς, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. καὶ
Εὔπηκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπαγής.
Εὐπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν καλὴν περικεφαλαίαν (πήληκα) ἢ ἁρμόζων εἰς τοιαύτην. « Λόφος—, « Ἐπγρ. « Ταὼς—, « Βαρβ. « Οἶκος—, « Π. Σχλ., (μτφ.) ὁ Εὐώροφος.
†Εὐπήμαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, πημαίνω] τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ βλάψῃ.
Εὔπηνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ πήνη]. καλὰ (εὔμορφα) ὑφασμένος.
†Εὐπηξία (ἡ), (νλγ.). τὸ νὰ ᾖνέ τι εὔπηκτον (εὐπαγές), στερεότης.
Εὔπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πήχεις (εὔμορφα μπράτσα). « Ἀθήνη—, « Στέφ. (καὶ καταχρ.) « Νεῖλος—, « Π. Σχλ.
Εὐπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς πηγὰς (πίδακας) (καὶ μτφμ.) πολὺ καὶ νόστιμον ζωμί. « Βότρυς—, « Ἐπγρ.
Εὐπιθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐπειθέω, [ἐκ τοῦ
Εὐπιθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπειθής.
Εὐπίλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, πιλέω]. καλὰ πατημένος, Εὐστιπτος.
Εὐπίνεια (ἡ). ἡ φυσικὴ καλλονὴ ἀρχαϊκοῦ ἀριστουργήματος (κυρ. δὲ συγγράμματος ἢ ποιήματος), τὸ ἀρελὲς καὶ ἀβρωπὸν ἐνταυτῷ τῆς φράσεως κτλ., [ἐκ τοῦ
Εὐπινὴς [εὖ, πῖνος], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ἀθλητῶν) λαμπρὸς, ἀκμαῖος· (καὶ κατὰ τὸν Ἄρστ.) « Λιπαρὸς καὶ εὐπινὴς ἐκ τῆς παλαίστρας. « 2) (ἐπὶ μετάλλ.) ἀκατεργασμένος μὲ τὸν ἐκ τοῦ χωνευτηρίου χνοῦν (πίνον), (οθ. μτφορ. ἐπὶ ὕφους λόγου) ἔχων ἐπιλάμπασαν τὴν ἀρχαϊκὴν ἐκείνην ἀρέλειαν καὶ χάριν.
Εὐπινῶς, ἐπίρ. μετ' εὐπινείας, κομψῶς·
Εὐπιστία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Εὔπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πίστως. Ὁ πιστεύων ἢ ἐμπιστευόμενος εὐκόλως, εὐκολόπιστος. « Εὔπιστοι οἱ νέοι, διὰ τὸ μήπω πολλὰ ἐξηπατῆσθαι, « Ἄρστ.
) ἄξιος πίστεως ἢ ἐμπιστοσύνης. (ἀπὸ πραγμ.) ἀξιόπιστος. « Περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει, « Σοφ. 3) = Εὔπειστος, εὐπειθής. « Εὔπιστον ἀτυγῶν ἐστιν ἄνθρωπος φύσει . . Τὸν πλησίον γὰρ οἴεται μᾶλλον φρονεῖν ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πταίων ἀεί, « Στέφ.
Εὐπίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀρκετὰ (ὄχι ὑπέρογκος, ἢ ὅσον πρέπει) παχύς.
Εὔπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πλάζομαι], εὐπάτητος.
Εὐπλανὴς, τος (ὁ, ἡ), Π. (κύων) ὅστις πλανᾶται (περιέρχεται) (χηλατῶν ἐπιτηδείως.
Εὐπλαστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Εὔπλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πλάστως, εὔκολος νὰ πλασθῇ ἢ. Ἐπιτήδειος πλασμένος (συνθεμένος). « Κηρῷ εὐπλαστότερον, « Πλάτ. « Πούς—, « Ἄρστ., ὁ καλοκαμωμένος. « Λόγος ἀπίθανος καὶ οὐκ εὔπλ., Εὐστ.
Εὐπλατὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλατύς.
Εὔπλειος, η, ον, Π. καλὰ γεμάτος, ἔμπλεως.
Εὐπλεκὴς, ές, Π. καὶ
Εὔπλεκτος (ὁ, ἡ). καλυπλεγμένος. « Σειρὰ (« Δίφρος, « Δίκτυον, « Κόρινος)—, « Π.
Εὔπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (γερὰ) πλευρά.
†Εὐπληθὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πολυάριθμος (πολυάνθρωπος). 2) ἀρκετὰ γεμάτος (μεστωμένος), γεματούτσικος.
Εὔπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως πληττόμενος, εὐκολοκτύπητος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπληκτος.
Εὐπλήρωτος (ὁ, ἡ) καλὰ γεμάτος, ἢ. εὐκολογέμιστος.
Εὐπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω εὐτυχῶς, κάμνω καλὸν ταξεῖδι.
Εὔπλοια καὶ Π. Εὐπλοΐα (ἡ). καλὸν (εὐτυχισμένον) ταξεῖδι (διὰ θαλάσσης), καλὸς καιρὸς διὰ ταξείδευμα. ‖. (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφρ.) ἡ χορηγοῦσα εὐπλοιαν.
Εὐπλοΐη καὶ Εὐπλοίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐπλοια.
Εὐπλοΐμος (ὁ, ἡ), = Εὔπλους (2).
Εὐπλοκαμὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ-
Εὐπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς πλοκάμους (εὔμορφαις πλεξίδαις).
Εὔπλοκος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -όκως, = Εὔπλεκτος.
Εὔπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (ἁρμενίζων, ταξειδεύων) καλῶς (εὐτυχῶς, μὲ καλὸν καιρόν). 2) (πθ.) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ πλεύσῃ, εὐκολοταξειδεύτος.
Εὐπλυνὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (παστρικὰ) πλυμένος.
Εὔπλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔπλους
Εὔπλως, ἐπίρ. Μετ' εὐπλοΐας.
Εὐπνευσία (ἡ). εὐκολία εἰς τὴν ἀνακνοήν, εὔκολον ἀνάσσεσθαι, [ἐκ τοῦ
Εὔπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνακνέων ἢ ἀναπνεόμενος. 2) = Εὔπνους (1).
Εὔπνοια (ἡ). = Εὐπνευστία. 2) καλὴ ἀναθυμίασις· εὐωδία. « Φυσικὴ χρωτὸς εὐπνοΐη, « Ἐπγρ. 3) φύσημα καλοῦ ἀνέμου (συγκδχ.) μέρος ἀερικὸν (τὸ οἰκτε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καρδον). « Εὐήλιοι εὔπνοιαι, « Διόδ., [ἐκ τοῦ
Εὔπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων, ἔχων δυνατοὺς πνεύμονας ἢ ἀνοικτοὺς μυκτῆρας. « Ἵππος—, « Πλδ., « Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι, « Ξεν. 2) ὁ καλῶς φυσῶν ἢ φυσώμενος. « Ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι, « Λέγγ. 3) Ὁ εὐκολύνων τὴν ἀναπνοήν. « Λουτρὸν—, « Ἱππκρ. 4) ὁ εὐαρέστως ἀναπνεόμενος, ἐροσερὸς ἢ εὐώδης. « Ἀήρ—, « Πλ. (ἐξ συγκρ.) « Τὸ τῆς ὀψίας εὐπνούστερον, « Πλ. 5) (συνεκδ.) ὅπου ἀναπνέει τις ἐλεύθερος ἢ εὐαρέστως. « Οἶκος (« Λειμὼν « Περίπατος)—, « Ἀξ., Ἀρετ. ἀερικὸς, ἀνοικτόκαρδος. (καὶ ἀγῃρημ.) « Περίπατοι, ἔνθα ἂν εὔπνοον, « Ἀρετ.
Εὐποδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις εὔπους (νὰ ἔχῃ ὑγιερὰ ἢ ὀγλίγωρα πόδια).
Εὐ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλὸν, εὐεργετῶ.
Εὐποίησις εως (ἡ), = Εὐποιΐα.
Εὐποιητὴ (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Εὐποίητος.
Εὐποιητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ εὐποιεῖν, εὐεργετικός.
Εὐποίητος (ὁ, ἡ). καλοκαμωμένος, καλοφθειρασμένος.
Εὐποΐα (ἡ). ἀγαθοεργία, εὐεργεσία.
Εὐποίκιλος (ὁ, ἡ), Π. εὖμορφα πεποικιλμένος (πλουμισμένος) ἢ, πολυποίκιλος.
Εὐποιὸς (ὁ, ἡ). ἀγαθοποιὸς, εὐεργετικός.
Εὔποκος (ὁ, ἡ), Π. μαλλιαρὸς, μὲ πολὺ καὶ καλὸν μαλλί.
Εὐπολέμητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ πολεμηθῇ καὶ νὰ νικηθῇ.
Εὐπόλεμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -λέμως. Ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικός. « Πόλις—, « Ξεν. 2) ὁ ἔχων ἀντικείμενον ἔνδοξον πόλεμον. « Ὕμνος—, « Π. Σιλ. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐπάλαμος).
Εὐπολιόρκητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ πολιορκηθῇ καὶ νὰ κυριευθῇ.
Εὔπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ ὡραίας πόλεις.
Εὔπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέμπων (ὁδηγῶν, παραπέμπων) ἀσφαλῶς ἢ εὐτυχῶς. « Τύχη—, « Αἰσχλ.
Εὐπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος (ὁδεύων περιπατῶν) καλῶς, ἢ εὐκολοπεριπάτητος.
Εὐπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόρους (μέσα, τρόπους), ἡμπορῶ (μὲ γεν.) ἔχω τι ἐν ἀφθονίᾳ, εἶμαι πλούσιος ἀπό. ‖ (μσ.) εἶμαι εὔπορος (εὐκατάστατος), ἔχω τὸν τρόπον. ‖ (σπν, μτθτ. μὲ αἰτ.) προμηθεύω, καὶ πθ.) εὑρίσκομαι ἐκ τοῦ προχείρου.
Εὐπόρημα (τὸ). τρόπος, μέσον (ἐπινοηθὲν ἐκ τοῦ προχείρου).
Εὐπόρθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ πορθήσῃ (νὰ λεηλατήσῃ).
Εὐπορία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ πέρασμα (δρόμου, ποταμοῦ κτλ.)· (μτφρ.) ἀφθονία (τρόπων, μέσων), περιουσία (χρημάτων κλπ.)· ἱκανότης, εὐφυΐα· εὐκαιρία· (ἐν γέν.) εὐκολία.
Εὐπόριζος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ).
Εὔπορος (ὁ, ἡ). (δρόμος) εὐκολοπέρατος. (μτφρ.) ὁ ἔχων τρόπους ἢ τὸν τρόπον· ἐφευρετικὸς, εὐμήχανος· εὐκατάστατος, (ἐν γέν) εὔκολος, εὐποριστος, εὐκατόρθωτος.
†Εὐπόρφυρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπόρφυρος.
Εὔπορως, ἐπίῤ. Εὐκόλως. ἀφθόνως
Εὐποτμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐτυχῶ.
Εὐποτμία (ἡ). εὐτυχία, [ἐκ τοῦ
Εὔποτμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πότμως. Εὐτυχὴς.
Εὔποτος (ὁ, ἡ). εὔκολος ἢ καλὸς διὰ πιόσιμον. « Ἔκπωμα—, « Ἀθ.
Εὔπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα ἢ ὑγιερὰ, ὀγλίγωρα) ποδάρια. « Ἵππος—, «
Εὐπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐ πράσσω, εὐτυχῶ· εὐδοκιμῶ.
Εὐπράγημα (τὸ). εὐτυχὲς ἐπιχείρημα, εὐτύχημα, ἐπιτυχία.
Εὐπραγὴς, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -αγῶς, Ὁ εὐπραγῶν, εὐτυχὴς, ἐπιτυχής.
Εὐπραγία (ἡ). εὐτυχία, εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία. « Οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ἡ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, « Πλάτ. 2) ἐνάρετος διαγωγὴ, ἀγαθοεργία. « Κράτιστον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα εἶναι εὐπραξίαν, « Πλάτ.
Εὔπρακτος (ὁ, ἡ). εὐκατόρθωτος. 2) = Εὐπραγὴς.
Εὐπραξία (ἡ), = Εὐπραγία.
Εὔπραξις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπραξία.
Εὔπρατος (ὁ, ἡ), [εὖ, πιπράσκω]. εὐκολοπώλητος,
Εὔπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν πρέμνον (κορμὸν, στέλεχος).
Εὐπρέπεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐπρεποῦς, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη, εὔμορφον ἐξωτερικὸν· εὔσχημος πρόφασις. « Ὅ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν, « Πλάτ.
Εὐπρεπὴς [εὖ πρέπει], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον, μεγαλοπρεπὲς κτλ.) ἐξωτερικὸν· φανταχτερός. ταιριασμένος, εὔσχημος. « Λόγος (« Πρόφασις) —, « Εὐρ., Θκ.
Εὔπρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπρεπὴς. (παρδλ.) Ἠμπρεπτος).
Εὐπρεπῶς, ἐπίῤ. Μὲ Εὐπρέπειαν, εὐσχήμως. « Εὐρ· ἄδικος, « Δμ.
Εὔπρηκτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔπρακτος.
Εὐπρηξίη (ἡ), Ἰων, ἀντὶ Εὐπραξία.
Ἐὐπρήσσεσκον, Π. ἀντὶ Εὖ ἔπρασσον, ἐφρόντιζον μὲ ἐπιμέλειαν. (κοιν.) ἔκαμναν ὀγλίγωρα καὶ καλά.
Εὔπρηστος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πίμπρημι]. ὁ εὐκόλως ἀνάπτων (ἐνεργ. ἢ μα. αὐτοπθ.).
Εὐπρήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πρηῶνας (ἐξοχὰς, ἀκρωτήρια).
Εὔπριστος (ὁ, ἡ), [εὖ, πρίζω]. καλὰ πριονισμένος, ἢ. εὐκολοπρίονιστος.
Εὐπροαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκλέγων (προαιρούμενος, ἀποφασίζων) ἢ ἐκλεγόμενος. ὁ ἔχων καλὴν προαίρεσιν (ἐκλέγων τὸ καλόν).
Εὐπροόρατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προΐδῃ.
Εὐπρόσδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως προσδέχεται (ἀποδέχεται) τις. « Καιρὸς—, « Γρφ., ὁ ἁρμόβριος.
†Εὐπρόσεδρος (ὁ, ἡ), = Εὐπάρεδρος.

Εὐπρεσβυγορία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Εὐπροσήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -γόρως. Ὁ προσαγορεύων (χαιρετῶν, συνομιλῶν, συναναστρεφόμενος) εὐκόλως καὶ φιλικὰ τὸν καθένα, κατηδεκτικός.
Εὐπρόσβατος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ προστεθῇ πουθενὰ ἢ ν' αὐξηθῇ διὰ προσθήκης.
Εὐπρόσιτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤ.) -ίτως, [εὖ, πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ προσέλθῃ (νὰ πλησιάσῃ).
Εὐπροσόδευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων καλὰς προσόδους (καλὸν εἰσόδημα).
Εὐπρόσοδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -όδως. = Εὐπρόσιτος. 2) (μτγν.) = Εὐπροσόδευτος. « Ἐκποιῶν τι τῶν εὐπροσόδων αὐτουργίων τῆς ἐπισκοπῆς, « Κάν.
Εὐπρόσαιστος (ὁ, ἡ), [εὖ, προσρέρω], = Εὐπρόσιτος, εὐκολοπλησίαστος, (ἐν γέν.) εὔκολος.
Εὐπροσόμιλος (ὁ, ἡ), = Εὐπροσήγορος.
Εὐπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ).
Εὐπρόσορτος καὶ
Εὐπροσορθεγκτος (ὁ, ἡ), = Εὐπροσήγορος.
Εὐπρόσφορος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔχει καλὸν φαγεῖ (τρώγεται μὲ εὐχαριστησιν). 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐπρόφορος, προφέρων καλὰ τὰς λέξεις.
Εὐπρόσφυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως προσφυόμενος (προσκολλώμενος καὶ συσσωματούμενος).
Εὐπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Φαίνομαι εὐπρόσωπος (εὔμορφος, εὐσχήμος), ἀρέσκω. « Θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι, « Γρφ., νὰ φανοῦν ἀσπροπρόσωποι, νὰ ἀρέσουν, νὰ εὐδοκιμήσουν. (καὶ πθ.) « Ὡς ἂν εὐπροσωπώτερα ἢ ἀπόδοσις, « Παχυμ., νὰ φαίνεται εὐπρόσωπος.
Εὐπρωσωπία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Εὐπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ώπως. Ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον, ὑλαρὸν) πρόσωπον· γελαζούμενος, πρόσχαρος. (τρπ.) εὐλογοφανὴς, εὔσχημος.
Εὐπροφάσιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίστως. Εὔκολος νὰ εὑρίσκῃ προφάσεις, ἢ Χρωματισμένος μὲ εὐλογοφανεῖς προφάσεις.
Εὐπρόφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προφέρῃ (νὰ ἐκφράσῃ), εὐκολοπρόφερτος.
Εὐπρυμνὴς, ές, Π. καὶ
Εὐπρύμνος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλὴν πρύμνην, (συνεκδ.) καλοφθειρασμένον, (μτφρ.) ἀσφαλὴς, μόνιμος.
Εὔπρωρος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλὴν (καλοκαμωμένην) πρῶραν, (μτφρ.) = Εὐπρόσωπος.
Εὐπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ πταίων (σκονταύων ἢ κάμνων νὰ σκονταύῃ τις) εὐκόλως, ἐπισφαλὴς, ὀλισθηρὸς, ἐπικίνδυνος.
Εὔπτερος καὶ
Εὐπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ πτερὰ (καλὰς πτέρυγας), (συνεκδ.) πετῶν ὑψηλὰ, (μτφρ.) ὑπερήφανος.
Εὐπτησία (ἡ), [εὖ, ἵπταμαι]. εὐκολία (ἐπιτηδειότης) εἰς τὸ πέταγμα.
Εὐπτοίητος ἢ Εὐπτόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐκόλως πτοούμενος (τρομάζων, ξυπναζόμενος).
Εὐπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπόλεμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὔπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ καλοὺς πτόρθους (κλάδους).
Εὐπυγία (ἡ). τὸ νὰ ἠνέ τις -
Εὔπυγος (ὁ, ἡ), = Καλλίπυγος.
Εὐπυνδάκωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πύνδαξ]. ὁ ἔχων καλὸν ('γιερὸν, καλοκαμωμένον) πυθμένα.
Εὔπυργος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) μὲ καλοὺς (εὐμορφοκαμωμένους ἢ ὀχυροὺς) πύργους.
Εὔπυρος καὶ ;Εὐπυροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρποφορῶν πολὺ καὶ καλὸν σιτάρι (πυρός).
Εὐπύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως πυρούμενος (κοκκινίζων εἰς τὸ πῦρ, ἐξαπτόμενος).
Εὐπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν πώγωνα (μακρυὰ καὶ εὔμορφα γένεια).
Εὔπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (παράγων) ἢ μεταχειριζόμενος πολλοὺς καὶ καλοὺς ἵππους (καλὲ πωλάρια).
Εὐραθάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ςάζων πολλὰς καὶ ἁδρὰς ἢ νοστίμους σταλαγματιὰς (ῥαθάμιγγας). « Οἶνος (» Ἐλαίη) —, « Νόνν.
Εὐραι (αἱ), [οὐρὰ, παρβλ. Εὖρος]. αἱ ἄκραι τῶν ἀξόνος εἰς τὰς ὁπ. ἐναρμοζονται οἱ τροχοί.
Εὐράμην, (μτγν.) μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐράξ [εὐρὺς], Π. εἰς τὸ πλάτος κατὰ πλάτος· ὀλίγον τι μακρὰν, (ὅθ. ὅταν φωνάζωμεν πρός τινα ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀπαράλλ. τῷ Ἰταλ.) ἀλάργα! (τὸ ἐξηγοῦν ἐν τοσούτῳ) πλάγια, ἐκ πλαγίου, (Ἰλ. Α, Ο.).
Εὔραπτος καὶ Εὐραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ ('γιερὰ) ῥαμμένος, καλὰ συνηρμοσμένος.
;Εὐρεὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔρυτος.
Εὑρέθην, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρέιθρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐὐῤῥοος.
Εὑρεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὑρείτης, ου καὶ
Εὔρειτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔρυτος.
Εὐρείων, ουσα, ον, Π., = τῷ προηγ.
Εὕρεμα (τὸ), = Εὕρημα.
Εὑρέμεναι, Π. ἀντὶ Εὑρεῖν.
Εὑρεσιέπεια (ἡ). = Εὑρεσιλογία.
Εὑρεσιεπέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Εὑρεσιλογέω.
Εὑρεσιεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὑρεσιλόγος.
Εὑρεσίκακος (ὁ, ἡ). ἐφευρετὴς ἢ πρωταίτιος κακοῦ.
Εὑρεσιλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκω ('Εφευρίσκω) λόγους βεβιασμένους (σοφίσματα) ἵνα ἐξηγήσω ἢ δικαιολογήσω τι· προφασίζομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.
Εὑρεσιλογία (ἡ). τὸ εὑρεσιλογεῖν καὶ
Εὑρεσιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρεσιλογῶν.
Εὑρέσιος (ὁ). ὁ προστάτης τῶν ἐφευρέσεων, (ἐπίθ. τοῦ Διός).
Εὕρεσις, εως (ἡ). τὸ εὑρίσκειν (ἐφευρίσκειν), ἐπινόησις, ἀνακάλυψις.
Εὑρεσίτεχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφευρίσκων τέχνας (μηχανάς).
Εὑρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὑρέτης, ου ἢ ου (ὁ). ὁ εὑρίσκων (ἐφευρίσκων ἢ ἐφευρών) τι, ἐφευρετής.
Εὑρετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ εὑρίσκειν (ἐφευρίσκειν), ἐπινοητικός.
Εὑρέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὑρέτης.
Εὑρετὸς, ἡ, όν. Ὁ εὑρεθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ εὑρεθῇ (νὰ ἐφευρεθῇ).
Εὑρέτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὑρέτης.
Εὕρετρον (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν εὑρόντα τι, (κοιν.) εὑρετήκιον.
Εὕρηκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ῥηγνύμενος (σπάνων). (Ἀρετ.)
Εὕρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εὗρεν ἢ ἐφεῦρέ τις, (κυρ. δὲ) τὸ εὑρεθὲν κατὰ τύχην ἢ ἀνελπίστως, (ὅθ. μετφορ.) κέρδος τυχηρὸν, ἔρμαιον.
†Εὑρημοσύνη (ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Καλλιέπεια, εὐφράδεια, [ἐκ τοῦ
†Εὑρήμων [εὖ, ῥῆμα], ονος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Εὐφραδὴς, Εὔλαλος.
Εὕρην, ηνος καὶ
Εὔρηνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥὴν], = Εὔαρνος.
Εὑρησιεπὴς, Εὑρησιλογέω κτλ., Ζ. Εὑρεσιεπὴς κτλ.
Εὕρησις, εως (ἡ), = Εὕρεσις.
Εὑρήσω, μέλλ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὑρητέος, α, ον. = Εὑρετέος.
Εὕρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ λεχθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ).
Εὑρήτωρ, ορος (ὁ), = Εὑρέτης.
Εὔριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς ('γιερὰς) καὶ πολλὰς ῥίζας, καλὰ ῥιζωμένος.
Εὔριν, ινος καὶ
Εὔρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ῥῖνα ἢ ὄσφρησιν ἢ ἄκραν. « Βρισηΐς—, « Τζ. « Κύων—, « Ξεν. « Φύσα χαλκῆος—, « Ἐπγρ.
Εὔρινος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥινός]. καμωμένος ἀπὸ ἢ σκεπασμένος μὲ καλὸν ('γιερὸν) δέρμα.
Εὐρίπιγος (ὁ, ἡ). εὐκόλως ῥιπιζόμενος (κινούμενος ἀπὸ κάθε φύσημα), (μτφορ.) κοῦφος, ἄςατος, εὐμετάβολος, (παρβλ. ἢ
Εὔριπος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥιπὴ]. εὐκίνητος, ἀεικίνητος, (μτφορ.) ἄςατος, εὐμετάβολος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) κάθε στενὸν θαλάσσης (κυρ. δὲ τὸ μεταξὺ Βοιωτ. καὶ Εὐβ.) ὅπου γίνεται παλίῤῥοια. (ἐν γέν.) διώρυξ, ὀχετός. (Ατν.) lacuna. « Ἡ Μυτιλήνη διείληπται εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάττης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις, « Λόγγ. « (Τὸ δὲ γυμνάσιον τῶν ἐφήβων) κύκλῳ μὲν εὔριπος περιέχει, κατὰ ταὐτὰ καὶ εἰ νῆσον θάλαττα, « Παυσ.
Εὐριπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ εὔριπον (δηλ.) ὑποκείμενος παρομοίως εἰς παλιῤῥοίας, (μτφορ.) ἄστατος, ἀβέβαιος.
2) ὁ κατοικῶν (διατρίβων) εἰς τοὺς εὐρίπους (εἰς τὰ στενὰ τῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πορθμοὺς). « Ἰχθύες—, « Ἀρςτ.
Εὔρις, ινος (ὁ, ἡ), = Εὔριν.
Εὑρίσκω, Μ. εὑρήσω (πρκ. Εὕρηκα ἢ πθ. Εὑρέθην, ἀόρ. Εὗρον καὶ μσ. Εὑρόμην [καὶ Π. ἢ μτγν.] Εὑράμην καὶ πθ. Εὑρέθην). Εὑρίσκω (ἀναζητῶν ἢ κατὰ τύχην). ἐφευρίσκω. ἐπιτυχαίνω. κατορθόνω. « Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ ἢ λέγει αὐτῷ, Εὑρήκαμεν τὸν Μεσίαν, « Γρφ. « Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, « Θκρ. « Ὁ τὴν κωμῳδίαν εὑρὼν Ἐπίχαρμος, « αὐτ. « Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνου πόρους, « Αἰσχ. (ἢ μσ.) « Ὄνομα εὕρεο ὅττι κε θείης παιδί, « Ὀδ. Τ. (συχνὸν δὲ εἰς τὰς φρσ.) « Ἀπεδίδοτο, εἰ πολὺ ἀργύριον εὑρίσκοι, « Ξεν. (ἢ μτνμ.) « Πόσον ἂν οἶη εὑρεῖν τὰ σὰ κτήματα πωλούμενα; « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Πωλεῖ ἢ ἀποδίδοται τοῦ εὑροντος (ἀντὶ τοῦ εὑρεθέντος), « αὐτ., (κοιν.) ὅσα εὕροι, (παρβλ. Ἀλφαίνω). « Ἀτέλειαν παρ' αὐτῶν εὕραντο, « Δμ. « Τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, « Παυσ. Εὕραιο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ θεοῦ, « Συν.
Εὐροέω-ῶ [εὔροος], Μ. ήσω. Τρέχω (Κύνομαι) καλὰ (ἀρθόνως ἢ χωρὶς ἐμπόδιον), (μτφορ.) προσοδεύω, εὐτυχῶ, εὐδοκιμῶ, (κοιν.) 'πάγω καλά.
Εὐροὴ (ἡ), σπν. ἀντὶ -
Εὔροια (ἡ). καλὸν (ἄφθονον) τρέξιμον ὑγροῦ, (μτνμ.) εὐκολία περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι. (μτφορ.) πρόοδος, ἐπιτυχία.
Εὐροίζητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν δυνατὸν ῥοῖζον (συριγμὸν) ἐν ῷ πετᾷ.
Εὐροκλύδων ἢ (κατ' ἄλλ. διορθ.) Εὐρυκλύδων, ονος (ὁ). κλύδων μέγας τὸν ὁπ. διεγείρει ὁ εὖρος ἄνεμος, (ναυτ.) μπόρα, σοροκάδα.
Εὑρόμην καὶ Εὗρον, μσ. ἢ ἐνεργ. β'. ἀόρ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρόνοτος (ὁ). ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) σιροκολεβάντες (;).
Εὐροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμαλῶς (ἀφθόνως, ταχέως κλπ.). (μτνμ.) ὁ ἐκφραζόμενος μὲ εὐκολίαν (κοιν. 'σὰν νερό). (μτφορ.) ὁ προοδεύων (κατ' εὐχὴν), τελεσφορῶν, εὐτυχισμένος. (ἰατρ.) « Σῶμα εὔρουν, « Ἱππκρ., τοῦ ὁπ. ὅλαι αἱ ἐκκρίσεις τῶν ὑγρῶν γίνονται καθὼς πρέπει.
Εὔροπος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥέπω]. εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, εὐστροφος. « Ἄμμα—, « Ἐπγρ., θηλειὰ ἢ ὁπ. εὐκόλως σφίγγεται συρομένη, (ὅθεν:
Εὐροπιος, ἐπίῤῥ. Εὐκόλως· Εὐσχήμως, (ἄλλ. διορθ. Εὐπόρως).
Εὔρος (ὁ), [οὖρος, αὖρα]. ἄνεμος ἀνατολικονότιος, (κοιν.) σιρόκος.
Εὖρος [εὐρὺς], ους-ους (τὸ), τὸ πλάτος.
Εὐρόως, ἐπίῤῥ. (ἐπὶ ῥοῆς ὑγροῦ) Εὐκόλως, ὁμαλῶς, ἀρθόνως κλπ. « Ἦν εὐρόως καὶ πολλὸν ῥυῇ τὸ αἷμα, « Ἀρετ.
Ἐὐῤῥαθάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐραθάμιγξ.
Ἐὐῤῥαπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥαπὶς]. ὁ ἔχων (κρατῶν) καλὴν ῥάβδον.
Ἐὐῤῥαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Εὐραφὴς.
Ἐὐῤῥεῖος, Π. ἀντὶ Εὐρέος, γεν. τοῦ Εὐρεής.
Ἐὐῤῥείτης καὶ Ἐὐῤῥειτος, ου (ὁ), καὶ
Ἐὐρείων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Εὐρείων, Εὔρυτος.
Ἐὐῤῥήν, ηνος καὶ
Ἐὐῤῥηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔρηνος.
Ἐὐῤῥηχος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥῆγος]. ἁρμοτωμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ πολλὰ καὶ δυνατὰ ἀγκάθια.
Ἐὐῤῥίζος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔριζος.
Ἐὐῤῥιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔριν.
Ἐὐῤῥοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔροος.
Εὐρὺ, οῦδ. τοῦ Εὐρύς. ‖. (ὡς ἐπίῤῥ. ἢ μόρ. ἐπιτ. ἐν συνθ.) = Ἐρι καὶ Ἀρι.
Εὐρυάγυιος, ἀγυια, ον, Π. (κυρ. πόλις) ἢ ἔχουσα πλατεῖας ἀγυιὰς (πλατεῖς δρόμους, δηλ. μεγάλη. « Δίκη — « Τέρπανδρ. παρὰ Πλ.)
Εὐρυαίχμας, α (ὁ), Δ. Π. τοῦ ὁπ. τὸ δόρυ ἔχει πλατεῖαν αἰχμὴν (ἐπιθ. εἶνε μεγάλον), (συνκδχ.) τοῦ ὁπ. ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακρὰν ἢ ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολλοὺς καὶ ἀνδρείους λογχοφόρους (σὺν-μητὰς, πολεμιστὰς), (ἐν γέν.) ἀνδρεῖος ἢ πολυάριθμος » Σπαρτὸς—, « Πίνδ.

Εὐρύαλος, ου καὶ

Εὐρύαλως, ωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρεῖαν ἄλωνα (πλατὺ ἁλῶνι, ἐκτεταμένην περιφέρειαν), (ἐν γέν.) εὐρύχωρος.

Εὐρυάνασσα, ης (ἡ), Π. μεγάλη (μεγάλου κράτους) βασίλισσα.

Εὐρυβατεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πολιτεύομαι ὡς ὁ Εὐρυβάτης (διαβόητος ἀπατεών), ῥᾳδιουργῶ, πονηρεύομαι.

Εὐρύβατος (ὁ, ἡ), Π. [εὐρὺ βαίνω]. (τόπος) πρὸς διόδευσιν τοῦ ὁπ. ἀπαιτοῦνται μεγάλα βήματα, (δηλ.) ἐκτεταμένος. » Ὅρος—. « Κόϊντ.

Εὐρυβέρεθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ βάραθρον, (ἐπμ.) πολλὰ σκοτεινός.

Εὐρυβίας α (ὁ), Δ. καὶ

Εὐρυβίης, ου (ὁ), Ἰων. Π. [εὐρὺς, βίη]. κραταιὸς, μεγαλοδύναμος.

Εὐρυβόας, α (ὁ), Π. βροντόφωνος, μεγαλόφωνος.

Εὐρυγάζωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (εὐρύχωρον) γαστέρα.

Εὐρυγένειος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πλατὺ τὸ γένειον (μεγάλην γενειάδα). 2) ὁ περιέχων (ἢ ἐκτεινόμενος εἰς) πολλὰς γενεάς. » Δῖων—, « Νόνν.

Εὐρυδίνης, ου (ὁ), Π. (ποταμὸς) τοῦ ὁπ. τὰ νερὰ κάμνουν μεγάλας δίνας, πλατὺς, βαθὺς.

Εὐρυεδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [εὐρὺ, ἕδος]. ὁ ἔχων πλατὺ (μέγα, ἐκτεταμένον) ἔδαφος, εὐρύχωρος.

Εὐρυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὖρος.

Εὐρυθέμεθλος καὶ

Εὐρυθέμειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατέα (ἐκτεταμένα, στερεὰ) θεμέλια.

Εὐρυθμία (ἡ), ἁρμονία, συμμετρία κτλ., [ἐκ τοῦ

Εὔρυθμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῖρ.)-ρύθμως. Ὁ ἔχων (συνθεμένος, τονισμένος ἢ ψαλλόμενος μὲ) καλὸν ῥυθμὸν, ἐναρμόνιος. (ἴδε Εὐμελὴς) (ἐν γέν.) ταιριασμένος, καλλικαμωμένος, σύμμετρος, ἀνάλογος. »Σώματα ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄρρυθμα.. Πῶς οὖν τῷ ἀρρύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; Ὥσπερ καὶ ἁρμόττοντα· ὁ ἁρμόττων γὰρ εὔρυθμος, » Ξεν.

Εὐρυκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ κεφάλι (κάρηνον).

Εὐρυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατείας ὁδοὺς, εὐρύχωρος, (Π. Σιλεντ.).

Εὐρύκερως, ω ἢ ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατειὰ ἢ μεγάλα κέρατα. ||. (οὐσ.) εἴδ. ἐλάφου, (ἄλλ.) πλατύκερως.

†Εὐρυκλύδων, ονος (ὁ), ἴδε Εὐροκλύδων.

Εὐρυκοίλιος καὶ Εὐρύκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ἢ εὐρύχωρον κοίλωμα (τρύπαν). » Λύλας—, « Δίλ.

Εὐρύκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺν κόλπον, εὐρύχωρος, (παρβλ. Εὐρύσερνος).

Εὐρυκλύουσα (ἡ), Π. [εὐρὺ, κλύω]. ἡ μακρὰν ἀκουσμένη ἢ ἀκούουσα. » Νὺξ—, « Εὐφορ., ἴδε Εὐήκους.

Εὐρυκρείων, οντος (ὁ), Π. μέγας (μεγάλα κράτους) βασιλεύς.

Εὐρυλείμων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων εὐρυχώρους (ἐκτεταμένους) λειμῶνας.

Εὐρυλογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁμιλῶ κατ' ἔκτασιν (εἰς πλάτος). » Ὅμηρος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ εὐρυλογεῖν δύναται καὶ στενολεσχεῖν, « Εὐστ.

Εὐρυλογία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.

Εὐρυμέδων, οντος (ὁ), Π. = Εὐρυκρείων.

Εὐρυμενὴς, ἐος καὶ

Εὐρύμενος καὶ (συγκ.) Εὔρυμνος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐρὺς, πλατὺς, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.

Εὐρυμέτωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ Μέτωπον. » Βοῦς—, « Ὅμ.

Εὐρύνω [εὐρὺς], Μ. υνῶ. Πλατύνω. κάμνω εὐρυχωρίαν. »Εὐρύνων τὸ μέσον,» Ἥρ., ἀφίνων πολὺν τόπον ἄδειον εἰς τὴν μέσην.

Εὐρύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ νῶτον (ῥάχιν).

Εὐρυόδειος, όδεια ἢ ος, ον. Π. (τόπος) ἔχων εὐρεῖας ὁδοὺς (πλατεῖς δρόμους), (ἐπμ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, (παρβλ. Εὐρύπορος).

Εὐρύοπα, ας, Λίολ. Π. ἀντὶ Εὐρυόπης, ου (ὁ), [εὐρὺς, τὄψ]. τοῦ ὁπ. τὸ βλέμμα φθάνει (ἢ ἡ φωνὴ [ὁ κρότος] ἀκούεται) μακράν.

Εὐρυπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. (παῦς) πρὸς ὑπόδεσιν τοῦ ὁπ. ἀπαιτεῖται πλατὺ πέδιλον, (δηλ.) πλατύς.

Εὐρυπέδιος καὶ

Εὐρύπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ἐκτεταμένας πεδιάδας, (ἐν γέν.) εὐρύχωρος. (ἴδε καὶ Εὐπέδιος.

Εὐρύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατειὰ (εὐρύχωρα) περάσματα, (ἐν γέν.) ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος. » Θάλασσα—, « Ὅμ., (παρβλ. Εὐρυόδειος).

Εὐρυπρωκτία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ-

Εὐρύπρωκτος (ὁ, ἡ)· κίνα.δος ἢ μοιχὸς (ἴδε Ῥαφανιδώς).

Εὔρυπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥύπτω]. εὔκολος νὰ πλυθῇ (νὰ ξεῤῥυπισθῇ, νὰ καθαρισθῇ).

Εὐρυπυλὴς, ἐος καὶ

Εὐρύπυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατείας πύλας.

Εὐρυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων πλατὺν πώγωνα, Εὐρυγένειος.

Εὐρυρέεθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ ῥεῖθρον. » Ποταμὸς —, « Ἰλ. Φ.

Εὐρυρέων, ουσα, ον, Π. = τῷ προηγ.

Εὐρὺς [εὐρος], ἐος (εῖα, ύ). Πλατὺς· εὐρύχωρος. ἐκτεταμένος. »Πόντος (» Στρατὸς, « Οὐρανὸς)—, « Ὅμ. » Τάφρος εὐρεῖα, « Ἥρ. » Τεῖχος εὐρὺ, « Ἰλ. Μ. (ᾧ τρπ.) » Κλέος εὐρὺ, « Ὀδ. Ψ. ||. (τὸ ὠδ.) Εὐρὺ, ἐπῖρ. Εἰς πλάτος εὐρυχώρως. » Ποταμὸς εὐρὺ ῥέων, « Πίνδ. » Ζεὺς εὐρὺ ἀνάσσων, « αὐτ.

Εὐρυσάκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ σάκος (πλατεῖαν ἀσπίδα).

Εὐρυσθενὴς [εὐρὺ, σθένος], ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολὺ ἰσχυρὸς, μεγαλοδύναμος.

Εὔρυσμα (τὸ), (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ.) Ἀνεύρυσμα.

Εὐρυσματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συμπτώματα ἀνευρυσμοῦ, ὅμοιος μὲ ἀνεύρυσμα.

Εὐρύσορος (ὁ, ἡ), Π. (τάφος) περιέχων μεγάλην σορὸν (ξυλοκρέββατον), (δηλ.) μέγας.

Εὐρύστερνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ στέρνον (πλατὺ στῆθος, μεγάλην χωρητικότητα), εὐρύχωρος.

Εὐρυσθὴς, ους (ὁ, ἡ), εὐτελ. μίμησις τῆ Εὐρύστερνος. (Ἄρστ.)

Εὐρυστομία (ἡ)· τὸ νὰ ἔχῃ τις πλατὺ (μεγάλον) στόμα, τὸ νὰ προφέρῃ (νὰ ὁμιλῇ) μὲ ἀνοικτὸν στόμα, (παρβλ.) Πλατεισμὸς· (τρπ.) μεγαλαυχία. [ἐκ τοῦ

Εὐρύστορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ (μεγάλον) στόμα ἢ στόμιον, (ἐν γέν.) πλατὺς, εὐρύχωρος.

Εὐρυτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτεινόμενος μακρὰν (ἔχων μεγάλην ἔκτασιν), εὐρύχωρος.

Εὐρυτέρως, ἐπῖρ. πλατύτερον, εὐρυχωρότερα.

Εὐρύτης (ἡ). τὸ πλάτος (φάρδος).

Εὐρύτιμος (ὁ, ἡ), Π. μεγάτιμος. » Ζεὺς—, « Πίνδ.

Εὔρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ἀφθόνως, ὁ ἔχων διαγῆ καὶ πότιμα ῥεῖθρα.

Εὐρύτρητος (ὁ, ἡ), [εὐρὺς πιτράω]. τρυπημένος μὲ πλατείας τρύπας.

Εὐρυτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην τρίαιναν.

Εὐρύτρυπος (ὁ, ἡ), = Εὐρύτρητος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθύτρυπος).

Εὐρυφαὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν φέγγων.

Εὐρυφαρέτρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (εὐρύχωρον) φαρέτραν.

Εὐρύφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐρείας φλέβας.

Εὐρυφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (φυτὸν) τοῦ ὁπ. ὅλα τὰ μέρη εἶνε μεγάλα, ἀκμαῖον, εὔτραφές.

Εὐρυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις.

Εὐρύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πολλὰ ἀνοικτὸν στόμα.

Εὐρυχαδὴς [εὐρὺς, χανδάνω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην χωρητικότητα, (συγγ. τῷ Εὐρυχανής).

Εὐρυχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην χαίτην (πολλὰ καὶ μακρὰ μαλλιά).

Εὐρυχανδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὐρυχανής.

Εὐρυχανὴς [εὐρὺς, χαίνω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ χάσμα (στόμιον).

Εὐρύχορος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου ἠμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν πολλοὶ χοροὶ, (δηλ.) = Εὐρύχωρος (καὶ ἐνταῦτῳ) ἐπίπεδος.

Εὐρυχωρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρία (ἡ). τόπος εὐρύχωρος, ἔκτασις (μηδὲν περιέχουσα), ἀνοικτοσύνη.

Εὐρύχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην χωρητικότητα, πλατὺς, ἀνοικτὸς, ἐκτεταμένος. ||. (οὐσ.) » Τὸ εὐρύχωρον, « ἀντὶ Εὐρυχωρία. « Ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἱεροῦ πυλῶνος εὐρυχώρῳ, « Γρφ., εἰς τὸ πρόθυρον.

Εὐρώψ, ωπος ἢ οπος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ βλέμμα ἐκτείνεται μακράν· παντεπόπτης, (παρβλ. Εὐρύοπα).

Εὖρω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὐρώγης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς καλὰς ῥώγας. » Σταφυλὴ—, « Ἐπιγρ.

Εὐρώδης, ἐος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ. καὶ κρσ.) ἀντὶ Εὐρυόδειος, εὐρύχωρος, (κατ' ἄλλ. ἀντὶ -

Εὐρώεις [εὐρὼς], εσσα, εν, Π. ἀμυχλιασμένος· (συνκδχ.) δημιλώδης, ζοφερὸς, σκοτεινός· (κατ' ἔκτ. ἢ κατάχρ.) Εὐρὺς, ἀχανής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὑρών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρώπη [εὐρύς, ὤψ], ἡ, όν, Π. πλατύς, εὐρύχωρος. 2) (κατ' ἄλλ.) = Εὐρώεις, σκοτεινός, (ἐν γέν.) ἀχανής.
Εὐρὼς [συγγ. τῷ Εὖρος], ῶτος (ὁ). 'μοῦχλα· σκουριά· λέρα, (παρβλ. Νοτίς).
Εὐρωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔρωστος.
Εὐρωστία (ἡ). ὑγεία, εὐεξία κτλ., [ἐκ τοῦ
Εὔρωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥώννυμι], ὑγιής, 'γιερός, δυνατός.
Εὐρώστως, ἐπίρ. 'Γιερά· παλληκαρήσια.
Εὐρωτιάω-ῶ [εὐρὼς], Μ. άσω. 'Μουχλιάζω, σαχλιάζω. » Βίος εὐρωτιῶν, « Ἀρχφ., (συνκδχ.) ὁ ἡσυχος.
Εὖς, ἑῆος (ἡ αἰτ. Εὖν), Π. καλός, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, εὐγενής. ||. (τὸ οὐδ. εὖχρ. μόνον εἰς τὴν γεν. πλθ., ἐκλαμβ. οὐσ. ἀντί) τὰ ἀγαθά, αἱ εὐτυχίαι. » Θεοὶ δότῆρες ἑάων, « Ὅμ.
Εὖσα, Δ. ἀντὶ Ἑοῦσα, οῦσα, ὀνμ. ἐν. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Εἰμί.
Εὐσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Εὔω.
Εὐσάλευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σαλευόμενος, ἄστατος.
Εὔσαλος (ὁ, ἡ). εὔθετος ὡς πρὸς τὸν σάλον τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ πλοῖα σαλεύουσιν ἐν ἀσφαλεῖ.
Εὔσαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὔσημος.
†Εὐσανίδωτος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔσελμος.
Εὐσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔσαρκος.
Εὐσαρκία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὔσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (κρέατα), εὐτραφής, ωμματώδης.
Εὐσαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ εὔσαρκος, παχύνω, σαρκόνω.
Εὐσάρκωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Εὐσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ εὐσεβοῦς, σέβας πρὸς τὸν θεὸν (πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους κτλ.) » Ἔνιοι, φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα, ὑπερηφήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν, « Πλ.
Εὐσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ εὐσεβῶς, εἶμαι εὐσεβής. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ περοθετ.) σέβομαι. φέρομαι εὐσεβῶς πρός. » Οὐδεὶς κάματος εὐσεβεῖν θεούς, « Πλ. » Ὡς ἂν τάχ' ἀνάκτορ' εὐσεβεῖν εἰδῶσιν, « Εὐρ. » Τὰ τέκνα μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, ᾗ ὁμοίας ἀποδιδόναι τοῖς πρεγόνοις, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Ἵνα ᾖ τοῦτο εὐσεβηθῇ, « Πλάτ.
Εὐσέβημα (τὸ). Ἔργον εὐσεβές.
Εὐσεβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ᾗ ἀπονέμων σέβας πρὸς τὸν θεὸν (πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἢ εὐεργέτας του), (ἐν γέν.) ἐνάρετος, θεοφοβούμενος. (ἐπὶ πραγμ.) σεβάσμιος. » Παραβαίνοντές τι τῶν ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῶν, « Δμ. ||. (οὐδ.) » Τὸ εὐσεβὲς, « ἀντὶ ἡ εὐσέβεια. » Τοὐμὸν σ' εὐσεβὲς σώζει, « Εὐρ.
Εὐσεβία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐσέβεια.
Εὐσεβοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐσεβὲς φρόνημα, μὲ θεοσεβῆ αἰσθήματα, ὡς
Εὐσεβόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐσεβὲς φρόνημα, εὐσεβής.
Εὐσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐσέβειαν, μὲ φόβον θεοῦ, ἐναρέτως.
Εὐσειστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σειόμενος, ὑποκείμενος εἰς συγνοὺς σεισμούς. (μτφορ.) εὐρίπιστος, εὐμετάβλητος, ἄστατος.
Εὐσέλαος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐφεγγής.
Εὐσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ φωτιζόμενος ἀπὸ λαμπρὰν σελήνην. « Νὺξ —, « Ἠσύχ.
Εὔσελμος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) μὲ καλὰ σέλματα (καθίσματα κωπηλατῶν), μὲ καλὸν κατάστρωμα, (ἐν γέν.) καλοφθειαμένη.
ζΕὔσεμνος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Εὐσεπτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σεβαστὸς, ἀξιοσέβαστος.
†Εὐσήκωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἐντελῆ ἰσοσταθμίαν, ἀκριβῶς ἰσόρροπος.
Εὐσήμαντος (ὁ, ἡ). εὐκολοσημάδευτος, εὐκολοπαρατήρητος.
Εὐσημεία (ἡ). καλὸν ἢ σαφὲς σημεῖον, [ἐκ τοῦ
Εὔσημος (ὁ, ἡ). αἴσιος ἢ· εὐκρινὴς, (τρπ.) ἐπίσημος. » Ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς, « Σοφ. » Δάφνας εὐσήμους κλῶνας, « Ἐπγρ. » Τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν εὐσημότερα, « Ξεν. » Ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε διὰ τῆς γλώσσης, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον; « Γρφ. » Ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν, « αὐτ. ||. (οὐσ. καὶ) » Εὔσημον, « τὸ σημεῖον τῆς ἐξουσίας, (κοιν.) παράσημον.
Εὐσήμως, ἐπίρ. εὐκρινῶς· ἐπισήμως, ἢ μὲ καλὰ σημεῖα.
Εὔσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σηπόμενος.
Εὐσηψία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ εὐσήπτου.
Εὐσθένεια (ἡ), = Εὐρωστία.
Εὐσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Εὐσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὔρωστος.
Εὐσθενῶς ἐπίρ. = Εὐρώστως.
Εὐσίδηρος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος ἢ σκεπασμένος καλὰ μὲ σίδηρον.
Εὐσίπους (ὁ, ἡ), Π. ὅστις ἔχει τὴν σιπύαν (τὴν σιταποθήκην) του καλὰ γεμάτην, κυβερνημένος, εὐκατάστατος.
Εὐσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν, εἶμαι εὔσιτος.
Εὐσιτία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὔσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων καλὰ (μὲ πολλὴν ὄρεξιν), ἔχων 'γιερὸν στομάχι. » Τοὺς κακοσίτους εὐσίτους εἰργάσατο, « Φιλ. 2) ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολὺ καὶ καλὸν σιτάρι. « Ἀλωά —, « Σχλ. Θκρ.
Εὔσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλοὺς ('γιεροὺς) σκαλμοὺς, (συνκδχ.) καλοφθειασμένον ἢ ὀγλίγωρον.
Εὐσκανδάλιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σκανδαλιζόμενος.
Εὐσκάνδιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου φυτρόνουν ἀφθόνως σκάνδικες (μυρώνια).
Εὔσκαφμος καὶ Π. 'Εύσκαρθμος (ὁ, ἡ), [εὖ, σκαίρω], ὁ σκιρτῶν (πηδῶν) ἐλαφρὰ, ταχύπους, ὀγλίγωρος. » Ἵππος —, « Ἰλ. Ν.
Εὐσκάρασος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ προηγ.
Εὔσκαφος (ὁ, ἡ). εὐκολόσκαπτος.
Εὐσκέδαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοσκόρπιστος.
Εὐσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔρωστα) σκέλη, (συνκδχ.) ταχύπους.
Εὐσκέπαστος, ου καὶ
Εὐσκεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων ἢ σκεπασμένος καλὰ· ἀσφαλής.
Εὔσκεπτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὀπ. εὐκόλως ὄυναται τις νὰ σκεφθῇ.
Εὐσκευέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Εὔσκευος (ὁ, ἡ). καλὰ ἁρματωμένος, ἕτοιμος μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα (σκεύη).
Εὐσκίαστος καὶ
Εὔσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (ἢ εὑρισκόμενος ὑπὸ) καλὸν καὶ παχὺν ἴσκιον.
Εὐσκιόφυλλος (ὁ, ἡ). (δένδρον) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα κάμνουν καλὸν ἴσκιον.
Εὐσκόπελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους (βράχους, ξέρκες).
Εὔσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπεύων (σημαδεύων ἢ πυραμονεύων καλὰ, (τρπ.) στοχαστικὸς, φρόνιμος· (ἐπὶ τόπου) ἀρμόδιος διὰ σκοπὸν (βίγλαν), ὑψηλὸς ἢ ἁρμόδιος πρὸς τὸν (προκείμενον) σκοπὸν, (ἐν γέν.) εὔθετος.
Εὐσκόπως, ἐπίρ. Φρονίμως, μὲ προσοχὴν, ἢ κατὰ σκοπὸν, εὐστόχως.
Εὐσκωμμόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐσκωμμοσύνην.
Εὐσκωμμοσύνη (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ κα ἦνέ τις =
Εὐσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ σκώπτων ἐπιτηδείως (μὲ χάριν καὶ εὐφυΐαν).
Εὔσμηκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, σμήχω], Π. καλὰ πλυμένος μὲ σμῆγμα (σαπουνισμένος ἢ τριμμένος). » Σίδηρος —, « Νάξ.
Εὐσμηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρέχων (πολλαπλασιαζόμενος εἰς) πολλὰ ᾗ καλὰ σμήνη ἢ, ἀνήκων εἰς καλὸν σμῆνος. « Μέλισσα —, « Νόνν.
Εὐσμήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν σμήριγγα (κόμην).
Εὐσμίλευτος (ὁ, ἡ). εὖμορφα δουλευμένος μὲ τὴν σμίλην.
Εὔσοια (ἡ), Π. ἀσφάλεια, σωτηρία, εὐεξία, [ἐκ τοῦ
Εὔσοος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ φυλαγμένος, σῶος, εἰς καλὴν κατάστασιν.
Εὐσπειρὴς, έος καὶ
Εὔσπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων εἰς τὸ σύλιγμά του πολλὰ ἢ εὔμορφα γυρίσματα (σπείρας).
Εὐσπλαγχνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔσπλαγχνος, εὐτολμία· (μτγν.) συμπάθεια, εὐαισθησία.
†Εὐσπλαγχνίζομαι, Μ. ίσομαι. Κινοῦμαι εἰς συμπάθειαν (εἰς εὐσπλαγχνίαν), οἰκτείρω.
Εὔσπλαγχνος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -άγχνως. [εὖ σπλάγχνα]. εὔτολμος, γενναιόκαρδος, (μτγν.) οἰκτίρμων, συμπαθητικὸς, εὐαίσθητος εἰς τὰ δεινὰ τῶν ἄλλων.
Εὔσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν καὶ καλὸν σπόρον, καλισπαρμένος ἢ· καλὸς διὰ σπάρσιμον, εὔφορος. » Αἴγυπτος —, « Ἐπγρ.
Εὐσσέλμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔσελμος.
Εὐσσωτρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔσωτρος.
Εὐστάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐσταθοῦς, στερεότης, μονιμότης, (τρπ.) σταθερότης· ἀταραξία· Εὐεξία.
Εὐσταθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Εὐσταθὴς [εὖ, ἵστημι], ους (ὁ, ἡ). καλὰ στημένος, στερεὸς· (τρπ.) σταθερὸς· ἐμβριθὴς· (κατὰ τοὺς Ἐπικουρ.) ὑγιὴς, ἀτάραχος, (ἐπμ.) εὐδαίμων. » Θέλαμος (» Ἄνεμος) —, « Ὅμ., Σό. » Πυρετὸς —, « Ἱππκρ., ὁ ταχτικὸς, ὄχι ἀκατάστατος. » Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάσας θη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρώμενος δίξαν εὐσταθοῦς ᾗ βάθος ἔχόντος ἀνδρός, « Πλ.

Εὐσταθία (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐστάθεια.

Εὐσταθμία (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ

Εὐσταθμος (ὁ, ἡ). εὖ ἔχων σταθμοῦ, σωστὸς εἰς τὸ ζύγι. » Νόμισμα —, « Νομ. Ῥωμ.

Εὐστάθμως, ἐπίῤ. Μὲ τὸ ζύγι, κατὰ κανόνας, μὲ ἀκρίβειαν.

Εὐσταθῶς, ἐπίῤ. Μὲ εὐστάθειαν, μονίμως, ἀσφαλῶς· ὑγιῶς, ἀταράχως, (ὐθ. κατὰ τὲς Ἐπικουρ.) εὐδαιμόνως.

Εὐσταλὴς [εὖ, στέλλω], ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐλαφρὰ) ἐνδυμένος, (ἐπμ.) ἕτοιμος, εὐκίνητος, (παρβλ. Εὔζωνος). 2) φειδωλός, ὀλιγοδεής.

Εὐσταλία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις εὐσταλὴς (ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ἕτοιμος).

Εὐσταλῶς, ἐπίῤ. Ἐλαφρὰ (ὡς πρὸς τὸ ἐνδύσιμον).

Εὐστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ σταφύλια.

Εὔσταχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ᾗ καλὰ στάχυα. » Νάρδος —, « Νίκ.

Εὐστεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπασμένος μὲ καλὴν στέγην.

Εὔστειρος (ὁ, ἡ). Π. (ναῦς) ἡ ὁπ. ἔχει καλὴν στεῖραν (καρίναν), καλὸν σκαρί, καλοφθειασμένη.

Εὔστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (γιερδν ἢ εὔμορφον) στῆθος.

Εὐστέφανος καὶ Π. Εὐστέφανος, συ καὶ

Εὐστεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα εὔμορφον στεφάνι ἢ ζωνάρι. (μτγν. πόλις) ὠχυρωμένη μὲ δυνατὰ καὶ εὔμορφα τείχη (μὲ καλοὺς πύργους).

Εὔστηθος (ὁ, ἡ). = Εὔστερνος.

Εὐστήρικτος (ὁ, ἡ), καλὰ ἐστηριγμένος, στερεός.

Εὐστιβὴς [εὖ, στείβω], ἐος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ πατημένος, (ὐθ. ἐπὶ ὁρόμου) ὁμαλὸς, (ἐπὶ ὑφασμ.) κρουστὸς ἢ, καλὰ λευκασμένος.

Εὔστικτος (ὁ, ἡ), [εὖ, στίζω], Π. πλουμισμένος μὲ ὡραῖα στίγματα (μπέγγια).

Εὔστιπτος (ὁ, ἡ), = Εὐστιβής.

Εὐστολίζω, Μ. ἰσω. Στολίζω καλὰ (καθὼς πρέπει), [ἐκ τοῦ

Εὔστολος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ ἐνδυμένος φολισμένος, ἁρματωμένος), ἕτοιμος. » Ναῦς —, Σοφ. » Γυνὴ —, « Σχλ., ἡ ἔχουσα εὔμορφον ἀνάστημα, (ἐπμ.) στολίζομαι καλά. » Ἂν δὲ ἡ Ἑλένη εὔζωλος, εὐμαθὸς, « Ἰ. Μαλαλ. (παρβλ. Εὔζωνος).

Εὐστομαχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Εὐστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (γιερὸν) στομάχι· καλὸς (ὠφέλιμος) διὰ τὸ στομάχι· (Κωμ.) ἀντὶ Εὔστομος, (ὐθ. λέγει ὁ Ἰκεσ. ὅτι » Αἱ ἐγχέλεις.. εὐστομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων ἰχθύων, « Ἀθ.).

Εὐστομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Λαλῶ (κηλαδῶ) εὔμορφα. 2) = Εὐφημέω. Εὔστομ᾽ ἔχω. » Εὐστόμει καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον, « Ἀρῤῥ.

Εὐστομία (ἡ). καλὸν (εὔμορφον) στόμα (συνκδχ.) εὐγλωττία. (ἐπὶ φαγητ.) νοστιμάδα. » Τῶν χυλῶν ἔνιοι δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Θῤῥ.

Εὔστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) στόμα, (ὐθ. ἐπὶ ἵππ.) Εὐήνιος. 2) ὁ ἔχων καλὴν πρυμνὸν, εὐστραβὴς ἢ εὐκολοστρόφερτος. 3) ὁ ὁμιλῶν καλὰ (αἴσια) λόγια ἢ σιωπῶν ἀπὸ θρησκευτικὸν σέβας. (ὐθ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Εὔστομ᾽ ἔχε, « Σοφ., = Εὐφήμει. » Περὶ τούτων εὔστομά μοι κείσθω, « Ἡρ., ἂς σιωπήσωδι᾽ εὐλάβειαν. 4) ὁ ἔχων ὀρκετὰ μεγάλον ζόμιον (εὐρύχωρον εἴσοδον), (τρπ.) φλύαρος, ἀθυρόστομος. 5) (ἐπὶ φαγητ.) νόστιμος. » Μᾶλλον ἔμπειρον εἶναι τῶν εὐστομάχων ἢ τῶν εὐστόμων, « Πλ.

Εὐστόμως, ἐπίῤ. Μετ᾽ εὐζομίας, εὐκρινῶς ἢ εὐῤῥαῦῶς, γλυκὰ, νόστιμα.

Εὔστοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς στοάς.

Εὐστοργία (ἡ). φιλοστοργία [ἐκ τοῦ =

Εὐστοργος (ὁ, ἡ). φιλόστοργος.

Εὐστόῤῥυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (γιερὸν, χονδρὸν) κούτσουρον (στόῤῥυγγα).

Εὐστοχέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπὸν (τὸ σημάδι, [καὶ μτφορ.] τὴν εὐκαιρίαν. » Εὐστοχεῖν τῆς εἰσβολῆς τοῦ λιμένος, « Στρβ. (καὶ ἀπολ.) » Τοὺς ἐν πράγμασιν ἀναστρεφομένους εὖτ᾽ εὐστοχεῖν ἀεὶ δυνατὸν εὖθ᾽ ἁμαρτάνειν συνεχῶς εἰκὸς, « Πλβ.

Εὐστόχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσκέφθη ἢ εἶπέν ἢ ἔπραξέ τις εὐστόχως.

Εὐστοχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Εὔστοχος (ὁ, ἡ). ὁ σημαδεύων καλὰ (κτυπῶν ἴσια εἰς τὸ σημάδι), (μτφορ.) κρίνων (εἰκάζων σκεπτόμενος) ὀρθῶς, σκώπτων εὐφυῶς, (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς, ἐπιτήδειος. ¶. (τὸ οὐδ.) Εὔστοχα, ἀνεῖ.

Εὐστόχως, ἐπίῤ. Μὲ εὐστοχίαν, ἐπιτυχῶς (κυρ. καὶ μτφορ.) εὐφυῶς.

Εὔστρα ἢ Εὕστρα ἢ Εὖρα (ἡ), [εὖω]. τὸ μέρος ὅπου καψαλίζουν τοὺς σφαζομένους χοίρους. 2) χριθάρι καψαλισμένον (πρὸς κατασκευὴν ἁλφίτων).

Εὐστραβὴς [εὖ, στρέφω], ἐος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τὸ ὁπ. εὔκολα στραβώνει (σκεβρώνει).

Εὐστραφὴς, ἐος καὶ

Εὔστρεπτος καὶ

Εὐστρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). καλὰ στρημμένος ἢ, εὔκολος νὰ ϱηφθῇ. » Βρύχος (« Νευρ.) —, « Ὀππ., Ὅμ.

Εὐστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα, ἐπιτήδεια) τυλιγμένος. » Κόμη —, « Ἐπγρ.

Εὐστροφία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Εὔστροφος (ὁ, ἡ). ὁ στρεφόμενος μὲ εὐκολίαν, εὐκίνητος, εὐλύγιστος, ὀγλίγωρος, (μτφορ.) ἀγχίνους, ἔξυπνος, ἐπιτήδειος. (Π.) καλοστρημένος.

Εὐστρόφως, ἐπίῤ. Μὲ εὐστροφίαν, ἐπιτηδείως.

Εὔστρωτος (ὁ, ἡ), Π. καλοστρωμένος.

Εὔτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς χύλους.

Εὐτυφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. εὐρίπιστος, εὐπειστος.

Εὐσύγκρυπτος (ὁ, ἡ). καλὰ κρυμμένος ἢ, εὔκολος νὰ κρυφθῇ.

Εὐσυκοφάντητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συκοφαντήσῃ.

Εὐσύλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλήσῃ (νὰ κλέψῃ, νὰ ξεγυμνώσῃ).

Εὐσύλλητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλλήσῃ (νὰ γυμνώσῃ).

Εὐσύλληπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συλληφθῇ (νὰ πιασθῇ, νὰ ἐννοηθῇ) ἢ νὰ συλλάβῃ (ἐν γαστρί).

Εὐσυλλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸ ὁπ. ἢ περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλλογισθῇ (νὰ συμπεράνῃ) τις. » Ἐκ δὲ τούτων εὐσυλλόγιστον πόσον ὑπῆρξε τὸ βάθος τῶν Ἱππέων, « Πλβ.

Εὐσύμβαστος καὶ

Εὐσυμβίβαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συμβιβασθῇ (νὰ συναρμοσθῇ).

Εὐσύμβλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, συμβάλλομαι]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταλάβῃ ἐξεικασίας (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ). » Ἅ δ᾽ ὐκέτ᾽ εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία, « Αἰσχλ.

Εὐσύμβολος (ὁ, ἡ), [εὖ, συμβάλλω]. = Εὐσύμβλητος. » Εὐξύμβολον τόδ᾽ ἐξὶ παντὶ δοξάσαι, « Αἰσχλ. 2) καλὸς διὰ συναναστροφὴν ἢ ληψοδοσίαν, εὐκοινώνητος. (ἐν γέν.) εὔθετος. αἴσιος. » Ὄρνις —, « Σοφ.

Εὐσυμβόλως, ἐπίῤ. Εὐθέτως. Ἐπ᾽ αἰσίοις.

Εὐσυμπάθητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως συμπάσχων (συμπονῶν), εὐαίσθητος, εὐσπλαγχνος.

Εὐσυμπερίφορος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς συμπεριφοράν, συμμορφούμενος εὐκόλως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συναναστροφῆς, κοινωνικός.

‡Εὐσυμπερίφυτος (ὁ, ἡ), (βτν.). εὐκόλως φυτρόνων ὁλόγυρα καὶ συσσωματούμενος (συναυξάνων) μὲ ἄλλο φυτόν.

Εὐσυμπλήρωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συμπληρωθῇ (νὰ κατορθωθῇ).

Εὐσύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως συμφυόμενος (συνενούμενος διὰ συμφύσεως, [ἐπὶ πληγ.] συνουλούμενος).

Εὐσυνάγωγος (ὁ, ἡ), εὔκολος νὰ συναγθῇ, εὐκολομάζωκτος. (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύνανται νὰ συναχθοῦν πολλοὶ (ἀνθρ.) ἢ πολλὰ (πραγμ.).

Εὐσυνάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λλάκτως, [εὖ, συναλλάσσω]. Καλὸς διὰ συναναστροφὴν ἢ ληψοδοσίαν, κοινωνικὸς ἢ τίμιος.

Εὐσυναλλαξία (ἡ), τὸ προτέρημα τοῦ εὐσυναλλάκτου.

Εὐσυνάντητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐάντητος.

Εὐσυναρμοστος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίῤ.) -ὡς. Ὁ εὐκόλως συναρμοζόμενος, (συμβιβαζόμενος).

Εὐσυναρπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -άζως. Ὁ εὐκόλως συναρπαζόμενος.

Εὐσυνειδησία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Εὐσυνείδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -δήτως. Ὁ ἔχων καθαρὰν συνείδησιν, γνωρίζων ὅτι δὲν ἔκαμε κακόν, μὴ ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως.

Εὐσυνεσία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Εὐσύνετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -έτως. [εὖ συνίημι]. ὁ εὐκόλως ἐννοῶν ἢ ἐννοούμενος, ξύνους ἢ εὐκατάληπτος. » Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοᾶν, « Εὐρ.

Εὐσυνιξία (ἡ). τὸ εὖσ. τοῦ =

Εὐσυνθετέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φυλάττω πιῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰς συνθήκας, πολιτεύουμαι καθὼς πρέπει, (ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι –

Εὐσύνθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θέτως. Καλὰ συνθεμένος (διατεταγμένος) ἡ, εὐκολοσύνθετος.

Εὐσύνοπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -όπτως. Τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς (μὲ ἓν βλέμμα), (μτφορ.) εὐκατάληπτος. » Ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιῤῥαῖον πεδίον τῷ ἱερῷ, ᾗ ἔστιν εὐσύνοπτον, « Αἰσχ. » Ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν, « Αρτ.

Εὐσύντακτος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -τάκτως. Καλὰ συντεταγμένος (διατεταγμένος μεταξὺ ἢ μετ' ἄλλων).

Εὐσύντριπτος (ὁ, ἡ). Εὐκολοτσάκκιστος.

Εὔσφαιρος (ὁ, ἡ). ὁλοστρόγγυλος.

Εὔσφυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, σφύζω]. τοῦ ὀπ. ὁ σφυγμὸς εἶνε καλὸς (κτυπᾷ τακτικά).

Εὐσφυξία (ἡ). τὸ νὰ κτυπᾷ τακτικὰ ὁ σφυγμός.

Εὔσφυρος καὶ Ἐύσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα εὔστροφον ποδάρι (κατὰ λέξ. κότσι τοῦ ποδαριοῦ).

Εὔσχετος (ὁ, ἡ). καλὸς νὰ τὸν ἔχῃ (νὰ τὸν διατηρῇ) τις.

Εὐσχημάτιστος (ὁ, ἡ). καλοσχηματισμένος, καλοφθειασμένος.

Εὐσχημολογέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ εὐσχήμως.

Εὐσχημονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἢ φαίνομαι εὐσχήμων, φέρομαι εὐσχημόνως.

Εὐσχημόνημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος (ἐν γέν.) διαγωγὴ εὐσχήμων.

Εὐσχημόνως, ἐπίρ. σεμνῶς κοσμίως, μὲ εὐσχημοσύνην.

Εὔσχημος (ὁ, ἡ), = Εὐσχήμων.

Εὐσχημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐσχήμονος, σεμνότης, κοσμιότης, σεμνὸν (κόσμιον) ἐξωτερικόν.

Εὐσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν σχῆμα (εὐγενὲς ἢ εὐπρεπὲς ἐξωτερικόν), φυλάττων εὐσχημοσύνην εἰς τοὺς λόγους εἰς τὰς πράξεις του κτλ., σεμνὸς, κόσμιος. » Λόγος—, « Εὐρ., ὁ εὐπρόσωπος, (Γαλλ) specieux. » Εὐσχ. βουλευτὴς, « Εὐαγγ., ὁ πλούσιος.

Εὐσχήμως, ἐπίρ. = Εὐσχημόνως.

Εὐσχιδὴς, έος καὶ

Εὔσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σχιζόμενος, ἢ· εὔμορφα σχισμένος (χωρισμένος).

Εὐσχολέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι εὔσχολος, ἔχω εὐκαιρίαν, (μὲ γεν.) μὲ μένει πολὺς καιρὸς διά.

Εὐσχολία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –

Εὔσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν σχολὴν (εὐκαιρίαν), μὴ ἀσχολούμενος εἰς τίποτε, ἡσυχάζων ἀπὸ τὰς συνήθεις ἀσχολίας τοῦ.

Εὐσωματέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι εὔρωστος ἢ εὐτραφής.

Εὐσωματία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –

Εὐσώματος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (ὅσον πρέπει) σωματώδης, εὐτραφὴς, (ἐπμ.) ὑγιοῦς κράσεως, εὔρωστος.

;Εὔσωμος (ὁ, ἡ), = Εὐσώματος.

Εὔσως, ω (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὔσοος.

Εὔσωτρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, σῶστρον]. (ἅμαξα) μὲ καλοὺς τροχούς.

Εὐτακὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυόνων), (ἐπὶ ὀσπρ.) καλόβραστος.

Εὐτακτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φυλάττω καλῶς τὴν τάξιν (τὸ εἶναι) μου, εἶμαι εὔτακτος.

Εὐτάκτημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος (ἐν γέν.) διαγωγὴ εὔτακτος.

Εὔτακτος (ὁ, ἡ). καλὰ διατεταγμένος, βαλμένος εἰς καλὴν τάξιν· φυλάττων τάξιν, εὐπειθὴς (εἰς τοὺς νόμους), χρηστοήθης, μέτριος, κόσμιος κτλ.

Εὐτάκτως, ἐπίρ. Μὲ καλὴν τάξιν, μὲ εὐταξίαν.

Εὐταμίευτος (ὁ, ἡ), [εὖ ταμιεύω]. ὁ ἐξοδεύων ἢ ἐξοδευόμενος μὲ οἰκονομίαν (ὅπου καὶ ὅσον πρέπει).

Εὐταξία (ἡ). καλὴ τάξις, εὐπείθεια εἰς τοὺς νόμους, χρηστοήθεια, σεμνότης, κοσμιότης κτλ.

Εὐταπείνωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ταπεινώσῃ.

Εὐτάρακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ταράξῃ.

Εὔταρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς ταρσοὺς (πόδας ἢ πτερὰ) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Εὖτε [οὔτε γεν. τοῦ ὅστε], Π. ἀντὶ Ὅτε ἢ (μετὰ τοῦ Ἂν) Ὅταν, ἐπίρ. Χρον. (πρὸς ὁρστ.) » Εὖτε πύλας ἵκανεν, « Ἰλ. Ζ. » Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν, « Ὀδ. Υ., Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Ἂν). » Εὖτ' ἂν πολλοὶ πίπτωσιν, « Ἰλ. Α. » Εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, « (καὶ χ. τοῦ Ἂν) » Εὖτ' ἔρδωμεν ἑκατόμβας, « Ὀδ. Η. (ᾗ πρὸς εὐκτ.) » Ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πίοιμι, « Ἐπγρ. 2) (σπν.) Ὁμοιωματ. (εἰς τὰς συγκρ.) καθὼς ὅταν. » Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην, « Ἰλ. Γ., (παρβλ. Ἠύτε). 3) (σπνττ.) Αἰτιολογ., ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ, (Σοφ.).

Εὐτείχεος καὶ

Εὐτειχὴς, εος ἢ έος καὶ

Εὐτείχητος (-τείχιστος) καὶ

Εὔτειχος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) περιτειχισμένη μὲ καλὰ (ὀχυρὰ) τείχη, (ἐν γέν.) καλοκτισμένη.

Εὐτέκμαρτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τεκμαίρομαι]. τὸν ὀπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ καταλάβῃ ἐξ εἰκασίας).

Εὐτεκνέω-ῶ, Μ, ἡσω. Ἔχω καλὰ τέκνα, εἶμαι εὔτεκνος.

Εὐτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –

Εὔτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα, εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του.

Εὐτέλεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐτελοῦς, τὸ νὰ ζῇ τις πτωχικὰ (μὲ λιτότητα), (ἐπὶ πραγμ.) ὀλίγη τιμὴ, ἀφθήνεια, (ἐπμ.) ποταπότης, οὐτιδανότης (μτφορ.) μικροπρέπεια. » Εἰς εὐτέλειαν, « Ἀρστφ. ἐπίρ. ἀντὶ Εὐτελῶς.

Εὐτελὴς [εὖ τέλος], έος (ὁ, ἡ). ὀλίγης τιμῆς ἄξιος, πολλὰ ἀφθηνὸς, (ἐπμ.) πρόστυχος, ποταπὸς· πτωχικὸς· (συνκδχ.) οὐτιδανὸς. (μτφορ.) μικροπρεπὴς, χαμερπής.

Εὐτελίζω, Μ. ἰσω. Σμικρύνω, ἐξευτελίζω· ὀλιγωρῶ, περιφρονῶ.

Εὐτελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐτέλεια.

Εὐτελισμὸς (ὁ). τὸ εὐτελίζειν, ἐξευτελισμὸς· ὀλιγωρία.

Εὐτελῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐτέλειαν, πολλὰ εὐθηνὰ, πτωχικά. (μτφορ.) χαμερπῶς, μικροπρεπῶς.

Εὐτερπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνὸς, εὐφρόσυνος.

Εὐτεχνὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὔτεχνος. (ὅθ.

Εὐτέχνητος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ τεχνουργημένος, τεχνικὰ κατεσκευασμένος.

Εὐτεχνία (ἡ). τέχνη, ἐπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Εὔτεχνος (ὁ, ἡ). καλὸς (ἔμπειρος) τεχνίτης, (ἐν γέν.) ἐπιτήδειος. (ἐπὶ πραγμ.) = Εὐτέχνητος.

Εὐτέχνως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν τέχνην, ἐπιτηδείως.

Εὔτηκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυόνων ἢ λυονόμενος).

Εὐτηξία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ εὐτήκτου.

Εὐτιθάσευτος (ὁ, ἡ). εὐκολοημέρωτος.

Εὐτίνακτος (ὁ, ἡ). εὐκολοτίνακτος.

Εὐτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τλήμων (ὑπομονητικὸς), καρτερικώτατος.

Εὔτμητος (ὁ, ἡ), [εὖ, τέμνω]. καλοκομμένος, εὔμορφα χωρισμένος ἢ εὔκολος νὰ κοπῇ.

Εὔτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (γιεροὺς ἢ εὐμορφοκαμωμένους) τοίχους.

Εὐτοκέω-ῶ, Μ. ἡσω. Γεννῶ μὲ εὐκολίαν, εἶμαι εὔτοκος.

Εὐτοκία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ τίκτειν, (Π.) πολυτεκνία.

Εὐτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν εὐτοκίαν, εὐκολύνων τὸν τοκετὸν (τὴν γένναν).

Εὔτοκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα εὐκόλως· πολύτεκνος. 2) (πθ.) ὁ γεννηθεὶς εὐτυχῶς ἢ μὲ εὐκολίαν (;).

Εὐτολμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι εὔτολμος.

Εὐτολμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις –

Εὔτολμος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -τόλμως. Πλήρης εὐγενοῦς τόλμης, θαῤῥαλέος, γενναιόκαρδος. » Εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μὴ, « Γνμ.

Εὔτομος (ὁ, ἡ), [εὖ, τέμνω]. καλὰ χωρισμένος (διῃρημένος). » Οἶκος, « Ἀρστ.

Εὐτονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι εὔτονος, ἔχω ἀρκετὸν τόνον (δύναμιν) πρὸς, ἀντέχω, ἐξαρκῶ.

Εὐτονία (ἡ). ἰσχὺς, τόνος· προσπάθεια σύντονος, δραστηριότης ἀνένδοτος, [ἐκ τοῦ

Εὔτονος (ὁ, ἡ), [εὖ, τείνω]. καλὰ (δυνατὰ) τεντωμένος, νευρώδης, ῥωμαλέος, ἰσχυρὸς, (μτφορ.) ἀνενδότως δραστήριος, (συγχ. τῷ) Ἔντονος. » Αἱ βόρειοι καταστάσιες τὰ σώματα εὔτονα ποιέουσι, « Ἱππκρ.

Εὐτόνως, ἐπίρ. μὲ πολὺν τόνον, μὲ ἀνένδοτον ἐπιμονὴν καὶ δραστηριότητα.

Εὐτοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὸν (ἢ νὰ μεταχειρίζεται ἐπιτήδεια τὸ) τόξον, [ἐκ τοῦ

Εὔτοξος καὶ Π. Ἐύτοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν τόξον, ἢ· ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.

Εὐτόρνευτος καὶ

Εὔτορνος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐπιτήδεια) τορνευμένος ἢ εὔκολος νὰ τορνευθῇ (νὰ δουλευθῇ εἰς τὸν τόρνον).

Εὐτράπεζος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἡ τράπεζα εἶνε πλουσιοπάροχος (γεμάτη καλὰ φαγητά). (ἐπὶ φαγητ.) νόστιμος, ἁρμόδιος διὰ πολυτελῆ τράπεζαν.

Εὐτραπελεύομαι, Μ. εύσομαι· Φέρομαι ἢ ὁμιλῶ εὐτραπέλως (μὲ πνεῦμα), χαριεντίζομαι.

Εὐτραπελία (ἡ). τὸ ἦθος τοῦ εὐτραπέλου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀστειότης, χαριεντισμός κτλ. » Χρὴ τὸν ἰητρὸν ἔχειν τινὰ εὐτραπελίην παρακειμένην. τὸ γὰρ αὐστηρὸν δυσπρόσιτον καὶ τοῖσι ὑγιαίνουσι καὶ τοῖσι νουσέουσι, « Ἱππκρ. » Μωρολογία δὲ ἡ εὐτραπελία, μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, « Ἄπος. (δηλ.) βωμολογία. (ἴδε τὸ ἐπιθ.)

Εὐτραπελίζω, Μ. ίσω, = Εὐτραπελεύομαι.

Εὐτραπελολογία (ἡ), ὁμιλία εὐτράπελος, ἀστειολογία.

Εὐτράπελος (ὁ, ἡ), [εὖ, τρέπω]. (κατὰ λεξ.) = Εὐτρεπής, εὔστροφος, ὀρχηστής —, Πλδ. (ἐπιμ. 2) εὐμετάβολος, ἄγατος. » Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς ἐς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι, καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον, « Αἰλ. » Οὐδὲν γὰρ οὕτως, ὥσπερ πνεῦμα, εὐτράπελον, « Συν. » Μὴ δολωθῇς εὐτραπέλοις κέρδεσσι, « Πίνδ. δολίοις, (ὅθ.) « Λόγος εὐτράπ., « Ἀρστφ., ὁ πιθανός, εὐπρόσωπος, (ὅθ. 3) (συνήθ.) κομψός, ἀστεῖος, πνευματώδης, νόστιμος. » Καὶ φιλογέλωτες οἱ νέοι, διὸ καὶ εὐτράπελοι, « Ἀρστ. » Περὶ δὲ τὸ ἐν παιδιᾷ ἡδὺ, ὁ μὲν μέσος εὐτράπελος· ὁ δὲ ὑπερβάλλων, βωμολόχος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἀγροῖκός τις, « αὐτ. » Οἱ δ' ἐμμελῶς παίζοντες εὐτράπελοι προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι, « αὐτ. (ὁ δὲ Χρυσός, Ἑρμηνεύων τὸ ῥητὸν τοῦ Παύλου [Ἐφεσ. Ε'.] λέγει:) » Εὐτράπελον δὲ φησι τὸν παντοδαπὸν, τὸν ἄγατον, τὸν ταχέως τρεπόμενον· δεινὸν δὲ καὶ σχῆμα καὶ βάδισιν κτλ. μιμεῖσθαι, καὶ σκώμματα ἐπινοεῖν, « (συγχ. τῷ Ἐκτράπελος).

Εὐτραπέλως, ἐπίρ. Μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, νόστιμα.

Εὐτραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι καλὰ, εἶμαι —

Εὐτραφής, έος (ὁ, ἡ). καλὰ θρεμμένος, (ἐπιμ.) παχύς. » Λακκευτοῦ σοὸς εὐτραφέστερος, « Ν. Χων. 2) θρεπτικός, εὔχυμος. « Ὕδωρ Διρκαῖον εὐτραφέστατον πομάτων, « Αἰσχλ.

Εὐτραφία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐτραφοῦς, ἡ· 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐτροφία.

Εὐτραφῶς, ἐπίρ. Ἐν εὐτραφίᾳ. » Εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος, « Ἡλτρ.

Εὐτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφον τράχηλον.

Εὐτρεπής, [εὖ, τρέπω], έος (ὁ, ἡ). εὔστροφος, (ἐπιμ.) ἕτοιμος ἢ ἐπιτήδειος εἴς κάθε τι· πρόθυμος.

Εὐτρεπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι εὐτρεπὲς, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, (κοιν.) συγυρίζω. (ἰατρ.) θεραπεύω, (τρπ.) διορθόνω.

Εὐτρεπισμός (ὁ), τὸ εὐτρεπίζειν ἢ εὐτρεπίζεσθαι, ἑτοιμασία, (κοιν.) συγύρισμα, διόρθωμα, (ἰατρ.) θεραπεία.

Εὐτρεπιστής, οῦ (ὁ). ὁ εὐτρεπίζων (τακτοποιῶν, συγυρίζων κτλ.).

Εὔτρεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τρέπω]. εὔκολα γυρίζων, εὐμετάβλητος.

Εὐτρεπῶς, ἐπίρ. Ἑτοίμως. » Εὐτρ. ἔχω, « Ἀππ., Εἶμαι εὐτρεπής.

Εὐτρεφὴς καὶ Π. Ἐὔτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐτραφής.

Εὐτρεψία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις εὔτρεπτος (εὐμετάβολος κτλ.).

Εὐτρήρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰς καὶ πολλὰς περιστερὰς (τρήρωνας).

Εὔτρητος καὶ Π. Ἐὔτρητος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐπιτήδεια, ἢ μὲ πολλὰς τρύπας) τρυπημένος. » Δονὰξ (« Θυρὶς) —, « Ἐπγρ.

Εὐτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων καλὴν τρίαιναν.

Εὐτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὰ τριμμένος, (συνκδχ. ἀπὸ τῶν ὀδῶν) εὔκολος. (μτφορ.) ἐντελῶς γυμνασμένος (ἔμπειρος), = Ἐντριβής.

Εὔτριπτος (ὁ, ἡ). καλὰ τριμμένος ἢ, εὔκολος νὰ τριφθῇ.

Εὔτριχος γεν. ἐν. τοῦ Εὔθριξ.

Εὔτριχος (ὁ, ἡ), = Εὔθριξ.

Εὔτριψ καὶ Π. Ἐὔτριψ, ιβος (ὁ, ἡ), = Εὐτριβής.

Εὐτροπία (ἡ). χρηστότης τρόπων, καλὴ διάθεσις. 2) = Εὔστροφία, (τρπ.) πανουργία.

Εὔτροπις, ιδος (ὁ, ἡ), γρμτ. παράφρ. τοῦ Εὔστειρος.

Εὔτροπος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) = τρόπως. Ὁ ἔχων καλὸν τρόπον, καλῆς διαθέσεως (ἄνθρωπος). (ἐν γέν.) εὔκολος, εὐκολοοικονόμητος, (ἰατρ.) ἐπιδεκτικὸς θεραπείας.

Εὐτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι καλὰ, (ἐπιμ.) παχύνομαι, χονδραίνω, ἀκμάζω.

Εὐτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφηταί τις μὲ καλὰ (θρεπτικὰ) φαγητὰ, (ἐπιμ.) = Εὐσαρκία. 2) (ἐνεργ.) θρεπτικότης. » Αἱ δὲ πίνναι πρὸς τῇ εὐτροφίᾳ καὶ γλυκεῖαί εἰσιν, « Ἰατροφ. [ἐκ τοῦ

Εὔτροφος (ὁ, ἡ) = Εὐτραφὴς, καλοθρεμμένος ἢ θρεπτικός. » Νεῖλος... εὐτρόφοις ἄρδει ῥεύμασι, « Κ. Μαν.

Εὐτρόχαλος καὶ Ἐὔτρόχαλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέχων ὀγλίγωρα, ταχυκίνητος, ἢ· (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ τρέξῃ εὔκολα, ὁμαλὸς (καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ τροχοῦ) στρογγυλὸς. » Ἀλωή —, « Ἡσ.

Εὔτροχος καὶ Ἐὔτρεχος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ τρέχων (κινούμενος) εὐκόλως καὶ ταχέως. (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἁμαξ.) ὁ ἔχων καλοὺς τροχοὺς. (ἐπὶ βρόχων) ὁ συρόμενος εὐκόλως. » Ἱστίον εὔτροχον εἰς καθαίρεσιν, « Συν., τὸ ὁπ. καταιβάζεται εὔκολα μὲ τὰς τροχιλαίας (μὲ τοὺς μακαράδες).

Εὐτρόχως, ἐπίρ. Ταχέως, εὐκόλως. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐστόχως.

Εὐτρύγητος (ὁ, ἡ). εὐκολοτρύγητος.

Εὔτυκος (ὁ, ἡ), Π. σπνττ. ἀντὶ —

Εὔτυκτος καὶ Π. Ἐὔτυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τεύχω]. καλοφθειασμένος, καλοκαμωμένος· συγυρισμένος· ἕτοιμος. » Πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω, « Καλλ.

Εὐτύπωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ τυπωθῇ (νὰ ἐντυπωθῇ), εὐκολοτύπωτος.

Εὐτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐτυχής· ἀπολαμβάνω ὅ, τι ἐπιθυμῶ, ἐπιτυχαίνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Εὐτυχοίης, « φρσ. νὰ ᾖσε καλά! εὐχαριστῶ! (παρβλ. Ἐπαινῶ).

Εὐτυχέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐτυχῶς.

Εὐτύχημα (τὸ). εὐτυχὲς συμβεβηκὸς, ἐπιτυχία. πλεονέκτημα. » Ταῦτα ἡ φύσις τῆς χώρας παρέχεται τὰ εὐτυχήματα τῇ πόλει, « Στρβ. » Οἱ δὲ Θρᾷκες ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα, « Ξεν.

Εὐτυχὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καλὴν (δεξιὰν τὴν) τύχην, καλότυχος, εὐτυχισμένος. » Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ, « Εὐρ. » Σημεῖα εὐδαιμῶς εὐτυχῆ, « Πλάτ., αἴσια.

Εὐτυχία (ἡ). τὸ εὐτυχεῖν, εὔροια τύχης. ἐπιτυχία. (ἐνίοτε) ἀκμὴ. » Διὰ δὲ τὸ προσδεῖσθαι τῆς τύχης τὸν εὐδαίμονα, δοκεῖ τισι ταὐτὸν εἶναι ἡ εὐτυχία τῇ εὐδαιμονίᾳ, οὐκ οὖσα, « Ἀρς. » Νέοι ἀκμὴν ὄντες ἐν εὐτυχίᾳ τῆς ἡλικίας, « Ἀρετ.

†Εὔτυχος (ὁ, ἡ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔτυκος.

Εὐτυχῶς, ἐπίρ. Ἐπιτυχῶς, μὲ ἐπιτυχίαν· εὐτυχισμένα· κατὰ καλὴν τύχην. » Ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην κλέπτων τὸν οἶνον, « Ἀρςφ.

Εὐύαλος (ὁ, ἡ). Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (καθαρὸν) ὑαλί.

Εὐωδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ καὶ καλὰ νερὰ, εἶμαι εὔυδρος.

Εὐυδρία (ἡ). ἀφθονία καλῶν ὑδάτων [ἐκ τοῦ

Εὔυδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ νερά.

Εὐυμνία (ἡ). ἀφθονία ἐκλεκτῶν ὕμνων, [ἐκ τοῦ

Εὔυμνος (ὁ, ἡ), Π. ἄξιος πολλῶν ὕμνων, πολυύμνητος, ἀξιύμνητος. » Πῶς τ' ἄρ' σ' ὑμνήσω, πάντως εὔυμνον ἐόντα, « Ὅμ. 2) ὁ ἔχων πολλὰ προσόντα ὕμνων, εὐκόλως ὑμνητέος, εὐκολούμνητος. » Τὸν Φοῖβον ἀείδειν· ἔστι γὰρ εὔυμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι; « Καλλ.

Εὐυπέρβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ.

Εὐυπέρβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ (νὰ ὑπερνικήσῃ)

Εὔυπνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων καλὸν (γλυκὺν) ὕπνον.

Εὐυπόδητος (ὁ, ἡ). εὔκολος ἢ ἁρμόδιος νὰ ὑποδεθῇ (ὡς ὑπόδημα).

Εὐύποιστος (ὁ, ἡ). εὐκολοϋπόφερτος.

Εὐυπόληπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπολάβῃ (νὰ νομίσῃ ἢ νὰ ἐννοήσῃ).

Εὐυποχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑποχωρῶν (ἐνδίδων).

Εὐύφαντος καὶ

Εὐυφὴς έος (ὁ, ἡ). καλοϋφασμένος.

Εὐυψὴς, έος (ὁ, ἡ), (μτγν.). Εὖ ἔχων ὕψος, εὐμεγέθης.

Εὐφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φαεινὸς (φωτεινὸς), λαμπρότατος.

Εὐφαμία (ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐφημία.

Εὐφανὴς, έος (ὁ, ἡ). προφανὴς ἢ = Εὐφαὴς.

Εὐφαντασίωτος καὶ Εὐφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ παρατήσῃ ἀκριβῶς εἰς τὴν φαντασίαν τὰ ἀντικείμενα, ἔχων ζωηρὰν φαντασίαν.

Εὐφαρέτρης ᾱ (ὁ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (λαμπρὰν) φαρέτραν.

Εὐφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ καὶ καλὰ φάρμακα (ἰατρικά). ὁ χρησιμεύων ὡς καλὸν φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ βαφή).

Εὐφέγγεια (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Εὐφεγγία.

Εὐφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ πολὺ καὶ τερπνὸν φῶς. » Τὸ εὐφεγγὲς, « ἀντὶ ἡ-

Εὐφεγγία (ἡ). πολλὴ (ἀρκετὴ, [καὶ ἐπιμ.] τερπνὴ) λάμψις.

Εὐφημέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἀνυμνῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὑποδέχομαί τινα (μὲ φωνὰς χαρμοσύνους (μὲ εὐφημίας)· (ἰδιαιτ. ἐν καιρῷ θρησκευτικῆς τελετῆς) ὁμιλῶ εὔφημα (εὐτυχίαν προσημαίνοντα) λόγια ἤ, φυλάττω σιωπὴν (ἵνα μὴ προφέρω τι ἀπαίσιον). » Οὐκ εὐφημήσετε γάμων ὄντων; « Πλ. » Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν γάριν οἰωνοῦ, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί, « Καλλ. (ὅθ. ἡ φρσ.) » Εὐφήμει, « Ἀττ., σιώπα! ἤ, λάλει καλά! ἄπαγε! μὴ λέγεις τέτοια λόγια! μὴ γένοιτο!

Εὐφημητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς εὐφημίαν.

Εὐφημία (ἡ). καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα· ὕμνος, ἔπαινος, ἐγκώμιον. (ἰδιαιτ. ἐν καιρῷ θρησκ. τελετῆς) ἐκφώνησις λόγων εὐφήμων (εὐτυχίας προσημαντικῶν) ἢ σιωπὴ (πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀκαιρολογίας). » Εὐφημίαν κηρύξας ἔχω, « Σοφ. » Εὐφημία ἔστω, « Ἀρςφ.

Εὐφημίζω, Μ. ίσω, = Εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ὑμνολογῶ.

Εὐφήμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφημισμὸς (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Εὐφημία, (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ γρμτ. καὶ ῥτρ.) σχῆμα λόγου ὅταν ὀνομάζῃ τις μὲ καλὴν (εὔφημον) λέξιν κακὸν πρᾶγμα, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐριννύες κτλ.

Εὔφημος (ὁ, ἡ), [εὖ, φήμη]. (λόγος) καλὸς, εὐχαριστῶν τὸν ἀκούοντα, ἤ· καλοῦ (εὐτυχίας) προσημαντικὸς, αἴσιος. » Τὸ εὔφημον, « Μ. Ἀντ., ὁ ἔπαινος. » Εὔφημα φώνει, Εὐφήμει. 2) (συνκδχ.) ὁ ὁμιλῶν εὔφημα λόγια, ἐπαινέτης. » Εὔφημος ἴσθι, « Εὐρ., = Εὐφήμει. » Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς, στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ θίασος Μουσῶν, « Ἀρςφν. 3) (ἐν γέν.) αἴσιος, εὐφρόσυνος. » Εὔφημον ἦμαρ, « Αἰσχλ.

Εὐφήμως, ἐπίρ. Μὲ εὐφημίαν, μὲ καλὰ (εὔφημα, εὔσχημα) λόγια.

Εὔφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως φθειρόμενος (ἐνίοτε) εὐκολοχώνευτος.

Εὐφθογγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Εὔφθογγος καὶ Π. Ἐύφθογγος (ὁ, ἡ), = Εὔηχος, Εὔφωνος.

Εὐφιλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπῶν ἢ 2) = τῷ

Εὐφίλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπώμενος, προσφιλέστατος.

Εὐφιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπῶν (ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ) τοὺς παῖδάς του, εἰς ἄκρον φιλόπαις.

Εὐφιλοτίμητος (ὁ, ἡ). ὁ πραχθεὶς (κατορθωθεὶς) ἀπὸ ἐπαινετὴν φιλοτιμίαν.

Εὔφιμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ στυπτικὸς (σφίγγων ὡς ἂν μὲ φιμὸν τὸ στόμα).

Εὔφλαστος (ὁ, ἡ), = Εὔθλαστος, εὔθραυστος.

Εὔφλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνάπτων καὶ καιόμενος (φλεγόμενος), εὔπρηστος.

Εὐφορβία (ἡ), Π. [εὔφορβος]. καλὴ (παχεῖα) τροφὴ ζώων.

Εὐφόρβιον (τὸ), φυτόν τι ἀκανθῶδες τῆς Ἀφρ. καὶ ὁ καρπὸς ἢ ὁ χυλός του (χρήσιμ. εἰς τὴν ἰατρ.).

Εὔφορβος (ὁ, ἡ), [εὐ, φορβή]. (ἐπὶ ζώων), εὔτροφος, καλοθρεμμένος, παχύς· (ἐνίοτε) θρεπτικός. » Ἄρουρα —, « Εὐδοκ.

Εὐφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔφορος (εὔκαρπος), καρποφορῶ ἀφθόνως. 2) (ἀδκμ.) ἀρμενίζω καλά.

Εὐφόρητος (ὁ, ἡ), [εὖ, φορέω]. εὐκολοσήκωτος, (μτφορ.) εὐκολοϋπόφερτος.

Εὐφορία (ἡ). τὸ φέρειν (σηκόνειν ἢ ὑποφέρειν) εὐκόλως. 2) ἄφθονος καρποφορία, εὐκαρπία.

Εὐφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (ἢ παίζων καλὰ τὴν) φόρμιγγα· ὁ συμφωνῶν (παιζόμενος καλὰ) μὲ τὴν φόρμ. » Ἀοιδή —, « Ἐπγρ.

Εὔφορος (ὁ, ἡ), [εὖ, φέρω]. εὐκολοσήκωτος, ἐλαφρὸς, (τρπ.) εὐκολοϋπόφερτος ἤ· ὑπομονετικός. (συνήθ.) ὁ καρποφορῶν ἀφθόνως. (ἐπὶ ἀνέμ.) = Οὔριος.

Εὔφορτος (ὁ, ἡ), Π. ἐλαφρὰ φορτωμένος ἤ· σηκόνων μὲ εὐκολίαν τὸ φόρτωμά τε, (ἐν γέν.) ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος. » Ναῦς —, « Ἐπγρ.

Εὐφόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὔφορον, εὐκόλως ἤ· ἀφθόνως.

Εὐφράδεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ εὐφραδοῦς, εὐκολία πρὸς τὸ ἐκφράζεσθαι, εὐγλωττία.

Εὐφραδέως, Π. ἀντὶ Εὐφραδῶς. 2) [εὖ, φράζομαι] φρονίμως, ἐσκεμμένως.

Εὐφραδὴς [εὖ, φράζω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ἐκφραζόμενος) μὲ χάριν καὶ εὐκολίαν, εὔγλωττος. 2) Π. [εὖ φράζομαι] στοχαστικὸς, φρόνιμος.

Εὐφραδίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐφράδεια.

Εὐφραδῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐφράδειαν.

Εὐφραίνω [εὖ, φρὴν], Μ. ανῶ. Ἡδύνω, χαροποιῶ, καλοκαρδίζω. ||. (μσ.) τέρπομαι, ἡδύνομαι, εὐχαριστοῦμαι.

Εὐφρανέαι, Ἰων. ἀντὶ Εὐφρανῇ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. καὶ

Εὐφράνθην, πθ. ἀντὶ μσ. ἀόρ. τῦ Εὐφραίνω.

Εὐφραντέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὐφραίνω.

Εὐφραντικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ᾗ γρμτ. Ὁ σημαίνων) χαρὰν (εὐφροσύνην).

Εὐφραντὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ εὐφρανθῇ (νὰ ἀπολαύσῃ εὐχαρίστως).

Εὐφρασία (ἡ), = Εὐφροσύνη (κυρ. εἰς συμπόσιον).

Εὔφραστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ (νὰ ἐξηγήσῃ) ἢ νὰ κατανοήσῃ, εὔδηλος, εὔγνωστος.

Εὐφρονέω καὶ Ἐὐφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Θέλω τὸ καλὸν (Φρονῶ καλὰ περί) τινος, τὸν εὐνοῶ, ἢ 2) = Σωφρονῶ, εἶμαι φρόνιμος, (πάντοτε κατὰ μτχ.).

Εὐφρόνη (ἡ), Π. ἡ νύξ, (διότι τότε συλλογίζεταί τις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καλλήτερα ἢ τοὐλάχιστον εὐκολώτερα).

Εὐφρονίδης, ου (ὁ), Π. ὁ υἱὸς τῆς νυκτὸς (τῆς εὐφρόνης).

Εὐφρόνως, ἐπίρ. Φρονίμως, ἐμφρόνως. » Γύναι κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις, « Αἰσχλ. 2) (σπν.) ἀντὶ Εὐφροσύνως. » Εἰλαπηνάζοισιν εὐφρόνως, « Πίνδ.

Εὐφροσύνη (ἡ). χαρά, εὐθυμία. ἡδονή, εὐχαρίστησις.

Εὐφρόσυνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σύνως. Π. ὁ εὐφραίνων, χαροποιός, χαρμόσυνος· (πθ.) χαρούμενος, εὔθυμος.

Εὔφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς φρουρῶν ἢ φρουρούμενος.

Εὔφρων ᾗ Π. Ἐύφρων [εὖ φρὴν], ονος (ὁ, ἡ). εὖ φρονῶν, φρόνιμος. εὐμενὴς, καλῆς διαθέσεως. εὔθυμος. (σπν.) εὐφροσύνης παραίτιος. » Οἶνος —, « Ἰλ. Γ.

Εὐφυὴς [εὖ, φύω ἢ φυὴ], έος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) εὐαυξὴς, εὐθαλὴς, εὐτραφὴς. (ἐν γέν.) καλοκαμωμένος ἐκ φύσεως· φύσει ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) πρός τι· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀγχίνους, πνευματώδης, (ὅθ. = Εὐτράπελος ἢ σκώπτης. » Τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐφυέσι καλουμένοις καὶ τοῖς τὰ γέλοια λέγουσι καὶ ποιοῦσι, « Θεόπ. (ἴδε καὶ Ἰσκρ. Ἀρεοπαγ. καὶ Ἀντιδ.).

Εὐφυία (ἡ). ἰδιότης (τὸ προτέρημα) τοῦ εὐφυοῦς, φυσικὴ ἐπιτηδειότης (ἁρμοδιότης, διάθεσις) πρός τι, (ἰδιαιτ.) ἀγχίνοια. » Ἡ τῆς χώρας εὐφυία πρὸς τὸ θάττον βλαστάνειν, « Θφρ. » Ὄρθιον ὑπόδημα δείκνυσι ποδὸς εὐφυίαν, « Πλ.

Εὐφύλακτος (ὁ, ἡ). καλὰ φυλαγμένος ἤ· εὐκολοφύλακτος· ἀπὸ τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προφυλαχθῇ.

Εὔφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ᾗ καλὰ φύλλα. » Δάφνη (» Πτελέα) —, « Εὐρ. Ἐπγρ.

†Εὐφύσητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως φυσώμενος, εὐδιάχυτος.

Εὔφυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος ἀπὸ διάφορα φυτὰ ἤ, ὅπου εὐδοκιμοῦν τὰ φυτά.

Εὐφυῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐφυίαν· φύσει προσφυῶς (ἁρμοδίως). ἐπιτηδείως. » Ἡ Εὔβοια πρὸς τὴν ἀργὴν τὴν τῆς θαλάσσης εὐφυῶς εἶχεν, « Ἰσκρ.

Εὐφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω εὐφώνως.

Εὐφωνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὔφωνος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ ἔχων καλὴν ἢ δυνατὴν φωνὴν, ὁμιλῶν καθαρὰ (εὔμορφα), καλόφωνος, ἢ μεγαλόφωνος, (ἐπὶ μουσ. ὀργ. κλπ.) εὔηχος.

Εὐφώρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος -ότατος). Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ φωράσῃ (νὰ ἐξάλῃ εἰς τὸ φανερὸν, νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ).

Εὐχαίτης, ου καὶ

;Εὐχαιτίας, ου (ὁ), Π. καὶ

Εὐχαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν χαίτην ἢ κόμην (καὶ μτνμ. ἐπὶ δένδρ.) φύλλα ᾗ κλαδιά.

Εὐχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χαλιναρωμένος μὲ) εὔμορφον χαλινάρι.

Εὐχαλίνωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ χαλινωθῇ.

Εὔχαλκος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὸν χαλκόν. 2) πλούσιος ἀπὸ χάλκωμα.

Εὐχάλκωτος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ δουλευμένος ἀπὸ ἢ καπλαδισμένος μὲ χάλκωμα.

Εὐχανδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐγχανδὴς.

Εὔχαρις, ιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν χάριν (ἐπάνω του), χαριτωμένος, νός μος ἀστεῖος. » Τὸ εὔχαρι μὴ σκώμμασιν ἀλλὰ τρόπῳ ἐπιτήδευε, « Μέν. » Περίπατοι ἔνθα ἂν εὔχαρι ἢ δένδρεσι ἢ βοτάνῃσι, « Ἀρετ. (παρβλ. Εὐχάριστος).

Εὐχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐχάριστος (εὐγνώμων), γνωρίζω ἢ ἀποδίδω τὴν χάριν, ὁμολογῶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου εὔχομαι ἢ συγχαίρω.

Εὐχαριστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς εὐχαριστίαν. » Τὰ εὐχαριστήρια (ἐνν. ἱερά), « Πλβ., θυσία πρὸς εὐχαριστίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐχαριστητέον, θετ. τοῦ Εὐχαριστῶ.
Εὐχαριστία (ἡ). τὸ εὐχαρίστεῖν, ὁμολόγησις χάριτος (εὐγνωμοσύνης). (ἐκκλησ.) ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἡ θεία κοινωνία, (παρ. 6λ. Εὐλογία).
Εὐχάριστος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, χαρίζομαι]. εὐάρεστος, νόστιμος. » Ὅπως ὡς εὐχαριστότατον ἦ τὸ συμπόσιον τοῖς συνοῦσι., « Πλ. 2) εὐγνώμων. » Βέλτιστον πάντων τῶν ζώων ἡγεῖτο ἄνθρωπον εἶναι καὶ εὐχαριστότατον, « Ξεν.
Εὐχαρίστως, ἐπίρ. Εὐαρέστως, μὲ εὐχαριστησιν· εὐγνωμόνως.
Εὐχαρίτως [ἔῦχαρις], ἐπίρ. Μὲ πολλὴν χάριν, μὲ τρόπον νόστιμον (εὐχάριτον).
Εὔχε', Π.(κατ' ἀποκ. πρὸ φων.) ἀντὶ Εὔχεο.
Εὔχεαι, Ἰων. ἀντὶ Εὔχῃ, Β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνδ. τῆς ὁρ. τοῦ Εὔχομαι.
Εὔχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα ἢ ἀρκετὰ μεγάλα) χείλη.
Εὐχείμερος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, χεῖμα]. ὁ ὑποφέρων εὐκόλως τὸν χειμῶνα, ἀντέχων εἰς τὸ ψῦχος καὶ τὴν κακοκαιρίαν. » Εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρων, Ἀρστ. 2) (τόπος) ὅπου γίνεται μέτριος (ἐλαφρὸς) χειμών, (ἐπιμ.) καλὸς διὰ ξεχείμασμα. » Αἱ κατὰ βορέαν (τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι οἰκίαι) ὑγιεινότεραι· εὐχείμεροι γὰρ αὗται μᾶλλον, « αὐτ. μᾶλλον ἐκτεθειμέναι εἰς τὸ ψῦχος.
Εὔχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (ἐλαφρὸν, ἐπιτήδειον) χέρι, ἐπιδέξιος εἰς τὰ χέρια.
Εὐχειρία (ἡ). ἐπιτηδειότης εἰς τὰ χέρια, [ἐκ τοῦ
Εὔχειρος (ὁ, ἡ), = Εὔχειρ.
Εὐχείρωτος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Εὐχειρότερος, -ότατος, ἀντὶ Εὐχειρωτότατος). [ἐῦ, χειρόω]. Τὸν ὅπ. εὐκόλως δύναται τις νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι (ὕλη. νὰ καταδαμάσῃ, νὰ ὑποτάξῃ).
Εὐχέρεια (ἡ). (κατὰ λέξ.) = Εὐχειρία, ἐπιτηδειότης (εἰς τὰ χέρια)· ἱκανότης. (συνήθ. εὐκολία. (τρπ.) ἐπιείκεια· καὶ ἐπὶ κακοῦ) ἀδιαφορία, (Γαλλ.) laisser-aller. » Τῇ Κλέωνος εὐχερείᾳ ᾗ βωμολοχίᾳ, « Πλ.
Εὐχερὴς [ἐῦ, χειρ], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εὐχερῶς, εὐκολομεταχείριστος, εὐκολοεικονόμητος, (ἐν γέν.) εὔκολος. (τρπ.) καλόγνωμος. (ἐπὶ κακοῦ) ἐλαφρόγνωμος, ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος, ἢ· ἀναίσχυντος, ἀσυνείδητος. » Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα, « Δμ.
Εὐχερῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐχέρειαν, εὔκολα.
Εὔχεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Εὔχου, Β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνδ. τῆς πρς. τοῦ Εὔχομαι.
Εὐχετάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Εὔχομαι.
Εὐχέτης, ου (ὁ). ὁ εὐχόμενος (ἱκετεύων).
†Εὐχετιάζω, Μ. άσω, = Εὐχετάομαι.
Εὐχὴ (ἡ), [ἔῦω, αὐχή]. δέησις ἢ τάξιμον πρὸς τὸν θεὸν, προσευχὴ· παράκλησις, ἱκεσία. » Δι' εὐχῆς ἄγω (ἢ) ἔστι μοι, « = Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ. 2) = Ἀρᾶ, εὐχὴ ἢ κατάρα. » Πᾶς νοῦν ἔχων φοβεῖται καὶ τιμᾷ γονέων εὐχάς, « Πλάτ. 3) Π. καὶ γνησ. (παρβλ. Αὐχή).
Εὔχιλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), [ἐῦ, χιλός]. (τόπος) ἔχων πολλὴν καὶ καλὴν βασκὴν (διὰ ζῶα). (ἵππος) ὅστις τρώγει πολὺ (ἐπιμ.) τρέφεται (γωνεύει τὴν τροφήν του] καλά.
Εὐχίμαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ 'γίδια (γιμάρους).
Εὔχλοος-ους καὶ Εὔχλοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὴν ᾗ καλὴν πρασινάδα (χλόην).
Εὔχλωρος (ὁ, ἡ). Π. = τῷ πρηγ.
†Εὐχολόγιον (τὸ), βιβλίον περιέχον συλλογὴν εὐχῶν.
Εὔχομαι [ἔῦχῃ], Μ. εὔξομαι. (Π. ᾗ ἀρχ.) Ἐπόσχομαι, (κοιν.) πάζω. βεβαιόνω· (ἐπιμ.) καυχῶμαι. » Εὔχομαι ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας, « Ἰλ. Θ. » Ὅ μέν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι, « Ἰλ. Σ. » Τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο. « Πίνδ. (ᾗ ἐλλ.) » Ἐκ Κρητάων γένος εὔχεται (ἐνν. εἶναι), « Ὀδ. Ξ. (ᾗ ἀπολύτ.) » Οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, « Ἰλ. Ξ. » Εὔχεαι οὕτως, « Ἰλ. Α., (ὅθ. 2) (συνήθ. καὶ λογογρ.) πάζω εἰς τὸν θεὸν, (ἐπιμ.) παρακαλῶ (ζητῶ ἀπὸ) τὸν θεὸν, προσεύχομαι. (μὲ δοτ. ἢ σπντ. προθ. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἀπαρ. ἢ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Εὔχομαι τοῖς θεοῖς (ἢ) πρὸς τοῖς θεοὺς (ἢ) τοὺς θεοὺς, « Δξ. » Ηὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς Θυσίαν προσοίσειν, « Μυθ. (ᾗ συντομώτερον) » Εὔχεσθαι κατὰ βροὺς (καθ' ἑκατόμβης), « Σχλ. » Ἃ εὔχονται, « Δκ. » Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον, « Πίνδ. (ᾗ δοτ. περιπ.) » Εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, « Θκ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ). « Ὅλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην, « Σοφ. » Τὰ κάκιστα εὐγόμενος γενέσθαι, « Δκ. (ᾗ ἀπολύτ.) » Εὔξασθε καὶ ἀπόδοτε τῷ θεῷ, « Γρφ. (καὶ σπντ. πθ.) « Τοῦτ' εὔχεσθέμοι, « Σοφ., ταύτην τὴν εὐχὴν λαμβάνετε παρ' ἐμοῦ.
Εὐχοποιέρμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω εὐχὴν (τάξιμον ἢ τὴν προσευχήν μου) πρὸς τὸν θεόν.
Εὔχορδος (ὁ, ἡ), Π. (λύρα) μὲ καλὰς χορδὰς ἢ καλὰ κουρδισμένη. (ἐπιμ.) εὔηχος.
Εὐχορήγητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χορηγούμενος.
Εὔχορος (ὁ, ἡ), καλὸς διὰ χορὸν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐκυκλος).
Εὔχορτος (ὁ, ἡ), = Εὔχιλος.
Εὔχος, εος-ους (τὸ). ἀντικείμενον εὐχῆς (προσευχῆς ἢ καυχήσεως), καύχημα (» Ἀνακρέον, εὔχος Ἰώνων, « Ἐπγρ.). τάξιμον, ἀνάθημα. » Χαλκῷ μορφώσας εὔχος ἔθηκεν, « Ἐπγρ., (παρβλ. Ἄγαλμα).
Εὐχρηματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, εἶμαι εὐχρήματος.
Εὐχρηματία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὐχρήματος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλούσιος (ἀπὸ χρήματα), εὐκατάστατος.
Εὐχρηστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Εἶμαι εὔχρηστος (χρήσιμος) πρὸς. ||. (πθ. μὲ γεν. προθετ.) ὠφελοῦμαι (εὐεργετοῦμαι) ὑπό τινος, ἢ· εἶμαι ἐν χρήσει. » Τὸ Ἔθος καὶ Ἐοῖο οὐκ εὐχρηζοῦνται λόγῳ πεζῷ, « Εὐστ.
Εὐχρήστημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι ἀπήλαυσέν (ὠφελήθη) τις παρά τινος, κέρδος, εὐεργέτημα.
Εὐχρηστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Εὔχρηστος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -χρήστως. Εὐκολομεταχείριστος, (ἐπιμ.) χρήσιμος, ὠφέλιμος.
†Εὐχρόαστος (ὁ, ἡ), = Εὔχροος.
Εὐχροέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι =
Εὔχροῆς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔχροος.
Εὔχροια (ἡ). καλὸν (ὑγιοῦς ἀνθρώπου) χρῶμα, [ἐκ τοῦ
Εὔχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν χρῶμα (καλὴν ὄψιν). » Αἱ βόρειαι καταστάσεις τὰ σώματα εὔχροα ποιέουσι, « Ἱππκρ.
Εὔχρυσος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύχρυσος.
Εὔχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Εὔχροος-ους.
Εὐχυλία (ἡ). τὸ εὖσ. τοῦ
Εὔχυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων καλὸν (εὐάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν, νόστιμον ἢ ὑγιεινὸν) χυλόν.
Εὐχύλως, ἐπίρ. Μὲ καλοὺς (εὐχύμους ὑγιεινοὺς) χυλούς.
Εὐχυμία (ἡ). τὸ εὖσ. τοῦ
Εὔχυμος (ὁ, ἡ), τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), = Εὔχυλος.
Εὔχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χεόμενος (λυόνων). » Κασσίτερος—, « Σχλ.
Εὐχωλὴ (ἡ), Ἰων. καὶ Π. ἀντὶ Εὐχὴ ἢ Εὖχος, (ὅθεν
Εὐχωλιμαῖος, α, ον, = Εὐκταῖος. 2) ὑπογρεωμένος δι' εὐχῆς (εὐχωλῆς) νὰ πράξῃ τι, (κοιν.) ταγμένος. » Ἐν ταῖς εὐχωλιμαίοις θέαις, « Δ. Κασσ.
Εὐχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χωρῶν ἢ χωρούμενος.
Εὐχώριστος (ὁ, ἡ). Εὐκολοχώριστος.
Εὔχωρος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ χωρητικὸς (εὐρύχωρος).
Εὔχωστος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, χώννυμι]. εὔκολος νὰ γεμισθῇ (νὰ φραχθῇ, νὰ ὑψωθῇ) μὲ χῶμα (νὰ γένῃ πρόχωμα).
Εὐψάμαθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺν ἄμμον (ψάμαθον), ἀμμώδης.
Εὐψηλάφητος (ὁ, ἡ), = Εὐαφής.
Εὐψήφις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος ἢ γολισμένος μὲ ὡραίας ψηφῖδας (χαλίκια, πετραδάκια). » Εὐψήφιδι πέδον ποικίλλετο τέχνη, « Νόνν. ἦτον πεποικιλμένον διὰ ψηφιδωτοῦ (μουσείου).
;Εὔψοφος (ὁ, ἡ). εὔηχος.
Εὔψυκτος (ὁ, ἡ). εὐκόλως ψυχόμενος (κρυόνων ἢ ὁρσιζόμενος).
Εὐψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔψυχος (γενναιόκαρδος), ἔχω θάρρος.
Εὐψυχὴς [ἐῦ, ψῦχος], ἐος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ ἢ εὐαρέστως ὁροσερὸς, ὁροσερούτσικος. » Εὐψυχέστεροι οἱ κατάγειοι οἶκοι τῶν ὑπερῴων, « Ἀρστ.
Εὐψυχία (ἡ). γενναιοψυχία, [ἐκ τοῦ
Εὔψυχος (ὁ, ἡ), [ἐῦ, ψυχή]. γενναιόκαρδος, παλληκάρι. » Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα κτείνας τὸν ἔγθρόν, « Εὐρ. 2) = Εὔθυμος (§). 3) = Εὐψυχής.
Εὐψύχως, ἐπίρ. μὲ γενναιοψυχίαν.
Εὐὼ ἢ Ἀπτ. Εὖω [ἔῦω], Μ. εὐσω (ἀόρ. Εὖσα, καὶ πθ. Εὐσθην). Σηραίνω ξεροψήνω. (ἰδιωτ.) τσουρουφλίζω, καψαλίζω. » Σύες εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς, « Ἰλ. Ψ.
Εὐωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐωδιάζω. « Οὐχ οἷόν τε μὴ εὐωδεῖν τὸν ἐπιφερόμενον ἀρώματα, « Θ. Στουδ.
Εὐώδης [ἐῦ, ὄζω], ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων καλὴν ὀσμὴν, εὐωδιάζων, μυρωδάτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐωδία (ἡ). καλὴ ὀσμὴ (μυρωδιά). 2) μυρωδικόν.
Εὐωδιάζω, Μ. άσω. Ἀναδίδω καλὴν ὀσμὴν (εὐωδίαν), μοσχομυρίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.).
Εὐώδιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔτοκος. (μτνμ.) εὔφορος. » θάλασσα—«, Νόνν.
Εὐώλενος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰς ὠλένας (εὔμορφα μπράτσα).
Εὐωμοσία (ἡ), = Εὐορκία.
Εὐώμοτος (ὁ, ἡ), = Εὔορκος.
Εὐώνητος (ὁ, ἡ). εὐκολοαγόραστος, εὔωνος.
Εὐωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Εὔωνος, ᾠθήνεια.
Εὐωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι εὔωνον, τοῦ ξεπέφτω τὴν τιμὴν, τὸ ᾠθηναίνω.
Εὔωνος (ὁ, ἡ), [εὖ ὠνή]. ὁ πωλούμενος ἢ ἀγοραζόμενος μὲ ὀλίγην τιμὴν, ᾠθηνός.
Εὐωνυμέομαι-οῦμαι. Ὀνομάζομαι μὲ καλὸν (εὔφημον ἢ ἔνδοξον) ὄνομα, εἶμαι εὐώνυμος.
Εὐωνύμιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ίως, σπν. ἀντὶ
Εὐώνυμος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὄνομα]. ὁ ἔχων καλὸν (εὔφημον, αἴσιον) ὄνομα· περίφημος, περιώνυμος. (» Αἰπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, « Πίνδ.) (κατ' εὐφημ.) = Ἀριστερός. » Ἐξ εὐωνύμων, « Γρφ., ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ (μέρη). ||. (οὐσ.) εἶδ. θάμνου φαρμακεροῦ διὰ τὰ ζῶα, (κατά τινας τὸ Γαλλ.) fusain.
Εὐώνως, ἐπίρ. μὲ ὀλίγην τιμὴν, εὐθηνά.
Εὐώπης, ου (ὁ) καὶ Εὐώπις, ιδος (ἡ) καὶ
Εὐωπὸς (ὁ, ἡ) = Εὐὼψ, εὐόφθαλμος, εὔμορφος. » Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ, « Εὐρ. » Ἀχάτην εὐωπὸν, « Διον. 2) ἔχων ὀξεῖαν ὅρασιν. » Τὰ ἐξώφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πόρρωθεν, « Ἀρστ. 3) (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (ἴσ.) = Βόωψ, (κοιν.) ᾠοῦπα ἢ, = Χρύσοφρυς (;).
†Εὐωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀλιγωρῶ, πολλὰ ὀλίγον φροντίζω, δὲν μοὶ μέλει, ἀδιαφορῶ.
Εὐωρία (ἡ). τὸ εὐωρεῖν, ἀδιαφορία ἢ 2) καλοκαιριά. (τρπ.) εὐημερία (;).
Εὐωριάζω, Μ. άσω, = Εὐωρέω.
Εὔωρος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὥρα]. μικρὰ φροντίζων, ὀλίγωρος, ἀδιάφορος, ἢ· ὀλιγωρητέος, ὀλίγης φροντίδος ἄξιος. 2) [εὖ, ὥρα] = Ὡραῖος, εἰς καλὸν καιρὸν, ἔγκαιρος· (ἐπμ.) γόνιμος, εὔφορος. » Γῆ (» Γάμος)—, « Αξ.
Εὐώροφος (ὁ, ἡ), = Εὐόροφος.
Εὐωχέω-ῶ [εὐωχία], Μ. ήσω. Δίδω εἴς τινα νὰ φάγῃ καλὰ, φιλεύω· (ἐπὶ ζ.) τρέφω ἀφθόνως, χορταίνω καλά. ||. (μσ.) εὐθυμῶ (τρώγων ϗ πίνων), ξεφαντόνω· (ἐν γέν. ϗ τρπ.) ἀπολαμβάνω. (μὲ αἰτ.) » Ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ, « Ξεν. (ϗ τρπ. μὲ γεν.) » Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, « Πλάτ., (παρβλ. Ἑστιάω).
Εὐωχητήριον (τὸ), = Ἐνηβητήριον.
Εὐωχητὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐωχῶν ἢ εὐωχούμενος, ἑστιάτωρ ἢ δαιτυμών.
Εὐωχητικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) εὐωχίαν.
Εὐωχία (ἡ), [εὖ, ἔχω]. φίλευμα, ξεφάντωμα, συμπόσιον. (ἐν γέν.) καλοπέρασις. » Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ἢ ἐστι τροφὴ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν, « Ἀθ.

†Εὐωχιάζω, Μ. άσω, = Εὐωχέω.
Εὐὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους (ἐπμ.) ὡραίους ὀφθαλμοὺς (ὦπας) ἢ καλὴν ὄψιν, (ἐν γέν.) εὔμορφος, προξενῶν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα. (» Σελήνη—, « Πίνδ.), (μτνμ.) εὐμενής. » Ἀλκὴ—, « Σοφ.
Ἔφα, Δ. ἐντὶ Ἔφη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φημί.
Ἐφαάνθην, Π. ἀντὶ Ἐφάνθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φαίνω.
Ἐφαβικὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Ἐφηβικός.
Ἔφαβος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἔφηβος.
Ἐφ-αγίζω, Μ. ίσω, καὶ
Ἐφ-αγιστεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἐφ-αγνίζω, Μ. ίσω, Π. προσφέρω τι ὡς θυσίαν (κυρ. ἐπάνω εἰς τάφον), τελῶ τὰ νενομισμένα εἰς τιμὴν νεκροῦ.
Ἔφαγον ἀόρ. β'. τοῦ Ἐσθίω.
Ἐφ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκλέγω τινὰ κατόπιν ἢ εἰς τόπον (ὡς διάδοχον) ἄλλου. » Τῶν πρότερον ἀρχόντων τοῦ μὲν πρώτου τεθνηκότος, τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν ἐφῃρημένου ἐν τοῖς νεκροῖς ἔτι ζῶντος κειμένου, αὐτὸς τρίτος ἐφῃρημένος ἄρχειν κατὰ νόμον, εἴ τι ἐκεῖνοι πάσχοιεν, « Θκ.
Ἐφ-ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐπ-ακέομαι, ἐπισκευάζω. » Τὰς γεφύρας ἐφακείσθων, « Ἐπγρφ.
Ἐφάλιος (ὁ, ἡ), = Ἔφαλος.
Ἐφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ.
Ἔφαλμος (ὁ, ἡ). βαλμένος (φυλαγμένος) εἰς τὴν ἅλμην.
Ἔφαλος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ ἅλης]. παράλιος, παραθαλάσσιος.
Ἐφ-αλόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἐφηλόω.
Ἔφαλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφάλλεσθαι, ἐπιπήδησις, ἐφόρμησις.
Ἐφάμαν Δ. ἀντὶ Ἐφάμην.
Ἐφ-αμαξεύω, Μ. εύσω. Περνῶ μὲ τὴν ἅμαξαν ἐπάνω ἀπὸ, (ὀθ.) » Ἐφημαξευμένη (ὁδὸς), « Σοφ., ἡ ἄλλ. Καθημαξευμένη, τετριμμένη.
†Ἐφ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Παρασύρω τινὰ (καὶ ἀμτβτ. Περιπίπτω) εἰς ἁμάρτημα.
†Ἐφάμαρτος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -άρτως. (νλγ.) ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτήματα (εἰς λάθη), (ἐπὶ συγγραμ.) ἐσφαλμένος.
Ἐφαμέριος καὶ Ἐφάμερος, Δ. ἀντὶ Ἐφημέριος καὶ Ἐφήμερος.
Ἐφάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.
Ἐφάμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἁμιλλώμενος (ἐμβαίνων εἰς ἅμιλλαν) πρός τινα, (ἐπὶ πραγμ.) ἀμφιρρέπης, ἀμφισβητήσιμος, ἀναποφάσιστος, (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.
Ἐφαμίλλως, ἐπίρ. Ἀμφιρρέπως· ἐπίσης, ἢ· κατὰ συνερισμὸν φιλοτίμως.
Ἔφαμμα (τὸ), = Ἐφαπτίς.
Ἐφ-αμματίζω, Μ. ίσω. Δένω τι μὲ κόμπον ἐπάνω εἰς.
Ἔφαμμος (ὁ, ἡ). γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) ἄμμον, ἀμμώδης, (παρβλ. Ἔφαμμος).
Ἔφαν (τὸ α βραχὺ), Αἰολ. ἀντὶ Ἔφασαν, γ'. πλθ. καὶ 2) (τὸ α μακρὸν), Δ. ἀντὶ Ἔφην, ά. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φημί.
Ἐφ-ανδάνω, Μ. αδήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀρέσκω (φαίνομαι ἀρεστὸς) εἴς τινα.

Ἐφάνην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Φαίνω.
Ἐφάπαξ [ἐπὶ, ἅπαξ], ἐπίρ. Διὰ μίαν φορὰν, μιᾷ φορᾷ (διὰ πάντα).
Ἐφ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς· ἐξαπλόνω.
Ἐφάπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι ἁπλόνεται ἐπάνω εἰς, σκέπασμα, (κοιν.) ἠπάπλωμα.
;Ἐφάπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐφαπλόω, ἐξάπλωμα.
Ἐφαπτέον, θετ. τοῦ Ἐφάπτω.
Ἐφαπτίς, ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. πρὸς χρῆσιν τῶν στρατ.), [ἐκ τοῦ
Ἐφ-άπτω, Μ. άψω. Δένω (καὶ συνκδχ. Κρεμνῶ) τι ἐπάνω εἰς· προσάπτω, (τρπ.) προξενῶ. » Ἔργον ἐφάψειε τόδε, « Σοφ. » Πότμον ἐφάπτουσα, « Πίνδ. (καὶ πθ.) » Ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, « Ὀδ. Φ., (κοιν.) ἐπιάσθηκε φιλονεικία μεταξύ των. » Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται, « Ἰλ. Β., Ζ., ἐπήρτησαι, ἐπίκειται, (πρβλ. Ἐπικρεμάννυμι). 2) (μσ.) ἐγγίζω, πλησιάζω· φθάνω, καταντῶ. (συνκδχ.) μετέχω. (μὲ γεν.) » Ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο, « Ὀδ. Δ. » Ἐφάπτεσθαι τοῦ τέλους, « Ἀρστ. » Οὐδεὶς ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἀληθοῦς, « Πλάτ. » Εἴδεος ἐπαμμένος, « Ἡρ., μετέχων (οὐκ ἄμοιρος) εὐμορφίας. 3) = Ἐνάπτω, δίδω φωτιὰν, (;).
Ἐφαπτώδης, έος (ὁ, ἡ). ἐφαπτίδι ὅμοιος.
Ἐφάπτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐγγίζων (πλησιάζων εἴς) τι. (εἰς τὸν Αἰσχλ. ἡ λέξις ὑπεμφαίνει τὴν περὶ τοῦ Ἐπάφου μυθολογ.).
Ἐφαρμογὴ (ἡ). ταίρειασμα ἐπάνω εἰς, προσαρμογὴ, [ἐκ τοῦ
Ἐφαρμόζω, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ταιριάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐπάνω εἰς, προσαρμόζω, (καὶ μσ. ἢ ἀμτβτ.) προσαρμόζομαι. » Πειρήθη, εἴ οἱ ἐφαρμόσειε (τὰ ὅπλα), « Ἰλ. Τ., ἂν τὸν ἔγχωνται (τοῦ πάγουν) καλὰ, ἂν ταιριάζουν ἐπάνω τοῦ (εἰς τὸ κορμί του). (καὶ τρπ.) » Τοῖσιν ἐφαρμόζου τῶν κεν καὶ ὀῆμον ἵκηαι, « (Κλέαρχ. παρ') Ἀθ.
Ἐφάρμοσις, εως (ἡ), = Ἐφαρμογή.
Ἐφαρμοστέος, α, ον, θετ. τοῦ
Ἐφ-αρμόττω, Μ. αρμόσσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐφαρμόζω.
Ἐφάρξαντο, Π. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Ἐφράξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Φράσσω.
Ἔφαυσε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Φαύσκω.
Ἔφαψις, εως (ἡ). τὸ ἐφάπτειν ἢ ἐφάπτησθαι, σύνδεσις, ἕνωσις.
Ἐφέβδομος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ἕβδομον περισσότερον τοῦ ὅλου (δηλ.) ὀκτὼ ἕβδομα, (παρβλ. Ἐπίτριτος).
Ἐφέδρα (ἡ), [ἐπὶ, ἕζομαι ἢ ἔφεδρος], = Ἐφεδρεία, ἐπικάθισις· πολιορκία· Ἐφέδρα. (μηχαν.) = Ἕδρα, βάσις (στερεοῦ).
Ἐφ-εδράζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καθίζω (Τοποθετῶ, Στηρίζω) τι ἐπάνω εἰς.
Ἐφέδρανον (τὸ). (ἐν γεν.) πᾶν δήποτε ἐπὶ τοῦ ὀπ. κάθηταί τις, καθέδρα. (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ γλουτοί, τὰ ὀπίσθια.
Ἐφεδρεία (ἡ). τὸ νὰ κάθηταί τις πλησίον ἢ ἐπάνω τινός· ἐνέδρευσις· πολιορκία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(τρπ.) παρατήρησις. (στρατ.) φρουρὰ ἡ. (Ἰταλ.) ῥεζέρβα, [ἐκ τοῦ

Ἐφ·εδρεύω, Μ. εύσω, (μὲ δοτ.) Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τινος· ἐνεδρεύω, καιροφυλακτῶ, παραμονεύω· ἐπιβουλεύω. (χ. πτ.) εἶμαι ἔφεδρος (ἀθλητὴς ἢ στρατιώτης).

Ἐφεδρήσσω (Χ. Μ.), Π. καὶ

Ἐφ·εδριάω-ῶ (ἄζω;), Μ. άσω, Π. = Ἐφεδράζω. 2) = Ἐφεδρεύω, κάθημαι ἐπάνω εἰς, (μὲ δοτ.).

Ἐφ·εδρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸ παγνίδι λεγόμενον.

Ἐφεδρισμός (ὁ), εἶδ. παιδιᾶς εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικηθεὶς σηκόνει τὸν νικητὴν εἰς τοὺς ὤμους του, (παρβλ.) Ἐγκοτύλη.

Ἐφ·εδρίσσω, Δ. ἀντὶ Ἐφεδρίζω.

Ἐφεδριστὴρ, ῆρος Δ. Π. ἀντὶ Ἐφεδριςής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων (καὶ ἰδιαιτ. ὁ νικῶν εἰς) τὸ παιγνίδι τοῦ ἐφεδρισμοῦ.

Ἔφεδρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ ἕδρα]. (ἐν γέν.) ὁ καθήμενος ἐπάνω εἰς. » Λεόντων—, « Σοφ., ἡ Ῥέα. » Σκηναῖσιν—, « Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ ἐφεδρεύων (ἐνεδρεύων, καιροφυλακτῶν, παραμονεύων), (ἁπλ.) ἀντίπαλος, ἐχθρός. » Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος, « Πίνδ. καὶ (μὲ γεν.) » Ἐφέδρους Ἀργείου δορός, « Εὐρ. (ᾗ μτφορ.) Ἔφεδρος τῶν καιρῶν. Πλβ. (ὀθ. 2) (χ. πτ.) ἀθλητὴς προσδιωρισμένος νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν νικητὴν (νὰ ἀναπληρώσῃ δηλ. τὸν τόπον τοῦ νικηθησομένου). (ὀθ. ἐπὶ στρατ.) = Ἐπίτακτος, ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐπιτάκτων (corps de reserve). (ᾗ μτνμ.) » Βασιλεύς—, « Ἡρ., εἰς τὸν ὁποῖον καταντᾷ ὁ θρόνος ἐν ἐλλείψει τοῦ νομίμου διαδόχου. ||. (οὐσ.) Ἔφεδρον (τὸ) εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Ἵππουρις.

Ἐφ·έζομαι, Μ. ἐφ·εδοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἐπικάθημαι, ἐποχοῦμαι (μὲ δοτ.) » Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι, « Ἰλ. Γ. » Πατρὸς ἐφέζετο γούνασιν, « Ἰλ. Φ. » Πώλῳ ἐφεζόμενον, « Ἐπγρ. (ἡ αἰτ.) » Τύχη ναῦν ἐφέζετο, « Αἰσχλ.

Ἐφέηκα, Ἰων ἀντὶ Ἐφῆκα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρστ. καὶ

Ἐφεθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ᾗ

Ἐφείην, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἐφειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐφείμην, πθ. ὑπερσ. ἡ (συχνοτ.) μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρστ. καὶ

Ἐφεῖναι, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφεῖσα, ας, ε, Π. ἐνεργ. καὶ

Ἐφεισάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά τοῦ Ἐφίζω.

Ἐφεισάμην, ἀόρ. τοῦ Φείδομαι.

Ἐφείσθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρστ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφείσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Φείδομαι.

Ἐφείω, ῃς, ῃ κτλ., Π. ἀντὶ Ἐφῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐφεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ ἐπέχειν (σταματᾷν, ἐμποδίζειν), (ὀθ.) » Ἐφεκτικοί, « οἱ (ἄλλ.) Σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, (ἴδε Ἐπέχω 3)

Ἐφεκτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἐφεκτικῶν φιλοσόφων.

Ἐφεκτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐφέξῃ (νὰ σταματήσῃ), ἢ περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐπέχῃ (φιλοσοφικῶς) τις.

Ἔφεκτος, (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ἕκτον τοῦ ὅλου (δηλ.) ἑπτὰ ἑκτημόρια (παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἐφ·ελίσσω, Μ. ίξω, Π. τυλίζω (κουλουριάζω) τι (ἑλικοειδῶς) κατόπιν μου. » Οὐρὴν ἐπελίσσεται. « Νίκ. (καὶ πθ.) » Ἐπείλικτο δὲ ὥσπερ τὰ βιβλία, « Παυσ.

Ἐφελκὶς, ίδος (ἡ). ἡ πέτσα ποῦ σχηματίζεται ἐπάνω εἰς πληγὴν [ἐπὶ ἕλκος].

Ἐφ·ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω ἐπιπολαίως.

Ἐφελκτικὸς, ἡ, όν, = Ἐφελκυστικός.

Ἐφέλκυσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐφελκυσμὸς (ὁ). τὸ ἐφέλκειν, (ἡ ἐφέλκεσθαι.

Ἐφελκυςικὸς, ἡ, όν, ᾗ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἐφέλκειν, ἑλκυςικός.

Ἐφ·έλκω, Μ. έλξω ἢ ελκύσω (ἀόρ. Ἐφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι πρός. » Τὴν θύραν ἐφείλκυσα, « Ακ. (καὶ πθ.) » Πόδες ἐφελκόμενοι, « Ἰλ. Ψ., οἱ πληγωμένοι, (ἐπμ.) μόλις κινούμενοι (ᾗ ἐπὶ στρατ.) » Ἐφελκόμενοι, « οἱ μένοντες ὀπίσω, (Γαλλ.) les traineurs. » Τοὺς ἀπολειπομένους αὐτέων καὶ ἐπελκομένους ἐφόνευον, « Ἡρ. » Προσαναλαβὼν τοὺς ἐφελκομένους, « Πλβ. (καὶ μτφορ.) » Προθυμίαν φίλων, ἐφελκομένην καὶ καθυστεροῦσαν τελέως ἀνωφελῆ ποιεῖν τὴν ἐπικουρίαν, « αὐτ. ||. (μσ.) σύρω τι πρὸς ἐμαυτὸν ἢ κατόπιν μου· (μτφορ.) σύρω εἰς τὸ θέλημά μου, ἑλκύω. » Βρόγχον ἐφελκ., « καταπίνω μίαν ῥουφηξιάν. (καὶ μτνμ.) » Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, « Ὀδ. Π., τὸν ἐρεθίζει καὶ ἄκοντα (κοιν.) τὸν τραβᾷ τὸ αἷμα.

Ἐφέλκωσις, εως (ἡ). πλήγωμα ἐπιπόλαιον.

Ἔφελξις, εως (ἡ), = Ἐφελκυσμός.

Ἐφέμεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐφεῖναι.

Ἐφ·έννυμι, Μ. ἐφ·έσω, Π. ἀντὶ Ἐπενδύω.

Ἐφέξετον, β'. καὶ γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐφεξῆς καὶ Π. Ἐφεξείης [ἐπὶ, ἑξῆς ἑξείης], ἐπίρ. Κατὰ σειράν· κατὰ συνέπειαν· κατόπιν, ἔπειτα. » Ἐφεξ. τοῖς εἰρημένοις, « Ἀρςτ.

Ἔφεξις, εως (ἡ). τὸ ἐπέχειν ἢ ἐπέχεσθαι, κράτημα ὀπίσω, σταμάτισμα, ἐμπόδισμα· ἀργοπορία. πρόφασις. » Τοῦ δ' ἔφεξιν; « Ἀρςφ., διὰ ποῖον λόγον;

Ἐφέξω, μέλλ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐφέπεσκον, Π. παρτ. τοῦ-

Ἐφ·έπω, Μ. έψω (παρτ. Ἐφεῖπον ᾗ Ἔφεπον, ἀόρ. β'. Ἐπέσπον, ὀθ. τὸ ἀπαρ. Ἐπισπεῖν καὶ μσ. Ἐπισπέσθαι), Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε δοτ. ἐκ δ'.) διώκω, καταδιώκω, στενοχωρῶ· (ἐπὶ ἵππων καὶ ἁμαξ.) = Ἐλαύνω. (μτνμ.) διέπω, διευθύνω· (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι εἰς. ||. (μσ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ. ἀκολουθῶ (ὑπάγω) κατόπιν τινός, συνοδεύω. συχνάζω εἰς. (μτφορ.) πείθομαι, ὑπακούω· ἐνδίδω. (μτγν.) μένω σύμφωνος.

Ἐφερμήνευμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἐφερμήνευσιν.

Ἐφερμήνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐφερμηνεύειν, ἐπεξήγησις, διασάφησις.

Ἐφερμηνευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐφερμήνευσιν, ἐπεξηγηματικός, [ἐκ τοῦ

Ἐφ·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐπεξηγῶ.

Ἐφ·ερπύζω, Μ. ύσω καὶ

Ἐφ·έρπω, Μ. έρψω καὶ ερπύσω (ἀόρ. Ἐφείρπυσα κτλ.). Σύρομαι (Ὑπάγω ἕρπων) πρός. Π. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς· ἐπέρχομαι. πλησιάζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Τὰ Κάρνεα ᾗ δὴ ἐφέρπει, « Θκρ., φθάνουν ὅσον οὔπω.

Ἔφερσεν, Αἰολ. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω.

Ἔφες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφέσιμος (ὁ, ἡ). (δίκη) τῆς ὁπ. ἔγινεν ἢ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ ἔφεσις, (ἡ ἄλλ.) Ἔκκλητος.

Ἔφεσις [ἐφίημι], εως (ἡ). ῥίψιμον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. 2) (μτφορ.) κλίσις, ὄρεξις, ἐπιθυμία. 3) ἄδεια, πληρεξουσιότης. 4) (δικαστ.) ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐκκάλεσις τῆς δίκης.

Ἐφεσπερεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐφ·εσπερεύω, Μ. εύσω, (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν ἑσπέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.

Ἐφέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὸ ἑσπέρας (περὶ τὴν ἑσπέραν, ἀφ' ἑσπέρας), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.)

Ἐφεσπόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφέπω.

Ἐφέσσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἔφεσσαι, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς πρς. καὶ

Ἐφεσσάμην, Π. ἀντὶ Ἐφεισάμην, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφίζω ἢ Ἐφέννυμι.

Ἐφέστακα, Δ. ἀντὶ Ἐφέστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Ἐφίστημι.

Ἐφέστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐλθὼν ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἑστίαν (εἰς τὸν οἶκον) ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου. » Ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασσιν, Ἰλ. Β., ἔποικοι, ἐντόπιοι. » Θεοὶ ἐφέστιοι, « Στβ., οἱ προστάται τῆς οἰκίας, οἱ οἰκιακοί, (Γαλλ.) les dieux pénates (καὶ ἐλλ.) » Τὰ ἐφέστια, « Δ. Ἀλ., ἡ οἰκογένεια, (παρβλ. Ἐπίστιος) (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐμὲ οἷον ἤγαγεν ἐφέςιον, « Ὀδ. Π. » Ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέςιος, « Ὀδ. Γ.

Ἐφεστρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἐφεστρὶς [ἐπὶ ἔννημι], ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. διὰ τὸν χειμῶνα), (Ἰταλ.) μαντέλλον ἢ κάπα. » Οἷαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται ἐκ ῥακίων, « Θμς. 2) σέλλα ἢ παλάγγι. » Καταπεσόντα οὐ μέμφεται, ἀλλὰ τὴν ἐφεςρίδα αἰτιᾶται τοῦ πτώματος, « Εὐς.

Ἐφεστὼς, ῶσα, ὼς, ἀντὶ Ἐφεστηκὼς, μσ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.

Ἐφετέον, θετ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφέτης [ἐφίημι], ου (ὁ), (ἐν γέν. καὶ Π.) ἄρχων ἢ διοικητὴς ἢ δικαστὴς πληρεξούσιος. » Τῆς κρίσεως, ἧς οὐδεὶς ἐφέτης ὑπερκάθηται, « Εὐς. 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Ἐφέται, « Πλ., δικασταὶ κρίνοντες ὡς διαιτηταὶ ἢ κατ' ἔφεσιν (ἔκκλητον) τὰ φονικά.

Ἐφετήσιος, α, ον, = Ἐπετήσιος.

Ἐφετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἢ σημαίνων ἔφεσιν (ἐπιθυμίαν).

Ἐφετίνδα [ἐφίημι], ἐπίρ. Εἶδ. παιγνιδίου μὲ τὴν σφαῖραν (τόπαν), (ἄλλ.) Ἅρπαστον καὶ Φαινίνδα.

Ἐφετμέω, Π. ἐντέλλομαι, προστάζω, παραγγέλλω, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐφετμὴ (ἡ), Π. [ἐφίημι], ἐντολὴ, παραγγελία.

Ἐφετὸς [ἐφίημι], ἡ, όν. Ὁ λαβὼν (ἡ ἐνεργῶν κατὰ) παραγγελίαν ἡ πληρεξουσιότητα. » Δικαστὴς —, « ἴδε Ἐφέτης. 2) ἐπιθυμητός. 3) (ἐνίοτε) θεμιτὸς, ἐπιτετραμμένος, (Βασ. ὁμιλ. ἐν λιμῷ).

Ἐφετῶς, ἐπίρ. Μὲ ἔφεσιν, μὲ ζῆλον, προθύμως. » Ἐφ. ἔχω τινος, « Θ. Στδ., = Ἐφίεμαι.

† Ἐφευάζω, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπευάζω.

Ἐφεύρεμα (τὸ). πᾶν ὅτι ἐφεῦρέν (ἐπενόησέ) τις, ἐφεύρεσις.

Ἐφεύρεσις, εως (ἡ). τὸ ἐφευρίσκειν, ἐπινοεῖν).

Ἐφευρετὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφευρῶν ἢ ἐφευρίσκων τι.

Ἐφευρετικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν.

Ἐφεύρημα, Ἐφεύρησις, = Ἐφεύρεμα, κτλ.

Ἐφευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τινὰ ἔξαφνα (ἐν ᾧ κάμνει τι) ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἐπανειλημμένας ἀναζητήσεις, (ὅθ. τρπ.) εὑρίσκω τι μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ.

Ἐφεψιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ἐγγίζω μὲ ὑβριστικοὺς λόγους, λοιδωρῶ, περιγελῶ.

Ἐφεψιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐφεψιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐφεψιάομαι.

Ἐφέψω, Μ. εψήσω. Ἐξαναβράζω, ἐξαναμαγειρεύω.

Ἐφεώρων, παρτ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐφήβαιον (τὸ). τὸ ὑπεράνω τῶν αἰδοίων τρίχωμα, (Λατ.) pubes, [ἐκ τοῦ

Ἐφηβαῖος, α, ον, = Ἐφηβικός.

Ἐφηβαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐφήβαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων (ἔφορος, ἐπιστάτης) τῶν ἐφήβων.

Ἐφηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔφηβος.

Ἐφηβεία (ἡ). ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ οἱ ἔφηβοι.

Ἐφηβεῖον (τὸ). γυμνάσιον τῶν ἐφήβων.

Ἐφηβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἐπμ. Φέρομαι. Ἐνδύομαι κτλ. ὡς) ἔφηβος.

Ἐφηβία (ἡ), = Ἐφηβεία.

Ἐφηβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐφήβους. ||. » Τὸ ἐφηβικὸν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ ἔφηβοι.

Ἔφηβος (ὁ). ὁ φθάσας εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης (ἴδε Διέτής).

Ἐφηβοσύνη, Π. καὶ

Ἐφηβότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἔφηβος.

Ἐφηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ (Δείχνω τὸν ὁρόμον) πρὸς ἢ κατά τινος. (ὅθ. συνήθ.) καταδίδω κακοῦργον ἢ ὑποδικον (κρυμμένον), φέρω τοὺς ἄρχοντας ἐπ' αὐτόν. » Ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ, « Δμ.

Ἐφήγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐφήδομαι, Μ. ἐφησθήσομαι, (μὲ δοτ.) = Ἐπιχαίρω.

Ἐφηδύνω, Μ. υνῶ. Νοστιμίζω τι (ἢ Χαροποιῶ τινα) ἔτι μᾶλλον.

Ἐφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφήκω, Μ. ήξω, (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἔρχομαι, Φθάνω, [καὶ τρπ.] Ἀνήκω εἰς.

Ἐφήλατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐφάλλομαι.

Ἐφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς ἡλικίαν. 2) σύγχρονος, συνομήλικος.

Ἔφηλις [ἐπὶ, ἧλος], ιδος ἢ ίδος (ἡ). τὸ σιδηρον (ὁ ῥεζὲς) ὅ, που κρατεῖ τὸ σκέπασμα τοῦ σανδουκίου. 2) [ἐπὶ, ἥλιος]. αἱ κηλῖδες (περκνάδες) ποῦ βγαίνουν εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἔφηλος (ὁ, ἡ). ἐφηρμοσμένος μὲ καρφιὰ ἢ καρφίτσαις, καρφωμένος. 2) ὁ ἔχων ἐφηλίδας (περκνάδαις, μαυρίλαις) εἰς τὸ πρόσωπον ἢ λευκὴν κηλῖδα εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἐφηλότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνε ὁ ὀφθαλμὸς ἔφηλος (νὰ ἔχῃ λευκὴν κηλῖδα).

Ἐφηλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. καρφόνω δυνατὰ ἐπάνω εἰς.

Ἐφηλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἐφηλίδας (κηλῖδας τοῦ προσώπου).

Ἐφηλωτὸς [ἐφηλόω], ἡ, όν. Καρφωμένος ἢ δυνάμενος νὰ καρφωθῇ ἐπάνω εἰς.

Ἔφημαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) κάθημαι ἐπάνω ἢ πλησίον τινός.

Ἐφημερευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων πουθενὰ (ἐπιτηρῶν τι) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, [ἐκ τοῦ

Ἐφημερεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πουθενὰ παρὼν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, περνῶ τὴν ἡμέραν μου εἰς. 2) ὑπηρετῶ ἢ ἐπιστατῶ κατὰ τὰς ὡρισμένας ἡμέρας. » Ὑπὸ τῶν ἐν ἱερῷ καλλυντῶν καὶ ἀρτοκόπων τῶν νυνὶ ἐφημερευόντων, « Ἐπγρφ.

Ἐφημερία (ἡ). ἡ ἐργασία ἢ ἡ δαπάνη μιᾶς ἢ ἑκάστης ἡμέρας· ὑπηρεσία τὴν ὁπ. ἐκτελεῖ τις περιοδικῶς (κάθε τόσας ἡμέρας)· (ἐν γέν.) τάξις εἰς τὴν ὁπ. ἀνήκει τις· φυλή· σειρά. » Φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, « Γρφ., κατὰ σειρὰν, μὲ τὴν ἡμέραν του καθένας.

Ἐφημερινὸς, ἡ, όν, = Ἐφήμερος, καθημερινὸς, ἀνήκων εἰς ἐκείνην τὴν (ἢ διαρκῶν μίαν) ἡμέραν μόνον.

Ἐφημέριος, α ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.

Ἐφημερὶς, ίδος (ἡ). βίβλος ἱστορικὴ εἰς τὴν ὁπ. καταγράφονται τὰ συμβάντα ἑκάστης ἡμέρας· κατάστοιχον τῆς καθημερινῆς ληψοδοσίας. (μτγν.) ἡμερολόγιον, καλανδάρι. 2) = Ἐφημερία. » Αἱ τῶν ἱερέων 24 ἐφημερίδες ἀνεβαίνον ἐπὶ ἡμ. ὀκτὼ, « Ἰωσ.

Ἐφήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ πράττων τι μίαν μόνην ἢ ὁλόκληρον μίαν ἡμέραν. » Πυρετὸς —, « Γαλ. » Λάτρις ἐφημέριος, « Θγν. ὁ ἡμεροδουλιάρης. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) » Οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ, « Ὀδ. Δ., δι' ὅλης ἐκείνης τῆς ἡμέρας. ||. (ὀσ.) Ἐφήμερον (τὸ), Α'. ἔντομόν τι τοῦ ὁπ. ἢ ζωὴ διαρκεῖ μίαν μόνην ἡμέραν· Β'. φυτόν τι (τὸ ἄλλ. Ὀρνιθόγαλον ἢ Ἶρις ἀγρία) τὸ ὁπ. ἀνθεῖ καὶ ἀπανθεῖ (καὶ Γ'. φαρμάκι [τὸ ἄλλ. Ἀκόνιτον ἢ Κολχικὸν] τὸ ὁποῖον φονεύει τὸν ἄνθρωπον) αὐθημερὸν, (ὅθ. 2) προσωρινὸς, πρόσκαιρος, φθαρτός· ματαιος, ἡ· μεταβαλλόμενος καθημέραν, ἄστατος, ἀβέβαιος. » Χρήματα ἐφήμερα, « Θκ. » Θεατοὶ ἐφαμέριοι, « Ἐπγρ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Γλῶσσαν ἐφημερίων ἔκφυγες ἀφραδέων, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐφημέρια φρονέοντες, « Ὀδ. Φ., μὴ συλλογιζομένοι τὸ μέλλον, ἀστόχαστοι.

Ἐφημερούσιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ οὐσία (ἡ κατάστασις) εἶνε ἐφήμερος, (κοιν.) ζῇ 'μεροδοῦλι-'μεροφάγι.

Ἐφημοσύνη (ἡ), Π. [ἐφίημι], = Ἐφετμὴ, προσταγὴ, παραγγελία.

Ἔφην, ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.

Ἔφηνα, ἀόρ. ά. τοῦ Φαίνω.

Ἐφῆπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ

Ἐφῆπτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐφάπτω.

Ἔφησθα, Αἰολ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἔφης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φημί.

Ἐφησθεῖεν ἀντὶ Ἐφησθείησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐφήδομαι.

Ἐφήσω, μέλλ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφησυχάζω, Μ. άσω, (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι ἢ περί τινος, ἐπαναπαύομαι.

Ἔφθακα, πρκ. τοῦ Φθάνω.

Ἐφθαλέος, α, ον, Π. = Ἐψαλέος.

Ἔφθαρκα, πρκ. τοῦ Φθείρω.

† Ἐφθέος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐφθὸς ἢ Ἐφθαλέος.

Ἐφθήμερος (ὁ, ἡ), = Ἑπταήμερος.

Ἐφθημιμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἡμίσεα μέρη (δηλ.) 3 ½. (ὅθ. εἰς τὴν μετρ.) » Ἐφθημιμερές, « οἱ πρῶτοι τρεῖς καὶ ἥμισυς ποδες (Ἡρωϊκοῦ κυρ. ἢ Ἰαμβικοῦ) στίχου, (παρβλ. Πενθημιμερής).

Ἔφθην, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Φθάνω.

Ἐφθίατο, ίων. ά. τὶ Ἔφθιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φθίνω.

Ἐφθοπωλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἐφθοπώλου.

Ἐφθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐφθὰ (βραστὰ) φαγητὰ, (Τουρκ.) ἀστσῆς.

Ἐφθοπώλιον (τὸ), = Ἐφθοπωλεῖον.

Ἔφθορα, μσ. πρκ. τοῦ Φθείρω.

Ἐφθὸς [ἕψω], ἡ, όν. Βραστὸς, βρασμένος. (μτνμ.) ἀποκαμωμένος. » Ἀπόσιτοι καὶ ἐφθοὶ καὶ ἀσώδεες, « Ἱππκρ. (παρβλ. Ὠμογέρων). » Χρυσὸς —, « Αξ., ὁ λαγαρισμένος, (παρβλ. Ἄπεφθος).

Ἐφθότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐφθοῦ· (συνκδχ.) ἀποκαμωμός· χαύνωσις. » Ἀγρυπνίη διαλύει σῶμα καὶ ἐφθότητα ᾗ καρηβαρίην ἐμποιέει, « Ἱππκρ.

Ἐφιάλτης [ἐπιάλλω], ου (ὁ). τὸ συμβαῖνον ἐνίοτε εἰς τὸν ὕπνον πλάκωμα, (κοιν.) βραχνᾶς.

Ἐφιαλτία (ἡ) καὶ

Ἐφιάλτιον (τὸ), τὸ φυτὸν Παιονία (διότι ὑπετίθετο ἐνεργοῦν κατὰ τοῦ Ἐφιάλτου).

Ἐφιᾶσι γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφῖγμαι, πρκ. τοῦ Ἐφικνέομαι.

Ἐφιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Ἱδρόνω ἐπάνω εἴς (δηλ. ἐν ᾧ κάμνω) τι. (ἰατρ.) Ἱδρόνω μετρίως. » Σμικρὸν ἐφιδροῦντες περὶ μέτωπον ᾗ κληΐδας, « Ἱππκρ. » Οἱ ἐφιδροῦντες πολλῷ, « αὐτ.

Ἐφιδρύω, Μ. υσω. Στήνω (Θεμελιόνω τι) ἐπάνω εἰς.

Ἐφίδρωσις, εως (ἡ). ἵδρωμα ἐλαφρὸν (μέτριον).

Ἐφίει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. παρτ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφιζάνω, Ἀττ. ἀντὶ

Ἐφίζω, Μ. ιζήσω (ἀόρ. Ἐφέσσα καὶ μσ. Ἐφεσσάμην κτλ.), Π. καθίζω τινὰ (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. κάθημαι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν, « Ἰλ. Ι. (καὶ μὲ γεν.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, « Ὀδ. Ο. » Αἰβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐφέσσατο, « Ὀδ. Θ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον », Ἰλ. Υ.

Ἐφέημι, Μ. ἐφήσω (ἀόρ. Ἐφῆκα κτλ.). Στέλλω πρός· ῥίπτω (ἀφίνω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· ἐπιβάλλω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Πριάμῳ Ἶριν ἐφήσω, « Ἰλ. Ω. » Ἡνίοχοι δ' ἐπὶ δίφρων βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, ῥυτὰ χαλαίνοντες, « Ἡσ. » Ἐπῆκε τὴν ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. » Ἔγχος αὐτῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων, « Ἰλ. Υ. » Μνηστῆρσι χεῖρας (ἄεθλον τοῦτον) ἐφήσω, « Ὀδ. Υ., Τ. (καὶ μτνμ.) » Ἀργείοισι κήδε' ἐφῆκεν, « Ἰλ. Α. » Καὶ τοῖσι πότμον ἐφῆκεν, « Ἰλ. Δ. 2) ἀφίνω χαλαρὸν τὸ χαλινάρι· (μτφρ.) δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. » Ὅλην ἀφιέναι τὴν ἡνίαν, « Γργ. » Οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν, « Θκ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐφιέναι τῷ θυμῷ (ταῖς ἡδοναῖς), « Γργ., γίνομαι ἔκδοτος εἰς (κυριεύομαι ἀπό). (καὶ πθ.) » Ἐφείσθω σχολάζειν, « Ἀρστ. » Οὐκ ἐφεῖτο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου, « Πλ., (παρβλ. Ἀφίημι). 3) (μὲ ἀπαρ.) παρακινῶ, διεγείρω, γίνομαι αἴτιος νά. » Ἐχθοδοπῆσαι μ' ἐφήσεις Ἥρῃ, « Ἰλ. Α. » Οἶνος ἐφέηκε πολύφρονά περ' μάλ' ἀεῖσαι, « Ὀδ. Ξ. » Καί τινα Τρωϊάδων . . . ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην, « αὐτ. 4) (Νμ.) κάμνω ἔφεσιν τῆς δίκης μου, τὴν ἐκκαλῶ εἰς ἄλλο (ἀνώτερον) δικαστήριον. » Ἀλλ' ἐφῆκεν ἡμᾶς ἐς τὸ δικαστήριον, « Δμ. » Εἴ φασιν ἀδίκως ἐποδιαιτῆσαί μου τὸν διαιτητὴν τὰς δίκας, καὶ τότ' ἐξῆν εἰς ὑμᾶς ἐφεῖναι, « αὐτ. 5) (μσ.) ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, στέλλω (δίδω) εἴδησιν, ἀναφέρω. » Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, « Ἰλ. Ψ. » Οὔ τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπεθήσω, « Ἰλ. Ω. » Ὑμέων ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, « Ὀδ. Ν. » Ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, « Αἰσχλ. (ἴσ. καὶ τό). » Χαίρειν ἐγώ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ. Αἴ. σημαδεύω 'να ἐπιτύχω, (ὄθ. τρπ.) » Ὁ δὲ, ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος, στρατιὰν προσαποστέλλειν ἐκέλευε, « Θκ. 6) (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ. (καὶ μτνμ.) τείνω πρὸς, ἀποβλέπω εἰς. » Τῶν ὄψεων ἐφιέμενοι, « Πλ. » Τοὺς τοξότας ἐκέλευε χρῆσθαι τοῖς πυροβόλοις τῶν στεγασμάτων ἐφιεμένους αὐτ. » Τῶν ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται, « Ἀρστ. » Πᾶσα μέθοδος ἀγαθοῦ τινος ἐφίεται, « αὐτ. (καὶ αἰτ.) » Πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; « Σοφ. » Μεγάλην καὶ καλὴν ἐφιέμενος δόξαν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Χαίρειν ἐγώ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ. 7) (σπν. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) φθάνω, = Ἐφικνοῦμαι. » Ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἐφῆκε, « Θκ. (Η', 67).

Ἐφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἵξομαι (ἀόρ. Ἐφικόμην κτλ.). Φθάνω (Ἐκτείνομαι, Καταντῶ) ἕως εἰς. (συνκδχ.) εὑρίσκω, ἐπιτυχαίνω, εἶμαι ἱκανός, κατορθόνω νά. (μὲ γεν.) » Ἀλλήλων ἐφίκοντο, « Ἰλ. Ν. (καὶ μὲ δοτ. ὀργ.) » Τῇ βακτηρίᾳ τινὸς ἐφικνεῖσθαι, « Πλάτ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐπικέσθαι μάστιγι πληγὰς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ., νὰ τὸν μαστιγώσουν. (καὶ τρπ.) » Τά τε ἄλλα λέγων ἐπίκεο ἄριστα καὶ ἀληθέστατα, « αὐτ., ὡμίλησες. » Τότε μὲν ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν, νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην, « Ἰσκρ. » Ὅπου μὴ ἐφικνῆται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν, « Παροιμ. (καὶ αἰτ. τῆς προθ.) » Ἐφικνεῖται πολὺν τόπον, « Θφρ.

Ἐφικτός, ή, όν. Τὸν ὀπ. δύναται νὰ φθάσῃ (νὰ ἐπιτύχῃ) τις, κατορθωτός » Εἰς » Ὡς » Ὅσον » Καθόσον ἐφικτὸν, « Πλ. Πλβ., ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον τὸ δυνατόν.

Ἐφίλαθεν, Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Ἐφιλήθησαν.

Ἐφίλατο, Π. ἀντὶ Ἐφίλησεν.

Ἐφιμείρω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ γεν.) ὑπερεπιθυμῶ. » Οὐκ . . Ἐφιμείρω θεὸς εἶναι, « Μουσ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Δάκνουσιν μυῖαι καὶ ἐφ' αἵματος ἱμείρωνται, « Ἀρ.

Ἐφίμερος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ἵμερος]. ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητὸς ἐπέραστος. » Ἁδὺ τοι τὸ στόμα καὶ ἐφίμερος ἁ φωνά, « Θκρ.

Ἔφινος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἴνας, νευρώδης. » Σὰρξ —, « Ἡσύχ., ἡ τοῦ λαιμοῦ (τοῦ ἰνίου).

Ἔφιξις, εως (ἡ). τὸ ἐφικνεῖσθαι, φθάσιμον.

Ἐφιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω ἔφιππος ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐφιππαρχία (ἡ). διπλῆ ἱππαρχία, δύο τάγματα (ὀκτὼ ἴλαι) ἱππικοῦ, (δηλ.) 1024 ἱππεῖς.

;Ἐφίππειος (ὁ, ἡ), = Ἐφίππιος.

Ἐφιππεύω, Μ. εύσω, = Ἐφιππάζομαι.

Ἐφίππιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἐκτελούμενος) δι' ἵππων, ἢ βαλλόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου. » Ἀγὼν —, « Ἡσύχ., ἡ ἱπποδρομία ἢ ἱππομαχία. ||. (οὐσ.) Ἐφίππιον (τὸ), ἡ σέλλα ἢ ὁ χασᾶς ἢ τὸ σάγισμα τοῦ ἀλογοῦ.

Ἔφιππος (ὁ, ἡ). ὁ ὀχούμενος ἐφ' ἵππου, καβαλλάρης. ||. (οὐσ.) Ἔφιππον, Πλδ. = Ἐφίππιον (;). 2) Π. ἀντὶ Ἱππικός. » Βίος —, « Φίλ., ὁ τῶν ἐφίππων. » Κλύδων —, « Σοφ., ἡ ταραχὴ τῆς ἱπποδρομίας.

Ἐφιπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος, (παρβλ. Ἀμφιπποτοξότης).

Ἐφίπταμαι, Μ. ἐπιπτήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πετῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, πετῶ πρός.

Ἐφισβάνω, Δ. ἀντὶ Ἐφιζάνω.

Ἐφιστάνω, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ

Ἐφίστημι, Μ. ἐπιστήσω (ἀόρ. Ἐπέστησα καὶ δ'. ἢ μσ. Ἐπέστην, μσ. πρκ. Ἐφέστηκα κτλ.). Στήνω τι (καὶ μσ.) (Στέκομαι) ἐπάνω ἢ πλησίον ἢ κατόπιν τινὸς, (ὄθ. τρπ.) βάλλω (διορίζω) ἐπιστάτην (καὶ μσ. ἐπιστατῶ, ἐφορεύω) ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ξύλινον τεῖχος ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, « Θκ. » Στήλην τῷ τάφῳ ἐπέστηκε, « Αξ. (καὶ μτνμ.) » Φύλακα ταῖς θύραις ἐπέστησε, « Πλ. » Ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγὸν, « αὐτ. » Κύνα ἐπὶ ποίμνην ἀγενῆ καὶ φαῦλον οὐδ' ἂν εἷς ἐπιστήσειε φυλάττειν, « Ξεν. » Ἐφιστάναι τινὰ τοῖς πράγμασιν, « Ἰσκρ. (καὶ τρπ.) » Ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδὼ καὶ τάξιν, « Πλ. (καὶ μσ.) » Δίφρῳ ἐφεσταότος, « Ἰλ. Ρ. » Θύρῃσιν ἐφεστάμεν, « Ὀδ. Α. » Πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ παραλλ.) » Ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ, « Ἰλ. Μ. (καὶ μτνμ.) » Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, « Ἀρστφ. (καὶ πθ.) » Τριακόντορον, ᾗ ἐπεστάθη Πολυκράτης, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ.) » Οἱ ἐφεστηκότες, « Φίλ., ἀντὶ Οἱ προεστῶτες, οἱ ἐπιστάται. 2) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), ἐμποδίζω· (ὄθ. ἑλλ.) ἀναβάλλω τὴν περί τινος κρίσιν μου, ἐπέχω, ἀμφιβάλλω. » Τὴν πορείαν ἐπιστήσας, « Πλ. » Ῥοῦν τε γυναικεῖον ἐφιστάναι, « Δσκρ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω, « Ἀρρ. (καὶ ἑλλ.) » Περὶ θεοῦ ἐπιστήσαντες, « Ἀθηναγ. (καὶ μσ.) » Ἐφίστασθαι, « Συν. » Μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει, « Ακ. (καὶ κατὰ μτβτ. σημασ.) » Τί δ' ἐστί, τοῦ με τὴν δ' ἐφίστασαι βάσιν; « Σοφ. 3) (τρπ.) προσηλόνω τὸν νοῦν μου εἰς, (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ.) προσέχω, ακέπτομαι (παρατηρῶ) μὲ προσοχὴν (ὄθ. τὸ Ἐφίσταμαι). (σπν. μτβτ.) » Ἐπιστῆσαι τοὺς ἀκούοντας, « Πλβ., νὰ τοὺς κάμῃ προσεκτικούς. » Ἐφίστημι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιάν) τινι ἢ ἐπί τι ἢ περί τινος, « Αξ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, « Πλ. » Ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, « Πλβ. » Παντὶ γνώριμον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι, « Βασ. (καὶ μσ.) » Ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα, « Ἰσκρ. 4) (μσ.) στέκομαι ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειάν) τινος, ἐπιπολάζω. » Ἐφίστωται τούτῳ καθάπερ ὀρρὸς γάλακτι, « Δσκρ. 5) (μτνμ.) = Ἐπίκειμαι, Ἐπικρέμμαμαι. » Ἐφειστήκει αὐτῷ Καλλίστρατος, « Δμ. » Τὸν ἐφεστηκότα τῇ πόλει κίνδυνον, « αὐτ. » Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο, « Ἰλ. Μ. 6) ἔρχομαι (φθάνω πουθενὰ, παρουσιάζομαι) ἔξαφνα. » Ἐφίσταται αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος, « Ακ. » Ὡς ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, « Ἡρωδ. » Ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους αὐτῷ, « Πλ. 7) Π. παραστέκω, βοηθῶ, ἢ· (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀντιστέκομαι. » Ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Ο. (παρακατιὼν λέγει. » Ἐγγύθεν ἱστάμενοι). (καὶ χ. πτ.) » Ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, « Ὀδ. Ω.

Ἐφιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) προσέτι.

Ἔφλαδον, ἀόρ. β'. τοῦ Φλάζω.

Ἐφόβηθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐφοβήθησαν.

Ἐφοδεία, (ἡ). τὸ ἐφοδεύειν (ἐπιπορεύεσθαι καὶ ἐπιτηρεῖν κυρ. τὴν φρουρὰν ἐν καιρῷ νυκτός.) (καὶ συνκδχ.) αὐτοὶ οἱ περιπολοῦντες στρατιῶται, (Ἰταλ.) ἢ ῥόντα, (Τουρκ.) τὸ κόλι.

Ἐφοδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφοδεύων (κυρ. τὴν φρουρὰν) περίπολος.

Ἐφοδευτικός, ή, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἐφοδεύειν (ἐπιτηρεῖν) ἐπιτήδειος.

Ἐφοδεύω, Μ. εύσω, = Ἐπέρχομαι, Ἐπιπορεύομαι, (συνκδχ.) παρατηρῶ, ἐξετάζω. (Π.) ὁδηγῶ· (συνήθ.) περιέρχομαι ὡς ἐφοδευτὴς (περίπολος)· (μσ.) τοποθετοῦμαι πουθενὰ ὡς φρουρός. » Ἐφωδεύοντο ἀφ' ἑσπέρας [ἄλλ. ἐφώδευον τὸ ἀφ' ἑσπ.] κατὰ τὰ τείχη, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Περιγεγραμμένων δέ μοι τῶν μεταρσίων, ἐφοδευθήσεται καὶ τὰ πρόσγεια, « Πλ.

Ἐφοδία (ἡ), = Ἐφοδεία.

Ἐφοδιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω (καὶ μσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προμηθεύομαι) μὲ ἐφόδια, ἑτοιμάζω ὅ,τι χρειάζεται (κυρ. διὰ τὸν δρόμον). » Δι' ἁμαξῶν τὰ βιώσιμα ἐφοδιάζονται, « Νικ. Χρον. (καὶ τρπ.) » Παρ' ἐκείνων ϗ ἑαυτὸν ἐφοδιάσασθαι, « Ἰάμβλ.

Ἐφόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων καθ') ὁδόν. ||. (οὐσ.) Ἐφόδιον (τὸ) καὶ (πλθ.) Ἐφόδια (τὰ), πᾶν ὅ,τι χρειάζεται (κυρ. δὲ τροφαί, [Ἰταλ.] κουμπάνια [ἐν γέν.] ἔξοδα) διὰ τὸν δρόμον. (μτφορ.) » Ἡ ἀρετὴ τοῦ γήρως ἐφόδιον, « Γνμ.

Ἔφοδος (ὁ, ἡ). (τόπος) βατὸς, ὁδεύσιμος.

Ἔφοδος (ὁ), = Ἐφοδευτής.

Ἔφοδος (ἡ). τὸ ἐφοδεύειν, ἐπέλευσις, ἐφόρμησις, ἐπιδρομὴ, προσβολὴ (κυρ, καὶ μτφορ.) » Ἐξ ἐφόδου, « Λξ., ἀμέσως κατὰ πρώτην προσβολὴν (Γαλλ.) d'emblée. » Εἷλεν ἐξ ἐφόδου τὴν πόλιν, « Πλβ., (παρβλ. Αὐτοβοεί). » Μάχην ἐξ ἐφόδου συνάπτειν, « Διόδ., ἅμα φθάσῃ εἰς τὸν ἐχθρόν. (καὶ μτνμ.) » Καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται (ὁ Ἰσαῖος) καὶ προκατασκευαῖς, « Δ. Ἁλ. 2) ἐπίσκεψις· ἐπιμιξία. » Ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδοι παρ' ἀλλήλους, « Θκ. » Δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις. ἔφοδον ἐπὶ τὰν Βωλὰν, « Ἐπγρφ. 3) = Ἐφοδεία, περιόδευσις (στρατ.) περιπόλου. 4) τρόπος, μέθοδος. » Ἀνευρίσκει ἡ φύσις αὐτὴ ἑωυτῇ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ διανοίης, « Ἱππκρ.

ϗ Ἐφοδόω-ῶ [ἐπὶ, ὁδὸς], Μ. ώσω, Π. ὁδηγῶ, διευθύνω.

Ἐφοίτη, Δ. ἀντὶ Ἐφοίτα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φοιτάω.

Ἐφόλκαιον (τὸ), Π. τὸ πηδάλιον, ἢ ἀντί-

Ἐφόλκιον (τὸ). βάρκα, φελοῦκα, φελουκίτσα, (ἐν γέν.) μικρὸν πλοῖον τὸ ὀπ. σύρεται κατόπιν μεγαλητέρου, (ὅθ. μτφορ.) πᾶν ὅ,τι σύρει τις κατόπιν του (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὡς περιττὸν βάρος). ||. (εἰς τὸ πλθ.) τὰ σκεύη (Τουρκ. καλαμπαλίκια) τοῦ δρόμου. » Ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκεια, « Ἐπγρ.

Ἐφολκὶς, ίδος (ἡ), = Ἐφόλκιον, φελουκίτσα. (μτφορ.) περιττὸν βάρος συρόμενον κατόπιν.

Ἐφολκὸς (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -λκῶς. ὁ ἐφέλκων (σύρων πρὸς ἑαυτόν) τι, ἑλκυστικὸς, (τρπ.) ἐπαγωγός. » Ἰχθύων—, « Αἰολ. » Τοῦ Βρασίδου, ἐφολκὰ λέγοντος, « Θκ. » Ἐπαγωγὰ εἰπεῖν (αὐτ. Δ. 88). 2) (πθ.) ὁ ἐφελκόμενος (συρόμενος κατόπιν, μένων ὀπίσω), βραδὺς, ἀργοκίνητος. » Ἐφολκὸς ἐν λόγῳ, « Αἰσχλ. ὁμιλῶν διεξοδικά.

Ἐφορματέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀκολουθῶ προθύμως κατόπιν τινός.

Ἐφομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἢ λαμβάνω σχέσιν μετά τινος, συναναστρέφομαι.

Ἐφοπλίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω (Ἑτοιμάζω) τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖά του. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἑτοιμάζω τι (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι) κατά τινος.

Ἐφορατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα) πρὸς τὸ ἐφορᾶν.

Ἐφοράω-ῶ, Μ. ἐπ-όψομαι (ἀόρ. Ἐπεῖδον κτλ.), = Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ. 2) (πθ.) εἶμαι ἔποπτος, φαίνομαι ἀπὸ (πουθενά). » Ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου, « Θκ.

Ἐφορεία (ἡ). τὸ ἐφορεύειν, ἐπιτήρησις, ἐπιστασία. (εἰς τὴν Σπάρτ.) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου.

Ἐφορεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο (συνεδρίαζον, διέτριβον συνήθως) οἱ ἐν Σπάρτῃ Ἔφοροι.

Ἐφορεύω, Μ. εύσω, = Ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ. 2) (εἰς τὴν Σπάρτ.) εἶμαι ἔφορος.

Ἐφορέω, Ἰων. Π. ἀντὶ ἐφοράω.

Ἐφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔφορον. » Δίφρος—, « Ξεν., ὁ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἐφόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος εἰς τὰ ὅρια (εἰς τὰ σύνορα). » Στήλη—, « Ἀππ., ἡ χωρίζουσα τὰ ὅρια » Ἀγορά—, « Δμ., τὰ μεθόρια (διότι ἐκεῖ τὸ πάλαι συνήρχοντο διὰ τὰ συναλλάγματά των οἱ συνορεύοντες).

Ἐφορκέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Ἐπιορκῶ.

Ἐφορκίζω, Μ. ίσω. Ἐξορκίζω (ὡς κατηχητής).

Ἐφορκισμὸς (ὁ). ἐξορκισμός.

Ἐφορκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφορκίζων, κατηχητής.

Ἐφορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ὁρμῶ κατά τινος, ἐφορμῶ. (μτφορ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ ϗ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι.

Ἐφορμάω-ῶ. Μ. ήσω. Παρακινῶ Διεγείρω) τινα (καὶ ἑλλ. ἢ μσ. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) πρός τι ἢ κατά τινος. » Θεοὶ ἀνέμους (πόλεμόν) μοι ἐφώρμησαν, « Ἰλ. Γ., Ὀδ. Π. (καὶ μσ. ἢ πθ. πρὸς αἰτ.) » Ἀετὸς ὀρνίθων ἔθνος ἐφορμᾶται, « Ἰλ. Ο. » Ἄμφω ἐφορμηθεὶς, « Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ. πρὸς ἀπαρ.) » Θυμός μοι ἐφορμᾶται πολεμίζειν (μάχεσθαι κτλ.), « Ὅμ. ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου.

Ἐφορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι ἀραγμένος ἢ εἰς τὰ πανιὰ ἐντὸς (ἢ μᾶλλον εἰς τὸ στόμιον) ὅρμου (λιμένος), (ἐπμ.) παραφυλάττω ἢ πολιορκῶ τὸν ἐντὸς τοῦ λιμένος ἐχθρικὸν στόλον (ἕτοιμος ἅμα κινηθῇ νὰ ἐπιπλεύσω ἐναντίον του). (ὅθ. μτφορ.) » Ἐφορμεῖν τοῖς καιροῖς, « Δμ., καιροφυλακτεῖν τὴν ἁρμοδίαν περίστασιν.

Ἐφορμὴ (ἡ), = Ἐφόρμησις. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμησιν (ἐξόρμησιν), ὁρμητήριον· ἔξοδος, (συγχ. τῷ Ἀφορμή).

Ἐφόρμησις [ἐφορμάω], εως (ἡ). κίνημα γινόμενον περὶ ἢ κατά τινος, ἐπιχείρησις· ἐπιδρομὴ, ἔφοδος. 2) [ἐφορμέω]. ἀποκλεισμὸς (ἢ ἐπίπλους ἐναντίον) λιμένος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐχθρικῶν πλοίων. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμησιν, ὁρμητήριον, (συγχ. τῷ Ἐφόρμισις).

Ἐφορμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐφόρμησιν.

Ἐφορμίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐντὸς ἢ πλησίον ὅρμου (λιμένος), προσορμίζω, (μτφορ.) ἀσφαλίζω τι ἐντὸς ὅρμου, (ὅθεν

Ἐφόρμισις, εως (ἡ). ἄραγμα ἐντὸς ἢ πλησίον ὅρμου. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμισιν, (συγχ. τῷ Ἐφόρμησις).

Ἔφορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ἀραγμένος εἰς) ὅρμον. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἀντὶ Ὅρμος, τόπος διὰ ἄραγμα (ἐφόρμισιν), ὁρμητήριον ἢ Ἐφόρμησις, ἀποκλεισμὸς, (Θκ. Δ', 27).

Ἔφορος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἐφορῶν (ἐπιτηρῶν) τι. ||. (οὐσ. χ. πτ.) ἐπιστάτης, ἐπιτηρητὴς, (καὶ εἰς τὴν Σπάρτ.) ἄρχων τῆς πολιτείας.

Ἐφόσα ἢ Ἐφόσον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐφ' ὅσα (ὅσον), ἴδε Ὅσος.

Ἔφραδον, ἀόρ. β'. τοῦ Φράζω.

Ἔφραξα, ἀόρ. ά. τοῦ Φράσσω.

Ἐφυβρίζω, Μ. ίσω (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ϗ χ. πτ.) Ὑβρίζω (Καταφρονῶ) τινὰ ἔτι μᾶλλον, περιυβρίζω· (ἰδιαιτ. μὲ δοτ.) χαίρα (ἐντρυφῶ) ὑβριστικῶς εἰς τὰ δεινά τινος, Ἐνυβρίζω. » Καὶ αὐτοὶ νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί, « Ἐπγρ.

Ἐφυβριστὴρ, ρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐφυβριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφυβρίζων (περιφρονῶν) τινα, ἐντρυφῶν ὑβριστικῶς εἰς τὰ δεινά του.

Ἐφύβριστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑβρισθεὶς (περιυβρισθεὶς) ἢ· ἄξιος ὕβρεως, ἄτιμος, ἐπονείδιστος.

Ἐφυβρίστως, ἐπίρ. Ἐπονειδίστως, πρὸς περιφρόνησιν.

ϗ Ἐφυγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ, (παρβλ. Ἀφυγιάζω).

Ἐφύγοσαν, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ἔφυγον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Φεύγω, (παρβλ. Εἴδοσαν).

Ἐφυγραίνομαι Μ. ανθήσομαι, Ὑγραίνομαι (Μουσκεύω) ὀλίγον, (παρβλ. Ἀφυγραίνω).

Ἔφυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρὸς, νοτισμένος.

Ἐφυδάτιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ εὑρισκόμενος (κείμενος ἢ διατρίβων) εἰς τὰ ὕδατα.

Ἐφυδρεύω, Μ. εύσω. Βρέχω (πυτίζω) συχνά.

Ἐφυδρία (ἡ). ἀφθονία (συῤῥοὴ) ὑδάτων, συχνὸν πότισμα, ἐπομβρία.

Ἐφυδριὰς, άδος (ἡ), (νύμφη) θεὰ τῶν ὑδάτων, (κοιν.) νεραΐδα.

Ἔφυδρος (ὁ, ἡ). ὑγρὸς, βροχερός· (ἐν γέν.) = Ἐφυδάτιος. » Τόπος—, « Ἡρ., Θφρ., » Ζέφυρος—, « Ὅμ. Ὁρᾷς γάρ που τὰς νήττας ὡς ἔφυδροι διολισθαίνουσι, « Θφρ.

Ἐφυλακτέω-ῶ, Μ, ήσω. (μὲ δοτ.) Γαβγύζω κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐφυμνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ψάλλω τι ἐν εἴδει ὕμνου περὶ ἢ κατά τινος, καταρῶμαί τινα, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) τὸν ψάλλω. (ἐνίοτε) ἐπικαλοῦμαι.

Ἐφύμνιον (τὸ). τὸ ψαλλόμενον μετὰ τὸν ὕμνον ἢ πρὸς τιμὴν (ὕμνον) τινος, προσφώνημα· (Π.) ἐπώνυμον.

Ἔφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Φύομαι.

Ἐφύπερθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἐπάνωθεν, ὑπεράνωθεν. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀπὸ 'πάνω ἀπό· (μτνμ.) ἐκτὸς τούτου, προσέτι.

Ἐφυπνίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ φέρων, χρησιμεύων πρὸς) ὕπνον, ὑπνωτικός.

Ἐφυπνώττω(σσω), Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐφύση, Δ. ἀντὶ Ἐφύσα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φυσάω.

Ἐφυστέρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔλθῃ τις ἢ νὰ συμβῇ τι ἔπειτα (ὑστερώτερα), καθυστέρησις, [ἐκ τοῦ

Ἐφυστερέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐφυστερίζω, Μ. ίσω. Ἔρχομαι ἢ Πράττω τι ἢ Γίνομαι ἔπειτα (ὑστερώτερα).

Ἐφυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνων βάλλω ἐπάνω ἢ μεταξὺ (Προσθέτω ἔπειτα εἰς τὸ ὕφασμα) καὶ ἄλλο τι (π. χ. πλουμίδια).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐφυφή (ἡ). ἡ κρόκη (τὸ ὑφάδι) τοῦ πανιοῦ.
Ἐφύω, Μ. ὑσω. (μὲ δοτ.) Βρέχω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐφώμαλος (ὁ, ἡ). ὁμαλὸς ὀπισθεν.
Ἐφωραΐζω, Μ. (σω.= Ἐπικαλλωπίζω.
Ἐφώριος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ὥρα], = Ὡραῖος, ἔγκαιρος.
Ἔχαδαν, ἀόρ. β΄. τοῦ Χανδάνω.
Ἐχάρην, ἀορ. β΄. τοῦ Χαίρω.
Ἔχεα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Χέω.
Ἐχέβοιον (τὸ', [ἔχω, βοῦς], = Μεσάβοιον.
Ἐχέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαβὼν ἢ παρέχων) ἐγγύησιν, ἀσφαλισμένος δι' ἐγγυήσεως, (ἐπιμ.) ἀξιόχρεως, ἀξιόπιστος. Ἱκανός, (παρβλ. Φερέγγυος).
Ἐχεγλωττία (ἡ). τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν γλῶσσάν του (νὰ μὴν ὁμιλῇ), σιωπή, Ἐχεμυθία, (Κωμ. παρῳδ. κατὰ μίμησιν τοῦ Ἐκεχειρία).
Ἐχεδερμία (ἡ). πάθος τι τῶν ζώων, ἄκρα λιγνάδα, ἀτροφία, (κατὰ λέξ.) κόλλημα τοῦ δέρματος εἰς τὰ κόκκαλα.
Ἐχέμυθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐχέφρων, κύριος ἑαυτοῦ, φρόνιμος.
Ἐχείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχις, μικρὴ ὄχεντρα.
Ἐχέκολλος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -κόλλως. Ὅστις πιάνει (κολνᾷ) καλὰ (ὡς ἂν κόλλα).
Ἐχεκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κτήματα (κτέανα), πλούσιος.
Ἐχέμεν καὶ Ἐχέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἔχειν.
Ἐχεμυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἐχεμυθίαν, εἶμαι ἐχέμυθος.
Ἐχεμυθία (ἡ). φύλαξις μυστικοῦ, [ἐκ τοῦ
Ἐχέμυθος (ὁ, ἡ), [ἔχω, μῦθος]. ὁ κρατῶν λόγον (φυλάττων μυστικόν).
Ἔχεν, Δ. ἀντὶ Ἔχειν.
Ἐχενηΐς [ἔχω, ναῦς], ίδος (ἡ), Π. (ὡς ἐπίθ. ἡ κρατοῦσα (σταματοῦσα, ἐμποδίζουσα) τὰ πλοῖα. « Ἀγκυρα (« Νηνεμία), —, « Αἰσχλ., Ἱκτηρ. ||. (σύν.) εἶδ. ἰχθ. (διότι ἐνομίζετο ὅτι, πρασκαλλώμενον εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὸν δρόμον των).
Ἐχεπευκὴς [ἔχω πεύκη], ἐος (ὁ, ἡ), Π. πικρὸς, φαρμακερός· δδυνηρός· θανατηφόρος. « Βέλος—, « Ὅμ., (παρβλ. Πευκεδανός).
†Ἐχέπικρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐχεπευκής.
Ἐχέπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἵππους, ἱπποτρόφος.
Ἐχερρήμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐχεμυθία, [ἐκ τῶ
Ἐχερρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐχεμυθος.
Ἐχέσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγίζων ἀμέσως εἰς τὴν σάρκα, φοβούμενος κατάσαρκα.
Ἔχεσκον, Π. ἀντὶ Εἶχον. παρτ. τοῦ Ἔχω.
Ἐχέστονος (ὁ, ἡ), [Π. ἔχω στένος], στεναγμῶν παραίτιος, ἀξιοθρήνητος.
†Ἐχέτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (ἐνν. κτήματα ἢ χρήματα), πλούσιος.
†Ἐχετλεύω, Μ. εὔσω, = Ἀροτριῶ, ὀργόνω, [ἐκ τοῦ
Ἐχέτλη (ἡ), [ἔχω]. ἡ λαβὴ (τὸ γέρι, τὸ πιάσιμον) ὁποιουδήποτε ἐργαλείου, (κυρ. δὲ) τοῦ ἀλετριοῦ.
Ἐχετλήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἐχέτλην (λαβήν).
Ἐχέτλιον (τὸ), [ἔχω]. (ἐν γέν.) ὄργανον, (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου ὅπου βάλλονται αἱ πραγματεῖαι, καὶ 3) ἐχθυοτροφεῖον, βιβάρι.
Ἐχέτρωσις [ἔχω, τρῶσις], εως (ἡ). τὸ φυτὸν Βρυωνία (ἡ λευκή).
Ἔχευ, Δ. ἀντὶ Ἔχου, πρς. τοῦ Ἔχω.
Ἐχεύα, Π. ἀντὶ Ἔχεα, ἀόρ. τοῦ Χέω.
Ἐχεφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Εἶμαι ἐχέφρων.
Ἐχεφρόνως, ἐπίρ. Ἐμφρόνως, φρονίμως.
Ἐχεφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Ἐχέφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρένας (νοῦν, φρόνησιν), νουνεχής, φρόνιμος.
Ἐχθαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἤχθηρα), Π. ἐχθρεύομαι, μισῶ.
Ἐχθὲς, ἐπίρ. (κυρ. προηγουμένου φωνήεντος) ἀντὶ Χθὲς, (ὕθεν:
Ἐχθεσινός, ἡ, όν, ἀντὶ Χθεσινός.
Ἐχθέω, Π. = Ἐχθαίρω.
Ἔχθημα (τὸ), [ἔχθω]. πᾶν ὅ,τι ἐχθρεύεται (μισεῖ) τις· μῖσος.
Ἐχθήρω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐχθαίρω.
Ἔχθιμος (ὁ, ἡ), Π. ἔχθους (μίσους) ἄξιος, μισητός. « Τὰ ἔχθιμα, « Σοφ., αἱ ἀφορμαὶ τῆς ἔχθρας.
Ἐχθιόνως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν ἔχθραν. Ἐχθ. ἔχω, « Πλάτ. εἶμαι ἔτι μᾶλλον ἐχθρὸς, [ἐκ τοῦ
Ἐχθίων, ονος (ὁ, ἡ). συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐχθρὸς, μισητότερος.
Ἐχθίστατος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερθ. τοῦ
Ἐχθιστος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐχθρὸς, μισητότατος.
Ἐχθοδοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐχθρεύομαι, φέρομαι ὡς ἐχθρὸς μετά τινος, μαλόνω, [ἐκ τοῦ
Ἐχθοδοπὸς, ἡ, όν, Π. [ἔχθος, δάπος;]. ἀπεχθὴς, μισητός. ἐχθρός.
Ἔχθος [ἐξ ἧ ἄχθος], ευς-ους (τὸ). μῖσος, ἔχθρα.
Ἔχθρα (ἡ). μῖσος, ἐχθρικὴ διάθεσις. « Ἔχθραν ἔχω τινί, Δμ., ἀντὶ =
Ἐχθραίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐχθρὸς, ἐχθρεύομαι, μισῶ. (σπν. μτβτ.) κάμνω τινὰ ἐχθρὸν τινος (μισητόν).
Ἐχθραντέος, α, ον, θετ. τῦ Ἐχθραίνω, ἀξιομίσητος.
Ἐχθραντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ἐχθραίνειν.
†Ἔχθρασμα (τὸ), = Ἔχθημα.
Ἐχθρεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι ἐχθρός τινος, τὸν ἐχθρεύομαι.
Ἐχθρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ἐχθρὸν, ἐχθροῦ ἴδιος.
Ἐχθροδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐχθρὸς τῶν θεῶν, θεομισής. 2) = Κακοδαίμων. (ς).
Ἐχθρόθεος (ὁ, ἡ), ἐχθρὸς τῶν θεῶν, θεομισής.
Ἐχθρόξενος (ὁ, ἡ), Π. ἐχθρὸς τῶν ξένων, ἀφιλόξενος.
Ἐχθροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ἐχθρὸν τινος ἢ ἑαυτοῦ, ἐκ τοῦ
Ἐχθροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ διεγείρων ἔχθραν ἢ κάμνων τινὰ μισητόν. « Τὸ δανείζειν δίστρ: καὶ ἐχθροποιόν, « Ἀπφ.
Ἐχθρὸς [ἔχθος], ὰ, όν, τὸ παρθ. Ἐχθρότερος, -ότατος καὶ ἀνμλ. Ἐχθίων, Ἔχθιστος. ὁ ἐχθρευόμενός τινα ἢ ἐχθρευμένος μετά τινος, (ἐν γέν.) μισητὸς· ἐναντίος. (ἐνίοτε) ἐχθρικός. « Τοὺς ἐχθρὰ ποιοῦντας ἐν ἐχθροῦ μέρει κολάζειν ἐπέτρεψεν ὁ νόμος, « Δη.
Ἐχθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐχθρικὸς, φερόμενος=
Ἐχθρωδῶς καὶ
Ἐχθρῶς (τὸ παρθ. ἐχθρότερον, -ότατα ἢ Ἐχθροτέρως καὶ [ἀνμλ.] Ἐχθιόνως, Ἐχθίστως ἢ ἔχθιστα, ἐπίρ. Ὡς ἐχθρὸς, ἐχθρικῶς.
Ἔχθω, Μ. ἐχθήσω (πθ. πρκ. Ἤχθημαι), Π. μισῶ, ἀποστρέφομαι. « Ἔχθεταί μοι, « Καλλ., μοὶ εἶνε μισητός.
Ἐχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχις, = Ἐχίδνιον.
Ἐχιδνα, ης (ἡ). εἶδ. φαρμακεροῦ ὄφεως, (κοιν.) ὀχιὰ ἢ ὄχεντρα, (παρβλ. Ἔχις).
Ἐχιδναῖος, α, ον καὶ
Ἐχιδνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἔχιδναν. « Ἰμάσθλη—, « Ἐπιγρ. πλεγμένη εἰς σχῆμα ψειδιοῦ. « Δίφρος —, « Νόνν., ὁ συρόμενος ὑπὸ πτερωτῶν ὄφεων.
Ἐχίδνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχιδνα. 2) = Ἔχιον (ς).
Ἐχιδνόδηκτος (ὁ, ἡ), [ἔχ. δάκνω] ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ὄχεντραν.
Ἐχιδνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔχιδναν, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐχίδνης.
Ἐχιδνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν ἐχίδνης ἢ ἐχίδνας (ἀντὶ πλείδων) εἰς τὴν κεφαλήν του.
Ἐχιδνόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐχίδνας ἀντὶ κόμης (μαλλιῶν).
Ἐχιδνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἐχίδνας.
Ἐχιδνότοκος (ὁ, ἡ). ὁ τεχθεὶς ὑπὸ ἐχίδνης.
Ἐχιδνοχαρὴς έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (καμάρονων) διὰ τὰς πολλὰς ἐχίδνας τοῦ (θηλ.) πλήρης ἐχιδνῶν, (παρβλ. Εἰροχαρὴς).
Ἐχιδνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐχιδνοειδὴς.
Ἔχιειον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔχιον.
Ἐχιεὺς (Ἴσ. ἀντὶ Ἐχιδεύς), έως (ὁ). τὸ νεογνὸν τῆς ἐχίδνης, μικρὴ ὄχεντρα.
Ἐχῆτις, ιδος (ἡ). « Πέτρα —, « Τζ. = Ἐχίτης.
Ἐχιναῖος, α, ον, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐχιδναῖος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἐχῖνον.
Ἐχῖνες ᾧ ἴων. Ἐχινέες (εἱ), εἶδ. ποντικῶν τῆς Λιβύης (μὲ τραγύτατον μαλλί).
Ἐχινῆ (ἡ), κατὰ κρᾶ. ἀντὶ Ἐχινέα, τὸ δέρμα τοῦ ἐχίνου.
Ἐχινὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἐχινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἐχῖνος.
†Ἐχινοκέφαλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐχίδνα κέφαλος ἢ Ἐχινοκέφαλος.
Ἐχινομῆτρα (ἡ), εἶδος μεγάλου (θαλασσίου) ἐχίνου.
Ἐχινόπους οδος (ὁ), εἶδ. ἀγκαθιοτοῦ φυτοῦ, (κοιν.) ἀχινοπόδι, (συγγ. τῷ Χηνόπους.)
Ἐχῖνος (ὁ), [ἔχω]. εἶδ. ζ. τετραπ., (κοιν.) σκαντζόχοιρος. 2) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) ἀχινός. 3) (μτφ.) τὸ ἐξώφλιον τοῦ καστάνου καὶ τοῦ βαλανιδιοῦ. 4) ὁ τρίτος στόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων καὶ μερικῶν πτηνῶν. 5) τὸ ὀδοντωτὸν ἢ χαρακιωτὸν μέρος τοῦ χαλινοῦ. 6) κιβώτιόν τι χαλκοῦν ὅπου ἐφυλάττοντο συνήθως τὰ δικόγραφα· (ἐχρησιμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς) κάλπη διὰ τὰς ψήφους. 7) (κατ' ἔκτ.) μαγειρικόν τι σκεῦος, λεβέτι. 8) (ἀρχιτεκτ.) κόσμημά τι (τὸ μεταξὺ τοῦ κυματίου τῆς πλίνθου καὶ τοῦ ὑπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τραχηλίου). τοῦ Δωρικοῦ κιονοκράνου, (Γαλλ.) quart de rond.

Ἐχινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐχῖνον, ἀκανθώδης.

Ἐχιόδηκτος (ὁ, ἡ), = Ἐχιδνόδηκτος.

Ἔχιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁπ. ὠφελεῖ, καθὼς λέγουν, εἰς τὸ δάγκαμα τῆς ὄχεντρας), (ἄλλ.) Ἀλκιβιάδειον, (κοιν.) φειδόχορτον, [ἐκ τοῦ

Ἔχις [συγγ. τῷ ὄφις], εως καὶ ιος (ὁ ἢ σπν. ἡ), (κατά τινας μὲν ἡ ἀρσ.) Ἔχιδνα, (κατ' ἄλλ. δὲ ἄλλο) εἶδος φαρμακεροῦ ὄφεως, (ἐν γέν.) ὀχιά, ὄχεντρα.

Ἐχίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου (διὰ τὰ ὀφιοειδῆ του στίγματα διὰ τὰ ὁπ. ἐνομίζετο ἢ ἀντιφάρμακον), ἄλλ. Ὀφείτης.

Ἔχμα (τὸ), Π. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ (σταματᾷ ἢ συνέχῃ ἢ στηρίζῃ) τι, ἐμπόδιον, δέσιμον, στήριγμα κτλ. (μὲ γεν.) » Ἔχμα ἐπηλυσίης, « Ὅμ. Ὕμν., προφυλακτικὸν, ἀντιφάρμακον. » Ἔχματα πύργων, « Ἰλ. Μ., τὰ προτειχίσματα, τὰ προπύργια. » Ἔχμ. γούνων. « Νίκ., οἱ ἁρμοὶ, αἱ κλειδώσεις. » Ἔχμ. γαίης, « Ἀπλλν., αἱ ῥίζαι, τὰ θεμέλια. » Ἀμέρης ἐξ ἔχματα βάλλει, « Ὅμ., ἐκβάλλει διὰ τῆς μακέλλης τὰ ἐμποδίζοντα τὸν ῥοῦν τοῦ αὐλακίου λιθάρια κτλ.

Ἐχμάζω [ἔχμα], Μ. άσω. Π. στηρίζω· συνδέω· συνέχω· ἐμποδίζω· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) σταματῶ, (παρβλ. Ὀχμάζω), (συγχ. τῷ Αἰχμάζω).

Ἔχοισα, Δ. ἀντὶ Ἔχουσα, μτχ. θηλ. τοῦ Ἔχω.

Ἐχόμενα καὶ

Ἐχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνέχειαν. συμφώνως· ἀκολούθως, ἑπομένως· ὁμοίως, (ἴδε καὶ Ἔχω).

Ἔχοντι Δ. ἀντὶ Ἔχουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἔχω.

Ἐχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρ.) » Νοῦν ἐχόντως, ἢ » Ἐχόντως νοῦν, « Πλάτ., ἀντὶ Νουνεχῶς.

Ἔχου, ἐν. καὶ

Ἔχουν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ (ἀρχ.) παρατ. τοῦ Χώννυμι.

Ἔχραον, Π. παρτ. τοῦ Χράω, ἢ ἀόρ. τοῦ Χραύω.

Ἐχρῆν, παρτ. τοῦ Χρή.

Ἔχρησα, ἀόρ. ά. τοῦ Κίχρημι.

Ἐχρησάμην, ἀόρ. καὶ

Ἐχρόωντο, Π. ἀντὶ Ἐχρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Χράομαι.

Ἐχυρὸς [ἔχω], ὰ, ὸν, (τὸ παρθτ. -ώτερος, -ώτατος), = Ὀχυρός· ἀσφαλής· βέβαιος. Ἐν ἐχυρῷ εἶναι, « Αξ., εἶνε εἰς ἀσφάλειαν.

Ἐχυρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐχυροῦ, ἀσφάλεια, βεβαιότης.

Ἐχυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σταθερὸν φρόνημα ἢ γιερὸν νοῦν·

Ἐχυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀχυρόω.

Ἐχύρωμα (τὸ), = Ὀχύρωμα.

Ἐχυρῶς, ἐπίρ. ἀσφαλῶς, βεβαίως.

Ἔχω [συγγ. τῷ †Ἔω=Εἰμί], Μ. ἔξω καὶ σχήσω (παρτ. Εἶχον, ἀόρ. β'. Ἔσχον [ὅθ. πρς. Σχὲς, εὐκτ. Σχοίην, ὑποτ. Σχῶ, ἀπαρ. Σχεῖν, καὶ μτχ. Σχὼν], πρκ. Ἔσχηκα καὶ πθ. Ἔσχημαι, ἀόρ. Ἐσχέθην ἢ μσ. Ἐσχόμην [ὅθ. πρς. Σχοῦ, ἀπαρ. Σχέσθαι κτλ.], μέλλ. Σχεθήσομαι καὶ μσ. Ἕξομαι καὶ Σχήσομαι, καὶ τὸ θετ. Ἐκτέον καὶ Σχετέον). (κυρ. καὶ ἀρχ.) = Κατέχω ἢ Συνέχω, κρατῶ, βαστῶ. » Χερσὶν (» Ἐν χερσὶν, « Μετὰ χερσὶν, » Διὰ χειρὸς) ἔχειν, « Αξ. » Ἄτλας οὐρανὸν ἔχει, « Ὅμ. » Ὀχῆες εἶχον πύλας, « Ἰλ. Μ., (παρβλ. 7) » Ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, « Ἰλ. Ζ. » Ἐν γαστρὶ (» Κατὰ γαστρὸς) ἔχειν, « Αξ. » Μέσον ἔχειν τινὰ (καὶ πθ.) » Μέσος ἔχομαι), « Ἀρςφ. » Τὸ μέσον ἔχω, « Ξεν. » Ἐν στόματι (» Διὰ στόματος) ἔχειν, « Αξ. » Ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, « Πλ. » Δι' οἴκτου (» Δι' αἰσχύνης ἢ Ἐν αἰσχύνῃ, » Δι' ὀργῆς, » Δι' ἐλπίδος, » Διὰ σπουδῆς) ἔχω, Αξ., ἀντὶ Οἰκτείρω, Αἰσχύνομαι κτλ. » Ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω πίτνειν πρὸς οὐδας, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Αἴθρη ἔχει κορυφὴν, Ὀδ. » Μένος ἠελίοιο ἔχει μιν, « Ὀδ. Κ., τὸν πιάνει ὁ ἥλιος. » Ὡς σφέας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχε, « Ἡρ. (ἢ τρπ.) » Ἔχων τὰ πράγματα τῆς πόλεως, « Ἀρςφ. » Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν, « Ὀδ. Θ. » Γῆρας (» Πληγὰς, » Ὀνείδη, » Τέλος) ἔχειν, « Αξ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Γῆράς, » Δέος, » Θαῦμά, » Ὀργή, » Σέβας, » Ὕπνος) μ' ἔχει, « Ὅμ. » Τὸν δὲ δεινόν τι ἔσχε, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἔχεσθαι νόσῳ (ὀργῇ κτλ.), » Ἔχεσθαι ἐν συμφοραῖς (ἐν στενῷ κτλ.), « Αξ., (ὅθ. ‖ μσ.) κρατοῦμαι, πιάνομαι, σκαλόνω, (ἐπμ.) παρέπομαι, ἀκολουθῶ, συνέχομαι, (καὶ τρπ.) μετέχω· ἀρχινῶ, ἐπιχειρῶ. » Ἔχεο κρατερῶς, « Ἰλ. Π. » Ῥινὸς σχέτο, « Ἰλ. Π. » Τί δὴ σιωπᾷς κἀπόπληκτος ᾧ δ' ἔχει; « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Καί μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, « Ακ. » Ἀλλήλων ἐχόμεναι, « Φίλ. Ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, « Βασ. » Ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. » Ἔργου εἴχοντο, « Ξεν., (κοιν.) ἔπιασαν (δηλ. ἄρχισαν) δουλειάν· καὶ (τρπ.) » Σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ, « Ἰλ. Σ. ἐξήρτηται. » Σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἠδ' ἀφελέσθαι, « αὐτ. Ὕμν. » Τῆς γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, « Θκ. » Ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως, « Δσκρ. » Ἔχεταί τινος αἰτίας εὐλόγου, « Ἀλεξ. Ἀφρ. (ὅθ. μτχ.) » Ἐχόμενος, « ὁ συνορεύων (ἑπόμενος πλησιέστερος, ὅμοιος). » Τοῦ ἐχομένου ἔτους, « Θκ. » Ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθε, « Ἰσκρ. (καὶ περιφρ.) » Τάγε τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα, « Ἡρ., ἀντὶ Τὰ κατὰ τοὺς ὀνείρους. » Ὅσα σιτίων ἢ ποτῶν ἐχόμενά ἐστιν, « Ἱππκρ., τὰ ἀφορῶντα. » Τὸ ἐχόμενον τέχνης, « Πλάτ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐχόμενα, « ἀντὶ Ἐχομένως, ὁμοίως, ὥσπερ. » Κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας, « Γρφ., (ὅθ. 2) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὁρίζω, κέκτημαι, ἀπολαμβάνω. » Ἔχειν χρήματα, « Ἀρςφ. (καὶ ἐλλ.) » Ἔχοντες, « Σοφ., οἱ πλούσιοι, » Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου. ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσι κακά, Εὐρ. » Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, « Ὅμ. » Οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, « αὐτ. » Οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην, « Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) » Τοῦπερ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι, « Ἰλ. Ζ. » Ἔχω Λαΐδα, οὐκ ἔχομαι, « Πλ. » Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες, « Ξεν. » Ἔχειν τινὰ πειθόμενον, « αὐτ. » Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, « Σοφ.

3) (ναυτ.) πιάνω, ἀράζω. » Κατὰ τὸν Χαλκιδικὸν ἔσχεν Εὔριπον, « Παυσ. » Ποῦ σχήσειν δοκεῖς; « Ἀρςφ. » Ἔπλει διὰ τοῦ πελάγους, ὡς γῇ ἑκούσιος οὐ σχήσων ἄλλῃ ἢ Πελοποννήσῳ, « Θκ. » Ἔσχον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ., εἰς τὸν αἰγιαλὸν, « αὐτ. 4) (ἐπὶ διαστήμ.) φθάνω, ἐκτείνομαι. » Ἐπ' ὅσον τοῦ (ἐροῦ ἔποψις εἶχε, « Ἡρ. 5) διευθύνω τι (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) διευθύνομαι (καὶ τρπ. τείνω, ἀποβλέπω) πρός· ἀνήκω ἢ ἀσχολοῦμαι εἰς. » Νῆας (» Ἵππους) ἔχειν ἐπί τινι, « Ἰλ. Γ., Ὀδ. Ι. (καὶ ἐλλ.) » Πύλον δ' εἶχον, « Ὀδ. Γ. » Ἔχειν πρὸς τὴν ἑσπέρην, « Ἡρ. » Τὰς ὁδοὺς (» Τὰς πυλίδας) τὰς ἐς τὸν ποταμὸν ἐχούσας, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) » Ἔχειν εἰς (πρὸς) τὰ ἔξω, « αὐτ. (καὶ μονολεκτ.) Ἐξέχειν, Ὑπερέχειν. » Κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, « Ὀδ. Τ. » Ἔγχος ἔσχε δι' ὤμου, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) » Ἔχθρας ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους, « Ἡρ. » Τὸ ἐς Ἀργείας ἔχον, « αὐτ. » Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον (ἐς τὴν ἀπόστασιν) ἔχοντα, « αὐτ. » Ὅσον εἰς τὴν ἅλωσιν ἔχει, « Παυσ. » Περὶ (» Ἀμφὶ) ταῦτ' εἶχον, « Ξεν., (παρβλ. Ἐπέχω ἢ Προσέχω). 6) = Παρέχω, δίδω, προξενῶ, κάμνω, (ἐπὶ βάρους) ζυγίζω, (ἐπὶ νομισμ.) ἀξίζω. » Συγγνώμην (» Τιμὴν) ἔχειν, « Αξ. » Τὸ λυποῦν αἴσθησιν ἔχει ἑκάστῳ, « Θκ. » Καὶ μόνη (ἡ πόλις ἡμῶν) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν, « αὐτ. » Καναχὴν (» Βοὴν) ἔχον, « Ἰλ. Π., Σ. » Τέτιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον, « Αξ. » Εἰλήθυιαι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, « Ἰλ. Α., (παρβλ. 7) » Τοῦτο μεγάλους ἔχει κινδύνους τῇ πόλει, « Δμ. » Τράπεζα σταθμὸν ἔχουσα ταλάντων 500, « Διόδ. » Τὸ Δαμαρέτειον νόμισμα εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα, « αὐτ. 7) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω· (συνκδχ.) σώζω, προφυλάττω· (ἀμτβ.) βαστῶ, ἀντέχω· (ἢ τρπ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω, στέκομαι, σταματῶ· (καὶ μσ.) ἀπέχω, παύω. » Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι Πηλείωνα, « Ὅμ. » Σχήσει χεῖρας, « αὐτ. » Τρεῖς μιν νύκτας ἔχον, « Ὀδ. Ρ. » Θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλῆς, « Ἰλ. Ω. (παρβλ. 1). » Εἰλήθυιαι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, « Ἰλ. Α., (παρβλ. 8). » Οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα, « Ξεν. » Τοῦ δ' ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, « Ἰλ. Χ. » Πόλιν ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους καὶ τέκνα, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Οὐ δέ οἱ ἔσχεν ὀςέον, « Ἰλ. Π. » Ἀλλ' ἔξω, ὡς ὅτε τις λίθος ἠὲ σίδηρος, « Ἰλ. Τ. » Ἀλλ' ἔχον, ὥςε ταλαντα, « Ἰλ. Μ. » Ἀλλ' ἔχον ᾗ τὰ πρῶτα τεῖχος ἐσᾶλτο, « Ἰλ. Ν. » Ἔχε δή, » Ἔχ' ἀτρέμας, « Πλάτ. (φρσ.) ἀλήθεια! στάσου! (Γαλλ.) à propos. » Ἔχε δή, καλῶς γὰρ λέγεις, « αὐτ. » Ἔχε οὖν, πρὸς Διός, τῷ διαλέγει σὺ νῦν; αὐτ. » Ἔχε νῦν ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί, « Ἀρςφ. » Ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, « αὐτ., (Γαλλ.) tiens. [ἢ μσ. μὲ γεν.) » Σχέσθε δ' ὄσσε γόοιο, « Ὅμ. » Ἔσχοντο μάχης, « Ἰλ. Ξ. » Εἴποτ' αὐτῆς σχοίατ', ἀκούσειαν δί, « Ἰλ. Β. [ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χ. πτ.) » Σχέσθε φίλοι, ϗ μ' οἷον ἐάσατε, « Ἰλ. Χ. (καὶ ἀντὶ πθ.) » Ἔσχετο φωνή, « Ἰλ. Ψ. 8) (μετὰ ἐπίρ.) διάκειμαι, εὑρίσκομαι, εἶμαι (εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν). » Πῶς ἔχεις; » Εὖ (» Καλῶς, » Κακῶς, » Πονηρῶς) ἔχω (ἐνίοτε προστίθεται καὶ) τοῦ σώματος, « Αξ. » Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα, « Ακ. (καὶ ἑλλ.) » Ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε, « (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Δεινῶς ἔχει μετὰ ταῦτα τολμῆσαι, δεινῶς δὲ ϗ μή, « Εὐρ. » Οὕτως ἔχω δόξης, « Δ. Ἁλ. (καὶ ἑλλ.) » Ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, ϗ, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς, « Γργ. » Ἔχειν ἀκρατῶς πρὸς τὰς ἡδονάς, « Πλ. » Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας, « Ἰσκρ. » Ἅλις (» Εὖ, » Καλῶς) ἔχει ταῦτα ἢ τούτων, « Αξ. » Ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν, « Εὐρ. » Ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχε, « Ασ, » Εὐσεβῶς ἔχει, « Δμ. » Ἔχε μοι ἀναγκαίως, « Ἡρ. » Ἔχ' ἀτρέμας, « Πλάτ. » Ὡς ἕκαστος εὐνοίας ἢ μνήμης εἶχε, « Θκ. » Ὡς (» Ὥσπερ) εἶχε, « Ξεν., καθὼς ἦτον. » Ὀργῇ ὡς εἶχε, « Ἡρ. καθὼς ἦτον θυμωμένος. (ϗ πληρέστερον) » Ὡς εἶχε δεσμῶν, « Ἡλ. » Ὡς εἶχε ποδῶν, » Ὡς εἶχε τάχους, « Ἡρ. » Τὸ νῦν ἔχον, « Αρτ. Συν., κατὰ τὸ παρόν. » Ἀπνευστὶ ἔχειν πολὺν χρόνον, « Πλάτ.

9) (μὲ ἀπαρ.) δύναμαι, ἠμπορῶ, ἔχω τρόπον. » Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν, « Πλ. » Ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι; Ξεν. (ἑλλ.) » Ἴθυσεν μάχεσθαι, ἀλλ' οὕτως ἔτι εἶχεν, « Ἰλ. Ρ. (ϗ ἀναλελυμ.) » Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ (τί ἄλλο ποιῶ), « Ξεν., Πλάτ. » Οὐθ' ὅπως χρὴ πιστεύειν οἷς ἀπήγγειλέ μοι, οὔθ' ὅπως ἀπιστεῖν ἔχω, « Δμ. 10) (μὲ μτχ. φανερώνει περιφραστικῶς ἐντέλειαν ἢ διάρκειαν τῆς ἐνεργείας). » Ἔχω ποιήσας, « Αξ., ἔχω ἢ εἶχα κάμει, (ἀπαραλλ. τῷ Γαλλ.) j'ai fait. » Κρύψαντες ἔχουσι, « Ἡρ. » Ἱκανὸν ἐστι σιγῶντα ἔχειν, « Ἀρρ. » Τί δή με ταῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις, « Σοφ. » Πολὺν χρόνον ἔχω μὴ ἐπιστείλας, « Αξ. » Ἔστιν ἔχον, « Αἰσχ., Ἀρςφ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Παίζεις (» Ληρεῖς) ἔχων, « ἀντὶ Παίζων (κτλ.) ἔχεις. » Ἵππους οὓς αὐτὸς ἔχων ἀντίπαλλεν, « Ἰλ. Ω. » Τί κυττάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; « Ἀρςφ. » Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; « αὐτ.

Ἔχωντι, Δ. ἀντὶ Ἔχωσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔχω.

Ἐχώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Χώννυμι.

Ἐψάλαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐψαλμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ψάλλω.

Ἐψαλέος [ἕψω], α, ον, Π. βρασμένος, ζεματισμένος.

Ἔψανδρα, ας (ἡ), Κωμ. [ἕψω, ἀνήρ]. ἡ βράζουσα τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τῆς Μηδείας).

Ἑψάνη (ἡ), [ἕψω]. ἀγγεῖον ὅπου μαγειρεύουν, (Τουρκ.) τέντζερες. 2) (συνκδχ.) μιὰ μαγειριὰ (ἕνα πιάτο) χόρτα.

Ἑψανός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ βρασθῇ (νὰ μαγειρευθῇ), εὐκολόβραστος.

Ἕψεαι. Ἰων. ἀντὶ Ἕψῃ β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἕπομαι.

Ἐψευσμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ψευδῶς, ἐσφαλμένως.

Ἑψέω, Μ. ήσω, Ἰων ἀντὶ Ἕψω.

Ἕψημα (τὸ), [ἕψω]. πᾶν ὅ,τι βράζεται ἢ ἑβράσθη, μαγείρευμα (βραστὸν), σοῦπα. (ἰδιαιτ.) ὁ βρασμένος μοῦστος, (Τουρκ.) πετμέζι.

Ἑψηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ἕψημα.

Ἕψησις, εως (ἡ). βράσιμον, μαγείρευμα.

Ἑψητὴρ (ὁ), = Ἑψητής.

Ἑψητήριον (τὸ). σκεῦος ἢ μέρος ὅπου μαγειρεύουν.

Ἑψητής, οῦ (ὁ). ὁ ἕψων (μαγειρεύων) τι, 3) = Ἑψητήριον.

Ἑψητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἡ χρησιμεύων πρὸς) ἕψησιν.

Ἑψητός, ή, όν. Βρασμένος, βραστός. ||. (οὐσ. πλθ.) εἶδος ἰχθυδίων, μαριδίτσαις, ἀθερινίτσαις, (Τουρκ.) τσαμπούκια κτλ.

Ἑψία ἢ Ἐψία (ἡ), [ψία], Π. παιγνίδι (κυρ. μὲ πετρίτσαις), (ἐν γέν.) διασκέδασις, συνομιλία πρὸς διασκέδασιν, ἀςεϊσμός. [ὅθεν:

Ἑ(Ἐ)ψιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. παίζω, διασκεδάζω, ἀστείζομαι.

† Ἑψιάσιμος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς διασκέδασιν, παιγνιώδης.

Ἐψιμυθισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς ἂν φυκιασιδωμένος.

Ἕψω [συγγ. τῷ Εὔω], Μ. ἑψήσω. Βράζω, μαγειρεύω. (μτγν. καταχρ.) Ψήνω. » Καὶ ἐφύρασε, ϗ ἐκολλύρισεν ἐνώπιον αὐτοῦ, ϗ ἕψησε τὰς κολλυρίδας, « Γρφ. (ἀλλ' ἴσως αἱ κολλυρίδες αὗται ἦσαν μᾶλλον τηγανήταις, διότι ἐπιφέρεται: » Καὶ ἔλαβε τὸ τήγανον (εἰς ὃ ἀποχέουσιν), ϗ κατεκένωσεν (ἄλλ. ἐπέχεεν) ἐνώπιον αὐτοῦ). (μτφορ.) » Γῆρας ἕψει, « Πίνδ. τήκει, (κατ' ἄλλ.) βάφει ταῖς ἄσπραις τρίχαις του.

(Ἕω), θεματ. πρωτ. τοῦ Εἰμί, (ὅθεν:

Ἕω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὦ, ῇς, ῇ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἕω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὦ, ῇς, ῇ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι.

Ἕω, γεν. ἢ αἰτ. ἐν. τοῦ Ἕως.

Ἑῶ, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἑάω.

Ἑῷ, κατὰ κρ. ἀντὶ Ἑάοι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἑάω.

Ἑῷ, Π. δοτ. ἐν. τοῦ Ἑός.

Ἔῳγα μτ. πρκ. τοῦ Οἴγω.

Ἔωθα, Ἰων, ἀντὶ Εἴωθα.

Ἕωθεν [ἕως], ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν αὐγήν. τὸ πρωΐ, μὲ τὰ ἐξημερώματα.

Ἑωθινός, ή, όν. Πρωϊνός. » Τὸ ἑωθινόν, « Ἡρ., τὸ πρωΐ. » Μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, « Ξεν.

Ἑώθουν, Ἀττ. ἀντὶ Ὤθουν, παρτ. τοῦ Ὠθέω.

Ἑῷος, α ἢ ος. ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἑῷος.

Ἐῴκειν, ἀντὶ Ἐοίκειν, ὑπερσ. (δηλ. παρτ.) τοῦ Ἔοικα.

Ἑωλίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω τι νὰ γένῃ ἕωλον (νὰ μπαγιατιάσῃ, νὰ τρυφεράνῃ), (τρπ.) ἀναβάλλω (διὰ τὴν αὔριον).

Ἑωλισμός (ὁ). τὸ ἑωλίζειν.

Ἑωλοκρασία (ἡ), [ἕωλος, κρᾶσις]. τὸ ξεθυμασμένον καταπάτι τοῦ κρασιοῦ (μὲ τὸ ὁποῖον συνείθιζαν οἱ συμποσιάζοντες νὰ περιχύνουν τὸν νυστάζοντα συμπότην)· καρηβαρία ἀπὸ χθεσινὴν μέθην, (ἐν γέν.) ἀηδία.

† Ἑωλόνεκρος (ὁ, ἡ). νεκρὸς ἕωλος (πρὸ ἡμερῶν ἄταφος.)

Ἕωλος (ὁ, ἡ), [ἕως]. (κατὰ λέξ.) χθεσινός, τῆς ἄλλης ἡμέρας (πρωΐας), (ἐπμ.) περασμένος, ξεθυμασμένος, (Τουρκ.) μπαγιάτικος, (τρπ.) χωρὶς δύναμιν. ἄχρηστος, μάταιος.

Ἐώλπειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Ἔλπομαι.

Ἐῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. ἢ τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐάω.

Ἐῶμεν, Π. ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἆαμαι. » Ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο, « Ἰλ. Τ., ἀφ' οὗ χορτάσωμεν, (ἄλλ. γρφ. Ἕωμεν, ὡς ἐκ τοῦ Ἵημι, παρβλ. Ἕντο).

Ἐῷμι, ἀντὶ Ἐάοιμι, εὐκτ. τοῦ Ἐάω.

Ἐών, ἐοῦσα, ἐόν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ἐώνημαι Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὠνέομαι.

Ἐῳνοχόει, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἰνοχοέω.

† Ἐώνυχον (τὸ), [ἕως, νὺξ]. ἡμερονύκτιον.

Ἔῳξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Οἴγω, Οἴγνυμι.

Ἑῷος [ἕως], α ἢ ος, ον. Πρωϊνός, τῆς αὐγῆς. » Ἡ ἑῴα (ἐνν. μοίρα ἢ χώρα), « Αξ., ἡ ἀνατολή, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς γῆς. » Ἑῷος (ἀστήρ), « Αξ., ὁ αὐγερινός.

Ἑώρα (ἡ), Π. ἀντὶ Αἰώρα, κρέμασμα. 2) σχοινὶ διὰ κρέμασμα. 3) κούνημα (πράγματος κρεμωμένου).

Ἑώρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἑώρακα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὁράω.

Ἐώργειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Ῥέζω ἢ Ἔρδω.

† Ἐωρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Ἐωρίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Αἰωρέω, -ίζω, (ὅθ. Μετεωρίζω).

Ἐώρημα, Ἐώρησις, = Αἰώρημα, Αἰώρησις.

Ἐώρταζον, παρτ. τοῦ Ἑορτάζω.

Ἕως, εω (ἡ), = Ἠώς, αὐγή. ἀνατολή. » Ἅμ' ἕω, Θκ., μὲ τὰ χαράγματα, μὲ τὰ ἐξημερώματα. » Πρὸς ἕω, « Ἀρς., Ξεν., κατ' ἀνατολάς.

Ἕως [ὡς], ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρον. = Ἄχρι, Μέχρι· ἐν ὅσῳ. (μὲ γεν.) » Ἕως οὗ, « Γρφ. (ἢ μὲ ἐπίρ.) » Ἕως πότε; « αὐτ. » Ἕως ἄρτι, « αὐτ. » Ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, « αὐτ. (ἢ μὲ ῥῆμα πρὸς ὁρς. [ἢ μετὰ τῶν διστακτ. μορ.] πρὸς εὐκτ. ϗ ὑποτ.) » Ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν, « Ὀδ. Π. » Εἵως μοι Πηνελόπεια ζώει, Ὀδ. Ρ. » Εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, « Ὀδ. Γ., Ν. » Ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος, « Ὀδ. Τ. (καὶ παρὰ λογογρφ.) » Ἕως πρὸς τὰ ἱερὰ ἀπεδήμει, « Ξεν. » Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε, « Εὐαγγ. (καὶ ἀνταποδ. πρὸς τὸ Τόφρα ἢ Τέως) » Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, « Ὁμ., » Ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, « Ὀδ. Β. » Εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, « Ἰλ. Γ. » Ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν ἡβῶντας αὐτοὺς, « Ξεν. » Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, « Γρφ. 2) Π. σύνδ. ἀντὶ τοῦ Ἵνα. » Δῶκε δ' ἐν ληκύθῳ ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο, « Ὀδ. Ζ.

Ἔωσα, ἐνεργ. καὶ

Ἐώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὠθέω.

Ἐῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἐάω-ῶ.

Ἔωσι, Π. ἀντὶ Ὦσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἑωσφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων τὸ φῶς (τὴν ἡμέραν), (ὅθ. ||. οὐσ.) τὸ ἄςρον τῆς αὐγῆς (τῆς Ἀφροδίτης), ὁ αὐγερινός (ἴδε Ἕσπερος). (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν δαιμόνων.

Ἑωϋτοῦ, Ἑωϋτέων ἢ (κατ' ἄλλ.) Ἑωυτοῦ, Ἑωυτέων, Ἰων. ἀντὶ Ἑαυτοῦ, -τῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζ

Ζ, ζῆτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) ζ', ἑπτὰ (7) ἢ ἑβδομος, η, ον· καὶ, ͵ζ, ἑπτὰ χιλιάδες (7000).

†Ζα, μόρ. ἐπιτ. συντιθ. ἀχωρ. μὲ μερικὰς ποιητ. λέξεις (ἴσως ἀντὶ Διὰ), (παρβλ. Δα).

Ζάβατος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ Διαβατός.

Ζάβοτος (ὁ, ἡ), Π. [[ζα, βόσκω]]. ὁ ἔχων πολλὰς βοσκὰς ἢ βρέμματα (βοτά).

†Ζαβρὸς (ὁ, ἡ). Π. [[ζα, βορός]] πολυφάγος, (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Λάβρος.

Ζάγκλη (ἡ) καὶ

Ζάγκλον (τὸ), [[ζα, ἀγκύλος]]. δρεπάνι ἢ κλαδευτῆρι.

Ζαγρεύς, έως (ὁ), [[ζωγρέω ἢ ἄγρα]]. ἐπιθετ. τοῦ παλαιοτέρου Βάκχου ἢ τοῦ Πλούτωνος.

Ζαής [[ζα, ἄημι]], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων μὲ ὁρμὴν, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς. » Ἄνεμος—, « Ὅμ., (παρβλ. Ζάω).

Ζάθεος, η ἢ ος, ον, Π. θειότατος, ἁγιώτατος, ἱερώτατος, θαυμασιώτατος,

Ζαθερὴς [[ζα, θέρω]], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμὸς.

Ζακαλλὴς [[ζα, κάλλος]], έος (ὁ, ἡ), Π. περικαλλὴς.

Ζακορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι -

Ζάκορος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [[ζα, κορέω ἢ, διάκτορος]] νεωκόρος, ὑπηρέτης ναοῦ· ἱερεὺς, ἱέρεια.

Ζάκοτος (ὁ, ἡ), Π. [[ζα, κότος]]. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης, (ἐπμ.) ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀνόητος, (ἀπαράλλ. μὲ τὸ ἐδικόν μας) πολλὰ κουτός.

Ζαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διεγείρω ἢ συνοδεύομαι ἀπὸ ζάλην (ἀνεμοζάλην).

Ζάλευκος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λευκὸς, κάτασπρος.

Ζάλη (ἡ), [[σάλος]]. ταραχὴ (κυρ. τῆς ἀτμοσφαίρας), κακοκαιριὰ, ἀνεμοζάλη· (κοιν.) μπόρα, φουρτοῦνα, ὄθεν.

Ζαλόεις, εσσα, εν, Π. φουρτουνιασμένος, τεταραγμένος.

Ζάλος (ὁ), Π. καταιβασιὰ ποταμοῦ.

Ζάλος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζῆλος.

Ζαλόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ζηλόω.

Ζαλόων, ωσα, Π. μτχ. τοῦ Ζαλάω.

Ζαλωτὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Ζηλωτός.

Ζαμενέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὀργίζομαι φοβερὰ, θυμόνω [[ἐκ τοῦ

Ζαμενὴς [[ζα, μένος]], έος (ὁ, ἡ), Π. γενναιόκαρδος, μεγαλοψυχος· ἀνδρειότατος· σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· ὀξύθυμος· ἄγριος, ἐχθρικὸς. » Κένταυρος (» Ἤλιος, » Χόλος, » Ἄνεμος), —, « Πίνδ., Ὀππ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ζαμενὲς, ἐπίρ. σφοδρῶς.

;Ζαμενήχολος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζαμενῆ χόλον).

Ζαμερίτας, α, (ὁ), Δ. [[ζα, μερίς]], ἀντὶ Μακαρίτης.

Ζαμία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ζημία.

Ζάν, ζανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζήν, ζηνὸς, (ὅθ. τὸ Λατ. Janus).

Ζᾶν, Δ. ἀντὶ Ζῆν, ἀπαρ. τοῦ Ζάω.

Ζανὼ, όος-οῦς (ἡ), Δ. ἡ Ἥρα, (Λατ. Juno).

Ζάπεδον (τὸ), Δ. ἀντὶ Δάπεδον.

†Ζαπίμελος (ὁ, ἡ), [[ζα, πιμελή]]. πολλὰ παχύς.

Ζαπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυπληθὴς.

Ζαπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ζάπλουτος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος, βαθύπλουτος.

Ζαπότης, ου (ὁ) = Πολυπότης, μέγας οἰνοπότης.

Ζάπυρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πυρώδης, ὅλος πῦρ, Διάπυρος.

†Ζάραξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Χάραξ.

†Ζαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Βαρέω, (εὕρηται μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἐπιζαρέω).

†Ζάρος (ὁ), εἴδ. ἀρπακτ. ὀρνέου, (ἴσως ἀντὶ) Λάρος.

Ζατεῦσ', Δ. ἀντὶ Ζητοῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ

Ζατέω ἢ Ζατεύω, Δ. ἀντὶ Ζητέω-εύω.

†Ζατρεῖον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ζητρεῖον.

†Ζατρεύω, Μ. εύσω, = Ζητρεύω.

Ζατρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), πολλὰ θρεμμένος, εὐτραφὴς· (συνκδχ.) γιερὸς, εὔρωστος.

†Ζαυκίτροφος (ὁ, ἡ), [[σαυκός, τρέφω]]. τρυφερὰ (ἀρχοντικὰ) ἀναθρεμμένος.

Ζαφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φέγγων, λαμπρότατος, φωτεινότατος.

†Ζαφελὴς, έος ἢ Ζάφελὸς (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λῶς, [[ζα, ὀφέλλω]], εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἐπιζάφελος.

Ζαφλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φλέγων (καίων), διάπυρος, (συνκδχ.) ζωηρὸς, ἀκμαῖος. δραστήριος.

Ζάχολος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης, (παρβλ. Ζάκοτος).

;Ζαχρεὶς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ζαχρηής.

;Ζαχρεῖος (ὁ, ἡ), Π. [[ζα, χρεία]]. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων μεγάλην χρείαν (ἀνάγκην) τινὸς πράγματος.

Ζαχρηὴς [[ζα, χράω]], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσβάλλων (ἐπιπίπτων) μὲ ὁρμὴν, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς.

Ζάχρυσος (ὁ, ἡ), Π. πολύχρυσος, πλούσιος.

Ζᾶψ (ἡ), Π. (σπνττ.) ἡ θάλασσα, » Καρῖδας ἡ ζᾶψ ἐκφέρει κίχθυδια, « Κρατ.

Ζάω-ῶ [[ἄω, ἄημι ἢ συγγ. τοῦ Ζέω]], ζῇς, ζῇ, ζῶμεν, ζῆτε, ζῶσι, Μ. ζήσομαι καὶ (σπν.) ζήσω (παρτ. Ἔζων καὶ Ἔζην, ἔζης, ἔζη, ἐζῶμεν, ἐζῆτε, ἔζων, ἀόρ. Ἔζησα, πρκ. [σπνττ.] Ἔζηκα, πρς. Ζῆθι ἢ Π. Ζῆ, εὐκτ. Ζῴην, ἀπαρ. Ζῆν, ἢ ἡ μτχ. Ζῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ἁπαπλ. ἐκ τοῦ Βιόω). Ζῶ, εἶμαι ζωντανὸς, ὑπάρχω· διάγω, διαιτῶμαι. » Ζόην ἔζων τὴν αὐτὴν ἐκεῖνοι θηρεύοντές τε καὶ ληϊζόμενοι, « Ἡρ. » Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, « Δξ. 2) (συνκδχ.) εἶμαι ζωηρὸς, ἔχω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἀκμάζω. » Οἱ ζῶντες, « Ἀρχφ., οἱ πλούσιοι καὶ ἐν δυνάμει (μτνμ.) » Τὸ κάλλος ὀλίγον ζῇ, « Θκρ. » Κισσὸν ζώοντα, « αὐτ. » Ἄνθραξ ζῶν, « Ἀρ. » Μαγνήτης ζῶν, « Ἀλέξ. Τραλλ. » Χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν, « Σοφ. (ἢ τρπ.) » Ἀείποτε ζῇ ταῦτα, « αὐτ. (ἢ τὸ παροιμ.) « Ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία, « 2) Π. (ἐπὶ ἀνεμ.) φυσῶ μὲ ὁρμὴν, « Αἰσχλ.

Ζέα καὶ Ζεία (ἡ). εἴδ. γεννήματος, ἀσπροσίτι, (πτρβλ. Ὄλυρα). 2) ῥυτὶς ἡ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸν οὐρανίσκον τῶν ἵππων.

Ζείδωρος (ὁ, ἡ). Π. ἡ δωρουμένη τὸ ζῇν (δηλ. τὰ πρὸς τὸ ζῇν), καρποφόρος. » Ἄρουρα —, « Ὅμ.

Ζειρὰ (ἡ), [[ζεν]] μακρὺ Ἀσιατικὸν ἢ Θρᾳκικὸν ἐπανωφόρι, (ὀθ.

Ζειροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ζειράν.

Ζείω (παρτ. Ἔζεον), Π. ἀντὶ Ζέω.

Ζέμα (τὸ), [[ζέω]], = Ἀποζεμα.

Ζεματοποιία (ἡ). πόσις ζεστῶν (ζεματιστῶν) ποτῶν.

Ζέννυμι (παρτ. Ἐζέννυον), = Ζέω.

Ζεόπυρον (τὸ), εἶδος γεννήματος (μεταξὺ ζειᾶς ἢ σίτου).

†Ζέρεθρον (τὸ), Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Βέρεθρον, Βάραθρον.

Ζέσις, εως (ἡ). τὸ ζέειν, βράσιμον. βράσις. » Ζέειν πρώτην ζέσιν, « Γεωπ. 2) (μτφορ.) ζῆλος ὑπερβολικὸς, προθυμία, (κοιν.) ζέσις. » Τοῖς ζέσεσι τὰς πράξεις, μὴ συνέσει φερομένους ἀνάγκη τοῦ βελτίστου ἁμαρτάνειν, « Λέξιπ.

Ζεστολουσία (ἡ). τὸ πλύνειν ἢ λούεσθαι μὲ ζεστὸν (βραστὸν, καυτὸν) νερόν.

Ζεστὸς [[ζέω]], ὴ, όν. Βραστὸς ἢ Βρασμένος, ζεματιστὸς ἢ ζεματισμένος. » Κρέα ζεστὰ, « Ἀππ. » Ζεστῶν ὑδάτων ἐκβολὰς, « Στρβ.

Ζεστότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ζεστοῦ ἢ θερμότης τοῦ βράζοντος νεροῦ.

Ζευγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζεῦγος, ζευγαράκι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐξευτελ.) ἕνα ζευγάρι παλῃόβοϊδα.

;Ζευγεῖον (τὸ) = Ζεῦγος.

Ζευγελάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων ζεῦγος (βοῶν ἢ ἵππων), ἢ γεωργὸς ἢ ἀμαξηλάτης, (κοιν.) ζευγηλάτης.

Ζευγηλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ζευγηλάτου, ἀμαξηλασία.

Ζευγηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τὰ ζευγμένα βῴδια, ὀργόνω ἢ ἀμαξεύω, εἶμαι-

Ζευγηλάτης, ου (ὁ), = Ζευγελάτης.

†Ζευγήσιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγίσιον.

†Ζευγῆτις, ιδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγῖτις.

Ζευγίππης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν ἀπὸ ζεύγους ἵππων (ἐποχούμενος εἰς ἅμαξαν).

Ζευγίσιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ ὁπ. ἐπλήρωναν (εἰς τὰς Ἀθήνας) οἱ ζευγῖται.

Ζευγίτης, ου (ὁ) καὶ Ζευγῖτις, ιδος (ἡ). ἑνωμένος εἰς ζεῦγος, ζευγαρωτὸς, ζευγαρωμένος. ‖. (οὐσ.) ἰδιοκτήτης ἑνὸς ζεύγους. (εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ζευγῖται ἀπετέλουν τὴν τρίτην τάξιν τῶν πολιτῶν).

Ζεύγλη (ἡ). τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ ὅπου ἐμβαίνει ὁ λαιμὸς τοῦ βῳδιοῦ, (συνκδχ.) ζυγὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). (μεμ.) τὸ λωρὶ ὅ, που κρατεῖ τὸ πηδάλιον.

Ζεύγληθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν ζεύγλην.

Ζεύγληφι, Π. γεν. ἢ δοτ. τοῦ Ζεύγλη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζευγλόδεσμον (τὸ), τὸ λωρὶ τῆς ζεύγλης, (παρβλ. Ζυγόδεσμον).
Ζεῦγμα (τὸ), (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζευγμένον (ἑνωμένον)· (ἰδιαιτ.) γέφυρα (κυρ. ἀπὸ πλοῖα συνδεδεμένα πλαγίως ἓν μετ' ἄλλου)· δεσμός, κόμπος· (γραμτ.) σχῆμα λόγου "(ὅταν ἓν κατηγορούμενον ἀναφέρεται εἰς δύο ὑποκείμενα χωρὶς νὰ ἁρμόζῃ κυρ. καὶ εἰς τὰ δύο).
Ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (ἀόρ. "Ἔζευξα καὶ πθ. Ἐζεύχθην καὶ Ἐ. Ἐζύγην, παρκ. "Ἐζευγμαι). Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν· (ἐν γέν.) συνδέω, συνενόνω, γεφυρόνω· ζευγαρόνω, (μτφορ.) συνάπτω εἰς γάμον. »Ὑφ' ἁμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, « Ἰλ. Ω. (καὶ μτνμ.) » Ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἰσκρ., ἑνώσας διὰ ζεύγματος τὰς δύο ὄχθας του. » Γέφυραν ζεῦξε ἐπὶ τῷ αὐχένι τοῦ Βοσπόρου, « Ἀρρ. » Αἰγυνῆται πρῶτοι ζεῦξαν νέας, « Πίνδ., ἤνωσαν διὰ τῶν σελμάτων (ἐδωλίων) τὰς δύο πλευράς των. » Ζεύξαντες τὰς παλαιὰς ναῦς, « Θκ. (ὅπου ὁ Σχλ. » Ζ. γώματα αὐταῖς ἐνθέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι·«), (καὶ τρπ.) » Τίς ταύτην ἔζευξεν; « Εὐρ., συνεγένετο, ἔφθειρεν, (παρβλ. Δαμάζω). (καὶ πθ.) » Πέδαις ἔζευκται πόδας, « Πλ. » Κόρην γάρ... οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην παρεσδέδεγμαι, « Σοφ.
Ζευγοποιΐα (ἡ), [ζεῦγος, ποιέω]. ζευγάρωμα, ἕνωσις· κατασκευὴ ἢ ταίριασμα πραγμάτων ζευγαρωτῶν (διπλῶν).
Ζεῦγος [ζεύγνυμι], εος ους (τὸ). ζευγάρι (βοῶν ἢ ἵππων)· ὄχημα συρόμενον ἀπὸ δύο βόας ἢ ἵππους· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζευγαρωτὸν (ἑνωμένον μὲ ἄλλο). » Ζεύγος τριπάρθενον, « Π., αἱ τρεῖς Χάριτες.
Ζευγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. "Ἐχω ἓν ζεῦγος ἵππων (ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια), εἶμαι.
Ζευγοτρόφος (ὁ, ἡ). ὅστις τρέφει (ἔχει) ἓν ζεῦγος ἵππων ἢ βοῶν (ζ). » Οἱ ζευγοτροφοῦντες ζευγήσαν ἐτέλουν, « Ἡλῖτ. (παρβλ.) Ζευγίτης.
Ζευγοφορέσμαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Φέρομαι ἐπὶ ζεύγους.
Ζεύκτειρα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ
Ζευκτὴρ (ὁ). ὁ ζευγνύων (συνδέων, ἑνόνων). »Ἰμὰς—, « Ἡσύχ., τὸ ζυγόδεσμον.
Ζευκτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ζεῦξιν (ἕνωσιν ἢ καταδάμασιν). ||. (οὐσ. Θηλ.), (ἐνν. σειρὰ) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὑπ. εἶνε δεμένα ἕνα ζευγάρι βώδια, (κοιν.) συγκέρι, ἢ δύο καὶ πλειότερα λαγωνικά, (κοιν.) λυτάρι. » Ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων, « Γρφ., ἴδε Ζεύγλη. ||. (οὐδ.), (ἐνν. ξύλον) ὁ ζυγός.
Ζευκτός, ή, όν. Ζευγμένος, ἑνωμένος· (τρπ.) ὑπανδρευμένος. ||. (οὐσ.) Ζευκτόν, = Ζεῦγος (βοῶν ἢ ἡμιόνων). 2) (Τακτ.) Διλοχία (;).
Ζευξίλεως, ω (ὁ, ἡ). Π. ὁ κρατῶν ὑποδιλωμένους (εἰς τὸν ζυγὸν) τοὺς λαούς, τύραννος.
Ζεῦξις, εως (ἡ). τὸ ζευγνύειν, ζεύγιμον· γεφύρωμα· ζευγάρωμα· ἕνωσις.
Ζεύς (Δ. ἀντὶ [δεύς, Λατ.] deus, θεὸς), ἡ γεν. (ὡς ἐκ τοῦ ϟΔῖς) Διός, ἡ δοτ. Διΐ, ἡ αἰτ. Δία, ἡ κλητ. Ζεῦ. Ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογ. (ϟ ἀστρονμ.) ὁ πλανήτης, (ἐν γέν.) ὁ οὐρανὸς (ἴδε Ὕνδιος καὶ Εὔδιος), καὶ (ἀπλ.) ὁ Θεὸς (ἴδε Δῖος).
Ζεφυρήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ζεφύριος.
Ζεφυρῖτις, ἴδος καὶ
Ζεφυρίτη (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ Ζεφύριος.
Ζεφυρικὸς, ή, όν καὶ
Ζεφύριος, α ή ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κείμενος πρὸς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν ζέφυρον (ἄνεμον)· δυτικὸς. » Αὖρα—, « Σχλ. » Ἀκτὴ—, « ἴδε Ἐπεζεφύριος. » Ὧδον—, « Ἄρστ., τὸ ἄλλ. Οὔριον καὶ Ὑπηνέμιον.
Ζεφυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ζεφυρῖτις, ιδος (ἡ), = Ζεφύριος.
Ζέφυρος (ὁ), [ζόφος]. ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) πονέντε.
Ζέω, Μ. ζέσω (πθ. πρκ. "Ἑζεσμαι). Βράζω (σπν. μτβτ.), ἀναβράζω. κοχλαχίζω· (συνκδχ.) καίω, ζεματῶ. (μτνμ. μὲ γεν.) εἶμαι γεμάτος ἀπό, βρυάζω. » Λίμνην.. ζέουσαν ὕδατος ϟ πηλοῦ, « Πλάτ. » Σκωλήκων ζέσας, « Λκ.
Ζῆ, σπντ. ἀντὶ Ζῇθι.
Ζῆ, Π. ἀντὶ Ἔζη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. ϟ
Ζῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς τῆς ὁρ. καὶ
Ζῆθι, προστ. ἀνμλ. τοῦ Ζάω.
ϟΖήδωρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζείδωρος.
Ζηλαῖος, α, ον, Π. φθονερός, ζηλιωτύπος.
Ζηλευτὴς, οῦ (ὁ), = Ζηλιωτής.
Ζηλεύω, Μ. εὔσω. = Ζηλόω.
Ζήλη (ἡ), ἀντίζηλος, ἀντεραστρια.
Ζηλημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζῆλος, φθόνος, ζηλοτυπία.
Ζηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ζηλότυπος, φθονερός.
Ζηλοδοτὴρ (ὁ), Π. χορηγὸς ζηλευτῶν ἀγαθῶν.
Ζηλομανὴς, ές (ὁ, ἡ), μανιωδῶς ζηλότυπος.
Ζῆλος (ὁ), [ζέω]. ζέσις τῆς ψυχῆς, προθυμία· ἁμιλλα πρὸς μίμησιν· μίμησις· (ἐπὶ κακοῦ) φθόνος, ζηλοτυπία. (ἐν οτε συνκδχ.) τιμή, φιλοτιμία. » Τῷ μὲν σεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ σέφανος, ὅτῳ ἂν ἀναρρηθῇ, « Δμ. » Ἀσιανὸς λόγων ζῆλος, « Πλ., μίμησις τοῦ Ἀσιατικοῦ ὕφους.
Ζηλοσύνη (ἡ), Π. = Ζηλημοσύνη.
Ζηλοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζηλεύω, εἶμαι ζηλότυπος.
Ζηλοτυπία (ἡ). ζῆλια, ζοῦλια, τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ζηλότυπος (ὁ, ἡ), [ζῆλ. τύπτω] ζηλιάρης.
Ζηλοτύπως, ἐπίρ. Μὲ ζηλοτυπίαν.
Ζηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Θαυμάζω, μακαρίζω· (ἔπμ.) φιλοτιμοῦμαι (προθυμοῦμαι) νὰ μιμηθῶ, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω, συνερίζομαι· (ἐπὶ κακ.) φθονῶ, ζηλεύω, (μὲ αἰτ.) » Ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε, « Εὐρ., » Ἃ δ' αἰσιμα ζαλοῖ με ϟ τάκεται, « Θκρ. (καὶ εἰρων.) » Ζηλῶ σε, « Εὐρ., ἀπορῶ μαζῆ σου! σὲ θαυμάζομαι! τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις! (καὶ μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Τοῦτο σε ζηλοῦν ἔχω, « Σοφ.
Ζήλωμα (τὸ). τὰ ἀντικείμενα ἢ τὰ ἀποτέλεσμα τοῦ ζήλου.
Ζήλωσις, εως (ἡ). τὸ ζηλοῦν, μίμησις, φιλοτιμία, ἁμιλλα κτλ.
Ζηλωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ζηλόω.
Ζηλωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζηλῶν, μιμητής, ἀντίζηλος· ζηλότυπος· (ἐκκλησ.) κανονισμένος ἀπὸ θεῖον ζῆλον, πλήρης ζήλου ὑπέρ.
Ζηλωτικὸς, ή, όν. Ζηλωτοῦ ἤθους· ἐπιρρεπὴς πρὸς ζήλωσιν· ἐπιδεκτικὸς ζήλου.
Ζηλωτὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. ὅλοι ζηλεύουν ἢ πρέπει νὰ ζηλεύουν, ζηλευτός, ἀξιοθαύμαστος· ἀξιομίμητος.
Ζημία (ἡ), [ζῶημος, ζῶημος]. ποινὴ (κυρ. ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου), πρόστιμον, τιμωρία· (συνκδχ.) βλάβη, στέρησις, ζημία. » Θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν, « Δμ. » Ζημίαν λαβεῖν, « Σοφ. »Ζημίαν ποιεῖν, « Ἀρχ. » Ἐμοὶ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλεια ἐστι, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ. ἀντὶ οὐσ.) » Καθαρὰ ζημία, « Ἀλκίφρ. (ἄνθρωπος) ὄλεθρος, (κοιν.) κατεργάρης, κρεμασμένος.
Ζημιοπρακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσπράττω τὴν ζημίαν (τὸ πρόστιμον).
Ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. "Ἐπ. βάλλω ζημίαν (ποινήν, πρόστιμον). (Τουρκ.) τζεζεμετίζω· (ἐν γέν.) τιμωρῶ. (συνκδχ.) βλάπτω, ζημιόνω.
Ζημιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. Λίτιος (πρόξενος) ζημίας, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος.
Ζημίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεται τινος πρὸς ζημίαν (ποινήν), πρόστιμον, τιμωρία· ζημία.
Ζημίωσις, εως (ἡ). ἐπιβολὴ ζημίας (ποινῆς)· βλάψιμον, ζημίωμα.
Ζημιωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιβάλλων ζημίαν (ποινήν), τιμωρός. » Τὸν κοινὸν ζημιωτήν, « Εὐρ. τὸν δήμιον.
Ζῆν, ζῆνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ζεύς.
Ζῇν, ἀπαρ. τοῦ Ζάω.
Ζηνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωρίζων ϟ γνωστοποιῶν τὰ φρόνημα (τὴν θέλησιν, τὰς βουλὰς) τοῦ Διός, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπολλώνος).
Ζῆτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ζ. » Σάτυρος ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος Ζήτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ, « Φώτ.
Ζητορετησιάδης, ε (ὁ). ὁ ζητῶν (θηρεύων) τὴν ἀρετήν (ὑποκριτικῶς ὅμως καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι). (Κωμ. ἐπίθ. τῶν λεγομένων Ζητητικῶν φιλοσόφων), (παρβλ. Ἀρεταλόγος).
Ζητεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ
Ζητέω-ῶ [ζα, αἰτέω], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Προσπαθῶ νὰ εὕρω (νὰ λάβω ἢ νὰ μάθω) τι, σκαλίζω· γυρεύω· ἐξετάζω· ἐρωτῶ, (μὲ ἀπαρ.) θέλω, ἐπιθυμῶ. » Ζητεῖ εἰδέναι, « Πλάτ. (ϟ τρτπρα.) » Ζητεῖται, « Γρμτ. εἶνε ἄπορον (ζήτημα). (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ ζητουμενον, « ἀντὶ-
Ζήτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ζητεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ζητήσεως· (τρπ.) ἀπορία, πρόβλημα.
Ζητημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Ζητήσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει ἢ δύναταί τις νὰ ζητῇ, (ῶθ.) » Ζητήσιμα (τὰ), « Ξεν., τὰ μέρη ὅπου πρέπει ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ ζητῇ ὁ κυνηγὸς τὸ ζῶον.
Ζήτησις, εως (ἡ). τὸ ζητεῖν, σκάλισμα, γύρεμα· ἐξέτασις, ἐρώτησις, πρότασις ζητήματος, συζήτησις.
Ζητητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ζητέω.
Ζητητὴς (ὁ), Π. ἀντὶ Ζητητής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζητητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζητητήν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ζήτησιν (ἀναζήτησιν), ἐξεταστικός, (ὀθ.) Ζητητήρια, « Σδ., τὰ βασανιστήρια.

Ζητητής, οῦ (ὁ). ὁ ζητῶν (ἀναζητῶν), ἐξεταστής, ἀνακριτής.

Ζητητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ζητεῖν (συζητεῖν, ἀναζητεῖν), ἐξεταστικός. (οὕτως ὠνομάζοντο φιλόσοφοί τινες ἐπαγγελόμενοι τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας).

Ζητητός, ή, όν. Ὁ ζητούμενος ἢ ἀξιοζήτητος.

Ζητήτωρ, ορος (ὁ), = Ζητητής.

Ζητουμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀμφιβόλως.

†Ζήτρεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἰργάζοντο τιμωρούμενοι οἱ σκλάβοι, (ἡ ὀρθογραφία καὶ ἐτυμολ. τῆς λέξ. εἶνε πολυποίκιλος τὸ πιθανώτερον φαίνεται ἐκ τοῦ Ζήτωρ, Ζητώρεῖον παρβλ. Ζωντεῖον).

†Ζητρεύω, Μ. εὐσω. Τιμωρῶ σκλάβον εἰς τὸ ζητρεῖον.

Ζήτω, γ'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ζάω.

Ζήτωρ, ορος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ζητήτωρ.

† Ζιβύνη (ἡ) καὶ Ζιβύνιον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Σιβύνη.

Ζιγγίβερις [ξεν.], εως (ἡ). ῥίζα τις ἀρωματική, (Τουρκ.) τζεντζεφίλι, (κοιν.) πιπερόῤῥιζα.

Ζιγνίς, ίδος (ἡ). εἶδ. σαύρας, (ἄλλ.) Χαλκίς, (καὶ εἰς τὴν Σαρδινίαν) cicigna.

Ζιζάνιον (τὸ). νόθον τι γέννημα φυτρόνον μεταξὺ τοῦ σίτου, (ἄλλ.) Αἶρα.

Ζιζανιώδης, εος (ὁ, ἡ). ζιζανίῳ ὅμοιος.

Ζιζυφον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς τζιντζιφιᾶς, τὸ τζιντζιφον.

Ζόη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ ζωή.

Ζοΐα (ἁ), Δ. Αἰολ. ἀντὶ ζωή.

Ζοός, ά, όν, Δ. ἀντὶ ζωός.

Ζορκάς, άδος καὶ

Ζόρξ, ζορκὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορκάς, Δόρξ, (κοιν.) ζαρκάδι.

Ζόφεος, α, ον, Π. ἀντὶ

Ζοφερός [ζόφος], ά, όν. Σκοτεινός· (μτνμ.) μαῦρος, μελανός. » Σάρκες πελιδναί τε ζοφεραί τε, « Νίκ.

Ζοφηφορία (ἡ). σκότος, ὀμίχλη.

; Ζόφιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ζοφερός.

Ζοφοδορπίδης [ζόφος, δόρπος], ου (ὁ), Κωμ. ὁ δειπνῶν εἰς τὸ σκότος (δηλ. ἐξώρας ἢ χωρὶς φῶς, ἐπμ. πτωχικὰ, ἄθλια). » Τῶν υἱῶν μου τοὺς κατωτέρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντας ἀκροάμασι, ϗ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδόρπιδας καὶ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον· οἱ δὲ, ἀμυνόμενοι, πάλιν ἐκείνους τρεχεδείπνους ἀπεκάλουν, « Πλ.

Ζοφοείδελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ζοφοειδής, έος (ὁ, ἡ). ζοφώδης, σκοτεινός. » Ζοφοειδέα ὀρῇ, « Ἱππκρ., βλέπει θαμπά.

Ζοφόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ζοφώδης.

†Ζοφομηνία (ἡ), [ζόφος, μήνη]. χάσις ἢ ἔκλειψις ἢ συννέφιασμα τῆς Σελήνης.

Ζόφος (ὁ), [συγγ. τῷ Γνόφος]. σκότος, (Π.) δύσις. » Οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠὼς, « Ὀδ. Κ. » Πρὸς ζόφον τετραμμένον, « Ὀδ. Μ.

Ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω.

Ζοφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ζοφερός, σκοτεινός, κτλ. » Οὖρον—, « Ἱππκρ., τὸ θολόν.

Ζόφωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ σκότος.

Ζόφωσις, εως (ἡ). σκοτείνιασμα.

Ζόω (παρτ. Ἔζοον καὶ πλέον οὔ), Π. ἀντὶ Ζάω.

†Ζυγάδην, ἐπίρ. Κατὰ ζυγὰ, ζευγαρωτά.

Ζύγαινα, ης (ἡ). εἶδ. ἰχθ., σφυρίδα, (παρβλ. Σφύραινα).

; Ζυγανός, ή, όν, = Ζυγιανός.

Ζυγάς, άδος (ἡ), = Ζεῦγος, ζευγάρι, (κοιν.) ζυγή.

†Ζυγάστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ζύγαστρον (τὸ), [ζυγόω]. κιβώτιον ξύλινον, σανδοῦκι. 2) = Ἐπίθημα, σκέπασμα. » Λάρνακος—. « Σχλ.

Ζυγείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ζεύγνυμι.

Ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω ζυγόν, ζέκομαι-

Ζυγηδόν, ἐπίρ. Ζευγαρωτά, ἀνὰ δύο-δύο, κατὰ σειράν.

Ζυγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ζεύγνυμι.

Ζυγηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ζυγοφόρος.

Ζυγιανός, ή, όν, (ἀστρλγ.). Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ Ζώδιον τοῦ Ζυγοῦ.

Ζυγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζυγόν. (τὴν ζυγαριάν). » Τὰ ζυγικά, » Νικόμαχ., ἡ τέχνη τοῦ ζυγίζειν.

Ζύγιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ τὸν ζυγὸν ἢ τὴν ζυγαριάν. σωστὸς εἰς τὸ ζύγι (;).

Ζυγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζυγός, ζύγι, μικρὴ ζυγαριά.

Ζύγιος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος διὰ τὸν ζυγόν. » Βοῦς (» Ἵππος) —, « Σχλ. 2) (ναυτ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ναυτ.) ζυγόν. » Κώπη—, « Αξ. (ὀθ.) » Ἐρέτης, « Φώτ., Πλδ., ὁ μεσαῖος κωπηλάτης, ὁ (ἄλλ.) Ζυγίτης καὶ Μεσόνεως. 3) ὁ προστατεύων τὸν γαμικὸν ζυγόν. » Ζεὺς (Ἥρα) —, « Π.

Ζυγίς, ίδος (ἡ), τὸ φυτ. ἔρπυλλον.

Ζυγίτης, ου (ὁ), Ζ. Μεσόνεως.

†Ζυγνίς ίδος (ἡ), Ζ. Ζιγνίς.

Ζυγόδεσμον (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) καὶ

Ζυγόδεσμος (ὁ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. δένεται ὁ ζυγὸς μὲ τὸ ἄροτρον ἢ μὲ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης (κοιν.) ζυγολοῦρι. (ἴδε Ἀρρ. Ἀναβ. Γ'. 11. καὶ παρβλ. Μέσαβον).

Ζυγοδέτης, ου (ὁ), = τῷ προηγ.

Ζυγοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σχῆμα ζυγοῦ, ὅμοιος μὲ ζυγόν.

Ζυγοκρούστης, ου (ὁ). ὁ κτυπῶν (κρούων) δολίως τὸ ζύγι ἐν ᾧ ζυγίζει, ζυγίζων δηλ. ἐλεψά.

Ζυγόλωρον (τὸ), = Ζυγόδεσμον.

Ζυγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Μάχομαι μὲ τὸν σύζυγον (συντροφόν) μου, (ἐν γεν.) φιλονεικῶ, μαλόνω.

Ζυγομαχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μεταξὺ ὁμοζύγων (συντρόφων) διαφορὰ καὶ λογομαχία.

†Ζυγὸν (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ζυγός.

Ζυγοπλάστης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν μὲ πλαστὰς (ἐξίκιναις) ζυγαριαίς.

Ζυγοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ζυγούς, εἶμαι ζυγοποιός. 2) ζευγαρόνω (;).

Ζυγοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ζυγούς.

Ζυγός (ὁ), [ζεύγνυμι]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἐνόνει (κυρ.) δύο ὁποιαδήποτε πράγματα, (ὀθ. ἰδιαιτ. 1) ὁ ζυγὸς (τοῦ ἀρότρου ἢ τῆς ἁμάξης). 2) ἡ ζυγαριά, (κυρ.) τὸ πλαγινὸν ξύλον ἢ σίδηρόν της ἀπὸ τοῦ ὁπ. κρέμανται αἱ πλάστιγγες. 3) ἡ σανὶς ἢ ἐνώνουσα τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐπὶ τῆς πρύμνης (ὅπου ἵσταται ἢ κάθηται ὁ πηδαλιοῦχος), (Τουρκ.) τὸ κίτσι. (ὀθ. τρπ.) θρόνος, ἐξουσία. » Ἐπὶ ζυγοῖς καθίζεσθαι ἀρχῆς, « Εὐρ. (ἐκ τούτου καὶ) » Ὑψίζυγος ὁ Ζεύς, « Ὅμ. 4) (ἐπμ.) τὸ κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, (ἰταλ.) ἡ μπάγκα. 5) τὸ ξύλον ἢ κόκκαλον ὅ,που ἐνόνει κατὰ μεσῆς τὰ δύο πλαγινὰ τῆς (καθαυτὸ παλαιᾶς) λόρας (ἐπὶ τῶν ὁπ. ἦσαν καὶ τὰ στρηφτάρια τῶν χορδῶν). 6) (μτνμ.) σειρὰ στρατιωτῶν ἐκτεινομένη ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην πτέρυγα τοῦ στρατεύματος. 7) τὸ λωρὶ τῶν ὑποδημάτων. 8) (σπντ.) ἀντὶ Ζεῦγος, (ὀθ.) » Κατὰ ζυγὰ, « Θκρ., Ἀρστ., ζευγαρωτά, ἀνὰ δύο-δύο.

†Ζυγοσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, Σχλ. ἀντὶ Ζυγοστατέω.

Ζυγοσταθμος (ὁ). ζυγαριά.

Ζυγοστασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ζυγοστατεῖν, ζύγισμα.

Ζυγοστάσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἦτον ὁ ζυγοστάτης.

Ζυγοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυγίζω· ἐξισάζω· ἀμφιταλαντεύω. » Ζυγοστατεῖ ὁ πόλεμος, « Πλβ., εἶναι ἀμφιῤῥεπής, [ἐκ τοῦ

Ζυγοστάτης [ζυγ. ἵστημι], ου (ὁ). ὁ ζυγίζων, ζυγιστής (ἀξίωμα εἰς τοὺς Ἀλεξανδρ.). 2) τὸ μακρὺ σίδηρον τοῦ κανταριοῦ (ὅπου εἶνε σημειωμέναι αἱ ποσότητες).

; Ζυγοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Οἰακοστροφῶ (ἴδε Ζυγός. 3) διοικῶ, διευθύνω.

Ζυγοτρυτάνη (ἡ). ζυγαριά.

Ζυγουλκός (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (σύρων) τὸν ζυγόν. » Βοῦς—, « Σεβ.

Ζυγοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγοφορέομαι. 2) = Ζυγοστατέω. 3) Φέρω (Εἶμαι ὑπὸ) τὸν ζυγὸν ὡς-

Ζυγοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (σύρων, ὢν ὑπὸ) τὸν ζυγόν.

Ζυγόω-ῶ. Μ. ώσω Ζεύγω (εἰς τὸν ζυγόν), (μτφορ.) δαμάζω, ὑποδαλόνω· ἑνόνω (διὰ ἢ ὡς διὰ ζυγοῦ), ζευγαρόνω, (ὀθ. κοιν.) ζυγόνω (ἀντὶ) πλησιάζω.

Ζυγωθρίζω, Μ. ίσω Κλείω, μανδαλόνω. 2) ζυγίζω, (μτφορ.) ἐξετάζω (λογαριάζω) μὲ τὸν νοῦν μου, [ἐκ τοῦ

Ζύγωθρον (τὸ) ὁ μάνδαλος τῆς θύρας. 2) ζυγαριά (;).

Ζύγωμα (τὸ), = Ζυγωθρον, μάνδαλος. 2) (ναυτ.) = Ζυγός (4). 3) (ἀνατομ.) κόκκαλον τι τοῦ κρανίου.

Ζύγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ζυγόω. ἕνωσις διὰ τοῦ ζυγοῦ, ζευξιμόν, ζευγάρωμα κτλ.

Ζυγωτός, ή, όν. Ζευγμένος, ζευγαρωμένος (ἐν γεν.) ἡνωμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζύθος, ὁ Ζῦθος ου (ὁ) καὶ Ζύθος, ἡ Ζῦθος εος-ους (τὸ). ποτὸν οἰνώδες κατασκευαζόμενον (κυρ.) ἀπὸ κριθήν, (Τουρκ.) μποζᾶς, (Ἰταλ.) μπίρα.

Ζύμη (ἡ), [ζέω]. προζύμι. «Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ,» Γρφ. 2) (ὀδοντ.) ζυμάρι. «Φύραμα, οὐ ζύμη,» Θ. Μάγ.

Ζυμήεις, εσσα, εν, Π. ἀναιβασμένος διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης.

Ζυμίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω ἢ Κάμνω τι νὰ ἔχῃ ὀσμὴν καὶ γεῦσιν ζύμης, Ξοινίζω ὡσὰν προζύμι.

Ζυμίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ἀναιβασμένος διὰ τῆς ζύμης, ζυμωτός.

Ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἀναβῇ (νὰ φουσκώσῃ) διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης, βάλλω εἰς ζύμωσιν (καὶ ἰατρ. εἰς φλεγμονήν, εἰς ἐρεθισμόν). «Καὶ λίην ἔτι ζέσσαν καὶ ἐζυμωμένην,» Ἱππκρ.

Ζυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ζύμην ἢ ἀναιβασμένος διὰ ζύμης.

Ζύμωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (συντελεῖ πρὸς) ζύμωσιν ἢ γίνεται διὰ ζυμώσεως, (ὀδ.) «Χθονὸς κακὸν —,» Νίκ., τὸ Μανιτάρι.

Ζύμωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς ζύμης ἀνάβρασις, ἀναίβασμα (τοῦ ψωμιοῦ). (ἰατρ.) ἐρεθισμός, φλόγωσις, (ἐπμ.) πρήξιμον. «Ἵππατος —,» Ἱππκρ.

Ζυμωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (συντελῶν πρὸς) ζύμωσιν.

Ζυμωτός, ἡ, όν. Ἀναιβασμένος διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης· ἀναιβατός.

Ζῶ, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ζάω.

Ζωὰ (ἀ), Δ. ἀντὶ Ζωή.

Ζωαγρία (ἡ). ἀνάκτησις τῶν ζωτικῶν δυνάμεων, ἀνάρρωσις, ξελιγεθύμημα.

Ζωάγριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁπ. χρεωστεῖ ὁ πιασθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸν πόλεμον ἢ λυτρωθεὶς ἀπὸ ὁποιονδήποτε κίνδυνον εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὸν ἔσωσε.

Ζωάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζῶον.

Ζωάρκεια (ἡ), βοήθεια (ὑποστήριξις) τῆς ζωῆς, [ἐκ τοῦ

Ζωαρκής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν πρὸς τὸ ζῆν, διατηρῶν τὴν ζωήν. «Τὰ ζωαρκῆ,» Φώτ. τὰ πρὸς ζωάρκειαν, αἱ ζωοτροφίαι κτλ.

Ζωαρχικός, ἡ, όν. Ὁ δίδων τὰς ἀρχὰς (ἢ χρησιμεύων ὡς ἀρχὴ, πηγὴ) τῆς ζωῆς.

Ζωάρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων (ὁδηγὸς) ζώου. || (ὑστ.) ἐλέφαντάρχης.

Ζωγραφεῖον (τὸ) ἐργαστήριον ζωγράφου ἢ ζωγραφιῶν.

Ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω (κυρ. ἀντικείμενα ζῶντα, ὑπαρκτά). (καταχρ.) βάφω, χρωματίζω. || (μσ.) βάλλω (κάμνω) νὰ μοῦ ζωγραφήσουν.

Ζωγράφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐζωγραφήθη, ζωγραφιά.

Ζωγραφητός, ἡ, όν. Ζωγραφισμένος, ζωγραφιστός.

Ζωγραφία (ἡ). τὸ ζωγραφεῖν, ζωγράφισμα· ζωγραφιά.

Ζωγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ζωγραφεῖν. «Ζωγραφικὴ,» « ἡ τέχνη τοῦ ζωγράφου.

Ζωγραφικῶς, ἐπίρ. Ζωγραφιστὰ, καθὼς οἱ ζωγράφοι.

Ζωγράφος (ὁ, ἡ), [ζῶον γράφω]. ὁ ζωγραφίζων (κυρ. ἀντικείμενα ὑπαρκτὰ, καθὼς εἶνε εἰς τὴν φύσιν).

Ζωγρεία (ἡ), = Ζωγρία.

Ζωγρεῖον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττονται ζῶα (πιασθέντα ζωντανὰ), θηριοτροφεῖον, ἰχθυοτροφείων κτλ.

Ζωγρέω-ῶ [ζωός, ἀγρέω], Μ. ήσω. Πιάνω ζωντανὸν (κυρ. τὸν ἐχθρόν μου εἰς τὸν πόλεμον), τοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν, δὲν τὸν φονεύω ἀλλὰ τὸν κάμνω αἰχμάλωτον. 2) [ζωή, ἀγείρω]. ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ζωογονῶ.

Ζωγρητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ζωγρείαν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζωγρεῖον.

Ζωγρία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Ζωγρέω, πιάσιμον ζώου ἢ ἐχθροῦ ζωντανοῦ.

Ζωγρίας, ου (ὁ). ὁ ζωγρηθεὶς (πιασθεὶς ζωντανὸς), αἰχμάλωτος.

†Ζῶγρον (τὸ) καὶ Ζῶγρος (ὁ), (υλγ.) ἀντὶ Ζωγρεῖον.

Ζωδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζῴδιον, (κοιν.) ζουδάκι.

Ζωδιακὸς ἡ, όν. (ἀστρνμ.) Ὁ περιέχων τὰ 12 ζῴδια κύκλος.

Ζωδιογλύφος (ὁ). ὁ κατασκευάζων (μὲ τὴν γλυφίδα) ζῴδια.

Ζῴδιον (τὸ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ζωΐδιον, μικρὸν ζῶον, (κοιν.) ζουδάκι· εἰκὼν μικροῦ ζώου· (ἀστρνμ.) ἀστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, (συνεκδχ.) τὸ ἀπὸ ζῳδίου εἰς ζῴδιον διάστημα, (ὁηλ.) 30 βαθμοὶ ἢ μοῖραι. «Ὅταν ἡ σελήνη ζῳδίου μέγεθος ὑπερέχῃ τοῦ ὁρίζοντος... ἕως ἂν, πρὸς τὰς ἀνατολὰς περιχωρήσασα, ζῴδιον τοῦ ὁρίζοντος ἀπόσχῃ,» Στρβ.

Ζωδιοφόρος (ὁ, ἡ), (κύκλος) ὁ ζωδιακός.

Ζωδιωτός, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (πλουμισμένος μὲ) ζῴδια, Ζωωτός.

Ζώεσκον, Π. παρτ. τοῦ Ζώω.

Ζωὴ (ἡ). τὸ ζῆν, ἡ ὕπαρξις (τοῦ ζώου)· ἡ δίαιτα, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν· τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, περιουσία, (παρβλ. Βίος).

Ζωηδὸν ἐπίρ. Ὡς ἂν τὰ ζῶα.

Ζωΐη, ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ζάω.

Ζωηρός, ά, όν. Ζωντανός. 2) = Ζωηφόρος.

Ζωήρρυτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τοῦ ὁπ. ῥέει (πηγάζει) ζωή.

Ζωηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω) ζῶα. «Ἐζωηφόρει... φθειρῶν ἀμύθητον χρῆμα,» Θ. Μετοχ.

Ζωηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων) ζωὴν, ζωοποιὸς, ζωοπάροχος.

Ζωθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. θάλλω]. ἀκμαῖος, ζωηρὸς, ἢ ζωογόνος (παρβλ. Βιοθάλμιος καὶ

Ζωθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. θάλπω]. ζωοποιὸς, ζωογόνος.

Ζώθαλπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τῷ προηγ.

Ζώθαπτος (ὁ, ἡ). θαμμένος ζωντανός.

Ζωΐα (ἡ), Π. ἀντὶ Ζωή.

Ζωΐδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ζωδιακός.

Ζωϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζῶον ἢ εἰς τὴν ζωήν.

Ζώϊον (τὸ), Π. ἀντὶ Ζῶον.

Ζῶμα (τὸ). φόρεμα κοντὸν φθάνον ἕως τὴν (ἴσως καὶ σφιγγόμενον μὲ) ζώνην, 'σωκάρδι. 2) = Ζώνη, ζωνάρι, ἢ 3) = Διάζωμα (3).

Ζωμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζωμὸς, ζωμάκι.

Ζωμάρυστρον (τὸ), καὶ

Ζωμάρυστρις (ἡ) = Ζωμήρυσις.

Ζωμευμα (τὸ). ζωμί, (Γαλλ.) bouillon, ἢ σάλτσα, (ὁ Ἀρζ. μεταχειρίζεται κωμὰ τὴν λέξ. ἀντὶ Ζωμα [Ὑπόζωμα] πλοίη), [ἐκ τοῦ

Ζωμεύω, Μ. εύσω. Βράζω (Μαγειρεύω) τι καὶ τὸ κάμνω ζωμί.

Ζωμήρυσις [ζωμὸς, ἀρύω], εως (ἡ). χουλιάρα τοῦ κενώματος ἢ τοῦ ἐξαφρίσματος.

Ζωμήρυστρον (τὸ), = Ζωμάρυστρον.

Ζωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζωμὸς, ζωμάκι.

†Ζωμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ζωμεύω ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζωμὸν ποιέω).

Ζωμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καλὸν ζωμόν. «Οἱ μήκυτες ζωμυποιοὶ ἦδεῖς,» « Δσκρ. μάγειρος ζωμῶν (κατ' ἐξοχ. τοῦ περιφήμου ζωμοῦ τῶν Σπαρτιατῶν).

Ζωμὸς (ὁ), [ζέω]. ζωμὶ (μαγειρευμένον), σοῦπα· σάλτσα· (μτνμ. καὶ οἰκ.) αἰματοχυσία. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωμός.

Ζωμοτάριχος (ὁ). ζωμὶ πηγμένον ἐντελῶς ἁλατισμένον καὶ στεγνωμένον διὰ εὐπορίαν, (καθὼς τὸ Γαλλ.) bouillon.

Ζωναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μίαν ἀπὸ τὰς γεωγρρ. ζώνας, κάτοικος τῆς δεῖνα ἢ δεῖνα ζώνης.

Ζωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ζώνη (ἡ), [ζώννυμι]. πᾶν ὅ,τι ζώννυται περὶ τὴν μέσην του, ζωνάρι (« Καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ,» Γρφ. [ᾧ περιφρ.] » Ζώνην λύειν,» « Ἱππ., κωνεύειν ἢ = Διαπαρθενεύειν. » Ζώνην ἀνέρι λυσαμένη,» « Ἐπγρ.)· κεμέρι (» Ὑπεζωσμένος ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν,» Πλ.), (ἰδιαιτ. τὸ στρατιωτ. ὅμοιον κατά τι μὲ τὸ σημερινὸν) σιλαχλῆκι· (ὀθ. συνεκδχ.) ὁπλισμὸς (ᾧ κατ' ἔκτ.) τὸ ἐπάγγελμα (ὁ βαθμὸς) τοῦ στρατιώτου » Ζώνης τυγεῖν,» « Χρσ.)· τὸ μέρος ὅπου φορεῖται τὸ ζωνάρι, ἡ μέση (» Ἀρεῖ ζώνην ἕκελος,» « Ἰλ. Β.), (κατ' ἔκτ.) ἡ γαστὴρ (» Σ' ἔθρεψεν ἐντὸς ζώνης,» Αἰσχλ. [ὀθ. ἡ Ἄρτεμ.] » Λύει τὴν ζώνην τῶν τικτουσῶν,» « ὁηλ. τὰς ἐξαγεννᾷ. (μτνμ.) σειφάνι (ζωνάρι) στύλου κτλ., (Γεωγρ. καὶ Ἀστρομ.) κύκλος τις ὑποτιθέμενος ὅτι περιζωννύει τὴν γῆν. (ἰατρ.) εἶδ. λειχῆνος, (ἄλλ.) Ζωστήρ.

Ζωνιαῖος, α, ον. Ἰσοπαχὴς (ἢ Ἰσοπλατὴς) ζώνῃ.

Ζώνιον (τὸ), = Ζωνάριον, ζωναράκι.

Ζωνιοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ζώνια (ζωνάρια).

Ζωνίτης, ου (ὁ) καὶ Ζωνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ φορῶν (ἢ φορούμενος εἰς τὴν, ἢ ὅμοιος μὲ) ζώνην.

Ζώννυμι [συγγ. τοῦ Ζεύγνυμι]. Μ. ζώσω (πρκ. Ἔζωκα ᾖ πθ. Ἔζωσμαι, ἀόρ. πθ. Ἐζώσθην). Δένω μὲ ζώνην, ζώνω, (συνεκδχ.) ἁρματόνω (κατ' ἔκτ.) ἑτοιμάζω (μτνμ.) σφίγγω· περικυκλόνω. » Τοῖς ποσὶν εἶχεν ἐζωκὼς,» « Παυσ.

Ζωνύσκετο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐζώννυτο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ζώννυμι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζωνόγαζρις, ιος (ὁ,ἡ), Π. καὶ
Ζωνογάστωρ, ορος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ζωσμένην τὴν γαστέρα τν. (κυρ. γυνὴ) φορουῦσα ζώνην (κεμέρι) στρατιωτικὴν ὡς ἄνδρας.
Ζωνοειδής, ἐος (ὁ,ἡ). ὅμοιος μὲ ζώνην, ἐν εἴδει ζώνης.
†Ζώντεῖον (τὸ), [καὶ γράφεται καὶ ἐτυμολογεῖται πολυτρόπως]. τὸ μέρος ὅπου ἐτιμωρεῦντο τιμωρούμενοι οἱ δοῦλοι, (ἄλλως). Ζήτρεῖον, (δὲν εἶναι διόλου παράξενον ἀπ'αὐτοῦ νὰ παρεφθάρῃ τὸ Τυρκ.) Ζυντάνι.
Ζωοβρύτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρύων ζωὴν, πηγὴ ζωῆς.
Ζωογενὴς, ἐος (ὁ,ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ζῶον.
Ζωογλύφος (ὁ,ἡ), Π. ὁ γλύφων (κατασκευάζων μὲ τὴν γλυφίδα) ζῶα ἢ ἀνθρώπους.
Ζωογονέω-ῶ, Μ. ήσω.=Ζωοτοκέω. «Μόνος ἐρέβινθος ἐ ζωογονεῖ,» Θφρ. 2)(ἐν γέν.) γεννῶ, γεννοβολῶ. «Τὸ τῶν ὄρεων γένος, ἀφ' αἵματος ζωογονεῖται.» Σξτ. 3) (Γρφ.) = Ζωοποιῶ. «Καὶ ἐζωογόνουν τὰ ἄρσενα,» Γρφ., τὰ διετήρουν ζωντανά.
Ζωογόνησις, εως (ἡ). τὸ ζωογονεῖν, ζωοτοκία· σκωλήκιασμα· (ἐν γέν.) γεννοβόλημα· καρποφορία. (Γρφ.) ζωοποίησις.
Ζωογονητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος(Συντελεστικὸς)πρὸς ζωογόνησιν.
Ζωογονία (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ ζωογονεῖν, Ζωογόνησις.
Ζωογονικὸς, ἡ όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς,= Ζωογονητικός.
Ζωόγονος (ὁ, ἡ), = Ζωοτόκος, (ἐν γέν.) αὔξιμος, καρποφόρος, (Γρφ.) = Ζωοποιός.
Ζωογράφος (ὁ), Π. ἀντὶ Ζωγράφος.
Ζωοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ζωοδοτήρ.
Ζωοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ζωοποιέω.
Ζωοδοτὴρ, ῆρος Π. ἀντὶ
Ζωοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (χορηγῶν) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ζωοπάροχος, (ἴδε καὶ Ζωόδωρος).
Ζωοδόχος (ὁ, ἡ). ζωῆς δεκτικὸς ἢ παρεκτικὸς, ζωοποιὸς, ζωοπάροχος.
Ζωόδωρος (ὁ,ἡ), παράφρ τοῦ Διόδωρος ἢ=τῷ
Ζωοδώρητος (ὁ, ἡ), Π. = Ζωοδότης.
Ζωοειδὴς, ἐος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ζώου, ὅμοιος μὲ ζῶον.
Ζωοθετέω-ῶ [ζωὴ, τίθημι], Μ. ήσω. Ζωογονῶ, ἐμψυχόνω.
Ζωοθηρία (ἡ). κυνήγημα καὶ πάσιμον ζωντανῶν ζώων.
Ζωοθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ζωοθηρίαν.
Ζωοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ζῶα ἢ τὰ ζῶα. » Βοτάνη—, « Κ. Μαν.
Ζωοθρέπτειρα (ἡ), Π. = Ζωοθρέμμων. «Γῆ —, « Κ. Μαν.
Ζωοθυσία(ἡ). θυσίασμα ζώου ἢ ζώων, [ἐκ τοῦ
Ζωοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ζῶα.
Ζωόκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ καυθεὶς ζωντανός.
Ζωοκτονία (ἡ). φόνος (σκότωμα) ζώου ἢ ζώων.
Ζωοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰ ζῶα.
Ζωόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν(σχῆμα) ζώου.
Ζῶον καὶ (ὀρθοτ.) Ζῷον (τὸ), [ζωὸς]. [ἐν γέν. πᾶν τὸ μετέχον ζωῆς, ζωντανόν· (ἰδιαιτ.) ζῶον. (μτγν.) εἰκὼν (ὁμοίωμα) ζώου. (ἀθ.) » Ζῶα γράψασθαι τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου, « Ἡρ., νὰ τὴν ζωγραφήσῃ ἀπαραλλάκτα καθὼς ἔγινε (Γαλλ. d'après nature).
Ζωοπάροχος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων (χαρίζων) ζωὴν, ζωογόνος.
Ζωοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Κατασκευάζω) ζῶα, εἶμαι=
Ζωοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ κηρὶ ἢ χῶμα) ζῶα.
Ζωοπλαστία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ζωοπλάστου, πλάσις (κατασκευὴ) ζώων.
Ζωοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωογονῶ, ζωντανεύω. 2) γεννῶ σκώληκας(φθεῖρας κλπ.)
Ζωοποίησις, εως (ἡ). ζωντάνεμα, ἐμψύχωσις. 2) σκωλήκιασμα.
Ζωοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ζωοποιεῖν, ζωογονητικός.
Ζωοποιΐα (ἡ), = Ζωοποίησις.
Ζωοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ζωοποιῶν, ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν χάριν) τοῦ ζωοποιεῖν. » Ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον,« Σχλ. » Ζ. τὸ πνεῦμα,« Σωμ. Θεσσ.
Ζωοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ζῶα, [ἐκ τοῦ
Ζωοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ζωόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ζῶα (κυρ. διὰ θυσίαν). » Ζωόπωλις ἀγορά—, « ὅπου πωλοῦνται ζῶα.
Ζωὸς, ἡ, όν. Π. Ἰων. ζωντανός.
Ζωόσοφος (ὁ, ἡ). Π. σοφὸς ε ς τὰ τῆς ζωῆς, ἐμπειρος τοῦ κόσμου, (κοιν.) ἠξεύρων νὰ ζήσῃ.
‡Ζωοστασία (ἡ) καὶ
†Ζωοστάσιον (τὸ). σταῦλος ζώων.
Ζωοσφαγία (ἡ) = Ζωοθυσία.
Ζωοταμῶν, όντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ζῶα ταμών.
Ζωότης (ἡ). τὸ εἶναι(ἡ κατάστασις) τοῦ ζῶν.
Ζωοτοκέω-ῶ, [ζωὸς, τίκτω], Μ. ήσω. Γεννῶ ζῶα (ζωντανὰ), εἶμαι ζωοτόκος (ὄχι ὠοτόκος)· κάμνω σκώληκας(φθεῖρας κλπ.).
Ζωοτοκία (ἡ). τὸ ζωοτοκεῖν, [ἐκ τοῦ
Ζωοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ζῶα (ζωντανὰ, ὅηλ. ὄχι νεκρὰ ἢ ὠά)· ὁ κάμνων σκώληκας κτλ.
Ζωώτρια (ἡ). ἡ ζωοποιοῦσα (ζωογονοῦσα).
Ζωοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα).
Ζωοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα).
Ζωοτροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ζωοτροφικὸς,ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ζωοτροφίαν.
Ζωοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα). 2)= Ζωοποιὸς, ζωογόνος. » Ἡ τοῦ γάλακτος ζωοτρόφος οὐσία, « Κλιμ.
Ζωοτύπη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ζωοτύπος (ὁ, ἡ), Π. = Ζωοπλάστης.
Ζωοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ζωοφάγος, τρώγω (τρέφομαι μὲ) κρέας ζώων, σαρκοφαγῶ.
Ζωοφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σαρκοφαγία.
Ζωοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας ζώων, σαρκοφάγος.
Ζωοφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ὀφθαλμοὺς ζώου, (ὄθ. ||. οὐσ.) Ζωόφθαλμον, φυτ. τὸ Ἄλλ. Βουφθάλμον.
Ζωοφθορία (ἡ). φθορὰ ζώων, ζωοκτονία. 2) = Κτηνοβρεσία, [ἐκ τοῦ
Ζωοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰ ζῶα. 2) = Κτηνοβρέστης.
Ζωοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυοφορῶ ζῶον(ζωντανὸν ἔμβρυον). (ἐπὶ φυτ.) Τελεσφορῶ, (κοιν.) πιάνω, [ἐκ τοῦ
Ζωοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) ζωὴν, ζωογονητικός. » Ἄνεμος—, « Ἐπιγρ.
2) ὁ ἔχων ἐπάνω του (ἀπολισμένος ἢ ζωγραφισμένος μὲ ζῶα, (ὄθ. ||. οὐσ.) ὁ Ζωδιακὸς κύκλος· (καὶ ἀρχιτεκτ.) τὸ πλουμιστὸν μέρος κολόννας ἢ αἰτώματος, (Γαλλ.) la frise.
Ζωοφυτέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ζωογονέω, (κυρ. ἀπὸ φυτ.) ἐβγάλλω σκώληκας βλαστάρια, (κοιν.) πιάνω καλά.
Ζωόφυτον (τὸ). τὸ μεταξὺ φυτοῦ ἢ ζώου, ἐνταυτῷ φυτὸν καὶ ζῶον, (οἷον ὁ Σπόγγος).
Ζωόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζωοποιῶ, ζωντανεύω. 2) πλουμίζω τι μὲ τύπους ζώων (;).
3) (πθ.) σκωληκιάζω. » Θέρμος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χαδρῶν,« Θφρ.
Ζώπισσα (ἡ), [ζωὸς, πίσσα]. τὸ κατράνι ἢ ἡ ρητίνη τῆς πίτυος. 2) ἡ ἀπὸ τῶν πλοίων ἀπεξισμένη παλαιὰ πίσσα,(ἄλλ.) Ἀπόχυμα.
Ζωπονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Σκαλίζω ἢ ζωγραφίζω ζῶα (φυσικὰ ὄντα).
Ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνάπτω πάλιν (ἀπὸ μικροῦ σπινθῆρος) τὸ πῦρ, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· ἐμψυχόνω.
Ζωπύρημα (τὸ), τὸ ἀναψθὲν πάλιν (ἀπὸ σμικροῦ σπινθῆρος) πῦρ.
Ζωπύρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ζωπυρέω, ἀνάμμα τῆς φωτιᾶς,(μτφορ.) ἐμψύχωσις.
Ζωπύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζώπυρον.
Ζωπυρὶς, ίδος (ἡ). ἡ περιέχουσα ἢ χρησιμεύουσα ὡς=
Ζώπυρον (τὸ). πυρὸς λείψανον, φωτιὰ παραχωμένη διὰ προσάναμμα, (μτφορ.) βίζα (ὁρμὴ) πρός, (παρβλ. Ἐμπύρευμα).
3) (μτγν.) φυσοῦνι. φυσερόν. ||. (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Ζώπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνάπτων πάλιν ἢ διατηρῶν ἄσβεστον (ζωὸν) τὸ πῦρ· (μτφορ.) ζωοποιὸς ἢ· ζωηρός.
‡Ζωπυρόω-ῶ, Μ. ώσω,=Ζωπυρέω.
‡Ζωπύρωσις, εως (ἡ),= Ζωπύρησις.
Ζωροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=
Ζωροπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ζωρὸν (ἄκρατον) τὸν οἶνον, ἀκρατοπότης.
Ζωρὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶνος) ἄκρατος, ἄδολος, ἀνέρωτος· ἢ (κατὰ τὸν Θφρ.) «Ἄκρατος. » Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρατα, « Ἐμπεδ. (συχνηστότ. τὸ συγκρ.) » Ζωρότερον πίνειν,« Λκ., μὲ ὀλιγώτερον νερόν.
Ζῶς, σπνττ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ζωὸς, (παρβλ. Σῶς).
Ζῶσαι, μσ. ἀόρ. τῆς πρς. ἢ 2) ἐνεργ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ζωσθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ζώννυμι.
Ζωσιμος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔχει(εἶναι διὰ) ζωὴν, ζωηρὸς· βιώσιμος.
Ζῶσις, εως (ἡ). τὸ ζώνειν ἢ ζώννυσθαι, ζώσιμον· περικύκλωμα.
†Ζῶσμα (τὸ), ἀδνμ. ἀντὶ Ζῶμα.
†Ζωσμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ζώνη ἢ Ζῶσις.
Ζώστειρα (ἡ), θηλ. ἐπίθ. τοῦ
Ζωστὴρ, ῆρος (ὁ), (οὐσ.) = Ζώνη, ζωστὴρ (κυρ. ἀνδρὸς καὶ ἰδιαιτ. στρατιώτου).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) εἶδος ἕρπητος (λειχῆνος), ὅς τις φονεύει ἐὰν περιζώσῃ τὸν ἄνθρωπον. 3) τὸ κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἐξέχον σανίδιον. » Μέχρι τρίτου ζωστῆρος, « Ἡλ., (κοιν.) ὡς τὰ μπούνια. 4) εἶδ. φύκης, (ἀλλ.) πράσον. 5) (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων καὶ (θηλ.) ἡ Ἀθηνᾶ.

Ζωστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζωστῆρα, ἤ, χρησιμεύων ἀντὶ ζωστῆρος· (ἐνίοτε ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀθην.).

Ζωστηροκλέπτης, ου (ὁ), Π. ὁ κλέπτων ζωστῆρας ἤ, κλέψας ζωστῆρα.

Ζώστης, ου (ὁ). ὁ ζώνων (περικυκλόνων).

Ζωστός, ή, όν. Ζωσμένος.

Ζῶστρον (τὸ), = Ζῶμα.

Ζωτικός, ή, όν. Ὁ βίβων ζωὴν ἡ χρησιμεύων πρὸς διατήρησιν αὐτῆς. » Ἄρτος —, « Γργ. 2) πλήρης ζωῆς, ζωηρός· (ἐπὶ τεχνεργ.) σχεδὸν ἔμψυχος, ζωντανός.

Ζωτικῶς. ἐπίρ. Μὲ ζωὴν, ζωντανὰ, ζωηρῶς. » Ζωτικῶς ἔχει, « Πλ. εἶνε διὰ ζωὴν, ἡ ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ, (καὶ ὑπερθ.) » Ζωτικώτατα γράφειν, « Λξ.

Ζωΰφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζῶον (κυρ. ἔντομον), (κοιν.) μαμμοῦδι, -δάκι.

Ζωφορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζωοφόρος. » Κατ' αἰθέρος ἠεροπλαγκτον ζωφορίην, « Μανέθ., Τὸν Ζωδιακὸν κύκλον.

Ζωφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ζωοφόρος.

Ζώφυτος (ὁ, ἡ), Π. ζωηρὸς ἢ· ζωοποιὸς, ζωογονητικός. « Ζώφυτον αἷμα, « Αἰσχ. 2) (οὐσ.) Ζώφυτον, = Ζωόφυτον.

Ζώω (παρτ. Ἔζων ἢ πλέον οὖ), Π. ἀντὶ Ζάω.

Ζωώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν ζώων, ζωῷ ὅμοιος. » Οἱ παχεῖς κατὰ φύσιν,.. ζωώδεες, « Ἀρετ. 2) πλήρης ζωῆς. ζωηρὸς ἢ φαινόμενος τοιοῦτος. » Ζωώδεες ἐς χροιὴν, « Ἀρετ.

Ζωωδία (ἡ). ἡ κατάστασις τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ζωώδους.

Ζωωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ὀνομάζεταί τις ἢ τι μὲ τὸ ὄνομά τινος τῶν ζώων ἢ τῶν ζωδίων.

Ζώωσις [ζωόω], εως (ἡ). ζωντάνευσις, ζωοποίησις.

Ζωώτος, ή, όν. Πλουμισμένος μὲ μορφὰς ζώων, (παρβλ. Στρουθωτός).

Η

Η ΗΒΗ ΗΓΕ

Η, η, ἦτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) ἡ, ὀκτὼ (8) ἢ ὄγδοος, όη, οον· ᾗ η, ὀκτὼ χιλιάδες (8000).

Ἤ, θηλ. τοῦ ἄρθρ. Ὁ.

Ἤ, σύνδ. (κυρ.) Διαζευκτ. » Ἢ κεκώφωται, ἢ δυσκολαίνει καθ' ἡμῶν, Λκ. 2) Ἐρωτηματ. » Τίπτ' εἰλήλουθας, ἢ ἵνα Ὕβριν ἴδῃς Ἀγαμέμνονος; « Ἰλ. Α. (καὶ ἐν ἀρχῇ λόγου, Παρεμφαντ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.) » Ἢ σὺ μέμνασ' ὅτε, « Θκρ., ἢ τάχα δέν; (παρβλ. Ἤ). 3) Συγκρ. » Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, Ἰλ. Α. » Ἕλοιο ἂν γυμνὸς εἶναι ἢ ἱμάτιον δούλου φορέσαι, « Χρσ. » Πθοιτο κεν ὕμμι μάλιστα ἢ ἐμοί, « Ἀπλλν. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον, « Δμ. » Ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν, « Θκ. » Οὐ τρεσῇ πλέον τῆς ἡμέρας ἢ δώδεκα ςαβίσιν, « Ξεν. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποχρίεσθαι ὡς εὐφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσὶν, « αὐτ. 4) Ἐξαιρετ. (ἀντὶ τοῦ) Πλήν. » Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε πλήμεναι, ἢ σέ, « Θκρ. « Ἀλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, « Ξεν. (Π. Π. Α', 6, 43) » Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι, « Εὐαγγ. (ἴδε καὶ Ἀλλά).

Ἤ. ἐπιφων. (Ἐρωτηματ. καὶ Κλητ.) ἔ! οὔ! ποῦ εἶσε; » Ποῦ Ξανθίας; Ἤ, Ξανθίας; « Ἀρστ. 2) Ἐμφαντ. (ἵνα προσηλώσῃ τις τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκούοντος:) » Ἤ ἤ, σιώπα, « αὐτ.

Ἤ, θηλ. τῆς ἀντωνυμ. Ὅς.

Ἤ, ἐπιρ. Ἐρωτηματ. ἢ Διαπορητ. (μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) ἆρ' γε; τῷ ὄντι; ἀλήθεια; καλέ, ἀλήθεια; Ἦ ῥα νύμοι κεχολωσεαι; « Ὅμ. » Ἦ ῥά γε λεύσσεις; Θκρ. » Ἦ ᾗ ἐμὲ εὖν, ἔφη, δεήσει ταῦτα ποιεῖν, Ξεν. » Τί λέγεις; φᾶναι· ἦ γὰρ σὺ ταῖς σαῖς χερσὶ τούτων τι ἐφύτευσας; « αὐτ. (καὶ ἀπολυτ. μετὰ τοῦ Γὰρ) » Ἦ γάρ; Ἦ γὰρ οὔ; « αὐτ. 2) Βεβαιωτ. » Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕρατα λωβήσαιο, « Ἰλ. Α. » Ἦ ςωμύλος ἦσθα, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Που) ἴδε Ἤπου. (ᾗ ἐπὶ ὅρκου μετὰ τοῦ Μὴν) » Ὄμνυμι ἦ μὴν δώσειν, « Ξεν. » Ὑπεδέξατο ἦ μὴν μὴ ἀπορεῖν αὐτοὺς τροφῆς, « αὐτ. » Σπείσεσθαι δὲ τὰς πρεσβείας, ἢ μὴν ἐμμενεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν, « Θκ.

Ἤ, Π. ἀντὶ Ἔφη, (παρὰ λογογραφ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἦ δ' ὅς, « ἴδε Εἰμί.

Ἤ. σπντ. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἦ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦ, δοτ. ἐν. θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντνμ. Ὅς. 2) (ἐκλαμβ. καὶ ὡς) ἐπίρ. Τοπ., Τρπ., καὶ Ὁμοιωματ. (ἐλλ. τοῦ Ὀδῷ ἢ Μεθοδῷ, ἀντὶ τοῦ) Ποῦ, Ὅπου, Ὅπως, Ὡς. » Ἦ θέμις ἐστὶν, « Ἰλ. Β. Ἦ ῥᾷστα (τάχιστα, ἄριστα κτλ.), « Λξ.

Ἦ, Π. ἀντὶ Ἐᾷ, δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός.

Ἦα, Ἰων. Π. ἀντὶ ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦα, Ἀττ. ἀντὶ Ἤϊα, πρκ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Εἶμι.

Ἦα (τὰ), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἤϊα.

Ἤατο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἤβα (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἥβη.

Ἠβαιός (ἦ, βαιὸς ἢ, ἤβη;], ά, όν, Π. μικρὸς, ὀλίγος. » Πηλαμύδης, καὶ ἠβαιαί περ ἐοῦσαι, « Ὀππ. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ, ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, « Ὀδ. Ι. (ᾗ συγνότ. μετ' ἀρν.) » Οὐδ' ἠβαιὸν, « Ἰλ. Β., Ν, κτλ., οὐδοπωσοῦν.

Ἠβάσκω, Μ. ήσω, (κυρ.) θαμιστ. τοῦ-

Ἠβάσκω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, νεάζω, ἀκμάζω (κυρ. καὶ μτγμ.). » Ἀνὴρ μάλα ἠβῶν, « Ἰλ. Μ. (ᾗ μτγμ.). » Ἡ μερὶς ἠβώσα, « Ὀδ. Ε., θάλλουσα. (καὶ τρπ.) » Ἠβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν, « Αἰσχ., ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ μανθάνουν, [ἐκ τοῦ

Ἥβη (ἡ), [αὔω], (κυρ.) = Ἄωτον, ἄνθος, ἀκμὴ (κυρ. τῆς ἡλικίας), νεότης· (συνκδχ.) ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων, τὸ σημεῖον τῆς νεότητος· (ἐνίοτε) εὐθυμία· (κατὰ τὴν μυθολογ.) ἡ θεὰ τῆς νεότητος.

Ἤβηδὸν, ἐπίρ. Νεανικῶς· ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας (ἥβης). (συνήθ.) ἀντὶ Ἀθρόον, χωρὶς ἐξαίρεσιν, πέρα-πέρα.

Ἠβητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἠβῶν, ἀκμάζων, νέος, σφριγῶν· εὔθυμος.

Ἠβητήρ.ον (τὸ). μέρος πρὸς εὐθυμίαν (κυρ. τῶν νέων.)

Ἠβητὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ἠβητήρ.

Ἠβητικὸς, ή, όν. Ὁ τῆς ἥβης, Ἐφηβικὸς, νεανικός.

Ἠβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἠβητὴρ, ἀκμάζων, ἔγκαιρος. » Κίχλη —, « Ἀθ.

Ἠβὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἠβῶν, ἀκμαῖος, τρυφερός. » Μή μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως. ἀντὶ γὰρ ἀβαὶ, « Θκρ.

Ἠβουλήθην καὶ Ἠβουλόμην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐβουλήθην καὶ Ἐβουλόμην.

Ἠβουλλιάω-ῶ, Μ. άσω, Κωμ. ἀντὶ Ἠβάσκω.

Ἠβῴην, Ἀττ. ἀντὶ Ἠβῷμι, εὐκτ. καὶ

Ἠβῴων, ωσσα, ον, Π. ἀντὶ Ἠβῶν, μτχ. τοῦ Ἠβάω.

Ἠγάασθε, Π. ἀντὶ Ἠγᾶσθε, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀγάομαι ἢ Ἀγάζομαι (2).

Ἤγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἄγω.

Ἠγάθεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀγάθεος, = Ζάθεος, θειότατος, ἁγιώτατος. (ἐπμ.) εὐδαίμων, μακάριος.

†Ἠγαλέος [ἄγνυμι], α, ον, Π. Συντετριμένος ἢ Εὔθραυστος. » Κάλπις —, « Ἐτμλγ.

Ἤγανον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.

Ἠγάπευν, ἀντὶ Ἠγάπεον-ον, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἠγάπων, παρτ. τοῦ Ἀγαπάω.

Ἠγάσθην, ἀόρ. τοῦ Ἄγαμαι.

Ἤγγειλα, ἀόρ. τοῦ Ἀγγέλλω.

Ἤγε, θηλ. τοῦ Ὅγε ἢ τοῦ Ὅσγε.

Ἠγεμονέία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Ἠγεμονία.

Ἠγεμόνεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἠγεμονεύς.

Ἠγεμόνευμα (τὸ), = Ἠγεμονία. 2) Π. ἀντὶ Ἠγεμών.

Ἠγεμονεύς, έως καὶ (Ἰων.) ῆος (ὁ), = Ἡγεμών, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡγεμονεύω, Μ. εύσω. Ὑπάγω ἐμπρός, προηγοῦμαι. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδόν) ὁδηγῶ. (συνκδ.) ἄρχω, διοικῶ, εἶμαι ἡγεμὼν (ἀρχηγὸς κτλ.), (παρβλ. Ἡγέομαι.)

Ἡγεμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Ἡγεμόνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμών.

Ἡγεμονία (ἡ). τὸ ἡγεμονεύειν, ἡ δύναμις (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἡγεμόνος· ἀρχηγία· ἐξουσία· (ἐν γέν.) ὑπεροχή. 2) τὸ οὐσιῶδες (τὸ κεφαλαιῶδες) πράγματός τινος. » Τέχνης—, « Ἀθ. 3) τάγμα (σῶμα) στρατ.

Ἡγεμονικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡγεμόνα· ἐπιτήδειος εἰς ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ἡγεμονεύειν (ὁδηγεῖν, ἄρχειν κτλ.) » Τὸ ἡγεμονικὸν, « Φλσφ., ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ λογικόν.

Ἡγεμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἡγεμονικός. ‖. (ἐπιθετ.) ὁ Ἑρμῆς (ὡς ἐπιστάτης τῶν ὁδῶν ἢ ὡς ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾅδην).

Ἡγεμονὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡγεμών. » Τὰς τῶν ἀρετῶν ἡγεμονίδας, « Φίλ. » Τὰς ἡγεμονίδας, πόλεις, « Ἀππ. » Ἄνναν τὴν Ἀκαρνανίας ἡγεμονίδα, « Γργ.

Ἡγεμόσυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ διδόμενος εἰς τὸν ἡγεμόνα (ὁδηγὸν), (ὁθ. ‖. οὐσ.) Ἡγεμόσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ προσφερόμενα διὰ τὸ κατευόδιον.

Ἡγεμὼν, όνος (ὁ καὶ σπν. ἡ), ὁ προηγούμενος (προπορευόμενος), ἐμπροσθινὸς (» Ὁ καρκῖνος, μόνος τῶν ζώων, τέτταρας τοὺς ἡγεμόνας ἔχει πόδας, « Ἀρστ.)· (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδοῦ)· ὁδηγός· (» Ἐγένοντο ἡγεμόνες τῷ βαρβάρῳ τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. » Καὶ τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς, « Ξεν.) (μτγμ.) στρατηγός· αὐθέντης· (ἐν γέν.) πρῶτος, ἀρχηγός. » Συμμορίας (» Σμήνους)—, « Ἀρπκρτ., Πλδ. » Ἡγεμὼν δὲ τῆς τραγῳδίας Ὅμηρος, « Πλάτ. (καταχρ.) » Τῶν τειχῶν τὰς ἡγεμόνας (ἐνν. πλίνθους), « Ἐπγρφ., τὰς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τείχους. » Παραιετίδες ἡγεμόνες λεοντοκέφαλοι, « αὐτ. [ἐκ τοῦ

Ἡγέομαι-οῦμαι [ἄγω], Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρός, περιπατῶ πρὸ τῶν ἄλλων, προπορεύομαι, προηγοῦμαι. » Ὡς ἄρα φωνήσας, ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο, « Ὀδ. Θ. » Ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἐφεπομένη, « Θκ. (ᾗ μὲ δοτ. ᾗ αἰτ. ἑλλ.) Ἡγεῖσθαί τινι τὴν ὁδὸν ἢ τῆς ὁδοῦ, « Λξ., δείχνω (προπορευόμενος) τὸν δρόμον εἴς τινα, (μονόλεκτ.) ὁδηγῶ. » Οὐκ ἄν μοι δόμον ἡγήσαιο; Ὀδ. Η. » Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα· οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, « Ἀρστ. (ᾗ μὲ ἐπίρ.) » Πρόσθεν ἡγεῖτο, « Ἰλ. Ω. 2) (συνκδχ. ᾗ ἐν γέν.) κάμνω τι πρῶτος ἵνα τὸ κάμῃ ἔπειτα καὶ ἄλλος, δίδω τὸ παράδειγμα. » Ἀοιδὸς, ἔχων φορμιγγα, ἡγείσθω ἡμῖν ὀρχηθμοῖο, « » Ὀδ. Ψ. » Ἡγεῖσθαι παντὸς ἔργου, « Ἰσκρ. 3) (τρπ.) εἶμαι πρῶτος (ἀνώτερος), πρωτεύω· (ἰδιαιτ.) εἶμαι ἀρχηγὸς (στρατηγὸς, ἡγεμὼν), (ἐν γέν.) ἄρχω, διοικῶ, ἐξουσιάζω, (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) » Στρατιᾶς ἡγεῖσθαι, « Ἡρ. » Ἡγεῖσθαι τῶν ἡδονῶν, « Ἰσκρ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶτταν πάνθ' ἡγουμένην, « Σοφ. (ᾗ ἀπολύτ.) » Ἡγεῖται ἡ τῶν ὀνομάτων ἐκλογή, « Δ. Ἁλ. » Τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον, « Δμ., τὸ πρώτιστον ᾗ κυριώτατον. 4) νομίζω, φρονῶ, στοχάζομαι, πιστεύω. » Θεοὺς ἡγοῦμαι, « Εὐρ. » Περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαί τι ἢ τινα, « Ασ. » Κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθαι, « Θκ.

Ἡγερέεσθαι, Π. ἀντὶ Ἀγείρεσθαι καὶ

Ἡγερέθονται, Π. ἀντὶ Ἀγείρονται.

Ἤγερθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, πλθ. τῶ

Ἠγέρθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Ἤγερκα, ἐνεργ. πρκ. τῶ Ἐγείρω ἢ Ἀγείρω.

Ἡγεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἥγησις, ὁδηγία, ἡγεμονία.

Ἡγέτης, ου (ὁ) καὶ Ἡγέτις, ιδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ἡγεμὼν, ὁδηγὸς, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἠγηγέρκειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγείρω ἢ Ἀγείρω.

Ἡγηλάζω [ἄγω, ἡγέομαι], Μ. άσω, Π. φέρω, σύρω, ὁδηγῶ· διάγω· διατελῶ. Ὑπὸ καρκίνῳ ἡγηλάζει, « Ἀρατ.

Ἥγημα (τὸ). ὁδηγία· διαγωγή· γνώμη, συμβουλὴ [ἐκ τοῦ

Ἥγημαι, πρκ. τοῦ Ἡγέομαι.

Ἥγησις, εως (ἡ). τὸ ἡγεῖσθαι, ὁδηγία, διοίκησις, ἀρχηγία, ἡγεμονία.

Ἡγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγητήρ.

Ἡγητέον, θετ. τοῦ Ἡγέομαι.

Ἡγητὴρ (ὁ), Π. = Ἡγεμὼν, ὁδηγὸς, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἡγητηρία (ἡ). παλάθη ξηρῶν σύκων τὴν ὁπ. ἔφερον εἰς θρησκευτικάς τινας πομπὰς (ἐκ τοῦ Ἡγέομαι, ἢ διότι ἐπροσφέρετο ὡς εἶδος ἀπαρχῆς, ἢ διότι ἡ καλλιέργεια τῆς συκῆς ἐθεωρεῖτο εἰς τὰς Ἀθ. κυρίως ὡς τὸ πρῶτον πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον βῆμα).

Ἡγητὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ἡγητήρ.

Ἡγητορία (ἡ), = Ἥγησις ἢ 2) = Ἡγητηρία.

Ἡγήτρια Π. θηλ. τοῦ

Ἡγήτωρ, ορος (ὁ), = Ἡγητήρ.

Ἥγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἄγω, (ὁθ.

Ἡγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς ἔμπειρος (πρακτικὸς, πεπαιδευμένος).

Ἡγνευμένως [ἁγνεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἁγνῶς, καθαρῶς, σωφρόνως.

Ἤγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγχω.

Ἠγορόωντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀγοράομαι.

Ἤγουν [ἤ, γε, οὖν], σύνδ. Διαζευκτ., ἢ τοὐλάχιστον, ἢ κἄν. 2) (μτγνμ.) Ἐξηγ., ἤτοι, δηλαδὴ, παραδ. χάριν.

Ἠγρόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐγείρω.

Ἠδὲ, Π. σύνδ. Συμπλεκτ. (ἐπακολουθητ. τοῦ Ἠμὲν ἢ ἐνίοτε τοῦ Τε ἢ τοῦ Καὶ), ἴδε Ἠμέν.

Ἤδε, θηλ. τοῦ Ὅδε.

Ἤδε', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἤδεε, ᾔδει.

Ἠδέα (τὰ), πλθ. οὐσ. τοῦ Ἡδύς.

Ἤδεα, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤδειν.

Ἡδεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡδύς.

Ἤδειν, εις, ει, παρτ. τοῦ Οἶδα. 2) Π. ἀντὶ Ἤδεις, β'. ἐν. καὶ 3) ἀντὶ Ἤδεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

Ἤδεισθον, Αἰολ. ἀντὶ Ἤδεις, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἠδελφισμένως [ἀδελφίζω], ἐπίρ. (μτχ.). Ὁμοίως, παρομοίως, ὡσάν.

Ἤδεσαν, ἀντὶ Ἤδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἠδέσθην, ἀόρ. ά τοῦ Αἰδέομαι.

Ἤδετε, Π. σπντ. ἀντὶ Ἤδειτε, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἡδέως (τὸ συγκρ. Ἥδιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἥδιστα), ἐπίρ. [ἡδύς]. Ἀσμένως, εὐχαρίστως. » Ἡδ. ἔχω (ἢ) γίγνομαι, « Ἰσκρ., Πλ., ἡδύνομαι, εὐαρεστοῦμαι, νοστιμεύομαι. (καὶ μὲ γεν.) » Ἡδέως ἔχω τινὸς, « Ἀθ., Ἱππκρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας, « Ἰσκρ.

Ἤδη [ἤ, δή], ἐπίρ. (Χρον.) τῶρᾳ· πλέον· τῶρᾳ πλέον, εἶνε τῶρᾳ, ἕως τῶρα· τῶρᾳ εὐθὺς (μετ' ὀλίγον), παρευθὺς. (ἐνίοτε) τέλος πάντων, » Ἤδη λέξω, « Δμ. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Τὴν ἤδη χάριν, « αὐτ. » Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη, « Θκρ. » Ἤδη μυρί' ἐστεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀὼς, Θκρ. » Ἤδη ποτὲ τεθέασαι; Γργ. » Εἰ ἤδη ποτὲ εὐοδοθήσομαι, « Γρφ. » Ἀπὸ δὲ Σερβωνιδος λίμνης, . . ἀπὸ ταύτης ἤδη Αἴγυπτος, « Ἡρ. » Οὐ γὰρ ὅς τις οὐ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ὅστις οὐ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως, « Γργ. » Οὐ γὰρ εἴτι μέτρον, ἤδη καὶ ἔπος· οὐδ' εἴτι ἔπος, ἤδη πάντως καὶ ῥυθμὸς, « Σχλ. Ἀρςφ.

Ἤδη, Ἀττ. ἀντὶ Ἤδεα, ᾔδειν ἢ, Ἤδει, ά. καὶ β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἤδησθα, Αἰολ. = Ἤδεισθα.

Ἠδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἤδε, θηλ. τοῦ Ὅδε.

Ἥδιον, οὐδ. τοῦ Ἥδίων, ἢ συγκρ. τοῦ Ἡδέως.

Ἥδιστα, ὑπερθ. τοῦ Ἡδέως, ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ

Ἥδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἡδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Ἡδύς.

Ἥδομαι, Μ. ησθήσομαι (ἀόρ. Ἥσθην). Χαίρω, χαίρομαι, (ἴδε Ἥδω).

Ἡδομένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀσμένως, εὐχαρίστως, μετὰ χαρᾶς.

Ἡδονὴ (ἡ), [ἥδος]. χαρὰ, εὐχαρίστησις· αἴσθημα ἡδονικὸν (κυρ. διὰ σαρκικὴν ἀπόλαυσιν)· τέρψις· νοστιμάδα. » Παχύνει σφόδρα τὰ πρόβατα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, « Θερ. » Δίλεαρ δεινὸν ἡ ἡδονὴ, « Πλάτ. » Καθ' (» Πρὸς) ἡδονὴν, » Δι' ἡδονῆς, « Ἐν ἡδονῇ, « Λξ., ἀντὶ Ἡδέως, εὐχαρίστως. » Πρὸς (» Καθ') ἡδονὴν λέγειν τι, « Δμ., Θκ., ὁμιλεῖν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, κολακεύειν. » Κότερα ἀληθείᾳ χρήσομαι πρὸς σὲ ἢ ἡδονῇ; « Ἡρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἥδυσμα, ἄρτυμα (ἐν γέν.). (ᾗ ἰδιαιτ.) Ὄξος. » Τὰ πετραῖα τῇ ἡδονῇ σκευασθέντα, « Ἀθ.

Ἡδονικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ἡδονὴν. Ὁ διεγείρων αἴσθημα ἡδονῆς. νόστιμος. » Μάζεις ἐξ οἴνου καὶ ἥμισυ ἐκ τυροῦ· ἡδονικωτέρον γὰρ γίνεται, « Ἀθ. » Ἡδονικοὶ (φιλόσοφοι), « οἱ πρεσβεύοντες ὡς ἄκρον ἀγαθὸν καὶ πρὸς ὃν ὅρον τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἡδονὴν (καλῶς ἐννοουμένην).

Ἡδονοκρασία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἡδονοκρατία, τὸ νὰ ᾖνέ τις ὑπόδουλος τῶν ἡδονῶν, (παρβλ. Γυναικοκρατία).

Ἡδονοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ζαλισμένος (κυριευμένος) ἀπὸ τὰς ἡδονάς.

Ἧδος καὶ Ἥδος [ἥδω], εος-ους (τὸ), = Ἡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δονή, εὐχαριστησις· ἀπόλαυσις· κέρδος, ὄφελος. «Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος;» Ὀδ. Ω. 2) (μεγν.) ἀντὶ Ἥδυσμα, ὄξος, (ἴδε Ἡδονή).

Ἡδύβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων ἡδὺν (εὐχάριστον) βίον. 2) ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) τὸν βίον. ||. (οὐσ.) εἶδος ζυμαρικοῦ.

Ἡδυβόας, ου (ὁ), Π. Δ. ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνὴν, καλόφωνος, (ἐπὶ πραγμ.) εὔηχος. «Κόσσυφος (»Αὐλός)—,» Ἐπγρ.

Ἡδυβορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἡδέως βιβρωσκόμενος, νόστιμος. «Ἄρτος—,» Γργ.

Ἡδυβοτρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἡδύβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) ἡδεῖς βότρυας, γλυκοστάφυλος.

Ἡδύγαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ αὐξάνων) εἰς εὐάρεστον χώραν.

Ἡδύγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολαμβάνων ἡδὺν (ἢ ἀποτελῶν ἡδὺν τὸν) γάμον.

Ἡδύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν γλυκὰ, ἔχων ἡδὺ (νόστιμον) γέλιον.

Ἡδυγλωσσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἡδυγλωσσος (ιτος), ου (ὁ, ἡ) ὁ ὁμιλῶν γλυκὰ (νόστιμα), ἔχων γλυκεῖαν (κολακευτικὴν) γλῶσσαν.

Ἡδυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν διάθεσιν (γνώμην), καλόγνωμος, ἢ· ἡδύνων μὲ τὰς γνώμας (συμβουλάς) του, εὔφυὴς, φρόνιμος.

Ἡδυέπεια (ἡ), Π. = Καλλιέπεια. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ

Ἡδυεπὴς [ἡδ. ἔπος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ ψάλλων γλυκὰ (νόστιμα), εὔγλωττος ἢ εὔφωνος.

Ἡδύθροος-υς (ὁ, ἡ), Π. καλόφωνος· εὔηχος.

Ἡδύκαρπος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε γλυκὺς (νόστιμος).

Ἡδύκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδεῖς κόκκους (νόστιμα σπυριά). «Ῥοιὰ—,» Φιλ.

Ἡδύκομος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ κόμη (ἢ φυλλὰς) εὐωδιάζει.

Ἡδύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺ (νόστιμον) κρέας.

Ἡδύκωμος (ὁ, ἡ), ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) τοὺς κώμους (τὰ συμπόσια). «Ὠδὴ (»Ὄργησις)—,» Π.

Ἡδύλαλος (ὁ, ἡ), = Ἡδύφωνος, εὔλαλος.

Ἡδύληπτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. λαμβάνει τις ἡδέως, (μὲ εὐχαρίστησιν).

Ἡδυλίζω [ἡδυλος], Μ. ἰσω. = Ἡδυλογέω, (ὄθ.

Ἡδυλισμὸς (ὁ), = Ἡδυλογία.

Ἡδυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ γλυκὰ (νόστιμα) λόγια, κολακεύω.

Ἡδυλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καλλιέπεια, κολακεία. [ἐκ τοῦ

Ἡδυλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν γλυκὰ (νόστιμα) λόγια, κολαξ.

Ἡδύλος, η, ον. Νοστιμούτσικος.

Ἡδυλύρης, ου (ὁ), Π. ὁ παίζων γλυκὰ (νόστιμα) τὴν λύραν.

Ἡδυμανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἡδεῖαν (εὐάρεστον) μανίαν.

Ἡδυμέλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡδυμελής.

Ἡδυμέλεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἡδυμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψάλλων γλυκὰ (νόστιμα) μέλη.

Ἡδυμελίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ (ἢ φθογγὴ) εἶναι γλυκειὰ σὰν τὰ μέλι.

Ἡδυμιγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μὲ γλυκύτητα μεμιγμένος, εὔκρατος.

Ἥδυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -έσερος, -έσατος), Π. γλυκὺς, εὐάρεστος, (παρβλ. Νήδυμος).

Ἡδυνάμην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδυνάμην, παρτ. ᾖ

Ἡδυνάσθην ἢ Ἠδυνήθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδυνήθην, ἀόρ. τοῦ Δύναμαι.

Ἡδυντέον, θετ. τοῦ Ἡδύνω.

Ἡδυντὴρ (ὁ), Π. ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) ᾖ

Ἡδυντήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἡδυντικὸς, ή, ὸν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἡδύνειν, χρησιμεύων ὡς ἤδυσμα. «Ἡδυντικὰ,» Αξ., τὰ ἡδύσματα, τὰ ἀρώματα.

Ἡδυντὸς, ὴ, όν. Ἐσκευασμένος μὲ ἡδύσματα, ἀρτυμένος, [ἐκ τοῦ

Ἡδύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἡδὺ (νόστιμον), νοστιμίζω· καρυκεύω μὲ ἡδύσματα. (μτφορ.) τέρπω, εὐφραίνω, (καὶ μσ.) εὐφραίνομαι.

Ἡδύνω, β'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δύναμαι.

Ἡδυοδμὸς (ὁ, ἡ), = Ἡδύοσμος.

Ἡδυρινία (ἡ). ἡ ποιότης (ἡ οὐσία) τοῦ ἡδέος εἴνου, [ἐκ τοῦ

Ἡδύοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων ἡδὺν (νόστιμον) οἶνον. «Ἄμπελος—,» Ξεν.

Ἡδυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κάμνων νὰ βλέπῃ τις νόστιμα ὄνειρα.

Ἡδυοσμία (ἡ). εὐωδία, [ἐκ τοῦ

Ἡδύοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδεῖαν (γλυκεῖαν, νόστιμην) ὀσμὴν, εὐώδης. ||. (οὐσ.) Ἡδύοσμος (ὁ) καὶ Ἡδυοσμον (τό), τὸ γνωστὸν ἀρωματικὸν φυτ., ὁ δυόσμος.

†Ἡδυόφθαλμος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Μελίγληνος.

Ἡδυπάθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἡδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου, ζῶ ἡδονικῶς, τρυφῶ, ξεφαντόνω κτλ.

Ἡδυπάθημα (τὸ). ἀπόλαυσις ἡδυπαθείας, αἴσθημα ἡδονικόν.

Ἡδυπαθὴς [ἡδὺς, παθεῖν], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολαμβάνων ἢ ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου.

Ἡδύπλεως, ω καὶ

Ἡδυπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήρης ἡδύτητος.

Ἡδύπνευστος, Π. καὶ

Ἡδύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων ἡδεῖαν (εὐάρεστον) πνοὴν, εὐώδης, ἢ· εὔηχος. (ἐν γέν.) εὐάρεστος. «Ὄνειρος—,» Σοφ., (συγγ. τῷ Ἡδύχνοος).

Ἡδύπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἡδὺς (εὐάρεστος) εἰς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας.

Ἡδυπορφύρα (ἡ), εἶδ. θαλασσινοῦ (πορφύρας).

Ἡδυπότης, ου (ὁ). νόστιμος (εὐάρεστος) συμπότης.

Ἡδυπότιον (τὸ), εἶδος ποτηρίου, (ἄλλ.) Ἡδυπότις.

Ἡδυπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡδυπότης. ||. (συγκότ.) εἶδ. ποτηρίου ἢ κρομμυδίου μὲ τὸ ὁπ. ἐπίνετο νοστιμώτερα τὸ κρασί.

Ἡδύποτος (ὁ, ἡ). νόστιμος εἰς τὸ πιόσιμον, πινόμενος μὲ εὐχαρίστησιν, γλυκόπιοτος.

Ἡδυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νόστιμον (γλυκὺ) πρόσωπον.

Ἡδὺς [ἥδω], έος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθ. Ἡδύτερος -ύτατος ἢ Ἡδίων, Ἥδιστος). γλυκὸς, νόστιμος (κυρ. ᾖ μτφορ.)· χαρίεις· χαρούμενος, εὐφρόσυνος· ὀλίγον τι εὐήθης (ἀβέλτερος). «Ὁ ἐν Κύπρῳ φοῖνιξ ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκύς ἐστι,» Θφρ. (ᾖ μετνμ.) Ἡδεῖα ἀοιδὴ,» Ὀδ. Θ. (καὶ τρπ.) «Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδὺς βίος,» Γνμ. «Ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες,» Δμ., θέλετε εὐχαριστηθῆ (τὸ νοχιμευθῆ) πλειότερον. «Ἡδίω τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν,» Ἱππκρ. (καὶ εἰρων.) «Ὡς ἡδὺς εἶ,» Πλάτ., (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) «Ἡδὺ κνώσσειν,» Ὀδ. Δ. «Ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν,» Ἰλ. Β.

Ἡδύσαρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πελεκῖνος.

Ἥδυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἡδύνῃ (νοστιμίζῃ) τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄσφρησιν, ἄρτυμα (φαγητοῦ), ἄρωμα· μυρωδικόν.

Ἡδυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἥδυσμα.

Ἡδυσματοθήκη (ἡ). θήκη (κυτὶ κτλ.) διὰ τὰ ἡδύσματα, ἀρωματοθήκη.

Ἡδυσμὸς (ὁ). τὸ ἡδύνειν (ἀρτύνειν μὲ ἡδύσματα).

Ἡδυσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺ (νόστιμον, εὔμορφον) σῶμα.

Ἡδύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἡδέος, γλυκύτης, νοστιμάδα.

Ἡδυτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡδύτητος γόνιμος (πρόξενος).

Ἡδυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν (μὲ νοστιμάδαν, μὲ εὐχαρίστησιν).

Ἡδυφαὴς καὶ

Ἡδυφανὴς-έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ γλυκὺ (νόστιμον) φῶς.

Ἡδυφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Κωμ, ὁ ἡδύνων τὸν λάρυγγα (τὴν φάρυγγα), νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν.

Ἡδυφθογγος (ὁ, ἡ), = Ἡδύφωνος.

†Ἡδυφιλέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡδὺ φιλέω.

Ἡδυφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ φράσις (τὸ λεκτικὸν) ἡδύνει, εὐφραδής.

Ἡδύφρων, ονος (ὁ, ἡ) Π. = Ἡδυγνώμων.

Ἡδυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἡδύφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως. Ὁ ἔχων γλυκειὰν (νόστιμην) φωνὴν, καλόφωνος.

Ἡδυχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων ἢ χαροποιῶν ἡδέως, πολλὰ χαρούμενος ἢ εὐφροσύνος.

;Ἡδύχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺν (ἀπαλὸν) χνοῦν. «Ἀρνίον,» Φωτ., Ἡσύχ. (ἄλλ. γρφ. Ἡδύπνοος ἢ

Ἡδύχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺ (νόστιμον) χρῶμα.

Ἥδω [ἄδω, ἀδέω, γήθω], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἧσα). Ἡδύνω· τέρπω, χαροποιῶ, εὐφραίνω. ||. (συγκότ. τὸ μσ. ἢ πθ.) χαίρω, εὐφραίνομαι. εὐχαριστοῦμαι. «Σπείρων ὅ,τι ἡ γῆ ἥδοιτο φύουσα καὶ τρέφουσα,» Ξεν. «Ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἔστι,» Πλάτ. «Τῷ δὲ καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένῳ,» Παρθ. (ᾖ ἀπολύτ.) «Τὸ ἡδόμενον,» Πλ., ἀντὶ Ἡ χαρὰ, ἢ εὐχαρίστησις, καὶ «Τὰ ἥδοντα,» Αἰλ., ἀντὶ Αἱ ἡδοναί.

Ἠὲ, Π. ἀντὶ Ἤ.

Ἠέ! Π. ἐπιφών. θρηνητ. = Οὐαὶ, Ἀλήμωνοι!

Ἦε, Π. ἀντὶ Ἦν.

Ἤε, Π. ἀντὶ Ἤει.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

"Ηα, Ἰων. ἀντὶ "Ημ.ν, ὑπῆγαινα.
"Ηει, γ'. ἐν. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
"Ηειδε, Ἰων. ἀντὶ "Ηδει ἢ "Ηδεν.
'Ηείδειν, εις, ει, ἤ ης, η, Π. Ἰων. ἀντὶ "Ηδειν ἢ (πλθ.) "Ηδεισαν.
"Ηειδον, Π. ἀντὶ "Ηδον, παρτ. τοῦ "Αδω.
"Ηειν, εις, ει, παρτ. τοῦ Εἶμι.
"Ηειρα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείρω, αἴρω.
'Ηέλιος (ὁ), Π. ἀντὶ "Ηλιος.
'Ηελιώτης, ου (ὁ) καὶ 'Ηελιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ηλιώτης, -ῶτις.
"Ηεν, Π. = "Ημ.
'Ηέξευ, Π. 6'. ἐν. πρα. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Ἀέξω = Αὔξω.
'Ηέπερ, Π. ἀντὶ "Ηπερ.
'Ηέρα, Ἰων. Π. αἰτ. τοῦ 'Ηήρ.
'Ηερέθομαι (χ. Μ.), Π. κινοῦμαι (σηκόνομαι καὶ πετῶ, κυματίζω) εἰς τὸν ἀέρα (μτφορ.) κυμαίνομαι, εἶμαι ἄστατος.
'Ηερθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ 'Ηέρθησαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἀείρω.
'Ηέρι, Ἰων. Π. δοτ. τοῦ 'Ηήρ.
'Ηερινός, ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ 'Εαρινός.
'Ήριος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἄέριος, διὰ τοῦ ἀέρος, ἐναέριος, ἤ· πρωΐνὸς, τὴν αὐγήν. 2)(συνκδχ.) μέγας, ἀχανής. »'Περὶ δ' ἄμαθος παρακέκλιται, « Ἀπλλν. 3) ὀμιχλώδης, σκοτεινός. » 'Περὶ δ' ἀνάστερος, « Ἀρ.
'Ηερίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀερόφοιτος.
'Ηεροδινής, έος καὶ
'Ηεροδίνητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ περιστρεφόμενος εἰς τὸν ἀέρα. »Λητὼ — « Ἐπγρ.
'Ηεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀεροειδὴς, ὁμιχλώδης, σκοτεινός (κυρ. διὰ μῆκος ἢ βάθος), ἀχανής.
Ηερόεις, εσσα, εν, Π = 'Ηεροειδής.
'Ηερόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τοῦ ἀέρος.
Ηερομήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀερομήκης, οὐρανομήκης, ὑπερύψηλος.
'Ηερόμικτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερομιγής.
'Ηερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ηεροειδής.
'Ηερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἠήρ, πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ τὴν ἀτμόσφαιραν).
'Ηερόπομπος (ὁ, ἡ), Π. [ἠήρ, πέμπω]. ὁ φαινόμενος εἰς τὸν ἀέρα.
'Ηέρος, Ἰων. Π. γεν. τοῦ 'Ηήρ.
'Ηεροφαὴς καὶ
'Ηεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων (λάμπων) εἰς τὸν ἀέρα.
'Ηεροφοίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ηεροφοῖτις, ιδος (ἡ) καὶ
'Ηερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιπατῶν) διὰ τοῦ ἀέρος ἢ ὡς ἀὴρ (ταχέως) ἢ ἐν τῷ σκότει. » 'Ερινύος —, »Ὁμ.
'Ηερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μὲ τὴν φωνήν του νὰ ἀντηχῇ ὁ ἀήρ, μεγαλόφωνος.
'Ηέροψ, εποος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀέροψ.
"Ηέρτημαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἀερτάω.
"Ηεσαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
"Ηζάνθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀζαίνω.
'Ηήδει, Π. ἀντὶ "Ηδει, γ'. ἐν. πρα. τοῦ "Ηδειν.
"Ηην, Π. ἀντὶ "Ην, ἦμην.
'Ηήρ, ἔρος (ὁ καὶ ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀήρ.
"Ηθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ "Ητε, 6'. πλθ. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
'Ηθάδιος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Ηθάς.
'Ηθαῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ 'Ηθεῖος.
'Ηθαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ 'Ηθάς.
'Ηθάνιον (τὸ), = 'Ηθμός.
'Ηθὰς [ἦθος], άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Εθὰς, συνηθισμένος· οἰκεῖος, γνώριμος. (ἐπὶ ζ.) οἰκιακὸς, ἥμερος.
'Ηθεῖος [ἦθος], α, ον. Οἰκεῖος, (ἴπρ.) πιστός· προσφιλὴς, ἀγαπητός. || (συνήθ. τιμητ. ἢ φιλικ. προσφών. νεωτέρῳ πρὸς πρεσβύτερον, καθὼς εἰς τὴν 'Ελλάδα συνειθίζεται πρός ταῖς γερόντισσις τὸ Θειά).
'Ηθέλησα, ἀόρ. ά. καὶ
"Ηθελον, παρτ. τοῦ Θέλω ἢ 'Εθέλω.
"Ηθεος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ 'Ιήθεος.
'Ηθέω-ῶ [ἦθμι, σήθω], Μ. ἤσω (πθ. πρκ. "Ηθημαι). Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ ἢ ξραγγιστῆρι, σουρώνω· λαγαρίζω.
"Ηθημα (τὸ). πᾶν δήποτε ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἐπεράσθη ἀπὸ πανὶ (ἐλαγαρίσθη), (κοιν.) λαγάρα.
'Ηθήνιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ 'Ηθάνιον.
"Ηθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ηθέω, πέρασμα ἀπὸ πανὶ, ξράγγισμα, σούρωμα.
'Ηθητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ηθητής. » Τρητὸς —, « Μ. Σιδ., τὸ τρυπητὸν ξραγγιστῆρι.
'Ηθητήριος (ὁ, ἡ), [ἠθέω]. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς στραγγισμα (σούρωμα). || (οὐσ.) 'Ηθητήριον (τὸ), = 'Ηθμός, στραγγιστήριον.
'Ηθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ στραγγίζων (σουρώνων, λαγαρίζων).
'Ηθητικὸς, ἡ, όν. 'Ο περασμένος διὰ τοῦ ἠθμοῦ, στραγγισμένος, λαγαρισμένος.
'Ηθίζω, Μ. ἰσω, = 'Ηθέω.
'Ηθικεύομαι, Μ. εύσομαι. 'Ομιλῶ μὲ ἦθος (ἠθικῶς).
'Ηθικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ περιςάνων ἀκριβῶς τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) ἢ τὰ ἤθη, ἐμφαντικὸς ἢ συντελῶν πρὸς μόρφωσιν τῶν ἠθῶν.
'Ηθικότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸ) τοῦ ἠθικοῦ.
'Ηθικῶς, ἐπίρ. = 'Εν ἤθει, μὲ ἔμφασιν, μὲ νόημα. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς.
"Ηθισ.ς, εως (ἡ) καὶ
'Ηθισμὸς (ὁ), = "Ηθησις.
'Ηθιστήριον (τὸ), = 'Ηθητήριον.
'Ηθμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ηθμός.
'Ηθμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), [ἦθος]. ὁ ἔχων εἶδος (τρυπημένος εἰς σχῆμα) ἠθμοῦ. » Τὸ ἠθμοειδὲς ὀςοῦν, « Ἀνατομ., ἐν ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῆς μύτης. » Κατατετρημένους ἠθμοειδῶς, « Ἱπ.
'Ηθμὸς καὶ 'Ηθμὶς (ὁ), [ἠθέω]. πανὶ ἢ σακκοῦλι ἢ σκεῦος τρυπητὸν διὰ ξράγγισμα (σούρωμα), στραγγιστῆρι, τσαντῆλα κτλ., (ἀνατομ.) τὸ ἐπάνω μέρος τῆς μύτης ὅπου εἶνε τὸ ἠθμοειδὲς ὀςοῦν.
'Ηθμώδης, έος (ὁ, ἡ), = 'Ηθμοειδής.
'Ηθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω (ζωγραφίζω) τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας) τῶν ἀνθρώπων. » ('Ο δὲ Θουκυδίδης) δοκεῖ μοι ἠθογραφῆσαι, « Βιογρ., [ἐκ τοῦ
'Ηθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων ἢ ζωγραφίζων τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας), ἐκφράζων διὰ τῆς ζωγραφίας τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) τοῦ ὑποκειμένου.
'Ηθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ('Ομιλῶ ἢ Γράφω) ἐν ἤθει (μὲ δραματικὴν ἔμφασιν)· παριστάνω λέγων ἢ γράφων τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) τινος ἢ (ἐν γέν.) τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων ἀπαραλλάκτως.
'Ηθολογία (ἡ). μιμητικὴ παράστασις ἢ περιγραφὴ ἠθῶν (χαρακτήρος). [ἐκ τοῦ
'Ηθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ παριστάνων ἢ περιγράφων ἀπαραλλάκτως τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας). μῖμος, ὑποκριτὴς, (παρβλ. Βιολόγος).
'Ηθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μορφόνω τὰ ἤθη (συχνότ.) μιμοῦμαι λέγων ἢ γράφων τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) τινος ἢ (ἐν γέν.) τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων ἀπαραλλάκτως.
'Ηθοποιητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀναγόμενος εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἠθοποιΐαν.
'Ηθοποιΐα (ἡ). μίμησις ἢ περιγραφὴ ἀκριβὴς τῶν ἠθῶν (τοῦ χαρακτῆρος) τινος ἢ (ἐν γέν.) τῶν ἀνθρώπων. [ἐκ τοῦ
'Ηθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μορφόνων (φυμίζων) τὰ ἤθη ἢ περιςάνων ἀκριβῶς καὶ μιμητικῶς τὸ ἦθος τῶν ἀνθρώπων. » 'Ηθοποιὸς γὰρ ἡ μέλαινα χολὴ, « Ἄρστ. » Τὴν γεωργίαν μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας, « Πλ.
'Ηθος [ἔθος], εος-ους (τὸ). (πλθ.) ὁ συνήθης τόπος τῆς διαμονῆς (ἀνθρώπου ἢ ζώου), κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα. »Ἐμμέμφεται ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθῶν ἐξεναγάντες, « 'Ηρ. 2) (τοπικῆς) συνήθεια, ἔθιμον. »Ἱππικοὺς ἐν ἤθεσι πολὺς ξυνοικῶν, « Εὐρ. 3) ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἠθικὸν ἢ ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἀνθρώπου. » Κηπίλλοπον ἦθος, « Ἡσ. » Ὁ τρόπος τῆς λέξεως τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει ἕπεται, « Πλάτ. » Ταὐτὸ τοίνυν ἦθος ἔχων ἔν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς 'Ελληνικοῖς φανήσομαι, « Δη. » Πρᾶος (» Φιλόπολις) τὸ ἦθος, « Πλάτ., Θκ. (ἢ πλθ., ἂν καὶ ὁ ψρύνιχ. 'τὸ ἀποδεκνύμενον ἦθος ἐμοὶ δοκεῖ ἀνδρὸς εἶναι σοφοῦ, « Ἀριστοφ.) » Βάρβαρος τὰ ἤθη, « 'Πλ. (καὶ ἐπ' πραγμ.) » Τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, « Γαλ. 4) (ρτρ.) μιμητικὴ παράστασις τοῦ ἤθους (τοῦ χαρακτῆρος) καὶ τὸ ἐκ τούτου διεγειρόμενον αἴσθημα (μετριώτερον παρὰ τὸ Πάθος). » Ἡ ὑπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγράφοσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται, « Λογγ. » Ἀναγινώσκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως ἢ μηδὲν ἦθος ἐναμαινόμενος, « Ἰακρ. » Ἐν ἤθει, « Πλ., μὲ ἔμφασιν, μὲ ὕφος, σπουδάζων, ἢ μὲ ἁπλότητα, ὑθῶως. » Ταῦ, ἐν ἤθει καὶ μετὰ παιδιᾶς λεγομένοις, « αὐτ. » Ἡ δὲ παῤῥησία σπουδὴν ἐχέτω ἢ ἦθος, αὐτ.
"Ηια (τὰ), Π. [εἶμι]. τὰ τσοφλια τῶν ὀσπρίων, τὰ ἄχυρα. »Ἠΐων θημῶνα κατέβαλλον, « Θεόδ. Κ. » Τὴν γὰρ ἠΐον καὶ κενὴν ἀγγείνους, « Φιλιτᾶς. 2) ἀγροῖα, ζωοτροφίαι, (ἐν γέν.) τροφαί. » Κλάφαισιν, αἳ λύκων ἦια πέλονται, « Ἰλ. Ν.
"Ηια, ας, ε, Ἰων. πρκ. καὶ
"Ηισαν, Ἰων. ἀντὶ "Ησαν, γ'. πλθ. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
'Ηίθεος (ὁ, ἡ), Π. [ἀήθης ἢ ἦθος]. (ἐν γέν.) γάμα ἄπειρος, ἀνύπανδρος (» Κίμ' κόρη δεύσιε τὸ ζῆν ἠίθεος, « Κύρ.). (ἰδιαιτ.) νέος, παλληκάρι. » Παρθένος ἠίθεός τ' ἔοικε, τὸν ἀριζ. τὸν ἀλλήλοισι, « Ἰλ. Χ. (παρβλ. Αἰζυγός).
"Ηικτο, ἀντὶ 'Εφίκτο, ὡριοίζε, γ'. ἐν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐίσκω ἀντὶ Ἔοικα.
Ἥμεν, Π. ἀντὶ Ἤειμεν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἥϊξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀίσσω.
Ἡϊόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἠϊονόεις, ὁ ἔχων ὑψηλὰς (ἀποκρήμνους) ὄχθας, ἢ· 2) [ἠϊία], ὁ ἔχων πολλὰ χόρτα (παχεῖαν βοσκὴν), ἢ 3) [εἴμι], ὁμαλός.
Ἥϊον, Π. παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠϊόνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. = Ἠόνιος.
Ἠϊός (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἠέλιος.
†Ἠϊόω-ῶ [ἠϊία], Μ. ώσω. Τρέφω, χορταίνω.
Ἤϊσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἤεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἤϊσκον, παρτ. τοῦ Ἐίσκω.
Ἤϊτε, Π. ἀντὶ Ἤειτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠίχθην, Π. πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀίσσω.
Ἠλίων [εἴλω], όνος (ἡ). (ἀρχ.) δρόμος ποταμοῦ· (σπν.) ὄχθη· (συνήθ.) ἀκρογιαλιά, παραγιάλιον.
Ἠλίων [ἁλίω], ονος (ἡ), Π. φήμη, ἀκοή, εἴδησις.
Ἤκα [συγγ. τοῦ Ἀκὴν ᾗ Ἤκισα], ἐπίῤ. Π. σιγανά, ἀγάλι-ἀγάλια· ὀλίγον τι, μετρίως, ἐλαφρά· ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Ἧκα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἵημι.
Ἤκαζον, Ἀττ. ἀντὶ Εἴκαζον, παρτ. τοῦ Εἰκάζω.
Ἠκαλόεις [ἦκα], εσσα, εν, Π. πρᾶος, ἥμερος, ἥσυχος.
Ἠκάχησα καὶ Ἤκαχον, Π. ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Ἀχνυμι.
Ἤκει, Π. ἀντὶ Ἐῴκει, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Ἔοικα.
Ἤκεστος [ά, κεντέω], η, ον, Π. (βοῦς) ὅς τις δὲν ἐκεντήθη ἀκόμη μὲ τὸ βούκεντρον (δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ζυγὸν), (κατά τινας) ἀβάτευτος, (παρβλ. Ἀκέντητος).
Ἠκηκόειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἀκούω.
Ἤκιστος ἢ Ἤκιςος [ἦκα], η, ον, Π. (μὲ ἀπαρ.) βραδύτατος ἢ· ἔσχατος, ἐλάχιστος· (ἐπμ.) ἀνικανώτατος. ||. (λογογρ. εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ) Ἤκιςα, ἐπίῤ. Τὸ ἐλάχιστον, τὸ παραμικρόν, ὀλότελα. » Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ᾗ πάντων ἤκιστα σύ, « Δμ. » Ὡς ἤκιστα, « Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον, παντάπασι. (ᾗ συνήθ.) » Οὐχ ἤκιστα, « Ξεν., πρὸ πάντων, μάλιστα.
Ἤκου, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ἤπου.
Ἠκριβωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐντελῶς, μὲ ἀκρίβειαν.
Ἤκται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἄγω.
Ἤκω, Μ. ἥξω (παρτ. Ἥκων, οἱ δὲ λοιποὶ χρόν. ἄχρ.). Ἔρχομαι, φθάνω· καταντῶ, ἢ (ἀκριβέστερον) Ἦλθα, ἔφθασα, κατήντησα. » Ἄρτι ἥκεις ἢ πάλαι; « Πλάτ. » Ἧκε νῦν ταχύ, « Ἀρςχ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἧκεν ἄγων αὐτὸν ἐπὶ τὴν θέαν, « Ξεν. (καὶ μελλοντ.) » Ἧκον ἀμυνοῦντες, Δμ. (καὶ προθετ.) » Ἥκειν εἰς Ἰθάκην, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐπίῤ.) » Μάλα τηλόθεν ἥκω, « Ἰλ. Ε. » Ὅτε γὰρ ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς προτέρας πρεσβείας, « Δμ. (ᾗ μτνμ. ἢ τρπ.) » Ἥξις καιρός, « Θκρ. » Ὧν ἥκει μαντεύματα, « Σοφ., ποῦ κατήντησαν, πῶς ἐπληρώθησαν. » Ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον, « Πλβ., ἔφθασε (συνέπεσε) νὰ γένῃ. » Εἰς τοῦτο (ἢ » Πορρῴω) ἡλικίας (σοφίας, δυνάμεως, τόλμης) ἥκων, « Αξ. » Εἰς ταὐτὸ ἥκει, « Αξ., συμφωνεῖ, εἶνε ὅλον τὸ ἴδιον. » Ὁ διὰ πάντων ἥκων (ἀντὶ διήκων) ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, « Συν. (καὶ περιφρ. ἀντὶ Ἔχω) » Φρονήσεως (« Παιδείας) εὖ ἥκων, « Αξ., μέτοχος. » Αἱ μορφῆς εὖ ἥκουσαι, « Λκ. » Ἥκει οὐχ ὁμοίως ὠρέων, « Ἡρ., δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ (ὁμοιόμορφον) κλίμα. » Πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; « Εὐρ., ποίαν ἔκβασιν ἔλαβεν ἡ ἐπιχείρησις μας; (καὶ σπν. χ. ἐπίῤ.) » Σὺ δὲ δυνάμεως ἥκεις μεγάλης, « Ἡρ. 2) (τρπ.) = Ἀνήκω, ἁρμόζω· ἀναφέρομαι, τείνω, ἀποβλέπω· ἐξήρτημαι. (σπν. μὲ δοτ.) » Πλὲ μοι γένει, « Σοφ. (καὶ προθετ.) » Τὰ γε εἰς ἐμὲ ἧκον, « Συν. » Ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε. « Δμ. » Τὰ πρὸς ἔπαινον (εἰς φιλανθρωπίαν) ἥκοντα, « Πλβ. » Τῶν ἐς θαῦμα ἡκόντων, « Παυσ. (καὶ ἐπίῤ.) » Ποῖ λόγος ἥκει; « Εὐρ., ποῦ ἀφορᾷ; εἰς τί ἀποβλέπει;
Ἠλάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλαίνω καὶ (μσ.) Ἠλαίνομαι (χ. Μ.), Π. [ἠλεός ἢ ἁλάομαι]. περιπλανῶμαι· (μτφορ.) μαίνομαι, παραφρονῶ.
Ἠλάκατα (τὰ), Π. κλωςὴ, νῆμα, [ἐκ τοῦ
Ἠλακάτη (ἡ), [ἠλάσκω;]. (ἀρχ.) καλαμηὰ (τοῦ ἄςχ.)· (συνήθ.) ῥόκα (διὰ γνέσιμον)· ἀδράκτι· σαγίττα· ἢ τσοῦντα (τὸ ἀδράκτι) τοῦ καταρτιοῦ· εἶδ. πετροβόλα ναυτικῆς μηχανῆς, (παρβλ. Ἀτρακτος).
Ἠλακατὴς, ῆνος (ὁ), [ἠλακάτη;]. εἶδ. ἰχθ. κωβιώδους (τὸ ὀπ. ἐπαστόνητος).
Ἠλακατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἠλακάτην.
Ἠλάμην, ἀόρ. τοῦ Ἄλλομαι.
Ἠλάριαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἦλος, καρφάκι.
Ἤλασα, ἀόρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλασκάζω ᾗ Ἠλάσκω, Π. περιπλανῶμαι, περιφέρομαι. 2) = Ἀλυσκάζω, ἀποφεύγω.
Ἤλδανε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀλδαίνω.
Ἠλείμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἠλέκτρινος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ διαφανὴς ὡς ἄν) ἤλεκτρον.
Ἠλεκτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ =
Ἤλεκτρον (τὸ) καὶ Ἤλεκτρος (ὁ καὶ ἡ), [ἠλέκτωρ]. (ἀρχ.) μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. (μτγν. καὶ συνήθ.) τὸ γνωςὸν ἀπολιθωμένον κόμμι, κεχριμπάρι. ||. (πλθ.) καρφιὰ ἀπὸ πολύτιμον μέταλλον, στρηφτάρια τῆς λύρας κτλ. (ἢ πιθανώτ.) πλουμίσματα κεχριμπαρένια.
Ἠλεκτροφαὴς, έος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (διαφανὴς) ὡς ἂν ἤλεκτρον.
Ἠλεκτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) ἤλεκτρον.
Ἠλεκτρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἠλεκτροειδής.
Ἠλέκτωρ [ἕλη, ἥλιος], ορος (ὁ). λαμπρὸς, ἀκτινοβόλος, (ἐπίθ. τοῦ ἡλίου).
Ἠλέματος [ἠλεός], η, ον, (ᾗ ἐπίῤ.)-μάτως, Π. μωρὸς, ἀνόητος, μάταιος. κούφιος.
†Ἠλεόποινος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ διορθόνουν) Νηλεόποινος.
Ἠλεός [ἕλη, ἁλαός], ὴ, όν, Π. μωρὸς, ἀνόητος. 2) (ἐνεργ.) μωρίας πρόξενος. » Οἶνος—, « Ὀδ. Ξ.
Ἠλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἠλεὸς τὰς φρένας, παράφρων, ἀνόητος.
Ἠλεύατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀλεύω.
Ἠλήλατο καὶ πλθ. Ἠλήλαντο, Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἐλήλατο, -αντο, ὑπερσ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠληλίμμην, Ἀττ. πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἤλθον, ἀόρ. β'. καὶ
Ἤλθοσαν, Βοιωτ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ἦλθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἠλιάδες (αἱ). θυγατέρες καὶ
Ἠλιάδης, ου (ὁ). υἱὸς τοῦ ἡλίου.
Ἠλιάζω, Μ. άσω. Ἀπλόνω (Ἐκθέτω, Ξηραίνω ἢ Ζεσταίνω) τι εἰς τὸν ἥλιον, (κοιν.) ἡλιάζω· (θθ. εἰς τὴν Γρφ.) κρεμνῶ ἐπὶ σταυροῦ. ||. (μσ.) εἶμαι μέλος τοῦ ἐν Ἀθήν. δικαςηρίου τῆς Ἡλιαίας. » Ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, « Δμ. (ὁ Ἀρςφν. παίζει μὲ τὰς δύω σημασίας τῆς λέξ.).
Ἡλιαία (ἡ), [ἵδε Ἁλία], πλατεῖά τις εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνεκροτεῖτο ἐν ὑπαίθρῳ τὰ μέγα δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν.
Ἡλιακὸς, ή, όν. Ὁ τοῦ ἡλίου. » Ἐνιαυτὸς—, « Ἀςρνμ., ὁ ἔχων βάσιν (ὡς πρὸς τὴν διαίρεσίν του) τὸν ἥλιον.
Ἠλιάς, άδος (ἡ), = Ἠλιακή.
Ἠλίασις, εως (ἡ). τὸ ἡλιάζειν ἢ ἡλιάζεσθαι, ἥλιασμα· (εἰς τὰς Ἀθήν.) τὸ νὰ ἦνέ τις ἡλιαστής.
Ἡλιαστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον πρὸς ἡλίασιν (διὰ ἡλιασμα)· ἡλιακωτόν.
Ἡλιαστὴς [ἡλιάζω], οῦ (ὁ). μέλος τοῦ ἐν Ἀθήν. δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας.
Ἡλιαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἡλιαίαν ἢ τοὺς Ἡλιαςάς.
Ἡλιαυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡσὰν τὸν ἥλιον.
Ἠλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω τὸ χρῶμα καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, ἀστράπτω ὡσὰν τὸν ἥλιον.
Ἠλιβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰ ὑψηλὰ (εἰς τὰ ἠλίβατα).
Ἠλίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ἤλιθα, βαίνω;]. ὑψηλὸς, ὑπερύψηλος· ἀπόκρημνος, ὀξυβατος· βαθύτατος· (ἐν γέν.) ἀχανὴς, ὑπερμεγέθης.
Ἠλίειον (τὸ). ναὸς τοῦ Ἡλίου.
†Ἠλιεύω, Μ. εύσω. Ἠλιάζω.
Ἤλιθα [ἅλις ἢ ἠλὸς], ἐπίῤ. Π. λίαν, κατὰ πολλά. » Ἀηδὼν, ἤλιθα πολλὴν, « Ὅμ. 2) ἀθρόον, διὰ μιᾶς, ἔξαφνα. (Ἀπλλν. Γ'. 342). 3) εἰς μάτην. (Ἀπλλν. Β'. 283).
Ἠλιθιάζω, Μ. άσω. Πράττω (Φέρομαι) ὡς
Ἠλίθιος [ἤλεος, ἤλιθα], α, ον. Χαμένος, μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα (» Ἀληθίαν ὁδὸν ἦλθον, « Θκρ.)· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐήθης, ξεγασμένος, ἀνόητος. » Παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος, « Ξεν., (παρβλ. Ἐμβρόντητος).
Ἠλιθιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἠλιθίου, εὐήθεια, ἀνοησία.
Ἠλιθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἠλίθιον.
Ἠλιθιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἠλίθιος.
Ἠλιθίως, ἐπίῤ. Ὡς ἠλίθιος, ἀνοήτως, ματαίως.
Ἠλικία (ἡ), [ἡλίκος]· ἀνάστημα, (Τουρκ.) μπόϊ, (ἐν γέν.) ὕψος, μέγεθος. » Ἄνδρας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, « Λκ. 2) (συχνότ.) ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ διάφοροι αὐτῆς βαθμοί· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀκμή, ἡ νεότης· (περιληπτ.) ἡ νεολαία. (ἐνίοτε) ἡ παροῦσα γενεά, οἱ σύγχρονοι. » Ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λάϊον, « Ἡρ.

Ἡλικιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἡλικιῶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ἡλικίαν, συνομήλικος, (ἐπὶ πραγμ.) σύγχρονος.

Ἡλίκος [ἦ ὁμοιομ.], η, ον. Τόσος (κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ ἀνάστημα ἢ τὴν ἡλικίαν) ὅσος· (καὶ θαυμαστ.) πόσον (πολλὰ) μεγάλος ἢ μικρός. « Εἶναι μέγεθος ἡλίκον λέοντα, « Ἀρςτ. » Ἄνδρα κυφὸν ἡλίκον Θακυδίδην, « Ἀρςφ. » Ἡλίκος γέγονε, « Πλάτ. » Ἡλίκα τόξα κρατεῖ, « Θκρ. » Ἡλίκος πόνος, « Πλάτ. » Θαυμαστὸς ἡλίκος, « Δμ. » Μέγιστα ἡλίκα, « Λκ., (παρβλ. Πηλίκος καὶ Τηλίκος).

Ἥλιξ [ἥλικος], ικος (ὁ, ἡ), = Ἡλικιώτης, συνομήλικος· σύγχρονος· σύντροφος· (μτγν. μὲ γεν.) ὅμοιος.

Ἡλιόβλητος (ὁ, ἡ), [ἥλιος, βάλλω]. κτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, προσηλιακός· ἡλιοκαμμένος.

Ἡλιοβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. (συχνότ.) Γίνομαι ἡλιόβλητος.

Ἡλιοβολία (ἡ). ἀκτινοβολία τοῦ ἡλίου.

Ἡλιόβολος (ὁ, ἡ), = Ἡλιόβλητος.

Ἡλιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ (λαμπρὸς ὡς ἄν) τὸν ἥλιον.

Ἡλιοθερὴς [ἥλ. θέρω], ες (ὁ, ἡ). ζεσταμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἡλιασμένος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εἰληθερής).

Ἡλιοκαὴς, ές (ὁ, ἡ). ἡλιοκαϋμένος.

Ἡλιοκαία (ἡ). ἡλιόκαμμα.

Ἡλιοκάμινος (ὁ, ἡ). κοιτὼν ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, (ἐπμ.) χειμωνιάτικος.

Ἡλιοκάνθαρος (ὁ). ὁ ἀφιερωμένος (ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ.) εἰς τὸν ἥλιον κάνθαρος.

Ἡλιόκαυστος (ὁ, ἡ), = Ἡλιοκαής.

†Ἡλιόκεντρὶς, ιδος ἢ ἶδος (ἡ), (νλγ.) μτφρ. τοῦ Λατ. Solipuga, εἶδ. ἐντόμου τὸ ὀπ. κεντρόνει εἰς τὸν ἥλιον.

Ἡλιολάτρης, ου (ὁ). λάτρις τοῦ ἡλίου.

Ἡλιομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἢ, ἐνθουσιαζόμενος ὑπ' αὐτοῦ. »Τέττιξ—, « Ἀρςφ.

Ἡλιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἡλίου, εὔμορφος 'σὰν τὸν ἥλιον.

Ἡλίοπος [ἥλ. ὄψ], η, ον, Η. τοῦ ὀπ. οἱ ὀφθαλμοὶ λάμπουν 'σὰν τὸν ἥλιον.

Ἡλιόπους, οδος (ὁ), τὸ φυτ. Ἡλιοτρόπιον.

Ἥλιος (ὁ), [ἕλη]. ὁ ἥλιος. (συνκδχ.) τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡ ἡμέρα· (ἐνίοτε πλθ.) αἱ ἀκτῖνες ἢ ἡ καῦσις τοῦ ἡλίου. » Ἥλιοι ἐκ νεφῶν ὀξεῖς, « Θρρ.

Ἡλιοσκόπιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γέν. τῶν εὐφορβίων).

;Ἡλιοστεγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμποδίζων ὡς ςέγη (σκεπάζων ἀπὸ) τὸν ἥλιον (οὕτω διώρθωσεν ὁ Κορ. τὸ

Ἡλιοστερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ςερῶν (ἀφαιρῶν τινος, σκεπάζων ἀπὸ) τὸν ἥλιον.

Ἡλιοστιβὴς [ἥλ. στείβω], ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πατούμενος (δηλ. φωτιζόμενος, καιόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἡλιότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἥλ. τεύχω]. ὁ γινόμενος (ἐκπεμπόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου. » Αὐγὴ—, « Διονύσ.

Ἡλιοτρόπιον (τὸ), [ἥλ. τρέπω]. ἡλιακὸν ὡρολόγιον. 2) εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) ἥλιος.

Ἡλιοφάνεια (ἡ). ἡ ἐπιφάνεια (λάμψις, ἀνατολὴ) τοῦ ἡλίου, [ἐκ τοῦ

Ἡλιοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (φαεινὸς) ὡς ὁ ἥλιος. 2) (πθ.) φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἡλιόχρυσος (ὁ, ἡ), = Ἐλίχρυσος.

Ἡλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. ||. (μσ. ἢ πθ.) φωτίζομαι ἢ θερμαίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. (συνκδχ.) ζῶ ἔξω (εἰς τὸ ὕπαιθρον), (ἀντιθ. τῷ Σκιατραφέομαι).

Ἡλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ ἥλος, καρφάκι.

†Ἡλιτενὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ἠλίβατος, ὑψηλός.

†Ἡλιτήμερος (ὁ, ἡ), = Ἀλιτήμερος.

Ἡλίτης, ου (ὁ) & Ἠλίτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἧλον (καρφί).

Ἡλιτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, ἔργον]. ὁ ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ (τῆς ἐπιχειρήσεώς) του.

Ἡλιτόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἁλιταίνω.

Ἡλιτόμηνος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, μήν]. ὁ πλανηθεὶς περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν μηνῶν· μὴ γεννηθεὶς εἰς τὸν διωρισμένον μῆνα, (παρβλ. Ἀλιτήμερος).

Ἤλιτον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἁλιταίνω.

;Ἡλιτόποινος (ὁ, ἡ), Π. [ἁλιταίνω, ποινή]. ὁ διαφυγὼν τὴν ποινὴν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλεόποινος).

†Ἡλιτόφρων, ονος (ὁ), [ἁλιταίνω, φρήν]. ἔκφρων, παράφρων, ἀνόητος.

†Ἤλιψ [ι;], ιπος (ὁ), εἶδ. ὑποδήματος.

Ἡλιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἡλιοειδής.

Ἡλίωσις [ἡλιόω], εως (ἡ). ἡλίασμα.

Ἡλιώτης, ου (ὁ, καὶ Ἠλιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἤλκον, Ἤλκησα, Δ. Π. ἀντὶ Εἷλκον, Εἵλκυσα.

Ἠλλάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλλάσσω.

Ἠλοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἥλου.

Ἠλοήθην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλοάω.

†Ἠλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Φθειάνω) καρφιὰ, εἶμαι-

†Ἠλοκόπος (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἥλους (καρφιά).

Ἠλοπαγὴς [ἧλος, πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). καρφωμένος.

Ἧλος (ὁ), [ἵημι]. καρφί. κάθε τι (κυρ. δὲ στολίδι σκεύους) ὅ,που ὁμοιάζει μὲ καρφί. τύλος εἰς τοὺς πόδας ἢ τὰς χεῖρας. ἔκφυμά τι περὶ τὸ ςέλεχος τῆς ἐλαίας, (ἄλλ.) λοπάς.

Ἠλὸς, ὴ, όν, Π. ἀντὶ Ἠλεὸς, Ἠλίθιος.

Ἠλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠλιθιότης.

Ἠλότυπος (ὁ, ἡ), Π. [ἧλος, τύπτω]. καρφωμένος.

Ἤλουν, εις, ες, οῦμεν κτλ., παρτ. τοῦ Ἀλέω.

Ἠλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω.

Ἠλσάμην καὶ Ἠλσάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Εἴλλω ἢ ἵλλω.

Ἤλσατο, (σπνττ.) ἀντὶ Ἠλάσατο, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἠλυγάζω [ἠλύγη], Μ. άσω. Σκοτίζω, σκεπάζω, σουσκιάζω.

Ἠλυγαῖος, α, ον. Σκοτεινὸς, σκιώδης, συνεσκιασμένος, [ἐκ τοῦ

Ἠλύγη (ἡ), [ἀ στερ., λύκη, ἢ ἀ ἐπιτ., λύγη]. σκιὰ, σκότος.

Ἠλυγίζω, Μ. ίσω, = Ἠλυγάζω, (ὄθ.

†Ἠλυγισμὸς (ὁ). σκοτισμὸς, ἐπισκιασμός.

Ἤλυθα, εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ. Ἐλήλυθα, πρκ. καὶ

Ἤλυθον, Π. ἀντὶ Ἤλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι.

†Ἤλυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Ἠλυγαῖος.

Ἤλυξα, ἀόρ. τοῦ Ἀλύσκω.

Ἠλύσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ ||. (οὐσ.) Ἠλύσιον (μετὰ & χ. τοῦ) πεδίον, « Ὅμ., ἢ μετὰ θάνατον κατοικία τῶν Ἡρώων, ὁ παράδεισος τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, (ἄλλ.) Μακάρων νῆσοι. 2) τόπος ἱερὸς (ἄβατος) κυρ. πέριξ ναοῦ, (παρβλ. Ἐνηλύσιον καὶ Κατηλύσιον), [ἐκ τοῦ

Ἤλυσις [ἤλυθον], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔλευσις, ἐρχομὸς, ἄφιξις.

Ἤλφον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλφαίνω.

Ἤλων, ως, ω, μσ. ἀντὶ πθ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἤλωκα, μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἠλώμην, παρτ. τοῦ Ἀλάομαι.

Ἠλωτὸς, ὴ, όν. Καρφωμένος ἢ, Ἔχων σχῆμα καρφίου.

Ἧμα (τὸ), Π. [ἵημι]. ῥίψιμον, βολὴ, τίναγμα (σαγίττας κτλ.).

Ἡμαγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Αἱμάσσω.

Ἡμαθόεις [ἄμαθος], εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμαθόεις, ἀμμώδης.

Ἥμαι, ἧσαι, ἧσται, γ'. πλθ. ἧνται, (παρτ. Ἥμην, ἧσο, ἧστο, γ'. πλθ. ἧντο, πρς. Ἧσο, Ἥσθω, ἀπαρ. Ἥσθαι & μτχ. Ἡμένος), Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ. καὶ παρὰ λογογρφ. εὐχρ.) Κάθημαι. (καταχρ.) εἶμαι βαλμένος (στημένος, τοποθετημένος), κεῖμαι· ἀνάκειμαι. » Ἡμένῳ ἐν χόρτῳ, « Θκρ., εἰς μέρος τι κοῖλον.

Ἡμαιθον (τὸ), = Ἠμιωβόλιον.

Ἤμαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἡμέρα.

Ἠμαρτημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφαλερῶς, λανθασμένα· παραλόγως.

Ἤμαρτον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἡμᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἤμασι, πλθ. καὶ

Ἤματι, ἐν. δοτ. τοῦ Ἦμαρ.

Ἡμάτιος [ἦμαρ], η, ον, Π. ἀντὶ Ἡμερινὸς, ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὴν ἡμέραν ἢ καθημέραν· καθημερινός.

Ἡμάτωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἱματόω.

Ἤμβλακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμβλακέω.

Ἤμβροτον, Π. ἀντὶ Ἤμαρτον.

Ἡμέας, Ἰων. ἀντὶ Ἡμᾶς.

Ἡμεδαπὸς [ἡμεῖς, δάπεδον], ἡ, όν. Ἡμέτερος, συντοπίτης (συμπολίτης) μας.

Ἡμεῖς (γεν. ἡμῶν, δοτ. ἡμῖν, αἰτ. ἡμᾶς), πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἡμείων, Π. ἰων. ἀντὶ Ἡμέων, ἡμῶν.

Ἡμεκτέω-ῶ [αἱμάσσω;], Μ. ήσω, ἰων. ἀγνανακτῶ, ἀδημονῶ, δυσφορῶ, (μόνον εἰς τὸ σύνθ. Περιημεκτέω).

Ἠμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀμελῶς.

Ἤμελλον, Ἀττ. ἀντὶ Ἔμελλον, παρτ. τοῦ Μέλλω.

Ἠμὲν [ἦ, μὲν], συνδ. Συμπλεκτ. (ἔχων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπακολ. τὸν Ἡδὲ καὶ ἐνίοτε τὸν Καὶ ἢ τὸν Δὲ), Π. ἀντὶ Μὲν, Τε. » Ἡμὲν ὅτῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν, « Ἰλ. Ο.

Ἦμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰμί, ἤμεθα.

Ἦμεν, Δ. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἦμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἦσμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.

Ἡμέρα (ἡ). ἡ ἡμέρα· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· τὸ ἐξημέρωμα. (Π). ζωή· σωτηρία· εὐημερία. » Ἄμ' ἡμέρᾳ (ὁ Ἡρ. προσθέτει καὶ) διαφωσκούσῃ, » μὲ τὰ ἐξημερώματα, ὅ,τι ἄρχιζε νὰ χαράζῃ. » Ἀφ' ἡμέρας πίνει, « Πλδ., ἀπὸ ἑωρίς, πρὶν βραδυάσῃ. » Δι' ἡμέρας, « Αξ., ὁλ' ὅλης τῆς ἡμέρας. (καὶ ἑλλ.) » Ἡμέρας, (ἡ) » Μεθ' ἡμέραν, « Αξ., ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας. » Καθ' ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ καθ' ἡμέραν, « » Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, (ἑλλ.) » Πᾶσαν ἡμέραν, « (ἡ) » Ἑκάσης ἡμέρας, « κάθε ἡμέραν, (κοιν.) πᾶσα'—μέρα. » Τὸ καθ' ἡμέραν, « Ἰσκρ., (κοιν.) τὸ καθημερινόν (ἐνν. ψωμίον ἢ ἔξοδον). » Πρὸς ἡμέραν, « Λσ., κοντὰ τὰ ἐξημερώματα. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ γενέθλιος ἡμέρα, τὰ γενέθλια. » Κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, « Γρφ. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Καιρὸς, χρόνος, ἡλικία, (ὁθ.) » Παλαιὰ—, « Σοφ., τὸ γῆρας, καὶ » Νέα—, « Εὐρ., ἡ νεότης.

Ἡμεραυγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων (φέγγων) τὴν ἡμέραν.

Ἡμερεύω, Μ. εὐσω. Περνῶ τὴν ἡμέραν εἰς, διημερεύω.

Ἡμερήσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ γινόμενος καθ', ἢ διαρκῶν μίαν) ἡμέραν, καθημερινός· ἐφήμερος. ‖. (οὐσ.) Ἡμερήσιον (τὸ), (ἐνν. μίσθωμα) τὸ ἡμερομίσθιον. (ἐνν. βιβλίον) εἰς τὸ ὁπ. σημειώνονται τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας.

Ἥμερίδης, ου (ὁ). πρᾶος, ἱλαρὸς, ἥμερος.

Ἡμερίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἡμέρα.

Ἡμερινός, ἡ, όν, = Ἡμερήσιος, ὁ γινόμενος τὴν ἡμέραν.

Ἡμέριος, α. ον, Π. = Ἡμερήσιος, ἐφήμερος. ‖. (οὐσ.) » Ἡμέρια, « Σοφ. ἀντὶ Ἡμέρα.

Ἡμερίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἥμερος, ἡμερωμένη (κυρ. διὰ τῆς καλλιεργείας). ‖. (οὐσ.), (ἐνν. ἄμπελος) ἡ καλλιεργημένη (μάλιστα ἀναδενδράς).

Ἡμερόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ φροντίζων διὰ) τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μίαν μόνην ἡμέραν, (κοιν.) ἡμεροδούλι-, μερεμάγι. 2) ὁ ζῶν μίαν μόνην ἡμέραν, (ἴδε Ἐφήμερος).

Ἡμερογράφος (ὁ). συγγραφεὺς ἀστρονομικῆς ἢ μετεωρολογικῆς ἐφημερίδος.

Ἡμεροδανειστής, οῦ (ὁ). ὅς τις δανείζει διὰ μίαν μόνον ἡμέραν καὶ ἢ εἰσπράττει ἀμέσως ἢ λογαριάζει εἰς κεφάλαιον τὸ διάφορον ἑκάστης ἡμέρας.

Ἡμεροδρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Τρέχω ὡς)-

Ἡμεροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀκολουθῶν τὸν δρόμον του) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ‖. (κύω.) ταχυδρόμος, πεζοδρόμος.

† Ἡμερόδρυς, υος (ἡ). δρῦς ἡμερη.

Ἡμερειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰ εἴδος τῆς ἡμέρας, φωτεινός. » Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἡμερειδὲς, « Ἰαμβλ.

Ἡμεροθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων ἡμέρως (δηλ. διὰ τῆς καλλιεργείας) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Ἔαρ—, « Ἐπγρ., (παρβλ. Ἰμεροθαλής.).

Ἡμεροθηρία (ἡ). κυνηγ. ἡμέρων ζώων.

Ἡμεροθηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἡμεροθηρίαν.

Ἡμεροκαλλὲς, ἐος-οῦς (τὸ) καὶ

Ἡμεροκαλλὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. κρίνου μὲ κίτρινα ἄνθη.

Ἡμεροκλέπτης, ου (ὁ). τὸ ἐναντ. τοῦ Νυκτοκλέπτης.

Ἡμεροκοίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἡμερόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος (ἡσυχάζων) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. » Νυκτερὶς (» Κλέπτης)—, « Ὀππ., Ἡσ. ‖. (οὐσ.) εἶδος ὑδρίου, (ἄλλ.) Καλλιώνυμος καὶ Οὐρανοσκόπος.

Ἡμεροκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ κύριος τῆς ἡμέρας. » Ἀστὴρ—, « Κ. Μαν., ὁ Ἥλιος.

Ἡμερολεγδὸν, ἐπίρ. Μετρῶν ταις μίαν-μίαν τὰς ἡμέρας.

Ἡμερολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἡμερολογέω.

Ἡμερολογεῖον (τὸ), Χ. Ἡμερολόγιον.

Ἡμερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Μετρῶ ἢ προσδιορίζω τι μὲ τὰς ἡμέρας ἢ εἰς τόσας ἡμέρας· κρατῶ ἡμερολόγιόν τινος πράγματος.

Ἡμερολόγιον (τὸ). βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε καταγεγραμμέναι αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους, καλενδάριον ἢ εἶδος ἐφημερίδος.

Ἡμερομαχία (ἡ). μάχη γινομένη τὴν ἡμέραν. » Μὴ φυρῶμεν, ὥσπερ ἐν ἡμερομαχίᾳ, « Ἀρχδ.

Ἡμερονύκτιον (τὸ), = Νυχθήμερον.

Ἡμεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡμερόνω, ἐκ τοῦ

Ἡμεροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἡμερόνων (συντελῶν πρὸς ἡμέρωσιν).

Ἥμερος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντίον τοῦ Ἄγριος. » Ζῶον (» Δένδρον) ἥμερον, « Σοφ., Ἡρ. » Ὁδὸς —, « Πλάτ., ἡ ὁμαλὴ ἢ ἀσφαλὴς ἀπὸ κλέπτας. » Ἀνθρ.—, « Δημ. πρᾶος, γλυκὺς, εὐπρόσιτος.

Ἥμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.

Ἡμεροσκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου σέκει καὶ φυλάττει ὁ ἡμεροσκόπος.

Ἡμεροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς ἡμεροσκόπος.

Ἡμεροσκόπιον (τὸ), = Ἡμεροσκοπεῖον.

Ἡμεροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πυθενὰ ὡς σκοπὸς (φρουρὸς) τὴν ἡμέραν, βαρδιάνος τῆς ἡμέρας.

Ἡμερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἡμέρου.

Ἡμεροτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω (Παράγω) ἥμερα κυήματα.

Ἡμεροτροφὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἐξαρκοῦσα πρὸς τροφὴν μιᾶς ἡμέρας.

Ἡμεροφανὴς καὶ Ἡμεροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων ἢ φαινόμερος τὴν ἡμέραν.

Ἡμερόφαντος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Ἡμερόφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (περιπατῶν, περιοδεύων) τὴν ἡμέραν.

Ἡμεροφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἡμερασκοπέω, ἐκ τοῦ

Ἡμεροφύλαξ, ακος (ὁ), = Ἡμεροσκόπος.

Ἡμεροφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναγγέλλων διὰ τῆς φωνῆς του τὴν ἡμέραν. » Ἀλέκτωρ —, « Σιμ.

Ἡμερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀπὸ ἄγριον ἥμεραν, ἡμερόνω.

Ἡμέρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἡμερώθη (ἔγινε ἀπὸ ἄγριον ἥμερον), π. χ. δένδρον φυλλιασμένον.

Ἡμέρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἥμερον.

Ἡμέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἡμερόω, ἡμέρωμα.

Ἦμες, Δ. ἀντὶ Ἦμεν, ἤμεθα ἢ 2) ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἡμετέρειος ἢ Ἡμετερήϊος, η, ον, Π. ἀντὶ

Ἡμέτερος [ἡμεῖς], α, ον. Ἐθικὸς μας.

Ἡμέων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἡμῶν, γεν. τοῦ Ἡμεῖς.

Ἥμημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἁμάω.

Ἦμην, ἀντὶ Ἦν, παρτ. (κυρ. μσ. ὑπερσ.) τοῦ Εἰμί.

Ἦμην, παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἡμί (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Φημί. » Παῖ, ἠμὶ, παῖ, « Ἀρχφ., παιδί, ἐσένα λέγω, παιδί! (ἴδε καὶ Ἤ καὶ Ἦν).

Ἡμίαμβος (ὁ). στίχος κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἴαμβος, μισὸς ἴαμβος.

Ἡμιαμφόριον (τὸ). μισὸς ἀμφορεύς.

Ἡμιάνδριον (τὸ), ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ=

Ἡμίανδρος (ὁ). μισὸς ἄνδρας, εὐνοῦχος.

Ἡμιάνθρωπος (ὁ, ἡ). μισὸς ἄνθρωπος, ἔχων δηλ. τὸ ἥμισυ μέρος μόνον τοῦ σώματος ἀνθρώπινον.

Ἡμιάνωρ, ορος (ὁ) καὶ

Ἡμιάρρην, ενος (ὁ, ἡ), = Ἡμίανδρος.

Ἡμιάρτιον (τὸ), εἶδ. ἄρτου ἡμιστρογγύλου.

Ἡμιασσάριον (τὸ). μισὸν ἀσσάριον, (Δτ.) semis.

Ἡμιαστράγαλος (ὁ). μισὸς (ἀτελὴς, κακοσχηματισμένος) ἀστράγαλος· τὸ ἥμισυ ἑνὸς ἀστραγάλου.

Ἡμιβάρβαρος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (σχεδὸν) βάρβαρος, (παρβλ. Ἡμιέλλην).

Ἡμιβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). μισοβαμμένος, μισοβουτηγμένος.

Ἡμίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξ ἡμισείας ζῶν, ἡμιθανὴς, φιλάσθενος.

Ἡμίβρα(βρε)χής, ές (ὁ, ἡ). μισοβρεγμένος.

Ἡμίβροτος (ὁ, ἡ), = Ἡμιάνθρωπος.

Ἡμίβροχος (ὁ, ἡ). μισοβρεγμένος.

Ἡμιβρὼς, ῶτος καὶ

Ἡμίβρωτος (ὁ, ἡ). μισοφαγωμένος.

Ἡμίγαμος (ὁ, ἡ). μισοπανδρεμένος, τοῦ ὁπ. ὁ γάμος δὲν εἶν' ἐντελῶς νόμιμος.

Ἡμιγένειος (ὁ). τοῦ ὁπ. δὲν ἐφύτρωσαν ἀκόμη ὅλα τὰ γένεια.

Ἡμιγενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἐξ ἡμισείας εἰς τὸ γένος τι· μισογενωμένος, ἀτελής.

Ἡμιγέρων, οντος (ὁ). σχεδὸν γέρων, μισόκοπος, (συγχ. τῷ Ὡμογέρων).

Ἡμίγραμμον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ γράμματος.

Ἡμίγυμνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος) γυμνός.

Ἡμιγύνης, αικος καὶ

Ἡμίγυνος (ὁ, ἡ). μισός (δηλ. ὁμοιάζων σχεδὸν) γυναῖκα, θηλυδρίας.

Ἡμιδαὴς [ἥμισυ, δαίω ἢ δαίσμαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ἡμίφλεκτος. 2) μισοφαγωμένος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡμιδεής.

Ἡμιδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. μισοφαγμένος, μισοσκοτωμένος.

Ἡμιδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μισῶ δακτύλου μῆκος ἢ πλάτος.

Ἡμιδακτύλιον (τὸ). μισὸν δάκτυλον (μέτρ.)

Ἡμιδαμὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. σχεδὸν κατὰ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἥμισυ) καταδαμασμένος, 'μισοσκοτωμένος, (συγχ. τῷ 'Ημιθανής).
'Ημιδαρεικός (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς δαρεικοῦ (φλωρίου).
'Ημιδεής [ἥμ. δέομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνάγκην ἄλλου τόσου πρὸς ἀναπλήρωσιν, ἄδειος 'ως τὴν μέσην, 'μισός.
'Ημιδιπλοΐδιον (τὸ), εἶδ. γυναικείου φορέματος, 'μισοφούστανον ἢ = Κολόβιον.
'Ημίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (σχεδὸν) σκλάβος.
'Ημιδραχμιαῖος, α, ον. 'Ο ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν-
'Ημίδραχμον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς, 'μισὴ δραχμή, (ἴδε 'Ημιτάλαντον).
'Ημιέκτεον καὶ 'Ημιεκτον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέος, 'μισὸς ἑκτεύς.
'Ημιέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) Ἕλλην, (παρβλ. 'Ημιβάρβαρος).
Ημιεργής, ές καὶ
'Ημίεργος (ὁ, ἡ). 'μισοφτιαγμένος, 'μισοτελειωμένος.
'Ημιετής, ές (ὁ, ἡ). 'μισοῦ ἔτους, ἓξ μηνῶν. ||. (οὐσ.) 'Ημίετες, α τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους, τὸ ἑξάμηνον.
'Ημίεφθος (ὁ, ἡ), [ἥμ. ἕψω]. 'μισοβρασμένος.
'Ημιζώνιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς ζώνης.
'Ημίζωος (ὁ, ἡ). 'μισοζώντανος.
'Ημίηλος (ἡ κατ' ἄλλ. διέρθ.) 'Ημίελος (ὁ, ἡ). 'μισοηλιασμένος, 'μισοξηραμένος εἰς τὸν ἥλιον.
'Ημιθαλής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας θάλλων, 'Ετεροθαλής.
'Ημίθαπτος (ὁ, ἡ). 'μισοζεσταμένος.
'Ημιθανής, ές (ὁ, ἡ). 'μισαποθαμένος.
'Ημιθέανα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ
'Ημίθεος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας θηλ. πατρόθεν ἢ μητρόθεν μόνον) θεός, (παρβλ. "Ηρως).
'Ημίθηλυς, εος (ὁ), εια, υ. 'Ο ἐξ ἡμισείας θῆλυς, θηλυδρίας, ἑρμαφρόδιτος.
'Ημίθηρ, ηρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος θηρίον ἢ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἄνθρωπος.
'Ημίθνης, ητος ἢ ῆτος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ημιθανής.
'Ημίθνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξ ἡμισείας ἢ ἡμέρᾳ παρ' ἡμέραν θνητὸς ἢ ἀθάνατος.
'Ημίθραυστος (ὁ, ἡ). 'μισοσπασμένος.
'Ημιθωράκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τὸ ἐμπροσθινὸν) μέρος τοῦ θώρακος, (ἴδε Γύαλον).
'Ημιουδαῖος (ὁ). 'μισὸς (ὄχι ἐντελῶς) Ἰουδαῖος.
'Ημικάδιον (τὸ). 'μισὸς κάδος (μέτρ.).
'Ημίκακος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κάκως. Κατὰ τὸ ἥμισυ κακός.
'Ημίκαυσος (τος), ου (ὁ, ἡ). 'μισοκαῦμένος.
'Ημίκενος (ὁ, ἡ). ἄδειος 'ως τὴν μέσην ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ.
'Ημίκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μιὰν οὐρὰν (κέρκον), (κοιν.) κοτσονούρης, κολοβός.
'Ημικεφάλαιον (-φάλιον) καὶ 'Ημικέφαλον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.
'Ημίκλαστος (ὁ, ἡ), [ἥμ. κλάω]. 'μισοτσακισμένος.
'Ημίκλειες, εἶδος καὶ
'Ημίκλειστος (ὁ, ἡ). 'μισοκλεισμένος.
'Ημικλήριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κλήρου (τῆς κληρονομίας).
'Ημίκοπος (ὁ, ἡ). 'μισοκομμένος, κομμένος εἰς τὴν μέσην.
'Ημικόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κόρου (εἶδ. μέτρου).
'Ημικόσμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμιου, τὸ ἓν ἡμισφαίριον.
'Ημικοτύλη (ἡ). τὸ ἥμισυ τῆς κοτύλης, 'μισὴ κοτύλη.
'Ημικοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ἓν-
'Ημικοτύλιον (τὸ), = 'Ημικοτύλη.
'Ημικραίπαλος (ὁ, ἡ). 'μισομεθυσμένος.
'Ημίκραιρα (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ημικέφαλον καὶ
'Ημικρανία (ἡ). πόνος τοῦ ἡμίσεος μέρους τῆς κεφαλῆς.
'Ημικρανικός, ἡ, όν. 'Ο πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἡμικρανίαν.
'Ημίκρανον (τὸ). τὸ ἥμισυ ὅπισθεν μέρος τοῦ κρανίου.
'Ημικρής, ῆτος (ὁ). ἐξ ἡμισείας Κρὴς (Κρητικός).
'Ημικύαθος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ κυάθου 'μισὸς κύαθος (μέτρ.).
'Ημικυκλικός, ἡ, όν, = 'Ημικύκλιος.
'Ημικύκλιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κύκλου, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
'Ημικύκλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἡμικυκλίου. ||. (οὐσ. οὐδ.). πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἢ ἀραβιασμένον εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου.
'Ημικυκλιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἡμικυκλίου, ὅμοιος μὲ ἡμικύκλιον.
'Ημικυκλοειδής, ές (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ειδῶς, = 'Ημικυκλιώδης.
'Ημίκυκλος (ὁ, ἡ), = 'Ημικύκλιος. ||. (οὐσ.) = 'Ημικύκλιον.
'Ημικυκλώδης, ες (ὁ, ἡ), = 'Ημικυκλοειδής.
'Ημικυλίνδριον (τὸ) καὶ
'Ημικύλινδρος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ κυλίνδρου, 'μισὸς κύλινδρος.
'Ημικύων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας κύων καὶ ἄνθρωπος ἢ ἄλλο ζῶον.
'Ημιλέπιστος καὶ
'Ημίλεπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἥμ. λέπω, λεπίζω]. 'μισοξεφλουδισμένος· 'μισοβγαλμένος ἀπὸ τὸ αὐγόν.
'Ημίλευκος (ὁ, ἡ). 'μισὸς ἄσπρας ἢ 'μισὸς ἄλλου χρώματος.
'Ημιλιτριαῖος, α, ον. 'Ο ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν-
'Ημιλίτριον καὶ 'Ημίλιτρον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς λίτρας, 'μισὴ λίτρα.
'Ημίλουτος (ὁ, ἡ). 'μισολουσμένος.
'Ημιλογία (ἡ). τὸ ἥμισυ τοῦ λόγου, 'μισὸς λόγος.
'Ημιλογίτης, ου (ὁ). ἀργηγὸς μιᾶς ἡμιλογίας, (παρβλ. Διμοιρίτης).
'Ημιμαθής, ές (ὁ, ἡ). ὅστις ἔμαθε τὸ ἥμισυ μόνον ὁποιουδήποτε μαθήματος (δὲν ἔμαθεν ἐντελῶς ὅ,τι ἐσπούδασεν ἢ ἐπαγγέλλεται).
'Ημιμανής, ές (ὁ, ἡ). σχεδὸν μανιώδης, 'μισοτρελλός.
'Ημιμάραντος (ὁ, ἡ). 'μισομαραμένος.
'Ημιμάσητος (ὁ, ἡ). 'μισομασημένος.
'Ημιμέδιμνον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ μεδίμνου, 'μισοκοΐλι, 'μισοβάτσελον.
'Ημιμεθής, ές καὶ
'Ημιμέθυσος (ὁ, ἡ). 'μισομεθυσμένος.
'Ημιμερής, ές καὶ 'Ημιμέριστος (ὁ, ἡ). χωρισμένος εἰς δύο μέρη, 'μισός.
'Ημίμεστος (ὁ, ἡ). 'ως τὴν μέσην (ὄχι ἐντελῶς) γεμάτος.
'Ημίμετρον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ μέτρου, 'μισὸν μέτρον.
'Ημιμηνιαῖος, α, ον. 'Ο ἀγήκων εἰς (ἢ διαρκῶν μόνον) τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς, ἓξ ἡμερῶν.
'Ημίμναῖον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς μνᾶς, 'μισὴ μνᾶ, [ἐκ τοῦ
'Ημιμναῖος, α, ον. 'Ο ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν ἡμίμναιον.
'Ημιμοιριαῖος, α, ον. 'Ο ἔχων ἑκτασιν 'μισῆς (γεωγρφ.) μοίρας.
'Ημιμοίριον καὶ 'Ημιμόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ μέρος τινὸς πράγματος.
'Ημιμόχθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) μοχθηρός.
'Ημῖν, δοτ. τοῦ 'Ημεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
'Ημίνα, ης (ἡ), = 'Ημίεκτον, 'Ημικοτύλιον, 'Ημίξεστον.
'Ημίνηρος (ὁ, ἡ). [ἥμ. νεαρός]. (ἴχθυς) 'μισοαλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος.
'Ημίξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας ξένος.
'Ημιξέστιον καὶ 'Ημίξεστον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ξέστου, 'μισὸς ξέστης (μέτρ.), = 'Ημίνα καὶ Κοτύλη.
'Ημίξεστος (ὁ, ἡ). μισοξυσμένος, 'μισοπελεκημένος.
'Ημίξηρος (ὁ, ἡ). τρῦ ὑπ. τὸ ἥμισυ μέρος εἶνε ξηρόν.
'Ημιξύρητος (ὁ, ἡ). 'μισοξουρισμένος.
'Ημιοβολιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ.
'Ημιολιασμός (ὁ). τὸ νὰ ἔχῃ μία ποσότης πρὸς ἄλλ-ν-
'Ημιόλιος, α ἢ ας, ον καὶ 'Ημίολος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου, μεγαλήτερος ἢ περισσότερος κατὰ τὸ ἥμισυ, π. χ. ὁ ἀριθμ. 3 εἶνε ἡμιόλιος τοῦ 2, ὁ 6 τοῦ 4 ᾗ καθεξῆς, (παρβλ. Ἐπίτριτος). ||. (οὐσ.) 'Ημιολία (ἐννοεῖται), καὶ 'Ημιόλιον (ἐνν. πλοῖον), εἶδος ταχυπλόου (συνήθ. λῃστρικοῦ) τὸ ὁποῖον εἶχε μίαν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπιῶν.
'Ημιονεία (ἡ), (ἐνν. κόπρος), = 'Ημιονίς.
'Ημιόνειος, α, ον. 'Ο ἀγήκων εἰς ἡμίονον, «Ζεῦγος—, «Λξ., τὸ συγκείμενον ἢ συρόμενον ὑπὸ ἡμιόνων.
'Ημιονηγός (ὁ, ἡ). ὁδηγὸς ἡμιόνων, μουλαράς.
'Ημιονικός, ἡ, όν, = 'Ημιόνειος.
'Ημιόνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄσπληνον καὶ Σκολοπένδριον.
'Ημιονίς, ίδος (ἡ). κόπρος ἡμιόνου.
'Ημιονίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ημιονῖτις, ιδος (ἡ), = 'Ημιόνειος. «Ἵππος—, «Στρ., ἢ κυοφοροῦσα ἡμίονον. ||. (οὐσ.), = 'Ημιόνιον.
'Ημίονος (ὁ καὶ ἡ), [ἥμ. ὄνος]. μουλάρι. 2) (μτγν.) = 'Ημιόνιον.
'Ημίοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μιὰς ἢ τὰς 'μισὰς ἄλλην ὀπὰς (τρύπας). «Αὐλὸς—, «Αθ.
'Ημίοπτος (ὁ, ἡ). 'μισοψημένος.
'Ημιπαγής [ἥμ. πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ). 'μισοπηγμένος, νεροὺλας. «Ὀὸν ἡμιπαγές, «Ἱππκρ. 2) ὄχι ἐντελῶς συντηρημένος (ναυπηγημένος, κατεσκευασμένος), 'μισοτελειωμένος.
'Ημιπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἐξ ἡμι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σείας (κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος). (π. χ.) Ἡμιπληκτος. (Ἀρετ.).
Ἡμιπαίδευτος (ὁ, ἡ), = Ἡμιμαθής.
Ἡμιπαχής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) παχύς, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κνημοπαχής).
Ἡμιπέλεκον (τὸ), Π. πέλεκυς ἔχων μίαν μόνον κόψιν.
Ἡμιπέπανος καὶ Ἡμιπέπειρος (ὁ, ἡ), [ἥμ. πεπανός]. ὄχι ἐντελῶς ὥριμος.
Ἡμίπεπτος (ὁ, ἡ), [ἥμ. πέπτω]. Ἀμισοβρασμένος· Ἀμισχωνευμένος· Ἀμισωρισμασμένος.
Ἡμιπηγαῖος, α, ον καὶ
Ἡμίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων Ἀμισοῦ πήχεος ἔκτασιν.
Ἡμίπλαστος (ὁ, ἡ). Ἀμισοπλασμένος, ἀτελὴς (τὴν πλάσιν).
Ἡμίπλεθρον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς πλέθρου.
Ἡμίπλεως, ω (ὁ, ἡ), = Ἡμιδεής, Ἡμιπλήρωτος.
Ἡμιπληγία (ἡ), = Ἡμιπληξία.
Ἡμιπληκτικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἡμιπληγίαν.
Ἡμιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). Ἀμισακτυπημένος, Ἀμισοπληγωμένος. (ἰατρ.) ὁ παθὼν (κτυπηθεὶς ἀπὸ) ἡμιπληξίαν.
Ἡμιπληξία (ἡ). ἀποπληξία (παραλυσία) τοῦ ἡμίσεος μέρους τοῦ σώματος.
Ἡμιπλήρης, εος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἡμιπλήρωτος (ὁ, ἡ). Ἀμισογεμισμένος.
Ἡμιπλίνθιον (τὸ). τὸ ἥμισυ μιᾶς πλίνθου. (ἀρχιτεκτ.) τετράγωνον τὸ ὁπ., συντεθὲν μὲ ἄλλο ὅμοιον, ἀποτελεῖ ὁλόκαιρον πλίνθον.
Ἡμίπλινθος (ἡ). ἡμίσεια πλίνθος.
Ἡμίπνικτος (ὁ, ἡ). Ἀμισοπνιγμένος.
Ἡμίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μόλις ἀναπνέων, ἡμιθανής.
Ἡμιποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς ἡμιποδίου ἔκτασιν.
Ἡμιπόδιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ποδός, Ἀμισὺ παλάμι (μέτρ.).
Ἡμίπολος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ.
Ἡμιπόνηρος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) πονηρός.
Ἡμίπους, οδος (ὁ), = Ἡμιποδιαῖος.
Ἡμίπτωτος (ὁ, ἡ). Ἀμισοπεσμένος.
Ἡμιπύργιον (τὸ). πύργος εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου.
Ἡμίπυρος (ὁ, ἡ). Ἀμισοπυρωμένος.
Ἡμιπυρρός (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) πυρρός (ξανθοκόκκινος).
Ἡμιπύρωτος (ὁ, ἡ). Ἀμισοκαῦμένος.
Ἡμιρόμβιον (τὸ), εἶδος γειουργ. δεσίματος (εἰς σχῆμα ὄχι ἐντελῶς ρομβοειδές).
Ἡμιρράγης, έος (ὁ, ἡ). Ἀμισακασμένος, Ἀμισορράγισμένος.
Ἡμιρρόπως [ἥμ. ροπὴ], ἐπίρ. Ἐξ ἡμισείας, μετρίως, ὄχι διὰ μιᾶς (ἀθρόον).
Ἡμίρρυπος (ὁ, ἡ). Ἀμισαλερωμένος.
Ἡμισάκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς σακκίου, Ἀμισὸν σακκὶ (ἄχυρα κτλ.).
Ἡμισάλευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας σαλευθεὶς (κλονισθείς).
Ἡμισαπὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἀμισεσαπτμένος.
Ἡμίσεια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἥμισυς. || (ὡς οὐσ. ἐνν. μοῖρα ἢ μερὶς) τὸ ἥμισυ. » Ἐξ ἡμισείας, « Θκ.

Ἡμίσεον (τὸ), = Ἥμισυ.
Ἡμίσευμα (τὸ). τὸ ἥμισυ, ἡμιτόμιον, [ἐκ τοῦ
Ἡμισεύω, Μ. εύσω. Διαιρῶ ἢ Ὀλιγοσεύω τι (καὶ ἀμτθ.) Εἶμαι διῃρημένος κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμισίκλιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ σίκλου.
Ἡμίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) σοφός, ἡμιμαθής.
Ἡμισπάσακτος (ὁ, ἡ). Ἀμισοξεσχισμένος.
Ἡμίσπαστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀνεσπάσθη ἢ ἀπεσπάσθη τὸ ἥμισυ, Ἀμισοκρημνισμένος, Ἀμισοξερίζωμένος.
Ἡμισπιθαμιαῖος, α, ον καὶ Ἡμισπίθαμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων Ἀμισῆς σπιθαμῆς ἔκτασιν.
Ἡμισταδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἡμίσεος σταδίου ἔκτασιν.
Ἡμιστάδιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς σταδίου, Ἀμισὸν στάδιον.
Ἡμιστατὴρ (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς στατῆρος (βάρους ἢ νομίσματος), (ὁῦ.
Ἡμιστάτηρον (τὸ), εἶδ. χρυσοῦ νομίσματος.
Ἡμιστίχιον (τὸ) καὶ
Ἡμίστιχος (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς στίχου, Ἀμισὸς στίχος.
Ἡμιστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ ἐξ ἡμισείας στρατιώτης.
Ἡμιστρόγγυλος (ὁ, ἡ) ὄχι ὁλοστρόγγυλος.
Ἥμισυς [ἅμα, ἶσος], εως ἢ εος-ους (εια, υ). Ἀμισός. » Ἡμίσει ἐν χρόνῳ, « Ὅμ. » Οἱ ἡμίσεις τῶν ἱππέων, « Ξεν. « Τρῶν ἥμισυ σταδίων, « Στρβ. || (οὐσ.) » Τὸ ἥμισυ, « τὸ Ἀμισόν. » Ἅμιλλα τὰ ἡμίσεα, « Αξ.
Ἡμισφαγὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἀμισοσφαγμένος.
Ἡμισφαίριον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τὸ ἡμίτομον) τῆς σφαίρας.
Ἡμιτάλαντον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς ταλάντου, » Τέταρτον—, « Ἡρ., τρία-Ἀμισή τάλαντα. (εἰς δὲ τὸ πλθ. ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Πέντε ἡμιτάλαντα, « Δμ., δύο ἥμισυ τάλαντα. (ἡ αὐτὴ ἀναλογία φυλάττεται εἰς ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Ἡμι σύνθετα ποσότητος σημαντικὰ ὀνόματα).
Ἡμιτάριχος (ὁ, ἡ). Ἀμισταριχευμένος, ἀκρόπαστος ἢ ἐγκαιρόπαστος.
Ἡμιτέλεια (ἡ). ἄφεσις (ἀτέλεια) τοῦ ἡμίσεος φόρου ἢ προστίμου.
Ἡμιτέλειος, α, ον. Ὁ θέλων ἄλλο φόσον ἵνα ἦνε τέλειος, (θηλ.) Ἀμισός.
Ἡμιτέλεστος καὶ
Ἡμιτελὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τελῶς. Ἀμισοτελειωμένος, ἀτελής.
Ἡμιτετράγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν τὸ ἥμισυ ἑνὸς τετραγώνου.
Ἡμιτμὴς, ῆγος (ὁ, ἡ). Π. ἀντι-
Ἡμίτμητος (ὁ, ἡ), = Ἡμίτομος, κομμένος κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμιτόμας καὶ Ἡμιτομίας, ου (ὁ), = Ἡμίτμητος, (ἰδιαιτ.) εὐνοῦχος.
Ἡμιτόμιον (τὸ), = Ἡμίτομον, (ἴδε
Ἡμίτομος (ὁ, ἡ), [ἥμ. τέμνω]. κομμένος εἰς τὴν μέσην (εἰς δύο ἴσα μιήματα) ἢ, τοῦ ὁπ. Ἀλλείπει (ἀπεκόπη) τὸ ἥμισυ. || (οὐσ.) Ἡμίτομον (τὸ). τὸ ἡμισυ (τοῦ εἰς δύο κομμένου), π. χ. Ἡμισφαίριον. (χειρουργ.) = Ἡμιρόμβιον.
Ἡμιτονιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ἕν-
Ἡμιτόνιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς μουσ. τόνου (φθόγγου), = Ἡμίφωνον, [ἐκ τοῦ-
Ἡμίτονος (ὁ, ἡ), = Ἡμίφωνος, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡμίτομος.
Ἡμίτραυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) τραυλὸς, τραυλίζων.
Ἡμιτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἀμισατριμμένος, (ἐπὶ φορεμ.) Ἀμισότριβος.
Ἡμιτρίγωνος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) τρίγωνος. || Ἡμιτρίγωναν (τὸ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς τριγώνου.
Ἡμιτριταῖος, α, ον. (κυρ. πυρετὸς) Τοῦ ὁπ. αἱ περίοδοι ἔρχονται μία καθ' ἡμέραν ἢ μία κάθε δύο ἡμέραις, Ἀμισὸς τριταῖος.
Ἡμιτύβιον (τὸ), [Αἴγυπτ.]. μανδύλι ἢ πρόσοψι ἀπὸ βασταγερὸν πι λινὸν ὕφασμα (γράφεται καὶ Ἡμιτύμβιον).
Ἡμίυπνος (ὁ, ἡ). Ἀμισκοιμισμένος.
Ἡμιύφαντος (ὁ, ἡ). Ἀμισοϋφασμένος.
Ἡμιφαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων ἐξ ἡμισείας.
Ἡμιφάλακρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς (ὄχι ἐντελῶς) φαλακρός.
Ἡμιφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐξ ἡμισείας.
Ἡμιφάριον (τὸ), [ἥμ. φᾶρος]. εἶδος ὑφάσματος ἢ φορέματος, Ἀμισφούστανον ἢ ποδιά.
†Ἡμίφατος (ὁ, ἡ), = Ἥμιανος, (ἴδε Διφάσιος).
Ἡμίφαυλος (ὁ, ἡ), = Ἡμιπόνηρος.
†Ἡμίφαυστος (ὁ, ἡ), [ἥμ. φαῦσις]. τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μόνον φωτίζεται.
Ἡμιφελεγὴς, έος καὶ
Ἡμίφλεκτος (ὁ, ἡ). Ἀμισοκαῦμένος.
†Ἡμιφόρμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς φορμοῦ, Ἀμισὸν ζεμπίλι (σιτάρι, ἄλας κτλ.).
Ἡμιφρακτὸς (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) φραγμένος (ὠχυρωμένος, ἀσφαλισμένος).
Ἡμιφυὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἀμισφυτρωμένος, ἀτελεσφόρητος.
Ἡμίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκπέμπων ἢ συγκλεισμένος ἀπὸ) ἡμίσειαν φωνήν. ||. (οὐσ.) Ἡμίφωναν (τὸ), (μουσ.) = Ἡμιτόνιον· (γραμτ.) ἀτελὲς φωνῆεν.
Ἡμίχλωρος (ὁ, ἡ). Ἀμισὸς πράσινος ἢ κιτρινοπράσινος, ὄχι ἐντελῶς χλωρός.
Ἡμιχοαῖος, α, ον, = Ἡμίχους.
Ἡμιχοινίκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ χοίνικος, Ἀμισὸ χοινίκι (σοινίκι).
Ἡμιχοίνικος καὶ
Ἡμιχοῦνιξ(), ικος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν ἓν ||. Ἡμιχοίνικον (τὸ), = Ἡμιχοινίκιον.
Ἡμιχολώδης, εος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) χολώδης.
Ἡμίχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν ἓν ||. Ἡμίχοον (τὸ), τὸ ἥμισυ τοῦ χοός (μέτρ.).
Ἡμιχόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ χοροῦ, Ἀμισὸς χορός.
Ἡμίχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) χρηστός (καλὸς ἢ εὔχρηστος).
Ἡμίχρυσος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μόνον εἶνε χρυσᾶ, ὄχι ἐντελῶς χρυσοῦς.
Ἡμίχωστος (ὁ, ἡ). Ἀμισογεμισμένος μὲ χῶμα· Ἀμισοπαραχωμένος.
Ἡμιψυγὴς, έος καὶ
Ἡμίψυκτος (ὁ, ἡ), [ἥμ. ψύχω]. Ἀμισοστεγνωμένος (εἰς τὸν ἀέρα)· Ἀμισοπαγωμένος.
Ἡμιωβολιαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἕν-
Ἡμιωβόλιον καὶ Ἡμιώβολον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς ὀβολοῦ, Ἀμισὸς ὀβολός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡμιώβολος (ὁ), = Ἡμιωβόλιον.
Ἡμιωρίον (τὸ). Ἡμισὴ ὥρα.
Ἥμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἅπτω.
Ἡμὸς ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Ἡμέτερος.
Ἦμος [ἦμαρ], Π. ἐπίῤ. Χρν. ὅτε, ὅταν· (σπν.) ἐν ᾧ. » Ἦμος.. τῆμος.. Ἰλ. Α. 475—477. (καὶ παραλλ.) » Ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρεν, « Ἀπλλν.
Ἥμουν, παρτ. τοῦ Ἐμέω.
Ἤμπισχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμπέχω ἢ παρτ. τοῦ Ἀμπίσχω.
Ἤμπλακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμπλακίσκω
Ἠμπόλησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐμπολέω.
Ἠμυόεις, εσσα, εν, Π. κεκλιμένος, γυρτὸς ἢ ἡμίκλειστος, (ἴδε Κόρκορος), [ἐκ τοῦ
Ἡμύω [ἀ, μύω], Μ. ύσω, Π. κλίνω, γέρνω· (συνκδχ.) κινδυνεύω νὰ πέσω· (κατ' ἔκτ.) πίπτω· (μτνμ.) ἀποθνήσκω. » Λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει, « Ἔπγρ.
Ἠμφίεσα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. καὶ
Ἠμφιεσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιέννυμι.
Ἠμφισβήτουν, παρτ. τοῦ Ἀμφισβητέω.
Ἥμων, παρτ. τοῦ Ἀμάω.
Ἡμῶν, γεν. τοῦ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἥμων [ἵημι], ονος (ὁ), Π. ὁ ῥίπτων (τινάζων) βέλη κτλ., τοξότης, ἀκοντιστής κτλ.
Ἦν, Σύνδ. ἀντὶ Ἄν, Ἐάν. (συνήθ. πρὸς ὑποτ.) » Οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, « Ἰλ. Α. » Ἦν τε πληγῇ ἐκ χειρὸς, ἦν τε βληθῇ, ἦν τέ τι ἐμπέσῃ αὐτέῳ, ᾧ ἦν αὐτὸς καταπεσὼν τρωθῇ, « Ἱππκρ. » Ἦν μὴ, « ἐκτὸς μόνον ἄν. » Ἦν καὶ, « ἔστω καί.
Ἦν, ἐπιφών. ἢ ἐπίῤ. (σπν.) ἀντὶ Ἠνὶ, ἰδού.
Ἦν, αἰτ. θηλ. ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ἦν, Π. ἀντὶ Ἐὴν, αἰτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ἑός.
Ἦν, ά. ἐν. καὶ συχνότ. γ'. ἐν. καὶ πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί. » Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, « Ἡσ.
Ἦν, Π. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἔφην, ά. ἐν. πρσ. τοῦ Ἠμὶ, (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἦν δ' ἐγὼ, « Πλάτ., (παρβλ. Ἦ).
Ἠναγκασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Κατ' ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης.
Ἠναίδηκα, πρκ. τοῦ Ἀναιδέω.
Ἠναίνετο, παρτ. τοῦ Ἀναίνομαι.
Ἠνάλωκα, πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἤναξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνάσσω.
Ἤναρα ἢ Ἤναρον, ἀόρ. ά. ἢ β'. τοῦ Ἐναίρω.
Ἤνεγκα καὶ Ἤνεγκον, ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Φέρω.
Ἤνεικα, Ἰων. ἀντὶ Ἤνεγκα.
Ἠνειχόμην, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἠνεκέως, ἐπίῤ. Εἰς μεγάλην (ἀπέραντον) ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ
Ἠνεκὴς [ἐνεγκεῖν], έος (ὁ, ἡ), Π. ἐκτεταμένος ἐπ' ἄπειρον· διηνεκής. ||. (τὸ οὐδ.) Ἠνεκὲς, ἀντὶ-
Ἠνεκῶς, ἐπίῤ. Π. = Ἠνεκέως· διηνεκῶς.
Ἠνέμιον (τὸ), = Ἀνεμώνη.
Ἠνεμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνεμόεις, ἀνεμώδης· (συνκδχ.) ὑψηλὸς (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ἠνεμόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιπατῶν) ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ἢ μὲ ὁρμὴν ἀνέμου.
Ἠνεμοφώνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βούζων (σφυρίζων) ὡσὰν τὸν ἄνεμον.
Ἠνεμωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνεμόω.
Ἠνεσχόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἠνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω.
Ἠνέῳγα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνέῳγα, μσ. καὶ
Ἠνέῳγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνέῳγμαι, πθ. πρκ. καὶ
Ἠνεῴχθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνεῴχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἦνθον, Δ. ἀντὶ Ἦλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἠνὶ, ἐπιφών. Δεικτ. = Ἰδοὺ, νά!
Ἠνία, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνιάω.
Ἠνία (τὰ), πλθ. τοῦ Ἠνίον καὶ = τῷ
Ἠνία (ἡ), [ἴδε Ὑπήνη]. (ἐν γέν.) λωρὶ· (ἰδιαιτ.) τὸ λωρὶ τοῦ χαλινοῦ, (κατ' ἔκτ.) τὸ χαλινάρι (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ἀφ' ἡνίας, « Ἱππικ., ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά. » Ἐξ ἡνίας, « αὐτ., ἀπὸ τὰ ἀριστ. πρὸς τὰ δεξ. (καὶ μτφορ.) » Παρ' ἡνίαν ποιεῖν, « Φλςρ., ἀφηνιάζειν, ἀπειθεῖν.
;Ἠνιάζω, Μ. άσω. Χαλινόνω.
Ἤνιγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἰνίσσομαι, (ὅθ.
Ἠνιγμένως, ἐπίῤ. Αἰνιγματωδῶς.
Ἠνίδε, ἐπιφών. Δεικτ. ἀντὶ Ἠν' ἴδε, ἰδοὺ, νά.
Ἠνίχθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς πρστ. τοῦ Αἰνίσσομαι.
Ἠνίκα [ἦ], ἐπίῤ. Χρον. ὅτε· ὅταν, (παρβλ. Πηνίκα καὶ Τηνίκα).
Ἠνίον (τὸ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ἠνία, λωρὶ, χαλινάρι.
Ἠνιοποιεῖον (τὸ). τὸ ἐργαςήριον τοῦ ἡνιοποιοῦ.
Ἠνιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἠνιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἡνία (χαλινάρια).
Ἠνιοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Διοικῶ (Διευθύνω) μὲ τὰς ἡνίας, [ἐκ τοῦ
Ἠνιοστρόφος (ὁ, ἡ), = Ἠνίοχος.
Ἠνιοχεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἡνιόχου.
Ἠνιοχεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἠνίοχος.
Ἠνιοχευτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος πρὸς ἡνιοχείαν.
Ἠνιοχεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἠνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὰς ἡνίας· εἶμαι ἡνίοχος· (μτβτ.) διοικῶ, διευθύνω.
Ἠνιόχησις, εως καὶ
Ἠνιοχία (ἡ), = Ἠνιοχεία.
Ἠνιοχικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἡνίοχον· ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἡνιοχείαν. ||. Ἠνιοχικὴ, ἡ τέχνη τοῦ ἡνιόχου.
Ἠνίοχος (ὁ, ἡ), [ἡνία, ἔχω]. ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας ᾧ διευθύνων τὴν ἅμαξαν· (ἐν γέν.) ὁ διοικῶν τι, κυβερνήτης.
Ἠνίπαπε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐνίπτω.
Ἤνις [ἔνος], ιος (ἡ), Π. ἑνὸς ἔτους, χρονιάρικος. » Βοῦς—, « Ὅμ.
Ἦνον, Π. παρτ. τοῦ Ἄνω = Ἀνύω.
Ἠνορέη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνορέα, ἀνδρία.
Ἤνοχα, πρκ. τοῦ Φέρω, (εὐχρηστότ. τὸ Ἐνήνοχα).
Ἤνοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ὄψ]. ὁ σκοτίζων μὲ τὴν λάμψιν του τὴν ὄψιν, λαμπρὸς, ὑαλιστερὸς, (παρβλ. Νῶροψ).
Ἤνπερ, σύνδ. Ἂν ὅμως, ἂν ἐν τοσούτῳ.
Ἤνπερ καὶ Ἠνπεροῦν, αἰτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅςπερ,-ροῦν.
Ἤνσοι, Δ. ἀντὶ Ἤνθει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνθέω.
Ἤντεον, Π. παρτ. καὶ
Ἤντηκα, πρκ. τοῦ Ἀντάω(-έω).
Ἠντιβόλουν, παρτ. τοῦ Ἀντιβολέω.
Ἠντιδίκουν, παρτ. τοῦ Ἀντιδικέω.
Ἦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἤμην, παρτ. τοῦ Ἧμαι.
Ἠνυπνιασάμην, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐνυπνιάζομαι
Ἤνυστρον (τὸ), [ἀνύω]. ὁ τέταρτος ςόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων, (Γαλλ.) la caillette.
Ἠνώγεα, Ἰων. καὶ
Ἠνώγεον ἢ Ἤνωγον, Π. παρτ. τοῦ Ἄνωγα
Ἠνωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐν ἑνώσει, οὐχ κατὰ διάστασιν.
Ἠνώρθουν, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἀνορθόω.
Ἠνώχλουν, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἐνοχλέω.
Ἦξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἦξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄσσω ἢ Ἀίσσω.
Ἠξις [ἥκω], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄφιξις, ὀρχομός.
Ἠοῖ, Π. δοτ. ἐν. τοῦ Ἠώς.
Ἠοῖος, α ἢ η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐῷος. πρωϊνὸς ἢ· ἀνατολικός. ||. (οὐσ.) Ἠοίη (ἡ), (ἐνν. ὥρα) ἡ πρωΐα ἢ· ἡ ἀνατολή. ||. » Ἠοῖαι (ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ὁ Κατάλογος τῶν Ἡρωΐδων τοῦ Ἡσιόδου, διότι ἕκαστος αὐτοῦ παράγραφος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ἠ οἵη).
Ἤομεν, Π. ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.
Ἠόνηκα, πρκ. τοῦ Αἰονάω.
Ἠόνιος, α, ον, Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηςότ. τοῦ) Ἠϊόνιος, ὁ εὑρικόμενος εἰς τὸν αἰγιαλὸν (εἰς τὴν ἠϊόνα. » Ψάμμος—, « Ἐπγρ.
†Ἠπανάω(-έω)ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω) ἔλλειψιν, στερῦμαι, [ἐκ τοῦ
Ἠπανία (ἁ), Δ. ντὶ Σπάνις, ἔλλειψις, ἔνδεια.
Ἠπάομαι-ῶμαι Μ. ήσομαι. Διορθόνω· μπαλλόνω. » ἰόσκινον (» Ὑπόδημα) ἠπήσασθαι, « ὀςφ., Γαλ.
Ἦπαρ, ατος (τὸ τὸ συκῶτι, (Τουρκ.) τζιγέρι (τὸ μαῦρο. (Π.) τὸ εὐφορώτερον μέρος γῆς, (παρι. Οὐθαρ).
Ἠπατημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐσφαλμένως.
;Ἠπατήριος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἠπητήριος, (ὅθ) Ἠπατήρια (διορθ. Ἠπητήρια) φάρμαι, « Ἀλέξ. Τραλλ., μαλακτικὰ, καπραϋντικά.
Ἠπατηρὸς, ά, ὁ Ὁ τοῦ ἥπατος. » Δυσεντερία—, « Ἰα.
Ἠπατιαῖος, αν, = Ἠπατηρός.
Ἠπατίας, ου (ὁ) = Ἠπατιαῖος.
Ἠπατίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω μὲ τὸ ἧπαρ, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος.
Ἠπατικὸς, ἡ, ὸν Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ πάσχων ἀπὸ τὸ ἧπαρ Ἄθετον πᾶν γάλα.. ἠπατικοῖς, « κρ.
Ἠπάτιον (τὸ), ὁκορ. τοῦ Ἧπαρ, σηκωτάκι.
Ἠπατίτης, ου καὶ Ἠπατῖτις, ιδος (ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰ ὅμοιος μὲ τὸ ἧπαρ » Φλέψ—, « Ἱππκ Ἀλόη—, « Γεώπον., ἡ Ἠπατίζουσα χρῶμα). ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδος πολυτιμέρας καὶ ἰατρ. φυτοῦ (εὐπατορίου).
Ἠπατοειδὴς, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἥπατος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡπατοπνεύμων, ονος (ὁ). τὸ ἧπαρ καὶ ὁ πνεύμων ὁμοῦ.

Ἥπατος (ὁ), εἶδος ἰχθύος (ἔχοντος μέγιστον ἧπαρ ἢ πιθανώτ., τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος), (ἄλλ.) Αεβίας.

Ἡπατοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὸ ἧπαρ τῶν θυσιαζομένων ζώων ὡς ἡπατοσκόπος.

Ἡπατοσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Ἡπατοσκοπικός, ή, όν. Ἡπατοσκόπου ἴδιος. ||. Ἡπατοσκοπική, « Φλέγ. Τραλλ., ἡ ἡπατοσκοπία.

Ἡπατοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὸ ἧπαρ τοῦ θυσιασθέντος ζώου ᾗ προμαντεύων ἐκ τούτου τὰ μέλλοντα.

Ἡπατουργός (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατακόπτων (διαμελίζων) τὸ ἧπαρ, ἡπατοσκόπος.

Ἡπατοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σηκότια.

Ἤπαφε. Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀπαφίσκω.

Ἠπεδανός [ά, πέδον ἡ, ἤπιος], ή, όν, Π. ἀσθενής, ἀδύνατος.

Ἠπεδανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀδυνατίζω, ἐξασθενίζω.

Ἠπειγμένως [ἐπείγω], ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.

Ἠπειρογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος εἰς τὴν ξηράν, ἠπειρώτης.

Ἠπειρόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν ξηράν, [ἐκ τοῦ

Ἤπειρος (ἡ), [ά, πέρας]. ἡ ξηρά, ἡ στερεά, (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν θάλασ. ᾗ τὰς νήσους). (κατ' ἔξοχ.) ἡ Ἀσία· (ἰδιωνυμ.) ἡ Ἤπειρος (ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδ.).

Ἠπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάνω τὴν θάλασσαν (ἡ Ἑνόνω νῆσόν τινι μὲ τὴν) ἤπειρον. « Ὁ δ' Ἕβρος πᾶς ἠπείρωτο ὑπὸ κρυστάλλου, « Ἀρςδ.

Ἠπειρώτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος εἰς τὴν ἤπειρον (εἰ τὴν στερεάν). κάτοικος τῆς (ἐπαρχ.) Ἠπείρου ἢ τῆς Ἀσίας. » Δεινὴ γὰρ ἠπειρῶτις ἐς τὰ τοιάδε ψυχὴ γυναικῶν, « Ἰρ.

Ἠπειρωτικός, ή, όν, (καὶ πίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἤπειρον ἢ τοὺς ἠπειρώτας.

Ἠπειρῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἠπειρώτης.

Ἤπειτα, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἐπὶ Ἔπειτα.

Ἤπερ, Σύνδ. (μετὰ τὰ σαρ.) ἀντὶ Ἤ.

Ἤπερ, θηλ. τοῦ Ὅσπερ.

Ἤπερ, δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅσπερ. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἀπ' ὅπου· καθὼς, ἐκ Ὅσπερ).

Ἠπερόπευμα (τὸ), Π. [ἠπεροπεύω], ἀπάτη, γέλασμα.

Ἠπεροπεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀπατεών.

Ἠπερόπευσις, εως (ἡ), Π. ἠπεροπεύειν, ἀπάτησις, γέλασμα.

Ἠπεροπευτής, οῦ (ὁ), Π. Ἠπεροπεύς, [ἐκ τοῦ

Ἠπεροπεύω [;], Μ. εὐσωΐ. πλανῶ, ἀπατῶ· ξελογιάζω.

Ἠπεροπῆα, Ἰων. αἰτ. τοῦ Ἠπεροπεύς.

Ἠπεροπῆς, ῖδος (ἡ), Π. ἐπῶσα, ἀπατηλή. » Τέχνη—, « Πολν., ἡ τοῦ ἀπατᾶν (διὰ στρατηγημά).

Ἠπήσασθαι, Π. ἀορ. ά. ἀπαρ. τοῦ Ἠπάομαι.

Ἤπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἠπάομαι, ἀμπάλλωμα.

Ἠπητήριον (τὸ), = Ἀκέστρβελόνα (τῶν ἀμπαλωματάδων κλπ.), σακκορράφα, (κυρ. οὐδ. τοῦ

;Ἠπητήριος (ὁ, ἡ), [ἠπάομαι]. χρήσιμος πρὸς διόρθωσιν (ἰάτρευμα· ἀμπάλλωμα), ἴδε Ἠπατήριος.

Ἠπητής [ἠπάομαι], οῦ (ὁ). διορθωτής· ἀμπαλλωματᾶς, (Τουρκ.) ἐσκιτζῆς.

Ἠπήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἠπητής.

Ἠπήτριον (τὸ), = Ἠπητήριον.

Ἠπιαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ πυρετὸν ἠπίαλον.

Ἠπιάλης, ητος (ὁ), σπντ. ἀντὶ Ἐφιάλτης, [ἐκ τοῦ

Ἠπίαλος (ὁ), [ἐπί, ἅλλομαι]. πυρετὸς μὲ ῥῖγος· (ἰδιαιτ.) τὸ ῥῖγος τοῦ πυρετοῦ. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἠπιαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἠπιάλου.

;Ἠπίαμα (τὸ). (ἰατρικὸν) μαλακτικόν, κατάπλασμα, (εἰς τὸν Ἠρ. Γ', 130. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἤπια μετὰ) [ἐκ τοῦ

Ἠπιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἠπιόω.

Ἠπιοδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ἤπιος, δινέω]. μὲ ἱλαρότητα περιατρεφόμενος.

Ἠπιόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ἤπια (ἱλαρὰ) δῶρα.

Ἠπιοδώτης, ου (ὁ), Π. = Ἠπιόδωρος.

Ἠπιόθυμος (ὁ, ἡ), Π. πραΰς, ἡμέρου χαρακτῆρος, καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος.

Ἠπιόλης, ου (ὁ), = Ἠπίαλος.

Ἠπίολος (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἠπίαλος. 2) πεταλοῦδα τοῦ λύχνου, (Ἀρςτ.).

Ἠπιόμητις (ὁ, ἡ), Π. = Ἠπιόφρων.

Ἠπιόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. πρὸς τὸν ὁποῖον φέρεται ἠπίως ἡ μοῖρα, εὐτυχής, καλόμοιρος.

Ἠπιόμυθος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶνε ἤπιοι (προσηνεῖς, παρηγορητικοί), γλυκομίλητος.

Ἤπιος [ἔπος], α, ον. (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) Μαλακτικός, καταπραϋντικὸς τῶν πόνων (μάλιστα διὰ γηγεύματος), (παρβλ. Ὀδυνήφατος). (συνήθ.) πρᾷος, ἱλαρὸς, ἥμερος· μέτριος· ἁρμόδιος. » Ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδὼς, « Ὀδ. Ο., θέλων τὸ καλόν των.

Ἠπιότης (ἡ). πραότης, ἱλαρότης.

Ἠπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. μετριόφρων ἢ ἀγαθόφρων.

Ἠπιόχειρ, ειρος καὶ

Ἠπιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἤπιον (ἰατρευτικὴν, καταπραΰνουσαν τοὺς πόνους) χεῖρα.

Ἠπιστέαντο, Ἰων. ἀντὶ Ἠπίσταντο, γ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπίσταμαι.

Ἠπιόω-ῶ [ἤπιος], Μ. ώσω. Μετριάζω, καταπραΰνω· θεραπεύω· (τρπ.) διορθόνω· ||. (ἀμτβτ.) μετριάζουν οἱ πόνοι μου, ἐλαφρόνομαι ὀλίγον (ἀπὸ τοὺς πονους), εἶμαι 'σὰν καλλίτερα.

Ἠπίως, ἐπίρ. Μὲ πραότητα (ἱλαρότητα), μετρίως· ἀταράχως. » Ἠπίως ἔχω πρός τι, « Πλάτ., τὸ ἐπιθυμῶ μετρίως.

Ἤπου ἢ (ὀρθότ.) Ἤπου, Σύνδ., ἢ ἴσως, ἢ τάχα. » Ἤπου τις δαίμων ἤ τις ἀλητήριος, « Πλάτ.

Ἤπου ἢ (ὀρθότ.) Ἤπου, μόρ. Βεβαιωτ. καὶ Ἐμφαντ., πάντως, βέβαια. (εἰς μερικὰς φρ.) ποῦ ἔμεινε πλέον! πολὺ ὀλιγώτερον (περισσότερον) βέβαια! (καὶ εἰς τὰς ἐρωτ.) δὲν εἶν' ἔτσι; μήπως ἄρά γε; (Γαλλ.) n'est ce pas? » Ἤπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ, « Θκ. (ς'. 37). » Εἰ τοίνυν ἱκετεύειν οὐκ ἔξεστιν, ἤπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν, « Δμ. » Ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἤπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν, « Ἰσκρ. » Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ξυννοῶ τί βούλεται εἶναι. Ἤπου ἄρ', ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω, « Πλάτ.

Ἠπύτα, αο, Αἰολ. Μακεδ. Π. ἀντὶ

Ἠπύτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ κράζων (φωνάζων δυνατὰ), μεγαλόφωνος. » Κῆρυξ (» Πόντος)—, « Ὅμ., Ὀππ. [ἐκ τοῦ

Ἠπύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπύω, κράζω (μεγαλοφώνως), φωνάζω· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἠχῶ.

(Ἦρ), ἦρος (τὸ), κατὰ κρα. ἀντὶ Ἔαρ, (παρὰ λογογρφ. εὔχρ. μόνον ἢ γεν. ᾗ δοτ.).

Ἦρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐράω.

Ἦρα, ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω.

Ἦρα (τὰ), κυρ. αἰτ. τοῦ ἀχρ. Ἦρον, [ἄρω], Π. τὰ ἀρεστά. (μόνον εἰς τὰς φρσ.) » Ἦρα φέρειν (ἐπιφέρειν, κομίζειν κτλ.) τινι, « Ὅμ., Ὀρφ., = Χαρίζεσθαι, Βοηθεῖν. ||. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ. μὲ γεν.) » Τίνος ἦρα; « Ἐπγρ. » Ἦρα φιλοξενίης, « Καλλ., χάριν (ἕνεκα) τῆς.

Ἦρα [ἔρα ἢ ἀήρ], ας (ἡ). θεὰ τῆς μυθολογ. σύζυγος τοῦ Διός, ἔφορος τῶν γάμων κτλ.

Ἡραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν. ||. (οὐσ.) Ἡραῖον (τὸ), ὁ ναὸς τῆς Ἥρας καὶ » Ἡραῖα (τὰ), αἱ ἑορταί της. » Τὴν ἑορτὴν τῶν Ἡραίων ἄγοντες ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας.. τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε: βαδίζων Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον, « (Δοῦρις παρ') Ἀθ.

Ἡράκλειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἡρακλέα. (συνκδχ.) μέγας, (ὄθ.) » Ἡρακλεία νόσος, « Ἱππκρ., ἡ ἐπιληψία, » διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος ᾗ δυσκαταμάχητον, « Ἐρωτ. ||. (οὐσ.) » Ἡρακλεία (λίθος), ἡ μαγνῆτις. » — (πόα), « ἡ σιδηρῖτις.

Ἡράκλεις, ἐπιφών. Θαυμας. Θεέ μου! Ὦ! Ὦ θεέ μου! (μετὰ καὶ χ. γεν.) » Ἡράκλεις τοῦ μεγέθους, « Αξ.

Ἡρακλείως, ἐπίρ. Κατὰ μίμησιν τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡρακλειῶτις καὶ Ἡρακλεῶτις, ιδος (ἡ), = Ἡρακλεία (λίθος).

Ἡράμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Αἴρω.

Ἠράνθεμον (τὸ), [ἔαρ, ἄνθ.], εἶδ. ἄνθους καὶ φυτοῦ, ἄλλ. Ἀνθεμίς.

Ἤρανος (ὁ), Π. [ἦρα]. προστάτης, βοηθός, ὑπερασπιστής· διοικητής, κύριος. » Ἰςορίης—, « Ἀθ., φίλος ἢ ἐγκρατής.

Ἤραρε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἄρω.

Ἠράσθην, πθ. ἀόρ. καὶ

Ἠράσσαο, Π. ἀντὶ Ἠράσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐράω.

Ἤρατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Αἴρω. 2) Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔραμαι.

Ἠρᾶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράομαι.

Ἤργμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἄρχω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἤρεικα, πρκ. καὶ
Ἤρεισα, ἀόρ. τοῦ Ἐρείδω.
Ἠρέμα καὶ (πρὸ φων.) Ἠρέμας [ἤρεμος], ἐπίῤ. Ἡσύχως, σιγανὰ, ἀγάλι-ἀγάλια· ὀλίγον τι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἠρέμα κατακλινοῦς, « Ἠλ. » Ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες, ἠρέμα ἐπιστύφον, « Ἀθ. » Ἔχε ἠρέμα, « Πλάτ. — Ἔχ' ἀτρέμας, ςάσου, σιωπὴ, ὑπομονή.
Ἠρεμάζω, Μ. άσω, = Ἠρεμέω, ἡσυχάζω (κυρ. ἀπὸ λύπην).
Ἠρεμαῖος, α, ον, (τὸ παρθ. Ἠρεμέςερος, -έστατος). Ἥσυχος, ἀτάραχος, ἀθόρυβος. βραδὺς, ἀργοκίνητος.
Ἠρεμαιότης (ἡ), = Ἠρεμία, ἡσυχία.
Ἠρεμαίως, ἐπίῤ. Ἡσύχως· βραδέως.
Ἠρεμέστερος, α, ον, (ᾗ ἐπίῤ.)-έρως, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἠρεμαῖος καὶ Ἤρεμος.
Ἠρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Στέκω ἤρεμος (ἀκίνητος, σιωπηλὸς, ἀτάραχος), ἡσυχάζω.
Ἠρέμησις, εως καὶ
Ἠρεμία (ἡ). τὸ ἠρεμεῖν, ἡσυχία, ἀκινησία. » Ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει.. » Διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, « Ἀρςτ.
Ἠρεμίζω, Μ. ίσω. Καταπραΰνω, καθησυχάζω· (καὶ ἐλλ. ἢ μσ.) = Ἠρεμῶ, ἡσυχάζω. » Ὥσπερ δὲ οἱ πολλοὶ.. ἑδραῖοί εἰσιν, οὕτω καὶ τὰς κόρας.. ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιῶσι, « Ξεν.
Ἠρέμισις, εως (ἡ), = Ἠρέμησις.
Ἤρεμος (ὁ, ἡ), ἤρα = ἔρα, παρβλ. Ἔρημος] μτγν. ἀντὶ Ἠρεμαῖος, ἥσυχος.
Ἠρεμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἠρεμίζω.
Ἤρεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἤρευν, Ἰων. ἀντὶ Ἤρουν, παρτ. καὶ
Ἤρημαι, πρκ. τοῦ Αἱρέω.
Ἠρήρειν, Ἀττ. περσ. τοῦ Ἀρηρα.
Ἠρήρειστο, Ἀττ. ἀντὶ Ἐρήρειστο ἢ Ἤρειςο, γ'. ἐν. πρ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐρείδω.
Ἤρθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Αἴρω.
Ἤρι, δοτ. τοῦ Ἦρ, (ἴδε Ἦρ). ||. Π. ἀντὶ ἐπιῤ. Πρωΐ, τῷ πρωΐ. » Ἦρι μάλ', « Ὅμ., πολλὰ πρωΐ. » Ἦθεν δὲ μάλ' ἦρι, « αὐτ.
Ἠριγένεια (ἡ), πθηλ. τοῦ
Ἠριγενὴς, έος (ἡ), Π. ὁ γεννώμενος τὸ πρωΐ, (ἐπίθ. τῆς αὐγῆς).
Ἠριγέρων, ον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (τὸ ὀπ. γηράσκει, σποράζει, παππουδιάζει τὴν ἄνοιξιν), (Γαλλ. seneçon, (ὁ σπόρος του εἶνε τὸ Τουρκ. Κανάρ-γεμί).
Ἠρικαπαῖος [ἦρ κᾶπος Δ. ἀντὶ κῆπος ἢ ἔρι, κάπτω], ον. (ἐπιθετ.) Ὁ Βάκχος ἢ ὁ Πρίαπος.
Ἤρικον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρείκω.
†Ἤριμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ
Ἠρινὸς, ἡ, όν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἐαρινὸς. πρωΐμος.
Ἠρίον (τὸ), [ἔρα τάφος (κυρ. εἰς εἶδ. λύφου).
Ἠριπόλη (ἡ), Π. [ἦρι, πολέω]. ἡ περιπολοῦσα ἢ ὑφιστάνη τῷ πρωΐ, (ἐπίθ. τῆς αὐγῆς).
Ἤριπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρείπω.
Ἤρκα, πρκ. τοῦ Ἴρω.
Ἤρκται, γ'. ἐν. πρ. τοῦ Ἤργμαι.
Ἤρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἴρω.

Ἠρμοσμένως [ἁρμόζω], ἐπίῤ. (μτχ.) Προσφυῶς, ἁρμοδίως.
Ἦρξα, ἀόρ. τοῦ Ἄρχω.
Ἤρξις, Π. (κατὰ συναλοιφ.) ἀντὶ ἡ ἔρξις, πρᾶξις, (Εὐρ. Τρ. 393).
Ἦρος, γεν. τοῦ Ἔαρ, (ἴδε Ἦρ).
Ἦρσα, ἀόρ. τοῦ Ἄρδω ἢ 2) Αἰολ. ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω ἢ Ἄρω.
Ἠρύγγιον (τὸ), [ἐρυγγάνω], εἶδ. φυτ. ἀγκαθ. (μὲ ἀρωματίζοντα φύλλα ᾗ ῥίζαν), (Γαλλ.) chardon roland ou à cent têtes.
Ἠρυγγὶς, ίδος (ἡ), Π. ἐπίθ. τοῦ-
Ἤρυγγος (ἡ), = Ἠρύγγιον.
Ἤρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρεύγω.
Ἠρύκακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρύκω.
Ἤρχατο, Ἰων. ἀντὶ Ἠργμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ἤρχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἄρχω.
Ἠρχόμην, παρτ. τοῦ Ἄρχομαι ἢ Ἔρχομαι.
Ἤρω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Αἴρω.
Ἤρω, Ἀττ. ἀντὶ Ἤρωα, αἰτ. καὶ
Ἤρῳ ἢ (ὀρθότ.) Ἤρω, (χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου ι), ἀντὶ Ἤρωϊ, δοτ. τοῦ Ἤρως.
Ἠρῶ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράομαι.
Ἠρώεῖον (τὸ), = Ἠρῷον.
Ἠρωελεγεῖον (τὸ). (μέλος ἢ μέτρον) συγκείμενον ἀπὸ Ἠρωϊκοὺς καὶ ἐλεγείους (ἑξαμέτρους δηλ. ᾗ πενταμέτρους) ςίχους.
Ἠρώησα, ἀόρ. τοῦ Ἐρωέω.
Ἠρωΐζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ὡς ἥρως. 2) (μτβτ.) συνθέτω ποίημα μὲ ἠρωϊκοὺς ςίχους ἢ τὸ μεταφέρω εἰς τοιούτους.
Ἠρωϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἥρωα. » Στίχος —, « Μετρ., ὁ ἑξάμετρος.
Ἠρωϊκῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν τοὺς ἥρωας.
Ἠρωΐνη (ἡ), = Ἠρωΐς.
Ἠρώϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἠρῷος.
Ἠρωΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠρωϊκή. » Τιμὴ —, « Ἀπλλν. ||. (οὐσ.) θηλ. τοῦ Ἥρως, ἡρώϊσσα. » Τὴν Ναυσικάαν μόνην τῶν ἡρωΐδων, « Ἀθ.
Ἠρώϊσσα, ης (ἡ), = Ἠρωΐς.
Ἤρων, παρτ. τοῦ Ἐράω.
Ἠρῴνη, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἠρωΐνη.
Ἠρωολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκθέτω (διὰ ποιήματος ἢ συγγράμματος) τὰς πράξεις ἢ τὴν γενεὰν ἥρωος ἢ τῶν Ἡρώων.
Ἠρωολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἠρῷος καὶ Ἠρῷος, α, ον, = Ἠρωϊκός. ||. (οὐσ.) Ἠρῷον (τὸ), ναὸς ἢ μνῆμα ἥρωος. » Ἠρῷα (τὰ), ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τιμὴν ἥρωος.
Ἥρως, ωος (ὁ). (κατ' ἀρχ. εἶδ. τίτλου ἀνάλ. μὲ τὸ ἑδικόν μας) Εὔριος, αὐθέντης (καὶ συγγ. ἴσως μὲ τὸ Ἔρως = Φίλος, καὶ μὲ τὸ Ατν. Herus, καὶ μὲ τὸ Γερμαν. Heeren. » Πάντες γὰρ οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Ἥρωες ἐκαλοῦντο, καὶ οὐχ οἱ βασιλεῖς μόνον, ὡς Ἴςρος ᾤετο, « Ἀπλλν. Γρμ.) (ἰδιαιτ.) εὐγενὴς, ἀνδρεῖος, (ἐν γέν.) ἀξιότιμος (» Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, « Ὅμ.) (ὑστερώτ.) ἡμίθεος, μέγας ἄνθρωπος (ἥρωας) θεοποιηθεὶς μετὰ θάνατον (» Τὰς δὲ θειοτέρας κατασκευῆς λαχούσας [φύσεις].. οἱ μὲν παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες Ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωϋσῆς δ', εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, Ἀγγέλους, « Φίλ.). (μτγν.) μακαρίτης, (ὀθ. τὸ σύνηθες ἐπιτάφιον) » Ἥρως Χρηστὲ (εὕρηται ᾗ χρηστὴ) χαῖρε. «
Ἠρῷσσα (ἡ), = Ἠρώϊσσα.
Ἦς, (εὐχρηστότ. τὸ Ἦσθα), β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἦς, Δ. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ᾗ
Ἦς, β'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.
Ἦς, γεν. θηλ. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ἦς, Π. ἀντὶ Ἐῆς, γεν. θηλ. τοῦ Ἑός.
Ἦς, Ἰων. ἀντὶ Αἷς, δοτ. πλθ. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ἦσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄδω.
Ἦσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἥδω.
Ἦσαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἧμαι.
Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἄδω.
Ἦσαν, Π. ἀντὶ Ἤδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.
Ἦσαν, ἀντὶ Ἤεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμι.
Ἥσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἥδω.
Ἥσειν, Π. μέλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.
Ἡσεῖτε, Δ. ἀντὶ Ἥσετε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Ἵημι.
Ἦσθα, Αἰολ. ἀντὶ Ἦς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἥσθετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Αἰσθάνομαι.
Ἥσθημαι, πρκ. τοῦ ἀχρ. Ἐσθέομαι, εἶμαι ἐνδυμένος, φορῶ, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.).
Ἥσθημαι, παρκ. τοῦ Αἰσθάνομαι.
Ἥσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἄδω.
Ἥσθην, ἀόρ. πθ. ᾗ
Ἡσθήσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Ἥδω.
Ἡσθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Αἰσθάνομαι.
Ἦσι, Π. ἀντὶ Φησὶ, (ἴδε Ἡμί).
Ἦσι, Π. ἀντὶ Ἦ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.
Ἦσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Αἷς, δοτ. πλθ. θηλ τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
†Ἡσιεπὴς, έος (ὁ, ἡ). = Ἡδυεπὴς, [ἔπος ᾗ
Ἦσις [ἥδω], εως (ἡ). χαρὰ, ἡδονή.
Ἤσκειν, Π. ἀντὶ Ἤσκεεν, Ἰων. ἀντὶ Ἤσκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀσκέω
Ἧσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἄδω.
Ἧσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἥδω.
Ἧσμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἤδειμεν, ά. πλθ. πρσ τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.
Ἦσο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. (κυρ. μσ. ὑπερσ.) τοῦ Εἰμί.
Ἦσο, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἧμαι.
Ἦσσα (ἡ), εὐχρης. τὸ Ἧττα.
Ἡσσάω ἢ Ἡττάω-ῶ [ἥσσων], Μ. ήσω Νικῶ. ||. (συνηθές. τὸ πθ.) εἶμαι κατώτερος, ἐλαττοῦμαι, νικῶμαι· ἀποτυγχάνω. (μὲ γεν.) » Γαστρὸς (» Ἡδονῆς, » Κάλλους κτλ.) ἡττώμενος, « Αξ. » Γυναικὸς ἡσσημένος, « Εὐρ. » Οὔ τοι γυναικὸς οὐ δαμῶς ἡσσητέα, « Σοφ., ἴδε Ἥσσων.
Ἥσσημα ἢ Ἥττημα (τὸ). νίκημα.
Ἡσσητέον, θετ. τοῦ Ἡσσάω.
Ἡσσόνως ἢ Ἡττόνως, ἐπίῤ. Κατώτερον, ὀλιγώτερον, [ἐκ τοῦ
Ἥσσων ἢ Ἥττων [ἦκα, ἥσυχος], ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Μικρὸς ἢ Ὀλίγος, μικρότερος, ὀλιγώτερος, κατώτερος, χειρότερος, ἀδυνατώτερος. (μὲ γεν.) » Οὐδενὸς ἥσσων, « Θκ. » Γαστρὸς (» Οἴνου κτλ.) ἥττων, « Ξεν., ὑπόδουλος, κυριευμένος, ἔκδοτος. » Εἰσὶ τοῦ κέρδους ἄ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παντες ἥττονες, « Ἀρχφ. (καὶ χ. πτ.) » Θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἡσσονας,« Αἰσχλ. » Τὸν ἥττω λόγον κρείττω ἀποφαίνειν, « Πλάτ., νὰ κάμῃ (μὲ σοφίσματα) τὸ ἄδικον δίκαιον, νὰ διαστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν. » Αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾷν, « Ἀρχφ. ‖. (τὸ οὐσ.) Ἧττον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἀντὶ) ἐπίρ. » Οὐχ (« Οὐδὲν) ἧττον,« Λξ., ἐπίσης, μ' ὅλα ταῦτα. » Οὐδὲν μέντ' ἂν ἧττον ἀκούοιμι, « Πλάτ., (παρβλ. Ἐλάσσων).

Ἧσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἅδω.

Ἧστε, Ἀττ. ἀντὶ Ἴδειτε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἥστην, ἀντὶ Ἦτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἥστην, Ἀττ. ἀντὶ Ἠδείτην, γ'. δυϊκ. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἡστικὸς [ἥδω], ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν), χαροποιός, εὐφρόσυνος.

Ἧστο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τε παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἧστον, Π. ἀντὶ Ἦτον, 6'. ἢ γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἥστον, Ἀττ. ἀντὶ Ἴδειτον, 6'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἡστὸς [ἥδω], ἡ, όν. Εὐφρόσυνος, δυνάμενος νὰ εὐφράνῃ ἢ νὰ εὐφρανθῇ. » Τὸ ἡστὸν, Σδ., ἡ χαρὰ, ἡ ἡδονή.

Ἡστωσας, Π. ἀντὶ Αἰστωσας, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Αἴστόω.

Ἥσυχα, εὐδ. πλθ. τοῦ Ἥσυχος. ‖. (ὡς ἐπίρ.) ἀντὶ Ἡσύχως.

Ἡσυχάζω, Μ. άσω. Μένω (Εἶμαι) ἡσυχος· ζῶ ἡσυχα· δὲν κάμνω θόρυβον, σιωπῶ.

Ἡσυχαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἥσυχος.

Ἡσυχαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἡσυχαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἥσυχος.

Ἡσυχαστέον, θετ. τοῦ Ἡσυχάζω.

Ἡσυχαστήριον (τὸ). κατοικητήριον ἡσυχαστοῦ, τόπος ἡσυχίας.

Ἡσυχαστὴς, οῦ (ὁ). Ὁ ζῶν βίον ἢ εἰς μέρος ἥσυχον, μονάζων, ἐρημίτης.

Ἡσυχαστικὸς, ἡ, όν, Ἡσυχαστοῦ ἴδιος.

Ἡσυχῆ, ἐπίρ. Ἥσυχα, ἀγάλι-ἀγάλια, σιγανὰ· ὀλίγον τι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἡσυχία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἡσύχου, παῦσις· ἄνεσις, ἀνάπαυσις· ἀπραξία, σιωπή· ἀταραξία· μοναξιά. » Ἡσυχίαν (ἢ » Τὴν ἡσυχίαν) ἄγειν ἢ ἔχειν, « Λξ., ἡσυχάζειν. »Οἱ μὲν ἄλλοι ἡσυχίην ἦγον, Κορίνθιος δὲ ἔλεξε τάδε, « Ἡρ. » Καθ' ἡσυχίαν, (ἢ) »Ἐφ' ἡσυχίας, « Ακ., Ἀρχφ., ἥσυχα.

Ἡσύχιμος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἡσύχιος, η, ῆ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἥσυχος, περφ. εἰρηνικὸς, φιλήσυχος. » Τρόπου ἐόντα ἡσυχίου, « Ἡρ. » Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλὸν, « Πλ. (ῦ).

Ἡσυχιότης (ἡ), = Ἡσυχία.

Ἡσυχίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἡσύχως.

Ἥσυχος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -αίτερος, -αίτατος καὶ σπντ. -ώτερος, -ώτατος). ‖ζῶμι, ἧτον, ἡ ἥμαι‖. Ἀπάραχος, ἀθόρυβος· σιωπηλὸς· πρᾶος, εἰρηνικὸς. ἐρημικὸς. »Ἦχε (ἡ » Μένε) ἥσυχος, « Εὐρ. = Ἔχ' ὁτρέμας, σιωπή!

Ἡσύχω, ἐπ. ῥ. Ἡσύχα, μέ ἡσυχίαν.

Ἥσχυμαι, πθ. πρκ. καὶ

Ἠσχύνθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Αἰσχύνω.

Ἥσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἰημι.

Ἧτα (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Η. » Οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἶ τὸ παλαιὸν, « Πλάτ. » Παρὰ ἀρχαίοις ὁ τύπος τοῦ Π ἀντὶ βασείας ἔκειτο, « Γρμτ.

Ἧτε. σύνδ. Π. ἀντὶ Ἤ. » Παρασχέμεν ἧτ' ἐχέμεν, « Ἰλ. Τ.

Ἧτε, θηλ. τοῦ Ὅστε.

Ἦτε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρστ. ἡ 2) 6'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧτε ἢ (ὑρθότ.) Ἤ τε, ἐπίρ. Π. πάντως, βέβαια, τῷ ὄντι.

Ἦτε, Π. ἀντὶ Εἶτε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧτην, Π. ἀντὶ Εἰτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἠτιμωμένως, ἐπίρ. (μτγ.). Ἀτίμως.

Ἦτοι, σύνδ. Διαζευκτ. (ἐπιφερομ. πάντοτε τοῦ Ἤ). » Καὶ αὐτοὶ ἦτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα,« Θκ. » Ἦτοι θανόντας ἢ φάος δεδορκότας, « Εὐρ. (ἄπαξ δὲ μόνον καὶ προηγ. τοῦ Ἤ) » Ἢ μέγαν νέον ἦτοι φύσιν, « Πίνδ. (πάντ δὲ κακιζήλως παρὰ τῷ Γαλ.) » Ἦτοι τὸν δεξιὸν ἦτοι τὸν ἀριστερὸν, « 2)(μεγν. καὶ μόνον γρμτ.) Ἐπεξήγηματ. »Ὁ μήπω βληθείς, ἦτοι ἀφεθείς, ὀϊστὸς, « Φιλήμ., (παρβλ. Ἤγουν). 3) Π. Μεταβατ. (ἐννοίας) ἡ Ἐναρκτ. (λόγου) ἀντὶ τοῦ Μέν. » Ἦτοι ὑγ' ὡς εἰπὼν,« Ὁμ. »Ἦτοι ἐγὼν εἶμι πρωτὶ Ἴλιον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὲν) » Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, « αὐτ. (καὶ προηγ. ἀντνμ.) » Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατιείαν νικλήσκουσιν, « αὐτ. 4) Βεβαιωτ. (ἀλλ' εἰς τὴν σημασ. ταύτην [ἀν ὑπάρχῃ] ὀρθότ. τὸ

Ἦτοι ἢ Ἤτοι, Π. = Ἴτε.

Ἧτον, 6'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧτορ [ἄω, ἄημι], ορος (τὸ), Π. καρδία· ψυχὴ· νοῦς· ζωὴ· ἀνδρία. » Ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ, « Ἰλ. Χ. » Μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς, « Ἰλ. Ε. » Τὰς δ' ἐσσυμένως λίπεν ἦτορ, « Κόϊντ.

Ἡτραῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἠτριαῖος καὶ Ἠτριεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἦτρον (τὸ ὑπογάστριον), ἀποτελῶν μέρος τῆς κάτω κοιλίας. ‖. (οὐσ.) Ἠτριαία (ἡ) καὶ Ἠτριαῖον (τὸ), = Ἦτρον. » Δέλφηκος ὀπωρινῆς ἠτριαῖον φέρετε.» Ἀθ.

Ἦτριον (τὸ). στημόνι· ὕφασμα (κυρ. λεπτὸν καὶ ἀραιὸν διὰ κέντιμα), (ὑθ.) πανὶ διὰ στράγγισμα, ἀστάρι.

Ἦτρον (τὸ), [ἦτορ], ἡ κάτω κοιλία, τὸ ὑπογάστριον. (ἐπὶ φυτ.) = Ἐντεριώνη.

Ἧττα (ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Νίκη, χάσιμον (μάχης, δίκης κτλ.).

Ἡττάω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Ἧσσημα.

Ἡττητέον, θετ. τοῦ Ἡττάω.

Ἡττόνως, ἐπίρ. Ζ. Ἡσσόνως.

Ἥττων, ονος (ὁ, ἡ). Ζ. Ἥσσων.

Ἥττω, σπν. ἀντὶ Ἔσσω.

Ἡΰ, Π. οὐδ. τοῦ Ἡΰς.

Ἡυγένειος (ὁ, ἡ, Π. ἀντὶ Εὐγένειος.

Ἡΰδε, γ'. ἐν. πρσ. τῦ παρτ. τοῦ Ἀΰδω.

Ἡΰζωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔζωνος.

Ἡϋηνα, ἀόρ. ά. τοῦ Αὐαίνω.

Ἡϋθέμεθλος ᾗ Ἠϋθέμυηλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθέμεθλος, ὁ ἔχων καλὰ (στερεὰ) θεμέλια, ἀσφαλής, ἀκλόνητος.

Ἠϋκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκάρηνος, ὁ ἔχων μεγάλον κεφάλι (κάρηνον).

Ἠΰκερως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκερως.

Ἠϋκομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκομος.

Ἠΰν, Π. αἰτ. τοῦ Ἠΰς.

Ηὐξήθην, πθ. καὶ

Ηὐξόμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Αὐξάνω.

Ἠΰπυργος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔπυργος.

Ἠΰρορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔχορος.

Ηὑράμην, ά. καὶ

Ηὗρω, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Εὑρίσκω.

Ἠΰς, ἠέος (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐς.

Ἠῦσα, Π. ἀόρ. τοῦ Αὔω, φωνάζω.

Ηὔτε καὶ (κατὰ διάλυσ.) Ἠύτε, Π. Ἰων. ἀντὶ Εὔτε, ὡς, ὡσὰν, καθὼς. »Τῷ δ' ἠύτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ πομῆνα λαῶν,« Ἰλ. Τ. » Μελάντερον ἠύτε πίσσα, « Ἰλ. Α. » Ἑστασαν ἠύτε πέτρα, « Θκρ.

Ἠύτοκος, Ἠύχορος κτλ., Π ἀντὶ Εὔτοκος κτλ.

Ἡφαιστεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ Ἡφαίστ. (κυρ. οὐσ. τοῦ

Ἡφαίστειος, α, ον. Ὁ ἀήκων εἰς τὸν Ἥφαιστον. ‖. (οὐσ.) Ἡφαίστειον (τὸ), = Ἡφαιστεῖον καὶ »Ἡφαίστια, « = τῷ

Ἡφαίστια (τὰ), (ἐνν. θύματα ἢ ἱερὰ) θυσία καὶ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Ἡφαιστόπονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἡφαιζότευκτος.

Ἥφαιστος (ὁ), [ἅπτω]. θεὸς τῆς μυθολογ., (μτγν.) τὸ πῦρ. » Πευκάεν θ' Ἥφαιζον,« Σοφ.

Ἡφαιστότευκτος καὶ

Ἡφαιζοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), ι. [ἧφ. τεύχω]. κατεσκευασμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ τὸν Ἥφαιζον, (Εἰς τὸν Αἰσχλ ὁ Schweigh. ἔγραψε διὰ τὸ μέτρον, Ἡφαιστοτυχὴς· ὁ δὲ Ἑρμὰν. Ἡφαιστοτκές).

Ἡφείθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἀφέθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἥφθα, Δ. ἀντὶ Ἧφθη, γ'. ν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. καὶ

Ἥφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἅπτ. καὶ

Ἧφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρς τοῦ Ἅπτω.

Ἥφι, Π. ἀντὶ Ἵῃ, δατ. ἑνθηλ. τοῦ Ὅς.

Ἡφίειν, εις, ει καὶ

Ἡφίων, Ἀπτ. ἀντὶ Ἀφίην, πρτ. τῦ Ἀφίημι.

Ἡφυσέμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἐφύω.

Ἠχεῖον (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅτι κροτούμενον ἢ κινούμενον ἐπὶ τόπου κάμνει ἦχον. (ἰδιωτ.) εἶδ. χαλκίνου τυμπάνου (εἰς τὰ θέατρα) = Βροντεῖον.

Ἠχέτα, ασ, Αἰολ. ἀντὶ

Ἠχέτης, ου (ὁ). ὁ ἠχῶν (κωνάζων, ἀπατελῶν ἦχον). » Τέττιξ— « Ἡσ.

Ἠχετικὸς, ἡ, όν, = Ἠχητικός.

Ἠχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἦχον, ἠχολογῶ, κωνάζω, βούζω. (μεταφ.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ ἦχος. » Τὰ χαλκία ὡς τάχος ἄχει, « Θκρ., κρούει ἕνα ἦχεῖον.

Ἠχὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἦχος, βλ. ὀρυμδος. (μτγν. ὁμιλία· ᾠδὴ· φήμη, εἴδησις.

Ἠχήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀποτελῶν ἦχον, βούζων, αντήχων· (συνθ.) μέγας, εὐ-ηχοῦσα. » Δοῦπον ἠχήεντα, « Ὁμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἦχημα (τὸ). ἦχμ ἀποτέλεσμα, βοή, κτύπος.
Ἤχησις, εως (ἡ). τὸ ἠχεῖν, ἠχολόγημα, βόϋσμα.
Ἠχητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἐξιν τοῦ ἀποτελεῖν ἦχον.
Ἠχθέσθην, ά. ἐν. πρτ. τοῦ πθ. ἀορ. ἢ γ'. δυϊκ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄχθομαι.
Ἠχθημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐχθάνομαι.
Ἤχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγω.
Ἤχθηρα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἐχθαίρω.
Ἠχθόμην, παρατ. τοῦ Ἄχθομαι, ἢ ἀόρ. 6'. τοῦ Ἐχθάνομαι.
Ἦχι, ἐπίῤ. Π. (κατὰ προσχημ.τ.) ἀντὶ Ἦ, ἔνθα, ὅπου.
Ἠχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀποτελῶν ἦχον.
Ἦχος (ὁ). βοή· βόϋσμα (τῶν αὐτῶν) »Βόμβος ἐν ὄξεϊ καὶ ἦχος ἐν ὠσί, « Ἱππκρ. (καὶ ἁπλῶς) » Κεφαλαλγίαι καὶ ἤχος ἀπυρέτοισι, « αὐτ.
Ἠχώ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠχή, ἦχος. » Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; « Αἰσχλ. 2) ψήμη. »Ἅπασαν τὴν Βοιωτίαν κατεῖχε ἠχώ, ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου, « Ἡρ. 3) (συνήθ.) ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἤχου, ἀντήχησις, (κοιν.) ἀντιλαλιά. (κατὰ τὴν μυθολογ.) νύμφη τις ὀρειὰς ἐρωμένη τοῦ Πανὸς κτλ. » Ἠχὼ λόγων ἀντιφθόϱ, « Ἐπιγρ.
Ἠχωδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ἦχον (βοήν), ἠχητικός.
Ἤψησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἕψω.
Ἤψω. 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἠψάμην, μσ. ἀορ. τοῦ Ἅπτομαι.
Ἠῶ, Π. αἰτ. ἐν. τοῦ Ἠώς.
Ἠῶθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἕωθεν, ἀπὸ πρωΐας, ἀπὸ τὸ πρωΐ, τὸ πρωΐ. » Ἠῶθεν νεῦμαι, « Ἰλ. Ξ.
Ἠῶθι, ἐπίῤ. Π. τῷ πρωΐ. » Ἠῶθι πρό, « Ὁμ., Ἀρατ., πολλὰ πρωΐ.
†Ἠώκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος τὸ πρωΐ.
Ἠῶν, Δ. ἀντὶ Ἠῶ, αἰτ. τοῦ Ἠώς.
Ἠῶν, όνος, Π. ἀντὶ Ἠϊών.
Ἠῷος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἑῷος, πρωϊνός. ἀνατολικός.
Ἠώρουν, παρτ. τοῦ Αἰωρέω.
Ἠώς, ἠόος-οῦς (ἡ), (ἡ δοτ. Ἠοΐ, ἡ αἰτ. Ἠῶ), Π. ἀντὶ Ἕως, ἡ αὐγή, τὰ χαράγματα· τὸ πρωΐ· ἡ ἡμέρα ἢ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. ἡ ἀνατολή. » Πρὸς ἠῶτε καὶ ἠλίου ἀνατολὰς ἐπριέτο τὴν ὁδὸν, « Ἡρ.

ΘΑΛ ΘΑΛ ΘΑΛ

Θ, θ, θῆτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) θ', ἐννέα (9), ἡ ἔννατος, η, ον· ϡ θ, ἐννέα χιλιάδες (9000).
Θ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Τὲ.
Θαάσσω καὶ (κατὰ κρ.) Θάσσω (γ. Μ.), Π. κάθημαι· εἶμαι στημένος (τοποθετημένος, στρατοπεδευμένος κτλ.), κεῖμαι.
Θάγω, Μ. θαξῶ, Δ. ἀντὶ Θήγω.
Θαδώλια, Ἀττ. ἀντὶ Τὰ ἑδώλια.
Θαεῖτε, Δ. Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Θάεο, Δ. Π. πρς. τοῦ
Θαέομαι, Δ. ἀντὶ Θεάομαι, θεωρῶ, κυττάζω (κυρ. μὲ θαυμασμόν)· θαυμάζω.
Θάημα (τὸ), Δ. ἀντὶ Θέαμα, πρᾶγμα ἀξιοθέατον (θαυμάσιον).
Θᾳητὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Θεατὸς, ἀξιοθέατος, ἀξιοθαύμαστος.
Θαίρεος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὸν θαιρὸν (ὅδε τὴν λέξ.).
Θαιροδύτης, ου (ὁ). ὁ κρίκος τοῦ ῥυμοῦ ὅπου ἐφαρμόζονται τὰ ζυγαλούρια.
Θαιρὸς (ὁ), [ἄρω]. ὁ στροφεὺς (Τουρκ. ρεζὲς) τῆς θύρας κτλ. 2) ὁ ῥυμὸς ἢ ὁ ἄξων τῆς ἁμάξης.
Θακεύω, Μ. εύσω καὶ
Θακέω-ῶ [Θᾶκος], Μ. ήσω, Π. κάθημαι. (μὲ αἰτ.). »Ἕδρας παγκρατεῖς θακεῖν,« Αἰσχλ., εἰς παντοκρατορικὸν (μοναρχικὸν) θρόνον. 2) (ἰδιωτ. κατ' εὐφημ.) κάθημαι πρὸς ἀπόπατον. » Ἐάν τις ἀλῷ θακεύων ἐν τῷ τεμένει, « Ἀππ.
Θάκημα (τὸ), Π. τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα· (συνκδχ.) ἱκεσία ἢ ἱκέτης.
Θάκησις, εως (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ Θακέω, κάθησις.
Θᾶκος καὶ (οὐχὶ) Θάκος (ὁ), [Θαάσσω]. καθέδρα, κάθισμα, θρονί· (συνκδχ.) συνέδριον (» Οἱ δὲ θεοὶ θῶκονδε καθίζανον, « Ὁδ. Ε.). (διὰ τὸ εὔφημ.) ἐπάπατος, χρεία, (κοιν.) καθίκι. » Ἐπὶ θῶκον ἀνιστάμενος, « Θρρ., σηκόνεται πρὸς χρείαν του.
Θελάμαξ, ακος (ὁ), = Θαλαμίτης.
Θαλάμευμα (τὸ), Π. [Θαλαμεύω]. οἴκημα, ἐνθιαίτημα.
Θαλαμεύτρια (ἡ), ἡ ἑτοιμάζουσα τὸν (νυμφ.) θάλαμον.
Θαλαμεύω, Μ. εύσω, (μὲ αἰτ.) Φέρω εἰς τὸν θάλαμον, νυμφεύομαι. ‖. (πθ. ἡ μσ.) κάθημαι κλεισμένος (καθὼς ἡ γυναῖκες) εἰς τὸν θάλαμον, (ἐπὶ θήρ.) εἶμαι τρυπωμένος εἰς τὴν θαλάμην μου.
Θαλάμη (ἡ), τρύπα (φωλιὰ) ζώου, (κυρ. θαλασσίου). » Πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, « Ὀδ. Ε. 2) (πλθ.) αἱ τρύπαι τῆς μύτης, τὰ ῥουθούνια. τὰ κοιλώματα τῆς καρδίας κτλ.
Θαλαμηγὸς (ὁ καὶ ἡ), [Θάλαμ. ἄγω]. εἶδ. πλοίου σκεπασμένον ὡσὰν κάμαρα ἢ ἔχον μέσα κάμαραις.
Θαλαμήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Θάλαμον.
Θαλαμηΐάδης, αο ἢ εω (ὁ), Π. (ἰχθὺς) ὁ κατοικῶν εἰς θαλάμην, (ἐπμ.) μέγας.
Θαλαμηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιμελοῦμαι τὴν κοίτην τινὸς ὡς) θαλαμηπόλος. » Κύνας—, « Ὀππ., τὰς βάλλωνά βατευθοῦν.
Θαλαμηπολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θαλαμηπόλου.
Θαλαμηπόλος (ὁ, ἡ), [Θάλαμ. πολέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὸν (νυμφικὸν ἢ ἁπλῶς τὸν) θάλαμον, ὑπηρέτης τοῦ θαλάμου, καμαριέρος, » Ὄρφνη—, « Π., ὡς εὐκολύνουσα τὴν ἕνωσιν τῶν δύο φύλων.
Θαλάμιος ἢ Θαλαμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Θάλαμον. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἡ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῆς τριήρους χρησιμεύουσα κώπη· ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἐξέτεινεν ἡ κώπη αὐτη. (ἀρσ.) = τῷ
Θαλαμίτης, ου (ὁ). ὁ κωπηλατῶν εἰς τὴν κατωτάτω σειρὰν ἢ εἰς τὴν πρῴραν πολεμικοῦ πλοίου, [ἐκ τοῦ
Θάλαμος (ὁ), [Θάλλω, θάλπω]. κοιτὼν, κάμαρα· (Ἰταλ.) καμπινέτον, (ἰδιωτ.) τὸ δωμάτιον τῆς γυναικὸς ἢ τῶν νεονύμφων· (ὀθ. συνκδχ.) ὁ γάμος. (ἐπὶ ζ.)-Θαλάμη, (ναυτ.) τὸ κατώτατον μέρος (πολεμικοῦ) πλοίου ὅπου ἐκωπηλάτουν οἱ θαλαμῖται· (ἐν γέν.) τὸ πλέον παράμερον μέρος οἴκου ἢ ναοῦ, ἄδυτον.
Θάλασσα [ἅλς ἢ σάλος], ης (ἡ). ἡ Θάλασσα. » Ἡ ἐντὸς (ἢ) καθ' ἡμᾶς, ϡ ἡ ἐκτὸς θάλασσα, « Ἡρ. 2) τὸ θαλάσσιον νερόν. » Πυριᾷν θερμῇ θαλάσσῃ, « Δσκρ. 3) λίμνη. » Τιβεριάδος θάλασσα, « Γρφ.
Θαλασσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Θαλάσσιος.
Θαλασσεύς, έως (ὁ), = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ
Θαλασσεύω, Μ. εύσω. Διατρίβω (Διαμένω) συνήθως εἰς (Βγέχομαι ἀπὸ) τὴν Θάλασσαν. » Αἱ γὰρ νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι, « Θκ. (δθ.) » Τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεὼς, « Πλ., (κοιν.) τὰ βρεχάμενα. » Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις θαλασσεύει, « Ἡρακλδ., μεταχειρίζεται εἰς τὰς μεταφορὰς του πολλὰ συχνὰ (τὰς λαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ) τὴν Θάλ.
Θαλασσίας, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἀνακατωμένος μὲ Θάλασσαν, Θαλασσωμένος.
Θαλασσίγονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσογενής.
Θαλασσίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλάσσιος.
Θαλασσίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ χρῶμα ἢ ὀσμὴν Θαλάσσης, μυρίζω (ἐν γέν. ὁμοιάζω) 'σὰν Θάλασσα· πελαγίζω.
Θαλάσσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Θάλασσαν, θαλασσινός. » Θαλάσσια ἔργα, « Ἰλ. Β., τὰ ναυτικὰ ἢ ἁλιευτικά. » Θαλάσσια στρώματα, « Δσκρ., τὰ Ἁλιπόρφυρα. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Θαλάσσιον ἐκρίψατε, « Σοφ., εἰς τὴν Θάλασσαν.
Θαλασσίτης, ου (ὁ), = Θαλασσίας.
Θαλασσοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (ὁδεύων, διερχόμενος) διὰ τῆς Θαλάσσης. » Ποταμὸς—, « Ε. Μαν., ὁ Ἀλφειὸς (διὰ τοὺς μετὰ τῆς Ἀρεθούσης μυθευομένους ἔρωτάς του).
Θαλασσοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρῶ (ἢ πῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εἶμαι βαμμένος) μὲ θαλάσσ. πορφύραν.
Θαλασσοβαφής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τῆς θάλ. « Τὸ Βηρύλλιον λίθος ἐστὶ γλαυκίζων, θαλασσοβαφὴς, » Ἐπιφ.
Θαλασσόβιος καὶ Θαλασσοβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσ., ναύτης ἢ ἁλιεύς. » Ἰχθῦς—, « Κ. Μαν.
Θαλασσοβραγής, ές (ὁ, ἡ). βρεγμένος (μουσγευμένος) μὲ θάλασσαν.
Θαλασσογείτων, ονος (ὁ, ἡ). γείτων τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος.
Θαλασσογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (λαβὼν τὴν ὕπαρξίν του) ἀπὸ τὴν θάλ.
Θαλασσογράφος (ὁ). ὁ περιγράφων τὰς διαφόρους θαλάσσας.
Θαλασσοδρομέτρης, ου (ὁ). ἐργαλεῖον ναυτικὸν πρὸς καταμέτρησιν τῶν διαστημάτων τῆς θαλάσσης.
Θαλασσοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (κυρ. κατὰ τὸ χρῶμα) τὴν θάλ.
Θαλασσοκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κτυπῶ (μὲ τὰ κωπία) τὴν θάλ., (μτφρ.) ὁμιλῶ χωρὶς νόημα, φλυαρῶ.
Θαλασσοκρατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις-
θαλασσοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, ἔχων μεγάλην θαλάσσιον δύναμιν.
Θαλασσομαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι πρὸς τὴν θάλασσαν, παραβέρνω εἰς τὰ κύματα.
Θαλασσομέδουσα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ
Θαλασσομέδων, οντος (ὁ), Π. βασιλεὺς τῆς θαλ., θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσόμηλι, -ιτος (τὸ). εἶδ. ὑδρομέλιτος κατεσκευασμένου μὲ θάλασσαν.
Θαλασσομιγὴς, ές (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θάλασ.
Θαλασσόμοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μογθῶν (ἀγωνιζόμενος) πρὸς τὴν θάλασ., θαλασσομαχῶν.
Θαλασσόνομος (ὁ, ἡ), Π. [θ. νέμω]. ὁ βόσκων εἰς (τρεφόμενος, ζῶν ἀπὸ) τὴν θάλ.
Θαλασσόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσογενής.
Θαλασσόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὴν θάλ.
Θαλασσόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. πλήττω]. τὸν ὁπ. κτυπᾷ (σέρνει) ἡ θάλ. » Δῆσος—, « Αἰσχλ.
Θαλασσόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (διαπλέων) τὴν θάλ.
Θαλασσοτόνος (ὁ, ἡ), = Θαλασσόμοθος.
Θαλασσοπορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πλέω (Ταξειδεύω) εἰς τὴν θάλ. ὡς-
Θαλασσοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περῶν θάλασσαν, ταξειδεύων διὰ θαλάσσης.
Θαλασσοπόρφυρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἁλουργὸς, Ἁλιπόρφυρος.
Θαλασσότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (ἀναδοθεὶς ἢ ἐξέχων) ἀπὸ τῆς θαλ.
Θαλασσουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι θαλασσουργός.
Θαλασσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θαλασσουργοῦ.
Θαλασσουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν θάλασ., ναύτης, ἁλιεύς, θαλασσινός.
Θαλασσοῦχος (ὁ, ἡ), = Θαλασσοκράτωρ.
Θαλασσοφυλακέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (Περιπλέω ὡς)-
ζθαλασσοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ διωρισμένος νὰ φυλάττῃ τὰ παραθαλάσσια.
Θαλασσόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλ.
Θαλασσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω μέρος τι τῆς ξηρᾶς εἰς (τὸ ἀκεπάζωμὲ) θάλασσαν· ἀνακατόνω μὲ θάλ. » Ἡ ναῦς θαλασσοῦται, « Πλδ., κάμνει νερά.
Θαλασσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θάλ.
Θαλάσσωσις, εως (ἡ). πλημμύρισμα τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τόπον τινά.
Θάλαττα, Θαλαττεύω κτλ., Ζ. Θάλασσα κτλ.
Θάλεα (τὰ), Π. πλθ. τοῦ Θάλος.
Θαλέθω (γ. Μ.), Π. ἀντὶ Θάλλω.
Θαλεία (ἡ), = Θαλία.
Θάλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Θάλλουσα, ἀκμάζουσα, λαμπρά, μεγαλοπρεπὴς, ἄφθονος.
Θάλειος, α, ον, Π. ἀντὶ Θαλερὸς, θερμὸς ἢ ἄφθονος. » Δάκρυ—, « Ὅμ.
Θαλερόμματος (ὁ, ἡ), Π. = Θαλερῶπις.
Θαλερὸς [Θάλλω], ά, όν. Ἀνθηρὸς, τρυφερὸς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) σφριγῶν, ἀκμαῖος, νεαρὸς· πολὺς, ἄφθονος· (ἐνίοτε) πρᾶος· μέτριος. » Πνεῦμα—, « Αἰσχλ. » Ὕπνος—, « Ἀξ., ὁ γλυκὺς, ζῶ.
Θαλερῶπις, ιδος (ἡ). Π. ἡ ἔγουσα ἀνθηρὰν ὄψιν ἢ γλυκ- (θελκτικὰ) ὄμματα.
Θαλέω, Π. ἀντὶ Θάλλω.
Θαλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Θηλέω.
Θαλία (ἡ), (κυρ.) = Θαλλός, κλωνάρι τρυφερόν. « Καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, θαλίαν τε κατακλάσας ἀντὶ στρατέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, » Ἀθ. 2) (συνήθ. μτφρ.) πανήγυρις, συμπόσιον, (ἐν γέν.) χαρὰ, εὐθυμία· εὐημερία. » Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐπὶ πολλῇ, « Ἰλ. Ι. 3) = Θαλλὶς (ίς).
Θαλιάζω, Μ. άσω. Εὐθυμῶ, ξεφαντόνω.
Θάλικτρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Δσκρ. Δ', 98).
Θαλλία (ἡ), = Θαλία, Θαλλός.
Θάλλινος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ θαλλόν.
Θαλλὶς, ίδος (ἡ). Ζεμπιλάκι πλεγμένον ἀπὸ θαλλὸν (φοίνικος).
Θαλλὸς (ὁ). [Θάλλω]. κλωνάρι τρυφερὸν (κυρ. ἐλᾶς)· φύλλον γουρμαδιᾶς. «Θαλλὸν προσείειν τινί, « Παροιμ., δελεάζειν τινὲ μὲ κολακευτικὰς ἐλπίδας (καθὼς τὰς αἶγας μὲ τὸν θαλλόν).
Θαλλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καθὼς τὰ γίδια) θαλλόν, εἶμαι-
ζθαλλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) θαλλόν.
Θαλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θαλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) θαλλὸν (κλάδον ἐλαίας) εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.
Θάλλω [θάω καὶ θάλπω], Μ. Θαλλήσω ἢ Θαλήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Τέθηλα). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμήν μου (καταπράσινος, φουντωμένος, φορτωμένος ἀπὸ φύλλα, ἄνθη καὶ καρποὺς), (μτφρ.) ἀνθῶ, ἀκμάζω, εἶμαι εἰς τὴν ἀκμαιοτέραν κατάστασιν· (σπντ. μτδτ.) κάμνω τι νὰ ἀκμάσῃ. « Οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλε χῶρος, « Πίνδ.
Θάλος, εος-ους (τὸ), Π. = Θαλλὸς· βλαστὸς (κυρ. καὶ μτφρ.). ||. (πλθ.) ἡδοναί, ἀπολαύσεις.
Θάλπημι, Π. σπντ. ἀντὶ Θάλπω.
Θαλπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι ζεστός.
Θαλπιόων, Π. μτχ. τοῦ Θαλπιάω.
Θαλπνὸς, ή, όν, Π. ζεστὸς, ζεσταίνων.
Θάλπος, εος-ους (τὸ). θερμότης, ζέστη· (μτφρ.) ζέσις, ὁρμή. παρηγορία.
Θαλπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ζεσταίνων (παρηγορῶν, καταπραΰνων), [ἐκ τοῦ
Θάλπω [συγγ. τῷ Θάλλω]. Μ. θάλψω, Ζεσταίνω (κυρ. καθὼς ἡ κλῶσσα τὰ αὐγά· » Ἡ δὲ περιστερὰ ἐν 40. ἡμέραις κυίσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, ᾗ ἐκτρέφει, « Γεωπ.), (συνδχ.) στεγνόνω (»Ἁλίῳ πέπλους θάλπουσα, « Εὐρ.). (ἐνίοτε) φλογίζω, καίω (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.). (μτφρ.) ζωογονῶ· παρηγορῶ περιθάλπω (» Καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, « Συν.)· εὐφραίνω· ἐμψυχόνω· ἐρεθίζω· θέλγω, ἀπατῶ (»Αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις, « Ἀρχ.). (σπν.) προξενῶ ἀ ησυχίαν. » Ἐμὲ οὐδὲν θάλπει κέρδος, « Ἀρχτ., δὲν μὲ παρακινεῖ.
Θαλπωρὴ (ἡ), Ἰων. ζέσις, χαρὰ, ἐλπὶς, ἐμψύχωσις, ἀνακούφισις, παρηγοριά.
Θαλυκρὸς [θαλύσσω], ά, όν, Π. ζεστὸς, θερμὸς· φλογερὸς· (μτφρ.) ἀναμμένος ἀπὸ πάθος, διάπυρος.
Θαλύσια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος (Θαλλούσης) καὶ αἱ κατ' αὐτὴν προσφερόμεναι ἀπαρχαὶ τῶν γεννημάτων κλπ.
Θαλυσιὰς, άδος (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ
Θαλύσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Θαλύσια.
†Θαλύσσω, Μ. ύξω. γρμτ. = Θάλπω.
Θάλψις, εως (ἡ). τὸ Θάλπειν ἢ Θάλπεσθαι, ζέσταμα κτλ.
Θαμὰ [ἅμα], ἐπίρ. Π. συχνά· ἀλλεπαλλήλως, (ὅθ.
Θαμάκις, ἐπίρ. Π. συχνάκις, πολλάκις.
Θαμβαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θαμβέω.
Θαμβαλέος, α, ον, Π. ἔκθαμβος, [ἐκ τοῦ-
Θαμβέω (βάω;) ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) Κυριεύομαι ἀπὸ θάμβος, ἐκπλήττομαι, μένω ἐκστατικὸς (βλέπων ἢ ἀκούων τι), θαυμάζω. ||. (σπν. μτδτ.) κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ ἔκθαμβος, ἐκπλήττω.
Θάμβημα (τὸ). θάμβος, ἔκληξις· ἀντικείμενον θάμβους.
Θάμβησις, εως (ἡ). ἔκληξις, ἔκστασις τρόμαγμα, ἔξύπνασμα.
Θαμβήτειρα (ἡ), Π. ἡ προξενοῦσα θάμβος (ἔκπληξιν), τρομακτική, (ἐπ.θ. τῶν Ἐρινν.).
Θαμβητὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν θάμβος φοβερὰς, ἀπορίας ἄξιος.
Θάμβος [θάομαι], εος-ους (τὸ). ἔκστασις, ἀπορία· θαυμασμὸς· τρόμος.
†Θαμβὸς, ή, όν. Ἔκθαμβος, τρομαγμένος
Θαμβωσύνη (ἡ), = Θάμβος.
Θαμέες (οἱ), Π. ἀντὶ Θαμειοὶ, Θαμέσι, Π ἀντὶ Θαμειοῖς, δοτ. τοῦ
Θαμειὸς [θαμά], ά, όν, Π. πυκνὸς, συχνὸς ἀλλεπάλληλος.
Θαμίζω [θαμά], Μ. ίσω. Συχνάζω πουθενά· πράττω τι συχνάκις. « Οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν, « Ὀδ. Θ., δὲν ἐλούετο συχνά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θαμινὰ καὶ
Θαμινάκις, ἐπίῤ. = Θαμὰ, θαμάκις, συχνάκις.
Θαμινὸς [θαμὰ], ἡ, όν. Πυκνός· συχνός· ἀλλεπάλληλος. ||. (τὸ οὐδ.) Θαμινὰ, ἀντὶ-
Θαμινῶς, ἐπίῤ. = Θαμὰ, συχνά.
†Θάμνας [;], ου (ὁ), (νλγ.) ὁ ἄλλ. Δευτερίας ϗ Στεμφυλίτης οἶνος, (κοιν.) λάγγερας.
†Θαμνὰς [θάμνος], άδος (ἡ). ῥίζα.
Θαμνίον (τὸ) καὶ
Θαμνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θάμνος.
Θαμνίτης, ου (ὁ) καὶ Θαμνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ) θάμνον.
Θαμνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων εἰς εἶδος θάμνου, ὅμοιος μὲ θάμνον.
Θαμνομήκης, εος (ὁ, ἡ). ἰσομεγέθης (ὑψηλὸς ἴσα) μὲ θάμνον.
Θαμνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πυκνοῦμαι (Σχηματίζομαι) εἰς εἶδος θάμνου.
Θάμνος (ὁ), [θαμὰ, θαμινός]. δενδράκι χαμηλὸν ἐκ φύσεως, χαμόδενδρον (μὲ πυκνὰ κλαδιά), (πλθ.) πυκνὰ χαμόκλαδα τὰ ὀπ. φυτρόνουν περὶ τὴν ῥίζαν κομμένου δένδρου.
Θαμνοφάγος (ὁ, ἡ). (ζῶον) τὸ ὀπ. τρώγει (βόσκει) θάμνους.
Θαμνώδης, εος (ὁ, ἡ). = Θαμνοειδής.
Θαμνὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος θάμνους, δάσος θάμνων.
Θανάσιμος, η ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίῤ.)-ίμως, = Θανατηφόρος. 2) Π. θνητὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ ἀποφασισμένος διὰ θάνατον. (ἐνίοτε) θανὼν, νεκρός. 3) = Θνησιμαῖος. » Θανάσιμα κρέα, « Λξ.
Θανατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ (Βλέπω ὡς τίποτε, ἢ Εἶμαι ἀποφασισμένος διὰ) τὸν θάνατον. » Μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις· οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως, « Σδ.
†Θανατηγὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Θανατηρὸς, ὰ, όν, = Θανατηφόρος, θανάσιμος.
;Θανατήσιμος καὶ
Θανατήσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὸν θάνατον· θανάσιμος.
Θανατηφορία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ ἢ νὰ γίνεταί τις-
Θανατηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων, προξενῶν, ἐπιφέρων) θάνατον.
Θανατιάω-ῶ, Μ. άσω, = Θανατάω.
Θανατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον. » Θανατικὴ δίκη, « Πλ., ἡ περὶ θανάτου.
Θανατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θανατικὸς, θανατηφόρος.
†Θανατοποιὸς (ὁ, ἡ), = Θανατηφόρος.
Θάνατος (ὁ), [θνήσκω]. ἡ παῦσις τῆς ζωῆς· (Νμ.) κεφαλικὴ τιμωρία, σκότωμα.
;Θανατοφόρος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θανατηφόρος.
Θανατούσια (τὰ). ἑορτὴ τοῦ θανάτου.
Θανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω εἰς θάνατον· θανατόνω.
Θανατώδης, εος (ὁ, ἡ), = Θανάσιμος. » Ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλουσαι θανατώδεες, « Ἱππκρ.
Θανάτωσις, εως (ἡ). καταδίκασμα εἰς θάνατον, θανάτωμα.

Θανέειν, Ἰων. Π. καὶ
Θανέμεν, Δ. ἀντὶ Θανεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Θάνω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Θνήσκω.
Θάομαι [†θάω, ἄω], Μ. θήσομαι (ἀόρ. Ἐθησάμην), Π. = Θηλάζω, ἀρμέγω, βυζάνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, « Ὀδ. Δ. » Γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, « Ἰλ. Ω. (ϗ μτβτ.) » Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ, « Ὅμ. Ὕμν., (ἂς μὴ συγχ. μὲ τὸ
Θάομαι, Μ. θάσομαι καὶ θήσομαι, Π. ἀντὶ Θεάομαι, θεωρῶ· κυττάζω μὲ θαυμασμόν.
Θάπα, ας (ἁ), Δ. καὶ
Θάπος, εος-ους (τὸ), (γλσ.) ἀντὶ Θάμβος καὶ Τάφος, (ὄθ.
Θάπτω, Μ. θάψω (πθ. πρκ. Τέθαμμαι, ἀόρ. β'. Ἐτάφην καὶ τὸ θετ. Θαπτέον). Βάλλω εἰς τὸν τάφον (Παραχώνω) νεκρὸν, ἐνταφιάζω, (ἐν γέν.) κηδεύω, (ὄθ.) » Πυρὶ θάπτων, « Ἐπγρ., κατακαίειν (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ παλαιοὶ) τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ.
Θαργήλια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., (κυρ. οὐδ. τοῦ
Θαργήλιος [θάργηλος], α ἢ ος, ον. (ἐπιθετ.) Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις (;).
Θαργηλιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἑνδέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Θαργήλια).
Θάργηλος (ὁ), [ἀργός;]. ἡ χύτρα ὅπου ἐβράζοντο αἱ ἀπαρχαὶ τῶν νέων καρπῶν εἰς ἑορτάς τινας· (ἐπιθετ.) ἄρτος ἀπὸ νέον σιτάρι.
Θαῤῥαλέος, α, ον. Ὁ ἔχων θάῤῥος, θαῤῥετὸς, ἄφοβος, εὔτολμος.
Θαῤῥαλεότης (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ θαῤῥαλέου, εὐτολμία.
Θαῤῥαλέως, ἐπίῤ. Εὐτόλμως, μὲ ἀφοβίαν, μὲ πεποίθησιν, θαῤῥετά.
Θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω θάῤῥος (πεποίθησιν) εἴς τι ἢ εἴς τινα, ἐμπιστεύομαι, (χ. πτ.), ἔχω ἢ λαμβάνω θάῤῥος, δὲν φοβοῦμαι. » Καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ηὔδα, « Ἰλ. Α. (συνήθ. πρς.) » Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα, « Λξ., μένε ἥσυχος, μὴ φοβᾶσαι· (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Θαρσέων καθίζευ, « Θκρ. » Θαῤῥῶν ἔθυε, « Ξεν.
Θαῤῥητικὸς, ἡ, όν. Πλήρης θάῤῥους· φύσει ἢ καθ' ἕξιν εὔτολμος, θαῤῥαλέος.
Θάῤῥος, εος-ους (τὸ), Ἀττ. (μτγν.) ἀντὶ Θάρσος, (ὄθ. ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἠμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν ϗ κατὰ τοὺς δύο τύπους).
Θαῤῥούντως [θαῤῥέω], ἐπίῤ. (μτχ.) Θαῤῥετὰ, μὲ θάῤῥος.
Θαῤῥύνω, Μ. υνῶ. Δίδω (Ἐμπνέω) θάῤῥος, ἐγκαρδιόνω. 2) Π. ἀντὶ Θαῤῥέω.
Θαρσαλέος, α, ον, = Θαῤῥαλέος.
Θαρσεῦσ', Δ. Π. ἀντὶ Θαρσοῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ
Θαρσέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θαῤῥέω.
Θαρσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θαρσαλέος.
Θάρσησις, εως (ἡ). θάῤῥος, πεποίθησις.
Θαρσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω θάρσος, ἐνθαῤῥύνω, [ἐκ τοῦ
Θαρσοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων θάρσος (θάῤῥος), θάρσους ἐμποιητικός.
Θάρσος [αἴρω;], εος-ους (τὸ). θάῤῥος, ἀφοβία, τόλμη, πεποίθησις, (παρβλ. Θρᾶσος).
Θάρσυνος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων τὸ θάῤῥος (τὰς ἐλπίδας) του εἴς τι, ἐνθαῤῥυνόμενος ὑπό.
Θαρσύνω, Μ. υνῶ, = Θαῤῥύνω.
†Θαρσὺς, εῖα, ὺ, γρμτ. ἀντὶ Θαρσαλέος, (ὄθ. κατὰ μετάθ. Θρασύς).
Θᾶσαι, Δ. ἀντὶ Θέασαι, ἀόρ. τῆς πρς. καὶ
Θάσομαι, Δ. ἀντὶ Θεάσομαι, μέλλ. τοῦ Θεάομαι.
Θάσομαι, Δ. ἀντὶ Θήσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Τίθημι.
Θᾶσσον, οὐδ. τοῦ Θάσσων.
Θάσσω, Μ. θάξω, Π. ἀντὶ Θαάσσω.
Θάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ταχὺς, ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος. ||. (τὸ οὐδ.) Θᾶσσον, ἀντὶ ἐπίῤ. Ὀγλιγωρότερα, τὸ ὀγλιγωρότερον, (ἴδε Ταχύς).
Θάτερα, Θάτερον, Θατέρου, κατὰ κρ. ἀντὶ Τὰ ἕτερα, Τὸ ἕτερον, Τοῦ ἑτέρου κτλ., (ἴδε Ἕτερος).
Θάττων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θάσσων.
Θαῦμα (τὸ), [θάομαι, θεάομαι]. πᾶν ὅ,τι βλέπει τις μὲ θαυμασμὸν, πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς ἔκπληξιν, ἄξιον ἀπορίας, θαυμάσιον, παράδοξον, (κοιν.) θαύμασμα· (ὄθ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Θαύματα, « Ξεν., τὰ παιγνίδια τῶν θαυματοποιῶν, (Τουρκ.) χοκκαμπαζλήκια. » Θαῦμα ἰδέσθαι, « Ὅμ. » Ἐν θαύματι ἐποιοῦντο, « Ἡσ., τὸ ἐνόμιζον θαῦμα, ἀποροῦσαν. 2) ἀντὶ Θαυμασμὸς, ἔκστασις, ἀπορία. » Θαύματος ἄξιος, « Λξ., (μονολεκτ.) Ἀξιοθαύμαστος. » Θαῦμα μ' ἔχει, « Ὀδ. Κ., ἢ » Διὰ θαύματος ἔχω, « Ἡρωδ. (ἡ) » Ἐν θαύματι ποιοῦμαι, « Πλ. = τῷ
Θαυμάζω, Μ. θαυμάσομαι καὶ (σπνττ.) θαυμάσω (πρκ. Τεθαύμακα ϗ πθ. Τεθαύμασμαι κτλ.). Βλέπω ἢ Ἀκούω τι μὲ θαυμασμὸν (ὡς θαῦμα), παραξενεύομαι, ἀπορῶ· (συνκδχ.) σέβομαι· τιμῶ. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας, « Ἰσκρ. » Τίς οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; « Ξεν. » Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτου λεληθέναι, οὐ θαυμάζω· τὸ δὲ καὶ ὑμᾶς ταῦτ' ἀγνοεῖν, τοῦτό μοι δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Θαυμάζεσκον ἀκούοντες μῦθον, « Θκρ. » Μάλα γὰρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν, « Πλάτ. (ἀπ' ἐναντίας τῷ) » Ἐκ φιλοσοφίας ἔφησεν αὐτῷ περιγεγονέναι τὸ μηδὲν θαυμάζειν, « Πλ. (ϗ μὲ γεν. ἑλλ.) » Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, « Ἰσκρ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Πολλάκις ἐθαύμασα τοῖσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν, « Ξεν. » Θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς (ἡ) σου τὴν ἀρετὴν, « Λξ., (καὶ πθ.) » Θαυμάζομαι μὴ παρὼν, « Σοφ. » Ἐπὶ τῷ ἡγεμόνες εἶναι καὶ τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι, « Θκ., (παρβλ. Ἄγαμαι).
Θαυμαίνω, Μ. θαυμανέω-ῶ, Π. ἀντὶ Θαυμάζω.
Θαύμακτρον (τὸ). ὅ,τι πληρόνει τις ἵνα ἴδῃ τὰ θαύματα (τὰ παιγνίδια τῶν θαυματοποιῶν); 2) (εἰς τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. παράδειγ. τὸ Σώφρονος ὁ Schneid. τὸ ἐξηγεῖ καὶ τὸ διορθόνει) Θυμίακτρον, (ἀλλ' εἶνε περιττὴ, νομίζω, ἡ διόρθωσις, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Θαυμάλωψ εἶνε = Θυμάλωψ).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θαυμαλέος, α, ον, Π. θαυμάσιος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.).
Θαυμάλωψ, ωπος (ὁ), = Θυμάλωψ.
Θαυμασεῖω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν νὰ θαυμάσω.
Θαυμασία (ἡ), = Θαυμασμός.
Θαυμάσιος, α, ον. Θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, (ἐνίοτε εἰρων.) περίεργος, παράξενος, (Ἰταλ.) κουριόζος. (Συγχ. τῷ θαυμαστός, ἀλλ' ὁ Πλάτ. ῥητῶς τὰ διαστέλλει.) » Ἧττον δὲ ταῦτα θαυμαστά, καὶ περ ὄντα θαυμάσια. «
Θαυμασιότης (ἡ). τὸ θαυμαστόν (ἡ ἀξιοθαύμαστος ἰδιότης) τινος πράγματος.
Θαυμασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θαυματουργέω, ἐκτελῶ θαυμάσια (θαύματα).
Θαυμασιουργία (ἡ), = Θαυματουργία.
Θαυμασίως, ἐπίρ. Θαύματος ἀξίως, θαυμάσια.
Θαυμασμὸς (ὁ). τὸ θαυμάζειν, θαύμασμα, ἀπορία.
Θαυμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Θαυμάζω.
Θαυμαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θαυμάζων (τιμῶν, ἐπαινῶν κτλ.).
Θαυμαστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ θαυμάζειν· (γρμτ.) ὁ σημαίνων ἢ ἐκφράζων θαυμασμόν.
Θαυμαστὸς, ἡ, όν. Θαυμάσιος, ἄξιος ἀπορίας, ἀξιοθαύμαστος· (ἐνίοτε) παράδοξος, παράξενος. » Οὐδὲν θαυμαστόν, « Δμ. (ϗ πλθ.) » Θαυμαστά γ', ἔφη, εἰ πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους δύνασαι, πρὸς δὲ σαυτὸν οὔ, « Ξεν. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Θαυμαστὸν ὅσον (οἷον), « Πλάτ., παρὰ πολὺ, μὲ ὑπερβολήν.
Θαυμαστόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ (νὰ φανῇ) θαυμαστόν.
Θαυμαστῶς, ἐπίρ. Θαυμασίως.
†Θαυματίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυριεύομαι ἀπὸ θαυμασμόν, (κοιν.) θαυμάζομαι.
;Θαυματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκφράζων) θαῦμα ἢ θαυμασμόν.
Θαυματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θαυμαστός.
Θαυματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θαύματα (ὡς θαυματοποιός).
Θαυματοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θαυματοποιίαν ἢ τὸν θαυματοποιόν.
Θαυματοποιΐα (ἡ). τὸ θαυματοποιεῖν, ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ θαυματοποιοῦ.
Θαυματοποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θαυματοποιόν.
Θαυματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ δείχνων θαύματα (κυρ. πρὸς ἀπάτην τῶν πολλῶν καὶ ἀργυρολογίαν), (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, γκιόζ-μπαγχιτζὴς κτλ., (Γαλλ.) jongleur. » Ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασι, « Πλάτ. » Κοῦραι δύο θαυματοποιοί, « Μάτρ.
Θαυματὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Θαυμαστός.
Θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (συνήθ. ἐκκλησ.) Κάμνω (Ἐνεργῶ) θαύματα, εἶμαι θαυματουργός· (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιέω.
Θαυματούργημα (τὸ). ἔργον θαυματουργοῦ, θαυματουργία.
Θαυματουργία (ἡ). τὸ θαυματουργεῖν, ἐκτέλεσις θαύματος ἢ θαυμάτων, (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιΐα.
Θαυματουργικὸς, ἡ, όν. Θαυματουργοῦ ἴδιος, θαυματοποιϊκός.
Θαυματουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (ἐκτελῶν) θαύματα· (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιός. » Θαυματουργοὶ γυναῖκες ἐς ξίφη κυβιστῶσαι, « Ἀθ. » Ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τοὺς τὰ (αὐτόματα) δημιουργοῦντας θαυματουργοὺς, « Ἥρων.
†Θαυμασίκριον (τὸ). ἴκριον (Γαλλ. échafaud) διὰ θεατὰς, θεωρεῖον.
Θαψία (ἡ). ῥίζα τις φερομένη συνήθως ἀπὸ τὴν νῆσον Θάψον καὶ χρησιμεύουσα ὡς κιτρίνη βαφή.
Θάψινος, η, ον. Βαμμένος μὲ θάψον, κίτρινος, ὠχρός.
Θάψος (ἡ), = Θαψία.
(Θάω), ἄχρ. θεμ. τοῦ Θάομαι, βυζάνω.
Θεὰ (ἡ), θηλ. τοῦ Θεὸς, θέαινα. »Τὰ θεὰ,« καὶ » Τὼ θεὰ, « Πλάτ., αἱ δύω θεαί, ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη.
Θέα (ἡ). τὸ θεᾶσθαι (θεωρεῖν), στεργιάνισμα· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι θεωρεῖ τις, θέαμα· (κατ' ἔκτασ.) τὸ δικαίωμα τοῦ θεωρεῖν εἰς τὸ θέατρον καὶ ὁ τόπος ὅπου ἵστατο ἕκαστος τῶν θεατῶν. » Θέαν κατανεῖμαι αὐτοῖς τὸν ἀρχιτέκτονα, « Δημοσθ. 2) τὸ φαινόμενον μέρος τινος πράγματος, ὄψις ἢ· χρῶμα, (κοιν.) θωριά.
Θεαγγελεὺς, έως (ὁ). διωρισμένος νὰ ἀναγγέλλῃ τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν εἰς τὸν λαόν.
Θεαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ μαγγανεία) τοῦ θεαγωγοῦ.
;Θεαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει διὰ τῶν μαγικῶν του ἐπικλήσεων (ἐξορκισμῶν) τοὺς θεοὺς νὰ ἐμφανισθῶσι.
Θεάζω, Μ. άσω. Ὁμοιάζω θεὸς, μετέχω θεότητος· χρησμοδοτῶ ὡς θεός· (ἐνίοτε μτβτ.) θεοποιῶ, (παρβλ. Θειάζω).
Θέαινα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Θεά.
Θεαίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐζήτησέ τις καὶ ἀπήλαυσε παρὰ τοῦ Θεοῦ, παρεκάλεσε τὸν θεὸν νὰ τοῦ τὸν δώσῃ.
Θεάκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγων (ἑλκύων, ἐξιλεόνων) τοὺς θεούς.
Θέαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται εἰς θέαν (παραστήνεται εἰς ἢ ὡς θέατρον), τὸ ἀντικείμενον τῆς θέας.
†Θεάμων, ονος (ὁ, ἡ). θεατὴς, (εὔχρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰ σύνθ.).
Θεανδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦν, θεῖος ϗ ἀνθρώπινος ἐνταὐτῷ, [ἐκ τοῦ
Θεάνδρος (ὁ), (θλγ.) = Θεάνθρωπος.
Θεανθρωπία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ θεανθρώπου.
Θεάνθρωπος (ὁ), (θλγ.). θεὸς ϗ ἄνθρωπος ἐνταὐτῷ (ὁ Ἰησοῦς Χριστός).
Θεάομαι-ῶμαι [θέα], Μ. άσομαι. Θεωρῶ (κυρ. εἰς ἢ ὡς εἰς τὸ θέατρον), βλέπω (κυρ. μὲ ἀπορίαν καὶ περιέργειαν), στεργιανίζω.
Θεάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρέσκων (εὐάρεστος) εἰς τὸν θεόν.
Θεαρέστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀρεστὸν (εὐάρεστον) εἰς τὸν θεόν.
Θεάριον, ω (τὸ), Δ. τόπος διωρισμένος διὰ τοὺς θεωροὺς, [ἐκ τοῦ
Θεάριος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεώριος.
Θεαρὸς, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεωρός.
Θεαρχία (ἡ). τὸ παντεξούσιον τῆς θεότητος.
Θεαρχικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θεαρχίαν, θεῖος.
;Θεάρχιος, α, ον, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεαρχικός.
Θεαςί, ἐπίρ. Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν, καθὼς λαλοῦν οἱ θεοί.
Θεαστικὸς, ἡ, όν. Ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ.
Θεατέον, θετ. τοῦ Θεάομαι.
Θεατὴρ, ῆρος ϗ
Θεατὴς, οῦ (ὁ). ὅστις βλέπει (θεωρεῖ) τι, (ἰδιαιτ.) ὁ θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον ἢ (ἐν γέν.) θεάματα.
Θεατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ θεᾶσθαι (θεωρεῖν). » Δύναμις —, « Ἀρρ., ἡ τῆς ὁράσεως.
Θεατὸς, ἡ, όν, Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ἴδῃ τις, ὁρατὸς ἢ ἀξιοθέατος.
Θεάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θεατής.
Θεατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θέατρον.
Θεατρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὑποκριτὴς θεάτρου· (μτβτ.) ἐκθέτω (παραστήνω) τι εἰς τὸ θέατρον ἢ ὡς εἰς θέατρον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) πομπεύω, στηλιτεύω. » Προτιθέναι θέας αἰσχρὰς, ἑαυτὸν ἐστι θεατρίζειν, « Γργ.
Θεατρικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) τὸ θέατρον· πομπώδης, ἐπιδεικτικός.
Θεατρισμὸς (ὁ). ἡ εἰς τὸ θέατρον ἢ ὡς εἰς θέατρον ἔκθεσις, ςηλίτευσις, θεάτρισμα.
Θεατριστὴς, οῦ (ὁ). ὑποκριτὴς θεάτρου.
Θεατροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάγων (ἀναβαίνων) εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα θεάτρου, ὅμοιος μὲ θέατρον.
Θεατροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσπαθῶ (κυρ. διὰ κολακειῶν καὶ ῥαδιουργίας) νὰ ἀρέσω (νὰ χειροκροτηθῶ) εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Θεατροκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων καὶ ῥαδιουργῶν ἵνα χειροκροτηθῇ εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροκρατία (ἡ). κράτος (ὑπεροχὴ, ὑπερίσχυσις) τοῦ θεάτρου δηλ. τῶν θεατῶν (ὅταν αὐτοὶ ἐπιβάλλουν τὴν θέλησίν των εἰς τοὺς ποιητὰς) ἢ τῶν ποιητῶν ϗ ὑποκριτῶν (ὅταν αὐτοὶ ἄγουν καὶ φέρουν τὸ κοινόν).
Θεατρομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν διὰ τὸ θέατρον, τὸ ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (ὡς μανιώδης).
Θεατρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (τρελλαινόμενος διὰ) τὸ θέατρον.
Θεατρομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης διὰ τὸ θέατρον.
Θεατρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι εἰς ἢ διὰ τὸ θέατρον.
Θεατρόμορφος (ὁ, ἡ), = Θεατροειδής.
Θέατρον (τὸ). τόπος (οἰκοδόμημα) ὅπου παριστάνονται θεάματα (» Ἐπληρώθη τὸ θέατρον, « Δμ.)· (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἐκτιθέμενον εἰς θέαν, θέαμα (» Θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, « Γρφ.)· (περιληπτ.) οἱ θεαταί. » Ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον, « Ἡρ.
Θεατροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ οἰκοδομῶν (κατασκευάζων) θέατρον (;).
Θεατροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐνοικιάζων εἰς τοὺς θεατὰς τόπον) εἰς τὸ θέατρον, (δηλ.) = Θεατρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεατροσκοπία (ἡ). ἡ ἐν θεάτρῳ θεωρία. 2) (εἰς τὸν Φληρ. ὁ Boissonn. διορθ. Θεατροκοπία).
Θεατροτορύνη (ἡ). χουλιάρα τοῦ θεάτρου, (Κωμ. ἐπίθ. ἑταιρίδος ἢ ὑποκριτρίας).
Θεατρώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων, ἐνοικιάζων, ἐργολαβῶν παρὰ τῆς πολιτείας) τὸ θέατρον.
Θεαύγεια (ἡ). θεία αὐγὴ (λάμψις).
Θεαυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ θείαν αὐγήν.
Θέειον (τὸ). Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖον, θειάφι.
Θέειος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖος, θεϊκός.
Θεειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰων. Π. ἀντὶ Θειόω.
Θεεύμενος (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θηεύμενος), η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θεώμενος, μτχ. τοῦ Θεάομαι.
Θεηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεογενής.
Θεηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγορεύω (Ὁμιλῶ) περὶ θεοῦ, θεολογῶ.
Θεηγορία (ἡ). τὸ θεηγορεῖν, θεολογία, [ἐκ τοῦ
Θεηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ θεηγορῶν, θεολόγος.
Θεηδόκος(χος), ου (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θεοδόχος.
Θεήϊος, α, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖος.
Θεηκολεὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. κατοικητήριον ἱερέως ἢ τῶν ἱερέων, [ἐκ τοῦ
Θεηκόλος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος.
Θεηλασία (ἡ). συμφορὰ ϛαλμένη ἀπὸ τὸν θεὸν (θεήλατος), καταδρομὴ θεϊκή.
Θεηλατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) Παραπονοῦμαι διὰ συμφοράν τινα τὴν ὁπ. νομίζω θεήλατον.
Θεήλατος (ὁ, ἡ), [θεὸς, ἐλαύνω]. σταλμένος (κυρ. ἐναντίον τινὸς) παρὰ τοῦ θεοῦ. » Νόσος (» Συμφορὰ κτλ.)—,« Π. 2) διωκόμενος (συρόμενος) πρὸς τὸν θεόν. » Βοῦς—, « Αἰσχλ., ὁ φερόμενος πρὸς θυσίαν εἰς τὸν βωμόν. 3) ὁ κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀλιτήριος, (παρβλ. Ποινήλατος).
Θέημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θέαμα.
Θεημαχία (ἡ), Π. ἀντὶ Θεομαχία.
Θεημάχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεομάχος.
Θεημοσύνη (ἡ), Ἰων. Π. θεωρία, παρατήρησις, [ἐκ τοῦ
Θεήμων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεάμων.
Θεηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θεηπόλος (ὁ, ἡ), [θεὸς, πολέω]. λάτρις (ἱερεὺς, ὑπηρέτης) θεοῦ ἢ θεᾶς τινος (ἰδιαιτ. δὲ) τῆς Κυβέλης, (ὀθ.) = Μητραγύρτης.
Θεητὴς, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεατής.
Θεητόκος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεοτόκος.
Θεητὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. ἀντὶ Θεατός.
Θέητρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θέατρον.
Θεία (ἡ), θηλ. τοῦ Θεῖος, (κοιν.) θειά.
Θειάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι θεῖον, ἀφιερόνω ἢ ἀποδίδω εἰς τὸν θεὸν, θεοποιῶ· ἐνθουσιάζω· προφητεύω (χρησμοδοτῶ) ὡς ἐνθουσιασμένος, (παρβλ. Ἐπιθειάζω).
Θειασμὸς (ὁ). ἔμπνευσις θεία, ἐνθουσιασμὸς (θρησκευτικὸς)· δεισιδαιμονία, φανητισμὸς· χρησμοδότησις (ἐνθουσιῶντος) ἢ ὅρκος ἢ ἐπίκλησις θεοῦ.
Θειαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θειάζων (ἐκθειάζων) τι ἢ τινὰ, θαυμαστής.
Θειαστὶ, ἐπίῤ. = Θεαστί.
Θείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίθημι.
Θείκελος (ὁ, ἡ), Π. = Θέσκελος.
Θεϊκὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς, = Θεῖος.
Θειλοπεδεύω, Μ. εύσω. Ἀπλόνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἡλιασθῇ εἰς τὸ-
Θειλόπεδον (τὸ), ἀντὶ Εἰλόπεδον, μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ὅπου ἀπλόνονται σταφύλια ϗ ἄλλα ὀπωρικὰ νὰ ἡλιασθοῦν.
Θεῖμεν, Π. ἀντὶ Θείημεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Θεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
Θεῖναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Θείνω [συγγ. τῷ Κτείνω], Μ. θενῶ (ἀόρ. Ἔθεινα ϗ β'. Ἔθενον), Π. πλήττω, κτυπῶ· τρυπῶ μὲ τὸ κεντρὶ, πουβλίζω, θανατόνω. » Νῶτον ἁλὸς θείνοντες.« Ὀππ., (περιφρ.) κωπηλατοῦντες· (καὶ μτνμ.) » Θείνει (ϗ ὄχι Θένει) δ' ὀνείδει μάντιν,« Αἰσχλ.
Θειογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς θείας Γραφῆς.
Θειογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεογενής.
;(Θειοδάμος), η ἢ ος, ον, Π. ὁ δαμάζων (καταδαμάζων, καταπονῶν) ϗ τοὺς θεούς. » Ἀνάγκη—, « Εὐσεβ.
Θειόδετος (ὁ, ἡ), Π. θεόθεν δεμένος.
Θειόδομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόδμητος.
Θείομεν, Π. ἀντὶ Θῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θεῖον (τὸ), [θεῖος ἢ θέω ἢ θύω], τὸ θειάφι, (Τουρκ.) κιμπρίτι.
Θεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν θεὸν, θεϊκός· ἱερός· θαυμαστὸς, ὑπερφυσικός. » Τὸ θεῖον, « Ἡρ., Πλάτ. κλπ. ὁ θεὸς, ἡ θεότης, ἡ θεία δύναμις ἢ πρόνοια, ἢ βούλησις. » Προσέρχεται, ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγορὰν,« Ἀρϛφ., κατὰ θείαν οἰκονομίαν. » Θεῖα (ἐνν. ἔργα ἢ πράγματα), « τὰ ὑπερφυσικὰ, τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. » Χρεὼν τὰ θεῖα, θνητοὺς ὄντας, εὐπετῶς φέρειν, « (Σοφ. παρὰ) Στβ.
Θεῖος (ὁ), [ἠθεῖος]. ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (κοιν.) θειός.
Θειόστεπτος ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόστεπτος.
Θειοτελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοτελής.
Θειότερος, α, ον, (καὶ ἐπίῤ.)-τέρως, συγκρ. τοῦ Θεῖος.
Θειότης (ἡ). τὸ μεγαλεῖον τῆς θεότητος, ἡ ἱερότης τῶν θείων πραγμάτων.
Θειοφαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς φαγεῖ' τῶν θεῶν, (ἄλλ. γρφ.-
Θειοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοφανής.
Θειοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Θεοφορέω.
Θειόφορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόφορος.
Θειόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θείου (θειαφίου).
Θειόω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω (ἐπμ. Ἀγνίζω, Καθαρίζω) μὲ θειάφι. 2) (σπν.) = Θειάζω, ἀφιερόνω εἰς τὸν θεὸν, καθιερόνω.
Θεὶς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.
Θείω, Π. ἀντὶ Θέω, τρέχω.
Θείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Θῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θειώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ περιέχων μόρια ἀπὸ θειάφι. » Λουτρὸν—,« Ἀρετ. 2) (σπν.) = θεῖος, θεοειδής.
Θείως, ἐπίῤ. Κατὰ θεῖον τρόπον, κατὰ θείαν ἔμπνευσιν ἢ θέλησιν, θεϊκά.
Θελγεσίμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων μὲ τοὺς λόγους του.
Θέλγημα (τὸ), = τῷ-
Θέλγητρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι θέλγει (μαγεύει, ἡδύνει, παρηγορεῖ) τὸν ἄνθρωπον. » Ὁ φίλον ὕπνου θέλγητρον, « Εὐρ.
Θέλγμα (τὸ), = Θέλγητρον, [ἐκ τοῦ
Θέλγω [Ἕλκω], Μ. θέλξω. Μαγεύω (κυρ διὰ χειραψίας), γητεύω. (συνκδχ.) ναρκόνω, χαυνόνω· ζαλίζω, ἀποκοιμίζω τρέπω, ἡδύνω· παρηγορῶ, καταπραΰνω
Θελεμὸς (ὁ, ἡ), Π. [θέλω]. γλυκὺς, ἱλαρὸς, προσηνής· νόστιμος.
Θέλεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων τι μὲ καλὴν του θέλησιν, ἑκούσιος, πρόθυμος. » Θέλεος ἀθέλεος, « Αἰσχλ., ἑκὼν ἄκων.
Θέλεσκον, Π. ἀντὶ Ἔθελον, παρτ. τοῦ Θέλω.
Θέλημα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει τις θέλησις.
†Θεληματαίνω, Μ. θεληματήσω(ς), νλγ ἀντὶ Θέλω, προαιροῦμαι.
Θέλημος καὶ
Θελήμων, ονος (ὁ, ἡ). θεληματικὸς, πρόθυμος.
Θέλησις, ως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ θέλειν, θέλημα. » Αἱ τοῦ ἀνδρὸς θελήσεις νόμος γυναικί, « Πυθ.
Θελητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ θέλων τι. 2) (εἰς τὴν Γρφ.) = Μάντις, ἐγγαστρίμυθος, (ἐὰν δὲν ἦτο τολμηρὸν, ἤθελον τὸ νομίσῃ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θέλκτης, ἐπαοιδός).
Θελητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων θέλησιν ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν.
Θελητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον θέλει (ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ) τις, ἑκούσιος.
Θέλιμνον (τὸ), = Θέλυμνον.
Θέλιμος (ὁ, ἡ), = Π. Θέλεμος.
Θελκτὴρ (ὁ), Π. ὁ θέλγων (παρηγορῶν, καταπραΰνων). » Ὀδυνάων—,« Ὁμ. Ὕμν.
Θελκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ θέλγειν, θελκτικὸς, γοητευτικὸς· καταπραυντικὸς, παρηγορητικὸς. » Μῦθος (» Ἐπῳδὴ)—,« Αἰσχλ., Πλ. ‖. (οὐδ.) θελκτήριον (τὸ), = Θέλγητρον. » Πόνων—, « Αἰσχλ.
Θέλκτης, ου (ὁ), = Θελκτὴρ, (ἴδε καὶ Θελητής).
Θελκτικὸς, ἡ, όν. Θελκτήριος.
†Θέλκτις, ιος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Θελκτύς.
Θέλκτριος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θελκτήριος.
Θέλκτρον (τὸ), = Θέλγητρον.
Θελκτὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Θέλξις, Θέλγητρον.
Θελκτωρ, ορος (ὁ ϗ ἡ), Π. = Θελκτήριος.
Θελξικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ θέλγων τὴν καρδίαν
Θελξίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων (μαγεύων, ἀπατῶν δι' ἡδονῆς) τοὺς ἀνθρώπους
Θελξίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων τὸν νοῦν (τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν). » Πειθὼ—,« Ἐπγρ.
Θελξιπικρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἡδονὴν ἐνωμένην μὲ πόνον (μὲ πικρίαν).
Θέλξις, εως (ἡ). τὸ θέλγειν ἢ θέλγεσθαι
Θελξίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Θελξίνοος.
;Θελοκακέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Ἐθελοκακέω
Θέλυμνον (τὸ), Π. (κατὰ μεταθ.) ἀντὶ Θέμεθλον, θεμέλιον (κυρ. εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Προθέλυμνος κτλ.).
Θέλω [ἕλω], Μ. θελήσω (παρτ. Ἔθελον, ἀόρ. Ἐθέλησα [τὰ δὲ Ἤθελον ϗ Ἠθέλησα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπάγονται ἀναλογώτερον εἰς τὸ Ἐθέλω], πρκ. [μτγν.] Τεθέληκα), =Βούλομαι, σέργω ἢ ἐπιθυμῶ ἢ ζητῶ νά· συνειθίζω· εὐχαριστοῦμαι· προθυμοῦμαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) « Πᾶν ὅ θέλεις, « Θκρ. » Εἰ δὲ θελήσει ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς εἰς τὴν θυγατέρα, « Ἡρ., ἂν μέλλῃ (ἂν τύχῃ) νὰ καταντήσῃ. (καὶ ἀπολύτ.) » Δάκρυε ὅσσα θέλεις, « Θκρ. » Πλέον τοῦ θέλοντος, « Σοφ., ἀντὶ Τοῦ δέοντος. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἡ γῆ θέλουσα διδάσκει, « Ξεν., ὡφ' ἑαυτῆς, (παρβλ. Ἐθέλω).

Θέμα (τὸ), [τίθημι]. πᾶν ὅτι κατατίθεται (καταβάλλει) τις, (κυρ. δὲ) ἀργύριον τὸ ὁπ. βάλλεται ὡς στοίχημα ἢ βραβεῖον ἢ παρακαταθήκη. « Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται, ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, « Πλούτ. 2) (λογικ.) ἡ θεμελιώδης ἰδέα τὴν ὁποίαν βάλλει (λαμβάνει) τις ὡς βάσιν τῆς προτάσεώς του, (παρβλ. Θέσις). 3) (γραμτκ.) ἡ πρωτότυπος λέξις ἥτις ὑποτίθεται ὡς ῥίζα πρὸς παραγωγὴν ἄλλων. 4) (ἀστρολ.) = Ὡροσκόπιον. 5) (Βυζ.) τμῆμα ἐπαρχίας. (κυρ. δὲ) σῶμα στρατιωτικὸν διωρισμένον (τοποθετημένον) πρὸς φύλαξιν τῆς ἐπαρχίας.

Θεματίζω, Μ. ἰσω. (λογικ.) Θέτω (λαμβάνω) ἰδέαν τινὰ ὡς θέμα τῆς προτάσεώς μου. (ἀστρολ.) κάμνω τὸ ὡροσκόπιον τινὸς, γενεθλιαλογῶ· (ἐν γέν.) βάλλω, σήνω, τοποθετῶ.

Θεματικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμβανόμενος ὡς θέμα. » Ῥῆμα—, « Γρμτ. » Λγὼν—, « Πλδ., τοῦ ὁπ. προτίθεται χρηματικὴ ποσότης ὡς βραβεῖον. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) ἐπαρχιώτης.

Θεματικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.) Ὡς θέμα, πρωτοτύπως.

Θεμάτιον (τὸ). Θέμα ἀστρολογικὸν, ὡροσκόπιον.

Θεματισμός (ὁ). τὸ θεματίζειν (ἐκλαμβάνειν τι ὡς θέμα), κατασκευὴ (διάθεσις) θέματος (λογικ. ἢ ἀστρολογ.)· (ἐν γέν.) τοποθέτησις.

Θεματοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Θεματίζω.

Θέμεθλον (τὸ), Π. ἀντὶ Θεμέλιον, βάσις, ῥίζα, πυθμήν.

Θεμείλιον (τὸ), Π. ἀντὶ Θεμέλιον.

Θέμειλον (τὸ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θέμεθλον.

ᾠΘεμελιαῖος, α, ον καὶ

Θεμελιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ θεμέλια, θεμελιώδης.

Θεμελιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ θεμελίων.

Θεμέλιον (τὸ), οὐδ. τοῦ

Θεμέλιος (ὁ, ἡ), [τίθημι]. = Θεμελιακὸς, θεμελιώδης. ‖ (οὐσ.) «Θεμέλιος (ὁ), (ἑνν. λίθος) ὁ βαλλόμενος ὡς « Θεμέλιον (τὸ).

Θεμελιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνέχων, κρατῶν) τὰ θεμέλια.

Θεμελιόω-ῶ, Μ. ὥσω. Βάλλω (Στηρίζω, Οἰκοδομῶ τι ἐπάνω εἰς) θεμέλιον, θεμελιόνω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Θεμελίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., θεμέλωμα.

Θεμελιωτής, οῦ (ὁ). ὁ θεμελιόνων ἢ θεμελιώσας τι.

Θέμεν καὶ Θέμεναι, Δ. ᾗ Αἰολ. ἀντὶ Θεῖναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θέμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.

Θεμερὸς [τίθημι], ά, όν, Π. σεμνὸς, εὐσταθὴς, ἐμβριθὴς, (Γαλλ.) posé.

Θεμερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σεμνὴν (ἐμβριθῆ) φρόνημα, εὐσταθοῦς χαρακτῆρος.

Θεμερύνομαι, Μ. υνοῦμαι, Π. [θεμερός]. σεμνύνομαι.

Θεμερῶπις, ιδος (ἡ), Π. [θεμερὸς, ὤψ]. σεμνὴ τὸ βλέμμα.

Θέμηλον (τὸ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θέμεθλον.

Θεμίζω, Μ. ἴσω, Π. δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ. ‖ (μσ.) τακτοποιῶ τι νομίμως, ῥυθμίζω, κανονίζω. μετριάζω. » Ὀργὰς—, « Πίνδ.

Θεμιπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. κανονικὰ πλεγμένος, (μτφορ.) κατορθωθεὶς ἢ ἀποκτηθεὶς νομίμως καὶ δικαίως.

Θέμις [τίθημι], θέμιδος καὶ Δ. θέμιτος ᾗ θέμιστος (ἡ), (ἡ αἰτ. Θέμιν, ἡ κλητ. Θέμι). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Ἡ καθεστῶσα τάξις (διάταξις) τῶν πραγμάτων· τὰ ἔθιμα ἑνὸς τόπου· ἡ κοινὴ συνήθεια. (ἀπολύτ.) τὸ δίκαιον, τὸ πρέπον, τὸ σύνηθες· ἢ δικαιοσύνη. (Π.) = Θεσμὸς, νόμος (κυρ. ζηριζόμενος εἰς τὰ ἔθιμα)· δικαιοδοσία. (κατὰ τὴν μυθολογ.) Θεὰ τῆς δικαιοσύνης (τῆς νομιμότητος, τῆς εὐταξίας κλπ.). (πλθ.) διατάξεις, κανονισμοὶ, ἀποφάσεις. (ὀθ.) αἱ ἀμετάτρεπτοι ἀποφάσεις τῆς εἱμαρμένης ἢ τῶν θεῶν, χρησμοί, χρισολογία, ὑποθέσεις. τὰ προνόμια ἢ δικαιώματα δικαστοῦ (ἄρχοντος κτλ.). » Λιπαρὲς τελέουσι θέμιστας, « Ἰλ. Ι. » Ἡ θέμις ἐστὶν, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀκριβέστερον) « Ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει, « Ἰλ. Ι., Τ., καθὼς συνειθίζουν οἱ ἄνθρ., κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ κόσμου. »Οὔμοι θέμις ἐστὶ ξεῖνον ἀτιμῆσαι, « Ὀδ. Ξ., δὲν ἠμπορῶ, δὲν μὲ ἐπιτρέπει, δὲν εἶνε δίκαιον. »Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; « Δμ. » Λέκτρων ὧν θέμις εἴργει, « Αἰσχλ., ἀθεμίτων.

Θεμισκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπισκοπῶν (ἐπιτηρῶν, ἐφορεύων) δικαίως.

Θεμισπρέων, οντος (ὁ), Π. ὁ βασιλεύων (διοικῶν) κατὰ νόμους.

Θέμιστα καὶ Θέμιστας, Δ. Π. αἰτ. ἑν. καὶ πλθ. τοῦ Θέμις.

Θεμιστεία (ἡ). μαντεία, (Στρβ. ΙΖ'. 811).

Θεμιστεῖος, α, ον, Π. νόμιμος, δίκαιος.

Θεμίστευμα (τὸ). Θεσμὸς, νόμος, ἀπόφασις.

Θεμιστευτὸς, ἡ, όν. Νομοθετημένος, καθιερωμένος διὰ νόμου (διὰ μακρᾶς συνηθείας), [ἐκ τοῦ

Θεμιστεύω, Μ. εύσω. Νομοθετῶ, δικαιοδοτῶ. (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ· παραγγέλλω· χρησμοδοτῶ. » Ἡμερῶν ἀποφράδων ᾗσιν, ἐν αἷς οὐ νενόμισται θεμιστεύειν, « Πλ.

Θεμιστέων, Π. γεν. πλθ. καὶ

Θέμιστι, δοτ. ἑν. τοῦ Θέμις.

Θεμίστιος (ὁ, ἡ). ἔφορος (προστάτης) τῆς δικαιοσύνης, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Θεμιστόνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν θεμιτὰ (δίκαια).

Θεμιστοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θέμις, πολέω]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην, δικαστὴς, βασιλεύς.

†Θεμιστὸς, ἡ, όν, = Θεμιτός.

Θεμιστοσύνη (ἡ), Π. δικαιοσύνη.

Θεμιστοπόλιον (ὁ, ἡ), Π, [θέμις, ἔχω]. = Θεμιστοπόλος.

†Θεμίστωρ [θέμις, ἵστωρ], ορος (ὁ). ὁ γνωρίζων καὶ φυλάττων τὸ δίκαιον (τοὺς νόμους).

Θεμιστῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Θεμιτῶς.

Θεμιτὸς [θέμις], ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) = ιτῶς. Σύμφωνος μὲ (Συγχωρημένος ἀπὸ) τοὺς νόμους, νόμιμος, δίκαιος.

†Θεσμὸς (ὁ), = Θεσμὸς· διάταξις· παραίνεσις.

Θεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (μὲ ἀπαρ.) βάλλω εἰς θέσιν, φέρω εἰς κατάστασιν, κάμνω.

Θέναρ [θείνω], αρος (τὸ). τὸ κοῖλον (ἰδίως τὸ ὑπὸ τῶν ἀντίχειρα χρεῶδες) τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς, ἡ φοῦχτα, ἡ πατοῦνα (« Καὶ τὰ θέναρα ναρκῶσι, ᾗ ἐπιβαίνειν οὐδύνανται, « Ἱππκρ.). (μτνμ.) τὸ ἐπάνω κοῖλον μέρος τοῦ βωμοῦ, (ἁπλ.) ἡ ἐπιφάνεια. » Ἄλλος—, « Πίνδ.

Θεναρίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ μὲ τὸ θέναρ τῆς χειρὸς, ῥαπίζω.

Θενεῖν, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θείνω.

Θέο, Ἰων. ἀντὶ Θοῦ, μσ. ἀόρ. Β'. τῆς πρς. τοῦ Τίθημι.

Θεοβάδιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου ἐβάδισεν (ἐπεριπάτησεν) ὁ θεός.

Θεοβλάβεια (ἡ), τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ Θεοβλαβοῦς.

Θεοβλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Θεοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) = βλαβῶς. Φρενοβλαβὴς δι' ὀργὴν θεοῦ, (κοιν.) τοῦ ὁπ. πῆρεν ὁ θεὸς τὸν νοῦν.

Θεοβλαβία (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεοβλάβεια.

Θεόβλαστος (ὁ, ἡ). θεῖος ἢ θεόθεν βλαστήσας.

Θεόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιφθεὶς ἢ κτυπηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων (πηγάζων, προερχόμενος) θεόθεν.

Θεογάμια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν γάμων τῆς Περσεφόνης.

Θεογενεσία (ἡ). ἡ ἐν θεῷ (διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος) ἀναγέννησις.

Θεογενὴς (ννὴς), ές καὶ

Θεογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεογεννήτρια καὶ

Θεογεννήτωρ, ορος (ἡ). γεννήτωρ (μήτηρ) θεοῦ, θεοτόκος.

Θεόγληνος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. γλήνη]. ὁ ἔχων θεῖα (ὡραῖα) ὄμματα.

Θεόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θείαν γλῶσσαν (μὲ θεϊκὴν εὐγλωττίαν).

Θεογνωσία (ἡ). τὸ νὰ γνωρίζῃ ἢ νὰ γνωρίσῃ τις τὸν θεὸν (τὴν ἀληθῆ θρησκείαν).

Θεόγνωστος (ὁ, ἡ). γνωστὸς εἰς τὸν θεὸν, ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεογονία (ἡ). καταγωγὴ (γενεαλογία) τῶν θεῶν, [ἐκ τοῦ

Θεόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ θεόν.

Θεόγραπτος καὶ

Θεογράφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

†Θεοδαισία (τα), θυσία (εὐωχία, ἑορτὴ) εἰς τιμὴν θεοῦ (δαισιτ. τοῦ Διονύσου).

Θεοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Θεοδέκτωρ, ορος (ὁ), Π. = Θεοδόχος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεοβλεβής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ ἰδὼν τὸν Θεόν, θεόπτης.
Θεοβλήτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. βληλέσμαι], = Θεοβλεβής. » Μιαιφονία—, « Ἐπγρ., ἡ γενομένη ἐξ αἰτίας φρενοβλαβείας τὴν ὁπ. ἐνέπνευσε θεός τις.
Θεοδίδακτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-δάκτως. Ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ Θεοῦ.
Θεοδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος (περιστρεφόμενος) ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, θεῖος, θεόπεμπτος.
Θεοδιφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [θ. διφάω]. ὁ ἀνερευνῶν (ἀναζητῶν) τὸν θεὸν ἢ τὰ περὶ θεοῦ.
Θεόδματος, Δ. ἀντὶ
Θεόδμητος, η καὶ ος, ον, Π. [θ. δέμω]. οἰκοδομημένος ὑπὸ θεοῦ, θεόκτιστος.
Θεοδόκος (ὁ, ἡ), = Θευδόχος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυοδόκος.
Θεοδόμητος (ὁ, ἡ), = Θεόδμητος.
Θεοδόξαστος (ὁ, ἡ). ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδοξασμένος.
Θεοδοσία (ἡ). δόσις (προσφορὰ) γινομένη εἰς θεόν, ἀφιέρωμα.
Θεόδοτος (ὁ, ἡ), = Θεοσδοτος, Θεοδώρητος.
Θεοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχθεὶς (χωρήσας, ὑποδεχθεὶς) θεόν.
†Θεοδρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. Τρέχω (Περιπατῶ) τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, [ἐκ τοῦ
Θεόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, πολιτευόμενος εὐσεβῶς (ἀναρέτως, θεαρέστως).
Θεοδώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς (χαρισθεὶς) ὑπὸ θεοῦ. ‖. (οὐσ. θ.) εἶδος ἰατρ. καθαρτικοῦ.
Θεοείδεια (ἡ). ὁμοιότης μὲ τὸν θεόν, [ἐκ τοῦ
Θεοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὅμοιος (κατὰ τὸ εἶδος, κατὰ τὴν μορφὴν) μὲ τὸν θεόν· θεῖος.
Θεοείκελος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ τοὺς θεούς.
†Θεοεπὴς, ές (ὁ, ἡ), γραμτ. παράφρ. τοῦ Θεσπέσιος.
†Θεοεργία ἢ Θεοεργίη (ἡ). τὸ νὰ γίνεται-
Θεόεργος (ὁ, ἡ). Θεομίσητος.
Θεοήλατος (ὁ, ἡ), = Θεήλατος.
Θεοθεν, ἐπίρ. Ἐκ θεοῦ.
Θεοθρέμμων, ονος καὶ
Θεόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ θεόθεν τρεφόμενος.
Θεόθυτος (ὁ, ἡ). Θυσιασμένος εἰς τὸν θεόν.
Θεοίνια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τοῦ οἴνου (τοῦ Βάκχου), τὰ ὄργια (τὰ μυστήρια) τοῦ Διονύσου, (ἴδε Γεραίρω).
Θεοίνιον (τὸ), ναὸς τοῦ Διονύσου, [ἐκ τοῦ
Θεοίνος (ὁ), ὁ θεὸς τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος.
Θεοκάπηλος (ὁ, ἡ), ὁ καπηλεύων (ἐμπορευόμενος καπηλικῶς, ὁλιευόμενος περὶ) τὰ θεῖα.
Θεοκατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοκατασκεύαστος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Θεόκμητος καὶ Θεόδμητος.
Θεοκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ κέλευσιν (προσταγὴν) θεοῦ.
Θεοκῆρυξ, υκος (ὁ). ὁ κηρύττων (ἀναγγέλλων) τὸν θεὸν ἢ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ.
Θεοκίνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κινεῖ ἡ ἐκίνησε (διήγειρεν) ὁ θεός, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Θεόρτος).
Θεόκλητος (ὁ, ἡ). προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν θεόν· ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸν θεόν. » Ναὸς—, « Νάνν.
Θεοκλυτέω-ῶ [θ. κλύω], Μ. ἥσω. Ἐπικαλοῦμαι (κινδυνεύων) ἢ Μαρτύρομαι (δεινοπαθῶν καὶ ἀδικούμενος) τὸν θεόν, (ἐν γέν.) ἐπικαλοῦμαι. 2) (πθ.) ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θεοῦ, μυοῦμαι. » Τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος, « Πλ.
Θεοκλύτημα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἐπίκλησιν θεοῦ.
Θεοκλύτησις, εως (ἡ). τὸ θεοκλυτεῖν, ἐπίκλησις θεοῦ.
Θεόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἐπακούει (κλύει) ὁ θεός. 2) θεοτίμητος.
Θεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κάμνω], = Θεότευκτος, Θεόκτιστος, Θεοκατασκεύαστος.
Θεοκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θεόθεν τὴν κυριότητα, θεῖος κύριος (κοίρανος).
Θεοκολέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι-
Θεοκόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος, ἱερεὺς (θεοῦ ἢ θεᾶς).
Θεοκόσμητος (ὁ, ἡ). θεόθεν κεκοσμημένος, θεοστόλιστος.
Θεοκόρος (ὁ, ἡ), Θεηπόλος.
Θεόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κραίνω]. ὁ ἐκτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) θεόθεν· θεῖος.
Θεοκρασία (ἡ). κρᾶσις (μίξις, ἕνωσις) μὲ τὸν θεόν.
Θεοκρατία (ἡ). τὸ νὰ διοικῆται ἔθνος τι ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ θεοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ.
Θεοκρῆπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κρηπίς]. θεμελιωμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοκρίτης, ου (ὁ), Π. ὁ γενόμενος κριτὴς (αἱρετοκριτὴς) τῶν θεῶν, (ἐπιθ. τοῦ Πάριδος).
Θεόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κριθεὶς (ἐγκριθεὶς, ἐκλεχθεὶς) ὑπὸ θεοῦ.
Θεόκτιστος καὶ Θεόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς ὑπὸ θεοῦ, ἔργον (δημιούργημα) θείας χειρός.
Θεοκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ θεοκτόνου.
Θεοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας, ἀποκτείνας) θεόν.
Θεοκυήτωρ, ορας καὶ
Θεοκύμων, ονος (ἡ). ἡ κυήσασα θεὸν, θεομήτωρ, θεογεννήτρια.
Θεοκύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ θεόθεν κεκυρωμένος.
Θεολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ θείαν λάμψιν.
Θεολατρεία (ἡ). λατρεία τοῦ θεοῦ.
Θεόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ λεχθεὶς (ῥηθεὶς) ὑπὸ τοῦ θεοῦ. 2) = Θεοσύλλεκτος.
Θεόλημπτος ἢ Θεολαμπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεόληπτος.
Θεοληπτέομαι-οῦμαι, Μ. ληφθήσομαι· Γίνομαι Θεόληπτος, ἐνθουσιάζομαι.
Θεοληπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεόληπτον· ὁ ἐνεργῶν ἢ ἐνεργούμενος διὰ θεοληψίας.
Θεόληπτος (ὁ, ἡ), [θ. λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ τινος, ἐνθουσιασμένος· δεισιδαίμων.
Θεοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ θεολήπτου, ἐνθουσιασμὸς· δεισιδαιμονία.
†Θεολογεῖον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ παλ. θεάτρου ὅπου ἐνεφανίζοντο διὰ τῶν μηχανῶν καὶ ἐλάλουν οἱ θεοί.
Θεολογέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ὁμιλῶ ἢ Συγγράφω περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων, εἶμαι Θεολόγος. » Τὰ θεολογούμενα, « Ἀριστ., τὰ περὶ θεοῦ λεγόμενα (παρὰ τῶν θεολογούντων). 2) (ἐνίστε) ἀντὶ Θεοποιῶ. » Οὐ θεολογεῖν τὸν ἥλιον, « Ἐὺσ.
Θεολογία (ἡ). τὸ θεολογεῖν· ἢ περὶ θεοῦ ἢ τῶν θείων πραγματευομένη ἐπιστήμη.
Θεολογικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θεολογίαν.
Θεολόγος (ὁ, ἡ). ὁ θεολογῶν (ὁμιλῶν ἢ συγγράφων) περὶ θεοῦ· ἐπισεσημ. τῆς θεολογίας.
Θεολωβήτης, ου (ὁ), Π. ὁ κακολογῶν τὸν θεόν, βλάσφημος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ-
Θεολώβητος (ὁ, ἡ), Π. = Θεοβλαβής.
Θεομανέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι-
Θεομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὃς τις ἐμάνη δι' ὀργὴν τῶν θεῶν (καθὼς ὁ Ὀρέστης).
Θεομανία (ἡ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ θεομανοῦς.
Θεομαντεία (ἡ). τὸ μαντεύειν διὰ θείας ἐμπνεύσεως.
Θεομαντέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι-
Θεόμαντις, εως (ὁ). μάντις προφητεύων διὰ θείας ἐμπνεύσεως.
Θεομαχέω-ῶ, Μ. ἦσω. Μάχομαι (Πολεμῶ) ἐναντίον τοῦ θεοῦ· ἀντιπράττω εἰς τὰς θείας βουλάς.
Θεομαχία (ἡ). τὸ θεομαχεῖν, πόλεμος κατὰ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους.
Θεομάχος (ὁ, ἡ). ὁ θεομαχῶν (ἀντιβαίνων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ θεοῦ, τῆς θείας προνοίας).
Θέομεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Θῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θεομηνία (ἡ). μῆνις (ὀργὴ) θεοῦ ἢ τῶν θεῶν.
Θεομήστωρ [θ. μήδομαι], ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπτόμενος ἢ συμβουλεύων ὡς θεός, προικισμένος μὲ θείαν φρόνησιν.
Θεόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Θεομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ θεοῦ ἢ τοῦ θεοῦ. 2) (εἰς τὸν Μανέθ. Δ', 7. εὕρηται καὶ ἀρσ. καὶ ἐξήγ. ἢ διορθ.) ἀντὶ Θεομήστωρ.
Θεομιμησία (ἡ). τὸ νὰ μιμῆται τις τὸν θεὸν (νὰ γίνε-
Θεομίμητος (ὁ, ἡ). ὁμοιούμενος τὸν θεόν, γενόμενος ἢ πράττων τι-
Θεομιμήτως, ἐπίρ. Κατὰ μίμησιν θεοῦ ἢ τοῦ θεοῦ.
Θεόμιμος (ὁ, ἡ), = Θεομίμητος. »Θεόμιμόν ἐντι πρᾶγμα βασιλεία, « Στῶ.
Θεομισὴς, έος καὶ
Θεομίσητος (ὁ, ἡ). μισούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μισητὸς εἰς τὸν θεόν.
Θεόμοιρος καὶ
Θεσμορος (ὁ, ἡ), Π. μοιρασμένος (διατεταγμένος, ἀποφασισμένος) ὑπὸ τοῦ θεοῦ, δοσμένος κατὰ θείαν μοῖραν, (ἐν γέν.) θεῖος.
Θεόμορφος (ὁ, ἡ), = Θεοειδὴς.
Θεομυσὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μύσους (ἐγκλήματος) ἔνοχος πρὸς τὸν θεόν, (ἐπιτ.) = Θεομισὴς.
Θεομύστης, ου (ὁ). μύστης θεοῦ ἢ τῶν θείων.
Θεόμυστος (ὁ, ἡ). μεμυημένος ὑπὸ θεοῦ ἢ τὰ περὶ θεοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεονύμφευτος καὶ
Θεόνυμφος (ἡ), ἡ νυμφευθεῖσα τὸν Θεόν.
Θεοξένιος (ὁ, ἡ). ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Ἑρμοῦ. || Θεοξένια (τά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν αὐτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων Θεῶν παρὰ Δελφοῖς.
Θεόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), παῖδ (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) Θεοῦ ἢ τοῦ Θεοῦ (ὁ Ἀρχέστρατος ὀνομάζει κωμικῶς Θεόπαιδα τὸν λάθρακα).
Θεοπαράδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ Θεοῦ παραδεδομένος, ὁ κατὰ παράδοσιν Θείαν.
Θεοπαραδότως, ἐπίρ. Κατὰ Θείαν παράδοσιν.
Θεοπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ Θεοῦ παραχθείς. « Εἰ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος, οὐ Θεοπάρακτος. « Ἰουσ.
Θεοπάτωρ, ορος (ὁ). πατὴρ Θεοῦ ἢ τῶν Θεῶν.
Θεοπείθεια (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-
Θεοπειθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος (ὑπακούων) εἰς τὸν Θεόν, εὐπειθὴς εἰς τὰς Θείας ἀποφάσεις.
Θεόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ πεμφθεὶς (σταλμένος) ὑπὸ Θεοῦ.
Θεοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (δημιουργῶ) νέους θεούς· κατασκευάζω ἀγάλματα θεῶν· παριστάνω τι εἰς σχῆμα Θεοῦ, [ἐκ τοῦ
Θεοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (ἐπινοῶν νέους) Θεοὺς ἢ ἀγάλματα Θεῶν.
Θεοπλαστία (ἡ). τὸ νὰ πλάττῃ τις νέους θεοὺς ἢ ἀγάλματα Θεῶν.
Θεόπλαστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
Θεοπληγὴς, ἐος καὶ
Θεόπληκτος (ὁ, ἡ), = Θεοβλαβὴς, Θεόληπτος, (κατὰ λέξ.) Θεοκτύπητος.
Θεοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Θεοπληγής.
Θεοπληξία (ἡ), = Θεοβλάβεια, Θεοληψία.
Θεόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ὑπὸ Θείας χειρός.
Θεόπνοος-ους (ὁ, ἡ). = Θεόπνευστος.
Θεόπνευστος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ Θεοῦ, Θεοφώτιστος.
Θεόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν Θεόθεν τὸν πλοῦτον.
Θεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ Θεὸν, τὸν συναριθμῶ μὲ τοὺς Θεούς. Κατασκευάζω ἀγάλματα Θεῶν.
Θεοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ Θεοποιεῖν.
Θεοποίητος (ὁ, ἡ), = Θεότευκτος.
Θεοποιία (ἡ). κατασκευὴ ἀγαλμάτων· Θεοποίησις.
Θεοποίκιλτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος ὑπὸ Θείας χειρός.
Θεοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων θεοὺς (ἀγάλματα Θεῶν)· ὁ Θεοποιῶν τι ἢ τινά.
Θεοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
†Θεοπόλος (ὁ, ἡ), = Θεηπόλος.
Θεόπεμπος (ὁ, ἡ), = Θεόπεμπτος.
Θεοπόνητος (ὁ, ἡ) = Θεόκμητος.
Θεοπραγία ἢ Θεοπραξία (ἡ). Θεία πρᾶξις.
Θεοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ Θεοπρεποῦς.
Θεοπρεπὴς, ἐος (ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς Θεὸν, εὐπρεπὴς ἢ μεγαλοπρεπὴς ἐπὶ τὸ Θειότερον.
Θεοπρόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ προβληθεὶς ὑπὸ Θεοῦ.
Θεοπροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Προφητεύω, Ἐξηγῶ τι) ὡς Θεοπρόπος.
Θεοπροπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ Θεοπρόπου, μαντεία, προφητεία.
Θεοπρόπιον (τὸ), λόγιον (μαντεῖα) Θεοπρόπου. 2) (μτγν.) χρηστήριον, μαντεῖον.
Θεοπράπος (ὁ, ἡ), [Θ. προείπεῖν;]. ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, προφήτης, χρησμολόγος. 2) ὁ στελλόμενος νὰ συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον. 3) Π. ἀντὶ Προφητικὸς, μαντικός. « Ἔπος Θεοπρόπον, « Σοφ.
†Θεοπρόσπλοκος (ὁ, ἡ). = Ἱεροπρόσπλοκος.
Θεοπτεία (ἡ), τὸ νὰ βλέπῃ ἢ νὰ εἶδέ τις τὸν Θεὸν, [ἐκ τοῦ
Θεόπτης [Θ. ὄσσομαι], ου (ὁ). ὁ ἰδὼν τὸν Θεόν.
Θεοπτία (ἡ), = Θεοπτεία.
Θεοπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Θεοπτείαν ἢ τὸν Θεόπτην.
Θεόπτυστος (ὁ, ἡ), [Θ. πτύω], = Θεομυσὴς.
Θεόπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναφθεὶς ἀπὸ Θεῖον πῦρ. « Φλὸξ—, « Εὐρ.
Θεόῤῥευστος (ὁ, ἡ), = Θεόῤῥυτος.
†Θεορῥημοσύνη (ἡ). ὁμιλία (διδασκαλία) περὶ Θεοῦ, [ἐκ τοῦ
†Θεορῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν περὶ Θεοῦ ἢ Θεῖα ῥήματα.
Θεόῤῥητος (ὁ, ἡ). ὁ ῥηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ, (λόγος) τὸν ὁπ. εἶπεν ὁ Θεός.
Θεόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (πηγάζων, προερχόμενος) ἀπὸ τὸν Θεόν.
Θεόρτος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. ὄρνυμι]. Θεόπεμπτος, Θεοκίνητος.
Θεὸς (ὁ), [Θέω ἢ τίθημι, ἀλλ' ἴδε μᾶλλον Ζεύς]. ὁ Θεός· ἢ Θεότης. (μὲ τὸ Θηλ. ἄρθρ.) = Θεὰ. (ἰδιαιτ.) ἡ τύχη. (δωϊκ.) « Τῷ Θεῷ, « (εἰς μὲν τὰς Ἀθ.) ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφ. (εἰς δὲ τὴν Σπάρτ.) οἱ Διόσκουροι.
Θεόσδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς ὑπὸ Θεοῦ. « Οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, Θεόσδωρος, Θεόσδοτος, « Τζ.
Θεοσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ Θεοσεβοῦς.
Θεοσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θεοσεβὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ σεβόμενος τὸν Θεὸν καὶ τὰ Θεῖα· εὐσεβὴς. (κοιν.) Θεοφοβούμενος. « Τὰς γ' Ἀθήνας φασι Θεοσεβεστάτας εἶναι, « Σοφ.
Θεοσεβήτεον, Θετ. τοῦ Θεοσεβέω.
Θεοσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ Θεοσέβειαν.
Θεόσεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. σέβεταί ἢ πρέπει νὰ σέβεταί τις ὡς Θεὸν, Θεῖος.
Θεοσέπτωρ, ορος (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Θεοσεβὴς.
Θεοσεχθρία (ἡ), (Κωμ.) τὸ νὰ ἤνέ τις ἐχθρὸς τῶν Θεῶν (θεομισὴς, ἀλιτήριος), ἀσέβεια.
Θεοσημεία (ἡ). ἡ διὰ σημείων δήλωσις τῆς παρουσίας ἢ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, θαυματουργία. (παρβλ. Διοσημεία).
Θεοσήμειον ἢ Θεόσημον (τὸ), = Θεοσημεία, θαυματούργημα.
Θεοσκυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσκυνῶ τινα ὡς Θεὸν ἢ τὸν Θεόν.
†Θεοσκυνὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ προσκυνούμενος ὡς Θεός.
Θεοσοφία (ἡ). γνῶσις ἐντελὴς περὶ τὰ Θεῖα· θεία σοφία, [ἐκ τοῦ
Θεόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Θείαν σοφίαν· σοφὸς περὶ τὰ Θεῖα.
Θεόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς ὑπὸ Θεοῦ.
Θεόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. σεύω], = Θέορτος.
Θεόσπεπτος καὶ
Θεοστεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος ὑπὸ Θεοῦ, λαβὼν Θεόθεν τὸ στέμμα (τὸ διάδημα).
Θεοστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὸν Θεὸν ἢ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
Θεοστυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. στυγέω]. = Θεοβάδιστος.
Θεόστοργος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. στέργω]. ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν.
Θεοστυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. στυγέω]. ὁ μισῶν τὸν Θεὸν ἢ μισούμενος ὑπ' αὐτοῦ.
Θεοστύγητος (ὁ, ἡ), Π. = Θεομίσητος.
Θεοστυγία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις Θεοστυγὴς, ἀσέβεια.
Θεοσυλέω-ῶ, Π. ήσω, = Ἱεροσυλέω, [ἐκ τοῦ
Θεοσύλης, ου (ὁ), = Ἱερόσυλος.
Θεοσυλία (ἡ), = Ἱεροσυλία.
Θεοσύλλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ Θείαν εὐδοκίαν συλλεγθεὶς (συναθροισθεὶς), Θεοσύναχτος. « Φάλαγξ—, « Νικ. Χων. (μτφρ.) ἡ ἁγία Σύνοδος.
Θεόσυλος (ὁ, ἡ), = Ἱερόσυλος.
Θεοσύναχτος (ὁ, ἡ). συνηγμένος (συνηθροισμένος) ἐν ὀνόματι Θεοῦ.
Θεοσύνδετος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος (συνηνωμένος) μετὰ τοῦ Θεοῦ.
Θεοσύστατος (ὁ, ἡ). συστημένος ὑπὸ Θεοῦ.
Θεόσυτος (ὁ, ἡ), Π. = Θεόσσυτος.
Θεοσφράγιστος (ὁ, ἡ). ἐσφραγισμένος ὑπὸ Θεῦ, φέρων τὴν Θείαν ἀφραγίδα.
Θεόσωστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ σωζόμενος (διατηρούμενος), Θεοφύλακτος.
Θεόταυρος (ὁ), Π. Θεὸς ἢ ταῦρος (μὲ μορφὴν ταύρου), Θεῖος ταῦρος.
Θεοτείχης, εος (ὁ, ἡ), Π. περιτειχισμένος μὲ Θεῖα (Θεόκτιστα) τείχη.
Θεοτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ Θεὸν τέλειος.
Θεοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Θεάρεστος.
Θεότευκτος καὶ Θεοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. τεύχω], = Θεοκατασκεύαστος.
Θεότης (ἡ). ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεός.
Θεοτίμητος καὶ Θεότιμος (ὁ, ἡ), Π. τιμημένος ἀπὸ τὸν Θεόν.
Θεοτόκος (ἡ). ἡ τεκοῦσα (γεννήσασα) Θεὸν ἢ τὸν Θεόν.
Θεότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ.
Θεότρεπτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ἔτρεψε (μετέβαλε, μετεποίησεν) ὁ Θεός.
Θεοτρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τοὺς Θεούς. « Ἀμβροσία—, « Ἐπγρ.
Θεοτυπία (ἡ), = Θεομιμησία.
Θεοτύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τύπον (κατὰ μίμησιν) Θεοῦ. 2) ὁ τυπωθεὶς ὑπὸ Θείας χειρός. « Σουδάριον Θεοτύπωτον, « 1. Δαμασκ., τὸ ἅγιον Μανδήλιον.
Θεουδεία (ἡ), Π. = Θεοσέβεια, ἢ· 2) Θεοσέβεια κτλ., [ἐκ τοῦ
Θεουδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [Θ. δέος ἢ αἰδέομαι]. Θεοσεβὴς, Θεοφοβούμενος. 2) = Θεοειδὴς, (ἐν γέν.) Θεῖος.
Θεουδόχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοδόχος.
Θεουργία (ἡ). ἔργον Θείας δυνάμεως. 2) Θεοποίησις. 3) ἡ τέχνη (ἡ ἁγυρτεία) τοῦ Θεουργοῦ, εἶδος μαγείας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεουργίασμα (τό). τό ἀποτέλεσμα τῆς θεουργίας, τερατούργημα θεουργοῦ (μτγν.).
Θεουργικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) θεουργίαν, θεοποιητικὸς ἢ μαγικός.
Θεουργός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἐκπελῶν) θεῖα ἔργα. 2) ὁ προξενῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ. 3) μάγος ὅστις τερατουργεῖ ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ.
Θεούφαντος (ὁ, ἡ). θεόθεν (ὑπὸ θείας χειρὸς) ὑφασμένος.
Θεοφάνεια (ἡ). ἐμφάνιαις θεοῦ· (ἐκκλησ.) ἢ φανέρωσις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.
Θεοφάνεια (τά), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν ἢ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐμφανίσεως θεοῦ· (ὀθ. ἐκκλησ.) ἡ ἑορτὴ τῆς γεννήσεως ἢ (ἰδιαιτ.) τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ.
Θεοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φανερωθεὶς (γνωστοποιηθεὶς, ἀποκαλυφθεὶς) ὑπὸ θεοῦ.
Θεοφάνια (τά), = Θεοφάνεια.
†Θεοφάντης, ου (ὁ), = Ἱεροφάντης.
Θεοφαντορία (ἡ), = Θεολογία.
Θεόφαντος (ὁ, ἡ), = Θεοφανὴς.
Θεοφάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), [θ. φαίνω], = Θεοκήρυξ.
Θεοφανῶς, ἐπίρ. Ὡς Θεοφανὴς, μετὰ Θεοφανείας.
Θεοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ θεῖον φέγγος.
Θεόφημος (ὁ, ἡ). Π. Θεολόγος, ἀγρολόγος.
Θεοφήτης, ου (ὁ), = Ὑποφήτης.
Θεόφθεγκτος καὶ Θεόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐπρόφερεν (ὡμίλησεν) ὁ Θεός.
Θεοφιλὴς, ές καὶ Θεοφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἢ ἀγαπῶν τὸν θεόν· Θεοσεβής.
Θεοφιλία (ἡ). τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν Θεὸν ἢ νὰ ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεόφιλος (ὁ, ἡ), = Θεοφιλής.
Θεοφιλῶς, ἐπίρ. Ὡς Θεοφιλὴς, θεαρέσως.
Θεόφιν, Π. ἀντὶ Θεοῦ, Θεῷ, Θεοῖς.
Θεόφοβος (ὁ, ἡ). Ὁ φοβούμενος τὸν Θεὸν, θεοσεβής.
Θεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Θεοφόρητος, Θεόπνευστος, ἐνθουσιῶν.
Θεοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν θεόν. ‖. (μσ. ἢ παθ.) γίνομαι θεοφόρητος, ἐνθουσιάζομαι. » Πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφορεῖσθαι πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχειν, « Λογγ.
Θεοφόρησις, εως (ἡ). τὸ θεοφορεῖν ἢ θεοφορεῖσθαι, ἔμπνευσις (ἐνθουσιασμὸς) θεοφορήτου.
Θεοφόρητος (ὁ, ἡ), [θ. φορέω]. ὁ ὁδηγούμενος (κινούμενος, ἐμπνεόμενος) ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐνθουσιασμένος. 2) (μτφ.) ὁ φέρων (σηκόνων εἰς τοὺς ὤμους του) εἴδωλον θεοῦ ἢ θεᾶς.
Θεοφορήτως, ἐπίρ. Ὡς θεοφόρητος.
Θεοφορία (ἡ), = Θεοφόρησις.
Θεοφόρος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ σηκόνων ἐπάνω του θεὸν ἢ θεάν· (ἐκκλησ.) ὁ φέρων (ἔχων) ἐν ἑαυτῷ τὸν θεὸν, ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ, (ἄλλ. γρφ. προπαροξ. Θεόφορος, ἢ τὸ ἐξηγοῦν Θεοφόρητος). » Ποῦς—, « Αἰσχλ. 2) (πθ.) = Θέορτος, θεόπεμπτος. » Δύη—, « Αἰσχλ.
Θεοφραδὴς [θ. φράζω], ές (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν θεῖα ῥήματα ἢ ὡς ἀπὸ στόματος θεοῦ (προφητικῶς). 2) (πθ.) = Θεόφραστος. » Μῦθος—, « Νόνν.
Θεοφραδία (ἡ). φωνὴ (ὁμιλία) θεοῦ ἢ θεία, χρησμὸς, μαντεία, προφητεία.
Θεοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), = Θεοφραδὴς.
Θεόφραστος (ὁ, ἡ). ὁ λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. » Ῥῆμα—, « Δ. Ἀρεοπ.
†Θεοφρονὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόφρων.
Θεοφρόνως, ἐπίρ. Εὐσεβοφρόνως.
Θεοφροσύνη (ἡ). φρόνησις ἢ ἔμπνευσις θεία· φρόνημα θεοσεβές.
Θεοφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ φρουρούμενος, θεοφύλακτος.
Θεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θεῖον φρόνημα ἢ θείαν φρόνησιν· θεοσεβὴς, ἐνάρετος.
Θεοφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον φυλάττει (σώζει, προφυλάττει) ὁ θεός.
Θεοφύτευτος καὶ
Θεόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος (κυρ. ἢ μτγν.) ὑπὸ θεοῦ.
Θεοφωνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Χρησμοδοτῶ, προφητεύω.
Θεοχάραικτος (ὁ, ἡ), [θ. χαράσσω]. γραμμένος (ἐγκεχαραγμένος) ὑπὸ χειρὸς θεοῦ.
Θεοχόλωτος (ὁ, ἡ), = Θεοστυγὴς, Θεομίσητος.
Θεόχρηστος (ὁ, ἡ), [θ. χράω]. ὁ χρησμοδοτηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ χριισθεὶς ὑπὸ θεοῦ.
Θεοχώρητος (ὁ, ἡ). θεοῦ χωρητικὸς (δεκτικός).
Θεόω-ῶ, Μ. ὤσω. Θεοποιῶ. 2) Π. ἀντὶ Θειόω, καπνίζω (πρὸς καθαρισμὸν) μὲ θειάφι.
Θεράπαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Θεράπων, θεραπεύτρια, ὑπηρέτης.
Θεραπαινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θεράπαινα, δουλευτρίτσα.
Θεραπεία (ἡ). τὸ θεραπεύειν, (ἐν γέν.) ὑπηρεσία· ἐπιμέλεια· (κοιν.) συγύρισμα (» Τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἐψημάτων θεραπείαν, « Πλάτ. » Ἡ τῆς ἑσθῆτος θεραπεία, « αὐτ.)· (ἰδιαιτ.) λατρεία (πρὸς τὸν θεόν). (» Ἄλλαι θεῶν τε ἢ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπεῖαι, « Πλάτ.)· περιποίησις (φίλου ἢ ὑπερέχοντος)· καλλιέργεια (γῆς) (» Τὰ μὲν γὰρ [τῶν φυτῶν] θεραπείᾳ, τὰ δὲ ἀθεραπευσίᾳ μεταβάλλει, « Θφρ.)· νοιάσιμον (κύτταγμα, καὶ κατ' ἔκτ.) ἰατρεία (ἀσθενοῦς)· (μτφρ.) διόρθωσις· παρηγορία· (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (ἡ συνοδία, οἱ αὐλικοί) κυρ. ἡγεμόνος κτλ., (Γαλλ.) la maison. »Ἐχάρη δὲ Φαραὼ καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ, « Γρφ.
Θεράπευμα (τὸ). πᾶν δ,τι γίνεται πρὸς θεραπείαν, σέβας· περιποίησις· ἰατρικὸν κτλ. » Τὸ τοῦ μύθου κακεκτοῦν εὑρέτι θεράπευμα, « Εὐστ. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς θεραπείας. » Δύσκολον ἀναλαμβάνει θεράπευμα ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν, « Πλ.
†Θεραπευσία (ἡ), ἀντὶ Θεραπεία, ἐπιμέλεια, (μόναν εἰς τὸ σύνθ. Ἀθεραπευσία).
Θεραπευσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς ἢ ἄξιος θεραπείας· ἰάσιμος.
Θεραπευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Θεραπεύω.
Θεραπευτὴρ, ῆρος καὶ
Θεραπευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θεραπεύων (περιποιούμενός) τινα· ὑπηρέτης· νοσοκόμος, ἰατρός· ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θείαν λατρείαν.
Θεραπευτήριος, α, ον καὶ
Θεραπευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ θεραπεύειν· περιποιητικὸς, ὑποχρεωτικὸς, κολακευτικὸς· ἁρμόδιος πρὸς θεραπείαν (νοιάσιμον ἢ ἰατρείαν) ἀσθενοῦς, (ὀθ.) » Θεραπευτικὴ, « Ἰατρ., ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν (τοὺς νοσοῦντας), καὶ » Ἕξις θεραπευτικὴ, « Ἀρετ., ἡ φιλάσθενος καὶ (ἐπμ.) ἔχουσα χρείαν πανυστερινῆς θεραπείας.
†Θεραπευτὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θεραπεύτρις.
Θεραπευτὸς, ἡ, όν, = Θεραπευτέος, Θεραπευσιμος.
Θεραπεύτρια, ας, ἢ Θεραπευτρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θεραπευτὴς.
Θεραπεύω, Μ. εὑσω. Ὑπηρετῶ (ὡς θεράπων), ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι· λατρεύω (προσφέρω τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεόν· κολακεύω (Ἰταλ. κάμνω τὴν κόρτε μου εἰς) ἄρχοντα κτλ., κολτιδόρω. καλλιεργῶ (τὴν γῆν)· νοιάζομαι (κυττάζω, [καὶ κατ' ἔκτ.] ἰατρεύω) ἀσθενῆ· (μτγμ.) διορθόνω, ἐπισκευάζω· (ἐν γέν.) συγυρίζω. (συνηθ.) καταρθόνω. » Ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἀνοιξιν τῶν πυλῶν, « Θκ., καταρθώσαντες διὰ θεραπειῶν (κολακειῶν, ὑποχρεώσεων), (καὶ πρὸς ἀπαρίμφ.) » Οἵτε ἐπιβάται ἐθεράπευον.. μὴ λείπεσθαι τὰ.., « αὐτ., ἐσπροσπάθουν.
Θεραπηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεραπευτικὴ.
Θεραπηίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεραπεία.
Θεραπήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεραπευτικός.
Θεραπὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θεραπνὶς.
Θεράπνη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεράπαινα. 2) κατάλυμα, καταγώγιον, κατοικία.
Θεραπνίδιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ
Θεραπνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεραπαινὶς.
Θεραπόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θεράπων.
Θεραποντὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς θεράποντα ἢ Θεράπαιναν ἢ, ἁρμοδία πρὸς τὸ θεραπεύειν, κολακευτική.
Θεράπων [†Θεράπια, σύγγ. τοῦ Θέρω καὶ = Θεραπεύω], οντος (ὁ), = Θεραπευτὴς, ὑπηρέτης, λάτρις· ὑπαὸς, ἀκόλουθος. » Ἅρπης Θεράποντες, « Ὅμ., οἱ πολεμισταί. » Μουσέων Θεράποντες, « αὐτ., οἱ ποιηταί.
Θέραψ, απος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεράπων, (ἐξαίρ. κυρ. μόνον εἰς τὰς πλαγ. πτώσεις).
Θερεία (ἡ), θηλ. τοῦ Θέρειος.
Θερεῖδοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν τὰ ζῶα ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Θερειγενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος (φυτρόνων) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους· καλοκαιρινός· (συνηθ.) θερμός. » Κύμινον θερειγενὲς, « Νίκ. (κατὰ διορθ. ἀντὶ Ἀθερηγενές). » Ἥμος δ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτὶς, « αὐτ.
Θερειλεχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅπου εὐνᾶται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις νὰ πλαγιάσῃ ὡς εἰς κρεββάτι (λέγος) ἐν καιρῷ τοῦ Θέρους.
Θέρειος, α ἢ ος, ον. Θερινός, καλοκαιρινός· Θερμός. « Ὥρα Θερεία ἡ Θέρειος, (ξ ἁπλ.) » Θερεία (ἐνν. ὥρα), « τὸ Θέρος (ξ συνκδχ.) ἐκστρατεία, (Γαλ.) campagne.
Θερείποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πίνων (βρεχόμενος, ποτιζόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ Θέρους.
Θερείτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Θερειότατος, ὑπερθ. ἀγαλ. τοῦ Θέρειος, θερμότατος.
Θερεύω (χ. Μ.), Π. (μτγν.) ἀντὶ Θέρω, θερμαίνω.
†Θέρετρον (τὸ). τόπος ἁρμόδιος πρὸς θερινὴν κατοικίαν.
Θέρευς, Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Θέρους, γεν. τοῦ Θέρος.
Θερέω, Π. ἀντὶ Θερῶ, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Θέρω.
†Θερήγανον (τὸ). τὸ πλέγμα τῆς ἁμάξης διὰ τῆς ὁπ. μεταφέρουσι τὰ θερισμένα δεμάτια.
Θερηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Θερειγενής.
†Θέρηγνον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Θερήγανον.
Θερίδδω, Μ. ιζῶ. Δ. ἀντὶ-
Θερίζω, Μ. ἰσω. Κόπτω μὲ τὸ δρεπάνι τὰ γεννήματα· (μτφορ.) ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω. 2) (ἀμτβτ.) περνῶ τὸ Θέρος πουθενά, ξεκαλοκαιριάζω.
Θερικός, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ-
Θερινός, ἡ, όν. Τοῦ Θέρους, καλοκαιρινός.
Θέριος, η, ον, Π. ἀντὶ Θέρειος.
Θέρισις, εως (ἡ) καὶ
Θερισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ Θερίζειν, Θέρισμα.
Θεριστήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεριστής.
Θεριστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ χρησιμεύων διὰ Θέρισμα. ‖. (οὐσ.) Θεριστήριον (τὸ), (ἐνν. σκεῦος ἢ ὄργανον), τὸ δρεπάνι.
Θεριστής, οῦ (ὁ). ὁ Θερίζων (τὰ γεννήματα).
Θεριστικός, ἡ, όν, = Θεριστήριος.
Θεριστός, ἡ, όν. Ὁ Θερισθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ Θερισθῇ.
Θερίστρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Θεριστής.
;Θερίστριον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ-
Θέριστρον (τὸ). λεπτὸν καλοκαιρινὸν φόρεμα ἢ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς. 2) δρέπανον.
†Θέρμα (τὸ), ἢ Δ. (ἀ) ἀντὶ Θέρμη.
Θερμάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ
Θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω· πυρόνω. (μτφορ.) ἐξάπτω· φλογίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) ἔχω θέρμην (πυρετόν). « Κοτῳ σπλάγχνα θερμαίνομαι, « Π., Θυμόνω, (κοιν.) βράζει ἀπὸ θυμὸν ἡ καρδιά μου, (ξ ἀμτβτ.) « Πολλὰ θερμαίνει φρενί, « Αἰσχλ., πράττει ἀπὸ παραφοράν ἐξημμένης φρενός πολλὰ ἄτοπα.
Θέρμανσις, εως (ἡ). τὸ θερμαίνειν, ζέσμα.
Θερμαννέος, α, ον, θετ. τοῦ Θερμαίνω.
Θερμαντήρ (ὁ). ὁ θερμαίνων (ὡς οὐσ.) σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁπ. ζεσταίνουν νερὸν κλπ.
Θερμαντήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ θερμαίνειν. ‖. (οὐσ.) Θερμαντήριον (τὸ), ἀγγεῖον διὰ ζεσταίνειν νερὸν κτλ.
Θερμαντικός, ἡ, όν, = τῷ πραγ.
Θερμαντός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ θερμανθῇ, ἐπιδεκτικὸς Θερμότητος.
Θερμασία (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Θερμότης, ζέσις, ἕλξις.
Θέρμασμα (τὸ). πᾶν ὅ τι χρησιμεύει πρὸς θέρμανσιν, (ἰδιαιτ. δὲ) ζεστὸν κατάπλασμα, **Fomentum**.
Θερμάστειον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θερμαστής, ίδος (ἡ), = Θερμαστρίς.
Θερμάστρα (ἡ). καμίνι χαλκέως· φοῦρνος (λουτροῦ)· σόμπα· ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα νεροῦ.
Θερμαστρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Θερμάστρα· (ἰδιαιτ.) λαβίς (τσιμπίδα) τῶν χρυσοχόων κλπ., (μτγμ. ἀπὸ τοῦ σχήμ.) σίδηρον πρὸς σύνδεσιν λίθων κλπ., (κοιν.) κλάππα· εἶδος χοροῦ εἰς τὸν ὁπ. ὁ χορεύων πηδᾷ ἐπάνω, καὶ πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς, παραλλάσσει πολλάκις σταυροειδῶς τοὺς πόδας του.
Θερμαύστρα (ἡ), = Θερμάστρα.
Θερμαυστρίζω, Μ. ἰσω. Χορεύω τὴν Θερμαστρίδα (εἶδος χοροῦ), ξἐκ τοῦ
Θερμαυστρὶς (ἡ), = Θερμαστρίς.
†Θερμερῶπις, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεμερῶπις.
Θέρμη (ἡ). Θερμότης, ζέστη, πυρετός (ς). ‖. (πλθ.) Θερμὰ λουτρὰ (κυρ. αὐτοφυῆ).
Θερμηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ θερμότητα (μὲ ζέσιν, μὲ θυμόν).
Θερμήλατος (ὁ, ἡ). ὁ αφυρηλατηθεὶς ἐν ᾧ εἶν' ἀκόμη' Θερμός.
Θερμημερίαι (αἱ). αἱ Θερμότεραι τοῦ Θέρους ἡμέραι· τὰ κυνικὰ καύματα.
Θέρμιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὑποκορ. τοῦ Θέρμος.
Θέρμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ θέρμους (λούπινα).
Θερμοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) Θερμὸς ἢ εἰς Θερμὸν νερόν, (ἀντίθ. τῷ Ψυχροβαφής).
Θερμόβλυστος (ὁ, ἡ), Π. (πγγ.) ἀναβλύζουσα Θερμὸν ὕδωρ.
Θερμόβουλος (ὁ, ἡ), Κωμ. Θερμὸς (ὀξύς, ὁρμητικὸς) εἰς τὰς ἀποφάσεις του.
Θερμοδοσία (ἡ). δόσις θερμοῦ (ἰατρικοῦ).
Θερμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θερμοδότης, ου (ὁ) ἢ Θερμοδότις, ίδος (ἡ). ὁ δίδων (κερνῶν, προσφέρων) θερμὰ ποτά, θερμοπώλης.
Θερμοκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θερμὴν κοιλίαν (θερμὸν στόμαχον).
Θερμοκύαμος (ὁ), εἶδ. κυάμου, κουκκί ὅμοιον μὲ θέρμον (λούπινον) ἢ αὐτὸ τοῦ θέρμου τὸ κουκκί.
Θερμολουσία (ἡ). λούσιμον μὲ θερμὸν νερόν.
Θερμολουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λούομαι μὲ ζεστὸν νερόν, μεταχειρίζομαι θερμὰ λουτρά, ξἐκ τοῦ
Θερμολούτης, ου (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος θερμὰ λουτρά.
;Θερμολουτία (ἡ), = Θερμολουσία.
Θερμολουτρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θερμολουτέω.
Θερμομιγής, έος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ Θερμόν, μετέχων Θερμοῦ (Θερμοτητος).
Θερμονους-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων Θερμὸν (ὁρμητικὸν) νοῦν, (Γαλλ.) tête exaltée.
Θερμόπλα, ας (ἡ). πάθος τι (εἶδος θερμῆς) τῶν ἵππων κλπ. προσβάλλον κυρίως τὰς ὁπλάς των.
Θερμοπλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω θερμόπλαν.
Θερμόπλησις, εως (ἡ), = Θερμόπλα.
Θερμοποιὸς (ὁ, ἡ). Θερμὸς (Θερμότητος) ἐμποιητικός, θερμαντικός.
Θερμοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων Θερμὸν οἶνον ἢ (ἐν γέν.) Θερμὰ ποτά.
Θερμοποτίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. κύλιξ) εἶδ. ποτηρίου διὰ τὰ ποτὰ ὅσα πίνονται θερμά, φλυτζάνι.
Θερμοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν Θερμὰ ποτὰ ἢ φαγητά, (π. χ.) καφφετζῆς, (παρβλ. Ἐφθοπώλης).
Θερμοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ Θερμὰ ποτὰ ἢ φαγητά, (καθὼς παρ' ἡμῖν ὁ) Καφφενές, (Τουρκ.) καχβέ-χανέ, (παρβλ. Ἐφθοπώλιον).
Θερμορρόη (ἡ). εἶδος ἀγγείου (ροΐ, ἰμπρίκι) μὲ τὸ ὁπ. ἐκερνοῦσαν τὰ ποτὰ ὅσα ἐπίνοντο Θερμά, (Ἴσ. ὅμοιον μὲ τὸ Ῥωσσ.) σαμοβάρι. « Λουτροῦ—, « Ν. Χων., ὁ ὑχετὸς δι' οὗ ἐκρέουν τὰ νερά.
Θερμὸς [Θέρω], ἡ, όν. Ζεστός, (κατ' ἔκτ.) καυτός, βραστός, καυτερός· (μτφορ.) δραστήριος, ὀξύς, ὁρμητικός, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παράφορος. « Θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἥττον τῆς Φακῆς, « Ἀρχφν.). (ἐνίοτε) νωπός, πρόσφατος. « Οὐχ ἑωλα κακά, ἀλλὰ Θερμὰ καὶ πρόσφατα, « Πλ. ‖. « Τὸ Θερμὸν (ἐνν. ὕδωρ), « ζεστὸν νερὸν ἢ ποτόν· (πλθ.) « Θερμὰ (ἐνν. λουτρά), « Ἀθ. αἱ ἄλλ. Θέρμαι. « Τῆς Εὐβοίας ὁ Γάληψος, οὗ τὰ θερμά, « Πλ.
Θέρμος (ὁ), εἶδ. ὀσπρίου, (κοιν. ἀπὸ τὸ Δατ.) λούπινον, λουπινάρι, (καλλίτερον ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) πικροκούκκι.
;Θερμοσποδιὰ (ἡ), [θερμ. σποδός]. ζεστὴ στάκτη, (ἄλλ.) Μαρίλη, (καὶ κοιν.) χόβολη, (καὶ ἄλλ.) ἀχυλιά.
Θερμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ θερμοῦ, ζέστη, (μτφορ.) ζέσις, ὁρμητικότης, (ἐπὶ κακοῦ) παραφορά.
Θερμοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω Θέρμους (λουπινάρια) ἢ ζεστὰ (θερμὰ) φαγητά.
Θερμουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι μὲ ζέσιν (μὲ θερμότητα) ἢ μὲ ὁρμήν.
Θερμουργία (ἡ). ὁρμητικὴ (παράτολμος) πρᾶξις, ξἐκ τοῦ
Θερμουργός (ὁ, ἡ). Θερμὸς (ὀξύς, ὁρμητικὸς) εἰς τὰ ἔργα του, δραστήριος, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παράτολμος, παράφορος.
Θερμοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θερμοτραγέω.
Θερμοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Θερμοχύτης, ου (ὁ), = Θερμοβρύτη.
;Θερμόω-ῶ, Μ. ώσω, Θερμαίνω, πυρόνω· ἐξάπτω.
Θέρμυδρον (τὸ), τόπος ὅπου ἀναβρύουν Θερμὰ ὕδατα.
Θέρμω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θερμαίνω, ζεσταίνω.
Θερμώδης, εος (ὁ, ἡ). Θερμὸς ὑπουσιῶν, χλιαρός.
Θερμωλὴ (ἡ). Θέρμη, καῦσις (κυρ. πυρετοῦ).
Θερμῶς, ἐπίρ. Ζεστά, μὲ θερμότητα, (τρπ.) μὲ ζέσιν.
Θέρος [Θέρω], εος-ους (τὸ). τὸ καλοκαίρι· ἡ καῦσις τοῦ καλοκαιριοῦ· τὰ θερ. ζώμενα γεννήματα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θέρσω, Π. Αἰολ. μέλλ. τοῦ

Θέρω, Μ. θέρσω (πθ. πρκ. Τέθερμαι, ἀορ. πθ. Ἐθέρην), Π. ἀντὶ Θερμαίνω, ζεσταίνω, στεγνόνω· ἀνάπτω, καίω. πυρπολῶ. (σπν.) θεραπεύω (κυρ. δι' ἐπιθέσεων θερμῶν). Θέρων ἕλκος, « Νίκ.

Θὲς, ἀόρ. β'. τῆς πρς. καὶ

Θέσθαι, μ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.

Θέσις [τίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) βάλσιμον, τοποθέτησις· διάταξις· κατάστασις. (ἰδιαιτ.) καταβολὴ ἢ παρακατάθεσις χρημάτων· (συνκδχ.) παρακαταθήκη. (φιλοσοφ. καὶ λογικ.) πρότασις θέματος. (ῥτρ.) βεβαίωσις (ἀντιθ. τῷ Ἄρσις)· (γρμτ.) σίξις, (Νμ.) διορισμὸς, ἀπόφασις, συμφωνία (ὅθ.) » Θέσει (ἀντιθ. τῷ Φύσει) πατὴρ, « Αξ., ὁ διὰ τῆς υἱοθετήσεως, (κοιν.) ψυχοπατέρας. » Θέσει πολίτης, « Αξ., ὁ πολιτογραφηθείς. (ᾗ μτνμ.) » Θέσει βραχεῖα ἢ μακρὰ συλλαβὴ, « Γρμτ., ἡ μὴ κατὰ φύσιν ἀλλὰ κατὰ περίφασιν τοιαύτη.

Θέσκελος (ὁ, ἡ), Π. [θεὸς, ἔσκω], = Θεοείκελος, (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) θεῖος· ἀξιοθαύμαστος. » Θέσκελα ἔργα, « Ἰλ. Γ., παράδοξα, περίεργα. (ᾗ ἀντὶ ἐπιρ.) » Εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, « Ἰλ. Ψ., τὸν ὠμοίαζεν ἀπαράλλακτα.

Θέσμιος, α, ον. Σύμφωνος μὲ τοὺς θεσμοὺς, νόμιμος. ||. (οὐσ.) Θέσμιον (τὸ), = Θεσμός, νόμος, ἔθιμον.

Θεσμοδοκέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δέχομαι νόμον (θεσμόν) τινα, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν.

Θεσμοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θεσμοδοτὴρ (ὁ), Π. νομοδότης.

Θεσμοθεσία (ἡ). τὸ θεσμοθετεῖν, θεσμοθέτησις, νομοθεσία.

Θεσμοθέσιον καὶ

Θεσμοθετεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν οἱ θεσμοθέται.

Θεσμοθετέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι (ἢ Νομοθετῶ ὡς)-

Θεσμοθέτης [θεσμὸς, τίθημι], ου (ὁ). νομοθέτης. ||. (εἰς τὰς Ἀθ. ὠνομάζοντο) Θεσμοθέται, οἱ τελευταῖοι ἓξ τῶν ἐννέα ἀρχόντων (διωρισμένοι κυρ. κριταὶ τῶν φονικῶν καὶ διορθωταὶ τῶν νόμων).

Θεσμοθέτησις, εως (ἡ). νομοθέτησις.

Θεσμοθέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θεσμοθέτης. » Δήμητρα—, « Φουρν., ἢ Θεσμοφόρος.

†Θεσμολογέω-ῶ, Μ. ἡσω, (Βυζ.). Διοικῶ· ἐπιστατῶ.

†Θεσμὸν (τὸ), ἄχρ. εἰς τὸ ἐν. Π. ἀντὶ Θεσμός.

Θεσμοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω (Διορίζω νέον) νόμον.

Θεσμοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θεσμ. πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τοὺς νόμους, νομικός.

Θεσμὸς (ὁ), (εἰς τὸ πλθ. Θεσμοὶ καὶ Π. Θεσμὰ), [τίθημι]. (κατὰ λέξ.) = Θέσις, βάλσιμον, τοποθέτησις· (συνκδχ.) τοποθεσία· (συνήθ. μτφορ.) νόμος, ἐντολὴ, διάταξις· συνήθεια· (κυρ.) νόμος ὀργανικὸς (καταστατικὸς τοῦ πολιτεύματος)· (ἀπολύτ.) τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον· (ἐν γέν.) τὰ καθεστῶτα, τὰ ἔθιμα. » Λέκτροιο θεσμὸν ἵκοντο, « Ὀδ. Ψ., (περιφρ.) ἀντὶ Συνεκοιμήθησαν. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Εὐμ. 571) » Θεσμοὶ, « οἱ δικασταί.

Θεσμοσύνη (ἡ), Π. νομιμότης· δικαιοσύνη. 2) νόμος, θεσμοθεσία.

Θεσμοφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος θεσμοφόρου.

Θεσμοφοριάζω, Μ. ἀσω. Ἑορτάζω τὰ Θεσμοφόρια.

Θεσμοφόριον (τὸ). ναὸς τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος (ὅπου ἑώρταζον αἱ γυναῖκες τὰ Θεσμοφόρια).

Θεσμοφόρος (ὁ, ἡ), = Θεσμοδότης, Θεσμοθέτης. ||. (ἰδιαιτ.) ἡ Δήμητρα (ὡς παραίτιος τοῦ κοινωνικοῦ βίου διὰ τῆς γεωργίας).

Θεσμοφύλαξ, ακος (ὁ), = Νομοφύλαξ.

Θεσμῳδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ψάλλω νόμους στιχουργημένους ἐν εἴδει ᾠδῆς, ῥαψῳδῶ ὡς-

Θεσμῳδὸς (ὁ), = Χρησμῳδός.

Θεσπέσιος [θέσπις], α ἡ ος, ον. Θεῖος, θεόπεμπτος, (ἐπμ.) ὑπερφυὴς, ἀνέκφραστος· (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, φοβερός· ἐξαίρετος· θαυμάσιος. » Θεσπέσιον πλοῦτον, « Ἰλ. Β. » Ὀσμὴ θεσπεσίη, « Ὀδ. Ι. » Ἠχὴ θεσπεσίη, « Π. » Θεσπέσιος ὅμιλος, « Θκρ. (καὶ ἑλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Θεσπεσίῃ (ἐνν. βουλῇ), « Ἰλ. Β. (καὶ οὐδ.) » Θεσπέσιον ὑλάοντες, « Θκρ., ἀντὶ

Θεσπεσίως, ἐπίρ. Θείως, (ἐπμ.) ὑπερφυῶς, θαυμασίως· (ἐν γέν.) παρὰ πολὺ, δυνατὰ, φοβερά. » Θεσπεσίως ἐφόβηθεν, « Ἰλ. Ο.

Θεσπιαειδὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεσπιῳδός.

Θεσπιδαὴς [θέσπις, δαίω], έος (ὁ, ἡ), Π. (πῦρ) ἀναμμένον ὑπὸ θεοῦ, (δηλ.) φοβερόν, ἀκαταπόνητον.

Θεσπιέπεια (ἡ), Π. λόγος θεοῦ, χρησμὸς, προφητεία. ||. (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ

Θεσπιεπὴς [θέσπις, ἔπος], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θεῖα ῥήματα, χρησμοδοτῶν, προφητεύων.

Θεσπίζω, Μ. ἰσω. Χρησμοδοτῶ, προφητεύω· (ἐν γέν.) προστάζω, παραγγέλλω.

Θέσπιος (ὁ, ἡ), Π. = Θεσπέσιος. ||. (οὐσ.) Θέσπιον (τὸ), = Θέσφατον.

Θέσπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [θεὸς, ἔπω, ἔσπον], προφήτης, μάντις, χρησμῳδός. ||. (ἐπιθετ.) προφητικὸς, θεοπνευστος, (ἐν γέν.) θεῖος, θεσπέσιος. » Θέσπιν... ὄπα, « Ὕμν. Ἐκκλησ. » Αὐλὴ—, « Π. Σιλεντ.

Θέσπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐθεσπίσθη, χρησμὸς, προφητεία· (ἐν γέν.) προσταγὴ διάταγμα.

Θεσπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θεσπίζων, προφήτης, μάντις.

Θεσπιῳδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Χρησμοδοτῶ (Προφητεύω) ὡς θεσπιῳδός.

Θεσπιῴδημα (τὸ). θέσπισμα, χρησμὸς, προφητεία, [ἐκ τοῦ

Θεσπιῳδὸς (ὁ, ἡ), [θέσπις, ᾄδω]. ὁ ψάλλων κατὰ θείαν ἔμπνευσιν, ποιητὴς ἢ ψάλτης ἢ χρησμῳδὸς ἐμπνευσμένος θεόθεν (ἐνθουσιασμένος). ||. (οὐσ.) προφήτης, μάντις.

Θεσσαλότμητος (ὁ, ἡ), Κωμ. κομμένος κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Θεσσαλῶν (δηλ. εἰς πολλὰ μεγάλα κομμάτια). » Κρέας θεσσαλότμητον, « Ἀθ.

Θέσσαν, Π. ἀντὶ Ἔθεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Τίθημι.

Θέσσασθαι [τίθημι ἢ θάσσω], μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἀχρ. Θέσσομαι (τοῦ ὁπ. εὕρηται ἔτι μόνον τὸ γ'. πλθ. τῆς ὁρς. Θέσσαντο καὶ ἡ μτχ. Θεσσάμενος), Π. ἱκετεύω, παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι.

Θεσφατηλόγος (ὁ, ἡ), Π. χρησμολόγος, μάντις, [ἐκ τοῦ

Θέσφατος (ὁ, ἡ), [θεὸς, φημί]. ὁ ῥηθεὶς (προῤῥηθεὶς, προορισθεὶς) ὑπὸ θεοῦ, (ὅθ.) » Θέσφατον, « τὸ πεπρωμένον, (ᾗ πλθ.) » Θέσφατα (τὰ), τὰ λόγια αἱ ἐντολαὶ ἢ οἱ χρησμοὶ τοῦ θεοῦ. 2) (ἐνίοτ.) Π. ἀντὶ Θεόπεμπτος. » Ἀὴρ—, « Ὀδ. Π., (παρβλ. Θεσπέσιος).

Θετέος, α, ον, θετ. τοῦ Τίθημι.

Θέτης [τίθημι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὅστις βάλλει (τοποθετεῖ, διορίζει) τι. » Ὀνομάτων θέτης, « Πλάτ. (εὐχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.)· (ἰδιαιτ.) ὁ καταθέτων τι ὡς ὑποθήκην ἢ παρακαταθήκην ᾗ 2) ὁ υἱοθετῶν τινα.

Θετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς θέσιν (» Ἡ φύσις ἡ ποιοῦσα μιμητικοὺς ἡμᾶς ᾗ θετικοὺς τῶν ὀνομάτων, « Δ. Ἀλ.), (φιλοσοφ. καὶ λογ.) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ θέσῃ ὡς βάσιν τῆς προτάσεώς του, βέβαιος. (ὅθ. γρμτ.) » Θετικὰ ὀνόματα ἢ ἐπιῤῥήματα, « τὰ σημαίνοντα ὅτι δύναται ἢ πρέπει νὰ γένῃ τι.

Θετικῶς, ἐπίρ. Μετὰ βεβαιότητος (θετικότητος).

Θετὸς, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη ἢ δύναται νὰ τεθῇ (νὰ κατατεθῇ, νὰ διορισθῇ κτλ.)· (ἰδιαιτ.) ὁ κατὰ θέσιν υἱὸς ἢ πολίτης, εἰσποίητος· ἐπείσακτος. ||. (οὐσ.) » Θετὸν, « Ἐπγρ., εἰδ. γυναικείου κεφαλοδέσμου.

Θεῦ, Δ. ἀντὶ Θοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Τίθημι.

Θευδόσιος, Θεύμορος, κτλ., Δ. Π. ἀντὶ Θεοδόσιος, Θεόμοιρος κτλ.

Θευμορᾷ, Π. Δ. ἀντὶ Θεομόρῳ, δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Θεόμορος.

Θευμορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεομοιρία, ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Θεόμοιρος, διωρισμένη (ἀποφασισμένη, σταλμένη) ἀπὸ τὸν θεόν. » Νοῦσας (» Μοῖρα)—, « Ἀπλλ., Ἐπγρ.

Θεῦς, Δ. Π. ἀντὶ Θεός.

Θεύσομαι καὶ Θευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Θέω.

Θεωφορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεοφορία, ἐνθουσιασμός.

Θέω [συγγ. τῷ Σεύω], Μ. θεύσομαι καὶ (σπντ. Π.) θεύσω (παρτ. Ἔθεον ᾗ πλέον οὔ). Τρέχω. » Τὸν περὶ ψυχῆς (» Τὸν περὶ τοῦ παντὸς) (ἐνν. δρόμον) θέω, « Αξ. (κυρ. δὲ Ἰλ. Χ.), (φρ. παροιμ.), ἀγωνίζομαι περὶ τῶν ὅλων, ῥιψοκινδυνεύω τὸ πᾶν. (καὶ ἐπιρ.) » Ἴξε θέων, « Ὀδ. Γ. (καὶ μτνμ.) » Φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, « Ἰλ. Ν., ἐκτεινομένη καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ῥάχης. » Ἡ λεπτότατος θέε χαλκὸς, « Ἰλ. Υ., (παρβλ. Ἐλαύνω 4). » Ἄντυξ, ἢ πυμάτη θέεν ἀσπίδος, « Ἰλ. Ζ., τὴν ἔζωνεν ὁλοτρόγυρα ὡς ἂν περβάζι. » Ὀδόντες λευκὰ θέοντες, « Ἡσ., σχηματίζοντες εἰδ. λευκοῦ χαρακώματος.

Θέω, Ἰων. ἀντὶ Θῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.

Θεῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ Θεάου, πρς. τοῦ Θεάομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Θῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τῦ ὑποτ. τοῦ Τίθημι.

Θεωνυμέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ὀνομάζομαι μὲ θεῖον ὄνομα

Θεωνυμίαι (αἱ). τὰ θεῖα ὀνόματα.

Θεωνυμικὸς, ἡ, όν, (ξ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ διὰ θεωνυμίας.

†Θεωρεῖον (τὸ), = Θεωρητήριον, [ἐκ τοῦ

Θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Εἶμαι ἢ Στέλλομαι παθενὰ ὡς θεωρὸς (ἴδε τὴν λέξ.), παρευρίσκομαι καὶ (Τουρκ.) σεριανίζω εἰς τὸ θέατρον ἢ εἰς πανήγυρίν τινα ὡς θεατής· (ἐν γεν.) βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ, (καὶ τρπ.) ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι. « Ψευδῆ καὶ ἀπίθανα τῷ γε θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν, « Αἰσχ. (παρδλ. Θεάομαι).

Θεώρημα (τὸ). πᾶν ὅτι θεωρεῖ τις (κυρ. μὲ τὸν νοῦν τα), ἀντικείμενον σκέψεως (παρατηρήσεως, θεωρίας)· (ἰδιαιτ.) πρότασις θεωρηθεῖσα διὰ τοῦ νοὸς καὶ ἀποδειχθεῖσα, (ὅθ.) « Θεωρήματα, « Πλδ., οἱ ἀρχικοὶ (στοιχειώδεις) ὅροι τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν.

Θεωρηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος ἢ συνιστάμενος εἰς (ἀποδεικνύων τι ἢ ἀποδεικνυόμενος μὲ) θεωρήματα.

Θεωρημάτιον (τὸ). μικρὸν θεώρημα.

Θεώρησις, εως (ἡ). τὸ θεωρεῖν, παρατήρησις· (τρπ.) σκέψις, μελέτη.

Θεωρητήριον (τὸ). τόπος ἀπὸ τοῦ ὑπ. θεωρεῖ τις (κυρ. εἰς τὸ θέατρον).

Θεωρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ θεωρῶν, θεατὴς, παρατηρητής.

Θεωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ θεωρεῖν (διὰ τοῦ νοὸς)

2) ὁ κατὰ θεωρίαν, (ἀντιθ. τῷ Πρακτικὸς). « Βίος—, « Πλ., Ἀρστ.

Θεωρητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ θεωρήσῃ τις, ὁρατὸς ἢ ἀξιοθέατος· (τρπ.) ἐπιδεκτικὸς τῆς διὰ τοῦ νοὸς θεωρίας, καταληπτός.

Θεώρητρα (τὰ). τὰ δῶρα τὰ ὑπ. ἔδιδεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοέβλεπεν ἀσκεπῆ, (ἄλλ.) Ἀνακαλυπτήρια.

Θεωρία (ἡ). τὸ θεωρεῖν, κύτταγμα· (Τουρκ.) σεριάνισμα (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). παρατήρησις· περιήγησις πρὸς παρατήρησιν (« Γῆν πολλὴν θεωρίης ἕνεκα ἐπελήλυθας, « Ἡρ. « Γεμίσας δ' ὁ πατὴρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν, « Ἰσκρ.). (τρπ.) σκέψις, μελέτη· (ἰδιαιτ.) ὁ τρόπος τοῦ ἐξετάζειν ξ καταγοεῖν ἀφῳρημένως καὶ διὰ γενικῶν κανόνων τὰ πράγματα (κυρ. δὲ τὰς ἐπιστήμας), (ἀντιθ. τῷ Πρᾶξις). 2) πανήγυρις ἐπίσημος τελουμένη διὰ ἀποστολῆς θεωρῶν· (συνεκδ.) αὐτοὶ οἱ στελλόμενοι θεωροὶ καὶ ἡ πομπὴ (ἡ παράταξις) μὲ τὴν ὁποίαν ἐστέλλοντο. « Ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ, « Ξεν. 3) τὸ σχῆμα (τὸ ἐξωτερικὸν) ἢ τὸ χρῶμά (κοιν. ἡ θωριά) τινος πράγματος, (Δθ. ΙΕ'. 27). (ἐν γεν.) = Θέαμα. « Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν, « Αἰσχλ.

Θεωρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (θεατρ. ἢ πανηγυρ.) θεωρίαν ἢ τοὺς θεωρούς. (ἰδ.αιτ. εἰς τὰς Δθ.) « Θεωρικὸν (ἐνν. ὀργύριον) καὶ « Θεωρικὰ (ἐνν. χρήματα)», τὰ διδόμενα ἀπὸ τοῦ δημοσίου εἰς τοὺς πτωχοτέρους πολίτας ἵνα πληρόνωσι τὴν εἴσοδον των εἰς τὸ θέατρον.

Θεώριον (τὸ). Θέαμα, ἱπποδρομία, θηριομαχία κτλ.

Θεώριος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἀποστολῆς θεωρῶν (θεωριῶν) τιμώμενος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Θεωρὶς, ίδος (ἡ). (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦς) τὸ καράβι μὲ τὸ ὁπ. ἐταξείδευαν καὶ (ἐνν. ὁδὸς) ὁ δρόμος διὰ τοῦ ὁπ. ἐπερνοῦσαν οἱ θεωροί.

Θεωροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ δεγόμενος (ὑποδεχόμενος) ἢ φιλοξενῶν εἰς τὸν οἶκόν του τοὺς θεωρούς.

Θεωρὸς (ὁ), [θέα, ὥρα]. (ἐν γέν.) ὁ θεωρῶν τι, θεατὴς· παρατηρητὴς· περιηγητὴς· (ἰδιαιτ.) ὁ στελλόμενος ἐπισήμως εἰς πανήγυριν (νὰ προσφέρῃ θυσίας καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας) ἢ εἰς μαντεῖον (νὰ ζητήσῃ χρησμὸν) ἐκ μέρους πόλεώς τινος, (παρδλ. Θεοπρόπος).

Θέωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θεόω, Θεοποίησις, ἀποθέωσις.

Θεώτερος, η, ον, Π. συγκρ. τοῦ Θεὸς (ἀνώτερος [μᾶλλον] θεὸς) ἢ τοῦ Θεῖος, ἀντὶ Θειότερος, ἢ· μᾶλλον ἀξιοθέατος. « Οὐ κείνῳ χορὸν εἶδε θεώτερον, « Καλλ.

Θηβαγενὴς ξ Θηβαιγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας, (ὅηλ.) Θηβαῖος.

Θηγαλέος καὶ Θηγάνεος, η, ον, Π. ἀκονισμένος, κοπτερὸς ἢ· (μὲ γεν.) ἀκονιστικὸς. « Λίθος καλάμων—, « Ἐπγρ. [ἐκ τοῦ

Θηγάνη (ἡ), [Θήγω]. ἀκόνη, ἀκονόπετρα.

†Θήγανον (τὸ), = Θηγάνη.

; Θήγανος (ὁ, ἡ), Π. = Θηγάνεος, ἀκονιστικὸς.

Θήγω [συγγ. τῷ †Δήκω=Δάκνω, ἴσ. καὶ τῷ Θίγω], Μ. Θήξω. Ἀκονῶ, ἀκονίζω. (μτφορ.) διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐνθαρρύνω.

Θηέομαι, Μ. ήσομαι., Ἰων. ἀντὶ Θεάομαι.

Θηεύμενος, η, ον, Δ. ἀντὶ Θεώμενος, μτχ. καὶ

Θηεῦντο, Δ. ἀντὶ ἐθεῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Θηήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Θεάσομαι, μέλλ. τῦ Θεάομαι.

Θητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θητής.

Θητὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Θεατὸς, ὁρατὸς, ἢ θαυμαστὸς, ἀξιοθέατος.

Θητῶρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θητήρ.

Θήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θεῖον, Θειάφι.

Θήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θεῖος.

Θῆκα, Π. ἀντὶ Ἔθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Τίθημι.

Θηκαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων θήκας, ἢ ὅμοιος μὲ θήκην, ἢ χρησιμεύων ἀντὶ θήκης· ὁ διατηρούμενος (κλεισμένος) ἐντὸς θήκης.

Θήκη (ἡ), [τίθημι]. πᾶν δἠποτε ἐντὸς τῦ ὁπ. ἀποτίθεταί τι, ἀρμάρι, κιβώτιον, μνῆμα (Θκ. Γ., 58), νεκροθήκη, κουτὶ, θηκάρι· σακκοῦλα κτλ.

Θηκίον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Θήκη, κουτάκι, θηκαράκι, σανδυκάκι· σακκουλάκι κτλ.

Θηκτὸς [Θήγω], ἡ, όν. Ἀκονισμένος, κοπτερὸς.

Θηλάζω [Θηλὴ], Μ. άσω (πθ. πρκ. Τεθήλασμαι). Βυζάνω (καὶ ὡς ἐκ τῆς μητρὸς καὶ ὡς ἐκ τοῦ βυζοῦ). « Ἐπειδὴ δὲ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτῦ ἐθήλαζε, « Λσ. « Λεαίνης μασδὸν ἐθήλαξε, « Θκρ. (καὶ πθ.) « Οὔ γίνονται δὲ οὔτε θηλαζομέναις αἱ καθάρσεις ἐπὶ πολύ, « Ἀρστ.

†Θηλαμινὸς (ὁ). ὁ θηλάζων ἀκόμη, βυζανιάρικος.

Θηλαμὼν, όνος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἡ θηλάζουσα, βυζάστρα. (μτνμ.) ἡ βεντοῦζα (δ.ο.τι οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ τοῦ Σοῦδα): « Θηλαμόνος τῆς οἰκίας (γρφ. τῆς σικύας) «.

Θηλάρσην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ἀρσενικοθήλυκος, ἑρμαφρόδιτος.

Θηλασμὸς (ὁ). τὸ θηλάζειν, βύζασμα.

Θηλάστρια (ἡ), Π. ἡ θηλάζουσα, βυζάστρα.

Θήλεια (ἡ), Θηλ. τοῦ Θῆλυς.

; Θήλεος [Θηλὴ], η, ον. Π. ὁ θηλάζων ἀκόμη, βυζανιάρικος.

Θηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Θάλλω.

Θηλὴ (ἡ), [Θάω]. ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ, (συνδχ.) τὸ βυζί. « Σπᾶν τῆς Θηλῆς, « Συν., = Θηλάζειν.

Θηλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα θηλῆς, ὅμοιος μὲ θηλήν.

Θηλυγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θῆλυ γένος, γυναικεῖος.

Θηλυγενῶς, ἐπίρ. Κατὰ θηλυγονίαν, μητρόθεν.

Θηλύγλωσσος (τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖαν (γλυκεῖαν, νόστιμην) φωνήν.

Θηλυγονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θηλυτοκέω.

Θηλυγονία (ἡ), = Θηλυτοκία. 2) ἡ ἀπὸ θυγατρὸς εἰς μητέρα γενεαλογία. « Λδριανοῦ ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν, « Ἱερων.

Θηλυγόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν θηλυκὰ τέκνα, Θηλυτόκος ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. « Ὀνότος θηλυγόνος, « Αἰλ.

Θηλυδρίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ γυναῖκα, ἐκτεθηλυμένος, (ὅθ.

Θηλυδριάω-ῶ, Μ. άσω. Φέρομαι ὡς θηλυδρίας, γυναικίζομαι.

Θηλυδριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων θηλυδρίας, γυναικώδης.

Θηλυδριωδῶς, ἐπίρ. Ὡς θηλυδρίας, γυναικωδῶς.

Θηλυκεύομαι, Μ. εὐσομαι. 2ῶ (Φέρομαι) ὡσὰν γυναῖκα, [ἐκ τοῦ

Θηλυκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θῆλυ γένος ἢ, ὧν θηλυκοῦ γένους.

Θηλυκράνεια καὶ Θηλυκρανία (ἡ). ἀκρανιὰ θηλυκὴ, (δένδρ.).

Θηλυκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τὸ θῆλυ γένος ἢ διὰ τῶν γυναικῶν.

Θηλύκτονος (ὁ, ἡ). (παρᾳξ.) ὁ φονεύων γυναῖκας ἢ διὰ τῶν γυναικῶν· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ γυναικῶν.

Θηλυκῶς, ἐπίρ. Κατὰ θηλυκὸν γένος.

Θηλύλαλος (ὁ ἡ), = Θηλύγλωσσος.

Θηλυμανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν, τρελλαινόμενος διὰ) τὰς γυναῖκας.

Θηλυμανία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ θηλυμανοῦς·

Θηλυμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν (κηλαδῶν) γλυκὰ ὡς ἂν γυναῖκα.

Θηλυμίτρης, ου (ὁ) καὶ

Θηλυμίτρις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν γυναικεῖαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μίτραν (σκούφιαν), (ἐν γέν.) ἐνδυμένος σὰν γυναῖκα.
Θηλύμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν γυναικός.
Θηλύνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. = Θηλύφρων.
Θηλύνω [θῆλυς], Μ. υνῶ. Χαυνόνω (Ἐκνευρίζω) τινα (καὶ μσ.) Γίνομαι μαλθακὸς (ἄνανδρος) ἢ Στολίζομαι (Καμαρόνω, Κάμνω τσακκίσματα) ὡς ἂν γυναῖκα.
Θηλύπαις, αιδος (ἡ), Π. ἡ γεννήσασα θηλυκὸν παιδί.
Θηλύπους, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ ἀνήκων εἰς γυναικεῖον πόδα. » Βάσις, —, « Εὐρ., περιπάτημα (πατημασιὰ) γυναικός.
Θηλυπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς γυναῖκα, ἴδιος γυναικός· γυναικώδης· γυναικόμορφος.
Θηλύπρινος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος δένδρου (πρίνου).
Θηλυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖον πρόσωπον.
Θηλυπτέριον (τὸ) καὶ
Θηλυπτερίς, ίδος (ἡ). θηλυκὴ φτέρη, εἶδ. φυτοῦ.
Θῆλυς [θηλή, θάλλω], εος (εια ᾖ υς, υ). Θηλυκὸς (» Θήλειαι ἵπποι, « Ὅμ., αἱ φοράδες). γυναικεῖος (» Ἀϋτὴ —, « αὐτ.). (συνκδχ.) τρυφερὸς, (Ἰταλ.) δελικάτος. μαλθακὸς, ἄνανδρος, ἄτονος (» Γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα, « Σοφ.). γόνιμος, καρποφόρος (» Θῆλυς ἐέρση, « Ὅμ.). (ἀρχιτεκτ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει κοίλωμα εἰς τὸ ὀπ. ἐναρμόζεται τὸ ἐξέχον μέρος ἄλλου ᾖ οὕτω συνδέονται (θηλυκόνονται). ||. (τὸ συγκρ. Θηλύτερος, ἐκλαμβ. συχν. παρὰ Π. ἀντὶ θετικοῦ). » Θηλύτεραι γυναῖκες, « Ἡσ. ||. (ὡς οὐσ.) Θήλεια καὶ (συγκρ.) Θηλυτέρα (ἡ), ἀντὶ Γυνή. » Τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια, « Θκρ. » Ἐν πινυταῖς ἔπρεπε θηλυτέραις, « αὐτ.
Θηλύσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαρεὶς (τεκνωθεὶς) ὑπὸ πατρὸς ὅστις κάμνει ὅλον θηλυκὰ παιδιά, (ὅθ.) » Γέννα —, « Αἰσχλ., αἱ 50 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ.
Θηλυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ γυναικείαν στολὴν (γυναίκεια φορέματα), εἶμαι θηλύστολος.
Θηλυστολία (ἡ). ἐνδυμασία γυναικεία, [ἐκ τοῦ-
Θηλύστολος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος γυναίκεια (φορέματα).
Θηλύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Θῆλυς.
Θηλύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ θήλεος· χαυνότης, μαλθακότης· δειλία, ἀνανδρία.
Θηλυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θηλυτόκος, γεννῶ ὅλον θηλυκὰ (τέκνα).
Θηλυτοκία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Θηλυτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ὅλον θηλυκὰ τέκνα.
Θηλυφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ἂν γυναῖκα, γυναικόμορφος· θηλυπρεπής.
Θηλυφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς γυναῖκας ἢ τὰ θηλυκὰ ζῶα.
Θηλύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖα (γυναικώδη) φρονήματα, ἄνανδρος.
Θηλύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖαν φωνήν.
Θηλύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείας (ἁπαλὰς) χεῖρας.
Θηλυχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα.
Θηλύψυχος (ὁ, ἡ), = Θηλύφρων, θηλυδρίας.
†Θηλὼ, όος-οῦς (ἡ). ἡ θηλάζουσα, βυζάστρα.
;Θημολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συνάζω ἢ χωρίζω εἰς σωροὺς (θημῶνας).
Θημονιὰ (ἡ), = Θημωνία.
†Θημονοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Θημωνιάζω.
Θημὼν [τίθημι], ῶνος (ὁ). σωρὸς, στοίβα, θημονιά.
Θημωνία (ἡ), = Θημὼν, Θημονιά.
Θημωνιάζω, Μ. άσω. Κάμνω θημωνίαν (σωρὸν), στιβάζω.
Θὴν [συγγ. τῷ Δὴν], μόρ. ἐγκλιτ. βεβαιότητος ἢ αἰτιολογίας σημαντικόν. » Ἢ θὴν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον, « Ἰλ. Λ. » Οὔ θην δὴ νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, « Ὀδ. Γ. » Καὶ γὰρ θὴν οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, « Θκρ. » Πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται, « αὐτ.
Θῆξις [θήγω], εως (ἡ). ἀκόνισμα. (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, (συγγ. τῷ Θίξις).
Θηοῖο, Π. ἀντὶ Θηέοιο, β'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Θηέομαι ἀντὶ Θεάομαι.
Θὴρ, θηρὸς (ὁ καὶ ἡ). ζῶον ἄγριον, θηρίον. (ἰδιαιτ.) λέων· τέρας θηριόμορφον, κένταυρος, σάτυρος κτλ.
Θήρα (ἡ). κυνῆγι, κυνήγημα (ἀγρίου ζώου). (μτφορ.) ἀναζήτησις ἐπίπονος. » Πρὸς τὴν τοῦ χρυσοῦ θήραν, « Στρβ. 2) (συνκδχ.) τὸ πιασθὲν εἰς τὸ κυνῆγι, (παρβλ. Ἄγρα). 3) τόπος διὰ κυνῆγι. » Καὶ κῶμαι πολλαὶ καὶ θῆραι πάγκαλαι, « Ξεν.
Θηραγρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγρεύων θῆρας, κυνηγός.
Θήραγρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ κυνῆγι.
Θηραϊκὸν καὶ Θήραιον (τὸ). παρδαλόν τι ἱμάτιον τὸ ὀπ. ἐφόρουν εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου (ἀπὸ τῆς νήσου Θήρας ὅπου ὑφαίνετο ἢ ἐβάφετο, παρβλ. Ἀμόργινον).
Θήραμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θηρεύει (κυνηγᾷ) ἢ ἐθήρευσέ τις.
Θηραρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ θηράρχου.
Θήραρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης τῶν θηρίων (κυρ. δὲ τῶν ἐλεφάντων).
Θηράσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. ἢ (τόπος) εἰς τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ θηρεύσῃ (νὰ κυνηγήσῃ).
Θηρατήριος, α, ον, Π. ἀντὶ Θηρατικός.
Θηρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Θηράω.
Θηρατὴς, οῦ (ὁ), [θηράω]. κυνηγός.
Θηρατικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς θήραν (κυνήγημα). » Τὰ θηρατικὰ τῶν φίλων, « Ξεν., τὰ μέσα δι' ὧν ἀποκτᾷ τις φίλους.
Θηρατὸς, ὴ, όν. Τὸν ὀπ. ἠμπορεῖ νὰ θηρεύσῃ (νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ πιάσῃ [καὶ τρπ.] νὰ ἀποκτήσῃ) τις, κατορθωτός.
Θήρατρον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τὸ κυνῆγι, παγίς, δίκτυον κτλ.
Θηράτωρ, ορος (ὁ), Π. = Θηρατὴς, κυνηγός. » Λεξειδίων θηράτορες, « Δμκρτ.
Θηράφιον (τὸ), = Θηρίδιον.
Θηράω-ῶ καὶ (μσ.) Θηράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -άσομαι, = Θηρεύω, κυνηγῶ· πιάνω εἰς τὸ κυνῆγι. (μτφορ.) προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθώσω, τρέχω κατόπιν εἴς) τι.
Θήρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς θηρίον. » Βία —, « Σοφ., δύναμις θηρίου. » Κρέα θήρεια, « Ξεν., κρέας κυνηγίου (ἀγριμηοῦ).
Θήρευμα (τὸ), = Θήραμα.
Θηρεύσιμος (ὁ, ἡ), = Θηράσιμος.
Θήρευσις, εύσεως (ἡ). τὸ θηρεύειν, κυνήγημα (κυρ. καὶ μτφορ.).
Θηρευτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Θηρευτὴς, ου (ὁ). ὁ θηρεύων, κυνηγός. (μτφορ.) ὁ προσπαθῶν ν' ἀποκτήσῃ τι.
Θηρευτικὸς, ὴ, όν, = Θηρατικός.
Θηρευτὸς, ὴ, όν, = Θηρατός, διὰ θηρεύσεως ἁλώσιμος. » Λαγὼς καὶ τὰ θηρευτὰ πάντα, « Ἀρετ.
Θηρεύω, Μ. εύσω καὶ εύσομαι, καὶ ἰων.
Θηρέω-ῶ, ήσω, = Θηράω.
Θήρημα (τὸ), ἰων. ἀντὶ Θήραμα.
Θηρήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θηρητὴρ (ὁ), ἰων. ἀντὶ Θηρατής.
Θηρήτωρ, ορος (ὁ), ἰων. Π. ἀντὶ Θηράτωρ.
Θηριακὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων ἀντικείμενον τὰ θηρία. » Θηριακὴ (ἐνν. ἀντίδοτος), « ἰατρικὸν ἐναντίον τῶν θηρίων (τῶν ὄφεων).
Θηριάλωτος (ὁ, ἡ), [θηρ. ἁλίσκομαι]. ὁ πιασθεὶς ὑπὸ θηρίου.
Θηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θηρίον.
Θηρίκλεια (τὸ) καὶ Θηρίκλειαι (αἱ), (ἐνν. κύλικες), εἶδος ποτηρίων ἀπὸ μαῦρον χῶμα ἢ ξύλον (;) τὰ ὀπ. κατεσκεύασε πρῶτος Κορίνθιός τις ὀνόματι Θηρικλῆς.
Θηρίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολεμῶν τὰ θηρία.
Θηριόβλητος (ὁ, ἡ). ῥηχμένος (πρὸς τροφὴν) εἰς τὰ θηρία.
Θηριόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς (καταβρωθεὶς) ὑπὸ θηρίου.
Θηριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). θηριώδης τὴν γνώμην, θηριόγνωμος, (Νικ. Χων.).
Θηριοδείκτης, ου (ὁ). ὁ περιφέρων ᾖ ἐπιδεικνύμενος ἐπὶ μισθῷ θηρία (ὄφεις).
Θηριόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ὑπὸ θηρίου (κυρ. ὄφεως).
Θηριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (μορφὴν) θηρίου, θηριώδης.
Θηριοκόμος (ὁ, ἡ). ἐπιμελητὴς τῶν τρεφομένων πρὸς ἐπίδειξιν θηρίων ᾖ ἰδίως τῶν πρὸς πόλεμον ἐλεφάντων.
†Θηριοκτόνος (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.
Θηριομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Πολεμῶ) μὲ θηρίον ἢ μὲ τὰ θηρία.
Θηριομάχης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν (κυρ. εἰς τὸ θέατρον) μὲ τὰ θηρία.
Θηριομαχία (ἡ). μάχη ἀνθρώπου (ἢ θηρίου) πρὸς θηρίον.
Θηριομάχος (ὁ, ἡ), = Θηριομάχης.
Θηριομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἡ μορφὴ (ὁ σχηματισμὸς) εἶνε μίγμα θηρίου καὶ ἀνθρώπου.
Θηριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν θηρίου.
Θηρίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. (ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Θήρ, ζῶον ἄγριον ἢ φαρμακερόν· ἀγρίμι· φεῖδι κτλ. (ἰδιαιτ.) ὁ λέων καὶ ὁ ἐλέφας. (ἐν γέν.) ζῶον (ἄλογον), (καὶ ἰδιαιτ.) κυνῆγι, θήραμα. » Ἔλαφον, μάλα μέγα θηρίον, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀδ. Κ. « Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας, « Θκρ. » Τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, « αὐτ. » Ἔξω φαλαίνης καὶ δελφῖνος οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ Πόντῳ θηρίον, « Ἀρστ. 2) (πλθ.) τὰ σκωλήκια τῆς κοιλίας καὶ τῶν ὀσπρίων. 3) (μτνμ. παρ' ἰατρ.) = Θηρίωμα. » Θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται, « Ἱππκρ.

Θηριοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς θηρίον, θηρίου ἴδιος, θηριώδης.

;Θήριος, α, ον, = Θήρειος.

Θηριότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ θηρίου· ζωότης· ἀγριότης.

Θηριότροπος (ὁ, ἡ). θηριώδης τὸν τρόπον (τὸ ἦθος), θηριόγνωμος.

Θηριοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται θηρία.

Θηριοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω θηρία· ἀνατρέφω τινα ὡς θηρίον.

Θηριότρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων θηρία. (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος ἢ τραφεὶς ὑπὸ θηρίου ἢ μὲ κρέας θηρίων. » Οἱ δὲ Μαρσοὶ θηριότροφοι, « Γαλ.

Θηριοφόνος (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηριόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψυχὴν (καρδίαν) θηρίου, θηριόγνωμος.

Θηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινα νὰ γένῃ θηρίον (νὰ ἀγριεύσῃ), (μτφορ.) ἐξαγριόνω. (ἰατρ.) κακοφορμίζω. ||. (πθ.) κάμνω μαμμοῦδι, σκωληκιάζω. » Θηριοῦται, καθάπερ τὰ σιτηρὰ τῶν σπερμάτων, « Θρρ.

Θηρίτας ἢ Θηρείτας, α (ὁ), Λακεδ. ὁ Ἄρης, (ὡς

Θηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ θηρίον, ἄγριος· κτηνώδης· (τόπος) γεμάτος θηρία· (ἰατρ.) κακοήθης, κακοφορμισμένος. » Βήξ—, « Ἱππκρ. » Θηριώδεις παρακρούσιες, « αὐτ.

Θηριωδία (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ θηριώδους, ἀγριότης.

Θηριωδῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν θηρίον, μὲ θηριωδίαν.

Θηρίωμα (τὸ), [θηριόω]. σπυρὶ κακόηθες (κακοφορμισμένον)· πληγὴ πολυκαιρινὴ καὶ δυσίατος.

Θηριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα θηρίου, (π. χ.) Λέων.

Θηρίωσις, εως (ἡ), [θηριόω]. ἡ εἰς θηρίον μεταποίησις· ἀγρίευσις· (τρπ.) ἐρεθισμός, ἐξαγρίωσις· (ἰατρ.) φλεγμονὴ (πληγῆς κτλ.), κακοφόρμισμα. (ἐνίοτε) σκωληκίασμα.

Θηρόβατος (ὁ, ἡ), [θὴρ, βαίνω]. (τόπος) ὅπου περιπατοῦν μόνον (κατοικούμενος ἀπὸ) θηρία, ἄγριος.

Θηροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Τοξεύω) καὶ φονεύω θηρία, [ἐκ τοῦ

Θηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, τοξεύων) καὶ σκοτόνων θηρία, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Θηρόβορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θηριόβρωτος.

Θηρόβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουν (κατοικοῦν) θηρία ||. (οὐσ. θηλ.) λάκκος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται θηρία.

Θηρόβρωτος (ὁ, ἡ), = Θηριόβρωτος.

Θηροδιδασκαλία (ἡ). τὸ νὰ διδάσκῃ (γυμνάζῃ, ἡμερόνῃ) τις θηρία.

Θηροζυγοκαμψιμέτωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμπτων ὑπὸ τὸν ζυγὸν τὰ μέτωπα τῶν θηρίων.

Θηροειδής, έος (ὁ, ἡ), = Θηριοειδής.

†Θηροθήρας, ου (ὁ). κυνηγὸς (θηρίων).

Θηρόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θυμὸν ἢ καρδίαν (ἐν γέν. πάθη) θηρίου· ἄγριος.

Θηροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω θηρία ὡς-

Θηροκόμος (ὁ, ἡ), = Θηριοκόμος.

Θηροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) θηρία.

Θηροκτονία (ἡ). σκότωμα θηρίων, [ἐκ τοῦ-

Θηροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας θηρία.

Θηρολέτης, ου (ὁ) καὶ Θηρολέτις, ιδος (ἡ), [θὴρ, ὄλλυμι]. ὁ ἀφανίζων ἢ ἀφανίσας τὰ θηρία.

Θηρόλετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανισθεὶς (καταφαγωθεὶς) ὑπὸ θηρίου.

Θηρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θηριομαχέω.

Θηρομαχία (ἡ), = Θηριομαχία.

Θηρομιγής, έος, καὶ Θηρόμικτος (ὁ, ἡ), = Θηριομιγής.

Θηρόμορφος (ὁ, ἡ), = Θηριόμορφος.

Θηρόνομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ βόσκων (τρέφων) θηρία. (προπαροξ.) ὅπου βόσκουν θηρία. » Πὰν (» Φολόη)—, « Ἐπγρ.

Θηρόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ πέπλου (σκεπασμένος μὲ) δέρμα θηρίου.

Θηροπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

;Θηροπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ γύψον κτλ.) θηρία.

Θηρόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. πλασμένος εἰς σχῆμα θηρίου. 2) καταχρ. ἀντὶ Θηροπλάστης.

Θηροσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [θὴρ, σκέπτομαι]. ὁ παραμονεύων (ἐνεδρεύων) τὰ θηρία, κυνηγός.

Θηροσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ θηρευτοῦ.

Θηροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) θηρία· τόπος ὅπου γεννοβολοῦν τὰ θηρία.

Θηροτροφέω, Θηρότρόφος, = Θηριοτροφέω κτλ.

Θηρότυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τύπον (μορφὴν) θηρίου.

Θηροφονεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Θηροφόνος.

Θηροφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω θηρία.

Θηροφονία (ἡ), = Θηροκτονία.

Θηροφόνος καὶ Θηροφόντης (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων θηρίον, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Θηβοφόρος).

Θηρόχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ χλαίνης (ἐνδυμένος μὲ) δέρμα θηρίου, (παρβλ. Θηροπεπλος).

Θής [συγγ. τῷ Τῆτος, Τητάω], θητὸς (ὁ). ἐργάτης μισθωτὸς, (εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης τῆς ἐσχάτης τάξεως. » Τούτων δὲ (τῶν ὁπλιτῶν), Ἀθηναίων μὲν αὐτῶν ἦσαν 1500 μὲν ἐκ καταλόγου, 700 δὲ θῆτες, « Θκ.

Θησαίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Θεάσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Θεάομαι.

Θήσασθαι, Π. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θήσατο, Π. ἀντὶ Ἐθήσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ὁρς. τοῦ Θάομαι.

Θησαυρίζω, Μ. ίσω. Συνάζω (Ἀποθέτω, Ἀποταμιεύω) τι εἰς τὸν θησαυρόν.

Θησαύρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θησαυρίζεται ἢ ἐθησαυρίσθη· νοικοκυρειόν. (Γαλλ.) épargne.

Θησαυρισμὸς (ὁ). τὸ θησαυρίζειν, ἢ εἰς τὸν θησαυρὸν ἐναπόθεσις (ἀποταμίευσις), (κοιν.) θησαύρισμα.

Θησαυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θησαυρίζων, οἰκονόμος· φιλάργυρος.

Θησαυριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ θησαυρίζῃ. » Τῶν ζώων τὰ μὲν, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστι· τὰ δ' οὔ, « Ἀρστ.

Θησαυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θησαυρίζω.

Θησαυροποιὸς (ὁ), = Θησαυριστής.

Θησαυρὸς (ὁ), [τίθημι] (κατὰ λέξ.) σωρὸς, θημονιά. (συνήθ.) σωρὸς πραγμάτων τὰ ὁπ. ἀποθέτονται ἢ ὡς πολύτιμα ἢ ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐν καιρῷ. 2) τόπος (οἰκοδόμημα) πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν θησαυριζομένων, σιτοθήκη, ὁπλοθήκη κτλ. (ἰδιαιτ. δὲ) θησαυροφυλάκιον. » Χρήματα φυλασσόμενα ἐν θησαυροῖσι καταγαίοισι, « Ἡρ. » Τοῦ ὕδατος τοὺς θησαυροὺς, « Πρκ., τὰς κινστέρνας.

Θησαυροφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θησαυροφύλαξ· (ἐν γέν.) φυλάττω τι ὡς θησαυρόν.

†Θησαυροφυλάκιον (τὸ). μέρος (οἰκοδόμημα) ὅπου φυλάττονται τὰ θησαυριζόμενα (κυρ. χρήματα ϗ κειμήλια), (Τουρκ.) χαζνές.

Θησαυροφύλαξ, ακος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ φυλάττων θησαυρόν. (ἰδιαιτ.) ἐπιστάτης (φύλαξ) θησαυροφυλακίου.

Θησαυρώδης, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θησαυρὸν (θησαυροφυλάκιον).

Θησεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τοῦ Θησέως, καὶ ||. (πλθ.) Θησεῖα (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ.

Θησειότριψ, ιβος (ὁ), Κωμ. (δοῦλος) ὅστις κατατρίβει (ἀφανίζει) τὸ Θησεῖον (καταφεύγων συχνὰ ἢ διατρίβων τὸ πλεῖστον εἰς αὐτὸ, ὡς ἄσυλον τῶν δούλων), (δηλ.) ἀχρεῖος.

;Θησείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ νὰ θέσω (νὰ βάλω κτλ.).

Θησέμεν, Δ. ἀντὶ Θήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θησεύμεσθα, Δ. ἀντὶ Θησόμεθα, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆσθαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Θᾶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Θάομαι.

Θήσοντι, Δ. ἀντὶ Θήσουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Θὴς, γυνὴ ἐργαζομένη μὲ μισθὸν, ἐργάτισσα, (ἁπλ.) πτωχή. ||. Π. (ἐπιθ.) ἀντὶ Θητικὴ, δουλική. » Τράπεζα—, « Εὐρ.

Θήσω, μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ ςοιχείου Θ.

Θητεία (ἡ). τὸ θητεύειν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία. » Ἔστι γὰρ ἡ δουλεία θητεία τις ἄμισθος, « Ἀρστ.

Θητέρῃ, Ἰων. ἀντὶ Τῇ ἑτέρᾳ.

Θητεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι ὡς θὴς (δηλ. μὲ μισθὸν), ξενοδουλεύω.

Θητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θῆτα (εἰς μισθωτόν). ||. » Τὸ θητικὸν, « Ἀρστ., περιληπτ. ἀντὶ Οἱ θῆτες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θῆσσα.
†Θητώνιον (τὸ). ὁ μισθὸς (ὧνος) τοῦ θητός, ἡμερομίσθιον.
Θῆχ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Θῆκε, Π. ἀντὶ Ἔθηκε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Τίθημι.
†Θιασαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι·
Θιασάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἐπιστάτης) θιάσου.
Θιασεία (ἡ), Π. ἀντὶ Θίασος, [ἐκ τοῦ
Θιασεύω, Μ. εύσω. Ἐπιτελῶ ἢ Λαμβάνω μέρος (καὶ μετβτ. Εἰσάγω τινὰ) εἰς θίασον, πανηγυρίζω· εὐθυμῶ, (καὶ μσ.) εὐφραίνομαι.
Θιασίτης, ου (ὁ), = Θιασώτης.
Θίασος (ὁ), [θεὸς, θειάζω]. ἑταιρία πανηγυριζόντων μὲ χοροὺς κτλ. εἰς τιμὴν θεοῦ τινος· χορός· συμπόσιον· λιτανεία· (ἐν γεν.) ὁμήγυρις (κυρ. ὅμως ἀνθρώπων συνηγμένων πρὸς τέρψιν ἢ εὐθυμίαν).
;Θιασόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκροτῶ (Συναθροίζω ἢ Διεγείρω, Ἐνθουσιάζω πρὸς) θίασον.
Θιασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν εἴδει θιάσου, πανηγυρικός. » Ὥρα —, « Νόνν., ὁ καιρὸς τῶν ἑορτῶν.
Θιασὼν, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου συγκροτοῦνται συνήθως οἱ θίασοι. μέρος ἁρμόδιον διὰ πανήγυριν (συμπόσιον κτλ.).
Θιασώτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων (ὡς σύντροφος) εἰς θίασον, μέλος (κοινωνὸς) θιάσου. (ἐν γεν.) λάτρις, ὀπαδὸς· μαθητής.
Θιασωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θίασον, πανηγυρικός. » Τὸ θιασωτικὸν, « ἀντὶ Οἱ θιασῶται.
Θιασῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θιασώτης.
†Θίβη (ἡ), [συγγ. τῷ Ἴβη ἢ Τίβηνος, Ἑβρ. τεμπὰ]. κιβώτιον πλεκτὸν· κοφίνι, καλάθι ἢ, ζεμπίλι.
Θιβρὸς, ὰ, όν, = Θιμβρός.
Θιγγάνω [θίγω], Μ. θίξω καὶ (ὀρθότ.) θίξομαι (ἀόρ. β'. Ἔθιγον, τὸ θετ. Θικτέον). (μὲ γεν.) = Ψαύω, ἐγγίζω (ἐπιπολαίως)· πλησιάζω. (συνκδχ.) μετέχω· ἀποκτῶ. (μτφορ.) πειράζω (μὲ τοὺς λόγους μου), (κοιν.) ἐγγίζω. » Πολλὰ θιγγάνει πρὸς ἦπαρ, « Αἰσχλ., ἐγγίζουν κατάκαρδα.
Θιγεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Θιγγάνω.
;Θίγημα ἢ Θίγμα (τὸ). ψαῦσις, ἔγγιγμα. » Τῶν Διὸς θιγημάτων (διορθ. τινὲς πιθαν. ἀντὶ γεννημάτων), « Αἰσχλ. (Προμ. 849). 2) τὸ διὰ τῆς ἁφῆς μεταδοθὲν μόλυσμα, (Ἡσύχ.), [ἐκ τοῦ
Θίγω, Μ. θίξομαι, πρωτότ. (ἀλλὰ σχεδὸν ἄχρ. κατ' ἐνσ.) τοῦ Θιγγάνω.
Θιγὼν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Θιγγάνω.
Θιμβρὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Θερμὸς, ἢ· Ἁβρὸς, τρυφερός. » Ὦρα θιβρὰ χελώνης, « Νίκ.
Θὶν [τίθημι], θινὸς (ὁ ἢ ἡ), (τὸ ι μακρὸν, ἐθ. ἢ αἰτ. Θῖνα, πλθ. ἢ ὀνμς. Θῖνες, ἢ δοτ. Θισὶν, ἢ αἰτ. Θῖνας). (ἐν γεν.) Θημονιὰ, σωρὸς, στοίβα· (ἰδιαιτ.) σωρὸς ἄμμου (κυρ. εἰς τὸ παραιγιάλιον ἢ εἰς τὴν ἄκρον ποταμοῦ), ἀκρογιαλιὰ ἀμμώδης, (Γαλλ.) dune. » Θὶν' (ἀντὶ Θινὶ) ἐν φυκιόεντι, « Ἰλ. Ψ. » Θῖνες ἄνυδροι καὶ θηριώδεις, « Πλ., ὁποῖαι αἱ τῆς Ἀφρικῆς. » Ὦς μου τὸν θῖνα ταράττεις, « Ἀριστφ., τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.
Θινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι μὲ θῖνας (σωροὺς) ἄμμου.
Θινώδης, ος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σχηματισμένος ἀπὸ) θῖνας ἄμμου, ἀμμώδης.
Θίξις, εως (ἡ). τὸ θιγειν, ψαῦσις, ἔγγιγμα.
Θίς, θινὸς (ὁ ἢ ἡ), = Θίν.
Θλαδίας [θλάω], ου (ὁ). εὐνοῦχος (κυρ. τοῦ ὀπ. ἐθλάσθησαν οἱ ὄρχεις).
Θλασίας, ου (ὁ), = Θλαδίας.
Θλάσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Θλάω, τὸ διὰ ζουλίγματος ἢ στουμπίσματος σπάσιμον.
Θλάσμα (τὸ). τὸ θλασθὲν μέρος ἢ πρᾶγμα, σπάσιμον ἐξ αἰτίας ζουλίγματος.
Θλάσπι καὶ (ὑποκορ.) Θλασπίδιον (τὸ) ἢ
Θλάσπις, ιος ἢ εως (ἡ), εἶδ. χόρτου (βοῦκα ἢ κάρδαμον) μὲ πλατεῖς [ὡς ἂν τεθλασμένους] σπόρους.
Θλάστης, ου (ὁ). ὁ θλῶν (συνθλῶν, συντρίβων, σπάνων).
Θλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σπάνῃ (διὰ θλάσεως).
Θλαστὸς, ἡ, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ συντριφθῇ διὰ θλάσεως. » Ἐλαῖαι θλασταί, « Ἀθ., (κοιν.) τσακκιστά.
Θλάττω, σπν. ἀντὶ
Θλάω-ῶ [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Θραύω καὶ Κλάω], Μ. θλάσω (πθ. πρκ. Τέθλασμαι). Ζουλῶ· (ζουλῶν) τσακκίζω, σπάνω, (ἴδε καὶ Φλάω καὶ παρβλ. Θραύω).
Θλιβερὸς, ὰ, όν. Ὁ θλίβων (ζουλίζων, στενοχωρῶν), ὀχληρὸς, λυπηρός.
Θλιβίας, ου (ὁ), = Θλαδίας, εὐνοῦχος.
Θλίβω [συγγ. τῷ Θλάω καὶ Τρίβω], Μ. θλίψω (πθ. πρκ. Τέθλιμμαι, καὶ ἀόρ. β'. Ἐθλίβην). Ζουλίζω, πιέζω· σφίγγω. (τρπ.) στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ. » Θλιβομένην καλύβαν, « Θκρ., στενόχωρον.
Θλίμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐθλίφθη (ἐζουλίχθη), τὸ ζουλιγμένον μέρος, ζούλιγμα. 2) = Ἀπόθλιμμα.
Θλιμμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Θλίψις.
Θλιπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν θλῖψιν, θλίψεως ποιητικός.
Θλῖψις ἢ (ὀρθότ.) Θλῖψις, εως (ἡ). τὸ θλίβειν ἢ θλίβεσθαι, ζούλιγμα· (τρπ.) στενοχώρημα, ἐνόχλησις· λύπη.
Θνησείδιος (ὁ, ἡ) καὶ
Θνησιμαῖος, α, ον. Ὁ ὑποκείμενος εἰς θάνατον, θνητὸς, ἢ· ὁ ἀποθανὼν (κυρ. χωρὶς νὰ φονευθῇ), νεκρός. ‖. (οὐσ. οὐδ.) κρέας ἢ πτῶμα νεκροῦ (ζώου), (κοιν.) ψοφίμι. » Ἀπέχεσθαι θνησιμαίων (ἐνν. κρεῶν), « Ἱεροκλ., [ἐκ τοῦ
Θνήσκω [θείνω], Μ. θανοῦμαι ἢ τεθνήξομαι [πρκ. Τέθνηκα, ὑπερσ. Ἐτεθνήκειν, ἀόρ. β'. Ἔθανον, οἱ δὲ λοιποὶ σχηματισμοὶ κατετάχθησαν ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἕκαστος). Ἀποθνήσκω, χάνω τὴν ζωήν μου· φονεύομαι. (ἐπὶ πραγμ. μτνμ.) ἐκλείπω, χάνομαι. » Ἡ γραμμάτων πῆμα θνάσκει, « Πίνδ. (καὶ Κωμ.) » Τὸ τρύβλιον τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι, « Ἀρστφ.
Θνητογαμία (ἡ). γάμος θεᾶς μὲ θνητὸν (ἄνθρωπον).
Θνητογενὴς, ὲς (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς θνητούς.
Θνητοειδὴς, ὲς (ὁ, ἡ). θνητὸς τὸ εἶδος.
Θνητὸς, ὴ, όν. Ὑποκείμενος εἰς θάνατον, φθαρτὸς. (ἰδιαιτ.) = Βροτὸς, ἄνθρωπος. » Οὔπως ἔοικε θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, « Ὀδ. Ε.
Θνητότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ θνητοῦ.
Θνητόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν θνητὴν τὴν ψυχήν.
Θοάζω [θοὸς], Μ. άσω, Π. κινῶ τι (καὶ ἀμτβτ. κινοῦμαι, τρέχω ἢ πηδῶ, τινάμαι· ἐπάνω) μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα. » Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλὸς, « Εὐρ., » Θοάζων αἰθέρος ἄνω καπνὸς, « αὐτ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θαάσσω, κάθημαι. » Τίνας ποθ' ἕδρας τάς δ' ἐμοὶ θοάζετε; « Σοφ.
Θόασμα (τὸ), Π. μέρος εἰς τὸ ὀπ. θοάζει (τρέχει μὲ ὁρμήν) τις.
Θοιματίδιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Τὸ ἱματίδιον.
Θοίμην, Π. ἀντὶ Θείμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίθημι.
†Θοινάζω, Μ. άσω, γραμτ. ἀντὶ Θοινάω.
Θοίναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Θοίνημα.
Θοιναρμόστρια (ἡ). ἐπιστάτις τῆς θοίνης (τοῦ συμποσίου).
Θοίναρχος (ὁ). ἀρχηγὸς τῆς θοίνης (τοῦ γεύματος), συμποσίαρχος.
Θοινατὴρ, Θοινατήρας, Θοινατικὸς, Θοινάτωρ, Δ. ἀντὶ Θοινητὴρ κτλ.
Θοινάω-ῶ καὶ (μσ. ὅ καὶ εὐχρηστότ.) Θοινάομαι, Μ. ήσω, -ήσομαι. Τρώγω καὶ χορταίνω· εὐωχοῦμαι, ξεφαντρώνω, (σπν. μτβτ.) φιλεύω, ταγίζω. » Ἐν σκηναῖσιν οὐ θοινᾷ φίλον, « Εὐρ., [ἐκ τοῦ
Θοίνη (ἡ), [θάω]. (ἐν γεν.) τροφή· φαγητὸν· (ἰδιαιτ.) συμπόσιον, εὐωχία. » Ἐν θοίνῃ ποιοῦμαί τινα, « Σδ., προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζαν, φιλεύω, (καὶ συνκδχ.) ἔχω εἰς ὑπόληψιν, τιμῶ, (ὀθ. παροιμ.) » Τοὺς γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω, « Πλάτ., δὲν τοὺς συγκαταλέγω εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, δὲν τοὺς μετρῶ διὰ τίποτε.
Θοίνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἠτοιμάσθη πρὸς θοίνην.
Θοινητὴρ (ὁ), Π. = Θοινήτωρ
Θοινητήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς θοίνην. ‖. (ὡς οὐσ.) » Θοινατήριον, « Εὐρ., εὐωχία.
Θοινητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θοίνην· ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιρρεπὴς) εἰς τὰς εὐωχίας.
Θοινητὸς, ἡ, όν, Π. ὁ χρησιμεύσας ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς θοίνην, φαγώσιμος.
Θοινήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θοινούμενος (τρώγων, κατατρώγων). 2) ὁ φιλεύων, ἑστιάτωρ.
Θοῖτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Θοίμην.
Θολερὸς [θολὸς], ὰ, όν. Θολὸς, θολωμένος· ῥυπαρὸς· σκοτεινὸς. (τρπ.) ἀσαφὴς, συγκεχυμένος.
Θολερότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ θολεροῦ.
Θολερόχροος-ους (ὁ, ἡ). θολερὸς τὴν χροιὰν, σκοῦρος.
Θολερώδης, εος (ὁ, ἡ). θολερὸς τὸ εἶδος. (ὁ Κορ. διορθ. Θολώδης).
Θολερῶς, ἐπίρ. Θολὰ· σκοτεινά. ἀσαφῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θολία (ἡ). εἶδ. θολοειδοῦς πλεκτοῦ σκεπάσματος τῆς κεφαλῆς, σκιάδι (διὰ τὸν ἥλιον), ὁμπρέλλα, (παρδλ. Κάντης).
Θολοειδής, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)=εἰδῶς. Στραγγυλὸς (Καμαρωτὸς) εἰς εἶδος θόλου.
Θολομιγὴς, ές (ὁ, ἡ), [θολός, μίγνυμι]. ἀνακατωμένος μὲ λάσπην (μὲ βοῦρκον).
Θολοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ θολὸν, θολώνω.
Θολὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Δόλος]. λάσπη (ποταμοῦ κτλ.), βοῦρκος, λούνη· ἔμπυον· (ἰδιαιτ.) τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς κτλ.
Θόλος (ἡ καὶ ὁ), [εἴλλω ἢ ὅλος]. στραγγυλὴ (καμαρωτὴ) στέγη οἰκοδομήματος, (Τουρκ.) κομπές. (συνκδχ.) κτίριον θολοσκέπαστον, λουτρὸς· κελλάρι· (καὶ εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) τὸ Πρυτανεῖον. » Καὶ τὸ τελευταῖον ὑφ' ὑμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δύο ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ θόλῳ, « Δμ.
Θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω· λερόνω· σκοτεινιάζω. (μτφορ.) συγχύζω, ταράττω.
Θολώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅστις φαίνεται ὡς ἂν θολὸς· βερβερώδης.
Θόλωμα (τὸ). θολὸν περίττωμα.
Θόλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ θολόνειν, θόλωμα, λέρωμα, σκοτείνιασμα.
Θολωτὸς, ἡ, όν. (μτγν.) Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα θόλου, καμαρωτός.
Θοὰς [θέω], ἡ, ὸν, Π. ταχὺς, ὀγλίγωρος· ἐξὺς, φυβερὸς, ὁρμητικὸς ἢ, σουβλερός. » Βέλος (»Ἄρμα) θοὸν, « Ὀδ. Ξ., Ἰλ. Ρ. » Νὺξ θοὴ, « Ὁμ., Ἡσ., ἢ ταχέως παρερχομένη ἢ φυβερά. » Ἄϊδος θοὸν δῶμον, « Ἀντίμ. » Δαῖτα θοὴν, « Ὀδ. Θ., τὴν ὀγλίγωρα ἢ ἐκ τοῦ προχείρου ἑτοιμασθεῖσαν. » Νῆσοι θοαὶ, « Ὀδ. Ο., αἱ Ἐχινάδες, διὰ τοὺς ὀξεῖς σκοπέλους των ἢ τὰ ἐπὶ πολὺ ἐξέχοντα ἀκρωτηριάτων.
Θοάω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι θοὸν (ὀξὺ, σουβλερόν)· (μτφορ.) παρορμῶ, ἐρεθίζω.
Θοραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θορόν. » Πόρος—, « Νίκ., ἢ υὐρήθρα. » Πηρὶν θοραῖη, « αὐτ., τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων.
Θορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θρώσκω.
Θορὴ (ἡ), =Θορός.
Θορικὸς, ἡ, όν,=Θοραῖος.
†Θορίσκω, γρμτ. πρὸς παραγ. τοῦ Θρώσκω =τῷ
Θορνυμαι [ὄρνυμαι], Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἐθορον). Πηδῶ, βατεύω. » Ὅλην ὅ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο, « Σοφ.
Θορόεις, εσσα, εν, Π. ὑμοιος μὲ θορόν. » Βρέφος θορόεν, « Ὀππ., τὸ ὁπ. δὲν ἔπηξε (δὲν ἐμορφώθη) ἀκόμη, ἀσχημάτιστον.
Θορὸς (ὁ), [θόρος], τὸ σπέρμα τῶν ζώων· (ἰδιαιτ.) ἡ γυνὴ (τὸ κοιν. γάλα) τῶν ψαριῶν.
Θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θόρυβον (ταραχήν). (κυρ. εἰς συνέλευσιν ἢ θέατρον) δείχνω μὲ μουρμουρητὰ ἢ χειροκροτήματα τὴν δυσαρέσκειαν ἢ εὐχαρίστησίν μου· (ὀθ. μὲ αἰτ.) συγχύζω, ταράττω· ἐνοχλῶ· (πθ.) τρομάζω ἀπὸ τοὺς φωναὶς (ἀπὸ τὸν θόρυβον), τὰ χάνω.
†Θορύβη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θορυβῇ.
Θορυβητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ κάμνῃ θόρυβον, ἐνοχλητικὸς, φιλοτάραχος.
Θορυβοποιέω-ῶ. Μ. ήσω. Κάμνω (Προξενῶ) θόρυβον, [ἐκ τοῦ
Θορυβοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων θόρυβον.
Θορυβὸς (ὁ), [θόρος, τύρβη]. (κυρ.) βοὴ σύμμικτος (φωναὶ, μορμουρητὰ) πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων εἰς ἕν, (ἐν γέν.) ταραχὴ, σύγχυσις.
Θορυβώδης, ες (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ θόρυβον, πλήρης θορύβου. » Φθέγγεται θορυβώδες (ὁ κοττυφος), « Ἄρστ.
Θορυβωδῶς, ἐπίρ. Μὲ θόρυβον.
Θορὼν, ῶσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Θρώσκω.
Θοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Τίθημι.
Θούκάτειον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Τὸ Ἑκάτειον.
Θουραῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Θοῦρος, ὁρμητικὸς ἢ· ὀχευτικὸς, (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀσελγής.
Θουρὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Θοῦρος ἢ Θουραῖος.
Θουρήεις, εσσα, εν, Π.=Θουραῖος.
Θούρης, ου (ὁ). (ἵππος, ταῦρος κτλ.) ἐρεφόμενος ἵνα ὀχεύῃ τὰς θηλείας.
Θουρικὸς, ἡ, όν,=Θουραῖος.
Θουριόμαντις, εως (ὁ), Κωμ. Θούριος (ὁρμητικὸς, ἐνθουσιασμένος) μάντις.
Θούριος, α, ον, Π.=Θοῦρος.
Θοῦρις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [Θρώσκω]. σφοδρὸς, ὀξὺς, ὁρμητικὸς· πολεμικὸς.
Θουρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [Θοῦρος]. ὁρμῶ.
Θρώκος (ὁ), Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Θώκος.
Θοῶς, ἐπίρ. Ταχέως.
Θώωσα, ας (ἡ), Δ. Π. ταχύτης, βία, ὀγλιγωράδα.
Θραγμὸς (ὁ), [θράσσω]. κρότος (θραυομένου σώματος)· ταραχή.
Θρακοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν (ἀπερχόμενος συχνὰ, ταξειδεύων) εἰς τὴν Θρᾴκην.
Θρανεύω [θράνος], Μ. εὔσω. Τεντόνω καθὼς οἱ βυρσοδέψαι τὰ δέρματα εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ σανίδι ἵνα τὰ ἀργασωσι.
Θρανίας, ου (ὁ),=Θρανίς.
Θρανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θρανίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θράνος.
Θρανὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ξιφίας.
Θρανίτης, ου (ὁ) καὶ Θρανῖτις, ιδος (ἡ), ἀντὶ Θρανιτικός. » Σκαλμὸς (» Λεὼς) —, « Ἄρστ. » Κώπη—, « Εὐρ. ‖ (ὡς οὐσ. ἐνν. ἐρέτης) ὁ κωπηλατῶν εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος ἢ εἰς τὴν πρύμνην τῆς τριήρους (ἐπμ.) μὲ τὸ μακρότερον κωπί, (πρβλ. Ζυγίτης καὶ Θαλαμίτης).
Θρανιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θρανίτην.
Θρᾶνος (ὁ), [θράομαι]. θρονί, σκαμνί. (ἰδιαιτ.) τὸ κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, (Ἰταλ.) μπάνκα· τὸ σανίδι (τεζκγιάχι) τῶν ταμπάκιδων· (κατ' εὐφ.) καθίκι, ἀναγκαῖον.
Θρανόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ
Θρανύσσω, Μ. ὐξω, Π. συντρίβω, λιανίζω, τσακκίζω, κομματιάζω.
(Θράομαι), Μ. θρήσομαι (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. τῆς ἀπαρ. Θρήσασθαι). Κάθημαι.
Θρασαΰχην, ενος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Θρασαύχην, ἀγέρωχος, σκληροτράχηλος.
Θρασέως, ἐπίρ. Μὲ θρασύτητα.
Θρασκίας, ου (ὁ). ἄνεμος πνέων ἀπὸ τὴν Θρᾴκην, (ἐπμ. ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα βορειοανατολικὸς, (Ἰταλ.) γραιβολεβάντες, (πρβλ. Καικίας).
Θράσος, εος-ους (τὸ), (Π. καὶ κατ' ἀναγριμτ.) =Θάρσος, (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) τόλμη ἐπίμεμπτος, αὐθάδεια· προπέτεια. » Ἀμαθία θράσος φέρει, « Θκ. » Ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων κεχώρισται, « Γργ.
Θράσσω (ττω), Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ταράσσω.
Θρασυγλωττία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις=
Θρασύγλωττος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θρασεῖαν (προπετῆ) γλῶσσαν, ὁμιλῶν μὲ αὐθάδειαν.
Θρασύγυιος (ὁ, ἡ), Π. [θρασὺς, γυῖον]. ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη (χεῖρας, πόδας κτλ.), εὔρωστος, (κοιν.) παλληκαρᾶς.
Θρασύδειλος (ὁ, ἡ). δειλὸς πρασποιούμενος θρασύτητα.
Θρασυεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμπνέων θράσος (θάρσος).
Θρασυθυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Θρασυκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀτρόμητος, γενναιόκαρδος.
Θρασυλογέω-ῶ, Μ. ήσω.=Θρασυτομέω.
Θρασυλογία (ἡ),=Θρασυστομία.
Θρασύλογος (ὁ, ἡ),=Θρασύστομος.
Θρασυμάχανος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Θρασυμήχανος.
Θρασυμάχας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ
Θρασυμάχης, ου (ὁ), Π. ᾗ
Θρασύμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος μὲ τόλμην (μὲ θράσος, μὲ ἀφοβίαν), πολεμιστὴς ἀτρόμητος.
Θρασυμέμνων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [Θρ. μένος ἢ μένω]. ἀτρόμητος, γενναιόκαρδος.
Θρασυμήδης, ες (ὁ, ἡ), Π. [Θρ. μῆδος]. τολμηρὸς (ἀπόκρυφος) τὸ φρόνημα.
Θρασυμήτης, ου (ὁ) καὶ Θρασύμητις, ιδος (ἡ), Π. [Θρ. μῆτις],=τῷ προηγ.
Θρασυμήχανος (ὁ, ἡ), Π. τολμηρὸς εἰς τὰς μηχανὰς (εἰς τὰ σχέδιά, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις) του.
Θρασύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θρασέως (μὲ ἀφοβίαν), θρασύστομος.
Θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ θρασύν, ἐμπνέω θράσος. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ᾗ μαι) εἶμαι θρασύς, (μὲ αἰτ. ἑλλ. ἢ προθετ.) φέρομαι θρασέως πρός τινα, ἀλαζονεύομαι· (πθ. μὲ δοτ. ἐκ δ') ἔχω τὸ θάρρος (τὴν πεποίθησίν) μου εἴς τι, ἐνθαρρύνομαι ὑπό.
Θρασυξενία (ἡ). Θρασύτης ξένου.
Θρασυπόλεμος καὶ Θρασυπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. θρασὺς (τολμηρὸς, ἀτρόμητος) εἰς τὸν πόλεμον.
Θρασύπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πονῶν (κοπιάζων, ἀγωνιζόμενος) εὐτόλμως (ἐπιμόνως, ἀνενδότως).
Θρασὺς, έος (εῖα, ὺ). πλήρης θράσους (ἀφοβίας), τολμηρὸς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ψεκτ.) αὐθάδης, ῥιψοκίνδυνος· (ἐπὶ πραγμ.) φοβερὸς, ἀνυπόστατος, ἢ ἐνθαρρυντικός. » Οὐκ ἂρ' ἐκείνῳ προσμίξαι θρασύ; « Σοφ., δὲν εἶν' ἐπικίνδυνον;

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρασύπλαγχνος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)-σπλάγχνιος, Π.=Θρασυκάρδιος.
Θρασυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ θρασυστομίαν, αὐθαδιάζω.
Θρασυστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις=
Θρασύστομος (ὁ, ἡ), =Θρασύγλωττος, αὐθαδόστομος.
Θρασύτης (ἡ), =Θράσος, τόλμη (ἀσυλλόγιστος), αὐθάδεια.
Θρασύφρων, ονος (ὁ, ἡ), =Θρασυμήθης.
Θρασυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, =Θρασυστομέω.
Θρασυφωνία (ἡ), =Θρασυστομία.
Θρασύφωνος (ὁ, ἡ), =Θρασύστομος.
Θρασυχάρμης, ου (ὁ), =Θρασυμάχης, Θρασυπόλεμος.
Θραύειρα, ειρος (ὁ, ἡ), Π. θραυὶς (πολεμηρὸς) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν ἀνδρείος, ἄφοβος.
Θρασυγειρία (ἡ), Π. τόλμη εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν, ἀνδρία, ἀφοβία.
Θρασὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Θρασεῖα, τολμηρὰ. (ἐπιθ.) ἡ Ἀθηνᾶ.
Θρᾶττα, ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. παρδάλου.
Θρᾳττίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Θρᾶττα.
Θράττω, Μ. θράξω, Ἀττ.=Θράσσω.
Θραυλὸς [Θραύω], ἡ, ὁν. Εὔθραυστος, (πρβλ. Τραυλός).
Θραῦμα (τό), =Θραῦσμα.
Θραύπαλος (ὁ), [ῠ], εἶδ. δένδρου.
Θραυπὶς [ῠ], ίδος (ἡ). εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, (ἴσ.) ἡ καρδερίνα.
Θραυσάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ θραύων τὰς ἄντυγας (συντρίβων τοὺς τροχοὺς) τῆς ἁμάξης.
Θραῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ θραύειν, τσάκκισμα. (τρπ.) φθορὰ μεγάλη, σκοτωμὸς (εἰς μάχην), θάνατος (ἀπὸ ἐπιδημικὴν ἀσθένειαν), κλπ.
Θραῦσμα (τὸ). κομμάτι (τεθραυσμένου πράγματος), σύντριμμα.
Θραυσμὸς (ὁ), =Θραῦσις. » Θαλάσσης —, « Ἐπγρ., τὰ συντριβόμενα εἰς τὸν αἰγιαλὸν κύματα.
Θραυστὸς, ἡ, ὁν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ συντριφθῇ (διὰ θραύσεως).
Θρούω [ῠμπτ. τραχυτέρα τοῦ Θλάω καὶ συγγ. τῷ †Θρύβω, θρύπτω], Μ. θραύσω (πθ. πρκ. Τέθραυσμαι). Σπάνω, (κτυπῶν) συντρίβω, τσακκίζω· (μτφρ.) χαλνῶ, ἀνατρέπω. (ἰατρ.) μετριάζω. » Θραύομεν τὸ ψυχρὸν θερμὸν ἐπιμιγνύντες, « Γαλ.
Θρεκτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν· ὀγλίγωρος εἰς τὸ τρέξιμον.
Θρεκτὸς, ἡ, ὁν. (τόπος) Τὸν ὁπ. διέτρεξέ τις ἢ, ὅπου δύναται νὰ τρέξῃ.
Θρέμμα (τὸ). πᾶν ὅτι (κυρ. δὲ ζῶον τὸ ὁπ.) τρέφει ἢ ἀνατρέφει τις. ||. (εἰς τὸ ἁπλ.) Θρέμματα (τὰ), τὰ κτήνη, (καὶ διαιτ.) τὰ σφακτὰ, τὰ πρόβατα κτλ. 2) ἀντὶ Θρέψις, ἀνατροφή. » Παίδων (» Παλλακῶν)—, « Πλάτ.
Θρεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρέμμα, (κυρ.) σκλαβάκι (τὸ ὁπ. ἀνέθρεψέ τις ἀπὸ μικρόν).
Θρεμματοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω θρέμματα (σφακτὰ, πρόβατα κτλ.).
Θρέξασκον, Π. ἀντὶ Ἔτρεχον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ κρτ. ᾰ

Θρέξομαι, μέλλ. τοῦ Τρέχω.
Θρεοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. [Θρέω, καρδία]. τεταραγμένος, ἀνήσυχος, περίλυπος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασυκάρδιος).
Θρέπτα (τὰ), μεγν. ἀντὶ Θρέπτρα.
Θρέπτειρα (ἡ). Π. θηλ. τοῦ
Θρεπτὴρ (ὁ), Π. ὁ τρέφων, τροφὸς, τροφεύς. » Γραῖα, φίλη θρέπτειρα, « Ἐπγρ. (ᾗ μτφρ.) » Δίκη θρέπτειρα πολήων, « Ὁππ.
Θρεπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφήν, θρεπτικός. »Νηδύος θρεπτήρια, « Σοφ., τὰ τρόφιμα.
2) Π. τὸν ὁπ. τρέφει (ἐπιμελεῖται) τις. » Πλόκαμος κεφαλῆς —, « Λίσχ. 3) (πλθ.) Θρεπτήρια, ἀντὶ Θρέπτρα, Τροφεῖα, (Ὅμ. Ἴλ. Δ'.)
Θρεπτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ χρησιμεύων (συντείνων) πρὸς τροφήν.
Θρεπτὸς, ἡ, ὁν. Τὸν ὁπ. τρέφει ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ θρέψῃ τις, τρόφιμος. (ἰδιαιτ. εἰς Ἐπγρφ.) δοῦλος οἰκοτροφής.
Θρέπτρα (τὰ). τὰ διδόμενα πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα.
Θρέπτρια (ἡ), =Τροφὸς, βυζάστρα.
†Θρέπτρον (τὸ), ἄχρ. ἑνικ. τοῦ Θρέπτρα.
Θρετανελὸ, Κωμ. μίμησις τοῦ ἤχου τῆς λύρας, (καθὼς τὸ καιν.) τραλαλὰ, (παρβλ. Τήνελλα).
Θρέττε (τὸ), ἄκλ. Κωμ. ἀντὶ Θράσος, τόλμη.
Θρεψήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τοὺς ἄνδρας.
†Θρεψίππας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱπποτρόφος.
Θρέψις, εως (ἡ). τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι, θρέψιμον, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ
Θρέψω, μέλλ. τοῦ Τρέφω.
Θρέω ᾰ (μα. ῐ ᾰ μόνον κυρ. εὐχρ.) Θρέομαι (χ. Μ.), Π. φωνάζω, κάμνω ταραχὴν (μὲ ταῖς φωναῖς μου), θρηνολογῶ.
Θρήνερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θρηνῶν τὸν ἔρωτά του, ἐρωτικὸς θρηνολογῶν.
Θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλαίω· ὀδύρομαι· (μὲ αἰτ.) μυρολογῶ· θρηνολογῶ, ἐλεεινολογῶ.
Θρήνημα (τὸ), Π. ἀντὶ Θρῆνος, μυρολόγι, ἢ ἀντικείμενον θρήνου.
Θρηνητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Θρηνητής.
Θρηνητήριος (ὁ, ἡ), =Θρηνητικὸς, θρηνώδης.
Θρηνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ θρηνῶν (θρηνολογῶν).
Θρηνητικὸς, ἡ, όν, Π. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ παρακινῶν ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς θρῆνον· λυπητερὸς, παραπονετικὸς. μεμψίμοιρος.
Θρηνητὸς, ἡ, όν. Θρήνου ἄξιος, ἀξιοθρήνητος.
Θρηνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θρηνητὴρ, μυρολογήτρα.
Θρηνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Θρηνητής.
Θρῆνος (ὁ), [Θρέω]. κλαύσιμον (μὲ ἐκφωνητὰ), μυρολόγημα, μυρολόγι. » Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ κωκύσασα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπ' αὐτῷ, « Λκ.
Θρῆνυς, υος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θρᾶνος.
Θρηνῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ἐν εἴδει ᾠδῆς, μυρολογῶ.
Θρηνῴδημα (τὸ), =Θρηνῳδία ἢ, ἀντικείμενον θρηνῳδίας.
Θρηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς θρῆνον, θρηνητικός.
Θρηνῳδία (ἡ). ᾠδὴ μὲ θρῆνον, ἢ θρῆνος ἐν εἴδει ᾠδῆς, μυρολόγι.
Θρηνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ θρηνῳδῶν (μυρολογῶν).
Θρησκεία (ἡ), [Θρησκεύω]. ἡ πρὸς θεὸν λατρεία· πίστις τὴν ὁπ. ἔχει τις περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων· τελετὴ· δεισιδαιμονία. » Ἅλλας τε θρησκείας ἐπιτελέσαι μυρίας, « Ἡρ. »Θρησκεία τῶν ἀγγέλων, « Γρφ., ἢ (ἄλλ.) Ἐθελοθρησκεία.
Θρήσκευμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐκτελεῖ ἢ χρεωστεῖ νὰ ἐκτελῇ ὁ θρησκεύων, ἔργον (χρέος) θρησκευτικόν.
Θρησκεύσιμος (ὁ, ἡ). καθιερωμένος λόγῳ θρησκευτικῷ.
Θρῄσκευσις, εως (ἡ). Θρησκεία, θρήσκευμα. » Ἑκατόμβας ψυχῆς ἐπάγονται ταῖ θρησκεύσιες αὗται, « Πυθαγ.
Θρησκευτήριον (τὸ). μέρος ἀφιερωμένον πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, εὐκτήριον.
Θρησκευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐκτελῶν) ἀκριβῶς τὰ θρησκευτικὰ τοῦ χρέη, θρῆσκος.
Θρησκεύω [Θρῆσκος], Μ. εὐσω. Φρονῶ (πιστεύω, Κανονίζω τι) θρησκευτικῶς· ἐκτελῶ θρησκευτικόν τι χρέος· (ἐν γέν.) λατρεύω τὸ θεῖον.
Θρησκίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θρησκεία.
Θρῆσκος (ὁ, ἡ), [Θρᾴξ [ᾶθεν καὶ μερικοὶ τὸ ἀπαγόρευσαν] ἢ θρέω]. παρατηρητὴς ἀκριβὴς καὶ τῶν ἐλαχίστων θρησκευτικῶν ἐθίμων, μὲ ὑπερβολὴν εὐλαβείας· (θθ. ἐνίοτε) δεισιδαίμων. »Εἴτις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶτταν αὐτοῦ κτλ., τούτου μάταιος ἡ θρησκεία, « Γρφ.
†Θριάζω, Μ. άσω, [Θρίον]. Κόπτω (Ξυνάζω) τὰ φύλλα τῆς συκῆς, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Ἀποθριάζω). 2) ἐνθουσιάζομαι. ||. (μσ.) μαντεύομαι, [ἐκ τοῦ
Θριαὶ (αἱ). νομφαι τινὲς τοῦ Παρνασσοῦ αἱ ὁπ. ἐφεῦρον ἢ ἐδίδαξαν εἴδός τι μαντείας μὲ λιθαράκια τὰ ὁπ. ἐξέβαλλαν ὡς λαχνοὺς ἀπό τινος κάλπης· (συνεκδ.) τὰ πρὸς τοῦτο χρησιμεύοντα πετραδάκια· (κατ' ἔκτ.) μαντεία, προφητεία.
Θριαμβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θριαμβεύων (κάμνων [ἐμβαίνων πυθενὰ μὲ] θρίαμβον).
Θριαμβεύω, Μ. εὐσω. Κάμνω (ἐμβαίνω πουθενὰ μὲ) θρίαμβον. (μτθτ.) φέρω τι ἢ τινα ἐν θριάμβῳ· πομπεύω, θεατρίζω. » Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, « Γρφ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδ.) » Τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, « αὐτ., θριαμβεύειν ποιοῦντει.
Θριαμβικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς θρίαμβον, θριαμβευτικός.
Θριαμβὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἀντὶ Θριαμβικὴ.
Θρίαμβος (ὁ), [Θρίον, ἢ ἴαμβος, διθύραμβος]. ὕμνος καὶ λιτανεία εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου· (εἰς τὴν Ῥώμην) ἡ πανηγυρικὴ εἴσοδος τοῦ νικητοῦ εἰς τὴν πόλιν.
Θριάσιον (τὸ). ἢ κάλπη εἰς τὴν ὁπ. περιελέγοντο αἱ θριαὶ (τὰ μαντικὰ πετραδάκια).
Θριγκίον καὶ (μεγν.) Θριγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θριγκὸς καὶ (μεγν.) Θριγγὸς (ὁ), [Θρίξ]. ἢ κορυφὴ τοῦ τοίχου καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς σκέπασμα ἀπὸ πλάκας ἢ κεραμίδας ἐξεχούσας διὰ τὴν βροχὴν, (παρβλ. Τεί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σον)· (μτγν.) περίφραγμα, περιτείχισμα, φράκτης. »Κατὰ δὲ τὴν εἰς τὸ Πρυτανεῖον ὁδὸν Ἰνοῦς ἐστιν ἡρῷον· περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, « Παυσ.

Θριγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω θριγκὸν εἰς τὸν τοῖχον. (μτφορ.) τελειόνω, φέρω εἰς τὸ Μὴ περαιτέρω. (ἐνίοτε) περικλείω μὲ θριγκὸν (μὲ περίφραγμα). » Αὐλὴν δείμαθ' ὕεσσι. . ῥυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, « Ὀδ. Ξ.

Θριγκώδης, εος (ὁ, ἡ). θριγκῷ ὅμοιος.

Θρίγκωμα (τὸ), = Θριγκός, περίφραγμα.

Θρίγκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θριγκόω, ἡ διὰ θριγκοῦ περίφραξις.

Θριδακηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἐπίθ. ἀντὶ Θριδακίνη, θρίδακι ὁμοία.

Θριδακίας, ου (ὁ). ὁ μέλας ἢ θῆλυς μανδραγόρας.

Θριδακίνη (ἡ), = Θρίδαξ (κυρ. ἡ ἀγρία).

Θριδακινίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θριδακίνη, μαρουλάκι.

Θριδάκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ θρίδακα.

Θριδακίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θρίδαξ, μαρουλάκι. 2) εἰδ. ζυμαρικοῦ.

Θριδακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρίδακα, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θρίδακος.

Θρίδαξ, ακος (ἡ), εἰδ. φυτοῦ, (κοιν.) μαρουλί, [ἐκ τοῦ

Θρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Θερίζω.

Θρίναξ [τρεῖς, ἀκή], ακος (ἡ). φθυάρι (δικράνι) μὲ τρεῖς μύταις διὰ τοῦ ὁπ. μεταστρέφουσι τὰ γεννήματα εἰς τὸ ἁλῶνι, (παρβλ. Τρίαινα).

Θρὶξ [θρίζω], τριχὸς (ἡ), (ἡ δοτ. πλθ. Θριξί). τρίχα (τῶν γενείων, τῆς κεφαλῆς, κτλ.), (πλθ.) μαλλὶ 'γιδιοῦ κτλ., μαλλιὰ (τῆς κεφαλῆς).

Θριοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, μαντεύων μὲ) τὰς θριὰς (τὰ ἐπὶ τούτῳ πετραδάκια), (κοιν.) ῥίπτων τὰ κουκκιὰ (καθὼς λέγουν αἱ γυναῖκες).

Θρῖον ἢ Θρίον (τὸ). τὸ συκόφυλλον [ἐκ τοῦ τρὶς, διὰ τὸ τριμερές του], (ἐν γέν.) φύλλον. 2) εἰδ. φαγητοῦ τὸ ὁπ. ἐμαγειρεύετο τυλιγμένον ἢ παρετίθετο ἐπάνω εἰς φύλλα, (ἴσ. καθὼς τώρα) οἱ δολμάδες, ἢ ζυμαρικὸν μὲ φύλλα. 3) κομμάτι κρέατος κτλ. (κομμένον ψιλὰ ὡς ἂν φύλλον), (ἐν γέν.) τμῆμα, κομμάτι. μέρος (κυρ. ὅσον χωρεῖ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἓν θρῖον), (κοιν.) μιὰ βοῦκα. »Θρῖον ταρίχους, « Ἀρςφ. (Ἀχ. 1101). » Ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρία δύο, « αὐτ., (Βατρ. 134).

Θρίος (ὁ), [ς]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁπ. δένοντες μικραίνουν τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου ὅταν ἦνε σφοδρὸς ὁ ἄνεμος καὶ ἀφ' οὗ μετριάσῃ τὰ λύνουν. » Τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται· τοὺς δὴ θρίους (ὅπου ὅμως ἄλλ. γρφ. ὀρθότ. τοὺς τερθρίους) παρίει, « Ἀρςφ.. (Ἱππ. 440).

Θριοφόρος (ὁ, ἡ), [θριαὶ ἢ θρῖον, φέρω]. μάντις ἢ = Ναρθηκοφόρος.

Θριπήδεστος (ὁ, ἡ), [θρὶψ, ἔδω]. σκωληκοφαγωμένος, σαρακοφαγωμένος, (τοιαῦτα ξύλα ἐχρησίμευον καὶ ἀντὶ σφραγίδων).

Θριπόβρωτος (ὁ, ἡ), [θρὶψ, βιβρώσκω], Π. ἀντὶ Θριπήδεστος.

Θριποκοπέω-ῶ [θρὶψ, κόπτω], Μ. ήσω. Τρώγω (καθὼς ὁ σάρακας τὸ ξύλον).

Θριποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) θρίπας.

Θριπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ φαγωθῇ ἀπὸ τοὺς) θρίπας.

Θρίσσα (ἡ) καὶ

Θρίσσος (ὁ), [θρὶξ], εἶδ. ἰχθ. (ποταμ. ϗ θαλασ.), (κοιν.) θρίσσα, (ὁμοιάζει τὸν τριχιόν).

Θριττίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Θρίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θρίσσα.

Θρὶψ [τρίβω], θριπὸς (ὁ). σκωλῆκι τοῦ ξύλου, σάρακας (ἴδε καὶ Τερηδών).

Θροέω-ῶ [θρόος], Μ. ήσω, Π. κάμνω θροῦν (θόρυβον), ὁμιλῶ δυνατά· (μετβτ.) κοινοποιῶ, διαδίδω (φήμην, εἴδησιν), (ἐν γέν. λέγω, διηγοῦμαι. (ἐνίοτε) μουρμουρύζω. »Θροεῖν ἐπῳδὰς, « Σοφ.

Θρόησις, εως (ἡ). ταραχὴ, θόρυβος.

Θρομβήϊος, ίων. ἀντὶ Θρόμβεῖος (ὁ, ἡ), Π. σχηματισμένος (πηγμένος) εἰς εἶδος θρόμβου. » (Ἰλὰ) νέον θρομβήϊα, « Νίκ., τὰ ὁπ. δὲν ἐσχηματίσθησαν (κοιν. δὲν ἐτσύπωσαν) ἀκόμη.

Θρομβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρόμβος.

Θρομβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει θρόμβου, ὅμοιος μὲ θρόμβον.

Θρόμβος (ὁ, ἡ), [τρέφω]. (κυρ.) σβῶλος γάλακτος τυριασμένου ἢ αἵματος κομμένου (πηγμένου), (ἐν γέν.) κουκκὶ (σπυρὶ) ἅλατος κλ.

Θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ῥευστόν τι (κυρ. δὲ γάλα ἢ αἷμα) νὰ σχηματισθῇ εἰς θρόμβους (νὰ κόψῃ, νὰ τυριάσῃ), πήζω.

Θρομβώδης, εος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος θρόμβου.

Θρόμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θρομβόω, πήξιμον (γάλακτος κτλ.).

Θρονίζω, Μ. ίσω. Θρονιάζω, ἐνθρονίζω.

Θρόνιον (τὸ) καὶ

Θρονὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θρόνος, θρονὶ, θρονάκι.

Θρονισμὸς (ὁ). θρόνιασμα, ἐνθρονισμός.

Θρονιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θρονίζων (ἐνθρονίζων), θρονιαστής.

Θρόνον (τὸ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) Θρόνα (τὰ), Π. [θρώσκω;], ἄνθη, λουλούδια· (μτνμ.) πλουμίδια (εἰς κέντημα)· βότανα (ἰατρικὰ ἢ μαγικά), φάρμακα.

Θρονοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων θρόνους.

Θρόνος (ὁ), [θρᾶνος, θρῆνυς]. θρονὶ, σκαμνὶ μὲ ἀκκουμβιστήρια, (Γαλλ.) fauteuil· (ἰδιαιτ.) καθέδρα βασιλέως (ἄρχοντος, δικαστοῦ κτλ.), (συνκδχ.) βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία.

Θρόνωσις, εως (ἡ), = Θρονισμὸς (κυρ. εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ῥέας).

Θρόος-οῦς [θρέω], όου-οῦ (ὁ). θόρυβος (κυρ. ὄχλου), βοὴ (σύμμικτος), μουρμουρητὸν· φήμη (ἀδέσποτος), ἀδόμενον.

Θρυαλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -

Θρυαλλὶς [θρύον], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὸ βαμβακῶδες χνοῦδι ἐχρησίμευεν εἰς φτίλια· (συνήθ.) φτίλι (τοῦ λύχνου).

Θρυγανάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

†Θρυγανόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τρηδονάω.

Θρύϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ θρύον.

Θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (εὐχρηστότ. Ἀττ. τοῦ) Θρυλλέω.

Θρύλημα (τὸ), = Θρύλλημα.

Θρύλιγμα (τὸ), = Θρύλλιγμα.

Θρυλιγμὸς (ὁ), = Θρυλλιγμός.

Θρυλίζω, Μ. ίσω, = Θρυλλίζω.

Θρυλλέω-ῶ [θρύλλος], Μ. ήσω, = Θροέω, ψιθυρίζω, διαδίδω (γνωστοποιῶ) παντοῦ, διαφημίζω.

Θρύλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θρυλλεῖται (εἶνε εἰς ὅλων τὰ στόματα), φήμη γενικὴ, ἀδόμενον.

Θρύλλιγμα (τὸ), Π. [θρυλίσσω]. θρύμμα, κομμάτι.

Θρυλλιγμὸς (ὁ), [θρυλλίζω]. παραφωνία εἰς τὸ παίξιμον αὐλοῦ (κιθάρας κτλ.).

Θρυλλίζω, Μ. ίσω, = Θρυλλέω· (μτνμ.) κάμνω παραφωνίαν (παίζων κιθάραν κτλ.).

Θρυλλίσσω [θραύω, θρύπτω], Μ. ίξω, Π. σπάνω, κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω.

Θρύλλος καὶ (ὀρθότ.) Θρύλος ἢ Θρῦλος (ὁ), = Θρόος, βοὴ σύμμικτος, μουρμουρητὸν, θόρυβος.

Θρύμμα (τὸ), [θρύπτω], = Θραῦμα, κομμάτι.

Θρυμματὶς [θρύμμα], ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικοῦ, (ἴσως ἡ κοιν.) τριφτάδες· (ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ϗ ὁ) τριμμένος 'σπιτικὸς χαλβᾶς.

Θρυόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) θρύα.

Θρύον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φυτρόνον εἰς βαλτώδεις τόπους, (κοιν.) βοῦρλον. 2) ὁ ἄλλ. Στρύχνος (ὁ μανικός), φυτὸν φαρμακ.

Θρυπτικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς θρύψιν· τρυφηλός· μαλθακός· (Ἰταλ.) δελικάτος· καμαρωμένος· γυναικώδης.

Θρυπτικῶς, ἐπίρ. Γυναικωδῶς, μαλθακῶς.

Θρύπτω [τρύω, θραύω], Μ. θρύψω (πθ. πρκ. Τέθρυμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτρύφην). Σπάνω, συντρίβω, κάμνω θρύμματα. (συνήθ. μτνμ. καὶ μτφορ.) χαυνόνω, ἐκθηλύνω, (καὶ μσ.) ζῶ τρυφηλῶς (μὲ ἡδυπάθειαν)· ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω, (κοιν.) κάμνω τσακκίσματα, (παρβλ. Ἀκκίζομαι).

Θρύσκον (τὸ), = Ἄνθρυσκον.

Θρύψις, εως (ἡ). τὸ θρύπτειν ἢ θρύπτεσθαι, τσάκκισμα· (μτνμ. ϗ μτφορ.) χαύνωσις· μαλθακότης, τρυφὴ, ἡδυπάθεια· πολυτέλεια.

Θρυψίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Τρυφερόχρως.

Θρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρύον· γεμάτος ἀπὸ θρύα.

Θρῴσκω (†θορίσκω], Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἔθορον), Π. τινάζομαι, πηδῶ· (ἐπὶ ζ.) βατεύω.

Θρωσμὸς (ὁ), Μ. [θρώσκω]. μέρος γῆς ἐξέχον εἰς πεδιάδα, ψήλωμα, γήλοφος.

Θύα (ἡ), [θύος], εἶδ. δένδρου τῆς Ἀφρ. (ὅμοιον μὲ κέδρον ἢ κυπαρίσσι) τοῦ ὁπ. τὸ ξύλον καὶ ἡ ῥητίνη εὐωδιάζουν, (ἴσ. ἀπὸ τὸ Κέδρον τὸ συνέχεαν οἱ Ῥωμ. μὲ τὸ Κίτρον καὶ ἐκ τούτου νομίζεται) κιτριὰ ἢ λειμονιά.

Θυάζω [θυὰς], Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι, Βακχεύω.

Θύαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Θύημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θυανία (ἡ), Δ. = Συανία, μάλωμα, 'βρισιαίς καὶ ξυλιαίς, (Τουρκ.) καυγάς.
Θύαρος (ὁ), τὸ φυτὸν ἡ ῥῖζα (αἶρα).
Θυὰς [θύω], άδος (ἡ), = Μαινὰς, γυνὴ ἑορτάζουσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου. ||. Π. (ἐπιθετ.) » Θυὰς ἑορτὴ, « Νόνν., ἡ τελουμένη μὲ θυσίας ἡ, ἐνθουσιαστικὴ, Βακχική.
Θυάω-ῶ [θύω], Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ χοίρ.) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν.
Θυγάτηρ, θυγατρὸς καὶ Π. θυγατέρος (ἡ), (ἡ δοτ. Θυγατρὶ ᾗ Π. Θυγατέρι, ἡ αἰτ. Θυγατέρα καὶ Π. Θύγατρα, ἡ κλητ. Θύγατερ· πλθ. ἡ ὀν. Θυγατέρες, ἡ γεν. Θυγατέρων καὶ Θυγατρῶν, ἡ δοτ. Θυγατράσιν, ἡ αἰτ. Θυγατέρας καὶ Π. Θύγατρας), κόρη, θυγατέρα. »Φλόξ —,« Αἰσχλ.
Θυγατριδῆ (ἡ). ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς, ἐγγόνη.
Θυγατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτριον.
Θυγατριδοῦς (ὁ). ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς, ἐγγονός.
Θυγατρίζω, Μ. ίσω. Ὀνομάζω κόρην τινὰ θυγατέρα μου.
Θυγάτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτηρ.
Θυγατρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.
Θυγατρογόνος .ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν θυγατέρας ἡ γεννήσας θυγατέρα.
Θυγατροθεσία (ἡ). υἱοθεσία θυγατρός.
Θυγατροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Υἱοθετῶ θυγατέρα, (κοιν.) κάμνω ψυχοκόρην μου.
Θυγατρόπαις, παιδος (ὁ, ἡ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς, ἐγγονὸς ἢ ἐγγόνη ἐκ θυγατρὸς, (Νικ. Χων.).
Θυέεσσιν, Π. ἀντὶ Θυέοιν, δοτ. πλθ. τοῦ Θύος.
Θυεία (ἡ), [θύω], τὸ 'γουδὶ, 'γδί. 2) εἶδ. λεκάνης ὅπου ἐπαίζετο ὁ κότταβος.
Θυείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., 'γουδάκι.
Θύελλα [θύω], ης (ἡ). ἀνεμοστρόβιλος, ἀνεμοζάλη, μπόρα, φουρτοῦνα, (παρβλ. Ἄελλα).
Θυέλλειος, α, ον, Π. θυέλλῃ ὅμοιος.
Θυελλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θυελλώδης.
Θυελλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀελλόπους, ταχύπους (ὁρμητικὸς) ὡς ἂν θύελλα.
Θυελλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (προξενῶν) θύελλαν, θυελλώδης.
Θυελλοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. φέρομαι μὲ ὁρμὴν ὡς ἡ θύελλα (Γρφ. » Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, «).
Θυελλώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος ἢ ὅμοιος μὲ θύελλαν.
†Θυέστης [θυεία], ου (ὁ). 'γδοχέρι.
Θυήεις [θύος], εσσα, εν, Π. μυρίζων ἀπὸ θυμίαμα ἢ καπνὸν θυσιῶν, (ἐν γέν.) εὐώδης.
Θυηκόος (ὁ), Π. = Θυοσκόος.
Θυηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσφέρω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θυηλὰς (θυσίας κτλ.)
Θυηλὴ (ἡ), Π. [θύω]. τὸ ὁλοκαυτούμενον μέρος τοῦ θύματος· (ἐν γέν.) προσφορὰ θυσίας (ἀπαρχῶν κτλ.)· θυμίαμα ᾗ πᾶν ὅ,τι ἐκαίετο ἐπὶ τοῦ βωμῶ· (συνκδχ.) ἡ διὰ τοῦ θύματος μαντεία, προφητεία. » Φρίξοιο θυηλὰς στέλλομαι ἀμπλήσων, « Ἀπλλν.
Θυήλημα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι ἐπροσφέρθη εἰς θυσίαν (θυηλὴν), θῦμα.
Θύημα (τὸ), = Θυηλή.
Θυηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἐπμ. Θυσιάζω ἢ Προφητεύω ὡς) θυηπόλος.
Θυηπολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θυηπόλου, ἱερουργία ἢ προφητεία.
Θυηπόλιον (τὸ). θῦμα· βωμὸς, θυσιαστήριον.
Θυηπόλης, ου (ὁ) καὶ
Θυηπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θύος, πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰς θυσίας, ἱερεὺς, μάντις.
Θυητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ θυσιάζων (προσφέρων θυσίας) εἰς τὸν θεόν.
Θυητὸς, ὴ, όν. Π. καπνισμένος μὲ θυμίαμα, εὐώδης. ||. (εἰς τὸ πλθ. αὐδ.) Θυητὰ, τὰ θυμιάματα, αἱ μυρωδίαι.
Θυηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (καταπρώγων, καταναλίσκων) τὰ θύματα. »Φλὸξ —,« Αἰσχλ.
Θυία (ἡ), ἴδε Θύα.
Θυία [θυίω], ας (ἡ), (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Θυὰς, Βάκχη.
Θυῖα (τὰ), [θύω], τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου (εἰς τὴν Ἰλιάδα).
Θυία (ἡ), = Θυεία.
Θυϊὰς καὶ Θυιὰς, άδος (ἡ), = Θυάς.
Θυΐδιον (τὸ), = Θυείδιον.
Θύϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ ξύλον (ἢ Ἀαμβανόμενος ἀπὸ) τοῦ δένδρου θύα.
Θυῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Θύον.
Θυΐος, η, ον, = Θυΐνος.
Θυῖς, ίδος (ἡ), = Θυεία.
Θυΐσκη (ἡ). (μικρὸν) θυμιατήριον, καπνιστερὸν, (Τουρκ.) μπουχουρδάνι.
Θυιΐτης, ου (ὁ). (ἐνν. λίθος) ὀρυκτὸν τι τῆς Αἰθιοπίας.
Θυίω ἢ Θυΐω, Μ. θυίσω ἢ θυΐσω, Π. ἀντὶ Θύω, πληροῦμαι πνεύματος μαντικοῦ, ἐνθουσιάζομαι.
Θυλάκη (ἡ), = Θυλάκιον· (ἀνατομ.) = Ὄσχεον.
†Θυλακίζω, Μ. ίσω. Ζητεύω μὲ τὸν τορβὰν (θύλακον) εἰς τὸν ὦμον.
Θυλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύλακος.
Θυλακὶς, ίδος (ἡ), = Θυλάκιον. (μτνμ.) τὸ κεφάλι τῆς παπαρούνας· (ἐν γέν.) ἡ σποροθήκη τῶν φυτῶν.
Θυλακίσκη (ἡ) καὶ
Θυλακίσκιον (τὸ), καὶ
Θυλακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θυλακὶς, σακκουλάκι (δερμάτινον).
Θυλακίτης, ου (ὁ) ᾗ Θυλακῖτις, ιδος (ἡ), = τῷ
Θυλακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) θυλάκου, (βτν.) τοῦ ὁποίου ἡ σποροθήκη ὁμοιάζει θύλακον.
Θυλακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θυλακοειδής.
Θυλακόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (διάκενος) ὡς θύλακος. » Ὁ κύττερος τῆς πίτυος, ξηραινόμενος, θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει, « Σχολ. (Ἀρχῳ.)
Θύλακος (ὁ), [φυλάσσω;]. ἀσκὶ (τὸ ἀπ. χρησιμεύει κυρ. ὡς) σακκοῦλι δερμάτινον, (Τουρκ.) τορβᾶς πετσένιος, ταγιρτζίκα· (Κωμ.) τὰ πλατειὰ βρακκιὰ (αἱ ἀναξυρίδες) τῶν Ἀσιανῶν· (βτν.) τὸ λοβὶ (ἡ σποροθήκη) τινῶν φυτῶν. (ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ὠνομάζετο ἐξευτελιστικῶς) » Θύλακος δερμάτινος, « τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. » Σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων, « Θεόπ. » Ὅτι με οἴει λόγων εἰδέναι τινα θύλακον, « Πλάτ. » Διονύσιος (χρῆσθαι ἔλεγε) τοῖς φίλοις κρίμνῳ, τοὺς μὲν πλήρεις κρημνῶν, τοὺς δὲ κενοὺς ῥίπτων, « Αρτ.
†Θυλακοτρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τριπῶν) τοὺς θυλάκους.
Θυλακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θυλακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκώνων εἰς τὸν ὦμόν του) θύλακον, (ἰδιαιτ.) μεταλλαργὸς (» ὅπου θυλάκους ἐφέρουν, « Φωτ.).
Θυλακώδης, ους (ὁ, ἡ), = Θυλακοειδής.
Θύλαξ ἢ (ὀρθότ.) Θῦλαξ, ακος (ὁ), = Θύλακος.
Θυλὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θύλαξ. 2) ἀσφαλμ. ἀντὶ Οὐλάς.
Θυλέομαι-εῦμαι, Π. = Θυηλέομαι.
Θύλημα (τὸ), Π. = Θυήλημα.
Θῦμα (τὸ), [θύω]. (ἀρχ.) θυμίαμα· (συνήθ.) πᾶν ὅ,τι προσφέρεται ὡς θυσία, (κυρ. δὲ) ζῶον σφαγιαζόμενον ἐπὶ τούτῳ, (Τουρκ.) κουρμπάνι.
†Θυμάγροικος (ὁ, ἡ), Κωμ. χωριάτης, χονδρυήθης, ἀπολίπευτος.
Θυμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ὀργίζομαι, θυμόνω. » Θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι, « Ἀρχῳ. » Ὤμμασι θυμήνασα, « Ἡσ., ἔδειχναν τὸν θυμὸν των εἰς τὰ ὄμματά τειων, τὰ ἀγρίευσαν.
Θυμαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [θυμὸς, ἀλγέω]. ὁ πικραίνων τὴν καρδίαν, λυπηρὸς, ὀδυνηρὸς, δυσάρεστος.
;Θυμαλλὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθυμαλλὶς.
Θυμάλωψ [τύφω], ωπος (ὁ). ξύλον 'μισοκαμμένον, δαυλί.
Θυμαρέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Θυμηρέω.
Θυμαρὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Θυμήρης.
Θυμάρμενος, η, ον, Π. = Θυμῆρης.
Θυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θῦμα.
Θύμβρα [θυμαρὴς;], ας (ἡ), φυτ. ἀρωματικὸν (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥίγανης), (κοιν.) θρούμπη.
Θυμβραία (ἡ), = Θύμβρα
Θυμβρεπίδειπνος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ δειπνῶν μόνον μὲ θρούμπην ἀντὶ προσφάγιον, (δηλ.) πτωχὸς, πάμπτωχος.
Θυμβρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θύμβρα.
Θυμβρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ θρύμβην.
Θυμβροφάγος (ὁ, ἡ), = Θυμβρεπίδειπνος. » Θυμβροφάγον βλέπειν, « Κωμ. ἀντὶ Δριμύ.
Θυμβρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρύμβην, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θρύμβης.
Θυμελαία [θύμος, ἐλαία, ἢ πιθανώτ. συγγ. τῷ Τιθύμαλος], ας (ἡ), εἶδος θάμνου τὸ ὁπ. καρποφορεῖ τοὺς Κνιδίους κόκκους, (ἀλλ.) Κνέωρον καὶ Χαμελαία.
Θυμελαίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ φύλλα ᾗ κόκκους θυμελαίας.
Θυμέλη (ἡ), [θύω]. (ἀρχ.) τόπος διὰ τὰς θυσίας, βωμὸς, θυσιαστήριον· (ἐν γέν.) κτίριον μεγαλοπρεπὲς, ναὸς, παλάτιον (» Θυμέλας Κυκλώπων, « Εὐρ., τὰ Κυκλώπεια τείχη τῆς Τίρυνθος κτλ.), (ὀθ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ Πρυτανεῖον(;), (εἰς τὸ θέατρον) τὸ καταμέσον τῆς ὀρχήστρας ὑψηλὸν τετράγωνον οἰκοδόμημα ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἵστατο ὁ χορηγὸς καὶ ἠγωνίζοντο οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐληταὶ καὶ κιθαρῳδοί, κατὰ δὲ τὸν Λουκιανόν, καὶ οἱ ὀρχησταί.» Καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ πηδᾷν μεγάλα πειρωμένου, Δεομέθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς Θυμέλης, ». (κατ' ἔκτ.) ἀντὶ Σκηνή, θέατρον. » (Οὐ χρὴ δὲ καταβαίνειν) ἐπὶ σταδία καὶ θυμέλας ᾗ τραπέζας πένητα πλουσίοις ὑπὲρ δόξης καὶ δυναστείας διαγωνιζόμενον, « Πλ.

Θυμελικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν θυμέλην, θεατρικός.

ʒΘυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἠ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυμόομαι.

Θυμηγερέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [θυμός, ἀγείρω]. ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, 'ξαναφαίνω.

Θυμηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρει ἡ ψυχήμου, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Θυμηδής [θυμός, ᾐδος], ές (ὁ, ἡ), Π. = Θυμήρης, τερπνός, εὐάρεστος.

Θυμηδία (ἡ). εὐχαρίστησις (ᾐδονὴ) τῆς ψυχῆς, χαρά, εὐφροσύνη; (Τουρκ.) κέϊφι.

Θυμηρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εὐχαριστεῖται ἡ ψυχή μου (εὐαρεστοῦμαι) εἴς τι, [ἐκ τοῦ

Θυμήρης (θυμός, ἄραρω], ες (ὁ, ἡ), Π. ἀρεστὸς εἰς τὴν ψυχήν, (κοιν.) τῆς καρδιᾶς του, καθὼς τὸν θέλει τις.

ʒΘυμιάζω, Μ. άσω, = Θυμιάω.

Θυμίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θυμιᾶται (καίεται ὡς ἀν) λιβάνι.

Θυμίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θυμιάω, ἀνάδοσις καπνοῦ, ἀναθυμίασις· κάπνισμα, θυμίαμα.

Θυμίασμα (τὸ), = Θυμίαμα.

Θυμιατέον, θετ. τοῦ Θυμιάω.

Θυμιατήρ (ὁ) καὶ

Θυμιατήριον (τὸ). σκεῦος μὲ τὸ ὁπ. θυμιάζομεν, (κοιν.) θυμιατερόν, θυμιατῆρι, (κυρ. οὐσ. τοῦ

Θυμιατήριος, α ᾗ ος, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς θυμίασιν.

Θυμιατίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Θυμιάω.

Θυμιατικός, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς θυμίασιν (ἀνάδοσιν καπνοῦ, ἀναθυμίασιν), ἀρωματικός.

Θυμιατός, ἡ, όν. Καπνισμένος μὲ (ἢ δυνάμενος νὰ καῇ ὡς) θυμίαμα ‖. (λύσ.) Θυμιατά, = Θυμιάματα. «Θυμιητοῖσι κακώδεσι», « Ἱππκρ. [ἐκ τοῦ

Θυμιάω-ῶ [θῦμα], Μ. άσω. Καπνίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), ἀναδίδω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ διαλύω τι εἰς καπνὸν (ἀναθυμίασιν)· (μὲ δοτ.) καίω τι (εἰς τιμὴν τινος) ὡς θυμίαμα, (κοιν.) θυμιάζω. » Θυμιῶσι δὲ οἱ Ἄραβες τὸ λιβάνον, « Ἡρ. (ᾗ πθ.) » 'Ομὸν δὲ θυμιαθὲν (τὸ ἐλαφόκερας) ἑρπετὰ διώκει, « Δακρ.

Θυμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυμός.

Θυμίζω, Μ. ίσω. "Εγω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν θύμου. » Μέλι θυμίζον, « 'Ορειθ.

Θυμικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Οξύς, ὁρμητικός· θυμώδης· εὔτολμος. « Τὸ ὄρθρον ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον, « Ἄρστ.

Θύμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ θύμον (θυμάρι).

Θύμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύμος (κυρ. 3). 2) εἶδ. φυτοῦ, σμίλαξ.

Θυμίτης, ου (ὁ). κατεσκευασμένος μὲ θύμον (θυμάρι). » "Αλες θυμῖται (ᾗ Δ. θυματίσαι), « Ἀρχφ., ἀνακατωμένοι μὲ θυμάρι.

Θυμοβαρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων ἢ βεβαρημένος τὴν καρδίαν, λυπηρὸς (ᾗ λυπημένος.

Θυμοβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ), = Φρενοβλαβὴς ἢ (ᾗ) Ψυχοβλαβὴς.

Θυμοβλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ θυμὸν ἢ κατάκαρδα.

Θυμοβορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγω τὴν καρδίαν μου, τρώγομαι, τήκομαι.

Θυμοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [θυμός, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων (κατατήκων) τὴν καρδίαν.

Θυμοδακὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [θυμ. δάκνω]. ὁ ἐγγίζων κατάκαρδα.

Θυμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς, Π. θυμώδης, ὀξύθυμος· (ἐν γέν.) ὁρμητικὸς ἢ ζωηρὸς· εὔτολμος. » Ἀκρόχολοι καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεῳ, « Πλάτ. » Ἀνδρεῖος δὲ ἄρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων, « αὐτ. » Θυμοειδὴς καὶ πρᾶος, οἷος ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι, « Συν. (τὸ ὁπλον ὅμως ἀντίκειται εἰς τὸ ἐξῆς τοῦ Πλάτωνος χωρίου.) » Ἐναντία γὰρ τοῦ θυμοειδοῦς πραεῖα φύσις, « Πλάτ.

Θυμόεις, εσσα, εν, Π. (τόπος) γεμάτος θύμον (θυμάρι). (ὁ **Kunster** τὸ νομίζει ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυόεις).

Θυμοκτόνος (ὁ, ἡ), = Ψυχοκτόνος

Θυμολέαινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θυμολέων, οντος (ὁ), Π. λεοντόκαρδος.

Θυμολιπὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [θυμός, λείπω]. ὅλως διόλου ἀπονισμένος (ἀπογκαμωμένος), λειποθυμιαμένος.

Θυμομαντις, ιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ ψυχὴ προμαντεύει τι (ἀφ' ἑαυτῆς ὄχι κατ' ἔμπνευσιν).

Θυμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ θυμὸν (μὲ ζέσιν, μὲ προθυμίαν μεγάλην), πολεμῶ πεισματικά· βράζει ἡ καρδιά μου διὰ πόλεμον.

Θυμομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Θύμον (τὸ), = Θύμος, θυμάρι.

Θυμοξάλμη (ἡ) ἔμβαμμα τι (εἶδος σαλάτας) ἀπὸ θυμον ὄξος ᾗ ἅλμην, (ἴδε Θύμος).

Θυμοπληθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πλήρης θυμοῦ.

Θυμορραιστὴς, οῦ (ὁ), Π. [θυμός, ῥαίω]. (θάνατος) ὁ ἀφανίζων τὴν ζωὴν· (ἐχθρός) θανάσιμος, (ἐν γέν.) = Θυμοφθόρος.

Θυμὸς (ὁ), [θύω], (τὸ ῠ μακρόν)· ψυχή, καρδία· (συνκδχ.) ὁρμὴ (σφοδρὸν κίνημα ἢ πάθος) τῆς ψυχῆς, ὄρεξις, προθυμία, (κυρ. δὲ) ὀργή, θυμός· (ἐν γέν.) διάθεσις (τῆς ψυχῆς), προαίρεσις, φρόνημα· (Π.) ζωή. « Θυμὸν ὀλέσαι (ἀπαυρεῖν κτλ.), « "Ομ. » Ἀπὸ δ' ἔπατο (« Λίπε δ' ὀστέα) θυμός, « αὐτ. » Ἐμὸν ἀποπνέειν, « αὐτ., ἐκπνέειν, ξεψυχᾶν. » Θυμὸν ἀγείρειν, « αὐτ., ἴδε (μονολεκτ.) Θυμηγερέω. » Ἤθελεν (» Ἤλπετο » Πείθετο) θυμός, « αὐτ. » Θυμὸς ἐπὶ στήθεσσιν, « αὐτ. (ᾗ παραλλ.) » Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, « αὐτ. » Ἐμῷ κεχαρισμένα θυμῷ, « αὐτ. » Ἀλλὰ ᾗ βίᾳ, φησὶ (ὁ Ἱπποκράτης), θυμὸς αὐτοῖς γίγνεται, τουτέστι προθυμία, « Γαλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Βάε, ἰσὸν θυμὸν ἔχοντε, « αὐτ. » Καὶ τοὺς μὲν (ἄρνας) κατέθηκεν ἐπὶ χθονί, θυμοῦ δευομένους, « αὐτ. (καὶ περίφρ.) » Οὐκ ἐς θυμὸν φέρω, « Ξεν., δὲν ἐνθυμοῦμαι. » Ἵνα γνῶ κατὰ θυμόν, « Θκρ., νὰ ἐννοήσω, νὰ πληροφορηθῶ. » Ἐκ θυμοῦ στέργισα, « αὐτ., ἀπὸ καρδίας. (ᾗ ἄλλ.) » Ὕπα θυμὸς ἑκάστου, « αὐτ., ὅπου ἤθελεν (ἢ ψυχή του, ἢ καρδιά του). « Ἀπὸ θυμοῦ εἶναι (ἢ) γίγνεσθαί (ἢ) πίπτειν τινι, « "Ομ., γίνεται μισητὸς (ἀποθυμίος) εἴς τινα. » "Ετερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν, « αὐτ., ἄλλος στοχασμός. » Θυμὸς μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) » 'Οργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος, « 'Ηρώδ. (καὶ κατὰ διαστολ.) » Ἀπόθεσθε. ὀργήν, θυμόν, κακίαν, « Γρφ. (ᾗ πλθ.) » Εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θυμούς, « Ἄρστ.

Θύμος (ὁ), (τὸ α βραχύ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ, (κοιν.) θυμάρι, (οἱ πτωχοὶ τὸ ἔτρωγαν καθὼς καὶ τώρα εἰς τὴν 'Ελλάδα σαλάταν, ὅθ. ἡ Θυμοξάλμη [ἴσως ᾗ τὸ] » Ταὐτὸν θύμον φαγόντες, « Ἄρστ., [μ' ὅλον ὅτι ὁ Σχλ. τὸ ἐξηγεῖ: 2) = Βολβός, ἀγριοκρόμμυδον, (ὅθ. 3) (μτγν.) εἶδ. ἐκρύμματος (τὸ ὁπ. ὅταν ᾖνε μεγαλήτερον, ὀνομάζεται) Σῦκον. 4) οἱ ἀδένες ἢ τὰ γλυκάδια τῶν νεογεννημένων ἢ τῶν κυοφορεμένων ζώων, (ἰδίως) ὁ μέγας ἀδήν, ὁ πρὸς τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας, ὄπισθεν κατὰ τὸν ἕβδομον σπόνδυλον, (ἄλλ.) Παρασφαγίς.

Θυμοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σοφίζομαι ('Επινοῶ τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, εἶμαι θυμόσοφος.

Θυμοσοφικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον θυμοσοφον, ἴδιος θυμοσόφου.

Θυμόσοφος (ὁ, ἡ). φύσει σοφὸς (φρόνιμος), αὐτοδίδακτος· (ἐπμ.) ἐφευρετικός, ἐπιδέξιος.

Θυμοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγεται (φθείρεται) ἡ καρδιά μου, κατατήκομαι, στενοχωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Θυμοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τὴν καρδίαν (τὴν ζωὴν), καταπονῶν τὰς σωματικὰς δυνάμεις (αὐξύνων τὴν ζωηρότητα, ταπεινόνων τὸ φρόνημα) τοῦ ἀνθρώπου· (ἐν γέν.) θανατηφόρος, ὀλέθριος. » Γράμματα (» Φάρμακα) θυμοφθόρα, « "Ομ. » Πενίη—, « 'Ησ.

Θυμοφόρος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ φέρουσα θύμον (θυμάρι).

Θυμόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτβτ. μὲ αἰτ.) Θυμόνω (ἄλλον), τὸν κάμνω νὰ θυμώσῃ, (καὶ μσ. ἢ πθ.) θυμόνω (ὁ ἴδιος). » Τὸ θυμούμενον, « Θκ., Πλ., (συνκδχ.) ἀντὶ 'Ο θυμός.

Θυμώδης (τὸ υ μακρὸν), ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς, = Θυμοειδής, ὁρμητικός· ὀξύθυμος· εὔτολμος.

Θυμώδης (τὸ υ βραχύ), ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύμον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύμου.

Θύμωμα (τὸ), Π. ὁρμὴ (κίνημα) θυμοῦ.

ʒΘυμωσις, εως (ἡ), τὸ θυμοῦσθαι, θύμωμα.

Θυμωτικὸς, ἡ, όν, = Θυμικός.

Θυνέω (παρτ. Θύνεον), Π. ἰων. ἀντὶ Θύνω.

Θυννάζω, Μ. άσω. Τρυπῶ (Πειρουνιάζω) τι καθὼς τὸν θύννον μὲ τὸ κεμάκι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θυνναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς θύννον. ‖. (οὐσ.) Θυνναῖον (ἐνν. τάριχος ἢ τέμαχος), « ἡ λακέρδα καὶ (ἐνν. θῦμα), θυσία τις τῶν θυννοθηρούντων.

Θύνναξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θύννος.

Θυννάς, άδος (ἡ), = Θύννη.

Θύννειος, α, ον, = Θυνναῖος.

Θυννευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ θυννεύειν.

Θυννεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω θύννους.

Θύννη (ἡ). ὁ θηλυκὸς ἢ μικρὸς θύννος, (ἄλλ.) Ηηλαμύς.

Θυννίζω, Μ. ίσω, = Θυννάζω.

†Θυννίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύννος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυνναῖον.

Θυννίς, ίδος (ἡ), = Θυννάς.

†Θυννοθηραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θυννοθήραν, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυννοθήρας.

Θυννοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων, ψαρεύων) θύννους.

Θυννολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ θύννων.

Θύννος (ὁ), [θύνω]. εἶδ. ἰχθ. (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγονται) ἡ παλαμύδα, ἡ πετσοῦδα, (κυρ. δὲ ὁ Ἰταλ.) τοῦννος ἢ τουνίνα. ‖. (τὸ θηλ.) Θύννος (ἡ), = Θύννη.

Θυννοσκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἵσταται ἢ παραμονεύει ὁ θυννοσκόπος, (κοιν.) ταλιάνι τῆς πετσούδας, (καὶ εἰς τὴν Ἀργολ.) θυννεῖόν.

Θυννοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Παραμονεύω) ὡς θυννοσκόπος.

Θυννοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θυννοσκόπου.

Θυννοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν, παραμονεύων) ἀπὸ τοῦ θυννοσκοπείου τοὺς θύννους.

Θυννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύννον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύννου, (τρπ.) εὐήθης ὡς ὁ θύννος.

Θῦνον, Π. ἀντὶ Ἔθυνον, παρατ. τοῦ Θύνω.

ʒΘῦνος (ὁ), σπνττ. ἀντὶ Θύννος.

Θύνω [θύω], Μ. θυνῶ, Π. κινοῦμαι (τρέχω) μὲ ὁρμήν.

Θυοδόκος (ὁ, ἡ), [θύος, δέχομαι]. ὁ περιέχων θυμίαμα, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ἀρωμάτων, (συνκδχ.) εὐώδης.

Θυόεις, εσσα, εν, Π. = Θυώδης, εὐώδης, [ἐκ τοῦ

Θύον (τὸ), Π. = Θύος, ζυμαρικὸν διὰ θυσίαν, ἄρωμα, θυμίαμα. 2) εἶδ. ἀρωματικοῦ ξένδρου, (ἴσ.) = Θύα.

Θύος, εος-ους (τὸ), Π. [θύω], ἄρωμα ἢ πέμμα προσφερόμενον εἰς θυσίαν, θυμίαμα· (ἐν γέν.) θυσία. 2) ὁρμὴ μανιώδης, λύσσα.

†Θυοσκινέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπνττ.) παρακινῶ εἰς θυσίαν, διορίζω νὰ κάμωσι θυσίας· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Θυοσκοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. θυσιάζω, ἐπιτελῶ θυσίαν· (ἀμτβτ.) εἶμαι-

Θυοσκόος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [θύος, †κεύω ἀντὶ νοέω], = Θυηπόλος, θύτης, ἱερεύς· μάντις, (συγχ. τῷ

Θυοσκόπος (ὁ, ἡ), [θύος, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὴν φλόγα τῶν θυμάτων καὶ μαντεύων, (ἄλλ.) Ἐμπυροσκόπος.

Θυοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προσφέρων) θυμίαμα ἢ θυσίαν. » Χειρ—, « Γργ.

Θυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [θύον]. ἀρωματίζω. 2) (μσ.) μαίνομαι, λυσσάζω.

Θύρα [τείρω;] ας (ἡ). ἡ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πόρτα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ. διὰ τὰ δύο θυρόφυλλά της). (μτνμ.) τὰ ἀνοιγοκλειόμενα ὄστρακα τῶν ὀστρακοδέρμων. 2) πανδήποτε κομμένον ἢ συνηρμοσμένον ἀπὸ σανίδια εἰς εἶδος θύρας, (δηλ.) τετράγωνον μακρουλόν, (ὅθ. Θυρεός). 3) (συνκδχ.) ἡ αὐλὴ (ἢ ἡ ἀντικάμαρα) τοῦ παλατίου (κυρ. τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, καθὼς τώρα ἡ) Πόρτα καὶ Ὑψηλὴ πόρτα (τῆς Τουρκίας), (ὅθ.) » Φοιτᾶν ἐπὶ θύρας, « Ξεν., παρουσιάζεσθαι εἰς τὴν αὐλὴν, (Γαλλ.) faire sa cour au roi, (ἴδε καὶ

Θύραζε, ἐπίρ. (ἐπὶ κινήσ.). Εἰς τὴν θύραν, ἔξω εἰς ἢ ἀπὸ τὴν θύραν, (ἐν γέν.) ἔξω. » Βῆ θύραζε, « Ἰλ. Σ. » Τοὺς ἔκβαλε θύραζε, « Ἰλ. Φ. » Ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε, « Ἰλ. Ε. » Ἔκβασις οὔ πη φαίνεθ' ἁλὸς θύραζε, « Ἰλ. Σ· (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ θύραζε, « Ἀρχφ., οἱ ξένοι. » Τά τ' ἔνδον τά τε θύραζε ὀυατυχεῖς, « Εὐρ. (παρθλ. Ἔξω).

†Θυράζω, Π. άσω. Στέκομαι εἰς ἢ Ἐβγάζω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Θύραθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν θύραν (πρὸς τὰ ἔνδον), (ἐν γέν.) ἔξωθεν.

Θύραθι, ἐπίρ. (ἐπὶ στάσ.) Εἰς τὴν θύραν, ἔξω. « Θύραθ' ἴα, « Ὀδ. Ξ.

Θυραῖος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὢν ἔξω ἀπὸ) τὴν θύραν· ἀπὼν· ξένος, ἐξωτερικός. » Τὰ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὰ θυραῖα ἀγαθά, « Συν. » Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα, « Εὐρ.

Θυραμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν θυρῶν.

Θυρανοίξια (τὸ). τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας (κυρ. τοῦ ναοῦ), (ὅθ. ἐκκλησ.) τὰ ἐγκαίνια.

†Θύρασι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θύραισι, = Θύραθι. » Εἴτις θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω, « Ἀρχφ.

Θυραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλίζομαι (Διατρίβω) ἐκτὸς τοῦ οἴκου (εἰς τὸ ὑπαίθριον)· λείπω εἰς τὸν πόλεμον, διαμένω εἰς τὸ στρατόπεδον· (ἐν γέν.) εἶμαι ἀπών. »Τῇ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν, « Ξεν. 2) στέκω πρὸ τῶν θυρῶν τινος (προσμένωντάς τον) ἢ παρευρίσκομαι εἰς τὰς θύρας (εἰς τὴν ἀντικάμαράν) του ζυα τὸν ὑποχρεώσω, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) νὰ τὸν κάμω τὴν κόρτε.

Θυραυλία (ἡ). τὸ θυραυλεῖν, ἡ ἐν ὑπαίθρῳ (ἐπὶ στρατοπέδου) διαμονή, ἢ ἡ εἰς τὰς θύρας τινὸς προσεδρία.

Θυραυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν θυραυλίαν, γινόμενος ἐκτὸς τοῦ οἴκου (ἐν ὑπαίθρῳ), (εἰς τὸν Φλγρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυραυλία).

Θύραυλος (ὁ, ἡ), [θύρα, αὐλή]. ὁ θυραυλῶν (διαμένων ἐκτὸς τοῦ οἴκου, εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἰς τὸ στρατόπεδον), ἀπών. (ὡς οὐσ.) ἀγροδιαίτος, ἀγρότης.

ʒΘυρέασπις, ιδος (ἡ). εἶδος ἀσπίδος ὁμοίας μὲ Θυρεόν.

Θυρεαφόρος (ὁ, ἡ), = Θυρεοφόρος.

Θυρεοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα Θυρεοῦ, ὅμοιος μὲ Θυρεόν, ἀσπιδοειδής.

Θυρεός (ὁ). εἶδος μακρουλῆς τετραγώνου ἀσπίδος [ἴδε Θύρα]. 2) Π. λίθος μέγας κείμενος πρὸ τῆς (καὶ χρησιμεύων ἀντὶ) Θύρας.

Θυρεσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θυρεσφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) Θυρεόν.

Θυρεπανοίκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας, διὰ τὸν ὁπ. αἱ Θύραι ὅλων τῶν οἴκων εἶνε ἀνοικταί, ὅλοι τὸν δέχονται ἀσμένως, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ φιλόσοφος Κράτης).

Θύρετρον (τὸ), Π. ἀντὶ Θύρα ἢ, Θυρόφυλλον.

†Θυρηβόλιον (τὸ), = Ἔπαυλις, καλυβόσπιτον.

Θύρηθεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Θύραθεν.

Θύρηθι, Ἰων. Π. ἀντὶ Θύραθι.

Θύρηφι, ἐπίρ. (δοτικοφαν.) Π. εἰς τὴν θύραν.

Θυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρα ἢ Θυρίς, πορτίτσα ἢ παραθυράκι.

Θυριδωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων Θυρίδας.

Θύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρα, πορτίτσα. σανίδωμά τι (σχεδία) εἰς σχῆμα Θύρας.

Θυρίς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Θύρα, (συνήθ.) παράθυρον, παραθύρι.

Θυρεοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Θύραν.

†Θυροιγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀνοίγων τὴν Θύραν, Θυρωρός.

Θυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κτυπῶ) τὴν Θύραν νὰ μοῦ ἀνοίξουν.

Θυροκοπία (ἡ). κτύπημα (κρούσιμον) εἰς τὴν Θύραν.

Θυροκοπίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Θυροκόπος.

Θυροκοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Θυροκοπίαν ἢ, συνειθίζων νὰ θυροκοπῇ (νὰ τρέχῃ τὰ ξένα σπίτια). ‖. (οὐσ.) Θυροκοπικὸν (μέλος), « τὸ (ἄλλ.) Κρουσίθυρον.

Θυροκόπος (ὁ, ἡ). ὁ θυροκοπῶν (περιφερόμενος ἢ κρούων ἀπὸ θύρας εἰς θύραν), ζητιάνος.

Θυροκροτέω-ῶ ἢ

Θυροκρουστέω -ῶ, Μ. ήσω, = Θυροκοπέω.

Θυροπηγία (ἡ), [θύρα, πήγνυμι]. κατασκευὴ θυρῶν.

Θυροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων θύρας.

Θυροφύλαξ, ακος (ὁ), = Θυρωρός.

Θυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἀνοίγω) εἰς οἰκοδόμημά τι (ἢ Ἐφαρμόζω Θυρόφυλλα εἰς) Θύραν.

Θυρσάδδω, Λακων. ἀντὶ Θυρσάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω κρατῶν θύρσον εἰς τιμὴν τοῦ Πάκχου, Θυρσοφορῶ. « Βακχᾶν θυρσαδδωᾶν, « Ἀρχφ., ἀντὶ Θυρσαζουσῶν.

Θυράριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρσος.

Θυρσαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [θύρσ. ἄχθος]. ὁ φέρων (ἀηκόνων, φορτωμένος μὲ) θύρσον. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυρσεγχὴς).

Θυρσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (καμωμένος εἰς εἶδος) θύρσου, κωνοειδής. » Θυρσοειδὴς δὲ ἡ κεφαλὴ τῆς ἀκάνθης, « Δακρ.

Θυρσόλογχος (ὁ, ἡ). Π. λόγχη χρησιμεύουσα ἀντὶ (ἢ ἐστερνωμένη μὲ κισσὸν κτλ. ἐν εἴδει) θύρσου.

Θυρσομανὴς, έος (ὁ, ἡ) ἢ

Θυρσοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [θύρσ. πλήττω]π

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κυριευμένος ἀπὸ βακχικὴν μανίαν, ἐνθουσιασμένος.

Θύρσος (ὁ), [θύω]. ῥάβδος τυλιγμένη μὲ κισσόφυλλα καὶ ἀμπελόφυλλα τὴν ὁπ. ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες, (εἰς τὸ πλθ. εὑρηται Π. καὶ οὐδετ. τὰ θύρσα).

Θυρσοτινάκτης, ου (ὁ), Π. ὁ τινάζων (σείων) βακχικῶς εἰς τὴν χεῖρά του τὸν θύρσον.

Θυρσοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρω (Κρατῶ εἰς τὴν χεῖρά μου) θύρσον· ἑορτάζω βακχικῶς.

Θυρσοφορία (ἡ). τὸ θυρσοφορεῖν καὶ ἑορτάζειν εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Θυρσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) θύρσον ἢ ἑορτάζων εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Θυρσοχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (ἑορτάζων) εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Θυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω) τι εἰς σχῆμα θύρσου.

Θύρωμα (τὸ). οἴκημα (οἰκοδόμημα) μὲ θύρας, (Ἡρ. Β'. 169). 2) θύρα ἢ θυρόφυλλον. σανὶς πλατεῖα ἢ (πιθανώτ.) δίπτυχος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξετίθεντο ἐγγράφως οἱ νόμοι.

Θυρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ προαύλιον τῆς θύρας, προπύλαιον, = Πυλών.

Θυρωρεία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ

Θυρωρεῖον (τὸ), τὸ οἴκημα (δωμάτιον) τοῦ θυρωροῦ.

Θυρωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θυρωρὸς (ὁ ἢ ἡ), [θύρα, ὠρα]. φύλαξ τῆς θύρας, πορτάρης.

Θύσαι (αἱ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Θυάδες, Βάκχαι.

Θυσανηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει θυσάνου, εἰς σχῆμα φούντας ἢ σατζακιοῦ.

Θυσανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) θυσάνου.

Θυσανόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) θυσάνους.

Θύσανος (ὁ), [θύω]. φοῦντα ἢ κρόσσια, (Τουρκ.) σατζάκια.

Θυσάνουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν εἰς σχῆμα θυσάνου (φουντωτὴν, μαλλιαρήν).

Θυσανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύσανον, φουντωτός.

Θυσανωτὸς, ὴ, όν, = Θυσανόεις.

Θυσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ θυσιάσω.

Θύσθλον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἱερὰ (αἱ λαμπάδες, οἱ θύρσοι κτλ.) τὰ ὁπ. ἐκράτουν εἰς χεῖρας των αἱ θύσαι (αἱ θυάδες) εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου. (συνκδχ.) τὰ μυστήρια (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου· (ἐν γέν.) θυσία, ἑορτή.

Θυσία (ἡ), [θύω]. θυμίαμα, θῦμα· σφάγιον, (Τουρκ.) κουρμπάνι· ἡμέρα θυσίας, ἑορτή.

Θυσιάζω, Μ. άσω, = Θύω, προσφέρω (κάμνω) θυσίαν· ἑορτάζω (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου).

Θυσιὰς, άδος (ἡ), = Θυάς, Βάκχη. ||. (ἐπιθετ.) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰς θυάδας, βακχική.

Θυσίασμα (τὸ), τὸ θυσιάζειν, θυσία ἡ, θῦμα.

Θυσιαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τελεῖται ἡ θυσία· βωμός.

Θύσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ θυσίαν.

Θύσις, εως (ἡ), Π. ὁρμὴ· ζέσις· βρασμός. » Θυμοῦ=, « Πλάτ.

Θυσκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Θύσκη (ἡ), = Θυίσκη.

Θυσκόος (ὁ, ἡ), Π. = Θυοσκόος.

Θύσσανος, Θυσσανόεις κτλ., Π. ἀντὶ Θύσανος κτλ.

Θυστὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θυάς. ||. (ἐπιθετ.) Βακχική.

Θυτέον, θετ. τοῦ Θύω.

Θυτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Θύτης.

Θυτήριον (τὸ). θυσιαστήριον ἢ θυμιατήριον. 2) Π. θῦμα, ἱερεῖον, [ἐκ τοῦ

Θυτήριος (ὁ, ἡ), = Θυτικός.

Θύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων (σφάζων τὰ θύματα), ἱερεὺς, μάντις.

Θυτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θύτην ἢ τὴν θυσίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ θύειν. ||. (οὐσ.) » Θυτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ θύτου, μαντική.

Θύτις (ἡ), θηλ. τοῦ Θύτης,

Θύψαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τύφω.

Θύψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τύφω, καύσιμον, καψάλισμα, κάπνισμα κτλ.

Θύω [ὄνμτπ. συγγ. τῷ θέω, σείω, σεύομαι], Μ. θύσω. (κυρ. καὶ Π. ἐπὶ ἀνέμου, πυρὸς κτλ.) βούζω, σφυρίζω· (συνκδχ.) ὁρμῶ, (ἐν γέν.) κινοῦμαι μὲ ὁρμήν· τρέχω ὡς ἐνθουσιασμένος, μαίνομαι. »Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάῤῥῳ,« Ἰλ. Ε. » Δελφῖνες τῇ ἢ τῇ ἐθύνεον ἐγθυάοντες, « Ἡσ. (καὶ δοτ.) » Ἔγχει θῦεν, « Ἰλ. Δ. » Ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, » Ἰλ. Α., παραφρονεῖ, μαίνεται. (ἢ καταχρ.) » Δάπεδον αἵματι θύεν, « Ὀδ. Α., ἐκυμάτιζεν ἀπὸ τὸ αἷμα. 2) καίω (θυμίαμα)· (ἐν γέν.) κάμνω (προσφέρω) θυσίαν, θυσιάζω (ζῶον)· (συνκδχ.) ἐκτελῶ ἑορτήν· δίδω συμπόσιον (κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας). (μσ.) παρατηρῶ μαντικῶς διὰ τοῦ ἱερέως τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος (ἵνα πληροφορηθῶ περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς μου). »Γάμους (»Εὐαγγέλια) θύειν.« Λξ. »Θύω (ἢ) Θύομαι ἐπ' ἐξόδῳ, « Λξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Θύομαι ἰέναι, « Ξεν.

Θυώδης, εος (ὁ, ἡ), [θύος, εἶδος ἢ ὄζω], Π. = Θυήεις, εὐώδης.

Θυώεις, εσσα, εν, Π. = Θυόεις.

Θύωμα (τὸ), [θύω]. θυμίαμα· ἄρωμα.

Θυωρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἱερὰ τράπεζα τῆς θυσίας, (ἴδε Θυωρός).

Θυωρίτης, ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν θυωρίδα (τράπεζαν τῆς θυσίας). 2 (καταχρ.) ἀντὶ Τραπεζίτης, ἀργυρογνώμων· (ἐν γέν.) πραγματογνώμων, κριτής.

Θυωρὸς (ἡ), [θύω]. ἡ ἱερὰ τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάλλοντο τὰ διὰ τοὺς θεοὺς προσδιωρισμένα μέρη τῶν θυμάτων, (ἐν γέν.) θυσιαστήριον· (κατ' ἔκτ.) τράπεζα συμποσίου· (καταχρ.) τράπεζα κολλυβιστῶν (σαῤῥάφη), (Ἰταλ.) μπάνκος. 2) [θύος, ὤρα], μυρεψὸς, (Νίκ, Θηρ. 103).

Θῶ, θῇς, θῇ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.

Θωὴ ἢ Θωιὴ (ἡ), Π. [τίθημι]. ποινὴ, πρόστιμον· τιμωρία· ζημία· ἔγκλημα, κατηγορία.

Θωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Θακέω.

Θῶκος (ὁ), Π. ἀντὶ Θᾶκος, θρόνος· κάθισμα· συνεδρίασις.

Θῶμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θαῦμα.

Θῶμαι, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Θάομαι, Π. = Θώσσομαι, τρώγω, πίνω, (χυδ.) σβανάρω, ξεφαντόνω.

Θώμιγξ ἢ (ὀρθότ.) Θῶμιγξ, ιγγος (ὁ). κόρδα (τόξου)· κλωστὴ, σπάγγος· θηλειά· μάστιξ, [ἐκ τοῦ

Θωμίζω [θωμὸς], Μ. ἴσω. Δένω ἢ Μαςίζω μὲ σχοινί.

Θῶμισου, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Τὸ ἥμισυ.

Θωμίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Θωμίζω.

Θωμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Θημὼν, θημονιὰ, σωρὸς, στοίβα· τοῦφα. » Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί, « Αἰσχλ.

Θωπεία (ἡ). τὸ θωπεύειν, κολακεία.

Θώπευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐῤῥέθη ἢ ἐπράχθη πρὸς θωπείαν, κολάκευμα.

Θωπευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θώπευμα.

Θωπευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θωπεύων, κόλαξ.

Θωπευτικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος νὰ θωπεύῃ, κολακευτικός.

Θωπεύω [θὼψ], Μ. εύσω. Χαϊδεύω, κολακεύω· ἀπατῶ. » Καιρὸν—, « Λξ., οἰκονομῶ, (Γρφ.) ἐξαγοράζομαι.

Θωπικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Θωπευτικός.

Θώπτω, Μ. θώψω, Π. ἀντὶ Θωπεύω.

Θωρακεῖον (τὸ), [θώραξ]. τὸ ἐξέχον μέρος τοίχου ἢ οἰκοδομήματος διὰ προφύλαξιν, ἔπαλξις, προτείχισμα, (Γαλλ.) parapet. 2) (ναυτ.) ἢ κόφφαις (Τουρκ.) τὸ τσανακλῆκι τοῦ καρτηρίου, (παρβλ. Καρχήσιον καὶ Φάτνωμα). 3) τὸ ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος πυργοειδὲς οἰκοδόμημα.

Θωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Ὁπλίζω) μὲ θώρακα, (ἐν γέν.) ὁπλίζω, ἁρματόνω.

Θωρακικὸς, ὴ, όν. Ὁ πάσχων κατὰ τὸν θώρακα (τὸ στῆθος), στηθικός.

Θωράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θώραξ. 2) ἀντὶ Θωρακεῖον.

Θωρακισμὸς (ὁ). τὸ θωρακίζεσθαι, ὁ διὰ τοῦ θώρακος ὁπλισμός.

Θωρακίτης, ου (ὁ), = Θωρακοφόρος (στρατιώτης.)

Θωρακομάχος (ὁ, ἡ). ὅστις μάχεται φορῶν (ἁρματωμένος μὲ) θώρακα.

Θωρακοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων θώρακας.

Θωρακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν θώρακας.

Θωρακοφορία (ἡ). φόρεμα θώρακος.

Θωρακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος, ἁρματωμένος μὲ) θώρακα.

Θώραξ, ακος (ὁ). τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἕως κάτωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ στῆθος, τὸ ςηθοκάκαλον. »Τὰ ἐκ θώρακος ἀνάγει,« Δσκρ., ἐκβάλλει τὰ φλέγματα. (ὅθ. 2) (συνήθ.) τὸ στρατιωτικὸν σιδηροῦποκάμισον (ἴδε Γύαλον). 3) ἡ ἔπαλξις ἢ τὸ προτέγισμα τοῦ τείχους (ἴδε Θωρακεῖον)· (κατ' ἔκτ.) τεῖχος. » Τοῦτο μὲν δὴ τὸ τεῖχος θώρηξ ἐςὶ, ἕτερον δὲ ἔσωθεν τεῖχος περιθεῖ ... στεινότερον, « Ἡρ. 4) = Προτομὴ (ἀγάλματος), (Γαλλ.) buste. 5) εἶδ. ποτηρίου (;).

Θωρηκτὴς, οῦ (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θωρακίτης, θωρακοφόρος.

Θωρηκτὸς, ὴ, όν, Ἰων. θωρακισμένος.

Θώρηξ, ηκος (ὁ), Ἰων, ἀντὶ Θώραξ.

Θώρηξις, ιος (ἡ), Ἰων. θωρακισμός. 2) μέθυσμα, μεθύσι, (παρβλ. Ἀκροθώραξ), [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θωρήσσω, Μ. ήσω, Ίων. άντι Θωρακίζω. 2) μεθῶ, μεθοκοπῶ, (παρβλ. Θώσσομαι).
Θώς, θωὸς (ὁ), ζ. τὸ τσακάλι. (Ἐν ἄλλο εἶδ. παρβαλὸν, ἴσως) ὁ ῥῆσος, (ἴδε Λύγξ.)
Θώσασθαι, Π. ἀόρ. ά. τοῦ
Θῶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Θῶμαι.
Θώσσομαι [Θάω], Μ. θωχθήσομαι, Π. μεθῶ, μεθοκοπῶ, (παρβλ. Θωρήσσω, καὶ Θῶμαι).
Θῶτερον, Π. ἀντὶ Τὸ ἕτερον.
Θωϋκτὴρ (ὁ), Π. [Θωύσσω]. ὁ φωνάζων (βούζων, γαβγίζων) δυνατὰ, φωνακλᾶς.
Θωῦμα καὶ ὄχι Θώϋμα (τὸ), Ίων. ἀντὶ Θαῦμα.
Θωυμάζω (καὶ ὄχι Θωϋμάζω), Μ. άσω, Ίων. ἀντὶ Θαυμάζω.
Θωϋσμὸς (ὁ). φωνὴ ἢ ἐφόρμησις. » Κυνῶν—, « Ν. Χων., [ἐκ τοῦ
Θωΰσσω [Θοὸς], Μ. ύξω, Π. φωνάζω (βούζω) δυνατά· (ἐνίοτε) ὁρμῶ, ἐφορμῶ. (ἢ μτθτ. μὲ δοτ.) παρορμῶ. »Ἔρμαι καὶ θωΰξαι, ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος, « Εὐρ.
Θωΰτὸς, ἡ, ὸν, Ίων. ἀντὶ Θαυμαστὸς, ἀξιοθέατος.
Θῶψ [Θάω], θωπὸς (ὁ, ἡ). κόλαξ, ἀπατεών· (ἐπιθετ.) ἀπατηλὸς, κολακευτικός. » Λόγος—, « Πλάτ.

Ι

ΙΑΚ

Ι, ι, ἰῶτα (τὸ), (Ἄκλ.), τὸ ἔννατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ. ι', δέκα (10) ἢ δέκατος, η, ον· καὶ ,ι, δέκα χιλιάδες (10000).
Ἰ ἢ Ἴ, γεν. καὶ Ἶν ἢ Ἴν (ὀθ. τὸ Μὶν ἢ Νἶν), δοτ. ἢ αἰτ. τῆς (ἀχρ.) ἀντνμ. Ἰς (διατηρηθείσης εἰς τὸ Δτ. Ἰs καὶ εἰς τὸ Ἑλλ. Τίς), Π. ἀντὶ Ὅς. » Ἶν αὐτῷ, « Πίνδ., ἀντὶ Ἑαυτῷ.
Ἰὰ (τὰ), Π. πλθ. οὐδ. (ἑτερογεν.) τοῦ Ἰὸς, βέλος.
Ἰᾶ, ᾶς (ἡ), Π. φωνὴ, κραυγὴ, βοή· ἦχος, θόρυβος.
Ἴα, γεν. Ἴης, δοτ. Ἰῇ, αἰτ. Ἴαν, Ίων. Π. ἀντὶ Μία, θηλ. τοῦ Εἷς.
Ἴα (τὰ), πλθ. τοῦ Ἴον, μενεξές.
Ἰάζω, Μ. ἰάσω. Μιμοῦμαι (κυρ. κατὰ τὴν διάλεκτον) τοὺς Ἴωνας, Ἰωνίζω.
Ἰάζω [Ἰά], Μ. άσω. Κραυγάζω.
Ἰάζω [Ἴον], Μ. άσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἴου.
Ἰάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἰάομαι.
†Ἰαθμὸς (ὁ), = Ἰαυθμός.
Ἰαὶ, ἐπιφών. (χαίροντος ὡς ἐπὶ νίκῃ). εἰά σου!
Ἰαιδοῖ, ἐπιφών. (θρηνητ.), = Λιδοῖ.
Ἰαίνω, Μ. ἰανῶ (ἀόρ. Ἴηνα ἢ πθ. Ἰάνθην), Π. θερμαίνω, ζεσταίνω. πυρόνω· (συνεκδχ.) ἀπαλύνω· (μτφρ.) ἱλαρύνω, καταπραΰνω, τέρπω, εὐφραίνω· παρηγορῶ· ἡδύνω· (ἐνίοτε) ἰατρεύω. » Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσιν ἰάνθη, « Ἰλ. Ο., δὲν ἐγέλασε (δὲν ἀπεσκυθρώπασε δηλ.) τὸ πρόσωπόν της.
Ἰακὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς, = Ἰωνικός.
Ἰακχαγωγὸς (ὁ), [Ἴακχος, φέρω]. ὁ κρατῶν τὸ ἄγαλμα τοῦ Βάκχου εἰς τὰς Βακχικὰς πομπάς.
Ἰακχάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω (ἀλαλάζω) καθὼς οἱ βακχεύοντες· (ἐν γέν.) κραυγάζω.
Ἰακχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἴακχον, Βακχικός.
Ἰακχεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ Βάκχου.
†Ἰακχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰακχάζω.
Ἴακχις (ὁ, ἡ), Π. = Ἰακχαῖος.
Ἴακχος (ὁ), [Ἰάχω]. ὁ Βάκχος. (συνεκδ.) τὸ ἄγαλμά του· ὕμνος εἰς τιμήν του. (ἐν γέν.) αἱ κραυγαὶ (οἱ ἀλαλαγμοὶ) τῶν Βακχευόντων. 2) ἐπίθετ. ἀντὶ Ἰακχαῖος.

ΙΑΜ

Ἰαλεμίζω [Ἰάλεμος], Μ. ίσω. Θρηνολογῶ, μυρολογῶ, ὀλολύζω.
Ἰαλεμίστρια (ἡ). μυρολογίστρια.
Ἰάλεμος (ὁ), [Ἰή]. Ὕμνος θρηνητικὸς (ἐπικήδειος), θρῆνος, μυρολόγι. ||. (ἐπίθετ.) ψυχρὸς, μονότονος· οἰκτρὸς, ἀσήμαντος, ἄθλιος.
Ἰαλεμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Ἰάλεμον, ψυχρὸς, μονότονος κτλ.
Ἰάλλω [Ἴημι], Μ. ἰαλῶ (ἀόρ. Ἴηλα), Π. στέλλω, ῥίπτω (» Οἴστὸν, «)· ἐκτείνω (» Χεῖρας)· ἐκπέμπω (» Φωνὴν, » Γλακήν)· βάλλω, ἐπιβάλλω (» Δεσμὸν περὶ γερσὶν, » Ἴχνος, «)· προσβάλλω (» Ἀτιμίησί τινα, «)· (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) κινοῦμαι ταχέως, τρέχω· πετῶ. » Μεταχθόνιαι ἴαλλον, « Ἡσ.
Ἰαλτὸς, ἡ, ὸν, Π. σταλμένος, ῥιγμένος, τιναχτός.
Ἴαμα (τὸ). μέσον πρὸς ἴασιν, ἰατρικόν.
Ἰαματικὸς, ἡ, ὸν. Ἰάματος πρόξενος, θεραπευτικός.
Ἰαμβειογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συντάττων) ἰάμβους, ποιητὴς ἰάμβων, σατυριστὴς, λοίδορος. (εἰς τὸν Δημοσθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰαμβειοφάγος).
Ἰαμβεῖον (τὸ). ᾄσμα ἢ ποίημα ἰαμβικὸν (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) σατυρικόν.
Ἰαμβεῖος (ὁ, ἡ). ἰαμβικὸς, διὰ στίχων ἰάμβων.
Ἰαμβειοφάγος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβοφάγος.
Ἰαμβιάζω, Μ. άσω καὶ
Ἰαμβίζω, Μ, ίσω. Συντάττω ἰάμβους, (μτθτ.) περιγελῶ τινα δι' ἰάμβων, (ἁπλῶς) σατυρίζω. (» Γοργίας, ἀναγνοὺς τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ διάλογον, πρὸς τοὺς συνήθεις ἔφη·) Ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν, « Ἀθ.
Ἰαμβικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἁρμόδιος διὰ) ἰάμβους.
Ἰαμβιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἰαμβίζων, σατυριστὴς, ἰαμβογράφος.
Ἰαμβογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἰαμβογράφου.
Ἰαμβογράφος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβειογράφος.
Ἰαμβοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἴαμβον.
Ἰαμβόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος (συνθεμένος) ἰαμβικῶς.
Ἰαμβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἰάμβους, εἶμαι =
Ἰαμβοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς ἰάμβων.

ΙΑΣ

Ἴαμβος (ὁ), [Ἰάπτω;]. (εἰς τὴν μετρ.) πᾶς στίχος συγκείμενος ἀπὸ μίαν μακρὰν ἢ μίαν βραχεῖαν συλλαβήν· (κατ' Ἐκτ.) στίχος ἰαμβικός· ποίημα σατυρικόν· εἶδ. αὐτοσχεδίου κωμῳδίας· (ἐνίοτε) ὁ παριστάνων τὴν τοιαύτην κωμῳδίαν(;).
Ἰαμβοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἀποστηθίζων ἢ διαστρέφων τοὺς) ἰάμβους, (Κωμικὸν ἐπίθετον ὑποκριτοῦ τραγῳδίας).
Ἰαμβοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβοειδὴς. »Τὸν καθαρὸν λόγον ἰαμβοφανῆ εἶναι δεῖ, « Μ. Πλαν.
†Ἰαμβύκη (ἡ), εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, (ἄλλο παρὰ τὴν Σαμβύκην, πολὺ μεταγενεστέραν).
Ἰαμβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβοειδὴς, σατυρικός.
†Ἰαμεναὶ (αἱ) καὶ
Ἰαμνοι (οἱ), Π. τόποι κάθυγροι, βάλτοι μὲ χόρτα, (παρβλ. Ἑλαμεναί).
Ἰάνθην, Π. πθ. ἀόρ. τοῦ Ἰαίνω.
Ἰάνθινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους ἴου (βιολέτας), (Τουρκ.) μενεξελῆς, [ἐκ τοῦ
†Ἴανθον (τὸ). τὸ ἄνθος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἴου.
Ἰάομαι-ῶμαι [Ἰαίνω], Μ. ἰάσομαι (ἀόρ. Ἰασάμην καὶ πθ. Ἰάθην, πθ. πρκ. Ἴαμαι καὶ τὸ θετ. Ἰατέον), Ἰατρεύω· (μτφρ.) διορθόνω. » Ὀρθῶς ἰασόμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα, « Αἰσχ.
Ἰαππαπαιάξ, Κωμ. ἐπιφών. (ἐκφράζον πόνον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν) πὸ πὸ πό!
Ἰάπτω [Ἴημι], Μ. ἰάψω (πθ. ἀόρ. Ἰάφθην), Π. ῥίπτω· τινάζω· κτυπῶ· προσβάλλω· κινῶ, διεγείρω. ||. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) ὁρμῶ, κινοῦμαι ταχέως, (παρβλ. Ἰάλλω).
Ἰάπυξ, υγος (ὁ). ἄνεμος ἀρκτικοδυτικὸς πνέων ἐκ τῆς Ἰαπυγίας (μέρος τῆς Ἰταλίας), πονέντες ἢ μαΐστρος.
†Ἴαρὸς, Ἰαρόω κτλ., Δ. Βοιωτ. ἀντὶ Ἱερὸς κτλ.
Ἰὰς, άδος (ἡ). Ἰωνικὴ. ||. (ὑσ. ἐνν. γῆ) ἡ Ἰωνία.
Ἴασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Εἶμι.
Ἴᾶσι, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρ. τοῦ Ἴημι.
Ἰάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ ἰαθῇ, ἐπιδεχόμενος ἰατρείαν.
Ἰασίνη (ἡ), = Ἰασιώνη.
Ἰασις, εως (ἡ). Ἰάτρευσις, ἰατρεία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰασιώνη (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Σμίλακος), (ἴσ.) = Κισσάμπελος.
Ἰασμέλαιον (τὸ) καὶ
Ἰάσμη (ἡ), [Περσ.], ἰασουμέλαδον.
Ἰασπίζω, Μ. ἴσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἰάσπιδος.
Ἴασπις [ῐ], ιδος (ἡ), εἶδ. πολυτ. λίθου, σομακὶ (τὸ γαλάζιον), ἡ (πιθανώτ.) γέσμι, (ἴδε Κύανος).
Ἰασπόνυξ, υχος (ὁ). ὄνυξ (λίθ. πολύτ.) ὁμοιάζων ἰάσπιν.
Ἰαστί, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς Ἴωνας, κατὰ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον, Ἰωνικά.
Ἰασὼ, όος-οῦς (ἡ). ἡ θεὰ τῆς ἰάσεως.
Ἰάτειρα (ἡ), Θηλ. τοῦ Ἰατήρ.
Ἰατέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἰάομαι.
Ἰατὴρ (ὁ), Π. ἰατρός.
Ἰατήριος, α ἢ ος, ον. Ἰαματικός. » Ἰατηρία (ἐνν. τέχνη), « ἡ ἰατρική, καὶ » Ἰατήριον (ἐνν. βότανον), « τὸ ἰατρικόν.
Ἰατὴς, οῦ (ὁ), = Ἰατήρ.
Ἰατικὸς, ἡ, όν, = Ἰαματικός.
Ἰᾶτο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἰάομαι.
Ἰατορία (ἡ), Π. [ἱάτωρ]. (ἐνν. τέχνη) ἡ ἰατρική· (ἐν γέν.) ἰατρεία.
Ἰατὸς, ἡ, όν. Ὁ ἰαθεὶς ἢ Ἰάσιμος.
Ἰατραλείπτης, ου (ὁ). ἰατρὸς θεραπεύων μὲ τριψίματα καὶ ἀλείμματα.
Ἰατραλειπτικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἰατραλείπτου.
Ἰατρεία (ἡ). τὸ ἰατρεύειν ἢ ἰατρεύεσθαι, (κοιν.) γιατρειά.
Ἰατρεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαμένει συνήθως ἢ ἔχει ἢ τὰ ἰατρικά του ὁ ἰατρὸς (ὁ αὐτὸς καὶ φαρμακοποιὸς καὶ χειρουργός). 2) (πλθ.) τὰ διδόμενα πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἰατροῦ, τὰ ἰατριάτικα.
Ἰάτρευσις, εως (ἡ), ἰατρεία, ἰάτρευμα, [ἐκ τοῦ
Ἰατρεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι ἰατρὸς, μετέρχομαι τὸν ἰατρόν. (μτβτ.) ἐπιμελοῦμαι ἀσθενῆ, θεραπεύω. διορθόνω. » Τῆς ἀρτηρίας τὴν φαυλότητα τῆς θέσεως ἰάτρευκεν ἡ φύσις, μηχανησαμένη τὴν καλουμένην ἐπιγλωττίδα, « Ἀρστ.
Ἰάτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Ἰατὴρ, ἰάτρισσα, ἰάτραινα, μαμμή.
Ἰατρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην του. » Ἰατρικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἰατροῦ ἢ » Ἰατρικὸς, « Πλάτ. ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν.
Ἰατρικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἰατρὸς, καθὼς οἱ ἰατροί.
Ἰατρίνη (ἡ), = Ἰάτρια.
Ἰατρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς σύγγραμμά τι (Πραγματεύομαι) περὶ ἰατρικῆς.
Ἰατρολογία (ἡ), τὸ ἰατρολογεῖν, ἡ περὶ ἰατρικῆς πραγματεία.
Ἰατρομαθηματικοὶ (οἱ). οἱ μεταχειριζόμενοι πρὸς ἰατρείαν τῶν ἀσθενειῶν τὴν ἀστρολογίαν.
Ἰατρόμαια (ἡ). ἰάτραινα, μαμμή.
Ἰατρόμαντις, εως (ὁ). ἰατρὸς ὁ αὐτὸς καὶ μάντις.
Ἰατρὸν (τὸ), = Ἰατρεῖον (2).
Ἰατρὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), [ἰάομαι]. ὁ ἰατρεύων, μετερχόμενος τὴν ἰατρικήν.
Ἰατροσοφιστὴς, οῦ (ὁ). σοφὸς (μέγας) ἰατρὸς, ἰατροφιλόσοφος.
Ἰατροτέχνης, ου (ὁ). τεχνίτης (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἰατρικὴν, ἰατρός.
Ἰατταταί ᾗ Ἰατταταιᾷ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζον πόνον ἢ λύπην). ὄχ! ἀλήμανον!
Ἰαῦ, Κωμ. ἐπιφών. (ἀποκριτικὸν) Ἔ! τί εἶνε! 2) (ἐκφράζον χαρὰν) ὄχ! ὄχ! 3) (ἐκφρ. λύπην), ὄχ! ὄχ!
Ἰαυθμὸς (ὁ), Π. [ἰαύω]. τόπος ἀναπαύσεως, κατοικία· (ἐπὶ ζ.) κοίτη, φωλεά. σταῦλος. 2) (ἐνίοτε) ὕπνος.
Ἰαυσῖ, ἐπιφών. = Ἰαῦ (2).
Ἰαύω [ᾰῦ], Μ. ἰαύσω, Π. (σπν. μτβτ.) ἀναπαύω (» Πόδα ἀμνίοις ἰαύων, « Εὐρ.). (συνήθ. ἀμτβτ.) ἀναπαύομαι, κοιμοῦμαι· (ἢ ἁπλ.) ξενυκτίζω, περνῶ (» Πολλὰς ἀύπνους νύκταρ ἴαυον, « Ἰλ. Ι.). (κατ' ἔκτ.) κατοικῶ ἢ μένω πρὸς καιρὸν πυθενά. » Νῦν δέμοι κόλπων ἔντοσθεν ἰαύειν ἔρως, « Ἐπιγρ.
Ἰαφέτης [ῐό], ἀφίημι], ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰοβόλος.
Ἰαχαῖος [ἰαχή], α, ον, Π. ἠχητικὸς, θορυβώδης, (παρβλ. Ἰακχαῖος).
Ἰαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἰάχω.
Ἰαχὴ (ἡ), Π. [ἴαχα]. βοὴ, κραυγὴ· ἀλαλαγμὸς· θόρυβος· (ἐπὶ ᾠδ.) κρότος μέγας.
Ἴαχημα (τὸ), Π. = Ἰαχὴ, φωνὴ, φώναγμα. » Κορυβαντείων ῥόπτρων ἰαχήματα, « Ἐπιγρ.
Ἴαχος (ὁ), Π. = Ἰαχή.
Ἰαχρὸς, ά ἢ ός, όν, Π. [ἰαίνω], μαλακωμένος· ἁπαλὸς· (συνκδ.) σαπρὸς· (μτφρ.) χαρούμενος, εὔθυμος.
Ἰάχω [ἴᾱ], Μ. ἰαχήσω (ἀόρ. Ἴαχον, πρκ. ἀντὶ ἑνς. Ἶαχα), Π. φωνάζω, (κοιν.) χυγιάζω, ἀλαλάζω, (ἐπὶ ᾠδ.) βοῦζω, κάμνω κρότον· ἀντηχῶ. (μτβτ.) κάμνω τι νὰ βοῦζη (νὰ ἀντηχῇ).
Ἰάων, ωνος ἢ ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἴων.
Ἰαωνίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἰωνίζω.
Ἰαωνιστὶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἰωνιστί.
Ἰβανατρὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἰμονία, σχοινὶ τοῦ πηγαδιοῦ, [ἐκ τοῦ
Ἰβάνεω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, [ἐκ τοῦ
Ἰβάνη (ἡ) καὶ Ἴβανος (ὁ), [ἵμάω]. κυβᾶς τοῦ πηγαδιοῦ, γκερδέλι, ἀνασυρτῆρι.
Ἰβδη, ης (ἡ) καὶ Ἰβδης, ου (ὁ). τρύπα εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου ἵνα ἀδειάζωνται τὰ νερὰ, (παρβλ. Εὐδίκιος).
Ἰβηρὶς, ίδος (ἡ), [Ἰβηρία]. εἶδ. φυτ., ἀγριοκάρδαμον, (ἄλλ.) Λεπίδιον.
Ἴβις [Αἰγυπτ.], ιδος ἢ ιος καὶ εως (ἡ καὶ ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (λελέκι) τῆς Αἰγύπτου.
Ἰβίσκος (ὁ), [ῐ], εἶδ. ἀγριομολόχας, (ἄλλ.) Ἀλθαία.
Ἰβύζω, Μ. ίσω, = Ἰύζω.
Ἰβυκινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βυκκινάω.
Ἴβυξ, υκος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ μεγαλοφώνου, (παρβλ. Ἰυξ.)
Ἰγδη (ἡ). Γυδὶ ᾗ (ὀρθότ.) Γδί. 2) εἶδ. χορδῆ.
Ἰγδίζω, Μ. ίσω. Κοπανίζω εἰς τὸ γυδί.
Ἰγδίον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἰγδη, Γουδάκι.
Ἰγδισμα (τὸ). κοπάνισμα εἰς τὸ γυδὶ (μτφ.) λύγισμα.
Ἰγδοκόπανον (τὸ). Γουδοχέρι.
Ἴγμαι, Π. πρκ. τοῦ Ἰκνέομαι.
Ἴγνη (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἴσως) Ἰσατις ἡ ἀγρία.
Ἰγνύα καὶ Ἰων. Ἰγνύη καὶ Π.
Ἰγνὺς [ἴδε γόνυ], ύος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἰγνύα καὶ Ἰγνὺν, ἡ αἰτ. πλθ. Ἰγνῦς). ἡ ἀγκύλη (τὸ ὑποκάτωθεν) τοῦ γόνατος· ἡ ἄντζα. » Ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν, « Ἀκ.
Ἰδαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης, (ἐν γέν.) ὀρεινὸς. » Θάμνος ἢ Βάτος Ἰδαία, « εἶδ. φυτοῦ, ἡ Σμεουρηά.
Ἰδάλιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδος]. ὁ προξενῶν ἱδρῶτα. 2) = Εἰδάλιμος, εὔμορφος.
Ἰδανικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἰδέαν (κατὰ φαντασίαν) μόνον ὑπαρκτός, (Γαλλ.) idéal.
Ἰδανὸς [εἴδω], ἡ, όν, Π. εὐειδὴς, κύπρεπὴς, φανταχτερὸς, θεωρητικός.
Ἰδὲ, σύνδ. Π. ἀντὶ Ἴδε, καὶ Π.
Ἴδε καὶ Ἄττ. Ἰδὲ, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ὁράω. ||. (ὡς ἐπίρ.) = Ἰδού.
Ἰδέα (ἡ), [εἶδος]. τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, ἡ ὄψις· τὸ χρῶμα· ἡ μορφή. » Τὴν ἰδέαν πάνυ καλὸς, « Πλάτ. 2) ὁ τρόπος· τὸ εἶδος. » Προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ, ᾗ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἠδύναντο ἑλεῖν, « Θκ. 3) (φιλοσοφ.) ἡ πρώτη (ἡ ἁπλῆ, ἡ ἀφηρημένη) ἔννοια ἑκάστου πράγματος. » Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος, αὐτὴ μὲν μὴ ὑφεστῶσα καθ' αὑτὴν, εἰκονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας ᾗ αἰτία γινομένη τῆς τούτων δείξεως, « Πλ.
Ἰδέειν, Π. ἀντὶ
Ἰδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω.
Ἴδεσκε, Π. ἀντὶ Ἔώρα, παρτ. τοῦ †Εἴδω.
Ἰδέμεν, Π. καὶ
Ἰδέν, Δ. ἀντὶ Ἰδεῖν.
†Ἰδέρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρωτευόμενος ἐκ πρώτης ὄψεως (ἅμα ἴδῃ τι καλόν).
Ἰδεσκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἐώρων, παρτ. τοῦ Ὁράω (†Εἴδω).
†Ἰδέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰδέω-ῶ, ὑποτ. τοῦ Οἶδα.
Ἴδη (ἡ). βουνὸν τῆς Κρήτης καὶ τῆς Φρυγίας· (ἐν γέν.) βουνὸν δασῶδες· (κατ' ἔκτ.) δρυμὸς, δάσος· (συνκδ.) ξυλικὴ. »Ἴδη ναυπηγήσιμος, « Πρ.
Ἰδηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἴδῃ, β'. ἐν. πρσ. τῆμ. ἀόρ. β', τοῦ Ὁράω.
Ἰδηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ (τὸ βουνὸν) τῆς Ἴδης.
Ἰδὴν, Δ. ἀντὶ Ἰδεῖν.
Ἰδησῶ, Δ. μέλλ. τοῦ †Εἴδω, ἀντὶ Ὄψομαι.
Ἰδία, δοτ. ἐν. τοῦ Ἴδιος. ||. (πολλάκις ἀντὶ) ἐπίρ., ἴδε Ἴδιος.
Ἰδιαζόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἰδιαιτέρως, ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν, [ἐκ τοῦ
Ἰδιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μόνος (χωρισμένος, μεμονωμένος), ἀνήκω ἰδίως εἴς τινα· Ἔχω τι ἴδιον (ξεχωριστόν)· Μένω μόνος μετά τινος, ἀνταμόνω κατ' ἰδίαν· (μὲ δοτ.) Ἀσχολοῦμαι ἰδίως εἴς τι, καταδάλλω ἰδιαιτέραν προσπάθειαν. ||. (μσ.) ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι.
Ἰδιαίτατος, η, ον, ὑπερλετ. τοῦ Ἴδιος. ||. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἰδιαίτατα, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Ἰδίως.
Ἰδιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ἴδιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰδιαίτερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Ἰδίως.
Ἰδιασμὸς (ὁ). τὸ ἰδιάζειν (ἔχειν τι ἴδιον, ξεχωριστὸν, παράξενον)· ἰδιότης· ἰδιοτροπία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰδιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἰδιάζων (ζῶν κατ' ἰδίαν, τραβηγμένος, μεμονωμένος).
Ἰδικὸς, ἡ, όν, = Ἰδιικὸς, ἀνήκων ἰδίως εἴς τινα, μερικὸς, ἰδιαίτερος.
Ἰδικῶς, ἐπίῤ. Ἰδίως, μερικῶς, ἰδιαιτέρως.
Ἰδιοβουλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πράττω κατ' ἰδίαν μου βουλὴν (χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ἄλλον), (κοιν.) κάμνω τοῦ κεφαλιοῦ μου.
Ἰδιογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ζώων) ὁ ἀνήκων εἰς (καταγόμενος (ἀπὸ) τὸ ἴδιόν τυ (μὴ ἑνούμενος μὲ ἄλλο, [ἐπμ.] ἀποτελῶν ἰδιαίτερον) γένος, (Λτν.) sui generis), (ἀντίθ. τῷ Κοινογενὴς).
Ἰδιόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) ἰδίαν (ἰδιαιτέραν, διαφορετικὴν) γλῶσσαν.
Ἰδιογνωμονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
Ἰδιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἀκολουθῶν τὴν ἰδίαν του) γνώμην, (ἐπμ.) ἰσχυρογνώμων. » Εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες οἱ ἰδιογνώμονες καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἄγροικοι, « Ἀρςτ.
Ἰδιογονία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἰδιογενοῦς, (ἀντιθ. τῷ Κοινογονία).
Ἰδιόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἰδιοχείρως (ὑπὸ τοῦ συγγραφέως), Αὐτόγραφος.
Ἰδιοθανατέω-ῶ Μ. ἡσω, = Ἰδιοθανέω.
Ἰδιοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θανατωθεὶς ἰδιοχείρως.
Ἰδιοθανέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀποθνήσκω μὲ ἰδιαίτερόν τινα τρόπον θανάτου.
Ἰδιοθελῶς, ἐπίῤ. Ἰδίᾳ θελήσει, οἰκειοθελῶς.
Ἰδιοθηρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ θηρεύων ἰδίως (πρὸς ἰδίον του ὄφελος). ||. (οὐσ.) Ἰδιοθηρευτικὴ (ἐνν. τέχνη), = τῷ-
Ἰδιοθηρία (ἡ). τὸ νὰ θηρεύῃ τις ὑπὲρ ἑαυτοῦ (πρὸς ἰδιαιτέραν ὠφέλειαν).
Ἰδιοθρονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάθημαι εἰς ἴδιόν μου (εἰς ἰδιαίτερον) θρόνον.
Ἰδιόκοτος (ὁ, ἡ), = Ἀλλόκοτος.
Ἰδιοκρασία (ἡ). ἡ ἰδιαιτέρα ἑκάστου κράσις, ἰδιοσυγκρασία.
Ἰδιοκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν κρίσιν (ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι), Ἰδιογνώμων, Ἰδιόῤῥυθμος.
Ἰδιοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀποκτῶν ἰδιαιτέραν κτῆσιν (περιουσίαν).
Ἰδιόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς (ἐπμ. ἀνήκων εἴς τινα) ὡς ἴδιόν κτῆμα.
Ἰδιοκτήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον κτῆμα.
Ἰδιόκτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἔκτισέ τις αὐτὸς ὁ ἴδιος.
Ἰδιολογέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Ὁμιλῶ ἰδιαιτέρως (κατ' ἰδίαν) μετά τινος.
Ἰδιολογία (ἡ). ἰδιαιτέρα συνομιλία· ἰδιαιτέρα ἐξέτασις (σκέψις).
Ἰδιομήκης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον (ἰδιαίτερον) μῆκος.
Ἰδιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν) μορφήν.
Ἰδιονομία (ἡ) = Αὐτονομία.
Ἰδιοξενία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἰδιωτῶν ὑπάρχουσα κατὰ φιλοξενίαν σχέσις, [ἐκ τοῦ
Ἰδιόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδιωτικὴν (ὄχι δημοσίαν) διὰ φιλοξενίας σχέσιν μετά τινος, (παρβλ. Πρόξενος).
Ἰδιοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ἰδιοπαθέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
Ἰδιοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -θῶς. Ὁ ἔχων ἴδιον πάθος (αἴσθημα), αἰσθανόμενος ἢ πάσχων κατ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον.
Ἰδιοπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον ὁρισμὸν (περιορισμὸν), ἰδίως διακρινόμενος.
Ἰδιόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδίως (ἀφ' ἑαυτοῦ) πλασθείς.
Ἰδιοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω τι ἴδιόν τινος. ||. (μσ.) οἰκειοποιοῦμαι, λαμβάνω ὡς ἰδιοκτησίαν μου.
Ἰδιοποίημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἰδιοποιήθη (οἰκειοποιήθη) τις.
Ἰδιοποίησις, εως (ἡ). τὸ ἰδιοποιεῖν ἢ ἰδιοποιεῖσθαι, οἰκειοποίησις.
Ἰδιοπραγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πράττω (Φροντίζω) διὰ τὰ ἰδιά μου πράγματα, (κοιν.) κυττάζω τὴν δουλειάν μου, ζῶ ἰδιωτικὸν βίον. 2) πράττω (ἐνεργῶ) τι αὐθορμήτως (ὄχι κατὰ παραγγελίαν ἄλλε).
Ἰδιοπραγία (ἡ). τὸ ἰδιοπραγεῖν, ἡ περὶ τῶν ἰδίων μόνον πραγμάτων φροντίς· ὁ ἰδιωτικὸς βίος. 2) τὸ νὰ ἐνεργῇ τις αὐθορμήτως (αὐτεπαγγέλτως).
Ἰδιοπραγμονέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Ἰδιοπραγέω.
Ἰδιοπραγμοσύνη (ἡ), = Ἰδιοπραγία.
Ἰδιοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τὰ ἑαυτοῦ μόνον πράγματα (κοιν. κυττάζων τὴν δουλειάν του), ζῶν ἰδιωτικῶς.
Ἰδιοπραξία (ἡ), = Ἰδιοπραγία.
Ἰδιοπροσωπέω-ῶ, Μ. ἡσω. (ἀςρολογ.) Ἔχω ἴδιον (ἰδιαίτερον) πρόσωπον, παριςάνομαι ὑπὸ ἰδιαιτέραν μορφήν.
Ἰδιοπροσωπία (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.
Ἰδιόῤῥυθμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖ τις -
Ἰδιόῤῥυθμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ύθμως. Ὁ ἔχων (ἀκολουθῶν) ἴδιον ῥυθμὸν (ἰδιαιτέραν τάξιν βίου, ἰδικόν τυ τρόπον ζωῆς).
Ἴδιος [εἶδος ἢ ἰδέα], α, ον, (τὸ παρθ. -αίτερος -αίτατος ᾗ [μτγν.] -ώτερος, -ώτατος). Ἰδικὸς, ἐδικὸς, (ἰδιόκτητος· μερικὸς, ἀτομικὸς, ἰδιαίτερος. » Ἴδια ὀνόματα, « Γρμτ., τὰ κύρια. 2) ξεχωριστὸς, διαφορετικὸς· παράξενος. » Ἴδιος ἄνθρωπος, « Πλ. 3) ἰδιωτικὸς, ὄχι δημόσιος ἢ ἱερὸς (ἐπὶ ὑψους λόγου) πεζὸς, ὄχι ποιητικὸς. ||. (ἡ δοτ. τοῦ θηλ.) Ἰδίᾳ, (ἐκλαμβ.) ἐπίῤ. ἀντὶ Ἰδίως, Ἰδιαιτέρως· ἰδιωτικῶς, ὄχι δημοσίᾳ. (μὲ γεν.) = Ἄνευ, χωρίς. » Ἰδίᾳ φρενὸς, « Ἀςςφ.
Ἰδιόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν) σημασίαν.
Ἰδιόστολος (ὁ, ἡ), [ἴδ. στέλλω]. ὁ ἑτοιμασθεὶς μὲ ἴδια ἔξοδα τινός. » Ναῦς—, « Ἀθ. » Ἰδιόστολος ἔπλευσε, « Πλ., μὲ ἰδικόν του (μὲ ἰδιά του ἔξοδα ἀρματωμένον) καράβι.
Ἰδιοσυγκρασία καὶ
Ἰδιοσυγκρισία (ἡ). ἰδιαιτέρα κρᾶσις (σύνθεσις τῶν χυμῶν) τοῦ σώματος, ἰδιοκρασία, [ἐκ τοῦ
Ἰδιοσύγκριτος (ὁ, ἡ), [ἴδ. συγκρίνω]. ὁ ἔχων ἰδιαιτέραν (ξεχωριστὴν) κρᾶσιν.
Ἰδιοσύςατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ςάτως. Ὁ συνιστάμενος (ὑφιστάμενος ὑπάρχων) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἔχων ἴδιαν ὑπόστασιν (σύςασιν). » Οὐχ ἕν τι καὶ ταὐτὸν τῷ ἀριθμῷ Πατὴρ ᾗ Υἱός, ἀλλ' ἰδισύςατος, « Κύρ. » Πατὴρ ἐςιν ὁ Πατὴρ καὶ Υἱὸς ὁ Υἱὸς ἰδιοσυστάτως, « αὐτ.
Ἰδιότακτος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἰδιόῤῥυθμος.
Ἰδιότης (ἡ). ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ (ἡ ἰδιάζουσα ποιότης) ἑκάστου πράγματος, τὸ προσὸν ἑκάςου καθ' ὃ διακρίνεται τῶν ἄλλων.
Ἰδιοτροπία (ἡ). τὸ νὰ ᾖ τις -
Ἰδιότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τρόπως. Ὁ ἔχων (ἀκολουθῶν) ἰδιαίτερόν τινα τρόπον, ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος (ἰδιαιτέρων ἠθῶν ἢ φρονημάτων) ἄνθρωπος. (ἐπὶ πραγμ.) ἀσυνήθιςος, ἰδιαίτερος. » Ἰδιότροπος ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγορικὴ ἀγωγὴ, « Ἰάμβλ.
Ἰδιότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος ἰδίως (ἰδιαιτέρως ἢ μὲ ξεχωριςὸν τινα τρόπον, μὲ ἰδιαίτερον τροφῆς εἶδος).
Ἰδιοτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μὲ) ἴδιόν τινα τύπον, ἰδιόμορφος.
Ἰδιοὑπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἰδίως) ὑφιστάμενος, ἔχων ἰδίαν ὑπόστασιν.
Ἰδιοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) ἴδιον (ἰδικόν του) φέγγος. » Ἀντιφῶν ἰδιοφεγγὴ τὴν σελήνην φησί, « Στβ.
Ἰδιοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν, ξεχωριστὴν) φύσιν ἢ ἰδιαίτερον σχηματισμὸν, ἰδιόμορφος.
Ἰδιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἰδίας (ἰδιαιτέρας) ἢ διὰ τῆς ἰδίας τινὸς φωνῆς ἐκφραςθείς.
Ἰδιόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ καμωμένος (κυρ. δὲ γραμμένος) -
Ἰδιοχείρως, ἐπίῤ. Μὲ τὸ ἴδιον χέρι τινός· (κυρ. δὲ) μὲ τὸ ἴδιόν του γράψιμον.
Ἰδιόχροος καὶ
Ἰδιόχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοῦ τὸ ἴδιον (ἀηλ. ὁμοειδὲς, ὁμοιόμορφον) χρῶμα. 2) ὁ ἔχων ἴδιον (αὐτόφυες, ὄχι ἐπίκτητον) χρῶμα.
Ἰδιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰδιοποιῶ. ||. (μσ.) οἰκειοποιοῦμαί τι, ἢ οἰκειοῦμαι (προσηλόνω εἰς ἐμαυτόν) τινα.
Ἴδισις, εως (ἡ). ἵδρωμα, [ἐκ τοῦ
Ἰδίω [ἴδος], Μ. ίσω, Π. ἱδρόνω. » Ἄστε ἤδη τινὲς ἴδισαν αἱματώδη ἱδρῶτα, « Ἀρςτ.
Ἰδίωμα (τὸ). τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τινος, ἡ ἰδιότης· τὸ ἰδίως (εἰς μερικοὺς τόπους ἢ ἀπό τινας μόνον ἀνθρώπους) συνειθιζόμενον. » Περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων, « Δ. Ἁλ., (παρβλ. ἰδιωτισμὸς).
Ἰδιωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ἰδίωμα, ἰδιαίτερος.
Ἰδιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἴδιον (ἰδιαίτερον) ὄνομα, εἶμαι -
Ἰδιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον (ἰδιαίτερον) ὄνομα.
Ἰδίως (τὸ παρθ. -αίτερον, -αίτατα), ἐπίῤ. Κατὰ τρόπον ἴδιον, εἰδικῶς· ἰδιαιτέρως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας· κυρίως, καθ' αὐτὸ· κατ' ἐξοχήν.
Ἰδίωσις [ἰδιόω], εως (ἡ). ἰδιοποίησις, ξεχώρισμα καὶ οἰκειοποίησις (κτήματος).
Ἰδιωτεία (ἡ). τὸ ἰδιωτεύειν, ὁ ἰδιωτικὸς βίος, Ἰδιοπραγία, (ἐπμ.) ἄγνοια τοῦ κόσμου, ἀπειρία. 2) ἀντὶ Ἰδίωμα, περιςατικὸν ἰδιαίτερον, ἰδιότης.
Ἰδιωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ζῶ ὡς)-
Ἰδιώτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν ἴδιον (ἰδιωτικὸν) βίον, ἁπλοῦς πολίτης ἢ ςρατιώτης, ὄχι ἄρχων (ἀξιωματικὸς)· (ἐπμ.) ἀμέτοχος ἐλευθερίου ἀνατροφῆς (καὶ ἰδιαιτ.) τῆς ἐν γυμνασίοις σωμασκίας, (ἐν γέν.) ἀμαθὴς, ἄπειρος τοῦ κόσμου· χυδαῖος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόστυχος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀντὶ Ἰδιωτικός. » Βίον ἀπράγμονα καὶ ἰδιώτην,« Πλάτ. » Φωνή—,« Σιμοκ. (ϗ μετὰ γεν.) » Οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν,« Πλάτ. » Ἡμεῖς.. οἱ ἰατρικῆς ἰδιῶται, « αὐτ. 2) (ἁπλῶς) ἀντὶ Πολίτης. » Περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, « Ἀρςφ.

Ἰδιωτίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ ἢ Γράφω ὡς ἰδιώτης (κατὰ τὸ κοινὸν, τὸ χυδαῖον, τὸ τετριμμένον ὕφος).

Ἰδιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἰδιώτην (ἁπλοῦν πολίτην)· τὸν ὀπ. μετέρχονται (μεταχειρίζονται) οἱ ἰδιῶται, κοινὸς, πρόστυχος. « Ἰδιωτικὰ ὀνόματα, « Ἰσκρ.

Ἰδιωτικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἰδιώτης. » Ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις, « Ξεν., ἀντὶ Ἀγυμνάστως, (ἐπμ.) Σκαιῶς.

Ἰδιῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰδιώτης.

Ἰδιωτισμὸς (ὁ), [ἰδιωτίζω]. (ἐν γέν.) ἡ κατάστασις τοῦ ἰδιώτου· (ἰδιαιτ.) ὁ ἰδιαίτερος περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι τρόπος ἑκάςης γλώσσης (κυρ. δὲ τῆς γλώσσης τῶν ἰδιωτῶν, τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, τοῦ λαοῦ), τὸ οἰκιακὸν ὕφος.

Ἰδιωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδιαιτέρως (μερικῶς, ἀτομικῶς) μόνον ὠφέλιμος, ὄχι κοινωφελής.

Ἴδμεν, Π. ἀντὶ Ἴσμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Οἶδα.

Ἰδμοσύνη (ἡ), Π. γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἴδμων [οἶδα], ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος. » Εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν, « Ἐπγρ.

Ἰδνόω-ῶ [οἰδέω], Μ. ώσω, Π. Ἰων. λυγῶ, καμπουριάζω.

Ἰδοίατο, Αἰολ. Ἰων. ἀντὶ Ἴδοιτο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἴδον, Π. ἀντὶ Εἶδον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ὁράω.

Ἴδος [ὕδος], εος-ους (τὸ), Π. ἰδρὼς, (συνκδχ.) ζέστη (καῦσις) ὑπερβολική.

Ἴδοσαν, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Εἶδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὁράω.

Ἰδοὺ, ἐπίῤ. Δεικτ., ἰδέ! νά! » Ἰδοὺ, θέασαι, « Ἀρςφ. » Ἰδοὺ, θεᾶσθε πάντες, « Σοφ. « Ἰδοὺ δὴ, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστι, « Λκ. (ϗ παραλλ.) » Ἣν' ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι, « Ἀρςφ. 2) Ἐμφαντ. νὰ πάλιν! κύτταξε! » Ἰδε μάλα μέγα κτύπος ἐρείπεται, « Σοφ. [ἐκ τοῦ

Ἰδοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ὁράω.

Ἰδρεία (ἡ), Π. καὶ

Ἰδρίη (ἡ), Ἰων. γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἴδρις [οἶδα], ιος καὶ εως (ὁ, ἡ), Π. συνετὸς, γνωστικός· (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἐπιςήμων, ἔμπειρος. ||. (οὐσ.) ὁ μύρμηξ, (Ἡσ.).

Ἰδρίτης, ου (ὁ), Π. = Ἴδρις, εἰδήμων, ἔμπειρος, (μὲ γεν.).

Ἰδρὸς (ὁ καὶ ἡ), Αἰολ. Π. ἀντὶ ἰδρώς.

Ἰδρόω-ῶ [ἰδρώς], Μ. ώσω. Ἰδρόνω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) ἐκδάλλω διὰ τοῦ ἰδρῶτος. » Ἤδη δέ τισιν ἰδρῶσαι συνέβη αἱματώδει περιττώματι διὰ καχεξίαν, « Ἀρςτ.

Ἵδρυμα (τὸ), [ἱδρύω]. κτίριον, οἰκοδόμημα· ναὸς· κατάστημα κτλ. » Ἰάσονος ἵδρυμα, « Στρβ., κτίσμα. » Πόλεως ἵδρυμα, « Εὐρ., οἱ πολῖται.

; Ἰδρὺς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑδρίς.

Ἵδρυσις, εως (ἡ). τὸ ἱδρύειν ἢ ἱδρύεσθαι, στήσιμον, θεμελίωμα, κτίσιμον (κυρ. ἱεροῦ). 2) κατοίκησις μόνιμος. » Τὸ ἄπεπτον καὶ περιττωματικὸν, οὐκ ἔχον ἵδρυσιν οὐδὲ σύςασιν ἐν τῷ σώματι, δι' ἀσθένειαν ἐκπίπτει, « Πλ.

Ἱδρυτέον, θετ. τοῦ Ἱδρύω. » Οὐχ ἱδρυτέον,« Σοφ., δὲν πρέπει (δὲν εἶνε καιρὸς) νὰ κάθηταί τις, (παρβλ. Ἕδρα 4).

Ἱδρυτὸς, ἡ, όν, Θεμελιωμένος, καθιερωμένος κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἱδρύω [ἵζω], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Ἵδρυμαι, ϗ ὁ ἀόρ. Ἱδρύθην, καὶ Π. Ἱδρύνθην). Στήνω· τοποθετῶ μονίμως· καθίζω· θεμελιόνω. » Τοὺς βίους ἵδρυσαν, « Δ. Ἁλ., ἀποκατεστάθησαν μονίμως (ὄντες πρότερον πλανῆται). ||. (μσ.) κτίζω ναὸν, στήνω ἀνδριάντα, (ἐν γέν.) ἐγείρω δημόσιον ἢ ἱερὸν κτίριον. » Τὰς Μούσας ἱδρύσατο, « Πλ., ἔκτισε βωμὸν εἰς τιμήν των ἢ ναὸν μὲ τὰ ἀγάλματά των. ||. (πθ.) κεῖμαι, εἶμαι στημένος (τοποθετημένος) πουθενά· κάθημαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω. » Καὶ πάλιν ἱδρύνθη σιγῶσα. « Ἱππκρ. » Ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρύσθαι χθονός; « Αἰσχλ. » Πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται ϗ λύπης τὸ θεῖον, « Πλάτ.

Ἱδρῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἱδρῶτα, αἰτ. τοῦ Ἱδρὼς, ϗ Ἱδρῷ, δοτ. τοῦ Ἱδρός.

Ἱδρῶα (τὰ). τὰ ἐξανθήματα 'ποῦ 'βγαίνουν εἰς τὸ σῶμα ἐξ αἰτίας τοῦ ἱδρῶτος, ἱδρωτήρια, (καὶ χυδ.) 'δρωτσήλια.

Ἱδρώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ ἢ ἐπιῤῥεπὴς (εὔκολος) πρὸς ἱδρῶτα.

Ἵδρωμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἱδρώσεως.

Ἱδρὼς [ἶδος], ῶτος (ὁ). ἵδρως, ἵδρωτας· (συνκδχ.) κόπος· (κατ' ἔκτ.) τὸ μετὰ κόπου ἀποκτηθέν· (μτνμ.) ῥητίνη (δάκρυον) δένδρου· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀναβρύει, ὑγρὸν, νάμα. » Ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς, « Ἐπγρ., ὁ οἶνος.

Ἵδρωσις, εως (ἡ). ἵδρωμα.

Ἱδρωτήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἱδρωτικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ ἐπιῤῥεπὴς, ἔχων διάθεσιν πρὸς ἱδρῶτα. » Ἱδρωτικωτέρως διακείμεθα τοῦ θέρους, « Ἀρςτ.

Ἱδρώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱδρώς.

Ἱδρωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (Κινῶ εἰς) ἱδρῶτα, κάμνω τινὰ νὰ ἱδρώσῃ.

Ἱδρωτοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἱδρωτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) ἱδρῶτα, ἱδρωτικός.

Ἱδρώω-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἱδρόω.

Ἰδυῖα, Π. ἀντὶ Εἰδυῖα, θηλ. τοῦ Εἰδὼς, εἰδήμων, ἔμπειρος. » Ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,« Ὅμ., Ἡσ., μὲ τὸ συνετὸν (ἐφευρετικὸν) τοῦ πνεῦμα, μὲ τὴν ἐμπειροτεχνίαν του, (κυρ. θηλ. τοῦ

Ἰδυῖος, α, ον, (ἀρχ. ϗ Γλωσσηματ.) ὁ μάρτυς, (ὡς) εἰδήμων (τοῦ πράγματος περὶ οὗ ὁ λόγος).

Ἰδὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὁράω.

Ἴε, Π. ἀντὶ Ἤει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀόρ. β'. τοῦ Εἶμι

Ἴεθι, Π. πρς. καὶ

Ἴει, Π. γ'. ἐν. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἰείη, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵημι.

Ἰείη, Π. ἀντὶ Ἴη, ὑποτ. τοῦ Εἶμι.

Ἰείς, εῖσα, ἐν, Π. μτχ. καὶ

Ἰεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἵημι.

Ἰέλαιον (τὸ). ἔλαιον Ἰου.

Ἴεμαι, πθ. ἢ μσ. τοῦ Ἵημι.

Ἴεμαι (παρτ. Ἰέμην, ἀπαρ. Ἰεσθαι, καὶ ἡ μτχ. Ἰέμενος) ἀντὶ Εἶμι, ὑπάγω, οἴχομαι.

Ἰέμεν, Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Ἰέμεν καὶ Ἰέμεναι, Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.

Ἴεν, Π. = Ἴε.

Ἴεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἴεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵημι.

Ἰὲν, Π. οὐδ. τοῦ Ἰείς.

Ἱεράγγελος (ὁ, ἡ), [ἱερὸς, ἀγγέλλω]. ὁ ἀναγγέλλων εἰς τὸν λαὸν τὰς ἑορτὰς ϗ τὰς ἐν αὐταῖς ἱεροποιΐας.

Ἱεραγωγὸς (ὁ, ἡ), [ἱερὸς, ἄγω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ θύματα εἰς θρησκευτικήν τινα πομπήν. » Ναῦς—,« Πλβ. (ΛΑ', 20).

Ἱεράκειος (ὁ, ἡ). ἱέρακος ἴδιος, ἱερακήσιος.

Ἱερακιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. βοτάνη ἢ πόα), = Ἱεράκιον.

Ἱερακιδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν (τὸ πουλὶ) τοῦ ἱέρακος, ἱερακόπουλον.

Ἱερακίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ἢ (;) Πετῶ ὡσὰν ἱεράκι.

Ἱεράκιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ.

Ἱερακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἱέραξ.

Ἱερακίτης, ου (ὁ). εἶδ. πολυτ. λίθου (μὲ χρῶμα ἱέρακος.)

Ἱερακοβοσκὸς (ὁ). ὁ βόσκων (τρέφων, ἀνατρέφων καὶ γυμνάζων) τοὺς κυνηγετικοὺς ἱέρακας.

Ἱερακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἱερακώδης.

Ἱερακόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἱέρακος.

Ἱερακοπόδιον (τὸ), ἡ ἀγρία λυχνὶς, (φυτόν).

Ἱερακοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ἱέρακος.

Ἱερακοτρόφος (ὁ), = Ἱερακοβοσκός.

Ἱερακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἱέρακος· ὅμοιος μὲ ἱέρακα.

Ἱέραξ [ἱερὸς ἢ Ἵημι], ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) ἱεράκι. 2) εἶδ. ὀψαρίου τὸ ὀπ. πετᾷ.

†Ἱεραοιδὸς (ὁ). ὁ ψάλλων ἱερὰ ᾄσματα (εἰς τὰς τελετὰς;), ἱεροψάλτης.

Ἱεράομαι-ῶμαι, άσομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Γίνομαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια (ἐν γέν. Ἀφιεροῦμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν) θεοῦ τινος.

Ἱεραπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἱεραπόλος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων (ὁ μέγας ἱερεὺς) εἴς τινας Ἑλλην. πόλεις.

Ἱεραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἱεράρχης, ου (ὁ). ὁ ἐξάρχων τῶν ἱερῶν, πρῶτος τῶν ἱερέων, ἀρχηγὸς τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος, ἀρχιερεὺς (ὁ Παχυμέρης ὅμως λέγει:) » Ἱεράρχης ἐςὶν ὁ τῶν ἱερῶν ἄρχων καὶ προνοῶν, καὶ τὴν κατάστασιν αὐτῶν τε κτλ. διατάσσων, οὐ μὴν δὲ ὁ ἀρχιερεύς.«

Ἱεραρχία (ἡ). ὁ βαθμὸς (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἱεράρχου, ἀρχιερωσύνη· ἡ βαθμολογία τῶν ἱερατικῶν τάξεων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱεραρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱεράρχην ἢ τὴν ἱεραρχίαν, ἀρχιερατικός.
Ἱεραρχικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱεράρχης, ἀρχιερατικῶς. Κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν.
Ἱερατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἱερέως, (παρβλ. Ἱερωσύνη).
Ἱερατεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἱστανται εἰς τὸν ναὸν ἡ κατοικοῦν οἱ ἱερεῖς. 2) (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ἱερεῖς, ὁ κλῆρος.
Ἱεράτευμα (τὸ), = Ἱερατεία. Ἱερατεῖον.
Ἱερατευματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἱεράτευμα, Ἱερατικός.
Ἱερατεύω καὶ (μα.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, (μὲ γεν.) = Ἱεράομαι, ὑπηρετῶ (ἱεροπρακτῶ) ὡς ἱερεύς.
Ἱερατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱερέα ἢ εἰς τὸ Ἱερατεῖον. » Τοῖς Αἰγυπτίων ἱερατικοῖς καλουμένοις γράμμασιν, « Ἡλ., οἷς ἐχρῶντο οἱ Ἱερογραμματεῖς.
Ἱερατικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱερεύς, καθὼς ἁρμόζει εἰς ἱερέα.
Ἱεραύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.
Ἱεραφορία, Ἱεραφόρος, = Ἱεροφορία κτλ.
Ἱεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφιερώνω ὡς ἱερέα. » Ἱεράσας τὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ θυγατέρα, « Ἐπιγρ. ‖. (μα.) Ἴδε Ἱεράομαι.
Ἱερεία (ἡ). τὸ ἱερεύειν, Ἱερατεία.
Ἱέρεια (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Ἱερεύς, γυνὴ ἱερωμένη.
Ἱερεῖον (τὸ), [Ἱερεύω]. ζῶον θυσιασμένον ἢ διὰ θυσίαν, θῦμα, σφάγιον.
†Ἱερείτης, ου (ὁ) καὶ Ἱερεῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ-
Ἱερεύς [Ἱερεύω], έως (ὁ). ἱερωμένος. (εἰς τοὺς ἀρχ. ὁ αὐτὸς καὶ) μάντις.
Ἱερεύσιμος (ὁ, ἡ) ἁρμόδιος διὰ θυσίαν, [ἐκ τοῦ
Ἱερεύω [Ἱερός], Μ. εύσω. (ἐν γεν.) Καθιερόνω τι διὰ τελετῆς, (ἰδιαιτ.) ἐκτελῶ θυσίαν· σφάζω ζῶον, θυσιάζω. (χ. πτ.) εἶμαι (ἐπμ. Ἱερουργῶ ὡς) Ἱερεύς.
Ἱέρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερὰ ἢ Ἱέρεια, (εἴχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Μελλιέρη ϗ Παριέρη).
Ἱερήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεῖον.
Ἱερητεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἱερατεύω.
Ἱερία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱέρεια.
Ἱερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἱερόν, ἁγιάζω, καθαρίζω· θυσιάζω.
Ἱερίς, ίδος (ἡ), καὶ
Ἱέρισσα, ης (ἡ), = Ἱέρεια.
Ἱεριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἁγιάζων (καθαρίζων) τι διὰ θυσιῶν καὶ ἱερουργίας.
Ἱεροβοτάνη (ἡ), εἶδ. φυτ. (διότι ἐχρησίμευεν εἰς ἁγνισμοὺς καὶ ὡς φυλακτόν), (ἄλλ.) περιστερεών, (κοιν.) σιδηρίτης.
Ἱερογενής, έος (ὁ, ἡ). ἐκ γενετῆς ἱερός.
Ἱερογλύπτης, ου (ὁ). ὁ σκαλίζων (γράφων διὰ τῆς γλυφίδος) τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα.
Ἱερογλυφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἀπὸ) ἱερογλύφον. »Τὰ ἱερογλυφικὰ (ἐνν. γράμματα), « τὰ εἰκονικὰ γράμματα τῶν Αἰγυπτίων τὰ ὁπ. ἔγλυφον (ἐχάραττον) συνήθως ἐπὶ τῶν ὀβελίσκων κλπ.
Ἱερογλύφος (ὁ), = Ἱερογλύπτης.
Ἱερόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἱερὰν (θείαν, προφητικὴν) γλῶσσαν.
Ἱερογνωσία (ἡ). γνῶσις τῶν ἱερῶν πραγμάτων.
Ἱερογραμματεύς, έως (ὁ). (παρὰ τοῖς Αἰγυπτ.) ὁ δευτερεύων ἱερεὺς ὅστις εἶχε τὴν διαχείρησιν (ἐκράτει τὰ κατάστιχα) τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ναοῦ, ἡρμήνευε τὰ ἱερὰ γράμματα ϗ ἐξηγοῦσαν εἰς τὸν λαὸν τὰ ἔθιμα καὶ μυστήρια τῆς θρησκείας, θεολόγος.
Ἱερόγραπτος (ὁ, ἡ). ζωγραφισμένος ἐντὸς ναοῦ (ἱεροῦ).
Ἱερογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰκονίζω (Διαγράφω ἢ Ζωγραφίζω) συμβολικῶς τὰ θεῖα (ὀθ.) » Ἱερογραφούμενα, « Διον. Ἀρεοπαγ., τὰ ἄλλ. Ἱερόγραφα.
Ἱερογραφία (ἡ). ἡ συμβολικὴ διαγραφὴ ϗ ἐξεικόνισις τῶν θείων.
Ἱερογραφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱερογραφίαν. » Γράμματα Ἱερογραφικά, « Μανέθ., τὰ ἱερογλυφικά.
Ἱερογράφος (ὁ). γραφεὺς (συγγραφεὺς) ἱερῶν γραφῶν.
Ἱερόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἢ ζωγραφισμένος δι' ἱερᾶς χειρὸς ἢ κατ' ἔμπνευσιν θείαν. ‖. (οὐσ.) Ἱερόγραφα, « Διον., αἱ ἱεραὶ γραφαὶ ἢ εἰκόνες.
Ἱερόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ δάκρυα (οἱ ἀταλαγμοὶ) χρησιμεύουν εἰς τὰ ἱερὰ (εἰς τὰς ἱεροπραξίας), (ἐπίθ. τοῦ Διονυσιακοῦ).
Ἱεροδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων ἁρμηνεύων) τὰ περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας λατρείας.
Ἱερόδοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ δεχόμενος περιέχων) τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ θῶρα. 2) (προπαροξ.) Π. ὁ δεχθεὶς (ὑποδεχθεὶς) ὑπὸ τῶν θεῶν (ὡς ἀφιέρωμα).
Ἱερόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) ἀφιερωμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ εἰς τὸν ναὸν θεοῦ τινος.
Ἱεροεργός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱερουργός.
Ἱεροθαλλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἱερὸς καὶ εὐθαλής.
Ἱεροθεσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἱεροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατάττω (Κανονίζω, Νομοθετῶ) τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν.
Ἱεροθέτης, ου (ὁ). νομοθέτης τῶν ἱερῶν (τῶν περὶ τὴν θείαν λατρείαν).
†Ἱεροθήκη (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἐναποτίθενται τὰ ἱερά.
Ἱεροθηλής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱεροθαλής.
Ἱεροθύσιον (τὸ). μέρος ὅπου ἐθυσιάζοντο τὰ ἱερὰ θύματα.
†Ἱεροθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω εἰς τοὺς θεοὺς ὡς-
Ἱεροθύτης, ου (ὁ). ὁ θύων τὰ ἱερά, ἱερεύς, (συγχ. τῷ-
Ἱερόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θυσιασθεὶς (προσφερθεὶς) εἰς τὸν θεὸν ὡς ἱερὸν θῦμα. » Θάνατος —, « Πλ., ὁ τοῦ φονευθέντος ἑκουσίως ὑπὲρ πατρίδος. » Καπνὸς —, « Ἀρρ., ὁ ἀπὸ τῶν ἱερῶν θυμάτων. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐσ. εἰς τὸ οὐδ.) » Ἱερόθυτα, « Λξ., τὰ ἱερὰ θύματα. » Οἱ δὲ τὰ ἱερόθυτα ἐποίευν, « Ἀρρτ.
†Ἱεροκατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν τοὺς ἱερεῖς.
Ἱεροκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω τὸ ἱερεῖον, (ἐν γεν.) θυσιάζω τι ὡς ὁλοκαύτωμα.
†Ἱεροκηρυκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἱεροκήρυξ, υκος (ὁ). ὁ κηρύττων (συνόζων τὸν λαὸν ἢ παραγγέλλων σιωπὴν καὶ εὐφημίαν) εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς. (ἐκπλησ.) ὁ κηρύττων (ἀναγγέλλων, ἁρμηνεύων) τὸν λόγον τοῦ θεοῦ.
†Ἱεροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν (σκευῶν κλπ.), ὑπηρέτης ἢ σκευοφύλαξ ναοῦ.
Ἱερακόρος (ὁ). = Νεωκόρος.
Ἱεροκρυφίως, ἐπίρ. Μυστικῶς, μυχηριωδῶς.
†Ἱερόληπτος (ὁ, ἡ), = Θεόληπτος.
Ἱερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ἢ, Προφέρω ἱερὰ λόγια, (ἐν γεν.) θεολογῶ περί.
Ἱερολογία (ἡ). ἡ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ὁμιλία, θεολογία.
Ἱερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, θεολόγος.
Ἱερομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ διδασκόμενος τὰ ἱερά.
Ἱερομανία (ἡ). ἱερὰ μανία, ἐνθουσιασμὸς θρησκευτικὸς (κυρ. Βακχικός).
Ἱερομαντία (ἡ), ἡ διὰ τῆς ἱεροσκοπίας μαντεία.
Ἱερομάρτυς (συρ), υρος (ὁ). ἱερεὺς ἢ ἀρχιερεὺς μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ.
Ἱερομηνία (ἡ) ϗ Ἱερομήνια (τὰ). ἱερὸς (ἑορτάσιμος) μήν· ἡμέρα (κυρ. πρωτομηνιά) ἑορτάσιμος, (ἐν γεν.) ἑορτή. » Ἰταλιῶται.. τὴν τοῦ ἔτους ἀρχὴν Ἱερομηνίαν ἄγουσιν, « Ἡρ. » Τὸν Δημητριῶνα μῆνα ὅλον ψηφίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους Ἱερομηνίαν λέγεσθαι, οἷον ἄλον ἑορτήν, « Σχλ. Πινδ.
Ἱερομνημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἱερομνήμων [Ἱερ. μνήμη], ονος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ γνωρίζων (ἐνθυμούμενος) πᾶν ὅ, τι ἀφορᾷ τὴν θρησκείαν, (τὸ ὄνομα διετηρήθη ἀπὸ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἀκόμη δὲν ἦτον γνωστὸν τὸ γράφειν καὶ ἐπμ. ἀφευκτος ὁ τοιοῦτος, ἴδε καὶ Μνήμων)· (ἐν γέν.) Ἱεροφύλαξ, Ἱερογραμματεύς, (καὶ εἰς μερικὰς πόλεις, καθὼς π. χ. εἰς τὸ Βυζάντιον) ὁ πρῶτος ἄρχων ἢ (ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ) ἀρχιερεύς, (ὀθ. ἀπὸ τὸν Δ. Ἀλλ. ὀνομάζεται οὕτως) ὁ Pontifex τῶν Ῥωμ. 2) (συνήθ.) ὁ ἱερεὺς ἢ γραμματεὺς ὅς τις ἐστέλλετο μετὰ τοῦ Πυλαγόρου ὡς ἀντιπρόσωπος εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον. 3) (τοπ.) ἀριθμὸς φύλλ. » Ὅρκων —, « Ἀλκίφρ.
Ἱερόμυρτος (ἡ), = Ὀξυμυρσίνη.
Ἱερομύστης, ου (ὁ), [Ἱερ. μυέω]. ὁ εἰσάγων (κατηχῶν) τοὺς τελουμένους εἰς τὰ μυστήρια. (ἐν γέν.) Ἱεροδιδάσκαλος, θεολόγος, (παρβλ. Ἱεροφάντης).
Ἱερὸν (τὸ), ἴδε Ἱερός.
Ἱερονίκης, ου (ὁ). νικητὴς ὅστις ἐστεφανώθη ὡς τοιοῦτος εἰς ἕνα τῶν 4 ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος.
Ἱερονόμος (ὁ, ἡ), = Ἱεροδιδάσκαλος.
†Ἱερονουμηνία (ἡ). ἡ ἑορτὴ τῆς νουμηνίας (τῆς νέας σελήνης), (παρβλ. Ἱερομηνία).
Ἱεροπλαστία (ἡ), = Ἱερογραφία.
Ἱερόπλαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πλάστως, = Ἱερότυπος. ‖. (οὐσ.) Ἱερόπλαστον, = Ἱερόγραφον.
Ἱεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Θραντίζω περὶ τῶν θυσιῶν κλπ. (ἢ Θυσιάζω κτλ.) ὡς Ἱερο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιός. » Ἱεροποιῶν εἰσιτήρια ὅπερ τῆς βουλῆς, « Δμ. 2) = Ἁγιάζω, καθιερόνω. » Ἱερὰ γράμματα, ὡς ἀληθῶς ἱεροποιοῦνται, « Κλμ. » Νῦν δὲ καὶ κολοβοὺς καὶ ἀσυμμέλεῖς ἱεροποιοῦσι, « Τζ.

Ἱεροποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροποιοῦ.

Ἱεροποιός (ὁ). ὁ ἐκτελῶν (ἡ ἐπιστατῶν εἰς) τὰ ἱερὰ (τὰς θυσίας κτλ.). ‖. (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) ὁ διωρισμένος (εἰς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς) ἐπιτηρητὴς τῶν ἱερείων, (ἄλλ.) Μωμοσκόπος.

Ἱερόπολις, εως (ἡ). πόλις ἱερά.

Ἱεροπομπὸς (ὁ). ὁ πεμπόμενος ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Ῥώμην μὲ τὸν ἱερὸν φόρον τῶν Ἰουδαίων.

Ἱεροπρέπεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἱεροπρεποῦς.

Ἱεροπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.)=πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἱερὸν πρόσωπον ἢ τόπον ἢ πρᾶγμα, ἀνάλογος μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν θρησκευτικῆς τινος τελετῆς.

Ἱεροπρόσπολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσπελάζων εἰς τὰ ἱερά.

Ἱερόπτης, ου (ὁ). ὁ ἐποπτεύων (παρατηρῶν καὶ μαντεύων ἀπὸ) τὰ ἱερεῖα, ἱεροσκόπος.

Ἱερὸς [[ἵημι, κυρ. ἀπὸ τῶν ἀφιερωμένων ζώων τὰ ὁπ. ἀφίνοντο ἐλεύθερα νὰ ὑπάγουν ὅπου θέλουν, παρβλ. Ἐλεύθερος]], ά καὶ (σπντ. Π.) ὸς, όν. Ἅγιος, ἡγιασμένος, καθιερωμένος· θεῖος. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀφιερωμένος εἰς· (Π.) μέγας. φοβερός· θαυμαστός, ἐξαίρετος. (ἐν γέν.) σεβαστός, ἔντιμος. » Βωμὸς (» Ναὸς, » Ἀγὼν κτλ.) —, « Λξ. » Πέργαμος (» Θήβη κτλ.) ἱερά, « Ὅμ. » Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο, « Θκρ. » Ἱερὰ ὁδὸς, « Παυσ., ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσῖνα. » Ἱερὸς ἰχθὺς, « Ἰλ. Π, ὁ ἀφιερωμένος εἰς ταὺς θεούς, (κατὰ τὲς Φυσιολ.) ὁ Ἀνθίας (διότι ὅπου φαίνεται οὗτος, δὲν ὑπάρχουν θαλάσσια θηρία, ἢ) ὁ » Πομπίλος (ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθὺν, « Ἀθ., ἢ) ὁ Χρύσοφρυς, (ἢ) ὁ Ἕλλοψ. » Ἱερὰ ἐλαία, « Δμ., ἡ ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. » Ἱεροὶ ποταμοὶ, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν.) » Λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος, « Θκρ. » Ἱερὸς κύκλος, « Ὅμ., ὁ τῶν δικαστηρίων ἢ συνελεύσεων. » Ἱερὴ δόσις, « Ἡσ., θεῖον δώρημα. » Ἱερὸν ἦμαρ (κνέφας), « Ὅμ., ὡς θεοῦ ποιήματα. » Ἱερὸς πόλεμος, « Δμ., Ἀρχφ., ὁ κατὰ τῶν Ἱερασύλλων. » Ἱερὸς δίφρος, « Ἰλ. Ρ., ὁ διὰ τὴν κατασκευήν τε θαυμάσιος. » Ἱερὸς ξυστὸς, « Ὀδ. Ω., ὁ φοβερὸς (διὰ τὸ πλῆθος ἢ τὴν ἀνδρίαν του). » Ἱερὰ νόσος, « Ἀρετ., ἡ ἐπιληψία. (ἐδῶ ἀναφέρουν τινὲς καὶ τὸ) » Ἱερὸς ἰχθὺς, « Ὠν. (καὶ) » Ἱερὰ κῦματα, « Εὐρ. (καὶ) » Ἱερὸν ὀρυσσῶν, « Ἰλ. (τὸ ὁποῖον ἄλλοι αἰτιολογοῦσιν ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὰς θυσίας ἀφιεροῦτο συνήθως εἰς τοὺς θεούς, κατὰ τὸ »Οἱ δὲ, τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύσαντες, « τοῦ Μενάνδρου), καὶ » Ἱερὸν κνέφας, « Π. ‖. (ὡς οὐσ. θηλ.) » Ἱερὰ (ἐνν. ἄγκυρα), « ἡ ῥιπτομένη τελευταία. (ἐνν. γραμμὴ), ἡ μέση τῶν πέντε τοῦ πεττευτικοῦ ἄβακος (τῆς δάμας) διότι τὰς ἐπ' αὐτῆς ψήφους ἐκίνουν εἰς καιρὸν ἀνάγκης. (ὐθ.) » Τὸν ἀφ' ἱερᾶς (ἐνν. γραμμῆς λίθον) κινεῖν, « Παροιμ., νὰ μεταχειρισθῇ τὸ τελευταῖον μέσον ὅπου τοῦ ἔμεινεν. ‖, (εἰς τὸ οὐδ.) Ἱερὸν (τὸ), (ἐν γέν.) τόπος καθιερωμένος (ἄβατος χρ.), (ἰδιαιτ.) περίβολος ναοῦ, (παρβλ.) Τέμενος· (κατ' ἔκτ.) ναός. » Τέμενός τε καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ᾠκοδομήσατο, « Παυσ. » Ἱερὰ κατεσκευασμένα ἀγάλματί τε ᾗ βωμοῖσι ᾗ ναοῖσι, « Ἡρ. (πλθ. ὡς οὐσ.) »Ἱερὰ (τὰ), τὰ θεῖα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν θρησκείαν ἢ χρησιμεύοντα εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, (κυρ. δὲ) τὰ Ἐλευσῖνια, (ὐθ.) » Καλὰ (»Ἀγαθὰ) ἱερὰ, « τὰ αἴσια, τὰ σημαίνοντα (διὰ τῆς σπλαγχνοσκοπίας κτλ.) εὐτυχίαν, (καὶ) » Γίγνεται (» Προχωρεῖ χρηστὰ, [ἢ] » Οὐ γίγνεται) τὰ ἱερὰ, « Λξ. » Ἱερὰ ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῦσαι, « Θκρ. (ᾗ ἐνικ. σπν.) »Ὅφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, « Ἰλ. Κ.

Ἱεροσαλπιγκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν τὴν σάλπιγγα εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἱεροσκοπέω ῶ, Μ. ήσω. Μαντεύω ἢ Θυσιάζω ὡς ἱεροσκόπος. » Τοῦ βασιλέως ἱεροσκοπησαμένου μόσχῳ καὶ καλλιερήσαντος, « Διοδ.

Ἱεροσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροσκόπου.

Ἱεροσκόπος (ὁ). ὁ παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια τοῦ ἱερείου ᾗ μαντεύων ἀπ' αὐτῶν τὸ μέλλον, (ἐν γέν.) μάντις, προφήτης.

†Ἱερόστεπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐριόστεπτος.

Ἱεροστολιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τῆς ἐνδύσεως τῶν ἀγαλμάτων καὶ ἐν γέν. τῆς εὐκοσμίας τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ.

Ἱεροσυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι (Κλέπτω ὡς) Ἱερόσυλος.

Ἱεροσύλημα (τὸ). τὸ ἱεροσυληθὲν πρᾶγμα. 2) = τῷ

Ἱεροσύλησις, εως καὶ

Ἱεροσυλία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἱεροσύλου.

Ἱεροσυλικὸς, ἡ, όν. Ἱεροσύλου ἴδιος.

Ἱερόσυλος (ὁ, ἡ), [[ἱερ. συλάω]]. ὁ ξεγυμνόνων τοὺς ναοὺς, (ἐν γέν.) κλέπτων τὰ ἱερὰ πράγματα, ἁγιοσύτης.

Ἱερασύλως, ἐπίρ. Δι' ἱεροσυλίας, ὡς ἱερόσυλος.

Ἱεροταμίας, ου (ὁ). ταμίας ἱερῶν χρημάτων.

Ἱεροτελεστὴς, οῦ (ὁ), =Ἱερομύστης.

†Ἱεροτελεστία (ἡ). (κυρ.) ἡ κατήχησις τῶν τελουμένων εἰς τὰ μυστήρια. (μτγν. ἐν γέν.) Ἱεροπραξία, ἱερουργία.

Ἱεροτελεστικὸς, ἡ, όν. Ἱεροτελεστοῦ ἴδιος ἢ ἄξιος.

Ἱερότευκτος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος ὑπὸ θείας (ἱερᾶς) χειρός.

Ἱερότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν ταῦ ἱερεῦ, θειότης, ἁγιότης.

Ἱερότροχος (ὁ, ἡ), Π. (ἅμαξα) τῆς ὁπ. οἱ τροχοὶ εἶνε ἱεροί, ἢ προσδιωρισμένη δι' ἱερὰν ὑπηρεσίαν.

Ἱεροτυπία (ἡ). ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἱερῶν τύπων, ἱεροτελεστία.

Ἱερότυπος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων θεῖον (ἱερὸν) τύπον. » Εἰκὼν—, « Διον. Ἀρεοπαγ.

Ἱερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ ὡς ἱερουργὸς τὴν ἱερὰν ὑπηρεσίαν (θυσίαν ἢ ὁποιανδήποτε ἄλλην ἱεροπραξίαν)· »Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, « Γρφ.

Ἱερούργημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱερουργίας, θῦμα.

Ἱερουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱερουργοῦ, θυσία, ἱεροπραξία,

Ἱερουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱερουργὸν ἢ τὴν ἱερουργίαν.

Ἱερουργὸς (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) ὁ ἐκπληρῶν ἱερὰν ὑπηρεσίαν· (ἰδιαίτ.) ἱερεὺς ἐκτελῶν θυσίαν (ἐκκλησ. τὴν θείαν λειτουργίαν) ἢ ὁποιανδήποτε ἄλλην ἱεροπραξίαν.

Ἱεροφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ᾗ μυθτ. Ἐξηγῶ τὰ ἱερὰ ὡς)=

Ἱεροφάντης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ φαίνων τὰ ἱερὰ (ἐξηγῶν τὰ περὶ τὴν θρησκείαν). (ἰδιαιτ.) ὁ προεστὼς τῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἱερέων ὅστις ἐδείκνυε καὶ ἠρμήνευεν εἰς τοὺς ἐπόπτας (ἴδε τὴν λέξ.) τὰ μυστήρια.

Ἱεροφαντία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἱεροφάντου.

Ἱεροφαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἱεροφάντην, Ἱεροφάντου ἴδιος.

Ἱεροφαντικῶς, ἐπίρ. Ὡς Ἱεροφάντης, καθὼς πρέπει εἰς Ἱεροφάντην.

Ἱεροφάντις, ιδος (ἡ). γυνὴ ἐκτελοῦσα ἔργα Ἱεροφάντου.

Ἱεροφάντωρ, ορος (ὁ), =Ἱεροφάντης.

Ἱεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ ἱερὸν φέγγος.

†Ἱεροφορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ Ἱεροφόρου.

Ἱεροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) εἰς τὰς πομπὰς τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ θύματα.

Ἱεροφυλακεῖον καὶ Ἱεροφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ ἱερὰ σκεύη κλπ., τὸ θησαυροφυλάκιον (σκευοφυλάκιον) τοῦ ναοῦ.

Ἱεροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἢ ἔφορος τῆς διατηρήσεως τῶν ἱερῶν εἰθίμων.

Ἱεροψάλνω (ὁ, ἡ), Π. = Ἱεροψάλτης ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἱερόφωνος.

Ἱερόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἱερὰν χθόνα (γῆν).

Ἱεροψάλτης, ου (ὁ). ὁ ψάλλων εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς, ψάλτης ἱερῶν ᾀσμάτων.

Ἱερύψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἱερὰν (θυσειθῆ) ψυχήν.

Ἱερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁγιάζω, καθιερόνω, ἀφιερόνω. » Τὰς γὰς, τὰν Ἀμφικτύονες ἱάρωσαν, « Ἐπιγρφ. (καὶ πθ.) » Ἱερώντο δὲ αὐτοὶ θεῷ Ἥλιῳ, « Ἡρωδ.

Ἱέρωμα (τὸ). πρᾶγμα ἱερωμένον (καθιερωμένον)· ἀφιέρωμα.

Ἱερωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι μὲ ἱερὸν ὄνομα ἢ μὲ τὴν λέξιν Ἱερός.

Ἱερωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις=

Ἱερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὀνομαζόμενος μὲ) ἱερὸν ὄνομα.

Ἱερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἱερὸν (θεῖον, ἅγιον κτλ.), (Π.) ἱεροπρεπῶς, θαυμασίως.

Ἱερωστὶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἱερῶς.

Ἱερώσυνα (τὰ), τὰ εἰς τὸν Ἱερέα ἀνήκοντα μέρη τοῦ ἱερείου.

Ἱερωσύνη (ἡ). τὸ ἀξίωμα (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ Ἱερέως.

Ἴεσις [[ἵημι]], εως (ἡ). κίνησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἵεσις [ἵημι], εως (ἡ). στάλσιμον, ῥίψιμον κτλ.
Ἰεῦ, ἐπιφών. Χλευαστ. (κοιν.) Ἰούχα!
Ἰζάνω, Μ. ἰζήσω, = Ἵζω.
Ἵζημα (τὸ). κάθισμα· κατακάθισμα, (Γαλλ.) affaissement. » Διαστὰς ὁ ἰσθμὸς ἢ ἵζημα λαβὼν, « Στρβ.
Ἰζηματίας, ου (ὁ). ὁ προξενῶν ἵζημα (κατακάθισμα). » Σεισμὸς—, « Ι. Λυδ.
Ἵζω [ἕζω], Μ. ἰζήσω. Καθίζω, τοποθετῶ. » Βουλὴν ἷζε γερόντων, « Ἰλ. Β., συνεκρότησε συμβούλιον. ||. (μσ. ἢ ἑλλ.) κάθημαι (» Τὸν θρόνον ἐς τὸν ἵζων ἐδίκαζε, « Ἡρ. » Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο, « Ἰλ. Γ.)· εἶμαι τοποθετημένος (στρατοπεδευμένος) πουθενά (» Ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζοντο, « Ἡρ.). (ἐπὶ πραγμ.) κατακάθημαι, βουλιάζω. » Πηλοῦ, ὃν ἡ νῆσος ἱζομένη παρέσχετο, « Πλάτ. » Ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἱζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον, « Θκ.
Ἰὴ, ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀγαλλίασιν, κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπολ.) » Ἰὴ Παιάν! Πλ., εὖγε! 'γειά σου! (παρβλ. Εὐοῖ). 2) Θρηνητ. » Ἰὴ ἰὴ ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ θρεομένη μέλη, « Αἰσχλ. 3) Χλευαστ., ὄχ ὄχ! (Ἀρςφ. Εἰρ. 193).
Ἰὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰά, φωνὴ, κραυγή.
Ἴη, ῆς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μία.
Ἴη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵημι.
Ἴῃ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
†Ἰηδὼν [ἰαίνω], όνος (ἡ). χαρά.
Ἰήϊος [ἰή], α ἢ ος, ον, Π. ὁ συνωδευμένος μὲ μεγάλας ἢ λυπηρὰς φωνάς. » Ἰήϊοι κάματοι, « Σοφ., οἱ πόνοι τῆς γέννας. » Μέλος ἰήϊον, « Εὐρ., τὸ μυρολόγι. (ἰδιαιτ.) » Ἰήϊος, « (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων, (ὡς τιμώμενος μὲ τὸ ἐπιφώνημα, Ἰὴ παιὰν), (ἴδε Ἰὴ ϗ παρβλ. Εὔϊος).
Ἰήκοπος (ὁ, ἡ), Π. [ἰή, κόπτω]. ὁ προξενῶν κόπους (πόνους, φωνὰς ὀδυνηράς). » Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων ἰήκοπον (τὸ ὀπ. ὀρθῶς ὁ Heathius ἔγραψε κατὰ διάστασιν: ἰὴ κόπον), οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; « Αἰσχλ.
Ἴηλα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἰάλλω.
Ἰήλεμος, Ἰηλεμίζω κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἰάλεμος κτλ.
Ἴημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἴαμα.
Ἵημι, Μ. ἥσω (παρτ. Ἵην, ης, η ἢ Ἵουν, εις, ει, ἀόρ. Ἧκα, πρκ. Εἷκα, καὶ πθ. Εἷμαι, ἀόρ. πθ. Ἕθην ἢ Εἵθην, μέλλ. Ἑθήσομαι). Κινῶ τι ταχέως (μὲ ὁρμήν)· στέλλω· τινάζω· ἀφίνω, ξαπολνῶ· ἐβγάζω. » Τοῖσι δ' ἵκμενον οὖρον ἵει Ποσειδάων, « Ὅμ. » Ἀᾶαν ἵησιν, « αὐτ. » Ἧκας δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, « Ἰλ. Α. » Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, « Ἀρςφ. » Τίς σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν, « Ἰλ. Σ. » Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκεν, « Ἰλ. Θ. (καὶ κατὰ δοτ.) » Ἵησι τῇ βώλῳ, « Ξεν. » Ὅπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν, « Ὅμ. (καὶ λογογρφ.) » Φωνὴν ἱέναι, « Πλ., νὰ ἐβγάλῃ. » Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντες, « Θκ., ὁμιλοῦντες. (καὶ ἑλλ.) » Ποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἵησιν (ἐνν. ὕδωρ), « Ὅμ., τρέχει. » Κρήνη ἵησιν, « αὐτ., πηγάζει, ἀναβρύει. » Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκεν, « Ὀδ. Ψ. » Κάδ' δὲ κάρητος ἧκε κόμας, « αὐτ., τὰς ἀφῆκε νὰ κυματοῦν. » Ἐκ δὲ ποδοῖϊν ἄκμονας ἧκε δύο, « αὐτ., ἐκρέμασε. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἧκε φέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ λογογρφ.) » Ἵει ἅμα πάντα καὶ σκέλη καὶ χεῖρας καὶ κεφαλὴν, « Ξεν., ἐκίνει ταχέως. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) » Μεγάλων ψυχῶν ἱείς, « Σοφ., καθαπτόμενος, ἐγγίζων. ||. (μσ.) Π. ὁρμῶ· κινοῦμαι (διευθύνομαι) πρός. (συνκδ. καὶ τρπ.) = Ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) » Ἱέμενοι πόλιος, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἱέμενος Τροίην δε, « Ὀδ. Τ. » Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, Ὀδ. Κ., ἔχων γυρισμένην τὴν κεφαλὴν του καὶ βλέπων πρός. (ϗ τρπ.) » Νίκης ἱεμένων, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἵετο Αἰνείαν κτεῖναι, « αὐτ.
Ἴηνα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἰαίνω.
Ἰηπαιήων, ονος (ὁ). (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων, (ἴδε Ἰήϊος καὶ
Ἰηπαιωνίζω, Μ. ίσω. Ἐπικαλοῦμαι ἢ Ἀνυμνῶ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιφωνῶν τὸ Ἰὴ Παιάν.
Ἴησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἵημι.
Ἴῃσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἴῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
Ἰήσιμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰάσιμος.
Ἴησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἴασις.
Ἰητὴρ καὶ
Ἰητρὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἰατρός.
Ἰήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἰητήρ.
Ἰθαγενὴς καὶ Π. Ἰθαιγενὴς [ἰθὺς, γένος], έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ νομίμου γάμου, γνήσιος, ἢ 2) αὐτόχθων, (ἐν γέν.) εὐγενὴς, εὐπατρίδης. 3) (ἐπὶ πραγμ.) = Αὐτοφυής. » Οὐκ ἰθαγενέα στόματα (τοῦ Νείλου) ἀλλ' ὀρυκτὰ, « Ἡρ.
†Ἰθαίνω, Μ. ανῶ, γρμτ. ἀντὶ Ἰαίνω, (ὅθ.
Ἰθαρὸς, ά, όν, Π. διαυγὴς, καθαρός.
Ἰθέα, Ἰων. ἀντὶ Ἰθεῖα, θηλ. τοῦ Ἰθύς.
Ἰθέως [ἰθὺς], ἐπίρ. Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) = Εὐθέως, ἀμέσως.
Ἴθι, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι. ||. (ὡς ἐπίρ.) Παρακελ., = Ἄγε, ἔλα! κάμε! ἔλα δά!
Ἴθμα (τὸ), Π. [εἶμι]. ἴχνος, πάτημα· προπάτημα· πέταγμα. (ἐν γέν.) κίνημα.
†Ἴθρις [;], ιος (ὁ). εὐνοῦχος.
Ἰθὺ, οὐδ. τοῦ Ἰθύς.
†Ἰθύβόλος (ὁ, ἡ), = Εὐθύβόλος.
Ἰθυδίκης, ου (ὁ) καὶ
Ἰθύδικος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύδικος.
Ἰθύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύδρομος.
Ἰθύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύθριξ.
Ἰθυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθυκέλευθος.
Ἰθυκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα ὀρθὰ τὰ κρήδεμνα (ἀνοικτὰ τὰ πανία) της.
†Ἰθυκτίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἴσας (εὐθείας) τὰς κτιδόνας, (οὕτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος τὸ τοῦ Ὁμήρου) Ἰθυπτίων.
Ἰθυκυφὴς, έος καὶ ;Ἰθύκυφος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (κύπτων) ἴσια πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἔχων πεταγμένην τὴν ῥάχιν, πάσχων ἐμπροσθότονον, καμπούρης.
Ἰθύλορδος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (λορδὸς) πρὸς τὰ ὄπισθεν, πάσχων ὀπισθότονον.
Ἰθυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυμαχέω.
Ἰθυμαχία (ἡ), = Εὐθυμαχία, [ἐκ τοῦ
Ἰθυμάχος (ὁ), = Εὐθυμάχος.
†Ἰθυμβος (ὁ), [ἰθύω]. ὕμνος καὶ χορὸς εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.
Ἰθύνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐθὺν νοῦν (κρίσιν ἢ ὀρθὸν φρόνημα.
Ἴθυνσις [ἰθύνω], (ἡ), = Εὔθυνσις, διεύθυνσις.
Ἰθύντατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἰθύτατος, ὑπερθ. τοῦ Ἰθύς. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰθύντατα, ἐπίρ. Ὅλως διόλου ἴσια, (καὶ τρπ.) δικαιότατα. » Δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, « Ἰλ. Σ.
Ἰθύντειρα (ἡ), θηλ. τοῦ-
Ἰθυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐθυντὴρ, διευθυντὴς κτλ.
Ἰθυντήριος, α ἢ ος, ον, = Εὐθυντήριος, ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διεύθυνσιν.
;Ἰθυντής, οῦ καὶ
Ἰθύντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἰθυντήρ.
Ἰθύνω [ἰθὺς], Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Εὐθύνω, ἰσάζω· στήνω ὀρθόν· διευθύνω τι πρὸς ἢ κατά τινος· (τρπ.) διέπω, κυβερνῶ· διορθόνω· τιμωρῶ. » Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, « Ἡσ.
Ἰθυπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Εὐθυπορέω, [ἐκ τοῦ
Ἰθύπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ περιπατῶν ἴσια (ὑπάγων κατ' εὐθεῖαν), (ἐπὶ ἀνέμ.) πρόμος, οὔριος. » Ἀπόλλων—, « Ἐπγρφ., ὁ φέρων οὔριον ἄνεμον. 2) (προπαροξ.) τοῦ ὀπ. οἱ πόροι (οἱ δρόμοι, αἱ διέξοδοι) εἶνε ἴσιοι, (ἁπλῶς) ἴσιος. » Ἰθυπόροιο κελεύθου, « Νόνν.
Ἰθυπτίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [ἰθ. πέτομαι]. ὁ πετῶν (φερόμενος) κατ' εὐθεῖαν. (ἴδε ϗ Ἰθυκτίων.
Ἰθύῤῥοπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (τείνων) κατ' εὐθεῖαν.
Ἰθὺς, ος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθ. -ύτερος, -ύτατος, ϗ Π. -ύντερος, -ύντατος), = Εὐθὺς, ἴσιος· στέκων ἢ ὑπάγων ἴσια. (μτφορ.) ὀρθός· εἰλικρινὴς, ἀληθινός· δίκαιος. ||. (τὸ θηλ.) Ἰθεῖαν (ἐνν. καθ' ὁδὸν), (ἐκλαμβ.) ἀντὶ ἐπίρ. Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. (ϗ τρπ.) » Ἐκ τῆς ἰθείης, « Ἡρ., εἰλικρινῶς, ἀδόλως· παῤῥησίᾳ, (κοιν.) μὲ τὴν ἰσιάδα ἢ· ὀρθά-κοφτά. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰθὺ, ἀντὶ-
Ἰθὺς, ἐπίρ. Π. ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. (μὲ γεν.) » Ἰθὺς Δαναῶν, « Ὅμ., ἴσια κατ' ἐπάνω των. (καὶ προθετ.) » Ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἰθὺς μάχεσθαι, « Ἰλ. Ρ., (μονολεκτ.) Ἰθυμαχῆσαι.
Ἰθὺς, ύος (ἡ), Π. [ἰθύω], ὁρμή· κίνημα ὁρμητικὸν ἴσια κατ' ἐπάνω τινός. (μτφορ.) ἔφεσις, ἐπιθυμία· σκοπός· ἐπιχείρησις.
Ἰθυσκόλιος (ὁ, ἡ). γυρτὸς κατ' εὐθεῖαν γωνίαν. » Ῥάχις—, « Ἱππκρ., (ἴδε Ἰθυκυφής).
Ἰθυτένεια (ἡ). ἢ κατ' εὐθεῖαν τάσις (διεύθυνσις), εὐθυγραμμία, [ἐκ τοῦ
Ἰθυτενὴς [ἰθὺς, τείνω], έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τενῶς. Ὁ ἐκτεινόμενος ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν), (ἐν γέν.) ἴσιος. (καὶ μτφορ.) δίκαιος. » Τὸ ἐν ταῖς κρίσεσιν ἰθυτενὲς, « Θεοφύλ.
Ἰθύτης (ἡ), [ἰθὺς], = Εὐθύτης, ἢ κατ' εὐθεῖαν φορά.
Ἰθυτμὴς, ῆτος, Π. καὶ
Ἰθύτομος (ὁ, ἡ). κομμένος ἴσια (κατ' εὐθυγραμμίαν), ἴσιος. » Ἀγυιὰ—, « Νόνν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰθύτριχος, πλθ. τοῦ Ἰθύθριξ.

Ἰθυφαλλικὸς, ἡ, ὸν καὶ Ἰθυφάλλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰθύφαλλον.

Ἰθύφαλλος (ὁ), [ἰθ. φαλλός]. ὁμοίωμά τι ἀνδρικοῦ ἐντεταμένου αἰδοίου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ Βακχεύοντες. 2) (συνκδχ.) εἶδ. ᾠδῆς ψαλλομένης εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου. 3) ἀσελγὴς (κακοήθης, διεφθαρμένος) ἄνθρωπος.

Ἰθυφάνεια (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν προσπίπτουσα λάμψις (ἀκτὶς φωτός).

Ἰθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὐθύφρων.

Ἰθύω, Μ. ύσω, = Θύω, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν, φέρομαι (ὁρμῶ) κατ' εὐθεῖαν πρός τι ἢ κατά τινος· (τρπ.) ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ.

Ἰθυωρία (ἡ), = Εὐθυωρία.

Ἰίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα κτλ. τοῦ ἰοῦ (τῆς σκωρίας).

†Ἱκανοδοσία (ἡ), (νλγ.) ἐγγύησις ἢ ἀποζημίωσις ἀποχρῶσα, ἱκανοποίησις, [ἐκ τοῦ

†Ἱκανοδότης, ου (ὁ), (νλγ.) ὁ δίδων (παρέχων) ἀποχρῶσαν ἐγγύησιν ἢ ἱκανοποίησιν.

Ἱκανὸς [ἱκάνω], ἡ, όν. Ἀρκετὸς, ἀποχρῶν, (ᾧ μὲ ἀπαρ.) δυνάμενος νά. φερέγγυος, ἀξιόχρεως· ἁρμόδιος· ἀρκετὰ μεγάλος (πολὺς κτλ.), (κοιν.) μεγαλούτσικος ϰϟ. » Ἱκανὴ γυνή, « Λξ., ἀρκετὰ εὔμορφη, εὐμορφούτσικη. » Ἱκανὸς τεκμηριῶσαι, « Θκ., ἀποχρῶν πρὸς ἀπόδειξιν. (ᾧ ἑλλ.) » Ἐφ' ἱκανὸν (ἐνν. χρόνον), » Ἐξ ἱκανοῦ (ἐνν. χρόνου), « Λξ., ἀπὸ (διὰ) κἄμποσον καιρόν. » Πορρῶ τοῦ ἱκανοῦ, « Λξ., ὑπὲρ τὸ δέον. » Τὸ ἱκανὸν ποιεῖν, « Πλβ., ἱκανοποιεῖν, (Γαλλ.) **donner satisfaction.** » Ἱκανὸν ποιοῦμαι (ἡ) τίθεμαι, « Λξ., ἀρκοῦμαι.

Ἱκανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἱκανοῦ, ἁρμοδιότης (ἐπιτηδειότης) πρὸς, ἀξιότης.

Ἱκανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ἱκανὸν (ἀποχρῶντα, ἀρκετὸν πρός). ||. (μσ.) μοὶ εἶνέ τι ἱκανὸν (ἀρκετὸν), ἀρκοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι. » Ἱκανουμένους τοῖς ἑαυτῶν κτήμασι, « Δ. Ἁλ.

Ἱκάνω καὶ (μσ.) Ἱκάνομαι (παρτ. Ἵκανον ᾧ πλέον οὐ), Π. [ἵκω]. ὑπάγω, ἔρχομαι· φθάνω· ἐγγίζω, πλησιάζω. (ὅθ.) καταφεύγω (προσπίπτω) ὡς ἱκέτης, ἢ· ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, κυριεύω. » Ὅτε μιν ὕπνος ἱκάνοι, « Ἰλ. Α., (παρβλ. Ἱκνέομαι).

Ἱκανῶς, ἐπίρ. Ἀρκετὰ, ἀποχρώντως· καθὼς πρέπει, ὅσον χρειάζεται. » Ἱκανῶς ἔχω, « Λξ., ἀρκοῦμαι, εἶμαι ἀρκετὰ πληροφορημένος. » Ἱκανῶς ἔχω τινὶ, « Πλάτ., εἶμαι ἱκανὸς ν' ἀντιταχθῶ πρὸς, (καὶ ἀπρσ.) » Ἱκανῶς ἔχει, « αὐτ., ἀρκεῖ, (παρβλ. Ἅλις).

Ἱκελος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἴκελος, ὅμοιος, (ὅθ.

Ἱκελόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τι ὅμοιον μὲ, παρομοιάζω.

Ἱκέλως, ἐπίρ. Π. ὁμοίως, παρομοίως.

Ἱκέσθαι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἱκνέομαι.

Ἱκεσία (ἡ). δέησις (παράκλησις) ἱκέτου. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ Ἱκέσιος.

Ἱκεσιάζω, Μ. άσω, = Ἱκετεύω.

Ἱκέσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱκέτην, ἱκετήριος. » Ζεὺς —, « Σοφ., ὁ προστατεύων τοὺς ἱκέτας. » Ἱκεσία τε γίγνομαι, « Εὐρ., ἀντὶ Ἱκέτις.

Ἱκεταδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος ἱκέτην ἢ τοὺς ἱκέτας.

Ἱκετεία (ἡ). τὸ ἱκετεύειν, ἱκεσία.

Ἱκέτευμα (τὸ). ἱκεσία· τρόπος ἱκεσίας.

Ἱκετευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν εἴδει ἱκεσίας, παρακλητικός.

Ἱκετεύω, Μ. εύσω (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Παρακαλῶ (κυρ. δὲ Καταφεύγω πρός) τινα ὡς ἱκέτης.

Ἱκετηρία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱκετήριος.

;Ἱκετηριάζω, Μ. άσω. Προτείνω ἱκετηρίαν, ἱκετεύω, [ἐκ τοῦ

Ἱκετήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱκέτην ἢ γινόμενος πρὸς ἱκεσίαν ἢ ἐν εἴδει ἱκεσίας, ἱκετευτικός. ||. (ὡς οὐσ.) Ἱκετηρία (ἡ), (ἐνν. ῥάβδος) ὁ κλάδος τῆς ἐλαίας τὸν ὁπ. ἐκράτει ὁ ἱκέτης, (ὅθ.) » Ἱκετηρίαν τιθέναι (ἐνν. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ), « Ἡρ., = Ἱκετεύειν. (τὸ δὲ) » Οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκεν οὐδεὶς πώποθ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, « Δμ., (ἀναλογ. μὲ τὸ κοιν.) δὲν ἔῤῥηξεν (ἀντὶ δὲν ἔδωκεν) ἀναφοράν. (ἁπλῶς ἀντὶ Ἱκεσία) » Καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρηνεῖς οἱ πλείους, « Συν.

Ἱκετηρὶς (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἱκετήριος, ἱκετευτική.

Ἱκέτης [ἵκω], ου (ὁ). (κυρ.) Ὁ καταφεύγων πρός τινα καὶ ζητῶν βοήθειαν ἢ καθαρισμὸν ἀπὸ μίασμα φόνου (συνήθως ἐκράτει ἱκετηρίαν καὶ ἐκάθητο εἰς τὸν βωμὸν ἢ τὴν ἑστίαν, ὅθεν ἐθεωρεῖτο ἱερὸς καὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προστάτου του ἐσχηματίζετο σχέσις τις ὁμοία μὲ τὴν τῶν ξένων). » Ἴσον δ' ὅ,θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, « Ἡρ., (ὅθ. 2) ὁ ὑποδεχόμενος ἱκέτην, (Ὀδ. Π. 422). 3) Π. ἀντὶ Ἱκετήριος.

Ἱκετήσιος, α, ον, = Ἱκέσιος καὶ

Ἱκετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἱκετήριος.

Ἱκέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱκέτης.

;Ἱκετοδόκος (δόχος), ου (ὁ, ἡ), = Ἱκεταδόκος.

Ἱκετώσυνος (ὁ, ἡ), = Ἱκετήριος, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἱκετώσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ πρὸς καθαρισμὸν ἱκέτου φονέως τελουμένη θυσία.

Ἵκηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἵκῃ, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἱκνέομαι.

†Ἱκμαδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱκμαλέος, νοτερός.

Ἱκμάζω, Μ. άσω καὶ

Ἱκμαίνω, Μ. ανῶ. Νοτίζω, ὑγραίνω· μουσκεύω. (συνκδχ.) ἀπαλύνω.

Ἱκμαῖος (ὁ), (ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς, ὡς) ἐπιχέων εἰς τὴν γῆν τὴν ἰκμάδα (τὴν βροχὴν, τὴν ὑγρασίαν).

Ἱκμαλέος, α, ον. Πλήρης ἰκμάδος, ὑγρὸς, νοτισμένος.

Ἰκμὰς, άδος (ἡ). νοτὶς, ὑγρασία.

†Ἱκμασία (ἡ), = Ἰκμὰς, ὑγρότης, ὑγρασία.

Ἵκμενος (Ἰων. ἀντὶ) Ἵκμενος [ἱκνέομαι], η, ον, Π. (κυρ. ἄνεμος) πρύμος, οὔριος, (κατ' ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰκμὰς) δροσερὸς, γλυκὺς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φρέσκος, ἢ· ὑγρὸς, νοτερός.

Ἴκμη (ἡ), [ἰκμὰς], εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς ὑγροὺς (ὑδατώδεις) τόπους.

Ἴκμιος, α, ον, Π. = Ἰκμαλέος.

Ἰκμόβωλον (τὸ). ὑγρὸς (γλοιώδης) βῶλος χώματος.

Ἱκνέομαι-οῦμαι [ἵκω, ἱκάνω], Μ. ἵξομαι (παρτ. Ἱκνεόμην-ούμην, ἀόρ. Ἱκόμην, πρκ. Ἶγμαι). Ἔρχομαι, ὑπάγω· φθάνω (καταντῶ) που. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Πεζὸς ἐς Κόλχους ἵκετο, « Θκρ. (ᾧ ἑλλ. τῆς προθ.) » Εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο, « αὐτ. » Ἑλλήσποντον ἵκοντο, « αὐτ. (ᾧ μτνμ.) » Τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; « Ἰλ. Α. » Τὸ δ' ἄψ ἵκετ' Ἕκτορα, « Ἰλ., τὸν ηὗρε, τὸν ἐκτύπησε. (καὶ ἐπίρ.) » Ὅθεν ἵκετο, « Θκρ. (καὶ χ. πτ.) » Πρὶν ἐμ' ἱκέσθαι, « αὐτ. » Δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο, « αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἢ δοτ. ἑλλ.) » Μὴ ὥρας ἵκοισθε, « Ἀρςφν. » Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο! « Πλ., (φρσ.) νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου! 2) καταφεύγω που ἢ πρός τινα ὡς ἱκέτης, (ἐν γέν.) δέομαι, προσπίπτω, ἱκετεύω. » Ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, « Σοφ. (ᾧ ἑλλ. τῆς προθ.) » Ταύτης ἱκνοῦμαί σε, « Εὐρ. 3) (ἀπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) συμπίπτει, συμβαίνει, ἁρμόζει, ἀνήκει· ἀφορᾷ· ἀρκεῖ. » Γαγγραινοῦσθαι ἱκνέεται τὸν πόδα, « Ἱππκρ ἔτυχε νά. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) » Ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν (αὐτὴν), « Ἡρ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Ἡμέας ἱκνέεται, « αὐτ. (καὶ πρὸς γέν. ἢ δοτ.) » Ὅσον ἵξεται ἀμφοῖν, « Ξεν., ὅσον πέσῃ εἰς τὴν ἀναλογίαν των. (καὶ κατὰ μτχ.) » Μέγεθος ἱκνούμενον, « Ἀρςτ., ἀρκετὸν, ἀνάλογον. » Ἐτάξαντο, ἀντὶ τῶν νεῶν, τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, « Θκ. » Ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ, « Ἡρ., ἦλθε (συνέπεσε) καιρός, » Τοῦ ἱκνουμένου χρόνου, « Πλ., εἰς τὸν πρέποντα (προσδιωρισμένον) καιρὸν, (ὅθ.

Ἱκνουμένως καὶ Ἰων. Ἱκνεομένως καὶ Δ. Ἱκνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνηκόντως, ἀποχρώντως, ἱκανῶς. » Καὶ γάλα πίνειν ἱκν., « Ἱππκρ.

Ἱκοίμην ᾧ Δ. Ἱκοίμαν, ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. ᾧ

Ἱκόμην, ἀόρ. 6'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἱκνέομαι.

Ἱκρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἱκρίον ἢ Ἴκριον (τὸ), [ἄκρις, ὄκρις]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) σανίδωμα· κατάστρωμα ἢ μᾶλλον τὰ ἐγκοίλια (πλοίου) (» Ἴκρια δ' ὀρθὰ περὶ σταμίνεσσιν ὑφαίνων ὁλκάδι τοῖχον ἔτευχε, « Νόνν.)· τὸ ἐπάνω πάτωμα (ὑπερῷον) οἴκου· δῶμα (πύργου)· (συνήθ.) σκαλωσιὰ (διὰ τὰς οἰκοδομὰς) καὶ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτὴν, (ὅθ.) τὸ πρόχειρον ἐκ σανίδων οἰκοδόμημα ὅπου στέκουν οἱ θεαταί, ἢ· ὅπου ἀναιβάζουν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κεφαλικῆς ποινῆς τοὺς καταδίκους (Γαλλ.) **échafaud.**

Ἰκριοπηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἴκρια.

Ἰκριόφιν, Π. ἀντὶ Ἰκρίου ἢ Ἰκρίῳ, γεν. ἢ δοτ. τοῦ Ἴκριον.

Ἰκριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω ἰκρίον ἢ ἐν εἴδει ἰκρίου, σκεπάζω μὲ σανίδωμα, πατόνω.

Ἰκρίωμα (τὸ). ἰκριοειδὲς κατασκεύασμα, σκαλωσιά.

Ἰκριωτὴρ (ὁ). μέρος τι τοῦ πλοίου, (Ἐπγρφ. Ναυτ. 507, 533).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱκτάϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἱκέσιος ἢ Ἱκετήριος.
Ἵκταρ, ἐπίῤῥ. Π. [ἵκω]. πλησίον, ἐγγύς· ὁμῶ, συγχρόνως· εὐθύς· ἔξαφνα. (μὲ γεν.) » Ἵκταρ ἥμενοι Διός, « Αἰσχλ. (ᾗ ἀποκλύτ.) » Οὐδ' ἵκταρ βάλλει, « Πλάτ. (κατὰ λέξ.) οὔτε πλησιάζει κἂν (τὸ βέλος) εἰς τὸ σημάδι, (δηλ. παροιμ.) πολλὰ μακρυά!
Ἱκτεράω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἱκτεριάω.
Ἱκτερίας [ἵκτερος], ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. κιτρινωποῦ λίθου.
Ἱκτεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἵκτερον (κιτρινάδαν).
Ἱκτερικός, ή, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ ἵκτερον.
Ἱκτεριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱκτερικός, ὅμοιος μὲ ἵκτερον.
Ἱκτερόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἱκτεριώδης.
Ἱκτερόομαι-οῦμαι (χ. Μ.). Παθαίνω (Κυριεύομαι ἀπὸ) ἵκτερον.
Ἵκτερος (ὁ), [ἵκτις] εἶδ. (ἢ μᾶλλ. σύμπτωμα) ἀσθενείας, κιτρινάδα, (ἄλλ.) χρυσῆ, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) νίκτερας.
Ἱκτερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) ἵκτερον.
Ἱκτερώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱκτεριώδης.
Ἱκτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱκετὴρ, Ἱκέτης.
Ἱκτήριος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἱκετήριος.
Ἵκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱκέτης.
Ἱκτίδειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἱκτῖδα. ‖. (τὸ θηλ.) Ἱκτιδῆ (ἡ). (ἐνν. δορὰ), δέρμα ἱκτῖδος, νοῦρκα ἢ ζερδαβᾶς.
Ἱκτῖν, ῖνος, ἡ (ὀρθότ.)
Ἱκτῖνος (ὁ), [ἵημι ἢ ἵκω], εἶδ. ἱερακιοῦ, περδικοῦέρακον, (Γαλλ.) milan. 2) εἶδ. λύκου ἢ τσακάλι.
Ἱκτινώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἱκτίνῳ ὅμοιος, ἁρπακτικός.
Ἱκτὶς [ἵημι], ίδος (ἡ), ζ. (κοιν.) κουνάδι, ἀτσίδι.
Ἵκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἱκνέομαι.
Ἱκτορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἱκετεύω, [ἐκ τοῦ
Ἱκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱκέτης.
Ἵκω, Μ. ἵξω (πκρτ. Ἵκον ἢ Ἶξον), Π. (πρωτότ. τοῦ) Ἧκω Ἱκάνω ᾗ Ἱκνέομαι, Ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, φθάνω κτλ.
Ἴλα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἴλη.
Ἴλαδὸν, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ἰληδόν.
Ἰλάειρα (ἡ), Π. [†ἱλάω]. ἡ σελήνη.
Ἴλαθι, Π. ἀντὶ Ἱλάσθητι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἱλάσκω.
Ἵλαμαι (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἵλημι) καὶ
Ἱλάομαι (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἱλάω), Π. ἀντὶ Ἱλάσκομαι.
Ἵλαος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἵλεως.
Ἱλαρίς (ἡ), = Ἱλαρότης. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ νυφίτσα.
Ἱλάρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ (χαρμόσυνος) εἰς τιμὴν τῆς Κυβέλης (ἑορταζομένη ὑπὸ τῶν Ῥωμ. κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, ἀναλογοῦσα κατά τι μὲ τὰ παρ' ἡμῖν Καρναβάλια).
Ἱλαροδότης, ου (ὁ). ὁ τὴν ἱλαρότητος (εὐθυμίας).
Ἱλαρὸς [†ἱλάω], ά, όν. Φαιδρὸς, χαρούμενος.
Ἱλαρότης (ἡ). φαιδρότης, ἡμερότης (προσώπου).
Ἱλαροτραγῳδία (ἡ). τραγῳδία καταστρέφουσα εἰς τὸ κωμικὸν ἢ μεταπεποιημένη ἐπὶ τὸ κωμικώτερον.
Ἱλαριόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Ἱλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ Ἱλαρὸν, εὐφραίνω, καλοκαρδίζω, φαιδρύνω. »Τὸ τῶν ἐννοιῶν σκυθρωπὸν—, « Εὐς.
Ἱλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἴλης (ἑνὸς τάγματος ἱππικοῦ).
Ἱλαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱλάρχου.
Ἱλαρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραγῳδῶ ὡς Ἱλαρῳδός.
Ἱλαρῳδία (ἡ). τραγοῦδι ἢ τραγούδημα Ἱλαρῳδοῦ.
Ἱλαρῳδὸς (ὁ, ἡ). τραγουδηστὴς ἢ ποιητὴς Ἱλαρῶν (τερπνῶν, χαροποιῶν) ᾠδῶν.
Ἱλαρῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ Ἱλαρότητα.
Ἱλάσιμος (ὁ, ἡ), [†ἱλάω]. ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) πρὸς ἱλασμὸν, ἐξιλεωτικός.
Ἱλάσκω [ἵλαω], Μ. ἱλάσω (νλγ.) ἀντὶ (τοῦ εὐχρ.) Ἱλάσκομαι, Μ. ἱλάσομαι (πρκ. Ἱλασμαι, ἀόρ. πθ. Ἱλάσθην καὶ μέλλ. Ἱλασθήσομαι). Κάμνω τινὰ Ἵλεων (εὐμενῆ) πρὸς ἐμαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον, ἐξιλεώνω (καὶ πθ.) ἐξιλεόνομαι. » Ἀνασσ', ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν, « Ὑδ. Γ'. (καὶ αἰτ.) » Ἱλασαμένοις αὐτὸν ᾗ διαλλαγεῖσι. « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Εἰς τὸ Ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, « Γρρ. (καὶ μτνμ.) » Τί δὲ δὴ τὰ Κάβειρους . . πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ; « Πλάτ., πῶς να τὰ ἀλληγορήσωμεν εὐσχήμως; (κοιν.) πῶς νὰ τὰ 'μβολιώσωμεν; (καὶ δοτ. ἐκ δ'. ἢ ὀργαν.) » Μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, « Ἰλ. Δ. » Θυσίῃσι αὐτὸν ἱλάσκονται, « Ἡρ. (ἢ περιποιητ.) » Ὅ θεὸς ἱλάσθητί μοι, « Γρφ.
Ἵλασμα (τὸ). τὸ προσφερόμενον πρὸς ἱλασμὸν (πρὸς ἐξιλέωσιν), θυσία (ἱλαστήριος).
Ἱλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἱλάσκομαι.
Ἱλασμὸς (ὁ). τὸ ἱλάσκεσθαι, ἐξιλέωσις. θυσία (ἢ ὁποιαδήποτε τελετὴ) γινομένη πρὸς ἐξιλασμόν.
Ἱλαστήριος, α ἢ ας, ον. Ὁ γινόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἱλασμὸν, ἐξιλεωτικός. ‖. (οὐσ.) » Ἱλαστήριον (τὸ), « Γρρ., ἢ ὑπεράνωθεν τῆς κιβωτοῦ τῆς διαθήκης χρυσῆ τράπεζα. (ἐν γέν.) θυσιαστήριον. »Τοῖς τοῦ ἱλαστηρίου προθύροις. « Ἰώσ.
Ἱλαστικὸς, ἡ, όν, = Ἱλαστήριος. » Ἱλαστικὰ (τὰ), « θυσία πρὸς ἐξιλασμόν.
(Ἱλάω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἱλάομαι = Ἱλάσκομαι, (ῶθ. ὁ) Μ. ἱλάσω κτλ.
Ἱλάομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἱλάομαι.
Ἵλεος (ὁ), [ἵλαω], = Βίλεὸς (1, 2).
Ἵλεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἵλεως.
Ἱλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ Ἵλεων, ἐξιλεόνω, (καὶ μσ.) ἐξιλεόνομαι.
Ἵλεως (ὁ, ἡ), Αττ. ἀντὶ Ἵλαος, φαιδρὸς, ἱλαρὸς· (συνηθ. καὶ συνήθ.) εὐμενὴς, συμπαθητικὸς, εὐδιάθετος.
Ἱλέως, ἐπίῤῥ. Εὐμενῶς.
Ἱλεωτήριον (τὸ), [ἱλεόω], = Ἱλαστήριον.
Ἱλεωτικὸς, ἡ, όν. Ἐξιλεωτικὸς, Ἱλαστήριος.
Ἴλη (ἡ), [Ἵλλω], = Εἴλη, ἄθροισμα ἀνθρώπων κλπ., (ἰδιαιτ.) τάγμα (σῶμα) ςρατ. (κυρ.) ἱππέων, (Γαλλ.) escadron.
Ἰληδὸν, ἐπίῤῥ. Κατ' Ἴλας· σωρηδὸν, ἀγεληδόν.
Ἴληθι, Ἰων. ἀντὶ Ἵλαθι.
Ἱλήκω (εὔχρ. κυρ. μόνον κατ' ἐλκτ. ᾗ ὁποτ.), Π. εἶμαι ἢ γίνομαι Ἵλεως (εὐμενὴς) πρός τινα.
Ἱλιὰς, ἀσφαλμ. ἀντὶ Ἱλλὰς.
Ἱλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ζαλίζομαι, σκοτίζομαι· (μτφρ.) τὰ χάνω. » Ἱλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα, « Πλάτ. » Ἱλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος, « Ἀρρχ. » Ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἱλιγγιῶντας ὁρῶσι, « Πλ. [ἐκ τοῦ
Ἵλιγξ [ἵλλω], ιγγος (ἡ), = Δίνη, στρηφογύρισμα (νεροῦ), καταβόθρα.
Ἰλιόθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ τὰ Ἴλιον (τὴν Τροφάδα).
Ἰλιόθι, ἐπίῤῥ. Π. εἰς τὸ Ἴλιον.
Ἰλιεῤῥαίστας (ὁ), Π. [Ἴλ. ῥαίω]. ὁ καταστρέψας τὸ Ἴλιον, πορθητὴς τῆς Τροφάδος.
Ἱλλαίνω [ἵλλος], Μ. ανῶ. Ἀλλαιθωρίζω. ἀτραβοκυττάζω.
Ἱλλὰς [ἵλλω], άδος (ἡ). σχοινὶ (διὰ δέσιμον), τριχιὰ, φλαμοῦρι· εἶδ. θηλειᾶς· γιουλλάρι. 2) εἶδ. πτηνοῦ (κίχλας).
Ἱλλίζω [ἱλλὸς], Μ. ίσω, = Ἱλλαίνω, Ἱλλώπτω.
†Ἱλλὶς, ίδος (ἡ), Θηλ. τοῦ
Ἱλλὸς (ὁ), [ἵλλω], μύωψ (ᾗ ἀλλοιθωρες.
†Ἵλλος (ὁ), Ἰων. ὀφθαλμὸς, (ἴδε Δενδίλλω).
Ἵλλω, Μ. . . ᾰ, = Εἴλλω, Εἰλέω, περιςρέφω, στρηφογυρίζω· κουλουριάζω· συνάζω εἰς ἕν, κάμνω κουβάρι· δένω· περικυκλόνω.
Ἱλλώδης [ἵλλὸς], εος (ὁ, ἡ). ἀλλοιθωρίζων.
Ἱλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Ἱλλωπίζω, Μ. ίσω καὶ
Ἱλλώπτω [ἵλλὸς], Μ. ώψω. Κυττάζω σὰν ἀλλοίθωρος ἢ μύωψ (μὲ 'μισκλεισμένα 'μμάτια), ἀλλοιθωρίζω, ςραβοκυττάζω· συχνοπαίζω τ' ὀμμάτι μου, κάμνω (νεῦμα μὲ) τ' ὀμμάτι. » Οἱ ἱλλώπτοντες ἀνδρόγυνοι, « Φυσιογν.
Ἱλλωσις, εως (ἡ). διαςροφὴ (γύρισμα) τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλοιωθρισμα.
Ἱλλυίεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἴλλυν (βῶρκον), λασπώδης, βορβορώδης.
Ἴλυὸς (ὁ), (Γ. = Εἰλυὸς, τρύπα (χωλιᾶς) θηρίου.
Ἴλὺς [ἵλλω], ύος (ἡ), λάσπη ποτάμου, βοῦρκος, (ἐν γέν.) κατακάτι.
Ἱλυσπάομαι-ῶμαι, = Εἱλυσπάομαι.
Ἱλύσπεσις, εως (ἡ). ἡ κίνησις (τὸ σύρσιμον) τοῦ ἱλυσπωμένου ζώου.
Ἱλύω, Μ. ύσω, = Εἱλύω. 2) [ἵλὺς], λασπώνω, λερώνω.
Ἱλυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱλυῶδες.
Ἱμαῖος [ἵμαω ἢ ἱμαλὸς], α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἀπὸ τοῦ φρέατος κτλ.) ἄντλησιν τοῦ ὕδατος ἢ εἰς τὸ ἄθλημα τῶν γαννημάτων. « Ἱμαῖαι τε ἱμαῖον (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), « Καλλιμ., τὸ ἀπὸ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐτραγῳδοῦσαν οἱ ἀνασύροντες νερὸν ἢ ἀλέθοντες.

Ἰμαλιά (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ μυλωθροῦ, τὸ ἀλεστικόν. (ἐν γένει) τροφή· περιουσία. (ὄθ.

Ἰμάλιος (ὁ, ἡ). ἄφθονος, καρποφόρος, νόστιμος. (καὶ

Ἰμαλίς, ίδος (ἡ), (παρὰ Συρακουσ. ἐπιθετ.) ἡ Δήμητρα.

Ἰμαντάριον (τὸ), = Ἱμάντιον.

Ἰμαντελιγμός (ὁ), [ἱμάς, ἑλίσσω]. εἶδ. παιγνιδίου εἰς τὸ ὁπ. πρόκειται νὰ εὕρῃ τις τὴν μέσην ἑνὸς λωρίου τυλιγμένου μὲ πολυποίκιλον τρόπον, (Τουρκ.) καίσι, (ὄθ.

Ἱμαντελικτεύς, έως (ὁ). (μτφορ.) ὁ προτείνων πολύπλοκα ϗ διλημματικὰ προβλήματα, σοφιστής.

Ἱμαντίδιον (τὸ), = Ἱμάντιον.

Ἱμάντινος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ λωρία (ἱμάντας).

Ἱμάντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ἱμάς, λωράκι. 2) (ἰατρ.) εἶδος πάθους τῶν ὑμένων.

Ἱμαντοδεσμος (ὁ), = Ἱμαντοπέδη.

Ἱμαντόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ ἱμάντας (λωρία).

Ἱμαντομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τῶν (περιτυλισσομένων εἰς τὰς χεῖρας) ἱμάντων, πυγμάχος.

Ἱμαντοπέδη (ἡ). δεσμὸς ἀπὸ λωρὶ (ἱμάντα). » Δεῖσας θηρὸς (τοῦ πολύποδος) ἱμαντοπέδην, « Ἐπγρ.

Ἱμαντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας λεπτοὺς ἢς ἐπτοὺς ὡσὰν ἱμάντας. ||. (ὀσ.) εἶδ. πτηνοῦ ἐνυδροβίου μὲ λεπτὰ ϗ μακρυὰ ποδάρια.

Ἱμαντοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἐβγάζω) λωρία, [ἐκ τοῦ

Ἱμαντοτόμος (ὁ, ἡ), [ἱμάς, τέμνω]. ὁ κόπτων (χωρίζων) λωρία, σκυτοτόμος.

Ἱμαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω ἢ Τυλίζω μὲ ἱμάντας.

Ἱμαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἱμάντα (λωρὶ), πλεγμένος εἰς εἶδος λωρίου, σκληρὸς ὡς ἂν λωρὶ (κοιν. ὡς ἂν τσαροῦχι). » Πρᾶσα ἐφθὰ μὲν δυσκατέργαστα, γίνεται γὰρ ἱμαντώδη, καὶ χαλεπῶς ὑπὸ τοῦ στόματος λεαίνεται, « Ὀρειβ.

Ἱμάντωμα (τὸ). τὸ σταυρωτὸν ξύλον ὅπου κρατεῖ (δένει) τὸν τοῖχον κτλ. (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἱμάντωσις, εως (ἡ). δέσιμον (σφίξιμον) μὲ λωρία. 2) = Ἱμάντωμα. » Ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδυμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν συσσεισμῷ οὗ διαλυθήσεται, « Γρφ. 3) πάθος τοῦ σταφυλίτου.

Ἱμαοιδὸς (ὁ), Π. [ἱμάω ἢ ἱμαλιὰ, ἀείδω]. ὁ τραγῳδῶν ἐν ᾧ ἀνασύρει νερὸν ἢ ἀλέθει, (ἴδε Ἱμαῖος).

Ἱμὰς [ἵημι], άντος (ὁ). λωρί· μάστιξ (καμτσίκι) ἀπὸ λωριά· τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀναιβοκαταίβαζαν τὸν ἐπιβλῆτα (τὸν μάνδαλον, τὸ ζεμπερέκι) τῆς θύρας· τὸ πέτσινον χειρόκτι ἢ πλεγμάτι ἀπὸ λωριὰ τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ πύκται· (ἐν γέν.) σχοινί.

Ἱμάσθλη (ἡ). τὸ λωρὶ τῆς μάστιγος, μάστιξ ἀπὸ λωριά, [ἐκ τοῦ

Ἱμάσσω [ἱμάς], Μ. ἱμάσω. Κτυπῶ μὲ τὸ λωρὶ (μὲ τὸ καμτσίκι), μαστίζω.

Ἱματηγὸς (ὁ, ἡ), [ἱμάτιον, ἄγω]. (ναῦς) διὰ τῆς ὁπ. μεταφέρονται φορέματα (ῥουχικὰ, πανικά).

Ἱματιδάριον καὶ Ἱματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱμάτιον, φορεματάκι.

Ἱματίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω.

Ἱματιοθήκη (ἡ). ἁρμάρι (σανδοῦκι κτλ.) δια τὰ φορέματα.

Ἱματιοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ μεταπωλῶν φορέματα, μεταπράττης ἱματίων, (Γαλλ.) Crippier.

Ἱματιοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων φορέματα.

†Ἱματιομίσθης, ου καὶ Ἱματιομισθωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ δανείζων μὲ μισθὸν φορέματα (κυρ. διὰ τὸ θέατρον).

Ἱμάτιον (τὸ), [εἷμα]. φόρεμα, (κυρ.) ἐπανωφόρι. (» Ἀχίτωνα ἐν ἱματίῳ, « Δ. Χρσ. » Ὥστε με θοιμάτιον προέσθαι, ϗ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα, « Δμ.), σκέπασμα (» Ὑπεξανισταμένου τε προσιόντι αὐτῷ, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱμάτιον, « Πλ.)· (ἐν γέν.) πανί. » Σακκέουσι ἱματίοισι, « Ἡρ., τὸ στραγγίζουν (τὸ περνοῦν) ἀπὸ πανί. » Ὁ ἐν ἱματίῳ βίος, « Πλ. ὁ ἐν πόλει, ὁ ἰδιωτικὸς ἢ εἰρηνικός, (ἀντίθ. τῷ ἐν ὅπλοις).

Ἱματιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἱμάτια (ἕτοιμα φορέματα).

Ἱματιόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ. ||. (ἐπιθ.) » Ἀγορὰ—, « τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ φορέματα.

Ἱματιουργικὸς, ἡ, όν. Ἱματιουργοῦ ἴδιος. ||. » Ἱματιουργικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., ἡ ῥαπτική.

Ἱματιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (κόπτων, ῥάπτων) ἱμάτια, ῥάπτης.

Ἱματιοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διωρισμένος ἱματιοφύλαξ.

Ἱματιοφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ ἱμάτια.

Ἱματιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν τῶν ἱματίων.

Ἱματισμὸς (ὁ), ἐνδυμασία· φορέματα, ῥουχικά.

Ἱματουργικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱματιουργικός.

Ἱματουργὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱματιουργός.

Ἱμάω-ῶ [ἱμάς], Μ. ήσω, = Ἀνιμάω, ἀνασύρω (κυρ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι). » Ἱμᾷν, τὸ ἀνασπᾷν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνδησάμενοι ἀνίμων ἢ καθίμων, « Φωτ.

Ἱμείρω καὶ (μσ.) Ἱμείρομαι (χ. Μ.), (ἀόρ. Ἱμέρθην), Π. [ἵεμαι]. ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) » Τεύξει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς, « Ἀρςφ. (ἡ ἀπαρ.) » Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπάσθαι οὐκ ἐθέλω, « Σολ.

Ἵμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ Ἵμεν καὶ Ἵμεναι, Π. ἀντὶ Ἰέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

Ἱμεροδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἵμερος, δέρκομαι]. ὁ ἔχων ἱλαρὸν (ἐράσμιον) βλέμμα.

Ἱμερόεις, εσσα, εν, Π. [ἵμερος]. θελκτικὸς, ἐρωτικὸς, ἀξιέραστος. » Γόος—, « Εὐρ., ὁ ἀναπαύων (ἀνακουφίζων) τὸν θρηνοῦντα, (κατὰ τὸ Ὁμηρ. » Ἵμερος ὦρτο γόοιο«).

Ἱμεροθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων τερπνῶς, ἔχων θελκτικὴν πρασινάδαν.

Ἱμερόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀξιαγάπητος διὰ τὸ πνεῦμά ἢ τὸ φρόνημά του.

Ἱμερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐρωτεύομαι· ἐπιθυμῶ· συνουσιάζω.

Ἵμερος (ὁ), [ἱμείρω]. πόθος, ἐπιθυμία (κυρ. ἐρωτική), (ἐν γέν.) ὄρεξις. ||. (κατὰ προσωποπ.) ὁ Ἔρως. » Σκόπα δὲ Ἔρως ϗ Ἵμερος καὶ Πόθος, εἴδη διάφορά ἐςι, κατὰ ταὐτὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα σφίσι, « Παυσ. ||. (ὡς ἐπίθ.) ἐρωτικὸς, ἐπέραςος. » Ἱμερώτατον κάλλος, « Ἐπγρ. ||. (τὸ οὐδ. Ἵμερον καὶ (πλθ.) Ἵμερα, ἀντὶ ἐπιρ. » Ἵμερον αὐλήσαντι, « Ἐπγρ. » Ἵμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι, « αὐτ., (ἴδε ϗ Ἱμερόεις).

Ἱμερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἱμερόεσσαν (γλυκεῖαν, θελκτικὴν) φωνήν. » Ἀηδὼν —, « Ἐπγρ.

Ἱμέῤῥω, Αἰολ. ἀντὶ Ἱμείρω.

Ἱμερτὸς, ἡ, όν, Π. = Ἱμερόεις, ἐπιθυμητὸς, ἀξιέραστος, περιπόθητος.

Ἱμερώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἱμερόεις.

Ἱμερῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα θελκτικὸν βλέμμα.

Ἱμῆν, Ἀττ. ἀντὶ Ἱμᾶν, ἀπαρ. τοῦ Ἱμάω.

Ἱμητήριον (τὸ), = Ἱμονία.

Ἱμητὸς [ἱμάω], ἡ, όν. Ὁ ἀντληθεὶς ἀπὸ φρέατος, ἀνασυρτός.

Ἵμμεναι, Π. ἀντὶ Ἵμεναι, ἰέναι.

Ἱμονιὰ (ἡ). σχοινὶ (κυρ. δερμάτινον) τοῦ πηγαδιοῦ (μὲ τὸ ὁπ. ἀνασύρουν νερόν).

Ἱμονιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων τὴν ἱμονιὰν (τραβῶν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι), ἴδε Ἱμαῖος. ||. (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν) μαγγανοπήγαδον, (ϗ τὰ » Ἱμονιοστρόφα μέλη, « ἐκλαμβάνουν ἀντὶ τοῦ ἤχου τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ τοῦτο περιστρεφόμενον).

Ἴν (τό), ἄκλ. εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (παρ' Ἑβρ.). » Οὐδεὶς οὐ χύτραν εἶχεν, οὐκ ἵνα, « Θκρ. » Καλεῖται δὲ παρὰ Αἰγυπτίοις ὁ ξέστης ἴνιον, « Γαλ.

Ἵν ἢ Ἴν, ἀντνμ. Π. ἴδε Ἵ.

Ἵν', κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ

Ἵνα [Ἵν ἢ Εἰν], σύνδ. Ἀποτελεσματ. (πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. καὶ κατὰ παρατ. μόνον, εἰς μερικὰς ὑποθετ. φρσ., πρὸς ὁρς.). Γίνα ἢ γιάνα (τὸ ὁπ. μέχρι τινὸς ἐνόμιζα καὶ ἔγραφα παραλόγως καὶ ἐγὼ) διὰ νά. » Ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα, « Ἰλ. Β. » Ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσι γένοιτο, « Ἰλ. Ε. (ϗ μετὰ τοῦ Μὴ) » Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ παρελθ. ἀντὶ αἰτιολογ.) » Ἵνα δὲ γέλωτα παράσχῃ τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσε, « Πλ. (καὶ πρὸς ὁρς.) » Ἵν', εἰ μὴ παρεδίδουν, ἐδόκουν, « Δμ. (καὶ ἑλλ.) » Ἵνα τί (ἐνν. γένηται); « διατί; 2) ἀντὶ ἐπιρ. ἢ Τοπ., ὅπου, ἐκεῖ ὅπου. » Ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἐνηβητήρια, « Ἡρ. (ϗ πρὸς γεν.) » Ἵνα γῆς, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; « αὐτ. (ἢ Χρον.) ὅτε, καθ' ὃν καιρόν. » Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἔννυσθαι, τὰ δὲ παρασχεῖν, « Ὀδ. Ζ.

Ἵνα, αἰτ. ἐν. τοῦ Ἷς.

Ἰνδάλλομαι (χ. Μ.), Π. [εἶδος, εἰδάλιμος]. φαίνομαι· ὁμοιάζω, (ὄθ.)

Ἴνδαλμα (τὸ). φαινόμενον· ὁμοίωμα· εἰκών· φάντασμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰνδαλματίζω, Μ. ίσω, (μτγν.). Μορφόνω, εἰκονίζω.

Ἰνδαλματώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰνδάλματι ὅμοιος, φαντασιώδης.

Ἰνδαλμὸς (ὁ). ὁμοίωσις. παρομοίωσις. (ἐνίοτε) ἀπὸ Ἴνδαλμα, εἴδωλον.

Ἰνδικοπλεύστης, ου (ὁ). ὁ πλεύσας (ταξεδεύσας) εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Ἰνδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας. » Φόρτος —, « Στρβ. (ὁ Φλςρ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ ὑπερθ.) « Λίθος, . τῶν Ἰνδικωτάτων ϗ θαυμασίων ». ‖. (ὡσ.) » Ἰνδικὴ (ἐνν. χώρα), « ἡ Ἰνδία, καὶ » Ἰνδικὸν (ἐνν. φάρμακον), « εἶδ. ἰατρικοῦ ἡ βαφῆς, τὸ πιπέρι ἢ τὸ ζιγγίβερι· (μτγν.) τὸ λουλάκι.

Ἰνδὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰνδική.

Ἰνδογενὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἰνδὸς τὸ γένος, γεννημένος εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Ἰνδολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ νικητὴς (κατακτητὴς. ἐξολοθρευτὴς) τῶν Ἰνδῶν ἢ τῆς Ἰνδίας.

Ἰνδὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας, κάτοικος τῆς Ἰνδίας. (ἐπὶ πραγμ.) Ἰνδικός. ‖. (ὡς οὐσ.) ὁ ποταμὸς τῆς Ἰνδίας.

Ἰνδοφόνος (ὁ, ἡ), = Ἰνδολέτης.

Ἰνδῶος, α, ον, = Ἰνδικός.

Ἰνέω(-άω, -όω)-ῶ, [ἴδ. τὸ Λατ. inanis], Μ. ήσω, ίων. (σπν.) ἀδειάζω, εὐκαιρονω· παστρεύω, (ὅθ.

Ἰνηθμὸς (ὁ). κένωσις, κάθαρσις.

† Ἴνησις, εως (ἡ), γρμτ., ἐξήγ. τοῦ Ἰνηθμός.

Ἰνίον (τὸ), [ἴς]. τὸ ὄπισθεν (οἱ δύο τένοντες) τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) σνίχι, σβέρκος.

Ἴνιον (τὸ), ἴδε Ἰν.

Ἶνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [ἴς;], τέκνον, υἱὸς ἢ θυγάτηρ.

Ἴννος ἢ Ἴννος ἢ Ἰννὸς (ὁ), Ζ. Γίννος.

Ἰνοειδὴς καὶ (κρσ.)

Ἰνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (γεμάτος) ἴνας, νευρώδης.

Ἶξ ἢ Ἶξ, ἰκὸς (ὁ). εἶδ. σκώληκος ἢ ἐντόμου βλάπτοντος τὰς ἀμπέλους, (ἴσ.) = Ἰψ.

Ἰξαλῆ (ἡ). Ἰγιδοτόμαρον, [ἐκ τοῦ

Ἰξαλὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἀίσσω]. πηδητικός· (ἐπιθ.) ἀγριοκάτσικον ἢ ζαρκάδι.

Ἰξεῦμα (τὸ). τὸ πιασμένον διὰ τοῦ ἰξοῦ κυνήγιον.

Ἰξευτὰς, Δ. καὶ

Ἰξευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰξευτής.

Ἰξευτήριος (ὁ, ἡ), = Ἰξευτικός.

Ἰξευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος (πιάνων πουλιὰ μὲ τὸ) ἰξόβεργα.

Ἰξευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰξευτὴν ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ἰξεύειν. » Ἰξευτικὴ, « ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἰξευτοῦ.

Ἰξεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰξευτής.

Ἰξεύω, Μ. εύσω. Πιάνω πουλιὰ μὲ τὸν ἰξὸν (μὲ ταῖς ἰξόβεργαις).

Ἰξία (ἡ), τὸ φυτὸν ὁ ἰξός. » Ὁ δὲ πρῖνος φέρει παρὰ τὴν βάλανον καὶ κόκκον τινὰ φοινικοῦν· ἴσχει δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὕφεαρ, « Θφρ. 2) = Κιρσός. » Οἱ ἰξίαν ἔχοντες ἧττον φαλακροῦνται, « Ἀρςτ. 3) = τῷ

Ἰξίας, ου (ὁ). εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κολλάγκαθον καὶ (κατ' εὐφημ.) καλαγκάθι, (ϗ εἰς μερικὰ μέρη) ἰξιά. (ἡ ῥίζα τοῦ εἶνε φαρμακερὰ, ὅθεν λέγεται ϗ Οὐλοφόνον). » Τοῖς δὲ τὴν ἰξίαν πεπωκόσι βοηθεῖ ἀψίνθιον μετ' οἴνου καὶ καστορίου, « Γαλ. (ἴδε Χαμαιλέων ϗ

Ἰξίνη (ἡ), εἶδ. θάμνου ἰξοφόρου, (ἴσως) = Ἰξίας. » Ἡ ἰξίνη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχοῦ, ῥιζόφυλον δέ ἐστιν· ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἐπιπέφυκεν, ὥσπερ μῆλον εὖ μάλα ἐπικεκρυμμένον ἐπὶ (ἴσ. ὑπὸ) τῶν φύλλων· οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸ δάκρυον εὔστομον· καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀκανθικὴ μαστίχη, « Θφρ.

Ἰξιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος ἀπὸ) ἰξίαν (τὸ φυτόν). » Πόμα ἰξιόεν, « Νίκ. 2) = Ἰξώδης.

Ἶξις [ἴκω], εως (ἡ), Π. ἄφιξις· ὁρμὴ, φορά. » Κατ' ἶξιν, « Ἱππκρ., ἴσια, κατ' εὐθεῖαν ἢ κατὰ συμπάθειαν. » Οἶνος ὠκὺς ἐς τὴν ἄνω ἶξιν, « Ἀρετ. » Τὸ οὖς κατ' ἶξιν τοῦ σπληνὸς ϗ τοῦ πλευροῦ ἤλγει, « Ἱππκρ.

Ἰξοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰξεύω, (ἐν γέν.) θηρεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), [ἐκ τοῦ

Ἰξοβόλος (ὁ, ἡ), = Ἰξευτής.

Ἰξοβόρος (ὁ, ἡ), [ἰξὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἰξόν.

Ἰξοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰξευτής.

Ἶξον, Π. ἀντὶ Ἶκον, παρτ. τοῦ Ἴκω.

Ἰξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ γλίσχρον ὡς ἂν ἰξὸς, λειόνω.

Ἰξὸς (ὁ), [ἴσχω, ὅθ. τὸ Λατ. viscus], εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ (φυτρόνοντος ἐπάνω εἰς τὰς δρῦς). (συνκδχ.) ὁ κόκκος τοῦ φυτοῦ τούτου καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζομένη κόλλα (διὰ τὰ ἰξόβεργα). (ἐν γέν.) γλίντζα. » Καὶ τὸν ἰξὸν ἀφαιρέειν, « Ἱππκρ. 2) = Κιρσός. » Ἰξῶν (τὸ ὁποῖον ὅμως διορθ. ἰξιῶν) ἀνάπλεως, « Πλ.

Ἰξοφάγος (ὁ, ἡ), = Ἰξοβόρος.

Ἰξοφορεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἰξοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ ἀλειμμένος μὲ) ἰξόν. » Δόναξ —, « Ἐπγρ., ἡ ἰξόβεργα.

Ἰξόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ἰξόν.

Ἰξυόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῆς ἰξύος.

Ἰξυόφιν, Π. δοτ. τοῦ-

Ἰξὺς [συγγ. τῷ ἰσχὺς], ύος (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὴν ὀσφὺν καὶ τὰς λαγόνας ἢ τὸ μεταξὺ ἰσχίων καὶ ὀσφύος μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) τὰ μέσα, ὅπου βάλλεται τὸ ζωνάρι. » Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ, « Ὀδ. Ε. » Ἰξύϊ θηρὸς ἐπεμβεβαὼς, « Ἐπγρ.

Ἰξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἰξὸν, γλοιώδης. (συνκδχ.) κολλητικός. » Ἡ πενία ἰξώδης τε καὶ εὐλαβὴς, « Λκ.

Ἰοβάκχεια (τὰ), [ἴη, Βάκχος]. ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου.

Ἰοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τοῦ ἴου, (Τουρκ.) μενεξελής. (κατ' ἔκτ.) ὑπομέλανος. » Τὸ δὲ τοῦ Βορυσθένους (ὕδωρ) κατά τινας χρόνους ἰοβαφές, « Ἀθ., (παρβλ. Ἰοδνεφὴς ἢ πορφυροῦς).

Ἰοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ἢ θελκτικὰ βλέφαρα (ὄμματα).

Ἰοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω βέλη, ἢ χύνω φαρμάκι, [ἐκ τοῦ

Ἰοβόλος (ὁ, ἡ), [ἰὸς, βάλλω]. ὁ ῥίπτων βέλη, ἢ χύνων φαρμάκι, φαρμακερός.

Ἰοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (τρεφομενος μὲ) φαρμάκι, φαρμακερός. » Ἶβιν τὴν ἰοβόρον, « Ἐπιφάν., τὴν τρώγουσαν τὰ ὀφείδια.

Ἰοβοστρυχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰοπλόκαμος.

Ἰόγληνος (ὁ, ἡ), = Ἰοβλέφαρος, μαυρομμάτης.

Ἰόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ (πλεγμένος ἀπὸ) ἴα.

Ἰοδνεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς ἢ ἴον, δνόφος], σκοτεινὸς (μελανὸς) ὡσὰν τὸ ἴον ἢ τὸν ἰὸν, σκοῦρος, (ἴδε καὶ Ἰοβαφής).

Ἰοδόκη (ἡ), βελοθήκη, φαρέτρα, [ἐκ τοῦ

Ἰοδόκος (ὁ, ἡ), [ἰὸς, δέχομαι]. ὁ περιέχων βέλη ἢ φαρμάκι (ἰόν).

Ἰοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα) τοῦ ἴου ἢ τῆς σκωρίας (τοῦ ἰοῦ), γαλαζομέλανος ἢ σκοῦρος.

Ἰόεις, εσσα, εν, Π. » Σίδηρος —, « Ἰλ. Ψ., ἢ ὡς σκωρίας (ἰοῦ) ἐπιδεκτικὸς, ἢ πρὸς κατασκευὴν ἰῶν (βελῶν) ἐπιτήδειος, ἢ = Ἰοειδής.

Ἰόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) ἰοβαφῆ ἢ ἀνθηρὰν ζώνην.

Ἰοθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (στολισμένος) ἀπὸ ἴα. » Στέφανος —, « Ἐπγρ.

Ἰοίμι, Εὐκτ. τοῦ Εἶμι.

Ἰόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα θελκτικὸν (ἀνθηρὸν) κόλπον.

Ἰολόχευτος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς, λοχεύω]. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ φαρμάκι.

Ἴομεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Εἶμι.

Ἰομιγὴς, έος (ὁ, ἡ), [ἰὸς, μίγνυμι]. ἐνωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ φαρμάκι.

Ἰόμωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς ἢ ἰὴ, μῶρος]. ὁ πολεμῶν μὲ βέλη ἢ μὲ φωνὰς, (ἐπμ.) δειλὸς (ἄνανδρος) πολεμιστὴς, ὅς τις μόνον μακρόθεν νὰ ῥίπτῃ βέλη ἢ νὰ φωνάζῃ ἠξεύρει εἰς τὸν πόλεμον.

Ἴον (τὸ), (τὸ ι βραχὺ), τὸ γνωστὸν εὐῶδες ἄνθος, (Τουρκ.) μενεξὲς, καὶ (Ἰταλ.) βιολέττα. (Π. ἐν γέν. καὶ κατ' ἐξοχ.) ἄνθος, (ἴδε Ἴουλος καὶ Ἰοστέφανος).

Ἰόνθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἰόντα.

Ἰονθὰς, άδος (ἡ), Π. μαλλιαρὴ ἢ νέα. » Αἰγὸς ἰονθάδος. « Ὀδ. Ξ., [ἐκ τοῦ

Ἴονθος (ὁ). ἡ ῥίζα τῆς τριχός· αἱ τρίχες (κυρ. ὅταν πρωτοβγαίνουν). 2) τὰ σκυριὰ (ἐξανθήματα) ἅ που βγαίνουν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν νέων, (ἄλλ.) Ἀκμαί.

Ἰονθώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰόνθῳ ὅμοιος.

Ἰοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαύραις (ὡραίαις) πλεξίδαις.

Ἰόπλοκος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ πλέκων στεφάνους (ϗ προπαροξ. πλεγμένος) ἀπὸ ἴα, (ἐν γέν.) = Ἰοπλόκαμος. » Ἰόπλοχ' ἁγνὰ, μειλιχόμειδε Σαπφοῖ, « Ἀλκ.

Ἴορκος (ὁ), εἶδ. δορκάδος.

Ἰὸς (ὁ), (τὸ ι μακρὸν), (πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. τὰ ἰά), [ἴημι]. σκωριὰ (ἐν γέν. τῶν μετάλλ. καὶ ἰδιαιτ. τοῦ χαλκοῦ), γανάδα· (κατ' ἔκτ.) φαρμάκι (κυρ. ζώου). (Π.) βέλος, σαγίττα· (ὁ δὲ Πίνδ. ὠνόμασε καὶ τὸ μέλι) » Ἰὸν μελισσᾶν, « Ὀλ. ς', ὡς προϊὸν αὐτῶν.

Ἴος, ἴα, ἴον, Π. (σπν.) ἀντὶ Εἷς, μία, ἕν, (τοῦ ἀρσ. ἀπαντᾶται μόνον ἢ δοτ., τὸ δὲ θηλ. συχνότερον).

Ἰοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν στέφανον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ (στεφανωμένος μὲ) ἴα, (συνκδχ.) ἀνθηρὸς, (καὶ τρπ.) λαμπρὸς, ἔνδοξος.

;Ἰοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἰοστέφανος.

Ἰότης (ἡ), Π. (πάντοτε σχεδὸν κατὰ δοτ. καὶ ἅπαξ μόνον κατ' αἰτ.), [ἴος]. θέλησις, ἀπόφασις· αἰτία· (ὅθ. ἐπιρ.) ἀντὶ Ἕνεκα, Ἕκητι. » Θεῶν ἰότητι, « Ὅμ., βουλήσει, συνεργείᾳ. » Μνηστήρων (» Ἀλλήλων) ἰότητι, « αὐτ., ἐξ αἰτίας. » Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα, « Ἰλ. Ο., ἐξ αἰτίας μου.

Ἰοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς, τίκτω]. φαρμακερὸς, ἰοβόλος. » Ὀδόντες—, « Νίκ.

Ἰοτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς, τύπτω]. κτυπημένος ἀπὸ βέλος ἢ φαρμακερὸν ζῶον, φαρμακωμένος.

Ἰοὺ καὶ ;Ἰοῦ, ἐπιφών. (ἐκφράζον ἢ πόνον) Ὄχ! ὄχ! » Τί τοῦτο! Παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ! Ἡράκλεις! ἰοὺ, ἰοὺ! Προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον Πάγον, « Λκ. » Βοῶντα ὡς εἰσαγγελεῖ με καὶ γράψεται καὶ ἰοὺ ἰοὺ! « Δμ. (ᾗ μὲ γεν. ἐλλ.) » Φῦ ἰοὺ τῆς ἀσβόλου, « Ἀρςφ. ἢ 2) (χαρὰν), ὄχ, ὄχ! » Ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἔχειν δοκεῖν ἴχνος, « Πλάτ.

Ἰουλίζω, Μ. ίσω. Ἀρχίζω νὰ ἔχω ἴουλον (τὰς πρώτας ἀνθηρὰς τρίχας τῶν γενείων).

Ἰουλὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. μικροῦ θαλασσ. ἰχθ. μὲ ἀνθηρὰ χρώματα, (κοιν.) ἴλιος καὶ γίλιος.

Ἰουλόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας (καθὼς τὸ ἔντομον ἴουλος), πολύπους. (μτνμ.) » Ναῦς—, « Λυκ., ἡ ἔχουσα πολλὰ κωπιά.

Ἴουλος (ὁ), [ἴον, οὖλος]. (ἐν γέν.) ἄνθος, (κυρ, δὲ) τὸ ἄνθος τῆς καρυδηᾶς. 2) (μτνμ.) αἱ πρῶται ἀνθηραὶ τρίχες (τὸ σγουρὸν χνοῦδι) τῶν γενείων εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων. 3) δεμάτι ὀςαχύων, (ἄλλ.) Οὖλος, ὅθ. 4) ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. 5) εἶδ. ἐντόμου μὲ πολλοὺς ἑκατέρωθεν πόδας, (κοιν.) σαραντάπόδαρον ἢ χιλιοπόδαρον, (ὅμοιον μὲ τὸν Ὄνον καὶ τὴν Σκολόπενδραν, ἄλλα εἴδη ἐντόμων ἐπίσης πολυπόδων). 6) εἶδ. ἰχθυδίου, (ἄλλως) ἰουλὶς, (Συν. ἐπιστολ. Δ').

;Ἰουλοφυέω-ῶ, Μ. ήσω, [ἴουλος, φύω], = Ἰουλίζω.

Ἰουλὼ, όος-οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα, (ἴδε Ἴουλος).

Ἰουλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (τὸ ἔντομον ἢ τὸ ἄνθος) ἴουλον.

;Ἰοφ! ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀποστροφὴν ἢ φρίκην καὶ δυσαρέσκειαν). (κοιν.) Οὔφ! (Γαλλ.) fi! fi donc!

Ἰοφόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς, φέρω], ὁ περιέχων φαρμάκι, φαρμακερὸς, ἰοβόλος.

Ἰοχέαιρα, ας (ἡ), Π. [ἰὸς, χαίρω], ἡ χαίρουσα (ἐνασμενιζομένη, ἀγαπῶσα) νὰ ῥίπτῃ βέλη, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.). 2) ἡ ἔχουσα πολὺ φαρμάκι, (ἐπίθ. τῆς ἀσπίδος). 3) ἡ ἔχουσα πολλοὺς ἰοὺς (πολλὰ βέλη). » Φαρέτρα—, « Ἐπγρ., (παρβλ. Εἰρυχαρής).

Ἰόω-ῶ [ἰὸς], Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι ἰνὰ πιάσῃ (ᾗ πθ. Πιάνω σκωρίαν, σκωριάζω.

Ἰπνεύω [ἰπνὸς], Μ. εύσω. Ψήνω ἢ Ξηραίνω τι εἰς τὸν φοῦρνον.

Ἰπνη (ἡ), [ἴψ], εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὀπ. σκαλόνει εἰς τὰ δένδρα καὶ τὰ κτυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος τοῦ θηρεῦον μύρμηκας, (ἄλλ.) Πιπὼ (καὶ κοιν.) τσυμπλητάρα, (παρβλ. Δρυοκολάπτης).

Ἰπνίον (τὸ), = Ἰπνός.

Ἰπνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰπνὸν (τὸν φοῦρνον ἢ τὸ ἀναγκαῖον).

Ἰπνίτης, ου (ὁ). Ψημένος εἰς τὸν ἰπνὸν (εἰς τὸν φοῦρνον), φουρνιστὸς, (ἄλλος παρὰ τὸν Κριβανίτην). » Εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης, « Γαλ.

Ἰπνοκαὴς, έος (ὁ, ἡ). Ψημένος (φρυγανισμένος) εἰς τὸν φοῦρνον, = Ἰπνίτης.

†Ἰπνοκήϊον (τὸ). ἡ τρύπα (τὸ στόμα) τοῦ φούρνου, ἢ· φρύγανον διὰ καύσιμον τοῦ φούρνου.

Ἰπνολέβης, ητος (ὁ) ᾗ Ἰπνολεβήτιον (τὸ). λεβέτι (καζάνι, γκιουγιοῦμι κτλ.) κτισμένον ἐντὸς ἢ κατεσκευασμένον εἰς εἶδος φούρνου διὰ ζέσταμα νεροῦ· (τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ Ῥωσσ.) σαμοβάρι, (ᾗ τὸ) ἰμπρίκι τῶν σαλεπτσήδων.

Ἰπνοπλάθος καὶ Ἰπνοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ χῶμα) πράγματα τὰ ὀπ. Ψήνονται εἰς τὸν ἰπνὸν (εἰς τὸν φοῦρνον, εἰς τὸ καμίνι), κεραμεύς. 2) ὁ κατασκευάζων πηλίνους φούρνους.

Ἰπνοποιὸς (ὁ), = Ἰπνοπλάστης (κυρ. 2).

Ἰπνὸς (ὁ), [ἴπος]. φοῦρνος· καμίνι· θερμάστρα τοῦ λουτροῦ, σόμπα· γωνιὰ, καπνοδόχη· μαγειρεῖον· (ἐνίοτε) Κοπρῶν· (ἐνίοτε) = Λαμπτὴρ, φανάρι. » Ἀπὸ δείπνου οὗτοι βαδίζουσ', ἰπνοὺς ἔχοντες· ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ, « Ἀρςφ.

;Ἰπνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰπνεύω, ξεροψήνω, φρυγανίζω. ‖. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Προμ. 364. τὸ διορθόνουν) Ἰπόω.

Ἰποκτόνος (ὁ, ἡ), [ἴψ, κτείνω]. ὁ φονεύων τοὺς ἀμπελοφθόρους σκώληκας.

Ἶπος (ὁ καὶ σπν. ἡ). μάγγανος (ὅπου πατοῦνται ἵνα ἰσάσωσι τὰ ῥοῦχα)· παγίδα ἢ ὀπ. πίπτει καὶ πλακόνει τοὺς ποντικοὺς κτλ., (ὅθ. ἐν γέν.) βάρος (φορτίον) ἐπικείμενον· (καὶ τρπ.) βάσανος, τιμωρία· καταπίεσις· στενοχωρία. » Αἴτναν ἶπον Τυφῶνος, « Πίνδ.

Ἰπόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. σφίγγω εἰς τὸν μάγγανον, (τρπ.) θλίβω, στενοχωρῶ, καταπιέζω. » Ἰπούμενοι ταῖς εἰσφοραῖς, « Ἀρςφ.

Ἰπαγρέται (οἱ), [ἵππος, ἀγείρω], (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ τοῦ ἱππικοῦ.

Ἵππαγρος (ὁ). ἵππος ἄγριος.

Ἱππαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν ἢ μεταφέρων) ἵππους. » Ναῦς—, « Ἡρ., Θκ.

Ἱππάετος (ὁ), ζῶον μυθῶδες (ζωγραφιζόμενον ἢ ὑφαινόμενον συνήθως εἰς τοὺς Περσ. τάπητας) εἰς σχῆμα ἵππου ᾗ ἀετοῦ. 2) εἶδ. μεγάλου ἀετοῦ, (ἴδε Ἵππος).

Ἱππάζω καὶ (συνηθέστ.) Ἱππάζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ὑπάγω (Τρέχω) ἔφιππος, ἱππεύω.

Ἱππαιχμία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἱππομαχία, [ἐκ τοῦ

Ἵππαιχμος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, αἰχμὴ]. ὁ πολεμῶν ἔφιππος.

Ἱππάκη (ἡ) ᾗ (μτγν.) Ἱππάκης, ου (ὁ). τυρὶ ἀπὸ γάλα φοράδας τὸ ὀπ. ἔτρωγον οἱ Σκύθαι. 2) εἶδ. φυτοῦ ὀσπριώδους, (ἴσ.) τὸ τριφύλλι ἢ ἄλλο τι ἁρμόδιον πρὸς τροφὴν ἵππων.

Ἱππακοντιστὴς, οῦ (ὁ). ἱππεὺς ὡπλισμένος μὲ ἀκόντιον, ἀκοντιστὴς ἔφιππος.

Ἱππαλεκτρυὼν, όνος (ὁ). πτηνὸν μυθῶδες εἰς σχῆμα ἐξ ἡμισείας ἵππου ᾗ ἀλεκτρυόνος, (ἴδε Ἱππάετος).

Ἱππαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἱππικός.

Ἱππάνθρωπος (ὁ), = Ἱπποκένταυρος.

Ἱππαπαί, ἐπιφών. Ἱππέως, (σχηματισθὲν κωμ. κατὰ τὸ) Ῥυπαπαί.

;Ἱππάρδιον (ἀντὶ Ἱπποπάρδιον) (τὸ), ζ. ἡ καμηλοπάρδαλις.

Ἱππάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἵππος, ἀλογάκι.

Ἱππαρμοστὴς, οῦ (ὁ), Λακων. ἀντὶ Ἵππαρχος.

Ἱππαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—

Ἱππάρχης, ου (ὁ), = Ἵππαρχος.

Ἱππαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱππάρχου· τὸ σῶμα (τάγμα) τῶν ἱππέων τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἑνὸς ἱππάρχου.

Ἱππαρχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππαρχον ἢ τὴν ἱππαρχίαν. ‖. » Ἱππαρχικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ ἱππάρχου.

Ἱππαρχος (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς, διοικητὴς) τοῦ ἱππικοῦ.

Ἱππὰς, άδος (ἡ), ἐπίθ. ἀντὶ Ἱππική. » Στολὴ—, « Ἡρ., ἡ τῶν ἱππέων. » Ἱππάδα (ἡ) » Εἰς Ἱππάδα (ἐνν. τάξιν) τελεῖν, « Πλ., ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱππέων.

Ἱππασία (ἡ). τὸ ἱππεύειν, καβάλλα. » Ἄλλοτε μὲν μακρὰς, ἄλλοτε δὲ βραχείας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι, « Ξεν.

Ἱππάσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς ἱππασίαν. (μτφορ.) » Τοῖς κόλαξιν ἀνεικὼς ἑαυτὸν ἱππάσιμον, « Πλ., ἄφηκε νὰ τὸν καβαλλικεύσωσι.

Ἵππασμα (τὸ). καβάλλα, καβαλλίκευμα.

Ἱππαστὴρ, Π. ἀντὶ

Ἱππαστὴς, οῦ (ὁ), = Ἱππεὺς ἢ Ἱππικὸς, χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν. » Ἵππος—, « Ξεν. » Μύωψ ἱππαστὴρ, « Ἐπγρ.

Ἱππαστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱππέων, καβάλλα μὲ ἀνοικτὰ σκέλη.

Ἱππαστὸς, ή, όν. (ἵππος) Ὁ δυνάμενος ἱππασθῆναι, καβαλλικεύσιμος.

Ἱππάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱππαστήρ. » Κάμηλοι ἱππάστριαι, « Πλ., αἱ χρησιμεύουσαι διὰ καβάλλαν, (ἴδε Δρομάς).

Ἱππάφεσις, εως (ἡ). τὸ σύνορον ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἀφίνοντο (ἐκινοῦσαν) οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὀχήματα εἰς τὸ ἱπποδρόμιον· ἢ ἀφετηρία τοῦ ἱπποδρόμου.

Ἱππεία (ἡ), = Ἱππασσία. » Πέλοπος—, « Σοφ. 2) = Ἱπποτροφία. » Θήλειαν μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις τὸ γνήσιον γένος, ἐνδόξου γενομένης ἐνθένδε ἱππείας, « Στρβ. 3) θηλ. τοῦ

Ἵππειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππον, ἱππικός, » Δίφρος (» Φάτνη),— « Ἡσ., Ὅμ. » Ἄργος ἵππειον, « Εὐρ., τὸ ἱππό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θοτον, « Ποσειδῶν Ἵππειος, « Ἀρστρ. » Δρόμος—, « Παύχ., ὁ τετραστάδιος.
Ἱππελάτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἱππελατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ
Ἱππελάτης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Ἱππηλάτης.
Ἱππέλαφος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. μεγάλης ἐλάφου (τὸ ὄπ. μεταχειρίζονται ὡς ἵππον), (Γαλλ.) élan. (κατ' ἄλλ.) εἶδ. ἀντιλόπης (gazelle).
Ἱππεραστής, οῦ (ὁ). ἐραστὴς τῶν ἵππων.
Ἵππερος (ὁ), [ἵππος, ἔρος] = Ἱπποµανία. 2) (κατ' ἄλλ.) νόσος τις τῶν ἵππων, (σχηµαζισθὲν κατὰ τὸ "Ιδερος, Ἕκτερος).
Ἵππευµα (τὸ). θρόµος ἵππου, καβάλλα, Ἱππασία, « Ὦ νὺξ ἱερά, ὡς µακρὸν ἵππευµα διώκεις, « Εὐρ.
Ἱππεύς, έως (ὁ). καβαλλάρης· (ἰδιαιτ.) πολεµιστὴς ἔφιππος· (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἔχων 300 µεδίµνων πρόσοδον ἢ ἐπιµ. ἀνήκων (συντελῶν) εἰς τὸ Ἱππικὸν, (οἱ Ἱππεῖς ἀπετέλουν τὴν 6'. τάξιν τῶν πολιτῶν).
Ἱππευσις, εως (ἡ). τὸ Ἱππεύειν, καβαλλίκευµα, Ἱππασία.
Ἱππευτὴρ, Π. ἀντὶ
Ἱππευτὴς, οῦ (ὁ). ἱππεύς, ἱππαστής. «Τὸν ἱππευτὰν Ἀµαζόνων στρατὸν, « Εὐρ.
Ἱππεύω, Μ. εὐσω. Τρέχω ('Ιππάγω) ἔφιππος, καβαλλικεύω. « Οἱ Σκύθαι ἱππεύσι ταῖς κυούσαις ἵπποις, « Ἀρστ. 2) εἶµαι (ὑπηρετῶ ὡς) ἱππεύς. » Τοὺς ἡγεµόνας τῶν ἱππευόντων, « Πλάτ.
Ἱππηγέτης, ου (ὁ), Π. [ἵππος, ἀγω]. ὁδηγὸς ἵππων, Ἱππηλάτης.
Ἱππηγὸς (ὁ, ἡ), = Ἱππαγωγός.
Ἱππηδὸν, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἵπποι ἢ οἱ ἱππεῖς.
Ἱππηλασία (ἡ). τὸ ἱππηλατεῖν, ἱπποδροµία.
Ἱππηλάσιον (τὸ), = Ἱππηλασία, Ἱπποδρόµιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ-
Ἱππηλάσιος, α, ον, = Ἱππήλατος.
Ἱππηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἱππεύω ὡς-
Ἱππηλάτης [ἵππος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ διώκων (διοικῶν) ἵππον, ἱππεὺς, ἱππάτης ἢ, ἁρµατηλάτης.
Ἱππήλατος (ὁ, ἡ). ἁρµόδιος πρὸς Ἱππηλασίαν. » Οὔ τις νήσων ἱππήλατος, « Ὀδ. Δ. » Ἔργον ἱππήλατον, « Τρυφιοδ., ὁ Δούρειος ἵππος.
Ἱππηµολγοὶ (οἱ), [ἵππος, ἀµέλγω]. οἱ τρεφόµενοι µὲ γάλα φοράδας (καθὼς οἱ Σκύθαι).
Ἱππῆς, Ἀττ. ἀντὶ Ἱππεῖς, πλθ. τοῦ Ἱππεύς.
Ἱππιάναξ, ακτος (ὁ), Π. ἀρχηγὸς ἱππικοῦ.
Ἱππιατρία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἱππιάτρου.
Ἱππιατρικὸς, ἡ, όν. Ἱππιάτρου ἴδιος. ||. » Ἱππιατρικὴ (ἐνν. τέχνη) ἢ » Ἱππιατρικὰ (ἐνν. βιβλία), τὰ περὶ ἱππιατρίας.
Ἱππίατρος (ὁ). ἰατρὸς ἵππων.
Ἱππίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἵππος, ἀλογάκι. 2) εἶδ. µικροῦ ἰχθύος, (ἴσως) = Ἵππος(δ).
Ἱππικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππον ἢ εἰς τὸν ἱππέα· ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἱππεύειν. « Πότερον οἱ ἱππικοὶ ἢ οἱ ἄφιπποι; « Πλάτ. ||. (οὐσ.). » Ἱππικὴ (ἐν. τέχνη), « ἡ τοῦ ἱππέως καὶ » Ἱππικὸν (τὸ), Α'. οἱ Ἱππεῖς, (κοιν.) ἡ καβαλλαρία, (καὶ Β'.) µέτρον ἐκτάσεως 8 σταδίων.
Ἱππικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ Ἱππεῖς.
Ἱππιλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς µιᾶς Ἱππιλαρχίας.
Ἱππιλαρχία (ἡ). τάγµα (λόχος) Ἱππικοῦ.
Ἵππιος (ὁ, ἡ), = Ἵππειος, Ἱππικός.
Ἱππιοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (στολισµένος µὲ) χαίτην ἵππου (ἀλογότριχας).
Ἱππιοχάρµης, ου (ὁ), Π. [ἵππος, χάρµη]. ὁ µαχόµενος ἐφ' ἵππου ἢ ἁµάξης.
Ἱππίσκος (ὁ), = Ἱππίδιον.
Ἱπποβάµων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, βαίνω]. ἔφιππος, (µεταφορ.) ποµπώδης, µεγαλορρήµων.
Ἱπποβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (βατεύων) τὰς θηλ. ἵππους. « Ὄνος—, « Στρβ. 2) ἱππεὺς, ἔφιππος. « Τοξοδάµαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται, « Αἰσχλ., (συγχ. τῷ Ἱππεβότης).
Ἱππεβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱππεβάτης.
Ἱππόβινος (ὁ), [ἵππος, βινέω]. κτηνιοβῶς ἀσελγὴς, κτηνοβάτης, (κωµ. παρῳδ. τοῦ ὀνόµ. Ἱππόνικος).
Ἱππεβόσιον (τὸ), = Ἱππεφόρβιον.
†Ἱπποβοσκὸς (ὁ), = Ἱππεφορβός.
Ἱππεβότης, ου (ὁ), = Ἱπποτρόφος, (οὕτως ὠνοµάζοντο εἰς τὴν Εὔβοιαν οἱ πλουσιώτεροι πολῖται οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἀριστοκρατίαν, παρβλ. Ἱππεῖς).
Ἱππόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν ἵπποι, ἁρµόβιος διὰ βοσκὴν ἵππων, (ἐπίθ. τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Σκυθίας).
Ἱππεβουκόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱππεβοσκός.
Ἱππόβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱππάνθρωπος, Ἱπποκένταυρος.
Ἱππόβρωτος (ὁ, ἡ), [ἵππος, βιβρώσκω]. ὁ καταφαγωθεὶς ὑπὸ τῶν (χρησιµεύσας εἰς τροφὴν) ἵππων.
Ἱππογέρανοι (οἱ), Κωµ. Ἱππεῖς ἐποχούµενοι ἀντὶ ἵππων εἰς γεράνους.
Ἱππόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλῶσσαν ἵππου (ὄνηλ. µεγάλην). ||. (οὐσ.) Ἱππόγλωσσον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) = Ἵππόγλωσσον.
Ἱππογνώµων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τὰ καλὰ ἄλογα. 2) Π. ἀντὶ Μεγαλόφρων, µεγαλογνώµων, µεγαλεπήβολος.
Ἱππόγυποι (οἱ), Κωµ., Ἱππεῖς ἐποχούµενοι ἀντὶ ἵππων εἰς γῦπας.
Ἱπποδαµαστὴς, οῦ (ὁ) καὶ
Ἱππόδαµος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαµάζων τοὺς ἵππους, ἱππεὺς ἐπιτήδειος.
Ἱππόδασυς, εος (εια, υ), Π. ἀκεπασµένος µὲ πυκνὴν φοῦνταν ἀπὸ ἀλογότριχας, (δὲν ἀπαντᾶται εἰµὴ µόνον τὸ θηλ. Ἱποδάσεια, ὡς ἐπίθ. περικεφαλαίας).
Ἱππόδεσµον (τὸ), Π. δεσµὸς ἵππου, καπίστρι, χαλινάρι.
Ἱποδέτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιµεύων πρὸς δέσιµον ἵππου. » Ῥυτὴρ—, « Σοφ., τὸ καπίστρι.
Ἱποδιώκτης, ου (ὁ), Π. = Ἱππηλάτης.
Ἱποδροµία (ἡ). τὸ νὰ τρέχῃ τις ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρµατος (κυρ. πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ἀγωνισµὸν εἰς τὸ Ἱποδρόµιον).
Ἱποδροµικὸς, ὴ, όν. Ὁ τοῦ Ἱποδρόµου ἢ τῆς Ἱποδροµίας. « Ἀγὼν—, « Σχή.
Ἱποδρόµιον (τὸ). τὸ µέρος ὅπου ἔτρεχον µὲ τὰ ἄλογα (ἦτοι νὰ περάσῃ). ||. » Ἱποδρόµια (τὰ), ὁ ἀγὼν τῆς Ἱποδροµίας, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Ἱποδρόµιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἱπόδροµον ἢ τὴν Ἱποδροµίαν. » Ποσειδῶν—, « Πίνδ.
Ἱππόδροµος (ὁ). = Ἱποδρόµιον. » Τῶν Ἱποδρόµων ὁ Φλαµίνιος, « Πλ. (ἢ Κωµ.) » Ἱππόδροµος οὗτός ἐστι σὸς µαγειρικῆς, « Ποσείδ., στάδιον πρὸς ἐπίδειξιν τῆς µαγειρικῆς σου τέχνης. 2) = Ἱποδροµία, τρέξιµον µὲ τὸ ἅλογον.
Ἱπποδρόµος (ὁ). ὁ τρέχων ἔφιππος, ἱππεὺς ἐλαφροαρµατωµένος.
Ἱποζώνη (ἡ). ἡ ὄνος ἢ ἐγκαστρωθεῖσα ἀπὸ ἵππον ἢ θηλάζουσα ἡµίονον. 2) τὸ µέρος (παρὰ τὴν µασχάλην) τοῦ ἵππου ὅπου 'τὸν ζώνει τὸ καλάνι.
Ἱππόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τοῦ ἵππου.
Ἱπποθήλης, ου (ὁ). ὄνος ἢ ἡµίονος θηλάσας ἵππον, ὄνος τρεφόµενος ἵνα ὀχεύῃ τὰς θηλ. ἵππους.
Ἱππόθορος (ὁ), [ἵππος, θόρνυµι]. (ὄνος) ὁ βατεύων τὰς θηλ. ἵππους. 2) (νόµος) ἀκοπὸς (τραγῳδία) τὸ ὁπ. ἐτραγῳδεῖτο ἐνῷ ἐβατεύοντο αἱ ἵπποι.
Ἱποθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ἵππους.
Ἱπποίατρος (ὁ), = Ἱππίατρος.
Ἱπποῖν, Π. ἀντὶ Ἵπποιν, δυϊκ. τοῦ Ἵππος.
Ἱπποκάµπη (ἡ) καὶ Ἱπποκαµπος (ὁ), µυθώδες τι θαλάσσιον ζῶον (ἵππος µὲ κυρτὴν οὐρὰν ἰχθύος) ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐζωγράφιζον συνήθως ἐποχουµένους τοὺς θαλασσ. θεούς. 2) εἶδ. τετραµόρφου µικροῦ ὀψαρίου ἢ µαλακοστράκου (καρίδος), (Ἀϊλ.).
Ἱπποκάµπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱπποκάµπη. ||. εἶδ. ἐνωτίων (σκουλαρικίων).
Ἱπποκάνθαρος (ὁ). µέγας (ἴσα µὲ ἵππον) κάνθαρος.
Ἱπποκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (ὁδοιπορῶν) ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρµατος, Ἱππηλάτης, ἁρµατηλάτης.
Ἱπποκενταύρειος (ὁ, ἡ). Ἱπποκενταύρου ἴδιος.
Ἱπποκένταυρος (ὁ). πλάσµα τι τερατῶδες τῆς µυθολογίας (ἵππος καὶ κένταυρος), (ἐν γέν.) γέννηµα τῆς φαντασίας ἀνύπαρκτον.
Ἱπποκέντωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κεντῶν τοὺς ἵππους. » Μύωψ—, « Τζ.
Ἱπποκοµέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ('Επιµελοῦµαι) ἵππον ὡς =
Ἱπποκόµος (ὁ), [ἵππος κοµέω]. ὁ ἐπιµελούµενος ἵππων ἢ τοὺς ἵππους τινός, (Τουρκ.) σαΐζης.
Ἱππόκοµος (ὁ, ἡ), Π. στολισµένος µὲ κόµην (χαίτην, τρίχας) ἵππου.
Ἱπποκορυστὴς, οῦ (ὁ), Π. [ἵππ. κορύσσω]. ἐπιτήδειος πρὸς ὁπλισµὸν ἢ γυµνασίαν πολεµικοῦ ἵππου, ἱκανώτατος πρὸς Ἱπποµαχίαν, (ἄλλ. διορθ.
Ἱπποκόρυστος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππ. κόρυς]. ὁ φορῶν περικεφαλαίαν στολισµένην µὲ τρίχας ἵππου.
Ἱπποκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Υπερισχύω (εἶµαι ἀνώτερος τοῦ ἐχθροῦ) κατὰ τὸ ἱππικὸν, (συγχ. τῷ Ἱποκρατέοµαι).
Ἱπποκρατία (ἡ). τὸ Ἱπποκρατεῖν, ὑπεροχὴ εἰς Ἱπποµαχίαν ἢ (ἐν γέν.) κατὰ τὸ ἱππικὸν.

Δηµόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱππόκρημνος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κρημνώδης, (μτφορ.) πομπώδης, στομφώδης· ἐπικίνδυνος διὰ τὸ παράτολμον τῆς ἐκφράσεως.

Ἱπποκροτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν κρότον τῶν ἵππων, [ἐκ τοῦ

Ἱππόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον ἢ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων, (συνκδχ.) ὁμαλὸς, ἱππάσιμος. »Εὐάλωτος γέγονεν αὐτῶν ὁ νοῦς, καὶ οἷον ἱπποκρότος, ἤγουν εὐκατάτροχος, ἡ καρδία τοῖς πάθεσι τῆς σαρκός«, Κύρ., (παρβλ. Ἐπίκροτος).

Ἱππολάπαθον (τὸ), εἶδ. φυτ., λάπαθον μὲ μεγάλα φύλλα.

Ἱππολειχὴν, ῆνος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Ἱπποσέλινον. (ὡς θεραπεῦον τῶν ἵππων τοὺς λειχῆνας).

Ἱππολεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππ. λέχος]. ὁ συνευνασθεὶς (συνευρεθεὶς) μὲ ἵππον, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).

Ἱππόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) λόφον (φούνταν) ἀπὸ τρίχας ἵππου.

Ἱππομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μέχρι μανίας (Τρελαίνομαι διὰ) τοὺς ἵππους. 2) (ἐπὶ θηλ. ἵππου) εἶμαι εἰς ὀργασμὸν, (κοιν.) σέρνω, [ἐκ τοῦ

Ἱππομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν (μαινόμενος διὰ) τοὺς ἵππους. 2) τὸν ὀπ. ἀγαποῦν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) οἱ ἵπποι. »Λειμὼν—, « Σοφ., ὁ ἔχων πολὺ χορτάρι, (παρβλ. Εἰροχαρής). 3) (φοράδα) ἡ ὀπ. εὑρίσκεται εἰς ὀργασμὸν, (κοιν.) σέρνει· (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) εἰς ἄκρον ἀσελγής. ||. (οὐδ.) Ἱππομανὲς (τὸ), μελανόν τι ἔκφυμα κρεατῶδες εἰς τὸ μέτωπον τοῦ νεογεννηθέντος πωλαρίου τὸ ὀπ. μετεχειρίζοντο αἱ μάγισσαι ὡς φίλτρον). (κατ' ἄλλ.) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐκρέει ἀπὸ τὸ αἰδοῖον τῆς ὀργώσης φοράδος, (Ἀρστ.). (παρβλ. Καπρία). 2) εἶδ. χόρτου (Ἀπόκυνον ἡ Κυνοκράμβη) τὸ ὀπ. ἠγάπων περιπαθῶς ἢ τρώγοντες ἐλύσσαζον οἱ ἵπποι, (ἐχρησίμευε ᾗ τοῦτο ὡς φίλτρον). 3) (ἐν γέν.) ποτὸν φαρμακερὸν, ἐπιφέρον μανίαν, φίλτρον, (κοιν.) μάγια.

Ἱππομανία (ἡ). πάθος (μανία) διὰ τοὺς ἵππους.

Ἱππομάραθρον ἢ Ἱππομάραθον (τὸ). εἶδ. μεγάλου ἀγριομαράθρου.

Ἱππομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἔφιππος, συγκροτῶ ἱππομαχίαν.

Ἱππομαχία (ἡ). μάχη ἱππικοῦ πρὸς ἱππικόν.

Ἱππόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν (μαχόμενος) ἔφιππος.

Ἱππόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. εἰδήμων (ἐπιτήδειος) τὰ περὶ τοὺς ἵππους, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς, (παρβλ. Ἱππογνώμων).

Ἱππομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σύμμικτον μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου.

Ἱππομολγοὶ (οἱ), = Ἱππημολγοί.

Ἱππόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἵππου.

Ἱππομύρμηξ, ηκος (ὁ), Κωμ. ἱππεὺς ἐποχούμενος ἀντὶ ἵππου εἰς μύρμηκα.

Ἱππονομεὺς, έως (ὁ). νομεὺς (βοσκὸς) ἵππων.

Ἱππόνομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) = Ἱππονομεύς. 2) (προπαροξ.) ὅπου βόσκουν ἵπποι, ἱπποβότος.

Ἱππονώμας, ου (ὁ), Π. [ἵπ. νωμάω]. ὁ ὁδηγῶν (διοικῶν) ἵππους, ἱππεὺς ἢ ἁρματηλάτης.

Ἱππόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς ἵππον. (κατὰ τοὺς Ἀκαδημ.) φαντάζομαι (πλάττω μὲ τὴν ἰδέαν μου) ὅτι εἶνέ τις ἵππος (ἄδηλον ἂν ἦνε ἢ ὄχι).

Ἱπποπέδη (ἡ). πέδη (δεσμὸς) ἵππου, (Τουρκ.) κιοστέκι, παϊβάντι. 2) εἶδ. τρεξίματος τοῦ ἀλόγου, (ἴδε) Πέδη. 3) (μτνμ. παρὰ μθμτκ.) σχῆμά τι καμπύλης γραμμῆς.

Ἱπποπείρης, εω (ὁ), Ἰων. Π. ἔμπειρος ἵππων καὶ ἱππικῆς.

Ἱπποπῆραι (αἱ). δισάκκι (Τουρκ. χεϊμπὲς) διὰ τὸ ἄλογον.

Ἱπποποίητος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἵππου.

Ἱπποπόλος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, πολέω]. ὁ ἐνασχολούμενος περὶ τοὺς ἵππους, ἔχων ἔργον τὴν ἱππικὴν, ἐπιτήδειος ἱππεὺς ἢ ἁρματηλάτης.

Ἱππόπορνος (ὁ, ἡ), Κωμ. μέγας (ἀσελγέστατος) πόρνος, (παρβλ. Ἱπποβινος).

Ἱπποπόταμος (ὁ), εἶδ. μεγάλου ἀμφιβίου τετραπόδου, (κατὰ λέξ.) ἵππος ποτάμιος.

Ἱπποπώλης, ου (ὁ). πωλητὴς (πραγματευτὴς) ἵππων.

Ἵππος (ὁ), ζ. ἄλογον, (θηλ.) φοράδα, (καὶ μτνμ.) γυνὴ ἀσελγής. 2) τὸ ἱππικὸν, ἡ καβαλλαρία. »Διακοσία ἵππος,« Θκ. 3) (πλθ. Π.) τὸ ὄχημα μὲ τὰ ἄλογα. »Καθ' ἵππων ἄλτο,« Ὅμ. 4) εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος. 5) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ἀνοιγοκλειομένων ἀδιακόπως. 6) τὸ αἰδοῖον (τοῦ ἀνδρ. καὶ τῆς γυν.). ||. (εἰς τὰς συνθ. σημαίνει καθὼς καὶ τὸ Βοῦς, τὸ μέγα, καὶ ἐπὶ φυτ. τὸ ἄγριον. ἴδε Ἵππουρος Ἱπποσέλινον κτλ.).

Ἱπποσείρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐμβάλλων σειρὰν (τριχιὰν, δεσμὸν) εἰς τὸν ἵππον, ἱπποδάμας, ἱππικὸς, (ἄλλ. γρφ. Ἱπποπείρης).

Ἱπποσέλινον (τὸ), εἶδ. μεγάλου (ἢ ἰατρεύοντος τοὺς ἵππους) ἀγριοσελίνου.

Ἱπποσόα (ἡ), καὶ

Ἱπποσόας ᾗ Ἱπποσόος, ου (ὁ), Π. [ἵππ. σεύω]. = Ἱππηλάτης, ἱππεὺς ἐπιτήδειος.

Ἱππόσταθμος (ὁ) καὶ

Ἱπποστασία (ἡ) καὶ

Ἱπποστάσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου στέκουν οἱ ἵπποι, τὸ ἀχοῦρι.

Ἱππόστασις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἱπποστασία, Ἱπποστάσιον. 2) Π. ὁ καιρὸς καθ' ὃν παύουν νὰ δουλεύουν οἱ ἵπποι, τὸ βράδυ. »Ἕω φαεννὰν, ἡλίου θ' ἱπποστάσεις,« Στρβ.

Ἱπποστράτηγος (ὁ). στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ (τῆς καβαλλαρίας).

Ἱπποσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ διοικεῖν ἵππους ἢ ὄχημα· ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν, ἡ ἱππική. »Ἱπποσύνας ἐδίδαξαν παντοίας,« Ἰλ. Ψ. 2) (σπν.) τὸ ἱππικὸν, ἡ καβαλλαρία. »Ἱπποσύνην τε.. ᾗ πεζὸν ἰόντα.. στρατὸν,« Ἡρ. 3) (ἐνίοτε) Ἱπποδρόμιον. »Δαρδανία τλάμων Γαννυμήδεος ἱπποσύνα,« Εὐρ.

Ἱππόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἱππικός.

Ἱπποτέκτων, ονος (ὁ), Π. ὁ κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον.

Ἱππότης, ου (ὁ). ἱππεύς· ἱππικός.

Ἱππότιγρις, ιδος (ὁ), εἶδ. μεγάλης τίγριδος.

Ἱππότιλος (ὁ), [ἵππ. τιλάω]. διάῤῥοια τῶν ἵππων.

Ἱππότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱππότης, ἱππική. »Ζώνη—,« Ἐπγρ.

Ἱπποτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τεκοῦσα ἵππον. »Μόδουσα—,« Νόνν.

Ἱπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος.

Ἱπποτραγέλαφος (ὁ). ζῶον μυθῶδες σχηματισμένον εἰς εἶδ. ἵππου τράγου καὶ ἐλάφου.

Ἱπποτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται καὶ πολλαπλασιάζονται ἵπποι, ἱπποφόρβιον.

Ἱπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ἵππον (πολεμικὸν ἢ ἀγωνιστήριον) ἢ ἵππους (πρὸς πολλαπλασιασμὸν), ἔχω ἱπποτροφεῖον. 2) μεταχειρίζομαί τι πρὸς τροφὴν ἵππου. »Τὴν μὲν πόαν ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν σιτοποιοῦνται,« Διόδ.

Ἱπποτροφία (ἡ). τὸ τρέφειν ἵππον ἢ ἵππους (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἱπποτροφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱπποτρόφον ἢ τὴν ἱπποτροφίαν.

Ἱπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἵππον ἢ ἵππους (ἴδε τὸ ῥῆμα). »Θρῄκης Ἱπποτρόφου,« Ἡσ.

Ἱπποτυφία (ἡ), [ἵπ. τύφος]. μεγάλη (ἀνυπόφερτος) ὑπερηφάνεια, (κοιν.) ξυλοπεριφάνεια, (ὁποία συνήθως ἡ τῶν ἱππευόντων). »Σωφρονητέον περὶ τὴν λέξιν, εἰδότας, ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται,« Ἀκ.

Ἱππούραιον (τὸ). οὐρὰ ἵππου, (μονολεκτ.) ἀλογοουρά.

Ἱππουρεὺς, έως (ὁ), = Ἵππουρος, εἶδ. ἰχθ.

Ἵππουρις, ιδος καὶ εως (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ ἔχουσα (στολισμένη μὲ φούνταν ἀπὸ) οὐρὰν ἵππου. »Τρυφάλεια,—« Ὅμ. ||. (οὐσ.) οὐρὰ ἵππου ἢ φοῦντα (σεργοῦτσι) ἀπὸ τρίχας ἵππου. »Ζῶα.. τὸ πᾶν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰξύος ἵππουριν,« Αἰλ. 2) εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὀπ. φυτρόνει εἰς νερότοπους καὶ ὁμοιάζει ἀλογουρὰν).

Ἵππουρος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) ὁ ἔχων οὐρὰν ἵππου ἢ μεγάλην (ἴδε Ἵππος), ὀθ. 2) (οὐσ.) εἶδ. ὀψαρίου, (ἴσ. ἡ) τσιπποῦρα. (παρβλ. Χρύσοφρυς). 3) = Σκίουρος. 4) εἶδ. ἐντόμου (μυίγας). 5) = Ἵππουρις (φυτ.). »Σύμφυτον, ὃ καλοῦσιν ἵππουρον,« Ἱππιατρ.

Ἱπποφαὲς ἢ Ἱπποφανὲς, έος καὶ

Ἱππόφαιστον (τὸ) καὶ

Ἱππόφεως [ἵππ. φάος ἢ φαίνω], εω (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἐκ τοῦ γένους τοῦ κενταυρίου ἢ τῆς στοιβῆς). »Καθαίρειν τὴν κοιλίαν κάτω μὲν τῷ ἱπποφέῳ,« Ἰατρ. »Τῷ τοῦ ἱπποφέω ὀπῷ,« αὐτ.

Ἱπποφοβὰς, άδος (ἡ). φυτ. τὸ ὀπ. φοβίζει τοὺς ἵππους (φοβοῦνται οἱ ἵπποι).

Ἱπποφορβὰς, άδος (ἡ). ἡ βόσκουσα ἵππους, ἱπποτρόφος.

Ἱπποφορβεῖον (τὸ), = Ἱπποφόρβιον.

Ἱπποφορβεὺς, έως (ὁ), = Ἱπποφορβός.

Ἱπποφορβία (ἡ), = Ἱπποτροφία.

Ἱπποφόρβιον (τὸ), = Ἱπποτροφεῖον. (συνκδχ.) ἀγέλη ἵππων βοσκομένων, (Τουρκ.) χεργκελές.

Ἱπποφορβὸς (ὁ, ἡ), [ἵπ. φέρβω], ὁ βόσκων ἢ τρέφων ἵππους, ἔχων ἱπποφόρβιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἁρμόδιος πρὸς τροφὴν ἵππων. » Γῆ—, « Δ. Ἀλ.

Ἱπποφυὲς καὶ ἱππόφυον (τὸ), = Ἱπποφαές.

Ἱπποχάρμης, ου (ὁ), Π. = Ἱππιοχάρμης.

Ἱππόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον τὸ πθ. Ἱππόομαι, ὅπου ἴδε).

Ἱππώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἵππου, ὅμοιος μὲ ἵππον, ἡ ἁρμόδιος εἰς ἵππον. » Κορυφὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα, ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει, « Ξεν.

Ἱππὼν, ῶνος (ὁ), = Ἱπποστάσιον, ἀχοῦρι, ἡ 2) τόπος καθ' ὁδὸν ὅπου ἀλλάζουν τὰ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου, (Ἰταλ.) πόστα, (Τουρκ.) μενζὶλ-χανές.

Ἱππωνεία (ἡ). ἀγόρασμα ἵππων, [ἐκ τοῦ

Ἱππωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω ἵππους ὡς-

Ἱππώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων) ἵππους ἵνα τοὺς γυμνάσῃ καὶ τοὺς μεταπωλήσῃ.

Ἱππωνία (ἡ), = Ἱππωνεία.

Ἵπταμαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ἔπτην καὶ μσ. Ἐπτάμην κτλ.). Πετῶ.

Ἵπτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἵπτασο, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵπταμαι.

Ἵπτομαι [ἵπος], Μ. ἵψομαι, Π. θλίβω, στενοχωρῶ, (ἐν γέν.) βλάπτω· πληγόνω· τιμωρῶ, ταλαιπωρῶ.

Ἵπωσις [ἱπόω], εως (ἡ). πίεσις, ζούλιγμα.

Ἱρά (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερά.

Ἱράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἱεράομαι.

Ἱρεύς, έως (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεύς.

Ἱρεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἱερεύω.

Ἱρη (ἡ), Π. (κατ' ἄλλ. γρφ.) ἀντὶ Εἴρη, συνέλευσις, τόπος συνελεύσεως.

Ἱρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱέρεια.

Ἱρήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεῖον.

Ἱρήν, ενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Εἴρην.

Ἱρί εος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἴρινος.

Ἱρινόμικτος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ἴρινον μῦρον.

Ἴρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν τὴν ἶριν. ||. (ὡς οὐσ.) Ἴρινον (ἐνν. ἔλαιον), εἰδ. μύρου.

Ἴρηξ καὶ Ἴρηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱέραξ.

Ἱριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὴν ἶριν, Ἱριώδης, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠεροειδής).

Ἶρις [εἴρω], ιδος ἡ ιος (ἡ). τὸ οὐράνιον τόξον τὸ φαινόμενον μετὰ τὴν βροχὴν, (κοιν.) δόξα. 2) (μτνμ.) ὁ χρωματισμένος κύκλος περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ. 3) εἰδ. ἄνθους (κρῖνος) μὲ εὐώδη ῥίζαν. 4) εἰδ. πολυτ. λίθου. 5) κατὰ τὴν μυθολογ.) θεὰ ἀγγελιαφόρος τοῦ Διὸς κτλ.

Ἱριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὴν οὐρανίαν ἶριν. » Τὸ δὲ τοῦ λύχνου φῶς.. πορφυροῦν φαίνεται κύκλω ᾗ ἰριῶδες, « Ἀρστ.

Ἱροδρόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱεροδρόμος. ὁ τρέχων (ἀγωνιζόμενος ὡς δρομεὺς) εἰς τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας. 2) (ἐπὶ ὕδατος) ὁ ῥέων (τρέχων) πρὸς ἁγιασμὸν τῶν ἀρυομένων.

Ἱρός, ὴ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἱερός.

Ἱρος (ὁ), [ἐρεῖν]. ὄνομα ἐπαίτου τινὸς εἰς τὴν Ὀδύσ. (ὅστις ἦτο συγχρόνως ᾗ ἀγγελιαφόρος. Ὁ Βάλτερσκοτ ἐμιμήθη τὸ πρόσωπον τοῦτο κάλλιστα εἰς τὸν Ἀρχαιολόγον του). (ἐν γέν.) ζητιάνος, πάμπτωχος.

Ἱρουργίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερουργία.

Ἱροφάντης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱεροφάντης.

Ἱρόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερόχθων.

Ἱρῶς, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἱερῶς.

Ἱρωστί, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἱερωστί.

Ἴς (τὸ ι μακρόν), ινός (ἡ), (ἡ πλθ. δοτ. Π. Ἴνεσσιν). νεῦρον. (συνκδχ.) ἰσχὺς, ῥώμη, δύναμις. (ᾗ περιφρ.) » Ἴς Ὀδυσσῆος (Τηλεμάχοιο κτλ.), « Ὅμ. (καὶ παραλλ.) » Ἴς βίης Ἡρακληίης, « Ἡσ., ἀντὶ Ὁ ἰσχυρὸς Ἡρακλ. (ἴδε Βία).

Ἴσα ἡ Ἴσα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ἴσος. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἴσια μὲ, παρομοίως, κτλ. (ἴδε Ἴσος).

Ἰσάγγελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γγέλως. Ἴσος (Ὅμοιος) μὲ τοὺς ἀγγέλους.

Ἰσάδελφος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ (ἀγαπώμενος, θεωρούμενος ἴσα μὲ) ἀδελφόν.

Ἰσάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον, ἰσοβαρὲς κτλ.) μὲ ἄλλο. ||. (ἀμτβτ. ἡ ἐλλ. καὶ μσ.) ἐξισοῦμαι. » Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήῳ, « Ἰλ. Ω.

Ἰσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἴσος.

Ἰσαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἰσαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ἴσος.

Ἰσαίω, (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἰσάζω. (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ. Ἰσαίομαι). » Ἤματα νυξὶν ἰσαίεται, « Ἀρ.

Ἰσάκις, ἐπίρ. Ἴσα τόσαις (ταῖς ἴδιαις) φοραῖς.

†Ἰσαλῆ (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἰξαλῆ.

Ἴσαμι, Δ. ἀντὶ Ἴσημι.

Ἰσάμιλλος (ὁ, ἡ), Π. Ἴσος, ἐφάμιλλος, ἰσοδύναμος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰσάμιλλα, ἐπίρ. Ἐξ ἴσου, ἐπίσης.

Ἴσαν, Π. ἀντὶ Ἤεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι. 2) Δ. ἀντὶ Ἤδεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἰσανάφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἴσου (συγχρόνως) ἀναφερόμενος (ὑψούμενος εἰς τὸν ὁρίζοντα). » Ἀστὴρ—, « Ἀστρλγ.

Ἰσάνεμος (ὁ, ἡ), Π. Ἴσος (κατὰ τὴν ταχύτητα) μὲ τὸν ἄνεμον.

Ἴσαντι, Δ. ἀντὶ Ἴσασι.

Ἰσάξιος, α ἡ ος, ον. Ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν μὲ, ἐπίσης ἄξιος, ἰσότιμος· ἀντάξιος.

Ἰσαπόστολος (ὁ, ἡ). Ἴσος τῶν Ἀποστόλων.

Ἰσάργυρος (ὁ, ἡ), Π. Ἴσος (ἰσότιμος) μὲ ἄργυρον. » Πορφύρα—, « Αἰσχλ.

Ἰσαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἰσάριθμος (ὁ, ἡ). Ἴσος τὸν ἀριθμόν· ὅμοιος. » Χερμὰς χαλάζῃ ἰσήριθμος, « Π. Σιλ.

Ἰσάρτητος (ὁ, ἡ), [ἴσος, ἀρτάω] κρεμάμενος ἰσοῤῥόπως.

Ἴσασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἴσημι.

Ἰσάσκετο, Π. ἀντὶ Ἰσάζετο, ἐξισοῦτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἡ πθ. παρτ. τοῦ Ἰσάζω.

Ἰσάστερος (ὁ, ἡ). Ἴσος (ὅμοιος) μὲ (λαμπρὸς ὡς) ἄστρον.

Ἴσατι, Δ. ἀντὶ Ἴσησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἴσημι.

Ἰσάτις, ιδος (ἡ), εἰδ. φυτοῦ, (ἀπὸ τὸ ὁπ. κατασκευάζεται τὸ) λουλάκι.

Ἰσατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ὁμοιοχρώματος) τῆς ἰσάτιδος, γαλαζοπράσινος. » Ἡ φαιὰ χολὴ ἰσατώδης, « Γαλ.

Ἰσαύδης [ἴσος, αὐδὴ], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνὴν (τὸν αὐτὸν ἦχον) μὲ ἄλλο τι.

Ἰσαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς ἴσους (τόσους) τρόπους.

Ἰσεῖον (τὸ), ὁ ναὸς (,καὶ) Ἴσεια (τὰ), αἱ ἑορταὶ τῆς Ἰσιδος.

Ἰσηγορέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (μὲ τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν).

Ἰσηγορία (ἡ). ἰσότης περὶ τὸ ἀγορεύειν (ὁμιλεῖν, δημηγορεῖν), τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, ἰσονομία.

Ἰσήλικος, η, ον καὶ

Ἰσῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς ἡλικίας, τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος, ἰσομεγέθης, ἰσόχρονος, συνομήλικος. » Ἀναγκαῖον ἄρα καὶ τὸν χρόνον ἰσήλικα τοῦ κόσμου γεγονέναι, « Φίλ. (καὶ καταχρ.) » Τάφρον ἰσήλικον κατὰ βάθος τῶν θεμελίων, « αὐτ.

Ἰσημερία (ἡ). ἡ ἰσότης (τὸ ἰσόχρονον) τῆς ἡμέρας μὲ τὴν νύκτα, τὸ νὰ ἔχῃ ἡ ἡμέρα 12 καὶ ἡ νύκτα 12 ἐπίσης ὥρας καθὼς συμβαίνει δὶς τοῦ ἔτους καθ' ἑξαμηνίαν.

Ἰσημερινός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημερίαν. ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἰσημερίας.

Ἰσημέριος, η, ον, Π. ὁ διαρκῶν τὸν ἴσον χρόνον μὲ ἄλλον.

Ἰσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς ἡμέρας μὲ ἄλλον, ἰσόχρονος, ὁμήλικος. 2) = Ἰσημερινός.

Ἴσημι (εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰ πρόσωπα), Π. ἠξεύρω, γνωρίζω, (ἴδε Οἶδα).

Ἰσήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [ἴσος, ἐρετμός]. ὁ ἔχων ἰσάριθμα ἢ ἰσομεγέθη μὲ ἄλλο πλοῖον ἢ ἑκατέρωθεν κωπιά.

Ἰσήρης [ἴσος, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἴσος, ὅμοιος, τῆς αὐτῆς κατασκευῆς (συναρμογῆς). ἰσοσταθμός.

Ἰσήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰσάριθμος.

Ἴσης, Π. 6'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἴσημι.

Ἴσθι, πρσ. τοῦ Οἶδα, ἠξεύρε, ἡ 2) τοῦ Εἶμι, ἀντὶ Ἔσο. 3) (μτγν. ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἰθι.

†Ἰσθλῆ (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Ἰξαλῆ.

Ἴσθμια (τὰ). οἱ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου πανηγυριζόμενοι ἀγῶνες, (κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ Ἴσθμιος).

Ἰσθμιάζω, Μ. άσω. Πανηγυρίζω (Λαμβάνω μέρος ὡς ἀγωνιστὴς ἢ ἁπλ. Παρευρίσκομαι ὡς θεατὴς εἰς) τὰ Ἴσθμια.

Ἰσθμιακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἢ τὰ Ἴσθμια.

Ἰσθμιὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἴσθμιος ᾗ τοῦ

Ἰσθμιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρευρισκόμενος ὡς θεατὴς εἰς τὰ Ἴσθμια.

Ἰσθμικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν.

Ἴσθμιον (τὸ), ἴδε Ἴσθμιος.

Ἰσθμιονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Ἴσθμια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων.

Ἴσθμιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἢ εἰς τὸν λαιμόν, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἴσθμιον (τὸ), ὁ λαιμὸς, ὁ λάρυγγας. 2) (συνκδχ.) λαιμοδέτι. 3) (μτνμ.) λαιμὸς ἀγγείου. (ἐν γέν.) στενὸν πέρασμα. ||. (πλθ.) ἴδε Ἴσθμια.

Ἰσθμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (στε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὸς ἐν εἴδει) ἰσθμοῦ, (συγχ. τῷ Ἠθμοειδής).

Ἰσθμόθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ, καὶ

Ἰσθμόθι καὶ Ἰσθμοῖ, ἐπίῤ. Π. ἐν τῷ ἰσθμῷ.

Ἰσθμὸς (ὁ), [εἶμι]. (ἐν γέν.) στενὴ δίοδος, πέρασμα, ρενόν. (ἰδιαιτ.) τὸ μεταξὺ δύο θαλασσῶν, (καὶ κατ' ἔξοχ.) τὸ τῆς Κορίνθου, (κοιν.) ἐκαμίλι. (μτνμ.) λαιμὸς (ἀνθρ. ἢ ἀγγείου).

Ἰσθμώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἰσθμοειδής.

Ἰσιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἴσιν (θεὰν τῶν Αἰγυπτ.).

†Ἰσίκιον (τὸ), [ἐκ τοῦ Λατ. insicium], ᾄ

†Ἰσίκιος (ὁ), εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ λιανισμένον κρέας, (Τουρκ.) κιοφτὲς κτλ.

Ἰσκω (χ. Μ.), Π. = Εἴσκω, ὁμοιάζω, παρομοιάζω (« Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο, « Ἰλ. Α.)· νομίζω, ὑπειδέτω, (κοιν.) λέγω μὲ τὸν νοῦν μου. » Ἢ σεῦ καὶ φθιμένας ὀστέα ἴσκω τρομέειν θῆρας, « Ἐπιγρ. (ὀθ. 2) (κυρ. παρὰ τοῖς μτγν. Π. ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) λέγω. » Ἴσκεν ὑποσαίνων ἀγανῷ ὄπι, « Ἄπλλν.

Ἴσμα (τὸ), Π. [ἴζω], = Ἵδρυμα, κτίσμα.

Ἴσμεν, ἀντὶ Ἴσαμεν, ἁ. πλθ. πρσ. τοῦ Ἴσημι ἢ Οἶδα.

Ἰσοβαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοῦ τὸ αὐτὸ (ἢ ἴσον μὲ ἄλλου) βάθος.

Ἰσοβαλλίων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἴσος (ὅμοιος) μὲ τὸν Βαλλίωνα (διαβόητον διὰ τὴν ἀγρεοτητά του), κακοηθέστατος.

Ἰσοβαρέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -

Ἰσοβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ βάρος, ἐπίσης βαρὺς.

Ἰσοβασιλεὺς, έως (ὁ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ βασιλέα.

‡Ἰσόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων τὸν αὐτὸν βίον ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· ἰσόχρονος.

Ἰσόβοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (ἰσοτιμος μὲ) ἕνα βοῦν (ζῶον (ἢ νόμισμα). ||. (οὐσ.) Ἰσόβοιον (τὸ), εἶδ. ἄνθους ὁμοιάζοντος τὴν παπαροῦναν.

†Ἰσόβολος (ὁ, ἡ), = Ἰσοστάσιος.

Ἰσόγαιος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν ἢ τὸ ἐμβαδὸν τῆς γῆς. 2) ἴσος (ἴσα) μὲ τὴν γῆν. » Τέμνειν ἰσόγεων, « Θῳρ.

Ἰσογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἴσος ἄλλου τινὸς κατὰ τὸ γένος ἢ τὴν γέννησιν, ὁμοιογενὴς, ἰσόχρονος.

Ἰσόγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἰσόγαιος.

Ἰσογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰσογώνιος.

Ἰσογνωμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -

Ἰσογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς γνώμης, ὁμογνώμων. σύμφωνος.

Ἰσογονία (ἡ). ἰσότης γένους ἢ γεννήσεως. » Ἡ ἰσογονία ἰσομοιρίας ὀριγνᾶται, « Δ. Κάσσ.

Ἰσόγραφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων ἴσα μὲ (ἐπίσης πολλὰ καθώς). 2) (προπαροξ.) γραμμένος ἐξ ἴσου (παρομοίως), (ὀθ. ||. οὐσ.) » Ἰσόγραφον, « ἴσον ἀπαράλλακτον, ἀντίγραφον.

Ἰσογώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας γωνίας.

Ἰσοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων ἴσην (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον τινὰ τύχην, ἐπίσης εὐτυχὴς ἢ δυστυχής. 2) (χ. πτ.) = Ἰσόθεος.

Ἰσοδαίτης, ου (ὁ), [ἴσος, δαίω]. ὁ δίδων ἴσα μερίδια (μοιράζων ἐξίσου) εἰς ὅλους.

Ἰσόδενδρος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης ἢ ἰσόχρονος) μὲ δένδρον.

†Ἰσοδιαίτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσοδαίτης.

Ἰσοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν), τρεφόμενος παρομοίως.

Ἰσόδομος (ὁ, ἡ), [ἴσος, δέμω]. κτισμένος (οἰκοδομημένος) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. ||. (οὐσ.) Ἰσόδομον (τὸ), Ἀρχιτεκτ., εἶδ. κτίσματος μὲ ἰσομεγέθεις πέτρας, (ἀντιθ. τῷ Ψευδισόδομος).

Ἰσόδοκος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίδοκος.

Ἰσοδρομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέχω ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα), [ἐκ τοῦ

Ἰσόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ταχύτητα. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσοδυναμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω τὴν ἴσην μὲ ἄλλον τινὰ δύναμιν, εἶμαι ἰσοδύναμος.

Ἰσοδυναμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἰσοδύναμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -νάμως. Ὁ ἔχων τὴν ἴσην μὲ ἄλλον τινὰ ἢ ἄλλο τι δύναμιν (ἀξίαν, σημασίαν).

Ἰσοελκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴσ. ἕλκω]. ὁ τραβῶν ἴσα μὲ ἄλλο τι εἰς τὸ ζύγι, ἰσοβαρὴς.

Ἰσοεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ἴσος τὸ λέγειν μὲ ἄλλον.

Ἰσοέτηρος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὰ ἔτη, ἰσόχρονος, συνομήλικος.

Ἰσοζυγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-

Ἰσοζυγὴς, έος καὶ

Ἰσόζυγος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἰσοζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ζευγμένος ἐξ ἴσου ἢ ζυγίζων ἴσα μὲ, ἰσοβαρὴς. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσοθεία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἰσόθεος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἐξισούμενος) μὲ θεὸν ἢ μὲ τὸν θεὸν, θεῖος, ἔξοχος.

Ἰσόθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λέγων τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον, ὁμιλῶν ἢ ἀντηχῶν παρομοίως. » Ἠχὼ —, « Νόνν.

‡Ἰσοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου (ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας).

Ἰσοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καταλήγων εἰς) τὴν αὐτὴν λήγουσαν, ὁμοιοκατάληκτος.

Ἰσοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰσόδρομος, ὅμοιος, σύμφωνος.

‡Ἰσοκέφαλος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ κεφαλὴν ἀνθρώπου, ἢ ἴσος τὴν κεφαλὴν μὲ ἄλλον·

Ἰσοκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν κινδυνον, ἐπίσης κινδυνώδης. (εἰς τὸν Θκ.) ἀντὶ Ἰσοπαλὴς, Ἰσόμαχος.

Ἰσοκιννάμωμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κιννάμωμον (κανέλλαν). ||. (οὐσ.) Ἰσοκιννάμωμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ὁμοιάζοντος (εὐωδιάζοντος ὡσὰν) τὴν κανέλλαν.

Ἰσοκλεὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐπίσης εὐκλεὴς (ἔνδοξος), ἐξισούμενος κατὰ τὸ κλέος (τὴν φήμην) μέ.

Ἰσοκληρία (ἡ), = Ἰσομοιρία, Ἰσότης.

Ἰσόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ λαχὼν τὸν αὐτὸν κλῆρον (τὴν αὐτὴν τύχην ἢ κληρονομίαν), ἰσόμοιρος, ἰσοδαίτιος.

Ἰσοκλινὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων ἐξίσου, ἰσοῤῥοπος.

Ἰσόκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσην (ἐπίσης χωρητικὴν) κοιλότητα.

Ἰσοκόρυφος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ κορυφὴ εἶνε ἴση (ἐπίσης ὑψηλὴ) μὲ ἡ ὁμαλή.

Ἰσοκραὴς, έος (ὁ, ἡ). (τὸ Ὁμηρ.) » Ἴσος ἴσῳ κεκραμένος, « ἀπὸ ἴσα (ἴσης ποσότητος) μερίδια συγκερασμένος.

Ἰσοκράτεια (ἡ). ἰσότης κράτους (ἐξουσίας, δικαιωμάτων κτλ.), ἰσονομία, [ἐκ τοῦ

Ἰσοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσον (τὸ αὐτὸ) μὲ ἄλλον τινὰ κράτος (τὰ αὐτὰ δικαιώματα), συμμεριζόμενος ἐξίσου τὴν ἐξουσίαν. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσοκραὴς.

Ἰσοκρατία (ἡ), Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἰσοκράτεια, ἰσονομία.

Ἰσόκρατος (ὁ, ἡ), = Ἰσοκραὴς.

Ἰσόκριθος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης ἢ ἰσότιμος) μὲ κριθήν.

†Ἰσόκτιτος (ὁ, ἡ). κτισμένος ἴσα (ὅμοια) μέ.

Ἰσόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ βροντῶν ἴσα (ἴσος τὸν κτύπον) μέ.

Ἰσοκωλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε περίοδός τις λόγου-

Ἰσόκωλος (ὁ, ἡ). (περίοδος λόγου) ἡ ἔχουσα (συγκεμένη ἀπὸ) ἴσα κῶλα (μέλη).

Ἰσόλεκτος (ὁ, ἡ), = Ἰσοσύλλαβος.

Ἰσολεξία (ἡ). ἰσότης λέξεων ἰσοσυλλάβων.

Ἰσολεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴσ. λέγος]. ὁ συνάψας (ἢ συναφθεὶς εἰς) ἀνάλογον γάμον, ἔχων τὰ αὐτὰ γαμικὰ δικαιώματα, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἄλογος).

Ἰσολογία (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ἰσηγορία.

†Ἰσόλυρος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίλυρος.

Ἰσόμαλος (ὁ, ἡ), = Ἀγχώμαλος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσόπαλος.

Ἰσομάτωρ, ορος (ὁ, ἀ), Α. ἀντὶ Ἰσομήτωρ.

Ἰσόμαχος (ὁ, ἡ). ἴσος εἰς τὴν μάχην, ἰσάμιλλος.

Ἰσομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μέγεθος.

Ἰσομερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἴσα μέρη. 2) = Ἰσόμοιρος.

Ἰσομερῶς, ἐπίῤ. Κατ' ἰσομοιρίαν, ἐξ ἴσου.

Ἰσομέτρητος (ὁ, ἡ), = Ἰσόμετρος.

Ἰσομετρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἰσόμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) μέτρως. Ὁ ἔχων ἴσον (τὸ αὐτὸ) μὲ ἄλλον τινὰ μέτρον, ἴσος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσομήκης, ἰσομεγέθης.

Ἰσομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσον (ὁμαλὸν ἢ ἰσομεγέθες μὲ ἄλλου τινὸς) τὸ μέτωπον (τὸ ἔμπροσθεν μέρος).

Ἰσομήκης, εος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μῆκος.

Ἰσομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ μητέρα· ἰσομεγέθης μὲ τὴν μητέρα του.

Ἰσομιλήσιος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ Μιλήσιον. » Ἔρια ἰσομιλήσια, « Διόδ., ὅμοια (ἐξισούμενα κατὰ τὴν ποιότητα) μὲ τὰ τῆς Μιλήτου.

Ἰσομοιρέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ γεν. ἐκγ'. καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ἔχω τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον τινὰ μέρος (τὴν αὐτὴν μετοχὴν) εἴς τι, μετέχω ἐξ ἴσου ἀπό. » Ἤν δέ τι γένηται ἀγαθὸν, ἀξιώσουσι πάντες οὗτοι ἰσομοιρεῖν, « Ξεν., [ἐκ τοῦ

Ἰσομοιρὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἰσόμοιρος.

Ἰσομοιρία (ἡ). ἡ ἐξ ἴσου μετοχὴ ἀπὸ τι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος, ἰσονομία. « Ἐκθηλῦναι τοὺς ἄνδρας βουλόμενος.., ὅπως μὴ συστραφέντες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὁρμήσωσι, « Σχλ. » Ἀλλ' εἴτε χρημάτων νέμησις, ἰσομοιρίαν ἠγάπησα, « Ἠλ.

Ἰσόμοιρος καὶ Π. Ἰσόμορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μοίρως. Ὁ ἔχων λαμβάνων ἴσον μὲ ἄλλον τινὰ μέρος, μετέχων τινὸς ἐπίσης, (ἐπμ.) ἴσος, ἰσομεγέθης, ἰσοδύναμος, ἰσοστάσιος κτλ. (μὲ δοτ.) » Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμοιρον, « Ἐπγρ. (ἡ γεν.) » Λίπευς ἰσόμοιρον ἐλαίου, « Νίκ. (καὶ χ. πτ.) » Ἤν τι ἐκ τῶν πόνων δῶ ἀγαθὸν ὁ θεὸς, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν, « Ξεν.

Ἰσόνειρος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ (ἐπίσης ἀνύπαρκτος καὶ μάταιος καθὼς τὸ) ὄνειρον.

Ἰσόνεκυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ἴσος μὲ νεκρὸν, σχεδὸν (ὡσὰν) νεκρός.

Ἰσονέμητος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ἴσου διανεμηθείς.

Ἰσονοέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐννοῶ τι ἐξ ἴσου (παρομοίως).

Ἰσονομέομαι-οῦμαι Μ. ἡσομαι. Διοικοῦμαι κατ' ἰσονομίαν (δημοκρατικῶς), εἶμαι πολίτης δημοκρατουμένης πολιτείας.

Ἰσονομία (ἡ). ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, διοίκησις ἔχουσα βάσιν τὴν ἰσότητα· δημοκρατία. « Ἡ ἰσογονία ἡμᾶς ἡ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον, « Πλάτ.

Ἰσονομικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσονομίαν ἢ ζῶν εἰς ἰσονομουμένην πολιτείαν, (ἐν γέν.) φίλος τῆς ἰσονομίας, δημοκρατικός.

Ἰσόνομος (ὁ, ἡ). ὁ μοιρασθεὶς (διανεμηθεὶς) ἐξ ἴσου. 2) ὁ ζῶν εἰς ἰσονομουμένην πολιτείαν. 3) (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ παιδὶ, ἐπίσης ἀδύνατος (παρβλ. Ἰσόπρεσβυς).

Ἰσοπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομήκης) μὲ μίαν παλαιστήν.

Ἰσοπαλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἰσοπαλὴς (ἰσοδύναμος, Ἐξισοῦμαι) μέ.

Ἰσοπαλὴς, έος καὶ Ἰσόπαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πάλως. Ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὴν πάλην (εἰς τὸ πάλαισμα, εἰς τὸν πόλεμον κτλ.), ἐφάμιλλος, ἰσοδύναμος. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. » Πλήθει ἰσοπαλεῖς τοῖς ἐναντίοις, « Θκ., ἰσάριθμοι. (Ὁ Φώτ. τὸ παράγει ἐκ τοῦ Πάλος ὁ κλῆρος).

Ἰσοπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ πάχος, ἐπίσης παχὺς (χονδρός).

Ἰσόπεδος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ τὸ ἔδαφος (πέδον)· ἴσος (εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν τῆς ἐπιφανείας) μὲ ἄλλο τι. ὁμαλὸς, ἐπίπεπεδος. ‖. (οὐσ.) Ἰσόπεδον (τὸ), πεδιὰς ὁμαλὴ, ἐπίπεδον, (κοιν.) ἴσωμα. » Ὁ δὲ (λίθος) θέει ἔμπεδον ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον· τό τε οὔ τι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, « Ἰλ. Ν. » Οἵ τινες δ' ἐν ἐρύματι ὄντες ἐκλιπόντες τοῦτο φεύγουσι, πῶς τούτους οἴεται ἄν τις μεῖναι ἰδόντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἰσοπέδῳ; « Ξεν.

†Ἰσοπέλεθρος (ὁ, ἡ), [[ἴσ. πέλεθρον]]. ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν μὲ ἄλλο τι, ἰσομήκης.

Ἰσοπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντιπενθής.

Ἰσοπεριμέτρητος καὶ Ἰσοπερίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πανταχόθεν ἴσην (ὁμαλὴν) ἢ ἴσης μὲ ἄλλο τι ἐκτάσεως περίμετρον.

Ἰσοπετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πετῶν ἴσα μὲ ἄλλον.

Ἰσόπετρος (ὁ, ἡ), Π. σκληρὸς ὡσὰν τὴν (ἴσα μὲ) πέτραν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίπετρος).

Ἰσόπηχυς, εος (ὁ, ἡ). μακρὸς (ἴσος μὲ) μίαν πῆχυν, ἢ· ἰσομήκης ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν πήχεων μὲ ἄλλον.

Ἰσοπλατὴς, έος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὸ πλάτος, ἐπίσης πλατύς.

Ἰσοπλάτων, ωνος (ὁ). ἴσος (ἐφάμιλλος, ἐξισούμενος) μὲ τὸν Πλάτωνα, ἄλλος (δεύτερος) Πλάτων.

Ἰσόπλευρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε ἴσα (ἰσομήκη) τὰ πλευρὰ (τὰ πλάγια). » Ῥομβοειδὴ σχήματα τὰ ἰσόπλευρα μὲν οὐκ ὀρθογώνια δέ, « Γαλ.

Ἰσοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὸ πλῆθος (κατὰ τὸν ἀριθμὸν, κατὰ τὴν ποσότητα). » Ποταμοὶ θαλάσσῃ ἰσοπληθεῖς, « Δ. Κάσσ.

Ἰσοπληθῶς, ἐπίρ. Ἰσκρίθμως.

Ἰσοπολιτεία (ἡ). ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, [ἐκ τοῦ

Ἰσοπολίτης, ου (ὁ), καὶ Ἰσοπολῖτις, ιδος (ἡ). πολίτης ἰσονομουμένης (δημοκρατουμένης) πολιτείας. 2) ἀπολαμβάνων τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τοὺς αὐτόχθονας (τοὺς καθαυτὸ) πολίτας. » Πόλις —, « Ἀπ., ἡ ἔχουσα τὸ τοιοῦτον προνόμιον, (Λατ.) municipium.

Ἰσοπραξία (ἡ). τὸ τὰ ἴσα (ἄλλῳ τινὶ) πράττειν.

Ἰσοπρέσβυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ἴσος (ὅμοιος) μὲ πρεσβύτην, ἐπίσης ἀδύνατος ἢ φρόνιμος, (ἐν γέν.) πρεσβυτικός· γεροντικός, (παρβλ. Ἰσόπαις).

Ἰσόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσα (ἰσομεγέθη, ἰσοταχῆ) πτερά, ἢ· ἴσος τὸ τάχος μὲ πτερὸν (πτερωτὸν), ταχύπτερος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἄπτερος).

Ἰσοπτυχὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας (ὄχι λοξὰς ἢ διαφορετικὰς) πτυχάς. » Χιτώνιον ἰσοπτυχὲς, « Ἐπγρφ.

Ἰσόπτωτος (ὁ, ἡ), Γραμτ. = Ὁμοιόπτωτος.

Ἰσόπυργος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ πύργον, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίπυργος).

Ἰσόπυρον (τὸ), [[ἴσ. πυρὸς]], εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν βατραχίων), (ἄλλ.) Φασήολος (διὰ τὸ περιπλεκτικόν του).

Ἰσορρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἰσόρροπος.

Ἰσορροπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἰσόρροπος.

Ἰσορρόπησις, εως (ἡ). τὸ ἰσορροπεῖν, ἰσορροπία.

Ἰσορροπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἰσόρροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρόπως. Ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) ἴσα καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, ἰσοβαρής· ἰσότιμος, ἰσοδύναμος, (ἐν γέν.) ἴσος. » Καὶ ἰσόρροποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο, « Ἡρωδ. » Κόλασιν ἰσόρροπον πρὸς τοιαύτην ἀσέβειαν, « Φίλ.

Ἴσος ἢ Π. Ἴσος [[ἴσκω, εἴσκω]], η, ον, (τὸ συγκρ. Ἰσαίτερος). Ὅμοιος (κατὰ τὸ ποσὸν, κατὰ τὸ σχῆμα, κατὰ τὴν δύναμιν κτλ. κτλ.). » Ἑπτὰ λοχαγοὶ ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, « Σοφ. » Ἴση μοῖρα, « Ὀδ. Υ. (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » Ἀτεμβόμενος ἴσης, « Ἰλ. Α., Ὀδ. Ι. » Ἐρίζετον περὶ ἴσης, « Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἴσος ἀέλλῃ, « Ὅμ. » Ἴσος ἠρώεσσι, « Θκρ. » Ἴσον ὄρευς κορυφᾷ, « αὐτ. » Ἴσον ἴσῳ κεκραμένον, « Ἀθ. » Οὐ σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας, « Ἰλ. Α. (καὶ περιφρ.) » Εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τοῖς ἡλικιώταις τῇ ἱππικῇ, « Ξεν., τοὺς ἔφθασεν (ἐξισώθη μὲ αὐτοὺς) εἰς τὴν καβάλλαν, ἔμαθε νὰ ἱππεύῃ ἐπίσης. » Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, « Αξ. » Ἐπὶ τοῖς ἴσοις ᾖ ὁμοίοις, « Ξεν., ἢ » Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, « Ἡρ., μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα, κατ' ἰσοπολιτείαν. (ᾖ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἴσον κῆρι, « Ἰλ. Γ., ἴσα μὲ, ὡσάν. » Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, « Ἰλ. Ι. » Ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Ἴσον καὶ Ῥήναιαν ἐφίλησεν, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἔτρεφεν ἴσα τέκεσσιν, « Ἰλ. Ε. » Ἴσα τοκεῦσιν ἐτίομεν, « Ἰλ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ, « Συν. » Ἴσα καὶ ὀδυρόμενος, « Παυσ., ὡς ἂν νὰ κλαίῃ. (καὶ προθετ.) » Ἐξ (Ἐπὶ « Ἐκ τοῦ, » Ἀπὸ τοῦ) ἴσου, « ἢ » Ἀπὸ τῆς Ἴσης, » Ἐπὶ ἴσης (καὶ) » Ἐπίσης, « Αξ. » Ἐπὶ ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον, « Ἡρ., πολεμεῖν ἰσορρόπως. » Ἀπὸ τῆς Ἴσης (ἐνν. συντελείας) τὰς στρατείας ἐποιοῦντο, « Θκ., συνετέλουν ἐξ ἴσου. (καὶ χ. τοῦ ἄρθρου.) » Οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἴσης ὁρῶ τοῖς τ' ἄλλοις καὶ ὑμῖν περὶ τούτου τὴν βουλὴν οὖσαν, « Δμ. » Ἐν ἴσῳ, » Ἐν ἴσῳ εἰ ᾖ, « Αξ., ὡς ἂν νά. » Ἐν ἴσῳ (ἐνν. βήματι) προσῄεσαν, « Ξεν. 2) ὁμαλὸς, ἐπίπεδος, (κοιν.) ἴσιος. » Εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν, « Ξεν., εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸ ἴσωμα. 3) (μτφορ.) σύμφωνος· δίκαιος· (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλοδίκαιος. » Ἴσον θυμὸν ἔχοντε « Ἰλ. Ν. » Ἴσαι μαρτυρίαι, « Γρφ. » Ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ, « Σοφ. » Ἐν δὲ τοῖς δ' ἴσος, « αὐτ. » Πῶς ἐστι τοῦτο ἴσον ἢ δίκαιον; « Δμ. » Πῶς ἴσον ἐστὶ τοὺς μὲν ἄρχειν.. τὸν δὲ δεδέσθαι; « αὐτ. (ᾖ ἀπολύτ.) » Τὸ ἴσον, « Αξ., ἢ ἰσότης, τὸ δίκαιον, ἢ ἰσονομία. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐξ ἴσου, « Αξ., μὲ ἰσότητα, μὲ ἀμεροληψίαν. 4) ἀντὶ Ὁ αὐτός· (σρπ.) ἀδιάφορος. » Ἴσος ὁ μόχθος, « Θκρ. » Ἴσος πρὸς τὰς αὐτοῦ δόσεις, « Κέβ.

Ἰσοσθένεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἰσοσθενὴς (ἰσοδύναμος) μὲ ἄλλον.

Ἰσοσθενέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι -

Ἰσοσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σθενῶς. Ἴσος κατὰ τὴν ἰσχὺν (κατὰ τὸ σθένος), ἰσοδύναμος, (μὲ δοτ.) » Πενίαν πλούτῳ ἰσοσθενῆ, « Δμκρ. » Ταθέντων δ' ἀμφοτέρων (τῶν μυώνων) ἰσοσθενῶς, « Γαλ.

Ἰσοσθενία (ἡ), = Ἰσοσθένεια.

Ἰσοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσα (ἰσομήκη) τὰ σκέλη· (μτνμ. παρὰ μθμτκ.) ἀντὶ Ἰσόπλευρος, (καὶ ἐπὶ ἀριθμ.) Ἄρτιος.

Ἰσοσκελία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἰσοσκελής.

Ἰσόσπριος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ ὄσπριον, στρογγυλὸς 'σὰν ῥοβίθι κτλ.

†Ἰσοστάδην, ἐπίρ. Ἰσοστασίως· ἰσορρόπως, ἰσοδυνάμως.

Ἰσοσταθμέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Ἰσοβαρέω.

Ἰσοσταθμία (ἡ), = Ἰσορροπία [ἐκ τοῦ

Ἰσόσταθμος (ὁ, ἡ), = Ἰσοβαρὴς, ζυγίζων ἴσα μέ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰσοστάσιος (ὁ, ἡ), [ἴσ. στάσις], = Ἰσοβαρής· ἰσοδύναμος· ἰσοτιμος· (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰσοσασία, ἐπίῤῥ. ἀντι-
Ἰσοσασίως, ἐπίῤῥ. = Ἰσομέτρως, ἰσοῤῥόπως.
Ἰσοστατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσοσταθμέω.
Ἰσοστοιχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιστοιχέω.
Ἰσοστοιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Ἰσόστοιχος (ὁ, ἡ), = Ἀντίστοιχος. 2) (Τακτ.) παρατεταγμένος κατ' ἰσοστοιχίαν.
Ἰσόστροφος (ὁ, ἡ). ἴσα στρεμμένος. 2) (γραμτ.) ὁ ἔχων ἰσαρίθμους μὲ ἄλλου τινὸς στροφάς.
Ἰσοσυλλαβέω-ῶ, ήσω. Εἶμαι-
Ἰσοσύλλαβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λλάβως. Ὁ ἔχων ἴσας (ἰσαρίθμους) τὰς συλλαβάς.
Ἰσοταλαντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσοβαρέω, εἶμαι-
Ἰσοτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἰσοβαρὴς, ἰσοστάσιος, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀτάλαντος).
Ἰσοταχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μὲ τὸ αὐτὸ τάχος, εἶμαι-
Ἰσοταχὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ταχῶς. Ἴσος (μὲ ἄλλον τινὰ) κατὰ τὸ τάχος, τρέχων ἢ πράττων τι μὲ ἴσην (μὲ τὴν αὐτὴν) ταχύτητα, ἐπίσης ταχύς.
Ἰσοτέλεια (ἡ), ἡ κατάστασις (τὸ δικαίωμα) τοῦ Ἰσοτελοῦς.
Ἰσοτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων ἢ ἐκτελούμενος ἴσα (συγχρόνως) μὲ, (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. » Ἀΐδος — μοῖρα, « Σοφ., ἐπίσης ἀτελεύτητος ἢ (κατ' ἄλλ.) ἴση πρὸς ἅπαντας.
Ἰσοτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει τὰ ἴδια ἔξοδα ἢ πληρόνει τὰ αὐτὰ δοσίματα (τέλη) μὲ ἄλλον τινὰ, (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Ἰσοτελεῖς, « οἱ μέτοικοι οἱ ὁπ. ἀπελάμβανον δικαιώματά τινα ἴσα μὲ τοὺς αὐτόχθονας.
Ἰσοτένης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἐξ ἴσου, ἔχων τὴν ἴσην ἔκτασιν, ἰσομήκης.
Ἰσότεχνος (ὁ, ἡ). ἴσος τὴν τέχνην (μὲ ἄλλον).
Ἰσότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἴσου, ταυτότης, ὁμοιότης κτλ.
Ἰσοτιμία (ἡ). ἰσότης περὶ τὰς τιμὰς, τὸ νὰ τιμῶνται ὅλοι ἐπίσης (ν' ἀπολαμβάνωσι τὰς αὐτὰς πολιτικὰς τιμὰς, τὰ αὐτὰ δικαιώματα), ἰσονομία, [ἐκ τοῦ
Ἰσότιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τίμως. Ὁ ἔχων ἢ ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν τιμὴν ἢ τὰς αὐτὰς τιμὰς, ἀξίζων ἢ τιμώμενος ἐπίσης.
Ἰσότοιχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἢ ἔχουσα ἴσους (ἰσοϋψεῖς) τοὺς ἑκατέρωθεν τοίχους.
Ἰσότονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τόνως. Ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον, τεντωμένος ἢ (γραμτ.) τονισμένος παρομοίως. (ἐπιμ.) ἰσοδύναμος.
Ἰσοτράπεζος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης) μὲ τράπεζαν. » Συνόδων (» Κάκκαβος) —, « Ἀθ.
Ἰσοτριβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ τρίβων (διατρίβων εἰς) τὸ αὐτὸ μέρος μετά τινος, σύντροφος, σύνοικος κτλ. ἴδε Ἰσοτριβής.
Ἰσοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἰσότροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -τρόπως. Ἴσος τὸν τρόπον (τὸ ἦθος) πρὸς ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινὰ, ὁμαλοῦ (ὁμοιομόρφου) χαρακτῆρος.
Ἰσότυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τύπον, ὅμοιος. ||. (οὐσ.) » Ἰσότυπον, « = Ἀντίτυπον (ἐγγράφου), Νεαρ. 2) Π. = Ἰσόκτυπος.
Ἰσοτύραννος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσχύων ἢ τιμώμενος ἴσα) μὲ τύραννον.
Ἰσοῦλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος ἀπὸ) τὴν αὐτὴν ὕλην.
Ἰσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ὅ,τι κάμνει καὶ ἄλλος τις, ἐνεργῶ ἐπίσης, [ἐκ τοῦ
Ἰσοργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον τινὰ ἔργον, ἐνεργῶν ἐπίσης.
Ἰσοῦψὴς, έος (ὁ, ἡ). ἰσομήκης κατὰ τὸ ὕψος, ἐπίσης ὑψηλός.
Ἰσοφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ ἴσον (ὅμοιον) φῶς.
Ἰσοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἴσος (ὅμοιος) μέ.
Ἰσοφαρίζω, Δ. ἀντὶ Ἰσοφερίζω, Μ. ίσω, Π. τὰ ἴσα φέρομαι, ἐξισοῦμαι (συνκδχ.) ἀμιλλῶμαι πρός. ||. (σπν. μτβτ.) κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον) μέ. » Τοῦ μὲν ἀποπροταμὼν, δραχμῆς βάρος ἰσοφαρίζειν, « Νίκ.
Ἰσοφέριστος (ὁ, ἡ), Π. ἐπίσης ἄριστος.
Ἰσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (τὸ ἴσον βάρος). » Οἶνος —, « Ἀξ, ὁ σηκόνων ἄλλο τόσον (ὅσος εἶν' αὐτὸς) νερόν.
Ἰσοψυὴς, έος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς φύσεως (τῆς αὐτῆς ἰδιότητος) μὲ ἄλλον τινὰ, φύσει ἴσος.
Ἰσοχειλὴς, έος καὶ Ἰσόχειλος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἢ ἐρχόμενος ἴσα μὲ τὰ χείλη. » Ποιεῖ δὲ τὴν ὀλολυγόνα (ὁ βάτραχος), ὅταν, ἰσοχειλῆ τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ἐπὶ τῷ ὕδατι, περιτείνῃ τὴν ἄνω, « Ἀρστ.
Ἰσόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Ἰσοσθενής.
Ἰσόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ ἴδιον χνοῦδι (μὲ ἄλλον τινὰ), χνοάζων ἐπίσης, (συνκδχ.) συνομήλικος (;).
Ἰσόχορδος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν χορδῶν μὲ ἄλλον τινὰ, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίχορδος).
Ἰσοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἰσοχρόνιος καὶ Ἰσόχρονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -χρονίως, -χρόνως. Ἴσος κατὰ τοὺς χρόνους μὲ ἄλλον τινὰ, διαρκῶν ἐπίσης (τὸ ἴσον διάστημα τοῦ χρόνου). (γραμτ. καὶ μετρ.) ἔχων τὸν αὐτὸν χρόνον.
Ἰσόχροος-ους (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὸ χρῶμα, τοῦ αὐτοῦ χρώματος.
Ἰσόχρυσος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος ἢ ἰσότιμος) μὲ χρυσὸν. » Κάπρον . . ὠνοῦ . . κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ, « Ἀθ.
Ἰσόψαμμος (ὁ, ἡ). ψάμμῳ ἰσάριθμος, ἀναρίθμητος.
Ἰσοψηφία (ἡ). ἰσότης περὶ τὰς ψήφους, ἴσος ἀριθμὸς ψήφων, ἰσότης περὶ τὸ ψηφοφορεῖν, [ἐκ τοῦ
Ἰσόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους ψῆφον, ὁμόψηφος· σύμφωνος. » Δίκη—, « Αἰσχύλ., καθ' ἣν ὑπάρχει διχοψηφία. » Νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ, « αὐτ.
2) ὁ ἔχων ἐπίσης τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφηφορεῖν· ἰσότιμος. » Ἦσαν οἱ τὰ ἐλάχιστα κεκτημένοι τοῖς τὰς μεγίστας ἔχουσιν οὐσίας ἰσόψηφοι, « Δ. Ἀλ. 3) ὁ ἀποτελῶν διὰ ψήφων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, (ὅθ.) » Ἰσόψηφα (ἐνν. ἔπη), « Ἀρτμβρ., αἱ λέξεις τῶν ὁπ. τὰ ψηφία συγκεφαλαιούμενα ἀριθμητικῶς παρόγουν τὴν αὐτὴν ποσότητα, π. χ. Μένε, Πέδαι κτλ. τὸν ἀριθμὸν ρ' (100), ὅθεν καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἢ τὸ στοιχ. Ρ νομίζεται ὀνειροκριτικῶς αἴσιος, διότι εἰ « ἰσόψηφοι τῷ Ἐπ' ἀγαθά. » Ἰσόψηφοι στίχοι, καὶ » Ἰσόψηφα ἐπιγράμματα, « τῶν ὁποίων τὰ στοιχεῖα ἀριθμητικῶς συμποσούμενα, φέρουν τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. Τοιαῦτα ἀναφέρονται τινα εἰς τὴν Ἀνθολογίαν καὶ τούτων ἓν τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Λεωνίδου φέρον εἰς ἕκαστον στίχον τὸν ἀριθμὸν 4111, ἐξηγεῖ ἀποχρώντως τὴν δυναμιν τῆς λέξεως. « Εἰς πρὸς ἕνα ψήφοισιν ἰσάζεται, οὐ δύο δοιοῖς. Οὐ γὰρ ἔτι ςέγγω τὴν δολιχογραφίην. «
Ἰσοψυχία (ἡ). ὁμαλότης ἢ ὁμοιότης φρονήματος, ὁμοφροσύνη.
Ἰσόψυχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ψύχως. Ἴσος κατὰ τὴν ψυχὴν (κατὰ τὴν τόλμην, κατὰ τὸ φρόνημα) μὲ ἄλλον τινὰ, ἴσος, σύμφωνος.
Ἰσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσάζω. ||. (μσ. ἢ πθ.) ἐξισοῦμαι. » Οὐκοῦν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος, « Σοφ. » Ὄνυχας χεῖράς τε ἰσώσαντο, « Ἡσ., ἐπιάσθηκαν μὲ τὰ νύχια καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ ἐμάχοντο.
Ἵσταμαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ Ἵστημι.
Ἱστάνω (παρτ. Ἱστανον), = Ἵστημι.
Ἱστάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱστός.
Ἱστασκ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἵστασκε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵστημι.
Ἵστε, β'. πλθ. πρσ. καὶ
Ἱστέον, θετ. τοῦ Ἵστημι ἢ Οἶδα.
Ἵστημι (καὶ πθ.) Ἵσταμαι, Μ. στήσω (καὶ πθ.) σταθήσομαι (παρτ. Ἱστὰν ἢ πθ. Ἱστάμην, ἀόρ. Ἔστησα καὶ πθ. Ἐστάθην, ἢ τὸ θετ. Στατέον). Στήνω τι ὀρθὸν, σηκόνω ἐπάνω. » Ἱστὸν ἵστημι, « Ὅμ. » Ὁ ἵππος ἵστησι τὰ ὦτα, « Σοφ. » Ἵστησι τὰς τρίχας, « Ἀρστ. » Ἵστημι τεῖχος (τρόπαιον), « Θκ., Ξεν. » Ἱστάναι τινὰ χαλκοῦν, « Δμ. » Τοῦτον ὁ δῆμος ἔστησ' ἐνθάδε, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ, « Ἀρστ., (παρδλ. Ἱδρύω).
2) ςήνω (τοποθετῶ, βάλλω) τι εἰς τὴν ἁρμοζουσαν θέσιν ἢ τάξιν, (ὅθ. συνκδχ. ἢ τρπ.) Καθίστημι, διορίζω, (ἐπὶ στρατ.) παρατάττω· συγκροτῶ. (ἐπὶ θυσ. κλπ.) δίδω (τραπέζι), προσφέρω. » Ἔγχος δ' ἔστησε πρὸς κίονα, « Ὀδ. Α. » Πεζοὺς δ' ἐξοπίθεν στῆσεν, « Ἰλ. Δ. » Ἀγῶνα (» Πόλεμον » Χορὸν) ἱςάναι, « Πλ., Δμ. Ἡρ. » Δίκτυα ἱστάναι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Χορὸν ἐστήσαντο, « Θκρ. » Ἡ πόλις τοῦτον ἐςήσατο βασιλέα, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὸν ὑπὸ Δαρείου σταθέντα ὕπαρχον, » Ἡρ. » Θεοῖς κρατῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, « Ἰλ. Ζ. » Στασῶ κρατῆρα γάλακτος ταῖς Νύμφαις (τῷ Πανὶ), « Θκρ. « Τοίνδε κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστήσατο Σείριος, « αὐτ. 3) κάμνω νὰ σηκωθῇ τι, (τρπ.) διεγείρω. » Κονίην (» Κῦμα, » Νεφέλας, » Βοὴν, » Φύλοπιν κτλ.) ἱστάναι, « Ὅμ. (καὶ μσ.) » Εἰώθασι Ἕλληνες ἀδουλώτατα πολέμου ἱστασθαι, « Ἡρ. » Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάχην παρὰ νηυσίν, « Ὀδ. Ι. 4) κρατῶ ἀκίνητον, στυλόνω, προσηλόνω. » Ἵστημι τὸ πρόσωπον (τοὺς ὀφθαλμοὺς), « Λξ. 5) σταματῶ, » Μύλην στήσασα, « Ὀδ. Υ. » Ἱστάναι τὰς ἀγέλας, « Ξεν. » Κοιλίαν ἵστησι, « Δσκρ. » Πίσους ἱσταῖς ἐπειγομένους; « Φλςρ. » Στήσατε τὸ κακὸν, « Συν. » Στήσαντες ἐπὶ τούτων τὴν διήγησιν, « Πλθ. 6) ζυγίζω. » Ἢ μετροῦντες ἢ ἱστάντες, « Ξεν. » Ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας, « Ἡρ. (ὀθ. 7) Γλσ. — Δανείζω. » Στήσασθαι, τὸ δανείσασθαι. ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον, « Ἡσύχ., (ὅθεν ἡ Στάσιμος). ‖. (μσ.) Ἵσταμαι, Μ. στήσομαι καὶ ἑστήξω ἢ ἑστήξομαι (ἀόρ. Ἐστησάμην καὶ [κατὰ τὴν διπλ. σημασ.] Ἔστην, ὑπερσ. [ἐκλαμβ. καὶ ἀντὶ παρτ.] Ἑστήκειν καὶ Εἱστήκειν [ὕθεν ἡ μτχ. Ἑστώς, ῶσα, ὡς· ἡ ὁς καὶ μτγν. Ἑσηκώς, υῖα, ὁς],). Στέκω (Στέκομαι) ὀρθός, σηκόνομαι ἐπάνω. » Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἵσταν, « Ἰλ. Ω » Ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἕστη, « Θκρ. » Κονίη ἵσταται, « Ὅμ., ὑψοῦται. 2) στέκω (εἰς ἓν μέρος), δὲν κινοῦμαι, σταματῶ. » Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, « Ἰλ. Α. » Ἄνηποι ἔσταν, « Ὅμ. » Ἵσταθ' ἑρεξῆς πάντες, « Ἀριςτ. » Τί ποτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν; « Εὐρ. » Πολλὰ δὲ δοῦρα ἐν γαίῃ ἵσταται, « Ἰλ. Ο. » Τί ἑστήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί; « Γρφ. » Στᾶθι καὶ εἶπε, « Θκρ. (καὶ μεφορ.) » Ἱστάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, « Γργ., ἐπιμένων, ἐνιστάμενος, ἐνδιατρίβων. 3) ἀντὶ τοῦ Εἶμαι, εἶμαι, κεῖμαι, εὑρίσκομαι. » Ἑσταότ' εἰν Ἀΐδαο δόμοις, « Ἰλ. Ω. » Ὅπῃ αἴθουσα ἵσταται αὐλίς, « Θκρ. » Ἵσταται κατὰ Βορέαν, « Θκ. » Τῇ δ' ἕβδομος εἱστήκει μείς, « Ἰλ. Τ. » Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, « Ἡρ. » Ἀλλ' ἱστάτω (ἀντὶ Ἕρω) μοι καὶ δέος τι καίριον, « Σοφ. 4) σταματῶ, παύω. » Ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου, « Πλάτ. » Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἔσχηκε τὸ πρᾶγμα, « Δημ. » Οὐ στήσεται πάντες ἀνθρώπους ἁλικῶν, « αὐτ. » Ὅταν τὰ καταμήνια στῇ, « Ἀριςτ. 5) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) στέκω ἀκίνητος· πήζω· εἶμαι σηκωμένος ὑψηλά. » Κρήνναι (« Ὀφθαλμοί. » Τρίχες) ἕσταμεν, « Ἰλ. Μ., Ω. Ὀδ. Τ. 6) εἶνε (ἔφθασεν) εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὴν αὔξησιν). » Φῶλοπις (» Νεῖκος) ἵσταται, « Ἰλ. Ν., Σ. » Τῇ δ' ἑβδόμας εἰσήκει μείς, « Ἰλ. Τ. » Οὐ πρὸ μεσημβρίης, ἀλλ' ὑπότε μάλιστα ἡ ἡμέρα ἑστήκει, « Φλςρ. 7) εἶνε εἰς τὴν ἀρχὴν, πρυθαίνει εἰς τὴν αὔξησιν. » Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσχεμένοι, « Ὀδ. Ξ. » Ἔκρος νέον ἱσταμένοιο, « Ὀδ. Τ. 8) (μὲ ἐπίρ.) διάγω, φέρομαι. » Ὀρθῶς (» Εὐλαβῶς) ἵσταται, « Λξ. 9) (σπν. μὲ αἰτ. προθετ.) ἀντὶ Ἀνθίστημαι. » Ὅτι ὅσιοι πρὸς οὐ δικαίους ἱστάμεθα, « Θκ. (παρβλ. Προσίςαμαι 2).

Ἱστιάτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἑστιάτωρ.

Ἱστιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἁρμενίζω) μὲ τὸ πανὶ ἢ μὲ γεμάτα πανιά.

Ἱστιοκώπη (ἡ). πλοῖον ἢ ταξιῶτις μὲ πανιὰ καὶ κωπιά.

Ἱστίον (τὸ), [Ἱστός]. πανὶ, ὕφασμα· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) πανὶ τοῦ πλοίου. » Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, « Ἰλ. Α.

Ἱστιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἁρματόνω τὸ πλοῖον μὲ) πανιά.

Ἱστιορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ράπτων τὰ πανιὰ τῶν πλοίων· (Κωμ.) ἀντὶ Μηχανορράφος, ἀπατεών.

Ἱστιοφόρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ φέρουσα (ἁρματωμένη μὲ) ἱστία.

Ἱστιοχεύς, ώως (ὁ) καὶ

Ἱστιοχόη (ἡ), [Ἱστός, βοῦς]. ὁ ξυμβὸς (ἡ ῥοῦντα) τοῦ ἀλετριοῦ, (κοιν.) στολάρι.

Ἱστοδόκη (ἡ), [Ἱστός, δέχομαι]. τὸ μέρος τοῦ πλοίου (ὅπλ. κατὰ τὸν Σχλ., ξύλον ἀνέχον κατὰ τὴν πρύμναν) εἰς τὸ ὁπ. ἀπέθετον τὸ κατάρτι ὅταν τὸ καταίβαζαν.

Ἱστοκεραία (ἡ). ἡ καραία τοῦ ἱστοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ἀντέννα.

Ἱστοπίδη (ἡ). τὸ κατωμερὶς τοῦ πλοίου κοίλωμα (ἢ ἄλλ. λιγνὶς) ἢ τὸ ἀπὸ τῆς τροπιδος ἀνέχον ξύλον ὅπου ἐμπήγεται ἢ δένεται τὸ κατάρτι.

Ἱστοποιΐα καὶ Ἱστοποιΐα (ἡ), — Ἱστουργία.

Ἱστοπόνος (ὁ, ἡ), [Ἱστός, πονέω]. ὁ κοπιάζων εἰς τὸν ὑφαντ. ἐργαλεῖον, ὑφάντης.

Ἱστόπους, οδος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ξύλα τὰ ὁπ. κρατοῦν τεντωμένον τὸ πανὶ εἰς τὸν ὀρθὸν ἐργαλειόν, (ἄλλ.) Κελεόντες.

Ἱστορέω-ῶ [Ἵστωρ], Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Παρατηρῶ ἢ Ἐρωτῶ) νὰ μάθω· πληροφοροῦμαι ἐξ ἰδίας παρατηρήσεως ἢ ἐρεύνης· ἐξακριβόνω. » Εἴτε ἱστορεύσῃ εἴτε καὶ οὗ, φράζει τῇ μητρί, « Ἡρ. (ᾗ μὲ αἰτ.) » Ἱστορέων αὐτοὺς ἦν τινα δύναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος, « αὐτ. » Τὴν ἰδίαν ἱστορῆσαι παθήσας... ἐξεδήμησε, « Θεοδωρ. 2) (συχνότ.) δυηγοῦμαι, ἐκθέτω ἱστορικῶς ὅ,τι εἶδα καὶ ἐξηκρίβωσα. » Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, οὐ μόνον κτλ., « Πλ. 3) (ἐν γένει) μαρτυρῶ, βεβαιόνω τι ἐν γνώσει τοῦ πράγματος (ὡς αὐτόπτης). » Ἱστορεῖ ἀλλήλοις, ὅτι οὕτως ἔχει, « Λξ.

Ἱστόρημα (τὸ). πᾶν ὅτι ἱστόρησαι (παρετήρησέ, ἐπληροφορήθη ἢ ἐξισεύρησέ) τις, διήγημα, ἱστορία.

Ἱστορία (ἡ). τὸ ἱστορεῖν, ἡ διὰ παρατηρήσεως ἐξέτασις (ἐξακρίβωσις, πληροφορία). » Ὅσα πέπτωκεν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ἱστορίαν, « Πλθ. 2) ἔκθεσις (διήγησις, ἐξιστόρησις) τῶν ὅσων εἶδεν ἢ ἄλλως ἐπληροφορήθη τις. » Οὐκ ἀκοὴν λέγω, ἀλλ' ἱστορίαν, « Λίλ. 3) (γενικώτερον) ἡ ἔγγραφος ἐξιστόρησις τῶν κατὰ καιροὺς γεγονότων (συμβάντων). » Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, « Λκ.

Ἱστορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱστορίαν. » Καὶ γραμμάτων οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν, « Πλ. 2) εἰδήμων τῆς ἱστορίας, ὁ ἱστοριογράφος. « Ἰδοὺ τῶν πάντων ἱστορικωτάτου βασιλέως, « Πλ.

Ἱστορικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἱστορίας· κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱστορικῶν.

Ἱστοριογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἱστορίαν.

Ἱστοριογραφία (ἡ). συγγραφὴ ἱστορίας.

Ἱστοριογραφικός, ἡ, όν. Ἱστοριογράφου ἦθος.

Ἱστοριογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συγγράφων ἢ συγγράψας ἱστορίαν.

Ἱστόριον (τὸ). συμβεβηκὸς (ἱστορικὸν) τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ἀπόδειξιν (ἐνγέν.) ἀπόδειξις (βεβαία καὶ ἀναντίῤῥητος).

Ἱστοριοσυγγραφεύς, έως (ὁ), — Ἱστοριογράφος, (κυρ. ὕμνος) ὁ συντάττων συλλογὴν τῶν προϋστορηθέντων ἤδη παρ' ἄλλων, (Γαλλ.) compilateur.

Ἱστοριώδης, ους (ὁ, ἡ). Ἱστορίᾳ ὅμοιος

Ἱστὸς (ὁ), [Ἵστημι]. τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου. » Ἱστὸν στήσαντο, « Ἰλ. Α. 2) τὸ ἐπάνω ξύλον ὅπου τυλίζεται τὸ πανὶ εἰς τὸν ὀρθὸν ἐργαλειόν· (συνεχ.) ὁλόκληρος ὁ ἐργαλειός. » Ἱστὸν ἐποιχομένην, « Ὅμ. » Πόσσω κατέβη τοι ἀρ' ἱστὸς, « Θκρ. 3) τὸ ὑφαινόμενον πανὶ, κομμάτι, (Τουρκ.) τόπι. » Ὀθονίων ἱστοὺς 3000, « Πλθ. 4) (ἐν γέν.) ὕφασμα. » Ἱστὸς ἀράχνης, « Γργ.

Ἱστότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος εἰς τὸν (ὑφαντ.) ἐργαλειόν.

Ἱστοτριβής, έος (ὁ, ἡ). τριμμένος (ὅπλ. συνειθισμένος) εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου, ναυτικὸς, (ἄλλ. διορθ. Ἱστορεβής).

Ἱστουργεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον ἢ ὁ ἐργαλειὸς τοῦ ἱστουργοῦ, ὑφαντήριον.

Ἱστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἱστουργός· ὑφαίνω.

Ἱστουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἱστουργοῦ, ὑφαντική.

Ἱστουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱστουργίαν ἢ τὸν ἱστουργόν, ὑφαντικός. » Ἱστουργικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ὑφαντική.

Ἱστουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν ἱστὸν (εἰς τὸν ἐργαλειόν), ὑφάντης.

Ἱστω, γ'. ἐν. πρσ. τῆς πς. τοῦ Ἴσημι ἢ Οἶδα, ἂς ἠξεύρῃ. » Ἵστω (ᾗ Δ. υ Ἴττω) Ζεύς, « (φρσ. ὁρκ.), μάρτυς μοι ὁ θεός.

Ἵστω, ἀντὶ Ἵστασο, β'. ἐν. πρσ. τῆς πς. τοῦ Ἵσταμαι.

Ἱστῶν, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου εἶνε στημένος ὁ ὑφαντ. ἱστὸς, ἐργαστήριον ὑφάντου.

Ἵστωρ καὶ Ἴστωρ [Ἴσημι], ορος (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ γινώσκων τι, πληροφορημένος εἰδήμων· μάρτυς· αὐτόπτης· πραγματογνώμων· διαιτητής. » Ἵστορα δ' Ἀχαιμένην θείομεν ὧδε, « Ἰλ. Ψ

Ἰσχάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰσχάς.

Ἰσχαδοκάρυα (τὰ). σῦκα (ξηρὰ) μὲ καρύδια ἀνακατωμένα.

Ἰσχαδοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ἰσχαδόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν καὶ

Ἰσχαδωνής, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (διὰ μεταπώλημα) Ἰσχάδας.

Ἰσχαιμος (ὁ, ἡ), [Ἰσχω, αἷμα]. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ σταματᾷ τὸ αἷμα.

Ἰσχαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἰσχάνω, Ἰσχω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Ἰσχναίνω.

Ἰσχαλέος, α, ον, Π. ἡ Ἰσφαλμ. ἀντὶ Ἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σγναλέος, ξηρός, λεπτός. Περόνη—,« Μανέθ.

Ἰσχανόω, Π. ἀντὶ Ἴσχω, κρατῶ (καὶ πθ. μένω) ὀπίσω, ἀταματῶ, ἐμποδίζω· ἀντέχομαι, ἐπιμένω· (ὅθ. 2) (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. « Χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανάα πακέειν, « Ἰλ. Ρ.

Ἰσχάνω (παρτ. Ἰσχανον καὶ πλέον σῦ), Π. = Ἴσχω, ἐπέχω, ἐμποδίζω, σταματῶ. « Αὐτὰρ ὄπισθεν Λίανε' ἰσχανέτην, ὥσπερ πρὶν ἰσχάνει ὕλωρ ὑλήεις, « Ἰλ. Ρ.

Ἰσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰσχίον.

Ἰσχάς [Ἴσχω, Ἰσχυός], άδος (ἡ). σῦκον ξηρόν. (περίφημοι ἦσαν) « Αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες, αἱ καλούμεναι χαλιδόναι καὶ χαλιδόνες, ἐρυθρομέλαιναι, « Ἀθ. 2) (μετνμ.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ πρωκτοῦ. 3) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Τιθυμάλλου), (ἄλλ.) Ἄπιος καὶ Χαμαιράφανος ἢ Χαμαιβάλανος. 4) Π. (ἐπιθετ.) ἡ ἄγκυρα. « Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα, « Σοφ.

Ἰσχέμεν καὶ Ἰσχέμεναι, Π. ἀντὶ Ἴσχειν.

Ἰσχιαδικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν εἰς) τὴν ἰσχιάδα νόσον. « Φύσεις ἰσχιαδικαί, « Ἱππκρ.

Ἰσχιάζω, Μ. άσω. Κινῶ ἐν τῷ περιπατεῖν τὰ ἰσχία. « Ἰσχιάζουσα βωμολόχως, « Ἱππκρ., ἐκινοῦσε πορνικώτερον τὰ ὀπίσθιά της.

Ἰσχιακός, ἡ, όν, = Ἰσχιαδικός.

Ἰσχιάς, άζος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰ ἰσχία, (ὅθ. ‖ οὐσ.) (ἐνν. νόσος), ὁ πόνος (ῥευματισμὸς) τῶν ἰσχίων, (Ἰταλ.) σιάτικα, καὶ 2) (ἐνν. βοτάνη) ἡ λευκάκανθα.

Ἰσχίον (τὸ), [Ἴσχω, Ἰσχὺς]. ἡ κλεῖδωσις τοῦ γόμφου καὶ τοῦ μηροῦ, (κατ' ἔκτ.) ὁ γόμφος, (ἴδε Ἰλ. Ε. καὶ παρδλ. Ἰξύς ἢ Γλουτός).

Ἰσχιορῥωγικὸς [Ἰσχίον, ῥώξ], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Ξεγοφιασμένος, (ὅθ. μτνμ.) στίχος Ἰαμβικὸς ἔχων σπονδείους τοὺς ἀρτίους πόδας, (παρδλ. Χωλίαμβος).

Ἰσχναίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω· λιγνεύω. ξεπρήσκω. « Τὰ ἐν ἄρθροισι οἰδήματα καὶ ἀλγήματα.. ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥηίζει τε καὶ Ἰσχναίνει, « Ἱππκρ. (καὶ μτνμ.) » Τὴν τέχνην (τὴν δραματικὴν) οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων.., ἴσχναναν, « Ἀρρφ.

Ἰσχναλέος, α, ον, Π. ἰσχνός, λιγνῆς κράσεως, ξηρακιανός.

Ἰσχνανσις, εως (ἡ). τὸ ἰσχναίνειν ἢ ἰσχναίνεσθαι, λίγνευμα.

Ἰσχαντέον, θετ. τοῦ Ἰσχναίνω.

Ἰσχναντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰσχναίνειν.

Ἰσχνασία (ἡ). ἰσχνότης, λιγνάδα.

Ἰσχνασμὸς (ὁ), = Ἰσχνανσις.

†Ἰσχνοεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ λεπτομέρειαν, λεπτολογῶ.

Ἰσχνόκωλος (ὁ, ἡ), [ἰσχνὸς, κῶλον]. ὁ ἔχων λιγνὰ τὰ μέλη (τοῦ σώματος).

†Ἰσχνολέσχης, ου (ὁ). λεπτολόγος, σοφιστὴς· φλύαρος.

Ἰσχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχνοεπέω.

Ἰσχνολογία (ἡ). λεπτολογία, σοφιστικὴ περιεργολογία, [ἐκ τοῦ

Ἰσχνολόγος (ὁ, ἡ). ὁμιλῶν μὲ (περιττὴν) λεπτολογίαν.

Ἰσχνομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχνοεπέω.

Ἰσχνομυθία (ἡ), = Ἰσχνολογία.

Ἰσχνόμυθος (ὁ, ἡ), = Ἰσχνολόγος.

Ἰσχναπάρειος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων Ἰσχνὰς παρειὰς (λιγνὰ μάγουλα).

Ἰσχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχναίνω.

Ἰσχνοποιὸς (ὁ, ἡ), = Ἰσχναντικός.

Ἰσχνόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνοὺς (λεπτοὺς, στενοὺς) πόρους.

Ἰσχνόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνοὺς πόδας.

Ἰσχνὸς [Ἴσχω, Ἰσχάνω], ἡ, όν. Λεπτὸς, ξηρὸς, λιγνὸς, ἄπαχος. (μτφρ. ἐπὶ ὕφους λόγου) ξηρὸς, χωρὶς ῥητορικῶν καλλωπισμῶν, ἀφελὴς (οἷος ὁ τοῦ Ξενοφ.). « Ἰθύνιον Ἰσχνόν, « Ἱππκρ., τὸ (κοιν.) ψιλόν. « Ἰσχνὸν πνεῦμα, « αὐτ., τὸ ἀσθενές.

Ἰσχνοσκελλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνὰ (λιγνὰ) σκέλη.

Ἰσχνοσύνθετος (ὁ, ἡ). Ἰσχνῶς συντεθειμένος, λεπτός. « Σχοῖνος—, « Πισ.

Ἰσχνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ Ἰσχνοῦ, λιγνάδα· (ἐπὶ προφορᾶς) τὸ ἐναντ. τοῦ Πλατεισασμοῦ· (ἐπὶ ὕφους λόγου) ξηρότης ἢ ἀφέλεια μετὰ δεινότητος, (ὁ Δ. Ἁλ. ἐπαινεῖ. »Τὴν Ἰσχνότητα τῆς φράσεως,« τοῦ Λυσίου).

†Ἰσχνουργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐργασμένος (δυλεμένος) μὲ λεπτότητα, (κοιν.) ψιλοδουλειά.

Ἰσχνοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ὁμιλῶ ὡς) Ἰσχνόφωνος.

Ἰσχνοφωνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ἰσχνόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχνὴν (ἀδύνατον, σιγανὴν) φωνήν. « Ἰσχνόφωνος ἐξ ἀσιτίας, « Γ. Πισ. « Κρωσσὸς καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος Ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ· εὔχωνος δὲ καὶ λάλος ὁ χαλκός, « Πλ. 2) ὁ προφέρων μὲ δυσκολίαν, μογιλάλος. « Διατί οἱ Ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μ(κροὺς ἢ ὅτι Ἴσχονται τὴν φωνὴν ἐμποδίζοντός τινος.. Ἵστ' ἐπεὶ ἀνάγκη ἀπειδιάζεσθαι τὸ κωλύον, ἀνάγκη μεῖζον φθέγγεσθαι τοὺς Ἰσχνοφώνους, « Ἀρστ. (ἴδε καὶ Ἰσχόφωνος).

Ἰσχνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσχναίνω.

Ἰσχνῶς, ἐπίρ. Μὲ Ἰσχνότητα. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) ἀμυδρῶς. « Ἰσχνῶς εἰπεῖν,« Πλθ., ξηρὰ ξηρὰ, χωρὶς περιττολογίας, ἀκριβῶς.

Ἰσχνωτικὸς, ἡ, όν, = Ἰσχναντικός.

Ἰσχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνεσταλμένως. « Ἰσχομ. καὶ ἐμποδιζομένως, « Πλάτ.

Ἰσχουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ἢ Κρατεῖται τὸ οὖρός μου, πάσχω Ἰσχουρίαν.

Ἰσχουρία (ἡ). κράτημα τοῦ οὔρου. « Εἰ δι' ὑπερπλήρωσιν τοῦ οὔρου Ἰσχουρία καταλάβοι τὴν κύστιν, « Ὀρειβ. (παρδλ. Δυσουρία).

;Ἰσχοφωνία (ἡ) ᾖ

;Ἰσχόφωνος (ὁ, ἡ). (οὕτω διορθ. τινὲς, ἀναλογώτερον ὡς πρὸς τὴν ἐτυμολογ., τὸ Ἰσχνόφωνος 2).

Ἰσχύρησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἰσχύρισις.

Ἰσχυριεῖω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ διισχυρισθῶ εἴς τι (νὰ τὸ ὑποστηρίξω Ἰσχυρογνωμόνως).

Ἰσχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσπαθῶ (Πολεμῶ) μὲ ὅλην μου τὴν Ἰσχύν, βάλλω τὰ δυνατά μου (ὅλα μου τὰ δυνατά)· ἐπιμένω, ἐπιστηρίζομαι μετὰ πεποιθήσεως εἴς τι· φιλονεικῶ Ἰσχυρογνωμόνως, διϊσχυρίζομαι, διατείνομαι.

†Ἰσχυρικὸς, ἡ, όν. Τρόπον τινὰ (Ὁπωσοῦν) Ἰσχυρός.

Ἰσχύρισις, εως (ἡ). ἐπιμονὴ, διισχυρισμός.

Ἰσχυριστέον, θετ. τοῦ Ἰσχυρίζομαι.

;Ἰσχυριστικὸς, ἡ, όν (εὑρηται μόνον τὸ ἐπίρ.) = ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς ἢ Διατεθειμένος πρὸς τὸ Ἰσχυρίζεσθαι. « Ἰσχυριστικῶς ἔχω, « Γαλ., = Ἰσχυριεῖω.

Ἰσχυροβελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰσχυρὸς ἐναντίον τῶν βελῶν, ἀντέχων εἰς (ἀδιαπέραστος ἀπὸ) τὰ βέλη.

Ἰσχυρογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω Ἰσχυρογνωμόνως εἴς τι.

Ἰσχυρογνωμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἰσχυρογνώμονος, Ἰσχυρογνωμία.

Ἰσχυρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὰν (ἐπίμονον) γνώμην, ἀμετάπειστος ἀπὸ τὸ φρόνημα (ἀπὸ τὴν ἰδέαν) του.

†Ἰσχυρόδετος (ὁ, ἡ). δυνατὰ (σφικτὰ) δεμένος.

Ἰσχυροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δεινοπαθῶ. πάσχω δεινῶς (φοβερά).

Ἰσχυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ Ἰσχυρὸν (στερεὸν), ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω.

Ἰσχυροποίησις, εως (ἡ). ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις.

Ἰσχυροποιὸς (ὁ, ἡ). Ἰσχύος ἐμποιητικὸς (παρεκτικὸς), δυναμωτικός.

Ἰσχυροπότης, ου (ὁ). φοβερὸς οἰνοπότης.

Ἰσχυρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυροὺς πόδας.

†Ἰσχυροπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλα (φοβερὰ) ἔργα, (σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὀβριμοεργός).

Ἰσχυρόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὰς (δυνατὰς) ῥίζας.

Ἰσχυρὸς [Ἰσχύς], ά, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Δυνατός· κραταιὸς· (ἐπὶ πραγμ.) γιερὸς, στερεὸς, διαρκὴς· σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· φοβερός. « Ἰσχυρὸν ψήφισμα, « Ξεν. « Ἰσχυρὰν χθόνα, « Αἰσχλ., τὴν σκληράν. »Ἰσχυρὰ βρώματα, « Ἱππκρ., τὰ δύσπεπτα (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Γαλ.). (καὶ πρὸς ἄπαρ.) » Βάρος δ' ἐνεγκεῖν Ἰσχυρὸς καὶ ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη, « Θρᾳ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Κατὰ τὸ Ἰσχυρὸν, « Ἡρ., διὰ τῆς βίας, ἀνυποστόλως.

Ἰσχυροσώματος (ὁ, ἡ). Ἰσχυρὸς τὸ σῶμα.

Ἰσχυρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἰσχυροῦ, (εἰς τὸν Δ. Ἁλ. Ἰσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀχυρότης).

Ἰσχυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). Ἰσχυρὸς τὸ φρόνημα, ῥωμαλεόφρων.

Ἰσχυρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων Ἰσχυρὰν (δυνατὴν) φωνήν.

Ἰσχυρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἰσχυροσώματος.

Ἰσχυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσχυροποιέω.

Ἰσχυρῶς, ἐπίρ. Δυνατὰ· μὲ ὁρμὴν· κατὰ πολλὰ, φοβερά. ‖ (τὸ συγκρ.) » Ἰσχυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρότατα, « Ξεν., ἀντὶ μάλιστα, βεβαιότατα, (ἐπὶ καταφατ. ἀποκρ.).

Ἰσχὺς [ἴσχω], ύος (ἡ). δύναμις (σωματικὴ ἢ ἠθικὴ), ἐξουσία. » Κατ' ἰσχύν, « Πλάτ., διὰ τῆς βίας.

Ἰσχυσις, εως (ἡ). = Ἰσχὺς ἡ Ἐνίσχυσις.

Ἰσχυτήριος, α, ον, = Ἰσχυροποιός.

Ἰσχύω, Μ. ύσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ ἰσχὺν (δύναμιν), εἶμαι ἢ γίνομαι ἰσχυρός· ἀκμάζω· ἀντέχω, διαρκῶ. (μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ (εἶμαι ἱκανὸς ἢ κατορθώνω) νὰ, (ἐν γέν.) δύναμαι. « Ὅσον ἰσχύεις, » Σοφ.

Ἴσχω, Μ. σχήσω, (ἄλλ. σχηματ. τοῦ) Ἔχω, (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) κρατῶ, βαστῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω. (καὶ ἑλλ. ἢ οὐδ.) ἀράζω, (κοιν.) πιάνω (πουβενά)· (μ. ἢ ἑλλ.) ἐμποδίζομαι· τραβῶ χέρι, παραιτῶ· παύω. ἐπέχω. (καὶ ἐπὶ ποτ.) στερεύω ἢ παγόνω (Γαλλ. être pris)· (ἐνίοτε) πιάνω, σκαλόνω. » Λαβὼν τὸ σάκκος ἴσχε διὰ πόρπακος, « Σοφ. » Ἴσχει μέ τι μὴ στέλλειν στρατὸν, « Εὐρ. » Μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, « Σοφ. » Αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, « Δσκρ. (μ. ἀμτβτ., ἢ ἑλλ.) » Ἰσχοντες πρὸς ταῖς πύλεσι, « Θκ. » Φθάνουσιν αὐτοὺς (αἱ νῆες) προκαταφυγοῦσαι ἐς τὴν Ναύπακτον, καὶ ἰσχουσαι ἀντίπρωροι κατὰ τὸ Ἀπολλώνιον, παρεσκευάζοντο εἰς, « αὐτ. » Χειμῶνος ἴσχυσιν (οἱ ἰνδικοὶ ποταμοὶ), « Ἀρρ. » Ἴσχειν περί τινος, « Πλάτ., ἐπέχειν(;). (καὶ μσ.) » Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, « Ἰλ. » Ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνης, « Ὀδ. Α. » Τὰ μὲν ὡμολόγητο αὐτοῖς, ὁμήρους δ' οὐκ ἐδίδοσαν· ἀλλ' ἐν τούτῳ ἴσχετο, « Ξεν., (κοιν.) ἐδῶ σκάλωσεν. » Ἴσχεσθαι αὐτὸ χρὴ δυσαπολύτως, « Γαλλ., νὰ πιάσῃ καλά. (καὶ μὲ γεν.) Ἴσχεο κλαυθμοῖο, « Ὀδ. Ω. » Ἴσχεσθε πτολέμου, « αὐτ. 2) κρατῶ, κυριεύω. » Ἴσχει σφέας εὐωδίη, « Ἱπ. » Ἐμὲ δέος ἴσχει, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Φθόῃ ἰσχόμενος, « Ἰσκρ. 3) (ἁπλ. ἀντὶ) Ἔχω, κέκτημαι. » Ῥέξω ἄρνα, τὸν ἴσχω, « Θκρ. 4) ἀποκτῶ. » Ἴσχει παῖδα, « Ἡρ. » Ἐν γαστρὶ ἴσχει, « Ἱππκρ. (καὶ ἑλλ.) » Ἰσχίον τις ἤλγει πρὶν ἴσχειν, ἐπεὶ δ' ἔσχεν (ἴσ. ἴσχεν), οὐκέτι ἤλγει, « αὐτ. 5) ἀξίζω, (κοιν.) ἔχω. » Τάλαντον ἴσχουσι, « Πλ. » Ἡ δὲ μνᾶ παρ' ἡμῖν ἴσχει λίτρας δύο καὶ ἡμισυ, « Ἰώσ. 6) διάκειμαι, διατίθεμαι. » Φαύλως (» Ἀσθενῶς κτλ.) ἴσχειν, « Ἀρστ. » Ἴσχειν ἐπὶ τὸ βέλτιον, « Πλάτ., βελτιοῦσθαι.

Ἰσωνία (ἡ), [ἴσος, ὠνέομαι]. ἡ αὐτὴ (ἡ ἰδία) τιμὴ εἰς τὴν ἀγορὰν τινος πράγματος. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγοράζειν τι εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν (μὲ ἄλλον).

Ἰσωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Ἰσώνυμος (ὁ, ἡ), = Συνώνυμος.

Ἴσως [ἴσος], ἐπίρ. Ἴσια· ἐξ ἴσου· (σπν.) ὁμοίως· (τρπ.) δικαίως. » Ἐκ δὲ τοῦ.. τὰ ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εἰκότως ἐκτήσαντο εὐδαιμονίαν, « Δμ. 2) (συχνότ.) τυχὸν, πιθανῶς, ἐνδεχόμενον· σχεδὸν, ὡς ἔγγιστα, περίπου. » Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ Τάχα, « Ἀρστ. » Ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέσσαρας ὀδόντας, « Ἀρρφ. » Οὐκ ἴσως ἀλλ' ὄντως, « Πλάτ. 3) (παρὰ τοῖς Ἀττ.) ἀντὶ Βεβαίως.

Ἰσωσις [ἰσόω], εως (ἡ). ἴσασμα· ἐξίσωσις.

Ἰταμεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι μὲ ἰταμότητα.

†Ἰταμία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ἰταμότης.

Ἰταμὸς [ἴτης], ἡ, όν. Θρασὺς, αὐθάδης· ἀδιάντροπος.

Ἰταμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἰταμοῦ, θρασύτης· αὐθάδεια· ἀναισχυντία.

Ἰταμῶς, ἐπίρ. Μὲ ἰταμότητα, ἀσυγόλως.

Ἴτε, β'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι.

Ἰτέα (ἡ), δένδρ. (κοιν.) ἰτηά. 2) Π. (συνκδχ.) ἀσπὶς (πλεγμένη ἀπὸ κλάδους ἰτέας).

Ἰτέϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἰτέαν.

Ἰτέον, θετ. τοῦ Εἶμι.

Ἰτεών, ῶνος (ὁ). δάσος (τόπος κατάφυτος) ἀπὸ ἰτέας.

Ἴτης [εἶμι], ου (ὁ). ὁρμητικὸς, ἄφοβος. (ἐπὶ κακοῦ) ἰταμὸς, ἀναίσχυντος.

Ἰτητέον, = Ἰτέον.

Ἰτητικὸς, ἡ, όν. Ἰταμὸς· ὁρμητικός.

Ἰτὸς [εἶμι], ἡ, όν. Πορευτὸς, διαβατὸς, ὁδεύσιμος. » Ὁδὸς—, » Ἐπγρ.

Ἰτρίνεος, α, ον, Π. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὡς ἂν ἴτριον.

Ἴτριον (τὸ), ἀντὶ Ἴτριον· (συνκδχ.) ζυμαρικὸν (μὲ φύλλα)· (ὀθ.

Ἰτριοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἴτρια (ζυμαρικά), (Τουρκ.) μπουρεκτσῆς κτλ.

Ἴττω, Δ. ἀντὶ Ἴστω.

Ἴτυς, υος (ἡ). (κατὰ λέξ. καὶ ἐτυμολογ.) Βεργὶ ἀπὸ ἰτηὰν, (ὀθ. ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια· (ἰδιαιτ.) ἡ περιφέρεια τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, (μ. μτγν.) ὁ γύρος (τὸ περβάζι) τῆς ἀσπίδος· (ἐν γέν.) κάθε τι τοξοειδὲς, (ὀθ. μτνμ.) » Ἴτυς βλεφάρων, « Ἀνκρ., τὰ καμαρωτὰ ὀφρύδια, (παρβλ. Ἀψίς).

Ἴτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἔστω.

Ἴτω, γ'. ἐν. μ.

Ἴτων, Ἀττ. ἀντὶ Ἴτωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι.

Ἰυγὴ (ἡ) μ.

Ἰυγμὸς (ὁ), Π. [ἰύζω], φωνὴ διαπεραστικὴ· ξεφωνητὸν· σφύριγμα (ψειδιοῦ).

Ἰυξ, ἴυγγος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Σεισοπυγίς, (κοιν.) σουσουράδα, (Γαλλ.) torcol (τὸ μετεχειριζόντο εἰς τὰς μαγείας, ὀθ.) ἀντὶ Φίλτρον, ἐλκυστικὸν, θέλγητρον· σφοδρὰ ἐπιθυμία, [ἐκ τοῦ

Ἰύζω [ἰοὺ], Μ. ἰύξω. Φωνάζω μὲ διπεραστικὴν φωνὴν· κάμνω ὁποιονδήποτε ὀξὺν ἦχον ἢ κρότον· σφυρίζω· ξεφωνίζω· (κοιν.) χουγιάζω. » Ἀϊετὸς ἐπέπτατο γῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, « Ὀδ. Ο.

Ἰυκτὰ, ᾶο, Αἰολ. μ.

Ἰυκτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἰυκτὴς, οῦ (ὁ), Π. [ἰύζω], αὐλητὴς, σαλπιγκτὴς, τραγῳδιστὴς, (ἐν γέν.) φωνάζων μὲ διαπεραστικὴν φωνήν.

Ἰυγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰυγμός.

Ἰῷθιμος, η ἢ ος, ον, Π, ἀνδρεῖος, ῥωμαλέος· ἰσχυρὸς, κραταιὸς· (ὀθ. ὡς τίτλος τιμῆς) εὐγενὴς, [ἐκ τοῦ

Ἴφι [ἶς], ἐπίρ. Μ. μὲ δύναμιν, ἰσχυρῶς, κραταιῶς, διὰ τῆς βίας. » Βοὸς ἴφι κταμένοιο, « Ἰλ. Γ. » Ἀνέρι ἴφι δαμῆναι, « Ἰλ. Τ.

Ἰφιγένυντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (παραχθεὶς) μὲ ὁρμὴν (μὲ δύναμιν). » Πῦρ ἰφιγένηντον, « Ὀρφ., τὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Ἴφιος (ὁ, ἡ), Π. ἰσχυρὸς· μέγας· παχὺς· καλοθρεμμένος.

Ἴφυον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (λαχανικοῦ) μ. ἄνθος (ἴσ. ἢ λαβάντα). » Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἀπάντων ἴφυα φῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀπαλήφας, » Ἀρρφ.

Ἰχθύα (ἡ). δέρμα ξηρὸν ἰχθύος (κοιν. σαγρί) τὸ ὁπ. ἐχρησιμεύεν ἀντὶ ῥινίου. 2) χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον (εἰς σχῆμα ἰχθύος) χρήσιμον εἰς τὴν ἐμβρυοτομίαν. 3) σκεῦος ἰχθυηρὸν, (Γαλλ.) poissonière.

Ἰχθυάζω, Μ. άσω, = Ἰχθυάω.

Ἰχθυάριον (τὸ), = Ἰχθύδιον.

Ἰχθυάω-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, άσομαι, (ὁ παρτ. Ἰχθυάασκον), Π. πιάνω ἰχθύας, ψαρεύω.

Ἰχθυβολεὺς, έως (ὁ), Π. = Ἰχθυβόλος.

Ἰχθυβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ μὲ τὸ καμάκι ὀψάρια, [ἐκ τοῦ

Ἰχθυβόλος (ὁ, ἡ), [ἰχθύς, βάλλω]. ὁ κτυπῶν (τρυπῶν μὲ τὸ καμάκι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον) τὰ ὀψάρια. » Λίθυια—, « Ἐπγρ. » Θήρα—, » αὐτ., » Δεῖπνον—, » αὐτ., τὸ δόλωμα.

Ἰχθυβόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰ ὀψάρια, ψαροφάγος. » Λαρὶς—, » Ἐπγρ.

Ἰχθύβοτος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βόσκω]. ὁ βοσκηθεὶς ἢ φαγωθεὶς ἀπὸ τὰ ὀψάρια.

Ἰχθυγόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (παράγων) ὀψάρια.

Ἰχθύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰχθύς.

Ἰχθυδόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. δέχομαι]. ὁ περιέχων ὀψάρια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ἰχθύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰχθύα.

Ἰχθυήματα (τὰ), Ἰων. ῥινίσματα, (ἴδε Ἰχθύα).

Ἰχθυηρὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἢ κατεσκευασμένος διὰ ἰχθύας. » Γάρον ἰχθυηρὸν, « Σοφ. » Πινακίσκος—, « Ἀρρφ., ὁ ἰχθύων χωρητικὸς, ἢ ψαρωμένος. Ἀθ. (πλθ.) » Ἰχθυηρὰ (τὰ), (ἐνν. ὄψα ἢ ἐδέσματα), ἢ ψαρικὴ.

Ἰχθυία (ἡ), = Ἁλιεία, ψάρευμα.

Ἰχθυίδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἰχθύδιον.

Ἰχθυϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰχθύας. » Πύλη—, « Γρφ., ὅπου ἦτον τὸ ψαροπάζαρον.

Ἰχθύϊνος, η, ον, = Ἰχθυηρὸς.

Ἰχθύκεντρον (τὸ). κέντρον (σουβλὶ) μὲ τὸ ὁπ. τρυποῦν καὶ πιάνουν τὰ ὀψάρια, καμάκι.

Ἰχθυμέδων, οντος (ὁ), Π. [ἰχθ. μέδων]. βασιλεὺς τῶν ὀψαρίων.

Ἰχθυνόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. νέμω]. διοικητὴς (ἐξουσιαστὴς) τῶν ὀψαρίων.

Ἰχθυοβολεὺς, έως (ὁ), = Ἰχθυβολεύς.

Ἰχθυοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχθυβολέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰχθυοβόλος (ὁ, ἡ), = Ἰχθυβόλος.
Ἰχθυβρώτος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βιβρώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ τῶν ἰχθύων.
Ἰχθυοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἰχθύων, ὅμοιος μὲ ὀψάριον.
Ἰχθυόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ἰχθύων, ὁ περιέχων πλῆθος ὀψάρια· (ἐν γέν.) θαλάσσιος. « Ἰχθυόεντα κέλευθα, « Ὀδ. Γ., ἡ θάλασσα.
Ἰχθυοθήρας, ου (ὁ), [ἰχθ. θηράω]. ἁλιεὺς, ψαρᾶς.
Ἰχθυοθηρευτής, οῦ (ὁ), = Ἰχθυοθήρας.
Ἰχθυοθηρευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰχθυοθηρευτήν. « Ἰχθυοθηρευτικὴ (ἡ), (ἐνν. τέχνη), ἡ ἁλιευτική.
Ἰχθυοθηρατὴρ, Π. Ἰων. ᾖ.
Ἰχθυοθηρητὴς, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἰχθυοθηρευτής.
Ἰχθυοθηρία (ἡ). θήρα ἰχθύων, ἁλιευτική, ἁλιεία.
Ἰχθυοθηρικὸς, ή, όν, = Ἰχθυοθηρευτικός.
Ἰχθυόθηρον (τὸ), καὶ Ἰχθυόθηρος (ὁ), φυτὸν (ἄλλ. Κυκλάμινον) μὲ τὸ ὁπ. θηρεύουν ὀψάρια, (κοιν.) Ψαροβότανον.
Ἰχθυοκένταυρος (ὁ). ὁ ἔχων τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἰχθύος καὶ τὸ ἥμισυ κενταύρου (ἐπίθ. τοῦ Τρίτωνος).
Ἰχθυόκεντρον (τὸ), = Ἰχθύκεντρον.
Ἰχθυόκολλα, ης (ἡ). Ψαρόκολλα, (Τουρκ.) τουτκάλι.
Ἰχθυοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (σκοτόνων) ὀψάρια.
Ἰχθυολῃστὴρ (ὁ), Π. λῃστὴς ἰχθύων, (δηλ.) ἰχθυοθηρευτής.
Ἰχθυολκὸς (ὁ, ἡ), [ἰχθ. ἕλκω]. Ψαρᾶς.
Ἰχθυολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ ἰχθύων ὡς ἰχθυολόγος.
Ἰχθυολογία (ἡ). ἡ περὶ ἰχθύων ὁμιλία ἢ πραγματεία, [ἐκ τοῦ
Ἰχθυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων (ἐν γέν. πραγματευόμενος) περὶ ἰχθύων, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἰχθυολογίαν.
Ἰχθυολύμης, ου (ὁ), Π. [ἰχθ. λύμη], Κωμ. ἀφανιστὴς τῶν ὀψαρίων, φοβερὸς ψαροφάγος.
Ἰχθυομαντεία (ἡ). εἶδος μαντείας, [ἐκ τοῦ
Ἰχθυομάντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἰχθύων.
Ἰχθυόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἰχθύος.
Ἰχθυονόμος (ὁ, ἡ), = Ἰχθυνομος.
Ἰχθυοπτὶς (= πτρὶς), ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ὄπτησιν ἰχθύων. « Ἐσχάρα —, « Δξ.
Ἰχθυοπώλαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰχθυοπώλης, γυνὴ πωλοῦσα ὀψάρια.
Ἰχθυοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος (ἡ ἀγορὰ) ὅπου πωλοῦνται τὰ ὀψάρια, ψαροπάζαρον.
Ἰχθυοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἰχθύας (ὀψάρια).
Ἰχθυοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ Ἰχθυοπώλου.
Ἰχθυοπώλιον (τὸ), = Ἰχθυοπωλεῖον.
Ἰχθυόπωλις, ιδος (ἡ), = Ἰχθυοπώλαινα. ||. « Ἀγορὰ —, « Πλ., = Ἰχθυοπωλεῖον.
Ἰχθύόρροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἰχθύας, ἔχων μεγάλην ἀφθονίαν ψαριῶν. « Ποταμὸς —, « Ἀθ.
Ἰχθυοτροφεῖον (τὸ). μέρος περικλεισμένον (λίμνη κτλ.) ὅπου τρέφονται ὀψάρια, (κοιν.) βιβάρι.
Ἰχθυοτροφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἰχθυοτροφίαν.
Ἰχθυοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (φυλάττων ἐντὸς ἰχθυοτροφείου) ἰχθύας.
Ἰχθουολκὸς (ὁ), = Ἰχθυολκός.
Ἰχθυοφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) ὀψάρια.
Ἰχθυοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις —
Ἰχθυοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος συνήθως μὲ) ὀψάρια.
Ἰχθυοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρω (Κουβαλῶ ἢ Παράγω) ἰχθύας.
Ἰχθυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) ἢ γεννῶν ἰχθύας. « Κρηνῖδας ἰχθυοφόρους, « Κτσ.
Ἰχθυπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. πήγνυμι]. ὁ ἐμπηγόμενος εἰς τὸν ἰχθύν. « Ἀγκιστρον —, « Ἐπγρ.
Ἰχθύπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εἰς τὴν πρώραν του (ἢ τὴν πρώραν του εἰς) σχῆμα ἰχθύος.
Ἰχθὺς, ύος (ὁ), (ἢ αἰτ. Ἰχθύα ᾖ συχνότ. Ἰχθύν ᾖ εἰς τὸ πλθ. Ἰχθύες [Ἰχθύας] -ῦς). Ψάρι. ||. (πλθ.) ἀντὶ Ἰχθυοπωλεῖον. « Ἐν τοῖς ἰχθύσιν, « Ἄρχφ.
Ἰχθυσιληϊστὴρ, ἴδε Ἰχθυοληϊστὴρ.
Ἰχθυφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰχθυοφάγος.
Ἰχθυφόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰχθυοκτόνος.
Ἰχθυώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἰχθυοειδὴς καὶ Ἰχθυόεις. « Ἐρυγὴ —, « Ἀρετ., ἰχθύων ὄζουσα.
Ἰχθυωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἰχθύος.
Ἴχμα (τὸ), = Ἶθμα, ἴχνος.
Ἰχναῖος, α, ον, Π. ὁ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τινὸς, (ἐπίθ. τῆς Νεμέσ.).
Ἰχνάομαι-ῶμαι, Μ. ἤσομαι, = Ἰχνεύω.
Ἰχνεία (ἡ). τὸ ἰχνεύειν, ἀνίχνευσις, ἰχνηλασία.
Ἰχνελάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰχνηλάτης.
Ἴχνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνιχνεύει ἢ ἀνίχνευσέ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰχνεύσεως.
Ἰχνεύμων, ονος (ὁ), (κυρ.) = Ἰχνευτὴς, Ἰχνηλάτης. « Πάσης τραπέζης εὐφυεῖς ἰχνεύμονες, « Γργ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδ. ζῴου (κουνάβι) τῆς Αἰγύπτου τὸ ὁπ. ἀνιχνεύει καὶ ἀφανίζει τὰ ὠὰ τῶν κροκοδείλων, (ἴδε Ἰχνευτής). 3) εἶδ. πτηνοῦ σκωληκοφάγου. 4) εἶδ. ἐντόμου (σφήκας) τὸ ὁπ. κυνηγᾷ τὰς ἀράχνας.
Ἴχνευσις, εως (ἡ). τὸ ἰχνεύειν, ἀνίχνευσις, ἰχνηλασία.
Ἰχνεύτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ —
Ἰχνευτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Ἰχνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνιχνεύων (ἀναζητῶν κατ' ἴχνος τι), (ὀθ. ||. οὐσ.) = Ἰχνεύμων. « Ὠσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ ᾖ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται, « Ἡρ. « Μορφὴ δ' ἰχνεύτου κινωπέτου οἷον ἀμυδρῆς ἰκτίδος, « Νίκ.
Ἰχνευτικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἰχνεύειν ἐπιτήδειος.
Ἰχνευτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἰχνευτὴς, μὲ ἰχνευτικὴν ἐπιτηδειότητα.
Ἰχνεύω, Μ. εὐσω. Ἰχνηλατῶ, ἀνιχνεύω· (ἐν γέν.) ἐρευνῶ, ἀναζητῶ· κατασκοπεύω.
Ἰχνέω, Π. ἀντὶ Ἰχνεύω.
Ἰχνηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἰχνηλατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κυνηγῶ τινα ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του, [ἐκ τοῦ
Ἰχνηλάτης [ἰχν. ἐλαύνω]. ᾖ (ὁ), = Ἰχνευτής.
Ἰχνηλάτησις, εως (ἡ), = Ἰχνηλασία.
Ἰχνηλατία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰχνηλασία.
Ἰχνηλατικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἰχνευτικός.
Ἴχνιον (τὸ). Π. ἀντὶ Ἴχνος.
Ἰχνοβάτης, ου (ὁ). Π. ὁ βαίνων κατ' ἴχνος (ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη) τινὸς, ἰχνηλάτης.
Ἰχνοβλαβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος τὰ ἴχνη (τοὺς πόδας), ποδαλγός.
Ἰχνογραφία (ἡ). διαγραφὴ τῶν ἴχνῶν (τῶν σημείων) τινος πράγματος, ζωγράφισμα διὰ σημείων (στιγμῶν ἢ γραμμῶν) μόνον, σχεδίασμα ζωγραφίας.
Ἰχνοπέδη (ἡ), [ἴχν. πέδη]. δεσμὸς τῶν πιδῶν, σίδερα, πέδικλον.
Ἴχνος [ἱκάνω], εος-ους (τὸ). σημεῖον τοῦ ποδὸς, πατημασιά. « Ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη ἴχνος ἐποίησεν, « Ἡσ. 2) (συνκδχ.) ποῦς· περιπάτημα. 3) τὸ πέλμα (κοτὸ ὑποκάτω) τοῦ ποδός. 4) Ἰχνάρι (ὑποδήματος), τακοῦνι, πατοῦνα. « Ἰχνος δέ τι ποιέεσθαι ἢ δέρματος μὴ ἄγαν σκληροῦ ἢ μολυβδίνου, « Ἱππκρ.
Ἰχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παρατηρῶ τὰ ἴχνη τινὸς, ἰχνηλατῶ.
Ἰχνοσκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἰχνηλασία.
Ἰχῶ, Π. ἀντὶ Ἰχῶρα, αἰτ. τοῦ
Ἰχὼρ, ῶρος (ὁ). τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ αἵματος· αἷμα ἀσχημάτιστον ἀκόμη ἢ διαφαρμένον (κομμένον, νερουλιασμένον)· ἔμπυον. (Π.) τὸ διαφανὲς καὶ αἰθέριον ὑγρὸν τὸ ὁπ. κυκλοφορεῖ ἀντὶ αἵματος εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν. « Ἔχει δὲ ᾖ τὸ γάλα ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀρρός, « Ἀρστ.
Ἰχωροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἰχῶρα (αἷμα νερουλιασμένον ἢ ἔμπυον). « Γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς (τὸ αἷμα), ᾖ διορρόῦται πως, « Ἀρστ.
Ἰχωρόῤῥοέω καὶ
Ἰχωῤῥοέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ῥέει ἀπὸ τὴν πληγήν μου ἰχὼρ (ἔμπυον).
Ἰχωρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ἰχωροειδὴς.
Ἰψ [ἵπτω], ἰπὸς (ὁ), (τὸ πλθ. ἶπες), σκωλῆκι ἢ μαμμοῦδι τὸ ὁπ. βλάπτει (τρώγει) τὰ ξυλα τὰ κόκκαλα κτλ., σάρακας, (παρβλ. ἶξ).
Ἴψαο, Π. ἀντὶ Ἴψω, 6'. ἐν. προσ. τοῦ Ἵπτω.
Ἰψὸς ἢ Ἰψὸς (ὁ). φελλὸς (δένδρ.) ἢ κισσός.
Ἰὼ, ἐπιφών. Σχετλ. ἢ Κλητ. Ὀχ! ἔ! « Ἰὼ ἔποψ, σέ τοι καλῶ, « Ἄρχφ. « Ἰὼ ἰὼ δέσποτα, μόλε νῦν ἡμέτερον ἐς θίασον, « Εὐρ. (καὶ τριπλ.) « Ἰὼ ἰὼ, ἰὼ δυσάγκριτος πόνος, « Αἰσχλ.
Ἰῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ Ἰάου, 6'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἰάομαι.
Ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ, ἰῶμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Ἵημι.
Ἰῷ, δοτ. ἐν. τοῦ Ἰός.
Ἰῶ, ἴῃς, ἴῃ, ἴωμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
Ἰῷ, δοτ. ἐν. τοῦ Ἰόν.
Ἰωὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἰωή.
Ἰωγὴ (ἡ), Π. [ἰαύω;]. σκέπη, προφύλαξις. « Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, « Ὀδ. Ξ. εἷς μέρος προφυλαγμένον ἀπὸ τὰς πνοὰς τοῦ βορέου, (παρβλ. Ἐπιωγή).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰώδης, εος (ὁ, ἡ), [ἴον]. ἰόχρους, ἰοειδής. 2) [ἰός]. σκωριασμένος ἢ φαρμακερός.
Ἰωὴ (ἡ), Π. [ἰὰ, ἰώ]. βοὴ (ἀνέμου)· κραυγαὶ (ἀνθρώπων)· ἦχος (φόρμιγγος)· κρότος (περιπατήματος) κτλ. (ἁπλῶς =Φωνή· διάλεκτος. » Τόπερ καλέουσι Λατινίδι τ ί τ λ ο ν ἰωῇ, « Νόν.
Ἰῶκα, Π. ἀντὶ Ἰωκὴν, αἰτ. τοῦ
Ἰωκὴ (ἡ), Π. [ἰὼ ἢ †ἰώκω=διώκω]. ἡ ἐν τῇ μάχῃ μετὰ κραυγῆς προσβολὴ ἢ καταδίωξις· (ἐν γέν.) ὁ θόρυβος τῆς μάχης.
Ἰῶμαι, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἰάομαι.
Ἰῶμαι, πθ. ἢ μσ. ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι.
Ἰών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Εἶμι.
Ἰὼν καὶ

Ἰώνγα, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐγὼ Ἔγωγε, (ὅθεν τὸ Ἰταλ. Io)
Ἰωνιὰ (ἡ). μέρος (εἰς περιβόλι) κατάφυτον μὲ ἴα. 2) τὸ φυτὸν ὁλόκληρον τοῦ ἴου.
Ἰωνίσκος (ὁ), παρὰ τοῖς Ἐφεσ. ὁ Χρύσοφρυς (ἰχθύς).
Ἰωξις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰωκή.
†Ἰωρὸς (ὁ), [ἴ, ὥρα ἢ ὥρος]. θυρωρὸς ἢ ὁροφύλαξ, (μόνον εἰς τὰς Νμ. φρσ.) » Ἐντὸς (» Ἐκτὸς) ἰώρου, « Σδ. , Ἀπλλν., ἐντὸς (ἐκτὸς) τῶν ὁρίων.
Ἴωσις [ἰόω], εως (ἡ). σκωρίασμα. » Χρυσοῦ—, « Αξ.
Ἰῶτα (τὸ), Ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ ςοιχ. ι. » Τὸ ἰῶτα μόνον ἐκ πάντων τρισύλλαβον, « Θγνς.
Ἰωτακίζω, Μ. ἰσω. Μεταχειρίζομαι κατακόρως καὶ ἀλλεπαλλήλως ἢ προφέρω τραχύτερον τὸ ἰῶτα, (ἴδε καὶ
Ἰωτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἰωτακίζειν (εἰς τὴν προφορὰν), εἶδ. χασμῳδίας διὰ τὴν ἐπάλληλον ἐπισώρευσιν πολλῶν ἰῶτα.
Ἰωτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν τινὰ μὲ ἰῶτα (ἀντὶ ἄλλου ὁμοφυοῦς φωνήεντος).
Ἰωχμὸς (ὁ), =Ἰωκή.
Ἰωψ, ὠπος (ὁ), εἶδ. (ἀπροσδιόριστον) ἰχθύος.

Κ

ΚΑΓ ΚΑΔ ΚΑΖ

Κ, κ, κάππα (τὸ), (ἄκλ.), δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) κ', εἴκοσι (20), καὶ ͵κ, εἴκοσι χιλιάδες (20000).
Κα, Δ. ἀντὶ Κε, σύνδ. ὑποθετ. = Ἂν.
Καβάλλη (ἡ), τὸ ὑπὸ τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας ἢ τῆς λύρας ξυλάριον, (κοιν.) καμήλα, (Γαλλ.) chevalet.
†Καβάλλης [Λατ., ἢ Παρθ. Γκαμὰλ ἢ Κάμηλος], ου (ὁ). ἄλογον ἀγωγιάτικον καὶ ἀχρεῖον, (κοιν.) παληάλογον.
Καβαστιὼν, ῶδε Καρβατιών.
Καβαίνων, Π. ἀντὶ Καταβαίνων.
Κάββαλε, Π. ἀντὶ Κατέβαλεν, (ὅθ.
Καββαλικὸς (ὅθ. τὸ συγκρ. Καββαλικώτερος), ὴ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ καταβάλλειν τὸν ἀντίπαλόν του, καλὸς παλαιστής. ||. » Καββαλικὴ, » Γαλ., ἡ παλαιστικὴ (ὡς μέρος τῆς γυμνασικῆς).
Καββὰς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Καταβάς.
Καββάσι, Λακων ἀντὶ Κατάβηθι.
†Κάβδαλος, Ζ. Αὐτοκάβδαλος καὶ Κίβδηλος.
Καβειριάζομαι, Μ. άσομαι. Μιμοῦμαι τὰ ἔθιμα ἢ Ἑορτάζω τὰ ὄργια τῶν Καβείρων.
Καβειριὰς, άδος (ἡ), = Καβειρική.
Καβειρικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Καβείρους καὶ τὰ ὄργιά των.
Καβειρὶς, ίδος (ἡ), = Καβειριάς.
Κάβειροι (οἱ). δαίμονές τινες υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου τιμώμενοι ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Λήμνῳ καὶ Σαμοθράκῃ διὰ μυστηριωδῶν τινων τελετῶν· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) οἱ καρκῖνοι (κοιν. Καβοῦροι) τιμώμενοι ὡς θεοὶ εἰς τὴν Λῆμνον (ὅθ. καὶ Ἡφαίστου παῖδες διὰ τὸ βάδισμά των).
†Κάβηξ, ηκος (ὁ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καύηξ, κήϋξ.
†Καβιόθυρα (τὰ), [Λατ. cavea, θύρα]. ἡ ἄλλ. Καταῤῥακτὴ, (κοιν.) κλαβανὴ, (Τουρκ.) κεπέγγι.
Κάβος (ὁ), [Ἑβρ. συγγ. τῷ κάδος], εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, = Χοῖνιξ.
Κὰγ, Π. (πρὸ τοῦ γ) ἀντὶ Κατά. » Κὰγ γόνυ, « Ἰλ. Γ. (ἄλλ. γράφ. Καγγόνυ).

Κάγαθὸς, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἀγαθός.
Καγγόνυ, ῶδε Κάγ.
Κάγκαμον (τὸ), [ς]. κόμμι ἢ ῥητίνη Ἀσιατικοῦ τινος δένδρου (χρήσιμος εἰς τὴν ἰατρ.).
Καγκανέος(-λέος;), α, ον καὶ
Κάγκανος (ὁ, ἡ), Π. [καίω]. ξηρὸς, (ἐπμ.) καλὸς διὰ καύσιμον. (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Κατέαγα) σχισμένος, σχίζα.
Καγχάζω [ὀνομτπ. ἀλλ' ἴδε καὶ Γαγγαλίζω], Μ. άσω. Γελῶ ἀθρόον ᾗ μὲ κρότον, (κοιν.) χαχλανίζω. (συνκδχ.) περιγελῶ· (ἐνίοτε) καταχαίρομαι.
Καγχαλάω-ῶ, Μ. άσω (ὅθεν ἡ μτχ., κατ' ἐπενθ. τοῦ ο, Καγχαλόων), Π. ἀντὶ Καγχάζω.
Καγχασμὸς (ὁ). τὸ καγχάζειν, χαχλάνισμα.
Καγχαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καγχάζων· περιγελαστής.
Καγχαστικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιῤῥεπὴς) εἰς τὸ καγχάζειν.
Καγχλάζω, Μ. άσω, = Καγχάζω.
Καγχρυδίας, ου (ὁ). ὅμοιος (τὸ χρῶμα ἢ τὴν γεῦσιν) μὲ κάγχρυν. » Σῖτος—, « Θφρ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ κάγχρυς. Ἄρτος—, « Αξ.
Καγχρύδιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄζυρα καὶ τσώφλοια τῆς κάγχρυος.
Καγχρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καγχρυώδης.
Κάγχρυς, υος (ἡ). κριθάρι καψαλισμένον καὶ ξερλουδισμένον, (κοιν.) Ψάνη. 2) ὁ καρπὸς τινων δένδρων καὶ φυτῶν ἅμα πέσῃ τὸ ἄνθος των. 3) (ἰδιωτ.) ὁ καρπὸς τοῦ δενδρολιβάνου.
Καγχρυφόρος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ φέρων (ἀνθοφορῶν ἢ καρποφορῶν) κάγχρον.
Καγχρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (κατὰ τὸ σχῆμα) μὲ τὴν κάγχρυν.
Κάγὼ, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐγώ.
Καδαλέοιτο, Αἰολ. ἀντὶ Καταδηλοῖτο, γ'. ἐν. πρσ. τῆς Εὐκτ. τοῦ Καταδηλέομαι.
Καδδὲ, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δὲ, (ὅθ.
Καδδέβαλεν ἢ Κάδδ' ἔβαλεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δὲ ἔβαλε, Κατέβαλε δέ.

†Καδδίζω [κάδδος], Μ. ιξῶ, Λακων. ἀντὶ Ψηφοφορῶ, ἐκλέγω ἢ ἀποδοκιμάζω διὰ τῶν ψήφων.
†Κάδδιχος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Καδίσκος, εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (χωροῦν 4 χοίνικας).
†Κάδδος, ω (ὁ), Λακων. ἀντὶ Κάδος.
Καδδραθέτην, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατεδραθέτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καταδαρθάνω.
Καδδύναμιν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δύναμιν.
Καδδῦσαι, Π. ἀντὶ Καταδῦσαι, πληθ. θηλ. τοῦ Καταδὺς, άόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταδύομαι.
Κᾶδει, Π. ἀντὶ Καὶ ἕδει.
Κάδευ, Δ. Π. ἀντὶ Κήδου, β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Κήδομαι.
Κάδιον (τὸ) καὶ
Καδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάδος.
Καδμεία καὶ Καδμία (ἡ), (ἐνν. γῆ ἢ λίθος), εἶδ. ὀρυκτοῦ ἡμιμετάλλου (χρησίμου εἰς τὴν μεταλλουργίαν τοῦ χαλκοῦ κτλ.) τὸ ὀπ. ἀνωρύττετο εἰς τὰ πέριξ τῶν Θηβῶν (τῆς Καδμείας), (Γαλλ.) calamine.
† Καδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κάδους, βαρελᾶς.
Κάδος (ὁ), [χανδάνω, ἀλλ' ἴδε καὶ Κάδος, ἢ πιθανώτ. Ἑβρ. κ ά δ, ὑδρία]. ἀγγεῖον διὰ νερὸν (κρασὶ κτλ.), κουβᾶς, βαγένι (» Καὶ Φοινικηΐου οἴνου κάδον, « Ἡρ.)· ἀναπυρτήρι, (κοιν.) καδί, σίτλος, « Τὸν τε τοῦ λάκκου κάδον λύσασα ᾗ τὸν τοῦ φρέατος, « Ἀθ.). (εἰς τὴν Σπάρτ.) κάλπη διὰ τὰς ψηφοφορίας. » Ἐγὼ δὲ σοῦ γε τῶν κάδων διασκεδῶ, « Ἀρςφ.
Κάδουλος (ὁ). παῖς ὑπηρετῶν εἰς τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων.
Καδύτας, ου (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (περιπλεκ.) τῆς Συρίας, (κατ' ἄλλ. Κασύτας).
Κάδωλος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Κάδουλος.
(Κάζω), ἀχρ. θεματ. (συγγ. τῷ Κήδομαι, τοῦ ὀπ. εὐχρ. μόνον ὁ πθ. πρκ. Κέκασμαι ἢ Κέκαδμαι καὶ ὁ ὑπερσ. Ἐκεκά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμην), Π. εἶμαι περιποιημένος (συγυρισμένος, ατελισμένος, έτοιμασμένος), (έπτμ. 2) ἐξέχω, ὑπερέχω. » Ἐγχείῃ ἐκέκαστο Παναίλληνας, « Ἰλ. Β.

Κοῆμαι, Π. ἀντὶ Καῆναι, πθ, ἀόρ. Β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Καίω.

Καθὰ [καθ' ἅ], ἐπίῤ. = Καθώς.

Καθ-αγιάζω, Μ. άσω, Γρρ. ἀντὶ

Καθ-αγίζω, Μ. ίσω. Προσφέρω θυσίαν (ὁλοκαύτωμα) πρὸς ἐξιλασμὸν ἄγους· καταναλῶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ θῦμα ἢ ἐπὶ τῆς πυρᾶς σῶμα νεκροῦ, (ὅθ. Π. ἀντὶ) κηδεύω, ἐνταφιάζω. (ἐνίοτε) καθαρίζω διὰ τελετῆς τόπον τινὰ βεβηλωθέντα. (ἐν γέν.) ἁγιάζω τι ὅλως διόλου· καθιερόνω, ἐγκαινιάζω (Ἀρχῤ. Λυσ. 238.)

Καθαγισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καθιέρωσις· προσφορὰ ὁλοκαυτώματος πρὸς ἐξιλασμὸν· καθαγίασις· κηδεία.

Καθ-αγνίζω, Μ. ίσω. Ἁγνίζω (Καθαρίζω) τι ὅλως διόλου (κυρ. ἀπὸ μίασμα ἀνασιουργήματος). » Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, « Εὐρ., (συγχ. συχνότ. τῷ Καθαγίζω).

Καθαιμακτός, ἡ, όν. Καταιματωμένος· (τρπ.) ἐνεχόμενος εἰς μιαιφονίαν, [ἐκ τοῦ

Καθ-αιμάτσω, Μ. άξω καὶ

Καθ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμολύνω μὲ αἷμα, καταιματώνω.

Κάθαιμος (ὁ, ἡ). γεμάτος αἷμα· καταιματωμένος.

Καθαίρεσις, εως (ἡ). χάλασμα, κρήμνισμα (» Τοὺς νεωσοίκους ἐπὶ καθαιρέσει ἀποδομένους, « Ἰσκρ.)· (μτφρ.) ἀνατροπή, καταστροφή, χαλασμός, ἀφανισμός· (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀναίρεσις, φόνος.

Καθαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Καθαιρέω, ἄξιος καθαιρέσεως.

Καθαιρέτης, ου (ὁ). ἀνατροπεύς, ἀφανιστής.

Καθαιρετικὸς, ἡ, όν. Ἀνατρεπτικός, καταστρεπτικός, ἐξολοθρευτικός.

Καθαιρετὸς, ἡ, όν. Τὸν ἀπ. δύναται νὰ χαλάσῃ (νὰ ἀνατρέψῃ) τις. [ἐκ τοῦ –

Καθ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω καὶ Β'. ελῶ (ἀόρ. Β'. Καθεῖλον κτλ.). Καταβάζω, χαμηλόνω (» Κελσάσησι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱζία πάντα, « Ὀδ. Ι.)· (ὅθ. Π.) κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποθανόντος. ῥίπτω κάτω· χαλνῶ, κρημνίζω· φονεύω· ἀφανίζω (» Σὸν οὔτι κῦδος ὁ πᾶς αἰὼν καθεῖλεῖ, « Ἐπγρ.), Καταπονῶ (» Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι, « Εὐρ.)· ἐκθρονίζω· ἀναιρῶ· καταδικάζω (» Τὴν ψῆφον... τὴν μὲν καθαιροῦσαν, .. τὴν δὲ σώζουσαν, « Ασ.). (ἐπὶ πραγμ.) Κατορθόνω (» Ὃ δ' ἐκεῖναι ἐπισήμῃ προὔχυσι, καθαιρετέον [γρφ. καθαιρετὸν] ἡμῖν ἐς μελέτῃ, « Θκ.). (ἐνίοτε) Κυριεύω, (παρβλ. Ἀναιρέω).

Καθαίρω [καθαρὸς], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐκάθηρα, πθ. πρκ. Κεκαθαρικαι καὶ ἀόρ. Ἐκαθάρθην). Παστρεύω, καθαρίζω· (μτνμ.) δέρνω, (κοιν.) τινάζω τὴν πρεβνάν.

Καθ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ γεν.) Πηδῶ ἀπὸ πουθενὰ κάτω ἢ κατὰ τινος.

Καθαλμὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. κατὰ, ἅλμη], πολλὰ ἢ ὁπωσοῦν ἁλμυρός.

Κάθαλος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, ἅλς]. πολλὰ ἁλατισμένος. ||. (κυνκβχ.) » Μάγειρος —, « Ἀθ., ὁ βάλλων πολὺ ἅλας εἰς τὰ φαγητά.

Καθ-αμάξεύω, Μ. εύσω. Περνῶ συχνὰ τὸ ἁμάξι ἢ μὲ ἁμάξι ἐπάνωθέν τινος. (ὅθ. ἢ παθ. μτχ.) » Καθημαξευμένος, « ἐπάνωθεν τοῦ ὁποίου ἐπέρασαν πολλὰ ἁμάξια, (ἐπμ.) πατημένος, (ἄλλ.) Τετριμμένος (κυρ. ἢ μτφρ.). « Ὁδὸς καθημαξευμένη, « Αξ. (καὶ μτφρ.) » Σκώμματα καθημαξευμένα, « Αξ., τὰ ἐξ ἁμάξης. » Γύναιαν καθημαξευμένον ὑπὸ τοῦ τυχόντος, « Αἰλ. » Καθημάξευσε ταῖς συμφοραῖς, « Εὐάπ., κατέφερεν εἰς τὸ ἔσχατον, κατεπόνεσε, (Γαλλ.) accable par le malheur.

Κάθαμμα (τὸ), [καθάπτω], κόμπος, κομπόδεμμα.

Καθ-αμμίζω, Μ. ίσω, ΐδε Καταμμίζω.

Καθάπαν (ἀντὶ Καθ' ἅπαν), ἐπῤ. Διόλου, καθόλου, ἐν γένει.

Καθάπαξ, ἐπίῤ. Μιᾷ φορᾷ μόνον. Μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα· ἐν γένει, ὅλως διόλου· ὅλα ὁμοῦ, ἐξ ὁλοκλήρου.

Καθάπερ καὶ Καθαπερεῖ ἢ Καθαπερανεί, ἐπίῤ. = Καθά, καθὼς, ὡς ἄν.

Καθ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ὅλως διόλου, ἐξαπλόνω.

Καθαπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ καθαπτόμενός τινος, ἐγγιτικὸς, πειρακτικός.

Καθαπτὸς, ἡ, όν. Ἐνδεδυμένος, [ἐκ τοῦ

Καθ-άπτω, Μ. ἅψω. (σπν. μτθτ.) Δένω (Προσάπτω, Προσαρμόζω) τι ἐπάνω εἰς. (συνκβχ.) ἐνδύω, περιβάλλω, (καὶ μσ.) φορῶ. » Κισσὸν ἐρ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος, « Θηρ. 2) (συνήθ. μα. μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) ἐγγίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ (» Οἱ φρενητικοὶ ξυήκοοι, ψόφου καθαπτόμενοι, « Ἱππ. [τὸ ὁπίσθιον ὁ Γαλην. ἐξηγεῖ παθητικῶς] ὧν ὁ ψόφος καθάπτεται, ὑπὸ τῶν ψόφων θορυβούμενοι ἢ ταραττόμενοι)· (ὅθ. μτφρ.) ἐγγίζω διὰ λόγων (ἢ κολακευτικῶν), γαϊδεύω, καλοπιάνω, (ἢ συχνότ. πειρακτικῶν) ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω. 3) (σπν.) ἀναφέρω τινὰ ὡς μάρτυρα τῶν λόγων μου. » Κατάπτομαι τοῦ Δημαρήτου, « Ἡρ. (Π', 65).

Καθάρειος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -είως, = Καθάριος.

Καθαρειότης (ἡ), = Καθαριότης.

Καθαρεύω καὶ Καθαρεύω (ῐ), Μ. εύσω (μὲ γεν.) Εἶμαι καθαρὸς (καὶ τρπ. ἀθῶος) ἀπὸ. διάγω ἐν καθαρότητι. (Γρμτ.) γράφομαι μὲ φωνῆεν καθαρὸν (χωρὶς σύμφωνα). » Τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ καθαρεύει· δρῦς, δρυός, « Εὐς.

Καθαρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Καθαίρω.

Καθάριος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἑαυτὸν καὶ τὰ περὶ ἑαυτὸν καθαρὰ, ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα, παστρικὸς. (συνκβχ.) κομψὸς, (Γαλλ.) élégant. » Καθάριον εἰς ὑπερβολὴν τὸ ὄνομα (ἢ ἐντύπωσις), « Σχλ.

Καθαριότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις καθάριος, πάστρα, παστρικοσύνη, (συνκβχ.) κομψότης, (Γαλλ.) élégance.

Καθαρισμὸς (ὁ). καθάρισμα, πάστρεμμα, λαγάρισμα. (θρησκ.) ἁγνισμὸς, ἱλασμός.

Καθαριστήριον (τὸ). τόπος καθαρισμοῦ.

Καθαρίως, ἐπίῤ. Παστρικὰ, (συνκβχ.) ἐπιδέξια, μὲ νοστιμάδαν.

Κάθαρμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ καθαρμοῦ ἀφαιρούμενον ἢ τὸ μετὰ τὸ καθάρισμα (λαγάρισμα) ἐναπολειπόμενον, λέρα, σκαπίδι, σκύβαλον· καταπάτι. (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸς καθαρμὸν εἰς θυσίαν προσφερόμενον καὶ ἔπειτα ἀπορριπτόμενον. (ὅθ. ὑβριστ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος. » Σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς τίς μετουσία; « Δημ.

Καθ-αρμόζω, Μ. όσω. Ἐφαρμόζω, προσαρμόζω.

Καθαρμὸς (ὁ), = Κάθαρσις· (ἰδιαιτ.) θυσία πρὸς καθαρισμὸν ἄγους (μιάσματος θρησκευτικοῦ, μάλιστα μιαιφονίας). » Καθαρμὸν πρίεσθαι τῆς δυνάμεως, « Πλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κάθαρμα. » Καθαρμὸν τῆς χώρας ποιεύμενοι Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Λίολου, « Ἡρ.

Καθαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ καθαρὰ, ἐκφράζομαι μὲ ἀκρίβειαν (χωρὶς περιττολογίας).

Καθαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθαίρω, καθαρίζω.

Καθαροπότης, ου (ὁ), = Ἀκρατοπότης.

Καθαρὸς [ϯκάζω], ά, όν. Παστρικὸς (τρπ.) γνήσιος· σαφὴς, ἀκριβὴς· ἀθῶος· ἄμεμπτος. » Καθαρὸς Τίμων, « Ἀρχῤ., καθαυτὸ, αὐτόχρημα. » Καθαρὸς θάνατος, « Ὀδ. Χ., ὁ ἔντιμος, μὴ δι' ἀγχόνης. » Τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ, « Ἡρ., τὸ ἄνθος. » Καθαρὰ συλλαβὴ, « Γρμτ., ἡ χωρὶς συμφώνων. » Ἐν καθαρῷ (ἐνν. τόπῳ), « Ὑμ., Ἀρχῤ., εἰς μέρος ἀνοικτὸν (ἄδειον ἀπὸ ἀνθρώπους ἢ ἄλλα ἐμπόδια).

Καθαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ καθαροῦ, πάστρα· (τρπ.) σαφήνεια· ἀθωότης κτλ.

Καθαρουργικὸς, ἡ, όν. Κυλὰ καθαριαμένος, (κοιν.) παστρικοδεμένος. » Καθαρουργικὴ γῦρις, « Γεωπον., ψιλὸν καὶ παστρικὸν ἀλεῦρι.

Καθ-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω μὲ ὁρμὴν (κυρ. ἀπὸ πάνω κάτω).

Καθάρσιος (ὁ, ἡ). = Καθαρτήριος, καθαριστικὸς, (τρπ.) ἐξιλεωτικός. ||. (οὐσ.) Καθάρσιον (τὸ), (ἐνν. ἱερεῖον) τὸ πρὸς καθαρμὸν θυσιαζόμενον ἢ ἄλλ. ἱερουργούμενον. (ἐνν. φάρμακον) τὸ καθαρίζον τὴν κοιλίαν, (κοιν.) καθαρτικὸν, καθάρσιον.

Κάθαρσις, εως (ἡ). τὸ καθαίρειν ἢ καθαίρεσθαι, καθάρισμα, πάστρεμμα. (θρησκ.) ἁγνισμός.

Καθαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καθαίρω.

Καθαρτὴρ (ὁ), = Καθαρτής.

Καθαρτήριος (ὁ, ἡ), = Καθαρτικός.

Καθαρτὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ καθαίρων (παστρεύων, καθαρίζων), (ἰδιαιτ.) ἀγύρτης ὅστις ἐπαγγέλλεται ὅτι καθαρίζει διὰ τελετῶν (γητεύει, ἐξορκίζει κτλ.) τοὺς πάσχοντας.

Καθαρτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καθαίρειν, ἐπιτήδειος πρὸς κάθαρσιν.

Καθαρύλλος (ὁ, ἡ), ὑποκορ. τοῦ Καθαρὸς, παστρικούτσικος, (ὅθ.

Καθαρύλλως, ἐπίῤ. Παστρικούτσικα, μὲ ἐπιτηδειότητα.

Καθαρῶς, ἐπίῤ. Παστρικὰ· καθαρὰ, σαφῶς, εὐκρινῶς· ἀκριβῶς, γνησίως, ἀμέμπτως, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καθ-αγαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω.
Καθαυτόν (άντι Καθ' αὐτόν), ἐπίρ. Ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ Καθ' ἑαυτόν, μόνος του· αὐτοθελήτως, αὐθορμήτως.
Κάθ-αψις [καθάπτω], εως (ἡ). προσαρμογή.
Καθέδρα, ας (ἡ), [κατά, ἕδρα]. τόπος διά κάθισμα, σκαμνί, καρέγλα· θρονί (βῆμα) διδασκάλου κτλ.· καθίκι (πρὸς ἀποπατον)· (ἐν γέν.) κάθισμα, ἀνάπαυσις· ἀργία, ἀπραξία (« Ἐν ὀργῇ ὁ ϛρατὸς αὐτὸν ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχε, « Θκ.)· διαμονή· κοίτη (ζώου).
Καθέδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Καθέδρα, σκαμνάκι, καρεγλίτσα.
†Καθέδριος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπὶ καθέδρας, καθιστικός.
Καθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (παρτ. Ἐκαθεζόμην). Κάθημαι· μένω πουθενά, διαμένω, κατοικῶ.
Καθέηκα, Ἰων. ἀντὶ Καθῆκα, ἀόρ. ά. τῆς ὀρϛ. καὶ
Καθείλης, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ
Καθείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Καθεῖκα, πρκ. τῆς ὀρϛ. τοῦ Καθίημι.
Καθεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Καθαιρέω.
Καθεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καθίημι.
Καθ-είμαρμαι (πθ. πρκ. τοῦ ἀγρ. Καταμείρω), εὔχρ. μόνον τὸ ἀπαρ. Καθειμάρθαι καὶ ἡ μτχ. Καθειμαρμένος, εἶνε πεπρωμένον (προωρισμένον) ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, πέπρωται.
Καθειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίημι, (βθ.
Καθειμένως, ἐπίρ. Χαμηλά, χαμηλωμένα, (τρπ.) χωρὶς τόνον, συνεχαλμένως.
Καθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθίημι.
Καθ-είργνυμι (-ειργνύω, -είργω), Μ. είρξω. Κλείω (Περικλείω) εἰς εἱρκτήν, φυλακόνω.
Κάθειρξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κλείσιμον εἰς τὴν εἱρκτήν, φυλάκισμα.
†Καθείς ἢ Καθεῖς, (ἡ γεν.) καθενός, (μτγν.) ἀντὶ Ἕκαϛος. « Εἷς καθείς, « Γρφ., ἀπὸ ἕνας-ἕνας.
Καθεὶς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθίημι.
Καθεῖσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Καθίζω.
Καθεῖτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ Καθίημι.
†Καθεκάστην, (ὀρθότ.) Καθ' ἑκάστην (ἐννν. ἡμέραν), καθημέραν.
Καθεκούσιος (ὁ, ἡ), = Ἑκούσιος.
Καθεκτέον, θετ. τοῦ Κατέχω.
;Καθέκτης [κατέχω], ου (ὁ). τὸ σηκωτὸν θυρόφυλλον ἢ παραθυρόφυλλον (Τουρκ. κεπέγκι) περιστερεῶνος.
Καθεκτικός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος κατέχειν (κρατεῖν, ἀναχαιτίζειν), ἐμποδιϛικός.
Καθεκτός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -εκτῶς. Τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ καθέξῃ (νὰ κρατήσῃ, νὰ χωρέσῃ). ἀνεκτός. « Ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι, « Φλγρ., = Κατέχειν ἑαυτούς.
Καθελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθαιρέω.
Καθ-ελίσσω, Μ. ίξω. Τυλίζω τι ἐντελῶς (ὁλοτρόγυρα), φασκιόνω, περιτυλίζω.
Καθ-ελκύω-ῶ, Μ. ύσω. Γεμίζω ἕλκη, καταπληγόνω.
Καθέλκυσμος (ὁ). τρόβηγμά τινος πράγματος ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, [ἐκ τοῦ
Καθ-έλκω, Μ. ἑλξω ἢ ελκύσω (ἀόρ. καθείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω τραβῶν. « Τὰς ναῦς καθέλκειν, « Ἀρϛφ. « Ξεν. (καὶ πθ.) » Σκέλη δὲ καθείλκυσαι σταδίων περὶ δώδεκα ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς περὶ τὸ Λέχαιον, « Στρβ.
Κάθεμα (τὸ), [καθίημι]. πᾶν ὅ,τι ἀφίνει τις (κυρ. πρὸς στολισμόν) νὰ κρέμεται πρὸς τὰ κάτω, π. χ. ἡ ἄκρα τῆς ἁλυσίδας ποὺ κρέμεται εἰς τὸν λαιμὸν γυν.
;Καθ-ενδύνω, ἴδε Καταένδυνω.
Καθεξῆς, ἐπίρ. = Ἐφεξῆς, κατὰ σειρὰν ἔπειτα, ἀκολούθως.
Κάθεξις, εως (ἡ). τὸ κατέχειν ἢ κατέχεσθαι, κατοχή, κράτημα, ἐμπόδισμα κτλ. « Ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσι, « Ἀρϛτ.
Καθεξῆς, μέλλ. τοῦ Κατέχω.
Κάθεο, Π. ἀντὶ Κάθεσο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καθίημι.
Κάθερμα (τὸ), [κατὰ, ἑρμα]. σκουλαρῆκι, (παρβλ. Κάθεμα).
;Καθ-ερπύζω, κτλ
Καθ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Καθείρπυσα κτλ.). Κατιβαίνω ἕρπων (συρόμενος), καταβαίνω (καὶ μτνμ. ἁπλόνω, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ κάτω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Κάθες, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καθίημι.
Κάθεσις [καθίημι], εως (ἡ). καταίβασμα, ἔμβασμα ἢ ἄφημα πρὸς τὰ κάτω, ἔμπηγμα. παράστασις (δράματος).
†Κάθεσις, έως (ἡ). τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα. κατοίκησις.
Καθεσσάμην, Π. ἀόρ. ά. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) τοῦ Καθέζομαι.
Καθέστηκα (παρτ. Καθεστήκειν), μσ. πρκ. (ἀντὶ ἑνς) τοῦ Καθίστημι, εἶμαι καταστημένος (διωρισμένος, νομοθετημένος κτλ.), εἶμαι ἐν χρήσει· ὑπάρχω· διαμένω.
Καθεστηκότως, ἐπίρ. Μονίμως, ἀσφαλῶς· ἡσύχως· θετικῶς· συνήθως, ὡρισμένως, [ἐκ τοῦ
Καθεστηκὼς (ἴδε Καθέστηκα), υῖα, ὸς, (πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίσταμαι), ὑπάρχων· ὡρισμένος· ἐν χρήσει, συνήθης, τεταγμένος· ἥσυχος· βάσιμος· στερεός, μόνιμος, θετικος. ἐντός ἑαυτοῦ, εἰς τὰς φρένας του, (κοιν.) συζητούμενος. » Ἐπιλεξέμενος ἄνδρας τε τοὺς κατεστεῶτας τριηκοσίους, καὶ τοῖσιν ἐτυγχανον παῖδες ἐόντες, « Ἡρ. » Ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ, « Πλδ., (ἴδε καὶ Καθεστώς).
Καθεστήξω, μέλλ. τοῦ (ἀχρ.) Καθεστήκω ἢ (μᾶλλ.) τοῦ Καθίστημι.
Καθεσιὼς, ῶσα, ὸς, = Καθεστηκώς. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ. οὐδ.) » Τὰ καθεσῶτα (ἐννν. πράγματα), « Φώτ. ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων, οἱ ὑπάρχοντες νόμοι, ἡ καθεστῶσα διοίκησις.
Καθετήρ (ὁ), [καθίημι]. πᾶν δήποτε ἐργαλεῖον τὸ ὁπ. ἐμβάλλει τις εἰς τὸ βάθος τινὸς σώματος ἵνα παρατηρήσῃ τὰ ἐντός, (ἰδιαιτ.) τὸ μίλι· ἡ εἰδ. λεπτὴς σύριγγος τῶν χειρουργῶν· τὸ σκαντῆλι τῶν ναυτῶν· ἡ βόλτα τῶν ψαράδων, κτλ.
Καθετήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς καθετήρ.
Καθετηριασμός (ὁ). ἡ διά τοῦ (χειρουργ.) καθετῆρος πρᾶξις.
Καθέτης, ου (ὁ), = Καθετήρ.
Κάθετος (ὁ, ἡ), [καθίημι]. ἀφημένος πρὸς τὰ κάτω, καταιβασμένος. « Βοῦς—, « ὁ ἐν εἴδει θυσίας καταποντιζόμενος. « Θύρα—, « Σχλ. Εὐρ., ἡ ἄλλ. Καταῤῥακτὴ, (Τουρκ.) κεπέγκι. « Μόλιβδος—, « Λξ., τὸ σκαντῆλι τῶν ναυτῶν ἢ, τὸ βαρύβι (ἡ στάφνη) τῶν εἰκοδόμων, (βθν) » Γραμμὴ—, « Μθματκ., ἡ πρὸς τὰ κάτω κατ' εὐθεῖαν ἀγομένη, [ἐν γέν. ||. οὐσ.) = Καθετήρ, (ἰδιαιτ.) βόλτα τῶν ψαράδων. « Τριχίνη—, « Ἐπγρ.
Καθ-εύδω, Μ. εὑδήσω (παρτ. Καθηῦδον ἢ Ἐκάθευδον). Κοιμῶμαι.
;Καθεύρεμα ἢ Καθεύρημα (τὸ), = Ἐφεύρεμα, ἐφεύρεσις, [ἐκ τοῦ
Καθ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Καθεῦρον κτλ.), = Εὑρίσκω, ἐφευρίσκω.
Κάθεφθος (ὁ, ἡ). [κατὰ, ἕψω]. πολλὰ (καλὰ, ἐντελῶς) βρασμένος. « Χρυσὸς—, « Λξ., ὁ ἄλλ. Ἀπεφθος, λαγαρισμένος.
Καθεψής, ῆος (ὁ, ἡ), = Κάθεφθος.
Καθέψησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Καθ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι καλὰ (ὡς οὗ νὰ λυώσῃ)· χωνεύω, λαγαρίζω (μτφορ.) μαλακόνω, κατευπραΰνω.
Καθεώρων, ας, α, ῶμεν κτλ., παρτ. τοῦ Καθοράω.
Καθῆ, ἀντὶ Κάθησαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Κάθημαι.
Καθηγεμονικός, ἡ, όν, = Ἡγεμονικός, [ἐκ τοῦ
Καθηγεμών, όνος (ὁ, ἡ), = Ἡγεμών, προπορευόμενος, ὁδηγός, [ἐκ τοῦ
Καθ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ γεν.) = Ἡγοῦμαι, προηγοῦμαι, προπορεύομαι· δείχνω τὸν ὁρμον, ὁδηγῶ τινα πρός· δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα εἴς τι, ἀρχινῶ. (μτνμ.) εἶμαι καθηγητής (διδάσκαλος) τινος. « Νέστωρ Ἀκαδημαϊκὸς, ὁ Μαρκέλλου καθηγησάμενος, « Στρ., χρηματίσας διδάσκαλος.
Καθηγήτειρα (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ
Καθηγητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ
Καθηγητὴς, οῦ (ὁ), = Καθηγεμών.
Καθ-ηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω τι ὅλως διόλου, καταγλυκαίνω, καταναστιμίζω.
Καθ-ηδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τὴν ζωὴν (ὑγείαν, περιουσίαν) μου εἰς ἡδυπαθείας.
Καθηδυπάθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῦ προηγ.
Καθῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Καθίημι.
Καθῆκον (τὸ), οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Καθήκω. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ πρέπον, τὸ ἀνῆκον εἴς τινα· τὸ ἠθικὸν χρέος ἑκάστου, (ὅθεν:
Καθηκόντως, ἐπ'ρ. Πρεπόντως, ἀνηκόντως· καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκον τινός, [ἐκ τοῦ
Καθήκω, Μ. ήξω. (πάντοτε τρπρσπ. ἢ κατὰ μτχ.) Φθάνω (Ἐκτείνομαι, Καταντῶ) ἕως εἰς· (τρπ.) συμπίπτω συμβαίνω. (μὲ ἀπ. προθετ.) » Ὅρος καθῆκον, ἐπὶ θάλατταν, « Ξεν. » Καθῆκεν ἐς ἡμᾶς ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λόγος, « Αἰσχλ., ἦλθεν ἡ ἀράδα μας νὰ ὁμιλήσωμεν. » Ὁπότε καθήκοι ὁ χρόνος, « Ξεν., ὅταν ἤθελε φθάσῃ ὁ διωρισμένος καιρός. » Ἑορτὴν εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, « Πλ., συνέπεσεν. (καὶ τρπ. κατὰ μτγ.) » Τὸ ἐκ θεοῦ, καθῆκον, « Αξ., ὅτι ἔλθοι ἀπὸ τὸν θεόν. » Τὰ κατήκοντα, « Πρ., ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις, αἱ περιστάσεις. 2) (τρπ. μὲ ἢ χ. δοτ.) ἁρμόζω, ταιριάζω » Ὁ καθήκων χρόνος, « Σοφ., ὁ ἁρμόδιος ἢ ὁ διωρισμένος καιρός. (ᾗ ἀπολύτ.) « Τὸ καθῆκον, « τὸ πρέπον, τὸ χρέος.

Καθ-ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω τι ἐντελῶς εἰς τὴν θερμότητα ἢ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου· καταφωτίζω.

Καθ-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφώνω τι δυνατὰ (στερεὰ) ἐπάνω εἰς.

Καθήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθηλωτής, οῦ (ὁ), ὁ καρφώνων.

Καθηλωτός, ή, όν. Καρφωμένος δυνατά.

Κάθημαι (παρτ. Ἐκαθήμην). Κάθουμαι· μένω ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν μου, ἀπρακτῶ· διαμένω (χρονοτριβῶ) πουθενά· κατοικῶ. (προθετ. ἢ ἐπιρ.) « Ἄδε καθήμενος, « Θκρ. » Οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ κάθου ἐκεῖ, « Γρρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Καθῆστο ἐκ τοῦ μέσου, « Ἡρ., ἀνεχώρησεν, ἐτραβήχθη. (ᾗ πρὸς μτγ.) » Καθῆσθαι μηδὲν ποιοῦντας, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) » Τοιαῦτα ἀνείδη προξενῶν κάθηται, « Πλ. » Κάθηνται προσδεχόμενοι, « Διόδ. (καὶ κατὰ μτγ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Χωρίον καθήμενον (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ Καθεμένον), « Αξ., χαμηλόν, (ἴδε καὶ Καθίζω καὶ παρβλ. Ἧμαι καὶ Καθίημι).

Καθημαξευμένος (καθαμαξεύω), ἐπίρ. Μὲ τρόπον τετριμμένον (πεπατημένον, συνήθη, πρόστυχον).

Καθημέραν (ἀντὶ Καθ' ἡμέραν), ἐπίρ. Κάθε μέραν. » Ὁ (» Ἡ » Τὸ) καθημέραν, « Αξ., = Καθημερινός.

Καθημερία (ἡ), ἡ καθημερινὴ ἀσχολία, ἐκ τοῦ

‡Καθ-ημερεύω, Μ. εύσω, = Διημερεύω.

Καθημερινός, ή, όν. Ὁ γινόμενος καθημέραν, (μτγν. ἀντὶ

Καθημέριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') αὐτὴν τὴν ἡμέραν, σημερινός· καθημερινός.

Καθημερόδιος (ὁ, ἡ), = Ἡμερόδιος.

Καθ-ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω ἐντελῶς, ἐξημερόνω.

Καθήστο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκάθητο, παρτ. τοῦ Κάθημαι.

Καθ-ησυχάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω ἐντελῶς, διαμένω εἰς ἄκραν ἡσυχίαν.

Καθίγνυμι, Ἰων. ἀντὶ Καθίζομαι.

Κάθιδρος (ὁ, ἡ), εὔχρηστότ. τὸ Κάθιδρως.

Καθ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταΐδρώνω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.), βουτῶ ἢ βουτηγῶμαι εἰς τὸν ἵδρωτα.

Καθίδρυμα (τὸ), = Ἵδρυμα, κτίριον· κατάστημα κτλ.

Καθίδρυσις, εως (ἡ), = Ἵδρυσις, θεμελίωσις (καταστήματος) κτλ., ἐκ τοῦ

Καθ-ιδρύω, Μ. ύσω (πρκ. Καθίδρυμαι, ἀόρ. Καθιδρύθην καὶ Καθιδρύνθην), = Ἱδρύω, καθίζω, τοποθετῶ· κατοικίζω μονίμως, ἀποκαταστήνω· κτίζω (κυρ. κατάστημα) κτλ.

Καθίδρως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κάθιδρος, καταϊδρωμένος, βουτημένος εἰς τὸν ἱδρῶτα, ἱδρωμένος μούσκεμα.

Καθίεις, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Καθ-ίεμαι, πθ. ἢ μσ. τοῦ Καθίημι.

Καθιερεύω, Μ. εύσω καὶ

†Καθ-ιερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὁλοκαύτωμα, Ὁ.σ.άζω.

Καθ-ιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθαγιάζω· καθιερώνω· ἀφιερόνω.

Καθιέρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀφιέρωσις.

Καθιερωτέος, α, ον. Ἄξιος καθιερώσεως.

Καθιερωτικὸς, ἡ, όν. Ἀφιερωτικός.

Καθ-ιζάνω, Μ. ιζήσω καὶ μσ. ιζήσομαι, = Καθίζω, -ομαι.

Καθίζησις, εως (ἡ), = Κάθισις, κάθισμα.

Καθ-ίζω, Μ. ίσω (παρτ. Ἐκαθίζον καὶ Π. Καθῆζον), ἀόρ. Ἐκάθισα καὶ Π. Καθῆσα). Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ· τοποθετῶ· συγκροτῶ συνέλευσιν· Καθίστημι, διορίζω, κάμνω, γίνομαι αἴτιος νά. ‖. (ἑλλ. ἢ ἀμτθτ. καὶ μτγν. μσ.) κάθουμαι, τοποθετοῦμαι ἢ μένω (διατρίβω) πουθενά. » Καθῆσαν τὸ στράτευμα εἰς χωρίον ἐπιτήδειον, « Θκ. » Ἐνέδραν καθίζειν, « Πλ. » Βουλὴν (» Δικαστήριον) καθίζειν, « Πλάτ., Ἀρχ. » Ἐκάθισε τὴν βουλὴν ἐπίσκοπον πάντων, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Κλαίειν καθίζω τινά, « Ξεν., τὸν κάμνω νὰ. » Ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας, « Γρρ., ἐλάβομεν, ἐνυμφεύθημεν· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) » Ἐλθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισι, « Ὀδ. Π. » Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθιζησόμεθα, « Πλάτ. » Τῷ δ' ὑπὸ τὰν κότινον καθίξας, « Θκρ. » Καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖεν τινες, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε δὲ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει, « Ξεν. » Καθίζουσιν εἰς τὸ Ἡραῖον, « Θκ. (ᾗ ἑλλ.). » Βωμὸν (» Ἱερὰ) καθίζειν, « Π., καταφεύγειν (ὡς ἱκέτης). » Εἰς τὸ συνέδριον οὐκ ἤθελε καθίζειν, « Ξεν., νὰ συνεδριάσῃ. » Καθίσαντες δὲ (εἰς Νῆρησσὸν) ἡμέρας ἐννέα, « Αἰσχλ. » Καὶ ἐκάθισε μετ' αὐτοῦ ἡμέρας τρεῖς, « Γρρ. » Καθίζειν ἐπὶ κώπην, « Εὐρ., κάθηται εἰς (ὅηλ. πιάνει) τὸ κωπὶ ἕνα κωπηλατήρη. (ᾗ μτνμ.) » Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ, « Πλθ. (καὶ μσ.) » Καὶ καθεῖται (ἐνν. ἐπὶ τοῦ θρόνου) βασιλεὺς, « Γρρ., (κοιν.) Θὰ καθίσῃ (ἀντὶ θὰ γενῇ) βασιλεύς.

Καθ-ίημι, Μ. καθ-ήσω (ἀόρ. Καθῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ἀπολύω) τι πρὸς τὰ κάτω· ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἢ νὰ κρέμεται· καταβάζω (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) καταβάζινω· χαμηλόνω· (συνεκδχ.) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν. παρασκήνω εἰς τὸ θέατρον. γέλλω τι ἐναντίον τινός. » Καθ.έναι κλίμακα, « Ἡρ. » Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε ἵππους, « Ἰλ. Φ. » Οἶνον λευκανίης καθέηκα, « Ἰλ. Ω., (περιφρ. ἀντὶ) ἔπιον. » Σπονδὰς καθίεναι, « Εὐρ., χύνειν, σπένδειν. » Τείχη καθεῖναι εἰς θάλασσαν, « Θκ., νὰ τραβήξουν τεῖχος ἀκατέρωθεν ἕως εἰς τὴν θάλ. « Καθιέναι τὴν φωνὴν, « Αξ., χαμηλόνειν. » Μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον, « Ἀλκίφρ. (καὶ μσ.) » Καθίεσθαι τοὺς πλοκάμους, « αὐτ. (ᾗ ἑλλ.) » Καθιέναι (ἐνν. ἑαυτὸν) ἀφ' ὑψηλοῦ, « Ξέν. » Οὐδεὶς γὰρ πώποτε καθιεὶς (ἐνν. βολίδα) εἰς τὸν Πόντον ἐδυνήθη πέρας εὑρεῖν, « Ἀρστ. (καὶ μτφρ.) » Καθιέναι πεῖραν (πρόφασιν), « Αἰλ., Ἀρχ., προτείνειν, (Γαλλ.) sonder, (ἀπὸ μτφρ. τοῦ ναυτ. Καθετῆρος). « Ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας γνώμας καθεῖναι, « Ἀρχ. » Καθιέναι λόγον (τραγέα), « Αξ. » Καθιέναι (μετὰ καὶ χ. τοῦ εἰς ἀγῶνα) ἵππους (ἅρματα, δρᾶμα), « » Ἅρματα ἑπτὰ καθῆκα (Ὀλυμπίαζε), « Θκ. (καὶ μτφρ.) » Κἀγὼ πρὸς τὴν αὐτὴν ἀμιλλαν καθῆκα, « Γργ. (καὶ πθ.) » Κατέπτο δὲ (ἡ στρατηλασία) εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, « Ἡρ. » Οὐ καθεῖτο τείχη, « Θκ., δὲν εἶχεν ἐκτεινόμενα ἕως κάτω (εἰς τὸν ποταμόν). (ᾗ κατὰ μτγ.) » Χωρία καθειμένα, « Αξ., τὰ κοῖλα (χαμηλά). » Τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς, « Ἡρωδ. (παρβλ. Κάθημαι).

Καθικανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱκανοποιῶ, εὐχαριστῶ.

Καθ-ικετεύω, Μ. εύσω. Ἱκετεύω (Παρακαλῶ) θερμῶς.

Καθ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. καθ-ίξομαι (ἀόρ. Καθικόμην κτλ.). (μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ὀργ. ἐκ δ'.) Ἔρχομαι (Φθάνω, Καταντῶ) ἕως εἰς· ἐγγίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πρὸς βλάβην, ὕθεν συνών. πλήττω, κτυπῶ, (καὶ μτφρ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω. » Πικρότατα καθικόμενος αὐτοῦ, « Αἰλ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνικῆ, « Ἰλ. Ξ., μὲ ἔγγιξες κατάκαρδα.

‡Καθ-ιλαρεύομαι, Μ. εύσομαι, = Καθιλαρύνομαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ

Καθ-ιλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρὸν (εὔθυμον), εὐφραίνω.

Καθ-ιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφίνω τι πρὸς τὰ κάτω (Καταβάζω καὶ μσ. Καταβαίνω) μὲ σχοινὶ ἢ ὡσὰν μὲ σχοινὶ (ὅηλ. κατ' ὀλίγον-ὀλίγον).

Καθίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σχοινίου καταβίβασις ἢ κατάβασις.

†Καθ-ίγνυμι, = Καθίγνυμι.

Καθ-ιῶ, Δ. ἀντὶ Καθίσω, μέλλ. ἐνεργ. ᾗ

Καθιοῦμαι, Ἀττ. μσ. μέλλ. 6'. τοῦ Καθίζω.

Καθ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω (Περνῶ) ἐπάνωθέν τινος ἵππος· φανίζω τόπον τινὰ μὲ τὸ ἱππικόν μου· (μτφρ.) καταπατῶ, περιφρονῶ, ἐμπαίζνω. » Καθιππάσατο τὴν Μεγαρίδα, « Ἡρ. » Καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας, « Λρτ. » Καθιππάζεται νόμος (πρεσβύτην νέος), « Αἰσχλ. 2) πομπεύω ἔφιππος, (ὅθ.

Καθίππαξις, ιος (ἡ), Δ. ἡ πομπὴ τοῦ ἱππικοῦ (παρὰ Λακεδ.).

Καθίππευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Καθ-ιππεύω, Μ. εύσω, = Καθιππάζομαι, διαβαίνω ἔφιππος. » Οἱ ποταμοὶ καθιππεύονται, « Ἡρωδ., ἠμπορεῖ τις νὰ τοὺς περάσῃ (παγωμένους) καβάλλα.

Καθ-ιπποκρατέω-ῶ, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καθ-ιππομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (Ὑπερισχύω) εἰς ἱππομαχίαν.

Καθ-ιπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω εἰς ἱπποτροφίας.

Καθ-ίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι (ἀόρ. Κατέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω πετῶν.

Κάθισις, εως (ἡ). τὸ νὰ βάλῃ τις τινὰ νὰ καθήσῃ ἢ νὰ καθήσῃ ὁ ἴδιος, κάθισμα.

Κάθισμα (τὸ). μέρος ἢ πρᾶγμα ὅπου κάθηταί τις. 2) (μτγν.) = Κάθισις. 3) (Γλσ.) καταπάτι, κατακάθισμα.

Καθίστα, ἀντὶ Καθίσταθι, πρς. τοῦ Καθίστημι.

Καθ-ιστάνω καὶ Καθ-ιστάω-ῶ (παρτ. Καθίστανον), (μτγν.) ἀντὶ

Καθ-ίστημι, Μ. καταστήσω (ἀόρ. Κατέστησα καὶ 6'. Κατέστην καὶ πθ. Κατεστάθην, μσ. πρκ. Καθέστηκα κτλ.). Στήνω· τοποθετῶ· βάλλω. ἱδρύω. (τρπ.) καταστάνω, διορίζω. » Κρητῆρα καθίστα, « Ἰλ. Ι. » Νῆα κατάστησον, « Ὀδ. Μ., σταμάτησέ την. (καὶ ἑλλ.) » Καταστήσαντες (ἐνν. τὴν ναῦν ἢ ἑαυτοὺς) ἐπὶ θέαν, « Ξεν. (Οἰκον. ις', 7). (καὶ τρπ.) » Ἐπιμελητάς τινας καθιστάναι, « αὐτ. » Πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; « αὐτ. » Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς; « Γρφ. » Καθιστάναι δημοκρατίαν (δικαστήρια), « Αξ. (καὶ μσ.) » Ἐπειδὰν καταστήσησθε τοὺς ἄρχοντας, « Ξεν. (ὅθ. ἡ μτχ.) » Καθεστηκὼς καὶ Καθεστὼς, « ὁ διωρισμένος (διατεταγμένος), συνήθης κτλ. (καὶ οὐδ.) » Τὸ Καθεστηκὸς, « ἡ τάξις, ἡ συνήθεια. 2) (προθετ.) φέρω (καὶ ἀφίνω) τινὰ εἰς, (τρπ.) τὸν κάμνω νὰ καταντήσῃ, τὸν φέρω εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν· (μσ.) φθάνω, καταντῶ. » Τούς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε ἢ εἰς Ἤλιδα καταστῆσαι, « Ὀδ. Ν. » Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Καταστὰς εἰς Ῥήγιον (εἰς τὸ στρατόπεδον), « Θκ., Ἡρωδ. » Καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος, « Θκ., παρουσιασθεὶς εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ. » Καθίσταντο εἰς τοὺς Ἐπαρίτους, « Ξεν. » Ὥσπερ ἐν νηῒ διαπονεῖσθαι ἕω ἂν ἐς οὖρον καταστῶσιν, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Καθιστάναι τινὰ εἰς ἀσφαλὲς (ἐν ἀκινδύνῳ κτλ.) ἢ εἰς ἀνάγκην (εἰς ἀπορίαν, εἰς κίνδυνον, εἰς αἰσχύνην κτλ.), « (καὶ μσ.) » Καθίστασθαι εἰς πόλεμον (εἰς ἀγῶνά, εἰς ἔχθραν) τινι, « Αξ. » Τοῖς ἄρτι καθισταμένοις τὸν βίον, « Βσλ., (κοιν.) ἐμβαίνουν πλέον εἰς τὸν κόσμον. » Καταστὰς εἰς φόβον, « Αξ., (ὅθ. 3) (μσ.) γίνομαι, (καὶ εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι ἤδη, ὑπάρχω. » Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι, « Σοφ. (ὅθ. 4) κοστίζω. » Ἂν γὰρ ἐκλογισθῇ τῶν δραμάτων ἕκαστον ὅσου κατέστη, « Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ὥστε εἰς τάλαντον ἀργυρίου τὴν τιμὴν εἶναι τοῦ οἴνου καθεσταμένην σὺν τοῖς ἀναλώμασι, « Δμ., (παρβλ. Γίνομαι 10). 5) καταπραύνω, καθησυχάζω· διευθετῶ, τακτοποιῶ. (καὶ μσ. ἐπὶ ῥευστ.) κατακάθομαι· (ἐπὶ ἀνέμ.) γαληνίζω, καταπέφτω, καταλογιάζω (κυρ. ᾗ μτφορ.). » Καθιστάναι τὴν πόλιν ταραττομένην, « Γργ. » Καθιστάναι τινὰ ἐκ μανίας, « Βασ. (καὶ μσ.) » Καθίστατο τὰ χωρία, « Θκ. (καὶ αὐτπθ.) » Ὅταν ἡ λίμνη καταστῇ, « Ἀρςφ. » Ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα καθεστηκὸς λάβῃς, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας, « Δκ., μεσόκοπος, (κοιν.) συσταζούμενος.

Καθ-ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ᾗ μανθάνω τι (πληροφοροῦμαι) ἐντελῶς.

Καθιστόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθὸ (ἀντὶ Καθ' ὅ), ἐπίρ. Καθόσον, ὅσον· ἐπειδή. » Καθὸ οἷοί τ' ἦσαν, « Διόδ.

Καθ-οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁδηγῶ.

Καθοδήγησις, εως καὶ

Καθοδηγία (ἡ), = Ὁδηγία.

Καθοδηγὸς (ὁ), = Ὁδηγός.

Κάθοδος (ἡ). καταίβασμα· δρόμος πρὸς κατάβασιν. 2) ἐπιστροφὴ ἐξορίστου. » Ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν —, « Πλάτ.

Καθοίμεθα, ἀ. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Κάθημαι.

Καθολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ καθόλου, γενικός.

Καθολικῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, γενικῶς.

Καθολκὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ καθέλκειν, τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω. » Ἡ τῶν νεῶν καθολκὴ, « Αἰν. Τακτ., τὸ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν καταίβασμα τῶν πλοίων.

Καθολκὸς (ὁ, ἡ). ὁ σύρων (τραβῶν) πρὸς τὰ κάτω.

Κάθολος (ὁ, ἡ). ὅλος ὁμοῦ, ὁλόκληρος.

Καθόλου (ἀντὶ Καθ' ὅλου), ἐπίρ. Γενικῶς, καθολικῶς, ἐν γένει, κατὰ πάντα. » Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, « Πλβ. » Καθόλου μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν μεγάλῃ εὐηθείᾳ ἔσεσθαι, « Ἐπιστ. Φιλ. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Ἡ τῶν καθόλου πραγμάτων συνταξις, « Πλβ., ἡ τῆς γενικῆς ἱστορίας. » Ἡ καθόλου προσῳδία, « Γρμτ., ἡ γενικῶς ἐν χρήσει. 2) (ἐνίστε) ἀντὶ Οὐδόλως, ὁλότελα, (κοιν.) καθόλου. » Εἶναι Κυνικόν σε κἀνυπόδητον οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου, « Ἐπγρ. (Δ'. 153).

†Κάθομα ᾗ Καθομάδα [κατά, ὁμὸς ὁμᾶς], ἐπίρ. Ὁμοίως, παρομοίως.

Καθ-ομαλίζω, Μ. ίσω. Ὁμαλίζω (Ἰσιάζω) τι ὅλως διόλου, ἐξομαλίζω· (μτφορ.) ἐξημερόνω.

Καθ-ομηρεύω, Μ. εύσω ᾗ

Καθ-ομηρίζω, Μ. ίσω. Περιγράφω ἢ Ἐκκωμιάζω τι μὲ Ὁμηρικοὺς στίχους.

Καθ-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἑλκύω τινὰ μὲ τὴν ὁμιλίαν (μὲ τὴν συναναστροφήν) μου, δημαγωγῶ· πολιτεύομαι. » Τοὺς καιροὺς (ἢ, ἂν δὲν ᾖνε σφάλμα, » Τοῖς καιροῖς) —, « Σχλ., = Ἐξαγοράζομαι. » Ἀλκιβιάδης καθομιλῶν Φαρνάβαζον, τὴν Περσικὴν ἐνεδύσατο φωνὴν, « Ἀθ. 2) (πθ. κατὰ μτχ.) ὁμιλοῦμαι παρὰ πάντων, εἶμαι κοινῶς ἐν χρήσει. » Δόξα καθωμιλημένη, « Πλβ., ἡ γενικῶς παραδεδεγμένη ἰδέα, ἡ κοινὴ γνώμη.

Καθ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμφωνῶ, ὑπόσχομαι μετὰ βεβαιότητος, ἀρραβωνίζω. » Καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ, « Πλ, (καὶ πθ.) » Ἰουλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην, « αὐτ.

Καθ-οπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (Ἁρματόνω) ἐντελῶς· ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα.

Καθόπλισις, εως (ἡ) ᾗ

Καθοπλισμὸς (ὁ). τὸ καθοπλίζειν ἢ καθοπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα· ἁρματωσιά.

Καθορατικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθορᾶν, προικισμένος μὲ πολὺ διορατικόν.

Καθ-οράω-ῶ, καὶ Π. -οράομαι-ῶμαι, Μ. κατ-όψομαι (ἀόρ. Κατεῖδον κτλ.). Βλέπω (ἀπὸ πάνω) πρὸς τὰ κάτω· κυττάζω ἀσκαρδαμυκτί· παρατηρῶ μὲ περιέργειαν. » Ἐπεὶ δὲ τὰ ἄκρα εἶχον, καθεώρων τὰς οἰκήσεις, « Ξεν. » Τὸ μὲν πῦρ οἱ ἄνθρωποι ῥᾳδίως καθορῶσιν, εἰς δὲ τὸν ἥλιον οὐ δύνανται ἀντιβλέπειν, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Καθορώμενος αἶαν, « Ἰλ. Ν. (καὶ κατὰ τμῆσ.) » Κρονίων Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται, « Ἰλ. Ω.

Καθ-ορίζω, Μ. ίσω. Προσδιορίζω μὲ ἀκρίβειαν.

Καθοριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἀκριβῆ ὁρισμὸν, προσδιοριστικὸς, ἡ· ὡρισμένος, ὁριστικὸς, βέβαιος.

Καθ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁρμάω.

Καθ-ορμίζω καὶ (μσ.) -ορμίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) εἰς τὸν λιμένα (Θκ. Δ', 13).

Καθόρμιον (τὸ), (Γρφ.). ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι.

Καθ-οσιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθιερόω, ἀφιερόνω. » Καθωσιωμένος τινὶ, « Ἡρωδ., προσηλωμένος, ἀφωσιωμένος.

Καθοσίωσις, εως (ἡ), = Καθ' ἱρώσις, ἀφοσίωσις. 2) (μτγν.) ἡ καθ' ὁσίου (ἁγίου) τολμηθεῖσα πρᾶξις· (ὅθ.) » Καθοσιώσεως ἔγκλημα, « Νμ., τὸ κατὰ βασιλέως.

Καθόσον (ἀντὶ Καθ' ὅσον), ἐπίρ. = Καθό.

Καθότι (ἀντὶ Καθ' ὅτ.), ἐπίρ. = Καθὸ, Καθόσον, Καθ' ὃν τρόπον, καθώς· ἐπειδή, κατὰ ποῖον τρόπον, πῶς. » Γνώμην εἰσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται, « Θκ.

Καθ-υβρίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Ἀτιμάζω μὲ ὑπερβολὴν, περιυβρίζω· (μὲ δοτ.) ἐπεμβαίνω ὑβριστικῶς, ἐνυβρίζω. (μτφορ. ἐπὶ ἀψύχ.) μολύνω, διαφθείρω. » Τὰ πλησίον νάματα καθύβριστο . . . τῶν βαρβάρων ἱπποκρατούντων, « Πλ.

†Καθ-υγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ, (ὅθ.

Καθυγίασις, εως (ἡ). ἐντελὴς ἰατρεία (θεραπεία).

Καθ-υγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ κάθυγρον, καταβρέχω, καταμουσκεύω.

Καθυγρασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κάθυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρὸς (βρεγμένος, μουσκευμένος)· ὑδατώδης.

Κάθυδρος (ὁ, ἡ), = Κάθυγρος. 2) Π. πλήρης ὕδατος.

Καθ-υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γαβγύζω κατά τινος.

Καθ-υλίζω, Μ. ίσω, = Διυλίζω, σουρόνω, στραγγίζω, καθαρίζω.

Καθ-υλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ φυτ.) Ἐβγάζω πολλὰ (ἄχρηστα) κλαδιὰ καὶ φύλλα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καθ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνυμνῶ, ὑμνολογῶ συνεχῶς καὶ μεγαλοφώνως.
Καθ·υπάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Καθυπήγαγον κτλ.), = Καθυποτάσσω· καθυποβάλλω. » Πικρῷ θανάτῳ αὐτὸν καθυπήγαγε, « Κ. Μαν.
Καθ·υπακούω, Μ. ούσω. Ὑπακούω ἐντελῶς, ὑπόκειμαι ὡς προθυμότατος ὑπήκοος.
¿Καθ·υπ·άρχω, Μ. άρξω, = Ὑπάρχω διηνεκῶς ἢ διαρκῶς.
Καθ·υπ·είκω, Μ. είξω. Ὑπείκω (Ὑπακούω, Ὑποτάσσομαι) κατὰ πάντα.
Καθ·υπ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Σημαίνω τι ὑποκεκρυμμένως, ὑπαινίττομαι.
Καθ·υπεν·δίδωμι, Μ. ενδώσω. Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) ἐντελῶς.
Καθ·υπερ·ακοντίζω, Μ. ίσω, = Ὑπερακοντίζω.
Καθ·υπερ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Περνῶ παραπάνω, ἐξέχω, ὑπερέχω.
Καθ·υπερ·έχω, Μ. έξω. Ὑπερέχω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.
Καθ·υπερηφανέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν κατά τινος, περιφρονῶ ἄλως διόλου.
Καθύπερθε (καὶ πρὸ φων.) Καθύπερθεν, ἐπίρ. Τοπ. Ὑπεράνωθεν, ἀπὸ πάνω ἢ παραπάνω ἀπό. (μὲ γεν.) » Ἡ καθύπερθεν ἢ ὑπένερθε Χίου, « Ὀδ. Γ. » Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ.) » Μόχθου—, « Πίνδ., ἀνώτερος, ἀκαταπόνητος. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τῶν ἐχθρῶν καθύπερθε γενέσθαι, « Σοφ., νὰ ὑπερισχύσῃ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ δὲ καθύπερθε θηριώδης ἡ Λιβύη ἐστί, « Ἡρ. 2) Χρον. προτήτερα. » Καθύπερθε δὲ τούτων, Ἡρ., πρὸ τούτων δέ, πρὶν γένωσιν αὐτά.
Καθυπέρτατος, η, ον, (ὑπερθ. τοῦ Καθύπερθε). Ὑπέρτατος, ἀνώτατος.
Καθ·υπερτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω (Ὑπερτερῶ) ὅλως διόλου, εἶμαι ἢ γίνομαι καθυπέρτερός τινος, ὑπερβαίνω. » Ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπερτερῇ, « Ἀρέθ.
Καθυπερτέρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Καθυπέρτερος, α, ον, (συγκρ. τοῦ Καθύπερθε). Ὅλως διόλου ἀνώτερος (ὑπέρτερος). » Τὰ πράγματα καθυπέρτερα γέγονεν, « Ἡρ., ὑπερίσχυσαν.
Καθ·υπερ·φέρω, Μ. οίσω. Ὑπερφέρω (Ὑπερέχω) ἐντελῶς.
Καθ·υπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ μὲ ἄκραν προθυμίαν, καθυποχρεώνω διὰ τῆς ὑπηρεσίας μου.
Καθ·υπισχνέομαι-οῦμαι (χ. Μ.). Ὑπόσχομαι μετὰ βεβαιότητος.
Καθυπνῆς, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κάθυπνος.
Καθύπνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος καθ' ὕπνους (συμβαίνων ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου).
Κάθυπνος (ὁ, ἡ). εὑρισκόμενος εἰς βαθὺν (βαθυσμένος εἰς τὸν) ὕπνον· ὑπνώδης.
Καθ·υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμῶμαι βαθέως, ἢ· ἀποκοιμῶμαι, μὲ 'ποίρνει ὁ ὕπνος.
Καθύπνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀποκοίμησις.
Καθ·υποβάλλω, Μ. βαλῶ, = Ὑποβάλλω.
Καθ·υπογράφω, Μ. γράψω, = Ὑπογράφω.
Καθ·υποδείκνυμι, Μ. δείξω, = Ὑποδείκνυμι.
Καθ·υποδέχομαι, Μ. δέξομαι. Ὑποδέχομαι προθύμως.
Καθ·υποζώνω (δύομαι), Μ. δύσομαι. Χώνομαι ἐντελῶς ὑποκάτω εἰς, παρεισδύω, ὑπεισέρχομαι.
Καθ·υποζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, = Καθυποτάσσω.
Καθ·υπο·κειμαι, Μ. κείσομαι. Ὑπόκειμαι ὅλως διόλου.
Καθ·υποκλέπτω, Μ. κλέψω, = Ὑποκλέπτω.
Καθ·υπο·κλίνω, Μ. κλινῶ. Ὑποκλίνω ἐντελῶς, καθυποτάσσω.
Καθ·υποκρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι, (μὲ αἰτ.) Θέλγω (Ἐλκύω εἰς τὸ θέλημά μου, Ὑποδουλόνω) τινὰ διὰ τῆς ἐπὶ θεάτρου ὑποκρίσεώς μου. » Ὡς καθυποκρινούμενον ὑμᾶς, « Δημ. 2) (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) ὑποκρίνομαι, μιμοῦμαι ψευδῶς τι. » Γνήσιαν φιλίαν καθυποκρινόμενοι, « Φίλ.
Καθ·υπο·μένω, Μ. μενῶ. Ὑπομένω μέχρι τέλους.
Καθ·υποπίπτω, Μ. ὑποπεσοῦμαι. Ὑποπίπτω ὅλως διόλου.
Καθ·υποπτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω τι κατά τινος.
†Καθύποπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καχύποπτος.
Καθ·υποσαίνω (χ. Μ.). Ὑποσαίνων ἀπατῶ (ὑποδουλόνω).
Καθ·υποσκελίζω, Μ. ίσω. Ὑποσκελίζω ἐντελῶς.
Καθ·υποσπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Καθέλκω ἀπατηλῶς καὶ κατ' ὀλίγον.
Καθ·υποστιβίζω, Μ. ίσω. Βάφω τὰ ὀμματοτσούνουρα καὶ ἀφρύδιά μου μὲ στίβι (μαύρην βαφὴν), (ἄλλ. γρφ. Καθυποστιμμίζω).
Καθ·υποστρέφω, Μ. στρέψω, = Ὑποστρέφω, ἐπιστρέφω.
Καθ·υποτάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ὑποτάσσω ὅλως διόλου.
†Καθ·υποτοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καχυποτοπέομαι.
Καθ·υποτρέχω, Μ. ὑποδραμοῦμαι (ἀόρ. Καθυπέδραμον κτλ.). Κατατρέχω ἢ Ἀπατῶ κρυφίως.
Καθ·υπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθυπηρετέω.
Καθ·υποφαίνω, Μ. φανῶ, = Καθυπεμφαίνω.
Καθ·υστερέω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ
Καθυστερίζω, Μ. ίσω. Μένω πολλὰ ὀπίσω (μὲ γεν.) ἔρχομαι ἢ πράττω τι ὀλοῦστερινός· (τρπ.) εἶμαι πολλὰ κατώτερός τινος.
¿Καθ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι καθ' ὁλοκληρίαν. (τρπ.) μηχανορραφῶ κατά τινος. (εἰς τὸν Ἡσύχ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Καθυφεῖναι, διότι τὸ ἑξῆγεῖ· ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν).
Καθύφεσις, εως (ἡ). τὸ καθυφίεσθαι, παραμέλησις ἑκούσιος ἐμπεπιστευμένης ὑποθέσεως, ἐθελοκακία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καθήκοντος, (π. χ.) ἡ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου συνεννόησις τοῦ δικηγόρου κτλ.
¿Καθυφετὴρ καὶ Καθυφέτης (ὁ), ὁ παραβαίνων ἀπὸ ἐθελοκακίαν ἢ μυσικὴν μὲ τὸν ἐχθρὸν συνεννόησιν τὰ χρέη του· παραμελῶν ἑκουσίως τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτὸν πράγματα, [ἐκ τοῦ
Καθ·υφ·ίημι, Μ. καθυφ·ήσω (ἀόρ. Καθυφῆκα κτλ.), = Παραμελῶ (ἀπὸ ἐθελοκακίαν) τὰ καθήκοντά μου, ἀφίνω τὸν ἐχθρὸν νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν, δικηγορῶν ἐνδιάδω ἑκουσίως ἵνα κερδίσῃ ὁ ἀντίδικος μετὰ τοῦ ὁπ. συνεννοήθην, μαχόμενος ὑποχωρῶ ἀνάνδρως, (ἐν γεν.) ὑποχωρῶ, ἐθελοκακῶ.
Καθ·υφ·ιστημι, Μ. καθυποστήσω, = Ὑφίστημι.
Καθ·υφ·οράω-ῶ, Μ. υπιόψομαι, = Καθυποπτεύω.
Καθ·ύω, Μ. ύσω. Καταβρέχω.
Καθ·ωραΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω καθ' ὑπερβολὴν, καταστολίζω. ||. (μτ.) σεμνύνομαι, καμαρώνω.
Καθὼς [κατὰ, ὡς], ἐπίρ. = Καθάπερ, καθ' ὃν τρόπον.
Καὶ, σύνδ. Συμπλ. (συνδέων ἢ λέξιν μὲ λέξιν) » Ἡ οἰκονομία ἐπιζήμιη τις ἐστίν, ὥσπερ ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονική, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Τε) » Ἰὼν δὲ ὁμοῦ ὄντας Σωκράτην τε καὶ Κριτόβουλον κτλ., « αὐτ. (ἢ πρότασιν μὲ πρότασιν) » Τά τε ἱμάτια φιλυφρονεστέρως ἔχουσι, καὶ τὴν φωνὴν πραοτέραν ποιοῦνται, καὶ τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθεριώτατον ἄγουσιν, « αὐτ. 2) Μεταβατ. » Καὶ ἐγὼ εἶπον, « αὐτ. » Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, « αὐτ. 3) Ἐνδιατ. » Καὶ πῶς, ἔφη, οὐκ ἀπαλλάττῃ; « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὴν) » Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) εἰς τὸν ἐσόμενον μῆνα τελέσειν, « Λα. 4) Ἐναντ. » Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω, « Ἰλ. Γ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἀν) » Καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, « Ἰλ. Κ. (καὶ μετὰ τοῦ Εἰ) » Καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, « Ἰλ.... » Καὶ εἰ μὴ χρήματά τις τύχοι ἔχων, « Ξεν. (συνήθ. δὲ μετὰ τοῦ Τοι καὶ Περ) ὅδε Καὶ τοι, Καὶ περ. 5) Ἀντιδιατ. (ἀντὶ τοῦ Ἀλλά:) » Καὶ τὸ βόδον καλόν ἐστι, ᾗ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει· καὶ τὸ κάλλος καλὸν ἐστιν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ, « Θκρ. 6) Προσθετ. » Ναί, μὰ τοὺς θεούς, καὶ σφόδρα γε, « Ξεν. » Νὴ Δία, καὶ πολλούς γε, « αὐτ. » Ὁ δὴ καὶ καθ' ἡμᾶς διεσώζετο, « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλὰ) » Ἀλλὰ καὶ ἔμελλον δὲ ἐγὼ τοῦτο ἐρήσεσθαι, « Ξεν. 7) Ἐπιτατ. ἢ Ἐμφαντ. (κατὰ διαφόρους ἐκδοχάς) » Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλεθρίῳ, « Ὀδ. Δ. » Ἆρ' οὐ τοῦτό γε ἦδη καὶ λίαν μανικόν; « Ξεν. » Αὐξανόμενος γίνεται καὶ εἰς ἑπτακαίδεκα πήχεις, « Πρ. » Κέλεται δέ ὁ θυμὸς καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, « Ἰλ. Μ. » Ἀχρηστοι καὶ γυναῖξί, « Πλάτ. » Ἐπὶ σέ οὗτοι. Καὶ τίνα, φησίν, ἄλλον; Πλ. » Ἔκ τε καὶ ᾠψὲ τελεῖ, « Ἰλ. Δ. » Ἦν δ' ἦμαρ ἦδη δεύτερον καὶ κατηγόμην, « Σοφ. (συνήθ. δὲ τὸ) » Καὶ ταῦτα, « Καὶ μάλιστα, ᾗ ἐν ᾧ, καὶ μολονότι. » Καὶ ταῦτα εἰδότες ὅτι, « Ξεν. » Καὶ ταῦτα τῶν δοκούντων ἱκανωτάτων ἀνδρῶν εἶναι, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτ. 8) (μετὰ τὰ Ὁμοιοματ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Ὥσπερ. »Γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ οὐ, « Ἡρ. ||. (μὲ διάφορα ἄλλα μόρια ἐξηγεῖται διαφοροτρόπως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως μένει σχεδὸν ἀνεξήγητος). »Καὶ γάρ, » Καὶ γάρ τοι, » Καὶ γὰρ δή, » Καὶ γὰρ οὖν, « ἐπειδὴ τῷ ὄντι. » Καὶ δὲ, » Καὶ δέ τε, » Καὶ δέ νυ, « Π., καὶ τῷ ὄντι, μάλιστα καὶ, καὶ πρὸς τούτοις. » Καὶ νύ κε, » Καὶ νύ κε δή, » Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσαν, « Ὀδ. Α., καὶ ἤθελον ἴσως (βέβαια) τὸ κατορθώσῃ. » Καὶ δή, » Καὶ δὴ δέδειγμαι, « Αἰσχλ. » Καὶ δὴ παρεῖκεν, « Κύρ., ἰδοὺ θετέον, ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι. » Καὶ μέν, » Καὶ μέν δή, » Καὶ μὲν δὴ καὶ « Λξ., ἀλλὰ προσέτι.

Καιάδας ἡ Καιάτας ἡ Καιέτας, α (ὁ), [συγγ. τῷ Κῶος]. χάσμα (βάραθρον) ὅπου ἔβριπτον εἰς τὴν Σπάρτην τοὺς κακούργους. » Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα Καιάτας οἱ Λάκωνες προσηγόρευσαν, « Στρβ.

Καῖαρ, ατος (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κύαρ.

Καιετάεις [καιέτας], εσσα, εν, Π. κοῖλος· χασματώδης, (κατ' ἄλλ.) Καλαμινθώδης, (ὀθ. συνκδχ.) »Ἵππῳς καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσαι, « Καλλ., μεγάλους, (ἐκτὸς ἐὰν δὲν ᾖνε μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Καίω, βουλλωμένους μὲ καυμένον σίδηρον, ἴδε Κοππανίας καὶ Σαμφόρας), (παρβλ. Κητώεις).

Καικίας, ου (ὁ). ἄνεμος βορειοανατολικὸς, (Ἰταλ.) γραῖγος, γραιβολεβάντες, (παρβλ. Θρασκίας).

Καινίζω, Μ. ἴσω. Καινουργῶ, ἀνανεόω· καινοτομῶ. ||. (τρτπρσ. ᾗ ἀμτβτ.) »Καί τι καινίζει ζεῦγη, « Σοφ., καινοφανές τι συμβαίνει εἰς τὸν οἶκον. 2) Π. μεταχειρίζομαι πρῶτος καινούργιόν τι πρᾶγμα, ἐγκαινιάζω. »Καίνισον ζυγὸν, « Αἰσχλ., (ἴδε καὶ Καινόω).

Καινὶς [καίνω], ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἡ χρησιμεύουσα πρὸς σφαγὴν ζώων, (ἄλλ. διορθ. Κοπίς).

Καίνισμα (τὸ), [καινίζω]. πρᾶγμα καινοφανὲς ἢ ἀνακαινισμένον, καινοτομία.

Καινισμὸς (ὁ). ἀνακαίνισις· νεωτερισμὸς, καινοτομία.

Καινιστὴς, οῦ (ὁ). ἀνακαινιστὴς· νεωτεριστὴς, καινοτόμος.

Καινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) καινοφανῆ πράγματα.

Καινογραφὴς, έος (ὁ, ἡ). καινοπρεπῶς γραμμένος.

Καινογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων καινοφανῆ φυλλάδια.

Καινοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καινοτομέω.

Καινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Καινοφανής.

Καινόλεκτος (ὁ, ἡ). καινοπρεπῶς ἐκφραζόμενος, καινοφανὴς (τὴν λέξιν).

Καινολογία (ἡ). καινοφανὴς τρόπος τοῦ λέγειν, καινοτομία (νεωτερισμὸς) περὶ τὴν ἔκφρασιν.

Καινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων καινοφανῆ πράγματα, ἢ, μεταχειριζόμενος καινοφανεῖς λέξεις.

Καινοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [καινὸς, πήγνυμι]. νεωστὶ κατασκευασμένος, καινούργιος, (ἴδε Καινοπαθής).

Καινοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξενοπαθῶ, [ἐκ τοῦ

Καινοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. ἔπαθέν (ὑπέφερε) τις πρώτην φορὰν, (ἄλλ. διορθ. Καινοπαγής).

Καινεπηγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καινοπαγής.

Καινοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [καινὸς, πῆμα]. ὁ νεωστὶ (πρώτην ᾗδη φορὰν) δοκιμάσας δυστυχίαν.

Καινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Ἐπινοῶ τι καινὸν (καινοφανὲς), καινοτομῶ ἢ, ἀνακαινίζω. « Τί καινοποιηθὲν λέγεις; Σοφ., τί νέα;

Καινοποίησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνακαίνισις, καινοτόμησις.

Καινοποιητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπινοῶν ἢ εἰσάγων καινοφανές τι· ἀνακαινιστής.

Καινοποιΐα (ἡ). τὸ καινοποιεῖν, ἀνακαίνισις· καινοτομία, [ἐκ τοῦ

Καινοποιὸς (ὁ, ἡ). νεωτεριστὴς, καινοτόμος, ἢ· ἀνακαινιστής.

Καινοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω καινὰ (καινοφανῆ) πράγματα, καινοτομῶ, νεωτερίζω, (συγχ. τῷ Κοινοπραγέω).

Καινοπραγία (ἡ). νεωτερισμὸς, καινοτομία, (συγχ. τῷ Κοινοπραγία).

Καινοπραξία (ἡ), = Καινοπραγία.

Καινοπρέπεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Καινοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πρεπῶς. Καινοφανὴς, ἀσυνείθιστος.

Καινὸς [καίνω] ἡ, όν. Καινούργιος. »Ἐκ καινῆς «, Θκ. ἐπίρ., ἐκ νέου, (κοιν.) ἀπὸ καινουργῆς. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) καινοφανὴς, παράδοξος, ἀνέλπιστος. » Τὸ καινὸν (» Τὰ καινὰ) τοῦ πολέμου, « Θκ. Ἄρστ., αἱ καινοτομίαι, τὰ στρατηγήματα, (Γαλλ.) les coups de main. »Ὡς γὰρ πολέμου, καὶ ἀκροάσεως πολλὰ τὰ καινά ἐστι. Καὶ γὰρ πολιὰ τοῦ λέγοντος, καὶ πλάσματα, καὶ ὀρρῦς κτλ., « Πλ. ||. (οὐσ. καὶ κυριωνυμ.) » Καινὸν, « Ἀρχφ., μέρος τι τοῦ δικαστηρίου.

Καινόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ καινὰ (τὰ καινοφανῆ) σπουδάζων, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας). » Τὸ καινόσπουδον, « Λογγ., ἡ πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς κλίσις.

Καινοσχημάτιστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος μὲ τρόπον καινοφανῆ (παράξενον, ἀσυνείθιστον),

Καινόσχημος (ὁ, ἡ), = Καινοφανής.

Καινόταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς καινὸν (καινοπρεπῶς κατεσκευασμένον) τάφον.

Καινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ καινοῦ, καινεργάσυνη. » Δειναὶ γὰρ δακεῖν ἅρπακας ἁπαλᾶς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες, « Φλῆρ. 2) = Καινοπρέπεια. »Ὥσπερ παρακελευόμενος τούτοις τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν καινότητα, « Ἀθ.

Καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀνοίγω) καινούργιον δρόμον (καινούργιον μεταλλεῖον κτλ.), (ὀθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.) εἰσάγω νέον σύστημα (νέα ἤθη, δόγματα κτλ.), νεωτερίζω. »Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσι, καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν καὶ ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, « Ἀρχφ. « Δέξαι τελετὴν καινήν.. ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Πάντες ὄχλοι κοῦροι πρὸς τὰ καινοτομούμενα, « Πρωθ.

Καινοτόμημα (τὸ). τὸ καινοτομηθὲν, νεωτερισμὸς, καινοτομία.

Καινοτομία (ἡ). τὸ καινοτομεῖν, ἄνοιγμα νέου δρόμου (νέου μεταλλείου) (μτφ.) εἰσαγωγὴ νέων (καινοφανῶν) δογμάτων κτλ., νεωτερισμός.

Καινοτόμος (ὁ, ἡ), [καινὸς, τέμνω]. ὁ εἰσάγων νέον σύστημα, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας).

Καινότομος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) καινουργοκομμένος, (μπορ.) νεωστὶ εἰσαχθείς, καινοτομηθείς· καινοφανής.

Καινοτόμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον καινότομον· καινοφανῶς.

Καινοτροπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Καινότροπος (ὁ, ἡ). νέου τρόπου, καινοφανὴς, ἀσυνήθιστος.

Καινουργέτης, ου (ὁ). ὁ καινουργήσας (ἀνακαινίσας ἢ καινοτομήσας) τι. »Ναῶν —, « Ἡρῳ.

Καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι καινούργιον, καινουργόνω. 2) καινοτομῶ (περὶ τὰ καθεστῶτα), νεωτερίζω.

Καινούργημα (τὸ). τὸ καινουργηθὲν, καινοτόμημα.

Καινουργὴς, έος (ὁ, ἡ). καινούργιος· καινουργοκαμωμένος.

Καινούργησις, εως (ἡ), καὶ

Καινουργία (ἡ). τὸ καινουργεῖν, ἀνακαίνισις· νεωτερισμὸς, καινοτομία.

Καινουργίζω, Μ. ίσω, = Καινουργέω.

Καινουργισμὸς (ὁ), = Καινουργία.

Καινουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καινουργῶν (ἀνακαινίζων ἢ νεωτερίζων), καινοτόμος.

Καινοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν) φανεὶς, νεοφανὴς, καινούργιος.

Καινόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας). 2) ὁ ἀλλάζων συχνὰ (προτιμῶν τοὺς καινούργιους) φίλους.

Καινοφραὴς, έος (ὁ, ἡ). καινῶς (καινοπρεπῶς) ἐκφρασμένος.

Καινοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι καινοφανεῖς (καινούργιας) λέξεις, νεωτερίζω περὶ τὴν φωνὴν (περὶ τὴν γλῶσσαν).

Καινοφωνία (ἡ), = Καινολογία, νεωτερισμὸς περὶ τὴν φωνὴν (περὶ τὰς λέξεις), ἔκφρασις καινοφανὴς (ἀσυνείθιστος).

Καινόφωνος (ὁ, ἡ), = Καινοφραὴς.

Καινόω-ῶ, Μ. ήσω, = Καινίζω, Καινοποιῶ, καινουργόνω· ἀνακαινίζω· ἐγκαινιάζω. » Ποιηταμένην εἴκημα ὑπόγαιον, καινοῦν τῷ λόγῳ, « Ἡρ., τὸ ἐγκαινίαζε τάχα. (ᾗ πθ.) » Καινοῦσθαι τὰς διανοίας, « Θκ., τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρ. ἐλλιναν (ἔχον τάσιν) πρὸς νεωτερισμούς.

Καίνυμαι (παρτ. Ἐκαινύμην), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (παρβλ. Κάζω), [ἐκ τοῦ

Καίνω [συγγ. τῷ Θείνω], Μ. κανῶ (ἀόρ. β'. Ἔκανον), Π. = Κτείνω, φονεύω.

Καινῶς, ἐπίρ. Μὲ καινὸν (καινούργιον, καινοφανῆ, ἀσυνείθιστον) τρόπον.

Καίνωσις [καινόω], εως (ἡ). καινούργωμα, ἀνακαίνισις καινοτομία.

Καίπερ, σύνδ. Ἐναντιωμ., μ' ὅλον ὅτι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγκαλὰ καί. (πρὸς μτχ.) » Καὶ περ εἰδότα ὅτι, « Ξεν. » Καὶ περ γυνὴ οὖσα, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅμως) »Καὶ περ οὐ στέργων ὅμως, « Αἰσχλ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλ. μορ.) » Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον, « Ὅμ., (παρβλ. Καίτοι).

‡Καιρικὸς ἢ Καιριακός, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἀνάλογος μὲ) τὸν καιρόν. 2) πρόσκαιρος.

Καίριμος, η, ον, = Καίριος.

Καιριολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) τὰ καίρια.

Καίριος [καιρὸς], α ᾷ ος, ον. Ὁ εἷς τὸν πρέποντα (ἁρμόδιον) καιρὸν γινόμενος, (ἐπμ.) ὠφέλιμος. » Σιγᾶν, ἢ λέγειν τὰ καίρια, « Γνμ. » Τὸ καίριον ποιεῖν ξένῳ, « Σοφ., (παρβλ. Εὔκαιρος). 2) ὃ ἐπιτυχὼν τὸν πρέποντα τόπον, (ὅθ. ἐπὶ πλήγ.) θανατηφόρος, ἐπικίνδυνος. » Παῖει αὐτὸν, καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Καιρίων λαβεῖν (πληγῆναι), « Δξ., (ὅθ. 3) (συνκδχ.) » Καίριον (τὸ) καὶ (πλθ.) Καίρια (τὰ), (ἐνν. μέρη), τὰ εὐσιώδη μέρη τοῦ σώματος, ὅπου αἱ πληγαὶ εἶναι θανατηφόροι. » Ὁ αὐχὴν τῶν καιρίων ἐστὶ, « Ξεν. » Πάντων δὲ μάλιστα τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα ὄεῖ σκεπάζειν· καιριώτατον γὰρ ὂν, καὶ ἀφαυρότατόν ἐστιν, « αὐτ. » Ἐν καιρίῳ (ἢ). » Κατὰ καίριον, « Ἡρ., (παρβλ. Καιρός).

Καιρίως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι). »Καιριωτέρως ἂν παρεῖναι, « Ξεν. 2) εἰς μέρος καίριον, θανατηφόρως. » Πληγὴν αὐτεῖ καιρίως οὐσασμένος, « Αἰσχλ.

Καιρόεις, εσσα, εν, Π. [καῖρος]. καλῶς ὑφασμένος, ἔχων καλὸν ὑφάδι.

‡Καιρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθύνω) εὐκαίρως.

Καιρὸς (ὁ), [ἀκαρὴς, ἡ μᾶλλ. συγγ. τῷ κήρ, κάρη]. τὸ ὡρισμένον διάστημα τοῦ χρόνου, (ὅθεν:) » Οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ ἔτους, « Δξ., (παρβλ. Ὥρα). » Καιρῷ χειμῶνος, « Πλάτ. » Κατὰ καιρὸν μὲν, κατὰ καιρὸν δὲ, « Πλ., ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. 2) ὁ ἁρμόδιος ἢ συμφωνημένος καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, ἡ διορία, ἡ ἀκμὴ, (ἐπμ.) ἡ ὠφέλεια, τὸ συμφέρον. » Τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθην., τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; « Δμ. » Ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου.., χρόνος δὲ ποσότητα. « Ἀμμών. (ὅθεν) » Χρόνου καιρὸς, « Σοφ. » Καιρὸν τηρεῖν, « Δξ., ἴδε Καιροφυλακέω. » Καιροῦ λαβόμενος, « Δκ. » Οἱ τῶν πραγμάτων καιροὶ οὐ μένουσι, « Θκ. » Χωρίον προσλαβεῖν, ὃ μετὰ μεγίστων καιρῶν κεῖται τε ᾗ πολεμοῦσι, « αὐτ., σημαίνει πολὺ (ὡς πρὸς τὰ συμφέροντά σας) τὸ νὰ ἦνε εἰκεῖον ἢ πολέμιον. (καὶ περιφρ.) » Ἐν καιρῷ γίνεσθαι (ἢ εἶναί) τινι, « Ξεν., χρησιμεύειν, ὠφελεῖν. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.). » Εἰς (» Πρὸς » Κατὰ) καιρὸν, » Ἐπὶ καιροῦ, » Παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, « Δξ. » Ἐπὶ καιροῦ λέγειν, « Πλ., ὁμιλεῖν ἐπιτυχῶς ἐκ τοῦ προχείρου. »Παρὰ καιρὸν, » Ἐκ (» Ἀπὸ, » Ἄνευ) καιροῦ, « Δξ. » Καιροῦ πέρα, « Αἰσχλ. - » Τίς σοι καιρὸς; « Εὐρ., τί σὲ ὠφελεῖ; 3) ὁ ἁρμόδιος τόπος. » Δυλίσασθαι τῶν χωρίων, οὗ καιρὸς ἐστι, « Θκ., » Ἐν καιρῷ πάνυ καὶ τῶν ἠπείρων καὶ τῆς θαλάσσης, « Δ. Κάρ. (ὅθ. 4) = Καίριος. »Εἰς καιρὸν τυπεὶς, « Εὐρ. » Τὸ εἰς καιρὸν τοῦ τραύματος, « Φλεγ. 5) τὸ μέτριον, τὸ πρέπον, τὸ ἀνάλογον. » Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, « Ησ. » Ὑπὲρ καιρὸν ἐμπεπλαμένος, « Ξεν. » Μείζων τοῦ καιροῦ γαστήρ, « αὐτ. »Προσωτέρω (» Ἐγγυτέρω) τοῦ καιροῦ, « Πλ., Ξεν. » Καιροῦ πλέονες, « Δξ. 6) κατάστασις, διάθεσις· περίστασις. » Οἱ τῶν ἀέρων (σωμάτων) καιροὶ, « Στρ., Γαλ. » Πολις συνηγμένη ὑπὸ λιμοῦ εἰς ἔσχατον καιρὸν, « Ὀλ. » Πρὸς ἄνδρα διὰ καιροὺς τινας ἰσχύοντα γράφοντες εἰρήνην ἀθάνατον, « Δμ. »Καιρῷ δηλεύειν, « Ἐπιγρφ. » Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, « Γρφ., (παρβλ. Χρόνος καὶ Ὥρα).

Καῖρος (ὁ ἢ τὸ), [κείρω, ἡ κήρ]. Τὰ λεπτὰ σχοινία τῶν ὑφαντ. ἀντίων ἅπερ δένονται αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος, ἢ τὸ πλέγμα διὰ τοῦ ὁπ. εἶνε περασμένα τὰ νήματα τοῦ στήμονος ἵνα μὴ ἐμπερδεύωνται, (κοιν.) μιτάρι.

Καιροσέων, Π. ἀντὶ Καιροέσων, γεν. πλθ. θηλ. τοῦ Καιρόεις.

Καιροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καιροφυλακέω.

Καιροσπάθητος (ὁ, ἡ), Π. [καῖρος, σπαθάω], καλιὑφασμένος, κρουστός.

Καιρατηρέω-ῶ, καὶ

Καιροφυλακέω (κτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Καιροφυλακτῶ, παρατηρῶ τὸν καιρὸν, προσμένω νὰ εὕρω εὐκαιρίαν. » Καιροφυλακεῖν τὴν πολιν (τὴν χρῆσιν), « Δμ., Ἀρστ.

‡Καιροφυλακία (ἡ). τὸ καιροφυλακτεῖν.

Καιρόω-ῶ [καῖρος]. Μ. ώσω. Δένω τὰς ἄκρας τοῦ στημονιοῦ εἰς τὰ σχοινία τῶν ἀντίων.

Καίρωμα (τὸ), [καιρόω]. (ἐν γέν.) ὕφασμα, πανὶ, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ δεμένον ἀκόμη εἰς τὰ ἀντία. (κατὰ τὸν Εὐς.) » τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι ».

Καίρωσις [καιρόω], εως (ἡ). τὸ νὰ θέσῃ τις τὸ στημόνι εἰς τὰ ἀντία (ἐπμ.) νὰ βάλῃ τὸ πανὶ εἰς τὸν ἐργαλειόν.

Καισαρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Διοικῶ ἢ Πράττω ὡς) Καῖσαρ.

Καίτοι (ἀντὶ Καὶ τοι), σύνδ. Ἐναντιωματικ. μ' ὅλον ὅτι, (πρὸς ὀρς.) » Καὶ τοι πειρῶμαι, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε). » Καί τοι γε εἴρηκεν, « αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ. μετὰ τοῦ Περ.) » Καί τοι περ ἀπακρήμνου ἐόντος τοῦ χώρου, « Ἡρ., (παρβλ. Καίπερ).

Καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ἔκηα, πθ. πρκ. Κέκαυμαι, ἀόρ. Ἐκαύθην ᾗ [σπντ.] Ἐκαύσθην καὶ β', Ἐκάην). Ἀνάπτω (φωτιάν). » Πῦρ κῆαι ἄνωγε, ὀπτῆσαί τε κρεῶν, « Ὀδ. Ο. » Πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, « Ὀδ. Ι. » Ἐν τῷ χειμῶνι πῦρ κᾶειν πᾶσι δυκεῖ, ἢν ὕλα ἔχωσι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Πῦρ κήαντο, « Ἰλ. Ι. » Πῦρ μέγα κηάμενος, « Ὀδ. Ψ. (καὶ πθ.) » Παννύχιον καίεται τὸ ἑλλύχνιον, « Ἡρ. » Δᾷς καιομένη, « Δκ. 2) πυρπολῶ, κατακαίω. » Καί μιν (τὸν νεκρὸν) ἐν πυρὶ κήαιεν, « Ἰλ. Ω. » Οὔτ' ἀποθανόντα ἀείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, « Ἰσ. » Μηρὰ κήαντες, « Ὀδ. Ν., ὁλοκαυτώσαντες. » Καίουν πυρὰ κέαντες, « Σοφ. (ᾗ καταχρ.) » Ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας, « Ξεν. (ᾗ μτφορ.) » Μίμνερμος ἐκαίετο Ναννοῦς, « Ἀθ., ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν ἔρωτά της.

Κάκ, Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ τοῦ κ) ἀντὶ Κατ' ἢ Κατά. » Ἤλασα κάκ κεφαλῆς, « Θκρ. » Ἀκρην κὰκ κόρυθα, « Ἰλ. Α.

Κάκ, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκ.

Κακάδη (ἡ), = Κακκάβη.

Κακαγγελέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω κακὰς εἰδήσεις (ἀγγελίας).

‡Κακαγγελία (ἡ). κακὴ εἴδησις (ἀγγελία). 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταγγελία, καταλαλιὰ, κακολογία, [ἐκ τοῦ

Κακάγγελος (ὁ, ἡ) ὁ φέρων (δίδων) κακὴν ἀγγελίαν, ἄγγελος κακῶν. » Νυκτικόραξ—, « Ἀντωνῖν.

Κακάγγελτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ ἀγγελθεὶς (γνωσυποιηθείς)· ὁ ἐξαλτίας κακῆς ἀγγελίας προξενηθείς. » Ἄχος—, « Σοφ.

Κακαλία (ἡ), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Βήχιον; (παρβλ. Ἀκακαλίς).

Κακανδρία (ἡ), δειλία, ἀνανδρία. 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ἀνδρία πρὸς τὸ κακοποιεῖν (ᾗ).

‡Κακανέω-ῶ, Μ. ήσω, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κακκονέω, Δακ. ἀντὶ Κατακονάω.

Κακανθήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων κακὸν (ἀγρεῖον ἢ φαρμακερὸν) ἄνθος.

Κακάω, Ζ. Κακκάω.

Κάκεῖ, κατὰ κρ. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖ.

Κάκεῖνος, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖνος.

Κάκεῖσε, κατὰ κρα. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖσε.

Κακελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὰς ἐλπίδας, προσμένω κακὸν, εἶμαι δύσελπις.

Κακέμφατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φάτως. (κυρ. λέξις) ἥτις κάμνει κακὴν ἐμφασιν (κακὴν ἐντύπωσιν), δύσφημος, αἰσχρὰ ἢ, κακόηχος.

Κακεντρέχεια (ἡ). (κανότης (δραστηριότης) εἰς τὸ κακὸν, πονηρία, [ἐκ τοῦ

Κακεντρεχὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρεχῶς. Ὀξὺς (Δραστήριος) εἰς τὸ κακὸν, πονηρός.

Κακεργασία (ἡ). κακὴ χώνευσις, δυσπεψία, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατεργασία).

Κακεργάτης καὶ Κακεργέτης, ου (ὁ) καὶ Κακεργάτις (γέτις), ιδος (ἡ). κακοποιὸς· κακοῦργος.

†Κακεχὼ, όος-οῦς (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐκοστὼ, κακὴ κατάστασις, δυστυχία.

Κακέσχατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θεωρούμενος ὡς τὸ ἔσχατον (τὸ χειρίστον) ὅλων τῶν κακῶν.

Κάκη (ἡ), = Κακία, ἀνανδρία· ἀθλιότης· ἀχρειότης, οὐτιδανότης. (ἐνίοτε) κάκια, κάκιωμα·

Κακηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς ἀγορεύω, κατηγορῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω.

Κακηγορία (ἡ). κακολογία, λοιδορία.

Κακηγόριον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ) » Κακηγορίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ κατηγορήσαντος (ὑβρίσαντός) τινα, ἀγωγὴ ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κακολογίᾳ, (Γαλλ.) plainte en diffamation.

Κακήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -γόρως, (τὸ παρθ. -ίςερος, -ίςατος). Ὁ κακηγορῶν (κακολογῶν), ὑβριστής, λοίδορος.

Κακήθης, εος (ὁ, ἡ), = Κακοήθης.

;Κακήμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καχήμερος.

Κακηπελέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κακῶς, πέλομαι]. εἶμαι κακὰ, εὑρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν, (κοιν.) δὲν τὰ 'πάγω καλά.

Κακηπελίη (ἡ), Π. κακὴ κατάςασις, καχεξία.

†Κάκης, ου (ἡ). εἴδ. ψωμιοῦ τῆς Αἰγύπτ. (ὁ Κορ. διορθ. Κόϊκες).

Κακία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ κακοῦ, (δηλ. κυρ.) δειλία, ἀνανδρία· ἀνικανότης· (ἐν γέν.) ἀχρειότης, μοχθηρία, κακοήθεια· δυστροπία. (εἰς τὸν Θκ.) ἀτιμία (;). ἐλάττωμα (λόγου κτλ.).

Κακιζότεχνος (ὁ, ἡ), (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ ἐπιμελέςατος τεχνίτης Καλλίμαχος), διότι πάντοτε ἐκάκιζεν (ἐμέμφετο ὡς ἀτελῆ, δὲν εὐχαριςεῖτο ποτὲ ἀπὸ) τὰ τεχνουργήματά του.

Κακίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω τινὰ ὡς κακὸν, κατηγορῶ, μέμφομαι, αἰτιῶμαι. »Τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν,« Δμ. 2) (μσ.) δείχνω κακίαν (ἀνανδρίαν), δειλιῶ. »Ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα, ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων ἑσταότα,« Ἰλ. Ω. »Τύχῃ μὲν, ὡς ἐδόκουν, κακιζόμενοι, γνώμῃ δὲ οἱ αὐτοὶ ἔτι ὄντες,« Θκ.

Κάκιον, οὐδ. τοῦ Κακίων. ||. (ἐπίῤ.) συγκρ. τοῦ Κακῶς.

Κακιότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Κακίων.

Κακισμὸς (ὁ), τὸ κακίζειν, μέμψις, κατηγορία. »Ὁ Ἴαμβος κακισμοῖς οἰκεῖός ἐστι,« Στρβ.

Κάκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Κακὸς, εἰς ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν) κακός.

Κακίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Κακὸς, πλέον κακὸς, δειλότερος, ἀνανδρότερος.

Κακιῶσαι, Δ. ἀντὶ Κηκίουσαι.

Κακκάβα [ὀνμτπ.], ἡ φωνὴ τῆς πέρδικος, (συνκδχ.) ἡ περδιξ.

Κακκάβη (ἡ), [κάβος]. χύτρα (μὲ τρία πόδια), (κοιν.) κακκάβι.

Κακκαβίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν πέρδικα. »Τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν,« Ἀρςτ.

Κακκάβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κακκάβη.

Κακκαβίς, ίδος (ἡ), μικρὴ ἢ θηλυκὴ πέρδικα. 2) = Κακκάβιον.

†Κάκκαβος (ἡ ἢ ὁ), Κακκάβη.

Κακκάζω [ὀνμτπ.], Μ. άσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν ὄρνιθα (ὅταν γεννήσῃ), κακκανίζω.

Κακκᾶν ἢ Κακκᾷν (ὡς ἐκ τοῦ) Κακκάω. (φωνὴ συνήθης τῶν μικρῶν παιδιῶν) ἀντὶ Χέζω.

Κακκείω, Π. ἀντὶ Κατακείω.

Κακκέλευθα, Π. ἀντὶ Κατὰ κέλευθα, κατὰ τὰς ὁδούς.

†Κακκεφαλὴν, Κακκεφαλῆς, (πρέπει νὰ γράφεται διῃρημένον) Κάκ κεφαλὴν, -λῆς, (ἴδε Κάκ).

Κάκκη (ἡ). κόπρος (ἀνθρ.).

Κακκῆαι, Π. ἀντὶ Κατακῆαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

†Κακκονέω (διορθ. τινὲς τὸ Λακ. Κακανάω) ἀντὶ Κατακονάω.

†Κακκόρυθα, Κακκορυφὴν, (πρέπει νὰ γράφωνται διῃρημένα), Κάκ κορυθα, Κάκ κορυφὴν, (ἴδε Κάκ).

Κακκρύπτω, Μ. κρύψω, Π. ἀντὶ Κατακρύπτω.

;Κακοανάστροφος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὴν συναναστροφήν.

Κακοβάκχευτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βακχεύων ἢ βακχεύσας.

Κακόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων κακὸν (ταλαίπωρον) βίον, ποριζόμενος δυσκόλως τὰ πρὸς τὸ ζῆν. »Αἱ δ' ἀκανθίδες κακόβιοι,« Ἀρςτ. 2) Φαυλόβιος, κακοήθης. »Δίκη κακοβίου,« Ἡλδ.

Κακοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Κακοβλαστὴς, έος καὶ

Κακόβλαστος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ βλαστάνων (φυτρόνων) μὲ δυσκολίαν ἢ κακοσχηματισμένα βλαστάρια.

Κακόβλητος (ὁ, ἡ), [κακῶς, βάλλω]. ὁ ἀνεπιτηδείως ῥιφθεὶς (τιναχθείς).

Κακοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν βόλον (κακὸν 'ζάρι), εἶμαι ἀτυχὴς εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων κτλ.

Κακοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κακὰ (ῥυπαρὰ) βρώματα. »Ἡ ἴδις κακοβορώτατον,« Αἰλ.

;Κακοβουλεύω, Μ. εύσω. Βουλεύομαι ἢ Συμβουλεύω κακά. ἐπιβουλεύω. »Κακοβουλευθεῖσ' ἔκ τ' ἀνθρώπων, ἔκ τ' ἀθανάτων,« Εὐρ.

Κακοβουλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Κακόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος· ἀνόητος, ἀστόχαστος.

Κακοβουλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοβουλία.

Κακοβούλως, ἐπίῤ. Μετὰ κακοβουλίας, κακοτρόπως, ἐπιβούλως· ἀνοήτως.

Κακόγαμβρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς κακὸν γαμβρόν.

;Κακογαμία (ἡ) καὶ

Κακογάμιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) »Κακογαμίου (ἀντὶ »Κακογαμίας) δίκη,« Ξεν., ἡ ἐναντίον τοῦ κακῶς (παρανόμως, ἀναρμόστως) γενομένου γάμου.

Κακόγαμος (ὁ, ἡ), = Δύσγαμος.

Κακογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. κακὸς γείτων (σύντροφος)· (κατ' ἄλλ.) σύντροφος ἀχώριστος τῆς δυστυχίας (τῶν κακῶν). »Στόνος—,« Σοφ.

Κακογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα (ἀρηὰ, ἄσχημα) γένεια, σπανός.

Κακογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος ἀπὸ κακὸν (ποταπὸν ἢ ἄτιμον) γένος, δυσγενής.

Κακόγεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (ξηρὰν, ἄφορον) γῆν.

Κακόγηρως (ὁ), ὁ ἔχων κακὸν γῆρας (κοιν. κακὰ γηράματα).

Κακογλωσσία (ἡ). καταλαλιὰ, κακολογία, [ἐκ τοῦ

Κακόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (λοίδορον) γλῶσσαν. 2) ὁ προμαντεύων κακὰ (θλιβερὰ), δύσφημος.

Κακογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἔχω κακὴν γνώμην (διάθεσιν) περί τινος.

Κακόγνωμος (ὁ, ἡ), = Κακογνώμων, κακόβουλος.

Κακογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Κακογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν γνώμην (διάθεσιν) περί τινος, φρονῶν κακὰ, ἐχθρὸς, ἢ 2) κακῶς βουλευόμενος, ἀνόητος.

†Κακόγονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελεσφορῶν μετὰ τὴν γέννησιν, δυστυχισμένος.

Κακόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς γράφων, κακὸς (ἀνεπιτήδειος) γραφεὺς, ἢ κακόζηλος συγγραφεύς.

Κακογύναιος (ὁ, ἡ). κακὸς (δυστυχισμένος) ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας.

Κακοδαιμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι (Εἶμαι κυριευμένος) ὑπὸ κακοῦ δαίμονος μαίνομαι.

Κακοδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν δαίμονα (κακὴν τύχην), εἶμαι δυστυχὴς (κακοδαίμων).

Κακοδαιμονία (ἡ). ἀθλιότης, δυστυχία. 2) τρέλλα, μανία.

Κακοδαιμονίζω, Μ. ίσω. Ταλανίζω τινὰ ὡς κακοδαίμονα, κακοτυχίζω.

Κακοδαιμονικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (προξενούμενος ἢ κινούμενος ἀπὸ) κακὸν δαίμονα.

Κακοδαιμονιστὴς, οῦ (ὁ), Ζ. Νυμηνιαςής.

Κακοδαιμόνως, ἐπίῤ. Δυστυχῶς, ἀθλίως.

Κακοδαιμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοδαιμονία.

Κακοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δυσδαίμων, δυστυχὴς· ἄθλιος· μωρός. ||. (οὐσ.) κακὸς δαίμων.

†Κακοδάκρυτος (ὁ, ἡ), = Δυσδάκρυτος.

Κακόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (τραχὺ, ἀχρεῖον) δέρμα.

†Κακοδιάκονος (ὁ, ἡ). κακὸς (ἀχρεῖος) διάκονος.

Κακοδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω κακῶς ἢ τὸ κακόν.

Κακοδιδασκαλία (ἡ). κακὴ ἢ κακοῦ διδασκαλία.

Κακοδικία (ἡ). κακὴ (ἄδικος) κρίσις.

Κάκοδμος (ὁ, ἡ), = Κάκοσμος.

;Κακοδόκιμος (ὁ, ἡ). δυσφημισμένος.

Κακοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Μὲ ἔχουν εἰς) κακὴν ὑπόληψιν (δόξαν), εἶμαι δυσφημισμένος. 2) ἔχω κακὴν (σφαλερὰν, ἢ ἐναντίαν) γνώμην περί τινος.

Κακοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Κακόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν δόξαν (γνώμην ἢ ὑπόληψιν), ἀπατημένος ὡς πρὸς τὸ φρόνημά τα, ἢ δυσφημισμένος. »Νίκαν μὴ κακόδοξον ἑλεῖν,« Εὐρ.

Κακοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ (πρόξενος) κακῶν.

Κακοδουλία (ἡ). κακία δούλων, ἢ 2) κακὴ δουλεία.

Κακόδουλος (ὁ, ἡ). κακὸς (ἀχρεῖος) δοῦλος.

Κακοδρομία (ἡ), Π. κακὸν (δυστυχισμένον) ταξίδευμα.

Κακόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δυστυχῶς (ἐπὶ κακῷ) δωρηθεὶς ἢ δωρησάμενος, Δύσδωρος.

Κακοεθημοσύνη (ἡ). κακὴ συνήθεια, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοθημοσύνη.

Κακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσειδὴς, ἄσχημος.

†Κακοειμονία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Κακοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κακὸς, εἶμα]. ὁ φορῶν ῥυπαρὰ ἢ ξοσχισμένα φορέματα, κακοενδυμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κακόεκτος (ὁ, ἡ), = Κάχεκτος.
Κακοελκής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαρακτῆρα κακοῦ (κακούθους) ἑλκους, κακοφορμισμένος.
Κακοεξία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Καχεξία, κακούθεια.
Κακοέπεια καὶ Κακοεπία (ἡ), κακὸς (ἐσφαλμένος, ἀδόκιμος) τροπος τοῦ ἐκφράζεσθαι. 2) = Κακολογία.
Κακοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κακουργέω, εἶμαι.
Κακοεργής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Κακοεργός.
Κακοεργία (ἡ), Π. ἀντὶ Κακουργία.
Κακοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακοῦργος, κακοποιός.
Κακοζηλία (ἡ) ζῆλος (μίμησις) τῶν κακῶν ἢ κακὴ (ἀνεπιτυχὴς). » Γίνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις οὕτω καὶ ἐν ὀργήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως ᾗ πέρα τοῦ βέοντος ἐπιτεινόντων, « Ακ. [ἐκ τοῦ
Κακόζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ζήλως. Ὁ ζηλῶν (μιμούμενός) τι κακῶς (ψυχρῶς, ἀνεπιτυχῶς, ἀπειροκάλως) ἢ πᾶν ὅ,τι κακὸν (ἀχρεῖον, ἀηδὲς κτλ.). » Τὸ κακόζηλον, « Λογγ., ἀντὶ Ἡ κακοζηλία. » Ἡ δὲ λέξις ἀπεκεχώρηκε τῆς κατὰ φύσιν ἑρμηνείας ἐπὶ τοῦτο δὴ τὸ καλούμενον κακόζηλον, « Γαλ.
Κακοζοΐα, Π. ἀντὶ
Κακοζωΐα (ἡ). κακὴ (ἀθλία, δυστυχισμένη) ζωή, [ἐκ τοῦ
; Κακόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν κακὴν (ἀθλίαν, δυστυχισμένην) ζωήν.
Κακοήθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοήθους (» Ἔστι δὲ κακοήθεια, τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα, « Ἀρετ., πανουργία, πονηρία, δολιότης, ἀχρειότης, κακία (ἐπὶ πληγ. κλπ.) κακοφόρμισμα.
Κακοήθευμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος κακοήθης (δόλιος), ἀποτέλεσμα κακοηθείας, ἀπάτη, πανουργία.
Κακοηθεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι ὡς κακοήθης, εὐς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν ἦθος (ἴδίωμα, χαρακτῆρα), πονηρός, κακότροπος, δόλιος· ἀχρεῖος· (μτγν. ἐπὶ νόσων καὶ πληγ.) δυσίατος. (ἐπὶ πραγμ.) πανούργως (κακοτέχνως) κατεσκευασμένος. »Κλεῖδία κριπτὰ, κακοηθέστατα, « Ἀρχφ. » Τὸ κακόηθες, « Αξ., ἀντὶ Ἡ κακοήθεια.
Κακοήθως, ἐπίρ. Μὲ κακοήθειαν, δολίως.
Κακοηθὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κακοήθεια.
Κακοηθίζομαι, Μ. ήσομαι, = Κακοηθεύομαι, (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ τινα κακοήθως.
Κακοήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [κ. ἦτορ]. κακῆς ψυχῆς (κακῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος, κακότροπος, ἀχρεῖος.
Κακοηχὴς, ές καὶ
Κακόηχος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς ἠχῶν, ἀποτελῶν κακὸν ἦχον.
Κακοθαλπὴς, ές (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσθαλπής.
Κακοθανασία (ἡ). κακὸς (αἰσχρὸς ἢ δδυνηρὸς) θάνατος, [ἐκ τοῦ
Κακοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ πρόξενῶν (ἐπιφέρων) ἢ ἀποθνήσκων μὲ κακὸν (ἐπώδυνον, ἐλεεινὸν ἢ ἄτιμον) θάνατον.
; Κακοθέλεια (ἡ), = Κακοθελία.
† Κακοθελὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ θέλων τὸ κακὸν τινὸς, κακοβούλης.
; Κακοθελία (ἡ). κακὴ θέλησις.
Κακόθεος (ὁ, ἡ). ὁ λατρεύων κακοὺς (ἢ φρονῶν τοιούτους τοὺς) θεούς. 2) (σχλ.) Κακοδαίμων· Δύσθεος.
Κακοθεραπεία (ἡ). κακὴ ἰατρεία.
Κακοθέρειος (ὁ, ἡ), Π. κακὸς ἐν καιρῷ τοῦ θέρους (τῆς θερείας).
Κακοθημοσύνη (ἡ), Π. ἀταξία περὶ τὴν τοποθέτησιν ἑκάστου πράγματος. (ἀντιθ. τῷ Εὐθημοσύνη), [ἐκ τοῦ
; Κακοθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κ. τίθημι]. ὁ κακῶς (ἀτάκτως, ἀναρμόστως) τοποθετῶν ἢ τοποθετημένος, (ἐν γέν.) ἄτακτος, (ἐναντ. τῷ Εὐθήμων).
Κακοθηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, ἐν αὐξάνω, ὖν τελεσφορῶ, (ἀντίθ. τῷ Εὐθηνέω).
Κακόθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. Δύσφημος, κακῶν προσημαντικὸς, ἀπαίσιος. » Λόγος —, « Σοφ.
; Κακοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὴν διάθεσιν, εἶμαι κακόθυμος (κακοκαρδισμένος).
Κακοθυμία (ἡ). κακὴ (ἐχθρικὴ) διάθεσις, δυσμένεια, ἢ = Δυσθυμία, (καιν.) κακὴ καρδιὰ, [ἐκ τοῦ
Κακόθυμος (ὁ, ἡ). κακῶς (ἐχθρικῶς) διατεθειμένος κατά τινος, ἢ = κακοκαρδισμένος, δυσδιάθετος, (ἀντίθ τῷ Εὔθυμος).
Κακοθυμοσύνη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοθημοσύνη.
Κακόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ προσφέρων κακὴν (εὐτελῆ, ταλαίπωρον) θυσίαν.
Κακοίλιος (ἡ), Π. ἡ κακὴ (δυσώνυμος) Τροὰς, τὸ ὀλέθριον Ἴλιον.
Κακοκαρπία (ἡ). κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, [ἐκ τοῦ
Κακόκαρπος (ὁ, ἡ), ὁ παράγων κακοὺς (ἀχρείους) καρποὺς, μὴ καρποφορῶν καθὼς πρέπει.
Κακοκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκέλαδος, Δύσφημος.
Κακοκερδεία (ἡ). κακὸν (ἄτιμον) κέρδος, αἰσχροκέρδεια, [ἐκ τοῦ
Κακοκερδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κερδίζων μὲ κακὸν (ἄτιμον) τρόπον, αἰσχροκερδής.
Κακοκλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκλὴς, δυσφημισμένος.
Κακόκναμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ
Κακόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰς κνήμας (ἄσχημα πόδια), (ἐπίθ. τοῦ Πανός).
Κακοκοίμητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσηλεγὴς, Δύσκοιτος.
Κακοκρισία (ἡ). κακὴ κρίσις (σκέψις ἢ ἀπόφασις).
Κακόκριτος (ὁ, ἡ), = Δύσκριτος.
† Κακοκτερὴς, ές καὶ
† Κακοκτέριστος (ὁ, ἡ), [κ. κτέρια, κτερίζω]. κακῶς ἐνταφιασμένος.
Κακόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [κ. λέκτρον]. ὁ συνάψας κακὸν (ἀθέμιτον, ἐπονείδιστον) γάμον.
Κακολίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἐπισφαλῆ) λιμένα.
Κακολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λόγω κακοὺς λόγους περί τινος, κατηγορῶ, ὑβρίζω.
Κακολογία (ἡ). τὸ κακολογεῖν, Ὕβρισμον, λοιδορία.
Κακολογικὸς, ἡ, όν. (ὁ) λεγόμενος ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς κακολογίαν, ὑβριστικός.
Κακολόγος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λόγως. Ὁ κακολογῶν, ὑβριστής.
Κακομαθὴς, ές (ὁ, ἡ), = Δυσμαθὴς, ἢ (ς) κακομαθημένος.
Κακομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς μαίνομαι.
Κακόμαντις, εως (ὁ, ἡ), μάντις κακῶν, μαντεύων πάντοτε κακὰ (δυστυχίας).
Κακομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι κακῶς (ἀνάνδρως ἢ δολίως), (παρβλ. Ἀδικομαχέω).
Κακομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἴδε Ἀδικομαχία).
Κακομέλετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν κακὰ (δεινὰ, δυστυχίας).
Κακομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ κακὰ (παρὰ κανόνας, παρὰ τὸ μέτρον).
Κακομέτρητος (ὁ, ἡ). κακομετρημένος.
Κακομετρία (ἡ), κακὸν μέτρημα. κακία περὶ τὸ μέτρον (στίχου).
Κακόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (παρὰ κανόνας) μετρημένος. » Στίχος —, « Σχλ.
Κακομηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [κ. κῆδος] κακὰ βουλευόμενος, πανοῦργος, ἐπίβουλος, δόλιος.
; Κακομήτηρ, ερος (ἡ), κακὴ (δυστυχὴς ἢ ἄστοργος) μήτηρ, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσμήτηρ).
Κακομήτης, α, Δ. ἀντὶ
Κακομήτης, ου (ὁ), Π. [κ. μῆτις], = Κακομηδὴς, πανοῦργος, δόλιος.
Κακομητία (ἡ), Π. Ἰων. δόλος, πανουργία, κακοβουλία.
Κακόμητις, ιος καὶ (ς) Κακόμητος (ὁ, ἡ), = Κακομήτης.
Κακομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ) = γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσμήτωρ, ὁ ἔχων κακὴν μητέρα.
; Κακομηχανάομαι-ῶμαι Μ. ήσομαι, καὶ
Κακομηχανέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανῶμαι κακά.
Κακομηχανία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφ. εὕρεσις κακῶν, πανουργία, [ἐκ τοῦ
Κακομήχανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άνως. Ὁ μηχανώμενος κακά, ἐπίβουλος, δόλιος.
; Κακομιλία (ἡ). κακὴ συναναστροφή.
Κακομίμητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = μήτως. Ὁ κακῶς ἢ τὸ κακὸν μιμούμενος, (παρβλ.) Κακόζηλος.
Κακόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς μισθοδοτῶν ἢ μισθοδοτούμενος.
Κακομοιρία (ἡ). κακομοιριὰ, δυστυχία, [ἐκ τοῦ
† Κακομοίριος ἢ (ὀρθότ.)
Κακόμοιρος καὶ
Κακόμορος (ὁ, ἡ). κακότυχος.
Κακομορφία (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημιὰ, [ἐκ τοῦ
Κακόμορφος (ὁ, ἡ) = Δύσμορφος, ἄσχημος.
Κακομουσία (ἡ). κακὴ (ἀχρεία, διεφθαρμένη) μουσικὴ, [ἐκ τοῦ
Κακόμουσος (ὁ, ἡ). ἀνεπιτήδειος πρὸς μουσικὴν, (σχεδὸν) = Ἄμουσος.
Κακόμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (μὲ ὑπερβολὴν, ἢ δυστυχὴς, ἢ ματαίως) μοχθῶν.
Κακονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κακόνους (δύσνους) πρός τινα, θέλω τὸ κακὸν του. 2) κακῶς ἐννοῶ τι.
† Κακονόητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακόνους.
Κακονοια (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Εὔνοια, ἔχθρα, κακὴ διάθεσις πρός τινα.
Κακονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Δίκαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοῦμαι μὲ κακοὺς νόμους, ἔχω κακὴν διοίκησιν, (ἀντιθ. τῷ Εὐνομέομαι).
Κακονομία (ἡ). κακὴ νομοθεσία, κακὴ διοίκησις, (ἀντιθ. τῷ Εὐνομία).
Κακόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος μὲ) κακοὺς νόμους.
Κακόνοος-ους (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ούστερος, οὔστατος), =Δύσνους, κακῶς διατεθειμένος κατά τινος, (ἀντιθ. τῷ Εὔνους).
Κακονύμφευτος καὶ Π. Κακονύμφιος, καὶ
Κακόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσχῶς) νυμφευθεὶς, κακοπανδρεμένος.
Κακόνως, Ἀττ. ἀντὶ Κακονόως, ἐπίῤ. Μὲ κακόνοιαν, ἐχθρικῶς.
Κακοξεινία (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοξενία.
Κακόξεινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακόξενος.
Κακοξενία (ὁ, ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Κακόξενος (ὁ, ἡ). κακὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος. 2) ἀτυχὴς ὡς πρὸς τοὺς ὀπ. ὑποδέχεται ξένους, φιλοξενῶν κακοὺς ξένους.
Κακοξύνετος (ὁ, ἡ). συνετὸς εἰς τὸ κακὸν, πανοῦργος.
Κακοοινία ᾗ Κακοινία (ἡ). κακὴ ποιότης ἢ ἀφορία οἴνου (ἀντιθ. τῷ Εὐοινία).
Κακοπάθεια (ἡ), τὸ κακῶς πάσχειν, ταλαιπωρία.
Κακοπαθέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πάσχω (Δοκιμάζω, Ὑποφέρω) κακόν τι ἢ κακὰ (δυσυχίας), κακοπαθαίνω, τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. » Ὑπὸ τοῦ καπνοῦ κακοπαθεῖν, « Ξεν., [ἐκ τοῦ
Κακοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κακοπαθῶν ἢ κακοπαθήσας, κακοπαθημένος, βασανισμένος, ταλαίπωρος.
Κακοπαθητικὸς, ἡ, όν. Κακοπαθείας πρόξενος.
Κακόπαθος (ὁ, ἡ), =Κακοπαθὴς, ἡ· Κακοπαθητικός.
Κακοπαθῶς, ἐπίῤ. Μὲ κακοπάθειαν, ταλαιπώρως.
†Κακοπαρθένευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -εύτως. (παρθένος) Ἡ κακῶς παρθενευθεῖσα (μὲ τρόπον ἀνάρμοστον ὡς πρὸς παρθένον).
Κακοπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. =Δυσπάρθενος.
2) ἀνάρμοστος ἢ δυστυχὴς ὡς πρὸς παρθένον. » Μοῖρα—, « Ἐπγρ.
ακόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κακὴν (δυσφημισμένην) πατρίδα.
ίακοπερίπατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς περιπατῶν (ἔχων κακὴν περιπατησιάν). » Ἵππος—, « Ἱππιατρ.
Κακοπέτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσκόλως) πετῶν, (παρβλ. Κακόπτερος).
†Κακόπηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν πήραν (φορτωμένος κακοῤῥίζικον τορδᾶν).
Κακοπινὴς [κ. πῖνος], έος (ὁ, ἡ), Π.=Δυσπινὴς, καταλερωμένος, ῥυπαρώτατος.
Κακοπιστία (ἡ). κακὴ πίστις· (ἐκκλησ.) δυσσέβεια, [ἐκ τοῦ
Κακόπιστος (ὁ, ἡ), ἄπ.ςος· (ἐκκλησ.) δυσσεβής.
Κακοπλαστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Κακόπλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)=πλάσως, [κ. πλάσσω]. Κακοφθειασμένος, κακοκαμωμένος. 2) κακῶς ἐπινοημένος.
3) Π. [κ. πλάζομαι], πολυπλάνητος.
Κακοπλοέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-
Κακόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσχῶς) πλέων, κάμνων κακὸν ταξεῖδι, ἄτυχος εἰς τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδευμα.
;Κακοπλώω (χ. Μ.), ίων. ἀντὶ Κακοπλοέω.
Κακόπνευστος καὶ
Κακόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (δύσκολον ἢ βαρεῖαν) ἀναπνοήν. 2) ὁ πνέων κακῶς (ὀλεθρίως). » Ζάλη—, « Κ. Μαν.
Κακοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω (Προξενῶ) κακὸν εἴς τινα, βλάπτω. 2) (χωρὶς πτ.) κάμνω τὸ κακὸν, ἁμαρτάνω, (παρβλ.) Κακουργέω.
†Κακοποίησις, εως (ἡ), = Κακοποιία.
Κακοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν πρὸς τὸ κακοποιεῖν.
Κακοποιία (ἡ), τὸ κακοποιεῖν (βλάπτειν ἢ κακουργεῖν), [ἐκ τοῦ
Κακοποιὸς (ὁ, ἡ), [κ. ποιέω]. κακοῦργος, ἡ· βλαπτικός.
Κακοπολιτεία (ἡ). κακὴ διοίκησις, κακὴ κατάστασις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.
Κακοπονητικὸς, ἡ, όν. Κακὸς (Μὴ ἀντέχων) πρὸς τοὺς πόνους, ἀνίκανος ἢ ἀγύμναστος νὰ ὑποφέρῃ κόπον.
Κακόποτμος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίῤ.-πότμως, Π. =Δύσποτμος, κακότυχος.
Κακόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ (ἀδύνατα ἢ ἄσχημα) πόδια. » Ἵππος—, « Ξεν. » Καὶ τῶν ὀρνίθων εἰσί τινες κακόποδες, οἳ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἄποδες, « Ἀρστ.
Κακοπραγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κακῶς πράττω, δὲν πάγαν καλὰ τὰ πράγματά μου, δυστυχῶ (Θκ. Δ', 55). πάσχω. » Ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, « Γαλ.
Κακοπράγημα (τὸ). δυστύχημα, ἀποτυχία.
†Κακοπραγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς πράττων, δυστυχής.
Κακοπραγία (ἡ), τὸ κακῶς πράττειν, δυστυχία, ἀποτυχία. » Αἱ ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαι, « Ἀρστ. 2) κακουργία.
Κακοπραγμονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πράττω ἢ Σκέπτομαί τι δολίως (ὡς κακοπράγμων), ῥᾳδιουργῶ, δολιεύομαι.
Κακοπραγμόνως, ἐπίῤ. Μετὰ κακοπραγμοσύνης, ὡς κακοπράγμων.
Κακοπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοπράγμονος, κακία, πανουργία, ῥᾳδιουργία.
Κακοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), =Κακομήχανος, πανοῦργος· ῥᾳδιοῦργος.
Κακοπραξία (ἡ), = Κακοπραγία.
Κακοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἄσχημον) πρόσωπον, (χυδ.) κακομούτσουνος.
Κακόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ (μικρὰ, ἀδύνατα, ἀνεπιτήδεια διὰ πέταγμα) πτερά, (ἐπμ.] = Κακοπετής. 2) ὁ ἔχων ὀλεθρια πτερά. » Σφίγξ—, « Ἐπγρ.
;Κακοῤῥαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κακόῤῥαφος.
Κακοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Συῤῥάπτω (Μηχανοῤῥαφῶ) κακὰ κατά τινος.
Κακοῤῥαφία (ἡ), Π. ἐπιβουλὴ, ῥᾳδιουργία, [ἐκ τοῦ
Κακοῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων (ἐνεργῶν, ὀργανίζων) κακὰ κατά τινος, ἐπίβουλος· κακοπράγμων.
Κακοῤῥέκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ-
Κακοῤῥέκτης, [κ. ῥέζω] ου (ὁ), Π. κακοποιὸς, κακοῦργος.
Κακοῤῥημονέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Κακολογέω.
Κακοῤῥημόνως, ἐπίῤ. Μετὰ κακολογίας, ὑβριστικῶς.
Κακοῤῥημοσύνη (ἡ). =Κακολογία, [ἐκ τοῦ
Κακοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακολόγος· Κακόμαντις.
†Κακοῤῥήτειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοῤῥέκτειρα.
Κακοῤῥοθέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ Κακολογέω, (ὁθ.
Κακοῤῥόθησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κακολογία.
Κακόῤῥυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἄσχημον) ῥύγχος, κακομούτσουνος.
Κακόῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλάττων ῥυθμὸν (τάξιν), ἄτακτος. » Σρυγμὸς—, « Γαλ.
†Κακοῤῥύπαρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κακοπενής.
Κακόῤῥυπος (ὁ, ἡ). δεινῶς ῥυπαρὸς, ῥυπαρώτατος.
Κακὸς [χάζω], ἡ, όν, (τὸ συγκρ. Χείρων ἢ Κακίων καὶ Π. Κακώτερος καὶ Κακίστερος, καὶ τὸ ὑπερθ. Χείριστος ἢ Κάκιστος καὶ Π. Κακώτατος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀγαθὸς, δηλ.) Κακὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τῆς λέξ. τὰς σημασ., ἰδιαιτέρως δὲ
1) ἀνίκανος ἀνάξιος ἢ ἀμελὴς (εἰς τὸ ἔργον του), μὴ γνωρίζων ἢ μὴ μετερχόμενος καλὰ τὴν τέχνην του, ἀνεπιτήδειος. » Κακὸς ἀλήτης, « Ὀδ. Θ. » Κακοὶ νομῆες, « Ὀδ. Ρ. » Κακὸς ἡνίοχος, « Ἰλ. Ρ. » Κακὸς ἰατρὸς, « Αἰσχλ. » Κακὸς ἐργάτης, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Κακοὶ φίλοις χρῆσθαι, « αὐτ. » Γυνὴ γὰρ.. κακὴ ἐς σιδηρον ἐσορᾷν, « Εὐρ., (κυρ. δὲ 2) ὁ ἀνεπιτήδειος διὰ πόλεμον, δηλ. 3) δειλὸς, ἄνανδρος. » Ἔνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ κτλ. « Ἰλ. Ν. » Οὔτε κάκιστος ὁ στρατιώτης, « Θκρ. » Πάντων των τετραπόδων κάκιστόν ἐστι τὸ πρόβατον, « Ἀρστ., (ἴδε καὶ παρβλ. Ἀγαθὸς), (ὁθ 4) ἀγενής· πτωχὸς· ἀσήμαντος· δυστυχής, ἄθλιος. » Οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐεικότα φύμεναι, « Θκρ. » Σὺ μὲν γὰρ, οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακὴ, « Σοφ., (ἴδε καὶ Χέρης). 5) ἀχρεῖος, κακοήθης, κακότροπος, διεστραμμένος· κακοποιός· (ἐπμ.) =Δεινός, φοβερὸς, ἄγριος· (ᾗ ἐπὶ οἰων. ὀνείρ. κτλ.) ἀπαίσιος. » Κακὴ μέλισσα, « Θκρ. » Κακῆς λεαίνης, « αὐτ. » Πάντων κάκιστε θηρῶν, « αὐτ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γὰρ.. κακώτερον ἄλλο θαλάσσης ἄνδρα σογχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη, « Ὀδ. Ο. 6) ποταπός· ἄσχημος· σιχαμερός· (ἐπὶ πραγμ.) παλαιός, ἄχρηστος· (ἐν γέν.) ἀχρεῖος εἰς τὸ εἶδός του. » Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, « Ὀδ. Ξ. » Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην, κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, « Ἰλ. Κ. » Ὁπόια τε ἀγαθή ἐστι γῆ ᾗ ὁποία κακή, « Ξεν. ‖. (οὐσ.) τὸ Κακὸν καὶ (πλθ.) τὰ Κακὰ σημ. Α'., (ἀφῃρημένως καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὸ Ἀγαθὸν), κακία, ἀχρειότης, δειλία κτλ. » Διαγινώσκειν τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν, « Αξ., (ὅτε καὶ ἀποσιωπᾶται πολλάκις διὰ τὸ εὔφημον:) » Σοὶ γὰρ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; « Δμ. (καὶ Β., ὡς ἀποτέλεσμα τῆς κακίας), βλάβη, ζημία, συμφορά, δυστυχία, νόσος, πληγὴ κτλ. » Ἄρης τυκτὸν κακὸν, « Ὅμ. » Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσιν; « Αἰσχλ. » Ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω; « Θκρ. (ὕθ.) » Κακὸν ποιεῖν (καὶ μονολεκτ. » Κακοποιεῖν) τινα ἢ πάσχειν ὑπό τινος, « Λξ. » Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Β. » Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν; « Θκρ. (καὶ κατ' ἀποσιώπησιν). » Ὅσα τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον, « Δμ. (καὶ συγκρ.) » Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, « Λκ. || (μὲ τὸ ἐπίρ. Κακῶς ἐπιτείνεται ἡ σημ. τοῦ ἐπιθέτου) » Κακὸς κακῶς ὄλοιτο, « Σοφ. » Πλὴν γραμμάτων, ᾗ ταῦτα μέν τοι κακὰ κακῶς, « Ἀρςφ. ||. (εἰς τὰς συνθ. φανερόνει σφάλμα, ἢ καθ' ὑπερβολὴν ἢ κατ' ἔλλειψιν ἢ κατὰ διαςροφὴν, ᾗ ἀναλογεῖ μὲ τὸ Δυσ.). ||. (ἐπιῤῥηματικῶς) Κακὸν, ἀντὶ Κακῶς. » Κακὸν ἐξόσδει, « Θκρ., (παρβλ. Καλός).

Κακόσημος (ὁ, ἡ). ὁ σημαίνων (προμηνύων) κακὰ, ἀπαίσιος.

Κακόσινος (ὁ, ἡ), Π. καὶ Ἰων. [κ. σίνομαι]. βλαπτικώτατος.

Κακοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Κακόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀηδιάζων τὴν τροφὴν (τὰ σῖτα), τρώγων ὀλίγον (χωρὶς ὄρεξιν), (παρβλ. Δύσκολος). 2) ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἀχρεῖα φαγητά, (ἐπμ.) ἰσχνὸς, ἄπαχος.

Κακοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ σκέλη (ἀδύνατα ἢ ἀσχημοκαμωμένα ποδία), (παρβλ. Κακόκνημος).

Κακοσκηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κ. σκῆνος]. ὁ ἔχων ἄθλιον (ἀσθενὲς) σαρκίον, ἄσχημος ἢ φιλάσθενος.

Κακοσμία (ἡ), Π. κακὴ ὀσμὴ, δυσωδία, [ἐκ τοῦ

Κάκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων κακὴν ὀσμὴν, δυσώδης.

Κακοσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων κακοὺς (μικροὺς, ζαρωμένους, κακοκαμωμένους) σπόρους.

Κακοσπλαγχνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κακῶς ἔχω (Νοσῶ) τὰ σπλάγχνα. » Ἐκακοσπλαγχνει γὰρ, ᾗ τῶν ἐγκάτων ἀῤῥώςως εἶχε, « Παχυμ. 2); Ἔχω κακὸν σπλάγχνον (ἄνανδρον καρδίαν), εἶμαι-

Κακόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σπλάγχνως. Ὁ ἔχων κακὸν σπλάγχνον (ἄνανδρον καρδίαν), δειλὸς, ὀλιγόκαρδος. » Ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇ, « Αἰσχλ. 2) ὁ πάσχων (νοσῶν) τὰ σπλάγχνα. » Κακοσπλάγχνως ἔχων, « Παχ.

Κακοσπορία (ἡ), Π. κακὸς (ἀχρεῖος) σπόρος.

†Κακοσσόμενος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάκ' (Κακὰ) ὀσσόμενος.

Κακοστατέω (θέω)-ῶ, Μ. ἡσω, Π. δὲν στέκομαι καλά· εἶμαι ἄστατος (ἀκατάστατος).

†Κακοστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ στενάζων πικρῶς (ἐκ βάθους καρδίας).

Κακοστομαχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) κακοστομαχίαν, εἶμαι-

Κακοστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἀδύνατον ἢ χαλασμένον) στομάχι, πάσχων ἀπὸ στομάχι. 2) (ἐπὶ φαγητ.) κακὸς (βλαπτικὸς) διὰ τὸ στομάχι, βαρυστόμαχος, κακοχώνευτος.

Κακοστομέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ αἰτ.) Κακολογῶ, ὑβρίζω. 2) (χ. πτ.) ἔχω κακὴν προφοράν (;).

Κακοστομία (ἡ). ὕβρις, κακολογία. 2) κακὴ προφορὰ, [ἐκ τοῦ

Κακόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (λοίδορον) στόμα, ὑβριστὴς, φιλοκατήγορος, ἀχρειόγλωσσος. 2) ὁ κακῶς προφέρων ἢ προφερόμενος.

Κακόστρωτος (ὁ, ἡ). κακοστρωμένος, πλαγιάζων εἰς κακὸν (σκληρὸν, ἄθλιον) στρῶμα.

Κακοσυμβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσκόλως) συμβιβαζόμενος.

Κακοσύνετος (ὁ, ἡ), ἴδε Κακοξύνετος.

†Κακοσυνθεσία (ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κακοῤῥαφία.

Κακοσύνθετος (ὁ, ἡ). κακοσυνθεμένος.

Κακοσύστατος (ὁ, ἡ). κακῶς συστημένος (συνηρμοσμένος, συγκεκροτημένος).

Κακόσφαιρος (ὁ, ἡ). ὄχι ἀκριβῶς σφαιροειδὴς, κακοστρόγγυλος. » Μάργαρος—, « Τζ.

Κακοσφυξία (ἡ). κακὸν (ἄτακτον) κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.

Κακοσχημόνως, ἐπίρ. Ἀπρεπῶς, ἄσχημα.

Κακοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος, ἄσχημος.

Κακοσχολεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Κακοσχολέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μεταχειρίζομαι κακῶς (Χάνω τοῦ κακοῦ) τὸν καιρόν μου, ἀργὸς ὢν ἀτακτῶ (καθὼς τὰ παιδάρια).

Κακοσχολία (ἡ). χάσιμον (κακὴ μεταχείρησις) τοῦ καιροῦ εἰς ἀταξίας, [ἐκ τοῦ

Κακοσχολος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος κακῶς ἢ ματαίως τὴν σχολὴν (τὸν καιρὸν) του. 2) Π. ὁ γινομένος αἴτιος κακοσχολίας (ἀργίας, ματαίας ἢ ὀλεθρίας ἀργοπορίας). » Ἄνεμος—, « Αἰσχλ.

Κακοσχόλως, ἐπίρ. Ματαίως· αἰσχρῶς· πανουργως.

†Κακότακτος (ὁ, ἡ). κακῶς τεταγμένος (διατεταγμένος).

Κακοτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ τέκνα.

Κακοτελεύτητος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τελευτήσας, κακὰ τελειωμένος.

Κακοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς τελειόνων (παύων), ἔχων κακὸν τέλος (τέρμα).

Κακοτεχνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Μηχανῶμαι κακὰ (Ῥᾳδιουργῶ, Δολιεύομαι) κατά τινος. » Κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, « Ἡρ. 2) (μτβτ.) ἀπατῶ. » Ἐλάνθανε κακοτεχνοῦσα τοὺς νέους, « Ἀρισταίν. 3) νοθεύω (διαφθείρω) τὴν τέχνην, χαλνῶ τι θέλων νὰ τὸ κάμω τεχνικώτερον (νὰ τὸ καλλωπίσω ἔτι μᾶλλον). » Ἁρμονίαι περὶ τὰς καμπὰς τῶν φθόγγων κακοτεχνοῦσαι, « Κλμ.

Κακοτέχνημα (τὸ). ἔργον (ἀποτέλεσμα) κακοτεχνίας.

Κακοτεχνία (ἡ). δόλος, πανουργία, ῥᾳδιουργία. 2) νοθεύσις (διαφθορὰ) τῆς τέχνης. » Κακοτεχνίας σημεῖον τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν, « Ἀθ.

Κακοτεχνίζω, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ Κακοτεχνέω.

Κακοτέχνιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Κακοτεχνίου δίκη, « Ῥτρ., ἡ κατὰ ψευδομαρτυρίας.

Κακότεχνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -έστερος, -έςατος). Πανοῦργος, δόλιος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀπατηλός· ἐπιτετηδευμένος.

Κακοτέχνως, ἐπίρ. Μετὰ κακοτεχνίας, ἀπατηλῶς, δολίως.

Κακότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ κακοῦ, κακία, δειλία, ἀνανδρία, ἀχρειότης· ἀνικανότης. (Π.) δεινὸν, συμφορά· ταλαιπωρία. » Ἴσαν κακότητα φέροντες, « Ἰλ. Μ. » Τὰς ἐντὸς κακότητας, « Πλάτ., τὰ ἐσωτερικὰ ἐλαττώματα.

Κακοτροπεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Κακοτροπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρομαι κακοτρόπως (πρός τινα), δολιεύομαι. δυστροπῶ, ἐθελοκακῶ. » Κακοτροπέει καὶ οὐ ῥηϊδίως ἐθέλει ξυνιέναι, « Ἱππκρ.

Κακοτροπία (ἡ). κακία τρόπων (ἤθους), ἀχρειότης, μοχθηρία, δυςροπία, [ἐκ τοῦ

Κακότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Κακὸς τοὺς τρόπους, ἀχρείου χαρακτῆρος, μοχθηρὸς, διεστραμμένος. δόλιος, δύστροπος.

Κακοτροφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κακῶς τρέφω τινά. (ἀμτβτ. ἢ πθ.) δὲν τρέφομαι καλὰ, φθείρομαι δι' ἔλλειψιν ἢ κακὴν ποιότητα τροφῆς, (κοιν.) κατσιάζω. » Δένδρα κακοτροφηθέντα, « Θρρ.

Κακοτροφία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Κακότροφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τρέφων ἢ τρεφόμενος· φθειρόμενος (κοιν. ζουριάζων) δι' ἔλλειψιν ἢ κακὴν ποιότητα τροφῆς.

†Κακοττεία (ἡ), [κ. ὅσσα]. δυσφημία.

Κακοτυχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-

Κακοτυχὴς, έος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς, κακότυχος.

Κακοτυχία (ἡ). κακὴ τύχη, δυστυχία.

Κακοτυχῶς, ἐπίρ. Δυστυχῶς.

†Κακοϋπονόητος (ὁ, ἡ), = Δυστόπαστος, Δυστέκμαρτος. 2) = Καχύποπτος (;).

Κακουργέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ αἰτ.) Βλάπτω, κακοποιῶ· (προθετ.) δολιεύομαι, διαςρέφω τι σοφιστικῶς· ῥᾳδιουργῶ. (χ. πτ.) φέρομαι κακὰ, ἀτακτῶ, (ἐπ. ἵππου) κλωτσῶ κτλ.

Κακούργημα (τὸ). ἔργον (ἔγκλημα) κακούργου, κακοπραγία. ἡ πρεξενηθεῖσα εἴς τι βλάβη (ζημία). πανουργία. » Περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα, « Πλάτ.

Κακουργία (ἡ). τὸ κακουργεῖν, κακοπραγία· δολιότης, ῥᾳδιουργία κτλ. » Φρόνιμος ἄνευ κακουργίας, « Δ. Κάσσ. 2) = Κακούργημα. » Ἢ οὐ γινώσκεις ὅτι ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς καὶ ἀπάται καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι; « Ξεν.

Κακουργικὸς, ἡ, όν. Κακούργου ἴδιος.

Κακοῦργος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων κακὰ ἔργα, κακοποιός· πανοῦργος· ῥᾳδιουργὸς, (ἴδε Μεγαλοπόνηρος), ταραχοποιός· (ἐν γέν.) κακότροπος, ἀχρεῖος. (ὡς οὐσ.) ἐγκλήματος ἔνοχος, (καὶ ἰδιαιτ.) λῃστής. » Οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θκ (ὡς ἐπιθ.) » Τότε κακουργοτάτη (ἡ ἀμαθία) καὶ αἰσχίστη, « Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) » Κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, « Ξεν.

Κακουργότροπος (ὁ, ἡ). κακοῦργος τοὺς τρόπους, πονηρός.

Κακούργως, ἐπίῤ. Ὡς κακοῦργος, δολίως, κακοτρόπως.

Κακουχέω-ῶ [κακῶς, ἔχω], Μ. ήσω. Κακομεταχειρίζομαί (Τυραννῶ, Ταλαιπωρῶ) τινα. || (πθ.) κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι.

Κακουχία (ἡ). κακοπάθεια, ταλαιπωρία· κακομεταχείρισμα. (ἐπὶ πραγμ.) φθορά, βλάβη. « Ἐν πατρῴας χθονὸς κακουχίᾳ, « Αἰσχλ.

Κακόφατις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [κ. φάτις]. ἀπαίσιος, δύσφημος.

Κακόφατος (ὁ, ἡ), [κ. φημί], = Κακέμφατος, κακόηχος. « Τὸ κακόφατον, « Γρμπ., ἡ κακοφωνία ἢ, παραγωγὴ αἰσχρᾶς σημασίας.

Κακοφημία (ἡ), = Δυσφημία. 2) (ἐνεργ.). δυσφήμησις, κακολογία, [ἐκ τοῦ

Κακόφημος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φήμως. Δύσφημος, ἀπαίσιος. 2) κακολόγος (ς). 3) (πθ.) δυσφημισμένος.

†Κακόφθαρτος (ὁ, ἡ). διεφθαρμένος ὁλότελα, ἀφανισμένος.

Κακοφθορεύς, έως (ὁ) καὶ

Κακοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τι κακὴν -κακῶς, φθοροποιός, ἐξολοθρευτικός.

Κακόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν φλοιὸν (ἀχρείαν ἢ δυσώδη φλοῦδαν).

Κακοφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κ. φράζομαι]. ὁ κακῶς σκεπτόμενος ἢ βουλευόμενος, ἔχων κακοὺς σκοπούς· ἀστόχαστος. (ἐνίοτε) κακολόγος.

Κακοφραδία (ἡ), Π. κακὸς σκοπός· κακὴ (ἀνόητος) σκέψις.

Κακοφραδμοσύνη (ἡ), Π. = Κακοφραδία, [ἐκ τοῦ

Κακοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κακοφραδής.

Κακόφραστος (ὁ, ἡ). κακῶς ἐκφρασμένος ἢ· κακέμφατος.

Κακοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ κακά, ἔχω κακοὺς σκοποὺς ἢ κακὸν (ἐσφαλμένον) φρόνημα.

Κακοφρόνως, ἐπίῤ. Μὲ κακὸν σκοπὸν (φρόνημα).

Κακοφροσύνη (ἡ). κακὸν φρόνημα, κακὸς σκοπός. ἀνοησία.

Κακόφρουρος (ὁ, ἡ). κακῶς φρουρούμενος.

Κακόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς φρονῶν, ἔχων κακοὺς σκοποὺς ἢ· κακῶς σκεπτόμενος, ἀνόητος.

Κακοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) κακοκαμωμένος (μάλιστα κοντὸς, ζαρωμένος) ἐκ φύσεως, φύσει ἀνεπιτήδειος (ἄσχημος κτλ.), (ἀντιθ. τῷ Εὐφυής).

Κακοφυία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κακοφυὴς (φύσει κακοκαμωμένος ἢ ἀνεπιτήδειος).

Κακοφωνία (ἡ). φωνὴ ἢ ἦχος ἀηδὴς (δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοὴν), [ἐκ τοῦ

Κακόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φώνως. Ὁ ἔχων κακὴν (ἀηδῆ) φωνὴν, κακόηχος.

Κακόχαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς τὸ κακὸν, χαιρέκακος· ὁ προξενῶν χαρὰν εἰς τοὺς κακούς. « Ἔρις—, « Ἡσ.

Κακοχράσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακοχρήμων, πτωχός. 2) = Δύσχρηστος, δύστροπος.

Κακοχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν χρῶμα, εἶμαι κακόχρους.

Κακόχροια ἢ; Κακοχροία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν χρῶμα (κακὴν ὄψιν).

Κακόχυλος (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ἢ κάμνων κακὸν χυλόν. » Τῶν σύκων τὰ Χῖα κακοχυλότερα, « Δίφιλ.

Κακοχυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακόχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ἢ προξενῶν κακοὺς χυμούς. » Τῶν μήλων τὰ μήπω πέπονα, κακόχυμα· κακοχυμότερα δὲ τὰ ὀξέα, « Δίφιλ. » Τοῖς κακοχυμοτάτοις κρομμύοις, « Ἀθ.

Κακόψογος (ὁ, ἡ). κακὸς ψέκτης, εἰς ὑπερβολὴν φιλοκατήγορος.

Κακοψυχία (ἡ). ἀνανδρία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ

Κακόψυχος (ὁ, ἡ). δειλός, μικρόψυχος, ἄτολμος.

Κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω, φθείρω, φέρω εἰς κακὴν κατάστασιν. Κακουχῶ, ταλαιπωρῶ. || (πθ.) Κακοπαθέω. » Ἐκεκάκωτο γὰρ ὑπὸ τῆς πορείας (ὁ ἵππος), « Ξεν.

Κακτάμεναι, Π. ἀντὶ Κατακτάμεναι, κατακτάναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κάκτανε, Π. ἀντὶ Κατέκτανε, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρ. τοῦ Κατακτείνω.

Κάκτος, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκτός,

Κάκτος (ὁ), [ἄγνυμι;] εἰδ. ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀγριαγκινάρα.

Κάκυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κακύνω, Μ. υνῶ, Π. = Κακόω ἢ Κακίζω.

Κακχεῦσαι, Π. ἀντὶ Καταχεῦσαι.

Κακώδης, εος (ὁ, ἡ). κακῶς ὄζων, δυσώδης, (ὄθ.

Κακωδία (ἡ), = Δυσωδία.

Κακώλεθρος (ὁ, ἡ), Π. καθ' ὑπερβολὴν ὀλέθριος.

Κακωνυμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κακώνυμος (ὁ, ἡ), = Δυσώνυμος

Κακῶς (συγκρ. Χεῖρον ἢ Κάκιον ἢ ὑπερθ. Χείριστα ἢ Κάκιστα), ἐπίῤ. Μὲ κακὸν (ἄγριον, ἀχρεῖον, ποταπὸν, ἐλεεινὸν κ.) τρόπον. » Κακῶς ἠφίει, « Ἰλ. Α. » Πολλὰ ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα, « Ὅμ. » Γεγονὰς κακῶς, « Ἀρςφ., εἶσαι δυσγενής. » Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο, « Συν., κακὴν-κακῶς. » Οὐδὲν ἐπίσταται, πλὴν γραμμάτων καὶ ταῦτα μέν τοι κακὰ-κακῶς, « Ἀρςφ. » Κακῶς ποιεῖν τινα (ἢ) » Κακῶς πάσχειν ὑπό τινος, « ἴδε Κακός. » Κακῶς λέγειν τινὰ, « = Κακολογεῖν. » Κακῶς ἰδεῖν γυναῖκα, « Φλςρ., μὲ κακὸν σκοπὸν, ἀσελγῶς. » Κακῶς πεινᾷν, « Πλ., φοβερά. » Κακῶς γηράσκειν, « Ξεν., ἀθλίως. » Κακῶς πράττειν, « = Δυσπραγεῖν, » Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, « Ἡρ. νὰ κακοπάθῃ, (παρβλ. Εὖ καὶ Καλῶς).

Κάκωσις [κακόω], εως (ἡ). βλάβη, κακομεταχείρησις, φθορὰ, ζημία· κακουχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία. » Κακώσεως γραφή, « Νμ., ἡ κατὰ τῶν κακομεταχειριζομένων τὰς γυναῖκάς των (τοὺς ἐπιτρεπευομένους των κτλ.). » Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, « Πλ., καταπιέσεως.

Κακωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ κάκωσιν, βλαπτικός.

Καλαβίδια (τὰ), ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμ. εἰς τὴν Σπάρτ. [ἐκ τοῦ

Καλαβὶς ἢ Καλλαβὶς, ίδος (ἡ). εἶδος ἀσχήμονος χοροῦ, (παρβλ. Κάλαβρος).

Καλαβρεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Καλαβρίζω, Μ. ίσω, = Κολαυρίζω.

Καλαβρισμὸς (ὁ), = Κολαυρισμός.

Κάλαβρος (ὁ), = Κόλαβρος, εἶδ. χοροῦ.

Καλαθηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, σηκόνων) καλάθι.

Καλάθιον (τὸ) καὶ

Καλαθὶς ίδος (ἡ) καὶ

Καλαθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαθος, καλαθάκι. 2) = τῷ

; Καλαθισμὸς (ὁ), εἶδ. χοροῦ.

Καλαθοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) καλαθιοῦ.

Καλαθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (πλέκων) καλάθια.

Κάλαθος (ὁ), [κᾶλον;], καλάθι. 2) (μτνμ.) = Ψυκτήρ. 3) καλοῦπι εἰς τὸ ὀχύνουν τὸ σίδηρον. 4) (ἀρχιτεκτ.) τὸ μέρος τοῦ κιονοκράνου ἐπὶ τοῦ ὁπ. σχηματίζονται συνήθως ὁμοιώματα φύλλων ἀκάνθης. (ἐν γέν.) = Φάτνωμα (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει σαφέστερον ὁ Κεραμεὺς Θεοφάνης διὰ τοῦ: » Γλυφαῖς τισι λεπτοτέραις εἰς καλαθίσκων σχῆμα ποικιλλομέναις, «).

Καλαθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Στολίζω ἀρχιτεκτονικῶς μὲ) κάλαθον.

Καλάθωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ καλάθων (φατνωμάτων) διακόσμησις. 2) = Κάλαθος (4).

Καλαθωτὸς, ἡ, όν. Πλεγμένος εἰς σχῆμα καλάθου, τρυπητὸς ἢ καφασωτός. » Θυρα—, « Σχλ. Διοδ.

Καλαΐνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος τὸ χρῶμα μὲ κάλαϊν, γαλάζιος. » Τερεβινθίζων καλαΐνῳ χρώματι προσόμοιος, « Δσκρ.

Κάλαϊς [κάλλος, καλὸς], ΐδος (ὁ), εἶδ. πολυτ. κυανοῦ ἢ κυανοπρασίνου λίθου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) περουζές.

Καλαμάγρωστις, εως (ἡ). εἶδ. ἀγρώστεως (ἀγριάδας) μὲ χονδρὸν καλάμι, (κοιν.) βούλαρος ἢ ἀβούλαρος.

Καλαμαδίας, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλαμώδης.

Καλαμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ζῶν εἰς τὴν καλάμην ἢ τὸν κάλαμον, καλαμήσιος. » Τέττιξ—, « Ἡσύχ. || (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ἀκρίδος, (ἄλλ.) Μάντις. 2) (μτγν.) ἀντὶ Καλάμη, (ὄθ. τὸ κοιν.) καλαμηά.

Καλαμαιών, ῶνος (ὁ). ὁ ὄγδοος μὴν τοῦ ἔτους κατὰ τοὺς Κυζικηνοὺς (ἀρχόμενος τῇ 24 Ἀπριλ.).

Καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνάζω τὴν καλάμην, σχολογῶ, (ἐν γέν.) συνάζω τὰ ἀπομείναρια. » Καλαμωμένος ὀπίσω τρυγητῶν, « Γρφ. (ᾖ μτφορ.) » Ἐκεῖνος γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, « Πλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλαμάριον (τὸ). θήκη τῶν γραφικῶν καλάμων (τῶν κονδυλίων κλπ.), καλαμάρι, καλαμαρχά.

Καλαμαύλης, ου καὶ **Καλαμαυλητής**, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν καλάμινον αὐλὸν (τὴν φλογέραν).

Καλαμεύς, έως (ὁ). ὁ Ψαρεύων μὲ τὸ καλάμι (μὲ τὸ καλαμίδι).

Καλαμευτής, οῦ (ὁ). ὁ καλαμεύων, θεριστὴς ἢ σταχολόγος. 2) ἰξευτὴς ἢ = Καλαμεύς, Ψαρᾶς.

Καλαμεύω, Μ. εὐσω. Θερίζω ἢ σαχολογῶ. 2) Ψαρεύω μὲ τὸ καλαμίδι· ἢ. πιάνω πτηνὰ μὲ τὰ ἰξόβεργα.

Καλάμη (ἡ), [ἴδε κάλαμος]. τὸ καλάμι (ὁ κορμὸς) τῶν ἀσχύων καὶ ὅλων τῶν σταχυωδῶν φυτῶν, τὸ ἄχυρον, ἡ καλαμηά. (ἐνίοτε) = Κάλαμος. « Ἱσταμίαν καλάμην ἐπισωρεύσαντες, « Πλ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) = Λινοκαλάμη. » Κολχ(ίδος ἐκ καλάμης,« Καλλ. 3) (μτφορ.) λείψανον, ἀπομεινάρι, (ἐπιμ.) σῶμα γέροντος, πτῶμα νεκροῦ κτλ., (ὅθ. αἱ παροιμ.) « Ἀπὸ τῆς καλάμης, τεκμαίρεσθαι, « Λκ. » Ἐπὶ καλάμης ἀροῦν,« Σδ., σπείρειν ἀδιακόπως τὸ αὐτὸ χωράφι, (ἐπιμ.) ἀδυνατίζειν τὴν γῆν, (καὶ μτφορ.) ἀφανίζειν τινὰ κατὰ κράτος.

Καλαμηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν καλάμι.

Καλαμηκομία (ἡ), Π. τὸ κόψιμον τῆς καλαμηᾶς (καὶ συνεκδχ. τῶν σίτου), θέρισμα, [ἐκ τοῦ

Καλαμηκόμος (ὁ, ἡ), Π. [καλάμη, τέμνω], ὁ κόπτων τὴν καλαμηὰν (τοῦ σίτου), (συνεκδχ.) θεριστής.

Καλαμήτρια, ας καὶ

Καλαμητρίς, ίδος (ἡ). γυνὴ σταχολογοῦσα ἢ θερίζουσα.

Καλαμηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (θερίζων) τὴν καλάμην.

Καλαμηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Κουβαλῶ) καλάμην ἢ κάλαμον. 2) παρουσιάζω εἰς τὴν ἀγορὰν τὸ ἐπὶ τούτῳ σημεῖον (ἴδε Κάλαμος 6) ἵνα λάβω γέννημα.

Καλαμηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κάλαμον ἢ κουβαλῶν (μεταφέρων) καλάμην.

Καλαμίζω, Μ. ισω. Παίζω τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμίνθη (ἡ) καὶ

Καλάμινθος (ὁ ᾗ ἡ), [καλή, μίνθη]. εἶδ. φυτοῦ ἀρωματικοῦ, ἀγριοδυόσμος ἢ ἀγριοφλησκοῦνι (διότι λέγεται ᾗ γλήχων ἀγρία.)

Καλαμινθίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ καλαμίνθην.

Καλαμινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς καλαμίνθης· ὅμοιος μὲ ἡ γεμάτος ἀπὸ καλαμίνθην.

Καλάμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ καλάμην ἢ κάλαμον, καλαμένιος.

Καλάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαμος, καλαμάκι. 2) = τῷ

Καλαμὶς [ἴδε Κάλαμος], ίδος (ἡ). τὸ καλάμι τῶν Ψαράδων, καλαμίδι, καλαμηά. 2) ἰξόβεργα. 3) κονδύλι (κυρ. τὸ καλούμενον, [Τουρκ.] καλέμι· διότι τὸ χηνήσιον λέγεται περιφρ.) « Καλαμὶς ὑπὸ πτερῶν χηνείων, « Παῦλ. Αἰγ. 4) καλαμάρι ἢ (μᾶλλ.) κονδυλοθήκη (καθὼς τὰ Τουρκικά); 5) ὀδοντοσκαλιστήριον. 6) εἶδος καρφίτσας ἢ κτένι πρόχειρον διὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. 7) αἰθηρόν τι καλαμοειδὲς μὲ τὸ ὁποῖον σγουραίνουν τὰ μαλλιά, (Λτν.) **calamistrum**. 8) ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. βάφουν τὰ βλέφαρα.

Καλαμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαμος, καλαμάκι· μικρὴ φλογέρα.

Καλαμίτης, ου (ὁ), καὶ **Καλαμῖτις**, ίτιδος (ἡ), = Καλαμαῖος.

Καλαμοβόας, ου (ὁ). ὁ φωνάζων μὲ τὸν κάλαμον (μὲ τὸ κονδύλι) μόνον, φιλονεικῶν ἐγγράφως.

Καλαμογλυφεω-ῶ [κάλαμος, γλύφω], Μ. ήσω. Φθειάνω κονδύλια.

Καλαμογλυφὶς, ίδος (ἡ). κονδυλομάχαιρον.

Καλαμογλύφος (ὁ, ἡ). ὁ φθειάνων κονδύλια, κονδυλοφθειάστης.

Καλαμογραφία (ἡ). γράψιμον (τὸ νὰ γράφῃ τις) μὲ καλάμι.

Καλαμοεδύτης [κάλαμος, δύομαι], ου (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. διατρίβει (τρυπόνει μέσα) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Καλαμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάλαμον.

Καλαμόεις, εσσα, εν, Π. καλαμένιος, ἢ πλήρης καλάμων.

Καλαμοθήκη (ἡ). σαγιττοθήκη(;), ἢ· καλαμάριον.

Καλομοκοπεῖον καὶ **Καλαμοκόπιον** (τὸ). τόπος ὅπου κόπτουν καλάμια.

Κάλαμος (ὁ), [κάλον], τὸ γνωρὸν φυτόν, καλάμι. » Κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον, « Γρφ. » Ἐπὶ σιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου, « Πλ. » Ὁ κάλαμος τοῦ σίτου, « Ξεν., ἴδε Καλάμη. 2) εἶδος αὐλοῦ, φλογέρα. » Ὁ κηροδέτας Πανὸς κάλαμος, « Εὐρ. 3) = Καλαμὶς (δηλ. Ψαροκάλαμον, ἰξόβεργα, κονδύλι). » Βίον εἶχον ἄπορον ἀπὸ καλάμου ᾗ ἁρμιᾶς, « Λκ. 4) βέλος (κυρ. ἀπὸ μεγοκάλαμον). 5) τὸ ξυλάριον ὅπου εἶναι δεμένα τῆς λύρας (χτλ.) αἱ χορδαί, στρηφτάρι· ἢ (κατὰ τὸν Ἡσύχ. κλπ.) » τὸ ὑποτιθέμενον τῇ λύρᾳ ἠχεῖον. » Τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον,« (ὅθ.) » Γφ,ρέθησε κάλαμος ὡσπερεὶ λύρας, « Σοφ. 6) ξύλινον τι σύμβολον (ταέουλα) (κυρ. ἵνα Ψουνίσῃ τις σιτάρι). 7) εἶδος μέτρου (ἑκτάσεως) περιέχον $6\frac{1}{2}$ πήχεις. « Ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀρχαγέτην ἑξαπλάτος καλάμους δύο, « Ἐπγρφ. (παρβλ. Δόναξ καὶ Ῥάβδος).

Καλαμοστάφὶς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (τεντωμένος ὁλοτρόγυρα) μὲ καλάμια. » Βύρτα—, « Βατρχμ.

Καλαμοτύπος (ὁ, ἡ), [κάλ., τύπτω]. ἰξευτὴς, ὀρνιθοθήρας.

Καλαμόφθογγος (ὁ, ἡ), [κάλ., φθέγγομαι]. ὁ παίζομενος (ψαλλόμενος) μὲ τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμοφόρος (ὁ, ἡ), = Καλαμηφόρος.

Καλαμόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στεφανωμένος μὲ ἢ σκιαζομενος ἀπὸ) φύλλα καλάμου. ||. (οὐσ.) » Καλαμόφυλον, « Ἱππιατρ., φύλλον καλάμου.

Καλαμόχνοος-ους (ὁ καὶ ἡ), εἶδος παρασιτικοῦ (ἐπὶ τῶν καλάμων τρεφομένου) φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀδάρκη.

Καλαμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ καλάμια τσακκισμένον κόκκαλον. 2) (πθ. ἐπὶ φυτ.) ἀποκτῶ καλάμην (καλαμηὰν), καλαμόνω.

Καλαμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καλαμοειδής. 2) γεμάτος (κατάφυτος ἀπὸ) καλάμια.

Καλαμὼν, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶνε (φυτρόνουν) καλάμια, καλαμιῶνας.

Καλαμωτὴ (ἡ). πλέγμα ἀπὸ καλάμια.

Καλάνδρα (ἡ) καὶ

Κάλανδρος (ὁ), [καλέω, ἀνὴρ], εἶδ. κορυδαλοῦ (ἴσ. διοτι κηλαδῶν τὴν αὐγὴν προσκαλεῖ τοὺς γεωργοὺς εἰς τὸ θέρος. ἴδε Θηρ. Εἰδ. Γ'. 30, 31. ᾗ τὸν Σχλ.).

Καλαπόδιον (τὸ) ᾗ

Καλάπους, οδος (ὁ), = Καλόπους, Καλοπόδιον.

Κάλαρις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κόλαρις), εως (ὁ), εἶδος πτηνοῦ τὸ ὁποῖον ἀντιμάχεται τὰς γλαῦκας κτλ. γαμψώνυχα.

Καλάσιρις, ιδος (ἡ), [ᾗ]. εἶδ. λινοῦ ποδήρους ἐνδύματος τῶν Αἰγυπτ. καὶ Περσ. μὲ κράσπεδα εἰς τὸν ποδόγυρον.

Καλαυρίτης, ου (ὁ) καὶ **Καλαυρῖτις**, ιδος (ἡ). εἶδ. λιθαργύρου (φερομένου ἀπὸ τὴν Καλαυρίαν).

Καλαῦροψ [κᾶλον, αὖος, ῥέπω], οπος (ἡ). τὸ λυγιστὸν ῥαβδὶ τῶν βοσκῶν, μαγκοῦρα, στραβολέκκα.

Καλέσκον, Π. ἀντὶ Ἐκάλουν, παρτ. ᾗ

Καλέμεναι, Δ. ἀντὶ Καλεῖν, ἀπαρ. ᾗ

Καλέουσα, Αἰολ. ἀντὶ Καλέουσα, οὖσα, μτχ. τοῦ Καλέω.

ἡ Κάλεσις, εως (ἡ), σπντ. ἀντὶ Κλῆσις, κάλεσμα.

Καλεσσάμην, Π. ἀντὶ Ἐκαλεσάμην, μσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Καλέω.

Καλεσσίγορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶν (προσκαλῶν) τὸν χορόν. » Βάκχος—, « Ὀρφ. (ὅμοιον μὲ τὸ » Οἶνος, ὃς τε . . καὶ ὀρχήσαθαι ἀνῆκεν, « Ὁμ.).

Καλεσῆς, οῦ (ὁ). Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κλητήρ.

Καλεσῶς, ή, όν, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κλητός.

Καλεῦντο, Π. Δ. ἀντὶ Ἐκαλοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Καλέω-ῶ [ξυγγ. τῷ Κηλέω], Μ. καλέσω καὶ Ἀττ. καλῶ (ἀόρ. Ἐκάλεσα, πρκ. Κέκληκα καὶ πθ. Κέκλημαι, ἀόρ. πθ. Ἐκλήθην, καὶ τὸ θετ. Κλητέον). Φωνάζω ἢ Μηνῶ τινὰ (νὰ ἔλθῃ), προσκαλῶ, συγκαλῶ (εἰς συνέλευσιν κτλ.), προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζάν μου, (κοιν.) καλνῶ. προσκαλῶ (κυρ. διὰ τοῦ κλητῆρος) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. (ἐνίοτε) = Προκαλῶ· (Π.) ἐπικαλοῦμαι (ἐπὶ πραγμ. μτφορ.) χρειάζομαι, ἀπαιτῶ. » Δαῖτας ξαίνυται· πάντες γὰρ καλέουσιν, « Ὀδ. Α. » Πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, « Ὀδ. Ρ. » Τῆνον ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες, « Θκρ. » Τὰν κύνα ἔσω κάλεσον, « αὐτ. » Γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, « Εὐρ. » Τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς, « Σοφ. » Τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ, « Αἰσχλ. » Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ἀχαιούς, « Ὀδ. Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι, « Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) » Ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν, « Ἰλ. Α. » Ἐκ Πύλου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰθὼν, καλέσσαντο γὰρ αὐτοί. « αὐτ. »Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, Δεῦρο, φίλον τέκος, « Ἰλ. Γ. » Καλείσθω τὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀρχὴν, « Πλάτ. »Καλοῦμαι Στρεψιάδην.. ἐς τὴν ἐνὴν τε καὶ νέαν, « Ἀρςφ. » Τοὺς θεοὺς καλούμεθα, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ὅσοι κεκλήκατο βουλὴν, « Ἰλ. Κ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται, « Ξεν., συγκροτεῖται. 2) ὀνομάζω, (ὅθ. Π. εἰς τὸ πθ.) εἶμαι, λέγομαι. » Κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν, « Ἰλ. Ε. (καὶ μὲ αἰτ. προσδιοριστικὴν ἐκ δ'.) » Ὄνομ' ὅττι σε κάλεον, « Ὀδ. Θ. » Καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα, « Ξεν. » Ἀλκυόναν καλέεσκον ἐπώνυμον, « Ἰλ. Ι. » Ἄρκτον, ἣν καὶ Ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, « Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) » Τί ποιῶν καλὸς ᾖ ἀγαθὸς κέκλησαι; « Ξεν. » Ἡ καλουμένη φιλοσοφία, « Λξ. » Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοί, « Θκρ. » Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δὲ ἐμὸς κεκλήσεαι, « αὐτ., (δηλ.) ἔσῃ. »Σὴ παράκοιτις κέκλημαι, « Ἰλ. Δ., εἰμί. » Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, « Ὀδ. Η. (καὶ περιφρ.) » Ἐμοὶ τοιός δε πόσις κεκλημένος εἴη, « Ὀδ. Ζ. » Λατοΐδα κεκλημένον πατρὸς, « Πίνδ.

Κάλη (ἡ), Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Κήλη.

Καλήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Καλεῖν.

;Καλήμενος, η, ον, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Καλούμενος.

Κάλημι, Αἰολ. ἀντὶ Καλῶ.

Καλήτης, ου (ὁ), Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Κηλήτης.

Καλήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κλήτωρ.

Καλιὰ (ἡ), [κᾶλον]. ξύλινος οἶκος ἢ ναὸς, ξυλόσπιτον, καλύβη· σιτοθήκη· (συνήθ.) φωλεὰ πτηνοῦ.

Καλιὰς, άδος (ἡ), = Καλιὰ, ναὸς ξύλινος, καπέλλα

Καλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καλιά.

†Καλίκιος (ὁ), = Κάλτιος, Καλτίκιος.

Καλινδέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Κυλινδέω.

;Καλινδήθρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα, (ἐνίοτε ἐσφαλμένον ἀντὶ Κἀλινδήθρα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἀλινδήθρα).

Καλίνδησις, εως (ἡ), = Κυλίνδησις.

Κάλινος [κᾶλον], η ἢ ος, ον, Π. (σπν.) ξύλινος.

Κάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κᾶλον, ξυλάριον, ῥαβδάκι. 2) μικρὸς ξύλινος ναὸς, (ὅθ.) » Μητίχου κάλιον, « Πλδ., δικαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις, (ἴδε καὶ τὸ ἐπμν.).

Καλιὸς (ὁ). οἴκημα εὐτελές, ξυλόσπιτον, (ἰδιαιτ.) ξύλινον δεσμωτήριον.

Καλίστρα, ας (ἡ), = Κυλίστρα.

Καλιστρέω-ῶ, Μ. ἥσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Καλέω.

Καλλαβὶς, ίδος (ἡ), = Καλαβὶς καὶ 2) = Καλαμὶς (8).

Κάλλαιον (τὸ), [κάλλος]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ λειρὶ (τὸ χαρχάλι) τοῦ πετεινοῦ »Τούτων τῶν ἀλεκτρυόνων χρόα ἐμφερὴς κόρακι, κάλλαια δὲ καὶ ὁ λόγος κατὰ ἀνεμώνην μάλιστα, « Παυσ.

Καλλάϊνος, η, ον, = Καλάϊνος.

Κάλλαϊς, ϊδος (ἡ), = Κάλαϊς.

Καλλαρίας [χελάρης;], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., ὁ ἄλλ. Ὄνος, (κοιν. ἀπὸ τοῦ ἱσπαν.) μπακαλάος, (Γαλλ.) merlan, merluche.

Καλλείβομαι, Π. ἀντὶ Καταλείβομαι.

Καλλείπω, Π. ἀντὶ Καταλείπω.

Κάλλεον (τὸ), = Κάλλαιον.

Καλλίας [καλὸς κατ' ἀντίφρ.], ου (ὁ). ὁ πίθηκος.

Καλλιαστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (καλῶς, ἐντελῶς σχηματισμένους) ἀστραγάλους, (Ἀρςτ.).

Καλλίβας, αντος (ὁ), = Καλαβίς.

Καλλιβλάστητος ᾖ Καλλίβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) βλαστάρια, εὐθαλής.

Καλλιβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ βλέφαρα (ὡραῖα 'μμάτια). ||. (οὐσ.) Καλλιβλέφαρον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) εἰδ. μελανῆς βαφῆς διὰ τὰ 'μματοτσύνουρα, (Τουρκ.) σουρμές.

Καλλιβόας, ου (ὁ), Π. καλόφωνος, εὔηχος. » Αὐλός—, « Ἀρςφ., Σοφ.

Καλλίβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς βοσκὰς, καλὸς διὰ βοσκήν.

Καλλίβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς βύτρυας (ὡραῖα τσαμπιά). »Νάρκισσος—, « Σοφ.

Καλλιβῶλαξ, ακος καὶ

Καλλίβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς βώλους (παχὺ, εὔφορον ἔδαφος) γῆς.

Καλλιγάληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πάντοτε ὡραίαν γαλήνην, γλυκὺς, ἱλαρός. »Πρόσωπον—, « Εὐρ.

Καλλίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνάψας ἢ συναφθεὶς εἰς καλὸν (εὐτυχῆ, ἔνδοξον) γάμον, καλοπανδρευμένος.

Καλλιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, γενέθλη]. ὁ καταγόμενος ἀπὸ καλὴν (λαμπρὰν) γενεὰν ἢ, ἔχων καλοὺς (λαμπροὺς) ἀπογόνους.

Καλλιγένεια, θηλ. τοῦ

;Καλλιγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Καλλιγένεθλος, εὐγενής.

Καλλιγέφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (ὡραίαν) γέφυραν.

Καλλίγλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς γλουτοὺς, (παρβλ. Καλλίπυγος).

Καλλίγλωσσος (τος), ου (ὁ, ἡ), = Εὔγλωττος.

Καλλίγομφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνηρμοσμένος μὲ) καλοὺς γόμφους.

Καλλίγονος (ὁ, ἡ), Π. = Καλλιγενής.

Καλλιγραφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω ὡραῖα· (ἐνίοτε) φυκιασιδόνω, (ἐν γέν.) καλλωπίζω.

Καλλιγραφία (ἡ). καλὸν (ὡραῖον) γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ᾖνέ τις καλλιγράφος.

Καλλιγραφικὸς, ἡ, όν. Καλλιγράφου ἴδιος.

Καλλιγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ἀντιγράφων) ἢ ζωγραφίζων εὔμορφα.

(Καλλιγύναιξ), αικος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ἔχων καλὰς (ὡραίας) γυναῖκας, (εὔχρ. μόνον ἢ αἰτ. καὶ δοτ.).

Καλλίδενδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα) δένδρα.

Καλλιδίνης, ου, (ὁ), Π. τοῦ ὅπ. εἶνε ὡραῖαι αἱ δῖναι (τὰ ῥεῖθρα, τὰ ῥεύματα).

Καλλίδιφρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ καθήμενος εἰς ὡραῖον δίφρον.

Καλλιδόναξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σκιαζόμενος ἀπὸ) ὡραίους δόνακας (καλάμια). » Εὐρώτας—, « Εὐρ.

Καλλίδωρος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὅπ. ἡ κτῆσις εἶνε ὡραῖον δῶρον.

Καλλιέθειρα (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καὶ

Καλλιέθειρος (ὁ), ὁ ἔχων καλὰς ἐθείρας (εὔμορφα μαλλιά). » Βάκχος—, « Ὀρφ.

Καλλιέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς ἐλαίας ἢ πολὺ καὶ καλὸν ἔλαιον. ||. (οὐσ. θηλ.) ἡ ἡμερὴ (φελλιασμένη, καλλιεργημένη) ἐλαία.

Καλλιέπεια (ἡ). εὔμορφος τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, λαμπρὸν (ἀνθηρὸν) ὕφος λόγου, εὐφράδεια.

Καλλιεπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὁμιλῶ εὔμορφα (μὲ κομψότητα), ἐκφράζομαι μὲ ὡραίας (ἀνθηρὰς) λέξεις. » Λόγοι κεκαλλιεπημένοι, « Πλάτ. ||. (τὸ μσ. εὑρίσκεται εἰς τὸ διορθωθὲν χωρίον τοῦ Θκ.) » Καὶ οὐ καλλιεπούμεθα (ἀντὶ » Καὶ οὐκ ἄλλῳ ἐπόμεθα) ὡς κτλ., « (ς', 83).

Καλλιεπὴς [καλὸς, ἔπος], έος (ὁ, ἡ) ὁ ὁμιλῶν ἢ συνθέτων εὔμορφα (μὲ ἀνθηρὰς λέξεις).

Καλλιεργέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐργάζομαί τι καλῶς (ἐντέχνως), ἐργάζομαι καλὰ ἔργα, (συγχ. τῷ Καλλιερέω).

Καλλιέργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καλλιεργίας, εὔμορφον ἔργον, καλλιτέχνημα.

Καλλιεργία (ἡ). ὡραιότης ἔργου (ἐργασίας), καλλιτεχνία.

Καλλιεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τι καλῶς (εὔμορφα), τεχνίτης ἐπιτήδειος· (πθ.) καλὰ (τεχνικὰ) δουλευμένος καλλιεργημένος.

Καλλιερέω-ῶ, Μ. ἥσω. Θυσιάζω καλῶς (εὐπροσδέκτως)· ἡ θυσία μου δείχνει καλὰ σημεῖα. » Πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, « Θκρ. (συνήθ. χ. πτ.) » Οὐδαμῶς ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν (τὸν ποταμὸν), « Ἡρ. »Τῇ δὲ ὑστέρᾳ θύσαντες ἐκαλλιέρησαν, « Ξεν. (καὶ ἀμτβτ.) » Καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν, « Ἡρ. » Καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο, « αὐτ.

Καλλιέρημα (τὸ). τὸ καλλιερηθὲν (σφάγιον), θυσία εὐπρόσδεκτος (εὐτυχίαν προσημαίνουσα).

Καλλιζυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα) ζευγμένος.

Καλλίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν καλὴν ζώνην, εὔμορφα ζωσμένος ἢ, ἔχων λεπτὴν (εὐμορφοκαμωμένην) μέσην, (ἐν γέν.) εὔμορφος.

Καλλιθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. [κ. θέμεθλον]. ὁ ἔχων εὔμορφον θεμέλιον (σκαρὶ), καλοφθειασμένος.

Καλλίθριξ, λλίτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς τρίχας (εὔμορφα μαλλιὰ ἢ καλὸν μαλλί).

Καλλιθυτέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Καλλιερέω, θυσιάζω καλὰ θύματα, [ἐκ τοῦ

Καλλίθυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς (εὐτυχῶς) θυσιασθεὶς· ὁ δεχόμενος καλὰ (ὡραῖα) θύματα. » Βωμὸς—, « Εὐρ.

Καλλικαρπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Καρποφορῶ καλοὺς (ὡραίους) καρποὺς, εἶμαι καλλίκαρπος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλικαρπία (ἡ). καρποφορία ὡραίων καρπῶν, εὐκαρπία, [ἐκ τοῦ

Καλλίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων καλοὺς (ὡραίους) καρπούς. » Ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν ἀγρίων καλλικαρπότατον,« Πλ.

Καλλικέλαδος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, κέλαδος]. καλόφωνος, εὔηχος· ἐπαινούμενος· περιώνυμος.

Καλλίκερως, καλλίκερω καὶ καλλικέρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα κέρατα. ||. (οὐσ.) τὸ φυτὸν Βούκερας.

Καλλίκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραίους κλάδους.

;Καλλίκοιτος, η ἡ ος, όν. Ὁ ἔχων καλὴν ἢ κάμνων καλὴν τὴν κοίτην, (ὁθ. ||. οὐσ. θηλ.) = Παλλακίς.

Καλλίκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) καλοὺς κόκκους.

Καλλίκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν κόμην (εὔμορφα μαλλιὰ [καὶ ἐπὶ δένδρ.] φύλλα).

Καλλικοτταβέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παίζω ὡραῖα τὸν κότταβον. » Φιλήματα -, τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι, « (Σοφ. παρ') Ἀθ.

Καλλίκρέας, ατος καὶ ως (τὸ), τὸ μεσεντέριον, (κατὰ λέξ.) καλὸν (νόστιμον) κρέας.

Καλλικρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὡραῖον κρήδεμνον (κεφαλόδεσμον), (συνκδχ.) ὡραῖος.

Καλλίκρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς κρήνας (βρύσεις).

Καλλίκρουνος (ὁ, ἡ). (πηγὴ) ἡ ἔχουσα (ἀναβρύουσα ἀπὸ) ὡραίους κρουνούς.

Καλλίκτιτος (ὁ, ἡ), Π. καλοκτισμένος.

Καλλίκτυπος (ὁ. ἡ), Π. ὁ κάμνων καλὸν κτύπον (κρότον), εὔηχος.

Καλλιλαμπέτης, ου (ὁ), Π. ὁ λάμπων μὲ καλὴν (ὡραίαν) λάμψιν.

Καλλιλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Καλλιλαμπέτης.

Καλλιλεκτέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Καλλιεπέω, Καλλιλογέω.

Καλλιλεξία (ἡ), = Καλλιέπεια, Καλλιλογία.

Καλλιλογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁμιλῶ καλὰ (εὔμορφα, νόστιμα), μεταχειρίζομαι καλὰς (ἀνθηρὰς) λέξεις· (ἐνίοτε) περιπαίζω τινὰ μὲ καλοὺς λόγους.

Καλλιλογία (ἡ), = Καλλιέπεια, κομψότης περὶ τὴν ἔκφρασιν, λέξεις ἀνθηραί· (ἐνίοτε) = Μεγαλαυχία.

Καλλιμαίων [κάλλιμος], ωνος (ὁ). εἷς τῶν μηνῶν κατὰ τοὺς Σμυρναίους.

Καλλιμάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (ἔνδοξος) μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, (Νικ. Χων.).

Καλλίμασθος(στος), ου (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα ὡραίους μαστούς.

Καλλίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐνδόξως) μαχόμενος, λαμπρὸς μαχητὴς, ἀριστεύς.

Καλλιμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ὡραῖον μέλος (καλὴν μελῳδίαν), καλλίφθογγος. » Αὐρα —, « Κ. Μαν.

Καλλίμηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς μηροὺς (εὔμορφα μηριά).

Καλλίμορφος (ὁ, ἡ). καλόηθος, εὔμορφος

Κάλλιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καλὸς, κάλλιστος.

Καλλίναος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, νάω]. ὁ ῥέων καλὰ (διαυγῆ) νάματα, καλλίῤῥοος.

Καλλίνικος (ὁ, ἡ). ὁ καλὴν (ἔντιμον ἢ λαμπρὰν) νίκην νικήσας, νικητὴς ἔνδοξος· ὁ ἔχων ἀντικείμενον (διδόμενος ἢ γινόμενος διὰ) τοιαύτην νίκην. ||. (οὐσ.) Καλλίνικον (τὸ), Π. λαμπρὰ νίκη· λαμπρὸν βραβεῖον, ἢ ᾆσμα ἐπινίκιον.

Καλλιοινία (ἡ). ἀφθονία ἢ ποιότης καλοῦ οἴνου.

Κάλλιον, ονος (τὸ), οὐδ. τοῦ Καλλίων. ||. (ὡς ἐπίῤ.) συγκρ. τοῦ Καλῶς.

Καλλιόνως, ἐπίῤ. = Κάλλιον, Καλλιώτερα· εὐμορφότερα.

Καλλιόπη (ἡ), Π. [καλὸς, ὄψ], Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Καλλίφωνος, (ὅθ. ||. κυρ.) ἡ Μοῦσα τῆς ποιήσεως.

Καλλιότερον, ἐπίῤ. = Κάλλιον.

Καλλίουλος (ὁ), [καλὸς, ἴουλος]. ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

Καλλιουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Στολίζω, καλλωπίζω.

;Καλλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κάλλιον (καλλιώτερον, ὡραιότερον), Βελτιόω.

Καλλιπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ (ὡραῖα) παιδιά, Καλλιτεκνία, [ἐκ τοῦ

Καλλίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα) παιδιά, Καλλίτεκνος. ||. (οὐσ.) ὡραῖος ἢ ὡραία παῖς (υἱὸς ἢ θυγάτηρ).

Καλλιπάρῃος, ίων. ἀντὶ Καλλιπάρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς παρειὰς (εὔμορφα μάγουλα), εὔμορφος.

Καλλιπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) παρθένους· ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ καλὴν (ὡραίαν) παρθένον. ||. (οὐσ.) καλὴ (ὡραία) παρθένος.

Κάλλιπε, Π, ἀντὶ Κατέλιπε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ, β'. τοῦ Καταλείπω.

Καλλιπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὰ (ὡραῖα) πέδιλα, εὔμορφα ὑποδεμένη.

Καλλίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὸν πέπλον (εὔμορφον σκέπασμα τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπανωφόρι), (συνκδχ.) στολισμένη, καλοφορεμένη.

Καλλιπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, πέταλον], = Καλλίφυλλος.

Καλλίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πήχεις (εὔμορφα μπράτσα).

Καλλιπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα) πλεγμένος, ἢ· ἔχων καλοὺς πλοκάμους (εὔμορφαις πλεξίδες, εὔμορφα μαλλιά).

Καλλίπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ ᾖ πολλὰ πλούτη. » Πόλις—, « Πινδ.

Καλλίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων καλὴν πνοὴν (ὀσμὴν ἢ ἦχον), εὔπνους ἢ εὔηχος. » Αὐλὸς—, « Ἀθ.

Καλλίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας, λαμπρὰς) πόλεις. ||. (οὐσ.) καλὴ (ὡραία κτλ.) πόλις.

Κάλλιπον, Π. ἀντὶ Κατέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Καταλείπω.

Καλλίπονος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, πονέω]. καλοκαμωμένος, εὐμορφοδουλευμένος.

Καλλιπόταμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ποτιζόμενος ἀπὸ καλὸν (ὡραῖον) ποταμόν.

Κάλλιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (ὡραίους) ἵππους.

Καλλιπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖα πρέμνα (εὔμορφους κλάδους). » Πλάτανος —, « Κ. Μαν.

Καλλιπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐπρεπής.

Καλλιπρόβατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔμορφα πρόβατα.

Καλλιπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, εὔμορφος.

Καλλίπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (καλοκαμωμένην, εὔμορφην) πρώραν (Π.) ἀντὶ Καλλιπρόσωπος.

Καλλίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖα πτερά

†Καλλιπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλὰ (εὔμορφα, παλληκαρήσια) πολεμῶν, (εἰς τὴν ἀνθολογ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλλει πτόλεμος).

Καλλίπυγος (ὁ, ἡ). (γνωστὸν ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης) ἡ ἔχουσα καλὴν πυγὴν (εὔμορφα ὀπίσθια).

Καλλίπυλος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) ἡ ἔχουσα καλὰς (μεγαλοπρεπεῖς, εὐμορφοκαμωμένας) πύλας.

Καλλίπυργος καὶ

Καλλιπύργωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ὀχυρωμένος) μὲ καλοὺς (ὑψηλοὺς, εὐμορφοκαμωμένους) πύργους· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὑψηλός, μεγαλοπρεπὴς, ἢ ἀσφαλής. » Σοφία—, « Ἀρςφ.

Καλλίπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πώλους (εὔμορφα πωλάρια).

Καλλιρέεθρος καὶ

Καλλίροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καλλίῤῥοος.

Καλλιῤῥημονέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Καλλιλογέω.

Καλλιῤῥημοσύνη (ἡ), = Καλλιέπεια, Καλλιλογία.

Καλλιῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Καλλιεπής.

Καλλίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (ἀναβρύων) μὲ χάριν, ἔχων καλὸν (διαυγὲς, πότιμον) ῥεῖθρον.

Καλλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Καλλίῤῥοος.

Καλλισθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, σθένος], ὡραῖος καὶ ἀνδρεῖος.

Καλλιστάδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων (χρησιμεύων ὡς) ὡραῖον στάδιον, ὁμαλὸς, ἴσιος. » Δρόμος—, « Εὐρ.

Καλλιστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) καλὰ σταφύλια.

Καλλίσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) καλοὺς στάχυας.

Καλλιστεῖον (τὸ). τὸ ἀνῆκον ἢ διδόμενον εἰς τὸν κάλλιστον (ὡραιότερον ἢ ἀγαθώτερον) βραβεῖον, τὸ ἀριςεῖον τῆς καλλονῆς ἢ τῆς ἀρετῆς (τῆς ἀνδραγαθίας).

Καλλίστερνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον στῆθος (στέρνον).

Καλλίστευμα (τὸ). τὸ προτέρημα τοῦ καλλίστου· (Π.) ἀντὶ Ὁ Κάλλιστος.

Καλλιστεύω καὶ (μσ.) Καλλιστεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι ὁ κάλλιστος (ὁ ὡραιότερος) τῶν ἄλλων, ὑπερέχω κατὰ τὴν καλλονήν· (μὲ γεν.) » Καλλιςεύσει πασῶν τῶν γυναικῶν, « Ἡρ. » Τὸν καλλιστεύοντα τῶν ἐπιβατέων, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Δῶρ' ἃ καλλιστεύεται τῶν νῦν, « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) Ὅπου καλλιστευομένα Μούσειος ἕδρα, « αὐτ., ἀντὶ ἡ Καλλίστη.

Καλλιστέφανος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ καλὸν (ὡραῖον) στέφανον ἢ περιτειχισμέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος μὲ λαμπρὰ τείχη· ὁ σχηματίζων καλὸν (εὔμορφον) στέφανον.
Κάλλιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Καλός, ἐντελῶς ἢ ὑπὲρ πάντας καλούς, ἐξαίρετος, ὡραιότατος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κάλλιστα, ἐπίρ. Πολλὰ (Κατὰ πάντα) καλά, ἐξαίρετα.
Καλλίστως, ἐπίρ. (νλγ.) ἀντὶ Κάλλιστα.
Καλλιστρούθιον (τὸ). εἶδ. ἐκλεκτοῦ συκου ἢ κυδωνίου, (ἴδε Στρούθιος).
Καλλισφαίρωτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα στρογγυλευμένος (ἐσφαιρωμένος), σφαιρειδὴς μετὰ καλλονῆς.
Καλλίσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰ σφυρὰ (εὔμορφα πόδια).
Καλλιτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις =
Καλλίτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα ἢ ἔνδοξα) τέκνα.
Καλλιτεξ, εκος (ἡ). ἡ τίκτουσα ὡραῖα τέκνα, Καλλιτόκος.
Καλλιτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ᾧ μτβτ.) Ἐργάζομαί τι ὡς καλλιτέχνης.
Καλλιτέχνημα (τὸ). ἔργον καλλιτέχνου, ὡραῖον (κομψὸν) τεχνούργημα·
Καλλιτέχνης, ου (ὁ). καλὸς (ἐπιτήδειος, ὡραίων ἐργογείρων) τεχνίτης.
Καλλιτεχνία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις =
Καλλίτεχνος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων καλὴν τέχνην (δουλεύων τὴν τέχνην εἰς πολλὰ εὔμορφα).
Καλλιτόκεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Καλλιτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) ὡραῖα τέκνα.
Καλλιτοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖον τόξον.
Καλλιτράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (μὲ καλὰ καὶ πλουσιοπάροχα φαγητὰ στολισμένην) τράπεζαν.
Καλλίτριχος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ Καλλίθριξ. ‖. (οὐσ.) Καλλίτριχον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Ἀδίαντον.
Κάλλιφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. θασ.) ἀντὶ Κάλλιπε, κατέλιπε.
Καλλιφανής, ἐος (ὁ, ἡ), = Καλλιλαμπὴς, Καλλιφεγγής.
;Καλλίφαρος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, φᾶρος]. εὔμορφα (μεγαλοπρεπῶς) ἐνδυμένος, στολισμένος, καλοφορεμένος.
Καλλιφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων μὲ καλὸν (λαμπρὸν, ὡραῖον) φέγγος.
Καλλίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. Καλλίφωνος, εὔηχος.
Καλλίφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων ἐν τῷ καίεσθαι καλὴν (λαμπρὰν [ἐπιμ.] αἰσίαν) φλόγα.
Καλλιφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) εὐαυξὴς, ὡραίου ἀναςήματος.
Καλλίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα, εὐθαλῆ) φύλλα. ‖. (οὐσ.) Καλλίφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτ., = Καλλίτριχον.
Καλλιφύτευτος (ὁ, ἡ). καλὰ (εὔμορφα) φυτευμένος, κατάφυτος ἀπὸ ὡραῖα (εὐθαλῆ) φυτά.
Καλλιφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιλογέω.
Καλλιφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἤνέ τις =
Καλλίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραίαν φωνὴν, ὁμιλῶν νόστιμα, καλόφωνος.
Καλλίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) χεῖρας.
Καλλιχέλωνος (ὁ, ἡ) (ὀβολὸς) ἔχων ἐπάνω τὰ εὔμορφα χαραγμένον τύπον χελώνης.
Καλλιγεύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (προχέων) ὡραῖα (διαυγῆ) ῥεύματα.
Κάλλιχθυς, υος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ἰχθ. (ἄλλ.) Ἀνθίας.
Καλλίχιτρος (ὁ, ἡ). (τόπος) παράγων καλοὺς χοίρους. 2) ἄκροφα γεννῶσα καλὰ χοιρίδια.
Καλλίχορος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτῶν ἢ χρησιμεύων διὰ καλοὺς χορούς, (ὄθ. ἐπὶ τοπ.) = Εὐρύχωρος. (παρὰ. Εὐρύχορος). ‖. (οὐσ.) Π. καλὸς χορός.
Καλλίχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖον χρῶμα, εὔχρους.
Καλλίων, ονος (ὁ, ἡ). συγκρ. τοῦ Καλὸς, καλλήτερος, καλλιώτερος, ὡριότερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Κάλλιον, ἐπίρ. Καλλήτερα, καλλιώτερα·
Καλλιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) ὄνομα. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) οὐρανοσκόπος· (κατὰ δὲ τὸν Κυρ.) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) Καλόγνωμη.
Καλλιώτερος, α, ον, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Καλλίων.
Καλλονὴ (ἡ), = Κάλλος, ὡραιότης.
Καλλοποιὸς (ὁ, ἡ). κάλλους ποιητικός.
Κάλλος, εος-ους (τὸ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ καλοῦ, ὡραιότης, εὐμορφία. ‖. (πλθ.) πᾶν ὅ,τι κάλλιστον (εὐμορφοκαμωμένον) πρᾶγμα ἢ πρόσωπον. στολίδι· ἀριστούργημα· γυνὴ ὡραία (ὡραιοτης αὐτόχρημα). » Τοιαῦτα μέν τοι τὰ Σμυρναίκὰ κάλλη,« Ἀκ. »Ἐν ποικίλοις κάλλεσιν,« Αἰσχλ., στρώμασιν ἢ ἐνδύμασι· (ᾧ πιρφρ.) » Κυπαρίττων κάλλη καὶ ὕψη, « Ἰλιάτ., ἀντὶ Καλαὶ καὶ ὑψηλαὶ κυπάρισσοι. ‖. » Ἐς κάλλος, « Λογγ., Ἀρρ., ἀντὶ ἐπίρ., εὔμορφα, ὡραιότατα. 2) εἶδος κοσμητικοῦ (μύρου ἢ ἀλείμματος). » Κάλλεϊ πρόσωπα κάθηρεν ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ Κυθέρεια χρίεται, « Ὀδ. Σ.
Καλλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Καλλονὴ, κάλλος.
;Καλλόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Καλὸς, καλλόσεπτος.
Καλλυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Καλλυντὴς, ὁ καλλύνων (παστρεύων, συγυρίζων, στολίζων κτλ.).
Καλλυντήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλύνειν (στολίζειν, καλλωπίζειν). (ὄθ. ‖. οὐσ.) Καλλυντήριον (τὸ), στολίδι, ᾧ· Καλλυντήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήν. τελουμένη κατὰ τὴν ιθ'. τοῦ Θαργηλιῶνος, (παρὰ. Πλυντήρια).
;Καλλυντὴς, οῦ (ὁ). εὐχρηστότ. τὸ Καλλυντὴρ.
Κάλλυντρον (τὸ), (κατὰ λέξ.) = Καλλυντήριον, στολίδι, (ἐν γέν.) ἐργαλεῖον πρὸς καλλωπισμὸν, (ὄθ. ἰδιαιτ.) τὸ σάρωμα, ἡ σκοῦπα.
Καλλύνω [κάλλος], Μ. υνῶ. Στολίζω, καλλωπίζω· (συνηθέστ.) συγυρίζω, παστρεύω, σκουπίζω κτλ. ‖. (μσ.) σεμνύνομαι· καμαρόνω.
Καλλωπίζω [κάλλος, ὤψ], Μ. ίσω. Καλλύνω τὴν ὄψιν. στολίζω (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν). ‖. (μσ.) στολίζομαι· σεμνύνομαι. καμαρονιοῦ· (μὲ ἀπαρ.) κάμνω τσακίσματα, προσποιοῦμαι ὅτι.
Καλλώπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ συντελεῖ πρὸς καλλωπισμὸν, στολίδι.
Καλλωπισμὸς (ὁ). τὸ καλλωπίζεσθαι, στόλισμα, καμάρωμα· τσακίσματα· στολίδι.
Καλλωπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καλλωπιζόμενος (στολιζόμενος ὡς ἂν γυναῖκα, ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὰ στολίδια). »Εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἑαυτοῦ φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστὴς, Ἰσοκρ.
Καλλωπιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρηστικὸς ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς καλλωπισμόν.
Καλλωπίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Καλλωπιστὴς, ἡ στολίζουσα (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν) ἑαυτὴν ἢ τὰς ἄλλας.
Καλοβαθρίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ μὲ καλὲς βαθρα. (ὄθ.
;Καλοβαθριστὴς, οῦ (ὁ), = Καλοβάτης.
Καλόβαθρον (τὸ), [κάλον, βαίνω]. κατηγ. ξυλοπέδαρον, (Γαλλ.) echasse.
Καλοβάμων, ονος [καὶ
Καλοβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν μὲ καλὲς βαθρα. »Χοίνων—, « Μανθ., ὁ σχοινοβάτης.
†Καλεβιος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ διάγων καλὸν (εὐθύμονα ἢ ἐνάρετον) βίον.
†Καλογνωμῶν, ονος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλὸς φρονήματος, καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος.
†Καλοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ), (Γρφ.) ὁ διδάσκων (παρακινῶν εἰς) τὸ καλόν.
†Καλοεργὸς (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ πράττων τὸ καλόν.
†Καλοήθεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ καλοήθους. χρηστοήθεια.
†Καλοήθης, ους-ους (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλῶν ἠθῶν, χρηστοήθης.
†Καλοιώνιστος (ὁ, ἡ), [καλὸν, οἰωνίζομαι]. αἴσιος, καλορρίζικος.
Καλοκαγαθία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ καλοκαγάθου, ἀγαθότης, εἰλικρίνεια, τιμιότης κτλ.
Καλοκαγαθικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καλοκάγαθον· φύσει καλοκάγαθος, ἐπιρρεπὴς πρὸς καλοκαγαθίαν.
;Καλοκάγαθος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀθκτ.) ἀντὶ Καλὸς κἀγαθὸς (Ἴδε Καλὸς). ἐνάρετος, τίμιος· (ἐνίοτε) γενναῖος· (ἐν γέν.) ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.
†Καλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξυλοκοπέω, [ἐκ τοῦ
Κάλον (τὸ), [καίω]. ξύλον (κυρ. ἢ ηρὸν ἢ κομμένον διὰ κοπασμόν).
†Καλοπέδιλα (τὰ), (Ἰσ. ἐπαλμ.) ἀντὶ Καλὰ πέδιλα. 2) (εἰς τὸν ἑνικ.) ξύλινα πέδιλα τὰ ὁπ. βάλλουν εἰς τὰ πόδια τῆς ἀγελάδας ὅταν τὴν ἀμέλγουν.
Καλοπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Καλόπους [καλὸν, πούς]. ὁδος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ξυλοπέδαρον, (συνηθ.) τὸ καλοῦπι (καλαποδι) τῶν κουντουραδῶν. » Ἀντὶ καλάποδι πάντας ὑποδέουσι, « Ἀριστοφ.
Καλόπους, οδος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐπαλμ. ἀντὶ) Καλλίπους.
;Καλοπρεσωπος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐπαλμ. ἀντὶ) Καλλιπρόσωπος.
†Καλορρημοσύνη (ἡ), = (ἡ ἐπαλμ. ἀντὶ) Καλλιρρημοσύνη.
Καλὸς, ἡ, όν, (τὸ συγκρ. Καλλίων καὶ [σπν.] Καλλιώτερος, ᾧ τὸ ὑπερθ. Κάλλιστος) (κυρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Αἰσχρὸς)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δηλ.) = Εὔμορφος, ὡραῖος· νόστιμος· ἀξιαγάπητος· ἡδονικός· ἐκλεκτός κτλ. (κατ' αὐτὴν τὴν σημ. ἐσυνείθιζον νὰ γράφουν εἰς τοὺς τοίχους:) » Ὁ δεῖνα καλός, « Ἀρςφ. » Ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, « Θκρ. » Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστιν, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει, « αὐτ. » Χωρίον καλόν, « Λξ. » Λιμὴν καλός, « Ὀδ. Ζ. » Καλὸς οἶνος, « Ερφ. » Ἀργύριον τό τε καλὸν καὶ τὸ κίβδηλον, « Ξεν. (ᾗ εἰρων.) » Καλήν γε ὕβριν ἦμεν ἂν ὑβρισμένοι, « Δμ.

2) = Ἀγαθός, χρηστοήθης, δίκαιος, τίμιος, ἐνάρετος κτλ., (ὀθ.) » Καλὸς κἀγαθὸς (ἴδε Καλοκἀγαθος), « Ξεν. (Οἰκον. Στ'. 15). 3) ἁρμόδιος, πρόσφορος κτλ. » Ἐν καλῷ (ἐνν. τόπῳ) θέσθαι, « Λξ. » Θάρσει, γύναι, ἐν καλῷ εἰμὲς, « Θκρ. ἐν ἀσφαλεῖ. » Ἐν καλῷ εἴης, « αὐτ., νὰ ᾖσε καλὰ, καλὸν νάχῃς! » Ἐν καλῷ τοῦ πολέμου, « Θκ. » Εἰς καλὸν (ἐνν. καιρὸν) ἥκεις, « Πλάτ. » Ἐν καλῷ τοῦ βλάπτειν, « Ξεν. 4) ἐπαινετὸς, ἔντιμος. » Τυγχάνειν ἐν πολέμῳ καλῆς σωτηρίας, « Ξεν. ||. (οὐδ.) τὸ Καλὸν καὶ (πλθ.) τὰ Καλὰ, Α'. (ἀφῃρημένως) ἡ ὡραιότης, τὸ Καλόν. Β'. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀρεττὸν ἢ ἐπιθυμητὸν ἢ πρόσφορον ἢ ἐπαινετόν. » Ὅττι καλὸν φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστὶ, « Γνμ. (ὀθ. Φιλόκαλος). Γ'. (πλθ.) αἱ ἐπαινεταὶ πράξεις, ἡ ἀρετή. » Σοὶ δὲ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; Δμ. Δ'., αἱ εὐτυχίαι (τερπνότητες, ἀπολαύσεις, τὰ ἀγαθὰ) τοῦ βίου. » Τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ, » Λξ. » Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει μιν, « Θκρ. ||. (ἐπιῤῥηματικῶς) Καλὸν ᾗ (πλθ.) Καλὰ, ἀντὶ Καλῶς. » Καλὸν ἀείδειν, « Ὅμ. » Ὡς καλὸν ὄσδει, « Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Μετὰ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων, « Δκ. (ᾗ πλθ.) » Οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, « Ὅμ. » Καλὰ πάσχω. « Λξ., = Εὖ πάσχω.

Κάλος (ὁ), εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ. Κάλως, (ὀθ.

Καλοστρόφος (ὁ, ἡ), = Καλωστρόφος.

†Καλοσύμβουλος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλὸς σύμβουλος.

†Καλότης (ἡ), (σπντ. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Καλλονὴ ἡ Ἀγαθότης.

†Καλοτίθηνος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς τιθηνῶν ἢ τιθηνούμενος, χαϊδεμμένος, κανακάρης.

Καλοτύπος (ὁ), [κᾶλον, τύπτω], τὸ πτηνὸν Δρυοκολάπτης.

†Καλούφαντος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Εὐϋφής, Εὐήτριος.

Καλοφόρος (ὁ, ἡ), [κᾶλον, φέρω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν) ξύλα καύσιμα.

†Καλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὔφρων.

Καλπάζω [κάλπη], Μ. άσω. (ἐπὶ ἵππου) Τρέχω πηδῶν (μὲ τὰ τέσσαρα), (Γαλλ.) galoper, (παρβλ. Τριποδίζω).

Καλπασμός (ὁ). τὸ καλπάζειν, τρέξιμον καλπάζοντος, (Γαλλ.) galop.

†Κάλπασος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρπασος.

Κάλπη (ἡ), [καλύπτω, καλύβη]. (ἐν γέν.) = Ὑδρία, στάμνα διὰ νερὸν, κουβᾶς. 2) (ἰδιαιτ.) ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς στάκτης τοῦ καυθέντος σώματος νεκροῦ. 3) τὸ σκεῦος ὅπου ἔβαλλον τὰς ψήφους. 4) εἰδ. τρεξίματος τοῦ ἀλόγου, (Γαλλ.) galop, (ὀθ.) ||. » Κάλπης δρόμος, « Παυσ. (Ἠλ. Α'. ἐ. 9), εἶδος ἱπποδρομίας, καθ' ἣν ὁ ἱππεὺς ὅταν ἔφθανεν εἰς διάστημά τι πλησίον τοῦ τέρματος, ἔπρεπε, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸν ἵππον του, νὰ πηδήσῃ κατὰ γῆς, καὶ κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, νὰ τὸν συνακολουθήσῃ μέχρι τοῦ σημείου.

Κάλπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κάλπις, ιδος (ἡ), = (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Κάλπη.

Κάλπος (ὁ), σπντ. ἀντὶ Κάλπις.

Κάλτιος ᾗ Καλτίκιος (ὁ), [Λατ. calceus], ὑπόδημα ῥωμαϊκὸν, (ὀθ. τὸ κοιν.) κάλτσα, καλτσοῦνι.

Καλύβη (ἡ), [καλύπτω]. καλύβα, τσαρδάκι· μπαράκα.

Καλύβιον (τὸ). καλυβάκι.

Καλυβίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν εἰς καλύβην.

Καλυβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλύβαν.

Καλυκίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἐβγάζω) κάλυκας, μπουμπουκιάζω.

Καλύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλυξ.

Καλυκοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (στεφανωμένος μὲ) στέφανον ἀπὸ κάλυκας (ῥόδου).

Καλυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κάλυκος.

Καλυκῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὄψιν κάλυκος ῥόδου (ῥοδοκόκκινην).

Κάλυμμα (τὸ), [καλύπτω]. (ἐν γέν.) σκέπασμα, (ἰδιαιτ.) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) voile, (Τουρκ.) μαχραμᾶς ἢ μαμοῦκι (ἴδε Δικαίαρχ. Βίος Ἑλλάδ.)· φλοῦδα καρποῦ ἢ δένδρου, τσώφλοιον. εἰδ. δικτύου, (ἴσ.) πεζοβόλος. (Π.) ἡ πλάκα τοῦ τάφου.

Καλυμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλυμμα.

Κάλυξ [καλύπτω], υκος (ἡ καὶ σπν. ὁ). ἡ θήκη ἡ περικλείουσα τὸ ἄνθος, (κοιν.) μπουμποῦκι, (Τουρκ.) γοντζὲς (κατ' ἐξοχ. τοῦ τριανταφύλλου). 2) (μτνμ.) εἶδος στολιδίου τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, καρφίτσα ἢ σκουλαρῆκι, (παρβλ. Καλαμίς). 3) εἶδος θαλασσινοῦ (πορφύρας), (ἴσ. ἡ κοιν.) καλόγνωμη, (ἴδε Κάλχη).

Καλύπτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Καλύπτρα, (κυρ. δὲ) θηλ. τοῦ

Καλυπτὴρ (ὁ), = Κάλυμμα, σκέπασμα· σκεπαστή· (ἰδιαιτ.) κεραμίδι ἢ σανίδι τῆς σκεπαστῆς, (Βλχ.) σιντρίλι.

Καλυπτηριάζω, Μ. άσω, καὶ

Καλυπτηρίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ καλυπτῆρας. » Καλυπτηριεῖ τιθεὶς τοὺς καλυπτῆρας ὅλους ἐμ πηλῷ, « Ἐπγρφ.

Καλυπτήριον (τὸ), = Κάλυμμα.

Καλυπτὸς, ὴ, όν. Σκεπαστὸς, σκεπασμένος. (Π.) ὁ σκεπάζων (καλύπτων, περικαλύπτων) τι. » Σκεπαστὴ πιμελὴ, « Σοφ., τὸ ἐπίπλοον, (κοιν.) ἡ σκέπη.

Καλύπτρα (ἡ). σκέπη, σκέπασμα· (ἰδιαιτ.) τὸ λεπτὸν σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) voile, (ἴδε Κάλυμμα).

;Καλυπτρον (τὸ), = Καλύπτρα.

Καλύπτω [συγγ. τοῦ γλύφω, κλέπτω, κρύπτω], Μ. ύψω. Σκεπάζω· (συνκδχ.) κρύπτω· σκοτίζω, (μτφορ.) ἀμαυρόνω, ἀτιμάζω. » Μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας, « Σοφ.

†Κάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Καλύπτω, σκέπασμα.

Καλχαίνω, Μ. ανῶ. (κατὰ λέξ.) Ἔχω βαθὺ πορφυροῦν χρῶμα· (συνκδχ.) σκοτεινιάζω· (συνήθ. μτφορ.) εὑρίσκομαι βυθισμένος εἰς συλλογήν, μεριμνῶ· (μὲ ἀπαρ.) σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου ἢ ἐπιθυμῶ νὰ, (παρβλ. Πορφύρω), [ἐκ τοῦ

Κάλχη (ἡ), [χάλκη, κάχληξ, κόχλος]. ἡ θαλασσία πορφύρα· ἡ ἀπ' αὐτῆς κατασκευαζομένη πορφυρὰ βαφή. 2) εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) Χρυσάνθεμον ἢ Βούφθαλμον, (Λατ.) caltha. 3) ὁ ἑλικοειδὴς ἢ σπειροειδὴς στέφανος (volute) τῶν Ἰωνικῶν κιονοκράνων.

†Καλχὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Χαλκίς.

Καλώδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλως, σπάγγος.

;Καλωπὸς (ὁ). καλὸς τὴν ὄψιν, εὔμορφος.

Κάλως, κάλω ᾗ (σπντ.) κάλωος (ὁ). σχοινὶ, (κυρ.) καραβοσχοινον, παλαμάρι. » Ἀπὸ κάλω πλεῖν, « Θκ., = Ῥυμουλκεῖν, » Πάντα κάλω κινεῖν (ἐντείνειν, ἀφιέναι, ἀνασείειν κτλ.), « Παροιμ., μετὰ χειρίζεσθαι κάθε τρόπον.

Καλῶς (τὸ συγκρ. Κάλλιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Κάλλιστα), ἐπίῤ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Κακῶς, δηλ.) Καλὰ, εὔμορφα, μὲ καλὸν (εὔμορφον, νόστιμον, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον κτλ) τρόπον. ὀρθῶς, δικαίως, ἀξίως κτλ. » Καλῶς ἔχω, « Λξ. εἶμαι καλά. » Καλῶς ἔχει ἢ γίγνεται, (καὶ ἑλλ.) » Καλῶς, « Λξ., πάγει καλὰ ἢ φθάνει, εἶνε ἀρκετόν. » Καλῶς ποιεῖς, « Λξ., καλὰ κάμνεις, ἢ ἔχεις δίκαιον ὁποῦ. » Καλῶς με ὑπέμνησας, « Φλςρ., καλὰ (κἄτι καλὰ) ποῦ μὲ τὸ ἐνθύμησες. » Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσημι, « Θρκ., τὸ ξεύρω πολλὰ καλά. » Καλῶς τοῦ πολέμου καθίστασθαι, « Θκ., εὐδοκιμεῖν εἰς τὸν πόλεμον. » Οἷς τὸ ψεύσασθαι καλῶς χρήσιμον, « αὐτ., ἐπιτηδείως. (ἐνίοτε ἢ φρσ.) » Καλῶς ποιεῖν (ἀναλογεῖ μὲ τὰς ἄλλ. φρσ. » Οὐδεὶς φθόνος, » Ἀπέστω Νέμεσις κτλ.). » Τῶν ἀγαθῶν ἃ καλῶς ποιοῦντες κέκτησθε, « Δμ. (δηλ. καθὼς κοινῶς λέγομεν:) νὰ τὰ ἔχετε καὶ νὰ τὰ χαίρεσθε! μὲ 'γειά σας ᾗ χαρά σας! ||. (ἐνίοτε ἐκλαμβ. εἰρων. ἢ ἀπειλητ.) » Ἀμέλει, καλῶς, « Ἀρςφ. (Βάτρ. 932), καλὰ, μὴ σὲ μέλει! νὰ τὸ θυμᾶσαι! ||. (ὁσάκις κεῖται ἐκ παραλλ. μὲ τὸ Εὖ, ἀναλογεῖ μὲ τὸ παρ' ἡμῖν διπλ. Καλὰ-καλὰ, δηλ. Πολλὰ καλὰ [σφικτὰ, δυνατὰ κτλ.]) » Εὖ ᾗ καλῶς τὸν τράχηλον περιδήσας, « Πλ., (παρβλ. Εὖ).

Καλωστρόφος (ὁ, ἡ), [κάλως, στρέφω], = Σχοινοστρόφος, σχοινᾶς.

Κάμ, Π. (πρὸ τοῦ μ) ἀντὶ Κατά. » Κὰμ μὲν, « Ὀδ. Τ., » Κὰμ μέσον, « Ἰλ. Λ.

Κἄμ', Π. (κατὰ κρ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Κἀμὲ, Καὶ ἐμέ.

Καμακίας [κάμαξ], ου (ὁ), εἶδ. οἴκου μὲ χονδρὴν καλάμην καὶ μικρὸν στάχυν.

Καμακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμαξ, κονταράκι (διὰ στύλωμα).

Καμάκινος, ὴ, όν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κάμακα, (ἐπμ.) μακρὺς ἢ εὔθραυστος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Δόρυ καμάκινον, καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, « Ξεν.

Κάμαξ [καμάσσω], ακος (ἡ). (κυρ.) εἶδος μεστοκαλάμου, (παρβλ. Δόναξ). (συνήθ.) κοντάρι (κυρ. διὰ στύλωμα κλήματος ἢ δένδρου), ςεντωσιά· δόρυ ἐλαφρόν, (Τουρκ.) τζιρίτι. » Οἱ δ', ἐπεὶ λόγων ἤκουσαν, ἔσχον κάμακας, « Εὐρ. (ἅπαξ που εὕρηται καὶ ἀρσ.) » Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι, « (Αἰσχλ. παρὰ) Πλδ.

Καμάρα [κάμπτω], ας (ἡ). θόλος· (συνκδχ.) κάθε οἰκοδόμημα (δωμάτιον, ἁμάξι, πλοῖον) θολωτόν· (κοιν.) κάμαρα, (Τουρκ.) ὀντᾶς· (ἀνατομ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. (εἰς τὸν Ἡσύχ.) ζωνάρι στρατιωτικόν, (Τουρκ.) κεμέρι.

†Καμαρεύω, Μ. εύσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καμαρόω. 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καμμορέω, -εύω (ς), ἢ 3) Καματεύω.

Καμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καμάρα, καμαράκι.

Καμαροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει καμάρας, τοξοειδής.

Κάμαρος (ὁ), = Κάμμαρος.

Καμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι εἰς εἶδος καμάρας. » Οἶκος κεκαμαρωμένος, « Ἐπγρφ.

Καμάρωμα (τὸ). κάθε τι εἰς εἶδος καμάρας· θόλος, καμάρα.

Καμάρωσις, εως (ἡ). λύγισμα εἰς σχῆμα καμάρας (θόλου)· κύρτωσις.

Καμαρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα καμάρας, κτισμένος μὲ καμάραις, θολωτός.

Καμασὴν, ῆνος (ὁ), ἀρχ. Π. ἀντὶ Ἰχθύς. » Φεύγετ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας ᾄδετε, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

†Καμάσσω, Μ. άσω. Σείω, κουνῶ. πτερύσσομαι.

; Καματεύω, Μ. εύσω. Ἐξεργάζομαί τι μετὰ κόπου.

Καματηδὸν [κάματος], ἐπίρ. Π. ἐπιπόνως, κοπιαστικά.

Καματηρὸς [κάματος], ὰ, όν. Ἐργατικὸς, ἐγιερός. 2) βαρὺς· κοπιαστικὸς, ἐπίπονος. » Σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, « Ακ. 3) ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν· ταλαιπωρημένος· φιλάσθενος· ἄθλιος. » Ἀπτόμενος καματηρῶν σωμάτων, « Δ. Ἀλ.

Καματηρῶς, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν. ἐπιπόνως, νοσερῶς.

Κάματος (ὁ), [κάμνω]. κόπος· κούρασις· δουλειὰ, ἐργόχειρον· ἡ διὰ κόπου ἀποκτηθεῖσα περιουσία. » Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον ἔδουσιν, « Ὀδ. Ξ. 2) (ἐνίοτε) νόσος. » Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου, « Σιμωνίδ.

†Καματόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κάμνω, κοπιάζω· κουράζομαι.

Καματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καματηρὸς, κοπιαστικὸς, ἐπίπονος· κουρασμένος, ἀποκαμωμένος· φιλάσθενος, νοσώδης.

†Καμβαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαμβαίνω.

†Κάμβαλον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάββαλον.

†Καμβολίη (ἡ), Π. [καταβάλλω], ὕβρις, λοιδορία.

†Καμβρίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Καταβρίζω, ἀμελῶ, παραμελῶ. (λέξις ἀνύπαρκτος ἐξ ἀπροσέκτου ἀναγνώσεως τοῦ: » Ἔνθ' οὐκ ἄμ' βρίζοντο, « Ἰλ. Δ.).

Κάμε, Π. ἀντὶ Ἔκαμε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κάμνω.

Καμήλειος, α, ον. Καμηλήσιος.

Καμηλέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος (ταξειδεύων πρὸς ἐμπόριον καὶ μεταφέρων τὰς πραγματείας του) διὰ καμήλων.

Καμηληλασία (ἡ). ἡ διὰ καμήλων ὁδοιπορία· τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Καμηληλάτης [κάμηλος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ἀγωγιάτης καμήλων, καμηλάρης.

Καμηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ἢ Μιμοῦμαι τὴν κάμηλον.

Καμηλίτης, ου (ὁ). καμηλάρης, καμηληλάτης.

Καμηλοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (ἱππεύων) κάμηλον.

Καμηλοβοσκὸς (ὁ). βοσκὸς καμήλων.

Καμηλοκόμος (ὁ). ἐπιμελητὴς καμήλων, καμηλάρης.

Καμηλοπάρδαλις, εως (ἡ), εἶδ. τετραπόδου (ὅμοιον κατὰ τὸν λαιμὸν μὲ τὴν κάμηλον καὶ κατὰ τὰ ποικίλματα μὲ τὴν πάρδαλιν), (Ἀραβ.) ζιράφφ.

Κάμηλος (ὁ τὸ ἀρσ. καὶ ἡ τὸ θηλ.), [ἐκ τοῦ Περσ. Γκαμὲλ], ζ. καμήλα. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάμιλος

Καμηλοσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (πρὸς θυσίαν) κάμηλον ἢ καμήλους, (ὄθ.

Καμηλοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) καμήλου ἢ καμήλων.

Καμηλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καμήλους.

Καμηλώδης, εος (ὁ, ἡ). καμήλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος ἢ τὸ ἦθος.

Καμηλωτὴ (ἡ). δέρμα καμήλου· εἶδος ὑφάσματος (σαλὶ ἢ τσόχα) ἀπὸ μαλλὶ καμήλας, (ὄθ. τὸ Γαλλ.) camelot.

; Κάμιλος (ὁ). χονδρὸν σχοινί, γούμενα, παλαμάρι (ὄθ. τὸ Γαλλ.), câble.

Καμιναῖος ἢ Καμινιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμβανόμενος ἀπὸ κάμινον (καμίνι). » Αἰθάλη—, « Γρφ.

Καμινεία (ἡ). τὸ καμινεύειν, ἡ περὶ τὴν κάμινον ἀσχολία· ἡ διὰ τῆς καμίνου ἐργασία. 2) (συνκδχ.) ἡ φωτιὰ τοῦ καμινιοῦ.

Καμινεὺς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶς δήποτε τεχνίτης ἐργαζόμενος εἰς κάμινον, χαλκεὺς, σιδηρουργός· κεραμεύς· ἀσβεστᾶς· (ἐνίοτε) μάγειρος κτλ.

Καμινευτὴρ, Π. ἀντὶ

Καμινευτὴς, οῦ (ὁ) = Καμινεύς.

Καμινευτικὸς, ἡ, όν. Καμινευτοῦ ἴδιος.

Καμινεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Καμινευτήρ.

Καμινεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (Ἀσχολοῦμαι) εἰς τὴν κάμινον, εἶμαι καμινεὺς (μεταλλουργὸς, κεραμεὺς κτλ.). (μτβτ.) Ψήνω εἰς τὴν κάμινον. » Γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, « Δσκρ.

Καμινιαῖος, α, ον, Ζ. Καμιναῖος.

Καμίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμινος, καμινάκι.

Καμινίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς κάμινον.

Καμινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). καμίνῳ ὅμοιος.

Καμινόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς καμίνου. » Ἐν κεράμῳ νεοκμῆτι καμινόθεν, « Νίκ.

†Καμινοκαύστης, ου (ὁ) καὶ Καμινοκαύστρια (ἡ). ὁ καίων τὰς καμίνους.

Κάμινος (ἡ). καμίνι, φοῦρνος (τῶν μεταλλουργῶν, τῶν κεραμέων, τῶν ἀσβεστοποιῶν κλπ.). 2) (σπν.) γωνιὰ ἢ θερμάστρα (ς).

Καμινὼ, οῦς (ἡ). (κυρ. γραῖα) ἥτις κάθηται ἀδιακόπως κοντὰ εἰς τὴν γωνιὰν (κάμινον), (κοιν.) σταχτοπαίπαιλη, παλῃόγρῃα.

Καμινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καμινοειδής.

Κάμμα (τὸ), [κάπτω]. εἶδ. ζυμαρικοῦ (τηγανήτα ἢ ψαθοῦρι) τυλιγμένου εἰς φύλλα δάφνης (τὰ ὀπ. ἐλέγοντο διὰ τοῦτο Καμματίδες), (παρβλ. Καπύριον).

Καμμαρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κάμμαρος, καραβιδίτσα.

Καμματὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Κάμμα.

Κάμμαρος (ὁ), [κάμπτω]. εἶδ. μικροῦ ἰςακοῦ ἢ μεγάλης θαλασσ. καραβίδας, (Γαλλ.) homard, (παρβλ. Κάραβος).

Καμμάρψαι, Π. ἀντὶ Καταμάρψαι.

†Καμμὲν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάμ μὲν, Π. ἀντὶ Κατὰ μέν.

Καμμένω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Καταμένω.

Κἄμμες, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἄμμες, Δ. ᾖ Αἰολ. ἀντὶ Καὶ ἡμεῖς (Θκρ. ΙΠ', 56.) ἢ Καὶ ἡμᾶς (αὐτ. ΚΘ', 2).

Καμμονίη (ἡ), Ἰων. ἢ Αἰολ. Π. ἀντὶ Καταμονία, [καταμένω]. Ἡ ἐν τῇ μάχῃ ἐπιμονὴ καὶ ἡ διὰ ταύτης νίκη.

Καμμορέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

; Καμμορεύω, Μ. εύσω, Π. εἶμαι -

Κάμμορος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, μόρος]. κακόμοιρος, ἄθλιος, ταλαίπωρος. ||. (οὐσ.) » Κάμμορον (τὸ), « Ἱππκρ., Νίκ., Δσκρ., εἶδ. καταψυκτικοῦ ἰατρικοῦ, (ἴσ.) κώνειον ἢ ἀκόνιτον.

Καμμύω, Μ. ύσω, ἀντὶ Καταμύω, (σώζεται κοιν. ἡ λέξ.) καμμύζω, κλείω τὰ ἰμμάτια μου

Κάμνω [δάμνημι], Μ. καμοῦμαι (πρκ. Κέκμηκα, ἀόρ. δ'. Ἔκαμον καὶ Π. Ἐκαμόμην). (ἀμτβτ.) Προσπαθῶ· κοπιάζω· βάλλω τὰ δυνατά μου· (ἐπμ.) κουράζομαι, ἀποκάμνω, ἀποσθένω· κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι· ἀῤῥωστῶ· νικῶμαι· ἀφανίζομαι κατὰ κράτος· (κατὰ μτχ.) ἀποθνήσκω. » Σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππου ὀχῇ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων, « Ξεν. » Οὐ δ' εἰ μάλα πολλὰ κόμοιτε, « Ἰλ. Θ. » Οὐδέ τι τόξον δὴν ἔκαμον τανύων, « Ὀδ. Φ. » Ἀπ' ἄγρας κεκμηκὼς ἀμπαύεται, « Θκρ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἑλλ. κατὰ προσδιορ. τοῦ κάμνοντος μέλους:) » Περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, « Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. προσδιοριστ. τοῦ νοσήματος:) » Ἀνδράποδον κάμνον φθόῃ, « Πλάτ. (ἢ γεν. προθετ.) » Προσβύτης τε ἤδη ὤν, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων, « Ἡρωδ. » Τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα τούτου σοι δεῖ μέλλειν, « Ξεν. » Ὃς ἂν κάμνῃ τῶν οἰκετῶν τούτων σοι ἐπιμελητέον πάντων, ὅπως θεραπεύηται, « αὐτ. » Τί ὄφελος ἰατροῦ, ὃς ἐπιμελοῖτο μὲν κάμνοντός τινος, ὅ,τι δὲ συμφέρον τῷ κάμνοντι ποιεῖν εἴη, τοῦτο μὴ εἰδείη, « αὐτ. (ᾖ πρὸς μτχ.) » Μὴ κάμῃς λέγων, « Εὐρ. » Πολεμίων καμόντων, « Αἰσχλ. » Νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι, « αὐτ. » Ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, « Ἰλ. Ψ. » Στυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνὸν πορθμῆα καμόντων, « Θκρ. » Ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηῶτας, « Θκ. 2) [μτβτ.] κάμνω, φθειάνω· κατορθόνω ἢ ἀποκτῶ τι (διὰ κόπου). » Κάμον δυωκαίδεκα βωμούς, « Θκρ. » Αὐτὴ γὰρ νῆα κάμεν, « Ἀπλλν. » Μυσοῖσιν ἄστυ καμόντα, « αὐτ. » Πέπλοι, οὓς κάμεν αὐτή, « Ὀδ. Ο. » Σκῆπτρον τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, « Ἰλ. Β. (καὶ μσ.) » Νῆσον ἐκάμοντο, « Ὀδ. Ι., ἐδούλευσαν, ἐκαλλιέργησαν, (κοιν.) ἔκαμαν. » Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα, « Ἰλ. Σ., ἀποκτήσαμεν, (παρβλ. Ἐργάζομαι ϗ Κάματος).

Κάμοι, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμοί.

Καμόμεσθα, Π. ἀντὶ Ἐκαμόμεθα, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Κάμνω.

Καμπαλέος, α, ον, Π. κυρτός, ἐπικαμπής.

†Κάμπειος, α, ον, = Κάμπιος.

Καμπεσίγουνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βιάζων τινὰ νὰ κάμψῃ τὰ γόνατα (νὰ ταπεινωθῇ). » Ἐριννὺς—, « Αἰσχλ.

Καμπεσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [κάμπτω, γυῖον]. τοῦ ὀπ. τὰ μέλη κάμπτονται (κινοῦνται). » Καμπεσίγυια παίγνια, « Ὀρφ., (παρὰ Κλμ.), ἡ κούκλαις.

Καμπὴ (ἡ), [κάμπτω], λύγισμα· γύρισμα· (συνκδχ.) κλείδωσις, ἁρμός. ἀγκωνή· (ὄθ. Π.) = Καμπτήρ. (» Περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτώκοτες, « Ἀρςφ. [καὶ μτφορ.] » Πάλιν τοι μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω, « Εὐρ., ἐπιστρέφω τὸν λόγον σου εἰς τὸ προκείμενον). (παρὰ μουσικ. καὶ μετρικ.) στροφή. » Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολογεύσαιτ', ἢ κάμψειέ τινα καμπήν, « Ἀρςφν. (ὅθεν τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα τοῦ Φερεκράτους). » Ὥσπερ τὰς ῥαφάνους ὅλην καμπῶν με (τὴν μουσικὴν) κατεμέστωσε, « Πλ.

Κάμπη (ἡ), [κάμπτω]. ὁ τριχωτὸς σκώληξ τῶν φυτῶν, ἡ κάμπια. (ἴδε τὸ πρόηγ.).

Κάμπιμος, η, ον, Π. τὸν ὀπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ κάμψῃ, (ὄθ.) » Δρόμος —, « Εὐρ., ὁ δίαυλος.

Κάμπιος, α, ον, = Κάμπιμος. » Δρόμος —, « Ἡσύχ. (καὶ ἑλλ.) » Οὔσης τῆς σελήνης. » ἐπὶ καμπίου, « Προκλ.

Καμπόβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ὑπὸ κάμπης. » Φύλλον—, « Θ. Μαν.

Κάμπος (ὁ), Π. εἶδ. θαλασσ. κήτους, (ὄθ. ὁ Ἱππόκαμπος).

Καμπτὴρ (ὁ), = Καμπτὴ, γωνία· ἀγκωνή· (κυρ.) τὸ τέρμα τοῦ σταδίου (περὶ τὸ ὀπ. ἔπρεπε νὰ κάμψωσι οἱ δρομεῖς), (ἄλλ.) Νύσσα. » Ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκλύονται, « Ἀρςτ. (ϗ μτφορ.) » Βίου—, « Στβ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Καμπτήριος, α, ον, = Κάμπιμος. || (οὐσ. θηλ. Καμπτηρία (ἐνν. στήλη), Τζ., ὁ καμπτὴρ τοῦ ἱπποδρόμου.

Καμπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κάμψιν, λυγιστικός. » Δύκταλον δὲ, τὸ μὲν καμπτικὸν κόνδυλος· τὸ δὲ ἄκαμπτον φάλαγξ, « Ἀρςτ.

Καμπτὸς, ἡ, όν. Λυγισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ λυγισθῇ. || (οὐσ.) » Καμπτὸς, « Βυζ., = Καμπτήρ.

Κάμπτρα (ἡ), = Κάμψα ἢ Κάψα.

Κάμπτω [συγγ. τῷ Κάμνω], Μ. κάμψω (πθ. πρκ. Κέκαμμαι κτλ.). Λυγῶ, λυγίζω, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) κλίνω, γέρνω. (καὶ μτφορ.) κινῶ εἰς συμπάθειαν, μεταπείθω, ἐξιλεόνω. » Γόνυ κάμπτω, « Λξ., γονυπετῶ, γονατίζω. » Ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν, γεῖράς τε, « Ὀδ. Ε. » Ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς γεν. προθετ.) » Κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου, « Σοφ., (περιφρ.) ἀντὶ Κάθισον. (καὶ ἑλλ.) » Πᾷ κάμψω; « Εὐρ., ποῦ νὰ καθίσω; ποῦ νὰ εὕρω ἀνάπαυσιν; (κοιν.) ποῦ νὰ γύρω; (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἐρινεὸς καμπτόμενος, « Θκρ. » Ἡ παῖς εἰς τοὔπισθεν καμπτομένη, τροχοὺς ἐμιμεῖτο, « Ξεν. (καὶ μτνμ. ἐπὶ μουσικ.) » Εἴτις κάμψειέ τινα καμπήν, « Ἀρςφ., ἂν κάμῃ κάμμιαν στροφὴν (κἀνένα τσάκκισμα, λύγισμα τῆς φωνῆς). (καὶ πληρέστερον.) » Κάμπτει δὲ νέας ἀφίδας ἐπῶν, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε βροτῶν, « Πίνδ., ἐταπείνωσε.

2) στρέφω, γυρίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Καὶ κάμψαντι τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα τῆς γῆς) ἐντὸς, « Πλ. » Μαλέαν κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε, « Στρβ. (καὶ ἑλλ.) » Περὶ νῦσσαν κάμπτοντα (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὸ ἅρμα ἢ τὸν ἵππον), « Θκρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔλλειψ.) » Τήναν τὰν λαύραν κάμψας εὑρήσεις, « αὐτ. (ϗ περιφρ.) » Κάμψειε πάλιν θυμέλας οἴκων, « Εὐρ., νὰ ἐπιστρέψῃ. (καὶ μτφορ.) » Βίον κάμπτειν, « αὐτ., πλησιάζειν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, (ἴδε Καμπτήρ). (ὄθ.) » Ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτει φρενῶν, « αὐτ., πλησιάζεις εἰς τὴν ἰδέαν μου.

Καμπυλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλον (κυρτὸν) αὐχένα, καμπουρολαίμης.

Καμπυλέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καμπύλλομαι.

Καμπύλη (ἡ), ἴδε Καμπύλος.

†Καμπυλίζω, Μ. ίσω, ἡ

†Καμπυλιάζω, Μ. άσω, ἀντὶ

Καμπύλλομαι (ἀόρ. Ἐκαμπυλάμην), Ἰων. γίνομαι καμπύλος, γέρνω, καμπουριάζω.

Καμπυλόγραμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) καμπύλας γραμμάς.

Καμπυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα καμπύλον.

Καμπυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καμπύλος.

Καμπυλόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην (κυρτὴν) πρύμνην.

Καμπυλόρριν, ινος καὶ

Καμπυλόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην (κυρτὴν) ῥῖνα, καμπουρομύτης.

Καμπύλος [κάμπτω], η, ον. Κυρτὸς, καμπουρωτός. » Καμπύλη (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) γραμμὴ, « Μθμτ. || (οὐσ.) Καμπύλη (ἐνν. ῥάβδος), ἡ σραβολέκκα (μαγκοῦρα) τῶν βοσκῶν καὶ χωρικῶν.

†Καμπυλοσαλπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σαλπίζων μὲ καμπύλην σάλπιγγα (μὲ κέρατον).

Καμπυλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ καμπύλου, κυρτότης.

†Καμπυλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. καμπύλος, καμπυλοειδής. » Κερκὶς—, « Κλμ., τὸ ἄροτρον, (ἄλλοι γρφ. Καμπύλοχος, ϗ ἐξηγοῦσιν Ἄροτρον μὲ τροχούς).

Καμπυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμπτω, λυγίζω.

Κάμψα [κάμπτω], ης (ἡ). (κυρ.) καλάθι, κοφίνι. (συνήθ.) πλεκτὸν κιβώτιον, κούφαρον, (Τουρκ.) σεπέτι, (ἐν γέν.) σανδοῦκι, (Ἰταλ.) κάσσα.

Καμψάκης, ου (ὁ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ προηγ., ἀγγεῖον διὰ λάδι καὶ ἐν γένει διὰ τὰ ὑγρὰ, (κοιν.) σαμψάκι. 2) εἶδ. μέτρου χωροῦντος ἑξέστας ἢ 96 οὐγγ.

; Καμψίγουνος (ὁ, ἡ), = Καμπεσίγουνος.

Καμψιδίαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμψας τὸν δίαυλον, διατρέξας δὶς τὸ στάδιον (συνκδχ.) ταχυκίνητος.

Καμψίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμψα, σεπετάκι, σανδουκάκι· κασσετάκι.

Καμψίουρος (ὁ), τὸ ζ. ὁ σκίουρος.

Καμψίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Καμπεσίγουνος, ἢ· ταχύπους. » Ἐριννὺς—, « Αἰσχλ.

Κάμψις, εως (ἡ). τὸ κάμπτειν ἢ κάμπτεσθαι, λύγισμα.

Καμψοδύνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετ' ὀδύνης καμπτόμενος (λυγιζόμενος), πονῶν ἀπὸ τὸ πολὺ λύγισμα.

Καμψὸς, ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπύλος, λυγισμένος.

Καμὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κάμνω.

Κάμων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Σκαμωνία.

Κἂν, ἀντὶ Καὶ ἂν ἢ Καὶ ἐάν. (ὑποθετ. πρὸς ὑποτ.) » Κἂν θέλῃς, « Θκρ. (καὶ πρὸς μεχ. ἐναντιωματ.) » Κἂν ἀνὴρ δοκῶν σοφὸς, « Μεν., καὶ μ' ὕλον ὅτι. (ϗ ἑλλ.) » Κἂν, εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ, « Πλάτ., τοὐλάχιστον.

Κἀν, Π. ἀντὶ Καὶ ἐν.

Κἀν, Π. (πρὸ τοῦ ν) ἀντὶ Κατά. » Κἀννόμον, « Πίνδ., (ἄλλ. γρφ. Καννόμον).

Κανάβευμα (τὸ), = Κάνναβος.

Κανάβινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) κάναβον. » Σῶμα—, « Λξ., τὸ πολλὰ λιγνὸν, τοῦ ὀπ. μετροῦνται ἡ φλέβαις.

Κάναβος (ὁ), [κάνναβις;]. ἀνατομικὸν σχέδιον (σκελετὸν παριστάνον τὰς φλέβας μόνον) τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, (ἐν γέν.) σχέδιον, πρότυπον, (Γαλλ.) canevas, (κυρ. δὲ) τὸ πρόπλασμα (ἀπὸ κηρὶ ἢ γύψον) τῶν ἀγαλματοποιῶν, (Γαλλ.) modèle.

;Κανάζω, Μ. άξω, = Καναχέω, κάμνω κρότον (θορυβόν), (εὐχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Ἐγ[Ἐπεγ, Δια]κανάζω).

Κάναθρον (τὸ), [κάνη]. ἁμάξι (κυρ. διὰ γυναῖκας) σκεπασμένον μὲ ψάθινον ἢ καλάθινον πλέγμα, (Τουρκ.) κοτσί.

Κανάσσω, Μ. άξω, = Κανάζω.

†Καναστραῖον (τὸ) καὶ

Κάναστρον (τὸ), [κάνης]. παναῖρι, κάνιστρον. 2) (καταχρ.) σκεῦος πήλινον (πιάτον) εἰς σχῆμα κανίστρου.

Καναφόρος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κανηφόρος.

Καναχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον, βούζω, ἠχολογῶ. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ (νὰ ἀντηχήσῃ). » Μέλος —, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Καναχὴ (ἡ), [κανάζω], Π. βοὴ, κρότος, κτύπος, ἦχος (ὁποιοσδήποτε), θορυβος. » Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχεν, « Ἰλ. Π. » Ὀδόντων καναχὴ πέλεν, « Ἡσ. » Χρυσοῦ καναχῇ, « Σοφ. (ὄθ.

Καναχηδὰ καὶ Καναχηδὸν, ἐπίρ. Π. μὲ θορυβον, μὲ κροτον, μὲ βοήν.

Καναχήπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τον (καναχὴν) μὲ τοὺς πόδας του. « Ἵππος—, « Ὀππ.

Καναχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (ταραχὴν), θορυβώδης. ||. (τὸ οὐδ.) Καναχὲς, ἐπίρ. ἀντὶ Καναχηδόν.

Καναχίζω, Μ. ἴσω, Π. = Καναχέω.

Καναχὸς, ἡ, όν, Π. = Καναχής.

Κανδαῖος (ὁ), [καίω, δαίω], Π. ἐπώνυμον τοῦ Ἄρεως.

Κάνδαυλος (ὁ), [Λυδ.], εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ ἀλεῦρι γάλα ἢ τυρὶ ἢ ἄνηθον μὲ κρεατόζωμον, τυρόπηττα.

Κανδάων, ονος (ὁ), = Κανδαῖος.

†Κανδήλα (ἡ), [καίω, δαίω], Λατ. candela, λαμπτὴρ, λυχνάρι. σκεπαστὸν, φανάρι.

Κανδύκη (ἡ), = Κάνδυς.

Κανδύλη (ἡ) ἢ

Κάνδυλος (ὁ), = Κάνδαυλος.

Κάνδυς [Περσ. συγγ. τῷ Μανδύας], υος (ὁ), εἶδ. Περσικοῦ ἐπανωφορίου μὲ μανίκια, (Τουρκ.) καφτάνι, (τοῦ Κάνδυος τὸ σχῆμα εἰκονίζεται εἰς νόμισμά τι ἀρχαῖον [τετράδραχμον] Ὀρόδου τοῦ ΙΔ' Ἀρσακίδου ἐν τῇ Ἑλλην. Εἰκονογραφίᾳ τοῦ Visconti, Tab. 49, 18).

†Κανδυνάλη (νη), ης ἢ

Κανδύταλις (νις), εως (ἡ), [κάνδυς], ἀρμάρι ἢ κιβώτιον διὰ φορέματα, (παρδλ. Σάνδυξ).

Κανεῖν, ἀόρ. ἡ μέλλ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καίνω.

Κάνειον (τὸ), = Κάνεον. 2) σκέπασμα ἀγγείου (ἔχον εἰς τὴν κορυφὴν σωληνάριον ἵνα ξεθυμαίνῃ), (ἐκ τούτου τὸ κοιν.) κανί (διὰ τὸ ῥοδόσταμα).

Κάνεον ἢ (κρσ.) Κανοῦν (τὸ), [κάννα], παναΐρι (κυρ. ἀπὸ καλάμια), κάνιστρον· (κατ' ἔκτ.) ἀγγεῖον εἰς εἶδ. κανίστρου.

;Κάνη (ἡ), ὀρθότ. κατ' ἐτυμολογ. ἀντὶ Κάννη.

Κανῆν, Δ. ἀντὶ Κανεῖν.

Κάνης, ητος (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε πλέγμα ἀπὸ καλάμια (κάννας), (ἰδιαιτ.) εἶδ. ψαθίνου σκιαδίου ἢ ὀμπρέλλας (;), (παρδλ. Θολία).

Κανήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., καλαθάκι ἢ ὀμπρελλίτσα(;), (ὁ Κορ. ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολογεῖ τὸ κοιν. κανάτι).

Κανητοποιὸς (ὁ). ὁ πλέκων κάνητας.

Κανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) εἰς τὰς τελετὰς τὸ ἱερὸν κανοῦν, εἶμαι κανηφόρος.

Κανηφορία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Κανηφόρος (ὁ, ἡ), (κυρ. παρθένος) ἥτις ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της εἰς τὰς θρησκευτικὰς πομπὰς τὸ ἱερὸν κανοῦν (κάνιστρον) τὸ περιέχον τὰ διὰ τὴν τελετὴν προσδιωρισμένα σκεύη ἢ δῶρα.

;Κανθάρεως (ἡ), ἄμπελος), εἶδ. κλήματος (ἀφ' οὗ ὁ Κανθαρίτης οἶνος τοῦ Πλινίου).

†Κανθαρίζω, Μ. ίσω, γρμτ. = Ταυθαρίζω.

Κανθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάνθαρος (κυρ. 4).

;Κανθάριος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κανθάρεως.

Κανθαρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντόμου, (κατὰ λέξ.) μικρὸς κάνθαρος, (κοιν.) χρυσόμυγα (τὴν ὁπ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ βεζικατόρια).

Κανθαρίτης, ου (ὁ), (κυρ. Οἶνος), ἴδε Κανθάρεως.

Κανθαροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κανθάρου, ὅμοιος μὲ κάνθαρον.

Κάνθαρος (ὁ), [κάνθυς], εἶδ. ἐντόμου, (κοιν.) σκάθαρος καὶ ἀσκάθαρος. « Λίτναῖος—, « Ἀρχφ., Λίλ., ὁ μέγας. 2) εἶδ. ὀψαρίου, 'μαυρόψαρον. « Ἰχθὺς κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι μέμηλεν, « Ὀππ. (ὅπου ὁ Σχλ.) « Δύο δὲ εἰσι γένη κανθάρων· τὸ μὲν ἓν ὃ καλοῦσιν οἱ πολλοὶ Τριχαῖον· τὸ δὲ ἕτερον, γομφαρίοις ὅμοιον. 3) εἶδ. πλοίου. « Ναξιουργὴς—, « Ἀρχφ. 4) εἶδ. ποτηρίου, (ἴδε Ἀθήν.).

Κανθαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κανθαροειδὴς.

Κανθαρώλεθρος (ὁ). τόπος τις εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου ἐμβαίνοντες ἐξωλοθρεύοντο οἱ κάνθαροι.

Κἄνθεν, Ἀττ. κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ Καὶ ἔνθεν.

Κανθήλιος [κάνθος], α, ον. (κυρ.) Σαμαρωμένος. « Ὄνος—, « (Ποσείδιππ. παρ') Ἀθ., (ὅθεν ||. σωνήθ. ὡς οὐσ.) ὄνος μέγας, (μτγν.) εὐήθης, ἀναίσθητος, χονδροειδέστατος ἄνθρωπος, (κοιν.) γομάρι. « Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ· εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος· εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος, « Δικαίαρχ. ||. (τὸ οὐδ.) Κανθήλιον (τὸ), σαγμάρι. « Ἀποδόσθαι βούλομαι τὸν ὄνον αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις, « Ἀρχφ.

2) « Τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς τιθέμενα ἐπικαμπῆ ξύλα πρὸς σκηνοπηγίαν, « Ἡσύχ.

Κανθὶς, ίδος (ἡ), θηλ. ὑποκορ. τοῦ

†Κάνθος (ὁ), [κάννα] βεργὶ λυγιστὸν, (ὄθ.).

Κανθὸς (ὁ). τὸ σιδηροῦν βεργὶ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, (ἄλλ.) Ἐπίσωτρον. 2) (μτγν.) ἡ κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ. « Τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος ῥαντὴρ λέγεται.. τὸ δὲ ἕτερον παρώτιον, « Σχλ. 3) Π. (κατ' ἔκτ.) ὁ ὀφθαλμός. « Δειμαίνοντες ἄνακτος ἐοῦ πυριλαμπέα κανθὸν, « Ὀππ.

Κανθώδης, εος (ὁ, ἡ). λυγισμένος ἐν εἴδει κανθοῦ, καμπύλος.

Κάνθων, ωνος (ὁ), Κανθήλιος, μεγάλος γάδαρος ἢ κάνθαρος.

Κανίας, ου (ὁ). (κάλαθος) πλεγμένος ἀπὸ κάννας (καλάμια).

Κανίκλειον (τὸ), = Κάνειον, (μτγν.) καλαμάριον.

Κἄνις, Δ. ἀντὶ Καὶ ἄνευ.

Κανίσκιον καὶ Κάνιστρον (τὸ), = Κάναστρον, κανίσκι, κανιστράκι. (εἰς τοὺς Βυζ. καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς) ἀντὶ Δῶρον. « Ἀποστεῖλαι τὸν πρῶτον ἄνθρωπον μετὰ μεγάλου κανισκίου πρὸς τὸν βασιλέα, « Πορφυρογ.

Κάννα, ης (ἡ), ἴδε Κάννη.

Κανναβίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω μὲ κανναβίδα (κανναβόσπορον).

Κανναβίνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κάνναβιν, κανναβήσιος.

Κάνναβις [κάννα], εως (ἡ), τὸ γνωστὸν φυτὸν κάννα· (συνεκδχ.) σπορμὴ ἢ ὕφασμα κανναβῆνον, κανναβόσπορον.

Κανναβὶς, ίδος (ἡ). τὸ σπέρμα τῆς κανναβέως, κανναβοῦρι, κανναβόσπορος.

Κάνναθρον (τὸ), = Κάναθρον.

Καννεύσας, Π. ἀντὶ Κατανεύσας.

Κάννη (ἡ), ἴων. ἀντὶ Κάννα, [Ἑβρ. κανέ], (κυρ.) κάλαμος, (Λατ.) canna. 2) (συνεκδχ.) πλέγμα (κυρ. διὰ περίφραγμα ἢ σκέπασμα) ἀπὸ καλάμια, (κοιν.) πλόκος, καλαμωτή. « Κοῦ μὴ ποτέ σου πεσὰ τὰς κάννας σὺρήσω, « Ἀρχφ. 3) (ἰδιαιτ.) τὰ ἑκατέρωθεν τῶν πλοιαρίων πλέγματα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κυμάτων, (ἄλλ.) Πτακάλα.

Καννητοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (πλέκων) τὰς κάννας τῶν πλοίων ἢ (ἐν γέν.) κάνητας.

†Καννόμον, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κὰν νόμον, ἴδε Κάν.

Καννωτὸς, ἡ, όν. Πλεγμένος (Καμωμένος) ἀπὸ κάννας, καλαμένιος.

Κανονάρχης, ου (ὁ). (ἐκκλησ.) ὁ ἀρχόμενος πρῶτος τῆς ψαλμῳδίας τοῦ κανόνος, (κοιν.) καλανάρχας.

Κανονίας [κανὼν], ου (ὁ). (ἄνθρωπος) μακρὺς, ἴσιος καὶ λεπτὸς σὰν καλάμι, (ἴδε Προσστέλλω).

Κανονίζω, Μ. ίσω. Ἰσάζω τι μὲ τὸν κανόνα· πράττω ἢ ἐφαρμόζω ἢ διευθετῶ τι κατὰ τοὺς κανόνας (τῆς τέχνης). διορίζω (διατάττω) τι ὡς κανόνα ἢ διὰ κανόνας. ||. (πθ.) συμφωνῶ μὲ τὸν κανόνα.

Κανονικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατὰ τοὺς κανόνας· σύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας. « Κανονικὴ τέχνη, « Μαθμτ., τὸ θεωρητικὸν μέρος (ἡ θεωρία) τῆς μουσικῆς, καὶ « Κανονικοί, « αὐτ., οἱ εἰς αὐτὴν ἀσχολούμενοι, οἱ κατὰ θεωρίαν μυστικοί. « Κανονικὰ βιβλία, « Ἐκκλησ., τὰ κανονισμένα (περιεχόμενα εἰς τὸν κανόνα, εἰς τὸν κατάλογον). « Γράμματα—, « Βυζ., τὰ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς χριστιανοὺς περί τινος κανονικοῦ ζητήματος ἢ πρὸς σύστασιν κληρικοῦ τινος ἐκδιδόμενα. ||. (οὐσ.) « Κανονικοί, « Κανν., οἱ κληρικοὶ ἢ μοναχοί, καὶ « Κανονικὸν (ἐνν. τέλος), τὸ διδόμενον κανονικῶς ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν εἰς τὸν ἱερέα ἢ ὑπὸ τῶν ἐπαρχιωτῶν εἰς τὸν ἐπίσκοπο.

Κανονικῶς, ἐπίρ. Κανονικὰ, κατὰ κανόνας.

Κανόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κανών.

Κανονὶς, ίδος (ἡ). ὁ κανὼν (ἡ ῥίγλα) τῶν γραφέων.

Κανόνισμα (τὸ), = Κανών· ἔργον ἢ σύγγραμμα κατὰ τοὺς κανόνας. 2) = Κανονίς. « Σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον, « Ἐπγρ.

Κανονισμὸς (ὁ), τὸ κανονίζειν [ἰσάζειν τι μὲ τὸν κανόνα ἢ διευθετεῖν [διατάττειν] τι κατὰ κανόνας]. 2) (συνεκδχ.) μέρος τι τῆς οἰκίας(;).

Κανοῦν (τὸ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Κάνεον.

Κάνταῦθα, ἀντὶ Καὶ ἐνταῦθα.

Κάντεῦθεν, ἀντὶ Καὶ ἐντεῦθεν.

Κανωβίζω, Μ. ίσω. Τρυφῶ (Ἡδονοβιῶ Ξεφαντόνω) καθὼς οἱ κατοικοι τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως, Κανώβου.

Κανωβισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κανὼν [κάννη], ονος (ὁ). (ἐν γέν.) καθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξύλον ἐντελῶς (᾽σὰν καλάμι) ἴσιον, τὸ ὀπ. (ἐπμ.) χρησιμεύει διὰ μέτρημα καὶ ἴσασμα ἄλλων σωμάτων· (ἰδιαιτ.) ἡ ῥίγκλα τῶν γραφέων (« Γέγονεν ὀρθότερος κανόνος, « Νίκαρχ.)· ὁ πῆχυς τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν οἰκοδόμων, ἡ στάθμη. « Ἂν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν, ᾧ διαγινώσκεται, « Αἰσχ. 2) ἡ γλῶσσα τῆς ζυγαριᾶς ἢ, τὸ σίδηρον ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη τοῦ στατῆρος. 3) τὸ προσηρμοσμένον πλαγίως εἰς τὴν ἀσπίδα ξύλον τὸ ὀπ. ἐχρησίμευεν ὡς πιάσιμον. 4) τὸ μασοῦρι ἢ ἡ πήχη τοῦ ὑφάντου. 5) (μτν.) (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) τύπος, ὑπόδειγμα, πρωτότυπον, (καὶ προσδιορίζει τὴν ἀκρίβειαν ἑκάστης τέχνης), (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἀγαλματοποιοῖς) ἄγαλμά τι τοῦ Πολυκλείτου, (παρὰ δὲ τοῖς μουσικοῖς) τὸ μονόχορδον. 6) (γραμτ. καὶ ῥτρ.) ὅρος γενικὸς ἀπαράβατος ἢ « Λόγος ἐντεχνος ἀπευθύνων ὁμοιότητι πρὸς τὸ καθόλου τὰ διεστραμμένων τῶν λέξεων. « 7) (ἐκκλησ. Δ΄) τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα. « Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ᾽ αὐτούς, « Γρφ. (Β΄) διάταξις (ἀπόφασις ἐγγεγραφος) συνόδου, νόμος. « Οἱ ἐν τῇ συνόδῳ ἐπίσκοποι καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγράψαντες, ἃ Κανόνας ὀνομάζειν εἰώθασι, « Σωκρ. « Ὁ κανὼν οὔτε πρόσθεσιν οὔτε ἀφαίρεσιν δέχεται, ἐπεὶ τὸ κανὼν εἶναι ἀπόλλυσι, « Χρσ. (Γ΄) τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν ἢ τῶν κληρικῶν. « Οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι, « Καν. « Ἀλλότριος τοῦ κανόνος ἔσται, « αὐτ. (Δ΄) Ὕμνος τις ἐκκλησιαστικὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θ΄ ᾠδῶν τῆς Π. Γρφ. (ἴδε Σωζόμ. Α΄, κγ΄.)· (Ε΄.) φόρος, δόσιμον, (ὄθ. κοιν.) κανόνας, (ἀντὶ) ποινὴ, πρόστιμον. « Ὡς ἐμοῦ κανόνα τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβαλόντος, « Ἀθανάσ.

Κανὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Καίνω.

Κάνωπον (τὸ), [ῐ], τὸ ἄνθος τῆς κουσαξιλιᾶς.

Κανωτὸς, ἡ, ὸν, = Καννωτός.

Καξ, Π. ἀντὶ Καὶ ἐξ.

Κάπ, Π. (πρὸ τοῦ π. καὶ φ.) ἀντὶ Κατά. « Κὰπ πεδίον, « Ὅμ. « Κὰπ φάλαρα, « αὐτ.

Καπαγώνιος, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐπαγώνιος. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἀγ. 611: ὁ Σχλ. τὸ ἐξέλαβεν ἀντὶ Καὶ ἀπαγώνιος).

Καπάνᾰξ [καπάνη], ακος (ὁ). τὸ πλαγιὸν ἀκκουμβιστῆρι τῆς καθέδρας τοῦ ἁμαξηλάτου.

Καπανεὺς, ἑως καὶ

Καπανευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διευθύνων τὴν καπάνην, ἁμαξηλάτης.

Καπανεύω, Μ. εὐσω. Διοικῶ τὴν ἅμαξαν, εἶμαι ἁμαξηλάτης, [ἐκ τοῦ

Καπάνη (ἡ), Θεσσαλ. ἀντὶ Ἀπήνη, ἅμαξα (Θεσσαλική). 2) (ἰδιαιτ.) τὸ ὄπισθεν ἀκκουμβιστῆρι τῆς καθέδρας τοῦ ἁμαξηλάτου.

Καπανίζω, Μ. ἰσω. = Καπανεύω.

Καπανικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς καπάνην, ἁμαξιαῖος· (Κωμ.) μεγαλοπρεπὴς, πομπώδης.

Καπάνια (τὰ). τὰ λωρία τῆς ἁμάξης.

Κἄπειτα, Π. ἀντὶ Καὶ ἔπειτα.

Καπέτις [κάπη], ίδος (ἡ), εἶδ. μέτρου χωρούν δύο κοτύλας.

Κάπετος (ἡ), Π. [σκάπτω]. λάκκος· τρίφος· τάφος. (ἐν γέν.) χάσμα, κοίλωμα· χαραγμάδα.

Κάπη (ἡ), [κάπτω], Π. φάτνη (παχνὶ) ἢ ἡ ἐν αὐτῇ τροφὴ τῶν ἀλόγων.

Κάπηθεν, ἐπίῤῥ. Π. ἀπὸ τὴν φάτνην.

Καπηλεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ καπήλου, μεταπούλημα ἢ λιανοπούλημα διαφόρων πραγματειῶν (κυρ. δὲ οἴνου).

Καπηλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ καπήλου (τοῦ μεταπράτου), (κυρ.) κρασοπωλεῖον.

Καπήλευμα (τὸ). νόθευσις (οἴνου), δόλωμα.

Καπηλευτὴς, οῦ (ὁ), = Κάπηλος.

Καπηλευτικὸς, ἡ, όν. Καπηλευτοῦ ἴδιος, καπηλικός.

Καπηλεύω, Μ. εὐσω. Πωλῶ (Ἐμπορεύομαι) ἢ Μεταπωλῶ τι ὡς κάπηλος· (συνκθ. καὶ μτφορ.) νοθεύω ἢ προδίδω τι δι᾽ αἰσχροκέρδειαν.

Καπηλικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κάπηλον, ἴδιος καπήλου. (μτφορ.) ἀπατεών, δόλιος. « Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, « Ἐπιγρ., (κοιν.) λόγια τοῦ καπηλείου. « Καπηλικῶς χρῆσθαί τινι, « Αἰλ., ἐμπορεύεσθαι αἰσχροκερδῶς μέ.

Καπήλιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καπηλεῖον.

Κάπηλις, ίδος ἢ ιδος (ἡ). γυνὴ κάπηλος (μεταπράτις ἢ καπήλισσα).

Καπηλοδύτης [καπ. δύομαι], ου (ὁ). ὅς τις κυλίεται πάντοτε εἰς τὰ καπηλεῖα, μέθυσος, ἄσωτος.

Κάπηλος (ὁ), [κάπη]. (ἀν γέν.) μεταπωλητὴς ἢ λιανοπωλητὴς (κυρ. ἐδωδίμων)· (ἰδιαιτ.) κρασοπώλης, κάπηλας· (συνκθ. καὶ μτφορ. ‖ ὡς ἐπίθ.) δολωμένος, νοθευμένος, ἀπατηλὸς, κίβδηλος. « Κάπηλα ῥήματα, « Αἰσχλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Καπηλικός. « Βίος—, « Δ. Ἁλ. « †Καπήριον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καπύριον.

Καπητὸν (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τὴν κάπην (φάτνην) πρὸς τροφὴν τῶν ἀλόγων.

Κάπι, Π. ἀντὶ Καὶ ἐπί.

†Κάπιον (τὸ). [κάπη;], κατὰ διάλεκτον, τὸ σκόροδον, (Ατ.) σαρα.

Καπίθη (ἡ), = Κάπετις.

†Καπναυγὴς [καπνὸς, αὐγάζομαι], ές (ὁ), Ἐπιγρφ. ἀντὶ Καπνοσκόπος, Καπνόμαντις.

Καπνείω (χωρὶς Μ.) Π. ἀντὶ Καπνίζω.

Καπνέλαιον (τὸ), (ὠνομάζετο εἰς τὴν Κιλικίαν) ἡ αὐτοφυὴς ἢ πρωτόῤῥυτος ῥητίνη.

Κάπνη (ἡ), = Καπνοδόχη, γωνιά.

Καπνηλὸς (ὁ, ἡ), Π. καπνισμένος, βρωμῶν καπνίλαν.

Καπνηρὸς, ά, όν. Καπνοειδὴς, καπνόχρως.

Καπνία (ἡ), (ἀμπελος) ἡ ἄλλ. Κάπνιος.

Καπνίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ γεῦσιν καπνοῦ. « Αἶθος—, « Ἀλέξ. Τραλλ. « Οἶνος—, « Ἀρχῤῥ., ὁ κατασκευαζόμενος ἀπὸ τὴν λεγομένην καπνίαν ἄμπελον, ἢ καπνιζόμενος ἐπίτηδες ἵνα εὐωδιάζῃ ἢ (συνκθ.) ἀντὶ Παλαιὸς, (ἐν γέν.) ἐκλεκτός.

Καπνιάω-ῶ, Μ. άσω, Καπνίζω (μτθ. καὶ ἀμτθ.)

Καπνίζω, Μ. ἰσω. (μτθ.) Κάμνω ἢ Ἐξαγάζω (Ἀναδίδω) ἢ Ἐκθέτω τι εἰς ἢ Συνοχλῶ μὲ τὸν καπνόν. (συνκθ.) κάμνω (ἀνάπτω) φωτιάν· μαγειρεύω. « Καπνισθὰν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἑλόντο, « Ἰλ. Β. « Καπνίζειν αὐτοὺς ὑμᾶς ποιουμένους τοὺς παῖδας, « Δμ ‖ (παθ.) διαλύομαι εἰς (ἢ ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ τὸν) καπνόν. « Οἱ ἐξώρθαλμοι καπνίζονται μᾶλλον, « Ἀρχῤῥ.

Καπνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καπνὸς, ὀλίγος (μᾶλις φαινόμενος) καπνός.

Κάπνιος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἄμπελος) τῆς ὁποίας τὰ σταφύλια φαίνονται ὡς ἂν νὰ ἔχουν χρῶμα καπνοῦ.

Κάπνισις, εως (ἡ). κάπνισμα.

Κάπνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καπνίζεται (ὡς θυμίαμα). 2) = Κάπνισις.

Καπνιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει καπνίζων.

Καπνίζος, ἡ, όν. Ὁ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν καπνὸν, καπνισθεὶς ἵνα ζεγνώσῃ (ἢ πάρῃ τὴν μυρωδιάν).

†Καπνιβάτης, ου (ὁ), (τὸ διώρθ.) Καπνοπάτης.

Καπνοδύκη (ἡ) καὶ

Καπνοδυχεῖον (τὸ) καὶ

Καπνοδόχη (ἡ). (ἀρχ.) τρύπα εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ μαγειρείου ἢ τῆς κάμαρας ἵνα βγαίνῃ ὁ καπνός. (μτγν.) πυργοειδές τι ἔχον τὴς στέγης οἰκοδόμημα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, γωνιά, (Τουρκ.) ὀτζάκι, [ἐκ τοῦ

Καπνοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (αἰσθεχόμενος) τὸν καπνόν.

Καπνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίῤῥ. -ειδῶς. Καπνῷ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Καπνόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ καπνοῦ, (ἴδε Καπναυγής).

Καπνοπάτης, ου (ὁ), Π. [καπνὸς. πάομαι ἢ πατέομαι]. ὁ ζῶν (τρεφόμενος ἢ μεθυσκόμενος καθὼς οἱ Σκύθαι [ἴδε Ηρ. Δ΄, 202]) μὲ τὸν καπνόν, κατὰ διῤῥ.) ἀντὶ Καπνοβάτης.

Καπνοπώλιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καπνὸν (καπνίζων).

Καπνὸς (ὁ), [κάπτω]. ὁ ἐξεργόμενος ἀπὸ καιομένου σώματος ἀτμός. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κορυδαλὶς, (κοιν.) καπνιὰ (καὶ Τουρκ.) σαχτερές.

Καπνοσῤῥάντης, ου (ὁ), (Κωμ.) ῥιλάργυρος, ζῶν μὲ τὴν μυρωδιὰν (μὲ τὸν καπνόν).

Καπνοτόκεια (ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (ἐκβάλλουσα) καπνὸν, (μτφορ.) ματαία, ἀνεμώλιος.

†Καπνοῦχος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καπνοδόχος.

Καπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων) καπνόν.

Καπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Καπνίζω, διαλύω (ἢ πθ. διαλύομαι) εἰς καπνόν.

Καπνώδης, εως (ὁ), ἢ ἐπίῤῥ. -ωδῶς. Καπνειδὴς, σκεπασμένος μὲ καπνόν· (συνκθ.) σκοτεινός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καπνωδία (ἡ). ὀσμὴ καπνοῦ.
Κᾶπος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ κῆπος.
Κάππα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ ϛοιχείου Κ. » Τρία κάππα κάκιστα, « παροιμ., Καππαδόκαι, Κίλικες καὶ Κρῆτες, (ἴδε Κόππα).
Καππάριον (τὸ). (κυρ.) ὁ καρπὸς τῆς κάππαρης, (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ
Κάππαρις [ῑ], εως (ἡ), τὸ φυτὸν (ὁ θάμνος) ὅ,που καρποφορεῖ τὴν κάππαριν. (συνκδχ.) τὸ φαγώσιμον μέρος (ὁ καρπὸς, τὸ μπουμποῦκί) της.
Καππαστὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Κατάπαστος.
Καππαύω, Π. ἀντὶ Καταπαύω.
†Καππεδίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κὰπ πεδίον, (ἴδε Κὰπ).
Κάππεσον, Π. ἀντὶ Κατέπεσον, ἀόρ. τοῦ Καταπίπτω.
Κάππιεν, Π. ἀντὶ Κατέπιεν, ἀόρ. τοῦ Καταπίνω.
Καπποφόρος (ὁ, ἡ), ὁ ἄλλ. Κοππατίας (ἵππος).
;Καππυρίσασα, ἀόρ. ά. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Καππυρίζω, Π. ἀντὶ Καπυρίζω. (ἄλλ. διορθ. χωρὶς ἀνάγκ. Κάππυρος εὖσα, ἀντὶ Κατάπυρος οὖσα).
†Καππώτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Καταπαύτης, ἀναπαύων.
Κάπραινα, ης (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Κάπρος, ἀγριογουροῦνα. (μτνμ.) γυνὴ ἀσελγής.
Καπράω-ῶ, Μ. άσω; Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, γαβριάζω, (κυρ. ἐπὶ σκρόφας καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀσελγοῦς γυναικός).
Καπρέα ἡ Καπρία (ἡ). ἡ ὠοθήκη τῆς σκρόφας καὶ τῆς καμήλας τὴν ὀπ. κόπτουν ἵνα μένῃ ἄγονον τὸ ζῶον. 2) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ῥέει μετὰ τὴν ὀχείαν ἀπὸ τοῦ αἰδοίου τῆς γρούνας, (Ἀρϛτ.), (παρβλ. Ἱππομανές).
Κάπρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κάπρον.
Καπριάω-ῶ, Μ. άσω, = Καπράω.
Καπρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάπρος.
Καπρίζω, Μ. ίσω, = Καπράω.
Κάπριος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάπρειος, ἀνήκων εἰς ἡ ὅμοιος μὲ κάπρον. » Πρῶραι —, « Ἡρ., αἱ σχηματισμέναι εἰς εἶδος ῥύγχους κάπρου. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Κάπρος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Σῦς).
Καπρίσκος (ὁ). μικρὸς κάπρος. 2) εἶδ. ὀψαρ. (ἄλλ.) Μῦς, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοπρίσκος).
Καπροβόλιον (τὸ). κοντάρι (ἐμβόλιον) διὰ τοὺς κάπρους.
Κάπρος (ὁ). ὁ ἀνευνούχιστος χοῖρος (κυρ. δὲ ἀγριόχοιρος.) 2) εἶδ. (ποταμ.) ἰχθ. ὅς τις φωνάζει σὰν γροῦνι. 3) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός. 4) εἶδ. ἀῤῥωστίας τῶν μελισσῶν.
Καπροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων κάπρους ἢ φονεύσας κάπρον.
Καπρώζω, Μ. ώσω, (ἐπὶ κάπρου) = Καπράω.
†Καπτὴρ (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλυπτὴρ), ῆρος (ὁ). σωλὴν πήλινος, (Τουρκ.) κιουγκι.
Κάπτω [†κάπω], Μ. κάψω. Τρώγω ἢ πίνω λαίμαργα, ἁρπάζω ϗ καταπίνω βιαστικά, (κοιν.) χάφτω. 2) Π. ἀναπνέω δυνατὰ, ἀσθμαίνω. (μόνον εἰς τὸν πρκ. Κέκηφα, ϗ κατὰ μτχ.) » Κεκαφηότα θυμὸν, Ἰλ. καὶ Ὀδ. Ε'. «, ἀγωνιῶντα, ψυχομαχοῦντα, (ἴδε καὶ Κάπυσσε).
Καπυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καπύριον.
Καπυρίζω [καπυρὸς], Μ. ίσω. Καίομαι μὲ κρότον (καθὼς τὰ ξηρὰ φρύγανα ἢ τὰ φύλλα τῆς δάφνης). 2) (μτνμ.) γελῶ δυνατὰ, χαχλανίζω, (διότι κατὰ τὸν Σειρὰχ. » Ὡς φωνὴ ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως ὁ γέλως τῶν ἀφρόνων,«) ἢ 3) (κατ' ἄλλ.) τρώγω καπυρὰ (τρυφερὰ) φαγητὰ, ζυμαρικὰ κτλ. (ὅθ. 4) (συνκδχ.) ξεφαντόνω (κυρ. εἰς ἐξοχὴν), (παρβλ. Ἀκτάζω).
Καπύριον (τὸ), [καπυρός]. εἶδος ἢ μέρος ζυμαρικοῦ ξηροψημένον καὶ τραγανιϛὸν, (Γαλλ.) croquette, (ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολόγησεν ὁ Κορ. τὰ καβούρια σῦκα τῆς πατρίδος του), (παρβλ. Κάμμα καὶ Ψαθύριον).
Καπυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καπυρίζων (ξεφαντόνων εἰς ἐξοχὴν), (ἐν γέν.) ἔκδοτος εἰς τὰς τρυφὰς καὶ τὴν σπατάλην.
Καπυρὸς [κάπτω], ὰ, όν. Ξηραμένος (κυρ. ἀπὸ καυστικὸν ἀέρα), (ἐν γέν.) ξηρὸς, στεγνὸς, κατάξηρος. (ἐπὶ ζυμαρικῶν) ξεροψημένος, τραγανιστός. (ἐπὶ ἀσθεν.) καυστικός. (συνκδχ. ἐπὶ γέλωτος) θορυβώδης, καγχαστικὸς, (κοιν.) τραγανιϛὸς, (ἴδε Καπυρίζω). (κατ' ἔκτ.) εὐφρόσυνος, ἡδονικὸς, (παρβλ. Λαμυρός). » Καπυρὸν γελάσας, « Ἐπγρ., ξηρὰ-ξηρὰ καὶ νόστιμα, (παρβλ. Κραμβαλέος). » Καπυρὸν συρίζω, « Ἀκ. » Καπυρὸν στόμα, « Θκρ., τὸ ψάλλον λιγυρὰς ᾠδάς.
Καπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξηραίνω (καὶ πθ.) Ξηραίνομαι, (ἐπὶ σανίδ.) σκεβρόνω, καμπουριάζω.
Καπυρώδης, εος (ὁ, ἡ). καπυρὸς τὸ εἶδος, ξηροψημένος.
Κάπυσσε, Π. ἀντὶ Ἐκάπυσεν (ὡς ἐκ τοῦ †Καπύω ἢ τοῦ Κάπτω), ἐξέπνευσε.
†Καπφάλαρα, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κὰπ φάλαρα, (ἴδε Κὰπ).
†Κάπων [Λατ. capo], ωνος (ὁ). εὐνουχισμένος πετεινὸς, καπόνι.
Κὰρ, Π. (πρὸ τοῦ ρ) ἀντὶ Κατά. » Κὰρ ῥόον, « Ἰλ. Μ. » Κὰρ ῥα, « Ἰλ. Υ.
(Κὰρ), καρὸς (ἡ;), (τὸ α βραχὺ), [κείρω]. τρίχα (κυρ. ξουρίδι) τῆς κεφαλῆς. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἐν καρὸς αἴσῃ, « Ἰλ., ἴσια μὲ μιὰν τρίχα, δηλ. ἴσα μὲ τὸ τίποτε, (συνήθ., ἂν καὶ παρὰ τὸ μέτρον, τὸ ἀνάγουν εἰς τὸ-
Κὰρ, Καρὸς (ὁ), (τὸ α μακρόν). (κυρ. σκλάβος ἀπὸ τὴν Καρίαν (ἐπαρχ. τῆς μικρ. Ἀσίας). (συνκδχ.) ἀξιοκαταφρόνητος, τιποτένιος.
Κάρα (τὸ), ἄκλ. Π., = Κάρη καὶ
†Κάρα, ας (ἡ). ἡ κεφαλή.
Καράβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάραβος.
;Καραβὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κάραβος, (κοιν.) καραβίδα.
Καραβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάραβον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καράβων.
Καραβοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον καράβου.
Κάραβος (ὁ), [ἀράσσω, ἔραβος]. ὁ κάνθαρος τῶν ξύλων, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) scarabée, (παρβλ. [illegible]) 2) (συνήθ.) ὁ ἀγκαθωτὸς καὶ [illegible] στακὸς, (Τουρκ.) μποτζέκι. 3) εἶδ. πλοίου, (ὅθεν κοιν.) καράβι, (παρβλ. Κάνθαρος).
Καραβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καραβοειδὴς.
†Καραγὸς (ὁ), (Τακτ.), ἡ διὰ τῶν ἀμαξῶν καὶ μηχανημάτων περίφραξις τοῦ ϛρατοπέδου.
Καραδοκέω-ῶ [κάρα, δοκέω], Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Κυττάζω (Παρατηρῶ) μὲ ὀρθὴν κεφαλήν· (ἐν γέν.) προσμένω (προσδοκῶ) ἀνυπομόνως, προσέχω (παρατηρῶ) νὰ ἰδῶ, καιροφυλακτῶ. » Καραδοκήσαντα τὴν μάχην ᾗ πεσέεται, « Ἡρ. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) » Ἐκαραδόκησεν εἰ, ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν, « Ἀρϛφ.
Καραδοκία (ἡ). τὸ καραδοκεῖν, ἀπαντοχὴ, προσδοκία.
†Καραιβαράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καρηβαρέω.
†Καρακάλλιον ϗ Καράκαλλον (τὸ), [Λατ.], εἶδος καπότας μὲ κουκκούλαν.
Καράμβιος (ὁ), = Κάραμβος (ὁ), (ἴδε Κεράμβυξ).
Καρανιστὴρ, ῆρος καὶ
Καρανιστὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ κόπτων τὴν κεφαλὴν, ἀφαιρῶν τὴν ζωὴν, θανατηφόρος. » Δίκη—, « Αἰσχλ., ἡ κεφαλικὴ, [ἐκ τοῦ
Κάρανον (τὸ), Π. Δ. = Κάρηνον.
Κάρανος (ὁ), [κάρα;]. ἀρχηγὸς, πρῶτος, (κοιν.) κεφαλὴ, (παρβλ. Κοίρανος].
Καρανόω-ῶ [κάρανον], Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Κεφαλαιόω, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ. (πρὸς δοσ. ἐκ δ'.) λέγω κεφαλαιωδῶς.
Καρατομέω [κάρα, τέμνω], Μ. ήσω. Ἀποκεφαλίζω.
Καρατομία (ἡ). ἀποκεφάλισμα.
Καράτομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἀποκεφαλίζων. (προπαροξ.) ἀποκεφαλισμένος (Π.) κομμένος καὶ 'παρμένος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τινος. » Καρατόμοις χλιδαῖς, « Σοφ., ταῖς κομμέναις πλεξίδαις.
†Καρβάζω, Μ. άσω ϗ
†Καρβαίζω καὶ Καρβανίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ὡς-
Καρβὰν, ᾶνος καὶ
Κάρβανος (ὁ, ἡ), Π. [κὰρ, βάζω;], βάρβαρος.
†Κάρβασα (τὰ). καραβόπανα, (ἴδε Κάρπασος).
Καρβάτινος, η, ον. Δερμάτινος. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ὑποδημάτων (τσαρούχια) ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα, (ὅθ. ἡ Ἰταλ. scarpa).
†Καρβατίων, ῶνος ἢ ωνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καβαστίων.
Καρδαμάλη (ἡ). εἶδ. ψωμίου μὲ κάρδαμα.
Καρδαμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν καρδάμου, εἶμαι ὁρμὺς ὡσὰν κάρδαμον. (μτφορ.) εἶμαι ατρυφνοῦ (δυσκόλου) χαρακτῆρος. 2) ὁμιλῶ (φλυαρῶ) περὶ καρδάμων.
Καρδαμίνη καὶ
Καρδαμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ καρδαμοειδοῦς, (ἄλλ.) ἰδηρὶς καὶ Λεπίδιον.
Καρδαμογλύφος (ὁ, ἡ). κατὰ (λέξ.) ὁ γλύφων (σκαλίζων) τὸν σπόρον τοῦ καρδάμου, (δηλ.) εἰς ὑπερβολὴν φιλάργυρος, ἐξηνταβελόνης, (παρβλ. Κυμινοπριστής).
Κάρδαμον (τὸ), [Περσ. χαρδάμ], τὸ γνωστὸν φυτὸν κάρδαμον· (συνκδχ.) ὁ σπό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος του (τὸν ὀπ. ἔτρωγον, μάλιστα οἱ Πέρσαι, κατεσκευασμένον μὲ ξύδι, καθὼς τώρα τὸ σιναπι, (Τερπ. χαρδάλι), (ὃθ.) » Καρδάμου κεκομμένου καὶ σεσημένου λεπτοῦ, « Πολύαιν. ‖. » Κάρδαμον βλέπειν, « Κωμ. ἀντὶ Δριμὺ, ἀγριοκυττάζειν, πῶρ πνέειν.

Καρδαμόσπορον (τὸ). ὁ σπόρος τοῦ καρδάμου.

‡Καρδαμύσσω (ττω), Μ. ύξω, = Σκορδαμύσσω.

Καρδάμωμον (τὸ), [κάρδαμον, ἄωμον], εἰδ. φυτοῦ ἢ σπόρου ἀρωματικοῦ, (Τερπ.) κακκυλές.

†Κάρδαξ [Περσ.], ακος (ὁ). στρατιώτης ἱππεὺς τοξότης.

Καρδία (ἡ), [κῆρ, κέαρ]. ἡ καρδιὰ (κυρ. καὶ μτφρ.)· ἀνδρία, τολμη· νοῦς, πνεῦμα, φρόνησις. (ἐν γέν.) διάθεσις. » Ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ, τίνα εἶει καρδίαν ἴσχειν αὐτάν; « Πλάτ. 2 (μτνμ.) ὁ μυελὸς (ἡ ψύχη) τοῦ δένδρου, (ἄλλ.) ἔγκαρδιον. (ἐν γέν.) ἡ μέση. » Εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, « Γρφ. 3) (καταχρ.) τὸ ἐπάνω στόμιον τοῦ στομάχου.

Καρδιακὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον. 2) = Καρδιαλγικὸς ἢ Στομαχικός.

Καρδιαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μὲ πονεῖ ἡ καρδιά (τὸ στομάχι) μου, ἔχω καρδιαλγίαν, [ἐκ τοῦ

Καρδιαλγὴς [καρδ. ἀλγέω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόνον εἰς τὴν καρδίαν (εἰς τὸν στόμαχον).

Καρδιαλγία (ἡ). πόνος εἰς τὴν καρδίαν (ὅηλ. εἰς τὸ στομάχι), καρδιόπονος.

Καρδιαλγικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ πάσχων ἀπὸ ἢ συνδεμένος μὲ τὴν καρδιαλγίαν.

Καρδιάτις, ιδος (ἡ). (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ὁ ἀριθμὸς ε', ἡ πεντάς.

Καρδιόω-ῶ, Μ. άσω (ς), = Καρδιώσσω.

‡Καρδιοβολέσμαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐγγίζομαι κατάκαρδα, λυποῦμαι καιρίως, στενοχωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Καρδιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (προσβάλλων, ἐγγίζων, ἐπενεργῶν εἰς) τὴν καρδίαν, καρδιακός.

Καρδιογνώστης, ου (ὁ). ὁ γνωρίζων τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας.

Καρδιόδηκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων (πληγόνων, βλίβων, κατατρώγων) τὴν καρδίαν.

Καρδιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) καρδίας.

Καρδιοκολόπτης, ου (ὁ). ὁ κατατρώγων (διαφθείρων) τὴν καρδίαν, (παρῳδ. τοῦ Δρυοκολάπτης).

Καρδιόπληκτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος εἰς τὴν καρδίαν, πληγωμένος κατάκαρδα.

†Καρδιοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόνον (λύπην) εἰς τὴν καρδίαν, πονεῖ ἡ ψυχή μου.

Καρδιόπονος (ὁ), = Καρδιαλγία.

Καρδιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (ἀναστρέφων ἢ μεταπείθων) τὴν καρδίαν.

Καρδιότρωτος (ὁ, ἡ), = Καρδιόπληκτος.

Καρδιουλκέω-ῶ [κ. ἕλκω], Μ. ήσω. Ἀνασπῶ τὴν καρδίαν τοῦ θυσιασθέντος ζώου ἵνα τὴν ὁλοκαυτώσω ἢ τὴν παρατηρήσω σπλαγχνοσκοπικῶς.

Καρδιουλκία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Καρδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρδιουλκέω.

Καρδιοφρεγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρδίαν ἐσθίω.

Καρδιοφύλαξ, ακος (ὁ). πλάκα ἀπὸ μέταλλον τὴν ὁπ. ἐφόρουν οἱ στρατιῶται εἰς τὸ στῆθος διὰ προφύλαξιν τῆς καρδίας.

Καρδιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καρδιαλγέω, μοῦ πονεῖ ἡ καρδία ἢ τὸ στομάχι. 2) = Καρδιοβολέω. » Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου, « Γρφ. 3) = Καρδιωλκέω.

Καρδιωγμὸς (ὁ), = Καρδιαλγία, [ἐκ τοῦ

Καρδιώσσω (ωττω), Μ. ώξω, = Καρδιαλγέω, ἔχω καρδιόπονον (κτύπματα μὲ ἀνακάτωσιν), ἢ 2) = Πουλτιμιάω, » Τὸν στόμαχον ἐπιθάνομαι ὑπὸ λιμοῦ, « Φώτ.

Καρδοπεῖον (τὸ). τὸ σκέπασμα τῆς καρδόπου. 2) = Παυσικάπη.

Καρδοποιλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκάπτων, κατασκευάζων) καρδόπους.

Κάρδοπος (ἡ), [ξ]. σκάφη (σκαφίδι) ὅπου ζυμόνουν τὸ ψωμί, ζυμωταρικό. (ἐν γέν.) κάθε ξύλινον βαθουλὸν σκεῦος, κουκί, ξυλοπινάκα, γδί. » Καρδόπῳ ἐντρίψας, « Νίκ.

‡Κάρειον (τὸ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρηνον.

Κάρη, κάρητος καὶ καρήατος (τὸ), (πλθ. καθ' ἑτερογένειαν, Τὰ κάρα), Π. Ἰων. ἀντὶ Κάρα, κεφαλή, κορυφή. » Ὀλύμπου κάρη, « Ἡς. » Τοῦ (ναρκίσσου) καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει, « Ὅμ. (καὶ περιφρ.) » Ζηνὸς (» Ἰοκάστης) —, « Π., ἀντὶ ὁ Ζεὺς ἢ Ἰοκάστη, (παρβλ. Κάρηνον).

‡Κάρη (ἡ), Ἰων. Π. (σπν. καὶ μτγν.) ἀντὶ Κάρα. » Κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη πεφόρητο, « Κόϊντ.

Καρηβάρεια (ἡ), = Καρηβαρία.

Καρηβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, βαραίνει (καὶ Π. γέρνει) τὸ κεφάλι μου, [ἐκ τοῦ

Καρηβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (αἰσθανόμενος) βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, πάσχων καρηβαρίαν.

‡Καρηβάρησις, εως καὶ

Καρηβαρία (ἡ). βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν ζάλη, κεφαλόπονος. (Π.) βαρὺ κεφάλι. » Ὀζαλέη βάκτρου καρηβαρίη, « Ἐπιγρ.

Καρηβαριάω-ῶ, = Καρηβαρέω, ἔχω καρηβαρίαν.

Καρηβαρικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς καρηβαρίαν.

†Καρηβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΰζει ἀκόμη τὸ κεφάλι μου (Εἶμαι παραζαλισμένος) ἀπὸ ταῖς φωναῖς.

Καρηκομάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κάρη, κόμη], ἔχω μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλήν, δὲν ξυρίζω τὰ μαλλιά μου, (μόνον εἰς τὴν μτχ. Καρηκομέωντες, τὴν ὁπ. ἴσ. διορθ. Κάρη κομόωντες).

Καρῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κάρηνον (τὸ), Π. = Κάρα, κεφάλι· κορυφή· ἀκρόπολις, πύργος κτλ. » Ὀλύμπια κάρηνα, « Ὅμ. » Πόλεων κάρηνα, « αὐτ. (καὶ περιφρ.) » Βοῶν κάρηνα, « αὐτ. ἀντὶ Βόες, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) τόσα κεφάλια βόδια. » Νεκύων κάρηνα, « αὐτ., (παρβλ. Κάρη).

Κάρητι, Κάρητος, Π. δατ. καὶ γεν. τοῦ Κάρη.

Καριδάριον καὶ Καρίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Καρὶς, καριδίτσα.

Καριδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κυρτόω (Καμπουριάζω) τι ὡσὰν τὴν καρίδα.

Καρίζω, Μ. ίσω. Μισοῦμαι (ἢ Κλίνω πρὸς) τοὺς Κᾶρας, φέρομαι καθὼς οἱ Κᾶρες.

Καρικεργὴς, έος (ὁ). Καρικῶς (Ἀπὸ Καρῶν, [ἐπιμ.] Εὐτελῶς) εἰργασμένος, κακοφθειασμένος.

Καρικὸς, ἡ, ὐν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κᾶρας ἢ τὴν Καρίαν. » Καρικὴ μοῦσα, « Πλάτ., ἢ ἐπικήδειος θρηνῳδία, τὸ μυρολόγι. » Καρικὸν (ἔνν. μῦρον ἢ ἔλαιον), « Ἱππκρ., εἶδος ἀλειμμένης ἢ πομμάδας.

Καρίνη (ἡ), γυνὴ ἀπὸ τὴν Καρίαν ἢ ὁπ. συνήθως ἐμισθώνετο ἵνα μυρολογῇ τοὺς νεκροὺς, μυρολογήτρα.

†Καρισω-ῶ, Μ. ώσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρόω ἢ Δ. ἀντὶ Κηριόω.

Καρὶς, ἴδος καὶ ἴδος (ἡ). τὸ γνωστὸν ὀστρακόδερμον, ἡ καρίδα ἢ γαρίδα. » Ἐν δὲ πλείω τῶν καρίδων, αἵ τε κυφαὶ, ᾗ αἱ κράγγονες, καὶ τὸ μικρὸν γένος, « Ἀρχ.

Καρισιὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Καρῶν, καθὼς οἱ Κᾶρες.

Καρίων [Κάρ], ωνος (ὁ). (ἐπωνυμικῶς) κανὸς στρατιώτης.

Καρκαίρω [ὀνμπτ.], Μ. αρῶ, Π. σείρομαι μὲ κρότον, (παρβλ. Γαργαίρω).

†Κάρκαρον (τὸ) καὶ Κάρκαρος (ὁ). φυλακὴ, δεσμωτήριον, (Λατ.) carcer, (παρβλ. Γοργύρα).

Καοκινὰς, άδος (ἡ), εἰδ. γυμναῦ καρκίνου (ὁ ὁπ. γίνεται εἰς τὰ ἅλια καύκαυλα τῶν κοχλυδίων), (κοιν.) καρτσιμὰς καὶ κλιτσινάρι, (χρησιμεύει ὡς δόλωμα), παρβλ. Κύλλαρος.

Καρκινευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πιάνων (ἀγρεύων) καρκίνους.

Καρκινίδιον καὶ

Καρκίνιον (τὸ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Καρκῖνος, (ἰδίως δὲ) εἰδ. κοχλιοδύτου, (ἄλλ.) Καρκινάς.

Καρκιναβάτης [καρκῖνος, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν ὡσὰν τὸν κάβουραν.

Καρκῖνος καὶ Καρκῖνος (ὁ). τὸ γνωστὸν ὀστρακόδερμον, ὁ κάβουρας, (ἄλλ.) τσαγανάς. » Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκῖνον ὀρθὰ βαδίζειν, « Ἀρχ. 2) (μτνμ.) ἕν τῶν ζωδίων. 3) πρήξιμόν τι δυσίατον (συμβαῖνον συνήθως εἰς τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν), (ἄλλ.) Καρκίνωμα. » Καρκῖνον ἡ φαγέδαιναν, « Δμ. 4) ἡ λαβίδα (τενάλλια) τῶν χρυσοχόων κλπ. 5) εἶδος μηχανῆς διὰ τῆς ὁποίας σηκόνουν πέτρας, (Γαλλ.) louve. 6) εἶδ. βελανάγρας. 7) εἶδ. ὑποδήματος. » Κατὰ τοῦτο τοὺς καρκίνους, « Φερεκρ. 8) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κίρκινος, διαβήτης.

Καρκινόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ χειρῶν καρκίνους.

Καρκινόω-ῶ, Μ. ώσω. Λυγίζω τι κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ποδῶν τοῦ καρκίνου. » Αὐλητικῶς καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθην., (παρβλ. Καριδόω). 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πθ.) Γλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νομαι (Ζαρόνω ἢ Σκληρύνομαι) ὡσὰν τὸν καρκῖνον· (ἐπὶ φυτ.) περιπλέκομαι ἐν εἴδει καρκίνου· (ἰατρ.) παθαίνω (καταντῶ εἰς) καρκίνον.

Καρκινώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ καρκῖνον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρκίνων. « Ὁ πιννοτήρης ζῶόν ἐστι καρκινῶδες, » Πλ. 2) (ἰατρ.) κλίνων πρὸς καρκίνωσιν, καρκίνῳ ὅμοιος. « Ὄγκος—, » Γαλ.

Καρκίνωμα (τὸ), = Καρκῖνος (3).

Καρναβάδιον (τὸ), = Κάρον.

Κάρνεα καὶ Κάρνεια (τὰ), (ἑνν. ἱερά). ἑορτὴ τελουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων τῆς Πελοποννήσου καὶ ἰδίως τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος.

Καρνείος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως ἢ ἐρωμένου του). « Καρνεῖος μήν, » κατὰ τὸν ὁπ. ἑορτάζοντο τὰ Κάρνεια (Αὔγ.—Σεπτέμβ.).

Καρνεονίκης, ου (ὁ), ὁ νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Καρνείων.

Καρνήϊος, Π. Ἰων. ἀντὶ Καρνεῖος.

Κάρνον (τὸ) καὶ

Κάρνυξ, υκος (ὁ), [Κελτ.]. ἡ σάλπιγξ τῶν Γαλατῶν.

Κάροινον (τὸ), [κάρος, οἶνος], γλυκὺ βρασμένον κρασί.

†Κάροιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέροιον, = Κεφολαξ.

Κάρον (τὸ), εἶδ. σπόρου ἀρωματικοῦ, (ἄλλ.) Κύμινον Αἰθιοπικὸν, (κοιν.) σισάρι, [ἐκ τοῦ

Κάρος (ὁ'), [κάρη]. Ὕπνος βαρὺς, βύθος, ληθαργία (καρηβαρία) ἀσθενοῦς, ζάλη.

Καρὸς, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηρός.

Καρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐπιφέρω κάρον (ἀκοτωσιν, καρηβαρίαν), ζαλίζω.

Καρπαία (ἡ), (ἑνν. ὄρχησις), εἶδος χοροῦ τῶν Θεσσαλ. καὶ Μακεδ. (ἴδε Ξεν. Ἀναβ. ΣΤ', ά· Ζ').

Καρπάλιμος, ὁ, ἡ), Π. [ἁρπάζω]. ταχὺς, ὁρμητικός

Καρπαλίμως, ἐπίῤῥ. Π. ταχέως.

Καρπάσινος, η, ον, καὶ

Καρπάσιος, α, ον, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Κάρπασος (ἡ), εἶδ. λεπτοτάτου λιναρίου τῆς Ἰσπ., (ἴδ. ‖. πλθ.) Κάρπασα ᾖ Καρπάσινα, τὰ ἀπ' αὐτοῦ ὑφαινόμενα (ἴσ. εἰς τὴν νῆσον Κάρπαθον) λεπτὰ ὑφάσματα, (παρβλ. Ἀμοργὶς ᾖ Κιμβερικόν).

Κάρπασος ἡ Κάλπασος (ὁ), [ᾰ ᾰ], εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ, Ζ. Ὀποκάρπασος.

Καρπεία (ἡ), = Καρπισμὸς, ἀπολαυσις, ἐπικαρπία.

Καρπεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Καρποῦ. « Σιδέντος κάλυμμα καρπείου, « Νίκ.: φλεῦδαν βοϊδίου.

Κάρπευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καρποῦται (ἀπολαμβάνει.) εἰς, καρπὸς, ἀπολαυσις, ὄφελος, [ἐκ τοῦ

Καρπεύω ἢ (ὀρθότ.) Καρπεύομαι, Μ. εὐσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω· ὠφελοῦμαι.

Καρπήσιον (τὸ), εἶδος ἀρωματικοῦ ξύλου τῆς Ἀσίας χρησίμου εἰς τὴν ἰατρικὴν καθὼς τὸ Ἄσαρον.

Καρπίζω καὶ (μσ.) Καρπίζομαι, Μ. ἰσω. -ομαι. Συνάζω τὸν καρπὸν, τρυγῶ, θερίζω· (συνδύαζ.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω· ἐξαντλῶ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς δι' ἀλλεπαλλήλου ἐπικαρπίας. (Π. ἐκ τοῦ ἐναντ.) κάμνω καρποφόρον τι, συντελῶ πρὸς καρποφορίαν. « Πεδία γῆς οὐ καρπίζουσα' ἀρότοις, « Εὐρ.

Καρπίζω [καρπὶς], Μ. ἰσω. Ἀπελευθερόνω σκλάβον (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ῥωμ.).

Κάρπιμος, η, ον. Ὁ παράγων καρπὸν, καρποφόρος· γόνιμος· ὠφέλιμος. « Ἀμείλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, « Ἀρχ. ‖. (οὐσ. πλθ.) Κάρπιμα (τὰ), οἱ καρποὶ τῆς γῆς. « Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ 'στι πρῆμα, ὕδωρ γενέσθαι, « Ἀρχ.

Καρπίον (τὸ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ τῆς Ἰνδ., καρυόφυλλον, μοσχοκάρφι(ς).

Καρπὶς [κάρφος], ίδος (ἡ). ἡ ῥάβδος (βακτηρίς) μὲ τὴν ὁπ. ἤγγιζε κατά τι ἔθιμον ὁ πρύτανις εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἀπελευθερουμένου σκλάβον, (Λατ.) vindicta.

Καρπισμὸς (ὁ), [καρπίζω], σύναγμα καρπῶν, κάρπωσις, ἀπόλαυσις. 2) ἀπελευθέρωσις σκλάβου κατὰ τὸ ῥωμαϊκὸν ἔθος, (ἴδε Καρπίς).

Καρπιστεία (ἡ), = Καρπισμὸς (σκλάβου Ῥωμ.).

Καρπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεργῶν τὴν (κατὰ τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον) ἀπελευθέρωσιν σκλάβου, (Λατ.) vindex, (ἴδε Καρπὶς).

Καρποβάλσαμον (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ Βαλσαμοδένδρου ἐκθλιβόμενον βάλσαμον, (παρβλ. Ὀποβάλσαμον).

Καρποβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ βρίθων καρπῶν, δένδρον φορτωμένον μὲ καρπούς.

†Καρπόβρωτος (ὁ, ἡ), (δένδρον) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶναι βρώσιμος (φαγώσιμος).

Καρπογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καρπογόνος.

Καρπογονέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Καρποφορέω.

Καρπογονία (ἡ), = Καρποφορία, [ἐκ τοῦ

Καρπογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (παράγων) καρποὺς, καρποφόρος.

Καρποδέσμιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν καρπόδεσμα (βραχιόλια).

Καρποδεσμος (ὁ). δέσιμον τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς, (ἄλλ.) Χειροπέδη (χειρουργ.) εἶδ. δεσίματος (φασκιώματος) τῆς χειρὸς, (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Καρπόδεσμα (τὰ)).

Καρποδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καρποδότης.

Καρποδοτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δίδω (Κάμνω) καρπὸν, καρποφορῶ, [ἐκ τοῦ

Καρποδοτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Καρποδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (χορηγῶν) ἢ παράγων καρπούς.

Καρπολογέω ῶ, Μ. ἡσω. Συλλέγω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων, τρυγῶ.

Καρπολογία (ἡ). σύναγμα (τρύγημα) τῶν καρπῶν, καρπολόγημα.

Καρπολόγος (ὁ, ἡ), ὁ καρπολογῶν (συνάζων τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων).

Καρπομανὴς [καρπ. μαίνομαι], ές (ὁ, ἡ), ὁ καρποφορῶν μὲ ὑπερβολήν.

;Καρπομανία (ἡ). ὑπερβολικὴ καρποφορία.

Καρποποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων νὰ γεννῶνται οἱ καρποὶ (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Καρπὸς (ὁ), [πάρφω]. τὸ σπέρμα (τὸ προϊὸν) τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, τὰ ὡρικὰ, τὰ γεννήματα· ὁ ἀπτὸς· (μεταφορ.) ἔκβασις, ἀποτέλεσμα· κέρδος, ὄφελος, ἀπόλαυσις· (καταχρ.) « Καρπὸν εὐαγῆ μὴ λῶν, « Ὀππ., τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων.

2) [μάπτω] τὸ ἀπὸ τὴν κλείδωσιν τοῦ βραγίονος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων ἐπάνω μέρος τῆς χειρός. « Κῦσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, « Ἰλ. Σ. » Ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι, « Ὁμ. Ὕμν.

Καρποσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων καρποὺς (γεννήματα).

;Καρποτελέω-ῶ, Μ. ἐσω, Π. [ἀμφ.) τελεσφορῶ, εἶμαι -

Καρποτελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [καρπ. τελίω]. ὁ τελειοποιῶν τὸν καρπόν τσ, τελεσφόρος.

Καρποτόκεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καρποτόκος.

Καρποτοκέω-ῶ, Μ. ἡσω. Καρποφορῶ.

Καρποτοκία (ἡ). καρποφορία, [ἐκ τοῦ

Καρποτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) καρποὺς, καρποφόρος.

Καρποτροφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέφω (Μεζόνω) τὸν καρπόν μου, εἶμαι -

Καρποτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων τοὺς καποὺς ἢ μὲ καρποὺς· (προπαροξ.) ὁ τραφεὶς μὲ καρποὺς.

Καρποφαγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) καρποὺς, εἶμαι -

Καρποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) καρποὺς.

Καρποφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τοὺς καρποὺς.

Καρποφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρω (Παράγω) καρποὺς, εἶμαι καρποφόρος. 2) προσφέρω (ὡς ἀπαρχὴν καρπῶν), Δωροφορῶ.

Καρποφόρημα (τὸ). καρπὸς, προϊὸν δένδρα καρποφόρου.

Καρποφορία (ἡ). τὸ καρποφορεῖν, παραγωγὴ ἢ προσφορὰ καρπῶν, [ἐκ τοῦ

Καρποφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) καρπὸν, γόνιμος, εὔκαρπος.

Καρποφυέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φύω (Γεννῶ, Παράγω) καρπὸν, καρποφορῶ.

Καρποφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων τοὺς καρποὺς.

Καρπόφυλλον (τὸ), = Χαμαιδάφνη.

Καρπόω-ῶ, Μ. ὡσω. (μεδ. μὲ αἰτ.) Καρποφορῶ. « Ἔβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, « Αἰσχλ. 2) προσφέρω (κυρ. ἀπαρχὰς καρπῶν εἰς) θυσίαν, « Οὐ τόπος τοῦ καρπώσαι ἐνώπιόν σου, « Γρφ. 3) (μσ.) συνάζω τοὺς καρποὺς (τὰ προϊόντα) τινὸς τόπου, νέμομαι τὴν ἐπικαρπίαν, (καὶ μεταφορ.) ἀπολαμβάνω τὸν καρπὸν (τὸ ἀποτέλεσμά, εἴτε καλὸν εἴτε κακὸν) τινος πράγματος. « Αὐτὸς φρενῶν καρποῦται τὴν ἁμαρτίαν, « Αἰσχλ. 4) (πθ.) φυάνω εἰς ὡριμότητα ἢ παραγωγὴν καρποῦ, τελειαροῦμαι. »Τὰ ῥιζώματα καρπωθέντα, « Ὠκελλ.

†Καρπύκη (ἡ), φυτ. τῆς Ἰνδ. (ὅμοιον μὲ βούγλωσσον), (παρβλ. Καρπησία).

†Κάρπω, Μ. κάρψω, γρμτ. ἀντὶ Κάρφω.

Καρπώδης, εος (ὁ, ἡ). καρπιμος, καρποφόρος. ὠφέλιμος.

Κάρπωμα (τὸ). [καρπόω], Π. ἀντὶ Καρπὸς, εἰσοδεία, ἐπικαρπία· προσφορὰ, θυσία· (συνήθ. μεταφορ.) κέρδος, ἀπολαυσις.

;Καρπώνης [καρπ., ὀνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων ὁλόκληρον τὴν ἐπικαρπίαν ἀποστατικοῦ τινος ἀπὸ τὸν οἰκοκύρην.

Καρπώσιμος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ λάβῃ καρπὸν (νὰ καρπωθῇ, νὰ ὠ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φελιθῆ), καρποφόρος, κάρπιμος. ||. « Τὰ καρπώσιμα, » Ἀθ., ἀντὶ Οἱ καρποί.

Κέρπωσις [καρπόω], εως (ἡ), ἀπόλαυσις καρποῦ. 2) προσφορὰ καρπῶν εἰς θυσίαν.

Καρπωτός, ή, όν. (κυρ. χιτὼν) Τοῦ ὀπ. τὰ μανίκια φθάνουν ἕως τὸν καρπὸν τῆς χειρός, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολογητέα ἡ κοιν.) καρπέτα (;).

Καρρέζω, Π. ἀντὶ Καταρρέζω.

Κάρτοθεν, ἐπίρ. Π. Δ. [κάρρων], ἀπὸ καλλιώτερον μέρος.

†Κάρρον (τὸ), [Λατ.]· ἁμάξι δίτροχον, (Ἰταλ.) carro, (Γαλλ.) chariot, (κοιν.) καρρότσα.

Κάρρων [κρατὺς], ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κρείσσων, καλλήτερος, ἀνδρειότερος κτλ. « Σιγῆν ἀγαθὸν ὅκκα παρέοντι κάρρονες, » Ἐπίχ.

†Κάρσιος, α, ον, γρμτ. ἀντὶ Ἐγκάρσιος, Ἐπικάρσιος, λοξός.

Κάρσις [κείρω], εως (ἡ). κούρευμα.

†Καρσίως, ἐπίρ. γρμτ. ἀντὶ Ἐγκαρσίως.

Κάρτα [κράτος], ἐπίρ. Π. Ἰων. = Λίαν, Ἄγαν κτλ., καταπολλά. (εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, βεβαιότατα, (ὀθ.

†Καρτάζομαι καὶ Καρταίνω, Μ. ἀσομαι = Διισχυρίζομαι, βεβαιόνω.

Καρταίπους ιδος (ὁ, ἡ), Π. = Κραταίπους.

†Καρταλάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Κάρταλος (λλος), ου (ὁ), Γρφ. καλάθι (ζενόν πρὸς τὰ κάτω), κοφίνι, (εἰς τὴν Ἀττ.) καρτάλι.

Καρτέον, θετ. τοῦ Κείρω.

Καρτεραίχμης, ου (ὁ), Π. = Κρατεραίχμης.

Καρτεραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. = Κρατεραύχην.

Καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καρτερὸς (ἰσχυρὸς, ἀνεκτικὸς)· (πρὸς μτχ. ἡ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἀντέχω· ἐπιμένω γενναίως· (μὲ γεν.) ἐγκρατεύομαι, ἀπέχω. (μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. « Τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκόων; » Αἰσχυλ.

Καρτέρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὑποφέρει ἢ εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιμένει τις μὲ καρτερίαν.

Καρτέρησις, εως (ἡ). τὸ καρτερεῖν, ἀνοχὴ, καρτερία.

Καρτερητὸς ἡ, όν. Ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.

Καρτερία (ἡ). τὸ καρτερεῖν (ὑποφέρειν γενναίως), ὑπομονὴ, ταθερότης, ἀνοχή.

Καρτεριάζω καὶ (μσ.) Καρτεριάζομαι καὶ (Λακ.) Καρτεριάδδομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἔχω (Φέρομαι μὲ) καρτερίαν, εἶμαι ἀνεκτικός.

Καρτερικὸς, ή, όν. Ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικός.

Καρτερικῶς, ἐπίρ. Μὲ καρτερίαν, μὲ ὑπομονὴν, ἀνεκτικῶς, ἀνενδότως.

Καρτεροβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ δυνατὰ (κρατερῶς) βροντῶν.

Καρτερόθυμος (ὁ, ἡ). ἀνένδοτος, καρτερόψυχος· (ἐπὶ κακοῦ) ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος, σκληρόκαρδος, ἀμετάπειστος.

Καρτεροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Καρτερόψυχος, γενναιόκαρδος.

Καρτερόμητις (ὁ ἢ ἡ), Π. μέγας τὸν νοῦν, μεγαλεπήβολος, (Γργ.).

Καρτερόνους (ὁ, ἡ), = Καρτερόθυμος. Καρτερόμητις.

Καρτεροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρτερῶς (ἰσχυρῶς) πλήττων.

Καρτερὸς [κράτος], ά, όν. Ἰσχυρὸς· κραταιὸς· ἀνδρεῖος· γενερὸς· ὄγυρος· φοβερὸς· σταθερὸς, ἐπίμονος, ἀμετάθετος. (μὲ γεν.) ἐξουσιαστὴς, κύριος. « Οὔτε τῶν σωμάτων ἔτι καρτερὸς ὄντας οὔτε τῶν φρενῶν, » Δ. Ἀλ. ||. (ἐπίρ.) « Κατὰ τὸ καρτερὸν, » Ἀρχῳ. (ᾗ ἑλλ.) « Τὸ καρτερὸν, » Θκρ., ἀντὶ Καρτερῶς.

Καρτερούντως [καρτερέω], ἐπίρ. (μτχ.). Καρτερικῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Καρτερόφρων, ονὸς (ὁ, ἡ), = Κρατερόφρων, Καρτερόθυμος.

Καρτερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρατερὰς (στιβαρὰς) χεῖρας, ἰσχυρὸς, φοβερὸς.

†Καρτεροψυχία (ἡ) = Καρτερία, γενναιοψυχία, [ἐκ τοῦ

†Καρτερόψυχος (ὁ, ἡ), = Καρτερικὸς, γενναιόψυχος.

†Καρτερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρατύνω.

Καρτερώνυξ, υχος καὶ

Καρτερώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καρτερὸς (ἰσχυρὸς) ὄνυχας ἢ ὁπλάς.

Καρτερῶς, ἐπίρ. Ἰσχυρῶς, δυνατά, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Κάρτιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Κράτιστος.

Καρτὸς [κείρω], ὴ, όν. Κουρευόμενος ἢ Κουρευμένος. « Καρτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κρόμμυον, » Γαλ., Γεωπον., τὸ πρᾶσον (ἀλλ' ἴσως καὶ ἐδῶ καθὼς ᾗ εἰς τὸν Ἀθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρωτὸν).

Κάρτος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κράτος.

Καρτύνω, Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Κρατύνω.

Καρύα (ἡ), τὸ γνωστὸν δένδρον, ἢ καρυδιὰ ἢ (ὀρθότ.) καρυά. « Τὴν καρύαν οὕτως ὠνόμασαν ὅτι πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτὴν παρακεκλιμένους, » Πλ.

Καρυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάρυον, καρυδάκι.

Καρυάτιδες (αἱ), αἱ γυναῖκες τῶν Καρυῶν (κώμης τῆς Λακων.). ||. (ἀρχιτεκτ.) ζῆλαι εἰς σχῆμα γυναικῶν ὑποστηριζουσαι τὰς ὀροφὰς τῶν ναῶν κτλ., (παρβλ. Ἐγκουρὰς καὶ Μάνης.)

Καρυατίζω, Μ. ίσω. Χορεύω εἶδός τι χοροῦ τὸ ὀπ. ἐχόρευον αἱ παρθένοι τῶν ἐν Λακων. Καρυῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμ. 2) παίζω τὰ καρύδια. « Οἱ καρυατίζοντες εἰώθασι τρία ἐν ἐπιπέδῳ προτιθέντες κάρυα ἐπιφέρειν ἓν, σχῆμα πυραμοειδὲς ἀπογεννῶντες, » Φίλ.

Καρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύα ἢ Κάρυον, καρυδίτσα ἢ καρυδάκι.

Καρυδόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐνουχίζω ζῶον κατ' ἰδιαίτερον τινα τρόπον (ἴδε Ἱππιατρ. 239, 33).

Καρύδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καρυηδὸν, ἐπίρ. Εἰς εἶδος καρύου, καθὼς συντρίβεται τὸ καρύδι, (ἔκφρ. χειρουργ. ἐπὶ συντρίμματος κοκκάλου).

Καρυηρὰ (τὰ), τὰ ἐκ τοῦ γένους τοῦ καρύου ἀκρόδρυα ἢ σπέρματα.

;Καρύϊνον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάροινον.

Καρυΐνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ καρυὰν, καρυδένιος, ἢ ἀπὸ καρύδια. « Ἔλαιον—, » Γαλ., Ἱππιατρ., καρυδόλαδον. 2) δίμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ χλωρὸν κάρυον, πρασινοπόρφυρος ἢ κυανοπράσινος.

Καρυΐσκος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Κάρυον καρυδάκι· (μτφμ.) κατασκευάσμα τι εἰς σχῆμα καρυδιοῦ (ἢ ἐπτάφωτος λυχνία τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου εἶχε τρία τοιαῦτα εἰς ἕκαστον κλάδου της).

Καρυΐτης, ου (ὁ), εἶδος τιθυμάλλου καρποφοροῦντος καρυδοειδῆ κεφάλια.

Καρυκάζω, Μ. άσω, = Καρυκεύω. (μτφορ.) ἀνακατόνω, (Ἰταλ.) ἐντριγκάρω.

Καρυκεία (ἡ). τὸ καρυκεύειν, ἄρτυσις φαγητοῦ, καρύκευμα.

Καρύκευμα (τὸ). καρυκευμένον (ποικίλως ἐσκευασμένον), ὀσμὴ καὶ φαγητὸν, ἢ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τὸ κάμῃ τοιοῦτον.

Καρυκευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καρυκεύων τὰ φαγητὰ, ὀψοποιός.

Καρυκευτικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ καρυκεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος.

Καρυκευτὸς, ὴ, όν. Καρυκευμένος, ἀρτυμένος μὲ καρυκεύματα.

Καρυκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω μὲ πολυποίκιλα ἡδύσματα καὶ ἀρώματα τὸ φαγεῖ· (μτφορ.) καλλωπίζω λόγον ἢ σύγγραμμα μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, [ἐκ τοῦ

Καρύκη καὶ Καρύκκη (ἡ), [Λυδ.]. πολυποίκιλόν τι εἶδος ζωμοῦ (σάλτσας) κατεσκευασμένου μὲ αἷμα ζώων καὶ ἄλλα ἡδύσματα· (ἐν γεν.) ἥδυσμα (ἄρτυμα) νόστιμον φαγητοῦ, (Τουρκ.) τερμπιγὲς, κτλ.

Καρύκινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς καρύκης, σκοῦρος κόκκινος, βαθὺς μόρικος, (παρβλ. Καρυοβαφής).

;Καρύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύκη.

Καρυκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Καρύκινος.

Καρυκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρυκεύω, [ἐκ τοῦ

Καρυκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τὴν καρύκην, μάγερος.

†Κάρυμνον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάροινον ἢ Καρύϊνον.

Κάρυξ, υκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κῆρυξ.

Καρυξῶ, Δ. ἀντὶ Κηρύξω, μέλλ. τοῦ Κηρύσσω.

Καρυοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ (πράσινα) καρυδότσεφλα, σκοῦρος, ὑπόξανθος, (παρβλ. Καρύκινος).

Καρυοκατάκτης [κάρυον, κατάγνυμι], ου (ὁ), ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὀπ. σπάνουν τὰ καρύδια. 2) εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κοκκοθραύστης.

Καρυοκοκκύμηλον (τὸ), εἶδ. δαμασκήνοι (φυλλιασμένου εἰς καρυδιάν).

Κάρυον (τὸ). (ἐν γεν.) κουκκοῦτσι τὸ ὀπ περιέχει ἐντὸς αὐτοῦ φαγώσιμον ἀμύγδαλον, (ὄθ.) κάθε πωρικὸν μὲ σκληρὸν τσώφλοιον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαρακτηριζόμενον μὲ ἓν ἐπίθετον, π. χ.) « Κάρυον Ποντικὸν ἢ Ἡρακλεωτικὸν ἢ λεπτόν —, » τὸ λεπτοκάρυον. » Κάρυον Εὐβοϊκὸν ἢ πλατὺ ἢ Κασταναϊκὸν —, » τὸ κάστανον, κτλ. (ἀπλ.) « Κάρυα (τὰ), τὰ κουκκουνάρια. (καρ. ὀθ.) τὸ καρύδι (τὸ ὀπ. καὶ ἐπίθετ.) « Βασιλικὸν —, » (λέγεται), (παρβλ. Βάλανος). 2) (μτμ.) τὸ στρογγυλὸν μέρος μηχανῆς περὶ τὸ ὁποῖον τυλίσσεται σφαιροειδῶς σχοινί.

Καρυοναύτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ταξιδεύων εἰς καρυδότσεφλον ἀντὶ βάρκας.

Καρυόφυλλον (τὸ), [κάρυα, φύλλον], ἀρωματικόν τι φυτ. τῆς Ἰνδ. (τοῦ ὀπ. προϊόν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ κοιν.) γαρόφαλλον, (ᾗ ἄλλ.) μοσχοκάρφι.

Καρυόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα καρυδίου. Καρυοβαφής.

ϟΚαρυτίζομαι, Μ. ίσομαι, = Καρυατίζω, παίζω τὰ καρύδια, (ἐν γέν.) τέρπομαι. διασκεδάζω.

Καρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάρυον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρύων.

Καρυωτικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρυωτός.

Καρυῶτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φοίνικος (χουρμᾶ) ἔχοντος σχῆμα καρυδίου, (ὁ αὐτὸς καὶ

Καρυωτός, ή, όν. Σχηματισμένος εἰς εἶδος καρύου.

Καρφαλέος [κάρφω], α, ον, Π. ξηρὸς, κατάξηρος· (συνκδχ.) διψασμένος, πτωχὸς, ἄθλιος. 2) (ἐνεργ.) ξηραντικός. » Πῦρ —, « Νίκ.

Καρφαμάτιον (τὸ), [κάρφος, ἁμάω]. ἐργαλεῖον θεριστικὸν ἢ ἀλωνιστικόν.

;Καρφεῖον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντ.) Καρφίον. 2) Π. ἀντὶ Καρπός.

Κάρφη (ἡ), = Κάρφος, ξηρὸν χόρτον, ἄχυρον, φρύγανον,

;Καρφηρὸς, ὰ, ὸν, = Καρφίτης.

Καρφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάρφος.

;Καρφὶς, ίδος (ἡ). εὐχρηστότ. τὸ Καρπίς.

Καρφίτης, ου (ὁ). καμωμένος ἀπὸ κάρφη (τσάκνα, φρύγανα).

Καρφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λεπτὸς ἢ ἐλαφρὸς ὡς κάρφος.

Καρφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω ἀπὸ ἕνα -ένα τὰ κάρφη (τὰ ἄχυρα, τὰς τρίχας, κτλ.) ἀπὸ τὰ φορέματα ἐμοῦ ἢ ἄλλου, (ὅμοιόν τι κάμνουν ἐνίοτε οἱ φρενητιῶντες ὑπὸ μεγάλης θέρμης ἀσθενεῖς, ἴδε Κροκυδίζω)

Καρφολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κάρρος [κάρφω], εος-ους (τὸ). ξηρὸν ξυλάριον ἢ ἄχυρον ἢ φρύγανον, (κοιν.) τσάκνον, (μὲ τὰ τοιαῦτα κατασκευάζουσιν αἱ χελιδόνες τὰς φωλεάς των). 2) ξυλάριόν τι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς σύνθημα. εἶδος τσέδουλας (Πλέ. ΣΤΓ, λς', 3). 3) = Καρπίς. 4) Π. ἀντὶ Περικάρπιον, φλοιός, (Νίκ. Ἀλ. 230 καὶ 491). 5) (σπν.) ἀντὶ Καρπὸς (;).

Καρφώ-ῶ, Μ. ώσω, = Κάρφω, ξηραίνω.

;Καρφωρὸς, ὰ, ὸν, = Καρφηρός.

Κάρφω [συγγ. τῷ Μάρπτω], Μ. κάρψω, Π. ξηραίνω, καταξηραίνω· μαραίνω, μαραγκιάζω· (ἐπμ.) ζαρόνω· (τρπ.) σμικρύνω, ταπεινόνω. » Ζεὺς ἀγήνορα κάρφει, « Ἡσ.

Καρφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καρφοειδὴς, ὅμοιος μὲ κάρφος.

Καρχαλέος καὶ Καρχαρέος, α, ον, Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καρφαλέος, ξηρὸς, κατάξηρος, (ἐπμ.) τραχὺς, σκληρὸς· (μτφορ.) κακός. » Κύνες καρχαρέοι, « Ἀπλλ., (ἴδε κάρχαρος).

Καρχαρίας, ου (ὁ), εἶδ. θηριώδους ἰχθ. ἢ κήτους, σκυλόψαρον (μὲ πολλὰ καὶ σκληρὰ ὀδόντια), (Γαλλ.) requin.

Καρχαρόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰ καὶ πριονειδῆ ὀδόντια. »Καρχαρόδοντα γάρ ἐστιν, ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ, « Ἀρετ. (ἴδε ᾗ Ἀνεπάλλακτος). » Κύων —, « Ἰλ. Ν., Κ. (καὶ μτφ.) » Ἅρπη —, « Ἡσ.

Καρχαρόδων, οντος (ὁ, ἡ), = Καρχαρόδους.

Κάρχαρος (ὁ, ἡ), [χαράσσω;]. σκληρὸς, τραχὺς, (ἐπὶ ὀδ.) σουβλερὸς, πριονειδὴς, κοπτερός. » Κύων —, « Αὐκ., ἀντὶ Καρχαρόδους. (ᾗ μτφ.) « Ῥήτωρ τῶν καρχάρων, « Λκ. (καὶ συνκδχ.) » Κάρχαρον δῆγμα Κερβέρου, « αὐτ.

Καρχηδόνιος (ὁ). (ἐνν. λίθος), εἶδ. πολυτ. πέτρας, (κοιν.) καρβοῦνι.

Καρχήσιον (τὸ). εἶδος ποτηρίου μὲ ζενὴν μέσην. » Καρχησίω ἀργυρῷ, « Ἐπγρφ. (ἴδε Visconti Mus. Pioclem, T. 5, p. 186). 2) τὸ ἀλφᾶδι (ἡ γωνιὰ) τῶν τεκτόνων κλπ. 3) (συνήθ.) ἡ κορυφὴ τοῦ καταρτιοῦ, (Γαλλ.) calcet, ἢ ἡ ἄκρα τῆς ἀντέννας. 4) (συνκδχ.) τὸ καρυοῦλι (ὁ μακαρᾶς) ὅπου εἶνε δεμένος ἐκεῖ ᾗ 5) (πλθ.) τὰ σχοινιὰ ἐπὶ περνοῦν ἀπὸ τὸν μακαρᾶν αὐτόν. 6) (μτφ.) αἱ φασκιαὶ τῶν χειρουργῶν.

Καρχήσιοι (οἱ), = Καρχήσιον (5. 6).

Καρώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Βυθισμένος εἰς κάρον (εἰς λήθαργον), ὑποκείμενος εἰς κάρωσιν. (ἐνίοτε) = Καρωτικός. » Φάρμακον —, « Ἀρετ.

Κάρωσις [καρόω], εως (ἡ). σκότωσις (ζάλη) τῆς κεφαλῆς, βύθος μὲ καρηβαρίαν.

Καρωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ἐπιφέρῃ κάρωσιν, (ὀθ.) » Καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, « Ἀνατομ., αἱ ἄλλ. Καρωτίδες.

Καρωτὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ δύο ἀρτηρίαι τῶν μηνίγγων αἱ φέρουσαι τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ προξενοῦσαι τὸν ὕπνον, αἱ ἄλλ. Σφαγίτιδες, (συγγ. τῷ Παρωτίς.)

Καρωτὸς [κάρα], ὴ, όν, (βτν.) = Κεφαλωτός. ||. (οὐσ.) Καρωτὸν (τὸ), ἡ ῥίζα τοῦ δαύκου, (Γαλλ.) carotte.

Κὰς, Π (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐς ἢ Καὶ εἰς (;).

Κασαλβάζω, Μ. άσω, Κωμ. μεταχειρίζομαί τινα ὡς πόρνην, [ἐκ τοῦ

Κασαλβὰς, άδος καὶ

Κασάλβη (ἡ), [κάσσα]. πόρνη.

Κασάλβιον (ἴσ. Κασαλβεῖον) (τὸ). πορνοστάσιον.

Κάσαμον (τὸ), [;] = Κυκλάμινον.

Κάσας, α καὶ Κασᾶς, ᾶ (ὁ), [Περσ.]. πολύτιμον σκέπασμα τοῦ ἄλογου, σάγισμα, (Τουρκ.) χασᾶς.

Κασαύρα, ας καὶ

Κασαυρὰς, άδος (ἡ), = Κασαλβὰς, πόρνη,

Κασαυρεῖον καὶ Κασαύριον (τὸ), = Κασαλβιον.

Κασαυρὶς, ίδος (ἡ), = Κασαυρὰς, πόρνη.

Κάσθ', Π. (κατὰ κρσ. ᾗ ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Καὶ ἔστι(στιν).

Κασία (ἡ), = (ᾗ ἴσως ὀρθότ. τοῦ) Κασσία.

Κασιγνήτη (ἡ), θηλ. τοῦ Κασίγνητος, ἀδελφή.

Κασιγνητικὸς, ή, όν. Ἀδελφικὸς, [ἐκ τοῦ

Κασίγνητος (ὁ), [κᾶσις, γνήσιος ᾗ. ἀδελφὸς, αὐτάδελφος. 2) ἀνεψιὸς, (ἐν γέν.) συγγενὴς (ἐξ αἵματος). 3) (ἐπὶ πραγμ.) ὅμοιος· σύντροφος. » Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην, « Ἱππώναξ. 4) (ἐπιθετ.) ἀδελφικός. » Κασίγνητον κάρα, « Εὐρ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἀδελφὸς (-φή).

Κασιόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (εὐωδιάζων) ὡς ἂν κασία.

Κάσις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀδελφὸς, ἀδελφή· ἀνεψιὸς· συγγενὴς. (Λακεδ.) σύντροφος, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης (τῶν παίδων), συνομήλικος. (καταχρ.) » Λιγυὸν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν, « Αἰσχλ.

Κάσσα [κάσις], ης (ἡ). πόρνη, (ἐν γέν.) ἀσελγής.

Κασσᾶς, ᾶ (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Κασᾶς.

Κασσία (ἡ), εἶδ. (κατώτερον) κανέλλας (δένδρ.). (ἐνίοτε ἐπίθετ.) » Κασσία φυριγξ, « ἡ ξηρὰ φλοιοῦδα τῆς (διοτι κεφίφεται εἰς εἶδος καλάμου [σύριγγος, κιθάρας], ὀθ. τὸ κοιν. κανέλλα), (ἴδε Κινάμωμον).

Κασσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Μυρίζω ὡς ἂν) τὴν κασσίαν.

Κασσιτέρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κασσίτερον, καλαγένιος.

Κασσιτεροποιὸς (ὁ). ὁ δουλεύων τὸν κασσίτερον, κατασκευάζων καλαγένια ἀγγεῖα.

Κασσίτερος (ὁ), εἶδος μεταλλ., (κοιν.) καλάγι.

Κασσιτερουργὸς (ὁ), = Κασσιτεροποιός.

Κασσιτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ κασσίτερον, γανόνω.

Κάσσυμα (τὸ), Ζ. Κάττυμα.

Κασύρρους (συγκ.) ἀντὶ Κατασύρρους (ὁ, ἡ). ὁ κατρρέων μετ' ἄλλου, συρρέων πρὸς τὰ κάτω.

Κασσύω, Μ. ύσω, Ζ. Καττύω.

Κασσωρεῖον (τὸ), = Κασαυρεῖον, [ἐκ τοῦ

Κασσωρὶς, ίδος (ἡ), = Κασαυρὶς, πόρνη.

Κάστ', Π. (κατὰ κρσ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Καὶ ἔστι(στιν).

Κασταναϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἐκ τῶν Καστάνων (πόλεως τοῦ Πόντου ἢ τῆς Θεσσαλίας). » Κάρυον Κασταναϊκὸν, « Διοδ., τὸ κάστανον.

Κασταίνειος, α, ον, = Κασταναϊκός.

Κασταναεὼν, ῶνος (ὁ). δάσος κασταναιῶν.

Κασταναιὼν, ῶνος (ὁ).

Κάστανον (τὸ), (ἐνν. κάρυον), τὸ ἄλλ. Κασταναϊκὸν, ἴδε καὶ Λόπιμος.

Κάστι, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἔστι.

Καστορειοσιδὴς, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα (τὸ ζῷον), καμωμένος ἀπὸ τρίχας κτλ. κάστορος.

Καστορία (ἡ), (κώων), ἴδε Καστορίς.

Καστορίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ καστορίου.

Καστόριον (τὸ). Ὕλη τις χρήσιμος εἰς τὴν ἰατρικὴν συναζομένη εἰς τὴν παρὰ τὰ αἰδοῖα τοῦ κάστορος εὑρισκομένην κάστιν (ᾗ ὄχι, καθὼς ἐνομίζετο μέχρι τινος, αἱ ὄρχεις τοῦ κάστορος), (ὀθ. κοιν.) καστόρχιον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

;Καστόριος (ὁ, ἡ), = Καστόρειος.

Καστορὶς, (ὁς (ἡ), (κώων), εἶδ. λαγωνικοῦ (ἀπὸ Κάστορος τοῦ ἥρωος ἢ διὰ κάποιαν ὁμοιότητα μὲ τὸν κάστορα τὸ ζῷον). 2) εἶδος φώκης.

Καστόρνυμι (ὀθ. ἡ μτχ. Καστορνῦσα), Π. ἀντὶ Κατασταρνυμι.

Κάστωρ, ορος (ὁ), τετράποδόν τι ἀμφίβιον, (κοιν.) καζόρχι. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Καστόριον. » Πινέτω τὸν κάστορα. » [illegible] πκρ.

Κασῦτας, ου (ὁ), ἴδε Καδῦτας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κάσχεσθε, Π. ἀντὶ Κατέσχεθε, = Κατέσχε, ἐνεργ. καὶ
Κάσχετο, Π. ἀντὶ Κατέσχετο, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Κατέχω.
Κασωρεῖον (τὸ), = Κασαυρεῖον, πορνοστάσιον, [ἐκ τοῦ
Κασωρεύω, Μ. εὔσω. Π. ἀντὶ Πορνεύω, [ἐκ τοῦ
Κασωρίς, ίδος καὶ
Κασωρῖτις, ιδος (ἡ), Π. = Κασαυρίς, πόρνη, ἀσελγής.
Κατά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μὲν 1) κίνησιν (ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. »Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, « Ἰλ. Α. » Κατὰ τοῦ τείχους ῥιπτεῖν, « Ἡρ. »Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλέειν, .. κατὰ ῥόον δὲ κομίζεται, « αὐτ. » Δάκρυα κατὰ βλεφάρων ῥέεν, « Ὅμ. » Ἔλασέν μιν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, « Ὀδ. Ε. » Αἱρέουσι τὴν πόλιν κατ' ἄκρης, « Ἡρ. » Δῦναι κατὰ βάθους (κατὰ γῆς), « Λξ. » Ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὤχετο, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐλλ.) » Ὁ κατὰ γῆς, « Ξεν. ὁ ἀποθανὼν ᾖ ἐνταφιασθείς. 2) Τόπον ἢ τὸ Ἐπάνω. »Κατὰ γῆς, « Ξεν. » Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, « Ὅμ. » Κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, « αὐτ. » Καθ' ὕδατος γράφειν καὶ κατὰ πετρῶν σπείρειν, « Παροιμ. » Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα, « Λξ. » Ὕδωρ κατὰ χειρὸς (ἐλλ. τοῦ Διδόναι), « Λξ. » Κατὰ κόρρης τύπτειν, « Λξ. » Ὀμόσαι καθ' ἱερῶν, « Λξ. (κυρ.) βάλλων τὸ χέρι του ἐπάνω, (παρβλ. Ἐπί), (καὶ τρπ.) » Ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός, « Μυθ. »Κατ' ἀνθρώπου ᾖ ἵππου τὸ Ζῶον λέγεται, « Φιλοσοφ., κατηγορεῖται. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Εὔχεσθαι κατὰ βιοὺς (καθ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμάρων), « Λξ., τάξειν εἰς τὸν θεόν. 3) τὸ Κατεπάνω (καὶ μτφορ. Ἐναντίον) τινος. »Τοξεύειν κατὰ σκοποῦ, « Λξ. »Κατὰ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, « Ῥτρ. 4) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. »Τάττειν κατά τινος, « Δ. Ἁλ. »Ἐν κατὰ πάντων, « Πλάτ. (παρβλ. καὶ 5) Αἰτίαν (τελικ.) ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα (ἀντὶ τῆς Περί). »Εἰ ᾖ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι κτλ. « Ξεν. Κατὰ πασῶν τῶν τεχνῶν, « Πλάτ. »Ἐν κοινὸν κατὰ πάντων, « Λξ. » Μέγιστον ἦν τοῦτο ἐγκώμιον καθ' ὑμῶν, « Δμ. 6) Τρόπον. » Καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιᾷν, « Ακ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) »Κατὰ παντὸς, » Καθ' ὅλου, « ἴδε Καθόλου. ||. (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπον (Α' κατὰ κίνησιν). » Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατὰ Τηΰγετον ἢ Ἐρύμανθον, « Ὀδ. Ζ. »Ὤχετο πάντη κατὰ στρατὸν, « Ὅμ. »Κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναῖκες περιιοῦσι, « Ἡρ. » Οὐκ ἐκ τῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν πολίδα ἐμβαίνουσιν οἱ κατ' ἐμπορίαν πλέοντες, ἀλλ' ἐκ τοῦ λιμένος, « Λυκοῦργ. »Ἕπεσθαί τινι κατὰ πόδας, « Λξ. (Β'. κατὰ στάσιν, κυρ. δὲ Καταντικρύ) » Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν, « Θκ. » Ἑστηκὼς κατὰ βορέαν, « αὐτ. »Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες, « Ἡρ. »Ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, « Ξεν. » Κατὰ πρόσωπον, « Λξ. » Οὐδεὶς ἐθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν, « Ξεν. (Γ'. κατὰ προσδιορισμὸν) »Οὕτασε κατὰ στῆθος (λαπάρην, μηρὸν κτλ.), « Ὅμ. » Βάλε κατ' ἀσπίδα (ζωστῆρα κτλ.), « αὐτ. » Βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν, « Ἰλ. Α. (καὶ ἐλλ.) » Δεδεμένος τοὺς πόδας, « Γρφ. (Δ'. ἁπλῶς τὸ Ποῦ). » Καθ' ὁδὸν, « Λξ. » Ποῦ δὲ ἥδιον θερίσαι ἢ κατ' ἀγροὺς, « Ξεν. » Ἂν τι κατὰ πόλιν δέῃ πράττειν, « αὐτ. » Καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, « αὐτ. (ᾖ τρπ.) » Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, « Ὅμ. (καὶ περιφρ.) » Τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν, « Λξ., τὰ φαινόμενα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. » Τὰ κατὰ τὴν Ἀμβρακίαν, « Λξ. » Τὰ κατὰ τὴν πόλιν, « Λξ. » Τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, « Ξεν. » Οἱ κατ' ἀγορὰν, « Λξ. 2) (μτνμ.) Χρόνον. »Καθ' ἡμέραν, « Λξ. »Κατὰ Κροῖσον, »Κατὰ τὰ Τρωϊκά, »Καθ' ἡμᾶς, « Λξ. »Κατὰ τὸν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων πόλεμον, « Ἡρ. » Κατὰ τοὺς θανάτους τῶν βασιλέων, « αὐτ. » Κατὰ δὲ τὸν γινόμενον σφι ᾖ ἀπογινόμενον, « αὐτ., ὅταν γεννᾶται ᾖ ἀποθνήσκῃ τις αὐτῶν, εἰς τὰς γεννήσεις ᾖ τοὺς θανάτους. »Μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτὸν, « Ξεν., ὑπὲρ πάντας τοὺς συγχρόνους του, (παρβλ. Ἐπί). 3) (μτφορ.) Αἰτίαν (ἢ ποιητικὴν ἀντὶ τῆς Διά). » Κατὰ θεὸν, « Ἀρςφ., κατὰ θείαν νεῦσιν, ἢ Κατὰ τύχην. »Κατὰ τὸ ἔχθος τῶν Λακεδαιμονίων, « Ἡρ. » Κατὰ τοῦ Λύκου τὴν ἐπωνυμίην Λύκιοι ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν, « αὐτ. » Κατὰ τὴν ξυμμαχίην, « αὐτ. » Οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὸ ἡσσῆσθαι προσεγένετο, « Θκ. » Κατὰ τὸ μητρυιᾶς ὄνομα, « Δ. Ἁλ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς). » Κατ' ἔχθραν, » Κατ' εὔνοιαν, » Καθ' ὅ, « (ἢ Τελικὴν δηλ. τὸ Οὗ ἕνεκα, τὸν σκοπὸν, ἀντὶ τῆς Περί). » Ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἀλάλησθε, « Ὀδ. Γ. » Κατὰ χρέος ἐλθεῖν, « Ὀδ. Α. »Κατὰ λῃΐην ἐκπλώσαντας, « Ἡρ. »Τριήρης, ἢ κατὰ τοὺς Αἰακίδας ἀπεδήμησε, « αὐτ. » Ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον, ἅμα κατ' ἐμπορίαν ᾖ καθ' ἱστορίαν τοῦ Νείλου, « Ἐπιστ. 4) Ὁμοιότητα ᾖ Ἀναλογίαν. » Κατὰ ταὐτὰ τοῖσι ἄλλοισι, « Ἡρ. » Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις οὐ κατὰ τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, « αὐτ. »Κατ' εἰκόνα ᾖ καθ' ὁμοίωσιν, « Γρφ. » Λευκὸς κατὰ χιόνα, « Λξ. » Ὁρῶ αὐτοὺς (τοὺς ἁλιεῖς) κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἐμπείροις ἀποφαινομένους περὶ τῆς ἀγαθῆς γῆς, « Ξεν. » Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, « Καλλ. » Κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶσσαν, « Δ. Ἁλ. » Κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον, « Πλάτ. » Καθ' ἅ, « » Καθ' ὅ, »Καθ' ὅ,τι. (καὶ πρὸς συγκρ. μετὰ τοῦ Ἤ) »Πλείω ὅπλα ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς, « Θκ. » Βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας, « Ἡρ. » Μείζων ἢ κατὰ δάκρυα, « Θκ. (ᾖ πρὸς ἀπαρ.) » Μείζω ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν, « Πλάτ. 5) Συμφωνίαν ἢ Συνέπειαν. » Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολὰς, « Ἡρ. » Κατὰ τὰ ξυγκείμενα σφίσι, « Θκ. (ᾖ ἐπιῤῥηματικῶς). » Κατὰ μοῖραν, » Κατὰ κόσμον, » Κατὰ τρόπον » Κατὰ λόγον, » Κατὰ νόον (γνώμην) τινὶ, « Ἡρ., Ξεν. » Καθ' ἡδονὴν, « (καὶ ἐνάρθρ. ἐλλ. τῆς μτχ. τοῦ ὑπαρκτ.) » Ὁ καθ' ἡδονὴν θάνατος, » Ἡ κατὰ φύσιν ἔνδεια, « Λξ. 6) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Κατὰ μικρὸν, »Κατὰ λέξιν, »Καθ' ἡσυχίαν, »Κατὰ τάξιν, » Κατὰ τάχος, » Κατὰ σπουδὴν, »Κατὰ κράτος, »Κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, »Κατὰ μέρος, »Κατ' ἰδίαν, »Κατ' ἐμαυτὸν, » Καθ' αὐτοὺς, »Κατὰ βάθος (μῆκος κτλ.). « 7) Προσδιορισμὸν (ἢ τόπου). » Οὗτα κατὰ λαπάρην κτλ., « Ὅμ., ἴδε ἀνωτέρω. » Κατὰ πόδας, « Λξ. (ᾖ τρπ.) » Ἡ κατὰ πόδας ἡμέρα, « Λξ., ἡ ἑπομένη. » Τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με, « Ξεν. (ἢ Χρόνου). » Κατὰ μῆνα, » Κατ' ἐνιαυτὸν, » Καθ' ἡμέραν, » Καθ' ἑκάστην ἡμέραν, (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » Καθ' ἑκάστην, « (ᾖ ἐλλ.) »Πᾶσαν ὥραν, « Λξ. (ἢ Πράξεως). » Κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σῶσαι οὓς δεῖ, « Πλάτ. (ᾖ ἐλλ.) »Ἰωάννης τὸ ὄνομα, « Λξ. »Κεραμεὺς τὴν τέχνην, « Λξ. 8) Ἐπιμερισμὸν (μὲ τὰ ἀριθμητικὰ): »Κατὰ ἕνα μαχεόμενοι, « Ἡρ., ἕνας πρὸς ἕνα. »Διέστησαν κατὰ διακοσίους, « Θκ., ἀπὸ διακόσιοι-διακόσιοι. »Ἐχωρήσαμεν πάντα κατὰ φυλὰς, « Ξεν. » Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ, « Ἀρςφ. »Κατ' ὀλίγας (ναῦς) προσπίπτοντες, « Θκ. »Κατ' ἄνδρα, « Λξ. » Οἱ καθ' ἕνα, « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἕκαστος). »Κατὰ πόλεις (κώμας) ἑκάστας. « Ἡρ. » Καθ' ἓν ἕκαστον ἐρωτᾷν, « Ξεν. » Καθ' ἕν ἕκαστον μακρὸν ἂν εἴη γράφειν, « αὐτ. 9) Εἰκασμὸν (ἀντὶ τοῦ Σχεδὸν). »Ἀπέθανον τῶν Βαρβάρων κατὰ ἑξακισχιλίους ᾖ τετρακοσίους ἄνδρας, « Ἡρ. » Κατ' ἑξήκοντα ἔτεα καὶ χίλια, « αὐτ. 10) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. »Κατ' ἐμὲ, « Ξεν. »Τὸ κατ' ἐμὲ. « Λξ., καθ' ὅσον ἀφορᾷ (ἀνήκει εἰς, ἐξήρτηται ἀπὸ) ἐμέ. » Τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, « Πλ. τὰ ἀφορῶντα αὐτόν. »Καθ' Ἡρόδοτον, « Λξ., καθὼς λέγει ὁ Ἡρ. » Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, « Γρφ., τὸ συγγραφὲν ὑπὸ τοῦ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) κίνησιν πρὸς τὰ κάτω. »Καταβάλλω, Καταβαίνω, Κατάκειμαι, Κάθοδος. 2) τόπον ἢ τὸ ἐπί τινος. »Καθίστημι, Κατατάττω. 3) τὸ ἐναντίον. »Καταθοῶ, Καταλαλῶ, Καταψηφίζομαι, Καταδίκη. 4) ἐπίτασιν. »Κατατρώγω, Κατάδηλος, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) Κατάτεχνος. ||. (πολλάκις καὶ μάλιστα εἰς τὴν μετὰ αἰτ. σύνταξ. ἢ Κατὰ ἐλλείπει ἐννοουμένη ἔξωθεν). « Ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, »Κρῆς τὴν πατρίδα. »Εἰχρὸς τὴν ὄψιν, « κτλ. ||. (παρὰ Ποιητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων μορίων) »Κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν, « Ὀδ. Δ. (καὶ λογογραφ.) »Κατ' ὦν εἶλε, « Ἡρ., ἀντὶ Καθεῖλεν οὖν. (καὶ κατ' ἀναστροφὴν) » Ὅτ' ἂν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον, « Ὀδ. Ι. (ἐκ τούτου ἴσως ἐνομίσθη ὅτι συντάσσ. καὶ μὲ δοτ.) »Κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ, « Ὀδ. .., ἀντὶ Καθείργνυ. » Κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, « Ὀδ. Α., ἀντὶ Κατέδησαν· (Β'. τίθεται κατ' ἀναστροφὴν, δηλ. μετὰ τὸ κτωτικὸν, ἢ ἐπέχει τόπον ἐπιῤῥήματος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅτε καὶ συνήθως βαρυτονεῖται). »Εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά, « Ἰλ. Ρ. »Πεδίον κάτα δηριάασθαι, « Ἰλ. Π. (Γ'. ἐν συντ. καὶ ἐν συνθ. ἀποβάλλει τὸ τελευταῖον α, τὸ δὲ τ μεταβάλλει κατὰ τὸ στοιχ. τῆς ἐπμ. λέξ.) » Κὰγ γόνυ, Κὰπ φάλαρα κτλ. » Κάββαλε, Κάλλιπε, Κάτθανε κτλ.

Κᾶτα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ εἶτα.

Κατάβα, ἀντὶ Κατάβηθι, (κοιν.) καταῖβα, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καταβαίνω.

Καταβάδην [καταβαίνω], ἐπίρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀναβάδην, μὲ τὰ πόδια κάτω (τὸν κατήφορον).

Καταβαθμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καταβασμὸς, Καταίβασμα. 2) κατήφορος, [ἐκ τοῦ

Κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. β'. Κατέβην κτλ.). Καταβαίνω (ἐν γέν. ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ ὑψηλότερον εἰς χαμηλότερον μέρος, [ἐπμ.] ἀπὸ τὰ μεσόγεια ἢ τὰ ἐνδότερα πρὸς τὰ παράλια), (μὲ γεν. ἢ μόνην). » Πόλιος κατέβαν, « Ἰλ. Ω. »Καταβήσεο δίφρου, « Ἰλ. Ε. (ἢ προθετ.) » Ἐξ εὐνῆς κατέβη,« Θκρ. (καὶ μὲ αἰτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. τῆς προθ.) »Θάλαμον κατεβήσατο, « Ὀδ. Β. » καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ, « Πλάτ. »Κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχὼ,« Γρφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Κλίμακα κατεβήσατο.« Ὀδ. Α. » Κατέβαιν' ὑπερώϊα, « Ὀδ. Σ. Ψ. (καὶ πθ. σπν.) »Ὅταν ταχὺ καταβαίνηται (ὁ ἵππος), « Ξεν., ξεκαβαλικεύεται. (καὶ συνκδχ.) » Καταβαίνειν εἰς ἀγῶνα, « Σοφ. (καὶ μτφορ.) » Δεῖ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους τούτους καταβαίνειν, « Ἀρςτ., συμπίπτειν, καταντᾷν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Λέγων δὲ ταῦτα κατέβαινε παραιτεόμενος, « Ἡρ. » Κατέβαινον συλλυπεύμενοι, « αὐτ., (ἀντὶ) Ἐπὶ τέλους. 2) (σπν. ᾗ Π. μτβτ.) καταιβάζω, (μτφορ.) καταβάλλω, ταπεινόνω. »Δαίμων ἄλλον ὑπερθε βάλλει, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει, « Πίνδ.

Κατα·βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐκβακχεύω (ᾗ μσ. Ἐκβακχεύομαι) ὅλως διόλου, ἐνθουσιάζομαι εἰς τὸ ἄκρον, (μὲ γεν.) καταφέρομαι (ἐπεμβαίνω) βακχικῶς κατά τινος. » Καταβακχεύει τῶν ὑπὸ χεῖρα, « Θ. Μετοχ.

Κατα·βακχιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι; Π. — Καταβακχεύομαι.

Κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Κατέβαλον κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ ἢ Ῥίπτω, Κάμνω [Ἀφίνω] νὰ πέσῃ) τι κάτω, κρημνίζω ἢ καταβάζω, χαμηλόνω· (συνκδχ.) καταπονῶ· φονεύω· (μτφορ.) ταπεινόνω· (ἐπὶ πραγμ.) καταργῶ, ἀκυρόνω. » Αἰετὸς, νεβρὸν ἔχων ὀνύχεσσι, παρ' βωμῷ κάββαλεν, « Ἰλ. Θ. » Πόντῳ ἔνι κάββαλεν, « (ᾗ κατὰ τμῆσ.) » Κατ' ἀγρείῳ ἐν πυρὶ βάλλω, « Θκρ. » Καταβάλλειν (τῇ γῇ) τὸν καρπόν, « Ξεν., σπείρειν. » Καὶ σιτία τῇ στρατιᾷ καταβάλλειν ἐκέλευε, ἵνα ἐπιτηδεώτατον εἴη, « Ἡρ., νὰ ἐναποθέσουν, νὰ ἐπισωρεύσουν. »Οὔατα κάββαλεν, « Ὀδ. Ρ., καταίβασε τ' αὐτιά του. » Ἅπαξ μεθυσθεὶς, καταβαλὼν τε τὰς ὀφρῦς, « Εὐρ. » Κατάβαλλε τὸ λαῖον, « Θκρ., θέριζε. » Ἡκόντιζον καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον, « Ξεν. » Ἄρκτον καταβάλλει, « αὐτ. (καὶ μσ.) »Ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλευ, « Θκρ. ἔπεσες, ἐπλάγιασες. (καὶ μτφορ.) » Καταβάλλειν τοὺς νόμους (τὴν πολιτείαν), « Αξ. (καὶ πθ.) » Φρόνημα καταβεβλημένον, « Αξ. » Ἔπη (» Παιδεύματα) καταβεβλημένα, « Ἀρςτ., κοινά, τετριμμένα, πρόςυχα. (καὶ ὡς οὐσ.) » Καταβεβλημένοι, « Ἰσκρ., οἱ ἀπερριμμένοι (καταφρονεμένοι, κοινοὶ) ἄνθρωποι. 2) πληρόνω, μετρῶ ἀμέσως τὰ χρήματα. » Τὸ ἀργύριον (»Τὰ πορθμεῖα, » Τὴν τιμὴν) καταβάλλειν, « Αξ. 3) (μσ.) βάλλω θεμέλιον, (μτφορ.) ἀρχίζω, συστήνω. » Λόγον (» Ὠδὴν) καταβάλλομαι, « Αξ. » Τὴν Κυρηναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν,« Στρβ.

Κατα·βαπτίζω, Μ. ίσω. Βουτῶ (Βυθίζω) τι ὅλως διόλου, καταποντίζω (κυρ. καὶ μτφορ.)

Κατα·βαπτισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καταποντισμός.

;Κατα·βαπτιστήριον (τὸ), τόπος ὅπου βουτᾷ ἢ πνίγεται (βουλᾷ) τις.

Κατα·βαπτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταβαπτίζων, καταποντιστής.

Κατάβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος ὅλος ἢ κατὰ βάθος.

Κατα·βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ ὁλόκληρον τι μέσα εἰς· βάπτω μὲ βαθὺ χρῶμα.

Κατα·βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλως βάρβαρον, Ἐκβαρβαρόω.

Κατα·βαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταθλίβω, καταβαρύνω, [ἐκ τοῦ

Καταβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς ἢ βαρυφορτωμένος.

Καταβάρησις, εως (ἡ). ἡ διὰ πολλοῦ βάρους κατάθλιψις, καταπίεσις.

Κατα·βαρύνω, Μ. υνῶ, — Καταβαρέω.

Κατα·βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω παντοιοτρόπως, Βασανίζω σκληρὰ (μὲ ὑπερβολήν).

†Καταβάσιον (τὸ), — Κατάβασις· κάθοδος εἰς ὑπόγειον· κατήφορος· (ναυτ.) — Ἀποβάθρα.

Καταβάσιος (ὁ, ἡ), — Καταβάτης.

Κατάβασις, εως (ἡ), τὸ καταβαίνειν, καταίβασμα. (ναυτ.) ἀπόβασις. 2) (συνκδχ.) δρόμος κατηφορικὸς φέρων εἰς ὑπόγειον, (ἐν γέν.) κατήφορος.

Κατα·βασκαίνω, Μ. ανῶ, Βασκαίνω (Ματιάζω) μὲ ὑπερβολὴν, καταμαγεύω· » Τινὲς τοὺς φιλτάτους καταβασκαίνουσιν, « Ἠλ.

Καταβασμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Καταβαθμὸς.

Καταβατέον, θετ. τοῦ Καταβαίνω.

Κατα·βατεύω, Μ. εύσω, σχλ. ἐξήγ. τοῦ Καταστειβῶ.

Καταβατης, ου (ὁ). στρατιώτης ὅςτις καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ὀχήματος καὶ μάχεται καὶ πεζός.

Καταβατὸς, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. ἠμπορεῖ νὰ καταβῇ τις, κατηφορικός.

Κατα·βαύζω, Μ. ύσω, Π. (μὲ γεν.) γαβγύζω κατά τινος, καταβοῶ, καταλαλῶ.

Κατα·βαυκαλάω(έω;)-ῶ, Μ. ήσω. Ναναρίζων ἀποκοιμίζω, καταζαλίζω μὲ τὰ ναναρίσματά μου.

Καταβαυκάλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ διὰ ναναρίσματος ἀποκοίμισμα.

Κατα·βαυκαλίζω, Μ. ίσω, — Καταβαυκαβάω. 2) [κατὰ, βαύκαλις]. καταπίνω.

Καταβδελύσσομαι(ττομαι), Μ. ύξομαι. Σιχαίνομαι (Ἀποςρέφομαι, Ἀηδιάζω) μὲ ὑπερβολήν.

Κατα·βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Βεβαιόνω ἐντελῶς· ἐξασφαλίζω.

Καταβεβαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσιας. τοῦ προηγ.

Καταβεβλακευμένως [καταβλακεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Πολλὰ ἀμελῶς, μὲ ἄκραν ἀδράνειαν.

Καταβεβλημένως, ἐπίρ.(μτχ.). Χαμερπῶς, ἀδρανῶς, τεταπεινωμένως.

Καταβείομεν, Π. ἀντὶ Καταβῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταβαίνω.

Καταβελὴς, έος (ὁ, ἡ). γεμάτος βέλη.

Καταβήσεο, Π. ἀντὶ Κατάβηθι, [ἐκ τοῦ

Καταβήσομαι, μέλλ. (ἐκλαμβ. ἐνίοτε Π. ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Καταβαίνω.

Κατα·βιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ πθ. (σπν.) ασθήσομαι, Καταναγκάζω.

Κατα·βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἢ Ἀφίνω τι νὰ καταβῇ, καταιβάζω.

Καταβίβασις, εως (ἡ) καὶ

Καταβιβασμὸς (ὁ), τὸ καταβιβάζειν ἢ καταβιβάζεσθαι, καταίβασμα.

Καταβιβαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταβιβάζω.

Κατα·βιβρώσκω, Μ. κατα·βρώσομαι. Κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Οἳ καταβιβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας,« Ἀθ., (παρβλ. Καταβροχθίζω).

Κατα·βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι, — Καταζάω, περνῶ (τελειόνω) τὴν ζωήν μου.

Καταβίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·βλακεύω, Μ. εύσω, (μὲ αἰτ.) Παραμελῶ τι ὅλως διόλου, ἀφίνω νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ ἀμέλειάν μου. ‖. μσ.) φέρομαι μὲ ἄκραν ἀμέλειαν (ἀδράνειαν).

Κατα·βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω καιρίως.

Κατα·βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω κατὰ γῆς (χαμηλά)· (μτβτ.) — Καθοράω, παρατηρῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν.

Καταβλῆμα (τὸ), πᾶν ὅτι καταβάλλεται (καταβιβάζεται)· (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ παραπέτασμα τοῦ θεάτρου. » Τῶν ὑφασμάτων τὰ τελευταῖα καταβλήματα,« Ἀθ., αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος αἱ ὁποῖαι ἀφίνονται εἰς τὰ κεφαλάρια τοῦ ὑφάσματος ὡς κρόσσια.

†Καταβλὴς, ῆτος (ὁ), — Ἐπιβλής.

Καταβλητέον, θετ. τοῦ Καταβάλλω.

Καταβλητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Συντελεςικὸς πρὸς τὸ καταβάλλειν (ῥίπτειν κάτω, ταπεινόνειν κτλ.).

Κατα·βληχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βελάζω δυνατά.

Κατα·βλώσκω, Μ. βλώξω ἢ μολοῦμαι, Π. ἀντὶ Κατέρχομαι. » Εἰς Τέμεσσαν ναῦται καταβλώξουσι, « Αυκ.

Κατα·βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Φωνάζω κατά τινος, κατηγορῶ ἢ παραπονοῦμαι μεγαλοφώνως. 2) (μὲ αἰτ.) παραζαλίζω τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ. » Καταβοῆσαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι βοῶν σε, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Κατεβοᾶτο ὠσημέραι, » Νικόλ. Δαμασκ.

Καταβοὴ καὶ

Καταβόησις, εως (ἡ). τὸ καταβοᾶν (λέγειν μεγάλα παράπονα ἢ κατηγορίας ἐναντίον) τινός· κατακραυγή· (ἐνίοτε) κρότος ἐπὶ θεάτρου, ἀνευφήμησις. » Οἱ τὰς καταβοήσεις ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς πιπράσκουσι, « Φιλ.

† Καταβολὰς [καταβάλλω], άδος (ἡ). κλωνάρι ἢ κλαδί, (ὀθ. κοιν.) καταβολάδα ἢ ἄλλ. Κατώρυξ.

† Καταβολεὺς, έως (ὁ). ὁ καταβάλλων, πληρωτὴς, ἢ· θεμελιωτὴς, (Γαλλ.) fondateur.

Καταβολὴ (ἡ). τὸ καταβάλλειν· κατάθεσις· πληρωμὴ (ἐπὶ χεῖρας)· θεμελίωμα· (τρπ.) ἔναρξις· ἀρχὴ, καταγωγή· (ἰατρ.) περίοδος παροξυσμοῦ, ἢ, καταιβασιὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, (ἄλλ.) Καταῤῥάκτης. (ἴδε Κατηβολή). « Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, « Δμ. » Καταβολὴν ποιοῦμαι, « Πλβ., βάλλω θεμέλιον, ἀρχινῶ. » Ἐκ (« Ἀπὸ) καταβολῆς, « ἀπὸ καινουργῆς, (κοιν.) ἀπὸ θεμελιοῦ, (παρβλ. Δρύοχος), (καὶ τρπ.) ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς.

; Καταβολικὸς, ἡ, όν, = Καταβλητικός.

† Κατάβολος (ὁ, ἡ), = Καταβολεύς. ||. (οὐσ.) = Ἀγκυροβόλιον, ἢ Ἐπίνειον. (ὀθ.) = Ὀστρεοτροφεῖον. » Εἰς καταβόλους τεθέντες, « Ξενοκρ.

Κατα·βομβέω-ῶ, Μ. ἤσω. Βομβῶ (Βούζω) δυνατὰ, κάμνω νὰ ἀντηχῇ ὁ βόμβος τινὸς σώματος.

Κατα·βορβορέω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμολύνω (μὲ βόρβορον), καταλασπόνω, (ὀθ.

Καταβορβόρωσις, εως (ἡ). τὸ διὰ βορβόρου καταλέρωμα.

Καταβόρειος καὶ

Κατάβοῤῥος (ὁ, ἡ), = Πρόσβοῤῥος, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διευθυνόμενος καθὼς διευθύνεται ὁ βορέας, (δηλ.) ἔχων ὄπισθεν τὸν βορέαν.

Κατα·βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βάλλω (Ἀφίνω) τὰ ζῶα νὰ βοσκήσουν· (καὶ μσ.) τρώγω ὅλην τὴν βοσκὴν τινος τόπου· (μτνμ.) κατατρώγω, ἀφανίζω. » Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη, « Καλλ.

Καταβόστρυχος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ τοὺς βοστρύχους (ταῖς πλεξίδαις ἢ τὰ σγουρά) του.

Κατα·βοστρυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω τινὰ μὲ (ἢ τοῦ Χωρίζω τὰ μαλλιὰ εἰς) πλῆθος βοστρύχων.

Κατα·βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βουκολῶ ἐπὶ κακῷ, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, ξελογιάζω.

Κατα·βραβεύω, Μ. εύσω. Κατακρίνω, Καταδικάζω. 2) κακῶς βραβεύω, ἀποστερῶ τινα τοῦ ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν βραβείου, (ἐν γέν.) ἐπηρεάζω.

Κατάβραχος (ὁ, ἡ). πλήρης βράχων (βραχέων).

Καταβραχὺ (ἀντὶ Κατὰ βραχὺ), ἐπίῤ. Κατ' ὀλίγον.

Κατα·βραχύνω, Μ. υνῶ. Σμικρύνω (Ἐλαττόνω) ὅλως διόλου.

; Κατα·βρέμω (χ. Μ.), Π. βροντῶ (βούζω, ἀντηχῶ) δυνατὰ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ βρέμω).

Κατα·βρευθύομαι (χ. Μ.). Ὑπερηφανεύομαι μὲ ὑπερβολὴν, καμαρόνω παραπολύ.

Κατάβρεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Ῥαντίζω ἢ Μουσκεύω) τι ἐντελῶς· (μτφορ.) » Καύχημα καταβρεχε σιγῇ, « Πινδ., κατασίγαζε, μετρίαζε.

Κατα·βρίζω, Μ. βρίσω, Π. νυστάζω ὅλως διόλου· (συνκδχ.) παραμελῶ τι ἐντελῶς.

Κατα·βρίθω, Μ. βρίσω, Π. καταβαρύνω· (μτφορ.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω. ||. (ἀμτβτ. καὶ μάλιστα εἰς τὸν πρκ. Καταβέβριθα) εἶμαι καταφορτωμένος, γέρνω ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος. » Ὄρπηκες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε, « Θκρ.

; Κατα·βρογχίζω, Μ. ίσω, = Καταβροχθίζω.

Κατα·βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ δυνατά· ἐκπλήττω τινὰ διὰ τῆς βροντῆς ἢ ὡς διὰ βροντῆς, τὸν κάμνω ἐμβροντητον. » Ὥσπερ διοβλὴς καὶ κατεβροντημένος, « Τζ.

Καταβρόξειε, Π. ἀντὶ Καταβροχθίσειεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Καταβροχθίζω, (ἴδε καὶ Καταβρόχω).

† Κατα·βροτόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. καταμολύνω μὲ αἷμα (βρότον), καταματόνω (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον).

Καταβροχὴ (ἡ). τὸ καταβρέχειν ἢ καταβρέχεσθαι.

Κατα·βροχθίζω, Μ. ίσω. Καταπίνω λαιμάργως, κατατρώγω, καταχωνιάζω.

Καταβροχθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταχώνιασμα.

† Κατα·βρόχω, Μ. βρόξω, γρμτ. ἀντὶ Κατα·βροχθίζω ἢ Καταβιβρώσκω (πρὸς παραγ. τοῦ Καταβρόξειε ἢ Καταβροχθεὶς), (παρβλ. Ἀναβρόχω).

Κατα·βρύκω, Μ. βρύξω, Π. κατατρώγω, ῥοκανίζω, ξεκοκκαλίζω (κυρ. ἢ μτφορ.).

Κατα·βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Οὐρλιάζω) φοβερά.

Κατα·βρύχω, Μ. βρύξω, = Καταβρυχάομαι ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβρύκω.

; Κατα·βρύω, Μ. ύσω. Βρύω (Ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν, Εἶμαι καταφορτωμένος) ἀπό. » Κισσῷ καταβρύουσαν (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Porson διορθ. Κάρα βρύουσαν), « Ἀθ.

Κατάβρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεβρώθη (κατεφαγώθη)· φαγητὸν, τροφή.

Κατάβρωσις, εως (ἡ). καταφάγωμα, [ἐκ τοῦ

; Κατα·βρώσκω, Μ. βρώσομαι, = Καταβιβρώσκω, κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Κατα·βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω τι ὅλως διόλου, βουλῶ (εἰς τὸν πάτον), καταποντίζω.

Καταβυθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βούλημα (εἰς τὸν πάτον), καταβύθισμα.

Κατα·βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. Καπλαδίζω) τι πανταχόθεν μὲ βύρσαν (μὲ τομάρι). » Τὸ σῶμα τοῦ Κλεομένους κρεμάσαι καταβυρσώσαντας, « Πλ., ἐν βύρσᾳ (σάκκῳ δερματίνῳ) ἐῤῥάψαντας.

; Καταβυρσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·βύω, Μ. βύσω. Στουππόνω ἐντελῶς. » Τὰ ὦτα —, « Θ. Σιμοκ.

Καταβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καταβοήσομαι, μελλ. τοῦ Καταβοάω.

Καταγάγω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατάγω.

Κατάγαιος (ὁ, ἡ), = Κατάγειος.

Κατα·γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Γανόνω (Λαμπρύνω) τι ὅλως διόλου.

Κατα·γαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατὰ πολλὰ (Μὲ ὑπερβολὴν) ἀγαπῶ.

Κατα·γαργαλίζω, Μ. ίσω. Γαργαλίζω μὲ ὑπερβολήν.

Κατα·γαυριάομαι-ῶμαι καὶ

Κατα·γαυριόομαι-οῦμαι, Μ...; Ὑπερηφανεύομαι κατὰ πολλά.

Καταγγελεὺς, έως (ὁ). ὁ καταγγέλλων (φέρων ἢ δίδων εἴδησιν), μηνυτής.

Καταγγελία (ἡ). ἡ φανέρωσις (κοινοποίησις) εἰδήσεως. » Θέαν ἐκ καταγγελίας ἐπετέλει πανηγυρικήν, « Πλ.

Κατ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Γνωστοποιῶ (Ἀναγγέλλω) τι πρὸς πάντας· κηρύττω (πόλεμον)· καταμηνύω. » Συκοφάνται ἢ δοῦλοι, ὅσοι δεσπότας κατήγγελλον, « Ἡρωδ.

Κατάγγελος (ὁ,) = Καταγγελεύς.

Καταγγελτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ καταγγέλλειν.

Κατάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ καταγγελθεὶς (γνωστοποιηθεὶς ἢ καταμηνυθεὶς). » Τοῖς πολεμίοις καταγγέλτους γίνεσθαι, « Θκ., νὰ μάθουν οἱ ἐχθροὶ (διὰ κατασκόπων ἢ αὐτομόλων) τὰ σχέδιά των.

Κατ·αγγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Χύνω) τι μέσα εἰς ἀγγεῖον, βάλλω τὸ κρασὶ εἰς βουκάλια.

Κατάγειος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος κατὰ γῆς, = Ἐπίγειος ἢ Ὑπόγειος. » Στρουθοὶ κατάγειοι, « Ἡρ., οἱ χερσαῖοι, τὰ στρουθοκάμηλα. ||. (οὐσ.) Κατάγειον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) οἴκημα, « Ἡρ., Πλάτ., χαμώγει' ἢ ὑπόγειον, (κοιν.) κατώγι.

Καταγελάσιμος (ὁ, ἡ), = Καταγέλαστος.

Καταγέλασμα (τὸ). ἀντικείμενον καταγέλωτος, ἀναγέλασμα.

Καταγελαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ καταγελᾶν, περιγελαστὴς, (χυδ.) ἀναγελαστούρης.

Καταγέλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-λάςως. Ὁ καταγελασθεὶς ἢ ἄξιος καταγέλωτος, γελοῖος, ἀξιογέλαστος, [ἐκ τοῦ

Κατα·γελάω-ῶ, Μ. άσομαι ἢ (σπν.) άσω. Γελῶ πρὸς περιφρόνησίν τινος, ἀναγελῶ, περιγελῶ, περιπαίζω. (μὲ γεν.) » Τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶν, « Ξεν. (ἢ δοτ.) » Τὠγάλματι κατεγέλασε, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) » Μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου, « Γρφ.

Κατάγελος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος ἀγέλας (κοπάδια).

Κατάγελως, ωτος (ὁ). γέλως πρὸς περιφρονησίν τινος, περιγέλιον. » Ὁ κατάγελως τῆς πράξεως, « Πλάτ., τὸ γελοιωδέστερον μέρος.

Κατα·γεμίζω, Μ. ίσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω, καταφορτόνω,

Κατα·γέμω (χ. Μ). (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐντελῶς γεμάτος ἀπό.

Κατα·γεύω, Μ. γεύσω. Δίδω τινὸς νὰ γευθῇ τι πρὸς βλάβην του, βλάπτω (ἀπατῶ) διὰ τῆς γεύσεως. ||. (μσ.) γεύο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαί τι καθ' ὁλοκληρίαν, δοκιμάζω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν· ἐρευνῶ λεπτομερῶς.

Κατα·γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωργῶ τόπον τινὰ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, τὸν μεταχειρίζομαι ὅλον εἰς γεωργίαν.

;Καταγεωστὴς καὶ Καταγεωτὴς, οῦ (ὁ), [κατὰ, γῆ]. νεκροθάπτης.

Καταγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Κατάγω.

Καταγηράναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Κατα·γηράσκω, Μ. γηράσω, καὶ (συχνότ.) -άσομαι. Γερνῶ ὅλως διόλου, καταντῶ εἰς ἔσχατον γῆρας.

;Κατα·γηράω-ῶ, Μ. άσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Καταγηράσκω.

Κατάγηρως (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) γέρων, παμπάλαιος.

Κατα·γιγαρτίζω [κατὰ, γίγαρτον], Μ. ίσω, (Κωμ.) = Διαμηρίζω.

Κατα·γίγνομαι, Ζ. Καταγίνομαι.

Κατα·γιγνώσκω, Ζ. Καταγινώσκω.

Κατ·αγίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαγίζω.

Κατ·αγινέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Κατάγω.

Κατα·γίνομαι καὶ (ἀρχ.) γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι, Διατρίβω, Ἀσχολοῦμαι) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι. » Ἔχω χρυσωρυχεῖον, ἐν ᾧ καὶ καταγίγνομαι καὶ ἐργάζομαι, « Δμ. » Γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη συνεχὲς, « Πλάτ. 2) καταβαίνω, καταντῶ κάτω. » Εἰς βυθὸν —, « Πλ.

Κατα·γινώσκω ϗ (ἀρχ.) γιγνώσκω, Μ. καταγνώσομαι. Παρατηρῶ· γνωρίζω τι καλῶς· πληροφοροῦμαι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν τι). (μὲ αἰτ.) » Καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους, « Ἀρςφ. » Καταγνῶναι τὸ μέγεθος, « Αἰλ. » Καὶ πῶς δὴ τοῦτο κατέγνως; « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἔστιν ὅ,τι πώποτε οὐ προθύμως πράττοντά με κατέγνως; « αὐτ. 2) νομίζω· κρίνω, ἀποφασίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ καὶ πρὸς βλάβην τινος). (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ϗ ἀπαρ.) » Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην, « Ἀρςφ. » Κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν, « Γρφ. » Καταγνοὺς ἑαυτὸν μὴ περιέσεσθαι, « Θκ. » Κατεγνωκότες ἀλλήλων ἀδικεῖν, « Αἰσχ. (ϗ ἀναλελυμ.) » Καταγνῶναι τοῦ δούλου ὡς ἐλεύθερος ἐστιν, « Ἀρςτ. (καὶ πθ.) » Ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη, « Αἰσχλ. » Καταγνωσθεὶς πρὸς αὐτέων νεώτερα πρήσσειν πρήγματα, « Ἡρ., (ὅθ. 3) κατηγορῶ, κατακρίνω, μέμφομαι, καταδικάζω. » Ἀγνοιαν (» Προδοσίαν) καταγινώσκειν τινος, « Αξ. » Καί μου μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδεὶς, « Δμ. » Οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ ὅ περ τῶν ἄλλων καταγιγνώσκω, « Πλάτ. » Καταγινώσκειν τινὸς θάνατον (ἢ σπν. τινὰ θανάτου), « Διόδ. » Καταγινώσκειν τινὰ φόνου, « Λουκ. » Τῶν τετελευτηκότων παρανοίας καταγινώσκειν, « αὐτ. (ϗ παραλλ.) » Οὐκ ἐπιτήδεια καταγνόντες κατ' ἐμεῦ, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη, « Ξεν. » Μόνον μὴ μακρολογίαν καταγνωσθῶμεν, « Γργ. » Τὸ καταγνωσθὲν ἐκτίνειν, « Ἰσκρ., τὸ προστιμον εἰς τὸ ὀπ. κατεδικάσθη.

;Κατ·αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτὸν (ἀγκύλον), λυγίζω ἐντελῶς.

Κατ·αγλαΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω μὲ πολλὴν ἐπιτέλειαν, καταςολίζω, καταλαμπρύνω.

Κατα·γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι μὲ ὑπερβολὴν γλίσχρον (γλοιῶδες, γλιστερὸν κτλ.).

Κατάγλισχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) γλίσχρος.

Κατα·γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πολλὰ γλυκὺ (νόςιμον), καθηδύνω, (μτφορ.) θέλγω ὅλως διόλου.

Καταγλυφὴ (ἡ). σκάλισμα (κοίλωμα) πέτρας κτλ. μὲ τὴν γλυφίδα, χαραγμάδα.

Κατα·γλωσσαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (ἢ Ὁμιλῶ μὲ) μεγάλην γλωσσαλγίαν, φλυαρῶ ἢ ἔχω διάθεσιν νὰ φλυαρῶ καὶ νὰ αὐθαδιάζω ἀδιακόπως.

Κατα·γλωττίζω (σσίζω), Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Φιλῶ ἐρωτικῶς (εἰς τὸ στόμα). 2) κάμνω τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου νὰ σιωπήσῃ (νὰ τὰ χάσῃ), τὸν ἀποστομόνω. » Τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ κατεγλωττισμένην σιωπᾶν, « Ἀρςφ. 3) (μὲ γεν. ἐκ δ'.) καταλαλῶ, κατηγορῶ, διαβάλλω. » Καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, « Ἀρςφ. 4) (συνκδχ. καὶ τρπ.) καθηδύνω, (ὅθ.) » Μέλος κατεγλωττισμένον, « Ἀρςφ., θελκτικὸν, ἡδονικόν· καὶ » Ποιήματα κατεγλωττισμένα, « Εὐσ., τὰ στολισμένα μὲ ἀνθηρὰς ἢ (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) γλωσσηματικὰς λέξεις.

Καταγλώττισμα (τὸ) καὶ

Καταγλωττισμὸς (ὁ). φίλημα ἐρωτικὸν εἰς τὸ στόμα. 2) χρῆσις σπανίων (γλωσσηματικῶν) λέξεων. 2) (ἄνθρ.) φλύαρος, (κοιν.) γλωσσᾶς.

Κάταγμα (τὸ), [κατάγω]. μαλλὶ ξασμένον (λαναρισμένον) καὶ ἕτοιμον διὰ γνέσιμον· κλωςὴ, γνέμα, (παρβλ. Μήρυμα).

Κάταγμα (τὸ), [κατάγνυμι]. σύντριμμα, θραῦσμα, τσάκκισμα » Πλέονες ἰδέαι γίνονται τοῦ κατήγματος ἐν τῇ τρώσι, « Ἱππκρ.

Καταγματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κάταγμα (σύντριμμα κυρ. κοκκάλου).

;Καταγνάμπτω, Μ. γνάμψω, Π. ἀντὶ Κατακάμπτω, λυγίζω ὅλως διόλου. » Λόφον αὐχήεντα καταγνάμπτουσα τενόντων, « Ἐπγρ. (συγχ. τῷ-

Κατα·γνάπτω, Μ. γνάψω. Καταξεσχίζω. (εἰς τὸν Εὐρ. Τρ. 1252: νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακάμπτω).

Κατ·άγνυμι ϗ Κατ·αγνύω Μ. Κατάξω (ἀόρ. Κατέαξα, καὶ πθ. Κατεάχθην, πρκ. Κατέαγα κτλ.). Τσακκίζω ὅλως διόλου, κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω, (ϗ μτφορ.) χαυνόνω (ἀδυνατίζω) εἰς τὸ ἄκρον, ἐκνευρίζω. » Εἶτα κατάξειέ τις αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν μεθύων, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Ἰσχυρόν ἐστι (τὸ ἀγγεῖον), ὡς' οὐκ ἂν καταγείη ποτέ, « αὐτ. (ϗ πρὸς γεν. ἐλλ.) » Ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος, καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα, « αὐτ. (ϗ μτφορ.) » Καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνονται, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσιν (αἱ βαναυσικαὶ τέχναι), « Ξεν. (καὶ πθ.) » Μέλη κατεαγότα, « Αξ., τὰ ἄτονα καὶ ἐκλελυμένα.

;Κατα·γνυπόω [ἴδε Γνυποτὸς], Μ. ώσω. Ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω ὅλως διόλου, (παρβλ. Καταγρυπόω).

Καταγνώμη (ἡ), σπν. ἀντὶ -

Κατάγνωσις [καταγιγνώσκω], εως (ἡ). μομφὴ, κατάκρισις, καταδίκασμα, καταδίκη. » Ἡ κατάγνωσις αὐτῶν παραδοθῇ τοῖς θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως, « Δμ. » Αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθην. διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, « Θκ., διὰ τὸ καταγινώσκειν (ἐκείνους) αὐτῶν ἀσθένειαν.

Κατάγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ καταγνωσθεὶς (καταδικασθεὶς) ἢ ἄξιος καταγνώσεως, ἀξιοκατάκριτος, ἀξιοκατηγόρητος.

Κατα·γογγύζω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Γογγύζω (Μουρμουρύζω, Παραπονοῦμαι) κατά τινος.

Καταγογγυσμὸς (ὁ). γογγυσμὸς κατά τινος.

Κατα·γοητεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ μὲ τὰς γοητείας μου, καταμαγεύω.

Κατάγομος (ὁ, ἡ). πολλὰ γεμάτος, παραφορτωμένος.

Κατα·γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω πανταχόθεν (ἐπμ. 'γιερὰ, δυνατὰ), προσηλόνω· στερεόνω.

Κατ·αγοράζω, Μ. άσω. Ψουνίζω (Ἀγοράζω) διαφόρους πραγματείας μὲ δανεικὰ χρήματα, ἢ· Ἠαίρνω πρᾶγμα ἀντὶ χρημάτων.

Καταγορασμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καταγόρευσις, εως (ἡ). καταμήνυσις, κατηγορία, [ἐκ τοῦ

Κατ·αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) κατ.ερῶ (ἀόρ. Κατηγόρευσα καὶ συνηθέστ. Κατεῖπον, πρκ. Κατείρηκα κτλ.), = Καταγγέλλω, λέγω σαφῶς, γνωςοποιῶ παντοῦ· καταμηνύω. (μὲ γεν.) καταλαλῶ, κατηγορῶ, διαβάλλω. » Κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, « Λκ. » Μὴ μέν τοι μου κατείπης πρὸς τοὺς ἄλλους, « Πλάτ. » Ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερῇς, « αὐτ. » Κατεῖπαι δὲ τὸν ὁμότεχνον, « Ἡρ.

Κατάγραπτος (ὁ, ἡ). καταγεγραμμένος· ὅλος ζωγραφισμένος (παρδαλὸς, πλουμισμένος), ἴδε καὶ Κατάγραφος.

Καταγραφὴ (ἡ). τὸ καταγράφειν ἢ καταγράφεσθαι, πέρασμα (σημείωμα) εἰς κατάστιχον κτλ., (ὅθ. κυρ. Νμ.) Ἐγγραφὴ (κτήματος), (Λατ.) mancipatio. 2) ζωγράφισμα (ἰχνογράφημα) τοῦ ἡμίσεος προσώπου θεωρουμένου πλαγίως, (Γαλλ.) profil. » Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις καταγραφῇ ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, « Πλάτ. 3) (σπν.) περιγραφή. » Τῆς χώρας —, « Δ. Ἀλ.

Κατάγραφος (ὁ, ἡ), = Κατάγραπτος, (κυρ. δὲ) ζωγραφισμένος πλαγίως (Γαλλ. de profil), ἴδε Καταγραφὴ (2).

Κατα·γράφω, Μ. γράψω. (ἀρχ.) Καταξεσχίζω μὲ τὰ 'νύχια μου, κατατσουγγρονίζω, (Ἡρ. Γ'. 108). 2) γράφω τι ἐπάνω εἰς· περνῶ (σημειόνω) εἰς κατάστιχον κτλ.· ςρατολογῶ. (Νμ.) Ἐγγράφω (κτῆμα πωληθὲν), (Λατ.) mancipare (μτνμ.) συναριθμῶ, συγκαταλέγω. (ὅθ.) λογαριάζω νομίζω ἢ ἐλπίζω τι ὡς βέβαιον, (κοιν.) τὸ ἔχω εἰς τὸ κομπόδεμα. » Καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα, « Ξδ. » Κατέγραφον ἕξειν δεῖπνον, « Αἰλ. 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλουμίζω (ζωγραφίζω) τι ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω ἢ πλαγίως (Γαλλ. de profil), ἴδε Καταγραφή. 4) (ἐνίοτε) περιγράφω. « 'Ρεῖα δέ τοι καὶ τήνδε καταγράψαιμι θάλασσαν, « Διον.

;Κατ-αγρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πιάνω (κυριεύω) ἐντελῶς.

;Κατα-γρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου γρυπὸν (κυρτὸν, καμπύλον)· (μτφορ.) ταπεινόνω, ἐξασθενίζω. ||. (μσ.) εἶμαι σοβαρός· σκυθρωπάζω. » Αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένον, « Πλ. (κατ' ἄλλους ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταγνυπόω).

Κατα-γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκνευρίζω (Ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου. » Κατέγνωσται δὲ μελίκρητον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς καταγυιοῖ τοὺς πίνοντας, « Ἱππκρ.

Κατα-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἐντελῶς, ἐξασκῶ διὰ συνεχοῦς γυμνασίας. 2) ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου (καταναλίσκω) εἰς γυμνάσματα.

Κατα-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω ἐντελῶς.

Καταγύνης, αικος (ὁ). γυναικομανής, ἔκδοτος εἰς τὰς γυναῖκας.

Κατ-άγγω, Μ. άγξω. Σφίγγω δυνατὰ (ἀπὸ τὸν λαιμόν), στενοχωρῶ παρὰ πολύ, (κοιν.) πατῶ 'στὸν λαιμόν, καταναγκάζω.

Κατ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Κατήγαγον κτλ.). (ἐν γέν.) Φέρω τι ἀπὸ 'πάνω κάτω (ἀπὸ ὑψηλότερον εἰς χαμηλότερον μέρος), καταιβάζω. » Κατήγαγον τὸν Δία μαγεύσαντες, « Πλ. » Ἑρμῆς ψυχὰς κατάγων, « Ὀδ. Ω. » Πομπὴν (ἢ Θρίαμβον) κατάγειν, « Συν., Πλ., πομπεύειν, θριαμβεύειν. » Ἔρια (» Κρόκην) κατάγειν, « Ακ. (καὶ χωρὶς τῶν οὐσ.) » Ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν, « Πλάτ., γνέθειν νῆμα, (ὅθεν Κάταγμα). (ᾗ προθετ.) » Ἐπὶ νῆας καταξέμεν, « Ἰλ. Ζ. » Εἰς ἐκκλησίαν κατάγειν, « Αἰλ., εἰσάγειν. » Σαγήνην κατάγοντες, « Πλ., τραβῶντες τὸν γρῖπον εἰς τὴν ξηράν. (ὅθ. 2) φέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ πέλαγος εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζω, (καὶ συνκδχ.) κυριεύω ὡς καταδρομεὺς πλοῖον καὶ τὸ φέρω ἐκεῖ ὅπου θέλω, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνω μπόνα-πρέζα. » Κρήτην δὲ κατήγαγεν ἴς ἀνέμοιο, ἱέμενον Τροίην δε, « Ὀδ. Τ. » Κατάγειν τὰ χρήματα εἰς Χίον, « Δμ. » Κατάγειν τὰ πλοῖα, « Ξεν., Δμ. » Ἐληΐζοντο ᾗ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἐς Γεραιστὸν ἐννύχιαι κατάγοντο (αἱ νῆες), « Ὀδ. Γ. (καὶ ὡς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν) » Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθ' ἐς λιμένα, « Ὀδ. Κ. (ὅθ.) » Καταγόμενα, « Στρβ., τὰ ἐμπορικὰ φορτία. 3) φέρω τινὰ ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του, ἀνακαλῶ ἐξόριστον εἰς τὴν πατρίδα του (βασιλέα ἔκπτωτον εἰς τὸν θρόνον του κτλ.). » Κατάγειν τοὺς φυγάδας, « Ξεν. » Κατάγειν τὴν στρατιήν, « Ἡρ. (ᾗ πθ.) » Εἰς τὴν ἀίδιον οἴκησιν κατήγετο, « Ξεν. 4) (μσ.) ξεπεζεύω (ἐρχόμενος ἀπὸ δρόμον) πουθενὰ, (συνκδχ.) κωνεύω. » Κατάγεσθαι εἰς πανδοχεῖον, « Πλ. » Προξενεῖς δὲ αὐτῶν ᾗ κατάγονται ἀεὶ παρὰ σοί, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ.) » Ὅτι βούλοιτο κατάγεσθαι, « αὐτ., (παρβλ. Καταλύω). 5) (πθ. μτφορ.) γενεαλογοῦμαι (ἔχω τὴν καταγωγήν μου) ἀπό. » Κατάγομαι ἐκ (ἢ ἀπό) τινος, « Βυζ.

Καταγωγεῖον (τὸ), = Καταγώγιον, κατάλυμα, κωνάκι.

Καταγωγὴ (ἡ). τὸ κατάγειν ἢ κατάγεσθαι, καταίβασμα· φθάσιμον καὶ ἄραγμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα· κώνευμα· ἀνάκλησις (κάθοδος) ἐξορίστου κτλ. (μτφορ.) γενεαλογία. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Καταγώγιον, κατάλυμα, κωνάκι. » Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κακ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, « Ακ.

Καταγωγικός, ή, όν, τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀναγωγικός.

Καταγώγιον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὀπ. κατάγεται (κωνεύει, ξεπεζεύει) τις, σταθμὸς κατάλυμα, πανδοχεῖον, (Τουρκ.) χάνι (Θκ. Γ', 68), (Γαλλ.) pied à terre· (ἐν γέν.) ἐνδιαίτημα. 2 (πλθ.) Καταγώγια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ τελουμένη διὰ τὴν ἐπάνοδον εὐχαριστήριος θυσία καὶ εὐωχία. (ἰδίως εἰς τὴν Ἔφεσον) ἑορτή τις εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

Καταγωγὶς, ίδος (ἡ). σχοινὶ διὰ τοῦ ὀπ. σύρεταί τι πρὸς τὰ κάτω.

Καταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατάγων (σύρων τι πρὸς τὰ κάτω), (ὅθ.) μάγος (διότι ἐπιστεύοντο ὅτι καταίβαζον τὴν σελήνην κτλ.). 2) (πθ.) ὅπου κατάγονται τὰ πλοῖα. » Λιμὴν—, « Σχλ.

Κατ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Καταβάλλω (Καταπονῶ) τινα εἰς τὸν ἀγῶνα, (ἐν γέν.) νικῶ, κατατροπόνω.

Καταγώνισις, εως (ἡ) καὶ

Καταγωνισμὸς (ὁ). τὸ καταγωνίζεσθαί τινα, κατατρόπωσις.

Καταγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταγωνισάμενός τινα, νικητής.

Κατα-δαίνυμι, Μ. δαίσω. Καταδαπανῶ τι πρὸς εὐωχίαν. ||. (μσ.) κατατρώγω. » Ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας, « Θκρ. (καὶ μτνμ.) » Ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο, « Παυσ.

Κατα-δαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. διαμερίζω· διαμελίζω.

Κατα-δάκνω, Μ. δήξομαι, Π. δαγκάνω δυνατά.

Κατα-δακρύω, Μ. ύσω. Κλαίω μὲ ὑπερβολὴν, θρηνολογῶ διά· (μτβτ.) κινῶ εἰς δάκρυα. » Δείσας μὴ καταδακρύσειε τὸν στρατὸν ὁρῶντα, « Ἀππ.

Κατα-δακτυλίζω, Μ. ίσω, = Σκιμαλίζω, (ὅθεν)

Καταδακτυλικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδακτυλίζειν.

Κατα-δαμάζω, Μ. άσω. Δαμάζω ἐντελῶς, καταπονῶ, ταπεινόνω, καθυποτάσσω.

Κατα-δάμναμαι, Π. ἀντὶ Καταδαμάζω.

Καταδάνειος (ὁ, ἡ). καταχρεωμένος. » Οὐσία—, « Διόδ.

Κατα-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ τι ὅλως διόλου ἢ κακὴν-κακῶς, κατεξοδεύω.

Καταδαπάνη (ἡ). τὸ καταδαπανᾷν, καταδαπάνησις, κατανάλωσις.

Καταδαπανητικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ καταδαπανᾷν ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος, καταναλωτικός.

Κατα-δάπτω, Μ. δάψω, Π. καταξεσχίζω καὶ κατατρώγω (καθὼς τὰ θηρία).

Κατα-δαρδάπτω (ἡ-δάρπτω), Π. = τῷ προηγ.

Κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Κατέδαρθον καὶ Π. Κατεδραθον ᾗ πθ. Κατεδάρθην; πρκ. Καταδεδάρθηκα)· Πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· ἀποκοιμῶμαι. » Διηγέρθη γὰρ ἄν, ἄρτι καὶ μόγις καταδαρθείς, « Ὑπόθ. Ὀρ.

Καταδέδασται, πθ. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Καταδαίνυμι.

†Καταδέδαιτο, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατεδέδεκτο.

Κατα-δεδίσσομαι (ττομαι), Μ. ίξομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κατατρομάζω.

Καταδεὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀτελὴς. ||. (τὸ συγκρ.) Καταδεέστερος, α, ον, (μὲ γεν.), κατώτερος, ὑποδεέστερος, [ἐκ τοῦ

Καταδεῖ, Μ. δεήσει, ἀπρσ. Εἶνε ἐλλιπὴς, ἐλλείπει, (ἴδε Καταδέω).

Κατα-δειδίσσομαι, Μ. ίξομαι, Π. ἀντὶ Καταδεδίσσομαι.

Κατα-δείδω (εὐχρηστότ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνς. Καταδέδοικα), Μ. δείσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, ξυπτάζομαι, τρομάζω. ||. (ἐνίοτε, κατὰ μέλλ. ᾗ ἀόρ., μτβτ.) φοβίζω, τρομάζω.

Κατα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἀποδείχνω· κοθίστημι, εἰσάγω. » Ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες, « Ἡρ.

Κατα-δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) παραμελῶ τι ὑπὸ δειλίας. » Οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου, οὔτε μὴν κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ,τι ἡμᾶς παρεκάλεσε, « Ξεν.

Κατα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω (εἰς τὸ δεῖπνόν μου). » Τὸν Ἄπιν ἀποσφάξαντα καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων, « Πλ.

;Κατάδειπνον (τὸ), Π. ἀδκμ. ἀντὶ Δεῖπνον, τροφὴ, φαγητόν. » Οἰωνῶν—, « Μανέθ.

Κατάδενδρος (ὁ, ἡ). κατάφυτος (γεμάτος) ἀπὸ δένδρα.

Κατα-δενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι κατάδενδρος, γεμίζω ἀπὸ δένδρα.

Κατα-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Παρακαλῶ θερμῶς (ἐπιμόνως).

Κατα-δέομαι-οῦμαι, Μ. δεθήσομαι, πθ. τοῦ Καταδέω.

Κατα-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Κατέδρακον κτλ.), Π. ἀντὶ Καθοράω, βλέπω ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος). » Οὐδέποτ' αὐτοὺς ἠέλιος καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν, « Ὀδ. Α., δὲν τοὺς βλέπει ποτὲ ὁ ἥλιος. (καὶ κατὰ τμσ.) » Κατὰ δ' ἔδρακον οὐκ ἐπίοπτα βένθεα, « Ὀππ.

Κατάδεσις [καταδέω], εως (ἡ). δέσιμον σφικτόν· μάγευμα.

Κατα-δεσμεύω καὶ Κατα-δεσμέω-ῶ, Μ. εύσω. Δένω σφικτὰ, δεσμεύω.

Κατάδεσμος (ὁ). δεσμὸς στερεὸς, κομπόδεμα. (χειρουργ.) φάσκιωμα. (συνκδχ.) μάγευμα μὲ δέσιμον κόμπου, (κοιν.) ἀμπόδεμα. » Ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους ‖

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐρωτικὰς κατανάγκας. « Συν. (καὶ πρὸς γεν.) «Ὧν λατρίδα κατάδεσμον ἤδης,» Θεμπ.

†Καταδέτης, ου (ὁ). εἶδος δεσμοῦ (δεσίματος).

Κατάδετος (ὁ, ἡ). δεμένος ἀφικτὰ ἢ παντοχόθεν.

Κατα-δεύω, Μ. δεύσω. Μουσκεύω ὅλως διόλου, κάμνω μούσκευμα, καταβρέχω.

Κατα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι μὲ εὐχαριστησιν, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως. ἀναλαμβάνω (ἀναδέχομαι) προθύμως· ἀνέχομαι μὲ ταπείνωσιν, ὑποφέρω (συγκατανεύω) ἀπὸ μετριότητα. (ἐπὶ φαγητῶν) σηκόνει τὸ στομάχι μου.

Κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω ἀφικτὰ (δυνατά)· (χειρουργ.) φασκιόνω. (συνδεσμ.) δένω διὰ μαγικοῦ κόμπου, (κοιν.) ἀμποδένω. (μτφορ.) ἐμποδίζω, ὑποχρεόνω, περιορίζω· (ὅθ. μὲ ἀπαρ.) καταψηφίζομαι, ἐξελέγχω, (καθὼς καὶ τὸ Λατ. & Γαλλ.) convincere. « Ἢν μὲν καταδήσωσιν αὐτὸν ἐπιορκῆσαι.., ἢν δὲ ἀπολύσωσι, « Ἡρ.

Κατα-δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐλλιπὴς κατά τι. « Ἐνδεκα μυριάδες καταδέουσαι μιᾶς χιλιάδος, « Ἡρ., ἔλειπε μιὰ χιλιάδα ἕνα ἦνε 110,000, δηλ. ἦσαν 109,000. (καὶ ἀπρ.) «καταδεῖ δύο νηῶν εἰς τὸν ἀριθμόν, « αὐτ., ἐχρειάζοντο δύο καράβια ἀκόμη ἕνα ἦνε σωστὸ ὁ ἀριθμός. 2) (μτφορ.) εἶμαι κατώτερός (καταδεέστερος) τινος. « Ἀνδρὸς ἰδιώτου καταδέουσιν εἰς εὐδαιμονίαν, « Παυσ., (παρβλ. Ἐνδέω).

Καταδεῶς (τὸ συγκρ. Καταδεέστερως καὶ Καταδεέστερον), ἐπῤ. Ἐλλειπῶς, ἀτελῶς.

Κατα-δηΐω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Καταδηόω.

Κατα-δηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Καταλυμαίνομαι, Καταβλάπτω.

Κατάδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῤ.) = δήλως. Πολλὰ φανερὸς, ὁλοφάνερος.

‡Καταδημα (τὸ), [καταδέω]. τὸ ἐλλεῖπον, τὸ μεταξὺ κενὸν διάστημα.

Κατα-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ἐντελῶς τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ μὲ τὴν δημαγωγίαν μου, ἐξαπατῶ διὰ κολακειῶν τὸν δῆμον. 2) καταστασιάζω τινὰ διὰ τῆς δημαγωγίας μου.

Καταδημαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δημηγορῶ κατά τινος.

Κατα-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ τι εἰς δημιουργήματα (τεχνουργήματα).

Κατα-δημοβορέω-ῶ, Μ, ήσω. Καταπρώγω τὰ δημόσια (ἴδε Δημοβόρος). 2) καταδαπανῶ τι εἰς τὸν δῆμον. « Λαοῖσι δότω καταδημιοβορῆσαι, « Ἰλ. Σ., νὰ τὰ φάγῃ (νὰ τὰ μοιρασθῇ) ὁ λαός.

Κατα-δημοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, (χειρότερον τοῦ) Καταδημαγωγέω.

†Κατα-δημ. μεριζω, Μ. ίσω, γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Καταδημοβορέω (2).

Κατα-δρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφανίζω (Ἐρημόνω) τόπον τινὰ ὡς ἐχθρός.

†Κατα-δηριάομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατα δηριτόμαι (τῆς πρωθ. ἀναφερομένης εἰς τὸ προηγούμενον ὄνομα, ἴδε Κατὰ, εἰς τὸ τέλος).

Κατα-διαίνω (χ. Μ.). Καταμουσκεύω.

Καταδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Καταδιεῖλον κτλ.). Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι μετ' ἄλλων) τι ὡς λάφυρον ἢ καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατα-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κρίνων ὡς διαιτητὴς καταδικάζω. ||. (μσ.) κερδίζω κατά τινος ἐνώπιον διαιτητῶν τὴν κρίσιν μου. « Οὐδὲ δίαιταν καταδιαιτησάμενος οὐδενός, « Ασ., (παρβλ. Καταδικάζω).

Κατα-δι-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φιλιόνω ὅλως διόλου ἢ, Ξαναφιλιόνω.

Κατα-δια-πλεκέω-ῶ, Μ. ώσω. = Διαπλεκόω.

Κατα-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Διαφθείρω) ἐντελῶς, καταφανίζω.

Κατα-δια-χέω, Μ. χεύσω. Διαχέω ἐντελῶς.

Καταδιδάσκω, Μ. διδάξω. Κακῶς ἢ Ἐντελῶς διδάσκω. (εἰς τὸν Κλημ. Προτρ. Β', 13, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταδείξας).

Κατα-διδόω-ῶ, Ιων. ἀντὶ Καταδίδωμι.

Κατα-διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω κακὴν κακῶς, σκορπίζομαι ἔνθεν κακεῖθεν· ἀποφεύγω· διαφεύγω.

Κατα-δίδωμι, Μ. κατα-δώσω. Δίδω τι ἔνθεν κακεῖθεν, διαμοιράζω. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι (ἔχω τὰς ἐκβολάς μου) εἰς. « Ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ.

Κατα-δι-ίστημι, Μ. καταδι-στήσω. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ὅλως διόλου.

Κατα-δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω κατά τινος, ἀποφασίζω ὅτι εἶνε ἔνοχος, (ἐπμ.) ἐπιβάλλω δικαστικῶς ποινήν. « Καταδικάζειν τινὸς θάνατον (ἢ) θανάτῳ τινὰ (ἢ) θανάτου τινός, « Δξ. (ἴδε καὶ Κατακρίνω). ||. (μσ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου καὶ κάμνω νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικός μου. « Χρημάτων καταδικάσατο ἑκατέρου τῶν Ἑλλανοδικῶν, « Παυσ. «Ἐως ἂν ἐκπίσῃ ἢ πείσῃ τὸν καταδικασάμενον, « Πλάτ.

Καταδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταδικάζων τινὰ ὡς δικαστὴς· ὁ κερδίζων τὴν κρίσιν διάδικος.

Καταδίκη (ἡ). ἡ κατὰ τὰ ὑπόδικα ἀπόφασις καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς αὐτὴν ποινή.

Κατάδικος (ὁ, ἡ). ὁ καταδικασθεὶς ὑπόδικος. (μὲ γεν.) « Θανάτου (« Φυγῆς κτλ.)—, « Διοδ., καταδικασμένος εἰς.

Κατα-δικόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταδικάζω.

Κατα-διφθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλου (Καπαδίζω) μὲ διφθέρας.

Κατα-διψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ ἢ (μτβτ.) Κάμνω τινὰ νὰ διψήσῃ μὲ ὑπερβολήν.

Κατάδιψος (ὁ, ἡ). διψασμένος μὲ ὑπερβολήν.

Καταδιωκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταδιώκειν.

Κατα-διώκω, Μ. διώξομαι. Κυνηγῶ τινα κατόπιν· Κατατρέχω. (μτνμ.) θηρεύω τι μὲ πολλὴν προσπάθειαν, « Καταδιώκοντες τὴν ἐν τούτοις εὐχέρειαν, « Πλδ.

Καταδίωξις, εως (ἡ). κυνήγημα κατόπιν, καταδρομή.

Κατα-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω, ἀόρ. κθ. Καταδοκήθην). Ἔχω κακὴν ἰδέαν (δόξαν) περί τινος, τὸν ὑποπτεύω. « Καταδόξαντες οἱ ἐς εἶναι κλῶπας, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Καταδοκηθεὶς φονεὺς εἶναι, « Ἀντφ., (παρβλ. Καταδοξάζω).

Κατα-δολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Καταζαλίζω (Πανοκεφαλῶ) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου. (Γρρ.) μελετῶ.

Κατα-δοξάζω, Μ. άσω, = Καταδοκέω, Ἔχω κακὴν ἢ ἐσφαλμένην ἰδέαν (δόξαν) περί τινος, κρίνω κακῶς. 2) εἶμαι πεπεισμένος. 3) (ἐκκλησ.) δοξάζω μεγάλως τινὰ, αὐξάνω τὴν δόξαν του.

Κατα-δορατίζω, Μ. ίσω. Κατατρυπῶ διὰ τοῦ δόρατος, Κατακοντίζω.

Καταδουλίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ Δ. ίξομαι, Ἐπγρφ. ἀντὶ Καταδουλόομαι, (ὄθεν:

†Καταδουλισμὸς (ὁ), ἀντὶ Καταδούλωσις.

Κατα-δουλόω-ῶ & (μσ.) δουλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ διὰ τῆς βίας δοῦλόν (σκλάβον) μου, καθυποτάσσω εἰς δουλείαν, ὑποδουλόνω. (τρπ.) ταπεινόνω τὸ φρόνημά τινος, τὸν κάμνω ἀνανδρον.

Καταδούλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκλάβωμα διὰ τῆς βίας, ὑποδούλωσις.

Κατάδουπα (τὰ). οἱ καταῤῥάκται τοῦ Νείλου, ἓξ τοῦ

Κατα-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Κατέδουπον), Π. πίπτω μὲ κρότον μέγαν, καταπίπτω καὶ κάμνω δοῦπον. 2) (μτβτ.) ξεκουφαίνω, παραζαλίζω.

Κατάδουποι (οἱ). οἱ καταῤῥάκται τοῦ Νείλου καὶ (;) αὐτοὶ οἱ κατοικοῦντες παρ' αὐτούς.

Καταδοχὴ (ἡ). τὸ καταδέχεσθαι, δεξίωσις· παραδοχὴ, ἀποδοχὴ· ἀνάκλησις ἐξορίστου.

Κατα-δράθω, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταδαρθάνω.

Καταδράμιον, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατρέχω.

Κατα-δράσσομαι (ττωμαι), Μ. δράξομαι. Δράττομαι ἀκριβῶς, (μτφορ.) κατανοῶ. « Τοῖς ἐπιχειροῦσι μὲν εἰς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν, μὴ καταδραττομένοις δὲ αὐτῆς ἀκριβῶς, « Πρόκλ.

Κατα-δρέπω, Μ. δρέψω. Κόπτω (Συνάζω) φύλλα κτλ. ἀπὸ δένδρον.

Καταδρομὴ (ἡ). ἐπιδρομὴ (κυρ. ἱππικοῦ), λεηλασία· καταδίωξις. (μτνμ.) καταφορὰ διὰ λόγων, σφοδρὰ κατηγορία· κατατρεγμός. 2) κατηφύγιον· κρύπτα, τρύπα (φωλεὰ) θηρίου.

Κατάδρομος (ὁ, ἡ). Π. ὁ παθὼν καταδρομὴν (ἐπιδρομὴν), κατατρεχθείς. « Μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα δηΐῳ τε λύγγι, « Εὐρ. ||. (οὐσ.) τὸ κατωφερὲς τεντωμένων σχοινὶ ἐπὶ τοῦ ὁπ. κάμνουν τὰς ἐπιδείξεις των οἱ σχοινοβάται εἰς τὸ θέατρον.

Κατα-δροσίζω, Μ. ίσω. Καταβρέχω μὲ δρόσον.

Καταδρύμια (τὰ), [καταδρύπτω]. τὰ καταξεσχισμένα μὲ τὰ ὀνύχια μέρη, (χυδ.) τσουγγρανιὰ· τσουγγρανίσματα.

Καταδρυμὸς (ὁ, ἡ). πλήρης δρυμῶν, ὅλος γεμάτος ἀπὸ δάση.

Κατα-δρύπτω, Μ. δρύψω. Καταξεσχίζω μὲ τὰ ὀνύχια, (κοιν.) τσουγγρανίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα·δρυφάσσω, Μ. άξω. Περικλείω πανταχόθεν μὲ δρύφακτον (ἴδε τὴν λέξ.), περιφράσσω, ἐξασφαλίζω.

Καταδυναστεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς βίας κατάθλιψις, τυραννία, [ἐκ τοῦ

Κατα·δυναστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Καταχρῶμαι τὴν δύναμίν (τὴν δυναστείαν) μου κατά τινος, τυραννῶ· καταθλίβω· καταπονῶ, καταναγκάζω. (πθ.) εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ δαίμονος. » Εἰσὶν ἀπὸ θυγατέρων ὑμῶν καταδυναστευόμεναι, « Γρφ., δαιμονιζόμεναι.

Κατα·δύνω, = Καταδύομαι.

Καταδύς, ῦσα, ύν, άόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταδύομαι.

Κατάδυσις, εως (ἡ). τὸ καταδύειν ἢ καταδύεσθαι, βούτημα, καταβύθισις. 2) τόπος διὰ τρύπωμα, κρύφτρα, κρυψιῶνας.

Καταδύσεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατάδυθι, [ἐκ τοῦ

Κατα·δύσομαι, μέλλ. (ἐκλαμβ. Π. ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Καταδύομαι.

Κατα·δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ (καὶ μσ. Δυσωποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν, (ἐπμ.) ἐκδυσωπῶ, ἐξιλεόνω.

Κατα·δύω, Μ. δύσω (μσ. άόρ. Κατέδυν κτλ.). Καταβυθίζω. » Τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν, « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Καταδύειν τινὰ τῷ ἄχει, « Ξεν. ‖. (συνηθές. τὸ μσ.) βουτῶ, βουλῶ, καταβυθίζομαι, (ὀθ. ἐπὶ ἡλίου) βασιλεύω. (ἐν γέν.) χόνομαι βαθειὰ ἢ κρυφὰ, ἐμβαίνω· τρυπόνω· κρύπτομαι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου. » Συνέβη τὴν ναῦν αὔτανδρον καταδῦναι, « Πλβ. » Τὰς καταδεδυκυίας ναῦς, « Ξεν. » Ἅμ' ἠελίῳ καταδύντι, « Ὅμ. » Ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκὸς, « Πλ. » Καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος, « αὐτ. » Καταδυσόμεθ' εἰς Ἀΐδαο δόμους, « Ὅμ. » Καταδύονται εἰς φάραγγας, « Ξεν. » Καταδεδυκὼς ·· ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ, « Πλάτ. » Ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς, « Ακ. » Κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἀκούων ταῦτα, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Παρακάθηται καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις, « Δμ. » Οἱ πρέσβεις κατεδύοντο ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ, « Ζώσ. (καὶ Π.) » Δόμον (» Πόλιν) καταδῦναι, « Ὅμ. » Μάχην καταδύμεναι, « αὐτ. » Τεύχεα καταδῦναι (ἢ) καταδύσασθαι, « αὐτ. » Σπάργανα κατέδυνεν, « αὐτ., (παρβλ. Δύω).

Κατ·ᾴδω, Μ. ᾴσομαι, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ψάλλω (Τραγουδῶ) ἔμπροσθέν τινος· περιπαίζω· γεμίζω τὸν τόπον ἢ ξεκουφαίνω μὲ τὰ τραγούδιά μου· (συνκδχ.) γοητεύων καταπραύνω ἢ θεραπεύω, (παρβλ. Ἐπᾴδω).

Κατα·δωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφθείρω (ἢ ἐλλ. ἢ πθ. Διαφθείρομαι) διὰ δωροδοκίας. » Ὁπόταν οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ κλέπτουσί τε ἢ καταδωροδοκοῦσι, « Ασ.

Κατ·αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Κατᾴδω.

Κατα·ειμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Καθειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθέννυμι ἢ τοῦ Καθίημι. » Ὄρος καταειμένον ὕλῃ, « Ὀδ. Ν., σκεπασμένον. » Ἐθείρας, αἳ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο, « Ἀπλλν., ἐκρέμοντο κυματίζουσαι. (τὸ δὲ) » Ἰσθμὸς καταειμένος, « αὐτ. (Α'. 939) φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακείμενος (;).

Καταείνυον, Π. παρτ. τοῦ Καταέννυμι.

Καταείσατο, Π. ἀντὶ Καθείσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. άορ. τοῦ Καθέζω ἢ (κατ' ἄλλους) τοῦ Κάτειμι.

Κατα·έννυμι, Π. ἀντὶ Καθέννυμι, σκεπάζω, κατακαλύπτω. » Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, « Ἰλ. Ψ. » Νηοὺς καπνῷ κατείνυον, « Ὀππ.

Κατ·αζαίνω, Μ. ανῶ, Π. καταξηραίνω.

Κατα·ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (άόρ. Κατέβιων κτλ.). Διάγω (Περνῶ) ὅλην μου τὴν ζωήν.

Κατα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (Βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν) διὰ τῆς βίας, (μτφορ.) καταναγκάζω. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ὁδοιπορῶν σταματῶ πουθενὰ (μὲ τὰ ζῶά μου) νὰ ἡσυχάσω, σταθμεύω, καταλύω, (ἐπὶ στρατ.) στρατοπεδεύω, (παρβλ. Ἀναζεύγνυμι).

Κατα·ζευγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τρέφων ζεύγη (ἵππων).

Κατάζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταζευγνύειν, ζεύξιμον· ἕνωσις στερεὰ, σύζευξις. 2) κώνευμα, στρατοπέδευσις. » Ἅμα δὲ ἢ τοὺς μαχομένους ἀνεκαλεῖτο, καὶ καταζευξιν ἐσήμαινεν, ὡς σκιᾶς γοῦν μεταλάβοιεν οἱ στρατιῶται, « Πλ.

Καταζήνασκε, Π. ἀντὶ Κατήζηνε, παρτ. τοῦ Καταζαίνω.

Κατα·ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκοτίζω. » Οὐρανὸν—, « Ἰ. Δαμασκ.

Καταζυγὶς, ίδος (ἡ). ξύλον ἐνόνον δύο ἄλλα.

Κατα·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ μὲ ἀκρίβειαν, ἐξεικονίζω.

†Κατα·ζωμεύω, Μ. εύσω. Ῥοφῶ ἢ Βράζω τι ὡς ἂν ζωμί. » Τὸ γάλα—, « Ἠσύχ.

Κατα·ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω πανταχόθεν, περιζώνω.

Καταζώστης, ου (ὁ). τὸ ζωνάρι (λωρὶ) τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου, (Τουρκ.) κολάνι.

Κατα·θαλασσόω(ττόω)-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου μὲ θάλασσαν, κατακλύζω. 2) καταποντίζω.

Κατα·θαλαττίζω, Μ. ίσω, = Καταθαλασσόω.

Κατα·θάλπω, Μ. θάλψω. Θάλπω (Ζεσταίνω) καλά.

Κατα·θαμβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκπλήττομαι, ἐκθαμβοῦμαι, κατατρομάζω.

Κατα·θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω, παραχόνω, ἐνταφιάζω.

Κατα·θαῤῥέω (θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἔχω ἢ Λαμβάνω θάῤῥος κατά τινος, ξεθαῤῥεύομαι· ἐπιχειρῶ ἀφόβως τι. ἀψηφῶ. » Ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον (τὸν λέοντα ἡ ἀλώπηξ) θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάῤῥησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι, « Μύθ.

Κατα·θαῤῥύνω (θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάῤῥος, ἐν(παρα)θαῤῥύνω· διεγείρω.

Κατα·θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) πρὸς τὰ κάτω. (τρπ.) παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, καλοστοχάζομαι, ἐξετάζω.

Καταθεῖο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ άορ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Καταθείομαι, Π. ἀντὶ Καταθῶμαι, μσ. ἢ

Καταθείομεν, Π. ἀντὶ Καταθῶμεν, ἐνεργ. άορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατίθημι.

Κατα·θέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγω ὅλως διόλου, καταπραύνω διὰ μαγείας, καταγοητεύω.

Κατάθελξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ μαγείας ἐξημέρωσις, καταγοήτευσις.

†Καταθεξῆς, ἐπίρ. (Ἐπγρφ.) ἀντὶ Κατὰ τὸ ἑξῆς.

Κατάθεος (ὁ, ἡ). θεοσεβὴς, θεοφοβούμενος.

Κατα·θεραπεύω, Μ. εύσω. Θεραπεύω ἐντελῶς ἢ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

Κατα·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω παρὰ πολὺ, στεγνόνω εἰς τὸν ἥλιον. » Βότρυας ἐν ὑπερῴῳ—, « Ὀρειβ.

Κατάθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

†Κατα·θέρω, Μ. θερῶ, = Καταθάλπω, Καταθερμαίνω.

; Καταθέσιον (τὸ). μέρος πρὸς ἐναπόθεσιν (κατάθεσιν) πραγμάτων. 2) (μτγν.) ἀντὶ.

Κατάθεσις [κατατίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον κάτω· καταβολὴ, πληρωμή. (γεωργ.) χώσιμον καταβολάδος. (Νμ.) παρακατάθεσις (ὑποθήκης κτλ.). παράστασις διὰ λόγου, (Γαλλ.) déposition κτλ. (ἐνίοτε) κατάπαυσις. » Πολέμου—, « Σδ., (ἴδε ἢ τὸ ῥῆμα).

Καταθετέον, θετ. τοῦ Κατατίθημι.

Καταθέτης, ου (ὁ). ὁ καταθέτων τι, (κυρ. δὲ) παρακαταθέτης ἢ μάρτυς.

Κατα·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω τρέχων, (ἐπὶ πλοίων) καταπλέω μὲ οὔριον ἄνεμον. 2) κατατρέχω, ἀφανίζω δι' ἐπιδρομῆς τόπον τινά· (μτφορ.) ἐξελέγχω διὰ σφοδρῶν ἐπιχειρημάτων. » Ἄγαν·· τὸν ἑταῖρόν μου καταθέομεν, « Πλάτ.

Κατα·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθεάομαι.

Καταθεώρησις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.

Κατάθηαι, Ἰων. ἀντὶ Κατάθῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. άορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατίθημι.

Κατα·θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι καλῶς, τὸ κάμνω πολλὰ κοπτερὸν ἢ σουβλερόν. (μτφορ.) παροξύνω, ἐρεθίζω.

Καταθήκη (ἡ), [κατατίθημι]. παρακαταθήκη, (Λατ.) depositum.

Κατα·θηλύνω, Μ. υνῶ. Χαυνόνω ὅλως διόλου, ἐκθηλύνω. » Καρποὶ.. κατατεθηλυσμένοι καὶ ἀτελέες ὑπὸ πουλυπληθίης τοῦ ὕδατος, « Ἱππκρ.

(Κατα·θήπω), ἄχρ. ἐνς. πρὸς παραγ. τοῦ Κατατέθηπα.

Κατα·θλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω, κατατσακκίζω.

Κατα·θλέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαι. » Ὤσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν, « Πλ. 2) γυμνάζω (καὶ πθ. γυμνάζομαι) ἐντελῶς, ἐξασκῶ, -οῦμαι. » Ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατηθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις στρατιωτῶν, « Σδ.

Κατα·θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Στενοχωρῶ) πανταχόθεν, συνθλίβω· συμπνίγω. (μτφορ.) κατατυραννῶ, καταπιέζω.

Κατάθλιψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στενοχώρημα· καταπίεσις.

Κατα·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀποθνήσκω. » Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, « Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φ. (καὶ καταχρ.) » Μέλι κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον, « Μόσχ., ἐχάλασεν.

Καταθνητός, ή, όν, Π. ἀντὶ Θνητός.

Κατα·θοινάω-ῶ, (καὶ συχνότ. μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Κατατρώγω, Κατευωχοῦμαι.

Καταθοίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταφάγωμα.

Κατα·θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω (Σκοτίζω, Ἀμαυρόνω) ὅλως διόλου.

Κατα·θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶν ἀποστομόνω τινὰ (τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ). 2) λέγω τι μεγαλοφώνως (μὲ πολὺν θόρυβον).

Καταθορών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταθρώσκω.

Κατα·θρασύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θράσος, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ μσ. γίνομαι) πολλὰ θρασύς. » Τῆς μὲν φάλαγγος ἡμῶν κατεθρασύνοντο, τῆς δὲ ἀρετῆς τοῦ βασιλέως ἐάλωσαν, « Θμς.

Κατάθραυστος (ὁ, ἡ). κατατσακκισμένος, κοπανισμένος, [ἐκ τοῦ

Κατα·θραύω, Μ. θραύσω. Κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω.

Κατ·αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθοράω, Καταθεάομαι.

Κατα·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Θρηνολογῶ τινα πικρῶς.

Κατα·θριαμβεύω, Μ. εύσω. Θριαμβεύω κατά (ἐπὶ κακῷ) τινος. » Ἀηδία καταθριαμβεύει τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐκείνης, « Θ. Μετοχ.

Κατα·θροέω-ῶ καὶ

Κατα·θρυλέω (θρυλλέω;)-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθορυβέω.

Κατα·θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω. Κάμνω τι ὅλως διόλου εὔθραυστον. (μτφορ.) ἐκνευρίζω, καταθηλύνω. » Καταθρύπτουσιν ἐν αὐτῷ τὸ σπλάγχνον, « Γαλ.

Κατα·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Κατέθορον). Πηδῶ ἀπὸ 'πάνω κάτω, καταβαίνω μὲ ὁρμήν. » Ῥόος. . οἴδματι παφλάζοντι καταθρώσκων, « Νόνν.

Κατ·αθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθυμῶ (Χάνω τὴν προθυμίαν μου, Καταπίπτω) ὅλως διόλου.

Καταθύμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ κατὰ θυμόν (κατ' εὐχήν) τινος ὢν ἢ γινόμενος, ἐπιθυμητός, εὐάρεστος. » Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται, « Θγν. ἢ 2) Π. τὸν ὀπ. ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν μνήμην) του. » Μή τοι θάνατος καταθύμιος ἔσω, « Ἰλ. Κ., μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου (μὴ ἐνθυμῆσαι) τὸν θάνατον.

Καταθυμίως ἐπίρ. Κατ' εὐχήν· εὐαρέσως.

Κατα·θυμοδορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγεται ἡ καρδιά μου, κατατήκομαι (ἀπὸ λύπην, ἀπὸ συλλογὴν κτλ.).

Κατα·θυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Θυμόνω μὲ ὑπερβολήν, καταθυμόνω.

Κατα·θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω, καταναλίσκω τὸ θῦμα ἢ ὡς θῦμα. καθιερόνω, ἀφιερόνω. » Τὴν δεκάτην καταθύειν ἑκάστου ἔτους, « Ξεν. 2) (μσ.) καίω φάρμακα (θύα) πρὸς βλάβην τινός, μαγεύω.

Κατα·θωπεύω, Μ. εύσω. Ἡμερόνω (Καταπραΰνω) τινὰ μὲ τὰς κολακείας μου.

Κατα·θωρακίζω, Μ. ήσω. Καθοπλίζω μὲ θώρακα.

Καταιβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Κατάβασις, κάθοδος, ἀποβασις ἐχθρῶν (κυρ. εἰς τὸ παράλιον), (Γαλλ.) descente. ||. (πλθ.) Κατα βασίαι (αἱ), ἀστραπαὶ ᾗ βρονταὶ (κυρ. αἱ συνοδεύουσαι τὴν ἐμφάνισιν θεοῦ εἰς τὸ θέατρον).

Καταιβάσιος (ὁ, ἡ), = Καταιβάτης (κεραυνός).

Καταίβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κατάβασις.

Καταιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ καταβαίνων ἢ καταβιβάζων. » Ζεὺς —, « Ἀρςφ., ὁ κεραυνοβόλος. » Ἀπόλλων —, « Σχλ. Εὐρ., ὁ εὐκολύνων τὴν κάθοδον τῶν φυγάδων ἢ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν τῶν ἀποδημούντων. » Ἀγέρων —, « Εὐρ., ὁ καταβιβάζων τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν ᾅδην. » Κεραυνὸς —, « Αἰσχλ., ὁ ἄλλ. Σκηπτὸς καὶ Πρηςήρ. (ᾗ χ. τοῦ οὐσ.) » Πληγεὶς καταιβάτῃ, « Νικ. Χρον.

Καταιβάτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καταιβάτης. » Κέλευθος —, « Ἀπλλν., Νόνν., ἡ κατωφερὴς, κατηφορική. » Σελήνης —, « Σχλ. Ἀπλλν., ἡ καταβιβάζουσα μὲ τὰς μαγείας της τὴν σελήνην.

Καταιβατὸς, ή, όν, Π. διὰ τοῦ ὀπ. δύναταί τις νὰ καταβῇ.

Καταίγδην [καταίσσω], ἐπίρ. Π. ὁρμητικῶς, ὡς ἂν καταιγίς.

Καταιγιδώδης, ευς (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καταιγίδα, σφοδρὸς, ὁρμητικός.

Κατ·αιγίζω, Μ. ήσω. Προξενῶ (Συνοδεύομαι μὲ) καταιγίδα, ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) ὡς καταιγίς. » Ἀνέμου λαμπροῦ καταιγίσαντος εἰς τὴν πυρὰν καὶ φλόγα πολλὴν ἐγείραντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ὑπὸ ἀνέμων καταιγίζηται ὁ Πόντος, « Ἀρετ. (καὶ μτνμ.) » Ὁκόταν δὲ καταιγίζωσι αἱ νοῦσοι, « Ἱππκρ.

‡Καταίγιος (ὁ, ἡ), = Καταιγιδώδης.

Καταιγὶς [καταίσσω], ίδος (ἡ). (κυρ.) ὁ καταπίπτων ἐξαίφνης ἀπὸ τὰ νέφη σφοδρὸς ἄνεμος, (ἐν γέν.) φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη (κυρ. καὶ μτφορ.).

Καταιγισμὸς (ὁ), = Καταιγὶς, (μτφορ.) ὁ σφοδρὸς καὶ δυσκάθεκτος τῶν παθῶν ἐρεθισμός.

Κατ·αιδέω-ῶ, Π. αιδέσω, = Καταδυσωπέω, κάμνω τινὰ νὰ κατεντραπῇ. ||. (μσ.) κατεντρέπομαι ἢ μετανοῶ πολὺ διά τι· σέβομαί τινα κατὰ πολλά. » Ναί, ναί, καταιδέσθητί γε πατρῷον Δία, « Ἀρςφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπεί μ' ἀφῆκε καὶ κατῃδέσθη κτανεῖν, « Εὐρ.

Κατ·αιθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι καὶ τὸ κάμνω στάκτην· μαυρίζω μὲ καπνιὰν, (χυδ.) μουντζουρόνω. (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, τὸν ἀποστομόνω, (κοιν., ἀπὸ τῆς αὐτῆς μεταφορᾶς) ἀποσβολόνω.

Καταίθυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταιγίζων, ῥαγδαῖος, ὁρμητικός. » Ὄμβρος —, « Ἡσύχ., [ἐκ τοῦ

Κατ·αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κυματίζω ὡς ἂν τὴν φλόγα· καταλάμπω, καταφωτίζω· ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν (;).

Κατ·αίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Κατακαίω, καταφλέγω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει, « Θκρ.

Κατ·αικίζω, Μ. ίσω. Κακομεταχειρίζομαί τι εἰς τρόπον ὥστε καταντᾷ διόλου ἀγνώριστον

Καταίνεσις, εως (ἡ) συγκατάνευσις, συγκατάθεσις· ὑπόσχεσις κτλ. [ἐκ τοῦ

Κατ·αινέω-ῶ, Μ. έσω καὶ Π. ήσω. Στέργω, συμφωνῶ, συγκατανεύω· δίδω τὸν λόγον μου (ἰδιαιτ. εἰς ὑπανδρείαν), ὑπόσχομαι· ἐγκρίνω.

Κατάϊξ, ικος (ἡ), Π. ἀντὶ Καταιγίς.

Κατ·αιονάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω, καταβρέχω. (ἰατρ.) μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν σφουγγάρια μουσχευμένα ἢ περιχύματα, (Γαλλ.) bassiner, (παρβλ. Καταντλέω).

Καταιόνημα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς καταιόνησιν ὑγρόν.

Καταιόνησις, εως (ἡ). καταβρεξις, περέχυμα, (ἰατρ.) ἐπίχυσις ἢ ἐπίθεσις ὑγροῦ πρὸς θεραπείαν, (Γαλλ.) lotion.

Κατ·αιονίζω, Μ. ίσω, = Καταιονάω.

Κατ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω, ἰων. ἀντὶ Καθαιρέω.

Κατ·αίρω, Μ. αρῶ. Καταβαίνω· φθάνω διὰ θαλάσσης πουθενὰ, ἀράζω· (διὰ ξηρᾶς) κωνεύω· στρατοπεδεύω. (ἐν γέν.) ἀφικνοῦμαι. » Ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας!, « Πλάτ. (ᾗ ἐπὶ ζ.) » Αἱ μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον θύμον καταίρουσι, « Πλ.

Κατ·αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι καλῶς, καταλαμβάνω.

†Καταίσιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' αἶσαν γινόμενος, πεπρωμένος· εὔλογος, ἀνάλογος· αἴσιος.

Κατ·αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναισιμόω, ἀδειάζω (εὐκαιρόνω) 'ως τὸν πάτον (τὸ ποτῆρι κτλ.), καταναλίσκω. » Κατῃσίμωται πάντα τἀκροκώλια, « (Εὔβουλ. παρ') Ἀθ.

Καταίσιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ αἴσιος (εὔλογος, καλορρίζικος κτλ.).

Κατ·αίσσω, Μ. αίξω, Π. πηδῶ μὲ ὁρμὴν κάτω ἀπὸ ἢ κατά τινος, ῥίπτομαι ἀπὸ 'πάνω· (μὲ αἰτ.) διατρέχω ὡς ἀστραπὴ διάστημά τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

Κατ·αισχρεύομαι, Μ. εύσομαι. Αἰσχρολογῶ κατά τινος.

Καταισχυμμὸς (ὁ). τὸ καταισχύνειν ἢ καταισχύνεσθαι, ἀτιμασμα, κατεντρόπιασμα.

Καταισχυντὴρ, Π. ἀντὶ

Καταισχυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταισχύνων (κατεντροπιάζων) τινά.

Κατ·αισχύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Ἀτιμάζω ὅλως διόλου, κατεντροπιάζω· κάμνω τινὰ νὰ κατεντραπῇ. ||. (μσ.) κατεντρέπομαι διά τι· συστέλλομαι ἀπό τινος, τὸν σέβομαι.

Κατα·ίσχω, Π. ἀντὶ Κατίσχω, κατέχω.

Κατ·αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ πθ. αθήσομαι. Κατηγορῶ, καταμέμφομαι, ῥίπτω ὅλον τὸ σφάλμα (τὴν αἰτίαν) εἴς τινα, τὸν κάμνω ἔνοχον » Εἰ μὴ καὶ τῶν τοξοτῶν οὐ τὰ βέλη καταιτιάσῃ, ἀλλ' οὐ τοὺς τοξεύοντας, « Γργ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Χρήματα αὐτὸν εἰληφέναι κατῃτιᾶτο, « Δ. Κάσσ. (καὶ πθ.) » Τοῦ δὲ καταιτιαθέντας ἀπέκτειναν, « Θκ., (ὀθ.

Καταιτίασις, εως (ἡ). κατάμεμψις, κατηγορία.

Καταίτυξ [καταί, τεύχω], υγος (ἡ). εἰδ. περικεφαλαίας χαμηλῆς καὶ χωρὶς λόφον (φοῦνταν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατ·αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρέμαμαι ἀπό τινος πρὸς τὰ κάτω, κυματίζω. » Θύσανοι κατῃωρεῦντο, « Ἡσ.

Κατα·καγχάζω, Μ. άσω. (μὲ γέν.) Γελῶ δυνατὰ (Χαχλανίζω) κατά τινος, καταγελῶ, περιγελῶ.

Κατακαῆμεν, Δ. ἀντὶ Κατακαῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

;Κατα·καιάθω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Κατακαίω.

Κατα·καίνω, Μ. κανῶ, = Κατακτείνω.

Κατακαίριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καίριος. » Αὐτὰρ ὁ δισκηθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ πτωκί, « Ἐπγρ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὁμῶς) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ καίριον.

Κατα·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Κατέκηα ᾗ πθ. Κατεκαύθην καὶ Κατεκάην κτλ.). Καίω ὅλως διόλου.

Κατα·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ (νὰ καταίβῃ, νὰ ἔσγῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ). » Οἰκιστὴς ἐγένετο, .. κατὰ νόμον ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθεὶς, « Θκ. ‖. (μσ.) προσκαλῶ εἰς βοήθειάν μου, ἐπικαλοῦμαι. » Τὸν θεὸν ἅμα κοινῇ κατεκαλοῦντο φωνῇ, « Πλ.

Κατα·καλλύνω, Μ. υνῶ. Στολίζω (Συγυρίζω) μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, Καθωραΐζω.

Κατακάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς κατακάλυψιν, σκέπασμα, (μτφορ.) πρόσχημα, [ἐκ τοῦ

Κατα·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλου, (μτφορ.) κρύπτω, ἀποσκεπάζω.

Κατακάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα· (μτφορ.) κρύψιμον, προφάσισμα.

†Κατα·καμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον καμάραις (θόλους)· (μτφορ.) καμαρόνω παρὰ πολύ, = Κατεναβρύνομαι.

Κατα·κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμπτω (Λυγίζω) τι ὅλως διόλου. σκεπάζω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην (τὸ κτίζω ὅλον) μὲ καμάραις. » Ὑπονόμους συννόμῳ λίθῳ κατακαμφθέντας, « Στρ.

Κατάκαμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·καπηλεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω (Δολόνω) τι ὡς κάπηλος ὅλως διόλου.

Κατακάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἴσια ἢ ἕως εἰς τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα. » Πληγὴ —, « Ἡρωδ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) κατακάρδια, « ἐπίρ. ἀντὶ Κατὰ τῆς καρδίας, καιρίως, (κοιν.) κατάκαρδα.

Κατακάρπιον (τὸ). τὸ σκέπασμα (ἡ φλοῦδα) τοῦ καρποῦ.

Κατάκαρπος (ὁ, ἡ). πλήρης καρποῦ, πολλὰ καρποφόρος, πλούσιος.

Κατα·καρπόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρφ.) = Ὁλοκαρπόω, ὁλοκαυτόω.

Κατακάρπως, ἐπίρ. Ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως.

Κατακάρπωσις, εως (ἡ), (Γρφ.) = Ὁλοκάρπωσις, ὁλοκαύτωσις.

Κατα·καρυκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τὸ φαγητὸν μὲ πολλὰ καρυκεύματα.

Κατα·κάρφω, Μ. κάρψω, Π. καταξηραίνω· καταναλίσκω.

Κατάκασσα, ης (ἡ). καταπεπορνευμένη, πόρνη τοῦ φόρου, (ἴδε Κάσσα).

Κατάκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι κατεκάη· φουσκαλίδα καυσίματος.

Κατα·καυματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω, κατακαίω.

Κατάκαυσις, εως (ἡ). τὸ κατακαίειν ἢ κατακαίεσθαι, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς κατανάλωσις, πυρπόλησις.

Κατακαύτης, ου (ὁ). ὁ κατακαίων (κυρ. τοὺς νεκρούς).

Κατα·καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Καυχῶμαι κατά τινος, φέρομαι πρός τινα μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν, τὸν περιφρονῶ.

;Κατα·κεάζω, Μ. άσω καὶ

;Κατα·κεαίνω, Μ. ανῶ, Π. σχίζω εἰς μικρὰ κομμάτια ἢ πέρα-πέρα.

Κατακεῖαι, Π. ἀντὶ Κατακκῦσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

Κατακείαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατάκεινται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κατάκειμαι.

Κατακειέμεν, Π. ἀντὶ Κατακαίειν.

Κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κείτομαι ἢ Εἶμαι ἐξαπλωμένος (ᾗ ἐπὶ πραγμ.) βαλμένος εἰς· (συνκδχ.) κάθουμαι ἀξέννοιαστος, ἀμεριμνῶ. » Πτὼξ, θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, « Ἰλ. Ρ. » Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς, « Ἰλ. Ω. » Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, « αὐτ. » Δεῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο, « Πλάτ. » Οὐδεὶς ἐπιμελεῖται, ἀλλὰ κατακείμεθα, ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἄγειν, « Ξεν., (παρβλ. Ἀνάκειμαι).

Κατα·κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω βαθειὰ, κόπτω σύῤῥιζα· (μτφορ.) καταδαπανῶ, ἀφανίζω. » Βίον (» Οἶκον) —, « Ὅμ.

Κατα·κείω (χ. Μ.), Π. ὑπάγω ἢ ἔχω ὄρεξιν νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ).

Κατακελευσμὸς (ὁ). παρακέλευσις, φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν (παρακίνησιν), (ὀθ.) εἶδ. Παιᾶνος εἰς τιμὴν τοῦ Πυθοκτόνου Ἀπόλλωνος, [ἐκ τοῦ

Κατα·κελεύω, Μ. εύσω. Παρακινῶ μεγαλοφώνως, ἐγκαρδιόνω τινὰ μὲ τὰς φωνάς μου, (ἰδιαιτ.) διευθύνω τὰ κινήματα τῶν κωπηλατούντων ὡς-

Κατακελευστὴς, οῦ (ὁ), = Κελευστής.

Κατα·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω, Εὐκαιρόνω) τι ὅλως διόλου ἢ καταγῆς.

Κατα·κεντάνυμι, σπντ. ἀντὶ

Κατα·κεντάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ (Συβλίζω) πέρα-πέρα. 2) (ῥαπτ.) τρουπόνω, καταπιάνω, (παρβλ. Διαῤῥάπτω).

Κατακέντημα (τὸ). τρύπα (τρύπημα) πέρα-πέρα· (ῥαπτ.) κατάπιασμα, τρούπωμα.

;Κατα·κεντίζω, Μ. ίσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακεντάω.

Κατα·κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθοπλίζω τι πανταχόθεν μὲ κέντρα, τὸ κάμνω νὰ ᾖνε ἀγκαθωτόν.

Κατα·κέομαι, Π. ἀντὶ Κατάκειμαι.

Κατα·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) ὑγρόν τι ὅλως διόλου μὲ ἄλλο, συγκερνῶ.

Κατακέρασις, εως (ἡ). σμίξιμον (ἀνακάτωμα) ὑγρῶν, συγκέρασμα.

Κατακεραστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς κατακέρασιν, συγκεραστικὸς, (παρβλ. Ἐπικεραστικός).

Κατακεραυνοβολέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα·κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ καὶ φονεύω ἢ ῥίπτω κάτω μὲ τὸν κεραυνόν.

Κατα·κερδαίνω, Μ. ανῶ, Κερδίζω μὲ κακὸν τρόπον, καταχρῶμαί τι δι' αἰσχροκέρδειαν.

Κατα·κερματίζω, Μ. ίσω. (ἐν γέν.) Κατακομματιάζω, χωρίζω εἰς πολλὰ μικρὰ μερίδια. (ὀθ. (διαιτ.) ἀλλάζω μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα, (κοιν.) χαλνῶ δραχμὴν μὲ λεπτὰ κτλ.

Κατακερματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατακομμάτιασμα, ἄλλαγμα (κοιν. χάλασμα) μεγαλητέρου νομίσματος μὲ μικρότερα.

Κατα·κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. καὶ σπν. δοτ.) Ἀτιμάζω τινὰ μὲ ὑβριστικοὺς λόγους.

Κατακέφαλα, ἐπίρ. Ἴσια εἰς τὸ ἢ ἀπὸ τὸ κεφάλι (καὶ τρπ. ἀπὸ τὴν ἀρχήν). 2) (κοιν.) μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον.

Κατακεχύαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατακέχυνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Καταχέω.

Κατακηέμεν, Π. ἀντὶ Κατακαίειν.

Κατα·κηλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθέλγω. ἰατρεύω ἢ ἡμερόνω (καταπραύνω) ὅλως διόλου δι' ἐπῳδῶν, καταγοητεύω.

Κατακήλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ γοητειῶν καταπραΰνσις, Κατάθελξις.

Κατακηλητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπραύνειν ἢ θεραπεύειν δι' ἐπῳδῶν καὶ γοητειῶν, θελκτικός.

Κατα·κηλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλον κηλῖδας, καταμολύνω.

Κατακήομεν, Π. ἀντὶ Κατακήωμεν, κατακαύσωμεν, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατακαίω.

Κατα·κηπεύω, Μ. εύσω. Καταφυτεύω κῆπον ἢ ὡς ἂν κῆπον.

Κατα·κηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω μὲ κηρί.

Κατα·κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Ἀναγγέλλω τι διὰ τοῦ κήρυκος, κηρύττων τι ἐπὶ δημοπρασίας τὸ παραχωρῶ εἰς ὄνομα τοῦ δεῖνος, (Γαλλ.) adjuger, (παρβλ. Κατακυρόω).

Κατα·κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Κιβδηλεύω τι καθ' ὁλοκληρίαν.

†Κατα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Κουνῶ) τι δυνατά.

;Κατακίνησις, εως (ἡ). σφοδρὸν (δυνατὸν) κούνημα.

Κατα·κιρνάω-ῶ καὶ Κατα·κίρνημι, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κατακεράννυμι.

Κατα·κισσηρίζω, Μ. ίσω. Τρίβω τι μὲ κίσσηριν (ἐλαφρόπετραν) ἵνα ὑαλίσῃ.

Κατάκισσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ κισσόν.

Κατ·ακκίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω πολλὰ τσακκίσματα.

Κατα·κλᾴζω, Μ. κλᾴξω, Δ. ἀντὶ Κατακληΐζω, Κατακλείω.

Κατα·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. (μὲ γεν.) Κλαίω παραπονετικὰ ἔμπροσθέν τινος (ἵνα τὸν κινήσω εἰς συμπάθειαν), προσκλαίομαι. 2) (εἰς τὸν Πλάτ. Φαίδ. περὶ τὰ τέλη) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακλάω, κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς δάκρυα).

Κατάκλασις [κατακλάω], εως (ἡ). κατατσάκκισμα. » Βλεφάρων (» Ὄμματος) —, « Ἱππκρ. ἡ ἄλλως Κομπυλότης, τὸ ἀκούσιον κλείσιμον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατάκλαυσις [κατακλαίω], εως (ἡ). κλαύσιμον πολλὰ παραπονετικὸν καὶ κινοῦν εἰς οἶκτον.

Κατα·κλάω. Μ. κλαύσω, Τσακκίζω ὅλως διόλου, κάμνω κομμάτια (θρύμματα), κατασυντρίβω· (μτφορ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν)· χαυνόνω, ἐκνευρίζω. » Οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐ κατέκλασε, « Πλάτ., δὲν ἔμεινε κἀνεὶς τοῦ ὀπ. δὲν ἐῤῥάγισεν ἡ καρδιὰ (δὲν ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ). (καὶ πθ.) » Ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων, « Ὅμ., κόπηκεν ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὸν φόβον. » Ὁ μιαρὸς, ὅς με, δοὺς τὸ πῶμα, κατέκλασεν, « Εὐρ. » Μουσικὴ δὲ ἀποπτυσέα ἡ κατακλῶσα τὰς ψυχὰς, « Κλμ.

Κατακλεὶς, εῖδος (ἡ). ἡ κλειδαριὰ ἡ ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. 2) (μτνμ.) ἡ κλείδωσις (ἕνωσις) τῆς ὠμοπλάτης μὲ τὸ στῆθος, (παρβλ. Κλεὶς καὶ Σφαγή). 3) (τρπ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα, [κοιν.] τὸ κλειδὶ) τῆς ὑποθέσεως.

Κατάκλεισις, εως (ἡ). τὸ κατακλείειν, κλείσιμον μέσα, κλείδωμα, 'σφάλισμα. φυλάκωμα.

Κατάκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ('σφαλισμένος) μέσα, κλειδωμένος καλά, φυλακωμένος· (συνκδχ.) πολύτιμος, [ἐκ τοῦ

Κατα·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ('Σφαλῶ, Κλειδόνω) μέσα· πολιορκῶ· φυλακόνω. (μτφορ.) στενοχωρῶ, περιορίζω. » Νόμῳ κατακλείειν, « Δμ. » Κατακλείω τὸν λόγον εἰς . . . « Δ. Ἀλ., συμπεραίνω. (ἢ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) » Οὐ γὰρ κατακλείει διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν, « Ἀπλλν. Γρμτ.

Κατα·κληΐζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Κατακλείω. 2) ὑπερεπαινῶ, ἐκθειάζω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατακληΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατακλείς. 2) (εἰς τὸν Καλλ.) ἀντὶ Κιβώτιον. » Κοίλην κατακληΐδα βελέμνων, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Φαρέτραν.

Κατα·κληροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαμοιράζω διὰ κλήρων, (παρβλ. Κατακληρουχέω ἢ

Κατακληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω ἢ Λαμβάνω τι ὡς κληρονομίαν ἢ διὰ κλήρου.

Κατα·κληρουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω ἢ Λαμβάνω διὰ κλήρων (κυρ. γῆν κατακτηθεῖσαν).

Κατα·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μοιράζω (ἢ μσ. Ἠαίρνω εἰς τὸ μερίδιόν μου) τι διὰ κλήρων.

Κατακλησία καὶ

Κατάκλησις, εως (ἡ), [κατακαλέω]. συγκάλεσις τοῦ λαοῦ (κυρ. τῶν ἔξω τῆς πόλεως οἰκούντων) εἰς ἔκτακτον συνέλευσιν, (παρβλ. Ἐκκλησία).

Κατάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ κατακληθεὶς (συγκαλεσθεὶς ἐκτάκτως ἢ κατὰ σπουδήν). » Ἀλία—, « Ἐπγρφ., ἡ ἔκτακτος συνέλευσις.

†Κατάκλιμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιάλειμμα.

Κατακλινὴς, έος (ὁ, ἡ). κατωφερὴς, ἐπικλινής. 2) καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ. κατακείμενος εἰς τὴν κλίνην, κατάκοιτος.

Κατακλινοβατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (νόσος) ἡ περιπατοῦσα ἐπὶ κλίνης (ἐπὶ φορείου, κατάκοιτος).

Κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ (ἀόρ. πθ. Κατεκλίθην κτλ.). Ἀκκαμβῶ τι κατὰ γῆς· βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν κλίνην ἢ νὰ καθίσῃ (δηλ. νὰ ἐξαπλωθῇ καθὼς συνήθιζον οἱ παλ.) εἰς τὴν τράπεζαν. ||. (μσ.) γέρνω, 'ξαπλόνομαι, πλαγιάζω (εἰς τὴν κλίνην), κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι κτλ. » Νύκτωρ κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, « Ἀρςφ., (ἴδε Ἐγκοιμάομαι). » Σκιὰ ἐκεῖ ἔστι, καὶ πόα καθίζεσθαι, εἰ δὲ βουλώμεθα, κατακλιθῆναι, « Πλάτ. » Οὔτε κατακλίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθος, ἀλλὰ δαίνυνθ' ἑζόμενοι, « Ἀθ., » Ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ψάμμου κατακλινέντες ἐν ὑπαίθρῳ μετ' οἰκείων καὶ φίλων ἑστιῶνται, « Φίλ. » Κατακλίνεται εἰς γόνατα ἡ κάμηλος, « Ἀρςτ., γονατίζει. » Ἀλίσκονται δὲ αἱ θηρευόμεναι ἔλαφοι συριττόντων ἢ ᾀδόντων, ὥστε καὶ κατακλίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, « αὐτ.

Κατάκλισις, εως (ἡ). τὸ κατακλίνειν ἢ κατακλίνεσθαι, πλάγιασμα (εἰς τὴν κλίνην), κάθισμα (εἰς τὸ τραπέζι) κτλ. » Γάμου—, « Ἡρ., τὸ συμπόσιον.

Κατακλιτέον, θετ. τοῦ Κατακλίνω.

Κατάκλιτον (τὸ), = Ἀνάκλιντρον, θρονὶ εὐρύχωρον εἰς τὸ ὀπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κατακλιθῇ (νὰ 'ξαπλωθῇ), καναπές.

Κατα·κλονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κλονοῦμαι ὅλος.

Κατα·κλυδωνίζω, Μ. ίσω. Καταβυθίζω ὡς ὁ κλύδων τῆς θαλάσσης, καταποντίζω.

Κατα·κλύζω, Μ. κλύσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ νερὰ, πλημμυρίζω, βουλῶ, καταποντίζω· ξεπλύνω μὲ πολὺ νερόν, (ἰατρ.) καθαρίζω διὰ συχνῶν κλυστήρων (ς). (μτφορ.) ἀφανίζω, ἐξαλείφω. » Λαῖφος ἀκάτου τινάξας, κατέκλυσε πόνων, ὡς πόντου, κύμασιν, » Εὐρ. » Οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι τὰ ἴχνη, « Ξεν. » Κατάκλυζε τὴν πύελον, « Ἀρςφ. γέμισε 'ως ἐπάνω. (καὶ μτφορ.) » Κατακλύσειαν ἂν ἀφθονίατὴν ἐμὴν δαπάνην, « Ξεν. » Ταῖς περὶ τὰ θέατρα πολυτελείαις τὰς πρὸ ἑαυτοῦ κατέκλυσε φιλοτιμίας, « Πλ.

Κατάκλυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα (πνίξιμον) τόπου τινὸς ἀπὸ νερά· κατακλυσμὸς, πλημμύρα. (μτφορ.) ἐπισώρευσις.

Κατάκλυσμα (τὸ), (ἰατρ.) ἰατρικὸν διὰ κλυστῆρι.

Κατακλυσμὸς (ὁ), = Κατάκλυσις.

†Κατάκλυστρον (τὸ). μέρος ὅπου συῤῥέαν τὰ νερὰ τῆς στέγης κτλ.

Κατακλῶθες (αἱ), Π. αἱ μοῖραι (ὡς κλώθουσαι τὴν ζωὴν καὶ τὴν τύχην τῶν ἀνθρ.), [ἐκ τοῦ

Κατα·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (δηλ. τρπ. Ἑτοιμάζω, Ὀργανίζω) τι κατά τινος.

Κατα·κναίω, Μ. κναίσω. Κατατρώγω, καταξεσχίζω· (μτφορ.) καταθλίβω, κατατυραννῶ, (παρβλ. καὶ

Κατα·κνάω-ῶ καὶ

Κατα·κνήθω, Μ. κνήσω. Ξύνω δυνατὰ, ξύνων τρίβω (σκορπίζω). » Κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ, « Ἀρςφ., (συγχ. τῷ Κατακναίω), ἴδε καὶ Κατακνίζω.

Κατάκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας κνήμας.

; Κατα·κνιδεύω, Μ. εύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακνίθω, Δ. ἀντὶ

Κατα·κνίζω, Μ. ίσω, = Κατακνήθω, κατατρίβω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα, « Ἀθ. » Τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραναγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς, καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες, « Ἰσκρ. » Ἐγὼ δὲ κατακνίσμαι δειλάκρα, « Ἀρςφ.

Κατακνισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐρεθισμός.

Κατα·κνώσσω, Μ. κνώσω. Π. κοιμοῦμαι βαθειὰ, ἀποκοιμοῦμαι.

Κατα·κοιμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κατακοιμίζω, ἀποκοιμίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Καί κοτε αὐτοῦ κατακοιμήσαντος τὴν φυλακὴν, « Ἡρ. » Οὐδὲ μήποτε λάθῃ κατακοιμάσῃ, « Πίνδ. ||. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι. » Κατακοιμηθέντες δὲ ἐν τῷ ἱρῷ, οὐκέτι ἀνέστησαν, « Ἡρ.

; Κατακοιμητὴς, οῦ (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακοιμιστής.

Κατακοιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ κατακοιμίζειν, φέρων ὕπνον.

Κατα·κοιμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἢ Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω· (μτφορ.) καταπραΰνω, καθησυχάζω. » Τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα (τοὺς σεαυτῆς φίλους), « Ξεν. » Τὸ σφοδρὸν τῆς λύπης κατακοιμίζων, « Ἀνόρ. Κρτ.

Κατακοιμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τοῦ κοιτῶνος ὑπηρέτης.

Κατα·κοινόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Κατα·κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κοινὸν (Μεταδίδω) εἰς πολλούς· μοιράζομαί τι μὲ τοὺς συντρόφους μου ὡς λάφυρον. (μτφορ.) » Κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως πράγματα, « Αἰσχ.

Κατα·κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διέπω τι ὡς κοίρανος (οἰκοκύριος ἢ κυριάρχης), (εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρου ἀναγινώσκεται ὀρθότερον κατὰ διάστασιν: Κατα κοιραν.).

Κατάκοιτος (ὁ, ἡ). πλαγιασμένος εἰς τὴν κοίτην, κοιμώμενος, ἡσυχος. » Ἐμοὶ δ' ἔρως οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, « (Ἰδυκ. παρ') Ἀθ.

Κατα·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ δυνατά, προσκολλῶ.

Κατάκολλος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ πολλὴν κολλαν.

; Κατα·κολλυβίζω, Μ. ίσω, = Κατακερματίζω (νόμισμα).

Κατα·κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν τινός· (τρπ.) συμφωνῶ ἐντελῶς, ὑπακούω, ἐπακούω. » Ἐπίκουρος ἔφη· Εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θᾶττον ἂν ἀπώλλυντο, « Γργ. 2) (σπν.) ἀντὶ Αἰσθάνομαι. » Οἱ δὲ ἢ ξιφιδίοις τὰς ὠλένας κατατέμνοντες οὐδαμῶς κατακολουθοῦσιν, « Ἰάμβλ.

Κατα·κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω (Ἀκρωτηριάζω) ὅλως διόλου· (μτφορ.) σμικρύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νω (ταπεινόνω) εἰς τὸ ἔσχατον, ἐξασθενίζω.

Κατα·κολπίζω, Μ. ίσω. Ἐμβαίνω μὲ πλοῖον εἰς κόλπον, δὲν περνῶ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ ἀκρωτήριον εἰς ἀκρωτήριον ἀλλὰ κάμνω τὸν γύρον ὅλου τοῦ κόλπου. » Μὴ κατακολπίζοντι, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας πλέοντι, « Γεωγρφ. 2) ἐμβάλλω εἰς τὸν κόλπον μου. » Πλοῦτον—. » Εὐς.

Κατακόλπισις, εως (ἡ). τὸ κατακολπίζειν, ἡ εἰς κόλπον εἴσπλευσις ἢ ἢ περίπλευσις ὁλοκλήρου τοῦ κόλπου.

Κατα·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν βουτῶ εἰς τὸ βάθος ἡ πολλάκις. » Αἱ χῆνες ὀχευθεῖσαι κατακολυμβῶσιν, « Ἀρστ.

Κατακολυμβητής, ου (ὁ). κολυμβητὴς ὅς τις βουτᾶ εἰς τὸ βάθος.

Κατα·κομάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω πολλὰ καὶ μακρυὰ μαλλιά. » Τὸν μύστακα κατακομᾷν ἤθελον, « Προκ., νὰ ἔχουν μεγάλα μουστάκια. 2) (μτβτ.) κάμνω τι νὰ γένῃ κατάκομον. » Ἦρος τὴν γῆν κατακομῶντος, « Θ. Σιμοκ.

Κατακομιδὴ (ἡ). καταίβασμα (κυβάλημα) ἀπὸ 'πάνω κάτω (ἀπὸ τὰ μεσόγεια εἰς τὸ παράλιον), [ἐκ τοῦ

Κατα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, καταιβάζω. ||. (μσ.) καταιβαίνω· (ναυτ.) ἀράζω· ἐπιστρέφω· φέρω (μοὶ φέρουν) τι ὀπίσω.

Κατάκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν ᾐ ἀφημένην κάτω τὴν κόμην (μακρυὰ καὶ κυματίζοντα μαλλιὰ [ᾐ ἐπὶ δένδρ.] φύλλα).

Κατα·κομπάζω, Μ. άσω, καὶ

Κατα·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα·κομπολακυθέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.), Κομπάζω (Κομποῤῥημονῶ) κατὰ πολλά.

Κατα·κομψεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ μὲ πολλὴν κομψότητα περὶ ἢ κατά τινος.

Κατακονὰ, ᾶς (ἁ), Δ. [κατακαίνω]. καταφθορὰ, ἀφανισμὸς, ὄλεθρος, (ἄλλ. ἀναγν. Κατακονᾷ, ὡς ἐκ τοῦ

; Κατα·κονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονῶ παρὰ πολὺ, (ἐπμ.) φθείρω, κατατρίβω, ἀφανίζω.

Κατα·κονδυλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ δυνατὰ μὲ τὸν κόνδυλον (μὲ τὸν γρόνθον).

Κατ·ακοντίζω, Μ. ίσω. Κατατρυπῶ ᾐ φονεύω μὲ τὸ ἀκόντιον. » Τὸν Λίχαν ὁ Ἡρακλῆς κατηκόντισεν, « Ἀπλλδ. » Τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου κατακοντίζει, « Διόδ.

Κατακοπὴ (ἡ). τὸ κατακόπτειν, κόψιμον ὅλως διόλου (ἀπὸ τὴν ῥίζαν). κατακομμάτιασμα, λιάνισμα. » Κρεῶν —, « Χρσ.

Κατάκοπος (ὁ, ἡ). κατακομμένος· κατακουρασμένος, [ἐκ τοῦ

Κατα·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὅλως διόλου, κόπτω εἰς μικρὰ τμήματα ἢ εἰς διάφορα μέρη, κατακομματιάζω· κτυπῶ δυνατὰ κοπανίζω. (μτνμ.) κατακουράζω. » Ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους, .. διώκοντες, « Ξεν. » Τὰς χρυσᾶς πλίνθους.. κατέκοψεν εἰς νόμισμα, « Διόδ. (ᾐ ἑλλ.) » Κατακόψομεν τὰς Νίκας (τὰς χρυσᾶς) εἰς τὸν πόλεμον, « Δμτρ. Φαλ.

Κατα·κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω καλὰ, καταχορταίνω.

Κατακορέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Κατακόρως, [ἐκ τοῦ

Κατακορὴς, έος (ὁ, ἡ). (σπν. ἐνεργ.) πολλὰ χορταστικὸς, φέρων πλησμονήν. (συχντ. πθ.) πολλὰ (ἐντελῶς) χορτάτος· (ἐπίγρμ.) βαθὺς, (Τουρκβαρβ.) κοίδικος. (μτφορ.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. » Κατακόροις καὶ περιέργοις ἱερουργίαις, « Πλ. » Ἐπὶ γνάθοισι ἐρύθημα οὐ κατακορὲς, ἀλλ' ἐπιεικῶς ἀνθηρὸν, « Ἱππκρ. » Ἡ δὲ βὴξ, ὁτὲ μὲν ἐξέλειπε, ὁτὲ δὲ κατακορὴς ἦν μετὰ πνίγματος πολλοῦ, « αὐτ.

Κατα·κορμάζω, Μ. άσω καὶ

Κατα·κορμίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ ξύλα εἰς κορμοὺς, τὰ κάμνω κούτσουρα.

Κατάκορος (ὁ, ἡ), = Κατακορὴς.

Κατακόρως, ἐπίῤ. Χορταστικὰ, μέχρι κόρου, εἰς ὑπερβολὴν, ἀφθόνως. » Κατακόρως μέλας τὴν χροιὰν, « Ἀρετ. » Πτύελον κατακορέως δίαιμον, « αὐτ. » Τῇ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ κατακόρως χρώμενος, « Δμ., μέχρι κόρου, καταχρώμενος.

Κατα·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, συγυρίζω· ἑτοιμάζω· καθησυχάζω. » Κατέχειν τὴν διάνοιαν ᾐ κατακοσμεῖν, « Πλ.

Κατακόσμησις, εως (ἡ). διευθέτησις, τακτοποίησις, συγύρισμα· ἑτοίμασμα κτλ. » Ἀπτέον ἄρα Μουσικῆς εἰς τακτοποίησιν ἤθους καὶ καταστολὴν, « Κλμ.

Κατακόσμητος καὶ

Κατάκοσμος (ὁ, ἡ). καταςολισμένος, κατακεκοσμημένος.

Κατα·κοτταβίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Παίζω εἰς ἀνάμνησίν (πρὸς τιμὴν) τινος τὸν κότταβον, (καθὼς τὤρᾳ λέγομεν) σηκόνω ποτῆρι εἰς ὑγείαν του. (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν:) ξερνῶ τι ἐπάνω τινὸς, (ἴδε Ἀποκοτταβίζω).

Κατάκουσις, εως (ἡ). τὸ κατακούειν, ἀφήγκρασμα. 2) (συνκδχ.) φήμη, ᾀδόμενον, ἄκουσμα.

†Κατακουστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατακούων (ἀκούων τι ἵνα τὸ προδώσῃ), ὠτακουστής.

Κατ·ακούω, Μ. ακούσομαι. (ἐν γέν.) Ἀκούω καλὰ (μὲ προσοχὴν), καταλαμβάνω· (συνκδχ.) ὑπακούω. (ἐπὶ κακοῦ) βάλλω αὐτὶ ν' ἀκούσω τί λέγουν, ἀφηγκράζομαι.

Κατα·κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Κατασείω, (συνκδχ.) Καταπλήττω

Κατα·κράζω, Μ. κράξω ἢ κεκράξομαι. Παραζαλίζω τινὰ μὲ ταῖς φωναίς μου, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ (νὰ σιωπήσῃ), τὸν νικῶ εἰς ταῖς φωναῖς, φωνάζω δυνατώτερά του. » Κατακεκράξομαί σε κράζων, « Ἀρςφ.

Κατακρανία (ἡ), εἶδος νόσου (τῆς κεφαλῆς) τῶν ἵππων.

Κατάκρας (ἀντὶ Κατ' ἄκρας), ἐπίῤ. Ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω· κατὰ κράτος· ἐξ ὁλοκλήρου· ἐξ ἐφόδου. » Πέρσας κατάκρας πόλιν, « Αἰσχλ. (καὶ μτφορ.) » Καὶ τόν δε κατάκρας δεινὰ κλονέουσιν ἄται, « Σοφ., (ἴδε Ἄκρα).

Κατάκρασις, εως (ἡ), = Κατακέρασις.

Κατα·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κρατῶ δυνατά. (μτνμ.) ἔχω ἡ βάλλω εἰς τὸ χέρι, λαμβάνω (διὰ τῆς βίας) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀποκτῶ (καὶ τρπ. ἐννοῶ, μανθάνω) ἐντελῶς. (ἀμτβτ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω. » Ὁ Πηνειὸς τῷ οὐνόματι κατακρατέων, ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους (ποταμοὺς) εἶναι ποιέει, « Ἡρ.

Κατακράτησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς βίας καθυπόταξις· (τρπ.) ἡ διὰ κόπων ἐκμάθησις. (ἐν γέν.) ὑπερίσχυσις.

Κατακρατητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ κατακρατεῖν.

Κατακρατικὸς, ἡ, όν, = Κατακεραςικὸς, ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρατητικός.

Κατακράτος (ἀντὶ Κατὰ κράτος), ἐπίῤ. Δυνατὰ, μὲ δύναμιν, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν· ἐξ ὁλοκλήρου.

Κατα·κρατύνω, Μ. υνῶ. Κρατύνω ἔτι μᾶλλον.

†Κατα·κραυγάζω, Μ. άσω, = Καταβοῶ, Κατακράζω.

Κατακραυγὴ (ἡ), = Καταβόησις.

Κατα·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι εἰς ἢ ἀπὸ, ἀφίνω νὰ κρέμαται. ||. (μσ.) Κατακρέμαμαι, κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω. » Κώδωνες πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, « Πλ.

Κατακρέμαστος καὶ

Κατακρεμὴς, έος (ὁ, ἡ). κρεμάμενος πρὸς τὰ κάτω, ἐκκρεμής.

Κατα·κρεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομματιάζω (Διανίζω) καθὼς ὁ μάγειρος τὸ κρέας.

Κατάκρεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κρέατα, κρεατωμένος, πολύσαρκος.

Κατάκρηθεν ἢ Κατακρῆθεν [κατὰ, κάρη κάρηθεν κρῆθεν], ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀπὸ κεφαλῆς, ἀπὸ τὴν κορυφὴν· (μτφορ.) κατὰ κράτος, ἐξ ὁλοκλήρου· (παρβλ. Κατάκρας).

Κατα·κρημνάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα·κρήμνημι ᾐ (μσ.) Κατακρήμναμαι, = Κατακρεμάννυμι, -κρέμαμαι.

Κατα·κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω ἀπὸ τὸν κρημνὸν (καὶ ἐν γέν. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) κάτω.

Κατακρημνισμὸς (ὁ). ῥίψιμον ἀπὸ τὸν κρημνὸν (κυρ. καταδίκου), (ἐν γέν.) Ὑγκρέμισμα ἀπὸ μέρος ὑψηλὸν κάτω.

Κατακρημνιςὴς, οῦ (ὁ). ὁ κρημνίζων (κυρ. τοὺς καταδίκους).

Κατάκρημνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρημνώδης, ἀπόκρημνος.

Κατάκρης, ἐπίῤ. Ἰων, ἀντὶ Κατάκρας.

Κατ·ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξεργάζομαί τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐξακριβόω.

†Κατα·κριδεύω [κατὰ, κρίδδω), Μ. εύσω. Γελῶ πολλὰ δυνατὰ, χαχλανίζω.

Κατάκριμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεκρίθη (ἀπεφασίσθη κατά) τινος, καταδίκη, πρόστιμον· ἀπόφασις καταδικαστικὴ, [ἐκ τοῦ

Κατα·κρίνω, Μ. ινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) κατά τινος, καταδικάζω. » Ὑπάγοντές μιν ὑπὸ δικαστήριον κατέκριναν.. τῆς ὄψιος στερηθῆναι, « Ἡρ. » Τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Τοῖσι κατεκέκριτο θάνατος, « Ἡρ. (ᾐ ἑλλ.) » Ἢν γὰρ νῦν κατακριθῇ μοι, « Ξεν.

Κατακρίσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος κατακρίσεως (καταδίκης), Κατάκριτος, κατάδικος.

Κατάκρισις, εως (ἡ). τὸ κατακρίνειν, καταδίκη, καταδίκασμα.

Κατάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κατακριθεὶς ἢ ἄξιος κατακρίσεως, κατάδικος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα·κροαίνω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) τρέχω (πηδῶ) 'σὰν τὸ ἄλογον ἐπάνω εἰς.
Κατ·ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκούω μὲ προσοχήν, ἀφηγκρηςῦμαι· (τρπ.) ὑπακούω.
Κατα·κροταλίζω, Μ. ίσω. Θορυβῶ μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) κρόταλον· (ἐν γέν.) ἀντηχῶ δυνατά, κάμνω πολὺν κρότον.
Κατα·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν κρότον· (συνκδχ.) ἐπικροτῶ, ἐπευφημῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρατέω).
¡Κατάκροτος (ὁ, ἡ). Θορυβώδης.
Κατα·κρουνίζω, Μ. ίσω. Χύνομαι (Ἀναβρύω) κρουνηδὸν πρὸς τὰ κάτω. 2) χύνω τι κρουνηδὸν ἐπάνω εἰς. » Εἰςήκει ποτὲ κατακρουνιζόμενος, « Λρτ.
Κατάκρουσις, εως (ἡ). τὸ κατακρούειν, κτύπημα κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω.
Κατακρουστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ κατακρούειν (ἀποκρούειν πρὸς τὰ κάτω). »Οἶνος —, « Ἀρχτ., ὁ ἐναντίος τῷ Ἐπιπολαστικῷ.
Κατα·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ἢ Κινῶ τι πρὸς τὰ κάτω· ἐμπήγω. (Ἰατρ.) χαράζω· καταθέλγω μὲ τὸ κρούσιμον. » Ἐάν τις κτακρούων οἰκειῶται (τὰς μελίσσας), « Πλάτ., κρούων χαλκοῦν τι σκεῦος τὰς φέρῃ πρὸς ἑαυτὸν (καθὼς κάμνουν οἱ μελισσουργοί). 2) (ἐνίοτε) = Καταθορυβῶ, παραζαλίζω. » Τοὺς ἀντιλέγοντας— , « Ἱππ. Σύρ. » Οἱ τοῖς μεγάλοις ψηφοις κατακρουόμενοι, « Βασ.
Κατακρύβδην, ἐπ. ῥ. Κρυφὰ, κρυφίως.
Κατα·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὅλως διόλου (μὲ πολλὴν προσοχὴν), σκεπάζω· παραχώνω. (μτφορ.) συσκιάζω, συγκαλύπτω. » Κατακρύπτει δ' οὐ κόνις συγγόνων γάριν, « Πίνδ.
Κατα·κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω ὅλως διόλου εἰς) κρύσταλλον.
Κατακρυφὴ (ἡ). = Κατάκρυψις. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ κρύψιμον, κρυψιῶνα, καταφύγιον.
Κατάκρυψις, εως (ἡ). τὸ κατακρύπτειν ἢ κατακρύπτεσθαι, κρύψιμον· προσποίησις.
Κατα·κρώζω, Μ κρώξω. Φωνάζω κατά τινος 'σὰν τὸν κόρακα.
Κατάκρως, ἐπίῤῥ. (ἀδοκιμ.) ἀντὶ Κατάκρας, κατὰ κράτος, εἰς τὸ ἄκρον.
Κατακτάμεν ᾗ Κατακτάμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Κατακτεῖναι.
Κατα·κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ τι ὅλως διόλου ἢ διὰ τῆς βίας· (μτφορ.) ἑλκύω τινα πρὸς τὸ μέρος μου, τὸν κάμνω ὅλως διόλου ἐδικόν μου, (παρβλ. Ἀνακτάομαι).
Κατακτάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Κατακτείνας.
Κατα·κτεατίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Κατακτῶμαι, ἀποκτῶ, κατορθόνω ν' ἀποκτήσω.
Κατα·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω, ἀποκτείνω.
Κατα·κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζω συχνὰ (μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν).
Κατακτενισμὸς (ὁ). τὸ συχνὸν καὶ μετ' ἐπιμελείας κτένισμα.
†Κατάκτενος (ὁ, ἡ). καλοκτενισμένος.
Κατάκτης, ου (ὁ), [κατάγνυμι]. ὁ τσακίζων (συντρίβων), (ἴδε Καρυοκατάκτης). 2) [κατάγω] ὁ καταβιβάζων (κυρ. νῆμα ἀπὸ τὴν ῥόκαν), κλώστης.
Κατάκτησις [κατακτάομαι], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς ἢ διὰ τῆς βίας ἀπόκτησις, ἡ διὰ τῶν ὅπλων κυρίευσις, (Γαλλ.) conquête.
Κατακτὸς [κατάγνυμι], ἡ, όν. Θραυσὸς, εὐκολοτσάκιστος. 2) [κατάγω]. εὔκολος νὰ γνεσθῇ. 3) ἄνωθεν ῥιπτόμενος. » Κόπτασθος—, « Ἀθ.
†Κατάκτρια (ἡ). θηλ. τοῦ Κατάκτης (2) ἐριουργὸς, στιβάκτρια (μαλλιοῦ, βαμβακιοῦ κτλ.).
Κατα·κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Κάμνω δυνατὸν κτύπον) κατά τινος.
Κατα·κυβεύω, Μ. εύσω. Καταδαπανῶ τι εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, χάνω εἰς τὰ χαρτιὰ κτλ. (μτφορ.) »Κατακυβευθεὶς τύχαις πολέμου, « Κὺς.
Κατα·κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἄπειρους τακλάδες (Χοροπηδῶ) ἕνα δεῖξω τὴν χαρὰν μου πρὸς τινα, (μὲ αἰτ. προθετ.) πηδῶ μὲ τὸ κεφάλι μέσα εἰς.
Κατα·κυδαίνω (χ. Μ.) καὶ
†Κατα·κυδρόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Τιμῶ (Δοξάζω) τινὰ τὰ μέγιστα.
Κατα·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω ὅλως διόλου, (κοιν.) κάμνω κουρκοῦτι.
Κατα·κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικυκλόνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Κατα·κυλινδέω-ῶ καὶ †Κατακυλίνδω, Μ. ήσω, = Κατακυλίω.
Κατακύλισμα (τὸ). κύλισμα τὸν κατήφορον, (χυδ.) κατρακύλισμα, (μτφορ.) δυςύχημα.
Κατακυλιστὸς, ἡ, όν. Ὁ κατακυλισθείς. » Τόπος—, « Θεοφύλ.
Κατα·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι τὸν κατήφορον, (χυδ.) κατρακυλῶ. » Κατεκύλιον ὑπερμεγέθεις ἄνωθεν πέτρας, « Δ. Ἁλ. » Καὶ ἦκον πολλαὶ οὐτῶν κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, « Ξεν.
Κατα·κυματόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου (Κατακλύζω) μὲ τὰ κύματα, (εὐχρ. κυρ. μόνον τὸ π/ε.).
Κατα·κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Εὐφραίνω ἢ Ξεκουφαίνω τινὰ μὲ τὸν κρότον τοῦ κυμβάλου (κρούων τὸ κύμβαλον).
Κατα·κυπτάζω, Μ. άσω. Κυττάζω μὲ προσοχὴν ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) πρὸς τὰ κάτω.
Κατα·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω τὸ κεφάλι μου ἐμπρὸς, σκύπτω καλὰ (πολύ). » Πρόσσω κατέκυψεν, « Ὅμ. » Ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ γάσματος, « Ακ. (καὶ πρόθετ.) » Κατακύψας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως (εἰς τὸ ἄστυ), « αὐτ.
Κατα·κυριεύω, Μ. εύσω. Κυριεύω τι ὅλως διόλου ἢ διὰ τῆς βίας, κατεξουσιάζω. » Οὐκ εἶπεν ἁπλῶς Κυρίευε, ἀλλὰ Κατακυρίευε, τὴν ἐπιτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν, « Χρσ.
Κατα·κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρόνω· παραχωρῶ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀγοραστοῦ τὸ πωληθὲν, (Γαλλ.) adjuger· (ἐνίοτε) καταδικάζω. » Ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς, « Εὐρ.
Κατα·κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτὸν (καμπύλον), (ῶθ.
¡Κατακύρτωμα (τὸ). καμπύρα.
Κατα·κωκύω, Μ. ύσω, = Καταθρηνέω.
Κατα·κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι χωρὶς νὰ πέσῃ.
Κατα·κωμάζω, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) = Κωκωμάζω, ἐμβαίνω πρυτανὰ διὰ τῆς βίας ᾗ πρὸς βλάβην τῶν ἐνοικούντων.
Κατα·κωμῳδέω-ῶ, Μ. ώσω. Κωμῳδῶ τινα ἐπὶ κακῷ, σατυρίζω.
Κατακωχὴ (ἡ), [κατέχω]. κατάσχεσις, κυρίευσις (κυρ. ὑπὸ δαίμονος), (ἐπμ.) ἐνθουσιασμὸς, ἔμπνευσις.
Κατακώχιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ καταςχεθῇ (καὶ μτφορ.) νὰ κυριευθῇ (κυρ. ὑπὸ πάθους τινός)· ἐπιδεκτικὸς κατακωχῆς, (ἐνθουσιασμοῦ)· εὐκατάφορος, ἐπιρρεπὴς πρός.
†Καταλαβεὺς, έως (ὁ). παλαιϊκὸ· ξυλοκάρφι.
Κατάλαβρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λάβρος (ὁρμητικός).
Κατα·λαγνεύω, -ομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Κάμαι ὅλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὴν λαγνείαν (εἰς τὴν ἡδυπάθειαν).
Κατάλαγνος (ὁ, ἡ). πολλὰ λάγνος, ἀσελγέστατος.
Κατ·αλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. Καυχῶμαι μὲ πολλὴν ἀλαζονείαν περὶ ἢ κατά τινος. (μὲ γεν.) » Τοῦ θεοῦ—, « Φίλ. (ἢ αἰτ. ἁλλ.) » Τοιαῦτα καταλαζονευσάμενοι, « αὐτ. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) »Καταλαζονευσάμενον ὡς οὐδὲ λεκάνη δελφῖνα χωρεῖν, « Πλ.
Καταλαθιστὴς, οῦ (ὁ), Δ. ἀντὶ Καταληθιστὴς, ὁ ἐξηγῶν τὴν ἀλήθειαν, ἐξηγητής.
Κατα·λαιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπίνω.
Κατα·λακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ δυνατὰ κατά τινος.
Κατα·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ξεκουφαίνω ἢ Ἀποστομόνω ἢ Καταπείθω τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου. 2) (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) λαλῶ (ὁμιλῶ) κατά τινος, κατηγορῶ, κατακρίνω. » Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, « Γρφ. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προδίδω (διαβάλλω) μυρικὸν τι. »Παρακούων δεσποτῶν ἅτε ἂν λαλῶσι καὶ ταῦτα τοῖς θύραζε καταλαλῶν, « Ἀρστφ.
Καταλαλιὰ (ἡ). τὸ καταλαλεῖν (ὁμιλεῖν κατά τινος).
Κατάλαλος (ὁ, ἡ). ὁ καταλαλῶν (ὁμιλῶν κατά τινος).
Κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Κατέλαβον κτλ.). Κρατῶ διὰ τῆς χειρὸς, πιάνω. » Καταλαβὼν τῇ χειρὶ σου τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν. . Εἰ ὀρᾷς τὸ ἰμάτιον τῷ κατειλημμένῳ (ὀφθαλμῷ), « Πλάτ. 2) (μτγμ.) Πιάνω τινὰ ἐπάνω εἰς (ἐν ᾧ κάμνει, ἢ ἐν ᾧ εἶνε εἰς) τι· πιάνω ἔξαφνα προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ φεύγει· ἐμποδίζω· προλαμβάνω, ἀναχαιτίζω· (ἐν γέν.) φθάνω, προφθάνω· πιάνω· κυριεύω. » Καταλαμβάνειν τινὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ, « Πλ. » Ἔνδον καταλαμβάνειν τινὰ, « Ξεν. » Ὀργιζόμενον αὐτὸν κατέλαβον, « αὐτ. « Καταλαμβάνειν τινὰ τρέχοντα, « Ισ. (καὶ μτγμ.) » Ἔχοντες σπουδὴν πολλὴν καταλαβεῖν, « Ἡρ. (καὶ χ. πτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τρέχετε ἵνα καταλάβητε, « Γρφ. (καὶ μτγμ.) » Ὅρκοις καταλαμβάνειν τινὰ, « Θκ., νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ, (κοιν.) νὰ τὸν δέσῃ. » Κατέλαβε νοῦσός μιν, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Καταλαβεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν δύναμιν, « αὐτ. » Ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεαυτόν, « αὐτ., κράτει τὸν ἑαυτόν σου. » Ὅσα μὲν ἄλλοισι εἴρηται, ἐάσομεν· τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο, τουτέων μνήμην ποιήσομαι, « αὐτ., δὲν ἐπρόλαβαν νὰ τὰ εἴπωσι. » Χρῆ καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς, « αὐτ., νὰ τὰς προλαμβάνῃ, νὰ τὰς συμβιβάζῃ. (καὶ πθ.) » Καταλαμπτέος ἐστιν ἡμῖν θανάτῳ, « αὐτ. » Πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, « Ἡρωδ. » Πόλις κατειλημμένη, « Θκ. » Ὁ δὲ Πειραιεὺς ἦν κατειλημμένος, « Ἰσκρ. (καὶ τρπ.) » Τὸν αἴτιον τῶν γενομένων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου, « Δμ., (ἴδε καὶ Καταλήψιμος). (ᾗ χωρὶς πτ.) » Ἐπεὶ δὲ κατελάμβανεν ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν καιρὸς, « Δ. Ἁλ., ἐπέστη, ἤγγιζεν. » Καταλαβούσης τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, « Ἡρωδ. (παρβλ. Λαμβάνω). 2) (μτφορ.) ἐννοῶ, κατανοῶ, (κοιν.) καταλαμβάνω. » Οὐ καταλαμβάνω, « Λκ. (καὶ μσ. σπντ.) » Καταλαμβάνομαι ὅτι οὐ προσωπολήπτης ὁ θεὸς, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Δυνάμεις οὐδαμῶς καταλαμβανόμεναι, « Φιλ. 3) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) ἀφορᾷ, ἀποβλέπει, ἢ συμβαίνει, συμπιπτει. » Ἃ καταλαμβάνει τὴν πόλιν, « Ἡρ., τὰ ἀφορῶντα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Κατέλαβε αὐτὸν ἅπαιδα ἀποθανεῖν, « αὐτ. » Καὶ σφέας καταλαμβάνειν πάντας ἅμα σοὶ στρατεύεσθαι, « αὐτ. » Καταλελάβηκε ἐμὲ τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆναι, « αὐτ. (ᾗ κατὰ μτχ.) » Ἀπελθὼν ἐσήμαινε αὐτῷ τὰ καταλαβόντα, » αὐτ., τὰ συμβάντα. » Ἢ ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδὼν, « Ἡρωδ.

†Κατάλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός.

Κατα-λαμπρύνω. Μ. υνῶ. Λαμπρύνω καθ' ὁλοκληρίαν, καταφωτίζω.

Καταλαμπτέος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ Καταληπτέος, θετ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Κατα-λάμπω. Μ. λάμψω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Λάμπω (Προσβάλλω μὲ ὅλην μου τὴν λάμψιν) ἐπάνω εἰς, καταφωτίζω. » Τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσι, « Ξεν. ||. (ἀμτβτ.) εἶμαι πολλὰ λαμπρὸς, ἔχω πολλὴν λάμψιν. φέγγω. » Ἔμολες ἔμολες, ὦ χρόνιος ἀμέρα, κατέλαμψας, « Εὐρ.

Κατάλαμψις, εως (ἡ). τὸ καταλάμπειν, μεγάλη ἔλλαμψις, καταφώτισις.

Κατα-λανθάνω, Μ. λήσω. (μὲ αἰτ.) Λανθάνω τινὰ (Διαφεύγω τὴν προσοχήν τυ) ὅλως διόλου.

Κατα-λαξεύω, Μ. εύσω. Λαξεύω κατὰ βάθος ἢ καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ (Πονῶ καὶ τρπ. Λυποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν.

Κατ-αλγύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ μεγάλους πόνους, (τρπ.) κάμνω τινὰ νὰ αἰσθανθῇ μεγάλην λύπην.

Κατα-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλὸν, ὑαλιστερὸν), (μτφορ.) ἐξομαλίζω. » Θεοῦ τὴν τῶν πρακτέων ἡμῖν ἐ καταλεαίνοντος ὁδὸν, « Κλμ.

Κατάλεγμα καὶ (ὑποκορ.) Καταλεγμάτιον (τὸ). θρηνολογία εἰς ἀποθανόντα, μυρολόγιον.

Καταλέγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Καταλεγόμενος, πλαγιασμένος, μτχ. τοῦ

Κατα-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω κατὰ σειρὰν ἢ μὲ ἀκρίβειαν, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἐπαριθμῶ, ἀραδιάζω. » Εἰ δ' ἄγε μοι ᾗ κεῖνον κατάλεξον, εἴπε ἔτι ζώει, ἢ ἤδη τέθνηκεν, « Ὀδ. Δ. » Χρέος κατέλεξε, « Θκρ., διηγήθη τὸ συμβὰν ἐμπεριστάτως. » Τί πρῶτον καταλεξῶ; « αὐτ. » Τοῦ ἱεροκήρυκος τὰς πατρίους εὐχὰς καταλέγοντος, « Ἀθ., (Γαλλ.) reciter. » Καταλέγοντι τοὺς ἄνω ἀεὶ πατέρας αὐτέων, « Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Καταλέγων τῶν χρησμῶν, « αὐτ. (ᾗ πθ.) » Τοὺς Δωριέων βασιλῆας καταλεγομένους ὀρθῶς ὑπ' Ἑλλήνων, « αὐτ. 2) περνῶ εἰς τὸν κατάλογον (κυρ. πρὸς στρατολογίαν)· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τὴν σειρὰν, συναριθμῶ· (συνκδχ.) λογαριάζω (μετρῶ) διά. » Τοὺς πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν τῶν πόλεων ἱπποτροφεῖν κατέλεξε, « Ξεν. (ᾗ μσ.) » Ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας τε αὐτῶν καταλέξασθαι χιλίους, ἱππέας δὲ ἑκατὸν, τριήρεις δὲ πεντήκοντα, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Κατειλεγμένος ἱππεύειν, « Ασ. (καὶ συνκδχ.) » Εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὅτι κτλ., « Ξεν., τὸ ἐμετροῦσε διὰ, (παρβλ. Καταγράφω). 3) (μσ.) Π. πλαγιάζω ἢ (μάλιστα κατὰ μέλλ.) ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ). » Ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, « Ἰλ. Ι., (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατα-λείβω, Μ. λείψω, Π. χύνω κατὰ γῆς, (μσ.) χύνομαι ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος· καταῤῥέω· λυόνω καὶ στάζω· (μτφορ.) κατατήκω. » Γραίας... ἄλγεσι πολλοῖς καταλειβομένης, « Εὐρ.

Κατάλειμμα (τὸ). τὸ καταλειπόμενον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρι.

Κατα-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλειαίνω.

Καταλειπτέον, θετ. τοῦ Καταλείπω.

Κατάλειπτος (ὁ, ἡ), [καταλείφω]. ἀλειμμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πασαλειμμένος. 2) ὁ καταλειφθεὶς (ἐναπολειφθεὶς, περισσεύσας), [ἐκ τοῦ

Κατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ γῆς· ἀφίνω ὅλως διόλου, παραιτῶ, παραχωρῶ εἰς τὴν διάκρισίν τινος, ἐγκαταλείπω. 2) ἀφίνω κατόπιν μου (μετὰ θάνατόν μου), ἀφίνω ὡς κληρονομίαν ἢ ὡς περίσσευμα, (ὄθ. πθ.) μένω ὡς ὑπόλοιπον ἢ καταπάτι, περισσεύω. 3) (μὲ ἀπαρ.) ἀφίνω (συγχωρῶ, συγκατανεύω) νὰ γένῃ τι.

Κατα-λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τι εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν).

Κατ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ὅλως διόλου (ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω), πασαλείφω.

Κατάλειψις, εως (ἡ). τὸ καταλείπειν ἢ καταλείπεσθαι, ἄφημα ὀπίσω ἢ περισσεύματος, παραίτησις, ἐγκαταλείψις. 2) (Γρφ.) ἀντὶ Κατάλειμμα.

Καταλείψω, μέλλ. τοῦ Κατα-λείβω ἢ τοῦ Κατα-λείπω ἢ τοῦ Κατ-αλείφω.

Καταλεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταλέγω.

Κατάλεξις, εως (ἡ). τὸ καταλέγειν ἢ καταλέγεσθαι, (ἰδιαιτ.) στρατολογία.

Κατα-λεπτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλύω τι μὲ πολλὴν λεπτολογίαν.

Κατα-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω (Λιγνεύω) ὅλως διόλου. » Καταλελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου, « Σχλ.

Κατα-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (Ἀσπρίζω) τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω κάτασπρον· (μτφορ.) ἐξηγῶ (ἑρμηνεύω) σαφέστατα.

Κατάλευκος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς λευκὸς, κάτασπρος.

;Κατα-λευκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλευκαίνω.

Καταλεύσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ, [ἐκ τοῦ

Κατα-λεύω, Μ. εύσω. Λιθοβολῶ, (εἰς τὸν Ξεφ. Ἑλλ. Α'. 6'. 13 τὸ διορθ. Καταλύω εἰς τὴν σημασ. τοῦ Ἀπολύω, καταλληλότερον ἴσως ὡς πρὸς τὴν ἱστορικὴν πιθανότητα, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ λεκτικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ξενοφ.).

Κατ-αλέω, Μ. αλέσω. Ἀλέθω ὅλως διόλου, τελειόνω τὸ ἄλεσμά μου.

Κατα-λήγω, Μ. λήξω. Παύω, τελειόνω. » Αὐτοῦ καταλήγομεν μαθεῖν, τί λέγεται, « Ἀῤῥ., εἰς τοῦτο περιοριζόμεθα μόνον. » Τὰ καταλήγοντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερὸν, « Πλ.

Κατα-λήθομαι, Μ. λήσομαι, Π. (μὲ γεν.) λησμονῶ ὅλως διόλου.

Κατα-ληΐζομαι, Μ. ίσομαι. Καταληλατῶ, κατερημόνω, διαρπάζω.

Κατα-ληκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ καταλήγων (τελειόνων, ἔχων κατάληξιν)· τελειωτικός (;). (ἰδιαιτ. στίχος) ἐλλιπὴς ἢ περιττεύων κατὰ μίαν ἢ δύο συλλαβὰς περὶ τὸ τέλος, (ἀντιθ. τῷ Ἀκαταληκτικός).

Καταληκτικῶς, ἐπίῤ. Ὅλως διόλου, τελειωτικῶς, ἀποκλειστικῶς, ἐξ ὁλοκλήρου. » Καταληκτ. ἔδωκας. « Ἀῤῥ. Ἐπίκτ. » Καταληκτ. ἔχειν περὶ ταῦτα, « αὐτ., ἀσχολεῖσθαι μόνον καὶ μόνον εἰς αὐτά.

Κατάληξις [καταλήγω], εως (ἡ). παῦσις, τέλος. (παρὰ τοῦ Μετρικοῖς) » Συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς παραλαμβανομένη, ἢ ποῦς ἀντὶ ὅλης συζυγίας, « Μ. Πλαν.

Καταληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Καταληπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ καταλαμβάνειν (πιάνειν, ἐννοεῖν κτλ.). (ἰατρ.) ὁ συνωδευμένος μὲ καταληψίαν.

Καταληπτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ καταλάβῃ (νὰ πιάσῃ, ν' ἀποκτήσῃ, νὰ ἐννοήσῃ κτλ.). 2) (ἀπρσ.) ὁ συμβαίνων. » Πένθος θεόθεν καταληπτὸν, « Εὐρ., συμβὰν, ἐπελθὸν, (ἴδε τὸ ῥῆμα περὶ τὸ τέλος). 3) (ἰατρ.) ὑποκείμενος εἰς καταληψίαν.

Κατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς (συλληφθεὶς, καταληφθεὶς).

Κατα-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φλυαρῶ ἔμπροσθεν ἢ ἐναντίον τινός· ζαλίζω τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας μου. 2) (μὲ αἰτ.) φλυαρῶν (ἀσείζομενος) χάνω τι. » Κατ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ελήρησα τὴν ἐξωμίδα, « Ἀθ., μὲ τοὺς χωρατάδες ἔχασα τήν.

Κατα-λῃστεύω, Μ. εύσω. Καταλεηλατῶ, ἀφανίζω λῃστρικῶς.

Καταλήψιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὀπ. εἶνε δυνατὸν ἢ πρέπει νὰ πιασθῇ (νὰ συλληφθῇ, νὰ καταληφθῇ)· καταδικάσιμος.

Κατάληψις, εως (ἡ). τὸ καταλαμβάνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (« Ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο, ἐπανεχώρει, « Θκ.)· κυρίευσις· κατάσχεσις· ἅλωσις· (μτνμ.) προσβολὴ (ἢ εἶδός τι νευρικῆς) ἀσθενείας, καταληψία, (παρβλ. Ἐπιληψία)· (μουσικ.) ἐπιμονὴ (χρονοτριβὴ) εἰς φωνήν τινα, (κοιν.) κράτημα· (μτφορ.) κατανόησις· (συνκδχ.) ἡ καταληφθεῖσα (ἐννοηθεῖσα) ἰδέα. » Τέχνη ἐςὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρὸς κτλ. «, Δκ. » Οὕτω γὰρ αὐτοὶ (οἱ δογματικοὶ) καλοῦσι τὴν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν κατάληψιν, « Γαλ.

Κατα-λιθάζω, Μ. άσω καὶ

Κατα-λιθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Λιθοβολῶ.

Κατάλιθος (ὁ, ἡ). γεμάτος λιθάρια, καταστολισμένος μὲ πολυτίμους λίθους.

Κατα-λιθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλιθοβολέω. » Μήλοις —, « Φλςρ. 2) καταστολίζω μὲ πολυτίμους λίθους.

Κατα-λιμνάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ὅλως λίμνη, κατακαλύπτομαι ὑπὸ πλημμύρας.

Κατα-λιμπάνω, Μ. λείψω, = Καταλείπω.

Κατα-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Καταπαχαίνω.

Κατα-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς (ἐπιμόνως).

Καταλιπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταλιμπάνω.

Κατα-λίσκομαι, Μ. αλώσομαι, Ἰων. ἀντὶ τὶ † Καθαλίσκομαι, πιάνομαι, κυριεύομαι.

Κατα-λιχμάζομαι, καὶ Καταλιχμάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ ήσομαι. Γλείφω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταγλείφω, γλείφων καταπίνω. » Ἡ ἄρκτος τοὺς μύρμηκας καταλιχμωμένη ῥώννυται, « Σξτ.

Κατα-λιχνεύω, Μ. εύσω. Κατεξοδεύω εἰς λιχνεύματα (γλιγούδια).

Καταλλάγδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει καταλλαγῆς (ἀλλαξιᾶς)· ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως.

Καταλλαγὴ (ἡ), [καταλλάσσω]. ἀλλαξιά, ἄλλαγμα (κυρ.) νομίσματος καὶ τὸ δι' αὐτοῦ κέρδος, (Ἰταλ.) κάμπιο (ἴδε Ἀθ. ΣΤ'. 225, καὶ παρβλ. Ἐπικαταλλαγή). 2) (τρπ.) φιλίωμα, διαλλαγή.

Καταλλαγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταλλάσσω.

Καταλλακτήριος, α ἢ ος, ον, = Καταλλακτικός.

Καταλλάκτης, ου (ὁ). ὁ καταλλάσσων (φιλιόνων), μεσίτης πρὸς διαλλαγήν. 2) (μτγν.) = Ἀργυραμοιβὸς, σαῤῥάφης.

Καταλλακτικὸς, ὴ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς καταλλαγὴν (φιλίωμα), διαλλακτικὸς, συμβιβαστικός. 2) (μτγν.) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀλλαγὴν νομισμάτων, Ἀργυραμοιβικός.

Κατ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω ἕν τι μετ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, (ἰδιαιτ.) ἀλλάζω μὲ κέρδος νομίσματα. 2) (μτφορ.) φιλιόνω, συμβιβάζω, (καὶ μσ.) φιλιόνομαι μετά τινος. » Καταλλάσσετο τὴν ἔχθραν τοῖσι στασιώτῃσι, « Ἡρ. » Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, « Σοφ., (παρβλ. Διαλλάσσω).

Κατάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (ἱστάμενος) καταντικρύ τινος ὅστις ἀμοιβαίως κεῖται καταντικρὺ αὐτοῦ, (ἀντιθ. τῷ Παράλληλος), (ἐπμ. 2) (συνκδχ.) προσφυὴς, ἀνάλογος· ἁρμόδιος, σύμφωνος. (κατ' ἔκτ.) σύγχρονος.

Καταλληλότης (ἡ). ἡ θέσις (ἡ κατάςασις) δύο πραγμάτων κειμένων καταλλήλως· (συνκδχ.) ἁρμοδιότης, ἀναλογία.

Καταλλήλως, ἐπίρ. Εἰς θέσιν ἢ τρόπον κατάλληλον, προσφυῶς, ἀναλόγως, ἁρμοδίως.

Κατ-αλοάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασυντρίβω (καθὼς τὰ στάχυα εἰς τὸ ἀλῶνι)· δέρνω δυνατὰ, στουμπανίζω, (ὑπερβολ.) σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον.

Καταλογάδην [κατὰ λόγος], ἐπίρ. Μὲ πεζὸν (ὄχι ποιητικὸν) ὕφος, εἰς πὸ πεζὸν, (ἴδε καὶ Καταλογή).

Καταλογεὺς, έως (ὁ). ὁ καταλέγων (καταγράφων εἰς τὸν κατάλογον) κυρ. ςρατιώτας ἢ τοὺς φορολογουμένους, (ἐν γεν.) ὁ κρατῶν τοὺς καταλόγους, (Γαλ.) contrôleur.

Κατ-αλογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δὲν λογαριάζω διὰ τίποτε, ἀψηφῶ, καταφρονῶ.

Καταλογὴ (ἡ). τὸ καταλέγειν, καταγραφὴ, διαίρεσις εἰς κλάσεις. 2) ἀνάγνωσις (καὶ ὄχι ψάλσιμον) ᾄσματος.

† Καταλογία (ἡ), ἴδε Καταλοχία.

Κατα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Περνῶ τι εἰς τὸν κατάλογον, συναριθμῶ, συγκαταλέγω. » Ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους, « Ξεν. 2) κρατῶ (περνῶ εἰς) λογαριασμὸν, (μτφορ.) μετρῶ (λογαριάζω) ὡς. » Εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τοσαύτῃ ὕβρει; « Δκ. ὕστερον ἀπὸ τέτοιαν ὕβριν θὰ 'πῆς ἀκόμη ὅτι καὶ μᾶς εὐεργέτησες (κοιν. θὰ μᾶς τὸ πωλήσῃς ᾖ ὡς εὐεργεσίαν); » Οὐ καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, « Δμ., δὲν τὸ περνῶ εἰς λογαριασμόν σας, δὲν τὸ ἀναφέρω ὡς τοιοῦτον.

3) = Καταλέγω, διηγοῦμαι κατὰ τάξιν. » Τὴν στρατιὰν συναγαγὼν.. κατελογίζετο αὐτοῖς τὰ ἔργα τὰ ἑαυτοῦ, « Ἀππ.

4) λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι. » Καταλογιζομένῳ τό τε αὐτῶν πλῆθος ᾖ τοὺς περιοικοῦντας, « Ξεν.

Καταλογισμὸς (ὁ). πέρασμα εἰς τὸν λογαριασμὸν (εἰς τὸν κατάλογον), ἐπαρίθμησις, λογαριασμὸς, συγκαταρίθμησις, (συγχ. τῷ Καταλοχισμός.)

Κατάλογος (ὁ). (ἐν γέν.) καταγραφὴ, κατάστιχον, (ἰδιαιτ.) ὁ πίναξ εἰς τὸν ὀπ. καταγράφονται οἱ πρὸς ὑπηρεσίαν (κυρ. στρατιωτικὴν) ἁρμόδιοι πολῖται, (ὅθ.) » Καταλόγους ποιεῖσθαι, « Θκ., στρατολογεῖν, « Ξεν. » Οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, « Δμ., οἱ ὑπὲρ τὴν ςρατεύσιμον ἡλικίαν.

Κατ-αλοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Καταλοάω.

Κατάλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ καταλειφθεὶς (ἀπομείνας, περισσεύσας), ἐπίλοιπος.

Κατ-αλοκίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλον αὐλακιαὶς (τσουγγρανιαὶς, χαραγματιαὶς), καταξεσχίζω (μὲ τὰ 'νύχια).

Κατάλουτος (ὁ, ἡ). περιχυμένος ὡς εἰς τὸ λουτρὸν, καταμουσχευμένος.

Κατα-λούω, Μ. λούσω. Λούω περιχύνων ἀπὸ τὸ κεφάλι, λούω ἢ ξεπλύνω μὲ πολὺ νερὸν (καθὼς οἱ περιχυνόμενοι εἰς τὸ λουτρὸν), ἢ· κατεξοδεύω εἰς λουτρά· (ἐν γέν. μτφορ.) ἐξοδεύω ἀλύπητα. (εἰς τὸν Ἀρςφ. Νεφ. 839 ὁ Βέκκερ διορθ. Καταλόει).

Καταλοφάδια, ἐπίρ. Π. [κατὰ, λόφος]. ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα τυ, εἰς τοὺς ὤμας τυ.

; Καταλοχία (ἡ). λόχος ἢ διαίρεσις εἰς λόχους. » Ἐν καταλοχίαις (διορθ. » Ἐγκαταλοχίσαι) ἐν πάσῃ ἐπιγονῇ αὐτοῦ, « Γρφ. (Παραλειπ. Β', λά, 18).

Κατα-λοχίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ ἢ Κατατάττω εἰς λόχους, (ὅθ.

Καταλοχισμὸς (ὁ). ἡ εἰς λόχους διαίρεσις ἢ κατάταξις, (συγχ. τῷ Καταλογισμός).

Κατάλσης, εος καὶ Κάταλσος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀπὸ ἄλση (δάση ἔνυδρα).

Κατα-λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω ὅλως διόλου· δένω πανταχόθεν μὲ κλόνους λυγαρηάς.

Κατα-λυκουργίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.), Ἐπιπικαλοῦμαι (Ἀναφέρω) συχνὰ κατά τινος τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου.

Κατάλυμα (τὸ). μέρος (οἴκημα) ὅπου δύναται νὰ μείνῃ (νὰ κωνεύσῃ, νὰ καταλύσῃ τις, (Τουρκ.) κωνάκι, χάνι κτλ., (ἴδε καὶ Κατάλυσις 2).

Κατα-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Καταβλάπτω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

† Κατα-λυμακόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐπγρφ., = Καλυμαίνομαι.

Καταλύμανσις, εως (ἡ). μεγάλη φθορὰ (βλάβη), ἀφανισμός.

Καταλύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δύναται νὰ καταλύσῃ (νὰ χαλάσῃ, ν' ἀφανίσῃ) τις, εὔκολος νὰ καταλυθῇ (νὰ καταργηθῇ Χρ.).

Κατάλυσις, εως (ἡ). τὸ καταλύειν, κατάργησις, χάλασμα, τέλος, τελείωμα, κατάπαυσις· (τρπ.) θάνατος. 2) κώνευμα εἰς μέρος τι. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Κατάλυμα, Καταγώγιον, κωνάκι, χάνι κτλ. » Σταθμοί τε πανταχῇ εἰσι βασιλήϊοι ᾖ καταλύσιες κάλλισται, « Ἡρ.

† Κατα-λυσσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω μὲ ὑπερβολὴν ἢ κατά τινος.

Καταλυτήριον (τὸ), = Κατάλυμα, καταγώγιον.

Καταλυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταλύων (χαλνῶν, καταργῶν) τι, ἀφανιστής.

Καταλύτης, ου (ὁ). ὁ καταλύων (κωνεύων) πουθενά, μένων πρὸς καιρὸν εἰς κατάλυμα, ξένος, (Τουρκ.) μισαφίρης.

Καταλυτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταλύειν (χαλνᾷν, ἀφανίζειν Χρ.), (ἰατρ.) διαλυτικός.

Κατα-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, χαλνῶ ὅλως διόλου. ἀνατρέπω (ἐκ θεμελίων)· (τρπ.) καταργῶ· (ἐν γέν.) ἀφανίζω. » Πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, « Ἰλ. Β. » Καταλύειν τὴν γέφυραν, « Ἡρωδ. » Μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, « Ἡρ. » Τὸν δῆμον καταλύοντι, « Ξεν. » Ἐπεχείρησι καταλῦσαι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν (τῶν βασιλέων), « αὐτ. (καὶ πθ.) εὐθέως κατελύθησαν, « αὐτ.

2) λύνω ὅλως διόλου· (συνκδχ.) ἀπολύω, τελειόνω· παύω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποθνήσκω. » Σφῶϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους, « Ὀδ. Δ., νὰ τοὺς ξεζεύξωμεν. » Καταλύειν τὴν στρατιὰν (τὸν πότον, τὴν φυλακὴν), « Λξ., διαλύειν. » Φυλακὴν καταλύειν κυκτερινὴν διδάσκομαι, « Ἀρςφ., λειποτακτεῖν, δραπετεύειν ἀπό. » Καταλύειν τὴν θυσίαν, « Ξεν. » Καταλύειν τὸν πόλεμον (τὸν πλοῦν, τὸν λόγον, τον βίον), « Λξ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Κατελυσεν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Καταλύουσι πρὸς Ἀθηναίους, « αὐτ., κάμνουν εἰρήνην. » Μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας πρὶν κτλ., « Ξεν., νὰ μὴ συμβιβασθῇ μὲ τούς. » Πύκτης ὢν κατέλυσεν, « Ἐπγρ., ἔπαυσε νὰ ᾖνε πύκτης. » Ἡ πατρῴα δόξα ἐν σοὶ καταλύει, « Δμ. » Οἱ ἐν πολιᾷ καταλύσαντες, « Γργ., τελευτήσαντες. (καὶ μσ.) » Εἰς ἀρετὴν καταλυσάμενοι βίον, « Εὐρ. 3) (ὀθ. συνκδχ. καὶ ἑλλ. τοῦ Πορείαν) μένω (κάθημαι ν' ἀναπαυθῶ) πρὸς καιρὸν πουθενὰ, κωνεύω. » Εἰς πανδοχεῖον (« Παρά τινα, ἢ » Παρά τινι) καταλύειν, « Πλ. Θκ., Δμ. (καὶ ἐπιρ.) » Πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυε; « Πλάτ.

Κατα·λωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκρωτηριάζω (Κολοβόνω) τινὰ καθ' ὅλα του τὰ μέλη.

Κατα·λωφάω (ᾐ Ἰων. έω)-ῶ, Μ. ήσω. Παύω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ὅλως διόλου, καταπαύω, καθησυχάζω. ἀναπαύομαι.

; Καταμάγειον (τὸ), [καταμάσσω]. πανὶ διὰ σφούγγισμα, προσόψι, πεστεμάλι.

Κατα·μαγεύω, Μ. εύσω. Μαγεύω ὅλως διόλου.

Κατα·μαθηματικεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἰτ.) Διαφθείρω (ἐπιςήμην τινὰ) διὰ τῆς ἀκαταλλήλου ἐφαρμογῆς ᾐ ἀναμίξεως τῶν μαθηματικῶν.

Καταμάθησις [καταμανθάνω], εως (ἡ). μάθησις ἐντελὴς, κατανόησις.

Καταμαθητέον, θετ. τοῦ Καταμανθάνω.

Καταμαθητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάθῃ (νὰ ἐννοήσῃ) τι καλῶς (ἐντελῶς, μὲ ἀκρίβειαν).

Κατα·μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ γεν.) Μαίνομαι ὅλως διόλου κατά τινος.

Κατα·μακαρίζω, Μ. ίσω. Καλοτυχίζω κατὰ πάντα.

Καταμάκτης [καταμάσσω], ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ σφογγίζῃ τοὺς λουομένους.

Κατα·μαλακίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου μαλθακὸν (ἀδρανῆ, ἄνανδρον.). ||. (μσ.) γίνομαι ὅλως διόλου τοιοῦτος.

Κατα·μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλακόνω (Ἀπαλύνω [καὶ μτφορ.] Καταπραύνω, Κινῶ εἰς συμπάθειαν) ὅλως διόλου.

Κατα·μαλδύνω, Μ. υνῶ. Π. σμικρύνω (ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου, ἐξασθενίζω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατα·μαλθακίζω, Μ. ίσω, = Καταμαλακίζω.

Κατα·μαλθάσσω, Μ. άξω, = Καταμαλάσσω.

Κατα·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Κατέμαθον κτλ.). Μανθάνω ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν)· παρατηρῶ μὲ προσοχήν· πληροφοροῦμαι· κατανοῶ, καταλαμβάνω. » Οὕτω λέγεις; ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; « Πλάτ.

Κατα·μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Μαντεύω (Προλέγω, Προφητεύω) τι περὶ ἢ κατά τινος· (μὲ αἰτ.) συμπεραίνω, προμαντεύω, εὑρίσκω (ἐξηγῶ) ἐξ εἰκασίας. » Ἀρίσταρχον τὸν γραμματικὸν μάντιν ἐκάλει Παναίτιος, διὰ τὸ ῥᾳδίως καταμαντεύεσθαι τῆς ποιημάτων διανοίας, « Ἀθ.

Κατα·μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω ὅλως διόλου· (ἰατρ.) ξεπρήσκομαι, παύει ἡ φλεγμονή μου. (μτφορ.) παρακμάζω, ξεθυμαίνω. » Διὸ πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν, « Πλ.

Καταμάργαρος (ὁ, ἡ). καταστολισμένος μὲ μαργαριτάρια.

Κατα·μαργάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Καταμαίνομαι.

Κατα·μάρπτω, Μ. μάρψω, Π. ἀντὶ Καταλαμβάνω, πιάνω (προφθάνω) τινα, κτλ.

Κατα·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Μαρτυρῶ κατά τινος· (μὲ αἰτ.) ἐξελέγχω, καταδικάζω, ἀποδοκιμάζω.

Καταμαρτυρία (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς διδομένη μαρτυρία.

Κατα·μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ δυνατὰ (μὲ βίαν), κατατρώγω.

Κατάμασθος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μεγάλους (κατωφερεῖς) μασθούς.

Κατα·μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζω καλὰ (παστρικά).

Κατα·μαστεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω παντοῦ, ἀναζητῶ ἐπιμόνως.

Κατα·μαστίζω, Μ. ίξω. Κτυπῶ δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα· δέρνω κατὰ πρόσωπον.

Κατα·ματεύομαι(ττεύομαι), Μ. εύσομαι ᾐ

Κατα·μάττομαι, Μ. μάξομαι, = Εἰσμάττομαι, ψηλαφῶ τι ἔσωθεν· » Πτερῷ—, « Ἱπποκορ., παστρεύω ἔσωθεν τὴν πληγὴν μὲ πτερὸν, (παρβλ. Κατεμματέω ᾐ Καταμηλόω).

Κατ·αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμαυρόνω ὅλως διόλου.

Κατα·μάχομαι, Μ. μαχέσομαι καὶ μαχήχομαι ἢ μαχοῦμαι. Καταπολεμῶ, κατατροπόνω.

Κατ·αμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συσσωρεύω (καθὼς οἱ σκάπτοντες), ἐπισωρεύω.

†Κατ·αμβλακεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβλακεύω.

;Κατ·αμβλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Κατ·αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὅλως διόλου.

Κατ·αμβλυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Καταμβλύνω.

†Καταμβὼ, όος-οῦς (ἁ), Δ. ἡ εἰς τὸ κάταντες φορὰ, κατάβασις, κατωφέρεια, (παρβλ. Ὀπισαμβώ).

;Κατα·μεγαλαυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Μεγαλαυχῶ κατά ἢ περί τινος.

Κατα·μεγαλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ τι ἀπὸ μεγαλοφροσύνην ἢ ὑπερηφάνειαν.

Κατα·μεθοδεύω, Μ. εύσω. Μεταχειρίζομαι τὴν αὐτὴν μέθοδον κατά τινος.

Κατα·μεθύσκω, Μ. μεθύσω. Μεθῶ τινὰ μὲ ὑπερβολὴν, καταμεθῶ. ||. (πθ.) μεθοκοπῶ.

Κατα·μεθύω, Μ. ύσω. Εἶμαι καταμεθυσμένος.

Κατ·αμείβομαι, Μ. αμείψομαι. Ἀποκρίνομαι.

Κατα·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Χαμογελῶ (ἀπὸ περιφρόνησιν) κατά τινος, » Θανάτου—, « Ἰώσ.

Κατα·μειλίσσομαι(ττομαι), Μ. ίξομαι. Ἐξιλεόνω, καταπραύνω.

Κατα·μελαίνω (χ. Μ.). Καταμαυρίζω.

Καταμελεϊστὶ [καταμελίζω], ἐπίρ. Π. κομματιαστὰ, ἀπὸ κομμάτι-κομμάτι.

Κατα·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Ἐξασκῶ, -οῦμαι) καλὰ· μανθάνω (γυμνάζομαι εἴς) τι ἐντελῶς (ὑπερνικῶ) διὰ συχνῆς μελέτης.

Κατ·αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ ὅλως διόλου, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν προσέχω. » Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, « Σοφ.

Κατα·μελίζω, Μ. ίσω. Μεληδὸν κατακόπτω.

Κατα·μελιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω μέλι, τὸ κάμνω ὅλον μέλι· (συνκδχ.) καταγλυκαίνω.

Κατα·μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω) τι χωρὶς νὰ πρέπῃ, (συγχ. τῷ Καταμελέω).

Κατα·μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελῳδῶ πρὸς βλάβην τινὸς, κατεπᾴδω, καταγοητεύω.

Κατάμεμπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἐπίμεμπτος, [ἐκ τοῦ

Κατα·μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Μέμφομαι κατὰ πολλὰ, κατηγορῶ, ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω, παραπονοῦμαι.

Κατάμεμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. παράπονον κατά τινος, ἐπίπληξις, κατηγορία.

Κατα·μένω, Μ. μενῶ. Μένω ἐκεῖ ὅπου εὑρέθηκα, μένω εἰς τὸν τόπον μου, διαμένω.

Κατ·αμέργω, Μ. αμέρξω. Ἀρμέγω (ᾐ καταχρ. Τρυγῶ) ὅλως διόλου, ξεζουμίζω· ἀποκόπτω.

Κατα·μερίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς πολλὰς μερίδας, κατακερματίζω· διαμοιράζω.

Καταμέρισις, εως (ἡ) καὶ

Καταμερισμὸς (ὁ). ἡ εἰς πολλὰς μερίδας διαίρεσις, κατακερματισμὸς, διαμοίρασις.

Καταμέστιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

†Κατάμεστος (ὁ, ἡ). μεστὸς (γεμάτος) 'ως ἐπάνω, ἐντελῶς γεμάτος.

Κατα·μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἐντελῶς ('ως ἐπάνω).

Κατα·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν, καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) δίδω μὲ τὸ μέτρον. (ἐπὶ ποιημ.) συντάττω μετρικῶς.

Καταμέτρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεμετρήθη (ἐμετρήθη καλὰ ἢ ἐδόθη μὲ τὸ μέτρον). 2) = τῷ

Καταμέτρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Καταμετρέω, μέτρημα ἀκριβὲς, μέτρημα τοῦ ἐδάφους (τῆς ἐπιφανείας) τινὸς τόπου.

Καταμετρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς καταμέτρησιν.

;Καταμήκεα (ὡς ἐκ τοῦ Καταμήκης, εος), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ τὰ μήκεα.

Κατα·μηκύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω παρὰ πολύ.

Κατα·μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Χόνω εἰς τὴν πληγὴν τὸ μῆλι· (ἐν γέν.) χόνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι πουθενὰ ὡς μῆλι (παρ. χ. τὸ δάκτυλόν μου εἰς τὸν λαιμὸν ἵνα ξεράσω, ὅθ.) » Ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶν,« Ἀρςφ., (δηλ.) διὰ τοῦ δικαστηρίου, διὰ τῆς δικαστικῆς κάλπης. »Λέγεται δὲ καὶ.. τὰ ἔρια καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν,« Πλδ.

Καταμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (συμβαίνων, ἐπαναλαμβανόμενος) κατὰ μῆνα, (ὅθ. ||. οὐσ.) Καταμήνια (τὰ), τὰ γυναικεῖα.

Καταμηνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὰ καταμήνια.

Καταμήνυμα (τὸ) καὶ

Καταμήνυσις, εως (ἡ). φανέρωσις εἰς ὅλους, κοινοποίησις· διασάφησις. 2) γνωστωποίησις μυςικοῦ· κατάδοσις κακούργου κτλ., [ἐκ τοῦ

Καταμηνύω, Μ. ύσω. Γνωστοποιῶ πρὸς πάντας. 2) = Καταγγέλλω, φανερόνω μυστικόν τι κατά τινος, καταδίδω εἰς τὴν ἐξουσίαν φυγόδικον κτλ., καταμαρτυρῶ. » Ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν (δεῖνα), λήψεται μισθὸν τάλαντον, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) » Μάλα σευ ψευδομένω κατεμάνυσεν, « αὐτ., ἐξήλεγξε.

Καταμηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κατορθόνω διὰ ἢ ὡς διὰ μηχανῆς· ῥᾳδιουργῶ, μηχανορραφῶ.

Καταμιαίνω, Μ. ανῶ. Καταμολύνω, καταλερόνω· (πθ.) πενθηφορῶ διὰ νεκρὸν, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν κηδείαν του, (Ἡρ. ΣΤ'. 58), (παρβλ. Λευΐτ. ΚΑ'. 1—7).

Κατα·μίγνυμι καὶ Κατα·μιγνύω, Μ. μίξω. Ἀνακατόνω ὅλως διόλου.

Καταμικρὸν (ἀντὶ Κατὰ μικρὸν), ἐπίῤ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν.

Καταμιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι σατυρικῶς ἐπὶ τὸ γελοιότερον.

Κατα·μιμνήσκομαι, Μ. κατα·μνήσομαι. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ξαναενθυμοῦμαί τι καλῶς.

Κατάμιξις, εως (ἡ). ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα ὅλως διόλου, [ἐκ τοῦ

Κατα·μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Καταμίγνυμι.

Κατα·μισθοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω εἰς μισθοδοσίας (κυρ. στρατιωτῶν)· διαφθείρω (δημαγωγῶ ἢ κατορθόνω τι) διὰ μισθοδοσιῶν.

Κατα·μισθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὑπερβολικοὺς μισθοὺς (κυρ. εἰς στρατιώτας), ἀφανίζω (κατεξοδεύω) εἰς μισθοδοσίας (στρατ.). » Τὰ ὑπάρχοντα —, « Αἰσχ.

Καταμμίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω (Κουκκολόνω) μὲ ἄμμον. » Καταμμίζουσι δὲ ἑαυτοὺς καὶ ψῆττα, καὶ ῥίνη κτλ. Καὶ ὅταν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι τὰ ἰχθύδια, « Ἀρςτ.

Κατα·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι καλά.

Κατα·μνηστεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀῤῥαβωνίζω.

†Κατα·μολίσκω, Μ. μολοῦμαι, Σχλ. ἀντὶ Καταβλώσκω.

Κατα·μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω ὅλως διόλου, καταμιαίνω.

Κατάμορφος (ὁ, ἡ), = Κατάμεμπτος, ἀπαίσιος. 2) Π. ὁ καταμεμφόμενος.

Καταμόνας (ἀντὶ Κατὰ μόνας), ἐπίῤ. Κατ' ἰδίαν, μόνος, ὁλομόναχος, καταμοναχος.

Καταμονὴ (ἡ). τὸ καταμένειν, ἀργοπόρημα εἰς τόπον τινὰ, διαμονή. ἐπιμονὴ (ἴδε Καμμονίη).

Κατα·μονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαί τινα εἰς μονομαχίαν.

Κατάμονος (ὁ, ἡ). ὁ καταμένων (διαμένων), διαρκὴς, μόνιμος. » Καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς .. κατάμονα εἶμεν, « Ἐπγρφ.

Κατα·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) ἐντελῶς, ἐντυπόνω ἀκριβῶς.

Καταμόσχευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·μοσχεύω, Μ. εύσω. Πολλαπλασιάζω τὸ εἶδος φυτοῦ τινος διὰ μοσχεύσεως (μεταφυτεύσεως τῶν παραφυάδων του).

Κατα·μουσόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταστολίζω τι μὲ τὰς χάριτας τῶν Μουσῶν (τῆς παιδείας, τῆς ποιήσεως κτλ.).

Κατάμπελος (ὁ, ἡ). πλήρης ἀμπέλων, ὅλος ἀμπελόφυτος.

Κατ·αμπέχω καὶ Κατ·αμπίσχω, Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) τι ὅλως διόλου.

Κατα·μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ (Κατηχῶ) ἐντελῶς.

Κατα·μυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Διασκεδάζω ἢ Ἐξαπατῶ τινα μὲ μυθολογίας.

Κατα·μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μυκῶμαι (Μουγγρίζω) κατά τινος.

†Κατα·μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Περιγελῶ ὅλως διόλου.

Κατα·μύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι. Ἐκδικοῦμαι διά τι ἢ κατά τινος.

Κατα·μυρίζω, Μ. ίσω. Καταβρέχω μὲ μῦρα (μὲ ἀρώματα).

Κατα·μυσάττομαι, Μ. μυσαχθήσομαι. Βδελύττομαι (Σικχαίνομαι) καθ' ὑπερβολὴν, ἀποστρέφομαι.

Κατάμυσις, εως (ἡ). τὸ καταμύειν, κλείσιμον τῶν ὀμμάτων.

Κατ·αμύσσω(ττω), Μ. ύξω. Χαράζω βαθειὰ, κατατσουγγρανίζω, καταξεσχίζω.

Κατα·μυττωτεύω, Μ. εύσω. Κατατρίβω τι ὡς μυττωτόν.

Κατα·μύω, Μ. μύσω. Κλείω τὰ 'μμάτια μου, ἀποκοιμοῦμαι ἢ ἀποθνήσκω. »Ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ, « Ακ. » Τὰ δὲ βέβρωταί τε καὶ πέποται θᾶττον ἢ καταμύσαι, « Φλςρ.

Κατ·αμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω, = Καταμπέχω, περικαλύπτω.

†Κατ·αμφίζομαι, Μ. ίσομαι. Διαιροῦμαι, διακόπτομαι.

Κατα·μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω.

Καταμώκησις, εως (ἡ). χλευασμὸς, περιγέλασμα.

Κατα·μωλύνω, Μ. υνῶ, = Καταμβλύνω, καταπραύνω (τοὺς πόνους).

Κατα·μωλωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τὸ σῶμά τινος ὅλον μώλωπας (κτυπῶντάς τον).

Καταμωλώπισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Καμέμφομαι, κατηγορῶ πικρῶς (μὲ σαρκασμοὺς), (συγχ. τῷ Καταμωκάομαι).

Κατα·μωραίνω, Μ. ανῶ. Καταδαπανῶ τι εἰς μωρίας ἢ ἀπὸ μωρίαν.

Κατ·ανα·γινώσκω, Μ. ανα·γνώσομαι (ἀόρ. Κατανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω καθ' ὁλοκληρίαν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους).

Κατ·αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω παρὰ πολὺ, στενοχωρῶ, καταθλίβω, καταπιέζω. (χειρουργ.) ἐμβάζω εἰς τὸν τόπον των τὰ ἐξηρθρωμένα κόκκαλα.

Κατανάγκασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ.) τὸ διὰ τῆς βίας ἔμβασμα τῶν ἐξηρθρωμένων κοκκάλων εἰς τὸν τόπον των.

Καταναγκαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταναγκάζειν.

Κατανάγκη (ἡ), = Κατανάγκασις. 2) εἶδ. φυτ. (ὀρνιθόπους ἢ ἀστράγαλος) τὸ ὁπ. μετιχειρίζοντο ὡς φίλτρον, (ὅθ. 3) (ἐν γέν.) φίλτρον, θέλγητρον. » Ἐρωτικαὶ κατανάγκαι, « Συν.

†Κατανάθεμα (τὸ). (ἐκκλησ.) καταναθεμάτισμα, κατάρα.

Κατ·αναθεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω φοβερὰ, καταρῶμαι ἐπαναλαμβάνων πολλάκις τὸ Ἀνάθεμα.

†Κατ·αναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἀναισχυντῶ ὅλως διόλου (Φέρομαι μὲ ἄκραν ἀναίδειαν) κατά τινος.

†Κατ·αναιδίζομαι, Μ. ίσομαι, = Καταναιδεύομαι.

;Καταναιδιστὴρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατονειδιστήρ.

Κατα·ναιετάω-ῶ, Π. = Καταναίω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάτα ναιετάω.

Κατ·αναισιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδαπανῶ, κατεξοδεύω.

Κατ·αναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταναιδεύομαι.

Κατα·ναίω καὶ Κατα·ναίομαι, Μ. νάσομαι (ἀόρ. Κατενασάμην), Π. κατοικῶ, ἀποκαταστήνομαι πουθενὰ ὡς κάτοικος ἢ ἄποικος, (καὶ εἰς τὸν ἀόρ.) κατοικίζω.

†Κατ·ανα·λείχω, Μ. λείξω. Καταγλείφω, καταναλίσκω γλείφων.

Κατ·αναλίσκω, Μ. αλώσω. Καταδαπανῶ, κατατρώγω. » Τοῦτον (τὸν ἰχθὺν) οἱ θηρεύσαντες οὔτε πωλεῖν ἠξίουν οὔτε καταναλίσκειν, « Ἀγαθαρχ.

Κατανάλωσις, εως (ἡ). τὸ καταναλίσκειν ἢ καταναλίσκεσθαι.

Κατα·ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκόνομαι (Μουδιάζω) ὅλως διόλου, κυριεύομαι ἀπὸ ἐντελῆ νάρκωσιν. 2) (μὲ γεν.) παραμελῶ, ἢ παραβαρύνω. » Οὐδενὸς κατενάρκησα, « Γρφ.

†Κατ·ανα·σκύλλω, Μ. σκυλῶ. Κατενοχλῶ, στενοχωρῶ παραπολὺ, πειράζω μὲ κάθε τρόπον, (εἰς τοὺς Αἰσ. μύθ. διορθ. Κατεβοσκήσω),

Κατα·νάσσω, Μ. νάξω. Κτυπῶ δυνατά τι νὰ πατηθῇ.

Κατα·ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ διὰ ναυμαχίας.

Κατάνδρα (τὸ). ὁ ὀνομαστικὸς κατάλογος, τὸ κατάστιχον (ἐργατῶν, φορολογουμένων κτλ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατ-ανδραποδίζω, Μ. ίσω, = Ἐξανδραποδίζω.

Κατ-ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Ὑπερνικῶ, καταγωνίζομαι.

†Κατανδρολογία (ἡ). ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή, (ἄλλ. ἀναγν. Κατ' ἀνδρολογίαν).

Κατα-νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Νεανιεύομαι (Φαντάζομαι κτλ.) μὲ ὑπερβολήν. (μὲ γεν.) φέρομαι μὲ νεανικὴν θρασύτητα κατά τινος.

;Κατα-νείσσομαι, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατανίσσομαι.

Κατα-νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεκρόνω ἐντελῶς, ἀπονεκρόνω.

Κατανεμέσησις, εως (ἡ). μεγάλη δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Κατανέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατανέμω.

Κατάνεμος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Κατήνεμος.

Κατ-ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασείω φυσῶν (ἀνεμίζων).

Κατα-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι ἡ Νέμομαι) τι ἐξ ἴσου ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, διαιρῶ, διαμοιράζω. 2) (σπν.) βόσκω ζῶα. (μσ. ἐπὶ ζώων) κατατρώγω (κυρ. ᾗ μτνμ.). » Τὸ πῦρ κατανέμεται τὴν ὕλην, « Αξ.

Κατανενῆσθαι, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατανέω (νήθω).

Κατανενυγμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ κατανύξεως.

Κατα-νέομαι καὶ Κατα-νεῦμαι (χ. Μ.), Π. = Κατανίσσομαι (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Κατάνευρος (ὁ, ἡ). γεμάτος νεῦρα.

Κατανεύσιμος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὀπ. δύναταί τις νὰ συγκατανεύσῃ.

Κατάνευσις, εως (ἡ). σκύψιμον τῆς κεφαλῆς πρὸς σημεῖον συγκαταθέσεως· (ἐν γέν.) στέρξιμον, συγκατάθεσις, [ἐκ τοῦ

Κατα-νεύω, Μ. εύσω. (σπν. μτβτ.) Κλίνω τι πρὸς τὰ κάτω. » Τὴν κεφαλὴν κατανεύειν, « Πλδ. (συνήθ. ἑλλ.) γέρνω· (κυρ. δὲ) σκύπτω (κάμνω νεῦμα μὲ) τὸ κεφάλι μου (ἵνα δείξω ὅτι) συγκατατίθεμαι, ςέργω, συγκατανεύω. (μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Ὑποσχεσίην κατανευέμεν, « Κόϊντ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργ.) » Ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω (καὶ μσ.) κατανεύσομαι, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἵππους δωσέμεναι κατένευσεν, « Ἰλ. Κ. » Ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν δωσέμεναι, « Ἰλ. Ν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, « Ὀδ. Ο.

Κατάνεφος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ συννεφιασμένος.

Κατα-νεφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πυκνὰ νέφη, συννεφιάζω ἐντελῶς.

Κατα-νέω(νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω.

Κατα-νέω(νήθω), Μ. νήσω. Κλώθω (Γνέθω) καλά.

†Κατάνη (ἡ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Σικελ.) ὁ τυροτρίφτης, (παρβλ. Κάτανος).

Κατανήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Κατανέω.

Κατα-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἀκολουθῶν τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ.

Κατ-ανθεμόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Κατ-ανθίζω, Μ. ίσω. Καταστολίζω μὲ ἄνθη, (μτνμ.) πλουμίζω μὲ πολυποίκιλα χρώματα ἢ πολύχρωα κεντίδια.

Κατ-ανθρακίζω, Μ. ίσω καὶ

Κατ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατακαίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον, ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός.

Κατα-νίζω, Μ. νίψω, (εὐχρηστότ. τοῦ) Κατανίπτω.

Κατα-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ κατὰ κράτος, κατατροπόνω.

Κατάνιμμα (τὸ), [κατανίπτω], νερὸν διὰ νίψιμον.

Κατανίπτης, ου (ὁ). ὁ χύνων νίψιμον ἢ πλύνων (ξεπλύνων), (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθήνας) ὁ ἀποπλύνων τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα.

Κατα-νίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω καλὰ, ξεπλύνω· καταβρέχω, περιχύνω. » Χόνδρος γάλακτι κατανενιμμένος, « Ἀθ. (ὁ Λουκιανὸς ἐν Λεξιφάνῃ παίζει μὲ τὸν μέλλ. τοῦ ῥήματος τούτου συγχεόμενον τῷ τοῦ Κατανίφω).

Κατα-νίσσομαι (χ. Μ. ἴδε Κατανέομαι), Π. ἔρχομαι κάτω (καταβαίνω) ἀπό. ἐπιστρέφω.

Κατ-αν-ίσταμαι, Μ. κατ-αναστήσομαι. (μὲ γεν.) Σηκόνομαι κατά τινος· (τρπ.) ἐπαναστατῶ, (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι. » Ὁ δὲ, διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, καταναστὰς μιᾷ νηῒ παντὸς τοῦ τῶν ἐναντίων στόλου, « Πλβ.

Κατα-νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω πολὺ, σκεπάζω τὸν τόπον ὅλον ἀπὸ τὸ πολὺ χιονι. (μτνμ.) ῥίπτω τι ὡς ἂν χιόνι.

Κατα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου· ἐννοῶ, καταλαμβάνω. μανθάνω. » Τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο κατενόησε καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας, « Θκ. 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν μου (εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου), (Ἱππκρ.).

Κατανόημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατενόησέ τις, παρατήρησις, ἰδέα. » Χρηματικὸν—, « Ἀρςτ., κερδοσκοπικὸν ἐπιχείρημα ἢ σχέδιον, (Γαλλ.) spéculation.

Κατανόησις, εως (ἡ). τὸ κατανοεῖν, ἡ διὰ τοῦ νοὸς παρατήρησις ἢ ἀντίληψις (γνῶσις) τινος πράγματος. (ἁπλῶς) ἡ μετὰ περιεργείας θεωρία.

Κατανοητικὸς, ἡ, όν. ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ κατανοεῖν, ἀντιληπτικὸς (διὰ τοῦ νοὸς), ὀξύνους.

Κατανομὴ (ἡ). βόσκημα, τόπος διὰ βόσκημα.

Κατα-νομιστεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω (Κατακόπτω) εἰς νομίσματα· κάμνω νὰ περνᾷ (νὰ ἔχῃ πέρασιν) τι παντοῦ ὡς νόμισμα.

Κατα-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ τι ἐναντίον τινὸς ἢ τὰ ἐναντία.

Κατάνομος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ νόμον, σύμφωνος μὲ τὸν νόμον, νόμιμος.

†Κάτανος (ὁ), εἶδος μαγειρικοῦ σκεύους, τηγάνι ἢ κατσαρόλα, (ὀθ. τὸ Λατ.) catinus, (παρβλ. Κατάνη).

Κατάνοσος (ὁ, ἡ). νοσηματικὸς, φιλάσθενος.

Κατα-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν), ἐπανέρχομαι (εἰς τὴν πατρίδα μου), (παρβλ.) Κατέρχομαι.

Κατα-νοσφίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου χωρὶς νὰ πρέπῃ, οἰκειοποιοῦμαι ἀδίκως τὸ ξένον πρᾶγμα, ἐπαίρνω (κλέπτω) κρυφὰ ἀπ' ὅ,τι διαχειρίζω.

Κατανοτιαῖος, α, ον. Ὁ βλέπων κατὰ νότον, μεσημβρινός.

Κατα-νοτίζω, Μ. ίσω. Καθυγραίνω, Καταβρέχω (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 814—15).

Κατα-νουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νουνετῶν σωφρονίζω, καθοδηγῶ μὲ τὰς συχνὰς νουθεσίας μου.

Κάταντα [κατὰ, ἄντα], ἐπίῤ. Κατηφορικὰ, τὸν κατήφορον. » Ἄναντα, κάταντα, πάραντά τ' ἦλθον, « Ἰλ. Ψ., ἀναιβοκαταίβηκαν βουνὰ καὶ λαγκάδια, (Γαλλ.) par mons et par vaux.

Κατ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φθάνω τέλος πάντων (Τελειόνω [κοιν.] Κατασταλάζω) εἰς· (ἐνίοτε μτβτ.) κάμνω τι νὰ καταντήσῃ εἰς, τὸ φέρω τέλος πάντων εἰς κατάστασιν νά. (ἀπρσ.) συμβαίνω, (ὀθ.

Κατάντημα (τὸ). συμβάν· ἔκβασις, ἀποτέλεσμα, πέρας, μέρος ὅπου καταντᾷ τις.

Κατάντην, ἐπίῤ. = Κάταντα, [ἐκ τοῦ

Κατάντης [κατὰ, ἄντα], εος (ὁ, ἡ). κατηφορικὸς· (μτφορ.) ἐπιῤῥεπὴς, (ἐπ' πραγμ.) εὔκολος.

Κατάντηστιν [κατὰ, ἀντὶ], ἐπίῤ, Π. κατέναντι, κατάντικρα.

Καταντία (ἡ). κατήφορος, κατηφορικὸς τόπος. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) καταίβασμα (τῶν μελῶν τοῦ σώματος). ||. (τὸ θηλ.) Καταντίαν ἢ (οὐδ. πλθ.) Καταντία, ἐπίῤ. Π, = Καταντίον. » Οὐδ' ἀλέγουσι δελφίνων· μοῦναι δὲ καταντία δηριόωνται, « Ὀππ.

Κατ-αντι-βολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς, καθικετεύω.

Καταντικρὺ, ἐπίῤ. Ἴσια ἀντίκρυ (πρὸς ἢ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος), κατάντικρα.

Καταντίος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) καταντικρύ τινος. Ἐναντίος. ||. (τὸ οὐδ.) Καταντίον, ἐπίῤ. = Καταντικρὺ, Ἐναντίον. (μὲ γεν.) » Τὸν καταντίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον Ἀθηναῖοι καλέουσι Ἀρήϊον πάγον, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἀβύδῳ καταντίον, « αὐτ.

Καταντιπέρας, ἐπίῤ. Καταντικρὺ, εἰς (ἀπὸ) τὸ πέρα (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος. (μὲ γεν.) » Ἐν Χεροννήσῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου, « Ξεν.

;Κατ-αντι-πνέω, Μ. πνεύσω, = Ἀντιπνέω.

Κατ-αντλέω(άω;)-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρὸν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω. (ἰδιαιτ.) χύνω (ἡ ἐπιθέτω σφογγάρι κτλ. μὲ) ζεςὸν νερὸν εἰς πονεμένον μέρος πρὸς θεραπείαν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνω φομέντα. » Ὕδωρ καταντλεῖν τινος (ἡ) » Ὕδατι καταντλεῖν τινα, « Αξ. » Καταντλεῖν ὕδατι τὸ πεπονθὸς μόριον, « Δσκρ., (παρβλ. Καταιονάω). (καὶ μτνμ.) » Γέλωτα καταντλεῖν τινος«, Πλάτ., = Καταγελᾷν. (καὶ πθ.) » Δοκεῖτέ μοι σφοδροῖς κατηντλῆσθαι λόγοις, « Ἀθ., κατεζαλίσθητε, τὰ ἐχάσετε.

Κατάντλημα (τὸ). τὸ χυνόμενον ἢ ἐπιτιθέμενον ὑγρὸν πρὸς ἰατρ. κατάντλησιν, (Λατ.) fomentum.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

Κατάντλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταντλέω, περίχυμα, (ἰατρ.) ἐπίχυσις ἢ ἐπίθεσις ὑγροῦ πρὸς θεραπείαν, (Ἰταλ.) φομεντατσιόνε.

Κάταντλος (ὁ, ἡ), = Ὑπέραντλος.

ἡ Καταντυγώδης, ες (ὁ, ἡ), (νλγ.) ἀτραγυλός (περιφερὴς) εἰς σχῆμα ἄντυγος

ἡ Κατανυκτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κατάνυξιν, γοερὸς, λυπητερός.

Κατάνυξις, εως (ἡ). ὀδυνηρὸν κέντημα. (ἰατρ.) διέγερσις ἐσωτερικῆς θλίψεως (πόνου ψυχικοῦ), (ἐκκλησ.) ἡ ζωηρὰ λύπη τῆς ψυχῆς τοῦ μετανοοῦντος διὰ τὸ γεγονὸς ἁμάρτημα, (τὸ δὲ τοῦ Ἀποστόλου:) « Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, » (Ῥωμ. [ΙΔ', 8], ἐξηγεῖται μᾶλλον) πώρωσιν καρδίας (κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσ.), ἓξ τοῦ

Κατα-νύσσω (ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ εἰς τρόπον ὥστε προξενῶ ὀριμὸν πόνον. (μτφρ.) ἐγγίζω καιρίως τὴν καρδίαν τινὸς, κινῶ εἰς δάκρυα (εἰς συμπάθειαν), (ἐκκλησ.) φέρω εἰς κατάνυξιν (ἴδε τὴν λέξ.). (ἐνίοτε) προσηλόνομαι εἰς μέρος τι, μένω ἀκίνητος (ἀναίσθητος, ἐκπεπληγμένος). « Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ ὁδὸς μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ, » Ψαλμ.

Κατα-νυστάζω, Μ. ἄξω, Νυστάζω (κυρ. ξ μτφρ.) μὲ ὑπερβολὴν. (ἐνίοτε μτθτ.) προξενῶ μεγάλην νύσταν (νάρκωσιν).

Κατ-ανύττω (ἀνύω), Μ. ὑσω. Τελειόω, ἀποτελειόνω· κατορθόνω· συμπληρῶ. (μτφμ.) φονεύω, ἀφανίζω. (ἀμτθτ. ἡ ἑλλ.) φθάνω, καταντῶ. (πθ.) λαμβάνω ἐκθυσιν, ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι. (μὲ αἰτ.) « Πόσην ἂν ὁδὸν ζῶπος κατανύττει τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος, » Ξεν., πόσον θρόμον ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ (νὰ πάρῃ). (ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. τῆς ἐκ γ'. αἰτ. μὲ αἰτ. πρθετ. ἐκ δ'.) « Νηῒ κατανύσας ἐκ Χερσονήσου ἐς τὴν Λῆμνον, » Ἡρ. (ἓξ κατ' ἄλλ. ἑλλ. Ἱ.) « Φίλης προξένοι (ἐννν. εἰς θόμον) κατήνυσαν, » Σοφ. (καὶ πθ.) « Τὸ τέρας κατηνύσθη εἰς, » Φωτ.

Κατ-άνω, Μ. ανύσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατανύω. » Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, » Ὀδ. Β', καταναλίσκονται.

Καταν-ωτιαῖος, α, ον. Ὁ φερόμενος κατὰ νώτων (ἐπὶ τῶν ὤμων), Κατωμάδιος, (συγχ. τῷ Καταντιαῖος).

Κατα-νωτίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ.) « Ἔχω ἢ Φέρω τι κατὰ νώτων (ἐπὶ τῶν ὤμων). » Δέρμα λέοντος—, « Πλ. 2) στρέφω τὰ νῶτα (ταῖς πλάταις) πρός τινα, (συνκόχ.) καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀψηφῶ. « Τὴν σύλληψιν ἓξ κύλασιν—, » Σιμπλ., (ὕθεν:

Καταν-ωτιστὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) καταφρονητής.

Κατα-ξαίνω, Μ. ξανῶ (πθ. πρκ. Κατέξαμαι, ἀόρ. πθ. Κατεξάνθην). Κατασπαράττω (ὡσὰν τὸ μαλλὶ εἰς τὴν λανάραν), καταξεσχίζω, (χυδ.) καταστουγγρανίζω. (μτνμ.) κατατρίβω. (μτφρ.) κατατυραννῶ, κατατήκω. « Καταξαίνειν τινὰ εἰς φοινικίδα, » Ἀρρ., νὰ τοῦ καταματώσῃ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ κτύπημα, (καιν.) νὰ τοῦ τινάξῃ (νὰ τοῦ ξάνῃ) τὴν προβιάν. (καὶ μτνμ.) « Δάκρυσι παρειὰς καταξαίνειν, »

Ἔπγρ. « Τῇ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον τὴν ταλαιπωρίαν, » Διόδ., ἐρέθιζον (ἠὐξανον) ἔτι μᾶλλον, (παρβλ. Ἀναξαίνω). (καὶ πθ.) « Πέτροις (» Βολαῖς) καταξανθίντες, » Εὐρ., λιθοβοληθέντες. » Κατεξάνθην πόνοις, » αὐτ. » Τὰ ὅπλα κατέξανται, » Διόδ., κατεφαγώθησαν ὑπὸ τῆς σκωρίας (τῆς πολυκαιρίας). » Πέτρα κατεξαμμένη, » αὐτ., καταφαγομένη, καταρρυπημένη.

Κατάξανσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. κατασπάραξις.

Κατα-ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Φιλοξενῶ, ὑποδέχομαι ἢ περιποιοῦμαί τινα ὡς ξένον.

Κατα-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Πελεκῶ) τι καθὼς οἱ λεπτουργοὶ κτλ., κατασκευάζω (καλλωπίζω) διὰ τεχνικῆς ξέσεως 2) = Καταξαίνω. « Καταξεόμενος εἰς οἶνον, » Γαλ.

Κατα-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, ἓξ τοῦ

Κατάξηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐνταλῶς) ξηρός.

Κατ-αξιοπιστεύομαι, Μ. εύσομαι (μὲ γεν.) Ἀμφιβάλλω διὰ (Ὑποπτεύω) τὸ ἀξιόπιστόν τινος, ἢ καταχρῶμαι τὸ ἀξιόπιστόν μου πρὸς βλάβην τινός· ἀπαιτῶ (ἀξιῶ) νὰ μὲ πιστεύουν ἀνεξετάστως εἰς ὅτι λέγω κατά τινος.

Κατάξιος, α ἢ ος, ον. Πολλὰ (τῷ ὄντι) ἄξιος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Καταξία, ἐπίβ. ἀντὶ Κατ' ἀξίαν.

Κατ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Κρίνω πολλὰ (τῷ ὄντι) ἄξιόν τινα ἢ τι διά. 2) ἐγκρίνω (θέλω, ἀποφασίζω) οὕτως ἢ ἄλλως. 3) παρακαλῶ θερμῶς, ἢ ἀπαιτῶ (ἔχω μεγάλας ἀξιώσεις διά) τι.

Κάταξις [κατάγνυμι], εως (ἡ). θραῦσις ἐντελὴς, κατατάκκισμα.

Καταξίως, ἐπίῤῥ. (μὲ γεν.) Κατ' ἀξίαν, ἐπαξίως.

Καταξίωσις, εως (ἡ). τὸ κρίνειν τῷ ὄντι ἄξιόν τινα διά τι, ὑπόληψις μεγάλη περὶ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου, (ἐπιμ.) ἀπαίτησις (Γαλλ.) prétention.

Κατάξυλος (ὁ, ἡ). πλήρης ξύλων (δένδρων, ξυλικῆς).

Κατα-ξυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατάξυσις, εως (ἡ) καὶ

Κατοξυσμὸς (ὁ). σκάλισμα (πελέκημα) λεπτουργήματός τινος, ἓξ τοῦ

Κατ-εξύω, Μ. ξύσω, = Καταξέω.

Κατάξω, μέλλ. τοῦ Κατάγω καὶ τοῦ Κατάγνυμι.

Κατάϕορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κατήϕορος.

Κατα-παγ-δεύω, Μ. εύσω. Στήνω πανταχόθεν παγίδας κατά τινος, πρυσπαθῶ νὰ τὸν παγιδεύσω παντοιοτρόπως.

Καταπάγιος (ὁ, ἡ). πολλὰ στερεὸς, μόνιμος, (ὅθ.

Καταπαγίως, ἐπίῤῥ. Μονίμως, σταθερῶς.

Κατα-παγκρατιάζω, Μ. άσω. Καταγωνίζομαί τινα παγκρατιάζων.

Καταπαθὴς, ές (ὁ, ἡ) = Περιπαθής.

Κατα-παιδεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασωτεύω (Κατασπαταλῶ) τι διὰ παιδεραστίαν.

Κατα-παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ γεν.) Ἐμπαίζω, περιπαίζω.

Κατα-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ δυνατὰ (κατακέραλά) τινα.

Καταπακτὸς [καταπήγνυμι], ἡ, όν. Ὁ ἐφαρμοζόμενος καλὰ ἐπάνω εἴς τι, (ὕθεν:) « Θύρη καταπακτή, » Ἡρ., ἡ ἄλλ. Καταῤῥακτὴ (ἴδε Καταῤῥακτός).

Κατα-πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυμπάνω καλὰ (Καλοφανίζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα-παλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι πολλὰ παλαιὸς (παμπάλαιος) παληόνω ὅλως διόλου, (ἐπμ.) καταντῶ ἄχρηστος πλέον.

Καταπάλαισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-παλαίω, Μ. παλαίσω. Νικῶ παλαίων, καταγωνίζομαι (καταβάλλω) τὸν ἀντίπαλόν μου.

Κατα-πάλλω (καὶ μσ.) πάλλομαι, Μ. παλῶ. Πάλλω (Σπαρταρῶ, Καρδικτυπῶ) δυνατά.

Κατα-πάλλω, Μ. παλῶ. Τινάζων ῥίπτω (Σφενδονίζω καὶ μσ. Τινάζομαι) πρὸς τὰ κάτω. « Οὐρανοῦ κατέπαλτο, » Ἰλ. Γ. » Κίρκον ὑπὲρ τέγεος καταπάλμεναν (ὅπου ἄλλ. γῤῥ. καταπάλμενον), » Ὀππ.

Καταπάλμενος, Π. ἀντὶ Καταπαλόμενος, μθ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταπάλλω.

Κατα-πανουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ (καὶ μσ. Περνῶ) ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος.

Κατα-πανουργεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἐξαπατῶ μὲ τὰς πανουργίας μου (φέρομαι πανούργως πρός) τινα. (μὲ αἰτ.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὰς πανουργίας.

Κατάπαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταπείρω, τρύπημα περα πέρα, περόνισμα. 2) (συνκόχ.) τὸ μέρος (ἡ τρύπα) δι' οὗ κατεπάρη τι.

Κατάπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ σκόνι (ἰατρικὴ ἢ ὁπ.) πασπαλίζεται ἐπάνω εἴς τι, ἓξ τοῦ

Κατα-πάσσω (ττω), Μ. πάσω Κυκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἐπάνω εἰς. « Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, » Ἀρρ. (καὶ μσ.) « Κατεπάσατο γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. » Γῤῥ. (καὶ γεν. ἑλλ. ἓξ δ'.) « Πάντα τοῦτ' καταπάσω βουλευμοτίων καὶ γωμιδίων, » Ἀρρ.

Καταπαστέον, θετ. τοῦ Καταπάσσω, (ὅθ.

Κατάπαστος (ὁ, ἡ). ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκρυκκίσθη (ἐπασπαλίσθη) τι· (μτνμ.) ὅλος κεντημένος μὲ ῥηχτὰ κλωδία (μὲ τρίμουσιες κτλ.).

Κατα-τατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Πατῶ δυνατὰ, πατῶν κατασυντρίβω, τσαλαπατῶ. (μτφρ.) καταῤῥονῶ, περιῤῥονῶ. παραβαίνω. « Καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα, » Πλάτ. (ἓξ κατὰ ἑμσ.) « Κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, » Ἰλ. Δ.

Καταπάτημα (τὸ). πᾶν ὅτι καταπατεῖται ἢ κατεπατήθη, ἀντικείμενον ἐπιῤῥομῆς (καταῤῥονήσεως).

Καταπάτησις, εως (ἡ). τὸ καταπατεῖν ἢ καταπατεῖσθαι, τσαλαπάτημα, (μτφρ.) καταφρόνησις.

Κατάπαυμα (τὸ). μέσον (ὄῤῥμή) πρὸς κατάπαυσιν. 2) = Κατάπαυσις.

Καταπαύσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς κατάπαυσιν, ἀναπαύσιμος.

Κατάπαυσις, εως (ἡ), τὸ καταπαύειν ἢ καταπαύεσθαι, παῦσις ἐντελὴς· κατάργησις· καθαίρεσις (Ἄρχοντος). ἀγάπαυσις· ἡσυχία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταπαυστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καταπαύειν, ἐνεργῶν (συντελῶν) πρὸς κατάπαυσιν.

Κατα·παύω, Μ. παύσω. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ ὁ'.) Κάμνω τι ἢ τινα νὰ παύσῃ ὅλως διόλου, τελειόνω· ξεκόπτω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· καταργῶ· καθησυχάζω. ||. (μσ. ἢ ἑλλ.) παύω ἐντελῶς, (πρός μτχ.) παύω τοῦ νὰ κάμνω τι, σταματῶ, τραβῶ χέρι ἀπό.

‡Κατα·πεδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταδεσμεύω. (πάντοτε κατὰ τμ.) « Χαλεπὴ δ' ἐ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησε, « Ὀδ. Α.

‡Κατα·πεδιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω κα· θ' ὁλοκληρίαν μὲ πέδιλα.

Κατα·πεζεύω, Μ. εύσω. Πεζεύω κατὰ γῆς, ξεπεζεύω.

Κατα·πεζομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἐντελῶς διὰ πεζομαχίας.

Καταπειθής, έος (ὁ, ἡ)· πολλὰ εὐπειθής, ξέκ τοῦ

Κατα·πείθω, Μ. πείσω. Κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ ἐντελῶς· πληροφορῶ.

Κατ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω ἐντόνως.

‡Κατάπεινος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεινασμένος.

Κατάπειρα (ἡ). δοκιμὴ, ἀπόπειρα.

Κατα·πειράζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δοκιμάζω ἂν ἠμπορῶ νὰ κατορθώσω τι, κάμνω ἀπόπειραν, (Γαλλ.) sonder.

Καταπειρασμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατάπειρα.

Καταπειρατὴρ ᾧ Ἰων. Καταπειρητὴρ (ὁ) ᾧ

Καταπειρατηρία καὶ Ἰων. Καταπειρατηρίη (ἡ), ἡ ἄλλ. Βουλὶς (τῶν ναυτῶν), (κοιν.) σκανδῆλι.

Κατα·πείρω, Μ. περῶ (πθ. ἀόρ. Κατεπάρην κτλ.). Τρυπῶ πέρα-πέρα, σουβλίζω. «Ἀκανθαι τῇ φάρυγγι καταπαρθεῖσαι (ἡ) καταπαρεῖσαι, « Π. Αἰγ.

Κατάπεισις, εως (ἡ), τὸ ὅσ. τοῦ Καταπείθω.

Κατα·πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Πελεκῶ καταλεπτῶς.

Κατα·πελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἀλλεπάλληλα πέλματα (ὑνάρια) εἰς παλαιὸν ὑπόδημα, τὸ καταμπαλλόνω.

Κατα·πελτάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἀφανίζω τόπον τινὰ διὰ πελταστῶν (εὐζώνων στρατιωτῶν) ἢ ὡς πελταστής.

Καταπελταφέτης, ου (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) τὰ βέλη διὰ τοῦ καταπέλτου, ξφέμι καὶ =

Καταπέλτης [κατὰ, πάλλω ;], ου (ὁ). εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς διὰ τῆς ὁπ. ἀκοντίζονται μέγιστα βέλη. 2) εἶδ. βασανιστηρίου ὀργάνου.

Καταπελτικός, ή, όν. Ὁ ἀκοντιζόμενος διὰ ἢ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τοῦ καταπέλτου.

Καταπεμπτέος α, ον, θετ. τοῦ Καταπέμπω.

Κατάπεμπτος (ὁ, ἡ). σταλμένος ἀπὸ τῶν ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ξἐκ τοῦ

Κατα·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (Ἀφήνω τι νὰ ὑπάγῃ, Κουντῶ, Τινάζω) πρὸς τὰ κάτω. «Ἐπακοῦσαι ἦν βασιλεὺς εἰρήνην καταπέμποι,« Ξεν., ἀπὸ Ἐπάνω (ἀπὸ τῆς Περσ.) κάτω (εἰς τὴν Ἑλλ.).

Κατα·πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πικρῶς.

Κατα·πεπαίνω, Μ. ανω. Ὡριμάζω ἐντελῶς.

Καταπετόσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταπίνω.

Καταπεπταμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπετάννυμι.

Καταπεπτηώς, υῖα, ός, Π. ἀντὶ Καταπεπτηώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπτήσσω ἢ τοῦ Καταπτώσσω.

Κατα·πέπτω, Μ. πέψω. Χωνεύω ἐντελῶς. (μτφορ.) ὑποφέρω. «Χόλον—, « Ἰλ. Δ., (κοιν.) βράζω μέσα μου.

Καταπεπυκασμένως [καταπυκάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Φρονέμως· πανοῦργος.

Κατάπερ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Καθάπερ.

Κατα·περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ ἀντικρύ, διαβαίνω ἢ διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν μέρος. 2) = Καταλήγω, περατοῦμαι.

Καταπεραίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις ἢ διαβίβασις. 2) = Κατάληξις (λέξεως).

Κατα·περάω-ῶ, Μ. άσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα, διατρυπῶ (μὲ τὸ κοντάρι κτλ.).

Κατα·πέρδω (ἡ ὀρθότ.) Κατα·πέρδομαι, Μ. παρθήσομαι (ἀόρ. Κατέπαρδον κτλ.). (μὲ γεν.) Κλάνω κατά τινος, (θηλ.) τὸν περιφρονῶ.

Κατα·περί·ειμι, Μ. περιέσομαι. (μὲ γεν.) Ὑπερτερῶ κατὰ πολλά, εἶμαι πολὺ ἀνώτερος, ὑπερνικῶ.

†Καταπερίξυσις, εως (ἡ). ξύσιμον (πελέκημα) ὑλοτόμου.

Κατα·περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφώνω τι στερεῶς διὰ περόνης.

Κατα·περπερεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι μὲ πολλὴν γυναικείαν ματαιότητα, κάμνω πολλαῖς κεραστισιαῖς (καθὼς λέγαν οἱ Πολίται).

Κατα·πέσσω, Αἰολ. ἀντὶ Καταπέττω.

Κατα·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ὅλως διόλου (Ἐξαπλόνω) ἐπάνω εἰς, (ἐπμ.) σκεπάζω μέ. «Ἵπποι φοινικίσι καταπεπταμένοι,« Ξεν. «Ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ καταπεπασθὲν τὸ τῆς νεὼς ἱστίον, « Πλ.

Καταπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι εἶνε ἁπλωμένον ἐπάνω εἰς τι ὡς σκέπασμα (Τουρκ.) περδές.

Κατα·πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Καθίπταμαι, πετῶ κάτω, καταβαίνω πετῶν.

Κατα·πετροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασυντρίβω τι ὡς πέτραν (μὲ τὸ σφυρὶ τοῦ πετροκόπου) ἢ ἐπάνω εἰς ταῖς πέτραις (εἰς τοὺς βράχους).

Κατα·πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλιθοβολῶ. 2) Κατακρημνίζω.

Κατα·πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπέπτω.

(Κατα·πέφνω), ἄχρ. θεμ. πρὸς παραγ. τοῦ μόνου εὐχρ. ἀορ. 6'. Κατέπεφνον (ὀθ. ἡ μτγ. Καταπέφνων ἀντὶ Καταπεφνών), ἴδε Πέφνω.

Καταπεφρονηκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Καταφρονητικῶς, μὲ πολλὴν καταφρόνησιν.

Καταπεφρονημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Καταφρονεμένα, εἰς ἄκραν καταφρόνησιν.

Κατα·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω βαθειὰ· προσηλόνω. 2) πήζω (παγόνω) ὅλως διόλου.

Κατα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ πάνω κάτω, καταβαίνω πηδῶν.

Καταπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πήδημα ἀπὸ πάνω κάτω.

Κατάπηλος (ὁ, ἡ). καταλασπωμένος.

Κατα·πημαίνω, Μ. ανῶ, Π. καταβλάπτω.

Κατάπηξ [καταπήγνυμι], ηγος ἡ ῆγος (ὁ) παλοῦκι πηγμένον εἰς τὴν γῆν. 2) μέρος τι τῆς θύρας, (ἴσ.) = Ἐπιβλής. 3) = Ἐπίπηξ, κλαδὶ διὰ φέλλιασμα, ἀμπόλι.

Κατάπηρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου πηρὸς (σακάτης).

Κατα·πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Καταπήγνυμι.

Κατα·πιαίνω, Μ. ανῶ. (πθ. πρκ. Καταπέπιασμαι). Καταπαχαίνω.

Κατα·πιέζω, Μ. έσω. Ζυλίζω δυνατά (τρπ.) στενογωρῶ παρὰ πολύ, κατατυραννῶ, Καταθλίβω.

Καταπίεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. κατάθλιψις.

Κατα·πιθανεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ νὰ πιστεύσῃ (νὰ πεισθῇ εἰς) τι μὲ τὰς πιθανολογίας μου.

Κατα·πικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω (ᾧ μτφορ.) Λυπῶ καθ' ὑπερβολήν.

Κατάπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) πικρός.

Κατα·πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Σκεπάζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μσ.) διπλάνομαι μὲ φορέματα ἵνα μὴ κρυόνω.

Καταπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς.

Κατα·πίμπλημι, Μ. κατα·πλήσω. Γεμίζω, ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω).

Κατα·πίμπρημι, Μ. κατα·πρήσω. Κατακαίω.

Κατα·πίνω, Μ. πίομαι. Καταβάζω διὰ τοῦ λάρυγγος φαγητὸν ἢ ποτόν. (μτφορ.) καταπαταλῶ, καταπρώγω. « Τὴν πατρῴαν οὐσίαν,— « Αἰσχ. (ᾧ πθ.) «Μήπως τῇ περισσατέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος, « Γρφ., ἀπελπισθῇ ὁλότελα.

Κατα·πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ τι ἐξ ὁλοκλήρου ἢ κακὴν κακῶς.

Κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω κατὰ γῆς, πίπτω ὅλως διόλου (μὲ ὅλον μου τὸ βάρος), καταπέφτω· (μτφορ.) ἐκπίπτω ὅλως διόλου, χάνω ὅλην τὴν προτέραν μου δύναμιν (προθυμίαν κτλ.), ἐξασθενῶ, παρακμάζω. « Στόμαχος καταπεπτωκὼς, « Ἀλέξ. Τραλλ., ἀτονισμένος, ἀδυναπισμένος. « Καὶ ταῖς ψυχαῖς ᾧ τοῖς σώμασι καταπεπτωκόσι, « Θμ.

Κατα·πισσόω(ττόω)-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι μὲ πίσσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πισσόνω καλά. (συνκδχ.) = Παρατίλλω. (Κωμ.) = Βινέω, (καθὼς καὶ τώρα λέγουν πολλοί) καλαφατίζω. «Οὐκ ἔστιν αὐτήν... παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην, « (Κρατῖν. παρὰ) Σῦδ.

Κατα·πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι. (πθ. μὲ αἰτ.) μοὶ ἐμπιστεύονταί τι.

Κατα·πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Λαμβάνω τὰ πιστὰ (ὅρκον, ἐγγύησιν) παρά τινος. (μσ.) δίδω τὰ πιστά, πιστοποιῶ, ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι. 2) πιστεύω τι κατά τινος.

Καταπίστωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου (ἐγγυήσεως κλπ.) ἐξασφάλισις, πιστοποίησις.

Κατα·πιττόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπισσόω.

Καταπίττωμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς πίσσης ἀλειμμένον πρᾶγμα, πόρτσα.

Καταπίσσωσις, εως (ἡ). τὸ διὰ τῆς πίσσης ἄλειμμα, πίσσωμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Κατα-πιτύσκω (πιττύω), ἴδε Καταπυτίσκω.
Καταπλαγὴς [καταπλήσσω], ἐος (ὁ, ἡ), ἐκπεπληγμένος, ἐκστατικός, κατατρομαγμένος, (ἴδε Καταπλήξ).
†Καταπλαγία (ἡ), ἔκπληξις, κατάπληξις.
Κατάπλασις, εως (ἡ), τὸ καταπλάσσειν, ἐπίθεσις καταπλάσματος.
Κατάπλασμα καὶ ὑποκορ. Καταπλασμάτιον (τὸ). πᾶν ὅ,τι καταπλάσσεται (ἐπιτίθεται ὡς ἀλοιφὴ) ἐπάνω εἴς τι.
Κατα-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Ἀλείφω (Ἐπιθέτω τι) ὡς κατάπλασμα. 2) πλάττω τι κατὰ τὸ σχῆμα ἄλλου, πλάττω μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα· (μτφορ.) ἐπινοῶ καὶ διηγοῦμαί τι ὡς ἀληθές, (ἀθέν
Καταπλαστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτιθέμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἐπιτεθῇ ὡς κατάπλασμα. 2) = τῷ
Κατάπλαστος (ὁ, ἡ). ἐπίπλαστος προσποιημένος, ψευδεπίπλαγος, « Καταπλάστῳ βαρύτητι, « Πλ.
Καταπλαστὺς, ὁος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατάπλασις· (συνκβχ.) κατάπλασμα.
Κατα-πλάττω, Μ. πλάσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπλάσσω.
Κατα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἕνα μετ' ἄλλου, συμ(ἐμ, περὶ) πλέκω· (μτφορ.) ἐμπερδεύω (ἴδε Καταπλήσσω). 2) τελειόνω τὸ πλέξιμόν μου, (ἐνγέν.) τελειόνω. « Τὴν ζόην —, « Ἡρ.
Κατα-πλεονεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερισχύω πλεονεκτικῶς κατά τινος, τὸν ἐξαπατῶ, (ἐν γέν.) Καταχρῶμαι πρὸς ἴδιον ὄφελος τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπεροχήν μου.
Κατάπλεος (ὁ, ἡ), ἴδε Κατάπλεως.
Κατα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρὸς τὰ κάτω (δηλ. κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἢ ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὴν ξηρὰν). (ἀθ.) φθάνω ἢ ἐπιστρέφω πάλιν μὲ τὸ πλοῖον μου εἰς, προσορμίζομαι, ἀράζω. « Ὅθεν ἐξέπλευσε τὸ πλοῖον, ἐνταῦθα καὶ καταπλεῖν αὐτό, « Δημ. 2) (;) πλέω κατὰ ἀφορους διευθύνσεις, διαπλέω, περιπλέω.
Κατάπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατάπλεος, ἐντελῶς (ὡς ἐπάνω) γεμάτος, ἔμπλεως. (μὲ γεν. καὶ σπνt. δοτ.) « Χωρίαν ὀχετοῖς βαθέσι κατάπλεων, « Ἀππ.
Καταπληγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Καταπλαγής.
†Καταπλήγμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Κατάπληξις
Κατα-πλήθω (χ. Μ.). (μὲ γεν. ἢ σπν. δοτ.) Εἶμαι γεμάτος ἀπό.
Καταπληκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, Ὁ προξενῶν κατάπληξιν (ἔκπληξιν), τρομακτικός. « Πειρατέον καταπληκτικὸν μᾶλλον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοβερὸν θεωρεῖσθαι, « (Μουσόν. παρὰ) Στό.
Κατάπληκτος (ὁ, ἡ), ἀόκμ. ἀντὶ Καταπληκτικός.
Καταπλὴς [καταπλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). κατατρομαγμένος· ξυπνασμένος· φύσει δειλὸς (εὐπτόητος, ἄτολμος)· ἠλίθιος, χαμένος.
Κατάπληξις, εως (ἡ). ἔκπληξις κτλ., [ἐκ τοῦ
Κατα-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω· (κατὰ λέξ.) Κτυπῶ κατακέφαλα, (ἐπμ.) παραζαλίζω. (συνήθ.) φέρω εἰς ἔκστασιν, κατατρομάζω. ‖ (μσ.) μένω ἔκθαμβος, (κοιν.) τὰ χάνω ὅλως ὁλόρυ. « Μὴ καταπλήξαι (ἄλλ. ἀναγν. καταπλέξαι) αὐτὸν προδοσίᾳ, « Ἡρ., νὰ μὴ τὸν ἀπιγματίσουν (παραδειγματίσουν) ἐπισήμως ὡς προδότην. (καὶ μσ.) « Καταπληξάμενος τοὺς ἔνδον, παρέλαβε τὴν πόλιν, « Διόδ. « Τῇ καινολογίᾳ καταπλήττομενοι τὸν ἰδιώτην, « Δ. Ἁλ. (καὶ πθ. μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Κατεπλήγη (Ἀττ. « Κατεπλάγη) φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Γ. « Ψυχὴς ὑπὸ φόβων καταπεπληγμένης, « Ξεν., (παρδλ. Ἐκπλήσσω).
Καταπλήσω, μέλλ. τοῦ Καταπίμπλημι.
Κατα-πλιγμέω-ῶ [κατὰ, πλίγμα], Μ. ήσω. Μετακινῶ τὸν ἀντίπαλόν μου ἀπὸ τὴν θέσιν του ᾗ οὕτω τὸν καταβάλλω.
Καταπλοκὴ (ἡ), τὸ καταπλέκειν, ἐμπλοκή, περιπλοκή· (ἰδιαιτ. ὅτ παρὰ μουσικ.) συνέχεια φωνῶν κατιουσῶν, καταίδαμα τῆς φωνῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον, (ἀντ. τῷ Ἀναπλοκή).
Κατάπλους-ους (ὁ), τὸ καταπλέειν, κατάπλευσις (φθάσιμον καὶ ἄργμα εἰς τὸν λιμένα) πλοίου· ἐπιστροφὴ διὰ θαλάσσης.
Κατα-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) Εἶμαι ἢ γίνομαι πολλὰ πλούσιος ἀπό.
Κατα-πλουτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω πολλὰ πλούσιόν τινα.
Κατα-πλουτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαι διὰ τοῦ πλούτου τὸν ἐναντίον μου.
Κατάπλυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καταπλύθη, ξέπλυμα. 2) = Κατάπλυσις.
Κατα-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω καλὰ, πλύνω μὲ πολὺ νερὸ· ξεπλύνω· (μτφμ.) ἐξιτελίζω. « Νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, « Αἰσχλ., ἐξέπεσεν ἡ ὑπόληψίς του, κατήντησε πράγμα ἀπράκτου.
Κατάπλυσις, εως (ἡ). πολὺ (μὲ πολὺ νερόν) πλύσιμον, ξέπλυμα.
†Κατάπλυζος, ἑσφαλμ. ἀντὶ Κατάπτυστος.
Κατα-πλώω, Μ. πλώσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Καταπλέω.
†Κατα-πνείω, Π. ἀντὶ Καταπνέω.
Κατάπνευμα (τό). τὸ καταπνεόμενον (ἐμπνεόμενον). « Λωτοῦ —, « Εὐρ., ὁ κρότος.
Κατα-πνέω, Μ. πνεύσω. (μὲ αἰτ.) Φυσῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· φυσῶ παντοχόθεν. (τρπ.) ἐμπνέω. « Θεὸς.. ἤκων καταπνεῖ σε, « Εὐρ.
Κατα-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω μὲ ὁρμὴν ἢ ὅλως διόλου. « Γόγγρον.. κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ, « Ἀθ.
Κατάπνιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Καταπνοὴ (ἡ). τὸ καταπνέειν, φύσημα ἐπάνω εἰς, πνοὴ ἀνέμου.
Κατάπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ καταπνεόμενος (περιπνεόμενος παντοχόθεν), ἐντεθειμένος εἰς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων.
Καταπόδα καὶ Καταπόδας (ἀντὶ Κατὰ πόδα, -δας), ἐπίρ. Κατόπιν ἀμέσως, (κοιν.) καταπόδι· παρευθύς.
Καταποθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπίνω.
;Καταπόθρα (ἡ), ἀντὶ Καταπότρα.
Κατα-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Πλουμίζω (Στολίζω) τι παντοχόθεν, καλλιωπίζω μὲ πολυποίκιλα χρώματα ἢ πλουμίσματα.
Κατ-απο-λαύω, Μ. λαύσω. (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω κατακόρως, κάμνω κατάχρησιν τῆς ἀπολαύσεως.
Κατα-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω (καταπονῶ) τινὰ διὰ τοῦ πολέμου, νικῶ κατὰ κράτος, καταπροπόνω.
Καταπολέμησις, εως (ἡ), ἡ διὰ πολέμου καταπόνησις, κατατρόπωσις.
Κατα-πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ ζωνῶς, (τρπ) κατατενοχωρῶ.
Κατα-πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀντιπολιτεύομαι (Ἀντενεργῶν) πολιτικῶς πρός τινα ὑπερισχύω, καταπολεμῶ διὰ πολιτικῶν μέσων. 2) βλάπτω τὰ συμφέροντά τινος διὰ τῆς κακῆς πολιτείας μου.
Καταπολῦ (ἀντὶ Κατὰ πολύ), ἐπίρ. Κατὰ πολλά.
Κατα-πομπεύω, Μ. εύσω (μὲ αἰτ.) Φέρω τι μὲ πομπὴν (παράταξιν). 2) (μὲ γεν.) ὁμιλῶ μὲ πομπώδη ἔμφασιν (κομπάζω) κατά ἢ περί τινος.
Κατα-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀποκάμῃ ἀπὸ τὸν κόπον, (ἐπμ.) καταγωνίζομαι, καταβάλλω. « Τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς καταπονήσαντες τὴν ἀλκὴν τοῦ θηρίου, « Διόδ., (ὁθ.
Καταπονησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κατάπονος (ὁ, ἡ). ἀτονισμένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, ἀποκαμωμένος· (ἐπὶ πραγμ. μτφορ.) κατορθωμένος μὲ πολὺν κόπον, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) βεβιασμένος, ἐπιτετηδευμένος.
Κατα-ποντίζω [κατὰ, πόντος], Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸ βάθος (εἰς τὴν μέσην) τοῦ πελάγους, (ἐν γέν.) καταβυθίζω.
Καταπόντισις, εως (ἡ) καὶ
Καταποντισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλεῖσμον εἰς τὸ πέλαγος, (ἐν γέν.) καταβύθισις.
Καταποντιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταποντίζων τὰ πλοῖα ἢ τοὺς συλλαμβανομένους εἰς αὐτὰ, πειρατής.
Καταποντιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν συνήθειαν τοῦ καταποντίζειν.
Κατα-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταποντίζω.
Κατ-απο-πέρδω ἢ (ὀρθότ.) -περδομαι, Μ. περδήσομαι, Κωμ. = Καταπέρδω.
Κατα-πορεύομαι, Μ εύσομαι, = Κατέρχομαι, ἐπ στρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν).
Κατ-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω τι ἀπὸ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν ἢ ἀμφιβολίαν) μου.
Κατα-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Λεηλατῶν ἀφανίζω ὅλως διόλου (ἐρημόνω).
Καταπόρνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα-πορνεύω, Μ. εύσω. Βιάζω ἢ ἁρπάζω γυναῖκά τινα νὰ πορνευθῇ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. 2) = τῷ
Κατα-πορνοκοπέω-ῶ, Μ ήσω. Καταβαπτίζω ἀσώτως εἰς τὰς πόρνας.
;Κατα-πορσαίνω, Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω (διατρέπίζω, συγυρίζω) μὲ ἐπιμέλειαν. « Ἄλλοχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσιν, « Ὅμ. (Ἴλ. Ἀμν. Δήμ. 150), διευθετοῦσι, διοικοῦσι, (ἄλλ. ἀνάγουσι τὴν πρωθ. εἰς τὸ ὄνομα), ἴδε καὶ
†Κατα-πορσύνω, (εἰς τὸν Ξεν.) ἑσφαλμ. ἀντὶ Κακὰ πορσύνω.
Καταπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πορφυροῦς, κατακόκκινος.
Κατάποσις, εως (ἡ). τὸ καταπίνειν. 2) ὀλάργυξ, (κοιν.) καταπιόνας. « Τοὺς περὶ τὰ περίσθμια καὶ τὴν κατάποσιν πόρους, « Δαμρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταπότης, ου (ὁ). ὁ καταπίνων, πολυφάγος, πολυπότης.

Καταπότιον καὶ Κατάποτον (τὸ). (κυρ. ἰατρ.) τὸ ὀπ. καταπίνεται ἀμάσητον, (κοιν.) γάπι.

Καταπότρα [καταπίνω], ας (ἡ). τὸ κάτω μέρος τοῦ φάρυγγος, (κοιν.) καταπιῶνας.

Κατ-απο-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι κατά τινος, καταδικάζω.

Κατα-πραγματεύομαι, Μ. εὔσομαι. (μὲ γεν.) Ἐφευρίσκω καὶ Μεταχειρίζομαι παντοίους τρόπους κατά τινος.

Καταπρακτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) νὰ καταπράξῃ (νὰ πραγματοποιήσῃ) τι, κατορθωτικὸς, δραστήριος.

Καταπρανὴς, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Καταπρηνής.

Κατάπραξις, εως (ἡ). κατόρθωσις, ἐκτέλεσις, [ἐκ τοῦ

Κατα-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας τὸν σκοπὸν (τὴν ἐπιχείρησίν) μου, πραγματοποιῶ, κατορθόνω.

Καταπράϋνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-πραΰνω, Μ. ὕνῶ. Πραΰνω (Ἡμερόνω) ὅλως διόλου, κατευνάζω, καθησυχάζω. » Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατὰς, « Ἰσκρ. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ') »Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτὸν, « Θμς.

Κατάπρεμνος (ὁ, ἡ). γεμάτος πρέμνα (ῥιζόκλαδα, κωλοῤῥίζια).

Κατα-πρεσβεύω, Μ. εὔσω. (μὲ γεν.) Στέλλομαι ἢ Ἐνεργῶ ὡς πρέσβυς κατά τινος.

Κατα-πρήθω, Μ. πρήσω, = Καταπίμπρημι.

Καταπρηνὴς, έος (ὁ, ἡ). Γυρισμένος προὔμυτα. » Χειρὶ καταπρηνεῖ, « Ὅμ., μὲ τὴν παλάμην κάτω.

Κατα-πρηνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ προὔμυτα τὸν κατήφορον, κατακρημνίζω.

Κατα-πρηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταπρηνίζω.

Κατάπρησις [καταπίμπρημι], εως (ἡ). πυρπόλησις, κατάφλεξις.

Καταπρηΰνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Καταπραΰνω.

Κατα-πρίζω καὶ

Κατα-πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω) μὲ τὸ πριόνι ἢ ὡσὰν μὲ πριόνι, πριονίζω κατὰ μῆκος, »Τὸν κύμινον—, « Θκρ., (ἴδε Κυμινοπρίστης).

Κατα-προ-δίδωμι, Μ. προ-δώσω. Προδίδω ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω ὡς προδότης.

Καταπροήσεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Κατα-προ-ΐημι, Μ. προήσω. Ῥίπτω (Ἀφίνω) τι ἀπὸ ὀργὴν κατά τινος. (μσ.) ἀφίνω ὅλως διόλου (παραμελῶ) πρὸς βλάβην τινὸς, προδίδω, ἐγκαταλείπω.

Κατα-προΐξομαι καὶ Ἰων. Κατα-προΐξομαι [κατὰ, προΐξ], μέλλ. ἀχρ. ἐνς. Θέλω κάμει τι χωρὶς ἀνταμοιβὴν, θέλω μείνει ἀτιμώρητος. (πάντοτε μὲ ἀρν. καὶ ἐπὶ κακοῦ). » Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται, « Ἀρχίλ., δὲν θέλει μὲ βλάψει (μὲ περιπαίξει κτλ.) ἀτιμωρήτως, θέλει λάβει τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του, θέλω τὸν ἐκδικηθῇ· (καὶ πρὸς μτχ.) » Οὐ λωβησάμενος ἐμὲ καταπροΐξεται, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Οὗτοι καταπροΐξει, « Ἀρςφ.

Κατα-προ-λείπω, Μ. λείψω, Π. Ἀφίνω ὅλως διόλου, παραιτῶ, ἐγκαταλείπω.

Κατα-προ-νομεύω, Μ. εύσω. Προνομεύω (Διαρπάζω) ὅλως διόλου, καταλεηλατῶ, κατερημόνω διὰ προνομῶν.

Κατα-προ-πίνω, Μ. πίομαι. Καταχρῶμαι (Καταδαπανῶ) προπίνων, κατασπαταλῶ εἰς πότους κτλ., προδίδω.

Κατα-προτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πράττω τι πολὺ πρότερόν τινος, τὸν προλαμβάνω, ἠξεύρω νὰ ὠφεληθῶ ταχύτερον καὶ καλλήτερον ἀπὸ τὰς περιστάσεις, (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ.

Κατα-προ-χέω, Μ. χεύσω, Π. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) χύνω τι ἀφθόνως ἀπό. »Δάκρυα παρειῶν—, « Ἀπλλν.

Κατα-πρυτανεύω, Μ. εύσω. Ἐπικρατῶ.

Κατα-πρωκτίζω, Μ. ίσω, σχλ., = Καταπυγίζω.

Κατάπρωκτος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Καταπτακὼν (καὶ ὄχι Καταπτακὼς), Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταπτήσσω, -πτώσσω.

Καταπτὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατάπτερος (ὁ, ἡ). ὅλος πτερωτός.

Κατα-πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πτερὰ εἴς τι, τὸ κάμνω πτερωτὸν (κατάπτερον).

Καταπτήσομαι, μέλλ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατα-πτήσσω, Μ. πτήξω (πρκ. Καταπέπτηχα καὶ Κατέπτηχα, ἀόρ. Π. Κατέπτακον). Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, τὰ χάνω, (ἐπμ.) ζαρόνω ἀπὸ φόβον, καταπίπτω, κατατρομάζω. » Νεβρὸς καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, « Ἰλ. Χ. » Τὼ δ' ἵππω, δείσαντε, καταπτήτην ὑπ' ὄχεσσιν, « Ἰλ. Θ. (καὶ κατὰ τμῆσ.) » Κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ, « Ὀδ. Θ. (καὶ μὲ ἐπίρ. Τοπ.) » Καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐςί που καταπτακὼν, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ δοτ. αἰτιολογ.) » Λιμῷ καταπεπτηυῖαι, « Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Κατεπτηχέναι τὴν ἐπίκλυσιν, « Ἡλ., (ἴδε καὶ Καταπτώσσω).

Καταπτήτην, Π. ἀντὶ Κατεπτηξάτην ἢ Κατεπτήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταπτήσσω ἢ τοῦ Καθίπταμαι.

Καταπτοῖο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατα-πτίσσω, Μ. πτίξω. Κοπανίζω δυνατὰ καὶ πολλὴν ὥραν.

Κατα-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω μὲ ὑπερβολὴν, καταφοβίζω. ||. (πθ. ἢ μσ.) = Καταπλήττομαι, κατατρομάζω.

Κατ-άπτομαι, Μ. άψομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθάπτομαι.

Καταπτέσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταπέτομαι.

Κατάπτυσμα (τὸ). πτύσμα ῥιπτόμενον κατά τινος.

Κατάπτυστος (ὁ, ἡ), [καταπτύω]. τὸν ὀπ. πρέπει τις νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον· ἄξιος ἀποστροφῆς, σιχαμερός· ἀχρεῖος. » Αἱ κατάπτυστοι κόραι, « Αἰσχλ., αἱ Εὐμενίδες.

Καταπτυχὴς [κατὰ, πτυχὴ], έος (ὁ, ἡ). (κυρ. φόρεμα) τὸ ὀπ. κάμνει πολλαῖς δίπλαις (λόξαις), πλατύ.

Κατα-πτύω, Μ. πτύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Πτύω κατὰ πρόσωπον· (συνκδχ.) καταφρονῶ μὲ ὑπερβολὴν, ἀποστρέφομαι.

Κατάπτωμα (τὸ), [καταπίπτω]. τὸ καταπεσὸν, ἐρείπιον. 2) ἀντὶ -

Κατάπτωσις, εως (ἡ), τὸ καταπίπτειν, πέσιμον κάτω, κρήμνισμα· (ἰατρ.) ἄκρα ἀδυναμία (καταπέσιμον) ἀσθενοῦς.

Κατα-πτώσσω, Μ. πτώξω, Π. ἀντὶ Καταπτήσσω, ζαρόνω ἀπὸ φόβον. » Καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα, « Ἰλ. Ε.

Κατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ καταπεσὼν ἢ καταπίπτων, (οἶκος) κρημνισμένος ἢ ἑτοιμόῤῥοπος.

Κατα-πτωχεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ πάμπτωχον. ||. (πθ.) γίνομαι (καταντῶ) πάμπτωχος. »Τῶν μὲν ἐν δόξῃ κατεπτωχευμένων εἰς θέατρα κτλ., « Πλ.

Καταπυγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Κατα-πυγίζω, Μ. ίσω, = Πυγίζω.

Κατάπυγος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Καταπυγοσύνη (ἡ). ἡ κακοήθεια τοῦ καταπύγωνος. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ

Καταπυγόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ

Καταπύγων [κατὰ, πυγὴ], ονος ἢ ωνος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Καταπυγωνέστερος). Ὁ παρὰ φύσιν ἀσελγὴς, πασχητιῶν, κέναιδος.

Κατα-πύθω, Μ. πύσω. Σαπίζω ὅλως διόλου. » Ξύλον δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, « Ἰλ. Ψ.

Κατα-πυκάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι μὲ πυκνὸν σκέπασμα· γεμίζω καλὰ, πατόνω, παραγεμίζω.

Κατάπυκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυκνὸς (ἐπμ. σκληρὸς). » Κοιλίη—, « Ἱππκρ. 2) πολλὰ συχνός. » Ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν, « Γρμτ.

Κατα-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πολλὰ πυκνὸν (κατάπυκνον), αὐξάνω, πληθύνω, ἐπισωρεύω, πατόνω, παραγεμίζω (;).

Καταπύκνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὔξησις, ἐπισώρευσις κτλ.

Κατα-πυκτεύω, Μ. εύσω. Νικῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου πυκτεύων.

Κατα-πυργόω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀχυρόνω πανταχόθεν διὰ ἢ ὡς διὰ πύργων.

;Καταπυρίζω, Μ. ίσω, ἴδε Καππυρίζω.

Κατάπυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πῦρ, καταπυρωμένος, διάπυρος.

Κατα-πυρπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρπολῶν ἀφανίζω, κατακαίω.

Κατάπυῤῥος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυῤῥὸς (ξανθὸς), κατακόκκινος.

Κατα-πυρσεύω, Μ. εύσω. Καταφωτίζω διὰ ἢ ὡς διὰ πυρσοῦ.

Κατα-πυτίσκω, Μ. πυτίσω. Καταῤῥαντίζω (κυρ. μὲ τὸ στόμα μου), καταδαπανῶ ὑγρόν τι ῥαντίζοντάς το.

Καταπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν καὶ πυκνὸν γένειον (πώγωνα).

;Κατα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταπιπράσκω.

Κατα-πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω (Στουππόνω, Πουμόνω) καλά.

Κατάρα (ἡ). ἀρὰ κατά τινος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα·ῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταῤῥαθυμέω.

Κατα·ραίζω, -ομαι = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥαΐζω, -ομαι.

Καταραιρημένος, Ἰων. ἀντὶ Καθῃρημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθαιρέω.

;Κατα·ρακόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥακόω.

Καταράκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Καταῤῥάκτης, (ἴδε Καταράσσω).

Καταρακτικὸς [καταράσσω], ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Σφοδρὸς, ὁρμητικός.

Κατα·ράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἢ Γρφ. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) Κατεύχομαι, καταρηοῦμαι.

Καταράσιμος (ὁ, ἡ). κατάρας ἄξιος.

Κατάρασις, εως (ἡ). τὸ καταρᾶσθαι,

Κατ·αράσσω, Μ. αράξω. Προσβάλλω (Ἐπιπίπτω) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἴς τι, πίπτων συντρίβω τι μὲ κρότον. » Ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε (τὴν κύλικα), « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Καὶ τὸ στράτευμα, νικηθὲν, κατηράχθη ἐς τὰ τειχίσματα, « Θκ., ἐῤῥίφθη κακὴν κακῶς, (συγχ. τῷ

Κατα·ράσσω(ττω), Μ. ράξω, εὐχρηστότ. τὸ Καταῤῥάσσω.

Κατάρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παραθετ.)-ότερος, -ότατος. Κατηραμένος ἢ Ἄξιος κατάρας· ἀλιτήριος.

;Κατα·ραψῳδέω, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥαψῳδέω.

Κατάρβυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθάνων ἕως τὰς ἀρβύλας (τὰ ὑποδήματα), μακρύς. » Χλαῖνα—, « Σοφ., ἡ ἄλλ. ποδήρης.

Κατ·αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι ὅλως διόλου ἀργὸν (ἄχρηστον, ἀνενέργητον)· ἀναιρῶ, ἀκυρόνω. » Τοὺς καιροὺς —, « Σδ., δὲν ἠξεύρω νὰ μεταχειρισθῶ (νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ) τὴν εὐκαιρίαν.

Κατάργησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀναίρεσις, ἀκύρωσις, ἀθέτησις.

Καταργητέον, θετ. τοῦ Καταργέω.

Κάταργμα (τὸ), [κατάργω]. τὸ πρὸ τῆς καθαυτὸ θυσίας προσφερόμενον, Προθυμα, (ὅθ. πλθ.) = Ἀπαρχαί.

Κατάργυρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀργυροῦς (ἀσημένιος) ἢ ἀσημωμένος.

Κατ·αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι κατάργυρον, ἀσημόνω. (μτφορ.) » Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω, « Σοφ., δωροδοκηθείς.

Κατάρδευτος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, ποτισμένος, μυσκευμένος.

Κατ·αρδεύω, Μ. εύσω. Καταβρέχω, καταποτίζω.

Κατ·άρδω (χ. Μ.), = Καταρδεύω· (συνκδχ.) εὐφραίνω, κατατέρπω.

Κατα·ρέζω, Μ. ρέξω, Π. ἀντὶ Καταῤῥέζω.

Κατ·αρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καταράομαι.

Καταρέσαντος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταινέσαντος.

Κατάρης, εος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κατήρης.

Καταρθῆναι, πθ. ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταίρω.

Κατ·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαρθρόω ἢ Ἐξαρθρόω.

Καταριγηλὸς (ἀντὶ Καταῤῥιγηλὸς), ἡ, όν, Π. φρικτὸς, ἀποτρόπαιος.

Κατ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἔμπροσθέν τινος ἓν πρὸς ἕν, ἀπαριθμῶ· συναριθμῶ.

Καταρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπαρίθμησις, συγκαταρίθμησις.

Κατα·ριπίζω, Μ. ίσω. Καταπνέω.

;Κατα·ριπτάζω, Μ. άσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥιπτάζω.

Κατ·αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω τι εἰς τὸ ἄριστόν μου (εἰς τὸ γεῦμά μου).

Κατ·αριστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Ἀριστεύω (Ἀνδραγαθῶ) κατά τινος.

Κατ·αρκέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐξαρκῶ, φθάνω, [ἐκ τοῦ

Καταρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ἱκανὸς, ἀρκετός· πλήρης· ἐντελής.

Καταρκτικὸς [κατάρχω], ἡ, όν. Ὁ δίδων τὴν ἀρχήν. » Αἴτιον καταρκτικόν, « Πλ., ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία.

Κατ·αρμόζω, Μ. όσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαρμόζω.

Κατ·αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου. » Φὴς ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε; « Σοφ.

Κατ·αρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀργόνω ὅλως διόλου.

Καταῤῥαγεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαγὴ (ἡ), = Καταῤῥηξις, σπάσιμον, ξέσχισμα κτλ.

Καταῤῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω ἢ Βλάπτω τι ἐξ αἰτίας τῆς ῥαθυμίας μου, παραμελῶ. (ἀμτβτ.) γίνομαι ὅλως διόλου ἀμελὴς (ῥάθυμος).

Καταῤῥαΐζω, Μ. ίσω. Κατευνάζω, καταπραύνω.

Καταῤῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαντίζω ὅλως διόλου, καταβρέχω.

Καταῤῥακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταξεσχίζω, κατακουρελιάζω.

Καταῤῥακτὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Καταῤῥάκτης, ου (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ καταῤῥάσσων (καταπίπτων, καταφερόμενος μὲ ὁρμὴν), Καταῤῥακτός. » Ὀδὸς (= Οὐδὸς) —, « Σοφ., χάσμα γῆς ἢ εἴσοδος κρημνώδης χάσματος. ||. (εὐσ. 1) κρήμνισμα νεροῦ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος. 2) θυροφύλλον, τὸ ὁπ. πίπτει ἀπὸ 'πάνω καὶ κλείει τὴν θύραν, (Τουρκβαρβ.) κανάτι κλαβανῆς ἢ κεπέγκι. 3) κλεῖθρον ποταμοῦ ἢ διώρυχος. 5) εἰδ. θαλασσίου ὀρνέου, (Γαλλ.) goéland ἢ frégate.

Καταῤῥακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει καταῤῥάκτου, ὁρμητικός.

Καταῤῥακτὸς, ἡ, όν. Ὁ καταῤῥασσόμενος (ἀφινόμενος νὰ καταπέσῃ μὲ ὁρμήν). » Θύρα καταῤῥακτή, « Πλ., ἡ κλειομένη μὲ καταῤῥάκτην, (κοιν.) κλαβανή.

Καταῤῥαντέον, θετ. τοῦ Καταῤῥαίνω.

Καταῤῥαντίζω, Μ. ίσω, = Καταῤῥαίνω.

;Καταῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω συνατὰ, καταμαστίζω, (εὕρηται μόνον τὸ θετ. Καταῤῥαπιστέον).

Καταῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ῥάπτω τι καλὰ μέσα εἰς. (μτφορ.) μηχανοῤῥαφῶ κατά τινος. » Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον, « Αἰσχλ.

Καταῤῥάσσω(ττω), Μ. ῥάξω. (κατὰ λέξ.) = Καταῤῥήσω, (συνήθ.) ῥήχνω τι ἢ πίπτω (ῥήχνομαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος. » Ἐπάρας κατέῤῥαξάς με, « Γρφ. (καὶ ἑλλ.) » Εἰς τοῦτο τὸ χάσμα καταῤῥάπτων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου ἀφρώδης γίνεται, « Διόδ., (παρβλ. Καταράσσω καὶ Καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαφὴ (ἡ). τὸ καταῤῥάπτειν. (ἰδιαιτ. παρὰ χειρουργ.) ῥάψιμον σχισίματος τοῦ κάτω 'μματοφύλλου, (ἀντιθ. τῷ Ἀναῤῥαφή).

Καταῤῥαφος (ὁ, ἡ). ῥαμμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅλος βελονιαὶς (ῥαφαὶς), καταμπαλλωμένος.

Καταῤῥαχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω διὰ τῆς ῥάχεως, = Ῥαχίζω.

Καταῤῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συῤῥάπτω ῥαψῳδίας, φλυαρῶ ἀδιακόπως. (μτβτ.) καταζαλίζω τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας μου.

Καταῤῥέζω Μ. ῥέξω, Π. καταβάλλω, (ἰδιαιτ.) ἰσάζω μὲ τὸ χέρι τὰς ὀρθὰς ἢ ἀνωμάλους τρίχας, (ἐπμ.) χαϊδεύω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) caresser.

Καταῤῥεμβεύω, Μ. εύσω. Περιφέρω ἔνθεν κακεῖθεν, περιπλανῶ, ἀποπλανῶ.

Καταῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ). κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερὴς, [ἐκ τοῦ

Καταῤῥέπω, Μ. ῥέψω. (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.) Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὰ κάτω. » Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει, « Σοφ.

Καταῤῥεύσις, εως (ἡ). τὸ καταῤῥεῖν, τρέξιμον ὑγροῦ.

Καταῤῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Κατέῤῥευσα ἢ Κατεῤῥύην κτλ.). Χύνομαι ἀπὸ 'πάνω ἢ ἀπό τινος, περιχύνομαι. (μτνμ.) καταπίπτω. (τρεπρσ.) καταντῶ, πίπτω εἰς τὸ μερίδιόν τινος. » Αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, « Ἰλ. Δ. » Ἱδρῶτι καταῤῥέων ἢ καταῤῥεόμενος, « Ξεν., βουτημένος εἰς τὸν ἵδρον. » Κατεῤῥύη πρὸς τοὔδαφος, « Πλ. (ἢ ἀπολύτ.) » Συνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς, « Ἀρςφ. » Καταῤῥέουσι τὰ φύλλα (αἱ τρίχες), « Λξ. » Ξηρανθέντα καταῤῥεῖ τὰ ὄσπρια, « Θφρ. » Τοῖχος ὑπὸ χρόνου καταῤῥέων, « Λξ. » Εἰς σὲ καταῤῥεῖ ἡ χίμαρος, « Θκρ.

Καταῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Κατέῤῥωγα, καὶ ἀορ. Κατεῤῥάγην). Σπάνω (Σχίζω) μὲ ὁρμὴν ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια, κατασπάνω, κατασχίζω· κατακρημνίζω. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτκθ.) σκάνω (σχίζομαι) μὲ κρότον, ξεσπάνω. πίπτω (χύνομαι) μὲ ὁρμήν. » Τὴν γαστέρα καταῤῥῆξαι, « Δσκρ., νὰ κινήσῃ διὰ σφοδρὸν καθαρτικοῦ, (καὶ πθ.) » Τὸ δὲ οἴκημα, λαβὸν μεῖζον ἄχθος, ἐξαπίνης κατεῤῥάγη, « Θκ. » Ἡ γαστὴρ κατεῤῥάγη, « Αἰλ., ἔπαθε σφοδρὰν διαῤῥοίαν. » Κατεῤῥήγνυντο τὰς γαστέρας, « Ἀππ. » Ὄμβρου καταῤῥαγέντος, « Παρθ. (καὶ μὲ γεν.) » Κατεῤῥάγη μου δάκρυον, « Σοφ. » Πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γελωτας, « Ἠσύχ. (κα. πθ.) » Γέλωτος πολλοῦ καταῤῥαγέντος, « Ἀθ. » Τηλικοῦτος κρότος κατεῤῥάγει, « Πλβ. » Χειμῶνα (λέγεται) καταῤῥαγῆναι, « Ἡρ. » Βρονταὶ καταῤῥαγεῖσαι, « Ὑπόθ. Αἰσχλ. Προμ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεμος ἡμῖν κατεῤῥάγη, « Ἀρςφ. » Κάντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη, « αὐτ., (παρλβ. Ἐκρήγνυμι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καταῤῥηκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν κατάῤῥηξιν (κυρ. καταιβάζων τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος). « Φάρμακα καταῤῥηκτικὰ φυσέων, « Ἀρετ.

Κατάῤῥηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταῤῥήγνυμι, σπάσιμον (σκάσιμον, σχίσιμον) βίαιον. ῥήξιμον ἢ πέσιμον κάτω μὲ ὁρμήν. » Κοιλίης —, « Ἱππκρ., σφοδρὰ διάῤῥοια.

†Καταῤῥησις [κατερεῖν], εως (ἡ). καταλαλιά, κατηγορία, δυσφημία.

‡Καταῤῥήσσω, Μ. ῥήξω, = Καταῤῥήγνυμι, (ἴδε Κατάῤῥάσσω).

Καταῤῥητορεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Ῥητορεύω κατά τινος. (μὲ αἰτ.) ἀποστομόνω (κάμνω ἀναπολόγητόν) τινα μὲ τὴν ῥητορικήν μου. 2) ἐκθέτω μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν. » Καὶ τις τῶν ὀψιγόνων καταῤῥητορεύσει ταῦτα, « Εὐμάθ.

Καταῤῥιγεω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, τρέμω ὅλος ἀπὸ φόβον.

Κατάῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (γεμάτος ἀπὸ) ῥίζας.

Καταῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ βαθέως (νὰ κάμῃ πολλαὶς ῥίζαις).

Καταῤῥικνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ῥικνὸν (ὅλον ῥυτίδας), καταζαρόνω, κατασκεβρόνω.

Κατάῤῥιν, ῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κατωφερῆ τὴν ῥῖνα.

Καταῤῥινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω τι καλῶς, ξύνω (λεπτύνω) μὲ τὸ ῥινί. (ὅθ. συνκδχ.) » Βραχίων εὖ κατεῤῥινημένος, « Αἰσχλ., ἁρματωμένος καλὰ (μὲ ὀξὺ βέλος). (καὶ μτφορ.) » Εἰπεῖν τι κατεῤῥινημένον, « Ἀρςφ., μὲ ὀξύνοιαν (Ἰταλ. μὲ φινέτραν).

Καταῤῥινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταῤῥινόω ἢ

Καταῤῥινίζω, Μ. ίσω, = Καταῤῥινάω.

Κατάῤῥινος (ὁ, ἡ), = Κατάῤῥιν.

‡Καταῤῥινόω ῶ [κατά, ῥινός], Μ. ώσω, = Καταβυρσόω, (συνκδχ.) καθοπλίζω (μὲ ἀσπίδα), (ἴδε Καταῤῥινάω).

Καταῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, παρακυλίομαι.

Καταῤῥιπτάζω, Μ. άσω καὶ

Καταῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ

Καταῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, κατεδαφίζω.

Κατάῤῥις, ινος (ὁ, ἡ), = Κατάῤῥιν.

Κατάῤῥιψις, εως (ἡ). ῥίψιμον κατὰ γῆς.

Καταῤῥοὴ καὶ

Κατάῤῥοια (ἡ), = Κατάῤῥους.

Καταῤῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ (Καταπίνω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν, καταβροχθίζω.

Καταῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σφυρίζω δυνατά.

Καταῤῥοίζομαι, Μ. ίσομαι. Πάσχω κατάῤῥουν, (κοιν.) καταῤῥοϊάζομαι.

Καταῤῥοϊκὸς καὶ Καταῤῥοϊτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ κατάῤῥουν.

Κατάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). Ὁ ῥέων μὲ ὁρμὴν (καταῤῥέων). » Ποταμὸς —, « Φιλόςρ. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ καταῤῥέειν, ἡ πρὸς τὰ κάτω φορὰ τοῦ ῥεύματος (ἴδε Ῥοῦς)· τρέξιμον τῶν ὑγρῶν (κυρ. τῆς κεφαλῆς), συνάχι, καταῤῥοὴ, (κυρ.) ςηθοκατάῤῥοον.

Καταῤῥοπία (ἡ). κλίσις (ῥοπὴ) πρὸς τὰ κάτω, κατωφέρεια, [ἐκ τοῦ

Κατάῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Καταῤῥεπής. » Νοῦσος —, « Ἱππκρ., ἡ ῥέπουσα πρὸς ὕψεσιν, ἀρχίζουσα νὰ ἐνδίδῃ.

Καταῤῥοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ καὶ καταπίνω, ῥοφῶ ὅλως διόλου.

Καταῤῥοώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καταῤῥοϊκὸς, ὑποκείμενος εἰς κατάῤῥουν.

Καταῤῥυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥέων ἢ καταῤῥεύσας, λυωμένος, ἢ· καταβρεγμένος ἀπὸ καταῤῥεῦσάν τι ὑγρόν.

Καταῤῥυθμίζω, Μ. ίσω. Κανονίζω τι ἀκριβῶς πρὸς τὸν ῥυθμὸν τῆς μουσικῆς. ||. (πθ.) εἶμαι =

Κατάῤῥυθμος (ὁ, ἡ). πολλὰ (μὲ ὑπερβολὴν) ῥυθμικὸς, τονισμένος ἀκριβέστατα πρὸς τὸν ῥυθμὸν, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) πληκτικὸς, μονότονος.

Καταῤῥυπαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Καταῤῥυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥυπόνω ὅλως διόλου, καταλερόνω.

Κατάῤῥυσις, εως (ἡ), = Κατάῤῥευσις.

Κατάῤῥυσόομαι, Μ. ωθήσομαι. Ῥυσοῦμαι ἐντελῶς, γίνομαι ὅλος ῥυτίδες.

Κατάῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥεόμενος (ποτιζόμενος πανταχόθεν) ἀπὸ νερὰ τρεχάμενα· (μτφορ.) ἄφθονος ἢ, ἔχων ἀφθονίαν ἀπὸ (;). 2) διὰ τοῦ ὀπ. καταῤῥέει εὐκόλως τὸ νερὸν, κατηφορικός. » Κεραμωτὸν κατάῤῥυτον, « Πλβ.

Κατ·αῤῥωδέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κατοῤῥωδέω.

Καταῤῥώξ [καταῤῥήγνυμι], ῶγος (ὁ, ἡ). καταξεσχισμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ, κατακρημνισμένος. » Πέτρα —, « Ἡσύχ., ἀπότομος, ἀποκρημνος, (παρβλ. Ἀποῤῥώξ).

Κάταρσις, εως (ἡ). τὸ καταίρειν, (κυρ. ἐπὶ πλοίων) κατάπλους, ἄραγμα. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ ἄραγμα.

Κατ·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς, κρεμῶ εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον. (ἐπμ.) = Καταρτίζω, διευθετῶ. » Πρωῒ κατήρτητο, « Ἱππκρ., ἦτον εἰς τὰς φρένας τυ.

Κατάρτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κρέμασμά τινος πράγματος εἰς τὸν τόπον του, (ἐπμ.) = Κατάρτισις, διευθέτησις.

Καταρτία (ἡ), = Κατάρτιος.

Καταρτίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ· ἰσάζω. συμβιβάζω. (χειρουργ.) βάλλω τὸ ἐξαρθρωθὲν κόκκαλον εἰς τὸν τόπον του. (ἐν γέν.) διορθόνω· μπαλλόνω, (Τουρκ.) μεραμετίζω.

Κατάρτιον (τὸ) καὶ

Κατάρτιος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ἱστὸς (πλοίου), (κοιν.) κατάρτι.

Κατάρτισις, εως (ἡ), = Καταρτισμός.

Κατάρτισμα (τὸ). τὸ κατηρτισμένον (δουλευμένον, ἑτοιμασμένον) πρᾶγμα· (ἰδίως) τὸ νῆμα ἢ τὸ ὕφασμα.

Καταρτισμὸς (ὁ). τὸ καταρτίζειν, τακτοποίησις, διευθέτησις· συμβιβασμός. (χειρουργ.) βάλσιμον ἐξαρθρωθέντος κοκκάλου εἰς τὸν τόπον του· μπάλλωμα, μεραμέτισμα. (ἐν γέν.) διόρθωσις.

Καταρτιστὴρ, ῆρος καὶ

Καταρτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταρτίζων, διορθωτὴς, συμβιβαστὴς, μεσίτης πρὸς εἰρηνοποίησιν, αἱρετοκριτὴς, (παρβλ. Ἁρμοστής.

Κατάρτυσις, εως (ἡ). ἑτοιμασία, ἀνατροφὴ. παιδαγωγία, [ἐκ τοῦ

Κατ·αρτύω, Μ. ύσω. Ἀρτύω (Καρυκεύω τὰ φαγεῖ) μὲ πολλὰ ἀρτύματα (» Παραιτεῖσθαι τὰ κατηρτυμένα τῶν ἐδεσμάτων, « Διοσκορ.). Ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, τελειοποιῶ· βάλλω εἰς τάξιν· γυμνάζω ἐντελῶς, (ὅθ. ||. (ἡ μτχ. ἀπτβτ.) Κατηρτυκὼς, υῖα, ὸς, (κυρ. ἐπὶ ἵππου κλπ.) τέλειος τὴν ἡλικίαν· γυμνασμένος ἐντελῶς. (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Κατηρτυκὼς κακῶν, « Εὐρ., συνειθισμένος εἰς, (παρβλ. Καθίστημι).

Κατ·αρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Ἀντενεργῶν κάμνω νὰ ἀποτύχῃ τις εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας.

Καταρχὰς (ἀντὶ Κατ' ἀρχὰς), ἐπίῤ. Εἰς τὴν ἀρχήν.

Καταρχὴ (ἡ). τὸ κατάρχεσθαι, ἔναρξις, ἀρχή. 2) ἡ πρὸ τῆς θυσίας σπονδὴ ἢ 3) = Ἀπαρχή.

Κατ·άρχω, Μ. άρξω. (μὲ γεν.) Κάμνω ἀρχὴν, κάμνω τι πρῶτος, ἀρχινῶ. » Ὁδοῦ —, « Σοφ., προηγοῦμαι, προπορεύομαι. (καὶ μὲ αἰτ.) » Ἡ φιλοτιμία κατάρχει τὴν ἡλικίαν, « Διόδ., προέλαβε· (καὶ μσ.) » Κατάρχομαι στεναγμὸν, « Εὐρ. » Οὐ πρᾴως μου κατήρξατο, « Λκ., μὲ ἄρχισε μὲ τὸ ξύλον. (καὶ ἀπολ.) » Καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς, « Ἀρςτ. 2) (μσ. μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ἀρχίζω διὰ τῶν διωρισμένων ἐπὶ τούτῳ τελετῶν τὴν θυσίαν, (δηλ.) πασπαλίζω τὸ ἱερεῖον μὲ τὰς οὐλὰς (κριθὰς), κόπτω καὶ ῥίπτω εἰς τὸν βωμὸν μέρος τῶν τριχῶν του κτλ., (ἐνίοτε) θυσιάζω, (ἐν γέν.) σφάζω. (συνκδχ.) ἀφιερόνω, καθιερόνω· ἐγκαινιάζω. » Κατάρχομαι τῶν ἱερῶν, « Δμ. » Μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου, « Ἀρςφ. » Ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατάρξασθαι καὶ καθιερῶσαι πάντας ὠμηστῇ Διονύσῳ, « Πλ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρξομαι ξίφει, « Εὐρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει, « αὐτ. (καὶ συνκδχ.) » Ὡς κατηργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας, « Πλ. (ᾖ κωμ.) » Σκυτάλην λαβὼν κατήρξατό μου, « Λκ., (κοιν.) μὲ ἐχειροτόνησε, (παρβλ. Ἀπάρχομαι).

Κατ·αρωματίζω, Μ. ίσω. Καταμυρίζω μὲ ἀρώματα.

Κατάσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (κρέατα), σωματώδης.

Κατα·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ κατάσαρκον (σωματώδη), παχύνω. » Ὑπερπιαίνων σαυτὸν καὶ κατασαρκῶν, « Χρσ.

Κατασάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·σαρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταξαίνω.

Κατα·σάττω, Μ. σάξω. Πατόνω καλὰ, παραγεμίζω.

Κατα·σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω ὅλως διόλου. (μτνμ. ἐπὶ ὑγρῶν) στερεύω. (ἐπ βοῆς) κατασιγάζω. (μτφορ.) καταπαύω, κατευνάζω· ταπεινόνω. (μσ. ἢ πθ.) σβύνω, παύω, τελειόνω.

Κατάσβεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σδύσιμον· κατάπαυσις· ἀφανισμὸς κτλ.

Κατ·ασβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀσβόλην, κατακαίω· ἀφανίζω.

Κατάσεισις, εως (ἡ) καὶ

Κατασεισμὸς (ὁ), τὸ οὖσ. τοῦ.

Κατα·σείω, Μ. σείσω. Σείω δυνατὰ, σείων ῥίπτω κάτω· συνταράττω· κατατρομάζω. (ἑλλ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω σημεῖον πρός τινα κουνῶν τὸ χέρι μου. (ἐνίοτε) μεθῶ μὲ ὑπερβολὴν, κονδυλῶ ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Κατα·σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνοποιῶ τι κατὰ πολλὰ, ὑπερσεμνύνω.

Κατα·σεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ὁρμῶ (τρέχω) πρὸς τὰ κάτω. » Χερσὶν ὁμόρξαντο κατεσσύμενόν περ ἱδρῶτα, « Κοϊντ.

Κατα·σήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω καλά.

Κατα·σημαίνω, ανῶ. Σημαδεύω καλὰ, βάλλω σημάδι εἴς τι· βουλλόνω, σφραγίζω. ||. (μσ.) εἰκάζω· συμπεραίνω· παρατηρῶ.

Κατασημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων εὐκρινῆ σημασίαν, σημαίνων ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα.

Κατα·σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω τι (Τὸ ἀφίνω νὰ σαπήσῃ) ὅλως διόλου. ||. (ὁ δ'. πρκ. Κατασέσηπα ἔχει πθ. σημασ. καὶ ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνς.).

Κατ·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατίζω ὅλως διόλου, ἐξασθενίζω.

Κατ·ασθμαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ γεν.) Φυσῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι ἢ κατά τινος.

Κατα·σιγάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Βιάζω, Προστάζω) τινὰ νὰ σιωπήσῃ· (μτφορ.) Κατευνάζω, καθησυχάζω.

Κατα·σιγάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Σιωπῶ ὅλως διόλου, φυλάττω ἄκραν σιωπήν· ἀποσιωπῶ. 2) (μτβτ.) ἀντὶ Κατασιγάζω.

Κατα·σιδηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι πανταχόθεν (Καπλαδίζω) μὲ σίδηρον.

Κατα·σιελίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ὅλον μὲ σίαλον, κατασαλιόνω.

Κατα·σικελίζω, Μ. ίσω, Κωμ. Κατατρώγω προϊόν τι (π. χ. τυρὶ) τῆς Σικελίας.

Κατα·σιλλαίνω, Μ. ανῶ. Καταχλευάζω, κωμῳδῶ, σατυρίζω.

‡Κατάσιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ σιμός.

;Κατα·σινάζω, Μ. άσω ᾖ

Κατα·σίνομαι, Μ. σινοῦμαι, Π. καταβλάπτω.

Κατα·σιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κατεσθίω, κατατρώγω.

Κατα·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι, = Κατασιγάω. 2) (μτβτ.) = Κατασιγάζω. 3) νικῶ ἢ καταισχύνω τινὰ διὰ τῆς σιωπῆς μου. » Κατασιωπήσας ἡμῶν τὴν πόλιν, « Δ. Χρσ. (ᾖ πθ.) » Ἐγγυτέροις κατασιωπηθῆναι τοῖς παραδείγμασι, « Φώτ.

;Κατα·σκάζω, Μ. σκάσω. Κουτσαίνω πολύ.

Κατα·σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ ἐπάνω εἴς τι. (μτνμ.) κυματίζω. » Λευκαί με κατασκαίρουσιν ἔθειραι, « Ἐπγρ., (ἴδε Κατασπείρω).

Κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὅλως διόλου, σκάπτω βαθειά· σκάπτων κρημνίζω (ἀνατρέπω) ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω. » Τά τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες εἰς ἔδαφος, « Θκ.

Κατα·σκαριφάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω ('σὰν τὴν ὄρνιθα) μὲ τὰ 'νύχια μου ἢ τσουγγρανίζω.

Κατασκαφὴ (ἡ). τὸ κατασκάπτειν, κρήμνισμα ἐκ θεμελίων, κατεδάφισμα· ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις. » Ἰλίου κατασκαφὰν, « Εὐρ. 2) Π. θάψιμον, παράχωμα· τάφος. » Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς, « Σοφ.

Κατασκαφὴς, έος (ὁ, ἡ). κατεσκαμμένος, κατεδαφισμένος· ἀφανισμένος. 2) σκαμμένος (ἢ παραχωμένος) βαθειά. ||. » Οἴκησις—, « Σοφ., ὁ τάφος.

Κατα·σκεδάζω καὶ

Κατα·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω καὶ (Ἀττ.) σκεδῶ. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Χύνω τι ἐπάνω εἰς· περιχύνω. » Ἐτόλμησαν δὲ καὶ Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἀμίδας κατασκεδάσαι, « Δ. Χρσ. (καὶ μτνμ.) » Πᾶσαν ὕβριν αὐτοῦ κατασκεδαννύντος, « Πλ. 2) (μτνμ.) διαδίδω. » Λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασται, « Λσ., ᾄδεται, διεδόθη.

Κατασκεδῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Κατασκεδάσω, μέλλ. τοῦ Κατασκεδάννυμι.

Κατα·σκελετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκελετὸν ἀπὸ τὴν λιγνάδα, κατατήκω, καταξηραίνω. » Ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελετευμένον, « Φίλ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ μεγαλοφυῆ.. ταῖς τεχνολογίαις κατεσκελετευμένα, « Λογγ.

Κατασκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ μεγάλα (μακρυὰ) σκέλη, (μτνμ. ἐπὶ ὕφ. λόγου) συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς σχοινοτενεῖς περιόδους, (ἐπμ.) ἄτονος, ἄχαρις, ἢ· 2) πολλὰ λιγνὸς (ξηρὸς), κατεσκελετευμένος, [ἐκ τοῦ

Κατα·σκέλλω, Μ. σκελῶ. Κατατήκω, καταξηραίνω· (συνκδχ.) ταλαιπωρῶ, κατατυραννῶ. (ὁ πρκ. [ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνς] Κατέσκληκα ᾖ ὁ ἀόρ. Κατέσκλην, ἔχουν πθ. σημασ.).

Κατα·σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), προφυλάττω.

Κατα·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (Στοχάζομαι, 'Εξετάζω) μὲ προσοχήν· Κατασκοπεύω. » Προαπέστειλε κατασκεψομένας δύο ναῦς, « Πλβ.

Κατα·σκέπω (παρτ. Κατέσκεπον), = Κατασκεπάζω.

Κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κάμνω, φθειάνω, κτίζω. (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω· προμηθεύω· ἁρματόνω· στολίζω, συγυρίζω· κατορθόνω· πλάττω (ψευδῶς)· συστήνω, ὀργανίζω. ἐφευρίσκω. (ῥτρ.) ἀποδεικνύω (δι' ἐπιχειρημάτων). γυμνάζω. » Κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς οἰκονομίαν, « Πλ. ||. (μσ.) κατοικῶ, (κατὰ λέξ.) τοποθετῶ τὰ σκεύη μου πουθενά. ἀνοίγω ἐργαστῆρι, (συνκδχ.) μετέρχομαι τὴν τέχνην μου. » Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο, « Θκ. » Κατασκευάζεσθαι, ὡς αὐτοῦ που οἰκήσοντας, « Ξεν. » Τέχνην μυρεψικὴν κατασκευάζομαι, « Λσ.

;Κατα·σκευασείω (χ. Μ.). Προσκαθῶ ἢ Ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάσω (νὰ φθειάσω, νὰ κατορθώσω κτλ.).

Κατασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἔργοχειρον, οἰκοδόμημα. (μτφορ.) τρόπος, τέχνασμα, ἐπίνοια· σόφισμα. ||. (πλθ.) τὰ σκεύη (ἔπιπλα) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ 'νοικοκυρειόν.

Κατασκευασμὸς (ὁ), = Κατασκευὴ, (κυρ. μτφορ.) ἐπίνοια, σκευωρία, τέχνασμα.

Κατασκευαστὴς, οῦ (ὁ), ὁ κατασκευάζων (κατορθόνων κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἐφευρετὴς (σκευωρίας).

Κατασκευαστικὸς, ἡ, όν (ᾖ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν (κατορθόνειν, ἀποδεικνύειν κτλ.). » Λόγος —, « Χρσ., ὁ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδεικτικός.

Κατασκευαστὸς, ἡ, όν. Κατασκευασμένος διὰ τέχνης, χειροποίητος ὄχι φυσικός. » Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὅσον ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος, « Ἀρστ., βαλμένοι ἐπίτηδες.

Κατασκευάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατασκευαστής.

Κατασκευὴ (ἡ). φθειάσιμον· ἑτοίμασμα, ἑτοιμασία· ἁρμάτωμα· συγύρισμα, τοποθέτησις (σκευῶν)· καλλωπισμὸς· ὀργανισμὸς· σκευωρία κτλ. (συνκδχ.) οἰκοδόμημα. ἀποσκευὴ. 'νοικοκυρειόν. » Κατασκευῇ, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, « Ἰσκρ. » Εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, ληφθείη δὲ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, « Θκ. » Παυσανίαν, ὁρῶντα τὴν Μαρδονίου κατασκευὴν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ παραπετάσμασι ποικίλοισι κατεσκευασμένην, « Ἡρ. » Τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ δυνάμενος ἀλύπως χρῆσθαι, « Ξεν., (ὅμοιον τῷ) » Μόνος ἀεὶ χρῆσθαι ταῖς ὑπὸ θεοῦ κεκραμέναις ὥραις πεφυκώς, « Πλ. (καὶ τῷ) » Θεοῦ κατασκευὴν βίῳ δόντος τοιαύτην, « Εὐρ. (ᾖ μτνμ.) (» Λόγον) ἁπλοῦν καὶ ἄνευ κατασκευῆς, « Αἰλ., χωρὶς τέχνην, ἀκαλλώπιστον.

Κατάσκεψις, εως (ἡ). τὸ κατασκέπτεσθαι, ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις ἢ ἐξέτασις· κατασκόπευσις.

Κατ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω ἐντελῶς, ἐξασκῶ.

Κατα·σκηνάω (νέω;)-ῶ καὶ (μσ.) ἀομαιῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι ᾖ

Κατα·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (προθετ. ἢ ἐπίρ.) Στήνω τὴν σκηνὴν μου (Κωνεύω. Μένω, Στρατοπεδεύω) πουθενά. ὑπάγω εἰς τὴν σκηνὴν (εἰς τὸ κατάλυμά) μου. ||. (ἐνίοτε μτβτ.) δέχομαι εἰς τὴν σκηνὴν (εἰς τὸν οἶκόν) μου τινά.

Κατασκήνωμα (τὸ), Π. σκέπασμα· καταπέτασμα.

Κατασκήνωσις, εως (ἡ). στήσιμον τῶν σκηνῶν, στρατοπέδευσις· πώνευμα (κατοίκησις) εἰς σκηνήν. 2) (ἁπλῶς) οἴκημα. » Αἱ ἀλώπεκες φωλεὰς ἔχουσι, ᾖ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, « Εὐαγγ.

Κατα·σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι· (μτφορ.) παρακαλῶ ἐπιμόνως τινὰ, (κοιν.) πέφτω ἐπάνω τυ. » Ἰκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς, « Σοφ. 2) (συνήθ. ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑστ. αἰτ. ἐκ δ') πίπτω (ῥήγνυμαι) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τροπ.) κατανεῦω εἰς. » Λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι, « Πλ.. » Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε, « Ἡρ. » Κατέσκηπτε γὰρ (τὸ νόσημα) ἐς τὰ αἰδοῖα καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ ἐς πόδας, « Θκ., (κοιν.) ἐκτυπτοῦσε. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) « Πρὶν κατασκῆψαί τινα, « Εὐρ., πρὶν ξεθυμάνῃ κατά τινος. » Ὁ πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψε, « Δ. Ἁλ. » Κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα, « Παῤθ. (καὶ πρὸς ἐπῤ.) « Ἔγνωσαν, αὐτοῦ που κατασκήψαντες, « Πλ., (παῤθλ. Ἐπισκήπτω).

Κατάσκηψις, εως (ἡ). τὸ κατασκήπτειν (ἐπιπίπτειν μὲ ὁρμήν), προσβολὴ (ἀσθενείας κτλ.)· τέλος, ἔκβασις (ς).

Κατα-σκιάζω καὶ Π. Κατα-σκιάω, Μ. άσω. Σκιάζω (ἐν γέν. Σκεπάζω) τι ὅλως διόλου. » Κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν (οἱ κλάδοι τοῦ ἐρινεοῦ), « Ὀδ. Μ.

Κατα-σκίδναμαι, Π. ἀντὶ Κατασκεδάννυμαι.

Κατάσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκιαζόμενος ἀπό, καὶ Π. κάμνων) παχὺν ἴσκιον (ἐν γέν.) σκεπασμένος ὅλως διόλου ἀπό. (μὲ ὑστ.) » Κήρυκα.. κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας, « Αἰσχλ. (καὶ σπντ. γεν.) » Κράναν τ' αἰγείροιο κατάσκιον, « Ἐπγρ.

Κατα-σκιρόω (σκιῤῥόω)-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω ὅλως διόλου.

Κατα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πηδῶ (Χοροπηδῶ) ἐπάνω εἴς τι· (μτφορ.) καταφρονῶ, περιπαίζω, (παῤθλ. Κατοργέομαι).

†Κατα-σκληνεύω, Μ. εύσω, γλσ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασκελετεύω.

Κατασκόπευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κατα-σκοπεύω, Μ. εύσω, = Κατασκοπέω καὶ Κατασκέπτομαι. (κυρ.) περιστῆῶ (παρκμενεύω) ὡς κατάσκοπος.

Κατα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος· (ἐπμ.) παρατηρῶ καλὰ (μὲ ἀκρίβειαν)· παραφυλάττω· (ἐπὶ κακοῦ) κατασκοπεύω.

Κατασκοπὴ καὶ

Κατασκόπησις, εως (ἡ). τὸ κατασκοπεῖν, παρατήρησις προσεκτικὴ ἢ ἐπὶ κακῷ, κατασκόπευσις.

Κατασκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κατασκοπήν.

Κατασκόπιον (τὸ). (κυρ. πλοῖον) διωρισμένον πρὸς κατασκοπὴν (κατασκόπευσιν), (Γαλλ.) aviso.

Κατάσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκοπῶν (παρατηρῶν μὲ προσοχὴν, παραφυλάττων κλπ.). ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ ζελλόμενος πρὸς κατασκόπευσιν, (Ἰταλ.) σπιόνος, (Τουρκ.) τσασίτης.

Κατα-σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω τι ὅλως διόλου ἢ κακὴν κακῶς, διασκορπίζω, Διαῤῥίπτω.

Κατα-σκοτίζω, Μ. ίσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου.

Κατα-σκυθρωπάζω (καὶ)-σκυθρωπάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Σκυθρωπάζων δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου κατά τινος.

Κατα-σκυλεύω, Μ. εύσω. Λαφυραγωγῶ (Ξεγυμνόνω) ὅλως διόλου.

Κατα-σκύλλω, Μ. σκυλῶ. Καταξεσχίζω. χαλνῶ ὅλως διόλου.

Κατα-σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ πικρῶς, κατηγλευάζω.

‡Κατα-σμικρίζω, Μ. ίσω, = Κατασμικρύνω.

Κατα-σμικρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ τινα ὡς σμικρολόγον (φειδωλόν).

Κατα-σμικρύνω, Μ. υνῶ. Καμνω (Παρασταίνω) τι ὅλως διόλου σμικρὸν (εὐτελές).

Κατάσμυρνος (ὁ, ἡ). γεμάτος (μυρίζων ὅλος) σμύρναν.

Κατα-σμυρνόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταριωματίζω μὲ σμύρναν.

Κατα-σμύχω, Μ. σμύξω. Κατακαίω (κυρ. μὲ κρυφὸν [καπνώδες] πῦρ), (μτφορ.) κατατήκω. » Δεσπότης τι καὶ κατεσμυγμένον ὑπελείψασα, « Ἡρ., μὲ πικρὸν χαμογέλασμα.

Κατα-σμώχω, Μ. σμώξω, Π. τρίβω (κοπανίζω) καλά.

Κατα-σοβαρεύομαι. Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ πολλὴν σοβαρότητα (ὑπερηφάνειαν) κατά τινος.

Κατα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων φυγαδεύω (πρὸς τὰ κάτω).

Κατα-σοφίζω (καὶ συχνότ. μσ.) Κατα-σοφίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Νικῶ ἢ Ἀπατῶ ἢ Ἀποφεύγω μὲ σοφίσματα.

Κατασοφισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ σοφισμάτων ἐξαπάτησις ἢ ἀποφυγή.

Κατα-σοφιστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Φιλονεικῶ. (μὲ αἰτ.) Νικῶ σοφιστικῶς (μὲ σοφίσματα).

Κατ-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀγκαλιάζω (Δεξιοῦμαι) τινα φιλικώτατα.

Κατα-σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξυδεύω ὡσώτως.

Κατα-σπαθίζω, Μ. ίσω. Κατακόπτω διὰ τῆς σπαθης, (Γαλλ.) sabrer. » Τοὺς δὲ πρὸς φυγὴν τρεπομένους κατεσπάθιζον, « Παχυμ.

Κατα-σπαράσσω(πτω), Μ. άξω. Καταξεσχίζω.

Κατα-σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Φασκιόνω σφιγκτὰ, καταφασκιόνω.

Κατάσπασις, εως (ἡ). τὸ κατασπᾶν (καθέλκειν), τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω.

Κατάσπασμα (τό). τὸ κατασπασθὲν, κομμάτι, ξεσχισμα.

Κατασπασμὸς (ὁ), = Κατάσπασις.

Κατασπαστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασπᾶν (καθέλκειν).

Κατα-σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξυδεύω εἰς ὡσωτίας (εἰς σπατάλας).

Κατα-σπάω ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) πρὸς τὰ κάτω, Καθέλκω, καταβάζω· καταπίνω· κρημνίζω, κατασύρω. » Πόλις κατεσπασμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, « Στρβ. (εἰς τὸν Πορρ., Πτολ., Ἀρμ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασπεύδω).

‡Κατα-σπειράω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω καλὰ (σφικτὰ), περιτυλίζω. » Φῶς κατεσπειραμένον, « Ἀρτ., πυκνόν (ς).

Κατα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω παντοῦ ἢ κακὴν-κακῶς, (μτνμ.) γεννῶ (εἰς μάτην). 2) = Διασπείρω, διασκορπίζω. » Λευκοὶ μὲ κατασπείρουσιν ἔθειραι, « Ἐπγρ., (ἴδε Κατασκαίρω).

Κατάσπεισις, εως (ἡ). χύσιμον σπονδῆς. ἢ διὰ ῥαντίσματος καθιέρωσις (τοῦ θύματος), (ὀθ.) ἢ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινὸς μέχρι θανάτου ἀφοσίωσις, [ἐκ τοῦ

Κατα-σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω σπονδὴν, χύνω ἐν εἴδει σπονδῆς· ῥαντίζω, καταβρέχω. (ἰδιωτ.) καθιερώνω διὰ ῥαντίσματος τὸ προσδιορισμένον εἰς θυσίαν ζῶον. (ὀθ. ἐν γέν.) ἀφιερώνω (ἢ πθ. εἰμαι ἀφωσιωμένος) ὅλως διόλου. » Μούσαις κατεσπείσθη πᾶς ὁ βίοτος, « Ἐπγρ.

Κατα-σπέρχω, Μ. σπέρξω. Κατεπείγω, ἐπιταχύνω. (συνκδ.) παραζαλίζω, καταπρομάζω. » Ὁράτε ἔργῳ μὲν βραχὺ ὄν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, « Θκ. (ἢ πθ.) » Ὅσον οἷόν τε ἦν. . ἀνθρώπῳ κατασπερχομένῳ τοῖς ὑπὲρ αἰχμαλωσίας καὶ τοῦ ζῆν φόβοις, « Ἰώσ.

Κατα-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Παρορμῶ, ἐπιταχύνω. (ἀμτβτ.) βιάζομαι.

Κατάσπευσις, εως (ἡ). μεγάλη βία (ταχύτης).

Κατα-σπιλάζω, Μ. άσω, = Κατασπιλόω. 2) ἐπιπίπτω ὡς σπιλὰς (ἄνεμος αἰφνίδιος).

Κατάσπιλος (ὁ, ἡ). πλήρης σπίλων (κηλίδων).

Κατα-σπιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλερόνω, καταλεκιάζω.

†Κατα-σπλεκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατελαύνω (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας).

Κατα-σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω κάτω (εἰς τὴν σκόνην)· φονεύω, ἀφανίζω· (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) = Κατελαύνω.

†Κατα-σποδόω ῶ, ώσω, = Κατασποδέω.

Κατασπορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατασπείρω.

Κατα-σπουδάζω ἢ (ιτ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. (μὲ γεν.) Ἐπιμελοῦμαί τι μὲ πολλὴν προσπάθειαν, καταβάλλω πολλὴν σπουδὴν (πολὺν κόπον) διά. (χ. πτ.) ἀσχολοῦμαι ἀνενδότως. (πθ.) εἶμαι τὸ ἀντικείμενον διηνεκοῦς καὶ συντόνου σπουδῆς (ἐνασχολήσεως), (ὀθ.) » Κατεσπουδασμένος, « Ἡρ., Προκ., πολλὰ πρόθυμος, δραστήριος ἢ περισπούδαστος.

Κατα-σπύομαι. Μ. συθήσομαι, Π. ἀντὶ Κατασύρομαι, (ὀθ.

Κατάσσυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπίπτων (καταφερόμενος) μὲ ὁρμήν.

Κατ-άσσω, Μ. άξω, = Κατάγνυμι.

Κατασταγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (Χύνομαι) ἐπάνω εἴς τι. (μὲ γεν.) » Λίμματος ῥοαὶ τάφου καταστάζουσιν, « Εὐρ. (καὶ χ. πτ.) » Δάκρυα καταστάζοντα, « Ξεν. ‖. (μτβτ.) καταῤῥαντίζω, καταβρέχω. (μὲ αἰτ.) » Ἀῤῥῶ καταζάζοντα Καδμίαν γθόνα, « Εὐρ.

Κατα-σταθμεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ τοὺς στρατ. εἰς τοὺς σταθμούς (εἰς τὰ κωνάκια) των, δίδω κωνάκι· (ἐπὶ ζώων) φέρω (ἐμβάζω) εἰς τὸν σταῦλον, μανδρίζω.

2) καταθλίβω τοὺς πολίτας μὲ στρατ. σταθμούς (μὲ κωνάκια).

Κατα-σταθμίζω, Μ. ίσω. Ζυγίζω· μοιράζω μὲ τὸ ζύγι.

Καταταθμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μοίρασμα μὲ τὸ ζύγι.

Κατ-άστακτος (ὁ, ἡ). καταχαλαγμένος.

Κατ-αστάλάζω, Μ. άξω, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατα-σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Καταςάζω.

Κατάσταλσις, εως (ἡ). τὸ καταστέλλειν (κατευνάζειν, καταπραΰνειν κτλ.).

Κατασταλτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καταστέλλειν (κατευνάζειν κτλ.), καταπραΰντικός.

Κατα-σταμνίζω, Μ. ίσω. Μεταγγίζω τὸν οἶνον ἀπὸ τῶν πίθων εἰς σταμνία, (κοιν.) τὸν βάλλω εἰς μπουκάλια.

Κατασταμνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατάσταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταστάζω.

Κατα-στασιάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω ςάσιν (φατρίαν) κατά τινος. Νικῶ διὰ ςάσεως (φατρίας) τὸν ἀντιπολιτευόμενόν μου, ὑπερισχύει ἡ φατρία μου κατὰ τῆς ἄλλης ἢ κατά τινος.

Καταστασιαστικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστασιάζειν, δημεγερτικός, φατριαστικός.

Κατάστασις [καθίστημι], εως (ἡ). (μτβτ. ἐν γέν.) Βάλσιμον, τοποθέτησις· (ἰδιαιτ.) παρουσίασις πρέσβεως (κτλ.) εἰς συνέλευσιν, (Γαλλ.) audience. διορισμὸς (εἰς ὑπηρεσίαν), (Γαλλ.) installation (Θκ. Η', 72). (συνκδχ.) προκαταβολὴ χρηματικὴ ἢ σύνταξις τὴν ὁπ. ἐλάμβανον εἰς τὰς Ἀθ. οἱ ἱππεῖς, (Γαλλ.) frais d' équippement. » Κατάςασιν λαμβάνων, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικὴν, « Εὔπ. » Ψηφίσασθαι τοὺς φυλάρχους ἀπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταςάσεις ἀναπράξητε παρ' αὐτῶν, « Ασ. 2) (ἀμτβτ.) ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνέ τι διατεθειμένον, ἡ ςάσις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεται· (ἰδιαιτ.) τὸ πολιτικὸν σύστημα (τὸ εἶδος τῆς διοικήσεώς) τινὸς τόπου. » Κορινθίοισι γὰρ ἦν πόλιος κατάςασις τοιήδε· ἦν ὀλιγαρχίη κτλ., « Ἡρ. » Λέγεις δὲ.. τὴν ποίαν κατάςασιν ὀλιγαρχίαν, « Πλάτ. » Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἄργει καταστάσει, « Θκ. » Λοιμικὴ κατάστασις, « Πλβ. » Ἐχρῆτο δὲ καταστάσι πρηγμάτων τοιῇδε, « Ἡρ. » Ἀέρος κατάστασις, « Θφρ., Γαλ. 3) ἡσυχία, καταλόγιασμα. (μτνμ.) τὸ νὰ ᾖνέ τις εἰς τὰς φρένας του. » Ὥς περ ἐν καταςάσει.. οὕτω καὶ ἐν μανίᾳ, « Σξτ. » Νυκτὸς ἐν καταστάσει, « Εὐρ., (παρβλ. Ἀμύλγος).

Καταστατέον, θετ. τοῦ Καθίστημι.

Καταστάτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ καθιςῶν (ἀποκαθιστῶν, βάλλων εἰς τάξιν).

Καταστατικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθιστᾶν (κατευνάζειν, καθησυχάζειν), συντελῶν πρὸς κατάστασιν (κατάπαυσιν, ἀποκατάστασιν κτλ.).

Κατα-στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι καλῶς μὲ στέγην.

Καταστέγασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στέγη (σκέπη, ὀροφή).

Κατάστεγνος (ὁ, ἡ), = Κατάςεγος· ςεγανῶς κλεισμένος (σκεπασμένος), (Γαλλ.) hermétiquement fermé.

Κατα-στεγνοω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστεγάζω· κλείω (σκεπάζω) στεγανῶς.

Κατάςεγος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος πέρα-πέρα μὲ στέγην.

Καταστείβω, Μ. ςείψω. Πατῶ ἐπάνω, καταπατῶ.

Κατα-στειχω, Μ. στείξω, Π. ἀντὶ Κατέρχομαι, καταιβαίνω· ἐπιςρέφω. » Ἀσκίπων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον, « Ἐπγρ.

Κατα-στέλλω, Μ. στελῶ. Χαμηλόνω, καταιβάζω· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) κατευνάζω, καθησυχάζω. 2) στολίζω, εὐτρεπίζω, συγυρίζω, ἁρματόνω.

Κατα-στενάζω καὶ

Κατα-ςένω, Μ. ςενάξω. Στενάζω πικρῶς· (μὲ γεν. ἡ αἰτ.) κλαίω (θρηνολογῶ, ἀναστενάζω) διά. » Τίς ἄν σ' ὁρμώμενον εἰς προὔπτον ᾅδην οὐ καταστένοι; « Σοφ.

Καταστεπτέον, θετ. τοῦ Καταστέφω.

Κατ-αστερίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄςρα. 2) τοποθετῶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Καταστέρισις, εως (ἡ) καὶ

Καταστερισμὸς (ὁ). ἡ δι' ἀστέρων καταστόλισις. 2) ἡ μεταξὺ τῶν ἀστέρων τοποθέτησις· ἀστροθέτησις.

Κατάστερος (ὁ, ἡ). ὅλος γεμάτος (στολισμένος μὲ) ἄστρα· λάμπων ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄστρα.

Κατα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω μὲ πολλοὺς στεφάνους ἢ μὲ μεγαλοπρεπῆ στέφανον.

Καταστεφής, έος (ὁ). σκεπασμένος (ςεφανωμένος) πανταχόθεν » Ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισιν, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Κατα-στέφω, Μ. στέψω, = Καταςεφανόω. 2) σκεπάζω πανταχόθεν.

Κατα-στηλιτεύω, Μ. εύσω. Γράφω τι κατά τινος ἐπὶ στήλης, ἀτιμάζω διὰ ςηλογραφίας· (ἐν γέν.) καταισχύνω, θεατρίζω.

Κατα-στηλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταστηλιτεύω.

Κατα-ςηλοω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην μὲ ςήλας. Στήνω ἑκατέρωθεν δημοσίου δρόμου δηλωτικὰς τῶν διαστημάτων ςήλας.

Κατάστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεστήθη (ἐσυστήθη, ἐτοποθετήθη κτλ.), καθίδρυμα. 2) ἀντὶ Κατάστασις (κυρ. τοῦ καιροῦ, τῆς ἀτμοσφαίρας). 3) φρόνημα καθεστηκὸς, ἐμβρίθεια, (ὅθεν·

Καταστηματικὸς, ή, όν. Πλήρης καταστήματος (φρονήματος ἐμβριθοῦς), φύσει καθεςηκὼς (βαρὺς, ἀτάραχος), (Γαλλ.) posé.

; Κατάστημος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ πυκνὸν καὶ δυνατὸν στημόνι.

†Καταστηριγμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταςερισμος.

Κατα-στηρίζω, Μ. ίξω, = Κατασκήπτω.

Καταστιγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κατάστικτος.

†Κατάστιγμα (τὸ). τὸ διὰ στίξεως ἐγχαραχθὲν ἐπάνω εἴς τι, [ἐκ τοῦ

Κατα-ςίζω, Μ. ςίξω. Κάμνω τι ὅλον ςίγματα, καταζωγραφίζω διὰ τῆς ςίξεως.

Κατάστικτος (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος) στίγματα· κατακεντημένος διὰ στίξεως.

Κατα-ςιλβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στιλβόνω καλά.

Κατα-στίλβω, Μ. στίλψω, = Καταλάμπω, ἀκτινοβολῶ· (μτβτ.) κάμνω νὰ λάμψῃ. » Πρὴν κατάςιλψον σέλας ὑψόθεν, « Ὑμ. Ὑμν., κατάπεμψον.

Κατα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

; Κατα-στοιχίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω ἢ Διδάσκω ἢ Συνθέτω τι στοιχειωδῶς (κατὰ τὰ πρῶτα στοιχεῖα), (ὅθ. ζωγραφ.) = Ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω.

Καταστολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ καταστέλλειν (κατευνάζειν κτλ.), καθησύχασις· (κυρ.) χαμήλωμα (καταίβασμα) τοῦ ἐνδύματος, τὸ νὰ φορῇ τις πλατειὰ καὶ μακρυὰ φορέματα, (ἐν γέν.) ἐνδυμασία. (συνκδχ.) μεγαλοπρέπεια· σεμνότης, συστολή· τρόπος καθεστηκὼς, ἐμβρίθεια· ἀταραξία. » Καταστολὴ πρὸς οὐδὲν ἐκταραττομένη πάθος ἐν τῷ λέγειν, « Πλ. (καὶ πλθ.) » Ἔρχῃ μοι καταςολὰς ποιήσας ὡς σοφὸς, « Ἐπικτ., μὲ ὕφος σοβαρὸν, (κοιν.) μὲ κάμνεις τὸ βαρύ.

Κατα-στολίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Στολίζω) ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω.

Κατα-στομίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινὸς, τὸν ἀποστομόνω.

Καταστομὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιστομὶς (κυρ. τοῦ αὐλοῦ), (παρβλ. Φορβειὰ καὶ Ὑφόλιμιον).

Κατα-ςομόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀκονίζω καλῶς.

Κατα-στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. = Καταςένω.

Κατα-στορέννυμι, Μ. στορέσω. Στρώνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνω εἰς, στρώνω (σκεπάζω ἀπὸ πάνω) μέ· στρώνω (ἐξαπλόνω) κατὰ γῆς, φονεύω. (μτνμ.) γαληνίζω. (μτφορ.) κατευνάζω, καταπραΰνω.

Καταστόρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα (» Τῶν ἀμπέλων—, « Γεωπον.). κατεύνασις » Παθῶν—, « Λξ.

Κατα-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) Βλέπω καὶ ῥίπτω εἰς τὸ σημάδι. (μτφορ.) ἐπιτυχαίνω (εὑρίσκω) ἐξ εἰκασίας, μαντεύω, συμπεραίνω. » Πόθεν δ' ἐγὼ καταστοχάζομαι τοῦτο; « Πλβ. (συχνότ. δὲ γεν.) » Οἱ δὲ τοῦ μέλλοντος συνέσει καταστοχάζονται, « Σδ., (ὅθεν·

Καταστοχασμὸς (ὁ). συμπερασμὸς ἐξ εἰκασίας· ἐπιτυχία.

Καταστοχαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμπεραίνων ὀρθῶς, εὑρίσκων τὴν ἀλήθειαν ἐξ εἰκασίας. » Δεινοὶ δὲ ἄνθρωποι τοῦ μέλλοντος καταστοχασταί, « Σδ.

Καταστοχαστικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστοχάζεσθαι (συμπεραίνειν κλ.).

Κατα-στραγγίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω ὅλως διόλου, ξεζουμίζω.

Κατ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω δυνατὰ ἢ κατά τινος, ἀστράπτων φωτίζω ἢ θαμβόνω τινὰ, κατατρομάζω ἢ καταφωτίζω μὲ τὴν λάμψιν ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν.

Κατα-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἐκστρατεύω κατά τινος· (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι. 2) (μὲ αἰτ.) περιέρχομαι τόπον τινὰ ὡς στρατιώτης. » Κατεστρατευμένος ἐκ πολλοῦ τὸν Πόντον, « Ἐπςλ.

Κατα-στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ καὶ Νικῶ τὸν ἐχθρὸν διὰ στρατηγήματος.

Καταστρατηγία (ἡ). ἡ διὰ στρατηγήματος ἐξαπάτησις καὶ καταπάλαισις τοῦ ἐχθροῦ.

Καταστρατοπεδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα-στρατοπεδαίω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ τοὺς (καὶ μσ. Τοποθετοῦμαι ὡς) στρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιώτ. εἰς (ἢ ὡς εἰς) στρατόπεδον, (παρβλ. Κατασταθμεύω).

Κατα·στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατατυραννῶ, καταβασανίζω.

Καταστρεπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταστρέφειν.

Κατα·στρέφω, Μ. στρέψω (πθ. ἡ μσ. πρκ. Κατέστραμμαι, ἀόρ. Κατεστράφην κ.τ.). (σπντ.) Στρέφω (Κλώθω) καλά. » Νῆμα—,« Θκρ. 2) (συνήθ.) στρέφω (γυρίζω) τὸ ἐπάνω κάτω, ἀναποδογυρίζω. » Κἂν ᾖ δικότυλος λήκυθος, καταστρέφω, « (Σωτάδ. παρ') Ἀθ., τὴν ἀδειάζω. » Ἀναφέρεται (ὁ ναυτίλος) κατεστραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ, « Ἀρστ. 3) (συνκδχ.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. (μσ.) κυριεύω, καθυποτάσσω. » Εἷλε τὴν Κύπρον καὶ κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Οἱ Λυδοὶ κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων, « αὐτ. » Ἀποστάντες δὲ ὀπίσω κατεστράφθησαν, μάχῃ νικηθέντες, « αὐτ., (παρβλ. Ἀναστρέφω καὶ Ἀνατρέπω). 4) τελειόνω (μτβτ. ᾖ ἀμτβτ.) (ὀθ. μετὰ καὶ χ. τοῦ Βίου) ἀποθνήσκω· (μὲ αἰτ. προθετ.) καταντῶ. » Καταστρέφω τὸν λόγον, « Πλ. (καὶ ἀμτβτ.) » Τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστραφέντος, « Παυσ. (καὶ μσ.) » Εὖ τὴν νόσον καταστρέφω, « Εὐρ., οἰκονόμησέ την φρόνιμα ὡς τὸ τέλος. (καὶ προθετ.) » Ἐς ὕδρωπα κατέστρεψεν ἡ νοῦσος, « Ἀρετ. » Αἱ φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι, « Πλ. ||. (πθ.) » Λέξις κατεστραμμένη, « Ἀρστ., ἡ κομματική, (ἀντιθ. τῷ Εἰρομένῃ). 5) (σπν.) ἀντὶ Ἐπιστρέφω, (Λβ.).

Κατα·στρηνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἀπειθῶ (κυρ. ὡσὰν τὸ ζῶον ὅταν δὲν δέχεται τὸ χαλινάρι ἢ τὸν ζυγὸν) κατά τινος.

Καταστροφή (ἡ). τὸ καταστρέφειν, ἀνατροπή, ἀναποδογύρισμα· τέλος, λύσις (δράματος)· (μετὰ καὶ χ. τοῦ Βίου) θάνατος· ὑποδούλωσις, καθυπόταξις.

Καταστροφικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει καταστροφῆς (δραματικῆς).

Κατάστρωμα (τὸ). στρωσίδι, σκέπασμα (στρώματος). 2) (συνήθ.) τὸ πάτωμα τοῦ πλοίου, (Ἰταλ.) ἡ κουβέρτα, [ἐκ τοῦ

Κατα·στρώννυμι, Μ. στρώσω = Καταστορέννυμι, στρώνω (ἁπλόνω) κατὰ γῆς, (συνκδχ.) σκοτόνω· στρώνω τὸ ἔδαφος μὲ (φύλλα κτλ.). (μτνμ.) κατευνάζω κτλ. (μτγν.) ἐγγράφω, καταχωρίζω. » Κατεστρωμένον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἐρεννίου Φίλωνος, « Εὐς.

Κατάστρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στρώσιμον (ἔξάπλωμα) κατὰ γῆς, στρώσιμον (σκέπασμα) ἀπὸ πάνω μέ, κτλ.

Καταστρωτέον, θετ. τοῦ Καταστρώννυμι. » Τὸ ἔδαφος πλίνθοις καταστρωτέον, « Γεωπον.

Κατα·στυγέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Κατέστυγον), Π. τρομάζω ἢ λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν, φρίττω, ἀποστρέφομαι. ||. (μτβτ. μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ά.) καθιστῶ τινα μισητὸν ἢ φρικώδη (ἀποτρόπαιον).

Κατα·στυγνάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι.

Κατάστυγνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σκυθρωπός, περίλυπος.

Καταστύφελος καὶ Κατάστυφλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τραχὺς (σκληρός), κατάξηρος.

Κατα·στύφω, Μ. στύψω. Κάμνω τι ὅλως διόλου στυφὸν (καὶ μτφορ.) στρυφνόν, δύστροπον. » Τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρὸν καὶ κατεστυμμένον, « Πλ., ἡ πικρία τοῦ ἤθους, ἡ δυστροπία.

Κατα·στωμύλλω καὶ (συχνότ. μσ.) Καταστωμύλλομαι, Μ. υλῶ, -οῦμαι. Ῥητορεύω (ἀκαίρως), φλυαρῶ, πολυλογῶ, (κοιν.) κόφτει ἡ γλῶσσά μου ὡσὰν τὸ ψαλίδι. » Φλήναφόν τινα (καὶ) κατεστωμυλμένον, « Εὐσ.

Κατα·συβωτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καὶ παχύνω ὡσὰν τὸν χοῖρον.

Κατα·συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Γδύνω (Ξεγυμνόνω) ὅλως διόλου.

Κατα·συλλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω συλλογισμὸν κατά τινος, νικῶ διὰ συλλογισμῶν.

Κατα·συρίττω, Μ. ίξω. (μὲ γεν.) Σφυρίζω κατά τινος, (συγχ. τῷ -

Κατα·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι κατὰ γῆς ἢ πρὸς τὰ κάτω· σβαρνίζω, ξεσχίζω· λεηλατῶ, διαρπάζω. (πθ. ἐπὶ ποτ.) καταῤῥέω. » Τῆς διὰ μεσσαπίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου, « Διον.

Κατασφαγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Κατα·σφάζω (ἢ Ἀττ.)-σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω ὡσὰν τὸ πρόβατον, φονεύω.

Κατασφακτικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασφάζειν, αἱμοβόρος, φονικός.

Κατ·ασφαλίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Κλείω τι ἀσφαλέστατα· σφαλνῶ καλά. (συνκδχ.) ἐξασφαλίζω.

Κατ·ασφαλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) μὲ ἄσφαλτον.

Κατα·σφάττω, Μ. σφάξω, = Κατασφάζω.

Κατα·σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Σφενδονῶ κατά τινος, πετροβολῶ μὲ τὴν σφενδόνην· (μὲ αἰτ.) σφενδονῶν καταβάλλω.

Κατα·σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω στερεά, σφίγγω μὲ ξυλοκάρφια. (μτφορ.) στενοχωρῶ, (συγχ. τῷ

Κατα·σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μὲ σφῆνας δένω σφικτά· ἑνόνω ἐντελῶς, συναρμόζω.

Κατα·σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω δυνατά, Καταθλίβω.

Κατάσφιγκτος (ὁ, ἡ). πολλὰ σφιγκτὸς (σφιγμένος), στενός.

Κατάσφιγξις, εως (ἡ). σφίγξιμον δυνατόν.

Κατα·σφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατα·σχάζω, Μ. άσω. Χαράζω μὲ ξυράφι ἢ νυστέρι· κάμνω ὅλον χαραγματιαίς.

Κατάσχασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ κατασχάζειν, χάραγμα (μὲ τὸ ξυράφι). » Σικύας τῷ ἰνίῳ προσβάλλειν μετὰ κατασχασ. « Ῥοῦφ.

Κατάσχασμα (τὸ). χαραγματιὰ (μὲ ξουράφι ἢ νυστέρι).

Κατασχασμὸς (ὁ), = Κατάσχασις.

Κατασχαστέον, θετ. τοῦ -

Κατα·σχάω-ῶ, Μ. σχάσω, = Κατασχάζω.

Κατα·σχεδιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ ὅ,τι τύχοι (ὅ,τι μὲ καταίβῃ) κατά ἢ περί τινος, Καταψεύδομαι.

Κατα·σχέθω, Π. ἀντὶ Κατέχω.

Κατασχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατέχω.

Κατάσχεσις, εως (ἡ). τὸ κατασχεῖν ἢ κατασχεθῆναι, πιάσιμον· κράτησις, ἐμπόδισμα· κυρίευσις· κυριότης (κτήματος), (παρβλ.) Κατοχή. » Ἔδωκεν αὐτοῖς κατάσχεσιν ἐν γῇ Αἰγύπτου, « Γρφ.

Κατασχετέος, α, ον, θετ. τοῦ Κατέχω.

Κατασχετικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κατέχειν.

Κατα·σχετλιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἀδημονῶ (Ἀγανακτῶ) κατά τινος, (συγχ. τῷ Κατασχεδιάζω).

Κατάσχετος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος, κυριευμένος, ἐνθουσιασμένος. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. γεν.) » Μανίαις (» Ἐκ νυμφῶν)—, « Σοφ., Παυσ.

Κατα·σχηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω σχῆμα ᾖ μορφὴν εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω.

Κατ·ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φέρομαι πολλὰ ἄσχημα (μὲ πολλὴν περιφρόνησιν) κατά τινος.

Κατα·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ὅλως διόλου, κάμνω κομμάτια.

Κατάσχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατάσχισμα (τὸ). τὸ κατεσχισμένον μέρος ἢ κομμάτι, σχίσιμον.

Κατάσχιστος (ὁ, ἡ). κατασχισμένος, καταξεσχισμένος.

Κατα·σχολάζω, Μ. άσω. Χάνω εἰς μάτην (τὸν καιρόν). (μὲ γεν.) φλυαρῶ κατά τινος (πρὸς διασκέδασιν, ἵνα περνᾷ ἡ ὥρα).

Κατ·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολῶ (Ἐνασχολῶ) τινα ὅλως διόλου ἢ ἐπὶ ματαίῳ. ||. (μσ. ἢ πθ.) εὑρίσκομαι εἰς πολλὴν ἢ ἀδιάκοπον ἀσχολίαν.

Κατασχόμενος, η, ον, μσ. ᾖ

Κατασχὼν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κατέχω.

Κατα·σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μέγαν σωρόν, ἐπισωρεύω.

Κατ·ασωτεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Καταδαπανῶ ἀσώτως, κατεξοδεύω εἰς ἀσωτίας.

Κατα·σώχω (Ἰων. ἀντὶ Κατασψώχω), Μ. σώξω. Τρίβω (Ἀλέθω, Κοπανίζω, ψιλά, (συγχ. τῷ) Κατασμώχω.

Κατα·ταινιόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω πανταχόθεν μὲ ταινίας.

Κατατάκερος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου τακερός (λυωμένος, χυλωμένος).

Κατατακτέον, θετ. τοῦ Κατατάσσω.

Κατα·τάμνω, Δ. ἀντὶ Κατατέμνω.

Κατα·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Κατατείνω.

Καταταξεῖς, Δ. ἀντὶ Κατατήξεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Κατατήκω.

Κατάταξις, εως (ἡ) τὸ κατατάττειν ἢ κατατάττεσθαι, τοποθέτησις, κτλ.

Κατα·ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Ταράττω ὅλως διόλου, προξενῶ (βάλλω εἰς) μεγάλην ταραχὴν (σύγχυσιν, ἀνησυχίαν), κάμνω (φέρω) ἄνω-κάτω.

Κατα·ταρταρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατακρημνίζω εἰς τὸν τάρταρον.

Κατάτασις, εως (ἡ). τὸ κατατείνειν ἢ κατατείνεσθαι, τέντωμα δυνατὸν ἢ πρὸς τὰ κάτω· σύντονος (ἄκρα) προσπάθεια κτλ.

Κατατάσσω (ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάξει (εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον)· διαιρῶ εἰς τάξεις (εἰς τάγματα), διορίζω τὸν δεῖνα εἰς τὴν δεῖνα τάξιν, ἢ καθένα εἰς τὴν σειρὰν (εἰς τὸν κατάλογον), συναριθμῶ, καταγράφω. 2) (μα. Νμ.) παρακαταθέτω εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τρίτον χέρι (ἐν γέν. ἀσφαλίζω τὸν δανειστὴν διὰ) τὴν διαφιλονεικουμένην ποσότητα. » Κατατάξασθαι τοῖς φυλέταις ὑπὲρ τοῦ ὁρίλματος, « Δημ.

Κατα-ταχύνω, Μ. υνῶ, =Καταπεύδω, Καταταχέω.

Κατα-τέγγω, Μ. τέγξω. Καταβρέχω, καταμουσκεύω.

Κατατεθρῥηκότως [καταθρρέω], ἐπίρ. (μτχ.). Πολλὰ θαρρετὰ, μὲ ἄκραν τόλμην.

Κατα-τέθηπα (πρκ. ἀντὶ ἐνς.). Εἶμαι ἔκθαμβος διά τι, θαυμάζω, θεωρῶ μὲ ἔκπληξιν καὶ σέβας.

Κατατεθνει(θνη)ώς, υῖα, ὸς, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταθνήσκω.

Κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω δυνατὰ ἢ πρὸς τὰ κάτω· ἐκτείνω (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως εἰς. »Τείχη κατατείνοντα εἰς θάλασσαν, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Λόγων κατατεινομένων, « Εὐρ., διεξοδικῶν. (καὶ ἑλλ.) »(Ὁ λέων) τρέχει κατατείνας, καὶ οὐ πηδᾷ· τὸ δὲ βρόμημα συνεχῶς, ὥσπερ κυνός ἐστι κατατεταμένον, « Ἀρστ., τρέχει χωρὶς νὰ σταθῇ. (καὶ μτνμ.) » Κατατείνων λέγω, « Πλάτ., ὁμιλῶ χωρὶς διακοπήν, μακρηγορῶ. 2) τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιτείνω. 3) κατατυραννῶ, βασανίζω. » Κατέτεινέ με πάλιν διηγεύμενος τὴν μάχην, « Ἀθν. 4) (μσ.) βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ, προσπαθῶ. » Εἰ κατατείνεται ὑπὲρ μιᾶς βώλου πρὸς τοὺς γειτνιῶντας, « Θμστ.

‡Κατα-τειχίζω, Μ. ίσω, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντειχίζω.

†Κατα-τειχογραφέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατατοιχογραφέω.

†Κατατελέα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ τέλεα.

Κατα-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Περατοῦμαι, καταντῶ.

Κατα-τεμαγίζω, Μ. ίσω. Κόπτω εἰς τεμάχια (τμήματα), κομματιάζω, κατακόπτω.

Κατα-τέμνω, Μ. τεμῶ, (ἐν γέν.) =Κατακόπτω· διαιρῶ εἰς πολλὰ τμήματα (»Ἅπασα [ἡ πόλις] ὁδοῖς κατατέτμηται, « Στρ.)· κατακερματίζω· (ἰδιαιτ.) κατατρυπῶ τὴν γῆν ἵνα ἀνοίξω μεταλλεῖον, (παρβλ. Ἐπικατατέμνω).

†Κατα-τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω κατὰ πολλά.

Κατα-τετραίνω, Μ. ανῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κατατιτραίνω.

Κατατετρύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατατρύχω

Κατα-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. κάμνω, κατορθόνω.

Κατα-τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου μὲ στάκτην (τέφραν). 2) κάμνω (μεταβάλλω εἰς) στάκτην, Ἀποτεφρόω.

Κατα-τεχνάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω (Κατασκευάζω) διὰ τῆς τέχνης μου.

‡Κατατεχνικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πολλὰ τεχνικός· μὲ πολλὴν τέχνην κατωρθωμένος.

Κατα-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Προσδιορίζω τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ἀνάγω τι εἰς (τὸ περιγράφω κατὰ) κανόνας.

Κατάτεχνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τέχνως. Πολλὰ τεχνικός, μὲ πολλὴν τέχνην κατωρθωμένος. (ΘΘ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἐεδιασμένος, ἐπιτετηδευμένος. »Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν ἢ κατατέχνων εἰς τὸν ἀπτόμενον ἦθος καὶ πάθους λόγον μεταβῶσι, « Πλ.

Κατα-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὅλως διόλου· (συνκδχ.) καταδαπανῶ (μτφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πθ.) μαραίνομαι (φθείρομαι) ὁλότελα, ἐξασθενῶ.

Κατα-τίθημι, Μ. καταθήσω (ἀόρ. Κατέθηκα κτλ.). Βάλλω (Ἀφίνω) τι κάτω (κατὰ γῆς) ἢ ἐπάνω ἢ μέσα εἰς τι. »Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονός, « Ἰλ. Γ. »Καί μ' εὔδοντ' ἐν νηῒ ἄγοντες, κάτθεσαν ἐς Ἰθάκην, « Ὀδ. Π. » Στέφανον καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον, « Θκρ. »Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις; « Σοφ. (καὶ μσ.) » Ἱερὰ κατέθεντο ἐπὶ βωμῶν, « Θκρ. 2) (συνκδχ.) ἐβγάζω, ἀφίνω παραιτῶ. »Καταθεὶς τὰ ὅπλα, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Κατάθου θυμάτιον, « Ἀρχῦ. (ᾧ μτνμ.) »Καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, « Πλ. 3) βάλλω τι κάτω ὡς ζοίχημα· πληρόνω ἐπὶ γεῖρας (εἰς μετρητά)· »Χρήσθε· καταθεῖναι ἄλλους, « Θκρ. » Σύριγγα καταθεῖην, τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθήσω, « αὐτ. » Εἰ μὴ καταθήσεις δυο δραχμὰς, « Ἀριστοφ. » Μηδὲν καταθεὶς αὐτῶν, « Ξεν., (παρβλ. Καταβάλλω). 4) κάμνω τι τὸ ὁπ. νὰ μένῃ (νὰ στέκῃ) διὰ πάντα· (ἐν γέν.) πράττω, κατορθόνω, οἰκονομῶ, διορθόνω. » Σόλων νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκε, « Ξεν. » Ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατίθέναι, « Πλ. » Σπονδὰς (» Πείραν) καταθεῖναι, « Κύρ., Γργ. (καὶ μσ.) » Μεγάλην χάριτα καταθήσεται, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Χάριν τῇ πόλει καταθέσθαι, « Ασ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Ἔγθραν φανερὰν πρὸς ἐκείνους καταθέσθαι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, « Θκ., οἰκονομουμένης. 5) (μσ.) βάλλω τι νὰ μένῃ πουθενὰ δι' ἄλλον καιρὸν, ἀποθέτω, ἀποταμιεύω· βάλλω ὡς παρακαταθήκην. » Γαστέρες τὰς ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, « Ὀδ. Σ. » Τροφὴν καταθέσθαι, « Ξεν. » Αἰσθόμενοι προσιόντας τοὺς πολεμίους, τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο εἰς τοὺς ἀπαγγέλτους, « αὐτ. (ᾧ μτνμ.) » Δεξαν καταθέσθαι, « Θκ. 6) (ἐν γέν.) βάλλω τι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν· οἰκονομῶ, διαθέτω. » Βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, « Ἰσκρ. (καὶ περιφρ.) »Καταθέμαί τινα ἐν ἀμελείᾳ, « Λξ.

Κατα-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κέζω (Τσιρλίζω) ἐπάνω εἰς.

Κατα-τίλλω, Μ. τιλῶ. Κατατσουμπῶ, ξεφτίζω. »Ῥάκος παλαιὸν—, « Ἱππκρ.

Κατα-τιτραίνω καὶ

Κατα-τιτράω, Μ. κατα-τρήσω. Κατατρυπῶ, διατρυπῶ.

Κατα-τιτρώσκω, Μ. κατα-τρώσω. Καταπληγόνω.

Κατα-τιτύσκομαι (χ. Μ.), Π. σημαδεύω (σαγιττεύω) κατά τινος.

Κατα-τοιχογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γράφω κατά τινος εἰς τοὺς τοίχους· τοιχοκολλῶ σάτυρας, (Γαλλ.) placarder, (παρβλ. Καταστηλιτεύω).

Κατα-τοκίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω (Καταπτωχύνω) τινὰ ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερβολικῶν τόκων.

Κατα-τολμάω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ ἀπαρ.) Ἀποτολμῶ. (μὲ γεν ἢ αἰτ. ἑλλ.) ἀψηφῶ, περιφρονῶ.

Κατατομή (ἡ). τὸ κατατέμνειν, κόψιμον. 2) (συνκδχ.) ἐντομὴ, χαραγματιά. 3) μέρος τι τοῦ (Ἀττικοῦ ἰδίως) θεάτρου, ἡ ὀρχήστρα ἢ τὸ διάζωμα.

Κατα-τονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξατονῶ.

Κατάτονος (ὁ, ἡ), [κατατείνω]. πολλὰ κάτω τραβηγμένος (καταβασμένος), χαμηλότερος ἀπ' ὅσον πρέπει.

Κατα-τοξεύω, Μ. εύσω. Κτυπῶ (Καττρυπῶ) μὲ τὰ τόξα μου.

Κατα-τορνεύω, Μ. εύσω. Τορνεύω ἐντελῶς, ἐξεργάζομαι διὰ τοῦ τόρνου.

Κατα-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τι μὲ τραγικὴν ἔμφασιν (μὲ ὑπερβολὰς), ἐκτραγῳδῶ.

Κατα-τραυματίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω, (μτνμ.) κατατρυπῶ.

Κατα-τρέπω ᾧ (μσ.) -τρέπομαι, Μ. τρέψω, -ομαι. Τρέπω ἐντελῶς εἰς φυγὴν (τὸν ἐχθρὸν), κατατροπόνω.

Κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Κατέδραμον). Τρέχω κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω τρέχων. » Καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον, « Ἀρχφ. » Ἐμπορίοις.. εἰς ἃ σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης κατατρέχουσιν οἱ πλέοντες εἰς Ἰταλίαν, « Πλβ. 2) (συνήθ.) τρέχω κατά τινος, καταδιώκω· λεηλατῶ τόπον τινὰ εἰσβάλλων (κυρ. μὲ ἱππικόν)· (ἐν γέν.) προσβάλλω· (μτνμ.) καταφέρομαι ἐγγράφως ἢ προφορικῶς κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου. » Πολλὰ καὶ τὸν Καίσαρα κατέδραμε, « Δ. Κάσσ. » Πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς σίνοφλυγος, « Ἀθ.

Κατάτρησις [κατατιτράω], εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα, κατατρύπημα. »Τερηδὼν ἐστιν ὁδοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς, « Γαλ. 2) (συνκδχ.) τρύπα, χάσμα. »Αἱ τῶν σφηκῶν (ἴσ. σφηκιῶν) κατατρήσεις, « Ἡσ. » Πύκνωμα κισσηρατιδὲς ταῖς κατατρήσεσι, « Πλ.

Κατα-τριακοντουτίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.) Μεταχειρίζομαι ὡς πόρνας τὰς τριακοντούτιδας σπουδάς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατατριβὴ (ἡ), = Κατάτριψις· (διαιτ.) φυκιασίδωμα· (μτφορ.) ἀφανισμός, ὄλεθρος, ἢ· χρονοτριβὴ ματαία, » Διογένης τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβὴν ἀπεκάλει, « Αρτ., [ἐκ τοῦ

Κατα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς, τρίβω δυνατά· (συνκδχ.) φθείρω διὰ τῆς τρίψεως, (ἐν γέν.) καταδαπανῶ· καταπονῶ, ἐξασθενίζω, (πθ.) ἀφανίζομαι, ἀποκάμνω, (παρβλ. Ἐπιτρίβω καὶ Κατακνίζω).

Κατα·τρίζω, Μ. τρίξω. Φωνάζω δυνατὰ (ὡσὰν τὸν ποντικὸν, τὴν νυκτερίδα κτλ.).

†Κατατρίχιος (ὁ, ἡ). λεπτὸς ὡσὰν τρίχα.

Κατάτριψις, εως (ἡ), τὸ κατατρίβειν ἢ κατατρίβεσθαι, τρίψιμον δυνατὰ, (συνκδχ.) χάλασμα, λυώσιμον· ἀφανισμός.

†Κατα·τροπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Κατατρέπω, κατατροπόνω, [ἐκ τοῦ

†Κατάτροπος (ὁ ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατάῤῥοπος, κατωφερής· ῥέπων (βλέπων) πρὸς φυγήν.

†Κατατρόπωσις, εως (ἡ). τροπὴ (νίκη) ἐντελής.

Κατα·τροχάζω, Μ. άσω, = Κατατρέχω, τρέφομαι (τρέχω) ὡς τροχός, κυκλοφορῶ.

†Κατα·τροχίζω, Μ. ίσω. Φονεύω διὰ τοῦ (ἡ) τροχοῦ ἢ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης.

Κατα·τρύζω, Μ. τρύξω, (κατὰ λέξ.) = Κατατρίζω· (μὲ γεν.) φλυαρῶ κατά τινος, τὸν ζαλίζω μὲ τὰς φλυαρίας μου.

Κατα·τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κατατιτράω.

Κατα·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντρυφῶ, ἀπολαμβάνω· ἐνδιατρίβω ἀσμένως εἴς τι. (μὲ γεν.) » Τοῦ τῆς ἱστορίας λωτοῦ κατατρυφᾶν τοῖς φιλολόγοις διδόντες, « Εὐς.

†Κατατρυφὴ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρυφή.

Κατα·τρύχω καὶ Κατα·τρύω, Μ. τρύσω, = Κατατρίβω, (μτφορ.) Καταθλίβω, παρενοχλῶ, καταβαρύνω· κατατυραννῶ, κατακουράζω· (πθ.) ὑποφέρω μεγάλην τάλα πωρίαν (κακοπάθειαν). » Ἦσαν δὲ μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρύσθαι (ἄλλ. κατατετρύχθαι) ὑπὸ τῆς πορείας, « Ξεν.

Κατα·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Κατέτραγον κτλ.). Τρώγω ὅλως διόλου, (κοιν.) τρώγω ὡς τὸ κόκκαλον, (μτφορ.) ἀφανίζω, καταναλίσκω. » Τὸν Μίλωνα ταῦρόν φασι καταφαγεῖν, « Ἀθ. (ἢ κατὰ τμσ.) » Ἐπὰν κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν, « Ἰλ. Β. » Καταφάγεται αὐτὰ ὁ σκώληξ, « Γρφ. » Σῦς κατέφαγε τὸ ὁλοκαύτωμα, « αὐτ. (ἢ μτνμ.) » Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, « αὐτ.

Κατα·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Κατέτυχον κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχάνω· ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω.

Κατα·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω (Ἐντυπόνω) κατὰ βάθος.

Κατατύπωσις, εως (ἡ). ἡ κατὰ τύπους ἔκθεσις, μίμησις.

Κατα·τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Τυραννῶ ἀπανθρώπως, καταθλίβω διὰ τῆς τυραννίας μου.

Κατάτυρος (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος) τυρί.

Κατα·τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὅλως διόλου, ἀποτυφλόνω.

Κατα·τωθάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) = Καταγελῶ, περιπαίζω.

Κατ·αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω.

Κατ·αυγάζω, Μ. άσω, = Καταλάμπω, φεγγοβολῶ, ἀκτινοβολῶ· (μτβτ.) καταλαμπρύνω· καταφωτίζω. » Ἡλίου τὰς ἀκρωρείας καταυγάζοντος, « Ἡλ. 2) (μσ.) βλέπω, θεωρῶ, καθορῶ. » Φῶς ὁ λόγος ἀνθρώποις, δι' οὗ καταυγαζόμεθα τὸν θεόν, « Κλμ.

Καταυγασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔλλαμψις, καταφώτισις.

Καταυγάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Καταυγαστὴρ (ὁ), Π. ὁ καταυγάζων (καταφωτίζων, καταλαμπρύνων).

Καταύγεια (ἡ), μεγάλη λάμψις, φῶς ζωηρὸν, [ἐκ τοῦ

;Καταυγὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης αὐγῆς (φωτὸς, φέγγους), κατάφωτος.

Κατ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κοινοποιῶ τι πρὸς βλάβην τινὸς, προδίδω μυστικὸν, καταμηνύω, (παρβλ. Κατειπεῖν).

Καταύδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διακήρυξις· (ἐν γέν.) κραυγαί· φωνασκίαι.

Κατ·αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ αὐθάδειαν ἢ ἰσχυρογνωμίαν κατά τινος· ἀντιτείνω αὐθαδῶς.

Κατ·αυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξουσιάζω.

†Καταῦθι, Π. ἀντὶ Καταυτόθι, ἐκεῖ, αὐτοῦ, εἰς τὸ ἴδιον μέρος, εἰς τὸν τόπον, (ὀρθότ. διῃρημ. Κατ' αὖθι).

Κατ·αυλακίζω, Μ. ίσω, = Καταλοκίζω.

Κατ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ἔμπροσθέν τινος τὸν αὐλὸν, διασκεδάζω ἢ ἐνθουσιάζω τινὰ μὲ (ἢ ὡσὰν μὲ) τὸν αὐλὸν, (ἐν γέν.) Καταθέλγω. (πθ.) τέρπομαι ἀκούων παιζόμενον ἔμπρός μου τὸν αὐλὸν· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ. » Ἡ δὲ νῆσος κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο, « Πλ.

Καταύλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ τοῦ αὐλοῦ διασκεδασις ἢ ἐνθουσίασις.

Κατ·αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐλίζομαι (Μένω, Κωνεύω) πουθενά.

†Κάταυλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Κατηυλημένος. 2) (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) Καταπεπταμένος, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Καταύλαιος).

Καταύστηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ αὐστηρός.

†Καταύστης [καταύω], ου ἡ οῦ (ὁ). ὁ κατακαίων (καταξηραίνων), ἀφανιστής.

†Καταυτίκα, ἐπίῤ. Π. τώρα ἀμέσως (παρευθὺς), (εἰς τὸν Θκρ. ὀρθότ. διῃρημ. Κατ' αὐτίκα, τῆς προθ. ἀναφερομ. εἰς τὸ ῥῆμα).

†Καταυτὸ, ἐπίῤ. ἀντὶ Κατ' αὐτὸ, παρομοίως, ἀπαραλλάκτως, ἢ· τῷ ὄντι, ἀκριβῶς.

†Καταυτόθι, ἐπίῤ. Π. (ἢ ἴσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κατ' αὐτόθι, Ζ. Καταῦθι.

†Κατ·αυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακαυχάομαι.

Καταυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος. » Πλόκαμος—, « Ἐπγρ.

Κατ·αυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) καυχῶμαι (κομπάζω) διά τι.

Κάταυχμος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου αὐχμώδης (ξηρὸς, ἄνυδρος).

Κατ·αύω, Μ. αύσω, Π. κατακαίω, (μτφορ.) ἀφανίζω.

;Καταφαγᾶς, ᾶ (ὁ) καὶ

;Καταφαγὰς, άδος (ὁ, ἡ). πολυφάγος, λαίμαργος, ἀχόρταγος, [ἐκ τοῦ

Καταφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατατρώγω ἢ Κατεσθίω.

Κατα·φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Καταλαμπρύνω. » Λαμπάδες μυριοπληθεῖς τὴν ἑορτὴν κατεφαίδρυνον, « Γργ.

Καταφαίην, εὐκτ. τοῦ Κατάφημι.

Κατα·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι καλὰ (καθαρά)· ὁμοιάζω κατὰ πολλά· φαίνομαι πολλὰ πιθανός.

Κατα·φαμίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Καταφημίζω.

Καταφάνεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις—

Καταφανὴς, έος (ὁ, ἡ). φαινόμενος καθαρὰ, πολλὰ φανερὸς, προφανὴς, ὁλοφάνερος. » Ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν περιτεταφρευμένῳ μὲν, καταφανεῖ δέ, « Ξεν. » Μὴ καταφανεῖς γένωνται.. ἐρημωθέντες, « Θπμπ.

Κατα·φαντάζω, Μ. άσω. Παριστάνω ἐναργῶς, ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερὸν ὅλως διόλου.

Καταφαντικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ἁρμόδιος εἰς τὸ καταφαίνειν ἢ καταφάσκειν, καταφατικός.

Κατάφαντος [κατάφημι], ὴ ἢ ος, ὸν ἢ ον. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ συνομολογήσῃ τις ὡς βέβαιον (νὰ ἐκφράσῃ καταφατικῶς), (παρβλ. Ἀπόφαντος.)

Καταφανῶς, ἐπίῤ. Πολλὰ φανερά· προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς.

Κατάφαρκτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατάφρακτος.

Κατα·φαρμακεύω, Μ. εύσω καὶ

Κατα·φαρμάσσω, Μ. άξω. Καταφαρμακόνω· καταγοητεύω, καταμαγεύω. 2) δίδω πολλὰ ἰατρικὰ (εἰς τὸν ἀσθενῆ). 3) καταφυκιασιδόνω.

Κατάφασις, εως (ἡ). τὸ καταφάσκειν, βεβαίωσις, συγκατάθεσις.

Κατα·φάσκω, = Κατάφημι.

Κατα·φατίζω, Μ. ίσω. Ὑπόσχομαι (Τάζω) μετὰ βεβαιότητος, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου.

Καταφατικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ σημαίνων (ἐκφράζων) κατάφασιν, δηλωτικὸς συγκαταθέσεως.

Κατα·φαυλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου φαῦλον (ποταπὸν, πρόστυχον), σμικρύνω, ἀτιμάζω, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.

†Κατα·φέγγω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφεύγω.

Καταφέρεια (ἡ), = Κατωφέρεια, [ἐκ τοῦ

Καταφερὴς, εος (ὁ, ἡ), = Κατωφερὴς, [ἐκ τοῦ

Κατα·φέρω, Μ. κατ·οίσω (ἀόρ. Κατήνεγκα, πθ. πρκ. Κατενήνεγμαι, ἀόρ. Κατηνέχθην κτλ.). Φέρω τι πρὸς τὰ κάτω, καταιβάζω. » Ἄχος με κατοίσεται ἄϊδος εἴσω, « Ἰλ. Χ. 2) καταιβάζω μὲ ὁρμήν· ῥίπτω, κρημνίζω. (καὶ πθ.) σύρομαι κάτω χωρὶς νὰ θέλω, πίπτω· βοθίζομαι. » Καταφέρειν (μετὰ καὶ χ. τοῦ) πληγήν, « Πλ. » Σκάπτει.. βαθείας καταφέρων, « Ακ. (καὶ πθ.) » Κατενεχθέντος τοῦ πύργου, « Πλβ. » Ὄρος ἐξ οὗ ὁ ποταμὸς καταφέρεται, « Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ὧν ἐν τῷ πυρέσσειν αἱ κοιλίαι καταφέρονται, « Ὀρειβ., ἔχουν διάρροιαν. » Τῶν ὠῶν τὸ μὲν ἀποβέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται (κάτω), « Γεωπον. » Εἰς ὕπνον (» Εἰς κάρον [καὶ τρπ.] » Εἰς πάθη) καταφερόμενος, « Λξ. » Λύχνος καταφερόμενος, « Πλ., ὁ κοντεύων νὰ σβύσῃ(;). » Καταφερομένου τοῦ ἡλίου, « Θρρ., δύοντος. 3) πληρώνω εἰς μετρητὰ, Καταβάλλω. »Τάλαντον κατήνεγκε,« Πλβ. 4) (μσ. ἢ παθ.) ἔργομαι (φθάνω) εἰς τὸν λιμένα, Κατάγομαι. »Καὶ λέμβος ἄρτι κατενεφέρετο,« Ἰλ. 5) φέρομαι μὲ ὁρμὴν κατά τινος, (μτφορ.) ἐλέγχω πικρῶς, (ὅθ. Καταφορά).

Κατα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) φεύγω πρός τινα ἢ εἰς μέρος τι νὰ γλυτώσω.

Καταφευκτήριον (τὸ). μέρος πρὸς καταφεύξιν, καταφύγιον.

Καταφευξις, εως (ἡ), = Καταφυγὴ, καταφύγιον.

Κατά·φημι, Μ. φήσω. Λέγω (ἀποφασιστικῶς καὶ ὡρισμένως) τὸ Ναὶ, βεβαιόνω (ὁμολογῶ) ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, συγκατανεύω.

Κατα·φημίζω, Μ. ίσω (παθ. πρκ. Καταπεφήμισμαι). Διαδίδω φήμην, διαθρυλλῶ, διαφημίζω· (μὲ γεν.) κηρύττω τι περὶ ἢ κατά τινος· δυσφημίζω. 2) ἀφιερόνω (εἰς τὸ ὄνομά τινος), καθιερόνω. »Θρόνον Ἀλεξάνδρῳ καταπεφημισμένον,« Πλ.

Κατάφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν φήμην, δυσφημισμένος.

Κατα·φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω ἔξαφνα (ἐν ᾧ γίνεται ἢ πρὶν ἀκόμι γένῃ τι), προφθάνω· προλαμβάνω.

‡Κατα·φθατοῦμαι, Π. ἀντὶ Καταφθάνω.

Κατα·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Καταφθίμενος, η, ον, Π. παθ. ὑπερσ. ἀντὶ ἀορ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Καταφθίω.

Κατα·φθινέω·ῶ, Μ. ήσω (ὅθ. ὁ πρκ. Κατεφθινηκὼς), καὶ

Κατα·φθινύθω, Μ. φθίσω, Π. = Καταφθίω.

Κατα·φθίνω, Μ. φθινῶ, Π. ἀντὶ Καταφθείρομαι, χάνομαι ὅλως διόλου ἢ κατ' ὀλίγον, ἀφανίζομαι, τελειόνω, ἐκλείπω, φθείρομαι, χαλνῶ. ‖ (μτθτ. ἀντὶ-

Κατα·φθίω, Μ. φθίσω, Π. ἀντὶ Καταφθείρω, χάνω, ἀφανίζω· κατατρώγω, καταναλίσκω. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ. καὶ παθ. ἢ μσ.) χάνομαι, ἀφανίζομαι, τελειόνω, κτλ. » Ἤϊα κατέφθιτο, « Ὀδ. Δ., ἐτελείωσαν, ἐφαγώθησαν. » Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο, καὶ νὺξ ἐπῆει, « Αἰσχλ., ἐξέλιπεν. » Ὡς καταφθίσθαι ὤφελες, « Ὀδ. Β. (καὶ κατὰ μτχ.) » Καταφθίμενος (ἀντὶ Κατεφθιμένος), η, ον. Χαμένος, ἀφανισμένος, τελειωμένος· ἀποθαμένος. » Νεκύεσσι καταφθιμένοισιν, « Ὀδ. Λ.

Καταφθορὰ (ἡ), [καταφθείρω]. παντελὴς φθορὰ, ἀφανισμὸς· διαφθορὰ· ἐξουδένωσις, καταισχύνη.

Κατ·αφ·ίημι, Μ. καταφ·ήσω. Ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου κάτω ἢ κατά τινος.

Κατα·φιλέω·ῶ, Μ. ήσω. Φιλῶ μὲ πόθον (ἐγκαρδίως), γλυκοφιλῶ.

Καταφίλημα (τὸ). φίλημα ἡδονικόν.

Κατα·φιλοσοφέω·ῶ, Μ. ησω. (μὲ γεν.) Συλλογίζομαι ἢ Ἀποφαίνομαι φιλοσοφικῶς κατά τινος. (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν σοφίαν (κατὰ τὴν φρόνησιν).

†Κατα·φλάω·ῶ, Μ. άσω, Λίολ. ἀντὶ Καταβλάω, κατακόπτω, κατασυντρίβω.

Κατα·φλέγω, Μ. φλέξω. Κατακαίω, πυρπολῶ.

Καταφλεκτος (ὁ, ἡ). κατακαῦμένος.

Καταφλεξίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταφλέγων τὰς πόλεις.

Κατάφλεξις, εως (ἡ). τὸ καταφλέγειν, πυρπόλησις.

Καταφλυαρέω·ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φλυαρῶ κατά τινος, ζαλίζω μὲ τὰς φλυαρίας μου.

Κατα·φοβέω·ῶ, Μ. ήσω. Καταφοβίζω. ‖ (μσ. αὐτπθ.) φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κατατρομάζω.

Κατάφοβος (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μέγαν φόβον, καταφοβισμένος, κατατρομαγμένος. (μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Οὕτως ἦσαν κατάφοβοι τοὺς ἐλέφαντας, « Πλβ., ἀντὶ Κατεπεφόβηντο.

Κατα·φοιβάζω, Μ. άσω, Κατενθουσιάζω· ὁμιλῶ (προφητεύω) μὲ μέγαν ἐνθουσιασμόν.

Κατα·φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω (βάφω) τι κατακόκκινον.

Κατα·φοιτάω (καὶ ίων. -έω) -ῶ. Μ. ήσω. Καταιδαίνω (συχνάκις).

Καταφοίτησις, εως (ἡ), τὸ ὑδ. τοῦ Καταφοιτάω, καταίβασμα, κάθοδος.

Κατα·φονεύω, Μ. εύσω. Φονεύω μὲ σκληρὸν τρόπον ἢ χωρὶς ν' ἀφήσω κἀνένα.

Κατάφονος (ὁ, ἡ). ἄξιος φόνου (θανάτου).

Καταφορὰ (ἡ), [καταφέρω]. πέσιμον (καταίβασμα, κτύπημα) ὁρμητικὸν· βασίλευμα τοῦ ἡλίου· (ἰατρ.) τάσις βιαία καὶ ἀκατανίκητος πρὸς ὕπνον, (σχεδὸν) ληθαργία, κάρωσις. (μτφορ.) σφοδρὰ (κυρ. κατὰ τοῦ ἀντιδίκου) προσβολὴ (ἐπίπληξις).

Κατα·φορέω·ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σύρω, Κυβαλῶ) τὸν κατήφορον, καταιβάζω.

Καταφορικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὀγινόμενος μὲ καταφοράν, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· (ὅθ. ἰατρ.) ληθαργικός.

Κατάφορος (ὁ, ἡ), = Κατωφερὴς, Εὐκατάφορος· (συνκδχ.) τεταραγμένος, ἀνήσυχος.

Κατα·φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτώνω παρὰ πολὺ, καταφορτόνω.

†Καταφορτικὸς, ἡ, όν. Πολλὰ φορτικὸς (βαρὺς, ἐνοχλητικὸς), ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφορικὸς.

Κατάφορτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πολὺ (βαρειὰ) φορτωμένος, καταφορτωμένος.

Καταφορώδης, ους (ὁ, ἡ), = Καταφορικὸς.

Κατάφραγμα (τὸ). [καταφράσσω]. χαράκωμα, ὀχύρωμα· (ἐν γέν.) σκέπασμα ἢ κτίριον ατερεὸν διὰ προφύλαξιν.

Κατα·φράγνυμι, Μ. φράξω, = Καταφράσσω.

Καταφράζομαι, Μ. άσομαι, Π. κατανοῶ, παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, καλοστοχάζομαι.

Κατα·φράζω, Μ. άσω, Π. λέγω (διηγοῦμαι) παντοῦ ἢ μὲ ἀκρίβειαν.

Καταφράκτης [καταφράσσω], ου (ὁ). Θώραξ ὁλοσίδηρος.

Κατάφρακτος (ὁ, ἡ). ὠχυρωμένος (σκεπασμένος μὲ σίδηρον κτλ.) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· θωρακισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, (ζῶα Πλ. 6'. ις'). [ἐκ τοῦ

Κατα·φράσσω (στω), Μ. φράξω, Φράζω (Σκεπάζω, Ὀχυρόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· θωρακίζω ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

‡Καταφρονέστερον, ἐπίρ. Καταφρονητικώτερον, μὲ πλειοτέραν καταφρόνησιν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφανέστερον).

Κατα·φρονέω·ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ ἀρχαιότ. αἰτ.) Φρονῶ κακὸ (σμικρὸ, εὐτελῆ) περί τινος, φρονῶ ὅτι εἶνε τίποτε (τὸ οὐδὲν), ἀψηφῶ, περιφρονῶ. » Καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε, « Εὐρ. »Κρύας ἢ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν, « Ἡρωδ. 2) (μὲ ἀπαρ.) φρονῶ μετὰ βεβαιότητος (ἔχω πεποίθησιν) ὅτι, (ἐν γέν.) φρονῶ, νομίζω, ὑπολαμβάνω. » Καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι, « Ἡρ. 3) (σπν. μὲ αἰτ.) κατανοῶ, παρατηρῶ (μὲ προσοχὴν), καλοστοχάζομαι· (ἁπλ.) βάλλω κατὰ νοῦν, σχεδιάζω. » Καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, « Ἡρ. (ὅθ. 4) (χ. πτ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἐντελῶς εἰς τὰς φρένας μου, σωφρονῶ, (ἐναντ. τῷ Παραφρονῶ). » Ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν, « Πλ.

Καταφρόνημα (τὸ). τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ καταφρονῶν τι, φρόνημα τὸ ὁποῖον ἐμπνέει εἰς τινα ἡ συναίσθησις τῆς ὑπεροχῆς του, θάρρος, πεποίθησις.

Καταφρονηματίζω, Μ. ίσω. Πληρῶ καταφρονήματος.

Καταφρόνησις, εως (ἡ). τὸ καταφρονεῖν, περιφρόνησις, ἀψηφησία.

Καταφρονητὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταφρονῶν (περιφρονῶν) τι.

Καταφρονητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ καταφρονεῖν, θρασὺς, αὐθάδης.

Καταφρονητικῶς, ἐπίρ. Μὲ καταφρόνησιν (ἀψηφησίαν), μὲ περιφρονητικὸν τρόπον.

‡Κατάφρονις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Καταφρόνησις, ζῆδε Φρόνις.

Κατα·φροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω κατὰ πολλὰ, εἶμαι εἰς μεγάλην φροντίδα· μελετῶ (σπουδάζω) κατὰ βάθος, κελοφυλλογίζομαι. 2) (κωμ. μὲ αἰτ.) καταδαπανῶ εἰς ματαίας φροντίδας (ἐξ αἰτίας κενοσπουδίας).

Καταφρύαγμα (τὸ). Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, μεγαλαυχία, [ἐκ τοῦ

Κατα·φρυάσσομαι (ττομαι), Μ. άξομαι (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) Φυσῶ (Χρεμετίζω) κατὰ τοῦ χαλινοῦ. (συνήθ. μτφορ.) ἀπειθῶ, μεγαλαυχῶ, αὐθαδίζω, φέρομαι μὲ ὑπερηφάνειαν κατά τινος.

Κατα·φρύγω (φρύσσω, -ττω), Μ. φρύξω. Ξεροψήνω, καταίκω, καταξηραίνω.

Κατα·φυγγάνω, Μ. φεύξομαι, = Καταφεύγω

Καταφυγὴ (ἡ). τὸ καταφεύγειν. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ =

Καταφύγιον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγει τις, τόπος καταφυγῆς· (μτφ.) μέσον πρὸς σωτηρίαν.

Καταφυλαδὸν, ἐπίρ. Κατὰ φυλὰς, κατὰ γένη.

Κατα·φυλάσσω (στω), Μ. άξω. Φυλάττω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλά (μὲ προσοχήν)· παρατηρῶ, παραφυλαττω.

Κατα·φυλλοροέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω (Χύνονται) ὅλως διόλου τὰ φύλλα μου, (μτφορ.) μαραίνομαι, παρακμάζω.

Κατάφυλλος (ὁ, ἡ). γεμάτος φύλλα (λαχανικά;). »Κῆπος—,«(Στράττ. παρ' Ἀθ.

Καταφύξιμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναταί τις νὰ καταφύγῃ, ἁρμόδιος διὰ καταφύγιον.

Κατα·φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Κατέφυν), = Φύομαι, γεννῶμαι.

Κατα·φυράω-ῶ, Μ. άσω, = Φυράω, ζυμόνω καλά.

Κατα·φύρω, Μ. φυρῶ. Καταμολύνω.

Κατα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ γεν.) Φυσῶ ἐπάνω εἴς τι. (μὲ αἰτ.) Φυσῶν γεμίζω τι μὲ ἀέρα, φουσκόνω, (παρβλ. Ἐμφυσάω).

Καταφύσημα (τὸ). φύσημα ἐπάνω τινός· φούσκωμα.

Κατάφυσις, εως (ἡ), = Ἔμφυσις.

Καταφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ πιάσῃ (νὰ αὐξήσῃ)· γεμίζω τόπον τινὰ ἀπὸ φυτὰ (ἀπὸ φυτείας), τὸν κάμνω κατάφυτον. » Τὴν ἀγορὰν πλατάνοις καταφυτεύσας, « Πλ.

Κατάφυτος (ὁ, ἡ). ὅλος φυτευμένος, γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) φυτά.

Κατα·φυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τόπον τινὰ κατάφυτον διὰ τῆς καλλιεργείας μου.

Κατα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ ἀπὸ) τὰς φωνάς μου.

Καταφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·φωράω-ῶ, Μ. άσω. Πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐξελέγχω, ἀποδεικνύω (ἔνοχον). (ἐν γέν.) κατανοῶ· ἀνακαλύπτω, [ἐκ τοῦ

Κατάφωρος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ· (ἐν γέν.) προφανής, ἀποδεδειγμένος.

Κατα·φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἐντελῶς, κάμνω τι πλῆρες φωτός.

Κατα·χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ γεν.) Χάσκω κατά τινος, τὸν περιγελῶ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Κατα·χαίρω, Μ. χαρήσομαι, (μὲ γεν.) Χαίρω διά τι ἢ κατά (διὰ τὴν δυστυχίαν) τινος, Χαιρεκακῶ, Ἐπιχαίρω.

Κατα·χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω χάλαζαν (ἢ λίθους κτλ. ὡς χάλαζαν) κατά τινος.

Κατα·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Καταιβάζω τι ἀπὸ πουθενὰ μὲ τὸ σχοινί. » Σχοίνοις ἑαυτὸν διὰ τοῦ τείχους καταχαλάσας, « Παχυμ.

Κατα·χαλκεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω τι μὲ τὸ σφυρὶ ἢ μὲ τὸ πῦρ ὡσὰν χάλκωμα. 2) = Καταχαλκόω. » Τὸν τόπον κατεχάλκευσαν θυρίσι, « Ἡρακλδ., τὸν ἔκλεισαν πανταχόθεν μὲ σιδηρένια παράθυρα.

Κατάχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος γεμάτος ἢ σκεπασμένος ἀπὸ χαλκὸν (καὶ συνκδχ.) ἀπὸ στρατιώτας ὡπλισμένους.

Κατα·χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ὁλοτρόγυρα μὲ χάλκωμα. » Τὰς στοὰς τοῖς ἐκ τῶν σκύλων προσηλωθεῖσι καταχαλκῶσαι, « Διοδ.

Κατα·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω (Σκαλίζω μὲ τὸ σφυρὶ κτλ.) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν) τι πρὸς χάριν τινός, χαρίζομαι εἴς τινα παρὰ τὸ δίκαιον, (ἐν γέν.) χαρίζω (θυσιάζω) τὰ πάντα. (μὲ αἰτ.) » Καταχαρ. τὸν ἀγῶνα. « Αἰσχ., παραιτῶ (παραμελῶ) χάριν τινὸς τὴν κρισολογίαν τὴν ὁποίαν ἄλλως ἤθελα νὰ κερδίσω, (ἄλλ. διορθ. Καταχειρίζομαι). (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Καταχαριζόμενος τἀληθὲς τοῖς πολίταις, « Αἰλ., δὲν λέγει (θυσιάζει) τὴν ἀλήθειαν πρὸς χάριν τῶν πολιτῶν.

Καταχαριστικός, ἡ, όν. Πρόθυμος (Ἐπιῤῥεπής) εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι, ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ χάριν (νὰ χαρίζῃ) εἰς τὸν καθένα.

Κατα·χαριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πλῆρες χάριτος, καθηδύνω.

Κατάχαρμα (τὸ). διὰ τὸ ὁποῖον καταχαίρει τις, πᾶν ὅ,τι γίνεται ἀντικείμενον χαρᾶς εἰς τὸν ἐχθρόν.

Κατα·χάσκω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ γεν.) Κυττάζω τι (ἀπὸ ἐπιθυμίαν) μὲ ἀνοικτὸν στόμα, προσμένω χάσκων, (παρβλ.) Καταχαίνω.

Κατάχασμα (τὸ). χάσμα μέγα. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατάχαρμα.

Κατα·χασμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μτνμ.) Σχίζομαι εἰς δύο, ἀνοίγω, σκάνω. 2) (μὲ γεν.) = Καταχαίνω, περιγελῶ χάσκων, (ὅθ.

Καταχάσμησις, εως (ἡ), = Καταχήνη.

Κατα·χέζω, Μ. χέσομαι. (μὲ γεν.) Χέζω κατά τινος, τὸν χ. ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω ἢ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.

Κατα·χειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀφίνω τι ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἀφίνω νὰ μοῦ διαφύγῃ, παραμελῶ, (ἴδε Καταχαρίζομαι). 2) ἀντὶ Διαχειρίζομαι, φονεύω.

Καταχείριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρμόζων (ἐρχόμενος καλὰ) εἰς τὴν χεῖρά τινος, (κοιν.) τοῦ χεριοῦ του.

Κατα·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) Καταδικάζω τινὰ (κυρ. διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν ᾧ παμψηφεὶ) εἰς. » Θάνατον καταχειρ. τινός, « Δμ.

Καταχειροτονία (ἡ). καταδίκασμα (καταψήφισις) διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν.

Κατα·χεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀντὶ

Κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Κατέχεα καὶ Π. Κατέχευα κτλ.). Χύνω τι (κυρ. εἰς πολλὴν ποσότητα) ἐπάνω τινός, περιχύνω· χύνω (καὶ μτνμ. σκορπίζω, ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τι) κατα γῆς. χύνω σωρηδόν· ἀναλύω. » Ψιάδας κατέχευεν ἔραζε, « Ἰλ. Π. (ᾧ μτνμ.) » Πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, « Ἰλ. Β., ἔβρεξε. » Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, « Ἰλ. Ζ » Τεῖχος ἀναῤῥήξας, εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι, « Ἰλ. Π. (καὶ μτνμ.) » Πέπλον κατέχευεν ἐπ' οὔδει, « Ἰλ. Ε (ᾧ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ὃς σφῶϊν ἔλαιον χαιτάων κατέχευεν, « Ἰλ. Ψ. » Τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν, « Ἀρστφ. (ᾧ μὲ δοτ.) » Ἀχλὺν οἱ κατέχευεν, « Ὀδ. Π. » Ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην, « Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ.) » Σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ, « Ἰλ. Ψ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν, « Ὀδ. Χ. (καὶ μσ.) » Καταχεάμενος χρυσὸν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ὁ χῶρος οὗτος, ἐν τῷ αἱ ἄκανθαι κατακεχύαται, « Ἡρ., εἶνε χυμέναι σωρηδόν. (ᾧ καταχρ.) » Ἱστὸς δ' ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυνθ', « Ὀδ. Μ.

Καταχήνη (ἡ), [καταχαίνω]. περιγέλασμα (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), περιφρόνησις, ὕβρις.

Κατα·χηρεύω, Μ. εύσω. Διάγω τὸν ἐπίλοιπόν μου βίον ἐν χηρείᾳ, καταγηράσκω χηρεύων ἢ χηρεύουσα.

Καταχής, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κατηχής.

Κατα·χθέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταβαρύνω, καταφορτόνω, [ἐκ τοῦ

Καταχθής, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) καταφορτωμένος ἀπό. » Καρποῖο , « Ἀρ.

;Κατ·άχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Λυποῦμαι (Στενοχωροῦμαι) μὲ ὑπερβολήν, αἰσθάνομαι μέγα βάρος εἰς τὴν καρδίαν μου.

Καταχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὑπόγειος, ὑποχθόνιος. 2) ἐπίγειος, γήϊνος (;).

Κατα·χιονίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κατανίφω.

Κατα·χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω (Περιτυλίζω) μὲ χλαῖναν.

Κατα·χλευάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ πικρῶς (παρὰ πολύ).

Καταχλευαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ καταχλευάζειν· κακὸς περιγελαστής.

Καταχλεύαστος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ καταχλευάζηται, καταγέλαστος.

Κατα·χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐντρυφῶ κατά τινος, κατατρυφῶ, κάμνω ἐπίδειξιν τῆς πολυτελείας μου (ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὸ πεῖσμά τινος).

Κατα·χλοάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-

;Κατάχλοος (ὁ, ἡ). καταπράσινος, (ἄλλ. διορθ. Κατάχολος).

Κατάχλυσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀχλύος (ὁμίχλης) κατακάλυψις, σκοτείνιασμα ἐξ αἰτίας καταχνιᾶς ἢ συννεφιᾶς.

Κατάχολος (ὁ, ἡ). ὅλος χολή, πράσινος 'σὰν χολή, (ἴδε Κατάχλοος).

Κατα·χορδεύω, Μ. εύσω. Κατακόπτω (Καταλιανίζω) καθὼς ὁ ἀλαντοποιὸς τὰς χορδὰς (τὰ ἔντερα κτλ.), (παρβλ. Κατακρεουργέω). 2) (συνκδχ.) κατατέρπω μὲ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας (λύρας κτλ.), (παρβλ. Καταυλέω).

Καταχορδέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Καταχόρευσις, εως (ἡ), τὸ καταχορεύειν, χορὸς ἐπινίκιος (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Πυθ. Ἀπολλ.).

Κατα·χορεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου (κυρ. διὰ τὴν δυστυχίαν καὶ πρὸς περιγέλιον τοῦ ἐχθροῦ μου), (παρβλ. Κατορχέομαι).

Κατα·χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ εἰς χορηγίας, (παρβλ. Καταλειτουργέω). (ἐν γέν.) ἐξοδεύω πλουσιοπαρόχως, χαρίζω μὲ μεγαλοδωρίαν.

Κατα·χραίνω, Μ. χρανῶ. Καταμολύνω.

Κατα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ σπν. αἰτ.) Κάμνω ἐντελῆ (κυρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δμιος κακὴν ἢ ὑπερβολικὴν) χρῆσίν τινος πράγματος, μεταχειρίζομαι παρὰ τὸ δέον (καταχρηστικῶς) ἢ κατακόρως· κακομεταχειρίζομαι· κατεξοδεύω· ἀφανίζω· φονεύω. » Τὰ δὲ δουλικὰ σώματα κατεχρήσαντο, « Πλβ., (παρβλ. Διαχράομαι).

Κατ-αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάντῃ ἀχρεῖον (ἄχρηστον), ἐξαχρειόνω.

Κατα-χρεμετίζω, Μ. ίσω. Χρεμετίζω (ξ μτνμ. Καταφέρομαι ὡς ἵππος) κατά τινος.

Κατα-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. (μὲ γεν.) Φτύνω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον (κυρ. μὲ ῥόγαλα).

Κατάχρεος καὶ Ἀττ. Κατάχρεως (ὁ, ἡ). βουτημένος (πνιγμένος) εἰς τὸ χρέος, καταχρεωμένος.

Κατάχρη, Μ. χρήσει (παρτ. Κατέχρην ἢ Κατέχρα, ἀόρ. Κατέχρησε), = Ἀπόχρη, εἶνε ἀρκετὸν, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ.

Κατάχρησις, εως (ἡ), τὸ καταχρᾶσθαι, συχνὴ (ἐπμ.) κακὴ (ἀνάρμοστος ἢ ὑπέρμετρος) χρῆσις· κακομεταχείρησις. (γρμτ.) χρῆσις μὴ κυρίας λέξεως.

Καταχρηστέον, θετ. τοῦ Καταχράομαι.

Καταχρηστικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος.

Καταχρηστικῶς, ἐπίρ. Μὲ κατάχρησιν.

Κατάχρισις, εως (ἡ). τὸ καταχρίειν ἢ καταχρίεσθαι, χρίσιμον (τοίχου κτλ.), ἄλειμμα, πασάλειμμα.

Κατάχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κατάχρισιν, ἀλοιφὴ, μύρον κτλ.

Κατάχριστος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου χρισμένος (ἀλειμμένος, πασαλειμμένος).

Κατα-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω ὅλως διόλου, ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω, πασαλείφω. » Ὁ νεανίσκος ἔδοξε καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες, « Ἀρτμδρ.

Κατάχρυσος (ὁ, ἡ). ὅλος χρυσωμένος, μέσ' τὸ χρυσάφι βουτημένος. 2) περιέχων πολὺν (γεμάτος ἀπὸ) χρυσόν. » Γῆ —, « Πλδ. 3) (μτνμ.) ἄριστος. » Εὖγ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Κατα-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κατάχρυσον, βουτῶ εἰς τὸ μάλαμμα, μαλαμματόνω. (μτνμ.) ὑπερεπαινῶ, ἐκθειάζω. » Εὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην, « Ἀρςφ.

Κατα-χρώννυμι. Μ. χρώσω. Βάφω καλὰ, χρωματίζω μὲ πυκνὴν ἢ ἀνεξίτηλον βαφήν. (μτνμ.) » Κατὰ δ' αἰθάλου κηλῖδα κέχρωσαι, « Εὐρ., κατηθαλώθης.

;Κατάχρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καταχύδην [καταχέω], ἐπίρ. Χύνοντας ἀπὸ 'πάνω· περιχυτά. » Κ. πίνειν, « Ἀθ., ἴδε Ἀμυστί.

Κατάχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω τινὸς ἢ ἀπὸ 'πάνω, νερὸν διὰ περέχυμα κτλ., (ἴδε καὶ Κατάχυσμα).

Κατάχυσις, εως (ἡ), τὸ καταχέειν ἢ καταχέεσθαι, χύσιμον ἀπὸ 'πάνω, περέχυμα. 2) (συνκδχ.) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὀπ. χύνουν νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ἰμπρίκι.

Κατάχυσμα (τὸ), = Κατάχυμα· (ἰδιαιτ.) ὁ καρυκευμένος ζωμὸς (σάλτσα, αὐγολέμονον κτλ.) μὲ τὸν ὀπ. περιχύνουν τὰ φαγητά. (πλθ.) » Καταχύσματα, « τὰ καρύδια, σῦκα καὶ ἄλλα τοιαῦτα τραγήματα, μὲ τὰ ὀπ. ἐσυνείθιζαν νὰ ῥαίνωσι τοὺς νεωνήτους δούλους καὶ τοὺς νεονύμφους.

Καταχυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κατάχυσμα, ζωμίδιον, σαλτσίτσα.

Κατάχυτλον (τὸ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὀπ. περιχύνονται εἰς τὸ λουτρόν.

Κατα-χυτρίζω, Μ. ίσω, = Ἐγχυτρίζω· (συνκδχ.) ἀφανίζω.

Κατα-χωλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου χωλόν· (ἀμτβτ.) εἶμαι (περιπατῶ ὡς)-

Κατάχωλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου χωλός.

Κατα-χωνεύω, Μ. εύσω. Λυόνω τι ὅλως διόλου εἰς τὸ χωνευτήριον. (μὲ γεν.) χύνω ὡς εἰς χωνευτήριον. » Τοῦ στόματος αὐτοῦ κατεχώνευσε χρυσίον, « Ἀππ.

Κατα-χώννυμι, Μ. χώσω. Σκεπάζω ἢ Γεμίζω τι ὅλως διόλου μὲ χῶμα, παραχόνω. » Πολλάκι ναυηγοῖο δέμας κατέχωσεν ὀδίτης, « Γργ. (ξ κατὰ τμσ.) » Κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις, « Ἀρςφ. (ξ μτνμ.) » Εἰ δὲ μὴ, πλείω ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά, « αὐτ.

;Κατα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραχωρέω, (συγχ. τῷ-

Κατα-χωρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι κατὰ χώραν (εἰς τὸν τόπον του ἢ κατὰ μέρος), τοποθετῶ ἀνηκόντως, κατατάττω, καταγράφω. » Τὴν ἐπιστολὴν κατεχωρίσαμεν εἰς τὰ δημόσια γράμματα, « Ἰωσ.

Καταχωρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατὰ χώραν τοποθέτησις, κατάταξις· καταγραφή.

Κατάχωσις [καταχώννυμι], εως (ἡ). σκέπασμα ἢ γέμισμα μὲ χῶμα, παράχωμα.

Κατα-ψαίρω, Μ. ψαρῶ. Κινοῦμαι (Κυματίζω) ἐλαφρά.

Κατα-ψακάζω, Μ. άσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταψεκάζω.

Κατα-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Καταθέλγω τινὰ ψάλλων (παίζων) τὴν κιθάραν (λύραν κτλ.), (πθ.) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας κτλ., (ἴδε Καταυλέω). (μτγν.) μὲ ψάλλουν καθὼς τοὺς νεκρούς.

Καταψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Χαϊδεύω ψαύων. » Καταψὼν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον, « Ἀρςφ. » Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις, « Εὐνάπ., (παρβλ. Καταψήχω).

Κατα-ψεκάζω, Μ. άσω. Ψεκάδας ῥίπτω (ψηχαλίζω) ἐπάνω εἴς τι, βρέχω ψιλὴν βροχὴν, ῥαντίζω.

Κατα-ψελλίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὅλως διόλου ψελλός (τσηβδός).

Κατα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν.) Λέγω ψεύματα περὶ ἢ κατά τινος· ἐξαπατῶ μὲ τὰ ψεύματά μου.

Κατα-ψευδομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ψευδομαρτυρῶ κατά τινος.

Κατάψευσις, εως (ἡ), τὸ καταψεύδεσθαι, ἢ διὰ ψευδολογιῶν ἐξαπάτησις.

Κατάψευσμα (τὸ). τὸ κατὰ ἢ περί τινος ψευδῶς ῥηθὲν, ψεῦσμα πρὸς ἐξαπάτησιν.

Καταψευσμὸς (ὁ), = Κατάψευσις.

†Κατα-ψέφω, Μ. . . . ; γλσ, = Κατασκοτίζω.

Κατα-ψηφίζω, σπν. ἀντὶ Κατα-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Δίδω τὴν ψῆφόν μου κατά τινος, καταδικάζω (ξ πθ. καταδικάζομαι) διὰ ψηφοφορίας· (ἐν γέν.) ἀποφασίζω θετικῶς.

Καταψήφισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταδίκασμα (διὰ ψηφοφορίας).

Καταψήφισμα (τὸ). καταδίκη, ἀπόφασις ὁριστική.

Καταψηφισματέον, σπντ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταψηφιστέον, θετ. τοῦ Καταψηφίζομαι.

Καταψηφισμὸς (ὁ), = Καταψήφισις.

Κατα-ψηφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταψηφίζομαι.

Κατα-ψηφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστολίζω διὰ ψήφων (διὰ ψηφιδωτοῦ).

Κατα-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω (Ξύνω) μὲ τὴν ψήκτραν, βουρτσίζω, τιμαρεύω· χαϊδεύω, (παρβλ. Καταψάω)· (ἐν γέν.) ξύνω· (συνκδχ.) ξύνων ἢ τρίβων λεπτύνω (καὶ πθ.) τρίβομαι (λυόνω) ὅλως διόλου. » Κέδρος πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις (πρίονος), « Νίκ.

Κατα-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Ψιθυρίζω (Κρυφομιλῶν βάλλω σκάνδαλα) κατά τινος, διαβάλλω κρυφίως.

Κατα-ψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὅλως διόλου ψιλὸν (γυμνὸν, φαλακρόν).

Κατα-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ (Κάμνω ν' ἀντηχῇ) ἀπὸ τὸν ψόφον (κρότον) τινὸς πράγματος, (παρβλ. Καταφωνέω).

Καταψυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καταψύχειν, συντελῶν πρὸς κατάψυξιν, δροσιστικός.

Κατάψυκτος (ὁ, ἡ). κατεψυγμένος, κατακρυωμένος, καταδροσισμένος.

Κατάψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταψύχω, κρύωμα ἐντελὲς, πάγωμα. » Ὁ φόβος κατάψυξίς τις ἐστίν, « Ἀρςτ.

Κατα-ψυχραίνω, Μ. ανῶ, = Καταψύχω.

Κατάψυχρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου (μὲ ὑπερβολὴν) ψυχρὸς, ἐντελῶς κρύος.

Κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ψυχρὸν (κρύον), δροσίζω, καταδροσίζω· στεγνόνω ἐντελῶς εἰς τὸν ἀέρα· καταξηραίνω ἀπὸ τὴν ψύχραν (ὅθ. » Ἡ κατεψυγμένη ζωνη, « Γεωγρφ.)· (ἀμτβτ.) κρυόνω ὑπερβολικά· καταδροσίζομαι· (μτφορ.) εὑρίσκω ἄνεσιν (ἀναψυχήν).

;Κατάωρα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Καθ' ὥραν, καθ' ἡλικίαν, ἢ· ἀδιακόπως· (ἄλλ. γρφ.) Κατάωρα ἀντὶ Κατῄορα, (ξ ἄλλο. ἄλλως).

Κατέαγα, Ἀττ. μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρκ. ξ

Κατέαξα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Κατάγνυμι.

Κατέαται, Ἰων. ἀντὶ Κάθηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κάθημαι.

Κατέβην, ἀόρ. β'. τοῦ Καταβαίνω.

Κατεβλακευμένως [καταβλακεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Πολλὰ νωθρῶς (ἀμελῶς), μὲ ἄκραν ἀδράνειαν (ἀφροντισίαν).

Κατεβλήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καταβάλλω.

Κατ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Κατεγγύησα καὶ Κατεγγύησα). Ὑποχρεόνω (Ἀναγκάζω) τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν· λαμβάνω ἐγγύησιν παρά τινος, δίδω μὲ ἐφ' γύησιν, τάζω (ὑποσχομαι) βεβαίως, (Μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀῤῥαβωνίζω. ||. (μσ.) ἐγγυῶμαι· ἀναδέχομαί (ἐπιχειρίζομαί) τι διὰ τὸ ὀπ. εἶμαι ἢ νομίζω ὅτι εἶμαι ἱκανὸς (ἐχέγγυος, ἀξιόχρεως). » Οἶμαι πολλοὺς κατεγγυηθήσεσθαι τὴν ὑπόθεσιν, « Πλβ.

Κατεγγύη (ἡ), ἡ δι' ἐγγυήσεως ὑποχρέωσις, ὑπόσχεσις. ἀῤῥαβώνισμα (ς).

†Κατεγγυητικὰ (τὰ), (ἐνν. γράμματα ἢ ἱερὰ) τὰ γινόμενα διὰ τὸν ἀῤῥαβῶνα, προικοσύμφωνον ἢ ἱερολογία.

;Κατεγγύς, ἐπίῤ. Πολλὰ κοντά (ἐγγύς).

Κατ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, Καταμέμφομαι.

Κατ·έγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ γεν.) Αἰαν ἐγκειμαι, ἐπιμένω μὲ πολλὴν προσπάθειαν· (εἰς τὸν Ἱππικρ.) = Κατάκειμαι (ς).

Κατέγκλημα (τὸ), [κατεγκαλέω]. ἀφορμὴ μέμψεως ἢ ἐπὶ δικαστηρίου ἐγκαλέσεως, παράπονον.

Κατ·εγ·κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰαν ἐγκονῶ, ἐπείγομαι, σπεύδω.

Κατέγνων, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Κατεγνώσθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Κατέγνωσμαι, πθ. πρκ. τῦ Καταγιγνώσκω.

Κατ·εγ·χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ δοτ.) = Καταγαίνω, καταχλευάζω.

Κατ·εγ·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγχειρῶ (Ἐπιχειρῶ) κατά τινος.

Κατ·εγ·χειρίζω, Μ. ίσω. Ἐγχειρίζω τι εἴς τινα.

Κατ·εγ·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω κρουνηδὸν μέσα εἰς.

Κατ·εγ·χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ δοτ.) ἀντὶ Κατεντρυφάω.

Κατεδάην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Καταδιδάσκω.

Κατεδαίσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Καταδαίνυμι.

Κατέδαρθον, ἀόρ. β'. τοῦ Καταδαρθάνω.

Κατεδάσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταδαίομαι ἢ τοῦ Καταδαίνυμι.

Κατεδασσάμεθα, Π. ἀντὶ Κατεδασάμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταδαίομαι.

Κατ·εδαφίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι κατὰ γῆς (κατὰ τοῦ ἐδάφους)· κρημνίζω ἐκ θεμελίων (ἴσια μὲ τὴν γῆν).

Κατεδέδεκτο, Ἰων. ἀντὶ Κατεδέδεικτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταδείκνυμι.

Κατεδήδοκα, πρκ. τοῦ Κατεσθίω.

Κατέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Κατατρέχω.

Κατέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Καταδύομαι.

Κατ·έδω, Μ. κατέδομαι, Π. ἀντὶ Κατεσθίω.

Κατέηγα, Ἰων. ἀντὶ Κατέαγα.

Κατ·εθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνειθίζω τινὰ εἴς τι.

Κάτει, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ·είβω, Π. ἀντὶ Καταλείβω, καταστάζω. » Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, « Ὀδ. Ε. 2) (συνκδχ.) λυόνω, κατατήκω, ἢ· καταπραΰνω. » Τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ, « Ἀπλλν.

Κατεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Καθοράω.

Κατείδωλος (ὁ, ἡ). πλήρης εἰδώλων.

Κατεῖεν, Π. ἀντὶ Κατῄει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ·εικάζω, Μ. άσω. Συμπεραίνω τι ὡς ἔγγιστα· ὑποπτεύω. (πθ.) γίνομαι ἐντελῶς ὅμοιος.

Κατεικής, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπιεικής.

Κατείλεχα, πρκ. τοῦ Καταλέγω.

Κατ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρυμόνω εἰς ἓν μέρος, συγκλείω. » Κατειληθέντες ἐς Μέμφιν, « Ἡρ. » Ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἀποκρύπτεσθαι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλῆσθαι, « Πλ. » Κατειλούμενος εἴσω ἐρευγμός, « Ἱππκρ. 2) τυλίζω καλῶς (πανταχόθεν), φασκιόνω, περιτυλίζω. » Κατειλεῖ τὴν πληγήν, « Αἰλ. » Κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλήν, « Ακ., (παρβλ. Κατειλύω).

Κατείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Κατείλησις [κατειλέω], εως (ἡ). στρυμωμα, κλείσιμον πουθενά.

Κατειλίσις, ιος (ἡ). τύλιγμα, φάσκιωμα, περιτύλιγμα, [ἐκ τοῦ

Κατ·ειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ Καθελίσσω.

Κατειλίχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κατειλίσσω.

Κατ·είλλω, = Κατίλλω ἢ Κατειλέω.

Κατείλοχα, Ἀττ. ἀντὶ Κατείλεχα.

Κατ·ειλυσπάομαι-ῶμαι (κυρ. εὔχρ. μόνον κατ' ἐνς. καὶ παρτ.). Καταιβαίνω 'γλιστρῶν.

Κατ·ειλύω, Μ. ύσω. Περιτυλίζω πανταχόθεν, σκεπάζω ὅλως διόλου. » Καδδέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν, « Ἰλ. Φ. » Ὄρος πέτρινον ψάμμῳ κατειλυμένον, « Ἡρ.

Κατ·ειλωτίζω, Μ. ίσω. Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν εἵλωτος, ὑποδουλόνω.

Κατειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθέννυμι.

Κάτ·ειμι, Μ. ειμι, = Κατέρχομαι, καταβαίνω· ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου (ἀπὸ τὴν ἐξορίαν) κτλ.

Κατεῖναι, Ἰων. ἀντὶ Καθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθίημι.

Κατ·είννυμι, Π. ἀντὶ Καθέννυμι.

Κατεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

Κατ·είργνυμι καὶ

Κατ·είργω, Μ. είρξω. Κατακλείω· στενοχωρῶ, καταναγκάζω. (κατα)δυναστεύω (» Ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, « Θκ.)· ἐμποδίζω. » Ἐν τοῖς περὶ Ἑλλάδα τόποις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, οὐδενὸς πιέζοντος οὐδὲ κατείργοντος, « Πλ. » Κήρυσσε, κήρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθοῦ, « Αἰσχλ.

Κατείρηκα, πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

†Κατ·ειρόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Κατιρόω, = Καθιερόω, (ὅθεν:

†Κατείρωσις, Ἐπγρφ. ἀντὶ Καθιέρωσις.

Κατ·ειρύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Κατερύω.

Κατ·ειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Περιγελῶ ἢ Ἀπατῶ τινα μὲ εἰρωνείαν· (μὲ αἰτ.) ὑποκρύπτω.

Κατ·εισ·άγω, Μ. άξω. Φανερόνω, ἀποδεικνύω, προδίδω.

Κατεκλᾴξατο, Δ. ἀντὶ Κατεκληίσατο, Κατεκλείσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. καὶ

Κατεκλᾴσθην, Δ. ἀντὶ Κατεκληίσθην, Κατεκλείσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Κατακλείω.

Κατ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἀτονίζω, Ἐκνευρίζω) ὅλως διόλου.

Κατ·εκ·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω (Ξεπλύνω) ὅλως διόλου.

Κατέκτα, Π. ἀντὶ Κατέκτεινε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. καὶ

Κατέκταθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατεκτάθησαν, γ'. πλθ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κατακτείνω.

Κατέκταν, Π. ἀντὶ Κατέκτεινα, ά. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κατακτείνω.

Κατέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολὺ ἔλαιον, γεμάτος 'λάδι.

Κατέλασμα (τὸ). τρέξιμον μὲ τὸ ἄλογον εἰς κατήφορον, [ἐκ τοῦ

Κατ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώκω (καὶ μτνμ. Κουντῶ) πρὸς τὰ κάτω, ἐμπήγω· τρέχω ἔφιππος (τὸν κατήφορον)· (μὲ γεν.) ὁρμῶ κατά τινος· καταφέρομαι, (παρβλ. Καθιππάζομαι)· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Περαίνω. (ἐνίοτε) σφυρηλατῶν καταλεπτύνω; » Κατήλασε (ἄλλ. ἀναγν. » Κατήλεσε) λεπτὸν (τὸν μόσχον ὃν ἐποίησαν), « Γρφ.

Κατ·ελέγχω, Μ. έγξω. Ἐλέγχω κατὰ πρόσωπον· ἐβγάλλω ψεύστην· ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον. » Σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος, « Ἡσ., ἡ μορφή σου (τὸ ἐξωτερικόν σου) νὰ μὴ ἀναιρῇ τὸ φρόνημά σου, (δηλ.) νὰ μὴ φαίνεσαι ἄλλος παρ' ὅ,τι εἶσε.

Κατ·ελεέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσπλαγχνίζομαί (Λυποῦμαί) τινα ἀπὸ καρδίας.

Κατελεῖν, Ἰων. ἀντὶ Καθελεῖν.

Κατέλευσις [κατέρχομαι], εως (ἡ). Καθοδος, ἴδε καὶ Κατήλυσις.

Κατελεύσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ

Κατελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατέρχομαι.

Κατ·ελίσσομαι, Μ. ίξομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθελίσσομαι.

Κατ·ελκύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθελκύω.

Κατελόμενος, Κατελών, Ἰων. ἀντὶ Καθελόμενος, Καθελών, μσ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθαιρέω.

Κατ·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω βεβαίως.

Κατελπισμὸς (ὁ). ἐλπὶς βεβαία, πεποίθησις, (ἄλλ. διορθ. Κατεπελπισμός).

Κατ·εμ·βλέπω, Μ. βλέψω,-ομαι. (μὲ δοτ.) Βλέπω κατὰ πρόσωπον.

Κάτεμεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Καθεῖμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καθίημι.

Κατ·εμέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ γεν.) Ξερνῶ (ἢ μτφορ. Ξεστομίζω κακοὺς λόγους) κατά τινος.

Κατ·εμ·ματέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Καταματεύομαι. » Χεῖρα —, « Νικ., χόνωντας τὸ χέρι μέσα.

†Κατ·εμπάζω, Μ. άσω. Ἐμβάλλω εἰς μεγάλην φροντίδα, στενοχωρῶ, κατεπείγω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατοπάζω.

Κατ·εμ·πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἀσφαλίζω) τι μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους.

Κατ·εμ·πίμπλημι (πίπλημι), Μ. εμ·πλήσω. Γεμίζω καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατ·εμ·πίμπρημι (πίπρημι), Μ. εμ·πρήσω, Π. πυρπολῶ ἐξ ὁλοκλήρου, κατακαίω.

Κατ·εμ·φορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γεμίζω κατὰ κόρον τὴν κοιλίαν μου, καταχορταίνω.

Κατ·εν·αβρύνομαι, Μ. αβρυνθήσομαι, ἴδε Κατακαμαρόω.

Κατ·εναίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Κατένηρα ἢ Κατ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἦναρα καὶ μσ. Κατενηράμην), Π. φονεύω, ἀποκτείνω.
Κατέναντα καὶ Κατέναντι, = τῷ
Κατεναντία καὶ Κατεναντίον, ἐπίρ. (μὲ γεν. καὶ σπν. δοτ.) Καταντικρύ ἢ Ἐναντίον τινος.
Κατ·εναρίζω, Μ. ίσω, Π. = Κατεναίρω.
Κατένασσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Καταναίω.
Κατενδεής, ές (ὁ, ἡ), ὅλως διόλου ἐνδεὴς (ἐλλιπής)· πάμπτωχος.
Κατ·εν·δύνω ἢ Κατ·εν·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Κατενέδυν κτλ.). Ἐνδύομαι (Φορῶ) τι· χώνομαι μέσα εἰς, σκεπάζομαι ἀπό.
Κατένεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταφέρω, καταίβασμα.
Κατενεγθείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Καταφέρω.
Κατ·ενεγυράζω, Μ. άσω. Παίρνω (Κρατῶ) ἢ Βάλλω (Δίδω) τι ἐνέχυρον.
Κατενεγυρασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κατενήνοθα, Π. πρκ. ἀντὶ ἐνγ. τοῦ †Ἐνόθω, (εὔχρ. μόνον τὸ γ'. ἐν. μὲ δοτ. ἢ αἴτ.) ἐκμάτιζεν ἐπάνω εἰς, (ἴδε Ἐνήνοθε).
Κατενθεῖν ἢ Κατενθὲν, Δ. ἀντὶ Κατελθεῖν.
Κατενιαύσιος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐνιαυτόν (κατ' ἔτος) ἀνανεούμενος. ‖. (οὐσ.) ἀξιωμά τι εἰς τὴν Σικελίαν.
Κατ·εν·τείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Ἐντείνομαι (Ἀγωνίζομαι) μὲ ὑπερβολὴν, προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις.
Κατεντευκτὴς [κατεντυγχάνω], οῦ (ὁ). ὁ κατηγορῶν τινος (παραπονούμενος) πρός τινα.
Κατ·εν·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐντρυφῶ (Ἀπολαμβάνω) κατὰ κόρον. 2) (μὲ δοτ.) Ἐντρυφῶ κατά τινος, τὸν κάμνω ὅπως θέλω γνωρίζων τὴν περὶ ἐμὲ ἀδυναμίαν του (Τουρκιαρβ. ὅτι περνοῦν τὰ νάζιά μου).
Κατ·εν·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Κατενέτυχον). (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ᾗ γεν. ἐκ δ'.) Παραπονοῦμαι πρός τινα ἢ προσεύχομαι κατά τινος, κατηγορῶ, διαβάλλω. »Κατεντυγχάνων τοῦ λαοῦ, « Εὐσ. (καὶ πθ.) » Οὔτε κατεντευχθεὶς ὑπό τινος, οὔτε αἰτιασάμενος ἕτερον, « Θεοδώρ.
†Κατ·εν·τύνω, Μ. υνῶ. Π. (μὲ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) ἑτοιμάζω τι κατά τινος.
Κατενῶπα ἢ Κατένωπα, Π. ἀντὶ
Κατενώπιον, ἐπίρ. (μὲ γεν.) = Κατέναντι.
Κατεξανάστασις, εως (ἡ). τὸ κατεξανίσασθαι, σήκωμα κατεπάνω τινὸς, ἐπανάστασις, ἐναντίωσις.
Κατεξαναστατικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς ἢ Συντελεστικὸς πρὸς κατεξανάστασιν.
Κατ·εξ·αν·ίσταμαι, Μ. ανα·στήσομαι (ἀόρ. Κατεξανέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Σηκόνομαι (Σηκόνω κεφάλι) κατά τινος, (ἐν γέν.) ἀπειθῶ, ἀνθίσταμαι, ἀντιφέρομαι.
Κατ·εξ·εράω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ξερνῶ (Φτύνω, [ἐν γέν.] Χύνω ὁποιανδήποτε βρωμερὸν ὑγρὸν) κατά τινος. » Λιδὲ χελιδόνες καὶ τῶν ὀρνέων τὰ πλεῖστα κατεξερῶσιν αὐτῶν τῶν ἁγαλμάτων εἰσπεπτώμενα, « Κλμ.
Κατ·εξ·ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς (καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας), δοκιμάζω ξ καὶ πθ. δοκιμάζομαι) εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις. » Ἄνδρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις, « Γ. Ἀκροπολ. » Τῷ νόσῳ κατεξετασθεὶς καὶ πᾶν τὸ σῶμα κατασκελετευθείς, « αὐτ.
Κατ·εξ·ευμαρίζω, Μ. ίσω. Εὐκολύνω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, τὸ καθιστῶ εὐκολώτατον.
Κατ·εξ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὀρχοῦμαι κατά (πρὸς περιγελῶν) τινος, καταφρονῶ, περιπαίζω. »Ἡ λήθη τῆς μνήμης κατεξορχήσατο, « Θ. Ὑρτακ.
Κατ·εξ·ουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Δείχνω (Μεταχειρίζομαι) ὅλην μου τὴν ἐξουσίαν κατά τινος, ἐξουσιάζω δεσποτικῶς.
Κατεξουσιαστικὸς, ἡ, όν. Δηλωτικὸς ἐντελοῦς ἐξουσίας ἢ Συντελῶν πρὸς ἐνέργειαν αὐτῆς. » Ῥάβδος —, « Κλμ.
; Κατεξούσιος (ὁ, ἡ), = Αὐτεξούσιος.
Κατεπαγγελία (ἡ). Ὑπόσχεσις βεβαία, [ἐκ τοῦ
Κατ·επ·αγγέλλομαι, Μ. αγγελοῦμαι. Ὑπόσχομαι θετικῶς (μετὰ βεβαιότητος) ἢ πρὸς βλάβην τινός. »Κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐργολαβῶν ἐφ' ὑμᾶς, . . λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα, « Αἰσχ. » Τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγελλόμενος. « αὐτ.
Κατ·επ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Κατεπήγαγον κτλ.). Ἐπιφέρω τι κατά τινος, ἐπιβάλλω (ζημωρίαν κτλ.), (συγχ. τῷ Κατεπείγω).
Κατ·επ·άδω, Μ. άσομαι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ψάλλω (Ἐπαναλαμβάνω τι) συνεχῶς ἔμπροσθέν τινος· ἀποκοιμίζω (καταγοητεύω) δι' ἐπῳδῶν. » Γοητεύεις με ᾗ φαρμάττεις ᾗ ἀτεχνῶς κατεπάδεις, « Πλάτ. (καὶ γεν.) » Τοῦτο τὸ πνεῦμα, ἂν ποιμένα λάβῃ, ψάλτην ποιεῖ, πνευμάτων πονηρῶν κατεπάδοντα. « Γργ. (καὶ πθ) » Τοῦτό σοι τὸ ῥῆμα (τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ) ὑπὸ περιστάσεων πιεζομένῳ ἐν καιρῷ ἂν γένοιτο τῇ καρδίᾳ κατεπᾳδόμενον, « Βασ.
Κατ·επ·αίρομαι, Μ. αρθήσομαι (μὲ γεν.) Σηκόνομαι (Σηκόνω κεφάλι) ἢ Ὑπερηφανεύομαι (Ἐπαίρομαι) κατά τινος.
†Κατεπακολούθημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατ' ἐπακολούθημα.
Κατεπάλληλος (ὁ, ἡ), = Ἐπάλληλος, ἀλληπάλληλος.
Κατεπάλμενος, Π. ἀντὶ Κατεφαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κατεφάλλομαι (ἄλλ. διορθ. Καταπάλμενος).
Κατέπαλτο, Π. ἀντὶ Κατεπάλετο, ἢ Κατεφήλατο (ᾳ), γ'. ἐν. πρτ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Καταπάλλω ἢ τοῦ Κατεφάλλομαι (ᾳ).
Κατ·επ·ανίζαμαι, ανα·σήσομαι (ἀόρ. Κατεπανέστην κτλ.). Ἐπανίσταμαι κατά τινος. » Κακία κατεπανισταμένη τῆς ἀρετῆς, « Μάξ.
Κατ·επ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐπεγείρω (Διεγείρω) τι κατά τινος. » Κλυδώνιόν μοι κατεπεγείρει, « Εὐμάθ.
Κατ·επ·είγω, Μ. είξω. Λίαν ἐπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω· στενοχωρῶ, βιάζω· (ἐπὶ πργμ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) δὲν ἐπιδέχομαι ἀναβολήν. ‖. (μσ. μὲ γεν.) βιάζομαι νὰ κατορθώσω ἢ ν' ἀποκτήσω τι, ὑπερεπιθυμῶ. » Ἐβουλόμην ἂν σε. . ᾗ λίαν ἀντὶ τῶν ἵππων κινεῖσθαι, ἀγειν. Τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται, « Πλδ.
Κατεπείξις, εως (ἡ). τὸ κατεπείγειν, βία, ταχύτης.
Κατεπέκεινα, ἐπίρ. = Ἐπέκεινα, ἀκόμη παρέκει, ἀκόμη περισσότερον ἢ ὑστερώτερα.
Κατ·επ·εμ·βαίνω, Μ. εμ·βήσομαι (ἀόρ. Κατεπενέβην κτλ.). Ἐπεμβαίνω μὲ ἄκραν ὕβριν κατά τινος. » Κειμένων τῶν εἰκόνων ἀδημοσύνη τοῦ καλοῦ κατεπεμβαίνοντες, « Νικ. Χων.
Κατ·επ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ καὶ ξαναρωτῶ.
; Κατεπεισόδιος (ὁ, ἡ), = Ἐπεισόδιος.
; Κατ·επ·ευφημίζω, Μ. ίσω, = Κατεπιφημίζω.
Κατ·επ·ιδείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Κάμνω ἐπίδειξιν κατά ἢ περί τινος.
Κατ·επ·ιθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ καταπολλὰ, ὑπερεπιθυμῶ.
†Κατεπιθύμιος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιθυμητὸς ἢ καταθύμιος.
†Κατεπίθυμος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατὰ πολλὰ ἐπιθυμῶν τι.
Κατ·επι·λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Πιάνω καλὰ, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω.
Κατ·επι·ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἢ Νικῶ τινα δι' ἐπιορκίας.
Κατ·επι·σκήπτω, Μ. σκήψω. Ῥίπτω (Ἀκουμβῶ) τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς· (τρπ.) παραγγέλλω ἐπιμόνως ἢ ἐντόνως.
Κατ·επι·σπεύδω, Μ. σπεύσω. Σπεύδω κατὰ πολλὰ νὰ κάμω τι.
Κατεπιτήδευμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος κατ' ἐπιτήδευσιν (πολλὰ ἐπιτετηδευμένος), [ἐκ τοῦ
Κατ·επι·τηδεύω, Μ. εύσω. Πράττω ἢ λέγω τι μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν.
Κατ·επι·τίθημι, Μ. κατεπι·θήσω. Ἐπιθέτω εἰς. ‖. (μσ.) ἐπιπίπτω (ἐπεμβαίνω) κατά τινος.
Κατ·επι·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.
; Κατ·επι·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω πρός.
; Κατ·επι·φημίζω, Μ. ίσω. Ἀφιερόνω τι εἰς τὸ ὄνομά τινος.
†Κατ·επιχειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω χέρι ἐπὶ ἢ κατά τινος, καταπιάνομαι· προσβάλλω, ἐφορμῶ. » Καὶ θεοῦ αὐτοῦ κατεπιχειρήσει, « Εὐς.
Κατ·επι·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω κρουνηδόν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω.
; Κατ·επι·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω, Ζωγραφίζω) τι ὅλως διόλου ἢ ἀπὸ ἐπάνω.
Κατ·επ·ομβρίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι ἐν εἴδει ὄμβρου ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) χορηγῶ ἀφθόνως.
Κατ·επ·οπτεύω, Μ. εύσω. Βλέπω ἀπὸ ἐπάνω, θεωρῶ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.
Κατεπτηχότως [καταπτήσσω], ἐπίρ. μτγ. Μὲ ἄκραν συστολὴν, δειλῶς, περιφοβισμένως.
Κατ·εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι ὅλως διόλου ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον, τραβῶ ὅλον τὸ κρασὶ (κτλ.) ἀπὸ τὸ βαγένι· ἀδειάζω.
Κατ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου· ἐργάζομαι (δουλεύω, καλλιεργῶ) τι ἐντελῶς, (ὅθ. κοιν.) ἀργάζω· (ἐπὶ τροφ.) χωνεύω, (παρβλ. Ἐξεργάζομαι)· κατορθόνω· κατασφέρνω· καταπονῶ, καθυποτάσσω. ἐλκύω εἰς τὸ θέλημά μου. φονεύω, (παρβλ. Διεργάζομαι). » Κατειργάσατο τὸν λέοντα. « Ξεν. » Ἑαυτὸν κατειργάσατο, « Λξ. » Τὴν Ἑλλάδα κατεργάσασθαι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι αὐτῷ, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Γῆ κατειργασμένη, « Λξ.

‖Κατ·εργάθω καὶ (μσ.) Κατ·εργάθομαι, Π. ἀντὶ Κατείργω, ἴδε τὸ ῥῆμα.

Κατέργασία (ἡ), [κατεργάζομαι]. ἐργασία ἐντελής· τελειοποίησις ὁποιουδήποτε ἔργου· κατόρθωσις, ἀπόκτησις· χώνευσις. (ἐπὶ τεχνητ.) δούλευμα, ἄργασμα. » Ἡ τοῦ ἀργυρίου (» Ἡ τῆς τροφῆς) κατεργασία, « Πλδ., Ἀρστ. » Τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κατεργασίας, « Ἀθ.

Κατεργαστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατεργάζεσθαι, κατορθωτικός. φθαρτικός. » Διὰ μετὰ σιγῆς ἀθυμίαι .. κατεργαστικαί, « Ἱππκρ.

‖Κατέργαστος, ος ἡ ἡ, ον ἡ όν. Κατειργασμένος, δουλευμένος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν (μὲ ἐντέλειαν).

Κάτεργος (ὁ, ἡ). κατειργασμένος, ἐντελῶς ἐργασμένος (δουλευμένος, ὡργωμένος κτλ.)· ἐξασθενισμένος ὑπὸ τῆς ἐργασίας (εἰς τὴν σημασ. ταύτην ὀξυτονεῖται παρὰ τῷ Ἡσυχ.). ‖. (οὐσ.) » Κάτεργον, « Γρρ., τὸ ἔργον, ἡ ἐργασία.

Κατ·έργω, Μ. ἑρξω, Ἰων. ἀντὶ Κατείργω.

Κατ·ερεθίζω καὶ Κατ·ερέθω (χ. Μ.), Μ. ἰσω. Κατὰ πολλὰ ἐρεθίζω.

Κατ·ερείδω, Μ. εἴσω. Στυλόνω καλὰ, (ἀμτβτ.) ἀκκουμβῶ δυνατά. (συνκδχ.) προσβάλλω (μὲ ὁρμὴν), ἀντιπίπτω. » Ὅψει γὰρ .., κατερείσαντος ἀνέμου, κλύδωνα ἰσχυρὸν, « Δ. Χρσ.

‖Κατερεικτός, ἡ, όν. Συντεθραυσμένος, κατατετριμένος. ‖. (οὐσ. οὐδ.) » Κατερεικτά, « τὰ κατερεικόμενα ὄσπρια ἢ γεννήματα, [ἐκ τοῦ

Κατ·ερείκω, Μ. εἴξω, Π. καταξεσχίζω, κατασυντρίβω (ὡς εἰς τὸν μύλον), (συνκδχ.) λεπτύνω, μετριάζω. » Κατύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας, « Π. (παρ' Ἡφαιστ.). » Ἁπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι, « Αἰσχλ. » Θυμὸν κατερεῖξαι, « Ἀρχ.

†Κατ·ερειπόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.) ἀντὶ

Κατ·ερείπω, Μ. ερείψω (μσ. πρκ. Κατερήριπα, καὶ πθ. Κατερήριμμαι, ἀόρ. 6'. Κατήριπον). Κατακρημνίζω· ἀνατρέπω· ἀφανίζω. (ἀμτβτ.) κρημνίζομαι ἐκ θεμελίων, καταπίπτω. » Τεῖχος κατερήριπεν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μτφρ.) » Γάμου καὶ παιδοποιίας, ἃ καὶ σὲ κατερείπει ἐὸν ἐρρωμενέστατον, « Πλ.

Κατ·ερεύγω ἢ (ὀρθότ.) -ερεύγομαι, Μ. εὔξω, -ομαι. (μὲ γεν.) Ῥεύγομαι (Ξερνῶ, [καὶ μτνμ.] Φλυαρῶ, Καταλαλῶ) κατά τινος.

†Κατερεφὴς, ές (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατηρεφής.

Κατ·ερέφω, Μ. ἐψω, Π. σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὀροφήν. «Τὰς σκηνὰς κλήμασι κατερέφουσι, « Πλ. (ᾧ μσ.) » Κεράμῳ κατερέψεται ἐρκίον ἀνὴρ, « Ἀπλλν.

Κατ·ερέω, Ἰων. ἀντὶ Κατερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

Κατερήριπα, Π. πρκ. τοῦ Κατερείπω.

Κατ·ερημῶω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ἐντελῶς, κατερημόνω. (μτνμ.) ἀφαιρῶ, ξεγυμνόνω.

Κατ·ερητύω, Μ. ύσω, Π. κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω.

Κατ·εριθεύομαι, Μ. εὐσομαι. Καταπονῶ διὰ ῥαδιουργιῶν, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατερικτὸς, ἡ, όν, = Κατερεικτός.

†Κατ·εριπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατερειπόω, (ὄθεν :

†Κατερίπωσις, εως (ἡ), (νλγ.). ἀνατροπὴ, κατακρήμνισμα.

Κατερνὴς [κατὰ, ἔρνος], ές (ὁ, ἡ), Π. ὅλος (γεμάτος) κλαδιά.

Κατέρρᾰδατο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταῤῥαίνω.

Κατ·ερυθραίνω, Π. ανῶ. Βάφω (Κάμνω) κατακόκκινον.

Κατ·ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κατακοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπὴν), γίνομαι-

Κατέρυθρος (ὁ, ἡ). κατακόκκινος.

Κατ·ερυθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατερυθραίνω.

Κατ·ερυκάνω, Π. ἀντὶ

Κατ·ερύκω, Μ. ερύξω (ἀόρ. Κατερύκακον), Π. = Κατερητύω, ἐμποδίζω. (μσ.) μένω, ἀπομένω.

Κατ·ερύω, Μ. ερύσω, Π. ἀντὶ Καθέλκω, κατιβάζω (σύρων). » (Ναῦν) ποτὶ κῦμα κατειρύσαι, « Ἀπλλν. » Κατείρυσεν οὖθαρ μόσχου πρωτογόνου, « Νίκ.

Κατ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Κατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω· ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα μου).

Κατέρωτα, ἐπίῤῥ. Αἰολ. ἀντὶ Καὶ ἐτέρωθε, καὶ ἄλλοτε· ἄλλως τε.

Κατ·εσθίω καὶ Κατ·έσθω, Μ. κατέδομαι καὶ (Γρφ.) κατα·φάγομαι (ἀόρ. Κατέφαγον κτλ.), = Κατατρώγω. » Οἱ Μασσαγέται τὼς γονέας κατακόψαντες κατέσθοντι, « Πυθαγορ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίειε, « Ἀρχφ.

Κατεσκεμμένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Λίαν ἐσκεμμένως, μὲ πολλὴν σκέψιν (στοχασιν, φρόνησιν).

Κατέσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Κατασκέλλω.

Κατεσπεικὼς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατασπεύδω.

Κατεσπευσμένως [κατασπεύδω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μετὰ μεγάλης σπουδῆς, πολλὰ βιαστικά.

Κατεσπουδασμένως [κατασπουδάζω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν σπουδὴν (προθυμίαν), μὲ πολὺν ζῆλον.

†Κατέσσυμα, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάσσυμα = Κάττυμα.

Κατ·έσσευτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ ἀορ.) τοῦ Κατασεύομαι.

Κατέστᾰθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατεστάθησαν', γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. δ. καὶ

Κατεστεὼς, Ἰων. ἀντὶ Καθεστεὼς = Καθεστὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίστημι.

Κατεστραμμένως [καταστρέφω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Ἀντιστροφως, ἀνάποδα, ξανάστροφα.

Κατεστράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταστρέφω.

Κατ·εσχαρόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐπὶ πληγ.) Σκεπάζω (καὶ πθ. Σκεπάζομαι μὲ) πέτσαν, τσυπώνω, καρκαδιάζω.

Κατ·ευαρεστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐαρεστῶ.

Κάτευγμα (τὸ), Π. [κατεύχομαι]. εὐχὴ ἢ κατάρα· ἀριέρωμα (τὸ ὁπ. ἐτοξέ τις εἰς τὸν θεόν). » Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖς ἐμοῖς κατεύγμασι, « Σοφ.

Κατ·ευδαιμονίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ εὐδαιμονίζω (καλοτυχίζω) τινά.

Κατ·ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαι) τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, εἶμαι ὑπερευχαριστημένος.

Κατ·ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εὐδοκιμῶ ὑπὲρ ἄλλον τινὰ, φαίνομαι πλέον εὐδόκιμος, (εὐπόληπτος).

Κατ·ευθρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐοδοῦμαι, κατευοδοῦμαι.

Κατ·ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ πλουσιοπαρόχως.

Κατ·ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εὐτυχῶ (Εὐδοκιμῶ) ὑπὲρ ἄλλον τινά. » Κατευημερούντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, « Βασ.

Κατ·ευθικτέω-ῶ, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (Κτυπῶ) καιρίως, ἐπιτυχαίνω εἰς τὸ κτύπημα.

Κατευθὺ (ἀντὶ Κατ' εὐθύ), ἐπίῤῥ. Κατ' εὐθεῖαν, ἴσια ἐμπρός. «Τὸ κατευθὺ μόνον ὁρῶσι, « Ξεν., τὸ εὑρισκόμενον ἴσια καταντικρύ.

Κατευθυντὴρ, ῆρος καὶ

Κατευθυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατευθύνων (ἰσάζων, διευθύνων) τι, διορθωτής.

Κατευθυντήριος, α ἢ ος, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευθύνειν (ἰσάζειν κτλ.), (ὅθ. ‖. οὐσ.) Κατευθυντήρια (ἐνν. σανίς ἢ σχοῖνος), ὁ κανὼν τῶν γραφ. ἢ ἡ ξύθμη τῶν οἰκοδόμων κλπ.

Κατ·ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω· διοικῶ, ὁδηγῶ, διευθύνω· διορθόνω· τιμωρῶ. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) διευθύνομαι· πρὸς· (μτφρ.) ἐπιτυχαίνω, εὐοδοῦμαι· εὐδοκιμῶ, εὐτυχῶ.

Κατευθυσμὸς (ὁ). διεύθυνσις, ὁδηγία.

Κατ·ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκω (Ἐπιτυχαίνω) εὐκαιρίαν. (μτνμ. ᾧ συνκδχ.) εὐπορῶ.

Κατ·ευκηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασιγάζω, καθησυχάζω.

Κατευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ προφερόμενος·

Κατευκτικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει κατευχῆς (ταξίματος εἰς τὸν θεὸν ἢ κατάρας).

Κάτευκτὸς (ὁ, ἡ)· τὸν ὁπ. ἐπέσυρέ τις εἰς ἑαυτὸν ἢ ἠξίωθη δι' εὐχῆς. 2) ταγμένος (κυρ. νὰ φονευθῇ ὑπέρ τινος).

Κατ·ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ καταπολλὰ, ὑπερεπαινῶ.

Κατ·ευμαρίζω, Μ. ίσω, = Κατεξευμαρίζω, εὐκολύνω κατὰ πάντα, ἐξημαλίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατ-ευμεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὸ μέγεθος (κατὰ τὴν δύναμιν), ὑπερτερῶ, ὑπερισχύω,

Κατ-ευμενίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευμενίζομαι, ἐξιλεόω.

Κατ-ευμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐμοιρέω, εὐτυχῶ.

Κατ-ευνάζω, Μ. άσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὸ κρεββάτι) νὰ πλαγιάσῃ· κοιμίζω, ἀποκοιμίζω. (μτφορ.) καταπραΰνω, καταπαύω, καθησυχάζω, (κοιν.) καταλογιάζω. « Κατὰ δ' εὕνασε πόντον, « Ἀπλλν. « Κατὰ δ' εὕνασε θῆρὸς ἐρωήν, « Ὀππ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) « Μόχθων δ' εὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, « Ἐπγρ.

Κατευνασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀποκοίμισμα· (μτφορ.) καταλάγιασμα.

Κατευναστὴρ (ὁ), = Κατευναστής.

Κατευναστήριον (τὸ), (ἐνν. δωμάτιον), κάμαρα διὰ πλάγιασμα, κοιτὼν, (κυρ. εὐδ. τοῦ

Κατευναστήριος, α ἢ ος, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευνάζειν (ἀποκοιμίζειν, καταπραΰνειν κτλ.).

Κατευναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατευνάζων (ἀποκοιμίζων κτλ.). || (οὐσ.) ὑπηρέτης τοῦ κοιτῶνος.

Κατευναστικὸς, ἡ, όν, = Κατευναστήριος.

Κατευνάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατευναστὴρ.

Κατ-ευνάω-ῶ, Μ. ήσω, Μ. ἀντὶ Κατευνάζω.

Κατευνήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

‡Κατευνητὴρ, ῆρος καὶ

‡Κατευνητὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Κατευναστήρ.

Κατ-ευοδόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) εἰς πολλὰ καλὸν δρόμον· (μτφορ.) προξενῶ καλὴν ἔκβασιν (ἐπιτυχίαν). (πθ.) τελειόνω εὐτυχῶς τὸ ταξείδι μου, φθάνω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρομου· (μτφορ.) ἐπιτυχαίνω, τελεσφορῶ, προοδεύω, (κοιν.) πάω καλά. «Πάντα ὅσα ἂν ποιῇ κατευοδωθήσεται, « Γρφ.

Κατευόδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καλὴ ἔκβασις, ἐπιτυχία.

Κατ-ευορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρκίζομαι ἐπισήμως τὴν ἀλήθειαν.

‡Κατ-ευορκίζω. Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Κατ-ευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθηδυπαθῶ, ζῶ μὲ πολλὴν εὐπάθειαν (τρυφήν). κατεξοδεύω εἰς τρυφάς.

Κατ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλην εὐπορίαν (πολλοὺς τρόπους) κατά ἢ περί τινος.

† Κατ-ευρύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω ὅλως διόλου.

Κατ-ευστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κτυπῶ τὸ σημάδι πολλὰ εὐστόχως· (μτφορ.) ἐπιτυγχάνω ἐντελῶς.

Κατ-ευτελίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευτελίζω.

‡Κατ-ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολὺν τόνον (δύναμιν)· (μὲ γεν.) ὑπερισχύω κατά τινος.

Κατ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ.

Κατ-ευτυχέω, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχαίνω (Κατορθόνω εὐτυχῶν) τι. ὑπερισχύω κατά τινος.

Κατ-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιφωνῶ εὐφημίας εἴς τινα, ὑποδέχομαι μὲ ἀνευφημήσεις.

Κατ-ευφραίνω, Μ. ανῶ. Χαροποιῶ μὲ ὑπερβολὴν, κατατέρπω.

Κατ-ευχειρίζω, Μ. ίσω. Καθιστῶ τι ὅλως διόλου εὐχερὲς (εὐοικονόμητον, εὔκολον), = Κατευμαρίζω.

Κατευχὴ (ἡ). εὐχὴ (προσευχὴ, τάξιμον εἰς τὸν θεὸν) περί τινος.

Κατ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ δοτ. ἑλλ. ἢ ἀπαρ.) Εὔχομαι τι εἴς τινα, εὔχομαι ἐγκαρδίως· ὑπερεπιθυμῶ. 2) (μὲ γεν. ἑλλ.) εὔχομαι κατά τινος, καταρῶμαι. 3) (μὲ δυτ. ἢ ἀπαρ.) Ὑπόσχομαι (τάζω) εἰς τὸν θεόν· καυχῶμαι, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν). 4) Π. (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ τινα (ὁρκίζοντάς τον πρὸς θεοῦ κτλ.).

Κατ-ευωχέω-ῶ, Μ. ήσω. (απν. μτδτ.) Φιλεύω τινὰ πλουσιοπαρόχως. (συνήθ. μσ.) τρώγω κατὰ κόρον ὡς εἰς εὐωχίαν, ξεφαντόνω μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

Κατ-εφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μὲ ὁρμὴν κάτω ἢ κατεπάνω τινός, (συγχ. τῷ Καταπάλλω).

‡Κάτεφθος (ὁ, ἡ), = Κάθερθος.

Κατ-εφ-ίστημι, Μ. κατεπι-στήσω (μσ. δόρ. Κατεπίστην κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ') Ἀντιτάττω τι (καὶ μσ. Ἀντιτάσσομαι) κατά τινος.

Κατ-εχθραίνω, Μ. ανῶ. Ἐχθρεύομαι (Μισῶ) μὲ ὑπερβολήν.

Κατ-εχμάζω, Μ. άσω., Π. ἀντὶ Κατέχω, κρατῶ δυνατά, δένω αφικτά, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω.

Κατέχοντι, Δ. ἀντὶ Κατέχουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κατέχω.

Κατέχυνθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.)· ἀντὶ Κατεκέχυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταχέω.

Κατ-έχω, Μ. καθ-ήξω ἢ κατα-σχήσω (ἀόρ. Κατέσχον κτλ.). Βαζῶ (δυνατά)· κρατῶ σταματῶ, ἐμποδίζω. (ὄϋ. ἑλλ.) ατένομαι, μένω πουθενά, κωνεύω, (ναυτ.) ἀράζω, (κοιν.) πιάνω· καταιδαίνω. (τρπ.) ἐμπνέω, ἐνθουσιάζω. « Ἦν τοὺς τοιούτους (ἵππους) δύνανται κατέχειν, « Ξεν. « Μή μ' ἀέκοντα κατάσχῃ ὦ ἀνὶ οἴκῳ, « Ὀδ. Ο. « Κελεύων κατασχεῖν (τοὺς πρέσβεις) καὶ μὴ ἀφεῖναι, πρὶν κτλ., « Θκ. (καὶ μτνμ.). « Κατασχεῖν τὴν ἀρχὴν, « Πλ. (καὶ μσ.) « Παρὸν κατασχέσθαι (τὰ χρήματα), οὐκ ἐθέλησε, « Ἡρ., νὰ τὰ σφετεριαθῇ, νὰ τὰ κατακρατήσῃ. (ᾗ μτφορ.) « Κατέχειν τὴν ὀργὴν (τὸν γέλωτα), « Δξ., νὰ βαστάξῃ τὰ γέλια. «Οὐ καθέξει τὴν φιλίαν, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) « Κανέσχεν (ἐνν. τὴν ναῦν) ἐς Δῆλον, « Ἡρ. « Προξένων δ' ἐν τῷ κατέσχες (ἐνν. τὸν ἵππον ἢ τὸ ἅρμα); « Εὐρ. (ᾗ μτνμ.) « Παρὰ παιδὶ τερείνῃ ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, « Θγν. (ἴδε καὶ 3). (καὶ πθ. ᾗ μσ.) « Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, « Ὀδ. Γ. « Ἐνθάδε δὴ κατεχόμενοι, « Ἡρ. « Μανέντι καὶ κατασχομένῳ, « Πλάτ., (κοιν.) ὅταν τὸν πιάσῃ (ἐνν. τὸ δαιμόνιον). «Πάντες οἱ ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι, « Ξεν. « Πάντες οἱ ἀγαθοὶ ποιηταί, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα, « αὐτ. (καὶ μὲ ἀκριβές. προσδιορ.) « Καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι, « Εὐρ. 2) συνεκδ.) κρύπτω, σκεπάζω. « Νὺξ κάτεχ' οὐρανόν, « Ὀδ. Ν. (καὶ περιφρ.) « Πρὶν καί τινα γαῖα καθέξῃ, « Ἰλ. Π. (ᾗ πθ.) « Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προβέβηκε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν, « Ὀδ. Σ. (ᾗ μσ.) « Κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα, « Ὀδ. Τ. « Κατασχομένη ἀργῆτι ἐανῷ, Ἰλ. Γ. 3) (μτφορ.) κυριεύω· (χ. πτ.) ἐπικρατῶ. συνειθίζομαι. « Κατεῖχεν αὐτοὺς ὁ φόβος, « Ἡρωδ. « Κατεῖχε πᾶν τὸ στρατόπεδον δυσφημίαις, βοαῖς, στενάζων, « Σοφ. « Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς, « αὐτ. « Ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχουσ' ἀγαθαί, « Πίνδ. « Ἤ τινα λάθα κατέχει, « αὐτ. « Τῶν τότε μὲν κατεχόντων πρηγμάτων, « Ἡσ. « Τοιοῦτοι αὐτοὺς ἐπιθάνατοι κατέχοντα, « αὐτ., εἰς τοιαύτην ἦσαν κατάστασιν. « Κατέχων πολλῶν τοὺς ἄλλους ὁ Ἱπποκλείδης, « αὐτ., ὑπερέχων, εὐδοκιμῶν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. (καὶ χ. πτ.) « Ὅμβρος κατέχει, « Πλ. « Ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσι, « Θρρ. « Δόγος κατέχει, « Θκ., ᾄδεται. « Παρὰ παιδὶ τερείνῃ ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, « Θγν., ὑπερισχύει, ἔχει τὰ πρωτεῖα (ἴδε καὶ 1). (καὶ τρπ.) «Εὖ κατασχήσει, « Σοφ., θὰ ἔβγῃ εἰς καλόν, θὰ λάβῃ εὐτυχῆ ἔκβασιν. 4) = Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. «Οὐ σφόδρα κατέχω τί βούλεται φράζειν, « Πλάτ. 5) (πρὸς μτχ.) ἐπιμένω, ἐξακολουθῶ (δὲν παύω τοῦ) νά. « Μάλα κατεῖχον βάλλοντες καὶ ἀκοντίζοντες, « Ξεν. « Κατεῖχε διώκων, « Πλ. (ᾗ ἀπολ.) « Ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τῶν πολεμίοις κατέχων ἐποίει, « Ξεν. 6) περιέχω. « Τὰς βουνώσεις (πόλεις) πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέχεσθαι τῶν ἐπιπέδων, « Πλδ. 7) (ἀμτδτ. ἢ ἑλλ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ Προσορμίζομαι, ἀράζω, (κοιν.) πιάνω, (εὐχρηστότ. τὸ) Κατίσχω. « Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἔνθα αἱ νῆες κατέχουσι, « Θκ., (παρβλ. Ἔχω 3).

Κατεψευσμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Πάντῃ ψευδῶς.

Κατέψησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καθέψησις, ζέκ τοῦ

Κατ-έψω, Μ. εψήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθέψω.

Κατηβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μὲ πάνυ παροξυσμὸς (ἐπιληψία κτλ.), πίπτω εἰς λειποθυμίαν, ζέκ τοῦ

Κατηβολὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καταβολὴ, προσβολὴ (περίοδος) πυρετοῦ· λειποθυμία· ἐπιληψία (ᾗ).

‡Κατηβόλις, ίδος (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κατηβολή.

Κατηγεμὼν, όνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καθηγεμών.

Κατηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθηγέομαι.

Κατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐνγέν.) Λέγω (Ὁμιλῶ) κατά τινος, κατακρίνω, μέμφομαι. « Κατηγοροῦσί τινες ἡμῶν, « Ἰσοκρ. « Ἀγαθῇ γε (οὐκ ὀρθῶς) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἡμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς, « Δημ. 2) (ἰδιωτ. μὲ γεν. ἐνγ. καὶ αἰτ. ἐκ δ'. ἢ τὸ ἀνάπαλιν) κατηγορῶ (παραπονοῦμαι κατά τινος) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. « Πολλὰ καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεινὰ αὐτοῦ κατηγορῶν, « Αξ. » Κατηγορεῖν τινα κλοπῆς, « Αξ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Πῶς οὐκ ἄν τις προδοσίαν ὑμῶν τοῦτο κατηγοροίη; « Ξεν. (ᾗ πθ.) » Τὰ κατηγορημένα μω, « Πλάτ. 3) (μτφορ. μὲ αἰτ.) προβίβω, φανερόνω, ἀποδεικνύω. »Τὸ δὲ βάδισμα νωθρὸν ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς κατηγορεῖ, « Βασ. » Ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς (τοῖς νέοις) νεαρὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγωρείαν, « Ξεν. »Αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὡς ἐστι Ἑλληνικόν, « Ἡρ. 4) (μὲ αἰτ.) ἀποφαίνομαί τι περί τινος, λέγω θετικῶς ὅτι οὕτως ἔχει· ἐφαρμόζω (προσδιορίζω) λέξιν τινὰ εἰς πρᾶγμά τι. » Οἱ τὴν γέννησιν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντες, « Φίλ. (καὶ πθ.) »Ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται, « Ἀρςτ. » Οὐδὲ κατηγορητέον, ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθὴς, ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφὸς, « Πλάτ.

Κατηγόρημα (τὸ). τὸ ἔγκλημα (τὸ ἐλάττωμα) διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖταί τις, ἡ αἰτία τῆς κατηγορίας του. ||. (λογικ. καὶ φιλοσοφ.) ἡ προσδιορισμένη ἰδιότης (τὸ ποσὸν, τὸ χαρακτηριστικὸν) προσώπου ἢ πράγματος, Λατ. praedicatum, (Γαλλ.) attribut. » Ὁ δὲ ἐπικεκυφὼς τράχηλος μωροῦ ἀνδρὸς κατηγόρημα, « Φυσιογνμ., (ἴδε καὶ Συντακτός).

Κατηγορησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) 'νὰ κατηγορήσω.

Κατηγορητέος, α, ον, θετ. τοῦ Κατηγορέω.

Κατηγορία (ἡ). μομφὴ (παράπονον) κατά τινος, (ἰδιαιτ.) καταμήνυσις εἰς τὸ δικαςήριον. 2) = Κατηγόρημα, (ὅθ.) »Αἱ δέκα κατηγορίαι τοῦ Ἀριστοτέλους, « Λογικ. (ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν παράδειγμα φέρεται τὸ ἑξῆς σκῶμμα τοῦ Δημώνακτος. » Εἰδὼς γὰρ τινα παγκάκιστον μὲν ὄντα καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ ςόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν, « Λκ.

Κατηγορικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κατηγορίαν, γενόμενος ἐν εἴδει κατηγορίας· χρησιμεύων ὡς κατηγόρημα. »Πρότασις κατηγορική, « Ῥτρ., ἡ (ἄλλ.) Ἀποφαντική. 2) ὁ ἔχων ἐπάγγελμα (ἢ τάσιν πρὸς) τὸ κατηγορεῖν, μεμπτικὸς ἢ συκοφάντης. »Ἀπονίον τινα τῶν κατηγορικῶν, « Πλ.

Κατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν τινα (κυρ. εἰς τὸ δικαςήριον), καταμηνυτής· προδότης. » Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσι φρονημάτων ἢ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος, « Αἰσχλ.

Κατῆκαν ἢ Κατέηκαν, Ἰων. ἀντὶ Καθῆκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Καθίημι.

Κατῆκον, οντος (τὸ). Ἰων. ἀντὶ Καθῆκον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Καθήκω.

Κατήκοος (ὁ, ἡ), [κατακούω]. ὁ προσεκτικῶς ἀκούων (βάλλων αὐτὶ, ἀφηγκραζόμενος), (ὅθ. ||. οὐσ.) = Ὑπακουςὴς, κατάσκοπος, (Ἡρ.). 2) ὁ προθύμως ὑπακούων, εὐπειθὴς, (ὅθ. ||. οὐσ.) ὑπήκοος, (Γαλλ.) sujet. »Ἀθηναίων κατήκοοι ὄντες, « Παυσ. 3) ὁ ἐπακούων τὰς δεήσεις τινός. « Εὐχωλῆσι—, « Ἐπγρ.

Κατηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Κατήκω, Ἰων. ἀντὶ Καθήκω.

Κατηλιψ, ιφος (ἡ). τὸ παρὰ τὴν ὀροφὴν κατωγείου οἰκήματος σανίδωμα (πάτωμα) ὅπου κοιμοῦνται ἢ ἀποθέτουν διάφορα πράγματα.

;Κατηλογέω, Ἰων. ἀντὶ καταλογέω.

Κάτηλυς, υδος (ὁ, ἡ), Π. [κατέρχομαι]. κατηφορικός.

Κατηλυσία καὶ

Κατήλυσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κατέλευσις, κατάβασις, κάθοδος, δρόμος κατηφορικός. »Ἐς Ἅιδην ἰθεῖα κατήλυσις, « Ἐπγρ.

Κατηλωκυῖα, Ἰων. ἀντὶ Καθηλωκυῖα, θηλ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταλίσκομαι.

Κατῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Κατ' ἦμαρ, καθημέραν.

Κατημελημένως [καταμελέω], ἐπίρ (μτχ.). Μὲ ἄκραν ἀμέλειαν (ἀδιαφορίαν, περιφρόνησιν).

Κατήμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Καθήμενος, μτχ. τοῦ Κάθημαι.

Κατημύω, Μ. ύσω, Π. κλίνω τι ὅλως διόλου πρὸς τὰ κάτω, (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) καταπίπτω.

Κατηναγκασμένως [καταναγκάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐξ ἀνάγκης, βεβιασμένως.

Κατήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος καταντικρὺ (ἐκτεθειμένος) εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ἀνέμου.

Κάτηξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάταξις.

Κατήορος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, αἰωρέω ἢ ἀείρω]. κρεμάμενος πρὸς τὰ κάτω (καταγής).

Κατηπειγμένως [κατεπείγω], ἐπίρ. (μτχ.), = Κατεσπευσμένως, μὲ μεγάλην βίαν.

Κατ-ηπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καταπραΰνω. (πθ. κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) »Ὀδύναι κατηπιώοντο, « Ἰλ. Ε.

Κατήρειγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κατερείκω.

;Κατ-ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατ-ηρεμίζω, Μ. ίσω. Καθησυχάζω.

Κατήρεον, Ἰων. ἀντὶ Καθήρουν, παρτ. τοῦ Καθαιρέω.

Κατηρεφής [κατερέφω], έος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· σκεπασμένος μὲ ἢ ὡσὰν μὲ ὀροφήν. (Π.) ὁ σχηματίζων ὀροφὴν, κυρτὸς ἐν εἴδει ὀροφῆς. » Στέγη κατηρεφεῖς δόμοι, « Εὐρ. » Σπέος δάφνῃσι κατηρεφὲς, « Ὀδ. Ι. (καὶ μτνμ.) » Τράπεζα κατηρεφὴς, « Ἀθ., γεμάτη (σκεπασμένη) ἀπὸ φαγητά. » Μέγα κῦμα, κατηρεφὲς, « Ὀδ. Ε., κυρτόν. » Τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα, « Αἰσχλ., (περιφρ. ἀντὶ) ἵσταται ἢ κάθηται.

Κατήριπον, ἀόρ. β'. τοῦ Κατερείπω.

Κατήρης [κατά, ἁρω], εος (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος (ἐφωδιασμένος) μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, ἕτοιμος. » Πλοῖον κατῆρες, « Ἡρ., (κοιν.) εἰς τὰ κωπιά. (καὶ μὲ δοτ.) » Χλανιδίοις κατήρης, « Εὐρ., ἐνδυμένος, στολισμένος. (καὶ καταρρ.) » Ὀπτὸν ὀσμῆς κατῆρες, « αὐτ., πλήρες ὀσμῆς, εὐωδεστάτου.

Κατήφεια καὶ Π. Κατηφείη (ἡ), [κατηφής]. σκυθρωπότης, (χυδ.) κατσούφια (συνκδχ.) ἐντροπὴ ἢ λύπη.

Κατηφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκυθρωπάζω, γίνομαι-

Κατηφὴς [κατά, φάος;], έος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἔχων χαμηλωμένα τὰ ὄμματα (κοιν. καταιβασμένα τὰ μοῦτσα), σκυθρωπὸς, (χυδ.) κατσουφιασμένος. (συνκδχ.) λυπημένος ἢ κατησχυμμένος.

Κατηφιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Κατηφέω (χυδ.) κατσουφιάζω.

Κατηφίη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Κατήφεια.

Κατηφὼν, όνος (ὁ), Π. προξένος αἴσχους (κατηφείας) ἢ, κατησχυμμένος.

Κατηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι ἀδιακόπως εἰς τὰς ἀκοὰς τινος, ξεκουφαίνω ἢ καταγωγτεύω. » Μύθοις κατηχοῦσι τοὺς ἀκούοντας, « Λκ., (παρβλ. Κατάω). 2) (συνήθ.) διδάσκω διὰ ζώσης φωνῆς, ἐντυπόνω ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τι εἰς τὰς ἀκοὰς τινος. (ὅθ.) » Κατηχούμενοι, « Ἐκκλησ., οἱ διδασκόμενοι (μυούμενοι) τὰ δόγματα τῆς πίστεως. 3) (πθ. ἢ μσ.) = Ἐνηχοῦμαι, Ἐνωτίζομαι, ἀκούω. » Κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων ὁ Εὔηνος, « Πλ. 4) (ἀμτβτ.) ἀποτελῶ ἦχον ἀνάρμοστον, δὲν ἀντηχῶ καλά. »Τόποι κατηχοῦντες, « Βιτρούβ., οἱ διακόπτοντες (σβύνοντες) τὸν ἦχον, (ἐναντ. τῷ Συνηχοῦντες).

Κατήχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀντηχεῖ (ἢ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς ἵνα ἐντυπωθῇ) εἰς τὰς ἀκοὰς τινος· ἀντικείμενον κατηχήσεως.

Κατηχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ πλήρης ἤχου. » Τὸ καταχὲς τὴν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ, « Θκρ.

Κατήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατηχέω, ἡ διὰ πολλοῦ ἤχου παραζάλισις ἢ καταγωγτεύσις· ἢ διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία (κυρ. τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ μυστηρίων).

Κατηχητήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς κατήχησιν, κατηχητικός.

Κατηχητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) διδάσκαλος· (ἰδιαιτ.) διδάσκαλος τῶν θρησκευτικῶς κατηχουμένων.

Κατηχητικὸς, ἡ, όν, = Κατηχητήριος.

Κατήχητος (ὁ, ἡ). ὁ κατηχηθεὶς, μεμυημένος.

Κατ-ηχίζω, Μ. ίσω, (Ἐκκλησ.) = Κατηχῶ.

Κατηχισμὸς (ὁ), (Ἐκκλησ.) = Κατήχησις.

Κατηχιστὴς, οῦ (ὁ), = Κατηχητής.

Κατηχιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κατηχισμὸν, γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς (θρησκευτ.) κατήχησιν.

Κατηχουμενεῖα καὶ Κατηχουμένια (τὰ), (Ἐκκλησ.), τὸ μέρος ὅπου ἵσταντο εἰς τὰς ἐκκλησίας οἱ κατηχούμενοι, (κοιν.) τὰ κατηχούμενα.

Κάτθανε, Π. ἀντὶ Κατέθανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καταθνήσκω.

Κατθάψαι, Π. ἀντὶ Καταθάψαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταθάπτω.

Κατθέμεν, Αἰολ. ἀντὶ Καταθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κάθεο, Π. ἀντὶ Κατάθου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Κατατίθημι.
Κᾶπι, Π. ἀντὶ Καὶ ἔπι.
;Κατιάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κατιάς.
Κατ-άπτω, Μ. ιάψω, Π. Καταβλάπτω, καταχαλνῶ.
Κατιάς, άδος (ἡ), [κατίημι], εἶδος χειρουργ. καθετῆρος (Γαλλ. sonde) χρησιμεύοντος εἰς ἐσωτερικὰς διατομάς.
Κατίασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κάτειμι.
Κατιᾶσι, Ἰων. ἀντὶ Καθιᾶσι, γ', πλθ. πρσ. τοῦ Καθίημι.
Κατιδεῖν, ἀόρ. β'., τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθοράω.
Κατίει, Ἰων. ἀντὶ Καθίησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Καθίημι.
Κατ-ίζω, Ἰων. ἀντὶ Καθίζω.
Κατ-ίημι, Μ. κατ-ήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθίημι.
Κατιθὺ ἢ Κατιθύς, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) κατ' εὐθεῖαν (ἴσια) ἐμπρὸς ἢ ἀντικρύ τινος.
Κατ-ιθύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Κατευθύνω.
Κατ-ικετεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθικετεύω..
Κατ-ικμάζω ᾗ
Κατ-ικμαίνω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Καθυγραίνω, καταμουσκεύω· ἀπαλύνω ὅλως διόλου διὰ τῆς ὑγρασίας. «Καὶ χρόα λυσιπόνοισι κατικμαίνουσα λοετροῖς,» Νόνν.
Κατ-ιλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἰλιγγιῶ ὅλως, καταζαλίζομαι.
;Κατ-ιλλαίνω καὶ (μσ) -αίνομαι, Μ. ανῶ, ανοῦμαι (ἀόρ. Κατιλλάνθην). (μὲ δοτ.) Κυττάζω περιφρονητικῶς (μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὀμματιοῦ ἢ μὲ μισοκλεισμένα ὀμμάτια), (ἴδε καὶ Κατιλλώπτω), (ὄθεν
;Κατιλλαντής, οῦ (ὁ). περιφρονητής, ὑπερήφανος, ἀκατάδεκτος, ἢ περιγελαστής. » Οἱ κατιλλανταὶ ὡραῖσται, « Φυσιογν.
Κατ-ίλλω, Μ. ειλήσω, = Κατείλλω ἢ Κατειλέω. » Φωνὴ κατίλλουσα, « Ἱππκρ., πιασμένη (δεμένη).
Κατ-ιλλώπτω, Μ. ώψω. Ἀνοίγω (χυδ. Γκουρλόνω) ἢ Μισοκλείω (καθὼς οἱ μύωπες) τὰ ὀμμάτιά μου ἵνα ἰδῶ καλλήτερα. » Εὖ κατιλλώψας ἄθρει, « Ἀρχφ. 2) (μὲ δοτ.) παίζω (γνέφω μὲ) τὸ ὀμμάτι, » (κοιν.) κάμνω ὀμμάτι. » Τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων, « Φιλήμ., (παρβλ. Διαπληκτίζομαι).
Κατ-ιλύω, Μ. ύσω. Κατασκεπάζω μὲ ἰλὺν (λάσπην, βοῦρκον), καταλασπόνω.
Κατίμεν, Δ. Π. ἀντὶ Κατεῖναι, ἀόρ. β'. ἢ Κατιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κάτειμι.
Κατ-ιμονεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθιμονεύω, Καθιμάω.
Κατ-ιόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀπὸ ἰὸν (σκωρίαν, γανάδαν), κατασκωριάζω.
Κατ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι, ἀντὶ Καθιππάζομαι.
Κατ-ίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίπταμαι.
Κατ-ιρόω, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Καθιερόω.
Κάτισθι, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Κάτοιδα.
Κατίσταθαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίστασθαι.
Κατιστέατο, Ἰων. ἀντὶ Καθίσταντο.
Κατ-ισχναίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω. «Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατισχναίνουσι, « Καλλ. » Ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος, « Πλάτ., [ἐκ τοῦ
Κάτισχνος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἰσχνός (λιγνός), κατάξηρος.
Κατ-ισχνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατισχναίνω.
Κατ-ισχύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Καταπονῶ διὰ τῆς ἰσχύος μου, ὑπερισχύω. » Καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς, « Εὐαγγ. 2) (μὲ αἰτ.) ἐπιφέρω βίαν, παραβιάζω, καταδυναστεύω, καταπιέζω. » Διαδέξασθαι τὴν βασιλείαν, οὐ βίᾳ κατισχύσαντα τὸν πατέρα, « Δ. Ἁλ. (ᾧ πθ.) » Κατισχυομένων ἔτι τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θηρίων, « Διόδ. 3) ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· (ᾧ ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) λαμβάνω (ἀποκτῶ) ἰσχύν, δυναμόνω. » Κατίσχυσε δέμας, « Σοφ.
Κατ-ίσχω, Μ. κατασχήσω, = Κατέχω, κρατῶ, ἐμποδίζω· (ᾧ μτθ. ἢ μσ.) σταματῶ· ἀράζω· καταβαίνω. » Λέγουσι σέλας ἐπ' αὐτὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, « Ἡρ. » Καὶ ὁ πεζὸς ἅμα αὐτοῖς παρεβοήθει, ἧπερ αἱ νῆες κατίσχοιεν, « Θκ.
Κατιτήριος (ὁ, ἡ), [κάτειμι]. ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὴν κάθεδον. » Κατιτήρια (ἔνν. ἱερά), « Ἡσύχ., τὰ τελούμενα διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπιστροφήν τινος.
;Κατ-ιχνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχνηλατέω.
Κατιών, ῶσα, ὄν, μτχ. τοῦ Κάτειμι. ||. (ὡς οὐσ.) » Κατιόντες, οἱ ἐξ ἡμῶν γενόμενοι, οἱ ἀπόγονοι, «
Κάτοδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάθοδος.
Κατ-οδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Πριξενῶ (ᾧ πθ. Αἰσθάνομαι) μεγάλον πόνον.
Κατ-οδύρομαι, υρεῦμαι. Κλαίω (Ὀδύρομαι) πικρῶς.
Κατ-οζύω, Μ. οξήσω. (μὲ γεν.) Καταβρωμίζω.
Κατοιάδες (αἱ), [κατά, ὄϊς]. αἱ προηγούμεναι τῶν ποιμνίων αἶγες.
Κάτοιδα, Μ. κατείσομαι. Ἠξεύρω καλά.
Κατοίησις [κατοίομαι], εως (ἡ). μεγάλη οἴησις (ἔπαρσις). 2) ἰδέα περὶ τῆς ὁποίας ἔχει τις πεποίθησιν.
Κατοικάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κατοικίδιος.
†Κατοικεσία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Κατοίκησις.
Κατοικέσια (τά), (ἔνν. ἱερά). ἑορτὴ ἐτήσιος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατοικήσεως τόπου τινός.
Κατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ προθετ. δοτ. ἢ ἐπ-ρ. τοπ. ἐκ δ'.) Ἔχω ἢ κάμνω μονίμως τὴν κατοικίαν μου πουθενά. » Οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, « Γρφ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς, « Σοφ. » Τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, « Θκ.
Κατοίκησις, εως (ἡ). τὸ κατοικεῖν· κατοικία. » Τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, « Εὐαγγ.
Κατοικητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κάτοικος.
Κατοικητήριον (τὸ). μέρος πρὸς κατοίκησιν, ἐνδιαίτημα, κατοικία, (κυρ. οὐδ. τοῦ
;Κατοικητήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς κατοίκησιν, κατοικήσιμος.
Κατοικία (ἡ). τὸ μέρος (τὸ κτίριον) ὅπου κατοικεῖ τις. » Τόπος εὐφυὴς πρὸς κατοικίαν, « Πλὸ. » Ἵνα ἡ πάντων εὐφραινομένων κατοικία, « Διονύσ. 2) (συχν.) = Ἀποικία. » Εἴθ' ἑξῆς ἀπ' αὐτῆς τῆς Λατίνης εἰσὶν ἐπίσημοι κατοικίαι καὶ πόλεις, Φερέντιον κτλ., « Στρβ.
Κατοικίδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (διαμένων) εἰς τὴν οἰκίαν, οἰκιακός. » Θεοὶ κατοικίδιοι, « Διόδ., οἱ Ἀτν. Lares. » Ὄρνις κατοικίδιος, « Ἀλ. Ἀφροδ. » Πάτον στρουθοῖο κατοικάδος, « Νίκ.
Κατ-οικίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ πουθενά, τοποθετῶ μονίμως· κάμνω νὰ κατοικηθῇ τόπος τις, τὸν γεμίζω ἀπὸ κατοίκους· φέρω τινὰ πάλιν ὀπίσω (τὸν ἀποκαθιστῶ) εἰς τὴν κατοικίαν του.
Κατοικίς, ίδος (ἡ), Π. = Κατοικάς.
Κατοίκισις, εως (ἡ), καὶ
Κατοικισμὸς (ὁ). τὸ κατοικίζειν ἢ κατοικίζεσθαι, ἀποκατάστασις ἀποίκων εἰς τόπον τινά, γέμισμα τόπου τινὸς ἀπὸ κατοίκους.
Κατοικιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατοικίζων τόπον τινά, θεμελιωτὴς ἀποικίας.
Κατ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ οἰκοδομάς. 2) κατεξοδεύω εἰς οἰκοδομάς. 3) = Ἐγκατοικοδομέω.
Κατ-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι (Ἐξοδεύω μὲ) μεγάλην οἰκονομίαν. (μτφρ.) οἰκονομῶ (μὲ πολλὰ ἐπιτήδειον τρόπον) τὰς περιστάσεις.
Κάτοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πουθενά, ἐγκάτοικος.
Κατ-οικοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου τὴν περιουσίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τινὸς οἴκου. » Κατοικοφθορῆσε τὴν πόλιν, « Πλ., ἀφάνισε τὴν κατάστασιν ὅλων τῶν οἰκογενειῶν.
Κατ-οικτείρω, Μ. οἰκτειρήσω. (μὲ αἰτ. ἀλλ.) Κινοῦμαι εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν) διὰ, καταλυποῦμαι τινά.
Κατ-οικτίζω, Μ. ίσω, = Κατοικτείρω. ||. (μσ.) προσκαλοῦμαι (παραπονοῦμαι) πικρῶς ἵνα κινήσω εἰς οἶκτον.
Κατοίκτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπόνεσις, ἐλεεινολογία.
Κατ-οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ (Ἐλεεινολογῶ) πικρῶς.
Κάτοινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου, μεθυσμένος.
Κατ-οινόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμεθῶ τινα.
Κατ-οἶομαι, Μ. οἰήσομαι. Ἔχω πολλὴν οἴησιν (ἔπαρσιν), φαντάζομαι πῶς εἶμαι μέγας ἢ πολύς. » Ὁ κατοιόμενος βελτίωσιν οὐκ ἀνέχεται, « Φίλ.
Κατοίσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Καταφέρω.
;Κατ-οιστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. οἰστρηλατῶ, διεγείρω.
Κατ-οἴχομαι, Μ. οιχήσομαι. Ὑπάγω (Ἀναχωρῶ) πρὸς τὰ κάτω· ἀπολήγω, (ὄθεν) » Κατοιχόμενοι, « Πλ., οἱ ἀποθαμένοι.
Κατ-οἰωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκλαμβάνω τι ὡς οἰωνόν.
Κατ-οκλάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, = Ὀκλάζω, γονατίζω.
Κατ-οκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ τι (ἀπὸ ὀκνηρίαν ἢ δειλίαν) ὅλως διόλου, βαρύνομαι, δὲν τολμῶ ἢ δὲν ταχύνω νά. » Εἰ ἐβουλήθησαν μὴ κατοκνῆσαι, ῥᾳδίως ἂν ἐγένετο, « Θκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατοικωχή (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατοχή, ἐνθουσιασμός, ἐμπνευσις.
Κατοκώχιμος (ὁ, ἡ), = Κατακώχιμος.
‡Κατόλεθρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατώλεθρος.
Κατολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Περιφρονῶ ὅλως διόλου.
Κατολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ ἢ πίπτω κάτω. (μτγμ.) ἐξοκέλλω· καταντῶ. » Κλεοπάτρα, εἰς ἣν κατολισθαίνει τῶν Πτολεμαίων ἡ διαδοχή, « Σδ.
Κατολλύμι, Μ. κατολέσω (πρκ. Κατόλωλα κτλ.). Χάνω (καὶ μσ. Χάνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζω,-ομαι.
Κατολολύζω, Μ. ύξω, Π. (μὲ γεν.) ὀλολύζω κατά ἢ περί τινος, καταρῶμαι ὀλολύζων.
Κατολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Θρηνολογῶ πικρῶς.
Κατομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥαγδαίαν βροχήν· γύνομαι ἐν εἴδει (ἢ πλημμυρῶ ἐξ αἰτίας) ῥαγδαίας βροχῆς.
‡Κατομβρία (ἡ). πλημμύρα ἐξ αἰτίας ῥαγδαίας βροχῆς.
Κατομβρίζω, Μ. ίσω. Χύνω ἐν εἴδει ῥαγδαίας βροχῆς. » Μύροις αὐτοὺς κατομβρίσας, « Σιμωκ.
Κατόμβρισις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.
Κάτομβρος (ὁ, ἡ). καταβεγμένος ὑπὸ ῥαγδαίας βροχῆς ἢ ὑποκείμενος εἰς συχνὰς καὶ ῥαγδαίας βροχάς, (ἐν γέν.) κάθυγρος. » Κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων, « Ἐπγρ.
Κατ-ομνυμι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Κατώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον περὶ ἢ κατά (ὀγλ. εἰς τὸ ὄνομά) τινος, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου. » Τῶν θεῶν (ἢ » Τοὺς θεοὺς) κατομ., « Αξ. » Κατόμοσον ταῦτά μοι, « Ἀρχφ. 2) (μσ. μὲ γεν.) ὁρκίζομαι κατά τινος, κατηγορῶ ἐνόρκως. » Κατόμνυται δημαρήτου, « Ἡρ.
Κατομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ.
Κατόναι', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Κατόναιο, Ε'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Κατονίνημι.
Κατονειδίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω πικρῶς, ὀνειδίζω κατὰ πρόσωπον, (ὄθεν,
Κατονειδιστὴρ (ὁ), Π. ὑβριστής, λοίδορος.
Κατ-ονεύομαι, Μ. εύσομαι. Τεντώνω τι μὲ τὸν ἀργάτην (ὄνον).
Κατ-ονίνημι, Μ. ονήσω. Ὠφελῶ τὰ μέγιστα. ‖. (μσ. μὲ γεν.) ὠφελοῦμαι πολὺ ἀπό. » Οὕτω σαυτὴν κατόναιο, « Ἀρχφ. (εἶδ. ὅρκια), ἔτσι νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου!
Κατονομάζω, Μ. άσω. Ἐπονομάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀφιερόνω τι εἰς (ὀνομάζω μὲ) τὸ ὄνομά τινος, λέγω ὅτι εἶναι τοῦ Διός, (ὅθ.) ἀβραθωνίζω.
Κατ-όνομαι, Μ. ονόσομαι, Ἰων. Π. καταμέμφομαι· καταφρονῶ. » Τῶν μηδὲν κ' ατόνοσσο, « Ἀρ. »Κατόνοντο αὐτὸν, ᾗ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ εἶχον, « Ἡρ.
Κατονόμαξις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ
Κατονομασία (ἡ). ἐπονομασία· ἀφιέρωσις εἰς τὸ ὄνομά τινος.
Κάτοξος (ὁ, ἡ), [κατὰ, ὄξος]. πολλὰ ξυνός. ‖. « Μάγειρος—, « Ἀθ., ὁ βάλλων καλὰ ξύδι εἰς τὰ φαγητά.
Κατοξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ ὀξὺ (συνδλερὸν ἢ ταχὺ), ἐπιταχύνω.
Κάτοξυς ἡ (ὀρθότ.) Κατοξύς, εος (εἶα ύ). πολλὰ ὀξὺς (συνδλερὸς ἢ ταχύς). » Νόσημα κάτοξυ, « Ἱππκρ.
Κατοπάζω, Μ. άσω, Π. τρέχω κατόπιν, κυνηγῶ ἐκ πλησίον· στενοχωρῶ· καταπονῶ.
Κατόπιν καὶ
Κατόπισθε καὶ (πρὸ φων.)-σθεν, ἐπίρ. Ὀπίσω· (μὲ γεν.) ἀπ' ὀπίσω· καταπόδι. (ἐπὶ χρόνου) ἔπειτα, μετά. » Κατόπιν ἑορτῆς, « Παροιμ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ κατόπιν χρόνος, « Χρσ., ὁ μετὰ ταῦτα. »Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ, « Δ. Ἁλ.
Κατοπαῖος, α, ον, Π. ὁ ἐρχόμενος κατόπισθεν. » Ἄνεμος—, « Ἐπγρμ., ὁ οὖριος.
Κατοπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω πολύ, καταξηραίνω εἰς τὴν φωτιὰν ἢ εἰς τὸν ἥλιον.
Κατοπτεία καὶ
Κατόπτευσις, εως (ἡ). τὸ κατοπτεύειν, παρατήρησις (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), κατασκόπευσις.
Κατοπτευτήριος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατοπτεύειν, ἁρμόδιος εἰς κατόπτευσιν. ‖. (οὐσ.) Κατοπτευτήριον (τὸ), μέρος ἀπὸ τοῦ ὀπ. δύναταί τις νὰ κατοπτεύσῃ, Σκοπιά.
Κατ-οπτεύω, Μ. εύσω. Βλέπω καθαρὰ ἢ μὲ περιέργειαν, παρατηρῶ, ἐξετάζω· κατασκοπεύω.
Κατοπτὴρ (ὁ), Π. [κατά, ὀπτήρ]. παρατηρητής, κατάσκοπος. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ., (ἄλλ.) Ἐξοδιαστολεύς.
Κατοπτήριος (ὁ, ἡ), = Κατοπτευτήριος.
Κατόπτης, ου (ὁ), Π. = Κατοπτήρ. ‖. (ὡς οὐσ. εἶδος ὀξιώματος) Ἐπόπτης, ἔφορος. » Πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτάων, « Ἐπιγρ.
Κατόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατοπτάω.
‡Κατοπτία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατοπτεία.
Κατ-οπτίλλομαι, Μ. ιλοῦμαι, Δ. φαίνομαι.
Κάτοπτος (ὁ, ἡ), [κατὰ, ὄψομαι]. ὁρατὸς πανταχόθεν· προφανής. » Τοῦ χωσίου γωνιῶδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γινόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, « Θκ. (Γ', 104).
Κάτοπτος (ὁ, ἡ), [κατοπτάω]. πολλὰ ψυμένος.
Κατοπτρίζω, Μ. ίσω. Δείχνω εἰς ἢ ὡς εἰς καθρέπτην (κάτοπτρον). [. (μσ.) κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην. (τροπ.) βλέπω φανερά.
Κατοπτρικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κάτοπτρον. » Κατοπτρικὴ (ἡ), ἡ περὶ τῆς ἀναπαλάσεως τοῦ φωτὸς πραγματευομένη ἐπιστήμη (μέρος τῆς ὀπτικῆς).
‡Κατοπτρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κάτοπτρον.
Κατοπτροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ
Κάτοπτρον (τὸ), [κατὰ, ὄπτομαι]. καθρέπτης.
Κατ-οράω, Ἰων. ἀντὶ Καθοράω.
Κατ-οργανίζω, Μ. ίσω, Π. ἐμψυχόνω τύπον τινὰ μὲ τὸν ἦχον μουσικῶν ὀργάνων, (παρβλ. Καταυλέω).
Κατοργὰς, άδος (ἡ), = Ὀργὰς, ἄρουρα.
†Κατ-οργάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὑπερακμάζω.
Κατ-οργιάζω, Μ. άσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ ὄργια (εἰς τὰ μυστήρια), ἐνθουσιάζω.
Κατ-ορέγομαι, Μ. ορεχθήσομαι. Ὀρέγομαι κατὰ πολλά, ὑπερεπιθυμῶ.
Κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι εἰς θέσιν ὀρθιον, ἰσάζω· (τρπ.) τακτοποιῶ· φέρω εἰς καλὴν ἔκβασιν, κατορθόνω. ‖. (ἀμτβ. καὶ πθ.) ἐπιτυγχάνω· εὐοδοῦμαι, εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν. »Ὥς κε πολλάκις καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν, « Ἰσκρ. »Τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας, « αὐτ. » Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν, « Ἐπγρ. » Νῦν γὰρ ἐπίσκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθεῖν, « Δμ., ἡ ἐπιτυχία. » Κατορθοῦντος φρένα, « Σοφ., ἔχοντος σῶας (ὀρθὰς) τὰς φρένας. (καὶ πθ.) » Δρᾶν κατώρθωσαι φρενί, « Αἰσχλ., ἀπεφάσισες (καὶ κατὰ μτχ.) » Ξόανον μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα κατωρθωμένον, « Στρβ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Τὰ κατωρθωμένα, « Αξ., τὰ κατορθώματα.
Κατόρθωμα (τὸ). τὸ κατορθωθὲν, ἀνδραγάθημα· ἐπιτυχία.
Κατόρθωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ κατορθώσῃ τις ἢ νὰ κατορθωθῇ τι, εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία· βελτίωσις· στερέωσις. »Δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις θρόνου, « Ψαλμ.
Κατορθωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατορθόνων (χέρων εἰς καλὴν ἔκβασιν ἢ κατάστασίν) τι.
Κατορθωτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατορθόνειν, εὐτυχὴς εἰς ὅ,τι ἐπιχειρήσῃ.
Κατ-ορούω, Μ. ορούσω, Π. ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, καταιβαίνω ὁρμαῖος (μὲ ὁρμήν).
Κατ-οροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω πανταχόθεν μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὀροφήν, καταστεγάζω.
Κατ-ορώδεω-ῶ, Μ. ήσω. Φροβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.
Κατορυκτὸς [κατορύσσω], ἡ, όν. Παραχωμένος.
Κατόρυξις, εως (ἡ). παράχωμα, [ἐκ τοῦ
Κατ-ορύσσω(ττω), Μ. ύξω (πρκ. Κατορώρυχα ᾗ πθ. Κατορώρυγμαι). Παραχώνω. »Περσέων θυέδεκα ζώοντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε, « Ἡρ. » Ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλεῖστον κατορώρυκται, « Πλάτ. » Κατορυχησόμεσθα τοῦ γῆς; « Ἀρχφ.
Κατορυχὴ (ἡ), = Κατόρυξις. 2) (συνκδ.) λάκκος, τάφος. Θησαυρός· (παρβλ. Κατῶρυξ).
Κατ-ορφνάομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. κατασκοτίζω.
Κατ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Καταγωνιτεύω (ἐπμ. Κάμνω ὑποχείριόν) τινα διὰ τοῦ χοροῦ. » Ὁ Διόνυσος τοὺς Ἰνδοὺς.. φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῦ θιάσοις κατωρχήσατο, « Λκ. 2) (μὲ γεν.) χορεύω εἰς τὸ πεῖσμα ᾗ πρὸς περιφρόνησίν τινος, (ἐν γέν.) περιφρονῶ, ἐνυβρίζω. « Κατωρχέοντο καὶ κατέσκωπτον Δαρεῖον ᾗ τὴν στρατιὴν αὐτοῦ, « Ἡρ. 3) (χ. πτ.) χορεύω παρὰ πολύ·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην, « Στρβ.

Κατορχίτης [;], ου (ὁ). οἶνος κατασκευαζόμενος (κυρ. εἰς τὴν Κύπρον) ἀπὸ ξηρὰ σῦκα.

Κατ-όσσομαι, Μ. όψομαι, Π. ἀντὶ Καθοράω, Κατοπτεύω.

;Κατότι, Ἰων. ἀντὶ Καθότι (διορθ. Κατ' ὅ,τι).

Κατουδαῖος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, οὖδας], = Καταχθόνιος, ὑπόγειος.

Κατουλὰς [κατὰ, οὖλος], άδος (ἡ), Π. πολλὰ σκοτεινὴ, (ἐπίθ. τῆς νυκτός).

Κατ-ουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰατρεύω ἐντελῶς πληγὴν (ὥστε μένει μόνον τὸ σημάδι, ἡ οὐλή).

Κατούλωσις, εως (ἡ). ἰάτρευμα (κλείσιμον) πληγῆς.

Κατουλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰατρεύειν ἐντελῶς τὰς πληγάς.

†Κατουρανόθεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατ' οὐρανόθεν.

Κατ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κατουρῶ ἐπάνω τινός· (συνκδχ.) περιφρονῶ.

Κατ-ουρίζω, Μ. ίσω, = Ἐπουρίζω, πνέω οὔριος, ἡ· πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον. (μτφορ.) λαμβάνω καλὴν ἔκβασιν, (ἐπὶ χρησμ. κλπ.) ἐκπληροῦμαι.

Κατ-ουρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον, (ναυτ.) πρυμνίζω.

Κατ-ουτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Οὐτάω, πληγόνω (καιρίως).

Κατ-οφείλω, Μ. οφειλήσω, = Ὀφείλω.

Κατ-οφρυάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ

Κατ-οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἔχω μεγάλα (πυκνὰ, κρεμαστὰ) ὀφρύδια· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) εἶμαι πολλὰ σκυθρωπὸς ἢ ἀκατάδεκτος. (μὲ γεν.) φέρομαι πολλὰ σοβαρὰ (μὲ πολὺ ὕφος) κατά τινος. » Λόγος κατωφρυωμένος, « Λκ., ὁ στομφώδης (ᾗ καθὼς λέγει ὁ Ἀρςφ.) » Ὀφρῦς ἔχων καὶ λόφους, «.

Κάτοφρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ (κάτω κρεμάμενα) ὀφρύδια.

†Κάτοχα (τὰ), ἴδε Κάτοχος.

Κατοχεὺς, έος (ὁ), Π. ὁ κρατῶν (κατέχων) τι. ||. (οὐσ.) ὁ σύρτης (μάνδαλος κτλ.) τῆς θύρας.

Κατ-οχεύω, Μ. εύσω. Βάλλω ζῶα νὰ ὀχευθοῦν (νὰ βατευθοῦν). » Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, « Γρφ.

Κατοχὴ (ἡ). τὸ κατέχειν ἢ κατέχεσθαι, πιάσιμον, κράτημα, ἐμπόδισμα· (μτνμ.) κυριότης κτήματος· (ἰδιαιτ. δὲ) ἐνθουσιασμὸς, ἔμπνευσις· (ἰατρ.) εἶδ. καταληψίας, ὕπνος μὲ ἀνοικτὰ 'μμάτια.

Κατόχιμος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος, πιασμένος, κυριευμένος· ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, (παρβλ.) Κατακώχιμος. (Γρφ.) τοῦ ὀπ. δύναταί τις νὰ ἔχῃ (ἢ νὰ λάβῃ) τὴν κατοχήν.

Κατόχιον (τὸ). μέσον πρὸς κατοχὴν (κράτησιν).

Κατ-οχμάζω, Μ, άσω, = Κατεχμάζω.

Κάτοχος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἐνεργ.) ὁ κατέχων (κρατῶν στερεῶς, [καὶ μτνμ.] ἐνθυμούμενός) τι. » Κατόχους τινὰς λέγουσιν οἱ παιδοτρίβαι, « Γρμτ. » Γίνεται κάτοχος τῶν διαβάσεων, « Σιμοκ. ||. (οὐσ. ἀρσ.) λάρναξ τάφου (νεκροδόχος). (θηλ.) = Κατοχὴ, καταληψία. (οὐδ.) ἡ λαβὴ (τὸ χέρι) τοῦ τουπάνου. 2) (πθ.) ὁ κατεχόμενος ὑπὸ (ὢν εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν κατοχὴν) τινος· (ἰδιαιτ.) ἐμπνευσμένος ἀπὸ ὑπερφυσικὴν δύναμιν ἢ· κυριευμένος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κατοχῆς. » Ὕπνῳ—, « Σοφ. » Γυναῖκά τινα κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην, « Ἀρρ. » Κάτοχος ἤδη τῷ πόθῳ τούτου γεγενημένη, « Πρκπ.

Κατ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατόχως, ἐπίρ. Καθεκτικῶς, στερεά. (μτνμ.) μνημονικῶς. 2) ἐν εἴδει κατοχῆς (ἐμπνεύσεως ἢ καταληψίας). » Κατόχως παρακρούοντες, « Ἱππκρ.

Κατοψὲ, ἐπίρ. Πολλὰ 'ξώρας (ἀργὰ) τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα.

Κατόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπ' ὄψιν (πρὸ ὀφθαλμῶν). (μὲ γεν.) ὁ καταντικρύ τινος.

Κατόψομαι, μέλλ. τοῦ Καθοράω.

Κατ-οψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τὴν περιουσίαν μου εἰς καλὰ φαγητά.

Κατοψοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατρεὺς [;], έως (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (παγῶνι) τῆς Ἰνδίας.

Καττάδε, Δ. ἀντὶ Κατὰ τάδε.

Καττάνυσαν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κατετάνυσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Κατατανύω.

Καττίτερος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κασσίτερος.

Κάττυμα (τὸ), [καττύω]. τὸ προσραπτόμενον ὑποκάτωθεν τῶν ὑποδημάτων χονδρὸν δέρμα, (Τουρκ.) κιοσελές· τακοῦνι· (συνκδ.) ὑπόδημα. (μτφορ.) σκευωρία, μηχανορραφία.

Καττύπτεσθαι, Π. ἀντὶ Κατατύπτεσθαι.

†Καττὺς, ύος (ἡ). κομμάτι (κοψίδι) ἀπὸ παλῃοτόμαρον, [ἐκ τοῦ

Καττύω [κατὰ, †σύω = ῥάπτω], Μ. ύσω. Συῤῥάπτω (κυρ. δέρματα), 'μπαλλόνω ὑποδήματα κτλ., (μτφορ.) κάμνω ῥαδιουργίας, μηχανορραφῶ.

Καττῶ, Δ. ἀντὶ Κατὰ τοῦ.

Κατύπερθε, Ἰων. ἀντὶ Καθύπερθε.

Κατυπέρτερος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Καθυπέρτερος.

Κατ-υπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Καθυπνόω.

Κάτω [κατὰ], ἐπίρ. (Τοπ.). Κατὰ γῆς· χαμηλά· τὸν κατήφορον. » Ἧστο κάτω ὁρόων, « Ὀδ. Ψ. » Κάτω διεχώρει αὐτοῖς, « Ξεν., τοὺς ἔπιασε διάῤῥοια, (κοιν.) τοὺς 'πήγαινε ἀπὸ κάτω. (καὶ μὲ γεν.) » Πετρῶν ὦσαι κάτω, « Εὐρ. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Οἱ κάτω, « Λξ., οἱ κατοικοῦντες τὰ παράλια ἢ τὰ πεδινὰ (σχετικ. ὡς πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν μεσογείων ᾗ ὀρεινῶν). » Τοὺς κάτω (νεκροὺς ἢ θεοὺς), « Λξ., τοὺς ἐν τῷ ᾅδῃ. » Οἰκίδιον διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω, « Λσ. (καὶ χρον.) » Οἱ κάτω (μετὰ καὶ χ.) τοῦ χρόνου (ἐνν. γεγενημένοι), « Αἰλ., οἱ μεταγενέστεροι. (καὶ τρπ.) » Τέως μὲν κάτω ἐτέτακτο, « Λξ., εἶχε τὴν κατωτέραν τάξιν. » Ἄνω καὶ κάτω (ἢ ἀσυνδ.) » Ἄνω κάτω, « Λξ., ἴδε Ἄνω.

Κατωβλέπων, οντος (ὁ) καὶ

Κατώβλεπον, οντος (τὸ) καὶ

Κατώβλεψ, εος (ὁ), εἶδος ζώου (δορκάδος ἢ ταύρου) τῆς Ἀφρ. μὲ μεγάλην ᾗ πάντοτε σκυμμένην κεφαλήν.

†Κατώγειος καὶ Ἀττ.

Κατώγεως (ὁ, ἡ), = Κατάγειος.

†Κατ-ωδυνάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατοδυνάω.

Κατώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος μέγας πόνον.

Κάτωθε καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπὸ κάτω· ἀπὸ τὰ κάτω (τὰ χαμηλότερα) μέρη. (μὲ γεν.) ὑποκάτωθεν ἢ παρακάτω ἀπό. » Θησαυροὺς κάτωθεν τοῦ ποταμοῦ κεκρυμμένους, « Τζ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὡς περ οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, « Δμ.

Κατ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ώσω. Σπρόχνω (Κουντῶ) πρὸς τὰ κάτω, κουντῶν ῥίπτω.

Κατῶκαρ (;) καὶ Κατωκάρα, ἐπίρ. Π. μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον, κατακέφαλα.

Κατώκισθεν, Αἰολ. ἀντὶ Κατῳκίσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Κατοικίζω.

;Κατώλεθρος (ὁ, ἡ). παντάπασιν ὀλέθριος.

Κατωμάδιος, η ἡ ος, ον, Π. ὁ εὑρισκόμενος (φερόμενος, κρεμασμένος) εἰς τοὺς ὤμους. » Πήρην εἶχε κατωμαδίην, « Ἐπγρ. » Δίσκος κατωμάδιος, « Ἰλ. Ψ., τὸ λιθάρι τὸ ὁποῖον ἀγωνιζόμενοι ῥίπτουν ὄπισθεν τῶν ὤμων ἢ φέροντες τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὦμον.

Κατωμαδὸν, ἐπίρ. Π. ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ τοὺς ὤμους. » Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδὸν, « Ἀπλλν. » Τὰς ἁπάντων φροντίδας κατωμαδὸν ἀράμενος, « Συν. » Μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, « Ἰλ. Ο. Ψ., σηκόνοντας τὸ χέρι πρὸς τὸν ὦμον, (θηλ.) μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Κατωμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τὸν ὦμον μου ὑποκάτω ἵνα σηκώσω τι· 'παίρνω εἰς τοὺς ὤμους μου· (ἐπὶ ἵππου) ῥίπτω τὸν καβαλάρην πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος· (χειρουργ.) ἐμβάζω εἰς τὸν τόπον του (ἀνασηκόνων μὲ τὸν ὦμόν μου) τὸ ἐξαρθρωμένον μέλος.

Κατωμὶς, ίδος (ἡ). σκέπασμα τῶν ὤμων, ἐπανωφόρι, (οὕτω διορθ. τὸ Κατωτὶς).

Κατωμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατωμίζω, (ἰδιαιτ.) εἶδ. χειρουργ. ἐργασίας πρὸς ἐμβολὴν τοῦ ἐξαρθρωμένου ὤμου ἢ διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ὤμου.

Κατωμιστὴς, οῦ (ὁ). (ἵππος) ὁ ῥίπτων τὸν ἐπιβάτην πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.

Κάτωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς ὤμους κάτω (χαμηλούς).

Κατωμοσία (ἡ), [κατόμνυμι]. ἡ δι' ὅρκου βεβαίωσις· ἔνορκος καταμαρτυρία ἢ κατηγορία.

;Κατώμοσις, εως (ἡ), = Κατωμοσία.

Κατωμοτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν εἴδει κατωμόσεως, ἐκφράζων τὴν δι' ὅρκου βεβαίωσιν, [ἐκ τοῦ

Κατώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος διὰ κατωμόσεως.

Κατωνάκη (ἡ), [κάτω, νάκος]. εἶδος δουλικοῦ φορέματος μὲ προφύλι ἀπὸ προβηὰν εἰς τὸν ποδόγυρον.

Κατωνακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κατωνάκην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατωπαδίς [κατά, ὤψ], ἐπίῤ. =Κατενώπιον, (παρβλ.) Ἐνωπαδίς.
Κατωπιάω-ῶ, Μ. άσω, =Κατηφιάω, [ἐκ τοῦ
Κατωπός (ὁ, ἡ), [κατά, ὤψ], =Κατηφής.
Κάτωρ [κάζω], ορος (ὁ), Π. =Κάζωρ, ἀρχηγός, διοικητής.
Κατώρα, Ἰων. ἀντὶ Καθεώρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Καθοράω.
Κατ·ωραΐζομαι, Μ. ἰσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθωραΐζομαι.
†Κατωρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κάτω ῥέπων κρεμαζός, (ὀθ. ‖. οὐσ. πλθ.) ἐνώτια ἢ ἄλλα τοιαῦτα κοσμήματα. »Κατωρήδεε βύσ,« Ἐπιγρ., (παρβλ. Κάθεμα).
Κατώρυξ ἡ Κατωρυξ, υχος (ὁ, ἡ), [κατορύσσω], Π. παραχωρένος. » Πέτραι (» Λᾶες) κατωρυχέες, « Διονύσ., Ὅμ., ‖. (οὐσ. θηλ.) λάκκος, ὑπόγειον· θησαυρός. »Χρυσοῦ—, « Κύρ. 2) καταβολάδα. » Καὶ ἀπὸ.. αἱ τῶν θεμελίων κατώρυγες καθιέμεναι, « Θῆρ.
Κατ·ωρύομαι, Μ. ὑσομαι, Οὐρλιάζω δυνατά.
Κατώρυχα [κατώρυξ], ἐπίῤ. Π. ὑπὸ γῆν.
Κατωρυχέεσσι, Π. ἀντὶ Κατωρυχέσι, δοτ. πλθ. τοῦ
Κατωρυχής, έος καὶ
Κατώρυχος (ὁ, ἡ), Π. =Κατώρυξ.
Κατώτατος [ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ Κάτω], η, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) =
Κατωτάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθ. τοῦ Κάτω). Εἰς τὴν ὅλως διόλου κάτω θέσιν, (κοιν.) κάτω-κάτω.
Κατωτερικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κάτω μέρη· (ἰατρ.) ὁ κινῶν ἀπὸ κάτω, [ἐκ τοῦ
Κατώτερος [ἀνμλ. συγκρ. τοῦ Κάτω], α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -
Κατωτέρω, ἐπίῤ. (συγκρ. τοῦ Κάτω). Πλέον κάτω, παρακάτω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Κατωτέρωθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τὸ παρακάτω μέρος.
;Κατωτίς, ίδος (ἡ). ἐπαγωφόρι ὅ,που σκεπάζει καὶ τὰ αὐτιά, καπῶτα (!), (Ὑδρ. Κατωμίς).
Κατωφαγᾶς, ᾶ (ὁ). πολυφάγος, (κατὰ λέξ.) πεσμένος κατακέφαλα εἰς τὸ φαγεῖ, (ὁ Ἀρχ. παίζει εἰς τὴν λεξιν μὲ τὸ Σκατοφάγος).
;Κατωφελής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὠφέλιμος.
Κατωφέρεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ γαρακτὴρ) τοῦ κατωφεροῦς, τὸ κατηφορικὸν τῆς θέσεως· (μτφορ.) κλίσις ἔμφυτος· ῥοπὴ πρὸς ἀσέλγειαν.
Κατωφερής [κάτω, φέρω], έος (ὁ, ἡ), (ᾷ ἐπίῤ.) -φερῶς. Κατηφορικός· (μτφορ.) ἐπιῤῥεπής (κυρ. πρὸς ἀσέλγειαν), φιλήδονος.
Κατώφορος (ὁ, ἡ). πρὸς τὰ κάτω φερόμενος. »Τὸ γὰρ βαρὺ κατώφορον,« Ἀλ. Ἀφρ.
†Κατωχάνης, ου (ὁ), =Κάτοχος (ὁ τοῦ τρυπάνου).
Κατ·ωχρά-ῶ, σπνστ. ἀντὶ
Κατ·ωχριά-ῶ, Μ. άσω. Γίνομαι κατακίτρινος, χλωμιάζω ὅλως διόλου.
Καύαξ, ακος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ἀδδηφάγου πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κτῦξ καὶ Κῆξ (Λατ.) gavia.
Καυάξαις, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατάξαις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Κατάγνυμι.
Καύηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καύαξ.
Καυθμὸς (ὁ). καύσιμον· εἶδος ἀσθενείας τῶν φυτῶν (ἀπὸ ῥύχρανη καῦσιν).
Καυκαλάω-ῶ, =Βαυκαλάω.
Καυκαλίας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (;).
Καυκάλιον (τὸ), =Βαυκάλιον, (κοιν.) καυκί.
Καυκαλὶς [καῦκος], ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, καυκαλήθρα.
Καύκαλον (τό), =Βαύκαλον.
Καυκαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βαυκαλόω.
Καυκίς, ίδος (ἡ), =Βαυκίς.
Καῦκος (ὁ), =Δαῦκος, (ὀθ. 2) =Καυκαλίς.
;Καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Ἐγὼ ἡ Ἀποκτῶ καυλὸν (κοτσάνι), (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαυλέω).
Καυληδόν, ἐπίῤ. (χειρουργ.) Καθὼς πόπτεται ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι), (δηλ.) χωρὶς ἀγκίδας, (κοιν.) ἀὰν τὸ ἀγγοῦρι, (ἄλλ.) Ῥαφανηδόν καὶ Σικυηδόν.
Καυλίας, ου (ὁ). (ὀπὸς) ὁ λαμβανόμενος ἀπὸ τὸν καυλὸν τοῦ φυτοῦ.
Καυλίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω (Ἁρματόνω μὲ) καυλόν. » Δύγχην—, « Ἀρχφ.
Καυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ προσηρμοσμένος εἰς τὸν καυλον.
Καυλίνης, ου (ὁ), 2. Καυλίων.
Καύλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ καυλὸν φυτοῦ, (παρβλ. Καυλίας).
Καυλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καυλός. 2) εἶδος θαλασσ. φυτοῦ, (ἴδιον οἱ Καυλίναι, [πιθανῶς καλὸ τρυφερὸ] κωδιοί, Ἀθ.).
Καυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Καυλός.
Καυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καυλόν, φυτρώνων ἐν εἴδει καυλοῦ.
Καυλοκινάρα (ἡ). εἶδος ἀγκινάρας τῆς ὁποίας τρώγεται μόνον ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι).
Καυλακιπέω-ῶ, Μ. ήσω, =Καυλοτομέω.
Καυλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν καυλοὺς (τρυφερὰ βλαστάρια φυτῶν), λαχανοπώλης.
Καυλὸς (ὁ), [καῦλός]. τὸ κοτσάνι τῶν φυτῶν (καὶ ἰδίωνυμ.) τοῦ σιλφίου. (μτνμ.) ἡ ἄκρα τοῦ δόρατος ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐπιδερατίδα· ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους· τὸ καλάμι τῶν πτερῶν· τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός· ἡ οὐρὰ τῶν ζώων.
Καυλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐνουχίζω (διὰ τῆς ἀποτομῆς τοῦ καυλοῦ).
Καυλώδης, εος (ὁ, ἡ), =Καυλοειδής.
Καυλωτὸς, ἡ, όν. (ἐπὶ φυτ.) Ὁ ἔχων καυλὸν, κοτσανάτος.
Καῦμα (τὸ), [καίω]. σημάδι τοῦ καυσίματος, καύσιμαν, (ἐπὶ φυτ.) = Καυθμός. 2) ζέστη ὑπερβολική, καῦσις· ἡλιόκαυμα, θέρμη (παροξυσμοῦ). (μτφορ.) φλόγα τοῦ ἔρωτος.
†Καυμασία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καυσία.
Καυματηρός, ά, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς καῦμα· καυτερός.
†Καυματίας, ου (ὁ), =Καυματηρός. » Ἥλιος—, « Θῆρ.
Καυματίζω, Μ. ίσω. Καίω, ξηραίνω, τσαρουφλίζω. ‖. (πθ.) =τῷ
Καυματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Αἰσθάνομαι μεγάλην καῦσιν, καυσόνω. φλογίζομαι ὑπὸ ἔρωτος.
Καυματώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ καῦσιν. »Ὀδύς—, « Ἀγγγ. »Νότος—, « Ἀρστ. »Ῥήγεα καυματώδεα, « Ἱππκρ., (συγχ. τῷ Κωματώδης).
;Καυμὸς (ὁ), =Καυθμός.
Καυνάκη (ἡ) καὶ
Καυνάκης, ου (ὁ), [Περσ.]. κακουμόγουνα ἢ σεντζαπόγουνα.
Καυνιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω λαχνὸν, (εὐχρηστότ. τὸ) Διακαυνιάζω, [ἐκ τοῦ
Καῦνος (ὁ), =Κλῆρος, λαχνός.
†Καυρὸς, ά, όν καὶ Καῦρος, α, ον, γλσ. ἀντὶ Κακὸς, δειλὸς, ἀνανδρος, (ὀθ. ‖. οὐσ.) ὁ λαγώς.
;Καυσαλὶς, ίδος (ἡ). φουσκαλίδα ἀπὸ καύσιμον.
†Καύσησις, εως (ἡ). καύσιμον (φαγητοῦ), καήλα, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καῦσις.
Καυσία (ἡ), [καῦσις ἡ Περσ. καυσύκ]. εἶδος μαλλίνου σκιαδίου Μακεδονικοῦ μὲ πλατέα πτερύγια.
Καύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ καῇ, ἀρμόδιος διὰ καύσιμον. »Ὕλη—, « Θῆρ. (καὶ ὡς οὐσ.) »Τούτοις καυσίμοις χρῶνται, « αὐτ.
Καῦσις, εως (ἡ). τὸ καίειν ἢ καίεσθαι, καύσιμον. 2) =Καύσων.
Καῦσος (ὁ), =Καύσων, καῦσις. (συγν.) θέρμη (πυρετοῦ). » Ὑπὸ καύσου ἐχομένην ἐπιγενομένη ῥίγεος λύσις, « Ἱππκρ. 2) ἔδαφος γῆς κατακεκαυμένον. 3) εἶδος ὄρεως, (ἄλλ.) Διψάς.
Καυσόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον τὸ πθ.) =Καυματόομαι, καυσόνω.
Καύστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καύστης.
;Καυστειρὸς, ά, όν, Π. =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καυστηρός.
Καυστὴρ (ὁ), =Καυτήρ.
Καυστηριάζω, Μ. άσω, =Καυτηριάζω.
Καυστήριον (τὸ), =Καυτήριον, 2) (εἰς τὸν Ἀρτεμίδ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κασαυρεῖον.
Καυστηρὸς, ά, όν, Π. καυστικός, καυτερός· (μτνμ.) ἀφανισικὸς ἢ σφοδρός. »Μάχη,« Ἰλ. Δ., Μ.
Καύστης, ου (ὁ). ὁ καίων ἢ καύσας τινά. » Νεκρῶν,— « Αξ.
Καυστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καίειν, ἴδε Καυστός. 2) (πθ.) ὁ πάσχων καῦσιν πυρετοῦ. »Ἐπιπυρετήναντες οὖτοι καυστικοὶ ὀξέως ἀποθνήσκουσιν, « Ἱππκρ.
†Καῦστις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γράξις.
Καυστὸς, ἡ, όν, =Καύσιμος. » Ξύλα πολὺ καυστότερα, « Θῆρ. »Ὥστε δεῖ πρότερον καυστὸν εἶναι πρὶν καίεσθαι, καὶ καυστικὸν πρὶν κάειν, « Ἀρστ. ‖. (οὐσ.) » Καυστὸν, « Φώτ., (ἐνν. ὕλη), τὸ ὁλοκαύτωμα.
Καύστρα, ας (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἔκαιαν τοὺς νεκροὺς καὶ (ἐν γέν.) τὰ πτώματα.
Καυσώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Πάσχων ἀπὸ καῦσιν ἢ καῦσον.
Καύσωμα (τὸ), =Καῦσος, καῦσις.
Καύσων, ονος (ὁ). ζέση ὑπερβολική, καῦσις. 2) ἄνεμος καυστικὸς (κυρ. τῶν φυτῶν).
Καυτὴρ (ὁ), (ἐπίθ.) =Καύτης. ‖. (συνήθ. οὐσ.) =Καυτήριον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καυτηριάζω, Μ. άσω. Καίω (Σημαδεύω) μὲ-
Καυτήριον (τὸ). τὸ αἴδηρον μὲ τὸ ὁποῖον (ἀφοῦ τὸ καύσουν) σημαδεύουν τὰ ζῶα κλπ. 2) τὸ σημάδι τοῦ τοιούτου καυσίματος, (κυρ. δὲ σῦδ. τοῦ
Καυτήριος (ὁ, ἡ), = Καυστικός.
Καύτης, ου (ὁ, ἡ), = Καύστης.
Καυτικός, ἡ, όν, Καυστικός.
Καυτός, ἡ, όν, = Καυστός.
Καὐτός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Καὶ αὐτός.
Καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ. προθετ. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἢ ἀπαρ.) Αὐχέω, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ.
;Καυχὰς, άδος (ἡ). ἡ καυχωμένη, καυχησιάρα.
Καυχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Καυχάομαι, (Θκρ. Β'. 77).
Καύχη (ἡ), Π. ἀντὶ Καύχησις.
Καύχημα (τὸ). πᾶν δήποτε διὰ τὸ ὁποῖον καυχᾶταί τις, ἀφορμὴ καυχήσεως. καύχησις.
Καυχηματίας, ου (ὁ). καυχησιάρης.
Καύχησις, εως (ἡ). τὸ καυχᾶσθαι, μεγαλορρημοσύνη.
Καυχητὴς, οῦ (ὁ). ὁ καυχώμενος, κομπαστὴς, καυχησιάρης.
Καφὰν, ᾶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηφήν.
Καφώρη ἡ Σκαφώρη (ἡ), [;]. ἡ θηλυκὴ ἀλωποῦ.
Κάχ', Π. (κατ' ἀπερφ. πρὸ φων. ὅασ.) ἀντὶ Κακά.
Καχάσδω, Μ. αξῶ, Δ. ἀντὶ Καγχάζω.
Καχεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. "Ἐχω κακὴν ἕξιν (κρᾶσιν ἢ διάθεσιν ψυχ.), εἶμαι καχεκτικὸς (ἀδυνάτου κράσεως) ἢ διεφθαρμένος (τὴν ψυχήν). » Τοὺς μὲν νοσοῦντας πάντας καχεκτεῖν, οὐ πάντας δὲ τοὺς καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν ἤδη, « Σδ. (καὶ μτνμ.) » Τὸ τοῦ μύθου καχεκτοῦν, « Εὐστ. » Τῆς ἀνατολῆς καχεκτούσης, « Γ. Παχυμ.
Καχέκτημα (τὸ). κακὴ ἕξις (διάθεσις ψυχ. ἢ σωματ.).
Καχέκτης, ου (ὁ). ὁ κακῶς ἔχων (τὴν ψυχ. ἢ τὸ σῶμα ἢ τὴν κατάστασιν), ἀδυνάτου κράσεως, καχεκτικός· πτωχός· (τρπ.) διεφθαρμένος (τὰ ἤθη)· σασιώδης, φιλοτάραχος..
Καχεκτικὸς, ἡ, όν. Πάσχων ἀπὸ καχεξίαν, ἀδυνάτου κράσεως, φιλάσθενος.
;Κάχεκτος (ὁ, ἡ), = Καχέκτης.
;Καχελκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων κακὰ ἕλκη (κακοήθεις, δυσιάτους πληγάς).
Καχεξία (ἡ). τὸ κακῶς ἔχειν, ἡ κακὴ ἕξις (κατάστασις ἢ διάθεσις) τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς ἢ τῶν περιστάσεων. » Τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν καχεξίαν καλεῖν εἰώθαμεν, « Π. Αἰγιν. (καὶ μτνμ.) » Νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους, αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.
Καχέσπερος (ὁ, ἡ), [κακὸς, ἑσπέρα]. σκοτεινὸς, ζοφερός.
Καχεταιρία (ἡ). Π. κακὴ συντροφιὰ, κακὴ συναναστροφὴ, σχέσις μὲ κακοὺς ἑταίρους.
Καχήμερος (ὁ ἡ), Π. ὁ διάγων κακὰς ἡμέρας (ταλαίπωρον βίον).
Κάχθες, Π. ἀντὶ Καὶ ἐχθές.
Καχλάζω [ὄνμτπ.], Μ. άσω. Βράζω καθὼς τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ (τὰ κύματα ὅταν κτυποῦν εἰς τὸ παράλιον, ἡ βραχὴ ὅταν πίπτῃ, τὸ κρασὶ ὅταν κιρνᾶται κτλ.), χγλακίζω, (παρβλ. Παφλάζω).
Καχλαίνω, Μ. ανῶ ἢ άσω. Κάμνω τι νὰ κινῆται μὲ καχλασμὸν (νὰ ἀναβράζῃ), ταράττω μὲ κρότον, (παρβλ. Καλχαίνω).
Κάχλασμα (τὸ) καὶ
Καχλασμὸς (ὁ). ἡ κίνησις καὶ ὁ κρότος τοῦ ἀναβράζοντος ὕδατος (τῶν κυμάτων κτλ.), χγλακίσμα· ἀνάβλυσις πηγῆς.
Κάχληξ, ηκος καὶ
Κάχλιξ [συγγ. τοῦ κίχλος], ικος (ὁ). λιθάρι τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, χαλίκι, (Τουρκ.) τσακίλι.
Καχορμισία (ἡ). κακὸν (δυστυχὲς ἢ ἐπικίνδυνον) ἔμβασμα εἰς ὅρμον (ἐλλιμένισμα).
Καχρυδίας, ου (ὁ), = Καγχρυδίας.
Καχρύδιον (τὸ), = Καγχρύδιον.
Καχρυόεις, έσσα, εν, = Καγχρυόεις.
Κάχρυς, υος (ἡ), = Κάγχρυς.
Καχρυφόρος (ὁ, ἡ), = Καγχρυφόρος.
Καχρυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καγχρυώδης.
Καχυποκόητος καὶ Καχυπόνοος-ους (ὁ, ἡ), = Καχύποπτος.
Καχυποπτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι-
Καχυπόπτης, ου (ὁ) καὶ
Καχύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκοῶν (ὑποπτεύων) τὰ πάντα· (παθ.) πολλὰ ὑποπτος(ς). «Εἰσὶ δὲ καχύπόπται (οἱ γέροντες) διὰ τὴν ἀπιστίαν, ἄπιστοι δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν, « Ἀρστ.
Καχυποτοπέομαι (ἄλλ. γρφ. διῃρημ. Κάχ' ὑποτοπέομαι)-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑποπτεύω (Συμπεραίνω) κακά, εἶμαι-
Καχυπότοπος (ὁ, ἡ), = Καχύποπτος.
Καχυποψία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ καχυπόπτου.
Κάψα, ας (ἡ), = Κάμψα, κάσσα, σανδοῦκι κτλ.
;Καψάκης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλ. ἀντὶ) Κομψάκης.
Καψάκιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Κάψα.
†Καψιβρώτιον (τὸ), [κάπτω, ἰβρὼς]. μανδύλι διὰ τὸν ἵδρωτα.
†Καψικίβαλος (ὁ), = Ἐγκαψικίβαλος.
Κάψις, εως (ἡ). τὸ κάπτειν (τρώγειν ἢ πίνειν λαιμάργως), χάψιμον, χαψιά. «Ἡ δ' ἄρκτος οὔτε σπάσει πίνει, οὔτε λάψει, ἀλλὰ κάψει, « Ἀρστ.
Κάω (παρτ. Ἑκαον), Ἀττ. ἀντὶ Καίω.
Κε [συγγ. τῷ Γε], Π. μόρ. ἐγκλ. (Διατακτ. ἢ Ὑποθετ.) ἀντὶ Ἂν.
Κεάζω, Μ. άσω, Π. κτυπῶν σχίζω (χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια· συντρίβω. » Ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, « Νίκ., κοπανίσας.
Κεάνιωθος (ὁ), εἶδ. ἀκανθώδους φυτοῦ.
Κέαρ, ατος (τὸ), Π. ἡ καρδιὰ, (ὄθ. τὸ Λατ. Cor ἢ τὸ Γαλλ. cœur)· (συνδχ.) ὁ νοῦς· (κατ' ἔκτ.) φρόνημα, θέλησις, σκοπὸς, κτλ., (ἴδε Καρδία),
†Κέαρνον (τὸ), [κεάζω]. γλσ. ἀντὶ Σκέπαρνον.
†Κέασμα (τὸ). σχίσιμον, θραῦσμα, κομμάτι.
Κέαται, Κέατο, ἴων. Π. ἀντὶ Κεῖνται, Ἔκειτο, ἐκ τοῦ Κεῖμαι.
†Κέβλη ἡ Κεβλὴ (ἡ), Μακεδ. ἢ Ἀλεξ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κεφαλή.
Κεβλήγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων τὸν σπόρον (γόνον) του ἐντὸς κεφαλῆς. « Μήκιον,—, « Νίκ.
Κεβλήπυρις, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ ἀγνώστου, (κατὰ λέξ.) κοκκινοκέφαλος.
Κέβλος (ὁ), ἀντὶ Κέφαλος (ζῴάρ.).
Κεβριόνης [;], ου (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ.
Κεγχραλίτης, ου (ὁ). ὁ ἀλέθων κεγχρὶ ἢ τὴν κέγχρον τῶν μετάλλων.
Κεγχραμιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κεγχραμίδα ἢ, περιέχων κεγχραμίδας.
Κεγχραμὶς [κέγχρος], ίδος (ἡ). ὁ σπόρος τοῦ σύκου. 2) τὸ κοκκοῦτσι τῆς ἐλπᾶς.
Κέγχρειος (ὁ), Π. ἀντὶ Κέγχρος.
Κεγχρεὼν, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου στεγνώνουν ἢ ἀλέθουν ἢ καθαρίζουν τὴν μεταλλικὴν κέγχρον (ἄμμον).
Κεγχριαῖος, α, ον. Χονδρὸς ἴσα μ' ἕνα σπυρὶ κεγχρί.
Κεγχρίας, ου (ὁ). σπυρωτὸς ὡσὰν κεγχρί. »Ἕρπης—, « Ἰατρ., εἶδ. λειχῆνα. « Ὄψις—, « Ἀξ., ὁ ἄλλ. Κεγχρίνης.
Κεγχριδίας, ου (ὁ), = Κεγχρίας.
Κεγχρίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Κέγχρος.
Κεγχρίνης, ου (ὁ), εἶδ. ὄρεως τοῦ ἀπ. τὰ στίγματα ὁμοιάζουν σπυριὰ κεγχρεοῦ.
Κέγχρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κεγχρί. || (ὡσ. Θηλ.) εἶδ. ζωμοῦ ἀπὸ κεγχρὶ ξεφλουδισμένον.
Κεγχρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἱέρακος, ἴδε Κιρκυνίς. 2) εἶδ. πτηνοῦ κεγχροφάγου. 3) εἶδ. ὄρεως, (ἄλλ.) Κεγχρίνης.
Κεγχρίτης, ου (ὁ) καὶ Κεγχρῖτις, ιτιδος (ἡ). ὁ περιέχων κέγχρους ἢ κεγχρεοειδεῖς κόκκους. » Λίθος—, « Ἀξ., (Ἀπτ.) Iapis miliaris. » Ἰσχὰς—, « Ἔπγρ.
;Κεγχροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων ἢ σπείρων (σκορπίζων) κεγχρί.
Κεγχροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ ἴσομεγέθης μὲ κεγχρί.
Κέγχρος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [συγγ. τῷ Κέγχνος]. εἶδ. γεννήματος, κεγχρί. 2) (μτνμ.) ὁ σπόρος τοῦ σύκου, (ἄλλ.) Κεγχραμίς. 3) οἱ κόκκοι (τὰ ψήγματα) τῶν μετάλλων, ἢ μεταλλεύουχος ἄμμος τῶν μεταλλείων. 4) τὸ σπυράκι ὅ,πα βγαίνει εἰς τὰς ἄκρας τῶν βλεφάρων, (κοιν.) κριθαράκι. 5) στρογγυλόν τι χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν κόσμημα τὸ ὁπ. κεντᾶται εἰς τὰ ὑφάσματα, (κοιν.) τρέμουσα, (Τουρκ.) πούλι. 6) εἶδος ὄρεως, (ἄλλως) Κεγχρίνης.
Κεγχροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων, παράγων) κέγχρον.
Κεγχρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κεγχροειδὴς.
Κέγχρωμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ μικρὰ καρφιὰ ἢ τρύπαι εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος.
Κέγχρων, ωνος (ὁ). Ἄνεμός τις φυσῶν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Κέρχνων).
Κεγχρωτὸς, ἡ, όν. Σπυρωτὸς εἰς εἶδ. κεγχριοῦ, φακωτός. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κερχνωτός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεδάζω, καὶ
Κεδαίω, καὶ
Κεδάω Μ. άσω, Π. άντὶ Σκεδάννυμι.
Κέδμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), πόνοι ῥευματικοὶ ἢ πηξίματα χρονικὰ κυρ. περὶ τὸ ἰσχίον ἢ τοὺς μηροὺς. » Ἔσχεν βουβῶνα καὶ κέδματα, « Ἱππκρ. » Ὑπὸ τῆς ἱππασίας αὐτέης κέδματα λαμβάνει, « αὐτ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀνεύρυσμα, (Ἀρετ.).
Κεδματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ κέδματα.
Κεδνὸς [κήδομαι], ἡ, ὸν, Π. λόγῳ (φροντίδος) ἄξιος, σεβαστὸς, ἔντιμος, ἔνδοξος, ἀξιότιμος· (ἐνεργ.) στεγαστικὸς, φρόνιμος, (ἐπὶ πραγμ.) λαμπρὸν, ἐπίσημον· δίκαιον. (ἐν γέν.) καλὸν, ἀγαθόν. » Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, « Σοφ. » Εἴτε κεδνὸν, εἴτε μή, « Αἰσχλ.
Κεδραία καὶ
Κεδρέα (ἡ), = Κεδρία.
Κεδρέλαιον (τὸ). λάδι ἢ ῥετσίνη τοῦ κέδρου, κατράνι.
Κεδρελάτη (ἡ). ἡ μεγάλη κέδρος.
Κεδρία (ἡ). ἡ ῥητίνη ἢ τὸ λάδι τοῦ κέδρου, κατράνι, (παρβλ. Κεδρέλαιον).
Κεδρίνεος, α, ον, Π. άντὶ
Κέδρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κέδρον (ξύλον κέδρου). » Κέδρινον ἔλαιον, « Ἱππκρ., τὸ μονολεκτ. Κεδρέλαιον.
Κέδριον (τὸ), = Κεδρέλαιον.
Κεδρὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, κεδροκούκουτσον, (παρβλ. Ἀρκευθὶς).
Κεδρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ κεδροκούκουτσα.
; Κεδρόμηλον (τὸ). ὁ καρπὸς (ἢ κουκκουνάρα) τοῦ κέδρου, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιτρόμηλον).
Κέδρος (ἡ), τὸ γνωρῶν δένδρον, ὁ κέδρος, (παρβλ. Ἀρκευθος). 2) (συνκδχ.) τὸ ξύλον τῆς κέδρου καὶ πᾶν δήποτε σκεῦος (κυρ. δὲ σανδοῦκι) ἀπὸ τοιοῦτο ξύλον.
Κεδροχαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἀσχολούμενος πάντοτε μὲ) τὰ ξύλα τῆς κέδρου, (ἐπίθετ. λεπτουργοῦ καὶ ἰδιαιτ. σοροπηγοῦ).
Κεδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Ἐμβαλσαμόνω) μὲ κεδρέλαιον.
; Κεδρὼν, ῶνος (ὁ). δάσος κέδρων. (Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις χειμάρρος Κεδρὼν [καὶ ὄχι τῶν Κέδρων] ἑρμηνεύεται Ἐβραϊστὶ [ὡς ἀπὸ τῆς χροιᾶς τῶν ὑδάτων του, ῥέοντος μεταξὺ βουνῶν,] Μέλας, καὶ δὲν ἔχει τι κοινὸν μὲ τὰς Κέδρους).
Κεδρωστοις, εως (ἡ), εἰδ. φυτοῦ, ἢ ἄλλ. Λευκάμπελος.
Κεδρωτός, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ λάδι ἢ ῥητίνην ἢ· Καμωμένος ἀπὸ ξύλα κέδρου.
Κέεσθαι, Π. Ἰων. αντὶ Κεῖσθαι, ἀπαρ. ᾗ
Κέεται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὁρ. καὶ
Κέηται, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κειάμενοι καὶ Κειαντες, Π. ἀντὶ Κηάμενοι, Κήαντες, μσ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Καίω.
Κείαται, Κείατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖνται, Κεῖτο, ἐκ τοῦ Κεῖμαι.
Κεῖθεν, ἐπίῤ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκεῖθεν.
Κεῖμαι [ἴδε Ἐκεῖ], Μ. κείσομαι (παρτ. Ἐκείμην, πρς. Κεῖσο, κείσθω κτλ., εὐκτ. Κεείμην, ὑποτ. Κέωμαι, ἀπαρ. Κεῖσθαι, καὶ ἡ μτχ. Κείμενος). Κείτομαι (πλαγιασμένος, κοιμισμένος· πληγωμένος· ἀποθαμμένος, ἀπερῤῥιμένος κτλ.). κάθημαι ἀργὸς, ἡσυχάζω, ἀπρακτῶ. (ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι βαλμένος (ἀποτεθειμένος, ἀνατεθειμένος κτλ.) πουθενά· εἶμαι (εὑρίσκομαι) τοποθετημένος εἰς, κατέχω τοιαύτην θέσιν· (τρπ.) εἶμαι προσδιωρισμένος (νομοθετημένος κτλ.)· πρόκειμαι· ἀπόκειμαι· συνίσταμαι (περιέχομαι) εἰς· (ἐν γέν.) εἶμαι. (μὲ δοτ. προθετ. ἢ ἐπίῤ. τοπ.) » Ἰομεν κείοντες, « Ἰλ. Ξ., ὑπάγωμεν νὰ πλαγιάσωμεν. » Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι, « Θκρ. » Ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο, « Ἰλ. Σ. » Εὖρε δ' αὐτὸν ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, « Ἰλ. Ο. » Κεισεῦμαι πεσὼν, « Θκρ. » Κείσομ' ἐπεί κε θάνω, « αὐτ. » Κεῖται Πάτροκλος, « Ἰλ. Σ. » Ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι, « Ἰλ. Α. » Νῆσός τις εἰν ἁλὶ κεῖται, « Ὀδ. Η. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθα, « Εὐρ. (καὶ ἑλλ. τοῦ προθετ.) » Τόπον ὅντινα κεῖται, « Σοφ. » Ἡ πόλις αὐτῶν, αὐτάρκη θέσιν κειμένη, « Θκ. » Ἔλε δίφρον κείμενον, « Ὀδ. Ρ. » Ὀθελίσκοι, οἱ μὲν ἑστῶτες ἀκμῆν, οἱ δὲ καὶ κείμενοι, « Στρ. » Εἰς θαλαμον, ὅθι οἱ δέμνι' ἔκειτο, « Ὀδ. Θ. » Οἶκος ἐγγύθι κεῖται, « Ὀδ. Ω. » Παυσάμενος ἔργοιο, τὸ οἱ μετὰ γερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. » Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, « Ὅμ., εἶναι εἰς τοῦ Διὸς τὸ γέρι. » Τόξον, τὸ, μνῆμα φίλοιο, κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισιν, « Ὀδ. Φ. » Τόσσα οἱ ἐν Μεγάροις κειμήλια κεῖτο, « Ὀδ. Ξ. » Τί κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος; « Θκρ. » Ἢ εἰς τὸν ἐν αὐτὸν κειμένη δοπάνη, « Ξεν. » Παιδός γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, « Ὀδ. Ω. » Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον, « Παρ. » Νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος, « Ἀρς. » Κώμη, τῇ οὔνομα Ἀνθήλη κεῖται, « Ἡρ. » Ἠνίδε κεῖται ὤριφος, « Θκρ. (ᾗ δοτ. περιπ.) » Ἄθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς, « Θκ. » Τρισχίλιαί σοι κεῖνται παρὰ τῷ δεῖνι (τραπεζίτῃ), « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Δραχμῆς αὐτῷ κειμένης, « Θφρ. » Κἂν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, ταργύριόν σοι κείσεται, « Ἀρςφ., θὰ πληρωθῇς ἀμέσως τὸ ἀντίτιμόν του. (ᾗ μτφορ.) » Οὐ καλῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, « Πλάτ. » Τὰ ῥόδα κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι, « Θκρ., ἀνετέθησαν, ἀφιερώθησαν. (παρὰ Γρμτκ.) » Κεῖται ἡ οὐ κεῖται, « Ἀθ., σώζεται εἰς ἀρχαῖον σύγγραμμα. » Παρὰ τίνι κεῖται τὸ Τακερον; « αὐτ., (ὅθεν Κείμενον).
Κειμηλιάρχης καὶ Κειμηλίαρχος, ου (ὁ). ἐπιστάτης (ἔφορος) τῶν κειμηλίων, θησαυροφύλαξ.
Κειμηλιαρχεῖον καὶ
Κειμηλιάρχιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (εἶν' ἐναποτεθειμένα) τὰ κειμήλια, θησαυροφυλάκιον.
Κειμήλιος (ὁ, ἡ), Π. [κεῖμαι], ὁ ἀποτεθειμένος καὶ φυλαττόμενος ἢ ἄξιος νὰ φυλάττηται ὡς ||. (οὐσ.) Κειμήλιον (τὸ), κάθε πρᾶγμα σπάνιον καὶ πολύτιμον τὸ ὁπ. φυλάττει τις ὡς θησαυρὸν, διαμαντικὸν, κτλ. » Δῶρον, ὅσοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμεῦ, « Ὀδ. Δ. (καὶ τρπ.) » Μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σε, « Εὐρ.
Κειμηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθέτω ᾗ φυλάττω τι ὡς κειμήλιον· θησαυρίζω. (ἀπο)τάμιεύω.
Κειμηλίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐναποτάμιευσις κειμηλίου ἢ ἐν εἴδει κειμηλίου, θησαύρισμα.
Κείνη, ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκείνη.
Κεῖνος, η, ο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκεῖνος.
Κεινὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. Π. ἀντὶ Κενός.
Κεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰων. ἀντὶ Κενόω.
Κείνως, ἐπίῤ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκείνως.
; Κεῖπος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κῆπος, εἰδ. πιθήκου.
Κειρία (ἡ), [κεῖρος], δέμα, φασκιὰ, ταινία· σχοινὶ ἢ λουρὶ τοῦ κρεββατιοῦ.
Κεῖρις, εως (ἡ) καὶ
Κειρύλος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ. (Λατ.) ciris. (ἄλλ.) Κηρύλος, [ἐκ τοῦ
Κείρω, Μ. κερῶ (ἀόρ. Ἔκειρα, πθ. πρκ. Κέκαρμαι καὶ ἀόρ. 6'. Ἐκάρην). Κουρεύω. » Ἐν χρῷ κείρειν, « Πλ. (καὶ μσ.) » Κείρασθαι κόμην, « Ὀδ. Δ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Κείρονται δὲ ταύτῃσι καὶ αἱ κόραι καὶ αἱ παῖδες, « Ἡρ., εἰς τιμήν τῶν. 2) (μτφ.) κόπτω. (ἰδιαιτ.) δενδροτομῶ. (συνκδχ.) ἀφανίζω, ἐρημόνω. » Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες, « Ἰλ. Ω. » Ἔκειρε τὸ οὖρος, ἵνα ταύτῃ διεξίῃ ἡ στρατιὴ, « Ἡρ. » Πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐπεί τε ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ ὑπὸ τοῦ πεζοῦ, « αὐτ., (παρβλ. Κεραΐζω). 3) κόπτω μὲ τοὺς ὀδόντας· κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Γῦπες ἔκειρον τὸ ἧπαρ, « Ὀδ. Δ. » Κτήματα κείρειν, « Ὀδ. Β. 4) (τρπ.) σμικρύνω· ματαιόνω· ἀμαυρόνω. » Μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει, « Ἰλ. Ο. » Δόξαν τινὸς κείρειν, « Ἐπγρ. 5) (μσ.) ἁρπάζω, ἀπολαμβάνω, (ἀπὸ μτφορ. τοῦ) τρυγῶ, θερίζω. » Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν, « Π.
Κείς, Π. ἀντὶ Καὶ εἰς.
Κεῖσε, ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκεῖσε.
Κεισεῦμαι, Δ. ἀντὶ Κείσομαι, μέλλ. τοῦ Κεῖμαι.
Κείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ ἢ ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ). (σπν.) κείτομαι, εἶμαι πλαγιασμένος.
Κείω, Π. ἀντὶ Κεάζω ἢ Καίω (;).
Κεκαδήσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Κήδομαι.
Κεκαδήσω, Π. μέλλ. τοῦ †Κήδω, (μτβτ. μὲ γεν.) στερήσω, ἀφαιρήσομαι.
Κεκαδμένος, α, ον, Δ. ἀντὶ Κεκασμένος, ἴδε Κάζω, καὶ Κέκασμαι.
Κεκάδοντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Χάζομαι.
Κεκαδὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ †Κήδω, (μτβτ. μὲ γεν.) στερήσας, ἀφαιρέσας.
Κεκάμω, Π. ἀντὶ Κάμω, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κάμνω.
Κέκαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κείρω.
Κέκασμαι, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κάζω ἢ τοῦ Καίνυμαι ἢ τοῦ Κήδομαι, εἶμαι στολισμένος (ἐφωδιασμένος) μὲ.
Κέκαυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καίω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεκαφηὼς, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεκηφὼς, ἴδε Κάπτω.
Κεκεύθει, Π. ἀντὶ Ἐκεκεύθει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Κεύθω.
Κεκινδυνευμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ῥιψοκινδύνως.
Κεκινέαται, Κεκινέατο, Ἰων. ἀντὶ Κεκίνηνται, Ἐκεκίνηντο, πθ. πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Κινέω.
;Κέκλαμμαι, ἀντὶ Κέκλεμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλέπτω.
Κέκλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλάω.
Κεκλέαται, Ἰων. ἀντὶ Κέκληνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Καλέω.
Κέκλεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλείω.
Κέκλετο, Π. ἀντὶ Ἐκέκλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. καὶ
Κέκλευ, Δ. Π. ἀντὶ Κέλȣ, κάλεσον, πρς. τοῦ Κέλομαι.
Κεκλήαται, Κεκλήατο, Ἰων. ἀντὶ Κέκληνται, Ἐκέκληντο, πθ. πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Καλέω.
Κέκληγα, Π. πρκ. τοῦ Κλάζω.
Κέκληκα, Κέκλημαι, ἐνεργ. ϗ πθ. πρκ. ϗ
Κεκλήσομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τȣ̃ Καλέω.
Κεκλίαται, Κεκλίατο, Ἰων. ἀντὶ Κέκλινται, Ἐκέκλιντο, πθ. πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Κλίνω.
Κεκλόμενος, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτ. τοῦ Κέλομαι.
Κέκλυθι, Κέκλυτε, Π. ἀντὶ Κλῦθι, Κλῦτε, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.
Κεκμακὼς, υῖα, ὸς, Δ. ἀντὶ Κεκμηκὼς, μτχ. τοῦ
Κέκμηκα, πρκ. τοῦ Κάμνω, (ὅθεν:
Κεκμηκότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ κόπον, δυσκόλως, ἐπιπόνως.
Κεκμηὼς, ῶτος καὶ ότος, Π. ἀντὶ Κεκμηκώς.
Κεκολασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετρίως.
Κέκονα, Π. μσ. πρκ. τοῦ Κτείνω.
Κεκοπὼς, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κόπτω.
Κεκόρεσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κορέννυμι.
Κεκορεσσάμενος, Π. ἀντὶ Κορεσάμενος.
Κεκόρημαι, Π. ἀντὶ Κεκόρεσμαι.
Κεκορηὼς, ότος, Π. Ἰων. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κορέννυμι.
Κεκορυθμένος, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κορύσσω.
Κεκοσμημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Κοσμίως.
Κεκράανται, Κεκράαντο, πθ. πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Κραίνω.
Κέκραγα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κράζω.
Κέκραγμα (τὸ) καὶ
Κεκραγμὸς (ὁ). κραυγὴ, φωναὶ, ξεφωνητά.
Κεκράκτης, ου (ὁ). φωνακλᾶς.
Κέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κεράννυμι, (ὅθεν:
Κεκραμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετρίως, συγκερασμένως.
†Κέκραξ, ακος (ὁ), = Κεκράκτης.
Κεκραξιδάμας, α (ὁ), Κωμ. ὁ ὑπερισχύων μὲ τὰς κραυγάς του, φοβερὸς φωνακλᾶς.
Κεκράξομαι, μέλλ. τοῦ Κράζω.
Κεκρατημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Βεβαίως, θετικῶς, ἀκριβῶς.
Κεκράχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Κράζω.
Κέκραχθι, πρς. τοῦ Κέκραγα.
†Κέκρηγα, Ἰων. ἀντὶ Κέκραγα.

Κέκρητο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκέκρακτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κεράννυμι.
Κέκριγα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κρίζω.
Κεκριμένως [κρίνω], ἐπίῤ. (μτχ.). Εὐκρινῶς, διακεκριμένως· μὲ κρίσιν (διάκρισιν).
Κεκροτημένως [κροτέω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ ἁρμονίαν· εὐρύθμως, εὐφραδῶς.
Κεκρυμμένως [κρύπτω], ἐπίῤ. (μτχ.). Κρυφὰ, μυστικά.
Κεκρυφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τȣ̃ Κεκρύφαλος.
Κεκρυφαλοπλόκος (ὁ). ὁ πλέκων κεκρυφάλους.
Κεκρύφαλος (ὁ). [κρύπτω, παρβλ. Κροκύφαντος]. δικτυοειδές τι κεφαλόδεμα (εἶδ. σκουφιας) τῶν γυναικῶν. 2) ὁ σάκκος τοῦ δικτύου. 3) (μτνμ.) ὁ δεύτερος ςόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων, (Γαλλ.) le bonnet. 4) τὸ περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ, (Τουρκ.) μπασλῆκι.
Κεκρύφαται, Ἰων. ἀντὶ Κεκρυμμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Κρύπτω.
†Κέκρωψ, οπος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέρκωψ.
Κέκτημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κτάομαι. ‖. (ἡ μτχ.) ὁ Κεκτημένος, ἡ Κεκτημένη, (ἐκλαμβ. οὐσ.) ἀντὶ Ὁ δεσπότης, ἡ δέσποινα.
Κεκύθωσι, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. ἢ τοῦ πρκ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεύθω.
Κεκυφὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κύπτω.
Κελαδεινὸς καὶ Αἰολ. Κελαδεννὸς [κέλαδος], ἡ, όν, Π. θορυβώδης.
Κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι, Π. φωνάζω δυνατά· θορυβῶ. (ἐπὶ πραγμ.) βούζω. (ἐπὶ πτ.) κηλαειδῶ. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι· ἀνυμνῶ (καὶ ἐνίοτε, ἐπικαλοῦμαι) μεγαλοφώνως.
Κελάδημα (τὸ), Π. βοὴ, κραυγὴ. ὕμνος.
Κελαδῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ κελαδοῦσα (ἀντηχοῦσα), εὔηχος.
Κελαδόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μετ' ἤχου, κυνηγῶν μὲ φωνάς.
Κέλαδος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Καλέω ϗ Κέλομαι]. βοὴ, κραυγὴ, θόρυβος· ἦχος μουσικῆς, μέλος.
Κελάδω, Π. κελαδέω, βούζω, ἀντηχῶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἐνς. τῆς μτχ.).
Κελαινεγχὴς, έος (ὁ), Π. [κελαινὸς, ἔγχος]. τοῦ ὀπ. τὸ κοντάρι εἶνε μαῦρον ἀπὸ τὸ αἷμα.
Κελαινεφὴς, έος (ὁ, ἡ), [κελαινὸς, νέφος]. (κατὰ λέξ.) σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα. (ἐν γέν.) 'μαῦρος, σκοτεινός. μουντός. (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς) ὁ σκεπάζων τὸν οὐρανὸν ἢ (πθ.) σκεπασμένος μὲ νέφη, ἢ (ἀλληγορ.) ἀόρατος.
Κελαινιάω-ῶ (ὅθ. ἡ μτχ. κατ' ἐπένθ. τοῦ ο Κελαινιόων), Π. εἶμαι ἢ φαίνομαι ὡσὰν μελανὸς (μαῦρος).
Κελαινόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. βιβρώσκω]. 'μαῦρος ϗ φαγωμένος.
Κελαινόῤῥινος (ὁ, ἡ), Π [κελ. ῥινὸς]. ὁ ἔχων μαῦρον δέρμα.
Κελαινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μέλας (ὅθ. τὸ θηλ. Μέλαινα), μαῦρος· σκοτεινός· (συνδχ.) φρικτὸς, φοβερός.
†Κελαινότης (ἡ). μελανότης, 'μαυράδα, 'μαυρίλα.

Κελαινοφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. 'μαῦρος, σκοτεινός.
Κελαινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. φρήν]. κρυψίνους, δόλιος, κακότροπος, (κοιν.) 'μαύρην ψυχὴν ἔχων.
Κελαινόχροος-ους καὶ
Κελαινοχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαῦρον χρῶμα ἢ δέρμα, 'μαῦρος.
Κελαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαυρίζω.
Κελαινώπης, ου (ὁ) καὶ Κελαινῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κελ. † ὤψ], 'μαῦρος τὴν ὄψιν, σκοτεινός· (τρπ.) φοβερὸς, ἄγριος.
Κελαινὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Κελαινώπης.
Κελάρυζα, ης (ἡ), Π. = Λακέρυζα, λάλος, θορυβώδης, κρώζουσα ἀδιακόπως. » Κορώνη — » Ἠσ.
Κελαρύζω [κέλαδος], Μ. ύσω καὶ ύξω, Π. βούζω (κυρ. καθὼς τὸ νερὸν ὅταν τρέχῃ), (ἐν γέν.) ἠχολογῶ· θορυβῶ. (ἐπὶ ζ.) συχνοφωνάζω.
Κελάρυξις, ιος (ἡ) καὶ
Κελάρυσμα (τὸ) καὶ
Κελαρυσμὸς (ὁ), Π. τὸ κελαρύζειν, κρότος (νεροῦ τρέχοντος), βοὴ, ταραχή.
Κελέβειον (τὸ) καὶ
Κελέβη (ἡ), [συγγ. τῷ Λέβης ϗ Κύπελλον]. ἀγγεῖον διὰ νερὸν κτλ., σταμνί, καβανόζι ἢ· καυκί, ποτήρι.
Κελεβήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κελέβειον.
Κελέοντες (οἱ), [κάλον, κῆλον]. τὰ μακρυὰ ξύλα (ποδαρικὰ) τοῦ ὀρθοῦ ἐργαλειοῦ, (ἄλλ.) ἱστόποδες.
Κελεὸς (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ, (ἴσ.) δρυοκολάπτης, ἢ ἐρωδιός.
Κέλευθα (τὰ), ἑτερογεν. πλθ. τοῦ Κέλευθος.
†Κελεύθειος, ὁ ἡ ος, ον, = Ἐνόδιος.
†Κελευθέω (θείω), Π. ἀντὶ Ὀδεύω, ὁδοιπορῶ.
†Κελευθιάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κελευτιάω.
Κελευθίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀδίτης, ὁδοιπόρος.
Κελευθοποιὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁδοποιός, ὁ προπορευόμενος καὶ ἀνοίγων τὸν δρόμον.
Κελευθοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁδοιπόρος.
Κέλευθος (ἡ), (πλθ. αἱ κέλευθοι καὶ τὰ κέλευθα), Π. [†κέλλω ἢ (πιθανότ.) †ἐλεύθω], ὁδὸς, δρόμος. ὁδοιπορία· ἄφιξις, προχώρησις. (μτφορ.) μέσον πρὸς κατόρθωσιν· τρόπος τοῦ ζῆν, ζωὴ, δίαιτα. » Θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, « Ἰλ. Γ., (παρβλ. Ἦθος καὶ Οἶμος).
† Κέλευμα (τὸ), γλσ. ἀντὶ Κέλευσμα.
Κέλευσις, εως (ἡ). τὸ κελεύειν, πρόςαγγμα· προτροπὴ, παρακίνησις.
Κέλευσμα (τὸ). (κυρ.) τὸ παράγγελμα τοῦ κελευστοῦ, (ἐν γέν.) προσταγὴ, παραγγελία· προτροπή. » Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν, κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄςυ Τροίας τόδ', Ὦ παῖδες Ἑλλάνων κτλ., « Εὐρ. » Ἐξ ἑνὸς (» Ἀφ' ἑνὸς, » Ὥσπερ ἐξ ἑνὸς, » Ὥσπερ ἀφ' ἑνὸς) κελεύσματος, « Φρσ., ὁμοθυμαδόν. ‖. » Κελεύματα, « εἶδος παιδιᾶς. Ἡσύχ. » Ὡς ἕκαςον ἐν μέρει προστάξαι τοῖς συμπόταις ἃ βούλοιτο, « Φρύν.
Κελευσμὸς (ὁ), καὶ
Κελευσμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κέλευσις, προσταγή.
Κελευστάνωρ, ορος (ὁ), Π. [κελεύω, ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέρριος

νήρ]. ὁ προςάζων (διοικῶν, ἐξουσιάζων) ἀνθρώπους, ἀρχηγός.

Κελευστής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ κελεύων (προστάζων, κτλ.), διοικητής, ἀρχηγός. (ἰδιαιτ. εἰς τὰ πλοῖα) ὁ διωρισμένος νὰ παρακινῇ τοὺς κωπηλάτας καὶ νὰ δίδῃ τὸ σύνθημα τῆς κωπηλασίας. » Οἱ γὰρ κελευςαὶ πολλάκις σιωπὴν παραγγέλλειν εἰώθασι, Σιώπα λέγοντες, « Σχλ. Ἀρςφ. Ὄρν. 1273 (καθὼς τῶρα οἱ κωπηλάται τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ Σῖγα ὅταν ἀράζωσι τὸ πλοῖον).

;Κελευστιάω-ῶ, = Κελευτιάω.

Κελευστικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προςάζειν (παρακινεῖν κτλ.), προςακτικός.

Κελευστικῶς, ἐπίρ. Προστακτικῶς.

Κελευστός, ή, όν. Προσταγμένος, παραγγελμένος, παρακινημένος κτλ.

Κελεύστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κελευστής.

Κελευτής, οῦ (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κελευστής.

Κελευτιάω-ῶ (ὅθ. ἡ μτχ., κατ' ἐπένθ. τοῦ ο, Κελευτιόων), Π. προστάζω (παραγγέλλω) ἀλλεπαλλήλως.

Κελεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κελευστής.

Κελεύω [κέλλω, κέλομαι], Μ. εύσω (πθ. πρκ. Κεκέλευσμαι, ἀόρ. Ἐκελεύσθην, ϗ τὸ θετ. Κελευστέον). (κυρ. καὶ Π.) Βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ. » Ὁ μὲν ἡνιόχει, ὁ δὲ μάστιγι κέλευεν, « Ἰλ. Ψ., ἐδίωκε τοὺς ἵππους. 2) (συνήθ.) προστάζω, παραγγέλλω· (ἡ ἁπλ.) παρακινῶ, λέγω, προτρέπω· συμβουλεύω. (ἐνίοτε) παρακαλῶ. (μὲ αἰτ.) » Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις, « Ὀδ. Α. » Εἰ ᾤμην πείσειν ὑμᾶς, ἐκέλευον ἄν, « Θκ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἐκέλευον συνδειπνεῖν, « Ασ. » Ἅπαρ' ὑμῶν κελεύω (γενέσθαι), « Δμ. » Ὁδὸν ᾔτεον, ἠδ' ἐκέλευον πεμπέμεν, « Ὀδ. Κ. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀπαρ.) » Κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα (ἐνν. ἰέναι), « Ξεν. » Ἐκέλευσε (διορθ. » Ἐκάλεσε) τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένη, « αὐτ. » Χρυσόγονος μὲν ηὔλει τὸ τριηραρχικόν. Καλλιπίδης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε, « Ἀθ., διεύθυνε τὴν κωπηλασίαν ὡς κελευστής. (καὶ μὲ δοτ.) » Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι, « Θκρ. (καὶ μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) » Κηρύκεσσι κέλευε κηρύσσειν, « Ἰλ. Β. » Δμωῇσι κέλευσε ςορέσαι λέχος, « Ἰλ. Ι. (ϗ πθ.) » Κελευόμενος ᾄδειν, « Πλ. » Τὸ κελευόμενον ποιεῖν, « Δμ.

†Κελέων, οντος (ὁ), ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Κελέοντες.

Κέλης [κέλλω], ητος (ὁ). (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ ἵππος) ἄλογον διὰ καβάλαν (ϗ ὄχι δι' ὄχημα), (ἀπὸ τὸ Δωρ. Κέλης, ἔγινε τὸ Λατ. celeres ϗ τὸ Βλαχ. καλαράς, ἔφιππος ταχυδρόμος). 2) εἰδ. ταχυπλόου, καΐκι, τρεχαντῆρι.

Κελητίζω, Μ. ίσω. Καβαλλικεύω, (Τρέχω μὲ) κέλητα ἵππον.

Κελήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέλης (2), καϊκάκι, τρεχαντηράκι, (Τουρκ.) πιαντές.

†Κελλός, ή, όν, γλσ. ἀντὶ Κυλλός, κουλός, (καταχρ.) τυφλός. (ἐν γέν.) μυσερός, σακάτης.

Κέλλω, Μ. κέλσω, Π. πλησιάζω τὸ ἢ μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), (παρβλ. Ὀκέλλω).

Κέλομαι, Μ κελήσομαι (ἀόρ. Ἐκεκλόμην καὶ μσ. Ἐκελησάμην), Π. ἀντὶ Κελεύω, προστάζω, παρορμῶ, παρακινῶ, κράζω ἐξ ὀνόματος, προσκαλῶ· ὀνομάζω. » Κέκλετο δ' Ἥφαιστον, εἶπέ τε μῦθον· Ἥφαιστε, πρόμολ' ᾧδε, « Ἰλ. Σ. » Κέκλου ἐπώνυμον Αἴαντα, « Πίνδ., ὀνόμασέ τον.

Κέλσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κέλλω.

Κελύφανον (τὸ), = Κέλυφος.

† Κελυφανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κελυφώδης.

Κελύφη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Κέλυφος.

Κελύφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κέλυφος.

Κελύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κέλυφος [γλύφω, καλύπτω], εος-ους (τὸ). τὸ κοῖλον καὶ σκληρὸν σκέπασμα (τσώφλοιον) τῶν καρπῶν, τῶν ὀστρακοδέρμων, τοῦ αὐγοῦ κτλ. » Κέλυφος ὄμματος, « Ἐπγρ., τὸ Βλέφαρον.

Κελυφώδης, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέλυφος.

†Κέλω, Μ. κελῶ, εὔχρ. μόνον τὸ μσ. Κέλομαι.

Κέλωρ, ωρος (ὁ), Π. (σπντ.) παῖς, υἱός, (ὅθ.

†Κελώριον (τὸ), γλσ. παιδίον.

Κεμαδοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [κεμάς, σεύω]. ὁ κυνηγῶν τὰς ἐλάφους, κυνηγός.

Κεμάς, άδος (ἡ), Π. νέα δορκὰς ἢ ἔλαφος· ἢ εἰδ. ἐλάφου ἢ δορκάδος, (ἴσ.) ὁ πύγαργος (τοῦ Λιννν.).

;Κέμμα (τὸ), Δ. Π. [κεῖμαι]. κοίτη, τόπος διαμονῆς, κωνάκι, ἰλημέρι.

Κεμμάς, άδος (ἡ), Π. = Κεμάς.

;Κέμφος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κέπφος

Κεν, (πρὸ φων.) ἀντὶ Κε.

†Κεναγγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Κενεαγγέω.

Κεναγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κενόνων (ἀδειάζων) τὰ ἀγγεῖα. » Ἄπλοια—, « Αἰσχλ., ἐξ αἰτίας τῆς ὁπ. τελειόνουν τὰ ἐφόδια.

Κεναγγία (ἡ), = Κενεαγγείη.

Κενανδρία (η), Π. = Λειψανδρία, [ἐκ τοῦ

Κένανδρος (ὁ, ἡ). κενὸς ἀνδρῶν, ἔρημος, ἀκατοίκητος.

Κεναυχής [κενός, αὐχέω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καυχώμενος ἐπὶ ματαίῳ, (Γαλλ.) fanfaron.

;Κένδυλα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Σχενδύλη.

Κενεαγγείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενεαγγεία, τὸ νὰ ᾖνε κενὰ (ἄδεια) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος, (ἐπμ.) ἀτονία. » Οἱ παραλόγως κενεαγγείης μὴ ἐούσης ἀδύνατοι, κακὸν, « Ἱππκρ. » Φλεγμονῆς δὲ κενεαγγείη λύσις, « Ἀρετ.

Κενεαγγέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἰων.). Εἶνε κενὰ (ἄδεια) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματός μου, (ἐπμ.) εὑρίσκομαι εἰς ἀτονίαν.

Κενεαγκητέον, θετ. τοῦ Κενεαγγέω.

Κενεαγγικός, ή, όν. Ὁ συνωδευμένος μὲ κενεαγγίαν. » Αἱ παρὰ λόγον κενεαγγικαὶ ἀδυναμίαι, οὐκ ἐούσης κενεαγγείης, κακόν, « Ἱππκρ.

Κενεαγγικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς κατάστασιν κενεαγγίας (ἀτονίας), μετὰ κενεαγγείας. » Ἀδύνατοι κενεαγγικῶς, « Ἱππκρ.

Κενεαγορία (ἡ), Π. ἀντὶ Κενολογία.

Κενεαύχημα (τὸ). κενὸν (μάταιον) καύχημα.

Κενεαυχής, έος (ὁ), Π. Ἰων. = Κεναυχής.

†Κενέβρεια ἡ ;Κενέβρια (τὰ). τὰ ψόφια κρέατα. (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ τοιαῦτα, τὸ κρεατοπάζαρον, [ἐκ τοῦ.

†Κενέβρειος καὶ Κενέβριος (ὁ, ἡ), = Θνησιμαῖος, ἀνήκων εἰς θνησιμαῖον (ψοφίμι). » Κρέας—, « Αἰλ., Πλδ.

Κενεγκράνιος (ὁ, ἡ). κενὸς τὸ ἔνδον τοῦ κρανίου, χωρὶς ἐγκράνιον (ἐγκέφαλον, νοῦν), ξεμυαλισμένος.

Κενεηγορίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενεηγορία, κενολογία, [ἐκ τοῦ

Κενεηγόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κενολόγος.

Κενεμβατέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ τοῦ χειρουργ. καθετῆρος, ὅταν ἐμβαλλόμενος εἰς τὴν πληγὴν δὲν εὑρίσκει 'γιερὸν μέρος). Πατῶ (Ἀκκουμβῶ) εἰς μέρος ἄδειον· (συνήθ. μτφορ.) σφάλλω, παραπατῶ ἢ περιπατῶ εἰς τὰ εὔκαιρα (εἰς τὰ χαμένα), ματαιοπονῶ.

Κενεμβάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. ἐπὶ χειρουργ. διὰ τοῦ καθετῆρος ἐργασίας). » Μέχρι κενεμβατήσεως, « Αξ., ὡς οὗ δὲν εὑρίσκει 'γιερὸν μέρος νὰ ἀκκουμβήσῃ. (μτφορ.) παράπτωμα, παραπάτημα, ἢ ματαιοπονία.

Κενεολογίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενολογία.

Κενεός, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Κενός.

Κενεότης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενότης.

Κενεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κενόφρων.

Κενεών [κενεός], ῶνος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) κάθε κενὸν διάστημα· κοίλωμα· χάσμα· χαράδρα. » Οὐράνιος—, « Ἐπγρ. 2) ἀγγεῖον μὲ κοιλίαν, σταμνὶ κτλ. » Γλαφυρῷ κενεῶνι, « Νόνν. (παρβλ. Γάςρα). 3) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ πλευρῶν ϗ λαγόνων κενὸν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Λαπάρα, (Τουρκ.) μπόσ-γερί.

Κενεώπρησις [κενεών, πίμπρημι], εως (ἡ). πρήξιμον ἢ φλόγωσις τῆς κάτω κοιλίας (κυρ. τῶν ἵππων).

Κενήριον (τὸ), [κενός, ἠρίον], = Κενοτάφιον.

Κενοβουλία (ἡ). κενὴ (ματαία) βουλὴ ἢ συμβουλή.

Κενογάμιον (τὸ). σκιὰ (τύπος) μόνον γάμου, (παρῳδ. τοῦ Κενοτάφιον).

Κενοδοντίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κενόδους.

Κενοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κενὴν (χωρὶς βάσιν) ἰδέαν περί τινος. 2) εἶμαι κενόδοξος.

Κενοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Κενόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόξως. Ὁ ἔχων ματαίας δόξας (ἰδέας), ματαιόφρων. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν ματαίαν δόξαν, προσπαθῶν νὰ δοξασθῇ διὰ μάταια καὶ μηδαμινὰ πράγματα.

;Κενόδους, οντος (ὁ, ἡ). κενὸς ὀδόντων, χωρὶς ὀδόντια, νωδός.

Κενοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω εἰς τὰ εὔκαιρα (εἰς τὰ χαμένα), ματαιοπονῶ. (ἀςρλγ.) κυκλοφορῶ χωρὶς ἐπισημασίαν.

Κενοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω εἰς μάτην, ματαιοπονῶ.

Κενόκρανος (ὁ, ἡ), = Κενεγκράνιος.

Κενολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μάταια (χαμένα) λόγια, μωρολογῶ, φλυαρῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κενολογία (ἡ). ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, φλυαρία, [ἐκ τοῦ

Κενολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς νόημα (εἰς τὸν ἀέρα), μωρολόγος, φλύαρος.

Κενοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κενοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω αἰσθήματα μάταια (μὴ ἀναγόμενα εἰς κἀνὲν πραγματικὸν ἀντικείμενον).

Κενοπάθημα (τὸ). αἴσθημα κενὸν (χωρὶς ἀντικείμενον).

†Κενόπρισις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενεώπρησις.

Κενορρημοσύνη (ἡ), = Κενολογία.

Κενὸς [χαίνω ἴδ. Κιδνός], ἡ, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ἄδειος, εὔκαιρος· (τρπ.) μάταιος, ἀνενέργητος, χωρὶς ἀποτέλεσμα, (κοιν.) κούφιος. (μὲ γεν.) γυμνὸς, ἐστερημένος. » Κενὸν δένδρων πεδίον, « Πλάτ. » Κενὸς πάντων, « Ξεν. » Κενὸς νοῦ, « Ξεν. » Κενὸς σφυγμός, « Ἰατρ., ὁ ἀδύνατος. » Κεναῖς χώραις (στρατιωτῶν), « Αἰσχλ., ταῖς μισθοδοτουμέναις χωρὶς νὰ ὑπάρχωσι οἱ στρατιῶται, καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον τὰ καλότυχα ταγίνια. » Κεναὶ ἐλπίδες, « Αἰσχλ., Ἰσκρ. κτλ. » Κενὴ μακαρία, « Ακ., (Γαλλ.) chateaux en Espagne. » Ἤκεις γὰρ οὐ κενή γε, « Σοφ., (κοιν.) μὲ ἄδεια χέρια. » Κενὴν κατηγορεῖν τινος (ἀπόντος), « Ἀρστ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὸ κενὸν, « Φλαφ., τὸ χάος, τὸ ἄπειρον, (ἀνατομ.) ὁ Κενεών. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) » Εἰς κενὸν, « Αξ., εἰς μάτην, (κοιν.) εἰς τὰ εὔκαιρα. » Οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, « Γρφ.

Κενόσαρκος (ὁ, ἡ). κενὸς σαρκῶν, λειπόσαρκος, ἄπαχος.

Κενοσοφία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Κενόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνωφελῶς (χωρὶς καρπὸν) σοφός, ἡ· Δοκησίσοφος.

Κενοσπουδέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπουδάζω (Καταγίνομαι μετὰ σπουδῆς) εἰς μάταια ᾗ ἀνωφελῆ πράγματα.

Κενοσπουδία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Κενόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ σπουδάζων (ἀσχολούμενος σπουδαίως) εἰς μάταια πράγματα.

Κενοσπούδως, ἐπίρ. Μὲ ἀνωφελῆ σπουδὴν (προσπάθειαν, προθυμίαν), εἰς μάτην.

Κενοταφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐκτελῶ ταφὰς πρὸς τιμήν τινος τοῦ ὀπ. τὸ νεκρὸν σῶμα κεῖται ἀλλοῦ· θάπτω εἰς κενοτάφιον. (μτφορ.) » Τὸν βίον κενοταφεῖν, « Πλ., τὸ νὰ ζῇ τις μόνον διὰ τὸν τύπον, νὰ ᾖνε τρόπον τινὰ θαμμένος ζωντανός.

Κενοτάφιον (τὸ). τάφος μὴ περιέχων τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ ἀλλ' ἀνεγερθεὶς πρὸς τιμὴν μόνον τοῦ ἀποθανόντος εἰς ξένον τόπον ἢ τοῦ ὀπ. τὸ σῶμα δὲν εὑρέθη.

;Κενόταφος (ὁ, ἡ). ὁ τιμηθεὶς μὲ κενοτάφιον, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινόταφος.

Κενότης (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ Κενοῦ· (μτφορ.) ματαιότης, ἀσημαντότης.

†Κενοτομία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτομία.

†Κενοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτομέω.

Κενοφροσύνη (ἡ). ματαιοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Κενόφρων, ονος (ὁ, ἡ). κενὸς τὰς φρένας ἢ τὸ φρόνημα, ματαιόφρων.

Κενοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω (ὁμιλῶ) εἰς μάτην ἢ περὶ ματαίων.

Κενοφωνία (ἡ). ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, Κενολογία, [ἐκ τοῦ

Κενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνάζων χωρὶς νόημα (εἰς τὰ χαμένα), Κενολόγος.

Κενόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἀδειάζω, εὐκαιρόνω· ἐξαντλῶ· στερῶ ὅλως διόλου, ἀπογυμνόνω. (Γρφ.) ματαιόνω. » Ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, « Παῦλ.

Κένσαι, Π. ἀντὶ Κεντῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κέντασε, Δ. Π. ἀντὶ Ἐκέντησε, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Κεντέω.

Κενταύρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον ἢ εἰς τὸν Χείρωνα κένταυρον, (ὅθ.) » Κενταυρεία πόα ἢ βοτάνη, « τὸ ἄλλ. Κενταύριον.

Κενταυρίδης, ου (ὁ). υἱὸς κενταύρου.

Κενταυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον, ἴδιος κενταύρου· (συνκδχ.) σκαιὸς, χωριάτης.

Κενταυρικῶς ἐπίρ. Ὡς κένταυρος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κενταύρων· χωριάτικα.

Κενταύριον (τὸ) καὶ

Κενταυρὶς, ίδος (ἡ), εἴδ. φυτοῦ (πικροτάτου), (κοιν.) θερμασιβότανον (διότι ὠφελεῖ εἰς τὸν παροξυσμόν).

Κενταυρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κένταυρος. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενταυρικός).

Κενταυροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύνευσας) τοὺς κενταύρους ἢ κένταυρον.

Κενταυρομαχία (ἡ). μάχη κατὰ τῶν κενταύρων.

Κενταυροπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης κενταύρων, συγκροτούμενος ἀπὸ πλῆθος κενταύρων.

Κένταυρος (ὁ), [κινέω, ταῦρος]. (μυθολογ.) τέρας ἐξ ἡμισείας ἵππος καὶ ἄνθρωπος, (ἄλλ.) ἱπποκένταυρος· (ἱστορ.) κάτοικος τοῦ μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης μέρους τῆς Θεσσαλίας (ὅπου κατὰ πρῶτον ἐγνώσθη ἡ ἱππασία)· (ἐτυμολογ.) = Ταυρελάτης (διὰ τὰς συνεθιζομένας εἰς τὴν Θεσσαλ. ἔκπαλαι ταυρομαχίας). (συνκδχ.) κτηνώδης· ἀκόλαστος.

;Κεντάω, σπντ. καὶ ἀμφ. ἀντὶ

Κεντέω-ῶ [κοντὸς ἢ κενός;], Μ. ήσω. Τρυπῶ (μὲ τὸ κεντρὶ), σουβλίζω. » Τὸν κλέπτην ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντησε μέλισσα, « Θκρ. 2) σφάζω, φονεύω. » Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε, « Εὐρ. 3) (;) συρράπτω ἢ ποικίλλω μὲ τὴν βελόνην, (κοιν.) κεντῶ, (ὅθεν Κεντητός).

Κέντημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κέντησιν ἢ γίνεται διὰ κεντήσεως, σαβλὶ, ἀγκάθι κτλ., στίγμα (σημάδι) κεντήματος· (μτνμ.) πόνος δριμὺς, (ᾗ τρπ.) ἐρεθισμός.

Κέντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κεντέω, τρύπημα (μὲ κεντρὶ), σουβλίσμα κτλ.

Κεντητήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ κέντημα, σουβλὶ, κεντρὶ κτλ.

Κεντητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κεντᾶν (σουβλίζειν κτλ.) » Ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τὰ τοῦ ἄρρενος φύλλα, « Θφρ.

Κεντητὸς, ἡ, όν. Τρυπημένος μὲ τὸ κεντρὶ (μὲ τὸ σουβλὶ, κτλ.)· κεντημένος, (Ἐπικτ. 39).

Κεντρήεις, εσσα, εν, Π. ἁρματωμένος μὲ κεντρὶ, κεντρωτός.

Κεντρηνεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κέντρον, ἐνεγκεῖν]. ὁ βιαζόμενος μὲ τὸ κεντρὶ νὰ προχωρῇ. » Ἵππος—, « Ἰλ. Ε., Θ.

Κεντρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸ κεντρὶ, σουβλίζω, (τρπ.) ἐρεθίζω.

Κεντρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον (περιφερείας).

Κεντρίνης, ου (ὁ). εἴδ. ἐντόμου (κανθάρου ἢ κώνωπος). 2) εἴδ. θαλατσ. ἰχθύος (γαλεοῦ). » Ἐκ τοῦ πρὸς τῇ πρώτῃ λοφιᾷ ἔχειν κέντρον, τῶν ὁμοειδῶν οὐκ ἐχόντων, « Ἀθ.

Κέντριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέντρον, κεντράκι. 2) (;) τὸ μέρος ὅπου κεντᾶται μὲ τὰ πτερνιστήρια ὁ ἵππος.

†Κεντριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κεντρίζω. 2) κεντρόνω, ἐγκεντρίζω (;).

Κεντρὶς, ίδος (ἡ), = Κέντριον (2). 2) εἴδ. ὄφεως (διψάδος).

Κεντρίσκος (ὁ), εἴδ. ποταμ. ἰχθ. (κατὰ τὸν Σχνεύδερον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεστρινίσκος).

;Κεντρίτης, ου (ὁ), = Κεντρίνης.

Κεντρῖτις, ίδος (ἡ), = Κεντρὶς (2).

Κεντροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). (μθμτκ.) ὁ περιστρεφόμενος περὶ ἢ στηριζόμενος εἰς τὸ κέντρον τῆς ἰδίας του βαρύτητος.

Κεντροβαρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, (ὅθ. ||· οὐσ.) Κεντροβαρικὴ, « ἡ τέχνη, καὶ » Κεντροβαρικὰ (ἐνν. βιβλία) «, τὰ πραγματευόμενα περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν εὑρίσκεται τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος.

Κεντροβριθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων (ῥέπων ὑπὸ τοῦ ἰδίου βάρους) πρὸς τὸ κέντρον.

Κεντροδάλητος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Κεντροδήλητος [κέντρον δηλέω]. ὁ βλάπτων (βασανίζων) τινὰ μὲ ἢ ὡσὰν μὲ κεντρί. » Ὀδύνη—, « Αἰσχλ.

Κεντρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μανιωδῶς κεντῶν, (ἄλλοι διορθ. Κεντροπαγής).

Κεντρομυρσίνη (ἡ), εἶδος θάμνου, ἴδε Ὀξυμυρσίνη.

Κέντρον (τὸ), [κεντέω]. κεντρὶ, ἀγκάθι· βοικέντρι· πτερνιστῆρι, (Τουρκ.) μαχμοῦζι· τὸ πλῆκτρον τοῦ πετεινοῦ· ὁ ῥόζος τῶν ξύλων καὶ τῶν μαρμάρων, (μθμτκ.) τὸ μεσαίτατον σημεῖον σχήματος ἢ σώματος. (μτφορ.) πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει (διεγείρει), λόγος ἐγγικτικός· θέλγητρον. » Τοσοῦτόν ἐστι κέντρον· πειθοῦς ἐν τοῖς γράμμασι, « Συν.

;Κεντροπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμπήγων τὸ κέντρον.

Κεντροτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ὑπὸ κέντρου· κεντούμενος διὰ τοῦ μύωπος, = Κεντρηνεκὴς, (ἐπὶ κακοῦ) στιγματίας.

Κεντρότυπος (ὁ, ἡ), Π. = Κεντροτυπὴς.

Κεντροτύπος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπῶν (σουβλίζων) μὲ κεντρί.

Κεντροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) κέντρον ἢ κέντρα. 2) γρμτ. παρφρ. τοῦ Κεντρηνεκὴς.

Κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σουβλερὸν (ὡς κέντρον)· ὁπλίζω μὲ κέντρον ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κέντρα. 2) = Κεντέω (;). 3) (μτθμτ.) τοποθετῶ εἰς τὸ κέντρον.

Κεντρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέντρον ἡ, ἔχων κέντρον ἡ κέντρα· σουβλερός· ἀγκαθωτός.

Κέντρων [κεντέω], ωνος (ὁ). (χιτὼν) συνεῤῥαμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια, (ὅθ.) ποίημα συνθεμένον ἀπὸ στίχους διαφόρων ποιητῶν (καθὼς τὰ Ὁμηρόκεντρα), (Γαλλ.) centon. 2) (Κωμ.) = Μαστιγίας, ἀχρεῖος ἄνθρωπος.

Κέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) ἡ εἰς τὸ κέντρον τοποθέτησις.

Κεντρωτὸς, ἡ, όν. Τρυπημένος μὲ τὸ κεντρί. 2) ἔχων κέντρον ἡ κέντρα.

†Κεντυρίων, ωνος (ὁ), τὸ Λατ. centurio, ἑκατόνταρχος.

Κέντωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κεντῶν (σουβλίζων, μυωπίζων). (μτφορ.) ἐγγικτικὸς, ἐρεθιστικός. » Μῦθος—, « Νόνν.

Κένωμα (τὸ). τὸ κενὸν μέρος (διάστημα), τὸ κενωθὲν μέρος ἢ πρᾶγμα· περίττωμα.

Κενῶς, ἐπίῤ. Εὔκαιρα· (μτφορ.) εἰς μάτην, εἰς τὰ χαμένα.

Κενώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς κένωσιν (τοῦ σώματος), καθαρτικὸς (τῶν περιττωμάτων), Νικ. Χων.

Κένωσις [κενόω], εως (ἡ). ἄδειασμα, εὐκαίρωμα.

Κενωτέον, θετ. τοῦ Κενόω.

Κενωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κένωσιν· (ἰατρ.) κινητικὸς τῆς κοιλίας.

Κεοίμην, εὐκτ. τοῦ Κεῖμαι.

Κέονται, Π. ἀντὶ Κεῖνται.

Κεπφαττελεβώδης, εος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὅμοιος μὲ κέπφον καὶ ἀττέλεβον, κοῦφος Κεπφώδης, εὐήθης, ἀναίσθητος.

Κεπφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀπατῶμαι (Δελεάζομαι) εὔκολα ὡς ὁ-

Κέπφος (ὁ), [συγγ. τῷ Κοῦφος]. θαλάσσιόν τι πτηνὸν πολλὰ εὐαπάτητον, (κοιν.) λοῦφος, (Λατ.) sula, (Γαλλ.) fou ἢ nigaud, (ἐκ τοῦ γέν. τοῦ) cormoran. » Κέπφος ὠδίνει, « Παροιμ., = Ὤδινεν ὄρος. 2) (μτνμ.) εὐήθης, κοῦφος, εὐαπάτητος. » Ὦ κέπφε, « Ἀρςφ.

Κεπφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέπφον, εὐήθης (εὐαπάτητος) ὡς ὁ κέπφος.

Κέρα, Π. κατὰ κρα. ἀντὶ Κέραα, πλθ. ἡ Κέραε, δυϊκ. καὶ

Κέρᾳ, ἀντὶ Κέραϊ, δοτ. τοῦ Κέρας.

;Κεραβάτης, εος (ὁ, ἡ), = Κεροβάτης.

Κεράεις (εντος), εσσα, εν, Π. = Κερασφόρος.

Κεραελκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν κεράτων σύρων (ἕλκων). » Βοῦς—, « Καλλ., (παρβλ. Κεραλκής).

Κεραία (ἡ), [κέρας]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι προέχει (ἐξέχει) ὡσὰν κέρατον, (ἰδιαιτ.) ἡ ἀντέννα τοῦ καταρτιοῦ (ὅθ. » Ἐκ κεραίας διαδραμεῖν, « Ακ., ἀρμενίζειν ὄρτσα)· τὸ σκέλος τοῦ διαβήτου· τὸ κέρατον τοῦ ἀστακοῦ κτλ.· αἱ ἄκραι τῆς νέας σελήνης· τὸ ἐπιτιθέμενον (πρὸς τονισμὸν ἢ πνευματισμὸν) εἰς τὰς λέξεις σημεῖον (ὅθ. » Τὸ διὰ πάσης κεραίας διῆκον πικρὸν καὶ νοερόν, « Δ. Ἀλ., ἡ ἐνυπάρχουσα καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα τοῦ λόγου μόρια καὶ εἰς τοὺς τόνους σχεδὸν αὐτοὺς πικρία) (ἐνίοτε) τὰ σημεῖα τῆς στενογραφίας, (κοιν.) ἡ τσίφρα. » Γραμμάτων σπαραγμοῖς (ἴσως σπαράγμασι) καὶ κεραίαις οἱ σπεύδοντες γράφουσι, « Πλ. » Τὰς τοῦ στρατηγοῦ ἱστορήσας κεραίας, « Θ. Σιμοκ., τὰς διὰ σημείων ἐπιστολάς. 2) Π. ἀντὶ Κέρας. » Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην, « Νίκ.

Κεραΐζω [κείρω], Μ. ίσω, Π. καὶ Ἰων. λεηλατῶ, διαρπάζω, κτλ. (ἐπὶ πλοίων) κατατρυπῶ καταβυθίζω· (ἐπὶ ἐμψύχ.) φονεύω, (ἐν γέν.) ἀφανίζω, « Οἱ λέοντες τὰς καμήλους ἐκεραΐζον μούνας, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὸ δὲ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο, αἱ μὲν ὑπ' Ἀθηναίων διαφθειρόμεναι, αἱ δὲ ὑπὸ Αἰγινητέων, « αὐτ., (παρβλ. Κείρω 2).

Κεραιοῦχος (ὁ, ἡ), [κεραία, ἔχω]. (ἐνν. κάλως) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀναιβοκαταιβάζεται ἢ μεταστρέφεται ἡ κεραία τοῦ πλοίου, (ἄλλ.) Κεροίαξ, (καὶ κοιν.) σκότα ἢ ἁπλῆ, (παρβλ. Ποῦς).

†Κεραίρω, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραίω.

Κεραῖς (τὸ α μακρ.), ἴδος (ἡ), Π. (ἐπιθ. ἐν γέν.) ἡ κεραΐζουσα (ἀφανίζουσα), (ὅθεν. 2) (οὐσ.) βώτρυδα. 3) = Κερὰς, προβατίνα ἢ γίδα δύο χρόνων.

Κεράϊσις, εως (ἡ) καὶ

Κεραϊσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κεραΐζω, ἀφανισμός.

Κεραϊστὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ κεραΐζων (ἀφανίζων), λῃστής.

Κεραΐτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούκερας καὶ Αἰγόκερας, (ἴδε Τῆλις).

Κεραίω, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κεράννυμι, κιρνάω.

Κεραλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ ἀλκὴ (ἡ δύναμις) ὅλη εἶνε εἰς τὰ κέρατα. » Βοῦς—, « Καλλ., (παρβλ. Κεραελκής).

;Κεραμαῖος, α, ον, = Κεράμειος.

;Κεράμβηλον (τὸ) καὶ Κεράμβηλος (ὁ) καὶ

Κέραμβον (τὸ), γλσ. ἀντὶ

Κεράμβυξ [κάραμβος], υκος (ὁ), εἶδ. κανθάρου ξυλοφάγου μὲ μεγάλα κέρατα. 2) τὸ φόβητρον (σκιάντζαρον) ὅ,που ςένουν εἰς τὰ δένδρα οἱ κηπουροὶ κλπ.

Κεραμεία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως, ἡ κατασκευὴ πηλίνων ἀγγείων. 2) ἄθροισμα (φορτίον) κεραμίνων ἀγγείων.

Κεραμεικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραμικός. ||. (οὐσ.) τόπος (πλατεῖα) εἰς τὰς Ἀθ. ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἄστεος.

Κεραμεῖον (τὸ). ἐργαστήριον κεραμέως, κεραμιδάδικον, κεραμιδαρειόν.

Κεράμειος, α, ον καὶ

Κεράμεος-ους (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κέραμον, πήλινος, ὀστράκινος.

Κεραμεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν κέραμον, τσουκαλᾶς, κεραμιδᾶς.

†Κεραμευτὴς, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Κεραμεύς.

Κεραμευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραμέα ἢ εἰς τὴν κεραμείαν. » Κεραμευτικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως.

Κεραμεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κεραμευτής. ||. (ἐπιθετ.) » Χεὶρ—, « Ἀννμ., ἡ τοῦ κεραμέως, δημιουργική.

Κεραμεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι τὸν κέραμον, κατασκευάζω πήλινα ἀγγεῖα. » Τὰ τρυβλία κακῶς κεραμεύει, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Εἴπερ ἡ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπ' ἀγαθοῦ κεραμέως, « Πλάτ.

Κεραμεὼν, ῶνος (ὁ). σωρὸς κεράμων.

Κεραμήϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κεράμιον, [ἐκ τοῦ

Κεραμήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Κεράμειος.

Κεραμηΐς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ Κεράμειος.

;Κεραμία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραμεία.

Κεραμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεράμιον.

Κεραμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ κεραμίδας, κεραμιδόνω.

Κεραμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κέραμον ἡ κεραμέα, τσουκαλάδικος, κεραμιδάδικος.

Κεράμινος, η, ον, = Κεράμειος, πήλινος.

Κεράμιον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (κεράμινον)· κεραμιδοκόμματον· (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κέραμον ἢ οὐδ. τοῦ

;Κεράμιος, α, ον, = Κεράμειος.

Κεραμὶς, ίδος (ἡ), (ἐπιθ. ἐνν. γῆ) = Κεραμῖτις. » Ὅταν ἀμμώδης ἡ κεραμὶς ἡ κατακεκαυμένη τυγχάνῃ, « Θφρ. 2) (οὐσ.) κεραμίδα. » Κατέβαλέ τις ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα, « Θκ. 3) = Κεράμιον. » Εἰς μολιβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν κατεπόντωσεν, « Ἀθ.

Κεραμῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. ἐνν. γῆ) ἡ χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν κεράμου. » Ἡ γὰρ κεραμῖτις, φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνὴν, « Πλ. » Μέταλλον γῆς κεραμίτιδος, « Γαλ.

Κέραμον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (κεράμινον). (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, (ὅθ.) » Δεῖπνα κεράμῳ παντὶ χορηγούμενα ἀργυρῷ, « Ἀθ.

Κεραμοποιὸς (ὁ), = Κεραμεύς.

Κεραμοπωλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλεῖται ὁ κέραμος (τὰ πήλινα ἀγγεῖα).

Κεραμοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κεραμοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κέραμον (πήλινα ἀγγεῖα).

Κέραμος (ὁ), [κεράννυμι ἡ †ἔρα ἡ [πιθανώτ.] συγγ. τῷ Κέρας]. ἡ κεραμῖτις γῆ. » Σκεύη κεράμου πεποιημένα, « Ὑρωδ. 2) (συνήθ.) κάθε πήλινον ἀγγεῖον, πιθάρι, λαγύνι, κουμάρι κτλ., (ἰδιαιτ.) κεραμίδι. (ἐν γέν.) ἀγγεῖον. (ὅθ.) » Ὁ χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς κέραμος τῆς Κλεοπάτρας, « Ἀθ. 3) Π. (κατά τινα διάλεκτον τῶν Κυπρ.) δεσμωτήριον. (πιθανώτ.) πύργος κτισμένος ἀπὸ πλίνθους ὀπτὰς (τούβουλα). » Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας, « Ἰλ. Ε. 4) κεραμιδοκόμματον. » Κεράμῳ ϗ λίθοις βάλλειν, « Παυσ.

Κεραμουργὸς (ὁ), = Κεραμεὺς, κεραμοποιός.

Κεραμόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ κέραμον, κεραμιδόνω. » Κεραμώσει δὲ τὴν στέγην Λακωνικῷ κεράμῳ, « Ἐπγρφ. (καὶ μτνμ.) » Κεραμώσαντες τὸν ςρατὸν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων, « Ἰούλ. Ἀφρ. (ὅθεν:

Κεράμωσις, εως (ἡ). σκέπασμα μὲ κέραμον, κεραμίδωμα. 2) (συνκδχ.) τὰ κεραμίδια τῆς στέγης.

Κεραμωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ κέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραμον, κεραμιδωμένος ἢ· στρωμένος μὲ κεραμιδοκόμματα. ||. (οὐσ.) Κεραμωτὸν (τὸ), τὸ κορασάνι ἢ, ἔδαφος στρωμένον μὲ κορασάνι, (παρβλ. Κλιβανωτόν).

Κεράννυμι καὶ Κεραννύω [κεράω], Μ. κεράσω (πθ. πρκ. Κεκέρασμαι καὶ Κέκραμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκράθην). Σμίγω, ἑνόνω (κυρ. δύο ὑγρὰ καὶ ἰδιαιτ. κρασὶ καὶ νερὸν ὁμοῦ)· συγκερνῶ, μετριάζω. βάλλω κρασὶ καὶ νερὸν εἰς τὸ κροντῆρι κτλ., (συνκδχ. μὲ δοτ.) κερνῶ εἴς τινα νὰ πίῃ. (ἐν γέν.) χύνω. » Κέρασσε νέκταρ, « Ὀδ. Ε. » Κερῶντας οἶνον, « Ὀδ. Ω. » Σὺ πίε, σὺ κέρασον, « Ἐπκτ. (καὶ μσ.) » Οἴνου κρητῆρα κεράσσατο, « Ὀδ. Γ. (καὶ μὲ δοτ.) » Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο, « Ὀδ. Σ. » Λοῦεν ἐκ τρίποδος κεράσασα κατὰ κρατός τε ᾖ ὤμων, « Ὀδ. Κ. (καὶ πθ.) » Κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, « Ἀρςφ. » Λίμνην αἵματι κερασθεῖσαν, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη, « Θκ. » Ὥρας μετριώτατα κεκραμένας, « Πλάτ. (ᾖ τρπ.) » Πλοῦτον ἀρετᾷ κεκραμένον, « Πίνδ. » Μὴ πραέσιν ἤθεσι κεκραμένους, « Πλάτ.

Κεραννυτέον, σπν. θετ. τοῦ Κεράννυμι.

Κεραοξόος (ὁ), Π. ἀντὶ Κερατοξόος.

Κεραός, ή, όν, Π. ὁ ἔχων κέρατα. » Τράγος (» Βοῦς) —, « Θκρ., Ἐπγρ. 2) = Κεράτινος. » Τοῖχος —, « Καλλ.

Κεραοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κεροῦχος.

Κεράρχης, ου (ὁ), = Κερατάρχης.

Κεραρχία (ἡ), = Κεραταρχία.

Κέρας [συγγ. τῷ Κάρη ᾖ; Κείρω], ατος ἢ αος-ως (τὸ). κέρατον. » Ἐχόμενος τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, « Αξ. 2) (συνκδχ.) κέρατον δουλευόμενον (διὰ τοῦ πυρὸς) πρὸς κατασκευὴν διαφόρων πραγμάτων. » Ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἔστασαν ἠὲ σίδηρος, « Ὀδ. Τ. » Πύλαι αἱ μὲν κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι, « αὐτ. 3) (ἐν γέν.) σκεῦος κατεσκευασμένον ἀπὸ κέρατον, (ἰδιαιτ. δὲ) τόξον. » Κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτρην, « Θκρ. » Τοξότα, κέρᾳ ἀγλαὲ, « Ἰλ. Α. 4) ποτῆρι ἀπὸ κέρατον ἢ εἰς σχῆμα κέρατος. » Καὶ πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας, « Σοφ. (παρβλ. Ῥυτόν). 5) εἶδος αὐλοῦ ἢ σάλπιγγος, (ἄλλ.) Βυκάνη, (Γαλλ.) cor ἢ cornet (à bouquin). » Κέρατι αὐλεῖν Τυῤῥηνοὶ νομίζουσι, « Πλδ. ἐξ Ἀθ., (ὀθ. Κεραύλης). 6) (ἁλιευτ.), Ζ. Κέρσιμον. 7) (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι προέχει (ἐξέχει) ὡς ἂν κέρατον, ἄκρα, ἀγκωνή. » Ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου, « Γρφ. 8) = Κεραία. » Τὸ κέρας ἐτετρίγει, καὶ ἡμεῖς ᾠόμεθα προτονίζειν τὴν ναῦν, « Συν. » Τὰ κέρατα τῆς σελήνης, « Αξ. » Τοῦ σταυροῦ τὰ κέρατα, « Τρπρ. 9) εἶδος κατσαρώματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, σγουρόν, (ὀθ. Κεροπλάστης. Ἐδῷ ἀνάγουν τινὲς καὶ τὸ) » Κέρᾳ ἀγλαὲ, « Ἰλ. Α. 10) βραχίων (ἀπόῤῥοια) ποταμοῦ. » Ὠκεανοῖο κέρας, « Ἡσ., (ὅθεν καὶ ἀνεπλάττοντο κερασφόροι οἱ ποταμοί, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀπέσπασε τὸ κέρας τοῦ Ἀγελῴου). » Τριήρεις πλέουσαι ἐς Αἴγυπτον, ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας, « Θκ. 11) πτέρυξ στρατεύματος. » Ἐπὶ κέρως, » Κατὰ κέρας, « Τακτ., εἰς τὴν γραμμήν. » Ἐπὶ κέρας ἀνάγειν τὰς νῆας, « Ἡρ. 12) = Κερατίνη, εἶδος σοφίσματος. 13) (μτφορ.) ἰσχὺς, δύναμις· ὑπεροχὴ, (Γρφ.).

Κερὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κεραὸς, ἡ ἔχουσα κέρατα. 2) = Κεραΐς.

Κερὰς [κεράω], ἐπίῤ. Π. συγκεραστά. » Ἐκ δ' ἔχεεν κελέβην, μετὰ δ' αὖ κερὰς ἠφύσατ' ἄλλος, « Π., κατὰ τμσ. ἀντὶ Μετάκερας.

Κερασβόλος (ὁ, ἡ), [κέρας βάλλω]. (κατὰ λέξ.) ὁ κτυπήσας ἐπάνω εἰς κέρατον, (ὅθεν ἐπὶ ὀσπρίων) κακόβραστος (ἐπειδὴ οἱ χωρικοὶ ἐπίστευον ὅτι ἐγίνοντο τοιαῦτα ὅσα προσέβαλλον εἰς τὰ κέρατα τῶν βοῶν ἐν ᾧ ἐσπείροντο)· (μτφορ.) σκληρὸς, ἄκαμπτος, (παρβλ.) Ἀτέραμνος.

Κερασέα ἢ Κερασία (ἡ), = Κέρασος.

Κεράσιον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ κεράσου (τῆς κερασηᾶς), κεράσι.

Κέρασμα (τὸ), = Κρᾶμα, Κρᾶσις, μίγμα (ὑγρῶν), ποτὸν συγκερασμένον.

Κέρασος (ὁ καὶ μτγν. ἡ), δένδρ., ἡ κερασηά.

Κεραστὴς [κεράννυμι], οῦ (ὁ). ὁ κερνῶν (συγκερνῶν κτλ.). » Ζεὺς δὲ πάντων ἐςὶ κεραστὴς, « Ὀρφ.

Κεράστης, ου (ὁ). (ἐπίθ.) ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος. » Ἔλαφος —, « Σοφ., τοῦ ὀπ. ᾔξησαν ἐντελῶς τὰ κέρατα. » Ἔριφον ἤδη κεράστην, « Λογγ. ||. (οὐσ.) εἶδ. συκοφάγου κανθάρου ἢ σκώληκος ξυλοφάγου. 2) εἶδ. ὄφεως ὅςτις φαίνεται ὡς ἂν νὰ ἔχῃ κέρατα.

Κεραστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συγκερνᾶν.

Κεράστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κεράστης.

Κεραστὸς, ή, όν. Κεκραμένος, συγκερασμένος.

Κερασφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Κερασφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φέρων) κέρατα· κερατᾶς.

Κερατάρχης, ου (ὁ). (τακτ.) ἀρχηγὸς 32 ἐλεφάντων.

Κεραταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ κερατάρχου καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του σῶμα τῶν ἐλεφάντων.

Κεραταύλης, ου (ὁ), = Κεραύλης.

Κερατέα ἢ Κερατεία ἢ Κερατία (ἡ), δένδρ., ἡ ξυλοκερατηά.

Κεράτειος (ὁ, ἡ), = Κεράτινος ἢ Κερατοειδής.

Κερατίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων κέρατα· κερατᾶς.

Κερατίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, (μτφορ.) καταπονῶ, προσβάλλω. » Ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν, « Γρφ.

Κερατίνης, ου (ὁ). εἶδ. σοφίσματος (ψευδοῦς συλλογισμοῦ) δι' οὗ ἀποδεικνύει τις τὸν ἐναντίον του κερασφόρον, (» Ὃ οὐκ ἀπώλεσας ἔχεις· κέρατα οὐκ ἀπώλεσας· ἄρα κέρατα ἔχεις, «). » Οὐριςικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν, « Αρτ. » Κερατίναν ἢ σωρείτην, « Ακ.

Κεράτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κέρατον. » Ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις, « Ἀθ. » Κερατίνη (μετὰ καὶ χ. τοῦ) σάλπιγξ, « ἡ ἄλλ. Βυκάνη καὶ Κέρας. » Καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ, « Γρφ.

Κεράτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρας, κερατάκι. 2) (μτνμ. ἐπὶ φυτ.) λουβὶ, σπορυθήκη, (ὀθ. 3) (συνήθ.) τὸ ξυλοκέρατον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) χαροῦμπα ἢ χαροῦπι. 4) τὸ φυτὸν Βούκερας. 5) εἶδ. βάρους, τὸ γ'. τοῦ ὀβολοῦ, (Γαλλ.) silique, (κοιν.) κράτι.

Κερατὶς, ίδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερατίνης.

Κεράτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κερατίζω, κτύπημα μὲ τὰ κέρατα.

Κερατιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κερατίζων (κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα).

Κερατίτης, ου (ὁ) καὶ Κερατῖτις, ίτιδος (ἡ). ὁ ἔχων κέρατα (καὶ βτν.) λουβιὰ εἰς σχῆμα κέρατος. » Μήκων —, « Δσκρ., εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Γλαύκιον.

Κερατογλύφος (ὁ), = Κερατοξόος.

Κερατοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ διαφάνειαν) κέρατος. » Γωνία —, « Ἰώσ. » Χιτὼν ἢ » Ὑμὴν —, « Ἀνατομ., ἡ δευτέρα μεμβράνα τοῦ ὀφθαλμοῦ. 2) ἠχῶν ὡς ἂν κέρατον (5). » Ὁ τοῦ Ν ᾖ Μ ἦχος κερατοειδὴς, « Δ. Ἀλ.

Κερατοξόος (ὁ, ἡ). ὁ ξέων (πελεκῶν, δουλεύων) κέρατα· (ἰδιαιτ.) ὁ κατασκευάζων τόξα ἀπὸ κέρατα.

Κερατοπλήκτωρ, ορος (ὁ). ὁ πλήττων (κτυπῶν) μὲ τὰ κέρατα. » Ταῦρος —, « Κ. Μαν.

Κερατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κεράω.

Κερατοποιὸς (ὁ, ἡ), γρμτ. (ἀθλία) ἐξήγ. τοῦ Κεραοξόος.

Κερατόπους, οδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. οἱ πόδες εἶνε ἀπὸ κέρατον (καθὼς τοῦ ἀλόγου, τοῦ τράγου κτλ.), γρμτ. ἐξηγ. τοῦ Κεροβάτης.

Κερατουργὸς (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κεραοξόος.

Κερατοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὸ κέρατον. » Σκώληξ —, « Ἡσύχ.

Κερατοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κερασφορέω, [ἐκ τοῦ

Κερατοφόρος (ὁ, ἡ), = Κερασφόρος.

Κερατοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτρόνω (Ἐβγάζω) κέρατα, [ἐκ τοῦ

Κερατοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἀρχίζουν νὰ φυτρόνουν τὰ κέρατα. » Τὸν Διόνυσον κερατοφυῆ ἀναπλάττουσιν. « Ἀθ.

Κερατόφωνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἡ φωνὴ (ὁ ἦχος) ὁμοιάζει τὴν φωνὴν τοῦ κέρατος. » Μάγαδις —, « Ἀθ.

Κερατόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (Σκληρύνω ὡσὰν τὸ) κέρατον.

Κερατώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κερατοειδής.

Κερατὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἐκ κεράτων κατεσκευασμένος βωμὸς τοῦ ἐν Δήλῳ Ἀπόλλωνος.

Κερατωνία (ἡ), = Κερατέα.

Κερατῶπις, ιδος (ἡ). ἡ ὁμοιάζουσα ὡς ἂν νὰ ἔχῃ κέρατα, » Μήνη —, « Μανέθ.

Κεραύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν (σαλπίζων) μὲ τὸ κέρατον, λαλῶν τὸν κεράτινον αὐλόν.

Κεραυλία (ἡ). τὸ λάλημα (ὁ ἦχος) τοῦ κερατίνου αὐλοῦ, ἡ διὰ τοῦ κέρατος αὔλησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεραύνειος (ὁ, ἡ), = Κεραύνιος.

Κεραυνίας, ου (ὁ). κεραυνωμένος, κεραυνοκτυπημένος. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος) εἶδ. πολυτ. πέτρας (τὴν ὁπ. ἴσως ἐνόμιζον, καθὼς καὶ τώρα πολλοὶ νομίζουν ὅτι πίπτει μὲ τὸν κεραυνὸν καὶ ἐπμ. [κατὰ τὴν συνήθη περὶ τὰ τοιαῦτα συνέπειαν] ὅτι φορουμένη τὸν ἀποτρέπει).

Κεραύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεραυνός· (ἰδιαιτ.) σημεῖόν τι (ἄλλ. Ὀβελὸς) μὲ τὸ ὁπ. ἐσημείωνον οἱ κριτικοὶ τὰ διεφθαρμένα χωρία.

Κεραύνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ ἢ ὡπλισμένος μὲ) τὸν κεραυνόν. » Ζεὺς —, « Ἐπγρ., Ἀρςτ. » Φλὸξ κεραυνία, « Αἰσχλ. » Κεραύνιος (λίθος), « Γαλ., ὁ ἄλλ. Κεραυνίτης. ‖. (οὐσ.) Κεραύνιον (τὸ), τὸ ὕδνον (διότι, καθὼς λέγουν, αὐξάνει ἐξ αἰτίας τοῦ κεραυνοῦ). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κεραυνόβλητος. » Καπανέως κεραύνιον δέμας, « Εὐρ. (ὄθ. καὶ τὰ) » Κεραύνια ὄρη, « Γεωγρφ.

Κεραυνίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου, (ἄλλ.) Κεραυνίας. » Ἀντὶ κεραυνίου (ἴσ. διορθ. κεραυνίτου) λευκογραφὶς, « Γαλ.

Κεραυνοβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Κεραυνόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ βληθεὶς (κτυπηθεὶς) ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐμβρόντητος.

Κεραυνοβολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ῥίπτω κεραυνούς· (μτβτ.) κτυπῶ μὲ ἢ ὡσὰν μὲ κεραυνόν

Κεραυνοβολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κεραυνοβόλησις.

Κεραυνοβόλιον (τὸ). τόπος ὅπου ἔπεσε κεραυνός. 2) πέσιμον κεραυνοῦ (;).

Κεραυνοβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κεραυνοβολῶν· (προπαροξ.) = Κεραυνόβλητος.

Κεραυνοβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ βροντῶν ϗ κεραυνοβολῶν. » Ζεὺς —, « Ἀρςφ.

Κεραυνομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος διὰ τῶν κεραυνῶν.

Κεραυνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [κεραυνὸς, πλήσσω], = Κεραυνόβλητος.

Κεραυνὸς (ὁ), [κείρω, αὔω;]. ἀστραποπελέκι, (καὶ κοιν.) ἀστροπελέκι.

Κεραυνοσκοπεῖον (τὸ). μηχανὴ τοῦ θεάτρου διὰ τῆς ὁπ. ἐφαίνετο ὡς ἂν νὰ πίπτῃ κεραυνός. 2) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. παρετήρουν τοὺς κεραυνούς.

Κεραυνοσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῶν κεραυνῶν καὶ ἡ ἐκ τούτου μαντεία.

Κεραυνοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἢ κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν κεραυνόν.

Κεραυνοφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ λάμψιν κεραυνοῦ.

Κεραυνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὸν κεραυνόν.

Κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ κεραυνόν.

Κεραύνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κεράω-ῶ, Μ. άσω, Π. σχηματίζω τι (κυρτὸν) εἰς εἶδος κέρατος. » Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι σελήνην, « Ἀρ. 2) (Τακτ.) ςέκομαι εἰς τὸ κέρας (εἰς τὴν πτέρυγα) τοῦ στρατεύματος.

Κεράω-ῶ [κέρας], Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κεραννυμι.

;Κεράω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κεράσω, μέλλ. τοῦ Κεράννυμι.

Κεραὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σχῆμα κεράτων. » Σελήνη —, « Μανέθ.

†Κερβολέω-ῶ [κῆρ, βάλλω], Μ. ήσω, = Σκερβολέω, Κερτομέω.

Κερδαίνω, Μ. κερδανῶ ἢ κερδήσω ϗ μσ. κερδήσομαι (πρκ. Κεκέρδηκα ἢ Κεκέρδακα). Κερδίζω, ὠφελοῦμαι· ἀπολαμβάνω (ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ).

Κερδαλέη (ἡ), ἴδε Κερδαλῆ.

Κερδαλέος, έα, έον. (ἐπὶ πραγμ.) Ὁ φέρων (προξενῶν) κέρδος, ἐπικερδὴς, ὠφέλιμος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) πανοῦργος, ἠξεύρων νὰ κερδίζῃ (νὰ ὠφελῆται)· φρόνιμος.

Κερδαλεότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κερδαλέου (ἀνθρ.), ἐπιτηδειότης εἰς τὸ κερδίζειν, πανουργία· φρόνησις.

Κερδαλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κερδαλέος, πανοῦργος· φρόνιμος.

Κερδαλέως, ἐπιρ. Μὲ τρόπον κερδαλέον (ἐπικερδῆ). » Ἀθηναίους ἑλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς κερδαλέως, « Θκ.

Κερδαλῆ (ἡ), (κατὰ κρα-ἐκ τοῦ Κερδαλέη), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα τῆς ἀλώπεκος (κερδοῦς), Ἀλωπεκῆ.

†Κερδάλη (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κερδώ.

Κερδαντέον, θετ. τοῦ Κερδαίνω.

Κερδαντὴρ (ὁ), Π. φιλοκερδής.

Κερδαντὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ κερδήσῃ (ν' ἀπολαύσῃ).

Κερδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρδος, μικρὸν (εὐτελὲς) κέρδος.

†Κερδεία (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Φιλοκέρδεια ἢ πονηρία, (κοιν.) ἀλεπουδιά.

Κερδέμπορος (ὁ), Π. ὁ προξενῶν κέρδος εἰς τοὺς ἐμπόρους, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

†Κερδητικὸς, ἡ, όν, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κερδαλέος.

†Κερδία (ἡ), = Κερδεία.

Κέρδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κερδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) ἀντὶ Κερδαλεώτερος, -ώτατος, ἐπικερδέςερος, -έςατος, ὠφελιμώτερος, (ἐπὶ ἀνθρ.) πανουργότερος· (φρονιμώτερος), -ώτατος. » Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, « Ὀμ., καλλιώτερον, προτιμότερον.

Κερδογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι (γυναῖκα) διὰ κέρδος.

†Κέρδον (τὸ), γλσ. τὸ φυτὸν Στρούθιον, (Λατ.) gerdius.

Κέρδος [ἔρδω], εος-ους (τὸ). τὸ προσγινόμενον ὄφελος, ἀπόλαυσις (χρηματικὴ), διάφορον, (παρβλ. Ἔργον). (Π.) πανουργία, τέχνασμα, ςρατήγημα· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Πολλοὶ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, « Ὀδ. Ψ.

Κερδοσυλλέκτης, ου (ὁ). ὁ συλλέγων κέρδη, θησαυρίζων.

Κερδοσύνη (ἡ), Π. = Κερδαλεότης.

Κερδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κέρδος, ἐπικερδής.

Κερδύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρδος, Κερδάριον.

Κερδὼ [κέρδος], όος-οῦς (ἡ). ἡ ἀλώπηξ. 2) (σπντ.) ἡ νυφίτσα.

Κερδῷος, α ἢ ος, ον, Π. πανοῦργος ὡς ἡ ἀλώπηξ (κερδώ). κερδοῦς (ἀλώπεκος) ἴδιος. » Κεύθει κερδῴην ἔνδοθε δουλοσύνην, « Γργ. 2) ἔφορος τοῦ (ἐμπορ.) κέρδους. » Ἑρμῆς —, « Ακ.

Κέρεα (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Κέρατα.

Κερεαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κεραλκής.

Κερέειν, Ἰων. ἀντὶ Κερεῖν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κέρθιος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (δρυοκολάπτου) τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει εἰς τὰ δένδρα, (Γαλλ.) grimperau.

Κερκέτης [κέρκος], ου (ὁ). εἶδος μικρᾶς ἀγκύρας ἡ ὁποία ἐχρησίμενε καὶ ὡς ὅπλον ἐν καιρῷ ναυτικῆς συμπλοκῆς, (παρβλ. Δελφίς).

Κερκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κερκίς.

Κερκιδοποιϊκὴ καὶ Κερκιδοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ Κερκιδοποιοῦ.

Κερκιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (τὰς ὑφαντικὰς) κερκίδας.

Κερκίζω, Μ. ίσω. Ὑφαίνω ἢ κτυπῶ τὸ πανὶ μὲ τὴν κερκίδα.

;Κερκιθαλλὶς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ ἢ ἀγριόπαππιας), (Γαλλ.) cercelle.

Κερκὶς [κρέκω], ίδος (ἡ). ἡ σαγίττα ἢ τὸ κτένι (ἢ σπάθη) τοῦ ὑφάντου· (συνκδχ.) πανὶ, ὕφασμα. » Κερκὶδ' Ἠδωνῆς χερὸς, « Εὐρ. » Κερκίδος φωνὴ, « Ἀρςτ., τὸ ὕφασμα τῆς Φιλομήλας. 2) κτένι τοῦ κεφαλιοῦ, διαλυςῆρι. 3) (μτνμ.) παλοῦκι· ξύλον διὰ ἀνακάτωμα. (γεωργ.) = Ἔνδρυον. 4) τὸ πλῆκτρον τῶν ἐντατῶν μουσικῶν ὀργάνων, δοξάρι ἢ (Τουρκ.) μισδράπι. 5) (ἀνατομ.) τὸ μεγάλον κόκκαλον τῆς κνήμης τοῦ ποδὸς, (κοιν.) καλάμι, (Λατ.) radius, (παρβλ. Περόνη).

6) μέρος τι (τῶν βάθρων) τοῦ θεάτρου, (Λτν.) cuneus. » Δεῖν ἐνταῦθα περὶ τὴν κερκίδα ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας, « Ἀλεξ. (ἐν Γυναικοκρατ.). 7) (μθμτκ.) ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν ἐκτεινομένη γραμμὴ, ἡ ἡμιδιάμετρος τοῦ κύκλου, (ἢ πιθανώτ.) ἡ σχηματιζομένη ἀπὸ δύο τοιαύτας γραμμὰς ἀκτὶς (καθότι τῷ ὄντι ἡ ὑφαντικὴ κερκὶς ἔχει τὸ σχῆμα δύο τοιούτων ἀκτίνων ἡνωμένων κατὰ τὰς βάσεις). 8) εἶδ. αἰγείρου (λεύκου), (Γαλλ.) tremble, (διὰ τὸ πυραμιδοειδὲς σχῆμά του ἢ τὸν ἦχον τῶν φύλλων του· ἢ διότι ἀπ' αὐτοῦ κατεσκευάζοντο αἱ ὑφαντικαὶ κερκίδες). » Τώ μοι ἀνεδραμέτην ἅτε κερκίδες, « Ἐτυμολ.

Κέρκισις, εως (ἡ). τὸ κερκίζειν (ὑφαίνειν ἢ κτυπᾷν τὸ πανὶ μὲ τὴν κερκίδα).

Κερκιστικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κερκίζειν, ὑφαντική.

Κερκίων [κέρκω ἢ κρέκω], ονος (ἡ) καὶ

;Κερκοκορώνη (ἡ), εἶδος πτηνοῦ μεταβατικοῦ.

Κερκοπίθηκος (ὁ). μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν (κέρκον), (κοιν.) σεμπέκα (ἀπὸ τοῦ τόπου Quebec).

;Κερκορώνη (ἡ), (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κερκοκορώνη.

Κέρκος (ἡ), [κίρκος ἢ ἕρκος]. ἡ οὐρὰ τῶν ζώων. 2) (μτνμ.) τὸ χέρι (πιάσιμον) τῶν ἀγγείων. 3) εἶδος ἐντόμου ἢ μυὸς ἢ (;) ὄρνιθος ἀμπελοφθόρου. 4) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς, (παρβλ. Οὐρά). 5) εἶδος τρίποδος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κέρκουρος ἡ ;Κερκοῦρος (ὁ), [κέρκος, κείρω]. εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου μὲ κωπιά. (Τῆς περιφήμου τριήρους τοῦ Ἱέρωνος τὸ ἐφόλκιον ἦτον) »Κέρκουρος τρισχίλια τάλαντα δέχεσθαι δυνάμενος,« Ἀθ. (εἰς σχόλιον δέ τι τῆς Ἀνθολογ. φέρεται ὅτι) »Λέμβιον καὶ Κερκούριόν εἰσιν ὀνόματα μικρῶν καραβίων, τῶν παρ' ἡμῖν σανδαλίων.« 2) εἶδος ἰχθύος.

Κερκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν (κέρκον).

Κέρκω, Π. σπντ. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Κρέκω.

Κερκώπειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κέρκωπα, ἴδιος κέρκωπος, (συνκδχ.) ἀπατηλός, πανοῦργος, δόλιος.

Κερκώπη (ἡ), [κέρκωψ], εἶδος τέττιγος ἢ ἀκρίδος (μὲ οὐράν). »Κερκώπης λαλιστέρα,« Λθ.

Κερκωπίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ὡς κέρκωψ, πιθηκίζω· (συνκδχ.) δολιεύομαι ἢ ἀσελγαίνω.

Κέρκωσις, εως (ἡ). πρήξιμόν τι συμβαῖνον περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας.

Κέρκωψ [μεγεθυντ. τοῦ κέρκος], ωπος (ὁ), εἶδος μεγάλου κερκοπιθήκου· (συνκδχ.) ἄνθρωπος πανοῦργος ἢ ἀσελγής. 2) = Κερκώπη.

Κέρμα (τὸ), [κείρω]. (κατὰ λέξ.) τμῆμα, κοψίδι· (συνήθ.) ψιλὴ μονέδα, νόμισμα. (πλθ.) χρήματα, ἄσπρα. »Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων,« Ἀρςφ.

Κερματίζω, Μ. ίσω. Κόπτω εἰς κέρματα, κομματιάζω· διαιρῶ. (ὅθ.) ἀλλάζω μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα, (κοιν.) χαλνῶ δραχμὴν κτλ.

Κερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρμα.

Κερματιστὴς [κερματίζω], οῦ (ὁ), = Κολλυβιστὴς, Ἀργυραμοιβός, (Τουρκ.) σαῤῥάφης. »Καὶ τῶν κερματιστῶν (οὓς εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ καθημένους ὁ Ἰησοῦς) ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψεν,« Εὐαγγ.

Κερμοδότης, ου (ὁ) = Κερματιστής.

Κέρνος (ὁ) καὶ

Κέρνον ἡ Κέρνος, εος-ους (τὸ), [κεράννυμι]. πήλινόν τι πλατὺ ἀγγεῖον μὲ πολλὰ χωρίσματα (κοτυλίσκους) περιέχοντας διάφορα προϊόντα τῆς γῆς τὸ ὁποῖον ἐφέρετο ἐν πομπῇ εἰς τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων. 2) ἴδε Κυνόλοφα.

Κερνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Κερνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸ κέρνον (τὸ ἱερὸν σκεῦος) εἰς τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων.

Κεροβάτης, ου (ὁ), Π. = Κερατόπους. »Πὰν —,« Ἀρςφ.

Κεροβόας, ου (ὁ), ὁ ἠχῶν ὡσὰν τὸ κέρατον. »Αὐλὸς —,« Ἐπγρ., ὁ Φρύγιος.

Κερόδετος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος (δεμένος) ἀπὸ κέρατον ἢ κέρατα. »Τόξον —,« Εὐρ.

Κεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κερατοειδής.

Κερόεις, εσσα, εν, Π. Κερασφόρος ἢ Κερατοειδής. »Αὐλὸς —,« Καλλ., ὁ κεράτινος ἢ = Κεροβόας. (καταχρ.) »Ὄχος —,« αὐτ., ὄχημα συρόμενον ὑπὸ κερασφόρων ζώων (ἐλάφων).

Κεροίαξ [κέρας, οἴαξ], ακος (ὁ), ὁ ἄλλ. Κεραιοῦχος κάλως, τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὁποίου διευθύνεται ἡ κεραία τοῦ πλοίου.

Κεροπλάστης [κέρας, πλάσσω], ου (ὁ), Π. ὁ σχηματίζων (σχηραίνων πρὸς καλλωπισμὸν) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

Κερόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κώπην (λαβὴν) ἐκ κέρατος. »Ξίφος —,« Λξ.

Κερόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος (δουλευμένος) εἰς εἶδος Μωσαϊκοῦ μὲ ποικιλοβαφῆ λεπτότατα τμήματα κέρατος.

Κεροτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τύπτω (Κτυπῶ) μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, Κερατίζω. »Ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι.. ᾤχοντ' ἄφαντοι,« Αἰσχλ.

Κερουλὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα οὖλα (στρημμένα) κέρατα. »Αἶξ —,« Θκρ. (ἄλλ. ἀνάγν.

Κερουλκὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη, »Αἶξ —,« Θκρ. (ἐν γένθηλ. τοῦ

Κερουλκὸς (ὁ, ἡ), (ἐνεργ.) = Κεραελκής. 2) ὁ ἕλκων τὸ κέρας (τὴν κεραίαν) τοῦ πλοίου. »Κάλως —,« Λξ., ἴδε Κεραιοῦχος. 3) ὁ σύρων τὸ κέρας (τὸ τόξον), (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.) 4) (πθ.) Π. ὁ συρόμενος (τεντονόμενος) ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας (τὰ κέρατα). »Τόξον —« Εὐρ.

Κερουτίας, ου (ὁ), = Κερατίας, (συνκδχ.) ἀλαζών, ἀπρόσιτος.

Κερουτιάω-ῶ, Μ. άσω. Προτείνω (Φοβερίζω μὲ) τὰ κέρατα· (μτφορ.) ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, ἴδε καὶ Κορυνιάω.

Κερουχὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κεροῦχος (ὁ, ἡ), = Κερασφόρος. 2) = Κεραιοῦχος (κάλως).

Κεροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κερασφόρος.

Κερόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσὰ ἢ χρυσωμένα κέρατα.

Κερόω κατ' ἐπένθ. τοῦ ο ἀντὶ Κεράω.

Κέρσαι, Π. Αἰολ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κέρσιμον (τὸ). τὸ περιτιθέμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁρμιᾶς ἢ τῆς καλαμηᾶς τῶν ἁλιέων κέρατον (τὸ μὲν ἵνα προφυλάττηται ἀπὸ τὰ ὀδόντια, τὸ δὲ ἵνα μὴ τσακκίζηται ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ ψαριοῦ), (γράφεται καὶ Γέρσιμον καὶ Γέντιμος, κατὰ διάλεκτ.).

;Κερτόμεος (ὁ, ἡ), σπντ. ἀντὶ Κερτόμιος.

Κερτομέω-ῶ [κέρτομος], Μ. ήσω. Ἐγγίζω κατάκαρδα μὲ πικροὺς λόγους (μὲ σαρκασμούς, μὲ ὕβρεις), λοιδορῶ, κακολογῶ, χλευάζω, περιπαίζω. »Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με,« Αἰσχλ.

Κερτόμημα (τὸ), = Κερτομία καὶ

Κερτόμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κερτομέω, βρίσιμον, ἀτίμασμα (ἔγγιγμα) μὲ πικροὺς λόγους, χλευασμός, περίπαιγμα.

Κερτομία (ἡ). πικρὸς (ἐγγικτικὸς) λόγος, βρισιά, λοιδορία.

Κερτομίας, ου (ὁ). ὑβριστής, λοίδορος.

Κερτόμιος καὶ

Κέρτομος (ὁ, ἡ), Π. [κῆρ, τέμνω]. (κυρ. λόγος) ἐγγικτικός, πικρός, χλευαστικός, ὑβριστικός, (κοιν.) σφάζων (καίων) τὴν καρδιάν. »Κερτομίοις ἐπέεσσιν,« Ὁμ. (καὶ ὡς οὐσ.) »Κέρτομα βάζειν,« Ἡσ., (παρβλ. Δακέθυμος). 2) τερπνός, εὐφρόσυνος, ἀςεῖος. »Χαρὰ (»Ἁρμονία) —,« Εὐρ., Ἐπγρ. »Θυσίῃσί τε τὰ ἀγάλματα καὶ χοροῖσι κερτόμοισι ἱλάσκοντο,« Ἡρ. »Μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου,« (Δέλ. παρὰ) Σδ.

Κερχαλέος [κέρχω], η, ον, Ιων. (κυρ. ἐπὶ ἤχου) τραχύς, βραγχώδης. »Ἀπόχρεμψις πυώδης, βῆξ κερχαλέη περὶ φάρυγγα καὶ ῥεγχώδης,« Ἱππκρ.

Κερχάω-ῶ, Μ. ήσω. = Κέρχω, ἐκπέμπω ἦχον (ὁμιλῶ μὲ φωνὴν) βραγχώδη.

Κερχναλέος, η, ον, Ιων. = Κερχαλέος.

Κερχνασμὸς (ὁ). τραχύτης (κυρ. τῆς φωνῆς), βραχνάδα, βράχνιασμα, [ἐκ τοῦ

Κερχνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Κερχάω.

Κέρχνη, ης καὶ

Κερχνηΐς, ηΐδος καὶ (κρσ.) Κερχνῆς, ῆδος (ἡ), εἰδ. ὀρνέου (ἴσως διὰ τὴν βραγχώδη του φωνὴν), (χυδ.) ἀνεμογάμης, (Γαλλ.) crécerelle, (παρβλ. Κεγχρηΐς καὶ Κίρκος).

Κερχνὸς, ὴ, ὸν, = Κερχνώδης, ξηρὸς, τραχύς.

Κέρχνος (ὁ), [κέρχω]. τραχύτης (κυρ.) τοῦ λάρυγγος, (ἐπμ.) τῆς φωνῆς, βραχνάδα. »Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται,« Σοφ. »Ὥσπερ τῶν ἐμέτων αἱ ναυτίαι προηγοῦνται, τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ βήττειν τὸ κέρχνειν· καὶ μέν γε καὶ ὥσπερ ἐναυτίασαν μέν τινες, οὐκ ἔμεσαν δέ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ μὲν κέρχνος αὐτοῖς ἐγένετο, βῆξ δὲ οὐκ ἠκολούθησε, διὰ σμικρότητα τῆς αἰτίας,« Γαλ. 2) (κατὰ μετάθ. στοιχ.) = Κέγχρος (ὄσπριον ἢ ἄμμος μεταλλείου).

Κερχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κερχνὸν, τραχύνω. πλουμίζω μὲ λεπτὰ (κεγχροειδῆ) ἀνάγλυπτα τορεύματα, (ὅθεν οἱ Κερχνωτοὶ πίνακες, καὶ τὰ Κερχνωτὰ ποτήρια).

Κέρχνω, = Κέρχω.

Κερχνώδης, εος (ὁ, ἡ). κερχνὸς (ὁπωσοῦν), βραχνός. »Αὐτοί τε δύσπνοι γίγνονται καὶ κερχνώδεες· ἧσσον γὰρ εὐρυχωρίην ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ προπέμπουσαι,« Ἱππκρ. 2) κέρχνου (βράγχους) πρόξενος. »Βρώματα λιπαρὰ καὶ κερχνώδεα,« Ἱππκρ., (τὸ ὀπ. ἑρμηνεύων ὁ Γαλ. λέγει εἶναι »Ὅσα βρώματα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, βραχεῖαν βῆχα κινεῖ, [καὶ προσθέτε] τοῦτο ἕπεσθαι τοῖς λιπαροῖς καὶ ὀξέσι καὶ δριμέσι,«).

Κέρχνωμα (τὸ). (ἐν γέν.) τραχύτης, (ἰδιαιτ.) βραχνάδα. 2) ἡ πλουμιστὴ περιφέρεια ἀσπίδος ἢ ἀγγείου, (ἴσ. καὶ) ὁ χαρακωτὸς γῦρος τῶν νομισμάτων.

Κερχνωτὸς, ὴ, όν. (ἐπὶ νομισμάτων κλπ.) Πλουμιστὸς, χαρακωτός, (ἴδε Κερχνόω).

Κέρχω [συγγ. τῷ κάρφω καὶ κρέκω], Μ. κέρξω. Ξηραίνω, τραχύνω, (κυρ. ἐπὶ φων.) βραχνιάζω. »Τὰ σίαλον ἐν τῇ φάρυγγι δοκέει ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτὸν,« Ἱππκρ. (καὶ οὐδ.) »Βῆξ ξηρὴ, καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν,« αὐτ. (ἢ πθ.) »Κέρχεται (»Κέρχνεται) ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαροῦ,« αὐτ., (ἴδε καὶ Κέρχνον).

;Κερχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κερχνώδης.

Κερῶ, εῖς, εῖ, μέλλ. τοῦ Κείρω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κερῶ, ᾷς, ᾷ, ἴδε Κεράω.
Κερῳδός (ὁ), [κέρας,ᾄδω], = Κεραύλης.
†Κερώκωπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερόκωπος.
Κερωνέα καὶ Κερωνία (ἡ), = Κερατέα, Κερατωνία, ξυλοκερατηά.
Κέρωνται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεράω, Κεράννυμι.
Κερώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κερατίνους ὄνυχας (χηλάς). « Πὰν —, « Διονύσ.
†Κερωτυπέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεροτυπέω.
Κέσκετο, Π. ἀντὶ Ἔκειτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κεσκίον (τὸ). στουππὶ ἢ σκουλί (;) τοῦ λιναριοῦ. « Ἢ ταῖσι μηλολόνθαις ἅμμα' ἐξάπτων τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται, « (Πρώδ. παρὰ) Στβ.
Κεστός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Κεντητός. ‖. (ὡσ. ἐνν. ἱμὰς) ζώνη ἀπὸ τομάρι κεντημένον, (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ περίφημον ζωνάρι τῆς Ἀφροδίτης, (ὈΘ. ἐν γέν.) θέλγητρον.
Κέστρα, ας (ἡ), = Κέστρον, σουβλί. 2) αφρὶ σουβλερὸν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν, (ὈΘ. 3) εἶδ. ὅπλου, (Τηρκ.) κιουλεῦγκι. « Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάγιν ἤλαυνε παίων, « Σοφ. 4) (μτνμ.) εἶδ. ὑψηρίου, (ἄλλ.) Σφύραινα, (ἴσ.) ἡ σφυρίδα. « Κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν, « Ἀρχφ.
Κεστραῖος (ὁ), = Κεστρεύς.
†Κεστρέα (ἡ), σχλ. ἀντὶ Κέστρα (ὀψάρ.).
Κεστρεύς, έως (ὁ), εἶδ. ἰχθ., μεγάλος ἢ πελαγήσιος κέφαλος, (ἐπειδὴ δὲν τρώγει κρέας ἀλλὰ τρέφεται μὲ ἄδειον χόμαχον, ἐπωνομάσθη) Νῆστις, (ὈΘ. μτφρ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀχόρταγος, λαίμαργος ἢ, ψαφῶν τῆς πείνας, (ὅθεν:
Κεστρεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι νηστικὸς (σὰν τὸν κεστρέα), ψοφῶ τῆς πείνας.
Κεστρινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Κίστρινος (ὁ), = Κεστρεύς. « Κεστρίνων τεμάχη, « Ὑπερίδ. (ὁ δὲ Φώτιος λέγει) « Σκεπτέον δὲ εἰ διαφέρει κεστρέως.
Κιστρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τὸ φυτὸν κέστρον.
Κέστρον (τὸ), [κεντέω]. ἐργαλεῖον σιδηροῦν (σουβλὶ ἢ τρυβέλι) μὲ τὸ ὁπ. δουλεύουν τὸ φ(λδισι Χρ. 2) εἶδ. ὅπλου, (Τουρκ.) κιαλεῦγκι. 3) εἶδ. φυτοῦ (Λατ. μπετόνικας), (ἄλλ.) Ψυχότροφον (« Ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τόποις, « Δακρ.).
Κέστρος (ὁ), = Κέστρον. 2) καρπὸς ἀκόμην ἄζετος (ἀσχημάτιστος). 3) τραχύτης ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν (;) 4) = τῷ
Κεστροσφενδόνη (ἡ), εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς διὰ τῆς ὁπ. ἐσφενδόνιζαν βέλη καὶ λίθους, (ἴδε Λίϐ. ΜΒ'. 65).
Κεστροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιστάτης τῶν πολεμικῶν κέστρων (4).
Κεστρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Δουλεύω (Σκαλίζω) μὲ τὸ κέστρον. 2) κάμνω τι σουβλερὸν ὡς κέστρον.
Κίστρωσις, εως (ἡ). σκάλισμα (ζωγράφισμα) ἐπάνω εἰς μέταλλον μὲ τὸ κέστρον, (Τουρκ.) μουσάκι.
Κεστρωτός, ἡ, όν. Τοῦ ὁπ. ἡ ἄκρα ἐσκληρύνθη διὰ τοῦ πυρὸς, σουβλερός.
Κευθάνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Κεύθω.
Κεῦθμα (τὸ) καὶ
Κευθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ
Κευθμών, ῶνος (ὁ), Π. [κεύθω]. κρυφὸς τόπος, ἄδυτον (ναοῦ)· κρύφτρα, κρυψιῶνα· τρύπα (φωλεὰ) θηρίου· ὑπόγειον, σπήλαιον· χάσμα, βάραθρον, καταϐόθρα. ᾅδης.
Κευθμωνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ὀπαδεῖν ἀσμένως εἰς) τοὺς κευθμῶνας. « Δαίμων—, « Συν.
Κεῦθος, εος-ους (τὸ), Π. = Κευθμών.
Κεύθω [συγγ. τῷ Κύω], Μ. κεύσω (ἀόρ. Ἔκυθον, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκευθα καὶ Κέκυθα καὶ πθ. Κέκευθμαι), Π. κρύπτω (περιέχω) ἐντός μου· (τρπ.) φυλάττω τι κρυφὸν (μυστικὸν) ἀπό τινος· (μσ. ἢ ἀμτϐτ.) εἶμαι κρυμμένος (ϐαμμένος, χωμένας) πουθενά. « Αἰσχύλων τόδε κεύθει μνῆμα, « Ἐπγρ. « Οὐκέτι κεύθετε θυμῷ ϐρωτὼν οὐδὲ ποτῆτα, « Ὁδ. Σ., δὲν ἠμπορεῖτε νὰ κρατηθῆτε πλέον ἀπὸ τὸ πολὺ φαγεῖ καὶ πιοτόν. « Ἄλλο μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, « Ὅμ., (καὶ μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) « Ὅσσα πεύθομαι, δαήσεαι οὐδέ σε κεύσω, « Ὁδ. Γ. (καὶ ἀμτϐτ.) « Θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς, « Σοφ. « Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ Ἀΐδι κεύσομαι, « Ἰλ. Ψ.
Κεφαλαία (ἡ). σφοδρὸς καὶ χρονικὸς κεφαλόπονος.
Κεφάλαιον (τὸ), σπν. καὶ Π. ἡ Κωμ. ἀντὶ Κεφαλή. « Κεφάλαιον ῥαφανίδος, « Ἀρχφ. 2) (συνήθ. μτνμ.) κώχη (ἀγκωνὴ) κτιρίου. « Ἐπειδὰν δὲ ὑπερϐάλωσιν (οἱ ἱππεῖς διελαύνοντες) τὸ κεφάλαιον τοῦ θεάτρου, « Ξεν. (Ἱππαρχ. γ', 7), (ὈΘ. 3) (συχνότ.) ἡ κορωνὶς τοῦ ἄνω, ὁ ἀθέρας, τὸ ἄκρον ἄωτον. « Ἐπιτιθέναι ὥσπερεὶ κεφάλαιον τοῖς ἔργοις, « Πλ. « Ὥσπερ τι κεφάλαιον ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, « αὐτ. « Ὅ,τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν, « αὐτ. 4) ἡ τοκιζομένη ποσότης, (Ἰταλ.) τὸ καπιτάλε. « Ὡς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον, μήτε κεφάλαιον, « Πλ. « Τὰ χρήματα κεφάλαια καλεῖται, « Ἀρτμδρ. « Ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην, « Γρφ. (Πρξ. Ἀπος. Κϑ', 18:). 5) τὸ ἄθροισμα (ἡ σοῦμμα) διαφόρων ἀριθμῶν. « Καὶ κεφάλαιον ποιήσας, « Θρρ.. 6) (μτφρ.) τὸ οὐσιωδέστερον (τὸ κυριώτερον) μέρος τῆς ὁμιλίας (τῆς ὑποθέσεως), ὁ καθαυτὸ σκοπὸς, τὸ τέλος, τὸ συμπέρασμα. (« Τὸ κεφάλαιον τῆς ὀργῆς, « Λκ. « Πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν οὐ γινώσκειν ὅτι κτλ., Θκ. « Κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφὴν, « Πλάτ. 7) ἡ ἐπιτομὴ (περίληψις, συγκεφαλαίωσις) τῶν εἰρημένων. « Βούλομαι δὲ καὶ ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονευτέρως ἔχῃ, « Ξεν., (ὅθεν 8) γνωμικὸν, ἀπόφθεγμα, (Ῥτρ.) κοινὸς τόπος. « Ἐν δὲ τούτῳ (τῷ πρὸς Νικοκλέα λόγῳ) διαλύτας καὶ χωρίσας, καὶ ὥσπερ τὰ λεγόμενα κεφάλαια ποιήσας, πειρῶμαι διὰ βραχέων ἕκαστον ὧν συμϐουλεύω φράζειν, « Ἰσκρ. « Τῷ κεφάλαιον εἰπόντι ἀντειπεῖν τὸ ἑτέρου ποιητοῦ τινος, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην, « Ἀθ. « Ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδη, « αὐτ. 9) (μτγν.) τμῆμα (μέρος συγγράμματος, (καὶ παρὰ τῆς ἐκκλησ.) ἐϐδόμιον, παράγραφος. « Τίτλος διαφέρει κεφαλαίου. Καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος ἔχει τίτλους ξϑ', κεφάλαια τνέ, « Σϑ. « Τὰ τέσσαρα εὐαγγέλιά εἰσι κεφαλαίων ρξϐ, « Ἐπιφάν. ‖. (ἀντὶ ἐπ ῥ.) « Κεφάλαιον, « « Ἐν (« Ἐπὶ) κεφαλαίῳ. « Ἐν κεφαλαίοις. « Ἐπὶ κεφαλαίων, « Λξ., ἀντὶ Κεφαλαιωδῶς, ἐν περιλήψει, [ἐκ τοῦ
Κεφαλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ θεωρούμενος (χρησιμεύων) ὡς κεφαλή, σημαντικὸς, (μτφρ.) οὐσιώδης, κεφαλαιώδης, (ἐπὶ λόγων) ἐμφαντικὸς, κάμνων ἐντύπωσιν. « Ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θένων ὀπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον, « Ἀρχφ.
Κεφαλαιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Διαιρῶ κατὰ κεφάλαια ἢ Συνάζω εἰς κεφάλαιον (σουμμάρω), συμπεραίνω· ἐκθέτω ἢ θεωρῶ κεφαλαιωδῶς (συνοπτικῶς). « Πολλὰ παρεὶς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω, « Θκ. (ἢ μσ.) « Τὰ λεχθέντα ἐπιτεμνόμενος, ἢ ὡσπερεὶ κεφαλαιούμενος, « Ἡλ.
Κεφαλαιώδης, ους (ὁ, ἡ). συνοπτικὸς, ἐκτεθειμένος -
Κεφαλαιωδῶς, ἐπίρ. Κατὰ κεφάλαια ἢ Ἐν περιλήψει, συνοπτικῶς.
Κεφαλαίωμα (τὸ). τὸ συναχθὲν εἰς κεφάλαιον, τὸ ὅλον (ἡ σοῦμμα) διαφόρων ποσοτήτων.
Κεφαλαίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς κεφάλαιον συνάθροισις, Συγκεφαλαίωσις.
Κεφαλαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ἔχω κεφαλόπονον.
Κεφαλάλγημα (τὸ), = Κεφαλαλγία.
Κεφαλαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ (συχνότ.) προξενῶν κεφαλόπονον. « Ὁ φρενῖτις κεφαλαλγὲς, « Ξεν. « Σύνδειπνος κεφαλαλγὴς καὶ ϐαρὺς καὶ ἀνάγωγος, παντὸς οἴνου. χάριν λυμαίνεται, « Πλ.
‖Κεφαλαλγητικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεφαλαλγικός.
Κεφαλαλγία (ἡ). κεφαλόπονος
Κεφαλαλγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς κεφαλαλγίαν, πάσχων συχνὰ κεφαλόπονον. « Σκοτωματικοῖς καὶ κεφαλαλγικοῖς, « Γαλ. 2) ὁ προξενῶν κεφαλαλγίαν. « Ὁ Φαλερῖνος οἶνος... ὑπὲρ τὸν εἰκοσαετῆ ἐκπίπτων χρόνον, κεφαλαλγικὸς, « Γαλ.
†Κεφαλαργὴς, Κεφαλαργία, Ἀττ. ἀντὶ Κεφαλαλγὴς, -αλγία. (Κεφαλαργιὰν ὀνομάζουν καὶ σήμερον ἀκόμην αἱ Ἑλληνίδες τὸν κεφαλόπονον).
Κεφαλὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Κύπελλον]. τὸ κεφάλι. « Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Ὅμ., (καὶ κωμ.) « Ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ, « Ἀρχφ. « Ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, « Θκρ. « Νευστάζων κεφαλῇ, « αὐτ. « Εἰς κεφαλὴν σοι, « Ἀρχφ., εἶδ. κατάρας. « Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν σοι Εἰς κεφαλήν, « Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Κατὰ (»Ἐπὶ) κεφαλὴν, « Ὁμ., Ἀκ., μὲ τὸ κεφάλι, ἡ κατακέφαλα. » Ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν, βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακῦψαι δυνηθείη, « Ἀκ. »Μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, « Δμ., μὴ τρέχῃς μὲ τὸ κεφάλι (δηλ. ἀμέσως μὲ μεγάλην βίαν). » Τὸ κατὰ κεφαλὴν ὕδωρ, « Θφρ., τὸ βρόχινον. 2) (μτνμ.) τὸ ἐπάνω μέρος (ἡ κορυφὴ) κάθε πράγματος. » Ὄρχεως κεφαλὴ, « Ἀρςτ. » Κνήμης —, « Πλδ. » Καλοῦνται δὲ τῶν ὀφρύων κεφαλαὶ μὲν τὰ πρὸς τῇ ῥινὶ μέρη, οὐρὰ δὲ τὰ πρὸς τοῖς κροτάφοις, « αὐτ. » Κεφαλὴ γὰρ φυτοῦ ἡ ῥίζα ἐστίν, « Ἀρςτ. (ὅθ.) » Πράσου (» Σκορόδου)—,« Θφρ. (οὐ τὸ ἐναντ.) » Ἡ τῆς μήκωνος—,« αὐτ., ἡ (ἄλλ.) Κωδία. »Στάμνου—,« Ἀρςτ.» Τάφρου (» Ποταμοῦ)—,« Ξεν. Ἡρ., ἡ πηγὴ, ἡ ἀρχή. » Κεφαλὴ περίθετος,« Ἀρςφ., ἡ νυκτερινὴ πλεκτὴ σκούφια, (παρβλ. Κεκρύφαλος). » Αἶξ ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς ἀεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ, « Θκρ. τὸν ξεχειλίζει μὲ τὸ γάλα της. » Κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυττον, « Ξεν., (παρβλ. Ἄκρα). 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Ὁ ἄνθρωπος, ἄτομον, (κοιν.) κεφάλι. » Ἠθείη (» Φίλη) κεφαλὴ,« φίλτατε, σεβαςέ. » Κακὴ (» Μιαρὰ) κεφαλὴ, « Ἀξ. (καὶ ἐπίῤ.) » Κατὰ κεφαλὴν, « Ἀρςτ. 4) ἀντὶ Ἡ ζωὴ (ἡ ὕπαρξις) τοῦ ἀνθρώπου. » Παρθέμενοι κεφαλὰς, « Ὀδ. Β., (κοιν.) ἔβαλαν τὸ κεφάλι τους (εἰς τὸ σακκὶ), ἐῤῥιψοκινδύνευσαν τὴν ζωήν των. » Κεφαλῇ περιδείδια,« Ἰλ. Ρ. 5) (τρπ.) ἀντὶ Ἀρχηγὸς, πρῶτος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀντὶ Κεφάλαιον, τὸ οὐσιωδέςερον (κυριώτερον) μέρος τῆς ὑποθέσεως· τὸ ἄθροισμα ποσοτήτων· τὸ συμπέρασμα, ὁ ἐπίλογος κτλ. » Τοὺς μύθους οὔ φασι μεταξὺ θέμις εἶναι καταλιπεῖν, ἀλλ' ἐπιθέντας κεφαλὴν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιίῃ· ἀποκριναι οὖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα καὶ ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ, « Πλάτ.

Κεφαληγερέτης, ου (ὁ), Κωμ. ἐπίθ. τοῦ Περικλέους (διὰ τὴν μεγάλην του κεφαλὴν), κατὰ παρῳδ. τοῦ Νεφεληγερέτης.

Κεφαληδὸν, ἐπίῤ. Π. εἰς σχῆμα κεφαλῆς ἢ κεφαλῶν. » Ἄκροισι κεφαληδὸν ἐειδομένοισι (ὅπου ὁ Σχνεύδ. διορθ. κεφαλῇφιν ἐλισσομένοισι) κορύμβοις, « Ὀππ.

†Κεφαλήτης, ου (ὁ), γλσ. (ἴσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κεφαλίτης.

Κεφαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεφάλιον.

Κεφαλίζω, Μ. ίσω, = Κεφαλαιόω, (ὅθ. Κεφαλισμός).

Κεφαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν. » Φάρμακον—,« Ἰατρ., τὸ χρησιμεῦον διὰ τὸν κεφαλόπονον. 2) ὁ ἀφορῶν τὴν κεφαλὴν (τὴν ζωήν). »Τιμωρία—,« Νμ., (ὅθ.

Κεφαλικῶς, ἐπίῤ. Μὲ κεφαλικὴν ποινήν.

†Κεφαλίνη (ἡ). τὸ κατώτατον μέρος τῆς γλώσσης τὸ πρὸς τὸν λάρυγγα.

Κεφαλῖνος (ὁ), οἰδ. κεφάλου, (ἄλλ.) Βλεψίας.

Κεφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεφαλὴ, κεφαλάκι.

Κεφαλὶς, ίδος (ἡ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κεφαλὴ, κεφαλάκι. » Σκορόδου —, « Ἀκ. 2) (μτνμ.) ἡ κορυφὴ, τὸ ἐπάνω μέρος· ἡ ἀρχή. »Βιβλίου—,« Γρφ. » Ἐμβάδος —, « Ἀξ., τὸ ψίδι, (παρβλ. Γλῶσσα). 3) (συνκδχ.) κεφαλόδεσμος,(Ἀρςτ. Ῥτρ. Β', 19). 4) = Κεροίαξ. » Κεφαλίδας ἐξῆπτον ἑκάστης νεώς, καὶ οὕτως ἀνείλκυσαν αὐτὰς τεταρσωμένας, « Πολύαιν. 5) κιονόκρανον· = Κρόσσα (πύργου), κ.ᾗ.

Κεφαλισμὸς (ὁ), [κεφαλίζω]. ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν μονάδων, ἡ ἀριθμητ. προπαίδεια, (ἄλλ.) Πυθαγορικὸς πίναξ, (Ἀρςτ. Τοπ. Η'.).

;Κεφαλίτης, ου (ὁ). (λίθος) ὁ τοποθετούμενος εἰς τὴν κεφαλὴν (ἀγκωνὴν) τοῦ τοίχου, ἀγκωνάρι.

†Κεφαλιῶται (οἱ). οἱ πρόκριτοι (ἐπισημότεροι) πολῖται.

Κεφαλοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (γέρνουσαν ἀπὸ τὸ βάρος) κεφαλὴν. »Τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοβαρῆ μακροβιώτερα, « Ἀρςτ.

Κεφαλόδεσμος (ὁ). δέμα τῆς κεφαλῆς.

Κεφαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος ἐν εἴδει κεφαλῆς.

Κεφαλόθλαστος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἐθλάσθη ἡ κεφαλὴ. » Κεφαλόθλαστα (τὰ), « Θφρ., οἱ μώλωπες (αἱ πληγαὶ ἀπὸ κτυπήματα) τῆς κεφαλῆς, (μήπως εἶν' ἄρά γε Κεφαλοθλάσματας).

Κεφαλοκρούστης, ου (ὁ). ὁ κρούων (κτυπῶν) εἰς τὸ κεφάλι. » Οἶνος—,« Δσκρ. ||. (οὐσ.) εἰδ. φαλαγγίου, (ἄλλ.) Κρανοκολάπτης.

Κεφαλόμακτρον (τὸ). μανδύλι διὰ σφούγγισμα (τοῦ ἱδρῶτος) τῆς κεφαλῆς.

Κεφαλόῤῥιζος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων κεφαλοειδῆ ῥίζαν.

Κέφαλος (ὁ). (κυρ.) μεγαλοκέφαλος, κεφαλᾶς, (ὅθ. ||. οὐσ.) τὸ γνωστὸν ὀψάριον.

Κεφαλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω) τὴν κεφαλὴν, ἀποκεφαλίζω.

Κεφαλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων κεφάλια. » Πέλεκυς —,« Ἀξ.

Κεφαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κεφαλοειδὴς.

Κεφαλωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κεφαλὴν ἢ σχῆμα κεφαλῆς. »Πράσον—,« Γεωπον.

Κεχαλασμένως [χαλάω], ἐπίῤ. (μτχ.). Χαλαρά.

Κεχάναντι, Δ. ἀντὶ Κεχήνασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κέχηνα.

Κέχανδα, Π. πρκ. τοῦ Χανδάνω.

†Κεχάνια (τὰ), [χαίνω]. τὰ σχισμένα (σκασμένα) σῦκα.

Κεχάρηκα, ἐνεργ. καὶ

Κεχάρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Χαίρω.

Κεχαρησέμεν, Π. ἀντὶ Χαιρήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κεχαρηῶς, Π. ἀντὶ Κεχαρηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.

Κεχαρισμένος, η, ον (τὸ παρθ. -ώτερος, -ώτατος). (κυρ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Χαρίζομαι. ||. (ὡς ἐπίθ.) χαρίεις, χαριτωμένος, νόστιμος, (ὅθεν:

Κεχαρισμένως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον νόςιμον (εὐάρεστον), χαριέντως, ἐπιχαρίτως.

Κεχαριτωμένως [χαριτόω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ χάριν, χαριέντως.

Κεχαροίατο, Π. ἀντὶ Κεχάροιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. πρκ. ἢ τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. καὶ

Κεχάροντο, Π. ἀντὶ Ἐχάροντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Χαίρω.

Κέχηναι, μσ. πρκ. τοῦ Χαίνω.

Κεχηναῖος, α, ον, Κωμ. ὁ κεχηνὼς (χάσκων, κυττάζων μὲ ἀνοικτὸν στόμα), (κοιν.) χάχας. (παρῳδ. τοῦ Ἀθηναῖος.)

Κεχηνότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Χάσκοντας, μὲ ἀνοικτὸν στόμα ὡς ἄν χάχας.

Κέχλαδα, μσ. πρκ. τοῦ Χλάζω.

Κέχλιδα, μσ. πρκ. τοῦ Χλιδάω.

Κέχρημαι, πρκ. τοῦ Χράομαι καὶ τοῦ Κίχραμαι.

Κέχυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Χέω, (ὅθεν:

Κεχυμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Χύδην, ἀφθόνως, ἀφειδῶς.

Κεχωρίδαται, Ἰων. ἀντὶ Κεχωρισμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Χωρίζω.

Κέχωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Χώννυμι.

Κέω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Κείω, ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ).

;Κέω ἢ Κείω, Π. ἀντὶ Κεάζω.

Κῆ, Ἰων. ἀντὶ Πῆ ἢ Ποῖ. ||. Κῃ (ἐγκλιτ.), ἀντὶ Που.

Κῆαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κήαι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ☧

Κηάμενος, Π. μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Καίω.

Κῆβος (ὁ), [;] εἰδ. κερκοπιθήκου, σεμπέκα (ἀπὸ τοῦ τόπου Quebec).

Κηγὼ ☧ (πρὸ φων.) Κηγὼν, Δ. ἀντὶ Κἀγώ.

Κηδαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κήδομαι.

Κηδεία (ἡ), [κηδεύω]. ἐπιμέλεια· συγύρισμα (κυρ. νεκροῦ), ἐκφορὰ, ἐνταφιασμός. » Ἀσήμου καὶ ταπεινῆς κηδείας τυχεῖν διὰ πενίαν, « Δ. Ἀλ. 2) συγγένεια (ἐξ ἐπιγαμίας), συμπεθερειόν. »Οὐκ ἐγγενῆ συνῆψα κηδείαν δόμοις, « Εὐρ. » Διὸ καὶ ἡ Λοκρῶν πόλις ἀπώλετο ἐκ τῆς πρὸς Διόνυσον κηδείας, « Ἀρςτ.

Κήδειος (ὁ, ἡ), [κῆδος]. τὸν ὀπ. ἔχει τις περὶ πολλοῦ, προσφιλὴς, ἄξιος ἐπιμελείας. » Κασίγνητος—,« Ἰλ. Τ. (παρβλ. Κεδνός). 2) συγγενικὸς, οἰκεῖος. »Θρὶξ —,« Αἰσχλ. 3) ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς κηδείαν νεκροῦ. » Χοαὶ—,« Αἰσχλ. » Κηδείοις οἴκτοις, « Εὐρ. ὁ ἀπαιτῶν (ἢ γινόμενος μὲ) ἐπιμέλειαν. » Κήδειοι τροφαὶ παίδων, « Εὐρ.

Κηδεμονεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Κηδεμών.

Κηδεμονία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ καθῆκον) τοῦ κηδεμόνος, πρόνοια, φροντὶς, ἐπιμέλεια. » Φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἰλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἄμεινον πράξειας, « Συν.

Κηδεμονικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κηδεμόνα, ἴδιος κηδεμόνος· ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) πρὸς κηδεμονίαν, ἐπιμελητικὸς, προνοητικὸς κτλ.

Κηδεμὼν [κήδομαι], όνος (ὁ). ὁ προνοούμενος (ἐπιμελούμενος) τινος, προστάτης, ἐπιστάτης· ἐπίτροπος (ὀρφανοῦ)· κηδευτὴς (νεκροῦ). » Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην, « Ἰλ. Ψ. 2)— Κηδεστὴς, γαμβρὸς, συγγενὴς (ἐξ ἐπιγαμίας), οἰκεῖος. » Εἴθ' ὤφελέν μοι κη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεμὼν ἢ ξυγγενὴς εἶναί τις, ὅς τις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει, « Ἀρςφ.

Κήδεος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κήδειος.

†Κήδεσαι, Π. δ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Κηδέω.

Κήδεσκον, Π. ἀντὶ Ἔκηδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κήδω.

Κηδεστὴς [κῆδος], οῦ (ὁ). συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας (ἐξ ἐπιγαμίας), πενθερὸς, συμπένθερος, γυναικάδελφος, γαμβρός. » Σῶσον τὸν κηδεστὴν, ὃς ἔχει σου τὴν μόνην ἀδελφήν, « Ἀνδκδ. » Κηδεστὴν ἐμαυτοῦ, ᾧ ἐγὼ δέδωκα τὴν θυγατέρα, « Ἀντιφ., (ἴδε καὶ Κήδιστος).

Κηδεστία (ἡ). ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια (οἰκειότης), συμπεθερειόν.

Κηδεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδεστίαν ἢ τὸν κηδεστὴν, κηδεστοῦ ἴδιος, συγγενικός.

Κηδέστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κηδεστὴς, συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, πενθερὰ, ἀνδραδέλφη, γυναικαδέλφη κτλ.

Κηδέστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κηδεμών.

Κήδευμα (τὸ), = Κῆδος, φροντὶς, ἐπιμέλεια 2) = Κηδεία νεκροῦ. 3) = Κηδεστία. 4) Π. ἀντὶ Κηδεστὴς. » Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως, « Σοφ.

Κηδεύσιμος (ὁ, ἡ). κηδεύσεως ἢ κηδεμονίας ἄξιος, Κήδειος.

Κήδευσις, εως (ἡ), = Κηδεία.

Κηδευτὴς, οῦ (ὁ). = Κηδεμών· νεκροθάπτης. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηδεστὴς, [ἐκ τοῦ

Κηδεύω [κῆδος], Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, περιποιοῦμαι· συγυρίζω νεκρὸν, ἐκτελῶ τὰ τῆς ταφῆς του. » Ἐν ξένοισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας, « Σοφ. 2) συνάπτω γάμον ἢ εἰς γάμον, ὑπανδρεύω. (μὲ δοτ. ἢ χ. πτ.) συγγενεύω (ἐξ ἐπιγαμίας), συμπεθεριάζω. « Τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριςεύει μακρῷ, « Αἰσχλ., τὸ καλλιώτερον ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ νὰ συμπεθεριάζῃ τις μὲ τοὺς ὁμοίους του.

Κηδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κήδω.

;Κηδίστατος, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Κήδιστος [κῆδος], η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κηδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Κήδειος, προσφιλέστατος· οἰκειότατος. » Ἢ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο.. γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα κήδιςοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος ἀνδρῶν, « Ὀδ. Θ.

Κήδομαι, ἴδε Κήδω.

Κῆδος [κήδω), εος-ους (τὸ), (Π. καὶ ἀρχ.) μέριμνα, φροντὶς· συλλογὴ, ἀνησυχία· θλῖψις. » Ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον, « Πίνδ. » Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διός, « Ἰλ. Β. (ὀθ. συνήθ.) πένθος διὰ νεκρόν· (κατ' ἔκτ.) κηδεία. » Ἐπὶ μὲν τὸ κῆδος οὐκ ἠξίωσεν ἀφικέσθαι, « Ἰσκρ. » Κᾶδος ὡσεὶ τε φθιμένου ὀνοφερὸν ἐν δώμασι θηκάμενοι, « Πίνδ. 3) (συνκδχ.) συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, συμπεθερειόν. » Κῆδος συνάπτειν ἢ συνάπτεσθαι, « Εὐρ., Θκ.

Κηδοσύνη (ἡ), Π. = Κῆδος, θλῖψις, ἀνησυχία· φροντίς.

Κηδόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἔμφροντις, ἐνοιασμένος, ἡ· Ἐπιμελητικὸς, θεραπευτικός.

Κήδω [ἴδε †Κάζω], Μ. κηδήσω ἢ κεκαδήσω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκηδα, ἀόρ. Ἐκέκαδον), Π. ἐμβάλλω εἰς φροντίδα (εἰς ἀνησυχίαν, εἰς συλλογὴν), θλίβω· βλάπτω. » Χειμὼν μῆλα κήδει, « Ἰλ. Ξ. (ᾖ μσ.) » Πᾶσα κέκηδε πόλις πόθῳ, « Θγν. » Δύνασαι δέ τε πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, « Ἰλ. Π. 2) (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ςερῶ. » Πολλοὺς τόδε τόξον κεκαδήσει ψυχῆς, « Ὀδ. Φ., (παρβλ. Χάζομαι). 3) (μσ.) εἶμαι εἰς ἀνησυχίαν περί τινος, ἐννοιάζομαι, φροντίζω. (μὲ γεν.) » Οὐκέτι Ἀχαιῶν ὀλλυμένων κεκαδησόμεθα, « Ἰλ. Θ. » Κηδόμενοι ἀθανάτων αὐτοὶ πλέον ἔχουσι βροτοί, « Ἐπγρ., τιμῶντες, θεραπεύοντες. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελ.) » Μὴ ἀπόλωνται κηδόμενοι, « Ἡρ.

Κήδωκε, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔδωκε.

Κηδωλὸς [κῆδος], ἡ, όν, Π. ἀντὶ Κηδόμενος, Κηδεμών.

Κῆεν, Π. ἀντὶ Ἔκαιεν.

Κηθάριον καὶ

Κηθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κήθιον (τὸ) καὶ

Κηθὶς [χάω, χανδάρω], ίδος (ἡ). ἀγγεῖον (κουτὶ) ὅπου ἐβάλλοντο αἱ ψῆφοι, (παρβλ. Κημός). πλεκτόν τι σκεῦος εἰς τὸ ὁπ. ἐμβάλλοντες ἐκουνοῦσαν τὰ ζάρια (εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων) πρὶν τὰ ῥίψουν, (Γαλλ.) cornet. » Καὶ πρὸς κύβους ἕστηκ' ἔχων τὸ κήθιον, « (Ἑρμιππ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ἀρςφ.

Κῆκ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκ.

Κῆκα. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ αἶκα.

Κηκάζω, Μ. άσω, Π. ὑβρίζω, κακολογῶ, ὀνειδίζω, [ἐκ τοῦ

Κηκὰς [κακὸς], άδος (ἡ), Ἰων. Π. κακὴ, κακοποιὸς, βλαπτική. » Βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ, « Νίκ. » Γλῶσσα —, « Καλλ., ἡ λοίδορος.

Κηκασμὸς (ὁ), Π. [κηκάζω]. λοιδόρησις, ὀνειδισμὸς, κακολογία.

†Κηκίβαλος (ὁ), εἴδ. θαλασσινοῦ, μύδι(;).

Κηκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κηκίς.

Κηκιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κηκῖδας.

Κηκὶς, ῖδος (ἡ). τὸ γνωστὸν βαφικὸν πρωϊὸν τῆς δρυὸς, κηκίδι. » Κυπαρισσίνη —, « Θφρ., (διὰ τὴν ὁμοιότητα) τὸ κυπαρισσόμηλον. 2) (κυρ. καὶ Π.) ἢ ἀναδιδομένη ἀτμὶς ἢ ὑγρασία. » Πορφύρας —, « Αἰσχλ., τὸ ὑγρὸν (ὁ χυλὸς) της, [ἐκ τοῦ

Κηκίω, Μ. ίσω, Π. (ἐπὶ ὑγρ.) ἀναβλύζω, ἀναβρύω, (ἐπὶ καπνοῦ κλπ.) ἀναδίδομαι, ἐβγαίνω. » Κήκιε λιγνὺς θυέων, « Ἀπλλν. » Αἷμα κηκίον, « Σοφ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἀφρῷ ἐκήκιεν ἅλμη, « Ἀπλλ. (καὶ μσ.) » Αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων, « Σοφ.

Κηλαίνω, Μ. κηλήσω, Π. = Κηλέω.

Κηλὰς [κηλὶς], άδος (ἡ). (ἡμέρα) συννεφιασμένη, χειμωνιάτικη· (σύννεφον) προμηνύον ἄνεμον, ξηρόν· (γῖδα) ἔχουσα κιτρινωπὸν ἢ νεφελῶδές τι κηλίδωμα εἰς τὸ μέτωπον, (παρβλ. Κνηκίς).

;Κήλας [κήλη], α (ὁ), εἴδ. πτηνοῦ, ὁ Πελεκάν(;).

Κηλάστρα (ἡ) καὶ

Κήλαστρον (τὸ) καὶ

Κήλαστρος (ἡ), [κῆλον;], εἴδ. θαμνώδους ἀειθαλοῦς φυτοῦ, (παρβλ. Κονναρος).

Κήλειος καὶ

Κήλεος (ὁ, ἡ), Π. [καίω]. φλογερός· καυστικὸς ἢ λαμπρός.

Κηλέστης, ου (ὁ), = Κηλητὴς, γόης, ἀπατεὼν, [ἐκ τοῦ

Κηλεω-ῶ [συγγ. τῷ Κήλεος], Μ. ήσω. Θέλγω (κυρ. δι' ἐπῳδῶν), γοητεύω· (ἐπμ.) μετριάζω· καταπραΰνω, (παρβλ.) Θεραπεύω· παρηγορῶ· ἡμερόνω· ἑλκύω (εἰς τὸ θέλημά μου), δελεάζω, ἀπατῶ. » Τὴν κόρην.. ὕμνοισι κηλήσαντα, « Εὐρ.

Κήλη (ἡ), [χαλάω;]. (ἐν γέν.) πρήξιμον· (ἰδιαιτ.) σπάσιμον (εἰς τὰ γαμνά).

Κηληδὼν, όνος (ἡ), Π. [κηλέω]. σειρήν· (συνκδχ.) θέλγητρον.

Κηληθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κήλησις, γοήτευσις· ἡ ἐξ αἰτίας ἄκρας ἡδονῆς ἔκστασις.

Κήληθρον (τὸ), = Θέλγητρον.

Κηλήκτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηλητής.

Κήλημα (τὸ), = Θέλγητρον.

Κήλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κηλέω, θέλξις, γοήτευσις· δελέασμα.

Κηλήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Κηλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κηλητής.

Κηλητήριον (τὸ). μέσον πρὸς κήλησιν, θέλγητρον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κηλητήριος, α, ον, = Κηλητικός.

Κηλητὴς [κηλέω], οῦ (ὁ). ὁ θέλγων (καταπραΰνων, παρηγορῶν, ἢ δελεάζων, μαγεύων, ἀπατῶν κτλ.).

Κηλήτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (πάσχων ἀπὸ) κήλην, σπασμένος.

Κηλητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κηλεῖν, θελκτικός, γοητευτικὸς κτλ.

Κηλήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Κηλητής.

;Κηλιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω κηλίδας, εἶμαι λεκιασμένος, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηλοιδιάω).

Κηλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ κηλίδας, λεκιάζω.

Κηλιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κηλίδας, λεκιασμένος.

Κηλὶς [καίω], ίδος ἢ ῖδος (ἡ). ῥῦπος, λέρα, μόλυσμα, (Τουρκ.) λεκές· (μτφορ.) μῶμος, ἀτιμία (» Ἑστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων, ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις Λακεδαιμονίων, « Ξεν.). (ἐνίοτε) πληγή. » Βροτοφθόρους κηλῖδας, « Αἰσχλ.

Κῆλον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κᾶλον, ξύλον (διὰ καύσιμον)· (κατ' ἔκτ.) βέλος ἢ ἀκόντιον. (μτνμ.) » Ἠελίου χρύσεα κῆλα, « Ἐπγρ., αἱ ἀκτῖνες. 2) (εἰς τὸν Πίνδ. Πύθ. Α', 21) = Θέλγητρον (;).

†Κηλόνειον(νιον), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηλώνειον.

Κηλοτομία (ἡ). κόψιμον (σχίσιμον χειρουργ.) κήλης, [ἐκ τοῦ

Κηλοτόμος (ὁ, ἡ), [κήλη, τέμνω]. ὁ κόπτων (σχίζων χειρουργ.) τὸ πρήξιμον σπασμένου.

;Κηλόω-ῶ [κῆλον], Μ. ώσω, Π. πυρπολῶ, κατακαίω. 2) = Κηλέω. 3) = Ὀχεύω, βατεύω, [ἐκ τοῦ

Κήλων [κήλη], ωνος (ὁ). (κυρ. ὄνος) βαρβάτος· (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀσελγὴς, ὀχευτικός. (ὀθ. ἐπιθ. ὁ Πάν). 2) [κῆλον] = τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κηλώνειον καὶ Κηλώνιον (τὸ), [κήλων 2]. ἡ μηχανὴ διὰ τῆς ὀπ. τραβοῦν νερὸν ἀπὸ τὰ πηγάδια, γεράνι.
Κηλωνεύω, Μ. εύσω. Ἀντλῶ διὰ ἢ ὡς διὰ κήλωνος· στήνω τι εἰς εἶδος κήλωνος (γερανίου).
Κηλωνήϊον (τὸ), ίων. ἀντὶ Κηλώνειον.
Κηλώνιον (τὸ), = Κηλώνειον.
Κηλωστὸς (ἴσ. Κηλωτὸς), ἡ, ὸν, Π. [κηλόω 3]. πορνευόμενος. » Νυμφεῖα κηλωστά, « Λυκ., τὰ πορνοστάσια.
Κήμαυτὸν, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμαυτόν.
Κήμὲ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμέ.
Κῆμος (ὁ), [;]. εἶδ. μαγικοῦ φυτοῦ, λεοντοπόδιον.
Κημὸς (ὁ), [χάω]. κωνοειδές τι ψαροκόφινον. 2) τὸ σκέπασμα τῆς δικαστικῆς κάλπης διὰ τοῦ ὀπ. ἐρρίπτοντο εἰς αὐτὴν αἱ ψῆφοι, (παρβλ. Κηθίς). 3) πλεκτόν τι μετάλλινον τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο περὶ τὸ στόμα τῶν ἵππων κλπ. ἵνα μὴ δαγκάνουν. » Ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ, « Ξεν., (συγχ. μὲ τὸ Φιμὸς, ὅπου ἴδε). 4) εἶδ. κοσμήματος γυναικείου.
Κημόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν κημὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου.
Κήμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κὴν, Δ. ἀντὶ Καὶ ἐν.
Κῆν, Δ. ἀντὶ Καὶ ἄν.
Κῆνος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ Κεῖνος, Ἐκεῖνος.
Κῆνσος (ὁ). Λατ. cencus, ὁ κατ' ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας πληρονόμενος φόρος, κεφαλιάτικον.
Κὴξ, κηκὸς (ἡ), εἶδ. χελιδονοειδοῦς θαλασσ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κήϋξ.
Κηξαπίνης, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐξαπίνης.
Κήομεν, Π. ἀντὶ Καίωμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Καίω.
Κηπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ φυόμενος εἰς ἢ φέρων πρὸς τὸν κῆπον. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ἀντράκλας), (Γαλλ.) orpin.
Κηπάριον (τὸ), = Κηπίδιον.
Κῆπε, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ εἶπε.
Κῆπεὶ, Κῆπειτα, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐπεὶ, Καὶ ἔπειτα.
Κηπεία (ἡ), [κηπεύω], = Κηπουρία, καλλιέργεια (περιποίησις) φυτοῦ εἰς κῆπον.
Κήπειος, η, ον, Π. ἀντὶ Κηπαῖος.
Κηπέμυσ', Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐπέμυσα, ἀόρ. τοῦ Ἐπιμύω.
Κήπευμα (τὸ), τὸ εἰς κῆπον φυτευθὲν ᾖ καλλιεργηθὲν φυτόν.
Κηπεὺς, έως (ὁ), = Κηπουρός.
Κηπεύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ καλλιεργήσῃ εἰς κῆπον.
Κήπευσις, εως (ἡ), = Κηπεία.
Κηπευτὴς, οῦ (ὁ), = Κηπεὺς, κηπουρός.
Κηπευτικὸς, ἡ, όν. Κηπευτοῦ ἴδιος, κηπουρικός. ||. (οὐσ.) Κηπευτικοί, « οἱ κηπουροί.
Κηπευτὸς, ἡ, όν. Ὁ καλλιεργούμενος ἐντὸς κήπου, [ἐκ τοῦ
Κηπεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω καὶ περιποιοῦμαι φυτὰ εἰς κῆπον, καλλιεργῶ ὡς κηπουρός. » Τὰς ἀπυρήνους ῥοὰς Ἐρύθραι κηπεύουσι, « Θρλκτ. (καὶ μτνμ.) » Ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον, « Εὐρ.
Κῆπί, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐπί.
Κηπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῆπος, κηπαράκι, περιβολάκι.
Κήπιον (τὸ), = Κηπίδιον. 2) (μτνμ.) εἶδ. κουρεύματος καὶ συγυρίσματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς.
Κηπὶς, ίδος (ἡ), = Κηπαία. » Νύμφη —, « Ἀρισταίν.
Κηποκόμας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηποκόμης, τοῦ ὀπ. ἡ κόμη εἶνε κουρευμένη εἰς σχῆμα κήπου.
Κηποκόμος (ὁ). [κῆπος κομέω]. Κηπουρός.
Κηπολόγος (ὁ). ὁ λέγων (διδάσκων) ἐν κήπῳ, (ἐπιθ. τοῦ Ἐπικούρου).
Κηποποιία (ἡ). φύτευμα ἢ σχημάτισμα κήπου.
Κῆπος (ὁ), [ἴδε Σκάπτω]. τόπος περιφραγμένος πρὸς καλλιέργειαν φυτῶν ᾖ δενδρῶν (ἰδίως δὲ) λαχανικῶν, περιβόλι, (Τουρκ.) μπαγτσὲς ἢ μποσάνι. » Κῆπος Ἀδωνιδος, « Σχλ. Θκρ., παναῖρι ἢ γλάστρα μὲ χόρτα καὶ ἄνθη φυτευόμενα ἐν εἴδει κήπου εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος. » Οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, « Σξτ., οἱ Ἐπικούρειοι. 2) (μτνμ.) εἶδος κουρεύματος ἢ σχηματισμοῦ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 3) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (ὀθ. Μανιόκηπος). 4) = Κῆδος, εἶδ. κερκοπιθήκου.
Κηποτάφιον (τὸ). τάφος ἐντὸς κήπου.
Κηπουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Κηπουρέω.
Κηπουργία (ἡ), = Κηπουρία.
Κηπουργικὸς, ἡ, όν, = Κηπουρικός.
Κηπουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Καλλιεργῶ κῆπον ὡς) κηπουρός.
Κηπουρία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κηπουροῦ.
Κηπουρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηπουρὸν ἢ τὴν κηπουρίαν.
Κηπουρὸς (ὁ), [κῆπος, οὖρος]. ὁ καλλιεργῶν (ἐπιμελούμενος) κῆπον, περιβολάρης, (Τουρκ.) μπαγτσεβάνης.
Κηποφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἐπιστάτης) κήπου.
Κηπωρέω-ῶ, Κηπωρία, Κηπωρικὸς, Κηπωρὸς, [κῆπος, ὥρα], = Κηπουρέω, κ.
Κὴρ [κείρω;], κηρὸς (ἡ). ἡ κακὴ τύχη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον εἴς τινα δυστύχημα, συμφορά· φθορά, βλάβη; ὄλεθρος· θάνατος. » Τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, « Ἰλ. Β. » Κηρὶ δαμεὶς Ἀϊδόσδε βεβήκει, « Ὀδ. Γ. » Ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, « Ἰλ. Ε. 2) κηλὶς, ἄγος, μίασμα· κακία, ἐλάττωμα. » Ὅλως δὲ ἑκάστοι τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κῆρας, οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐδάφους, οἱ δ' ἐκ τοῦ ἀέρος, οἱ δ' ἐξ ἀμφοῖν, « Θφρ. » Προσεῖναι δέ τινας ἑκάστῃ (τῶν πολιτειῶν) κῆρας συμφύτους, « Δ. Ἀλ.
Κῆρ, κῆρος (τὸ), (χ. πλθ.), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κέαρ, καρδία.
Κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. [κὴρ]. βλάπτω, φθείρω. 2) [κῆρ;] μεριμνῶ, αγωνιῶ· ἀγανακτῶ.
Κηραμύντης, ου (ὁ), Π. [κὴρ ἀμύνω]. ὁ ἀποτρέπων (προφυλάττων ἀπὸ) συμφορὰν (ὄλεθρον, θάνατον), ἀλεξίκακος.
Κηράνθεμον (τὸ), εἶδ. ἄνθους τῆς ἀνοίξεως, (ἴσ.) = Ἠράνθεμον, (παρβλ. Κήρινθον).
Κηραφὶς, ίδος (ἡ). Π. = Χηραφίς, Καραβίς.
Κηραχάτης, ου (ὁ). εἶδος ἀχάτου (λίθου) ἔχοντος χρῶμα κιτρινωπόν (σὰν τὸ κηρί).
;Κηρεία (ἡ), = Κηρία.
Κηρέλαιον (τὸ). ἀλοιφὴ ἀπὸ μίγμα ἐλαίου καὶ κηροῦ, κηραλοιφή.
Κηρεμβροχὴ (ἡ). ἐπίθεσις ὑγροῦ ἐμπλάστρου ἀπὸ κηρί.
†Κηρέσιος (ὁ, ἡ), [κὴρ]. ὀλέθριος.
†Κηρεσιφόρος (ὁ, ἡ), [κὴρ, φέρω], βλάβης πρόξενος, φθοροποιός, θανατηφόρος.
Κηρεσσιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὀπ. ἔφερον πουθενὰ αἱ κῆρες (ἡ κακὴ μοῖρά τινος, ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ).
Κηρία (ἡ), = Κειρία, φασκιὰ διὰ σαβάνωμα.
Κηριάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω κηρίον (κηρήθραν). » Τὰ κηριάζοντα τῶν ὀστροκοδέρμων, οἷον πορφύραι καὶ κήρυκες, « Ἀρστ., (ἴδε Μελικηρίς). 2) (;) ἔχω χρῶμα κηριοῦ ἢ σχῆμα κηρήθρας.
Κήρινθον (τὸ), εἶδ. ἐαρινοῦ εὐώδους ἄνθους, (ἴσ.) = Κηράνθεμον, [ἐκ τοῦ
Κήρινθος (ὁ), = Ἐριθάκη, (κοιν.) ψωμὶ τῶν μελισσῶν.
Κήρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κηρί, κηρένιος. » Κήρινον πλάσμα, « Πλάτ. (ᾖ τρπ.) » Μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπάγετε, μέχρις ἂν κηρίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχητε, « Ἐπίκτ. ||. (οὐσ.) » Κηρίνη, « εἶδ. μάστιγος. 2) κίτρινος σὰν τὸ κηρί.
Κηριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρὶ ἢ κηρήθραν 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιῤῥοειδής.
Κηριοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων τὰ κηρία τῶν μελισσῶν (ταῖς μελόπηταις).
Κηρίον (τὸ). κηρήθρα, μελόπηττα. (συνδχ.) κερὶ ἢ μέλι· (μτνμ.) εἶδ. ψωρώδους δυσιάτου ἐξανθήματος, (ἄλλως) Μελικηρίς. » Ἐγιάζει δὲ καὶ κηρία καταπλασθεῖσα μετὰ μέλιτος, « Δσκρ.
Κηριοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κηρίον (κηρήθρας).
Κηριόω-ῶ, Μ. ώσω. = Κηρόω, φονεύω. 2) (πθ.) γίνομαι κίτρινος σὰν τὸ κηρί. (συνκδχ.) λειποθυμῶ, (κοιν.) κερόνω.
;Κηρὶς, ιδος (ἡ), = Κιῤῥίς.
Κηρίτης, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος) πέτρα πολύτ. ἔχουσα χρῶμα κηριοῦ, (ἴδε Κηραχάτης).
Κηριτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κὴρ, τρέφω]. ὁ γεννηθεὶς ἵνα ὑποφέρῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς σκληρᾶς τύχης (τῆς εἱμαρμένης). 2) (ἐνεργ.) ὁ τρέφων (αὐξάνων) τὸν θάνατον, φθοροποιός, ὀλέθριος. » Δαίμων (« Μέριμνα) —, « Συν.
Κηρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [κηρ. πέφνε]. ὁ φονευθεὶς (ἀποθανὼν) μὲ βίαιον θάνατον.
Κηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρίον (κηρήθραν).
Κηρίων, ωνος (ὁ). χονδρὴ λαμπάδα ἢ τόρτσα, (Λατ.) cereus. 2) = Κηρίνη (μαστ.);
Κηρογονία (ἡ). σχηματισμὸς (κατασκευὴ) κηριοῦ. » Αἱ μέλισσαι περὶ τὰς κηρογονίας ἀπαμύνονται τοὺς προσιόντας, « Ἰωσ.
Κηρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω διὰ τοῦ κηροῦ (εἶδ. σμάλτου).
Κηρογραφία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ κηροῦ ζωγραφία, (ἄλλ.) Ἐγκαυστική.
Κηρογράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ζωγραφίζων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(προπαροξ. ζωγραφισμένος) ἐγκαυστικῶς (διὰ τοῦ κηροῦ).
Κηροβέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηρούβετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κολλημένος) μὲ τὸ κηρί. « Λύλος—, « Εὐρ., ἢ αὐριγξ. (συνκδχ.) « Πνεῦμα—, « Θκρ., ὁ ἦχος τῆς αὐριγγος.
Κηροδομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Π. οἰκοδομῶ μὲ κηρόν, κατασκευάζω κηρήθραν.
Κηρεειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρόν. «Διὰ τὸ μελιτόγρους εἶναι, ἤγουν κηροειδεῖς, « Σχλ. Νίκ. « Ἁπαλά τε ὄντα ᾗ οἷον κηρεειδῆ τὰ τῶν βρεφῶν ὀστᾶ, « Γργ.
Κηρόθεν, ἐπίῤῥ. Π. [κῆρ]. ἐκ καρδίας, ἀπὸ καρδίας.
Κηρόθι, ἐπίῤῥ. Π. ἐγκαρδίως, καρδιακά.
Κηροπαγὴς [κηρὸς, πήγνυμι], ές (ὁ, ἡ), = Κηρόβετος.
Κηροπήγιον (τὸ). κανδηλέρι.
Κηρόπισσος (ἡ). ἀλοιφὴ ἀπὸ κηρὶ ᾗ πίσσαν, (παρβλ. Πισσόκηρος).
Κηροπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (κατασκευάζω) τι ἀπὸ ἢ ὡς ἂν ἀπὸ κηρί. « Οἱ γὰρ θέλοντες σκεύη κατασκευάσαι καὶ ἐνυφᾶναι ζώδια, πρῶτον κηροπλαστοῦσι, « Μακάρ.
Κηροπλάστης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων κηρένια ἀγάλματα κλπ.
Κηροπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηροπλάστην. « Κηροπλαστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κηροπλάστου.
Κηρόπλαστος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κηρί, κηρένιος, ἢ 2) ἀλειμμένος μὲ κηρί, φυκιασιδωμένος.
Κηροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κηρὶ ἢ ἀπὸ κηρὶ (καθὼς αἱ μέλισσαι).
Κηροπώλης, ου (ὁ). πωλῶν κηρὶ ἢ κεριά.
Κηρὸς (ὁ). κηρί, ἀγιοκέρι. « Κηροῦ πλασάμενοι εἰκόνα, « Ἡρῳδ. ‖. (πλδ.) κεριὰ, λαμπάδες. « Κηρούς τε καὶ βᾶδας ἀψάμενοι, « Ἰλ. 2) εἶδος ἀλοιφῆς κοσμητικῆς, (ὅθεν τὸ Ἀντ.). cerussa « Τὸ φυκίον καὶ ὁ κηρὸς, « Φλεγρτ.
Κηροτέχνης, ου (ὁ), = Κηροπλάστης.
;Κηροτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ)', = Κηριτρεφής.
Κηροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [κὴρ, τρέφω]. φθοροποιὸς, θανατηφόρος. « Ὄφις—, « Νίκ.
Κηρότρῶφος (ὁ, ἡ), Π. θρεμμένος μὲ κηρὶ ἢ εἰς τὸ κηρί.
Κηρουλκὸς (ὁ ἡ), Π. [κὴρ, ἕλκω]. ὁ σύρων (φέρων) εἰς τὴν φθορὰν (εἰς τὸν θάνατον).
Κηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Κηροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) τοὺς κηροὺς εἰς τὰς τελετάς. « Σαγομάντιον, ὅπερ φορεῖσιν οἱ κηροφόροι (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρω διατί διώρθωσαν Κηρυκιεφόροι).
Κηροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος (ἐνδυμένος) μὲ κηρὶ, φορῶν χιτῶνα κήρινον. « Λαμπὰς—, « Ἐπγρ.
Κηρογρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρῶμα κηριοῦ, ξανθός.
Κηροχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω εἰς τὸ καλοῦπι ὡσὰν κηρὶ, [ἐκ τοῦ
Κηρόχυτος (ὁ, ἡ), [κηρὸς, χέω]. κατεσκευασμένος ἀπὸ λιωμένον (χυτὸν) κηρί. « Μίλιγμα κηρόχυτον, « (Καστορ. παρ') Ἀθ., (παρβλ. Κηρόβετος).
Κηρόω-ῶ [κὴρ], Μ. ώσω. Φονεύω, θανατόνω. 2) ἀλείφω μὲ κηρί. « Πινακίδιον κεκηρωμένον, « Τρφ.
;Κηρύδιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρήβιον.
Κήρυγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κηρύττεται (ἀναγγέλλεται διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύττεται), εἴδησις, πρόσταγή· βραβεῖον.
Κηρυγμὸς (ὁ), = Κήρυξις.
Κηρύκαινα, ης (ἡ), Κωμ. θηλ. τοῦ Κῆρυξ. 2) (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) γυνὴ διωρισμένη νὰ συνάζῃ τὰ φυλάκια τῶν γυναικῶν καὶ νὰ τὰ ῥίπτῃ εἰς τὴν θάλασσαν.
Κηρυκεία (ἡ). τὸ ἔργον τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος.
Κηρυκειοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος κηρυκείου.
Κηρύκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα. ‖. (οὐσ.) Κηρύκειον (τὸ), ἡ ῥάβδος τὴν ὁπ. ἐκράτουν συνήθ. οἱ πολεμ. κήρυκες καὶ οἱ ἱκέται (τοιαύτην κρατεῖ ᾗ ὁ Ἑρμῆς). ‖. (πλθ.) ὁ μισθὸς (ἢ πληρωμὴ) τοῦ κήρυκος.
Κηρύκευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Κήρυγμα.
Κηρύκευσις, εως (ἡ), = Κηρυκεία.
Κηρυκευτικὸς, ἡ, όν = Κηρυκικός.
Κηρυκεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος. ὑπηρετῶ ὡς κῆρυξ· κηρύττω. « Ἐλευθέροις νῦν ἐσθλὰ κηρυκεύετω, « Αἰσχλ.
Κηρυκηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κηρυκεία.
Κηρυκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Κηρύκειος.
Κηρυκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα. ;Κηρύκινος, η, ον, = Κηρυκικός. « Ῥάβδος—, « Σδ., τὸ κηρύκειον.
Κηρύκιον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κηρύκειον. 2) ὑποκορ. τοῦ Κῆρυξ (θαλασσ.)
Κηρυκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) κηρύκιον, (ἴδε Κηροφόρος).
Κηρυκτὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Κῆρυξ.
Κηρυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν (θαλασσ.) κηρύκων, ὅμοιος κήρυκι, (Ἀρχτ.).
Κηρύλος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. πτηνοῦ, (κατά τινας) τὸ ἀρσεν. τῆς ἀλκυόνος, (γράφεται καὶ Κειρύλος).
Κῆρυξ ἢ (κατὰ τὸν Οὐόλφ.) Κήρυξ [κῆρυς], υκος (ὁ). διαλαλητὴς, (Τυρκ.) τελλάλης· (ἀρχ. ἐν γέν.) ὑπηρέτης δημόσιος, (ἰδιαιτ.) πρέσβυς (ἀπεσταλμένος) ἐν καιρῷ πολέμ. (εἰς μερικὰς Ἑλλην. πόλεις) ἱερεὺς ἢ ὑπηρέτης εἰς τὰς θυσίας. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) εἶδ. ἀγκαθωτοῦ μεγάλα θαλασσίου κοχυλίου (τοῦ ὁπ. τὸ ὄγρεον μετεχειρίζοντο ἀντὶ σάλπιγγος), (κοιν.) κήρυκας. (Γαλλ.) buccin.
Κήρυξις, εως (ἡ). τὸ κηρύττειν, ἢ διὰ κήρυκος δημοσίευσις, διαλάλημα.
Κηρύσσω (ττω), Μ. ὔξω, [γηρύω]. Φωνάζω (διαλαλῶ, ἢ Δημοπρατῶ) τι ὡς κῆρυξ ἢ διὰ τοῦ κήρυκος (« Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε κηρύσσειν ἀγορήνδε κατηκομόωντας Ἀχαιούς, « Ἰλ. Β. « Σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἤθελες; ὁ νικῶν Ὀλυμπιάσιν ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; « Πλ. « Δι' πόλεις οσι κηρύττουσιν ἀφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι, « Ξεν. [καὶ πθ.] « Χρήματα αὐτῷ κηρυσσόμενα ὑπὸ τοῦ δήμ, « Ἡρ.)· μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος (« Κηρύσσων γήρασκεν, « Ἰλ. Α.)· (ἐν γέν.) κοινοποιῶ, δημοσιεύω· προκηρύττω· (ἐνίοτε) προσκαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. « Ἐγὼν καρυξῶ γα Δικαιόπολιν· Ὅπα Δικαιόπολις; ἢ λῆς πριασθαι χοιρίας; « Ἀρχφ.
Κηρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Κηροειδής, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηριώδης.
Κήρωμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ ἢ ἀλειμμένον μὲ κηρί. (ἰδιαιτ.) πινακίδα κεκαμένη διὰ γράψιμον, σκέδα. 2) = Κηρωτόν. 3) = Κυψελὶς (τῶν αὐτιῶν). 4) εἶδ. ἀλοιφῆς (κηρέλαιον) διὰ τοὺς ἀθλητάς. 5) (συνκδχ.) = Παλαίστρα, ἀθλητήριον. «Τὸ σπήλαιον τοῦτο κήρωμά ἐστι, « Μόσχ. Λειμωνάρ.
Κηρωματίζω Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ κήρωμα (4).
Κηρωματικὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ κήρωμα (κηραλοιφήν).
Κηρωματιστὴς [κηρωματίζω], οῦ (ὁ), = Ἀλείπτης (τῶν ἀθλητῶν).
Κηρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ κοφφίνι (κυψέλη) τῶν μελισσῶν, ἢ ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας.
Κήρωσις [κηρόω], εως (ἡ). κέρωμα, (ἴδε Κώνησις). 2) τὸ ἀκατέργαστον ᾗ ῥητινώδες κηρὶ μὲ τὸ ὁποῖον χρίουν πρῶτον αἱ μέλισσαι τὰς κυψέλας των, (ἄλλ.) πρόπολις, (παρβλ. Κήρινθος καὶ Ἐριθάκη).
Κηρωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρωτόν.
Κηρωτομάλαγμα (τὸ). εἶδος μαλακτικοῦ ἰατρικοῦ (καταπλάσματος) ἀπὸ κηρωτόν.
Κηρωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος ἢ Ἀνακατωμένος μὲ κηρί, (οὐ. ‖. οὐσ. Κηρωτὴ (ἡ) ἢ Κηρωτὸν (τὸ), ἔμπλαστρον ἀπὸ κηρκλοιφὴν καὶ ἄλλα εἴδη, (Ἰταλ.) τσιρότο, (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) φυκιασίδι. «Κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον, « Ἀρχφ., (ἴδε Κηρὸς 2).
Κῆς, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐς.
Κῆται, Π. ἀντὶ Κέηται, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεῖμαι.
Κῆτε, Δ. ἀντὶ Καὶ εἶτε.
Κητεία (ἡ). τὸ ὀψάρευμα τῶν κητῶν (τῶν μεγάλων ἰχθύων).
;Κήτειον (τὸ), γρμτ. κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Γήθυον.
Κήτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κήτη. « Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι (αἱ Νηρηΐδες) ἐστιχόωντο, « Μόσχ. 2) ὅμοιος μὲ κῆτος, ὑπερμεγέθης. « Πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι κήτειοι κτείνοντο, « Ὀδ. Α. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλοι ἄλλως ἐξήγησαν, καθὼς καὶ τὸ Κητώεις).
Κήτημα (τὸ). κομμάτι κήτους (θύννου) παστομένον, λακέρδα, Ὀμοτάριχον.
Κητήνη, (ἡ). καράβι πολλὰ μεγάλον (ἴσα μὲ κῆτος).
Κητόδορπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ἢ χρησιμεύσας εἰς τροφὴν τῶν κητῶν.
Κητοθρεῖον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπμ.
Κητοθηρία (ἡ). τὸ ὀψάρευμα (ἢ θήρα) τῶν κητῶν. 2) τὸ μέρος (ἢ ἀποθήκη) ὅπου φυλάττονται τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα. (ὁ Γ. Δινδόρφ. καὶ ὁ Ἰακώβσ. διόρθ. Κητοθηρεῖα).
Κῆτος, εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μέγα ὀψάριον· (ἰδιαιτ.) ἡ μπαλαίνα, ἢ φώκια κτλ. 2) (μτνμ.) ἀστερισμὸς τις. ‖. (εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰς συνθ. ἀναλογεῖ μὲ τὸ Κῦτος, βαθύτης, κοιλότης).
Κητοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων κήτη.
Κητοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κήτη.
Κητοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰ κήτη. «Τρίαινα—,» Ἐπιγρ.
Κητόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι μέγας (αὐξάνω) ἴσα μὲ κῆτος.
Κητώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μέγεθος κήτους, (ἴδε Κήτειος καὶ
Κητώεις, εσσα, εν, Π. μέγας ἴσα μὲ κῆτος· εὐρύχωρος. 2) (ὡς ἐπίθ. τῆς Δακεδαίμ., κατά τινας) ἀντὶ Καιετάεις, κοῖλος ἢ βαραθρώδης.
Κητῶος, α, ον, Π. ἀντὶ Κητώδης.
Κηΰ, Δ. (κατὰ κρᾶσ.) ἀντὶ Καὶ εὖ.
Κήϋξ, ῦκος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. πολυφάγου πτηνοῦ, ψαροπούλι.
Κῆφ', Δ. (πρὸ φων.) ἀντὶ Καὶ εἰπέ.
Κῆφα, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔφη.
Κηφήν, ῆνος (ὁ). ἡ ἄκεντρος (καὶ, κατά τινας, ἀρσενικὴ) μέλισσα ἡ ὁπ. τρέφεται ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων μελισσῶν χωρὶς νὰ ἐργάζεται, (ὀθ. κοιν.) ἀργός· (διὰ τὸ ἄκεντρόν της ἐπονομάζεται ἠ Κέθουρος, κολοβὸς, ὀθ. 2) (ὡς ἐπίθ. μτφ.) ἄπτερος (μαδημένος) ἀπὸ γῆρας, (ἐπμ.) ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. «Γραῦς —,» Εὐρ.
Κηφήνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κηφήν. 2) ἡ κηρήθρα (χωρὶς μέλι) τῶν κηφήνων ἢ ἄλλων ὁμοίων ἐντόμων.
Κηφηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηφῆνα, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κηφήνων.
Κήφθα, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔφθη, πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἅπτω.
Κῆχος, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Κῆ γθονὸς (Πῆ γῆς;) ἢ κατὰ συγκ. ἀπὸ τοῦ Κήναχος (παράγ. τοῦ Κῆνος = Ἐκεῖνος), κατὰ τὸ Κύβαχος, Ὀψιγά = Ὀψέ, Ἀλλαχοῦ κ.ἄ. (καὶ μετὰ τοῦ Ποῖ) «Ποῖ κῆχος; εὐθὺ Σικελίας,» Ἀρχῴ. «Ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανὸν,» αὐτ.
Κηώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
Κηώεις, εσσα, εν, Π. [καίω]. «Θυόεις, εὐωδιάζων ἀπὸ καπνὸν θυμιάματος καὶ ἄλλων ἀρωμάτων, (ἐν γέν.) εὐώδης. «Τῷ καὶ γειναμένῳ κηώδεα φύετο πάντα,» Διον. «Γαῖα δὲ κηώεσσαν ἀναπτύξασα λοχείην,» Νόνν.
Κιάθω (χ. Μ.), Π. πορεύομαι, ὑπάγω, (ἴδε †Κίω).
Κιβδηλεία (ἡ). τὸ κιβδηλεύειν, νόθευσις (κυρ. νομίσματος), (Τουρκ.) καλπουζανλίκι. (μτφρ.) ψευτιὰ, δολιότης.
Κιβδήλευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκιβδηλεύθη (ἐδολώθη κ.τ.λ.), πρᾶγμα κίβδηλον. (μτφρ.) ψεῦδος, ἀπάτη· δολιότης.
Κιβδηλεύω, Μ. εὔσω. Κάμνω (κυρ. πολύτιμον μέταλλον) τι κίβδηλον, δολόνω, νοθεύω, ψευτίζω· (μτφρ.) διαφθείρω, διαστρέφω.
Κιβδηλία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κιβδήλου (κυρ. καὶ μτφρ.), δόλος, διαφθορά.
Κιβδηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ὁμοιάζω (κατὰ τὸ χρῶμα) κίβδηλον νόμισμα, εἶμαι χλωμός (ἐκτερικός).
†Κιβδηλίς, ἡ (ὀρθότ.) Κίβδηλις, εως (ἡ). σκωρία, (ὀθεν:
Κίβδηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πολυτ. μετάλλ.) νοθευμένος, (ἐπὶ νομισμ.) κάλπικος, (ἐν γέν.) δολωμένος· (μτφρ.) ἀπατηλὸς· δόλιος, μὴ γνήσιος, [ἐκ τοῦ
†Κίβδης, ου (ὁ). ἀπατεών, δόλιος.
Κίβη (βι, βυ)σις, εως (ἡ), = Κύβησις, σακκοῦλα, τορβᾶς.
Κιβώριον (τὸ), [Αἰγυπτ.]. ἡ ἀπορροὴ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου (εἴδους νυφάρου), (τὰ φύλλα του ἐχρησίμευον ὡς καυκία, ὅθεν 2) εἶδ. ποτηρίου.
Κιβωτάριον καὶ
Κιβώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιβωτὸς, κασελάκι, σανδουκάκι.
Κιβωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κιβωτοῦ.
Κιβωτοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κιβωτοὺς, κασελλᾶς.
Κιβωτὸς (ἡ), [συγγ. τῷ Κίβησις]. ξύλινον σανδοῦκι, κασέλλα.
Κιγκλίζω [κίγκλος], Μ. ἰσω. Κινῶ τι συχνὰ καὶ ὀγλίγωρα, σείω, κουνῶ (καὶ μσ.) κουνηοῦμαι· (συνκδχ.) μετακινῶ, μεταβάλλω. «Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν· τὸν δὲ κακὸν κινεῖν,» Θγν. 2) (μτγν.) κλείω (περικλείω) μὲ κιγκλίδας.
Κιγκλὶς [κλεῖς;], (ίδος (ἡ). κάγκελλον, θύρα διπλὴ (καγκελλωτὴ), περίφραγμα ἢ διάφραγμα ἀπὸ κάγκελλα, (κυρ. ἐπὶ δικαστηρ.) = Δρύφακτος. (εἰς τὸν Πλ. Ἀσύκ. 20) εἶδ. στρεβλώσεως. (μτφρ.) «Κιγκλίδες διαλεκτικαὶ, «Ἰουλ., αἱ πλεκτάναι (αἱ περιστροφαὶ) τῆς διαλεκτικῆς.
Κίγκλισις, εως (ἡ) καὶ
Κιγκλισμὸς (ὁ). τὸ κιγκλίζειν ἢ κιγκλίζεσθαι, κούνημα συνεχὲς καὶ ἐλαφρὸν, διακίνησις.
Κιγκλοβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν) ὡς ὁ κίγκλος, κουνούμενος ἐν τῷ περιπατεῖν. «Ῥυθμὸς—, «Ἀρχ., ὁ τῶν χορευτῶν.
Κίγκλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου, (Γαλλ.) νεροκότσυφας· (κοιν.) συσσουράδα τοῦ νεροῦ (ἐπειδὴ κουνεῖ ἀδιακόπως τὴν οὐρά του). «Πτωχότερος κίγκλου,» παροιμ. (ἐπειδὴ δὲν κάμνει, καθὼς λέγουν, φωλεάν).
‡Κιγχάνω, = (καὶ κατὰ τὸν Εὐζάθ. ἀναλογώτερον τοῦ) Κιχάνω.
†Κιδάβος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίκκαβος.
Κίδαλον (τὸ), [;]. τὸ κρομμύδι ἢ εἶδ. κρομμυδιοῦ.
Κίδαρις [Περσ.], εως (ἡ). εἶδος Περσικοῦ σκεπάσματος τῆς κεφαλῆς, κιουλάφι ἢ μπερέτα (οἱ βασιλεῖς τὴν ἐφορεῦσαν ὀρθὴν, ἴδε Ἑλλην. Εἰκονολογ. Visconti, Εἰκ. ΜΕ', 3, καὶ ΜΘ', 1, 2, 6—10, ἠ παρβλ. Τιάρα). 2) εἶδος χοροῦ τῶν Ἀρκάδων.
†Κιδαφεύω, Μ. εὐσω. Φέρομαι πανοῦργος καὶ δολίως ὡς ἡ
†Κιδάφη (ἡ), [κίω, κινέω· κίναδος]. ἡ ἀλώπηξ, (ὀθ.
†Κιδάφιος καὶ Κίδαφος (ὁ, ἡ). πανοῦργος (ὡς ἡ ἀλώπηξ), δόλιος.
Κίδναμαι, Π. ἀντὶ Σκεδάννυμαι.
†Κίδνη (ἡ), = ἡ ἔγχλωρος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐγχώριος) περρυγμένη κριθὴ, «Ἡσύχ., (κοιν.) Ψάνη, (παρβλ. Κάγρος).
Κιδνός [κεδάω ἢ κενός;], ἡ, ὁν, Π. = Ἀκιδνός, ἀδύνατος, ἀσθμαντος.
Κιθάρα (ἡ), εἶδ. μουσικ. ἐντατοῦ ὀργάνου, (κοιν.) ἄρπα. 2) (μτγμ.) = Κίθαρος.
Κιθαραοιδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κιθαρῳδός.
Κιθαρίζω, Μ. ἰσω. Παίζω κιθάραν ἢ ὁποιονδήποτε ὄργανον ἐντατόν. «Συνηρμοσμένῃ τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάρισεν ὁ παῖς,» «Ξεν. ||. (πθ.) ἀκούω παιζομένην ἐμπρός μου (ἢ παίζομαι ὡς τραγουδῶ ἢ σκοπὸς εἰς) τὴν κιθάραν. «Κιθαριζόμενον ποίημα,» Πλ.
‡Κιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιθάρα. (εἰς τὸν Ἀθ. ΙΒ', 550) ἐσφαλμ. ἀντὶ Καθάριον.
Κίθαρις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κιθάρα. 2) = Κιθαριστὺς, κιθαρῳδία.
Κιθάρισις, εως (ἡ). τὸ κιθαρίζειν, παίξιμον κιθάρας.
Κιθάρισμα (τὸ). ὁ ἦχος τῆς κιθάρας· τραγουδῶ ἢ σκοπὸς παιζόμενος μὲ τὴν κιθάραν.
Κιθαρισμὸς (ὁ), = Κιθάρισις.
Κιθαριστὴρ (ὁ), = Κιθαριστής.
Κιθαριστήριος, α, ον, = Κιθαριστικός.
Κιθαριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κιθαρίζων (παίζων τὴν κιθάραν). «Κιθάραν λέγοντες, λέγουσι καὶ κιθαριστήν· λύραν δὲ λέγοντες, λυριστὴν οὐ λέγουσιν,» (Ἑλλάδ. παρὰ) Φωτ.
Κιθαριστικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κιθαρίζειν. «Κιθαριστικὴ (ἡ), «ἡ τέχνη τοῦ κιθαριστοῦ.
Κιθαρίστρια, ας καὶ
Κιθαριστρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κιθαριστής.
Κιθαριστὺς, ύος (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν.
Κίθαρος (ὁ), (μτγμ. ἀπὸ τῆς κιθάρας), τὰ κόκκαλα τοῦ στήθους, (ἄλλ.) Θώραξ, (παρβλ. Χέλυς). 2) εἶδ. ἰχθύος (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ ψησιοῦ ἢ τῆς γλώσσας). «Τὴν χρόαν ὑπόχρυσος, μελαίναις τε γραμμαῖς ἐς τὸ οὐραῖον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρας καταγέγραπται, εἴποι τις ἂν αὐτὰς εἶναι χορδὰς ἐντεταμένας, ἔνθεν τοι ἡ κιθαρῳδὸς (ἴσως Κίθαρος) κέκληται,» Αἰλ. (εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πτωχοπρόδρ. ἐλέγετο κοινῶς) κίθαργος.
Κιθαρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν κιθάραν καὶ ἐνταυτῷ τραγουδῶ.
Κιθαρῳδησις, εως καὶ
Κιθαρῳδία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κιθαρῳδέω.
Κιθαρῳδικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίῤῥ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κιθαρῳδὸν ἢ τὴν κιθαρῳδίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ κιθαρῳδεῖν.
Κιθαρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ παίζων τὴν κιθάραν καὶ τραγουδῶν, (ἐν γέν.) = Κιθαριστής.
Κιθὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χιτὼν.
Κίκαμα (τὰ), εἶδ. λαχανικῶν, καυκαλήθρακες ἢ ῥαδίκια, (παρβλ. Κιχώριον).
Κίκι, εως (τὸ), [Αἰγυπτ.]. ὁ καρπὸς τοῦ Ἀλλικυπρίου, (ἄλλ.) Κρότων, (Λατ.) ῥίτσινον.
†Κίκιμον (τὸ). τὸ κόπριον τῆς κορώνης.
Κίκιννος καὶ (σπν.) Κίκινος (ὁ). τὰ ἀγουρὰ (κατσαρὰ) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κίκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κίκι. » Ἔλαιον—, « Δσκρ., τὸ ῥιτσινόλαδον.

†Κίκιῤῥος (ὁ), [ὀνμτπ.], Θεσσαλ. ὁ πετεινὸς, (ὅθεν κοιν.) κόκορας.

Κικκαβαῦ, μίμησις τῆς φωνῆς τῆς κουκκουβάϋας, (ὅθεν

Κικκάβη (ἡ), [ὀνμτπτ.]. ἡ κουκκουβάϋα, (παρβλ. Κακκάβα).

Κικκαβίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν κουκκουβάϋαν.

Κίκκαβος (ὁ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος (τούτων ὀκτὼ ἀπετέλουν τριώβολον), [ἴσως ἐκ τοῦ κικκάβη, ὡς φέρον τύπον γλαυκός].

Κίκκος (ὁ). (ἐν γέν.) 'τσώφλοιον, (κυρ.) ἡ μέσα λεπτὴ φλοῦδα τῶν ῥῳδιῶν, (ὅθεν Λατ. συνκδχ. καὶ τρπ.) τὸ μηδὲν τίποτε, (παρβλ. Κόκκυ).

Κικλήσκω (παρτ. Ἐκίκλησκον, ϗ ἀναυξ. Κίκλησκον καὶ πλέον οὔ), Π. ἀντὶ Καλέω.

†Κικλισμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιχλισμός.

†Κικοβαυλῖτις, ιδος (ἡ), = Κηκίβαλος.

Κικράω-ῶ, Μ. κεράσω, Π. Δ. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κίκυβος (ὁ) καὶ

Κικυμὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Κίκυμος (ὁ), = Κικκάβη, κουκκουβάϋα, (ὅθεν:

Κικυμώσσω(ττω), Μ. ώξω; Ἀμβλυωπῶ ('σὰν τὴν κουκκουβάϋαν), δὲν καλοβλέπω.

Κίκυς ἢ Κῖκυς [κίω ἢ κηκίς;], υος (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἰσχὺς, δύναμις ἢ, ἰκμὰς, ζωτικὸς χυμὸς· (ἐν γέν.) δραστηριότης, (ὅθ. Ἀκικυς).

†Κικύω [κίκυς], Μ. ύσω. Ἰσχύω· ταχύνω.

Κιλικίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Κίλικας (λῃστὰς διαβοήτους), (κυρ.) φονεύω ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι, (ἐν γέν.) πονηρεύομαι.

Κιλίκιον (τὸ). χονδρὸν μάλλινον (τράγινον) ὕφασμα, ἀμπᾶς, σαγιάκι, ῥάσον.

Κιλικισμὸς (ὁ). τὸ κιλικίζειν, φόνος ἐκ παροινίας.

Κιλλακτὴρ (ὁ), [κίλλος, ἄγω]. ὀνηλάτης.

†Κιλλαμαρύζω [ἕλλος, ἀμαρύσσω], Μ. ύσω, = Κατιλλώπτω.

†Κίλλης, ου (ὁ), = Κίλλος.

Κιλλίβας [κίλλος, βαίνω], αντος (ὁ). κινητόν τι ξύλινον κατασκεύασμα (ὡσὰν ποδαρικὸν τραπεζιοῦ) ἐπὶ τοῦ ὀπ. ἀκκουμβοῦσαν διάφορα πράγματα (ἰδιαιτ. δὲ) ὅπλα· ὑποστήριγμα πολεμικῶν μηχανῶν, (καθὼς τώρᾳ τὸ) ἀκκουμβιστῆρι τοῦ κανονιοῦ, (Γαλλ.) affût, (παρβλ. Ὀκρίβας καὶ Ὄνος).

Κίλιξ ἢ Κίλλιξ [κίλλω], ικος (ὁ). βῷδι τοῦ ὀπ. τὸ ἓν κέρατον εἶνε γυρισμένον ὀπίσω.

Κίλλιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄνον, γαδουρήσιος. » Χρῶμα κίλλιον, « Λξ., τὸ στακτομέλανον, [ἐκ τοῦ

Κίλλος (ὁ), Δ. ὁ ὄνος. 2) (συνκδχ.) ἀστράγαλος ὄνου ἢ ἀπὸ κόκκαλον ὄνου, (ἀλλ' ἴδε μᾶλλον Ὄνος).

Κιλλὸς, ἡ, όν, = Κίλλιος.

Κίλλουρος (ὁ), [κίλλω, οὐρά], εἶδος ἢ μᾶλλ. γένος πτηνῶν, (ἄλλ.) Σεισοπυγὶς, (καὶ κοιν.) σουσουράδα.

†(Κίλλω), = Ἴλλω, στρέφω, περιστρέφω κτλ. (εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰ σύνθετα).

;Κιμβάζω, Μ. άσω, = Σκιμβάζω.

Κιμβεία (ἡ), = Κιμβικεία.

Κιμβερικὸν (τὸ), [Ἰβηρικὸν ἢ Κιμβρικὸν, παρβλ. Κάρπασος], εἶδος γυναικείου (λινοῦ) πολυτελοῦς ἐνδύματος.

Κιμβέριον (τὸ), = Κιμβερικόν.

;Κιμβία καὶ

Κιμβικεία (ἡ), [κίμβιξ]. ἄκρα φιλαργυρία.

Κιμβικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι κίμβιξ (ῥυπαρῶς φιλάργυρος), φιλαργυρεύομαι.

Κιμβὶξ, ικος (ὁ). εἶδος ἐντόμου, τσιμποῦρι, ἢ σκνίπα· (μτνμ.) καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυρος, (παρβλ.) Σκνιφός.

Κιμωλία (ἡ). (μετὰ καὶ χ. τοῦ γῆ) ἀσπρόχωμα ἢ κοκκινόχωμα τὸ ὀπ. ἐφέρετο κυρ. ἀπὸ τὴν νῆσον Κίμωλον καὶ ἐχρησίμευε διὰ πλύσιμον (καθὼς τώρᾳ ὁ) πηλὸς, (ἴδε καὶ Κίνοα).

Κινάβαρι, εως (τὸ), = Κιννάβαρι.

Κινάβρα (ἡ), [συγγ. τῷ Κενέβριον]. ἡ δυσωδία τῶν τράγων καὶ τῆς μασχάλης (ἄλλ. Γράσος), (ἐν γέν.) βρῶμα, δυσωδία, (ὅθεν:

Κιναβράω-ῶ, Μ. ήσω. Βρωμῶ 'σὰν τὸν τράγον.

Κινάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κίναδος, εος-ους (τὸ) ϗ ;Κίναδος (ὁ), [ἴδε Κιδάφη], Σικελ. ἡ ἀλώπηξ, (ἐν γεν.) θηρίον· (συνήθ. μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος, ἀχρεῖος, (Ἰταλ.) bestia.

†Κιναθίζω, Μ. ίσω, = Κινέω, (ὅθεν:

Κινάθισμα (τὸ), Π. κίνημα, κυμάτισμα· (συνκδχ.) θόρυβος.

Κιναιδεία (ἡ). ἡ διαγωγὴ καὶ ἡ αἰσχουργία τοῦ κιναίδου.

Κιναιδεύομαι, Μ. εύσομαι, = Κιναιδίζομαι.

Κιναιδία (ἡ), = Κιναιδεία.

Κιναιδίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) κίναιδος.

Κιναίδιον (τὸ), τὸ πτν. Ἴυγξ ἢ Σεισοπυγὶς, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν ϗ λυγίζειν τὴν πυγήν.

Κιναίδισμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος (ἐν γέν. τρόπος) κιναίδου.

Κιναιδογράφος (ὁ). συγγραφεὺς κιναιδολογιῶν (αἰσχροτήτων).

Κιναιδολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς κιναιδολόγος, αἰσχρολογῶ.

Κιναιδολογία (ἡ). αἰσχρολογία, [ἐκ τοῦ

Κιναιδολόγος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, [ἐκ τοῦ

Κίναιδος (ὁ), [κινέω = βινέω], = Καταπύγων, γυναικοπαθὴς, (Τουρκ.) πούστης.

Κιναιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κίναιδον, κιναίδου ἴδιος, θηλυδρίας, ἀσελγής.

Κίναμον καὶ

Κινάμωμον (τὸ), Π. ἀντὶ Κιννάμωμον.

Κινάρα (ἡ). τὸ γνωστὸν φυτὸν, ἡ ἀγκινάρα, (ἴδε Κυνάρα).

Κιναρηφάγος (ὁ, ἡ). ἀγκιναροφάγος.

Κίνασις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Κίνησις.

Κιναχύρα (ἡ), [κινέω, ἄχυρον]. κόσκινον, δρυμόνι, λιχνηστῆρι.

Κινδάλιον, Κινδαλισμὸς, Κίνδαλος κτλ., 2. Κυνδάλιον, Κύνδαλος.

†Κίνδαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Σκίναξ. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Κίνδυνος.

;Κινδαψὸς (ὁ), = Σκινδαψός.

Κινδύνευμα (τὸ) πρᾶξις ἢ λόγος κινδυνώδης, (ἐν γέν.) κίνδυνος. » Πλεῖστ' ἐπὶ ξένης ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὼμῷ κάρᾳ, « Σοφ.

Κινδυνευτὴς, οῦ (ὁ). τολμηρὸς, ῥιψοκίνδυνος.

Κινδυνευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) εἰς κινδυνώδεις ἐπιχειρήσεις, ῥιψοκίνδυνος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος.

Κινδυνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς κίνδυνον· κοντεύω νὰ (πάθω κακόν τι). (μὲ ἀπαρ.) » Ἡ πόλις ἐκινδύνευσεν ἁλῶναι, « Πλ. (ϗ μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, « Γργ. (ϗ ἀπολύτ.) » Κινδυνεύοντι ἀμύνειν, « Πλ. 2) ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ἀγωνίζομαι (μάχομαι) ἐπικινδύνως, διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνεύω. » Ἐφ' ἵππων (» Πρὸς τοὺς πολεμίους) κινδυνεύειν, « Θκ. (καὶ μτνμ.) » Περὶ (» Ὑπὲρ) τῆς ἀρχῆς κινδυνεύειν, « Λξ. (καὶ ἐπὶ κριτηρίου) » Ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύειν, « Ἀντφ. » Ψευδομαρτυριῶν (ἢ) » Ψευδομαρτυρίαν κινδυνεύειν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, « Θκ. » Διὰ τῶν πολιτευομένων τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, « Δμ. (ϗ κατὰ μτχ.) » Τὰ κεκινδυνευμένα, « Λξ., τὰ διὰ κινδύνου κατορθωθέντα ἢ ἐπιχειρηθέντα. 3) (τρπ. μὲ ἀπαρ.) κοντεύω (πλησιάζω, καταντῶ) νὰ, φαίνομαι ἢ φοβοῦμαι σχεδὸν ὅτι. » Νῦν δὴ κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, « Πλάτ. » Κινδυνεύεις τοῦτο παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι, « αὐτ. » Κινδυνεύει καὶ ἡ πόλις αὐτοῖς ἐναντία γενέσθαι, « Ξεν. » Κινδυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι, « Ἡρ. » Κινδυνεύεις δυσαρεστότερος εἶναι τῶν ἀῤῥωστούντων, « Ξεν. » Κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, « αὐτ. » Κινδυνεύει ἔαρος εἶναι τούτου τοῦ ἔργου (τοῦ ἀροῦν τὴν γῆν) ἀρκτέον, « αὐτ. (καὶ ἀπρσ.) » Κινδυνεύει ἡμῖν δράσειν, « Πλάτ., εἴμεθα σχεδὸν ἀναγκασμένοι νὰ, [ἐκ τοῦ

Κίνδυνος (ὁ), [κινέω, ἀπὸ τὸ κούνημα καὶ ῥίψιμον τῶν κύβων]. ἡ κατὰ συνέπειαν ἀποτυχίας ἐνδεχομένη ἢ ἄφευκτος ζημία εἰς δύσκολον ἐπιχείρησιν· (συνκδχ. ἐν γέν.) πρᾶξις ἐπίφοβος (ἀπαιτοῦσα τόλμην μεγάλην), (ἰδιαιτ.) μάχη ἄνισος, (μτνμ.) κρίσις θανατική· δαπάνη μεγάλη πρὸς ἄδηλον ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος, κτλ. » Κίνδ. ἄρασθαι (ἀναλαβέσθαι, ὑποδύεσθαι, ἀναῤῥιπτεῖν), « Δξ. » Τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων κίνδ. ἄρασθαι, « Δμ. » Ἑλομένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίψαι μᾶλλον ἢ ἰδιωτεύειν, « Ἡρωδ. » Μηδεὶς οὖν ὑμῶν ὀῤῥωδείτω μετὰ τοῦ δικαίου ποιούμενος τοὺς κινδύνους, « Ἰσκρ.

Κινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαπειλῶν (συνδεδεμένος μὲ) κίνδυνον, ἐπικίνδυνος. » Μὴ προχωρούσης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπιβολῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη τε καὶ ἀπεγνωσμένην, « Ἡρωδ. » Κινδυνῶδες νόσημά ἐστι τὸ ῥοπὴν ἴσην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχον καὶ πρὸς ὄλεθρον καὶ πρὸς σωτηρίαν, « Γαλ.

Κινδυνωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κινδυνώδη, ἐπικινδύνως.

Κινέω-ῶ [ῐ̆-Κίω], Μ. ήσω. (ἐν γένι) Βάλλω εἰς κίνησιν, κουνῶ, σαλεύω· μετακινῶ, μετατοπίζω, (τρπ. καὶ συνκδχ.) μεταβάλλω· σκαλίζω, ταράττω, ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτφορ.). παρακινῶ, διεγείρω· (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ.) ἀρχίζω τὴν ὁδοιπορίαν μου, ἐβγαίνω εἰς τὸν δρόμον· (μτφορ. ἐν γέν.) ἀρχινῶ. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) = Βιτσέω (καθὼς καὶ τὸ Ἐλαύνω). « Κινήσας δὲ κάρη, « Ὅμ. » Ἄγε κινήσας, « αὐτ. » Κινήσαντες τῶν Ὀλυμπιάσι χρημάτων, « Θκ. » Μὴ κινεῖν τὸν ἀνδριάντα, « Ἡρ. » Μὴ κινεῖτω γῆς ὅρια μηδείς, « Πλάτ. » Ἃ δ' ἐξάγεται μηδὲ κινεῖται λόγῳ αὐτὸς μαθήσει, « Σοφ. » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον, « Παροιμ. » Σκληρά τοῦ θέρους ἡ γῆ ὥστε κινεῖν τῷ ζεύγει, « Ξεν. » Κινεῖν ὅπλα (ὅπλα, πόλεμον), « Ἀξ. » Καὶ εἶπον, κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθεύδεις; « Πλάτ. » Γέλωτα ἐκίνησεν, « αὐτ. » Κινεῖν ἐνν. τὴν κοιλίαν) ἐξέστι τοῖς ἰατροῖς, « Ἀρστ. » Κινεῖν τὴν ῥητορικήν, « Κυϊντλ. « Τὸ κινεῖν διὰ μακροτέρων, μειρακιώδους ἐστὶ φιλονεικίας, « Πλ. » Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίςησιν ἀνθρώπως αὐτῶν, « Δμ. » Κινεῖν πόδα, « Εὐρ. » Οὐκ ἄλλα πόδα κινήσεις « αὐτ. (καὶ καταχρ. ἡ μνημ.) » Νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Οὐδέπω κεκινηκότων ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κελτῶν, « Πλ. » Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν Ἄβραμ εἰς γῆν πρὸς λίβα, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Κινεῦ δή, « Θκρ., (κοιν.) σάλευε (κάμε) δά! κουνήσου! (ἢ πθ.) « Κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα, « Ὅμ. (καὶ μτφορ.) » Ἡ ἰδηρία, καὶ περ εἰρηνεύσασα, ἐκινήθη, « Δ. Κάσσ. (καὶ τρπ.) » Ἐπέγνως τι ἐκ τούτων κεκινημένην αὐτὴν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν; Ξεν.

Κινηθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Κίνησις.

†Κίνηθρον (τὸ), = Κίνητρον.

Κίνημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως, ὁ τρόπος καθ' ὃν κινεῖται τι. 2) = τῷ

Κίνησις, εως (ἡ). τὸ κινεῖν ἢ κινεῖσθαι, κούνημα, σάλευμα, ἀνακάτωμα (κυρ. ἢ μτφορ.), ταραχὴ, σήκωμα εἰς τὸ ποδάρι· μεταβολὴ, κτλ. « Ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ ἐν κινήσει, « Ἀρστ. « Ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη, « αὐτ. « Κίνησίς τε μεγίστη πᾶσι τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένετο, « Ἡρωδ.

Κινησιφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (μεταδίδων εἴς τι) κίνησιν, κάμνων νὰ κινῆται τι.

Κινησίχθων, ονος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξέγγ. τοῦ Ἐνοσίχθων.

Κινητέος, α, ον, θετ. τοῦ Κινέω.

Κινητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κινητὴς, ὁ κινῶν τι. « Γαίης —, « Πινδ., ὁ Ποσειδῶν.

Κινητήριος, α, ον. Ἁρμόδιος εἰς τὸ κινεῖν, παρακινητικός, διεγερτικός. « Μύωψ —, « Αἰσχλ.

Κινητὴς, οῦ (ὁ), ἴδε Κινητήρ.

Κινητίζω-ῶ, Μ. άσω, = Βινητίφω.

Κινητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ κινεῖν (ἐρεθίζειν κτλ.), διεγερτικός· (μτφορ.) φιλοτάραχος. « Πᾶν τὸ κινητικὸν καὶ στασιῶδες, « Πλὸ. 2) (ἐνίοτε) καμωμένος φύσει ὥστε 'να κινῆται, αὐτοκίνητος. « Τῶν ὀστρακοδέρμων τὰ μὲν, κινητικά· τὰ δ', ἀκίνητα, « Ἀρστ.

Κινητὸς, ἡ, όν. Ὁ κινηθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ κινηθῇ (νὰ μεταπεισθῇ κτλ.).

Κίνητρον (τὸ), (κατὰ συγκ. ἀντὶ Κινητήριον), ἐργαλεῖον πρὸς τὸ κινεῖν (ἀνακατόνειν) χρήσιμον.

Κινυθλιτον (τὸ), = Κυνδάλιον.

Κίννα, ης (ἡ), εἶδος χόρτου (ἀγριάδα) τῆς Κιλικίας.

Κιννάβαρι, εως (τὸ). κόκκινόν τι μεταλλικὸν (ὀρυκτὸν καὶ τεχνητὸν) ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ὁ ὑδράργυρος, (Τουρκ.) ἅλ-σουλιγέν. 2) κοκκινόν τι κόμμι δένδρου τῆς Ἀσίας, (ἅλλ.) Λίμα βράκοντος.

Κινναβαρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα κινναβάρεως.

Κινναβάρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κινναβάρι· ἔχων χρῶμα κινναβάρεως. ||. (οὐσ.) Κινναβάρινον (τὸ), εἶδος ἰατρικοῦ (κολλυρίου) ἀπὸ κινναβάρι.

†Κινναβάριον (το), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κινναβάρινον.

Κινναβάρις, εως (ὁ), ἀπν. ἀντὶ Κιννάβαρι.

Κιννάβευμα (τὸ) καὶ

Κίνναβος (ὁ), = Κάναβος.

Κινναμολόγος (ὁ). πτηνόν τι τῆς Ἰνδ. τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὴν φωλεάν του ἀπὸ ξύλα κινναμώμου (κανέλλας).

Κίνναμον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Κιννάμωμον.

Κινναμωμέλαιον (τὸ). κινναμωμινον ἔλαιον, κανελλόλαδον.

Κινναμωμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κιναμώμου.

Κινναμώμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος τὸ χρῶμα μὲ κινναμωμον.

Κινναμωμίς, ίδος (ἡ), εἶδος (κατώτερόν) τι κινναμώμου, (ἅλλ.) Ψευδοκινναμώμου.

Κινναμώμον (τὸ). ἀρωματικόν τι ξύλον τῆς Ἀσίας (κατὰ λεξ. ἄμωμον [Ἄρωμα] τῆς Κίννας), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κανέλλα (ἴδε Κασσία), (ἢ Τουρκ.) δάρ-τσίν.

Κινναμωμος (ὁ), ὁ ἅλλ. Κινναμολόγος, (πτηνόν).

Κινναμωμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) κινναμωμον.

Κινούρης καὶ Κινούρας, ου (ὁ). (ἵππος) ὁ κινῶν ἐν τῷ βαδίζειν τὴν οὐρὰν, (ἐπμ.) ἀχρεῖος.

Κίνυγμα (τὸ), Π. [κινύσσω]. σῶμα κινούμενον (σειόμενον).

Κίνυμαι (παρτ. Ἐκινύμην καὶ πλέονοῦ), Π. ἀντὶ Κινέομαι.

Κινύρα (ἡ), [κινυρός]. εἶδος μουσικοῦ δεκαχόρδου Ἀσιατ. κοῦ ὀργάνου (τὸ ὁποῖον κρούομενον δι' ἀ πλήκτρου ἐκβίζει λυπηρόν τινα ἦχον).

Κινύρομαι (παρτ. Ἐκινυρόμην καὶ πλέονοῦ). Παραπονοῦμαι μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν· (μτθτ.) θρηνολογῶ τινα. (ἐν γέν.) ἐκτέμπω λυπηρὸν ἦχον, [ἐκ τοῦ

Κινυρὸς, ά, όν, = Μινυρὸς, κλαυθμηρὸς, παραπονετικός. (Π.) παραπονούμενος μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν.

Κινύσσω, Μ. ὑξω, Π. (σπν.) ἀντὶ Κινέω, σείω, κουνῶ.

Κινώπετον (τὸ), Π. [κινέω, κνώψ]. θηρίον, (παρὲλ. Κνώδαλον καὶ Κίναδος).

Κινωνικ(πι)στὴς, οῦ (ὁ), Π. = Κινώπετον.

†Κιξαλλία (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ

†Κιξαλλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι =

Κιξάλλης [ξέω, γλίσχρος], ου (ὁ). κλέπτης.

Κίον ἡ Ἔκιον, Π. ἀντὶ Ἰον, ἀόρ. 6'. τοῦ Εἶμι, (ἴδε †Κίω).

Κιονηθὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει κίονος.

Κιονικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κίονα. 2) (ἰατρ.) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ πάθη τῆς κιονίδος (τοῦ λάρυγγος).

Κιόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κίων.

Κιονὶς, ίδος (ἡ). = Κιόνιον. 2) (ἀνατομ.) ἡ (ἅλλ.) Ἐπιγλωττὶς τοῦ λάρυγγος, (κοιν.) σταφυλίτης.

Κιονίσκος (ὁ), = Κιόνιον.

Κιονοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κίονος. (συγχ. τῷ Κωνοειδὴς).

Κιονόκρανον (τὸ), [κίων, κρανίον]. κεφαλοκόλωνον. « Πίπτει τὸ κιονόκρανον (ὅπου ὅμως γράφεται Κιόκρανον) ἀπὸ τοῦ κίονος, « Ξεν.

Κιονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὑποστηρίζω) τι ἐν εἴδει κίονος.

‡Κιονοφορία (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.

Κιονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὑποστηρίζων) τι ἐν εἴδει κίονος.

Κιρκαία (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν μετεχειρίζοντο εἰς μαγείας), (ἅλλ.) Δίρκαία, (ἴδ. τὸ κοιν.) σταθῶρι, [ἐκ τοῦ

Κίρκη (ἡ), (κυρ. θηλ. τοῦ Κίρκος), εἶδος ἱέρακος· (κατὰ τὴν μυθολογ.) μάγισσα περίφημος.

Κιρκήλατος (ὁ, ἡ), Π. [κίρκος, ἐλαύνω]. ὁ κυνηγούμενος ὑπὸ ἱέρακος.

†Κιρκήσια (τὰ), (ἐνν. ἀγωνίσματα) τὰ τελούμενα εἰς τὸν Ῥωμ. κίρκον, (Λατ.) ludi circenses.

Κίρκινος (ὁ). ὁ μαθηματ. διαβήτης καὶ ὁ δι' αὐτοῦ διαγραφόμενος κύκλος, (Λατ.) circinus, [ἐκ τοῦ

Κίρκος (ὁ), = Κύκλος· Κρίκος. 2) εἶδος ἱέρακος (διὰ τὰς ἐναντίους περιστροφὰς του), (κοιν.) κιρκινέλι ἢ κιρκινέζι, (παρὲλ. Κερχνηΐς). 3) τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀμφιθέατρον, (Λατ.) circus.

Κιρκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρικόω, δένω ὁλοτρόγυρα εἰς εἶδος κρίκου.

Κίρναις, Π. Διάλ. ἀντὶ Κίρνᾶς = Κίρνῶν, μτχ. τοῦ

Κίρνάω-ῶ καὶ

Κίρνημι, Π. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κιρρὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κιρρὰ, θηλ. τοῦ Κιρρὸς.

Κιρρὶς [κιρρὸς], ίδος (ἡ), εἶδος θαλασσ. ἰχθύος, (κατὰ τὸν Ἡσ.) ὁ τσῆρος. (ἅλλ. αὐτὸς πιθανώτερον ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Σκυρὸς).

Κιρρόεἰδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). κιρρὸς τὸ εἶδος.

Κιρρὸς, ά, όν. Κιτρινωπὸς (σὰν τὸ κηρὶ), ὑπόξανθος. « Οἶνος —, « Γαλ., τὸ ἄσπρον κρασί. « Οἱδεὶς κιρρὸς εἶνος ἄκριος ἐστὶ γλυκὺς, « αὐτ. « Μηδένα τῶν παλαιουμένων οἴνων διαμένειν λευκὸν, πλὴν ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάλιστα κατ' ἀρχὰς ὑπάρξῃ τοιοῦτος, ἀλλ' ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἑαυτοῦ κιῤῥότερον γίγνεσθαι, τελευταῖον δὲ καὶ ξανθὸν, « αὐτ.

Κιῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κιῤῥοειδής.

Κίρσιον (τὸ), εἶδος ἀγκαθ. φυτοῦ (ζοχοῦ) τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ εἰς τοὺς κιρσούς.

Κιρσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κιρσόν.

Κιρσοκήλη (ἡ). πρήξιμον τῶν περὶ τὰ αἰδοῖα φλεβῶν, [κήλη καὶ

Κιρσὸς (ὁ). φλεγμονὴ (πρήξιμον) φλεβὸς (κυρ. περὶ τὰ σκέλη), (Γαλλ.) varice.

Κιρσοω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς κιρσόν.

Κιρσώδης, εως (ὁ, ἡ), = Κιρσοειδής.

Κίς, κιδς (ὁ). σκωλῆκι τοῦ σιταριοῦ καὶ τῶν ξύλων, σιταρόψειρα.

Κίσηρις, εως (ἡ), = Κίσσηρις.

Κισηροειδής, έος (ὁ, ἡ), = Κισσηροειδής.

Κίσθαρος καὶ

Κίσθος (ὁ), = Κίστος.

Κίσσα (ττα), ης (ἡ), εἶδος (λάλου ᾖ μιμηλοῦ) πτηνοῦ. 2) πάθος τι τῶν ἐγγαστρωμένων γυναικῶν (ἀηδία διὰ μερικὰ καὶ ὄρεξις παράλογος δι' ἄλλα φαγητά), (κοιν.) κακοψύχια. « Ταῖς ἐπιθυμούσαις γῆν ἐσθίειν, ὡς ἐν τῇ καλουμένῃ κίσσῃ, « Π. Αἰγιν.

Κισσαβίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν κίσσαν.

Κισσάμπελος (ἡ) καὶ

Κισσάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (κυκλαμίνου, τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τὸν κισσὸν) ἀπὸ τὸ γένος τῆς Ἑλξίνης, (κοιν.) κλεμαξίδα, (εἰς αὐτὸ ὑπάγεται καὶ τὸ Τουρκ.) φοὺλ-μπαχάρι, (ἴδε καὶ Κυκλάμινον).

Κίσσαρος (ὁ), = Κίσθαρος, Κίστος.

Κισσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω τὸ πάθος κίσσαν (κακοψύχια)· (συνκδχ. μὲ αἰτ.) ἐγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω. » Ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου, « Γρφ. 2) (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ὑπερεπιθυμῶ ('σὰν 'γγαστρωμένη). » Οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, « Ἀρςφ.

Κισσεὺς, έως (ὁ), ἐπίθετ. (ἀπὸ τοῦ κισσοῦ) ὁ Βάκχος.

Κισσήεις, εσσα, εν. Σκεπασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ κισσὸν, κισσοειδής.

Κισσηρεφὴς [κισσὸς, ἐρέφω], έος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ κισσόν.

Κισσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Κισσήεις, κατάφυτος ἀπὸ κισσόν.

Κισσηρίζω, Μ. ίσω. Τρίβω τι μὲ τὴν κίσσηριν (ἐλαφρόπετραν) ἵνα ὑαλίσῃ.

Κίσσηρις [κίς, σαίρω], ιδος καὶ εως (ἡ). ἐλαφρόπετρα, (καὶ εἰς τὴν νῆσον Θήραν, ἢ ὁπ. εἶνε ὅλη σχεδὸν ἀπὸ τοιαύτην πέτραν) κίσσαρη. » Λεάντειραν κίσσηριν, « Ἐπγρ.

Κισσηροειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ειδῶς, = Κισσηρώδης.

Κισσηρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς κίσσηριν.

Κισσηρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κίσσηριν, σπογγοειδής.

Κίσσησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κισσάω, σύλληψις, ἢ· ἐπιθυμία.

Κισσητὸς, ἡ, όν. Ἐπιθυμητός.

†Κισσινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑσγινοβαφής.

Κίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Σκεπασμένος (Στολισμένος) μὲ κισσόν.

Κίσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κισσὸς, κλαδάκι κισσοῦ.

Κισσόβρυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων κισσοῦ, σκεπασμένος (στεφανωμένος) μὲ κισσόν.

Κισσοδέτας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ

;Κισσόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (στεφανωμένος) μὲ κισσόν, (παρβλ. Κηροδέτης).

Κισσοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ᾖ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὅμοιος μὲ κισσὸν, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κισσοῦ.

Κισσοκόμης, ου (ὁ), Π. στεφανωμένος μὲ κισσόν.

Κισσοκόρυμβος (ὁ). ἡ κορυφὴ (φοῦντα) τοῦ κισσοῦ.

Κισσόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [κισσὸς, πλήττω]. κτυπημένος μὲ τὸν κισσοςεφὴ θύρσον τοῦ Βάκχου, (δηλ.) ἐνθουσιασμένος ἢ ἐνθουσιαστικός.

Κισσοποίητος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ κισσόν.

Κισσὸς (ὁ), [ἴσχω, συγγ. τῷ ἰξὸς], τὸ γνωστὸν ἀειθαλὲς ᾖ ἱερὸν τοῦ Βάκχου φυτόν.

Κισσοστέφανος καὶ

Κισσοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ κισσόν.

Κισσοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) τοὺς κόκκους τοῦ κισσοῦ.

Κισσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ στέφανον ἀπὸ ἢ Κρατῶ θύρσον στεφανωμένον μὲ κισσόν· (συνκδχ.) ἐνθουσιῶ, [ἐκ τοῦ

Κισσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κισσοστεφὴ θύρσον ἢ στεφανωμένος μὲ κισσόν, (συνκδχ.) Βακχικός.

Κισσόφυλλον (τὸ). τὸ φύλλον τοῦ κισσοῦ. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἴσ. κυκλάμινον) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τοῦ κισσοῦ, (παρβλ.) Κισσάμπελος.

Κισσοχαίτης, ου (ὁ), Π. = Κισσοκόμης.

Κισσοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν κισσόν.

Κισσοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ κισσόν.

Κισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Στεφανόνω) μὲ κισσόν.

Κισσύβιον (τὸ). σκεῦος ποιμενικὸν (καυκὶ ἢ καρδάρι) κυρ. ἀπὸ ξύλον κισσοῦ (« Σκύφος τε κισσοῦ παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν πήχεων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο, « Εὐρ. Κύκλ. 389-390) ἢ ἔχον περιγεγλυμμένα φύλλα κισσοῦ. » Τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα, « Πλδ., (ἴδε καὶ Θκρ. Δ', 27).

Κισσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κισσοειδής. 2) γυνὴ πάσχουσα ἀπὸ ἢ ὑποκειμένη εἰς τὸ πάθος κίσσαν.

Κισσὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κισσόν, δάσος κισσῶν.

Κίσσωσις [κισσόω], εως (ἡ). ἡ διὰ κισσοῦ στεφάνωσις.

Κισσωτὸς, ἡ, όν. Περιτυλιγμένος (Στεφανωμένος) μὲ κισσόν.

Κίσταρος (ὁ), = Κίστος.

Κίστη (ἡ). σανδοῦκι πλεκτὸν, σεπέτι, κυτί· καλάθι μὲ σκέπασμα.

;Κιστηφόρος (ὁ, ἡ), = Κιστοφόρος.

Κιστίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιστὶς, κουτάκι, καλαθάκι.

Κίστὶς, ίδος ἢ ιδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κίστη, κουτάκι, καλαθάκι. » Ξηρήνας εἰς χαλκῆν κιστίδα, τούτῳ χρῶ, « Ἱππκρ.

Κιστοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κίστης. » Πλέγμα κιστοειδὲς, « Ἡσύχ.

Κίστος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου (μὲ ἀκανθώδη φύλλα καὶ ἄνθη ῥοδοειδῆ ἢ λευκά), (;εἶδος τούτου εἶνε) ἢ λαδανηά.

†Κισοφάγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κισσοφάγος.

Κιστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν κυρ. εἰς τὰς τελετὰς) τὴν ἱερὰν κίστην. ||. (οὐσ.) νόμισμά τι φέρον ἐγκεχαραγμένην κίστην, (συγγ. τῷ Κιττοφόρος).

;Κίταρις, εως (ἡ), = Κίδαρις.

Κιτρέα ἢ Κιτρία (ἡ), δένδρ. ἡ κιτριὰ ἢ ἡ λεμονιά.

Κιτρίζω (κατὰ διορθ. ἀντὶ Κιτρινίζω), Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὸ σχῆμα ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ κίτρου.

Κιτρινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κιτριοειδής.

Κίτρινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, κίτιρνος. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ κίτρον.

Κιτρινόχροος-ους (ὁ, ἡ). κίτρινος (τὸ χρῶμα).

Κιτριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα) τοῦ κίτρου.

Κίτριον (τὸ). ὁ καρπὸς ἢ ἡ φλοῦδα τῆς κιτριᾶς, (ἄλλ.) Κιτρόμηλον, (ᾖ παλαιότ.) Μῆλον Μηδικόν. 2) = Κιτρέα.

Κιτρόμηλον (τὸ). κίτρον ἢ λεμόνι.

Κίτρον (τὸ), = Κιτρόμηλον.

Κιτρόφυλλον (τὸ). φύλλον τῆς κιτριᾶς. 2) (μτνμ.) τὸ μελισσόχορτον.

Κιτρόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ἀπὸ κιτριάν. ||. (οὐσ.) Κιτρόφυτον (τὸ), = Κιτρέα.

Κιτρόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, κίτρινος.

Κιτρόφυτον (τὸ), = Κιτρέα.

Κίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κίσσα.

Κιττοβίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Κισσαβίζω, (συγγ. τῷ Κικκαβίζω).

†Κιττάριον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κυτάριον.

Κιττάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κισσάω, (ὅθεν:

Κίττησις, εως (ἡ), = Κίσσα (2).

Κιττὸς, Κιττοφάγος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Κισσὸς κτλ.

Κιτὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χιτών.

Κιχάνω [κίω], Μ. κιχήσω (ἀόρ. Ἔκιχον ἢ Ἐκίχην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἀπαντῶ. φθάνω· εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω. » Εἴσιδον νέα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, Ὀδ. Π. » Νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει, « Ἰλ. Χ. » Μή σε, γέρον, παρὰ νηυσὶ κιχείω.. αὖτις ἰόντα, « Ἰλ. Α. » Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κιγχάνω; « Εὐρ., (παρβλ. Ἱκάνω).

Κιχεὶς, εῖσα, ἐν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κιχάνω.

Κιχηλᾶν, Δ. γεν. πλθ. τοῦ

Κιχήλη (ἡ), Δ. (Σικελ.) ἀντὶ Κίχλη.

Κιχήμεναι ἢ Κιχῆναι, Π. ἀντὶ Κιχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κιχάνω.

Κίχησις [κιχάνω], εως (ἡ), Π. ἀπάντησις, πρόφθασμα· ἐπίτευξις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Κίγκτος (ὁ ἡ τὸ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κηθῖς, κουτί (κυρ. διὰ τὸ θυμίαμα).
Κίχλη (ἡ), [ὄνομτπ.], εἶδ. πτηνοῦ, κίχλα.
2) (μτνμ. διὰ τὸ μελανόστικτον) εἶδ. ἰχθ., κίχλα.
Κιχλίζω, Μ. ἰσω. Γελῶ ἡδονικῶς (ἐρωτικῶς). 2) τρώγω (τρέφομαι μὲ) κίχλας, (ὀηλ.) καλοτρέφω, τρυφῶ, ξεφαντόνω.
Κιχλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κίχλη.
Κιχλισμὸς (ὁ). τὸ κιχλίζειν, ὁ ἡδονικὸς τῶν ἐρωτολήπτων (κυρ. κορασίων) γέλως. 2) τρυφὴ (πολυτέλεια) περὶ τὴν τράπεζαν.
Κίχορα ἡ Κιχόρεια καὶ Κιχόρια (τὰ), ἀγριολάχανα, Ζ. Κιχώριον
Κιχράω-ῶ, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ
Κίχρημι, Μ. χρήσω (ἀόρ. Ἔχρησα, πθ. πρκ. Κέχρημαι.). Δανείζω, (καὶ μσ.) Δανείζομαι, (παρβλ. Κιχράω).
Κιχώρη (ἡ) καὶ
Κιχώριον (τὸ), [κιχάνω], εἶδ. ἀγριολαχάνου, (κοιν.) ραδίκι, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) τσιχώρι, (παρβλ. Πικρίς).
Κιχωριώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κιχώριον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κιχωρίων.
†Κίω (παρτ. ἡ ἀόρ. β'. Ἔκιον καὶ ἀναιξ. Κίον, ΘΠ. τὸ εὐκτ. Κίοιμι καὶ ἡ μτχ. Κιών), Π. ἀντὶ (†Ἰω =) Εἶμι, πορεύομαι, ὑπάγω.
Κίων [κῐω], ονος (ὁ καὶ ἀρχ. ἡ). στήλη, κολώνα, (Π.) βουνόν· (ἀνατομ.) = Κιονίς, ὁ σταφυλίτης τοῦ στόματος καὶ τὸ διάφραγμα (τὸ τραγανὸν) τῆς μύτης.
Κλαγγάζω καὶ
Κλαγγάνω καὶ
Κλαγγέω-ῶ, Μ. κλάγξω, Π. = Κλάζω, φωνάζω καθὼς τὰ σκυλιὰ εἰς τὸ κυνῆγι· φωνάζω 'σὰν ἀετὸς ('σὰν γερανός) κτλ., [ἐκ τοῦ
Κλαγγή (ἡ), [κλάζω]. ἡ ἄναρθρος φωνὴ διαφόρων ζώων (σκύλων, χοίρων κλπ.)· ἡ φωνὴ ἢ ὁ ἦχος τῶν πτερῶν τοῦ ἀετοῦ (τοῦ γερανοῦ κτλ.)· ὁ ἦχος τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου (ὅταν τινάζεται τὸ βέλος)· (ἐν γέν.) φλοῖσβος, κρότος, θόρυβος.
Κλαγγηδόν, ἐπίρ. Π. Μετὰ κλαγγῆς.
Κλαγγί, Π. κατὰ μεταπλασμ. ἀντὶ Κλαγγῇ, δοτ. τοῦ Κλαγγή.
Κλαγγὺς, ἡ, ὁν, Π. ἀντὶ Κλαγερὸς καὶ
Κλαγγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλαγγήν. « Φωνὴ —, « Ἱππκρ., ἡ τραχεῖα, βραγχώδης.
Κλαγε, ὀς, ὰ, ὲν καὶ
Κλαγετὸς, ἡ, ὸν, Π. ὁ ἀποτελῶν κλαγγήν, ἠχῶν ἐν εἴδει κλαγγῆς· θορυβώδης. » Γέρανος —, « Ἐπγρ.
Κλάδα, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδον.
Κλαδαρόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κλαδαρὰ (ἴδε τὴν λέξ.) ὄμματα, θελκτικὸν (ἐρωτικὸν) βλέμμα.
Κλαδαρόρυγχος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ δρυοκολάπτου ἢ τοῦ τροχίλου), (Γαλλ.) bec-croisé ἢ bec-courbé, ξύρυγχος καὶ
Κλαδαρὸς [κλάω], ὰ, ὸν. Τσακκισμένος ἢ Εὐθραυστος ἢ Εὐλύγιστος. » Δόρατα λεπτὰ καὶ κλαδαρὰ, « Πλδ., (παρβλ. Κραδαλὸς). 2) (μτνμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν) λιγωμένος ἀπὸ ἡδονὴν ἢ νύστα, (κοιν.) κλαρωμένος, (Τουρκ.) μαχμούρικος, (ὀθ.) » Κλαδαρὸν περιβλέπειν, « Κλμ., μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα.
Κλάδας, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδες.
Κλᾶδας, Δ. ἀντὶ Κλεῖδας, αἰτ. πλθ. τοῦ Κλεὶς.
Κλαδάσσω, Μ. άξω, Π. σσίω (κουνῶ) 'σὰν τὸ κλαδί, παράττω, (παρβλ. Κραδαίνω). » Αἷμα κλαδασσόμενον, « Ἐμπεδκλ., τεταραγμένον.
Κλαδάω(έω)-ῶ, Μ. άσω, = Κλαδεύω. 2) = Κλαδάσσω, Κραδάω.
Κλαδεία καὶ
Κλάδευσις, εως (ἡ). κλάδεμμα.
Κλαδευτὴρ (ὁ). κλαδευτής.
Κλαδευτήριον (τὸ). δρεπανάκι διὰ κλάδεμμα, κλαδευτῆρι, (κυρ. σὺν. τοῦ
Κλαδευτήριος, α, ον. Ὁ εἰς τὸ κλαδεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος. » Δρέπανον κλαδευτήριον, « Ἡσύχ., τὸ κλαδευτῆρι.
Κλαδευτὴς, οῦ (ὁ), = Κλαδευτήρ.
Κλαδεύω, Μ. εύσω, = Κλαδάω (1).
Κλαδεὼν, ῶνος (ὁ), Π. κλαδὶ χονδρὸν, κλάρα.
Κλαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) κλάδον δένδρου.
Κλαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) μετὰ χεῖρας κλάδον.
Κλαδὶ, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδι.
Κλαδὶ, Δ. ἀντὶ Κλειδὶ, δοτ. τοῦ Κλεὶς.
Κλαδίον (τὸ) καὶ
Κλαδίσκος (ὁ). κλαδάκι. Ὑποκορ. τοῦ
Κλάδος (ὁ), (ἡ δοτ. Π. [καθ' ἑτερογέν.] Κλαδὶ, ἡ αἰτ. Κλάδα, πλθ. ἡ δοτ. Κλάδεσι καὶ Κλαδέεσσι, ἡ αἰτ. Κλάδας), [κλάω]. κλαδὶ, κλωνάρι· (μτφρ.) υἱὸς, ἀπόγονος.
Κλαδοῦχος (ὁ, ἡ), = Κλαδοφόρος.
Κλαδοῦχος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Κλειδοῦχος.
Κλαδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κλάδους.
Κλαδὼν, όνος (ὁ), Π. = Κλαδεὼν.
Κλάζω [ὀνομτπ. συγγ. τῷ Κλάω], Μ. κλάγξω (ἀόρ. β'. Ἔκλαγον, πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Κέκλαγγα καὶ Π. Κέκληγα). Κάμνω κλαγγήν, βρυντῶ (καθὼς τὰ συγκρουόμενα ὅπλα, τὰ πτερὰ τῶν πετώντων ὀρνέων, ἡ κόρδα τοῦ τόξου, τὸ τινασσόμενον βέλος κτλ.), βούζω ('σὰν τὸν ἄνεμον), (ἐπὶ ἐμψύχ.) γαβγίζω ('σὰν λαγωτικὸν), (σπν. ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω. (Π. ᾗ ἀμτβ.) κάμνω νὰ βούσῃ (νὰ βροντήσῃ) τι. » Ἔκλαγξε βροντάν, « Πίνδ. (Κλάφω), Μ. κλαφῶ. Δ. ἀντὶ Κλάζω, κλείω.
Κλαιήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κλαύσομαι.
Κλαῖς, ΐδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Κλεὶς, κλείς.
Κλαίστρον καὶ Κλαίστρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κλεῖθρον.
Κλαίω [συγγ. τοῦ Κλάζω], Μ. (σπν.) κλαύσω καὶ (συνήθ.) κλαύσομαι ᾗ κλαυσοῦμαι καὶ Ἀττ. κλαήσω (πθ. πρκ. Κέκλαυμαι καὶ Κέκλαυσμαι, ἀόρ. Ἐκλαύσθην, καὶ τὸ θετ. Κλαυστέον). Κλαίω, χύνω δάκρυα, (συνκδ.) λυποῦμαι, μετανοῶ. » Κλαύσεται, « Αξ., (φρσ.) Θὰ τὸ μετανοιώσῃ! » Ἀλμυρὰ κλαύσεις, « Θκρ. » Κλαίων τις αὐτῶν ἐμοῦ γε θίξεται, « Εὐρ. » Ἐπικούρῳ καὶ δόξαις τοῖς ἐκείνου κλάειν ἔλεγε, « Σδ., ἀπεσκοράκιζε, (παρβλ. Οἰμώζω). 2) (μὲ αἰτ. ἐλλ.) θρηνῶ (θρηνολογῶ) τινα ἢ θιάτι. » Κλαίειν τὸν βωκόλον, « Θκρ. » Πένθην κλαίων, « αὐτ.
Κλαμβὰς [κλάω], ἡ, ὸν, = Κολοβὸς, πεπηρωμένος.
Κλᾰξ, ακὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κλεὶς.
Κλᾰξῶ, Δ. μέλλ. τοῦ Κλάζω, Κλείω.
†Κλάπη (ἡ), [Δωτ.]. ξυλίνη ἐμβάς, πατῆκι, γαλέντζα, (παρβλ.) Καλόσθορον.
Κλαπεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ
Κλαπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλέπτω.
†Κλαρίας, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλλαρίας.
Κλαρίον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κληρίον, ὁμολογία.
Κλάριος, α, ον, Δ. ἀντὶ Κλήριος. » Ζεὺς —, « Αἰσχλ., ὁ ἔχων εἰς χεῖράς τε τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων.
Κλαρονομέω, Δ. ἀντὶ Κληρονομέω.
Κλᾶρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κλῆρος.
Κλαρόω-ῶ, Μ. ώσω, Δ. ἀντὶ Κληρόω.
Κλαρῶται (οἱ). οἱ εἴλωτες (σκλάβοι, χωρικοὶ) τῆς Κρήτης.
Κλασαυχενεύομαι, Μ. εύσομαι ᾗ
Κλασαυχενίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. [κλάω, αὐχήν]. γέρνω (πάτ' ἀπ' ἐδῶ, πότ' ἀπ' ἐκεῖ) τὸν λαιμόν μου, κάμνω τσακίσματα.
Κλασθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλάω.
Κλασιβώλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [κλάω, βῶλαξ]. ὁ συντρίβων τοὺς σβώλους (τοῦ χώματος).
Κλάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κλάω, τσάκισμα, σπάσιμον. » Ἀμπέλων —, « Θρρ., τὸ κλάδευμα ἢ τὸ βλαστοκόπημα. » Ἄρτου —, « αὐτ., τὸ κόψιμον τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὸ χέρι, (συνκδ.) τὸ δεῖπνον, (παρβλ. Κλῆσις).
Κλάσμα (τὸ), [κλάω]. θραῦσμα, κομμάτι.
Κλασμὸς (ὁ), = Κλάσις.
Κλαστάζω, Μ. άσω, Π. = Κλάω, τσακκίζω (κυρ. τὰ βλαστάρια δένδρου), βλαστοκοπῶ· (μτφρ.) ταπεινόνω.
Κλαστὴρ (ὁ). ὁ βλαστοκοπῶν (κορφολογῶν) τὰς ἀμπέλους κτλ.
Κλαστήριον (τὸ). κλαδευτῆρι (κυρ. διὰ τὸ κορφολόγημα τῶν ἀμπέλων).
†Κλάστης, ου (ὁ), = Κλαστήρ.
Κλαστὸς [κλάω], ἡ, ὸν. Τσακκισμένος· (ἐπὶ ἀμπελ. κλπ.) κορφοκομμένος.
Κλαυθμονὴ (ἡ) καὶ
Κλαυθμὸς (ὁ). τὸ κλαίειν, κλαύσιμον, θρῆνος.
Κλαυθμυριάω-ῶ, Μ. άσω καὶ
Κλαυθμυρίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι. Μ. (σω, -όμαι. Κλαίω ('σὰν μωρὸ παιδί), κλαίω παραπονετικὰ καὶ σιγανά.
Κλαυθμυρισμὸς (ὁ). κλαύσιμον μωροῦ παιδιοῦ.
Κλαυθμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἔχων διάθεσιν πρὸς κλαυθμόν, παραπονετικὸς ἢ παραπονιάρης.
Κλαυθμών, ῶνος (ὁ), Γρφ. τόπος κλαυθμοῦ. 2) (ἑνίοτε) ἀντὶ Κλαυθμός.
Κλαῦμα (τὸ). κλαυθμός, κλαῦμα, αἴτιον κλαυσίματος, πρᾶγμα ἄξιον κλαυθμοῦ.
†Κλαυμονὴ, (ἡ) = Κλαυθμονή.
†Κλαυμυρίζομαι Μ. ίσομαι, = Κλαυθμυρίζομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλαύσασκε, Π. ἀντὶ Ἔκλαιε.
;Κλαυσείω (χ. Μ.) καὶ
Κλαυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν νὰ κλαύσω, παραπονοῦμαι· (μτνμ.) τρύζω. »Τὸ θυρίον κλαυσιᾷ,« Ἀρςφ.
Κλαυσίγελως, ωτος (ὁ). γέλια μὲ κλάϋματα, (ὅμοιον μὲ τοῦ Ὁμήρ.) »Δακρυόεν γελάσασα,« Ἰλ. Ζ.
Κλαυσίθυρος (ὁ, ἡ), Ζ. Παρακλαυσίθυρον.
Κλαυσίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων ἐξ αἰτίας μάχης ἡ, κάμνων ἄλλους νὰ κλαίωσιν ἐν τῇ μάχῃ.
†Κλαύσιμος, η, ον. Κλαυθμοῦ ἄξιος, παραπονετικὸς ἡ, κλαυσιάρης.
Κλαύσομαι καὶ
Κλαυσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Κλαίω.
Κλαυστὴρ (ὁ), Π. ὁ κλαίων, θρηνητικὸς, κλαυσιάρης.
Κλαυστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ κλαίειν. »Κλαυστικῶς ἔχω,« Αξ., =Κλαυσείω.
Κλαυστὸς καὶ Κλαυτὸς, ἡ, όν. Κλαϋμένος ἡ Ἀξιοθρήνητος.
Κλάω, Ἀττ. ἀντὶ Κλαίω.
Κλάω-ῶ [ὀνμπτ.]. Μ. κλάσω (πθ. πρκ. Κέκλασμαι, ἀόρ. Ἐκλάσθην). (κυρ. Λυγίζων) τσακκίζω, (ὀθ.) κόπτω τὰ βλαστάρια τῆς ἀμπέλου κτλ., κορφοκοπῶ ἡ κλαδεύω· κόπτω (μὲ τὸ χέρι μου) ψωμί. (μτφορ.) χαυνόνω, ἐκλύω. »Ἀβρᾷ ϗ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ,« Δ. Κάσσ. »Κεκλασμένῳ τῷ βαδίσματι,« Φίλ.
Κλέβδην, ἐπίρ. Π. κρυφίως, (κοιν.) κλεφτάτα.
Κλεεινὸς ϗ Δ. Κλεεννὸς, Π. ἀντὶ Κλεινός.
Κλεηδὼν, όνος (ὁ), Π. ἀντὶ Κληδών.
Κλεῖα, Π. ἀντὶ Κλέεα, κλέα, ὀνμς. καὶ αἰτ. πλθ. τοῦ Κλέος.
Κλειδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλείς, κλειδάκι, (μτνμ.) ἡ ἐπιγλωττὶς (τὸ ἀνοιγοκλειόμενον σκέπασμα τῆς τρύπας) μουσικ. ὀργ. ἡ μηχανῆς, (Γαλλ.) soupape.
Κλειδοποιὸς (ὁ)· ὁ κατασκευάζων κλεῖδας (κλειδιὰ), κλειδαρᾶς.
†Κλειδουχέω (εὔχρ. μόνον τὸ Ἀττ. Κληδουχέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Βαστῶ) τὰ κλειδιὰ, εἶμαι.
Κλειδοῦχος, ου (ὁ). ὁ ἔχων (κρατῶν) τὰς κλεῖδας, κλειδοφύλαξ.
Κλειδοφόρος (ὁ, ἡ), =Κλειδοῦχος.
Κλειδοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω τι ὡς)-
Κλειδοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυλάττων) τὰ κλειδιά· δεσμοφύλαξ.
†Κλειδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω μὲ τὸ κλειδί, κλειδόνω.
†Κλείδωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κλειδόνεται, κλειδονιά.
†Κλείδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κλειδόω, κλείδωμα.
Κλείζω, Μ. ίσω, Π. φημίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.
†Κλείθρη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλήθρη.
Κλειθρία καὶ (ἰων.) Κλειθρίη (ἡ). ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. 2) (κατ' ἄλλ.) παραθυράκι ἡ πολεμίστρα, (Τουρκ.) μασγάλι.
Κλειθρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλειθρία.
Κλειθρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλεῖθρον.

;Κλειθριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (ἡ καμωμένος εἰς σχῆμα) κλειθρίας.
Κλεῖθρον (τὸ), [κλείω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι κλείει (κλείεται), θύρα· (συνήθ.) κλειδαριά. (μτνμ.) »Κλεῖθρον τὸ ἐπὶ τῷ βρόγχῳ,« Ἱππ., ἡ ἐπιγλωττίς.
Κλειθροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κλεῖθρα (κλειδονιαὶς), κλειδαρᾶς.
Κλείθρωσις, εως (ἡ), =Κλείδωσις.
Κλεινὸς [κλέος], ἡ, ὸν, Π. ἔνδοξος, περίφημος.
Κλείξαι, Δ. ἀντὶ Κλείσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλείζω.
Κλεῖος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλέος.
Κλεὶς [κλείω], κλειδὸς (ἡ), (ἡ αἰτ. Κλεῖδα καὶ Κλεῖν, πλθ. ἡ ὀνμς. Κλεῖδες ϗ Κλεῖς, καὶ ἡ αἰτ. Κλεῖδας καὶ Κλεῖς). Κλειδί· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς κλείσιμον (καὶ ἐπμ. εἰς ἄνοιγμα) θύρας κτλ., σύρτης ὁ ὁποῖος σύρεται ὄπισθεν ἡ, σίδηρον τὸ ὁπ. περνᾷ μεταξὺ τῶν κρικοειδῶν καρφίων τῆς θύρας (παρβλ. Ἐπιβλής). »Θύρας κληίσσαι κληίδι,« Ὀδ. Φ. 2) (μτνμ.) κόπτσα, θηλυκωτῆρι. »Περόναι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι,« Ὀδ. Σ. 3) (ἀνατομ.) τὸ μεταξὺ λαιμοῦ στήθους καὶ ὤμου κόκκαλον, τὸ κλειδοκόκκαλον. »Παρ' ὦμον, ὅθι κληὶς ἀπρέργει αὐχένα τε στῆθός τε,« Ἰλ. Θ. »Τὴν κλεῖν κατεαγότα,« Δμ. (ϗ ἐπὶ ζ.) »Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι.—Αἷς τὰς θύρας κλείουσι; — Θύννου μὲν οὖν,« (Ἀριςοφῶν παρ') Ἀθ. 4) Π. (πλθ.) τὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν. »Δησάμενοι δ' ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ,« Ὀδ. Θ 5) πορθμός. »Πόντου κληῖς,« Εὐρ., ὁ Βόσπορος ἡ ὁ Ἑλλήσποντος.
Κλεῖς, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ Κλεῖδες ἡ Κλεῖδας, ὀνμστ. ἡ αἰτ. τοῦ Κλείς.
Κλεισίαι ϗ Κλεισιάδες (αἱ). τὰ θυρόφυλλα (κυρ. ἀγροτικῆς μεγάλης θύρας). (συνκδχ.) εἴσοδος, ἔμβασμα· τόπος δι' οὗ ἐμβαίνει τις· (μτνμ.) κλειδὶ (κλεῖθρον) διώρυγος, *[ἐκ τοῦ
†Κλείσιον (τὸ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλίσιον, αὐλόγυρος ἀγροτικῆς οἰκίας, καλυβόσπιτον. »Ἐρείπια πολὺ ταπεινότερα τῶν κλεισίων, οἷς ὑποδύεται τὰ πρόβατα,« Δ. Χρσ. »Τῶν δ' ἄλλων τότε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλεισίον ἀναγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν ἐκτὸς ἀπάγεσθαι τὴν αὔλειον,« Πλ.
Κλεῖσις, εως (ἡ). κλείσιμον, κλείδωμα. »Ὄρους—,« Γ. Ἀκροπολ., =Κλεισώρεια.
Κλεῖσμα (τὸ), =Κλεῖσις ἡ Κλεῖθρον.
†Κλεισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλισμός.
†Κλείσουρα (ἡ), Ζ. Κλεισώρεια.
Κλειστὸς, ἡ, όν. Κλεισμένος ἡ Δυνάμενος νὰ κλεισθῇ (νὰ κλειδωθῇ). »Λιμὴν κλειστὸς τριήρεσι,« Στρβ. »Κληῖσαι σανίδες.. δικλίδες,« Ὀδ, Β'., τὰ θυρόφυλλα.
†Κλεῖστρον (τὸ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλεῖθρον.
†Κλεισώρεια (ἡ), [κλείω, ὄρος]. (μτγν.) στενὸν (πέρασμα) μεταξὺ δύο βουνῶν ϗ τὸ πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ φρούριον ἡ ὀχύρωμα, (Λατ.) clausura, (κοιν.) κλεισοῦρα.

†Κλειτόπωλος (ὁ, ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλυτόπωλος.
Κλειτοριάζω, Μ. άσω. καὶ Κλειτορίζω, Μ. ίσω. Ἅπτομαι ἀκολάστως τῆς κλειτορίδος.
Κλειτορὶς [κλείω], ίδος (ἡ). σαρκῶδές τι μόριον (εἶδος ἐπιγλωττίδος) τοῦ γυναικείου αἰδοίου.
Κλειτὸς, ἡ, όν, Π. [κλείω, κλείζω], = Κλεινὸς, περίφημος, ἐξαίρετος, (παρβλ.) Κλυτός.
Κλεῖτος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλιτὸς, Κλίτος.
Κλείω [εἰλέω ἡ κλάω], Μ. κλείσω (πθ. πρ. Κέκλεισμαι καὶ Π. Κέκλειμαι, ἀόρ. Ἐκλείσθην, ϗ τὸ θετ. Κλειςέον). Ἐσφαλνῶ· (κατὰ λέξ.) κλειδόνω. (μτφορ.) ὑποχρεόνω, (κοιν.) δένω. »Ὅρκοις κεκλήμεθα,« Εὐρ.
Κλείω, Π. ἀντὶ Κλέω, Κλείζω, φημίζω· ἀνυμνῶ. (ἀπλ.) ὀνομάζω, »Ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν,« Ὀδ. Ρ. »Τήν τ' ἀκίδα κλείουσιν,« Ὀππ. (καὶ πθ.) »Ἔνθα περ ἀκταὶ κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες,« Ἀπλλν.
Κλέμμα (τὸ). πρᾶγμα κλεμμένον, κλεψιμηόν. 2) κλοπὴ, κλεψιά. (μτνμ.) ἀπάτη, δολιότης· στρατήγημα, (ἐν γέν.) πρᾶξις ἐκτελουμένη κρυφίως.
Κλεμμάδιος (ὁ, ἡ). κλεμμένος, κλοπιμαῖος ||. »Κλεμμάδιον (τὸ), Πλάτ., κλεψιμηόν.
Κλεμματικὸς, ἡ, όν. Κλεπτικὸς, ἀπατηλὸς, ὕπουλος.
;Κλεμμάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Κλέμμα, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλεμμάδιον).
Κλεμματιστὴς, οῦ (ὁ). κλέπτης, ἡ κλεπταποδόχος (;).
Κλεμμὺς [χέλυς, ἐμὺς], ύος (ἡ). ἡ χελώνη.
Κλέομαι, Π. πθ. τοῦ Κλέω, ἀκούομαι· εἶμαι ὀνομαστὸς (περίφημος), ἐπαινοῦμαι. (ἀπλ.) καλοῦμαι, ὀνομάζομαι.
Κλέος [κλέω, κλύω], εος-ους (τὸ). φήμη, δόξα. (Π.) πρᾶξις περίφημος, ἀριστεία, ἀνδραγάθημα. »Ἀείδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν,« Ἰλ. Ι.
Κλέπος, εος-ους (τὸ), Π ἀντὶ Κλέμμα, κλεψιμηόν.
Κλεπτέλεγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλέγχων ἀνακαλύπτων) τοὺς κλέπτας.
Κλέπτεσκεν, Π. ἀντὶ Ἔκλεπτεν.
Κλεπτὴρ, Π. ἀντὶ
Κλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων, κλέφτης· (ἐν γέν.) ὁ πράττων τι κρυφίως, ὕπουλος.
†Κλεπτίδης, ου (ὁ), Κωμ. πατρνμ. τοῦ Κλέπτης.
Κλεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλέπτην, κλέφτικος· ἐπιρρεπὴς ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κλέπτειν. »Κλεπτικὴ,« Εὐρ., ἡ τέχνη τοῦ κλέπτου, κλεφτοσύνη.
Κλεπτικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν κλέπτης, κλέφτικα· κρυφὰ, κλεφτάτα.
Κλέπτις, ιδος (ἡ). κλέφτρα, κλέφτισσα.
Κλεπτίστατος, η, ον, ὑπερθ. ϗ
Κλεπτίστερος, α, ον, συγκρ. Κωμ. τοῦ Κλέπτης.
Κλεπτομάστιξ, ιγος (ὁ, ἡ). ὁ φοβίζων ἡ τιμωρῶν τοὺς κλέπτας, μάςιξ τῶν κλεπτῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλέπτον, οὐδ. τῆς μετχ. τοῦ Κλέπτω. ‖. (ἐπιρ.) ἀντὶ Κλεπτικῶς. » Κλέπτον βλέπειν,« Ἀρςφ., (κατ' ἄλλ.) Κλεπτὸν, ὡς οὐδ. τοῦ

;Κλεπτὸς, ἡ, όν. Κλεμμένος ἢ Δυνάμενος νὰ κλεφθῇ (νὰ κρυφθῇ).

Κλεπτοσύνη (ἡ), Π. τὸ ἔργον τοῦ κλέπτου, ἡ πρὸς τὸ κλέπτειν ἕξις ἢ ἐπιτηδειότης· πανουργία, δολιότης.

Κλεπτοτελωνέω, Μ. ήσω. Κλέπτω ἀπὸ τοῦ τελωνείου, ὑπεκκλέπτω τὰ τελωνητέα εἴδη, λαθρεμπορῶ. »Σειρομάςης, σιδήριον τῶν τελωνῶν, ὡς μέγας ὀβελίσκος, ᾧ πλήττοντες τοὺς σάκκους, τὰ κλεπτοτελούμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσι.« Τζέτζ. (Χιλ. ΙΣΤ', 492).

Κλεπτοτελώνημα (τὸ). τὸ κλεπτοτελωνηθὲν ἐμπόρευμα, λαθρεμπόριον.

†Κλεπτοτόκος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κλωποπάτωρ.

Κλέπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κλέπτης, κλέφτρα.

Κλέπτω [καλύπτω, κρύπτω], Μ. κλέψω καὶ (μσ.) κλέψομαι, (πρκ. Κέκλοφα, καὶ πθ. Κέκλεμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκλέφθην ϗ 6'. [εὐχρηστότ.] Ἐκλάπην). Κλέφτω, 'παίρνω κρυφὰ τὸ ξένον πρᾶγμα· (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ, πράττω τι κρυφίως (μὲ σκοπὸν νὰ ἀπατήσω), προσποιοῦμαι· κρύπτω, ὑποκρύπτω· ἀπατῶ, ξελογιάζω. »Κλέπτειν τὰ τῆς πόλεως,« Ξεν. »Γάμον ἐκλέψατε δώροις, « Θκρ. τὸν κατορθώσατε μὲ ἀπάτην. » Οὐ κλέπτω τὴν νίκην,« Πλ. »Κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν,« Αἰσχ., ἀπατᾷν τὸν ἀκροατήν. »Κλέψεν Μήδειαν,« Πίνδ., τὴν ἀπάτησε. » Πάρφασις ἔκλεψε νόον, « Ἰλ. Σ. » Ψήφοις παίζειν, τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως,« Γρ. (παρβλ. Παροφθαλμιστής). » Κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, « Συν., ἀπασχολήσας. »Κλέπτουσι μύθους, « Σοφ., διαδίδουν κρυφίως ψευδεῖς φήμας. »Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακὰ, « αὐτ., κρυφίως σκευάσειας. » Μὴ κλέπτε νόῳ, « Ἰλ. Α., μὴ φρονῇς νὰ ἀπατήσῃς. » Κλέπτοισα θεοῖο γόνον, « Πίνδ., κρύπτουσα. (καὶ πθ.) » Κλέπτεται αἰδὼς κέρδει,« αὐτ. » Οὐδὲ κλέπτομαι φρένας πράξειν τι,« Εὐρ., δὲν ἀπατῶμαι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι. » Τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος, « Ἡρ., ἀπατώμενος πάντοτε ἵνα προχωρῇ.

Κλέτας (τὸ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Κλίτος.

Κλεψίαμβος (ὁ), εἶδος στίχων, (ἴσ.) =Χωλίαμβος (;). 2) εἶδος μουσ. ὀργάνου εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαίζοντο τοιοῦτοι στίχοι.

Κλεψιγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι κλεψίγαμος, παραβαίνω τὴν γαμικὴν πίστιν, μοιχεύω.

Κλεψιγαμία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ κλεψιγάμου.

Κλεψίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων (φερόμενος ἀπίστως ἢ ἀθεμίτως) περὶ τὸν γάμον, μοιχὸς ἢ μοιχαλίς.

Κλεψίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων κρυφὰ (ὡς κλέπτης).

Κλεψιμαῖος, α, ον, =Κλοπιμαῖος.

Κλεψιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω τὴν μάχην, πολεμῶ δολίως.

Κλεψίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. κρυψίνους, ὕπουλος, ἀπατηλός.

Κλεψίνυμφος (ὁ, ἡ), Π. =Κλεψίγαμος.

Κλεψιποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (Ἀπατῶ) ἐν τῷ πίνειν, προσποιοῦμαι ὅτι πίνω ἵνα ἀπατήσω τοὺς συμπότας μου, [ἐκ τοῦ

Κλεψιπότης, ου (ὁ). ὁ προσποιούμενος ὅτι πίνει χωρὶς νὰ πίνῃ.

Κλεψίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ὑπογείως (χωρὶς νὰ φαίνεται) ἢ ἐκ διαλειμμάτων (καθὼς μερικαὶ πηγαί). »Ὕδωρ—,« Ἡσύχ., τὸ τῆς ἐν Ἀθήν. Κλεψύδρας καλουμένης πηγῆς.

Κλεψίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων (ἀπατῶν) διὰ τῶν σοφισμάτων 'του, ἢ· κλέψας (ἀποκτήσας ἀναξίως) τὸ ὄνομα σοφός, δοκησίφορος.

Κλεψιτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα κρυφίως, κρύπτουσα τὰ μικρά της (καθὼς συνηθίζουν τὰ πλειότερα θηλυκὰ ζῶα).

Κλεψιφάγος (ὁ, ἡ), =Λαθροφάγος.

Κλεψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. =Κλεψίνους.

Κλεψίχωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρύπτων (κλέπτων) τὴν χωλότητά του, χωλαίνων χωρὶς νὰ φαίνεται.

Κλεψύδρα [κλέπτω, ὕδωρ], ας (ἡ). εἶδ. ὡρολογίου μὲ νερὸν (καθὼς ἐκεῖν' ὅ,που μεταχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα τὴν σήμερον μὲ ἄμμον, εὔχρηστον κυρίως εἰς τὰ δικαστήρια, ὅθεν :) »Πρὸς κλεψύδραν λέγειν (καὶ Κωμ.) πίνειν, « Ἀρςφ., =Πρὸς μεμετρημένον ὕδωρ, (ἐπμ.) συντόμως, ὀλίγον. » Οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας,« Φλςρ., οἱ δικολόγοι. 2) (ἰδιωνυμ.) πηγή τις ἐν Ἀθ. καὶ Μεσσην. τῆς ὀπ. τὸ ὕδωρ ἔῤῥεεν ἐκ διαλειμμάτων, (ἄλλ.) Ἐμπεδὼ, (παρβλ. Κλεψίῤῥυτος).

Κλεψύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλεψύδρα.

Κλέω (παρτ. Ἔκλεον ϗ πλέον οὔ), Π. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Καλέω, Κλείζω, φημίζω· ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω· (ἀπλ.) ὀνομάζω. » Καί μιν ἐπωνυμίην φαέθοντα ἔκλεον,« Ἀπλλν. (καὶ πθ.) » Ἠδ' ὅπερ ὄρνιθος κλέεται γάλα, « Νίκ. (εὐχρηστότ. τὸ Κλείω, ὅπου ἴδε).

Κλεῶα, Λακων. ἀντὶ Κλείουσα, κλείζουσα, ὑμνοῦσα, ἀνευφημοῦσα.

Κλῇδες (αἱ), Ἀττ. ἀντὶ Κληΐδες, κλεῖδες.

Κλήδην, ἐπίῤ. Π. [καλέω], ὀνομαστὶ, ἐξ ὀνόματος.

;Κληδονέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κληδονίζω (ἢ κατὰ τὸν Ἐτυμολ. ὀρθότ. χωρὶς ὑπογεγραμμ.) Κληδονίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω κληδόνα (φήμην), μαντεύω (;). ‖. (μσ.) μαντεύομαι (κυρ. ἀπὸ φωνῆς). » Καὶ ἐκληδονίζετο, καὶ οἰωνίζετο, « Γρφ. ‖. (πθ.) φημίζομαι. » Γλώσσης πικροῖς κέντροις κληδονούμενοι (ἄλλ. γρρ. κληδυχούμενοι),« Εὐρ., δυσφημιζόμενοι, λοιδορούμενοι.

Κληδόνισμα (τὸ). τὸ δοθὲν ἢ ληφθὲν ἐν εἴδει κληδόνος, μάντευμα.

Κληδονισμὸς (ὁ). τὸ κληδονίζειν ἢ κληδονίζεσθαι, μαντεία.

Κληδονιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κληδονιζόμενος (ἐξηγῶν τὰς κληδόνας), μάντις.

Κληδονιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ κληδονίζεσθαι, μαντικὸς διὰ κληδόνων.

†Κληδὸς (ὁ), =Χληδὸς, (συγχ. τῷ

†Κλῇδος [κλῄζω 2], εος-ους (τὸ). φραγμός.

Κληδουχέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κλειδουχέω, [ἐκ τοῦ

Κληδοῦχος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κλειδοῦχος.

Κληδὼν καὶ (ὀρθότ.) Κληδὼν (καθὸ καὶ Κλεεδὼν καὶ Κληηδὼν), όνος (ἡ). φήμη, εἴδησις, ᾀδόμενον. » Κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς . . πόλιν ὡς, « Εὐρ. » Ἤλυθον, εἴ τινά μοι κληδόνα πατρὸς ἐνίσποις, « Ὀδ. Δ. 2) δόξα, ὑπόληψις. » Καλὴ (»Αἰσχρὰ) —,« Σοφ., Εὐρ. 3) (συνήθ.) φωνὴ (λέξις ἢ φράσις) ἐκλαμβανομένη ὡς οἰωνὸς, μαντεία, (ὅθ. ϗ κοιν.) κλήδονας (τὸν ὀπ. ἐβγάλλουν αἱ γυναῖκες τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Ἰουν. 24). » Κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς,« Αἰσχλ. » Οὐκέτι ἐπὶ κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ἵετο, « Φίλ. » Μαντικὴ δὲ καθέστηκεν αὐτόθι ἀπὸ κληδόνων, ᾗ δὴ καὶ Σμυρναίους μάλιστα Ἑλλήνων χρωμένους οἶδα· ἔστι γὰρ καὶ Σμυρναίοις ὑπὲρ τὴν πόλιν κατὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ τείχους κληδόνων ἱερὸν, « Παυσ. 4) (σπν. καὶ Π.) ἀντὶ Κλῆσις, κάλεσμα, προσκάλεσμα. » Πόῤῥωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν,« Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Κλήζω, Π. ἀντὶ Κληΐζω ἢ Κλείζω. 2) Ἀττ. ἀντὶ Κλείω.

Κληηδὼν, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Κληδών.

Κλήθρα, ας (ἡ), εἶδ. δένδρου παρυδατίου, (κοιν.) σκλῆθρος, (Γαλλ.) aune. [Κλείω, διότι, κατὰ τὸν Πλίνιον, ΣΤ', 37, στερεόνουσα μὲ τὰς ῥίζας της τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, τοὺς κρατεῖ κλεισμένους ἐντὸς τοῦ κύτους των].

Κλήθρη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κλήθρα.

Κλῆθρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Κλεῖθρον.

Κλῆθρος (ὁ), =Κλήθρα.

Κληΐδιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κλειδίον.

Κληϊδοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κλειδοφόρος.

Κληΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Κλείζω ἢ 2) Καλέω. » Τὰν Διὸς κόραν κλῄσωμεν Ἄρτεμιν, « Εὐρ. » Θανὼν δὲ κλῄζεται καθ' Ἑλλάδα,« αὐτ. » Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται, « Σοφ. » Οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται, « Ξεν.

Κληΐθρη ἢ (ὀρθότ.) Κληϊθρίη, Ἰων. ἀντὶ Κλειθρίη.

Κληΐθρον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κλεῖθρον.

Κληΐς, ίδος ἢ ῖδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κλείς.

Κληϊστὸς, ἡ, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Κλειστός.

Κληΐω, Μ. ίσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Κλείω.

Κλῆμα (τὸ), [κλάω]. (ἐν γέν.) κλαδὶ κλωνάρι, (ἰδιαιτ.) τὸ κλαδὶ τῆς ἀμπέλου, (ὅθ.) ἡ ῥάβδος τῶν ἑκατοντάρχων τῆς Ῥώμης, (ἐν γέν.) ῥαβδὶ, βέργα.

Κληματηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει κλήματος.

Κληματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλημάτιον.

Κληματικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κλῆμα.

Κλημάτινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ κλῆμα ἢ κλήματα, » Φλόξ —, « Θρρ.

Κλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλῆμα, κληματάκι.

Κληματὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Κλῆμα· (συνήθ.) κληματσίδα, κλημα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόβεργα. 2) (μτνμ.) = Κληματῖτις, εἶδ. φυτοῦ.

Κληματῖτις, ιδος (ἡ). ὁμοία μὲ κλῆμα, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἡ γέν. φυτοῦ (περιπλεκομένου ὡς ἂν τὸ κλῆμα, (κοιν.) Κλεμαξίδα.

Κληματοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κλήματος. ||. (οὐσ.) Κληματοειδὲς, = ἡ Κληματῖτις.

Κληματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κληματώδης ἢ Κλημάτινος. » Τέφρα —, « Νίκ.

Κληματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κάμνω (Ἐβγάζω, Γεμίζω ἀπὸ) κλήματα.

Κληματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλῆμα ἢ γεμάτος κλήματα.

Κληρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κλήρους (τὰς κληρονομίας) ἢ πραγματευόμενος περὶ αὐτῶν. » Ἰσαίου λόγος —, « Ἀρπκρ. 2) (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλῆρον (εἰς τὸ ἱερατεῖον). ||. (οὐσ.) ἱερωμένος.

Κλήρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλῆρος, μικρὰ κληρονομία. 2) κατάστιχον χρέους ἢ χρεωστικὴ ὁμολογία, (Πλ. Ἀγ. 13).

Κληροδοσία (ἡ). μοιρασιὰ διὰ κλήρου. 2) δωρεὰ κατὰ διαθήκην, κληρονομία, [ἐκ τοῦ

Κληροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω κατὰ κλῆρον (διὰ λαχνοῦ). 2) ἀφίνω (χαρίζω) ὡς κληρονομίαν, [ἐκ τοῦ

Κληροδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων διὰ κλήρου ἢ ὡς κληρονομίαν.

;Κληροθεσμοθετέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλήρῳ θεσμοθετῶ.

Κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ϗ σπν. αἰτ.) Ἠαίρνω τὸ μερίδιόν μου (κυρ. διὰ κλήρου) ἀπὸ, μετέχω· λαμβάνω κληρονομίαν ἢ κατὰ κληρονομίαν, γίνομαι κληρονόμος τινός· (σπν. μτβτ.) κάμνω (ἀφίνω) κληρονόμον μου. » Δίκαιος κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν, « Γρφ.

Κληρονόμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμοιράσθη διὰ κλήρου ἢ ἀφέθη κατὰ κληρονομίαν.

Κληρονομία (ἡ). τὸ κληρονομεῖν· τὸ διὰ κλήρου ἢ διαδοχικῶς λαμβανόμενον, (Τουρκβαρβ.) μοιράσι.

Κληρονομιαῖος, α, ον καὶ

Κληρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (διδόμενος ἢ λαμβανόμενος κατὰ) κληρονομίαν, διαδοχικός.

Κληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν τι ἤ τινα.

Κληροπαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κλ. πάλλω]. ὁ διὰ κλήρου διανεμηθεὶς ἢ διανεμητέος.

Κλῆρος (ὁ), [κλάω, διότι κατ' ἀρχὰς μετεχειρίζοντο τμήματα ξύλων]. λαχνός· ῥίψιμον (Ἐγάλσιμον) λαχνοῦ. τὸ πετραδάκι ἢ ὅ,τι ἄλλο χρησιμεύει ὡς σημεῖον τοῦ λαχνοῦ. » Ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο· πάλλ' Ἀχιλλεύς· ἐκ δὲ κλῆρος θόρεν Ἀντιλόχου, « Ἰλ. Ψ. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι μοιράζεται ἢ λαμβάνεται μὲ λαχνὸν, (ἰδιαιτ. δὲ) μέρος γῆς (μάλιστα κατακτηθείσης) παραχωρούμενον διὰ λαχνοῦ εἰς κληροῦχον· (κατ' ἔκτ.) κληρονομία (κυρ. εἰς γῆν)· (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἡ κατάστασις (τὸ ἐπάγγελμα, τὸ εἶδος τοῦ βίου) ὅ,που ἔφθασέ τις νὰ εὑρεθῇ ἢ νὰ διορισθῇ, (Γαλλ.) condition. 3) (ἐν γέν.) ψῆφος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μαντικὴ. » Κλήροις θεοπροπέων, « Πίνδ. 4) = Κύβος. » Ἔπαιζον κλήροις, « Ἐπγρ. 5) (συνκδχ.) ἡ ὁμὰς τῶν μάντεων (τῶν οἰωνοσκόπων κτλ.). 6) (ἐκκλησ.) τὸ σύστημα τῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν θείαν ὑπηρεσίαν, οἱ κληρικοὶ καὶ τὸ ἱερατεῖον.

Κλῆρος (ὁ), [;]. εἶδ. σκώληκος ὁ ὁποῖος ἀφανίζει τὰ μελίσσια, (ἄλλ.) Πυραύστης.

Κληρουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Λαμβάνω) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου μέρος γῆς ὡς κληροῦχος. ||. (μτβτ.) μοιράζω γῆν εἰς κληρούχους. » Πάσας τὰς νήσους εἰς εἴκοσιν ἔτη διελόμενοι, πάλιν κληρουχοῦσιν ὅταν ὁ χρόνος οὗτος διέλθῃ, « Διόδ.

Κληρούχημα (τὸ). τὸ κληρουχηθὲν (παραχωρηθὲν κατὰ κλῆρον ἢ εἰς κληροῦχον) μερίδιον, κληροδότημα.

Κληρουχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις ἢ νὰ ἐξουσιάζῃ (νὰ νέμεταί) τι ὡς κληροῦχος. ἡ διὰ κλήρων διανομὴ (κυρ. κατακτηθείσης) γῆς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα τοῦ κληρούχου. (ἐν γέν.) κτῆσις, ἰδιοκτησία· (συνκδχ.) ἀποικία (συγκειμένη ἀπὸ κληρούχους). » Τὰς κληρουχίας ἃς ἡμεῖς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων ἐξεπέμπομεν, « Ἰσκρ.

Κληρουχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κληροῦχον. » Γῆ —, « Ἀρςφ.

Κληροῦχος (ὁ, ἡ), [κλῆρος, ἔχω]. (ἐν γέν.) ἰδιοκτήτης κτήματος ἢ ὁποιουδήποτε πράγματος κληροδοτηθέντος. (ἰδιαιτ.) ἄποικος ἢ ἔποικος λαβὼν διὰ κλήρου καὶ νεμόμενος γῆν (κυρ. κατακτηθεῖσαν)· (ἁπλ.) ἀντὶ Μέτοχος. » Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχος, « Σοφ. 2) (μτβτ.) ὁ διωρισμένος νὰ διανέμῃ τὴν γῆν εἰς τοὺς κληρούχους, (ἐν γέν.) κληροδότης. » Ἦδον εἰς τὸν κληροῦχον θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, « Φίλ. 3) (σπν. πθ.) ὁ ἀνήκων εἰς κληροῦχον. » Γῆ —, « Δ. Ἀλ.

Κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κλῆρον (λαχνόν)· (μτβτ.) δίδω (παραχωρῶ, ἀποφασίζω, [καὶ μσ.] λαμβάνω) τι διὰ κλήρου· (Π. ἐν γέν.) δίδω, ἐκδίδω. » Οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, « Εὐρ. » Ὃς ὀμφὰν κληροῖς, « Εὐρ., χρησμοδοτεῖς. (καὶ πθ.) » Ἵν' ἐκληρώθην, « αὐτ.

Κλήρωμα (τὸ). τὸ κληρωθὲν, κληρούχημα, κληροδότημα.

Κλήρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ῥίψιμον κλήρου· διανομὴ (ἐκλογὴ κτλ.) διὰ κλήρου. » Ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, « Ἰσκρ.

Κληρωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαὶ τῶν δικαστῶν κλπ., ἢ τὸ ἀγγεῖον (ἄλλ. Κληρωτὶς) ὅπου ἐβάλλοντο αἱ πρὸς τοῦτο ψῆφοι, (ἐν γέν. πλθ.) ἀντὶ Ἀρχεραισίαι. 2) (σπν.) τὸ μέρος τοῦ θεάτρου ὅπου ἐκάθηντο οἱ κληρωτοὶ δικασταὶ ἢ ἄρχοντες.

Κληρωτὴς [κληρόω], οῦ (ὁ). ὁ βάλλων κλήρους (ἐκλέγων [μοιράζων κτλ.] διὰ κλήρων). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κληροῦχος, μέτοχος. » Ἀρετῆς —, « Μακάρ.

Κληρωτὶ, ἐπίῤ. Διὰ κλήρου.

Κληρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς κλήρωσιν.

Κληρωτὶς, ὀρθότ. τὸ Κληρωτρίς.

Κληρωτὸς [κληρόω], ἡ, όν. Ὁ δοθεὶς (ἐκλεχθεὶς, ἀποφασισθεὶς ἢ ἐκλεκτὸς κτλ.) διὰ κλήρου. » Τὰς ἀρχὰς οὐ κληρωτὰς, ἀλλ' αἱρετὰς ποιήσαντες, « Ἰσκρ.

Κλωρωτρὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. κάλπη ἡ ὑδρία), τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐβάλλοντο οἱ κλῆροι (αἱ ψῆφοι) διὰ τὰς ἀρχαιρεσίας κτλ.

Κληρωτῶς, ἐπίῤ. Διὰ κλήρων, κατὰ κλήρωσιν.

Κλὴς, κληδὸς (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κλείς.

Κλῆσις [καλέω], εως (ἡ). κάλεσμα, προσκάλεσμα. » Κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖον τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς βουλῆς, « Δμ. » Ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν, « Ξεν. 2) κάλεσμα εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκάλεσμα. » Τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἔνην τε καὶ νέαν, « Ἀρςφ. 3) ὀνομασία. » Βάρβαρον μιᾷ κλήσει προσειπόντες αὐτὸ, « Πλάτ. 4) (ἀπὸ τὸ Δ. Κλᾶσις ὅθεν τὸ Λατ. classis) ἡ εἰς τάξεις διαίρεσις (κυρ. τῶν συγκαλουμένων εἰς συνέλευσιν πολιτῶν τῆς Ἑώμ.), (ὅθεν τὸ κοιν.) κλάσις (ϗ Κλασικὸς συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει εἰς μαρτυρίαν, Γαλλ. qui fait autorité, ἢ παραδίδεται συνήθως εἰς τὰς κλάσεις τῶν σχολείων). 5) (Γρφ.) ἡ ἐκλογὴ τῶν πιστῶν (τῶν κλητῶν) καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἰδιαιτέρα χάρις τοῦ θεοῦ.

Κλῇσις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ (τοῦ ἀρχ.) Κλεῖσις, κλείσιμον.

Κλῆσον, Π. ἀντὶ Κάλεσον, ἀόρ. ά. τῆς προστ. τοῦ Καλέω.

Κλῇσον, Ἀττ. ἀντὶ Κλεῖσον, ἀόρ. ά. τῆς προστ. τοῦ Κλείω.

Κλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Καλέω.

;Κλήτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κλητεύω [κλητὸς], Μ. εύσω. Ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. διὰ κλητῆρος ἢ ὡς κλητὴρ, ἴδε τὴν λέξ.). 2) = Ἐκκλητεύω, κινῶ ἀγωγὴν ἢ διαμαρτύρομαι κατὰ τοῦ ἀρνουμένου νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὴν δίκην μου. » Ἀναγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι, ἢ κλητεύσω αὐτὸν, « Δμ. 3) (ἀμτβτ.) μαρτυρῶ ὡς-

Κλητὴρ (ὁ), [καλέω, κλῆσις]. (ἐν γέν.) ὁ στελλόμενος νὰ προσκαλέσῃ, καλεστὴς, κῆρυξ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ κριτήριον τοὺς ἐγκαλουμένους, κλήτωρ δικαστηρίου ἢ συμπαραλαμβανόμενος (παρευρισκόμενος) ὡς μάρτυς εἰς τὴν τοιαύτην κλῆσιν. » Κλητῆρα ἐπιγράφομαι, « Ῥτρ., (ἴδε Ἀρςφ. Νεφ. 1217-1240).

Κλητὴρ (ὁ), (ἴσ. ὀρθότ. Κλιτήρ). σαμάρι γαδάρου. (συνκδχ.) γάδαρος διὰ σαμάρωμα, γομάρι, (ὅθεν τὸ Λατ. clitellae), (παρβλ. Κανθήλιος).

Κλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς κλῆσιν (προσκάλεσμα), (ὅθ.) » Κλητικὴ, « Γρμτ., ἡ πέμπτη πτῶσις.

Κλητὸς, ἡ, όν. Ὁ κληθεὶς (προσκληθεὶς)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ ἄξιος νὰ προσκληθῇ (νὰ καλεσθῇ εἰς συμπόσιον, νὰ ἐκλεχθῇ ὀνομαστὶ κτλ.). » Πολλοὶ κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοὶ, « Γρφ., (παρβλ. Κλῆσις 4).

Κλήτωρ, ορος (ὁ), = Κλητὴρ (κυρ. δικαστηρίου)· κῆρυξ.

Κλήω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἰων. Κληίω, κλείω.

†Κλιβάδιον (τὸ), = Κλυβάδιον.

Κλιβανεὺς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἢ ἀνάπτων κλίβανον, φουρνάρης.

Κλιβανίτης, Κλιβανοειδὴς, Κλίβανος, Κλιβανωτὸς, ἴδε Κριβανίτης κτλ.

Κλιβανοφόρος (ὁ). στρατιώτης κατάφρακτος, (Ατν.) clibanarius, (Γαλλ.) cuirassier.

;Κλιδὸν, ἐπίρ. Π. [κλίνω], = Ἐγκλιδόν.

Κλίμα (τὸ), [κλίνω], = Κλίσις, κατωφέρεια· = Κλιτὺς, (κοιν.) πλαγιὰ βουνοῦ, » Ἕως κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβὶδ, « Γρφ. (ὅθ. 2) (Γεωγρφ.) τὸ πλαγίασμα τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους καὶ ἡ ἐκ τούτου διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν κρᾶσιν τῆς ἀτμοσφαίρας ἑνὸς τόπου πρὸς ἄλλον· (ἐν γέν.) μέρος ὁποιονδήποτε τῆς γῆς σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ πόλου καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ ἀπόστασίν του. » Τοῦτο τὸ κλίμα νέμονται τῆς Ἰταλίας, « Πλβ.

Κλιμάζω, Μ. άσω, = Κλιμακίζω.

Κλιμακηδὸν (κιδὸν;), ἐπίρ. Ἐν εἴδει κλίμακος, βαθμηδόν.

Κλιμακίζω, Μ. ίσω. Προσπαθῶ νὰ καταβάλω τὸν ἀντίπαλόν μου πεδικλόνοντάς τον, (ἐπμ.) παλαίω μὲ δολιότητα, (ὅθ. μτφορ.) παρεξηγῶ, διαστρέφω. » Ὅταν οὖν κλιμακίζῃ (ἄλλ. γρφ. κλιμάζῃ, ὅθ. κατὰ τὸν Φώτ. ἴσ. βλιμάζῃ, = θλίβῃ, βιάζηται) ᾗ παράγῃ τοὺς νόμους, « Δείν., (παρβλ. Σκελίζω).

Κλιμάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ, σκαλίτσα ἢ σκαλοπατάκι.

Κλιμακὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ, σκαλίτσα· (μτνμ.) σκλάβα ἡ ὁπ. σκύπτουσα γίνεται ὡσὰν σκάλα ἵνα ἀναίβῃ ἡ κυρά της εἰς τὸ ὄχημα, (παρβλ. Ἀνδράποδον).

Κλιμακίσκος (ὁ), = Κλιμάκιον, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Κλιμακισμὸς (ὁ). τὸ κλιμακίζειν, ἀπατηλὸς τρόπος παλαίσματος (ἴσ. διὰ συμποδισμῶν).

Κλιμακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κλίμακος, κλιμακώδης,

Κλιμακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κλιματωτὸς, (ἐν γέν.) ὑψηλός.

Κλιμακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) κλίμακα (κυρ. νεκροκράββατον).

Κλιμακτὴρ (ὁ). ἡ βαθμὶς τῆς κλίμακος, σκαλοπάτι. » Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε ἐπιβαίνειν, « Σδ. 2) (μτφορ.) κρίσιμος περίστασις, κίνδυνος. » Κλιμακτῆρσι πολλοῖς περιπίπτουσι, « Σιμπλ., (ὅθεν ἀστρλγ. ἀντὶ-

Κλιμακτηρικὸς, ἡ, όν, (κυρ.) Ἐνιαυτὸς, « ὁ καθ' ἑπταετίαν ἢ ἐνναετίαν (καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ μετὰ ἐννέα ἑπταετίας, δηλ. ὁ 63) τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρ., διότι (κατὰ τοὺς ἀστρλγ.) ὑποτίθεται κρίσιμος ὡς πρὸς τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

Κλιμακτηρίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Περιπίπτω εἰς κλιμακτηρικὸν ἔτος.

Κλιμακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλίμακα, δηλ.-

Κλιμακωτὸς, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος εἰς εἶδος κλίμακος, ὑψούμενος βαθμηδὸν, ἀναβαινόμενος μὲ σκαλοπάτια.

Κλίμαξ [κλίνω], ακος (ἡ). (ἐν γέν.) σκάλα (διὰ τὸ ἀναιβοκαταίβασμα). » Ἑλικτὴ (» Στυππίνη κτλ.) --, « Λξ. 2) = Ἀποβάθρα. » Πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἄνδρες ἔβαινον ἀπὸ νηὸς, « Θκρ., (ὅθ. 3) (συνκδχ.) = Ἐμπόριον. » Κατέστησεν αὐτὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὁρίων Αἰγύπτου, « Γρφ. 4) σκαλὶ, σκαλοπάτι. 5) ξυλοκρέββατον. 6) κάθε περίφραγμα καγγελωτὸν (εἰς εἶδος σκάλας), (ἐπμ. 7) τὸ τριγυρινὸν τῆς ἁμάξης. 8) εἶδος χειρουργ. ᾗ βασανιστικοῦ ὀργάνου, (ἄλλ.) Κλιμάκιον καὶ Κλινοστρόφιον. 9) εἶδ. παλαίσματος, ἴδε Κλιμακίζω. 10) (μτνμ.) εἶδος σχήματος ῥητορικοῦ, (ἄλλ.) Κλιμακωτόν.

Κλιματίας, ου (ὁ), εἶδος σεισμοῦ, (ἄλλ.) Ἐπικλίντης.

Κλινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη, κρεββατάκι.

Κλινάρχης, ου (ὁ), = Ἀρχιτρίκλινος.

Κλινὰς, άδος (ἡ), = Κλιντὴρ, καναπὲς, σοφᾶς.

†Κλινέγερτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγερθεὶς ἀπὸ τῆς κλίνης του.

Κλίνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κλίνην, τοῦ κρεββατιοῦ.

Κλίνη (ἡ), [κλίνω]. (ἐν γέν.) μέρος (πρᾶγγα) διὰ πλάγιασμα (ἀκκούμβημα, ἐξάπλωμα), σοφᾶς, καναπὲς, (ἰδιαιτ. δὲ) κρεββάτι τοῦ ὕπνου· τὸ κάθισμα τῆς ἁμάξης, ὁ δίφρος· φορεῖον, (Ἰταλ.) σέντια. » Ἱερὰ κλίνη, « Λξ., τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐβάλλοντο τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς, (Ατ.) pulvinar. 2) σχῆμά τι εἰς τὴν ὁπλασκίαν, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) parade.

Κλινήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μένων εἰς τὴν κλίνην, ἀσθενὴς, κατάκοιτος.

†Κλινηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) κλίνην (φορεῖον κτλ.).

Κλινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη, κρεββατάκι, κτλ.

Κλινικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος παρὰ τὴν κλίνην· = Κλινήρης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἰατρὸς θεραπεύων τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ κλίνης (δηλ. τακτικὰ, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης), μεθοδικὸς, καὶ » Κλινικὴ, « ἡ μέθοδος τοῦ τοιούτου ἰατροῦ, τὸ μέρος τῆς ἰατρικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς τοιαύτης θεραπείας.

Κλινὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη (κυρ. τῆς ἁμάξης).

Κλινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κλίνης.

†Κλινοκαθέδριον (τὸ), εἶδος ἀναπαυτικῆς καθέδρας (ἡ ὁπ. χρησιμεύει καὶ ὡς φορεῖον), (Γαλλ.) fauteuil à porteur.

Κλινοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγυρίζω τὰς κλίνας (τὰ κρεββάτια, τοὺς καναπέδες), καταγίνομαι εἰς τοῦτο.

Κλινοπάλη (ἡ). πάλαιμα ἐπὶ τῆς κλίνης (εὐφήμ.) συνουσία.

Κλινοπετὴς [κλίνη, πίπτω], έος (ὁ, ἡ). κατάκοιτος, κλινήρης.

Κλινοπηγία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) καὶ

Κλινοπήγιον (τὸ), τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κλινοπηγοῦ.

;Κλινοπηγὸς (ὁ), [κλίνη, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων κλίνας (κρεββάτια, φορεῖα κτλ.).

Κλινοπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (βλησκονία), (ἄλλ.) Ὠκιμοειδὲς, ἀγριοβασιλικὸς(;) ἡ παρθενοῦδι.

Κλινοποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλινοποιόν. » Κλινοποιϊκὴ, = Κλινοπηγία.

Κλινοποιὸς (ὁ), = Κλινοπηγός.

Κλινόπους, οδος (ὁ). τὸ ποδάρι (ποδαρικὸν) τοῦ κρεββατιοῦ.

Κλινοστρόφιον (τὸ), ἴδε Κλίμαξ (8).

Κλινοτροχον (τὸ), εἶδ. δένδρου (σφενδάμνου).

Κλινουργὸς (ὁ), = Κλινοπηγός.

Κλινοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω) κλίνην. » Ὁ παράλυτος κλινοφορεῖν ἐκελεύετο, « Ψευδοχρυστμ.

Κλινοφόρος (ὁ, ἡ), = Κλινηφόρος.

Κλινοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος νὰ μένῃ, νὰ κείτεται) εἰς τὴν κλίνην.

Κλιντὴρ (ὁ) καὶ

Κλιντήριον (τὸ). κάθισμα ἀναπαυτικὸν (διὰ ἐξάπλωμα), σκαμνὶ (κυρ. τοῦ τραπεζιοῦ) μὲ ἀκκουμβιστήρια, καναπὲς, (Γαλλ.) fauteuil, [ἐκ τοῦ

Κλίνω, Μ. κλινῶ (πθ. πρκ. Κέκλιμαι, ἀόρ. πθ Ἐκλίθην καὶ β'. Ἐκλίνην καὶ Π. Ἐκλίνθην). Κάμνω τι νὰ γύρῃ· τοποθετῶ πλαγίως, καθίζω (ἐπὶ κλίνης κτλ.)· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) γέρνω (κυρ. καὶ μτφορ.). (μσ. ἢ πθ.) εἶμαι γυρμένος (πλαγιασμένος), κείτομαι, ἐξαπλώνομαι, πλαγιάζω. (Π.) εἶμαι χυμένος (σκορπισμένος) κατὰ γῆς, ἐκτείνομαι, (ἐπὶ τόπ.) κεῖμαι. (μτφορ. κυρ. παρὰ Π.) τρέπω εἰς φυγὴν, (κοιν.) τσακκίζω, ταπεινόνω, καταβάλλω. ἀνατρέπω. (Γρμτ.) μετασχηματίζω τεχνολογικῶς τὴν λέξιν. » Ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα, « Ἰλ. Τ. » Ἱστία λυσάμενοι, περιμήκεά τε κλίναντες ἱστὸν, « Ἀπλλν. » Ὅσσε πάλιν κλῖνεν, « Ἰλ. Γ., ἐγύρισεν ἀλλοῦ τὰ ὀμμάτιά της. » Σάκε' ὤμοισι κλίναντες, « Ἰλ. Χ., συνασπίσαντες ἵνα μὴ τοὺς κτυποῦν ἀπὸ τοῦ τείχους πρὸς τὸ ὁπ. ἐπλησίαζον. » Κλίνατέ μ', οὐ σθένω, « Εὐρ. » Κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις, « αὐτ. » Οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλῖναι, ἀλλ' ἀνὰ δύο ἐν κλίνῃ ἑκάστῃ, « Ἡρ. » Μαλακῶν ἔκλινεν ἐπὶ λέκτρων, « Θκρ. (καὶ μτφορ.) » Τρῷας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ, « Ἰλ. Ε. » Ἔκλινε μάχην, « Ἰλ. Ξ. » Ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, « Γρφ. » Κλίνει ἡμέρα τἀνθρώπεια, « Σοφ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Ἡλίου κλίνοντος, « Ἀπλλδρ. » « Ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα, Γρφ. (ᾗ τρπ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ἡ πόλις πρὸς τὸ χεῖρον ἔκλινε,« Ξεν. (καὶ μτ.) »Ἥσυχα κεκλιμένος,« Ἐπγρ. »Παρὲξ ὁδοῦ κλινθήτην,« Ἰλ. Κ. »Κλίνθη κεκμηὼς,« Ἰλ. Ψ. »Ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα,« Ἰλ. Γ. »Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος,« Θκρ. »Ἐν χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,« αὐτ. »Ἐπὶ κλωνὸς κεκλιμένος,« Ἐπγρ. »Ἔντεα δὲ σφιν χθονὶ κέκλιτο,« Ἰλ. Κ. »Πάντῃ φύλλων κεκλιμένων,« Ὀδ., πεσμένων, χυμένων. (καὶ μτνμ.) »Λίμνῃ κεκλιμένος,« Ἰλ. Ε., κατοικῶν (ἔχων τὰ ὑποστατικά του) πλησίον της. »Οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται,« Ἰλ. Π., εἶνε ἀκκουμβισμένοι εἰς (ἔχουν ὄπισθέν των) τὸν αἰγιαλόν. »Νήσων αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται,« Ὀδ. Δ. »Θάλασσαν κεκλιμένην ἀγκῶνος ὑπὲρ προὔχοντος,« Ἀπλλν. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Ναῦς κεκλιμένη,« Θγν., ἡ ὀπ. ἐξέπεσεν (ἔχασε τὰ νερά της). »Ἀσπίσι κεκλιμένοι,« Ἰλ. Γ. (ᾗ πθ. μτφορ.) »Πατρίδα δούρατι κεκλιμένην,« Ἐπγρ.

Κλισία (ἡ), [κλίνω]. τόπος διὰ πλάγιασμα ἢ κάθισμα· (ἰδιαιτ.) καλύβα, καλυβόσπιτον, (Ἰταλ.) μπαράκα (ἀπὸ πολλὰς τοιαύτας συνίστατο τὸ Ὁμηρ.) στρατόπεδον, (ὅθεν μτγν. ἀντὶ) σκηνὴ στρατοπέδου. »Μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω,« Σοφ., (ἴδε καὶ Κλίσιον). 2) = Κλισμός, Κλιντήρ. »Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε, δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ,« Ὀδ. Τ. 3) = Κατάκλισις. »Ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίην ἄτιμον,« Ἰλ. »Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα,« Εὐαγγ.

Κλεισιάς, άδος (ἡ), = Κλεισιάς.

Κλισίη (ἡ), ἰων. ἀντὶ Κλισία, (ὅθεν:

Κλισίηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν καὶ

Κλισίηνδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὴν κλισίαν (σκηνήν).

Κλίσιον (τὸ), = Κλισία, καλυβόσπιτον· σειρὰ τοιούτων οἰκημάτων διὰ τοὺς δούλους (τὰ ζῶα κτλ.) περὶ τὴν αὐλὴν ὑποστατικοῦ, (Γαλλ.) hangar, (ἴδε καὶ Κλεισίον). 2) (εἰς τὸν Δμ.) πορνοστάσιον, (κοιν.) καλυβάκια, (παρβλ. Οἴκημα).

Κλίσις, εως (ἡ). τὸ κλίνειν ἢ κλίνεσθαι, πλάγιασμα· γύρισμα, κατωφέρεια. (μτφορ.) ῥοπὴ (τάσις) πρός. (Γρμτ.) μεταποίησις τεχνολογικὴ τῶν λέξεων. (Π.) ἀντὶ Κλίνη, κοίτη, (Ὀππ.) = Κλίμα. »Αἱ δ' αὖτε (νῆσοι γεγάασι) περὶ κλίσιν Εὐρωπείης,« Διον.

Κλισμὸς (ὁ), Π. σκαμνὶ ἀναπαυτικὸν μὲ ἀκκουμβιστήρια, θρονί, (Γαλλ.) fauteuil.

Κλιτέον, θετ. τοῦ Κλίνω.

†Κλιτὸς, ἡ, όν. Ἐπικλινὴς, κατωφερής. 2) (γρμτ.) ἐπιδεκτικὸς κλίσεως, (ἀντιθ. τοῦ Ἄκλιτος).

Κλῖτος ἢ Κλῖτος, εος-ους (τὸ) καὶ

Κλιτὺς, ὑος (ἡ), Π. ἀντὶ Κλίσις, κατωφέρεια. (ἰδιαιτ.) τὸ πλαγινὸν μέρος (κοιν. πλαγιὰ) βουνοῦ ἢ λόφου, (συνκδχ.) γεώλοφος. (ἐν γέν.) πλευρά, (ὅθ. ἐπὶ στρατ.) πτέρυξ. »Τοῦ εὐωνύμου κλίτους ἡγήσασθαι,« Θ. Σιμ. »Κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς,« Γρφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Κλίμα(ς).

Κλοιὸς (ὁ), [κλείω] (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. καὶ Κλοιά). σιδηροῦν λαιμοδέτι διὰ τοὺς σκύλους καὶ τοὺς κακούργους, σίδερα εἰς τὸν λαιμόν, (Τουρκ.) μπουκαγιάς.

Κλοιοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ κλοιὸν (μπουκαγιὰν ἢ περιδέραιον).

Κλοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κλοιὸν (μετάλλινον λαιμοδέτι πρὸς τιμωρίαν ἢ στολισμόν).

Κλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κλοιὸν εἰς τὸν λαιμόν τινος.

Κλοιώτης, ου (ὁ). δεμένος μὲ κλοιὸν, δεσμώτης, ἢ

Κλοιωτὸς, ἡ, όν. Ὁ φορῶν κλοιόν.

Κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προξενῶ κλόνον, σείω, κουνῶ δυνατὰ, κλονίζω (συνκδχ.) βάλλω εἰς σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν στράτευμα (ἀγέλην ζώων κτλ.), τρέπω εἰς φυγὴν, καταδιώκω, (ἐν γέν.) ἐμπνέω τρόμον, φέρω ἄνω-κάτω.

Κλόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.) κλονισμὸς, κούνημα δυνατόν· (μτφορ.) ταραχὴ, σύγχυσις, θροῦς, θόρυβος. »Σφήκεσσιν ἑοικότες, οἵ τε κλονήσει γηραμοῦ ἐκποτέονται,« Κοίντ.

†Κλονίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Κλονέω.

Κλόνις, ιος (ἡ), Π. τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, (ὅθ. τὸ Λατ. clunis, ὁ πρωκτός)· (κατ' ἔκτ.) ἡ ῥάχις· ἡ ὀσφύς· τὸ ἰσχίον· ἡ γαστήρ.

†Κλονόεντα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλονέοντα.

Κλονοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλονῶν (ταράττων, συγκινῶν) τὴν καρδίαν.

Κλόνος (ὁ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Π. [κλίνω;] σφοδρὸν κούνημα, κλονισμός· σεισμός. (ἐν γέν.) ταραχὴ, κρότος, θόρυβος (κυρ. τοῦ πολέμου), τροπὴ, φυγή.

Κλονώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν εἴδει κλόνου, σεισμώδης. »Εἰ τὸ ῥῖγος ἐπὶ τριταίῳ μὴ κλονῶδες, ἀλλὰ μᾶλλον φρικῶδες,« Ἱππκρ.

Κλοπαῖος, α, ον, = Κλοπιμαῖος.

Κλοπεία (ἡ), = Κλωπεία.

Κλοπεὺς, έως (ὁ), = Κλὼψ, κλέπτης

Κλοπεύω, Μ. εύσω, = Κλωπεύω.

Κλοπὴ (ἡ). τὸ κλέπτειν, κλεψιὰ, κλέψιμον. »Ὄφλων γὰρ ἁρπαγῆς τε ᾗ κλοπῆς δίκην,« Αἰσχλ. 2) (μτνμ.) ἀπάτη, δόλος, τέχνασμα, στρατήγημα. »Κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι διαφυγοῦσα πολεμίους,« Εὐρ. »Ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,« Σοφ., (περιφρ.) φυγεῖν κρυφίως.

Κλοπιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως. Ὁ γινόμενος ἢ λαμβανόμενος διὰ κλοπῆς (ἐν γέν. κρυφίως). ||. (οὐδ.) Κλοπιμαῖον (τὸ), κλεψιμηόν, [ἐκ τοῦ

Κλόπιμος, η ἢ ος, ον, καὶ ἐπίρ. -ίμως. = Κλοπιμαῖος καὶ

Κλόπιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ γινόμενος διὰ κλοπῆς, κλεπτικὸς, (ἐν γέν.) κρυφός· (μτφορ.) ἀπατηλὸς, ὕπουλος. »Μύθων κλοπίων,« Ὀδ. Ν. »Ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν,« Φωκυλ.

Κλοπὸς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Κλὼψ, κλέπτης.

Κλοποσπυρία (ἡ), Π. σπορὰ νόθων τέκνων, μοιχεία.

Κλοποφορέω-ῶ, Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ Κλοπεύω, κλέπτω, (ὅθ.

Κλοποφόρημα (τὸ), = Κλέμμα, κλεμμένον πρᾶγμα, κλεψιμηόν.

Κλοτοπεύω [κλέπτω, ἔπος;], Μ. εύσω. Π. ἀργολογῶ, φλυαρῶ, χασοημερῶ ματαιολογῶν.

;Κλυβάδιον (τὸ) καὶ

Κλύβατις, ιος (ἡ). εἰδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς Κληματίτιδος), (ἄλλ.) Ἐλξίνη

Κλύδα, Π. αἰτ. ἐν. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Κλύδων, (ὅθεν:

Κλυδάζομαι, Μ. άσομαι, = Κλυδωνίζομαι, (ὅθεν:

Κλυδασμὸς (ὁ). ὁ κρότος (ὁ βρασμὸς, ἡ ταραχὴ) τῶν κυμάτων.

;Κλυδάττομαι, Μ. άξομαι, = Κλυδάζομαι.

†Κλύδιος, α, ον, Π. κλυδωνιζόμενος, φουρτουνιασμένος.

Κλύδων [κλύζω], ωνος (ὁ). ὁ βρασμὸς (ἡ ὁρμὴ) τῶν κυμάτων· (συνκδ.) θαλασσοταραχὴ, φουρτοῦνα (κυρ. καὶ μτφορ.). (ἰατρ.) ὁ κλυδασμὸς (τὸ κλοῦ κλοῦ) τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος ὑγρῶν. »Ἐν τῇσι τοῦ ἀνθρώπου τῇδε ἢ τῇδε ἐπιστροφῇσι ἐς τὰς μετακλίσιας, τὸ ὑγρὸν κλύδωνα ποιέει, ἐσακούειν τε καὶ τοῦ κλύδωνος,« Ἀρετ.

Κλυδωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ταράττομαι ὑπὸ τοῦ κλύδωνος, παραδέρνω μέσα εἰς τὰ κύματα· βράζω (καθὼς ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα), (μτφορ.) κυμαίνομαι, ἀνησυχῶ.

Κλυδώνιον (τὸ). ὁ σάλος (ἡ ταραχὴ) τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν φουρτοῦναν, (κοιν.) φουσκοθάλασσα. 2) Π. (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς ὅπου κτυποῦν τὰ κύματα, (ἄλλ.) Κλύσμα, (Εὐρ. Ἐκ. 48.).

Κλυδωνισμὸς (ὁ). τὸ κλυδωνίζεσθαι, κυματισμὸς κλύδωνος (φουρτούνας), φουρτούνισμα.

Κλύζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κλάζω], Μ. κλύσω (πθ. πρκ. Κέκλυσμαι, ἀόρ. Ἐκλύσθην). Βρέχω ἢ Σκεπάζω μὲ πολὺ νερόν· περιχύνω· κατακλύζω. (συνκδχ.) ξεπλύνω, (ὅθ. ἰατρ.) καθαρίζω διὰ κλυστῆρος. ||. (πθ.) φουσκόνω, πλημμυρῶ. φουρτουνιάζω. »Ὁ ποταμὸς ὑπὸ τῶν διαβαινόντων ἐκλύσθη,« Πλ. »Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα,« Ἰλ. Ξ.

Κλῦθι, Π. β'. ἐνικ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.

Κλύμενον (τὸ) καὶ Κλύμενος (ὁ), εἰδ. φυτ. (ἴσ. το Γαλλ.) souci, (ἴδε Περικλύμενον), [ἐκ τοῦ

Κλύμενος, η, ον, πθ. μτχ. τοῦ Κλύω. ||. (ὡς ἐπίθ.) ὀνομαστός, ἐξακουσμένος, γνωστός, ἐπίσημος.

(Κλῦμι), γρμτ. ἀντὶ Κλύω, (ὅθ. Κλῦθι, Κλῦτε κτλ.).

(Κλὺς), κλυδὸς (ἡ), ἄχρ. ὀνμστ. τῆς μόνης εὐχρ. αἰτ. Κλύδα.

Κλύσις, εως (ἡ). τὸ κλύζειν ἢ κλύζεσθαι, ξέπλυμα (μὲ πολὺ νερὸν), (ἰατρ.) καθάρισμα διὰ κλυστῆρος.

Κλύσμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὀπ. χρησιμεύει πρὸς (ἰατρ.) κλύσιν, κλυστῆρι. »Χρῆσθαι κλύσμασι καὶ φλεβοτομίαις,« Ἱππκρ. 2) τὸ μέρος τὸ ὀπ. κλύζεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἢ τῆς παλιῤῥοίας. »Παρὰ τὴν ᾠόνα ἐπ' αὐτῷ, τῷ κλύσματι,« Λκ.

Κλυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλύσμα, κλυστηράκι.

Κλυσμὸς (ὁ), = Κλύσμα.

Κλυστέον, θετ. τοῦ Κλύζω.

Κλυστὴρ (ὁ), [κλύζω]. τὸ ὄργανον δι' οὗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμβάλλεται τὸ κλύσμα, κλυστῆρι. »Ἐπεὰν τοὺς κλυστῆρας πλήσωνται τοῦ ἀπὸ τοῦ κέδρου ἀλείφατος, « Ἡρ. 2) = Κλύσμα, (ἄλλ.) Ἔνεμα. » Κλυστῆρα προσθέμενος, « Ἀρτμδρ.

Κλυστηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κλυστήριον (τὸ), = Κλυστὴρ, κλυστῆρι.

Κλῦτε, Π. δ'. πλθ. προσ. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.

Κλυτόβουλος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰς βουλὰς (τὰς ἐπινοίας, τὰ σχεδιά) του.

Κλυτόδενδρος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰ δένδρα του.

Κλυτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Κλυτοτέχνης, περίφημος διὰ τὰ ἔργα (ἐργόχειρά) του.

Κλυτόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς καρπούς τυ. » Στέφανος—, « Πίνδ., τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε ἡ δόξα.

Κλυτόμαντις, ιος (ὁ), Π. περίφημος μάντις.

Κλυτομήτης, ου (ὁ) καὶ

Κλυτόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Κλυτόβουλος. περίφημος διὰ τὸν ἐφευρετικὸν νοῦν (διὰ τὴν σύνεσίν) του.

Κλυτόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς μόχθους (διὰ τὰ πονήματά) του.

Κλυτόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὸν νοῦν (διὰ τὴν φρόνησίν) του.

Κλυτόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰ τέκνα του.

Κλυτόπωλος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς ἵππους (πώλους) του, ἱππεὺς ἔνδοξος.

Κλυτὸς, ἡ ἡ ὸς, ὸν, Π. [κλύω]. ὁ ἀκουόμενος μακρὰν, ἐξάκουστος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) περίφημος, ἔνδοξος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος, λαμπρὸς, ὡραῖος.

Κλυτοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων ἐνδόξως (κυρ. τὴν ζωήν του), (παρβλ. Βιοτέρμων).

Κλυτοτέχνης, ου (ὁ), Π. περίφημος διὰ τὴν τέχνην του, τεχνίτης ἐξακουστός.

Κλυτότοξος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος εἰς τὸ τοξεύειν, τοξότης ἔνδοξος.

Κλυτοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγλαοφεγγής.

Κλυτόφημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν φήμην ἢ, λαμπρὸς ἐκ φήμης, (ἐν γέν.) περίφημος.

Κλύω [κλέω], Μ. κλύσομαι; (παρτ. ἡ ἀόρ. δ'. Ἔκλυον, ὅθ. τὸ πρς. Κλῦθι ϗ Κέκλυθι, καὶ πλθ. Κλῦτε καὶ Κέκλυτε), Π. (μὲ γεν. ἐκ γ', καὶ σέτ. ἐκ δ'.) ἀκούω· (μὲ γεν. ἡ δοτ. ἐκ δ'.) ἐπακούω, (σπν.) ὑπακούω· (συνκδχ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (ἐπιῤῥημ.) ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην φήμην. (πθ.) ὀνομάζομαι, (κοιν.) ἀκούομαι. » Κακῶς κλύω πρός τινος, « Σοφ., κακολογοῦμαι· δυσφημοῦμαι. (καὶ πθ.) » Κλύεται γάλα, « Νίκ.

Κλωβίον (τὸ). κλουβάκι, ὑποκορ. τοῦ

Κλωβὸς (ὁ), [κλῳός]. τὸ καφασωτὸν σπιτάκι τῶν οἰκοτραφῶν πτηνῶν, κλουβί.

Κλωγμὸς (ὁ), [κλώζω]. ἡ φωνὴ τῆς κλώσσας (τῆς κούρκας κ.τ.λ.), (συγγ. τῷ Κρωγμός). 2) ὁ διὰ τῆς γλώσσης περὶ τὸν οὐρανίσκον κρότος διὰ τοῦ ὁπ. οἱ ἱππεῖς κλπ. παρακινοῦσι τὰ ζῶά των νὰ περιπατῶσι, (ἴδε Ποππυσμός). 3) σφύρισμα (γιούχα!) εἰς τὸ θέατρον κτλ.

Κλώδωνες (αἱ), Μακεδον. αἱ Βάκχαι, (ἄλλ.) Μιμαλλόνες, (ἴδε Πολύαιν. Δ'.).

Κλώζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κλάζω ϗ Κρώζω], Μ. κλώξω; Φωνάζω (Κάμνω κλοὺ κλοὺ) 'σὰν τὴν κλῶσσαν κτλ. 2) ἐμψυχόνω τὸν ἵππον κτλ. (ἵνα περιπατῇ) κάμνων μὲ τὴν γλῶσσάν μου τοιοῦτόν τινα ἦχον, (ὅθεν 3) δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου (σφυρίζω) εἰς τὸ θέατρον κ.τ.λ.

†Κλῶθες (αἱ), γρμτ. αἱ Μοῖραι, (συνήθ.) Κατακλῶθες, [ἐκ τοῦ

Κλώθω, Μ. κλώσω (πθ. πρκ. Κέκλωσμαι καὶ ἀόρ. Ἐκλώσθην). Στρήφω νῆμα, γνέθω. » Τὰ κεκλωσμένα τινὶ, « Φλςρτ., τὰ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἀποφασισμένα, (κοιν.) γραμμένα.

Κλωθὼ, όος-οῦς (ἡ), (τὸ πλθ. Π. Κλωθῶες), ἐπιθετ. ἡ κλώθουσα· (ὅθ. ἐδιωνυμ.) ἡ μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας (ὡς κλώθουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων). »Ἀλλ', οἶμαι, τὰ πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, « Λκ.

†Κλωκυδᾶ, ἐπίῤ. = Ὀκλὰξ, ἀνακούρκυδα.

Κλωμακόεις, εσσα, εν, Π. πετρώδης [ἐκ τοῦ

Κλώμαξ, ακος (ὁ), Π. = Κρῶμαξ, σωρὸς πετρῶν, τόπος πετρώδης (γεμάτος βράχους), σκόπελος. » Κλώμακες ἀηδόνων, « Λυκ., οἱ σκόπ. τῶν Σειρήνων.

Κλὼν [κλάω], κλωνὸς (ὁ). κλωνὶ, κλωνάρι.

;Κλώναξ, ακος (ὁ) καὶ

Κλωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλὼν, κλωναράκι.

Κλωνίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τοὺς περιττοὺς τοῦ δένδρου κλώνους, βλαστοκοπῶ, κλαδεύω.

Κλωνίον (τὸ), = Κλωνάριον.

Κλωνίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς κλῶνα, ἢ ἔχων κλῶνας.

Κλωνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κλωνίζω.

Κλωνοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω κλῶνας (κλωνάρια).

Κλῳομάςιξ, ιγος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ δεθεὶς εἰς τὸν κλῳὸν καὶ μαστιγωθείς.

Κλῳὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κλοιός.

Κλωπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Κλέπτω· πράττω τι κρυφίως.

Κλωπεία (ἡ). κλεψιά, (παρβλ.) Κρυπτεία, [ἐκ τοῦ

Κλωπεύω [κλὼψ], Μ. εύσω, = Κλέπτω.

Κλωπήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Κλοπαῖος.

Κλωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλῶπα (κλέπτην), κλέφτικος· κρυφὸς· ἀπατηλός.

Κλώπιμος, η, ον, = Κλωπικός.

Κλωποπάτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἔχων πατέρα κλέπτην ἢ κρυφὸν (ἄγνωστον). νόθος.

Κλῶσις, εως (ἡ). τὸ κλώθειν, κλώσιμον, γνέσιμον. 2) Π. ἀντὶ -

Κλῶσμα (τὸ). νῆμα κλωσμένον (στρημμένον), κλωστή. » Αὐτὰς μὴν σικύας τμήγων ἀνὰ κλώσμασι πείραις, « Νίκ. 2) κρόσσι, ξέφτυσμα. »Ἐπιθήσετε ἐπὶ τὰ κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ὑακίνθινον, « Γρφ.

Κλωσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλῶσμα, κλωστίτσα.

;Κλωσμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλωγμὸς ἢ Κρωγμὸς, [ἐκ τοῦ

†Κλώσσω, γλσ. ἀντὶ Κλώζω.

Κλωστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κλώστης, (ἐπίθ.) ὁ κλώθων, (ὅθ. ||. οὐσ.) τὸ ἀδράκτι, »Οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει, « Ἀπλλν. 2) Π. ἀντὶ Κλωστός, κλωσμένος, (ὅθ. ||. οὐσ.) = Κλῶσμα, κλωστὴ, νῆμα. » Λίνου μεστὸν ἄτρακτον εἱλίσσουσα χεροῖν, κλωστῆρα ποιοῦσα. «

Κλωςήριος, α, ον. Κλωςῆρος ἴδιος, πρὸς κλῶσιν χρήσιμος. ||. (οὐσ.) Κλωστήριον (τὸ), = Κλῶσμα, κλωστή.

Κλώστης, ου (ὁ), ἴδε Κλωστήρ.

†Κλωστόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρημμένα (κλωσμένα, σγουρὰ) μαλλιά, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Στρεψίμαλλος).

Κλωστὸς, ἡ, όν. Κλωσμένος, γνεσμένος, στρημμένος. ||. (οὐσ.) κλωστὴ, νῆμα. » Κλωστοῦ λίνον, « Εὐρ., σχοινὶ στρημμένον.

Κλὼψ [κλοπὸς], κλωπὸς (ὁ), = Κλέπτης.

†Κμέλεθρον (τὸ), κατὰ διάλεκτ. (Παμφυλ.) ἀντὶ Μέλαθρον.

Κμητὸς [κάμνω], ἡ, όν, Π. φθειασμένος, δουλεμμένος, (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.)

Κναδάλλω, Μ. αλῶ. Ξύνω, τρίβω, γαργαλίζω, [ἐκ τοῦ

Κναίω, Μ. κναίσω, = Κνάω, (εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Κνακίας, Κνακὸς, Κνάκων, Δ. ἀντὶ Κνηκίας κτλ.

Κνάμα (ἁ), Δ. ἀντὶ Κνήμη.

Κναμὶς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Κνημίς.

Κναμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κνημός.

Κνάμπτω, Μ. κνάμψω, = Γνάμπτω.

Κνάπτω [κνάω], Κνάφαλον, Κναφεῖον, Κναφεὺς, Κναφεύω, Κναφικὸς, κτλ., Ζ. Γνάπτω, Γνάφαλον κτλ. [ἐκ τοῦ-

Κνάφος ϗ Γνάφος (ὁ), [κνάω]. εἶδος ἀκανθώδους (κιναρεειδοῦς) φυτοῦ, μὲ τὰ λαναροειδῆ κεφάλια τοῦ ὁποίου κναφεύουν τὰ μάλλινα ὑφάσματα, (Γαλλ.) chardon à foulon.

Κνᾶσαι, Δ. ἀντὶ Κνῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ-

Κνάω-ῶ, Μ. κνήσω (ἀόρ. θ' Ἐκνήσθην, τὸ ἀπαρ. κτλ. Κνῆσθαι, Ἀττ. ἀντὶ Κνᾶσθαι). Ξύνω, τρίβω· τρώγω (καθὼς τὸ ῥινὶ τὸν σίδηρον κτλ.). (συνκδχ.) φθείρω. » Κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείη, « Ἰλ. Α. (ϗ πθ. ἡ μσ.) » Κνῶμαι τὴν κεφαλὴν, « Πλ. » Οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς σχολὴν ἄγων, « Λκ. (παρβλ. Κνήθω ϗ Κνίζω, μὲ τὰ ὁπ. πολλάκις συγχ.).

Κνεφάζω, Μ. άσω, Π. [κνέφας]. σκοτίζω.

Κνεφαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίῤ.) -φαίως, Π. [κνέφας], = Σκοταῖος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι, « Ἀρςφ., μὲ τὸ σκοτάδι, (χυβ.) σούρουπα.

†Κνέφαλον (τὸ), = Κνάφαλον, γνάφαλον.

Κνέφαος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κνεφαῖος.

Κνέφας [νόφος, γνόφος], κνέφεος-ους ἢ κνέφαος καὶ κνέφατος (τὸ), (ἡ δοτ. Κνέφαϊ-Κνέφᾳ καὶ σπν. Κνέφεϊ), Π. σκότος (κυρ. τὸ μετὰ τὴν δύσιν ἢ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου), (συνκδχ.) ἡ νύξ. » Κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἔνι κνέφας ηὐλίζοντο, « Ἀπλλν. » Ἠέλιος κατέδυ ϗ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, « Ὅμ. » Ἅμα κνέφᾳ, « Ξεν., μὲ τὸ σκοτάδι ἀκόμη (τὸ πρωί).

(Κνέφος), ἄχρ. ἀντὶ Κνέφας, (ὅθ. ἡ γεν. καὶ δοτ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κνεφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γνοφώδης, σκοτεινός.
Κνέωρον (τὸ) καὶ
Κνέωρος (ὁ), [κνάω], εἶδ. θάμνου τοῦ ὁπ. οἱ σπόροι ἐχρησίμευον ὡς ἰατρικὸν (καθαρτικόν), (ἄλλ.) Θυμελαία, Χαμελαία καὶ Κνῆστρον.
Κνῆ, Π. ἀντὶ Ἔκνη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κνάω.
†Κνηθιάω-ῶ, γλωσ. ἀντὶ Κνησιάω.
Κνηθμός (ὁ), = Κνησμός, φαγοῦρα, [ἐκ τοῦ
Κνήθω, Μ. κνήσω, = Κνάω, ξύνω· προξενῶ φαγοῦραν· (μτφορ.) ἐρεθίζω, διεγείρω. ||. (πθ. ἡ μσ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν, (κοιν.) μὲ τρώγει πουθενά· ξύνομαι. (μτφορ.) » Κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν, « Πλάτ., ἐπιθυμοῦντες μὲ ὑπερβολὴν νὰ ἀκούσουν τι, περίεργοι.
Κνηκάνθιον (τὸ), τὸ ἄνθος τοῦ κνήκου.
Κνήκειος (ὁ, ἡ), = Κνηκός. ||. (οὐσ.) εἶδος ξανθοῦ ἀετοῦ.
Κνηκέλαιον (τό). 'λάδι (τῶν σπόρων) τοῦ κνήκου.
Κνηκίας, ου (ὁ), = Κνηκός. ||. (οὐσ.) ὁ λύκος (διὰ τὸ χρῶμά του). » Ὁ δ' (ὄνος) ἐκλυθεὶς πόνων τε κακίας πάσης, τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει, « Βαβρ.
Κνήκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κνῆκον. » Ἔλαιον —, « Ἰατρ., τὸ (μονολεκτ.) Κνηκέλαιον.
Κνηκὶς [κνηκός], ίδος (ἡ). (ἐν γέν.), κηλὶς κιτρινωπή. (ἰδιαιτ.) 'μαυρίλα εἰς τὸν οὐρανὸν, συννεφάκι θολὸν (προσημαῖνον κακοκαιρίαν). (μτνμ.) πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ, (κοιν.) ἀνεφέλα, (παρβλ. Ἀργέμα). 2) εἶδ. ἐλάφου (ὄρυγος).
Κνηκοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Κνηκός.
; Κνηκόπυρος (ἴσως ὀρθότ.) Κνηκόπυῤῥος (ὁ, ἡ), Π. σιτόχρους.
Κνηκὸς [Ἀραβ. χεννὰ ἡ κοιν. κνά], ὴ, όν. (κατὰ λέξ.) Βαμμένος μὲ κνᾶν, ξανθὸς, κιτρινωπὸς, (σώζεται ἡ λέξις) κνηκάτος. ||. (οὐσ.) ὁ τράγος (διὰ τὸ σύνηθες χρῶμά τυ), (ὅθεν:
Κνῆκος (ὁ), εἶδ. ἀκανθώδους (ἀγκιναροειδοῦς) φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ κνηκάτα ἄνθη χρησιμεύουν εἰς τὴν τυροποιίαν ἀντὶ πυτιᾶς καὶ εἰς τὴν βαφικὴν ἀντὶ κρόκου), (ἴσ. τὸ Γαλλ.) carthame ἡ safran bâtard.
Κνηκώδης, έος (ὁ, ἡ), = Κνηκοειδής. » Ῥόδου τὸ σπέρμα κνηκῶδες, « Θφρ.
Κνήκων, ωνος (ὁ), = Κνηκός, ξανθός.
Κνῆμα (τὸ), [κνάω], = Κνίσμα.
Κνημαῖος, α, ον· Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνήμην.
Κνήμαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργὰς (λευκὰς ἢ ἀργοκινήτους) κνήμας. » Ταῦρος —, « Θκρ., (παρβλ. Εἰλίπους).
Κνήμη (ἡ), [συγγ. τῷ Γόνυ]. τὸ ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν ἀστραγάλων μέρος τοῦ ποδὸς, (κοιν.) ἄντζα. (ἰδιαιτ.) τὸ μεγαλήτερον (ἐσώτερον) τῶν δύο τῆς κνήμης κοκκάλων, (Λτν.) tibia, (παρβλ. Περόνη). 2) (μτνμ.) = τῷ
Κνημία (ἡ). ἡ ἀκτὶς (κοιν. τὸ ἀδράκτι) τοῦ τροχοῦ, (Γαλλ.) rais. 2) ποδαρικὸν ἡ διέρεισμα σκαμνιοῦ κτλ. 3) = Κνημός.
Κνημιαῖος, α, ον, = Κνημαῖος.
Κνημιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κνημῖδας.
;Κνημιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ κνημῖδας, (ὅθεν:
Κνημιδωτὸς, ὴ, όν. Ὁ φορῶν (σκεπασμένος μὲ) κνημῖδας.
Κνημὶς, ῖδος (ἡ). σκέπασμα τῆς κνήμης, καλτσοῦνι ἢ τουζλοῦκι. 2) = Κνημία (τοῦ τροχοῦ). 3) = Κνημός (ὅθεν οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί).
Κνημοπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). χονδρὸς ὡσὰν (ἴσια μὲ) τὴν κνήμην.
Κνημὸς (ὁ), Π. πλεῦρα (πλαγιὰ, ᾗ ἰδιαιτ. τὰ κοῖλα καὶ δασώδη μέρη) βουνοῦ.
†Κνημόω-ῶ, Μ. ώσω. Στηρίζω μὲ κνήμας, (ἐν γέν.) ὀχυρόνω, ἀσφαλίζω. 2) [κνημὸς] χάνω, ἀσφαλίζω, (κοιν.) χαντακόνω.
Κνημώδης, εος (ὁ, ἡ), = Παχύκνημος.
†Κνημώρεια (ἡ). κνημὸς ὄρους.
Κνῆν, Ἀττ. ἀντὶ Κνᾶν, ἀπαρ. τοῦ Κνάω.
Κνησείω (χ. Μ.) καὶ
Κνησιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι κνῆσιν (φαγοῦραν), ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ξυσθῶ. » Ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα, « Πλάτ.
† Κνησέρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρησέρα.
Κνῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κνάω, ξύσιμον. 2) = Κνησμός.
Κνησιτόκος (ὁ, ἡ), [κνάω, τόκος]. ἡ ἀποβάλλουσα τὸ ἔμβρυον γυνή.
Κνησίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. [κνάω, χρυσός]. ὁ τρίβων (ξύνων) τὸν χρυσόν. » Ῥίνη —, « Ἐπγρ., τὸ ῥινὶ τοῦ χρυσικοῦ.
Κνῆσμα (τὸ). τὸ ξυσμένον μέρος, ξύσιμον, (συγχ. τῷ) Κνίσμα. δάγκαμα. » Φαλαγγίου —, « Λέλ. 2) = Κνῆστις, ξύστρα.
Κνησμονὴ (ἡ) καὶ
Κνησμὸς (ὁ), [κνάω, κνήθω]. φαγοῦρα, (συγχ. τῷ) Κνισμός.
Κνησμώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = ωδῶς. Ὁ αἰσθανόμενος (ἡ προξενῶν, ἢ συνωδευμένος μὲ) κνησμον. » Οἱ ἅλες κνησμώδεις, « Στρβ.
Κνηστὴρ (ὁ) καὶ
Κνηστήριον (τὸ). [κνάω]. ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνομεν, ξυστρα, τυροτρίφτης κτλ.
Κνήστι, Π. Ἰων. ἀντὶ Κνήστει, δοτ. τοῦ Κνῆστις.
Κνηστιάω-ῶ, Μ. άσω, = Κνησιάω.
Κνῆστις [κνάω], εως καὶ ιος (ἡ), = Κνηστὴρ, ξύστρα. 2) Π. ἀντὶ Κνησμός. 3) = Καλαμὶς (6, 7).
Κνηστὸς, ὴ, όν. Ξυσμένος, λιανισμένος (τριμμένος) μὲ τὸν τυροτρίφτην, συγκοπτός.
Κνῆστρον (τὸ), = Κνηστήριον. 2) = Κνέωρον.
Κνήφη (ἡ), = Κνησμός.
Κνίδα, Π. (καθ' ἑτερογέν. ἢ μεταπλασμ.) ἀντὶ Κνίδην, αἰτ. τοῦ Κνίδη.
Κνιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ κνίδην (τσουκνίδαν)· (συνκδχ.) αἰσθάνομαι κνησμὸν (φαγοῦραν).
Κνίδειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνίδην. » Κνίδειον ἔλαιον, « Δσκρ., τὸ =
Κνιδέλαιον (τὸ), λάδι ἀπὸ Κνιδίους κόκκους.
Κνίδη (ἡ), [κνίζω]. τὸ γνωστὸν φυτὸν, ἢ τσουκνίδα. 2) (μτνμ.) εἶδ. θαλασσινοῦ, Ζ. Ἀκαλήφη (2).
Κνίδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς πόλεως Κνίδου. ||. » Κόκκος —, « Ἰατρ., ὁ καρπὸς τῆς θυμελαίας, (κοιν.) χολοκοῦκκι, (χρήσιμον ὡς καθαρτικόν).
Κνιδόκοκκος (ὁ), ἴδε τὸ προηγ.
Κνιδόσπερμα, ατος καὶ
Κνιδόσπερμον (τὸ). σπέρμα κνίδης (τσουκνίδας).
Κνιδόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κνιδάω, (ὅθεν:
Κνίδωσις, εως (ἡ), = Κνισμός, φαγοῦρα, (χυδ.) τσούξιμον.
;Κνιζὸς, ὴ, όν, = Κνιστὸς, χαραγμένος, χαρακτὸς, (ἐπμ., ἀπὸ τῶν συκομόρων τῆς Αἰγύπτ. [ἴδε Ἀθ. Β', 51]) ὥριμος. » Κνιζὴ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ » Κνιζη) τις καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην, « (Ἀνακρ. παρ') Εὐς. ἡ 2) = Κνιπὸς, ῥυσσὸς, τσιμπλὸς, (ἴδε Κνυζόω).
Κνίζω [κνάω], Μ. κνίσω, = Κνήθω, ξύνω· τσυμπῶ· κόπτω μὲ τὰ 'νύχια· (συνκδχ.) προξενῶ φαγούραν (καύσιμον), τσούζω· (μτφορ.) διεγείρω αἴσθημα ὀχληρὸν, πειράζω, ἐγγίζω. » Ἔκνιζεν αὐτὸν τῆς γυναικὸς ὁ ἔρως, « Ἡρ. » Τὰ σμικρὰ (ζῶα) οὐδέν μιν (τὸν θεὸν) κνίζει, « αὐτ., δὲν τὸν ἐρεθίζουν. (καὶ πθ.) » Τῆς ποτ' ἐκνίσθη, « Θκρ.
†Κνικὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κνηκίς.
Κνιπεία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις κνιπὸς, ῥυπαρία, φιλαργυρία· ἔνδεια.
Κνιπολόγος (ὁ), [κνὶψ, λέγω], εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (δρυοκολάπτυ), (κοιν.) τσυμπλητάρα.
Κνιπὸς [κνὶψ], ὴ, όν. Ὁ πάσχων πτίλωσιν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, τσιμπλὸς, (ἴδ. Κνυζόω καὶ πρβλ. Κνιζὸς καὶ Κνύος). 2) (συνήθ.) μικροπρεπὴς, φιλάργυρος (σμικρολόγος) εἰς τὸ ἄκρον, ῥυπαρὸς, (Κωμ.) ἐξηνταβελώνης, (παρβλ. Κίμβιξ, Κυμινοπρίστης κτλ.).
Κνιπότης (ἡ), = Κνισμὸς, τσούξιμον (κυρ. τῶν ὀφθαλμῶν).
†Κνιπόω (ἴσ. -άω)-ῶ. Εἶμαι Κνιπὸς, (φιλάργυρος) ἤ· Πάσχω κνιπότητα.
;Κνίσα καὶ Ἰων. Κνίση (ἡ), = Κνίσσα.
Κνίσδω, Μ. κνιξῶ, Δ. ἀντὶ Κνίζω.
Κνίσμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κνισμοῦ, τσυμπιά· κοψίδι (κυρ. διὰ τῶν ὀνύχων)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) πείραγμα ἢ κάκιωμα ἐρωτικὸν (διεγερτικὸν ἐπιθυμίας), τσακκίσματα ἐρωμένων, (συγχ. τῷ) Κνῆσμα.
Κνισμὸς (ὁ). τὸ κνίζειν ἢ κνίζεσθαι, φαγοῦρα· τσύμπημα· τσούξιμον, (μτφορ.) ἔγγιγμα (μὲ λόγους), ἐρεθισμός· κάκιωμα προσωρινὸν, ζηλοτυπία κτλ., (συγχ. τῷ) Κνησμός.
Κνισμώδης, εος (ὁ), = Κνησμώδης, προξενῶν κνισμὸν (τσούξιμον, φαγοῦραν).
;Κνισοκόλαξ, Κνισολοιχὸς, Κνισόω-ῶ κτλ. ἀντὶ Κνισοκόλαξ κτλ.
Κνίσσα [κνίζω], ης (ἡ). ὁ καπνὸς (ἡ μυρωδιὰ, [χυδ.] ἡ τσίκνα) καιομένου κρέατος ἢ πάχους. » Ἡ πίονος θυμίασις, λιγνύς· ἡ δὲ λιπαροῦ, κνίσσα, « Ἀρστ. 2) Π. τὸ δικτυῶδες παχὺ περικάλυμμα (κοιν. ἡ σκέπη) τῶν ἐντέρων, (ἐν γέν.) λίπος, πάχος. » Λέβης ζεῖ . . κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, « Ἰλ. Φ.
Κνισσαλέος, α, ον, = Κνισσήεις, γεμάτος κνίσσαν.
Κνισσᾶντι, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κνισσήεντι, δοτ. τοῦ Κνισσήεις.
Κνισσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κνίσσα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κνισσάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τὸν τόπον ἀπὸ κνίσσαν (μυρωδιὰν καιομένου κρέατος), προσφέρω θυσίαν (ὁλοκαύτωμα)· (ἀμτθ.) ἀναδίδω ὀσμὴν κρέατος ψηνομένου, καπνίζω σὰν ψητὸν (ταηγαρισστὸν), (παρβλ. Κνισσόω).

Κνισσήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος κνίσσαν (καπνὸν ψηνομένου κρέατος).

Κνισσηρὸς, ὰ, όν, =Κνισσήεις, ταηγαρισμός.

Κνισσοδιώκτης, ου (ὁ), [κνίσσα, διώκω]. ὁ τρέχων κατόπιν τῆς ὀσμῆς τῶν ταηγαριζομένων κρεάτων.

Κνισσοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων διὰ τὴν κνίσσαν (διὰ τὸ καλὸν φαγητὸ), παράσιτος.

Κνισσολοιχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=

Κνισσολοιχὸς (ὁ, ἡ). ὁ ξηρογλειφόμενος διὰ τὴν κνίσσαν, λαίμαργος.

†Κνίσσος, εος-ους (τὸ), =Κνίσσα.

Κνισσὸς, ἡ, όν, =Κνισσήεις, Κνισσηρός. «Ὁ δὲ ἀπὸ ταγήνου (ἄρτος)... διὰ τὸ κνισσὸν, κακουστομαχώτερος.» Ἀθ. 2) λαίμαργος, ἀγαπῶν τὰ ταηγαρισστὰ κρέατα. «Κνισσότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου.» Ἀθ.

Κνισσοτηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρατηρῶν πόθεν ἐβγαίνει ὀσμὴ κρέατος ψημένου ἵνα τρέξῃ ἐκεῖ παράσιτος.

Κνισσοω-ῶ, Μ. ώσω, =Κνισσάω, ταηγχαρίζω ἢ καίω (χυδ. τσικνίζω) τὸ μαγείρεμα. «Ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται.» Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Κνισσώδης, ες (ὁ, ἡ· μυρίζων κνίσσαν, ταηγαρισμένος ἢ τσικνισμένος, χαλασμένος. «Πέψεις οὐ κνισσώδεις, οὐδ' ὀζώδεις.» Γαλ. «Ἐρυγὴ κνισσώδης.» αὐτ. «Μήτε κνισσώδες γενέσθαι τὸ ὠὸν, αὐτ.

Κνισσωτὸς, ἡ, όν, =Κνισσώδης, Κνισσηρός.

†Κνιστὴρ (ὁ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κνηστήρ.

Κνιστὸς [κνίζω], ἡ, όν, =Κνηστός, λιανισμένος, ψιλοκομμένος.

†Κνιφὸς, ἡ, όν, =Κνιπὸς, Σκνιφός.

†Κνιφοτὴς (ἡ), =Κνιπότης, Σκνιφότης.

Κνὶψ [κνίζω], κνιπὸς (ὁ καὶ σπνετ. ἡ), (τὸ πλθ. Κνῖπες), εἶδος μικροτάτου (συνήθ. πτερωτοῦ) ἐντόμου, (κοιν.) σκνίπα. «Ἐγγίνονται ἐν κνῖπες ἔν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῒ καὶ συκῇ, καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης.» Θφρ. «Ψαλαὶ δὲ ἐρινάζειν καὶ... τοὺς τῆς πτελέας κυπάρους· ἐγγίνεται γὰρ ἐν τούτοις θηρίδιόν τι, κνῖπες· αἱ, ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς γίνωνται, κατεσθίουσι τοὺς ψῆνας.» αὐτ. (παρβλ. Ἰψ). 2) πάθος τι περὶ τὸν ὀφθαλμὸν, εἶδος ποικιλώσεως ἢ ἐγκροφθαλμίας, (ὅθεν Κνιπός).

Κνοὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χνόη.

†Κνόος-οῦς (ὁ), οἱ κράτος τῶν τροχῶν καὶ τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης· τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐν γέν.) θόρυβος, (παρβλ.) Χνόος, [ἐκ τοῦ

†Κνόω-ῶ, Μ. ώσω, =Κνάω.

Κνῦ, ἄκλ. =Γρῦ. «Οὐδὲ κνῦ,» Ἡσύχ., οὔτε γρῦ.

Κνύζα [κνύω], ης (ἡ), =Κνησμὸς, φαγοῦρα, ψώρα.

Κνῦζα, ης (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Κόνυζα, εἶδος φυτοῦ.

Κνυζάω (ἐω)-ῶ [ὀνοματπ.], Μ. ήσω. Μουγρίζω (Μουρμουρύζω) σιγανὰ ὡσὰν τὰ σκυλιὰ ὅταν χαϊδεύουν ἢ τὰ μωρὰ παιδιὰ ὅταν κλαίουν, (ὅθεν

Κνυζηθμὸς (ὁ) καὶ

Κνύζημα (τὸ), ἡ λεπτὴ φωνὴ (τὸ μουρμουρητὸν) τῶν σκυλιῶν ἢ ἄλλων ζώων ὅταν χαϊδεύουν· φωνὴ μωροῦ παιδιοῦ.

†Κνυζὸς, ἡ, όν, γρμτ. πρὸς παραγ. τοῦ

Κνυζόω [ἴδε γόνυ], Μ. ώσω, Π. συζέλλω, συγκάμπτω, (ἐπιμ.) σμικρύνω· (ἐπὶ ὀφθαλμ.) σκοτίζω, θολόνω ἢ τσιμπλιάζω, ἢ ζαρόνω. «Κάρψε μέν τοί χρόα καλὰ... κνύζωσεν δέ σε ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε,» Ὀθ. Ν., (ἄλλοι τὸ παράγ. ἀπὸ τοῦ Κνύω), ἴδε Κνιζὸς ἢ Κνιπός.

†Κνύζω, Μ. κνύσω, =Κνύω ἢ Κνίζω.

Κνῦμα (τὸ), [κνύω]. ξύσιμον ἐλαφρὸν (κυρ. εἰς τὴν θύραν ἵνα ἀνοίξουν), ὁ κρότος τοῦ τοιούτου ξυσίματος, (παρβλ. Τρηδονάω).

Κνύος, εος-ους (τὸ), Π. =Κνησμὸς, φαγοῦρα· (ἰδιωνυμ.) πάθος τι (λευχὴν, ψώρα, μαδάρωσις) τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) σάτσκιράνι, (ἄλλο παρὰ τὴν) κασσίδαν, [ἐκ τοῦ

Κνύω, Μ. κνύσω, =Κνάω, ξύνω ἐλαφρά. «Οὗτος πόθι μου "κνυεν ἕλκων τὴν θύραν,» Ἀρχφ.

Κνωδακίζω, Μ. ίσω, Στυλόνω (Καρφόνω) μὲ κνώδακας. 2) (πθ.) στρέφομαι πέριξ κνώδακος (ἴδε τὴν λέξ.).

Κνωδάκιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Κνώδαξ.

Κνώδαλον (τὸ), Π. [κνίνω], ζῶον ἄγριον, θηρίον, (ἐν γέν.) ζῶον. (ἐνίοτε) σκωλήκιον, ἔντομον. «Κείσομαι σηπόμενος, εἰς εὐλὰς ἢ κνώδαλα μεταβάλλων,» Πλάτ. «Κώνωπες, νυκτὸς κνώδαλα,» Ἐπιγρ., (παρβλ. Κνώψ).

†Κνωδαλὸς, ἡ, όν, Π. [κνώσσω], =Νωχελὴς, ἀργοκίνητος, μισοκοιμισμένος. «Γέροντα κνωδαλὸν,» Ὀμ. Ἰλ.

Κνωδαλώδης, ες (ὁ, ἡ). κνωδαλῶδ ὅμοιος, ζωώδης, θηριώδης.

Κνώδαξ, ακος (ὁ). καρφὶ, ξυλοκάρφι· βίδα, (ἴδε Ἐμπυελίς)· τύλος, ἔμβολον· τὸ κέντρον ἄξονος, (Γαλλ.) μῆνοτ. «Ἐν ᾧ (τῷ πρώτῳ σπονδύλῳ) καθάπερ ἐπὶ κνώδακος τῆς τοῦ δευτέρου σπονδύλου ἀποφύσεως ἡ κεφαλὴ εἷς τε τὰ πλάγια ἐπιστρέφεται, ἀνανεύει τε καὶ ἐπινεύει, Γαλ. 2) ὄργανόν τι χρυσοχόϊκὸν, [ἐκ τοῦ

Κνώδων [ῥόδον], οντος (ὁ). (ἐν γέν.) σίδηρον σουβλερὸν (τὸ δόρυ τοῦ κυνηγοῦ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἑκατέρωθεν δύο τοιαῦτα)· μαχαῖρι τοῦ κυνηγιοῦ (κατ' ἔκτ.) σπαθί, ἢ (πιθανώτ.) ἢ κέψις (τὸ στόμα) τοῦ σπαθιοῦ, (ὅθ.) «Ξίφους δίπλοι κνώδοντες,» Σοφ., τὸ δίστομον ξίφος.

Κνωπόμορφος (ὁ, ἡ), [κνὼψ, μορφὴ], Π. ἀντὶ Θηριόμορφος.

Κνώσσω (χωρὶς ἄλλ. χρόν.), Π. [κνόω], κοιμῶμαι, (κατὰ λέξ.) βυζαλίζω.

Κνὼψ, κνωπὸς (ὁ, καὶ ἡ), Π. =Κνιὼπετον, κνώδαλον. 2) (Γλωσσ.) =Κνιπὸς, τυφλὸς.

Κοάλεμος (ὁ), [κοάω, ἠλεὸς ἠλέματος], Π. Κωμ. μφρός, ἠλίθιος, (παρβλ. Κοῦκαλος).

Κοὰξ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.

Κοβαλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κοβαλεύω, εύσω. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) κόβαλος· πανουργεύομαι, κολακεύω· ἀπατῶ.

Κοβαλία (ἡ), =Κοβαλεία.

Κοβαλίκευμα (τὸ). ἔργον κοβάλου, ἀπάτη, πανουργία κτλ., [ἐκ τοῦ

Κοβαλικεύω, Μ. εύσω, =Κοβαλεύω.

Κόβαλον (τὸ) ἔργον κοβάλου, πανούργευμα. «Καὶ νὴ Δί', ἄλλα γ' ἐστὶ μοι κόβαλα παιδὸς ὄντος· ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους ἐπιλέγων τοιαυτί· Σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶθ'; ὡρα νέα, γελιῶν. Οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον,» Ἀρχφ.

Κόβαλος (ὁ), [κόπτω, κύβη ἢ συγγ. τῇ Κοάλεμος], μῖμος, γελοιαστὴς, βωμολόχος, (κοιν.) μασκαρᾶς· κόλαξ, παράσιτος· ἀπατεών, πανοῦργος. «Ἔστι δὲ (τὸ πεηνὸν ὁ Ἕλληνες) κόβαλος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κολεβὸς) καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν,» Ἀρστ., (ἴδε ἢ τὸ προηγ. ἢ παρβλ. Κόπις).

Κογχάριον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ

Κόγχη (ἡ), [ἴδε Κόγχος]. ἡ μεγάλη ἀγκύβαλα· (συνεκδ.) τὸ καύκαλόν της, (τὸ ὁπίσθιον ἐγχρισίμως καὶ ὡς) εἶδος μέτρου (κυρ. διὰ τὰ ὑγρά). (μετμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα κόγχης, (π. χ.) τὸ κοῖλον τῆς ἀσπίδος· τὸ ἄνω μέρος τοῦ κρανίου, (κοιν.) καύκαλον· τὸ τύμπανον τοῦ ὠτίου· τὸ καρύδι τοῦ γόγγυλος· τὸ ἐπιτιθέμενον διὰ προφύλαξιν εἰς τὰς ἀφρογίδας τῶν γραμμάτων κλπ. (τὸ συνετίζουν οἱ Τούρκοι). [ΣΥ. κόγχη πάνω σημεῖο τῆς σημειοῦσιν ἐπάνω τῶν Ἄρχ.], ὅθεν καὶ τὸ Ἀνακογχυλιάζειν). (ἀρχιτεκτ.) κοίλωμα καμαρωτὸν ἐντὸς τοῦ τοίχου, (κοιν.) γυθάδα (ὁποία ἡ τοῦ ἁγίου βήματος), (ὅθεν καὶ ἡ) κόχη.

Κογχίον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Κόγχη.

Κογχίτης, ου (ὁ), (λίθος) συγκείμενος ἀπὸ συντρίμματα ἢ περιέχων μόρια (ἀπολιθώσεις) κόγχων, (ἴδε Παυσαν. Ἀττ. Λ', 44, 6.).

Κογχοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) κογχης.

Κογχοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) κόγχας.

Κόγχος (ὁ, ἡ), [ὄγκος, ἄγγος], =Κόγχη, Κογχύλη. 2) εἶδος μαγειρεύματος τῶν Ῥωμ., φακὴ ἄπεπτος. «Λιτὴ καὶ αὐαλέη ἐνὶ κόγχῳ,» Τίμ.

Κογχυλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συλλέγων κογχύλας (κυρ. πορφύρας), Κογχοθήρας.

Κογχυλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ κογχυλεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, κογχυλευτοῦ ἴδιος. «Κογχυλευτικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) τέχνη,» ἡ τοῦ κογχυλευτοῦ.

†Κογχυλεύω, Μ. εύσω. Συλλέγω κογχύλας (καὶ ἰδίως πορφύρας. 2) (;) ἐβάζω τὴν κογχύλην ἀπὸ τὸ καύκαλόν της.

Κογχύλη (ἡ), =Κόγχη, (ἰδιωτ.) ἡ παράγουσα τὴν πορφύραν, (ὅθ.) «Κογχύλης αἷμα,» Λξ., (καταχρ.) τὸ ὑγρὸν τοῦ ὀστρίου τούτου δι' οὗ ἐβάφετο ἡ πορφύρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Κογχυλιάζω, Μ. άσω, =Ἀνακογχυλιάζω. Κογχυλίας καί
Κογχυλιάτης, ου (ὁ), (λίθος) =Κογχίτης.
Κογχυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κογχύλιον.
Κογχυλευτής, οῦ (ὁ), =Κογχυλευτής, Κογχαθήρας, [ἐκ τοῦ
Κογχυλεύω, Μ. εύσω. Πάγω ('Ψαρεύω) κογχύλια, Κογχυλεύω.
Κογχύλιον (τὸ), =Κογχύλη. (κυρ δὲ) τὸ ὄστρεον τῆς κογχύλης. » Ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκροῦσαντας, εὐρυθμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοὺς ὀργανιζομένους. » Ἀθ. 2) ἡ ἀπ' αὐτῆς συναζομένη βαφὴ (πορφύρα) καὶ 3) (κατ' ἔκτ.) μᾶλλ. ἡ ὕφασμα βαμμένον μὲ πορφύραν. » Κογχυλίῳ ἐμφρασσε τὸ οὖς, » Ἱππκρ.
Κογχυλιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κογχυλίου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κογχυλίων.
Κογχυλιωτός, ἡ, όν. Βαμμένος μὲ πορφύραν κογχυλίων, πορφυροῦς.
Κογχώδης, ους (ὁ, ἡ), =Κογχοειδής.
†Κοδαλεύομαι [ε;] (Μ. εύσομαι, =Οἰκουρέω.
Κοδομεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κοδομέως, καθούρδισμα (κριθῆς).
Κοδομεῖον (τὸ). ἀγγεῖον ὅπου ἐκαθούρδιζαν τὸ κριθάρι, (ἐν γέν.) καθουρδιςῆρι.
Κοδομεύς, έως (ὁ), ὁ κοδομεύων (καθουρδίζων) τὴν κριθὴν κτλ.
Κοδομευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κοδομεύς.
Κοδομεύτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κοδομευτήρ.
Κοδομεύω, Μ. εύσω. Φρύγω (καθουρδίζω) κριθάρι, (ἐν γέν.) ξεροψήνω, ξεροτηγανίζω, [ἐκ τοῦ
Κοδομὴ (ἡ), =Κοδομεύτρια.
Κοδομήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κοδομεῖον.
†Κοδράντης, ου (ὁ), Λατ. quadrans, τὸ τέταρτον τοῦ ἀσσαρίου, εἶδος νομίσματος, λεπτὸν ἡ ὀλεπτον, (κοιν.) καθρίνι.
Κοδομηλον (τὸ), (Κρητ.) εἶδος μήλου ἡ κυδωνίου.
Κοέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νοέω, ἀκούω, αἰσθάνομαι, ἐννοῶ.
Κοθαρίσδω. Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Καθαρίζω, ἐκ τοῦ
Κοθαρὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Καθαρός.
Κόθορνος (ὁ), εἶδος ὑποδήματος μὲ πολλὰ ὑψηλὰς πατούνας (ὅθ. χρήσιμον κυρίως εἰς τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτάς). (ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ἡ κουνιστοῦρα. (μτφρ.) ἄνθρωπος διπρόσωπος (διότι ὁ Κόθορνος ἠρμοζεν ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας ἡ καὶ εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας.
†Κόθουρὶς, ίδος ἡ ἰδος (ἡ), =Κόλουρις ἡ ἀλώπηξ, [ἐκ τοῦ
Κόθουρος (ὁ, ἡ), Π. [κόπτω, οὐρά], Κόλουρος, κολοβός, (κοιν.) κουτσονούρης. »Κηφὴν—,» Ἰσ., =Ἀκέντρος.
Κοΐ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς χοιριδίων.
†Κοία (ἡ), (γλσ.) ἡ Σφαῖρα, ἡ λίθος σρογγύλος.
Κοΐζω, Μ. ἴσω καὶ Δ. ϊξῶ. Φωνάζω 'σὰν γρουνάκι, κάμνω κοΐ κοΐ.
Κοίη, Ζ. Κοῖος.
Κοίκινος [κοΐξ], η, ον. Πλεγμένος ἀπὸ φύλλα κόϊκος, (ἴσ. ἀσφαλμ. ἀντὶ Κούκινος).
Κοικιλίων, ωνος (ὁ), εἶδος πιθήκου (μτγν.) εὐήθης, γάχας, ἀνόητος, [ἐκ τοῦ
Κοικύλλω [κύλλω], Μ. υλῶ. Κυττάζω ὁλοτρόγυρα 'σὰν τὸν γάχαν.
Κοιλάδιος, α, ον. 'Ο τῆς κοιλάδος. »Σῦκα —, » Ἀθ.
Κοιλαίνω, Μ ανῶ (ἀόρ. Ἐκοίληνα καὶ Ἐκοιλάνα, πθ, πρκ. Κεκοίλασμαι). Κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόνω (» Κοιλάναντες τὰς χεῖρας. » Ἀθ. » Σῶμά μου κοίλου, » Ὁκρ., σκάψε μου τὸν τάφον. (συνκδχ.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω (» Κοιλήναντα τὸ ὠόν,» Ἡρ.) μτφρ.) πτωχύνω. (μσ. ὴ πθ.) ἔγω (διακόπτομαι ἀπὸ) πολλὰς κοιλότητας. »Κόρινθος ὀφρυᾷ τε ᾗ κοιλαίνεται, » (Ἡγήσ. περὶ) Στρβ.
Κοιλαῖος, α, ον, =Κοῖλος.
Κοίλανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κοιλαίνω, βαθούλωμα κτλ.
Κοιλαντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος εἰς τὸ κοιλαίνειν.
Κοιλὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἀντὶ Κοίλη. » Δρῦς (» Πέτρη) —, « Φωκυλ., Νόνν. (συνήθ. ||- οὐσ.) βαθούλωμα (κυρ. μεταξὺ βουνῶν). ἴσωμα τριγωνισμένον ἀπὸ βουνά, κοιλάδα. » Στεινῆς διὰ κοιλάδος, « Τρυφιόδ.
Κοίλασμα (τὸ), [κοιλαίνω]. βαθούλωμα, τρύπα.
Κοιλέμβολον (τὸ). σχηματισμὸς πις τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος (ἐναντ. τῷ Ἐμβολον).
Κοίλη (ἡ), Π. ἀντὶ Κοιλότης· Κοιλάς.
Κοιλία (ἡ). (ἐν γέν.) κοιλότης (» Κοιλίας τρεις ἔχει ἡ καρδία, « Ἀρστ.). (ἰδιαιτ.) ἡ περιέχουσα τὰ ἔντερα, (ἄλλ.) γαστήρ, (κοιν.) κοιλιὰ, στομάχι, (ἐν γέν.) τὰ ἐντόσθια τῆς κάτω κοιλίας (» Κοιλίην μὲν πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον, σπλάγχνα δὲ αὐτοῦ λείπουσιν ἐν τῷ σώματι, « Ἡρ.)· (κατ' ἔκτ.) ἡ μήτρα τῆς κυοφορούσης (ὅθ. » Καρποὶ κοιλίας, « Γρφ., τὸ τέκνον). (συνκδχ.) κόπρος, ἀποπάτημα. » Κοιλίαι σπυραδώδης, « Ἱππκρ.
Κοιλιακὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ὑπεκείμενος εἰς τὰ πάθη τῆς κάτω κοιλίας, ἐνοχλούμενος συχνὰ ὑπὸ κακοχωνευσίας καὶ διαῤῥοίας.
Κοιλιαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ τὴν κοιλίαν, ἔχω κοιλιόπονον.
Κοιλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοιλία.
Κοιλιοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ θεοποιῶν (λατρεύων ὡς δαίμονα) τὴν κοιλίαν του, λαίμαργος, κοιλιόδουλος.
†Κοιλιοδεσμος (ὁ). ζωνάρι ὅ,που ζώνει τὴν κοιλίαν.
Κοιλιόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος τῆς κοιλίας του, λαίμαργος.
Κοιλιολάτρης, ου (ὁ). λάτρις τῆς κοιλίας του, θεοποιῶν αὐτὴν, κοιλιόδουλος.
Κοιλιολυσία (ἡ). σφοδρὰ διάῤῥοια, λυσεντερία.
Κοιλιολυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κοιλιολυσίαν.
Κοιλιολυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κοιλιολυσίαν.
Κοιλιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κοιλίας ζώων, (Τουρκ.) ακεμπετζῆς.
Κοιλιοστροφία (ἡ). στρέφος τῆς κοιλίας, κοιλιόπονος.
Κοιλιόσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν, χωλός.
Κοιλιούχιον (τὸ), [κοιλία, ἔχω]. κιβώτιον χρημάτων, κάσσα. (εἰς τὸν Θρᾳ. διορθ. τινὲς Κυνούχιον).
Κοιλιοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐντὸς τῆς κοιλίας μου (ἔμβρυον), εἶμαι ἔγκυος.
†Κοιλὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυλίς.
Κοιλίσκος (ὁ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. (ἄλλ.) Κοῖλος (ἀντίθ. τῷ Σμιλωτός), ἐγκοπεύς, μαχαιρίδιον κοῖλον πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.
Κοιλισκωτὸς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα κοιλίσκου.
Κοιλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοιλίαν (καιλότητα), σχηματισμένος εἰς εἶδος κοιλίας.
†Κοιλίωσις [κοιλιόω], εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ Κοιλοτης, κοίλωμα, βαθούλωμα.
Κοιλογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλην (κενὴν) γαστέρα, πεινασμένος, (ἐπὶ πραγμ.) κοῖλος (ἄδειος) ἐσωθεν.
Κοιλογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον τὸ γένειον (κοίλωμα εἰς τὸ πηγοῦνι).
Κοιλοκρόταφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους τοὺς κροτάφους (τὰ μηλίγγια).
†Κοιλομάσχαλος (ὁ, ἡ), βτν. ὁ ἔχων κοίλην (κοιλότητα εἰς) τὴν μασχάλην.
;Κοιλονεύριος (ὁ, ἡ). ποῦ ὀπ. τὰ νεῦρα δὲν φαίνονται (εἶνε μέσα, βαθειά).
Κοιλόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς κοῖλον ἐπίπεδον (εἰς κοιλάδα).
Κοῖλος καὶ Αἰολ. Κόϊλος [κύω, γόω], η, ον. Σκαμμένος (Κούφιος) μέσα· βαθουλὸς, σκαλιςός. »Ὧν κεράτων τὰ πλεῖα κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα τερεά, « Ἀρστ. » Κοῖλαν δοῦ, « Ὀδ. Θ., ὁ δούρειος ἵππος. » Ποιήσασθαι βοῦν ξυλίνην κοίλην, « Ἡρ. » Καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν, « Θκρ. » Ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σαθμὰ κοῖλα θυράων, « αὐτ., (παρβλ. Κοιλάσταθμος). » Κοίλη Λακεδαίμων, « Ὀδ. Δ., κειμένη ἐντὸς κοιλάδος, τριγωνισμένη ἀπὸ βουνά, (παρβλ. Κητώεις). (καθὼς καὶ) » Κοίλη Συρία, « Γεωγρ., ἡ (μονολεκτ.) Κοιλοσυρία. » Ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνήδρευσε, « Ξεν. » Κοίλη φλέψ, « Ἀνατομ., ἡ τοῦ ἥπατος. » Κοίλη ναῦς, « Δμ., τὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ. » Κοῖλος χρυσὸς (ἄργυρος), « Ακ., ὁ ἐξειργασμένος εἰς χρυσᾶ (ἀργυρᾶ) σκεύη. »Κοῖλος ποταμὸς, « Θκ., ὁ ἔχων ὀλίγον νερὸν, (ἐπιμ.) ὑψηλὰς ὄχθας, ἡ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) βαθὺς, φουσκωμένος, (καθὼς καὶ) » Κοίλη θάλασσα, « Πολύαιν., ἡ (κοιν.) φουσκοθάλασσα. » Τὴν χέρα μοι κείλην προσενήνοχε, « Ἐπιγρ., (παρβλ. Κυλλός). » Τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, « Πλὰ., ἡ φοῦκτα. »— τοῦ ποδὸς, « Λξ., τὸ ὑπὲρ τὴν πατοῦναν μέρος, (ὅθεν ι) » Δεῖξαι τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς, « Παροιμ., νὰ φύγῃ μὲ τὰ τέσσερα, (κοιν.) νὰ δείξῃ τὴν ράχην του. (πλθ.) » Τὰ κοῖλα, « Ἀρστ., τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς ἢ τὰς λαγόνας μέρη τοῦ σώματος, (παρβλ.) Κενεών. (καταχρ.) » Κόχλον ἐλῶν μηκάσατο κοῖλον, « Θκρ., βαθὺ, βραντῶδες, (ἴδε Κοιλόχορμος). » Κοῖλος μὴν, « Σχλ., ὁ ἔχων 29 ἡμέρας, (ἀντίθ. τῷ Πλήρης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Κοιλοσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τι κοιλόσταθμον (θολωτὸν ἢ φατνωματικόν). » Ἐκοιλοστάθμησε τὸν οἶκον φατνώμασι, « Γρφ.

† Κοιλόσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους (δουλευμένους, σκαλιστοὺς) τῶν θυρῶν τοὺς σταθμοὺς, (ἐπμ.) μεγαλοπρεπὴς, ἴδε καὶ Κοῖλος.

Κοιλοστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον (κενὸν) τὸν στόμαχον.

Κοιλοστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κοιλόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλην φωνὴν (βαθειὰν προφορὰν), ὁμιλῶν ἀπὸ τὸν λάρυγγα (καθὼς οἱ Ἄραβες κλπ.), ἴδε Κοῖλος (εἰς τὸ τέλος). 2) (Τακτ.) » Διφαλαγγία—, « ἡ ἔχουσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους (ἢ ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων) τεταγμένους ἑκατέρους τοὺς ἡγεμόνας.

†Κοιλόσυρτος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κοιλιόσυρτος.

Κοιλοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον (βαθουλὸν, γαστρῶδες) σῶμα.

Κοιλότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοίλου, βαθουλότης. 2) = Κοίλωμα. » Τόποι πολλὰς ἔχοντες περικλάσεις καὶ κοιλότητας, « Πλβ.

Κοιλοφθαλμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κοιλόφθαλμος.

Κοιλοφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι-

Κοιλόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους (βαθουλοὺς, χωμένους μέσα) ὀφθαλμοὺς, (ἀντιθ. τῷ Ἐξόφθαλμος).

Κοιλοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κοῖλος (βαθουλὸς) ἐκ φύσεως. » Χῶρος—, « Ὀππ.

Κοιλόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων κοῖλα (βαθουλὰ) φύλλα.

Κοιλόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως, = Κοιλόστομος, (παρβλ.) Ληκυθιστής.

Κοιλοχείλης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κοῖλα χείλη (κενὴν ἔνδοθεν περιφέρειαν). » Κύμβαλα κοιλοχείλεα, « Ἐπγρ.

Κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κοιλαίνω.

Κοιλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ)-

Κοίλωμα (τὸ). τὸ βαθουλωμένον (κοῖλον) μέρος, κοιλότης, βαθούλωμα· κούφωμα.

Κοιλῶνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλωμα ὑπὸ τοὺς ὄνυχας. » Ἵππος—, « Στησίχ.

Κοιλώπης, ου (ὁ) ϗ Κοιλῶπις, ιδος (ἡ) ϗ Κοιλωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κοίλην πρόσοψιν, (ἐν γέν.) κοῖλος, βαθουλὸς. » Πέτρη—, « Ἐπγρ. » Κοιλώπεας αὐγάς, « Νίκ., κοῖλα ὄμματα.

Κοιμάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω [κεῖμαι, συγγ. τῷ Κομέω]. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ κοιμηθῇ), κοιμίζω, ἀποκοιμίζω. (μτφορ.) κατευνάζω, καταπραΰνω· καθησυχάζω. » Κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, « » Ὀδ. Μ. » Κοιμῶντες φλόγα, « Αἰσχλ. » Κοίμησον, ὦ τάλαινα, στόμα, « αὐτ. ‖. (μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, ἀποκοιμοῦμαι, ὑπνώττω (» Ποῖόν τινα ὕπνον ἐκοιμῶ, « Ξεν. » Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, « Ἰλ. Λ.). (μὲ δοτ. προθετ.) συγκοιμῶμαι. (συνκδχ.) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀποθνήσκω. » Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη, « Σοφ., (ὅθεν) » Κοιμώμενοι, « (Καλλ.) καὶ » Κεκοιμημένοι (Γρφ.), « οἱ ἀποθαμμένοι.

†Κοιμήθρα (ἡ). τόπος διὰ κοίμημα, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἰαυθμός.

Κοίμημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κοιμήσεως, ὕπνος. (σπν.) συγκοίμησις, (ὀθ:) » Αὐτογέννητα κοιμήματα, « Σοφ., ἡ αἱμομιξία τοῦ Οἰδίποδος.

Κοίμησις, εως (ἡ). τὸ κοιμᾶσθαι· ὕπνος· (μτνμ.) θάνατος.

Κοιμητήριον (τὸ). μέρος διὰ κοίμημα, κάμαρα τοῦ ὕπνου. (ἐκκλησ.) ταφεῖον, πολυάνδριον. » Διὰ τοῦτο καὶ.. κοιμητήριον ὠνόμασται, ἵνα μάθῃς ὅτι οἱ τετελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τεθνήκασιν, ἀλλὰ κοιμῶνται καὶ καθεύδουσι, « Χρσ.

Κοιμήτωρ, ορος (ὁ), = Κοιμιστής.

Κοιμίζω, Μ. ίσω, = Κοιμάω.

Κοιμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοιμίζων (ἀποκοιμίζων), Κατακοιμιστής.

Κοινᾶν, ᾶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοινών.

Κοινανέω, Μ. ασῶ, Δ. ἀντὶ Κοινωνέω.

Κοινάω-ῶ, Μ. ασῶ, Δ. Π. ἀντὶ Κοινόω.

†Κοινεῖον ϗ Κοινίον (τὸ). τόπος κοινὸς ὅπου συνάζονται, πανδοχεῖον· πορνοστάσιον.

;Κοινεὼν, ῶνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινὼν, Κοινωνὸς, (εἰς τὸ Εὐρ. τὸ διορθ. Τοινεὼν;)

Κεινῇ, ἐπίρ. Κοινῶς, (μὲ δοτ.) ὁμοῦ, (ἴδε Κοινός).

Κοινηλογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κοινολογέομαι.

†Κοινισμὸς (ὁ), [κοινίζω]. ἕνωσις (ἀνάμιξις) διαφόρων διαλέκτων ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν.

Κοινοβιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινόβιον (ἀφορῶν τὰς διατάξεις ἢ τὴν ζωὴν τοῦ κοινοβίου).

Κοινοβιάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (πρῶτος, ἡγούμενος) κοινοβίου.

†Κοινοβιάτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν εἰς κοινόβιον μοναχός.

Κοινόβιος (ὁ, ἡ), [κοινὸς, βιόω]. ὁ ζῶν κοινῶς (μαζῇ) μὲ ἄλλους, (ὀθ. ἐκκλησ. ‖. οὐσ.) Κοινόβιον (τὸ), τὸ ἄθροισμα (ἡ κοινότης) καὶ τὸ καταγώγιον τῶν συζώντων καὶ μηδὲν ἴδιον ἀλλὰ κοινὰ τὰ πάντα ἐχόντων μοναχῶν.

;Κοινοβιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κοινόβιος (νὰ ζῇ εἰς κοινόβιον), ἡ ζωὴ τοῦ κοινοβιάτου.

Κοινοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὸ κοινὸν, κοινῶς (εἰς ὅλους) ἐπιβλαβής.

Κοινοβουλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινοβούλιον, γινόμενος κατὰ κοινοβουλίαν.

Κοινοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Βουλεύομαι κοινῶς (ὁμοῦ) μετά τινος, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι.

Κοινοβούλης, ου (ὁ). ὁ κοινῶς βουλευόμενος, μέλος (σύνεδρος) τοῦ κοινοβουλίου, σύμβουλος τῆς κοινότητος, γερουσιαστὴς κτλ.

Κοινοβουλία (ἡ). τὸ κοινῶς (μετ' ἄλλων) βουλεύεσθαι, σύσκεψις περὶ κοινῶν πραγμάτων εἰς τὸ

Κοινοβούλιον (τὸ). ἡ σύνοδος (συνέλευσις) τῶν κοινοβούλων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, παρλαμέντον, σενάτον κτλ.

Κοινοβωμία (ἡ). ἡ προσφερομένη κοινῶς εἰς διαφόρους θεότητας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ θυσία (λατρεία), (ἴδε Ἀγώνιος).

Κοινογαμία (ἡ). κοινότης περὶ τοὺς γάμους, τὸ νὰ ἦνε κοιναὶ αἱ γυναῖκες. » Τὴν Πλάτωνος κοινογαμίαν, « Ἰ. Δαμασ.

Κοινογάμια (τὰ). ἡ μεταξὺ διαφόρων γενῶν καὶ τάξεων ἐπιγαμία, συμπεθερειὸν μεταξὺ εὐγενῶν καὶ ἀγενῶν ἀδιαφόρως, (παρβλ. Κυνογάμια).

Κοινογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνούμενος καὶ γεννῶν μὲ ἄλλου γένους ζῶον, (ἀντιθ. τῷ Ἰδιογενής). » Κοινογενές ἐς· τὸ τῶν ἵππων καὶ ὄνων γένος, ὅτι ἐξ ἀλλήλων γεννῶσι, « Πλάτ.

Κοινογονία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοινογενοῦς, τὸ φυσικὸν διαφόρων ζώων εἰς τὸ νὰ ἐνόνωνται μεταξὺ των πρὸς πολλαπλασιασμόν.

Κοινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι κατὰ τὸν κοινὸν (τὸν συνήθη) τρόπον.

Κοινοδημεὶ, ἐπίρ. Πανδημεί· δημοσίως.

;Κοινοδήμιον (τὸ). τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ δικαστήριον.

Κοινόδημος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δήμου κοινὸς, πάνδημος.

†Κοινοδίκαιον (τὸ). τὸ κοινὸν (τὸ καθόλου, τὸ γενικὸν) δίκαιον· (καὶ καθὼς λέγουν οἱ Γαλλίζοντες) τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, ἢ τὰ μεταξὺ διαφόρων συμμάχων πόλεων κοινὰ δικαιώματα.

†Κοινόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μετέχων (ἀπολαμβάνων) τοῦ κοινοῦ δικαίου.

†Κοινοδρομέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυνοδρομέω.

Κοινοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι κοινῶς (Ἐνεργῶ ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Κοινοεργὴς, έος καὶ

Κοινοεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος κοινῶς (ἐνεργῶν ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων.

Κοινοθυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοινὸν θύλακον (ἕνα πουγγεῖ) μὲ ἄλλον, ἐξοδεύω ἐκ συμφώνου.

†Κοινολαίτης, ου (ὁ). ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἁπλοῦς πολίτης.

Κοινολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κοινολέκτως, μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου κοινὰς (ἁπλὰς, δημώδεις) λέξεις, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ.

Κοινολεκτος (ὁ, ἡ). ὁ λεγόμενος (λαλούμενος) κοινῶς (ὑπὸ τοῦ κοινοῦ λαοῦ).

Κοινόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὸν λέκτρον (κοιμώμενος εἰς μίαν κλίνην) μετ' ἄλλου, ὁμόλεκτρος, σύνευνος.

Κοινολέκτως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν κοινὸν (τὸν ἰδιωτικὸν) τρόπον τοῦ λέγειν, κατὰ τὸ οἰκιακὸν ὕφος, καθὼς ὁμιλεῖ ὁ κοινὸς λαός.

Κοινολεξία (ἡ). ἡ γλῶσσα τοῦ κοινοῦ λαοῦ, τὸ ἰδιωτικὸν (οἰκιακὸν) ὕφος.

Κοινολεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κοινόλεκτρος. 2) μοιχός, (Σοφ. Ἡλ. 97).

Κοινολογέομαι-οῦμαι, Π. ήσομαι, (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Κοινολογῶ τὸν σκοπὸν μου πρός τινα, συμβουλεύομαι ἢ λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος, (Γαλλ.) » a boucher. » Κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις, « Ἡρ. » Καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτόν, .. παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ τοὺς αὐτῷ κοινολογούμενος, « Ἀκ.

;Κοινολόγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινολογίας. 2) = τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοινολογία (ἡ). ἡ πρὸς ἀνακοίνωσιν σκοποῦ τινες συνδιαλέξεις, συνομιλία. » Ἑτέρους (ἰατροὺς) εἰσάγειν ἕνεκα τοῦ ἐκ κοινολογίας ἱστορῆσαι τὰ περὶ τὸν νοσέοντα, « Ἱππ. 2) Γραμ. ἀντὶ Κοινολεξία.

†Κοινολογίζομαι, Μ. ἰσομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κοινολογέομαι.

Κοινονοημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =

Κοινονεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν (φροντίζων διὰ) τὸ κοινὸν καλὸν, φίλος τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, δημοτικός.

Κοινοπάθεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοινοπαθοῦς, μετριοπάθεια.

Κοινοπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κοινῶς (συμπάσχων) μετ' ἄλλων, συναισθανόμενος τὰ κοινὰ πάθη, (ἐπιμ.) μετριοπαθὴς, (ἀντίθ. τῷ Ἰδιοπαθής).

Κοινόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων κοινῶς (ὁμοῦ) μετ' ἄλλων, σύμπλους. » Ὁμιλία —, « Σοφ., ἡ μεταξὺ συμπλεόντων ἢ συμπλευσάντων.

Κοινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοινόω.

Κοινοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κοινοποιέω, ἀνακοίνωσις.

Κοινοπολιτεία (ἡ). κοινὴ (ἀνήκουσα κοινῶς εἰς διαφόρους) πολιτεία, συμπολιτεία.

Κοινοπολιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ κοινοπολιτείαν.

Κοινόπους, ποδος (ὁ, ἡ). Π. συνοδοιπόρος. » Παρουσία —, « Σοφ., ὁ σύγχρονος ἐρχομὸς δύο ἢ πλειοτέρων συνοδοιπόρων.

Κοινοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τι κοινῶς (ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων, λαμβάνω μέρος (μετοχὴν) εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράττω. (μὲ δοτ.) » Τῶν τούτοις κοινοπραγούντων, « Διόδ., τῶν συνεργῶν των.

Κοινοπραγία καὶ Κοινοπραξία (ἡ), τὸ αὐτοῦ προηγ., συμμέθεξις εἰς πρᾶξίν τινα, σύμπραξις.

Κοινοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρεπῶς. Ὁ κοινῶς εἰς δύο ἢ ἢ πλειότερα πρόσωπα ἁρμόζων.

Κοινὸς [σῶν, ξυνός], ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ διαφέρων εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους· συντροφικὸς, ἐνταμικὸς· γενικὸς· δημόσιος. » Τρεῖς κυνόμορφοι (αἱ Φορκίδες), κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι, « Αἰσχύλ. » Κοινὰ τὰ τῶν φίλων, « Εὐρ. » Κοινὸς ὁ Ἑρμῆς, « Παροιμ. » Τὸ κοινὸν, « Ξεν., ἡ κοινότης, τὸ ὅλον τοῦ λαοῦ τοῦ συγκροτοῦντος τὴν πολιτείαν ἢ, ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν κοινότητα κυβέρνησις (κυρ. δημοκρατίας ἢ ἀριστοκρατίας), ἡ διοικοῦσα ἀρχή. » Ἡ γεωργία πολίτας ἀρίστους παρέχεσθαι δοκεῖ τῷ κοινῷ, « Ξεν. » Πέμψας παρὰ τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνάνων, « αὐτ. » Ἀφικνεῖται (πρέσβεις) πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λακεδ., « αὐτ. (ἢ πλθ.) » Τὰ κοινὰ πράττειν (μεταχειρίζεσθαι), « Πλ., Δημ. » Τῶν κοινῶν προστῆναι, « Αἰλ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ πορευόμενον, « Θκ. χωρὶς τὴν εἴδησιν ἢ συγκατάθεσιν τοῦ πλήθους. (καὶ μὲ δοτ.) » Τὸ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξετε, « αὐτ., τὸ δημόσιον συμφέρον. » Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, « Ξεν., τὰ βάλλω ἐστὴν μέσην. » Κοινὴ συλλαβὴ, « Γραμ., ἡ συγχειμένη ἀπὸ δίχρονον φωνῆεν. » Λέξις κοινὴ, « αὐτ., ἡ μὴ ἀνήκουσα ἐξαιρετικῶς εἰς καμμίαν διάλεκτον. » Κοινὸς τόπος, « Ρητ. (Γαλλ.) lieu commun. ‖ (ἡ δοτ. τοῦ θηλ.) Κοινῇ καὶ (ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ οὐδ.) Κοινά, ἐπίρ. ἀντὶ Κοινῶς, ἐκ συμφώνου· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ. » Κοίν' ἐμοὶ, « Σοφ., ἀντὶ Σὺν ἐμοὶ (ζῆδε τὴν ἐτυμολογ.). (καὶ προθετ.) » Κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις (ἢ) μετὰ τῶν φίλων, « Ξεν. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) » Κοινῇ διάτε τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦ σώματος, « αὐτ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐπρόσιτος, καταδεκτικὸς, ὑποχρεωτικὸς ἢ· δίκαιος, ἴσος πρὸς πάντας· (ἐν γέν.) δημοτικός. » Κοινὸς ἢ ἐπιεικὴς, « Δ. Κάσ. 3) (ἐπὶ πραγμ.) εὐτελὴς, πρόζυγος· (τρπ.) χαμερπὴς, οὐτιδανός. (Γραμ.) βέβηλος, ἀκάθαρτος. » Ἰδόντες αὐτοὺς κοινοὺς χερσὶ, τατέστιν ἀνίπτους, ἐσθίοντας ἄρτον, ἐμέμψαντο, « Γρφ. (Εὐαγγ. Μάρκ. Ζ'. 2).

4) Π. ἀδελφικὸς ἢ συγγενικός. » Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα, « Σοφ. » Ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι, « αὐτ.

†Κοινόστομον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυνόςομον.

Κοινοτάριον (τὸ). κοινὸς (εἰς πολλοὺς κοινῶς ἀνήκων) τάφος.

Κοινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κοινοῦ. » Ἅπτε τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κοινότης, « Ἀρχ.

2) ὁ ὑποχρεωτικὸς τρόπος, τὸ κοινωνικὸν, τὸ εὐπρόσιτον, ἢ δημοτικότης.

3) (συνκδχ.) τὸ κοινὸν, οἱ ὁμοῦ συζῶντες ἢ συμπράττοντες, συντροφία, συμπολιτεία, κτλ.

Κοινότοκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν καταγωγὴν (τοὺς αὐτοὺς γονεῖς) μὲ ἄλλον, ἀδελφός.

Κοινοτροφία (ἡ). τὸ κοινῶς (ὁμοῦ μετ' ἄλλων) τρέφεσθαι ἢ ἀνατρέφεσθαι.

Κοινοτροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοινοτροφίαν.

Κοινοφαγία (ἡ). (Γραμ.) τὸ τρώγειν κοινὰ (ἀκάθαρτα κατὰ τὸν Μωσ. νόμον) φαγητά.

Κοινοφιλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τι κοινῶς μὲ ἄλλον, ἔχων τὰς αὐτὰς συμπαθείας, ἢ· ἀγαπῶν τὸ κοινὸν καλόν. (εἰς τὸν Αἰσχύλ. Εὐμ. διορθ. Κοινοφελής).

Κοινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμόφρων, σύμφωνος (τὸ φρόνημα).

Κοινοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὴν (τὴν αὐτὴν) μετ' ἄλλου καταγωγήν.

Κοινοχρηστία (χρηστία), ας (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι κοινὸν εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους, κοινῶς χρήσιμον.

Κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κοινὸν ἢ εἰς ἄλλον ἢ εἰς ὅλους, μεταδίδω· (ἐπὶ λόγ.) κοινοποιῶ τὸν σκοπόν μου εἴς τινα (ἵν' ἀκούσω τὴν γνώμην του), = Κοινολογέομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν, « Θκ. » Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω, « Εὐρ. » Κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Θυομένῳ δὲ αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμένῳ, πότερα κτλ., « Ξεν. » Τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο, « αὐτ., δὲν ἐσυμβουλεύθησαν τὸ μαντεῖον περὶ τοῦ πῶς, (παρβλ. Ἀνακοινόομαι). 2) (μσ.) = Κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος (μετέχω ἢ ἐγὼ) ἀπό· συντροφεύω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) » Ἐπεὶ προθυμεῖ τοῖσδε κοινοῦσθαι φυγῆς, « Εὐρ. » Οἱόν τε δὴ, συνισταμένους καὶ κοινουμένους τὴν τύχην, ἀσφαλέστερον κινδυνεύειν, « Ξεν. » Ἐγὼ δὲ κείνων λύρᾳ μιν (τὸν ὕμνον) κοινώσομαι, « Πίνδ., θὰ ἐνώσω. (ἢ πθ. μὲ δοτ.) » Οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθη λέχει, « Εὐρ. 3) (Γραμ.) θεωρῶ τι κοινὸν (ἀκάθαρτον, βέβηλον). « Ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου, « Πράξ.

Κοίνωμα (τὸ). μέσον πρὸς σύνδεσιν· (μτφρ.) σχέσις, συντροφιασμὸς· μίξις σαρκική.

Κοινωμάτιον (τὸ). μικρὸς δεσμὸς, ἀλυσιδίτσα κτλ., (παρβλ. Προσκοινώνιον).

Κοινών, ῶνος (ὁ), = Κοινωνὸς, μέτοχος, σύντροφος. (Π.) συνεργὸς, σύμβουλος. » Κοινὰνι παρ' εὐθυτάτῳ, « Πίνδ.

Κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι κοινωνὸς (μέτοχος, σύντροφος) εἴς τι, ἔχω τι κοινὸν μετά τινος, λαμβάνω μέρος (μετέχω) καὶ ἐγὼ ἀπό, ἢ· μεταδίδω. » Συνεληλύθαμεν, ὦ γύναι, ὡς καὶ τῶν σωμάτων κοινωνήσοντες ἀλλήλοις, « Ξεν. » Ἅτε κεκοινωνηκότες πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις, « Πλάτ., (παρβλ. Κοινόω). 2) εἶμαι σύμφωνος μετά τινος, ὁμολογῶ. » Πότερον, κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι, « Πλάτ. » Κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσιν, « αὐτ.

Κοινώνημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινωνήσεως, μέσον πρὸς κοινωνίαν (σχέσιν, συντροφίαν, ληψοδοσίαν)· συνάλλαγμα. » Συμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἤ τι ἄλλος — Κοινωνήματα δῆτα, « Πλάτ.

Κοινώνησις, εως (ἡ). τὸ κοινωνεῖν, μέθεξις ἢ μετάδοσις.

Κοινωνητικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κοινώνησιν, μεταδοτικὸς· (ὅθ. ἐπὶ νοσημ.) κολλητικός.

Κοινωνία (ἡ). τὸ κοινωνεῖν, ἕνωσις· συμμέθεξις· συμβίωσις, συναναστροφὴ, ἐπιμιξία (» Ὅτῳ δὲ μὴ ἔνι κοινωνία, φιλία οὐκ ἂν εἴη, « Πλάτ.)· συντροφιὰ, ἑταιρία (» Καὶ ἡ παροιμία, Κοινὰ τὰ φίλων, ὀρθῶς· ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία, « Ἀρχ.)· ἢ μεταξὺ συζύγων σχέσις· (ἐκκλησ.) ἢ μεταξὺ τῶν πιστῶν οἰκειότης καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους μετάδοσις τῶν ὑπαρχόντων (» Τῆς δὲ εὐποιΐας ἢ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, « Παῦλ.)· (συνήθ. δὲ) ἡ μετάληψις τῶν θείων μυςηρίων, (Πρὸς Κορ. Α', 10, 16.).

Κοινωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) πρὸς κοινωνίαν, ἄνθρωπος τῆς συναναστροφῆς, ὑποχρεωτικὸς, (μὲ γεν.) μεταδοτικὸς· (Νομ. καὶ ἐμπορ.) συντροφικός. » Κοινωνικὴν ἀρετὴν εἶναί φαμεν τὴν δικαιοσύνην, « Ἀρχ. » Ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου περιέχεται τὸ κοινωνικόν, « Ἐπίκτ.

Κοινωνικῶς, ἐπίρ. Μὲ κοινωνικὸν (ὑποχρεωτικὸν κτλ.) τρόπον, μεταδοτικῶς· ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλων, συντροφικά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι, « Πλάτ.

†Κοινωνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ κοινωνὸν (μέτοχόν) τινος, μεταδίδω.

Κοινωνὸς (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. καὶ δοτ.) ὁ ἔχων τι κοινὸν ἢ πράττων τι κοινῶς μετ' ἄλλου, μέτοχος, σύντροφος, συμπράκτωρ, συνεργάτης. » Πάντες οἱ τοῦ πολέμου κοινωνοὶ γενόμενοι, « Πλάτ. » Πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός, « αὐτ. » Ὅθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ, « Εὐρ. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Κοινὸς, συντροφικός. » Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει, « Εὐρ.

Κοινῶς, ἐπίρ. = Κοινῇ, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου, συντροφικά. » Τοὐμὸν λέγουσα, καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις, « Εὐρ. 2) μὲ κοινὸν (ἁπλοῦν, συνήθη, δημοτικὸν) τρόπον. » Οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ πολιτικῶς οὐδεπώποτ' ἐβίωσαν, « Ἰσκρ. 3) (ἐπὶ λόγ.) ἰδιωτικῶς, Κοινολέκτως.

Κοίνωσις, εως (ἡ), = Κοινοποίησις· 2) (Γρφ.) μολυσμὸς, βεβήλωσις.

Κοινωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Κοινόω.

Κοινωφέλεια (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Κοινωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν τὸ κοινὸν (κοινῶς ὅλους), γενικῶς ὠφέλιμος.

Κοινωφελία (ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Κοινωφέλεια.

; Κοινωφέλιμος (ὁ, ἡ), = Κοινωφελής.

Κοινωφελῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κοινωφελῆ, πρὸς ὄφελος τοῦ κοινοῦ.

Κόϊξ [Αἰγυπτ.], ϊκος (ὁ καὶ ἡ). φοῖνιξ (χουρμαδιὰ) τῆς Αἰγύπτ., (συνκδχ.) ζεμπίλι πλεγμένον ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ. » Ἢ θύλακον βόειον, ἢ κόϊν φέρειν, ἢ κωρυκίδα, « (Ἐπίχ. παρὰ) Πλδ., (παρβλ. Κοῦκι).

†Κοῖος (ὁ), Μακεδ., ὁ ἀριθμὸς, [ἐκ τοῦ

Κοῖος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποῖος;

Κοιράνειος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς κοίρανον, κυριαρχικός.

Κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν. δοτ. § αἰτ.) εἶμαι ἢ πράττω τι ὡς κοίρανος, ἄρχω, διέπω, διατάττω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. » Περίῃ κοιρανέοντα, « Ἀπλλν. » Θεοὶ κοιρανέοισιν χορούς, « Πίνδ.

Κοιρανῆος, α, ον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ -

Κοιρανήϊος, α, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Κοιράνειος.

Κοιρανία (ἡ), Π. ἐξουσία, κυριότης· κυριαρχία.

Κοιρανίδης, ου (ὁ). Π. = Κοίρανος, κυριάρχης, (κατὰ λέξ.) υἱὸς κοιράνου, ἀρχηγὸς ἐκ προγόνων (κατὰ διαδοχήν).

Κοιρανικὸς, ή, όν. Κοιράνου ἴδιος, αὐτοκρατορικὸς, κυριαρχικός.

Κοίρανος (ὁ καὶ σπνττ. ἡ), Π. ἀντὶ Κύριος, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, ἐξουσιαστὴς, (παρβλ. Τύραννος), (ἐν γέν.) πρῶτος (ἐξέχων) εἴς τι. » Τέχνης—, « Ἀνακρ.

Κόϊς, μτγν. ἀντὶ Κόϊξ.

†Κοισυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ.) Ἐγκοισυρόομαι.

Κοιτάζω, Μ. άσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν κοίτην νὰ πλαγιάσῃ. ||. (μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, ἡ· εἶμαι πλαγιασμένος, κοιμοῦμαι, κοίτομαι, (ἐπὶ πτν.) φωλεύω.

Κοιταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος (πλαγιασμένος) εἰς τὴν κοίτην. » Ἐν τῇ πόλει (» Ἐν τῇ χώρᾳ) κοιταῖον γίγνεσθαι, « Δμ., Πλβ., νὰ μένῃ τὴν νύκτα, νὰ κοιμᾶται. ||. (οὐσ.) » Τὸ κοιταῖον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ κοίτη (ζώου). (πλθ.) » Κοιταῖα (τὰ), « Ἡλ., αἱ πρὸ τῆς κοίτης (τοῦ πλαγιάσματος) τελούμεναι συνήθως σπονδαί. 2) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τῆς κοίτης. » Κοιταίους ἔρχεσθαι, « Πλβ., (παρβλ. Κνεφαῖος).

†Κοιτασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Κοίτη, πλάγιασμα, (κυρ. δὲ) συγκοίμησις.

Κοίτη (ἡ), [κεῖμαι]. τὸ μέρος ὅπου κεῖται (κοιμᾶται ἢ ἀναπαύεταί) τις, τόπος διὰ πλάγιασμα, ςρῶμα, κρεββάτι· φωλεὰ (συνήθης διαμονὴ) ζώου· (μτνμ.) ςρῶμα ποταμοῦ· (συνκδχ.) πλάγιασμα, συγκοίμησις ἀνδρογύνου. » Μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, « Γρφ. » Ῥεββέκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, « αὐτ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κοιτὶς, σανδοῦκι, σεπέτι.

Κοιτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κοιτὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κοίτη, κούνια (νηπίου), (ὁθ. ὁ Γαζῆς τὸ in cunis vagire τοῦ Κικέρωνος, μετέφρασεν:) » Ἐν κοιτίδι βαβάζειν. « 2) = Κυτὶς, Κίστη, κουτάκι, καλαθάκι.

†Κοιτονητὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιτωνίτης.

†Κοιτοπετὸν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κινώπιτον.

Κοῖτος (ὁ), Π. ἀντὶ Κοίτη, κρεββάτι· πλάγιασμα, ὕπνος. » Κοῖτον ἐποιέετο, « Ἡρ., ἐπλάγιασε νὰ κοιμηθῇ.

Κοίτος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόττος, εἶδ. ἰχθ. (Ἀρςτ. Ζ'. δ', 8).

Κοιτοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω τὴν γαμικὴν κοίτην τινός, μοιχεύω.

Κοιτὼν, ῶνος (ὁ). ἡ καμαρὰ τοῦ κρεββατιοῦ (τοῦ ὕπνου), (Τουρκ.) γιατάκι.

Κοιτωνίτης, ου (ὁ). ὑπηρέτης τοῦ κοιτῶνος, (Ἰταλ.) Καμαριέρος.

Κοιτωνοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ κοιτῶνος, (γρμτκ. μετάφρσ. τοῦ) θαλαμηπόλος.

Κοῖφι, Ζ. Κῦφι.

†Κοκκάζω, Μ. άσω, (νομίζ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοκκύζω ἢ Κακκάζω.

Κοκκάλια (τὰ), εἶδος κοχλιῶν, (Ἀρς. Ζ, Ἱς. Δ', δ'.), [ἐκ τοῦ

Κόκκαλος (ὁ), [κόκκος]. ὁ καρπὸς τῆς στροβιλήας, τὸ κουκκουνάρι.

Κοκκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τοὺς κόκκους (τὰ σπυριὰ ἢ τὰ κουκκούτσια), ἐκκοκκίζω.

Κοκκινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κοκκοβαφής.

Κόκκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ (Βαμμένος μὲ) κόκκον, ἅλοικος. ||. (οὐσ.) Κόκκινον (τὸ), ἡ πορφύρα.

Κοκκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόκκος, (ὁθ. κοιν.) κουκκί, σπυράκι· χάπι. » Κοκκία βηχικά, « Ἀλέξ. Τραλλ.

Κοκκὶς, ίδος (ἡ), = Κοκκίον.

Κοκκοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κόκκον (πρινοκόκκι), ἅλοικος ἢ φεσ-ρένγκι.

Κοκκοβοας, ου (ὁ), Π. ὁ φωνάζων κουκκου, κόκκορας.

Κοκκοθραύστης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (τὸ ὁπ. σπάνει [θραύει] μὲ τὸ ῥάμφος του τὰ κοκκούτσια), (Γαλλ.) gros-bec.

Κοκκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω κόκκους.

Κόκκος (ὁ), [κόγχος]. κουκκοῦται, κουκκί, σπυρί· (ἰδιαιτ.) τὸ πρινοκόκκι, (συνκδχ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ βαπτόμενον κόκκινον χρῶμα ἢ ὕφασμα (» Ὑπὲρ τὸν Βαβυλώνιον κόκκον καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν, « Φλςρ.)· (ἐν γέν.) κάθε τι στρογγυλὸν μικρὸν σῶμα· (ὅθεν ἰατρ.) χάπι (» Κάθαρσις διὰ κόκκων ἐχόντων κολοκυνθίδα, « Ἀλέξ. Τραλ.). (Κωμ.) οἱ ὄρχεις. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Ἐλάχιστον. » Νοῦν δέ μοι εὐκ ἔνι κόκκος, « Τίμ. Σιλλ., (κοιν.) κουκκοῦται, (παρβλ. Στίλη).

Κόκκος (ἡ). τὸ δένδρον (εἶδος πρίνου) ἀπὸ τοῦ ὁπ. συνάζουν τὸ πρινοκόκκι.

Κόκκυ, ἄκλ. ἡ φωνὴ τοῦ κούκκου (τοῦ πετεινοῦ κτλ.), κούκκου. 2) (Κωμ.) ἐπιφών. κλητ., ἔ! χού! 3) ἀντὶ Κόκκος, τὸ ἐλάχιστον, (Σχλ. Ἀρςφ.), ἴδε Κόκκος καὶ παρβλ. Κίκκος.

Κοκκυγέα (ἡ), εἶδος δένδρου (ἴσ. Κοκκυμηλέας ἢ Ῥοὸς) τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς βαφήν.

Κοκκυγίας, ου (ὁ). ἄνεμός τις (βέβα α τῆς ἀνοίξεως) παρὰ Κροτωνιάταις.

Κοκκύγινος, η, ον. Βαμμένος μὲ κοκκυγέαν, βαθὺς κίτρινος ἢ κόκκινος, πορφυροῦς, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) φλογοειδής, (κατὰ τὸν Sibthorp, ἂν ἡ Κοκκυγέα ᾖνα τὸ κοιν. Χρυσόξυλον).

Κοκκυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω τι κοκκύγινον.

Κοκκύζω [κόκκυ], Μ. ύσω. Φωνάζω 'σὰν τὸν κούκκον ἢ τὸν κόκκοραν (» Καὶ νομάδα παχεῖαν ἔψε, καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, « Ἀθ.), (ἐν γέν.) φωνάζω κουκκου (κόκκυ) ὡς σύνθημα εἰς τὸ νὰ γένῃ τι. » Μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω, « Ἀρςφ.

Κοκκυμήλεα (ἡ), δένδρ., δαμασκηνηά, [ἐκ τοῦ

Κοκκύμηλον (τὸ), [κόκκυξ, μῆλον], εἶδ. ὁπωρ., δαμάσκηνον.

Κοκκυμηλὸς (ἡ), = Κοκκυμηλέα.

Κοκκυμηλὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κοκκυμηλέας.

Κόκκυξ [ὀνμτπ.], υγος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ὁ κοῦκκος· (ὡς ὑβριστικὴ λέξ. μτφορ.) ἠλίθιος ἢ κερατὰς (διότι ὁ κοῦκκος γεννᾷ τὰ αὐγά τοῦ εἰς ξέναις φωλήαις). 2) ἀγριόσυκον τὸ ὁπ. ὡριμάζει τὴν ἀνοίξιν. 3) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., (κοιν. παρὰ τοῖς Βυζ.) φιλομήλα. 4) (ἀνατομ.) τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, (κοιν.) κωλοκούκκουρον, (παρβλ. Κοχώνη).

Κοκκυσμὸς (ὁ). τὸ κοκκύζειν, ἡ φωνὴ τοῦ κούκκου· (μουσ.) εἶδ. φωνῆς πολλὰ λεπτῆς (ὁμοία τοῦ πάσχοντος κουκκίτην βῆχα), (παρβλ. Βηχία).

Κοκκυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοκκύζων (φωνάζων 'σὰν τὸν κοῦκκον ἢ τὸν κόκκοραν), (ἐν γέν.) = Κεκράκτης.

Κόκκων, ωνος (ὁ), = Κόκκος (ἰδιαιτ. ὁ Κοίδιος). (συνήθ.) ῥοιδόκοκκον· (ἐνίοτε τὸ σπόρος (τὸ κουκκί) τοῦ ἰξοῦ.

Κοκκωτὸς, ή, όν. Ὅμοιος μὲ κόκκον ἢ συγκειμένος ἀπὸ κόκκους, σπυρωτός,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ὅθεν ‖. οὐσ.) »Κοκκωτὸν (τὸ), τὸ ῥῷδι, ϗ » Κοκκωτὴ (ἡ), ἡ βάλανος (4).

†Κοκύαι (οἱ, αἱ), Ἰων. ἀρχ., οἱ πρόγονοι, προπάτορες ἢ προμήτορες.

†Κολαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκολλαβίζω, [ἐκ τοῦ

;Κόλαβος (ὁ), = Κόλλαβος, βοῦκκα.

Κολαβρεύομαι, Μ. εύσομαι. Χορεύω τὸν κόλαβρον.

Κολαβρίζω, Μ. ίσω, = Κολαβρεύομαι. (συνκδχ.) περιπαίζω ἀναισχύντως, περιϋβρίζω, (παρβλ.) Κατορχέομαι, (εἰς τὸν Ἰώβ, Ε'. 4, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολαφίζω.

Κολαβρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

†Κόλαβρος (ὁ), εἶδ. πολεμικοῦ ἢ ἀσελγοῦς χοροῦ, καὶ τὸ τραγοῦδι μὲ τὸ ὁπ. συνωδεύετο, (παρβλ. Κόλαφος). 2) = Μολόβριον, χοιρίδιον.

Κολάζω [κολούω], Μ. άσω καὶ (εὐχρησεότ.) άσομαι καὶ (Ἀττ. σπντ. ϝκολῶ. (κυρ.) Κόπτω τὰ περιττὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου, κλαδεύω. (ὄθ. μτφορ.) τιμωρῶ ἢ ἐπιπλήττω (κυρ. πρὸς σωφρονισμόν), (κοιν.) συμμαζόνω, ταπεινόνω, περιορίζω· μετριάζω, διορθόνω. (ἐν γέν.) στενοχωρῶ, βασανίζω. » Λέων σκόλοπι περιπαρείς, καὶ κολαζόμενος, « Αἰλ. » Ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, « Ξεν., μετριάζει.

Κολακεία (ἡ), τὸ κολακεύειν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ κόλακος. » Φόβος κολακηΐην ἐργάζεται, « Δμκρτ.

Κολάκευμα καὶ (ὑποκορ.) Κολακευμάτιον (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς κολακείαν.

Κολακευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολακεύων, κόλακας.

Κολακευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολακεύειν.

Κολακευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ κολακευτικὸν τρόπον, μὲ κολακείας.

Κολακεύω, Μ. εύσω. Χαϊδεύω (Ἀπατῶ) τινα ὡς κόλαξ. » Μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν, μήτε Ἕλληνα, μήτε βάρβαρον; ἀλλ' ἑαυτοῖς ἱκανοὺς εἶναι τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι ὅθεν περ κάλλιστον, « Ξεν.

Κολακία (ἡ), = Κολακεία.

Κολακικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κόλακα, ἴδιος κόλακος· Κολακευτικός.

Κολακίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κόλαξ.

Κολακώνυμος (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Κλεώνυμος, [ὄνομα καὶ

Κόλαξ [κόλον ἢ μολέω ἢ κέλλω], ακος (ὁ), ὁ χαϊδεύων (ἐπαινῶν) δι' ἀπόλαυσιν, κόλακας· (κατὰ λεξ. καὶ ἀρχ.) παράσιτος. » Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ. οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.

Κολαπτὴρ (ὁ). τὸ σφυρὶ τῶν λιθοξόων, πετροκόπι, [ἐκ τοῦ

Κολάπτω [γλάφω], Μ. άψω. Κτυπῶν κοιλαίνω· σκάπτω (σκαλίζω) πέτραν κτλ., σφυροκοπῶ. λαξεύω, ἐγκολάπτω. » Κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψεν, « Ἐπγρ.

;Κόλαρις, εως (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάλαρις.

†Κόλαρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόλαβρος.

†Κολασία (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ

Κόλασις, εως (ἡ). τὸ κολάζειν ἢ κολάζεσθαι, (κυρ. ἐπὶ δένδρ.) κούρευμα, κλάδευμα. (συνήθ. μτφορ.) περιορισμός· τιμωρία (κυρ. πρὸς σωφρονισμόν).

Κολασμα (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς κόλασιν, τιμωρία.

Κολασμὸς (ὁ), = Κόλασις.

Κολάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κολαστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κολαστής.

Κολαστήριον (τὸ). τόπος ἢ ὄργανον κολάσεως (τιμωρίας), βασανιστήριον· (ἐν γέν.) βάσανον, τιμωρία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κολαστήριος (ὁ, ἡ). χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολάζειν, κολαστικός. »Ξύλον κολαστήριον, « Εὐσ., τὸ (Τουρκ.) τομροῦκι.

Κολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολάζων (τιμωρῶν κτλ.), βασανιστής.

Κολαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ κολάζειν, τιμωρητικός· σωφρονιστικός.

Κολαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ κολαστικὸν τρόπον, τιμωρητικῶς. » Ἰατρικῶς, μὴ κολαστικῶς, « Σειρ.

Κολάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κολαστής

Κόλαστρον (τὸ), = Κολαστήριον.

Κολαφίζω, Μ. ίσω. Δίδω κόλαφον (μπάτσον), ῥαπίζω· (συνκδχ.) περιϋβρίζω. 2) = Κολλαβίζω.

Κολάφισμα (τὸ), = Κόλαφος καὶ

Κολαφισμὸς (ὁ). τὸ κολαφίζειν, καταίβασμα (κτύπημα) μπάτσου.

Κολαφιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ γινόμενος πρὸς κολαφισμόν.

Κολαφος (ὁ), [κολάπτω]. κτύπημα μὲ τὸ κοῖλον τῆς παλάμης εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ ἢ εἰς τὸ μάγουλον, μπάτσος, (παρβλ.) Κόνδυλος.

Κολάω-ῶ ϗ Κολάομαι-ῶμαι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κολάζω.

†Κολεάζω, Μ. άσω. Βάλλω εἰς τὸν κολεὸν (εἰς τὸ θηκάρι), (ὅθεν:

†Κολεασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., θηκάρωμα.

;Κολέκανος ἢ Κολοκάνος (ὁ), Κωμ., ὁ μακρὸς καὶ λιγνὸς, (κοιν.) κολέκας (;), μακρολέλεκας.

Κολεὸν (τὸ), = Κολεός.

Κολεόπτερος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) γένος ἐντόμων (ἐξ ὧν καὶ ὁ κάνθαρος) τῶν ὁπ. τὰ πτερὰ ἀσφαλίζονται ὑπὸ σκληρόν τι ἐπικάλυμμα ὡς ἐντὸς θήκης (κολεοῦ).

Κολεὸς (ὁ), [κοῖλος], θήκη σπαθιοῦ (μαχαιριοῦ κτλ.), θηκάρι 2) = Δάρναξ· ὑδρία· κάλπη.

Κολερὸς [κόλος, ἔριον], ὰ, όν. Ὁ ἔχων κοντὸν (ὡσὰν κουρεμμένον) μαλί.

Κολετράω-ῶ, Μ. ήσω. (λεξ. παλαιστ.) Κλωτσῶ εἰς τὴν κοιλιάν· τσαλαπατῶ.

†Κολίανδρον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Κορίανον.

Κολίας [κέλλω, [διὰ τὸ συναγελαστικόν του], παρβλ. Κολοιὸς], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) κολιός.

Κόλλα, ης (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἕνωσιν δύο σωμάτων ὕλη, (κοιν.) κόλλα.

Κολλαβίζω [κόλαφος], Μ. ίσω. Παίζω τὸ παιγνίδι εἰς τὸ ὁπ. μὲ κλεισμένα 'μμάτια ἢ πεσμένος τὰ 'πίστομα πρέπει νὰ εὕρω μὲ ποῖον χέρι μ' ἐκτύπησαν.

Κολλαβισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἶδος παιδιᾶς.

Κόλλαβος (ὁ), = Κόλλοψ (τῆς λύρας). 2) (μτνμ.) εἶδος λεπτοῦ τετραγώνου ψωμιοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, φραντζέλλα. » Πυρῶν ἐκ γένους τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμοὺς, « (Φέλαβ. παρ') Ἀθ.

†Κολλάμφακον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κολύμβατος.

Κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑνόνω μὲ κόλλαν, κολνῶ· (ἐν γέν.) συνδέω, συναρμόζω, προσκολλῶ. » Σικύη ἐς τὰ μετάφρενα κεκολλήσθω, « Ἀρετ. (καὶ μτνμ.) »Ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, « Εὐαγγ.

Κολλέψης, ου καὶ

Κολλεψὸς (ὁ), [κόλλα, ἕψω]. ὁ βράζων (κατασκευάζων) τὴν κόλλαν.

Κολλήεις, εσσα, εν, Π. κολλητὸς, κολλημένος, συνηρμοσμένος.

Κόλλημα (τὸ). τὸ κολλημένον πρᾶγμα ἢ μέρος. 2) = Κόλλησις.

†Κόλληξ, ηκος (ὁ), = Κόλλιξ.

Κόλλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ κολλᾷν, κόλλημα.

Κολλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κολλητής.

†Κολλητήριος, α, ον, = Κολλητικός.

Κολλητὴς, ου (ὁ). ὁ κολνῶν (συγκολλῶν κτλ.).

Κολλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς κόλλησιν, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κολλᾷν (συνδέειν κτλ.). » Δύναμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων, « Δσκρ.

Κολλητὸς, ἡ, όν. Κολλημένος, συνηρμοσμένος, κατεσκευασμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια ἐντέχνως συνηνωμένα.

†Κολλίζω, Μ. ίσω, ἀδκμ. ἀντὶ Κολλάω.

Κολλίκιος, α, ον, (ἄρτος) Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα κόλλικος.

Κολλικοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κόλλικας, τρεφόμενος μὲ κρίθινον ψωμί.

Κόλλιξ [κόλος], ικος (ὁ). εἶδος κριθίνου ἄρτου, (ὅθεν τὸ κοιν.) κουλλῆκι.

†Κολλοβαφὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χολοβαφής.

Κολλομελέω-ῶ [κολλα, μέλος], Μ. ήσω, (Κωμ.) Συνθέτω ᾠδὰς (ᾄσματα), στιχουργῶ, μελοποιῶ.

Κολλοπεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι (Φέρομαι ὡς) κόλλοψ (4), ἐξαντλοῦμαι πρόωρα ἐξ αἰτίας φαυλοβιότητος.

Κολλοπίζω, Μ. ίσω. Τεντόνω (Κουρδίζω) τὴν λύραν κτλ. στρήφων τοὺς κόλλοπας.

†Κολλοποδιώκτης, ου (ὁ), [κόλλοψ, διώκω], παιδεραστής.

Κολλοπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κολλάω.

Κολλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κόλλαν.

†Κολλούριον (τὸ), = Κολλύριον.

Κόλλουρος (ὁ), [κόλος ἢ κόλλα, οὐρά], εἶδ. (ἀπροσδιόριστον) ἰχθ.

Κόλλοψ [κόλος, κόλλα], οπος (ὁ). τὸ χονδρὸν δέρμα ἢ γάγγλιον τοῦ λαιμοῦ τῶν βῳδιῶν κλπ. ἀπὸ τὸ ὁπ. κατεσκευάζετο ἡ κόλλα, (καθὼς τὤρα ἀπὸ) τὰ νεῦρα τῆς μουρούνας κτλ. » Καπριδίου νέω κόλλοπά τινα, « Ἀρςφ. 2) (συνκδχ.) τὸ στρηφτάρι (διὰ τοῦ ὁπ. τεντόνονται αἱ χορδαὶ) τῆς λύρας κτλ. (μτφορ.) » Τῆς ὀργῆς τὸν κόλλοπα ἀνεῖμεν, « Ἀρςφ., μετριάζομεν τὸν θυμόν μας. 3) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. σφίγγεται ὁ μάγγανος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4) (μτνμ.) νέος γηράσας (σκληρυνθείς) παράκαιρα ἐξ αἰτίας καταχρήσεων, (ἄλλ.) Λάσταυρος.

Κολλυβάτεια (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἴσ.) = Κλύβατις, (παρβλ.) Κολύμβατον.

Κολλυβίζω, Μ. ίσω, Κερματίζω.

Κολλυβισσὴς [κόλλυβον], οῦ (ὁ), = Ἀργυραμοιβὸς, σαῤῥάφης, τραπεζίτης.

Κολλυβιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κολλυβιστὴν καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμά τα. » Κολλυβιστικὰ σύμβολα, « Θ. Μάγ., εἶδ. συναλλαγματικῶν ἢ τραπεζιτικῶν γραμματίων, (Γαλλ.) billets de banque.

†Κόλλυβον (τὸ) καὶ

Κόλλυβος (ὁ), [κόλος ἢ Ἑβρ.]. εἶδ. μικροτάτου νομίσματος ἢ βάρους, λιανὸν (ὁ Ἐλάχιστσον δὲ [βάρους] γίνεται κριθὴ, εἶτα κόλλυβος, « Θφρ.) ἢ τέγγι (» Προτοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ, « Ἀρςφ.), (ἐν γέν.) ψιλὴ μονέδα, (παρβλ. Κέρμα). 2) (πλθ. οὐδ. μτνμ.) στραγάλια ἢ ἄλλα τοιαῦτα γλιγούδια τρωγόμενα μετὰ τὴν τράπεζαν, (ὅθεν τὰ κοιν.) κόλλυβα. » Κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων, « Ἀρςφ.

Κολλύρα (ἡ), εἶδ. ψωμιοῦ, (παρβλ.) Κόλλιξ, (ὅθ. κοιν.) κουλλοῦρα.

Κολλυρίζω, Μ. ίσω. Ζυμόνω (Πλάττω) κολλύρια ἢ κολλυρίδας.

Κολλύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κολλύρα, κουλλουράκι. 2) (συνήθ. ἰατρ.) εἶδος ἀλοιφῆς (κυρίως μὲν διὰ τὰ 'μμάτια, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοὺς μυκτῆρας κτλ., ὅθεν ᾖ) ὑποθετόν. » Ποιήσας κολλούρια, εἰς τὴν ἕδραν ἔμβαλε, « Ἱππιατρ. 3) μίγμα τι ἀπὸ πίσσαν ᾖ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ἑνωμένα μὲ ἄργιλλον (τὸ ὅπ. ἐχρησίμευε σχεδὸν ὡς) βουλλοκέρι, (ἴδε Κολλυρόω).

Κολλυριοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κολλυρίζω.

Κολλυρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κολλύρη, κουλλουρίτσα, ἢ τηγανήτα, (ἴδε Ἕψω).

Κολλυρίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) εἰς σχῆμα κολλύρας.

†Κολλυρίων, ονος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορυλλίων.

;Κολλυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσπρίζω τι μὲ κολλύραν (εἶδ. ἀργίλλου).

Κόλλυς, ἴδε Σκόλλυς.

†Κολλύχνιον (τὸ), γλσ. καρυδότσεφλον.

Κολλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόλλαν, γλίσχρος, ἰξώδης.

Κολοβανθέω, Κολοβανθὴς, = Κολοβοανθέω, -βοανθής.

Κολοβὴ (ἴσως Κολόβη), ης (ἡ), = τῷ

Κολόβιον (τὸ). χιτωνίσκος χωρὶς (ἡ μὲ κοντὰ) μανίκια, καμιζόλλα.

Κολοβίων, ωνος (ὁ), = Κολόβιον.

Κολοβοανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κολοβοανθὴς, έος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἄνθη κολοβὰ (ὡς ἂν τῆς πεταλούδας τὰ πτερά).

Κολοβοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὰ κέρατα.

Κολοβόκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὴν οὐρὰν (κέρκον), κουτσουνούρης.

Κολοβοκέρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Κολοβοκέρατος.

†Κολοβομάχη (ἡ). κολοβὴ (ἡμιτελὴς, διακοπεῖσα) μάχη, (οὕτως ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ γρμτκ.) τὸ Θ. τῆς Ἰλιάδος.

Κολοβόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβοὺς πόδας. » Στίχος—, « Τζ., ὁ Καταληκτικός.

Κολοβόῤῥινος καὶ

Κολοβόῤῥιν(ρις), ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὴν ῥῖνα, κουτσομύτης.

Κολοβὸς (ὁ, ἡ), [κολούω]. τοῦ ὅπ. ἐλλείπει (εἶνε κομμένον) ἓν ἀπὸ τὰ ἄκρα μέλη, ἀκρωτηριασμένος, (ἐπμ.) κοντὸς, ἐλλειπὴς, (κυρ. δέ) » Χειρῶν (ἢ » Τὰς χεῖρας) —, « Ἀρςτ., κουλοχέρης. » Οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων ἢ χαλκῶν ἔχων πίνειν, ἀλλ' ἐκ κεραμέων καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν, « Θπμπ. » Τεῖχος κολοβώτερον τοῦ τῶν πολεμίων, « Ἀππ.

Κολοβόσταχυς, υος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὅπ. τὰ 'στάχια εἶνε κοντὰ (κολοβά).

Κολοβότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κολοβοῦ. » Πνεύματος—, « Πλ., ἡ βραχύτης τῆς ἀναπνοῆς (ἴδε Κολοβωτής).

Κολοβοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Βραχυτράχηλος, κοντολαίμης.

Κολοβοῦρος (ὁ, ἡ), = Κόλουρος, κουτσουνούρης.

Κολοβόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). κολοβὸς τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, κουλοχέρης.

Κολοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι κολοβὸν (κοντὸν, μυσερὸν), κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω. (μτνμ.) συντέμνω. » Εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας ἐκείνας, « Εὐαγγ.

†Κολοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων κολοβὸς, παραμύσερος, κοντοκομμένος.

Κολόβωμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέλος κολοβωμένον (ἐλλειπὲς ἢ ἀποκομμένον).

Κολοβῶς, ἐπίῤ. Κολοβὰ ἀτελῶς. Ὅσα μὴ σαφῶς, ἀλλὰ κολ. ἐρωτᾶται, « Ἀρςτ.

Κολόβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κολοβόω, κολόβωμα, σακάτευμα ἢ σακατλῆκι (μτνμ. ἔλλειψις).

Κολοβωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολοβόνων (κόπτων, κονταίνων, σακατεύων). (μτνμ.) ὁ προφέρων 'μισὰς τὰς λέξεις ἢ ἀτελεῖς τὰς περιόδους (διὰ βραχύτητα πνεύματος).

Κολοιάρχης ᾖ Κολοίαρχος, ου (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Πολιτάρχης (εἰς τὴν Ὀρνιθόπολιν τοῦ Ἀρςφ.).

†Κολοιάω-ῶ, Μ. άσω. Φωνάζω 'σὰν τὸν κολοιὸν, θορυβῶ, (γρμτ. παράφρ. τοῦ) Κολῳάω.

Κολοιὸς (ὁ), [κέλλω [διὰ τὸ συναγελαστικόν του], παρβλ. Κολίας), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) καλοιακοῦδα ἢ καρακάξα, (καὶ Τουρκ.) κάργα. » Ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἐξάνει, « Παροιμ.

Κολοιτέα (ἡ), [κόλος, ἰτέα], εἶδ. δένδρ. φέροντος λοβοὺς, » Ὃ ἐάν τις κολούσῃ, ἀποθνήσκει, « κατὰ τὸν Θφρ. (κατὰ τὸν Ruell. τὰ φύλλα του εἶνε τὸ γνωστὸν ἰατρικὸν) σιναμικὴ, (Γαλλ.) séné, (ἀλλ' αὐτὴ εἶνε φυτὸν σπειρόμενον κατ' ἔτος).

Κολοιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κολοιὸν, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κολοιῶν. » Σύννομον ἡ φιλία ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιῶδες, « Πλ.

Κολοκάνος (ὁ), Ζ. Κολέκανος.

Κολοκασία (ἡ) καὶ

Κολοκάσιον (τὸ). ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτ. κυάμου. 2) εἶδ. ἄλλου φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἄρου), (κοιν.) κολοκάσι, (Γαλλ.) topinambour.

Κοροκορδόκολα (τὰ), Κωμ. τὰ ἔντερα ὅσα πωλοῦνται διὰ μαγείρεμμα.

Κολόκυμα (τὸ). κόλον (κολοβὸν, μακρὺ, ἀργοκίνητον καὶ χωρὶς ἀφρὸν) κῦμα, (κοιν.) κωφὸν (ὁποῖα τὰ σχηματιζόμενα συνήθως περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς πρὶν τοῦ κλύδωνος καὶ μετ' αὐτὸν), (κοιν.) φουσκοθάλασσα.

Κολόκυνθα ᾖ Κολοκύνθη, ης (ἡ), [Περσ.]. κολοκύθι (κυρ. τὸ στρογγυλὸν), (παρβλ. Σικύα).

Κολοκυνθιὰς, άδος (ἡ). μαγειρευμένη μὲ ἢ ὡσὰν κολοκύθι. » Βρωτὺς—, « Ἐπγρ., μαγείρευμα ἀπὸ κολοκ.

Κολοκύνθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κολοκύνθην, κολοκυθένιος.

Κολοκυνθὶς, ίδος (ἡ). (ἰατρ.) πικροκολοκυθηὰ ἢ ἀγριοκολοκυθηὰ (τὸ φυτ. καὶ ὁ καρπός).

Κολοκύντη (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κολοκύνθη.

Κολοκύντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κολοκύντη, κολοκυθάκι.

Κόλον (τὸ). φαγητὸν, τροφή. (μόνον εἰς τὸ παράγ. Κόλαξ καὶ τὰ σύνθ. Λκολος, Βουκολος καὶ Δύσκολος). 2) = Κῶλον, κωλάντερον. 3) = Φρύγανον.

Κόλος (ὁ, ἡ), Π. [συγγ. τῷ Κυλὸς], ἀντὶ Κολοβὸς, κοντοκομμένος· (ἰδιαιτ.) κομμένος τὰ κέρατα, (Γαλλ.) écorné. » Ἤ τοι ὁ μὲν (κεράστης) κόλος ἐστιν, ὁ δ' αὖ κεράσσοι πεποιθὼς, « Νίκ.

†Κολοσσαῖος, α, ον, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολοσσιαῖος.

Κολοσσηνὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν βαφομένων εἰς τὴν πόλιν Κολοσσὸν μαλλιῶν.

Κολοσσιαῖος, α, ον. Ὅμοιος (ἰσομεγέθης) μὲ κολοσσὸν, ὑπερμεγέθης, ὑπερύψηλος.

Κολοσσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐξισούμενος μὲ κολοσσὸν.

Κολοσσοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κολοσσὸς, βαίνω]. ὁ στηθεὶς ἐν εἴδει κολοσσοῦ (εἰς ἀναλογίας κολοσσιαίας).

Κολοσσοποιὸς, καὶ (Π.) Κολοσσοπόνος (ὁ). ὁ κατασκευάζων κολοσσοὺς (κολοσσιαῖα ἀγάλματα).

Κολοσσὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Κολωνὸς = τῷ Κολυστὸς]. ἄγαλμα ὑπερμεγέθες, (ἐν γέν.) ἀνδριὰς (ἀφομοίωμα ὁποιονδήποτε) ὑπερβαίνων τὸ σύνηθες ἀνάστημα τοῦ εἰκονιζομένου.

Κολοσσουργία (ἡ). ἐργασία (κατασκευὴ) κολοσσοῦ (καὶ ἐν γέν.) κολοσσιαίων ἔργων, μεγαλουργία.

Κολοσυρτὸς (ὁ), Π. [κέλλω, κολιρός]. θόρυβος· (συνκδχ.) ὄχλος, (ὀθ. Κωμ.) ἀντὶ Δῆμος. » Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν, ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ᾧεἰ, « Ἀρςφ.

;Κολουραῖος [κόλουρος], α, ον, Π. ἀντὶ Ἀποῤῥώξ, ἀποτομος. » Πέτρα—, « Καλλ.

Κόλουρις, ιος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κόλουρος (ὁ, ἡ), [κόλος, οὐρά]. κολοβὸς, κουτσουνούρης· (συνκδχ.) πανοῦργος ἢ κακὸς (ὁποῖαι τῷ ὄντι γίνονται αἱ ἀλώπεκες ὅταν χάσωσι εἰς παγίδα τὴν οὐρὰν των, τὸ ἴδιον λέγεται παροιμιωδῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ διὰ τὰ ᾿φείδια), (ἴδε καὶ) Κόθουρος. ||. (οὐσ.) » Κόλουροι, « Γεωγρφ., οἱ διὰ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ τῶν πόλων περιζωννύοντες τὴν γῆν δύο ὑπαθετικοὶ κύκλοι.

Κολούρωσις [κόλουρος], εως (ἡ), ἀντὶ-

Κόλουσις, εως (ἡ). τὸ κολούειν, κολόβωσις, κόντεμμα, ἐλάττωσις κτλ.

Κόλουσμα (τὸ), = Κολόβωμα, τμῆμα, κλάσμα.

Κολουστέος, α, ον, θετ. τοῦ Κολούω.

Κολουτέα (ἡ), = Κολοιτέα.

Κολούω [κόλος], Μ. ούσω (πθ. πρκ. Κεκόλουσμαι καὶ Κεκόλουμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκολούσθην ϗ Ἐκολούθην). Κολοβόνω, κοντοκόπτω· (κυρ. ἐπὶ δένδρ.) κλαδεύω, Ἐπικόπτω (» Συμβαίνει δὲ ταῖς κολουσθείσαις [ἀμυγδαλαῖς], ἂν πρεσβύτεραι γενόμεναι πάλιν ἐπικόπτωνται ϗ διακαθαίρωνται, γλυκύτεραι γίνεθαι, « Θφρ.)· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἀφίνω ἡμιτελές, διακόπτω· σμικρύνω· ταπεινόνω (» Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα κολούειν, « Ἡρ. » Καὶ τὴν μὲν ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ βουλὴν Ἐφιάλτης ἐκόλουσε ϗ Περικλῆς, « Ἀρςτ.)· περιςέλλω· ἐμποδίζω. » Μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηίζοντι κολούετε, « Ὀδ. Α.

Κολοφῶν [συγγ. τῷ Ὄλυμπος], ῶνος (ὁ), = Κορυφὴ (κυρ. βουνοῦ), (παρβλ. Κολωνός)· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) τὸ ἀνώτατον, ἡ κορωνίς, τὸ τέλος, (Γαλλ.) comble. » Ἐπιτιθέναι (» Ἐπάγειν) τὸν κολοφῶνα, « Ἀρτ., Αἰλ. 2) (εἰς τὸν Πλ.) εἶδ. σφαίρας διὰ παίξιμον.

Κολοφώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Ἰων. πόλεως Κολοφῶνος. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ῥητίνης· (οὐδ. πλθ.) εἶδ. ὑποδημάτων.

Κολόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολοβόχειρ.

Κολπίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) κόλπους, κολπώδης. » Πέπλος, « Αἰσχλ. 2) ὁ πνέων ἀπὸ κόλπου (θαλάσσ.). » Ἄνεμος —, « Ἀχιλ. Τάτ. ||. (τοῦ δὲ Σαγχωνιάθωνος τὸ » Ἐξ οὗ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο ἄνθρωποι, « Εὐσέβ., ἐξηγεῖ ὁ Βοχάρτος ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Κὸλ πὶ ἰὰχ, φωνὴ στόματος θεοῦ, οὗ τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἐμφυσήματι ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν.)

Κολπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κόλπον ἤ τι εἰς εἶδος κόλπου.

Κολπίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς κόλπον (θαλ.).

Κολποειδής, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κόλπου.

Κόλπος (ὁ), [κολάπτω]. (ἐν γεν.) κοίλωμα, βάθος (» Αὖτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, « Ἰλ. Σ.). (ἰδιαιτ.) μέρος θαλάσσης προχωροῦν καὶ περατούμενον ἐντὸς τῆς ξηρᾶς (» Ἀργολικὸς [» Ἰόνιος κτλ.] κόλπος, « Γεωγρφ. » Ἡ δὲ Σινούεσα ἐν κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ ϗ τοὔνομα. Σίνος γὰρ ὁ κόλπος, « Στρβ.)· (ἐπὶ ξηρᾶς) κοιλὰς ἔχουσα μίαν μόνην διέξοδον (» Ἔλαθε στρατοπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς, « Ξεν.). (μτνμ.) φούσκωμα φορέματος (κυρ. γυναικείου), ποδιὰ [ἴδε Βαθύκολπος καὶ Κολπόω). (συνήθ.) τὸ σχηματιζόμενον περὶ τὸ στῆθος διὰ τοῦ σταυρώματος ἢ ζωσίματος τοῦ χιτῶνος, (κοιν.) κόρφος. » Ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πυλὸν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, « Ἡρ. » Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, « Θκρ.). (συνκδχ.) τὸ στῆθος ἢ αἱ ἀγκάλαι (κυρ.) γυναικὸς (» Κόλπον ἀνιεμένη, « Ἰλ. Χ. » Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσα νήπιον, « Ἰλ. Ζ. [ὀθ. μτφορ.] » Οἱ κόλποι τοῦ Ἀβραάμ, « Ἐκκλ.) ἡ γαστὴρ (κυοφορούσης). (" » Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, « Καλλ.). (χειρουργ.) πληγὴ δυλεύουσα ὑπὸ τὸ δέρμα, φίστουλας, (Γαλ. Ζ', 316).

Κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου, φουσκόνω. » Κολπωθείσης τῆς ὀθόνης (ϗ συνκδχ. τῆς νεώς), « Ακ. » Κολπωθείσης δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατῆλθε (ἡ Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείχους) μηδὲν παθοῦσα, « Ἀπλλδρ.

Κολπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κολποειδὴς, (ἐπὶ λόγ.) ἀνώμαλος ἢ διεξοδικὸς (διὰ τὰς πολλὰς παρεκβάσεις). » Ἡ ἐναγώνιος λέξις στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται καὶ συγκεκροτημένη, ϗ μηδὲν ἔχουσα κολπώδες, « Δ. Ἀλ.

Κόλπωμα (τὸ). τὸ σχηματισμένον εἰς εἶδος κόλπου, κοίλωμα, φούσκωμα (φορέματος), κόρφος, φόρεμα πλατὺ (σχηματίζον πολλοὺς κόλπους).

Κόλπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κολπόω, σχηματισμὰ κόλπου. » Ἱστίων —, « Ἡρωδ., τὸ φούσκωμα τῶν πανιῶν (τοῦ καραβιοῦ ἀπὸ τὸν ἄνεμον).

Κολπωτὸς, ἡ, ὸν, = Κολπώδης. » Χιτὼν —, « Πλ., πλατὺς, (ἐπμ.) σχηματίζων πολλοὺς καὶ μεγάλους κόλπους.

Κολύβδαινα, ης (ἡ), εἶδ. καρκίνου ἢ καρῖδος· (κατὰ τὸν Νίκ.) ἡ θαλασσία βάλανος, (κοιν.) καλόγνωμη.

†Κολύβριον (τὸ), = Μολύβριον.

Κόλυθρον (τὸ). τὸ ὥριμον σῦκον.

Κόλυθρος (ὁ), = Ὄρχις, (Ἀρςτ. Προβλ. ιςʹ, 4).

Κολυμβὰς, άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ κολυμβῶσα. » Ἐλαία —, « Ἀθ., ἡ πλέουσα εἰς τὴν ἅλμην, (κοιν.) κολυμβητή. ||. (οὐσ.) εἶδ. θάμνου ἢ φυτοῦ, (συνήθ.) Στοιβή, (παρβλ. πρὸς τὸ ἐπμ.).

Κολύμβατος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φυτρόνοντος εἰς μέρη κάθυδρα), (ἴσ.) = Κολλυβάτεια.

Κολυμβάω-ῶ [κόλυμβος], Μ. ήσω. Κολυμπῶ.

Κολυμβήθρα (ἡ). γεῦρνα (δεξαμενὴ, [Τουρκ.] χαβοῦζι) διὰ κολύμβημα, (Ἐκκλησ.) τὸ ἱερὸν βαπτιστήριον.

Κολύμβησις, εως (ἡ). τὸ κολυμβᾶν, κολύμβημα, βούτημα. (συνκδχ.) διὰ κολυμβήσεως ἁλίευσις. » Ἐν ᾧ (κόλπῳ) κολύμβησις πιννικοῦ, « Ἀρρ.

Κολυμβητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Κολυμβητὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολυμβῶν (ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολύμβημα), κολυμπηστὴς, βουτηκτής.

Κολυμβητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἕξιν (ἐπιτηδειότητα) ἢ διάθεσιν εἰς τὸ κολυμβᾶν. ||. (οὐσ.) » Κολυμβητική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ κολυμβητοῦ.

Κολυμβὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. = Κολυμβάς. » Αἴθυια —, « Νίκ. ||. (οὐσ.) εἶδ. μικροῦ θαλασσ. πτηνοῦ, (κοιν.) βουταναριὰ, (παρβλ.) Αἴθυια.

Κόλυμβος (ὁ), (ἐπιθ.) = Κολυμβητὴς, (ὀθ. ||. οὐσ.) = Κολυμβίς. 2) = Κολύμβησις.

; Κολύμφατος (ἡ), = Κολύμβατος.

Κολυτέα (ἡ), εἶδος δένδρου, (ἀγνοῶ καὶ ἀπορῶ διατὶ λέγουν ὅτι εἶνε ἄλλο παρὰ τὸ) Κολουτέα.

Κόλυτρον (τὸ), = Κόλυθρον.

Κολύφανον, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κελύφανον, (παρβλ. Κολλύχνιον).

Κολχικὸν (τὸ), [κολχὶς], εἶδ. φαρμακ. φυτοῦ, (ἄλλ.) βολβὸς ἄγριος, ϗ Ἐφήμερον, (κοιν.) σκυλοβότανον καὶ κουρουνοβότανον, (Γαλλ.) tue-chien.

Κολῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Κολάσω, μέλλ. τοῦ Κολάζω.

Κολῳάω-ῶ [κολῳὸς], Μ. άσω, Π. κάμνω θόρυβον (ὀχλοβοὴν), φωνάζω, (ἴδε Κολοιάω).

Κολώνη (ἡ), = Κολωνὸς, ὕψωμα γῆς, λόφος, τάφος, κτλ.

†Κολωνία (ἡ), (κατὰ τοὺς Ἡλ.) ἀντὶ Κολώνη, τάφος.

†Κολωνίτης, ου (ὁ). ἐργάτης, ἡμερομισθιάρης, (διότι οἱ τοιοῦτοι διέτριβον συνήθως εἰς τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν Κολωνόν).

Κολωνειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κολωνοῦ (λόφου).

Κολωνὸς (ὁ). [κέλλω], ὕψωμα γῆς, λόφος (κυρ. εἰς πεδιάδα), γήλοφος, (Γαλλ.) colline· σωρὸς λίθων, τάφος εἰς σχῆμα λόφου, τύμβος, (Ατν.) tumulus. (ἐν γέν.) ὄρος, (ἰδίως) ἀκρωρεία, (κατ' ἔκτ.) ἀκρόπολις (ἰδιωνυμ.) δῆμός τις τῆς Ἀττ. (πατρὶς τοῦ Σοφοκλ., ὀθ.) » Οἰδίπους ὁ ἐπὶ Κολωλῷ, « (ϗ ἄλλος Κολωνὸς πλησίον τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειον, ὅπου συνήθως διέτριβον οἱ μισθαρνοῦντες, ὅθεν.) » Ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἵετο, « Παροιμ. (καὶ τρίτος ἄλλος πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ καλούμενος Τῶν ἱππέων). » Ἐς Κολωνὸν ἤμην, οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων, « Φερεκρ., (παρβλ. Κολοσσὸς ϗ Κολοφών).

Κολφὸς (ὁ), Π. [ἴδε Κολοιός], θόρυβος, κραυγὴ, ὀχλοβοή. » Κολφὸν ἐλαύνω, « Ὄμ., = Κολωάω.

Κολώτης, ου (ὁ), ἴδε Κωλώτης.

Κόμαρον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κουμαρηᾶς, κούμαρον, (ἄλλ.) Μιμαίκυλον.

Κόμαρος (ἡ καὶ ὁ), [κομάω ἢ κομέω], εἶδ. χαμοδένδρου, κουμαρηά. » Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φέρει· ὁ πρῖνος, ἀκύλους· ὁ κόμαρος, μιμαίκυλα, « (Ἀμφ. παρ') Ἀθ.

Κομαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κούμαρα. » Τά τε κομαροφάγα (πτηνά), « Ἀρςφ.

Κομάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κομήτης.

Κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κόμην (μακρυὰ μαλλία [καὶ μτνμ. ἐπὶ δένδ. καὶ φυτ.] πολλὰ φύλλα, κλαδιά, ἄνθη κτλ.). » Οἱ ἱρέες τῇ ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται, « Ἡρ. » Τὰ ὀπίσω κομέουσι τῆς κεφαλῆς, « αὐτ. » Ἄβαντες, ὄπισθεν κομόωντες, « Ἰλ. Β. (ἴδε καὶ Κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρηκομάω). » Παρ' Ἕλλησιν ἐν πένθει κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες, « Πλ. (ὅθ.) » Αὐχμηρὸν καὶ κομῶντα, « Ἀρςτ. (καὶ καταχρ.) » Πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς, « Ξεν. (καὶ μὲ δοτ. ἐπὶ ἵππ.) » Ἐθείρῃσιν κομόωντες, « Ἰλ. Θ. (καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν αὐτῶν.) » Ἐκ δ' ἄρα δειρῆς καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, « Ὀππ. (καὶ μτνμ.) » Ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν, « Ὅμ. Ὕμν. » Ἀνάρκισσος κομάσαι, « Θκρ. (ᾖ πθ.) » Ὄρος κεκομημένον ὕλῃ, » Καλλ. » Ἀστέρες κομόωντες, « Ἀρ., οἱ Κομῆται. 2) (συνκδχ. καὶ μτφορ.) καμαρόνω· ὑπερηφανεύομαι· φαντάζομαι. » Ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ; « Ἀρςφ. » Οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε, « Ἡρ., ἐφαντάσθη νὰ γένῃ τύραννος.

Κομβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμβος, κουμπάκι· κομποδεματάκι, (ὅθ. τὸ Ἐπικόμβιον).

Κομβολύτης, ου (ὁ), [κόμβος, λύω], = Βαλαντιοτόμος.

Κόμβος (ὁ), [κύμβη]. δεσμὸς, (κοιν.) κόμπος· κομπόδεμα· (συνκδχ.) πουγγὶ, (ὅθ. Κομβολύτης).

†Κομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κομποδένω, κουμπόνω, (συνήθ. ἐν συν.) Ἐγκομβόω, (συνκδχ. ἀπὸ τῶν κομβολυτῶν) ἀπατῶ, ξεγυμνόνω, (ἴδε Κομβωτής).

†Κόμβωμα (τὸ), (συνήθ. τὸ σύνθ.) Ἐγκόμβωμα.

Κόμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κομβόω, κούμπωμα, δέσιμον κόμπου, (συνκδχ.) ἐξαπάτησις.

†Κομβωτὴς, οῦ (ὁ). ἀπατεὼν, ἀγύρτης, (κυρ. ὁ Τουρκ.) γκιδζ-μπαγγιτζῆς.

Κομέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κομάω.

Κομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι, συγυρίζω, (ἐπὶ ἵππ.) τιμαρεύω, (ἐπὶ φυτ.) καλλιεργῶ κτλ., [ἐκ τοῦ

Κόμη (ἡ). μαλλιὰ μακρυὰ καὶ περιποιημένα (» Ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι, ἀλλὰ τρίχωμα, « Ἀρτμδρ. » Κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται, « Σοφ. » Ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; Ἀρςφ.)· (ἐπὶ ἵππ.) χαίτη· (μτνμ. ἐπὶ δένδρ. καὶ φυτ.) φυλλὰς, χλόη· (κυρ. δὲ) τὸ ἀνθισμένον μέρος. » Θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον, « Θκρ. (ὅθ.) » Οὔλας κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, « Ὀδ. Ζ.

Κομήτης, ου (ὁ) καὶ Κομῆτις, ιδος (ἡ), ὁ ἔχων κόμην (μακρυὰ μαλλιὰ [ᾖ μτνμ. ἐπὶ δένδρ. καὶ φυτ.] φύλλα), (ἐν γέν.) θασὺς, φουντωτὸς, (ἐπὶ ἀνθρ.) μαλλιαρός. » Λειμών—, « Εὐρ., χλοώδης, κατάφυτος. » Ἰὸς—, « Σοφ., τὸ πτερωτὸν βέλος. » Θύρσος κισσῷ κομήτης, « αὐτ. ||. (οὐσ.) ἄστρον μὲ οὐράν.

Κομιδὴ (ἡ). τὸ κομίζειν, φέρσιμον, κουβάλημα· συγκομιδὴ (καρπῶν)· (συνκδχ.) ἐνοιάσιμον, περίθαλψις, συγύρισμα, ἐπιμέλεια. (ἐνίοτε) ἐρχομὸς, ἐπιστροφὴ· ἀνάκτησις· σωτηρία. » Κομιδὰν πατρὸς, « Πίνδ. (ὅθ. ἡ δοτ.) » Κομιδῇ καὶ (χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμ.)

Κομιδῆ, ἐπίρ. Ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· τῷ ὄντι· ἐντελῶς, κατὰ πολλὰ, ὅλως διόλου· (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα, μάλιστα· (ἐνίοτε) ὡς ἔγγιστα, σχεδὸν (;), (παρβλ. Ἀκμήν).

Κομίζω, Μ. ίσω, (Π.) = Κομέω, θεραπεύω, ἐνοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, (κοιν.) συγυρίζω. » Γηράσκοντα κομίζω, « Ἰλ. Ω., (μονολεκτ.) Γηροκομῶ. » Ἄναξ οὔ σε κομίζει, « Ὀδ. Ω. » Τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, « Ἰλ. Ζ. (κοιν.) κύτταζε τὴν δουλειάν σου. (ᾖ μσ.) » Δημήτερος ἀκτὴν εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν, « Ἡσ., νὰ ἀποθέσῃ, νὰ καλοθέσῃ. (ᾖ πθ.) » Οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν, « Ὀδ. Ο., δὲν ἐλούετο (δὲν ἐσυγυρίζετο) συχνά.

2) σηκόνω καὶ 'παίρνω τι (κυρ. ἵνα τὸ 'νοιασθῶ, τὸ συμμαζεύσω, τὸ φυλάξω)· (ἐν γέν.) κουβαλῶ, φέρνω ἢ 'παίρνω μαζῇ μου, ὁδηγῶ (ἀπὸ τὸ χέρι). » Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε θέων, τὴν δ' ἐκόμισσεν κήρυξ ὃς οἱ ὀπήδει, « Ἰλ. Β. » Νεκροὺς κομίζετε; « Εὐρ. » Τὴν μὲν χιλὸν ἔπεμπε κομίζειν, ἡ δὲ ἄλλη σῖτον τ' ἔφερε καὶ οἶνον, « Ὀδ. Ν. » Κόμιζε νῦν παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω, « Σοφ. » Καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με, « αὐτ. » Εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φιλίως κομίσαντες, « Θκ. » Ὁ ἵππος πρωὶ κομίζων τὸν δεσπότην εἰς, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Σίνεις ἄνδρες κομίσαντό με πεσόντα, « Ἰλ. Α. » Κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, « Ἀνδκδ., τὴν νυμφεύεται (;), (κοιν.) τὴν 'παίρνει. (καὶ πθ.) » Χρῆν δὲ τὴν σιτοπομπείαν ὅπως.. κομισθήσεται προϊδέσθαι, « Δμ. » Περὶ ὧν δὲ ᾔτησας πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται, « Συν. 3) (ἐν γέν.) 'παίρνω, λαμβάνω, ἀπολαμβάνω, ἀποκτῶ· (ἐνίοτε) 'παίρνω ὀπίσω, Ἀνακτῶμαι. » Ἕλον δ' ἄνδρα, κόμισσα δ' ἵππους, « Ἰλ. Α. » Ἀλλά τις κόμισσε χροὶ ἄκοντα, « Ἰλ. Ξ. » Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι, « Πίνδ. (καὶ μσ. λογογρφ.) » Ἐκομισάμην τὴν ἐπιςολὴν, « Δμ. » Τῆς φιλανθρωπίας τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, « αὐτ. » Χάριν κομίσασθαι, « Θκ. » Ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, εἰμὴ κομιούμεθα τὴν ἡμετέραν βασιλείαν, « Ἀρςφ. » Τριάκοντα ναῦς τῶν πολεμίων λαβόντες, καὶ ἃς αὐτοὶ ἀπώλεσαν κομισάμενοι, « Ξεν. » Ἃ νῦν διὰ πολέμου ἀπολαβεῖν οὐ δυνάμεθα, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα, « Ἰσκρ. » Ἢ ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, « Δμ. » Ὁ μὲν γὰρ, οἰόμενος κομιεῖσθαι, ἐδάνεισεν ἐπιεικεῖ ὄντι, « Ἀρςτ., (ὅθ. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιςρέφω, (ἢ ἁπλ.) ὑπάγω (κυρ. ὡς ταξειδιώτης). » Κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἴκου, « Θκ. » Ἐπεὰν κομίζωνται ἐς τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Πεζῇ κομιζόμενος, « αὐτ. » Κατ' ἡσυχίην κομίζει, « αὐτ.

Κόμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμη. 2) = Προκόμιον.

Κόμισις, εως (ἡ), μτγν. καὶ ἀδκμ. ἀντὶ Κομιδή.

Κομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Κομίζω.

†Κομιστὴ (ἴσ. Κομιστὺς, ύος) (ἡ), ἀντὶ Κομιδὴ, ἐπιμέλεια, τροφή.

Κομιστὴρ, Π. ἀντὶ

Κομιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κομίζων (φέρων, κουβαλῶν ἢ ἐπιμελούμενος) τι. » Νεκρῶν—, « Εὐρ., ὁ νεκροθάπτης.

Κομιστικὸς, ἡ, όν. » Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ κομίζειν. (ἰατρ.) δυναμωτικὸς, ἀναληπτικὸς. » Κομιστικὰ δὲ κολοκύντη καὶ τεῦτλα καὶ βλῆτα ᾖ λάπαθα, « Ἱππκρ.

Κομιστὸς, ἡ, όν. Περιποιημένος, συγυρισμένος, ἡ· Φερτὸς, κουβαλητός.

Κομίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κομιστής.

Κόμιστρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ διδομένη διὰ τὴν κομιδὴν (τὸ φερσιμόν, τὸ κουβάλημα ἢ τὴν σωτηρίαν) τινὸς προσ. ἢ πράγμ. ἀμοιβή. » Ψυχῆς κόμιστρα, « Αἰσχλ., τὰ (ἄλλ.) Σῶστρα.

Κόμμα (τὸ), [κόπτω]. κομμάτι, τμῆμα. τὸ λεπτότατον τοῦ ἀχύρου. » Κόμματα καὶ κυρήβια, « Δείν. 2) τομὴ, κόψιμον· (ἐπὶ νομισμ.) τύπωμα, χάραγμα· (ὅθ. τρπ.) ἦθος, χαρακτήρ. » Τοῦ πονηροῦ κόμματος, « Ἀρςφ. 3) (γρμτ.) μέρος τῆς περιόδου (μικρότερον τοῦ Κώλου)· (συνκδχ.) = Ὑποστιγμή. » Ἔςι γὰρ περίοδος ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταςρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων, « Δημήτρ. 4) ἡ ἀρχὴ τῆς Παραβάσεως τῶν δραματ. χορῶν.

Κομματίας, ου (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος πολλὰ κόμματα (κομματικὰς φράσεις) εἰς τὸν λόγον του.

Κομματικὸς, ἡ, όν. (λόγος) Περιέχων (Συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ κόμματα, διακεκομμένος. » Κομματικὸς καὶ ἀσύνδετος λόγος, « Εὐς. » Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον (Φρυνίχου τοῦ Ἀραβίου, ἐπιγραφόμενον Σοφιστικὴ παρασκευὴ) λέξεών τε συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίων δὲ ᾖ εἰς κῶλα παρατεινομένων, « Φώτ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεατρ. κομμόν. » Μέλος—, « Ἀρςτ.

Κομματικῶς, ἐπίρ. Μὲ κόμματα (μικρὰς καὶ διακεκομμένας φράσεις).

Κομμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμμα, κομματάκι. (κυρ.) μικρὰ περικοπὴ δραματικοῦ χωρίου. » Ποτὲ ᾄδων τουτὶ τὸ κομμάτιον; Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον οἰνεῖς, « Πλ. » Ἔστι δὲ κομμάτιον δύο στίχων ἢ τριῶν, οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλον εἰς τὸν τέταρτον, « Σχλ. Ἀρςφ.

Κόμμι, εως (τὸ). κόλλα (δάκρυον πηπτὸν) δένδρου, κομμίδι. (ἐνίοτε εἶνε ἄκλιτον) » Τῷ κόμμι ὑποχρίειν, « Ἡρ.

Κομμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμμι.

Κομμιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κομμίδι. » Ἐν ταῖς ἀμυγδαλαῖς ἡ ὑγρότης κομμιδώδης, « Θφρ.

Κομμίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὡς ἂν (Ἔχω ὁμοιότητα μὲ τὸ) κομμίδι.

(Κόμμις), εως ἢ ιδος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Κόμμι.

Κομμιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κομμιδώδης.

Κομμὸς (ὁ), [κόπτω], Π. κτύπημα. 2) = Κοπετὸς, κτύπημα τοῦ στήθους, θρῆνος, (ὅθ. ||. οὐσ.) ᾆσμά τι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. θρηνητικὸν) εἰς τὰ θέατρα, εἶδος ςιχηρᾶς μονῳδίας.

Κομμὸς (ὁ), [κομέω, κόσμος ἡ; κόμμι, παρβλ. Κηρὸς]. στολισμὸς (περιποίησις)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ σώματος, καλλωπισμός, (Γαλλ.) toilette, (ὅθεν.

Κομμόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (κατ' ἐπιτήδευσιν), καλλωπίζω.

Κομμώ, όος-οῦς (ἡ). ἡ περιποιουμένη (συγυρίζουσα) τὸν ναὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια.

Κομμωμα (τὸ). στόλισμα, στολίδι· φυκιασίδι· (ὅθ. μτφορ.) καλλωπισμὸς ἐπιτετηδευμένος. » Τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ποιητικῆς κομμώματα εἰσάγειν, « Δκ.

Κομμωσις [κομμόω], εως (ἡ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν καλλωπισμὸς, (ἴδε Κομμός).

2) (παρὰ τοῖς μελισσουργοῖς) ἡ τοῦ σμήνους διάχρισις, (τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ἦν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Κωνησις, ἐτυμολογητέον ἐκ τοῦ Κόμμι).

Κομμωτὴρ, Π. ἀντὶ

Κομμωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν στολίζων (καλλωπίζων), ὁ ἔχων ἔργον (τέχνην) τοῦτο, (Γαλλ.) coiffeur.

†Κομμωτίζω, Μ. ίσω, = Κομμόω.

Κομμωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὴν κόμμωσιν, καλλωπιστὴς, καλλωπιστικός. » Κομμωτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ κομμωτοῦ, = Κοσμητικὴ (εἰς τοὺς παλ. ἀπετέλει μέρος τῆς ἰατρικῆς)· » Κομμωτικὰ (τὰ), τὰ χρησιμεύοντα ἢ ἀναγόμενα εἰς τὴν τέχνην αὐτήν.

Κομμώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κομμωτὴς, ἡ ἔχουσα τέχνην (ἐπάγγελμα) τὸ καλλωπίζειν τὰς γυναῖκας, χνουδίστρα, φυκιασιδοῦ κτλ., (Γαλλ.) coiffeuse.

†Κομμωτρίδιον (τὸ). ὄργανον ἢ πρᾶγμά τι χρήσιμον εἰς τὴν κομμωτικήν.

Κομοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τρέφω κόμην, Κομάω.

Κομόωντες, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Κομῶντες, μτχ. πλθ. καὶ

Κομόωντι, Δ. ἀντὶ Κομῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ Κομάω.

Κομπάζω, Μ. άσω, = Κομπέω· (συνήθ. μτφορ.) καυχῶμαι, διηγοῦμαι (λέγω τι) καυχώμενος. » Οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι, « Αἰσχλ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος, ὡς ἐν Σελευκείᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβευτὴς ἔφη, « Πλ.

Κομπασεὺς, έως (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπαστής.

Κόμπασμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς καύχησιν, μεγάλος λόγος.

Κομπασμὸς (ὁ). τὸ κομπάζειν, καύχησις.

Κόμπασος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπαστής.

Κομπαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κομπάζων, καυχησιάρης, (Γαλλ.) fanfaron.

Κομπαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνήθως κομπάζων, πλήρης κομπασμοῦ.

Κομπαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ κομπασμόν.

Κομπέω-ῶ [κόμπος], Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, βούζω, ἀντηχῶ (κυρ. καθὼς τὸ κρουόμενον πήλινον ἢ μετάλλινον ἀγγεῖον). » Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσι βαλλομένων, « Ἰλ. Μ. 2) (μτφορ.) ὁμιλῶ μεγάλα λόγια, διηγοῦμαι μὲ ἔμφασιν, καυχῶμαι, Κομπάζω. » Φάμενοι αὐτὴν κομπέειν ἄλλως, « Ἡρ. (ᾧ πθ.) » Οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις ὅσοιπερ κομποῦνται διεφάνησαν, « Θκ.

Κομπηγόρος (ὁ, ἡ), = Κομποῤῥήμων.

Κομπηρὸς, ὰ, όν, (ᾧ ἐπίρ.) -ωδῶς, = Κομπώδης.

Κομπισμὸς (ὁ), [†Κομπίζω]. σχηματισμός τις τεχνικὸς (Γαλλ. trille) τοῦ ἤχου μουσικοῦ ὀργάνου, (παρβλ. Μελισμός).

Κομπολακέω-ῶ [κόμπος, λη κέω], Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Κομπάζω, μωρολογῶ κομπόζων, (ὅθεν:

Κομπολακυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομπολακέω, [ἐκ τοῦ

Κομπολακύθης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομποῤῥήμων.

Κομπολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομπάζω.

Κομπολογία (ἡ), = Κομποῤῥημοσύνη.

Κομποῤῥηματοχρηματομετεωροφέναξ, ακος (ὁ). ὁ κομποῤῥημονῶν καὶ μετεωριζόμενος ἐπὶ χρήμασι φέναξ, (Κωμ. ἐπιθ. τοῦ Κροίσου παρὰ τῷ Τζ.).

Κομποῤῥημόνως, ἐπίρ. Μετὰ κομποῤῥημοσύνης, ὡς κομποῤῥήμων.

Κομποῤῥημοσύνη (ἡ), = Κομπασμὸς, μεγαλαυχία.

Κομποῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Κομπαστὴς, μεγαλοῤῥήμων, [ῥῆμα καὶ

Κόμπος (ὁ), [κόπτω]. κρότος (κυρ. δύω σωμάτων συγκρουομένων)· (μτνμ.) φήμη, (ὅθ. σπν. καὶ Π.) ὕμνος, ἔπαινος (» Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν, « Πίνδ.). (συνήθ.) καύχησις, ἀλαζονεία, μεγάλα (παχειὰ) λόγια, (Γαλλ.) fanfaronnade. » Οὐ λογων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, « Θκ.

Κομπὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κομπαστής.

Κομποφακελοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Κομποῤῥήμων, (κατὰ λέξ.) ὁ συνθέτων δεμάτια ἀπὸ κομπώδεις λέξεις.

Κομπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κομπέω.

Κομπώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης κόμπου (ἀλαζονείας), πομπώδης.

Κομπωδία (ἡ), = Κομποῤῥημοσύνη.

Κομπωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κομπώδη, μὲ ἔμφασιν.

Κομψεία (ἡ), [κομψεύω], = Κομψότης, κομψὸς (ἀγχίνους) τρόπος τοῦ πράττειν ἢ λέγειν, (Ἰταλ.) φινέτσα, (κοιν.) μαργιολειά. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) λεπτολογίαι, περιττολογίαι, περιττὰ καλλωπίσματα ἢ καρυκεύματα, (ἴδε καὶ Κοψίχειος).

Κόμψευμα (τὸ). τὸ κομψῶς πραχθὲν ἢ λεχθὲν, ἔργον ἢ λόγος μὲ πνεῦμα, ἀστειότης, νοστιμάδα, διαβολιά. » Ῥητόρων κομψεύματα. « Σωφρόν. » Καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα, « Γργ.

;Κομψευριπικῶς, ἢ Κομψευριπιδικῶς, ἐπίρ. Κωμ. Κατὰ τὸν ἐπιτετηδευμένον καὶ εὐρίπιστον κομψὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου.

Κομψευτὸς, ἡ, όν. Κομψῶς τετορνευμένος, ἐπιτετηδευμένος, [ἐκ τοῦ

Κομψεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι κομψὸν (χαρίεν), καλλωπίζω. » Τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ καί τινι προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ, « Πλάτ. ‖. (μσ.) πράττω ἢ λέγω τι κομψῶς, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι μὲ κομψότητα (μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, μὲ φινέτσαν), ἀστείζομαι. » Κομψευσάμενός τι βωμολογικόν, « Γαλ.

Κομψοέπεια (ἡ), = Κομψολογία, [ἐκ τοῦ

Κομψοεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ κομψότητα (μὲ πνεῦμα, ἢ μὲ ἀνθηρὸν, ἐπιτετηδευμένον ὕφος).

Κομψολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Κομψολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομψεύομαι, ὁμιλῶ μὲ κομψότητα.

Κομψολογία (ἡ). κομψὴ (κεκαλλιεπημένη ἢ ἐπιτετηδευμένη) ὁμιλία, [ἐκ τοῦ

Κομψολόγος (ὁ, ἡ), = Κομψοεπὴς, (ἐπὶ κακοῦ) ἀλαζὼν, τσαρλατάνος.

Κομψοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ κομψότητος εὐπρεπὴς, πιθανὸς, ἐπιτετηδευμένος.

Κομψὸς [κομέω], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Καλλωπισμένος, καλοσυγυρισμένος, (Τουρκ.) ζαρίφης· (τρπ.) χαρίεις, πνευματώδης, νόστιμος, (Γαλλ.) élégant (» Ὁ δ' ἂν καταγελάσειεν οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψὸς, ὅτι καὶ χύτρας φασὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας, « Ξεν.), (παρβλ.) Καθάριος· (ἐνίοτε) χρηστὸς, τίμιος (» Τῶν πενήτων οἱ κομψοὶ, « Πλ.)· (ἐπὶ πραγμ.) γλαφυρὸς, νοστιμοκαμωμένος (» Εἴ τις σου τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος, « Αἰσχ.). (ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος, ἀπατηλὸς· ἐπιτετηδευμένος. » Κομψὸς λόγος καὶ ὁ ἀγαθὸς ᾧ ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν, « Πλάτ.

Κομψότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κομψοῦ, χάρις, πνεῦμα, νοστιμάδα, (Γαλλ.) élégance. (ἐπὶ κακοῦ) πανουργία, (κοιν.) πολιτικὴ, διπλωματικὴ κτλ. » Τὰς δὲ ἄλλας.. σοφίας τε ᾧ δεινότητας, κομψότητας (οἶμαι) προσαγορεύων, ὀρθῶς ὀνομάζειν, « Πλάτ.

Κομψοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος κομψὸς, κομψὸς τὸ ἐξωτερικόν.

Κομψῶς, ἐπίρ. Μὲ κομψότητα, μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, νόστιμα, (Τουρκ.) ζαρίφικα. » Μὴ κομψῶς ἀλλ' ἁπλῶς περὶ τούτων διελθὼν, « Ἰσκρ. » Τοὺς ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων λέγοντας ὅτι κομψότερον διάκεινται μέμφονται, « Γρμτ.

Κομωτὴς, Κομώτρια, ἴδε Κομμωτὴς, -μμώτρια.

Κοναβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κόναβος]. κάμνω κρότον, βούζω, ἀντηχῶ.

Κοναβηδὸν, ἐπίρ. Π. μὲ κρότον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀντηχῇ τὸ περιέχον.

Κοναβίζω, Μ. ίσω, Π. = Κοναβέω.

Κόναβος (ὁ), Π. [κόμπος]. κρότος (ξηρῶν σωμάτων).

;Κόναρος (ὁ), = Κόνναρος.

;Κόνδαξ, ακος (ὁ), κτλ., = Κόνταξ ἢ Κόνδαλος.

†Κόνδῖτον (τὸ), ἰατρικὴ τις σκευασία, (Τουρκ.) ματζοῦνι, [ἐκ τοῦ

†Κονδῖτος (ὁ), Λατ. conditus, (κυρ.) οἶνος κατεσκευασμένος μὲ ἀρώματα.

Κοντρίλη, ἴδε Χονδρίλη.

Κόνδυ [Περσ.], υος (τὸ), εἶδος μεγάλου ποτηρίου, (ἀναλογ. τῷ) Σκύφος. 2) εἶδος μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (ἐχώρει 10 κοτύλας).

†Κονδύλη (ἡ). πρήξιμον ἀπὸ γρονθιὰν (κόνδυλον), (συγχ. τῷ) Κορδύλη.

Κονδυλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ κόνδυλον (γρονθιάν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κονδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόνδυλος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κογχύλιον.

Κονδυλισμὸς (ὁ), [κονδυλίζω]. γροθοκόπημα, (ἐν γέν.) κακομεταχείρισις.

Κονδυλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι ὡς ἂν ῥόζος, πρήσκομαι, [ἐκ τοῦ

Κόνδυλος (ὁ), [συγγ. τῷ κόμβος]. ἁρμός, κλείδωσις (κυρ. τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ὅταν ἦνε κλεισμένη), (ὄθ.) ὁ σχηματιζόμενος διὰ τῆς συγκάμψεως τῶν ἁρμῶν ὄγκος, (ἐν γέν.) κόμπος, ῥόζος. πρήξιμον σκληρόν· (συνήθ.) γρυθιὰ, κτύπημα μὲ τὴν γροθιάν. »Κόνδυλον ἐνέτριψε.« Πλ., Ακ.

Κονδυλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὄμοιος μὲ κόνδυλον, πρησμένος καὶ σκληρός.

Κονδύλωμα (τὸ). πρήξιμον σκληρὸν (εἰς εἶδος κονδύλου), ῥόζος. (ἰατρ.) εἶδ. σκιῤῥώδους ζωγάδος. » Κονδύλωμά ἐςι δακτυλίου χολίδος ἐπανάςασις μετὰ φλεγμονῆς, « Γαλ.

Κονδύλωσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς κονδύλου (ῥόζου), πρήξιμον σκληρόν.

‡Κόνδυς, υος (ὁ), =Κονδυ.

‡Κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. (ἀργ.) ἀντὶ Πονέω, καταγίνομαι, σπεύδω· (εὐχρης. συνήθ. τὸ σύνθ.) Ἐγκονέω, (ἴσως καὶ τὸ) Διακονέω. »Ἀκόνη.. παρὰ τὸ Κονῶ, τὸ Ἐνεργῶ, « Ἐτυμολ.

‡Κονὴ (ἡ), [καίνω]. ἀραγὴ, φόνος.

‡Κονήτης [κονέω], οῦ ἡ ου (ὁ), =Διάκονος, ὑπηρέτης.

Κονία (ἡ), [κόνις]. χῶμα λεπτότατον, σκόνι (» Κατέπεσεν ἐν κονίησιν, « Ὅμ. [καὶ παλαιοτ.] »Ἄνευ κονίης,« Αξ. »Ἀκονητί· ἄμμος (»Ποταμὸς λάβρος ῥέων κονίην ὑπέρπτε ποδοῖιν,« Ἰλ. Φ.)· ςάκτη. (»Ἔζετ' ἐπ' ἰσχάρῃ ἐν κονίῃσιν πὰρ πυρί,« Ὀδ. Π.)· θολώτατακτη, ἀλυσίδα, (ἄλλ.) Ῥύμμα (»Ἔλουσαν ἡμᾶς ἄνευ κονίης.« Ἀρςφ. »Πανηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι κρατοῦσι κυκηςιτέφρου ψευδονίτρου κονίης καὶ Κιμωλίης γῆς,« αὐτ. (» Κονία στακτὴ [πηλοποιητικὴ ἢ πιλοποιητικὴ, σαπωναρικὴ κτλ.],« Γαλ. Δσκρ.)· ἀσβέστης, χορῆγι ἢ ἀσβεστόνερον (διὰ ἄσπρισμα τοίχων, δηλ.) =Κονίαμα. »Τὰ δὲ (τείχη) οὐκ ἀσφάλτῳ οὐδὲ πλίνθῳ ὑπτῇ δέδμηται, αὐδὲ κονίᾳ (κατὰ διῤῥθ. ἀντὶ Κονεῖ) στιλπνὰ ἑστηκεν, « Ἀριστείδ.

Κονίαμα (τὸ). μίγμα κονίας (ἀσβέστου) διὰ σουβάδισμα, σουβᾶς. » Ὥσπερ ὅταν ἀποπέσῃ τὸ ἐναλειφθὲν τοῦ κονιάματος.« Ἀρςτ. 2) μέρος (τεῖχος) κεκονιαμένον. »Τὰ κονιάματα ἠχεῖ μᾶλλον,« Ἀρςτ. 3) λάκκος ὅπου λειόνεται κονίαμα. » Καταπεσούντος ἔν τινι κονιάματι,« Ἀθ. 4) ἀντὶ Κονίασις· (συνεκδ.) ἐπισκευὴ (καὶ μτφρ. διόρθωσις) ἐκ τοῦ προγείρου (ἐπιπόλαιος), (Ἰταλ.) παλλιατίβα.

Κονίασις [κονέω], εως (ἡ). ἡ διὰ κονίας ἢ κονιάματος ἐπάλειψις, ἀσβέστωμα, σουβάδισμα. » Τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορείου καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν, « Ἐπιγρφ. » Χώματος—,« αὐτ. (ὀθ. 2) =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κώνισις. »Τενὲς δὲ καὶ οὖρον μιγνύουσιν εἰς τὴν κωνίασιν,« Γεωπον.

Κονιατὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀσβεστόνων (ἀλείφων μὲ κονίαν), σουβατζῆς.

Κονιατὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ κονίαν (χορῆγι), ἀσβεστωσμένος, σουβαδισμένος. »Λάκκος—,« Ξεν., [ἐκ τοῦ

Κονιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀλείφω μὲ κονίαν (χορῆγι), ἀσβεςόνω, σουβαδίζω· (μτφρ.) φυκιασόνω. »Τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν,« Δμ. »Φυράσαντες δὲ τῷ ὕδατι τοῦ Ἀλφειοῦ (τὴν τέφραν), κονιῶσιν οὕτω τὸν βωμὸν,« Παυσ. » Κεκονίαται δὲ (τὸ ἱερὸν) τὰ ἐντὸς,« αὐτ. 2) παπαλίζω μὲ κόνιν (σκόνιν), Κονίω. » Οἵ γε καλούμενοι φασιανοὶ, ἐὰν μὴ κονιῶνται (διορθ. κονίωνται), διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν, « Ἀρςτλ. (ὅθεν ἡ σημασ. αὕτη φαίνεται ἀμφίβολος). 3) =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κωνίζω.

‡Κονιβατία ἢ Κονιβασία (ἡ), [κόνις, βαίνω]. περιπάτημα εἰς τὴν σκόνιν (εἰς τὴν ἄμμον) πρὸς σωμασκίαν, (ἄλλ. διορθ. Σχοινοβατία).

Κονιδίτις, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, =Ψύλλιον.

Κονίζω, Μ. ίσω, =Κονίω.

Κονίαμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κονίημα.

Κονίκλος (ὁ), Λατ. cuniculus, εἶδος λαγοῦ, κουνέλι.

Κονίλη (ἡ), [κόνις], εἶδος ὀριγάνου ἢ θρούμπης.

‡Κόνιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόνικλος.

Κονιόπους, οδος (ὁ, ἡ). (κατὰ λεξ.) ὁ ἔχων (περιπατῶν μὲ) σκονισμένους πόδας, (ὁηλ.) χωρικὸς, ἀγροδιαίτος, (Γαλλ.) pied-poudreux, (ὀθ. εἰς τὴν πολιτ. τῶν Ἐπιδαυρίων) ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δημόσης, ἰδιώτης, (παρβλ. Κονιορτός). ‖ (ζουσ.) εἶδος λεπτοῦ ὑποδήματος τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέπαζεν ὅλον τὸν πόδα, (Τουρκ.) τερλίκι ἢ (Γαλλ.) pantoufle. » Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας ἔχων, « Ἀρςφ.

‡Κονιορτόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Κονιόπους, ἰδιώτης.

Κονιορτὸς (ὁ), [κόνις, ὄρνυμι]. σκόνι ἢ στάχτη ὑψωμένη εἰς τὸν ἀέρα, κορνιαχτὸς, (Τουρκ.) τόζι, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) μπουχός. (μτφρ.) ἄνθρωπος ῥυπαρὸς (φιλάργυρος ἢ ἀχρεῖος, (Τουρκ.) μπαλδίρ-τσιπλάκης, σουρτούκης, κιπλιχανὴς κτλ. » Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα, « Δμ. » Χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνεν, « (Ἀνοξανδρίδ. παρ') Ἀθ., (παρβλ. Κονίσαλος).

Κονιορτάω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Σκεπάζω μὲ) κονιορτὸν, σκονίζω, κορνιαχτίζω. » Οἱ νικώμενοι τῶν παλαιστῶν κονιορτοῦνται, « Ἐτυμλγ.

Κονιορτώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος κονιορτὸν, κορνιαχτισμένος. » Ὁ κονιορτώδης σῖτος θάττον αἴρεται, « Θρρ. 2) λεπτὸς (ἢ κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα) ὡς ἂν κονιορτός. « Ἀπομάττεται τὸ ἐπιτερφόμενον αὐτοῖς κονιορτώδες, « Γαλ.

Κόνιος, α, ον, Π. γεμάτος κόνιν. » Κονία χέρσαφ, « Πίνδ. Π. (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός) ὁ σκόνων κονιορτός.

Κονιόω-ῶ, Μ. ώσω, =Κονίω, σκονόνω σκόνιν (κονιορτόν).

Κονίπους, οδος (ὁ, ἡ), =Κονιόπους.

‡Κονίπτω, Μ. (ψω, Π. =Κονίω.

Κόνις [κάω, κένω], εως (ἡ). σκόνι· σποδὸς κορνιαχτὸς, (παρβλ. Κονία), (ζθ. Κόνις ἡ (ὀρθότ.) Κονὶς, ίδος ἡ (ἴσος (ἡ), τὰ αὐγὰ τῶν ψειρῶν (ψύλλων, κορίων κτλ.), (κοιν.) κόνιδα.

Κονισα(σκ)λίος, α, ον, Π. γεμάτος σκόνιν, σκονισμένος, [ἐκ τοῦ

Κονίσαλος καὶ ‡Κονίσασλος (ὁ). σκόνικορνιαχτὸς. 2) ἡ λίμα (πετρέλαιο) τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ εἰς τὸ λουτρὸν, (ἄλλ.) Γλοιός. 3) (ερπ.) ἀγκεῖος, φαυλόβιος, διεφθαρμένος, (κοιν.) βρῶμα, μαγάμα, (παρβλ. Γλοιὸς ἢ Κονιορτός), (ὀθ. ἐπίθ.) ὁ Πρίαπος καὶ ἄλλοι τοιούτου εἴδους θεοὶ (εἰς τὰς Ἀθ.).

‡Κόνισις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώνησις.

Κονιστήριον (τὸ), =Κονίστρα (κυρ. εἰς τὰ γυμνάσια διὰ τοὺς παλαιστάς).

Κονιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ κυλίεται εἰς τὴν σκόνιν (χαρακτηριστικὸν τινων πτηνῶν). » Τῶν ὀρνίθων ὅσοι μὴ πτητικοί, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοί, οἷον ἀλεκτορὶς, πέρδιξ, ἀτταγὴν, φασιανὸς, κορυδαλὸς, « Ἀρςτ.

Κονίστρα (ἡ). μέρος στρωμένον μὲ σκόνιν (χῶμα ψιλὸν ἢ ἄμμον) ὅπου κυλίονται τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταί, (ἄλλ.) Κυλίστρα· (συνεκδ.) παλαίστρα· (κατ' ἔκτ.) τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) le parterre. » Μετὰ δὲ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα, « Σδ., [ἐκ τοῦ

Κονίω, Μ. ίσω (πθ. πρκ. Κεκόνιμαι καὶ Κεκόνισμαι). Παπαλίζω μὲ σκόνιν, σκονίζω, κορνιακαίζω· (ἐν γέν.) κουκκίζω (»Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος,« Θκρ. ἔχων μεταξὺ σκορπισμένα [ῥηγτὰ καὶ ἄνθη ἑλιχρύσου). (μσ.) τρίβομαι, (παπαλίζομαι) μὲ ἢ κυλίομαι εἰς τὴν κόνιν (καθὼς τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταί)· (συνεκδ.) ἑτοιμάζομαι νὰ παλαίσω (νὰ φιλονεικήσω κτλ. ἢ ἁπλ. νὰ κάμω τι), (κοιν.) ἀνασκουμπώνομαι. 2) κάμνω (σηκόνω) σκόνιν· (συνεκδ.) τρίχω, κάμνω γλίγωρα, σπεύδω. »Χωρεῖ, κονίει,« Αἰσχλ. »Κόνισαι λαβὼν λέκιθον,« Ἀρςφ., (παρβλ. Ἐγκονέω).

Κονιώδης, εος (ὁ, ἡ). κονία ὄμοιος. »Οὖρα κονιῶδεα, « Ἱππκρ.

‡Κόνναρον (τὸ). ἀγριοζίντζυφον, (ὡς καρπὸς τοῦ

Κόνναρος (ὁ), [κόννος]. εἶδος δένδρου ἀκανθώδους (παλεύρου), ἀγριοτζιντζυφηά, (παρβλ. Κήλαστρος).

Κοννίω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. (σποντ.) = Κοίω, νοέω, γνωρίζω, ἐννοῶ, ἠξιόω.

Κόννος ἢ Κόνος (ὁ), [κῶνος]. εἶδος ἐνωτίου, σκουλαρῆκι. » Ἐδωρεῖτο δὲ.. τοῖς μὲν παισὶ κόννους καὶ ψέλλια, « (Πλθ. παρὰ) Σδ., (ὅπου ἴσως διορθωτ. Κώνους).

2) τοῦφα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς (Τουρκ. πορτσὲς) ἢ τῶν γενείων. ‖ (εἰς τὴν παροιμ.) » Κόννου ψῆφος, « εἶνε κύριον ὄνομα (τοῦ ἀπ. ὑποκορ. εἶνε τὸ Κόννιχος).

Κόνταξ, ακος (ὁ). (κυρ.) ὑποκορ. Κοντὸς, (ὀθ. ὡς) εἶδ. παιδιᾶς, =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λισμός. (μτγμ.) » Κόνταια παίζειν, « Ἐπγρ., = Συνουσιάζειν.
Κοντάριον (τὸ), (νλγ.) ὑποκορ. τοῦ Κοντός, κονταράκι.
Κονταβολέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ῥίπτω (Τινάζω ἢ Κτυπῶ μὲ) τὸ κοντάρι, (Τουρκοκρβ.) παίζω τζιρίτι, [βάλλω ᾧ
Κοντὸς (ὁ). [καίνω, κεντῶ]. ξύλον μακρὸν, κοντάρι (κυρ., ἐκεῖ' ὅπου μεταχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα ὡς ἀν) κωπὶ ἢ καμάκι, (κοιν.) κάντζα (ὅταν ἔχῃ καὶ σίδηρον γυριστὸν ἢ σουβλερὸν εἰς τὴν ἄκραν), (ἴδε Κοντόω)· εἶδ. κοντοῦ δόρατος (κυρ. διὰ τὸ κυνῆγι, τὸ ὁπ. ἐρίπτετο καὶ μακρόθεν, καθὼς τώρα τὸ Τουρκ.) τζιρίτι. (ὄθεν
Κοντοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν, ἁρματωμένον μὲ) κοντάρι, δορυφόρος.
Κοντόω-ῶ, Μ. ὡσω. Τρυπῶ μὲ τὸν κοντὸν (μὲ τὸ καμάκι), Ψαρεύω.
Κόντωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., Ψάρεμα μὲ τὸ καμάκι.
Κοντωτὸς, ἡ, όν. (κυρ. πλεῖον) Ἁρματωμένον (Ἐφωδιασμένον) μὲ κοντοὺς ἀντὶ κωπῶν.
Κόνυζα [κόνις, παρβλ. κόρυζα], ης (ἡ), εἶδ. ἢ γένος φυτοῦ (μὲ βαρεῖαν μυρῶδιὰν), (κοιν.) κορυζόχορτον ἢ ἀγριοθρύμπη ἢ ψωλοβύτανον, (καὶ εἰς τὴν Ἀττ.) ἀκόνυζον, (παρβλ. Ψύλλιον).
Κονυζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν ἢ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῆς κονύζης.
Κανυζίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἐν εἶδος κονύζης.
Κοπάζω [κόπτω], Μ. άσω, Ἰων. κουράζομαι, ἀποκάμνω· (ὅθ. κυρ. ἐπὶ ἀνέμου) παύω, (κοιν.) πέφτω, (ἐν γέν.) μετριάζω. » Κοπάσαντος τοῦ καύματος, « Λογγ. » Καὶ ἐδόκει κοπάσαι (ὁ νοσῶν) ὀλίγον χρόνον, « Ἱππκρ., ἡσυχάσαι.
†Κόπαιον (τὸ). κομμάτι, τέμαχος.
Κοπανίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ μὲ τὸν κόπανον, στουμπίζω.
Κοπανιστὴρ (ὁ). ὁ κοπανίζων, (ὄθεν:
Κοπανιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. κοπανίζομεν, κόπανος.
†Κοπανιζὸς, ἡ, όν, (νλγ.). Κοπανισμένος ἢ Ὑποκείμενος εἰς κοπάνισμα.
Κόπανον (τὸ), [κόπτω], = Κοπανιστήριον, κόπανος. 2) Π. = Κοπὶς, μάχαιρα, κόφτης.
Κοπάριον (τὸ). χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (μαχαιρίδιον).
Κοπὰς, άδος (ἡ). (συκῆ, ἐλαία κτλ.) κλαδεμμένη, κοντοκομμένη.
Κοπῆναι, πθ. ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κόπτω.
Κοπετὸς (ὁ), [κόπτω]. κτύπημα τοῦ στήθους ἀπὸ ὑπερβολὴν λύπης, θρῆνος, κλαυθμὸς, μυρολόγι.
Κοπεὺς, έως (ὁ), ἐργαλ. λιθοξοϊκὸν, (ἄλλ.) Ἐγκοπεὺς ἢ Σμίλη.
Κοπὴ (ἡ). τὸ κόπτειν, τομὴ, κόψιμον· κόπανισμα ἢ κτύπημα· (συνκδχ.) σφαγὴ, φόνος. 2) (μτγμ.) μέρος δύσβατον, χαράδρα ἢ ἀνήφορος, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκοπή). 3) = Κόμμα, τμῆμα, κομμάτι.
†Κοπηθρον (τὸ), εἶδος ἀγριολαχάνου.
Κοπηρὸς, ὰ, όν, = Κοπιαρὸς, κοπιαστικός.
†Κοπὶα (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κόπος, ἡ 2) κατάπαυσις.
Κοπιάζω, Μ. άσω, = Κοπιάω.
Κοπιαρὸς, ὰ, όν. Κοπιαστικὸς, [ἐκ τοῦ
Κοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Ὑποφέρω ἢ Αἰσθάνομαι κόπον, κοπιάζω· κουράζομαι, ἀποκάμνω. »Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· οὕτω πλουτήσετε πάντες, « Ἀρχ. 2) (μτθτ.) = Κόπτω, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἐνοχλῶ. » Κἂν καταδάρθωμεν, παίζουσι καὶ κοπιῶσαι, « Ἀρχ. (ἐλῶ ἀναφέρουσι πινὲς καὶ τὸ :) » Τί κοπιᾶτε, ὑπό τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι; « Πλ. (ἀλλὰ φυσικώτερον ἀνάγεται εἰς τὴν 1: σημασ. 3) (ς) Π. = Κοπάζω, παύω.
Κοπιδερμία (ἡ), (Βυζ.) περιτομὴ, (συνκδχ.) δουλαγωγία, (ἐν γέν.) προσηλυτισμός.
Κοπίζω [κόπις], Μ. ἰσω. Ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων ἢ κομπασμῶν. 2) (Λακων.) κάμνω συμπόσιον, φιλεύω ξένους, εὐωχοῦμαι, [ἐκ τοῦ
Κοπὶς [κόπτω], (ίδος (ἡ), (ἐπίθετ.) ἡ κόπτουσα, κοπτερή. » Μάχαιρα —, « Εὐρ. ||. (συνήθ. ἑλλ. ὡς οὐσ.) μαχαίρι τοῦ μαγειριοῦ, κύφτης, (Τουρκ.) σατῆρι· (ὅθ.) εἶδ. σπάθας Περσ., γιαταγάνι. 2) (Λακων.) συμπόσιον, εὐωχία (κυρ. μὲ σφακτόν). » Θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπισιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον. « Ἀθ.
Κοπὶς, ίδος (ὁ). σοφιστὴς, ψλαζὼν, ἀπατεὼν, τσαρλατάνος, (ὄθεν τὸ) Δημοκόπος, ||. (οὐσ.) τὸ κέντρον (πλῆκτρον) τοῦ πέτεινοῦ κλπ.
Κοπιώδης, εως (ὁ, ἡ), = Κοπώδης.
Κόπος (ὁ), [κόπτω]. ἀποκαμωμὸς, κούρασις. » Ὁ πόνος τοῦ κόπου αἴτιος, « Πλν. »Βαρύτητες καὶ κόποι αὐτόματοι νοῦσον φράξασιν. « Ἱππκρ. 2) (συνκδχ.) ἔργον ἐπίπονον, δυσκολία. » Τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον, « Ἀρχ. 3) Π. = Κοπετὸς, κτύπημα (τοῦ στήθους).
Κοπόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κουράζω (ᾧ πθ.) Κουράζομαι.
Κόππα (τὸ), ἄκλ. τὸ στοιχ. Κόππα, Κ. (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ὡμοίαζε τὸ Λατ. Q), (ὅθ. συνήθ.) τὸ ἀριθμ. σημεῖον ϟ (90), (ὄθεν:
Κοππατίας, ου (ὁ) καὶ
Κοππατοφόρος (ὁ, ἡ). Ἵππος φέρων (ἐγκεχαραγμένος) τὸ στοιχεῖον Κόππα.
Κοπραγωγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κουβαλῶ κοπριὰν, [ἐκ τοῦ
Κοπραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν, μεταφέρων) κοπριὰν, ἢ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν αὐτῆς.
Κόπρανον (τὸ). κόπρος ἀνθρώπου, περίττωμα τῆς κοιλίας.
Κόπρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κόπρον ἢ ἄξιος διὰ τὰ κόπρια (διὰ τὰ σκυπίδια), βρωμερὸς, σιχαμερὸς· ἀχρεῖος, (κοιν.) σκατάνθρωπος.
Κοπρεύω, Μ. εύσω, = Κοπρίζω.
;Κοπρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Κοπρεύω.
Κοπρία (ἡ). σωρὸς κόπρι ἢ κοπρίων, (κοιν.) κοπριά.
Κοπρίας, ου (ὁ). αἰσχρὸς γελωτοποιὸς, μασκαρᾶς, (παρβλ. Κόπρειος).
Κοπρίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω κόπρον (κοπριὰν) πρὸς ὠφέλειαν τῆς γῆς.
Κοπριήμετος (ὁ, ἡ). [κόπρος, ἐμέω]. ὁ ἐξερνῶν κόπρον (τὴν κόπρον του).
;Κόπρινος, η, ον, καὶ
Κόπριος, α, ον = Κόπρειος. ||. » Κόπριον (τὸ), « κόπρος· σκυπίδι.
Κόπρισις, εως (ἡ) καὶ
Κοπρισμὸς (ὁ), τὸ εὐσ. τοῦ Κοπρίζω, κόπρισμα.
Κοπριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ κοπριάν, λερωμένος.
Κοπριών, ῶνος (ὁ). κοπροκάνθαρος. » Σκώληξ —, « Ἱππκρ., σκωλῆκι τῆς κοπριᾶς.
Κοπροβολεῖον καὶ
Κοπροβοχεῖον καὶ
Κοπροθέσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ῥίπτουν (ἐπισωρεύουν) τὴν κοπριάν, κουμουλιὰ, κοπριά.
Κοπρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζώνω) κοπριάν, εἶμαι =
Κοπρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάγων κοπριὰν ἢ τὰ κόπρια· σκυπιδᾶς. ||. (μτφορ.) = Κοπρίας ἢ Κόπρειος.
Κόπρος (ἡ), [κόπτω]. περίττωμα τῆς κοιλίας· κοπριά· κόπριον, σκυπίδι (κυρ. καὶ μτφορ.), σκόνη, χώματα (» Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, « Ἰλ. Χ. » Ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἐὴν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοιν τοῖο γέροντος, « Ἰλ. Ω.), (συνκδχ.) σωρὸς κοπριᾶς ἢ κοπρίων (» Κύων κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, « Ὀδ. Ρ., καθὼς τώρα τὰ κοπρόσκυλα). (Π.) ἐπαυλις, σταῦλος. » Βοῦς ἀγελαίας ἐλθούσας ἐς κόπρον (κατ' ἄλλ. κοπρὸν), ἐπὴν βατάνης κορέσωνται, « Ὀθ. Κ.
Κοπρόστομος (ὁ, ἡ). βρωμόστομος, αἰσχρολόγος, ἀχρειόστομος.
Κοπρόσωρα (τὰ). σκουπίδια, κόπρια.
Κοπροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κόπρον ὡς =
Κοπροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κόπρον.
Κοπροφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοπραγωγέω, (μτθτ.) ῥίπτω κατὰ τινος κόπρον ἢ κόπρια, ἢ· τὸν ῥίπτω ἔξω ὡς κόπριον, [ἐκ τοῦ
Κοπροφόρος (ὁ, ἡ), = Κοπραγωγός. » Κύφινος —, « Αξ.
Κοπρόφυρτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ κόπρον ἢ κόπρια, βρωμερός.
Κοπρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κοπρίζω. 2) μολύνω μὲ κόπρον, λερόνω.
Κοπρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοπριώδης, κόπρῳ ὅμοιος· δυσώδης, βρωμισμένος.
Κοπρὼν, ῶνος (ὁ). κοπροδοχεῖον· ἀπόπατος, ἀναγκαῖον. » Ἀποπατεῖν δ' ἐν κοπρῶνι καθήμενον ἢ ἐπὶ λασάνου, « Ἀρτεμδ. »Εἰς κοπρῶνα θυμεῖν, « Παροιμ.
Κοπρώνης [κόπρος, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν τὴν κόπρον (τὴν ἐκφόρησιν τῶν ἀκαθαρσιῶν) τῆς πόλεως.
Κόπρωσις [κοπρόω], εως (ἡ), = Κοπρισμός.
Κοπτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοπτόν.
Κοπτὴ (ἡ), θλ. καὶ
Κοπτὸν (τὸ), οὐδ. τοῦ
Κοπτὸς, ἡ, όν. Κομμένος, κοπανισμένος ἢ λιανισμένος. (κοιν.) κοφτὸς. ||. (οὐσ. θηλ. ἢ οὐδ.) εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ διά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορα μίγματα συγκεκομμένα (κοπανισμένα μαζῇ), (καθὼς τὸ Γαλλ.) massepain, (ὁ Τουρκ.) μπακλαβᾶς, (ἴσ. κατὰ παραφθορ. καὶ ὁ) κιοφτὲς, (καὶ τὸ κοιν. ὑποκορ.) κοφτοῦρι (εἶδος μουστόπητας). » Κοπτῆς πλάκες ϗ μελιχρὰ σήσαμα, « Ἐπγρ. » Κοπτὴν ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων, « Ἀέτ. 2) εἶδ. πράσσου, (παρβλ.) Καρτὸς, [ἐκ τοῦ

Κόπτω, Μ. κόψω (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Κεκοπώς). Κτυπῶ, πλήττω. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) περαίνω. (ἐνίοτε) κοπανίζω. » Κόπτειν τὴν θύραν, « Ἀρςφ. » Ἵππων ἐπεβήσατο, κόπτε δὲ τόξῳ, « Ἰλ. Κ. » Ὅς τις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ, δώματος ἐκπέμψῃσιν, « Ὀδ. Σ. » Οἱ δέ τ' ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, « Ὀδ. Θ. (καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) » Κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς, « Ἀρςφ., (ὅθεν ||. μσ.) κτυπῶ τὸ στῆθός (τὸ κεφάλι) μου εἰς σημεῖον πένθους, κτυπηοῦμαι, δέρνομαι, (συνκδχ.) μυρολογῶ. » Ὤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν, « Ἰλ. Χ. (καὶ μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Μηκέτι κόπτου τὸ παιδίον, « Ἐπγρ. » Καὶ ἐκόψαντο αὐτὸν κοπετὸν μέγαν, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Παταγεῖ δὲ θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ χαλάζαις, « Θκρ. 2) (συνκδχ.) = Τέμνω, (κοιν.) κόφτω· σφάζω· κομματιάζω, συντρίβω, κοπανίζω. τρυπῶ, (μτνμ.) τρώγω, (καθὼς οἱ σκώληκες τὰ γεννήματα κλπ.). » Κεφαλὴν δ' ἀπὸ δειρῆς κόψεν, « Ἰλ. Ν. » Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα χαλκῷ τάμνον, χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, « Ὀδ. Χ. » Κόπτειν τὰ δένδρα, « Ξεν., = Δενδροτομεῖν. (καὶ συνκδχ.) » Κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τοῦ στρατεύματος ἐν τῇ πολεμίᾳ ὄντος, καὶ κοπτομένης τῆς χώρας, « αὐτ. » Κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους, « αὐτ., (κυρ.) κτυπῶντες αὐτοὺς μὲ ῥόπαλα εἰς τὴν κεφαλὴν, (Γαλλ.) assomer. » Ὅπως τὸ δεόμενον κόψουσι καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητὸς, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τὸν ὕπνον ἁ φροντὶς κόπτοισα, « Θκρ., διακόπτουσα. (καὶ ἐπὶ νομισμ.) » Κόπτειν νόμισμα, « Ἀρςτ. » Δεσμοὺς κόπτειν, « Ὀδ. Θ., σφυρηλατεῖν, χαλκεύειν. (καὶ μσ.) » Κοψάμενοι νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Χαλκίοις κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, « Ἀρςφ. » Γράμμα κέκοπται, « Ἐπγρ., ἐχαράχθη ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ. » Αἱ νῆες κόπτονται, « Αξ. » Ὁ σῖτος κόπτεται, « Θφρ. » Ὄσπρια κεκομμένα, « Αξ, σκυληκοφαγωμένα. (καὶ μτνμ. μὲ γεν.). » Φρενῶν κεκομμένος, « Αἰσχλ., (κοιν.) ἔξω φρενῶν. 3) (συνκδχ.) κατακουράζω· (μτφορ.) στενοχωρῶ, πονοκεφαλῶ. » Ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει, « Ξεν. » Κόπτων αὐτὸν ἐρωτήμασιν ἀκαίροις, « Πλ.

Κοπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν κόπον (κούρασιν), κοπιαστικός, (μτνμ.) ὀχληρὸς, βαρετός. » Ὕδωρ βαρὺ καὶ κοπῶδες, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. » Αἴσθησις —, « Γαλ., ἀποκαμωμός. » Ἕφερον δ' ἄν σοι παραδείγματα τῶν εἰρημένων, εἰμὴ κοπώδης ἔμελλον φανήσεσθαι, « Δ. Ἀλ.

Κόπωσις [κοπόω], εως (ἡ). κούρασμα, κούρασις.

Κόρα (ἁ), Δ. ἀντὶ Κόρη.

Κοράκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ (μαῦρος 'σὰν τὸν) κόρακα.

†Κορακεύομαι, Μ. εύσομαι, = Κοράττω.

Κορακεὺς, έως (ὁ), = Κορακῖνος.

Κορακίας, ου (ὁ), = Κορακώδης. ||. (οὐσ.) εἶδος κολοιοῦ.

;Κορακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοράκιον.

Κορακινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κορακῖνος (ὁ), εἶδος (μελανόχρου) ἰχθύος, (κοιν.) 'μαυρόψαρον. 2) = Κοράκιον (;).

Κοράκινος, η, ον, = Κοράκειος.

Κοράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόραξ, κορακόπουλον. 2) (μτνμ.) εἶδ. φυτοῦ, κορακοβότανον (;).

Κορακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κόραξ.

Κορακιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (ἰδίως δὲ, Κατὰ τὸν τρόπον τῆς φωνῆς) τῶν κοράκων, (κοιν.) κορακιστικά. » Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία, « Χρσ.

Κορακόπους, οδος (ὁ), = Κορωνόπους.

Κορακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόρακα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος.

Κορακόφωνος (ὁ, ἡ). κορακώδης τὴν φωνὴν, κράκτης, φλύαρος.

Κορακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κορακοειδής.

Κοραλλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Εἶμαι κόκκινος ὡς) τὸ-

Κοράλλιον (τὸ), [κόρης]. τὸ κόκκινον κοράλλι, (Τουρκ.) μερτζάνι. 2) (ἐν γεν. καὶ ἐτυμολογικώτερον) = Κόσμημα (κόρης), κορδέλλα. » Γέλγια . . κουράλια, « Ἡσύχ., (ὅθεν τὰ κοιν.) κουρέλια, (Γαλλ.) chiffons.

Κοραλλιοπλάστης, (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) ἀγαλμάτια ἀπὸ κοράλλιον.

Κόραξ [κράζω, κρώζω], ακος (ὁ). εἶδος πτηνοῦ, κόρακας. » Ἄπαγε (» Βάλλ') ἐς κόρακας! « Ἀρςφ., (εἶδ. κατάρ.) ἅμε 'ς τ' ἀνάθεμα! δὲν 'πᾷς 'ς τὸν διάβολον; κτλ. » Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι ϗ φθόρῳ, « Θγν., (κοιν.) ὀργὴ θεοῦ! » Κόραξ (ὁ θαλάσσιος), « Ἀρςτ., εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου, (Γαλλ.) cormoran. 2) (μτνμ. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώμ.) εἶδος ἰχθ., (ἴσ.) = Κορακῖνος. 3) (ὡς ἀπὸ τοῦ σχήμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὸ ῥάμφος τοῦ κόρακος, (Τουρκ.) τσεγκέλι, (ἰδιαιτ. 4) τὸ ῥόπτρον (τοκμάκι) τῆς θύρας, (παρβλ. Κορώνη). 5) εἶδ. μηχαν. πολεμικῆς (παρβλ. Θκ. Β'. 76). 6) εἶδος τιμωρητικοῦ κλοιοῦ (ἀλυσίδας, μπουκαγιᾶ). » Κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος, « Ακ., (παρβλ. Εὐφων).

Κοραξὸς, ἡ, ὸν, = Κοράκειος, μαῦρος 'σὰν τὸν κόρακα. ||. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἴσ.) = Κόραξ (2).

Κορασίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κοράσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρη, κορητσάκι. 2) (μτνμ.) κουκλίτσα.

Κορασιώδης, εος (ὁ, ἡ). ἴδιος κορασίων, παιδαριώδης.

†Κοράττω, Μ. άξω. Ἀπαιτῶ (Παρακαλῶ) ἐπιμόνως (κατὰ λέξ. ὡς ἂν διακονιάρης κτυπῶν τὸν κόρακα τῆς θύρας).

Κορδακίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὸν κόρδακα.

Κορδακικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόρδακα. » Ῥυθμὸς —, « Ἀρςτ.

Κορδάκισμα (τὸ). τὸ ἄσεμνον λύγισμα εἰς τὸν χορὸν Κόρδακα.

Κορδακισμὸς (ὁ). τὸ κορδακίζειν.

Κόρδαξ [χορδὴ, παρβλ. Λορδὸς], ακος (ὁ) εἶδ. κωμικοῦ (μὲ ἄσεμνα κινήματα) χοροῦ. » Κόρδακα, ὄν φασιν ἰδιωτικῶς Κάρυδαν (γρφ. Καρυδᾶν), « Σχλ. Ακ. (τὸν κόρδακα ὀρχουμένους παριστάνουσι τὰ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Caylus εἰκόνια, Τόμ. 4, σελ. 31; ϗ Τόμ. 3, σελ. 277, καὶ τὰ ἔκτυπα τῆς μαρμαρίνης λεκάνης τοῦ Πιοκλεμαντ. Μουσείου τοῦ Visconti, Τόμ. 4, σελ. 58).

†Κορδινάομαι-ῶμαι [κόρυς = κάρη, δινέω], Μ. ήσομαι, = Καρηβαρέω, (κατὰ λέξ.) γυρνᾷ τὸ κεφάλι μου, (ὀπμ.) τεντόνομαι καὶ χασμουρηοῦμαι, (εὔχρ. κυρμόνον τὸ) Σκορδινάομαι. (ὅθ.

†Κορδίνημα (τὸ), = Σκορδίνημα.

;Κορδυβαλλώδης [κορδύλη, βάλλω], εος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. κτυπημένος μὲ τὴν κορδύλην. » Ἔδαφος —, « Ακ., τὸ ςρωτὸν, (Γαλλ.) pavé.

Κορδύλη (ἡ), [κόρυς, κόρυδος]. ῥόπαλον (κεφαλωτὸν), τοκμάκι, τοπούζι· ὁ κόπανος μὲ τὸν ὀπ. κτυποῦν ϗ στρόνουν τοὺς δρόμους. 2) πρήξιμον. 3) εἶδος κεφαλοδέσμου (σερβέτα, σαρίκι) τῶν Κυπρ., (ὅθεν κατὰ παραφθορ. ἡ) κορδέλα. 4) εἶδ. μικρῆς παλαμύδας, (εἰς τὸν Βόσπορ.) κατσηβέλα (ἴσως καὶ τοῦ Πτωχοπροδρ. ἡ) τζερδέλα, (παρβλ. Θυννίς).

Κορδυλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κορδύλη (4) καὶ

Κορδύλος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., σαυρεῖδι μεγάλον. 2) εἶδος σαύρας (γουστέρας) ἀμφιβίου, (Ἀρςτ.).

Κορεία (ἡ), [κορέω]. σκούπισμα, πάςρεμμα. 2) [κορέννυμι]. πλησμονὴ, χορτασμός. 3) ἡ κατάστασις τῆς κόρης, παρθενία, (κυρ. θηλ. τοῦ

Κόρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κόρην, παρθενικὸς, (ὅθεν ||. οὐσ.) Κορεῖα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης (τῆς Περσεφ.).

Κορέννυμι [κόρος]. Μ. κορέσω καὶ Π. κορέω (πθ. πρκ. Κεκόρεσμαι καὶ Π. Κεκόρημαι, ἀόρ. Ἐκορέσθην). (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Κορταίνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἀπό. » Ἤ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς σάρκεσσιν, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) » Οἴνοιο κορεσσάμενος ϗ ἐδωδῆς, « Ἰλ. Τ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμὸν, « Ὀδ. Υ.

Κόρεσκον, Π. παρτ. τοῦ Κορέννυμι.

Κορεστὸς [κορέννυμι], ἡ, όν. Τὸν ὀπ. δύναται νὰ χορτάσῃ τις.

Κορεστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Χορταστικός.

Κόρευμα (τὸ), Π. = Κορεία, παρθενία.

Κορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ ὡς παρθένος, παρθενεύομαι. » Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσῃ καλῶς; « Εὐρ., (τὸ ὀπ. ὅμως ἄλλοι ἀνάγουσιν εἰς τὸ-

†Κορεύω, Μ. εύσω. = Διακορεύω.

Κορέω-ῶ [κόρος], Μ. ήσω. Σαρόνω, σκυπίζω, ξεῤῥαχνίζω, (ἐν γέν.) παστρεύω, καθαρίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρσιας

Κόρη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Κόρος = Κοῦρος· κορήτσι· παρθένος· (μὲ γεν. κυρ. ὀνόμ.) θυγάτηρ, (κατ' ἐξοχ.) ἡ Περσεφόνη. 2) (μτνμ.) κοῦκλα. » Ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισί, « Δ. Χρσ. 3) τὸ καταμεσῆς τοῦ ᾐματιοῦ (διὰ τὴν ἐγκηματιζομένην ἐν αὐτῷ μικρὰν εἰκόνα). 4) τὸ μακρὺ μανίκι τοῦ Περσ. φορέματος (καθὼς τώρα τῆς τατάρικας). 5) εἶδος νομίσματος (φέροντας ἐντετυπωμένην τὴν Ἀθηνᾶν, ὅθεν ἐλέγετο ϗ) Παλλὰς, (ἴδε Πλδ. Θ', οδ').

Κόρηθρον (τὸ), [κορέω], = Σάρωθρον, σκοῦπα.

Κόρημα (τὸ), [κορέω]. σαρίδι, σκουπίδι. » Ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζομαι χαμαί, « (Ἀρςφ. παρὰ) Πλδ. 2) = Κόρηθρον, σκοῦπα. » Τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει, « (Εὔπολ. παρὰ) Πλδ.

Κορημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρημα, σκουπίτσα.

Κορθύλη (ἡ), = Κόρθυς.

Κορθύλος (ὁ), [κόρυς-υθος], εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (κορυδαλοῦ), (ἄλλ.) Βασιλίσκος, (Γαλλ.) roitelet.

Κορθύνω, Μ. υνῶ, Π. ὑψόνω, κορυφόνω, ἐπισωρεύω, [ἐκ τοῦ

Κόρθυς [κόρυς], υος (ἡ), Π. σωρὸς, θημονιά. » Ἐς βορέην ἄνεμον τὰς κόρθυος ἃ τομὰ ὔμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω, « Θκρ.

Κορθύω, Μ. ύσω, Π. = Κορθύνω.

Κόρι (τὸ), πρωτοτ. τοῦ Κόριον, = τῷ-

Κορίαννον καὶ Κορίανον (τὸ), [κόριον ἢ κόρις, διότι ὁ σπόρος του χλωρὸς βρωμᾷ 'σὰν κόρυζα], εἶδος φυτοῦ καὶ ὁ ἀρωματικὸς αὐτοῦ σπόρος, (κοιν.) κόλιανδρον.

Κορίδιον (τὸ), = Κοράσιον.

Κορίζομαι [κόριον], Μ. ίσομαι. Χαϊδεύω (καθὼς χαϊδεύει τις μικρὸν παιδὶ), (παρβλ.) Κουρίζομαι, (εὐχρηστότ. τὸ) Ὑποκορίζομαι.

Κορικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κόρην, κορητσίστικος, τρυφερὸς, δελικάτος.

Κορινθιάζω, Μ. άσω. Ζῶ (τρυφηλῶς καὶ ἀσελγῶς) καθὼς οἱ Κορίνθιοι.

Κορινθιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ Κορινθιακὸν χαλκὸν ἢ κατὰ τὸν Κορινθιακὸν τρόπον.

;Κοριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ-

Κόριον (τὸ), = Κοράσιον· (μτνμ.) κουκλίτσα. 2) = Κορίαννον. 3) Κόρια (τὰ), = Κόρεια, (ἴδε Κόρειος).

Κόρις [κόρος], εως καὶ (σπν.) ιδος (ὁ καὶ σπν. ἡ), τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ κορειὸς ἢ κόρυζα, (Τουρκ.) σανιδόψειρα. 2) εἶδ. φυτοῦ, ἴδε Ὑπερικον. 3) εἶδ. ἰχθ., ἴδε Ἔσχαρος.

Κορίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κόρη, κορητσάκι.

Κορίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κορίσκη.

Κορίσκω, Ἰων. ἀντὶ Κορέννυμι.

Κοριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοριοειδής.

Κόρκορος (ὁ), εἶδ. εὐτελεστάτου ἀγριολαχάνου (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς ἀναγαλλίδος), πικραλίδα(;). » Παροιμιαζόμενός ἐςι διὰ πικρότητα κόρκορος, ἔχων τὸ φύλλον ὠκιμῶδες, « Θφρ. (» μεμυκὸς ϗ κεκλεισμένον, « κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Νικάνδρου, ὅς τις διὰ τοῦτο τὸν ὀνομάζει) » Κόρχορον ἠμυόεντα. « 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἀπατηθέντα ὑπὸ τοῦ Λυκόφρ.) εἶδ. ἰχθυδίου, (ἀλλὰ τοῦτο, κατὰ τὸν Ἐρατοσθ. εἶνε σφάλμα τοῦ Ποιητοῦ).

†Κορκορυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βορβορύζω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Διακορκορυγέω), [ἐκ τοῦ

Κορκορυγὴ (ἡ) καὶ

Κορκορυγμὸς (ὁ), = Βορβορυγμὸς, γουργουρητὸν, (ἐν γέν.) θόρυβος. » Κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ, « Αἰσχλ.

Κόρμα (τὸ), ἄκλ., = Κοῦρμι.

Κορμάζω, Μ. άσω. Κόπτω τι-

Κορμηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κορμοῦ, ὡς ἂν κούτσουρον.

Κορμὸς (ὁ), [κείρω]. στέλεχος δένδρου· κούτσουρον.

Κορνοπίων, ωνος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλ. (ὡς ἀποδιώξαντος τὰς ἀκρίδας), [ἐκ τοῦ

Κόρνοψ (νωψ), οπος (ὁ), = Πάρνοψ, ἀκρὶς, ἢ εἶδος ἀκρίδος.

†Κόροιφος (ὁ), [κόρη, οἰφάω]. παρθενοφθόρος.

†Κοροκόσμιον (τὸ), (νλγ.). στελίδι ἢ παιγνίδι κόρης, κορδέλλα κτλ., ἢ κούκλα-

;Κοροκότας, ου ἢ α (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κροκότας.

Κοροπλαθικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοροπλάθον. ||. » Κοροπλαθικὴ (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ κοροπλάθου.

Κοροπλάθος (ὁ, ἡ), [κόρη, πλάσσω]. ὁ κατασκευάζων (ἀπὸ κηρὶ, γύψον κτλ.) κούκλας.

Κοροπλάστης, ου (ὁ), = Κοροπλάθος.

Κορος (ὁ), [;]. πλησμονὴ, χορτασμός· (συνκδχ.) ἀηδία. » Πάντων κόρος ἐςὶν, « Ἰλ. Ν. » Κόρος ὕβριν τίκτει, « Θγν. (ϗ προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Εἰς κόρον (» Ἀχρι κόρου), « Αξ., = Κατακόρως.

Κόρος (ὁ), [κείρω]. βλαστός· κλωνάρι. (ὅθ. μτνμ.) = Κοῦρος, παιδὶ, (κοιν.) ἀγόρι, παλληκάρι.

Κόρος (ὁ), [Ἑβρ.]. εἶδ. μέτρου (χωρ. 41 μεδίμν. ἢ 6 μεδίμν. Ἀττ. ἢ 30 μοδ.).

Κόῤῥη καὶ Ἀττ. Κόρση (ἡ), [κείρω], Π. ἡ κεφαλὴ· (σπν.) τὰ μαλλιά. (συνήθ.) ὁ κρόταφος, τὰ μηλίγγια· τὰ μάγουλα. » Ἐπὶ (» Κατὰ) κόρης παίειν, « Αξ., κτυπᾷν μπάτσους ἢ κατακεφαλιαίς.

;Κορσεῖον ἢ Κόρσεον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κόρσιον.

Κόρση (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κόῤῥη.

Κορσήεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ κόρσην (κεφαλὴν ἢ κόμην), χαιτήεις.

Κόρσης [κείρω], ου (ὁ). ἐξουρισμένος, κουρεμμένος.

Κορσιόεις, εσσα, εν, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορσίεις.

Κόρσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρση, κεφάλιον, κρόταφος. 2) (μτνμ.) = Κιβώριον, ἡ ῥίζα τοῦ ἐνύδρου λωτοῦ καὶ εἶδ. νομίσμ. παρ' Αἰγυπτίοις.

Κορσίππιον (τὸ), = Κόρσιον (2).

Κορσόω-ῶ [κόρση], Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Κείρω, κουρεύω.

Κορσωτεὺς, έως καὶ

Κορσωτὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κουρεὺς, μπαρμπέρης.

Κορσωτήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κουρεῖον, μπαρμπερειόν.

†Κορσωτὸς, ἡ, ὸν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κροσσωτός.

Κορυβαντεῖον (τὸ), = Κορυβάντιον.

Κορυβάντειος (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικός.

Κορυβαντιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κορυβαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι (Ἐνθουσιῶ ὡσὰν) τοὺς Κορύβαντας.

Κορυβαντίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια (ἢ Τελῶ τινα εἰς τὰ μυστήρια ἢ, Καθαρίζω [ἰατρεύω] τινὰ διὰ τῶν τελετῶν) τῶν Κορυβάντων. » Ὁ δ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιρε· . . μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ', αὐτῷ τυμπάνῳ ᾄξας, ἐδίκαζεν, « Ἀρςφ.

Κορυβαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κορύβαντας, ἴδιος Κορυβάντων.

Κορυβάντιον (τὸ). ναὸς ἢ κεφαλόδεμα τῶν Κορυβάντων. (εἰς τὴν πρώτην σημασ. ἴσως διορθωτέον Κορυβαντεῖον).

Κορυβαντὶς ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κορύβας.

Κορυβαντισμὸς (ὁ). τὸ κορυβαντίζειν, μύησις εἰς τὰ μυςήρια ἢ ἁγιασμὸς διὰ τῶν τελετῶν τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιώδης ἢ Κορυβαντώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικὸς ἢ Κορυβαντιῶν.

Κορύβας [κόρυς, κορυφή], αντος (ὁ). ἱερεὺς τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης εἰς τὴν Φρυγίαν (ἴδε Στράβ. Γ'. 16), (ὅθ. ἐν γέν.) ἐνθουσιῶν, μανιώδης· (ἐνίοτε ἀντὶ) ἐνθουσιασμός. » Τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, « Λκ.

Κορυδαλὴ καὶ

Κορυδαλὶς (λλὶς), ίδος (ἡ) καὶ

Κορυδαλὸς (λλὸς;), (ὁ) = Κόρυδος.

†Κορύδηλις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κορβυλὶς (ὑψάρ.). » Ἢ μύας, ἢ ἵππους, ἠὲ γλαυκὴν κορύδηλιν, « Νουμέν.

Κόρυδος (ὁ). [κόρυς], εἶδ. μικροῦ κελαδιστικοῦ πτηνοῦ (μὲ λόφον εἰς τὴν κεφαλὴν), (κοιν.) σκορδαλός.

Κορύδων, ωνος (ὁ), = Κορυδαλὸς ἢ εἶδος αὐτοῦ.

Κόρυζα [κόρυς], ης (ἡ). μύξα· καταῤῥοὴ (καὶ ἡ ἐκ τούτου) ἀδράνεια τῶν ὀργάνων τῆς ὀσφρήσεως καὶ γεύσεως· (ὅθ. ἐν γέν.) μωρία, ἀναισθησία· (κατ' ἔκτ.) εὐήθης κενοδοξία, ψωροπερηφάνεια.

Κορυζᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. μυξιάρης· εὐήθης, (παρβλ. Βλεννός).

Κορυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κόρυζαν (καταῤῥοὴν), τρέχουν αἱ μύξαις μου (» Ὑγροκέφαλοί τε εἰσι, καὶ πολλάκις κορυζῶσιν, « Ἀρςτ.)· (μτφορ.) μωραίνω. » Πᾶσαι μὲν ἐκορύζων αἱ πόλεις, « Πλδ.

†Κορύζω [κείρω], Μ. ύσω, = Ξαίνω.

Κορυζώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς κόρυζαν.

Κορυθαΐξ [κόρυς, αΐσσω], ϊκος καὶ

Κορυθαίολος (ὁ, ἡ), Π. [κόρυς, αἰόλλω]. πολεμιστὴς τοῦ ὁπ. ἡ φοῦντα τῆς περικεφαλαίας κυματίζει, (δηλ.) ὁρμητικὸς, ἀνδρεῖος.

Κορύθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρυς.

;Κόρυθος (ὁ), = Κόρυδος ἢ Κορθύλος.

Κόρυθος, γεν. τοῦ Κόρυς.

†Κόρυκος (ϗ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώρυκος κτλ.

Κορυλλίων [κόρυς], ωνος (ὁ), εἶδ. ἁρπακτικοῦ πτηνοῦ, καρακάξα, (Γαλλ.) pie-grièche.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κόρυμβα (τὰ), Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κόρυμβοι, (κυρ.) τὰ ἀκροστόλια τῶν πλοίων.

Κορυμβὰς [κόρυς], άδος (ἡ). τὸ περὶ τὸ χεῖλος τοῦ δικτύου σχοινίον διὰ τοῦ ὁπ. συγκλείεται, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) γραντί, (παρβλ. Κορυφάς).

Κορύμβη (ἡ), Π. ἀντὶ Κόρυμβος.

Κορυμβήθρα (ἡ) καὶ

Κορυμβηλὸς καὶ

Κορυμβίας, ου (ὁ). κισσὸς φορτωμένος μὲ κορύμβους (τσαμπιά).

Κορυμβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κορύμβου.

(Κόρυμβον) (τὸ), ἄχρ. ἐν. τοῦ Κόρυμβα.

Κόρυμβος (ὁ), [κόρυς]. κορυφὴ, (ἐν γέν.) ἄκρη. »Οὔρεος—,« Ἡρ. »Νεῶν κόρυμβα,« Ὅμ., Εὐρ., (παρβλ. Κορώνη). 2) πλεξίδα τυλιγμένη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) περτσὲς, (ἄλλ.) Κόσυμβος, (παρβλ.) Κρώβυλος, (ὅθ. 3) (μτνμ.) ἡ φοῦντα τοῦ ἄνθους τῶν φυτῶν, (καὶ ἰδιαιτ.) ὁ σταφυλοειδὴς καρπὸς τοῦ κισσοῦ, (ὅθεν:

Κορυμβοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κορύμβους, ἀνθιζῶν (καρποφορῶν) εἰς εἶδος κορύμβου.

Κορυμβόω-ῶ Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κορύμβου.

Κορυμβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κορυμβοειδής.

Κορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Κάμνω (Ἐβγάζω) κορύνην, μπουμπουκιάζω.

Κορύνη (ἡ), [κόρυς]. ῥόπαλον μὲ χονδρὴν (κεφαλοειδῆ) ἄκραν, (Ἰταλ.) ματσοῦκα, (Τουρκ.) σόπα, τοποῦζι, (ὅθ. 2) (βτν.) ὁ κόμπος (τὸ μπουμποῦκι) τῶν φυτῶν· τὸ παρὰ τὴν ῥίζαν ὀζῶδες μέρος τοῦ κλάδου (παρβλ. Κορωνός). τὸ ἀρσ. μέρος τοῦ ἄνθους.

Κορύνησις [κορυνάω], εως (ἡ), (βτν.). μπουμπούκιασμα.

Κορυνήτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) κορύνην.

Κορυνηφόρος (ὁ, ἡ). δορυφόρος κρατῶν κορύνην.

Κορυνιάω-ῶ, Μ. άσω, (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Κορυνιόων) Π. (ἐπὶ φυτ.) ἔχω σχῆμα κορύνης, εἶμαι.

Κορυνιοεις, εσσα, εν, Π. = Κορυνώδης.

Κορυνῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κορυνίτης, = Κορυνώδης· (ὡς ἐπιθ. τῶν Νυμφῶν ἐσφαλ. ἀντὶ Κρουνῖτις).

Κορυνομάχος (ὁ), = Κορυνήτης, μαχητὴς κορυνηφόρος.

Κορυνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κορύνην, ἔχων σχῆμα κορύνης.

†Κορυπτιάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερουτιάω.

Κορυπτίλος (ὁ), Π. ὁ κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα, [ἐκ τοῦ

Κορύπτω, Μ. ύψω. Κινῶ μὲ ὁρμὴν τὴν κεφαλήν· (ἐπμ.) = Κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, [ἐκ τοῦ

Κόρυς [συγγ. τῷ κάρη καὶ γύρος], υθος (ἡ), (ἡ αἰτ. Κόρυθα καὶ Κόρυν), (κυρ. & ἀρχ.) ἡ κεφαλή. 2) (συνήθ.) περικεφαλαία. »Ἱπποκόμοις κορύθεσσι,« Σοφ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κόρυδος, κορυδαλός.

Κορύσσω [κόρυς], Μ. ύσω ἡ ύξω (μσ. ἀόρ. Ἐκορυξάμην & Ἐκορυσσάμην), πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κεκορυθμένος), Π. (κυρ.) ἐνδύω μὲ περικεφαλαίαν, (ἐν γέν.) ὁπλίζω, ἁρματόνω· ἑτοιμάζω (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι) εἰς πόλεμον, διεγείρω· (τροπ.) ἀνορθόνω· (μσ.) ὑψοῦμαι, κορυφοῦμαι. »Κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο (ὁ ποταμὸς), ὑψόσ' ἀειρόμενος,« Ἰλ. Φ. »Κῦμα κορύσσεται,« Ἰλ. Θ. »Νέφη κορύσσεται ἄλλα ἐπ' ἄλλοις,« Θκρ., ὑψοῦνται εἰς τὸν ὁρίζοντα. (καὶ μσ.) »Ταῦρος ἐκορύξατο,« Ἱππκρ., ὠρθώθη (ἑτοιμάσθη) ἵνα κερατίσῃ. »Δίκην ἀλεκτρυόνος κορύξασθαι,« Ἀθ. (καὶ ἐπὶ ἀψυχ.) »Δοῦρε κεκορυθμένα χαλκῷ,« Ἰλ. Γ., Α., ὡπλισμένα με σιδηρὰς αἰχμάς. (& τρπ.) »Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μηχαναῖς,« Πίνδ.

Κορυστὴς [κορύσσω], οῦ (ὁ), Π. πολεμιστὴς ὡπλισμένος μὲ περικεφαλαίαν, (παρβλ.) Χαλκοκυρυστής.

Κορυστὸς, ὴ, όν. Γεμάτος ὑπὲρ τὸ χεῖλος, σωρευμένος. »Μόδιος—,« Δξ., (ἀντίθ. τῷ Ψηκτός).

;Κορυττίλλος (ὁ), (κατὰ διόρθ.) ἀντὶ Κορυπτίλος.

Κορυφαγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς κορυφῆς, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Κορυφαία (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν & περὶ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ, (Τουρκ.) μπασλῆκι, (Γαλλ.) têtière, (κυρ. θηλ. τοῦ Κορυφαῖος).

Κορύφαινα (ἡ), εἰδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἵππουρις.

Κορυφαῖον (τὸ). τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ (κυνηγ.) δικτύου, (παρβλ. Κορυμβὰς), κυρ. οὐδ. τοῦ

Κορυφαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (κείμενος, τοποθετημένος) εἰς τὴν κορυφήν. »Πῖλος—,« Πλ., ὁ τῶν ἐν Ῥώμῃ Φλαμίνων. »Ζεὺς—,« Παυσ., ὁ ὑπέρτατος κυβερνήτης τοῦ παντὸς, (παρβλ.) Ὑψίζυγος. »Κορυφαία φύσις,« Στβ., ἡ ἀρχική. (καὶ ὑπερθ. μτγν.) »Τῶν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος,« Πλ. »Ὁ κορυφαιότατος τῶν ἀποστόλων,« Τροπρ. (ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ Φρύνιχος τὸ ἀποδοκιμάζουν). ||. (οὐσ.) ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ (κυρ. τοῦ ἡμιχορίου), (παρβλ.) Χορηγός. »Καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς,« Ἀρστ. (ἐν γέν.) πρῶτος, προεστὼς, ἀρχηγός. »Ἐν τῷ βαλανείῳ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου,« Ἀρστφ. »Αὐτὸς ἑκαστος βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι,« Ἡρ.

Κορυφὰς, άδος (ἡ). ἡ ἄκρα (τὸ σούφρωμα) τοῦ ὀμφαλοῦ, (παρβλ. Κορυμβὰς).

Κορυφὴ (ἡ), [κορύπτω]. τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) ἡ κορφή. (μτνμ.) ἀκρώρεια, (κοιν.) κορφοβοῦνι· (ἐν γέν.) ἄκρα· (μτφορ.) ἡ κορωνὶς, ὁ κολοφών· ὁ ἐπίλογος· ἡ τὸ ἄνθος, ὁ αἰθέρας, ἡ ἀκμή. »Ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται,« Πλάτ., (παρβλ. Κεφαλή). »Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀποδρέπων,« Πίνδ., (παρβλ. Ἀωτον). »Ὁ δὲ καιρὸς, ὁμοίως παντὸς, ἔχει κορυφάν,« αὐτ. »Ἐπὶ κορυφῆς τοῦ κακοῦ ὀνειρώττουσιν,« Ἀρετ. 2) = τῷ

Κορυφιστὴρ, ῆρος καὶ

Κορυφιστὴς, οῦ (ὁ). εἰδ. γυναικείου κεφαλοδέσμου (διαδήματος), (κυρ.) μέρος τοῦ κεκρυφάλου. 2) (ἐπὶ ἵππ.) = Κορυφαία.

Κόρυφος (ὁ). εἰδ. μικροῦ λοφωτοῦ πτηνοῦ, (ἴσ.) = Κόρυδος.

Κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὴν κορυφὴν τῆς στέγης· (μτφορ.) συμπληρῶ »Τὸ δ' ὁπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου [τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι] Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε,« Πλ. 2) σχηματίζω (ὑψόνω) τι ἐν εἴδει κορυφῆς, σωρεύω. »Κορυφοῦν τὴν περὶ τὰ πρέμνα γῆν προσήκει,« Γεωπον. 3) (μτνμ.) συμμάρω· (συνκδχ.) συντέμνω, γενικεύω· (παρβλ.) Κεφαλαιόω. »Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός,« Ἐπγρ.

Κορυφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων κορυφὴν, ἐξέχων (ὑψούμενος) ἐν εἴδει κορυφῆς.

Κορύφωμα (τὸ), πᾶν ὅ, τιδήποτε ὑψούμενον ἐν εἴδει κορυφῆς, ὀξύτης ἐξέχουσα εἰς ὕψος.

Κορύφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κορυφόω, σχηματισμὸς κορυφῆς· (μτνμ.) συμπλήρωσις, κεφαλαίωσις.

Κορυφωτὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων (λήγων εἰς) κορυφήν.

Κόρχορος (ὁ), = Κόρκορος.

Κορωνεκάβη (ἡ), Κωμ. γραῖα ὑπέργηρως (ὡς τὴν κορώνην καὶ τὴν Ἑκάβην), (κοιν.) χίλιων-χρονῶν.

Κορώνεως, εω (ἡ), εἰδ. συκῆς ἡ ἀμπέλου καρποφορούσης 'μαῦρα σῦκα (τὰ καλούμενα Κορωναῖα ἡ Κορώνεα) ἡ 'μαῦρα σταφύλια, [ἐκ τοῦ

Κορώνη (ἡ), [κορωνὸς], εἰδ. πτηνοῦ, κουρούνα. »Κορώνη εἰναλία,« Ὅμ., εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ (αἰθυίας). 2) (μτνμ. ἀπὸ τοῦ κυρτοῦ ῥάμφους τοῦ πτηνοῦ) τὸ ῥόπτρον ἡ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας· τὸ κυρτὸν ἄκρον τοῦ τόξου (Θκρ. ΚΕ'. 212)· ἡ γυριστὴ ἄκρα τῆς πρύμνης πλοίου· τὸ στεφάνι τῆς ἄκρας τοῦ 'σταβαριοῦ. (ὅθεν τὸ κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατν.) corona, (ἴδε καὶ Κορωνὶς & παρβλ. Κόραξ). 3) (μτφορ.) = Κορωνίς. »Χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι,« Ακ. 4) Ἀνατομ. = Κόρωνον. 5) (εἰς τὸν Ὀππ. Κυν. Α', 135) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορύνη.

Κορωνίας, ου (ὁ), (ἵππος) γαυριῶν, ὑψαύχην, (ὅθ.

Κορωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Κυρτοῦμαι εἰς τὴν ἄκραν ὡς ἂν τὸ ῥάμφος τῆς κορώνης. »Κορωνιόωντα (ἄλλ. διόρθ. »Κορυνιόωντα) πέτηλα,« Ἡσ. 2) (ἐπὶ ἵππ.) ὑψαυχενίζω, γαυριῶ. »Ἰδ' ὡς ὁ πῶλος χαλκοδαιδάλῳ τέχνᾳ κορωνιῶν ἕστηκε. ὀρμὸ γὰρ βλέπων ὑψαυχενίζει,« Ἐπγρ. (καὶ μτφορ.) »Ἐκορωνία καὶ παρετρίβετο πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας,« Πλβ.

Κορωνιδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς κουρούνας, κουρουνόπουλον.

;Κορωνίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κορωνίας.

Κορωνίζω, Μ. ίσω. Συνάζω διὰ τὴν κορώνην (καθὼς συνειθίζον τινες περιεργόμενοι τὰς οἰκίας & τραγῳδοῦντες μὲ μίαν κουρούναν εἰς τὰς χεῖρας), (ἴδε Ἀθ. Η'. 359, καὶ παρβλ. Χελιδονίζω).

†Κορώνιος (ὁ, ἡ), = Κορωνός. »Βοῦς—,« Ἡσ.χ.

Κορωνὶς, ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) κυρτὴ εἰς τὴν ἄκραν ὡς τὸ ῥάμφος τῆς κορώνης. »Ναῦς—,« Ὅμ. »Βοῦς—,« Θκρ., (παρβλ. Κορωνός). ||. (οὐσ.) ἡ ἑλικοειδὴς ἢ καμπύλη γραμμὴ ἡ ὀπ. ἐγράφετο εἰς τὸ τέλος δράματος ἢ βιβλίου (καθὼς συνειθίζεται καὶ τὼρα ἐνίοτε εἰς ἐπιγραφὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιστολῶν), (ὅθ. 2) (μτφορ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα) ὁποιασδήποτε πράξεως, (παρβλ.) Κολοφών. » Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἱδρῶσι ταύτην ἐπιθεὶς κορωνίδα, « Γργ. 3) (ἀρχιτεκτ.) κόσμημά τι τῶν ἐπιστυλίων, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) corniche. 4) (Γρμτ.) εἶδος ἀποστρόφου ἐπὶ τῶν κατὰ κρσ. συναρμοζομένων λέξεων, (οἷον Τὸ ἐμὸν Τοὐμόν). 5) = Στέφανος, (κοιν.) κορώνα. » Ἴων τε κορωνίδας οὔλας, « (Στησίχ. παρ') Ἀθ.

Κορώνισμα (τὸ). τὸ ᾄσμα (τραγοῦδι) τῶν κορωνιστῶν.

Κορωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ κορωνίζων (τραγουδῶν [καὶ συνόζων διὰ] τὴν κορώνην).

Κορωνίτης, ου (ὁ), = Στεφανίτης. » Ἵππος —, « (Σιμ. παρὰ τῷ) Ἐτυμλγ. (ἐν λέξ. Διασαυλούμενος), ὁ ἀθλοφόρος, (ἄλλοι διορθ. Κορωνίης, Ἰων. ἀντὶ Κορωνίας).

Κορωνοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν τὰς κορώνας (ὅθ. ||. οὐσ.) Κορωνοβόλον (τὸ), εἶδος σφενδόνης.

Κόρωνον (τὸ). ἡ ἀπόφυσις τοῦ ὀστοῦ τοῦ πήχεως, ἴδε Κορωνὸς καὶ Κύβιτον.

Κορωνοπόδιον (τὸ), = Κορωνόπους.

Κορωνοποδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κορωνόποδος.

Κορωνόπους, οδος (ὁ), (κατὰ λέξ.) τὸ ποδάρι τῆς κουρούνας, (ὅθεν συνήθ.) εἶδος φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ πεντανεύρου ἢ τῆς ἀγριάδας), (κοιν.) κορακοπόδι (ς).

Κορωνὸς [κόρυς, χορὸς], ή, όν, Π. κυρτὸς, καμπύλος. » Βοῦς —, « Ἀρχίλ., (παρβλ. Κορωνίς). ||. (οὐσ.) » Ὀστέα τὸ κορωνὸν, « Ἱππκρ., τὸ κυρτὸν ἢ ὀζῶδες μέρος του, (παρβλ. Κορύνη καὶ Κοτύλη). » Βραχίονας, κορωνὰ, καρπούς, « Ακ., τοὺς ἁρμοὺς (τοὺς κόμπους) τῶν δακτύλων, (ἀπ' ἐδῷ παράγεται ὁ-

Κόρωνος (καὶ ὄχι Κορωνὸς), ου (ὁ), ὄν. κύρ. (ἀπὸ τοῦ ὀπ. κατὰ συγκπ. ὁ) Κρόνος.

Κοσκινεύω, Μ. εύσω, = Κοσκινίζω.

Κοσκινηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν κόσκινον ἢ, Ὡς ἂν μὲ κόσκινον.

Κοσκινίζω, Μ. ίσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὸ κόσκινον, κρησαρίζω.

Κοσκίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσκινον, κοσκινάκι.

Κοσκίνισις (καὶ ὄχι Κοσκίνησις), εως (ἡ). κοσκίνισμα.

Κοσκινόγυρος (ὁ). ὁ γῦρος (τὸ στεφάνι) τοῦ κοσκίνου.

Κοσκινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόσκινον.

Κοσκινομαντεία καὶ

Κοσκινομαντικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κοσκινομάντεως.

Κοσκινόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων μὲ κόσκινον, μεταχειριζόμενος τοῦτο ὡς ὄργανον τῆς ἀγυρτείας του.

Κόσκινον (τὸ), [κινέω]. τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ κοσκινίσματος.

Κοσκινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ

Κοσκινοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κόσκινα, κοσκινᾶς.

Κοσκινόρινος (ὁ, ἡ), Π. [κόσκ. ῥινὸς]. τοῦ ὀπ. τὸ δέρμα εἶνε κατατρυπημένον ὡς ἂν κόσκινον. ||. (οὐσ.) δέρμα τρυπημένον πρὸς κατασκευὴν κοσκίνου.

†Κοσκίνωμα (τὸ). κοσκινοειδὲς (δικτυωτὸν) κατασκεύασμα.

Κοσκυλμάτιον (τὸ), [σκύλλω, σκύλμα] (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄχρηστα κοψίδια τῶν σκυτοτομικῶν δερμάτων. (μτφορ.) λεπτολογίαι, μικροπρεπεῖς κολακεῖαι.

Κοσμαγὸς καὶ Κοσμαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (διέπων, διοικῶν ἢ φέρων ἐν ἑαυτῷ) τὸν κόσμον. » Ὀλκὰς —, « Κ. Μανασσ., ἡ φέρουσα τὸν αὐτοκράτορα.

Κοσμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσμος, ςολίδιον.

Κοσμέω-ῶ [κόσμος], Μ. ήσω. Βάλλω εἰς (Διαιρῶ κατὰ) τάξιν, διευθετῶ, διέπω, διατάττω. (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω. » Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας, « Ἰλ. Β » Δόρπον ἐκόσμει, « Ὀδ. Π. » Κοσμῆσαι ἀοιδὴν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ τρπ.) » Ἔργα μέτρια κοσμεῖν, « Ἡσ. (ξ μσ.) » Κοσμησάμενος πολιήτας, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » Ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, « Ἰλ. Γ., παρετάχθησαν. » Πένταχα κοσμηθέντες, « Ὅμ. » Ἐπὶ τάξεις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο, « Ἡρ. » Ἐς τὸν Αἰγύπτιον νομὸν αὗται (αἱ χώραι) ἐκεκοσμέατο, « αὐτ., ἐτέλουν, ἀνῆκον, ἦσαν κατατεταγμέναι. 2) ἄρχω, διοικῶ. » Κοσμῆσαι τόν δε, « Σοφ. » Οἱ κοσμοῦντες, « Ἀρςτ., οἱ ἄρχοντες, οἱ προεστῶτες, (ὅθεν:) » Κοσμοῦντος ἐν Γορτύνῃ Κύδα τοῦ Ἀντιτάλκους, « Πλβ., = Κοσμητεύοντος. 3) στολίζω, καλλωπίζω. » Οὕτω ποτὲ καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες ἐκόσμουν ἑαυτὰς, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Τιμαῖς κοσμεῖν, « Ἡρ. » Πόλιν κοσμεῖν, « Θγν., φέρειν (προξενεῖν) τιμήν. » Κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Χρυσῷ κοσμηθεῖσα, « Ὅμ. Ὕμν.

Κόσμηθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐκοσμήθησαν.

Κόσμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (συντελεῖ πρὸς) κόσμον, στολίδι.

Κόσμησις, εως (ἡ). τὸ κοσμεῖν ἢ κοσμεῖσθαι, διευθέτησις, διακόσμησις, στολισμός. » Ἡ κόσμησις, παρὰ φύσιν οὖσα διάθεσις, ἀκοσμία τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ φανήσεται, « (Ἱεροκλ. παρὰ) Φωτ.

Κοσμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμητὴρ, (ὅθ. εἰς τὴν Ἔφεσον) ἡ κοσμητεύουσα (ἐκτελοῦσα χρέη κοσμητοῦ) γυνή.

Κοσμητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι κοσμητής.

Κοσμητὴρ, Π. ἀντὶ Κοσμητής.

Κοσμητήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς κόσμησιν, Καλλυντήριον.

Κοσμητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ κοσμῶν (διέπων, διατάττων, κτλ.), διευθυντὴς, διοικητὴς, (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἔφορος τῆς εὐκοσμίας τῶν νέων (κυρ. εἰς τὰ γυμνάσια). » Ἔφηβος γέγονεν, ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, « Στβ. 2) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος στολίζων, = Κομμωτής. » Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς, « Ξεν.

Κοσμητικὸς, ὴ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοσμεῖν. ||. » Κοσμητικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κοσμητοῦ (2), = Κομμωτική.

Κοσμητὸς, ὴ, όν. Κεκοσμημένος, βαλμένος εἰς τάξιν, καλὰ διηρημένος, ςολισμένος, εὐπρεπισμένος.

Κοσμήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμητὴς, = Κομμώτρια.

Κόσμητρον (τὸ), = Κάλλυντρον, Κοσμητήριον.

Κοσμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Κοσμητής.

Κοσμιαῖος, α, ον. Μέγας ἴσα μὲ τὸν κόσμον.

†Κοσμικὸς, ὴ, όν. (Γρφ.) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόσμον (ὢν ἐκ τοῦ κόσμου), κοινὸς, λαϊκὸς, μὴ καθιερωμένος. » Κοσμικὸν ἅγιον, « Γρφ., τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ναοῦ (πρὸς διαστολὴν τοῦ ἁγίου τῶν ἁγίων).

Κοσμικῶς, ἐπίρ. Ὡς κοσμικὸς, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κόσμου.

Κόσμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσμος, ςολίδιον. 2) (κυρ.) οὐδ. τοῦ

Κόσμιος [κόσμος], α ἢ ος, ον. Καλοσυγυρισμένος· (τρπ.) συνεσταλμένος, σεμνὸς, εὔτακτος· χρηστοήθης, τίμιος, μετριόφρων, πρᾷος, ἥσυχος· (ἐν γέν.) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (καθὼς πρέπει).

Κοσμιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ κοσμίου, τιμιότης, εὐσχημοσύνη, μετριοφροσύνη, σεμνότης, εὐταξία κτλ.

Κοσμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σεμνὸν (κόσμιον) ἐξωτερικὸν, κόσμιος τὸ εἶδος.

Κοσμίως, ἐπίρ. Μὲ κοσμιότητα, σεμνῶς, εὐτάκτως, εὐσχημόνως κτλ.

Κοσμόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου.

;Κοσμογένεια καὶ Κοσμογένεσις, εως, = Κοσμογονία.

Κοσμογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ κόσμῳ γεννηθείς,

;Κοσμογενία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ)-

Κοσμογονία (ἡ). ἡ γένεσις (παραγωγὴ, δημιουργία) τοῦ κόσμου.

Κοσμογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννήσας (παραγαγὼν, δημιουργήσας) τὸν κόσμον.

Κοσμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τὸν κόσμον ἢ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ κόσμου ἢ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Κοσμογράφος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων τὸν κόσμον ἢ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμοδιοικητικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀφορῶν τὴν διοίκησιν τοῦ κόσμου.

Κοσμοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ἐν ἑαυτῷ) τὸν κόσμον. » Ἐν τῷ κ. κήτει τοῦ ᾅδου, « Ἐπιφ.

Κοσμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ κόσμου, ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ τὸν κ.

Κοσμοθέτης, ου (ὁ). ὁ διέπων (διευθετῶν) τὸν κόσμον.

Κοσμοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν τὸν κόσμον.

Κοσμοκόμης, ου (ὁ), Π. ὁ κοσμῶν (διευθετῶν) τὴν κόμην.

Κοσμοκράτης, ου (ὁ), = Κοσμοκράτωρ.

Κοσμοκρατορία (ἡ). τὸ κράτος (ἡ ἐξουσία) τοῦ κοσμοκράτορος, παντοκρατορία.

Κοσμοκρατορικὸς, ὴ, όν. Κοσμοκράτορος ἴδιος, παντοκρατορικός.

Κοσμοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τὸν κόσμον, παντοκράτωρ.

Κοσμοκτίστωρ, ορος (ὁ). ὁ κτίσας τὸν κόσμον, κτίστης (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου.

Κοσμοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων, ἀφανίζων) τὸν κ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοσμολαμπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φωτίζων μὲ τὴν λάμψιν του τὸν κόσμον.
Κοσμόλεθρος (ὁ, ἡ), = Κοσμολέτης.
Κοσμολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Κοσμολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετήρ (ἀφανιςὴς) τοῦ κόσμου.
Κοσμολογία (ἡ). πραγματεία (διδασκαλία) περὶ τῶν φυσικῶν νόμων διὰ τῶν ὁπ. διοικεῖται ὁ κόσμος.
Κοσμολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοσμολογίαν, πραγματευόμενος περὶ αὐτῆς.
Κοσμομανής, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ μανία ἐκυρίευσε (ἐξετάθη εἰς ὅλον) τὸν κόσμον.
Κοσμοπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ κόσμου.
;Κοσμοπατήρ, -τέρος (ὁ), Π. ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου.
Κοσμοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (δημιουργῶ) τὸν κόσμον ὡς-
Κοσμοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστης (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου.
Κοσμοπληθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πληρώσας τὸν κόσμον.
Κοσμοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ στολίζων τὸν κόσμον.
Κοσμοπόθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ποθεῖ ὁ κόσμος.
Κοσμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τὸν κόσμον ἢ, Πραγματεύομαι (Φιλοσοφῶ) περὶ τῆς Κοσμοποιίας.
Κοσμοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν κοσμοποιίαν.
Κοσμοποιία (ἡ). ἡ κτίσις (δημιουργία) τοῦ κόσμου.
Κοσμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιητὴς (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου. » Τὸ κοσμοποιόν, « Στδ., ἡ δημιουργικὴ τοῦ παντὸς δύναμις. 2) ὁ κατορθόνων τάξιν (εὐταξίαν). » Ἡ ἀνάγκη κοσμοποιόν, « Πλ.
Κοσμόπολις, ιδος (ὁ). ὁ κοσμῶν (διέπων) τὴν πόλιν, (ἀξιωμά τι εἰς τοὺς Λοκρούς), (παρβλ. Κοσμητής).
Κοσμοπολίτης, ου (ὁ) ἢ Κοσμοπολῖτις, ιδος (ἡ, » πολίτης ὅλου τοῦ κόσμου, (θηλ.) μὴ γνωρίζων ἢ μὴ θέλων νὰ γνωρίσῃ ἰδιαιτέραν πατρίδα.
Κοσμοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ἀνάλογος μὲ τὸ μέγεθος ἢ μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ κόσμου.
Κοσμορύστης, ου (ὁ), Π. [κόσμ. ῥύομαι]. λυτρωτὴς (σωτὴρ) τοῦ κόσμου.
Κόσμος (ὁ), [κομέω]. τάξις, εὐταξία. εὐθημοσύνη· εὐκοσμία· εὐσχημοσύνη. » Τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κλησίσιν ἕκαστοι κόσμῳ, « Ὀδ. Ν. » Ἔφευγον οὐδενὶ κύσμῳ (ἢ) οὐδένα κόσμον, « Ἡρ., πάντη ἀκοσμως. » Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν, ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, « Θκ. » Οὐ κατὰ κόσμον ἄνδρα παρετρέψασθε, « Θκρ. 2) διάταξις, διακόσμησις, (ἐνίοτε) ἡ καθεστῶσα διοίκησις. » Βουλομένῳ μεταστῆσαι τὸν κόσμον, καὶ ἐς δημοκρατίαν τρέψαι, « Θκ. (Δ. Τῦ). »Ἵππου κόσμον ἄεσον δουρατέου, « Ὀδ. Θ. 3) στολισμός· (μτφρ.) τιμή, δόξα. »Ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ, « Γρφ. » Τῇ ὄρυϊ οἱ βάλανοι κόσμος, « Θκρ. » Ἑλένη Λακεδαίμονι κόσμος, « αὐτ. » Γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, « Σοφ. » Οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, « Θκ. (καὶ πλ.). » Καὶ τοὺς περὶ τὸ σῶμα κόσμους εἴασε χαίρειν, « Πλάτ. » Τοῖς μὲν γὰρ παισὶ πολλαὶ δίδονται κόσμοι.. τοῖς δὲ περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, « Ἰσκρ. (ῦθ. 4) τὸ πᾶν, ἡ κτίσις. » Κόσμος ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, « Ἀρστ. » Ποταγορεύεται δὲ κόσμος ἀπὸ τᾶς τῶν συμπάντων διακοσμάσιος, « Στβ. » Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν πείθεται, « Σωτάδ. "Ιμν. » Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, « Γρφ. 5) (μτγν.) οἱ ἄνθρωποι, τὸ ἀνθρώπινον γένος· (ἰδιαιτ.) οἱ κοσμικοί. »Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, ᾧ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, ᾧ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω, « Γρφ. » Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος, « αὐτ. » Ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο, « αὐτ. » Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν, « αὐτ. 6) τὰ ἀγαθὰ (αἱ ἀπολαύσεις) τοῦ κόσμου. » Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον; « Εὐαγγ. » Οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, « Ἅπας. 7) (εἰς τὴν Βρήτ.) ἀξίωμά τι ἀνάλογ. μὲ τῶν Λακεδ. τοὺς Ἐφόρους, (ἴδε Κοσμητής).
Κοσμοσάνδαλον (τὸ), (οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Δωρ.) ὁ ὑάκινθος.
Κοσμοσώστης, ου (ὁ). ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου.
Κοσμοσωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμου.
Κοσμοσωτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμοσώστης.
Κοσμοτέχνης, ου (ὁ), = Κοσμοπλάστης.
Κοσμοτεχνῆτις, ιδος (ἡ). δημιουργὸς τοῦ κόσμου.
Κοσμοτερπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (εὐφραίνων, χαροποιῶν) τὸν κόσμον.
Κοσμοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὸν κόσμον (τὰ ὄντα).
Κοσμουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ τὸν κόσμον.
Κοσμουργία (ἡ). ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου.
Κοσμουργὸς (ὁ). δημιουργὸς τοῦ κόσμου.
Κοσμοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φανεὶς (ἐπιφανεὶς) εἰς τὸν κόσμον.
Κοσμοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν κόσμον.
Κοσμοφυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν κοσμον. » Ἡ κιθωτὸς τοῦ Νῶε κοσμοφορεῦσα, « Γρφ.
Κοσμῶ, ους-οῦς (ἡ), = Κομμώ.
Κόσος, η, ον. Ἰων. Αἰολ. ἀντὶ Πόσος.
;Κοσσίζω, Π. ίσω, = Κολαφίζω, [ἐκ τοῦ
Κόσσος (ὁ), [κόπτω], = Κολαφισμός.
Κοσσύμβη (ἡ), = Κοσύμβη.
Κοσσυφίζω, Μ. ίσω. Κηλαιεῶ ὡς Ἀνθρ.
Κόσσυφος ἢ Ἀττ. Κότυφος (ὁ), [κόττεβος, κότταβος], εἶδ. πτην., (κοιν.) κοτσύφας, κοτσύφι. 2) εἶδ. μελανοῦ ἰχθύος. 3) (εἰς τὴν Βοιωτ.) ὁ πετεινός, ἡ εἶδ. πετεινοῦ, (καὶ ἂν δεχθῶμεν ὡς ἐτυμολογ. ῥίζαν τὸ Κόπτω, πιθαν.) κατῶνι, (καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ὁ Παυσ. [Βοιωτ. ΚΒ', 4] διακρίνει) » Γένη δύο ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι καὶ οἱ κόσσυφοι, « (Ἀλλ' αὐτοὶ ἴσως ὠνομάσθησαν οὕτω μᾶλλον διὰ τὸ χρῶμά των).
;Κοστάριον (τὸ), εἶδος ἡ ῥίζα κόστου.
†Κοστὴ (ἡ), [κόπτω]. = Ἀκοστὴ, (κατὰ διάλεκτ.) ἡ κριθή.
Κόστος (ὁ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ τῆς Ἰνδ.
Κοσύμβη (ἡ) καὶ
Κόσυμβος (ὁ), [κόρυμβος]. τοῦφα μαλλιῶν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (Τουρν.) περτοὲς, (παρβλ.) Βρύβυλος. 2) φοῦντα, κρόσσι· φλόκος (ὀθ. ὁ Κασυμβώτος χιτών). 3) στεφάνι, περβάζι, (Γαλλ.) bordure. (ἐπὶ φορεμ.) κενάρι. » Οἱ δὲ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, « Γρφ.
;Κεσυμβόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς φόρεμα κόσυμβον (κρόσσια ἢ κενάρια), (ὕθεν:
Κασυμβωτὸς, ἡ, όν. (κυρ. χιτὼν) Ὁ ἔχων κοσύμβους, (κοιν.) φλοκάτα.
;Κοταίνω (χ. Μ.), = Κοτέω.
Κοτὲ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ποτέ.
Κοτεινὸς, ἡ, όν, Π. = Κοτήεις.
Κότερος, η, ον. Ἰων. ἀντὶ Πότερος.
Κοτέω-ῶ [κότος]. Μ. κοτέσομαι καὶ κοτέσσομαι (αὐρ. Ἐκότεσα[σσα] καὶ μσ. Ἐκοτεσά[σσά]μην, καὶ ὁ πρκ. τῆς μτχ. Κεκοτηὼς), Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω (κοιν. βράζω) μέσα μου, παροργίζομαι, πεισμόνω· φυλάττω πάθος (μνησικακῶ) κατά τινος, ἐχθρεύομαι· φθονῶ. » Κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, « Ἡσ.
Κοτήεις [κότος], εσσα, εν, Π. μνησικακῶν ἢ παροργισμένος κατά τινος, (ἐν γέν.) δυσμενὴς, ἐναντίος.
Κοτινὰς, άδος (ἡ). ἐλαὶα φυλλιασμένη εἰς κότινον (ἀγριελαίαν)· ὁ καρπὸς τῆς τοιαύτης ἐλαίας. (Ἀλλ.) Στρύβηλος. 2) ὁ καρπὸς (ἡ ἐλαὶα) τοῦ κοτίνου, ἀγριελαία. » Νήσῳ ἐν Ὀλίῃ ἄνθος γλαυκοῦ ὅτον κοτινάδα, « Ἱππκρ.
Κοτινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, κατάφυτος ἀπὸ) κοτίνους.
Κότινος (ὁ καὶ ἡ), [κότος], εἶδ. σκληροτάτου δένδρ., ἀγριελαία.
Κοτινοτράγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ κοτίνου (τῆς ἀγριελαίας).
Κοτὸεις, εσσα, εν, Π. = Κοτήεις.
Κοτὶς, ίδος (ἡ), = Κοττὶς.
Κότος (ὁ), [συγγ. τοῦ Σώρμαι], Π. ὀργὴ ἔμμονος· ἐχθροπάθεια· μνησικακία· (μτγν.) φθόνος.
†Κόττα (Συρακ. Κοττὰ) (ἀ), [κόπτω], Δ. (κυρ.) τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς (τὸ ὁπ. κουρεύεται)· (ἐν γέν.) ἡ κεφαλὴ, (παρβλ. Κάρη), (ὀθ. Κοττὶς, Κοττόν, Κοττάναθρον, Κόττυφος, Προκόττας κτλ., τὰ ὁπ. ἴδε καὶ παρβλ).
Κοτταβεῖον (τὸ). τὸ σκεῦος εἰς τὸ ὁπ μὲ τὸ ὁπ. παίζεται ὁ κοτταβος. » Ἀνωγάρ ὥσπερ κοτταβεῖον αἱρμαι, « (ἐδῶ. παρ') Ἀθ. 2) τὸ βραβεῖον τοῦ κοττάβου. » Παίζωμεν· ἀγενῶς δ' οὖν ἐῶ παίζειν· τίθεμαι δὲ κοτταβεῖα ἀφῶν ἐγὼ πασῶν γε τὰς κρηπῖδας, « (Πλάτ. παρ') Ἀθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοτταβικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κότταβον. » Ῥάβδος —, « Ἕρμιππ.

Κοττάβιον (τὸ), = Κοττάβειον.

Κοτταβίς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) ἀντὶ Κοτταβική. » Κύλιξ —, « Ἀθ. (ὁθ. ‖. οὐσ. ἐνν. τοῦ Κύλιξ), εἶδ. ποτηρίου διὰ τὸν κότταβον. » Ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι.

Κοττάβισις, εως (ἡ) καὶ

Κοτταβισμὸς (ὁ), τὸ κοτταβίζειν, παίξιμον τοῦ κοττάβου. (ἰατρ.) ἡ ςάγδην γινομένη ἐπίχυσις ὑγροῦ, (Γαλλ.) la douche.

Κότταβος (ὁ), [ὄττοβος ἢ κόπτω;]. εἶδ. πολυσπουδάστου παιδιᾶς συνειθιζομένης εἰς τὰ συμπόσια ϗ μεταφερθείσης ἀπὸ τῆς Σικελ. εἰς τὰς Ἀθ. (Ἐκ τῶν ἐννέα σχεδὸν τρόπων, καθ' οὓς ἔφθασε μὲ τὸν καιρὸν νὰ παίζηται, ὁ συνηθέστερος ἢ ἀπλούστερος ἦτον ὁ ἑξῆς: Στάζων τις εἰς ἐπίτηδες λεκάνην καὶ μὲ ἰδιαιτέραν τέχνην τὸ ἐναπολειφθὲν εἰς τὸ ποτήριόν του κρασὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἐνθύμησιν φίλου, ἀπὸ τὸν κρότον τῶν σταλαγμῶν καὶ ἐνίοτε τὴν δι' αὐτῶν καταβύθισιν τῶν ἐπιπλεόντων εἰς τὴν λεκάνην ποτηρίων, ἐμάντευεν ἂν ἀγαπᾶται ἢ ἐλάμβανε τὸ ἐπὶ τούτῳ προκείμενον βραβεῖον). 2) (συνκδχ.) τὸ κρασὶ τὸ ὀπ. ἐχύνετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, (ἄλλ.) Λάταξ. 3) τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὀπ. ἐχύνετο, (ἄλλ.) Κοτταβεῖον. » Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐςὶ χθονὸς, εὐπρεπὲς ἔργον, ὃν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα, « Ἐπγρ.

Κοττάναθρον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κοιμῶνται ἡ κότταις, τὸ κυμάσι τῶν ὀρνιθων.

Κοττάνη (ἡ), ἁλιευτικόν τι ἐργαλεῖον, (Αἰλ.).

Κόττανον (τὸ), εἶδ. μικρῶν σύκων.

†Κόττη (ἡ), = Κόττα.

†Κοττίζω, Μ. ίσω. (Βυζ.). παίζω τὸ

†Κοττίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόττος (4), (ὅθ. τὸ κοιν.) κότσι.

Κοττὶς καὶ Κοτὶς, ίδος (ἡ), τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς [κόττας], τὸ ἰνίον. » Ἦν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν, « Ἱππκρ.

Κοττισμὸς (ὁ), τὸ κοττίζειν, παίξιμον τοῦ κόττου.

Κοττιςὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοττίζων (παίζων τὸν κόττον).

Κοττοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοττίζω, (ἄλλ. διορθ.

;Κοττοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, (διότι ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ) » Παρατηρῶ (μαντικῶς) ὄρνιν τινα, οἰωνοπολέω.

†Κόττος (ὁ), = Κόττη. 2) (συνκδχ.) ὁ πετεινὸς (διὰ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του λόφον, ὅθ. κοιν. κόττα ἢ ὄρνιθα, ἴδε Κοττάναθρον). 3) εἶδ. μικροῦ ἰχθ. (κωβιοῦ ἢ κεφάλου), (Ἀρςτ. Ζ'. Ἱστορ. Δ'. 8). 4) (Βυζ.) ὁ ἀστράγαλος, τὸ κότσι, (ἐν γέν.) τὰ ζάρια.

Κόττυφος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος.

Κοτυλαῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοτυλιαῖος.

Κοτύλη (ἡ), [κύτος]. (ἐν γέν.) κοιλότης, (ἰδιαιτ. 2) (ἀνατομ.) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κοκκάλου (κυρ. τοῦ γόφου) εἰς τὸ ὀπ. ἐναρμόζεται καὶ περιστρέφεται τὸ κεφαλωτὸν μέρος τοῦ ἄλλου, (ἴδε Κορωνὸς), (ὅθ. μτνμ. ἡ κοιν.) κουτάλα. 3) (συνήθ.) εἶδ. ποτηρίου, καυκὶ, (Ατν.) scutella, (ὅθ. τὸ κοιν.) σκουτέλι. (ὅθ.) » Χαλκόδετοι κοτύλαι, « Αἰσχλ., τὰ κύμβαλα. 4) (συνκδχ.) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 7 ½ οὐγγ.), (ἄλλ.) Ἡμίξεστον, (Γαλλ.) chopine, (παρβλ. Κύαθος).

Κοτυληδονώδης, εος (ὁ, ἡ). κοτυληδόνι ὅμοιος.

Κοτυληδὼν, όνος (ἡ), = Κοτύλη (τῶν κοκκάλων). 2) τὰ βυζιὰ τοῦ πλοκάμου (ϗ κατ' ἔκτ. ὁλόκληρος ὁ πλόκαμος) τῶν ὀκταποδίων καὶ πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει μὲ αὐτά. 3) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) κυμβάλιον καὶ σκυτάλιον, (Γαλλ.) ὀμφαλὸς τῆς Ἀφροδ. (» Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθοτως κοῖλον, « Δακρ.).

Κοτυλήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [κοτύλη, ἀρύω]. (ἐπὶ ῥευς.) τόσον πολὺς (ἄφθονος) ὥστε δύναταί τις νὰ ἀντλήσῃ ἀπ' αὐτοῦ μὲ τὴν κοτύλην ἢ μὲ τὸ κοῖλον (τὴν κοτύλην) τῆς χειρός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ-

Κοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος (τὴν ποσότ. ἢ τὸ βάρος) μὲ ὅσον χωρεῖ μία κοτύλη. » Ποτήριον κοτυλιαῖον, « Αρτ.

Κοτυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλιον.

Κοτυλίζω, Μ. ίσω. Πωλῶ μὲ τὴν κοτύλην (κοιν. μὲ τὴν ὀκάν, λιανοποῦλι). 2) (;) παίζω τοὺς χοκκάδες.

Κοτύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλη.

Κοτυλὶς, ίδος καὶ

Κοτυλίσκη (ἡ) καὶ

Κοτυλίσκιον (τὸ) καὶ

Κοτυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλη.

Κοτυλιστὴς, οῦ (ὁ), εἶδ. θαυματοποιοῦ, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, (Γαλλ.) joueur de gobelets.

Κοτυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κοτύλην, ἔχων σχῆμα κοτύλης.

Κότυλος (ὁ), Ἰων. = Κοτύλη, καυκί. » Εἰ δέ ποτε πιεῖν βουληθεῖεν (οἱ Λακεδ. εἰς τὰ φειδιτιά των), προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα ϗ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων, « Ἀθ.

Κοτυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοτυλοειδής.

Κοτύλων, ωνος (ὁ). Κωμ. ἐπίθ. μεθύσου, (κοιν.) κρασοκανάτας.

Κοῦ, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ οὔ.

Κοῦ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ποῦ.

†Κουβαρὶς, ίδος (ἡ), (νλγ.) = Ὀνίσκος, (κοιν.) κουβαρίδα, (ἔντ.).

Κουκέθ', Π. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ

Κούκέτι, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ οὐκέτι.

Κοῦκι (τὸ), (ἄκλ.), εἶδ. δένδρ. (φοίνικος) ϗ ὁ καρπός του, (Ἱσπαν.) coco, (Τουρκ.) καρύδι τῆς Ἰνδ.

;Κουκίμηλον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κοῦκι.

Κούκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ Κατεσκευασμένος ἀπὸ τῶν φύλλων ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρ. κοῦκι.

Κουκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ὡς τὸ δένδρ. κοῦκι.

†Κουκούλιον (τὸ), (νλγ.) ὁ βόμβυξ (τὸ κουκοῦλι) τοῦ μεταξοσκώληκος.

†Κουκούμιον (τὸ), ἀγγ. τοῦ μαγειριοῦ, Λατ. cucuma, (Τουρκ.) γκιουγιοῦμι.

Κουκοῦφας (ὁ), Αἰγυπτ., ὁ πελαργὸς ἢ ὁ ἔποψ ἢ ἡ γλαὺξ (κουκουβάγια).

Κουλεὸν (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κολεόν.

Κουλεόπτερος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κολεόπτερος.

Κουλεὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κολεός.

†Κουλιβάτεια (ἡ), = Κολλυβάτεια.

†Κουμάσιον (ἢ καθὼς εἶνε γραμμένον εἰς τὸν Κώδ.) Κουμᾶσι (τὸ), [κοιμῶμαι;]. ὁ ὀρνιθὼν (Ἡσύχ.).

†Κούνικλος (ὁ), = Κόνικλος.

Κουρὰ (ἡ), [κείρω]. κούρευμα, ψαλίδισμα (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς). » Ἐν χρῷ κουρὰ, « Ακ., τὸ ξύρισμα. 2) = Ἐντομὴ, χαραγματιὰ, ἡ κοψίδι, πελεκοῦδι. » Μικραῖς τοῦ ξύλου κουραῖς συνέχεται, « Παλ. Μθμτκ.

Κουράλιον ϗ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ζ. Κοράλλιον.

†Κουρὰς, άδος (ἡ), Ζ. Ἐγκουράς.

Κουραφροδίτη (ἡ). ἡ Ἀφροδ. (ἡ χάρις, τὰ θέλγητρα) κόρης.

Κουρεακὸς, ἡ, όν. Κουρέως ἴδιος. » Λαλιὰ κουρεακὴ, « Πλβ.

Κουρία (ἡ), = Κουρά.

Κουρεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως, (Ἰταλ.) μπαρμπερειόν, (εἰς τοὺς παλ. ἐχρησίμευε καὶ πρὸς συνομιλίαν καὶ διασκέδασιν, καθὼς τῷρα τὰ καφφενεῖα).

Κούρειον (τὸ), [κοῦρος]. τὸ προσφερόμενον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων θῦμα, (ἄλλ.) Μεῖον. » Οὐθ' οἱ φράτορες εἰσεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον, « Ἰσ., (ἴδε καὶ Κουρεῶτις).

Κουρείω (χ. Μ.), = Κουριάω.

Κουρεὺς [κουρά], έως (ὁ), = Κουρευτὴς (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς), (Ἰταλ.) μπαρμπέρης. 2) εἶδος πτηνοῦ (τοῦ ὀπ. ἡ φωνὴ ὁμοιάζει τὸν ἦχον τῆς κουρευτικῆς ψαλίδος).

Κουρεύσιμος (ὁ, ἡ), = Κούριμος.

Κουρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κουρεύων, = Κουρεὺς.

Κουρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν κουρευτήν.

Κουρεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κουρευτής.

†Κουρεύω, Μ. εύσω, Σχλ. ἀντὶ Κείρω.

Κουρεῶτις, ίδος (ἡ). ἡ πρώτη ἢ (κατ' ἄλλ.) ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων καθ' ἣν ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ συγγρόνως ἐκούρευον πρώτην φορὰν καὶ τὰ μαλλία των τὰ τέκνα τῶν πολιτῶν.

Κούρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κόρη.

Κουρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κουρά.

Κουρήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Κόρειος.

†Κουρήσιμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Κούριμος.

Κούρητες (οἱ), Π. [κοῦρος] ἀντὶ Νεανίαι, παλληκάρια.

Κουρῆτες (οἱ), [κουρά]. οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, (παρβλ.) Κορύβαντες.

Κουρητίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Κουρῆτας, ἐκτελῶ τὰ ὄργιά (τὰ μυστήριά) των.

Κουρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κουρῆτας, τῶν Κουρητῶν ἴδιος.

Κουρῆτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κουρήτης, ἱέρεια τῆς Κυβέλης.

Κουρητισμὸς (ὁ). τὸ κουρητίζειν, ἢ λατρεία τῆς Κυβέλης.

Κουρίας, ου (ὁ). κουρεμμένος, μὲ κουρεμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένα μαλλιὰ, (παρβλ.) Κόρσης. » Ἐν χρῷ κουρίας, « Συν., ὁ ξυρισμένος.

Κουριάω-ῶ, Μ. άσω. Χρειάζομαι κούρευμα (κουρὰν), εἶμαι ἀξούριστος (ἀκούρευτες), ἔχω πολλὰ μαλλιὰ ἢ γένεια.

Κουρίδιος [κοῦρος, κούρη], η, ον, Π. ὁ ᾖ ἡ ἐκ παρθενίας σύζυγος, μικροπανδρεμμένος, (ἐπμ.) ἀγαπητὸς, ἀγώριστος. (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἀνήκων εἰς τοιοῦτον ἢ τοιαύτην σύζυγον, (ἐν γέν.) νυμφικὸς, γαμήλιος. » Χιτὼν —, « Ἐπγρ. » Δῶμα κουρίδιον, « Ὀδ. Τ.

Κουρίζω [κοῦρος], Μ. ίσω, Π. = Κουροτροφέω, (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι· χαϊδεύω, (παρβλ. Κορίζομαι). 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι νέος (παλληκάρι) ἢ φέρομαι ὡς τοιοῦτος. » Σάκος.. Λαέρτεω, ὃ κουρίζων φορέεσκε, « Ὀδ. Χ.

Κουρίζω [κουρὰ], Μ. ίσω. Κουρεύω. » Κυπάρισσος κουριζομένη, « Θφρ.

†Κουρικὸς, ἡ, όν, = Κουρευτικὸς, χρησιμεύων εἰς τὸ κούρευμα.

Κούριμος, η, ον. Ὁ συνήθως κουρευόμενος ἢ, κουρευμένος. » Δάφνη —, « Λξ. » Θρὶξ (» Κάρη)—, « Εὐρ. ||. (οὐσ. θηλ.) προσωπεῖον παριστάνον κόρην μὲ κουρευμένα μαλλιὰ, (παρβλ. Ἐγκουράς). 2) Π. ἀντὶ Κουρικὸς, κουρευτικός. » Σίδηρος—, « Εὐρ.

Κουρὶξ, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὰ μαλλιά. » Κουρὶξ ἑλκομένη πλοκάμους, « Ἀπλλν.

Κούριος, η, ον, Π. ἀντὶ Κόρειος.

Κουρὶς [κουρά], ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἐργαλ. διὰ κούρευμα, ψαλίδι ἢ ξουράφι. 2) = Κουρεύτρια, Κομμώτρια. 3) Δ. = Κωρὶς, Καρίς.

†Κούρισσα, ης (ἡ), = Κουρεύτρια, χνουδίστρια.

Κοῦρμι (τὸ), ἄκλ., εἶδ. ζύθου (μπίρας) μὲ μέλι.

Κουροβόρος (ὁ, ἡ), Π. [κοῦρος, βιβρώσκω]. τεκνοφάγος, παιδοκτόνος.

Κουρογονίη (ἡ), ἰων. γέννησις κούρων (ἀγοριῶν), ἀῤῥενοτοκία.

Κουροθάλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κουροθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων) ὡς κοῦρος ἢ ἐξ αἰτίας συγκοῦ κουρεύματος (κορροκοπήματος), (ἐν γέν.) εὐθαλὴς, τρυφερὸς, νεαρός.

Κοῦρος (ὁ), [κείρω, κουρά]. παῖς (κυρ. εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ἀρχίζει νὰ κείρεται), παλληκαράκι, (ἐν γέν.) νέος (ὀθ. καὶ τὸ συγκρ. Κουρότερος), (κατ' ἔκτ.) νήπιος, βρέφος (Ἰλ. Ζ, 59), (κατ' ἄλλ. συγγ. τῷ Κῦρος, κύριος) ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, (Λατ.) filii familias, (παρβλ.) Δεσπόσυνος, (ἴδε καὶ Κόρος).

;Κουροσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰ τέκνα.

Κουροσύνη (ἡ), Π. νεότης, (κυρ. θηλ. τοῦ

Κουρόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς κοῦρον (νέον), ἴδιος νέου, νεανικός. » Θρὶξ —, « Ἐπγρ., ἡ κούριμος. ||. (οὐσ.) Κουρόσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἡ τελουμένη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων θυσία, (ἴδε Κούρειον καὶ Κουρεῶτις).

Κουρότερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Κοῦρος, νεώτερος, (πάντοτε σχεδὸν ἀντὶ ἀπλ. θετ.) νέος.

Κουροτοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τίκτω κούρους (ἀγόρια), εἶμαι —

Κουροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀῤῥενοτόκος.

Κουροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κουροτρόφος, τρέφω (ἀνατρέφω) τέκνα.

Κουροτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ ἀῤῥένων τέκνων, [ἐκ τοῦ

Κουροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [κοῦρος, τρέφω]. ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τοὺς νέους, συντελῶν πρὸς αὔξησιν ἢ μόρφωσιν τῆς νεολαίας (ἐπίθ. τῆς Δήμ. καὶ τῆς Ἀφροδ.). (χώρα, πόλις) ἡ ἔχουσα καλὰ παλληκάρια. » Γυνὴ—, « Ἀρετ., ἡ βυζάνουσα ἀρσ. παιδίον. » Ἐλπὶς—, « Πίνδ. ἡ τρέφουσα (παρηγοροῦσα) τὸν ἄνθρ. » Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, « Ἡσ.

Κουρόφιλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόπαις.

†Κουστοδία (ἡ), Λτν. custodia, (σῶμα στρατ. διωρισμένον ὡς) φρουρά.

†Κουφαγωγὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυφαγωγὸς.

Κουφίζω [κοῦφος], Μ. ίσω. Ἐλαφρόνω. (συνκδχ.) σηκόνω ἐπάνω, ὑψόνω, ἀνασηκόνω, μετεωρίζω. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω, ἀνακουφίζω. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἐλαφρὸς, ἐλαφρόνομαι.

Κούφισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐλάφρωσις, ἀνασήκωμα· ἀνακούφισις, παρηγορία.

Κούφισμα (τὸ). τὸ κουφισθὲν (ἀνυψωθὲν, ἀνακουφισθέν). 2) = τῷ

Κουφισμὸς (ὁ), = Κούφισις, ἀνακούφισις, ὕφεσις (νόσου), ξεφόρτωμα. » Νεὼς—, « Νικηφ.

Κουφιστὴρ (ὁ). ὁ κουφίζων (ἀνακουφίζων, ἀνασηκόνων).

Κουφιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ ἀνακουφίζειν κτλ., ἐλαφρυντικός.

Κουφογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). κοῦφος τὴν γνώμην, ἄστατος, ἐλαφρογνώμος.

Κουφοδοξία (ἡ), = Κενοδοξία.

Κουφόλιθος (ὁ), εἶδ. λευκοῦ λίθου τὸν ὀπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ζωγραφικοῦ κινναβάρεως, (κατὰ λέξ.) ἐλαφρόπετρα.

Κουφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ χωρὶς στοχασιν (χωρὶς βάσιν), φλυαρῶ.

Κουφολογία (ἡ), = Κενολογία, (κοιν.) κούφια λόγια, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Κουφολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς στόχασιν (χωρὶς βάσιν), μωρολόγος, φλύαρος.

Κουφόνοια (ἡ). κουφότης νοὸς, ἐλαφρογνωμία, [ἐκ τοῦ

Κουφόνους-ους (ὁ, ἡ). κοῦφος τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυαλος.

Κουφονόως καὶ Κουφόνως, ἐπίρ. Μὲ κουφόνοιαν, χωρὶς στόχασιν.

†Κουφόνωτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυφόνωτος.

Κουφοποιὸς (ὁ, ἡ). ἐμπνέων οἴησιν, κουφότητος ποιητικός.

Κουφόπτερος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἐλαφρὰ πτερὰ, πετῶν ἐλεύθερα ᾖ ὀγλίγωρα.

Κοῦφος [†κύβη, κυφὸς, κόφινος], η, ον. (κατὰ λέξ.) Κοῖλος καὶ Κενὸς, (ὀθ. τὸ κοιν.) κούφιος, (συνήθ.) ἐλαφρὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). » Κοῦφα σπέρματα, « Θφρ. » Κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι, « Εὐρ. » Ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος, « Ἰσύλ. » Ἐν κούφῳ πυρὶ ἕψειν, « Δσκρ., μετρίῳ. » Κοῦφαι σικύαι, « Ἰατρ., αἱ ἀχάρακτοι, (κοιν.) κωφαί. » Κούφων καὶ πτηνῶν λόγων, « Πλάτ. » Κούφη ἐλπὶς, « Θκ., ματαία, χωρὶς βάσιν, ἢ ἀμυδρά. » Τὸ τοῦ δήμου κοῦφον, « Ἡρωδ., ἡ κουφότης, ἡ ἀστασία. » Φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον, « αὐτ. » Κουφότεραι ἀπειράτων φρένες, « Πίνδ. » Βαρύτατος ἀνταγωνιστὴς ἦν, κουφότατος δὲ κρατήσας, « Ξεν., μετριώτατος. (ᾖ ἀντὶ ἐπίρ.) » Κοῦφα ποσὶ προβιβάς, « Ἰλ. Ν., ἐλαφρὰ, ὀγλίγωρα.

Κουφόσκευος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, εὔζωνος.

Κουφότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κούφου, ἐλαφρότης (κυρ. καὶ μτφορ.). » Φερόμενα ὑπὸ κουφότητος ἄνω, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Κούφισις, ἀνακούφισις. » Ὁ κάμνων, δακρύων μεταδοὺς, ἔχει κουφότητα μόχθων, « Εὐρ.

Κουφοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κινοῦμαι (Μεταφέρομαι) εὐκόλως ὡς ἐλαφρὸν τι σῶμα.

Κουφόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Κουφίζω.

Κούφως, ἐπίρ. Ἐλαφρά· εὔκολα· (τρπ.) ἀστάτως, ἀσκέπτως· χωρὶς βάσιν· μετρίως, ἀγογγύστως. » Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφορὰς, « Εὐρ.

Κοφινηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κοφίνου.

Κοφίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόφινος, κοφωνάκι.

Κοφινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (κατασκευάζων) κοφίνους.

Κόφινος (ὁ), [ἴδε κοῦφος]. κοῦφα, κοφίνι, καλάθι. 2) (εἰς τὴν Βοιωτ.) εἶδ. μέτρ. διά τε τὰ ξηρὰ καὶ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 3 χοᾶς). » Τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν, τεττάρων δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον, « (Στράττ. παρ') Ἀθ.

Κοφινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Κουκκουλόνω) μὲ κόφινον, (εἶδ. τιμωρίας εἰς τὴν Βοιωτ. κατὰ τῶν χρεωκόπων).

Κοφινώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κοφίνου.

Κοχλαδὸν, ἐπίρ. Μετὰ κοχλασμοῦ, κοχλακίζωντας, [ἐκ τοῦ

Κοχλάζω, Μ. άσω, = Καχλάζω, χοχλακίζω.

Κοχλακώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος κοχλακας (λιθάρια).

Κόχλαξ, ακος (ὁ), = Κάχληξ, λιθάρι, (Τουρκ.) τσακίλι.

†Κόχλαι (αἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόγχαι.

Κόχλασμα (τὸ), = Κάχλασμα, χοχλάκισμα.

Κοχλιάξων [κοχλίον, ἄξων], ονος (ὁ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ.

Κοχλιάριον (τὸ), [κοχλίον]. χουλιάρι, κουτάλι. (συνκδχ.) χουλιαριά, κουταλιά.

Κοχλίας [κόχλος], ου (ὁ), = Κόχλος, κοχλιός. » Αἷμα Τυρίου κοχλίεω, « Στφ., ἡ πορφύρα. 2) (ὁ χερσαῖος ἢ σέσιλος), σάλιαγκος, σαλίγκαρος. » Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας, « (Ἀναξιλ. παρ') Ἀθ. 3) (μτνμ.) πᾶν ὅ, τι ἔχει σχῆμα ἑλικοειδὲς, (κυρ. δὲ) μηχανή τις ὑδραυλικὴ, εἶδος μαγγανοπηγάδου. » Ἀπὸ δὲ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, « Ἀθ. (ἡ 4) σκά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λα γυριστὴ (ἑλικοειδής). « Ἀπὸ δὲ τοῦ παλατίου εἰς τὸν Ἱππόδρομον ἄνοδος διὰ τοῦ καλουμένου (ἀπὸ τῆς ἰδέας καθόλου κυκλοτεροῦς οὔσης) Κοχλίου, « Πρκπ. (ἐν γέν. 5) = Ἕλιξ, βίδα. ‖. (εἰς τὸν Θκρ.) ΙΔ', 17, ἀνεγινώσκετο (ὡς ἐπίθετ.) « Βολβὸς κοχλίας, « ᾧ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἑρμηνείας, ἄχρις ὅτου ἀντικατέστη ἡ γνησία γραφὴ διὰ προσθήκης τοῦ Τε) »Βολβὸς κοχλίας τ' ἐξηρέθη «.

Κοχλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοχλίον, (κοιν.) κοχλίδι, εἶδ. μικροῦ θαλασσ. σαλιάγκου.

Κοχλιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κοχλίου, ἑλικοειδής.

Κοχλιοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κοχλίου, ἑλικοειδῶς.

Κοχλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόχλος, χοχλίδι, σαλιγκάρι. 2) κοχλιδότσεφλον, (ὅθ.) κοχλιάριον. 3) μικρὴ βίδα ἢ ἑλικοειδὴς μηχανή, μάγγανον. » Ῥόδα ἐκπιέσας ἐν κοχλίῳ, « Γεωπον.

Κοχλίς, ίδος (ἡ), = Κοχλίδιον.

Κοχλίτης, ου (ὁ), λίθος ὁ ἄλλ. Κογχίτης.

Κοχλιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοχλιοειδής. »Τὸ τοῦ ὠτίου κοχλιῶδες, « Πλ.

Κοχλιώρυχον (τὸ), [κοχλίον, ὀρύσσω], = Κοχλιάριον.

Κοχλογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ κόχλου, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Κοχλοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Κοχλιοειδής.

Κόχλος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [συγγ. τῷ Κόγχη, Κογχύλη], εἶδ. θαλασσ. ὀστρ., (κοιν.) κοχλιός. « Εἵματα δ' εἰναλίης ἐρυθαίνεται οἵματι κόχλου, « Στβ., τῇ πορφύρᾳ. 2) (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) τὸ καύκαλον τοῦ κοχλιοῦ ἢ τῆς κογχύλης. » Κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον, « Θκρ. » Κόχλος ἡ μαργαροφόρος, « Φυσ. Ἱστορ., (κοιν.) μαργαριταρόῤῥιζα, (καὶ Τουρκ.) σεδέφι. 2) εἶδος κοσμητικοῦ, = Στίμμι ἢ, ἀσπράδι, σουλιμᾶς.

Κοχύω [χέω], Μ. ήσω, Π. ῥέω (χύνομαι) ἀφθόνως καὶ μὲ κάποιον κρότον, ἀναβρύω κρουνηδόν.

Κοχώνη (ἡ), [κόκκυξ ἢ ἔχω]. τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων (τῶν κωλομηρίων). »Ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κοχώνα (δυϊκῶς, ὅθεν παρήχθη τὸ ἐσφαλμ. οὐδέτ. Κοχωνον), « Ἀρστφ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) = Κόκκυξ, τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. 3) (ἐνίοτε) = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Χώνη, (μτνμ.) μέθυσος γυνή.

†Κόχωνον, ἴδε Κοχώνη.

;Κόψιμος (ἡ), εἶδος δένδρα, (ἴσως τὸ Γαλλ.) nerprun, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κότινος).

Κοψίχειος (ὁ, ἡ). κοψίχου (κοσσύφου) ἴδιος. » Κοψίχεια (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κομψεία), τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, « Φρύν.

Κόψιχος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος.

(Κράας), άατος (ὁ ἢ τὸ) (ἡ δοτ. Κράατι ᾧ πλθ. Κράατα), Π. (ἄχρ. κατ' ὄνμς.) ἀντὶ Κάρη, Κεφαλή.

Κραββάτιον ἢ Κραβάτιον (τὸ). κρεββατάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Κράββατος ἢ Κράβατος (ὁ), [Μακεδ. κάρη, βαίνω ἢ Ἑβρ.]. κρεββάτι, (κυρ.) ξυλοκρέββατον.

Κράγγη, ης καὶ

Κραγγών, όνος (ἡ), εἶδ. καρῖδος. 2) = Κραγών.

Κραγέτης, ου (ὁ), = Κεκράκτης, φωνακλᾶς. « Κολοιός—, « Πίνδ.

Κραγὸν [κράζω], ἐπίρ. (μτγ.). Μὲ κραυγάς, μεγαλοφώνως.

Κραγών, όνος (ἡ), ἡ κίσσα, (πτν.).

Κραδαίνω [κράδη], Μ. ανῶ. Κουνῶ, σείω (καὶ πθ.) σείομαι, κλονοῦμαι. (μτφορ.) ταράττω, τρομάζω. »Τοσαύτην δύναμιν, ἣ καὶ τοὺς πέραν Βάκτρων Ἰνδοὺς ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν, « Πλ. » Ὅλης δὲ κραδαινομένης ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν δεινῶν τῆς πόλεως, « Δ. Ἁλ.

†Κράδαλος (ὁ), = Κράδος

Κραδαλὸς [κραδάω], ἡ, όν. Εὔσειστος, (παρβλ. Κλαδαρὸς ᾧ Ῥαδαλός).

Κραδάμωμον (τὸ), Π. ἀντὶ Καρδάμωμον.

Κράδανσις ἢ Κράδασις, εως (ἡ) καὶ

Κραδασμὸς (ὁ). σείσιμον, κούνημα, κλονισμός, [ἐκ τοῦ

Κραδάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Κραδαίνω, κουνῶ, (ὅθ. τὸ κοιν.) τρανταζω, (παρβλ. Κλαδάω).

Κραδάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ φυτ.) Πάσχω τὸ πάθος κράδην ἢ κράδον.

Κράδεμνον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κρήδεμνον.

†Κραδεύω, Μ. τύσω. γλσ. ἀντὶ Κραδάω, [ἐκ τοῦ

Κράδη (ἡ). κλάδος (κυρ. τῆς συκῆς). » Προσπηγνύναι κράδαις ἐριναῖς, « Εὐρ. » Φυτεύεται δὲ ᾧ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας, σφύρᾳ παίῃ ἄχρις οὗ ἂν ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς, εἶτ' ἐπ' αὐτῆς ἅμμον βαλὼν ἄνωθεν ἐπιχώσῃ, « Θφρ. 2) (κατ' ἔκτ.) συκῆ. » Σὺν δὲ κράδης κνέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην « Νικ. 3) = Κράδος, πάθος τινῶν δέτδρων. » Ἐνίοις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ καὶ δρυῒ καὶ μάλιστα πλατάνῳ, « Θφρ. 4) μηχανή τις τῶν παλ. θεάτρων πρὸς μετεωρισμὸν τῶν ὑποκριτῶν (ὅταν ἤθελον νὰ παραστήσουν ἱπτάμενα πρόσωπα).

Κραδηφορία (ἡ). τὸ φέρειν (κρατεῖν) κράδας συκῆς καὶ ῥαβδίζειν δι' αὐτῶν πρὸς ἁγιασμὸν τοὺς προσιόντας εἰς ἑορτήν τινα τοῦ Διονύσου.

Κραδία (ἁ), Δ. ἀντὶ Καρδία.

Κραδιαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Καρδιαῖος, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν καρδίαν (εἰς τὸ κέντρον), μεσαίτατος. »Κύκλος—, « Πρόκλ.

Κραδίας [κράδη], ου (ὁ). (τυρὸς) πηγμένος μὲ γάλα συκῆς. 2) (νόμος) σκοπός τις ψαλλόμενος εἰς τὴν τελετὴν τῶν Κραδηφορίων.

Κραδίη (ἡ), Ιων. ἀντὶ Καρδία.

Κραδίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κραδίας.

Κραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κράδας ἢ φύλλα συκῆς (τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς τὰ μαγειρεύματα οἱ παλαιοί, καθὼς ἡμεῖς τὤρα, τὰ ἀμπελόφυλα), (ἴδε Θρῖον).

Κράδος (ὁ), = Κλάδος, (παρβλ. Ῥάδιξ). 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κράδη, συκόφυλλον. 3) (ἰδιαιτ.) πάθος τι τῶν κλάδων τῆς συκῆς (ὅταν 'μαυρίζουν ᾧ ξηραίνωνται), (ἴσ.) = Κράμβος. »Ἁλίσκεται δὲ συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ. Καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μέν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι· καὶ γὰρ καλοῦσι τινες κράδους, ὅθεν τοὔνομα τῇ νόσῳ, « Θφρ.

Κραδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κράδας· (ἐν γέν.) πτωχὸς ἢ φιλάργυρος ἢ ἄγροικος.

Κράζω [ὀνμτπ.], Μ. κράξω (ἀόρ. 6'. Ἔκραγον, μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκραγα, ὅθ. ὁ μετ' ὀλίγ. μελλ. Κεκράξομαι, ὁ ἀόρ. [Γρφ.] Ἐκέκραξα ᾧ ὁ 6'. Ἐκέκραγον καὶ τὸ πρς. Κέκραχθι.). (κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κόρακος) Φωνάζω κρᾶ κρᾶ· (ἐν γέν.) φωνάζω δυνατὰ, κραυγάζω. (μτβτ. μὲ αἰτ.) ζητῶ τι μὲ θορυβώδεις φωνὰς (μὲ κραυγάς).

Κραθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ᾧ

Κραθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κεράνυμι.

Κραιαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐκρήηνα [ὅθ. τὸ πρς. Κρήηνον καὶ τὸ ἀπαρ. Κρηῆναι], γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. Κεκράανται, ὑπερσ. Κεκράαντο, ᾧ πθ. ἀόρ. Ἐκραάνθην), Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ

Κραίνω [†κράας-κρᾶς, κάρηνον], Μ. κρανῶ καὶ πθ. κρανέομαι (ἀόρ. Ἔκρηνα ᾧ πθ. Ἐκράνθην), Π. φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· ἐξεργάζομαι· τελειοποιῶ· (ὅθ. τρπ.) ἐκφράζω, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, (καὶ ἐκ τούτου τὸ κοιν.) κραίνω (ἀντὶ λέγω)· (ἀμτβτ.) λαμβάνω ἔκβασιν, ἐκπληροῦμαι· καταντῶ. »Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ ἔπος, ὅττι κεν εἴπω, « Ὀδ. Υ. »Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, « Ὀδ. Ε. (καὶ τρπ.) »Κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνὴν, ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος, Ὅμ. Ὕμν., ἐξιστορῶν. » Ἀγχόνας κραίνουσι, « Ἱππκρ. (καὶ ἀμτβτ.) » Κραινόντων εἰς ὀστέα, « αὐτ., Ἀρετ. »Ποῖ δῆτα κρανεῖ; ποῖ καταλήξει; « Αἰσχλ. (ᾧ πθ.) »Ποῖ τελευτᾷ καὶ κραναοῦται, « αὐτ. » Οὔ μοι δοκέει μύθοι, τελευτὴ τῇδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, « Ἰλ. Ι. »Τάλαρον ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, « Ὀδ. Δ. 2) (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυριεύω, εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός). »Δώδεκα κατὰ δῆμον βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός, « Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς γεν.) »Ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆς χώρας; « Σοφ.

Κραιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (Εἶμαι ζαλισμένος ἀπὸ) κραιπάλην· μεθοκοπῶ. (μτφορ. ἐν γέν.) μαίνομαι. »Τὸν δὲ Σέσωστριν ἐπὶ τοσοῦτον κραιπαλᾷν, ὥστε ἁρμάμαξαν συμπήξασθαι.. καὶ ἐφιζάνοντα ζευγνύειν τοὺς ἡττημένους βασιλεῖς, « Σδ.

Κραιπάλη (ἡ), [†κρᾶς, πάλλω]. ζάλη (καρηβαρία) μέθης· (ἐν γέν.) μέθη, μεθυσειό.

;Κραιπαλίζω, Μ. ίσω, = Κραιπαλάω, μεθοκοπῶ.

Κραιπαλόβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρεφόμενος, αὐξάνων) εἰς τὴν κραιπάλην.

Κραιπαλόκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κραιπαλῶν καὶ κωμάζων, διάγων εἰς κραιπάλας ᾧ κώμους.

Κραιπαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βυθισμένος εἰς τὴν) κραιπάλην, μεθυστικὸς ἡ μέθυσος.

;Κραιπνοβάτης, ου (ὁ) καὶ

Κραιπνοβάτις, ιδος (ἡ), Π. [κραιπνῶς, βαίνω], =τῷ

Κραιπνοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν ταχέως.

Κραιπνὸς [αἶψα, αἴφνης], ἡ, ὸν, Π. ὀξὺς, ταχὺς, (κοιν.) ἀψύς· σφοδρὸς, ὁρμητικός. ||. (τὸ οὐδ.) Κραιπνά, ἐπίρ. ἀντὶ Κραιπνῶς. » Κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, « Ὀδ. Ρ.

Κραιπνόσσυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σσύτως, Π. [κραιπνὸς, σεύομαι]. ὁρμητικὸς, ταχυκίνητος.

Κραιπνοσύνη (ἡ), Π. [κραιπνός]. ταχύτης.

Κραιπνόφορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (ὁρμητικῶς) φερόμενος, ταχὺς, [φέρω καὶ

Κραιπνῶς, ἐπίρ. Π. ταχέως, μὲ ὁρμήν.

Κραῖρα, ας (ἡ), Π. [†κρᾶς, κεραία]. ἄκρα ἐξέχουσα, κορυφὴ, κεφαλή.

†Κράκτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεκράκτης.

Κρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ κλίσιν εἰς τὸ κράζειν, φωνακλᾶς.

Κρᾶμα (τὸ), [κεράννυμι]. μίγμα διαφόρων ὑγρῶν ἢ ῥευστῶν, (π. χ.) κρασὶ μὲ νερόν· χαλκοῦ μὲ χρυσὸν κτλ., (Γαλλ.) amalgame. 2) =Κρᾶσις, (Γαλλ.) tempérament.

Κραμβαλέος, α, ον, Π. =Κραμβὸς, (κυρ.) » Γέλως—, « ὁ ἄλλ. Καπυρὸς, ἴδε Κραμβὸς, (ὅθ.

†Κραμβαλιάζω, Μ. άσω. Γελῶ ξηρὰ-ξηρὰ καὶ δυνατὰ (τραγανιστὰ), ἴδε ᾖ παρβλ. Καπυρίζω, (ὅθ.

Κραμβαλιαστὺς, ύος (ἡ). γέλως ξηρὸς ᾖ δυνατὸς (κραμβαλέος).

†Κραμβαλίζω, Μ. ίσω, =Κραμβαλιάζω.

Κραμβεῖον (τὸ). ποτὸν (δεκόκτον) ἀπὸ κράμβην. (εἰς τὴν Σικελ.) φαρμακερόν τι ποτὸν τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς τὸ Κώνειον.

Κράμβη (ἡ), [κραμβὸς], εἶδος φυτοῦ, (κυρ. τὸ Τουρκ.) καρὰ-λάχανον, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) κραμπὶ, (τὸ ὁποῖον καλλιεργούμενον σχηματίζει τὸ κατ' ἐξοχ.) λάχανον, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μάππα, (καὶ αὐτὴ φαίνεται νὰ ἦνε ἡ καλουμένη Σελινουσία, διὰ τὴν οὐλότητα τῶν φύλλων 'της, ἡ καὶ νοστιμωτέρα τῶν ἄλλων δύο εἰδῶν). »Δὶς κράμβη θάνατος, « Παροιμ., διότι εἶνε κακοχώνευτος. 2) (κατά τινας ὠνομάζετο οὕτω καὶ) ἡ ῥάφανος (ἴσως ὡς ἀντιμεθυστικὰ ἀμφότερα). » Οἱδ' ὅ,τι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι κράμβην, « (Ἀπολλόδ. παρ') Ἀθ.

Κραμβήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἐκ κράμβης ἢ κράμβῃ ὅμοιος.

Κραμβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κραμβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κράμβη. 2) =Κραμβεῖον.

Κραμβὶς, ίδος (ἡ). ἡ κάμπη (καὶ ἔπειτα πεταλοῦδα) τῆς κράμβης.

Κραμβὸς [κραῦρος], ἡ, όν. Ξηρὸς, ξηραμένος· ξεροψημένος· (ἐπμ.) τραγανιστὸς. (ἐπὶ φυτ.) καϋμένος (ἴδε Κράμβος). (μτνμ.) » Γέλως—, « Ἡσύχ., ὁ ξηρὸς (τραγανιστός). » Κραμβότατον στόμα, « Ἀρςφ., ἴδε Καπυρός.

Κράμβος (ὁ). πάθος τι τῶν ὀπωρ. (κυρ. τῶν σταφυλιῶν) ὅταν μετὰ τὴν ψηχάλαν τὰ κτυπήσῃ ὁ ἥλιος, (παρβλ. Ἐρυσίβη καὶ Κράδος).

Κραμβοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κράμβας.

Κράνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Κρήνη.

Κραναήπεδος (ὁ, ἡ), Π. [κραναὸς, πέδον]. ὁ ἔχων σκληρὸν (λιθῶδες) ἔδαφος.

;Κρανάϊος, η, ον, =Κρανεῖνος.

Κραναὸς, ἡ, ὸν, Π. [κράνος]. τραχὺς, σκληρὸς, πετρώδης· ἄκαρπος.

Κρανέα (ἡ), =Κρανεία.

Κρανέεσθαι, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κραίνω.

Κράνεία (ἡ). τὸ γνωςὸν δένδρ., ἡ ἀκρανειά. 2) (συνκδχ.) ξύλον (κοντάρι) ἀπὸ ἀκρανειάν.

Κρανέϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον κρανείας, ἀκρανήτικος.

Κράνειος καὶ Κράνιος, α, ον, =Κρανέϊνος. ||. (οὐσ.) Κράνειον καὶ Κράνεον (τὸ), =Κρᾶνον. 2) γυμνάσιόν τι (ὅπου ἴσ. ἦτον ποτὲ καὶ δάσος ἀπὸ ἀκρανειαίς) εἰς τὴν Κόρινθον.

Κρανεὼν, ῶνος (ὁ). δάσος κρανεῶν.

Κρανία (ἡ), =Κρανεία.

;Κράνινος, η, ον, =(ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Κράνειος.

†Κρανιόλειος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Αειοκάρηνος, λεῖος τὸ κρανίον, φαλακρός.

Κρανίον (τὸ), [κράνος]. τὸ σφαιροειδὲς κόκκαλον τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) καύκαλον.

Κράνιον (τὸ), =Κράνειον.

Κρανοκολάπτης, ου (ὁ). εἶδος φαρμακεροῦ φαλαγγίου, (ἄλλ.) Κεφαλοκρούςης, [κολάπτω καὶ

†Κρᾶνον (τὸ), γλσ. ἀντὶ Κάρηνον.

Κράνον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, (ἄλλ.) πίτταξις, (κοιν.) ἀκράνι.

Κρανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω περικεφαλαίας, [ἐκ τοῦ

Κρανοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κράνη (περικεφαλαίας).

Κράνος, εος-ους (τὸ), [κρᾶς, κρᾶνον]. περικεφαλαία.

Κράνος (ἡ), [παρβλ. Κράταιγος], =Κρανεία.

Κρανουργία (ἡ). κατασκευὴ περικεφαλαιῶν, [ἐκ τοῦ

Κρανουργὸς (ὁ), =Κρανοποιός.

Κράντειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κραντὴρ (ὁ), Π. [κραίνω]. ἐκτελεστὴς, ἐκπληρωτής. 2) =Κράντωρ, ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστής· ἡγεμὼν, κύριος. 3) (λογογρφ.) ὁ τελευταῖος τῶν μασσητήρων (τῶν ὀπισινῶν) ὀδόντων, (ἄλλ.) Σωφρονιστήρ. (Π. ἐν γέν.) ὀδόντι.

Κραντήριος (ὁ, ἡ), Π. [κραντήρ]. ἐκτελεστικὸς, δραστήριος.

Κράντης, ου (ὁ), =Κραντὴρ, ἐκτελεστής.

Κράντωρ, ορος (ὁ), Π. =Κραντὴρ, ἡγεμὼν, ἀρχηγός.

Κραπάταλος (ὁ), [;]. εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ λεπτοῦ νομίσματος, (ἄλλ. γραφ. Κραπάπαλος).

Κρᾶς ἢ Κρὰς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ †κρᾶας), -ατὸς (ὁ, ἡ, τὸ), (ἡ αἰτ. Κρᾶτα), Π. =Κάρη, ἡ κεφαλή. (ἐν γέν.) τὸ ἀνώτατον μέρος, ἡ κορυφή. »Ἀπὸ κρατὸς Οὐλύμποιο, « Ἰλ. Ω. » Ἐπὶ κρατὸς λιμένος, « Ὀδ. Ι. Ν.

Κρᾶσις [κεράννυμι], εως (ἡ). ἕνωσις, ἀνακάτωμα (κυρ. ῥευστῶν)· συγκόρασμα· (ὅθ. γρμτ.) ἡ κατὰ συναλοιφὴν ἕνωσις τῶν φωνηέντων ἢ διφθόγγων, (ἄλλα παρὰ τὴν Συναίρεσιν: »Ἡ μὲν γὰρ κρᾶσις ὅταν δύω φωνήεντα συναλοίφωντας εἰς ἓν οἷον, Ἀληθέα ἀληθῆ. Συναίρεσις δὲ ὅταν διατηρούμενα ἀμφότερα ἀποτελῶσι δίφθογγον, οἷον: Ἀληθεῖ ἀληθεῖ. Ἀλλ' ὁ Ἐτυμολ. ἐκλαμβάνει αὐτὰ ἀδιαφόρως:) »Παρὰ τὸ Ἐὺς.. τὸ Ἐῦ ᾖ κράσει Εὖ. » 2) ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τῆς ἀτμοσφαίρας, (Γαλλ.) tempérament; température. » Ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία, « Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Κρασπεδίτης, ου (ὁ). ὁ τελευταῖος τοῦ χοροῦ. » Ὥσπερ χοροῦ τοῦ συμποσίου τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχοντος, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Κράσπεδον (τὸ), [κρηπίς]. ἡ ἄκρα τοῦ φορέματος, πόδια, ποδόγυρος, ἢ· οὔγια, κενάρι. (ἐν γέν.) ἄκρη. (ὅθ. ἐπὶ ποτ.) ὄχθη, (ἐπὶ βουν.) οἱ πρόποδες, (κοιν.) ῥιζοβοῦνι. 2) πάθος τι τοῦ σταφυλίτου.

Κρασπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω ἢ Ἀσφαλίζω τι μὲ κράσπεδον (κενάρι, περβάζι), μαργελλόνω.

;Κρασέρα (ἁ), Δ. ἀντὶ Κρησέρα, ἀλευρότησις, (οὕτω διορθωτέον νομίζω τοῦ Ἡσυχ. τὸ » Κράσσεα, ἀλευρωτὶς, α).

Κρασσων, ονος (ὁ, ἁ). Δ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κραστήριον (τὸ), [κράστις]. τὸ ἐπὶ τῆς φάτνης ξύλον ὅπου ἐμβαίνει τὰ χορτάρι τῶν ζώων. 2) (πλθ.) ἡ βάσις (τὰ ποδαρικὰ καὶ πλαγινὰ) σκαμνιοῦ ἢ κρεββατιοῦ, (ἄλλ.) Ἐνήλατον.

;Κραστίζω, Μ. ίσω, =Γραστίζω, [ἐκ τοῦ

Κράστις, εως (ἡ), =Γράστις, γρασίδι.

Κρᾶτα, αἰτ. τοῦ Κρᾶς, καὶ (εἰς τὸν Σοφ. μόνον)-

Κρᾶτα (τὸ), ἄκλ. ἀντὶ Κάρη. » Νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη, « Σοφ.

Κραταιβόλος (ὁ, ἡ), Π. [κρᾶς ἢ κράτος, βάλλω]. ὁ κτυπῶν δυνατὰ ἢ τὴν κεφαλήν. » Κάλαμος—, « Γργ.

†Κραταιγονον (τὸ), =Κραταιόγονον, (συγχ. τῷ

Κράταιγος (ὁ), [κραταιὸς, διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ ξύλου του, παρβλ. Κράνος], εἶδ. δένδρ. (σουρβηᾶς), ἀγριομουσμουλιά.

Κραταιγύαλος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. γύαλον]. ςερεός, 'γιερὸς, ἄρρηκτος. » Θώραξ—, « Ἰλ. Ι.

;Κραταιγών, όνος (ὁ), =Κράταιγος.

;Κραταιὶς, ίδος (ἡ), Π. =Κράτος, ἰσχύς· ῥοπή, βάρος, (ἄλλ. γρφ. » κραταί [ἀντὶ Κραταιᾶ] ἴς, « μεγάλη δύναμις).

Κραταίλεως (ὁ, ἡ), Π. [κραταιὸς, λᾶς]. πετρώδης, ὅλος πέτρα.

Κραταιόγονον (τὸ), [κρατ. γονὴ, διότι ἐνομίζετο συντελοῦν πρὸς ἀρρενοτοκίαν], εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) =Ὑπέρεικόν. » Κραταιογόνου τῆς πόας ὁ καρπὸς καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρὸς χρω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένοις, κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων,« Γαλ.

Κραταιὸς [κράτος], ά, όν. Ἰσχυρός, (παρβλ.) Κρατερός. »Δεσμὸς—,« Φίλ. »Χεὶρ —,« Ἐπγρ.

Κραταιότης (ἡ), = Κράτος, ἰσχύς.

Κραταιόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). κραταιὸς τὰς χεῖρας.

Κραταιόω-ῶ, Μ. ώσω, (Ερφ.) ἀντὶ Κρατύνω, ἰσχυροποιῶ.

Κραταίπεδος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. πέδον]. ὁ ἔχων σκληρὸν (στερεὸν) ἔδαφος.

Κραταίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κραταιοὺς (ἰγιεροὺς, ἰσχυροὺς) πόδας. » Ἡμίονος—, « Ὅμ.

Κραταίρινος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. ῥινός]. ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα. » Χελώνη —, « Ἡρ.

Κραταίωμα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ συντελοῦν πρὸς κραταίωσιν, στήριγμα, ὀχύρωμα.

Κραταιῶς, ἐπίρ. Ἰσχυρῶς.

Κραταίωσις [κραταιόω], εως (ἡ). ἰσχυροποίησις, ἐνδυνάμωσις.

Κρατάνιον (τὸ), [κρᾶσις ἢ κράταιγος], εἶδ. ποτηρίου.

Κραταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω (Βασιλεύω) ὡς.

Κρατάρχης, ου (ὁ). κραταιὸς μονάρχης, κυριάρχης.

Κραταρχία (ἡ). κραταιὰ μοναρχία, κράτος μονάρχου.

Κράταρχος (ὁ), = Κρατάρχης.

Κρατεραίχμης, ου (ὁ), [κρατερὸς, αἰχμή]. ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Κρατεραλκὴς, έος (ὁ, ἡ). κρατερὸς τὴν ἀλκὴν, μεγαλοδύναμος.

Κρατεραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. κρατερὸς (ἰσχυρὸς) τὸν αὐχένα.

Κρατερὸς [κράτος], ά, όν, Π. ἰσχυρὸς, ῥωμαλέος· ἰγιερὸς, στερεός· κραταιός· σκληρὸς, βίαιος. » Χῶρος —, « Ὅμ. Ὕμν., ὁ πετρώδης. (καὶ τρπ.) » Μῦθος —,« Ἰλ. Α. » Ἀνάγκη—,« Ἰλ. Ζ. » Δεσμὸς—,« Ἰλ. Ε.

Κρατερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀνδρεῖος· γενναιόφρων, ἀτρόμητος· ἀνένδοτος· ἀκαταδάμαστος· σκληρὸς, ἄκαμπτος.

Κρατερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Κραταιόχειρ.

Κρατερόχροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκληρὸν (δυνατὸν) δέρμα,

;Κρατερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρατύνω, (ὅθ.

†Κρατέρωμα (τὸ). μίγμα κασσιτέρου καὶ χαλκοῦ (τὸ ὀπ. ἐχρησίμευεν ὡς) τσελίκι.

Κρατερώνυξ, υχος καὶ

Κρατερώνυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δυνατοὺς ὄνυχας ἢ ὁπλάς. » Λύκοι (» Λέοντες, »Ἡμίονοι)—, « Ὅμ.

Κρατερῶς, ἐπίρ. Π. ἰσχυρῶς, στερεῶς· σκληρῶς· ἐντόνως, ἀποτόμως. » Ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε,« Ἰλ. Θ.

Κράτεσφι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Κρᾶς.

Κρατευταὶ (οἱ) καὶ Κρατευτήρια (τὰ). τὰ ὑποστηρίγματα ἐπὶ τῶν ὀπ. στρέφεται ἡ σοῦβλα μὲ τὸ ἠψητὸν, [ἐκ τοῦ

Κρατέω-ῶ [κράτος], Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κυριεύω, ἐξουσιάζω. » Πάντων Ἀργείων κρατέει. « Ἰλ. Α. » Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσειν,« αὐτ. » Πολλῆς κρατέει γῆς, πολλῆς δὲ θαλάσσης,« Θκρ. » Ἐπεὶ δὲ ἀπέβη, ἐκράτει τε τῆς γῆς καὶ ἐβήου, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Κρατεῖν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη, « αὐτ. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνώτερος, πρωτεύω, ὑπερέχω· νικῶ, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· διαρκῶ· συνειθίζομαι. » Τί δ' ἂν, κρατήσας δεσπότην, πλέον λάβοις;« Εὐρ. »Πολέμῳ κρατήσαντες τοὺς βαρβάρους,« Ἰσκρ. (ᾧ χ. πτ.) » Ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω, « Θκρ. » Αὐτοί τε κρατέοντες ᾧ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν, « αὐτ. » Ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ, « Πλάτ., δικαιοῦται. » Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,« Ὀδ. Ν. Ο. (καὶ μὲ δοτ. ἐλλ.) » Ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, « Ὀδ. Π. (καὶ περιποιητ.) » Πάσαις (ἐνν. ταῖς ψήφοις) πλὴν μιᾶς κρατήσας, « Λκ. » Ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ, « Σοφ. 3) (μὲ αἰτ.) βαστῶ, (κοιν.) κρατῶ, πιάνω· (συνκδχ.) ἀποκτῶ· (τρπ.) ἐντυπόνω ἢ φυλάττω τι εἰς τὴν μνήμην μου. » Τόξα χερσὶ κρατεῖ,« Θκρ. » Ὡς' ἐμὲ σκῆπτρα κρατοῦντα, τῆς δ' ἄνακτ' εἶναι χθονός, « Εὐρ. » Κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρός. « Εὐαγγ. » Ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων,« αὐτ. (καὶ χ. πτ.) » Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολὰς,« Αξ, δὲν ἔπιασε τὸ φέλλιασμα.

Κράτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κρατεῖ ἢ κρατεῖται· πλεονέκτημα (μάχης). 2) ἀντὶ Κράτησις, κράτημα· (μουσ.) ἡ διάρκεια τοῦ μέλους καὶ τὸ πρὸς τοῦτο σημεῖον.

Κρατὴρ (ὁ), [κεράννυμι]. τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὀπ. ἐγίνετο ἡ κρᾶσις τοῦ οἴνου καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκερνοῦσαν, (ὅθεν τὸ κοιν.) κρουτῆρι. » Κρητῆρα στήσασθαι ἢ κεράσασθαι, « Ὅμ., (κοιν.) νὰ βγάλῃ κρασὶ (πρὸς περιποίησιν φίλου). (ᾧ μτφορ.) » Θεοῖς κρητῆρα στήσεσθαι ἐλεύθερον,« Ἰλ. Ζ., = Σπεῖσαι θεοῖς ἐλευθερίοις (Δούκ. παράφρ.)· 2) (μτνμ.) τὸ χάσμα (ἡ τρύπα) Ἡφαιστείου ὄρους. » Τῶν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων ἀναῤῥαγέντων, « Ἀρστ. »(Ἐμπεδόκλεις) πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων, « Ἐπγρ.

;Κρατηρία (ἡ), = Κρατὴρ, κανάτα.

Κρατηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρατήριον.

Κρατηρίζω, Μ. ίσω. Πίνω μὲ τὸν κρατῆρα (μὲ τὴν κανάταν), πίνω πολὺ, (κοιν.) σβανάρω, (παρβλ.) Κωθωνίζομαι. (εἰς τὸν Δμ. περὶ στεφ.) κιρνῶ ἢ περιχύνω ἀπὸ κρατῆρος τοὺς τελουμένους.

Κρατήριον (τὸ), καὶ Κρατηρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κρατὴρ, κραντηράκι.

Κρατηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ μεταφέρων) κρατῆρα.

Κρατησιβίας, ου (ὁ), Π. ὁ διὰ τῆς βίας κρατῶν.

Κρατησίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἀνδρεῖος, νικητής.

Κρατησίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (νικῶν) εἰς τὸ τρέξιμον.

Κρατήσιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (νικῶν) διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων, νικητὴς εἰς τὴν ἱπποδρομίαν.

Κράτησις, εως (ἡ). τὸ κρατεῖν ἢ κρατεῖσθαι, πιάσιμον, κράτημα· κυρίευσις· ἀπόκτησις· ὑπερίσχυσις κτλ. (Νμ.) κατοχὴ κτήματος. » Μηδεμιᾶς κρατήσεως μηδὲ κυριείας τινὸς ἐγγαίου περιγινομένης αὐτῷ, « Πάπυρ.

Κρατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ κρατεῖν· ἐξουσιαστικός· ὑπερογικὸς κτλ.

Κρατὶ, Π. δοτ. τοῦ Κρᾶς.

†Κρατὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γράσις.

Κρατιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Νομίζομαι κράτιστος, ἔχω τὰ πρωτεῖα, (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) ὑπερέχω τινὸς (τὸν ὑπερβαίνω) κατά τι, (παρβλ.) Ἀριστεύω. »Τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρατιστεῦον, ὁ νοῦς, « Φίλ.

Κρατιστίνδην, ἐπίρ. = Ἀριστίνδην, [ἐκ τοῦ

Κράτιστος [κράτος], η, ον. (ὑπερθ. τοῦ Κρατὺς), ἰσχυρότατος, ἀνδρειότατος, ἱκανώτατος· (ἐπὶ πραγμ.) στερεώτατος· (ἐν γέν.) κάλλιστος, ἐξαίρετος. » Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, « Ἰλ. Α. » Ἄθλα προὔθηκεν, οἵ τινες κράτιστοι τὰ προσήκοντα ἔργα φαίνοιντο, « Ξεν. » Νομίζουσι Σωκράτην προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δὲ ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν,« αὐτ. » Καρτίστην τὴν δε μάχην φᾶτο δύμεναι, « Ἰλ. Ζ. » Τὸ κράτιστον γάλα πίνω, « Θκρ. »Καὶ, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, « Θκ. (ᾧ πρὸς γεν.) » Ἵν' αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν, « Πλ. ‖. (τὸ οὐδ.) Κράτιστα, ἐπίρ. Ἄριστα, κάλλιστα. » Ἥτις κράτιστα ἂν ἱππεύοι, « Ξεν.

Κρατοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. [κρᾶς, βιβρώσκω], ὁ κατατρώγων τὴν κεφαλήν· ὁ φαγὼν τὸν ἐγκέφαλόν τινος.

Κρατογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς κεφαλῆς (κρατός).

Κρατόδετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δενόμενος εἰς (περὶ) τὴν κεφαλήν. » Σφενδόνη—,« Ἡσύχ.

Κρατορία (ἡ), = Κράτος, αὐτοκρατορία.

Κρατὸς, Π. γεν. τοῦ Κρᾶς.

Κράτος [κραίνω], εος-ους (τὸ). ἰσχὺς, δύναμις, ἐξουσία, ὑπεροχή· νίκη, (ἐνίοτε) βιαιοπραγία. » Τὸν ἔπεφνε δόλῳ οὔ τι κράτεί γε, « Ἰλ. Π. » Πόλιν ἑλεῖν κατὰ κράτος, « Ξεν., ἐξ ἐφόδου, (παρβλ. Ἄκρα). » Καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο,« Θκ. » Ἐλαύνειν ἀνὰ κράτος,« Ξεν., τρέχειν μὲ τὰ τέσσερα (ὅσον ἠμπορεῖ). » Διαμάχεσθαι ἀνὰ κράτος,« αὐτ., = Ἰσχυρῶς.

Κρατυντὴρ (ὁ), Π. ὁ κατισχύων, νικητής.

Κρατυντήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Κρατυντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρατύνειν (ἰσχυροποιεῖν, στηρίζειν), συνεκτικὸς, καθεκτικὸς, δυναμωτικός. »Σκελῶν κρατυντικὸς καὶ νεύρων, « Ὀρειβ.

Κρατύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω (» Ἀντί γε μὴν τοῦ ἀπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν,« Ξεν.)· στερεόνω· ὀχυρόνω (» Ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῦναι, « Θκ. [ᾱ μσ.] » Τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, « Δκ.). ἀσφαλίζω. (μσ. μὲ δοτ. προθετ.) ἐπιστηρίζομαι εἰς. » Τὰς εἰς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ ἀδίκῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, « Θκ. 2) Π. (μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ.) = Κρατῶ, ἄρχω, δεσπόζω. » Ἀλλ' ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς, « Σοφ. » Τὸ δήμιον, τὸ πάλιν κρατύνει, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Κρατὺς, έος (ὁ), (τὸ συγκρ. Κρέβρων καὶ τὸ ὑπερθ. Κράτιςος). Π. ἀντὶ Κραταιός.

Κρατυσμὸς (ὁ), [κρατύνω]. στήριξις, χρέωσις, ἐνδυνάμωσις.

Κράτωρ, ορος (ὁ), ὁ κρατῶν, μονάρχης, αὐτοκράτωρ, βασιλεύς.

Κραυγάζω [κραυγὴ], Μ. άσω, = Κράζω, φωνάζω· τσυρίζω.

Κραυγάνομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Κραυγάζω, τσυρίζω ('σὰν μωρὸν παιδί)

Κραυγασμὸς (ὁ). τὸ κραυγάζειν, φωναί, κραυγαί, (ὁ Φρύν. τὸ ἀποδοκιμάζει).

†Κραύγασος καὶ

Κραυγαστὴς, οῦ (ὁ). φωνακλᾶς.

Κραυγαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ κραυγάζῃ, φωνακλᾶς.

†Κραυγάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κραυγαστής.

Κραυγὴ (ἡ), [κράζω]. φωνὴ μεγάλη, ξεφωνητόν. » Προεῖπον δὲ ταῖς γυναιξὶ μὴ ποιεῖν κραυγὴν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν, « Ξεν. » Κραυγὴ πολλὴ ἢ θόρυβος ἦν τῶν Ἀμφικτυόνων, « Αἰσχ.

†Κραυγίας, ου (ὁ). (ἵππος) ξυπαζόμενος ὑπὸ κραυγῆς.

†Κραυγὸς, οῦ καὶ Κραυγὼν, όνος (ὁ), γλσ. ὁ δρυσκολάπτης.

Κραῦρα [κραῦρος], ας (ἡ). ἀρρωστία τις τῶν βοδιῶν, τῶν χοίρων καὶ τῶν μελισσῶν, (Γαλλ.) gourme.

Κραυρόω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω τὸ ἀνωτέρω πάθος.

Κραῦρος [θραύω], α, ον. Ξηρὸς, τραχὺς (τὴν ἐπιφάνειαν)· εὔθρυπτος. » Ἡ φύσις τῶν ὀστέων κραυροτέρα, « Πλάτ.

Κραυρότης (ἡ). τὸ νὰ ἦναι τι κραῦρον (εὔθρυπτον), ξηρότης, τραχύτης.

Κραυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ κραῦρον (εὔθρυπτον), ξηραίνω.

Κραύρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Κραυρόω, ξήρανσις.

Κρεάγρα [κρέας, ἀγρέω], ας (ἡ). ἐργαλ. μαγειρικὸν (τσιγκέλι) μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάζουν τὰ κρέατα ἀπὸ τὴν χύτραν, πειροῦνι. » Κρεάγρα τριόδους, « Γρφ.

Κρεάγραπτος (ὁ, ἡ), Π. [κρέας, γράφω]. ὁ ξεσχίζων (τσουγγρανίζων) τὸ δέρμα, (ἄλλ. γρφ. Κρεάγρευτος).

Κρεαγρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κρεάγρα, πειρουνάκι.

Κρεάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρέας, κομματάκι κρέας, κρεατάκι. (ἁπλῶς ἀντὶ) κρέας μαγειρευμένον ἢ διὰ μαγείρευμα. » Ὅτε μὲν οὖν ἀκούσειαν λάγανον ἢ τάριχος, ἀνεχώρουν· ὅτε δὲ ὅτι κρεάδιον, εἰσῇεσαν, « Ἀθ.

†Κρεαδοσία (ἡ), = Κρεωδοσία.

†Κρεαδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεωδοτέω.

Κρεανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω κρέας (κυρ. ἱερεῖου), (ὅθ.

Κρεανομία (ἡ). μοίρασμα κρέατος (κυρ. ἱερείου), Κρεωδαισία, [ἐκ τοῦ

Κρεανόμος (ὁ, ἡ), Ὁ μοιράζων κρέας. ‖ (οὐσ.) = Κρεωδαίτης.

Κρέας [συγγ. τῷ Κριὸς ἢ Κρεῖον ἢ Χράομαι], κρέατος-κρέως (τὸ), (ἡ ὀστ. Κρέατ-Κρέα, πλθ. Κρέατα-Κρέα, Κρεάτων-Κρεῶν, Κρέασι). τὸ σαρκῶδες μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) κρέας. (συνεδρ.) κομμάτι κρέατος. » Ἐγίνετο ἑκάστῳ τρία κρέα, ἢ ἢ πλείω, « Ξεν. 2) Κωμ. ἀντὶ Σῶμα. » Ὦ δεξιώτατον κρέας, « Ἀριστοφ. » Δοῦλον οὐκ ἄγω εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, « αὐτ., (ἐνν.) μάχην, τὴν περὶ τῶν ὅλων, περὶ τοῦ σώματος, περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, (ὅθεν καὶ ἡ παροιμ.) » Τὸν περὶ κρεῶν θέειν, « Ζηνόδ., ἀπὸ μεταφορὰς τοῦ κυνηγουμένου λαγοῦ.

Κρεγμὸς (ὁ), [κρέκω]. τὸ διὰ τοῦ μουσ. πλήκτρου ἢ τῆς ὑφαντ. κερκίδος κρούσιμον καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ἀποτελούμενος κρότος, (ἐν γέν.) κάθε ἦχος ὅμοιος μὲ τὸν τῆς κόρδας.

Κρέεσσι, Π. ἀντὶ Κρέασι, δοτ. πλθ. τοῦ Κρέας.

Κρεηδόκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κρεωδόχος.

Κρεηφαγέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κρεωφαγέω.

Κρεηφαγίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κρεωφαγία.

Κρεῖας (τὸ), Π. ἀντὶ Κρέας, (ὅθ. τὸ κοιν.) κρειάσι.

Κρειοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρεωδόχος.

Κρείοισα (ἡ), Δ. ἀντὶ Κρείουσα.

Κρεῖον (τὸ), Π. τὸ μαγειρικὸν σκεῦος ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκόπτετο καὶ ἑσκευάζετο τὸ κρέας. (τὸ ν' Ἐν πυρὸς αὐγῇ, « ἐξηγεῖται ὀρθότ. πλησίον εἰς τὸ φῶς τῆς γωνιᾶς ἵνα βλέπῃ τί θὰ κάμῃ).

Κρεῖον, Π. κλητ. τοῦ Κρείων.

Κρεῖος (ὁ), (ἐν γέν.) = Κρείων, ὑπερέχων, ἄριστος· (ἰδίως) εἶδός τι ἐκλεκτῶν (μεγάλων κτλ.) ἐρεθίνθων, καὶ 2) εἶδός τι μεγάλης κόγχης ἢ χηδάδας.

Κρείουσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κρείων, κυρία, ἐξαποινα, βασίλισσα, ἢ· (ἐν γέν.) ἐξέχουσα, ὑπερέχουσα, (ἴδε Κρείων).

Κρειοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρεωφάγος.

Κρεισσόνως [κρείσσων]. ἐπίρ. Π. = Κρεῖσσον, βέλτιον, κάλλιον.

Κρεισσότεκνος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἔχει τὰς καλλιώτερον (κρεῖσσον) παρὰ τὰ τέκνα του.

Κρείσσων [κράτος], ονος (ὁ, ἡ). (συγκρ. ἀνωμ. τοῦ Ἀγαθὸς), ἰσχυρότερος· ἱκανώτερος· (ἐν γέν.) ἀνώτερος, καλλιώτερος· προτιμότερος. (ἢ ἐπὶ κακοῦ) χειρότερος. » Γαρρὸς—, « Ξεν., ἐγκρατὴς, ὄχι κοιλιόδουλος. » Χρημάτων—, « Ἰσκρ., μὴ ξυπαζόμενος ἀπὸ (περιφρονῶν τὰ) χρήματα, ἀδωροδόκητος. » Λόγου—, « Ξεν., ὑπὲρ λόγον, ἀνεκδιήγητος. » Ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, « Αἰσχλ. » Ἔργα κρείσσονα ἀγγόνης, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ). » Ἀκόλαστος ὄχλος κρείσσων πυρὸς, « Εὐρ. (καὶ μετὰ τοῦ Η) » Κρείττων ἢ κατ' ἄνθρωπον, « Ξεν., ὑπερφυὴς, ὑπὲρ ἄνθρ. (καὶ ὡς εὐσ. χ. πτ.) » Τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἄρχειν καὶ πλέον ἔχειν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ κρείττονες, « Πλάτ., οἱ θεοὶ, αἱ οὐράνιαι δυνάμεις, (καὶ ἐν.) » Τὸ κρεῖττον, « Σύν., ὁ θεὸς, (παρβλ. ᾱ Κρείων). ‖ (τὸ οὐδ.) Κρεῖσσον, ἐπίρ. Κάλλιον ἢ Μᾶλλον.

Κρειττόνως, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Κρεισσόνως.

Κρειττόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, (ἐπὶ ἀμπέλ.) Πάσχω ('Ὑποπίπτω εἰς) κρείττωσιν, [ἐκ τοῦ

Κρείττων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κρειττωσις, εως (ἡ). πάθος τι τῆς ἀμπέλου ὅταν ἐβγάλῃ πολλὰ καὶ πρώϊμα βλαστάρια τὰ ὁπ. ἔπειτα ξηραίνονται, ἢ, ἐπανωμένου εἰς αὐτὰ τοῦ ὑγροῦ, ἀτροφοῦσι καὶ ἀπορρίπτουσιν αἱ βᾶγες.

Κρείων [κάρη, κραίνω], οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Κρέων, Κράντωρ, ἀρχηγὸς, βασιλεὺς, κύριος· (ἐν γέν.) πρωτεύων, ὑπερέχων, ἔξοχος· καλλήτορες, (παρβλ.) Κρείσσων. » Κρείουσα γυναικῶν, « Ἰλ. Χ.

Κρειῶν, Π. ἀντὶ Κρεῶν, γεν. πλθ. τοῦ Κρῖας.

Κρέκα, αἰτ. τοῦ Κρέξ.

Κρεκάδιον (τὸ), [κρέκω]. Ὕφασμα (κυρ κρουστὸν, 'γιερὸν), (ὅθ.) » Αὐλῆς κρεκάδια, « Ἀρχφ., αἱ αὐλαῖαι, τὰ καταπετάσματα, (Γαλλ.) les tentures, les tapisseries.

Κρεκτὸς, ἡ, όν. Ὁ ψαλλόμενος (παιζόμενος εἰς τὴν λύραν). » Νόμος—, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Κρέκω [ὀνομτπ συγγ. τῷ Κράζω, Κρίζω, Κρούω κτλ.], Μ. κρέξω. (ἐν γέν.) Κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ κρότον. (κυρ. δί) κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν κερκίδα, ὑφαίνω· κρούω μὲ τὸ πλῆκτρον τὴν λύραν κτλ., κιθαρίζω, (καταχρ.) παίζω τὸν αὐλόν. (βμτβτ.) κάμνω κρότον, ἀντηχῶ.

Κρεμάθρα, ας (ἡ). καλάθι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον σκεῦος κρεμαστὸν πρὸς ἀναπόθεσιν (κυρ.) τροφίμων. (εἰς τὸ θέατρ.) μηχανὴ πρὸς μετεωρισμὸν τῶν ὑποκρινομένων ἐναέρια πρόσωπα. 2) (βτν.) τὸ τσουνὶ (πιάδι) τῶν ἀνθ. καὶ καρπ., [ἐκ τοῦ

Κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι (ἀόρ. Ἐκρεμάσθην). Εἶμαι κρεμασμένος, (κοιν.) κρέμομαι, (καὶ μτφορ.) εἶμαι μετέωρος, ἢ· ἐξήρτημαι ἀπὸ, [ἐκ τοῦ

Κρεμάννυμι καὶ Κρεμμανύω, [Ἀκρέμων], Μ. κρεμάσω ἢ Ἀττ. κρεμῶ (ὅθ. τὸ Π. κρεμόω ἀόρ. Ἐκρέμασα καὶ μσ. [σπν.] Ἐκρεμασάμην, καὶ πθ. Ἐκρεμάσθην). Κρεμνῶ, ἐξαρτῶ. (μτφορ.) κρατῶ μετέωρον (εἰς ἀμφιβολίαν).

†Κρεμάς, άδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρημάς. » Πέτρα—, « Αἰσχλ.

Κρέμασις, εως (ἡ), = Κρεμασμός.

Κρέμασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κρέμαται, κρεμαστάρι. 2) = τῷ

Κρεμασμὸς (ὁ). τὸ κρεμᾶν ἢ κρέμασθαι, κρέμασμα.

Κρεμαστὴρ (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ κρέμασμα (εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι κρεμάμενον), καρφί, τσιγκέλι· διὰ τὸ κρέας κτλ., (παρβλ. Ἀορτήρ.) ‖ (πλθ.) » Κρεμασταῆρες, « Ἀνατομ., μυῶνές τινες τοῦ σώματος (ἰδιαιτ. τῶν ὄρχεων).

Κρεμαστήριος (ὁ, ἡ)· ὁ χρησιμεύων διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρεμαστήρ. ||. (οὐσ.) Κρεμαστήριον (τὸ), κρεμαστὴ κλειδαριὰ, μαργαριτάριον κρεμαστὸν, σκουλαρῆκι, φοῦντα, (ἐν γέν.) κρεμαστάρι.

Κρεμαστὸς, ἡ, όν. Ὁ κρεμάμενος ἢ ἐπιδεκτικὸς κρεμάσματος. » Ἱστία κρεμαστά, « Ἀθ. (καὶ ἁπλ.) » Κρεμαστά, « Ξεν., τὰ πανιὰ (ἴσ. καὶ οἱ μακαράδες) τοῦ πλοίου. » Διὰ πολλῶν τῶν κρεμαστῶν καλουμένων πλεῖ (ἡ ναῦς), « αὐτ.

Κρεμάστρα, ας (ἡ), = Κρεμάθρα.

Κρεμάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κρεμάσω, μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κρεμάω-ῶ, Μ. άσω, = Κρεμάννυμι.

Κρεμβαλιάζω, Μ. άσω. Παίζω (Κρούω χορεύων) τὸ κρέμβαλον, (ὁθ.

Κρεμβαλιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸ κρέμβαλον, (συγχ. τῷ·

Κρεμβαλιαστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Κρεμβαλιασμὸς, παίξιμον (κρότος) τοῦ κρεμβάλου καὶ χόρευμα.

Κρεμβαλίζω, Μ. ίσω, = Κρεμβαλιάζω.

Κρέμβαλον (τὸ), [ὄνμπ. πρωτ. τοῦ Λατ. crepo] (εὐχρηστότ. εἰς τὸ πλθ.). ὄργανόν τι τὸ ὀπ. συνέκρουον οἱ χορεύοντες, (Γαλλ.) cliquettes, castagnettes, (Τουρκ.) ζίλια ἢ σαλπαράδες, (παρβλ.) Κρόταλον.

Κρέμβολον (τὸ). μασοῦρι ἢ κουβαρήστρα.

Κρέμμυον (τὸ), γλσ. ἀντὶ Κρόμμυον, (καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν) κρεμμύδι.

†Κρεμνάω-ῶ, = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρημνάω.

Κρεμόω, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Κρεμάω-ῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κρέμυς, υος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. = Χρέμυς.

Κρεμῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κρεμάννυμι.

Κρέμωμαι, ὑποτ. τοῦ Κρέμαμαι.

Κρέξ [κρέκω], κρεκὸς (ἡ), εἶδ. πτην. (μὲ μακροὺς πόδας καὶ ὀξὺ ῥάμφος), (Γαλλ.) râle d'eau. 2) = Κρὸξ, ἡ πλεξοῦδα τῆς κορυφῆς, (ἄλλ.) Σκόλλυς.

Κρεόβοτος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ)

Κρεόβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ κρέας, κρεωφάγος, (ἄλλ. γρφ. Κρεοβόρος).

Κρεοκάκκαβος (ὁ). χύτρα (κακκάβι) διὰ Ὠήσιμον κρέατος, γκιουβέτσι. 2) (συνκδχ.) εἶδ. φαγητοῦ.

Κρεοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. Π. ἀντὶ Κρεωκοπέω.

;Κρεονομία (ἡ), = Κρεωνομία.

Κρεοπώλης, ου (ὁ), = Κρεωπώλης.

Κρεοπώλιον (τὸ), = Κρεωπωλεῖον.

†Κρεοσαπέντων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασαπέντων.

†Κρεοσκευασία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρεωσκευασία.

Κρεοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω) κρέας.

Κρεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Διανίζω κρέας ἢ ὡς ἂν κρέας· κατακόπτω. 2) εἶμαι κρεωπώλης.

Κρεουργηδὸν, ἐπίῤ. Καθὼς λιανίζουν τὸ κρέας.

Κρεουργία (ἡ). λιάνισμα (κομμάτιασμα) κρέατος ἢ εἰς τρόπον κρέατος.

Κρεουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κρεουργὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς κρεουργίαν.

Κρεουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ λιανίζων (κομματιάζων) κρέας, κασάπης. 2) = Κρεωδαίτης, (ὁθ.) » Κρεουργὸν ἦμαρ, « Αἰσχλ., Κρεωδαισία, θυσία, ἑορτή.

Κρεοφαγέω, Κρεοφαγία, Κρεοφάγος, Ζ. Κρεωφαγέω κτλ.

Κρεοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κουβαλῶν) κρέας. » Κόραξ —, « Χρσ., ὁ τροφοφορῶν τῷ προφήτῃ Ἠλίᾳ.

Κρέσσων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κρεύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρέας, κρεατάκι.

Κρεωβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεωφαγέω.

Κρεωβορία (ἡ), = Κρεωφαγία.

Κρεωβόρος (ὁ, ἡ), = Κρεωφάγος.

Κρεωβριθὴς, έος (ὁ, ἡ). βαρὺς ἀπὸ τὸ πολὺ κρέας, ὅλος κρέατα, σωματώδης.

Κρεωδαισία (ἡ). μοίρασμα κρέατος, [ἐκ τοῦ

Κρεωδαίτης, ου (ὁ) καὶ Κρεωδαῖτις ιδος (ἡ), [κρ. δαίω]. ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὸ κρέας (κυρ. τῶν θυσιῶν). » Κρεωδαῖτις ἀρχὴ, « Πλ., τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) τοῦ κρεωδαίτου. » Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεωδαίτας εἶχον οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας, ὥστε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου ἐν Ἀσίᾳ κρεωδαίτην ἀποδειχθῆναι, « αὐτ.

;Κρεωδαίτης, ου (ὁ), [κρ. δαίνυμι], Π. ἀντὶ Κρεωφάγος, σαρκοφάγος, (τρπ.) αἱμοβόρος.

;Κρεώδειρα, ας (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἡ ἄλλ. Δορίς.

Κρεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρέας, κρεατώδης, ἢ ὅλος κρέας, σωματώδης. » Κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια.. κρεώδη καὶ δυσκατέργαστα, « Ἀθ.

Κρεωδοσία (ἡ), = Κρεωδαισία, διανομὴ κρέατος (τῶν θυμάτων).

Κρεωδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεωνομέω, φιλοδωρῶ μὲ κρέας. » Τὸν ἐκ θαλάττης αὐτοῖς ὀρτυγομήτραν κρεωδοτήσαντα, « Πατερ.

Κρεωδότης, ου (ὁ), = Κρεωδαίτης, διανομεὺς τοῦ κρέατος εἰς τοὺς δαιτυμόνας.

Κρεωδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (περιέχων) κρέας, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον κρέατος (ὡς-

Κρεωθήκη (ἡ). μέρος (σκεῦος ἢ δωμάτιον) πρὸς ἐναποθεσιν κρέατος, ἁρμάρι τοῦ μαγειριοῦ, κελλάρι.

Κρεωκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεουργέω, Κρεωνομέω, [ἐκ τοῦ

Κρεωκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ κόπτειν κρέας.

Κρέων, οντος (ὁ), Π. βασιλεύων, βασιλεύς. » Ζεὺς αἰῶνος κρέων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κραίνων) ἀπαύστου, « Αἰσχλ.

Κρεωνομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρεανομέω.

Κρεωνομία (ἡ), = Κρεανομία.

Κρεωπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦν τὸ κρέας, τὸ ἐργαστήριον τοῦ κρεωπώλου, κασαπειόν. » Τὰ κρεωπώλια (Ῥωμαῖοι) μάκελλα καλοῦσι, « Πλ.

†Κρεωπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Κρεωπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κρέας, κασάπης.

Κρεωπωλικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κρεωπώλην ἢ τὸ

Κρεωπώλιον (τὸ), = Κρεωπωλεῖον. 2) τὸ ἔργον τοῦ κρεωπώλου, πώλησις κρέατος.

Κρεώπωλις, ιδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κρεωπωλική. » Ἀγορά —, « Ἡσύχ.

Κρεωστάθμη (ἡ). τὸ στατέρι μὲ τὸ ὀπ. ζυγίζουν τὸ κρέας.

Κρεωφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) κρέας, εἶμαι κρεωφάγος.

Κρεωφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν (τρέφεσθαι μὲ) κρέας, [ἐκ τοῦ

Κρεωφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας, Σαρκοφάγος.

Κρήγυος ἢ Κρήγιος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ἢ Ἰων. [κρείων]. καλὸς, χρήσιμος, ὠφέλιμος. ἀγαθὸς, ἀληθὴς, γνήσιος. (εὐχρ. κυρ. τὸ οὐδ.) » Κρήγυον, « τὸ καλὸν, ἢ τὸ καλλιώτερον (ὠφελιμώτερον κτλ.) » Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας· αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστι φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, « Ἰλ. Δ.

Κρηδεμνόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) κρήδεμνον περὶ τὴν κόμην.

Κρήδεμνον (τὸ), [κρᾶς, δέω], γυναικεῖον κεφαλόδεμα, φακιόλι, (σχεδὸν καθὼς τῶν Ψαριανῶν γυναικῶν ἡ) μπόλια, ἢ· καλύπτρα. » Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεως κρήδεμνα, « Βακχυλ., αἱ ἐπάλξεις τῶν τειχῶν, (παρβλ. Κάρηνον).

2) (μτνμ.) σκέπασμα ἀγγείου. » Κρητῆρα κέρασσεν οἴνου, τὸν ὤϊξε ταμίη, ᾗ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν, « Ὀδ. Γ. 3) (καταχρ.) ἀντὶ Προσκεφάλαιον. » Πέτρινα κρήδεμνα, « Εὐρ., πέτραν διὰ προσκέφαλον, (παρβλ. καὶ Δέμνιον).

Κρηῆναι, Π. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κρήηνον, Π. πρς. τοῦ Κραιαίνω, Κραίνω.

Κρῆθεν [κρᾶς], ἐπίῤ. Π. ἀπὸ ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Κρῆθμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κρήταμον ἢ κρίταμον.

Κρήϊον (τὸ), εἶδ. πλακοῦντος. 2) = Κρεῖον, κρεωθήκη ἢ ἐπίκοπον.

Κρήμναμαι, Π. ἀντὶ Κρέμαμαι.

Κρημνάω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κρεμάννυμι, ἴδε Θύλακος (περὶ τὸ τέλος).

Κρήμνη, Π. ἀντὶ Κρήμνα, πρς. τοῦ Κρημνάω.

Κρημνηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ὀγκώδεις (κρημνώδεις) λέξεις καὶ φράσεις.

;Κρήμνημι, Π. ἀντὶ Κρεμάννυμι.

;Κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω ἀπὸ κρημνὸν, (εὐχρηστότ. τὸ σύνθ.) Κατακρημνίζω, (κοιν.) γκρεμίζω.

†Κρήμνισις, εως (ἡ) καὶ

Κρήμνισμα (τὸ) καὶ

Κρημνισμὸς (ὁ). ῥίψιμον ἀπὸ τὸν κρημνὸν, γκρέμισμα. » Θάμνος δέ μ' ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος, « Γργ.

Κρημνιστὸς, ἡ, όν. Πεσμένος ἢ Ῥηγμένος ἀπὸ τὸν κρημνὸν, κρημνισμένος.

Κρημνοβατέω-ῶ. Μ. ήσω. Περιπατῶ (Ἀναιβοκαταιβαίνω) εἰς κρημνοὺς ἢ κρημνώδη μέρη, [ἐκ τοῦ

Κρημνοβάτης, ου (ὁ) καὶ Κρημνοβάτις, ιδος (ἡ). ὁ περιπατῶν (συνειθισμένος νὰ ἀναιβοκαταιβαίνῃ) κρημνοὺς ἢ ἀπόκρημνα μέρη. (μτνμ.) » Ἐπέων —, « Γργ., ὁ ἐκφραζόμενος μὲ τραχεῖας (ὀγκώδεις, τολμηρὰς) λέξεις. 2) ἀντὶ Σχοινοβάτης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κρημνόγράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (καὶ προπαροξ. γραμμένος) μὲ κρημνώδεις (ὀγκώδεις, στομφώδεις) λέξεις.

Κρημνόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ πρὸς τὰ κάτω.

Κρημνοκομπέω ἡ Κρημνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κρημνηγορέω, ὁμιλῶ μὲ τραχεῖας (ὀγκώδεις, ἀποκρήμνους) φράσεις ϗ λέξεις, εἶμαι.

Κρημνοποιὸς (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ μεταχειριζόμενος (δημιουργῶν) ὀγκώδεις λέξεις ἢ παρατόλμους (κεκινδυνευμένας) μεταφοράς.

Κρημνὸς (ὁ), [κρεμάννυμι]. ὄχθος, γκρεμνὸς, βράχος ἀπότομος, κατήφορος κινδυνώδης. ὄχθη ποταμοῦ (» Ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ, « Πίνδ.). (μτνμ.) χεῖλος πληγῆς.

Κρημνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρημνὸν, (ἐπμ.) κινδυνώδης. » Κρημνώδης θάνατος, « Γ. Ἀκροπολ., ὁ διὰ κατακρημνίσεως. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κριμνώδης.

Κρημνώρεια (ἡ). κρημνῶδες μέρος ὄρους.

Κρηναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀναβρύων ἀπὸ κρήνην. » Ὕδωρ—, « Ἀθ., τὸ ἀναβρυστικόν. » Νύμφαι κρηναῖαι, « Ὅμ., Εὐρ., αἱ νηρηΐδες τῶν πηγῶν. » Κρηναῖον ἔδεσμα, « Γαλ., Ἀέτ., τὸ ψυχρὸν ἢ δροσιστικόν. ||. (οὐσ.) » Κρηναία (ἡ), « Π. ἀντὶ-

Κρήνη (ἡ), [κάρηνον]. πηγὴ ὕδατος, βρύσις, (κοιν.) κεφαλόβρυσις, (καὶ ἄλλ.) μάννα τοῦ νεροῦ, (Λατ.) caput aquae, (παρβλ. Κρουνός).

Κρήνηθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τῆς κρήνης.

Κρήνηνδε, ἐπίῤ. Π. εἰς τὴν κρήνην.

Κρηνιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κρηναία. » Νύμφαι κρηνιάδες, « Θκρ.

Κρηνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρήνη, βρυσίτσα.

Κρηνὶς (τὸ ι μακρ.), ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κρήνη, βρυσίτσα, βρυσοῦλα. 2) (τὸ ι βραχὺ), Π. = Κρηνιάς.

Κρηνίτης, ου (ὁ) ϗ Κρηνῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἀνήκων (φυτρόνων κοντὰ) εἰς κρήνην.

†Κρηνουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιςατῶ ὡς) -

Κρηνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων) τὰς κρήνας, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

†Κρηνοφυλάκιον (τὸ). τὸ ἀξίωμα τοῦ κρηνοφύλακος.

Κρηνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν (τὴν ἐπιςασίαν) τῶν κρηνῶν, (ἰδίως εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν Κλεψύδραν καὶ ὁ ἐπ' αὐτῆς ςημένος χάλκινος λέων.

Κρηπιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων καὶ ἱρηπιδοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κρηπῖδας, κουντουρᾶς, ἠοδηματᾶς.

Κρηπιδουργὸς (ὁ), = Κρηπιδοποιός.

Κρηπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κρηπῖδα, κτίζω ἐν εἴδει κρηπῖδος. » Τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, « Δ. Κάσσ. 2) ὑποδένω τινὰ (καὶ μσ. ὑποδένομαι) μὲ κρηπῖδας, βάλλω (φορῶ) τὰ ἠοδήματά μου. » Ἤρετο αὐτὸν μεταξὺ κρηπιδούμενος, « Σδ.

Κρηπίδωμα (τὸ), = Κρηπὶς, κτίσμα ἐν εἴδει κρηπῖδος, θεμέλιον.

Κρηπὶς (τὸ ι σπντ. βραχὺ), ῖδος (ἡ), [συγγ. τῷ κρέκω;]. ὑπόδημα (μὲ τακούνια ἢ ναλτσάδες), (Τουρκ.) κατίρι. » Εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους ἐξ οἵου περ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται, « Ξεν. » Παντᾷ κρηπῖδες, « Θκρ., (συνκδχ.) ἀντὶ Κρηπιδοφόροι ἄνδρες, (δηλ.) στρατιωτικοί. 2) (μτνμ.) βάθρον ἀγάλματος κτλ., (κυρ. κατὰ τὸν Ἡσύχ. (» τὸ ἐφ' οὗ ὁ ςυλοβάτης, « (Γαλλ.) piédestal· (Π.) βωμός· (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) βάσις, θεμέλιον. » Λαΐνέας ἀπὸ κρηπῖδος, « Θκρ. (ϗ μτφορ.) » Κρηπὶς ἐπέων (ἐλευθερίας), « Πίνδ. » Ἠγῆσθε τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, « Ξεν. 3) (ἰδιαιτ.) ἐπίπεδον λιθόκτιστον παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ ἢ εἰς τὸ παράλιον, (Γαλλ.) quai. » Λίμνη λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη κύκλῳ, « Ἡρ. » Ἐν τῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπῖδα περιπατοῦντας, « Πλβ. » Τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπορεύετο δι' ὅλης τῆς κρηπῖδος, « Γρφ. 4) εἶδος ἢ μᾶλλον τὸ κάτω (Γαλλ. l'abaisse) καὶ πέριξ τῶν ζυμαρικῶν περιεχόντων διὰ τυροῦ ἐσκευασμένα πλακούντια ἢ ψημένα ὀρνίθια, (καθὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ) πίττα-κόττα, καὶ τὸ (Γαλλ.) pâté. » Ἦν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, ᾗ ἐνέκειντο ἀμπελίδες τινὲς ἢ συκαλίδες ὀπταί, ὧν βρωθεισῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἐνθρύψαντες ἤσθιον, « Πλβ.

Κρῆς, Δ. ἀντὶ Κρέας.

Κρῆσαι, Π. ἀντὶ Κεράσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κεράννυμι.

Κρησέρα [;], ας (ἡ). τὸ ψιλὸν κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ, (κοιν.) κρησάρα, σήτα. 2) δίκτυ διὰ τὰ μικρὰ ψαράκια, (κοιν.) ἀθερινιό.

Κρησέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρησέρα.

Κρησερίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) καμωμένος μὲ ψιλοκοσκινισμένον ἀλεῦρι, (κοιν.) κρησαριστός.

Κρησφύγετον (τὸ), [Κρὴς, φεύγω]. καταφύγιον, (ἡ λέξ. διεσώθη ἀπὸ τὸν καιρὸν καθ' ὃν οἱ πειραταὶ τοῦ ἀρχιπελάγους κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Μίνωος).

Κρηταγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν Κρήτην, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Κρητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κρατήρ.

†Κρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κρατήριον. 2) (συνκδχ.) = Ἐπίχυσις.

Κρηφαγέω-ῶ, Μ, ήσω, Π. ἀντὶ Κρεωφαγέω.

Κρῖ (τὸ), ἄκλ. Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Κριθὴ, κριθάρι, ἢ (πιθανώτ.) Κρίμνον.

Κριανὸς, ἡ, όν. Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Κριοῦ.

Κριβάνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κριβάνη, εἶδος ἄρτου, (ἴσ.) = τῷ

Κριβανίτης, ου (ὁ), (ἄρτος) ψημένος εἰς τὸν (κινητὸν) κρίβανον, φουρνιστός, (ἴδε Ἰπνίτης).

Κριβανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (κινητὸν) κρίβανον, ἔχων σχῆμα πόνιτσας.

Κρίβανον (τὸ) καὶ

Κρίβανος (ὁ), [ὀκρίβας]. φοῦρνος κινητὸς πήλινος ἢ σιδηροῦς, (Τουρκ.) Ταντοῦρι (ὅπου ψήνουν τὸ λεγόμενον Ταντοῦρκεμπάπι), (Βλαχ.) πόνιτσα· (μτγν. ἐν γέν.) φοῦρνος, καμίνι (;). » Πωμάσας τὸν λύχνον καινῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν περιφερεῖ καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι, « Δσκρ 2) = Βράχος (καταφαγωμένος ἔσωθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης).

Κριβανωτὸς, ἡ, όν, = Κριβανίτης, ψημένος ἢ ξηραμένος εἰς τὸν κρίβανον, φουρνιστός. » Κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, « Ἀρςφ., ἁρμαθιὰ παξιμάδια ἢ φουρνιστὰ σῦκα.

Κριγὴ (ἡ) καὶ

Κριγμὸς (ὁ), [κρίζω], = Τριγμὸς, τρίξιμον· ἡ φωνὴ τῆς νυκτερίδος κτλ.

Κριδδέμεν, Δ. ἀντὶ Κρίδδειν, ἀπαρ. τοῦ

Κρίδδω, Δ. ἀντὶ Κρίζω, (ὅθεν Βοιωτ.) γελῶ, (Λατ.) ridden.

†Κριδὸν [κρίνω], ἐπίῤ. Π. = Διακριδὸν, (εἰς τὸν Τρυφιοδ. διορθ.) Ἐγκριδὸν, ἢ Ἐκκριδὸν.

Κρίζω [ὀνμτπ.], Μ. κρίξω; (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Κέκριγα, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. Ἐκεκρίγειν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. Κεκρίξομαι, ἀόρ. β'. Ἔκριγον), Π. (κυρ.) κάμνω κρίκ, τρίζω· (μτνμ.) φωνάζω 'σὰν τὴν νυκτερίδα.

Κριηδὸν, ἐπίῤ. Ὡσὰν τὰ κριάρια, μὲ ὁρμήν.

Κριθαία (ἡ), εἶδος πολτοῦ (μαμαλίγκας) ἀπὸ

Κριθάλευρον (τὸ), ἀλεῦρι κρίθινον.

Κριθάμινος, η, ον, Π. ἀντὶ Κρίθινος.

Κριθανίας, ου (ὁ). (πυρὸς) εἶδος σιταριοῦ, κριθαροσίτι.

Κριθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κριθὴ, κριθαράκι, κριθαρόσπυρον.

;Κριθάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κριθιάω.

Κρίθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκρίθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κρίνω.

Κριθὴ (ἡ), [συγγ. τοῦ ἄκρις]. κριθάρι· κριθαρόσπυρον. 2) (μτνμ.) τὸ σπυράκι ὅ, που 'βγαίνει εἰς τὰ ὀμματόφυλλα, καὶ εἰς τῶν πτηνῶν τὸ ὀῤῥοπύγιον. 3) (Κωμ.) = Ἐρέβινθος.

Κριθηὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κριθίνη. » Ἀκτὴ—, « Ἐπγρ., κριθάλευρον.

Κριθίασις, εως (ἡ). πάθος τι τῶν ἀλόγων ὅταν τρώγουν πολὺ κριθάρι χωρὶς νὰ τὸ καλοχωνεύουν, (Γαλλ.) fourbure, [ἐκ τοῦ

Κριθιάω-ῶ, Μ. άσω. (ἐπὶ ἵππ.) Πάσχω κριθίασιν· (συνκδχ.) γαυριῶ, εἶμαι δυσάγωγος, (παρβλ. Ἀκυστήσας). » Σειραφόρον κριθιῶντα πῶλον, « Αἰσχλ. (καὶ μτνμ.) » Κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις, « (Κλεάνθ. παρὰ) Στβ.

Κριθίδιον (τὸ), = Κριθάριον.

Κριθίζω, Μ. ίσω. Τρέφω μὲ κριθάρι, ταγίζω.

Κρίθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κριθάρι, κριθαρένιος. » Κρίθινον ὕδωρ, « Ἱππκρ., κριθαρόνερον.

;Κριθίον (τὸ), = Κριθάριον.

Κριθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων κριθήν. ||. (εἰς τοὺς Λοκρ.) ἀξιωματικός τις (ὁ ὁπ. εἰς τὰς Ἀθ, ἐλέγετο) ἱεροποιός.

Κριθομαντεία (ἡ). τὸ μαντεύειν μὲ κριθαρόσπυρα, ἡ ἀγυρτεία τοῦ κριθομάντεως.

Κριθόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων μὲ κριθαρόσπυρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κριθοπομπία (ἡ). μετακόμισις ἢ παραπεμπὴ κριθῆς.
Κριθοπῶλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κριθάρι.
Κριθοτράγος (ὁ, ἡ), Π. = Κριθοφάγος.
Κριθοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) κριθήν.
Κριθοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν κριθήν, (εἶδ. τιμωρίας τῶν Ῥωμ. στρατ., τροφοδοτουμένων ἀντὶ σίτου μὲ κριθήν).
Κριθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κριθήν.
Κριθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) κριθήν. « Κριθοφόρος ἀρίστη ἡ Ἀττική,» Θρφ.
Κριθοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ κριθοφύλακος.
‡Κριθοφύλαξ, ακος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων τις διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς κριθῆς.
Κριθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ περιέχων πολλὴν) κριθήν, κριθινος.
Κριθωλέθρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ τρώγων (ἀφανίζων) ἀνωφελῶς τὸ κριθάρι, τρεφόμενος εἰς μάτην.
‡Κρικε, Π. (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κρίγε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β', τοῦ Κρίζω. « Τὸ δὲ Κρίζω ἡμαρτημένον ἀόριστον παραλαμβάνει τὸ Κρικε· Ἡμεῖς δὲ οὐ φαμὲν ἡμαρτῆσθαι, ἀλλὰ πεποιῆσθαι, » (Ζηνόδ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ.
Κρικηλασία (ἡ), [κρίκος, ἐλαύνω]. εἶδος παιδιᾶς (ποιὸς νὰ περάσῃ τὸ ξύλον εἰς κρικέλλαν).
Κρικίον καὶ Κρικίλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρίκος, κρικέλλιον.
Κρικοειδής, έας (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κρίκου, κρικελλοειδής.
Κρικοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι ἐς εἶδος κρίκου.
Κρίκος (ὁ), (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Κίρκος, κύκλος· (ἰδιαιτ.) κρικέλλα, (Ταρκ.) γαλκᾶς· βραχιόλι. « Φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης (τὸν Δημοσθένην) ἐν κρίκῳ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν· τὸν δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιβραχιόνιον,» Πλ.
Κρικόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κρίκου. 2) περνῶ κρικέλλαν (γαλκᾶν) εἴς τι. « Κεκρίκωνται τὸ χεῖλος γαλκῷ (οἱ Αἰθίοπες), » Στρθ.
Κρίκωμα (τὸ). τὸ διὰ κρίκου συνεφιγμένον πρᾶγμα (τεχνούργημα). 2) = τῷ-
Κρίκωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ ἢ ὡς διὰ κρίκου περίσφιγξις, (ἰατρ.) πάθος τι τῆς ἀκροποσθίας, (παρβλ.) Φίμωσις.
Κρικωτός, ἡ, όν. Συγκείμενος ἀπὸ κρίκους ἢ, Ἔχων σχῆμα κρίκου. « Θώραξ —, » Εὐρ., ὁ (ἄλλ.) Ἁλυσιδωτός. « Σφαῖρα—, » Γεμιν.
Κρῖμα ἢ Κρίμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως· ἀπόφασις κριτοῦ, (συνκδχ.) τιμωρία, καταδίκη· (Φιλοσοφ.) δόγμα, δόξα. « Οὐκ εὐκριτον τὸ κρῖμα, μὴ μ' αἱροῦ κριτὴν, » Αἰσχ. « Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε, » Γρφ. « Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, » αὐτ. « Κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει, » αὐτ. « Ἔχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν, » αὐτ. « Παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου, » αὐτ.
Κριμανίτης καὶ
Κριμνίτης, ου (ὁ), ἄρτος κατεσκευασμένος ἀπὸ-
Κρίμνον (τὸ), [κρίνω]. ἀλεῦρι χονδραλεσμένον, σεμιγδάλι (ς). « Κρίμνα χειρῶν, » Πλ., τρ φτάδες (ἀπὸ τὰς ὁποίας γίνεται ἡ χυλοπίττα).
Κριμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρίμνον. « Καὶ κριμνώδη κατανίφοι, » Ἀρχφ. « Κριμνώδεες δὲ ἐν τοῖσι οὖροισι αἱ ὑποςάσιες πονηραί, » Ἱππκρ.
Κρινάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, ἀμάραντος. 2) = Ἡμεροκαλλίς.
Κρίνεα, Ἰων. ἀντὶ Κρίνα, αἰτ. τοῦ Κρίνον.
Κρινέλαιον (τὸ). ἔλαιον ἐσκευασμένον ἀπὸ ἄνθη κρίνου.
Κρίνεσι, Ἰων. ἀντὶ Κρίνοις, δοτ. πλθ. τοῦ Κρίνον.
Κρίνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄνθη κρίνου. « Ἔλαιον—, » Γαλ., τὸ (μονολεκτ.) Κρινέλαιον ἢ (ἄλλ.) Σούσινον.
Κρινοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρίνον.
Κρινόμυρον (τὸ). μύρον ἀπὸ ἄνθη κρίνου, ἴδε Κρίνινος.
Κρίνον (τὸ), εἶδος ἢ (μᾶλλ.) γέν. ἄνθους, (κλιν.) κρίνος, (εἴδος αὐτοῦ εἶνε) τὸ ζομπάκι, τὸ τεμπέρι, (παιδβλ. Λείριον)· (διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ) τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθης. « Ἢ κρίνον ἢ κολοκύνθην, » Παραιμ., ἢ τελνηκότα ἢ ὑγιῆ. « Ἐν ἡμέραις αὐτὸς ἑπτά σοι, γέρον, θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον, » (Διφιλ. παρὰ) Ζηνοβ.
Κρινοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν στέφανον κρίνων, στεφανωμένος μὲ κρίνα, (ἐπιθ. τῶν Μουσῶν παρ' Αὐσον.).
Κρινόχρους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, ὅμοιος σὰν κρίνος.
Κρίνω [συγγ. τῷ κραίνω], Μ. κρινῶ (ὀδρ. Ἔκρινα καὶ μσ. Ἐκρινάμην, πρκ. Κέκρικα ἢ πθ. Κέκριμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκρίθην καὶ τὸ θετ. Κριτέον). Χωρίζω, διαχωρίζω· (συνκδχ.) ἐκλέγω. « Κρίνειν καρπόν τε καὶ ἄγχας, » Ἰλ. Ε. « Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, » Ἰλ. Β. « Κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους, » Ἰλ. Ζ. (καὶ μσ.) « Κρινάμενος κατὰ λαὸν ἄνδρας ἀρίστους, » Ἰλ. Ι. (καὶ πθ.) « Κριθέντες εἰ ἄριστοι, » Ἰλ. Ν. « Ἄνεμος κεκριμένος, » Ἰλ. Ξ., ὁ βέβαιος, (ἴδε Λαμπρός). 2) (μτγμ.) διακρίνω. « Τὰ δὲ σκληρὰ καὶ μαλακὰ, καὶ κοῦφα ἢ βαρέα, ὅλῳ τῷ σώματι κρίνομεν, » Ξεν. « Τὰς διαφορὰς τῶν χρωμάτων κρίνειν, » Ἀριστ., (ὄθ. 3) (τρπ.) ἀνακρίνω, ἐξετάζω. « Σὲ τον, σὲ κρίνω, » Σοφ. « Μὴ κρῖνε, μὴ ἑτάζε, » αὐτ. « Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; » Γρφ., (παρβλ. 8). 4) συγκρίνω. « Παρέχουσιν ἑαυτὸν κρίνεσθαι πρὸς ἐκείνας, » Ξεν. « Καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐθ' ὑπωστιοῦν ἄξια, » Πλάτ. (ὄθ. 5) (ἐπὶ ἀνείρ. ἢ λπ.) ἐξηγῶ, (κοιν.) ξεδιαλύζω. « Ἀρ' ἐμαθες κρίνειν ἐνύπνια; » Θκρ. (καὶ μσ.) « Τοῖς οὐκ ὀ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, » Ἰλ. Ε. (ὄθ. 6) (συνήθ.) κάμνω (θεωρῶ) κρίσιν, δικάζω, (καὶ μσ.) δικάζομαι, κρισολογοῦμαι (πρός τινα), (μτγμ.) φιλονεικῶ, (Γαλλ.) vider une querelle· (συνκδχ.) ἀπεφασίζω, « Ἀγορᾶθεν ἀνέστη κρίνων νείκεα δικαζομένων, » « Ὀδ. Μ. » Βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας, » Ἰλ. Π. « Τάχιστα ἔκριναν νεῖκος πολέμοιο, » « Ὀδ. Σ. » « Ὅ τὰς θεὰς κρίνας, » Εὐρ. « Τίς ἅμμε κρινεῖ; » Θκρ. « Μήτ' ἐμὲ ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτε τοῦτον, » αὐτ. « Βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετοὺς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἀριστα τοὺς πολλοὺς, » Θκ. « Τέως μὲν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῇ ξυνιδημεν, » Ἀρχφ., ἐφρονοῦμεν. (ἢ μτγμ.) « Κρίνειν διὰ μάχης τὸν πόλεμον, » Διόδ. (καὶ μσ.) « Πανημέριοι ἄρτι κρινώμεθα, » Ἰλ. Β. « Τετήνεσι κρίναντο, » Ἡσ., (καὶ πθ.) « Ἐκρίνετο περὶ θανάτου, » Ξεν. (καὶ μτγμ.) « Ἐκρίθη τὸ νόσημα, » Ἱατρ. « Ἐπ' ἀμφοτέρων τάττεται τὸ κρίνεσθαι, τῶν τ' ἐπ' ἀγαθῷ καὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τὴν μεταβολὴν ποιουμένων, » Γαλ. « (Γυνὴ) κεκριμένη τῇ ἡλικίᾳ, » Κέβ., μεσόκοπη, (Γαλλ.) d'un âge mûr. 7) δικαιόνω· ἐγκρίνω. « Τοῖς κριταῖς, ἣν κρίνωσ' ἡμᾶς, ὅσ' ἀγαθὰ δώσομεν, » Ἀρχφ. « Διαχειροτονουμένων δὲ τῶν γνωμῶν, τὸ μὲν πρῶτον ἔκριναν τὴν ἐκείνου, εἶτα δὲ τὴν τῆς βουλῆς, » Ξεν., (ἢ 8) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) καταχρίνω, καταδικάζω. « Μὴ κρίνετε καὶ οὐ μὴ κριθῆτε, » Γρφ., (παρβλ. 2). 9) εἰσάγω (καθυποβάλλω) εἰς δίκην, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ. « Ἔκρινε Δολαβέλλαν κακώσεως ἐπαρχίας, » Πλ. « Κρίνω προδόντα αὐτὸν τοὺς νεώς, » Λυκοῦργ. « Κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ ταυτονί, » Δημ. 10) εὐρίσκω εὔλογον, ἐγκρίνω, προτιμῶ. « Ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραγεμάσαι, » Γρφ. « Εὔτολμος εἶναι κρίνε, τολμητὰς δὲ μή, » Ἐμπ. (ὄθ. πθ.) « Μετὰ τῶν κιθαρῳδῶν ὁ παράσιτος κρίνεται, » Ἀθ., τάττεται· (ἢ ἐπὶ ψύχ.) « Ἀσπὶς πολέμῳ κεκριμένη, » Ἐπιγρ., δοκιμασμένη. 11) φρονῶ, νομίζω. « Πολέμιον κρίνειν τινὰ, » Αἰξ. « Ἐν τέρασι ταῦτα κρίνουσιν, » Ἀρχφ. « Ὡς ἐγὼ κρίνω, » Δμ. (καὶ πθ.) « Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, » Θκρ.
Κρινῶν, ῶνος (ὁ). μέρος (εἷς περιβόλι) κατάφυτον μὲ κρίνους· φυτώριον κρίνων.
Κρινωνιά (ἡ). τὸ φυτὸν τοῦ κρίνου. « Φύεται δὲ ἡ κρινωνιὰ καὶ ἡ ῥοδωνιὰ καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος, » Θρφ. 2) = Κρινών.
‡Κρινωτός, ἡ, όν. Σχηματισμένος εἰς εἶδος κρίνου, (Γαλλ.) liliacé.
‡Κριξός (ὁ), Δ. ἀντὶ Κρισσός = Κιρσός.
Κριοβόλος (ὁ, ἡ), Π. [κριός, βάλλω]. ὁ σφάζων ἢ κάμνων νὰ σφάζωνται εἰς θυσίαν κριάρια. « Τελετὴ—, » « Ἐπιγρ., (παρβλ. Ταυροβόλος).
Κριοδόκη(χη), ης (ἡ). τὸ ἱκρίον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκινεῖτο ὁ κριὸς (ἢ πολιορκ. μηχανή).
Κριοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ κατεσκευασμένος ἐν εἴδει) κριοῦ.
Κριοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν κριοῦ.
Κριοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τὸ τεῖχος μὲ τὸν κριὸν (τὴν μηχανήν).
Κριομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ καθὼς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ κριάρια ἢ διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ κριοῦ.

Κριομαχία (ἡ). μάχη κριῶν ἢ διὰ κριῶν.

Κριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κριοῦ.

Κριομύξης, ου (ὁ) καὶ

Κριόμυξος (ὁ), ἡ). μυξιάρης (εὐήθης) ὡς ἂν κριάρι.

Κριοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (ἢ τὸ ἔμπροσθεν μέρος σχηματισμένον εἰς εἶδος) κριοῦ.

Κριόπρῳρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κριόμορφον πρῴραν, (μτνμ.) Κριοπρόσωπος.

Κριὸς (ὁ), [κρίνω, κρῖος]. τὸ ἄρσεν. (ἀμουνούχιστον) πρόβατον ἢ κριάρι. » Κριοῦ τροφεῖα, « Παροιμ., ἐπὶ ἀχαρίστων. » Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς ἐμ' ἐκγεννᾷν τέκνα; « (Εὔπολ. παρ') Ἀθ. 2) (μτνμ.) μηχανὴ πολεμ. εἰς σχῆμα κριοῦ. » Μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριούς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη, « Ξεν. 3) ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. » Πότερ' ἐν Κριῷ γεγένηται ἢ Διδύμοις; « Ἐπγρ. 4) κερατοειδές τι κόσμημα τοῦ Κορινθ. καὶ Ἰων. ἐπιστυλίου, (ἄλλ.) Ἕλιξ καὶ (Ατν.) volute.

†Κρῖος ἢ (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ϗ τὰ χειρόγρφ. ὀρθότ.) Κρίος (ὁ), = Κρεῖος = Κρείων, ἐκλεκτὸς, ἄριστος, (ὅθεν Κριός, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Φρίξου κτλ.).

;Κριόστασις, εως (ἡ), = Κριοδόκη, (παρβλ. Βελόστασις).

Κριοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (δεχόμενος εἰς θυσίαν) κριούς.

Κριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, σηκόνων) κριόν. » Μηχανὴ —, « Πλβ. » Ἑρμῆς —, « Παυσ.

Κρίσιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπιδεχόμενος κρίσιν, κριτικὸς, ἀποφασιστικός, (Γαλλ.) décisif, ἢ· δικάσιμος, ἀμφισβητήσιμος. (κυρ. παρ' ἰατρ.) » Κρίσιμοι ἡμέραι, « Ἱππκρ., Γαλ. κλπ., καθ' ἃς γίνεται κρίσις τοῦ νοσήματος. » Κρίσιμοι αἱ περιτταὶ τῶν ἡμερῶν, « Ἡράκλ., (ἴδε καὶ Κριτικός).

Κρισίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κρίσιμον. » Ἰδροῦν —, « Ἱππκρ.

Κρίσις, εως (ἡ). τὸ κρίνειν ἢ κρίνεσθαι, ξεχώρισμα, ξεδιάλεγμα· (μτφορ.) σκέψις· ἀπόφασις· δίκη, κρισολογία (» Ἔδοξε κρίσιν ποιῆσαι αὐτῷ, καὶ πέμπουσι δικαστάς, « Ξεν. » Ἐπὶ κρίσιν καλούμενος, οὐχ' ὑπήκουσε, « Πλ. » Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν, « Ἐπγρ.). πέρας, ἔκβασις (» Κρίσιν μὴ λαβούσης τῆς μάχης, « Πλ.). (ἰατρ.) μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἢ χεῖρον. » Οὐδὲν ἄλλο τὴν κρίσιν, ὅτι μὴ λύσιν ὀνομάζειν τοῦ νοσήματος ἐπὶ σωτηρίαν ἢ ὄλεθρον, « Ἱππκρ.

;Κρίσκρανον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιονόκρανον.

†Κρισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κριγμός.

Κρισσὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κιρσὸς, (ὅθ.

Κρισσώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κιρσώδης.

Κριτέον, θετ. τοῦ Κρίνω.

Κριτὴρ, ῆρος (ὁ), = Κριτής. (ἰδίως) » Κριτῆρες ὀδόντες, « Ἀρστ., (οἱ ἄλλ.) Κραντῆρες.

Κριτήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κρίσιν, τὸ μέσον δι' οὗ κρίνει τις, σημεῖον ἢ κανών. (φιλοσοφ.) ἢ δύναμις τοῦ νοὸς εἰς τὸ κρίνειν (σκέπτεσθαι, διακρίνειν). 2) (συνήθ.) δικαστήριον. » Κοινὸν ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων καθίσας κριτήριον, « Πολβ.

Κριτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κρίνων (ἐξετάζων καὶ ἀποφασίζων) τι, ξεδιαλύζων τὰς διαφορὰς, δικαστής. » Ἐνυπνίων —, « Αἰσχλ., ὀνειροκρίτης.

Κριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν (» Γίνεσθαι γὰρ ὡς τὸ πολὺ τὰς μὲν περιττὰς [ἡμέρας] κριτικὰς τῶν ὀξέων νοσημάτων, τὰς δὲ ἀρτίους τῶν χρονίων, « [Γαλ. παρὰ] Στβ. » Ὄψις ὤτων κριτικωτέρα πᾶσι, « Σχλ. Ὀμ.). (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων τὴν ἕξιν τοῦ κρίνειν σύγγραμμα (κυρ. ἀρχαῖον), (ὅθ.) » Κριτικοί, « οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν ἀρχ. συγγραμμάτων καὶ ἰδίως τῶν ποιημάτων, καὶ » Κριτική, « ἡ τοιαύτη ἐπιστήμη. » Οἱ γοῦν κριτικοὶ ὑποτάσσουσι τῇ κριτικῇ τὴν γραμματικήν, « Σξτ.

Κριτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κριτικὴν ἕξιν, καθὼς οἱ κριτικοί. » Κρ. ἔχειν τινός, « Ἀρτ. » Ὁ κρ. τῶν λεγομένων ἀκούων, « Γργ.

Κριτὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κριτής. » Ἡ γὰρ φαντασία κριτὶς τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων, « Ἀλέξ. Ἀφρ.

Κριτὸς, ἡ, όν. Ὁ κριθεὶς (ἐγκριθεὶς), ἐκλεκτὸς, ἄριστος. » Ταύτας . . ἐξείλεθ', αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν, « Σοφ.

;Κριτόχειρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. εἶνε χωρισμένα (διακεκριμένα) τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν.

Κριώδης, εος (ὁ, ἡ). κριῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, ἐριστικός.

Κροαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κρούω, (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου, σκιρτῶ. » Θέοι πεδίοιο κροαίνων, « Ιλ., διατρέχει τὴν πεδιάδα χοροπηδῶν, (καὶ μτνμ.) » Κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις, « Φλςρ., παρεκβαίνειν ἢ ἐνδιατρίβειν.

Κρόκα, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κρόκην.

Κροκαλέος, α, ον, Π. = Κρόκαλός.

Κροκάλη (ἡ), [κρόκη]. λιθάρι ποταμοῦ ἢ αἰγιαλοῦ, χαλίκι· (συνκδχ.) παραιγιάλιον.

;Κρόκαλὸς, ἡ ἢ η, ὸν ἢ ον, Π. γεμάτος κρόκας, χαλίκια. (μτφορ.) τριμμένος, πανοῦργος.

Κρόκεος, η, ον, Π. = Κροκοβαφής.

Κρόκες, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κρόκαι, θηλ. πλθ. τοῦ

Κρόκη (ἡ), [κρέκω]. ἡ λεπτὴ (λεπτοτέρα παρὰ τὸ στημόνι) κλωστὴ τοῦ ὑφάντου, 'φάδι, νῆμα. » Συνθεὶς τὴν τομήν, κρόκῃ διπλῇ κατειλίξαι πᾶσαν αὐτήν, « Ἱππκρ. » Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας, « (Εὐρ. παρ') Ἀθ. » Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, « Ἡσύχ. 2) = Κροκάλη. » Διατί περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγυλαι εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀστράκων τὸ ἐξ ὑπαρχῆς ὄντων; « Ἀρστ.

Κροκήϊος, η, ον, Π. = Κρόκειος ἢ Κρόκινος.

Κροκίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (κλίνων πρὸς) τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.

Κροκιδίζω, Μ. ίσω, ἴδε Κροκυδίζω.

Κροκιδισμὸς (ὁ), ἴδε Κροκυδισμός.

Κροκίζω καὶ ;Κροκινίζω. Ἔχω (ἢ Κλίνω πρὸς) τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου. » Τὴν ἡμέραν ὁρᾷς ῥοδοειδῆ τε ϗ κροκινίζουσαν, « Θεοφύλ.

Κρόκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Κίτρινος ὡσὰν τὸν κρόκον, Κρόκεος. » Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων ἱμάτια πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά, « Δμκρτ. » Κρόκινον (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ) μύρον, « Ἀθ. » Διέρραγκα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ, « Γρφ.

;Κρόκιος (ὁ, ἡ), = Κρόκεος ἢ Κρόκινος.

Κροκὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Κροκύς.

Κροκόβαπτος καὶ

Κροκοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κρόκον ἢ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.

Κροκοβαφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κροκοδειλέα ἢ Κροκοδειλεία (ἡ). ἡ κόπρος τοῦ χερσ. κροκοδείλου (εἴδους σαύρας) τὴν ὀπ. μετεχειρίζοντο ὡς φυκιασίδι, (ἴδε Ψιμμύθιον).

Κροκοδειλιὰς, άδος (ἡ), = Κροκοδειλία, ἢ Κροκοδείλιον.

Κροκοδειλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Κλαίω προσποιητῶς ὡσὰν) τὸν κροκόδειλον.

Κροκοδείλινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κροκόδειλον, ||. » Κροκοδειλίνη (ἡ), εἶδος συλλογισμοῦ, (ἄλλ.) Κροκοδειλίτης.

Κροκοδείλιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ γαειδουράγκαθα), (ἄλλ.) Δίψακον, ἢ· τὸ ξύλον τοῦ εὐώδ. ἀσπαλάθου, ἢ ἡ εὐώδης κόπρος τοῦ χερσαίου κροκοδείλου, (ἄλλ.) Κροκοδειλία (ἴδε Πλίν. ΚΖ', 8, καὶ ΚΗ', 8).

Κροκοδειλίτης, ου (ὁ). (ἐνν. λόγος) εἶδος σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ (τοῦ ὁποίου ὑπόθεσις εἶνε ὁ κροκόδειλος).

Κροκοδειλοπάρδαλις, εως (ἡ), μυθῶδες ζῷον (εἰς σχῆμα κροκοδείλου ϗ παρδάλεως) τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν εὕρηται ἐν τινι ψηφοθετήματι τῆς Πραινέστου.

Κροκόδειλος (ὁ), [κρόκη, εἴλη ἢ δείελος, ὡς διατρίβων εἰς τοὺς ξηροτοίχους], Ἰων. ἢ σαῦρα (γουστερίτσα) ἢ, εἶδος σαύρας. 2) (συνήθ.) εἶδος τερατώδους ἀμφιβίου, μεγάλη σαῦρα τοῦ ποταμοῦ (κυρ. τοῦ Νείλου). 3) (εἰς τὴν διαλεκτ.) εἶδ. σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ, (ἄλλ.) Κροκοδειλίτης.

†Κροκοδίλη (ἡ), παρασχημ. τοῦ Κροκὶς, κροκίδι, ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κροκοτύλη.

Κροκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.

Κροκοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν κροκοβαφὴ ἱμάτια (εἵματα).

Κροκόεις, εσσα, εν, Π. = Κρόκεος. ||. (οὐσ.) = Κροκωτός.

Κροκόμαγμα (τὸ), [κρόκος, μάσσω]. τὰ τσήπουρα τοῦ κρόκου τοῦ ὁποίου ἔβγαλαν τὸ 'λάδι (τὸ κρόκινον).

Κροκόμηλον (τὸ). μῆλα ἢ κυδώνια βρασμένα μὲ κρόκον.

Κροκονητική (ἡ), [κρόκη, νήθω]. ἡ τέχνη τοῦ γνεθεῖν κρόκην (ψιλὴν κλωστήν).

Κροκόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καθαρῆ ἡ κροκωτὸν πέπλον, (ἐπίθ. κυρ. τῆς Ἥβης).

Κρόκος (ὁ, καὶ ἡ), [κρύος;], εἶδος κρομμυδοειδοῦς φυτοῦ μὲ κίτρινα εὐώδη ἄνθη, (κοιν.) κρόκος καὶ ζαφορᾶς (ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) σαφράν. «Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι.. χείματι δὲ κρόκον ἠδύν, « Καλλ. 2) (μτγν.) τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ, (κοιν.) κροκὸς (καθὼς τὸ γράφει ἡ ὁ Ἐτυμολογ.). 3) (εἰς τὸν Θρρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βρόμος.

Κροκότας ἢ Κροκούτας, α (ὁ), εἶδος ζώου τῆς Ἰνδ. καὶ Αἰθιοπ. (Ἴσ.) ἢ Γαινα, (ἄλλ.) Κυνάλωκος. (ἡ εἰκὼν αὐτοῦ εὑρηται ἐν τῷ ψηφιθετήματι τῆς Πραινέστου).

Κροκοτύλη (ἡ). τύλη (στρωμάτιον) ἀπὸ κροκύδας (γνάφαλα).

Κροκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) κρόκαν.

Κροκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Κρόκεος.

Κροκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω ἢ Στέφω μὲ κρόκον. 2) [κρόκη] ὑφαίνω ἢ δένω μὲ κρόκην (κλωστήν).

Κροκυδίζω καὶ ;Κροκιδίζω, Μ. ἰσω. Ἐκβάλλω (Διαλέγω, Παστρεύω) τὰς κροκύδας ἀπὸ τὸ λινάρι. «Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον,« Φιλύλλ. (τὸ ὁποῖον ὁ Ηλδ. ἐξηγεῖ, « ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. »). 2) συνάζω τὰς κροκίδας ἀπὸ τὸ φόρεμά τινος, (ἐπμ.) κολακεύω, (ἴδε Κροκὺς), (ὀθ. 3) (συνήθ. ἐπὶ ἀσθεν.) = Καρφολογέω, (ὀθ.

Κροκυδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πρωγ., (ἴδιος ἐπὶ ἀσθενῶν) = Καρφολογία (σπασμωδικόν τι σύμπτωμα τῶν λοιμικῶν πυρετῶν).

Κροκυδολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κροκυδίζω, καρφολογέω.

†Κροκυλεγμὸς (ὁ), γλσ. ἑξήγ. τοῦ Κροκυδισμός, [λέγω καὶ

Κροκύς, ύδος (ἡ). τὸ λεπτὸν χναῦδι ἢ κλόσι τὸ ἐξέχον τῆς κρόκης (τοῦ ὑφάσματος), ξέφτισμα· ξαντόν. (ὀθ. συνήθ.) τριχίτσα ἢ κλωστίτσα, τὴν ὁποίαν μεταφέρει ὁ ἄνεμος καὶ προσκολλᾷ ἐνίοτε εἰς τὰ φορέματα· φλόκκος (τουλούπα) μαλλιοῦ κτλ., (κοιν.) κροκίδι. «Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα,« Θρρ. «Εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν, « Ἄρχφ. « Ὁκόσοισι ἐν πυρετοῖσι ὀξέσι.. κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλύσας·, πάσας εἶναι κακὰς ;ἢ θανατώδεις,« Ἱππκρ. «Ἀπέκειρε γάρ, ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκύδων ἐπανθεῖ,« Λκ. «Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη,« Ἀρχφ., (κοιν.) θὰ σηκώσῃ χνοῦδι, θὰ τὰ ξεφτίσῃ. «Κροκὺς κογχυλίου (πορφύρας),« Γαλλ., Δσκρ., τὰ πινοκάλαμα. «Περιδεσμεῖσθω δὲ κροκύδι στερεᾷ ἡ βάλανος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω ἀπολαμβανέσθω, ἵνα μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐξῇ κομίσασθαι τὴν βάλανον,« Π. Αἰγιν.

Κροκύφαντος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ κρόκην (λεπτότατον νῆμα). ||. (οὐσ.) Κροκύφαντον (τὸ), κεφαλοδέσμιον γυναικεῖον, (Τουρκ.) τουλπάνι. «Κροκύφαντον λαβὼν οἷον θέλεις ἀπὸ κεφαλῆς γυναικός,« Γαλ., (παρβλ. Κεκρύφαλος).

Κροκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κροκοειδής. 2) ὅμοιος μὲ (λεπτὸς ὡς τὴν) κρόκην.

Κροκωτίδιον καὶ

Κροκώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κροκωτὸν (τὸ), = τῷ

Κροκωτὸς, ἡ, ὸν. Ὑφασμένος μὲ λεπτοτάτην κρόκην ἢ (;) βαμμένος μὲ κρόκον ἢ εἰς τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου. ||. (εὐσ. ἀρσ.) εἶδος πυλωτελοῦς φορέματος τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ Διονύσου, (φαίνεται δὲ ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς ὑποκάμισον, ὅθεν:) «Τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβὼν,« (Ἀγάθ. παρ') Ἀθ. (καὶ ἦτον καὶ λεπτότατον, ὅθεν:) «Γαλῆ κροκωτὸν,« Παροιμ.

Κροκωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ κροκωτὸν, ἐνδύομαι ὡσὰν γυναῖκα.

Κροκωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κροκωτὸν φόρεμα, ἐνδυμένος γυναίκεια.

†Κρομβὸς, ἡ, ὸν, = Κραμβὸς, ξεροψημένος, (ὕθεν:

Κρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεροψήνω, ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον. « Παρατίθημι χοιρίδια περιφόρεινα, κρομβώσας ὅλα, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

†Κρομμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρόμμυον, κρεμμυδάκι.

Κρομμυογήτειον (τὸ), εἶδος πρασουλίδας (γητείου) ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ τὸ

Κρόμμυον καὶ Κρόμυον (τὸ). τὸ γνωστὸν βολβόρριζον φυτὸν, κρομμύδι. « Κρόμμυα ἐσθίειν (ἢ) « Κρομμύων ὀσφραίνεσθαι,« Φρσ., = Κλάειν, σιμώζειν. «Κρόμμυόν τἄρ' οὐκ ἔδει,« Ἀρχφ., « κλαύσει καὶ χωρὶς τοῦ κρομμύου, « Σχλ. 2) (συνεκδ.) ἀντὶ Κρομμυοπώλιον. « Παρῆλθον ἐς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,« (Εὔπολ. παρ') Ἀθ.

Κρομμυοξυργεμία (ἡ). ῥέψιμον ἀπὸ κακοχώνευτα κρομμύδια.

Κρομμυοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κρομμύδια.

Κρομμυοπώλιον (τὸ). μέρος (τῆς ἀγορᾶς) ὅπου πωλοῦνται κρόμμυα, κρεμμυδοπάζαρον.

Κρομμυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρομμύου, ὅμοιος μὲ κρόμμυον.

Κρομμυών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κρομμύδια.

Κρόμυον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κρόμμυον κτλ.

Κρόνια (τὰ), ἴδε Κρόνιος.

Κρονιάδες (αἱ), (ἐνν. ἡμέραι), τὰ Κρόνια.

Κρονίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου, (πατρωνυμ.) ὁ Ζεύς.

Κρονικὸς, ἡ, όν καὶ

Κρόνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Κρόνον· (συνεκδ. ;ἢ Κωμ.) παμπάλαιος, σκουριασμένος· ἁπλοῦς, μωροπίστευτος· ξαναμωραμένος (παρβλ. Διπολιώδης). « Μὴν Κρόνιος, « Πλ., ὁ (ὑστερώτερα) Ἑκατομβαιὼν (εἰς τὰς 12 τοῦ ὁποίου ἑωρτάζοντο τὰ ||. « Κρόνια (τὰ), (ἐνν. Ἱερὰ) ἑορτὴ ἀρχαία ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Κρόνου· (εἰς τὴν Ῥώμην) τὰ Σατουρνάλια (ἀναλογ. κατά τι μὲ τὰ ἑβδικά Ἰμας Καρναβάλια). ||. «Κρονίων ὄζειν,« Ἀρχφ., τὸ νὰ ἔχῃ τις σκουριασμένας ἰδέας (προλήψεις τοῦ παλῃ ὁ καιροῦ, χιλιοχρονήτικαις).

Κρόνιππος (ὁ). λίαν κρονικὸς, παλιόγερος, ξαναμωραμένος.

Κρονίων, ωνος (ὁ), = Κρονίδης.

Κρονοβαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. = Σοροβαίμων, παλιόγερος.

Κρονόληρος (ὁ), Κωμ. γέρος ξαναμωραμένος, παλιόγερος, [λῆρος καὶ

Κρόνος (ὁ), [χρόνος ἢ κόρωνος]. (μυθολογ.) ἀθεὸς τοῦ καιροῦ, πατὴρ τοῦ Διός κτλ.

2) (Κωμ.) παμπάλαιος· κουτὸς, ξαναμωραμένος, μωροπίστευτος. «Οὕτως εἶ Κρόνος, « Πλάτ.

Κρονότεκνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τέκνον τὸν Κρόνον, (ὕθλ.) ὁ Οὐρανός.

(Κρός), ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Κρόκα καὶ Κρόκες, = Κρόκη.

Κράσση (ἡ), [κόρση ἢ κεφὴ]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐπάνω στεφάνια τειχοκάστρου, αἱ βάσεις ἢ αἱ ἀκτῖνες τῶν ἐπάλξεων, (παρβλ. Κάρηνον). (ἐν γέν.) τὸ ἐξέχον ἐν εἴδει βαθμίδος (ζωνάρι) εἰς τοῖχον. «Ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυρμὶς ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κράσσας (ἄλλ. κρώσσας), οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι,« Ἡρ., (παρβλ. καὶ

Κρασσὸς (ὁ), [κράσση] (κυρ.) τὰ ἐξέχοντα νήματα εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑφάσματος, (ὀθ. τὰ κοιν.) κράσσια καὶ κλόσσια, (Τουρκ.) σατζάκια, (ἐν γέν.) φοῦντα, (συγγ. τῷ Κρόσσος).

†Κρασσόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὸ φόρεμα κράσσια (σατζάκια).

Κρασσωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων εἰς τὰς ἄκρας (Στολισμένος μὲ) κράσσια. «Χιτὼν— « = Θυσανωτὸς, (συγγ. τῷ Κροκωτὸς). ||. (οὐσ.) Κρασσωτοὶ ἡ (πιθανώτ.) Κρασσωτὰ (τὰ), = Κρυσσοὶ, κράσσια. « Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, κρασσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη,« Ψαλμ. «Κρασσωτοὶ δὲ λέγονται οἱ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τοῦ ὑφάσματος περιττεύοντες στήμονες, « Ἑρμῆν. 2) σχηματισμένος κατὰ κράσσας, κλιμακωτός. «Σταυροῖσι κρασσωτὴ πτέρυξ,« Λυκ.

;Κράσσος (ὁ), = Γράσφος.

Κρασωτὸς, ἡ, όν, = Κρασσωτός.

Κροταίνω (χ. Μ.), Π. (σπν.) ἀντὶ Κροτέω.

Κροτάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρόταλον. ||. (πλθ.) Κροτάλια (τὰ), σκουλαρίκια ἀπὸ κρεμαστὰ (καὶ ἐπμ. συγκροτούμενα) μαργαριτάρια.

Κροταλίζω, Μ. ἰσω. Κρούω (ἐπμ. Κάμνω νὰ ἠχῇ) τι ὡς κρόταλον, (ἐν γέν.) κάμνω κρότον· χειροκροτῶ· (κοιν.) κροταλῶ καὶ κουρταλῶ. «Τῶν γυναικῶν τινες κρόταλα ἔχουσαι κροταλίζουσι, « Ἡρ. «Κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν,« Ἀθ.

Κροτάλισμα (τὸ) καὶ

Κροταλισμὸς (ὁ). τὸ κροταλίζειν· ὁ ἦχος τοῦ κροτάλου· χειροκρότημα.

Κροταλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κροταλίζων (τῶν θυμῶν), χαροκόπος. « Τὰ τανταλιστῶν φάγονται κροταλιασταί,« Παροιμ.

Κρόταλον (τὸ), [κρότος, κροτέω]. (ἐν γέν. πᾶν ὅ,τι κινούμενον κάμνει κρότον, κωδούνι κτλ., (ἰδιαιτ.) ξύλινόν τι κατασκεύασμα τὸ ὁποῖον περιγραφόμενον κά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μνει κρρρ, (κοιν.) κρουτάλι καὶ κουρτάλι, (Γαλλ.) crecelle. 2) τὸ χαρτάλι τοῦ μύλου, (Γαλλ.) claquet, traquet, (ὀθ. 3) (μτγν.) λάλος, φλύαρος, (καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦ Ἀσώτου) ᾠδάνης, (Γαλλ.) cranquet de moulin, ἢ 4)=Κρότημα, περίτριμμα κτλ.

†Κρόταλος (ὁ), (νλγ.). ὁ φαρμακερώτατος ὄφις τῆς Ἀμερικῆς, (Γαλλ.) serpent à sonnettes.

Κροταφιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὸν κρόταφον. «Πληγὴ—,» Συν.

Κροταφίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ εἰς τὸν κρόταφον.

Κροταφικὸς, ἡ, ον καὶ

Κροτάφιος, α, ον. Ὁ τοῦ κροτάφου, κροταφιαῖος.

Κροταφὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. μυτεροῦ σφυριοῦ, = Κέστρα.

Κραταφίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ κροτάφου, κροτάφιος. » Μῦς—, « Ἀνατομ.

Κρόταφος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πλάγια τοῦ μετώπου, τὰ μηλίγγια. » Εἶπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖς πτέρναις φορεῖτε, « Δημ. 2) (μτγν.) Π. ἡ ὀρρὺς ὄρους. » Οἱ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος, « Στρ. 3) τὸ κεφάλι τοῦ σφυριοῦ. || «Σχῆμα κατὰ κρόταφον, « Παλ. Μθμτκ., (Γαλλ.) de profil(s), ἐκ τοῦ

Κροτέω-ῶ, Μ. ἤσω. (ἐν γέν.) Κτυπῶ μὲ κρότον. » Κροτεῖν τὼ χεῖρε, « Ξεν., τὸ (μονολεκτ.) Χειροκροτεῖν. (καὶ ἑλλ.) » Ὁρῶντες δὲ, οἱ μὲν ἐκρότουν, οἱ δὲ ἐβόων, « αὐτ. » Ἀναστὰς κρότησον αὐτὸν, ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι, « Λρτ., δεῖρέ τον. 2) (ἰδιωτ.) κρούω κιθάραν κτλ., κροταλίζω (καθὼς ὁ πελαργὸς μὲ τὸ ράμφος του). (ὀθ. μτγν.) ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν ἢ μεγαλοφώνως, (κοιν.) κοπανίζω. « Κἂν πιθανωτέρους λόγους τούτων κροτήσῃς, « Αἰσχλ. 3) κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν σπάθην (« Σινδὼν λίαν κεκροτημένη, « Στρ., πολλὰ κρουστή, πυκνὰ ὑφασμένη)· σφυροκοπῶ, χαλκεύω. (συνκδχ.) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν (εἰς ἐνέργειαν), συγκροτῶ. » Κεκρότηται χρυσᾶ κρηπὶς, « Π. » Εὖδὺς τὰ πρᾶγμα κρατεῖσθω, « Ἐπγρ. (καὶ τρπ.) » Ἐξ ἁπάντας κεκροταμένοι ἀνδρες, « Θκρ. συγκείμενοι ἀπὸ ψευτιαίς, παμπόνηροι. 4) (χ. πτ.) κάμνω κρότον, ἠχῶ, κωδωνίζω κτλ. 5) μετρῶ ἅπατῶ, (ἄλλ.) Κρουσιμετρέω ᾧ Παρακρούομαι. » Κροτῆσαι, τὸ μὴ πλῆρες δοῦναι, « Θμς.

Κρότημα (τὸ) = Κρότος, χειροκρότημα. 2) (μτφορ.) ἄνθρωπος τριμμένος (πολύπειρος, διαβολεμμένος), (παρβλ.) Παιπάλημα.

Κρότησις, εως (ἡ). τὸ κροτεῖν ἢ κροτεῖσθαι, κροῦσις, κτύπημα, χειροκρότημα κτλ.

;Κροτησμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κρότησις.

Κροτητὸς, ἡ, ὀν. Κτυπημένος· (ἐπὶ ἐδάφ.) πατημένος· (ἐπὶ ὑφάσμ.) κρουστός. (ἐπὶ μουσ. ὀργ.) παιζόμενος διὰ κρούσεως· (Π.) κάμνων κρότον. »Ἅρματα κροτητά, « Σωρ. || (οὐσ. πλθ.) »Κροτητά, « τὰ τραγανιστὰ (ξηροψημένα) ζυμαρικὰ ἢ τρωγάλια.

Κροτοβόρυβος (ὁ). θόρυβος χειροκροτήματος ἢ, θορυβώδης χειροκρότησις.

Κροτοπαίγνιον (τὸ). παίγνιον κάμνον κρότον, (π. χ.) κρουτάλι, κουδοῦνι κτλ.

Κρότος (ὁ), [κρούω]. ὁ γινόμενος ἀπὸ κτύπημα ἦχος. (μτγν.) θόρυβος λέξεων, πολυλογία χωρὶς νόημα· χειροκρότησις, ἔπαινος. » Θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνηθέντες ἐποιήσατε, « Δημ. »Εἰ κρότῳ ἀνεῖτῳ χαίρεις, καὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον, τοσοῦτῳ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων, ὅσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν, « Φλγρ.

Κρότων, ωνος (ὁ). εἶδος ἐντόμου αἱμοβόρου, (ἄλλ.) Κυνοραϊστὴς, (κοιν.) ταυμπουρι. 2) τὸ φυτὸν καὶ ὁ σπόρος τοῦ ριτσίνου, (Αἰγυπτ.) κίκι. »Κρότωνος ὑγιέστερος, « Παροιμ., ἐντελῶς ὑγιὴς, (κοιν.) σὰν τὸ ρεπάνι. 3) εἶδος (ἀτριποῦ (ματζοῦνι) ἀπὸ ρίτσινέλαδον (;) καὶ μέλι.

Κρυτώνη (ἡ), =Τόγγυρος (2).

Κροτωνοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ)· ὅμοιος μὲ τὸν κρότωνα (τὸ ἔντομ.), ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρότωνος. ||-(οὐσ.) Κροτωνοειδὲς, τὸ φυτὸν κίκι.

Κροῦμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρούσεως, κτ.πος, κρότος· κτύπημα (»Λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυροτόκον, « Ἐπγρ.). ἦχος ἢ τρόπος κρούσεως μουσ. ὀργάνου. (ἐνίοτε) σκοπὸς, τραγούδι. » Κιθάρας κρούσματα Δηλιάδος, « Ἐπγρ., (παρβλ. Κροῦσις).

Κρουματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὰ κρούματα τῆς μουσικῆς. « Μουσικὴ—, « Αξ., ἢ διὰ τῶν ἐντατῶν ὀργάνων, (Γαλλ.) la musique instrumentale. «Δέξις—, « Πλθ. ἢ χωρὶς νόημα.

Κρουμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κροῦμα, ἀσμάτιον.

;Κρουματογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν μουσ. κρουμάτων πραγματεία.

Κρουματοποιὸς (ὁ), (Κωμ.) αὐλητὴς, (κυρ.) μελοποιὸς, (Γαλλ.) compositeur de musique.

Κρουναῖος, α, ον, = Κρηναῖος, ἀναβρύων ἀπὸ τοῦ κρουνοῦ.

Κρουνεῖον (τὸ), εἶδ. ποτηρίου κρουνειδοῦς, (ἴδε Κρουνίζω καὶ παρβλ.) Ῥυτόν.

Κρουνηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἀπὸ κρουνοῦ.

Κρουνία (ἡ), = Κρουνεῖον.

Κρουνίζω, Μ. ἰσω. Χύνω κρουνηδὸν, ἀναβλύζω ὡς ἀπὸ κρουνοῦ. » (Τὰ δὲ ῥυτὰ καλούμενα ποτήρια), κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα ἔξωθεν, πίνουσιν, « Ἀθ. (ὀθ.) » Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία πίνειν δεῆσει σήμερον πρὸς κλειψύδραν κρουνιζομένων, « Διφιλ.

Κρουνίον (τὸ). καὶ

Κρουνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κρουνὸς, (Τουρκοβαρβ.) μουσλουκάκι.

Κρούνισμα (τὸ), [κρουνίζω]. τὸ ἀναβλύζον ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ. 2) ἀντὶ Κρουνὸς, (ὄθεν:

Κρουνιαμάτιον (τὸ) = Κρουνίσκος.

Κρουνίτης, ου (ὁ) καὶ Κρουνῖτις, ίδος (ἡ), = Κρουνιᾶτος. » Νύμφαι κρουνίτιδες, « Ὀρφ. αἱ ἄλλ. Κρηναῖαι.

Κρουνὸς (ὁ), [κρήνη;]. πηγὴ ἀναβρυστικοῦ ὕδατος, (κοιν.) μάννα τοῦ νεροῦ, (ἢ ἄλλ.) κρουνιὰ, (ἐν γέν.) βρύσις. 2) (μτγν.) σουληνάρι ἢ μαστάρι τῆς βρύσης, (Τουρκ.) μουσλοῦκι. »Θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει, « Ἄρχυ.

Κρουνοχυτρολήραιον (τὸ), Κωμ. φλύαρος, ἀνήκτος (παρβλ.) Κρονόληρος.

;Κρούνωμα (τὸ), = Κρούνισμα.

;Κρούπαλον ἢ Κρούπανον (τὸ) καὶ

Κρούπεζα (ἡ), [κρούω, πέδον]. ξύλινον ὑπόδημα, (Γαλλ.) sabot, (παρβλ. Ἐγκλπίς).

Κρουπέζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρούπεζα.

Κρουπεζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κρουπέζας, (θηλ.) αὐλητὴς θεάτρου.

;Κρουπεζοφόμων, ονος (ὁ), = Κρουπεζοφόρος.

Κρουπεζῶω-ῶ, Μ. ὦσω. Ὑποδένω μὲ κρουπέζας.

Κρουσιδημέω-ῶ, Μ. ἤσω. Παρακρούομαι (Ἀπατῶ) τὸν δῆμον, (Κωμ. κατὰ τὸ Κρουσιμετρέω).

Κρουσίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ κρούων τὰς θύρας, = Θυροκόπος. || (οὐσ.) Κρουσίθυρον (τὸ), εἶδ. σκοποῦ ἢ χωρεῦ, (ἄλλ.) Θυρακοπικὸν, (παρβλ. Παρακλαυσίθυρον).

Κρουσιλύρης, ου (ὁ), Π. ὁ κρούων (παίζων) τὴν λύραν.

Κρουσιμετρέω-ῶ, Μ. ἤσω. (κατὰ λξ.) Κτυπῶ τὸ κοιλὸν μετρῶν ἵνα χύνεται ἔξω τὸ γέννημα, ἢ Κτυπῶ τὴν ζυγαριὰν ἵνα γίρνῃ, (ἐν γέν.) ἀπατῶ (κυρ. δὲ) εἰς τὸ μέτρημα, (παρβλ.) Παρακρούομαι.

Κρουσιμέτρης, ου (ὁ) καὶ

Κρουσίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπῶν τὸ κοιλὸν ἢ τὴν ζυγαριὰν ἵνα ἀπατήσῃ, μετρῶν λειψὰ (ἐξίκι).

Κροῦσις, εως (ἡ). τὸ κρούειν, κτύπημα· τὸ διὰ τοῦ κτυπήματος δοκίμασμα ἀγγείου ἂν ἦνε ῥαγισμένον. (Ἐπγρ.) ἔγγιγμα ἐκεῖ ὅπου πρέπει, νύξις, ἐνεύπωσις· (ἰδιωτ.) κρουσιμον μουσ. ὀργάνου. » Τῶν ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι, « Παλ. Μουσ., ἄλλα προφέρονται ἀργὰ (recitativa, [ἀπαράλλ. σχεδὸν καθὼς τὸ ἑλικόν μας] κανοναρχοῦνται) καὶ ἄλλα ψάλλονται. » Κρούσεις ὑπὸ τὴν ᾠδὴν, « Ἀριστ., συντρόφευμα τῆς φωνῆς μὲ ὄργανον. (ὀθ.) » Τῆς περὶ τὴν κρούσιν τε ᾗ λέξιν θεωρίας, « Πλ.

Κροῦσμα (τὸ), = Κροῦμα, (ὀθ.

Κρουσματικὸς, ἡ, ὀν, = Κρουματικὸς.

†Κρουσμὸς (ὁ), =Κροῦσις, (σχλ. ἔξήγ. τοῦ Κροτησμός).

†Κρουσολύρης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρουσιλύρης.

Κρουστέον, θετ. τοῦ Κρούω.

Κρουστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρούειν. (» Κρουστικὸν φῦσει ζῶόν ἐστιν [ὁ κριός], « Φίλ. (κυρ. ἐπὶ ῥητόρ.) ἔγγιζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει, εὐστοχος εἰς τὰς προσβολὰς του, κάμνων ἐντυπώσεις, (παρβλ. Συντακτικὸς).

†Κρουστὸς, ἡ, ὀν. = Κρατητὸς. » Κρύους γράμματα, « Ψιστ., τὰ ἀνεκφώνητα, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κρούω [δωμτπ.], Μ. κρούσω. Κτυπῶ, κτυπῶν κάμνω κρότον. » Κρούων τοῖς ποσὶ τὴν γῆν,« Ἀρρ. » Χεῖρας κρούειν,« Εὐρ., » Χειροκροτεῖν. » Κρούσας τὴν θύραν,« Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται,« Γρρ. » Τὸ κρεμβάλιος κρούειν κρεμβαλίζειν εἴρηκεν,« Ἀθ. »Κέραμον κρούειν,« Πλ., δοκιμάζειν διὰ τῆς κρούσεως πήλινον ἀγγεῖον ἂν ἦνε βαγισμένον. »Μέτρον κρούειν,« Ἀριστ., τὸ (μονολεκτ.) Κρουσιμετρεῖν, παρακρίνεσθαι. » Κρούειν στοιθμὸν ἑτεροζύγου,« Ψωμυλ. (καὶ ἑλλ.) » Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς,« Σοφ. » Πέπλον κρούειν,« Εὐρ., (ἀσελγ. ἔκφρ.) =Στύεσθαι,(Λατ.)tunicam tundere. »Ἡ κνίσσα τὴν ῥῖνα κρούει,« Ἀθ., προσβάλλει. (μσ.) » Πρύμναν κρούω (καὶ σννηθέστ. κρούομαι),« Θκ., Πλό., = Ἀνακρούομαι, σιγάρω, ποδίζω, (ἐν γέν.) ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι. »Ὡς δὲ καταπράττε ἦν τὰ θηρία, καὶ οὐκέτι αὐτοῖς ἐρρωμένοι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίγνοντο, .. ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν,« Ἀρρ. » Κρούεσθαι τὸ πτερὸν,« Αἰλ. (ὅθ. τρπ.) » Διπλᾶ κρούειν,« Ἀρχδ., ἐπαμφοτερίζειν.

†Κρυβάζω, Μ. άσω, γλσ. ἀντὶ Κρύπτω.

Κρύβδα, Π. καὶ

Κρύβδην, ἐπίρ. Κρυφᾶ, κρυφίως. (μὲ γεν.) κρυφὰ ἀπό. » Κρύβδα Διός,« Ἰλ. Σ.

Κρυβῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κρύπτω.

†Κρύβηλος (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Κρυπτός, κρυμμένος.

†Κρυβησία (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κρύψις, θάψιμον.

†Κρυβήτης, ου (ὁ), γλσ. θαμμένος, ἀποθαμμένος.

Κρυερός, ά, όν (καὶ ἐπίρ.)-ερῶς. Ὁ προξενῶν κρύος (ῥῖγος), ψυχρός. (συνκδγ.) φρικώδης, τρομερός. "Αδης (» Τάος)—,« Ἴλ., Ὅμ.

Κρυμαλέος [κρυμός], α, ον, Π. κατάψυχρος, παγωμένος.

Κρυμοπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. παγωμένος (κοκκαλιασμένος) ἀπὸ τὸ κρύον.

Κρυμός (ὁ), [κρύος]. Ψῦχος ὑπερβολικόν, παγων. ἀ· ῥῖγος παρξυσμοῦ.

Κρυμοχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὸ ψῦχος.

Κρυμώδης, εος (ὁ, ἡ). κατάψυχρος, παγετώδης. (ἰατρ.) συνωδευμένος μὲ ῥῖγος. » Κρυμώδης δὲ (πυρετός), ὁ τὸ μὲν βάθος ἔχων καιόμενον, τὰ δὲ ἄκρα κρυμώδη τε καὶ ψυχρὰ οἵκην κρυςάλλου,« Λ. Φιλόσ.

†Κρυμώσσω, Μ. + ; Ῥιγῶ, κρυόνω, τρεμουλιάζω.

Κρυόεις, εσσα, εν, Π. = Κρυερός.

Κρύος, εος-ους (τὸ). ψῦχος, ψύχρα,(κοιν.) κρύον· ῥῖγος, φρίκη.

Κρυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ κρυώσῃ (νὰ παγώσῃ), (πθ.) παγόνω, (κοιν.) κρυόνω.

Κρυπτάδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Κρύφιος, κρυφέος. ||. (ἡ θηλ. δστ.) Κρυπταδίη (ἢ τὸ πλθ. οὐδ.) Κρυπτάδια, ἐπίρ. = Κρυδδήν, κρυφίως.

Κρυπτάζω, Μ. άσω. Κρύπτω μὲ προσοχήν, (ὅθ.

Κρύπτασκε, Π. ἀντὶ Ἐκρύπταζεν, Ἔκρυπτεν.

Κρυπτεία (ἡ). ἡ περὶ τὸ κλέπτειν καὶ κρύπτειν γύμνασις τῶν παλ. Σπαρτιατῶν, (ἀπὸ τὸν Ἰσκρ. ὀνομάζεται) Κλοπεία, (ἡ ὁπ. ἐνίοτε καταντοῦσεν, ἂν δὲν ἦνε ὑπερβολή, καὶ) δολοφονία.

Κρυπτέον, θετ. τοῦ Κρύπτω.

Κρυπτεύω, Μ. εύσω, Π. ἐνεδρεύω, [ἐκ τοῦ Κρύπτη (ἡ). δρόμος ὑπόγειος. (ἀρχιτεκτ.) κρυψίωνα.

;Κρυπτηρία (ἡ) καὶ

Κρυπτήριον (τὸ). κρυψίωνα, (κυρ. θηλ. ἢ οὐδ. τοῦ

Κρυπτήριος, α ή ος, ον. Ἁρμόδιος ἵνα κρυφθῇ τις εἰς αὐτόν. »Ἄντρον—,« Παυσ.

Κρυπτία (ἡ).=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κρυπτεία.

Κρυπτικός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρυπτειν ἢ κρύπτεσθαι, (τρπ.) κρυψίνους, ὕπουλος.

Κρυπτίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς, (ἄλλως) Ἀποδιδρασκίνδα, (ἢ κοιν.) κρυθήτόν.

Κρυπτός, ή, όν. Κρυφὸς, κρυμμένος ἢ δυνάμενος νὰ κρυφθῇ. » Κρυπτὸς ἐν ἄντροις,« Σοφ. » Τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος,« Ἡρωδ. » Κρυπτὴν κλῃδα,« Ὅμ., Πίνδ., τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσι. » Κρυπτὸς περίπατος,« Ἀθ., ὁ μὴ φαινόμενος, ὑπόγειος. ||. (ὡς οὐσ.) Κρυπτόν,« τὸ μυστικὸν, τὸ ἀπόῤῥητον. » Ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτά σου,« Γρρ. » Ἐνώπιον ἀλλοτρίᾳ μὴ ποιήσῃς κρυπτὸν,« αὐτ., [ἐκ τοῦ

Κρύπτω [συγγ. τῷ Κόρυμβος ἢ Ὀροφὴ], Μ. κρύψω. Σκεπάζω· κρύβω. (τρπ.) φυλάττω τι κρυφὸν (μυστικὸν) ἀπό τινος. » Ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκεν,« Ἰλ. Θ. » Κρύψα' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,« Σοφ. »Γῇ (ἢ ὑπὸ γῆν, ἢ Κατὰ γῆς) κρύπτειν, παραχόνειν. » Οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν,« Σοφ. (καὶ μὲ δύω αἰτ., τὴν μὲν τοῦ πράγμ., τὴν δὲ [ἑλλ.] τοῦ πρσ.) » Μή πέ με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν,« Αἰσχλ. » Ὁ δὲ τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός,« Λσ. (καὶ ἑλλ.) » Κρύπτων Ἥρην,« Ὅμ. Ὕμν. (καὶ μσ.) » Ἀπανθ' ὁ μακρὸς χρόνος.. τὰ φανέντα κρύπτεται,« Σοφ. (καὶ πθ.) » Θάμνοισιν ἐκρύφθην,« Θκρ. » Ὑφ' εἵματος κρυφείς,« Σοφ.

Κρυπτῶς, ἐπίρ. Κρυφίως.

Κρυσταίνω [κρύος], Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κρυσταλλόω, πήζω.

Κρυσταλλίζω, Μ. ίσω. Ὑαλίζω (Εἶμαι διαφανὴς) ὡς ὁ κρύσταλλος.

Κρυσταλλινος, η, όν. Καμωμένος ἀπὸ κρύσταλλον, διαφανὴς ὡς κρύσταλλος.

Κρυσταλλοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ κρύσταλλον, ψυχρὸς ἢ διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος.

Κρυσταλλόπηκτος (ὁ, ἡ). παγωμένος ὡς ἂν κρύσταλλον, κρυσταλλιασμένος.

Κρυσταλλοπήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Κρυσταλλόπηκτος.

Κρύσταλλος (ὁ), [κρυσταίνω]. ψερὸν παγωμένον, κρύσταλλον. (μτνμ.) Ὑαλί, κρυστάλλι, (ἐν γέν.) πετράδι διαφανές. (Π.) φρίκη, μυδιασμα. » Τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρί,« Ὀππ.

Κρυσταλλοστέρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (ὡς ἂν κρύσταλλον) στῆθος.

Κρυσταλλοφανής, έος (ὁ, ἡ). διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος. Κρυσταλλοειδής.

Κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ωσω. Μεταβάλλω τι διὰ τῆς πήξεως εἰς κρύσταλλον, (πθ.) κρυσταλλιάζω. (μτφορ.) παγόνω ἀπὸ φόβον.

Κρυσταλλώδης, εος (ὁ, ἡ),=Κρυσταλλοειδής.

;Κρύσταλλος (ὁ), = Κρύσταλλος.

Κρύφα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Κρυφῇ, κρυφά.

Κρυφᾶ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Κρυφῇ, κρυφά.

Κρυφάδις, ἐπίρ. Π. Κρυφίως.

Κρυφαῖος, η, ον, = Κρύφιος, κρυφὸς.

Κρυφαίως, ἐπίρ. = Κρυφίως.

†Κρυφανδὸν (κατὰ τὸ Ἀναφανδὸν), ἐπίρ. Κρυφίως.

Κρυφεῖς, Π. ἀντὶ Κρυβεῖς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κρύπτω,

Κρυφῇ, ἐπίρ. Κρυφά.

Κρυφηδὸν, ἐπίρ. Π. = Κρυφανδόν.

Κρυφιαῖος, α, ον,= Κρυφαῖος.

Κρυφιαστὴς, οῦ (ὁ). ἐξηγητὴς τῶν ἀποῤῥήτων, ὀνειροκρίτης κτλ.

;Κρυφιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-αίως καὶ

Κρύφιμος (ὁ, ἡ), =τῷ Κρύφιος.

Κρυφιογνώστης, ου (ὁ). ὁ γνωρίζων τὰ κρύφια, καρδιογνώστης.

Κρυφιομύστης, ου (ὁ) καὶ Κρυφιομύστις, ιδος (ἡ), καὶ ἐπίρ. -μύστως. Μύσης (Διδάσκαλος) τῶν ἀποῤῥήτων, ἑρμηνεὺς τῶν θείων μυστηρίων.

Κρυφιοπευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) καὶ μανθάνω κρυφίως.

Κρυφιοπευστὴ, ἐπίρ. Διὰ κρυφίας ἐξετάσεως.

Κρυφιόπευστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξετασθεὶς ἢ μαθητευθεὶς κρυφίως.

Κρύφιος, α ή ος, ον. Ὁ γινόμενος κρυφὰ, κρυφὸς, μυστικός. » Κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύγυον ἐρώτων,« Μουσ. » Οὔ ναῦς κρύφιος ἦν ὡμιλαμένη,« Εὐρ.

Κρυφιότης (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ προηγ., μυστικότης, ἀθηλότης.

Κρυφιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κρύφιος.

Κρυφιωδῶς καὶ

Κρυφίως, ἐπίρ. Κρυφὰ, μυστικὰ, μὲ κρυφὸν τρόπον.

†Κρυφόνους (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κρυψίνους.

Κρύφος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κρύψις ἢ Κρυφιότης. 2) (λογογραφ.) = Κρύπτη, κρυψίωνα.

Κρυψίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κρυπτῷ βουλευόμενος, κρυψίνους.

Κρυψιγαμία (ἡ), = Κλεψιγαμία.

Κρυψίγονος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ γέννησις εἶνε κρυφὴ (ἄγνωστος).

Κρυψίδρομος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ κατοικία εἶνε κρυφὴ (οὕτω ὀνομ. τινὲς τὸ

Κρυψίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν κρυφίως (κρύπτων τὸν δρόμον του).

Κρυψίλογος (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων λόγον (μυστικὸν), ἐχέμυθος.

Κρυψιμέτωπος (ὁ, ἡ), Λξν. ὁ κρύπτων (σκεπάζων) τὸ μέτωπον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κρυψίνοια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Κρυψίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων τὸν νοῦν (τὸν σκοπόν, τὸ φρόνημά) του, κρυφός. » Τοὺς κρυψινόους ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο, Ξεν.
Κρυψίπτερος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ πτερὰ εἶνε κρυμμένα (σκεπασμένα).
Κρύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κρύπτω, κρύψιμον· προσποίησις. (ἀςρνμ.) ἀφάνεια ἀστέρος. » Κρύψιν γὰρ καλοῦμεν ὅταν ἄρχηταί τις ἀστὴρ ὑπὸ τὰς αὐγὰς γινόμενος τῶν φώτων ἀφανίζεσθαι,« Πτολεμ.
Κρυψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Κρυψίνους.
Κρυψίχολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρύπτων τὸν θυμόν τȣ, φυλάττων πάθος, (τὸ ὀπ. ὁ Ὅμ. εἶπε) » Μετόπισθεν ἔχων χόλον,« Ἰλ. Λ.
Κρύψορχις, εως (ὁ), (Ἀνατομ.) τοῦ ὀπ. οἱ ὄρχεις εἶναι κρυμμένοι ἐντὸς τοῦ σώματος (καθῶς τῶν πτηνῶν).
Κρυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κρυμώδης.
†Κρυωτήριον (τὸ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ψυκτὴρ, (κοιν.) κροντῆρι.
Κρώβυλος (ὁ), [κόρυμβος, κορύμβηλος]. τύλιγμά (πλέξιμόν) τι τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς περὶ τὴν κορυφὴν εἰς εἶδος φούντας. (μτνμ.) » Κράνη κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον, « Ξεν.
Κρωβυλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρώβυλον, πλεγμένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος κρωβύλου.
Κρωγμὸς (ὁ). ἠφωνὴ τοῦ κόρακος ἢ τῆς κουρούνας, [ἐκ τοῦ-
Κρώζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κράζω], Μ. κρώξω. Φωνάζω κρὸ κρὸ σὰν τὴν κουρούναν κτλ., (μτνμ.) φλυαρῶ. » Τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις, « Ἀρςφ.
†Κρωκαλέος, ἐσφαλμ. ἀντὶ; Κροκαλέος.
Κρωκτικὸς, ἡ ὀν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κρώζειν.
Κρωμακίσκος (ὁ), [γρομφάς]. γουρουνάκι, γρουνόπουλον.
Κρωμακόεις, εσσα, εν, Π. καὶ
Κρωμακωτὸς, ἡ, ὀν, = Κλωμακόεις, κρημνώδης, πετρώδης, [ἐκ τοῦ
Κρώμαξ, ακος (ὁ). σωρὸς πετρῶν, κρημνὸς, βράχος.
Κρώπιον (τὸ). δρεπανάκι, ὑποκορ. τοῦ
†Κρῶπος (ὁ), [δρέπω]. δρέπανον ἢ, πέλεκυς δίστομος.
Κρῶσσα (ἡ), = Κρώσση.
Κρώσσιον (τὸ). σταμνάκι, λαγυνάκι, (ὑποκορ. τοῦ
Κρωσσὸς (ὁ). στάμνα, λαγύνα, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) cruche (καὶ τὸ Γερμ.) Krous (ἰδιαιτ.) ὑδρία πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς ςάκτης τοῦ νεκροῦ. » Ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων λέξαντες κατέθαψαν, « Μόσχ.
Κτὰ, Αἰολ, Π. ἀντὶ Ἔκτα = Ἔκτανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. καὶ
Κτάμεν καὶ Κτάμεναι, Π. ἀντὶ Κτεῖναι, ἀόρ. τῆς ὀρς. καὶ ἀπαρ. καὶ
Κτάμενος, η, ον, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ
Κτὰν, Π. ἀντὶ Ἔκταν = Ἔκτανον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. καὶ
Κτανέοντες, Ἰων. ἀντὶ Κτανοῦντες, πλθ. τοῦ μέλλ. τῆς μτχ. καὶ
Κτάνθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκτάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Κτείνω.
Κτάντας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Κτάντης, ὁ κτείνας, φονεύς.
Κτάομαι-ῶμαι [† τάω], Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ. (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) προμηθεύω. » Παρ' οὗ ἐγὼ τὸν πλοῦτον τοῦτον ἐκτησάμην, « Ξεν. » Ἐπιορκήσας, πολεμίους τοὺς θεοὺς ἐκτήσατο, « αὐτ. (ᾗ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) » Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἐπιςήμην κτήσῃ αὐτῷ,« αὐτ. » Ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος, « Ὀδ. Υ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Οὐ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσαι, « Θκ. ‖. (ὁ πρκ. Κέκτημαι καὶ Π. Ἔκτημαι καὶ ὁ ὑπερσ. Ἐκεκτήμην, ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνς. καὶ παρτ.) ἔχω, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. » Λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς,« αὐτ. » Οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι,« Ἰλ. Ι. » Καὶ ἐχθροὺς κέκτηνταί τινες, « Ξεν. (ὅθ. ἡ μτχ.) » Ὁ κεκτημένος, » Ἡ κεκτημένη, (οὐσ.) ἀντὶ Ὁ δεσπότης, Ἡ δέσποινα. » Τὸν δεσπότην, τὸν ἄνδρα τῆς ἐμῆς κεκτημένης, « Ἀρςφ.
Κτὰς, ᾶσα, ἀν, Π. ἀντὶ Κτείνας, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ
Κτάσθαι, Π. (μσ. ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.
Κτᾶσθαι, ἐνες. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτάομαι.
Κτάτο, Π. ἀντὶ Ἔκτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ Κτείνω.
Κτᾶτο, Π. ἀντὶ Ἐκτᾶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. Κτάομαι.
†Κτεανισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κτεατισμός.
Κτέανον (τὸ), Π. [κτέομαι] ἀντὶ Κτῆμα· Κτῆνος.
;Κτέαρ, ατος (τὸ), Π. = Κτέανον, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ δοτ. πλθ.).
Κτεάτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Κτήτωρ, (ἰδιοκτῆτις. » Νὺξ, μεγάλων κόσμων κτεάτειρα, « Αἰσχλ., ἡ ἔχουσα ὡς κτῆμά της τὸν στολισμὸν τῶν ἄστρων.
Κτεάτεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Κτέαρ.
Κτεατίζω, Μ. ἰσω, Π. [κτέαρ], = Κτάομαι, ἀποκτῶ, (ὅθ.
Κτεατισμὸς (ὁ), Π. = Κτῆσις, ἀπόκτησις.
Κτεατιστὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀποκτηθείς.
Κτείνω [θείνω], Μ. κτενῶ (ἀόρ. β'. Ἔκτανον, πρκ. Ἔκτονα, πθ. Ἔκταμαι, ᾗ ἀόρ. Ἐκτάθην ᾗ Ἐκτάνθην). Σκοτόνω, φονεύω, ἀποκτείνω.
Κτεὶς [κέω, κεάζω], κτενὸς (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Κτένεσι, Ἀρςτ.). τὸ γνωστὸν ὀδοντωτὸν ἐργαλ., κτένι καὶ χτένι, (ᾗ μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτό, (ὅθ. 2) ἡ τσουγγράνα τῶν γεωργῶν. 3) τὸ κτένι τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαλειοῦ. 4) (πλθ.) τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια. 5) τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων καὶ (;) τῶν πλευρῶν. » Πλευρῇσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα· τοὔνεκέν εἰσι πάσσονες εἰσιδέειν, « Ὀππ. 6) τὸ Ἐφήβαιον. » Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι, « Καλλ. 7) τὸ μέρος τῆς κιθάρας ὅπου δένονται αἱ χορδαί. 8) εἰδ. ὀστρέου διθύρου, (κοιν.) χτένι. » Ἐὰν δ' (οἱ κανθοὶ) οἷον οἱ κτένες κρεῶδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, « Ἀρςτ.
Κτενίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτένιον.
Κτενίζω, Μ. ἰσω, Καθαρίζω (Εὐτρεπίζω) μὲ τὸ κτένι, κτενίζω, (μτνμ.) ἐπεξεργάζομαι, καλλωπίζω.
Κτένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτεὶς, κτενάκι.
Κτένισμα (τὸ) καὶ
Κτενισμὸς (ὁ). τὸ κτενίζειν, χτένισμα. » Πλόκος κτενισμοῖς θῆλυς, « Εὐρ.
Κτενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κτενίζων.
Κτενιστὸς, ἡ, ὀν. Κτενισμένος ἢ Ἐπιδεκτικὸς κτενίσματος.
Κτενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα (καμωμένος εἰς εἶδος) κτενίου. » Τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς κτενοειδὲς ἐρυθρὸν σαρκίον τῶν ἀλεκτρυόνων, « Σχλ. Κλμ.
;Κτενοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων καὶ
Κτενοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κτένια.
Κτενῶ, μέλλ. τοῦ Κτείνω.
Κτενώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κτενοειδής.
Κτενωτὸς, ἡ, ὀν. Κτενισμένος, λαναρισμένος. 2) ὑφασμένος. » Χιτωνίσκιον κτενωτὸν λεῖον, « Ἐπγρφ. 3) καμωμένος εἰς σχῆμα κτενίου, ὀδοντωτός.
Κτέομαι, Ἰων. ἀντὶ Κτάομαι.
Κτέρας, ατος (τὸ), Π. = Κτέαρ, κτῆμα· δῶρον, (ὅθ.
Κτέρεα (τὰ), Π. τὰ προσφερόμενα εἰς κηδείαν (ἐπιφερόμενα εἰς τιμὴν) νεκροῦ, (ἐν γέν.) κηδεία, ἐνταφιασμός, (ὅθ.
Κτερείζω Μ. ἴξω καὶ
Κτερίζω, Κ. ἰσω, Π. κηδεύω (ἐνταφιάζω) μὲ τὰς ἀνηκούσας τιμάς, (ὅθ.
Κτέρισμα (τὸ). τὸ προσφερόμενον εἰς κηδείαν καὶ πρὸς τιμὴν νεκροῦ. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) » Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων,« Εὐρ., (ἴδε Κτέρεα).
Κτεριστὴς, οῦ (ὁ). [κτερίζω]. ἐνταφιαςής.
Κτέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Κτῶμεν, Π. = Κτείνωμεν, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κτείνω.
Κτηδὼν [κτεὶς, κεάζω], όνος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ κτενοειδὲς ὕφασμα τῶν φλεβῶν τοῦ ξύλου καὶ τοῦ μαρμάρου. 2) φλόκος μαλλίου. 3) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Τρίαινα.
Κτῆμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κέκτηταί ἢ ἐκτήσατό τις. ἰδιοκτησία. (πλθ.) περιουσία, (παρβλ. Χρῆμα)· (ἰδιαιτ.) ὑποστατικόν. » Εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδιβρασκον, « Ἡρωδ.
Κτηματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων κτήματα (ὑποστατικὰ, ἰδιοκτησίας), κτηματίας. » Τὸ ἴσον.., καὶ τοῖς κτηματικοῖς ἀρέσκει καὶ τοῖς ἀκτήμοσι, « Πλ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς κτῆμα. » Θρέμματα κτηματικά, « Εὐς. » Κώμη κτηματική, « Γαζ.
Κτημάτιον καὶ Κτηματίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτῆμα, κτηματάκι.
Κτηματίτης, ου (ὁ), = Κτηματικὸς, κτηματίας.
Κτηματολογία (ἡ). ἡ περὶ κτήματος (κτήσεως) ὁμιλία ἢ πραγματεία.
Κτήνειος (ὁ, ἡ). κτήνους ἴδιος.
Κτηνηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν τὰ κτήνη.
Κτηνίατρος (ὁ). ἰατρὸς τῶν κτηνῶν.
Κτηνίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς κτῆνος ἢ εἰς τὰ κτήνη, ἴδιος τῶν κτηνῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κτηνεβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσελγαίνω ὡς-
Κτηνεβάτης [κτ. βαίνω], ου (ὁ), ὁ συν-
ευρισκόμενος μὲ κτῆνος.
Κτηνεβατία (ἡ), ἡ μετὰ κτήνους συνεσία.
Κτηνομίσθιον (τὸ), μισθὸς (ἀγώγιον) κτή-
νους.
Κτηνόμορφος (ὁ, ἡ), κτηνώδης τὴν μορ-
φήν.
Κτηνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι
κτῆνος, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀποκτηνόομαι.
Κτηνοπρεπής, ές (ὁ, ἡ), ὁ πρέπων (ἁρ-
μόζων) εἰς κτῆνος, κτήνους ἴδιος.
Κτῆνος [κτάομαι], εος-ους (τὸ). ζῶον
διὰ φόρτωμα ἢ σφάξιμον, βῶδι, πρόβα-
τον, (ἐν γέν.) οἰκιακὸν ζῶον. «Τὸν νε-
μέα χρὴ εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιεῦντα
(ἢ δὴ προβάτων εὐδαιμονία), χρῆσθαι
αὐτοῖς,» Ξεν. 2) Π. ἀντὶ Κτῆμα. «Πάν-
τα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ ξημιο-
πληθῆ μοῖρ' ἁλαπάξει,» Αἰσχλ.
Κτηνοσάσιον (τὸ), ζαῦλος (μανδρί κτλ.)
διὰ τὰ κτήνη.
Κτηνοτροφεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου τρέ-
φονται τὰ κτήνη, Κτηνοστάσιον.
Κτηνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω κτήνη,
ἔχω ἔργον (ἀσχολοῦμαι εἰς) τὴν κτηνο-
τροφίαν.
Κτηνοτροφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ κτηνο-
τρόφου.
Κτηνοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων καὶ τρέφων
κτήνη.
Κτηνοφθόρος (ὁ, ἡ), = Κτηνεβάτης.
Κτηνοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων)
κτήνη, ἁρμάδιος πρὸς κτηνοτροφίαν.
Κτηνώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ (ἀνήκ-
των ἢ κακοήθης ὡσὰν) κτῆνος, (Γαλλ.) brutal.
Κτηνωδία (ἡ), τὸ ἦθος τοῦ κτηνώδους,
(Γαλλ.) brutalité.
Κτηνωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κτηνώδη.
Κτησείδιον (τὸ), = Κτησίδιον.
Κτησίδιος (ὁ, ἡ), [κτάομαι βίος], ὁ ἔχων
μὲ τί νὰ ζήσῃ.
Κτησίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ Κτῆσις, μι-
κρὰ (ὀλίγη) περιουσία. 2) = Κτημάτιον.
Κτήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
κτῆσιν (εἰς τὴν περιουσίαν), οἰκιακός.
(ἐπὶ θεῶν) = Ἐφέστιος ἢ Πλουτοδότης.
» Βοτὸν κτήσιον, « Σοφ., τὸ κτῆνος.
» Ζεὺς —, « Ἀθ., ὁ ἄλλ. Ἑρκεῖος. (καὶ
συνκδχ.) » Βωμὸς —, « Αἰσχλ., ὁ ἀφιε-
ρωμένος εἰς αὐτόν. » Ἑρμῆς —, « Πλ.,
ὁ Κερδῷος. »Κύπρις —, « Ἐπιγρ., ἡ πλα-
τίζουσα τὰς ἑταιρίδας.
Κτήσιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεκτημένος (ἔγ-
γων ἰδιοκτησίαν) ἵππους.
Κτῆσις [κτάομαι], εως (ἡ). ἀπόκτησις·
κυριότης κτήματος· ἰδιοκτησία, περιου-
σία. (ἐνίοτε) = Κτῆμα. » Δούλου φρο-
νοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεών.. οὐκ
ἔστι. « κτῆσις κακίων οὐδ' ἀνωφελεσ-
έρα, « Εὐρ.
Κτητέον, θετ. τοῦ Κτάομαι.
Κτητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπι-
τήδειος ἢ συντελεστικὸς εἰς τὸ ἀπο-
κτᾶν. » Τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτητικοὺς
εἶναι τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας εἶ-
ναι τῶν ὑπαρχόντων, « Ἰσκρ. 2) (γραμτ.)
ὁ σημαίνων ὅτι τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ
λόγος ἀνήκει εἴς τινα (εἶνε κτῆμά τι).
» Ἡ γενικὴ κτητική ἐστι, καὶ δεσπόζει ἀεί, « Γραμτ.
Κτητικῶς, ἐπίρ. Εἰς κτητικὴν σημασίαν.
Κτητός, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτηθεὶς ἢ δυνάμε-
νος ν' ἀποκτηθῇ ὡς κτῆμα. (ὀθ. ||. οὐσ.)
» Κτητή, « Ἴδσ., ἡ ἀγορασμένη σκλάβα.
Κτήτωρ, ορος (ὁ), Π. [κτάομαι]. ἐξουσια-
στὴς κτήματος, ἰδιοκτήτης. (συγχ. διότι
καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Κτίτωρ).
Κτίδιος, η, ον. Π. ἀντὶ Ἰκτίδιος, (ὀθ. ||.
οὐσ.) » Κτιδέη, « Ἰλ. Κ., ἀντὶ Ἰκτιδέη
(ἐνν. δορά), δέρμα ἰκτίδος.
Κτιδῶν, όνος (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κτη-
δών.
Κτίζω [κτάομαι], Μ. κτίσω (π0. πρκ.
Ἔκτισμαι). Οἰκοδομῶ, (κοιν.) χτίζω,
κατοικίζω· καλλιεργῶ. καταζήνω (Γρφ.)
δημιουργῶ. (Π. ἐν γέν.) κάμνω, κατορ-
θόνω. » Καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναι-
κεῖα κτίσαι; « Σοφ. » Θαλλὰς Περσί-
δων ἔκτισαν ἀνάνδρους, « Αἰσχλ.
Κτιλεύω, Μ. εύσω, = Κτιλόω, ἡμερόνω,
[ἐκ τοῦ
Κτιλος [κτίζω], η, ον, Π. ἡμερωμένος,
οἰκιακός, (παρβλ.) Κτήσιος· (ἐν γέν.)
πρᾶος, ἥμερος· χαϊδεμένος, (ὀθ.) »Θεα
κτίλα, « Νικ., τὰ κλωσσημένα αὐγά.
||. (οὐσ.) ἀντὶ Κριὸς (κυρ. ὁ προπορευό-
μενος τῶν προβάτων), (ὀθεν:
Κτιλόω-ῶ καὶ (μσ.) Κτιλόομαι-οῦμαι, Μ.
ώσω,-ομαι. Ἡμερόνω (Οἰκειοῦμαι εἰς ἐ-
μαυτὸν) τινά.
Κτίμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐκτισμένος, πθ.
πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κτίζω. (εὔχρ. μόνον
εἰς τὰς συνθ.).
Κτίννυμι ἢ Κτιννύω, = Κτείνω, (εὔχρ. κυρ.
μόνον εἰς τὰ σύνθ.).
Κτίσις [κτίζω], εως (ἡ). κτίσιμον· κατοί-
κισις, θεμελίωσις· καλλιέργεια. (Π.)
ἐκτέλεσις, κατόρθωσις (» Κατ' ἔργα κτί-
σιν, « Σοφ.)· δημιουργία· (συνκδχ.) ἀντὶ
Κτίσμα (» Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ
τὸν κτίσαντα, « Γρφ.)· (ἐν γέν.) τὸ σύμ-
παν τῶν κτισμάτων, ὁ κόσμος. » Κη-
ρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει, «
Γρφ. » Πρωτότοκος πάσης κτίσεως, « α
αὐτ. »Ὅπερ ἥλιος ἐν τῇ κτίσει, τοῦτο
ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σώματι, « Βασ. 2) Γρφ.
ἀντὶ Διορισμός, κατάστασις, (συνκδχ.)
αὐτὸ τὸ καθεστὼς πρᾶγμα ἢ πρόσωπον.
» Ὑποτάγητε πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ
τὸν Κύριον, « Γρφ.
Κτίσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίσθη, κτίριον,
οἰκοδόμημα· κατάστημα· (Γρφ.) δημι-
ούργημα.
Κτισματολατρεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Κτισματολατρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Κτισματολάτρης, ου (ὁ), (ἐκκλησ.). ὁ λα-
τρεύων ὡς θεὸν τὰ κτίσματα.
Κτιστέον, θετ. τοῦ Κτίζω.
Κτιστήρ, Π. ἀντὶ
Κτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίσας τι, θεμελιωτής·
(Γρφ.) Δημιουργός.
Κτιστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ
πρὸς τὸ κτίζειν ἐπιτήδειος, δημιουργικός.
Κτιζολάτρης, ου (ὁ), = Κτισματολάτρης.
Κτιστός, ἡ, όν. Ὁ κτισθεὶς (οἰκοδομηθείς,
δημιουργηθείς)· κατασκευαστός, χειρο-
ποίητος.
Κτιστύς, ύος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κτίσις.
Κτίστωρ, ορος καὶ
Κτίστης, ου καὶ
Κτίτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κτίστης, καθι-
δρυτής, θεμελιωτής. « Ζήνων ὁ τῆς
στοᾶς —, « Ἀθ.
Κτόνος (ὁ), [κτείνω]. σκότωμα, φόνος.
Κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω (Ἀόρ. ἔ. Ἔκτυπον),
(μτθτ.) = Τύπτω, (κοιν.) χτυπῶ. « Σθέ-
να δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι, νόσσοντές
χηλῆσιν, « Ἴλ. ||. (ἀμτθτ.) κάμνω κτύ-
πον (κρότον), βροντῶ, βοΐζω, ἀντιχῶ·
κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι. » Ἅπασα στέγη
πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, « Εὐρ.
(καὶ π0.) » Ἀμφὶ δέ σοι κτυπεῖται Ἅι-
χώ, « Ἀρχ. (καὶ συνκδχ.) »Κτυπεῖν φό-
βον, « Ἴδσ., βροντῶ φοβερά, βροντῶν
ἐμπνέω φρίκην.
Κτύπημα (τὸ). κρότος, βροντὴ κτυπήμα-
τος· (ἐν γέν.) κτύπος.
Κτύπος (ὁ), [ὄνομτπ. συγγ. τῷ τύπτω].
κρότος κτυπήματος, (Δ.) τζόπος. »Βρον-
τῆς ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον, «
Αἰσχλ.
ξΚυάθειον (τὸ), = Κυάθιον.
Κυαθίζω, Μ. ίσω. Ἀντλῶ ἢ Πίνω ἢ Πω-
λῶ μὲ τὸν κύαθον (μὲ τὴν γαβάθαν).
»Ὥσπερ κυαθίζασ' ἐνιοθ' ἡμῖν ἡ τύχη, ἓν
ἀγαθὸν ἐπιχέασα, τρὶς ἐπαντλεῖ κακά, «
(Δίφιλ. παρὰ) Στβ., (παρβλ. Κοτυλίζω
καὶ Κωθωνίζομαι).
Κυάθιον (τὸ) καὶ
Κυαθίς, ίδος (ἡ) καὶ
Κυαθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Κύαθος (ὁ), [κύω, κύτος]. εἶδ. ποτηρίου,
καυκί, γαβάθα, (παρβλ.) Κώθων, (ἐχρη-
σίμευε καὶ ὡς) βεντούζα. (ὀθ.) « Κύνθιν
αἰτήσεις, « Ἀρχ., θὰ ζαρθῇς εἰς τρό-
πον ὥστε θὰ ζητῇς βεντούζαις. 2)
εἶδ. μέτρου (χωρ. 2 κόγχας καὶ 4 μύ-
στρα, ἢ ἓν ἕκτον τῆς κοτύλης).
Κυαθότης (ἡ), Κωμ. ἡ οὐσία τοῦ κυάθου.
Κυαθώδης, ες (ὁ, ἡ), σχηματισμένος εἰς
εἶδος κυάθου.
Κυάμειος (ὁ). λίθος τις εἰς σχῆμα κυάμου.
Κυαμευτὴς [κυαμεύω], οῦ (ὁ). ὁ ψηφη-
φορῶν διὰ κυάμων.
Κυαμευτός, ἡ, όν. Ὁ ἀποφασισθεὶς (ἐκ-
λεχθεὶς) διὰ κυάμων (δηλ. διὰ ψηφη-
φορίας), [ἐκ τοῦ
Κυαμεύω, Μ. εύσω. Ἐκλέγω τινὰ ἢ Ἀ-
ποφασίζω τι (ἐν γέν.) Ψηφηφορῶ διὰ
κυάμων. » Καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρ-
χόντων κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, «
Δμ.
Κυαμιαῖος, α, ον. Ἰσομιγὴς μὲ κύαμον.
†Κυαμίζω [κύαμος 4], Μ. ίσω. (ἐπὶ κο-
ράσ.) Εἶμαι (Ἐφθασα) εἰς γάμου ἡλι-
κίαν. 2) = Κυαμεύω (5).
Κυάμινος, ἡ, ον. Ὁ τοῦ κυάμου, κατε-
σκευασμένος ἀπὸ κυάμους. »Ἔντος κυά-
μινον, « Ἀθ.
Κυάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύαμος, κουκ-
κάκι.
; Κυαμισὸς, ἡ, όν, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κυα-
μευτός.
Κυαμίτης, ου (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀθήναις,
(ἴσως διότι ἦτον ἱδρυμένος παρὰ τὴν
ἀγορὰν τῶν κυάμων [τὴν ἄλλ. Κυαμί-
τιν], ἢ διότι παρ' αὐτῷ ἐκληροῦντο οἱ
κυαμευτοὶ ἄρχοντες). «Ἐπὶ τὴν κυαμί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν πορευομένοις, κατὰ τὴν Ἱερὰν Ὁδὸν τὴν εἰς Ἐλευσῖνα, « Πλ.

Κυαμοβόλος (ὁ, ἡ). =Κυαμευτὴς, [βάλλω καὶ

Κύαμος (ὁ), εἶδος ὀσπρίου, κουκκί. »Κύαμος Αἰγύπτιος, « Ἱππκρ., εἶδος φυτοῦ (νυμφαίας) τῆς Αἰγύπτου ϗ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, (ἄλλ.) Λωτός. 2)(συνκδχ.) ψῆφος. » Οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταί, « Θκ., οἱ ἄλλ. Κυαμευτοί. 3) (μτνμ.) ὄρχις, (ὅθ. κατά τινας, ἡ ἀποχὴ τῶν Πυθαγορ. ἀπὸ τοὺς κυάμους, τὸ ὁποῖον κατ' ἄλλους σημαίνει τὸ μὴ πολιτεύεσθαι, ὡς ἐκ τῆς 2 δηλονότι σημασ.). 4) τὸ περὶ τὰς θηλὰς τῶν ἐν ἀκμῇ κορασίων σκληρυνόμενον πρωτόγαλα. 5) βάρος τι διὰ ζύγισμα (κυρ.) ἰατρικῶν.

Κυαμοτρὼξ, ῶγος (ὁ), Κωμ. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ κυάμους, (δηλ.) πωλῶν τὴν ψῆφόν του, δεκαζόμενος.

Κυαμοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν κυάμους.

Κυαμὼν, ῶνος (ὁ). τόπος (ἀγρὸς) φυτευμένος μὲ κυάμους.

Κυαναιγὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ὡπλισμένη μὲ κυανὴν (μαύρην, φοβερὰν) αἰγίδα.

Κυανάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μελανὸν) ἄμπυκα, (ἐπιθ. τῆς νήσου Δήλου).

Κυανάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανὴν ἄντυγα (γαλάζιαν περιφέρειαν). »Οὐρανὸς—,« Συν.

Κυαναυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κυαναυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑαλιστερὸν μαῦρον ἢ κυανοῦν χρῶμα.

Κυαναύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανὰς αὔλακας (μαῦρον χῶμα).

Κυανέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανᾶς ἐθείρας (μαῦρα μαλλιά).

Κυάνειος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυάνεος.

Κυανέμβολος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα κυανοῦν (μαῦρον, δηλ. σιδηροῦν) ἔμβολον.

Κυάνεος, α καὶ η, ον, καὶ (κρσ.) Κυανοῦς, ῆ, οῦν. Βαθὺς γαλάζιος, σκοτεινογάλαζος. (» [Ὁ μέροψ] τὸ μὲν ὑποκάτω τῶν πτερῶν ἔχει ὠχρὸν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον, « Ἀρστ. » Τοῦ νότου πνέοντος, ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται, « αὐτ.)· (συγκρ.) μαῦρος ἢ μαυρειδερός (» Κυανέα χελιδοῖ, « Σιμων. »Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,« Ἰλ. Ρ »Ἀνδρῶν κυανέων,« Νόνν.)· (συνκδχ.) σκοτεινός. (» Νυκτὸς κυανέας, « Μόσχ. »Κυανέας λόχμας,« Πίνδ. »Κυανέην κάπετον, « Ἰλ. Σ.)· (ἐπμ.) φοβερός. »Κυάνεον θανάτου νέφος,« Ἐπγρ. »Κῆρες κυάνεαι, « Ἡσ. (καὶ συγκρ.) »Ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου, « Φιλοπάτρ. ||. (ἰδιωνυμ.) »Κυάνεαι, (ἐνν. πέτραι),« οἱ περὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου μαῦροι σκόπελοι.

Κυανέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. ἀντὶ Κυανίζω.

;Κυανήτης, ου (ὁ), Π. κυανίζων, κυανοειδής.

Κυανίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (ἢ Κλίνω πρὸς τὸ) κυανοῦν χρῶμα, εἶμαι μαυρειδερὸς ἢ σκοτεινογάλαζος. »Τὸ κυανίζον τοῦ ἴα,« Γργ. » Κρίνα ἀλλήλοις προσκεκλικότα καὶ κυανίζοντα,« Χρσ. » Καὶ κυανίζουσαν ὥρᾳ γαλήνης τὴν θάλατταν,« Θεοφύλ.

Κυανῖτις, ιδος (ἡ), Π. κυανίζουσα, κυανοειδής. »Αἱ ὄψεις αἱ διεφθαρμέναι αὐτόμαται κυανίτιδες γιγνόμεναι,« Ἱππκρ.

Κυανοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κυανοῦν χρῶμα.

Κυανοβενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου τὸ βάθος φαίνεται κυανοῦν, (δηλ.) πολλὰ βαθύς.

Κυανοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ βλέφαρα (μαῦρα μματοτσύνουρα), μαυρομμάτης.

Κυανοβόστρυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυανοῦς βοστρύχους μαύραις πλεξίδαις.

Κυανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). =Κυάνεος, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν χρῶμα, μαυρειδερὸς ἢ μελανογάλαζος.

Κυανόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶς τρίχας (μαῦρα μαλλιά).

;Κυανοκευθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. =Κυανοβενθὴς.

Κυανοκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μαῦρον) κρήδεμνον.

Κυανόπεζα, ης (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανοὺς (μαύρους ὑαλιστεροὺς) πόδας. »Τράπεζα—,« Ἰλ. Λ.

Κυανόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μαῦρον) πέπλον.

Κυανοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανοὺς πλοκάμους (μαῦρα μαλλιά, μαύραις πλεξίδαις).

Κυανοπρώρειος καὶ

Κυανόπρωρος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα κυανῆν (μαύρην ἢ γαλάζιαν;) πρώρην, (παρβλ.) Κυανέμβολος.

Κυανόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ (μαῦρα ὑαλιστερὰ) πτερά. »Τέττιξ—,« Ἡσ.

Κύανος (ὁ). εἶδος (ὀρυκτὸν καὶ τεχνητὸν) μεταλλικῆς τινος ὕλης. 2) (συνκδχ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον (βαθὺ γαλάζιον [Τουρκ. λατζιβέρτι] ἢ, μαῦρον ὑαλιστερὸν [κοιν. μαῦρον ζῆνα, ἴδε Κυανόπτερος]) χρῶμα. 3) εἶδος πολυτίμου λίθου, (κοιν.) λαζοῦρι, (καὶ Τουρκ.) λατζιβέρτ-τασί, (ἐνίοτε) ὁ γαλάζιος ἴασπις. »Περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο,« Ὀδ. Η. 4) εἶδος ἄνθους μὲ κυανᾶ ἄνθη (φυτρόνοντος συνήθ. μεταξὺ τῶν σπαρτῶν), (Γαλλ.) bluet. 5) εἶδος κοσσύφου, (κοιν.) πετροκότσυφας.

†Κύανός, ή ἡ ος, ον ἢ όν, (ὅθ. τὸ παραθετ. -ώτερος, -ώτατος), =Κυάνεος.

Κυανόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνδυμένος κυανὴν στολὴν, μαυροφόρος.

Κυανοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρ. ἀντὶ Κυάνεος.

Κυανόφρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ (μαῦρα ὑαλιστερὰ) ὀφρύδια, μαυροφρύδης.

Κυανοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων κυανῆν (μαύρην ὑαλιστερὴν) χαίτην ἢ κόμην. (ἐπιθ. κατ' ἐξοχ. τοῦ Ποσειδῶνος, διὰ τὸ κυανοῦν χρῶμα τῆς θαλάσσης, ὅθεν ἔκτοτε καὶ ἀντὶ προσηγορικοῦ) »Τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο κυανοχαίτης,« Ἡσ.

†Κυανοχετὴς (;), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανοῦν (δηλ. βαθὺν) ὀχετον.

Κυανόχροος-ους καὶ

Κυανόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανοῦν χρῶμα (μαυρειδερὴν ἐπιφάνειαν). »Κυανόχρως ἀμίας, « (Μάτρ. παρ') Ἀθ.

Κυανώπης, ου (ὁ) καὶ Κυανῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κυανὸς, †ὤψ], μαυρομμάτης ἢ (ἐν γέν.) κυανόχρους. »Ναῦς—,« Αἰσχλ.

Κυανωπὸς, ὴ ἢ ὸς, όν, Π. =Κυανώπης, μαυρειδερός.

Κυάνωσις, εως (ἡ). τὸ κυανοῦν χρῶμα.

†Κυανώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Κυανὸς =Κυάνεος.

Κύαρ [κύω, κύτος], ατος (τὸ). (ἐν γέν.) κοιλότης, (παρβλ. Κῶος). (ἰδιαετ.) ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ βελονιοῦ. τὸ κοίλωμα τῆς σφενδόνης.

Κύβδα [κύπτω], ἐπίρ. Π. σκυφτὰ, μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

†Κύβεθρον (τὸ), =Κυψέλη.

Κυβεία (ἡ). τὸ κυβεύειν, παίξιμον τῶν κύβων, (καθὼς τώρα λέγουν) χαρτοπαιξία. (μτφορ.) διακινδύνευσις, ἢ πανουργία, ἢ ματαιοπονία. » Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης,« Γρφ.

†Κυβείας, ου (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυβίας.

Κυβεῖον (τὸ), =Κυβευτήριον.

Κυβέλειον (τὸ), ναὸς τῆς Κυβέλης.

Κυβερνάω-ῶ [κύβη], Μ. ήσω. Διευθύνω (κυρ. τὸ πλοῖον μὲ τὸ τιμόνι), (ἐν γέν. ϗ μτφορ.) διέπω, διοικῶ, (ὅθ. τὸ Ατ.) guverno. » Πλοῖον (καὶ μτνμ. » Ἅρμα, » Ἵππον) κυβερνᾷν, « Πλάτ., Ἡρωδ. (ϗ τρπ.) » Διὸς νόος κυβερνᾷ δαίμων' ἀνδρῶν, « Πίνδ. (καὶ πθ.) » Ἡ βασιλεία, τῇ γνώμῃ τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ καὶ βίᾳ κυβερνωμένη, « Πλβ.

Κυβερνήσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτή τις ἐν Ἀθ. εἰς τιμὴν τῶν κυβερνητῶν τοῦ Θησέως.

Κυβέρνησις, εως (ἡ). τὸ κυβερνᾷν, ἢ διὰ τοῦ πηδαλίου διεύθυνσις τοῦ πλοίου, (ἐν γέν. ϗ μτφορ.) διοίκησις. » Πολίων κυβερνάσιες, « Πίνδ.

Κυβερνήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Κυβερνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβερνήτης.

Κυβερνητήριος (ὁ, ἡ), =Κυβερνητικός.

Κυβερνήτης, ου (ὁ). ὁ κυβερνῶν (κυρ. πλοῖον), τιμονιέρης, καραβοκύρης (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) διευθυντὴς, διοικητὴς, (Ατ.) guvernator.

Κυβερνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κυβερνήτην (ἢ ἐπιτήδειος εἰς κυβέρνησιν) πλοίου, (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) ἀρχικὸς, διοικητικός. » Κυβερνητικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾷν (κυρ. πλοῖον), ϗ » Γράμμα κυβερνητικὸν, « Αξ, τὸ πραγματευόμενον περὶ τούτου.

Κυβερνητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν κυβερνητικὴν τέχνην, ὡς κυβερνήτης.

Κυβερνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κυβερνήτης.

†Κυβερνισμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Κυβέρνησις.

†Κύβερνος (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβερνήτης.

†Κύβετον (τὸ), =Κύβεθρον.

Κύβευμα (τὸ). ἡ παιδιὰ τῶν κύβων.

Κυβευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβευτής.

Κυβευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνάζονται ϗ παίζουν τοὺς κύβους, (Γαλλ.) maison de jeu, [ἐκ τοῦ

Κυβευτήριος (ὁ, ἡ), =Κυβευτικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυβευτής, οῦ (ὁ). ὁ κυβεύων (παίζων τὰ ζάρια, [καὶ ἐν γέν.] τυχηρὰ παιγνίδια), χαρτοπαίκτης. » Ὁ μέν τοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ λῃστὴς τῶν ἀνελευθέρων ἐστίν, « Ἀρστ.

Κυβευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυβευτὴν ἢ τὴν κυβείαν· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ κυβεύειν, (μτφορ.) φιλοκίνδυνος.

Κυβεύω, Μ. εύσω. Παίζω τοὺς κύβους (τὰ ζάρια κτλ.), (μτφορ.) διακινδυνεύω. » Τοὐμὸν πνεῦμ' ἐκύβευσεν Ἔρως, « Ἐπγρ.

Κυβεών, ῶνος (ὁ), = Κυβευτήριον.

†Κύβη (ἡ), [κύω, κύτος]. ἡ κεφαλὴ ἢ ἡ κοιλότης τῆς κεφαλῆς, (λέξ. πρωτότ. πολλῶν παραγ.), (παρβλ. Κύπη).

Κυβήβη (ἡ), Π. ἡ Κυβέλη.

Κύβηβος (ὁ). ἱερεὺς (ἡ ἐνθουσιασμένος καθὼς οἱ ἱερεῖς) τῆς Κυβήβης, (ἐν γέν.) θεοβλαβής, φανατικός.

Κυβηλίζω, Μ. ίσω, Π. κτυπῶ μὲ τὸν πέλεκυν, [ἐκ τοῦ

Κύβηλις [ς], ιος (ἡ), Π. ὁ πέλεκυς (ἰδίως) ὁ πρὸς σφαγὴν τῶν βοῶν, (ὀθ.) » Ταυροκτόνον στερρὰν κίβηλιν, « Λυκ. » Ὁρῶ μαγείρους καὶ κίβηλιν καὶ σκάφην, « (Φιλήμ. παρὰ) Πλδ.

Κυβηλιστής, οῦ (ὁ). ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, μητραγύρτης, (ἐν γέν.) ἀγύρτης, τσαρλατάνος.

†Κυβήριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρήβιον.

Κυβησίνδα [κύβδα], ἐπίρ. (εἶδ. παιδιᾶς) = Ἐγκοτύλη, (ἴσ. ὅμως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυβιστίνδα).

†Κύβησις [κύω, κύβω], εως (ἡ), = Κίβυσις, σακκοῦλα, τορβᾶς.

Κυβίας [κύβιον], ου (ὁ), εἶδ. θύννου, (ἄλλ.) τεμαχίτης, (κοιν.) πετσοῦδα.

Κυβίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι εἰς κύβον· (ἀριθμτ.) λογαριάζω κυβικῶς. 2) (εἰς τὸν Συν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκυβιστάω. » Αἱ πονηραὶ φύσεις ἐνεκυβίσθησαν (γρφ. ἐνεκυβίστησαν), α.

Κυβικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύβον, ἔχων σχῆμα κύβου· (ἀριθμ.) ὁ σχηματίζων κύβον.

Κυβικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς σχῆμα κύβου. (ἀριθμτ.) πέρνοντας τὸν κύβον ἑνὸς ἀριθμοῦ.

Κύβιον (τὸ), κομμάτι τετράγωνον ἀλατισμένου θύννου, (κοιν.) παλαμηδοκόμματον, λακέρδα. 2) = Κυβίας, (ὀθεν :

Κυβιοσάκτης [κυβίον, σάττω], ου (ὁ). ὁ παστόνων καὶ φορτόνων λακέρδαν, ταριχέμπορος, ταριχοπώλης, (ἐπμ.) βάναυσος.

Κυβισμός (ὁ). τὸ κυβίζειν, ἡ εἰς κύβον διάθεσις, κύβου σχηματισμός.

Κυβιστάω-ῶ [κύβη], Μ. ήσω. Πίπτω ἢ Βουτῶ (κολυμβῶν) μὲ τὸ κεφάλι, κάμνω τούμπαις (τακλάδες). » Τὰ κυνίδια κυβιστᾷν μανθάνει, « Ξεν., (ὀθεν :

Κυβίστημα (τὸ). γύρισμα μὲ τὸ κεφάλι κάτω, (κοιν.) τούμπα, κουντρουβάλα, (Τουρκ.) τακλᾶς.

Κυβίστησις, εως (ἡ). τὸ κυβιστᾷν (κάμνειν τακλάδες, πίπτειν κατακέφαλα).

Κυβιστητήρ (ὁ). ὁ κυβιστῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς σοῦτο· χορευτής, (Ἰταλ.) σαλτατορος, (Τουρκ.) τακλανζῆς· (ἐνίοτε) βουτηχτής, (ὀθ. 2, εἶδ. ἰχθύος.

Κυβιστίνδα, ἐπίρ. —παίζειν, « Εὐστ., = Κυβιστᾷν.

Κυβιτίζω, Μ. ίσω, = Ὠλεκρανίζω, κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα, (Γαλλ.) coudoyer, [ἐκ τοῦ

Κύβιτον (τὸ), [κύβη]. ἡ γωνία τοῦ ἀγκῶνος, (ἄλλ.) Ὠλέκρανον, (Λτ.) cubitus, (ἴδε καὶ τὸ ἐπμ.).

Κυβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κύβου. » Κυβοειδὲς ὀστοῦν, « Γαλ., τὸ Κύβον.

Κύβος (ὁ), [κύω, κύβη]. (κυρ.) ὁ σπόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου καὶ τῶν ἰσχίων, (ὀθ. 2) (Γεωμετρ.) σῶμα ἢ σχῆμα ἑξάεδρον. » Ἐκ τῶ τετραγώνω γεννᾶσθαι τὸν κύβον, ἑδραιότατον.. σῶμα, « Τιμ. » Τὸ δ' ἄλλο σῶμα (τῆς σηπίας) κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, « (Ἀλέξ. παρ') Ἀθ. (ἴδε καὶ Κύβιον), (ὀθ. 3) (συνήθ.) τὸ ζάρι (ὅ, που παίζουν), (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ πλευρὰ ὅ, που ἔχει τὸ 1 σημεῖον, ὁ ἄσος. » Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβους, « Παροιμ., ἢ τὸ μέγιστον ἢ τὸ ἐλάχιστον, ἢ τὸ πᾶν ἢ μηδέν. (παρβλ. Κῶος). 4) (συνκδχ.) τὸ παίξιμον τοῦ ζαριοῦ καὶ ὅλων τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων, (ἐπμ. καὶ ἡ ἠθικὴ πανοῦκλα τοῦ καιροῦ 'μας) ἡ χαρτοπαιξία. » Ἐν πότοις καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν, « Πλ. » Ἀνεῤῥίφθω κύβος, « Παροιμ., εἰς τὴν τύχην, ἂς γένῃ ὅ, τι γένῃ. » Καὶ τοῦτο δὲ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόρους καὶ τόλμας προοίμιον ὑπειπὼν (ὁ Καῖσαρ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν Ῥουβίκωνα), Ἀνεῤῥίφθω κύβος, ὥρμησε πρὸς τὴν διάβασιν, « Πλ. 5) (ἀριθμτ.) ὁ κυβικὸς ἀριθμός. » Ἢ ὀγδοὰς κύβος ἀπ' ἀρτίου (τῆς δυάδος) πρῶτος, « Πλ.

†Κύγγραμος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὀπ. συνοδεύει τὰ ὀρτύκια, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέγγραμος).

Κυδάζω καὶ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, Π. [κῦδος]. δυσφημῶ, κακολογῶ, ὀνειδίζω, (παρβλ.

Κυδαίνω, Μ. ανῶ, Π. [κῦδος]. δοξάζω, τιμῶ, ἐπαινῶ. παρηγορῶ, εὐφραίνω. » Ὡς φάτο, κύδηνεν δὲ Πηλείωνα, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ.) » Οἱ ἐπὶ πατράσι κυδαινόμενοι, « Ὀνήσ. (καὶ πθ.) » Τὸ θεῖον γαννύσκεται κυδαινόμενον, « Συν.

Κυδάλιμος, η, ον, Π. [κῦδος]. περίφημος, ἔνδοξος, (ἐπμ.) εὐγενής, (συνκδχ.) γενναῖος· (ἐν γέν.) μέγας.

Κυδάνω, Μ. ανῶ, Π. = Κυδαίνω, τιμῶ, δοξάζω. 2) (ἀμτβτ.) = Κυδιάω, ὑπερηφανεύομαι.

Κυδέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυδίων.

Κυδήεις, εσσα, εν, Π. [κῦδος]. περίφημος, ἔνδοξος. ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Κυδηθῆναι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κυδαίνω.

Κυδιάνειρα (ἡ), Π. [κῦδος, ἀνήρ]. ἡ τιμῶσα (δοξάζουσα) τοὺς ἄνδρας. » Μάχη (» Ἀγορὰ) —, « Ὁμ. 2) περίφημος διὰ τοὺς ἄνδρας της. » Σπάρτη —, « Ἐπγρ.

Κυδιάω-ῶ, Μ. ασω, Π. [κῦδος]. ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω, γαυριῶ, χαίρομαι. » Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες, « Ἰλ. Φ. » (Ἵππος) κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. « Ἰλ. Ζ. » Μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας, εὖτ' ἐσίδοντο περθόμενον ἄστυ, « Κοΐντ. (καὶ δοτ.) » Κυδιόωσα.. ἐθείραις, « Ἐπγρ.

Κύδιμος (ὁ, ἡ), Π. = Κυδάλιμος.

Κυδιόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Κυδιῶν, μτχ. τοῦ Κυδιάω.

Κύδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κυδίων, ωνος (ὁ, ἡ), (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Κυδνός), Π. ἐνδοξότερος, -τατος. ἐπωφελέστερος, -έστατος, (ἐν γέν.) καλλιώτερος. » Τί κύδιόν μοι ζῆν; « Εὐρ., τί μὲ ὠφελεῖ νὰ ζῶ;

Κυδνός, ή, όν, Π. = Κυδρός, Κύδιμος, (παρβλ. Κεδνός).

Κυδοιδοπάω-ῶ [κυδοιμός, δοῦπος], Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ =

Κυδοιμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω θόρυβον (ταραχήν), (μτβτ.) ταράττω, κάμνω ἄνω-κάτω, [ἐκ τοῦ

Κυδοιμός (ὁ), Π. [κῦδος]. βοή, θόρυβος (κυρ. μάχης)· συμπλοκή, πόλεμος. (μτφορ.) σύγχυσις, ταραχή, ἀνησυχία. » Ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν, « Ἀρστ.

Κυδοιμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [κυδοιμός, τίκτω]. ταραχῆς πρόξενος. » Τετρήχει δὲ θάλασσα κυδοιμοτόκοισιν ἀήταις, « Γργ.

Κῦδος, εος-ους (τὸ), Π. φήμη (εἴτε καλή, εἴτε κακή), δόξα, τιμή· καύχημα. (ἐπὶ κακοῦ) ἀτιμία, δυσφημία, (ὀθεν τὸ Κυδάζομαι). (εἰς τὴν δευτέραν ταύτην σημασ. κατά τινας ὀξύνεται).

Κυδρός, ά, όν, Π. [κῦδος], = Κυδάλιμος, περίφημος, ἔντιμος. (ἐπὶ ἵππου) γαῦρος. » Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται, « (ἴων παρ') Ἀθ., = Ζωρότερον, πλειότερον, (κοιν.) γιερώτερα.

Κυδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Κυδαίνω, δοξάζω. 2) (μσ.) = Κυδιάω, καμαρόνω, γαυριῶ. » Κρατήσας δὲ (ὁ ἀλέκτωρ), γαῦρος ἐστι καὶ κυδρουμένῳ ἔοικεν, « Αἰλ.

Κυδωναῖος, α, ον, = Κυδώνιος. ‖. » Σῦκα —, « Ἀθ., τὰ χειμωνιάτικα, (ἴδε Κωδωναῖος).

Κυδωνέα ἢ Κυδωνία (ἡ), (ἐνν. μηλέα), δενδρ., ἢ κυδωνιά.

Κυδωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Εἶμαι φουσκωμένος εἰς) σχῆμα κυδωνίου. » Μαζὸς —, « Ἐπγρ.

Κυδώνιον (τὸ), (μῆλον), εἶδ. ὀπωρ., τὸ κυδῶνι, (οὐσ. οὐδ. τοῦ

Κυδώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Κύδωνος. 2) ὅμοιος μὲ κυδῶνι.

Κυδωνίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ κυδώνια.

Κυδωνόμελι, ιτος (τὸ). μέλι ἐσκευασμένον μὲ κυδώνια.

Κυέω-ῶ [κύω], Μ. ήσω, = Κύω, εἶμαι ἔγκυος, κυοφορῶ· (κατ' ἔκτ.) γεννῶ. » Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, « Ἀρστ. » Ἃ πάλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ, « Πλάτ. » Εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κυεῖν καὶ κυῆσαι, « Πλάτ. (ὀθ.

Κύημα (τὸ). τὸ κυοφορούμενον, ἔμβρυον. (κατ' ἔκτ.) τὸ ἀποκυηθέν, γέννημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τοὺς λόγους τεκεῖν, καὶ δεῖξαι τοῖς ἄλλοις τὰ κυήματα, « Ἱμέρ.

Κύησις [κυέω], εως (ἡ). σύλληψις, κυοφορία, (κοιν.) 'γγαστριά. » Οὐ γὰρ γῇ γυναῖκα μιμεῖται κυήσει καὶ γεννήσει,« Πλάτ. » Πόσος ὁ τῆς τῶν ἀνθρώπων κυήσεως χρόνος, « Ἰατρ.

Κυητήριος, α ἡ ος, ον. 'Ο συντελῶν πρὸς κύησιν (σύλληψιν ἢ γέννησιν).

Κυητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλαμβάνειν καὶ γεννᾷν ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Κύθε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Κεύθω.

Κύθρα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρα, (ὄθ.

Κύθρινος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χύτρινος.

†Κυθρόγαυλος (ὁ), = Χυτρόγαυλος.

Κύθρος (ὁ,), Ἰων. ἀντὶ Χύτρος.

†Κύϊξ, ικος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόϊξ.

Κυίσκω (χ. Μ.). (σπν.) 'Εγγαστρόνω (» Καὶ ὁ μὲν ἐδεῖτο γονῆς, ἡ δὲ τοῦ κυίσκειν μέλλοντος,« Ἱμέρ.). ||. (συνήθ.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι, ἢ = Κύω, κυοφορῶ. » Αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων,« Παυσ. »'Εν πάσαις τετταράκοντα ἡμέραις κυΐσκει καὶ τίκτει ᾗ θάλπει ᾗ ἐκτρέφει (ἢ περιςερᾷ), « Γεωπον. (συχνότ. μσ.) » Τὰ πρόβατα κυΐσκεται ἐν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ὀχείαις,« Ἀριστ. » 'Επειὰν πρωΐ ἢ ὥρη κυΐσκεσθαι τὰς ἵππους,« Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ μετὰ τροπὰς κυΐσκόμενα (πωλάρια) δυσγενῆ γίνεται καὶ ἄγρεια,« Γεωπον.

Κυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ

Κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἀνακατόνω (» Τὸν βόρβορον—,« Ἀρςφ. [ᾗ πθ.] » Λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ πᾶσ' [ἡ χάρυβδις] ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη, « Ὀδ. Μ. » Ὥσπερ εἴς τινα δίκην ἐμπεσόντες κυκῶνται,« Πλάτ.). (ἰδίως) κατασκευάζω κυκεῶνα ἢ ὡς ἂν κυκεῶνα (» 'Εν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ οἴνῳ πραμνείῳ, Ἰλ. Α. » Ἄλμην κύκα τούτοισι,« Ἀρςφ.). (μτφορ.) ταράττω, φέρω (καὶ μσ. γίνομαι) ἄνω-κάτω (» Τὴν βουλὴν κυκήσω,« Ἀρςφ. [καὶ πθ.] » Θυμὲ θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,« Ἀρχίλ.) (σπν. μσ.) κάμνω καὶ πίνω κυκεῶνα. » Καὶ τὸν θῖμον τρίβων κυκῶμαι, « Ἀρςφ.

†Κυκεία (ἡ), = Κύκησις.

Κυκειῶ, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ῖ) ἀντὶ Κυκεῶνα.

;Κυκέω, Ἰων. ἀντὶ Κυκάω.

Κυκεῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κυκεῶνα, αἴτ. τοῦ

Κυκεὼν [κυκέω], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) μίγμα· (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτοῦ ἀπὸ διάφορα εἴδη (κυρ. δὲ ἀλεῦρι, νερὸν ἢ κρασὶ ἢ γάλα καὶ μέλι μὲ φλησκοῦνι) ἀνακατωμένα, κουρκοῦτι, χιλοπήττας, μποῖξας κτλ. (ἐνίοτε) καθάρσιον, (ὄθ.) » Κυκεῶνα πιὼν, εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι,« Θῆρι, (παρδλ. Σκρμαία). 2) (μτφορ.) μίγμα διαφόρων (ἄλλως ἀσυμβιβάστων) ἰδεῶν ἢ πραγμάτων ἢ προσώπων, (ἐν γέν.) σύγχυσις, τύρβη, ἀνωμαλία. » Τοῦ μὲν ἐμπορευομένου, τοῦ δὲ λῃστεύοντος, τοῦ δὲ μαστιγουμένου, τοῦ δὲ δικαζομένου, καὶ πάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἥδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο,« Ἀκ.

†Κυκήθρα, ας (ἡ) καὶ

Κύκηθρον (τὸ). ξύλον ἢ κουτάλι διὰ ἀνακάτωμα. (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀνακατωτούρης, σκανδαλοποιός, (χυδ.) σκατοχούλιαρον.

Κύκημα (τὸ), = Κυκεὼν, (μτφορ.) σύγχυσις, ἀταξία.

Κύκησις [κυκάω], εως (ἡ). ἀνακάτωμα. (μτφορ.) ταραχὴ, σύγχυσις.

Κυκησίτεφρος (ὁ, ἡ), Κωμ. [κυκάω, τέφρα]. ἀνακατωμένος μὲ στάκτην. » Κονία—,« Ἀρςφ., ἢ θυλόσπακτη.

Κυκητὴς [κυκάω], οῦ (ὁ). ἀνακατωτούρης, ταραχοποιός.

Κύκλα (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κύκλοι.

Κυκλάζω, Μ, άσω; Γλσ. Κυκλοφορῶ, κύκλῳ περιέρχομαι.

Κυκλάμινον (τὸ) καὶ

Κυκλάμινος (ἡ) καὶ

Κυκλαμὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ μὲ ςρογγυλὴν ῥίζαν καὶ φύλλα κισσοειδῆ (ὅθεν καὶ Χαμαίκισσος), (κοιν.) λαγωψωμον, (Γαλλ.) pain de pourceau. (ἐν εἴδος 'του ἐλέγετο καὶ Κισσάνθεμον).

Κυκλάνεμον (τὸ). στρογγυλὸν ἀνεμιστήριον.

Κυκλὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων κύκλον, περιφερὴς, στρογγυλὸς, ἢ· κείμενος κύκλῳ τινὸς, ἢ· κυκλοφορῶν. (ἐν γέν.) = Κυκλικός. » Ὧραι κυκλάδες,« Εὐρ., Ὀρφ. » Πορφύρα—,« Λξ., ἢ περὶ τὴν χλαῖναν, ||. (ἰδιωνυμ. δὲ) » Κυκλάδες,« Ἰσκρ., αἱ περὶ τὴν Δῆλον νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, (κοιν.) τὰ Δωδεκάννησα.

Κυκλεύω, Μ. εύσω, = Κυκλόω, περικυκλόνω, ἢ· περιέρχομαι, κυκλοφορῶ. » Τὴν γῆν περιιὼν καὶ κυκλεύων ὁ ἥλιος, « Κλεομήδ.

Κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κινῶ (στρέφω) τι κυκλοειδῶς, περιφέρω, περιςρέφω (» 'Επισκοπεῖν κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν,« Ἀρςφ). μετακομίζω δι' ἀμάξης. (» Αὐτοὶ δὲ κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βοσοὶ καὶ ἠμιόνοισιν, « Ἰλ. Π.). (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κινοῦμαι (ςρέφομαι) εἰς σχῆμα κύκλου, κυκλοφορῶ, περιστρέφομαι, περιέρχομαι. » Ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ ἀεῖ, « Πλάτ. » Κυκλεῖσθαι στρεφόμενον τὸν ἀτρακτον,« αὐτ. » Νύκτες ἡμέραι τε κυκλοῦσι,« Σοφ., παρέρχονται, (κοιν.) κατρακυλοῦν. (καὶ πθ.) » Κῦμα κυκλεῖταί με,« αὐτ., μὲ περικυκλόνει.

Κυκληδὸν, ἐπίρ. 'Εν κύκλῳ, ὁλόγυρα.

Κύκλησις [κυκλέω], εως (ἡ). περιςροφὴ, κυκλοφορία.

Κυκλιὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυκλὰς, κυκλοτερὴς, στρογγυλός. » Τυρὸς—,« 'Επγρ.

Κυκλικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς κύκλον, ἢ· γινόμενος ἐν κύκλῳ, ἢ· ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγυλός. ||. » Κυκλικοί,« ὠνομάσθησαν οἱ ἐπικοὶ ποιηταὶ τῶν ὁποίων τὰ ποιήματα ἐσχημάτιζον τὴν ἐγκύκλιον σειρὰν τῆς μυθώδους παλιοτερίας. » Τοὺς κυκλικοὺς τούτους τοὺς Αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἱππέων,« 'Επγρ., (ἴδε Κύκλος ᾗ παρδλ. Κύκλιος).

Κυκλικῶς, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα κύκλου. 2) (Γραμτ.) κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὸ σύςημα τῶν καλουμένων Κυκλικῶν, (δηλ.) κοινῶς ἢ καταχρηστικῶς.

Κυκλιοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς κυκλίων (κυρ. δὲ διθυραμβικῶν) ποιημάτων, [ἴδε Διδάσκαλος καὶ

Κύκλιος, α ἢ ος, ον, = Κυκλικὸς, κυκλοειδὴς. ||. » Χορὸς—,« Ξεν., (κυρ.) ὁ περὶ τὸν βωμὸν, (ἐπμ.) κυκλοτερὴς. (Γαλλ.) rondo. » Τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε,« Αἰσχ. » Μέλη κύκλια,« Ἀρςφ., τὰ λυρικὰ καὶ (ἰδιαιτ.) τὰ διθυραμβικὰ (ἀντὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα,« Σχλ. ἢ » ἐπεκτεταμένα,« ἄλλ. ἢ » κατάτεχνα, ποικίλα,« ἄλλ.) καὶ » Δίληταὶ κύκλιοι, « Ἀκ., οἱ αὐλοῦντες εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς (κυρτῶν Διονυσίων). » Ποιηταὶ κύκλιοι, (καὶ ἁπλ.) » Κύκλιοι,« οἱ ἄλλ. Κυκλικοί. ||. (τὸ οὐδ.), Κύκλιον ᾗ » Κύκλια, Π. ἀντὶ Κύκλῳ, κυκλοειδῶς. » Σὸν περὶ βωμὸν, κύκλιον ὠρχίσαντο, χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς,« Καλλ. » Εἱλισσόμεναι κύκλιοι, ἐχόρευσαν,« Εὐρ.

Κυκλίσκιον (τὸ). τροχοῦλι.

Κυκλίσκομαι, Π. ἀντὶ Κυκλέομαι.

Κυκλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κύκλος. ✠ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιλίσκος. (ὄθ.

†Κυκλισκωτὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυκλισκωτός.

Κυκλοβορέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. θορυβῶ, βούζω ὡς χειμαῤῥος, [ἐκ τοῦ

Κυκλοβόρος (ὁ), [κύκλω, βιβρώσκω]. χειμαῤῥος (ὅςις κατατρώγει τὰς ὄχθας τοῦ), (ἰδιωνυμ.) χαράδρα τις πλησιον τῶν Ἀθηνῶν. » Ὤμην δ' ἐγὼ τὴν Κυκλοβόρον κατιέναι,« Ἀρςφ. (ἀποσπάσμ.).

Κυκλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σχηματίζω) κύκλον. ('Ρτρ.) γράφω κύκλους (περιόδους, στρογγυλὰς φράσεις) ἢ κατ' ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Κυκλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (σχηματίζων) κύκλον. 2) συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς Κυκλικός.

Κυκλοδίωκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κινούμενος (περιστρεφόμενος ἢ περιφερόμενος) κυκλικῶς.

Κυκλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -ειδῶς. 'Ο ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγυλὸς, περιφερὴς.

Κυκλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κυκλικὸς, ςρογγυλός. » Κυκλόεσσαν 'ἴτυν,« 'Επγρ.

Κυκλοέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [κύκλ. ἑλίσσω]. ὁ κινούμενος (περιστρεφόμενος) κύκλῳ, κυκλοφορῶν.

Κυκλόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλοτρόγυρα.

;Κυκλομάλιβδος (ὁ), Π. τὸ μολυβοκόνδυλον (κυρ. τοῦ διαθήτου).

;Κυκλοπαιδία (ἡ), = 'Εγκυκλοπαιδία.

Κυκλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κύκλον. (εἰς τὸν Ξεν. ἴσως ὀρθότ. Κύκλον ποιησάμενοι).

Κυκλοποριὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κυκλοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ κυκλοειδῶς (διὰ γυριστῶν δρόμων), (ἀντιθ. τῷ Εὐθυπορῶ).

†Κυκλόπους, οδος (ὁ), εἶδος στρογγυλῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἀπὸ πλεκτὰ στεφάνια κατεσκευασμένων) ὑποδημάτων διὰ τοὺς περιπατοῦντας ἐπὶ τῆς χιόνος, (κοιν.) πατήκια (;)

Κύκλος (ὁ), [συγγ. τῷ Κυλὸς καὶ Κοῖλος]. (ἐν γέν.) σῶμα ἢ σχῆμα περιφερὲς. (π. χ.) κρικέλλα, στεφάνι· δίσκος (» Ἡλίου—,« Αἰσχλ.), (ὅθ. Π.) ὁ ὀφθαλμός, (ἰδιαιτ.) τροχὸς (» Ἐπαξονίου κύκλα δίφρου,« Θκρ.). γύρος, περιφέρεια (» Ἀσπίδος—,« Αἰσχλ.). περίβολος πόλεως (» Φύλακας ἄλλοτ' ἄλλῃ τοῦ περιτετειχισμένου κύκλου,« Ξεν.)· σύναξις ἀνθρώπων, (Γαλλ.) cercle, attroupement (» Σύλλογοι ἐγίγνοντο, ϗ κύκλοι συνίσταντο,« Ξεν.), (ὅθ.) συνέλευσις (» Κύκλος ἰατρῶν συνῄει,« Ι. Κίνν., συμβούλιον), βουλευτήριον, ἀγορὰ (» Οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,« Ἰλ. Σ.). (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιωνυμ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ σκεύη ϗ τὰ ἀνδράποδα· »Ὠνομάσθησαν δὲ, κατὰ τὸν Ἁρπκρ., ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι τοὺς πωλουμένους). (Λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ. (Ῥτρκ.) σχῆμα λόγου (ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν ϗ τὸ τέλος τῆς περιόδου βάλλεται ἡ αὐτὴ λέξις. » Σοὶ μὲν γὰρ κλέπτης ἦν ὁ πατὴρ, εἴπερ ἦν ὅμοιός σοι,« Δμ.)· (Γρμτ.) συλλογὴ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπικῶν μυθογράφων τῶν καλουμένων διὰ τοῦτο Κυκλικῶν (» Διονύσιος ἐν τῷ Α', Ε' κτλ. τοῦ Κύκλου,« Σχλ.). »Κύκλοι προσώπου,« Ἱππκρ., τὰ ἄλλ. Μῆλα τοῦ προσ. »Ὀμμάτων κύκλοι,« Σοφ. (καὶ ἁπλ.) »Ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,« αὐτ., τῶν ὀφθαλμῶν του. ||. (ἡ ὅσ.) Κύκλῳ (μετὰ ϗ χωρὶς τῆς Ἐν), ἀντὶ ἐπίρ. Τριγύρω, πέριξ, ὁλόγυρα. » Κλῄειν κελεύω πάντα πύργον ἐν κύκλῳ,« Εὐρ. » Κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ,« Ἀρςφ. » Κύκλῳ ἁπάντῃ,« Ὀδ. Θ. »Ἔχων κύκλῳ πάντα καὶ φίλια καὶ πολέμια,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Κύκλω αὐτοῦ,« Γρφ. (ϗ αἰτ.) »Ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππέας,« Ἡρ. (ϗ ἐναρθρ.) » Τὰ κύκλω τῆς Ἀττικῆς,« Δμ. 2) (ὡς ἐπίθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χορὸς) ἀντὶ Κύκλιος. » Ἐχορήγησε κύκλῳ,« Λξ. 3) κίνησις κυκλικὴ, κυκλοφορία. » Ἐνιαυτοῦ ἢ Ἐνιαύσιος—,« Εὐρ., (ὅθ. 4) (ἁπλ.) ἀντὶ Ἐνιαυτὸς, ἔτος. » Ὀφέλλε δὲ μυρία κύκλα ζόειν,« Ἐπγρ.

Κυκλόσε, ἐπίρ. Π. = Κύκλῳ, ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα.

Κυκλοτερὴς [κύκλος, τείρω], έος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) τορνευτός· (ἐπμ.) στρογγυλὸς, περιφερὴς.

Κυκλοτερῶς, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα κύκλου.

Κυκλοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κινῶ (Περιφέρω [καὶ πθ.] Κινοῦμαι, Περιστρέφομαι) κυκλικῶς.

Κυκλοφορητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κυκλοφορεῖν (κινεῖσθαι -

Κυκλοφορητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κυκλοφορίαν.

Κυκλοφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ κυκλοφορούμενος (κινούμενος κυκλικῶς).

Κυκλοφορία (ἡ). ἡ κατὰ κύκλον φορὰ (κίνησις).

Κυκλοφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἢ κινούμενος -

Κυκλοφορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κυκλοφορίαν.

Κυκλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ἐν κύκλῳ, κυκλικός.

Κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρέφω ἢ Λυγίζω τι (καὶ πθ. ἢ μσ. Λαμβάνω, Τοποθετοῦμαι πέριξ τινὸς) εἰς σχῆμα κύκλου· περικυκλόνω. » Ἐκύκλωσαν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι,« Εὐαγγ. (ϗ μσ.) » Οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταὐτὸ,« Θκ. » Φαιδροί τε οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων καὶ διαλεγομένων,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Κυκλοῦτο δ' (ὁ κλάδος) ὥστε τόξον,« Εὐρ.

Κυκλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κυκλοειδής.

;Κύκλωθεν, ἐπίρ. (μτγν.) ἀντὶ Κυκλόθεν.

Κύκλωμα (τὸ), [κυκλόω], = Κύκλος, σῶμα κυκλοτερὲς (στογγυλόν).

Κυκλώπειος, α, ον καὶ

Κυκλωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύκλωπα, ἴδιος κύκλωπος.

Κυκλωπικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυκλώπων.

Κυκλώπιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Κύκλωψ. 2) οὐδ. τοῦ

Κυκλώπιος, α ἢ ος, ον, = Κυκλωπικός. ||. (οὐσ. οὐδ.) τὸ ἀσπράδι τοῦ 'μματιοῦ.

Κυκλωπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κυκλωπεία. Κυκλωπικὴ.

Κύκλωσε, ἐπίρ. (Ἐν) κύκλῳ, ὁλοτρόγυρα.

Κύκλωσις [κυκλόω], εως (ἡ). περικύκλωσις.

Κυκλωτὸς [κυκλόω], ἡ, όν, = Κυκλοτερής.

Κύκλωψ [κύκλος, †ὤψ], ωπος (ὁ), Π. (ὡς ἐπίθ.) στρογγυλός. » Σελήνη—,« Κλμ. » Κόρη—,« Ἐμπεδ., ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ. ||. (οὐσ. κατὰ τὴν μυθολογ.) ἀγριάνθρωπος ἔχων ἕνα μόνον στρογγυλὸν ὀφθαλμὸν καταμεσῆς τοῦ μετώπου. (μτγν.) κτίστης ἢ χαλκεύς.

Κύκνειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ κύκνου. » Τὸ κύκνειον (ἐνν. μέλος ἢ ᾆσμα),« Ἀθ. » Εἶπε θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον ᾄσας ἀποθανεῖν,« αὐτ.

Κυκνίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ (λευκὸς ὡς ἄν τὸν) κύκνον. » Ἀετὸς—,« Παυσ.

Κυκνίτης, ου (ὁ) καὶ Κυκνῖτις, ιδος (ἡ), = Κύκνειος.

Κυκνογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ κύκνου.

Κυκνόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τραφεὶς ἢ ἀνατραφεὶς ὑπὸ κύκνου.

Κυκνοκάνθαρος (ὁ), εἶδ. πλοίου (ἴδε Κύκνος καὶ Κάνθαρος).

Κυκνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κύκνου.

Κυκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερὰ κύκνου, (ἁπλ.) κύκνειος.

Κύκνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (χήνας μὲ μακρὸν λαιμὸν), (κοιν.) τσυκνιᾶς. (μτνμ.) ποιητὴς, ἀοιδός. » Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων κύκνον,« Ἐπγρ. 2) εἶδ. πλοίου (ἴσ. διότι ἡ πρώρα του ἦτον κυρτὴ ὡς τὸν λαιμὸν τοῦ κύκνου). » Ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν, ἢ κύκνος, ἢ κάνθαρος;« (Νικόστρ. παρ') Ἀθ.

Κύκνοψις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυκνόμορφος.

†Κυκοιδοπάω-ῶ, Μ. ήσω. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυδοιδοπάω.

Κύλα (τὰ) καὶ

Κυλάδες (αἱ). τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς (ὑπεράνωθεν καὶ κάτωθεν τῶν βλεφάρων) κοιλώματα, [ἐκ τοῦ

†Κυλὰς [κοῖλος], άδος (ἡ), ἄχρ. ὀνμς. τοῦ προηγ.

Κυλικεῖον (τὸ). τὸ ἁρμάρι ἢ τραπέζι ὅπου ἐναποτίθενται αἱ κύλικες (τὰ ποτήρια), (Γαλλ.) buffet. 2) (συνκδχ.) = Συμπόσιον. » Μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφην,« (Κρατῖν. παρ') Ἀθ., [ἐκ τοῦ

Κυλίκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κύλικα, = Παροίνιος, Ἐπικυλίκειος. » Ζητήματα κυλίκεια,« Πλδ.

Κυλικηγορέω-ῶ [κύλιξ, ἀγορεύω], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τὸ ποτῆρι εἰς τὸ χέρι (ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι), [ἐκ τοῦ

Κυλικηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ῥητορεύων) ἐν συμποσίῳ.

Κυλικήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [κύλιξ, ἀρύω]. ὁ ἀντλούμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ μὲ ποτῆρι, (παρβλ.) Κοτυλήρυτος.

Κυλίκιον (τὸ) καὶ

Κυλικὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Κυλίκνη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύλιξ, ποτηράκι, κουτάκι (κυρ. διὰ ἰατρικά), πινάκι. » Τὸ δ' ἔτνος ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν,« Πλδ.

Κυλικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Μεταφέρω) τι ἐντὸς κύλικος.

Κυλικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) κύλικα.

Κυλικώδης, εος (ὁ, ἡ). κυλικοειδὴς τὸ σχῆμα.

Κυλινδέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Κυλίω, -ομαι (κυρ. ϗ μτφορ.). » Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ ϗ κύβοις ϗ καπηλείοις καλινδηθεὶς,« Συν.

Κυλινδήθρα [κυλινδέω], ας (ἡ). ὁ τόπος ὅπου κυλίονται τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταὶ, (ἴδε Ἀλινδήθρα).

Κυλίνδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυλινδέω, κύλισμα· (μτφορ.) διατριβὴ, ἡ· γύμνασις· ἕξις. » Ἡ ἐν τοῖς λόγοις—,« Πλάτ.

Κυλινδρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς καὶ

Κυλινδροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα κυλίνδρου.

Κύλινδρος (ὁ), [κυλίνδω]. σῶμα μακροστρόγγυλον μὲ βάσεις ἐπιπέδους ἑκατέρωθεν, κολώνα τὴν ὁποίαν κυλίοντες ἰσάζουν τὸ ἔδαφος, κύλιντρος. 2) χειρόγραφον παλαιὸν τυλιγμένον εἰς σχῆμα κυλίνδρου, (καθὼς τώρα λέγομεν) τόμος. 3) (μτνμ.) = Ὄρχις, (ὅθ.

Κυλινδροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων (ἐμπεριέχων) τοὺς κυλίνδρους. » Θύλακος—,« Νικ. Χων., τὸ Ὄσχεον.

Κυλινδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰσάζω ἐπίπεδόν τι μὲ τὸν κύλινδρον.

Κυλινδρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κυλινδροειδής.

Κυλινδρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιπεδωθεὶς διὰ τοῦ κυλίνδρου, κυλιντρωμένος.

Κυλίνδω, = Κυλινδέω, κυλίω.

Κύλιξ [κυλίω ἢ κοῖλος], ικος (ἡ). ποτῆρι.

†Κυλὶς, ίδος (ἡ), = Κυλὰς, (εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Κύλισις, εως (ἡ), = Κυλίνδησις, κύλισμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξΚυλίσκη (ἡ) καὶ
ξΚυλίσκιον (τὸ), =Κυλίχνη, -ιον.
Κύλισμα (τὸ), =Κύλισις. 2) =Κυλινδήθρα.
Κυλισμὸς (ὁ), =Κύλισις.
Κυλιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ κυλίεσθαι (κυρ. καθὼς οἱ παλαισταί).
Κυλιστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ κυλίσῃ τις. »Στέφανος—,« Ἐπιγρ.
Κυλίστρα, ας (ἡ), =Κυλινδήθρα.
Κυλίχνη (ἡ) καὶ
Κυλίχνιον (τὸ) καὶ
Κυλιχνὶς, ἰδος (ἡ) καὶ
Κύλιχνος (ὁ), =Κυλίκνη.
Κυλίω [κυλὸς], Μ. ἰσω. Κυλῶ, κατακυλῶ, (πθ. ἡ μσ.) κυληοῦμαι (κυρ. καὶ μτφορ.). »Ταῖς ἀκάνθαις ἀναιροῦνται λιθάδια, καὶ ἔχουσιν ἔρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται,« Λίλ. »Περὶ τὴν ἀγορὰν ἢ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι,« Ἀρχτ., ἴδε Κυλινδέω.
Κυλλαίνω, Μ. ανῶ, =Κυλλόω.
ξΚύλλαρος (ὁ), [κυλλὸς], εἶδος γυμνοῦ καρκίνου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ τὰ κενὰ τῶν κόχλων ὄστρεα, (κοιν.) κλιτσινάρι, (καὶ ἄλλ.) καρτσιμὸς, (ὁ Camus τὸ μετέφρασε) petit boiteux, (διότι, κατὰ τὸν Ἀρχτ., « τὸν μὲν δεξιὸν τῶν ποδῶν ἔχει μικρὸν, τὸν δὲ ἀριστερὸν μέγαν, καὶ ποιεῖται τὴν βάδισιν μᾶλλον ἐπὶ τούτῳ.«)
Κύλλάστις καὶ Ἰων. Κυλλῆστις, ιος (ὁ). ὁ ἐξ ὁλύρας ἄρτος τῶν Αἰγυπτ.
Κυλλολίπους, οδος (ὁ, ἡ) καὶ
Κυλλοπόδης, ου (ὁ) καὶ
Κυλλοποδίων, ωνος (ὁ) καὶ
Κυλλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. χωλὸς, στραβοπόδης, (ἰδιωνυμ.) ὁ Ἥφαιστος, [ποὺς ἢ
Κυλλὸς [συγγ. τῷ Κοῖλος ἢ Ἀγκύλος, ἴδε Κυλὸς], ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Καμπύλος· στρεβλὸς. (ὅθ. κυρ.) χωλὸς ἢ κουλὸς· (ἐν γέν.) ἐξαρθρωμένος, ἢ· κολοβὸς, μισερός. »Κυλλὸν ἐστι τὸ οὖς, καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου,« Ἱππκρ. (καὶ ἑλλ.) »Ἔμβαλε κυλλῇ,« Ἀρχφ., ὃς ἕνα λεπτὸν τῷ κουλῷ, (φρσ. τῶν ζητιάνων). »Κυλλοί (τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ εἶπε » Κυλλαινόμενοι, καὶ ἄλλ. »Καμπύλοι) κατὰ τὸν κενεῶνα,« αὐτ., οἱ ξεγοφιασμένοι. (καὶ συγκρ.) »Ὁ μηρὸς κυλλότερος γίνεται,« αὐτ.
Κυλλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κυλλοῦ, χωλότης, κουλαμάρα.
Κυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυλλὸν (κυρτὸν), κλίνω· στραβόνω· (κοιν.) κουλαίνω, (ἐν γέν.) σακατεύω. »Κυλλαίνων ὦτα,« Σοφ., μὲ καταιβασμένα αὐτιὰ, (ἴδε Καταβάλλω).
Κύλλωμα (τὸ). ἐλάττωμα ἀπὸ κυλλώσεως.
Κύλλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χώλωσις, σακάτεμα.
Κυλοιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶνε πρησμένα τὰ μάτια μου (ἀπὸ ἀγρυπνίαν ἢ κακοπάθειαν), [οἰδέω καὶ
†Κύλον (τὸ). [κοῖλος], Ζ. Κύλα.
Κυλὸς [κύω, κοῖλος, γυλὸς], ἡ, όν, =Κυλλός.
Κῦμα (τὸ), [κύω]. τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· (μτφορ.) συμφορὰ, προσβολὴ (ἐναντιότης) τῆς τύχης. 2) ἀντὶ Κύημα, ἔμβρυον. 3) τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τῆς κράμβης κτλ. 4) (ἀρχιτεκτ.) =Κυμάτιον.
Κυμαγωγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, παραδέρνω μεσ' 'ς τὰ κύματα.
Κυμαγωγὴ καὶ Κυμαγωγία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυματωγή.
Κυμαίνω, Μ. ανῶ. Σηκόνω κύματα, κυματίζω. (μτνμ.) κινοῦμαι κυματοειδῶς· περιπατῶ καθὼς οἱ χωλοί. (μτφορ.) ταράττω (καὶ ἀμτθ. ἡ πθ. ταράττομαι) σφοδρῶς, εἶμαι εἰς βρασμὸν (εἰς ἀνησυχίαν). »Ἥδυς ἄνθος κυμαίνει,« Πίνδ., βράζει, ἀκμάζει. »Ἔπη κυμαίνοντα,« Αἰσχύλ., θρασέα, βλάσφημα.
†Κυμάκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόκτυπος.
Κύμανσις, εως (ἡ). τὸ κυμαίνειν ἢ κυμαίνεσθαι, κυμάτισμα· κυματοειδὴς κίνησις· (μτφορ.) ταραχὴ, ἀνησυχία.
†Κυμάς, άδος (ἡ), =Ἔγκυος.
Κυματηδὸν, ἐπίρ. Κυματοειδῶς.
Κυματηρὸς, ά, όν. Ὅλος κύματα, πλήρης κυμάτων.
Κυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διεγείρων κύματα, (μτφορ.) τεταραγμένος.
Κυματίζω, Μ. ίσω. Σηκονω (καὶ πθ. Ταράττομαι ἀπὸ) κύματα.
Κυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῦμα, κυματάκι· βλασταράκι τρυφερὸν· (ἀρχιτεκτ.) τὸ κυματοειδῶς ἐξέχον πρὸς καλλωπισμὸν εἰς τοῖχον ἢ οἰκοδόμημα, (Γαλλ.) cymaise. (ἐπὶ σκευῶν) χεῖλος.
Κυματοαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κῦμα, ἄγνυμι]. ὁ κτυπῶν καὶ σπάνων (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.) ὡς ἂν κῦμα.
Κυματοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) κύματα.
Κυματόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ἐπὶ ἢ διὰ τῶν κυμάτων.
Κυματοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος κύματος, ὅμοιος μὲ κῦμα.
Κυματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κυματώδης.
Κυματόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, κυματόπληκτος.
Κυματόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν κυμάτων ἢ =τῷ
Κυματοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [κῦμα, πλήσσω]. κτυπημένος ἀπὸ τὰ κύματα, (κοιν.) θαλασσοδαρμένος.
ξΚυματοπληγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. =Κυματοπλήξ.
Κυματότρεφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων (κάμνων) κύματα. »Βυθὸς—,« Ἴμν. Ἑκκλ. (παρδλ. Τροφεὶς)· 2) (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὰ κύματα, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ
ξΚυματοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. φθόρος (λυμεὼν) θαλάσσιος, πειρατής. » Ἁλιάϊστος—,« Εὐρ.
Κυματόω-ῶ, Μ. ώσω. =Κυματίζω, κάμνω κύματα. (πθ.) κυματόνω, φουρτουνιάζω. (τρπ.) κυμαίνομαι.
Κυματωγὴ (ἡ), [κῦμα, ἄγνυμι], Ζ. Ἀκτή.
Κυματώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, =Κυματοειδὴς· γεμάτος κύματα.
Κυμάτωσις [κυματόω], εως (ἡ). κυμάτωμα, φουρτούνιασμα.
Κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Κρούω (Παίζω) τὰ κύμβαλον.
Κυμβαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει κυμβάλου. »Θόλος—,« Ἀρχιτ., ὁ (ἄλλ.) Σκυφικός.
Κυμβάλιον (τὸ), =Κοτυληδὼν (φυτ.).
Κυμβαλισμὸς (ὁ). τὸ κυμβαλίζειν, παίξιμον τοῦ κυμβάλου.
Κυμβαλιστὴρ καὶ
Κυμβαλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κυμβαλίζων (κρούων τὰ κύμβαλον).
Κυμβαλίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κυμβαλιστὴς.
Κυμβαλῖτις, ιδος (ἡ), =Κυμβαλικὴ. »Πόα—,« Γαλ., =Κυμβάλιον.
Κυμβαλοκρούστης, ου (ὁ), =Κυμβαλιστὴς.
Κύμβαλον (τὸ), [κύμβη], εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, (Τουρκ.) τουμπελέκι ἢ ζίλι, (συγχ. τῷ
Κύμβαχος (ὁ, ἡ), Π. [κύμβη]. ὁ πίπτων ἢ πεσμένος μὲ τὸ κεφάλι κάτω. »Ἔπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν,« Ἰλ. Ε., (παρδλ. Κυβιστάω).
Κύμβαχος (ὁ). τὸ ἐπάνω μέρος τῆς περικεφαλαίας ὅπου ἐμπήγνται ὁ λοφος.
Κυμβεῖον (τὸ), =Κυμβίον.
Κύμβη (ἡ), [κύβη]. (ἐν γέν.) κανὶ, ποτῆρι· (ἰδιωτ.) εἶδος ποτηρίου ἢ σκεύους τῆς τραπέζης (ξύλινον ἢ ἀλατερὸν) εἰς σχῆμα πλοίου· (ὅθ.) βάρκα, φελοῦκα, (παρδλ.) Σκῦφος. (κατ' ἔκτ.) σακκοῦλα, ταγιρτζίκα. 2) Π. ἀντὶ Ὄρνις. »Πτερυβόμων—,« Ἐμπεδ.
Κυμβητιάω-ῶ, Μ. άσω, =Κυβιστάω.
Κυμβίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ κύμβη, ποτῆρι· (ἀρχιτεκτ.) =Κυμάτιον (;).
Κύμβος (ὁ), =Κύμβη, Κυμβίον, (ἐν γέν.) βυθὸς, κοιλότης· πάτος (πυθμὴν) ἀγγείου.
Κύμη (ἡ), Π. ἀντὶ Κύημα. »Πατρῳὰ κύμη,« Νίκ.
Κυμινδὶς (ἡ ἢ ὁ), Ἰων. τὸ πτηνὸν Χαλκὶς, χαλκοκουρούνα, ἢ εἶδ. γλαυκὸς, ἱεραξ ὁ νυκτινόμος.
Κυμινεύω, Μ. εύσω, Λξφν. Κευκκίζω μὲ κύμινον.
Κυμίνινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ καιωμένος ἀπὸ κύμινον.
Κυμινοδόχη (ἡ) καὶ
Κυμινοθήκη (ἡ), τὸ σκεῦος τοῦ τραπεζιοῦ ὅπου περιέχεται τὸ κύμινον.
Κυμινοκίμβιξ, ικος (ὁ), Κωμ. =Κυμινοπρίστης.
Κύμινον (τὸ), (Ἑβρ.), εἶδ. φυτοῦ μὲ ὑρωμ. σπόρον, (κοιν.) κύμινος.
Κυμινοπρίστης, ου (ὁ), Κωμ. (κατὰ λέξ.) ὁ πριονίζων εἰς τὴν μέσην (λόγῳ οἰκονομίας)· ὡς καὶ τὸ κύμινον, (ὄθ.) εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν φιλάργυρος, ἐξηντλημένος.
Κυμινοπριστία (ἡ), Κωμ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ κυμινοπρίστου, ὑπερβολικὴ φιλαργυρία.
Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος (ὁ, ἡ), Κωμ. εἰς ἄκρον φιλάργυρος, (ἴδε) Κυμινοπρίστης καὶ Καρδαμογλύφος.
ξΚυμινότριβος (ὁ, ἡ), Π. τριμμένος μαζὶ μὲ κύμινον. »Ἅλας—,« Ἀθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυμινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κύμινον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κυμίνου.

Κυμοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (κτυπούμενος, βρεχόμενος ἀπὸ) τὰ κύματα. » Ἀκτή, —« Εὐρ.

Κυμοθαλής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων, πλαύσιος) εἰς κύματα.

Κυμόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόκτυπος.

Κυμοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Κυματοπλήξ.

Κυμόῤῥους-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόῤῥους, ὁ ἔχων κυματώδη ῥοῦν.

Κυμοτόμος (ὁ, ἡ), ὁ τέμνων (σχίζων, διατέμνων) τὰ κύματα. ‖. (οὐσ.) τὸ ἐξέχον εἰς τὰς γεφύρας καὶ τοὺς μόλους τῶν λιμένων τρίγωνον ἵνα κόπτῃ τὰ κύματα καὶ τοὺς πάγους.

Κυναγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κυνηγός.

Κυνάγχη (ἡ), [κύων, ἄγχω], = Κλοιὸς (σκύλου). 2) (μτγν.) πρᾶξιμον μὲ φλόγωσιν τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, (Γαλλ.) esquinancie, (ὀθ. τὸ κοιν.) σκαρλατίνα, (περιβλ. Συνάγχη).

Κυνάγχης, ου (ὁ). σκυλοπνίκτης (παθὼς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Τζέτζης), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φονεύσαντος τὸν Ἄργον = Κύνα).

Κυναγχικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων συχνὰ ὑπὸ κυνάγχης.

Κύναγχον (τὸ), φυτ. φαρμακ., (ἄλλ.) Ἀπόκυνον.

Κυναγωγὸς (ὁ), ὁ ὑδηγῶν (αἴρων κατόπιν του μὲ τὸ λυτάρι) τοὺς θηρευτικοὺς κύνας, κυνηγός, (Γαλλ.) piqueur.

Κυνάκανθα καὶ Κυνακάνθη (ἡ) καὶ

Κυνάκανθος (ὁ), εἰδ. θάμνου, (ἄλλ.) Κυνόσβατος, (κατὰ λέξ.) σκυλάγκαθον, (κοιν.) ἀγριοτριανταφυλλιά.

Κυνακτὴς [κύων, ἄγω], οῦ (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σύρονται δεμένα ἀνὰ δύο τὰ λαγωνικὰ σκυλιά, (κοιν.) λυτάρι.

Κυναλώπηξ, εκος (ὁ), εἰδ. (κυνηγ.) σκύλου ἔχοντος μορφὴν (ἴσ. καὶ καταγομένου ἀπὸ) ἀλώπεκος, (ἄλλ.) Ἀλωπεκίς. 2) (μτνμ.) ἄνθρωπος ἀναιδὴς καὶ πανοῦργος.

Κυνάμυια (ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κυνόμυια, σκυλόμυιγα. (μτνμ.) ἀναιδεσάτη (ὡς ἂν τὴν σκύλαν καὶ τὴν μυῖγαν).

Κυνάνθρωπος (ὁ, ἡ) = Λυκάνθρωπος.

Κυνάρα (ἡ), Ζ. Κύναρος.

Κυνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύων, σκυλάκι.

Κύναρος (ἡ), » —ἄκανθα, « Ἀθ., ἡ ἄλλ. Κυνόσβατος. « Ἐν δὲ τοῖσι εὔρυσι δένδρια ἔνι ἄγρια, ἄκανθα κυνάρα, ἐλέα, μυρίνη, « Ἑκατ. Μ.Λ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Κινάρα. « (Ὁ δὲ λευκὸς γαμελαίων) ἀφίησιν ἐκ τοῦ μέσου ἄκανθαν ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κινάρᾳ, « Δακρ. » Καλοῦσι δ' αὐτὴν πάντες οἱ φεύγοντες τὸ οὐρηθῆς, οὐ διὰ τοῦ κ καὶ τ τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀνομάζοντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ υ, « Γαλ.

Κυνᾶς, άδος (ἡ), (ὡς ἐπίθ.) = Κυνεία, σκυλήτικη. » Ἡμέραι —, « Πλ., τὰ κυνικὰ καύματα. ‖. (οὐσ.) = Κυνάκανθα. 2) σκυλόμαλλον, χονδρὸν (ἀδρὸ, ἀγρεῖον) μαλλί. 3) = Ἀπομαγδαλιά. 4) χονδρὸν καφφὶ (ξυλοκάφφι), = Κύνδαλος.

Κύναστρον (τὸ). τὸ ἄστρον Κύων.

Κυνάω-ιῶ, Μ. ἥσω, (ἐπὶ κυνῶν) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν. 2) = Κυνίζω.

Κυνδάλη (ἡ), = Κύνδαλος.

†Κυνδάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύνδαλος, καρφάκι (κυρ. διὰ τὰ πέταλα τῶν ὑπτων).

Κυνδαλισμὸς (ὁ), εἰδ. παιδιᾶς (ἐπροσπάθουν κτυπῶντες νὰ ἐκβάλωσι παλούκιόν τι [κύνδαλον] ἐμπηγμένον κατὰ γῆς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξαναμπηχθῇ μόνον του· ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ Τουρκ.) τσελίκ-τσομάκ.

Κυνδαλοπαίκτης, α (ὁ). ὁ παίζων τὸν κύνδαλον.

†Κύνδαλος (ὁ), [κόνδαξ]. παλοῦκι· ξυλοκάρφι.

Κυνέη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κυνῆ, (κυρ. θηλ. τοῦ

Κύνειος καὶ Π. Κύνεος, η, ον. Ἴδιος κυνός, σκυλήτικος. (μτνμ.) ἀναιδὴς ὡς ὁ κύων. » Οὐ δ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, ἐς ὦπα ἰδέσθαι, « Ἰλ. Ι.

Κυνέω-ῶ [†κύω], Μ. κύσω (ἀόρ. Ἔκυσα καὶ μσ. Ἐκυσάμην). Φιλῶ. » Χεῖρας ἔκυσεν, « Ὀδ. Φ. (ὀθ. τὸ Γερμ. Küssen)· (καὶ μσ.) » Κυσσάμεναι (αἱ περισεραί), « Ἀρστ., ἀφοῦ φιληθοῦν, (λογογρφ. εὔχρ. τὸ Προσκυνῶ). » Ἡ Νέμεσιν δεινὴν εὖγε κύπασα θεόν, « Ἐπγρ.

Κυνῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Κυνέη (ἔνν. δορᾷ), τὸ δέρμα τοῦ σκύλου, σκυλοτόμαρον. (συνηθ.) περικεφαλαία (κυρ. ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ πάνω μεταλλον), (ἐνγέν.) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια, σκιάδιον. » Αἴγεσιν κυνέην κεφαλῇ ἔχεν, Ὀδ. Ω. » Ἰκτιδέην κυνέην, « Ἰλ. Κ. » Κυνέην χαλκείην, « Ἡρ. » Κρατὶ δ' ἠλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει, « Σοφ. » Δύν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι Ἄρης, « Ἰλ. Ε., (ὀθ. ἡ μυθολογία ὅτι οἱ φοροῦντες αὐτὴν ἐγίνοντο ἀόρατοι).

Κυνηγεσία (ἡ). κυνήγιον (κυρ. μὲ σκυλιά).

Κυνηγέσιον (τὸ). κυνῆγι (καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ζῶον καὶ ὁ τόπος). » Ἐπάγειν τὸ κυνηγέσιον, « Ξεν. » Ἀπιέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) συνοδία κυνηγῶν μὲ σκυλιὰ κτλ., (καταχρ.) κοπαδὶ λύκων. » Τὸ κυνηγέσιον τῶν συμπέμψω, « Ἡρ. » Ἀνθρωποφαγοῦσι δ' οἱ μοναπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια, « Ἀρστ.

Κυνηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ (κυρ. μὲ σκυλιά). » Μηδεὶς θηρευτὰς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπῃ περ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν, « Πλάτ.

Κυνηγέτημα (τὸ), = Κυνήγιον, Κυνηγέσιον.

Κυνηγέτης [κυνηγέω], ου (ὁ). κυνηγός.

Κυνηγετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) = ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυνηγὸν ἢ εἰς τὸ κυνῆγι· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ κυνῆγι. » Κυνηγετικὸς (ἔνν. λόγος) ἢ » Κυνηγετικὰ (ἔνν. πράγματα), « Ξεν., σύγγραμμα ἢ ποίημα περὶ κυνηγεσίας.

Κυνηγέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κυνηγέτης.

Κυνηγέω-ῶ [κυνηγὸς], Μ. ήσω, = Κυνηγετέω (κυρ. καὶ μτφρ.).

Κυνηγετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυνηγέτης.

Κυνηγία (ἡ), = Κυνηγεσία.

Κυνήγιον (τὸ), = Κυνηγέσιον.

Κυνηγὸς (ὁ), [κύων, ἡγοῦμαι], = Κυνηγέτης.

Κυνηδὸν, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυνῶν, ὡσὰν τὰ σκυλιά.

Κυνηλασία (ἡ), Π. = Κυνηγεσία, [ἐκ τοῦ

Κυνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κύων, ἐλαύνω], = Κυνηγετέω.

Κυνήποδες (οἱ). τὰ κόκκαλα εἰς τὴν κάτω-κάτω κλειδώσιν τοῦ ποδὸς τῶν ὑπτων, (ἄλλ.) Σφυρά, (Γαλλ.) poulain. » Ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων, « Ξεν.

Κυνηπόδα, ἐπίῤῥ. (« παίζειν, « Πλδ.) εἰδ. παιδιᾶς ὅπου φιληθοῦνται.

Κυνία (ἡ), εἰδ. φυτοῦ, = Κυνοκράμβη.

†Κυνίας ου (ὁ), = Κύνειος. » Πῶλος —, « Ἡσύχ., = Κυνῆ. » Θὴρ —, « αὐτ., εἶδος σκαντζοχοίρου(;).

Κυνίδιον (τὸ), = Κυνάριον, σκυλάκι.

Κυνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμοιάζω, [κυρ. δὲ ἐπὶ ὑπτ.] Περιπατῶ ὡσὰν) τὸν σκύλον. 2) (μτνμ.) εἶμαι (ζῶ ὡς) Κυνικὸς φιλόσοφος. « Σωκράτους ἀκούσας Ἀνταιθένης ἐκύνισε, « Κλμ.

Κυνίκλος (ὁ), = Κούνικλος.

Κυνικὸς, ἡ, όν, ᾗ (ἐπίῤῥ.) = ικῶς, = Κύνειος, σκύλινος. » Σπασμὸς —, « Ἰατρ., ὅταν γραβώνῃ τὸ σῶμα ἢ ἐβγαίνῃ ἡ γλῶσσα. ‖. (συνήθ.) » Κυνικαὶ (φιλόσοφοι), « οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ σύστημα τοῦ Ἀντισθένους, τοῦ Διογένους ἢ ἄλλων, (κατὰ λέξ.) ζῶντες ὡσὰν τὰ σκυλιά, (Ψ. Κύων).

Κυνικῶς, ἐπίῤῥ. Κυνὸς τρόπον, ὡσὰν τὰ σκυλιά, (ὀηλ.) ἀναιδῶς ἢ σκληρῶς. » Ἐπιδεικνύοντές τὰ αἰδοῖα κυνικώτερον, « Πλ. » Ἐπὶ τῶν κυνικῶς σπωμένων, « Ἰατρ.

Κυνίσκη (ἡ), μικρὴ σκύλα, σκυλίτσα ἢ

Κυνίσκος (ὁ), μικρὸς σκύλος. 2) εἶδ. ἰχθ. (σκυλόψαρος).

Κυνισμὸς (ὁ), [κυνίζω]. τὸ σύστημα (ὁ τρόπος, ἡ ζωὴ) τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων. » Εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδὸν, « Ἀρτ.

Κυνιστέον, θετ. τοῦ Κυνίζω. » Πρὸς κυνικὸν περὶ τοῦ πῶς κυνιστέον, « Ἰουλ.

Κυνιστὶ, ἐπίῤῥ. = Κυνηδὸν ἢ Κυνικῶς.

Κυνοβάλμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Κυνεβάτης, ου (ὁ), (κυρ. ἵππος) ὁ περιπατῶν ὡσὰν τὸν σκύλον μὲ ἀνοικτὰ σκέλη (κυρ. » Ὁ προφέρων τὰς ὁπλὰς εἰς τὸ ἐντὸς τῶν κυνηπόδων, καὶ ἔλκων [ἄλλ. ἑλκῶν] τοὺς πόδας, καὶ χωλαίνων ἐν αὐτοῖς, «), (Γαλλ.) fourbu.

Κυνεβλὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Κυνώπης.

Κυνόβρωτος (ὁ, ἡ), [κ. βιβρώσκω]. σκυλοφαγωμένος.

Κυνογάμια (τὰ). οὕτως ὠνόμασεν ὁ κυνικὸς Κράτης τὸν μετὰ τῆς Ἱππαρχίας γάμον του τελεσθέντα ἐν τῇ Ποικίλῃ.

Κυνόγλωσσον (τὸ), (κατὰ λέξ.) γλῶσσα σκυλίσια, (ὀθ. μτνμ.) εἶδ. γόρτου (ὅμοιον μὲ τὸ παζί), (ἴσως) Ἀρνόγλωσσον (τὸ μέγα).

Κυνόγλωσσος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλο παρὰ τὸν Βοῦγλωσσον). 2) = Κυνόγλωσσον, (φυτ.).

Κυνογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ἢ σκληροκάρδιος(;), (κατὰ λέξ.) σκυλόγνωμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυνοδέσμη (ἡ). δέσιμόν τι δερμάτινον διὰ τοῦ ὀπ. ἔδενον διὰ τὸ εὐσχημότερον τὴν ἀκροπόσθιαν των οἱ παλιόντες ἢ ἄλλως ἐπιδεικνύμενοι γυμνοί.

Κυνόδεσμος (ὁ). καπίστρι ἢ λυτάρι τῶν σκύλων.

Κυνόδηκτος (ὁ, ἡ), [κ. δάκνω]. σκυλοδαγκασμένος. »Κυνόδηκτον (τὸ),« ἰατρ., δάγκασμα σκύλου.

Κυνόδους, οντος (ὁ). τὸ μεταξὺ τῶν ἐμπροσθινῶν ϗ ὀπισινῶν σουβλερὸν ὀδόντι, σκυλόδοντον.

Κυνοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω κυνηγῶν μὲ τὰ σκυλιά, ἢ σκαλίζω 'σὰν τὸ σκυλί, ἰχνηλατῶ. »Ὁ τῆς ἄγρας ἐρωτικός, ἀνιχνεύσας, κυνοδρομήσας, αἱρεῖ τὸ θηρίον,« Κλμ.

Κυνοδρομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κυνήγημα μὲ τὰ σκυλιά.

Κυνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὴν μορφὴν ἢ τὸ ἦθος) μὲ σκύλον. ‖. (οὐσ.) Κυνοειδὲς, τὸ φυτὸν Ψύλλιον, (ἄλλ.) Κυνοκεφάλιον.

Κυνόζολον (τὸ), [κ. ὄζω], εἶδ. φυτοῦ (βρωμᾷ 'σὰν σκυλί), = Χαμαιλέων (ὁ Μέλας).

Κυνοθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Κυνοθρασὺς, έος (εῖα, ὺ), Π. ὁ ἔχων τὸ θάρσος ἢ θράσος τοῦ κυνὸς, τολμηρὸς ἢ προπετὴς 'σὰν τὸν σκύλον.

Κυνοκάρδαμον (τὸ), εἶδ. καρδάμου.

Κυνόκαυμα (τὸ). ἡ ζέστη τῶν κυνικῶν καυμάτων.

†Κυνόκεντρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, Κυνάκανθος(;).

Κυνοκεφάλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ψύλλιον.

Κυνοκεφαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ κυνοκέφαλον.

Κυνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν κυνὸς, σκυλοκέφαλος. ‖. (οὐσ.) εἶδ. πιθήκου, (ἴσ. ὁ Γαλλ.) papion.

Κυνοκλόπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων σκύλους ἢ κλέψας σκύλον (καθὼς ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κέρβερον).

Κυνοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Τρέφω) σκύλους.

Κυνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυλοκοπῶ 'σὰν τὸ σκυλὶ (ἀλύπητα, σκυλήτικα).

Κυνοκράμβη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) σκαρολάχανον (ἀντὶ) σκυλολάχανον, (ἄλλ.) Αἰνόζωστις ἀγρία, καὶ Ἀπόκυνον.

Κυνοκτονία (ἡ). σκότωμα σκύλων, [ἐκ τοῦ

Κυνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τοὺς κύνας, (ὄθ. ‖. οὐσ.) Κυνοκτόνον (τὸ). εἶδος ἢ γένος φαρμ. φυτῶν, (κυρ. δὲ) τὸ Ἀκόνιτον ἢ Κολχικὸν, (κοιν.) σκυλοβότανον, (ἴδε καὶ Ἀπόκυνον).

;Κυνολέσχης, ου (ὁ), = Κυσολέσχης, αἰσχρολόγος.

Κυνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἄστρου κυνὸς ἢ ὡς κυνικὸς, (παρῳδ. τοῦ Κοινολογέομαι).

Κυνόλοφα (τὰ). ἀποφύσεις τινὲς τῶν σπονδύλων τοῦ ῥαχοκοκκάλου, (ἄλλ.) Κέρνα.

Κυνόλυκος (ὁ), εἶδ. ζώου, (ἄλλ.) Κροκόττας.

Κυνόλυσσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων λύσσαν σκύλου.

Κυνόμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κυνόμηλον, τὸ Κοκκύμηλον.

Κυνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ σκύλον ἢ σκύλους.

Κυνόμαχον (τὸ), ὁ μέλας χαμαιλέων, (φυτ.).

Κυνομόριον (τὸ), ἡ ὀρεβάγχη, (φυτ.).

Κυνόμορον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ κυνοσβάτου, (κοιν.) ὀρνιθοκώλος.

Κυνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κυνὸς, κυνοπρόσωπος.

Κυνόμυια (ἡ), εἶδ. μυίγας, σκυλόμυιγα, (ἴδε Κυνάμυια).

Κυνόπρῆστις, εως (ἡ), εἶδ. ἐντόμου φαρμακεροῦ διὰ τοὺς σκύλους.

Κυνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον σκύλου, σκυλομούτσουνος.

Κυνοπτικὸν (τὸ), [κύων, ὄψις], εἶδ. ἰατρικοῦ (κολλυρίου) διὰ τὰ 'μματια.

Κυνοραίστης καὶ

Κυνορραίστης, οῦ (ὁ), Π. [κ. ῥαίω]. τὸ ἔντ. Κρότων, (κοιν.) τσυμποῦρι.

Κυνόροδον ἢ Κυνόῤῥοδον (τὸ), τὸ ἄνθος τοῦ Κυνοσβάτου. 2) εἶδος ἐρυθροῦ κρίνου.

Κυνόσβατον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου, (ἄλλ.) Κυνόμορον.

Κυνόσβατος (ἡ ϗ ὁ), εἶδ. θάμνου ἀκανθ. (βάτου), = Κυνάκανθος. 2) (κατὰ τὸν Δσκρ. Δ', 144) ἡ τραχεῖα Σμίλαξ.

Κυνόσουρα (ἡ). ἀστερισμός τις, (ἄλλ.) Μικρὰ ἄρκτος, (κατὰ λεξ.) σκυλονουρά.

Κυνόσουρον (τὸ), (ὠὸν) τὸ (ἄλλ.) Οὔρινον ϗ Ὑπηνέμιον.

Κυνοσουρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. λαγωνικοῦ (καταγομένου ἀπὸ τὰ Κυνόσουρα τῆς Λακων.). 2) = Κυνόσουρα.

Κυνοσπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ σπαραχθεὶς (ξεσχισθεὶς) ὑπὸ τῶν κυνῶν.

Κυνοσπὰς, άδος (ἡ), = Κυνοσπάρακτος.

Κυνόσπαστος (ἡ καὶ ὁ), = Κυνόσβατος.

Κυνοσσόος (ἡ), Π. [κ. σεύω]. ὁ ἐρεθίζων (ἢ τρέχων μὲ) τοὺς σκύλους, κυνηγός.

Κυνόσομον (τὸ). μέτρον τι ἐκτάσ., (ἄλλ.) Διχάς.

Κυνοσφαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τιμὴν τοῦ ὀπ. σφάζονται (θυσιάζονται) σκύλοι, (ἄλλ. διορθ.

;Κυνοσφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κυνόμορφος.

Κυνοτροφικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κυνοτροφίαν. » Κυνοτροφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἀνατρέφειν κύνας.

Κυνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) κύνας.

Κυνουλκὸς, ὴ, όν, Π. [κ. ἕλκω], = Κυναγωγός.

Κύνουρα ϗ Κυνούρια (τὰ), Π. βράχοι εἰς τὸ παράλιον.

Κυνούχιον (τὸ). σακκὶ δερμάτινον (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον), τσάντα, ταγριτζίκα, [ἐκ τοῦ

Κυνοῦχος (ὁ), [κ. ἔχω], = Κυνόδεσμος. 2) = Κυνούχιον, τσάντα. » Κυνοῦχος μόσχειος, « Ξεν.

Κυνοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σκυλιὰ, τρέφομαι μὲ κρέας σκύλων.

Κυνοφθαλμίζομαι, Μ. ίσομαι. Βλέπω μὲ ἀναιδὲς βλέμμα ('σὰν τὸ σκυλί).

Κυνοφόντις, ιδος (ἡ). ἑορτή τις τῶν Ἀργείων καθ' ἣν ἐφόνευαν σκύλους.

Κυνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κυνογνώμων, ἀδιάντροπος ('σὰν τὸν σκύλον).

Κύντατος, ὑπερθ. ϗ

Κύντερος, η, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ. ἐκ τοῦ Κύων), θρασύτερος-τατος, ἀναιδέστερος-τατος, (ἐν γέν.) χειρότερος. » Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,« Ὀδ. Γ. (εἶπαν καὶ Κύντερώτερος, -ώτατος· εἰς δὲ τὸν Ἀρστ. περὶ Ποιητ. εὕρηται ϗ » Τὸ πάντων κυντότατον, «).

; Κυνολαγμὸς (ὁ). ὑλαγμὸς (γαύγισμα) σκύλου.

Κυνώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίῤ.) -ωδῶς, = Κυνοειδὴς, σκυλήτικος.

Κυνώπης, ου (ὁ) καὶ Κυνῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κ. ὤψ]. ὁ ἔχων 'μμάτια (βλέμμα) σκύλου, = » Κυνὸς ὄμματ' ἔχων, « Ἰλ. Α., ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. » Κυνώπιδες θεαί, « Εὐρ., αἱ Ἐριννύες.

Κύνωψ, ωπος (ὁ), τὸ φυτ. Ψύλλιον.

;Κυογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (ὡς ἐγκύου) γαστέρα.

Κύος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κύημα.

Κυοτοκία (ἡ), [κύος, τίκτω]. γέννησις.

Κυοτροφία (ἡ). τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ θρέψιμον τοῦ ἐμβρύου.

Κυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἔγκυος, ἐγκυμονῶ.

Κυοφόρημα (τὸ). τὸ κυοφορούμενον, ἔμβρυον.

Κυοφόρησις, εως (ἡ), = Κυοφορία.

Κυοφορία (ἡ). τὸ ἐν γαστρὶ φέρειν, (κοιν.) 'γγάστρι, [ἐκ τοῦ

Κυοφόρος (ἡ), [κύος, φέρω]. ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη. (μτνμ.) εὔφορος. » Δίφρος —,« Ψευδοκαλλισθ., ὁ χρησιμεύων εἰς τὰς τικτούσας.

Κυπαρὶς, ίδος (ἡ), = Κύτταρος, σποροθήκη φυτοῦ.

Κυπαρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κύπαρος.

Κυπαρισίας, ου (ὁ), εἶδος τιθυμάλλου (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων του).

Κυπαρίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον κυπαρίσσου, κυπαρισσένιος.

Κυπαρισσόροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυπαρισσίνην ὀροφήν. » Θάλαμος —,« Ἀθ.

Κυπάρισσος (ἡ), [κύπαρος], εἶδος δένδρου, κυπαρίσσι.

Κυπαρισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) κυπαρίσσους.

Κυπαρισσὼν, ῶνος (ὁ). δάσος κυπαρίσσων

Κυπάριττος, Κυπαρίττινος κτλ. Ἀττ. ἀντ Κυπάρισσος.

Κύπαρος (ὁ), [κύβη], = Κύτταρος.

;Κυπὰς, άδος (ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Κύπασις, εως (ὁ ϗ σπντρ. ἡ), Π. [κύπη], εἶδ. χιτῶνος γυναικείου καὶ ἀνδρῴου.

Κυπασσίσκος (ὁ) καὶ

Κυπάσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύπασσις.

Κυπειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κυπείρου.

Κυπειρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ὅμοιον μὲ τὸ

Κύπειρον (τὸ) καὶ

Κύπειρος (ὁ καὶ ἡ), [;], εἶδ. ἀρωματ. φυτοῦ (ἀγριάδας ἢ σχοίνου φυομένου εἰς ὑγροὺς τόπους), (κοιν.) κύπερη, (Γαλλ.) souchet, (εἶδ. αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ Ἀραβ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χάμπου-λεξίζ καὶ(;) τὸ Ζιγγίβερι. »Ἠὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου, « Νίκ.

Κυπελλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύπελλον.

Κυπελλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ φιλονεικῶν (συνεριζόμενος) πρός τινα ποῖος νὰ πίῃ πλειότερον, [μάχομαι καὶ

Κύπελλον (τὸ), Π. [κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κύπη], ποτῆρι, (κοιν.) κοῦπα.

Κυπελλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων κύπελλα (ποτήρια). » Τράπεζα —, « Νόνν.

Κυπελλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (βαστάζων) κύπελλον, οἰνοχόος. »Ἥφαιστος κυπελλοφόρος τῇ Ἥρᾳ γίνεται, « Εὐστ.

†Κυπελλοχάρων, ωνος (ὁ), Κωμ. [κύπελλ. χαίρω]. οἰνοπότης.

;Κυπερίς, ίδος (ἡ), = Κυπαρίς.

Κύπερος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κύπειρος.

Κύπη (ἡ), [κύω, κύτος]. (ἐν γέν.) κοιλότης. (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτηρίου, (ὅθ. κοιν.) κοῦπα. (μτνμ.) εἰδ. πλοίου, βάρκα, (ἄλλ.) Σκύφος, (παρβλ. Γύπη καὶ Κύμβη), (ὅθεν:

†Κυπόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀνατρέπω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ.) Ἀνακυπόω.

Κυπριάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυπρίζω.

Κυπρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κύπρον (τὴν Ἀφροδ.), Ἀφροδίσιος ἢ Ἐπαφρόδιτος.

Κυπρίζω [κύπρις], Μ. ίσω. Ἀνθῶ (κυρ. ἐπὶ ἀμπέλ. καὶ ἐλ.).

Κύπρινον (τὸ), (ἐνν. ἔλαιον), εἰδ. μύρου κατεσκευασμένου ἀπὸ ἄνθη κύπρου.

Κυπρῖνος (ὁ), εἰδ. ἰχθ. (ποταμ.), (Τουρκ.) σαζάνι, (καὶ εἰς τὴν Προῦσαν καὶ ἀλλοῦ) κιουμπρίν, (κοιν.) γρεβάδι, (Γαλλ.) carpe.

Κύπρις, ιδος (ἡ). ἡ Ἀφροδ. (ὡς τιμωμένη κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν Κύπρον). Π. νεᾶνις ὡραία (χαριτωμένη). 2) (μτνμ.) ἔρως, ἡδονή. ἀπόλαυσις ἐρωτική. θέλγητρον. » Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ, « Πλ. 3) τὸ ἄνθ. τῆς ἀμπέλ. καὶ τῆς ἐλαίας, (ὅθ.

Κυπρισμός (ὁ), [κυπρίζω]. τὸ ἄνθισμα τῆς ἐλ. καὶ ἀμπέλου.

Κυπρογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κυπρογενής, έος (ὁ, ἡ). ἡ γεννηθεῖσα εἰς τὴν Κύπρον, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Κύπρος (ὁ καὶ ἡ), [κύπαρος], εἰδ. δένδρου τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ ἡ φλοῦδα εἶνε, λέγουν, ἡ γνωστὴ βαφὴ κυᾶ, (Ἀραβ.) Χεννὰ, (Γαλλ.) troëne, (ἀπὸ τὰ ἄνθη του κατεσκευάζετο τὸ Κύπρινον καλούμενον μύρον ἢ ἔλαιον, τὸ, μονολεκτ., Κυπρινέλαιον καὶ, ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ, Κύπρος). » Τῆς κύπρου ἡ ἐργασία παραπλησία τῇ τοῦ ῥοδίνου, « Θφρ. 2) εἰδ. μέτρου (χωρ. 2 μόδια ἢ 5 χοίνικας).

Κυπτάζω [κύπτω], Μ. άσω. Σκύπτω συχνὰ ἢ εἶμαι σκυμμένος πολλὴν ὥραν (ὡς νὰ σκαλίζω ἢ νὰ παραμονεύω), (συνκδχ.). παρατηρῶ, (ὅθ. τὸ κοιν.) κυττάζω, περιεργάζομαι· καταγίνομαι· χρονοτριβῶ.

Κυπτὸς, ἡ, όν. Σκυφτός, σκυμμένος, (συγχ. τῷ Κρυπτός).

Κυπτω [κύβη], Μ. κύψω. Γέρνω ἐμπρὸς, (κοιν.) σκύφτω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι σκυμμένος, κυρτός. » Κέρεα κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθεν, « Ἡρ. 2) κρεμάομαι, ἀπάγχομαι. » Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν, « Ἀρχίλ.

;Κυρβαιος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυρηβιαῖος. »Μάζα—, « Ὅμ., Εὐρ., ἀπὸ χονδρὸν ἀλεῦρι, ψωμὶ 'σπιτικὸν, (ἄλλ. διορθ. Γυραίη καὶ ἄλλ. Τυρβαίη).

Κύρβας, αντος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κορύβας.

Κυρβασία καὶ

Κύρβασις [κύρβας], εως (ἡ), εἰδ. Περσ. τιάρας, μπερέτα ἢ κιουλάφι, (παρβλ. Κίδαρις. » Οἱ Παλατῖνοι .., τοὺς καλουμένους ἄπικας ἐπικείμενοι ταῖς κεφαλαῖς, πίλους ὑψηλοὺς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνοειδὲς, οὓς Ἕλληνες προσαγορεύουσι κυρβασίας, « Δ. Ἀλ. 2) (μτνμ.) ἡ κορώνα τοῦ πετεινοῦ. 3) σακκοῦλι εἰς σχῆμα κυρβασίας. »Θάλψιες ἐν κυρβασίῃσι, « Ἀρετ.

Κύρβις [κόρυς, κόρυμβος], εως (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ πυραμιδοειδεῖς ξύλιναι στῆλαι ἐπὶ τῶν ὀπ. (στρεφομένων περί τινα ἄξονα) ἦσαν γραμμένοι οἱ παλαιοὶ θεσμοὶ καὶ τὰ θρησκευτ. ἔθιμα (τὸ κανονικὸν δίκαιον) τῶν Ἀθην. » Ὡς χρὴ θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων ἢ τῶν ςηλῶν κατὰ τὰς συγγραφὰς, « Ἀσ., (παρβλ. Ἄξων). 2) (Κωμ.) ἔμπειρος τῶν νόμων, (τρόπον τινὰ) κώδηξ ἔμψυχος. »Εὐρεσιεπής, περίτριμμα δικῶν, κύρβις, κρόταλον, « Ἀρςφ. 3) (ἐν γέν.) πίναξ, σύγγραμμα ἢ ποίημα (ἀρχαῖον). » Κύρβεας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν ὑγρῆς τε τραφερῆς τε, « Ἀπλλν.

Κυρεία (ἡ). κῦρος, κυριότης, ἐξουσία, [ἐκ τοῦ

Κυρέω-ῶ [κῦρος], Μ. κυρήσω καὶ κύρσω (ἀόρ. Ἐκύρησα καὶ Ἔκυρσα, καὶ β'. Ἔκυρον), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ σπνττ. αἰτ.) εὑρίσκω (κατὰ συγκυρίαν), συναπαντῶ, ἐπιτυχαίνω. » Ἔκυρσας, ὥς τε τοξότης ἄκρος σκοποῦ, « Αἰσχλ. » Μελάθρου κῦρε κάρη, « Ὅμ. Ὕμν., ἔφθασεν, ἤγγισεν. » Βασιληΐης ταφῆς κυρήσει, « Ἡρ., θὰ ἀξιωθῇ. » Τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκὼς, « Πλάτ. (ἢ προθετ.) » Λέων ἐπὶ σώματι κύρσας, « Ἰλ. Γ. (καὶ αἰτ.) » Ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ; « Σοφ., εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται; (καὶ ἀπρσ.) » Κακὸν κυρεῖν τι τῷ στρατεύματι ἔοικεν, « Εὐρ., συνέβη. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἄλλοτε μὲν ὅγε κακῷ κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, « Ἰλ. Ω., περιπίπτει εἰς. 2) (ὡς βοηθητ. ῥῆμα μὲ μτχ.) = Τυγχάνω. » Ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, « Σοφ., ἔτυχε (συνέπεσε) νὰ ᾖνε. » Εἰρηκὼς κυρεῖ, « αὐτ. » Βωμῷ παρ' ᾧ θύων ἔκυρον, « αὐτ.

Κυρηβάζω, Μ. άσω, = Κυρίσσω, Κυρίζομαι.

Κυρήβιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ τσώφλοια τῶν ὀσπρίων, πίτυρα, ἄχυρα. »Ἡ ἤλεκτρος .., τὰ κυρήβια καὶ τὰ κάρφη συνανασπᾷ, κολλωμένη τούτοις, « Προβλ. » Ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων, « Ἀρςφ., κατὰ τὸν ἄνεμον.

Κυρηβιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κυρήβια (πίτυρα).

Κύρημα (τὸ), [κυρέω], Π. εὕρημα, συναπάντημα, ἔρμαιον. συμβεβηκός(;).

Κυρία (ἡ), θηλ. τοῦ Κύριος (ἴδε τὴν λέξ.). 2) = Κυρεία, κυριότης, ἐξουσία· δύναμις. » Πρῶτον μὲν οὐκ ἔχει (παρὰ Ῥωμαίοις) οἴνου κυρίαν ἡ γυνή, « Πλβ., (ὅθ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρεία).

Κυριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κύριον (καὶ ἐκκλησ. εἰς τὸν Χριστὸν), (ὅθ.) »Κυριακὴ (ἐνν. ἡμέρα), « ἡ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἢ »Κυριακὸν (τὸ), ἡ μεγαλητέρα ἢ κεντρικωτέρα ἐκκλησία ἢ τὸ (ἄλλ.) καθολικὸν τοῦ ναοῦ (ὅπου συνήρχοντο ἢ ἐλειτούργουν (κυρ. τὰς κυριακὰς, πρὸς διαφορὰν τῶν παρεκκλησίων). »Κυριακὸ, « Καν., τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα.

Κυριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω (Βασιλεύω) ὡς -

Κυριάρχης, ου (ὁ). ἐξουσιαςὴς, μονάρχης.

Κυριάρχησις, εως καὶ

Κυριαρχία (ἡ). κράτος (ἐξουσία) κυριάρχου. 2) (θλγ.) ἡ ἀρχὴ (πηγὴ) πάσης κυριότητος.

Κυριαρχικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, Κυριάρχου ἴδιος, μοναρχικός.

†Κυριβάζω, Μ. άσω, = Κυρηβάζω.

Κύριγμα (τὸ), = Κύριξις.

Κυριεία (ἡ), = Κυρεία, κυριότης, ἐξουσία.

Κυρίευσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ -

Κυριεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι κύριός τινος, λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω, ἀποκτῶ. ἐπικρατῶ. »Κυριευέτωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι 50 δραχμῶν, « Αἰσχ., ἐχέτωσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιβάλλειν πρόςμον. » Κυριεύων, « Ἐπίκτ., εἶδος συλλογισμοῦ.

Κυρίζομαι, Μ. ίξομαι, = Κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, (ἐν γέν.) μάχομαι, φιλονεικῶ.

†Κυρίλλιον (τὸ). [;] ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον, = Βομβύλιος.

Κύριξις [κυρίσσω], εως (ἡ). κτύπημα μὲ τὰ κέρατα, κούτρισμα

Κυριοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἐκκλησ.) Γίνομαι κυριοκτόνος.

Κυριοκτονία (ἡ). (Ἐκκλησ.). τὸ ἔγκλημα τοῦ κυριοκτόνου.

Κυριοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν κύριόν του ἢ τὸν Κύριον τοῦ παντὸς (τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν), (ἄλλ.) Θεοκτόνος.

Κυριολεκτέω-ῶ. Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι κυριολεξίαν, ὁμιλῶ ἢ γράφω -

Κυριολεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ κυριολεξίαν, χωρὶς μεταφορὰς (τροπολογίας).

Κυριόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κυρίως (κατὰ κυριολεξίαν, ὄχι τροπικῶς ἢ καταχρηςικῶς) λεγόμενος.

Κυριολέκτως, ἐπίρ. = Κυριολεκτικῶς.

Κυριολεξία (ἡ). ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως, ἢ· ἡ χρῆσις τῆς λέξεως εἰς τὴν κυρίαν της σημασίαν, (ἀντιθ. τῷ Τροπολογία).

Κυριολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυριολεκτέω.

Κυριολογία (ἡ), = Κυριολεξία.

Κυριολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ κυριολογίαν, κυριολεκτος. » Τῆς ἱερογλυφικῆς ἡ μέν ἐστι διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογικὴ, ἡ δὲ συμβολική, « Κλμ.

Κύριος [κῦρος], α, ον. (ἐπὶ ἀνθρ.) Ὁ ἔ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἄδειαν νὰ πράξῃ τι, ἐξουσιαστής· οἰκοκύρης, πληρεξούσιος. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς ἢ ὁ κηδεμὼν τῆς ἀνηλίκου, (ἐν γέν.) ἐπίτροπος ἢ (κυριώτερον κατὰ τὴν παραδεδεγμένην παρ' ἡμῖν λέξιν). ἐπιτροποκηδεμών. (μὲ γεν.) » Ζεὺς ὁ πάντων κύριος, « Πίνδ. » Τούτου ἡ βουλὴ κυρία, « Δμ. (καὶ ἀναλελ.) » Ὑμᾶς τοὺς κυρίους οὓς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν, καὶ οὓς τινας μὴ, « Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Ἔπεμψαν πρέσβεις παρὰ Ἀγιν. ὁ δὲ αὐτοὺς εἰς Λακεδ. ἐκέλευεν ἰέναι· οὐ γὰρ εἶναι κύριος αὐτὸς, « αὐτ. » Σίτου εἰς Ὠδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, « Δμ. (ὅθεν εἰς τὰ δικαστήρια ὅταν ἐκρισολογεῖτο ἀνδρόγυνον, ἔκραζεν ὁ κλητήρ. Ἡ δεῖνα ᾖ Κύριος·) » Διώξει Σμικύθην καὶ Κύριον, « Ἀρςφ. » Κύριον ἐπιγραψάμενος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ· ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι, εἰσπεποιηκότι τὸν παῖδα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐβουλίδου, « Δμ. (καὶ συγκρ.) » Κυριώτεροι κριταὶ περὶ τῶν τοιούτων, « Πλάτ., ἁρμοδιώτεροι. (ὅθ. ‖. οὐσ. ἀρσ.) αὐθέντης, οἰκοδεσπότης, ἰδιοκτήτης. (καὶ ὡς τίτλ. τιμῆς ὡς τὸ Γαλλ.) **seigneur, monsieur,** (Γερμ.) **herr,** (κοιν. κατ' ἀποκ.) κύρ, (ᾖ κατὰ τοὺς Βυζ.) κυρὸς (παρβλ. Ἐκυρὸς), (ὅθ. τὸ θηλ.) κυρὰ, κοκκώνα, (Γαλλ.) **madame.** (ἐκκλ.) » Ὁ κύριος ἡμῶν (ὁ Ἰησοῦς Χριστός). » Ὑμεῖς φωνεῖτέ με Ὁ διδάσκαλος καὶ Ὁ κύριος, « αὐτ. » Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ 14 ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν Κυρίαι καλοῦνται, « Ἀρρ. Ἐπικτ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἔχων κῦρος, ἐπικυρωμένος, ὡρισμένος, ἀποφασισμένος, (ἐπμ.) μόνιμος· βέβαιος. » Κύριος μὴν, « Πίνδ., ὁ τελευταῖος τῆς κυοφορίας. » Τοὺς νόμους κυρίους εἶναι, « Αἰσχ., Πλ., νὰ ἰσχύουν, (Γαλλ.) **être en vigueur.** » Ἔστω τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ κύρια, « Δμ. » Κύριαι κτήσεις, « Ἰσκρ., αἱ ἀνεγνωρισμέναι (ἀναμφισβήτητοι). » Κύριαι δόξαι, « Αρτ., αἱ παραδεδεγμέναι ὡς βάσιμοι. » Κυρία (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνν.) ἡμέρα, « Ῥτρ., ἡ (ἄλλ.) Προθεσμία, ἡ προσδιωρισμένη, (κυρ. Νμ.) ἡ δικάσιμος, (Γαλλ.) **jour de l'assignation.** » Ἐπεί τε δὲ ἡ κυρίη ἡμέρη (ἄλλ. τῶν ἡμερέων) ἐγένετο, « Ἡρ. (ᾖ μτφορ.) » Εἰ προσπελάσειεν αὐτῷ τὸ χρεὼν ᾖ ἡ κυρία παρεῖναι δοκεῖ, « Συν. » Κυρία ἐκκλησία, « Ῥτρ., ἡ κανονικὴ (τακτικὴ) συνέλευσις τοῦ λαοῦ, (ἀντιθ. τῷ Σύγκλητος), ἴδε Ἐκκλησία. 3) ὁ κατ' ἐξοχὴν, οὐσιώδης, καθ' αὑτό. (ἐπὶ λέξ.) φυσικὸς, ὄχι μεταφορικὸς ἢ τροπικός. » Ἅπαν ὄνομά ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλῶττα ἢ μεταφορά. Λέγω δὲ κύριον μὲν ᾧ χρῶνται ἕκαστοι· γλῶσσα δὲ, ᾧ ἕτεροι, « Ἀρςτ. » Κύρια ὀνόματα οἷα δηλοῦν οἷον ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων, ἢ οἷα ἡ φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασι, « Δ. Ἀλ. (ὅθ.) » Κύριον ὄνομα, « Γρμτ., τὸ κυριωνυμούμενον ἐξαιρετικῶς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ἕκαστον ἄτομον. (καὶ μὲ γεν.) » Ὁ ἀὴρ τοῦ ψόφου κύριος οὐκ ἔστιν, « Ἀρς., δὲν εἶν' ἡ κυρίως καὶ καθαυτὸ αἰτία. (καὶ παραθετ.) » Τὸ κυριώτατον ἐν φιλοσοφίᾳ, « Αξ. (συγχ. τῷ Καίριον:) » Ὁ κυριώτατος (ᾖ) τόπος τῆς χώρας, « Πλ.

Κυριότης (ἡ), (Γρφ.). ἡ δύναμις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κυρίου, ἐξουσία, (Γαλλ.) **domination.**

Κυρίσσω(ττω), Μ. ἴξω. [κέρας]. Κτυπῶ μετὰ κέρατα, κουτρίζω, Κερατίζω. » Ἐγὼ καὶ βοὸς μόσχον πολλάκις εἶδον κυρίττοντα πρὶν φῦσαι τὰ κέρατα, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Ἐν τούτῳ δὲ τῆς ἡλικίας. κυρίττειν τε καὶ κυρίττεσθαι παντελῶς ἄωρον καὶ φιλόνεικον, « Γργ.

†Κυρίττιλος (ὁ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορυπτίλος.

Κυριώδης, εος (ὁ, ἡ) = Κύριος, οὐσιώδης.

Κυριωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Χαρακτηρίζομαι μὲ) κύριον ὄνομα, εἶμαι κυριώνυμος. 2) (μτγν.) ὀνομάζομαι (λαμβάνω τὸν τίτλον) Κύριος.

Κυριωνυμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Κυριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κύριον (ἰδιαίτερον) ὄνομα. (ἐπὶ λέξ.) κυριολεκτούμενος. 2) (μτγν.) ὁ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, (ὅθ.) » Ἡμέρα — Βυζ. «, ἡ Κυριακή.

Κυριωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ κυριωνυμίαν.

Κυρίως, ἐπίρ. Μὲ κῦρος, (ἐπμ.) βεβαίως (» Τὰς πόλεις οὕτω κυρίως παρείληφαν, ὥστε τὰς μὲν αὐτῶν κατασκάπτειν, ἐν δὲ ταῖς ἀκροπόλεις τειχίζειν, « Ἰσκρ.)· ὡρισμένως· καθαυτὸ, θετικῶς, (ἐπὶ λέξ.) ἀκριβῶς, κυριολέκτως, κτλ. (ἴδε Κύριος). » Κυρίως διδόναι (κτᾶσθαι κτλ.), « Ῥτρ., νομίμως, κατὰ τοὺς παραδεδεγμένους καὶ ἀπαιτουμένους τύπους. » Ἀθηναῖον ὄντα, καὶ κυρίως ἐγγραφέντα, « Ἰσ., (συγχ. καὶ πολλάκις ἰσοδυναμεῖ τῷ Καιρίως).

Κυρκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυκανάω, Κυκάω, ἀνακατόνω.

Κύρμα (ἡ ὀρθότ.) Κῦρμα (τὸ), Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Κύρημα, τυχηρὸν εὕρημα, ἕρμαιον· λάφυρον. 2) (συνκδχ.) πανοῦργος (πολύπειρος) ἄνθρωπος. » Πυκινώτατον κίναδος, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον, « Ἀρςφ.

Κῦρος [συγγ. τοῦ κάρη καὶ κόρυς], εος-ους (τὸ). ὑπεροχὴ, κυριότης· δύναμις· βεβαίωσις, ἐπικύρωσις. τὸ κεφάλαιον, τὸ οὐσιῶδες τοῦ πράγματος· βάσις, ἀρχή. » Ἢ νῦν ἡμέρα πολλῶν ὑπάρξει κῦρος καλῶν, « Σοφ.

Κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἔχῃ (Δίδω εἴς) τι κῦρος, ἐπικυρόνω· ἀποφασίζω ὁριστικῶς. » Δίκην —, « Αἰσχλ.

Κύρσαι ἢ Κῦρσαι, Π. Αἰολ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Κυρέω.

†Κυρσάνιος, ω (ὁ), Λακ. ἀντὶ Νεανίας, μειράκιον, (ἴδε Κοῦρος).

Κύρσω, Π. Αἰολ. μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Κυρέω.

Κυρταίνω (χ. Μ.). Εἶμαι κυρτὸς, γέρνω, καμπουριάζω.

Κυρταύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυρτὸν (γυρτὸν) αὐχένα, καμπουρολαιμης.

Κυρτεία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ κύρτου ἁλιεία, ψάρευμα μὲ καλάθια.

Κυρτεύς, έως καὶ

Κυρτευτὴς, οῦ (ὁ). Ψαρᾶς (κυρ. ὁ Ψαρεύων μὲ κύρτους).

Κύρτη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κύρτος.

;Κυρτία (ἡ), = Κύρτος. 2) εἰδ. ἀσπίδος. 3) = Κυρτεία.

;Κυρτιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Κυρταίνω. » Ἀσθενέας.. νῶτά τε κυρτιόωντας, « Μανέθ.

Κυρτίδιον (τὸ) καὶ

Κυρτὶς, ίδος (ἡ). ὑποκορ. τοῦ Κύρτος. » Κυρτίδες ἡβαιαὶ ταλάροισιν ὁμοῖαι, « Ὀππ. 2) = Ἠθμὸς, ςραγγιστῆρι. » Χυλίζεται δὲ κοπεῖσα ἡ ῥίζα καὶ διὰ κυρτίδος, « Δσκρ.

Κυρτοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ κυρτός.

Κυρτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κύρτου ἢ κυρτόν.

Κύρτος (ὁ). καλάθι (διὰ Ψάρευμα), Ψαροκόφινον, (κοιν.) κιοῦρτος· κλωβὶ (διὰ πουλιά). » Αὐγοτευχέα κύρτον, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Κυρτὸς [γυρὸς, γυρόω], ἡ, όν. Γυρτὸς, σκυφτὸς, καμπύλος. » Δύο.. ἀχώριστα πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον, « Ἀρςτ.

Κυρτότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καμπούριασμα, καμπυλότης. » Φανερῶς γὰρ ἐπιπροσθεῖ τοῖς πλέουσιν ἡ κυρτότης τῆς θαλάσσης, « Στρβ. » Τὴν Πλάτωνος κυρτότητα καὶ τὸν Ἀριστοτέλους τραυλισμόν, « Πλ.

Κυρτοω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, θολωτὸν), (πθ. ἢ μσ.) καμπουριάζω. » Ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, « Ὀππ.

Κύρτωμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι ἔγινε κυρτὸν (καμπύλον, θολωτὸν), καμάρα· (ἰατρ.) πρήξιμον· καμπούρα.

Κύρτων, ωνος (ὁ), Π. κυρτὸς τὰ νῶτα, καμπούρης.

Κύρτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυρτόω, καμπύλωσις, καμπούριασμα· σχηματισμὸς καμάρας κτλ.

Κύρω, Μ. κύρσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Κυρέω. » Δένδρον αἰθέρι κῦρον, « Καλλ. » Βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο Αἰσονίδης, οἱ δ' ἄλλοι ὅποι κύρσειεν ἕκαστος, « Ἀππλν.

Κύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυρόω, ἐπικύρωσις, πραγματοποίησις· = Κῦρος.

Κυρωτὴρ (ὁ). ὁ δίδων κῦρος εἴς τι, ἐπικυρωτής.

Κυρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐπικυρόνειν (ἀποφασίζειν ὁριστικῶς).

Κύσθος (ὁ), [κύω, κύστις]. (ἐν γέν.) κοίλωμα· (συνήθ.) ὁ πρωκτός· τὸ γυναικὸν αἰδοῖον, (χυδ.) χύστρον.

Κυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Κυσοδακνιάω.

Κυσοδακχαρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλείφων τὰ κρύφια μέλη (τὸν κυσὸν) τοῦ μὲ βάκχαριν.

Κυσοδακνιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι δηγμὸν (φαγοῦραν) εἰς τὸν κυσόν.

Κυσοδοχη (ἡ). τιμωρητικόν τι ὄργανον διὰ τὰς πόρνας καὶ τοὺς σκλάβους.

Κυσολαμπὶς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπὶς, κωλοφωτιά, (ἔντ.).

Κυσολέσχης, ου (ὁ). αἰσχρολόγος.

Κυσονίπτης, ου (ὁ) καὶ Κυσονίπτρια (ἡ) πόρνος, πόρνη, ἀσελγὴς, [νίπτω καὶ

Κυσὸς (ὁ), = Κύσθος.

Κυσσαμένη, Π. μτ. ἀόρ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Κύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

Κύσσεν, Π. ἀντὶ Ἔκυσεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κυνέω.
Κύσσαρος καὶ
Κυσσὸς (ὁ), = Κύσθος.
†Κυσσοχήνη (ἡ), = Κυσοδόχη.
Κύστη (ἡ), = Κύστις. 2) = Κύσθος.
Κύστιγξ, ιγγος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύστις.
Κύστιον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀλικάκαβον (διότι ὁ καρπός του περιέχεται εἰς κύστιν), ὅθεν καὶ Φυσαλίς.
Κύστις [κύω, κῦτος], εως (ἡ), φοῦσκα (κυρ. ἡ περιέχουσα τὴν χολὴν καὶ μάλιστα τὸ οὖρος). » Ὅσα μὲν κύστιν ἔχει, ᾗ κοιλίαν ἔχει· ὅσα δὲ κοιλίαν ἔχει, οὐ πάντα κύστιν ἔχει, « Ἀρστ. 2) πουγγὶ (δερμάτινον), σακκοῦλα. » Ὁ δὲ λύων κύστιν υἱείαν κἀξαιρῶν τοὺς δαρεικούς, « (Ἀρστφ. παρὰ) Πλδ.
Κυτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κυτίς, κυτάκι.
Κύτινος (ὁ), [κῦτος]. ὁ κάλυξ (τὸ μπουμπούκι, τὸ ἄνθος πρὶν ἀνοίξῃ) τῆς ῥωδιάς.
Κυτινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κυτίνου.
Κυτὶς [ὑποκορ. τοῦ κῦτος], ιδος (ἡ). καλαθάκι, κουτί.
Κυτισηνόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων, τρεφόμενος μὲ) τὸν κύτισον.
Κύτισος (ὁ), εἶδ. θάμνου, (ἄλλ.) ἀρνόφυλλον. » Ἃ αἶξ τὸν κύτισον διώκει, « Θκρ.
Κυτμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐμπλάστου (ἀκόπου).
Κύτος [κύω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κοίλωμα, κοιλότης, τὸ ἐντὸς κενὸν, ὁποιουδήποτε σώματος (ἀγγείου κτλ.). » Σμικρὸς ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει, « Σοφ. » Τὸ κύτος τοῦ ποταμοῦ, « Λξ., τὸ στρῶμα, (ἄλλ.) Ἔλυτρον. » Τὸ κύτος τοῦ πλοίου, « Ἀθ., Πλβ., τὸ ἀμπάρι. » Χελώνης (» Κόγχου)—, « Διόδ., τὸ καύκαλον, (ὅθ. Σκῦτος ᾗ Ατ. cutis, τὸ δέρμα).
Κύτρα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρα.
Κύτρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρος.
Κυττάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Κύτταρον (τὸ) καὶ
Κύτταρος (ὁ), [κύτος]. (ἐν γέν.) κοίλωμα· (ὅθ.) θόλος (» Οὐρανοῦ—, « Ἀρστφ.)· (ἰδιαιτ.) ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας. (κατ' ἔκτ.) τὸ κυψέλι τῶν μελισσῶν· ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ· ἡ σπυροθήκη μερικῶν φυτῶν· τὸ ἄρσεν. ἄνθος τῆς κουκκουναριᾶς. » Τὸ πόσθιον στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον, « Ἀρστφ.
Κυτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κύτος (κοιλότητα), βαθὺς, χωρητικός.
Κυφαγωγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Περιπατῶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένον, [ἐκ τοῦ
Κυφαγωγὸς (ὁ, ἡ), [κυφὸς, ἄγω]. ὁ κρατῶν συνήθως σκυμμένον τὸ κεφάλι του ἐν ᾧ περιπατεῖ. » Ἵππος—, « Ξεν.
Κυφαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυφός.
Κύφελλον (τὸ), [κύπη, κύπελλον]. (ἐν γέν.) κυρτὸν ἢ κοῖλον, (ὅθ. ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου, (κατ' ἔκτ.) τὸ αὐτί. 2) νέφος, νεφέλη » Κύφελλα δ' ἰὼν τηλόθεν ῥοιζουμένων, « Δυκ.
†Κύφη (ἡ), = Κύβη, ἡ κεφαλὴ, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) chef (καὶ τὸ Γερμ.) Kopf.
Κῦφι [Αἰγυπτ.], εως (τὸ), εἶδος θυμιάματος σύνθετον ἀπὸ διάφορα ἀρώματα.
Κυφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸ Αἰγυπτ. κῦφι. 2) κυφὸς (κυρτὸς) τὸ εἶδος.
Κυφόνωτος (ὁ, ἡ). κυφὸς τὰ νῶτα, καμπούρης.
Κυφὸς [κύπτω], ἡ, όν. Κυρτὸς, σκυφτὸς, καμπούρης. » Γήραϊ κυφὸς, « Ὀδ. Β. » Τρίγλας (» Καρῖδας) κυφὰς, « Ἐπίκ., Ἐπγρ.
Κῦφος, εος-ους (τὸ), = Κύφωμα, καμπούρα. 2) = Σκύφος, ποτῆρι· βάρκα. 3) = Κύφων, τιμωρητικὸν ὄργανον.
Κυφότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κυφοῦ, κυρτότης, καμπυλότης, καμπούρα.
Κυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ κυφὸν, Κυρτόω, καμπουριάζω.
Κύφωμα (τὸ). κύρτωμα, καμπούριασμα, καμπούρα.
Κύφων [κῦφος], ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) ξύλον κυρτὸν (λυγισμένον)· (ἰδιαιτ.) τὸ κυρτὸν μέρος τοῦ ζυγοῦ, ὁ ζυγός· (συνήθ.) ὄργανον τιμωρητικὸν, (Γαλλ.) carcan, pilori, (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἄξιος τοῦ κύφωνος, (κοιν.) κατεργάρης, (παρβλ. Βάραθρος).
;Κυφωνίζω, Μ. ίσω. Βασανίζω μὲ τὸν κύφωνα, (ὅθ.
Κυφωνισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ κύφωνος τιμωρία.
Κύφωσις [κυφόω], εως (ἡ). κύρτωσις, καμπούριασμα.
†Κύχραμος (νος), ου (ὁ), = Κύγχραμος.
Κυψέλη (ἡ), [κύπη]. (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου ᾗ ἡ ἐκεῖ συναζομένη ὕλη. » Διατὶ αἱ κυψέλαι, φύσει οὖσαι πικραὶ, γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, « Προβλ. Ἰατρ. 2) τ' ὁσπίτι τῶν μελισσῶν, (κοιν.) γυψέλι ἢ κοφίνι. 3) μέτρον χωρητ. διὰ γεννήματα, κουβέλι. 4) (ἐν γέν.) κουτί, σανδοῦκι.
Κυψελίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν τύραννον τῆς Κορίνθου Κυψελον, διοικῶ (φέρομαι) τυραννικῶς. (εἰς τὸν Θγν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυψελιδῶν).
Κυψέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κυψέλη.
Κυψελὶς, ίδος (ἡ), = Κυψέλιον. » Τίκτουσι δ' (οἱ ἄποδες) ἐν κυψελίσιν, ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, μακραῖς, ὅσον εἴσδυσιν ἐχούσαις, « Ἀρστ. 2) (ἰδίως) ἡ βρῶμα τοῦ ὠτίου. » Κυψελίδα παχεῖαν ἐν τοῖς ὠσὶν ἐντραφῆναι, « Αβν.
Κυψελόβυστος (ὁ, ἡ), [κυψέλη, βύω]. τοῦ ὀπ. τὰ αὐτιὰ εἶνε γεμάτα (στουπωμένα ἀπὸ) λέραν, (Λξφν.).
Κύψελος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Δρεπανὶς, (κοιν.) πετροχελίδονον. 2) = Κυψελὶς.
Κύω [γύω], Μ. κύσω (ἀόρ. Ἔκυσα ᾗ μσ. Π. Ἐκυσάμην). (ἐν γέν. καὶ γρμτ.) Χωρῶ, περιέχω (ὅθεν Κύτος κτλ). (ὅθ. συνήθ.) εἶμαι ἔγκυος, κυοφορῶ· (μσ. Π.) συλλαμβάνω. » Οὓς τέκε κυσσαμένη, « Ἡσ.
(Κύω), γρμτ. ἄχρ. θεμ. τινῶν χρόνων τοῦ Κυνέω.
Κύων [κύω; ἡ ὀνμτπ.], κυνὸς (ὁ καὶ ἡ), (ἡ δοτ. πλθ. Κυσὶ καὶ Π. Κύνεσσι), ζ. ὁ σκύλος, (ἡ) ἡ σκύλα. » Κύων ἐπὶ φάτνης, « Παροιμ., ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλοις ἐπιτρεπόντων. » Διὸς κύνες, « Σοφ., αἱ Ἅρπυιαι· αἱ Ἐριννύες· ἡ Σφίγξ κτλ. ||. (μτνμ.) » Ξυλίνη κύων, « Χρησμ., ὁ Κυνόσβατος. 2) εἶδος ἰχθ., σκυλόψαρον. » Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποτε μεῖζον ἕλῃσι κῆτος, « Ὀδ. Μ. » Ξιφίας κύων, « (Ἀνάξιππ. παρ') Αἰλ. » Γαλεώτας, οὓς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας φασί, « Πλβ. 3) ἀστερισμός τις (μυθολογ. ὁ καταστερισθεὶς σκύλος τοῦ Ὠρίωνος), (ἄλλ.) Σείριος (ἀστὴρ), (ὅθεν τὰ κυνικὰ καύματα). » Ὑπὸ κύνα οὔσης τῆς ὥρας, « Διόδ. » Φασὶ δὲ οὐ βλαστάνειν αὐτὴν (τὴν δρῦν) ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ κύνα, « Θφρ. 4) = Κυνήπους. 5) = Κυνάς, Κύνδαλος. 6) τὸ εἴδοιον τοῦ ἀνδρὸς, (Ἀνατομ.) τὸ ῥάμμα τὸ συνέχον τὸ ἀκροπόσθιον μὲ τὴν βάλανον. 7) εἶδος ἢ σύμπτωμα νόσου, σπασμὸς κύνειος. 8) ὄνομα ἀτυχοῦς τινος κυβευτικοῦ βόλου, (ἄλλ.) Χῖος. 9) ὁ ἐκ τοῦ σφυροκοπήματος τοῦ πυρωμένου σιδήρου τιναζόμενος σπινθήρ. 10) (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀναιδὴς (θρασὺς, ἀπόκοτος), ἴδε Κύνεος. 11) (Κωμ.) κυνικὸς φιλόσοφος. » Διογένεος τόδε σῶμα, σοφοῦ κυνὸς, « Ἐπγρ. » Διογένης ἐρωτηθεὶς, διατὶ Κύων καλοῖτο, τοὺς μὲν διδόντας, ἔφη, σαίνων· τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν· τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων, « Δρτ.
Κω, Ἰων. ἀντὶ Πω.
Κῶας [ὄϊς ἢ κεῖμαι], κώεος (τὸ), Π. προβηὰ (διὰ κάθισμα ἢ σκέπασμα), Κώδιον.
Κώβαλος (ὁ), σπν. ἀντὶ Κόβαλος.
Κωβιδάριον καὶ
Κωβίδιον (τὸ). γουβιδάκι, ὑποκορ. τοῦ
Κωβιὸς ἡ Κωβιος (ὁ), [κύβη, κωδία], εἶδ. ἰχθ. (μὲ μεγάλην κεφαλὴν), (κοιν.) γουβίδι καὶ (τὸ μεγάλον) γωβιός.
Κωβίτης, ου (ὁ) καὶ Κωβῖτις, ιδος (ἡ), καὶ
Κωβιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κωβιὸν, ἐκ τοῦ γένους τοῦ κωβιοῦ, (ἰδίως) » Ἀφύη κωβῖτις, « Ἀθ., ἡ ἐκ τῶν μικρῶν ᾗ φαύλων κωβιδίων, τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ καταδυομένων.
Κωδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώδιον.
Κώδεια, Π. καὶ
†Κώδη καὶ
Κωδία (ἡ), [†κόττα]. (ἐν γέν.) ἡ κεφαλὴ χωρὶς τοῦ σώματος· (ἰδίως) ἡ κεφαλὴ τῆς παπαρούνας (τοῦ λωτοῦ κτλ.). (ὅθ.) » Ἡ διὰ κωδιῶν (ἀντίδοτος), « Ἰατρ.
Κώδιον (τὸ), (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κῶας), προβηὰ (ἰδίως ἡ χρησιμεύουσα ὡς) στρῶμα καὶ πάπλωμα ἢ γοῦνα. » Περιέζωνται μικρὰ κώδια, « Στρβ. » Τοῦ μὲν θέρους ἡτοιμασμένον ψίαθον ἐφ' ἑκάστης κλίνης, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον, « Αρτ. 2) = Κωδία. » Βολβοῦ—, « Θφρ.
Κωδιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) κώδιον.
†Κωδύα (ἡ), = Κωδία.
Κώδων [†κώδη, κώθων], ωνος (ὁ ᾗ Ἀττ. ἡ). κουδοῦνι· καμπάνα· (συνκδχ.) ἡ νυκτερινὴ φρουρὰ, ὁ περίπολος (διότι ἔκρουον κουδοῦνι εἰς τὸ ὀπ. ἔπρεπε ν' ἀποκριθῇ ὁ φρουρὸς ἂν ἦτον ἄγρυπνος), (ὅθεν) » Τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θκ., (Τουρκ.) ἀφ' οὗ πέρασε τὸ κόλι. 2) τὸ πλατὺ μέρος σάλπιγγος, (συνκδχ.) ἡ σάλπιξ. « Χαλκοστόμου κώδωνος Τυρσηνικῆς, « Σοφ. 3) (μτνμ. καὶ ὡς ἐπίθ.) λάλος, φλύαρος. » Ἡ κώδων ἀκαλανθίς, « Ἀρςφ. (Εἰρ. 1078), (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ:) » Κώδων εἶπεν ὅτι λάλον τὸ ζῶον, « (παρβλ. Κρόταλον). 4) (βτν.) = Κωδία.

Κωδωναῖος, α, ον. Κώδωνι ὅμοιος, κουδουνιστός. » Κωδωναῖα σῦκα, « Εὐς., τὰ χειμωνιάτικα, (ἴσως) = Κυδωνεῖα, (ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν Ἡσύχ. γράφεται Κοδώνεα, πιθανώτερον νομίζω ὅτι εἶν' ἐσσφαλμ. ἀντὶ Κορώνεα).

Κωδωνεὼν, ῶνος (ὁ). θήκη διὰ τοὺς κώδωνας.

Κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κρούω τὸν κώδωνα, κουδουνίζω· σαλπίζω. (συνκδχ.) δοκιμάζω (κυρ. τὴν φρουρὰν διὰ τοῦ κώδωνος ἂν ᾖνε ἄγρυπνος· τὸν ἵππον διὰ τῆς σάλπιγγος ἂν ὑποφέρῃ θόρυβον· νόμισμα ἂν ᾖνε κίβδηλον· ἀγγεῖον πήλινον ἂν ᾖνε ῥαγισμένον), (ἐν γέν.) δοκιμάζω, (συγχ. τῷ Κωθωνίζω).

Κωδώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώδων, κουδουνάκι.

Κωδωνόκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κροτῶν ὡς κώδων ἢ διὰ κώδωνος. » Ἀσπίς —, « Σοφ., ἡ ἔχουσα κρεμασμένα κουδούνια (;) ἢ ἀντηχοῦσα ὡς κώδων.

Κωδωνοφαλαρόπωλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων εἰς τὰ φάλαρα τῶν ἵππων του προσηρτημένους κώδωνας.

Κωδωνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ κώδωνα ἢ φορῶ κουδούνια· περιέρχομαι τὴν νύκτα ὡς κωδωνοφόρος (περίπολος). (πθ.) συνοδεύομαι ὑπὸ κωδωνοφόρων (σαλπιγκτῶν). » Τοὺς βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, « Στρβ.

Κωδωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κώδωνα ἢ φορῶν κώδωνας, (ἵππος ἢ στρατιώτης) περίπολος.

Κώεα, Π. πλθ. ὀνμς ᾖ αἰτ. τοῦ Κῶας.

Κωθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κῶθος (ὁ), Δ. (Σικελ.) ὁ Κωβιός.

Κώθων [†κώδη, κώδων], ωνος (ὁ), εἶδος ξυλίνου (κυρ. Λακεδ. ᾖ στρατ.) ποτηρίου, καυκὶ (μὲ χερούλια ᾖ γυριστὰ πρὸς τὸ μέσα μέρος χείλη), τάσι. 2) (συνκδχ.) = Κωθωνισμὸς, μεθύσι. » Τοῦ δὲ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος, « (Ἡγήσ. παρ') Ἀθ. 3) = Κῶθος. » Ἢ σκάρον ἢ κῶθον τροφίην, « Νουμέν. Ἀλ.

Κωθωνίζω ᾖ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Πίνω μὲ τὸν κώθωνα, (συνκδχ.) πίνω πολὺ, (γυδ.) σβανάρω.

Κωθωνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κωθωνισμός.

Κωθώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώθων, τασάκι.

Κωθωνισμὸς (ὁ), [κωθωνίζω]. μεθύσι, πολυποσία, (γυδ.) σβανάρισμα.

Κωθωνιστήριον (τὸ), μέρος ἁρμόδιον ἢ προσδιωρισμένον διὰ κωθωνισμὸν, καπηλειόν.

Κωθωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ κωθωνίζῃ, φιλοπότης.

Κωθωνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώθωνος.

Κωθωνοπλύτης, ου (ὁ). ὁ πλύνων (ξεπλύνων) τοὺς κώθωνας, ποτηροπλύτης, ἢ ὀψαροπλύτης.

Κωθωνοποιὸς (ὁ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) κώθωνας.

;Κωκάλια (τὰ), = Κοκκάλια.

Κώκυμα (τὸ). ἀντικείμενον κωκυτοῦ (θρήνου), (ἐν γέν.) = τῷ

Κωκυτὸς (ὁ). θρῆνος, ὀδυρμὸς, ξεφωνητὸν, μυρολόγι, [ἐκ τοῦ

Κωκύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ὀχθέω], Μ. ύσω. Κλαίω μὲ φωναῖς, ξεφωνίζω.

;Κωλαγρέτης, ου (ὁ), διορθ. ἀντὶ Κωλακρέτης.

Κωλακρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κωλακρέτης [κωλῆ, ἀγείρω], ου (ὁ). ἄρχων τις ἐν Ἀθήν. (διωρισμένος νὰ συνάζῃ τὰ δικαστικὰ δικαιώματα καὶ νὰ πληρώνῃ ἀπ' αὐτῶν τοὺς δικαστὰς καὶ τὰ ἔξοδα τῶν ἱερείων τῶν ὀπ. ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβὴν τὰς κωλὰς), = Ἀποδέκτης. » Κωλακρέτου γάλα, « Ἀρςφ., ἢ μισθοδοσία τῶν δικαστῶν (Κωμ. ἀντὶ Ὀρνίθων γάλα).

Κωλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶλον.

Κωλέα (ἡ), [κῶλον], ἀσυναιρ. ἀντὶ Κωλῆ.

Κωλεὸς (ὁ) καὶ

Κωλῆ (ἡ), (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Κωλέα). τὸ σαρκῶδες τοῦ μηροῦ, κωλομέρι· τὸ ὀπισινὸν τετάρτι τοῦ σφαγμένου ζώου, (κυρ.) χοιρομέρι. 2) (εἰς τὸν Ἀρςφ. ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωλή.

Κωλὴν, ῆνος (ὁ), = Κωλῆ, χοιρομέρι.

Κωληνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κωλήν.

Κωλήπιον ᾖ Κωλήφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κώληψ [κῶλον], ηπος (ἡ). τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος, (ἀλλ.) Ἀγκύλη καὶ Ἰγνύς. » Κόψ' ὄπισθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, « Ἰλ. Ψ. 2) ἀστράγαλος. » Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ, « Νίκ.

Κωλία (ἡ), = Κωλέα-Κωλῆ.

Κωλιὰς, άδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. καὶ τῆς Δήμητρ. 2) (οὐσ.) ἀκρωτήριόν τι εἰς τὴν Ἀττικ. (ὅπου ἦτον καλλίστη ἄργιλλος πρὸς κεραμείαν).

Κωλίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ (τὸν στίχον, τὴν φράσιν) κατὰ κῶλα.

Κωλικεύομαι, Μ. εύσομαι. Πάσχω (Ὑποκείμαι εἰς) κωλικόπονον, [ἐκ τοῦ

Κωλικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὸ κῶλον (τὸ κωλάντερον), (ὅθεν) » Κωλικὸν (ἐνν.) νόσημα, « καὶ » Κωλικὴ (ἐνν.) νόσος, « Ἰατρ., ὁ κώλικας, κωλικόπονος, (ἄλλ. » Κώλου ἄλγημα, « Λκ.). (συνκδχ.) » Κωλικὸς, « ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) κώλικα ᾖ » Κωλικὰ (φάρμακα), « τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὸν κωλικόπονον.

†Κωλοβαθρίζω, Μ. ίσω, γλσ. ἀντὶ Καλοβαθρίζω, [ἐκ τοῦ

†Κωλόβαθρον (τὸ), γλσ. ἀντὶ Καλόβαθρον.

Κωλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Σχηματισμένος (Συνθεμένος) ὡς κῶλον.

Κωλομετρία (ἡ). ἡ διαίρεσις καὶ καταμέτρησις τῶν λυρικ. στίχων εἰς κῶλα.

Κῶλον (τὸ), [κέλλω, κόλος]. (ἐν γέν.) μέρος, τμῆμα (» Διαύλου θάτερον κῶλον, « Αἰσχλ., τὸ ἄλλο ἥμισυ τὸ ἀπὸ τοῦ τέρματος πρὸς τὴν βαλβίδα), (ὅθεν) πλευρὰ οἰκοδομήματος (» Κῶλον δὲ ἕκαστον τῆς πυραμίδος τριῶν πλέθρων, ἑούσης τετραγώνου, « Ἡρ.), (παρβλ. Φάρσος). 2) μέλος (σώματος, κυρ. δὲ) πόδι ἢ χέρι, (ὅθεν καταχρ.) κλαδὶ, κλῆμα. 3) (ἀνατομ.) τὸ μεγάλον ἔντερον, (κοιν.) κωλάντερον. 4) (μτνμ.) μέρος (διαίρεσις) περιόδου (στίχου κτλ.).

Κωλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κῶλον, τέμνω]. ἀκρωτηριάζω· διαμελίζω, (ἄλλ. γρφ. Βωλοτομέω).

Κώλυμα (τὸ), [κωλύω]. ἐμπόδιον.

Κωλυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν ἐμπόδιον. 2) (Μηχαν.) = Χαλωνάριον.

Κωλύμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Κώλυμα ἢ Κώλυσις.

Κωλυσανέμας, ου (ὁ) καὶ

Κωλυσάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωλύων (ἐμποδίζων, ἀποτρέπων) τοὺς ἀνέμους.

Κωλυσιδείπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποδίζων (γινόμενος αἰτία νὰ ἀναβάλλεται) τὸ δεῖπνον, (ἴδε Ζοφοδορπίδης).

Κωλυσιδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωλύων (ἐμποδίζων) τὸν δρόμον. » Ποδάγρα —, « Λκ.

Κωλυσιεργέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐπιφέρω κώλυμα (πρόσκομμα) εἰς ἔργον τι.

†Κωλυσιεργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κωλυσιεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κωλύων (ἐμποδίζων) τὸ ἔργον.

Κώλυσις, εως (ἡ), τὸ κωλύειν ἢ κωλύεσθαι, ἐμπόδισμα.

Κωλυτέον, θετ. τοῦ Κωλύω.

Κωλυτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κωλυτής.

Κωλυτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ κωλύειν, ἐμποδιστικός. ||. (οὐσ.) Κωλυτήριον (τὸ), = Κώλυμα. ||. » Κωλυτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), θυσία τελουμένη πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ.

Κωλυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κωλύων (ἐμποδίζων, ἀποτρέπων κτλ.).

Κωλυτικὸς, ὴ, ὸν, = Κωλυτήριος.

Κωλυτὸς, ὴ, ὸν. Ἐμποδισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ ἐμποδισθῇ, [ἐκ τοῦ

Κωλύω [κόλος, κολούω], Μ. ύσω. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ. ἑλλ. ἐκ δ'.) Ἐμποδίζω· ἀποτρέπω.

Κωλώτης [κῶλον], ου (ὁ), = Ἀσκαλαβώτης.

Κωλωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (κατάστικτος ὡσὰν τὸν) κωλώτην.

Κῶμα (τὸ), [κεῖμαι, κοιμάομαι ἢ Ἰων. ἀντὶ Καῦμα, ὡς Τρῶμα = Τραῦμα]. ζάλη νύστας, κλίσις πρὸς ὕπνον· ὕπνος βαρὺς καὶ διαρκὴς, βόθος, (παρβλ.) Κάρωσις.

Κωμάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ κῶμον, πομπεύω (πανηγυρίζω) βακχικῶς, (ὅθ. συνήθ.) περιέρχομαι μεθύων μὲ μουσ. ὄργ. κλπ. τὰς οἰκίας, (κοιν.) κάμνω πατινάδαν. (μὲ αἰτ. Π.) ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω· (ἐν γέν. ἢ χωρὶς πτ.) τέρπομαι· ἑορτάζω. (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐμβαίνω μὲ πομπὴν (πανηγυρικῶς). » Ἐκ πυρὸς εἰς Ὄλυμπον ἐκώμασας, « Ἐπγρ.

Κωμαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ κῶμα (νύςαν), δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀνοίξω τὰ ἠμμάτια μου ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Κώμακον (τὸ), [;], εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ, μοσχοκάρφι ἢ μοσχοκάρυδον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κώμαξ [κωμάζω], ακος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς εὐθυμίας (τὰς ἀστειότητας).
Κωμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη, χωροποῦλα.
Κωμάρχης καὶ Κώμαρχος, ου (ὁ). πρῶτος (προεστὼς) κώμης.
Κωμάσδω, Μ. αξῶ, Δ. ἀντὶ Κωμάζω.
Κωμασία (ἡ), = Κῶμος, πομπὴ Βακχική.
†Κωμαστήριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πωμαστήριον.
Κωμαστής, οῦ (ὁ). ὁ κωμάζων (πανηγυρίζων βακχικῶς ἢ περιερχόμενος τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς οἰκίας μὲ παιγνίδια κτλ.), (ἐν γέν.) παραλυμένος, μέθυσος.
Κωμαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κωμάζειν, κωμαστοῦ ἴδιος.
Κωμάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κωμαστής.
Κωματίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυριεύομαι ὑπὸ κώματος (βύθους), πάσχω κάρωσιν, (Ἱππκρ.).
Κωματοδότειρα (ἡ). ἡ προξενοῦσα κῶμα (κάρωσιν).
Κωματώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς κῶμα (βῦθος).
Κώμαυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλιζόμενος ἐν κώμῃ, κώμης κάτοικος.
Κώμη [κεῖμαι, κοιμάομαι], ης (ἡ). μικρὰ ᾖ ἀτείχιστος πόλις, χώρα, (Γαλλ.) bourg, bourgade· μαχαλὰς, ἐνορία. » Διελόμενος τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους, « Ἰσκρ.
Κωμηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ κώμας.
Κωμήτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν εἰς κώμην ἢ εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον κώμην, χωριανὸς ἢ (Τουρκ.) μαχαλελὴς, (ἐν γέν.) κάτοικος. » Ξένοι, Φεραίας τῆς δὲ κωμῆται χθονός, « Εὐρ.
;Κωμητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κωμήτην, χωρικός.
Κωμῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κωμήτης.
Κωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κωμήτης.
Κωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη.
Κωμικεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω ἢ Λαλῶ ὡς-
Κωμικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς κωμῳδίαν, περιγελαστικὸς, ἀστεῖος· (ἐπὶ κακ.) γελοῖος. ||. (οὐσ.) ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς κωμῳδιῶν, (καὶ κατ' ἐξοχ. ἐνάρθρ.) ὁ Ἀριστοφάνης.
Κωμικῶς, ἐπίρ. Μὲ κωμικὸν τρόπον, ἀστείως· γελοίως.
Κώμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη, χωρίον.
Κωμογραμματεὺς, έως (ὁ). γραμματεὺς κώμης.
†Κωμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωμάζω, τρέχω τοὺς δρόμους ὡς κωμαστὴς ἢ ὡς-
Κωμοδρόμος (ὁ). ὁ περιτρέχων τὰς κώμας.
Κωμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κυριεύομαι ἀπὸ κῶμα (βῦθος), (συγχ. τῷ) Κωφόομαι.
Κωμόπολις, εως (ἡ). μεγάλη κώμη, (Τουρκ.) κασαμπὰς, (Γαλλ.) gros bourg.
Κῶμος (ὁ), [κώμη]. (κυρ. ᾖ ἀρχ.) πομπὴ Βακχική. (ἐν γέν.) ὅμιλος, συνοδία· (ἐπὶ ζ.) κοπάδι. (συνήθ.) ἡ μὲ παιγνίδια κλπ. περιοδεία νέων συμποσιαζόντων ᾖ αὐτοὶ οἱ τοιουτοτρόπως περιερχόμενοι, (κοινι.) πατινάδα. (ἐν γέν.) πανήγυρις, συμπόσιον, εὐθυμία. (συνκδχ.) ᾠδὴ ψαλλομένη εἰς πανηγυρικὴν πομπὴν (καθὼς αἱ τοῦ Πινδ.).
Κωμύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη.
Κῶμος [κώμη], υθος (ἡ). χερόβολον χόρτου. 2) πολλὰ καλάμια φυτρωμένα μαζῇ, τοῦφα καλαμιῶν. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κόρος, κορυδαλός.
Κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντάττω ἢ Παριστάνω κωμῳδίας, εἶμαι κωμῳδὸς. (μτβτ.) περιγελῶ τινα εἰς (ἢ ὡς εἰς) κωμῳδίαν. (ἐν γέν.) χλευάζω, περιπαίζω. » Ἄσκρη, ἣν καὶ κεκωμῴδηκεν αὐτὸς (ὁ Ἡσίοδος),.. λέγων.. Ἄσκρη, χεῖμα κακῇ κτλ., « Στρβ.
Κωμῴδημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ γίνεται διὰ περίπαιγμα, σκῶμα κωμικόν· σάτυρα.
Κωμῳδία (ἡ). ᾆσμα ἢ δρᾶμα κωμικόν· (ἐν γέν.) περίπαιγμα, περιγέλασμα.
Κωμῳδιακὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς, ᾖ
Κωμῳδικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κωμῳδίαν, κωμικός.
;Κωμῳδιογράφος ᾖ
;Κωμῳδιοποιὸς (ὁ), = Κωμοδογράφος, -ποιός.
Κωμῳδογέλως, ωτος (ὁ), Π. κωμικὸς ὑποκριτὴς, γελωτοποιὸς, (Ἰταλ.) παλιάτσος τοῦ θεάτρου.
Κωμῳδογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συντάττων) κωμῳδίας, ποιητὴς κωμῳδιῶν.
Κωμῳδοδιδασκαλία (ἡ). παράστασις (ἢ διδασκαλία περὶ) κωμῳδίας, [ἐκ τοῦ
Κωμῳδοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς (ὁ αὐτὸς καὶ γυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν) κωμῳδίας.
Κωμῳδολειχέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. εἶμαι ἢ γίνομαι παράσιτος (γελωτοποιὸς) τινος ἵνα γλείφω τὰ πινάκια.
Κωμῳδοποιητὴς, οῦ (ὁ), = Κωμῳδοποιός.
Κωμῳδοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κωμῳδοποιοῦ, σύνθεσις κωμῳδιῶν. » Τὴν κωμῳδοποιΐαν οὕτως ἄσεμνον ἡγοῦντο ᾖ φορτικὸν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας Ἀρεοπαγίτην, « Πλ.
Κωμῳδοποιὸς (ὁ). ποιητὴς κωμῳδιῶν.
Κωμῳδὸς (ὁ), [κῶμος ἢ κώμη, ᾄδω]. ὑποκριτὴς (κατ' ἀρχὰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς) κωμῳδίας. » Ὡς κωμῳδοὺς οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως, « Ἀρστ. » Ἢ πολλοῦ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτρίβει Μένανδρον, « Πλ.
Κωμῳδοτραγῳδία (ἡ). δρᾶμα τραγικοκωμικόν, (παρβλ. Ἱλαροτραγῳδία).
Κωμῳδοτραγῳδὸς (ὁ). ὑποκριτὴς ἢ ποιητὴς κωμῳδοτραγῳδίας.
Κωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.
Κωνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ περιστρέφηται ὡς κῶνος. 2) = Κωνίζω.
Κωνειάζομαι, Μ. άσομαι. Πίνω (Φαρμακόνομαι μὲ)-
Κώνειον (τὸ), [κῶνος 4], εἶδ. φαρμακ. φυτοῦ, (Ἰταλ.) τσικοῦτα, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) καρωνάκι.
Κώνησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κώνισις.
Κωνίας, ου (ὁ). (οἶνος) διατηρούμενος εἰς ἀγγ. πισσωμένα ἢ (πιθανώτ.) κατεσκευασμένος μὲ κώνους, (δηλ.) ῥετσινάτος.
Κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν ἢ ῥητίνην, πισσόνω.
Κωνικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κῶνον. » Ὑδρία κωνικὴ, « Μάρμ. Ὀξών.
Κωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.
;Κώνιον (τὸ), = Κώνειον.
Κωνίς, ίδος (ἡ). ἀγγεῖόν τι κωνοειδὲς διὰ νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ματαρᾶς.
Κώνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κωνίζω, χρίσιμον μὲ πίσσαν κτλ., πίσσωμα. ἄλειμμα μὲ κηρί.
Κωνήτης, ου (ὁ) ᾖ Κωνῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κώνους (πίτυος). » Πίσσα—, « Ἐπγρφ.
Κωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώνου.
Κῶνος (ὁ), [χώνη]. (ἐν γέν.) σῶμα μὲ κυκλικὴν βάσιν καὶ συνδλερὴν κορυφὴν, (ὅθεν ἰδιαιτ. 2) ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας. 3) ὁ καρπὸς (ἡ κουκκουνάρα) τῆς πίτυος, (ἄλλ.) Στρόβιλος· (συνκδχ.) τὸ δένδρ. ἡ πίτυς· (κατ' ἔκτ.) ἡ πίσσα. 4) ὁ σβοῦρος (τὸ τοπάτσι) μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν τὰ παιδιά, (ἄλλ.) Βέμβιξ.
Κωνοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μθμτκ.) Τέμνω (Κόπτω, Διαιρῶ) κῶνον ἢ ἐν εἴδει κώνου.
Κωνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Εἶμαι-
Κωνοφόρος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ φέρων (καρποφορῶν) κώνους, Στροβιλοφόρος. 2) = Θυρσοφόρος. » Κάμαξ—, « Ἐπγρ., ὁ θύρσος.
Κωνωπεῖον (τὸ) καὶ
Κωνωπεὼν, ῶνος (ὁ). σκέπασμα (περιπέτασμα) διὰ τοὺς κώνωπας, κωνωπιέρα, κωνωπολόγος.
Κωνώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώνωψ, κουνουπάκι. » Ψῆνες, κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις τοῖς ἄρσεσιν, « Ἱππκρ.
Κωνωποειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώνωπος.
Κωνοποθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων κώνωπας. ||. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ, = Κνιπολόγος (ς).
Κωνωπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κωνωποειδής.
Κώνωψ [κόναβος ἢ κνώψ], ωπος (ὁ). εἶδ. ἐντ., κουνοῦπι.
Κῶος ἢ Κῷος (ὁ), [†γῶ ἢ κεῖμαι, συγγ. τῷ κύβη]. τρύπα (φωλεὰ) θηρίου κτλ., δεσμωτήριον (παρβλ. Καιάδας)· (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὅθεν τὸ κοιν.) γοῦβα, (ὅθ. 2) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου (τὸ ὁπ. εἰς τὸ παιγν. τῶν κύβων ἄξιζεν ἕξ), ἴδε Χῖος.
†Κώπαιον (τὸ). ἡ λαβὴ τῆς κώπης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κωπεών.
Κωπεὺς, έως (ὁ), = Κωπεὼν, ξύλον διὰ κωπί.
Κωπεύω, Μ. εύσω. Ἁρματόνω ἢ Κινῶ (τὸ πλοῖον) μὲ κωπιά· ἑτοιμάζω τὸ στράτευμα εἰς μάχην (εἰς τρόπον ὥστε ὁ στρατιώτης νὰ ἔχῃ τὸ χέρι εἰς τὴν κώπην τοῦ ξίφους).
;Κωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωπεύω.
Κωπεὼν, ῶνος (ὁ). ξύλον ἁρμόδιον πρὸς κατασκευὴν κωπιοῦ.
Κώπη (ἡ), [κύπη]. (κυρ.) τὸ χονδρὸν μέρος (τὸ κεφάλι, τὸ πιάσιμον) τοῦ κωπιοῦ, (συνκδχ.) τὸ κωπί. (ἐν γέν.) λαβὴ (ἰδιαιτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ) τοῦ σπαθιοῦ καὶ τοῦ χερομύλου, (ὀθ. ἐνίοτε) χερόμυλος.
Κωπήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἢ ἔχων μεγάλην κώπην (λαβήν).
Κωπήϊον (τὸ), τὸ θαλωτὸν σκέπασμα (ἀπὸ βεργιὰ) τῆς ἀμάξης, (γράφεται καὶ Κουπήϊον, ὕθεν ἴσ. ὁ Τουρκ. Κουμπές).
Κωπηλασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κωπηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κώπην ἐλαύνω, τραθῶ κουπί, (κοιν.) λάμνω, ‖ἐκ τοῦ
Κωπηλάτης, ου (ὁ). ὁ τραθῶν κουπί.
Κωπηλατικός, ἡ, όν. Κωπηλάτου ἴδιος
Κωπηλάτις, ιδος (ἡ), = Κωπηλατικὸς ἢ Κωπήλατος. » Κώπη—, « Πρόδρ.
Κωπήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωπηλατούμενος (κινούμενος διὰ τῶν κωπίων). 2) δουλευμένος (κατεσκευασμένος) ὡς ἂν κωπί.
Κωπήρης [κώπη, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. ἁρματωμένος μὲ κωπιὰ ἢ· κρατῶν τὴν κώπην (τὴν λαβὴν) τοῦ ξίφους, (ἐν γέν.) ἕτοιμος.
Κωπητὴρ καὶ Κωπητὴς (ὁ). τὸ χεῖλος τοῦ πλοίου ὅπου ἀκκουμβοῦν καὶ κινοῦνται τὰ κουπιά, (κοιν.) κουπαστή.
Κωπίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώπη, κεπάκι.
†Κωπωτὴρ (ὁ), = Κωπητήρ.
Κώρα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κόρη.
Κωράλιον (τὸ), σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοράλιον. 2) = τῷ-
Κωραλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κῶρος.
Κώριον (τὸ), Δωρ. ἀντὶ Κόριον, θυγάτριον.
Κῶρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοῦρος, παῖς.
Κωρυσύνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Κουροσύνη.
Κωρυκαῖος (ὁ). (μτνμ.) ὠτακουστὴς, κατάσκοπος· προδότης (καθὼς ἦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Κιλικ. ἀκρωτ. Κωρύκου, γνωστοποιοῦντες εἰς τοὺς πειρατὰς τοὺς ἀπόπλους τῶν ἐμπόρων).
Κωρυκίδιον καὶ Κωρύκιον (τὸ) καὶ Κωρυκὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κώρυκος, θυλάκιον. (βτν.) πρόχειρόν τι σχηματιζόμενον ἀπὸ τὸ δάγκαμά τινων ἐντόμων εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων.
Κωρυκιώτης, ου (ὁ), = Κωρυκαῖος.
Κωρυκοβολία καὶ
Κωρυκομαχία (ἡ), εἰδ. σωματασκίας, ἴδε
Κώρυκος (ὁ), [συγγ. τῷ γωρυτός]. σακκὶ δερμάτινον, θύλακος, (χυδ.) ταγιρτζίκα. (εἰς τὰ γυμνάσια) σάκκος γεμάτος ἄμμον ἢ κεγχραμίδας κρεμάμενος ἀπὸ τὴν ὀροφὴν τὸν ὁπ. πιάνοντες ἔσειον οἱ ἀθληταὶ πρὸς σωματασκίαν. (θθ:) »Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι,« Παροιμ.,=Σκιαμαχεῖν, ματαιοπονεῖν.
Κωρυκώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ κώρυκον ἢ κωρυκίδα.
Κῶς ἡ Κως, Δ. ἀντὶ Πῶς ἢ Πως.
Κῶς, Π. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Κῶας.
Κῳσπώτην, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ σὲ ἀπώτην.
;Κώταλις, ίδος (ἡ), [κόπτω ἢ κοτύλης], κουτάλα (διὰ ἀνακάτωμα), ξύλον τοῦ γλυκοῦ, (παρβλ. Λάκτις).
Κωτιλᾶς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κωτίλη. ‖. (οὐσ.) ἡ γελιδών.
Κωτιλία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κωτίλου, λαλιά, πολυλογία (κυρ. πρὸς κολακείαν).
Κωτίλλω [κόπτω], Μ. ιλῶ (ἀόρ. Ἐκώτιλα). Λαλῶ πολλὰ, (κοιν.) κόπτει ἡ γλῶσσά μου, (μτθ.) ἐνοχλῶ ἢ πρόσπαθῶ νὰ ἐλεάσω τινὰ μὲ κολακευτικὴν πολυλογίαν.
Κωτίλος, η, ον (καὶ ἐπίρ.) -ίλως. Λάλος, πολύλογος (κυρ. μὲ κάποιαν χάριν). ἀπατηλὸς, (ὄθεν) » Κωτίλα ὄμματα, « Λξ., (κοιν.) πατγινιδιάρικα.
Κωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ κωφὸν (βοῦβον, ἄφωνον), (ἐν γέν.) ἀμβλύνω, βλάπτω, σακατεύω. (οὐσ. αὐτπθ.) κουφαίνομαι, παραζαλίζομαι ἀπὸ δυνατὸν κρότον, ξεκουφαίνομαι.
Κώφευσις, εως (ἡ), = Κώφωσις.
Κωφεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Στέκω σὰν κωφὸς ἢ βωβός, δὲν ἀκούω ἢ σιωπῶ· (ἐν γέν.) ἀναισθητῶ.
†Κωφίω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωφάω, βλάπτω, σακατεύω.
Κωφίας, ου (ὁ), εἰδ. ὄφεως, ὁ ἄλλ. Τυφλίας.
Κωφὸς [κόπτω ἢ κοῦφος, κέπρος], ἡ, όν. (κυρ.) λάμβλος, ἀνίσχυρος (» Κωφὸν γὰρ βίλος ἀνδρὸς ἀναλκίδος,« Ἰλ. Α.). (συνήθ. ἐπὶ ἀνθρ.) βωβὸς, ἄλαλος, (ὁ αὐτὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ) κουφὸς (» Ἦκουσας, ἢ κωφῇ λίγω;« Αἰσχλ.). (ἐπμ.) ἀναίσθητος, ἠλίθιος, (παρβλ.) Ἐμβρόντητος· (ἐν γέν.) Ἀνάπηρος· (μεταφ.) κενὸς, μάταιος, (κοιν.) κούφιος. » Κωφὸς λιμήν,« Λξ., ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ φλοῖσβος τῶν κυμάτων, ἀκύμαντος, ἄκλυστος.
Κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουφαίνω ἢ Βουβαίνω· (ἐν γέν.) ἀμβλύνω· σακατεύω.
Κώφωμα (τὸ), = Κωφότης.
Κώφωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ καταστήσῃ τις τινὰ κωφὸν ἢ βωβὸν ἢ (ἐν γέν.) μυωπῶν ἢ ἀναίσθητον. » Ὀφθαλμῶν —, « Ἱππκρ., τὸ ἀδυνάτισμα τῆς ὁράσεως.
Κῷχεθ', Π. (κατὰ κρσ. ᾧ ἀποκ. πρὸ φων. ὅασ.) ἀντὶ Κῷχετο, Καὶ ᾠχετο.
;Κωχεύω, Μ. εύσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὠκωχεύω, μετεωρίζω, σηκόνω, ἀνασηκόνω, (εὐχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Ἀνακωχεύω).
†Κὼψ, κωπὸς (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Σκώψ.

ΛΑΒ

Λ, λ, λάβδα καὶ λάμβδα ᾧ λάμδα (τὸ), ἄκλ., τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) λ', τριάκοντα (30), καὶ ,λ, τριάντα χιλιάδες, 30000.
†Λα ἢ Λαι ἢ Λ', μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρ. μὲ μερικ. λέξεις), ἀντὶ Λίαν ἢ Λα.
Λᾶας [†λᾶ-δᾶ, γῆ, παρβλ. λαὸς], λᾶος (ὁ καὶ σπνττ. ᾆς), (ἡ δοτ. λᾷ', ἡ αἰτ. Λᾶαν ἢ σπν. Λᾶα. πλθ. Λᾶες, Λάων, Λάεσσι, Λᾶας), Π. ἀντὶ Λίθος, πέτρα· βράχος. » Λᾶες Σειρήνων, « Ἐπγρ. »Ἐτευξεν ἀκτὴν λάεσι μαρμαρέοις,« αὐτ. » Σκορπίος. . ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας,« Νίκ.
Λαβαντίς, ίδος (ἡ), τὸ φυτ. Ἴφυον ἢ ἡ Λυγνίς.
Λαβάργυρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ λαμβάνων ἀργύριον, μισθωτός.
Λάβδα (τὸ), ἄκλ.= Λάμβδα. » Ὀλισθαίνει γὰρ μάλιστα ἐν τῷ λάβδα ἡ γλῶσσα,« Πλάτ. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Δεσβιασμὸς, ἀρρητοποιΐα.
Λαβδακίζω, Μ. ίσω, = Λαμβδακίζω, μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου συχνὰ ᾧ ἀλλεπαλλήλως ἢ προφέρω κακῶς (μὲ κάποιαν ὑγρότητα ἢ ὡς διπλοῦν) τὸ λ.
Λαβδακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος χρῆσις ἢ ἡ κακὴ προφορὰ τοῦ λ.
Λαβδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ Λ, (ἄλλως) Ἴσειδής.
Λάβδωμα (τὸ), σχῆμά τι μαθηματικ. ὅμοιον τῷ Λ.
Λαβεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβὲν, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Λαβεῖν.
Λάβεν, Π. ἀντὶ Ἔλαβεν καὶ
Λάβεσκον, Π. ἀντὶ Ἔλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβὴ (ἡ). τὸ λαμβάνειν (πιάνειν κτλ.), = Ἀῆψις. » Ἀργύρου —,« Αἰσχλ. 2)(συνκδχ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. πιάνεται ἢ ἠμπορεῖ νὰ πιασθῇ τι, χερούλι, πιάσιμον. » Ξίφους —,« Πλ. 3)(μτφρ.) ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν (καταβίωξιν κτλ.).
» Ὅπως μήποτε τοῖς ἐπιβουλεύουσι λαβὴν δώσητε,« Δημ. » Οὗτοι δ', ὡς ἄποξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος, πεῦτον δεῦλαιον κολετρῶσ' ἀεί, « Ἄρχφ.
Λαβὴν ἢ Λαβὴν, Δ. ἀντὶ Λαβεῖν.
Λάβησι, Π. ἀντὶ Λάβῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαβὶς.
Λαβιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Πιάνω ἢ Συνδέω τι διὰ λαβίδος.
Λάβιον (τὸ), = Λαβίδιον, ὑποκορ. τοῦ
Λαβὶς [λαμβάνω], ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. πιάνομέν τι, (π.χ.) τυράγρα, τσιμπίδα. 2) κόπτσα, θηλυκωτῆρι. 3) = Λαβὴ (ι), πιάσιμον, χερούλι.
†Λάβρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαύρα.
Λαβραγόρας, ου (ὁ), Π. [Λάβρος, ἀγορεύω]. αὐθάδης φλύαρος, (θθ.
Λαβραγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προπετῶς φλυαρῶ.
Λαβραγόρης, ου (ὁ), Π. = Λαβραγόρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λαβράζω, Μ. άσω, Π. = Λαβρεύομαι.
Λαβράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάβραξ.
Λαβράκτης [Λαβράζω], ου (ὁ), = Λαβραγόρης
Λάβραξ [Λάβρος], ακος (ὁ), εἶδ. ἀδηφάγου ἰχθ., (κοιν.) λαυράκι.
Λαβρεία (ἡ), = Λαυροστομία, [ἐκ τοῦ
Λαβρεύομαι [Λάβρος], Μ. εὐσομαι, Π. = Λαβραγορέω, ὁμιλῶ μὲ θρασύτητα.
Λαβρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Λαβραγορέω.
Λαβροπόδης, ου (ὁ), Π. ταχύπους, ὁρμητικός. » Χείμαρρος —, « Ἐπγρ.
Λαβροποσία (ἡ), = Πολυποσία, (ὑδ. τοῦ -
Λαβροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω λάβρως, εἶμαι -
Λαβροπόσης, ου (ὁ). ὁ λαύρως (ἀμέτρως) πίνων, πολυπότης.
Λάβρος (ὁ, ἡ), [†λα, λάω, λάπτω, λαμυρός]. ἀφοδεύς, ὁρμητικός· ραγδαῖος· ἀδηφάγος, λαίμαργος· (πρπ.) θρασύς, βίαιος. » Βουλεύου δὲς καὶ τρὶς ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ· ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει, « Θγν.
Λαβράσαυτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύομαι]. ὁ τρέχων ἢ διωκόμενος μὲ ὁρμήν.
Λαβροστομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαβραγορέω, αὐθαδιάζω, φλυαρῶ.
Λαβροστομία (ἡ). αὐθαδίασμα, πολυλογία, [ἐκ τοῦ
Λαβρόστομος (ὁ, ἡ). αὐθάδης, φλύαρος.
Λαβροσύνη (ἡ), Π. ἀντί -
Λαβρύτης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λάβρου, ὁρμή, σφοδρότης· λαιμαργία, ἀδηφαγία· φλυαρία.
Λαβροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω λαιμάργως.
Λαβρόομαι, Μ. ώσομαι, Π. φέρομαι (κινοῦμαι) μὲ ὁρμήν, ὑψοῦμαι. » Χεῦμα Κωκυτοῖο λαβρωθὲν σκοτῳ Στυγός, « Ακ.
†Λάβρυς, υος (ἡ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Λυδ. καὶ Καρ.) πέλεκυς.
†Λαβρύσσω, Μ. ύξω, Π. ἀντί Λαβρεύομαι.
Λαβρωνία (ἡ) καὶ
Λαβρώνιον (τὸ) καὶ
Λαβρώνιος (ὁ), εἶδ. μεγάλου ποτηρίου, (Λτ.) labrum.
Λάβρως, ἐπίρ. Σφοδρῶς, μὲ ὁρμήν, βιαστικά, ἁρπακτικά. » Λάβρως τὸ δέλεαρ καταπίνει, « Σχλ. » Οὐχ ὕει ἀλλ' ἢ ὃν' ἐτῶν τεττάρων, ᾗ τότε λάβρως, « Θφρ.
Λάβυζος (ὁ, ἡ, ἡ), εἶδ. ἀρώματος ἢ θυμιάματος.
Λαβυρίνθειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λαβύρινθον, Λαβυρινθώδης.
Λαβύρινθος (ὁ). κτίριον (οἰκοδόμημα) μὲ πολλοὺς ἑλικοειδεῖς περὶ ἑαυτοὺς στρεφομένους ὁρόμους, ὥστε ὅταν ἔμβῃ τις εἰς αὐτὸ δὲν εὑρίσκει πόθεν νὰ ἐξέλθῃ. (ὀθ. μνημ.) πᾶν ὅτι εἶνε κατεσκευασμένον εἰς τοιοῦτον τρόπον, (ὀθ.) « Ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, « Θλιρ., οἱ ἁλιευτικοὶ κύρτοι.
Λαβυρινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λαβύρινθον, σκολιός· δυσεξίτητος· (μτφορ.) δυσνόητος· πολύπλοκος.
Λάβω, ἀόρ. Ε΄. τῆς ὑποτ. καὶ
Λαβών, οῦσα, όν, ἀόρ. Ε΄. τῆς μτχ. τοῦ Λαμβάνω.
†Λαγανίζομαι, Μ. ίσομαι. Τρώγω λάγανα.
Λαγανίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγγαρίζω.
Λαγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάγανον (τὸ), [Λαγαρὸς]. (ἐν γέν.) φύλλον ζυμαρικοῦ. » Λάγ. ἑλκύω, « Ἀθ., ἀνοίγω φύλλα (διὰ ζυμαρικόν). 2) (ἰδιωτ.) τηγανήτα, λαλαγγήτα. » Κολλυρίδα. . καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου, « Γρφ.
Λαγανώδης, εος (ὁ, ἡ). λαγάνῳ ὅμοιος, λαγανειδής, ὕδε Λαγαρώδης.
Λαγαρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ λαγαρόν, ἐκλύω, χαυνόνω (καὶ μσ.) χαυνονομαι, ἀδυνατίζω. (εἰς τὸν Ἀρχ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγανίζομαι).
Λαγαρειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Λαγαρὸς (Χαῦνος) τὸ εἶδος, (ἐπὶ σίχ.) ὁμοιάζων λαγαρός.
Λαγαρόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαγαρὸν (λεπτὸν ἢ ὄχι ἐντελῶς στρογγυλὸν) κύκλον. » Λύρα —, « Εὐς., ἢ κατεσκευασμένη ἀπὸ ὄστρακον χελώνης.
Λαγαρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Λαγαρίζομαι, χαυνοῦμαι. » Ἰχνος λαγαρούμενον, « Ἐπγρ., κλονούμενον βάδισμα. » Ποταμὸς λαγαρούμενος, « αὐτ., ὁ ἀρχίζων νὰ ξεπαγώνῃ.
Λαγαρὸς [λαπαρὸς, ὕδε Λαγὼν], ά, όν. Χαῦνος, χαλαρός· λεπτός, ἀξύνατος· διάκενος. » Λύχνη (ἵππου) λαγαρὸς τὰ κατὰ τὴν συγκαμπὴν, « Ξεν. (Γαλλ.) échancré profondément en dessous, à l'endroit de l'inflection, (Courier). » Στήλη —, « Πλ., ἢ πολλὰ λεπτή. » Τῆς πέτρας τὸ λαγαρώτατον, « αὐτ., τὸ μᾶλλον εὐεπίβατον, (παρβλ. Λαγών). « Τῶν ἀργυίων οἱ λαγαρώτατοι, τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, « Ἀρστ., οἱ ἐχοντες λεπτότερα ποδία. (μτμ.) » Στίχος λαγαρός, « Γρμτ., ὁ ἔχων (κυρ. ἐν τῷ μέσῳ) ἀντὶ μακρᾶς βραχεῖαν συλλαβήν.
Λαγαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ λαγαροῦ, χαυνότης, λεπτότης κτλ.
Λαγαρύζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγαρίζομαι.
Λαγαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λαγαρειδής. » Ἄρτος —, « Σχλ. (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαγανώδης.
Λαγαρῶς, ἐπίρ. Χαύνως, χαλαρῶς.
Λαγαρωσις, εως (ἡ), = Λαγαρότης.
†Λάγβατος (ὁ, ἡ), = Λακκάτητος. » Ὅρκος —, « Γρμτ.
†Λαγγάζω(άω ἢ έω-ῶ), Μ. ήσω. καὶ
Λαγγαρίζω, Μ. ίσω. Χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ· γίνομαι ἀμελής· σβύνει ἡ προθυμία μου, ἐνδίδω, χαυνοῦμαι, (Γαλλ.) languir, (παρβλ.) Στραγγεύομαι.
†Λαγγούριον (τὸ), = Λυγκούριον.
†Λαγγῶδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
†Λαγγών, ῶνος (ὁ). ὀκνὸς, ἀμελὴς, νωθρὸς, ἀργοκίνητος. (Γαλλ.) languissant.
Λάγδην, ἐπίρ. Π. = Λάξ.
Λάγειος (ὁ, ἡ), = Λαγῷος.
Λαγέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν λαοῦ.
Λαγήνιον (τὸ). λαγηνάκι, ὑποκορ. τοῦ
Λάγηνος (ἡ), [Λαγὼς]. λαγήνα, λαγύνι, στάμνα.
Λαγηνοφόρια (τὰ). ἑορτή τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καθ' ἣν ἑκάστος ἔφερε τὸ φαγεῖ του καὶ τὴν κρασολαγήναν του εἰς τὸ σύνδειπνον.
Λαγιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ λαγοῦ ἢ μικρὸς λαγὸς, λαγουδάκι.
Λαγίδινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ
Λαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαγὸς, λαγωδάκι.
Λαγίνης, ου (ὁ), Π. = Λαγωός.
Λάγινος, η, ον, = Λαγῷος.
Λαγίδιον (τὸ), = Λαγιδεύς, Λαγίδιον.
†Λαγκία (ἡ), (Λτ.) lancea, λόγχη.
Λαγνεία (ἡ). τὸ λαγνεύειν, ἀφροδισιασμός· ἀσέλγεια.
Λαγνευμα (τὸ). ἀφροδισιασμὸς, σαρκικὴ συνουσία.
Λαγνεύω [λάγνος], Μ. εὐσω. Συνουσιάζομαι, ἀφροδισιάζομαι. » Οἱ εὐνοῦχοι οὐ λαγνεύουσιν, « Ἱππκρ.
Λάγνης, ου (ὁ), = Λάγνος.
Λαγνικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν λαγνείαν, ἀσελγής.
Λάγνος [Λαγὼς, ἢ λαγαρὸς], η, ον, (τὸ παρθ. Λαγνίστερος καὶ Λαγνιαίτερος, Λαγνίστατος). καταφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής.
Λαγοβόλον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαγωβόλον.
Λαγοβάτης, ου (ὁ), Π. [λ. βαίνυμι]. ὁ τρώγων λαγούς.
Λαγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) λαγούς.
Λαγοθηράω-ῶ καὶ Λαγοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) λαγούς.
Λαγοθήρης, ου (ὁ), = Λαγοθήρας.
Λαγοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτείνω (ακοτόνω) λαγούς.
Λαγὸς (ὁ), Ιων. ἀντὶ Λαγώς.
Λαγοσφαγία (ἡ), ὕδε Λαγωσφαγία.
Λαγυνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -
Λαγύνιον (τὸ) καὶ
Λαγυνὶς, ίδος (ἡ), = Λαγήνιον.
Λαγυνίων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὄνομα παρασίτου, (κοιν.) κρασοκανάτας, [ἐκ τοῦ
Λάγυνος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Λάγηνος, (ὀθεν
Λαγυνοφορία (τὰ), = Λαγηνοφόρια.
Λαγχάνω [συγγ. τῷ Δάζομαι], Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἔλαχον, πρκ. Εἴληχα ᾗ Λέλογχα, πθ. ὑπερσ. Εἰλήγμαι). Βάλλω (Ῥήχνω) λαχνόν. » Ἀμφὶ τιμὴν ἔλλαχεν, « Ὅμ. (ᾗ χ. τῆς δατ.) » Τὰ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, « Ἰλ. Δ. » (Ὁ Ποσειδῶν) ἔλαχεν πολιὴν ἅλα ναιέμεν, « Ἰλ. Ο. » (Ὁ Παν) πάντα λόφον νιφόεντα λελάγχει, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ μὲ γεν.) » Ὡς κεν Ἀχιλλεὺς ὕδρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, « Ἰλ. Ω. » Ἐξαιρέτου κατασκευῆς ἔλαχε, « Φίλ., (ὀθ. 3) (τροπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) ἐβγαίνει τι διὰ λαγνοῦ, πίπτει εἰς τὸ περιβόλι τινος, (ἐν γέν.) τυχαίνει, (κοιν.) λαχαίνει. » Ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο, ἔλαχε δὲ κρείων Εὐμηλος, « Ἰλ. Ψ. » Ἐκληρώσαντο, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης, « Ξεν. « Εἰς δὲ ἑκάστην (νῆα) ἐννέα λάγχανον αἶγες, « Ὀδ. Ι. » Τὸ λαχὸν μέρος, « Πλάτ. « Λαχὼν ἱερεὺς, « Δημ. » Λαγχάνει βουλεύειν (πολεμαρχεῖν), « Δημ., Ὑπερ. (ᾗ ἑλλ.) » Ὁ τῷ κυάμῳ λαχών, « Αξ. (ὀθ.) » Λαγχάνειν δίκην τινὶ, « Ισ., ἐγκαλεῖν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, κινεῖν κρίσιν κατά τινος (διότι εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰς Ἀθ. καὶ οἱ κριταὶ διωρίζοντο ϗ αἱ ὑποθέσεις ἐθεωροῦντο διὰ λαγνοῦ), (παρβλ. Κληρόω). 4) (Π. καὶ σπν. μτβτ.) ἀντὶ Μεταδίδωμι, κάμνω τινὰ μέτογόν τινος. »Πυρὸς λελάχωσι θανόντα,« Ἰλ. Η., (παρβλ. Λανθάνω).

Λαγὼ, γεν. καὶ Ἀττ. αἰτ. καὶ

Λαγῷ, ὀνμς. πλθ. καὶ

Λαγῷ, δοτ. ἑν. τοῦ Λαγώς.

Λαγωβολεῖον (τὸ). τόπος διὰ λαγοβολίαν. 2) = Λαγοβόλον (;).

Λαγωβολία (ἡ). κυνήγημα λαγῶν μὲ τὸ

Λαγωβόλον (τὸ). ῥαβδὶ μὲ τὸ ὀπ. τινάζοντες ἐσκότοναν λαγοὺς, (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) ῥάβδος ποιμενικὴ, (κοιν.) λαγγοῦσα, [ἐκ τοῦ

Λαγωβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, σκοτόνων) λαγούς.

Λαγωδάριον (τὸ), = Λαγίδιον.

Λαγωδίας, ου (ὁ), εἶδ. νυκτ. πτηνοῦ (μὲ μαλλιαροὺς σὰν τοῦ λαγοῦ πόδας, ὅθ. ἄλλ.) Λαγώπους, = Ὠτος.

Λαγώδιον (τὸ), = Λαγίδιον.

Λαγώδους, ώδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀδόντας (ὡσὰν τοῦ) λαγοῦ.

Λαγώειος, α, ον, = Λαγῷος.

;Λαγωθήρας, ου (ὁ), = Λαγοθήρας.

Λαγὼν, όνος (ἡ ἢ ὁ). (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὅθ.) »Πρός τινι λαγόνι παλινσκίῳ τοῦ κρημνοῦ,« Πλ., (παρβλ. Λαγαρός.) 2) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ πλευρῶν καὶ γόμφων λαγαρὸν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Λαπάρα, (καὶ κοιν.) λαγγόνια, (παρβλ.) Κενεὼν, (ὅθ. 3) (μτνμ.) κοιλιὰ ἀγγείου, ὁ σάκκος τοῦ γρίπου. » Καὶ φύγον ἀγκίστρων τε βίας λαγόνας τε πανάγρων,« Ὀππ.

Λαγωοβόλον (τὸ), Π. = Λαγωβόλον.

Λαγωὸς (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λαγώς.

Λαγῷος, α, ον. Ὁ ἀπὸ λαγῶν, λαγήσιος. » Λαγῶα (ἐνν. κρέατα),« Ἀρςφ.

Λαγωόφθαλμος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Λαγωφθαλμος.

Λαγωοφόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λαγωφόνος.

Λαγώπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας λαγοῦ (δηλ. μαλλιαροὺς), (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ, ἴδε Λαγωδίας. 2) εἶδ. χόρτου, λαγωπόδαρον, κατά τινας = τῷ

Λαγώπυρον (τὸ), [λ. πυρὸς], εἶδ. φυτοῦ, ἴδε Λαγώπους (2).

Λαγὼς [συγγ. τῷ Λαγὼν], ὼ (ὁ), (ἡ δοτ. Λαγῷ, ἡ αἰτ. Λαγὼ ϗ Λαγὼν, πλθ. Λαγῷ, ῶν, ῷς, ὡς). τὸ γνωστὸν (δειλότατον, ταχύτατον ϗ πολυγονώτατον) ζῶον, ὁ λαγός. » Λαγὼ βίον ζῶν, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν,« Δμ. 2) εἶδ. ἰχθ. (ὑποτιθεμένου;) θανατηφόρου. 3) εἶδ. πτην. (ἄλλ.) Λαγωδίας.

Λαγωσφαγία (ἡ), Π. σφαγὴ (σκοτωμὸς, κυνήγιον) λαγῶν.

Λαγωτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττουν καὶ τρέφουν λαγούς, (Γαλλ.) garenne.

Λαγωτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω λαγούς, ἔχω λαγωτροφεῖον ἢ πλῆθος λαγωῶν.

Λαγωφαγέω-ω, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) λαγούς.

Λαγωφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λαγωφθαλμία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν (ὅταν δὲν κλείουν καλὰ τὰ ὀμματόφυλλα, καὶ ἐπμ. κοιμᾶται ὁ ἄνθρ. μὲ ἀνοικτὰ 'μμάτια 'σὰν τὸν λαγὼν), [ἐκ τοῦ

Λαγώφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μμάτια σὰν τοῦ λαγοῦ (δηλ. πεταχτὰ ἢ μὴ κλειόμενα ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου).

Λαγωφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων λαγούς. (ἐπίθ. τοῦ Μελαναιέτου).

Λαγώχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχισμένον χεῖλος ('σὰν τοῦ λαγοῦ).

Λάδανον (τὸ), = Λήδανον.

Λᾶδος, εος-ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Λῆδος.

Λάε, Π. ἀντὶ Ἔλαε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Λάω.

Λᾶε, Π. δυϊκ. ὀνμ. ἢ αἰτ. τοῦ Λᾶας-Λᾶς.

Λαεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶς, ἔργον]. λίθινος.

†Λαέρτης [λᾶας, αἴρω, ἀερτάζω], ου (ὁ). εἶδ. μύρμηκος καὶ σφηκὸς, (Αἰλ.).

Λάζεο, Π. καὶ

Λάζευ, Δ. πρς. τοῦ Λάζομαι.

†Λαζίνης, ου (ὁ). τὸ πτην. χαραδριός. 2) ὁ ἰχθ. Καλλαρίας, (ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μαζίνης.

Λαζοίατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Λάζοιντο, πλθ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Λάζομαι καὶ Λάζυμαι (παρτ. Ἐλαζόμην, -ύμην καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ Λαμβάνω, πιάνω, 'παίρνω. » Πάλιν λάξετο μῦθον,« Ὅμ., ἔπιασεν ἀλλέως τὴν ὁμιλίαν, ἐγύρισε τὰ λόγια του, (παρβλ. Λαμβάνω 2).

(Λάζω), Μ. λάξω, σπν. ἀντὶ Λακτίζω.

†Λαήμεναι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δαήμεναι.

Λάθα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Λήθη.

;Λαθάνεμος (ὁ, ἡ), Π. Δ. = Νήνεμος. »Λαθάνεμος ὥρα,« Σιμων., αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι.

Λάθαργος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Λήθαργος, (κυρ. ἐπὶ κυνῶν) λαθροδήκτης, (μτφορ.) ἐπίβουλος. » Σαίνουσα δάκνεις ϗ κύων λαίθαργος εἶ,« (Σοφ. παρ') Εὐς. 2) (οὐσ. ἀρσ.) τὰ ξύσματα τῶν βυρσοδεψουμένων δερμάτων, (Νίκ. Θηρ. 422).

Λαθεῖν καὶ Δ. Λαθέμεν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λανθάνω.

Λαθήβης, ου (ὁ). ὁ λησμονήσας τὴν ἥβην (τὴν νεότητά) του, ὑπέργηρως.

Λαθητικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ κρύπτεται.

Λαθικηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λανθάνω, κῆδος]. ὁ προξενῶν λήθην τῶν δεινῶν (τῶν φροντίδων, τῶν θλίψεων). » Ἑορτὴ—,« Π. Σιλεντ.

Λαθίνοστος (ὁ, ἡ), Π. [λ. νόστος]. λησμονῶν νὰ ἐπανέλθῃ, χρονίζων πουθενά.

Λαθιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λ. πῆμα], = Λαθικηδής.

Λαθίποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ ἀποφεύγων τὴν ποινὴν (τὴν ἐκδίκησιν).

Λαθίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τοὺς πόνους. 2) ὁ προξενῶν κρυφὸν πόνον.

Λαθιπορφυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτην. (ἴσ.) = Πορφυρίων (διότι κατὰ τὸν Ἀθ., τρώγει κρυφά). » Αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες,« (Ἰδ. παρ') Ἀθ., ὅπου ὅμως ἡ γνησία ἀνάγνωσις εἶνε: » Αἰολόδειροί θ' ἁλιπορφυρίδες ».

Λαθίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [λ. φθογγή], ὁ κάμνων τινὰ ἄλαλον. »Θάνατος—,« Ἡσ.

Λαθιφροσύνη (ἡ), Π. λήθη, ἔλλειψις φρονήσεως, ἀφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Λαθίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιλήσμων, ἀνόητος, (κοιν.) ξεχασμένος.

Λάθος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Λῆθος, Λήθη.

Λαθοσύνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ληθοσύνη.

Λαθόσυνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ληθόσυνος.

Λάθουρος (ὁ), ἀντὶ Λάθυρος, (Κωμ. παρωνύμιον Πτολεμαίου τοῦ Η', τοῦ ὀπ. ἡ ἀπὸ τοῦ Λαθοῦρος ἐτυμολογία μοὶ φαίνεται κανενὸς τῶν τότε λογιωτάτων κολακεία, ἂν δὲν ἦνε ἀγχίνους εἰρωνεία).

Λάθρα [λαθεῖν], ἐπίρ. Κρυφὰ, κρυφίως, μυστικά. »Λάθρα ἀπολύσαι αὐτὴν,« Γρφ. (καὶ μὲ γεν.) » Λάθρα φίλων γονέων,« Ὅμ. Ὕμν.

Λαθραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι λάθρα, κρυφός· δόλιος.

Λαθραιότης (ἡ). μυστικότης.

Λαθραίως, ἐπίρ. = Λάθρα, μὲ κρυφὸν (μυστικόν) τρόπον.

Λάθρη, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Λάθρα.

Λαθρηδὰ καὶ Λαθρηδὸν, Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθρίδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Λαθραῖος.

Λαθριδίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθριμαῖος, α, ον, = Λαθραῖος, (συνκδχ.) νόθος.

Λάθριος, α, ον, = Λαθραῖος. ||. (οὐσ.) ἡ Ἀφροδίτη, (ἄλλ. Σκοτία).

Λαθρίως, ἐπίρ. = Λαθραίως.

Λαθροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων καὶ κτυπῶν) λαθραίως.

Λαθρογαμία (ἡ). κρυφὴ ὑπανδρεία, ἢ = Κλεψιγαμία.

Λαθροδάκνης καὶ Λαθροδάκτης καὶ

Λαθροδήκτης, ου (ὁ), Π. ὁ δαγκάνων κρυφά.

Λαθροπόρος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) = πόρως. Ὁ πορευόμενος λαθραίως, ἐπίβουλος, ὕπουλος.

Λαθρόνυμφος (ἡ), Π. κρυφοπανδρεμμένη ἢ = Κλεψίγαμος.

Λαθροδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω λαθραίως (ἐν παραβύστῳ).

Λαθροκακουργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.

Λαθροκακοῦργος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -κούργως. Ὁ λάθρα κακοῦργος, λαθροδήκτης, ὕπουλος.

Λαθροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κλεψιγαμέω, μοιχεύομαι.

Λαθροκοιτία (ἡ). μοιχεία, κλεψιγαμία.

Λαθρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν κρυφίως (χωρὶς νὰ 'νοιώθεται).

Λαθροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κρυφά.

Λαθροφαγία (ἡ). τὸ λαθροφαγεῖν.

Λαθροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κρυφά.

Λαθροφονευτὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Λαθροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων κρυφίως, δολοφόνος.

Λαθυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (εἰς αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ ἡ) μπάμια, (καὶ τὸ) κνᾶ-τσιτσέκι, [ἐκ τοῦ

Λάθυρος (ὁ), [ἴδε παρώνυμος], εἶδ. ὀσπρίου (κοιν.) λαθούρι. » Δυσεψητότεροι τῶν λαθύρων εἰσὶν οἱ ἄρακοι,« Γαλ.

Λάθω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Λαθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Λανθάνω.

†Λαι, κατ' ἀποκ. (διὰ τὸ εὔφ.) ἀντὶ Λαικάς.

Λαία (ἁ), Δ. ἀντὶ Λεία. 2) = Λέα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Λαϊβολέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Λιθοβολέω.
†Λαϊβολία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λιθοβολία.
Λάϊγξ [λᾶας], ιγγος (ἡ), Π. πέτρα, λιθάρι, χαλίκι. » Βαρεῖας ὀχλίζων λάϊγγας, « Ἀπλλν.
†Λαιδάριον (τὸ), = Λῃδάριον, ὑποκορ. τοῦ
†Λαῖδος, εος-ους (τὸ), = Λῇδος.
Λαιδρὸς, ὰ, ὸν, Π. [λαιὸς ἢ λαμυρός]. θρασὺς, ἀναιδὴς, ἀπόκοτος.
Λαίθαργος (ὁ, ἡ), = Λάθαργος.
Λαικάζω, Μ. άσω. Πορνεύω. 2) (μτγν.) ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ
Λαικὰς [ληκάζω ἢ; λαϊκὸς], άδος (ἡ). πόρνη, δημοσία.
Λαικαστὴρ, ῆρος καὶ
Λαικαστὴς, οῦ (ὁ). πόρνος, ἀσελγής.
Λαικάστρια (ἡ), = Λαικάς.
Λαικάτα, ας (ἁ), Δ. (Ἐπγρφ.) συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία.
Λαϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν· (ἐκκλησ.) = Κοσμικός, (ὅθ.
†Λαϊκόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐκκλησ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ λαϊκὸν, καθαιρῶ, βεβηλόνω. » Καὶ ἐγενόμην λελαϊκωμένη (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λελακκωμένη) ἀνδρὶ, « Γρφ.
Λαιλαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ διατεθειμένος πρὸς ἢ συνωδευμένος μὲ λαίλαπα, (Γαλλ.) orageux. » Οὐρανὸς—, « Ἱππκρ., ὁ θολωμένος, φουρτουνιασμένος.
Λαίλαψ ἢ Λαῖλαψ, απος (ἡ). σφοδρὰ ἀνεμοζάλη μὲ βροχὴν, Καταιγὶς, (κοιν.) μπόρα.
;Λαῖμα (τὸ), = Λῆμα. 2) (εἰς τὸν Ἀρςφ.) σύνθ. ἀπὸ τὸ λαιμὸς καὶ αἷμα.
Λαιμάζω, Μ. άξω, = Λαιμάσσω.
Λαιμαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι λαίμαργος.
Λαιμαργία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Λαίμαργος (ὁ, ἡ), [λαιμὸς, ἀργὸς=ταχυκίνητος]. λιμάρης, ἀχόρταγος.
Λαιμαργότης (ἡ), = Λαιμαργία.
Λαιμάργως, ἐπίρ. Μὲ λαιμαργίαν.
Λαιμάσσω(ττω), Μ. άξω. Πεινῶ μὲ ὑπερβολὴν, (κοιν.) λιμάζω, ἢ· τρώγω λαιμάργως.
Λαιμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Λαιμάσσω.
Λαιμήτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λαιμότόμος.
†Λαιμία (ἡ), γρμτ. (τάχα) ἐξήγ. τοῦ Λαμία.
Λαιμίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Λαιμοτομέω, ἢ· Ἄγχω, Πνίγω.
Λαιμοδακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων (σκαλόνων εἰς) τὸν λαιμόν. » Ἀκὶς ἀγκίςρου —, « Ἐπγρ.
Λαιμοπέδη (ἡ), [λ. πέδη]. λαιμοδέτι σκυλιοῦ· θηλιὰ (βρόχι) διὰ τὰ πουλιά.
Λαιμόῤῥυτος καὶ Λαιμόρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἐκ τοῦ λαιμοῦ. » Αἷμα—, « Εὐρ.
Λαιμὸς (ὁ), [λάμος]. τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος δι' οὗ καταπίνομεν κτλ.
Λαιμότμητος (ὁ, ἡ). [λαιμὸς, τέμνω]. σφαγμένος.
Λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν λαιμὸν, σφάζω.
;Λαιμοτόμητος (ὁ, ἡ), = Λαιμότμητος.
Λαιμότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων τὸν λαιμὸν (σφάζων)· (προπαρ.) = Λαιμότμητος.
Λαιμώσσω(ττω), Μ. ώξω, = Λαιμάσσω. 2) μοῦ πονεῖ ὁ λαιμὸς, (κοιν.) ἔχω λαιμά.

Λαῖνα, ης (ἡ), = Χλαῖνα, (ὅθ. Λατ.) laena.
Λαΐνεος καὶ
Λάϊνος, η, ον, Π. [λᾶας]. λίθινος, πέτρινος. » Λάϊνον ἔσσα χιτῶνα, « Ἰλ. Γ., (περιφρ.) ἤθελες λιθοβοληθῇ.
Λάϊον (τὸ), Δ. ἀντὶ Λήϊον.
Λαιὸς, ὰ, ὸν, = Ἀριστερὸς. (Λτν.) laevus. (συνκδχ.) ἀπαίσιος· ἀδέξιος.
Λάϊος (ὁ), [λᾶας], εἶδος πτηνοῦ (κοσσύφου), (ἴσ.) = Λαΐς.
Λαιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. [λαῖον, τέμνω]. θερίζω.
Λαΐς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ληΐς.
Λαΐς [λᾶας], ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) πετρίτης, (παρβλ. Ὑπολαΐς).
Λαισαιοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν)-
Λαισήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Λαισαῖον [λαιὸς ἢ λάσιος], εἶδος ἐλαφρᾶς δερματίνης ἀσπίδος.
†Λαίσθη (ἡ), = Λάσθη.
Λαίσκαπρος (ὁ, ἡ), Π, [†λαι, κάπρος]. πολλὰ ἀσελγής.
Λαίσπαις [†λαι, παῖς], αιδος (ὁ), = Βούπαις.
Λαισποδίας [†λαι, σποδέω], ου (ὁ), Κωμ. λάγνος, ἀσελγέςατος. 2) [λαιὸς, ποῦς], = Σκαιὸς, (χυδ.) κατσηποδιάρης.
Λαῖσμα (τὸ), Π. [λαιμός]. χάσμα, βάθος, βυθὸς θαλάσσης, ἄβυσσος.
Λάϊτος καὶ Λαῖτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, δημόσιος.
Λαιφάζω, Μ. άξω, Π. = Λαφύσσω.
Λαίφη (ἡ), = Λαῖφος.
Λαιφόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ἐπτερωμένος μὲ λαίφη (πανιά). » Ἄκατος—, « Κ. Μανασσ.
Λαῖφος, εος-ους (τὸ), Π. [λώπη, λῶπος]. (κυρ.) κομμάτι πανιοῦ, παληόπανον· παληόρουχον· (ἐν γέν.) φόρεμα· πανὶ τοῦ καραβιοῦ, (παρβλ. Λῖτος)· (ἐνίοτε) δέρμα. » Λυγκὸς—, « Ὅμ. (ὕμν. εἰς Πᾶνα).
Λαιψηρόδρομος καὶ
Λαιψηροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον (εἰς τὸ τρέξιμον), [ἐκ τοῦ
Λαιψηρὸς, ὰ, ὸν, (ᾐ ἐπίρ.) -ρῶς, Π. [†λα, αἰψηρὸς]. ταχὺς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος.
Λακάζω, Μ. άσω, Π. = Λάσκω, κράζω, φωνάζω, κραυγάζω.
Λακάθη (ἡ), [;], εἶδος δένδρου (σφενδάμνου ἢ φιλλύρας).
Λάκαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Λάκων. ||. (ἐνν. κύλιξ) εἶδος ποτηρίου.
Λακάνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Λεκάνη.
†Λακάρη (ἡ), = Λακάθη.
Λακαταπύγων, ονος (ὁ, ἡ), Κωμ. = Λίαν καταπύγων.
Λακατάρατος (ὁ, ἡ). τρισκατάρατος ἢ = Λαοκατάρατος.
;Λάκαφθον (τὸ), ἀρωματικός τις φλοιὸς χρήσιμος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Κῦφι, (ἄλλ. γρφ. Λάπαθον καὶ ἄλλ. Νάρκαφθον).
Λάκε, Π. ἀντὶ Ἔλακε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Λάσκω.
Λακεδὼν [λάσκω], όνος (ἡ), Π. φωνή· (συνκδχ.) ἀπαγγελία· διδασκαλία.
Λακεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λάσκω.
Λακερολογία (ἡ). φλυαρία, [λέγω καὶ
Λακερὸς [λακεῖν, λακός], ὰ ὸν, Θορυβώδης, φλύαρος. 2) (συνκδχ.) ξεσχισμένος, (ὅθ.) ἀχρεῖος, ἄχρηστος.
Λακέρυζα [λακερὸς], ης (ἡ), Π. = Κελάρυζα, λάλος, θορυβώδης, κρώζουσα (γαυγίζουσα κτλ.) ἀδιακόπως.
†Λακέρυζος (ὁ), νλγ. ἀρσ. τοῦ προηγ.
†Λακερύζω, Μ. ύσω, = Κελαρύζω, γαυγύζω, θορυβῶ.
Λακέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἀντὶ Ληκέω ἢ Λάσκω. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λακίζω. » Καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, « Γρφ.
Λακιδόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
Λακίζω, Μ. ίσω. Σχίζω μὲ κρότον, σπαράττω, ξεσχίζω. ||. (ἀμτβτ.) σπάνω, σκάνω, ἴδε Λακέω.
Λακὶς [λάσκω], ίδος (ἡ) ᾐ
Λάκισμα (τὸ). σχίσμα (κυρ. μὲ κρότον), σπάραγμα, κομμάτι πανιοῦ, κουρέλλι.
Λακιστὸς, ἡ, ὸν, Π. [λακίζω]. ξεσχισμένος, κομματιασμένος.
Λακκαῖος, α, ον. Ὁ διατηρούμενος εἰς λάκκον. » Ὕδωρ—, « Ἀθ., νερὸν τῆς στέρνας.
Λακκευτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν λάκκῳ τρεφόμενος, σιτευτός. » Σῦς—, « Ν. Χων.
Λακκίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω λάκκον. » Λακκίσας εὔθετον γῆν, « Εὐς. 2) βάλλω εἰς λάκκον (κυρ. ζῶον ἵνα παχύνῃ). » Λιπαίνεται . . εἰς ὅσον οὐδὲ τὰ λακκιζόμενα τῶν θρεμμάτων, « Εὐς.
Λακκόπεδον (τὸ), = Ὀρχίπεδον, Ὄσχεον.
Λακκόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρὼν θησαυρὸν εἰς λάκκον (καθὼς ὁ Καλλίας εἰς τὰς Ἀθήν.), (ἐν γέν.) ὑπέρπλουτος, (καθὼς τὤρᾳ λέγομεν) ἔχων στέρναις γεμάταις τάλληρα.
Λακκοποιὸς (ὁ). ὁ κτίζων λάκκους (στέρνας).
Λακκοπρωκτία (ἡ), Κωμ. Εὐρυπρωκτία, [ἐκ τοῦ
Λακκόπρωκτος καὶ
Λακκόπυγος (ὁ), Κωμ. = Εὐρύπρωκτος.
Λάκκος (ὁ), [λάσκω]. (ἐν γέν.) βόθρος, ὄρυγμα, (ἰδιαιτ.) ςέρνα διὰ νερὸν (κρασὶ κλπ.), (ἐνίοτε) δεξαμενὴ, (Τουρκ.) χαβοῦζα (» Ὄρνιθας λιμναίους ἔτρεφον ἐν λάκκοισι, « Ἡρ.)· (Γρφ.) τάφος. « Ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον, « Ψαλμ.
Λακκοσχέας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χαλαρὸν (κρεμάμενον κάτω) τὸ ὄσχεον, (ἴδε Ῥάκωσις).
Λακκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάκκους ἢ σχῆμα λάκκου.
†Λάκος (ὁ), σπν. ἀντὶ Λάκκος.
Λάκος (ὁ), [λάσκω]. κρότος (κυρ. πράγματος σχιζομένου ἢ σπάνοντος).
Λάκος, εος-ους (τὸ), = Ῥάκος, Λακίς.
†Λακπατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λὰξ πατέω, (κοιν.) τσαλαπατῶ, (ὅθ.
Λακπάτητος (ὁ, ἡ), Π. καταπατηθεὶς, (κοιν.) τσαλαπατημένος.
Λακτίζω [λὰξ], Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια, κλωτσῶ· τσαλαπατῶ. (ἐν γέν.) σκιρτῶ, σπαρταρῶ. » Κραδίη φοβῷ φρένα λακτίζει, « Αἰσχλ., σπαράζει, κτυπᾷ, (παρβλ. Ὑλακτέω). » Φλὸξ αἰθέρα λακτίζουσα καπνῷ, « Πίνδ., φθάνει (ἐγγί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζει) ἕως. » Ποτὶ κέντρον λακτιζέμεν, « αὐτ., = Πρὸς κέντρα λακτίζειν, « Γρφ., (παροιμ.) ἀνθίσταται εἰς μάτην.

Λακτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ λακτίζειν, (ὅθεν) » Λακτικὴ, « Εὐσ., ἡ περὶ τοῦτο τέχνη, μέρος τῆς παλαιστικῆς, (ἀντιθετ. τῷ Πυκτικῇ).

Λάκτις, ιος (ἡ), Π. ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον στουμπίζουν ἢ ἀνακατόνουν τι, (καθὼς τῶρα τὸ) ξύλον τοῦ γλυκοῦ.

Λάκτισις, εως (ἡ), = Λακτισμὸς καὶ-

Λάκτισμα (τὸ). κτύπημα μὲ τὸ ποδάρι, κλωτσιά.

Λακτισμὸς (ὁ), τὸ λακτίζειν, κλώτσημα.

Λακτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λακτίζων (κλωτσῶν, τσαλαπατῶν). » Ληνοῦ, « Ἐπγρ., ὁ πατῶν σταφύλια.

Λακτιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων τὸ ἰδίωμα) νὰ λακτίζῃ, ἀπειθὴς, (Γαλλ.) récalcitrant.

Λάκυθος (ἁ), Δ. ἀντὶ Λήκυθος.

Λακωνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας ἢ Εἶμαι μὲ τὸ μέρος των· (ἰδιαιτ.) γράφω ἢ ὁμιλῶ συντόμως ᾗ εὐστόχως καθὼς οἱ παλ. Λάκωνες. » Τὸ λακωνίζειν οὐ τοῦτό ἐστιν, ὅπερ οἴει, ὀλίγας συλλαβὰς γράφειν, ἀλλὰ περὶ πλείσων ὀλίγας, « Γργ. (ὅθεν:

Λακωνικὸς, ἡ, όν. Τῶν Λακώνων ἴδιος, λιτὸς, ἀφελὴς, (κυρ. δὲ ἐπὶ ὕφους λόγου) σύντομος καὶ ἐνταυτῷ καίριος (κάμνων ἐντύπωσιν). » Τρίβων (» Κύων)—, « Αξ. » Ἀγρὸν.. ἐλάττω ἐπιστολῆς Λακωνικῆς, « Κωμ. » Ἦν γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ τρόπῳ Λακωνικὸν οὐδ' ἁπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον ᾗ θηριῶδες, « Ἀθ.

Λακωνικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, [ἰδίως δὲ] τὸ ὕφος τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὴν βραχυλογίαν) τῶν Λακώνων, συντόμως καὶ εὐθίκτως, ἁπλῶς, ἀφελῶς κτλ. » Τοὺς εἰς μικρὰ κομιδῇ συστέλλοντας ἑαυτοὺς, ὡς ςρογγύλως καὶ λακωνικῶς βιωσομένους, « Πλ.

Λακωνισμὸς (ὁ), τὸ Λακωνίζειν, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐμφαντικὴ τῶν Λακώνων βραχυλογία.

Λακωνομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος (Τρελαίνομαι) διὰ τὰ ἤθη (τὴν διοίκησιν κτλ.) τῶν Λακώνων.

†Λαλάγγη (ἡ) καὶ

†Λαλάγγιον (τὸ), γλσ. = Κολλύριον, (ὅθεν αἱ κοιν.) λαλαγγήταις, (παρβλ. Λάγανον).

Λαλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον (θόρυβον), βούζω· λαλῶ ἀδιακόπως. » Τέττιγες λαλαγεῦντες, « Θκρ. » Χελιδὼν λαλαγεῦσα, « Ἐπγρ., (εἰς τὸν Ὀππ. Κυνηγ. Γ. 352) » Λαλαγεῦσιν ὀδόντες (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαλαγεῦσιν), [ἐκ τοῦ

Λαλαγὴ (ἡ), Π. [λαλάζω]. φωνὴ ἄναρθρος, βοὴ, θόρυβος.

Λαλάγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαλαγεῖ, κρύταλον, κύμβαλον κτλ.

Λαλαγήτης, ου ἡ οῦ (ὁ), Π. = Λάλαξ, φλύαρος.

Λαλάζω [λαλέω], Μ. άξω, Π. = Λαλαγέω, βούζω, (παρβλ.) Ἀλαλάζω. » Κύμα—, « Ἀνακρ., (ὅθ.

†Λάλαξ, αγος (ὁ), = Λάλος, φωνακλᾶς, πολύλογος. » Βάτραχος—, « Γλσ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαλαγή.

Λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἐβγάζω (κυρ. ἀσαφῆ καὶ ἄναρθρον) φωνὴν, λαλῶ πολλὰ πλὴν χωρὶς νόημα. (σπν. ᾗ μτνμ.) ὁμιλῶ· (πθ.) θρυλλοῦμαι. » Λαλοῦσι μὲν (οἱ πιθηκοι κτλ.), οὐ φράζουσι δὲ, « Πλάτ. » Ἀκρίδες ᾧδε λαλεῦντι, « Θκρ. (καὶ δοτ.) » Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι, « αὐτ. (καὶ ὀργαν.) » Κὴν αὐλῷ λαλέω, κὴν δόνακι, « αὐτ. » Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, « αὐτ. » Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες, « αὐτ. » Παρακούων δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσιν, « Ἀρςφ. » Καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, « Γρφ. (ὅθεν) » Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, « Εὐρπ. (καὶ πθ.) » Ὁ λαλούμενος Ὀδυσσεὺς, « Εὐς., [ἐκ τοῦ

†Λάλη (ἡ), = Λαλιὰ, (Ἀξφν.).

Λάληθρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λάλος. » Τὴν λάληθρον κίσσαν, « Λυκ. » Λάληθρον θῆλυ γένος, « Εὐρ.

Λάλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαλεῖται ἢ ἐλαλήθη, λόγος, φήμη, ᾀδόμενον. » Ἐγένετο λάλημα εἰς γυναῖκας, « Γρφ. 2) ἀντὶ Λαλιά. » Τὸ λάλημα τὰ μείλιχον, « Ἐπγρ. 3) Π. ἀντὶ Λάλος. » Οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, « Σοφ., (ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Σχλ.), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄλημα = Παιπάλημα.

Λάλησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Λαλιά.

Λαλητεος, α, ον, θετ. τοῦ Λαλέω.

;Λαλητὴς, οῦ (ὁ), λάλος, φλύαρος.

Λαλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ λαλεῖν.

Λαλητὸς, ἡ, όν. Ὁ λαληθεὶς ἢ ἄξιος (ἢ δυνάμενος) νὰ λαληθῇ.

Λαλητρὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λαλητής.

Λαλιὰ (ἡ). τὸ λαλεῖν· φωνὴ, προφορὰ, (κοιν.) λαλιά. » Γαλιλαῖος εἶ, ᾗ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ, « Γρφ. 2) φήμη, ᾀδόμενον. ὁμιλία, » Ποιήσει σε ἐχθροῖς λαλιάν, « Γρφ. 3) ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ λάλου, ἀδολεσχία. » Κουρεακὴ—, « Πλβ., (ἴδε ᾗ Θφρ. Χαρ. ΣΤ').

Λαλικὸς, ἡ, όν. Λαλιᾶς ἴδιος, κοινολεκτικός.

Λαλιὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λάλος, λαλητικός.

Λαλίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Λαλίστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Λάλος.

;Λάλλη (ἡ), Π. = Κάχληξ, πέτρα τοῦ νεροῦ, χαλίκι.

Λαλοεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Λάλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Λαλίστερος, -ίςατος). Ὁ πολλὰ λαλῶν, πολύλογος, φλύαρος. » Ἠχὼ —, « Ἐπγρ. » Τὸ γῆρας λάλον, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τὸ τῆς Κασταλίας ὕδωρ λάλον ἦν, « Σχλ. » Ὅτι τρύζει αὐτῆς τὸ ὑπόδημα καὶ λίαν εἴη λάλον, « Φλςτ.

Λᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Λῆμα.

Λάμαχος (ὁ, ἡ), Π. [†λα, μάχη]. ὁ πάντοτε ἢ ἀνδρείως μαχόμενος.

Λαμβάνω [λάω], Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἔλαβον [ὅθεν τὸ πρς. Λαβὲ] καὶ μσ. Ἐλαβόμην, πρκ. Εἴληφα καὶ πθ. Εἴλημμαι ἀντὶ Λέλημμαι, ἀόρ. Ἐλήφθην, μέλλ. Ληφθήσομαι, ᾗ τὸ θετ. Ληπτέον). (ἐν γέν.) Πιάνω, (ὅθεν ἐπὶ φυτ. χ. πτ.) ῥιζόνω. » Χειρὶ χεῖρα λαβόντες, « Ἰλ. Φ. » Λαβὼν κῦσε χεῖρα, « Ὀδ. Ω (καὶ μὲ γεν.) » Κόρυθος (» Πτέρυγος, » Γούνων κτλ.) λάβεν, « Ὅμ. » Πεσόντα ποδὸς λάβεν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἀγκὰς λαβέτην ἀλλήλων, « Ἰλ. Ψ. (ᾗ μὲ προθετ.) » Ὑπὸ σπέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν, « Ἰλ. Λ. (καὶ ἐπὶ φυτ.) » Ἵνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι, « Θφρ., νὰ πιάνουν. » Οὐ γάρ φασι τὸν θύμον δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν, « αὐτ., (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). (καὶ μσ.) » Λαβόμενος τοῦ ἱματίου, « Πλάτ. » Καὶ μου λαβόμενος τῆς χειρός, « αὐτ. » Λαμβάνεσθαι τῶν ἱερῶν, « Ἀνδκ. (ᾗ συνκδχ.) » Τὴν Ἴδην λαβὼν εἰς ἀριστερὴν χέρα, « Ἡρ. » Ὁππότερος κατὰ νῶτον λάβῃ φάος ἠελίοιο, « Θκρ. (ᾗ μσ.) » Λαβόμενοι τῶν ὁρῶν διαφεύγουσιν ἐς τὰς Ἀθήνας, « Θκ. (παρβλ. Ἀπείργω). (καὶ τρπ.) » Ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, « Συν., = » Καιροῦ λαβόμενος, « Αξ., ἂν εὕρω εὐκαιρίαν. 2) 'παίρνω, κυριεύω· πατῶ (πλακόνω) ἔξαφνα, πιάνω, (παρβλ.) Καταλαμβάνω. » Ἄλγος (» Ἀμφασίη, » Κάματος, » Πένθος, » Πόθος, » Φόβος κτλ.) μιν λάβεν, « Ὅμ. » Τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος, « Θκρ. » Λέγειν τι ἡμῖν, ἵνα ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ, « Θφρ. » Ἀλλ' ᾗ ὀδύνη σε εἴληφε; « Ξεν. » Ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδὲν, « Ἀρςφ. » Πόλεις λαμβάνειν, « Δμ. » Λαμβάνειν τοὺς πολεμίους ἀτάκτους, « Ξεν. » Λαμβάνειν τινὰ πίστει καὶ ὁρκίοισι, « Ἡρ. » Μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι, ἅψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα, « Θκρ., (παρβλ. Λάζομαι). » Κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον, « Σοφ. (ᾗ μσ.) » Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος, « Ἡρ., (κοιν.) τὸν πιάσθηκε κακά. » Λαμβάνονταί σου τινὲς, « Γργ., (παρβλ. Ἐπιλαμβάνομαι). (καὶ πθ.) » Μοιχὸς ληφθεὶς, « Ἰσ. » Ληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, « Αξ. » Πυρετῷ λαμβάνεσθαι, « Πλ. » Θεῷ λαμβάνεσθαι, « Ἡρ. (ἴδε Ἐνθουσιάω καὶ Κατέχω). » Λαβέσθαι ἑαυτοῦ, « Ἠλ., νὰ νικήσῃ (νὰ ἔλθῃ εἰς) τὸν ἑαυτόν του, νὰ κρατηθῇ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε, « Θκ., ἐπέστη, ἔφθασεν, (παρβλ. Καταλαμβάνω). 3) (ὡς πθ.) 'παίρνω (ἐπάνω μου), (ὅθ.) φορῶ· (ἐνίοτε) ἀγοράζω· (Γρφ.) = Συλλαμβάνω. (συνκδχ.) δέχομαι· ἀποκτῶ· ἀπολαμβάνω. » Φρεσὶ (» Νόῳ, [καὶ λογογραφ.] » Ἐν νῷ) λαβεῖν, « Ὅμ., ἐννοῆσαι, καταλαβεῖν. » Ὄψει λαβεῖν, « Αξ., ἰδεῖν. » Ἐσθῆτα λαβ., « Ἡρ. » Λαμβάνειν τε ὀβολοῦ, « Ἀρςφ. » Ἑπτὰ δραχμῶν πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, « Θκρ. » Ἐν γαστρὶ ἔλαβεν, « Εὐαγγ. » Μισθὸν (» Ἀργύριον) λαμβ., « Ακ. » Λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι, « Θκ. » Λαμβάνομεν ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, « Ξεν. » Πληγὰς λαμβ., « Δμ. » Κακὰ λαμβ., Ξεν., » Κακοπαθαίνειν. » Μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν ἀμελοῦσα, « αὐτ. » Γυναῖκα λαμβ., « Ἡρ. » Λαμβάνειν τινὸς τὴν θυγατέρα, « Ξεν. » Ὕψος (ᾗ τρπ. » Ἐπίδοσιν) λαμβ., « Θκ., Ἰσκρ. » Δίκην (καὶ ἑλλ. » Τὴν ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξίαν) λαβεῖν παρά τινος, « Λξ., (ὄθ. 4) (μτφορ.) = Ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ (οὕτως ἢ ἄλλως)· νομίζω, θεωρῶ. » Πρὸς ὀργὴν (» Ἐν ὀργῇ, » Δι' ὀργῆς [καὶ ἐλλ.] » Ὀργῇ) λαμβάνειν τι, « Λξ. » Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε, « Πλ. » Ποῖα οὖν δεινὰ ἢ ποῖα οἰκτρὰ φαίνεται τῶν συμπιπτόντων, λάβωμεν, « Ἀρστ., ἃς ἴδωμεν, ἃς ἐξετάσωμεν· (ὄθ. Φιλοσοφ.) » Λαμβανόμενα, « τὰ διδόμενα ἢ προβαλλόμενα, (παρβλ. Αἱρέω, Ἁλίσκομαι ϗ Ἅπτομαι).

Λάμβδα (τὸ), [Ἑβρ.], ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ ςοιχ. Λ.

Λαμβδακίζω, Λαμβδακισμός, Λαμβδοειδής, ἴδε Λαβδακίζω κτλ.

Λάμια (ἡ), [λάμος]. τέρας μυθῶδες τὸ ὁπ. τρώγει ἀνθρώπους καὶ ἰδιαιτ. παιδία, (κοιν.) δρακόντισσα. » Λαμίας καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα, « Σχλ. 2) εἶδ. ἐχθ., σκυλόψαρον θηριῶδες, (ἄλλ.) Καρχαρίας. » Σελάχη ἐστι... βοῦς καὶ λάμια, « Ἀρστ. 3) (συνκδχ.) ἀδηφαγία, (κοιν.) λάμια. » Ἄνθρωπον λάμιαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφοῦσιν, « Ὡραπόλλ.

Λαμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) λαμίας, τερατώδης.

Λάμνα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Λάμια (2), (κοιν.) λάμνια.

†Λάμος (ὁ), [λάω, λαμβάνω]. τρύπα, χάσμα, βάραθρον, καταβόθρα.

Λαμπαδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Λαμπαδάρχης, ου (ὁ), = Λαμπάδαρχος.

Λαμπαδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ λαμπαδάρχου· ἡ προεδρία ἢ ἐφορία εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Λαμπάδαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἄρχων (ἐπιστάτης) εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Λαμπαδεύω, Μ. εύσω. Κάμνω λαμπάδαις, μεταχειρίζομαί τι ὡς λαμπάδα. » Τὰς ναῦς—, « Διόδ. 2) (μσ.) = Λαμπαδηφορέω. » Τὸ τῆς ἀρετῆς φέγγος λαμπαδευόμενον ἐπαλλήλοις διαδοχαῖς ἰσόχρονον γενήσεται τῷ κόσμῳ, « Φιλ.

Λαμπαδηδρομία (ἡ), εἶδ. ἀγωνίσματος εἰς τὸ ὁπ. ἔτρεχον λαμπαδηφοροι καὶ ἐνικοῦσεν ὅποιος ἔφθανε πρῶτος εἰς τὸ σημεῖον μὲ τὴν λαμπάδα ἀναμμένην. » Λαμπαδηδρομίαι γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως, « Σχλ., (ἴδε καὶ Παυσ. Ἀττικ.).

Λαμπαδηκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν λαμπάδων, κανδηλάπτης.

Λαμπαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ (κυρ. εἰς τελετήν τινα) ἢ Τρέχω (ἀγωνιζόμενος νὰ φθάσω πρῶτος) μὲ ἀναμμένην λαμπάδα.

Λαμπαδηφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (κυρ. εἰς τελετήν τινα) ἢ τρέχων (εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπαδηδρομίας) μὲ λαμπάδα ἀναμμένην.

Λαμπαδίας, ου (ὁ), = Λαμπαδηφόρος. 2) (οὐσ.) λαμπρόν τι μετέωρον, εἶδ. κομήτου. 3) (ἀςρνμ.) τὸ λαμπρότερον ἄςρον τῶν ὑάδων, (Ἀραβ.) ἀλδεβαράν.

Λαμπαδίζω, Μ. ίσω, = Λαμπαδιοδρομέω.

Λαμπαδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ λαμπάδα. » Ἀγὼν—, « Σχλ., ἡ λαμπαδηδρομία.

Λαμπαδιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαμπαδοδρομέω.

Λαμπάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαμπάς. 2) (ἰατρ.) φτίλι διὰ πληγήν. 3) εἶδ. πλεξίδας τῶν Θηβ. γυναικῶν.

Λαμπαδιστής, οῦ (ὁ). ἀγωνιστὴς εἰς τὰ λαμπαδοδρόμια. ‖. » Ἀγὼν—, « Σχλ., = Λαμπαδοδρομία.

Λαμπαδιδρομία (ἡ) ϗ Λαμπαδιδρόμια (τὰ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαμπαδηδρομία, -δρόμια.

Λαμπαδοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀγωνίζομαι) εἰς τὰ λαμπαδοδρόμια.

Λαμπαδοδρομία (ἡ), = Λαμπαδηδρομία, (συγχ. τῷ -

; Λαμπαδοδρόμια (τὰ). ἡ ἑορτὴ τῆς λαμπαδοδρομίας.

Λαμπαδοδρομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λαμπαδοδρομίαν. » Ἀγὼν—, « Σχλ., = Λαμπαδοδρομία.

Λαμπαδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λαμπαδηφόρος (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Λαμπαδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ λαμπάδα.

Λαμπαδουχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπαδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λαμπάδα, Λαμπαδηφόρος. » Οἷα πλανῆται ἐν νυκτὶ ἐπὶ τὸν λαμπαδοῦχον καὶ ὁδηγὸν συνδραμεῖν, « Νικ. Γρηγορ.

Λαμπαδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαμπαδουχέω.

Λαμπαδοφανής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φανῶς. Ὁ φαίνων (φέγγων) ὡς λαμπάς.

Λαμπαδοφόρος (ὁ, ἡ), = Λαμπαδηφόρος.

Λαμπάζω, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Λάμπω, [ἐκ τοῦ

Λαμπὰς [λάμπω], άδος (ἡ). λαμπάδα (κυρ. ἀπὸ δᾳδὶ πισσωμένον), φάκλα, (Ἰταλ.) τόρτσα· (ἴσ. καὶ) φανός, (Γαλλ.) lampe. » Πιόντες δὲ μετρίως, ἀπίασι δίχα λαμπάδος· οὐ γὰρ ἔξεστι πρὸς φῶς βαδίζειν, « Πλ. 2) = Λαμπαδηδρομία. » Λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ, « Πλάτ. » Οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες, « Πλ. » Γεννᾷν ϗ ἐκτρέφειν παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων, « Πλάτ. 3) Π. ἀντὶ Λαμπηδών, λάμψις, φῶς, (ὄθ.) » Λαμπάδος ὄμμα, « Σοφ., ὁ ἥλιος. 4) = Λαμπαδίας (2). 5) εἶδ. μηχανῆς πολεμ. 6) (ἐπιθετ.) Π. ἀντὶ Λαμπομένη, φωτιζομένη (ὑπὸ λαμπάδων). » Ἀκτὴ λαμπάς, « Σοφ., ἡ τῆς Ἐλευσῖνος.

Λάμπεσκε, Π. ἀντὶ Ἔλαμπε.

; Λαμπαυγέτις, ιδος (ἡ), Π. = Λαμπραυγέτις.

Λαμπετάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Λάμπω, (μόνον εἰς τὴν μτχ. Λαμπετόων).

Λαμπέτης, ου (ὁ) καὶ Λαμπέτις, ιδος (ἡ), Π. λαμπρά, λάμπουσα.

Λαμπετόων, όωσα, όων, Π. Ἰων. μτχ. τοῦ Λαμπετάω.

; Λαμπεύω, Μ. εύσω, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Λάμπω.

Λάμπη (ἡ), = Λάπη, λύμφα· μοῦχλα (κυρ. ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν χαλασμένου κρασιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) ἀκαθαρσία. (Π.) ὑπόγειον ὑγρὸν καὶ σκοτεινόν, ᾅδης.

; Λαμπηδοκόμος (ὁ, ἡ), = Λαμπαδηκόμος.

Λαμπηδών, όνος (ἡ). λάμψις, ἀκτὶς φωτός.

Λαμπήνη (ἡ), (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ἀπήνη, ἁμάξι σκεπαστόν, (Τουρκ.) κοτσί, (ἴδε τὸ ἐπόμ.).

Λαμπηνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λαμπήνην. » Ἐξ ἁμάξας λαμπηνικάς, « Ἀριθμ. (ὅπου ὁ Σχλ. « Τὰς διτρόχους λέγει, ἅς τινες Βιρώτια [Ατν. birota] καλοῦσι. »).

Λαμπηρός, ά, όν. Ὁ ἔχων λάμπην (ἀκαθαρσίαν), μουχλιασμένος.

Λαμπηρίς, ίδος (ἡ), Π. (ὡς οὐσ.) ἡ ἀλώπηξ. » Τῆς Σισυφείας δ' ἀγκύλης λαμπυρίδος, « Λυκ., τοῦ πανούργου Ὀδυσσέως. 2) (ὡς ἐπίθ.), θηλ. τοῦ -

Λάμπουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (λευκὴν ἢ πυῤῥὰν) οὐράν. » Κύων—, « Θκρ.

Λαμπραυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λαμπραυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λαμπροφαής.

Λαμπρειμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαμπροφορέω.

Λαμπρειμονία (ἡ), = Λαμπροφορία, [ἐκ τοῦ

Λαμπρείμων [λαμπρ. εἶμα], ονος (ὁ, ἡ), = Λαμπροφόρος.

Λαμπρίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Λαμπρύνω, καλλύνω, στιλιβόνω κτλ.

Λαμπρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ λαμπρότητα.

Λαμπροδόμητος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς κτισμένος (ᾠκοδομημένος).

Λαμπροείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λαμπρείμων.

Λαμπρόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (μεγαλοπρεπῆ) ζώνην, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀβρομίτρης.)

Λαμπρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ λαμπρῶς ἢ περὶ λαμπρῶν ἀντικειμένων, μεγαλαυχῶ.

Λαμπρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπροὺς (λαμπροςολισμένους) πόδας, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀργυρόπεζα).

Λαμπροπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς λαμπρότητα ἑορτῆς κτλ.

Λαμπροπυρσόμορφος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ μορφὴ λάμπει ὡς πυρσὸς (ἀκτινοβολεῖ).

Λαμπρός, ά, όν. Ὁ λάμπων, φωτεινός· (ἐπὶ χρωμ.) ζωηρός, ἀνθηρός (» Οἱ προσιόντες ἐλέφασι ϗ ταύροις ἐσθῆτα λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν, οὐδὲ φοινικίδας, « Πλ.)· φαιδρός· (ἐπὶ ὑδάτ.) διαυγής, (Γαλλ.) limpide· (ἐπὶ φων.) τρανός, εὔηχος, (Γαλλ.) sonore· (ἐν γέν.) σαφής· καθαρός, ἀμιγής, εὐκρινής· (ὄθ. ἐπὶ ἀνέμ.) ὁ πνέων μόνος (παρβλ. Κρίνω) ϗ ἐν καιρῷ αἰθρίας, ὁμαλὸς καὶ διαρκής, (ἐπμ.) οὔριος, ἁρμόδιος· (μτφορ.) μεγαλοπρεπής, ἐπιδεικτικός, (κοιν.) φαντακτερός· φιλότιμος, ἐλευθέριος ἢ· περίφημος, ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Οἱ δὲ Ἀλκμαιονίδαι ἔσαν μὲν καὶ τὰ ἀνέκαθεν λαμπροὶ ἐν τῇσι Ἀθήνῃσι, ἀπὸ δὲ Μεγακλέος ἐγένοντο καὶ κάρτα λαμπροί, « Ἡλ. » Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πηνίκα λαμπρός; « Δμ. » Ἤδη μὲν ἦν ταῖς ἐλπίσι λαμπρός, « Πλ. » Τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο ἢ λαμπρόν; « Ἀρςφ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Λαμπρὸν τρόπαιον, « Ξεν. » Ἐγίγνετο μάχη λαμπρά, « Πλβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῆ. (τὸ οὐδ.) Λαμπρον, ἐπίρ. ἀντὶ Λαμπρῶς. » Ἀστὴρ, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνῃσι, « Ἰλ. Ε.

Λαμπρόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ λαμπροῦ (ἐνδόξου) σπέρματος, λαμπρὸς τὸ γένος (τὴν καταγωγήν).

Λαμπροστολιστος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς ἐστολισμένος.

Λαμπρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λαμπροῦ· πολυτέλεια· μεγαλοπρέπεια, φιλοτιμία· ἐπισημότης κτλ. » Αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐκ τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀγώνων γιγνόμεναι, « Ἰσκρ.

Λαμπρότοξος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων λαμπρὸν τόξον.

Λαμπροφαὴς καὶ Λαμπροφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς (φαίνων), φαεινότατος, ἀκτινοβόλος.

Λαμπρόφθαλμος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς.

Λαμπροφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φορῶ λαμπρὰ (μεγαλοπρεπῆ ἢ λευκὰ ἢ ἀνθηρὰ) φορέματα. » Οἱ φωτιζόμενοι ἑπτὰ ἡμέρας λαμπροφοροῦσι, « Φωτ.

Λαμπροφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπροφόρος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς (πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς) ἐνδυμένος, (ἐν γέν.) λαμπρὸς, ἐπίσημος. » Ἡμέρα—, « Ἐκκλησ., ἡ τοῦ Πάσχα.

Λαμπροφωνέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω (Ὁμιλῶ μὲ) λαμπρὰν φωνήν.

Λαμπροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις—

Λαμπρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (βροντώδη καὶ εὐκρινῆ) φωνήν.

Λαμπροψυχία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις—

Λαμπρόψυχος (ὁ, ἡ). γενναιόφρων, μεγαλόψυχος.

Λαμπρυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαμπρύνων ἢ λαμπρυνόμενος (καμαρόνων), (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) ὑψαύχην, ἀγέρωχος.

Λαμπρυντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ λαμπρύνειν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ λαμπρύνεσθαι, ἀγαπῶν τὰς ἐπιδείξεις.

Λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λαμπρὸν (στιλπνὸν, φωτεινὸν ἢ σαφὲς). » Λαμπρύνουσι δὲ τῇ Κρητικῇ γῇ τὰ ῥυπαρὰ τῶν ἀργυρωμάτων, « Γαλ. » Λελάμπρυνται κόρας, « Ἀρςφ., ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του. » Ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται, « Εὐρ., κατηγορούμεθα παῤῥησίᾳ.

2) (μσ.) πράττω τι πρὸς ἐπίδειξιν· ὁμιλῶ μὲ ὕφος· (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρόνω· (ἐνίοτε) φαντάζω, διαπρέπω. » Ἐν τοῖς μικροῖς πολλὰ ἀναλίσκει καὶ λαμπρύνεται, « Ἀρςτ. » Ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι, « Θκ. » Θουκυδίδης γοῦν τὸν Ἀθηναῖον ποιῶν.. πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων, « Πλ.

Λάμπρυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς τὸ λαμπρύνειν ἢ λαμπρύνεσθαι, ςολίδι· Ἀγλάϊσμα.

Λαμπρῶς, ἐπίρ. Μὲ λαμπρότητα· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως κτλ. (μφορ.) σαφῶς, προφανῶς. » Λελυμένων λαμπρῶς τῶν [illegible]νδῶν, « Θκ. » Λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως προσήγορεύθης, « Αἰσχλ.

Λαμπτὴρ (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀνάπτεται γίνα φέγγῃ· (ὀθ. ἀρχ.) ἐσχαροειδές τι κατασκεύασμα μὲ δᾳδιὰ ἀναμμένα, Πυρσὸς, (Τουρκ.) μασαλᾶς (» Λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν ὄφρα φαείνοιεν, περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν.. καὶ δαΐδας κατέμισγον, « Ὀδ. Σ.)· λυχνάρι (» Σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας δέλτον γράφεις, « Εὐρ.), φανάρι. » Λαμπτὴρ δέρμα τὸ κύκλῳ ἔχων, « Ἀρςτ. » Ἡ δὲ γαστὴρ δίυδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτὴρ, « Ἱππκρ. » Οἱ λαμπτῆρες, τουτέστι τὰ διαφανῆ κέρατα, οἷς ἐντίθενται αἱ λαμπάδες νύκτωρ, « Ὀλυμπιάδ.

Λαμπτηροκλέπτης, ου (ὁ), Π. ὁ κλέψας τὸν λαμπτῆρα (τὸ φῶς), ὁ Περσεὺς (παρὰ Λυκόφρ., ὡς ὑφαιρέσας τὸν κοινὸν ὀφθαλμὸν τῶν Φορκίδων).

Λαμπτηρουχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κρατῶ λαμπτῆρα, φεγγω.

Λαμπτηρουχία (ἡ). τὸ κρατεῖν λαμπτῆρα, τὸ διατηρεῖν λαμπτῆρας (πυρσοὺς) πρὸς διάδοσιν ἀγγελίας.

Λαμπτηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λαμπτῆρα, (Τουρκ.) μασαλατζῆς.

Λαμπυρίζω, Μ. ίσω. Λάμπω ἐκ διαλειμμάτων καθὼς ἡ λαμπυρὶς, ὑαλίζω. » Οἰόμενος ἔχειν τὴν ἄμμον χρυσίον διὰ τὸ λαμπυρίζειν, « Θφρ.

Λαμπυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντ., κωλοφωτιά, [ἐκ τοῦ

Λάμπω [λάω], Μ. λάμψω. Ἐκπέμπω λάμψιν, φεγγω, ἀκτινοβολῶ, ὑαλίζω. » Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, « Ἰλ. Ν. » Τῆλε δὲ χαλκὸς λάμφ' ὥστε ςεροπή, « Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) » Λάμπετο δουρὸς αἰχμὴ χαλκείη, « Ἰλ. Ζ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ φων.) » Παιὰν δὲ λάμπει, « Σοφ., ἀντηχεῖ, ἴδε Δαιω. (καὶ τρπ.) » Κλέος (» Ἀρετὰ) λάμπει, « Πίνδ. » Οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν, « Ἀρςφ. ||. (σπν. καὶ Π. μτβτ.) κάμνω νὰ λάμψῃ τι. » Δόλιον ἀστέρα λάμψας, « Εὐρ., ὑψώσας πυρσόν. (ὀθ. πθ.) » Ὡς τούτῳ τῷ πυρσῷ κατὰ τὴν τοῦ βίου νυκτομαχίαν λαμπώμεθα, « Ν. Χων.

Λαμπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λαμπηρός.

Λαμυρεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ λαμυρῶς, φλυαρῶ, αὐθαδιάζω.

Λαμυρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ λαμυροῦ, θρασύτης (ἐπίχαρις), ζωηρότης, (κοιν.) σερπετάδα, (Γαλλ.) pétulence.

Λαμυρίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαμπυρίζω ἢ Λαμπρίζω.

;Λαμυρὶς, ίδος (ἡ), = Λωγάνιον.

Λαμυρὸς [λάμος], ά, όν. Θρασὺς (μὲ κάποιαν ὅμως χάριν), (κοιν.) σερπετός· (ἰδίως ἐπὶ ὁμιλ.) στωμύλος· (ἐν γέν.) ἀναιδὴς, αὐθάδης, ἀπότομος, (ὀθ.) σκληρός· φοβερός· » Λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας (ὁ λέων), « Θκρ. » Γαστὴρ, ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν, « Ἀθ. (παρβλ. Ἀναιδὴς). » Θάλασσα—, « Ἐτμλγ.

Λαμυρῶς, ἐπίρ. Θρασέως, ἰταμῶς, ἀποτόμως. » Εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· ὁ γὰρ οἶνος συνεπαίρει, « Ξεν.

Λάμφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λάμπεν, ἔλαμπε.

Λαμφθῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ληφθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.

Λαμψάνη (ἡ), = Λαψάνη.

Λάμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Λάμπω, λαμπηδὼν, φεγγοβολία.

Λάμψομαι, Ἰων. ἀντὶ Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

†Λανθάνεμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαθάνεμος.

Λανθανόντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Λεληθότως, κρυφίως, [ἐκ τοῦ

Λανθάνω [λήθω], Μ. λήσομαι καὶ (σπνν.) λήσω (ἀόρ. Ἔλαθον καὶ μσ. Ἐλαθόμην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Λέληθα, καὶ πθ. Λέλησμαι). (ἀμτβτ. μὲ αἰτ. ἐλλ. καὶ ἐνίοτε μτχ. ἐκ δί.) Πράττω ἢ Παθαίνω (Μοὶ συμβαίνει) τι ἀνεπαισθήτως [χωρὶς νὰ μὲ 'νοιώσουν ἢ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω ὁ ἴδιος), (ἐν γέν.) ἀγνοῶ, ἢ ἀγνοοῦμαι, μένω ἄγνωστος, δὲν μὲ ἠξεύρει κἀνείς. » Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, « Ξεν., ἔφυγαν χωρὶς νὰ τοὺς 'νοιώσωμεν. » Πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων, « Ὅμ. » Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος, « Ἀρςφ., πῶς ἐμβῆκες εἰς τοσον χρέος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς; » Μὴ λάθω τι παρανομήσας, « Ξεν., μήπως παρανομήσω τι ἐξ ἀγνοίας. (καὶ ἀναλελ.) » Οὔ με λήθεις ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγεν ἐπὶ νῆας, « Ἰλ. Ω. » Καὶ ὅτι πονηρότατοί εἰσιν οὐδὲ σὲ λανθάνουσι, « Ξεν. Οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με, « Ακ. » Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον, « Ἀρςφ. » Τουτί μ' ἐλελήθει, « αὐτ., τοῦτο δὲν τὸ ἤξευρα. » Δουλεύων λέληθας, « αὐτ., εἶσε σκλάβος χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃς. » Οἴομαι δὲ καὶ λεληθέναι πολλὰ σεαυτὸν ἐπιστάμενον αὐτῆς, « Ξεν. » Λασῶ μανεὶς ποκα, « Θκρ., βὰ τρελλαθῶ ἔξαφνα. (καὶ μσ.) » Λησόμενοι τοὺς πολεμίους, « Ακ., νὰ μὴ τοὺς 'νοιώσουν οἱ ἐχθροί. (καὶ χ. πτ.) » Οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε, « Ξεν., νὰ μὴ φανῇ, νὰ μὴ 'νοιωσθῇ. » Οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἤκιςα λανθάνουσιν ὅτι ἂν ποιῶσιν, « αὐτ. » Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτων λεληθέναι οὐ θαυμάζω, « αὐτ. » Γνώμη λανθάνουσα, « Ἡρωδ., ἡ ἀπόκρυφος. 2) (μσ. μὲ γεν.) λησμονῶ ἢ κάμνω λάθος, (κοιν.) λαθεύω. » Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης λανθανόμην, « Ὀδ. Μ. » Πῶς κεν Ὀδυσῆος λαθοίμην, « Ἰλ. Κ. (καὶ ἀναλελ.) » Λελασμένος, ὅσσ' ἐπεπόνθει, « Ὀδ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Λάθοιο οἴκαδ' ἀπελθεῖν, « Θκρ. (καὶ χ. πτ.) » Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, « Ἰλ. Ι. » Μὴ λαθόμην; « Θκρ. (εἰς τὸ πεζ. εὐχρηςότ. τὸ Ἐπιλανθάνομαι). ||. (ὁ κατ' ἀναδιπλ. Π. ἀόρ. Λελάθω, Λελαθέσθαι. ἔχει ἐνίοτε μτβτ. σημασ.) κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι, προξενῶ λήθην. » Πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων λελάθοιτε συντυχιᾶν, « Στβ., (ἴδε Ἐκλανθάνω καὶ παρβλ. Λαγχάνω).

Λανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ληνός.

Λαξ, ἐπίρ. (Κτυπῶντας) μὲ τὸ ποδάρι, κλωτσῶντας. » Τὸν παρςὰς ἀνήγειρε, λὰξ ποδὶ κινήσας, « Ἰλ. Κ. » Ὁ δὲ λὰξ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν στήθεσι βαίνων, ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ, « Ἰλ. Π. » Πῶλον ἐν ποσὶ λὰξ πατέοντα τοίχους, « Ἐπγρ. » Καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα, « Αἰσχλ. » Οὐδὲ πύξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί, « Συν.

Λάξευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λαξεύσεως, σκάλισμα εἰς πέτραν κτλ.

Λάξευσις, εως (ἡ). τὸ λαξεύειν, σκάλισμα (πελέκημα) πέτρας.

Λαξευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λαξευτὴς, (ὅθ.

Λαξευτήριον (τὸ). ἐργαλ. λιθοξοϊκόν.

Λαξευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαξεύων (πελεκῶν πέτρας), λιθοξόος.

Λαξευτικὸς, ἡ, όν. Λαξευτοῦ ἴδιος, λιθοξοϊκός.

Λαξευτὸς, ἡ, όν. Πελεκητὸς ἀπὸ ἢ μέσα εἰς πέτραν, [ἐκ τοῦ

Λαξεύω [λᾶας, ξέω], Μ. εύσω. Πελεκῶ (Δουλεύω) πέτραν. » Ἃ πάνθ' ὁ τεχνίτης ἐκ Πεντέλης ἐλάξευσεν, « Εὐμ.

Λάξις, ιος (ἡ), Ἰων. καὶ

Λᾶξις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Λῆξις, κλῆρος, μοῖρα, μερίς.

Λάξομαι, Ἰων. μέλλ. τοῦ Λαγχάνω.

†Λαξπάτητος (ὁ, ἡ), (κανονικώτερον τὸ) Λακπάτητος.

Λαοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων τὸν κόσμον.

Λαοβότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λαοβοτὴρ (ὁ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) τὸν λαόν· βοτὴρ (ποιμὴν, ἡγεμὼν) λαοῦ.

Λαόβοτος (ὁ, ἡ), Π. = Λαοβοτὴρ, (παρβλ. Λεοντόβοτος).

;Λαογραφία (ἡ). καταγραφὴ τοῦ λαοῦ.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (νικῶν, καθυποτάττων) τοὺς λαούς, νικητὴς λαῶν (στρατευμάτων).

Λαόδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δικασθεὶς (κριθεὶς, ἀποφασισθεὶς) ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Λαοδογματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀκολουθῶν ἢ σύμφωνος μὲ τὸ δόγμα τοῦ λαοῦ (τὴν κοινὴν γνώμην).

Λαοηγησία (ἡ), (νλγ. ἀδκμ.). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις λαὸν, ἡγεμονία λαοῦ.

Λαοθαμβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ θαμβόνων (καταπλήττων) τὸν λαόν.

Λαοκατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Δημοκατάρατος, (ἄλλ. ἀνγν. Λακατάρατος).

Λαοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = Δημοκρατέομαι.

Λαοκρατία (ἡ), = Δημοκρατία.

Λαομέδων, οντος (ὁ), Π. ἡγεμὼν (διοικητὴς) λαοῦ, βασιλεύς.

Λᾶον (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Λήϊον.

Λαοξοϊκὸς, ἡ, όν. = Λιθοξοϊκὸς, [ἐκ τοῦ

Λαοξόος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶας, ξέω]. ὁ πελεκῶν τὴν πέτραν. ||. (οὐσ.) = Λαξευτὴς, λιθοξόος.

Λαοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (συμφορὰ) τὴν ὁπ. ἔπαθεν ὅλος ὁ λαός.

Λαοπλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τὸν λαόν.

Λαοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς διάβασιν τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦ ὁπ. περνᾷ ὁ λαός. » Μηχανὴ—, « Αἰσχλ., ἡ γέφυρα.

Λαὸς (ὁ), [†λᾶ = Δᾶ, γῆ, παρβλ. Λᾶας ϗ Δῆμος]. πλῆθος ἀνθρώπων, δῆμος· ἔθνος· στράτευμα· (ἐν γέν.) ὅμιλος. ||. (πλθ. ἐν γεν.) οἱ ἄνθρωποι· (σχετ. ὡς πρὸς τοὺς ἡγεμ.) οἱ πολῖται, οἱ ὑπήκοοι ἢ οἱ στρατιῶται. » Ἔθνος λαῶν, « Ἰλ. Ν., πλῆθος (σῶμα) στρατιωτῶν. (ϗ ἰδιαιτ.) » Λαός τε καὶ ἵπποι, « Ἰλ. Σ., πεζοὶ ϗ ἱππεῖς.

Λᾶος, Π. γεν. τοῦ Λᾶας.

Λαοσεβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον σέβεται (τιμᾷ) ὁ λαός.

Λαοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύω]. ὁ διεγείρων εἰς μάχην τὸν λαόν, καὶ 2) (μόνον εἰς τὸν Νόν) ὁ σώζων τὸν λαόν.

Λαοτέκτων, ονος (ὁ), Π. [λᾶας, τέκτων]. κτίστης (;) ἢ λιθοξόος.

Λαοτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιναχθεὶς (σεισθεὶς, κλονισθεὶς) ὑπὸ λίθου (λᾶος). » Ὕδωρ—, « Ἐπγρ.

;Λαοτόμος (ὁ), = Λατόμος.

Λαοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶας, τείρω], παροξυτ.) ὁ τρυπῶν τοὺς λίθους. (προπαροξυτ.) ὁ διὰ λίθων τορευθεὶς, λίθινος. » Τοῖχος—, « Π. Σιλεντ.

Λαοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων τὸν λαὸν (πλῆθος ἀνθρώπων), πολυάνθρωπος. » Πόλις—, « Πίνδ. 2) (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) ὑπὸ τοῦ λαοῦ. » Τιμὴ—, « Πίνδ.

Λαοτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (πελεκῶν) πέτρας. ||. (οὐσ.) λιθοξόος.

Λαοφθορος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων ἢ διαφθείρων) τὸν λαόν.

Λαοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας λαὸν (πλῆθος ἀνθρώπων).

Λαοφόρος (ὁ, ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ) Λεωφόρος.

Λαοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χαρὰν εἰς τὸν λαόν.

Λάπαγμα (τὸ), περίττωμα.

Λαπαγμὸς (ὁ), = Λάπαξις.

Λαπαδνὸς, ἡ, όν, Π. = Ἀλαπαδνὸς, χαῦνος, (Αἰσχλ.).

Λαπάζω [λάπη], Μ. άξω. Ἀπαλύνω (κυρ. τὴν κοιλίαν διὰ μαλακτικῶν), προξενῶ εὐκοιλιότητα, (συνκλ.) ἐξαντλῶ, (ὅθ. Π.) = Ἀλαπάζω, λαφυραγωγῶ, διαρπάζω.

Λαπάθη (ἡ), = Λάπαθον.

Λαπαθοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λαπάθου, λαπάθῳ ὅμοιος. » Φύλλον—, « Διοσκορ.

Λάπαθον (τὸ), [λαπάζω], εἶδος φυτοῦ (λαπακτικοῦ τῆς κοιλίας), (κοιν.) λάπατον, (καὶ ἄλλ.) παζὶ, (τοῦ ὁποίου εἶδος εἶνε καὶ τὸ) βλίτον.

Λάπαθος (ὁ), λάκκος ἵνα πίπτωσι μέσα καὶ πιάνωνται ἀγρίμηα.

Λαπακτικὸς [λαπάσσω], ἡ, όν. Μαλακτικὸς τῆς κοιλίας, προξενῶν εὐκοιλιότητα, (Γαλλ.) laxatif, [ἐκ τοῦ

Λάπαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαπάσσω, μαλάκωμα καὶ κένωσις τῆς κοιλίας.

Λαπάρα, ας (ἡ). τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου ἁπαλὸν μέρος, (ἄλλ.) Λαγὼν καὶ Κενεὼν, [ἐκ τοῦ

Λαπαρὸς [λαπάσσω], ὰ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ῶς. Κενός. (ἐπμ.) χαῦνος· μαλακός· εὐκοίλιος· (παρβλ.) Λαγαρός.

Λαπαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ λαπαροῦ, χαυνότης, ἁπαλότης. » Κοιλίης—, « Ἱπποκρ., εὐκοιλιότης.

Λαπάσσω (ττω), Μ. άξω, = Λαπάζω.

Λάπη (ἡ), [λάπτω]. μύξα, γλίντζα, (ἰατρ.) λύμφα, (παρβλ.) Λάμπη.

Λαπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λάπτω.

†Λαπίζω (ἀντὶ Λαπιθίζω), Μ. ίσω. Εἶμαι ἀγέρωχος ἢ μεγάλαυχος ὡς οἱ Λαπίθαι, (ὅθ.

†Λάπισμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος ἀγέρωχος, μεγαλαυχία.

†Λαπιστὴς, οῦ (ὁ). ἀλαζὼν, μεγάλαυχος, ἀγέρωχος.

Λαπτικὸς, ἡ, όν, = Λαπακτικὸς, [ἐκ τοῦ

Λάπτω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Λάσκω, Λάβρος κτλ.], Μ. λάψω. Πίνω μὲ τὴν γλῶσσαν (Χάφτω τὸ νερὸν) καθὼς οἱ σκύλοι κτλ., (συνκδχ.) πίνω μὲ ὁρμὴν, ῥουφῶ· ἀδειάζω.

Λαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὅμοιος μὲ λάπην (λύμφαν).

Λάρβασον (τὸ), [;], = Στίμμι.

Λάριμνον καὶ Λάριμον (τὸ), [;], εἶδος θυμιάματος τῆς Ἰνδ.

Λαρινεύω, Μ. εύσω. Παχύνω, [ἐκ τοῦ

Λαρινὸς [λαρὸς], ἡ, όν, Π. παχὺς, θρεμμένος, εὐτραφής. ||. (οὐσ.) εἶδος θαλασσ. ἰχθ.

Λάριξ, ικος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος δένδρ. (μελίας).

Λαρὶς, ίδος (ἡ), Π. = Λάρος.

Λαρισσαιοποιὸς (ὁ). χυτροποιὸς, [ἐκ τοῦ

Λαρισσαῖος (ὁ), εἶδ. (χαλκ.) λέβητος κατασκευαζομένου συνήθως εἰς ἡ φερομένου ἀπὸ τὴν Λάρισσαν.

Λαρκαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κουβαλῶν) λάρκον, καλαθοφόρος.

Λαρκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λάρκος (ὁ), [ἄῤῥιχος]. ζεμπίλι ἢ καλάθι (κυρ. διὰ κάρβουνα).

Λαρκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) λάρκον (καλάθι μὲ κάρβουνα).

Λαρνακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ =

Λαρνάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάρναξ, κιβώτιον, σανδυκάκι.

Λαρνακόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λάρναξ = χηλὴ, γυῖον]. ὁ ἔχων διχήλους πόδας, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

Λαρνακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) λάρνακος.

;Λαρνακοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων ἢ φονευθεὶς ἐντὸς λάρνακος, (ἄλλ. διορθ.

;Λαρνακόφορος (ὁ, ἡ) Π. ὁ φερθεὶς (μετακομισθεὶς) ἐντὸς λάρνακος.

Λάρναξ, ακος (ἡ καὶ μτγν. ὁ). κιβωτὸς, σενδοῦκι· (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, θήκη, (ὅθ.) κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν λειψάνων νεκροῦ.

Λαροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λάρον.

Λάρος (ὁ), [συγγ. τοῦ Λάβρος], εἶδος θαλασσ. πτηνοῦ, (κοιν.) γλάρος· (μτφορ.) ἅρπαξ, πλεονέκτης.

Λαρὸς [λάω], ὰ, όν, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος καὶ Π. ώτερος, -ώτατος). Ἡδὺς, νόστιμος· εὐώδης· εὔμορφος, (ἐν γέν.) εὐάρεστος.

Λαρυγγιάω-ῶ, Μ. άσω καὶ

Λαρυγγίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ· ὁμιλῶ ἀπὸ τὸν λάρυγγα (δηλ.) μὲ φωνὴν λαμπρὰν ἢ ἐπιτετηδευμένην· (μτβτ.) κάμνω νὰ ἔβγῃ τινὸς ὁ λάρυγγας φωνάζοντος, ἀποστομόνω μὲ ταῖς φω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωλίς μου. 2) (μτφ.) κόπτω ἡ σφίγγω τινός τὸν λάρυγγα, σφάζω, πνίγω. « Ὁ κύων, ὁ λαρυγγίζων τοὺς λύκους.« Συν.
Λαρυγγικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ λάρυγγος ἢ περὶ τὸν λάρυγγα. »Δεσμός—,« Σχλ.
Λαρύγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάρυγξ.
Λαρύγγισμα (τὸ) καὶ
Λαρυγγισμός (ὁ). φωνὴ ἀπὸ τὸν λάρυγγα (ὅηλ. ἐπιτεταξευμένη ἢ ὅσον δίδεται μεγάλη), κραυγή. »Κοράκων λαρυγγισμοῖς,« Πλ.
Λαρυγγιστής, οῦ (ὁ). ὁ λαρυγγίζων (κράζων μεγαλοφώνως).
Λαρυγγοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ἡ χειρουργ.) Σχίζω τὸν λάρυγγά τινος,(ὅθ.
Λαρυγγοτομία (ἡ). κόψιμον ἢ (χειρουργ.) σχίσιμον τοῦ λάρυγγος.
Λαρυγγόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φωνὴν λαρυγγίζουσαν.
Λάρυγξ [λάω], υγγος (ὁ). τὸ ἐπάνω μέρος τῆς τραχ. ἀρτηρίας (δι' ἧς ἀναπνέομεν), ὁ λάρυγγας· (καταχρ.) ὁ φάρυγξ (δι' οὗ καταπίνομεν).
§Λαρύζω, Μ. ύξω καὶ
§Λαρύνω, Μ. υνῶ. Φωνάζω (ἐντὸς τοῦ λάρυγγός μου) καθὼς τὸ περιστέρι, (Γαλλ.) roucouler.
§Λᾶς, λᾶος (ὁ), (ἡ δοτ. λᾷ΄, ἡ αἰτ. λᾶν, καὶ πλθ. λᾶς), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λᾶας, λίθος, βράχος.
Λάσανον (τὸ), = Χυτρόπους, πυρωστιά. 2) (συνήθ.) τὸ ὠροδόχον καὶ κοπροδόχον ἀγγεῖον, καθῆκι, κατουροκάνατον, (ὅθ.
Λασανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὸ κατουροκάνατον.
Λάσαρ καὶ
Λάσαρον (τὸ), εἰδ. ἰατρ., ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, Laser.
Λάσας, Δ. Π. ἀντὶ Ἔλησας, ἀόρ. ά. τοῦ Λανθάνω.
Λάσβειο, Δ. πρς. τοῦ Λάζομαι.
Λασεῦμαι, Δ. ἀντὶ Λήσομαι, μέλλ. τοῦ Λανθάνομαι.
Λασθαίνω, Μ. ήσω§ Ἰων. ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἀτιμάζω, [ἐκ τοῦ
Λάσθη (ἡ), Ἰων. [λάζομαι]. Ὕβρις, ὀνειδισμός, ἀτιμία.
Λασθῆμεν, Δ. ἀντὶ Ληθῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λανθάνομαι.
Λασιαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάσιον (μαλλιαρὸν) αὐχένα. » Ἄρκτος—,« Ὁμ. Ὕμν.
Λασιόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), = Δασύθριξ.
Λασιόκνημος (ὁ, ἡ), = Δασύκνημος.
Λασιόκωφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τόσον πυκνὰς τρίχας περὶ τὰ ὦτά του ὥστε καταντᾷ κωφός.
†Λασιόμαλον (τὸ), μαλλιαρὸν (μὲ χνοῦδι) μῆλον, κυδώνιον.
Λασιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι λάσιος (μαλλιαρός, πυκνός).
Λασιόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λασίους (μαλλιαρούς) πόδας. » Λαγωὸς —, « Βαβρ.
Λάσιος [δασὺς], α καὶ ος, ον. Μαλλιαρὸς, δασύτριχος· (μτνμ. ἐπὶ τόπ.) σύνδενδρος· (ἐπὶ δένδρ.) φουντωτός, πυκνόφυλλος. ||. (οὐσ.) Λάσιον (τὸ), = Λασιών.
Λασιόστερνος (ὁ, ἡ), Π. [λάσιος, στέρνον]. ὁ ἔχων μαλλιαρὸν στῆθος..
Λᾶσιότης, ητος (ἡ). τὸ νὰ ἔνε τις λάσιος, δασύτης (πυκνότης) τριχῶν κτλ.
Λασιότριχος (ὁ, ἡ), = Δασύτριχος.
†Λασιοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὰ ὀφρύδια.
Λασιοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων λασίαν (πυκνὴν, μαλλιαρὰν) χαίτην ἢ κόμην.
Λασιώδης, εος (ὁ, ἡ). λάσιος τὸ εἶδος, πυκνός.
Λασιὼν, ῶνος (ὁ), Π. τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, (ἐν γέν.) τόπος σύνδενδρος.
Λασκάζω, Μ. άσω καὶ
Λάσκω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Γαλλ. claquer], Μ. λακήσω καὶ (μσ.) λακήσομαι (ἀόρ. β΄. Ἔλακον. πρκ. Λέλακα). Κάμνω κρότον (καθὼς ὅταν σπάνῃ ἢ σχίζεταί τι, ἴδε Λακέω 2), (ἐν γέν.) βούζω, ἀντηχῶ («Λάκε δ' ἀσπὶς,« Ἰλ. Ψ.)· φωνάζω ('σὰν τὸ ἱεράκι, 'σὰν τὸ σκυλὶ κτλ.), γαυγίζω (« Σκύλλη, δεινὸν λελακυῖα, « Ὀδ. Μ.)· (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, (ὀθ. κυρ.) χρησμοδοτῶ. »Φοῖβος Ἔλακεν,« Εὐρ., (ἴδε καὶ Ληκέω).
Λασταυροκάκκαβος (ὁ), εἰδ. φαγητοῦ διὰ τοὺς τρυφηλούς, [κάκκαβος καὶ
Λάσταυρος (ὁ), [λάσιος, ταῦρος], (κατὰ λέξ.) = Δασύπυγος, (κατὰ σημασ.) =Κίναιδος.
†Λάστρις, ιδος (ὁ), = Λάσταυρος, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Γάστρις).
Λασῶ, Δ. ἀντὶ Λήσω, μέλλ. τοῦ Λανθάνω.
Λαταγεῖον (τὸ). ἀγγεῖον ὅπου χύνεται ἡ λάταξ.
Λαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀόρ. ἀντὶ Κοτταβίζω· (ἐν γέν.) κάμνω κρότον ὡς ἡ λάταξ, (παρβλ.) Πλαταγέω, [ἐκ τοῦ
Λαταγὴ (ἡ). τὸ ὑγρὸν τὸ χυνόμενον ὡς (καὶ ὁ ἦχος τὸν ὁποῖον κάμνει πιπτουσα ἡ)-
Λάταξ [λάσκω], αγος (ἡ). ἡ κατακλίπτουσα μετὰ κρότου εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀγγεῖον ῥανὶς εἰς τὸ παιγνίδι τοῦ κοττάβου. 2) εἰδ. τετραπόδου ἀμφιβίου, (κοιν.) σκυλοπόταμον, (καταχρ. ἀντὶ) ποταμίσκυλον. » Ἡ δὲ καλουμένη λάταξ ἐστὶ πλατύτερον ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυροὺς, « Ἀρστ.
Λάτις, ιδος (ὁ), = Λάτος.
Λατομεῖον (τὸ). τόπος ὅπου κόπτουν καὶ ἐβγάζουν πέτραν, Διθοτομεῖον, [ἐκ τοῦ
Λατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἀπὸ τὸ βουνὸν ἢ Πελεκῶ πέτραν, (ὀθ.
Λατόμημα (τὸ). πέτρα κομμένη ἀπὸ τὸ βουνὸν ἢ πελεκητὴ, (Γαλλ.) moellon.
Λατομητὸς (ὁ, ἡ). ὁ λατομηθεὶς, κομμένος ἀπὸ ἢ σκαμμένος ὡς ἂν λατομεῖον, (ἐν γέν.) λαξευτός. » Κλίμαξ—,« Στρβ.
Λατομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λατομεῖν, κόψιμον ἢ πελέκημα πέτρας. 2) (πλθ.) = Λατομεῖον (τὸ ὀπ. εἰς τὰς Συρακ. καὶ ἀλλοῦ ἐχρησίμευεν ὡς) δεσμωτήριον.
Λατομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λατομεῖν, λατόμου ἴδιος.
Λατόμιον (τὸ), = Λατομεῖον.
Λατομὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον λατομικὸν, λαξευτήριον, πεσροκόπι.
Λατόμος (ὁ, ἡ), [λάας, τέμνω]. ὁ κόπτων (πελεκῶν) πέτραν, (ὀθ. ||. (οὐσ.) πετρᾶς, λιθοξόος ἢ 2) τὸ ἐργαλ. τοῦ λιθοξόου, (κοιν.) πετροκόπι.
Λάτος (ὁ), εἰδ. (θαλασσ. καὶ ποταμ.) ἰχθ. ὁμοίου μὲ τὸν γλάνιν.
Λατρεία (ἡ). ἡ κατάστασις καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ λάτριος (τοῦ μισθωτοῦ). » Αἱ Δαναΐδες.. ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν πίθον λατρείας. « Πλ. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸς τὸν θεὸν ἀπονεμόμενον σέβας (διὰ τελετῶν κλπ.). » Διὰ τῆς πρὸς τὸν θεὸν λατρείας, « Ἁγ.
Λάτρευμα (τὸ). ἔργον ἢ τόπος λατρείας· ναὸς ἢ ὑπηρεσία (ἐνίοτε ἀντὶ) Λάτρις, (Εὐρ. Τρ. 1105).
Λατρεὺς, έως (ὁ, Π. ἀντὶ Λάτρις.
Λατρευτέον, θετ. τοῦ Λατρεύω.
Λατρευτὴς, οῦ (ὁ), = Λάτρις, ὑπηρέτης (μισθωτὸς), δοῦλος. (Ἐκκλησ.) προσκυνητής.
Λατρευτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤ) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ προθυμος εἰς τὰ λατρεύειν· ὁ γινόμενος ἐν εἴδει λατρείας. » Ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις ἐπὶ Θεοῦ μόνον,« Θ. Στῦ.
Λατρευτὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤ.) -τῶς. Λατρείας ἄξιος.
Λατρεύω, Μ. εύσω. (χ. πτ.) Εἶμαι λάτρις (δοῦλος, ὑπηρέτης ἢ στρατιώτης μισθωτὸς), (παρβλ. Θητεύω. (μὲ δοτ.) Ὑπηρετῶ τινα ὡς τοιοῦτος (ὅηλ. μὲ μισθὸν), (ἐν γέν.) ὑπόκειμαι (« Τοῖς νόμοις λατρεύων,« Σεν.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) τιμῶ (θεραπεύω, προσφέρω τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεὸν διὰ τελετῶν κλ. » Λατρεύειν θεῷ ζῶντι, « Γρφ. » Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα,« αὐτ. (καὶ πθ.) « Οὐ λατρεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ προσκυνούμενος Χριστός.« Θ. Στῦ.
Λάτριος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λάτριν ἢ τὴν λατρείαν.
Λάτρις [λάζομαι], ιος καὶ ιδος (ὁ, ἡ). ὑπηρέτης ἢ στρατιώτης μισθωτὸς, (ἐν γέν.) θεράπων, -αινα· (ἐνίοτε) σκλάβος. » Τὴν θεῶν λάτριν Ἶριν, « Εὐρ. »(Κασσάνδραν) σὴν Ἀπόλλωνος λάτριν,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) « Μίτου λάτριν ἄτρωτον,« Ἐπιγρ.. » Λάτρις τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ ι, εἰδωλολάτρης δὲ τὸ σύνθετον διὰ τοῦ η, « Σῦ., (παρβλ. Θής).
Λάτρον (τὸ). ὁ μισθὸς τοῦ λάτριος, πληρωμὴ (ῥόγα) δούλου.
(Λάττω), Μ. λάξω, = Δακτίζω, (Νίκ. Χων.).
Λατυπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λατομέω.
Λατυπὴ (ἡ). τὰ θρύμματα τῆς κοπτομένης ἢ πελεκωμένης πέτρας. » Οἱ χαλκεῖς τὴν πυρουμένην καὶ ἀνατηκομένην σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην πυρακάσσουσιν, « Πλ.
Λατυπικὸς, ἡ, όν. Λατύπου ἴδιος, λιθοξοϊκός.
Λατύπος (ὁ, ἡ), [λάας, τύπτω], = Λατόμος. ||. (οὐσ.) λιθοξόος.
Λατύσσω καὶ (μσ.) Λατύσσομαι, Μ. ύξω, -ομαι, Π. κτυπῶν (κυρ. εἰς μαλακὸν σῶμα) κάμνω κρότον, (παρβλ.) Πλαταγίω. » Δατ. πτερύγεσιν, « Ὑπτ., = Πτερυγίζω.
Λαυκανία (ἡ), Π. [λάω, παρβλ. λιογένιον], φάρυγξ, οἰσοφάγος, (ἐν γέν.) λαιμός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λαῦρα ἡ (ὁ θέτ.) Λαύρα, [λευρός]. δρόμος ἢ ῥύμη πόλεως, (Τουρκ.) σωκάκι ἡ μαχαλᾶς, (ἐν γέν.) στενωπός, δίοδος. »Τήναν τὰν λαύραν κάμψας,« Θκρ. (ὄθ.). 2) ὀχετός. »Τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας,« Ἀρστφ. 3) (ἰδιαιτ.) ὁδὸς ὑπόστεγος χρησιμεύουσα ὡς ἀγορὰ (καθὼς αὕρα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὰ Βεζεστένια), (ἄλλως) Ἔμβολος, (ὅθεν): »Ἡ Σαμίων καὶ Ἀλεξανδρέων λαύρα, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο,« Ἀθ. 4) (Βυζ.) μοναστήριον.

;Λαυρομήλη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λευρομήλη, εἰδ. χειρουργ. ἐργαλ., μέλι πλατὺ εἰς τὴν ἄκραν.

†Λαῦρος, α, ον, νλγ. ἀντὶ Λάβρος ἢ Λευρός.

†Λαυροστάται (οἱ), οἱ τοποθετημένοι εἰς τὴν μέσην τοῦ χοροῦ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οἱ ἀνεπιτηδειότεροι).

Λαφρία (ἡ), [λάφυρον], ἐπίθ. ἡ Ἄρτεμις.

Λάφυγμα (τὸ) καὶ

Λαφυγμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαφύσσω, καταβρόχθισις· ἀδηφαγία. (ἐν γέν.) σπατάλη, ἀσωτία.

Λαφύκτης, ου (ὁ). ὁ χάφτων λαιμάργως, φαγᾶς, ἄσωτος.

Λαφυκτικός, ή, όν. Λαφύκτου ἴδιος, ἁρπακτικός.

Λάφυξις, εως (ἡ), = Λαφυγμός.

Λαφυραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠαίρνω (Κάμνω) λάφυρα· (μτβτ.) διαρπάζω, λεηλασῶ, (κοιν.) διαγουμίζω.

Λαφυραγώγημα (τὸ). τὸ λαφυραγωγηθὲν, λάφυρον.

Λαφυραγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαφυραγωγέω, διαρπαγὴ, λεηλασία, (κοιν.) διαγούμισμα, [ἐκ τοῦ

Λαφυραγωγός (ὁ, ἡ), [λάφυρον, ἄγω]. ὁ κάμνων λάφυρα (διαρπάζων πόλιν κτλ.).

;Λαφυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Λαφυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαφυραγωγέω, [ἐκ τοῦ

Λάφυρον (τὸ), [λάπτω, λαφύσσω]. πᾶν ὅ,τι ἁρπάζει ὁ ἐχθρὸς ἐν καιρῷ πολέμου, (Ἀλβάν.) πλιάτσικα· (παρβλ.) Σκύλον. »Ἐπικηρύττειν τινὶ (ἢ κατά τινος) λάφυρον,« Πλβ., παραδίδειν εἰς διαρπαγὴν, (παρβλ. Ῥύσιος).

Λαφυροπωλεία (ἡ). πώλησις λαφύρων.

Λαχυροπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ λάφυρα.

Λαφυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λάφυρα ἢ ὡς λάφυρον. »Τοὺς αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας,« Διόδ., [ἐκ τοῦ

Λαφυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (διωρισμένος νὰ πωλῇ τὰ γενόμενα) λάφυρα.

Λαφυροπώλησις, εως (ἡ), = Λαφυροπωλεία.

Λαφυροπώλιον (τὸ), = Λαφυροπωλεῖον.

Λαφύσσω [λάπτω], Μ. ύξω. Τρώγω μὲ ὁρμὴν (καθὼς τὰ θηρία), σπαράττω, κατατρώγω, καταβροχθίζω. (μτφορ.) ἐξαντλῶ· καταδαπανῶ, καταναλίσκω, (παρβλ.) Ἀφύσσω. »Οὗτοι οἱ ἀετοὶ λαφύξουσι τῶν ἐλεφάντων τὰ σπλάγχνα,« Αἰλ. »Τὴν δὲ (ἄρκτον) λαφύξας τοῖς ὄνυξι τοῦ δειλαίου τὴν γαστέρα,« Αξ. (καὶ μτμ.) »Ἱκανὴ γὰρ ἡ νοῦσος τὰ πάντα λαφύξαι,« Ἀρετ.

Λαφύστιος, ον, Π. [λαφύσσω], = Λαφύκτης, ἀδηφάγος. 2) (πθ.) καταφαγωμένος, κατηναλωμένος. »Κτῆσίν τε θοίναις Πρωνίων λαφυστίαν,« Λυκ.

Λαχαίνω [λαχὴ], Μ. ανῶ, Π. κάμνω (ἀνοίγω) λάκκον, (ἐν γέν.) σκάπτω.

Λαχανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάχανον, λαχανάκι.

Λαχανεία (ἡ). φυτεία (καλλιέργεια) λαχάνων. 2) = Λαχανισμός. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαχανιά.

Λαχάνειος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς λαχανείαν. »Γῆ—,« Γεωπον.

Λαχάνευμα (τὸ). φυτὸν λαχανευόμενον (καλλιεργούμενον εἰς κῆπον), λαχανικόν.

Λαχανεύς, έος (ὁ). ὁ πωλῶν ἢ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρὸς ἢ λαχανοπώλης.

Λαχανευτός, ή, όν. Καλλιεργημένος ἢ δυνάμενος νὰ καλλιεργηθῇ ὡς λάχανον ἢ διὰ λάχανον, κηπευτός.

Λαχανεύω, Μ. εύσω. Καλλιεργῶ καὶ Μεταχειρίζομαι ὡς λάχανον ἢ Φυτεύω μὲ λάχανα. »Ἱστορεῖται δέ τινα (πεδία) ᾧ λαχανεύεσθαι τῷ τετάρτῳ σπόρῳ,« Στρβ.

Λαχανηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων λάχανα, κηπουρός.

Λαχανηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ λάχανα, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν λαχάνων. »Λαχανηρὰ,« Γεωπον., τὰ λαχανικά.

Λαχανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) λάχανα.

Λαχανιά (ἡ). μέρος τοῦ κήπου φυτευμένον ἢ φυτευόμενον μὲ λαχανικά.

Λαχανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάχανον, λαχανάκι, χορταράκι.

Λαχανίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαζόνω λάχανα.

Λαχανικός, ή, όν, = Λαχανηρός.

Λαχάνιον (τὸ), = Λαχανάριον.

Λαχάνιος, α, ον, = Λαχάνειος.

Λαχανισμὸς (ὁ). τὸ λαχανίζεσθαι (συνάζειν λάχανα).

;Λαχανίτης, ου (ὁ). ὁ συνάζων ἢ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρός.

Λαχανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λάχανον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων.

Λαχανοθήκη (ἡ). παναῖρι ἢ πιάτον διὰ λαχανικά, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγανοθήκη).

Λαχανοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ λάχανα, εἶμαι λαχανοκομος (κηπουρός).

Λάχανον (τὸ), [λαχαίνω]. χόρτον φυτρόνον εἰς καλλιεργημένον (σκαμμένον) τόπον, χόρτον φαγώσιμον (διὰ μαγειρευμα), λαχανικόν, (Τουρκ.) ζαβζαβάτι. ||. (πλθ.) Λάχανα (τὰ), τὸ λαχανοπωλεῖον. »Καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως περιέρχονται,« Ἀρστφ.

Λαχανόπτερος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων πτερὰ ἀπὸ λαχανόφυλλα (μαρουλοφυλλα).

Λαχανοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ λάχανα.

Λαχανοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λάχανα, εἶμαι.

Λαχανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λάχανα (λαχανικά), (Τουρκ.) ζαβζαβατσῆς.

Λαχανοπωλητήρ (ὁ), = Λαχανοπώλης.

Λαχανοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ λαχανοπώλου.

Λαχανοπώλιον (τὸ), = Λαχανοπωλεῖον.

Λαχανόπωλις, ιδος (ἡ). γυνὴ πωλοῦσα λάχανα.

Λαχανοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν συνήθως (τρέφεσθαι μὲ) λάχανα. »Γίγνεται δὲ ἐκ λαχανοφαγίης, μάλιστα δὲ πράσων καὶ κρομμύων,« Ἱππκρ.

Λαχανοφόρος (ὁ, ἡ), = Λαχανηφόρος.

Λαχανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λαχανοειδής.

Λάχε, Π. ἀντὶ Ἔλαχε, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Λαγχάνω.

;Λάχεια (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλάχεια, θηλ. τοῦ Ἐλαχύς, μικρά, ἡ 2) [λαχαίνω] εὔκολος νὰ καλλιεργηθῇ, εὔγεως, ἡ 3) (πιθανώτ.) δασώδης, (παρβλ. Λάχνη, Λόχμη, Λάσιος).

Λαχειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. δασὺς (λαχνήεις) τὸ εἶδος μαλλιαρός, (παρβλ. Λαχύφλοιος).

Λαχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαγχάνω.

†Λαχεῖον (τὸ), [λαγχάνω]. τὸ μέρος ὅπου ἐβγάζουν τὸν λαχνὸν (τὸν λότον), λοταρία.

Λάχεσις [λαγχάνω], εως (ἡ). ἡ τύχη, τὸ πεπρωμένον· (ἰδιωνυμ.) μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας.

;Λαχή (ἡ), Π. [λάσκω, λακίς]. σκάψιμον, (πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Λάχη (ἡ), Π. = τῷ

Λαχμὸς (ὁ), Π. [λαγχάνω]. λαχνὸς, (Ἰταλ.) λότος.

Λαχμὸς (ὁ), Π. [λάξ], = Λακτισμός. »Λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων,« (Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ.

†Λαχμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λάχνος.

Λαχνάης, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Λαχνήεις.

Λαχναῖος, α, ον, Π. = Λαχνήεις.

Λάχνη (ἡ), Π. [χνοῦς, ἄχνη ᾧ συγγ. τῷ λῆχνος καὶ χλαῖνα]. μαλλὶ (τρίχωμα) πυκνὸν, χνοῦδι· (ἐπὶ δένδρ.) φυλλὰς, (Γαλλ.) feuillage. »Πηγάνου—,« Ὀππ.

Λαχνήεις, εσσα, εν, Π. = Δασὺς, μαλλιαρὸς, δασύτριχος, λάσιος. »Δέρματι λαχνήεντι,« Ἰλ. Ι. »Στήθεα λαχνήεντα,« Ἀπλλν. »Ὄροφον λαχνήεντα,« Ἰλ. Ω., ἐσκεπασμένον μὲ φύλλα (καλάμια κλπ.).

Λαχνόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λάχνη, γυῖον]. ὁ ἔχων μαλλιαρὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Λάχνος (ὁ), Π. = Λάχνη.

Λαχνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τι ν' ἀποκτήσῃ χνοῦδι (νὰ γένῃ μαλλιαρόν). ||. (πθ.) ἀποκτῶ λάχνην (τρίχας, χνοῦδι), μαλλιάζω.

Λαχνώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Λαχνήεις, σκεπασμένος μὲ χνοῦδι (ᾧ μτμ. μὲ χλόην).

Λάχνωσις [λαχνόω], εως (ἡ). τρίχωσις, μάλλιασμα. »Γενείου—,« Φιλ.

Λαχοίην, Ἀττ. ἀντὶ Λάχοιμι, εὐκτ. τοῦ Λαγχάνω.

Λάχος [λαχεῖν], εος-ους (τὸ), Π. τύχη, λαχνός, μερίδιον (κυρ. τὸ ὁπ. ἔλαβέ τις διὰ λαχνοῦ), (ἁπλ.) μερὶς, μέρος. »Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται,« Μόσχ.

;Λάχος (ὁ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ προηγ.

Λαχύφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δασὺν (μαλλιαρὸν) φλοιόν. »Κάστανον—,« Νικ., (ἴδε Λάχεια).

Λαχὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Λαγχάνω.

Λαψάνη (ἡ), [†λα, ἕψω; ἢ κατὰ διάλεκτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ Ῥαφάνη], εἶδος φυτοῦ (λαχάνου), (κοιν.) βροῦβα ἡ ῥεπανίδα, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) λαψάνη.

Λαψεῦμαι, Δ. ἀντὶ Δήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

Λάψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Λάπτω, λάφυξις.

Λάω (παρτ. Λάον ἢ Ἔλαον καὶ πλέον οὔ), Π. βλέπω. » Αἰετὸς ὀξὺ λάων, « Ὅμ. Ἤμν.

(Λάω), [†λα], θεματ. πρωτότ. διαφόρων λέξ. (ὡς εὔχρ. διεσώθη μόνον εἰς τὸ) Λᾷ, λῇς, λῇ, Δ. ἀντὶ Θέλω, εις, ει.

Λαώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν λαὸν, δημοτικός.

Λεὰ (ἡ), [λᾶς]. ἡ κρεμωμένη εἰς τὰς ἄκρας τοῦ στήμονος πέτρα ἵνα τὸν κρατῇ τεντωμένον, (ἄλλ.) Ἄγνυς. » Οὐδὲν γὰρ εἰσι μόριον τῶν πόρων οἱ ὄρχεις, ἀλλὰ πρόσκεινται καθάπερ τὰς λαιὰς (ἄλλ. Λαῖας) προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς, « Ἀρχ.

Λέαινα (ἡ), τὸ θηλυκὸν λεοντάρι.

Λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον, ἰσάζω, ὁμαλύνω· στιλβόνω. (μτφορ.) παριςάνω τι ὡς εὔκολον ἢ ἐπωφελὲς· ἡδύνω. » Τὴν ἀκοὴν τινες ἤχοι τρεχύνουσι καὶ λεαίνουσι, « Δ. Ἀλ. 2) τρίβω, κοπανίζω. (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ξεβρίζόνω, ἀφανίζω. » Ἐστρατοπεδεύοντο τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα λεαίνοντες, « Ἡρ.

Λέανσις, εως (ἡ). τὸ λεαίνειν ἢ λεαίνεσθαι, ὁμάλυνσις, τρίψιμον. (μτνμ.) » Λέξεως—, « Τζ.

Λεάντειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λεαντὴρ, ἡ ὁμαλύνουσα (τρίβουσα κτλ.).

Λεαντὴρ, ῆρος (ὁ). ὁ λεαίνων (ὁμαλύνων κτλ.). ‖. (οὐσ.) τρίφτης, κόπανος, γδόχερον.

Λεαντικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ λεαίνειν, γλυκαντικὸς, καταπραϋντικὸς κτλ.

Λεβηριδωτὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) λεβηρίδα.

Λεβηρὶς [λέπω], ίδος (ἡ). τὸ δέρμα τὸ ὁπ. ἀλλάζουν τὰ ὀφείδια (τὰ ὀστρακόδερμα καὶ μερικὰ ἔντομα), (ἄλλ.) Γῆρας· (ἐν γέν.) φλοῦδι, λέπυρον. » Κενώτερος (» Λεπτότερος, » Τυφλότερος) λεβηρίδος, « Παροιμ.

†Λεβηρὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λέπορις, κουνέλι, (παρβλ. Λειρός).

Λεβὴς [λέπω ἢ λείβω], ητος (ὁ). ἀγγεῖον χάλκινον διὰ μαγείρευμα, (κοιν.) λεβέτι, (Τουρκ.) καζάνι. » Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, « Ἰλ. Φ. 2) λεκάνη διὰ πλύσιμον τῶν χερῶν ἢ τῶν ποδῶν. » Γρηὺς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα, τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐπεχεύατο πουλύ, « Ὀδ. Τ. 3) κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν λειψάνων νεκροῦ. » Ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ, « (Σοφ. παρ') Ἀθ. 4) (εἰς τὴν Σπάρτ.) εἶδ. τυμπάνου. » Κατὰ τὴν πόλιν περιιοῦσαι (αἱ Σπαρτιάτιδες, ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως,) λέβητα κροτέουσι, « Ἡρ.

Λεβητάριον (τὸ), = Λεβήτιον.

Λεβητίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) βράζω (μαγειρεύω) τι εἰς-

Λεβήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέβης, λεβετάκι, καζανάκι.

Λεβητοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος εἰς) εἶδος λέβητος.

;Λεβητοχάρης, ου καὶ

Λεβητοχάρων [λέβης, χαίρω ἢ Χάρων], οντος (ὁ), Κωμ. παράσιτος, λαίμαργος, (κατὰ λέξ.) φίλος ἢ ἀφανιστὴς τῶν λεβετιῶν.

Λεβητώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λεβητοειδὴς.

Λεβίας [λεπὶς;], ου (ὁ), εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Ἥπατος, (ἴσ.) ὁ κοιν. λεπιὸς (» ὅμοιος φάγρῳ μονήρης, καρχαρόδους καὶ σαρκοφάγος, « Ἀθ.).

†Λέβινθος (ὁ), (κατὰ διαλεκτ.) ἀντὶ Ἐρέβινθος.

†Λεγεὼν [λέγω = Ἐκλέγω], ῶνος (ἡ), τάγμα (σῶμα) στρατ., (Λατ.) legio, (ὄθ. τὸ Γαλλ.) légion.

†Λέγμα (τὸ), [λέγω]. λόγος, ἔκφρασις.

Λέγνη (ἡ) καὶ

Λέγνον (τὸ), [λέγω, λέχρις]. οὔτα (φορέματος), σειρῆτι, (Τουρκ.) κενάρι· (ἐν γέν.) ἄκρα.

Λεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὰς ἄκρας ὑφάσματος λέγνον (σειρῆτι), μαργελλόνω, (ὄθεν

Λεγνώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Λεγνωτὸς, ὴ, όν. (χιτών) Ὁ ἔχων εἰς τὰς ἄκρας λέγνον (κενάρι ἢ σειρῆτι).

Λέγω, Μ. λέξω (πρκ. Εἴλοχα καὶ Εἴλεχα καὶ μσ. Λέλοχα καὶ πθ. Λέλεγμαι καὶ [Ἀπτ.] Εἴλεγμαι, ἀόρ. Ἐλέχθην καὶ δ'. Ἐλέγην, καὶ τὸ θετ. Λεκτέον). (ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιοτ. σημασ. εἶνε) Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ κοιμηθῇ), (συνκδχ.) ἀποκοιμίζω, (ᾗ μσ. ὁ ᾗ συνηθέσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῇ ἢ, εἶμαι πλαγιασμένος, (ἐπμ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. » Λέξον με τάχιστα, « Ἰλ. Ξ. » Ἐγὼ μὲν (ὁ Ὕπνος) ἔλεξα Διὸς νόον, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μσ.) » Ἔκτὸς μὲν δὴ λέξο, « Ἰλ. Ω. » Σὺ δ' αὐτόθι λέξεο, « Ἰλ. Ι. » Λέξομαι εἰς εὐνὴν, « Ὀδ. Γ. » Ὀθ' ἠδέ λέξεται ὕπνῳ, « Ἰλ. Δ. (ἐκ τούτου καὶ ἡ παραγωγὴ τοῦ Λέχος, Λέκτρον, Λεχὼ, Λόχος κτλ.). 2) = Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω. » Ὀστέα Πατρόκλοιο λέγωμεν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ.) » Ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε, « Ἰλ. Θ. » Αἱμασιάς τε λέγων, « Ὀδ. Σ., (δηλ.) λίθους λογάδας δι' αἱμασιὰν ἢ, ἐκ λίθων λογάδων αἱμασιάν. 3) (μσ.) = Ἐκλέγω, διαλέγω. » Αὐώδεκα λέξατο κούρους, « Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) » Εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι, « Ἰλ. Ν. 4) = Καταλέγω, μετρῶ, λογαριάζω, ἢ = Συγκαταλέγω, συναριθμῶ. » Λέκτο ἀριθμὸν, « Ὀδ. Δ. » Ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσιν, « αὐτ. » Τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; Ἰλ. Ν., ἀπαριθμεῖν. (καὶ πθ.) » Ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, « Ὀδ. Ι. » Ἄνδρῶν ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω, « Θκρ. » Ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις λεγόμενόν σε ἐπιστάμεθα, « Ξεν., (ὄθ. 5) (ἡ συνήθ. τῆς λέξ. σημασ.) ἐκθέτω διὰ λόγων, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ, λέγω (μὲ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Λαλῶ). » Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, « Εὐρ. » Λέγειν τε ᾗ πράσσειν δυνατώτατος (ὁ Περικλῆς, « Θκ. (ὄθ.) » Λέγοντες, « Δμ., οἱ δημηγοροῦντες, οἱ ῥήτορες. » Ψεύδεα λέγειν, « Ἡσ. » Κακὰ ἢ Κακῶς λέγειν τινά, « Αξ., = Κακολογεῖν. » Μὴ λέγειν κακὰ τὸν τεθνεῶτα, » Νόμ. Σόλ. » Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα τοιαῦτα, « Θκρ. » Ταῦτ' λέγεις σὺ τὸν στρατηγέν; Ξεν. » Ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγουσιν, « αὐτ. » Λέγ', εἴ τι λέγεις, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Λέγε ὅ, τι ᾗ λέγεις, « Ἡρ. » Τί δεῖ λέγειν; « Πλάτ. » Λέγω τί; « Σοφ., εἶνε ἄρα γε ἀληθὲς αὐτὸ 'που λέγω; » Ἔδοξέ τι λέγειν τῷ Ἀστυάγῃ, « Ξεν. » Κινδυνεύεις τι λέγειν, « Πλάτ. » Οὐδὲν λέγεις, « Ἀρςφ., αὐτὰ 'που λέγεις εἶνε τίποτε. (καὶ ὡς ἐπεξήγημ.) » Τοῦτον, τὸν μέγιστον λέγω, « Αξ. (ᾗ πλεονασ.) » Ἔφη λέγων, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. μτνμ.) » Τὰ γράμματα λέγει τάδε, « Ἡρ. » Ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγει, « Πλάτ. » Ὡς ὁ νόμος λέγει, « Δμ. (καὶ μσ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλῶ) » Μηνέτι ταῦτα λεγώμεθα, « Ἰλ. Ν., (τὸ ὀπ. ὁ Κορ. καὶ Δούκ. ἐξηγοῦν) Καυχώμεθα (ᾗ πθ.) » Λέγεται (ἐνν. ὑπὸ τῶν ἀνθρ.), « Αξ., ᾄδεται λόγος, λέγουν οἱ ἄνθρωποι. » Λέγεται ὁ Κῦρος πατρὸς γενέσθαι Καμβύσου, « Ξεν. (καὶ μὲ ἄλλ. ἔλλειψ.) » Ἀλέξανδρος δὲ, ὡς εἰ λέγοντες (ἐνν. ἐλέγομεν), ἐν ἰνδοῖς ἦν, « Δμ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ὁ λεγόμενος, Ἡ λεγομένη, Τὸ λεγόμενον, « Αξ. » Ἡ λεγομένη εὐδαιμονία, « Αξ. » Οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι, « Ξεν. » Τὸ δὴ λεγόμενον (ἄλλ. τῆς Κτπτ.), « Πλάτ., καθὼς λέγει ὁ λόγος (ἡ παροιμία, ὁ κόσμος). 6) φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω, (κοιν.) μετρῶ, λογαριάζω. » Καὶ μείζονα ὅς τις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, « Σοφ. 7) ὀμνύω διὰ λόγων. » Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν, « Ἀνκρ. 8) ἀναγινώσκω (μεγαλοφώνως), ἐκφωνῶ. » Λέγε τοίνυν μοι τὸ ψήφισμα τουτὶ λαβὼν, « Δμ. » Καὶ τοι μ' οὐ λέληθεν ὅσον διαφέρουσι τῶν λόγων, οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγινωσκομένων, « Ἰσκρ.

Λεηλασία (ἡ). λεηλάτισμα, διαρπαγὴ, λαφυραγωγία, κούρσευμα, (ὡς οὐσ. τοῦ-

Λεηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λείαν ἐλαύνω, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, διαγουμίζω.

;Λεηλάτης, ου (ὁ). ὁ λεηλατῶν (διαρπάζων κτλ.).

Λεηλάτησις, σεως (ἡ), = Λεηλασία, λεηλάτισμα.

Λεηλατικὸς, ὴ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ λεηλατεῖν.

Λεία (ἡ), [λάω ἢ λαός]. πρᾶγμα (καὶ ἰδιαιτ. θρέμμα, βοσκημα) ἀρπαγμένον, λάφυρον· (ἐν γέν.) κοπάδι. » Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας ᾗ κατηναρισμένας, « Σοφ. » Πατίζουσι δὲ καὶ τὴν λείαν δι' ἡμερῶν τριῶν, « Διόδ. » Λείαν ποιοῦμαί τι, « Θκ., Πλ., Συν. » Λεηλατῶ. » Μυσῶν λεία, » Παροιμ. πρᾶγμα ἢ μέρος εὔκολον νὰ διαρπαγῇ (ἀπροστάτευτον), ἔρμαιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ʒΛείᾳ (ἡ), = Λέᾳ, (ἐν γέν.) βαρύδι, κρεμαστάρι.
Λειαίνω, Μ. αν ῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Λεαίνω.
Λείανσις, Λειάντειρα, Λειαντὴρ, Ἰων. Π. ἀντὶ Λέανσις κτλ.
Λείαξ, ακος (ὁ). νέος ἀγένειος (λεῖος) ἀκόμη.
Λειαυστηρὸς, ὰ, όν. Λεῖος καὶ αὐστηρὸς ἐνταυτῷ, γλυκόξυνος, γλυκότσουχος.
†Λείβδην, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει λοιβῆς, ϛάγδην.
Λειβέμεν, Π. ἀντὶ Λείβειν.
Λείβηθρον (τὸ). ὀχετὸς ἢ πηγὴ ὕδατος· κρουνὸς, αὐλάκι· τόπος κάθυδρος, ἄλσος, λιβάδι, (ὅθ.) » Λείβηθρα, « μέρος τῆς Θρᾴκ. ὅπου διέτριβεν ὁ Ὀρφεὺς (καὶ ἐκ τούτου Λειβηθρίδες, αἱ Μοῦσαι), [ἐκ τοῦ Λείβω, Μ. λείβψω. Χύνω (κυρ. ὀλίγον κατ' ὀλίγον), στάζω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Σπένδω. (πθ.) τήκομαι (κυρ. ἢ μτφορ.), λυόνω. » Οἶνον (« Δάκρυα) λείβειν, « Ὅμ. » Θεοῖς λείβειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἀφρὸς περὶ στόμα λείβεται, « Ἡσ., τρέχει ἀπό. (καὶ δοτ. ὀργάν.) » Λείβομαι δακρύοις κόραις, « Εὐρ., (κοιν.) χύνονται τὰ 'μμάτια μου ἀπὸ τὰ δάκρυα. » Κατὰ μικρὰ λειβόμενος ἀποθνήσκει, « Αἰ. » Ἀμέλγεις σὺ τῶν ξένων τοὺς καρπίμους· ὁ δὲ λείβεται θεώμενος, « Ἀρχῳ.
Λειεντερέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω λειεντερίαν.
Λειεντερία (ἡ), [λεῖος, ἔντερον]. διαῤῥοία (σύμπτωμα ἢ ἀποτέλεσμα δυσεντερίας).
Λειεντερικὸς, ἡ, όν καὶ
Λειεντεριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἢ συνωδευμένος μὲ λειεντερίαν.
Λειεῦμαι, Δ. ἀντὶ Λειοῦμαι, πθ. τοῦ Λειόω.
Λείζομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Λιζίομαι.
Λείηναν, Π. ἀντὶ Ἐλέηναν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Λειαίνω.
Λειεκνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεῖκνον.
Λειεκνίζω, Μ. ίσω, = Λικνίζω, λιχνίζω ἢ κουνῶ μὲ τὸ
Λεῖκνον (τὸ), = Λίκνον.
Λείκτης, ου (ὁ), ἴδε Λίκτης.
Λειμακὶς [λείμαξ], ίδος (ἡ). νύμφη τῶν λειμώνων, (ἄλλ.) Λειμωνιάς.
Λειμακώδης, ες (ὁ, ἡ). κάθυγρος ἢ χλοώδης ὡς-
Λείμαξ ἢ Λεῖμαξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), = Λειμών. » Μαλακῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου, « (Φερεκρ. παρ') Ἀθ. (ὅθεν τὸ συγκρ.) » Λειμακέστερος, « Ἱππκρ., (ἔσφαλμ. κατά τινας ἀντὶ Λειμακωδέστερος).
Λείμαξ ἢ Λεῖμαξ, ακος (ὁ). ὁ γυμνοσάλιαγκος, (Γαλλ.) limace.
Λειμάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λειμών.
Λεῖμμα (τὸ), [λείπω] = Λείψανον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρι· (μουσ.) = Δίεσις, (ὅθεν:
Λειμματισῖος, α, ον. Ὁ κατὰ (μουσ.) λείμματα, κατὰ διέσεις.
Λειμοδωρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ὀροβάγχης ἢ τήλεως) φυτρόνοντος εἰς λειμῶνας ϛ μεταξὺ τοῦ κυμίνου.
Λειμὼν [λείβω], ῶνος (ὁ). τόπος χλοώδης ἀνθηρὸς καὶ κάθυδρος, λιβάδι. » Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών, « Ὀδ. Δ. (καὶ μὲ γεν.) » Ῥόδων —, « Μουσ. (ϛ μτφορ.) » Ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμώνων δρεψαμένῳ ἄνθη ἀκήρατα στεφάνους πλέξαι, « Θμς.
Λειμωνήρης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λειμῶνα.
Λειμωνιὰς, άδος (ἡ). (Νύμφη) κάτοικος ἢ ἔφορος τῶν λειμώνων.
Λειμωνιάτης, ου (ὁ) καὶ
Λειμωνιᾶτις, ιδος (ἡ), εἶδος πρασίνου (πολυτ.) λίθου.
Λειμώνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενα εἰς λειμῶνας, λειβαδήσιος, (ὅθεν ||. οὐσ. θηλ. καὶ οὐδ.) εἶδ. ἀνεμώνης.
Λειμωνὶς, ιδος (ἡ), = Λειμωνιάς.
Λειμωνίτης, ου (ὁ) καὶ Λειμωνῖτις, ιδος (ἡ), = Λειμωνιάτης.
Λειμωνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). χλοερὸς ἢ ἀνθηρὸς καὶ κάθυδρος ἐν εἴδει λειμῶνος.
Λειμωνόθε(θεν), ἐπίῤῥ. Π. ἐκ τοῦ λειμῶνος.
Λεῖξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λείχειν, γλείψιμος.
Λειόβατος (ὁ, ἡ), [λεῖος, βαίνω]. ὁμαλὸς, εὐκολοπεριπάτητος. 2) εἶδος ἰχθ. σελαχ. (βάτος) χωρὶς ἀγκάθια.
Λειογένειος (ὁ). ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) τὸ γένειον, σπανὸς, ἀγένειος.
Λειόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖαν (γλωκειὰν) γλῶσσαν, κόλακας.
Λειογραφία (ἡ). λεία (ὄχι ἐξέχουσα) ζωγραφία.
Λειοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λεῖος τὸ εἶδος.
Λειοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κάρηνον]. φαλακρός.
Λειόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων λεῖον καυλόν. » Τὰ λειόκαυλα, κρόμμυον, πράσον, σκόροδον, « Θωρ.
Λειοκονία (ἡ). λεία (ὁμαλὴ) κονία, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἀμμοκονία).
Λειοκυμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λειοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖα (ὁμαλὰ) κύματα. » Θάλασσα —, « Αἰ., ἡ μόλις κυματίζουσα.
Λειόμιτος (ὁ, ἡ), Π. ἡ λειαίνουσα (ἰσάζουσα) τοὺς μίτους τοῦ ὑφάσματος.
Λειοντῆ (ἡ), Π. ἀντὶ Λεοντῆ.
Λειοντοκόμος, Λειοντομάχης, Λειοντοπάλης, Π. ἀντὶ Λεοντοκόμος κτλ.
Λειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειόω.
Λειοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Λειόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λείους (ἀτρίχους) πόδας.
Λειοπώγων, ωνος (ὁ), ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) τὸν πώγωνα, ἀγένειος.
Λεῖος [συγγ. τῷ Λείχω], α ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων ἴσην ἐπιφάνειαν, ὁμαλὸς, ὀαλιστερός· 'γλιστερός· (ἐπὶ ἐδάφ.) ἐπίπεδος, ἄδενδρος. (ἐπὶ θαλάσσ.) ἀκύμων, γαλήνιος· (ἐπὶ ὑφασμ.) χωρὶς πλουμίδια· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀτριχος· (ἐνίοτε) ψιλοκοπανισμένος· (μτφορ.) ἱλαρὸς, ἤπιος· (ἐπὶ λόγ.) γλυκὺς, ἀπατηλὸς, κολακευτικὸς, (Γαλλ.) coulant. ||. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (χωρὶς λέπια), (ἴσ.) = Γλῆνος ἢ Λειόβατος.
Λειόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον ὄστρακον (καθὼς π. χ. τὸ μύδι).
Λειόστρειον καὶ Λειόστρεον (τὸ), εἶδος στρειδιῶν (μὲ λεῖον ὄστρακον).
Λειοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον (γλιστερὸν) σῶμα. » Ἔγχελυς —, « (Εὔβ. παρ') Ἀθ.
Λειότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λείου, ὁμαλότης.
Λειοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω (Κοπανίζω) ψιλά.
Λειοτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). ψιλοκοπανισμένος.
Λειοτριχέω-ῶ. Μ. ήσω καὶ
Λειοτριχιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω λείας (ὁμαλὰς, ὄχι σγουρὰς) τρίχας, ἢ· Εἶμαι λεῖος (ἄτριχος), δὲν ἔχω διόλου τρίχας.
Λειουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειοποιέω.
Λείουσι, Π. ἀντὶ Λέουσι, δοτ. πλθ. τοῦ Λέων.
Λεόφλοιος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων λεῖον (ὁμαλὸν) φλοιὸν καὶ
Λειόφυλλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων λεῖα (ὁμαλὰ) φύλλα.
Λειόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Λειοσώματος.
Λειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν), λουστράρω, ὀαλίζω· ἐβγάλλω ταῖς τρίχας, μαθῶ, χνοῦιζω. (ἰατρ.) κοπανίζω ψιλὰ, (κοιν.) λειόνω.
Λειπανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔλλειψιν ἀνδρῶν (ἀνθρώπων).
Λειπανδρία (ἡ), = Λειψανδρία.
Λε πανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειπανδρέω.
Λεπανθρωπία (ἡ), = Λειψανδρία.
ʒΛειπεργάτης, ου (ὁ). ὁ λείπων (ἀφίνων παραμελῶν) τὸ ἔργον του, (ἄλλ. διορθ. Λιπερνάτης).
Λειποβοτανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω βοτάνην (χόρτα), ἔχω ἔλλειψιν (σπάνιν) χόρτου.
Λειπογάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ στερηθεὶς (ἀποκοπεὶς) τοῦ γάλακτος, (ἄλλος) Λειπόθηλος, (ὅπου ἴδε).
Λειπόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκαταλιπὼν τὸν γάμον (τὸν ἢ τὴν σύζυγόν του).
Λειπόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκαταλείψας τὴν γῆν (τὴν πατρίδα) του.
Λειπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). (ἵππος κτλ.) τοῦ ὁπ. ἔλειψαν πλέον οἱ γνώμονες (οἱ φανερόνοντες τὴν ἡλικίαν) ὀδόντες.
Λειπογράμματος (ὁ, ἡ). (ποίημα) τοῦ ὁπ. 'λείπει διόλου ἓν γράμμα, (παρβλ. Ἄσιγμος).
ʒΛειποδεὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. 'λείπουν τὰ ἀναγκαῖα, ἐνδεής.
Λειποδερμέω-ῶ, Μ. Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λειπόδερμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. λείπει τὸ δέρμα (κυρ. ἢ ἀκρόδυστία), περιτετμημένος.
Λειποδρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λειποδρανὴς [λ. δράω], ές (ὁ, ἡ). ἀσθενὴς, ἀδρανὴς, ἀνίσχυρος.
Λειπόθηλος (ὁ, ἡ). στερημένος τῆς θηλῆς (τοῦ μαστοῦ), ἀπογαλακτισμένος (πρόωρα). » Τὰ δὲ τικτόμενα διὰ χρόνου λειπόθηλα γίνεται διὰ τὴν δυσκρασίαν τοῦ ἀέρος, « Γεωπον.
Λειποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω εἰς λειποθυμίαν, λιγοθυμῶ. (Σημ. ὅτι τὰ ἐκ τοῦ Λείπω σύνθετα γραπτέον κατὰ τινας ὀρθότ. διὰ τοῦ ῃ).
Λειποθύμημα (τὸ) καὶ
Λειποθυμία (ἡ). λιγοθυμιά.
Λειποθυμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὑποκείμενος (Εὐκατάφορος) εἰς λειποθυμίας.
Λειπόθυμος (ὁ, ἡ), [λ. θυμὸς]. λιγοθυμισμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΙ

ΛΕΙ

ΛΕΙ

Λειψανηλόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ λείψανα (τὰ ἀπομεινάρια).

Λείψανον (τὸ), [λείπω]. τὸ ἐναπολειφθὲν, ἀπομεινάρι· τεμάχιον διασωθὲν συγγράμματος ἢ ποιήματος.

Λεῖψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λείπω, ἄφημα, παραίτημα. ἔλλειψις.

Λειψιφαής, έος καὶ Λειψίφως, ωτος, καὶ Λειψίφωτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἐκλείπει (χάνεται κατ' ὀλίγον) τὸ φῶς. » Μήνη —, « Μανέθ.

;Λειψόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), = Λιπόθριξ.

†Λειψοσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ πρὶν ἢ μετὰ τὴν πανσέληνον. ||. (οὐσ. οὐδ.) χασοφεγγαριά.

Λειψυδρέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πάσχω ἔλλειψιν ὕδατος, στερεύω.

Λειψυδρία (ἡ). ἔλλειψις ὕδατος, ξηρασία, ἀνυδρία.

Λειψύδριον (τὸ). μέρος ἄνυδρον, [ἐκ τοῦ

;Λείψυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔλλειψιν ὕδατος, ἄνυδρος.

Λειώδης, έος (ὁ, ἡ), = Λεῖος, ὁμαλός.

Λείωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλειώθη (ἐτρίφθη ψιλὰ, ἐκοπανίσθη), (ὅθ. ἰδιαιτ.) ἡ κυανῆ βαφὴ τῶν ζωγράφων.

(Λείων), οντος (ὁ), Π. (ἄχρ. εἰς τὴν ὀνμς.) ἀντὶ Λέων.

Λείως, ἐπίῤ. Ὁμαλῶς, χωρὶς τραχύτητος.

Λείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λειόω, ἴσασμα, (Ἰταλ.) λουστράρισμα· (ὅθ. ἐνίοτε) φαλάκρωσις. 2) κοπάνισμα ψιλὸν, (κοιν.) λειώσιμον.

Λειωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λειόω.

Λεκανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λεκάνη (ἡ), [λέκος]. ἀγγεῖον διὰ φαγεῖ' ἢ νίψιμον, σκουτέλι, (κυρ. Τουρκ.) ταβᾶς ἢ γκιουβέτσι.

Λεκανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λεκάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη, πιάτον τοῦ φαγιοῦ ἢ, λεκανάκι. »Κᾀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν,« Ἀρςφ.

Λεκανίς, ίδος καὶ

Λεκανίσκη (ἡ), = Λεκάνιον.

Λεκανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λεκάνης.

Λεκανομαντεία (ἡ), εἶδος μαντείας, [ἐκ τοῦ

Λεκανόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ λεκάνης, μεταχειριζόμενος ὡς ὄργανον τῆς ἀγυρτίας του λεκάνην μὲ νερόν.

Λεκανοσκοπία (ἡ). κύτταγμα μέσα εἰς τὴν λεκάνην, λεκανομαντεία.

Λεκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέκος, λεκάνιον.

Λεκιθίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) κατεσκευασμένος μὲ λέκιθον (κρόκον αὐγοῦ ἢ ἄλευρον ὀσπρίων).

Λεκιθοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Λεκιθώδης.

Λεκιθολαχανόπωλις, ιδος (ἡ), Κωμ. ἡ πωλοῦσα λεκίθους (αὐγὰ) καὶ λάχανα.

Λεκιθοπώλης, ου (ὁ) καὶ Λεκιθόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ὄσπρια ἀλεσμένα (διὰ φάβαν) ἢ αὐγὰ, [ἐκ τοῦ

Λέκιθος (ἡ), [λέκος;]. κροκάδι (κιτρινάδι) τοῦ αὐγοῦ, (ὅθ. διὰ τὸ ὁμόχροον. 2) (ὁ) ὁ ξεφλουδισμένος ἀρακᾶς (ἄλλ. Μισιριώτικη φακῆ) καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ κατεσκευασμένη φάβα, (παρβλ. Ἔτνος).

Λεκιθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λέκιθον (κρόκον αὐγοῦ). »Ἦν δὲ οἷον λεκιθοειδὲς ἀπορρυῇ τῇ πρώτῃ, « Ἱππκρ.

Λεκίς, ίδος (ἡ) καὶ

Λεκίσκιον (τὸ) καὶ

Λεκίσκος (ὁ), = Λεκάριον, ὑποκορ. τοῦ

Λέκος [λέπος], εος-ους (τὸ) καὶ Λεκὸς (ὁ). πινάκι, πιάτον, σκουτέλι, (παρβλ.) Λοπάς.

†Λεκρὸς (ὁ), = Λικρός.

Λεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λέγω.

†Λέκτης, ου (ὁ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν), ῥήτωρ.

Λεκτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν (ὁμιλεῖν), ἐκφραστικός. » Τῶν μέτρων μάλιστα λεκτικὸν τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι,« Ἀρς. » Λεκτικὸς λόγος,« Δμ. (Ἐρωτικ. Προοιμ.), ὁ καμωμένος ἵνα ἐκφωνηθῇ (ὁμιληθῇ).

Λέκτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐλέλεκτο, μσ. ὑπερσ. τοῦ Λέγω.

Λεκτὸς, ἡ, όν. Ὁ λεχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ λεχθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ). » Ὄλβον οὔτε λεκτὸν οὔτε πιστὸν, « Ἀρςφ. » Λεκτὰ, « Πλ., ὅσα πράγματα συνίστανται μόνον εἰς τὸ λέγεσθαι (χωρὶς πραγματικῶς νὰ ὑπάρχουν), ἀφῃρημένα. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐκλεκτὸς. » Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι, « Εὐρ.

Λέκτριος (ὁ, ἡ), Π. [λέκτρον]. κλινοπετὴς, κλινήρης.

Λεκτρίτης [λέκτρον], ου (ὁ). (θρόνος) ἀναπαυτικὸς ὡς ἂν κρεββάτι, καναπές.

Λεκτροκλόπος (ὁ, ἡ), Π. = Γαμοκλόπος.

Λέκτρον (τὸ), [λέγω], = Λέχος, κρεββάτι· (συνκδχ.) γάμος· συγκοίμησις ἀνδρογύνου· ἀφροδισιασμὸς, (ὅθ.

Λεκτροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸ λέκτρον. (συνκδχ.) φιλήδονος.

Λελαβέσθαι, Π. ἀντὶ Λαβέσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Λελάβῃσι, Π. ἀντὶ Λάβῃ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαμβάνω.

Λελάθω, Λελάθοισι, Λελαθέσθαι κτλ., Π. ἀντὶ Λάθω κτλ.

Λέλακα, Π. πρκ. καὶ

Λελάκοντο, Π. ἀντὶ Ἔλακον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Λάσκω.

Λέλασμαι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Λέλησμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λανθάνω.

Λελάχω, Π. ἀντὶ Λάχω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαγχάνω.

Λέλειμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λείπω.

Λελειχμότες, Π. (σπν.) ἀντὶ Λελειχότες ἢ Λελιχμηκότες, πλθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λείχω ἢ τοῦ Λιχμάομαι.

Λελέχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λέγω.

Λέληθα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Λανθάνω, (ὅθ.

Λεληθότως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Λάθρα, κρυφίως, ἀνεπαισθήτως.

Λέληκα, Π. πρκ. τοῦ Λάσκω.

Λέλημμαι, Π. ἀντὶ Εἴλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.

†Λέλησμαι, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λελήϊσμαι, πρκ. τοῦ Ληΐζομαι.

Λέληφα, Π. ἀντὶ Εἴληφα, πρκ. τοῦ Λαμβάνω.

Λελίημαι, Π. πρκ. (εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.) καὶ

Λελίητο, Π. ὑπερσ. τοῦ Λιλαίομαι.

Λελιμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λίπτω.

Λελογισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ σκέψιν, μὲ στόχασιν.

Λέλογχα, μσ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.

Λέλοιπα, μσ. πρκ. τοῦ Λείπω.

Λελύμασμαι, πρκ. τοῦ Λυμαίνομαι.

Λελυμένως [λύω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐκλύτως, νωθρῶς, ἀτόνως, ἢ 2) σαφῶς, ξάστερα.

Λελῦτο, Π. ἀντὶ Λελυμένος εἴη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Λύω.

Λεμβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέμβος.

Λέμβαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς (κυβερνήτης) λέμβου.

Λέμβος (ἡ καὶ μτγν. τὸ· εἰς δὲ τὸν κατὰ Λεωκρ. λόγον τοῦ Λυκούργου φέρεται κατ' ἀρσ. τύπον), [λέπω, λοβός]. εἰδ. πλοίου (μὲ σουβλερὴν πρῶραν), κότερον, σαλοῦπα, φελοῦκα. » Ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ, λέμβος ἐπικέκληται, « (Ἀναξανδρ. παρ') Ἀθ.

Λεμβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λέμβου.

Λέμμα (τὸ), [λέπω], = Λέπισμα, φλοῦδι, τσώφλοιον. (ἐν γέν.) περικάλυμμα.

Λέμνα (ἡ), εἰδ. φυτοῦ (φυτρόνοντος εἰς στεκάμενα νερὰ), φακῆ τοῦ νεροῦ.

Λέμφος (ὁ), [συγγ. τῷ Λάμπῃ]. μύξα· (συνκδχ.) εὐήθεια, (παρβλ.) Κόρυζα. ||. (ὡς ἐπίθ.) μυξιάρης, (συνκδχ.) εὐήθης, ἠλίθιος.

Λεμφώδης, εος (ὁ, ἡ). μυξώδης.

†Λέντιον (τὸ), Λατ. linteum, λινοῦν ὕφασμα (διὰ σφούγγισμα), προσόψι, πεστεμάλι.

Λεξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέξις.

Λεξείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ ὁμιλήσω (ἐφετ. τοῦ Λέγω).

Λέξεο, Π. ἀντὶ Λέξου, μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Λέγω, πλαγιάζω.

Λεξιγράφος (ὁ). συγγραφεὺς λεξικοῦ, λεξικογράφος.

Λεξίδιον (τὸ), = Λεξείδιον.

Λεξίθηρ, ηρος καὶ

Λεξιθήρας καὶ Λεξίθηρος, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν) σπανίας λέξεις.

Λεξιθηρέω-ῶ, Μ. ἡσω. Θηρεύω (Σκαλίζω νὰ εὕρω) ἀσυνειθίστους λέξεις.

Λεξιθηρία (ἡ). ἡ κατ' ἐπιτήδευσιν ἀναζήτησις σπανίων λέξεων.

Λεξικογράφος (ὁ, ἡ). συγγραφεὺς (συντάκτης) λεξικοῦ.

Λεξικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ καταγινόμενος εἰς τὰς λέξεις, (ὅθ. ||. οὐσ. ἀρσ.) = Λεξικογράφος. (οὐδ.) βιβλίον (κατάλογος) τῶν λεξεών τινος γλώσσης.

Λέξις, εως (ἡ). τὸ λέγειν, ἔκφρασις, ὁμιλία. (συνήθ.) λεκτικὸν ὕφος (» Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως,« Πλάτ.) (ἢ συνηθέστ.) εἰς καὶ μόνος (ἕκαστος) λόγος (» Πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίσχεσθαι καὶ διαπίπτειν,« Πλ.)· (ἐνίοτε) χωρίον συγγραφέως, ῥῆσις. » Ἐπειδὰν ἀφίκηται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἡ πρᾶξιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, « Πλάτ.

Λέξο, Π. ἀντὶ Λέξεο ἢ Λέλεξο, πλάγιασε.

Λέξον, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Λέγω.

;Λεξύδριον (τὸ), = Λεξείδιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λεοντόγγυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγχων (πνίγων) τοὺς λέοντας.
Λεοντέη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λεοντῆ.
Λεόντειος, α ἢ ος, ον ᾗ (Π.) Λεόντεος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς λέοντα.
Λεοντῆ (ἡ), κατὰ κρᾶσ. ἀντὶ Λεοντέη (ἐνν. δορά), δέρμα λέοντος.
Λεοντηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν λεοντάρι.
†Λεοντιαῖος, α, ον. Ἴσος (ἰσομεγέθης) μὲ λέοντα.
Λεοντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι (ἢ Προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ, [κοιν.] Κάμνω) τὸν λέοντα.
Λεοντίδεῦς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ λεοντα ρίου, λεονταράκι.
Λεοντική (ἡ), εἰδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Καναλία.
Λεοντικός, ἡ, όν καὶ
Λεόντιος, α, ον, =Λεόντειος.
Λεοντίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Λέων, λεονταράκι.
Λεοντοβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάσεις (πόδας, ποδαρικὰ) λέοντος.
Λεοντόβοτος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (τρέφων) λέοντας. «Κυβέλη—,» Νόν. 2) ὅπου βόσκουν (κατοικοῦν) λέοντες.
Λεοντόγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην (διάθεσιν) λέοντος, σκληρόκαρδος.
Λεοντοδάμας, αντος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τοὺς λέοντας ἢ καταδαμάσας λέοντα.
Λεοντοδέρης, ου (ὁ), εἰδ. (πολυτ.) λίθου ἔχοντος τὸ χρῶμα τῆς δορᾶς τοῦ λέοντος.
Λεοντόδιφρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀχούμενος ἐπὶ δίφρου συρομένου ὑπὸ λεόντων.
Λεοντοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λέοντος, ὅμοιος μὲ λέοντα.
Λεοντόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θυμὸν (καρδίαν) λέοντος, λεοντόκαρδος.
Λεοντοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν λέοντος.
Λεοντοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Τρέφω) λέοντας ὡς-
Λεοντοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (τρέφων κτλ.) λέοντας.
Λεοντομάχης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν ἢ πολεμήσας μὲ λέοντα.
Λεοντομιγής [λ. μίγνυμι], ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ λέοντα καὶ ἄλλο ζῶον, ἐξ ἡμισείας λέων.
Λεοντόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λέοντος.
Λεοντοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ παλαίσας μὲ λέοντα.
Λεοντόπαρδος (ὁ), =Λεόπαρδος.
Λεοντοπέταλον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ, =Λεοντική (;) ἢ Λεοντοπόδιον (;).
Λεοντοπίθηκος (ὁ), εἰδ. πιθήκου μὲ χαίτην λέοντος.
Λεοντοπόδιον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ (γναφάλιον, [ἐκ τοῦ
Λεοντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας (ὁμοίους μὲ τοῦ) λέοντος.
Λεοντοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον λέοντος.
Λεοντοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ (νὰ ἔχῃ) τις λέοντας.
Λεοντοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λέοντας ἢ λέοντα. «Τοῦ ἐν οὐρανῷ καλουμένου λέοντος τὴν πηγὴν Λεοντοῦχον ὁ Χαλδαῖος καλεῖ,» Ψ'ελλ.
Λεοντόφρονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας ἢ φονεύων λ., (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος.
Λεοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρονται) λέοντες.
Λεοντοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἢ ἔχων φύσιν λέοντος.
Λεοντόχλαινος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἀντὶ χλαίνης) δέρμα λέοντος.
Λεοντόχορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ λέοντος.
Λεοντόψυχος (ὁ, ἡ), =Λεοντόθυμος.
Λεοντώδης, ες (ὁ, ἡ), =Λεοντοειδής.
Λεοντωδῶς, ἐπίρ. =Λεοντηδόν.
Λεοντώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα Λέοντος.
Λεόπαρδος (ὁ), εἶδος θηρίου (μεταξὺ λέοντος καὶ πάρδου).
†Λεουργὸς (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Λειουργός.
Λεπαδεύομαι, Μ. εύσομαι. Συνάζω λεπάδας (πεταλίδας).
Λεπάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεπάς.
Λεπαδνιστὴρ (ὁ). ἡ ἄκρα τοῦ λεπάδνου.
Λέπαδνον (τὸ), [λέπω]. τὸ πλατὺ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένος ὁ ῥυμὸς τῆς ἁμάξης εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου, (κοιν.) χάμουρον, (Π.) ζυγός. ἅλυσος. (μτφορ.) «Ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον,» Αἰσχύλ.
Λεπαῖος, α, ον, Π. [λέπας]. πετρώδης, ἀπόκρημνος.
Λέπαμνον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Λέπαδνον.
Λέπαργος (ὁ, ἡ), Π. [λέπος, ἀργός]. λευκὸς τὸ δέρμα (τὴν ἐπιφάνειαν), ἄσπρος.
Λέπας, αος (τὸ), Π. [λέπω]. βουνὸν πετρῶδες καὶ ἀδένδρον, βράχος.
Λεπὰς [λέπος], άδος (ἡ), εἶδος ὑστρέου μονοθύρου τὸ ὁποῖον προσκολλᾶται εἰς τὰς πέτρας, πεταλίδα. 2) «Λεπὰς ἀγρία,» Ἀρχιγ. ἄλλο εἶδος κογχυλίου, ὅδε Οὐς θαλάσσιον.
Λεπαστὴ (ἡ), (κυρ. ἐπιθ. τοῦ Κύλιξ), εἶδος μεγάλου ποτηρίου εἰς σχῆμα λεπάδος, (κοιν.) γαβάθα, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) μουχρούτα.
†Λεπαστὶς, ίδος (ἡ), γλσ. ἀντὶ Λεπαστή.
Λέπαστρον (τὸ), ἁλιευτικόν τι ἐργαλεῖον (διὰ τὰς λεπάδας).
Λεπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεπίς. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἰσῆρις ἢ Γιγγίδιον.
Λεπιδειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λεπίδος.
†Λεπιδόχαλκος (ὁ). χαλκὸς σφυρηλατημένος λεπτὰ εἰς εἴδος λεπίδος.
Λεπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λεπιδωτὸν (ὅλον λέπια). «Διὰ τὸ λεπιδοῦσθαι τὰ ὀστέα καταξηρανθέντα,» Ἱππκρ.
Λεπιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων λεπίδας (λέπια), φολιδωτός. ||. (σύτ.) εἶδος ἰχθύος (κυπρῖνος) τοῦ Νείλου, (Ἰσ.) =Λεπίας.
Λεπίζω, Μ. ίσω. Ἐξαλλώ τὰ λέπια ἢ τὸ λέπος (τὴν φλοῦδαν), καθαιρίζω, ξεφλουδίζω, γδέρνω.
Λέπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέπος.
Λεπὶς, ίδος (ἡ), =(ἐκ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Λέπος, λέπι ψαριοῦ· (ἐν γέν.) φλοῦδα· τσώφλοιον. «Κοίλον, ὥσπερ τοῦ ὠοῦ τὴν λεπίδα,» Σχολ. «Κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων,» Ἐπιγρ.
Λέπισμα (τὸ), [λεπίζω]. φλοῦδα ἐξαλλομένη ἀπὸ πωρικὸν, τσώφλοιον.
Λεπισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ Λεπίζω, ξεφλούδισμα.
Λεπιστὸς, ἡ, όν. Ξεφλουδισμένος.
Λέπορις, ιος (ὁ), Αἰολ. ὁ λαγωὸς, (ὀθ. τὸ Λατ.) lepus, oris.
Λέπος [λέπω], εος-ους (τὸ). φλοῦδα, τσώφλοιον· λέπι ψαριοῦ· (ἐν γέν.) δέρμα, περικάλυμμα.
Λέπρα, ας (ἡ). πάθος τι τοῦ δέρματος (τὸ ὁποῖον προκύπτει καὶ κάμνει ὡσὰν λέπια), (ὁ ἔσχατος βαθμὸς τούτου εἶνε ἡ κοιν.) λώβα.
Λεπρὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπίθετ.) ἀντὶ Λεπρά, ξεγδαρμένη, φαγωμένη. «Πέτρα —,» Θκρ. ||. (οὐσ. ἐνν. νόσος) ἀντὶ Λέπρα.
Λεπράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ λέπραν· (ἐπὶ δένδρ.) κάμνω λειχῆνα, μουχλιάζω, ψωριάζω. (ἐπὶ οἴνου) κόπτω, ξινίζω.
Λεπριάω-ῶ, Μ. άσω, =Λεπράω.
Λεπρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων (ὡς ἰατρικὸν) εἰς τὴν λέπραν.
Λεπρὸς [λέπω, λεπυρὸς], ά, όν. Ὁ ἔχων λέπια ἢ ὡς ἂν λέπια, (ἐπιπ.) τραχὺς, (ἐπὶ βράχ.) ἀπόκρημνος· (συνήθ.) ὁ πάσχων ἀπὸ λέπραν, λωβός.
Λεπρότης (ἡ). ἡ κατάσασις τοῦ λεπροῦ.
Λεπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ λεπρὸν (τραχὺ κτλ.), (παθ.) γίνομαι λεπρὸς (λωβὸς), λεπριάζω.
Λεπρύνω, Μ. υνῶ, Π. =Λεπρόω.
Λεπρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων λεπρὸς, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λέπρας.
Λεπτακινὸς, ἡ, όν καὶ
Λεπταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Λεπτὸς, ψιλούτσικος· λιγνούτσικος. «Ἄεισεν φωνῇ λεπταλέῃ,» Ἰλ. Σ.
Λεπτεπίλεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς (ψιλὸς, λιγνός). ||. (οὐσ.) «Λεπτεπίλεπτον,» τὸ λεπτὸν τοῦ λεπτοῦ, λεπτὸν δεύτερον τῆς ὥρας.
Λεπτηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Λεπτολογέω.
†Λεπτίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Λεπτύνω.
Λεπὶς, ίδος ἡ Λεπίτις, ιδος (ἡ), (ἐνν.) κριθὴ ψιλὴ ἢ εὐκολοξεφλούδιστος.
Λεπτίτερος (ἀντὶ Λεπτότερος), α, ον, (σπν.) συγκρ. τοῦ Λεπτός.
†Λεπτοβαὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. μετρίως (ὄχι τόσον) βαθὺς, ῥηχός.
Λεπτόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) λεπτὰ βλαστάρια.
†Λεπτοβόης, ου (ὁ), =Λεπτόφωνος.
Λεπτόβυρσος (ὁ, ἡ), =Λεπτόδερμος.
Λεπτόγαιος (γειος) καὶ
Λεπτόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν (ἄπαχον) γῆν.
Λεπτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). λεπτοῦ πνεύματος ἄνθρωπος, ὀξύνους.
Λεπτογραμμία (ἡ). ψιλογραμμία, [ἐκ τοῦ
Λεπτόγραμμος (ὁ, ἡ). ψιλογραμμένος.
Λεπτογράφος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ γράφων (ἢ προπαρεξ. γραμμένος) μὲ ψιλογραμμίαν.
Λεπτοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ (λεπτοκαμωμένα) δάκτυλα.
Λεπτοδέρματος (ὁ, ἡ), =Λεπτόδερμος.
Λεπτοδερμία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λεπτόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ψιλὸν) δέρμα.

Λεπτόδομος (ὁ, ἡ), Π. [λεπτὸς, δέμω]. λεπτοκαμωμένος.

Λεπτοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτολογέω.

Λεπτόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς τρίχας (ψιλὸν μαλλί).

Λεπτόθριος (ὁ, ἡ), Π. [λ. θρῖον], = Λεπτόφυλλος.

Λεπτόϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς ἴνας.

Λεπτοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψιλὸν καλάμι. ‖. (οὐσ.) εἶδ. καλάμου.

Λεπτόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων λεπτὸν (ἀδύνατον) καρπὸν, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπτόκαρφος).

Λεπτοκαρύϊνος, η, ον. Ὁ ἐκ ξύλου λεπτοκαρύας.

Λεπτοκάρυον (τὸ), τὸ (ἄλλ.) Ποντικὸν κάρυον, (κοιν.) λεπτόκαρον, φουντοῦκι.

Λεπτόκαρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ κάρφη (τσάκνα, κλαδιά).

Λεπτόκαυλος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων λεπτὸν καυλὸν (τσουνί, στέλεχος).

Λεπτόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς (λιγνὰς) κνήμας.

Λεπτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ Κοπανίζω(ς) ψιλά.

‡Λεπτολέσχης, ου (ὁ), = Λεπτολόγος.

‡Λεπτολεσχία (ἡ), = Λεπτολογία.

Λεπτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Ἐξετάζω τι μὲ πολλὴν (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περιττὴν, σοφιστικὴν) λεπτομέρειαν.

Λεπτολόγημα (τὸ). τὸ λεχθὲν ἢ ἐξετασθὲν μὲ περιττὴν λεπτολογίαν, σόφισμα.

Λεπτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λεπτολογέω, ἡ περιττὴ ἐξέτασις ἢ ἀνάπτυξις καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, (κοιν.) ψιλολογία. 2) = Μικρολογία.

Λεπτολογιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Λεπτολόγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λόγως. Ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐξετάξων τι μὲ πολλὴν (σοφιστικὴν) λεπτολογίαν, (Γαλλ.) minutieux.

Λεπτομέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λεπτομεροῦς.

Λεπτομερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ λεπτῶν μερῶν (μορίων)· ὁ θεωρηθεὶς (ἐξετασθεὶς) μὲ λεπτομέρειαν.

Λεπτομεριμνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Λεπτομέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μεριμνῶν ᾗ περὶ τῶν ἐλαχίστων, ὕποπτος.

Λεπτομερῶς, ἐπίῤ. Μὲ λεπτομέρειαν, (Γαλλ.) en détail.

Λεπτόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὀξύνους, διαβολεμένος.

Λεπτόμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑφασμένος μὲ λεπτὸν μίτον (ψιλὴν κλωστήν).

Λεπτομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτολογέω.

Λεπτόνευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ νεῦρα.

Λεπτόνητος ἢ Λεπτόπηνος (ὁ, ἡ), Π. ψιλὰ κλωσμένος ἢ ὑφασμένος.

Λεπτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτύνω.

Λεπτοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λεπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτοὺς (λιγνοὺς) πόδας.

Λεπτοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν πρόσωπον (λεπτὰ μυσύδια).

Λεπτόπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν πυγὴν (λιγνὰ ὀπίσθια).

Λεπτόραξ(ῤῥαξ), αγος (ὁ, ἡ). ψιλόῤῥωγος. » Σταφυλὴ —, « Πλίν.

Λεπτόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς ῥίζας.

Λεπτόῤῥυτος (ὁ, ἡ). (νερὸν) τὸ ὀπ. τρέχει ἀπὸ λεπτὴν φλέβα, (κοιν. 'σὰν κλωστή).

Λεπτὸς [λέπω], ὴ, ὸν, (τὸ συγκρ. σπν. Λεπτίστερος). Ψιλὸς ('σὰν χαρτὶ ἢ 'σὰν τρίχα), λιανός. 2) ψιλοκομμένος. 3) λιγνὸς, ἰσχνὸς, ἄπαχος (» Ψύχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κάσθενὴς, « Ἀρςφ.)· (ἐπὶ ὑγρῶν) ἀραιὸς, ὄχι πηκτός. 4) (μτνμ.) στενός. » Τρίβος, — « Θκρ., τὸ μονοπάτι. » Λεπτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἔντερον, « Ἀνατομ., τὸ ἀπὸ τῆς κάτω κοιλίας ἄχρι τοῦ λεγομένου τυφλοῦ. » Στρόφοι περὶ τὸ λεπτὸν ἐμπίπτοντες, « Ἱππκρ. 5) (συνκδχ.) μικρός· μικροκάμωτος. τρυφερὸς, δελικάτος· ἀδύνατος· εὔθραυστος. ἐλαφρὸς κτλ. » Τὰ λεπτὰ πλοῖα, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Λεπτή τις ἐλπὶς ἔστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, « Ἀρςφ. 6) (ἐνίοτε) πτωχός. » Τῷ λεπτῷ δήμῳ, « Ἀρςφ. 7) (τρπ.) ὀξύνους· μὲ ἀγχίνοιαν ἐκφρασμένος. » Ῥῆτις —, « Καλλ. (ἴδε καὶ Παχύς). ‖. (οὐσ.) Λεπτὸν (τὸ), τὸ μικρότερον νόμισμα, (κοιν.) λιανὸν, (ᾗ μαθηματ.) τὸ ἐξηκοστημόριον τῆς ὥρας ἢ τῆς μοίρας, (Ἰταλ.) μινοῦτον. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Λεπτὸν ᾗ Λεπτὰ, (ἐλλ. ἀντὶ) ἐπιῤ. Ψιλὰ, εἰς λεπτὰ τμήματα. (συνκδχ.) ἀμυδρῶς. » Λεπτὰ γὰρ λεύσω κόραις, « Εὐρ. » Τιττυβίζεθ' ᾧδε λεπτὸν, « Ἀρςφ., μὲ λεπτὴν φωνήν.

Λεπτόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόσαρκος, λιγνὸς, ἄπαχος.

Λεπτοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ (λιγνὰ) σκέλη ἢ πόδια.

Λεπτοσοφιστὴς, οῦ (ὁ), = Λεπτολογιστὴς, σοφιστὴς, λεπτολόγος.

Λεπτοσπάθητος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σπαθάω]. λεπτὰ ὑφασμένος, ψιλός.

Λεπτόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) λεπτοὺς σπόρους.

Λεπτόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (μικρὸν, στενὸν) στόμα ἢ στόμιον.

Λεπτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Λεπτότης.

Λεπτόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Λεπτός.

Λεπτοσύνθετος (ὁ, ἡ), λεπτῶς (ἀπὸ λεπτὰ φύλλα κτλ.) συνθεμένος, ψιλοκαμωμένος.

Λεπτοσχιδὴς, έος (ὁ, ἡ). λεπτὰ σχισμένος.

Λεπτόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (λιγνὸν, δελικάτον) σῶμα.

Λεπτότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λεπτοῦ, ψιλάδα· λιγνάδα· (Ἰταλ.) δελικατέτσα· (μτφορ.) ὀξύνοια, (Ἰταλ.) φινέτσα.

Λεπτοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ψιλά· λιανίζω.

Λεπτοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν τράχηλον (λαιμὸν), (εἰς τὸν Ἀθ. νομίζεται ὑπὸ τινων ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκοτράχηλος).

Λεπτότρητος (ὁ, ἡ), [λ. τιτράω]. τρυπημένος μὲ ψιλαὶς τρύπαις. » Κόσκινον —, « Δσκρ.

Λεπτότριχος (ὁ, ἡ), = Λεπτόθριξ.

Λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι (κυρ. ὡς λεπτουργὸς) μὲ λεπτότητα (κοιν. ψιλοδουλειάν). 2) = Λεπτολογέω.

Λεπτουργὴς, έος (ὁ, ἡ). δουλευμένος μὲ λεπτότητα (ψιλὴν δουλειάν).

Λεπτουργία (ἡ). λεπτὴ ἐργασία, (κοιν.) ψιλοδουλειὰ, [ἐκ τοῦ

Λεπτουργὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. ξυλουργὸς) ὁ ἐργαζόμενος λεπτὰ ἐργόχειρα ἢ μὲ λεπτὴν ἐργασίαν.

Λεπτοϋφὴς, έος (ὁ, ἡ). ψιλὰ ὑφασμένος, λεπτοΰφαντος.

Λεπτοφανὴς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λεπτοφαὴς), έος (ὁ, ἡ). ψιλὸς, (ἐπμ.) διαφανής.

Λεπτόφλοιος (ὁ, ἡ). ψιλόφλουδος.

Λεπτοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσει λεπτὸς (ψιλός).

Λεπτόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ φύλλα.

Λεπτοφωνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Λεπτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν (ψιλὴν) φωνὴν, ἰσχνόφωνος. » Τὰ θήλεα λεπτοφωνότερα, « Ἀρςτ.

Λεπτοχειλὴς, έος καὶ

Λεπτόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ χείλη ἢ λεπτὸν γῦρον.

Λεπτόχρως, ωτος (ὁ). ὁ ἔχων λεπτὸν (δελικάτον) δέρμα.

Λεπτόχυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ὀλίγον ἢ ἀραιὸν) χυλόν.

Λεπτόχυτος (ὁ, ἡ). λεπτῶς κεχυμένος (διακεχυμένος).

†Λεπτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λεπτύνω.

Λεπτύνσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λεπτύνειν (λιγνεύειν, ἐξασθενίζειν κτλ.), ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.

Λεπτυντικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα εἰς τὸ λεπτύνειν.

Λεπτύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Λελέπτυσμαι). Κάμνω τι νὰ γένῃ λεπτὸν, λιγνεύω· σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἐξασθενίζω.

Λεπτυσμὸς (ὁ), = Λέπτυνσις.

†Λεπτύχανον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπύχανον.

Λεπτῶς, ἐπίῤ. Λεπτὰ, ψιλά· (τρπ.) μὲ λεπτομέρειαν.

Λεπυρίζω, Μ. ίσω, = Λεπυρόω.

Λεπύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέπυρον, τσώφλοιον.

†Λεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λεπυρόω.

Λεπυριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λεπυρώδης.

Λέπυρον (τὸ), = Λέπος, φλοῦδα (ὀσπρίου, 'πωρικοῦ, αὐγοῦ κτλ.), τσώφλοιον.

Λεπυρὸς, ὰ, όν, Π. ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) λέπυρον.

Λεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάζω τὸ ἢ ἀπὸ τὸ λέπυρον, καθαρίζω ('πωρικὸν ἢ αὐγὸν), ξεφλουδίζω.

Λεπυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ περιεχόμενος εἰς λέπυρον· συγκείμενος (καθὼς τὸ κρομμύδι) ἀπὸ λέπυρα.

Λεπύχανον (τὸ), = Λέπυρον, (ἰδιαιτ.) κρομμυδοτσέφλον.

Λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν (τὸ περικάλυμμα) ὁποιουδήποτε πράγματος, ξεφλουδίζω· ξελεπίζω· 'γδέρνω· (ὄθ. Κωμ.) δέρνω, ξυλίζω. (ᾗ μσ.) = Δέφομαι.

Λεπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ λέπος.

Λεσβιάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι τὰς γυναῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κας τῆς Λέσβου, αἰσχρουργῶ (διὰ τοῦ ατόματος) ὡς –
Λεσβιάς, άδος (ἡ), γυνὴ ἀπὸ τὴν νῆσον Λέσβον· (συνκδχ.) αἰσχροποιός, ἀρρητοποιὸς (καθὼς ἐδυσφημίζοντο αἱ Λεσβιάδες), ζδε Φοινικίζω.
Λεσβίζω, Μ. ίσω, = Λεσβιάζω, [ἐκ τοῦ
Λεσβίς, ίδος (ἡ), = Λεσβιάς.
Λέσβιον (τὸ). ἡ δευτέρα τρόπις τοῦ πλοίου. 2) εἶδος ἀρχιτεκτον. τινος στολίσματος (παρβλ. Κυμάτιον) καὶ ὁ πρὸς τοῦτο χρησιμεύων μολύβδινος κανών. 3) εἶδ. μεγάλου ποτηρίου.
Λεσπίς, ίδος (ἡ), Π. = Ἐλεσπίς.
Λεσχάζω καὶ ;Λεσχαίνω, Μ. άσω, Π. Λεσχηνεύω.
†Λεσχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς λέσχην· φλύαρος.
Λέσχη (ἡ), [λέγω]. ὁμιλία, συνομιλία (κυρ. ἵνα περνᾷ ὁ καιρός), (Γαλλ.) causerie· (ἐνίοτε) συμβούλιον, συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν. « Σύγκλητον λέσχην γερόντων προτίθεσθαι, « Σοφ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο ἢ συνωμίλουν ἢ καὶ ξενυκτοῦσαν (κυρ. οἱ ἀργοὶ καὶ οἱ πτωχοί, καθὼς εἰς τὴν Τερκ. τὰ καφφενεῖα ἢ τῶν λουτρῶν τὰ κελχάνια. Ἡ περίφημος λέσχη τῶν Δελφῶν, ὅπου « συνιόντες τὸ ἀρχαῖον [κατὰ τὸν Παυσ.], τότε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, « ἀναλογεῖ μὲ τὰ casini τῶν Ἰταλ. τὰ Klubb τῶν Γερμ. καὶ τὰ scholæ porticum τῶν Ῥωμ., παρβλ. Στοά).
;Λέσχημα (τὸ). φλυαρία, ἡ ὁμιλία.
Λεσχηνεία (ἡ). τὸ λεσχηνεύειν, συνομιλία (πρὸς διασκέδασιν)· φλυαρία, ἀδολεσχία.
Λεσχηνευτὴς, οῦ (ὁ). ἀδόλεσχος, φλύαρος, (Τουρκ.) λαφαζάνης, [ἐκ τοῦ
Λεσχηνεύω καὶ (μν.) -εύομαι, Μ. εύσω, -εύμαι. Ὁμιλῶ, συνομιλῶ (κυρ. ἵνα περνᾷ ὁ καιρός)· φλυαρῶ πρὸς διασκέδασιν.
†Λεσχηνίτης, ου (ὁ), = Λεσχηνευτής.
Λεσχηνόριος (ὁ). ὁ προστατεύων τὰς λέσχας, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Λεσχηνώτης, ου (ὁ). ὁ συχνάζων εἰς τὴν λέσχην, ἀκροατὴς, μαθητὴς, ὁμιλητής. « Σὺ δὲ εἰ καταθύμιος μὲν Κροτωνιήτῃσι, καταθύμιος δὲ καὶ τοῖσι ἄλλοισι Ἰταλιώτῃσι φοιτέουσι δέ τοι λεσχηνῶται καὶ ἐκ Σικελίης, « Ἐπιχ. Πυθαγ.
†Λεσχηρίω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεσχηνεύω.
†Λέσχης, ου (ὁ). ῥήτωρ· φλύαρος.
†Λεσχομάγων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τε ζοναχῶν.
Λευγαλέος [λοιγὸς, λυγρὸς], α, ον, Π. ὀλέθριος, δεινὸς, φοβερός· ἄθλιος. « Πτωχὸς (« Θάνατος. « Πόλεμος)—, « Ὅμ.
Λευγαλέως, ἐπίρ. Π. δεινῶς, ἐλεεινῶς, φοβερά.
Λευκάζω, Μ. άσω. Εἶμαι λευκὸς (ἀσπρειδερός).
Λευκαία (ἡ). ἡ φλοῦδα τοῦ λεύκου (χρήσιμος διὰ σχοινία, φλαμουρόσχοινα).
Λευκαίνη (ἡ). εἶδος κασταν̈ου (ἀπὸ τὰ Λευκὰ, χωρ. τῆς Κρήτης).
Λευκαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐλεύκανα ἢ π0. πρκ. Λελεύκασμαι). Κάμνω τι λευκὸν, ἀσπρίζω. ||. (ἀμτβτ. ἢ π0.) γίνομαι λευκὸς, ἀσπρίζω. « Τοῖχοι δ' ἀγλυέεντες ἐλευκαίνοντο μελάθρου, « Νόνν.
Λευκάκανθα (ἡ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους, (Γαλλ.) aubépine.
Λευκάλφιτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων λευκὰ ἄλφιτα (ἄσπρον ἀλεύρι).
Λευκάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὸν ἄμπυκα.
Λευκανθεμὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Λευκάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ ἢ ἄνθους (ἐκ τοῦ γέν. τῶν χαμομήλων), ἀσπρολούλουδον.
Λευκανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ ἄνθη (« Ἄγνος—, « Νίκ.). (Π. ἐν γέν.) λευκός. « Κάπνος—, « Πίνδ., (ὕθ.
Λευκανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι λευκὸς, ἔχω λευκὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπρίζω. « Οἰκία γύψῳ λευκανθίζουσα, « Στβ. (καὶ π0.) « Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη; « Γρῆ.
Λευκανίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λευκανία, = Λαυκανία, (ὕθ.
Λευκανίηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ (καὶ
Λευκανίηνδε, ἐπίρ. Π. εἰς) τὸν λάρυγγα.
Λεύκανσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λευκαίνειν, λεύκασμα, ἄσπρισμα.
Λευκαντὴς, οῦ (ὁ). ὁ λευκαίνων (ἀσπρίζων)· γναφεύς· σουβατζῆς κτλ.
Λευκαντικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἀρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ λευκαίνειν.
Λευκάργιλλος (λος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἀσπρόχωμα, λευκόγεως. ||. (οὐσ. θηλ.) λευκὴ ἄργιλλος, ἀσπρόχωμα.
Λευκὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λευκή. « Χαίτη—, « Νόνν. 2) (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἴσως) Λευκάκανθα ἢ Λευκάνθεμον.
Λεύκασμα (τὸ) καὶ
Λευκασμὸς (ὁ), = Λεύκανσις.
Λεύκασπις, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) λευκὴν ἀσπίδα.
Λευκαυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἄσπρος ὡσὰν τὸ φῶς (ὡσὰν τὸ χιόνι), κάτασπρος, (Γαλλ.) d'une blancheur éclatante.
Λευκαχάτης, ου (ὁ). λευκὸς ἀχάτης, εἶδ. πολυτ. λίθου.
;Λευκέα (ἡ), = Λευκαία.
Λευκερινεὸς (ἡ). εἶδ. ἐριναιοῦ (ἐγριοσυκῆς) μὲ ἄσπρα φαγώσιμα σῦκα.
Λευκερυθρὸς (ὁ, ἡ). ἀσπροκόκκινος.
Λευκερυθρόχροος-ως (ὁ, ἡ). λευκέρυθρος τὸ χρῶμα.
Λευκερυθροφαφὸς (ὁ, ἡ). λευκέρυθρος μετὰ λαμπρότητος.
Λευκερῶδιος (ὁ). ὁ λευκὸς ἐρωδιὸς, εἶδ. πτηνοῦ.
Λεύκη (ἡ), εἶδ ὑψηλοῦ δένδρου (μὲ ἄσπρην φλοῦδαν καὶ φύλλα), (κοιν.) λεῦκος, (Τουρκ.) ἀκτσέ-καβάκ, (παρβλ.) Αἴγειρος. 2) εἶδ. λειχηνώδους ἐξανθήματος (ἀρχὴ λέπρας), (παρβλ.) Ἀλφός. 3) ἡ λευκὴ κηλὶς τῶν ὀνύχων.
Λευκηπατίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων λευκὸν ἦπαρ· δειλὸς ἢ εὐήθης.
Λευκήπειρος (ὁ, ἡ), = Λευκόγεως.
Λευκήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [λευκὸς, ἐρετμός]. ὁ ἔχων ἄσπρα κωπία.
Λευκήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. [λ. †Ἤρω]. λευκός.
Λευκίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὸ Λευκὸν, ἔχω λευκότερον (τοῦ δέοντος) τὸ χρῶμα.
Λεύκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φύλλα (κτλ.) λεύκου.
Λεύκιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἐχούμενος ἐπὶ ἢ συρόμενος ὑπὸ λευκ. ἵππ.
Λευκίσκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ κεφάλου), (Γαλλ.) able, ablette (ἀπὸ τὰ λέπιά του κατασκευάζονται τὰ τεχνητὰ μαργαριτάρια), (κατὰ τὸν Βελλόνιον) vendoise.
Λευκίτης, ου (ὁ) καὶ ;Λευκῖτις, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λευκός.
Λευκοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). λευκὸς τὸ χρῶμα.
Λευκοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς βραχίονας.
Λευκίγαιος (γειος) καὶ
Λευκόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ καμωμένος ἀπὸ λευκὴν γῆν (χῶμα).
Λευκογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ ἰχνογραφῶ μὲ λευκὸν χρῶμα.
Λευκογραφὶς, ίδος (ἡ), εἶδος ἄσπρου χώματος χρησίμου πρὸς λευκογραφίαν, (Τουρκ.) τεμπεσίρι.
Λευκοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς δακτύλους.
Λευκοδέρματος καὶ Λευκόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ καπλαδισμένος μὲ) λευκὸν δέρμα.
Λευκοδίφθερος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὴν διφθέραν, ἢ· = Λευκοδέρματος.
Λευκόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα δόντια.
Λευκοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Λευχείμων.
Λευκοέρυθρος (ὁ, ἡ), = Λευκέρυθρος.
;Λευκόζωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) λευκὸν ζωμόν.
Λευκόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας (ἄσπρα μαλλιὰ ἢ γένεια).
Λευκοθώρηξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὸν θώρακα.
Λευκόϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ Λευκόϊον (τὸ). λευκὸν ἴον, εἶδος (ἄσκρ.) μενεξὲ ἢ δενδρόϊος.
Λευκόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) λευκὸν καρπόν.
Λευκόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν καυλόν.
Λευκοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ κέρατα, (συνκδχ.) « Βοῦς—, « Ἡσύχ., ὁ λευκός.
Λευκοκέφαλος (ὁ, ἡ). ἀσπροκέφαλος.
Λευκόκηρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ λευκὸν κηρί.
Λευκοκόμης καὶ
Λευκόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν κόμην (ἄσπρα μαλλιά).
Λευκοκράμβη (ἡ), εἶδος κράμβης, ἀσπρολάχανον, (Τουρκ.) καραμπίτι.
Λευκόκρας, κρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκοκέφαλος.
Λευκοκρεὼς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν κρέας.
;Λευκόκυμα (τὸ). ἄσπρον (ἀφρισμένον) κῦμα.
Λευκοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴ (ἀφρισμένα) κύματα.
Λευκόλιθος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ||. (οὐσ.) Λευκόλιθον (τὸ), ἄσπρον μάρμαρον.
Λευκόλινον (τὸ). (κατ' λίξ) ἄσπρον λινάρι, εἶδος καναβοῦ (ὃ.λ παλαμάρια), (παρβλ. Δευκαία).
Λευκολόφας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λευκόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων [εἰς τὴν περιχεφαλαίαν του] λευκὸν λόφον. || (οὐσ. οὐδ.) λόφος (γεώλοφος) ἀπὸ ἀσπρόχωμα, ἀσπρειδερός.

Λευκομανίς, (ἴδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (μανίδος), (ἄλλ.) Βόαξ, γοῦπα.

Λευκόμακλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρον μαλλί.

Λευκομελανίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω χρῶμα μεταξὺ μέλανος καὶ λευκοῦ.

Λευκομέλας, ανος (αινα, αν). ἀσπρόμαυρος. » Φαιὸς ὁ λευκομ., « Ἡρωδ.

Λευκομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν μέτωπον.

Λευκόμορφος (ὁ, ἡ). λευκὸς τὴν μορφήν.

Λευκομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν ὀμφαλόν, (ἰδιωνυμ.) εἶδ. σύκου.

Λευκόνοτος (ὁ). ὁ νότος ἄνεμος (ὅταν, φυσῶν ἀπὸ Μ. Δ., κάμνῃ καλὸν καιρόν, ὃὲν ἔχῃ σύννεφα).

Λευκοπάπωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκόπωρος.

Λευκοπάρειος καὶ Ἰων.

Λευκοπάρῃος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς παρειὰς (ἄσπρα μάγουλα).

Λευκοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ φορῶν χιτῶνα μὲ λευκὴν παρυφὴν (ἄσπρον κεντρί), (ἐπιμ.) ἀφελὴς, ἀπέριττος.

Λευκόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὸν πέπλον (voile).

Λευκοπέταλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα (πέταλα).

Λευκόπετρα, ας (ἡ) καὶ

Λευκόπετρον (τὸ). ἄσπρη (γυμνὴ) πέτρα, ξηρὸς βράχος.

Λευκοπήχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκοὺς πήχεις (βραχίονας).

†Λευκόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ πλευρὰ (πλαγινά).

Λευκοπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (τόπος) περιέχων πλῆθος λευκοφόρων.

Λευκοποίκιλος (ὁ, ἡ), = Λευκόστικτος.

Λευκοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ἀσπροκόκκινος.

Λευκόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς ἢ γυμνοὺς πόδας, ἀσπροπόδης ἢ ξυπόλυτος.

Λευκοπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). εὐπρεπὴς (διαπρέπων) διὰ τὴν λευκότητά του.

Λευκοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ἀσπροπρόσωπος.

Λευκόπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν πρωκτὸν (ὀπισινόν), (συνκδχ.) ἐσκιατραφημένος, ἄνανδρος ἢ· κίναιδος. (ἀντίθ. τῷ Μελάμπυγος).

Λευκόπτερος καὶ

Λευκοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα πτερά. (Π. ἐν γέν.) λευκὸς, λαμπρός. » Νίφὰς (» Ἡμέρα) —, « Αἰσχλ., Εὐρ. » Πορθμὸς —, « Εὐρ.

Λευκόπυγος (ὁ, ἡ), = Λευκόπρωκτος.

Λευκόπυρος (ὁ, ἡ). (σεμιδαλις) καμωμένη ἀπὸ ||. (οὐσ. ἀρσ. ἢ οὐδ.) ἀσπρουλί.

Λευκόπυρρος (ὁ, ἡ). λευκὸς καὶ πυῤῥὸς, ἀσπρόξανθος.

Λευκόπωλος (ὁ, ἡ), Π. = Λεύκιππος.

Λευκόπωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) λευκὴν ὀπώραν. » Συκῆ —, « Ἀθ., ἡ ἀσπρασυκιὰ, (ὁρθότ. τὸ Λευκόπωρος).

Λευκορειθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (διαυγὲς) ῥεῖθρον.

Λευκορινος (ὁ, ἡ), = Λευκίσκος.

Λευκόροδον καὶ Λευκόῤῥοδον (τὸ). τὰ ἄσπρον τριαντάφυλλον.

Λευκὸς [λεύσσω], ἡ, όν. Ἄσπρος. » Χιὼν (» Γάλα, » Κρῖνον, » Μέτωπον, » Ἀλευρον κτλ.) —, « Θκρ. 2) λαμπρὸς, καθαρὸς, διαφανὴς, ὑαλιστερὸς. » Ἥλιος (» Ἡμέρα, » Δέθης, » Ὕδωρ κτλ.) —, « Ὅμ. 3) (συνκδχ.) τερπνὸς, χαρίεις, εὐάρεστος, εὔθυμος. » Ἔαρ (» Γαλήνη κτλ.) —, « Ἐπγρ. 4) (ἐπὶ ἀνθρ.) χλωμὸς, ἐσκιατραφημένος, δειλὸς, χαῦνος, ἀνανδρος. » Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος, « Παροιμ. » Λευκαὶ φρένες, « Πίνδ. 5) (μτφορ.) σαφὴς, εὐκρινὴς, εὔληπτος. (ἐπὶ φωνῆς) τρανὸς, εὔηχος, (Γαλλ.) clair, e, sonore. » Γιγνώσκειμ', ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα ἱστορίη τήκει, « Ἐπγρ. » Λευκὸς ἔλεγχος, « Αξ. » Λευκότερον διασαφήσας, « Αξ. 6) Π. γυμνός. » Ποῦς, « Εὐρ., (ὅθεν ᾗ Λευκόν).

Λευκόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λευκόκρεως ἢ Λευκοσώματος.

Λευκοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (περιτυλιγμένος) μὲ λευκὸν ῥέμμα· ἔχων λευκὸν γῦρον.

Λευκόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ λευκὰ στίγματα.

Λευκόστολος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος λευκὴν στολὴν, ἀσπροφορεμένος.

Λευκόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκόπους.

Λευκοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν σῶμα.

Λευκόταρσος (ὁ, ἡ), = Λευκόπους.

Λευκότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λευκοῦ, ἀσπράδα, στιλπνότης κτλ., (μτνμ.) σαφήνεια.

Λευκοτριχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω ἄσπραις τρίχας, εἶμαι-

Λευκότριχος (ὁ, ἡ), = Λευκόθριξ.

Λευκότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) λευκὸς ἢ μὲ λευκὸν ἄνθος. » Μύρτον —, « Ἀρχ.

Λευκουργέω-ῶ, Μ. ἡσω. Λευκαίνω, ἀσπρίζω.

Λεύκουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν οὐρὰν.

Λευκοῦφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος μὲ λευκὸν ὑφάδι, (ἐν γέν. ἐπὶ ὑφάσμ.) λευκός.

Λευκοφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λευκαυγὴς. » Μάργαρος —, Εὐρ.

Λευκόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς (σκοῦρος) κλίνων πρὸς τὸ ἄσπρον (ὄχι τόσον βαθὺς), σταικτερός.

Λευκοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος λευκὸς (λαμπρὸς), = Λευκοφαὴς.

Λευκόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα (ἀσπρειδερὰ) μάτια.

Λευκοφλεγματέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πάσχω λευκοφλεγματίαν.

Λευκοφλεγματία (ἡ), εἶδ. νόσου, χλωμάδα (ἀρχὴ ἢ σύμπτωμα) ὑδρωπικίας.

Λευκοφλέγματος (ὁ, ἡ) καὶ

Λευκοφλεγματίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἢ συνοδευόμενος μὲ λευκοφλεγματίαν » Ὑδερος —, « Γαλ.

Λευκοφλεγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ λ ὅμοιος μὲ λευκοφλεγματίαν.

Λευκόφλεγμος (ὁ, ἡ), = Λευκοφλέγματος.

Λευκόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν φλοιὸν (ἄσπρην φλοῦδαν).

Λευκοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φορῶ ἄσπρα φορέματα, εἶμαι-

Λευκόφορος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὰ φορέματα, ἀσπροφόρος· (μτνμ.) « Ἄμπελος —, « Ἐπγρ., ἡ καρποφοροῦσα ἄσπρα φύλλια.

Λευκόφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα ὀφρύδια (καὶ μτνμ.) λευκὸν περίβολον ἢ λευκὰς (μαρμαρίνους) στοὰς ὁλοτρόγυρα. » Ἀγορὰ —, « Ἡρ.

Λευκοφυὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκοφαὴς.

Λευκόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα

Λευκόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ χέρας.

Λευκοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὸν χιτῶνα.

Λευκόχλωρος (ὁ, ἡ). πράσινος ἀνοικτὸς (ἀσπρειδερὸς), (Ἀρετ.)

Λευκόχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος μὲ λευκὴν ὕλην, ἀσβεστωμένος.

Λευκοχροέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι λευκόχρους.

Λευκόχροια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Λευκόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα, λευκός.

Λευκόχρυσος (ὁ, ἡ). ἄσπρος μὲ χρυσᾶς φλέβας.

Λευκοχρώματος (ὁ, ἡ), = Λευκόχροος.

Λευκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα ἢ δέρμα.

Λευκόψαρος (ὁ, ἡ). ψαρὸς (στακτερὸς) ἀνοικτὸς, (Τουρκ.) γκιουμουσής, ἢ· ψαρὸς μὲ λευκὰ στίγματα.

Λευκόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἀσπρίζω τι (κυρ. μὲ ἄσπρην βαφὴν), (παρβλ.) Λευκαίνω. (Π.) γυμνόω, ξεσκεπάζω. » Πόδα —, « Ἐπγρ.

Λευκώλενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς ὠλένας (ἄσπρα μπράτσα).

Λεύκωμα (τὸ). [λευκόω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ, τι εἶν' ἀλειμμένον μὲ ἄσπρην βαφὴν, (ἰδαιτ. δὲ) ἀσπρισμένον σανίδι ἢ ἄλλο ὅμοιον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐγράφοντα τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔπρεπε νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς τὸ δημόσιον· (τώρα ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ) τὸ (Γαλλ.) album, τὸ (Τουρκ.) μπεγιάζι (καὶ Ἰταλ.) carta bianca. 2) τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. 3) κηλὶς λευκὴ σχηματιζομένη εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, (ὄθ.

Λευκωματίζω, Μ. (ἰσω. Παθαίνω λεύκωμα (εἰς τ' ὀμμάτι).

Λευκωματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λεύκωμα (τοῦ ὀφθαλμοῦ).

Λευκών, ῶνος (ὁ). δάσος ἀπὸ λεῦκα.

Λευκώπης καὶ

Λευκωπίας, ου (ὁ), Π. = Λευκοφανὴς, λευκὸς τὴν ὄψιν.

Λευκῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λευκώπης.

Λευκῶς, ἐπίῤῥ. (πάντοτε σχεδὸν μετνμ.) Σωφρῶς, εὐκρινῶς, (ἐπὶ φωνῆς) τρανῶς.

Λεύκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λευκόω, ἄσπρισμα, ἀσβέστωμα. 2) (ἰατρ.) = Λεύκωμα.

Λευρομήλη (ἡ), Ζ. Λαυρομήλη.

Λευρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Λείος, ὁμαλὸς, ἐπίπεδος· εὐρύχωρος. (τρπ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, (κοιν.) ἴσιος.

†Λεῦς (ὁ), Δ. ἀντὶ Λᾶς, λίθος.

Λεύσιμος, η, ον, Π. [λεύω]. ὁ ἄξιος (ἢ ἐκτελούμενος διὰ) λιθοβολίας. » Θάνατος —, « Εὐρ., (παρβλ. Λευστήρ).

Λευσμὸς (ὁ), Π. λιθοβολία.

Λεύσσω Μ. λεύσω· Π. [λάω, γλαύσσω]. βλέπω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λευστὴρ (ὁ), Π. [λεύω]. ὁ λιθοβολῶν ἤ· ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ. » Μόρος —, « Αἰσχλ., ὁ διὰ λιθοβολίας, (ἄλλ.) Λεύσιμος.

Λευστὸς, ἡ, όν, Π. [λεύσσω]. ὁρατός. »Λευστῶν νοουμένων τε, « Αξ., ἡ 2) [λύω] = Λεύσιμος (;).

Λεύσω, Π. μέλλ. τοῦ Λεύσσω (;) καὶ τοῦ Λεύω.

Λευχειμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λευκοφορέω, [ἐκ τοῦ

Λευχείμων [λευκὸς, εἷμα], ονος (ὁ, ἡ), = Λευκοφόρος.

Λευχηπατίας, ου (ὁ), = Λευκηπατίας.

Λεύω, Μ. λεύσω, Π. [†λεύς]. λιθοβολῶ, καταλεύω.

Λεχαίνω, Μ. ανῶ. Ἐπιθυμῶ λέχους (γάμου).

Λεχαῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ χρησιμεύων ὡς λέχος (κρεββάτι κτλ.), (συγχ. τῷ Λοχαῖος).

Λεχεποίης, ου (ὁ), Π. [λέχος, πόα]. τόπος κατάφυτος μὲ πολὺν χόρτον (ὥστε νὰ πλαγιάσῃ τις ἐπάνω ὡς ἂν εἰς ςρῶμα).

Λεχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λέχος, †ἄρω], = Κλινήρης.

†Λεχήριον (τὸ) καὶ

†Λεχμάς (ἡ), = Ἐνήλατον ϗ Ἤλεκτρον, ποδαρικὸν ἢ πλουμίδι κρεββατιοῦ.

Λεχοὶ, πλθ. όνμς. καὶ

Λεχοῖ, δοτ. έν. τοῦ Λεχώ.

Λέχος [λέγω], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλίνη, στρῶμα, κρεββάτι· γάμος· συνουσία· (ὅθ. συνκδχ.) σύζυγος. » Ἔκανε Τυνδαρὶς ἃ λέχεα, « Εὐρ.

Λέχοσδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ κρεββάτι.

Λέχριος, α, ον, Π. ὁ κείμενος πλάγια (εἰς ὁριζόντιον θέσιν), λοξὸς, ἐγκάρσιος, [ἐκ τοῦ

Λέχρις [λέγω, λέχος], ἐπίρ. Πλαγίως, δίπλα, πλάγια, ἐκ πλαγίου. » Λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν, « Ἀπλλν.

Λεχὼ [λέχος], όος-οῦς (ἡ). γυνὴ γεννήσασα, λεχῶνα, λεχοῦσα.

Λεχωϊὰς, άδος (ἡ), Π. = Λεχώ.

Λεχώϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λεχῶνα ἢ τὴν λοχείαν. ||. (οὐσ.) » Λεχώϊον (τὸ), « Καλλ., τὸ λέχος, ἡ κοίτη.

Λεχωὶς, ίδος (ἡ), Π. = Λεχώ.

Λεὼ, Ἀττ. ἀντὶ Λαοί. πλθ. κλητ. τοῦ Λεώς.

Λεώβατος (ὁ, ἡ). Π. [λεὼς, βαίνω], = Λεωφόρος (ὁδός).

†Λεώδης, εως (ὁ, ἡ), = Λαώδης.

†Λεωκόρητος (ὁ, ἡ), [λεὼς, κορέω], = Λεώλεθρος.

Λεωλεθρία (ἡ). ἀφανισμὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

Λεώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανισθεὶς κατὰ κράτος (μὲ ὅλον τὸν λαὸν, πανωλεθρίᾳ).

†Λεωλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἢ Καταμετρῶ τὸν λαὸν, (ἄλλ. διορθ. Λεπτολογέω).

Λέων [λῖς], οντος (ὁ), ζ. τὸ λεοντάρι. 2) (συνκδχ.) = Λεοντῆ. 3) εἶδ. κήτους (φώκηας). 4) εἶδος ὄφεως, (ἄλλ.) Κεγχρίνης. 5) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀσπριολέων. 6) (ἰατρ.) εἶδ. σκίῤῥου ἢ καρκίνου (σπυριοῦ), (Τουρκ.) σερ-πεντσές.

Λεωπάτητος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Λεώβατος. 2) (εἰς τὸν Σοφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαξαπάτητος.

; Λεωπέτρα καὶ

†Λεωπετρία (ἡ), ἀντὶ Λεῖα πέτρα, (ἄλλ.) Λισσὰς (ἴδε τὴν λέξ.).

Λεωργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατεργαζόμενος τὸν λαὸν, λαοφθόρος, (ἐν γέν.) κακοῦργος.

Λεὼς, ὼ, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Λαός.

Λέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Λίαν ἢ (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Τελέως.

Λεωσφέτερος, α, ον. Ὁ πολιτογραφηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δημοποίητος.

Λεωφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων λαὸν, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται συνήθως ὁ λαός. » Ὑπὲρ τῶν μάλιστα λεωφόρων πυλέων τοῦ ἄστεος, « Ἡρ. ||. (συνήθ. μόνον μετὰ καὶ [ὡς οὐσ.] χωρὶς τοῦ Ὁδὸς), ὁ μεγάλος (βασιλικὸς) δρόμος, (κοιν.) δημοσά. »Καταλιπόντες τὰ σώματα ἐῤῥιμμένα ἐπὶ τῆς λεωφόρου, « Αξ.

†Λήβολος (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Λιθόβλητος.

Λήγω [λέγω], Μ. λήξω. Παύω (ἢ ἄλλον ἢ [συνηθέστ.] ἐμαυτὸν), καταπαύω· τελειόνω. περατοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Οὐ λῆγε μένος, « Ἰλ. Ν. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Οὐ λήξαιμι χεῖρας φόνοιο, « Ὀδ. Χ. (καὶ ἐλλ.) »Λῆγ' ἔριδος, « Ἰλ. Α. »Ἐπεὶ οἱ Ἀθην. τῆς ἀρχῆς ἔληξαν, « Ξεν. (ϗ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρχομαι, « Ἰλ. Ι. » Ἡ δὲ ἀτραπὸς αὕτη ἄρχεται μὲν ἀπὸ.., λήγει δὲ κατὰ Ἀλπηνὸν πόλιν, « Ἡρ. (ϗ πρὸς μτχ.) » Ὁπότε λήξοιεν ἀείδων, « Ἰλ. Ι. (καὶ χ. πτ.) » Οὐ λήξω, πρίν.., « Ἰλ. Τ. (ἡ μτχ.) » Τὰ λήγοντα, « Ἡρ., ἀντὶ Τὰ πέρατα.

Λήδανον (τὸ). ἀρωματικὴ τις ὕλη (ῥητίνη) συναζομένη ἀπὸ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ λήδου, (κοιν.) λάδανον.

; Λήδανος (ὁ), = Λῆδος.

Λῃδάριον καὶ Λῄδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῆδος.

Λῆδον (τὸ), Π. ἀντὶ Λῇδος, δίκτυον, (ὅθ. διορθ. τινὲς) λῖνον. 2) = τῷ

Λῆδος (ὁ), [λᾶς;] εἶδ. θάμν. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Κυτίσου), (κοιν.) λαδανηά.

Λῇδος [λεῖος], εος-ους (τὸ), Π. ὕφασμα λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν, καλοκαιρινὸν φόρεμα. » Φυκιόεν—, « Θκρ., τὸ δίκτυ'.

Λῄζομαι, Π. ἀντὶ Ληΐζομαι.

Ληθαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λήθην ἢ εἰς τὸν ποτ. τῆς Λήθης. »Ὕδωρ (»Πόμα) ληθαῖον, « Ἡσύχ., Συν. 2) λήθης πρόξενος. » Ληθαῖον μιν (λίθον τινὰ) ἐφήμισαν οὔ εκεν αἰεὶ μεμνῆσθαι κακότητος ἀπερύκει θνητοὺς, « Ὀρφ. »Ληθαῖον πτερὸν ὕπνου, « Νόνν., Καλλ. 3) Γλωσσ. ἀντὶ Λαθραῖος (;).

Ληθάνεμος (ὁ, ἡ), ἴδε Λαθάνεμος.

Ληθάνω, Μ. . . . ; Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λήθην ἐμποιῶ, κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι.

Ληθαργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Λησμονῶ (ὑπὸ ἀργίας). » Ληθαργοῦντες τῆς ἑαυτῶν πατρίδος, « Ι. Μαλ. (ϗ πθ.) »Τὸν ἀνανεωτὴν τῶν ληθαργηθεισῶν τέρψεων, « Ἐπγρφ.

Ληθαργία (ἡ). ὕπνος μὲ ἐντελῆ ἀναισθησίαν.

Ληθαργίζω, Μ. ίσω. Πίπτω εἰς (καὶ μτβτ. Προξενῶ) ληθαργίαν.

Ληθαργικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ) ληθαργίαν.

Λήθαργος (ὁ, ἡ), [λήθη, ἀργός]. (μὲ γεν.) Ἐπιλήσμων. » Λήθαργε φιλούντων, « Ἐπγρ. 2) νωθρὸς, ἀργοκίνητος, (κοιν.) κοιμισμένος. 3) (ἐπὶ θηρ.) κρυφὸς, κρυφοδαγκανιάρης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ληθαργία.

Ληθαργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ληθαργικός.

Ληθεδανὸς, ἡ, όν, = Ἐπίληθος, προξενῶν λήθην, = Ληθαῖος.

Ληθεδὼν, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ

Λήθη (ἡ), [λήθω]. λησμόνημα, ξέχασμα. » Ὁ ποταμὸς τῆς λήθης, « Στρ. » Καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών, « Λουκ.

; Ληθηκὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ληθεδανός.

†Ληθήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων.

†Λήθιος (ὁ, ἡ), = Ληθαῖος, λαθραῖος.

Ληθομέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τὰς μερίμνας (τὰς θλίψεις) του.

Λῆθος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Λήθη.

Ληθοσύνη (ἡ), Π. = Ληθεδών.

Λήθω, Μ. λήσω (ἀόρ. Ἔλαθον), Π. ἢ σπν. ἀντὶ Λανθάνω. » Ἀτακτῶν τις τοὺς θεοὺς οὐ λήθει, « Ξεν. ||. (μσ.) Λήθομαι, Ζ. Λανθάνομαι.

Ληθώδης, εος (ὁ, ἡ). λήθης πρόξενος.

Ληϊάνειρα (ἡ), Π. [ληΐζομαι, ἀνήρ]. ἡ αἰχμαλωτίζουσα τοὺς ἀνθρ., (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ληϊὰς, άδος (ἡ), Π. [ληΐζομαι]. γυνὴ αἰχμάλωτος.

Ληϊβότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ληϊβοτὴρ, ῆρος (ὁ) καὶ

Ληϊβότης, ου (ὁ), Π. [λήϊον, βόσκω]. ὁ κατατρώγων (ἀφανίζων) τὰ σπαρτά. »Σῦς —, « Ὀδ. Σ.

Ληϊδάριον καὶ Ληΐδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Λῃδάριον καὶ Λῄδιον.

Ληΐδιος, α, ον, Π. [ληΐς]. ὁ ληφθεὶς ἐν καιρῷ λεηλασίας, αἰχμάλωτος.

Ληΐζω καὶ (συχνότ.)

Ληΐζομαι [ληΐς], Μ. ίσω, ίσομαι. Λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ· ἁρπάζω ὅ,τι εὕρω. (ἐν γέν.) 'παίρνω, ἀποκεῶ. » Οὔ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, « Ἡσ. »Ὁ κἀκ θανάτου κέρδεα λῃζόμενος, « Ἐπγρ. (ϗ πθ.) » Ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη, « Εὐρ.

Ληΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λεία.

Ληϊνόμος (ὁ, ἡ), Π. [λήϊον, νέμω]. ὁ κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγρούς.

Λήϊον (τὸ), [λαὸς ἢ †γήϊον, ἴδε Λᾶας]. χωράφι διὰ θέρισμα· (ἐν γέν.) τὰ σπαρτὰ (πρὶν θερισθοῦν). » Ἄφθη τὸ λήϊον ἀνέμῳ βιώμενον, « Ἡρ.

Ληΐς, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λεία, λάφυρα. (ἐν γέν.) βοσκήματα, ἀγέλαι, ποίμνια. (ἀπλ.) περιουσία, κτήματα. »Εἴ κεν ἐπιτρέψητε δήμους καὶ ληΐδα πᾶσαν ὑμετέρην ξείνοισι.. μέλεσθαι, « Ἀπλλν. ||. (ἐπίθ.) ἀντὶ Ληϊὰς, αἰχμάλωτος.

Ληϊσμὸς (ὁ). τὸ ληΐζεσθαι, λεηλασία.

Ληϊστὴρ, ῆρος καὶ

Ληϊστὴς [ληΐζομαι], οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Λῃστὴς, πορθητής, πειρατής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Λῃστία (ἡ). =Λῃστεία.

Λῃστὸς [λῃΐζομαι], ἡ, όν. Ὁ ἁρπαχθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἁρπαχθῇ εἰς τὸν πόλεμον (ὡς λάφυρον) ἢ νὰ λῃστευθῇ.

Λῃστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λῃστεία.

Λῃστωρ, ορος (ὁ), =Λῃστὴρ, (συνκδχ.) λῃστρικός. (μτφορ.) ἀπατηλός. »Μῦθος—,« Νόνν.

Λῃτὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ προςατεύουσα (συνεργοῦσα εἰς) τὴν λείαν, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς), (παρβλ.) Ἀγελείη. 2) (πθ.) = Λῃτὰς, αἰχμάλωτος.

†Λῃτιάρχης, ου (ὁ), = Λῄταρχος.

Λῄτιος, η, ον, Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, δημόσιος, (ὅθ.) »Λῄτιον (ἐνν. δῶμα ἢ οἴκημα),« Ἡρ., τὸ πρυτανεῖον, τὸ βουλευτήριον, (Γαλλ.) l'hôtel de ville, (ὅθ.

Λῃτουργέω, =Λειτουργέω καὶ

Λῃτουργὸς (ὁ, ἡ), =Λειτουργός.

Ληκάζω, Μ. άσω, =Λαικάζω.

Ληκαλέος, α, ον, =Λαικαστήρ.

Ληκάω-ῶ, Μ. άσω, =Λαικάζω.

Ληκέω-ῶ καὶ (Δωρ.) Λακέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, κτυπῶ· βούζω, (ἴδε Λάσκω). 2) (Κωμ.) =Περαίνω. »Μαλισθ' ὅταν ὑπὸ του ληκώμεθα τὴν νύχθ' ὅλην,« Ἀρςφ., (ὅθεν:

Λήκημα ἢ Λήκισμα (τὸ). ἀφροδισιασμὸς, λαγνεία.

Ληκτήριος, α, ον, Π. ὁ πανταχόθεν λήγων (περατούμενος), περιωρισμένος ὁλοτρόγυρα. »Νῆσος—,« Λυκ.

Ληκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ περὶ τὴν λῆξιν (τὸ τέλος), ἀκροτελεύτιος.

Ληκύθειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λήκυθον. (μτνμ. ἐπὶ λόγ.) πομπώδης, ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé. »Διὸ (διὰ τὸν τραγικὸν τοῦ Εὐριπιδείου μέτρου ὄγκον) καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν (γρφ. ληκυθείαν) τὴν τραγῳδίαν λέγει,« Σχλ. (ὁ Τζέτζ. φαίνεται ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν δι' ἄλλην αἰτίαν ἀπὸ τὰ δακρυῤῥόα ἀγγεῖα [ληκύθια] τὰ προσφερόμενα ϗ συνθαπτόμενα τοῖς νεκροῖς:) »Διόπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει τὴν τραγῳδίαν, Διὰ τοὺς θρήνους ϗ κλαυθμοὺς, καὶ Ληκυθείαν Μοῦσαν.«

†Ληκυθιάδες (αἱ), εἶδος ἐνωτίων (διὰ τὸ σχῆμά 'των).

Ληκυθίζω, Μ. ίσω. (κατὰ λέξ.) Ἀλείφω μὲ μῦρον (κτλ.) ἀπὸ τὴν λήκυθον, φυκιασιδόνω· (μτνμ.) καλλωπίζω δι' ἐπιτετηδευμένων καλλωπισμῶν. 2) ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν (μὲ τραγικὸν καὶ ἐπιτετηδευμένον ὕφος), λαρυγγίζω.

Ληκύθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λήκυθος.

Ληκυθισμὸς (ὁ). τὸ ληκυθίζειν, καλλωπισμὸς βεβιασμένος· λαρυγγισμὸς, φωνασκία.

Ληκυθιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ληκυθίζων (λαρυγγίζων, ὁμιλῶν μὲ τραγικὴν ἔμφασιν).

Ληκυθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ Ληκυθοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ληκύθους.

Λήκυθος (ἡ), [ληκέω]. σκεῦος (φιάλη) πρὸς ἐναπόθεσιν ἐλαίου (μύρου κτλ.), 'λαδικόν. »Σκυτίνη στενόστομος—,« Ἱππκρ. »Ἔλαιον χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ,« Ὀδ. Δ, Ζ. »Ὤχου καταλιποῦσ', ὡσπερεὶ προκείμενον, μονονοῦ στεφανωσασ' οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον,« Ἀρςφ. (ὅθ. συνκδχ.) »Ἱπποτροφίαν οὐ λακύθᾳ ὀπαδεῖν,« Πλ., δὲν ἁρμοζει εἰς ἐλαιοφόρους τόπους. 2) (μτφορ.) ἡ περὶ τὸν λόγον ἐπιτήδευσις, ῥητορικὸς καλλωπισμὸς, (ὅθεν ὁ Κικέρ. λέγει που περὶ τοῦ Ἰσοκράτους ὅτι πᾶσαν τὴν λήκυθον τῶν αὐτοῦ λόγων κατεκένωσεν). 3) (μτνμ.) τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ, ὁ γούργουλας, (ὅθ.) =Λαρυγγισμός.

Ληκυθουργὸς (ὁ, ἡ), =Ληκυθοποιός.

†Ληκώ, οῦς (ἡ), =Πέος.

Λῆμα (τὸ) Π. [λάω]. (ἐν γέν.) θέλησις· ἀπόφασις· διάθεσις τῆς ψυχῆς, φρόνημα· (ἰδιαιτ.) θάρσος, εὐτολμία, μεγαλοφροσύνη. »Λήματος πλέως,« Ἡρ. »Ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος,« αὐτ.

Λημαλέος [λήμη], α, ον. Τσιμπλιασμένος. (συνκδχ.) ἀμβλυωπῶν.

Ληματίας, ου (ὁ). πλήρης λήματος (φρονήματος), θαῤῥαλέος, μεγαλόφρων.

Ληματιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι πλήρης λήματος (φρονήματος, εὐτολμίας), ἔχω πεποίθησιν εἰς ἐμαυτὸν (εἰς τὰς δυνάμεις μου).

†Ληματόω-ῶ [λῆμα], Μ. ώσω. Ἐμπνέω (καὶ πθ. Λαμβάνω) θάῤῥος.

Λημάω-ῶ, Μ. ύσω. Ἔχω τσίμπλαις εἰς τὰ 'μμάτιά μου, (ἐπμ.) ἀμβλυωπῶ, δὲν καλεβλέπω. »Χύτραις (»Κολοκύνταις) λημᾷν,« Κωμ., ἐντελῶς ἀμβλυώττειν, [ἐκ τοῦ

Λήμη (ἡ), [Αἰολ. γλάμα, γλία]. ἡ ἐκρέουσα καὶ πήζουσα περὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὕλη, (κοιν.) τσίμπλα. (μτφορ.) πρόληψις σκοτίζουσα τὸν νοῦν.

;Λημία (ἡ) καὶ

Λημίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λήμη. »Λημία μικρὰ περὶ αὐτὰς (τὰς ὄψιας),« Ἱππκρ.

Λῆμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαμβάνει ('παίρνει) τις ὡς δῶρον, δωροδόκημα· (ἁπλ.) κέρδος, εἰσόδημα, πρόσοδος. »Ἔργον δὲ αὐτῷ (τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὀνομαζομένῳ Ξυλεῖ) τὰ ἐς τὰς θυσίας ξύλα τεταγμένου λήμματος παρέχειν,« Παυσ. 2) (εἰς τὴν Λογικ.) τὸ διδόμενον, ἡ μείζων πρότασις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα· θέσις (πρὸς ἀποδειξιν), (ὅθεν Δίλημμα· ἴδε Ἐπιφορά). 3) τίτλος (ἐπιγραφὴ, περίληψις) συγγράμματος ἢ ποιήματος. »Λῆμμα Νινευῆ, βιβλίον ὁράσεως Ναούμ,« Γρφ.

†Λημματίζομαι [λῆμμα], Μ. ίσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Λαμβάνομαι, παράγομαι.

Λημματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἠξεύρων νὰ ὠφελῆται (νὰ κερδίζῃ).

Λημμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῆμμα.

†Λημματισμὸς (ὁ), (νλγ.) κέρδος, κερδοσκοπία, δωροδοκία.

Λημνίσκος (ὁ), [λῆνος]. φασκιὰ (κορδέλλα) ἀπὸ μαλλί. »Καθ' ὅλην ἐξίπταντο τὴν ὁδὸν (ὄρνεις) λημνίσκοις τοὺς πόδας δεδεμέναι πρὸς τὸ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν θεωμένων ἁρπάζεσθαι,« Ἀθ. »Λημνίσκος διάσυρτος,« Ἰατρ., κορδέλλα διαπερωμένη εἰς τὸ δέρμα πρὸς ἐμπύωσιν, (Γαλλ.) séton. 2) (;) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηνίσκος.

Λημώδης, εος (ὁ, ἡ). λήμῃ ὅμοιος ἢ λήμης ἔμπλεως.

Λῆν, Δ. ἀπαρ. τοῦ Λάω (θέλω).

Λῆναι (αἱ), Π. αἱ Βάκχαι.

Λήναια (τὰ), τὰ Διονύσια, ἴδε Λήναιος.

Ληναίζω, Μ. ίσω. Ἑορτάζω ἢ Ἀγωνίζομαι (ὡς ποιητὴς) εἰς τὰ Λήναια, (ἐν γέν.) = Βακχεύω.

Ληναϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος) εἰς τὰ Λήναια, Βακχικός.

Ληναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος ἐπάνω εἰς τὸν ληνὸν, (ὅθ. ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος. ||. »Λήναια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τὰ μικρὰ (τὰ κατ' ἀγροὺς, τὰ ἐν Λίμναις ἢ ἐπὶ Ληναίῳ) Διονύσια.

Ληναΐτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ληναῖος ἢ Ληναϊκός.

Ληναιὼν, ῶνος (ὁ), ὁ δ'. μὴν τοῦ χειμῶνος (κατὰ τοὺς Ἴωνας) καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Λήναια.

Ληνὰς, άδος (ἡ), =(ἢ πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ληνὸς (3).

Ληνεὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου εἶνε οἱ ληνοί.

Ληνὶς, ίδος (ἡ), =Ληνὴ (ἴδε Ληναί). 2) = Ληνὸς (3).

Ληνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω, Πατῶ εἰς τὸν ληνὸν σταφύλια, [ἐκ τοῦ

Ληνοβάτης [ληνὸς, βαίνω], ου (ὁ). ὁ πατῶν εἰς τὸν ληνὸν σταφύλια, (συγχ. τῷ Λινοβάτης).

Ληνὸς (ὁ ϗ ἡ), [†λᾶ, λᾶας]. (ἐν γέν.) κοίλωμα, γοῦρνα· στέρνα· σκάφη· λάρναξ (νεκροῦ). »Ληνὸν Ἀσσίαν τῆς σαρκοφάγου λίθου,« Ἐπςλ. Πλάτ., (ἰδιαιτ. 2) τὸ κάθισμα τοῦ ἁμαξηλάτου. 3) ἡ τρύπα ὅπου ἐμπήγεται τὸ κατάρτι, (παρβλ.) Μεσόδμη. 4) (συνήθ.) τὸ πατητῆρι τῶν σταφυλιῶν, (κοιν.) ληνὸς, κάδη· (ὅθ. Π.) ὁ τρυγητός.

Λῆνος, εος-ους (τὸ), Π. [συγγ. τῷ Λάχνη καὶ Χλαῖνα]. μαλλί, (ὅθ. τὸ Λατ.) lana ϗ lana.

Ληξιαρχεῖον (τὸ). τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον.

Ληξιαρχία (ἡ). ἡ εἰς τὸ ληξιαρχεῖον ἐγγραφή.

Ληξιαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ληξίαρχον, (ὅθ.) »Ληξιαρχικὸν (ἐνν. βιβλίον ἢ γραμματεῖον),« Δμ., ὁ κώδηξ εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν καταγεγραμμένοι οἱ πολῖται ϗ τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ

Ληξίαρχος (ὁ), (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων τις (συνήθως ὁ δήμαρχος) ὅς τις κατέγραφεν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κώδηκα τοὺς ἐνηλίκους ἤδη καὶ δυναμένους νὰ ἐξουσιάζωσιν εἰς τὸ ἑξῆς τὰ κτήματά των [λῆξις, ἄρχω] πολίτας.

Ληξιπύρετος (ὁ, ἡ). ὁ λήγων (καταπαύων) τὸν πυρετὸν, (Γαλλ.) fébrifuge.

Λῆξις [λαγχάνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἐκλογὴ ἢ διανομὴ διὰ κλήρου, Κλήρωσις, Διακλήρωσις. »Ὡς Λιβύης ἁπάσης ἐν τῇ λήξει τῶν τριῶν ἀνδρῶν Καίσαρι νενεμημένης,« Ἀππ. 2) (συνκδχ.) τὸ διὰ λαχνοῦ ληφθὲν (ἢ κατὰ κληρονομίαν ἀνῆκον ἑκάστῳ) μερίδιον, κτῆμα· κατοικία, (ὅθ.) »Θεῶν λήξεις,« Φώτ., τὰ τεμένη. »Ἡ περίγειος (»Ἡ καθ' ὕδατος, »Ἡ ἀέριος)—,« Ακ. »Ἡ ἀκήρατος (»Ἡ ἀγήρως, »Ἡ ἀθάνατος, »Ἡ ἐκεῖσε)—,« Ἐκκλησ., ὁ μετὰ θάνατον βίος. »Ὁ τῆς θείας (τῆς εὐσεβοῦς κτλ.) λήξεως,« αὐτ., ὁ μακαρίτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) (Νμ.) ἡ διὰ κλήρου παρουσίασις τῆς δικασίμου ὑποθέσεως· (ἐν γέν.) ἀγωγὴ, κρισολογία. » Τῆς πρός με λήξεως, « Ἰσ., τῆς κατ' ἐμοῦ. » Πρὶν γενέσθαι τὰς λήξεις τῶν δικῶν ἡμῖν, « αὐτ.

Λῆξις [λήγω], εως (ἡ). παῦσις· τέλος.

Λήξομαι, μέλλ. τοῦ Λαγχάνω.

Ληὸς (ὁ), Ἰων. (σπντ.) ἀντὶ Λαός.

Ληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λαμβάνω.

Ληπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Λήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων, (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.).

Ληπτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ λαμβάνειν. » Πλουτεῖν δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε ληπτικὸν ὄντα μήτε φυλακτικὸν, « Ἀρστ.

Ληπτὸς, ἡ, όν. Ὁ ληφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ληφθῇ.

†Ληραίνω καὶ

Ληρέω-ῶ [λῆρος], Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ· παραλαλῶ· ἀνοηταίνω. » Εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, « Δμ., ἵνα εἴπῃ τις τὴν ἀλήθειαν.

Λήρημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος ληροῦντος (ἀνόητος).

Λήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ληρέω, φλυαρία, μωρολογία· ξαναμωραμός.

Ληρολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ληρέω, ὁμιλῶ ὡς -

Ληρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων λήρους (φλυαρίας), μωρολόγος.

Λῆρος (ὁ, ἡ). μάταιος, ἀσήμαντος, ἀνόητος, (ὅθ. οὐσ.

Λῆρος (ὁ). φλυαρία, μωρολογία. » Ὅλως δὲ λῆρός ἐστι τῷ Πλάτωνι τὸ συμπόσιον, « Ἀθ. » Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠδεῖον, Πύλας, λήρους σοφιστῶν; « (Ἀλέξ. παρ') Ἀθ. 2) (συνκδχ.) φλύαρος· ἀνόητος· (κοιν.) μασκαρᾶς. » Τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι, « Λκ. 3) πρᾶγμα μάταιον (ψεύτικον, περιττὸν, ἀσήμαντον), (κυρ. δὲ) στολίδι γυναικεῖον, φαλμπαλᾶς κτλ. » Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' αὐτῷ, « Ἀρςφ. » Τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν καὶ κρήνας καὶ λήρους, « Δμ. » Καί τοι ἐκείνῳ γε λῆρος πάντα δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον, « Ξεν. (καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἴσ. ἡ λέξις συγγενεύει καὶ ἐνίοτε συγχέεται μὲ τὸ Λείριον).

Ληρόσοφος (ὁ, ἡ). λῆρος (φλύαρος) σοφιστής.

Ληροσχεδοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (συῤῥάπτων ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδιάζων) λήρους.

Ληρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ληρέω.

Ληρῳδὴς, εος (ὁ, ἡ). μωρολόγος, μασκαρᾶς, μάταιος.

Ληρῳδία (ἡ), = Λῆρος, φλυαρία, μωρολογία.

Ληρῳδῶς, ἐπίῤ. Ματαίως, ἀνοήτως.

Λῆς, Δ. Π. ἀντὶ Θέλεις (ὁρς.) ἢ Θέλῃς (ὑποτ.), β'. ἐν. πρσ. τοῦ Λάω.

Λησίκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν λήθην τῶν κακῶν, Λαθικηδὴς, (συγχ. καὶ ἰσοδυν. τῷ Λυσίκακος).

Λησιμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [λήθω, βροτός]. ὁ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, κλέπτης, λαοπλάνος.

Λησίπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν λήθην τῶν πόνων, Λαθικηδὴς, (συγχ. καὶ ἰσοδυν. τῷ Λυσίπονος).

Λῆσις [λήθω], εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λῆστις, λήθη. 2) (γλσ.), [λάω], = Θέλησις.

Λημοσύνη (ἡ), Π. = Ληθοσύνη, λήθη.

Λήσμων [λήθω, λέλησμαι], ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων, ξεχανιάρης.

Λήσομαι, μέλλ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λῃστάρχης καὶ Λῄσταρχος, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν, πρωτοκλέπτης.

Λῃστεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λῃστεύειν, τὸ ἔργον τοῦ λῃστοῦ (τοῦ πειρατοῦ). » Ἀποκναιόμενοι (οἱ Ἀθην.) καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς, καὶ λῃστείαις ἐξ Αἰγίνης, « Ξεν.

Λῄστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λῃστὴρ, λῃστρική. » Ναῦς—, « Αἰλ.

Λῄστευμα (τὸ). ἔργον λῃστοῦ, λῄστευσις.

Λῃστεύω, Μ. εύσω. Κλέπτω (Ἁρπάζω, Γυμνόνω κτλ.) ὡς λῃστής. » Λῃστεύειν ἀνάγκη, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ πολέμου χρῆσθαι τὴν πρώτην, « Δμ. (καὶ μτνμ.) » Λῃστεύων τελώνης, « Πλδ. (καὶ πθ.) » Χώρα λῃστευομένη, « Θκ. » Ἀπολῄστευμαι καὶ τοὔνομα, « Ἀχ. Τάτ.

Λῃστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λῃστής.

Λῃστήριον (τὸ). φωλῃὰ (καταφύγιον) ἢ σῶμα (συμμορία) λῃστῶν.

Λῃστὴς [λῃίζομαι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λεηλατῶν (ἁρπάζων, ξεγυμνόνων κτλ.), (ὅθ. ἰδιαιτ.) κλέπτης (κυρ. τοῦ βουνοῦ) ἢ πειρατής. » Λῃσταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα, « Εὐρ.

Λῃστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς λῃστὴν, ἴδιος λῃστοῦ, κλέπτικος. » Σκάφος—, « Ἀππ. 2) ἐπιῤῥεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λῃστεύειν. » Βίαιον ἄνδρα καὶ λῃστρικὸν γενόμενον, καὶ περικόψαντα πολλοὺς, μόλις ἁλῶναι καὶ κολασθῆναι, « Πλ. ||. » Τὸ λῃστικὸν, « Θκ., (περιληπτ.) οἱ λῃσταὶ, ἡ συμμορία τῶν λῃστῶν.

Λῃστικῶς, ἐπίῤ. Καθὼς οἱ λῃσταὶ, μὲ λῃστικὸν τρόπον.

Λῆστις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Λήθη. » Λῆστιν ἴσχειν, « Εὐρ., λησμονεῖν.

Λῃστοδίωκτος (ὁ, ἡ). ὁ διωκόμενος (κυνηγούμενος) ὑπὸ λῃστῶν.

Λῃστοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος καὶ κρύπτων) τοὺς λῃστὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Οἶκος —, « Σωκρ.

Λῃστοκράτωρ, ορος (ὁ), = Λῄσταρχος.

Λῃστόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων τοὺς λῃστάς· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λῃστῶν.

Λῃστὸς, ἡ, όν, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λῃϊστός.

Λῃστοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω λῃστὰς ἢ ἀπὸ λῃστείας.

Λῃστρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Λῃστικός.

Λῃστρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Λῃστής, κλέπτισσα. 2) (ἐπιθ.) ἀντὶ Λῃστρική. » Ναῦς —, « Δμ. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Δώδεκα λῃστρίσι τοὺς πλέοντας λῃϊζόμενον, « Διόδ.

Λήσω, μέλλ. τοῦ Λήθω ἢ Λανθάνω.

Λῄταρχος (ὁ), Π. [†λῆτος, ἄρχω]. ἀρχιερεύς.

Λητογένεια (ἡ), θηλ. τοῦ

Λητογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ (γεννηθεὶς, -εῖσα ἐκ) τῆς Λητοῦς.

Λητοΐδης, ου (ὁ), = Λητογενής.

†Λῆτος, η, ον, σπν. ἢ ἄχρ. ἀντὶ Λήϊτος, ἱερεὺς (λειτουργὸς) τοῦ θεοῦ, (ὅθ.

†Λητουργέω-ῶ, Λητουργὸς κτλ., ἀντὶ Λειτουργέω κτλ.

Λητωϊὰς, άδος καὶ

Λητῷος (κατὰ κρσ. ἀντὶ Λητώϊος), α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λητώ. ||. (οὐσ.) Λητῷον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), ὁ ναὸς τῆς Λητοῦς.

Ληφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.

Ληχμὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Λῆξις, κλήρωσις, λαχνός.

Ληψικέρματος [λαμβάνω, κέρμα] καὶ

Ληψίμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων μισθὸν, μισθωτός.

Λῆψις, εως (ἡ). τὸ λαμβάνειν, πιάσιμον· 'πάρσιμον. ἅλωσις (» Πόλεως—, « Θκ.). (ἰατρ.) εἰσβολὴ περιοδικοῦ πυρετοῦ. (λογ.κ.) = Λῆμμα, θέσις, πρότασις. (πλθ.) εἰσόδημα, ἀπολαβή.

Ληψοδοσία (ἡ). λῆψις καὶ δόσις, συναλλαγὴ, (Τουρκ.) ἀλίσ-βερίσ.

Ληψολιγόμισθος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ λαμβάνων ὀλίγον μισθόν.

Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

Λιάζω, Μ. άσω, Π. κλίνω, λυγίζω· (συνκδχ.) ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, ῥίπτω. ||. (συνήθ. πθ.) γέρνω· (συνκδχ.) ἐκκλίνω, μακρύνομαι, παραμερίζω· ἀναχωρῶ· ἀποφεύγω· (μὲ αἰτ. προθετ.) προσφεύγω· (σπν.) πίπτω, καταπίπτω. » Πρηνὴς ἐλιάσθη, « Ἰλ. Ο. » Σὺν δὲ πτερὰ λίασθεν, « Ἰλ. Ψ., κατέπεσον.

Λίαν, ἐπίῤ. Ἐπιτ. = Πάνυ, κατὰ πολλά· κατ' ἐξοχήν· μὲ ὑπερβολήν. » Λίην μέγα, « Ὅμ. » Ὥστ' ὅδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος, « Αἰσχλ. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Ἡ λίαν φιλότης, « Αἰσχλ. Σωκρ., ἡ ὑπερβάλλουσα. » Τὴν λίαν ὕβριν τούτου, « Ξεν. » Τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν, « Εὐρ. » Μέθετον τὸ λίαν, « αὐτ. (καὶ πρὸς ὑπερθ.) » Βέλτιστα λίαν πράττει, « Πλάτ. (ᾗ μὲ πρόθ.) » Ὑπὲρ λίαν, « Γρφ., ὑπὲρ πάντα λόγον, (παρβλ. Ἄγαν).

;Λιανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†λι, ἄνθος]. πολλὰ ἀνθηρὸς, γεμάτος ἄνθη, (ἄλλ. διορθ. Ἀλιανθής).

Λιαρὸς [λιάζω], ά, όν, Π. ἀντὶ Χλιαρὸς, συγκερασμένος· (συνκδχ.) τερπνὸς, εὐάρεστος. (ἐπὶ ἀνέμ.) = Λιγύπνους, (ἐν γέν.) γλυκύς. » Γάλα—, « Θκρ., (παρβλ. Λαρὸς καὶ Ἰλαρός).

†Λίασμα (τὸ), = Χλίασμα, νερὸν χλιαρόν.

Λίβα, αἰτ. τοῦ Λίψ. 2) Π. ἀντὶ Λιβάδα, αἰτ. τοῦ Λιβάς.

Λιβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβάς. » Περὶ Φεινεὸν δ' ἐστὶ καὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ, λιβάδιον ὀλεθρίου ὕδατος, « Στρβ. » Ὀρύττοντες παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ἐντυγχάνουσι ποτίμοις λιβαδίοις, « Πλ. 2) (μτγν.) = Λειμών, τόπος πάθοδρος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ (ἀπμ.) πάντοτε χλοάζων, λιβάδι.
Λιβάζω [λιβάς], Μ. άσω, = Λείβω, γύνω, (καὶ παθ.) γύνομαι, στάζω· ἀναβλύζω. (συνκδχ.) καταῤῥέω, φθείρομαι.
Λιβανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβανος.
Λιβανίζω, Μ. ἴσω. Μυρίζω 'σὰν λιβάνι.
Λιβανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸν λίβανον.
Λιβάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ (ἀπὸ) λιβάνι.
Λιβανοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Λιβανώδης.
Λιβανοκαΐα (ἡ), τὸ νὰ καῇ τις λιβάνι.
Λιβανομάννα (ἡ). μάννα τῆς λιβάνου, λιβανωτός.
Λιβανομαντεία (ἡ). ἡ ἀγυρτεία τοῦ λιβανομάντεως.
Λιβανόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβάνου.
Λιβανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λίβανον.
Λίβανος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [Ἑβρ.], εἶδ. δένδρου ἀπὸ τοῦ ὁπ. στάζει ὁ 2) = Λιβανωτὸς, τὸ λιβάνι. » Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνὸς, « Εὐρ. 3) Π. ἀντὶ Λιβανωτίς. » Σαμψύχου λιβάνου τε νέους κλάδας, « Νίκ.
Λιβανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) λίβανον. 2) (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ προσφέρων τὸν εἰς τὰς θυσίας λίβανον.
Λιβανόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα λιβάνου.
Λιβανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκευάζω (Ἀνακατόνω) μὲ λίβανον.
Λιβανώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λιβάνου, ὅμοιος μὲ λίβανον.
Λιβανωτίζω, Μ. ἴσω. Καπνίζω μὲ λιβάνι. 2) = Λιβανίζω.
Λιβανώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ λιβανωτὸν ἢ λιβανωτίδα.
Λιβανώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβανωτός.
Λιβανωτὶς, ίδος (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ, (κοιν.) δενδρολίβανον, (Λατ.) ῥοσμαρίν. 2) Ἄλλο εἶδος φυτοῦ σκιαδοφόρου, (Δσκρ. Γ. 87 καὶ Θρρ. Θ'. 126). 3) (ἰσφαλμ. ἀντὶ) Λιβανωτρίς.
Λιβανωτὸν (τὸ), = Λιβανωτός. 2) = Λιβανωτρὶς, θυμιατήριον.
Λιβανωτοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λιβανωτοπώλης, ου (ὁ), = Λιβανοπώλης.
Λιβανωτὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), τὸ κόμμι τῆς λιβάνου, λιβάνι, θυμίαμα. » Λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι, « Ἀρχ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλεῖτο ὁ λιβανωτός. « Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα καὶ τὸν λιβανωτὸν, « (Εὐπ. παρὰ) Πλδ.
Λιβανωτοφόρος (ὁ, ἡ), = Λιβανοφόρος.
Λιβανωτρὶς, ίδος (ἡ). κουτὶ διὰ λιβάνι, λιβανοθήκη, ἢ θυμιατήριον.
Λιβὰς [λείβω], άδος (ἡ). σταλαγμὸς ὁποιουδήποτε ὑγροῦ, (ἐν γέν.) πηγὴ ὕδατος. » Λιβάδας καλεῖσθαι τὰ ἀπὸ τῶν ὁμβρίων ὑδάτων διηθούμενα καὶ κατὰ γῆς ἐν στεγνοῖς καὶ σκιεροῖς τόποις συνεστηκότα, καθάπερ ἐν ἀγγείοις, « Γλσ. Γεωπον. » Δακρύων (» Γαλάκτος, » Ἠλέκτρου) λιβάδας, « Εὐρ., Ἀπλλν.
Λιβηθρον (τὸ), = Λεβηθρον.
†Λίβιον (τὸ), Λατ. libum, πλακοῦντιόν τι προσφερόμενον εἰς τὰς θυσίας.
Λιβόνοτος (ὁ). Ἄνεμός τις βοτικονότιας, (ἄλλ.) Λευκόνοτος.
Λίβος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Λιβάς. 2) = Λίβων.
Λιβοφοίνιξ, ικος (ὁ), = Λιβόνοτος.
Λιβρὸς [λείβω], ὰ, όν, Π. ὑγρὸς, σταλάζων, κάθυγρος. 2) (συνκδχ.) ζοφώδης, ὁμιχλώδης.
Λιβυὰς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ. 2) εἶδ. ὄφεως, (ἄλλ.) Λίβυς.
Λίβυρνις, ίδος (ἡ), [Ἑβρ.], εἶδ. ταχυπλόου, κάτεργον, (Γαλλ.) galère.
Λίβυς, υος (ὁ). κάτοικος τῆς Λιβύας. 2) = Λιβυκὸς· 3) (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως μὴ φαρμακεροῦ.
Λιβυσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Λίβυς, Λιβυκὴ.
Λίγα, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Λιγέως.
Λιγαίνω, Μ. ανῶ, Π. φωνάζω (ψάλλω, ἠχῶ) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
Λιγγούριον (τὸ), = Λυγκούριον.
Λίγδα, ης (ἡ), Π. = Λίγδος.
Λίγδην, ἐπίῤῥ. Π. [λίζω]. ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως. (χυδ.) τσουγγρανιστά.
Λίγδος (ὁ), [λίζω;] = Ἴγδη, γουδί, (Τσρκ.) χαβάνι. 2) χωνευτήριον ἢ καλοῦπι τῶν μεταλλουργῶν, (ἄλλ.) Χοάνη.
Λίγειος, α, ον, = Λιγὺς, (ἐπὶ φων.) ὀξὺς, διαπεραστικός.
Λιγέως [λιγὺς], ἐπίῤῥ. Μὲ λιγυρὰν (διαπεραστικὴν ἢ μελῳδικὴν) φωνήν.
†Λιγήϊος, ἡη, ἴον, Ἰων. ἀντὶ Λίγειος.
†Λίγνον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λέγνον.
†Λιγνυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λιγνώδης, [ἐκ τοῦ
Λιγνὺς [συγγ. τῷ Λύγη], ύος (ἡ). φλόγα μὲ καπνὸν· καπνὸς μαῦρος ἢ πυκνὸς (καθὼς ὁ τῶν κεραμικῶν κωμίνων ἴδε Κνίσσα)· καπνιά. » Ἄλλο ὑγρὸν ἐπίχεε, ἕως ἂν αἴθαλώσῃς λιγνὺν αὐτάρκη, « Δσκρ.
Λιγνυώδης, ες (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λιγνὺν (καπνὸν ἢ καπνιάν). » Γλῶσσα —, « Ἱππκρ. » Λιγνυώδεα πτύελα, « αὐτ.
†Λιγνωτὸς, ὴ, ὸν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεγνωτός.
Λίγξε, Π. ἀντὶ Ἔλιγξεν, ἀόρ. τοῦ Λίζω.
Λιγουροκωτίλος, η, ον, Δ. ἀντὶ Λιγυροκωτίλος.
Λιγουρὸς, ὴ, ὸν, Δ. ἀντὶ Λιγυρός.
Λιγυηχὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λιγέως ἠχῶν, λιγυρὸς, μελῳδικός.
Λιγύθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφωνος.
Λιγύκροτος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγυηχής.
Λιγύμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μέλπων (ᾄδων) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
†Λιγύμοχθος, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Λιγύμυθος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφθογγος.
Λιγυπνείων (ἡ Λιγὺ πνείων), ουσα, καὶ Λιγύπναιος, άντὶ
Λιγύπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. (ἄνεμος) ὁ πνέων μὲ λιγυρὸν (σφυρίζουσαν ἢ γλυκεῖαν) πνοήν. (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φρέσκος, (παρβλ.) λαμπρός.
Λιγυπτεροφωνος καὶ
Λιγυπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ πτερὰ κάμνουν λιγυρὸν ἦχον. » Τέττιξ, « Ἐπγρ.
Λιγυρίζω, Μ. ἴσω, = Λιγαίνω.
Λιγυρόθροος-ους (ὁ, ἡ), = Λιγύθροος.
Λιγυρόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγυηχὴς. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυρόκτυπος).
Λιγυροκώτιλος, η, ον, Π. ὁ φλυαρῶν (κωτίλλων) μὲ λιγυρὰν φωνήν.
Λιγυρόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Λιγύπνοος.
Λίγυρος (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου (ἠλέκτρου) εὑρισκομένου εἰς ἣ φερομένου ἀπὸ τὴν Λιγουρίαν, (ἴσως) = Λυγκούριον ἢ (τὸ κοιν.) Λαζοῦρι, (καὶ Σημ. ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ. τὸ κυανοῦν [Λαζοῦρι] χρῶμα ἐλέγετο παρομοίως Βένετον, ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου κατ' ἐξοχὴν ἐπωλεῖτο).
Λιγυρὸς, ὰ, όν, (ᾗ ἐπίῤῥ.) -υρῶς, = Λιγύς.
Λιγυρόφωνος (ὁ, ἡ), = Λιγύφωνος.
Λιγυρῶς, ἐπίῤῥ. Λιγέως.
Λιγὺς, εια, ὺ, Π. [λίζω]. (κυρ. ἐπὶ ἤχου) ὀξὺς, λεπτὸς, διαπεραστικός· καθαρὸς, μελῳδικὸς, (Γαλλ.) sonore, (ἴδε Ἀρστ. περὶ Ἀκους. 804, 21, ᾗ παρβλ.) λαμπρὸς, (ἴδ. ἐπὶ ῥητόρ.) εὐφραδὴς· (ἐπὶ ἀνέμου) = Λιγύπνοος· (ἐν γέν.) γλυκὺς, εὐάρεστος, νόστιμος, (ἴδ. τὸ κοιν.) λιγερὴ. » Σύμβιον ἁπάντων ἥδιστον ᾗ λιγυρώτατον, « Ισκρ. (εἰς τὸν Ξενοφ.) » Οὖρὰ λιγυρὰ, « Κυνηγ. Δ. ά., = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Αυγηρὰ, εὐλύγιστος, (καθὼς καὶ τὸ) » Μάστιξ λιγυρὰ, « Ὅμ., Σοφ.
Λίγυς, υος (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Λιγουρίας, (ἴδ.
Λιγυστικὸν (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) livèche.
Λιγύφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφωνος.
† Λιγυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λιγύφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιγυρὰν (καθαρὰν, λαμπρὰν, μελῳδικὴν κτλ.) φωνήν. » Ἀηδὼν —, « Θκρ.
Λίζω [ὀνμτπ.], Μ. λίξω, (κυρ.) κάμνω λίγκ (καθὼς τὸ τιναζόμενον βέλος), σφυρίζω. (συνκδχ.) σχίζω ἐπιπολαίως (περνῶν ἐπάνωθέν τινος), τσιγγρανίζω.
Λίην, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Λίαν.
Λῖθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λῖτα.
Λιθαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) λίθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Λιθάζω, Μ. άσω, = Λιθοβολῶ. 2) = Λιθοποιῶ.
Λίθαξ, ακος (ἡ καὶ ὁ). σκληρὰς, πετρώδης. ||. (οὐσ.) ὑποκορ. τοῦ Λίθος, λιθάριπετράδι.
Λιθαργύρεος, α, ον, Π. ἀντὶ
Λιθαργύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ λιθάργυρον.
Λιθάργυρος (ἡ). ὁ ἑνωμένος μετὰ τοῦ ἀργύρου καὶ ἑλκοποιούμενος εἰς τὴν χώνευσιν αὐτοῦ μόλιβδος, (ἄλλ.) ἀφρὸς ἢ ἄνθος ἀργύρου, (Τουρκ.) μουρτεζέγκι. » Λιθάργυρος λευκὴ, « Γλσ., τὸ Ψιμύθιον. 2) μίγμα τι ἀργύρου καὶ μολίβδου πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, (ἄλλ.) Ψευδάργυρος. 3) Π. ἀντὶ Λιθαργύρινος. » Ὅλπη —, « Ἀθ.
Λιθαργυροφανὴς, ές (ὁ, ἡ). λιθαργύρῳ ὅμοιος.
Λιθαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίθος, πετράδι, (πολυτ.), πετραδάκι.
Λιθὰς, άδος (ἡ), Π. = Λίθαξ, λιθάρι.
Λιθασμὸς (ὁ), [λιθάζω]. λιθοβόλημα.
Λιθαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λιθάζων (λιθοβολῶν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιθαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς λιθασμόν.

Λιθάω-ῶ, Μ. ...; Ἔχω (Περιέχω) λίθους ἢ (εἰς τὴν κύστιν) λίθον, (κατὰ τὸν Φωτ. εὐχρηστότ. τοῦ) Λιθιάω.

Λιθεία (ἡ). Ὕλη πετρῶν δι' οἰκοδομάς.

2) (Γρρ.) λίθοι πολύτιμοι, πετράδια.

Λίθειος, α ἢ ος, ον, = Λίθινος.

Λιθένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (σκεπασμένος [Τουρκ.] καπλαϊσμένος) μὲ λίθους.

Λίθεος, α, ον, Π. ἀντὶ Λιθινος.

Λιθηλογῆς, έος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος μὲ λίθους λογάδας.

Λιθία (ἡ), = Λιθίασις.

¿Λιθιαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Λιθώδης ἢ Λίθινος.

Λιθιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τοὺς (πολυτ.) λίθους. (θθ.) « Λιθιακὰ (ἐν. βιβλία), « σύγγραμμα (πραγματεία) περὶ πολυτ. λίθων.

Λιθίασις, εως (ἡ). νόσος τις περὶ τὴν κύστιν, (κοιν.) πέτρα. 2) ὑπερσάρκωσίς τις σκληρὰ σχηματιζομένη εἰς τὰ βλέφαρα, [ἐκ τοῦ

Λιθιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀπὸ πέτραν (λίθον) εἰς τὴν φεῦσκαν ἢ ἀπὸ ἀρθρῖτιν.

Λιθίδιον (τὸ), = Λιθάριον.

Λιθίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω λίθον.

Λιθικός, ή, όν, = Λιθιακός.

Λίθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λίθον, πέτρινος. « Λίθινος θάνατος, « Πίνδ. « Λίθινος ἀνδριάς, « Δκ. « Λίθινος κόρη, « Λθ. (καὶ ἑλλ. ὡς οὐσ.) « Τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων, « Ἑκτγρ.

Λιθίνως, ἐπίρ. Ὡς λίθινος.

Λίθιον (τὸ), = Λιθάριον.

Λιθις, ίδος (ἡ), = Λιθάς.

Λιθόβλης, ητος καὶ

Λιθόβλητος (ὁ, ἡ), = Λιθοβόλητος. 2) Π. = Λιθοκόλλητος.

Λιθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πετροβολῶ· φονεύω διὰ τῆς λιθοβολίας.

Λιθοβολήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ, ἢ = τῷ

Λιθοβόλητος (ὁ, ἡ). ὁ λιθοβοληθείς ἢ ἐκτελούμενος διὰ λιθοβολίας, (παρβλ.) Λεσιμος.

Λιθοβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λιθοβολεῖν, λιθοβόλημα.

Λιθοβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ λιθοβολῶν. || (οὐσ. 1) στρατιώτης ῥίπτων λίθους, (ἄλλος παρὰ τὸν σφενδονήτην, ἴδε Θκ. ΣΤ', 69) καὶ 2) (ἰθηλ.) μηχανὴ διὰ τῆς ὁπ. σφενδονίζουν λίθους. 3) [προπαροξ.) = Λιθόβλητος. « Λιθόβολον αἷμα, « Εὐρ., ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος.

Λιθόγληνος (ὁ, ἡ), Π. = Λιθοδερκής. « Μέδουσα—, « Νόνν.

Λιθογλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων γράμματα κτλ. ἐπάνω εἰς) λίθους.

Λιθογλυφής, έος (ὁ, ἡ). γλυμμένος (σκαλισμένος) εἰς λίθον.

Λιθογλυφία (ἡ). σκάλισμα διὰ τῆς γλυφίδος ἐπάνω εἰς λίθον, [ἐκ τοῦ

Λιθόγλυφος (ὁ), (παροξ.) = Λιθογλύπτης, (προπαροξ.) = Λιθογλυφής.

Λιθογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λίθινας γλωχῖνας (ὀξεῖς λίθους).

Λιθογνωμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθογνώμονα καὶ τὴν τέχνην του, (ὅθ.) « Λιθογνωμικὸν (ἐνν. βιβλίον), « Σδ., σύγγραμμα περὶ τούτου.

Λιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατ' ἐμπειρίαν τοὺς πολυτ. λίθους.

Λιθογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν λίθον (προξενῶν λιθίασιν). « Ὕδωρ—, « Δσκρ.

Λιθόδενδρον (τὸ). τὸ κοράλλιον, (κατὰ λέξ.) δένδρον ἀπολιθωμένον ἢ δενδρειώδης ἀπολίθωσις.

Λιθοδερκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [λίθος, δέρκομαι]. ὁ ἀπολιθόνων μὲ μόνον τὸ βλέμμα του.

Λιθόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λίθινον ἢ λιθώδες δέρμα (ὄστρειον ἢ ὄστρακον ἀντὶ δέρματος). « Χελώνη—, « Ἐμπεδ.

†Λιθοδικτέω-ῶ, Μ. ήσω. [λίθ. δικεῖν], = Λιθοβολέω.

Λιθόδμητος, κατὰ συγκ. ἀντὶ

Λιθοδόμητος (ὁ, ἡ). λιθόκτιστος.

Λιθοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ οἰκοδομῶν μὲ λίθους, κτίστης.

Λιθοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λίθου, ὅμοιος μὲ λίθον.

Λιθοεργής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταβάλλων εἰς λίθον. « Μέδουσα—, « Ὀππ.

Λιθοεργὸς (ὁ, ἡ), = Λιθοεργής. 2) (οὐσ. ἀρσ.) = Λιθουργός, λιθοξόος.

¿Λιθοβλάζης, ου (ὁ), [λίθ. θλάω]. ἐργαλ. (σφυρί) μὲ τὸ ὁπ. ἀντιτρίβουν λίθους.

Λιθοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν, σκληρόκαρδος.

Λιθοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιθώδη (σκληρὰν) κεφαλήν.

Λιθοκόλλα, ης (ἡ). μίγμα τι πρὸς συγκόλλησιν λίθων.

Λιθοκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολλημένους ἐπάνω του πολυτ. λίθους (πετράδια)· (ἐνίοτε) σκεπασμένος μὲ μάρμαρα.

Λιθόκολλος (ὁ, ἡ), = Λιθοκόλλητος.

Λιθοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Πελεκῶ) λίθους.

Λιθοκοπία (ἡ). κόψιμον (πελέκημα) λίθων. 2) = Λιθοβολία.

Λιθοκοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθοκόπον ἢ τὴν λιθοκοπίαν. « Λιθοκοπικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ λιθοκόπου.

Λιθοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (πελεκῶν) λίθους. || (οὐσ.) πετρᾶς, λιθοξόος.

Λιθοκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κρήδεμνον], σεφανωμένος (τριγυρισμένος) μὲ πέτρας.

Λιθοκτονία (ἡ). ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος.

Λιθολάβος (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς λιθουλαίαν.

Λιθολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων διὰ τοὺς ἐπ' αὐτῷ πολυτ. λίθους.

Λιθολευστέω, Μ. ήσω. Λιθοβολῶ, (πθ.) γίνομαι.

Λιθόλευστος (ὁ, ἡ), [λ. λεύω], = Λιθόβλητος ἢ Λιθοβολήσιμος. « Ἄρης—, « Σοφ., = Λιθοκτονία.

Λιθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (συνήθ. δὲ Κτίζω μόνον μὲ λογάδας) λίθους, κτίζω ξερολιθιά.

Λιθολόγημα (τὸ). τοιχίον κτισθὲν διὰ λιθολογίας (μὲ λίθους λογάδας), ξερολιθιά. (ἔνιοτε) ψηφοθέτημα.

Λιθολογία (ἡ). συλλογὴ καὶ συναρμογὴ λίθων πρὸς οἰκοδομήν.

Λιθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἢ ἐκλέγων καὶ συναρμόζων πρὸς οἰκοδομὴν λίθους, κτίστης, τοιχοποιός.

Λιθομανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἄχρι μανίας (τρελλαινόμενος διὰ) τοὺς πολυτ. λίθους.

†Λιθομυλία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λίθῳ μυλίᾳ.

Λιθοξεστὸς (ὁ, ἡ). [λ. ξέω]. σκαμμένος μέσα εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ πελεκητὴν) πέτραν.

Λιθοξόανος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ λίθινα ξόανα ἢ μὲ λίθους ἐπὶ τῶν ὁπ. εἶνε σκαλισμένα ἀνάγλυφα.

Λιθοξοεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθοξόου, πετράδικον.

Λιθοξοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαξεύω.

Λιθοξοϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ξέειν (πελεκᾶν) λίθους. || (οὐσ.) πετρᾶς.

Λιθοπλίνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ λιθοπλίνθων.

¿Λιθόπλινθος (ἡ). πλίνθος λίθου ἢ λιθίνη, τούβουλον.

Λιθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ (Τὸν μεταβάλλω εἰς) λίθον, ἀπολιθόνω, [ἐκ τοῦ

Λιθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μεταβάλλων τι ἢ τινὰ εἰς λίθον, ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀπολιθόνειν. (ἰατρ.) λιθογόνος.

Λιθοπρίστης, ου (ὁ). ὁ πρίζων (πριονίζων) λίθους, πριονιστὴς μαρμάρων.

Λιθόρρινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λιθόδερμος.

Λίθος (ὁ, ἡ). πέτρα· βράχος, λιθάρι. (ἰδιαιτ. θηλ.) πέτρα πολύτιμος, πετρώδες ἢ μάρμαρον. (ἰατρ.) ἡ πέτρα τῆς φούσκας (ὄθ. Λιθίασις)· (ἰδωνυμ. εἰς τὸν Λθ.) τὸ πέτρινον βῆμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐδημηγόρουν εἰς τὴν Πνύκα· ἢ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐκήρυττεν εἰς τὴν ἀγορὰν ὁ κήρυξ [ἐπ' αὐτῆς ἔβλεπον τὸν ὅρκον καὶ οἱ θεσμοθέται). « Χυτὴ λίθος, « Ἡρ., ἢ ὕελος. « Λυδία —, « Σοφ., ἢ (ἄλλ.) Βασανος. « Ἡ μαργαρῖτις λίθος. « Λθ., Θρρ. « Παρία—, « Θκρ., τὸ λευκότατον μάρμαρον. « Τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθαν, « αὐτ., ἴδε Γραμμή.

Λιθοσπαδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σπάω], (τρύπα) σχηματισθεῖσα διὰ τῆς ἀποσπάσεως λίθου.

Λιθόσπερμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα εἶνε σκληρὸν ὡς λίθος), (Γαλλ.) grémil.

Λιθοστόος (ὁ, ἡ), Π. [λ. στύω]. ὁ δυώκων (ἀποσβῶν) τινα μὲ λίθους.

Λιθοστεγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στέγην (ὀροφὴν) ἐκ λίθων.

Λιθοστερέμνιος (ὁ, ἡ). σκληρὸς (στερέμνιος) ὡς λίθος.

Λιθόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ λίθους (Τυρκ. καλδιρίμι) ἢ μὲ πετραδάκια (καθὼς τὸ Μωσαϊκόν).

†Λιθοτομεῖον (τὸ), = Λατομεῖον.

Λιθοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λατομέω. || (πθ.) μὲ ἀχίζουν τινα μοῦ ἐκβάλουν λίθον (τῆς κύστεως).

Λιθοτομία (ἡ), = Λατομία, κόψιμον (βγάλσιμον) πέτρας καὶ αὐτὴ ἡ κομμένη πέτρα, (συνκδχ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) = Λατομεῖον. (ἐνίοτε χειρουργ.) ἡ διὰ τομῆς ἐξαγωγὴ τῆς πέτρας ἀπὸ τὴν κύστιν.

Λιθοτομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴ ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιτήδειος πρὸς λιθοτομίαν. » Λιθοτομική, « ἡ τέχνη τοῦ λιθοτόμου.

Λιθοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) λίθους, πετρᾶς. (χειρουργ.) ὁ κόπτων καὶ ἐκβάλλων τὴν ἐν τῷ σώματι πέτραν. ||. (οὐσ.) Λιθοτόμον (τὸ), τὸ πρὸς λιθοτομίαν χρήσιμον χειρουργ. ἐργαλεῖον.

Λιθότομος (ὁ, ἡ). κομμένος (πελεκημένος) μέσα εἰς ἢ ἀπὸ τὴν πέτραν.

Λιθοτράχηλος (ὁ, ἡ), (μτφορ.) = Σκληροτράχηλος.

Λιθοτριβικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρίψιμον (δούλευμα, ὑάλισμα) τῶν πολυτ. λίθων.

Λιθότροπος (ὁ, ἡ). λιθώδης (σκληρὸς) τὸν τρόπον, ἀπότομος, ἄσπλαγχνος.

Λιθουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἕλκω (Τραβῶ, Ἐβγάζω) λίθους ἀπὸ τὸ λατομεῖον.

Λιθουλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ τραβῶν (ἐβγάζων) ἀπὸ τὸ λατομεῖον λίθους. ||. (οὐσ.) εἶδ. μηχανῆς πρὸς τοῦτο. (ἰατρ.) = Λιθοτόμον.

;Λιθουργεῖον (τὸ), εὐχρηστότ. τὸ Λιθούργιον.

Λιθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) πέτραν. 2) = Λιθοποιέω.

Λιθουργὴς, έος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ πέτραν.

Λιθουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ λιθουργοῦ. 2) (πλθ.) = Λατομεῖον.

Λιθουργικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθουργόν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν λιθουργίαν.

Λιθούργιον (τὸ). ἐργαστήριον λιθουργοῦ.

Λιθουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) πέτρας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ||. (οὐσ.) λιθοξόος.

Λιθουρία (ἡ). τὸ νὰ κατουρῇ τις λίθους (ἄμμον).

Λιθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) λίθους, [ἐκ τοῦ

Λιθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κουβαλῶν (μεταφέρων) λίθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Λιθόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. λίθῳ ὅμοιος.

Λιθόχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσοῦς ᾖ λιθοκόλλητος.

Λιθόψωκτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. ψώχω]. ὁ τρίβων (ὑαλίζων, δουλεύων) τοὺς πολυτ. λίθους.

Λιθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λιθοποιέω, ἴδε Βροτόω.

Λιθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν τὸν) λίθον, πετρώδης. (μτφορ.) λιθοκάρδιος.

Λιθωδία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λιθώδους, σκληρότης λίθου.

Λιθωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει λίθου.

Λίθωμα (τὸ). λιθῶδες φῦμα, ῥόζος, τύλος.

Λιθωμότης, ου (ὁ). ὁ ὀμόσας (ὁρκισθεὶς) εἰς τὸν ἐν τῇ Πνυκὶ λίθον, ῥήτωρ δημόσιος.

Λιθώπης, εος (ὁ) καὶ Λιθῶπις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν λίθου, λιθοειδής.

Λίθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λιθόω, ἀπολίθωσις. 2) = Λιθεία (2).

;Λιθωτὸς, ή, όν. Ἀπολιθωμένος ἢ Λίθινος ἢ Λιθοκόλλητος.

Λικμαίνω, Μ. ήσω, = Λικμάω.

Λικμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προστατεύων τοὺς λικμῶντας τὸν σῖτον κτλ.

Λικμὰς, άδος (ἡ), = Θρίναξ, λικμητήριον.

Λικμάω-ῶ [λικμὸς], Μ. ήσω, = Λικμίζω. (ἐν γέν.) ξεχωρίζω, ξεδιαλέγω.

Λίκμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λίχνισμα.

Λικμητὴρ, (ὁ), Π. ἀντὶ Λικμητής.

Λικμητήριον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον (φτυάρι κτλ.) μὲ τὸ ὁπ. λιχνίζουν, λιχνιστῆρι.

Λικμητηρὶς, ίδος (ἡ), = Λικμητήριον.

Λικμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ λικμίζων, λιχνιστής.

Λικμητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λικμίζειν.

Λικμητὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ λιχνίσματος.

Λικμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Λικμητής.

Λικμίζω, Μ. ίσω. Ἀνακατόνω τὸ γέννημα εἰς τὸ ἁλῶνι ἵνα χωρισθῇ ἀεριζόμενον ἀπὸ τὰ ἄχυρα, λιχνίζω, [ἐκ τοῦ

Λικμὸς (ὁ), [λίκνον], = Λικμητήριον.

Λικμοφόρος (ὁ, ἡ), = Λικνοφόρος.

Λικνάριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Λίκνον.

†Λικνίζω, Μ. ίσω, = Λικμίζω.

Λικνίτης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (ὡς τιμώμενος ὑπὸ τῶν Λικνοφόρων).

Λικνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος λίκνου.

Λίκνον (τὸ), [λέγω]. κόσκινον πλεκτὸν ἀπὸ λυγαρηὰν διὰ λίχνισμα, (κοιν.) δερμόνι. 2) σκεῦος ἱερὸν ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐπροσφέροντο αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν εἰς τοὺς θεούς. » Φορηθὲν πολλάκι μιτροδέτου λεῖκνον ὕπερθε κόμης, « Ἐπγρ. 3) κούνια μικροῦ παιδιοῦ. » Σὲ δὲ κοίμισεν λίκνῳ ἐνὶ χρυσῷ, « Καλλ.

Λικνοστεφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λικνοφορέω, [ἐκ τοῦ

Λικνοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του (στεφανωμένος μὲ) λίκνον, (δηλ.) = Λικνοφορος.

Λικνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Λικνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του) τὸ ἱερὸν λίκνον εἰς τὰς Βακχικὰς πομπάς.

Λικριφὶς, ἐπ. ῥ. Π. [λέχριος]. πλάγια, πρὸς ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι.

Λικροὶ (οἱ). τὰ κλαδιὰ τῶν ἐλαφοκεράτων.

Λίκτης, ου (ὁ). ὁ λείχων (γλείφων).

Λιλαίομαι (χ. Μ.), (παρτ. Ἐλιλαιόμην, πρκ. Λελίημαι), Π. [λέω], (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν (κοιν. λακταρῶ) καὶ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι. » Δόρποιο (» Πολέμοιο) λιλ., « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Λιλαιομένη χροὸς ἆσαι, « Ἰλ. Φ. » Προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, « Ὀδ. Ο. (ᾖ προθετ.) » Φόως δὲ λιλαίεο, « Ὀδ. Α. (ᾖ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Βὰν ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, « Ἰλ. Μ. Π., πρόθυμοι, σπεύδοντες.

Λιμαγχέω-ῶ [λιμὸς, ἄγχω], Μ. ήσω, = Λιμοκτονέω, (ὅθεν

;Λιμάγχησις, εως καὶ

Λιμαγχία (ἡ), = Λιμοκτονία, (ἰατρ.) αὐστηροτάτη δίαιτα.

Λιμαγχικὸς, ή, όν. Ὁ λιμοκτονῶν ἢ λιμοκτονούμενος.

Λιμαγχονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιμαγχέω.

Λιμαγχόνη καὶ

Λιμαγχόνησις, εως (ἡ), = Λιμαγχία.

Λιμαίνω, Μ. ανῶ. Πάσχω ὑπὸ λιμοῦ, ἔχω ἔλλειψιν τροφῶν, πεινῶ.

;Λιμακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειμακώδης.

†Λιμβεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λιχνεία, [ἐκ τοῦ

†Λιμβεύω, Μ. εύσω, νλγ. ἀντὶ Λιχνεύω, [ἐκ τοῦ

†Λίμβος, ἡ ἡ ος, ὁν ἡ ον, νλγ. ἀντὶ Λίχνος.

Λιμβρὸς, ά, όν, Π. = Λιβρὸς (2).

Λιμενάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ λιμένος.

Λιμεναρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ λιμενάρχου.

Λιμενήρχος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ ἔχων (σχηματίζων) λιμένα· (προπαροξ.) ὁ περιεχόμενος ἐντὸς λιμένος.

Λιμενήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιμένα, εὐλίμενος.

Λιμενίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω λιμένα.

Λιμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιμὴν, λιμανάκι.

Λιμένιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λιμένα, ἢ ἐφορεύων (ἐπμ. τιμώμενος εἰς) τοὺς λιμένας.

Λιμενίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λιμενίσκος (ὁ), = Λιμένιον.

Λιμενίτης, ου (ὁ) καὶ Λιμενῖτις, ιδος (ἡ), = Λιμένιος.

Λιμενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λιμένος.

†Λιμενοποιία (ἡ). κατασκευὴ τεχνητοῦ λιμένος.

Λιμενοποιϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς λιμενοποιίαν. » Λιμενοποιϊκὰ (ἐνν. βιβλία), « Μθμτκ. παλ., σύγγραμμα (διδασκαλία) περὶ λιμενοποιίας.

Λιμενορμίτης, ου (ὁ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἢ τιμώμενος εἰς τοὺς λιμένας ᾖ ὅρμους, (ἐπίθ. τοῦ Πριάπου κλπ.).

Λιμενοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν ἢ ἐπιτηρῶν τοὺς λιμένας. ||. (οὐσ.) ἔφορος λιμένος, λιμενάρχης.

Λιμενουργία (ἡ), = Λιμενοποιία.

Λιμενοφυλακία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) τοῦ λιμενοφύλακος.

Λιμενοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ λιμένος.

Λιμὴν [συγγ. τῷ Λίμνη], ένος (ὁ). λιμηῶνας, λιμάνι· (μτνμ. καὶ μτφορ.) ἄσυλον, καταφύγιον, (παρβλ. Ὅρμος).

Λιμηρὸς [λιμὸς], ά, όν. Πεινασμένος, λιμασμένος, ψοφῶν τῆς πείνας, (Γαλλ.) famélique.

Λιμνάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω λίμνην, στέκω ἀκίνητος ἐν εἴδει λίμνης. » Λιμνάζοντα ὕδατα, « Αξ., τὰ (κοιν.) στεκόμενα. 2) (σπ. μτβτ.) ἀντὶ Λιμνόω. » Οἱ ποταμοὶ λιμνάζουσι τὸν τόπον, « Δ. Χρσ.

Λιμναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος ἢ διαιτώμενος εἰς λίμνην. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) ὁ λατρευόμενος εἰς τὰς ἐν Ἀθ. Λίμνας. ||. Λιμναία, Π. (κατὰ παραγωγ.) ἀντὶ Λίμνη.

†Λιμνακὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειμακίς.

Λιμνὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιμναία.

Λιμνασία (ἡ). λίμνασμα νεροῦ πλημμυρήσαντος. (οὕτω διορθ. ὁ Κορ. τὸ Γυμνασία τοῦ Στρβ. Γ. 6'.).

Λίμνασμα (τὸ) καὶ

Λιμνασμὸς (ὁ), = Λιμνασία.

Λιμνάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Λιμνήτης καὶ

Λιμνᾶτις, ιδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Λιμνῆτις.

Λιμνεία καὶ

Λίμνευσις, εως (ἡ), = Λιμνασία.

Λίμνη (ἡ), [λείβω]. νερὸν στεκάμενον, μπάρα· βάλτος· (Π.) κόλπος θαλάσσης, λιμήν. ||. (εἰς τὰς Ἀθ.) τέμενός τι τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διονύσου (πιθανῶς προτοῦ βάλτος) πλησίον τοῦ ἄστεος (ὅθ. τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια).

Λιμνηγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς ἐν Ἀθ. Λίμνας, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμ.).

Λίμνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ ἢ ἀπὸ τῆς λίμνης (τῆς θαλάσσης).

Λιμνῆστις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ λιμναίου, (ἄλλ.) Ἀδάρκη ἢ Ἀφάρκη.

Λιμνήτης, ου (ὁ) καὶ Λιμνῆτις, ιδος (ἡ), = Λιμναῖος.

;Λιμνιάζω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λιμνάζω.

Λιμνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίμνη.

Λιμνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς λίμνην ἢ ἀπὸ προϊόντα (ὀψάρια) λίμνης.

Λιμνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα λίμνης, ὅμοιος μὲ λίμνην.

Λιμνοθάλασσα, ης (ἡ). λίμνη σχηματισθεῖσα ἀπὸ θαλάσσια νερὰ, (Γαλλ.) lagune.

Λιμνομάχης, ου (ὁ). δραματικὸς ποιητὴς συναγωνιζόμενος εἰς τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια. » Παῖδες λιμνομάχαι, « Ἡσύχ., οἱ ἐν ταῖς Ἀθήνῃσι Λίμναις πυγμαχοῦντες.

Λιμνόστρεον (τὸ). ὄστρεον φυλαττόμενον ἢ ἀγρευόμενον εἰς λίμνην (κόλπον) θαλάσσης, (αὐτὸ κυρ. εἶνε τὸ γνωστὸν) 'στρεῖδι.

Λιμνοσώματος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὸ σῶμα ἐτράφη (ἐσχηματίσθη) εἰς λίμνην. » Ἔγχελυς—, « (Εὔβ. παρ') Ἀθ. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειοσώματος).

Λιμνουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς κόλπον θαλάσσης ἢ λίμνην, ἁλιεύς.

Λιμνοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος ἢ φυτρόνων εἰς λίμνην.

Λιμνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, διατρίβων ἀσμένως) εἰς τὰς λίμνας.

Λιμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλημμυρῶν σχηματίζω λίμνην, κατακλύζω.

Λιμνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λιμνοειδής· πλήρης λιμνῶν, βαλτώδης.

Λιμοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν (Κάμνω 'σὰν λιμασμένος διὰ) τὴν δόξαν.

Λιμοδοξία (ἡ). λιμὸς (ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία) διὰ δόξαν, φιλοδοξία ἀκόρεστος, δοξομανία.

†Λιμόδωρον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειμόδωρον.

Λιμοθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποθνήσκων τῆς πείνας.

Λιμοκίμβιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ψοφῶν τῆς πείνας (λιμάζων) ἀπὸ φιλαργυρίαν.

Λιμοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων ἀπὸ πεῖναν, παράσιτος.

Λιμοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) διὰ τοῦ λιμοῦ, βιάζω ἢ ἀφίνω τινὰ ν' ἀποθάνῃ (καὶ ἀμτβτ. ἀποθνήσκω) τῆς πείνας, (ἰατρ.) καθυποβάλλω εἰς παντελῆ ἀσιτίαν.

Λιμοκτόνησις, εως καὶ

Λιμοκτονία (ἡ), τὸ λιμοκτονεῖν, ἢ διὰ τοῦ λιμοῦ τιμωρία, (ἰατρ.) παντελὴς ἀσιτία.

Λιμοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον) διὰ τῆς πείνας.

Λιμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς τὸν λιμόν.

†Λιμόξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς (σκέλεθρον) ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Λιμὸς (ὁ καὶ Δ. ἢ Π. ἡ), [λείπω]. πεῖνα (δι' ἔλλειψιν τροφῆς), πεῖνα μεγάλη, (κοιν.) λίμα, (ἰατρ.) βουλιμία. » Λιμὸν θώρηξις λύει, « Ἱππκρ.

Λιμοφορεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ

Λιμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) πεῖναν. » Δίσκος—, « Ἐπγρ., ὁ χωρὶς φαγητῶν καὶ δι' ἐπίδειξιν μόνον προτιθέμενος εἰς τὴν τράπεζαν.

Λιμόψωρος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος ψώρας ἐξ αἰτίας πείνας (κακοτροφίας, δυστυχίας).

Λιμπάνω, Μ. λείψω, σπν. ἀντὶ Λείπω.

†Λιμφεύω, Μ. εύσω, = Λιμβεύω, [ἐκ τοῦ

†Λιμφὸς, ὴ, ὸν, = Λιμβὸς, κόλαξ, παράσιτος, (συγγ. τῷ Λέμφος).

Λιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ψοφῶν τῆς πείνας, λιμασμένος. » Λιμῶδες ἐρυγγάνειν, « Ἀλκίφρ.

Λίμωξις, εως (ἡ). πεῖνα μεγάλη, λίμασμα, [ἐκ τοῦ

Λιμώσσω(ττω), Μ. ώξω. Εἶμαι πολλὰ πεινασμένος (κοιν. ψόφιος τῆς πείνας), λιμάζω. » Λυσιτελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν, « Θεοσύλ.

Λῖν, Π. αἴτ. τοῦ Λῖς.

Λιναγέρτης καὶ

Λιναγρέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λινάγρετος [λίνον, ἀγρεύω], πιασμένος εἰς τὰ δίκτυα. 2) (ἐνεργ.) Ψαρᾶς.

Λιναῖος, α, ον, = Λίνεος, λινός. ||. (οὐσ.) Λιναία, = Λινέα, κλωστὴ λινή.

Λινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίνον, λιναράκι.

;Λινάω-ῶ [λίνον], Μ. ήσω. Στήνω (ἢ Πιάνω τι εἰς τὰ) δίκτυα, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Λινέα (ἡ). κλωστὴ (σχοινὶ) ἀπὸ λινάρι, (ὅθ. τὸ Λατ.) linea, [ἐκ τοῦ

Λίνειος, α, ον καὶ

Λίνεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Καμωμένος ἀπὸ λίνον (λινάρι), λινὸς, λιναρήσιος.

Λινεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λίνεος-οῦς.

Λινεὺς, έως (ὁ). ἁλιεὺς (κυρ. ὁ Ψαρεύων μὲ δίκτυα). 2) εἴδ. κεφάλου, (ἄλλ.) Κεστρεύς.

Λινευτὴς, οῦ (ὁ). Ψαρᾶς ἢ κυνηγὸς, [ἐκ τοῦ

Λινεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω ἢ Κυνηγῶ μὲ λῖνα (δίκτυα), (ἐν γέν.) ἁλιεύω. » Γυργάθοις λινεύοντες, « Ἀρρ.

†Λινὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ληνὶς (2).

Λινίσκος (τὸ), = Λινάριον, σχοινάκι, σπάγγος.

Λινοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (δεμένος) ἐπὶ λίνου. » Βότρυς—, « Αξ., σταφύλι κρεμασμένον διὰ τὸν χειμῶνα (συγχ. τῷ Ληνοβάτης).

Λινόδεσμος (ὁ). δεσμὸς (σχοινὶ, κλωστὴ κτλ.) ἀπὸ λινάρι. 2) (ἐπιθ.) Π. ἀντὶ

Λινόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ σχοινὶ (κτλ.) ἀπὸ λινάρι. » Σχεδία—, « Αἰσχλ., ἢ ὑπὸ τοῦ Ξέρξου στηθεῖσα ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Λινόδρυς, υος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Χαμαίδρυς.

Λινοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λινεργὴς, (συγχ. τῷ-

Λινοερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ἕρκος]. περικλεισμένος ἢ περικλείων εἰς τὰ δίκτυα.

Λινόζευκτος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ζεύγνυμι]. δεμένος μὲ (ἢ πλεγμένος ἀπὸ) σχοινί.

Λινόζωστις, ιος (ἡ), εἰδ. φυτ., (κοιν., παρθενοῦδι, (Γαλλ.) mercuriale.

Λινοθήρας, ου (ὁ), Π. [λίνον, θηράω]. ὁ κυνηγῶν μὲ δίκτυα.

Λινοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λινοθώραξ, ὁ φορῶν λινοῦν θώρακα.

Λινοκαλάμη καὶ

Λινοκάλαμις, ιδος (ἡ). τὸ καλάμι (ἢ καλαμηὰ) τοῦ λιναριοῦ, (δηλ.) λινάρι ἀκοπάνιστον ἢ στουππί, κροκίδι.

Λινοκάρυξ, υκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Λινοκήρυξ, ὁ πωλῶν (διαλαλῶν τὸ πωλούμενον) λινάρι ἢ σχοινιὰ κτλ.

Λινόκλωστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλώθων (ἢ κλωσμένος ἀπὸ) λινάρι. » Ἠλακάτη—, « Ἐπγρ.

;Λινόκομα (τὸ), = Λινόσπερμα.

Λινόκροκος (ὁ, ἡ), Π. ὑφασμένος ἀπὸ λινὴν κρόκην (κλωστήν).

Λίνον (τὸ). λινάρι (τὸ φυτὸν καὶ τὸ προϊὸν [αἱ ἶνες] τῆς καλάμης του). (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ λινάρι, (π. χ.) κλωστὴ, σχοινί· πανὶ, ὕφασμα· δίκτυον· (μτφορ.) ἡ ζωὴ καὶ ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου.

Λινόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λινοῦν πέπλον (voile).

;Λινοπηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λ. πήνη]. ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι, λινός.

;Λινόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ λινάρι, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λινόπληκτος).

Λινοπληγέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Λινοπλήξ.

Λινόπληκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ζώων) ὁ πιασθεὶς καὶ διαφυγὼν (ἐπμ., τρομάζων), ἀπὸ τὰ δίκτυα, (ἐν γέν.) ψοφοδεὴς, ξυππασμένος, (παρβλ.

Λινοπλὴξ [λίνον, πλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἰχθὺς) ὅς τις πιασμένος εἰς τὸ δίκτυον κτυπᾷ ἀπ' ἐδῷ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἵνα 'γλυτώσῃ, (μτφορ.) ἄνθρ. παράφορος, ξυππασμένος, = Φρενοπλὴξ, (παρβλ.) Λινόπληκτος (καὶ Μεθυπλήξ).

Λινόπλοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) = Σχοινοπλόκος ἢ Δικτυοπλόκος. 2) (προπαροξ.) = Λινόπλεκτος.

†Λινοπλύνας, ου (ὁ). ὁ πλύνων τὰ λινὰ πανία ἢ τὰ δίκτυα, λευκαστὴς ἢ ἁλιεύς.

Λινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων λινὰ ἐργόχειρα, ὑφάντης ἢ σχοινοπλόκος.

Λινοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεμίζων τὰ πανία τοῦ πλοίου. » Αὖρα—, « Εὐρ., (παρβλ. Πρήθω).

†Λινοπτάζω καὶ

Λινοπτάω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι -ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. Παρατηρῶ (Ἔχω τ' ὀμμάτι μου εἰς) τὰ δίκτυα μήπως ἐπιάσθη εἴποτε, (ὅθεν ἐν γέν.) κυττάζω ὁλοτρόγυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρα 'σὰν ξυπασμένος. (παρβλ. 'Επιλινάω).

Λινόπτερος καὶ

Λινοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτερὰ (πτέρυγας) ἀπὸ λινάρι (δηλ.) πανιά. » Ναῦς—, « Αἰσχύλ.

Λινόπτης [λίνον ὄπτομαι], ου (ὁ). ὁ παρατηρῶν (παραμονεύων) ἵνα ἅψῃ εἴδησιν ἂν ἐπιάσθη τι εἰς τὰ δίκτυα. (ἐν γέν.) φύλαξ, (καὶ ἰδιαιτ.) ὀλκυφύλαξ.

Λινοῤῥαφής, ές ἢ Λινόῤῥαφος (κατὰ διάρθ. ἀντὶ Λινογράφος), ου (ὁ, ἡ), Π. συνερραμένος ἀπὸ λινὰ πανιά. » Δόμος—, « Αἰσχύλ., πλοῖον τῆς Αἰγύπτου. » Τυλεῖον —, « Σοφ. 2) (ἐνεργ.) ὁ ῥάπτων (συῤῥάπτων) τὰ λινᾶ δίκτυα. « Ἁλιεὺς—, « Νόνν.

Λίνος ἢ Λῖνος (ὁ), εἶδος ᾠδῆς παραπονετικῆς (ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Λίνου).

Λινόσαρκος (ὁ, ἡ), = Ἀπαλόσαρκος.

Λινόσπαρτον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ (σπάρτου) τὸ ὑπ. ἐχρησίμευεν ὡς λινάρι.

Λινόσπερμα καὶ

Λινόσπερμον (τὸ), λιναρόσπορος.

Λινοστασία (ἡ), στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων καὶ τὸ μέρος ὅπου ζήνανται, [ἐκ τοῦ

Λινοστατέω-ῶ, Μ. ἥσω. Στήνω (Κυνηγῶ μὲ τὰ) δίκτυα.

Λινοστολέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φορῶ λινᾶ φορέματα.

Λινοστολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [ἐκ τοῦ

Λινόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινᾶ φορέματα.

Λινόστρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ στρήφων (κλώθων) λινάρι, σχοινοπλόκος. 2) (προπαροξ.) καμωμένος ἀπὸ στεγνμένον λινάρι. ||. (οὐσ.) Λινόστροφον (τὸ), εἶδος βυτάνης, **marrubium**.

Λινοτειχής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λινᾶ (ἀπὸ πανὶ) τείχη.

Λινοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων σχοινὶ ἢ κλωστὴν ἀπὸ λινάρι. ||. (οὐσ.) θαυματοποιὸς ὅς τις, ἀφ' οὗ κόψῃ τὸ σχοινί, τὸ δείχνει πάλιν ἀκέραιον.

Λινοῦλκος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ἕλκω]. καμωμένος ἀπὸ γνεσμένον λινάρι (ἀπὸ λινῆν κλωστήν).

Λινουργεῖον (τὸ). ἐργοστάσιον λινῶν ὑφασμάτων.

Λινουργέω-ῶ, Μ. ἥσω. 'Εργάζομαι τὸ λινάρι· κάμνω ἀπ' αὐτοῦ ὑφάσματα, σχοινιὰ κτλ.

Λιναυργία (ἡ). ἡ ἐργασία τοῦ λιναριοῦ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ γινόμενα ἐργόχειρα (πανιὰ κτλ.).

Λινουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) λινάρι. ||. (οὐσ.) ὑφαντὴς ἢ σχοινοπλόκος. 2) εἶδ. πτηνοῦ (χήνας).

Λινοῦς, ῆ, οῦν, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λίνεος, λινός.

Λινοῦφεῖον (τὸ). ἐργοστάσιον λινῶν ὑφασμάτων.

Λινοῦφής, ἐος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι, λινός.

Λινοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ('ψαρεύων ἢ κυνηγῶν μὲ) δίκτυα.

Λινοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (σχίζων) τὰ πανιά.

Λινοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φορῶ λινᾶ φορέματα.

Λινοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινοῦν χιτῶνα.

Λινοχλαίνης καὶ Λινόχλαινος, ου (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινῆν χλαῖναν.

Λινόχρυσος (ὁ, ἡ). λινοῦς χρυσοῦφαντος.

Λινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ κλωστὴν ἢ σχοινί, (ἁπλῶς) δένω.

Λινυφεῖον (τὸ), = Λινοῦφεῖον.

Λίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λινόω, δέσιμον (μὲ κλωστὴν ἢ σχοινί).

Λίξις, εως (ἡ), = Λεῖξις, γλείψιμον.

Λίπα, ἐπίῤῥ. Ἰων. Μὲ λίπος (ἄλειμμα). » Λίπα ἠλείψαντο, « Θκ., ἀλείφθησαν μέ· [ἢ κατὰ προσδιορ. τοῦ εἴδους] »Λίπ' ἐλαίῳ, « Ὅμ., μὲ ἐλαιόλαδον. » Τῷ μύρῳ τῷ ῥοδίνῳ ἀλειφέσθω λίπα. « Ἱππκρ.

Λιπάδελφος (ὁ, ἡ), ἐλλιπὴς (ἑστερημένος) ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν.

Λιπάζω, Μ. άσω καὶ

Λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀλείφω μὲ λίπος (ἄλειμμα), (συνκδχ.) φαιδρύνω. 2) παχύνω· (ὕθεν γεωργ.) κοπρίζω

Λιπαλγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, ἄλγος]. ἄμοιρος λύπης (θλίψεως).

Λίπαναις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λιπαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ λιπαίνειν.

Λιπαράμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λιπαρὰν (λαμπρὰν, μεγαλοπρεπῆ) ἄμπυκα.

Λιπαραυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. στιλπνός, ὑαλιστερός.

Λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δατ.) Ἐπιμένω εἴς τι. (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ λιπαρῶς (ἐπιμόνως).

Λιπαρέως, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Λιπαρῶς.

Λιπαρὴς, ές (ὁ, ἡ), = Λιπαρός. λιγδωμένος (Πινακὸς) ἢ στιλπνός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ἐκτενὴς· ἐπίμονος (κυρ. εἰς τὸ παρακαλεῖν), (κοιν.) κολλητσίδα.

Λιπάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λιπαρέω, παράκλησις ἐπίμονος.

Λιπαρητέον, θετ. τοῦ Λιπαρέω,

Λιπαρία (ἡ), = Λιπαρότης, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ἐπιμονή, προσκαρτέρια.

Λιπαροβῶλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = τῷ-

Λιπαρόγειος καὶ

Λιπαρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιπαρὰν γῆν.

Λιπαροζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὰν ζώνην (λαμπρὸν κύκλον).

Λιπαρόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὸν (λαμπρὸν) θρόνον ἢ βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὁπ. καίονται λιπαρὰ θύματα.

Λιπαροκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λιπαρὸν (λαμπρὸν, μεγαλοπρεπὲς) κρήδεμνον.

Λιπαρόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὰ (λαμπρὰ) ὄμματα. » Λιπαρόμματε μᾶτερ. « Ὑγεία, « Σξτ.

Λιπαροπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαροὺς (στιλπνοὺς ἢ πιναροὺς) πλοκάμους.

Λιπαρὸς, ά, όν. Ἀλειμμένος μὲ λίπος ('λάδι κτλ.)· πηχὺς, εὐτραφὴς· (συνκδχ.) σφριγῶν, εὔρωστος· φαιδρὸς, ζωηρὸς· (ἐπὶ πραγμ.) στιλπνός· λαμπρὸς, ἀνθηρὸς· πολυτελὴς· μεγαλοπρεπὴς· πλουσιοπάροχος· εὔκαρπος. » Ὅμιλος—, « Καλλ., ὁ πάντοτε γαληνιῶν, (κοιν.) 'σὰν τὸ 'λάδι. » Λιπαρὰ γαλήνη, « Ακ. » Λιπαρὰ παλαίστρα, « Θκρ., (συνκδχ. ἀπὸ τῶν ἀλειφομένων παλαιστῶν). » Λιπαραὶ Ἀθῆναι, « Πίνδ., αἱ εὐδαίμονες, (ἴσως καὶ) ἐλαιοφόροι. » Λιπαρὸν γῆρας, « Ὅμ., τὸ ἐν ἀνέσει ἢ χωρὶς νόσων. 2) (απν.) ἀντὶ Λιπαρῆς, ἐπίμονος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπαρός. » Ἄρτον λιπαρὸν (γρφ. ῥυπαρὸν) καὶ ῥάφανον φέροντι, « Στβ.

Λιπαροστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιπαρὸν (ὡς ἂν τὸ ὀφθαλμὸν) στέλεχος.

Λιπαρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λιπαροῦ, πάχος, παχύτης, εὐσαρκία [ἐκ

Λιπαροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων ἢ συνιστάμενος εἰς λιπαρὰν (πλουσιοπάροχον) τράπεζαν. » Δεῖπνον—, « Ε. Μαν.

Λιπαρόχροος-ους καὶ

Λιπαρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. λιπαρὸς (γιλπνὸς, λαμπρὸς) τὴν ὄψιν.

Λιπαρῶς, ἐπίῤῥ. Μετὰ λίπους, παχέως. » Λιπαρῶς ἠρτυμένον, « Ἱππιατρ. 2) (μτφρ.) 'Εκτενῶς, ἐπιμόνως. » Λιπαρῶς ἔχω, « Πλ., προσπαθῶ, ἐπιμένω. 3) ἐν ἀνέσει καὶ χωρὶς νόσων, εὐτυχῶς. » Λιπαρῶς γηράσκειν, « Ὀδ. Δ. 4) Ἡσύχως, ἁπαλῶς. » Χρὴ δὲ καὶ ἀνατρίβειν τὸν ὦμον ἡσυχέως καὶ λιπαρῶς, « Ἱππκρ. » Ἔχειν λιπαρῶς, « αὐτ.

Λιπαρῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Λιπαρός. » Τράπεζα—, « Ἀθ., λαμπρὰ, πλουσιοπάροχος.

Λίπας, αος (τὸ), = Λίπος. » Λίπαϊ ἐλαίῃ, « Ἀρετ. » Χρίειν εἰναυθίνῳ ἢ κροκίνῳ λίπαϊ, « αὐτ., (εὔχρ. κυρ. κατ' αἰτ. καὶ ἑλλ. ἀντὶ ἐπιῤῥ., ἴδε Λίπα).

Λίπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει ἢ χρησιμεύει ὡς λίπος. » Ὀφθαλμῶν—, « Ἐπίκουρ., τὸ ὄξυρον.

Λιπασμὸς (ὁ), [λιπάζω]. ἡ πρᾶξις τοῦ παχύνειν, ἄλειψις (μὲ λίπος), κόπρισμα γῆς κτλ.

Λιπαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸ φῶς μου, τυφλόνομαι, [ἐκ τοῦ

Λιπαυγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, αὐγή]. ὅστις ἔχασε τὸ φῶς, τυφλός· σκοτεινός. » Ὀφθαλμὸς (» Τάρταρος) —, « Σδ., Ὀρφ.

Λιπαυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (Δὲν περιπνέομαι ἀπὸ) αὔρας.

Λιπάω-ῶ, Μ. ...; Ἔχω λίπος (πάχος)· εἶμαι λιπαρὸς (παχὺς ἢ στιλπνός), ὑαλίζω. » Λιπόωντα πέμματα, « Ἐπιγρ. » Λιπόων κεκρύφαλος, « αὐτ. » Θεσπέσιον λιπόωντες, « Διον. 2) Π. (μτβτ.) ἀλείφω (μὲ λίπος). » Εἰς τεῦχος.. κεδρίδας ἐνῤῥύπτων λιπόεις εὑηρέα γυῖα, « Νίκ. 3) (βτν.) = Λοπάω. » Ὥρα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε, διὰ τὸ λιπᾶν· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς οὐκ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός, « Θφρ.

Λιπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λείπω.

Λιπερνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Λιπερνὴς, ές (ὁ, ἡ) καὶ

Λιπερνὴς, ῆτος (ὁ) καὶ

†Λιπερνήτης, ου (ὁ) [ἢ †Λιπερνῆτις, ιδος (ἡ), Π. [λείπω, ἔρνη ἢ ἔρνος]. ἀνέστιος, φυγὰς, ξεπεσμένος, ἐγκαταλελειμμένος, πάμπτωχος. (ἐπὶ καρπ.) ἄτροφος, (κρινν.) πτωχός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιπεσήνωρ, ορος (ἡ), Π. [λείπω, ἀνήρ.] ἡ παραιτοῦσα τὸν ἄνδρα της.
Λιπήμερος (ὁ, ἡ), = Ἀλιτήμερος.
;Λιπόβιος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, βίος]. ὁ ἀποβιώσας, νεκρός.
Λιποβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, βλέφαρον]. ὁ χωρὶς ὀφθαλμῶν, τυφλός, ἀόμματος.
†Λιπογάλακτος (ὁ, ἡ), = Λειπογάλακτος.
Λιπόγαμος (ὁ, ἡ), = Λειπόγαμος.
Λιπόγληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς γλήνας (κόρας ὀφθαλμῶν), τυφλός.
Λιπόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς γλῶσσαν.
Λιπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λειπογνώμων.
Λιπόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ἐλλειπὴς τὰ γυῖα (μέλη τοῦ σώματος), χωλός.
;Λιπόδερμος (ὁ, ἡ), = Λειπόδερμος.
;Λιποδρανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποδρανέω.
Λιπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λιπαρός, παχύς.
Λιπόζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παραιτήσας ἢ ἀπολέσας τὸ 'ταῖρί του' μόνος.
Λιπόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς τρίχας, φαλακρός, ἄτριχος.
Λιπόθροος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, θρόος]. ἄλαλος, ἄφωνος.
;Λιποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποθυμέω.
Λιποθυμία (ἡ), = Λειποθυμία.
Λιποκτέανος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, κτέανον]. ἀκτήμων, πτωχός.
;Λιπόκωπος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κώπην (λαβήν).
;Λιπομαρτυρία (ἡ), = Λειπομαρτύριον.
Λιπόμαστος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων μαστούς.
Λιπομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας (ἡ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ) τὴν μητέρα του.
;Λιπόνας, Δ. ἀντὶ
;Λιπόναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Λιποναύτης, ου (ὁ), = Λειποναύτης.
Λιπόνεως (ὁ, ἡ), = Λειπόνεως.
Λιπόνηρος (ὁ, ἡ), λίαν πονηρός.
Λιπόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς παίδων, ἄτεκνος.
Λιπόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας ἢ κάμνων τινὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του. »Λωτοφάγων ἐδωδὴ —, « Ἐπγρ.
Λιπόπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἐξέλιπεν (ἐκόπη) ἡ ἀναπνοή, νεκρὸς ἢ λειπόθυμος.
Λιποπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. λειποτάκτης.
Λιπόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν πόλιν.
Λιπόῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω ἢ λίπος, ῥινός]. ὁ μὴ ἔχων ἢ ἔχων παχὺ (ἐλαιώδες) δέρμα, ξεγδαρμένος, (ὅθ.) »Νομεὺς —, « Νόνν., ὁ Μαρσύας.
Λίπος [συγγ. τῷ Λείπω], εος-ους (τὸ). πάχος (ζώου καὶ δένδρου)· λίγδα· ἄλειμμα. » Ἀλοιφαῖον —, « Λυκ.
Λιποσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Λειποσαρκέω, εἶμαι ἢ γίνομαι -
Λιποσαρκής, έος καὶ
Λιπόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόσαρκος, ἰσχνός, ἄπαχος.
Λιποσθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσθενής, ἀνίσχυρος.
Λιπόσκιος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς σκιάν, φωτεινός, (καὶ μτφορ.) σαφής, εὐκρινής.
Λιποστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας (πεσὼν ἀπὸ) τὸν στέφανον. » Φύλλον —, « Ἀθ.
;Λιποστρατεία, Λιποστράτιος, = Λειποστρατεία κτλ.
Λιποτακτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποτακτέω, [ἐκ τοῦ
Λιποτάκτης, ου (ὁ), = Λειποτάκτης.
Λιποταξία (ἡ) καὶ
Λιποταξιον (τὸ), = Λειποταξία, Λειποτάξιον.
Λιποτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Λιποτριχής, έος καὶ
Λιπότριχος (ὁ, ἡ), = Λιπόθριξ.
Λίπουρος (ὁ, ἡ), = Λείπουρος.
Λιποφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λιπαυγής, σκοτεινός.
Λιπόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [λ. φθογγή], = Λιπόθροος, ἄφωνος.
Λιποψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποψυχέω.
Λιπόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Λιπῶν, μτχ. τοῦ Λιπάω.
Λίπτω καὶ (μσ.) Λίπτομαι, Μ. λίψω, -ομαι, Π. (μὲ γεν.) = Γλίχομαι, ἐπιθυμῶ.
Λιπυρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λειπυρία, καὶ
Λιπυρίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λειπυρίας (πυρετός).
Λιπυριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειπυριώδης.
Λιπώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ λίπος, ἐλαιώδης.
†Λιραίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι λιρὸς (ἀναιδὴς), ἀναισχυντῶ.
†Λίριον κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Λείριον.
Λιρός, ά, όν, (τὸ συγκρ.-ότερος, -ότατος), Π. (μτγμ.) ἀναιδής, (παρβλ. Λειρός).
Λιρόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Λειρόφθαλμος.
Λῖς καὶ Λίς, ιός (ἡ αἰτ. Λῖν, [καὶ μτγν.] πλθ. ἡ ὄνμς. Λῖες καὶ ἡ δοτ. Λίεσσι), Π. ἀντὶ Λέων.
Λίς, Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Λισσή, θηλ. τοῦ Λισσός, λεῖα, ὁμαλή, (ἴδε Λισσάς).
Λίσαι, ἀόρ. ά. τῆς πρς. καὶ
Λισάσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐλίσσετο, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. τοῦ Λίσσομαι.
†Λισγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
†Λίσγος (ὁ), [συγγ. τῷ Λίςρον], ἐργάλ. γεωργ., λισγάρι. » Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι λίσγον (κατὰ διόρθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Μίσχον), « Θφρ.
Λίσῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Λίσσομαι.
Λίσπη (ἡ), Ζ. Λίσπος.
Λισπόπυγος (ὁ, ἡ), = Κίναιδος ἢ ἰσχνὸς τὰ ὀπίσθια, [πυγὴ καὶ
Λίσπος [λισσός], η, ον. Τριμμένος, (ἐπμ.) λεῖος, ὁμαλός· ἰσχνός, λιγνός· (μτφορ.) πονηρός, μοχθηρός. ||. (οὐσ.) Λίσπαι (αἱ), εἶδ. ἀςραγάλων χωρισμένων εἰς τὴν μέσην, τῶν ὁπ. ἑκάτερος δύο ξένων (φίλων) διετήρει ἓν ἡμίτομον πρὸς ἐνθύμησιν καὶ (ἐν δέοντι) ἀναγνώρισιν τῆς ξενίας των.
;Λισσάνιος (ὁ, ἡ), [λιτή, λίσσομαι], Λακων. ἀντὶ Ἀγαθός, (εἰς τὸν Ἀρςφ. εἶνε γραμμένον, ἴσ. κατὰ Κωμ. παραφθορὰν, Λυσσάνιος).
Λισσάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λισσή (θηλ. τοῦ Λισσός), λεῖα, ὁμαλή. ||. (οὐσ. ἐνν. πέτρα) βράχος ἀπότομος (ἀπρόσβατος).
Λίσσασθαι, Π. ἀντὶ Λίσασθαι, ἀορ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Λισσέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐλίσσετο, παρτ. τοῦ
Λίσσομαι [λίπτω], Μ. λίσομαι (ἀόρ. Ἐλισάμην καὶ β'. Ἐλιτόμην), Π. παρακαλῶ (λιπαρῶς, ἐπιμόνως), καθικετεύω. ἐξαιτοῦμαι. » Ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόν δε Δία λίσαι, « Ἰλ. Α. » Μὴ, λίσσομαί σ', αὖδα τάδε, « Σοφ. » Μόνην δὲ μὴ πρόλιπε, λίσσομαι, πάτερ, « Αἰσχλ. » Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, « Πίνδ. (καὶ μὲ ἄλλην αἰτ. ἐλλειπτ. ἐκ δ'.) » Λίσσομαι ὑμέας ταῦτα « Ὀδ. Β. (καὶ γεν. προθετ.) » Πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν ἐμοὶ πιθέσθαι, « Σοφ. » Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς ᾗ γούνων σῶν τε τοκήων, « Ἰλ. Χ. (ᾗ ἐλλειπτ.) » Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος.. σχέσθε, φίλοι, « Ὀδ. Β.
Λισσός, ή, όν, Π. ἀντὶ Λεῖος, ὁμαλός, ὀλισθηρός, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) lisse. » Πέτρα —, « Ὅμ., ἴδε Λισσάς.
;Λισσόω-ῶ, Μ. ώσω, (οὐχ εὕρηται, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀπ' αὐτοῦ -
Λίσσωμα (τὸ) καὶ
Λίσσωσις, εως (ἡ), [ἐλίσσω], τὸ χώρισμα (ἡ χωρίστρα) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, (Ἀρςτ. Ζ. Ἰς. ά, 7).
Λιστραίνω, Μ. ήσω (;) καὶ
Λιστρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω λάκκον (σκάπτων ἢ συσσωρεύων τὸ χῶμα) περὶ τὴν ῥίζαν φυτοῦ μὲ τὸ λίστρον.
Λίστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λίστρον (τὸ), [λισσός], ἐργαλ. γεωργ., φθ. ἀρι σιδηροῦν, ξυστρί· λισγάρι (;). (μαγειρ.) = Τηγανοστρόφιον.
Λιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰσάζω (Ὁμαλίζω) μὲ τὸ λίστρον, (ὅθ. τὸ Ἰταλ.) lustrare.
Λιστρωτός, ή, όν, Π. Ξυσμένος (Ἰσασμένος) μὲ τὸ λίστρον, λεῖος, ὁμαλός, (ὅθ. τὸ Ἰταλ.) lustrato.
Λίσφος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Λίσπος, (ὅθεν)
Λισφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐλαττόω.
†Λίσχρός, ά ή, ὸν ή ον, (ᾗ ἐπίβ.) -σχρῶς, = Γλίσχρος. ||. (οὐσ.) Λίσχροι (οἱ), χόρτα τὰ ὁπ. ἐν ᾧ ἀνθοῦν ἀναποδογυρίζονται ὑπὸ τῶν γεωργῶν ἵνα παχύνωσι τὸ χωράφι.
Λῖτα, Π. αἰτ. πλθ. τοῦ Λῖτον, σενδόνι.
Λιτάζομαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Λιτανεύω, παρακαλῶ, ἱκετεύω.
Λιταίνω, Μ. ανῶ, Π. = Λιτάζομαι.
Λιτανεία (ἡ), τὸ λιτανεύειν, παράκλησις, δέησις, ἱκεσία.
Λιτανευτικός, ή, όν, Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ λιτανεύειν, ἱκετευτικός.
Λιτανευτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. παρακαλεῖ τις ἢ ἀποκτᾷ (κατορθόνει) μὲ παρακλήσεις, ἢ ἄξιος διὰ λιτάνευσιν, παρακαλεστός, [ἐκ τοῦ
Λιτανεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ ὡς -
Λίτανος, η, ον, Π. [λιτή, λιταίνω]. ἱκέτης· (ἐπὶ πραγμ.) = Λιτανευτικός, ἱκετήριος.
Λιταργίζω, Μ. ίσω. Π. [λίταργος]. σπεύδω, κάμνω τι (ἡ ὑπάγω πω) ὀγλίγωρα, (ὅθ.
Λιταργισμός (ὁ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
†Λίταργος (ὁ, ἡ), [†λι, ἀργός]. ταχύς, ὀγλίγωρος.
†Λιτασμός (ὁ), νλγ. [λιτάζομαι]. παράκλησις, ἱκεσία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λιτέσθαι, Π. ἀόρ. Ε'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λίσσομαι.

Λιτή (ἡ), [λίπτω, λίσσομαι]. Π. δέησις, ἱκεσία. ('Εκκλησ.) λιτανεία. ||. (πλθ. εἰς τὸν Ὅμ. αἱ Λιταί, προσωποποιημέναι, ὡς θυγατέρες τοῦ Διός, ἀκολουθοῦσαι τὴν Ἄτην κτλ.

†Λιτήρ, ῆρος (ὁ)=Λιτανευτικός, ἱκέσιος.

Λιτήσιος (ὁ, ἡ), Π. = Λίτανος, ἱκέτης, ἱκέσιος, « Αὐχήν—, « Νόνν.

Λιτί, Π. δοτ. ἐν.(καθ'ἑτερογέν.) τοῦ Λίτον.

Λιτέβιος καὶ

Λιτοβόρος, Π. [λιτὸς, βορὰ], καὶ

Λιτοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυλάττων) λιτὴν δίαιταν, ζῶν μὲ λιτότητα.

Λλιτοίμην, Π. ἀόρ. θ'. τῆς εὐκτ. τοῦ Λίσσομαι.

ϛΛίττομαι, Π. (σπν.) ἀντὶ Ϛίσσομαι.

Λίτον (τὸ), (ἡ δοτ. καθ' ἑτερογέν. Λιτί ἀντὶ Λίτῳ), Π. [λεῖος]. Ὕφασμα χωρὶς πλουμίδια, σινδὼν ἄσπρον (ἐλαφρόν).

Λιτὸς [λίσσομαι], ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Λιτανευτὸς ἢ Λιτανευτικός.

Λιτὸς [λισσὸς, λεῖος], ἡ, ὸν, (κατὰ λέξ) ἴσιος, ὁμαλός· χωρὶς ποικίλματα, ἀκαλλώπιστος· (ἐπμ.) ἁπλοῦς· ὀλιγαρκὴς· ἀφελής. (ἐπὶ πραγμ.) εὐτελὴς, αὐτοσχέδιος, πρόχειρος. « Λιτὴ σικύη, « Ἰατρ. « Λιτὴ ἡ διὰ κωδύων (ἡ διὰ μόρων), « αὐτ., ἁπλῆ τὴν σκευασίαν, χωρὶς ἄλλα ἀρώματα. ||. (οὐσ.) Τὸ λιτὸν, « ἀντὶ Ἡ Διτότης (ἡ). ἁπλότης, ὄχι ποικιλία καὶ πολυτέλεια, ἀφέλεια, ὀλιγάρκεια κτλ. ('Ρτρ.) τὸ παριστάνειν τὰ πράγματα μικρότερα παρ' ὅ,τι εἶνε.

Λιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ραδιουργέω, (ὄθ.

Λιτούργημα (τὸ), = 'Ραδιούργημα, [ἐκ τοῦ

Λιτουργὸς (ὁ, ἡ), Π. [λεῖτον, ἔργον], = Ἀεργὸς, κακοῦργος ἢ πανοῦργος.

Λιτοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις λιτὰ (ἁπλᾶ) φαγητὰ, λιτότης περὶ τὴν τροφήν. « Ὡραία νησοτεία ἡ λιτοφαγίαν ἔχουσα, « Θαλάσσ.

Λίτρα (ἡ), εἶδος νομίσματος (1 ⅘ Ἀττ. ζβολοῦ) ϗ βάρους (12 οὐγγ. ἢ 98 δράμ.), Ἀτ. libra, (ὅθεν κατὰ παρεξήγ. μτγν.) τὸ Ζῴδιον τοῦ Ζυγοῦ.

Λιτραῖος καὶ Λιτριαῖος, α, ον. Ἰσοβαρὴς ἢ Ἰσότιμος μὲ μίαν λίτραν.

Λιτρίζω, Μ. ἰσω. Μετρῶ ἢ Διαιρῶ κατὰ λίτρας, (ὄθεν

†Λιτρισμὸς (ὁ). ἡ κατὰ λίτρας διαίρεσις ἢ ἀρίθμησις.

†Λιτροδόκη (ἡ), = Νομισμοδόκη.

Λίτρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Νίτρον, (ὀθ. κοιν.) λατρόνι.

Λιτροσκόπος (ὁ), [λίτρα, σκοπέω], = Ἀργυραγωγὸν, (Τουρκ.) σαῤῥάφης.

Λιτρώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Νιτρώδης.

Λιτυέρσης, ου (ὁ), ᾄσμά τι ἀγροτικὸν (τῶν θερισταῖων) ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἑνὸς υἱοῦ τοῦ Μίδα.

Λιτῶς, ἐπίῤ. Μὲ λιτότητα, ἁπλῶς, ἀφελῶς, κτλ.

ϛΛιφαιμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειφαιμέω.

ϛΛίφαιμος (ὁ, ἡ), = Λείφαιμος.

ϛΛιφρηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιπερνέω.

ϛΛιχάζω, Μ. άσω, = Γλίχομαι, ὑπερεπιθυμῶ, (καινν.) λαχταρῶ.

†Λιχάζω [λιχὰς], Μ. άσω. Κατακρημνίζω (ἀπὸ βράχου).

Λιχανὸς (ὁ), [λείχω]. τὸ δεύτερον δάκτυλον τῆς χειρὸς (μὲ τὸ ὁπ. δείχνομεν), Ἀτ. index.

Λίχανος (ἡ). μία τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας (διότι ἐπαίζετο μὲ τὸν λιχανὸν δακτ.) καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς ἀναδιδόμενος ἦχος (ὁ ὕπατος).

†Λιχὰς, άδος (ἡ), = Λισσὰς, πέτρα ἀπότομος, βράχος. 2) (μετρ.) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διχάς.

Λιχὴν, ῆνος (ὁ), = Λειχήν.

Λιχμάζω, Μ. άσω καὶ

Λιχμαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Λιχμάω.

Λιχμὰς, άδος (ἡ), Π. [λείχω]. γλειμμένη.

Λιχμάω-ῶ καὶ (μσ. ὔ καὶ εὐχρηστ.) Λιχμάομαι-ῶμαι, Μ, ήσω, -ομαι, Π. [λείχω]. γλείφω, γλείφομαι· ξεργλείφομαι· περιστρέφω τὴν γλῶσσάν μου ἐκτὸς τοῦ στόματος (καθὼς τὰ 'φείδια).

Λιχμήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ξεργλειφόμενος μὲ τὴν γλῶσσαν ἔξω ('σὰν τὰ 'φείδια)· λαίμαργος, (κοιν.) λιμάρης.

Λιχμόων, Π. (κατ'ἐπένθ. τοῦ υ) ἀντὶ Λιχμῶν, μτχ. τοῦ Λιχμάω.

Λιχνάω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιχνεύω.

Λιχνεία (ἡ). τὸ λιχνεύειν, λαιμαργία, ὄρεξις ἀκράτητος πρὸς τὰ καλὰ φαγητά, λεξουρία. 2) (πλθ.) Λιχνεῖαι, ἀντὶ Λιχνεύματα, γλιγούδια.

Λίχνευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς λιχνείας, φαγεῖ' ὀρεκτικὸν, (κοιν.) γλιγοῦδι, (Γαλλ.) friandise.

Λιχνεύω, Μ. εύσω. Τρώγω γλιγούδια, (ἐπμ.) τρώγω λαιμάργως (γλείφων καὶ τὰ δάκτυλά μου). 2) (μσ. πρὸς αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) εἶμαι ἢ κάμνω ὡς ἂν λιμασμένος (κοιν. τρέχουν τὰ σάλια μου, ξεργλείφομαι) διά τι, ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν. « Ἰσχύειν μὲν γὰρ διὰ λόγου τὸν πολιτευομένον ἀναγκαῖον, ἀγαπᾶν δ' ἀγενὲς καὶ λιχνεύειν τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου δόξαν, « Πλ.

ϛΛιχνοβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων λιχνεύματα (γλιγούδια).

Λιχνόγραυς, αος (ἡ), Π. λίχνη (λαίμαργος) γραῦς.

Λίχνος [λείχω], η ή ος, ον. Ὁ ἀγαπῶν (ἐπιθυμῶν μὲ ὑπερβολὴν) τὰ καλὰ φαγητὰ, (ἐν γέν.) λαίμαργος, (μτνμ.) περίεργος· ἄπληστος. « Κύρτησιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες, « Ἐπγρ. « Τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον, « Στεβ. (καὶ καταχρ.) « Λίχνα βρώματα, « Κλμ., τὰ λιχνεύματα.

Λιχνοτένθης, ου (ὁ), [λίχνος, τένθης], = Λίχνος, (Ἰταλ.) bon buccone.

†Λιχνότης (ἡ), = Λιχνεία.

Λιχνοφιλάργυρος (ὁ, ἡ). λαίμαργος καὶ φιλάργυρος.

Λιχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐπιῤῥεπὴς πρὸς λιχνείαν.

Λίχνως, ἐπίῤ. Μὲ λαιμαργίαν.

Λίψ, λιβὸς (ὁ). ἄνεμος δυτικονότιος, (Τουρκ. καὶ Ἰταλ.) γαρμπῆς, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) λίβας. « Τῶν ζεφύρων λίψ ἄνεμος ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, « Ἀρστ. « Λίβιον ἀνίσταται κῦμα καὶ μάλιστα περὶ τὸν λίβα, ὁπόταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ νότου, « Ἀπ

Λίψ, λιβὸς (ἡ). Π. = Λιβὰς, ταγὼν· ὑγρὸν χυμένον· σπονδή. 2) = Λισσὰς, Λιχὰς, βράχος.

†Λίψ, ιβὸς (ἡ), [λίπτω]. ἐπιθυμία.

Λιψουρία (ἡ), [λίπτω, οὐρέω]. ἐπιθυμία πρὸς τὸ οὐρῆσαι.

†Λιψύδριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειψύδριον.

Λό', (κατ'ἀποκ.) ἀντὶ Λόε, Π. ἀντὶ Ἔλυσα.

Λόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λοβὸς (ὁ), [λέπω]. ἡ σποροθήκη (κυρ. τῶν ὀσπρίων ϗ ἰδιαιτ. τῶν φασουλιῶν), (κοιν.) λουβί. « Ἐνί τινες κέχρηνται σπέρματι τοῖς λοβοῖς, οὐ σπέρμα μᾶλλον ἡ λάχανον αὐτὸ νομίζοντες, « Ἰσυλ. 2) (μτνμ.) ἡ κάτω ἄκρα τοῦ αὐτιοῦ. « Ἐν δ' ἄκρα ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσι, « Ἰλ. Ξ. 3) τὸ αὐτὶ τοῦ σηκοτιοῦ (τὸ ὁπ. παρετήρουν οἱ μάντεις). « Λοβὸς μὲν οὐ προσῆν ἁπλάγχνοις, « Εὐρ.

Λοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω (Χωρίζω) τι εἰς εἶδ. λοβοῦ. « Ὄφις εἰς ὀλκοὺς λοβούμενος (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἦν μᾶλλον Λορδούμενος;), « Νικ. Χων.

Λοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) λοβοῦ, ὅμοιος μὲ λουβὶ (ὑσπρ.).

Λογάδην [λογὰς], ἐπίῤ. Κατ' ἐκλογήν. « Ἔρυμα.. λίθων λογάδην πεποιημένον, « Θκ. « Παρέπεμπον αὐτὸν λογάδην ἱππεῖς, « Πλ. 2) = Καταλογάδην, εἰς τὸ πεζόν.

Λογαδικὸς, ἡ, όν. Λογάδος ἴδιος, ἐκλεκτός.

Λογαῖος, α, ον, Π. = Λογὰς, διαλεκτός.

Λογαοιδικὸς, ἡ, όν. Ὁ πλησιάζων εἰς τὸ πεζὸν (εἰς τὸ λογογραφικὸν), ὁ μεταξὺ πεζοῦ λόγου καὶ ποιήσεως (ἀοιδῆς). « Μέτρον—, « Ἡφαιστ., τὸ ἀναπαιστικὸν, τὸ Ἀρχιλόχειον κτλ.

†Λογαριάζω, Μ. άσω, νλγ. ἀντὶ Λογίζομαι, (ὄθ.

†Λογαριασμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Λογισμὸς ϗ

†Λογαριαστὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ἀντὶ Λογιστής.

Λογάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγος, λογάκι.

Λογὰς [λέγω], άδος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος, ἐκλεκτός· μαζωμένος ἀπὸ ἕνα ἕνα, (ἐπὶ στρατ.) = Ἐπίλεκτος. « Λογάδα στρατιὴν, « Ἐπγρ. « Λίθοι λογάδες, « Ἀξ., οἱ ἀπελέκητοι ἐκ τῶν ὀπ. συναρμολογουμένων κατ' ἐκλογὴν κτίζονται τὰ χωρὶς πηλοῦ τείχη (ὁποῖα τὰ τῆς Τίρυνθος κτλ.). ||. (πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί, τὸ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν. « Ὡς τις ἀλιτροὺς αὐγάζειν καθαρᾶς οὐ δύναται λογάσι, « Καλλ. (γράφεται καὶ Λοχὰς καὶ Λογχάς).

Λογάω-ῶ (χ. Μ.), Λξφν. Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω.

Λογγάζω, Μ. άσω, = Λαγγάζω, σταματῶ, ἀργοπορῶ, (ὄθ.

†Λογγησία (ἡ) καὶ

†Λογγήσιος (ὁ, ἡ) καὶ

Λογγήσιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). πέτρα τρυπημένη εἰς τὸ παράλιον ἵνα δένουν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ πρυμνήσια (παράγγεια) τῶν πλοίων.
†Λογγών, ῶνος (ὁ), = Λογγάσιον.
†Λογεία (ἡ), = Λογία.
Λογεῖον (τὸ). ὁ ὀκρίβας τοῦ θεάτρου ὅπου ἀνέβαινον καὶ ὡμίλουν οἱ ὑποκριταί. (κατ' ἔκτ.) τὸ δικαστικὸν βῆμα. 2) (Γρφ.) τὸ ἐγκόλπιον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων μὲ τοὺς 12 πολυτ. λίθους (διότι ἐπ' αὐτοῦ βλέπων προέλεγε τὰ μέλλοντα).
Λογέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπορευόμενος τοὺς λόγους τοῦ, ζῶν ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων ἢ τῶν μαθημάτων του.
Λογεύς, έως (ὁ). ῥήτωρ· λογογράφος.
Λογεύω, Μ. εύσω. Συλλέγω (κυρ. ἔρανον ἢ ἐλεημοσύνην), φορολογῶ, εἰσπράττω. » Προσομολογοῦμεν .. μήτε λογεύσειν μήτε οἶνον μήτ' ἄλλο μηθὲν καθ' ὁντινοῦν τρόπον .. τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς ἀλλήλων κώμαις«, Ἐπγρφ. (ᾗ πθ.) » Ὃ δὲ ἂν παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμένον ἢ πεπραγμένον ᾖ, « αὐτ.
Λογία (ἡ). (Γρφ.) σύναξις ἐλεημοσύνης (συνεισφορὰ) διὰ τοὺς πτωχοὺς, (Γαλλ.) collecte ἢ quête.
Λογίατρος (ὁ). ἰατρὸς μὲ τὰ λόγια μόνον.
Λογίδιον καὶ Λογίδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγος, μικρὸς λόγος ἢ μῦθος. » Ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, « Ἀρςφ.
Λογιεύς, έως (ὁ), = Λογεύς.
Λογίζομαι [λόγος], Μ. ίσομαι. Μετρῶ, λογαριάζω· κρατῶ (περνῶ εἰς τὸν) λογαριασμόν· (τρπ.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι. νομίζω (τι αἴτιόν τινος). » Εὗρον λογιζόμενος, ἀργυρίου 2000 ἐούσας μοι ταλάντων,« Ἡρ. » Τὸν Πᾶνα τῶν ὀκτὼ θεῶν λογίζονται εἶναι, « αὐτ. » Μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται, « Ξεν. » Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα, « Ἀρςφ. » Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακὸν,« Γρφ. » Λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ θεῷ,« αὐτ. » Τούτου θεὸν ἡγεμόνα λογίζομαι, « Συν. » Τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λόγισαι,« Γργ. » Ταῦθ' ἰὼν εἴσω λογίζου, « Σοφ. (καὶ χ. πτ.) » Ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, « Ξεν. » Ὅς τις εὖ λογίζεται, « Εὐρ. » Ἀνδρὶ λογίζεσθαι τοιούτων πέρι οἵῳ τε ἐόντι, « Ἡρ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Μὴ ψήφοις λόγισαι,« Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Ὁπλῖται δὲ ἐλογίσθησαν οὐκ ἐλάττους δισμυρίων, « Ξεν. » Τὸ χρυσίον τρισκαιδεκαστάσιον (τοῦ ἀργυρίου) λογιζόμενον, « Ἡρ. » Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς,« Γρφ.
Λογικεύομαι, Μ. εύσομαι. (νλγ.) Συλλογίζομαι (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς), συμπεραίνω, [ἐκ τοῦ
Λογικὸς [λόγος], ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιςάμενος ἢ ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ λέγειν ἢ συλλογίζεσθαι· ὁ μετέχων λόγου· ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ λόγον, στοχαστικός· λογογραφικὸς (ἀντίθ. τῷ Ποιητικὸς), ῥητορικὸς, δεινὸς εἰς τὸ λέγειν, διαλεκτικός. (παρβλ.) Λόγιος. » Λογικὴ, « ἡ ἐπιστήμη τοῦ συλλογίζεσθαι (συμπεραίνειν κατὰ κανόνας), ᾗ » Λογικὸν (τὸ),« ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ συλλογίζεσθαι. » Ὁ μὲν ἡρῷος (ποῦς) σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, « Δ. Φαλ., ἀνάρμοστος διὰ τὸν πεζὸν λόγον. » Καὶ οὗτοι μὲν λογικοὶ, ποιηταὶ δὲ κτλ.,« Ἀρτ. λογογράφοι.
Λογικότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριςικὸν) τοῦ λογικοῦ, (συγχ. τῷ Λογιότης).
Λογικῶς, ἐπίῤ. Διὰ λόγων. μὲ λόγον, μὲ σκέψιν· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς.
Λόγιμος, η, ον. Λόγου ἄξιος, ἐλλόγιμος· ἐπίσημος. » Τοὺς λογιμωτάτους (τῶν αἰχμαλώτων) ἀποσφάξας, τοὺς ἄλλους ἐπώλησε,« Δ. Κάσσ.
Λόγιον (τὸ), (κατὰ λέξ.) ὑποκορ. τοῦ Λόγος, μικρὸς (σύντομος) λόγος, (ὅθ. συνήθ.) λόγος θεοῦ, ἀπόκρισις μαντείου (κυρ. ὄχι διὰ ςίχων ἀλλ' εἰς τὸ πεζόν). » Καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον,« Θκ. » Ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται, « Ἀρςφ. » Ἐν τῇ (Σαλαμῖνι) ἡμῖν καὶ λόγιόν ἐςι τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι, « Ἡρ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λογεῖον.
Λόγιος, α, ον. Εἰδήμων λόγων· δεινὸς (ἐπιτήδειος) περὶ τὸ λέγειν· πολυμαθὴς, πολυίστωρ, πεπαιδευμένος· εὔγλωττος. (ὅθ. ὡς οὐσ.) ῥήτωρ ἢ ἱςορικὸς, (ἐν γέν.) λογογράφος· (ἰδιαιτ.) διαλεκτικός. » Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς, « Πίνδ. » Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πόθοδοι νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν,« αὐτ. 2) ἄξιος λόγου, λόγιμος, ἐλλόγιμος. 3) στοχαςικὸς, φρόνιμος, (κοιν.) ἄνθρωπος μὲ λόγον, (παρβλ.) Λογικός. 4) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς), προςάτης τῶν λόγων (τῆς ῥητορικῆς, ἐν γέν. τῆς παιδείας).
Λογιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ προτέρημα) τοῦ λογίου, (ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορικὴ εὐφράδεια.
Λόγισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλογίσθη (ἐλογαριάσθη), τὸ ἀποτέλεσμα (συμπέρασμα) τοῦ λογαριασμοῦ.
Λογισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ λογίζεσθαι, λογαριασμός. (πλθ.) ἡ πρακτικὴ ἀριθμητική. (μτφορ.) σκέψις, στοχασμός, συλλογισμός· συμπερασμός. ἰδέα, ἔννοια. (ὅθ. πλθ.) τὸ λογικόν. » Οὐκ ἔςιν οὐδὲν ἐν ἀνθρώπου φύσει μεῖζον λογισμοῦ, « Μένανδρ. » Οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται,« Θκ. » Ἄν τις ἄφνω, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ τι πράξαι,« Δμ. » Ἐντὸς (ἢ » Ἐπὶ) τῶν λογισμῶν εἶναι,« Πλ., Βασ., εἶνε εἰς τὰ λογικά του. » Τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λογισμῶν, « Γργ., στερημένος τοῦ (Γαλλ.) sens commun.
Λογιστεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ λογιστοῦ.
Λογιστέον, θετ. τοῦ Λογίζομαι.
Λογιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Θεωρῶ, Ἐξετάζω λογαριασμοὺς ὡς) λογιςὴς, (ἐν γέν.) ἐξακριβόνω, ἢ· καθάπτομαι, (Ἰταλ.) κριτικάρω. » Μὴ λογιςεύειν τοὺς τὸν ἡμέτερον τρόπον μὴ φρονοῦντας,« Σωκρ.
Λογιστήριον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον τῶν ἐν Ἀθήν. λογιστῶν, (καθὼς τώρα) τὸ Ἐλεγκτικὸν συνέδρ., (Γαλλ.) cour des comptes. 2) σχολεῖον ὅπου παρεδίδοντο τὴν πρακτικὴν ἀριθμητικὴν, ἢ 3) εἶδος λέσχης ἢ ἀκροατηρίου διὰ τὰς φιλοσοφικὰς συνδιαλέξεις. » Καὶ οἴσθά τινας ἐν λογιςηρίοις ἀποδύντας .. ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου,« Συν. 4) » Στρατιωτικόν—, « Στρ., τὸ μέρος ὅπου ἐγίνετο ἡ καταμέτρησις ᾗ μισθοδοσία τῶν ςρατιωτῶν. 5) (ἐνν. ξύλον ἢ ἀβάκιον) τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλογάριαζαν ἢ τὸ διπλοῦν ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσημείονον δι' ἐντομῶν τὰ ὀψωνιζόμενα, (κοιν.) τσέδουλα. » Δοῦλος καὶ μονονοῦ μετὰ χεῖρας ἔχων ἔτι τὸ λογιστήριον,« Διόδ., (κυρ. οὐδ. τοῦ-
Λογιστήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λογίζεσθαι (λογαριάζειν κτλ.), λογιστικός. » Τράπεζα—, « Πλδ., τὸ ἀβάκιον τῶν λογιστῶν.
Λογιστὴς [λογίζομαι], οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) λογαριαστής· (ἰδιαιτ.) διδάσκαλος τῆς πρακτ. ἀριθμητικῆς (τοῦ λογαριασμοῦ). (συνήθ. εἰς τὰς Ἀθήν.) μέλος τοῦ λογιστηρίου, εἰς τῶν δώδεκα κληρωτῶν ἐλεγκτῶν οἱ ὁποῖοι συνεκρότουν τὸ Ἐλεγκτικὸν συνέδριον, (ἄλλ.) Εὔθυνος, (Γαλλ.) vérificateur (réviseur) des comptes. (ἐπὶ τῶν Ῥωμ.) ἐπιστάτης (κυρ. τῶν προσόδων) πόλεως, (Λατ.) curator urbium.
Λογιστία (ἡ), = Λογιστεία.
Λογιστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ (ἢ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) λογίζεσθαι, (κοιν.) ἄνθρωπος μὲ μέτρα, ςοχαστικός. » Οὐ μέν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι,« Ξεν. ||. (ὡς οὐσ.) Λογιςικὸς, ὁ μαθηματικός. » Κερκίδος οὐ χρῄζεις ὁ λογιστικός, « Ἐπγρ. » Λογιστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ λογαριάζειν, ἡ πρακτικὴ ἀριθμητική. » Λογιστικὸν,« Ἀρςτ. τὸ λογικόν. » Τοῦ ἀκριθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταςικόν, ἤδη δὲ τεταράχθαι τὸ λογιστικόν, « Πλ.
†Λογιςόνομος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδημ.) ἀντὶ Λογιστήριος. » Ἔργα—, « Μανέθ., τὰ τοῦ λογιστοῦ.
Λογίως, ἐπίῤ. Μετὰ λόγου, ὡς λόγιος.
Λογογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγράφω εἰς τὸ πεζὸν (ὡς λογογράφος). (μαγν.) γράφω λόγους (ὁμιλίας).
Λογογράφημα (τὸ). λογογραφικὸν σύγγραμμα.
Λογογραφία (ἡ). τὸ λογογραφεῖν, λογογραφικὴ σύνθεσις, συγγραφὴ (εἰς τὸ πεζόν). σύνθεσις δικανικῶν λόγων, συνηγορία ἔγγραφος. » Προσελθὼν δὲ τοῖς κοινοῖς, οὐκ εἰς δίκας καὶ τὴν ἀπὸ τῆς λογογραφίας ἐργασίαν ἔθηκα τὸν πόνον,« Δμδ. » (Ὁ δὲ Πλάτων) τὸ διαλογικὸν εἶδος τῆς λογογραφίας ἐπετήδευσε,« Πλδ.
Λογογραφικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λογογραφεῖν. » Λογογραφικὴ,« Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ λογογράφου. » Δημήτριος, τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγράψας καὶ Περὶ ἑρμηνείας αὐτὸ ἐπιγράψας, ἀξιοῖ καλὴν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν τέχνην,« Ἀμμών.
Λογογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) εἰς τὸ πεζόν, πεζογράφος, (ἰδιαιτ.) ἱστορικός, ἱστοριογράφος. ἢ· ῥήτωρ συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γράφων δικανικοὺς λόγους, δικογράφος. (ἐν γέν.) συγγραφεὺς (ἀντιθ. τῷ Ποιητής). »Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις ὢν ἔνοχος,« Δμ. »Καὶ γάρ τις αὐτὸν (τὸν Λυσίαν) ἔναγχος τῶν πολιτικῶν τοῦτ' αὐτὸ ἐγκαλῶν ὠνείδιζε καὶ διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον,« Πλάτ. »Διατρέχουσι δέ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι, σείοντες τοὺς παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων,« Δικαιαρχ., (παρβλ. Λογοποιός). 2) ὁ κάμνων ἢ κρατῶν λογαριασμόν, (παρβλ.) Λογοθέτης.

Λογοδαίδαλος (ὁ, ἡ). ὁ ποικίλων ἐντέχνως τοὺς λόγους του, μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ λόγου, δεινὸς (ἐπιτήδειος) ῥήτωρ.

Λογόδειπνον (τὸ). δεῖπνον λόγων (ὅπου ἀντὶ φαγητῶν προτίθενται εἰς ἀκρόασιν καὶ συζήτησιν λόγοι), συμπόσιον φιλολόγων, (Γαλλ.) banquet littéraire.

Λογοδηρία (ἡ), [λόγος, δῆρις], = Λογομαχία, (συγχ. καὶ διορθ. τῷ.

Λογοδιάῤῥοια (ἡ). διάῤῥοια λόγων, ἀκράτητος πολυλογία.

Λογοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος λόγων (ῥητορικῆς).

Λογοείδεια (ἡ). τὸ ἐλάττωμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) ποιήματος λογοειδοῦς.

Λογοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ πεζὸν λόγον, (Γαλλ.) prosaïque. 2) ὁ φαινόμενος ὅτι γίνεται μὲ λόγον (μὲ λογικόν). »Τὸ λογοειδὲς τῶν ζώων,« Θμς.

Λογοειδία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λογοείδεια.

Λογοειδῶς, ἐπίῤ. Μὲ λογοειδὲς (λογογραφικὸν) ὕφος.

Λογοθεσία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λογοθετεῖν, θεώρησις (ἐξακρίβωσις) λογαριασμῶν. 2) σύνθεσις (συνθήκη κυρ. ῥητορικοῦ) λόγου, ὕφος λεκτικόν.

Λογοθέσιον (τὸ). 'πάρσιμον λογαριασμοῦ καὶ τὸ μέρος ὅπου δίδεται ἢ 'παίρνεται ὁ λογαριασμὸς, κριτήριον. 2) σημειωματάριον, ἐφημερίς, (Ατν.) rationarium. »Ἀνελίξας σου τὸ τῆς ψυχῆς λογοθέσιον, καὶ ἡμᾶς ἐγγράπτους ὀφειλέτας ἐφευρηκὼς, βαρὺς ἐμπίπτεις,« Εὐς.

Λογοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ζητῶ ϗ 'παίρνω λογαριασμὸν παρά τινος ὡς λογοθέτης, εὐθύνω, κρίνω.

Λογοθέτης [λόγος, τίθημι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λαμβάνων λογαριασμὸν (θεωρῶν τοὺς λογαριασμούς). (ἰδιαιτ. εἰς τοὺς Βυζ.) ὁ γενικὸς λογιστὴς τοῦ δημοσίου ταμείου, (ἀναλογ. τῷ τῶν Εὐρωπ.) ἀρχικαγγελάριος (ὁ ὁποῖος ἔπειτα κατήντησεν) ἀρχιγραμματεὺς, πρωθυπουργός.

Λογοθεώρητος (ὁ, ἡ). ὁ λόγῳ (κατὰ νοῦν) μόνον θεωρητὸς, ἀφῃρημένος, ἰδανικὸς, (Γαλλ.) rationnel, (ἴσως ὀρθότ. κατὰ διαστολὴν) Λόγῳ θεωρητός.

Λογοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων λόγους (φράσεις ἢ λέξεις καὶ ὄχι πράγματα).

Λογοϊατρεία (ἡ). ἡ διὰ λόγων μόνον ἰατρεία· ἡ θεωρία (τὸ θεωρητ. μέρος) τῆς ἰατρικῆς.

Λογοκλοπεία (ἡ). ἡ κλοπὴ (ἰδιοποίησις) ξένων λόγων (συγγραμμάτων), (Γαλλ.) plagiat.

Λογοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Καταζαλίζω) τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, (κοιν.) κοπανίζω λέγων καὶ 'ξαναλέγων τι.

Λογολοσχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀδολεσχέω, φλυαρῶ ὡς -

Λογολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν (πολυλογῶν) περὶ λέξεων, προτείνων γραμματικὰς ἀπορίας.

Λογομάγειρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ λόγοι εἶνε μαγειρικῶς καρυκευμένοι (ἐπιτετηδευμένοι), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Λογοδαίδαλος.

Λογομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μανιωδῶς (Τρελλαίνομαι διὰ) τοὺς λόγους (τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας).

Λογομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ ἢ περὶ λόγων, φιλονεικῶ.

Λογομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φιλονεικία διὰ ἢ περὶ λόγων.

Λογομάχος (ὁ, ἡ). ὁ λογομαχῶν, σοφιστὴς, φιλόνεικος, (Γαλλ.) chicaneur.

Λογόμιμος (ὁ). μῖμος λόγων (προφορᾶς) διαφόρων ἀνθρώπων, γελωτοποιός.

†Λογομύθιον (τὸ). μυθῶδες διήγημα.

Λογοπλάθος (ὁ, ἡ). ὁ πλάττων λόγους, λογοποιός.

Λογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω ϗ διαδίδω λόγους (μύθους, εἰδήσεις ἀνυπάρκτους). »Ἐνθένδε οἱ ἄνδρες οὔτε ὄντα οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσι,« Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελ.) »Καὶ λογοποιοῦσί τινες περιιόντες ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ,« Δμ. 2) προφασίζομαι, προτείνω πρόσχημα (ἀφορμήν). »Κρέων. τοὺς πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφὴν κτλ., ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας,« Ὑπόθ. Εὐρ. Φοιν.

Λογοποίημα (τὸ). πλαστὴ διήγησις, μῦθος.

Λογοποιητικὸς, ἡ, ὸν, = Λογοποιικός.

Λογοποιία (ἡ). τὸ λογοποιεῖν (ἐφευρίσκειν καὶ διαδίδειν πλαστὰς εἰδήσεις), τὸ ἔργον τοῦ λογοποιοῦ.

Λογοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λογοποιὸν ἢ τὴν λογοποιίαν. »Λογοποιικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) τέχνη,« Πλάτ., ἢ τοῦ λογοποιοῦ.

Λογοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (συνθέτων) λόγους, πεζογράφος (ἀντιθ. τῷ Ἐποποιός)· (ἰδιαιτ.) ἱστορικός. »Ἑκαταῖος ὁ λογοποιός,« Ἡρ. »Ποιηταὶ καὶ λογοποιοί,« Πλάτ., (παρβλ. Λογογράφος). 2) ὁ συντάττων ῥητορικοὺς (δικηγορικοὺς) λόγους. »Ὁρῶ τινας λογοποιοὺς, οἱ τοῖς ἰδίοις λόγοις, οὓς αὐτοὶ ποιοῦσιν, οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι,« Πλάτ. 3) ὁ συνθέτων μύθους, μυθοποιός. 4) (ἐπὶ κακοῦ) ὁ πλάττων καὶ διαδίδων ψευδεῖς εἰδήσεις, μυθολόγος, (ἴδε Θφρ. Χαρ. Η').

Λογοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττομαι λόγον, 'παίρνω λογαριασμὸν, εὐθύνω, ἀνακρίνω.

Λογοπραγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'πάρσιμον λογαριασμοῦ, εὐθύναι.

†Λογοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Λογοπραγέω.

Λογοπράτης καὶ

Λογοπώλης, ου (ὁ), = Λογέμπορος, δικηγόρος κτλ. 2) (ἐκκλησ.) ὁ πωλήσας τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, (ἐπίθ. τοῦ Ἰούδα).

Λόγος (ὁ), [λέγω]. (ἐν γέν.) ἡ προφορικὴ ἔκφρασις τῆς ἐννοίας. »Λόγου κρείσσων,« Θκ. »Ὑπὲρ λόγον,« Γργ. »Τί δεῖ λόγων;« Ἀρςφ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) ὁμιλία, διήγησις· συνομιλία »Τὸν ἔτερπε λόγοισιν,« Ἰλ. Ο. »Εἰς λόγους ἐλθεῖν (συνελθεῖν, ἰέναι, ἀφικέσθαι κτλ.) τινι,« Αξ. »Ταύτῃ διὰ λόγων ἐν Σάρδεσι γενόμενος,« Πλβ. »Ἔξω τοῦ λόγου λέγειν,« Πλάτ. »Ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο,« αὐτ. 3) = Λέξις. »Θᾶττον ἢ λόγος,« Συν. »Ὡς εἰπεῖν λόγῳ,« Αξ. »Ἐνὶ (»Οὐ πολλῷ) λόγῳ,« Ἡρ. 4) = Λόγιον, χρησμὸς, παροιμία, ἀπόφθεγμα, γνωμικὸν, ῥητόν. »Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει,« Πλ. 5) φήμη, ὄνομα, ὑπόληψις (ἐπμ.) φροντὶς ἐπιμέλεια. »Λόγου ἄξιος,« Θκρ. »Λόγον ποιεῖσθαί τινος,« αὐτ. »Εἴπερ ἢ δόξης ἢ προγόνων ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον,« Δμ. »Πολὺν λόγον ἐχόντων περὶ αὐτοῦ τινῶν ἤκουον,« Ξεν. »Κακὸν λόγον κτήσῃ πρὸς ἀςῶν,« Εὐρ. »Ἐν λόγῳ εἶναι,« Αξ. »Λόγου οὐδενὸς γενόμεθα πρὸς Περσέων,« Ἡρ. 6) φήμη, ᾀδόμενον. »Λόγος ἔχει (κατέχει, διῆλθεν, ἐστὶ κτλ.),« Αξ. »Κλεισθένην λόγος ἔχει (ϗ κατ' ἐναλλαγ. »Κλεισθένης λόγον ἔχει) τὴν Πυθίαν ἀναπεῖσαι,« Ἡρ. »Παρ' ἡμέας περὶ σέο λόγος ἀπῖκται πολλός,« αὐτ. »Ἦν δὲ ϗ λόγος, ὑπὸ τοῦ Πιτθέως διαδοθεὶς, ὡς ἐκ Ποσειδῶνος τεκνωθείη (ὁ Θησεὺς),« Πλ. (καὶ ἑλλ.) »Ὡς λόγος,« Αξ. 7) (ἀντιθ. τῷ Ἔργον), λόγος ψιλὸς (ἀνίσχυρος, ἀδέσποτος, χωρὶς ἀποτέλεσμα), (ἐπμ.) = Μῦθος, διήγησις ψευδὴς καὶ πεπλασμένη. »Ἐγίγνετό τε λόγῳ δημοκρατία, ἔργῳ δὲ μοναρχία,« Θκ. »Εἰ δὲ ταῦτα λόγους ϗ φλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό γε οὐ λόγος,« Δμ. »Εἶτα οὐ λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον;« Ξεν. (ἐκ τούτου ϗ Λογοποιὸς ὁ Αἴσωπος), (ϗ ἐκ τοῦ ἐναντ. 8) (ἀντιθ. τῷ Ἔπος καὶ ἐπμ. τῷ Μῦθος), πεζὸς λόγος, (ὀθ.) διήγησις ἀληθὴς, (δηλ.) ἱστορία, (ὀθ. Λογογράφος ϗ Λογοποιὸς ὁ Ἡρόδοτος). »Ὡς δεδήλωταί μοι ἐν τῷ προτέρῳ τῶν λόγων,« Ἡρ. »Ἑτέρα λόγου καὶ ποιήσεως λέξις ἐστίν,« Ἀρςτ. 9) (συνκδχ.) σύγγραμμα (κυρ. πεζὸν)· δημηγορία, ὁμιλία εἰς δημόσιον μέρος. »Ἐρωτικὸς λόγος,« Δμ. »Παῖδας ἐγὼ λόγους ἐγεννησάμην,« Συν. »Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ κτλ.,« Γρφ. 10) = Λογισμός, λογαριασμός. (ὀθ.) ἀπολογία. »Λόγον αἰτεῖν (ἀπαιτεῖν, συναίρειν κτλ.),« Αξ. »Λόγον αἰτοῦμαι,« Αξ. »Λόγου τυγχάνειν,« Αξ. »Ὅπως δύνῃ λόγον διδόναι καὶ λαμβάνειν,« Ξεν. »Ἐμοὶ πρὸς τούτους λόγος ἐστι, τούτοις δὲ ὁ λόγος ἔστω πρὸς τὸν ναύκληρον,« Δμ. »Ὑμεῖς δὲ οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ,« Χρησμ. (καὶ τρπ.) »Λόγον ἑαυτῷ διδόναι,« Δμ., συλλογίζεσθαι καθ' ἑαυτόν. 11) (συνκδχ.) κατάστιχον λογαριασμοῦ. »Ἠρώτων αὐτὸν, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας· ὁ δὲ ἔφασκεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι· καὶ, ἐλθόντες οἴκαδε, εὕρομεν, «. Ασ. 12) σειρὰ, τάξις, ἀράδα, τόπος. » Ἐν ἀνδρὸς λόγῳ, « Αἰσχ. » Ἐν ἀνδραπόδων (συμμάχων, φαρμάκου, ἀργυρίου κτλ.) λόγῳ, « Ἡρ. » Ὑμεῖς δὲ οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, « Χρσμ. (παρβλ. Μοῖρα). 13) ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ λογικόν. » Τὰ λόγου μετέχοντα, « Αξ. » Τὰ λόγῳ νοητὰ, « Αξ. » Τῷ λόγῳ ἕπεσθαι, « Πλ. » Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν ἄλογοί εἰσιν, αἱ δὲ μετὰ λόγου, « Ἀρςτ. » Δ ἀφέρει τὸ κατὰ λόγον ζῆν τοῦ κατὰ πάθος, « αὐτ. » Ὁ λόγος αἱρεῖ, « Αξ. 14) αἰτία (κυρ. εὔλογος), σκοπὸς, (φιλοσοφ.) ὁρισμός. » Λόγον ἔχει, « Αξ. » Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον, « Ἀρςφ. » Ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; « Πλάτ. » Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπώλοντο, « Ἡρ. » Ἐξ οὐδενὸς λόγου, « Σοφ. » Ἐπὶ λόγῳ, « Αξ. » Ἐπὶ τοῖς δε τοῖς λόγοις, « Ἡρ., μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν. (ὅθ.) » Κατὰ λόγον, « = Εὐλόγως, καὶ » Παρὰ λόγον, « = Ἀλόγως, παραλόγως. 15) (γεωμετρ. καὶ ἀριθμητ.) σχέσις (δύο ποσῶν), ἀναλογία. » Τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, « Ἀρςτ. » Ὅ, συγκεφαλαιούμενον εἰς ἀργυρίου λόγον, εἶναι μνῶν τρισχιλίας καὶ διακοσίας μυριάδας, « Διόδ. » Καὶ τἄλλα δήπου ἀνὰ λόγον τούτοις (ἢ) τούτων, « Πλάτ. » Τοῦτον πρὸς ἥλιον ἔχουσα τὸν λόγον ὃν ἡ γῆ ἔχει πρὸς σελήνην, « Πλ. 16) γνώμη, ἰδέα, φρόνημα· συμπέρασμα (λογικ.) συλλογισμός· ἐπιχείρημα. » Κατὰ τὸν ἐμόν γε λόγον, « Γργ. » Ὥς γε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, « αὐτ. » Τὸν ἥττω λόγον οὐ δύναμαι κρείττω ποιεῖν, « Ξεν. 17) (πλθ.) (ἐν γέν.) τὰ γράμματα, αἱ ἐπιστῆμαι, (ἰδίαιτ. δὲ) ἡ Ἱστορία, ἡ Ῥητορικὴ καὶ ἡ Φιλοσοφία, (ὅθεν) » Οἱ θύραθεν λόγοι, « Ἐκκλησ. » Οἱ περὶ (ἀμφὶ) τοὺς λόγους, « Αξ., οἱ λόγιοι, οἱ γραμματισμένοι. 18) (ἐνίοτε) ὑπόσχεσις, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) λόγος, (Γαλλ.) parole. » Λόγον ἐν τῷ δήμῳ παρέσχε μὴ πόλεμον ἡμῖν, ποιήσειν, « Θκ., Ἰσ. » Ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου, « Γρφ. 19) ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. » Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, « Γρφ.

Λογοσκόπος (ὁ, ἡ). κατάσκοπος τῶν λόγων (τῶν λεγομένων ὑπό) τινος.

Λογότροπος (ὁ). εἶδ. ὑποθετ. συλλογισμοῦ (κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Στωϊκῶν).

Λογοφίλης, ου (ὁ) καὶ

Λογόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ (νὰ φλυαρῇ). » Ζήνων τῶν μαθητῶν ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους εἶναι, τοὺς δὲ λογοφίλους, « Στβ. » Μηδ' εἶναι φιλόλογον, λογοφίλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα, « αὐτ.

Λογόω-ῶ, Μ. ώσω, (θλγ.). Κάμνω τινὰ λογικὸν ἢ ὅμοιον τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Λογύδριον (τὸ), = Λογίδριον.

Λογχαῖος, α, ον. Ὁ μετὰ ἢ διὰ λόγχης.

Λογχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγχη.

Λογχεύω, Μ. εύσω, (νλγ.). Τρυπῶ μὲ τὴν λόγχην.

Λόγχη (ἡ). [λαγχάνω;]. (κυρ.) ἡ σιδηρᾶ τρίγωνος ἄκρα (μύτη) τοῦ κονταριοῦ (» Δόρυ μίαν λόγχην ἔχον, « Ξεν.). (κατ' ἔκτ.) τὸ κοντάρι (» Οἱ Θρᾷκες, πρὶν εἰς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος, « Ἐπς. Χίωνος). (συνκδχ.) τάγγα στρατ. λογχοφόρων. » Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν, « Σοφ. (ὅπου ὅμως δὲν εἶνε πάντη ἀπίθανον νὰ ἐννοῇ καὶ τὰς σημαίας τῶν ἑπτὰ ταγμάτων, παρβλ. Αἰχμή).

Λογχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λόγχη, †ἄρω]. ὡπλισμένος μὲ λόγχην.

Λογχηφόρος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Λογχοφόρος.

Λογχίας, ου (ὁ). εἶδος κομήτου ἢ μετεώρου, (ἄλλ.) Δοκίς.

Λογχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγχη.

Λόγχιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ ἢ μετὰ λόγχης. » Ὁπλισμὸς —, « Αἰσχλ.

Λογχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λόγχη,

Λογχίτης, ου (ὁ) καὶ Λογχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λόγχην. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. φυτοῦ (πτερίδος καὶ ἴριδος).

Λογχοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Κτυπῶ, Τρυπῶ) μὲ τὴν λόγχην, λογχεύω.

Λογχοδρέπανον (τὸ), = Δορυδρέπανον.

Λογχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) λόγχης.

Λογχοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων λόγχας.

Λογχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) λόγχην.

Λογχόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐναρμόζω) εἰς τὸ κοντάρι σιδηρᾶν ἄκραν (λόγχην). (ὅθεν

Λογχωτὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων ἐφηρμοσμένην εἰς τὴν ἄκραν του λόγχην (αἰχμὴν σιδηρᾶν). 2) ὁ ἔχων σχῆμα λόγχης, (Γαλλ.) lancéole. » Χιτῶν —, « Ι. Αὐδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α'. 17).

Λογώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λογοειδής.

Λόγωσις [λογόω], εως (ἡ), (θλγ.) τὸ νὰ γένῃ τις ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸν αἰώνιον ἢ τὸν Θεὸν Λόγον. » Ἡ τῆς σαρκὸς θέωσις καὶ λόγωσις, « Κύρ.

Λόε, Π. ἀντὶ Λοῦε = Ἔλουε, παρτ. καὶ

Λοέσσαι, Π. ἀντὶ Λοῦσαι, ἀορ. τῆς ἀπαρ. ᾖ

Λοέσσας καὶ (μσ.) Λοεσσάμενος, Π. ἀντὶ Λούσας, -άμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Λούω.

Λοετρὰ (τὰ), Π. ἀντὶ Λουτρά.

Λοετροχόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λουτροχόος.

Λοιβαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς λοιβήν. » Κύλιξ —, « Ἀθ.

Λοιβάσιον (τὸ), = Λοιβεῖον.

†Λοιβάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Λείβω.

Λοιβεῖον (τὸ). ἀγγεῖον πρὸς λοιβὴν ἐπιτήδειον, σπονδεῖον.

Λοιβὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λείβειν, σπονδή. (Π.) ἀντὶ Λιβὰς, ῥεῖθρον, νᾶμα.

Λοιβὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λοιβεῖον.

Λοιγαῖος, α, ον, Π. = Λοίγιος, ὀλέθριος, (συγχ. τῷ Λυγαῖος).

†Λοιγάω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἐπγρφ.). Βλάπτω, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυπέω).

Λοιγήεις, έσσα, εν καὶ

Λοιγὴς, έος (ὁ) καὶ

Λοίγιος (ὁ, ἡ), Π. = Λυγρὸς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος. » Λοίγι' ἔργα, « Ὅμ., κακὴ δαλειά! [ἐκ τοῦ

Λοιγὸς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Λοιμός]. φθορὰ, ὄλεθρος, θάνατος. ||. (ἐπιθετ.) = Λοίγιος, ὀλέθριος. » Λοιγὸς ἄρης, « Ἐπγρ.

Λοιδορέω-ῶ [λοίδορος], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ μσ. μὲ δοτ.) Κακολογῶ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω. » Τῇ Τύχῃ, ἣν τυφλὴν λοιδοροῦμεν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἐνταῦθα μέν τοι καὶ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, « Ξεν. (ᾖ ἀλληλπθ.) » Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας, « Ἀρςφ.

Λοιδόρημα (τὸ). λόγος ὑβριστικὸς, Ἐβρισιά. » Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται, « Πλ., νομίζουν ὕβριν τὸ Πτωχός.

Λοιδορημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

;Λοιδορησις, εως (ἡ), = Λοιδορία.

;Λοιδορησμὸς (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοιδορισμός.

Λοιδορητικὸς, ὴ, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς λοιδορίαν, ὑβριστικός.

Λοιδορία (ἡ). τὸ λοιδορεῖν (ἀτιμάζειν διὰ λόγων), Ἐβρισιμον, Ἐβρισιά, κακολογία.

†Λοιδορίζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ, μτγν. ᾖ ἀδκμ. ἀντὶ Λοιδορέω, (ὅθεν

†Λοιδορισμὸς (ὁ), = Λοιδορία.

Λοίδορος (ὁ, ἡ), [λαιδρός]. ὑβριστὴς, κακολόγος ἢ, ὑβριστικός. » Ἔρις —, « Εὐρ. » Γραμματεῖον λοίδορον, « Συν. ||. » Τὸ λοίδορον, « ἀντὶ Ἡ λοιδορία. » Δημοσθένης ἐν τῷ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνῳ, οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι καὶ σκώμματος ᾖ βωμολοχίας ἁπάσης, « Πλ.

Λοιδόρως, ἐπιρ. Μὲ τρόπον λοίδορον, ὑβριστικῶς.

;Λοιμέη (ἡ), Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοιμίη, λύμη, ὄλεθρος, φθορὰ, βλάβη.

†Λοιμεύομαι, Μ. εύσομαι, (Γρφ.). Φέρομαι ὡς λοιμὸς (λυμεών).

†Λοίμη (ἡ), = Λύμη ἢ

Λοιμίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λοιμὸς, λοιμώδης νόσος, πανώλη, ἢ· ὄλεθρος, φθορά.

Λοιμικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λοιμὸν, λοιμώδης, φθοροποιός. » Νοῦσος ἡ καλουμένη λοιμικὴ, « Ἱππκρ.

Λοιμικῶς, ἐπιρ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς κατάστασιν λοιμοῦ.

Λοιμὸς (ὁ), [λύμη]. ἀσθένεια κολλητικὴ καὶ θανατηφόρος, πανοῦκλα, θανατικὸν, ἐπιδημία (ἐν γέν.) φθορὰ, ὄλεθρος. 2) (συνκδχ.) ἄνθρωπος ὀλέθριος, Λυμεών. (εἰς ταύτην τὴν σημασ. εὕρηται καὶ τὸ θηλ. Λοιμὴ) » Μὴ δῷς τὴν δούλην σου εἰς θυγατέρα λοιμὴν, « Γρφ.

Λοιμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) λοιμὸν, φθοροποιὸς, θανατηφόρος.

Λοιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λοιμὸν, συνωδευμένος μὲ συμπτώματα λοιμοῦ, κολλητικὸς, ἐπιδημικὸς, θανατηφόρος. » Νόσος —, « Πλ., λοιμική.

Λοίμωξις, εως (ἡ). ἡ ὑπὸ λοιμοῦ προσβολὴ, κρούσιμον θανατικοῦ. [ἐκ τοῦ

Λοιμώσσω (ττω), Μ. ώξω. Πασχω ἀπὸ λοιμὸν, ἔχω πανοῦκλαν.

†Λοιπαδάριον (τὸ), Γλσ. ὑποκορ. τοῦ Λοιπὰς, ἀπομεινάριον.

†Λοιπάζομαι, Μ. άσομαι, μτγν. ἀντὶ Λείπομαι, μένω (ὡς ὑπόλοιπον), ἀπομένω. (ἰδίως ἐπὶ χρέους) μένω ὀφειλόμενον, [ἐκ τοῦ

†Λοιπὰς, άδος (ἡ). τὸ ἐναπολειφθὲν (λείψανον) χρέους, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ῥέστον. » Περὶ συγχωρήσεως λοιπάδων δη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοσίων, « Νμ. » Ὁ βασιλεὺς λοιπάδας χρημάτων ἀφίησι, « Χρσ.

;Λοιπασμὸς (ὁ). καθυστέρησις χρέους (λοιπάδος).

†Λοιπογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ἐγγράφω) ὡς λοιπάδα, σημειόνω εἰς λογαριασμόν τινος τὰ ῥέστα χρέους.

†Λοιπογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λοιπὸς [λείπω], ἡ, όν. Ὁ ἐναπολειπόμενος, ἐπίλοιπος, (χυδ.) ἀποδέλοιπος. » Λοιπὸν ἂν εἴη ἡμῖν ἀποδεικνύναι, « Ξεν. » Λοιπὸν οὖν ἐστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ., « Ἰσκρ. » Τοῦ λοιποῦ (ἐνν. χρόνου) ἢ » Εἰς τὸ λοιπὸν (ἐνν. μέρος τοῦ χρόνου), « (καὶ ἑλλ.) » Τὸ λοιπὸν, (ᾗ ἁπλ.) » Λοιπὸν, « Λξ., ἐπίρ., εἰς τὸ ἑξῆς· ἄρα· ἔπειτα· (Γαλλ.) au reste. » Καὶ τὰ λοιπὰ, « Λξ. (φρσ.) et cœtera.

;Λοισθεὺς, ῆος (ὁ). (ἐσφαλμ.) ἀντὶ

Λοισθήϊος (ὁ, ἡ), Π. = Λοίσθιος.

†Λοίσθημα (τὸ). τὸ ἔσχατον, πέρας.

Λοίσθιος, α, ον καὶ

Λοῖσθος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Λοισθότατος), Π. τελευταῖος, ὀλοῦστερινός, ὀλοακρινός, ἔσχατος. » Τὸ λοίσθιον (ἡ) » Τὰ λοίσθια, « ἐπίρ., Τελευταῖον, τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους. » Καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας, « Θκρ.

Λοῖφ', Π. (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λοιπά.

Λόκκη (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Χλαμύς, φλοκκάτα (;).

†Λοκὸς ἢ Λοκρὸς (ὁ), Γλσ. φαλακρός· (συνκδχ.) μαλθακός· ἀμυαλος, κουτός.

Λομβὸς (ὁ), Γλσ. ὁ ἀπεσκολυμμένος.

Λόξευμα (τὸ). λοξὴ (πλαγία) θέσις ἢ τοποθέτησις, πλάγιασμα, [ἐκ τοῦ

Λοξεύω, Μ. εύσω, = Λοξόω.

Λοξίας, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἢ διὰ τοὺς λοξοὺς χρησμοὺς του ἢ διὰ τὴν λοξότητα τοῦ Ζωδιακοῦ).

;Λοξιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. γραμμή). ὁ Ζωδιακὸς κύκλος, ἢ Ἐκλειπτική.

Λοξοβαδιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ λοξοβαδῇ.

Λοξοβάμων, ονος καὶ

Λοξοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) λοξὰ 'σαν τὸν κάβουραν. » Ἢ καὶ λοξοβάμοισι (γρφ. λοξοβάμοσι) καὶ ὀκταπόδοισι παγούροις, « Γργ.

Λοξοβλεπτέω(πέω)-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω λοξὰ, ἀλλοιθωρίζω· (τρπ.) στραβοκυττάζω.

Λοξοδρόμος (ὁ, ἡ), = Λοξοβάμων, λοξοκίνητος.

Λοξοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ειδῶς. Λοξὸς τὸ εἶδος, σκολιός.

Λοξοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι λοξὰ ἔργα (κακὰς πράξεις).

Λοξοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος λοξὰ (πλάγια).

†Λοξοπολέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Λοξοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ λοξὰ, καρκινοβατῶ.

Λοξὸς [λέγω], ἡ, όν. Πλάγιος· στρεβλός· (τρπ.) μνησίκακος, ὕπουλος· (ἐπὶ πραγμ.) σκολιός, διλημματικὸς, ἀμφίβολος. ||. (τὸ οὐδ.) Λοξὸν καὶ (πλθ.) Λοξὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Λοξῶς, δίπλα, πλάγια, στραβά. » Λοξὰ βλέπω, « Λξ., = Λοξοβλεπτέω. » Νῦν δέ μοι χολούμενοι λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πάντες ὥστε δήϊον, « Σόλ. (ᾗ τρπ.) » Λοξότερον ἔχειν πρός τινα, « Πλβ., ὑποπτεύειν, ὑποβλέπειν.

Λοξοτενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐκτεινόμενος εἰς) λοξὴν διεύθυνσιν, σκολιός. » Κέλευθος—, « Π. Σιλ.

Λοξότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λοξοῦ, σκολιότης· (τρπ.) ἀσάφεια. » Χρησμῶν—, « Πλ.

Λοξοτρόχις, ιος (ἡ), Π. [λοξὸς, τρέχω], ἡ ὁμιλοῦσα λοξὰ (σκοτεινὰ, ἀμφίβολα).

Λοξόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λοξοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλοίθωρος.

Λοξοχρήσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων λοξοὺς (σκολιοὺς, ἀμφιβόλους) χρησμούς.

Λοξόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λοξὸν (κυρτὸν, σκολιὸν), στραβόνω.

Λοξῶς, ἐπίρ. Λοξὰ, ἴδε Λοξός.

Λόξωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λοξόω. » Ἡ τοῦ Ζωδιακοῦ—, « Πλ., Συν.

Λοπαδάγχης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἄγχων (πνίγων ἢ, πνιγόμενος ἀπὸ τὴν βίαν του ἐπάνω εἰς) τὰς λοπάδας, παράσιτος, ἀδηφάγος.

Λοπαδαρπαγίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἁρπάζων τὰς λοπάδας (τὰ φαγητὰ), παράσιτος, λαίμαργος.

Λοπαδεύω, Μ. εύσω. Κενόνω ἢ Ψήνω φαγητὸν εἰς λοπάδα. » Κόγχος ἐστὶ βρωματίον τι λοπαδευόμενον, « Λξ.

Λοπάδιον (τὸ) καὶ Λοπαδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Λοπάς.

Λοπαδοφυσητὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυσῶν τὰς λοπάδας, (Κωμ. ἐπίθ. αὐλητοῦ ἀδηφάγου).

Λοπὰς [λέπω, λεπὰς], άδος (ἡ). πιάτον (βαθουλὸν) τοῦ φαγιοῦ· (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) τηγάνι ἢ κατσαρόλα (« Γόγγρον ἕψοντος, καὶ αὐτοῦ τὴν λοπάδα σείοντος, « Πλ.). (συνκδχ.) φαγητὸν μαγειρευμένον εἰς λοπάδα, » Ἐν λοπάδι πεπνιγμένον, « Ἀρστφ., (Τουρκ.) καβουρμᾶς ἢ γιαχνί. 2) Κωμ. ἀντὶ Σορός. 3) ἀῤῥωστία τις τῶν δένδρ. καὶ ἰδιαιτ. τῆς ἐλῃᾶς, (ἄλλ.) Ἧλος καὶ Μύκης.

Λοπάω-ῶ [λοπὸς], Μ. ήσω, (βτν.). Ἀλλάζω τὴν φλοῦδάν μου, ξεφλουδίζομαι εὐκόλως (καθὼς τὰ δένδρα ὅταν ᾖνε φουσκωμένα τὴν ἄνοιξιν), ἴδε Λιπάω (ἀντὶ τοῦ ὁποίου νομίζουσί τινες ἐσφαλμ. τὸ Λοπάω), (ὅθεν

Λοπητὸς (ὁ). ὁ καιρὸς καθ' ὃν φουσκόνουν τὰ δένδρα, (κοιν.) φουσκοδενδριά.

Λοπιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ᾗ ὀρθότ. κατά τι τινας τοῦ) Λοπάω, [ἐκ τοῦ

Λοπία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ φουσκωμένου ᾗ (ἐπμ.) εὐκόλως ξεφλουδιζομένου δένδρου.

Λοπίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸν λοπὸν (τὴν φλοῦδαν), ξεφλουδίζω, (ὅθ.

Λόπιμος, η, ον. Ὁ δυνάμενος νὰ λοπισθῇ (νὰ ξεφλουδισθῇ), εὐκολοξεφλούδιστος. » Κάρυον—, « Ἀθ., τὸ κάστανον (ᾗ ἰδίως τὸ Εὐβοϊκὸν ἢ Ποντικὸν, καθὼς λέγομεν τῶρα, Κρητικὸν, Προυσιανὸν κτλ.). » Ἄρισται δὴ τῶν βαλάνων πασῶν εἰσὶν αἱ καστάνιαι, καὶ (τούτων) αἱ λόπιμοι ὀνομαζόμεναι, « Ἀετ.

Λοπὶς ίδος (ἡ), = Λεπίς.

Λόπισμα (τὸ), [λοπίζω], = Λέπυρον, τσώφλοιον.

Λοπὸς (ὁ), [λέπω], = Λέπος, φλοῦδα· (ἐπὶ ζ.) δέρμα, (ἴδε Λοφος 4).

Λορδαίνω, Μ. ανῶ, = Λορδόω.

Λορδὸς, ἡ, όν. Ὁ γέρνων (καμπουριάζων) πρὸς τὰ ὄπισθεν, (ἀντιθ. τῷ Κυρτὸς καὶ Κυφός). » Ὥστε μὴ διεστράφθαι ἢ τῇ ἢ τῇ, μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι, « Ἱππκρ.

Λορδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λορδὸν, γέρνω (καμπουριάζω) πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Λόρδωμα (τὸ). τὸ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐξέχον κύρτωμα.

Λόρδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λορδόω, καμπούριασμα πρὸς τὰ ὄπισθεν. » Ὀπίσω μὲν ἀποχωρούντων κύφωσις, εἰς τὰ πρόσω δὲ ἰόντων ἢ λόρδωσις, « Γαλ.

Λοτὸς (ὁ), = Λωτός.

Λουέω, Π. ἀντὶ Λούω.

Λοῦμα (τὸ), Βυζ. ἀντὶ Λουτρόν.

Λοῦμαι, Ἀττ. ἀντὶ Λούομαι.

Λοῦσις, εως (ἡ), τὸ λούειν ἢ λούεσθαι, λούσιμον.

Λοῦσσον (τὸ). ἡ ῥητινώδης καρδία (τὸ δᾳδὶ) τῆς ἐλάτης.

Λούστης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λούεται συχνά.

Λουτὴρ (ὁ). ἡ γοῦρνα ὅπου ἐμβαίνουν καὶ λούονται.

Λουτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λουτήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λουτήρ.

Λουτηρίσκος (ὁ), = Λουτηρίδιον.

Λουτιάω-ῶ, Μ. άσω, (Δξφν.). ἐπιθυμῶ νὰ λουσθῶ.

Λουτρεὼν (ὁ), = Λουτρών.

Λουτρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὸ λουτρόν.

Λούτριον (τὸ). τὸ ἀπόχυμα τοῦ λουτροῦ, τὸ νερὸν εἰς τὸ ὀπ. ἐλούσθη τις, ἀπόλουμα.

Λουτρὶς, ίδος (ἡ). τὸ πεστεμάλι τοῦ λουτροῦ ἢ, τὸ λουτροποκάμισον. » Τὴν δὲ περιζωσάμενος ὦαν λουτρίδα κατὰ δεσμὸν ἥβης περιπέτασον, « Θπμπ. 2) (πλθ.) Λουτρίδες, « αἱ λούουσαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς δύο παρθένοι, (ἄλλως) Πλυντρίδες καὶ Ἀντλητρίδες.

Λουτροδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. δαίζω], ὁ φονευθεὶς εἰς τὸ λουτρόν.

Λουτρὸν (τὸ). νερὸν διὰ λούσιμον. 2) = Λοῦσις, πλύσιμον. 3) (πλθ.) Π. ἀντὶ Ῥεῖθρον, (ὅθεν) = Χοή.

Λοῦτρον (τὸ), = Λούτριον. 2) ὁ μισθὸς τοῦ λουτροῦ, τὰ λουστικά.

Λουτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) νερὸν διὰ τὸ λουτρόν, εἶμαι-

Λουτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) νερὸν διὰ τὸ λουτρόν. ||. (οὐσ.) ὁ παῖς ὅστις ἔφερεν ἀπὸ τῆς Καλλιῤῥόης τὸ νερὸν διὰ τὸ λουτρὸν τοῦ νεονύμφου. ||. (θηλ.) ἡ μαύρη ὑδρία τὴν ὀπ. ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀγάμων.

Λουτροχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω νερὸν εἰς τὸ λουτρόν, εἶμαι-

Λουτροχόος (ὁ, ἡ). ὁ χύνων νερὸν (ὑπηρετῶν) εἰς τὸ λουτρόν. » Τρίπους—, « Ὅμ., τὸ σκεῦος εἰς τὸ ὀπ. ἐξέσταινον τὸ νερὸν τοῦ λουτροῦ.

Λουτρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου λούονται, λουτρός.

Λούω [λύω, ἴδε Λῦμα], Μ. λούσω (πθ. πρκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λέλουμαι ϗ ἅπαξ μόνον εἰς τὸν Λυκόφρ. Λέλουσμαι, ὁ ἀόρ. Ἐλούσθην καὶ Ἐλούθην. Τὰ τρίτα πθ. πρσ. καὶ τὸ ἀπαρ. ϗ ἡ μτχ. συναιροῦνται). Ἀφαιρῶ διὰ τοῦ νεροῦ τὴν ἀκαθαρσίαν ἀπὸ τὸ σῶμά τινος, (κοιν.) λούγω καὶ λούζω. » Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλασσαν ἤγομεν, ἔπειτ' ἐλοῦμεν, « Ἀρςφ. » Ἀμφοτέρους λούσασα, « Θκρ. (καὶ πθ. ἡ μσ.) » Λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπου δίς, « Σιμ. » Ἐλούετό τε εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας, « Ἀθ. (καὶ ἑλλ.) » Λελουμένος Ὠκεανοῖο, « Ἰλ. Ε. (καὶ μτνμ.) » Λελουμένος τῷ φόνῳ, « Ακ., πλέων (βουτημένος) εἰς τὸ αἷμα.

†Λοφάδια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταλοφάδια.

Λοφάω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἔχω (Φορῶ) λόφον περικεφαλαίας. 2) (Κωμ.) ἐπιθυμῶ (νὰ φορέσω) λόφον, ἢ 3) ἔχω πλῆθος λόφων διὰ πώλημα, (καὶ ἐπμ.) στενοχωροῦμαι διότι δὲν πωλοῦνται, (ἴσως καὶ κατὰ παρῳδ. τοῦ Λοπάω).

Λοφεῖον (τὸ). θήκη (κουτὶ) διὰ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας· θήκη καθρέπτου.

Λοφιὰ (ἡ). ὁ λαιμὸς μὲ τὰς ἐπ' αὐτῷ τρίχας τοῦ χοίρου (τοῦ ἵππου κτλ.). 2) τὰ πτερύγια τῆς ῥάχης τῶν ἰχθύων. 3) = Λόφος, γήλοφος. » Καὶ ἐγενήθη αὐτῶν τὰ ὅρια.. ἀπὸ τῆς λοφιᾶς τῆς φερούσης ἐπὶ λίβα, « Γρφ.

Λοφίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων λόφον (λοφιάν). » Φάγρος—, « Ἀθ.

Λοφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λοφίον.

‡Λοφίζω, Μ. ἰσω. Σχηματίζω λόφον, ἔχω (ὑψοῦμαι εἰς) σχῆμα λόφου.

Λοφιήτης, ου (ὁ), Π. κάτοικος τῶν λόφων.

Λοφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόφος (ἰδίως ἐπὶ πτηνῶν). 2) = Λοφεῖον.

Λοφὶς, ίδος (ἡ). τὸ σωληνοειδὲς μέρος τῆς περικεφαλαίας εἰς τὸ ὀπ. ἐνηρμόζετο ὁ λόφος, ἡ· 2) = Λοφεῖον.

Λοφνία (ἡ), = Λοφνίς.

Λοφνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λοφνὶς [λοπὸς], ίδος (ἡ). λαμπὰς (τόρτσα) ἀπὸ φλούδας κλημάτων.

Λοφόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος λόφους, λοφώδης, λοφωτός. » Κυνέη—, « Διον.

Λοφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ὑψοῦμαι εἰς σχῆμα λόφου.

Λοφοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων λόφους (διὰ τὰς περικεφαλαίας).

Λοφοπωλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πωλῶ λόφους (διὰ περικεφαλαίας).

Λόφος (ὁ), [λέπω]. ὁ τράχηλος (κυρ. τῶν ὑποζυγίων), (ἴδε Δύσλοφος καὶ παρβλ.) Δέρη. (συνκδχ.) αἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος τρίχες, ἡ χαίτη· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἡ πλεξίδα τῆς κορυφῆς, (Τουρκ.) ὁ περτσὲς (ὅθ. » Λόφον κείρεσθαι, « Ἡρ.)· (ἐπὶ πτην.) σκούφια, κουκκούλα, κορώνα (τοῦ πετεινοῦ). 2) (μτνμ.) ἡ φούντα (ἀπὸ τρίχας ἡ πτερὰ) τῆς περικεφαλαίας, (Τουρκ.) σερβοῦτσι, (Γαλλ.) panache. 3) Ψήλωμα γῆς, βουνάκι, (κοιν.) λόφος. » Τὸ δὲ Σεπτομούντιον (Septimontium) ἄγουσιν ἐπὶ τῷ τὸν ἕβδομον λόφον τῇ πόλει προσκατανεμηθῆναι, καὶ τὴν Ῥώμην ἑπτάλοφον γενέσθαι, « Πλ. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ Λέπος, δέρμα. » Καρχηδόνιος—, « Ἱππκρ., τὸ τελατίνι, (Γαλλ.) maroquin. (ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοπός).

Λόφουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν μὲ λόφον (μὲ μακρὰς τρίχας) ἢ λοφιὰν καὶ οὐράν. » Τῶν λοφούρων κοινὸν ἐστιν ὕβρις, « Φυσιογνμ. » Ἡ τῶν λ. κόπρος ὅτι κουφοτάτη, « Θφρ. » Χρησίμη πρὸς τὰ ζυγὰ τῶν λ., « αὐτ.

Λοφοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λόφον· (ἐπὶ πτην.) σκουφάτος.

Λοφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λόφους ἢ ἐν εἴδει λόφου. 2) = Λοφωτός (ς).

Λόφωσις, εως (ἡ). ὁ λόφος (ἡ σκούφια) τῶν πτηνῶν.

Λοφωτὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον, σκουφάτος.

Λοχαγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Λοχηγέτης, λοχαγός.

Λοχαγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁδηγῶ (Διοικῶ) λόχον, εἶμαι λοχαγός.

Λοχαγία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ.

Λοχαγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν, διοικῶν) λόχον, ἀρχηγὸς ἑνὸς (στρατ.) λόχου.

Λοχάδην [λοχάω], ἐπίρ. Ἐνεδρευτικῶς· δολίως, ἐπιβούλως.

Λοχάζω(ομαι), Μ. άσω, ομαι, Π. ἀντὶ Λοχάω, -ομαι.

Λοχαῖος, α, ον, = Λοχεῖος. » Δίφρος—, « Ἀρτμδρ., τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. 2) (συνκδχ. ἐπὶ φυτ.) εὐθαλὴς, εὐτραφὴς, πυκνὸς, μεστωμένος. » Σῖτος—, « Ἡσύχ. » Σχῖνος—, « Ἀρ., (ἴδε Λόχος καὶ παρβλ. Λεχεποίης).

Λοχάρχης ϗ Λόχαρχος, ου (ὁ), = Λοχαγός.

†Λοχάδες (αἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λογάδες.

Λοχάω-ῶ, Μ. ἡσω. Παραφυλάττω εἰς λόχον (εἰς ἐνέδραν), κάμνω καρτέρι, (ἐν γέν.) ἐνεδρεύω, παραμονεύω. » Ὑπ' ἐκείνοις, ἔφη, τοῖς λόφοις Πάρθοι πανστρατιᾷ λοχῶσιν ὑμᾶς, « Πλ. (καὶ χ. πτ.) » Λοχήσαντες εἷλον τὴν νῆα πλήρεα ἀνδρῶν, « Ἡρ. » Ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, « Ἰλ. Σ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐλόχησαν τὴν ὁδὸν, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν λοχῶντες, « Πλβ., καιροφυλακτοῦντες νὰ τὴν διαλύσουν. (καὶ μσ.) » Οἷά τε θῆρα λοχώμενοι, « Ἀπλλν. » Καθ' ἕλος λελοχημένοι, « αὐτ. (εἰς τὸν Πλ. Ὀθ. 7.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοχίζω.

Λοχεία (ἡ), [λοχεύω]. τοκετὸς, γέννα, γέννησις. » Τὴν Λουκίναν Ἥραν νομίζοντες ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν, καλοῦσιν ὥσπερ καὶ τὴν Σελήνην, « Πλ. 2) ἀντὶ Λόχευμα, τέκνον, γέννημα. » (Νιόβης) δυωδεκάπαιδα λοχείαν, « Ἐπγρ.

Λοχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιστατῶν ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν γένναν. » Δίφρος—, « Ἀρτμδ., τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. » Ἄρτεμις—, « Εὐρ. » Λοχεῖαι ἡμέραι, « Πλ. » Λοχείη κάθαρσις, « Ἱππκρ., = τῷ ||. Λοχεῖα (τὰ), τὰ ἐκρέοντα ὑγρὰ μετὰ τὴν γένναν, (ἄλλ.) Λόχια. » Ποθεῖσα δὲ (ἡ κληματῖτις ἀριστολοχία) μετὰ πεπέρεως καὶ σμύρνης, τὰ ἐν μήτρᾳ συνιστάμενα λόχια κλπ. ἐκβάλλει, « Δσκρ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Λοχεία, γέννα. » Λοχείων ἔμπειρος, « Ἱππκρ. » Μαῖα δ' ἐμοὶ λοχείων αὐτὴ φύσις, « Ἐπγρ. 3) (ἐνίοτε) τὸ μέρος ὅπου ἔγινεν ἡ γέννα. » Φέρει νιν (» Φέρεν ἶνιν) ἀπὸ δειράδος εἰναλίας λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσα, « Εὐρ., τὴν Δῆλον ὅπου ἐλοχεύθη.

Λοχεὸς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Λόχος, ἐνέδρα.

Λόχευμα (τὸ), [λοχεύω]. τὸ γεννηθὲν, γέννημα. 2) = Λοχεία, γέννησις. » Ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων, « Εὐρ.

Λοχεύτρια (ἡ). ἡ τεκοῦσα, γεννήτρια. 2) ἡ λοχεύουσα, μαιεύτρια.

Λοχεύω [λόχος], Μ. εύσω, Π. = Μαιεύω, ξεγεννῶ. » Τίς λοχεύει σ'; ἡ μόνη μοχθεὶς τάδε, « Εὐρ. » Αὐτὴ λόχευον κἄτεκον μόνη βρέφος, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἡ γυνὴ τέκῃ, ταύτης μὲν οὐδεμία γίνεται περὶ τὴν λοχείαν ἐπιμέλεια, ὁ δ' ἀνὴρ αὐτῆς ἀναπεσὼν ὡς νοσῶν λοχεύεται τακτὰς ἡμέρας, « Διόδ. 2) γεννῶ (καὶ πθ.) γεννῶμαι. » Τελαμὼν, τὸν ῥ' ἐλόχευσεν Αἰακῷ Αἴγινα, « Ὀρφ (καὶ μτνμ.) » Κίονες, οὓς ποτε Θήβης ἐλόχευσαν ἐρεῖπναι, « Π. Σιλ. (καὶ μσ.) » Ἰστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη, « Ὀρφ. 3) (σπν.) ἀντὶ Λοχάω. » Τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας, « Ἀρςφ.

‡Λοχηγετέω-ῶ, Μ. ἡσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λοχηγέω, [ἐκ τοῦ

Λοχηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λοχαγός.

Λοχηγέω-ῶ, Μ. ἡσω, Ἰων. ἀντὶ Λοχαγέω, [ἐκ τοῦ

Λοχηγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λοχαγός.

Λόχησις, εως (ἡ). τὸ λοχᾶν, ἐνέδρευσις.

Λοχητικὸς, ὴ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ λοχᾶν, ἐνεδρευτικός.

Λοχία (ἡ), = Λοχεία.

Λόχια (τὰ), = Λοχεῖα.

†Λοχιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. ὕλη) = Λόχμη.

Λοχίζω, Μ. ἰσω. Διαιρῶ εἰς λόχους, Καταλοχίζω. 2) τοποθετῶ εἰς λόχον (εἰς ἐνέδραν), βάλλω καρτέρι. » Τοῦ δὲ... λοχήσαντος (γρφ. λοχίσαντος) εἰς λάσια χωρία καὶ ὑλώδη πολλοὺς ὁπλίτας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Λοχισθέντες ὑπὸ τῶν Φλ. διεφθάρησαν, « Θκ. (ϗ κατὰ μτχ.) » Ἐμπεσόντες εἰς τὰ λελοχισμένα, « Δ. Κασσ.

Λόχιος, η, ον, Π. ἀντὶ Λοχεῖος.

Λοχισμὸς (ὁ). τὸ λοχίζειν, λόχησις, ἐνέδρευσις.

Λοχίτης, ου (ὁ) καὶ Λοχῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς λόχον ἢ εἰς τὸν αὐτὸν λόχον. » Ἐπιλησία—, « Δ. Ἀλ., ἡ comitia centuriata τῶν παλ. Ῥωμ. 2) ὁ τοποθετημένος (ἐνεδρεύων) εἰς λόχον.

Λοχμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατρίβων εἰς λόχμην.

Λόχμη (ἡ). δάσος ἀπὸ πυκνὰ χαμόδενδρα· (κατὰ λέξ.) τόπος ἁρμόδιος διὰ λόχον (καρτέρι).

Λόχμιος, α ἢ ος, ον, = Λοχμαῖος. ||. (οὐσ.) Λόχμια (τὰ), = Λόχμη.

Λοχμοομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πυκνοῦμαι εἰς εἶδος λόχμης, Ἀπολοχμοῦμαι.

Λοχμώδης, εος (ὁ, ἡ). πυκνὸς (δασὺς) ὡς ἂν λόχμη· γεμάτος ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους.

Λοχὸς (ἡ), κοινολεκτ. ἀντὶ Λεχώ.

Λόχος (ὁ), Π. ἀντὶ Λοχεία, γέννα, γέννησις. » Ἄρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν, « Αἰσχλ.

Λόχος (ὁ), [λέχω, λέχος]. ἐνέδρα, καρτέρι (καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ πρᾶξις). » Ἐκ λόχου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμπήδησεν, « Ἰλ. Δ. (καὶ μτνμ.) » Κοῖλος λόχος, « Ὀδ. Θ., ὁ Δούρειος ἵππος. » Αὐτὴ νῦν φράζευ λόχον γέροντος, « Ὀδ. Δ. 2) σῶμα (τάγμα, συνήθ. μία ἑκατοστὺς) στρατιωτῶν (κυρ.) πεζῶν, (ὅθ. τὸ λατ.) centurias. (ἐν γέν.) τάξις πολιτῶν, φρατρία, συμμορία, « Τοὺς τριηράρχους καλεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη συνεκκαίδεκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν, « Δμ. (ἴδε Boeckh. Oeconom Ath. vol. 2, p. 102. 103). » Διῄρηνται ἅπασαι αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς (καθὼς οἱ Ἀθ.), αἱ δὲ κατὰ μοίρας (καθὼς οἱ Λακεδ.), αἱ δὲ κατὰ λόχους (καθὼς οἱ Θηβ. καὶ Ἀργ.), « Ξεν. 3) (ἐν γέν.) κοπάδι. » Ἐλάφων κεραὸς λόχος, « Ἐπγρ.

Λόχος (ὁ), (Κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ μὴν Μαιμακτηριών.

Λόω, Π. ἀντὶ Λούω.

Λύα (ἡ), Π. [λύω], στάσις, διαίρεσις, διχόνοια, (ὅθ.

†Λυάζω, Μ. ἀσω. Στασιάζω. διαφθείρομαι.

Λυαῖος (ὁ), ἐπιθ. ὁ Διόνυσος ὡς λύων (διαλύων) τὰς φροντίδας.

Λυάω, = Λυάζω.

Λυγαῖος, α, ον, (ᾗ ἐπίρ.)-αίως, Π. [λύγη]. μαῦρος, σκοτεινός.

Λυγγαίνω ἢ Λυγγάνω, Μ....; γλσ. ἀντὶ Λύζω, ἔχω λόξυγγα ἢ ἀναφυλλητόν.

Λυγγικός, ἡ, όν. Λυγγὸς ἴδιος ἢ Λυγγὶ ὅμοιος. » Λυγγικὸν βλέπειν, « Γαλεομ.

Λυγγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λυγμώδης, ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ λύγγα (λόξυγγα). » Πυρετὸς—, « Ἀρετ.

Λύγδην, ἐπίρ. Π. [λύζω]. μὲ ἀναφυλλητόν.

Λυγδίνεος, α, ον καὶ

Λύγδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λύγδον, μαρμαρένιος.

Λύγδος (ὁ καὶ ἡ), [λύκη, λευκός]. εἶδ. (τὸ ὡραιότερον) μαρμάρου, (παρβλ.) Ἀλάβαστρος.

Λύγειος, α, ον, = Λυγαῖος.

Λύγη (ἡ), Π. [συγγ. τῷ Λύκη καὶ Νύξ]. σκότος, σκοτία.

;Λυγηρός, ὰ, όν. Εὐλύγιστος ὡς ἂν τὴν λύγον (λυγαρηάν), ἴδε Λιγυρός.

Λυγίζω [λύγος], Μ. ίσω. Κάμπτω· κλίνω· (μτφορ.) καταπονῶ, καταβαμάζω. (μσ.) λυγῶ. » Ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, « Σοφ.

Λύγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λύγον (λυγαρηάν).

Λύγισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λυγίζεται ἢ εἶνε λυγισμένον· κλείδωσις. 2 = Λυγισμός. » Ἐκμελῆ λυγίσματα, « Γργ., τὰ τσακκίσματα τῆς φωνῆς τῶν τραγῳδούντων ἄνανδρα ᾄσματα. » Ἀνδρόγυνα λυγίσματα, « αὐτ., τὰ τῶν ἀσεμνως ὀρχουμένων.

Λυγισμὸς (ὁ). τὸ λυγίζειν ἢ λυγίζεσθαι, λύγισμα· στραγγούλισμα. (μτνμ.) ῥητορικὴ στροφὴ ἢ, τσάκκισμα τῆς φωνῆς. » Ἀκροώμενοι τῶν λυγισμῶν, ὑπερεμάνησαν, « Ἀρςφ.

†Λυγιστὴς, οῦ (ὁ), = Λυγοπλόκος.

Λυγιστικὸς, ἡ, όν. Εὐλύγιστος, εὔκαμπτος.

Λυγιστὸς, ἡ, όν. Πλεκτὸς, λυγισμένος ἢ εὐλύγιστος.

Λύγκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ (κυρ. ὀξυδερκὴς ὡς ἂν) τὸν λύγκα.

Λυγκικὸς, ἡ, όν, = Λυγγικός.

Λυγκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λύγξ.

Λυγκούριον (τὸ), [Λιγουρία ἡ, λύγξ, οὐρὰ ἢ οὐρέω], εἶδ. κοκκινοκίτρινου ἠλέκτρου ἢ λίθου διαφανοῦς (Ὑακινθίτου), ἴδε Λίγυρος.

Λυγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Λύζω, λόξυγγας.

Λυγμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ λυγμόν.

Λύγξ [λύζω], λυγγὸς (ἡ). λόξυγγας ἢ· ἀναφυλλητόν.

Λύγξ [συγγ. τῷ Λύκος], λυγκὸς καὶ (σπν. καὶ μτγν. ἢ ἐσφαλμ.) λυγγὸς (ὁ), εἶδ. σαρκοφάγου ζῴου φημιζομένου διὰ τὴν ὀξυδερκειάν του (ὅμοιον μὲ ἀγριόγατον), ῥῆσος.

Λυγοδεσμὸς (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ λυγαρηάν.

Λυγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος λύγῳ (λυγαρηᾷ) τὸ εἶδος.

Λυγοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων διάφορα σκεύη ἀπὸ λυγαρηάν, καλαθοποιός.

Λύγος (ἡ). (ἐν γέν.) κλωνάρι (βεργίον) εὐλύγιστον καὶ δύσθραυστον διαφόρων δένδρων (» Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταὐτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ, « Παυσ.) ἢ (ἁπλ.) κλαδὶ εὐλύγιστον, βέργα. » Συμπλέκοντες τὰς τῶν θάμνων λύγους, « Στρβ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) εἶδ. θαμνώδους φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄγνος, (κοιν.) λυγαρηά. 3) εἶδ. τεκτον. ἐργαλ. (μάγγανος) τὸ ὁπ. κρατεῖ τὸ σανίδι ἵνα μὴ κινῆται ἢ νὰ μὴ σκεβρώνῃ. 4) Π. (ἐπιθ.) τρυφερὸς, εὐλύγιστος, ἢ· λύγινος. » Δίδη μόσχοισι λύγοισιν, « Ἰλ. Λ.

Λυγοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λύγος, τεύχω], καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ λυγαρηάν. » Κύρτος—, « Ἐπγρ.

†Λυγόφως, ωτος (τὸ), = Λυκόφως.

Λυγόω-ῶ, Μ. ωσω, Π. ἀντὶ Λυγίζω. 2) δένω.

Λυγρὸς, ὰ, όν, Π. [λύζω], λυπηρὸς, ἐλεεινὸς, δεινὸς, φθορόποιος, ὀλέθριος· ἄθλιος· (ἐν γέν.) κακὸς, (ὅθ.) δειλὸς, ἄνανδρος.

Λυγρῶς, ἐπίρ. Π. κακῶς, μὲ κακὸν τρόπον, δεινῶς, ἐλεεινῶς.

Λυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λυγαρηὰν ἢ βέργαν, εὐλύγιστος.

Λύδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Λυδίας. » Λίθος Λυδία, « Θρρ., ἢ ἄλλ. Βάσανος, (Τουρκ.) μεχέγκι.

Λυδιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὰ ἤθη (τὸν τρόπον) ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν.

Λυδοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἡδυπαθὴς (καθὼς οἱ Λυδοί).

Λύζω [ὀνμτπ.] Μ. λύξω. Ἔχω λόξυγγα ἢ ἀναφυλλητόν.

Λύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λύα.

Λύθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐλύθησαν.

Λυθρόβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ λύθρον, αἱματωμένος.

Λύθρον (τὸ), Π. [λύω, λούω], (ἐν γέν.) = Λῦμα, (ἰδιαιτ.) αἷμα πληγῆς, αἷμα μὲ σκόνιν, (ἄλλ.) Βροτος, (ὅθ.

†Λύθρος (ὁ). τὸ αἱματοχρουν ὑγρὸν τῆς πορφύρας.

Λυθροστάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (σταλάζων) λύθρον.

;Λυθροφόρητος (ἴσως) Λυθροφόρυκτος καὶ

Λυθρόφυρτος (ὁ, ἡ). πεφυρμένος μὲ λύθρον, αἱμοφόρυκτος.

;Λυθροχαρὴς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λυτροχαρὴς), έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ λύθρα, αἱμοχαρής.

Λυθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ λύθρον (αἷμα καὶ σκόνιν), (ὅθ.

Λυθρώδης, εος (ὁ, ἡ). λύθρῳ ὅμοιος ἢ Λυθρόφυρτος.

Λυκάβαν, Π. ἀντὶ Λυκάβαντα, αἰτ. τοῦ Λυκάβας.

Λυκαβαντὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ διαρκοῦσα ἓν ἔτος ἢ ἐπανερχομένη κατ' ἔτος, (ἐν γέν.) ἐνιαύσιος. [ἐκ τοῦ

Λυκάβας [λύκη, βαίνω], αντος (ὁ), Π. ὁ ἐνιαυτός· ὁ χρόνος.

Λυκάγχη (ἡ), = Κυνάγχη.

Λύκαια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Λυκαίου Διός. (εἰς τὴν Ῥώμ.) τὰ Lupercalia, ἑορτὴ τοῦ Πανός.

Λύκαινα, ης (ἡ). ὁ θηλυκὸς λύκος.

Λυκαινὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λύκαινα.

Λυκαινόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λυκαίνης.

Λυκαῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν ἢ βασιλεύων ἢ τιμώμενος εἰς τὸ Λύκαιον (ὄρος τῆς Ἀρκαδ.), (ἐπιθ. τοῦ Διὸς ᾗ τοῦ Πανός).

Λυκανθρωπία (ἡ). ἀσθένειά τις καθ' ἣν ὁ πάσχων νομίζει ὅτι εἶνε (καὶ ἐπμ. οὐρλιάζει ὡς ἂν) λύκος, [ἐκ τοῦ

Λυκάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων τὸ ἀνωτέρω πάθος. ||. (οὐσ. θηλ.) = Λυκανθρωπία.

Λυκαυγὴς [λύκη, αυγή], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φέγγων μὲ) ἀμυδρὸν φῶς, (ὅθ.) » Λυκαυγὲς, « ἡ μεταξὺ σκότους ᾗ φωτὸς ἑσπερινὴ ἢ πρωϊνὴ κατάστασις τοῦ ὁρίζοντος, (κοιν.) σουρούπιασμα ἢ γλυκοχάραγμα, ἴδε καὶ Λυκόφως.

Λύκαψος (ὁ), = Λύκοψις.

Λυκέη (ἡ), Ἰων. ἴδε Λυκῆ.

Λύκειος, α, ον. Ὁ ἐκ λύκου. ||. (οὐσ.) ὁ Ἀπόλλων ὡς λυκοκτόνος, (τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ Λύκη. ἴδε καὶ Λυκηγενής). ||. Λυκεία (ἐνν. δορὰ), = Λυκῆ, λυκοτόμαρον. ||. Λύκειον, ἓν τῶν τριῶν ἐν Ἀθήν. Γυμνασίων ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος.

;Λυκεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Λυκιεργὴς ἢ Λυκοεργής.

Λυκῆ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Λυκέη (ἡ), (ἐνν. δορὰ), δέρμα λύκου, λυκοτόμαρον.

Λύκη (ἡ), (σπνττ.) ἀντὶ φῶς (κυρ. τὸ λυκαυγὲς), (πρωτότ. διαφορ. λέξεων ᾗ κυρ. τοῦ Λευκὸς καὶ τοῦ Λτ. lux).

Λυκηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. λύκη ἢ Λυκία, γένος], = Λύκειος, (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

Λυκηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν λύκος, ὡς ἂν τοὺς λύκους.

†Λυκηθμὸς (ὁ). ἡ φωνὴ (τὸ οὔρλιασμα) τοῦ λύκου.

Λυκιδεὺς, έως (ὁ). κουτάβι λύκου, λυκόπουλον.

†Λύκινος, η, ον, Γλσ. = Λύκειος.

Λυκιοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λυκιεργής.

Λύκιον (τὸ), εἶδ. θάμνου ἀκανθώδους (ἄλλ. Πυξάκανθα) τῆς Λυκίας καὶ ὁ ἐξαγόμενος διὰ τῆς ἀφεψήσεως τῶν κλάδων αὐτοῦ χυλός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λύκιος, α, ον, =Λύκειος.
Λύκιος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Λύκος.
Λυκιουργής, έος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος (εἰργασμένος) εἰς τὴν Λυκίαν ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λυκίων, (οὕτω διώρθ. τὸ Λυκοεργής).
†Λυκίς, ίδος (ἡ), =Λυκαινίς.
†Λυκίσκος (ὁ). τροχιλιὰ χωρὶς ἄξονα (ς).
†Λυκιβατίας [λ. βαίνω], ου (ὁ) (δρυμὸς) πατούμενος ὑπὸ λύκων, (κατ' ἄλλ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυκοβήττιος).
Λυκόβρωτος (ὁ, ἡ), [λ. βιβρώσκω]. λυκοφαγωμένος, (ἴδε) Λυκοσπάς.
Λυκοβιώκτος (ὁ, ἡ). κυνηγημένος ὑπὸ λύκου. »Δάμαλις—,« Αἰσχύλ.
;Λυκόδους, οντος (ὁ), =Κυνόδους.
Λυκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λύκου, ὅμοιος μὲ λύκον,
Λυκοεργὴς [λ. ἔργω], έος (ὁ, ἡ). ὁ κατεργαζόμενος (φονεύων) τοὺς λύκους, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυκιουργής).
Λυκοθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θάρσος λύκου, τολμηρὸς 'σαν τὸν λύκον.
Λυκοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) λύκους.
Λυκοκτονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σκοτόνω λύκους· [ἐκ τοῦ
Λυκοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) λύκους. ||. (οὐσ.) Λυκοκτόνον (τὸ), εἶδος φαρμ. φυτοῦ (ἴσ. τὸ Ἀκόνιτον), ἴδε Κυνοκτόνον.
Λυκόκτονος (ὁ, ἡ). ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λύκου ἢ λύκων.
Λυκόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λύκου.
Λυκόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Τρώγομαι ἢ Δαγκάνομαι ὑπὸ λύκου.
Λυκοπάνθηρ, ηρος (ὁ), εἶδ. ζώου τὸ ὁποῖον ἔχει σχῆμα (ἢ καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν μίξιν) λύκου καὶ πάνθηρος, (κατὰ τοὺς Σχλ.) ὁ Θὼς, τὸ τσακάλι.
Λυκοπερσικὸν καὶ Λυκοπέρσιον (τὸ), [λ. πέρθω]. εἶδος φυτοῦ (Λίγυπτ.) τὸ ὁποῖον φαρμακόνει (ἐξολοθρεύει) τοὺς λύκους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ -
†Λυκοπέρδιον (τὸ), [λ. πέρδω], εἶδος ἀμανίτου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅταν σπάσῃ τινάζεται εἰς εἶδος καπνοῦ ἢ ἐν αὐτῷ περιεχομένη σκονὶ, (ὅθ. κοιν.) πορδομανίταρον, (καὶ Γαλλ.) vesse de loup.
Λυκόποδες (οἱ). ἐπωνομάσθησαν οἱ καταστρέψαντες τὴν τυραννίαν τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀλκμαιονίδαι ἢ (κατ' ἄλλ.) οἱ δορυφόροι τῶν τυράννων τούτων, (ἴσ. διότι ἐφόρουν 'ποδήματα ἀπὸ λυκοτόμαρον), (κατ' ἄλλ.)=ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκόποδες.
Λυκοῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λυκοκτόνος, [ῥαίω καὶ
Λύκος (ὁ), [λύκη διὰ τὸ λευκόφαιον χρῶμά του], τὸ γνωστὸν σαρκοφάγον ζῶον. 2) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Ἀνθίας. 3) εἶδος ἀράχνης. 4) ε. δ. πτηνοῦ (κολοιοῦ), (ἄλλ.) Λύκιος. 5) εἶδος φυτοῦ διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἄνθους 'του μὲ στόμα λύκου, (ἄλλ.) Ὀροβάγγη, (κοιν.) λύκος. 6) (μτνυμ.) ἀντὶ Ἁρπάγη, (Τουρκ.) τσεγκέλι, (ὅθ. 7) (ἐπὶ θύρ.)=Κόρυξ, μάνδαλος. 8) (ἐπὶ φρέατ.)=Γέρανος. 9) εἶδ. χαλινοῦ διὰ τὰ σκληρόστομα ἄλογα, (ἄλλ.) Ἐχῖνος. 10) εἶδος μηχανῆς πολεμικῆς.
†Λυκοσκόροδον (τὸ), =Ἀμπελόπρασον.
Λυκοσκυτάλιον (τὸ), τὸ φυτὸν Σησαμοειδὲς (τὸ μέγα).
Λυκοσπὰς, [λ. σπάω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἢ σπαραγθεὶς ὑπὸ λύκου. »Ἵππος—,« ὁ ἄλλ. Λυκοφόρος καὶ Ἐνετός, (εἶδος σκληροτάτων ἵππων τῆς Ἰταλ. διὰ τοὺς ὁποίους εἶν' εὔχρηστος ὁ χαλινὸς ὁ καλυμμένος Λύκος). 2) εἶδ. σφηκὸς (ς). »Σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο,« Νίκ. (Θηρ. 742).
Λυκόσπαστος (ὁ, ἡ), =Λυκοσπάς.
Λυκόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στόμα λύκου (δηλ. μέγα ἢ καγχαρόδουν), (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. σαρδέλας, (παρβλ.) Ἐγκρασίχολος.
Λυκόφανος (ὁ), εἶδ. ἀκανθ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐχινόπους, (ἴσ. ἡ κοιν.) Ἀφάνα.
Λυκόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς λύκου. ||. (οὐσ.) εἶδος πολυτ. λιθίου,
Λυκοφιλία (ἡ). φιλία λύκου (δηλ. ὕπουλος ἢ διὰ τὸ συμφέρον μόνον).
Λυκοφίλιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίως. Ὅμοιος μὲ τὴν φιλίαν τοῦ λύκου, (δηλ.) δόλιος, ἄπιστος. ὕπουλος, ὕποπτος.
Λυκοφόρος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἵππος) ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ δερματός του ἐγκεκαυμένον σχῆμα λύκου, (παρβλ.) Λυκοσπάς.
Λυκόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα (καρδίαν) λύκου, θρασὺς ἢ ἄγριος.
Λυκόφως, ωτος (τὸ). τὸ ἀμυδρὸν (μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡμέρας) φῶς, (ἄλλ.) Λυκαυγὲς, (Γαλλ.) l'entre chien et loup.
Λυκόχρους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα λύκου, λευκόφαιος.
Λυκῶψια (ἡ), Π. ἀντὶ Λυκόφως.
Λύκωψις, εως (ἡ), εἶδος φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ βουγλώσσου), (ἄλλ.) Ἄγχουσα.
Λυκώω-ῶ, Μ. ώσω. ||. (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ πθ.) Λυκόομαι.
Λυκώδης, εος (ὁ, ἡ), =Λυκοειδής.
Λῦμα (τὸ), Π. [λύω, λούω, λύμη]. ῥύπος, λέρα, ἀκαθαρσία· (τρπ.) κηλὶς, μίασμα. 2) (συνκδχ.) βδελυρὸς (ἀγρεῖος) ἄνθρωπος, (κοιν.) λέρα, (παρβλ.) Κάθαρμα. 3) (σπν.) ἀντὶ Λύμη.
Λυμαίνομαι [λύμη], Μ. ανοῦμαι (πρκ. Λελύμασμαι). (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Βλάπτω· πειράζω· χαλνῶ, διαφθείρω· καταισχύνω, ἀτιμάζω, (ὅθ. ἐπὶ νεκρ.) ἀκρωτηριάζω· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι.
†Λυμαίνω, Μ. ανῶ, (νλγ.) ἀντὶ Λυμαίνομαι.
Λύμανσις, εως (ἡ), =Λύμη.
Λυμαντὴρ (ὁ). φθορεὺς, λυμεὼν, ἀφανιστής.
Λυμαντήριος (ὁ, ἡ). φθοροποιὸς, βλαπτικὸς, ὀλέθριος.
Λυμαντὴς, οῦ (ὁ), =Λυμαντήρ.
Λυμαντικὸς, ὴ, ὸν, =Λυμαντήριος.
Λυμάντωρ, ορος (ὁ), Π. =Λυμαντήρ.
Λῦμαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Λῦμα ἢ Λύμη.
Λῦμασις [λυμαίνομαι], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Λύμη.
Λυμεὼν, ῶνος (ὁ). φθορεὺς, ἀφανιστὴς, [ἐκ τοῦ
Λύμη (ἡ), [συγγ. τῷ Λοιμὸς, Λύπη ἢ Λώβη]. βλάβη, χάλασμα, φθορὰ, ὄλεθρος· ὕβρις, ἀτίμασμα, κακομεταχείρισις. 2) =Λῦμα, ῥύπος, ἀκαθαρσία· (τρπ.) ἄνθρωπος ἀχρεῖος, λυμεὼν, ἀλιτήριος.
Λύμην, Π. ἀντὶ Ἐλελύμην, πθ. ὑπερσ. (ἀντὶ πθ. ἀορ.) τοῦ Λύω.
;Λυμήρης, εος (ὁ, ἡ) ἢ Λυμήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λυμαντήρ.
;Λυμώδης [λῦμα ἢ λύμη], εος (ὁ, ἡ). βδελυρὸς, ἀκάθαρτος, ἢ· φθοροποιὸς, ὀλέθριος.
;Λυπαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ὑπὸ λύπης, περίλυπος.
Λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ λύπην, πικραίνω· βλάπτω, πειράζω, ἐνοχλῶ. »Λῆσταὶ τὴν Δακωνικὴν ἦσον ἐλύπουν ἐκ θαλάσσης,« Θκ. »Μὴ αἴτει μεγάλα, ἴσα μὴ, δυεῖν θάτερον, ἢ τυγγάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγγάνων λυπῇς.« Οὐδὲν ἐλύπησεν ὥστε μὴ οὐχὶ .. δηλῶσαι, « Πλάτ., ἀντὶ Ἐμπόδισε. »Τὸ λυπῶν ἢ »Τὸ λυπούμενον,« Λξ. ἀντὶ Ἡ -
Λύπη (ἡ). [ἴδε λύμη]. πίκρα, θλίψις, ἀθυμία. »Λύπης ἄπασης ἐστιν ἰατρὸς χρόνος,« Γ.-μ. 2) (ἐνεργ.) πείραξις, ἐνόχλησις. ὕβρις.
Λύπημα (τὸ). ἀντικείμενον (ἀφορμὴ) λύπης. »Αὐτήριον λύπημα,« Σοφ., ἀντὶ Αὐτήριον λύπης.
Λυπηρὸς, ά, όν. Λύπης πρόξενος, θλιβερὸς, ὀχληρὸς· δυσάρεστος, ἐχθρὸς. »Βασιλεῖ ἐξεῖναι ᾗ ἐπὶ τοὺς αὐτοῦ λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν,« Ξεν.
Λυπηρῶς, ἐπίρ. Μὲ λύπην. »Λ. ἔχει,« Σοφ., Εὐρ., εἶναι λυπηρόν.
Λυπησίλογος (καὶ ὄχι) Λυπησιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ λυπῶν (ἐνοχλῶν) μὲ τοὺς λόγους του, βαρετὸς διὰ τὴν πολυλογίαν του.
Λυπητέον, θετ. τοῦ Λυπέω.
Λυπητήριον (τὸ), =Λύπημα, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Λυπητήριος, α, ον καὶ
Λυπητικὸς, ὴ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ προξενῇ λύπην. 2) ὑποκείμενος (ἐπιρρεπὴς) εἰς λύπην.
Λυπροβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν λυπρὸν (ζενοχωρημένον, ταλαίπωρον) βίον.
Λυπρόγαιος καὶ (Ἀττ.) Λυπρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λυπρὸν (ὄχι λιπαρὸν) γῆν.
Λυπρὸς [συγγ. τῷ Αὐγρὸς], ά, όν, (κατὰ συγκ.) Π. ἀντὶ Λυπηρός. »Τῶν γὰρ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ,« Εὐρ. (ὅθ. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πεζ.) πτωχικὸς· εὐτελὴς· ταλαίπωρος, ἄθλιος· (κυρ. ἐπὶ γῆς) φτενὸς, ἄπαχος. »Λυπρὸν ὀρεσκῷων οὖδας Ἐρεμβῶν,« Διον.
Λυπρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ λυπροῦ.
Λυπρόχωρος (ὁ, ἡ), =Λυπρόγεως.
Λυπρῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Λυπηρῶς. »Παιδὸς στερηθεὶς τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς, (δίχ δὲ λυπρῶς,« Εὐρ. 2) πενιχρῶς, πτωχικ. »Λ. πράττων καὶ κακῶς διατρέφων τοὺς μισθοφόρους,« Πλ.
Λύρα [ὄνμτπ.], ας (ἡ). ὄργ. μουσ. μὲ χορδὰς. »Κέλαδον ἑπτάτονον λύρας,« Εὐρ. »Ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθάριζεν,« Ἀθ. »Ὥσπερ εἰ τοῦ κιθαρίζειν λαμπρῶς αἰτιῷτο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης,« Ἀρστ. 2) (συνκδχ.) ἡ λυρικὴ ποίησις. »Ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν,« Πίνδ. 3) (μτνυμ.) εἶδ. (θαλασσ.) ἰχθ. (ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Ἀριστοτ. »ἀφ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἤησιν ὥσπερ γρυλλισμόν»). 4) ἀγερισμός τις.

Λυραῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς ὡς ἔφορος τῆς μουσικῆς ἢ ἐφευρέτης τῆς λύρας.

Λυραοιδός (ὁ), Π. ἀντὶ Λυριῳδός.

Λυρίζω, Μ. ἰων. Παίζω τὴν λύραν.

Λυρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν λύραν. «Λυρικοὶ (ἐννοιηταὶ),» οἱ συνθέτοντες ᾠδὰς αἱ ὁποῖαι ἐτραγῳδοῦντο μὲ τὴν λύραν. «Γράμματα τῶν λυρικῶν,» Ἐπγρ., τὰ σημεῖα (αἱ νόται) τῆς μουσικῆς.

Λύριον (τὸ) καὶ

Λυρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λύρα.

Λυρισμός (ὁ). τὸ λυρίζειν, παίξιμον τῆς λύρας.

Λυριστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν λύραν.

Λυρογηθής, ές (ὁ, ἡ), Π. [λ. γηθέω]. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων νὰ παίζῃ ἢ ν' ἀκούῃ παιζομένην) τὴν λύραν.

Λυρόδμητος (ὁ, ἡ), Π. [λ. δομέω]. ὁ κτισθεὶς διὰ τῆς λύρας. «Θήβη—,» Νόνν.

Λυρόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὅμοιος μὲ λύραν. «Λυρόεν τι μελίζεται,» Ἐπγρ.

Λυριεργὸς (ὁ, ἡ), =Λυροποιός. 2) Π. ἀντὶ Λυραιδός.

Λυροθελγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων ἢ θελγόμενος διὰ τῆς λύρας.

Λυροκράτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν λύραν.

Λυρόκτιστος καὶ (Π.) Λυρόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας. «Θήβη—,» Ἐπγρ.

Λυροκτύπης, ου (ὁ), =Λυρακτύπος.

Λυροκτυπία (ἡ), Π. ἀντὶ Λυρισμός, [ἐκ τοῦ

Λυροκτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παίζων τὴν λύραν.

Λυροπηγός (ὁ), [λ. πήγνυμι], =Λυροποιός.

Λυροποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω (φτιάνω) λύρας, εἶμαι λυροποιός.

Λυροποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν λυροποιΐαν, (ὑλ.) «Λυροποιητικὴ,» ἡ τέχνη τοῦ λυροποιοῦ.

Λυροποϊκός, ἡ, όν, =Λυροποιητικός.

Λυροποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων λύρας.

Λυροφοίνιξ, ικος (ὁ), εἶδος λύρας ἐφευρεθείσης εἰς τὴν Φοινίκην.

Λύρτος (ὁ, ἢ τὸ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἠπειρ.) ὁ σκύφος.

Λυρῳδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τραγῳδῶ παίζων τὴν λύραν.

Λυρῳδὸς, ος (ὁ, ἡ), =Λυρίεις.

Λυρῳδία (ἡ). τραγούδισμα μὲ τὴν λύραν, [ἐκ τοῦ

Λυρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ παίζων τὴν λύραν καὶ τραγουδῶν, (ἐν γέν.) λυριστής.

†Λυρωνία (ἡ), Π. ἀγόρασμα λύρας.

Λυσαλγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [λύω, ἄλγος]. ὁ διαλύων (καταπαύων) τοὺς πόνους. «Ὕπνος—,» Νικ. Εὐγ.

Λυσανία, ου (ὁ), Π. [λύω, ἀνία]. ὁ διασκεδάζων τὰς λύπας (τὰ δεινά).

Λυσέρως, ωτος (ὁ). ὁ λύων (ἐλευθερόνων ἀπὸ) τὸν ἔρωτα.

Λυσήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, ἀνήρ]. ὁ ἐκλύων (χαυνόνων, ἐκνευρίζων) τὸν ἄνθρωπον.

Λυσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὸν γάμον.

Λυσιγυΐα ἢ Λυσιγυΐα (ἡ). ἔκλυσις, χαύνωσις, [ἐκ τοῦ

Λυσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, γυῖα]. ὁ ἐκνευρίζων τὰ μέλη τοῦ σώματος, πρᾶξεων χαύνωσιν, (κοιν.) κόπτων τὰ ἤπατα. «Ὕπνος (« Ἔρως κτλ.)—,»

Λυσίδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαλύων τὰς δίκας (τὰς διαφοράς) ἢ· ἀναιρῶν (καταργῶν) τὴν δικαιοσύνην.

Λυσιέθειρα (ἡ), Π. [λύω, ἔθειρα], =Λυσίθριξ.

Λυσιζώνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λυσίζωνος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) ὁ λύων τὴν ζώνην, (ὁ. κόρη) ἢ διαπαρθενευθεῖσα, (γυνὴ) ἢ ἐλευθερωθεῖσα διὰ τῆς γέννας. (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. ἢ τῆς Εἰλειθυίας) ἢ προστατεύουσα (βοηθοῦσα) τὰς τικτούσας. (στρατιωτ.) ὁ λαβὼν τὴν ἄφεσιν του ἢ χάσας τὸν βαθμόν του (γενόμενος ἔκπτωτος), (Λατ.) discinctus.

Λυσίθριξ, λυσίτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λυμένας τὰς τρίχας (ξάπλεκα τὰ μαλλιά) τῆς κεφαλῆς του.

Λυσίκακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τὰ δεινά.

Λυσίκομος (ὁ, ἡ), Π. =Λυσίθριξ.

Λυσίκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀναπαύων ἀπὸ) τοὺς κόπους. ‖. (οὐσ.) ἡ Ἀρτεμισία (βατάνη).

;Λυσιλαΐς, ΐδος (ἡ), (Λακων.) ὁ θέρμος, τὸ λουπινάρι.

Λυσιμάγεια (ἡ) καὶ

Λυσιμάγειαν (τὸ), εἶδος (ἰατρ.) φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ Λυσιμάχου).

Λυσίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ λύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Λυσιμελέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κόπτω τὰ ἤπατα ἢ Κόπτονται τὰ ἤπατά μου, [ἐκ τοῦ

Λυσιμελὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. =Λυσίγυιος.

Λυσιμέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διασκεδάζων τὰς μερίμνας (τὰς λύπας, τὰς φροντίδας).

Λύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει τις νὰ λύσῃ, εὔκολος νὰ λυθῇ (νὰ ἐξοφληθῇ). «Ἐνέχυρον—,» Πλάτ. 2) (πλθ.) «Λύσιμα (τὰ),» Ἐπγρ., αἱ διακοπαὶ (τῶν δικαστηρίων κλπ.).

Λυσίνομος (ὁ, ἡ). Π. ὁ λύων (καταλύων, ἀθετῶν) τοὺς νόμους.

Λύσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ λύων (λυτρόνων, ἀπαλλάττων) ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λύειν κτλ., Λυτήριος, σωτήριος. «Λύσιοι θεοί,» Πλδ., οἱ (ἀλλ.) Ἀλεξίκακοι.

Λυσιπαίγμιον, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀφίνων ἐλεύθερον) τὸ παίζειν, (ἄλλ. γρφ. Λησιπαίγμων ϗ ἄλλ. διορθ. Λυροπαίγμων ἢ·

Λυσιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, πῆμα]. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τὰ δεινὰ (τὰς θλίψεις).

Λυσίπηθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀναπαύων) τὸν πόθον.

Λυσιπόνιον (τὸ), εἶδος ἰατρικοῦ (ἐμπλάστρου), [ἐκ τοῦ=

Λυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς κόπους ἢ, καταπαύων τοὺς πόνους. «Θεράπων (« Ὕπνος)—,» Πίνδ., Νόνν.

Λύσις, εως (ἡ). τὸ λύειν, λύσιμον. (μτνμ.) ξεδιάλυσμα (ἀπορίας)· ἐξαγόρασις (αἰχμαλώτου)· ἐξόφλησις (χρέους)· διάλυσις (γάμου)· ἄφεσις (ἁμαρτήματος)· (ἐν γέν.) ἀπαλλαγή, σωτηρία.

Λυσισωματέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶνε ἀτονισμένον (ἐκνευρισμένον) τὸ σῶμά μου, εἶμαι ἀποκαμωμένος, [ἐκ τοῦ

;Λυσισώματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶν' ἐκλελυμένον (ἀτονισμένον ὅλως διόλου) τὸ σῶμα (κοιν. κομμένα τὰ ἤπατα).

Λυσιτέλεια (ἡ). κέρδος, συμφέρον, ὠφέλεια.

Λυσιτελέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὠφελῶ, εἶμαι =

Λυσιτελὴς [λύω, τέλος], ές (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ πληρόνων (ἀξίζων) τὰ ἔξοδα, ὡφθνός· ἐπικερδὴς, (ἐν γέν.) ἐπωφελής.

Λυσιτελῶς καὶ

Λυσιτελούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπωφελῶς, ἐπικερδῶς, συμφερόντως.

Λυσίτοκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοῦ τοκετοῦ τοὺς πόνους.

Λυσιφλεβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀνοίγων) τὴν φλέβα.

Λυσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, φρήν]. ὁ ἀπαλλάττων τὴν ψυχὴν ἀπὸ φροντίδας, ἀφίνων ἄνετον τὸν νοῦν.

Λυσιχαίτης, ου (ὁ), Π. =Λυσίθριξ, Λυσίκομος.

Λυσιχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν λυτὸν (ἀζώστον) χιτῶνα.

Λυσιῳδὸς (ὁ, ἡ). παντομῖμος ὅστις ὑπεκρίνετο εἶδός τι θεατρικῆς παραστάσεως (farce) τῆς ὁπ. ἐφευρετὴς ἦτον ὁ ποιητὴς Λύσις, (παρβλ. Μαγῳδός).

Λύσσα [λύω], ης (ἡ), εἶδ. ἀσθενείας (κυρτῶν σκύλων κλπ.) τῆς ὁπ. σύμπτωμα ἡ ὑδροφοβία· (ἐν γέν.) ὁρμὴ μανιώδης, παραφορὰ, σοβαρότης πάθους. 2) ὁ σκύλης τὸν ὁπ., καθὼς λέγεται, ἔχουν εἰ σκύλοι ὑπὸ τὴν γλῶσσάν των καὶ διὰ τοῦτο λυσσάζουν.

Λυσσαίνω, Μ. ἡσω, =Λυσσάω, λυσσιάζω· (μὲ δοτ.) μαίνομαι κατά τινος.

Λυσσαλέος, α, ον. Λυσσῶν, λυσσασμένος· (ἐν γέν.) μανιώδης.

†Λυσσάνιος (ὁ, ἡ), Ζ. Λισσάνιος.τ

Λυσσάς, άδος (ἡ), Π. =Λυσσώδης, μανιώδης.

Λυσσάω-ῶ, Μ. ἡσω. Πάσχω ἀπὸ λύσσαν, εἶμαι λυσασμένος, λυσσάζω· (ἐν γέν.) μαίνομαι ἀπὸ ὁποιονδήποτε πάθος.

Λυσσηδὸν, ἐπίρ. Μανιωδῶς, ὡς ἂν λυσασμένος.

Λυσσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λυσσαλέος.

Λύσσημα (τὸ), Π. λύσσιασμα, λύσσα, μανία.

Λυσσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Λυσσήεις, Λυσσαλέος.

Λύσσησις, εως (ἡ), = Λύσσα, Λύσσασμα.

Λυσσητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Λυσσητὴς, οῦ (ὁ), =Λυσσαλέος.

Λυσσητικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ προξενῶν λύσσαν.

Λυσσόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ λυσσασμένον ζῶον (καὶ ἰδιαιτ. σκύλον.)

†Λυσσοδίωκτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δησιοδίωκτος.

Λυσσομανέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι =

Λυσσομανὴς, ές (ὁ, ἡ). μανιώδης ἀπὸ λύσσαν, (ἐν γέν.) παράφορος.

Λυσσομανία (ἡ). λυσσώδης μανία.

Λυσσοων, ωσα, ων, Π. (κατ' ἐπίνθ. τοῦ α) ἀντὶ Λυσσῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυσσόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἐμπνέω λύσσαν (μανίαν), (εὔχρηστον κυρίως μόνον τὸ πθ.) » Μὴ μεγαληγορίῃσι τρυφῶν, φρένα λυσσωθείης, « Φωκυλ.

Λυσσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ κινούμενος ὡς ἀπὸ λύσσαν, μανιώδης.

Λυσσῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα βλέμμα λυσσασμένου (μανιῶδες, ἄγριον).

;Λύσωμα (τὸ καὶ

;Λύσωσις (ἡ), ἴδε Λίσσωμα, Λίσσωσις.

Λύτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λυτὴρ, = Σώτειρα.

Λυτέον, θετ. τοῦ Λύω.

Λυτὴρ (ὁ), Π. ὁ λύων (διαλύων, ἀπαλλάττων κτλ.), σωτὴρ, ῥύστης, συμβιβαστὴς, αἱρετοκριτὴς· ἐξηγητής.

Λυτηριάς, άδος (ἡ), Π. = Λύτειρα.

Λυτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ λύειν (διαλύειν, ἀπαλλάττειν κτλ.), σωτήριος· ἀφεστήριος.

†Λύτης, ου (ὁ), (Βυζ.) νομικὸς ὅστις ἐσπούδασε κατὰ τάξιν 4 ἔτη ἢ ἠδύνατο ἤδη νὰ ἐξετασθῇ (νὰ λύσῃ τὰς ὁπ. ἤθελον τῷ προτείνῃ νομικὰς ἀπορίας), (ἀναλογ. ὡς ἔγγιστα μὲ τὸ Γαλλ.) bachelier, (παρβλ. Προλύτης).

Λυτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ λύειν (διαλύειν κτλ.), λυτήριος. (ἰδιαιτ.) »Λυτικοὶ, « ἐλέγοντο οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος λύοντες τὰς φιλολογικὰς (κυρ.) ἀπορίας.

Λυτὸς, ἡ, όν. Λυμένος ἢ δυνάμενος νὰ λυθῇ (νὰ διαλυθῇ), ἐπιδεχόμενος λύσιν. » Νίτρον καὶ ἅλας λυτὰ ὑγρῷ, « Ἀρστ. (εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ περὶ Τάβλης ἐπιγράμματος τοῦ Ἀγαθίου [Ἀνθολογ. Πλανδ. Θ', 482]. »Εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως,« νομίζω, ἀλλὰ πολὺ ἐπέχων, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ ἢ ἰσοδυναμεῖ τῷ Λοῦδα. » Λοῦδα γὰρ τὰ παίγνια παρὰ Ῥωμαίοις, « κατὰ τὸν Ζωναρᾶν).

Λύτρον (τὸ). (ἐν γεν.) = Λυτήριον (» Συμφορᾶς—,« Πίνδ.). (ἰδιαιτ. δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ., εἰς τὸ πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς λύσιν (ἐξαγοράν) αἰχμαλώτου κτλ., (Γαλλ.) rançon. »Ζῶντα λαβόντες, ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων, « Ξεν. » Καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, « Γρφ.

Λυτροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τὰ (ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ) λύτρα, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Αὐθροχαρής).

Λυτρόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον λαμβάνων λύτρον. ||. (μσ.) ἐλευθερόνω (ἐξαγοράζω) τινὰ πληρώνων λύτρον.

Λύτρωμα (τὸ), = Λύτρωσις.

†Λυτρὼν, ῶνος (ὁ). μέρος πρὸς ἀπόπατον, χρεία, ἀναγκαῖον, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) latrines, (συγχ. τῷ Λουτρών).

Λύτρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λυτρόω, ἡ διὰ λύτρων ἀπαλλαγὴ (ἐλευθέρωσις), ἐξαγόρασμα.

Λυτρωτέον, θετ. τοῦ Λυτρόω.

Λυτρωτὴς, οῦ (ὁ). ἐλευθερωτὴς (κυρ. διὰ λύτρων), ἐξαγοραστὴς, (ἐν γέν.) ῥύστης, σωτήρ.

Λύττα, Λυττάω κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Λύσσα κτλ.

Λύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Λυτήρ. (συγχ. τῷ Ῥύτωρ).

Λυτῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον λυτὸν (ἐπιδεχόμενον λύσιν).

Λυχναῖος, α, ον, = Λυχνιαῖος. || (οὐσ.) ἐνν. λίθος, = Λυχνίτης.

Λυχνάπτης, ου (ὁ). ὁ ἅπτων τοὺς λύχνους (τοὺς φανοὺς), καυδηλανάπτης.

Λυχνάπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Λυχνάπτης.

Λυχναψία (ἡ). ἄναμμα λύχνου ἢ λύχνων, = Λυχνοκαΐα.

Λυχνεῖον (τὸ). λυχνοστάτης. » Τῶν ἀκοντίων συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα, « (Ἀνειφάν. παρ' Ἀθ.

Λυχνέλαιον (τὸ). ἔλαιον λύχνου.

Λυχνεὺς, έως (ὁ). φανὸς, φανάρι. 2) = Λυχνίτης (λίθος).

Λυχνεύω, Μ. εύσω. Φέγγω μὲ τὸν λύχνον.

Λυχνεὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου ἐναποθέτονται (εἶνε μαζωμένοι) οἱ λύχνοι.

Λυχνία (ἡ). λυχνοστάτης· καυδηλέρι. » Λυχνίαν χαλκῆν σαλπιγγωτὴν,« Ἐπιγρφ. » Λυχνίαι μετὰ λύχνων, « αὐτ.

Λυχνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον. » Φλὲξ —, « Ἀλέξ. Ἀφρ.

Λυχνίας, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος) = Λυχνίτης.

Λυχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λύχνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λύχνος, λυχναράκι. 2) (κατὰ τοὺς Ἀττικίζοντας) = καὶ εὐχρηστότ. τοῦ Λυχνία. » Ὥσπερ λύχνος ὁμοιότατα καθεῦδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου, « Πλδ.

Λυχνικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν ἢ διὰ τῶν λύχνων. » Λυχνικὸς ὕμνος, « Χρσ. = τῷ ||. (οὐσ.) »Λυχνικὸν,« Ἐκκλησ., ᾆσμα ψαλλόμενον τὸ ἑσπέρας (ὅταν ἀνάπτουν τοὺς λύχνους).

Λυχνὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φλόμους) τοῦ ὁπ. τὰ χνουδωτὰ φύλλα μετεχειρίζοντο ὡς ψιλία εἰς τοὺς λύχνους. 2) εἶδ. πολυτίμου λίθου, (ἄλλ.) Λυχνίτης. »Λυχνὶς (ἄλλ. γρφ. »Λύχνις) τε πυρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοῖος, « Διον.

Λυχνίσκος (ὁ), = Λυχνίδιον.

Λυχνίτης, ου (ὁ) καὶ Λυχνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον. » Φλομὶς —, « Δσκρ., ἡ ἄλλ. Λυχνίς. ||. (οὐσ.) εἶδ. διαφανοῦς λίθου ἀπὸ τὸν ὁπ. κατεσκεύαζαν φανοὺς (λύχνους), καὶ 2) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ἴσ.) = Ἄνθραξ.

Λυχνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ τὸ φῶς τοῦ λύχνου (ἐργαζόμενος τὰς νύκτας).

†Λυχνοβόρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιχνοβόρος.

Λυχνοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). λύχνῳ ὅμοιος. » Φῶς λυχνοειδὲς, « Ἰάμβλ.

Λυχνοκαΐα (ἡ). ἄναμμα λύχνων (καυδηλῶν), φωτοχυσία.

Λυχνοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνάπτω (Καίω) λύχνους, κάμνω φωτοχυσίαν.

Λυχνοκαυτία (ἡ), = Λυχνοκαΐα.

Λύχνα (τὰ), πληθ. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Λύχνοι.

Λυχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω λύχνους, εἶμαι -

Λυχνοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων λύχνους.

Λυχνόπολις, εως (ἡ), Κωμ. πόλις κατοικουμένη ὑπὸ λύχνων.

Λυχνοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λύχνους ὡς -

Λυχνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λύχνους.

Λύχνος (ὁ), [λύκη]. λυχνάρι· καυδήλα, καυδήλι. φανάρι. » Περὶ λύχνων ἀφὰς,« Ἱπ., τὸ βράδυ ὅταν ἀνάπτουν τοὺς λύχνους. » Ἂν σωθῇς, λύχνους ἅψω, « Ἀρρ., θὰ κάμω φωτοχυσίαν. ||. (πλθ.) » Λύχνοι, « Ἀττ., τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ λύχνοι.

Λυχνουργὸς (ὁ), = Λυχνοποιός.

Λυχνοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαίνων (φέγγων) ὡς λύχνος.

Λυχνοῦχος (ὁ), [λ. ἔχω]. λυχνοστάτης· καυδηλέρι· φανάρι. » Ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς,« (Ἀλεξ. παρὰ) Πλδ. » Ὑποδεῖται βιῶν τὰ ζυγὸ, καὶ (ἴσως γραπτέον: βοῶν· Ταχὺ, παῖ,) τὸν λυχνοῦχον ἅπτειν, « Πλ.

Λυχνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (Λακων.) Λυχνοφορίω. Φέρω (Κρατῶ. Περιπατῶ κρατῶν τὸν) λύχνον ὡς -

Λυχνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λύχνον (φανάρι) καὶ προπορευόμενος τινος.

†Λύχνωμα (τὸ). πανὶ διὰ φτιλὶ (λύχνου ἢ πληγῆς), παρβλ. Λαμπάδιον.

Λύω [συγγ. τῷ Λούω, ἴδε Λοῦμα], Μ. λύσω (καὶ τὰ λπ. ὁμαλῶς). Λύνω (κόμπον, δέσιμον). » Λύειν τὸ σύναμμα, « Πλ. » Λύειν (καὶ μσ. »Λύεσθαι) ζώνην,« Αξ., ἴδε Ζώνη. »Λύειν πρυμνήσια νηός,« Ὅμ. (ἢ ἑλλ.) » Λύσαντες (ἐνν. τὰ πρυμνήσια) ἐκ Βενδιδείου, « Συν., (δηλ.) κινήσαντες, σηκωθέντες. » Λῦε, κυβερνῆτα, « Ἐπγρ., (παρβλ. Λῦρω). » Λύειν ἀσκὸν, « Ὀδ. Κ. » Δέλτον (» Τὰ γράμματα, » Διαθήκας) λύειν, « Εὐρ., Δ. Κάσσ., ἀνοίγειν, ξεδουλλώνειν. » Λύσασαι κόμην, « Θκρ. » Λύειν τὰς τρίχας,« Ἡρωδ. (καὶ πθ.) » Κλῇθρον λυθέντων,« Αἰσχλ. (διότι εἰ παλαιοὶ ἔδεναν ἀντὶ νὰ κλειδώνουν τὰς θύρας των). 2) = Ἀπολύω, λύνω (ἐλευθερόνω) ἀπὸ τὸ δέσιμον (καὶ συνκδχ.) ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν (καὶ ἐν γέν.) ἀπὸ κάθε ξενοχωρίαν, (ὀθ.) = Λυτροῦμαι καὶ Λύομαι, ξεσκλαβώνω ἢ ἐξαγοράζω. » Βόε λῦσαι,« Ἡσ. (καὶ μσ.) » Ἵππους λῦσαι, « Ἰλ. Ψ. » Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω,« Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) » Λυσόμενος θύγατρα, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) » Ἣ σ' ἔλυσεν ἐκ τόκων,« Εὐρ. » Λέλυσαι ἀπὸ γυναικὸς,« Γρφ. (ἢ ἐλλειπτ. τῆς προθέσ.) »Λῦσον τῷ σχοίνῳ με,« Θκρ. » Λῦσαί με τῶν δεσμῶν τῶν δε, « Αἰσχλ. » Λύειν κακότητος,« Ὅμ. (καὶ μτνμ.) » Λύειν τὰς ἁμαρτίας (τὸ παράνομον), « Ἀρστ. » Τοὺς μὲν ἔλυσε τῆς ἀρχῆς, ἐτέρους δ' εἵλετο στρατηγοὺς,« Διόδ., ἔπαυσεν, (εὐχρηστότ. τὸ) Παρέλυσε. (καὶ πθ.) » Πᾶς ὁ παρὼν φόβος λελύσεται, « Δμ. 2) = Ἄνα (Ἀπο, Δια, Κατα)λύω, λυόνω· (συνκδχ.) χαλνῶ· κρημνίζω, σκορπίζω· ἀφανίζω. (τρπ.) ἀκυρόνω, παραβαίνω κτλ. » Λύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, « Γαλ. » Λύειν τὴν γέφυραν, « Πλ. » Θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει,« Ὀδ. Β. » Ζεὺς πολλῶν πολλὴν ἔλυσε κἄρηνα, ἠδ' ἔτι λύει,« Ἰλ. Β. » Λύειν τὰς σπονδὰς (τὸν νόμον), « Δμ. (καὶ πθ.) » Λοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται, « Ἰλ. Β. » Τοῦ δ' αὐτοῦ λῦντο γυῖα (λῦτο μέλος) κτλ.,« Ὅμ. » Πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ, « Ξεν., νὰ σκορπίσῃ τὸ πλῆθος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπό. 4) (ἰδιαιτ.) = Διαλύω· ἐξηγῶ, ξεδιαλύζω· πληρόνω, ἐξοφλῶ. (τρπ.) συμβιβάζω· (ἐν γέν.) καταπαύω, διορθόνω. »Λύειν ὀνείρους (αἰνίγματα),« Αξ. »Λύειν τέλος, « Ξεν. (ὅθ. τὸ μονολεκτ.) Λυσιτελεῖν. » Μισθὸν οὐδέτερος λύσει (τὸ διορθοῦσιν οἴσει ἢ δώσει) τοῖς Ἕλλησιν, ὅτε ἀγορὰν παρέξει, « Ξεν. » Λύειν νόσον,« Πλ. » Ἔχθεα λῦσαι,« Θκρ., (Γαλλ.) vider la querelle. » Λύων μελεδήματα θυμοῦ, « Ὁμ.

Λῶ, ῇς, ῇ, Δ. ἀντὶ Λάω, θέλω, ἐπιθυμῶ.

Λωβάομαι-ῶμαι [λώβη], Μ. ήσομαι, (μὲ ἀντ. ἢ σπντ. δοτ.) = Λυμαίνομαι, βλάπτω· ἀτιμάζω· ἀκρωτηριάζω· (ἐν γέν.) κακοποιῶ.

Λωβάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Λωβάομαι. 2) (λογογρφ.) εἶμαι λωβὸς, ἔχω λώβαν.

†Λωβεία (ἡ), = Λώβη, λέπρα.

Λώβευσις, εως (ἡ), = Λώβη, βλάβη.

Λωβεύω, Μ. εύσω, = Λωβάομαι, πειράζω· περιπαίζω. ἀπατῶ.

Λωβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Λωβάομαι.

Λώβη (ἡ), [συγγ. τῷ Λύμη]. βλάβη· αἰκία· ὕβρις, ἀτιμία· (ἐν γέν.) κακοποίησις. (ἰδιαιτ.) ἀκρωτηριασμὸς, (ὅθ. 2) (Βυζ.) εἰδ. λέπρας, (κοιν.) λώβα.

Λωβήεις, εσσα, εν, Π. αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος ἢ ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικὸς· (ἐν γέν.) βλαπτικὸς, φθοροποιός.

Λώβημα (τὸ), = Λώβη, βλάβη, αἶσχος, ζημία, ἀτιμία.

Λώβησις [λωβάομαι], εως (ἡ). αἰκισμὸς· ἀτιμασμα· βλάψιμον, κακοποίησις.

Λωβήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λωβητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λωβητὴς· φθορεύς· ὑβριστὴς· κακοποιὸς, βλαπτικὸς, (ἐν γέν). λυμεών.

Λωβητὸς, ἡ, ὸν, Π. βεβλαμμένος, ἀτιμασμένος, κατῃσχυμμένος, ἢ· προξενος βλάβης (αἴσχους), ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικὸς. »Ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη,« Σοφ.

Λωβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Λωβητήρ.

†Λωβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω εἰς λώβην, λωβιάζω, [ἐκ τοῦ

†Λωβὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Λελωβημένος, ἀκρωτηριασμένος, (ὅθ. Βυζ.) λεπρος, (κοιν.) λωβιάρης, λωβιασμένος. » Λωβὰ ῥήματα, « Θμς., τὰ 'μισὰ, (τὸ διορθοῦσιν, ἀλλὰ χωρὶς ἀνάγκης) κολοβά.

†Λωγάνιον (τὸ), τὸ χαλαρὸν [λαγαρὸν] δέρμα ὅ,που κρέμαται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τῶν βῳδιῶν, (Γαλλ.) fanon.

†Λωγάνιος (ὁ), γλσ. ἀντὶ Λάγνος, ἴδε τὸ προηγ.

Λωγὰς, άδος (ἡ), = Λαικὰς, λάγνος (ἀσελγὴς) γυνή· (ἐτυμολογ.) παλῃοαγελάδα, (ὅθ.

†Λώγασος (ὁ), = Ταυρεία, μάστιξ ἀπὸ βῳδοτόμαρον.

Λώϊστος, η, ον, Π. ἀντὶ Λῷστος, ὑπερθ. ᾗ

Λωΐτερος, α, ον καὶ

Λωΐων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λῴων, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλιώτερος (συμφερώτερος, προκριτότερος, ἐπιθυμητότερος κτλ.), -ότατος κτλ., [λάω-λῶ].

Λῶμα (τὸ), [συγγ. τῷ Λῶπος]. οὔϊα, σειρῆτι, κενάρι, (παρβλ.) Λέγνον.

Λωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῶμα, σειρητάκι κτλ.

Λῶμες, Δ. ἀντὶ Λῶμεν, θέλομεν καὶ

Λῶντι, Δ. ἀντὶ Λῶσι, θέλουσι, πλθ. τοῦ Λάω-ῶ. 2) ἀντὶ Θέλοντι, δοτ. τῆς μτχ. τοῦ Λάω. » Ἐξέστω ᾗ ἄλλῳ τῷ λῶντι, « Ἐπγρφ.

;Λῶντο, Π. ἀντὶ Ἐλοῦντο = Ἐλούοντο.

Λῷον, οὐδ. τοῦ Λῴων.

Λῶος (ὁ). ὁ μεταξὺ Ἑκατομβ. ᾗ Βοηδρομ. μὴν τῶν Μακεδόνων.

Λωπὰς, άδος καὶ

Λώπη, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Λῶπος, (ὅθ.

Λωπίζω, Μ. ίσω, Π. σκεπάζω· ἐνδύω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).

Λώπιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Λῶπος, ἱματίδιον.

Λωποδυσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λωποδυτέω, 'γδύσιμον (ξεγύμνωμα) ὑπὸ κλέπτου.

Λωποδύσιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Λωποδυσίου δίκη, « Ἑρμγ., ἡ κατὰ λωποδύτου.

Λωποδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδύνω τινὰ ὡς-

Λωποδύτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων (εἰς τὸ λωτρὸν ἢ εἰς τὸν δρόμον) φορέματα, (ἐν γέν.) κλέπτης. »Ἀλλοτρίων λωποδύτας ἐπέων,« Ἐπγρ., τοὺς λογοκλόπους. [δύομαι καὶ

Λῶπος [λέπω, λόπος], εος-ους (τὸ), Π. δέρμα, (κυρ.) προβηὰ, (ὅθ. ἐν γέν.) φόρεμα (κυρ. μάλλινον), ῥοῦχον.

†Λωρίζω, Μ. ίσω. Δέρνω μὲ τὸ λωρὶ, μαστίζω.

†Λωρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

†Λῶρον (τὸ) καὶ Λῶρος (ὁ), νλγ. [Ατ.] λουρί.

†Λωροπεδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ λωρίον.

†Λωροτομέω-ῶ [λῶρον, τέμνω], Μ. ήσω, Κόπτω (Ἐβγαζω, Χωρίζω τὸ τομάρι εἰς) λωριά.

†Λωροτόμος (ὁ). ὁ χωρίζων τὸ τομάρι εἰς λωρους, Σκυτοτόμος.

Λῷστος (κατὰ κρσ. ἀντὶ Λώϊστος), η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, βέλτιστος, ἄριστος. »Ὦ λῶστε, « Φρσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) εἴρων. (καθὼς κοιν. τὸ) εὐλογημένε!

Λώταξ [λωτὸς], αγος (ὁ). αὐλητὴς, ἀγύρτης, ἐπαίτης.

Λωτεῦντα, Δ. ἀντὶ Λωτόεντα, πλθ. οὐδ. τοῦ Λωτόεις.

Λωτὴρ, Λωτήριον κτλ. Δ. ἀντὶ Λουτὴρ κτλ.

Λωτίζω, Μ. ίσω,, Π. [λωτὸς]. ἀνθολογῶ. (μσ. τρπ.) ἐκλέγω καὶ 'παίρνω τὸ κάλλιστον (τὸ ἄνθος).

Λώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἢ ἄνθη λωτοῦ. » Αὐλὸς—, « Πλί. »Κολεὸς—,« Θκρ.

Λώτισμα (τὸ), Π. [λωτίζω]. τὸ ἄνθος, ὁ ἀθέρας. » Ἑλλάδος λωτίσματα, « Εὐρ., οἱ ἐκλεκτότεροί της.

;Λωτοβοσκος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (τρεφόμενος ἀπὸ) λωτόν.

Λωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λωτῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Λωτόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης λωτοῦ (ἐν γέν.) ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος.

Λωτὸς (ὁ), εἶδος φυτοῦ (τριφύλλι) διὰ βοσκὴν τῶν ζώων, (παρβλ.) Μελίλωτον. 2) εἶδ. φυτοῦ (νούφαρον μὲ καρποὺς ᾗ ῥίζαν φαγώσιμον) τῆς Αἰγύπτου. 3) εἶδος δένδρ. (τζιντζιφηὰ) τῆς Ἀφρ. (τὸν καρπὸν τοῦ ὁποίου διεφήμισεν ὁ Ὅμ.). 4) εἶδ. δένδρ., (Γαλλ.) micocoulier, (ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζαν αὐλοὺς), (ὅθ. 5) Π. ἀντὶ Αὐλός.

Λωτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἔχων ἄφθονον) λωτὸν διὰ βοσκήν.

Λωτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι μὲ λωτὸν καθὼς οἱ Λωτοφάγοι.

Λωτοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λωτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) λωτὸν, ζῶν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ (Ἀφρικ.) λωτοῦ.

Λωτοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) λωτὸν, λωτοτρόφος.

Λωτροχόος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Λουτροχόος.

Λώφαρ (Δ. ἀντὶ Λῶφας), ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Λώφημα, ἀνάπαυσις, ἄνεσις, [ἐκ τοῦ

Λωφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, (κατὰ λέξ.) Ξεκουράζομαι (κυρ. ἐπὶ ὑποζυγίων ἀπὸ τῶν ὁποίων τὸν λόφον [τὸν λαιμὸν] ἔβγαλαν τὸν ζυγόν). (ἐν γέν.) ἀναπαύομαι, εὑρίσκω ἄνεσιν (» Ἀπὸ νόσου ᾗ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, « Θκ. [ᾗ ἑλλ.] »Ἐμὸν δὲ κῆρ λωφήσε ε κακῶν,« Ὀδ. Ι), ||. (μτβτ.) ἀπαλλάττω. (ἐν γέν.) ἀναπαύω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κατευνάζομαι, μετριάζω, παύω, (ὅθ. τὸ κοιν.) λουφάζω. »Ὕδωρ ᾧ ἀπὸ δίψαν λωφήσομεν, « Ἀπλλν. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ') »Λωφήσῃ ποθου,« Αἰσχλ. » Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,« Σοφ. (ᾗ χ. πτ.) »Ἡ λύπη ἐλώφησε,« Αξ. »Καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα,« Πλάτ.

Λωφήϊος, α ἡ ος, ον, Π. κατευναστικὸς, ἐξιλεωτικὸς, (ὅθ.) » Ἱερὰ—, « Ἀπλλν., θυσία πρὸς ἐξιλασμόν.

Λώφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (ἢ γίνεται πρὸς) λώφησιν.

Λώφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λωφάω παῦσις, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.

Λῴων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Λωΐων, κρείττων, βελτίων κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ

Μ, μ, μῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ.) μ', τεσσαράκοντα (40), ϗ ,μ, σαράντα χιλιάδες, (40,000).

Μ', (πρὸ φων.) ἀντὶ Με ἢ (σπν. ϗ Π.) Μοι.

Μὰ, μόρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Ἀπομωτ. » Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, « Ἰλ. Δ. » Μὰ Δία, « Ἀττ. (ἀλλὰ ϗ Κατομωτ.) » Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, « Ἰλ. Δ. » Νὴ μὰ τὸν Δία, « Ἀττ.

Μᾶ, Δ. καὶ Αἰολ. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Μήτηρ ἢ Μῆτερ. » Μᾶ γᾶ, « Αἰσχλ. (καὶ ἐνεῖδει ἐπιφων.) » Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος! « Θκρ., (παρβλ. Βᾶ). 2) (ἐπιθετ.) ἡ Ῥέα.

Μαγαδεύω, Μ. εύσω καὶ

Μαγαδίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν μάγαδιν, συμψάλλω εἰς τὸν διὰ πασῶν τόνον (Ἰταλ. all'ottavo).

Μαγάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαγάς.

Μάγαδις [μαγὰς], εως ἢ ιδος (ἡ), εἶδος μουσ. ὀργ. μὲ 20 χορδὰς τῶν ὀπ. αἱ 10 ἦσαν εἰς τὸν διὰ πασῶν τόνον τῶν ἄλλων, (παρβλ. Ἐπιγόνειον καὶ Πηκτίς). 2) εἶδ. αὐλοῦ συνᾴδοντες τῇ μαγάδι ϗ ἀποτελοῦντος ὀξὺν καὶ βαρὺν ἐν ταὐτῷ φθόγγον.

†Μαγάζω, Μ. άσω, = Μαγαδίζω.

Μαγαρικὸς (ὁ), (ἐνν. κέραμος) ἀγγεῖον πηλίνον ἀπὸ τὰ κεραμεῖα τῶν Μεγάρων, (ὅθεν

Μαγαρίσκος (ὁ), = Πινακίσκος.

Μάγαρον (τὸ), = Μέγαρον (2).

Μαγὰς, άδος (ἡ). τὸ τύμπανον ἢ ἡ καμήλα (ἴδε Καβάλλη) τῶν ἐγχόρδων μουσ. ὀργάνων, (Γαλλ.) le chevalet.

Μαγγάνα, ας (ἁ), Δ. βουτσί, βαρέλλα.

Μαγγανεία (ἡ). τὸ μαγγανεύειν, μαγεία, μάγευμα· (ἐν γέν.) ἀπάτη, γοητεία.

Μαγγάνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς μαγγανείαν, ἔργον μάγου· ἀπάτη, γοητεία.

Μαγγάνευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν (πολεμικῶν) μαγγάνων προσβολή.

Μαγγανευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γίνονται αἱ μαγγανεῖαι (τὰ μάγεια).

Μαγγανευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαγγανεύων (κάμνων μάγεια), μάγος· (ἐν γέν.) ἀπατεὼν, γόης.

Μαγγανευτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγγανεύειν.

Μαγγανεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαγγανευτής.

Μαγγανεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μάγεια, ἀπατῶ διὰ γοητειῶν, μαγεύω, [ἐκ τοῦ

Μάγγανον (τὸ), [μάσσω, μάγος]. φάρμακον ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο μαγικὸν ϗ ἀπατηλὸν μέσον· (ἐν γέν.) δέλεαρ· μηχάνημα, (ὅθ. 2) δίκτυον ἢ παγὶς, (παρβλ.) Γάγγαμον. 3) κλεῖθρον, μάνδαλος. 4) εἶδος πολεμ. μηχανῆς, (κυρ. δὲ 5) ὁ ἄξων τοῦ Πολυσπάστου μηχανήματος, (ὅθεν ὁ Τουρκ.) Μέγγενες καὶ τὸ Γερμ. Mangel.

Μαγγανόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μαγγανεύω, (ὅθ.

Μαγγάνωμα (τὸ), = Μαγγάνευμα.

Μαγδαλιὰ (ἡ), [μάσσω]. ἡ ψίχα τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὴν ὀπ. ἐπάστρευαν μετὰ τὸ φαγεῖ' τὰ χέριά των, (ἄλλ.) Ἀπομαγδαλιά.

Μαγεία (ἡ). τὸ μαγεύειν, ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ μάγου· ἡ θρησκεία τῶν Μάγων τῆς Περσ.

;Μαγεῖον (τὸ), [μάσσω], = Ἐκμαγεῖον.

Μαγείραινα, ης (ἡ). = Μαγείρισσα.

Μαγειρία (ἡ). τὸ μαγειρεύειν, μαγείρευμα (φαγητοῦ).

Μαγειρεῖον (τὸ). τὸ μέρος καὶ (Μακεδ.) τὸ ἀγγεῖον ὅπου μαγειρεύουν, (κοιν.) μαγειρειόν.

Μαγείρευμα (τὸ). φαγεῖ' μαγειρευμένον, (κοιν.) μαγέρεμμα.

Μαγειρευτικὸς, ὴ, όν, = Μαγειρικός.

Μαγειρευτὸς, ὴ, όν. Μαγειρευμένος ἢ Δυνάμενος νὰ μαγειρευθῇ.

Μαγειρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἑτοιμάζω) τὸ φαγεῖ', εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς) μάγειρος, (ἐπμ.) σφάζω. » Ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς σου ἐμαγείρευσας, οὐκ ἐφείσω, « Γρφ.

Μαγειρικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάγειρον ἢ εἰς τὸ ἔργον του. » Μαγειρικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ μαγείρου, καὶ » Μαγειρικὸν (ἐνν. σίκημα), « τὸ μαγειρεῖον. » Τὰ χαλκία τὰ ποτὶ τῷ μαγειρικῷ, « Ἐπγρφ. » Οὐ ποιησοῦντι δὲ βυρσοδέψιον οὐδὲ μαγειρικὸν οἱ μισθωσάμενοι τὸ ἐλαιοκόμιον, « αὐτ.

Μαγειρικῶς, ἐπ'ρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μαγείρων, ὡς ἂν μάγειρος. » Ὅπως μαγειρικῶς σφαξῃς τὸν οἶν, « Ἀρςφ.

Μαγειρίσκος (ὁ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Μάγειρος.

Μαγείρισσα, ης (ἡ). γυνὴ μάγειρος, μαγέρισσα, θηλ. τοῦ

Μάγειρος (ὁ), [μάσσω]. μάγερας· (σπν.) κρεοπώλης (ἀλλ' ἴσως μαγειρευμένων κρεάτων), ἴδε Ἀθ. ΣΤ', 43.

Μαγειρώδης, εος (ὁ, ἡ). μαγείρῳ ὅμοιος.

†Μαγέτης, ου (ὁ), = Μαγευτικός.

Μάγευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ μαγείας, ἔργον μαγικόν· (ἐν γέν.) τέχνευμα, γοήτευμα· (ὅθεν) καρύκευμα πολυποίκιλον.

Μαγεὺς, έως (ὁ), [μάσσω]. ὁ ζυμόνων ἢ· 2) σφουγγίζων. » Σπόγγος—, « Ἐπγρ.

Μαγευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαγεύων, μάγος.

Μαγευτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγεύειν.

Μαγεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαγευτὴς, μάγισσα.

Μαγεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι μάγος· κάμνω μάγεια. (μτβτ.) ἐνεργῶ κατά τινος μὲ τὰς μαγείας μου, ἀπατῶ, γοητεύω. » Ὑπ' ἐκείνης τῆς καταράτου μεμάγευται, « Δ. Κάσσ.

Μαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαγὶς, σκαφίδι.

Μαγίη (ἡ), Π. ἀντὶ Μαγεία.

Μαγικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μάγον ἢ εἰς τὴν μαγείαν, μαγευτικός.

Μαγὶς [μάσσω], ίδος (ἡ), = Μάζα, ζυμάρι ἢ ψίχα ψωμιοῦ ζυμωμένη· εἶδ. ζυμαρικοῦ. 2) = Μάκτρα. σκάφη διὰ ζύμωμα ζυμωταρηά· (συνκδχ.) τράπεζα. 3) = Μάχαιρα, κοπὶς (μαγειρική). » Ὁ βοῦς ἐκεῖνος χὴ μαγὶς καὶ τἄλφιτα, « Κρατίν.

†Μάγισσα (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μαγεύτρια.

Μάγμα (τὸ), [μάσσω]. ζυμάρι ϗ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ (εἶνε πηκτὸν ὡς ἂν) ζυμάρι

Μαγμὸς (ὁ), [μάσσω]. σφούγγισμα, καθαρισμός.

Μάγνης, ητος (ὁ) καὶ

Μαγνήσιος, α ἢ ος, ον καὶ

Μαγνήτης, ου (ὁ) καὶ Μαγνῆτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς Μαγνησίας. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος) ὁ μαγνήτης. 2) εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ ἡμιμετάλλου ἀργυροειδοῦς, mica alba. » Τὴν μαγνῆτιν λίθον πλανᾷν τὴν ὄψιν, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερὴς, « Πτλμ.

Μάγος (ὁ), [συγγ. τῷ Μέγας] ἱερεὺς (θεολόγος, ὀνειροκρίτης, [ἐν γέν.] σοφὸς) τῶν Περσῶν, Μάντις. » Εἴρετο τοὺς μάγους τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, « Ἡρ. 2) ὁ μετερχόμενος τὴν μαγείαν· (ἐν γέν.) πλάνος, ἀπατεών. » Οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος ϗ γόης ἐγένετο, « Αἰσχ. (καὶ θηλ.) » Μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, « Ακ. 3) (ἐπιθ.) ἀντὶ Μαγικός· μαγευτικός. » Τέχνη—, « Φλςρτ. (καὶ συγκρ.) » Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγωτέρα, « Ἐπγρ., θελκτικωτέρα.

Μαγοφόνια (τὰ) καὶ Μαγοφονία (ἡ). ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ φόνου τῶν ἐν Περσ. μάγων.

Μαγύδαρις [ξεν.], εως (ἡ), ἡ ῥίζα ἢ ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, (παρβλ. Μάσπετον). 2) εἶδος ἄλλου (ἀγνώστου) φυτοῦ, » μανώτερόν τε καὶ ἧττον δριμὺ τοῦ σιλφίου, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχον, « Θφρ.

Μαγῳδὴ καὶ Μαγῳδία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ παντομιμ. παράστασις) τοῦ μαγῳδοῦ.

Μαγῳδὸς (ὁ), [μάγος, ᾄδω]. εἶδ. παντομίμου παριστάνοντος μὲ γυναικεῖα φορέματα ἀνδρῷα πρόσωπα.

;Μαδαγένειος (ὁ, ἡ), = Μαδηγένειος.

Μαδαῖος, α, ον, Π. = Μυδαλέος. » Ἕλκος —, « Λξ.

†Μαδάλλω, γλσ. ἀντὶ Μαδάω.

Μαδαρὸς, ὰ, όν. Μαδημένος· φαλακρός. 2) = Μυδαλέος. » Ἕλκος—, « Ἱππκρ.

Μαδαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μαδαροῦ, φαλακρότης.

Μαδαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ μαδαρὸν (φαλακρὸν), μαδῶ.

Μαδάρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα τῶν τριχῶν, φαλάκρωσις.

Μαδάω-ῶ [μαδος], Μ. ήσω. Πίπτουν ἡ τρίχες (τὰ μαλλιά, τὰ πτερά) μου, μαδῶ. 2) = Μυδάω (ὅθ. τὸ Ατν.) madere. » Νοσεῖ δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρία γένηται· τὰ γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ, « Θφρ. 3) (μτβτ.) = Μαδαρόω, μαδῶ, τσουμαδῶ. » Εὔειν τὸ μαδᾷν ὕδατι ζέοντι, « Εὐς.

Μάδδα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Μάζα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαδηγένειος (ὁ), [μαδάω, γένειον], σπανός, ἀγένειος.

Μάδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μαδάω, πέσιμον (μάδημα) τῶν τριχῶν κτλ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μύδησις. »Συμβαίνειν δὲ νόσημά τι περὶ τὰς ῥίζας (κτλ.) . . ., οἷον μάδησίν τινα τῶν ῥιζῶν, ϗ μικρὸν ἐπάνω, διὰ τὴν πολυϋδρίαν,« Θφρ.

;Μαδίζω, Μ. ίσω, = Μαδαρόω, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαδάω. » Καὶ ἣν μαδίσῃ (Γρφ. μαδήσῃ), κύμινον ἔμπλασσε, « Γαλ.

;Μάδισις, εως (ἡ), = Μάδησις.

Μαδιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλουν (μαδοῦν) ταῖς τρίχαις, τσυμπήστρα.

Μάδὸν (τὸ), = Μαδωνία, [ἐκ τοῦ

Μαδὸς [συγγ. τῷ Μυδὸς], ἡ, όν. Μαδαρὸς, ἄτριχος.

Μάδος (ὁ). τὸ ὑγρὸν εἰς τὸ ὁπ. βάλλονται ἵνα βυρσοδεψηθοῦν τὰ δέρματα, (κοιν.) ἄργασις.

Μάδρυον (τὸ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Μαλόδρυον, βράμηλον, κορόμηλον.

Μαδωνία (ἡ), [μαδὸς], εἶδος φυτοῦ ϗ ἄνθ., (ἄλλ.) Νυμφαία.

Μάζα ἡ Μᾶζα [μάσσω], ης (ἡ). ζυμάρι, φύραμα. (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιασδήποτε ζυμαρωειδοῦς ὕλης. (Λτ.) massa. 2) (ἰδιαιτ.) μπομπότα ἡ μαμαλίγγα (κυρ.) ἀπὸ κριθαρένιον ἀλεῦρι. » Μᾶζα ἀμολγαίη, « Ἡσ., ἡ ποιμενική. » Φυστὴ (»Τριπτὴ, κτλ.)—, « Ἀθ., τριφτάδες, χιλοπήτταις, φιδές, μάται κτλ. » (Σόλων) τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς προσπαρατιθέναι, « Ἀθ.

Μαζαγρέτας [μάζα, ἀγείρω], ου (ὁ), Κωμ. ψωμοζήτης.

Μαζάω-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Μάττω, ζυμόνω. 2) = Τρυφῶ, (παρβλ. Κριθιάω καὶ Ὑπερμαζάω).

Μαζηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μάζαν. » Πίναξ—, « Πλδ., = Μαζονόμιον.

Μαζίνας (νης) καὶ Μάζινος [;], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ὀνίσκος καὶ Καλλαρίας (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυξῖνος).

Μάζινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μάζαν.

Μάζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαζός. 2) = τῷ

Μαζίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μάζα.

Μαζοβόλιον (τὸ), [μάζα, βάλλω] καὶ

Μαζονόμιον καὶ Μαζονόμον (τὸ) καὶ

Μαζονόμος (ὁ), [μ. νέμω] ξυλοπινάκα ἡ ταψὶ διὰ τὴν μάζαν (μπομπόταν κτλ.)· πινακωτὴ (διὰ τὸ ψωμί)· (ἐν γέν.) πιάτον, ἁπλάδα.

Μαζοπέπτης [μ. πέπτω], ου (ὁ). ὁ ψήνων μάζαν (ζυμαρικὰ), (Γαλλ.) patissier.

Μαζοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω μάζαν, εἶμαι-

Μαζοποιὸς (ὁ, ἡ), = Μαζοπέπτης.

Μαζὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Μάσσω ϗ Μασάω]. βυζὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀνδρὸς)· (Π.) βυζάστρα.

Μαζούσιος [μαζὸς, οὐσία], α, ον. (νλγ.) = Μαστοειδής.

Μαζοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) μάζαν, εἶμαι-

Μαζοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μάζαν.

Μαζοφορὶς, ίδος (ἡ), = Μαζονόμιον· ἁπλάδα.

Μαζὼν [μάζα], ῶνος (ὁ). (εἰς τὴν Ἀρκαδ.) συμπόσιον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Μαθαλὶς, ίδος (ἡ), = Μασταλὶς, εἶδ. ποτηρίου.

Μαθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μανθάνω.

†Μάθη (ἡ), Π. σπν. ἀντὶ Μάθησις.

Μάθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔμαθεν ἡ μανθάνει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς μαθήσεως. » Ὅσα εἰς ἱππικὴν μαθήματα συντείνει, « Πλάτ. » Τὰ παθήματα μαθήματα, « Ἡρ. 2) (ἰδιαιτ.) τὰ εἰς τὸ σχολεῖον παραδιδόμενα. » Ἀνθεστηριῶνα μῆνα ὅλον μὴ πέμπειν αὐτοὺς (τοὺς υἱοὺς) εἰς τὰ μαθήματα διὰ τὸ θέας εἶναι πολλὰς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ, « Θφρ. (Χαρ.) 3) τὰ μαθηματικὰ (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἀστρολογία. » Γένει μὲν ἦν Χαλδαῖος, πατρὸς δὲ ἀστρονομικοῦ, τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων, « Φίλ. » Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον μάθημα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Μεθ' ἡμᾶς) συντεταμένων, « Ἀππ. » Ποῦ σὺ τοῦτον ἔχεις τὸν κύκλον ἐν τοῖς σοῖς μαθήμασι; « Γργ. 4) (Ἐκκλησ.) τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως. » Τοῦ ἁγίου μαθήματος κατὰ τὸ σύνηθες λεχθέντος, « Συνοδ.

Μαθηματικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀσχολοῦμαι περὶ (Ἐπαγγέλλομαι) τὰ μαθηματικὰ, εἶμαι-

Μαθηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρόθυμος ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. » Τοιούτων τινῶν μαθηματικοὺς, « Πλάτ. 2) ὁ ἀνήκων ἡ ἔμπειρος εἰς τὰ μαθήματα (εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὴν ἀστρνμ. καὶ ἀστρλγ.) » Μαθηματικὴ, « ἡ ἐπιστήμη τῶν μαθημάτων (ἀριθμητ. γεωμετρ. κτλ.), (μτγν.) ἀστρολογία. » Ἐλοιδορεῖτο γὰρ ὡς μαθηματικὴν ἀσκούμενος, « Σωκρ.

Μαθηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ μαθηματικὸν τρόπον, γεωμετρικῶς κτλ., (ἐν γεν.) ἐπιστημονικῶς. » (Θέων ὁ Σμυρναῖος ἔγραψε) Περὶ τῶν μαθηματικῶς λεγομένων παρὰ Πλάτωνι, «

Μαθηματοπωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πώλησιν τῶν μαθημάτων (εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι τὴν διδασκαλίαν, τὰς ἐπιστήμας).

Μάθησις, εως (ἡ). τὸ μανθάνειν, μάθημα· γνῶσις· ἐπιστήμη· ἐμπειρία· συνήθεια. »Λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει,« Εὐρ. »Θαυμάζειν τὴν τῶν παλαιῶν περὶ ἅπαν μάθησιν ϗ σπουδὴν,« Ἀρστ.

Μαθήσομαι, μέλλ. τοῦ Μανθάνω.

Μαθητεία (ἡ). τὸ μαθητεύειν.

Μαθητέον, θετ. τοῦ Μανθάνω.

Μαθητεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) εἶμαι μαθητής τινος. » Ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ (τῷ Ἰσοκράτει) καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, « Πλ. 2) (μὲ αἰτ.) ἔχω ἡ κάμνω μαθητήν μου τινά, διδάσκω. » Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, « Εὐαγγ.

Μαθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μανθάνων (διδασκόμενός) τι παρά τινος. » Πολλοὶ μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων, « Παροιμ.

Μαθητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ (Ἔχω προθυμίαν) νὰ μάθω τι ἢ νὰ γένω μαθητής τινος. » Καὶ τήν γε φύσιν ἐμακάριζον ϗ ἐμαθητίων πολλοὶ, « Συν. 2) (μτγν. μὲ δοτ.) ἀντὶ Μαθητεύω. » Ὡς τῷ παντάπασιν ἀτελεῖ ἀντ' Ἀριστοτέλους μαθητιᾷν, « Ἀνών.

Μαθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἡ πρόθυμος ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. »Τὸ ἦθος τὸ τῶν θηλειῶν μαθητικώτερον,« Ἀρστ.

Μαθητὸς, ἡ, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ μάθῃ τις, διδακτόν

Μαθήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαθητὴς, μαθήτρα. »Τὰς τέχνας μαθητρίας γενομένας τῆς φύσεως,« Διόδ.

Μαθητρὶς, ίδος (ἡ), = Μαθήτρια.

Μάθος, εος-ους (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Μάθησις ἡ Μάθημα.

Μαθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μανθάνω.

Μαῖα [†μάω], ας (ἡ), (κυρ. Δ.) ἡ μάμμη, ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) κυροῦλα, (καὶ Τουρκ.) γιαγιά. 2) (ἐν γέν. ὡς τιμητ. προσφών. γερόντισσας καὶ ἰδιαιτ. βυζάστρας ἡ [Τουρκ.] νταντᾶς) μάννα, κερὰ, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) θειά. »Μαῖα, τί νυ μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ,« Ὀδ. Τ. 3) (συχνότ.) μαμμή. »Αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις φαρμάκια διδοῦσι,« (Πλάτ, παρὰ) Πλδ. 4) (μτνμ.) εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγουρομάννα. »Μέγιστον μὲν οὖν (τῶν καρκίνων γένος) ἐστιν ἃς καλοῦσι μαίας,« Ἀρστ., (παρβλ. Γραῖα).

Μαίανδρος (ὁ). ποταμός τις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μὲ πολλὰς περιστροφὰς, (ὅθ. 2) σχῆμα ἑλικοειδές· στολισμός τις τῶν ἀρχ. τεχνουργημάτων. » Μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πηχυαῖος τὸ ὕψος ἐξείργαστο κατὰ σύνθεσιν λίθων παντοίων τὴν ἰδέαν, « Ἰώσ. 3) (ἐν γέν.) περιστροφὴ, σκολιότης. »Μαιάνδρους πολλοὺς ἐλίττει, σελίνου βρύοντας, ἀγαθοὺς ναυτίλλεσθαι τοῖς ὄρνισι τοῖς ὑγροῖς,« Φλστρ., (ὅθ.

Μαιανδρώδης, εος (ὁ, ἡ). μαιάνδρῳ ὅμοιος, ἑλικοειδής.

Μαιὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ Μαῖα, μαμμή. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Μαιευτική. »Τέχνη—, « Νόνν.

Μαιεία (ἡ). τὸ μαιεύειν, τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τῆς μαμμῆς.

Μαίευμα (τὸ), [μαιεύω], = Λόχευμα, γέννημα.

Μαίευσις, εως (ἡ). τὸ μαιεύειν, ξεγέννημα.

Μαιευτὴρ, ῆρος καὶ Μαιευτὴς, οῦ (ὁ), ὁ μαιεύων, μάμμος.

Μαιευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαιεύειν. »Μαιευτικὴ (τέχνη),« ἡ τῆς μαίας, ἡ μαμμοσύνη.

Μαιεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαιευτὴρ, μαμμή.

Μαιεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω,-ομαι. Ξεγεννῶ (ὡς μαμμή). (μτνμ.) » Ὄρνιθας—,« Σδ., βάλλω κλώσσαις νὰ βγάλουν πουλιά.

Μαιήϊος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μαιευτικός.

Μαιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μαιευτής.

;Μαιμάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαιμάσσω.

Μαιμακτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς Μαιμάκτου, (ὅθ.

Μαιμακτηριὼν, ῶνος (ὁ). ὁ πέμπτος μὴν (15 Δεκ.—15 Ἰαν.) τῶν Ἀθην.)

Μαιμάκτης, ου (ὁ). ταραχώδης, θυελλώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λώδης (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς αἰτίου τῆς κακοκαιρίας τοῦ γειμῶνος), [ἐκ τοῦ
Μαιμάσσω, Μ. ἄξω, Π. [μαίομαι]. (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ σφοδρῶς (περιπαθῶς). (χ. πτ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (μὲ ἀγῶνα, μὲ παραφορὰν πάθους)· ταράττομαι, ἐνθουσιῶ, μαίνομαι.
†Μαίμαχος (ὁ, ἡ), =Μαιμάκτης, ἄγριος, (παρβλ.) Ἀμαιμάκετος.
Μαιμάω, Μ. ήσω καὶ
Μαιμώσσω, Μ. -; καὶ
Μαιμώω ἡ Μαιμώομαι (χ. Μ.), Π. =Μαιμάω.
Μαινάς, άδος (ἡ), Π. (ἐν γέν.) ἀντὶ Μαινομένη, μανιώδης ἢ· μανίαν ἐμπνέουσα. (ἰδιαιτ.) ἡ Βακχικῶς ἐνθουσιῶσα. (ὅθ. ||. οὐσ.) =Βάκχη.
Μαίνη (ἡ), [;], =Μαινίς.
Μαινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Μαινίς, ίδος (ἡ), εἰδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς ἀφύης), (κοιν., ἀπὸ τοῦ Λτν. minnula,) μαινοῦλι καὶ (κατὰ παραφθορ.) μανόλι καὶ (ἄλλ.) γρέτσα, (εἰς τὸ Βοζ.) στρογγύλα, (καὶ Τουρκ.) μεζίκι, (Γαλλ.) mendole.
Μαινόλης, ου (ὁ) καὶ
Μαινόλιος, ου (ὁ, ἡ), Π. μαινόμενος, μανιώδης. (σπν.) μανίας πρόξενος.
Μαινολὶς ἡ Μαινόλις, ίδος ἡ ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μαινόλης.
Μαίνομαι [συγγ. τῷ μαιμάω], Μ. μανήσομαι ἢ μανοῦμαι (ἀόρ. Ἐμάνην, πρκ. [ἀντὶ ἑνς.] Μέμηνα καὶ πθ. [εἰς τὸν Θκρ. μόνον] Μεμάνημαι). Εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ μανίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ (ἐν γέν.) ὑπὸ σφοδροῦ πάθους· τρελλαίνομαι. (συνκδχ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (ὡς μανιώδης)· (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ (κοιν. κάμνω 'σὰν τρελλὸς) νά. »Ἐμαινόμην φιλῆσαι,« Θκρ. ||. »Δάφνη ἡ μαινομένη,« Διονύσ. Βυζ., ἡ μανίας πρόξενος, (παρβλ. Μανικός).
†Μαινομένη (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Μαίνη, (ὅθ.
†Μαινομένια (τὰ). τὰ παστὰ μαινίδια, (Ἰταλ.) ἀντζόϊαις.
†Μαίνω (χ. Μ.). Τρελλαίνω, (εἰς τὸ πεζὸν εὔχρ. κυρ. τὸ αὐνθ.) Ἐκμαίνω. »Ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,« Ὅρφ.
Μαίομαι [†μάω], Μ. -ήσ- (πρκ. [ἀντὶ ἑνς.] Μέμαα), Π. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) προσπαθῶ ἐπιμόνως· ἐπιθυμῶ μὲ σφοδρὰν ἔφεσιν· κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (σπεύδω) πρός. ζητῶ, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ. (ἐν γέν.) προθυμοῦμαι. »Μαιομένῳ κομιδῆς,« Ἀπλλν. » Κῶας ἄγειν κριοῦ μεμαῶτας,« αὐτ. »Ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μάεσθαι προτέρω,« Ὀδ. Ξ. »Πῆ μέματον;« Ἰλ. Θ. (ἢ ἀπολ., μάλιζα εἰς τὴν μτχ.) »Ἀλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς,« Ἰλ. Φ. » Κραιπνῶς μεμαῶτα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,« Ἰλ. Ο.
Μαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, =Μαιεύω, -ομαι, ξεγεννῶ· (Π.) τίκτω ἢ γαλακτοτροφῶ (ἡ).
Μαῖρα (ἡ), [μαιμαίρω]. ὁ Σείριος (ἄλλ. Κύων) ἀστὴρ, (ὅθ. 2) (εἰς τὸν Λυκόφρ.) ἡ Ἐκάβη (ὡς μεταβληθεῖσα εἰς κύνα).
†Μαῖσων, ωνος (ὁ). ὁ παριστάνων εἰς τὸ θέατρον συνήθως τὸ πρόσωπον τοῦ μαγείρου, ὑποκριτὴς (ὁ ἀστειότερος τῶν ἄλλων), (ἀνάλογ. μὲ τὸ Ἰταλ.) παλιάτσος, [ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐφευρετοῦ], (ὅθ. ἐν γέν. εἰς τὰς Ἀθ.) μάγειρος (κυρ. ὁ ἐντοπίως), (ὅθ.
Μαισωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς μαίσωνα, ἴδιος μαίσωνος. » Σκῶμμα—,« Ἀθ.
Μαίωσις, εως (ἡ), =Μαίευσις.
Μαιωτικὸς, ἡ, όν, =Μαιευτικός.
Μαιωτιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Μαιώτιδος, Σκυθιστί.
Μαίωτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ διεδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν μαῖαν, ἡ πληρωμὴ τῆς μαιμοῦς.
Μάκαιρα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ
Μάκαρ [μάκος], αρος (ὁ καὶ σπν. ἡ, καθὼς καὶ οὐδ. τὸ), (τὸ παρθ. Μακάστερος, -άτατος). (κατ' ἐτυμολ.) =Μέγας, ἐπίσημος· (ὅθ. συνήθ.) εὐδαίμων, μακάριος, εὐτυχισμένος· πλούσιος. »Ὅς' ἀμητῆρες... ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,« Ἰλ. Λ. » Μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα,« Ἐπγρ. (πλθ.) » Μάκαρες, « (κατ' ἔξοχ. καὶ ἐνίοτε ὡς οὐσ.) οἱ θεοὶ ἢ οἱ ἀποθανόντες δίκαιοι, (ὅθ.) » Μακάρων νῆσοι,« Ἡσ., Πίνδ., ὁ παράδεισος τῶν ἀρχ.
Μακαρία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Μακάριος. ||. (οὐσ.) =Μακαριότης, εὐδαιμονία. »Κενὴ—,« Ακ., (φρσ. ἀναλογ. μὲ τὸ Γαλλ.) châteaux en Espagne. 2) τόπος εὐδαιμονίας (μακαριότητος), (κυρ.) αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων, (ὅθ.) »Βᾶλλ' εἰς μακαρίαν,« (καὶ ἑλλ.) » Ἐς μακαρίαν τὸ λουτρὸν,« Ἀθ., (φρσ.) ἂς 'πάγῃ σ' τὸ καλὸν (ὅηλ. κατ' εὐφημ.) σ' τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ! 3) εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ἀλεύρι, μέλι, σταφίδας καὶ τραγάλια τὸ ὁποῖον ἐμοιρόζετο εἰς τὰς ἱεροποιΐας, (καθὼς τῶρα ἡ ἐδική μας) μακαριὰ ἢ τὰ κόλλυβα, ἢ (ἀκριβέστερον) τὸ κολυβοζούμι· (διότι ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ:) »Βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων,« (ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἰταλ.) μακαρόνια.
Μακαρίζω, Μ. ίσω, =Εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω, (ὅθ. ||. πθ.) ἀποθνήσκω, γίνομαι-
Μακάριος, α, ον. Εὐτυχὴς, καλότυχος, (ὅθ.) =Μακαρίτης. »Τί γὰρ τούτου μακαριώτερον, τοῦ τῇ γῇ μιχθῆναι;« Ξεν. 2) πλούσιος, divitiis beatus (καθὼς λέγει ὁ Ὡράτ.). » Τὴν μακαριωτάτην πόλιν Καπύην,« Πλθ.
Μακαριότης (ἡ). Ἡ κατάστασις τοῦ μακαρίου, εὐτυχία, εὐδαιμονία.
;Μακαρὶς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Μακαρία.
Μακαρισμὸς (ὁ). τὸ μακαρίζειν ἢ μακαρίζεσθαι, καλοτύχισμα. » Ἔστι δὲ οὐ μία φύσις, ἀλλ' ἕτερον ἑκάτερον, μακαρισμὸς καὶ ἔπαινος· μακαρίζεται μὲν γάρ τις ἐπὶ τοῖς ἔξωθεν, ἐπαινεῖται δὲ ἐπὶ τοῖς ἐνδοθεν,« Συν.
Μακαριστὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) =ιστῶς. Ἄξιος μακαρισμοῦ, ζηλωτὸς, μακάριος.
Μακαρίτης, ου (ὁ) καὶ Μακαρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐν γέν.) =Μακάριος. » Ὡς μακαρίτην τὸν βίον αὐτοῦ κατέλιξας,« Ἄρξ., (ὅθεν 2) (κατ' εὐφημ.) ὁ ἀποθανών, [ἴδε Μάκαρ].
Μακαρίως, ἐπίῤ. Εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως. » Ζῆν ὡς οἷόν τ' ἐστὶν ἀνθρώπων μακαριώτατα,« Πλάτ.
Μακαρτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μακαριστός.
Μακεδνὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μακεδανός, μακρὸς, ὑψηλός.
†Μακελεῖον (τὸ), [μάκελον]. κρεοπωλεῖον.
Μακέλη, Ἰων. καὶ
Μάκελλα, ης (ἡ), Δ. Π. [μία, κέλλω]. σκαφεῖον, τσάπα. (μτγν.) » Διὸς—,« Αἰσχλ., ὁ κεραυνός.
†Μακελλικὸς, ἡ, όν. Μακέλλου ἴδιος. » Κύων—,« Ἀθην.
†Μάκελλον ἢ Μάκελον (τὸ), [Δτ.]. (ἐν γέν.) περίφραγμα, (ἰδιαιτ.) ἀγορὰ (κυρ. τῶν προφίμων καὶ ἰδιαιτ. τῶν κρεάτων). » Πᾶν τὸ ἐν μακέλῳ πωλούμενον,« Γρφ.
Μάκελ (τὸ), ἄκλ., εἶδος ἀρώματος (κανέλλας) τῆς Ἰνδ.
Μακεσίκρανος (ὁ, ἡ), Π. [μάκος, κρᾶνον]. ὁ φορῶν ὑψηλὴν κουκούλαν (σκούφιαν). » Ἔποψ—,« Ἀρχ.
Μακεστὴρ (ὁ), Π. [μῆκος]. μακρὸς, διεξοδικὸς. ἐκτεταμένος. » Μῦθος—,« Αἰσχλ., (ἴδε καὶ
Μακιστὴρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.). ὁ μακρόθεν καθαπτομενός τινος, ὀηκτικὸς, ἐγγιστικός.
Μάκιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μήκιστος.
Μακκοάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. [μᾶ!, κοάω]. εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἠλίθιος (εὐήθης), ἀνοηταίνω, (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ
Μακκὼ, κοῦς (ἡ), =Ἀκκώ.
Μᾶκος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆκος. ||. (ἑλλ. προθ.) ἀντὶ Μακράν.
†Μακρὰ, ἐαφαλμ. ἀντὶ Μάκτρα.
Μακράδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόδρομος.
Μακραίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [μακρὸς, αἰών]. μακρόβιος· μακροχρόνιος. » Βίος—,« Σοφ.
Μακρὰν, (κυρ.) αἰτ. θηλ. τοῦ Μακρός. ||. (ἑλλ. τοῦ ὀδὸν) ἐπίῤ. Τοπ. εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, μακρυά· (καὶ Χρν.) πολλὴν ὥραν. (ὅθ.) » Οὐκ εἰς μακρὰν,« Ἀκ., μετ' οὐ πολὺ, ἐντὸς ὀλίγου. » Μακρὰν χαίρειν φράσας,« (φρσ.), ἀδιαφορήσας ἐντελῶς.
Μακραύχην [μ. αὐχήν], ενος (ὁ, ἡ). μακρολαίμης, (Π.) μακρὺς, ὑψηλός.
Μακρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πολλὰ (διεξοδικὰ), μακρολογῶ.
Μακρηγορὴς, έος (ὁ, ἡ), =Μακρήγορος.
Μακρηγορία (ἡ), τὸ μακρηγορεῖν, ἐκτεταμένη (διεξοδικὴ) ὁμιλία, μακρολογία.
Μακρηγόρος (ὁ, ἡ), [μακρὸς, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν διεξοδικὰ, μακρολόγος.
Μακρήγορος (ὁ, ἡ). (λόγος) διεξοδικὸς, διεξοδικῶς ἐκφρασμένος.
Μακρηγόρως, ἐπίῤ. Μετὰ μακρηγορίας, διεξοδικά.
Μακρημερία (ἡ). μεγάλη (καλοκαιρινὴ) ἡμέρα.
;Μακρήμερος (ὁ, ἡ), = Μακροήμερος.
Μακροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) μὲ μακρὰ βήματα.
Μακρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ διαρκῶν πολλὸν καιρόν. » Δίων—,« Αἰσχλ.
Μακροβιότης (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις πολὺ, μακροζωΐα.
Μακροβίοτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόβιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μακροβιόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι μακρόβιος, ζῶ πολλοὺς χρόνους.

†Μακροβίωσις, εως (ἡ), Γρρ. ἀντὶ Μακροβιότης.

Μακρόβιωτος (ὁ, ἡ), = Μακρόβιστος.

Μακροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρὰν βάλλω (σφενδονίζω), εἶμαι μακροβόλος.

Μακροβολία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μακροβόλος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἡ βολὴ (τὸ ῥῖψιμον) φθάνει μακράν.

†Μακροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (μεγάλας) βώλους· εὔγειος.

Μακρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν πηγοῦνι (γένειον) ἢ μακρὰν γενειάδα, μακρογέν-ης.

Μακρόγευος, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς γένυς (σιαγόνας).

Μακρόγηρως (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς μακρὸν γῆρας, μακρόβιος.

Μακρογογγύλος (ὁ, ἡ). ὡοειδὴς ἢ κυλινδροειδὴς, μακροστρογγυλος. » Σωλὴν —, « Ἀθ.

Μακροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ δάκτυλα.

†Μακροδαπὴς [μακρὸς, δάπεδον], ἐος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ξένος ἀπὸ μακρυνὸν τόπον. » Μακροδαπὲς (τὸ), « μακρὰ διαστημα.

Μακροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (διὰ μ.ᾶς) πολὺν δρόμον.

Μακροειδὴς, ἐος καὶ

Μακροείκελος (ὁ, ἡ). μακρὸς ὁπωσοῦν, μακρὸς μᾶλλον ἢ πλατὺς, (Γαλλ.) oblongue.

Μακροζωΐα (ἡ), = Μακροβιότης.

Μακροημερεύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μακροημερεύω, Μ. εὐσω. Γίνομαι-

Μακρούμερος (ὁ, ἡ), = Μακρόβιος, μακροχρόνιος.

Μακρόθεν, ἐπῤ. Ἀπὸ μακράν.

Μακρόθι, ἐπ. ῤ. Εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, μακρυά.

Μακρόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας.

Μακρο[illegible]-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ λαμβάνω [illegible]σύνην, εἶμαι μακρόθυμος.

Μακροθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μακρόθυμος (ὁ, ἡ). [μακρὸς, θυμὸς] ὑπομονητικὸς, ἀνεκτικὸς· μεγαλόψυχος.

Μακροθύμως, ἐπῤ. Μὲ μακροθυμίαν, ἀνεκτικῶς.

Μακροκάματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν ἢ ἐκτελεσθεὶς μὲ πολὺν κόπον (μακρὸν κάματον).

Μακροκαμπυλαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὸν καὶ καμπύλον αὐ, να, μακρολαίμης καὶ καμπουρολαιμης. » Ἐρωδιὸς —, « Ἀθ.

Μακροκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μακροκατάληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μακράν.

Μακροκαταληξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μακροκαταλήκτου

Μακροκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μακρὸν καυλόν.

Μακροκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸ κεντρί (μακρὰν ἀκωκὴν κτλ.).

Μακροκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν οὐρὰν (κέρκον).

Μακροκέφαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὸ κεφάλι.

†Μακροκυίμητος (ὁ, ἡ). ὁ πολὺν καιρὸν κοιμώμενος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Τανυλεγὴς).

Μακροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

†Μακροκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν κόμην (μακρυὰ μαλλιά).

Μακρόκομπος (ὁ, ἡ). μακρὸς ἢ κομπώδης. » Λόγος —, « Τζ.

Μακροκωλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μακρόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος ἢ μέρη τῆς φράσεως), μακροσκελὴς. » Μακροκωλον (τὸ), « Κιν., μεγάλη κόλλα χαρτίου, (Γαλλ.) papier royal.

Μακρόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ κωπία ἢ μακρὸν λαβὴν (κώπην).

Μακρολεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ μένων ἢ κρατῶν πολὺν καιρὸν εἰς τὸ κρεββάτι.

Μακρόλοβος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων μακροὺς λοβούς.

Μακρολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μακρηγορέω.

Μακρολογία (ἡ), = Μακρηγορία.

Μακρολόγος (ὁ, ἡ), = Μακρήγορος.

†Μακρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ μαλλιὰ, (οὕτω διώρθ. ὁ Κορ. τὸ Ἀκρομαλλος).

Μακρονοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω μακρὰν (χρονίαν, διαρκῆ) νόσον.

Μακρονησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Μακροπαραλληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μακροπαράληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα μακρὰν τὴν παραλήγουσαν.

†Μακροπαροίνιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ παροινία (τὸ μεθύσι) διαρκεῖ πολύ.

Μακρόπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μακρὸν πέπλον (voile).

Μακρόπνοια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μακρόπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν (διαρκῆ) πνοὴν, ἀναπαίνων ἀρμά. 2) Π. ἀντὶ Μακροχρόνιος. » Ζωὴ μακρόπνους (ἄλλ. γρρ. μακρόπους), « Εὐρ.

Μακροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι μακρὸν, ἐκτείνω.

†Μακροπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πολὺν καιρὸν τὴν κακίαν του (τὸ πάθος του), μνησίκακος.

Μακροπονία (ἡ). μακρὰ (διαρκὴς) φιλοπονία.

†Μακροπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν πορευόμενος (φθάνων, ἐκτεινόμενος).

Μακροπορεω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μακρὰ ταξεῖδι.

Μακροπυρία (ἡ). μακρὰ (μακρυὰν) ταξεῖδι, μακρὺς δρόμος.

Μακρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, (συνκδχ.) = Μακροβάμων· (ἐν γέν.) μακρὸς, διαρκὴς. » Ζωὴ —, « Εὐρ., ἴδε Μακροπνους || (οὐσ.) εἶδος ἐντόμου.

Μακροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν προσωπον, μακρομούρης.

Μακρόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ πτερὰ.

†Μακροπτολέμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρόθεν πολεμῶν, (παραφρ. τοῦ Τηλέμαχος).

Μακροπύστης καὶ (Κωμ.) Μακρόπυ-ζος, ου (ὁ). ὁ πτύων μακράν. (συνκδχ.) ὀγέρωχος, ὑπερήφανος.

†Μακρόπυλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Τηλέπυλος.

Μακροπώγων, ωνος (ὁ), = Μακρογένειος.

Μακρορίζια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μακρόρριζος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων (κάμνων) μακρὰς ῥίζας.

Μακρόρρις, ινος καὶ †Μακρόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν ῥῖνα, μακρομύτης.

Μακρόρρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν ῥύγχος.

Μάκρος, εος-ους (τὸ). (μόνον εἰς τὸν Ἀρχ.) ἀντὶ Μῆκος.

Μακρὸς [μᾶκος], ὰ, ὸν, (τὸ παθητ. -ότερος, -ότατος, καὶ Π. [ἀνωμλ.] Μάσσων, Μήκιστος). Μακρύς· διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος· (ἐνίοτε) μακρυνὸς· (ἐπὶ χρόν.) διαρκὴς· (Π.) ὑψηλὸς· βαθὺς· (ἐν γέν.) μέγας· πολύς. » Μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας, « Θκρ. » Μακρὴν κέρκον, « αὐτ. » Μακρὰ πλοῖα, « Θκ., τὰ πολεμικά. » Μακρὰ (ἐνν. γραμμὴ), « Ἀρχιτ., ἡ καταδικάζουσα. ἡ μέλαινα ψῆφος. » Μακρὰν ὁδὸν, « Ἡσιοδ. (καὶ ἐλλ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Μακρὰν, « τόδε τοῦτο. » Μακρὰν καὶ διαπόντιον στρατείαν, « Πλ. (ᾧ μτνικ.) » Μακρὸς λογος, « Αξ. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς τοι μὴ μακρὸς θυλέωμι, « Θκρ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Διὰ μακροτέρων, « Ἰσκρ., μὲ μακρολογίαν. » Ἐς τὰ μακρότατα προθυμηθέντος, « Θκ., τὰ μέγιστα. (καὶ ἐπὶ χρόν.) » Ἀ φρονεῖς μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ, « Θκρ. » Ἐν νεκυεσσι μακρούς αἰῶνας ἔκειντο, « αὐτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Διὰ μακροῦ (ἐνν. χρόνου), « Ακ., ἴδε Διά. » Εἰς (» Ἐπὶ) μακρὸν, « Αξ., ἐπὶ πολύ. » Οὐκ εἰς μακρὸν, « Ἀλκίφρ., μετ' οὐ πολύ. » Ὅσον (ἐπὶ) μακρότατον, « Ἡρ. (θῆλ. γρμτ.) » Μακρὰ συλλαβὴ, « Ἀρχιτ., ἡ προφερομένη μὲ διαρκῆ φθόγγον. » Οὖρεα (» Δυόρεα, « Τείχεα) μακρὰ, « Ὁμ. » Μακρὸν Ὄλυμπον, « αὐτ. » Φύεσκε μακρὰ, « Ἰλ., Φ. » Κύματα —, « Ὁμ. » Μακρὸν ἐέλδωρ, « Ὀδ. Ψ., τὸ πρὸ πολλοῦ. » Μακρᾶς οὐσίας κεκτῆσθαι, « Ἀρχιτ., μεγάλας. || (ἡ θατ. ἐλλ. προθ.) Μακρῷ (ἐνν. μέτρῳ), (ᾧ τὸ οὐδ.) Μακρὸν καὶ (πλθ.) Μακρὰ, ἀντὶ ἐπίῤ. Πολὺ, κατὰ πολλὰ· κατ' ἔκτασιν· δυνατὰ, μεγαλοφώνως κτλ. » Μακρῷ πλείους, « Αξ. » Πλουσιώτερος μακρῷ, « Πλάτ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) » Μακρῷ βᾶον. « Ἰλ. » Μακρῷ μάλιστα, « Ἡρ. » Μακρὸν αὔξειν, « Θκρ. » Ταῦτος) μακρὰ μεμιμῆσθαι, « Ἰλ. Σ. » Μακρὰ βιβάς, « Ὁμ., περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα.

Μακροσίδηρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) μακρὸν σίδηρον.

Μακροσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ σκέλη· (μτνικ. ἐπὶ λόγου) συγκείμενος ἀπὸ μακρὰς περιόδους (φράσεις).

Μακρόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μακρὰν (μακρὰν ἐκτεινομένη) γωνιάν.

Μακροστελέχης, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν στέλεχος (κορμόν).

Μακρόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ πολλῶν στίχων· σχοινοτενὴς, διεξοδικός.

Μακροσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) μακρὰν συλλαβήν.

Μακρότατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μακρὸς (§θ.

Μακροτάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθ. τοῦ Μακρὰν),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολλὰ μακρυὰ, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρότερα.

Μακροτενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτεινόμενος μακρὰν, διεξοδικὸς, ἀχουστενής.

Μακροτένων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τείνων (ἐκτεινόμενος) μακρὰν, (ἐνγέν) μακρύς. » Ἶλος—, « Ἐπγρ.

Μακρότερος, α, ον. συγκρ. τοῦ Μακρὸς, (ὅθ:

Μακροτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Μακρὰν), Πλέον μακρυὰ, μακρύτερα.

Μακρότης (ἡ), τὸ ἀρρ. τοῦ Μακρὸς, μῆκος, ἔκτασις· (ἐπὶ χρόν.) διάρκεια. »Μακρότης ἡμερῶν,« Γρφ., ἡ μακροβιότης.

Μακροτομέω-ῶ [μ. τέμνω], Μ. ήσω. Κλαδεύων ἀφίνω μακρὰς τὰς κληματίδας, δὲν κλαδεύω βαθειὰ, [ἐκ τοῦ

Μακρότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κλαδεύων (ᾗ προπαροξ.) κλαδευμμένος ὄχι βαθειά.

‡Μακροτονέω ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μακρότονος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεντωμένος, (ἐπμ.) ἔχων πολὺν τόνον (μεγάλην ἐλαστικότητα), (ὅθ.) = Μακροβόλος. 2) Π μακρὺς, ἐκτεταμένος.

Μακροτόνως, ἐπίρ. Μὲ μακρὸν τόνον (προσῳδίαν).

Μακροτράχηλος (ὁ, ἡ), = Μακραύχην, μακρολαίμης.

‡Μακροῦπνία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις πολὺ (πολλαὶς ὥραις).

Μακροφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὺν ἢ μεγάλον φάρυγγα. » Λάγυνος —, « Ἐπγρ.

Μακροφλυαρητὴς, οῦ (ὁ), Π. πολλὰ φλύαρος (μωρολόγος).

Μακροφυὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φυόμενος (αὐξάνων) εἰς μάκρος· φύσει μακρύς.

Μακρόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μακρὰ φύλλα.

Μακροφωνέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι ἢ Φωνάζω ὡς-

Μακρόφωνος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἡ φωνὴ ἀκούεται μακρὰν, μεγαλόφωνος.

Μακρόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα χείλη, (συγγ. τῷ Μακρόχηλος.)

Μακρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς χεῖρας·

Μακρόχηλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὰς χηλὰς (μακροὺς ὄνυχας)·

Μακροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μακροχρόνιος.

Μακροχρονίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μακροχρονέω.

Μακροχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ διαρκῶν πολλοὺς χρόνους, πολυχρόνιος.

Μακροχρονιότης (ἡ). πολυχρονιότης, μακροβιότης.

Μακρόχρονος (ὁ, ἡ), = Μακροχρόνιος.

Μακριψυχία (ἡ), = Μεγαλοψυχία, (παρήχ. τοῦ Μικριψυχία).

Μακρὼω-ῶ, Μ. ώσω, = Μακρύνω.

† Μάκρυμμα (τὸ), (Γρφ.). ἀντικείμενον μακρύνσεως (ἀποστροφῆς), βδέλυγμα.

Μάκρυνσις, εως (ἡ). μάκρυμμα, ἔκτασις· ἀπομάκρυνσις κτλ., [ἐκ τοῦ

Μακρύνω. Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ μακρὺ, ἐκτείνω, τραβῶ εἰς μάκρος· παρατείνω. (βτρ.) μεγαλοποιῶ. (γρμτ.) μηκύνω (κατὰ χρόνον). 2) φέρω ἢ σέλλω μακρὰν, ἀπομακρύνω.

Μάκρων, ωνος (ὁ). μακροκέφαλος.

Μακρῶς, ἐπίρ. Διεξοδικὰ (» Μακρῶς καὶ ἀσαφῶς ἐξηγούμενος, « Πλθ.). (γρμτ.) μὲ μακρὸν φθόγγον. » Τῶν διχρόνων ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, « Δ. Ἁλ.

Μάκρωσις, εως (ἡ), = Μάκρυνσις.

Μακρώτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων μακρὰ ὦτα. » Μίδας—, « Τζ.

Μακτὴρ (ὁ), = Μάκτης. 2) = Μάκτρα.

Μακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ μάσσειν ἢ ἐπμάσσειν, (ὅθ.) » Μακτήριον (τὸ), ἐργαλ. τοῦ ζυμώματος ᾗ 2) τὸ ἱερὸν κάλυμμα τοῦ ἰκέτη.

Μάκτης [μάσσω], ου (ὁ). ζυμωτής.

Μακτὸς, ἡ, όν. Ζυμωμένος, ζυμωτός.

Μάκρα [μάσσω], ας (ἡ). ἡ σκάφη ὅπου ζυμόνουν, ζυμωταρὴ. 2) (κατοχρ.) = Λουτὴρ. » Κάθιζε εἰς μάκτραν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Μακρὰν) καὶ ἀπόνιπτε,« Γαλ. 3) τὸ ἀγγ. ὅπου τρίβουν (ἀνακατόνουν) τὰ ἰατρικὰ, (ὅθ.

Μακτρισμὸς (ὁ), εἶδ. γελοιώδους χοροῦ, (καθὼς τῶρα ὁ λεγόμενος » Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι, «).

Μάκτρον (τὸ), [μάσσω]. πανὶ διὰ σφουγγισμα, σφουγγιστῆρι.

Μακύνω, Δ. ἀντὶ Μηκύνω.

Μακὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μηκάομαι.

Μάκων, ωνος (ἁ), Δ. ἀντὶ Μήκων.

Μάλα (τὸ συγκρ. Μᾶλλον καὶ τὸ ὑπερθ. Μάλιστα), ἐπίρ. Ἐπιτάσ.= Λίαν, Ἄγαν, πολλὰ, κατὰ πολλά. » Μάλα πολλά, « Ἰλ. Λ., πάμπολλα. » Βόες μάλα μυρίαι, « Θκρ. » Μάλα πᾶσαν, « Ἰλ. Ν., σύμπασαν. » Κτήματα πάντα μάλα, « Ἰλ. Χ., ἁπαξάπαντα. » Μάλα γάρ τε κατεσθίει (ὁ λέων τὸν ἔλαφον), « Ἰλ. Γ., ἁρπακτικὰ, μὲ ὁρμὴν. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Εὖ μάλα, « Ὀδ. Χ. » Μάλα δ' εὖ οἶδα, « Ὀδ. Ψ. » Αὐτίκα μάλα, « Ἡρ., ἀμέσως, τῶρα (μετ' ὀλίγον). » Μάλα γε ὀψὲ ἀφικόμενος, « Πλάτ. » Μάλ' αἰεί, « Ἰλ. Ψ., ὁλονὲν, ἀδιακόπως. » Ἄχρι μάλα κνέφαος, « Ὀδ. Ξ., ὡς οὔ ἐσκοτείνιασε καλὰ (ἐντελῶς). » Μάλ' ὦδε, « Ὀδ. Ζ., ἀπαράλλακτα ἔτσι. » Μάλα τοῖον, « Ὀδ. Γ., ἐντελῶς τοιοῦτον. (καὶ πρὸς συγκρ.) » Ἐμέο πρότερος μάλα, « Ἰλ. Κ., πολὺ προτήτερα. (ᾗ πρὸς ὑπερθ. ἐκ παραλλ.) » Πάγχυ μάλα, « Ὅμ. (καὶ πρὸς ἄρν.) » Μάλ' ὔπως ἐρέω, « Ὀδ. Ε. (ᾗ ἀπολ.) » Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν, « Θκρ., ἀμέσως. 2) (μετὰ τοῦ Δὴ, Ἤ, κτλ. ᾗ εἰς τὰς ἀποκρ.) Βεβαιωτ. ἀντὶ τοῦ Πάντως, Μάλιστα· τῷ ὄντι· βέβαια, βεβαιότατα. » Ἦ μάλα, » Ἦ μάλα δὴ, » Ἦ δῆπου μάλα, « Ὅμ. » Μάλα τοι, φάναι τὸν Περικλέα, « Πλάτ. 3) (μετὰ τοῦ Καὶ) Προσθετ. » Λοκροὺς καὶ Βοιωτοὺς, καὶ μάλα Κορυστίους τε καὶ Ἀνδρίους κτλ., « Ἡρ.

Μαλαβάθρινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ Κατεσκευασμένος ἀπὸ-

Μαλάβαθρον (τὸ), [Μαλαβάρ]. ἀρωματικόν τι φύλλον τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) τὸ μπέτελ·

Μάλαγμα (τὸ), [μαλάσσω]. (ἰατρ.) μαλακτικὸν (ἔμπλαστρον), κατάπλασμα. (Τακτ.) σῶμα μαλακὸν κατὰ τοῦ ὁποίου ἔχαναν τὸν τύραν των αἱ προσβλ-

λουσαι πολιορκητικαὶ μηχαναί. (ὅθ.) τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν ἁρμάτων πλοίων ἐξαρτώμενα σχοινίων πλέγματα ἵνα μὴ βλάπτωνται ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρούσεως, (Ἀγγλ.) fenders. » Διϊστημι δὲ καὶ φιλολοιδόρους καὶ ὀξυθύμους ἀλλήλων, τινὰ παρεντιθεὶς μάσσον ὥστερ μάλαγμα τῆς ἀντιτυπίας, « Πλ.

Μαλαγματίζω, Μ. ίσω. Θεραπεύω διὰ μαλαγμάτων (μαλακτικῶν καταπλασμάτων).

Μαλαγματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μαλακτικοῦ.

† Μάλαθρον (τὸ), ἀντὶ Μάραθρον.

Μαλακαίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μαλακόπους, ὁ ἔχων ἁπαλοὺς (τριχερεῖς) πόδας, (ἐπμ.) περιπατῶν ἁλαφρὰ (σιγανά). » Ὧραι μαλακαίποδες (ἀλλ. γρφ. μαλακαὶ πόδας),« Θκρ., αἱ ἀνεπαισθήτως διαβαίνουσαι ἢ (κατὰ τὴν μτρ. τοῦ Διδότου) ἀργοκίνητοι ς.

‡Μαλακαύχητος (ὁ, ἡ), Π. [μ. αὐχή]. ὁ ἔχων λιγωμένα (ἢ λιγόνων) τὰ ᾽μμάτια, (παρβλ.) Κλαδαρόμματος. » Ἵππος—,« Ἀθ., (ἄλλ. γρφ. Μαλακαύχητος (ς) καὶ ὁ Κορ. Μαλακεύνητος).

‡Μαλάκειον (τὸ), = Μαλάκιον.

Μαλακευνίω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (Κοιμοῦμαι) εἰς μαλακὸν στρῶμα, (ὅθ.

‡Μαλακεύνητος (ὁ, ἡ), ἴδε Μαλακαύχητος.

† Μαλακευτικὸς, ἡ, όν. Μαλακτικὸς· (μτφ.) πραϋντικὸς, [ἐκ τοῦ

† Μαλακεύω, Μ. εύσω. Ἀπαλύνω, μαλακύνω.

Μαλακία (ἡ). ἡ κατόρθωσις (ὁ γυρεκτὴρ) τοῦ μαλακοῦ, χαυνότης, μαλθακότης, ἀνανδρία. 2) μικρὰ (ἁλαφρὰ) ἀσθένεια, (Τουρκ.) ζαϊφλῆκι, (ἰδιωτ.) κακιψύχια τῶν γυναικῶν. 3) γαλήνη, νηνεμία. 4) (πλθ.) γάδια, καλακεῖαι. » Παράγων ἄνδρα πρεσβύτερον θεραπείαις ᾗ μαλακίαις, « Ἰσ.

Μαλακίας, ου (ὁ). μαλθακὸς, ἀνδρίας.

Μαλακιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι - γίνομαι μαλακὸς (θελικάτος, ἀδυνάτου κράτους, φιλάσθενος), (εἰς τὸν Ξεν. ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλακίω.

Μαλακίζω, Μ. ίσω Χαυνόνω, ἐκθηλύνω ἀδυνατίζω. || (μσ.) χαυνοῦμαι· ἀσθενῶ· (κυρ. Τουρκ.) ζαϊφλανδίζω· (μὲ αἰτ πρυθετ.) ὀκνῶ (δὲν τολμῶ) νά.

Μαλάκιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ θαλασσινὰ ὅσα δὲν ἔχουν οὔτε ὄστρακον οὔτε λέπι ἀλλὰ μαλακὸν δέρμα, [π. χ.) τὰ ὀκταπόδια κτλ. 2) εἶδ. ζολίσματος γυναικείου, (παρβλ. Μαλάχιον). 3) (Βυζ.) εἶδος μικροῦ σκεύους πλεκτοῦ, σπυρίδιον, (Τουρκ.) ζεμπιλάκι. (εἰς τὴν σημασ. ταύτην εὑρηται καὶ ὑποκορ. Μαλακίσκιον).

Μαλακίων, ωνος (ὁ). Κωμ. = Μαλακίας.

Μαλακόγειος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν.

Μαλακίγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν (εὐδιάθητον) γνάθον. » Ἵππος—,« Εἰλ., (ἀντιθ. τῷ Σκληρόστομος).

Μαλακιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαλακὴν γνώμην, πρᾶος, ἄτολμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαλακόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν εέρμα.

†Μαλακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). μαλακὸς (χαῦνος, ἄτονος) τὸ εἶδος, θηλυπρεπής. »Ῥυθμὸς—,« Γρμτ., (παρβλ. Λογοειδὴς).

Μαλακόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸς τρίχας.

Μαλακόκαρδος (ὁ, ἡ). μαλακὸς (εὐαίσθητος ἢ ἄτονος) τὴν καρδίαν.

Μαλακόκισσος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σμίλαξ λεῖα.

Μαλακοκολαξ, ακος (ὁ), Κωμ. ὁ κολακεύων τινὰ μαλθακὸν ἢ φιλάσθενον καὶ (ἐπιμ.) ἐξομοιούμενος πρὸς ἐκεῖνον.

Μαλακοκρανεὺς, έως (ὁ), εἶδος (ἀπροσδιορ.) πτηνοῦ μὲ μαλακὸν κρανίον.

Μαλακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαλακόνω. (τρπ.) πραΰνω ἢ ἐκθηλύνω, [ἐκ τοῦ

Μαλακοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μαλακόνων (ἀδυνατίζων· καταπραΰνων κτλ.), μαλακτικός.

Μαλακόπους, οδος (ὁ, ἡ), ἴδε Μαλακαίπους.

Μαλακοπτυχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιτυλιγμένος μὲ) ἁπαλὰς πτύχας. »Ἄρτος—,« Ἀθ.

Μαλακοπύρηνος (ὁ, ἡ). (ὠριμικὸν) τοῦ ὀπ. ὁ πυρὴν εἶνε μαλακὸς (εὔθραυστος).

Μαλακὸς [μαλάσσω], ή, όν. Ἁπαλὸς· τρυφερὸς· (ἐν γέν.) εὐάρεστος εἰς τὴν αἴσθησιν, ἀναπαυτικός. »Εὐνὴ—,« Ὁμ. »Πόκος (» Χόρτος)—,« Θκρ. »Τάπητες ὕπνω μαλακώτεροι,« αὐτ. »Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις,« αὐτ. »Μαλακώτερον σπογγιᾶς,« Πλ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.). »Κατέαξε τὸ ἀμύγδαλον ᾗ κατήσθιε τὸ μαλακὸν,« Ἀρστ. »Πρόβατα μαλακὰ,« Δμ., Πλβ., τὰ τρεφόμενα ἐντὸς σταύλων (διὰ σφάξιμον), ὄχι τὰ δρεσίτρωφα. 2) (μτνμ.) ἡδονικὸς, θελκτικὸς· (ἐπὶ λόγ.) γλυκὺς, καλαρευτικὸς· (ἐν γέν.) ἐλαφρὸς, μέτριος. »Μαλακὰ ἔπεα,« Ὁμ., Ἡσ. »Μαλακοὺς ἔρωτας προσπνείει,« Θκρ. »Μαλακαὶ ζημίαι,« Θκ. »Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι,« Ἡρ., Ἀρστ. (καὶ πλθ.) »Μαλακὰ,« Ξεν., αἱ εὐπάθειαι, ἡ καλοπέρασις. »Μὴ τὰ μαλακὰ μώεο,« Ἐπίχ. »Ἐκ τῶν πόνων ᾗ τὰ μαλακὰ γίγνεται,« Ξεν. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλάσθενος, ἀδυνάτου κράσεως, (Ἰταλ.) δειλικάτος· (τρπ.) δειλὸς, μαλθακὸς· τρυφηλὸς· ἀβρανὴς, ἄτονος· (καὶ ἐπὶ καλοῦ) πρᾷος, ἤπιος. »Μαλακοὶ ᾗ πολέμου ἄπειροι,« Ἰσκρ. »Αὐτοὶ μὲν ἀεὶ μαλακώτεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ πολέμιοι θρασύτεροι,« Ξεν. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) »Μαλακωτέροις χρήσονται τοῖς Ἀθηναῖοις,« Θκ. »Μαλακὰ μὲν φρονέων ἑσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος,« Πίνδ.

Μαλακόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν σάρκα (τρυφερὸν κρέας), Ἁπαλόσαρκος.

Μαλακόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν (εὔθραυστον) ὄστρακον (καθὼς οἱ ἀσκοὶ καὶ αἱ καρίδες).

Μαλακότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μαλακοῦ, ἁπαλότης, μαλθακότης.

Μαλακότριβος (ὁ, ἡ). (ὁδὸς) ἡ μαλακῶς τριβομένη (ὀδευομένη), εὐδιόδευτος.

†Μαλακόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μαλακαυγέτης. 2) (εἰς τὸν Ἀθ. ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελανόφθαλμος.

Μαλακόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν φλοιὸν (ἁπαλὴν φλοῦδαν).

Μαλακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μαλακὰ φορέματα.

Μαλακόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Μαλακογνώμων.

Μαλακόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν (γλυκεῖαν) φωνήν.

Μαλακόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν (ἐλαφρὸν) χέρι.

Μαλακοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μαλακόψυχος (ὁ, ἡ). δειλὸς, μικρόψυχος, ἄτολμος.

Μαλακτὴρ (ὁ). ὁ μαλάσσων (μαλακόνων) διὰ τῆς ἐργασίας τι.

Μαλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ μαλακόνειν.

Μαλακτὸς, ἡ, όν. Ὁ μαλαχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μαλαχθῇ. »Μαλακτὰ δ' ἐστὶ τῶν πεπηγότων ὅσα μὴ ἐξ ὕδατος,« Ἀρστ.

Μαλάκυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μαλακύνω, Μ. υνῶ. Ἁπαλύνω, μαλακόνω.

Μαλακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μαλακοειδὴς.

Μαλακῶς, ἐπίρ. Μαλακά· ἀναπαυτικά. »Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσθοντι καθεύδειν,« Θκρ. »Πίομαι μαλακῶς,« αὐτ., ἡδέως. 2) ἀτόνως, ἀσθενῶς. »Μαλακῶς ἔχω,« Ακ., εἶμαι ὀλίγον ἀνήμπορος. »Ἂν μὴ μαλακώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως,« Συν.

Μάλαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλάζω. (κυρ. ἐπὶ δερμ.) ἀργάζω· (ἐπμ.) ἀπαλύνω, μαλακόνω· (συνκδχ.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω· (τρπ.) πραΰνω, ἐξιλεόνω, μετριάζω, καταπραΰνω. »Χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἐθ' ἡβάσκει κακὸν,« Εὐρ.

Μαλάχη (ἡ), [μαλάσσω]· τὸ γνωστὸν φυτὸν, ἡ μολόχα.

Μαλάχιον (τὸ), φόρεμα γυναικεῖον (μὲ χρῶμα μαλάχης), (ἴσ.) = Μαλάκιον.

Μαλερὸς [μάλα], ά, όν, Π. σφοδρὸς· (μτνμ.) ζωηρὸς· (κυρ. ἐπὶ πυρὸς) καταβρωτικὸς· (ἐπὶ πολέμου) ἐξολοθρευτικὸς· (θθ.) ὁ γινόμενος παρανάλωμα πυρὸς (» Μαλερὰ μέλαθρα,« Εὐρ.)· (θθ.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, = Μαλθακὸς. »Μαλεραὶ φρένες,« Ἡσόδ.

Μάλη (ἡ), = Μασχάλη (μόνον εἰς τὴν φρ.) »Ὑπὸ μάλης, καὶ (μτγν.) »Ὑπὸ μάλην,« κρυφίως, (Γαλλ.) sous main. »Οὐχ ὑπὸ μάλης ἡ προκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μεσῃ,« Δμ.

Μάλθα [μαλάσσω], ης (ἡ)· μίγμα κηροῦ καὶ πίσσης ἢ ἀμοργῆς κτλ. διὰ καλαφάτισμα τῶν πλοίων καὶ ἄλειμμα τῶν γραφικῶν πινακίδων, (θθ. τὸ κοιν.) σμάλτος. 2) εἶδ. θαλασσ. κητώδους ἰχθύος.

Μαλθαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Μαλθάσσω.

Μαλθακευνία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις εἰς μαλακὸν στρῶμα.

Μαλθακεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς μαλθακός.

Μαλθακηρὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάλθα κηρός.

Μαλθακία (ἡ), Π. ἀντὶ Μαλακία.

Μαλθακίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Μαλακίζομαι, χαυνοῦμαι, ὀκνῶ. »Δεῖν [illegible] πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι,« Πλάτ.

Μαλθάκινος, η, ον, Π. ἀντὶ-

Μαλθακὸς, ἡ, όν, = Μαλακὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) τρυφηλὸς, χαῦνος, ἄνανδρος. »Μαλθακὸν ὕδωρ,« Ἱππκρ., τὸ σύχλιον.

Μαλθακότης (ἡ), = Μαλακότης, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) χαυνότης, ἀνανδρία.

Μαλθακόφωνος (ὁ, ἡ), = Μαλακόφωνος.

Μαλθακόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μαλακόω.

Μαλθακτήριος, α, ον καὶ

Μαλθακτικὸς, ἡ, όν, = Μαλακτικός.

Μαλθακύνω (χ. Μ.). Κάμνω μαλθακόν τι, τρέπω ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον.

Μαλθακώδης, εος (ὁ, ἡ). μαλακούτσικος· (τρπ.) κλίνων πρὸς τὴν μαλθακότητα.

Μαλθακῶς, ἐπίρ. Ἠπίως, τρυφηλῶς· τρυφερά.

Μάλθαξις, εως (ἡ), = Μάλαξις, [ἐκ τοῦ

Μαλθάσσω, Μ. άξω, = Μαλάσσω, (τρπ.) γλυκομιλῶ, κολακεύω, πραΰνω.

Μάλθη (ἡ), = Μάλθα.

†Μαλθόω-ῶ, Μ. ώσω, ψλσ. = Μαλθακόω,

Μαλθώδης, εος (ὁ, ἡ), ἰξώδης (ὡς ἄν μάλθα).

Μάλθων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Μαλθακός.

†Μαλιασμὸς (ὁ) καὶ

†Μαλίη (ἡ), = Μάλις.

Μαλιναθάλλη (ἡ), [;] εἶδ. φυτοῦ, κύκλος φαγώσιμος τῆς Αἰγύπτου, (Ἀρκ.) χαμπ-οὐλ-λεζίζ.

Μάλινος, α, ον Δ. ἀντὶ Μήλινος.

Μάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαλλὸς, σγουρόν.

†Μάλις, ιος (ἡ), [Λτ. malleus], νόσος τῆς (ἄσθμα ἢ καταρροὴ) τῶν ἄνω, τῶν ἐπάνω κλπ.

Μαλὶς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Μηλὶς, μηλιὰ ἢ· Μηλιὰς (νύμφη).

Μάλιστα, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Μάλα), ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρον, ὑπερβαλλόντως, πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχήν. »Μουσῶν μάλιστα τίειν ἱερὸς ὑποφήτας,« Θκρ. »Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί,« Ὁμ. »Πρῶτον μὲν.. μάλιστα δὲ...« Αξ. »Μάλιστα μὲν τὴν ὁμόνοιαν διατηρεῖν, εἰ δὲ μή...« Δμ. »Μάλιστα μὲν διὰ τοὺς θεοὺς, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τοὺς δικάζοντας ὑμῶν ἐσώθην,« Δμ. (ᾗ πρὸς ἐπίρ.) »Ἄγχι μάλιστα,« Ἰλ. Ξ. (καὶ μὲ γεν.) »Εὖνουν τῷ πλήθει τοῖς μάλισθ' ὁμοίως,« Ἡρ. »Ὀρνίχων μάλιστα,« Θκρ. (ᾗ ἐνάρθρ.) »Τὰ μάλιστα,« Αξ. »Σέβουσι τὴν πίστιν ὁμοίως τοῖσι μάλιστα,« Ἡρ. (ᾗ προθεσ.) »Ἐς (»Ἐπὶ) μάλιστα,« Αξ. (ᾗ προσκεμ. τοῦ ἄρθρ.) »Ὁμὸς ἐν τοῖς μάλιστα,« Αξ. (ᾗ μὲ ἐπιτ. μόρ.) »Ὡς (»Ὅτι, »Ὅσον) μάλιστα,« Αξ. 2) (μὲ ἀριθμ. καὶ ποσότ. σημαντ. ἢ ὁμοιωματ. ὀνόματα), ὡς ἔγγιστα· σχεδὸν, (κοιν.) τὸ πολὺ-πολύ. »Ἔτεσι ἑκατοστῶν μάλιστα,« Θκ. »Κατ' ἴχνος μάλιστα ἀνθρώπου,« Αξ. (ᾗ μετὰ τοῦ Που καὶ Πη.) »Μάλιστά που κατὰ μέσον,« Αξ. »Ὡς ἀνδρῶν τρισμυρίων μάλιστά κη,« Ἡρ. 3) (εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα, »Ἆρα οὖν τεχνῖται εἰσί; μάλιστα, (καὶ μετὰ τοῦ Γε) μάλιστά γε,« Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) »Πάντων μάλιστα,« αὐτ., ἴδε Μάλλον. 4) (καταχρ.) ἀντὶ τοῦ Μάλλον. (μὲ γεν.) »Ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται,« Εὐρ. (καὶ πρὸς δοτ.) μετὰ τοῦ Ἤ) »Ὕμμι μάλιστα ἢ ἐμοί,« Ἀπλλν.

Μαλκάω (έω καὶ Π. είω)-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκοῦμαι (Κοκκαλιάζω) ἀπὸ ψύχος, [ἐκ τοῦ

Μάλκη (ἡ), [μαλακός]. νάρκωσις ('μούδιασμα) ἐξ αἰτίας ψύχους, κοκκάλιασμα.

†Μαλκιάω-ῶ, Μ. άσω, = Μαλκάω.

†Μάλκιος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Μαλκιώτατος καὶ Μαλκίστατος), Γλσ. ὁ προξενῶν μάλκην, ναρκωτικός· (ἐπμ.) ψυχρότατος.

†Μαλκὸς, ἡ, ὸν, Γλσ. ἀντὶ Μαλακὸς ἢ Μάλκιος.

Μαλλόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ μάλλινον δέμα (μὲ τριχιάν).

Μᾶλλον, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Μάλα), πλέον, πλειότερον, περισσότερον. » Ἐραστὴς ἐξ ὀργῆς μᾶλλον ἐρεθίζεται,« Θκρ. » Ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον, « Πλ. (καὶ μὲ ἐπιτατ.) » Πολὺ (» Πολλῷ, »Ἔτι, » Τοσούτῳ) μᾶλλον, « Λξ. « Τί μᾶλλον; « Πλ., τί ἐκ τούτου; » Οὐδὲν (» Οὐδέν τι) μᾶλον, « Λξ., ἐπίσης, οὐχ ἧττον. (ᾗ πρὸς γεν.) » Ἔξεστι δὲ ἡμῖν μᾶλλον ἑτέρων, « Θκ. » Μᾶλλον τοῦ δέοντος, « Ξεν. » Παντὸς μᾶλλον, « Πλάτ., μάλιστα, βεβαιότατα, (καὶ ἑπομένης ἀρν.) ὁλότελα. » Παντὸς μᾶλλον τά γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) » Μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν, « Ὀδ. Α. » Ἄμεινον ἀνθρώπῳ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν, « Ἡρ. » Οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, « Λογγ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ) » Οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ἐπ' ὑμέας, « Ἡρ. » Πόλιν διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, « Θκ. » Οὐδὲν μᾶλλον τὴν σὴν ἐσθῆτα ἢ οὐ καὶ τὴν ἐμήν, « Ἡρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλὰ) » Μᾶλλον αἱροῦνται συνεῖναι τοῖς.., ἀλλ' οὐ τοῖς.., « Ἰσκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὕτως—Ὡς) » Οὐκ ἔσθ' ὅ,τι μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς.., « Πλάτ. (καὶ μετὰ τοῦ Τι) » Μᾶλλόν τι ἤδη διορᾷν ἢ πρόσθεν, « Ξεν. (ᾗ παραλλ.) » Μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ᾔει σκάφος,« Εὐρ. (ᾗ πρὸς συγκρ.) » Ῥηΐτεροι μᾶλλον, « Ἰλ Ω. » Γέροντας γιγνομένους, μᾶλλον ὀξυφωνοτέρους γενέσθαι, « Ἀρστ. 2) κάλλιον, καλλιώτερον. » Εἰκὸς, μᾶλλον δ' ἀναγκαῖον, « Δμ. » Μᾶλλον μὲν οὖν, « Λξ.

Μαλλὸς (ὁ), [μᾶλον]. μαλλὶ (κυρ. προβάτου)· πλεξίδα τῶν μαλλιῶν.

Μαλλότερον, Δ. ἀντὶ Μᾶλλον.

Μαλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) μαλλί.

Μαλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ μαλλὶ, (ὄθ.

Μάλλωσις, εως (ἡ). μάλλιασμα. 2) = Μαλλὸς, σκέπασμα ἀπὸ μαλλί.

Μαλλωτὸς, ἡ, όν. Μαλλιασμένος· γουνωμένος· (ἐν γέν.) μαλλιαρός. 2) (Π.) σκεπασμένος ὑπὸ πλῆθος προβάτων. » Ἴδη —, « Ἡσύχ.

Μαλόβαθρον (τὸ), ἴδε Μαλάβαθρον.

Μαλοδροπεὺς, ῆος, Δ. ἀντὶ Μηλοδροπεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ δρεπόμενος (τρυγῶν) μῆλα,« Σπφ.

Μᾶλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆλον.

Μαλοπάρῃος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μηλοπάρειος.

;Μαλὸς (ὁ), σπντ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλλός.

Μαλὸς, ἡ, ὸν, Π. μαλλιαρὸς, (παρβλ.) Ἀμαλός.

Μαλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἀντὶ Μηλοφορέω, [ἐκ τοῦ

Μαλοφόρος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μηλοφόρος.

Μάμα (τὸ). φαγεῖ', (κοιν.) μαμά.

Μαμηρὰ ἢ Μαμιρὰ (ἡ) καὶ Μαμιρᾶς, ᾶ (ὁ), [ξεν.]. εἶδος φυτοῦ (ἰατρ.), Δορύκνιον τὸ Ῥωμαϊκὸν, ἢ Χελιδόνιον τὸ μικρόν.

Μάμμα ἢ Μάμμη, ης (ἡ). (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ ὡς εἶδος οἰκιακ. προσφων.) ἡ μητέρα, (κοιν.) μάννα, (Γαλλ.) maman. 2) (μτγν.) = Μαῖα, (Τουρκ.) γιαγιά, ἢ 3) (ἐνίοτε) παραμάννα.

†Μαμμαία (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Μαμμία.

Μαμμάκουθος καὶ Μαμμάκυθος (ὁ), Κωμ. [μάμμα, κεύθω]. εὐήθης, μωρὸς, κουτός.

Μαμμᾶν, (φωνὴ συνήθης τῶν νηπίων ὅταν ζητοῦν) φαγεῖ'.

;Μαμμάριον (τὸ), = Μαμμίδιον.

Μάμμη (ἡ), ἴδε Μάμμα.

Μαμμία (ἡ), = Μάμμα, μάννα, ἢ· κυροῦλα καὶ (ἄλλ.) μανιά.

Μαμμίδιον καὶ Μαμμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαμμία, μαννίτσα, μαννοῦλα.

Μαμμόθρεπτος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ἀναθρεμμένος ὑπὸ τῆς μάμμης (τῆς κυρούλας) του, (ἐπμ.) γαϊδεμμένος, (Γαλλ.) enfant gâté, (ὅθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) = Μαμμάκυθος.

†Μαμμωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀπὸ τῆς μάμμης (προμάμμης) του παρωνυμούμενος.

Μὰν, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Μὴν, σύνδ. Βεβ., Συλλογ., Ἐναντ. κτλ. »Ἦ μὰν, »Οὐ μὰν, »Ἔστε μὰν, ὅτε.., » Ἄγρει μὰν,« Ὅμ. » Καὶ μὰν, ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται,« Θκρ.

Μὰν, μανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μήν.

Μανάκιον (τὸ), = Μαννάκιον.

Μανάκις [μανὸς], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὀλιγάκις, σπανίως, (κοιν.) ἀρῃὰ καὶ ποῦ.

Μανδάκη (ἡ), [;]. τρόπος τις τοῦ καίειν πρὸς θεραπείαν τοὺς ἵππους, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Μανδακηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει μανδάκης, (δηλ.) ἐν χρῷ, μέχρι τοῦ δέρματος.

Μάνδαλος (ὁ). ὁ ὀχεὺς (τὸ ζύγωθρον) τῆς θύρας, (ὅθεν

Μανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Κλείω μὲ) τὸν μάνδαλον, μανδαλόνω.

Μανδαλωτὸς, ἡ, όν. Κλεισμένος μὲ ἢ ὡσὰν μὲ μάνδαλον. » Φίλημα μανδαλωτὸν, « Ἀρστ., τὸ στόμα μὲ στόμα.

;Μανδοειδὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μανδύου.

Μάνδρα (ἡ). τόπος περιφραγμένος διὰ πρόβατα κτλ., (ἐκκλησ.) μοναστήριον.

Μανδραγόρας, ου (ὁ), εἶδος φυτοῦ ναρκωτικοῦ καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὑπνωτικὸν ποτόν.

Μανδραγορίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Πάμνω νὰ πίῃ τις (τὸν ποτίζω) μανδραγόραν.

Μανδραγορικὸς, ἡ, ὸν καὶ Μανδραγόρινος η, ον. Ὁ τοῦ μανδραγόρου.

Μανδραγορίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μανδραγόραν.

Μάνδρευμα (τὸ). μανδρί· (ἐκκλησ.) μοναστῆρι, [ἐκ τοῦ

Μανδρεύω, Μ. εύσω. Κλείω εἰς μάνδραν ἢ μοναστήριον, μανδρίζω.

†Μανδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μάνδρα, μανδράκι.

Μανδύας, ου καὶ α (ὁ) καὶ Μανδύη ᾗ Μανδὺς, ύος (ἡ), [Περσ.]. = Χλαμὺς, μάλλινον χονδρὸν ἐπανωφόρι.

Μανδυοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). μανδύᾳ ὅμοιος.

Μανδυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μανδύαν.

Μανέρως [κυρ. ὄνομα], έρωτος (ὁ), θρηνητικόν τι ᾆσμα παρ' Αἰγυπτίοις.

Μανῆς ἢ Μάνης [Φρυγ. ὄθ. ἴσ. = Μάγνης], οῦ ἢ ου (ὁ), ὄνομα δούλου εἰς τὰς κωμῳδίας· (ἐν γέν.) δοῦλος. » Ἐξ ὧν γὰρ ἐκομίζετο (τὰ ἀνδράποδα) ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμως ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας.. ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ ὀνόμασι προσηγόρευον, ὡς Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόνα,« Στρβ. 2) εἶδ. ποτηρίου, ἢ κανδηλερίου ἢ χαλκοῦ ἀνθρωπομόρφου σκεύους χρησίμου εἰς τὴν παιδιὰν τοῦ κοττάβου. » Καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια Μάνεις, « Σχλ. (παρβλ. Καρυᾶτις). 3) βόλος τις κυβευτικός.

Μανθάνω [†μάω, ματέω], Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Ἔμαθον, πρκ. Μεμάθηκα καὶ τὸ θετ. Μαθητέον). (κυρ.) Ἐξετάζω ἢ Παρατηρῶ νὰ πληροφορηθῶ. » Ἐθηῆτο τὸ σπρατόπεδον, καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθανε,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) λαμβάνω γνῶσιν ἢ ἕξιν τινὸς πράγματος, μαθαίνω, πληροφοροῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Πῶς εἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; « Γρφ. » Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; « Ἀρστ., τί σὲ φάνηκε (πῶς σε ἦλθε) καί; » Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν σοι Εἰς κεφαλὴν, ὅτι μαθὼν ἐμοῦ ᾗ τῶν ἄλλων καταψεύδει τοιοῦτο πρᾶγμα, « Πλάτ. (ὅπου τὸ Μαθὼν ἐπέχει τόπον ἁπλοῦ ἐμφαντικοῦ μορίου, ᾗ φαίνεται ὡς νὰ περιττεύῃ, καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ Μαθές), (παρβλ. Πάσχω). (καὶ πρὸς μτχ. ἐκ δ'.) » Μαθὼν δέ μιν ἀποθωυμάζοντα, « Ἡρ. » Ἐπειδὴ ἔμαθε ἀπολωλότας τοὺς Πέρσεας, « αὐτ. (ᾗ μὲ γεν. προθετ.) » Παρ' ἡμῶν μαθὼν, « Ἰσκρ. (ᾗ ἑλλ. τῆς προθ.) » Μάθε δέ μου ᾗ τάδε,« Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς, « Ἰλ. Ζ., ἐσυνείθισα. » Οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Ὅταν τὰ μαθήματα ἐκ νέων μανθάνηται, « Πλάτ. 3) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· (ἐπμ.) ἠξεύρω. » Κενδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, « Πλάτ. » Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν, « Θκρ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Διαβεβλημένος ὑπ' Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις, « Ἡρ. »Μάνθανε ὤν,« Σοφ., ἤξιορε ὅτι. (καὶ χ. πτ.) » Οὐ μανθάνω, « Ἀρστ., δὲν καταλαμβάνω. 4) (σπν.) ἀντὶ Συνεθίζω. » Ἓν ἐκ πλεόνων μεμάθηκε φύεσθαι, « Ἐμπεδ. (ὄθ. ἡ μτχ.) » Τὸ μεμαθηκὸς, « ἀντὶ Τὸ σύνηθες. » Τὰ ἐπιμήνια πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ μεμαθηκότος γίνεται, « Ἱππκρ.

Μανία (ἡ), [μαίνομαι]. τρέλα, παραφρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύνη (ἐν γέν.) ὁρμὴ (σφοδρότης, παροργὴ) πάθους· ἐνθουσιασμός.
†Μανιάκης [μάνος], ου (ὁ). στολίδι τοῦ λαιμοῦ, λαιμοδέτι, περιδέραιον, (παρβλ. Μηνίσκος).
Μανιάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Μανιᾶς, ᾶδος (ὁ, ἡ, τὸ), Π. ἀντὶ Μανιῶδης. «Μανιάσι λυσσήμασι»,« Εὐρ.
Μανιάω-ῶ, Μ. . . ς απν. ἀντὶ Μαίνομαι.
Μανικός, ἡ, όν. Μανιώδης, παράφρων, παράφορος· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός. (ἐνίοτε) μανίας πρόξενος («Στρύχνος—,« Δσκρ.)· ἐνθουσιαστικός. «Λόγος—,« Ἀρχ. ‖ (τὸ οὐδ.) Μανικόν, ἀντὶ Μανικῶς.
Μανικώδης, εος (ὁ, ἡ)· μανικῷ ὅμοιος, μανιώδης.
Μανικῶς, ἐπίρ. Μανιωδῶς, ὡς ἂν τρελλός. «Μ. ἔχω (διάκειμαι),« Σοφ., Πλάτ., =Μαίνομαι.
†Μανιόκηπος (ὁ, ἡ). [μανία, κῆπος]. λάγνος, ἀσελγής· (ἐπὶ γυν.) πάσχουσα νυμφομανίαν.
Μανιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μανιουργέω, [ἐκ τοῦ
Μανιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μανίαν.
Μανιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ τρελλαθῇ, ἐμπνέω μανίαν.
Μανιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)· ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ἢ εἰς κατάστασιν μανίας, τρελλὸς ἢ ὡς ἂν τρελλός. «Κύων—,« Ξεν. «Ὄρχησις—,« Ἀθ. «Ἔγνωκα εἶναι μανιώδη πάντα τἀνθρώπων ὅλως,« (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.
Μάννα (τὸ ἢ ἡ), [Ἑβρ.], σπυρὶ λιβανωτοῦ ἢ ὁποιουδήποτε ἀρώματος· λιβάνι καθαρὸν (δάκρυ)· (Γρῳ.) ἡ θεόπεμπτος τροφὴ τῶν Ἑβρ. εἰς τὴν ἔρημον. 2) (θηλ.)=Μάμμη, μήτηρ, (ὈΘ. τὸ ὑποκορ. Μαννάριον).
Μαννάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μάννος, Μανιάκιον.
Μαννάριον (τὸ), =Μαμμίδιον.
†Μαννοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τροφοδοτῶ διὰ τοῦ μάννα.
†Μαννοδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δοὺς (τροφοδοτήσας τοὺς Ἑβρ. μὲ) τὸ μάννα.
†Μάννος (ὁ), Δ. περιδέραιον ἢ βραχιόλιον, (ὈΘ.
Μαννοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν περιδέραιον. «Νεβρὸς—,« Θκρ. 2) ὁ φέρων (περιέχων) τὸ μάννα. «Στάμνος ἡ—,« Δαμασκ.
Μαννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τῷ μάννα.
Μανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). μανὸς (ἀραιὸς) τὸ εἶδος. «Οὖρα—,« Ἀρετ.
Μανόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μανοὺς (ὀλίγους, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) καρπούς.
Μανὸς, ἡ, όν, (τὸ παρθ. -ὸτερος, -ὸτατος). Ἀραιός, ἀραιὸς· χαλαρός, ἄτονος· ἀπορράδην κείμενος, σπάνιος.
†Μάνος (ὁ), =Μάννος.
Μανοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἀραιὰ, [ἐκ τοῦ
Μανόσπορος (ὁ, ἡ). ἀραιὰ σπαρμένος, (Γαλλ.) clairsemé.
Μανόχειμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μανὸν (ἀραιὸν) πετῆμόνι.
Μανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μανοῦ, ἀραιότης.
Μανόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ (πυκνὰ) φύλλα.
Μανόχροος (ὁ, ἡ), [μανὸς, χρόα]. ἀραιόσαρκος.
Μανόω-ῶ [μανὸς], Μ. ώσω, =Ἀραιόω.
Μαντεία (ἡ). τὸ μαντεύεσθαι, ἐρώτησις ἢ ἀπόκρισις μαντεία, χρησμοδότησις, προφητεία. (συνεκδ.) λόγος σκοτεινὸς (δυσνόητος, χρῄζων ἐξηγήσεως).
Μαντεῖον (τὸ), μαντεία, χρησμός. «Καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντεί»ου ἀκροτελεύτιον,« Θκ. «Θεῶν ἀληθέα μαντήϊα παρεχομένων,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) τόπος (ναὸς) ὅπου δίδονται χρησμοί. «Ἔτι δ' ἤκμαζεν ἐμοῦ παόντος καὶ τὸ Μέψου ᾗ τὸ Ἀμφιλόχου μαντεῖον,« Πλ. [κυρ. εὐδ. τοῦ
Μαντεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάντιν ἢ τὴν μαντείαν, μαντικός. «Ἀπόλλων—,« Ἀπλλν. «Ἄντρον μαντεῖον,« Μέλ.
Μάντευμα (τὸ). ἀπόκρισις μαντεῖου, χρησμός.
Μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Προλέγω (προφητεύω) ὡς μάντις, χρησμολογῶ, χρησμοδοτῶ. εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου (μὲ συμπερασμὸν), φαντάζομαι, προβλέπω, ἀνειρεύομαι. » Ὄφρα δαῶμεν εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται,« Ἰλ. Β. «Μαντεύομαι γὰρ ὡς ἂν ἡγῆται θεὸς,« Αἰσχλ. «Ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται,« Θκρ. 2) ἐρωτῶ (συμβουλεύομαι) τὸ μαντεῖον. «Εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν, ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι,« Πλάτ.
‡Μαντευτὴς, οῦ (ὁ). μάντις. (εἰς τὸν Ἡλιόδ. Δίθ. Θ', 1. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαντευτὸς ἢ Μαντευτικός).
Μαντευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύεσθαι.
Μαντευτὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησμοδοτηθεὶς ὑπὸ μαντείου.
Μαντεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαντευτὴς, μάντισσα.
‡Μαντεύω, Μ. εύσω, (μτγν. ᾗ ἀδημ.) ἀντὶ Μαντεύομαι, χρησμοδοτῶ, προλέγω.
Μαντηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μαντεία.
Μαντήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μαντεῖον.
Μαντήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Μαντεῖος.
Μαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάντιν ἢ τὴν μαντείαν, προφητικός· ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύειν, μαντευτικός. «Μαντικὴ (ἡ),« ἡ τέχνη τοῦ μάντεως, τὸ χάρισμα τοῦ μαντεύειν.
Μαντικῶς, ἐπίρ. Ὡς μάντις.
Μαντιπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαντεύω, προφητεύω, εἶμαι-
Μαντιπόλος (ὁ, ἡ), =τῷ
Μάντις [μαίνομαι ἢ μηνύω], εως (ὁ ᾗ ἡ). ὁ προβλέπων καὶ προλέγων τὰ μέλλοντα, προφήτης. » Μάντις ἄριστος ὅς τις εἰκάζει καλῶς,« Γνμ. » Ἐνὶ ὀνόματι αἱ θήλειαι μάντιδες ωνομάσθησαν Σίβυλλαι,« Ἀνών. (καὶ μὲ γεν.) »Μάντι κακῶν,« Ἰλ. Α. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) »Μάντιδα δάφνην,« Χρσμ. »Μάντις οὐξ ὀνειράτων φοῦσ,« Αἰσχλ. 2) (ἡ) εἶδος ἀκρίδος πρασίνης κινούσης ἀδιακόπως τὰ ἐμπροσθινά της πόδια. (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) καὶ ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος.
Μαντιχώρας, ου (ὁ), εἰδ. ζ. τετραπόδου (ἴσ. ἀκανθόχοιρος) τῆς Ἰνδ.
Μαντισύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μαντικὴ ἢ Μαντεία [κυρ. θηλ. τοῦ
Μαντδσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Μαντεῖος ἢ Μαντικός.
Μαντιῶδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
Μαντῷος, α, ον, Π. =Μαντεῖος.
Μάνυσις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Μήνυσις.
Μανυτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηνυτής.
Μανύω, Μ. υσῶ, Δ. ἀντὶ Μηνύω.
Μανώδης, εος (ὁ, ἡ), =Μανοειδὴς, ἢ ᾗ =Μαννώδης (ς).
Μανῶς, ἐπ(ρ. Ἀραιὰ, σπανίως.
Μάνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μανόω, ἀραίωσις.
Μάομαι, Π. =Μαίομαι.
Μαπέειν, Ἰων. Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μάρπτω.
Μάραγδος (ὁ), Π. ἀντὶ Σμάραγδος.
Μάραγνα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Σμάραγνα, μάστιξ, καμτσίκι.
Μάραθον (τὸ) καὶ
Μάραθος (ὁ), =Μάραθρον.
Μαραθρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μάραθρον.
Μαραθροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαράθρου, ὅμοιος μὲ -
Μάραθρον (τὸ), [μάρον, μαραίνω;], τὸ γνωστὸν φυτὸν, μάλαθρον.
Μαραθὼν(θρὼν), ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ μάραθρον.
Μαραθωνομάχης(-μάχος), ου (ὁ). ὁ πολεμήσας εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττ., (ἐπμ.) ἀνδρεῖος (περίφημος) πολεμιστής.
Μάραινα, ης (ἡ), Π. =Μάραγνα.
Μαραίνω [μάρη], Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμάραμμαι, ἀόρ. Ἐμάράνθην). Σβύνω (κυρ.) διὰ χειραψίας (τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, [καὶ μτνμ.] τὴν ζωηρότητα φυτοῦ ἢ ἄνθους)· (ἐν γέν.) ἀδυνατίζω· ἀφανίζω. » Ἀνθρακιὴν ἐμάρανεν,« Ὅμ. Ἴλ. » Τὸ ῥόδον ὁ χρόνος μαραίνει,« Θκρ. » Τὸ κάλλος ἡ νόσος ἐμάρανεν,« Ἰσκρ. » Πάνθ' ὁμέγας χρόνος μαραίνει,« Σοφ. (καὶ μσ. απν.) » Νέους δ' ἐμαράνατο δαίμων ὄμφω πριωλίδας,« Ἐπγρφ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἐγχώρια ῥεύματα τῶν ποταμῶν μαραίνεται,« Ἡρ., ατερεύουν. »Πῦρ ἐὰν μή τις κινῇ, μαραίνεται,« Ἀρχ. «Λύτην ἐᾶν περὶ αὐτὴν μαραίνεσθαι τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἀννίβου, καθάπερ φλόγα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς ᾗ κούφης δυνάμεως,« Πλ.
Μάρανσις, εως (ἡ). τὸ μαραίνειν ἢ μαραίνεσθαι.
Μαραντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μαραίνειν.
†Μάραγον (τὸ) καὶ Μάραος (ὁ), ψλσ. τὸ ἀκρόνι.
Μαρασμὶς (ὁ). μάρανσις· σβύσιμον (κυρ. τῶν ζωτικῶν δυνάμεων), ἀδυνάτισμα (γέροντος ἢ φθισικοῦ).
Μαρασμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνοδευμένος μὲ μαρασμόν. » Πυρετὸς (»Διάθεσις)—,« Ἰατρ.
Μαράσσω, Μ. άξω, Π. =Σμαραγέω, (παρβλ.) Ἀράσσω.
Μαραυγέω [ὀμέρδω, αὐγὴ], Μ. ήσω. Θαμβόνομαι (ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς), σκοτίζονται τὰ ὄμματα μου.
Μαραυγία (ἡ). θάμβωμα (τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ αἰτίας λάμψεως.
Μαργαίνω, Μ. ήσω, =Μαργάω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Μαργαρίς, ίδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ
Μαργαρίτης, ου (ὁ) καὶ
Μαργαρῖτις, ιδος (ἡ), = Μάργαρος.
Μαργαριτοειδής, έος (ὁ, ἡ). μαργαρίτῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Μαργαριτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ περιέχων) μαργαρίτας.
Μαργαροειδής, έος (ὁ, ἡ), = Μαργαριτοειδής.
Μάργαρον (τὸ). τὸ μαργαριτάρι, [ἐκ τοῦ
Μάργαρος (ὁ καὶ ἡ), [μαρμαίρω]. ἡ μαργαριτοφόρος κόχλος· (ἐνίοτε) = Μαργαρίτης.
Μαρμαρόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στιλπνὸν καὶ λεῖον (ὡς ἂν μάργαρον) στῆθος.
Μαργαροφόρος (ὁ, ἡ), = Μαργαριτοφόρος.
Μαργαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μάργαρον, μαργαριτοειδής.
Μαργάω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς μάργος, μαίνομαι· θρασύνομαι, ἀτακτῶ. » Συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις, « Ἰλ. » Ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν, « Εὐρ. » Ἵπποι μαργῶσαι φρένας, « αὐτ. » Γνάθος μαργῶσα, « Ἀθ., (ὅθεν Λαίμαργος).
Μαργέλλιον (τὸ), [Περσ. ναργκὲλ], ὁ καρπὸς εἴδους τινὸς φοίνικος τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) τὸ Μαλδιβικὸν κάρυον. 2) μαργαριτάρι.
Μαργήεις, εσσα, εν, Π. = Μάργος, μωρὸς, τρελλοπερήφανος.
;Μαργηλὶς, ίδος (ἡ), = Μαργέλλιον.
Μάργης, ου (ὁ), = Μάργος, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαργῆς, κατὰ κρσ. ἀντὶ Μαργήεις.
Μαργίτης, ου (ὁ). μωρός τις κατὰ τοῦ ὁπ. ἔκαμε, λέγουν, ὁ Ὅμηρος σατυρικόν τι ποίημα τοῦ ὁπ. σώζονται μερικοὶ στίχοι, [ἐκ τοῦ
Μάργος [συγγ. τῷ Μῶρος], η ή ος, ον, Π. (ἡ σπν. παρὰ λογογράφ.) μωρός· ἀνόητος· θρασὺς, αὐθάδης· ἄτακτος· ἄσωτος· ἄπληστος. » Γαστὴρ—, « Ὀδ. Σ. » Πῆρες τὸ μάργον σῆς γνάθου, « Εὐρ. (ὅθ. Λαίμαργος).
Μαργοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ
Μαργότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μάργου, μωρία· θρασύτης, προπέτεια· ἀκολασία. » Σοδόμων . . , ἣν διὰ μαργοσύνην ξείνῳ πυρὶ ὀπωπέντων, « Γργ.
;Μαργόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μαργάω.
Μάρη (ἡ), Π. ἡ χείρ.
Μαριθὼν, ῶνος καὶ Μαριθὺς, έως (ὁ), εἶδ. λίθου ὅς τις βρεχόμενος κλέεται ὡς ὁ ἀσβέστης.
Μαριλευτὴς, οῦ (ὁ), = Μαριλοκαύτης, [ἐκ τοῦ
†Μαριλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μαρίλην (καρβουνιάν).
Μαρίλη (ἡ). ψιλὰ κάρβουνα, σκόνι καρβούνων· καρβουνιά.
†Μαριλοκαύτης, ου (ὁ). ὁ καίων κάρβουνα (μαρίλην), καρβουνιάρης.
Μαριλοπότης, ου (ὁ), Π. Κωμ. ὁ καταπίνων μαρίλην (σκόνην καρβούνων)· καρβουνιάρης ἢ χαλκεύς.
Μαρῖνος (ὁ), [Λτ.], εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος, (ἄλλ.) Κίθαρος.
Μάρις, εως (ὁ), εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 6 κοτύλας ἢ ὀρθότ. 10 χόας Ἀττικούς).
Μαρμαίρω, Μ. αρῶ. Λάμπω (κυρ. κινούμενος), ἀκτινοβολῶ. » Χαλκῷ μαρμαίροντες, « Ὅμ. » Ὄμματα (» Τεύχεα) μαρμαίροντα, « αὐτ. » Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι, « (Βακχυλ. παρ') Ἀθ. » Χρυσῷ γαίταν μαρμαίρων, « Εὐρ.
Μαρμάρεος καὶ (Π.) Μαρμάρεος, α, ον. Λαμπρὸς ἢ Λευκὸς ὡς μάρμαρον. » Δίπλακα μαρμαρέην (ὅπου ἀλλ. γρφ. πορφυρέην), « Ἰλ. Χ. » Ἄρρων μαρμαρέων, « Ὀρφ. 2) = Μαρμάρινος. » Μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ λάϊνος οὐδὸς, « Ἡσ.
Μαρμαρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Εἶμαι στιλπνὸς ἢ σκληρὸς ὡς) μάρμαρον.
Μαρμάρινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ μάρμαρον, μαρμαρένιος. 2) (ἐπὶ σιδηρῶν τεχνουργημάτων), ἴδε Μάρμαρος.
Μαρμαρῖτις, ίδος (ἡ). (πέτρα) μαρμαροειδὴς, μαρμαρίζουσα.
Μαρμαρογλυφία (ἡ). τὸ γλύφειν (σκαλίζειν, δουλεύειν) μάρμαρα.
Μαρμαρόεις, εσσα, εν, Π. [μαρμαίρω]. λάμπων· ἀκτινοβόλος.
Μαρμαροκονία (ἡ). κονία ἀπὸ μάρμαρον, (Τουρκ.) μερμέρ-κιρέτσ. » Πάντας (τοὺς λίθους) τήκεσθαι πλὴν τοῦ μαρμάρου· τοῦτον δὲ καταλείεσθαι, καὶ κονίαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι, « Θρρ.
;Μάρμαρον (τὸ), Π. ἀντὶ Μάρμαρος (λίθος).
Μαρμαροποιὸς (ὁ). ὁ δουλεύων μάρμαρα (κατασκευάζων ἀγάλματα ἀπὸ μάρμαρον).
Μάρμαρος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) = Μαρμάρεος, στιλπνός. (ὅθ. συνή θ.) » Μάρμαρος λίθος, « Στρ., τὸ μάρμαρον. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Μαρμάρου δέ ἐστι τῆς τε Ἰμηττείας καὶ τῆς Πεντελικῆς, « αὐτ. » Μάρμαρος ὀκριόεις, « Ὅμ., πέτρα σκληρὰ, κομμάτι βράχου, (ἴδε ἡ Μαρμαροκονία). 2) (συνεκδ.) σκεῦος (γδλ κτλ.) ἐκ μαρμάρου. » Μάρμαρον ἀπὸ βασανίτου λίθου, « Κσμ. Ἰνδ. 3) σκόνι (θρύμματα, Λατύπη) μαρμάρου, (ὅθεν » Τροχαὶ μαρμάρινοι, « Διόδ., οἱ διὰ παραμίξεως τοιούτης λατύπης χαλκουργηθέντες). 4) (Ἱππιατρ.) εἶδος σκληροῦ ἐκφύματος περὶ τὰς ὁπλὰς τῶν ἵππων.
Μαρμαρουργὸς (ὁ), = Μαρμαροποιός.
Μαρμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς μάρμαρον. 2) (Βοτ.) στρόνω (σκιπάζω) μὲ μάρμαρα ἢ μὲ ἀσβέσην μαρμάρων.
Μαρμαρυγὴ (ἡ), [μαρμαρύσσω]. λάμψις (κυρ. ἀώματος κινουμένου), ἀκτινοβόλισμα, (κατ' ἀναλλαγ.) κίνησις ταχεῖα στιλπνοῦ σώματος. » Μαρμαρυγὰς θηῆτο ποδῶν (τῶν χορευτῶν), θαύμαζε δὲ θυμῷ, « Ὀδ. Θ.
Μαρμαρυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μαρμαρυγῆς, λαμπρὸς, ἀκτινοβόλος.
Μαρμαρύζω, Μ. ύσω καὶ
Μαρμαρύσσω, Μ. ύξω, = Μαρμαίρω. »Ὄμματα μαρμαρύσσοντα, « Φυσιογνμ.
Μαρμαρώδης, εος (ὁ, ἡ). μαρμάρῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Μαρμαρῶπις, ιδος (ἡ) καὶ
Μαρμαρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [μαρμαίρω, †ὤψ], τοῦ ὀφείλου ἀκτινοβολοῦν τὰ ὄμματα ἢ ἡ ὄψις. 2) ὁ ἀπολιθόνων μὲ τὸ βλέμμα του (καθὼς ἡ Γοργόνα).
Μαρμάρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μαρμαρόω (2).
Μαρμαρωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ μάρμαρα.
Μάρναμαι (χ. Μ.), Π. [μάρη]. μάχομαι, φιλονεικῶ· ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ.
Μάρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (κοιν.) μεντζουράνα.
Μάρπτις, ιος (ὁ), Π. ἅρπαξ, ὑβριστὴς, [ἐκ τοῦ
Μάρπτω, Μ. μάρψω (ἀόρ. 6'. Ἔμαπον ἢ Μέμαρπον καὶ [χωρὶς τοῦ ρ] Μίμαπον, πρκ. Μέμαρπα), Π. [μάρη ἢ ἅρπη]. (μὲ αἰτ. καὶ σπντ. γεν.) πάνω· ἁρπάζω· (συνεκδ.) φθάνω, ἐγγίζω. » Δοῦρι χειρὶ μεμαρπὼς, « Ἀπλλν. » Ἕνα μάρψας ἑταίρων, « Ὀδ. Κ. » Ἀγκὰς ἔμαρπτεν, « Ἰλ. Ξ. » Τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν, « Ἰλ. Ω. » Ὅς τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποδώκεϊ, « Ἰλ. Χ. » Οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν, « Ἰλ. Ξ. » Ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, « Ἡσ.
†Μάῤῥον (τὸ), [Ατν.], τσαπί, δικέλλι.
Μαρσίπιον (πιον) ἢ Μαρσύπιον (τὸ). πυγγεῖ, σακκοῦλι, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ
Μάρσιπος καὶ Μάρσυπος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἀῤῥιχος. Ἄρσιχος], σακκὶ ζερμάτινον, (Τουρκ.) τσαμαντάνι.
;Μαρτιχώρας, ου (ὁ), = Μαντιχώρας.
Μάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ), = Μάρτυς.
Μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μέ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Βεβαιόνω τι ὡς μάρτυς, δίδω μαρτυρίαν περὶ ἢ ὑπὲρ τινος· (ἐκκλησ. χωρὶς πτ.) γίνομαι μάρτυς ὑπὲρ Χριστοῦ.
Μαρτύρημα (τὸ). τὸ μαρτυρηθὲν ἢ λεγόμενον (ἀναφερόμενον) πρὸς μαρτυρίαν.
Μαρτυρία (ἡ). τὸ μαρτυρεῖν, μαρτύρημα, ὁμολογία μάρτυρος. » Ἐπεὶ δὲ τυγχάνει ὢν ὑπερόριος, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, « Συν.
Μαρτυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Μάρτυρα (κυρ. Χριστοῦ).
Μαρτυρικῶς, ἐπῤῥ. Ὡς Μάρτυς (Χριστοῦ).
Μαρτύριον (τὸ), = Μαρτυρία ἢ Μαρτύρημα (» Δεῖ γὰρ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι, « Ἀρστ.)· (ἐκκλησ.) ὁ θάνατος καὶ τὰ βάσανα Μάρτυρος καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐμαρτύρησεν ἢ ἐνεπόκειντο τὰ λείψανά του.
Μαρτυρογράφιον καὶ
Μαρτυρολόγιον (τὸ). Ἔγγραφον ὑπόμνημα τῆς βιογραφίας καὶ τῶν ἔθλων Μαρτύρων (Χριστοῦ).
Μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Φέρω (Ἐπικαλοῦμαι) τινα ὡς μάρτυρα· βεβαιόνω τι ὡς μάρτυς ἢ διὰ μαρτύρων, (παρλ.) Διαμαρτύρομαι. » Ὀρᾷς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. — Ἀλλ' οἶχεται φείγων δν ἦγες μάρτυρα, « Ἀρστφ. (καὶ ἀπαρ.) » Ἡμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, « Αἰσχλ. » Μαρτύρομαι δὲ πανταὶ ἀθρώπῳ περιτεμνομένῳ ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι, « Γγ.
†Μαρτυροπειέομαι-αῦμαι, Μ. ῦσομαι. (νλγ.) Φέρνω μάρτυρα· πιστοποιῶ διὰ μαρτύρων, (ὅθ.
†Μαρτυροπίνημα (τὸ) καὶ Μαρτυροποίη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἡ). τὸ φέρειν μάρτυρας· ἡ διὰ μαρτύρων πιστοποίησις.
Μάρτυρος (ὁ), Π. (σπν. ἐν.) ἀντὶ Μάρτυς [ἄρτυς, ὄρτιος], υρος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Μάρτυρα καὶ σπν. Μάρτυν, ἡ δοτ. πλθ. Μάρτυσι). ὁ μαρτυρῶν περί ἢ ὑπέρ τινος, μάρτυρας. « Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ μήτ' αἰσχρὰ ὁρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.» Εὐρ. » Κεἰ μάρτυρες παρῆσαν ὅτ' ἐδανειζόμην,« Ἀρχῳ. (καὶ γεν.) » Ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς, « αὐτ. (ᾗ ἀπαρ. ἀναλελ.) » Ὡς ταῦτα ἀληθῆ πᾶσα μάρτυς ἡ πόλις,« Ξεν.
Μαρύκαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Μηρύκημα.
Μαρυκάομαι, Δ. ἀντὶ Μηρυκάομαι.
Μαρύομαι, Δ. ἀντὶ Μηρύομαι.
Μασάομαι-ῶμαι [μάσσω], Μ. ήσομαι. Μασῶ, ξερομασσῶ. (» Μαστίχην μασσωμένῳ,« .. »Ὑπὸ τρυφῆς σιτεῖσθαι μὲν μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τῆς τιτθῆς γόματος, ἵνα μὴ μασώμενος πονήσειεν,« Ἀθ.)· (συνκ.) τρώγω (»Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας,« [Εὔπ. παρ'] Ἀθ.)· (εἰς τὸν Φλεγ. ἐν βίῳ Ἀπλν.) κινῶ κλεισμένον τὸ στόμα μου καὶ μυρμουρίζω πρὸς χλεύην τινός.
Μάσασθαι, Π. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ †Μάω) Μαίομαι ἢ Μάσσομαι.
Μάσδα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Μάζα.
Μασδός (ὁ), Δ. ἀντὶ Μαζός.
Μάσημα (τὸ). τὸ μασηθὲν ἢ μασσώμενον. »Μασῶνται τὸν πάπυρον.., καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι,« Θφρ.
Μάσησις, εως (ἡ). τὸ μασᾶν, μάσημα.
Μασητήρ (ὁ). ὁ μασῶν. » Μῦς —, « Ἀνατομ., ὁ μυῶν τῆς σιαγόνος.
Μασητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μασᾶν.
Μασθαλλὶς [μασθός], ίδος (ἡ), εἶδος ποτηρίου.
Μάσθλη (ἡ), = Ἰμάσθλη, λουρί, (ἰδθ.
Μάσθλημα (τὸ). δέρμα ἀργασμένον (διὰ λωριά), τομάρι.
Μάσθλης, ητος (ὁ), = Μάσθλημα· (μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος ἢ γαμερπής.
Μασθλήτινος [μάσθλη], η, ον. Δερμάτινος· ἀπὸ (κόκκινον) τομάρι.
Μασθὸς (ὁ), = Μαζὸς ἢ Μαστός.
Μασὶ καὶ (πρὸ φων.) Μασίν, Δ. ἀντὶ Μησίν, δοτ. πλθ. τοῦ Μήν.
†Μασίγδουπος (ὁ, ἡ), (γλσ.) ἀντὶ Μακεσιγδουπος, = Ἐριγδουπος.
†Μασιμάνας, α, (ὁ), (γλσ.) εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν μανιώδης.
Μάσιμα (τὸ), Π. [μαίομαι], = Μάσευμα, ζήτημα.
Μασουχᾶς, ᾶ (ὁ), εἶδος (ἰατρ.) φυτοῦ.
Μάσπετον (τὸ). τὸ ἀρωματικὸν φύλλον τοῦ σιλφίου (ἄλλ. Μαγύδαρις) ἢ τοῦ ζύρακος (Τουρκ. μεντζουβί).
Μασσάομαι, Μάσσημα, Μάσσησις, Μασσητήρ, Ζ. Μασάομαι κτλ.
Μασσόνως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μειζόνως, πλειότερον.
Μασσότερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Μασσόνως, (παρθλ. Μαλλότερον).
Μάσσω [†μάω], Μ. μάξω. Ἐγγίζω μὲ τὰ χέρια μου, πιάνω, μαλάζω· (ἰδθ. συχνότ.) ξυμάγω. » Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἀλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πεψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, μάζας γενναίας ᾖ ἄρτας, « Πλάτ. (ᾗ πθ.) » Φύσιν ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις,« Ἐπγρ.
Μάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Μακρὸς, μακρύτερος· μεγαλήτερος· ἀνώτερος. ||. (τῷ οὐδ.) Μάσσον, ἐπ.ρ. ἀντὶ Μασσόνως.
Μαστάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Μαστάομαι, μασῶ.
Μάστιξ, ακος (ἡ). ἡ σιαγὼν (διὰ τῆς ὁποίας μασῶμεν)· τὸ στόμα· τὸ ἐπάνω χεῖλος, (ἰδθ.) ὁ μύσταξ. 2) Π. τροφὴ (κυρ. ἡ ὑπὸ τῶν πτηνῶν μεταφερομένη διὰ τοῦ στόματος εἰς τὰ νεογνά των). 3) (σπν.) εἶδος ἀκρίδος.
Μαστάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαστός.
Μασταρύζω, Μ. ύσω. Μασουλίζω (καθὼς οἱ γέροντες οἱ ἔλλειψιν ὀδόντων).
Μάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μαστήρ.
Μάστευμα (τὸ), [μαστεύω]. ἀντικείμενον ἐρεύνης, ζήτημα.
Μάστευσις, εως (ἡ). τὸ μαστεύειν, ἔρευνα, ἀναζήτησις.
Μαστευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαστεύων (ἀναζητῶν), ἐξεταστής.
Μαστεύω [μαίομαι], Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Σκαλίζω, ἐξετάζω· (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ ἢ προσπαθῶ νὰ. »Ὡς ἐν παντὶ μαστεύει πλέον ἔχειν,« Ξεν.
Μαστὴρ (ὁ), (ἐν γέν.) = Μαστευτὴς, ἐξεταστὴς· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἀναζήτησιν τῆς δημευτέας περιουσίας τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀειφυγίαν.
Μαστήριος, α ον, Π. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαστεύειν (ἀναζητεῖν).
Μάστι, Π. ἀντὶ Μάστιγι.
Μαστιάω (ἰδθ. ἡ μτχ. Μαστιόων), Π. ἀντὶ Μαστίζω, μαστιγώω.
Μαστιγεὺς, έως (ὁ), = Μαστικτήρ, (εἰς τὸν Ἡρόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Στιγεύς).
Μαστιγέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Μαστιγόω.
Μαστιγίας, ου (ὁ). (κυρ. δοῦλος) ὁ συχνὰ μαστιζόμενος ἢ ἄξιος νὰ μαστίζεται, ἀχρεῖος.
Μαστιγιάω-ῶ, Μ. άσω. Κωμ. Ἔχω ὄρεξιν νὰ δαρθῶ μὲ τὴν μάστιγα, (κοιν.) μὲ τρώγει ἡ ράχη μου.
Μαστίγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μάστιξ, καμτσικάκι, (Μ. Ἀντ. Γ', 38).
Μάστιγμα (τὸ), σημάδι μάστιγος (μαστιγώσεως), (εἰς τὸν Πλούτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Στίγμα).
Μαστιγονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ μαστιγονόμων (ἰδθ. τυραννικῶς).
Μαστιγονόμος (ὁ), = Μαστιγοφόρος.
Μαστιγοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)= Μαστιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) μάστιγα. ||. (οὐσ.) ὑπηρέτης ἀστυνομικὸς, ραβδοῦχος.
Μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δέρνω (Κυπρ.) μὲ τὴν μάστιγα.
Μαστιγώσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος μαστιγώσεως.
Μαστίγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μαστιγόω, δάρσιμον μὲ τὴν μάστιγα.
Μαστιγωτὴς, ᾶ, ύ, = Μαστιγώσιμος.
Μαστίζω, Μ. ίξω. Κυπρ. μὲ τὴν μάστιγα.
Μαστικτὴρ (ὁ). ὁ μαστίζων (κυπρ. μὲ μάστιγα).
Μαστίκτωρ, ορος (ὁ), Π. = τ. προηγ.
Μάστιν, Π. ἀντὶ Μάστιγα, αἰτ. τοῦ
Μάστις [μάς], ιγος (ἡ). λουρὶ διὰ κτύπημα, (Τουρκ.) καμτσικι· (μτφορ.) συμφορὰ θεήλατος· τιμωρία, (Γαλλ.) fléau. » Ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου,« Εὐαγγ.
Μαστισδω, Μ. ίξω, Δ. ἀντὶ Μαστίζω.
Μαστιστὴς, οῦ (ὁ), = Μαστικτήρ.
Μαστιχάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὰ ὀδόντια μου ὡς ἂν νὰ μασῶ.
Μαστιχέλαιον (τὸ). Λάδι ἐβγαλμένον ἀπὸ τὰ ταύκκουδα τοῦ μαστιχοφόρου σχίνου.
Μαστίχη (ἡ), [μάσσω]. ἡ ῥητίνη τοῦ σχίνου, (κοιν.) μαστίχα. » Ἀκανθίνη —, « Θφρ., ὕδε ἐξίνη.
Μαστίχινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μαστίχην.
Μαστιχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) μαστίχην.
Μαστίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μαστίζω.
Μαστόδεσμος (ὁ) καὶ
Μαστόδετον (τὸ), = Στηθόδεσμος, στηθοπάνι.
Μαστοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μαστοῦ.
Μαστὸς (ὁ). βυζὶ (κυρ. γυναικὸς ἢ θηλ. ζώου)· (μτφ.) βουνὸς (εἰς σχῆμα μαστοῦ), λόφος. (εἰς τὸν Ξεν. Κυνηγ. Β', 7) κεμπί. » Τὰ δὲ ἐνόδια ἐχέτω μαστούς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίους «.
Μαστοφαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μαστοὺς ἢ γάλα ἀπὸ μαστῶν, (ὕθ. ||. οὐσ.) εἶδ. νυκτινόμου πτηνοῦ, (ἄλλ.) Αἰγοθήλης.
Μαστροπεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μαστροποῦ, (Τουρκοβρ.) πεζεβεγκλίκι. » Μαστροπείας ἀκόλουθος ἡ προαγωγεία ,« Ξεν. [ἐκ τοῦ
Μαστροπεύω, Μ. εύσω καὶ
Μαστροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μαστροπὸς, προαγωγεύω.
Μαστροπικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Μαστροποῦ ἴδιος.
Μαστρόπιον (τὸ). τάπος μαστροπείας, πορνοστάσιον.
Μαστροπὸς, ίδος (ἡ). γυνὴ μαστροπὸς, (Ἰταλ.) ρουφιάνα.
Μαστροπὸς (ὁ, ἡ), [μαστὴρ, †ὠψ]. προξενήτης πορνείας, προαγωγὸς, (Τουρκ.) πεζεβένγκης, (Ἰταλ.) ρουφιάνος.
†Μαστρὺς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μαστήρ.
Μαστρυλλεῖον καὶ Μαστρύλλιον (τὸ), Μαστρυλλεῖον.
Μάστρυς, υος (ὁ), = Ματρύλλη, μαστροπός.
Μαστρωπὸς κτλ., Ζ. Μαστροπὸς κτλ.
Μαστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Μάστευσις.
Μαστώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μαστοειδής.
Μάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μαστήρ.
Μασύντης ᾗ Μασυντίας, ου (ὁ), [μασάομαι]. παράσιτος.
†Μασχαλάω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.). Δένω τὴν ἄγκυραν εἰς τὴν μασχάλην τοῦ πλοίου.
Μασχάλη (ἡ), [ἄγκος]. τὸ ὑποκάτω τοῦ ὤμου κοῖλον, ἡ ἀμασχάλη. »Ἔχων τὰς μασχάλας λόγχης βαστύτερας,« Ἀρχῳ. 2) (μτφ.) τὰ περὶ τὴν ἔκρυσιν τῶν κλάδων καὶ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου κοίλω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα. »Ῥάβδοις ἄνευ μασχαλῶν καὶ ἀνόζοις,« Θφρ. 3) (κατ' ἔκτ.) κλαδὶ τρυφερὸν, βλαστάρι (ἰδιαιτ. τοῦ φοίνικος), (παρβλ. Θαλίς). 4) (ἐν γέν.) κοιλότης τὴν ὀπ. σχηματίζει πᾶν δήποτε κυρτούμενον σῶμα· (ὄθ. 5) τὸ περὶ τὴν καμπὴν τῆς πρώρας κοίλωμα ὅπου ἐδένετο ἡ ἄγκυρα. 6) (ἐπὶ τόπου) = Ἀγκών, κόλπος. »Πὰρ τὰν Βυβλίναν μασχάλαν καὶ πὰρ τὰν διώρυγα,« Ἐπγρφ.

†Μασχαλιαία (ἡ). (πλίνθος) εἰς σχῆμα μασχάλης, ὑπόκοιλος ἢ ἀμφίκυρτος.

Μασχαλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ὑπὸ τὴν μασχάλην· (ἰδιαιτ.) ἀκρωτηριάζω τὰ μέλη τοῦ φονευθέντος καὶ συνδέων κρεμῶ αὐτὰ διὰ τῆς μασχάλης ἀπὸ τῶν ὤμων του (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ παλαιοὶ πρὸς ἀποτροπὴν δῆθεν τοῦ φόνου). »Ὑφ' ἧς (τῆς Κλυταιμν. ὁ Ἀγαμ.) θανὼν, ἄτιμος ὥςε δυσμενὴς, ἐμασχαλίσθη,« Σοφ.

Μασχάλιος (ὁ, ἡ) καὶ Μασχάλινος, η, ον. Πλεγμένος ἀπὸ μασχάλας (τρυφερὰς βέργας) φοίνικος.

Μασχαλίς, ίδος (ἡ), = Μασχάλη (κυρ. 2). 2) = Μασχαλιστήρ.

Μασχάλισμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ μιάσματος τοῦ φόνου ἀκρωτηριασθέντα μέλη τοῦ φονευθέντος, (ἴδε Μασχαλίζω). 2) τὰ ὁλοκαυτούμενα κομμάτια ἀπ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου, (ἄλλ.) Ἐξάργματα.

Μασχαλιστήρ (ὁ). τὸ πλατὺ λωρὶ (ζωνάρι) τοῦ ἐζευγμένου ἵππου· ὁ τελαμὼν τῆς σπάθης ἢ τῆς ἀσπίδος τοῦ στρατιώτου, (Γαλλ.) baudrier.

Ματάζω ἢ Ματάζω ⁑ Ματαιάζω, Μ. άσω ⁑

Ματαΐζω, Μ. ίσω, Π. = Ματάω, μωραίνω, ἀνοηταίνω· ματαιοφρονῶ· δὲν χρησιμεύω.

†Ματαιοβαστάκτης, ου (ὁ), Γλσ. μετάφρ. τοῦ Λτ. nugigerulus, μωρολόγος· ξεμυαλισμένος.

;Ματαιοβουλία (ἡ), = Εἰκαιοβουλία.

†Ματαιόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ κομπάζων ἐπὶ ματαίῳ, ἀλαζὼν, κενόδοξος.

Ματαιόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ματαίως κροτῶν (ἠχῶν), μάταιος. »Λόγος—,« Κ. Μανασσ.

Ματαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μάταια λόγια ἢ ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ματαιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μάταια, φλύαρος, μωρολόγος.

Ματαιομοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω, [ἐκ τοῦ

Ματαιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (ἐμπνέων) ματαιότητα, ματαιοφροσύνης πρόξενος. »Ὁ οἶνος—,« Σχλ.

Ματαιοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) εἰς μάτην.

Ματαιοπόνημα (τὸ). τὸ γενόμενον ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιοπονία (ἡ). κόπος εἰς μάτην.

Ματαιοπόνος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (κοπιάζων) ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοπραγία (ἡ), = Ματαιοπονία.

Ματαιοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων εἰς μάτην πώγωνα (γένεια).

Μάταιος [μάτη], α ἡ ος, ον. Μωρὸς, κοῦφος, ἀστόχαστος, (Ἰταλ.) matto· (ἐπὶ πραγμ.) ἀνωφελὴς, χωρὶς βάσιν, ἄχρηστος. (ὄθ.) = Ἀχρεῖος. (ἐν γέν.) χαμένος.

Ματαιοσπουδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοσπουδία (ἡ), = Κενοσπουδία, ματαιοπονία, [ἐκ τοῦ

Ματαιόσπουδος (ὁ, ἡ), = Κενόσπουδος.

Ματαιοσύνη (ἡ), = Ματαιότης.

Ματαιόσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰ μάταια.

Ματαιότεκνος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων ἢ γεννήσας τέκνα ἐπὶ ματαίῳ (χωρὶς ὄφελος).

Ματαιοτεχνία (ἡ). ματαία (ἀνωφελὴς) φιλοτεχνία. »Τῆς ἀμφὶ τὰ πέμματα ματαιοτεχνίας,« Κλμ., [ἐκ τοῦ

Ματαιότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μετερχόμενος ματαίαν τέχνην.

Ματαιότης (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ Μάταιος.

Ματαιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (ἐργαζόμενος) τι εἰς μάτην, ματαιοπόνος.

;Ματαιοφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μάταια φιλοτιμέομαι.

Ματαιοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ματαιόφρων.

Ματαιοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ματαιοφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν μάταια, χαμένος, ἀνόητος.

Ματαιοφωνία (ἡ), = Κενοφωνία, [ἐκ τοῦ

Ματαιόφωνος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ φωνάζων (ὁμιλῶν) ματαίως.

Ματαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ μάταιον, ματαιόνω. ‖. (πθ.) = Μετριάζω.

Ματαϊσμὸς (ὁ), [ματαΐζω]. πρᾶξις ἢ λόγος μάταιος, ἀχρειότης, ἀταξία. (ἰατρ.) ἔκτρωσις.

Ματαίως, ἐπίρ. Εἰς μάτην, ἀνωφελῶς, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς νόημα.

Μάταν, Δ. ἀντὶ Μάτην.

Μάταξα, ης (ἡ), = Μέταξα.

Ματάω-ῶ [μάτη], Μ. ήσω, Π. πράττω τι εἰς μάτην· κινοῦμαι ἀτάκτως (χωρὶς σκοπὸν)· ἀργοπορῶ, χάνω καιρόν· (ὄθ. μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω.

Ματευτὴς, οῦ (ὁ), Π. = Μαστευτὴς, [ἐκ τοῦ

Ματεύω, Μ. εύσω καὶ (σπν.)

Ματέω-ῶ [μάτος], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μαστεύω, ἀναζητῶ κτλ. »Ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μάτης,« Θκρ.

Μάτη (ἡ), Π. [ἄτη]. σφάλμα, πταῖσμα, μωρία. »Ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας«, Αἰσχλ. (ὄθ.

Μάτην, ἐπίρ. = Ματαίως. παραλόγως. χωρὶς νόημα ἢ σκοπὸν, τοῦ κάκου. »Ὥς' ἤδη μάτην εἶναι τὸ μεμνῆσθαι,« Ἰσκρ. »Λέγοντες εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,« Σοφ.

Μάτηρ, ματρὸς (ἁ), Δ. ἀντὶ Μήτηρ.

Μάτης, Αἰολ. ἀντὶ Ματεῖς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ματέω.

Ματία καὶ Ματίη (ἡ), Π. Ἰων. = Μάτη, μωρία, ἀνοησία· λάθος, σφάλμα.

Ματίζω, Μ. ίσω, Π. = Ματεύω.

†Μάτιον (τὸ), εἰδ. μέτρου, (παρβλ.) Σάττον.

†Μάτος [μαίομαι], εος-ους (τὸ), γλσ. ἀντὶ Μάστευσις, ἔρευνα, ἀναζήτησις.

Ματρόξενος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μητρόξενος.

Ματρύλη καὶ Ματρύλλη (ἡ), = Μαςροπὸς, πορνοβοσκὸς, μαυλίστρια, (ὄθ.

Ματρύλιον (λλιον) καὶ Ματρυλλεῖον (τὸ). πορνεῖον, πορνοστάσιον.

Μάτρως, ωος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μήτρως.

Ματρωσμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μητρωσμὸς, -ωασμος.

†Ματταβέω-ῶ, Μ. ήσω, γλσ. ἀντὶ Ματαιάζω, [ἐκ τοῦ

†Μάτταβος (ὁ, ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Μάταιος.

Ματτύα (ἡ), [μάττω], εἰδ. ζυμαρικοῦ μὲ κρέας ἀγρίων πτηνῶν καὶ μυρωδικὰ, (Γαλλ.) pâté. (ἐν γέν.) φαγεῖ' πολυποίκιλον ⁑ νόστιμον, γλιγοῦδι. »Τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, ματτύας φασὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις,« Ἀθ. »Ἔστι δὲ καὶ τις ὄρνιθος ματτύης,« αὐτ. »Μακεδονικὸν δὲ τὸ βρῶμα εὕρημα, ᾧ ἐχρῶντο μεσοῦντος τοῦ πότου, ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα περιφερόμενα,« Πλδ., (ὄθ.

Ματτυάζω, Μ. άσω. Τρώγω ματτύαν, εὐωχοῦμαι.

Ματτύη (ἡ) καὶ Ματτύης, ου (ὁ), = Ματτύα.

Ματτυολοιχὸς (ὁ), Κωμ. [ματτύα, λείχω]. λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

Μάττω, Μ. μάξω, Ἀττ. ἀντὶ Μάσσω.

†Ματύλλη (ἡ), εἰδ. σάλτσας, = Ματτύη.

Μαυλία (ἡ), = Μαυλίς.

†Μαυλίζω, Μ. ίσω, = Μαςροπεύω, Προαγωγεύω, [ἐκ τοῦ

Μαυλὶς [αὐλίζω], ίδος (ἡ), = Μαστροπός. 2) Π. μαχαῖρι, κοπίς.

Μαυλιστήριον (τὸ). καταγώγιον μαυλιστοῦ, πορνεῖον.

Μαυλιστὴς, οῦ (ὁ) ⁑ Μαυλίστρια (ἡ), κοινολεκτ. ὁ Μαστροπός.

Μαυρόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας τρίχας.

Μαυρὸς ἢ Μαῦρος, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Ἀμαυρὸς, (ὄθ.

Μαύροφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ὀφρύδια, μαυροφρύδης.

Μαυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀμαυρόω.

Μάχαιρα [μάχη], ας (ἡ). (κυρ.) τὸ κυρτὸν σπαθὶ, (κοιν.) μαχαίρα, (Τουρκ.) γιαταγάνι (»Ὡς δὲ τοὺς ἐναντίους βλάπτειν, μάχαιραν μᾶλλον ἢ ξίφος ἐπαινοῦμεν· ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ, κοπίδος μᾶλλον ἢ πληγὴ ἢ ξίφους ἀρκέσει,« Πλβ.). (εἰς τὸν Ὅμ.) = Παραξιφὶς (»Ἀτρείδης δὲ, ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, ἣ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο, ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας,« Ἰλ. Γ.). (ἐνίοτε) ξουράφι. (ἐν γέν.) μαχαῖρι. (Π.) μάχη. »Διπλὴ (ἡ) »Κουρὶς—,« Πλδ., Κρατ., τὸ ψαλίδι.

Μαχαιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μαχαίριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μαχαιρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μάχαιρα, μαχαιράκι. ξουράφι. (πλθ.) ψαλίδι. »Ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν (τῶν κουρέων) ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κατοπτρον ἔχοντας,« Ακ. »Μαχαιρὶς ὑξυβελὴς,« Ἱππκρ., τὸ νυστέρι.

;Μαχαιριωτὸς, ὴ, όν. = Μαχαιρωτός.

†Μαχαιροδέτης, ου (ὁ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὀπ. δένουν εἰς τὴν μέσην των τὴν μάχαιραν.

Μαχαιρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ μὲ μάχαιραν (μὲ τὸ γιαταγάνι).

Μαχαιρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μαχαιροποιεῖον (τὸ). τὸ ἐργοστάσιον τοῦ μαχαιροποιοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαχαιροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων μαχαίρας (μαχαίρια).
Μαχαιροπωλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαςήριον τοῦ μαχαιροπώλου.
Μαχαιροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μαχαίρας (μαχαίρια).
Μαχαιροπώλιον (τὸ), = Μαχαιροπωλεῖον.
Μαχαιρουργὸς (ὁ), = Μαχαιροποιός.
Μαχαιροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μάχαιραν (μαχαῖρι, γιαταγάνι).
;Μαχαιροφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μαχαιροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μάχαιραν.
Μαχαιρώνιον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ξίφιον.
Μαχαιρωτὸς, ἡ ὸν. Ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) σχῆμα μαχαίρας.
Μαχανὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Μηχανή.
Μαχάταρ, Λακ. καὶ
Μαχατὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μαχητής.
Μαχάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μάχην.
Μαχείομαι, Π. ἀντὶ Μάχομαι.
Μαχέομαι-οῦμαι, μέλλ. 6'. Ἀττ. τοῦ Μάχομαι.
Μαχεούμενος, Π. ἀντὶ Μαχούμενος, μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Μάχομαι.
Μαχέσσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Μάχομαι.
Μαχετέον, σπν. ἀντὶ Μαχητέον.
Μάχη (ἡ), [ἀκή, αἰχμή]. συμπλοκὴ (σύγκρουσις) δύο στρατῶν, πόλεμος, (ἐν γέν.) ἔρις, φιλονεικία. (συνκδχ.) ὁ τόπος τῆς μάχης. » Ἐξ Ἐφέσου μέχρι τῆς μάχης, « Ξεν.
Μαχήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολεμικὸς, φιλοπόλεμος, ἢ ἐμπειροπόλεμος.
Μαχησμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Μάχη.
Μαχητέον, θετ. τοῦ Μάχομαι.
Μαχητὴς, οῦ (ὁ). πολεμιστής.
Μαχητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μάχεσθαι, πολεμικός.
Μαχητὸς, ἡ, ὸν. Κατὰ τοῦ ὑπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ μάχην. » Κακόν.. ἀργαλέον τε ϗ ἄγριον, οὐδὲ μαχητον, « Ὀδ. Μ.
Μάχιμος, η ἡ ος, ον. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) διὰ μάχην, πολεμικός. » Ἡλικία μάχιμος, « Πλ. » Τῶν γεωργούντων ϗ τῶν μαχίμων. « Ξεν. » Καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκώς, « Φλςρ.
Μαχιμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μάχιμος.
Μαχίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μάχιμον, ὡς μάχιμος.
†Μαχισμὸς (ὁ), νλγ. = Μαχησμός.
Μαχλὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μάχλος, ἀσελγὴς, πορνικὴ » Χαίτη —, « Νόνν. ||. (οὐσ.) πόρνη.
Μαχλάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μάχλος (ἀσελγὴς), κινοῦμαι ἀπὸ οἶςρον ἀκολασίας.
†Μαχλεύω, Μ. εύσω, Π. σπν. ἀντὶ Μαχλάω.
Μάχλης (ὁ), = Μάχλος.
Μαχλικὸς, ἡ, ὸν. Μάχλου ἴδιος, πορνικός.
Μαχλὶς, ίδος (ἡ), = Μαχλάς.
Μάχλος (ὁ, ἡ), [ἴδε Μύχλος]. ἀσελγὴς, ἀκόλαστος (κυρ. ἐπὶ γυναικός). (μτνμ.) » Ἀμπελος —, « Αἰσχλ. ἡ ὑλομανοῦσα ἢ ῥοάς.
Μαχλοσύνη (ἡ). ἀσέλγεια, ἀκολασία, (κυρ. θηλ. τοῦ
Μαχλόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Μάχλος.
Μαχλότης (ἡ), = Μαχλοσύνη.

Μαχοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μάχοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ
Μάχομαι, Μ. μαχήσομαι ἢ μαχέσομαι ἢ μαχοῦμαι (ἀόρ. Ἐμαχεσάμην καὶ σπν. Ἐμαχέσθην, πρκ. Μεμάχημαι, καὶ σπν. Μεμάχεσμαι, καὶ τὸ θετ. Μαχητέον καὶ Μαχετέον). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.). Μάχην συνάπτω κατά τινος, κτυπηοῦμαι, πολεμῶ· (ἐν γέν.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἐναντιοῦμαι, ἀντιφάσκω.
Μαχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἀντιφάσκοντα.
Μᾶχος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆχος.
Μὰψ [μάρπτω, †μαπέω], ἐπίρ. Π. (κυρ.) βιαστικὰ, (ἐπμ.) χωρὶς σκέψιν, ἁπλῶς ϗ ὡς ἔτυχεν, (ὅθ.) ἀνωφελῶς, εἰς μάτην.
Μαψαῦρα (ἡ), Π. [μάψ, αὖρα], ἄνεμος ἀκατάστατος· ἀνεμοςρόβιλος. ||. (ἐπιθετ.) » Μαψαῦραι στόμφοι, « Λυκ., μεγάλα λόγια εἰς τὸν ἀέρα (χωρὶς βάσιν).
Μαψίδιος, η, ον, Π. [μάψ]. μάταιος, (ὅθ.
Μαψιδίως, ἐπίρ. Ματαίως, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς αἰτίαν, παραλόγως.
Μαψιλάκας [μάψ, λάσκω], α (ὁ), Δ. Π. = Μαψιλόγος, (συγχ. τῷ Μαψυλάκας).
Μαψιλόγος (ὁ, ἡ), [μάψ, λέγω]. ὁ ὁμιλῶν εἰς μάτην (χωρὶς νόημα).
Μαψιτόκος (ὁ, ἡ), Π. [μάψ, τίκτω], = Ματαιότεκνος.
Μαψίφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Μαψιλόγος, Ματαιόφωνος.
Μαψυλάκας, α (ὁ), Δ. Π. [μάψ, ὑλάω]. ὁ γαυγύζων (φωνάζων, φλυαρῶν) εἰς μάτην.
Μαψύλακτος, η, ον, Π. = Μαψυλάκας.
(Μάω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Μαίομαι.
Με, ἐγκλ. ἀντὶ Ἐμὲ, αἰτ. τοῦ Ἐγώ.
Μέγα, οὐδ. τοῦ Μέγας.
;Μεγαβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρὺς (βαρειὰ ἁρματωμένος).
Μεγαβρεμέτης, ου (ὁ), Π. = Μεγαλοβρεμέτης.
Μεγάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόδωρος.
Μεγαθαμβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἔκθαμβος.
Μεγαθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θαρραλέος, ἀνδρειότατος.
Μέγαθος, εος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μέγεθος.
Μεγάθυμος (ὁ, ἡ). μεγαλόψυχος, μεγαλόφρων· γενναιοκαρδος.
Μεγαθύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Μεγεθύνω.
Μεγαίρω [μέγας], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐμέγηρα), Π. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἢ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.). (κυρ.) θαυμάζω διὰ τὸ μέγεθός τινος πράγματος, (ἐπμ.) φθονῶ, ζηλεύω. (συνκδχ.) ἐμποδίζω (στερῶ) τι ἀπὸ φθόνον· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) βασκαίνω. » Ἐχθοδοποῖσιν ὄμμασι Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπὰς, « Ἀπλλν. » Ἀλλ' ἤτοι μνηςῆρας οὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια· νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, « Ὀδ. Β. » Ἀνήρ, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀεῖδεν Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαιροι, « Θκρ., μέμφοιτο.
Μεγακήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα κήτη ἢ μέγα κῦτος (κοιλότητα), (ἐν γέν.) μέγας. » Πόντος (» Δελφὶν) —, « Ὀδ. Γ., Ἰλ. Φ.
Μεγακλεὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα κλέος (μεγάλην δόξαν).
Μεγακλέπτωρ, ορος (ὁ), Π. μέγας κλέπτης.

Μεγακρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοκρατής.
Μεγάκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον, περίφημος, πολύκροτος.
Μεγακυδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μέγα, κῦδος]. ἐνδοξότατος.
Μεγάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μεγάλους κύκλους, κυκλοφορῶν εἰς μακρὰ διαςήματα. » Ὀλυμπιάς-, « Τζ.
Μεγάλα, πλθ. οὐδ. τοῦ Μέγας.
Μεγαλαδικητικὸς, ἡ, ὸν καὶ
Μεγαλάδικος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλας ἀδικίας.
Μεγάλαθλος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μεγάλους ἄθλους (μεγάλας ἀνδραγαθίας).
Μεγαλαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην ἀλκὴν (ἰσχὺν), πολλὰ ἰσχυρός.
Μεγαλάμφοδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας ἀμφόδους, μέγας, εὐρύχωρος.
Μεγαλανορία (ἁ), Δ. ἀντὶ Μεγαληνορία, [ἐκ τοῦ
Μεγαλάνωρ, Δ. ἀντὶ Μεγαλήνωρ.
Μεγαλάρτια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος (καθ' ἣν ἐπρόσφεραν μεγάλας ἄρτους).
;Μεγαλάρχης, ου (ὁ). ἐξουσιαστὴς μεγάλης ἀρχῆς (μεγάλου κράτους), (συγχ. τῷ Μεγαλαυχής).
Μεγαλαυχέω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηςότ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω.
Μεγαλαύχημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς μεγαλαυχήσεως.
Μεγαλαυχὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μεγάλαυχος.
Μεγαλαύχησις, εως (ἡ), τὸ μεγαλαυχεῖν, κομπασμὸς, μεγαλαυχία.
Μεγαλαυχητέον, θετ. τοῦ Μεγαλαυχέω.
Μεγαλαύχητος (ὁ, ἡ), = Μεγάλαυχος.
Μεγαλαυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μεγάλαυχος (ὁ, ἡ), [μ. αὐχέω]. καυχησιάρης, ὑπερήφανος. » Τὸ μεγάλαυχον, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ μεγαλαυχία.
Μεγαλαύχως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (Μὲ ὕφος) μεγάλαυχον.
Μεγαλεῖος, α, ον. Μεγαλοπρεπής. » Ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι, « Ξεν. ||. (ϗ ὡς οὐσ.) » Οὐκ οἶδ' ὅ,τι οὗτος μεγαλεῖον ἐστι διαπεπραγμένος, « Σδ. » Λαλούντων αὐτῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ, « Γρφ., τὰ θαύματα, τὰ μεγαλουργήματα. ||. » Μεγαλεῖον, « Ἀθ., Πλδ., εἶδος πολυτίμου μύρου (εἴτε διὰ τὸ μεγαλοδάπανον τῆς κατασκευῆς του, εἴτε ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρετοῦ Μεγάλου τοῦ Σικελιώτου, ὅθεν γράφεται [καὶ ὀρθότερον ἴσως] καὶ Μεγάλιον ἢ Μεγάλλιον). » Τὸ μεγαλεῖον, « ἀντὶ Ἡ-
Μεγαλειότης (ἡ). μεγαλοπρέπεια.
Μεγαλείωμα (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Μεγαλειότης.
Μεγαλείως, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, μεγάλως. » Μεγ. ἐχάρησαν, « Πλβ. » Μεγαλειοτέρως (» Μεγαλειότερόν) σου τίς ἄν ποτε γήμειε, « Ξεν.
†Μεγαλέμπορος (ὁ, ἡ). μέγας ἔμπορος (πραγματευτής).
Μεγαλεπήβολος (ἀντὶ) Μεγαλεπίβολος ἰό, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος καὶ κατορθόνων μεγάλα πράγματα.
Μεγάλευκτος (ὁ, ἡ), = Πολύευκτος.
Μεγάλη, θηλ. τοῦ Μέγας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεγαληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια ἢ μὲ μεγάλας (ἐμφαντικὰς, μεγαλοπρεπεῖς) λέξεις· καυχῶμαι. (μτβτ.) μεγαλοποιῶ τι διὰ τῶν λόγων μου.

Μεγαληγορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεγαλοῤῥημοσύνη.

Μεγαληγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια ἢ ἐκφραζόμενος μὲ ἐμφαντικὰς (μεγαλοπρεπεῖς) λέξεις.

Μεγαληγόρως, ἐπίῤ. Μὲ μεγαληγορίαν.

Μεγαληνορία (ἡ), Π. μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία· ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ

Μεγαλήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἀνήρ], ἀνδρεῖος, μεγαλόφρων· ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μεγαλύνων (ὑψῶν) τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου, ἐμπνέων μεγαλοφροσύνην. » Πλοῦτος—, « Πίνδ., (συγχ. τῷ-

Μεγαλήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἦτορ]. ἀνδρεῖος, μεγαλόκαρδος.

Μεγαλήφατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. φημί], = Μεγαληγόρος, ἐμφαντικός.

Μεγαλίζω, Μ. ίσω, = Μεγαλύνω. ||. (πθ. ἢ μσ.) μεγαλοποιῶ ἐμαυτόν, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι. » Μαρίη μεγαλίζεται, ἀλλὰ μετέλθοις κείνης, πότνα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης, « Ἐπγρ.

;Μεγάλιςος (ὁ, ἡ), Π. [μ. λίσσομαι], πολλὰ παρακαλεστικός, (οὕτω διώρθ. ὁ Ἑρμαννὸ » Λήνει μεγίστῳ, « τοῦ Αἰσχλ., ὄχι μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ χωρὶς ἀνάγκης, νομίζω, ἀφ' οὗ εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ στίχον εἶνε, » Ὑψιγέννητος κλάδος, «).

;Μεγαλίστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἵστωρ (εἰδήμων, ἔμπειρος) μεγάλων πραγμάτων, πολύπειρος.

Μεγάλλιον (τὸ), ἴδε Μεγαλεῖος.

Μεγαλοβόας, ου (ὁ), Π. ὁ μεγάλα βοῶν, μεγαλόφωνος.

†Μεγαλόβουλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰπυμήτης.

Μεγαλοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον βραχίονα, κραταιὸς, μεγασθενής.

Μεγαλοβρεμέτης καὶ

Μεγαλόβρομος, ου (ὁ, ἡ), Π. [μ. βρέμω]. ὁ βούζων δυνατά (κάμνων μέγαν κρότον).

Μεγαλόβρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρυχώμενος ἢ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.

†Μεγαλόβωλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριβῶλαξ.

†Μεγαλογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα (κοιλίαν).

Μεγαλογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ μεγάλου γένους.

Μεγαλογκία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνε σῶμά τι πολλὰ ὀγκῶδες, μεγάλη βαρύτης.

Μεγαλογνωμέω (ἀντὶ Μεγαλογνωμονέω) -ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλα (εὐγενῆ) φρονήματα, εἶμαι μεγαλογνώμων.

Μεγαλογνωμόνως, ἐπίῤ. Μεγαλοφρόνως.

Μεγαλόγνωμος (ὁ, ἡ), = Μεγαλογνώμων.

Μεγαλογνωμοσύνη (ἡ), = Μεγαλοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Μεγαλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόφρων· Μεγαλόνους· Μεγαλόψυχος.

†Μεγαλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μεγάλα ἢ μὲ μεγάλα γράμματα· γράφω συλλαβήν τινα μὲ ω ἀντὶ ο.

Μαγαλογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 2) (ἰδιαιτ.) ζωγραφία μεγάλης (ἐκτεταμένης) ἱστορικῆς ὑποθέσεως.

Μεγαλοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). μέγας θεός.

Μεγαλοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν μεγάλας δαπάνας, πολυέξοδος.

Μεγαλόδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιστάμενος ἀπὸ) μεγάλα δένδρα.

Μεγαλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Μεγαλόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -δόξως. Ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μεγάλην δόξαν, πολλὰ ἔνδοξος.

Μεγαλόδουλος (ὁ, ἡ). μεγάλος (ἐπίσημος) δοῦλος.

Μεγαλόδουπος (ὁ, ἡ), εὐτελὴς παράφρασις τοῦ Βαρύγδουπος.

Μεγαλόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας.

;Μεγαλοδυναμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μέγα δύναμαι, εἶμαι-

†Μεγαλοδύναμος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχὺν (δύναμιν).

Μεγαλοδωρεὰ (ἡ). μεγάλη (πλουσιοπάροχος) δωρεά.

Μεγαλοδωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω μεγάλα δῶρα, εἶμαι μεγαλόδωρος.

Μεγαλοδωρία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Μεγαλόδωρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -δώρως. Ὁ χαρίζων μεγάλα (πλούσια, μεγαλοπρεπῆ) δῶρα, ἐλευθέριος, πλουσιοπάροχος.

Μεγαλοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μεγαλουργός.

Μεγαλοεργία (ἡ), = Μεγαλουργία.

†Μεγαλόζηλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγάζηλος.

†Μεγαλόηχος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίβρομος.

†Μεγαλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλαις καὶ χονδραὶς τρίχαις.

Μεγαλόθροος-ους (ὁ, ἡ), = Μεγαλόηχος.

Μεγαλόθυμος (ὁ, ἡ), = Βαρύθυμος ἢ Θυμοειδής. » Πόθεν ἅμα πρᾷον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; « Πλάτ.

Μεγάλοιτος (ὁ, ἡ), Π. [μ. οἶτος]. πολλὰ δυστυχής.

Μεγαλοκαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην καμπήν. » Ἀγκιστρον—, « Ὀρειβ.

Μεγαλόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μεγάλους καρπούς.

Μεγαλόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον καυλόν.

Μεγαλόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα κέρατα.

Μεγαλοκευθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κεύθω], ὁ περιέχων μεγάλην ἔκτασιν, εὐρύχωρος. » Θάλαμος—, « Πίνδ.

Μεγαλοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλήν.

Μεγαλοκῆρυξ, υκος (ὁ). κῆρυξ μεγαλόφωνος (Νικ. Χων.).

Μεγαλοκίνδυνος (ὁ, ἡ). τολμηρὸς πρὸς τὰς μεγάλας καὶ μὲ μεγάλους κινδύνους συνωδευμένας ἐπιχειρήσεις.

Μεγαλόκλονος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μέγαν κλόνον (θόρυβον). » Σάλπιγξ—, « Κλμ.

†Μεγαλοκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ). ὁ λίαν καταπονῶν, πολλὰ ἐπίπονος.

Μεγαλοκοίλιος (ὁ, ἡ), = Μεγαλογάστωρ.

Μεγαλόκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν κόλπον.

Μεγαλόκορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς μὲ μεγάλας κόρας. » Οἱ μελανόφθαλμοι φύσει μεγαλόκοροι, « Ἀέτ.

Μεγαλοκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας κορυφάς.

†Μεγαλόκοτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ζάκοτος.

†Μεγαλοκότως, ἐπίῤ. = Βαρυθύμως.

†Μεγαλόκρακτος (ὁ, ἡ). ὁ κράζων δυνατά.

Μεγαλοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα κράτος (μεγάλην ἰσχύν).

;Μεγαλοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Μεγαλοκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μεγάλα κύματα.

Μεγαλόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα κῶλα (μέλη σώματος ἢ περιόδους λόγου).

†Μεγαλόλαλος (ὁ, ἡ), γλσ. = Μεγαλοῤῥήμων.

†Μεγαλομανὴς, έος (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μεγάλην μανίαν, θεότρελλος.

Μεγαλομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). μέγας (ἔνδοξος, ἐπίσημος) μάρτυς τοῦ Χριστοῦ.

Μεγαλόμασθος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μεγάλους μαστούς.

Μεγαλομάτηρ, ματρὸς (ἁ), Δ. ἀντὶ Μεγαλομήτηρ.

Μεγαλομέρεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μεγαλομεροῦς· (ἐν γέν.) μέγεθος.

Μεγαλομερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μεγάλα μέρη (μόρια)· (ἐν γέν.) μέγας· μεγαλοπρεπὴς, (ὅθ.

Μεγαλομερῶς, ἐπίῤ. Μεγαλοπρεπῶς.

,Μεγαλομερία (ἡ), = Μεγαλομέρεια.

Μεγαλομέτωπος (ὁ, ἡ), = Εὐρυμέτωπος.

Μεγαλομήτηρ, μητρὸς (ἡ). ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (Γαλλ.) grand' mère.

Μεγαλόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [μ. μῆτις], μεγαλόφρων, μεγαλόβουλος.

Μεγαλόμικρος (ὁ, ἡ). ἐνταυτῷ μέγας καὶ μικρὸς, (δηλ.) κατά τι μὲν μέγας, κατά τι δὲ μικρὸς, (κατὰ τὸν Οὐολταῖρον) μεκρομέγας.

Μεγαλόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων (πληρονόμενος) μεγάλον μισθὸν, κοστίζων πολύ (ἀκριβά).

Μεγαλόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα ᾐμάτια.

Μεγαλομοιρία (ἡ), = Μεγαλοδωρία, (συγχ. τῷ [καὶ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ] Μεγαλομερεία), μεγαλοπρέπεια.

†Μεγαλομυκήτης, ου (ὁ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριμυκος.

Μεγαλόνικος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μεγάλας νίκας, μέγας νικητής

Μεγαλόνοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μεγαλόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν (ἔξοχον) νοῦν, μεγαλοφυής. 2) = Μεγαλόφρων.

Μεγαλοπάθεια (ἡ). ὑπομονὴ, μακροθυμία.

Μεγαλόπετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας πέτρας (μεγάλους βράχους).

Μεγαλόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας πλευρὰς, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Βαθύπλευρος.

Μεγαλοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πληθῶς, = Πολυπληθής.

†Μεγαλοπλούσιος, γρμτ. ἀντὶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεγαλόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα πλούτη, πολλὰ πλούσιος· (Κωμ.) πολλὰ παγύς. » Θύννων ὑπογάστρια —, « (Εὔθ. παρ') Ἀθ.

Μεγαλόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μεγάλα (δυνατὰ) πνέων.

†Μεγαλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, γλσ. = Μεγαλύνω.

Μεγαλοπόλεμος (ὁ, ἡ). μέγας (περίφημος) εἰς τὸν πόλεμον ἢ διὰ τοὺς πολέμους του.

Μεγαλόπολις, εως (ἡ). μεγάλη (περίφημος ἢ πολυάνθρωπος) πολις.

†Μεγαλοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης μεγάλης πόλεως (μεγαλοπόλεως).

Μεγαλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλας πονηρίας (μεγάλα κακουργήματα). » Γίνονται γὰρ οἱ μὲν ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι, οἱ δὲ κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι λίαν, « Ἀρσ.

Μεγαλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ διεξαγόμενος ἢ κατορθούμενος διὰ μεγάλων πόνων (κόπων). » Βίος —, « Κ. Μανασσ.

†Μεγαλόπορνος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἱππόπορνος.

Μεγαλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους πόδας.

Μεγαλοπραγία (ἡ), = Μεγαλουργία.

Μεγαλοπραγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἠνέ τις =

Μεγαλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἢ ἐπιχειριζόμενος ἢ σχεδιάζων μεγάλα πράγματα.

Μεγαλοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεμαλοπρεποῦς, λαμπρότης, μεγαλοθωρία κτλ.

†Μεγαλοπρεπεύομαι, Μ. εὐσομαι, (νλγ.) Φέρομαι ὡς μεγαλοπρεπὴς, (καιν.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρόνω.

Μεγαλοπρεπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) ἢ ζῶν (φερόμενος) μὲ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς μέγαν ἄνθρ., λαμπρὸς, πολυτελὴς· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἐλευθέριος, μεγαλόθωρος κτλ.

Μεγαλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοπρέπειαν, λαμπρῶς, πολυτελῶς κτλ.

‡Μεγαλοπτέρυγος καί

Μεγαλοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας πτέρυγας.

Μεγαλόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόπολις.

Μεγαλόπτωχος (ὁ, ἡ). μέγας (ἐπίσημος) πτωχός.

Μεγαλόπυλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Τηλέπυλος.

Μεγαλοπύρηνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μεγάλον πυρῆνα (χονδρὸν κουκκοῦτσι).

Μεγαλοπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων) μέγαν πώγωνα.

Μεγαλορέκτης, ου (ὁ). ὁ μεγάλων ὀρεγόμενος, πλεονέκτης ἢ φιλόβδοξος, (συγχ. τῷ Μεγαλορρέκτης).

Μεγαλόρραξ, αγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας ῥάγας (ῥωγας).

Μεγαλορρέκτης [μ. ῥέζω], ου (ὁ), (νλγ.) μεγαλουργός.

Μεγαλορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια (ῥήματα).

‡Μεγαλορρήμονία (ἡ), = Μεγαλορρήμοσύνη.

Μεγαλορρήμονος, ἐπίρ. Μὲ μεγαλορρήμοσύνην.

Μεγαλορρημοσύνη (ἡ). μεγάλα λόγια, μεγαλαυχία ἢ· 3) ἐμφαντικὴ (μεγαλοπρεπὴς) ἔκφρασις, μεγαληγορία. » Τῆς Θουκυδίδου μεγαλορρημοσύνης, « Φώτ., ἐκ τοῦ

Μεγαλορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια, ἀλαζών, μεγάλαυχος.

Μεγαλόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλας ῥίζας.

Μεγαλόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην ῥῖνα (μύτην). 2) ὁ ἔχων χονδρὸν ῥινὸν (δέρμα).

‡Μεγαλόσαρκος (ὁ, ἡ), Γρφ. = Πολύσαρκος.

Μεγαλοσθενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα σθένος (μεγάλην σωματ. ἰσχύν).

Μεγαλοσμάραγος (ὁ, ἡ), = Ἐρισμάραγος.

Μεγαλοσοφιστὴς, οῦ (ὁ). μέγας σοφιστὴς, περίφημος φιλολόγος.

Μεγαλόσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (πολλὰ ἀνεπτυγμένα, πρησμένα) σπλάγχνα ἢ μέγα σπλάγχνον (καρδίαν) ἢ συντελῶν εἰς τὸ νὰ κάμνῃ μεγάλα (νὰ πρήσκῃ) τὰ σπλάγχνα. » Οἶνος γλυκὺς μεγαλόσπλαγχνος σπληνὸς ᾗ ἥπατος, « Ἱππκρ. 2) (τρπ.) = Μεγαλόψυχος.

Μεγαλοστάφυλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριστάφυλος.

Μεγαλόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλα στάχυα.

‡Μεγαλοστένακτος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόζονος.

Μεγαλόστερνος (ὁ, ἡ), = Εὐστερνος.

Μεγαλοστομία (ἡ), = Μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαλόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαλον στόμα.

Μεγαλόστονος (ὁ, ἡ). = Βαρύστονος.

†Μεγαλσύνη (ἡ), (νλγ.). μεγεθος, μεγαλεῖον, μεγαλειότης.

‡Μεγαλοσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοσμάραγος.

Μεγαλόσφυκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν (δυνατὰ κτυπῶντα) σφυγμόν.

Μεγαλοσχήμων καί

Μεγαλοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). μέγας τὸ σχῆμα, μεγαλοπρεπὴς, (ἐν γέν.) μέγας.

Μεγαλοσωματος καί

Μεγαλόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα σῶμα, σωματώδης.

Μεγαλότεχνος (ὁ, ἡ). μέγας τὴν τέχνην. μέγας (μεγαλουργὸς) τεχνίτης. » Τὸ μεγαλότεχνον, « Δ. Ἀλ., μεγεθος (ὕψος, λαμπρότης) τέχνης.

Μεγαλότης (ἡ). = Μεγαθος, Μεγαλειότης.

Μεγαλότιμος (ὁ, ἡ). μεγάλης τιμῆς ἄξιος ἢ μέτοχος, πολλὰ ἔντιμος ἢ πολύτιμος.

Μεγαλοτίμως, ἐπίρ. Μὲ μεγάλας τιμὰς, πολλὰ ἐντίμως.

Μεγαλότολμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τόλμως. Ὁ ἔχων μεγάλην τόλμην, πολλὰ τολμηρός.

Μεγαλότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) μέγα τόξον.

Μεγαλοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυνατὸν τράχηλον, (Σχλ. ἐξηγ. τοῦ Ἐριαύχην).

Μεγαλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μεγάλα ἔργα.

Μεγαλούργημα (τὸ). μεγαλουργίας ἀποτέλεσμα, ἔργον μεγαλουργοῦ.

Μεγαλουργὴς, ές (ὁ, ἡ), = Μεγαλουργός.

Μεγαλουργία (ἡ). μέγεθος ἔργου ἢ, μέγα ἔργον, μεγάλη ἐπιχείρησις.

Μεγαλουργικὸς, ἡ, όν. Μεγαλουργοῦ ἢ μεγαλουργίας ἴδιος.

Μεγαλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατορθόνων ἢ ἐπιχειριζόμενος μεγάλα ἔργα. » Τὸ μεγαλουργὸν, ἀντὶ Ἡ μεγαλουργία.

Μεγαλουργῶς, ἐπίρ. Μετὰ μεγαλουργίας.

†Μεγαλοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ φαινόμενος μέγας, μεγαλοπρεπής.

†Μεγαλοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἐκπέμπων μέγα φέγγος, πολλὰ φωτεινός.

Μεγαλόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόμματος. » Οἱ μεγαλόφθαλμοι νωθροί, « Φυσιογνμ.

Μεγαλόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους (ἰσχύοντας) φίλους.

Μεγαλόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας (χονδρὰς) φλέβας.

Μεγαλόφορτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν μέγα φορτίον, εὐρύχωρος.

Μεγαλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Φρονῶ μεγάλα, ὑψηλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι. (χ. πτ.) Ἔχω μέγα (γενναῖον) φρόνημα, εἶμαι μεγαλόφρων.

Μεγαλοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοφροσύνην.

Μεγαλοφροσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλόφρονος, μέγεθος φρονήματος, γενναιοφροσύνη· ὑψηλοφροσύνη.

Μεγαλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα (γενναῖον ἢ ἀγέρωχον) φρόνημα, γενναιόφρων ἢ ὑπερήφανος. » Τὸ μεγαλόφρον, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ μεγαλοφροσύνη.

Μεγαλοφυὴς, ές (ὁ, ἡ). μεγάλου νοὸς (μεγάλων φρονημάτων) ἄνθρωπος.

Μεγαλοφυΐα (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ μεγαλοφυοῦς.

Μεγαλόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα φύλλα.

Μεγαλοφυῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοφυΐαν.

Μεγαλοφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἠνέ τις -

Μεγαλόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ ἔχων μεγάλην (δυνατὴν) φωνήν.

Μεγαλοχάσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα χάσμα (στόμα).

†Μεγαλόψοφος (ὁ, ἡ), (σχλ.). ὁ κάμνων μέγαν ψόφον (κρότον).

Μεγαλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μεγαλόψυχος, δείχνω μεγαλοψυχίαν.

Μεγαλοψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἠνέ τις -

Μεγαλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην ψυχὴν (γενναῖον φρόνημα), γενναιόκαρδος.

Μεγαλοψύχως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοψυχίαν.

Μεγαλύνω, Μ. υνῶ. Μεγαλόνω, αὐξάνω (Θκ. Ε', 98)· μεγαλοποιῶ· ἐκθειάζω, ἐγκωμιάζω· (μσ.) σεμνύνομαι, καμαρόνω, ὑπερηφανεύομαι.

†Μεγαλώδυνος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριώδυνος.

Μεγαλώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μέγα ὄνομα, ὁ ἐπιλεγεμενος (ἢ παρωνυμούμενος ἀπὸ τοῦ) Μέγας.

Μεγαλωπὸς [μ. ὠπ], ή, όν, Π. ἀντὶ Μεγαλόφθαλμος.

Μεγάλως, ἐπίρ. Πολλὰ, κατὰ πολλὰ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τοὺς μεγάλους μεγάλως λέγουσι, « Πλάτ. » Μεγάλως ἥλιτες ἀθανάτους, « Θγν. (ἴδε Μέγας).

Μεγαλωστὶ, ἐπίρ. Ὡς μέγας· εἰς μεγάλην ἔκτασιν· μεγαλοπρεπῶς. » Ὑπεδέξατο αὐτὸν μεγαλωστὶ, « Ἡρ. » Μεγαλωστὶ προσέπταισε, « αὐτ.

†Μεγαλωσύνη (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μεγαλοσύνη.

Μεγαλωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). μεγάλης ὠφελείας πρόξενος, πολλὰ ἐπωφελής.

†Μεγάμυκος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίμυκος.

Μεγάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλήνωρ.

;Μεγαπενθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἢ αἴτιος μεγάλου πένθους.

Μεγαρίζω, Μ. ίσω. Κατασκευάζω εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων μέγαρον (ἴδε τὴν λέξ.). 2) μιμοῦμαι τοὺς Μεγαρεῖς, εἶμαι μὲ τὸ μέρος των.

Μεγαρόθεν, ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπὸ τὰ Μέγαρα.

Μεγαροῖ, ἐπίρ. (Τοπ.). Εἰς τὰ Μέγαρα.

Μέγαρον (τὸ), [Ἑβρ.]. (ἐν γέν.) ὑπόγειον οἴκημα (κυρ. πρὸς λατρείαν θεοῦ)· (ἰδιαιτ.) τὸ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων κατασκευαζόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔρριπτον χοιρίδια. » Χθονίοις καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα ἱδρύσαντο, « Πορφ. » Δρῶσιν (τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ) ἄλλα τε ὁπόσα καθέστηκε σφίσι, καὶ ἐς τὰ μέγαρα καλούμενα ἀφιᾶσιν ὗς τῶν νεογνῶν, « Παυσ. 2) (κατ' ἔκτ.) ἡ μεγαλητέρα κάμαρα τοῦ ὁσπιτίου, τὸ (Ἰταλ.) σαλονι· (ὄθ.) τὸ καθολικὸν (τὸ καθαυτὸ) τοῦ ναοῦ, (ἄλλ.) ἀνάκτορον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) οἶκος μέγας (ὑψηλὸς ἢ μὲ πολλαὶς κάμαραις), παλάτι, πύργος. » Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, « Ὀδ. Χ. » Εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα δήπου τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν, « Σδ. » Ἐν τῷ ἱρῷ τῆς Ἀθηναίης ἀγχοτάτῳ τοῦ μεγάρου, « Ἡρ. 3) (ἐν Ἐπγρ.) ἀντὶ Σταῦλος.

†Μέγαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεγαίρω, φθόνος, βάσκαμμα.

†Μεγαρτὸς, ἡ, όν. Φθόνου ἄξιος, ζηλωτὸς, ἐπίφθονος, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Ἀμέγαρτος).

Μέγας [Ζενδ. ἢ Χαλδ. συγγ. τῷ Μάγος καὶ Μέδω], μεγάλη, μέγα (ἡ αἰτ. Μέγαν, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμαλῶς ἀπὸ τοῦ ἀχρ. Μεγάλος, ον. Ἡ κλητ. Μεγάλε εὕρηται ἅπαξ μόνον εἰς τὸν Αἰσχλ. Τὸ παρθτ. Μείζων, Μέγιστος). (ἐπὶ ἀνθρ.) Μεγάλος (ἐπὶ ὁποιουδήποτε μεγέθους, δηλ. Α'. κατὰ τὴν ἡλικίαν) » Ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα· νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, « Ὀδ. Β. (Β'. κατὰ τὸ ἀνάστημα), ὑψηλός. » Ἠΰς τε μέγας τε, « Ὅμ. » Μεγάθεϊ μέγας, « Ἡρ. » Γυνὴ καλή τε μεγάλη τε, « Ὀδ. Ο. (Γ'. μτφορ. κατὰ τὴν ἠθικ. ἢ κοινωνικ. δύναμιν, δηλ.) ἰσχυρὸς, σημαντικὸς, ἔνδοξος κτλ. » Οὕτω δ' ἴσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς, « Ἀρςφ. (παρβλ. Δυνατός). » Ζεῦ μέγιστε, « Ὅμ. » Σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται, « Σοφ. 2) (ἐπὶ πραγμ. Α'. κατὰ τὸ μῆκος, δηλ.) ἐκτεταμένος, πλατὺς, εὐρύχωρος. » Μέγας οὐρανὸς, « Ὅμ. » Μέγας αἰγιαλὸς, « αὐτ. » Μέγα λαῖτμα θαλάσσης, « αὐτ. » Σπλὴν μέγας, « Γαλ., ὁ ἐξωγκωμένος. » Μεγάλη πόλις, « Πλ. » Μεγάλη τάφρος, « Ὅμ. (Β'. τρπ.) πολὺς, ὑπερβολικὸς· σφοδρὸς· φοβερός· ἔξοχος. (ἐπὶ φωνῆς) δυνατὸς κτλ. » Μέγα πένθος, « Ἰλ. Α. » Μέγας ζέφυρος, « Ὅμ. » Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει, « Σοφ. » Μέγαν ὅρκον ὁμοῦμαι, « Ἰλ. Α. » Λόγον ἀφῆκα μέγαν, « Πλ. (ᾐ ἑλλ.) » Λίην μέγα εἶπας, « Ὀδ. Π. » Μέγα φρονεῖν, « Αξ. » Ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως, « Θκ. » Μέγιστοι καιροὶ, « Δμ., οἱ οὐσιωδέστατοι. » Μεγάλη νόσος, « Ἰατρ., ἡ ἐπιληψία. » Τὰ τῶν βαρβάρων μεγάλα ποιεῖν, « Ἰσκρ. ||. (τὸ οὐδ.) Μέγα καὶ (τὸ παρθτ.) Μεῖζον, Μέγιστον καὶ (πλθ.) Μεγάλα, ἐπίρ. (ἀντὶ, καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Μεγάλως, πολλὰ, κατὰ πολλά. » Οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, « Ὀδ. Ω. » Χαῖρ' ὡς μέγιστα, « Σοφ. » (Τοῦτο δὲ) μέγα φέρειν οἰόμεθα εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, « Πλάτ. » Ὦ μέγ' εὐδαίμων κόρη, « Αἰσχλ. » Τὸν μέγα στυγούμενον, « αὐτ. » Ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, « Ὅμ. (καὶ πρὸς παρθτ.) » Μέγ' ἀμείνων (ἄριστος, ἔξοχος κτλ.), « Ὅμ. » Μέγα νήπιος, « Ἰλ. Π. (καὶ ἀνάπαλιν). » Μάλα (» Λίην) μέγα, « Ἰλ. Ο., Π. (ἐπὶ φωνῆς) δυνατὰ, μεγαλοφώνως. » Μέγα ἀϋτεῖν (ὀχθεῖν κτλ.), « Ὅμ. » Οὑτοσὶ μὲν καλὸν ᾐ μέγα φθέγγεται, φαῦλον δ' ἐγώ, « Δμ. » Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων, « αὐτ. » Ἀνακλαύσας μέγα, « Ἡρ. (ᾐ πλθ.) » Μεγάλα στενάχοντες, « Ὀδ. Ξ. (ᾐ ἐπὶ διαςήματος τόπου). » Μέγα προθορὼν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μέγα ἄνευθεν, « Ἰλ. Χ., πολλὰ μακρὰν.

Μεγασθενέτης, ου (ὁ) καὶ

Μεγασθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοσθενής.

†Μεγασχιδὴς, έος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ὁ ἔχων μεγάλας σχισμάδας· πολλὰ ἢ βαθειὰ σχισμένος.

Μεγάτιμος καὶ Μεγατίμιος (ὁ, ἡ), Π. μεγάλης τιμῆς ἄξιος ἢ πρόξενος· βαρύτιμος.

Μεγάτολμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τολμηρὸς, Μεγαλότολμος.

Μεγαυχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλαυχής.

Μεγαφρονίμως, ἐπίρ. Πολλὰ φρονίμως, φρονιμώτατα.

Μεγάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόφρων.

Μεγάφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως, = Μεγαλόφωνος.

Μεγεθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεγαλοποιέω, [ἐκ τοῦ

Μεγεθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (προξενῶν) εἰς τὰ πράγματα μέγεθος, μεγέθους ποιητικός.

Μέγεθος, εος-ους (τὸ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μεγάλου, ὕψος, ὄγκος, ἔκτασις κτλ., (τρπ.) μεγαλεῖον, μεγαλοφροσύνη. » Πρὸς τοῦτο λέγεται τὸν Ἀλέξανδρον οὕτω θαυμάσαι, καταφρονηθέντα, τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Διογέν.), ὥςε κτλ. « Πλ.

Μεγεθουργία (ἡ), = Μεγαλουργία, ἡ· Μεγαλοποίησις.

†Μεγεθόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Μεγεθύνω, Μ. υνῶ, = Μεγαλύνω, μεγαλοποιῶ. (Γρμτ.) ἐκτείνω δι' αὐξήσεως. » Οἱ τὸ ο μεγεθύνοντες, « Σχλ.

Μεγήρατος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυήρατος, ἡ (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Μεγήριτος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἔρις]. πολλὰ περιμάχητος.

Μεγιςᾶνες (οἱ), [μέγιςος]. οἱ μεγαλήτεροι ἑνὸς τόπου, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἄρχοντες.

Μεγιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ μέγιστος, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Μεγιστόπολις, εως (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ ὁπ. γίνονται μέγισται (ἀκμάζουσιν) αἱ πόλεις.

Μέγιστος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ Μέγας.

Μεγιστότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος τὰ μέγιστα.

Μεγιστόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγίςους ὀφθαλμούς.

Μεγιστόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγίςην φωνὴν, μεγαλοφωνότατος.

Μεγίστως, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Μεγάλως, (εὐχρηστότ. τὸ) Μέγιστον.

Μεδεὶς, εῖσα, έν, Αἰολ. καὶ

Μεδέων, ουσα, ον, Ἰων. Π. (μὲ γεν.) ὁ φροντίζων (κηδόμενός) τινος· (ἐν γέν.) προστάτης, ἄρχων, βασιλεὺς, (κυρ. μτχ. τοῦ ἀχρ. Μεδέω ἢ †Μέδημι = Μήδομαι).

Μεδιμναῖος, α, ον. Ὁ γεμίζων (χωρῶν εἰς, ἴσος μὲ) ἕνα μέδιμνον.

Μέδιμνος (ὁ καὶ Ἰων. ἡ). τὸ σύνηθες μέτρον διὰ τὰ γεννήματα (χωρ. 48 χοίνικας), κοιλὸν, (ὁ Σικελικὸς ἦτον ἓν ἐκτημόριον μικρότερος).

Μεδοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μέδοιντο, πλθ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Μέδομαι, Μ. μεδήσομαι, Π. = Μήδομαι, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, φροντίζω, σχεδιάζω, μελετῶ. (μὲ γεν.) » Κοίτοιο μεδώμεθα. τοῖο γὰρ ὥρη, « Ὅμ. » Ζεῦ, Δωδώνης μεδέων, « αὐτ. (ἡ αἰτ.) » Κακὰ Τρώεσσι μεδέσθην, « αὐτ.

Μέδουσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μέδων.

Μέδω, Μ. μεδήσω, Π. (σπνττ.) ἐξουσιάζω, βασιλεύω, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ.

Μέδων, οντος (ὁ), Π. = Μεδέων. ||. (οὐσ.) ἡγεμὼν, βασιλεύς.

Μέζεα (τὰ), Π. = Μήδεα, τὰ αἰδοῖα.

Μεζόνως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Μειζόνως [ἐκ τοῦ

Μέζων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μείζων.

Μεθ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Μεθεῖλον κτλ.). Πιάνω τι ᾐ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ μέρους μου· πιάνω τι μετέωρον (πρὶν πέσῃ κατὰ γῆς). 2) μεταβάλλω(;).

Μεθ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ὑπεράνωθεν ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

Μεθαμέριος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μεθημέριος.

;Μεθ-ανδάνω, Μ. αδήσω, Π. ἀρέσκω (φαίνομαι ἀρεστὸς) κατ' ἄλλον τρόπον (τρτπρσ. μὲ δοτ.) = Μεταδοκέω.

Μεθ-άπτω, Μ. άψω, = Προσάπτω (Προσαρμόζω) ἐκ μεταβολῆς. » (Ὁ δὲ ἰςὸς) ἱςία μεθῆπται ἀλουργῆ, « Φλςρ.

Μεθ-αρμόζω, Μ. όσω. Συναρμόζω (Διορθόνω) τι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταβάλλω, (ὀθ

Μεθάρμοσις, εως (ἡ). ἡ κατ' ἄλλον τρόπον διόρθωσις, μεταβολή.

Μεθ-αρμόττω, Μ. όσω, Ἀττ. ἀντὶ Μεθαρμόζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεθέηκε, Π. ἀντὶ Μεθῆκεν, ἀόρ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Μεθαιρέω.
Μεθεῖμαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Μεθεῖναι ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθεῖτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ
Μεθείω, Ἰων. Π. ἀντὶ Μεθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθεκτέον, θετ. τοῦ Μετέχω.
Μεθέκτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ μετέχων τινὸς, μέτοχος.
Μεθεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ λάβῃ μετοχὴν εἴς τι.
Μεθεκτὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -εκτῶς. Τοῦ ὀπ. μετέσχεν ἢ μετέχει ἢ δύναται νὰ μεθέξῃ τις.
Μεθέλεσκε, Π. ἀντὶ Μεθῄρει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Μεθαιρέω.
Μεθ·έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Μεθείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. »Μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἐκκλησίας ὅσον ὀρθόδοξον, « Γργ.
Μεθέμεν, Δ. ἀντὶ Μεθεῖναι.
Μέθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐμέθεν, ἐμοῦ.
Μέθεξις, εως (ἡ). τὸ μετέχειν, μετοχή.
Μεθ·εορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω μετὰ τὴν ἑορτήν.
Μεθέορτος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὴν ἑορτήν.
Μεθ·έπω, Μ. έψω; (ἀόρ. Μετέσπον [ὅθ. ἡ μτχ. Μετασπὼν] καὶ μσ. Μετεσπομην), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω κατόπιν τινὸς, ἕπομαι, ἀκολουθῶ· σκαλίζω (μὲ τὰ 'μμάτια), κυττάζω νὰ εὕρω· ἔρχομαι (φθάνω) πουθενά. (συνκδχ. ᾖ καταχρ.) σηκόνω τι ἐπάνω μου (εἰς τὸν ὦμόν μου), (μτβτ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ. ἐκ δ'.) κινῶ (κάμνω νὰ ὁρμήσῃ) τι κατά τινος. »Τυδείδην μέθεπεν (»Πατρόκλῳ μέθεπεν) ἵππους,« Ἰλ. Ε. Π. (καὶ μσ.) » Ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρί, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) » Φυγοδεμνος, ἀεὶ μεθέπουσα κορείην, « Νονν., (παρβλ. Ἐφέπω ᾖ Μετέρχομαι).
Μεθερμήνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεθερμηνεύω, μετάφρασις.
Μεθερμηνευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μεθερμήνευσιν.
Μεθ·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω (Ἐξηγῶ) τι ἀπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, μεταφράζω.
Μεθ·ερπύζω καὶ
Μεθ·έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Μεθείρπυσα), Π. σύρομαι (ὑπάγω) κατόπιν τινὸς, τὸν φθάνω.
Μέθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεθίημι, ἄφεσις, παραίτησις· ἐγκατάλειψις· ὕφεσις, ὑποχώρησις.
Μεθεστάναι, κατὰ συγκ. ἀντὶ Μεθεςηκέναι, μσ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθεςὼς, ῶσα, ὼς, κατὰ συγκ. ἀντὶ Μεθεστηκὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίστημι.
Μεθετέον, θετ. τοῦ Μεθίημι.
Μεθετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Εὔκολος πρὸς μέθεσιν, ἐνδίδων εὐκόλως, ὑποχωρητικός.
Μέθη (ἡ). [μέθυ]. μεθύσι· μεθυσιό. »Σφαλλόμενον ὑπὸ μέθης, « Πλάτ. » Εἰς μέθας καὶ κύβους καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν, « Πλβ. 2) = Μέθυ, οἶνος. »Μέθης εὐώδεος,« Ἱππκρ.
Μεθ·ήκω, Μ. ήξω, Π. ἀντὶ Μετέρχομαι, ἔρχομαι ἢ ὑπάγω κατόπιν τινὸς, ἀκολουθῶ. » Ἔμελλε δ' ἄρα καὶ τοῦτον ἡ δίκη μεθήξειν, « Δ. Κάσσ.
;Μεθηλικιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Μεταβαίνω ἀπὸ μίαν ἡλικίαν εἰς ἄλλην, (ὅθ.
Μεθηλικίωσις, εως (ἡ). ἡ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡλικίαν μετάβασις.
Μέθ·ημαι (παρτ. Μεθήμην), Π. (μὲ δοτ.) κάθημαι μεταξύ τινων.
Μεθημερινὸς, ἡ, ὸν καὶ Μεθημέριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος τὴν ἡμέραν ἢ καθημέραν, καθημερινός. (ἐνίοτε) σημερινὸς, (κοιν.) τῆς ἡμέρας.
Μεθημοσύνη (ἡ), Π. τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Μεθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεθετικὸς, ἀμελής.
Μεθίδρυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μεθιδρύω.
Μεθίδρυσις, εως (ἡ). μετάθεσις, μετατόπισις κτλ., [ἐκ τοῦ
Μεθ·ιδρύω, Μ. ύσω. Μεταθέτω, μετατοπίζω. ||. (πθ.) ἀλλάζω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, (ἐν γέν) = Μεθίστημι, -ίσταμαι.
Μεθίει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. ᾖ
Μεθιέμεν καὶ
Μεθιέμεναι Π. ἀντὶ Μεθιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μεθίεν, Π. ἀντὶ Μεθίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Μεθίημι.
Μεθ·ιζάνω, Μ. ιζήσω, Π. ἀντὶ Μεθιδρύω, μετατοπίζω.
Μεθ·ίημι, Μ. μεθ·ήσω (ἀόρ. Μεθῆκα ᾖ μσ. Μεθηκάμην, πρκ. πθ. Μεθεῖμαι ᾖ ὑπερσ. Μεθείμην κτλ.), = Ἀφίημι, ἀφίνω, παραιτῶ· ἐγκαταλείπω· συγχωρῶ· παραχωρῶ· ἐβγάζω τι ἀπὸ 'πάνω μου (ἀπὸ μέσα μου), (ὅθ.) φωνάζω, δακρύζω, κτλ., (συνκδχ.) ἐλαφρόνω, ἀπαλλάττω. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ. μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· παραμελῶ· παραιτοῦμαι. (χ. πτ. ἢ ἐλλ.) παύω· ἀμελῶ. » Ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, « Ἰλ. Ο. » Μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον,« Συν. (ᾖ δοτ.) » Μέθες χεροῖν τὴν παῖδα,« Σοφ. (καὶ παραλλ.) » Εἴ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν,« Ἰλ. Κ. » Μή μ' ἔρεθε, μή σε μεθείω, « Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) » Τὸν δ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, « Ἀρςφ. (ᾖ μτνμ.) » Εἴ με μεθείη ῥῖγος, « Ὀδ. Ε. (ᾖ [;] πθ.) » Οὐ γὰρ μετίετο ὁ Γύγης, οὐδὲ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμίη, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Μέθες μετίεναι ἐπὶ τὴν θήρην, « αὐτ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Μετίει (τὸ ἄγκιστρον) ἐς μέσον τὸν ποταμὸν, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Μετίει πολλὰ τῶν δακρύων, « αὐτ., ἔχυνε. » Περσίδα γλῶσσαν μετεὶς, « αὐτ., λαλήσας. (καὶ τρπ.) » Τὸν φόρον μετίει τῇσι πόλισι, « αὐτ., τὸν ἐχάρισε. » Τὰς ἁμαρτάδας αὐτοῖσι πάσας μετίημι, « αὐτ. » Εἰ μετήσει τὴν ἀρχὴν, ἄλλος τις ἀντ' αὐτοῦ τύραννος καταστήσεται, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ γ'.) » Οὐ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο,« Ἰλ. Α. » Μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης τὸ παράπαν, « Ἡρ. » Μεθιέμεναι πολέμοιο (ἀλκῆς), « Ὅμ. » Τῆς ἀπάτης οὐ μεθίει, « Ἀππ. (καὶ ἐλλ.) » Ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο, « Ἰλ. Δ. » Μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,« Ἰλ. Κ. (ᾖ μσ.) » Τοῦ δ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ,« Εὐρ. » Ἡνίκα τῶν γυμνασίων μεθίενται,« Πλάτ. (ᾖ πρὸς ἀπαρ.) » Ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν, « Ἰλ. Ψ. » Μεθίῃσι μάχεσθαι,« Ἰλ. Ν. (ᾖ μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) » Κῆρ ἄχεος μεθέηκα,« Ἰλ. Ρ., ἐλάφρωσα. »Μεθῆκαν ἑαυτοὺς τῶν ἔργων, « Αἰλ. » Εἰ τόνδε Τρώεσσι μεθήσομεν,« Ἰλ. Ρ. » Μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην, « Ἰλ. Ξ. » Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, « Ἰλ. Α., νὰ ξεκακιώσῃ μαζῇ του. (καὶ χ. πτ.) » Κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν, « Ἰλ. Ω.
Μεθ·ιππεύω, Μ. εύσω. Μεταβαίνω ἔφιππος.
Μεθ·ίπταμαι, Μ. μεταπτήσομαι. Μεταβαίνω πετῶν.
Μεθ·ιστάνω, μτγν. ἀντὶ
Μεθ·ίστημι, Μ. μεταστήσω (ἀόρ. Μετέστησα καὶ μσ. Μετέστην καὶ πθ. Μετεστάθην, μσ. πρκ. Μεθέστηκα κτλ.). Ἀλλάζω τὴν ςάσιν (τὴν θέσιν) τινὸς (προσ. ἢ πράγμ.), μεταφέρω, μεταθέτω, μετατοπίζω· ἐξορίζω. (τρπ.) μεταβάλλω. ||. (μσ.) ἀλλάζω τόπον (καὶ τρπ.) τύχην ἢ γνώμην (φρόνημα, σύστημα), μεταβαίνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἀναχωρῶ, (ὅθ. μτνμ.) ἀποθνήσκω. (τρπ. ἐν γέν.) μεταβάλλομαι. » Μεθιστάναι τινὰ πρὸς τὴν ὑπερορίαν, « Χρσ. (καὶ μσ.) » Μεταστησάμενος τὸν Σπιθριδάτην, « Ξεν. » Τοὺς ἐναγεῖς μετεστήσαντο, « Αἰσχ. (ᾖ μσ. αὐτπθ.) » Μετισταμένους ἐκ τῆς τάξιος,« Ἡρ. » Μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, « Πλβ., ὀπισθοδρομεῖν. » Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν μεθειστήκει, « Αἰσχ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀψύχ.) » Χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, « Ξεν. (ᾖ τρπ.) » Εἰς τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν,« Παυσ. » Μεταςήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος, « Γργ. » Μεταστῆσαι γνώμην ἐξ ὀργῆς,« Ἀντφ. » Οὐ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαιοῦ τοῖς ἤθεσι κατειλημμένα μεταστῆσαι, « Ἀρςτ. » Ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω, « Ὀδ. Δ. » Μεταστῆσαι τὴν πολιτείαν (τοὺς νόμους, τὰ πράγματα), « Ξεν., Θκ. (ᾖ ἐλλ.) » Μετέστησαν (ἐνν. ἑαυτοὺς) εἰς δουλείαν,« Πλ. (ᾖ πρὸς γεν.) » Μεθίστημι (ἐνν. ἐμαυτὸν) τοῦ χρώματος, « Ἀρςτ., ἀλλάζει ἡ ὄψις μου. » Ὦ Ζεῦ, βλέψον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μετάστησον κακῶν, « Εὐρ. » Καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν, « Σοφ. (ᾖ μσ.) » Ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι, « Πλ. » Ἡ δημοκρατία μεθίσταται ἐς βίαν, « Πλβ. (καὶ ἐλλ.) » Μεταστῆναι βίᾳ (λύπης),« Εὐρ. » Φρενῶν μεθέστηκας, « (καὶ πθ.) » Μεταστάθεις τῶν πάρος φρενῶν, « αὐτ., ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰς φρένας του. » Μεθέςηχ' ὧν πρότερον εἶχε τρόπων, « Ἀρςφ. (καὶ ἀπολ.) » Ὁ μὲν, ταῦτα εἶπας, μετεςήκει,« Ἡρ. » Μεθίσταται πνεύματα,« Εὐρ. » Ψηφίσασθαι τοῖς μεθεστῶσι κάθοδον, « Δμ.
2) Π. (μὲ δοτ.) στέκομαι ἐν τῷ μέσῳ (μεταξύ) τινων. » Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο, « Ἰλ. Ε.
;Μεθὸ (ἀντὶ Μεθ' ὅ), ἐπίρ. Ἔπειτα· ἀφ' οὗ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Μεθοδεία (ἡ), (Γρφ.) καὶ
†Μεθόδευμα (τὸ), (νλγ.), =Μέθοδος, τρόπος, τέχνη· (τρπ.) ἀπάτη, πανουργία.
Μεθοδευτής, οῦ (ὁ). ὁ μεθοδεύων (ἀκολουθῶν [ἢ μετερχόμενός τι μὲ] μέθοδον).
Μεθοδευτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεθοδεύειν ἢ μεθοδεύεσθαι· μεθοδικός.
Μεθ·οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω κατόπιν τινος, ἰχνηλατῶ· (τρπ.) ἀναζητῶ (μετέρχομαί, πραγματεύομαί) τι μεθοδικῶς (μὲ τρόπον ἐπιτήδειον ἢ κατὰ κανόνας). τεχνάζομαι. προφασίζομαι. ἀπατῶ. »Τοὺς μεθοδεύοντάς τι τῶν χρησίμων, « Διόδ. (καὶ μσ.) » Ὁ μὲν ἀπεδεδώκει τὰς τριήρεις, ὁ δὲ ἔτι μεθοδευόμενος ἦν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Οὐκ οἶδας πῶς μεθοδεύεται γυνή, παρακλήσεσιν, ἐπαίνοις, ἐπαγγελίαις, « Χαρίτ.
Μεθ·οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα ἐκτὸς τοῦ δρόμου του, τὸν κάμνω νὰ παραστρατίσῃ.
Μεθοδικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ μέθοδον (μὲ τρόπον ἁρμόδιον, κατὰ κανόνας).
†Μεθόδιον (τὸ), (Ἐπγρφ.) = Ἐφόδιον.
†Μεθοδίτης, ου (ὁ), γλσ. = Μεθοδευτής, μεθοδικός (τεχνίτης).
Μέθοδος (ἡ). τὸ ὑπάγειν κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησίν) τινος· (τρπ.) ἔρευνα (κυρ. ἐπιστημονικοῦ ἀντικειμένου)· (συνκδχ.) ὁ τακτικὸς (κατὰ κανόνας) τρόπος τὸν ὁπ. μεταχειρίζεταί τις πρὸς τοῦτο ᾗ ἡ περὶ τούτου διδασκαλία (πραγματεία). » Καθάπερ εἴρηται ἐν τῇ μεθόδῳ τῇ πρὸ ταύτης, « Ἀρς.
Μεθολκή (ἡ). τὸ μεθέλκειν (σύρειν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος). » Περισπασμὸς ᾗ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης, « Πλ.
Μεθομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀναστρέφομαι (Διαιτῶμαι) μεταξὺ τινων, συναναστρέφομαι.
Μεθορία (ἡ), Ζ. Μεθόριος.
†Μεθ·ορίζω, Μ. ίσω. Συνορεύω μέ· μετέχω ἀπό.
Μεθόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ μεταξὺ τῶν ὁρίων δύω τινῶν τόπων. » Ἡ δὲ Θυρεᾶτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, « Θκ. (καὶ μτνμ.) » Ἦν δέ.. μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς, « Σδ. ||. (οὐσ.) » Μεθορία (ἐνν. χώρα) (ἡ) καὶ » Μεθόρια (τά), τὰ σύνορα.
Μεθ·ορκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὸν σκοπὸν (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ ὅρκου τινός, τὸν ὑποχρεόνω νὰ ὁρκισθῇ περὶ ἄλλου προσώπου.
Μεθ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ ὁρμήσῃ τι (καὶ μσ. Ὁρμῶ) κατόπιν τινός.
Μεθ·ορμίζω, Μ. ίσω. (ναυτ.) Σηκόνω καὶ μεταφέρω τὸ πλοῖον (καὶ ἐλλ. ἢ μσ. Σηκόνομαι καὶ μεταβαίνω) ἀπὸ τοῦτον τὸν ὅρμον εἰς ἄλλον· (ἐν γέν.) ἀλλάζω θέσιν (καὶ τρπ.) τύχην. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω (καὶ μσ.) ἀπαλλάττομαι. » Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ μεθορμιεῖ σε πίτυλος σκύφου, « Εὐρ.
Μέθυ, υος (τὸ), Π. οἶνος (κυρ. ὁ γλυκὺς ἢ ὁ ἐκ μέλιτος). » Ἐκ κριθῶν μέθυ, « Αἰσχλ., (ὀθ.
Μεθυδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου, (ἐπιθ. ὁ Διόνυσος).
Μεθυδριὰς [μετὰ, ὕδωρ], άδος (ἡ). νύμφη (θεὰ) τῶν ὑδάτων, νεράϊδα.
Μεθυδρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.
Μεθυδώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μεθυδότης.
Μεθύμνιον (τὸ). τὸ μετὰ τὸν ὕμνον.
Μεθυπαλλαγὴ (ἡ), Γρμτ., σχῆμα λόγου, εἶδος ὑπαλλαγῆς.
†Μεθύπαρξις, εως (ἡ). ἡ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὸν βίον τοῦτον) ὕπαρξις, ἡ μέλλουσα ζωή, [ἐκ τοῦ
†Μεθ·υπ·άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω μετὰ ταῦτα, ὑφίσταμαι μετὰ θάνατον.
;Μεθυπέρβατος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) λόγος μὲ ὑπερβατὰ σχήματα.
Μεθυπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναβλύζων ὡς ἐκ πίδακος μέθυ (ὡς ἀπὸ πηγῆς οἶνον).
Μεθυπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεθυσφαλής.
Μεθυπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ἀπὸ τὸ κρασὶ, μεθυσμένος.
Μεθ·υπο·δέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀλλάζω τὰ ὑποδήματά μου, φορῶ ἄλλα ἢ ἄλλου.
Μεθ.υπο·δύομαι, Μ. δύσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεθυποδέομαι.
Μεθυπόστρωσις, εως (ἡ). ἄλλαγμα τοῦ στρώματος.
†Μεθύσης, ου (ὁ), Λξφν. ἀντὶ Μέθυσος.
Μέθυσις, εως (ἡ). τὸ μεθύσκειν ἢ μεθύσκεσθαι, μεθύσι ἢ μέθυσμα.
Μεθύσκω [μέθυ], Μ. μεθύσω καὶ πθ. μεθυσθήσομαι (ὁ ἀόρ. Ἐμεθύσθην). Μεθῶ τινα (« Διατὶ τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει; « Πλ.)· (μτνμ.) ποτίζω (μουσκεύω) τι κατὰ κόρον. » Τέφρην μεθύσκων, » Ἐπγρ. (καὶ πθ.) » Μεθυσθήσεται ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος, « Γρφ. ||. (πθ.) μεθῶ, μεθοκοπῶ. »Πίνων οὐ μεθύσκεται, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Τὸ ἐν μέρει τὸν αὐτὸν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι.. οὐκ ἐᾷ μεθύσκεσθαι τῆς ἐξουσίας τὰ ἤθη, « Διονύσ. (παρβλ. Μεθύω).
Μέθυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεθύσκει, ποτὸν μεθυστικόν.
Μεθυσοκότταβος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ μεθοκοπῶν, (κοιν.) μεθύστακας, [;κόπτω καὶ
Μέθυσος, η ἢ ος, ον. Ἔκδοτος εἰς τὴν μέθην, (Τουρκ.) μπεκρῆς.
†Μεθυσοχάρυβδις, εως (ἡ), Κωμ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν μέθυσος.
Μεθυστὰς, άδος (ἡ). γυνὴ μέθυσος.
Μεθύστερον, ἐπίῤ. Π. μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, μετέπειτα, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Μεθύστερος [μετὰ, ὕστερος], α, ον, Π. ἀντὶ Ὕστερος.
Μεθυστὴς, οῦ ᾗ Μεθυστὴρ, ῆρος (ὁ), =Μέθυσος.
Μεθυστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεθύσκειν, ἡ· ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ μεθύσκεσθαι.
Μεθύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεθυστής.
Μεθυσφαλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονοῦμαι (κονδυλῶ) ὑπὸ μέθης, [ἐκ τοῦ
Μεθυσφαλὴς [μέθυ, σφάλλω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κονδυλῶν (παραφερόμενος) ὑπὸ μέθης.
Μεθυτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [μέθυ, τρέφω], =Οἰνοφόρος.
Μεθυχάρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μέθυ, χαίρω]. ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον.
Μεθύω (παρτ. Ἐμέθυον ᾗ πλέον οὔ), [μέθυ]. Εἶμαι μεθυσμένος. »Νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς, « Ὀδ. Σ. (καὶ μτνμ.) » Πληγαῖς μεθύων, « Θκρ., ζαλισμένος ἀπό. (καὶ γεν. προθετ.) » Μεθύων ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων, « Δμ., (παρβλ. Μεθύσκω).
2) (μτνμ. μὲ δοτ.) εἶμαι καλὰ ποτισμένος (μουσκευμένος) ἀπό. »Βοείην μεθύουσαν ἀλοιφῇ, « Ἰλ. Ρ.
Μεθῴδιον (τὸ). τὸ μετὰ τὴν ᾠδὴν, μεθυμνιον.
Μειαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Προσφέρω ἢ Παρατηρῶ ἂν ᾖνε σωστὸν εἰς τὸ ζύγι) τὸ ἱερεῖον τῶν Ἀπατουρίων τὸ λεγόμενον Μεῖον (ἴδε τὴν λέξ.). »Μειαγωγήσω σου τὰς τραγῳδίας, « Ἀρςφ., θὰ σοῦ τὰς ζυγίσω καθὼς ἐζύγιζαν τὸ Μεῖον. 2) (ἀμτβτ.) τραβῶ ὀλιγώτερον (εἶμαι ἐλαφρότερος) εἰς τὸ ζύγι, (Συν. ἐπς. 147).
Μειαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μειαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσφέρων τὸ Μεῖον.
Μειδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μειδιάω, (ὀθ.
Μείδημα (τὸ), Π. ἀντὶ
Μειδίαμα (τὸ). χαμογέλασμα.
Μειδίασις, εως (ἡ). τὸ μειδιᾶν, χαμογέλασμα.
Μειδίασμα (τὸ), σπν. ἀντὶ Μειδίαμα.
†Μειδιασμὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μειδίασις.
Μειδιαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μειδιᾶν.
Μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ. (μτνμ.) εἶμαι φαιδρὸς (γαληνιῶν κτλ.). (συνκδχ.) ἀντὶ Σαίρω, σέσηρα. »Κάρχαρον μειδήσας, « Βαβρ., δείξας τὰ ὀδόντια, [ἐκ τοῦ
†Μεῖδος [συγγ. τῷ ἦδος], εος-ους (τὸ), (ἄχρ.) ἀντὶ Γέλως.
†Μειζονάκις [μείζων], ἐπίῤ. (νλγ.) ἀντὶ Πλεονάκις.
†Μειζονότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ μείζονος, ἡ κατὰ τὸ ποσὸν ὑπεροχὴ, (ἀντιθ. τῷ Ἐλαττονότης).
Μειζόνως [μείζων], ἐπίῤ. =Μᾶλλον· πλειότερον, δυνατώτερα. » Βῆξαι μεζόνως ἢ ὡς ἐώθεε, « Ἡρ.
†Μειζότερος, α, ον, Γρφ. ἀντὶ
Μείζων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Μέγας, μεγαλήτερος· ἀνώτερος· προτιμότερος. ||. (τὸ οὐδ.) Μεῖζον, ἐπίῤ. ἀντὶ Μειζόνως.
Μείλας, Π. (σπντ.) ἀντὶ Μέλας.
Μείλιγμα (τὸ), [μειλίσσω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς εὐχαρίστησιν (θεραπεῖαν, ἐξιλέωσιν κτλ.), θέλγητρον· (ὀθ.) =Μέλισμα.
Μειλικτήριος (ὁ, ἡ), [μειλίσσω]. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταπραύνειν, ἐξιλεωτικός. »Μειλικτήριον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν) τὸ προσφερόμενον πρὸς ἐξιλασμὸν, ἱλαστήριον.
Μειλικτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Μειλικτήριος.
Μειλικτὸς [μειλίσσω], ή, όν. Τὸν ἀπεῖον δύναταί τις νὰ ἐξιλεώσῃ (καταπραύνῃ κτλ.).
Μείλικτρον (τὸ), Π. = Μείλιγμα.
Μειλίνεος, α, ον, Π. ἀντὶ Μελίϊνος, Μείλινος ἢ 2) Μέλας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Μειλινόεις, εσσα, εν, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηλινόεις ἡ =τῷ

Μείλινος, η, ον, Π. γλυκὺς (ʼσὰν τὸ μέλι), =Μείλιχος.

Μείλινος, η, ον, Π. ἀντὶ Μελέϊνος.

Μείλιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μειλίσσω, ἐξιλέωσις.

Μείλιον (τὸ), Π. [μέλι], (ἅπαξ μόνον εἰς τὸ ἐν.) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν) ἢ δίδεται πρὸς ἐξιλέωσιν ἢ ὑποχρέωσιν, (ἐν γεν.) δῶρον· κειμήλιον.

Μειλίσσειο, Π. ἀντὶ Μειλίσσω-μειλίσσω, προς. πθ. τοῦ

Μειλίσσω [μέλι], Μ. ίξω, Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἡ [σπν.] γεν. ἡ ἀπαρ. ἐκ δ'.), (κατὰ λέξ.) γλυκαίνω, ἡδύνω· (μτνμ.) γλυκομιλῶ, παρακαλῶ, (ἐπμ.) καταπραΰνω, ἐξιλεόνω· ὑποχρεόνω· καταπείθω.

Μειλίχη (ἡ). τὸ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐτύλιξαν τὴν χεῖρά των οἱ πύκται.

Μειλιχία (ἡ), [μείλιχος], πρᾳότης, ἱλαρότης· φιλοφροσύνη. (εἰς τὸν πόλεμον) μαλθακότης, ῥᾳθυμία. »Ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο, « Ἰλ. Ο., τὸ τοῦ πολέμου ὄφελος ἐστὶν ἐν τῷ πράττειν οὐκ ἐν τῷ μείλιχα λέγειν.

Μειλίχιος, α ἢ ος, ον, (κυρ. καὶ Π.) Γλυκὺς (ʼσὰν τὸ μέλι)· (ὀθ. μτφορ.) χαϊδευτικὸς, κολακευτικὸς, ὑποχρεωτικὸς· ἐξιλεωτικὸς· (ἐπὶ ἀνθρ.) γλυκὺς, ἱλαρὸς, ἤπιος. »Ζεὺς—,« Παυσ., Πλ., εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐθυσιάζοντο τὰ » Μειλίχια (ἐνν. ἱερά),« Ἀπλλ., τὰ πρὸς ἐξιλασμὸν ὁλοκαυτούμενα.

Μειλιχίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μειλίχιον (γλυκὺν, ὑποχρεωτικὸν κτλ.), προσηνῶς.

Μειλιχόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μείλιχα (προσηνῆ) βουλευόμενος.

Μειλιχόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [μείλιχος, γῆρυς], γλυκόφωνος· γλυκομίλητος.

Μειλιχόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος γλυκὰ (προσηνῆ) δῶρα· προξενῶν εὐφροσύνην. » Οἶνος—, « Ἀθ.

Μειλιχομειδὴς, έος καὶ Μειλιχόμειδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ χαμογελῶν.

Μειλιχόμητις [μειλ. μῆτις], ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρᾷον φρόνημα, =Μειλιχόβουλος.

Μειλιχόμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος.

Μείλιχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μειλίχιος, πρᾷος, γλυκὺς, ὑποχρεωτικὸς, ἤπιος. » Πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, « Ἰλ. Ρ. »Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα,« Θγν. » Γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω, « αὐτ. » Μείλιχος Ζεὺς, « ἴδε Μειλίχιος.

Μειλιχόφωνος (ὁ, ἡ), Π. =Μειλιχόγηρυς.

Μειλίχως, ἐπίρ. =Μειλιχίως.

Μεῖον (τὸ), οὐδ. τοῦ Μείων, μικρότερον, ὀλιγώτερον, (ὀθ. ‖. οὐσ.) τὸ ἱερεῖον (συνήθ. πρόβατον) τὸ ὁποῖον ἐπρόσφερε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων ὁ πατὴρ τοῦ καταγραφομένου παιδὸς εἰς τοὺς φράτορας (διότι συνείθιζον οὗτοι νὰ φωνάζουν ὅτι εἶνε Μεῖον [μικρότερον] τοῦ προσδιωρισμένου βάρους).

ξΜεῖον (τὸ), =Μῆον, εἶδος φυτοῦ.

Μειονεκτέω-ῶ [μεῖον, ἔχω], Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Ἠῆρα (εἰς τὸ μερίδιόν μου) ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος, (ἐπμ.) ζημιοῦμαι, (μὲ γεν.) = Ἐλαττοῦμαι, εἶμαι κατώτερος, (Γαλλ.) avoir le dessous. » Πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν, « Συν. (καὶ πθ.) » Οἶμαι τὴν ἰσορίαν φιλοσοφίας τῆς πολιτικῆς οὐ μάλα μειονεκτεῖσθαι, εἰ μή τι καὶ μᾶλλον ὀνίνησιν, « Ἀγαθ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς καὶ ἐντεῦθεν αὔξεσθαι μὲν τὰ ἡμέτερα, μειονεκτεῖσθαι δὲ τὸ πολέμιον, « Εὐστάθ. (ὀθεν

Μειονέκτημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ ἐλαττοῦταί τις ἄλλου, (Γαλλ.) désavantage.

Μειονέκτης, ου (ὁ). ὁ μειονεκτῶν (ἐλαττούμενος) ἄλλου, ἐλλειπής· κατώτερος.

Μειονεξία (ἡ). τὸ μειονεκτεῖν, ἔλλειψις.

Μειόνως [μείων], ἐπίρ. =Ἔλαττον, ὀλιγώτερον.

Μειοπυρεξία (ἡ). μείωσις (ἐλάττωσις) τοῦ πυρετοῦ.

Μειότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Μείων, μικρότερος, ὀλιγώτερος. » Ἄλλοτε μείζων, ἄλλοτε μειοτέρη. « Ἐπγρ. » Τοῖσι πλειοτέροις, τοῖσί τε μειοτέροις, « Γργ.

Μειουρία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ μειούρου, τὸ νὰ ᾖνέ τις μείουρος.

Μειουρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι μείουρος.

Μειουρισμὸς (ὁ). τὸ μειουρίζειν, μειουρία.

Μείουρος (ὁ, ἡ), [μείων, οὐρά], κολοβὸς (τὴν οὐρὰν), κουτσονούρης· (σφυγμὸς) διακεκομμένος. (συνήθ. στίχος) ἐλλιπὴς κατὰ μίαν συλλαβὴν εἰς τὸ τέλος. »Δεῖ δὲ καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακράς, « Ἀρστ. » Πύργος εἰς μείουρον ἀνιὼν ἀπὸ εὐρυτέρου τοῦ κάτω, « Παυσ.

†Μειόφρων [μείων, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (κοιν. κοντὸν) νοῦν, ὀλιγόμυαλος.

Μειόω-ῶ [μείων], Μ. ώσω, = Ἐλαττόω, σμικρύνω.

Μειρακεύομαι, Μ εύσομαι, =Μειρακιεύομαι.

Μειρακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μειράκιον.

Μειρακιεξαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἐξαπατῶν τὰ μειράκια.

Μειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς μειράκιον, νεανιεύομαι. » Πρεσβύτου μειρακιευομένου, « Ἀλκ.

Μειρακίζομαι, Μ. ίσομαι, =Μειρακιόομαι.

Μειρακικὸς, ἡ, όν. Μειρακίου ἴδιος.

Μειράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μείραξ, παλληκαράκι (ἀπὸ 14—21 ἐτῶν).

Μειρακιόομαι-οῦμαι, Μ, ώσομαι. Γίνομαι μειράκιον, μεταβαίνω ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν.

Μειρακίσκη (ἡ), ὑποκορ τοῦ Μείραξ.

Μειρακίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μειρακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Μείραξ.

Μειρακιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. Ὁ ἁρμόζων εἰς ἢ φερόμενος ὡς μειράκιον, μειρακίου ἴδιος. » (Λέγεται δὲ τὸν Πλάτωνα) λόγον πρῶτον γράψαι τὸν Φαῖδρον· καὶ γὰρ ἔχει μειρακιῶδές τι τὸ πρόβλημα, « Ἀρτ.

Μειρακιωδία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ μειρακιώδους.

Μειρακυλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μειρακύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μειράκιον.

Μεῖραξ [εἴρω, εἴρην], ακος (ἡ ᾖ μεταγεν. ὁ), (κυρ.) κόρη (14-18 ἐτῶν), (ἐπὶ ἀῤῥέν. Κωμ. ἀντὶ) Μειράκιον, παλληκάρι.

Μείρομαι, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀμείρομαι, στεροῦμαι, ἢ· ἱμείρομαι, ἐπιθυμῶ.

Μείρομαι (χ. Μ.), (ἀόρ. Ἔμμορον, πρκ. Ἔμμορα καὶ σπν. Μεμόρηκα, καὶ πθ. Μεμόρημαι), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) λαμβάνω τὸ μέρος μου, συμμερίζομαι, μετέχω (» Ἀροτήσιον ὥρην τριπλόα μείρονται, μέσσην καὶ ἐπ' ἀμφότερ' ἄκρα, « Ἀρ. » Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμιου μείρεο τιμῆς.« Ἰλ. Ι). λαμβάνω (καὶ μτγν. μοιράζω) διὰ κλήρου, λαγχάνω (» Σινέεσσί τε, τοῖσιν ἕκαστος ἀνθρώπων μεμόρηται ὑπ' ἄστρασι κινυμένοισι,« Μανέθ.)· (ὀθεν ‖. πθ. πρκ.) »Εἵμαρται ἢ » Μέμαρται καὶ ὑπερσ. »Εἵμαρτο, εἶνε ἢ ἦτο πεπρωμένον (κοιν. γραπτόν, τῆς τύχης). » Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, « Ὀμ. » Εἵμαρτό μοι κλέψαι· ἀλλὰ καὶ δαρῆναι, ἔφη, « Πλ. (ᾖ κατὰ μτχ.) » Εἱμαρμένος καὶ (Π.) » Μεμορημένος καὶ » Μεμορμένος, η, ον. Ἀποφασισμένος ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, (ὀθ.) » Εἱμαρμένη, « ἡ τύχη (ἄλλ. πεπρωμένη), τὸ γραπτὸν, τὸ ῥιζικόν. » Εἱμαρμένον γὰρ τῶν κακῶν βουλευμάτων κακὰς ἀμοιβάς ἐστι καρποῦσθαι βροτοῖς, « Π. » Τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον, « Δμ. » Τὸν μεμορμένον πότμον,« Λκφρ.

Μεὶς (ὁ), Αἰολ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Μὴν, μηνός. » Ἄκλιτον εἶναι λέγουσι τὸ Μείς.. εἰ γὰρ ἐκλίνετο, φασὶ, Μενὸς εἶχεν εἶναι ἡ γενικὴ, ὥσπερ κτείς, κτενὸς,« Χοιρόβ.

Μείωμα (τὸ), [μειόω], τὸ ἐλλεῖπον.

Μείων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Μικρὸς, μικρότερος, κοντότερος, ὀλιγώτερος, (καὶ μτφορ.) κατώτερος, ὑποδεέστερος. » Αἴας μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος, « Ἰλ. Β. » Χὼ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς τὸν πρόσθε γεννηθέντα θρόνων ἀπεστέρισκε, « Σοφ. » Οὐ μείους τρισμυρίων, « Ξεν. » Ἀπέχοντες παρασάγγην ᾖ μεῖον, « αὐτ. » Ἐκ μειόνων γαμεῖν, « αὐτ. » Μεῖον ἔχω,« αὐτ., =Μειονεκτῶ. » Λελώβηνται τῶν Ὁμηρικῶν λιτῶν οὐδὲν μεῖον, « Γαλ. »Καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ἐπὶ τὸ μεῖον,« Ἱππκρ.

Μειώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρότερον ὄνομα (παρωνυμούμενος ἀπὸ μείονος ἀριθμητ. ὅρου).

Μείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μειόω, ἐλάττωσις.

Μειωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ (χρησιμεύων πρὸς) μείωσιν, ἐλαττωτικός.

Μειωτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἐλαττωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς μειώσεως.

Μελάγγαιος (γειος) καὶ Ἀττ.

Μελάγγεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. ἡ γῆ εἶνε μελανὴ (ʼμαύρη [ἐπμ.] ἐλαφρά).

Μελάγγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελανόφθαλμος.

ξΜελαγγραφὴς, έος (ὁ, ἡ), =Μελεγγραφής.

Μελάγγυιος (ὁ, ἡ), Π. [μέλας, γυῖον] τοῦ ὀπ. τὰ μέλη εἶνε ʼμαῦρα.

Μελάγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) μέλανας καρπούς.

Μελάγκερος ᾖ (Ἀττ.) Μελάγκερως (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ʼμαῦρα (μελανὰ) κέρατα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξΜελαγκευθής, έος (ὁ, ἡ), Π. μαῦρος, σκοτεινός.
Μελάγκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλανα κόλπον (μαῦρα στήθη), μαῦρος.
ξΜελάγκορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μελαίνας τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμ., μελανόφθαλμος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ=
ξΜελάγκορας (ὁ, ἡ), Π. = Μελαγκόρυφος.
Μελαγκορυφίζω, Μ. ἰσω. Κελαδῶ ὡς=
Μελαγκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν κορυφὴν (μαῦρον κεφάλι), (ὄθεν ||. οὐσ. ἀρσ.) εἶδος πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν συκοφάγων), (κοιν.) καλογρήτσα.
Μελαγκράϊνος ἢ Μελαγκράνιος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ μελάγκρανιν.
Μελάγκρανις [μέλας, κράνος], ιος (ἡ), εἶδος βρούλου (σχοίνου) μαύρου εἰς τὴν κορυφήν.
Μελαγκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φορεῦσα μαῦρον κρήδεμνον (μπαγλαμᾶν).
†Μελάγκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μαύρας κρηπῖδας. » Στρατὸς—,« Π. Σιλεντ.
Μελάγκροκος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἢ ἔχων πανὶ ἀπὸ μέλαιναν κρόκην (μαῦρον ὑφάδι).
†Μελάγκωπος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Μελάνδετος.
Μελάγριον (τὸ), = Μελαγρίριον.
Μελαγχαίτης, ου (ὁ). Π. ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην (μαῦρα μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Μελάγχειμος καὶ Μελάγχιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. μέρος γῆς) τὸ ὀπ. μένει τὸν χειμῶνα μαῦρον (δηλ. ἀχιόνιστον) ἐν ᾧ τὰ περὶξ αὐτοῦ εἶνε ἄσπρα. (Π. ἐν γέν.) μέλας, μαῦρος. » Νὺξ (» Στολὴ)—, « Αἰσχλ. » Λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου, « Ἀθ.
ελαγχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μαῦρον χιτῶνα, μαυροφορεμένος· λυπημένος.
Μελάγχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μαύρην χλαῖναν, μαυροφορεμένος.
Μελάγχλωρος (ὁ, ἡ). μαυροπράσινος ἢ μαυροκίτρινος, (εἰς τὸν Πλάτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελίχλωρος).
Μελαγχολάω-ῶ, Μ. ἥσω. Πάσχω (παραφρονῶ) ὑπὸ μελαγχολίας.
Μελαγχολία (ἡ). ἀσθένεια (παραφροσύνη) ἐξ αἰτίας τῆς μελαίνης χολῆς, (κοιν.) ὑποχονδρία.
Μελαγχολικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὴν μελαγχολίαν.
Μελάγχολος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ ἢ πικρὸς (φαρμακερὸς ὡς ἂν τὴν) μέλαιναν χολήν. »ἰὸς—,« Σοφ.
Μελαγχολόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω μελαγχολικόν τινα, προξενῶ μελαγχολίαν.
Μελαγχολώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὴν μελαγχολίαν, μελαγχολικὸς τὴν κρᾶσιν ἢ τὸ εἶδος.
Μελαγχρὴς ἢ Μελαγχροὴς καὶ Μελαγχροιὴς, έος, Π. ἀντὶ=
Μελάγχροος-ους (ὁ, ἡ). μελαγχροινός, μαυρειδερὸς, (ἁπλῶς) μαῦρος.
Μελάγχρως, ωτος ὁ Μελάγχρωτος (ὁ, ἡ), = Μελάγχροος. » Μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, « Εὐρ.
Μελάγγυλος καὶ
Μελάγχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρον (μέλανα) χυμὸν ἢ χυλόν.
Μέλαθρον (τὸ), [μελαίνω]. ἡ ὀροφὴ (σκεπὴ) τοῦ οἴκου· (κυρ.) ἡ μεγάλη δοκὸς ἢ κρατοῦσα τὴν ὀροφὴν, (παρβλ. Μεσόδμη)· (κατ' ἔκτ.) οἶκος ἢ δωμάτιον.
Μελαθρόφιν, Π. ἀντὶ Μελάθρου.
†Μελαθρόω-ῶ, Μ. ὥσω. Στηρίζω τι διὰ μελάθρων (δοκῶν).
Μέλαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Μέλας.
Μελαινίδες (αἱ), εἶδος μαυρειδερῶν κογχυλίων.
ξΜελαινόριν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαιναν ῥῖνα (ἢ ῥάμφος ἢ πρῴραν).
Μελενόραιος (ὁ, ἡ). φαιὸς (σκοῦρος) κλίνων πρὸς τὸ μέλαν.
Μελαίνω [μέλας], Μ. ανῶ. Μαυρίζω· (μτνμ.) σκοτίζω. » Τὴν φράσιν—, « Δ. Ἀλ. (μσ.) »Μελαίνομαι τὰς τρίχας· τὴν κόμην), « Λξ. βάφω τὰ γένεια μαῦρα κτλ. »Τὸ φάρμακον,.. ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται,« Ἀρχῳ.
Μελαμβαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μαῦρος ἐξ αἰτίας βάθους, πολλὰ βαθὺς, σκοτεινός, (συγγ. τῷ
Μελαμβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ μαῦρον χρῶμα, μαῦρος.
Μελάμβιος (ὁ, ἡ), γρμτ. (τάχα) ἐξήγ. τοῦ Ἀμαυρόβιος.
Μελαμβόρειος (εος), ου (ὁ, ἡ), [μέλας, βορέας]. ἀνεμός τις ψυχρὸς καὶ συννεφώδης, (Τουρκ.) καρά-γελής.
Μελάμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [μέλας, βροτός]. ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἀπὸ) μαύρους ἀνθρώπους. ||. (οὐσ.) = Αἰθίοψ.
Μελάμβωλος (ὁ, ἡ), Π. (γῆ) ἡ ἔχουσα μαύρους βώλους, μελάγγεως.
Μελαμπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μαῦρος καὶ πηκτὸς (σκληρός). »Χαλκὸς—,« Αἰσχλ.
Μελάμπεδος (ὁ, ἡ), = Μελάγγειος.
Μελάμπεπλος (ὁ, ἡ), ἡ φορεῦσα μέλαναν πέπλον (voile), μαυροφόρος. (ἁπλῶς) μαῦρος. »Στολὴ—,« Εὐρ.
Μελαμπέταλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελάμφυλλος.
Μελαμπόδιον (τὸ). ὁ μέλας ἑλλέβορος (ἀπὸ τοῦ ἱστροῦ Μελάμποδος ὃς τις τὸν μετεχειρίσθη πρῶτος ὡς καθάρσιον).
Μελαμπόφυρος (ὁ, ἡ). βαθὺς πορφυροῦς (μόρικος).
Μελάμπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα πόδια, μαυροποδαρος, (ἁπλῶς) μαῦρος. »Νὺξ—,« Νικ. Εὐγ.
Μελλαμπράσιον (τὸ). τὸ μέλαν πράσιον (marrubium), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βαλλωτή.
Μελάμπτερος (ὁ, ἡ), = Μελανόπτερος.
Μελάμπυγος (ὁ, ἡ), [μέλας, πυγή]. ὁ ἔχων μαῦρα (τετριχωμένα) ὀπίσθια, (κοιν.) μαλλιαρόκωλος, (συνκδχ.) ἀνδρεῖος, τολμηρὸς, παλληκαρᾶς, (ἀντιθ. τῷ Λευκόπυγος).
Μελάμπυρον (τὸ). ζιζάνιόν τι τὸ ὁποῖον φυτρόνει μεταξὺ τοῦ σίτου, (κατὰ λξ.) μαυροσίταρον, (Γαλλ.) blé de vache, (παρβλ. Αἰγίπυρον).
Μελαμφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος μαῦρος· σκοτεινός.
Μελαμφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φορῶ μέλανα (μάτια, μαυροφορῶ.
Μελαμφορία (ἡ). τὸ μελανοφορεῖν, μαυροφορία.
Μελαμφόρος (ὁ, ἡ). ὁ μελαμφορῶν, μαυροφόρος.
Μελάμφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα (μελανὰ) ἢ πυκνὰ φύλλα, δασὺς, κατάσκιος. ||. (οὐσ.) Μελάμφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ., (ἄλλ.) Παιδέρως.
Μελάμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀμαυρὰν (βραγχνὴν) φωνήν.
Μελαμψήφις, ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαύρας ψηφῖδας (χαλίκια, πετραδάκια). »Πετραμός—, « Καλλ.
Μέλαν, ανος (τὸ), οὐδ. τοῦ Μέλας. ||. (οὐσ.) τὸ μελάνι κτλ., ἴδε Μέλας.
Μελαναιθὴρ, έρος (ὁ). εἶδος ὑψίμου αἴτεως (μὲ μαύρους ἀθέρας), μαυροσίτι.
Μελάναιγις, ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν μαύρην (φοβερὰν) αἰγίδα ἢ συνωδευμένος μὲ σκοτεινὴν κατηγίδα. (ἐν γέν.) μαῦρος ἢ φρικτός.
Μελαναίετος (ὁ). ὁ μαῦρος ἀετός. (ἄλλ.) Λαγωφόνος.
†Μελαναιθὴρ, έρος (ὁ), = Μελαναθὴρ.
Μελαναυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Μελαναυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μελαμφαὴς.
†Μελάνδειρος (ὁ), [μέλας, δειρή], εἶδος πτηνοῦ μὲ μαῦρον λαιμόν.
Μελάνδετος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ λαβὴ ἢ ὁ γῦρος (ἐν γέν.) τὸ ὁποῖον εἶνε μαῦρον ἢ σιδηροῦν. « Ἀσπὶς (» Ξίφος) —, « Αἰσχλ., Ὑμ.
Μελανδίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μελαίνας (δηλ. βαθείας) δῖνας. »Ποταμὸς,—« Διον.
Μελανδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελανοδόκος, περιέχων μελάνην.
Μελάνδρυας, ου (ὁ), ἴδε
Μελάνδρυον (τὸ), τὸ μέλαν (ἢ καρδιὰ) τῆς δρυός. 2) (μτφ. ὡς ἐκ τοῦ χρώμ.) κομμάτι θύνου πασιωμένον, λακίρδα, (ἄλλ.) Μελανδρύας.
Μελάνδρυος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ δένδρ.) ὁ ἔχων μελάνδρυον, (δηλ.) παλαιός.
Μελάνδρυς, υος (ὁ). ὁ μεγάλος θύννος, (κοιν.) πετσοῦδα, ἴδε Μελάνδρυον).
Μελανειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μελανείμων, μαυροφορῶ.
Μελανειμάνησις, εως καὶ
Μελανειμονία (ἡ), μαυροφόρεμα.
Μελανείμων [μέλαν, εἶμα], ονος (ὁ, ἡ). μαυροφόρος. μαυροφορεμένος.
Μελαν-έω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μελαίνομαι, μαυρίζω.
Μελάνζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μέλαιναν ζώνην.
†Μελανήφατος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεγαλήφατος.
Μελανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μελανοφορέω.
Μελανηφόρος (ὁ, ἡ), = Μελανοφόρος.
Μελανθέλαιον (τὸ). λάδι μελανθίου.
Μελάνθεμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ χαμομήλου).
Μελανθὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. μέλας τὸ ἄνθος (τὸ χρῶμα), μαῦρος.
Μελάνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ
Μελάνθιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ βοτανικὰ ἄνθη), (ὁ σπόρος του εἶνε τὸ κιν.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαυροκοῦκκι ᾗ μαύρη μυρωδιά, (Τουρκ.) τσουρέ-οτοῦ.
Μελάνθριξ, τριχος (ὁ, ἡ), = Μελάντριχος.
†Μελάνθρυον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελάνθιον.
Μελανία (ἡ). 'μαυρίλα.
Μελανίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὸ μελανὸν, εἶμαι ὀλίγον μελανός.
Μελάνιον (τὸ). μέλαν ἴον, ὁ μόρικος μενεξές.
Μελάνιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (εἰς τὸ ἀμάξι του) μέλανας ἵππους.
Μελανόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ σχεδιασμένος μὲ μελανὰς γραμμάς.
Μελανοδέρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαν ('μαῦρον) δέρμα, (Ἀρστ.)
Μελανοδοχεῖον (τὸ). ἡ μελανοθήκη, τὸ καλαμάρι.
Μελανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). 'μαυρειδερός.
; Μελανοείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μελανείμων.
Μελανόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) μὲ 'μαῦρα ζυγὰ (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν).
Μελανόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλανας τρίχας ('μαῦρα μαλλιά).
Μελανοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαιναν ('μαύρην) καρδίαν, φρικτὸς ἢ σκληρός. » Πέτρα —, « Ἀρςφ.
Μελανοκόμης καὶ Μελανόκομος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν κόμην ('μαῦρα μαλλιά).
Μελανόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρον μαλλί.
Μελανόμματος (ὁ, ἡ). 'μαυρομμάτης.
Μελανονεκυοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ φορῶν 'μαῦρα (νεκρικὰ, πένθιμα) φορέματα, (ἐν γέν.) φοβερός, ἄγριος.
†Μελανονεφὴς, έος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κελαινεφής.
Μελανοπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρους (μέλανας) πλοκάμους.
Μελανοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ 'μαῦρον.
Μελανόπους, ποδος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξηγ. τοῦ Κυανόπεζα.
Μελανόπτερος καὶ Μελανοπτέρυγος καὶ
Μελανοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα πτερά.
;Μελανοῤῥάβδωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύραις ἀράδαις.
;Μελανόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύραις ῥίζαις.
†Μελανόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην σάρκα ('μαῦρον κρέας), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μαλακόσαρκος.
;Μελάνοσσος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ὄσσε], = Μελανόφθαλμος, (ἴδε Μελάνοστος).
Μελανόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρον (τετριχωμένον;) στῆθος.
Μελανόστερφος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ 'μαῦρον δέρμα (στέρφος).
Μελανοστολος (ὁ, ἡ), [μ. στολή]. ἐνδυμένος 'μαῦρα, 'μαυροφορεμένος.
;Μελάνοστος ἀντὶ Μελανόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα ὀστᾶ (κοκκαλα). » Αἰετοῦ μελανόστου (ἄλλ. μελανόσσου), θηρητῆρος, « Ἰλ. Φ. 252, (διάφορ. ἀνάγνσ. ἀντὶ » Μέλανος τοῦ θηρητῆρος).
Μελανοσυρμαῖος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἐπίθ. τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὴν 'μαύρην (ἀπὸ 'μαῦρα ῥεπάνια κατασκευαζομένην) συρμαίαν τὴν ὁπ. ἐσυνείθιζαν νὰ πίνουν ὡς καθάρσιον.
;Μελανοτειχὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μελαντειχής.
Μελανότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέλανος, 'μαυρίλα, 'μαυράδα.
Μελανουρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ
Μελάνουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην οὐρὰν, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., μελανοῦρι. 2) εἶδ. (φαρμακ.) φειδιοῦ.
Μελανόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς ᾗ μέλας, σκοῦρος, μελανὸς, 'μαυρειδερός.
Μελανόφθαλμος (ὁ, ἡ). 'μαυρομμάτης.
Μελανόφλεψ, εβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μελανὰς φλέβας.
Μελανοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ 'μαῦρα, [ἐκ τοῦ
Μελανοφόρος (ὁ, ἡ). 'μαυροφόρος.
Μελάνοφρυς, υος (ὁ, ἡ). 'μαυροφρύδης.
†Μελανόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην (σκληρὰν, ἀχρεῖαν) ψυχήν.
Μελανόφυλλος (ὁ, ἡ), = Μελάμφυλλος.
Μελανόχλωρος (ὁ, ἡ), = Μελάγχλωρος.
Μελανόχροες, Π. (πλθ. ἀνμλ.) τοῦ
Μελανοχροὴς, έος, Π. ἀντὶ
Μελανόχροος-ους καὶ
Μελανόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Μελάγχροος.
Μελανόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μελαίνω.
Μελάνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελαίνω, 'μαύρισμα.
Μελάνσπερμον (τὸ), = Μελάνθιον.
Μελάνστερνος (ὁ, ἡ), = Μελανόστερνος.
Μελαντειχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ τείχη εἶνε 'μαῦρα, σκοτεινός.
Μελάντατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Μελάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέλας.
Μελαντηρία (ἡ). ἡ μεταλλικὴ (ὀρυκτὴ) μελάνη τῶν ὑποδηματοποιῶν κλπ., (Τουρκ.) καρὰ-μπογιά, (παρβλ.) Χάλκανθος.
Μελαντικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μελαίνειν.
Μελαντραγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαν χρῶμα καὶ τρωγόμενος (ἐπίθ. τῶν σύκων).
Μελάνυδρος (ὁ, ἡ). (πηγὴ) τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ εἶνε ἢ φαίνεται διὰ τὸ βάθος 'μαῦρον.
;Μελάνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Μελαίνομαι.
Μελανώδης, εος (ὁ, ἡ) = Μελανοειδής.
Μελάνωμα (τὸ), = Μελανία, 'μαυράδι.
Μελανωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν ὄψιν, 'μαυρειδερός.
Μελάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελανόω, 'μαύρισμα.
;Μελανώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέλας.
Μελάῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 'μαῦρον δέρμα (ῥινόν).
Μέλας, ανος (ὁ), (τὸ θηλ. Μέλαινα καὶ τὸ οὐδ. Μέλαν, τὸ δὲ παρθ. Μελάντερος ᾗ [σπν.] Μελανώτερος, -τατος). 'Μαῦρος. (ἐν γέν.) βαθὺς τὸ χρῶμα· σκοτεινός· (συνκδχ.) φοβερός. (μτφορ.) δυσνόητος. » Λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις, « Θκρ. » Ναῦς (» Γαῖα) μέλαινα, « Ὅμ. » Μελάντερον ἠὺτε πίσσα, « αὐτ. » Οἶνος (» Κισσὸς) μέλας, « Αξ. » Μέλαν αἷμα, « Ὅμ., Θκρ. » Μέλαινα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χολὴ, « Ἰατρ. » Μέλαιναν (ὅπου ἄλλ. ἀνγνσ. » Μέλαν) ἐμέει οἷον τρύγα, « Ἱππκρ. » Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ ᾗ ἀ γραπτὰ ὑάκινθος, « Θκρ. » Μέλαν ὕδωρ, « αὐτ., τὸ βαθύ. » Μέλας θάνατος, « Ὅμ. » Ὀδύναι Μέλαιναι, « αὐτ. » Φρένες μέλαιναι, « αὐτ.. αἱ βαθεῖαι. » Μέλαν φώνημα, « Δ. Κάσ., τὸ ἀμυδρὸν, (ἀντίθ. τῷ Λαμπρόν). » Μέλαινα ἱστορία, « Ἐπγρ., ἡ ἀσαφὴς ἢ περὶ ἀσαφῶν. || (τὸ οὐδ.) Μέλαν (οὐσ.), τὸ μελάνι· τὸ 'μαυράδι τοῦ 'μματιοῦ· τὸ μελάνδρυον κτλ.
Μέλασμα (τὸ). 'μαυράδι, 'μαυρίλα· μελανάδα.
Μελασμὸς (ὁ). τὸ μελαίνειν, 'μαύρισμα.
Μέλδω (χ. Μ.), Π. τήκω, λυόνω, ἀναλύω.
Μέλε, Π. ἀντὶ Ἔμελε, γ'. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Μέλει.
Μέλε, ἀντὶ Μέλεε, κλητ. τοῦ Μέλεος, (πάντοτε γαϊδευτικῶς) πτωχὲ, καϋμένε! (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) δόλειε!
Μελεάγριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ φαγωσίμους ῥίζας, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηλάγριον).
Μελεαγρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, κοῦρκα ἢ Μισιριώτικη ὄρνιθα, (Γαλλ.) pintade.
Μελεάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω τὴν φωνήν μου κατὰ τὸ μέλος, μελῳδῶ, (Γαλλ.) moduler.
Μελεγγραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐγγεγραμμένος διὰ μελάνης. » Διφθέρα —, « Εὐρ.
Μελεδαίνω (χ. Μ. ὁ πθ. ἀόρ. Ἐμελεδάνθην), ἰων. ᾗ Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) μοὶ μέλει, φροντίζω. (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) περιποιοῦμαι. » Τῷ ἰητρῷ τῷ μελεδαίνοντι αὐτέου, « Ἱππκρ. » Μελεδαίνειν τὴν ἄνθρωπον ὅκως ἄγηται τὰ ἐπιμήνια, « Ἀρετ. (καὶ πθ.) » Ἡ νοῦσος θανατώδης, καὶ ὀλίγαι καὶ μελεδαινόμεναι διαφεύγουσιν αὐτὴν, « αὐτ., [ἐκ τοῦ
Μελέδη (ἡ), ἰων. φροντὶς· 'νοιάσιμον.
Μελέδημα (τὸ), Π. τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος· ἔννοια, συλλογή.
Μελεδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ φροντίζων περί τινος ἢ ἀσχολούμενος εἴς τι.
Μελεδὼν, ῶνος (ἡ) = Μελεδώνη. 2) = τῷ
Μελεδωνεὺς, έως (ὁ), Π. = Μελεδωνός.
Μελεδώνη (ἡ), Π. μέριμνα, φροντὶς· πρόνοια, ἐπιμέλεια, κηδεμονία. » Ἣν ἕλκεα ἐν τῇσι μήτρῃσι ᾖ, δέεται πολλῆς μελεδώνης, « Ἱππκρ.
Μελεδωνὸς (ὁ). κηδεμὼν· ἐπιστάτης, ἐπιμελητής. » Μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς, ᾗ ἄρσενες ᾗ θήλεαι, « Ἡρ.
Μελέθρον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Μελάθρον, ἡ. 2) [μέλος] δεσμός, πέδη.
Μέλει ἢ Μέλεται, Μ. μελήσει, μελήσεται (πρκ. Μεμέληκε), ἀπρσ. (μὲ δοτ.) 'νοιάζομαι, μὲ 'νοιάζει κτλ., ἴδε Μέλω.
Μελείζω, ίσω, Π. ἀντὶ Μελίζω
Μελέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον μελίας.
Μελεϊστὶ, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Μεληδὸν, κομματιαστά.
Μελενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελανοφορῶ, 'μαυροφορῶ.
Μελεοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μέλεος (ἄθλιος) διὰ τὰ παθήματά του.
Μελεόπονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Μέλεος, α ἢ ος, ον, Π. [ἠλεὸς ἢ ἔλεος] μάταιος· κουτός· ἐλεεινός, ἀξιολύπητος, ἄθλιος.
Μελεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μέλεα (δεινὰ, λύπης ἄξια) φρονῶν, ἢ ἀξιολύπητος δι' ὅσα φρονεῖ (ἔχει κατὰ νοῦν).
Μελεσίπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν διὰ τῶν πτερῶν του. » Ἀκρὶς —, « Ἐπγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μέλεται, Μ. μελήσεται, ἴδε Μέλει.

Μελετάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (Ἀττικώτ.) ήσομαι. Ἐννοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι (»Τοῦτον ὁκόταν οὕτως ἔχῃ, μελετῆν τοῖσι αὐτοῖσι φαρμάκοισι ᾗ ἐδέσμασι,« Ἱππκρ. παρβλ. Μελεδαίνω). φροντίζω· σκέπτομαι· ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἴς τι (τὸ κάμνω ἢ τὸ ἔχω ἔργον, [κοιν.] τὸ μελετῶ) ἵνα τὸ μάθω, [ἐν γέν.] γυμνάζομαι. »Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη οὐδείς,« Ἀρςφ. »Μελετήσομεν ᾗ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικὰ,« Θκ. [καὶ δοτ.] »Τόξῳ μελετᾷν καὶ ἀκοντίῳ,« Ξεν. [ᾗ μτβτ.] »Οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους μελετᾷ Φείδων,« [Μνησίμ. παρ'] Ἀθ. [καὶ πθ.] »Τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐςι, ᾗ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι,« Θκ.)· (συνκδχ.) ἀπαγγέλλω ἐπὶ ἀκροατηρίου λόγον τὸν ὁπ. ἐμελέτησα (ἐσύνθεσα), παραδίδω μάθημα (»Προσεγράφετο δὲ τῷ τόκῳ τὸ Καὶ μελετῶντος ἀκροᾶσθαι· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐφοίτα εἰς τὰς ἀκροάσεις,« Φλςρ.)· (τρτπρσ.) ἀντὶ Εἴωθε. »Μεμελέτηκε δὲ τὸ τ εἰς θ τρέπεσθαι,« Σχλ., [ἐκ τοῦ

Μελέτη (ἡ), [μέλει]. φροντὶς, μέριμνα· πρόνοια, ἐπιμέλεια· σπουδὴ, ἐνασχόλησις· γύμνασις, ἄσκησις (ἐνίοτε) συνήθεια. »Μελέτη πᾶν,« Γνμ. »Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει,« Ἡσ. »Μελέτην ποιεῖσθαι τῶν ἑλκέων,« Ἱππκρ. »Οἱ ἐν χαλκείῳ κατακτυπούμενοι τὰς ἀκοὰς ἐν μελέτῃ γίνονται τῶν ψόφων,« Στβ. 2) ἀντὶ Μελέτημα, (ἰδιαιτ.) λόγος τὸν ὁπ. συνθέτει τις διὰ γύμνασιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν. »Λιβανίου (»Ἱμερίου) μελέται«.

Μελέτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μελετᾷ (ἔχει κατὰ νοῦν) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς (ἢ τὸ γινόμενον χάριν) μελέτης, γύμνασμα.

Μελετηρὸς, ὰ, όν. Ὁ πρόθυμος εἰς ἢ συντελῶν πρὸς μελέτην, μελετητικός. »Συνουσίαι μελετηραὶ,« Φλςρ., συναναςροφαὶ σπουδαῖαι.

Μελέτησις, εως (ἡ). τὸ μελετᾷν, ἐξάσκησις.

Μελετητέον, θετ. τοῦ Μελετάω.

Μελετητήριον (τὸ). τόπος μελέτης, σπουδαστήριον. 2) ὕλη πρὸς μελέτην.

Μελετητικὸς, ὴ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς μελέτην.

Μελετητὸς, ὴ, όν. Τὸν ὁπ. πρέπει ἢ ἠμπορεῖ τις νὰ μελετήσῃ (νὰ μάθῃ διὰ μελέτης).

Μελέτω, γ'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Μέλει.

Μελέτωρ, ορος (ὁ), = Μελεδωνὸς, κηδεμών.

Μέλη (ἡ), [ς], εἰδ. ποτηρίου.

Μεληδὸν. ἐπίρ. Κατὰ μέλη, (κόπτοντας) ἀπὸ κομμάτι-κομμάτι.

Μεληδὼν, όνος (ἡ), = Μελεδὼν, φροντίς. 2) μέλος, μελῳδία.

Μέλημα (τὸ), [μέλω]. τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων (τῆς ἀγάπης) τινός. 2) = Μέλησις, φροντίς.

Μελήσει, μέλλ. τοῦ Μέλει.

Μελησίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὁπ. φροντίζουν (ἐντερεσσάρονται ἢ ἔχουν νὰ κάμουν) οἱ ἄνθρωποι, ὀνομαστός.

Μέλησις [μέλει], εως (ἡ). φροντὶς· πρόνοια, ἐπιμέλεια. »Σὺ δ', εἴ σοι μέλει, ἔργῳ δείξεις οὐ λόγῳ τὴν μέλησιν,« Θεόδ. Ὑρτακ.

Μελητέον, θετ. τοῦ Μέλει.

Μέλι, ιτος (τὸ). ὁ γνωστὸς γλυκὺς χυλὸς τὸν ὁπ. συνάζουν αἱ μέλισσαι ἀπὸ τὰ ἄνθη. »Μέλιτος γλυκίων αὐδὴ,« Ὅμ. »Καὶ τὸ μέλι κόρον ἔχει,« Παροιμ. »Μέλι τὸ καλάμινον,« Ἀρρ., ἡ ζάχαρη. »Ὃν μέλι,« Πολύαιν., τὸ μάννα τῶν Περσ.

Μελία (ἡ), εἰδ. δένδρου (ἀπὸ τὸ ὁπ. ςάζει ἡ ἰατρ. μάννα), (κοιν.) μέλεγος, (Γαλλ.) melèze, (espèce de) frêne. 2) (συνκδχ.) κοντάρι ἀπὸ ξύλον μελίας. 3) (πλθ.) = Μελιάς.

Μελιάγριον (τὸ), = Μελεάγριον.

Μελιαδὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μελιηδής.

Μελιὰς, άδος (ἡ), (κυρ. τίς τὸ πλθ.) αἱ νύμφαι τῶν δασῶν, (ἄλλ.) Ἀμαδρυάδες.

Μελιβόας ου (ὁ), Π. = Ἡδυβόας, γλυκόφωνος.

Μελίβρομος (ὁ, ἡ), Π. [μέλι, βρέμω]. ὁ γλυκὰ ἠχῶν (μουρμουρύζων).

Μελιγαθὴς (Δ. ἀντὶ Μελιγηθὴς), έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γηθέω]. γλυκὺς (εὐάρεστος) 'σὰν τὸ μέλι.

Μελίγαρυς, υος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μελίγηρυς.

Μελίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ κτύπος (ὁ ἦχος) εἶνε εὐάρεστος.

Μελίγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γῆρυς]. γλυκόφωνος.

Μελίγληνος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γλήνη]. ὁ ἔχων γλυκὰ (θελκτικὰ) 'μμάτια.

Μελίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. γλυκόγλωσσος, εὔγλωττος.

Μέλιγμα (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Μέλισμα.

Μελίδουπος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγδουπος.

†Μελιειδὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελιηδής.

Μελίεφθος (ὁ, ἡ), [μ. ἕψω]. βρασμένος μὲ μέλι.

Μελίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μεληδὸν, διαμεμελίζω. »Ἐμέλισεν αὐτὴν εἰς δώδεκα μέλη,« Γρφ. 2) σχηματίζω τὰ μέλη τοῦ σώματος, διαρθρόω. »Τίκτει δ' ἡμιτέλεστα καὶ οὐ μεμελισμένα τέκνα,« Ὀππ., ἡ· 3) (συχν.) τονίζω (ῥυθμίζω) τὴν φωνήν μου κατὰ τὸ μέλος, (Γαλλ.) moduler· (ἐν γέν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μσ. διάθ.) ψάλλω, μελῳδῶ. »Σύριγγι μελίσδω,« Θκρ. (καὶ μσ.) »Καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος,« Ἀπλλν.

4) (οὐδ.) ὁμοιάζω (μιμοῦμαι) μέλος, ἔχω ῥυθμὸν (ἁρμονίαν) μέλους. »Ἔστω δ' ἡ ἁρμονικὴ λέξις μελίζουσα μὲν, οὐ μὴν μέλος,« Δ. Ἁλ.

Μελίζωρος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίκρατος. 2) (σπν.) = Μελιηδής.

Μελιηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (βλαστήσας) ἐκ μελίας.

Μελιηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γλυκὺς 'σὰν τὸ μέλι.

Μελίθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τραφεὶς ἢ τρεφόμενος μὲ μέλι.

Μελίθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελίφωνος, γλυκόφωνος.

;Μελίϊνος, η, ον, = Μελέϊνος.

Μελικαρὶς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Μελικηρὶς, εἶδος ζυμαρικοῦ.

;Μελικήρα (ἡ), = Μελίκηρον (κογχύλης).

Μελικηρία (ἡ), = Μελικηρίς.

Μελικήριον (τὸ), = Μελίκηρον.

Μελικηρὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. σπυριοῦ (τῆς κεφαλῆς) ἀπὸ τὸ ὁπ. τρέχει ὕλη τις ὡσὰν μέλι, (Ἱππιατρ.) ἴδε Παράπρησμα, [ἐκ τοῦ

Μελίκηρον (τὸ). ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος, μελόπηττα. 2) (μτνμ.) τὰ αὐγὰ τῆς πορφύρας καὶ ἄλλων κογχυλίων.

Μελίκομπος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγδουπος.

Μελικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ψαλλόμενος (ἢ ψάλλων) μὲ μέλος. »Τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς, οὓς ἔνιοι λυρικοὺς ὀνομάζουσι,« Γαλ.

Μελικρὰς, ᾶτος (τὸ), = Μελίκρατον.

Μελίκρατος καὶ Ἰων. Μελίκρητος (ὁ, ἡ). κεκραμμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μέλι. ‖ (οὐσ.) Μελίκρατον (τὸ), μίγμα (ποτόν) τι ἀπὸ μέλι ᾗ νερὸν, (ἄλλ.) Ὑδρόμελι, (Τουρκ.) σερμπέτι.

Μελίκταινα, ης (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελίταινα.

Μελικτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μελιστής.

Μελικῶς, ἐπίρ. Μετὰ μέλους, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μελοποιίας.

Μελιλώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Μελίλωτον (τὸ), = τῷ

Μελίλωτος (ὁ), εἶδος φυτοῦ (λωτοῦ, τριφύλλου) τοῦ ὁπ. τὸ ἄνθος μυρίζει 'σὰν μέλι.

Μελίμηλον (τὸ). εἰδ. μήλου, γλυκόμηλον.

Μελίνη (ἡ), εἰδ. γεννήματος κεγχροειδοῦς, καλαμπόκι(;), (παρβλ.) Ἔλυμος.

Μέλινον (τὸ), = Μελίταινα.

Μέλινος, η, ον, = Μελέϊνος.

Μέλινος (ὁ), = Μελίνη.

Μελινοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μελίνην.

Μελίπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παιδὶ (γέννημα, προϊὸν) τοῦ μέλιτος, ἢ ὁ γεννῶν μέλι. »Σίμβλον—,« Ἐπγρ.

Μελίπηκτον (τὸ), εἶδος γλυκύσματος ἀπὸ μέλι πηγμένον (δεμένον), (Τουρκ.) πελτὲς, ῥετσέλι, χαλβὰς κτλ. »Οἱ προτιθέντες τοὺς λόγους ὥνια, ὥσπερ οἱ τοῦ μέλιτος ἐψηταὶ τὰ μελίπηκτα,« Λβν.

Μελίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκειὰν μυρωδιάν. = Ἡδύπνοος, (ἐν γέν.) γλυκὸς, νόστιμος. »Μολπὴ—,« Νόνν.

;Μελιπτέρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν γλυκὰ (νόστιμα). »Μέλος μουσῶν—,« Ἀθ.

Μελίπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖς πτόρθους (βλαστούς). »Γλυκόῤῥιζα—,« Γαλ.

Μελιῤῥαθάμιγξ, ιγγος, Π. ἀντὶ

Μελίῤῥοος-ους καὶ

Μελίῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (στάζων) μέλι, γλυκὺς 'σὰν τὸ μέλι.

Μελίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Μελίζω, ᾄδω, μελῳδῶ.

Μελίσκιον (τὸ), = Μελύδριον.

Μέλισμα (τὸ), [μελίζω]. μέλος, ᾆσμα, μελῳδία.

Μελισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλισμα.

Μελισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ μελίζειν, διαμελισμός. 2) (μουσ.) ψάλσιμον ἢ· (τὸ κοιν.) τρήλλισμα, (Γαλλ.) modulation.

Μελίσπονδος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ μέλι (μελίκρατον).

Μέλισσα, ης (ἡ). τὸ γνωστὸν ἔντομον. 2) (μτνμ. καὶ μυστηρ.) ἱέρεια (κυρ. τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δήμητρος), (ἴδε Μελισσονόμος ϗ παρβλ. Ἐσσήν). (ἐν γέν.) ψυχὴ καθαρὰ (ὁποία ἡ τῶν μεμυημένων). 3) Π. (συνκδχ.) ἀντὶ Μέλι.

Μελισσαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ τὰς μελίσσας. ||. (θηλ.) Π. ἡ μέλισσα.

Μελισσεῖον (τὸ), = Μελισσὼν, μελίσσιον.

Μελίσσειος (ὁ, ἡ), = Μελισσαῖος. » Τὰ κηφήνια (κηρία) ἐλάττω ἐστὶ τῶν μελισσείων, « Ἀρστ.

Μελισσεὺς, έως (ὁ), = Μελισσουργός· μελισσονόμος.

Μελισσηδὸν, ἐπίρ. Καθὼς αἱ μέλισσαι, ὡς ἂν μελίσσι.

Μελισσήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (πλούσιος ἀπὸ) μελίσσια.

Μελίσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλισσα. 2) σμῆνος ἢ σίμβλον μελισσῶν, (κοιν.) μελίσσι, [ἐκ τοῦ

;Μελίσσιος (ὁ, ἡ), = Μελίσσειος.

Μελισσοβότανον (τὸ), = Μελίτταινα.

Μελισσόβότος (ὁ, ἡ). (προπαροξ.) ὁ βοσκηθεὶς ἢ βοσκόμενος ὑπὸ τῶν μελισσῶν, (ὅθεν ||. οὐσ. οὐδ.) = Μελισσοβότανον. 2) (παροξ.) = τῷ

Μελισσοκόμος (ὁ, ἡ), = Μελισσουργός.

;Μελισσοκρὰς, ᾶτος (ὁ, ἡ), Π. = Μελιτόκρας.

Μελισσονόμος (ὁ, ἡ), = Μελισσοκόμος. 2) (εἰς τὸν Ἀρςφ.) ἡ πρωτεύουσα τῶν ἱερειῶν τῆς Ἀρτέμιδος, (ἴδε Μελισσα).

Μελισσοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μελισσοπόλος ἡ

Μελισσοπόνος (ὁ, ἡ), = Μελισσοκόμος.

Μελισσόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἐκ τῶν μελισσῶν. » Νασμοὶ μελισσόῤῥυτοι, « Ὀρφ., νάματα (ῥεῖθρα) μέλιτος.

Μελισσοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (προςατεύων) τὰς μελίσσας.

Μελισσότευκτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ὑπὸ μελισσῶν. » Κηρίον—, « Πίνδ.

Μελισσότόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν ϗ (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ μελίσσας· (Π.) γλυκὺς, μελίῤῥυτος. » Ὕμνος—, « Ἐπιγρ.

Μελισσοτροφεῖον (τὸ), = Μελισσουργεῖον, [ἐκ τοῦ

Μελισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων μελίσσας, μελισσουργὸς, ἢ· (τόπος) ἐπιτήδειος πρὸς βοσκὴν μελισσῶν.

Μελισσουργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου εἶνε τοποθετημένα τὰ μελίσσια.

Μελισσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μελισσουργὸς, μετέρχομαι τὴν μελισσουργίαν.

Μελισσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μελισσουργοῦ.

Μελισσουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μελισσουργίαν.

Μελισσουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν μελισσῶν.

Μελισσοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰς μελίσσας ἢ μέλι.

Μελισσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς μελίσσας.

Μελισσόφυλλον καὶ

Μελισσόχορτον (τὸ), = Μελίταινα.

Μελίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Μειλίσσω.

;Μελισσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μελίσσης.

Μελισσὼν, ῶνος (ὁ). τὸ σίμβλον τῶν μελισσῶν.

Μελισταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων μέλι, μελίῤῥυτος.

Μελίστακτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Μελιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μελίζων (μελῳδῶν), τραγουδιστής.

Μέλιτα, ας (ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Μέλισσα, (ὅθ.

Μελίταινα, ης (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ (τοῦ ὀπ. τὴν ὀσμὴν ἀγαποῦν αἱ μέλισσαι), μελισσόχορτον.

Μελιταῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης. ||. (οὐσ.) Μελιταῖον (ἐνν. κυνίδιον), εἰδ. μικροῦ σκυλιοῦ.

Μελίτεια (ἡ), = Μελίταινα.

Μελίτειον (τὸ), εἶδ. ὑδρομέλιτος.

Μελιτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τερπνὸς (γλυκὺς) ὡς ἂν τὸ μέλι.

†Μελιτήμερον (τὸ). καλὴ (ὡραία) ἡμέρα, καλὸς καιρός.

;Μελιτήρειος, α, ον καὶ

Μελιτηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὸ μέλι.

;Μελιτίζω, Μ. ίσω, = Μελιτόω.

Μελίτινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ καμωμένος ἀπὸ μέλι, μελένιος.

;Μελίτιον (τὸ), = Μελίτειον.

Μελιτισμὸς (ὁ). τὸ μελιτίζειν, χρῆσις μέλιτος (κυρ. εἰς ἰατρικά).

Μελιτίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μέλι. 2) (λίθος) εἶδ. πολυτ. πέτρας (τοπάζιον) μὲ χρῶμα καὶ γεῦσιν μέλιτος.

Μελιτόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων μέλι, μελισταγής.

Μελιτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ποιότητα) μέλιτος.

Μελιτόεις, εσσα, εν, Π. μελιτοειδής· γλυκὺς ὡς ἂν τὸ ἢ κατεσκευασμένος μὲ μέλι, (ὅθ.) » Μελιτόεσσα, « Ἡρ., = Μελιτοῦττα.

Μελιτόκρὰς, ᾶτος (ὁ, ἡ, τὸ), = Μελίκρατος.

Μελιτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέλι. » Ταῖς Ἰνδικαῖς καλάμοις, ἃς μελιτοποιεῖν φασιν, « Εὐς.

Μελιτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μελιτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μέλι, μελᾶς.

Μελιτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω μὲ μέλι.

Μελιτοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μελιτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (κάμνων, παράγων) μέλι.

Μελιτουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον (κατασκευαστήριον) μέλιτος.

Μελιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) μέλι.

Μελιτουργία (ἡ). ἐργασία (κατασκευὴ) μέλιτος.

Μελιτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) τὸ μέλι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελιττουργός.

Μελιτοῦττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μελιτοῦσσα (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Μελιτόεσσα (ἐνν. μάζα), πήττα (ζυμαρικὸν) μὲ μέλι.

;Μελιτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) μέλι, (ὅθ.) = Μελιττοφόρος.

Μελιτόχροος-ους (ὁ, ἡ), = Μελίχροος.

Μελιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἢ Ἀνακατόνω τι μὲ μέλι, γλυκαίνω.

Μέλιττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέλισσα.

;Μελίτταινα, ης (ἡ), = Μελίταινα.

Μελίττιον (τὸ), = Μελίσσιον.

;Μελιττὶς, ίδος (ἡ), = Μελίταινα.

†Μελιττοπτηχέω-ῶ [μέλιττα, πτήσσω], Μ. ήσω. Κάμνω κρότον ἵνα φοβηθῶσιν αἱ μέλισσαι καὶ μὴ πετάξωσι.

Μελιττοτροφεῖον κτλ., = Μελισσοτροφεῖον κτλ.

Μελιττώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μελισσώδης. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Μελιτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μελιτόεις. ||. (εἰς τὸν Θκρ.) ἐπιφών. τῆς Δήμητρος, (ἴδε Μέλισσα).

Μελίτωμα (τὸ). ζυμαρικὸν ἀπὸ μέλι, γλύκυσμα.

Μελίτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελιτόω.

Μελίφθεγκτος καὶ

Μελίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίφωνος, (ἐν γέν.) γλυκὸς, νόστιμος.

Μελίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκαίνων (εὐφραίνων) τὴν καρδίαν, (ἐν γέν.) γλυκὺς. » Οἶνος (» Ὕπνος)—, « Ὅμ.

Μελίφυλλον (τὸ), = Μελισσόφυλλον.

Μελίφυρτος (ὁ, ἡ), Π. ζυμωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μέλι.

Μελίφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκειὰν (ἐσὰν τὸ μέλι) φωνήν.

Μελίχλωρος (ὁ, ἡ), Π. κίτρινος ἐσὰν τὸ μέλι, χλωμὸς ἢ μελαχρινὸς πλὴν νόστιμος.

Μελιχρόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγλωσσος, γλυκομίλητος.

Μελίχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρόαν) μέλιτος, (συγχ. τῷ Μελιχρὸς).

Μελιχροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ μελιχρὸν, γλυκαίνω.

Μελιχρὸς, ὰ, όν. Γλυκὺς ἐσὰν τὸ μέλι. 2) κατεσκευασμένος μὲ μέλι.

Μελιχρότης (ἡ). ἡ ποιότης τοῦ μελιχροῦ, γλυκύτης μέλιτος.

Μελίχρυσος (ὁ, ἡ). κίτρινος ἐσὰν τὸ μέλι καὶ τὸ χρυσάφι.

Μελιχρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ γεῦσιν μέλιτος.

;Μελίχρωος καὶ

Μελίχρὼς, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ), = Μελίχροος.

Μέλκα [Γερμ.], ης (ἡ), εἶδ. ὀροσιστικοῦ φαγητοῦ ἀπὸ γάλα, (ἴσ.) = Ὀξύγαλα.

†Μελλέβιος (ὁ, ἡ). (ἀσθενὴς) ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰ λοίσθια.

Μελλείρην [μέλλω, εἴρην], ενος (ὁ), Λακ. ἀντὶ Μελλέφηβος.

Μελλέποσις, εως (ὁ, ἡ), [μ. πόσις], = Μελλόγαμος.

Μελλέπταρμος (ὁ, ἡ), = Μελλόπταρμος.

Μελλέφηβος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων (πλησιάζων) νὰ γένῃ ἔφηβος.

Μέλλημα (τὸ). πρόφασις πρὸς μέλλησιν (ἀργοπορίαν).

Μέλλησις, εως (ἡ). τὸ νὰ μέλλῃ τι νὰ γένῃ (ὅσον οὔπω πλὴν ἀορίστως)· χρονοτριβὴ, ἀργοπορία.

Μελλησμὸς (ὁ), = Μέλλησις.

Μελλήσω, μέλλ. τοῦ Μέλλω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μελλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ ἀναβάλλῃ πάντοτε τὸν καιρὸν (νὰ ἀργοπορῇ).

Μελλητιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι φύσει μελλητὴς, ἀγαπῶ (ἔχω διάθεσιν) νὰ μακρύνω τὸν καιρόν.

Μελλητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μέλλησιν (χρονοτριβὴν), ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἀναβάλλῃ πάντοτε τὸν καιρόν.

Μελλιέρη (ἡ). ἡ μέλλουσα νὰ ἱερωθῇ, δόκιμος.

Μελλόγαμβρος (ὁ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ γένῃ γαμβρός τινος.

Μελλόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ ὑπανδρευθῇ.

Μελλοδειπνικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἐν ᾧ μέλλει νὰ ἀρχίσῃ (περιμένεται) τὸ δεῖπνον.

†Μελλοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ ἀποθάνῃ, πολλὰ γέρων.

Μελλονικιάω-ῶ, Μ άσω, Κωμ. ἀναβάλλω πάντοτε τὸν καιρὸν καθὼς ὁ στρατηγὸς Νικίας εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελ. ἐκστρατείαν.

Μελλονύμφη (ἡ) καὶ

Μελλονύμφιος (ὁ), -τῷ

Μελλόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ νυμφευθῇ.

†Μελλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ 10 ἔτη παῖς.

Μελλόποσις, εως (ὁ, ἡ), -Μελλόγαμος.

Μελλόπταρμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων (ἑτοιμαζόμενος) νὰ πταρμισθῇ.

Μέλλω [συγγ. τῷ Μέλω καὶ τῷ Ατ. τοῦ Ιο], Μ. Μελλήσω (παρτ. Ἔμελλον καὶ Ἀττ. Ἤμελλον, ἀόρ. Ἐμέλλησα ϗ Ἀττ. Ἠμέλλησα). Ἔχω σκοπὸν (Ἑτοιμάζομαι ἢ Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν) νά. »Πάντ' οἶδ', ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾷν,« Εὐρ. »Μελλόντων δὲ συνάπτειν μάχην,« Ἡρ. »Τῆς νεὼς ἐκπλεῖν μελλούσης,« Πλβ. »Μέλλων καταλύειν τὸν βίον,« Μυθ. (ϗ ἑλλ.) »Ὅ,τι δὲ μέλλετε (ἐνν. πράττειν), εὐθὺς πράττετε,« Θκ. »Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δὲ ἔμελλον, τὰς δὲ ἠπείλουν τῶν πόλεων,« Ξεν. 2) ὀφείλω (πρέπει, εἶν' ἑπόμενον ἢ ἐνδεχόμενον ἢ δυνατὸν ἢ πεπρωμένον) νά. »Μέλλεις ἴδμεναι,« Ὀδ. Δ. »Ὦ μέλλεις εὔχεσθαι,« Ἰλ. Α., Ψ. »Ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι,« Ἰλ. Α., ἕπεται ὅτι. »Τί ἔμελλον κελεύσειν;« Δμ., τί ἔπρεπε; (ϗ ἐπὶ παρελθ.) »Ἄλλοτε δή ποτ' ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω,« Ἰλ. Ν., ἐνδέχεται ἄλλοτε νὰ ἀπέφυγα τὸν πόλεμον. »Τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν,« Ὀδ. Δ.. ἴσως (ἢ πρέπει νὰ) τὰ ἠκούσατε, θὰ τὰ ἠκούσατε βέβαια. »Μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι,« Ὀδ. Δ., συμπεραίνω ὅτι πρέπει νὰ ἔσφαλα εἰς τοὺς θεούς. »Ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,« Ὀδ. Ι., ἤμην ἴσως ἢ βέβαια καὶ ἐγώ ποτε. »Οὐκ ἔμελλεν ἄψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν,« Ὀδ. Ω. »Τὰ δ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν,« Ὀδ. Ε. (καὶ ἑλλ.) »Ἔμελλεν ἄρα,« Ακ. (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) »Ἑώρακας αὐτόν; Τί δ' οὐ μέλλω;« Ξεν., καὶ πῶς ἠμπορῶ νὰ μή; (ἢ) καὶ τί; δὲν ἔπρεπε; διατί ὄχι; (ϗ τρπρσ.) »Οὐκοῦν ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῇ. Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφην ἐγώ;« αὐτ., ϗ πῶς (ἠμπορεῖ νὰ γένῃ) ἀλλέως. 3) θέλω, (δηλ.) εἶν' ἑπόμενον ὅτι πρέπει νὰ θέλω. »Δεῖ τοῖς μέλλουσιν ἕξειν ὅ,τι εἰσφέρωσιν, ἔχειν τοὺς ἐργαζομένους,« Ξεν. »Πρακτέον χρήματα, εἰ μέλλοιμεν ἕξειν δαπανᾷν εἰς τὰ δέοντα,« αὐτ. 4) (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) 'πάγει νὰ (κοιν. θὰ) γένῃ εἰς τὸ ἑξῆς τι. »Τὰ δ' οὐ μέλλει,« Σοφ. »Τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,« Θκ. (καὶ ἀπολ.) »Οἶδα τὸ μέλλον,« Θκρ. »Οἶδε τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζει,« Γρφ. (ὅθ.) »Ὁ μέλλων (χρόνος),« Γρμτ. (καὶ ὡς βοηθητ.) »Μέλλει περιέξειν,« Ἰώσ., θὰ περιέχῃ. 5) ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. »Οὐδὲν ἐμέλλησεν, ἀλλ' ἀντιπαρετάξατο,« Ξεν. »Οὔκουν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι,« Θκ. »Τί μέλλομεν;« Ἡρωδ. (καὶ πθ.) »Ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα,« Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) »Κίνησιν μεμελλημένην τε καὶ βραδύνουσαν,« Γαλ.

Μελλὼ, οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Μέλλησις.

Μελογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τὰ μέλη σώματος. »Τί μελογραφεῖς τὸν ἀσώματον; Καισάρ. 2) Συνθέτω ᾠδὰς, εἶμαι μελογράφος.

Μελογραφία (ἡ). Σύνθεσις ᾠδῶν, μελοποιία, [ἐκ τοῦ

Μελογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ᾠδὰς, μελοποιός.

Μελοθεσία (ἡ). διάθεσις (διευθέτησις) τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

Μελοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μεληδὸν, διαμελίζω.

;Μελοκόπησις, εως καὶ

Μελοκοπία (ἡ). διαμελισμός.

Μελοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων τὰ μέλη ἢ κατὰ μέλη.

Μέλομαι, Ζ. Μέλω.

Μελοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω μέλη (ᾠδὰς), τονίζω ᾠδὴν, εἶμαι μελοποιός.

;Μελοποιητὴς, οῦ (ὁ), -Μελοποιός.

Μελοποιΐα (ἡ). σύνθεσις ἢ τόνισμα μέλους (ᾠδῆς), [ἐκ τοῦ

Μελοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ συνθέτων ἢ τονίζων μέλη (ᾠδὰς), ποιητὴς λυρικὸς ἢ, μουσικός.

Μέλος, εος-ους (τὸ). μέρος (μόριον) σώματος. 2) ὕμνος, ᾆσμα· ῥυθμὸς μουσικῆς, μελῳδία, (ὅθ.) »Παρὰ μέλος,« Πλάτ., μὲ παραφωνίας; (ϗ μτφορ.) παρὰ λόγον, παρὰ τὸ δέον.

Μελοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω μεληδὸν, διαμελίζω.

Μελοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὸν ῥυθμὸν (τὸ μέλος), (δηλ.) ψάλλω ἢ τραγουδῶ.

Μελουργέω-ῶ, Μ. ήσω, -Μελοποιέω. 2) -Μελιτουργέω.

Μελούργημα (τὸ). ᾆσμα μελουργηθὲν, μελῴδημα.

Μελουργία (ἡ), -Μελοποιία. 2) -Μελιτουργία.

Μελουργικὸς, ἡ, όν. Μελουργοῦ ἢ Μελουργίας ἴδιος.

Μελουργὸς (ὁ), -Μελοποιός, (μὲ γεν.) παιγνιδιάτωρ.

Μέλπηθρον (τὸ), Π. [μέλπω]. ἀντικείμενον χαρᾶς, παίγνιον.

Μελπήτωρ, ορος (ὁ), Π. ψάλτης, τραγουδιστὴς, [ἐκ τοῦ

Μέλπω ϗ Π. Μέλπομαι [μέλος], Μ. μέλψω, -ομαι. Ψάλλω, τραγουδῶ· ἀνυμνῶ. »Οἶδα μέλπεσθαι Ἀρηΐ,« Ἰλ. Π., μάχεσθαι ἀσμένως (καθὼς τῶρα λέγομεν, τραγουδῶντας).

†Μελπῳδὸς (ὁ, ἡ), -Μελῳδός.

Μελύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλος, ᾀσμάτιον, τραγουδάκι.

Μέλω [ἕλω, θέλω], Μ. μελήσω (ἀόρ. ἀπρσ. Ἐμέλησε, πρκ. Μεμέληκε καὶ Π. [ἀντὶ ἐνς.] Μέμηλεν, ὅθ. ἡ μτχ. Μεμηλώς). (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἑλλ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Φροντίζω, ἐνοιάζομαι· ἐπιμελοῦμαι· (ἀπρσ.) μοὶ μέλει, μ' ἐννοιάζει· (σπν. εἰς τὸ Α'. πρσ.) εἶμαι τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, (Ἰταλ.) ἰντερεσσάρω. »Ἀνθρώποισι μέλω,« Ὀδ. Ι., φροντίζων περὶ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι, εἶμαι ἐξακουστὸς μεταξὺ τῶν ἀνθρ. »Ὦ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν,« αὐτ. »Ἑσπερίδας, αἷς μῆλα χρύσεα μέλουσιν,« Ἡσ. »Σοὶ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς,« Αἰσχλ. »Ἄμμιν ἀσυχία μέλοι,« Θκρ. »Πᾶσιν ἑορταὶ μέλουσι,« Πλάτ. »Ὅταν πολλοῖς περὶ τῶν ὠφελίμων μέλῃ, ἀνάγκη, εὑρίσκεσθαί τε μᾶλλον καὶ ἐπιτελεῖσθαι,« Ξεν. (ϗ καταχρ.) »Οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν μέλειν,« Αἰσχλ. »Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω,« Ἰλ. Ω. »Μή τοι ταῦτα μελλόντων,« Ἰλ. Σ. »Μέλει μὲν ἡμῖν τοῦ θεοῦ, μέλει δὲ ἡμῶν τῷ θεῷ,« Συν. (καὶ μὲ ἀπαρ.) »Ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι,« Ἀνακρ. (καὶ ἀναλ.) »Μέλει σοι ὅπως πλουτῇς,« Ξεν. »Οὐ μέλειν οἱ ὅτι ἀποθνήσκει,« Ἡρ. »Ὁμολογῶ μεμεληκέναι μοι, οἵτινες ἕκαστα ἐπιστημονέστατοί εἰσι τῶν ἐν τῇ πόλει,« Ξεν. (καὶ προθετ.) »Τῇ συγκλήτῳ μέλει περὶ τούτων,« Πλβ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) »Μελέτω σοι τοῦ πλήθους,« Ἰσκρ. »Ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν,« Πλάτ. »Τί ἡμῖν τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει;« αὐτ. »Πλούτου (»Πολέμου) μεμηλὼς,« Ἰλ. Ε, Ν. (ϗ δοτ.) »Ἀρεταῖσι μεμαλότας,« Πίνδ., ἀντὶ Ἐναρέτους. (καὶ ἀπολ.) »Μεμηλότα ἔργα,« Ἡσ., ἐπιμελῶς καλλιεργημένα κτήματα. »Μελούσῃ καρδίᾳ,« Εὐρ., πλήρει φροντίδων. »Πολλῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας,« Ὄμ., Ὕμν., ἐσκέφθης, ἐπενόησας. (καὶ μσ.) »Φίλοι δαίμονες, μέλεσθ' ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δ' ἀρήξατε,« Αἰσχλ. (καὶ πθ.) »Ἀνακτορίη μελέσθω σοι,« Ἐπγρ., ἂς ᾖνε τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων σου. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) »Ἐμοὶ ταῦτα μελήσεται,« Ἰλ. Α. »Τὰ δ' ἂν κείνεσι μέλοιτο,« Διον. »Μέλεται δὲ οἱ οὔτε τι πήρας οὔτε φυτῶν τοσσῆνον,« Θκρ. »Ῥανίσιν αἱμακταῖς μελόμενον,« Εὐρ., (περιφρ. ἀντὶ) αἱματοσταγῆ, κατασματωμένον. (ϗ κατὰ μτχ. ἀπολ.) »Οὐδὲν ἐμοῦ μέλον,« Ἀρςφ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) »Τοῖς δ' ἔσται μέλον,« Σοφ., αὐτοὶ θέλουν φροντίσει περὶ τούτου, εἶναι δικὴ των φροντίς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. "Αδω (Τραγουδῶ ἢ Ψάλλω) μετὰ μέλους.

Μελῴδημα (τὸ). Ᾱσμα ψαλλόμενον μετὰ μέλους.

†Μελῳδης, ες (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ μέλη (μόρια).

Μελῳδητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς μελῳδίαν ἐπιτήδειος.

Μελῳδητός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον μελῳδεῖ ἢ δύναται νὰ μελῳδήσῃ τις, Ψαλτός.

Μελῳδία (ἡ). τὸ μελῳδεῖν, ἡ μετὰ μέλους Ψαλμῳδία. «Τὴν μουσικὴν πάντες εἶναί φαμὲν τῶν ἡδίστων καὶ ψιλὴν οὖσαν ᾠδὴ μετὰ μελῳδίας,» Ἀρστ.

Μελῳδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ) -ικῶς. Ὁ μετὰ μελῳδίας.

Μελῳδός (ὁ, ἡ). ὁ μελῳδῶν (ψάλλων ἢ συνθέτων μετὰ μέλους ὕμνους), Ψάλτης, τραγῳδιστής. «Δαυὶδ ὁ μελῳδός,» Χρσ. «Τὰν ἀειδοτάταν ὄρνιθα μελῳδόν,» Εὐρ. «Ἴυγος—,» (Ἀντίπ. παρ') Ἀθ.

Μέμαα (πλθ. Μέμαμεν, ατε κτλ.), Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ †Μάω, Μαίομαι.

Μέμαθ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Μέματε, πλθ. Ϛ'. πρσ. τοῦ Μέμαα.

Μεμάθηκα, πρκ. τοῦ Μανθάνω.

Μεμαϊκυλος (ὁ), =Μιμάκυλον.

Μεμακὼς, υῖα, ός, Π. ἀντὶ Μεμηκὼς, μτχ. τοῦ Μέμηκα.

Μεμαλὼς, Δ. ἀντὶ Μεμηλώς.

Μέμαμεν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Μεμάομεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ Μέμαα.

Μεμάποιεν, Π. ἀόρ. Ϛ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μάρπτω.

Μέμαρται, ῖδε Εἵμαρται.

Μέμαρπα (ἴθ. ἡ μτχ. Μεμαρτὼς), Π. πρκ. ᾧ

Μέμαρπον, Π. ἀόρ. Ϛ'. τῆς μτχ. τοῦ Μάρπτω.

Μέμασαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ᾧ

Μέματον, δυϊκ. τοῦ πρκ. τῆς ὀρς. καὶ

Μεμάτω, γ'. πρσ. τῆς προς. καὶ

Μεμαὼς, υῖα, ὸς (ἡ γεν. ῶτος καὶ ότος), Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ †Μάω, Μαίομαι.

Μέμβλεσθε, Π. ἀντὶ Μεμέλεσθε καὶ

Μέμβλεται καὶ Μέμβλετο, Π. ἀντὶ Μεμέληται καὶ Ἐμεμέλητο, πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Μέλομαι.

Μέμβλωκα, Π. ἀντὶ Μεμόληκα, πρκ. τοῦ †Μολέω ἀντὶ Βλώσκω.

;Μεμβράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μεμβράς.

Μεμβραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μεμβράδας.

Μεμβράνα [Λατ.], ης (ἡ). (ἐν γέν.) δέρμα λεπτὸν· (ἰδιαιτ.) τὸ χρησιμεῦον ὡς χαρτί, (Γαλλ.) parchemin, (ὀηλ.) Περγαμηνόν.

Μέμβραξ, ακος (ὁ), εἶδος τέττιγος.

Μεμβρὰς, άδος (ἡ), εἶδος μικροῦ καὶ ποταποῦ ὑψαρίου (ἀθερίνας), (κοιν.) γαμψί. «Ἐκ τῆς φαληρικῆς ἀφῦής γίνονται μεμβράδες,» Ἀρστ.

;Μεμβραφὴ (ἡ), εἶδος μεμβράδος.

Μεμελετηκότως καὶ Μεμελετημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐπιμελῶς, μετὰ μελέτης, ἐμπείρως.

Μεμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπιμελῶς, περφροντισμένως, οὐκ ἐν παρέργῳ.

Μεμένηκα, πρκ. τοῦ Μένω.

Μεμεριμνημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ μεριμνης, περφροντισμένως

Μεμερισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ, διηρημένως, κατὰ μέρη.

Μεμετιμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Μεθειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίημι.

Μεμετρέαται, Ἰων. ἀντὶ Μεμέτρηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. τοῦ Μετρέω.

Μεμετρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τὸ μέτρον, μετρημένα. μετρίως.

Μέμηκα, πρκ. τοῦ Μηκάομαι.

Μέμηλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ

Μεμήλει, Π. ἀντὶ Ἐμεμήλει, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Μέλω.

Μέμηνα, πρκ. τοῦ Μαίνομαι.

Μεμηνιμένως [μηνίω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὀργὴν, μὲ θυμὸν, μὲ πάθος.

Μεμηνότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μανιωδῶς.

Μεμηχανημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Δολίως, μὲ πανουργίαν.

Μεμίαγκα, πρκ. τοῦ Μιαίνω.

Μεμιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον μιαρὸν, ῥυπαρῶς.

Μέμιγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μίγνυμι, (ἴθ.

Μεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Φυρδὴν, ἀνάκατα.

Μεμνέωτο, Π. ἀντὶ Μεμνῆτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. καὶ

Μέμνημαι, πρκ. τῆς ὀρς. καὶ

Μεμνήμην, ῃο, ῆτο κτλ., Π. πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκομαι.

†Μεμνόνια (τα), [μέμνων], Ἀττ. ἀντὶ Ὀνεια (ἐνγ. κρέα), γαϊδουρινὸν κρέας· (συνκδχ.) τὸ παζάρι ὅπου ἐπωλοῦντο τοιαῦτα κρέατα.

Μεμνονὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μαύρου μικροῦ πτηνοῦ (ἀπὸ τοῦ ἥρωος Μέμνονος) τῆς Ἀσίας, (ἴσως) τὸ κατατρῶγον τὰς ἀκρίδας, (παρβλ. Σελευκίς).

Μέμνων [μέμονα], ονος (ὁ), Ἀττ. ὁ ὄνος (ἴσ. διὰ τὴν ὑπομονήν του). 2) = Μεμνονὶς.

Μεμνῶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιαννήσκομαι.

Μεμοιραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ μοῖραν, διὰ κλήρου.

Μεμόλυμμαι ἢ Μεμόλυσμαι, πθ. πρτ. τοῦ Μολύνω.

Μέμονα [μένος], Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Μενεαίνω, θέλω ἐπιμόνως, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν, ἐπιθυμῶ.

Μεμονωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ καθ' ἕν, (Γαλλ.) isolément.

Μεμόρηται καὶ Μέμορται (ἴθ. ἡ μτχ. Μεμορμένος), Π. ἀντὶ Μέμαρται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Μείρομαι, (ῖδε Εἵμαρται).

Μεμπτὲος, α, ον, θετ. τοῦ Μέμφομαι.

Μεμπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτρεπὴς πρὸς μέμψιν.

Μεμπτὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -πτῶς. Ἄξιος ἢ Ἐπιδεκτικὸς μέμψεως. 2) Π. ὁ μεμφόμενός τινα.

Μέμυκα, πρκ. τοῦ Μυκάομαι.

Μέμφειρα (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Μέμψις.

;Μεμφίδιος, α, ον, Π. ὁ μεμφόμενος.

Μέμφομαι [ἔπω, δμφὴ, μομφὴ], Μ. μέμψομαι (ἀόρ. Ἐμεμψάμην ἢ Ἐμέμφθην). Ψέγω, κατηγορῶ· ἔχω παράπονον (εἶμαι δυσαρεστημένος) περί ἢ κατά τινος. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἐκ γ'.) «Μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος, » Θκρ. « Δ μήτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ, » αὐτ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Μεμφόμενος τοῖσι Αἰγινήτῃσι τὴν ἑωυτοῦ ἐξέλασιν, » Ἡρ. « Τῷ Λοξίᾳ μέμψιν μέμφομαι ταύτην, ὅτι κτλ., » Ἀρστ. » Τὸ βραδὺ ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, » Θκ. (ᾧ γεν.) » Εἰπεῖν ὡς, ὧν πρόσθεν ἐποίουν, μέμφονται αὐτοῖς, » Ξεν. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) » Μεμψομένους αὐτοῖσι, ὅτι περιεῖδον, » Ἡρ. (καὶ πθ.) » Κιθαρῳδοῦ πρὸς πάντων μεμφομένου, » Ἀρτ.

Μεμφωλὴ (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μέμψις.

Μεμψιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μέμφομαι, ψέγω.

Μεμψιμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέμφομαι (Παραπονοῦμαι ἀπὸ) τὴν μοῖραν μου, γογγύζω, μουρμουρίζω, (ἐν γέν.) παραπονοῦμαι.

Μεμψιμοιρία (ἡ). τὸ νὰ μεμψιμοιρῇ (νὰ μουρμουρίζῃ, νὰ παραπονῆται) τις.

Μεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ συνήθως μεμψιμοιρῶν, φύσει ἀνευχάριστος, παραπονιάρης. » Τὸ γῆρας μεμψίμοιρον, » Ἰσκρ. «Γυνὴ ἀνδρὸς μεμψιμοιρότερον, » Ἀρστ.

Μέμψις, εως (ἡ). τὸ μέμφεσθαι, παράπονον, κατηγορία.

Μεμὼς, ῶσα, Π. ἀντὶ Μεμαὼς, μτχ. τοῦ Μέμαα.

Μὲν [ξυγγ. τοῦ Μήν], σύνδ. Συμπλ. καὶ (κατὰ σημασ.) Βεβαιωτ. (ἔχων συνήθως ἐπακολουθοῦντα τὸν Δέ, παρὰ Π. δὲ καὶ τὸν Ἀλλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα μόρια, οὐδέποτε δὲ ἀρκτικὸς λόγου). » Πρώτον μέν, ἔπειτα δέ, » Δμ. » Καὶ ταῦτα οὐκ εἶπον μέν, οὐκ ἔγραψα δέ, » αὐτ. «Τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ, » Ἡρ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) » Πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, μητρὸς δὲ Μανδάνης, » Ξεν. » Τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφὲς, » Ἀρστ. » Μνημονεύεις μέν που, » Πλάτ., ῖδε ᾧ Μέντοι καὶ Μενοῦν. » Παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως, » Ἰλ. Γ. » Οἱ μὲν κρίθεν, ἀτὰρ Ἰάσων κτλ., » Πίνδ. (καὶ ἐπὶ ὅρκ. ἀντὶ τοῦ Μήν) » Τοῦτον ἐξορκοῦ, ἢ μὲν διηκονήσειν οἱ ὅ,τι ἂν δεηθῇ, » Ἡρ. » Ὀμνύντας, μή μεν ἔχειν αὐτὴν, » αὐτ. » Ἀπαρνεόμενος, μή μιν νοσέειν, » αὐτ. (καὶ χ. τοῦ Δέ) » Ὡς μὲν λέγουσιν, » Εὐρ. (Ὀρ. 8). » Ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς φίλοι, » Σοφ. (Ἀντ. 629). (καὶ παραλλ.) » Τοῦ θείου ἡ προνοίη ὅσα μὲν ψυχήν τε δειλὰ ᾧ ἐδώδιμα, ταῦτα μὲν πολύγονα πεποίηκεν· ὅσα δὲ κρ., » Ἡρ.

Μενεαίχμης (ὁ, ἡ), Π. = Μενέμαχος.

Μένανδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιμένων ἀφόβως τὸν ἐχθρόν.

Μενεαίνω, Μ. ανῶ (πρκ. Μέμαα), Π. [μένος]. ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, θέλω ἐπιμόνως, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν. (μὲ ἀπαρ.) »Ἀψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων, » Ἰλ. Γ. (καὶ γεν.) » Μάχης ἄμοτον μενεαίνων, » Ἠσ. (καὶ ἐλλ.) » Οὔσε κατοφθίσει, μάλα περ μενεαίνων, » Ὀδ. Ε. 2) (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε αἰτ. ἐκ δ'.) εἶμαι θυμωμένος ἢ μελετῶ τι κατά τινος. » Νήπιοι οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν, » Ἰλ. Ο. (καὶ χ. πτ.) » Νῦν δ' ἐγὼ παύω χόλον, αὐδέτι με χρὴ αἰεὶ μενεαινέμεν, » Ἰλ. Τ. » Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δείκιζεν μενεαίνων, » Ἰλ. Μ. (καὶ ὁρτ. ὀργ.) » Ὅτε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νῦν ἔριδι μενεήναμεν, « Ἰλ. Τ., (παρβλ. Μενοινάω).
Μενέγχης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Μεναίχμης.
Μενεδάϊος, Δ. ἀντὶ
Μενεδήϊος (ὁ, ἡ), Π. = Μενεπτόλεμος.
Μενέδουπος καὶ
Μενέκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μένιον (μὴ ξυπαζόμενος ἀπὸ) τὸν κτύπον τῆς μάχης.
Μενεμάχος καὶ
Μενεπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μένων εἰς (μὴ φεύγων ἀπὸ) τὴν μάχην, ἀνδρεῖος (ἀτρόμητος) πολεμιστής.
Μενεπίον, θετ. τοῦ Μένω.
Μενετικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμά νὰ μένῃ (νὰ προσμένῃ ἢ νὰ ἐπιμένῃ), σταθερὸς, καρτερικός.
Μενετὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ μένῃ (νὰ προσμένῃ). « Οἱ θεοὶ μενετοί, « Ἄρῃρ., μακρόθυμοι, βραδεῖς εἰς τὸ τιμωρεῖν. » Τοῦ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, « Θκ., δὲν περιμένουν· ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς ἀδράξῃ τις.
Μενεφύλοπις, ιδος (ὁ, ἡ) καὶ
Μενεχάρμης, ου (ὁ) καὶ
Μενέχαρμος (ὁ, ἡ), Π. = Μενεπτόλεμος.
†Μενηπτέον, ἀόκμ. ἀντὶ Μενετέον.
†Μενθῆραι ἢ Μένθηρες (αἱ), γλσ. [μένος, θηράω], = Μέριμναι, (ὅθεν
†Μενθηρίζω, Μ. ἰσῳ., γλσ. = Μεριμνίζω.
Μενὶ, Ἀττ. ἀντὶ Μέν.
Μενοεικὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μένος, ἔοικα], = Θυμήρης, εὐάρεστος.
Μενοινάω καὶ (Ἰων.) Μεναινέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μελετῶ τι κατά ἢ περί τινος· (ἐν γέν.) ἔχω ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἰς τι, προσπαθῶ ὅλαις δυνάμεσιν, ἐπιθυμῶ. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'.) » Πολλὰ μενοινήήσιν (ἄλλ. γρφ. μενοινήσειεν), « Ἰλ, Ο. » Μενοινάα πολεμίζειν, « Ἰλ. Τ. » Οἷα μενοινᾷς ἔρδειν, « Ὀδ. Χ. (ἢ δοτ. ἐκ δ'.) » Κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα,« Ὀδ. Α. (καὶ δοτ. ὀργαν.) »Νῦν δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα,« Θκρ. »Ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.« Ὅμ. (ἢ δοτ. ἐκ γ'.) »Χρήμασι μενοινᾷν,« Θγν., (παρβλ. Μενεχίνω), [ἐκ τοῦ
Μενοινὴ (ἡ), Π. [μένος]. σκοπὸς, σχέδιον· ἐπιθυμία.
Μενοινώω, Π. ἀντὶ Μενοινάω.
Μένος, εος-ους (τὸ), Π. [ξυγγ. τῷ Μενω]. ἰσχὺς, ἀνδρία· (ἐν γέν.) ὁρμὴ ἢ δύναμις τῆς ψυχῆς, θυμός· σφοδρὰ ἐπιθυμία· προθυμία· σκοπὸς, διάθεσις, φρόνημα, (ὅθεν τὸ Λτ. mens καὶ τὸ Εὐμενὴς, Δυσμενὴς). » Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ, « Ἰλ. Ι. » Ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε, « Ἰλ. Π. » Μένεος φρένες πίμπλαντο,« Ἰλ. Α., θυμοῦ. »Μένος ἔλλαβε θυμὸν (ἵππων), « Ἰλ. Ψ. »Καὶ μένος ἑκάστῳ ἐμπέσῃ, « Ξεν. « Τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος, « Ὀδ. Α. » Ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου,« Ἰλ. Ε. » Τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε, « Ἰλ. Ε. (καὶ πλθ.) » Μένεα πνείοντες, « Ἰλ. Β., Γ. » Ἡμῶν μενέων ἀπερωεὺς, « Ἰλ. Θ., τῶν σχεδίων μου. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Οὔτε λέοντος, οὔτε κάπρου τόσσον μένος, « Ἰλ. Ρ. » Ἵπποισιν ἐνέπνευσαν μένος, « αὐτ. » Πέλεκυς ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους β.ὸς, λῦσε δὲ μένος, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Οἴνου (» Πυρὸς, » Ἡελίοιο, » Ἀνέμων, » Ποταμοῦ κτλ.) μένος, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ περιφρ.) » Μένος Ἀτρεΐδαο κτλ., »Ἱεροῦ μέλιος Ἀλκινόοιο, « Ὅμ., ἀντὶ Ὁ ἀνδρεῖος Ἀτρεΐδης κτλ., (παρβλ. Β'α.). (ἢ ἐπὶ ζ.) » Κόρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἠμιόνοιϊν, « Ὀδ. Η.
Μενοῦν καὶ Μενοῦνγε, μόρ. Βεβαιωτ., καὶ Ἐναντ. (κυρ. εἰς τὰς ἀποκρ.) » Οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τ' ἀληθῆ; Ἡσθήσομαι μὲν οὖν, « Ξεν., ὄχι μόνον δὲν, ἀλλὰ (ἐκ τοῦ ἐναντίου μάλιστα) καί. » Τὴν χύτραν συντρίψετε. Σὲ μὲν οὖν καταλείσομεν, » Ἀρῃρ. » Ἐρομένου τινὸς αὐτὸν (τὸν Ἑρμοκρ.), ὁπότε ἄγοι τὰ ἀνακαλυπτήρια, Ἐγκαλυπτήρια μὲν οὖν, ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων, « Φλῃρ. (Β. Σοφιϛ.). « Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε. Με οὖν γε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, « Γρφ. » (παρβλ. καὶ
Μέντοι καὶ Μέντοιγε, μόρ. Ἐναντ. ἢ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰς ἀποκρ.) Βεβαιωτ. (μὲ κάποιαν ἔμφασιν). "Ομως· πλὴν· μάλιστα, καὶ βέβαια· τῷ ὄντι. » Ἐγὼ μὲν εἶμι εὑρεῖν μοι τὰ ὄντα πάντα πέντε μνᾶς· τὰ μέντοι σὰ πλέον ἢ ἑκατονταπλασίονα τούτου, « Ξεν. « Τά γε ῥήματα οὐκ ἔμαθον, τὴν μέν τοι διάνοιαν σχεδὸν ἁπάντων. . . δίειμι, « Πλάτ. »Περιγίγνεσθαι αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν, « Ἀρῃρ. » Δέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον εἴονται, « Πλάτ. (καὶ παραλλ.) » Ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ, « Ἀρῃρ. » Ὦ γέρον, οἶνος μέν τοι ἀμύριον, « Ὀδ. Ξ. » Τί μὲ δτρύνεις; οὐ μέν τοι παύσομαι, « Ἰλ. Θ. » Οὐκοῦν ἀφεκτέον καὶ τούτους Ἀφεκτέον μέν τοι, « Ξεν.
Μένω, Μ. μενῶ (ἀόρ. Ἔμεινα, πρκ. Μεμένηκα καὶ Π. Μέμονα, καὶ τὸ θετ. Μενετέον). Στέκω ἀκίνητος ἢ ἀργός· δὲν σαλεύω ἀπὸ τὸν τόπον μου· δὲν φεύγω. (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἢ δοτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) προσμένω· ἀντέχω· ἐπιμένω. (μτγν.) κατοικῶ μονίμως, διαμένω. »Οἵκοι (»Ἔνδον, » Αὖθι) μένειν, « Ὅμ., Θκρ. »Στήλη μένει ἔμπεδον, « Ἰλ. Π. » Νησοῖν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει, « Ἰλ. Ξ. »Μένειν κατὰ χώρην, « Ἡρ. » Μένοντες ἐν ταῖς δόγμασιν, « Ἀρχ. »Τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ, ὥσπερ εὔριπος, « αὐτ. » Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες, « Γρφ. » Ἐλπίδιον οἱ δοῦλοι δέονται, ὅπως μένειν ἐθέλωσι, « Ξεν. » Μένων ἄπο τῆς ἀλόχοιο, « Ἰλ. Β. »Μαθόντος ποῦ μένει, « Μιλαλ. » Μένετε Τρῶες; σχεδὸν ἐλθόμεν; « Ἰλ. Δ. »Μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον ἐλθεῖν, « Ὀδ. Λ. » Μέμονεν μάχεσθαι, « Ὀδ. Υ. (καὶ ἀναλλ.) » Μένοντες ἕως σφίσι κἀκεῖνοι ποιήσειαν τὰ εἰρημένα, « Θκ. » Μένει σε δίκη, « Λξ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Τοῦτο (τὸ κλέος) Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα. . ἄφαρ πα κέκρυπται, « Θκρ. » Ἄστρα μένοντα, « Συν., τὰ ἀπλανῆ.
Μεράρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων ἑνὸς στρατ. μέρους (2084 ἀνθρ.).
Μεραρχία (ἡ). ὁ βαθμὸς (ἢ ἀξία) τοῦ μεράρχου καὶ τὸ τάγμα τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του.
Μεραρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μεράρχην ἢ τὴν μεραρχίαν.
†Μερεία (ἡ). = Μερίς· (ἰδιωτ.) τὸ δέκατον μόριον τῆς φυλῆς.
†Μερητικὸς, ἡ, όν, = Μερικός. » Γῆ—, « Ἡσύχ., ἡ δουλευομένη ὑπὸ κολλήγων (μὲ μερτικόν).
Μεριδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων μιᾶς μερίδος (ἑνὸς τμήματος) χώρας ἢ στρατοῦ.
Μεριδαρχία (ἡ). ἡ ἐπιστασία τοῦ μεριδάρχου καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦν (στρατ. ἢ διοικ.) τμῆμα.
Μερίζω, Μ. ἰσω. Διαιρῶ εἰς μερίδας, χωρίζω. » Σταασάσαντες πρὸς σφᾶς, ἐμερίσθησαν, οἱ μὲν πρὸς τόν, οἱ δὲ πρὸς τήν, « Πλθ. » Μεμερισμένον ἄρα, εἴπερ μὴ ὅλον, « Πλάτ. || (μσ.) μοιράζομαί τι πρός τινα. »Πότερα μεμερισμένος εἶῃ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία εἶῃ αὐτοῖς, « Δμ. » Ἐπειδὴ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ ἐμερίσατο, « Ισ. (μτγν.) » Μερίζεσθαι τινί ἢ τινός, « Ἀππ.
†Μεριπεύω, Μ. εὐσω, (μτγν.)= Μερίζω, διαιρῶ, [ἐκ τοῦ-
Μερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέρος (καὶ ὄχι εἰς τὸ ὅλον), ἰδιαίτερος, ὄχι κοινός.
Μερικῶς, ἐπῤῥ. Κατὰ μέρος, ἰδιαιτέρως.
Μέριμνα [μερίζω], ης (ἡ). «φροντὶς, ἔννοια, συλλογὴ, ἀνησυχία· πρόνοια, κηδεμονία.
Μεριμνάω-ῶ, Μ. ἥσω. "Εχω μέριμναν (ἀνησυχίαν) περί τινος, φροντίζω· σκέπτομαι, συλλογίζομαι· μελετῶ. ἐξετάζω· προνοῶ. » Οἱ περὶ τῆς τῶν ὄντων φύσεως μεριμνῶντες,« Ξεν. » Ὁ ἀσκεμμένος ἢ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Τράπεζαι παλυτελῶς μεμεριμνημέναι, « Ἀθ.
Μεριμνημα (τὸ). ἀντικείμενον μερίμνης (φροντίδος κτλ.), (παρβλ.) Μέλημα.
Μεριμνηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ μεριμνήματος.
Μεριμνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεριμνῶν (φροντίζων, σκεπτόμενος) περί τινος. « Λόγων —, « Εὐρ., ῥήτωρ δεινός.
Μεριμνητικὸς, ἡ, όν, ἀ (ἐπῤῥ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ μεριμνᾶν.
Μεριμνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεριμνητὴς.
†Μεριμνοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐμποιῶ μέριμναν (ἀνησυχίαν).
†Μεριμνοσοφιστὴς, οῦ (ὁ), = Μεριμνοφροντιστής.
Μεριμνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [μ. εἴκω]. ὁ προξενῶν (ἐμβάλλων εἰς) φροντίδας.
Μεριμνοφροντιστὴς, οῦ (ὁ), Ἐωμ. ἀντὶ Φροντιστὴς, σοφιστής.
Μερὶς, ίδος (ἡ). τμῆμα, μερίδιον. (Γαλλ.) portion. » Πρὸς μερίδας δεῖπνειν, « Πλ. » Ἔδωσεν εὐαγγέλια, καὶ διέπεμψε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων, « αὐτ. 2) φατρία, (Ἰταλ.) partito. (συνών.) βοήθεια, ὑποστήριγμα. » Μεγάλη τοῖς ἀδικοῦσι μερὶς ἡ ὑμετέρα πραότης, « Δμ. » Ἀπεχωρίσθησαν τῆς Ξενοφῶντος μερίδος, « Ἀῤῥ.
Μέρισις, εως (ἡ), = Μερισμός.
Μέρισμα (τὸ), Π. τμῆμα, μερίδιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μερισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ μερίζειν, διαίρεσις, χώρισμα, μοίρασμα.

Μεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μερίζων (διαιρῶν, χωρίζων), μοιραστός.

Μεριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μερίζειν.

Μεριστὸς, ἡ, όν, καὶ (ἐπίῤ.) -ιστῶς. Ὁ δυνάμενος μερισθῆναι, μερισμοῦ ἐπιδεκτικὸς, διαιρετός.

Μερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεριστής.

† Μεριτεύομαι, Μ. εύσομαι, Γρφ. ἀντὶ Μερίζομαι, μοιράζομαί τι, [ἐκ τοῦ

Μερίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέρος ἀπό τινος, μέτοχος.

Μερμαίρω (χ. Μ.), Π. = Μερμηρίζω.

;Μερμέριος, α, ον, Π. (σπνττ.) ἀντὶ

Μέρμερος (ὁ, ἡ), Π. [μείρω]. ὁ ἔχων ἢ παρέχων πολλὴν φροντίδα (μέριμναν), ἀνήσυχος· (ἐπὶ πραγμ.) δύσκολος. (ἐν γέν.) δεινὸς, φοβερός.

Μέρμηρα (ἡ), Π. φροντὶς, μέριμνα, (ὄθ.

Μερμηρίζω, Μ. ίσω, Π. μεριμνῶ, φροντίζω· (μὲ αἰτ.) σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ. (ἐν γέν.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι.

Μέρμιθος (ὁ) καὶ

Μέρμις, ιθος (ἡ), Π. [εἴρω, ἕρμα], = Μήρινθος, σχοινὶ λεπτὸν, σπάγγος, γαειτάνι.

;Μέρμνης, ου (ὁ) καὶ

Μερμνὸς [;], οῦ (ὁ), εἶδος ἱέρακος, (ἄλλ.) Τριόρχης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περκνὸς, Περκνόπτερος, παρβλ. Πτερνίς).

Μερόπειος καὶ Μεροπήϊος, α ἢ ος, ον, Π. μερόπων ἴδιος, ἀνθρώπινος.

Μεροπηΐς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ προηγ.

Μεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαμβάνω μέρος ἀπὸ, οἰκειοποιοῦμαι.

Μεροποσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων μέροπας (ἀνθρώπους) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Μέρος [μείρω], εος-ους (τὸ). μόριον, μερίδιον. » Τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος, « Θκ. » Πόσον μέρος; « Ξεν. » Τὸ τρίτον (» Τὸ πολλοστὸν) μέρος, « Θκ., Ξεν. » Τὰ δύο μέρη, « Θκ. » Τὸ λαχὸν (» Τὸ γιγνόμενον) μέρος, « Ξεν. » Τοῦτο γὰρ ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος, « Ἐπγρ., σπανίως συμπίπτει. » Ἀπὸ τῶν μερῶν τὰ ὅλα εἰδέναι, « Ακ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐν μέρει, » Ἐπὶ μέρους, « κατὰ μέρος, ξεχωριστά. » Ἐν μέρει ἕκαστος ἐμάχοντο, « Ἡρ. » Οἱ ἐπὶ μέρους, « Πλ., οἱ μερικοί. » Τὰ ἐπὶ μέρους, « αὐτ., αἱ λεπτομέρειαι. 2) ἀράδα, τάξις, (μτγν.) θέσις. » Σὸν μέρος, ἔφη, λέγειν, « Ξεν. » Ἐπεί τε αὐτῷ μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίξιος παρὰ τὸν μάγον, « Ἡρ. » Τοὐμὸν (» Τὸ σὸν, » Τοὐκείνης κτλ.) μέρος, « Φρσ., ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ κτλ. » Ἐν ἄλλῳ μέρει, « Ἀθ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐν μέρει, » Κατὰ μέρος, » Πρὸς μέρος, » Παρὰ μέρος, » Ἀνὰ μέρος, « (καὶ ἐλλ.) » Τὸ μέρος, « Γρφ. » Μέρος τι, « αὐτ., » Προσιὼν ἐν μέρει παρ' ἑκάστην ναῦν, « Ξεν. » Ἀράμενος καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τὸν ὄνον φέρε, « Ἀρςφ. » Ἐν παιδιᾶς μέρει δεξάμενος, « Στρβ. » Ἐν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ' ἀριθμήσει, « Δμ. » Ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, « αὐτ. » Ἐν μέρει ποιεῖσθαί τινα, « Ἀρςτ., ἔχειν εἰς ὑπόληψιν, (παρβλ. Μοῖρα).

Μέροψ [†μείρω, †ὄψ], οπος (ὁ), Π. (πλθ.) οἱ ἄνθρωποι (ὡς ἔχοντες μεμερισμένην [διηρθρωμένην] φωνήν. 2) εἰδ. πτην. μελισσοφάγος.

Μεσάβοιον καὶ Μέσαβον (τὸ) καὶ

Μέσαβος (ὁ), Π. [μέσος, βοῦς]. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὸν ζυγὸν ὁ ῥυμὸς τοῦ ἀρότρου, (ἄλλ.) Ζυγόδεσμον, (ὄθ.

Μεσαβόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. δένω εἰς τὸν ζυγὸν, ζεύγω.

;Μεσάγκεια (ἡ), [μέσος, ἄγκος], κοιλάς, (παρβλ.) Μισγάγκεια.

Μεσάγκυλον (τὸ), εἰδ. ἀκοντίου τὸ ὁπ. ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀγκύλην (λωρὶ, ἢ κοίλωμα [ἐν γέν.] πιάσιμον).

Μεσαγκών, ῶνος (ὁ). μέρος τι τῶν πολεμ. μηχανῶν εἰς σχῆμα ἀγκῶνος.

;Μεσάγριος (ὁ, ἡ). 'μισὸς (σχεδὸν) ἄγριος.

Μεσάγροικος (ὁ, ἡ). 'μισὸς (σχεδὸν) χωριάτης (ἄγροικος).

Μεσάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τὴν μέσην. » Καὶ πότερον ἄρχοιτο τὸ πάθος, ἢ μεσάζοι, ἢ λήγοι, « Ἱππκρ.

Μεσαίγεως (ὁ, ἡ), Π. = Μεσόγεως.

Μεσαῖος, α, ον. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ.

Μεσαιπόλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσοπόλιος, ὁ ἔχων (ἀρχίζων νὰ ἔχῃ) ἤδη ἀνάμεσα καὶ ἄσπραις τρίχαις.

Μεσαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Μεσαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέσος.

Μεσαίχμιον (τὸ), = Μεταίχμιον.

†Μέσακλον (κμον, κνον) καὶ Μεσάκτιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεσάντιον.

; Μεσάκτιος καὶ

Μέσακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἀκτῆς ἢ μεταξὺ δύο ἀκτῶν κείμενος, (ἐν γέν.) μέσος.

Μεσαμβρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μεσημβρία.

Μεσαμέριος, α ἢ ος, ον, Δ. ἀντὶ Μεσημέριος, μεσημερινός.

Μεσάντιον (τὸ). τὸ μεσαῖον (τὸ μεγαλήτερον) ἀντίον τοῦ ὑφαντ. ἐργαλειοῦ.

Μεσαραϊκὸς, ἡ, όν, (ἀνατομ.), Ὁ τοῦ μεσαραίου.

Μεσάραιον (τὸ), [μέσος, ἀραιά]. τὸ μεσεντέριον.

Μεσαραῖος, α, ον, = Μεσσαραϊκός.

Μεσαρίστερος (ὁ, ἡ). ὁ μέσος ἐκ τῶν ἀριστερῶν.

Μεσασμὸς (ὁ). τὸ μεσάζειν, ἢ ἐν τῷ μέσῳ στάσις.

;Μεσάστυλον (τὸ), = Μεσόστυλον.

Μεσάτιος (ὁ, ἡ) καὶ

Μέσατος, η, ον, Π. ἀντὶ Μέσος.

Μεσαύλη (ἡ), = Μέσαυλον.

Μεσαυλικὸν καὶ

Μεσαύλιον (τὸ). τὸ παιζόμενον ὑπὸ τῶν αὐλητῶν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ᾄσματος.

Μεσαύλιος καὶ

Μέσαυλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων ἢ ἀνήκων εἰς μεσαίαν αὐλὴν ἢ ὁ μεταξὺ δύο αὐλῶν. ||. (οὐσ.) » Μέσαυλος (ἡ), ἡ θύρα ἡ φέρουσα ἀπὸ τὴν ἔξω εἰς τὴν ἔσω αὐλὴν (δηλ. ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὸν οἶκον), (παρβλ. Αὔλειος), ᾖ » Μέσαυλον ἢ » Μεσαύλιον (τὸ), ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν οἰκήματα (συνήθ. δὲ ἡ μεταξὺ τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος) αὐλή, (ἴδε Ἀπλλν. Γ. 235.)· (κατ' ἔκτ.) = Ἔπαυλις, μάνδρα, (ἐν γέν.) ἀγροτικὸν ἢ ποιμενικὸν οἴκημα. » Ὅς (ὁ Πάρις) νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, « Ἰλ. Ω.

Μεσαύχην, ενος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀσκὸς) δεμένος ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ λαιμοῦ του.

Μεσαφέτης, ου (ὁ). (ἵππος ἢ ἀγωνιστὴς) ὁ ἀφιέμενος πρὸς ἐπίδειξιν εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἱπποδρόμου.

Μέσδων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μείζων.

Μεσεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (καὶ μσ. Κάμνω νὰ βαλθῇ) τι εἰς μεσέγγυον (κοιν. εἰς τρίτον χέρι), (Γαλλ.) consigner.

Μεσεγγύη (ἡ), = Μεσεγγύησις ᾖ 2) = τῷ

Μεσεγγύημα (τὸ). τὸ κατατεθὲν εἰς μεσέγγυον (εἰς τρίτον χέρι).

Μεσεγγύησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μεσεγγυάω, παρακατάθεσις εἰς μεσέγγυον, (Γαλλ.) consignation.

Μεσεγγυητὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Μεσέγγυος (ὁ, ἡ), [μέσος, ἐγγύη]. ὁ τρίτος (ὁ μεσάζων) εἰς τὸν ὁπ. παρακατατίθεταί τι ἵνα δοθῇ εἰς ὅποιον ἀποδειχθῇ ὅτι ἀνήκει, (ἐπμ.) ἐγγυητὴς· μεσίτης. » Θέσθαι τι παρὰ μεσεγγύῳ, « Αξ. 2) (οὐδ.) Μεσέγγυον (τὸ), = Μεσεγγύημα. » Μεσέγγυον τὴν μείρακα καταθέσθαι, « (Ἀρςφν. παρὰ) Πλδ.

Μεσεμβαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι εἰς τὸ μέσον, (Γαλλ.) intercaler.

Μεσεμβόλημα καὶ Μεσέμβολον (τὸ). τὸ μεσεμβοληθὲν (βαλθὲν εἰς τὸ μέσον).

Μεσεντέριον καὶ Μεσέντερον (τὸ). τὸ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν ἐντέρων λεπτὸν δέρμα διὰ τοῦ ὁπ. συγκρατοῦνται.

†Μεσέρκιος (ὁ, ἡ). (Ζεὺς) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἕρκας (τῆς αὐλῆς) ἱδρυμένος, (ἴδε Ἕρκειος).

Μεσευθὺς, έος (ὁ). (ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Πυθαγορ.) ὁ ἀριθμὸς 6 ὡς μέσος τῶν δύο εὐθέων ἀριθμῶν τοῦ 2 καὶ τοῦ 10.

Μεσεύω, Μ. εύσω (μὲ γεν.). Εἶμαι εἰς τὸ μέσον (μεταξὺ), κατέχω τὴν μεσαίαν θέσιν. (τρπ.) εἶμαι οὐδέτερος (ἀδιάφορος).

Μεσηγὺ καὶ Μεσηγὺς, ἐπίῤ. Π. ἐν μέσῳ, ἐν τῷ μέσῳ, καταμεσῆς. (μὲ γεν.) ἀναμεταξύ. (ἐπὶ χρόνου) εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα (τὸ μεταξύ). (τρπ.) ἀντὶ Μετρίως. » Οὔτε τι λίην ψυχρός.. οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσσηγύς, « Ὀρφ. » Τῷ δὲ μεταστραφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, « Ἰλ. Θ. » Μεσσηγὺς κόρυθός τε ᾖ ἀσπίδος, « Ἡσ. » Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε, « Ὀδ. Δ. (καὶ χρον.) » Μή τι μεσηγὺς πάθῃσι, πρὶν κτλ., « Ὀδ. Π. (ᾖ ἐνάρθρ.) » Ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγὺ, « Ὅμ. Ὀμν. » Ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ, « Θκρ., μεσημέρι.

Μεσήεις, εσσα, εν, Π. μεσαῖος.

Μεσηλικιότης (ἡ). ἡ τῆς ἡλικίας μεσότης· ἡ τοῦ μεσήλικος κατάστασις.

Μεσήλιξ, ικος (ὁ, ἡ). μεσαίας ἡλικίας, μεσόκοπος.

Μεσημβρία (ἡ). τὸ μεσημέρι. (Γεωγρφ.) τὸ νότιον μέρος της γῆς.

Μεσημβριάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω (Ἀνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παῦομαι, Σταλίζω καθὼς τὰ πρόβ.) τῷ μεσημέρι, (Γαλλ.) faire la meridienne ou la sieste. 2) (ἐπὶ ἡλίου) = Μεσουρανέω.

Μεσημβριὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μεσημβρινή.

Μεσημβριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καὶ

Μεσημβρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Μεσημβριάζω.

Μεσημβρινὸς ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν μεσημβρίᾳ, μεσημεριάτικος. « Μεσημβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυλία, « Καλλίμ. (καὶ ἐπιβρ.) « Κἂν ἔγερ μεσημβρινὸς, « Ἀρχῳ. « Οὐθὶμις τὸ μεσαμβρινὸν ἄμμιν συρίσδειν, « Θκρ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ κείμενος πρὸς μεσημβρίαν. « Μεσημβρινοὶ, « Γεωγρφ., οἱ διερχόμενοι διὰ τῶν πόλων καὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ κύκλοι (διότι ὅταν φθάνῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ ἥλιος γίνεται μεσημέρι εἰς τοὺς περιεχομένους ὑπ' αὐτῶν τόπους).

Μεσημερινὸς, ἡ, όν καὶ

Μεσημέριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσημβρινός.

Μεσήπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ μεσῳ ἠπείρων κείμενος, μεσόγειος.

Μεσηρεύω, Μ. εύσω. Π. εἶμαι = Μεσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μέσος, μεσαῖος. (τρπ.) συγκρ.

Μέσης, ου (ὁ). ὁ μεταξὺ βορέου καὶ καικίου ἄνεμος, (κοιν.) γραιοτραμουντάνα.

Μεσήτιος (ὁ, ἡ), = Μεσίδιος.

Μεσιδιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, γλσ. ἀντὶ Μεσεγγυάομαι.

Μεσίδιος (ὁ, ἡ). μέσος, οὐδέτερος· (ἐπιμ.) μεσάζων· μεσίτης· διαιτητὴς· μεσέγγυος.

Μεσιτεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Μεσιτεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι (Ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην [καὶ μτβτ.] Κατορθόνω τι ὡς)=

Μεσίτης, ου (ὁ) καὶ Μεσῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην (μεσολαβῶν) ἵνα συμβιβάσῃ τινὰς ἢ διαπραγματευθῇ τι, μεσάζων. διαιτητὴς ἢ Μεσέγγυος.

Μεσίτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεσίτης.

Μεσοβασιλεία (ἡ)· τὸ μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ πρώην καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου βασιλέως διάστημα ἢ ἡ καθεζῶσα τότε διοίκησις, (Λτ.) interregnum.

Μεσοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων «εἰς τὴν μεσοβασιλείαν.

Μεσοβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ διοικῶν ἐν καιρῷ μεσοβασιλείας.

Μεσόβλημα (τὸ), = Μεσεμβόλημα, (ἀνατομ.)= Μεσεντέριον.

Μεσόβοιον (τὸ) = Μεσάβοιον.

Μεσόγαιος, α ἢ ος, ον, = Μεσόγειος. «Μεσόγαια (ἐνν. χώρα), « Ἡρ., Ξεν., τόπος (ἐπαρχία) μεσόγειος. « Νέμονται δὲ οἱ Ἀρκάδες τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου, « Παυσ.

Μεσογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ζωογάζωρ. ||. (οὐσ.) = Μεσονεως.

Μεσόγειος, α καὶ ος, ον. Ὁ κείμενος ἐν μέσῳ γαιῶν (ξηρᾶς), περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἠπείρους.

Μεσογειότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μεσογείου.

Μεσογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ δύο γενεῶν, μεσῆλιξ.

Μεσόγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μεσόγειος.

Μεσογειώτης, ου (ὁ) καὶ

Μεσογειωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὰ μεσόγεια.

Μεσογονάτιον καὶ Μεσογόνιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κόμπων καλαμιοῦ κτλ.) διάστημα.

Μεσόγραφος (ὁ, ἡ), (Γεωμετρ.). ἡ διὰ τοῦ μεσολάβου εὑρισκομένη μεσαία (ἀναλογικὴ) γραμμή.

Μεσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ (ἀνὰμέσον) τῶν δακτύλων. ||. (οὐσ.) « Μεσοδάκτυλα, « Δσκρ., τὰ μεταξὺ τῶν δακτ.

Μεσοδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. δέρκομαι]. ὁ φαινόμενος ἀνάμεσα ἢ ἐξ ἡμισείας. « Ἀστὴρ—, « Μανιθ.

Μεσόδικος (ὁ, ἡ), = Μεσίδιος.

Μεσόδμη (ἡ), [μέσος, δόμος]. ἡ μεσαία δοκὸς ἐπὶ τῆς ὀπ. (πλαγίως βαλμένης) στηρίζονται αἱ ἄλλαι· (συνεκδ.) ἡ ὀροφὴ, τὸ (Τουρκ.) ταβάνι. (ναυτ.)= Μεσόκοιλον.

Μεσόζευγμα (τὸ). τὸ συνδέον κατὰ μέσον δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα· (ὀθ. γρμτ.) λέξις παρεντιθεμένη πρὸς ἕνωσιν δύο προτάσεων.

Μεσοζύγιος (ὁ). (ἐρέτης) ὁ κωπηλατῶν ἐπὶ τοῦ μέσου ζυγοῦ τῆς τριήρους, (ἄλλ.) Μεσόνεως.

Μεσόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ

Μεσόθι, ἐπίρ. Εἰς τὴν μέσην.

Μεσόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεσαίας οὔτε κοντὰς οὔτε μακρυὰς τρίχας.

Μέσοι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μεσόθι, ἐν (τῷ) μέσῳ. « Γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι, « Ἀλκ.

Μεσοικέτης, ε (ὁ). ὁ κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ. 2) Ἀττ. ἀντὶ Μέτοικος.

Μεσοκάρπιον (τὸ), = Μετακάρπιον.

Μεσοκήπιον (τὸ). κηπίον ἐν μέσῳ οἰκίας.

Μεσοκλαστος (ὁ, ἡ). [μ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τὴν μέσην.

Μεσόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ λαχὼν (κληρωθεὶς) τὸ μέσον, μεσαῖος.

Μεσοκνήμιον (τὸ). τὸ μέσον τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Γαστροκνημία.

Μεσόκοιλος (ὁ, ἡ). κοῖλος (βαθουλὸς) κατὰ τὸ μέσον. ||. (οὐσ.) Μεσόκοιλον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ τρύπα ὅπου ἐμβαίνει τὸ κατάρτι.

Μεσόκοπος (ὁ, ἡ), [μ. κόπτω]. μέτριος τὸ μῆκος, οὔτε μακρὸς οὔτε κοντός. « Αὐλὸς—, « Ἀθ., (ἄλλ.) Ἡμίσπος. 2) (συχνότ.)= Μεσῆλιξ.

Μεσόκουρος (ὁ, ἡ). ὁ κουρευόμενος τὸ ἥμισυ (ὄπλ. τὸ ἔμπροσθεν) τῆς κεφαλῆς.

Μεσόκρανον (τὸ). τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς (τοῦ κρανίου).

Μεσοκρινὴς [μ. κρίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς χώρισμα εἰς τὴν μέσην. « Κίων—, « Πλ.

Μεσοκύνιον (τὸ). τὸ κατώτατον (παρὰ τὴν ὀπλὴν) μέρος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, (Γαλλ.) paturon.

Μεσόκωλον (τὸ). τὸ μεσεντέριον ὅ, που συγκρατεῖ τὸ κῶλον (τὸ κωλάντερον).

Μεσολαβεῖω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω τι ἀπὸ ἡ εἰς τὴν μέσην (καταμισῆς)· κόπτω τὸν δρόμον· διακόπτω· στοματῶ· ἐμποδίζω.

Μεσολάβημα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς μεσολάβησιν.

Μεσολαβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πιάνων ἢ πιανόμενος (;) ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσολάβησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μεσολαβεῖν, πιάσιμον ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσολάβιον καὶ Μεσόλαβον (τὸ). μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς εὕρεσιν τῶν μέσων (συνεχῶν, ἀναλογικῶν) γραμμῶν.

Μεσόλευκος (ὁ, ἡ), = Διάλευκος, μὲ ἄσπρες ἀράδας (παρβλ. Ὀξύλευκος).

Μεσομηνία (ἡ) καὶ

Μεσομήνιον (τὸ), γλσ. τὸ μέσον τοῦ μηνὸς, (Λτ.) idus.

Μεσομήρια (τὰ). τὰ μεταξὺ τῶν μηρῶν, (ἄλλ.) κόχωνα.

Μεσομφάλιος καὶ Μεσόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸ μέσον ὀμφαλὸν ἢ εἶδος ὀμφαλοῦ· ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ μέσον ὡς ὀμφαλὸς, (ἐν γέν.) μέσος, (ὀθ. ||. οὐσ.) «Μεσόμφαλον, « ὁ ὀμφαλὸς (τὸ κέντρον) ὁποιουδήποτε κυκλοτεροῦς σώματος. « Δύγνου—, « Βτρχμ., ὁ πάτος.

Μεσόνεως (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ κωπηλατοῦντες εἰς τὸ μέσον τῆς νεώς, (ἄλλ.) Ζυγῖται, (παρβλ. Θαλαμίτης).

Μεσονήστιμος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων ἢ συμπίπτων εἰς τὸ μέσον τῆς νηστείας, (ὀθ. ||. οὐσ.) (ἐνν. ἑβδομὰς) τὸ Μεσοσαράκοστον.

Μεσονύκτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός. ||. (οὐσ.) Μεσονύκτιον (τὸ), τὰ μεσάνυκτα.

Μεσοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. πήγνυμι] ὁ μπηγμένος ἕως εἰς τὴν μέσην, (οὕτω διορθ. ἀντὶ

Μεσοπαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. πάλλω]. ὁ κρατούμενος ἀπὸ τὴν μέσην καὶ σειόμενος. « Ἔγχος—, « Ἰλ. Φ. 172.

Μεσοπεντηκοστὴ (ἡ), (Ἐκκλησ.) ἡ μεταξὺ τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Πεντηκοστῆς ἑορτή.

Μεσοπερσικὸς, ἡ, όν. Ἐξ ἡμισείας Πέρσης (Περσικός).

Μεσόπετλος, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν ἢ πίπτων ἀνάμεσα (μεταξὺ), μεσαῖος.

Μεσόπλατος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ μέσον πλατὺς ἢ ὀπίπεδος.

Μεσοπλεύριος καὶ Μεσόπλευρος (ὁ, ἡ) ὁ μεταξὺ (ἀνὰμέσον) τῶν πλευρῶν. ||. (οὐσ.) Μεσόπλευρα καὶ Μεσοπλεύρια (τὰ), τὰ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.

Μεσόπλουτος (ὁ, ἡ). μετρίως πλούσιος, οὔτε πτωχὸς οὔτε πλούσιος.

Μεσοπόλιος (ὁ, ἡ), Ζ. Μεσαιπόλιος.

Μεσόπολις, εως (ἡ), ἑορταλμ. ἀντὶ Μητρόπολις.

Μεσοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔργου (τοῦ πόνου) μου.

Μεσοπόνηρος (ὁ, ἡ). μετρίως (ὄχι ἐντελῶς) πόνηρος.

Μεσοπορεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μεσοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὴν μέσην ἢ εἶμαι εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοιπορίας μου, [ἐκ τοῦ

Μεσοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (περνῶν ἀπὸ) τὴν μέσην ὁδὸν (περιπατῶν καταμεσῆς).

Μεσοπόρφυρος (ὁ, ἡ). πορφυροῦς ἀνάμεσα, μὲ πορφυραῖς ἀράδας. « Στρώτειρον οὐχ ὅλον λευκὸν, ἀλλὰ μεσοπόρφυρον, « Ἰλ.

Μεσοποτάμιος, α, ον. Ὁ μεταξὺ (ἐν τῷ μέσῳ) ποταμῶν, (οὐ ||. οὐσ.) Μεσοποταμία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξένν. γῆ ἡ χώρα), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγρεως καὶ Εὐφράτου.
Μεσοποταμίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς μεσοποταμίας.
Μεσοπτερύγια (τὰ). τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς πτέρυγος πτερά.
Μεσοπύγιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν πυγῶν (τῶν ὀπισθίων).
Μεσόπυκνος (ὁ, ἡ). μεσαίως (μετρίως) πυκνός. (μουσ.) ἴδε Πυκνός.
Μεσοπύλη (ἡ) καὶ Μεσόπυλον (τὸ). ἡ μεταία (καταμεσῆς) πύλη.
Μεσοπύργιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο πύργων διάστημα.
Μεσοπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ φθινοπώρου, (εἰς τὸν Δεκβ. ἑσφαλμ. ἀντὶ Μεσοπορέω).
Μεσόριον (τὸ), = Μεθόριον, σύνορον.
Μέσορος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς μεσόριον (σύνορον).
Μεσορράγης, ές (ὁ, ἡ), Π. σχισμένος (ἀνοιγισμένος) εἰς τὴν μέσην.
Μέσος, η καὶ (σπν.) ος, ον, (τὸ παρθτ. Μεσαίτερος, -αίτατος). Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ κέντρον (εἰς τὴν μέσην, μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων ἢ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους). (ἀνγμ.) μεσαῖος, μέτριος. (τρπ.) οὐδέτερος, ἀδιάφορος. » Καὶ πρῶτος, καὶ πύματος, καὶ μέσος, « Θκρ. » Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, « Ἰλ. « Μέσον ἦμαρ, « Ὁμ. » Μέση ἡμέρα, « Ἡρ. » Τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, « Ξεν. τὸ μεσημέρι καὶ » Μέσαι νύκτες, « Ἀρχ., τὰ μεσάνυκτα. » Χείματι μέσῳ, « Θκρ. » Ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔννατον ἐκ μέσου, « Θκ. » Μέσην (ἐνν. ὁδὸν) τέμνω ἢ βαδίζω, « Γρ. γ., = Μεσοπορέω. (καὶ μετὰ τοῦ οὐσ.) » Μηδὲν ἄγαν ἄσκαλλε. . μέσην δ' ἔρχου τὴν ὁδὸν, « Θγν. » Ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, « Δμ. » Γενομένους δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον, « Λξ. » Ἦδη οὖσα μέσον καθ' ἁμαξιτὸν, « Ἑκρ. » Μέσῃ (ἐνν. χορδῇ), « Μουσ., ἡ μεταξὺ τῆς νήτης καὶ ὑπάτης (εἰς τὸ ἀρχαιότπ. τρίχορδον). (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Μέσον ἔχω λαβών σε, « Ἀρχφ. » Καὶ μετ' αὐτοῦ ἑσταύρωσαν ἄλλους δύο, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Ἰῶν ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροί, οἱ δὲ μέσοι, « Ἀρστ. » Ἐπεὶ πολλαχῶς τὸ μέσον· ἢ γὰρ τὸ κεκραμένων τῶν ἀκράτων μέσον, ὡς λευκοῦ καὶ μέλανος τὸ φαιόν, « Πλ. (καὶ τρπ.) « Μέσος δικαστὴς, » Λξ., ὁ ἀμερόληπτος (ἀδιάφορος, καὶ ἀ τὸ) » Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, « Ἰλ. Ψ. » Μέσος πολίτης, « Θκ., μετρίας καταστάσεως ἢ ἐπισημότητος, (Γαλλ.) de la moyenne classe. (ἀναλογ. μὲ τὸ) » Τῶν ἄμ πόλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα, « Πινδ. ‖. (τὸ οὐδ.) Μέσον (τὸ) καὶ πλθ. Μέσα (τὰ), ἡ μέση, τὸ κέντρον· τὸ μεταξὺ διάζημα. » Πολὺ τὸ μέσον, « Εὐρ., ἢ » Πολλῷ τὐμμέσῳ, « Ἡρ. ἢ » Πολλῷ (» Μακρῷ) τῷ μέσῳ, « Λξ. (φρσ.) = Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. » Τὰ μέσα φυλάττει, « Φίλ., = Μεσεύειν. » Φέρειν (» Τιθέναι) τι ἐν μέσῳ ἢ εἰς τὸ μέσον, « Δξ. » Εἰς τὸ μέσον (ἢ Εἰς μέσ.) παριέναι, « Λξ. (καὶ μὲ δοτ.) » Εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκε, « Ξεν. » Ἐκ τοῦ μέσου καθῆσθαι (ἐξίστασθαι), « Ἡρ., Ξεν. » Ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἔζεσθαι, « Ἡρ., τραβυχθῆτε ἀπὸ τὴν μέσην· μὴ ἀνακατόνεσθε. » Ἀναιρῶ ἐκ μέσου, « Δμ., σηκόνω (ἐβγάλω) ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἐν μέσῳ (καὶ πλ. » Ἐν μέσοις) κεῖσθαι, « Δμ., Ὁμ. » Ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα ὁπάτεροι ἂν ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσι, « Ξεν. » Ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, « Πλ. » Ἵνα τὰν μέσῳ παραλείπω, « Δμ. » Τί δ' ἐν μέσῳ ἐξὶ τοῦ συμμίξαι; « Ξεν. (καὶ χρον.) » Διὰ μέσου, « Θκρ., εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ (τὸ διάστημα). (καὶ γρμτ.) » Διὰ μέσου, « ἢ ἐν παρενθέσει λέξις ἢ φράσις. (καὶ ἐλλ.) » Μέσῳ ἀμφοτέρων, « Ἰλ. Π. » Μέσα ὁ' αἰετὸς οὐρανοῦ πετᾶται, « Εὐρ. (καὶ χ. πτ.) » Μέσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, « Ὀδ. Α. (ᾧ ἐλλ. τῆς Κατά, ἀντὶ ἐπίρ.) » Σρῆκες μέσον αἰόλοι, « Ἰλ. Μ. ‖. (εἰς τὰς συνθ. ἰσοδυναμεῖ ἐνιοτε τῷ Ἥμισυς, ἴδε τὴν λέξιν.).
†Μεσοσέληνον (τὸ). ἡ νέα σελήνη, (κοιν.) μισοφέγγαρον.
Μεσοσκέλιον (τὸ). τὸ μεταξὺ (ἐν μέσῳ) τῶν σκελῶν, (ἄλλ.) Μεσομήριον.
Μεσοστάτης, ου (ὁ). (ἀρχιτεκτ.) ὁ σύλος (τὸ σύλωμα) τῆς μέσης, ὁ μεσαῖος παραστάτης.
Μεσόστενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν μέσην.
Μεσοστή(στύ)λιον ᾧ Μεσόστη(στυ)λον, ου (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν στηλῶν (τῶν στύλων) διάστημα, (Γαλλ.) entre colonnement, (παρβλ. Μεσοσύλιον).
Μεσοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεσολαβέω, πιάνω (συλλαμβάνω) τινὰ ἀπὸ τὴν μέσην ἢ ἐν τῷ μέσῳ.
Μεσόσφαιρον (τὸ). τὸ μεσαῖον εἶδ. τοῦ Ἰνδ. μαλαβάθρου.
Μεσοσχιδὴς, ές (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς τὴν μέσην ἢ μισοσχισμένος (μισοκασμένος).
†Μεσοταγὴς, ές (ὁ, ἡ), (ναλγ.) ὁ τεταγμένος (τοποθετημένος) ἐν τῷ μέσῳ.
Μεσοτείχιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν τειχῶν (τῶν ὀχυρωμάτων) τοῦ σχατοπέδου διάστημα.
Μεσότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μέσου· μετριότης· οὐδετερότης, (ἐν γέν.) ποιότης, (ὕδ.) » Ἐπιῤῥήματα μεσότητος, « Γρμτ.
Μεσοτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ‖. (οὐσ.) Μεσότοιχον (τὸ), ὁ μεσαῖος (ὁ μεταξὺ δύο οἰκημάτων) τοῖχος, (Γαλλ.) mur mitoyen.
Μεσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω εἰς τὴν μέσην ἢ ἀπὸ τὴν μέσην, ‖ἐκ τοῦ
Μεσότομος (ὁ, ἡ), κομμένος εἰς τὴν μέσην.
Μεσοτριβὴς, ές (ὁ, ἡ). μισοτριμμένος, μισοφορεμένος, (κοιν.) μισότριβος.
Μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (καθὼς ὁ ἥλιος τῷ μεσημέρι) εἰς τὴν μέσην τοῦ οὐρανοῦ, φθάνω εἰς τὸν μεσημβρινὸν (κύκλον).
Μεσουράνημα (τὸ), = Μεσουράνιον καὶ
Μεσουράνησις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸν μεσημβρινὸν (εἰς τὴν μέσην τοῦ οὐρανοῦ) ἄφιξις τοῦ ἡλίου, (ἐπμ.) μεσημέρι, μεσημέριασμα.
Μεσουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ‖. (οὐσ.) » Μεσουράνιον (τὸ), τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, (ἄλλ.) τὸ Ζενίθ ἢ ὁ μεσημβρινός.
†Μεσουρίαι (οἱ), [μ. οὖρος], (ἐνν. κάλοι) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὀπ. καταβάζουν τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ.
Μεσούριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μεθόριον.
Μεσοφάλακρος (ὁ, ἡ). φαλακρὸς κατὰ τὸ μέσον ἢ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.
Μεσοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ἀνάμεσα, καταμεσῆς.
†Μεσοφαράγγιον (τὸ), ἑξήγ. τοῦ Μεσάγκεια.
;Μεσόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεσαίους (μετρίου μεγέθους) ὀφθαλμούς.
†Μεσοφλέβιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο φλεβῶν διάστημα.
Μεσόφρυον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων διάστημα.
Μεσόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσόγειος.
Μεσόχλοος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας χλοάζων (πράσινος).
Μεσόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ μέσῳ (ὁ ἄλλ. Κορυφαῖος) τοῦ χοροῦ.
;Μεσοχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ μέσον τοῦ χρόνου, ὁ ἀταιρῶν τὸν χρόνον εἰς τὸ παρελθ. καὶ τὸ μέλλ.
Μεσόχροος-ους (ὁ, ἡ). μεσαίου (μετρίου) χρώματος· μισοχρωματισμένος.
Μεσόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς τὸ ‖. (οὐσ.) Μεσόχωρον (τὸ), τὸ μέσον (τὸ μεταξὺ διάστημα) τινὸς τόπου.
Μεσόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι (Φθάνω) εἰς τὴν μέσην. » Μεσούσης τῆς ἡμέρας, « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Μεσοῦντι δὲ κου τῆς ἀναβάσεος, « αὐτ. (καὶ αἰτ.) » Ὅτι μεσοῦντα αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ἔγραψε στεφανοῦν, « Αἰσχ. 2) ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην (ὡς μεσάζων), μεσιτεύω(;).
Μεσπίλη (ἡ). εἶδ. δένδρου, μουσμουλιά.
Μέσπιλον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς μεσπίλης, τὸ μούσμουλον.
Μεσπιλώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μεσπίλου, ὅμοιος μὲ μέσπιλον.
Μέσσαθον, Μεσσαβόω, Π. ἀντὶ Μέσαθον κτλ.
Μεσσάτιος, Μέσσατος, Μέσσαυλος, Μεσσηγύς, Π. ἀντὶ Μεσάτιος κτλ.
Μεσσηγυδορποχέστης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ χίζων (ἀπὸ λαιμαργίαν) ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ δείπνου (δόρπου) ἵνα φάγῃ πλειότερον.
Μεσσήρης, Μεσσογενὴς, Μεσσόγως, Μεσσόθεν, Μέσσος κτλ., Π. ἀντὶ Μεσήρης, Μέσος κτλ.
Μεστοκάλαμος (ὁ, ἡ), εἶδ. καλάμου τοῦ ὁπ. τὸ μέσα εἶνε μεστὸν (γεμάτον), (ἄλλ.) Ναὸς κάλαμος, (κοιν.) ταυτοκάλαμον.
Μεστὸς, ἡ, ὸν. Γεμάτος· χορτάτος (κυρ. ᾧ μτφορ.). (μὲ γεν.) » Μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ, « Πλ., τὸν ἀχόρτασαν, τὸν ἐβαρέθησαν. (καὶ μτχ.) » Μεστὸς ἐγένετο ἀγανακτῶν, « Δμ.
Μεστότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μεστοῦ, πλησμονή.
Μεστόω-ῶ, Μ ώσω. Γεμίζω· χορταίνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μέστωμα (τὸ), πλήρωμα, γέμισμα.
Μίστωσις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Μιστόω, γέμισμα· χόρτασμα.
Μεσώμνιον (τὸ), Ζ. Μεθύμνιον.
Μέσφα καὶ Μέσφι, ἐπίρ. Π. [μέσος], = Μέχρις, ἕως. (μὲ γεν.) » Μέσφα γονάτων, « Ἀρ. » Μέσφ' ἠοῦς ἠειγενείης, « Ἰλ. Θ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μέσφα παρ' αὐτὴν σὺρὴν, « Ἀρ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μέσφα τοι ἐχθὲς, « Θκρ. (καὶ πρὸς ῥῆμα) » Ἐτάκετο μέσφα.. ὁστέα μοῦνον ἔλειφθεν, « Καλλ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Κε) » Μέσφα κε δεῖπνα χάσηται, « Ὁππ., μέχρις ὅτου, ἕως νά.
Μεσῳδικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσῳδόν.
Μεσῳδὸς (ἡ), τὸ μεταξὺ τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς περιεχόμενον μέρος ᾠδῆς ἢ ποιήματος.
Μέσωρος (ὁ, ἡ), [μ. ὥρα]. ὁ μεταξὺ νεανικῆς καὶ ἀνδρικῆς ἡλικίας.
Μέσως, ἐπίρ. Μεσαίως, μετρίως. » Φοῖβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος «, Εὐρ. » Οὐ μέσως, ἀλλ' εἰς ὑπερβολὴν, « Ἰσκρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Μέσως ἔχειν ἀρετῆς ᾗ κακίας, « Γργ. 2) (σπν.) ἐν τῷ μέσῳ(ς).
Μεσωτὴρ (ὁ), Π. μεσίτης, μεσάζων.
Μέτα, ἀντὶ Μέτεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Μέτειμι. 2) (κατ' ἀντιστρφ.) ἀντὶ τῆς-
Μετὰ [μέσος], προθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ [Π. μόνον] μὲ δοτ., καὶ σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) τὸ Ὁμοῦ, μαζῦ, (κοιν.) Μέ. » Μεθ' ἑαυτοῦ, « Ξεν. » Ὅτι προσπλεῖ μετὰ νεῶν διακοσίων, « Αξ. » Μετά τινος εἶναι, « Αξ., εἶναι μὲ τὸ μέρος του. » Οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, « Θκ., ἦσαν οὐδέτεροι. » Τὸν ἀγῶνα μεθ' ἡμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ἡμᾶς ἑλόμενοι ποιήσασθαι, « Δμ. » Γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, « Θκ. » Καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρίας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης, « Ἀρστ. 2) (ἀντὶ ἐπίρ.) Τρόπον ἢ τὸ πῶς. » Μεθ' ὅπλων, « Θκ. » Τολμᾶν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα, « αὐτ. » Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι, « αὐτ., ἐγκαίρως, (κοιν.) μὲ τὸν καιρόν. » Ἀγαθόν ἐστι μετὰ καιροῦ βασανίζειν τὰ πράγματα, « Ἀντφ. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου, « αὐτ. » Ὧν μὴ μετὰ νόμων ἥμαρτεν, « αὐτ., οὐ κατὰ νόμους. » Μετὰ λογισμοῦ, » Μετὰ τοῦ δικαίου, « Δμ. ‖. (μετὰ αἰτ. δέ. 1) τὸ Κατόπιν τινός, (ἐπμ.) ὕστερον, ἔπειτα ἀπό, (ἐν γέν. Π.) κίνησιν πρός ἢ διά τι ἢ κατά τινος, (ἐπμ.) τὴν τελικὴν αἰτίαν, τὸν σκοπόν. » Ἔρχεο νῦν μεθ' Ἕκτορα, « Ἰλ. Ο. » Πλέων ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, « Ὀδ. Α. » Ἔβη ἐς Πύλον μετὰ πατρὸς ἀκουήν, « Ὀδ. Β. » Μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνην δε, « Ὀδ. Γ. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. προσδιορ.) » Μετὰ δόρυ ᾖει οἰσόμενος, » Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο, « Ἰλ. Γ. » Λίσσων, ὡς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας, « Ἰλ. Ρ. » Ἀσὶ ἕπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, « Ἰλ. Ν. (καὶ χρν.) » Λύτίκα τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ. » Μετὰ τὰν δ' ἔλαχεν Εὔμηλος, « Ἰλ. Ψ. » Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην εἶδον, .. » Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, « Ὀδ. » Πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ, « Ἰλ. Θ. » Σωτῆρα μετὰ θεοὺς ἐκάλουν, « Ξεν. » Μετὰ ταῦτα, « Αξ. (τὸ ὁποῖον εὕρηται γραφόμενον καὶ Μεταταῦτα). » Τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, « Ξεν. (καὶ παραλλ.) » Μετὰ ταῦτα ὕστερον, « Δμ. » Μετὰ μικρὸν, « Ἀχιλλ. Τάτ. » Μετ' ὀλίγον, ἡ » Μετ' ὀλίγα, « Αξ. » Μετ' οὐ πολύ, « Ακ. (καὶ ἐπιφερομ. μτχ.) » Μετὰ δὲ Σόλωνα οἰχόμενον, « Ἡρ., ἀντὶ Σόλωνος δὲ οἰχομένου, (καὶ τρπ.) » Κάλλιστος ἀνὴρ μετὰ Πηλεΐωνα, « Ἰλ. Β. » Βορυσθένης, ποταμὸς μέγιστος τούτων μετὰ Νεῖλον καὶ Ἴστρον, « Ἡρ. 2) τὸ Μεταξὺ, ἀνάμεσα. » Μετὰ πληθὺν, « Ἰλ. Β. » Ὅς μι μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, « αὐτ. » Καί σέ φασι μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον, « Ὀδ. Π. » Ἦγεν (« Φέρειν) τι μετὰ χεῖρας, « Αξ. (καὶ χρν.) » Μεθ' ἡμέραν, « Ἡρ., Δμ., Αἰσχλ., ἐν καιρῷ (εἰς τὸ διάστημα τῆς) ἡμέρας. ‖. (μετὰ δοτ. δὲ Π. 1) τὸ Μεταξὺ, ἀνάμεσα, ἀναμεταξύ. (ἐν γέν.) τὸ Ἐν τινι. » Πίπτειν μετὰ ποσὶν, « Ἰλ. Τ. » Κεῖσθαι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν, « Ἰλ. Ο. » Ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν, « Ὀδ. Γ. » Θῆκε μετὰ φρεσίν, » Ἔχειν μετὰ χερσὶν, « Ὁμ. » Δίγα λέοντε.. μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε, « αὐτ. » Μετὰ γάρτε ᾗ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ, « Ὀδ. Ο. » Ἀριθμὸν εἶεντο μετὰ σφίσιν, « Ἀπλλν. » Ὅτά μὲν μετὰ πρώτοισιν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισιν, « Ἰλ. Λ. » Μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν, « Ἰλ. Λ. » Μετὰ πᾶσιν ἔειπεν, « Ὁμ. (καὶ ἀντιστρφ.) » Τοῖς δὲ μέτα, « Θκρ. ‖. (ἐνδέ συνθ. 1) Μετοχήν. » Μεταδίδωμι, Μεταλαμβάνω. 2) τὸ Μεταξύ. » Μεταπύργιον, Μεταχειρίζομαι, Μεταβαίνυμαι. 3) τὸ Κατόπιν ἢ Ἔπειτα. » Μεταδιώκω, Μέτειμι, Μεταδόρπιος. 4) τὸ Ὀπίσω, (ἐπμ.) τὸ Ἀνάπαλιν, ὄπιθεν (ἐν γέν.) μετατόπισιν, (καὶ τρπ.) μεταβολὴν. » Μετάφρενον, Μεταστρέφω, Μεταβαίνω, Μετασχηματίζω, Μεταβουλεύομαι. ‖. (παρὰ Π. Α'. τίθεται κατ' ἀναστροφὴν, ὅτε καὶ συνήθ. βαρυτονεῖται) » Ἐφύρους μέτα, « Ἰλ. Ν. » Πολλῶν μέτα, « Ὑμν. » Τὸν δὲ μέτ', « Ἰλ. Ρ. » Θεοῖσι μέτ', « Ἰλ. Ο. (Β'. χ. πτ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρν., μεταξὺ ἢ κατόπιν, ἔπειτα κτλ. » Ἡγεμόνες, μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, « Ἰλ. Β. » Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ πεζοί, « Ἰλ. Ψ. » Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες, « Ὀδ. Φ.
Μεταβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Μετέβην κτλ.), Ὑπάγω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, (μτνμ.) περνῶ ἀπὸ ἓν ἀντικείμενον εἰς ἄλλο, (ἐν γέν.) μετατοπίζω. (καὶ μτν.) μεταβάλλομαι. » Μεταβάντες ἐς ταῦτα τὰ χωρία, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ὕπποι νώμων ἄεισον, « Ὀδ. Θ. » Ὡς μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας, « Πλάτ. (καὶ κατὰ ἐμφ.) » Μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, « Ὀδ. Μ. 2) Π. (μὲ αἰτ.) = Μεταέρχομαι, καταγίνομαι εἴς τι, τὸ ἔχω ἔργον, (Ὁππ.). ‖. (ἐνεργ. μόνον εἰς τὸν μέλλ. Μεταβήσω καὶ εἰς τὸν ἀόρ. Μετέβησα), = Μεταβιβάζω.
Μετα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Μετέβαλον κτλ.). Βάλλω τι ἀλλέως (εἰς ἄλλην θέσιν, ἀνάποδα), γυρίζω· ἀλλάζω· μετατοπίζω. (ἐλλ. ἡ ἀμτβτ. καὶ μσ.) κόμνω ἀλλαξιάν, (ἐπμ.) ἐμπορεύομαι· (τρπ.) ἀλλάζω γνώμην (τρόπον τοῦ λέγειν, σύστημα κτλ.). » Μεταβάλλειν ἐν τῷ θέρει τὴν γῆν, « Ξεν., νὰ τὴν ἀναποδογυρίζῃ σκάπτων, (ἄλλ.) Βωλεστροφία. (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Μετὰ νῶτα βαλών, « Ἰλ. Θ. » Ἅμα τῷ χώρᾳ καὶ τὸ σῶνομα μετέβαλον. « Ἡρ. » Μεταβάλλειν τὴν τροφήν, « Ἀλέξ. Ἀφρ., χυνεύειν. » Μεταβαλόντα τοὺς τρόπους, εἶναι πανοῦργον, ἄδικον κτλ., « Ἀρρφ. (καὶ ἐλλ.) » Εἰς τὰ κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, « Ξεν., ὄχι πάντα εἰς τὸ ἴδιον μέρος. » Ἐκ τούτου μεταβαλῶν ἔλεγεν, « αὐτ. » Μεταβάλλουσιν ἐκ τῶν Σκυθικῶν ἑλῶν εἰς τὰ τῆς Αἰγύπτου, « Ἀρστ., μεταβαίνουσι. (καὶ τρπ.) » Μεταβαλὸν ἐς εὐνομίην, « Ἡρ. (ᾗ μσ.) » Τὰ ἱμάτια μεταβάλλομαι, « Ἀρρφ., Ξεν. » Μεταβαλλομένους (τὰ ὅπλα) ὄπισθεν ἡμῶν, « Ξεν. » Μεταβαλόμενος τὸν ἀφορον, « Ἀρρφ. νὰ τὸ μεταφέρῃ (νὰ τὸ πέρῃ) εἰς τὸν ἄλλον ὦμον. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ.) » Σιγὴν λόγων μεταβάλοιτο, « Σοφ. » Λιβανωτὸν δὲ καὶ σμύρναν ᾗ τὰ ἄλλα ἀρώματα μεταβάλλονται τοῖς ἐμπόροις, « Στρ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβάλλόμενοι, « Ξεν., ἐμπορευόμενοι, οἱ μεταπωληταί. (καὶ τρπ.) » Ἀκὴν Ἀντωνίου μεταβαλόμενος, « Πλ.
Μετα-βάπτω, Μ. βάψω. Βάπτω ἀλλίως (εἰς ἄλλο χρῶμα), βάπτων μεταβάλλω. » Ὠχροὶ ἅπαντες, ὑπὸ δέους μεταβαφέντες, « Ακ.
Μετα-βασανίζω, Μ. ἰσω. Ἐξετάζω ἐκ νέου (ἐπαναληπτικῶς).
Μετάβασις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Μεταβαίνω, μεταβολὴ θέσεως, μετατόπισις.
Μεταβατέον, θετ. τοῦ Μεταβαίνω.
†Μεταβάτης, ου (ὁ). ὁ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.
Μεταβατικὸς, ἡ, ὁν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα ἢ συνήθειαν νὰ μεταβαίνῃ. (γρμτ.) ὁ μεταβιβάζων τὴν ἐνέργειαν.
Μεταβιβάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω τινὰ νὰ μεταβληθῇ, μεταβάλλῃ τι διὰ τῆς βίας. » Τὴν φύσιν—, « Ἀρετ.
Μετα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω νὰ μεταβῇ τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μετατρέπω.
†Μετα-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι. Ζῶ νέαν ζωὴν, μεταβαίνω ἀπὸ βίου εἰς βίον, ἐξαναζῶ.
Μετα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἐβγάλλω νέους βλαστούς· ξαναβλαστάνω ὑπὸ ἄλλην (νέαν) μορφήν.
Μεταβλαστικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεταβλαστάνειν. » Φύσις—, « Στβ. 2) (κατ' ἄλλ.) = τῷ
Μεταβλατικὸς, ἡ, ὁν, ὃ. ἀντὶ Μεταβλητικὸς.
Μετα-βλέπω, Μ. βλέψω, Π. (μὲ αἰτ.) ῥίπτω βλέμμα ἐπάνω εἴς τι, ἐμβλέπω.
Μετάβλημα (τὸ), Π. ἀντὶ Μεταβολή.
Μεταβλήτεον, θετ. τοῦ Μεταβάλλω.
Μεταβλητικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ μεταβάλλειν. » Μεταβλητικὴ, « Ἀρετ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ τέχνη τοῦ μεταβολέως, τὸ διὰ συναλλαγμάτων ἐμπόριον.
Μεταβλητός, ἡ, όν. Ὑποκείμενος εἰς ἀλλοίωσιν, ἐπιδεκτικὸς μεταβολῆς.
Μετα-βουλεύω, Μ. εὐσω. Μεταφυτεύω (ἀπὸ ἕνα βόθρον εἰς ἄλλον).
Μεταβολεύς [μεταβάλλω], έως (ὁ), πραγματευτής (κυρ. ὁ πωλῶν λιανικῶς), μεταπράτης.
Μεταβολή (ἡ). τὸ μεταβάλλειν ἢ μεταβάλλεσθαι, μετατόπισις (ἐν γέν.) τροπή, ἀλλοίωσις. « Χρημάτων—, « Ἀρστ., τὸ διὰ συναλλαγῆς ἐμπόριον. « Καὶ ὅσα ἐπὶ μεταβολῇ τις ἢ ἔμπορος ἢ στρατιώτης ἔχων ἔπλει, « Θκ.
†Μεταβολία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μεταβολή, ἐμπόριον.
Μεταβολικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μεταβολήν, (κυρ.) ἐμπορικός.
Μετάβολος (ὁ, ἡ), = Μεταβλητός. 2) (οὐσ) = Μεταβολεύς.
Μετα-βουλεύομαι, Μ. εὐσομαι (σπν. καὶ Π. εἰς τὸ ἐνέργ.). Βουλεύομαι (Σκέπτομαι καὶ Ἀποφασίζω) ἀλλέως, ἀλλάζω γνώμην ἢ σκοπόν.
Μεταβουλία (ἡ). μεταβολὴ γνώμης (σκοποῦ), μεταμέλεια, [ἐκ τοῦ
Μετάβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων ἢ ἀλλάξας βουλὴν (γνώμην, ἀπόφασιν), παλίμβουλος.
Μετάγγελος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, (ἄλλ. γρφ. διηρημ. Μετ' ἄγγελος).
Μετ-αγγίζω, Μ. ἴσω. Μεταχύνω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο ἄγγος (ἀγγεῖον).
Μεταγγισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάγγισμα.
Μεταγείτνια (τὰ), [μετά, γείτων]. ἑορτή τις εἰς τὰς Ἀθ., (ἄλλ.) Μετοίκια, (ὅθ.
Μεταγείτνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ὡς τιμώμενος εἰς τὰ Μεταγείτνια) καὶ
Μεταγειτνιών, ῶνος (ὁ), ὁ 6ος μὴν τῶν Ἀθ. (Αὔγ.—Σεπτ.) καθ' ὃν ἑώρταζον τὰ Μεταγείτνια καὶ μετοικίζοντο (ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν).
Μεταγενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἔπειτα (ὑστερώτερα), νεώτερος, (ὅθ. τὸ συγκρ.) Μεταγενέστερος.
Μετα-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ· μεταποιῶ, ἀνανεόω.
Μεταγίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι ἔπειτα (ὑστερώτερα) ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ μεταξὺ (ἀνάμεσα), ἢ 2) μετοικίζομαι, μεταναζεύω. (ὅθ. ‖. ἡ μτχ.) « Μεταγενόμενοι, « Γρφ., οἱ μεταγενέστεροι, ἢ μεταναστεύσαντες.
Μετα-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Ἀλλάζω γνώμην, Μετανοῶ, Μεταβουλεύομαι. » Ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν (οἱ Ἀθην.), « Θκ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Μετέγνων τὰ πρόσθ' εἰρημένα, « Εὐρ. (καὶ δοτ. πρόθετ.) » Μετεγίγνωσκεν ἐπὶ τῷ ἀνόπλῳ ἐλθεῖν, « Ἡρωδ. 2) ἐννοῶ τι ἔπειτα (μετὰ ταῦτα) « Ἅταν δ' ἀπάτᾳ μεταγνούς, » Αἰσχλ.
Μετάγκεια (ἡ), = Μεσάγκεια.
Μετα-γλωττίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεταρράζω, (ὅθ.
Μεταγλωττιστής, οῦ (ὁ), μεταφραστής.
Μετάγνοια (ἡ), Π. καὶ
Μεταγνώμη (ἡ) καὶ
Μετάγνωσις, εως (ἡ), τὸ μεταγιγνώσκειν (μεταβουλεύεσθαι), ἄλλαγμα γνώμης, μετάνοια· ἀποσκίρτησις.
Μετα-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τοὺς γομφίους ὀδόντας εἰς
Μετα-γραμματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὰ γράμματα λέξεως, γραφω αὐτὴν κατ' ἄλλον τρόπον.
Μεταγραμματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μεταγραφεύς, έως (ὁ), ἀντιγραφεύς.
Μεταγραφή (ἡ), ἀντιγραφή.
Μεταγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μεταγραφήν.
Μετα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι ἀλλέως, μεταβάλλω τὴν γραφὴν (τὴν ἐπιγραφὴν κτλ.). » Μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὁμωμοκότας, « Ξεν. 2) = Μεταγραμματίζω. 3) ἀντιγράφω. »Τοῖς πίναξιν ὥσπερ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς μεταγράφειν τὰ ἐκείνου καλά, « Βιογρφ. Εὐθ. 4) μεταρράζω (ἔγγραφον). « Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν, « Θκ.
Μετ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Μετήγαγον κτλ.). Φέρω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω, μεταβιβάζω. 2) ὑπάγω (κυρ. μὲ στράτ.) κατόπιν τινός, (Ξεν. Κυροπ. 2').
Μεταγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταφορὰ, μετακόμισις.
;Μεταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς μεταγωγήν.
Μετα-δαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ γεν.) τρώγω τὸ μερίδιόν μου ἀπό τινος (Ἰλ. Ψ, 207). 2) (μὲ δοτ.) τρώγω μετά τινος ἢ μεταξὺ τινων, συνευωχοῦμαι, (Ἰλ. Χ, 468).
Μετα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δικπνῶ ἔπειτα ἢ παρὰ τὸ σύνηθες.
Μεταδεετέον, θετ. τοῦ Μεταδέω.
Μετα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαί τι ἐκ μεταβολῆς ἢ ἔπειτα.
Μετα-δέω, Μ. δήσω, Λύνω τι ἀπ' ἐδῶ ᾗ τὸ δένω (τὸ ξαναδένω) ἀλλοῦ.
Μεταδήμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπάρχων ἢ συμβαίνων μεταξὺ τοῦ δήμου, Ἐνδήμιος. « Οὐ γὰρ ἦν Πραίστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἦδη οἴχεται εἰς Ἅδημον, « Ὀδ. Θ.
Μετα-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω διαίταν (τρόπον ζωῆς).
Μεταδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταβολὴ τῆς διαίτης (τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς).
Μετα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἀλλέως ἢ ἄλλο τι. » Χαλεπὸν δὲ ὄντος τοῦ διδάσκειν, τῷ παντὶ χαλεπώτερον τὸ μεταδιδάσκειν, « Δ. Χρσ. (καὶ πθ.) » Τὴν διάλεκτον τὴν Δωρίδα μετεδιδάχθησαν, « Παυσ.
Μετα-δίδωμι, Μ. μεταδώσω. (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. περιπ. ἐκ δ') Δίδω μέρος ἀπό τινος εἰς τινα, τὸν κάμνω μέτοχόν τινος. « Μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας, « Εὐρ. » Χρὴ τοῦ βάρους μεταδίδοναι τοῖς φίλοις, « Ξεν. 2) Π. δίδω τι ἔπειτα (ὑστερώτερα).
Μετα-δίομαι (χ. Μ), Π. ἀντὶ Μεταδιώκω.
Μεταδιωκτος (δ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ μεταδιώξῃ τις.
Μετα-διώκω, Μ. διώξω -ομαι. (μὲ αἰτ.) Τρέχω κατόπιν τινός ἵνα τὸν προφθάσω (τὸν πιάσω). 2) (χ. πτ.) ἐπιστρέφω ἔφιππος ἀμέσως (κοιν. κτυπῶ) ὀπίσω, (Ξεν. Ἑλλ. Δ', έ, 12).
Μεταδίωξις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τ' ῦ προηγ.
Μετα-δοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (συνήθ. τρπρσ. μὲ δοτ.) Ἀλλάζω γνώμην (σκοπόν). « Μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, « Ακ. « Δείσασα μὴ σοι μεταδόξῃ, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Μεταδεδογμένον μοι μὴ στρατεύεσθαι, « αὐτ.
Μετα-δοξάζω, Μ. άσω. Ἀλλάζω δόξαν (ἰδέαν, φρόνημα).
Μεταδόρπιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πρᾶττων τι μεταξὺ τοῦ δείπνου ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον (δόρπον). » Μεταδόρπια (τὰ), τὰ ἐπίδειπνον.
Μετάδοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις καὶ
Μεταδοτέον, τὸ θετ. τοῦ Μεταδίδωμι.
Μεταδοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ μεταδιδόναι, ἐλευθέριος.
Μεταδοτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος μεταδοθῆναι, μεταδόσιμος.
Μετάδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ κείμενος (κατὰ σύμπτωσιν, χωρὶς νὰ συντελῇ τι).
Μεταδρομάδην, ἐπίρ. Π. τρέχων κατόπιν, [ἐκ τοῦ.
Μεταδρομὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετατρέχω, καταδρομή, καταδίωξις· ἐπιδρομή.
Μετάδρομος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ τρέχων κατόπιν τινός· ἐκδικητής.
Μεταδροπάδην, ἐπίρ. [μεταδρέπομαι]. Σταχολογῶν κατόπιν.
;Μεταδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Μετέδυν κτλ.). Χύνομαι (Παρεισδύομαι) ἔπειτα, (εἰς τὸν Ἀρ. ἀναγνωστέον: Μέτα δύεται).
†Μέταζε [μετά], ἐπίρ. Χρν. μεταξύ, ἐν τῷ μεταξὺ ἤ· μετέπειτα(;).
Μετα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο ὄχημα.
Μεταθέμενος, η, ον, μα. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μετατίθημι.
Μετάθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μετατιθέναι ἢ μετατίθεσθαι, μετατόπισις· μεταβολή.
Μεταθετέον, θετ. τοῦ Μεταθήμι.
Μεταθετικός, ἡ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ κατὰ μετάθεσιν.
Μετάθετος (ὁ, ἡ). ὁ μετατεθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μετατεθῇ, ἐπιδεκτικὸς μεταθέσεως, μεταβλητός.
Μετα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κατόπιν τινός, προφθάνω, πιάνω. 2) (ἀνίστε) τρέχω πρὸς ἄλλο μέρος ἢ τῇδε κἀκεῖσε.
;Μεταθρόα, ἐπ. ἀντὶ Ἀθρόως.
;Μεταθωρήσομαι, Μ. ήξομαι, Π. (μὲ αἰτ.) ὁπλίζομαι (ἑτοιμάζομαι) διά τι ἢ κατά τινος, (ἄλλ. ἀναγν. Μέτα θωρήσομαι.)
Μεταΐζην, ἐπ. ῥ. Π. [μεταΐσσω]. ὁρμῶν κατόπιν.
Μεταΐζω, Μ. ίσω, Π. καθίζω (ἢ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κάθημαι μετά ἢ μεταξύ τινων, συνεδριάζω.
Μεταίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Μετῆρα κτλ.). Σηκώνω καὶ μεταφέρω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταθέτω· μεταβάλλω. ‖. (ἀμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τβτ. ἢ ἑλλ.) μεταβαίνω· ἀναχωρῶ, (παρβλ.) Ἀπαίρω.

Μετ·αἰσσω, Μ. ίξω, Π. (μὲ αἰτ.) ὁρμῶ κατά ἢ κατόπιν τινος, ἐφορμῶ.

Μετ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. μὲ γεν.) Ζητῶ καὶ ἐγὼ μέρος ἀπό τινος· ζητεύω, ζητῶ ὡς -

Μεταίτης, ου (ὁ), = Ἐπαίτης, ζητιάνος.

Μεταίτιος, α ἢ ος, ον. (μὲ γεν.) Συναίτιος, συνένοχος, (ἐν γέν.) μέτοχος ἢ ἔνοχος. » Αὐτὸς αὐ τούτων οὐ μεταίτιος πέλεις, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος, « Αἰσχλ.

†Μέταιτος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Μεταίτης.

†Μεταίφνιος (ὁ, ἡ), = Αἰφνίδιος.

†Μετ·αιχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω, προσπαθῶ, (κοιν.) πολεμῶ.

Μεταίχμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ||. οὐσ.) Μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ δύο στρατευμάτων μέρος (διάστημα), (ἐν γέν.) τὸ μεταξὺ (ἐν μέσῳ). » Ἦσαν φάδιοι τὸ μεταίχμιον αὐτέων ὀκτώ, « Ἡρ. (ᾗ μτφορ.) » Εἰσί τινες ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν ᾗ τῶν φιλοσόφων, « Δκ. » Νωθρὸς ἀπ' ἰξύος ἐς πόδας ἄκρους, .. ζωῆς καὶ θανάτοιο μεταίχμιον, « Ἐπγρ. » Λοξὸς εἶ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀποῤῥίπτεις, « Δκ., ἐν ἀμφιβόλῳ, διφορούμενα.

Μετ·αθ·έζομαι Μ. εδοῦμαι. Κάθημαι ἀλλέως· ἀλλάζω θέσιν (κάθισμα).

Μετ·αθ·ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. Κάθημαι) ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, μετατοπίζω.

Μετ·αθ·οπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (Ἁρματόνω) τινὰ ἀλλέως.

Μετ·αινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω, ἀνανιόνω.

Μετ·αλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Μηνῶ (Προσκαλῶ) τινα εἰς ἄλλο μέρος, ἀνακαλῶ. ||. (μσ.) προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ πρός με. 2) (μτγν.) = Μετονομάζω, (ἴδε Μεταλείω).

Μετακάρπιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ (τῆς χειρὸς) ᾗ τοῦ βραχίονος (ὅπου ἐμβαίνουν τὰ βραχιόλια).

Μετ·α·κατ·έχω, Μ. χεύσω. Περιχύνω ἔπειτα.

Μετ·α·κατ·αψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω τι ἔπειτα.

Μετ·άκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εἶμαι βαλμένος) ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, εἶμαι μετατοπισμένος (μεταβεβλημένος). » Ἐφ' ἡμῶν δὲ μετάκειται τὸ ἔθος· οὐ γὰρ ἡ βουλὴ διαγινώσκει τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου, τῶν δ' ὑπὸ τῆς βουλῆς γνωσθέντων ὁ δῆμός ἐστι κύριος, « Δ. Ἀλ. » Ἡ μεταφορὰ μετάκειται ἀπρεπῶς, « Δμτρ., μετενέρθη ἀπὸ εὐτελὲς ἀντικείμενον.

Μετ·α·κελητίζω, Μ. ίσω. Ἀλλάζω, (Μεταβαίνω εἰς ἄλλο) ὄχημα ἢ ἵππον.

Μετ·α·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) τι ἀλλοῦ, μεταγγίζω.

Μετ·α·κεντρίζω, Μ. ίσω. Ἐγκεντρίζω (Ἐμβολιάζω) εἰς ἄλλο δένδρον.

Μετ·α·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Μεταγγίζω ὑγρόν τι ἕνα ἀνακατωθῇ· συγκιρνῶν μεταβάλλω.

Μετάκερας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ)· συγκερασμένος, χλιαρός.

Μετακέρασμα (τὸ). μίγμα (κυρ. ὑγρῶν), κράμα.

Μετα·κηπεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω ἀπὸ κήπου εἰς κῆπον.

Μετα·κιάθω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησιν ἢ καταβίωξιν) τινος. (ἐν γέν.) ὑπάγω πρός· ἐπὶ ἀψύχ.) διέρχομαι. » Ἦλν πεδίον μετεκίαθον, « Ἰλ. Α.

Μετα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶν μεταθέτω, μετατοπίζω. (τρπ.) μεταβάλλω.

Μετακίνημα (τὸ). τὸ μετακινηθὲν (μετατοπισθὲν) πρᾶγμα. 2) = τῷ

Μετακίνησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μετακινεῖν, μετάθεσις, μετατόπισις· μεταβολή.

Μετακινητὸς, ἡ, όν. Ὁ μετακινηθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ, ἐπιδεκτικὸς μετατοπίσεως, (τρπ.) μεταβλητός.

Μετα·χιράνω-ῶ, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Μετακεράννυμι.

Μετα·κλαίω, Μ. κλαύσομαι, Π. κλαίω (λυποῦμαι) ἔπειτα.

Μετα·κλείω καὶ Μετα·κλῄζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μετακαλέω, Μετονομάζω. «Τὸν μὲν καὶ Περσῆν μετεκλήϊσαν Ἀχαιοί, οὕνεκεν ἄρσεα πέρθεν ἀπειρεσίων ἀνθρώπων, « Ἐτυμλ.

Μετάκλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετακαλέω, ἡ διὰ μηνύματος πρόσκλησις ἢ, ἀνάκλησις.

Μετάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ μετακληθεὶς (προσκαλεσθεὶς νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ὑπάγῃ).

Μετα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κάμνω τι νὰ κλίνῃ ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, μετατρέπω, μεταβάλλω. ||. (μα. αὐτπθ.) πλαγιάζω ἀλλέως, μεταβάλλω θέσιν ἐντὸς τῆς κλίνης μου.

Μετάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. μετατροπή· μεταβολή.

Μετα·κλύζω, Μ. ύσω. Βάλλω ἔπειτα (Ξαναβάλλω) καὶ ἄλλο κλύσμα.

Μετα·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ἀλλέως ἢ ἐκ νέω, ἐξανακλώθω, ἢ· ἐκκλώθω, (παρβλ. Μεταπλέκω).

Μετα·κοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο μέρος)· ἀποκρύνω ᾗ κατευνάζω.

Μετάκοινος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὑπ. ἢ μετὰ τοῦ ὑπ. ἐλαβέτις μέρος, κοινωνὸς, μέτοχος.

†Μετακοίνωνος (ὁ, ἡ), γλσ. = Συγκοινωνός.

Μετα·κοιτίζω, Μ. ίσω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) κοίτην.

Μετακομιδὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Μετα·κομίζω, Μ. ίσω, = Μεταφέρω.

Μετακόμισις, εως (ἡ), = Μετακομιδή.

Μετακομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Μετακομίζω.

Μετακόνδυλα (τὸ) καὶ Μετακόνδυλοι (οἱ), τὰ μετὰ τοὺς κονδύλους (ἁρμοὺς, κόμπους) τῶν δακτύλων μέρη. » Τὰ ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων, « Ἱππ.

Μετα·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (κυρ. νόμισμα) κατ' ἄλλον τρόπον, τὸ ξανακόπτω μὲ διαφορετικὸν χάραγμα.

Μετα·κυσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω κατ' ἄλλον τρόπον, μεταῤῥυθμίζω.

Μετακόσμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. του προηγ., μεταῤῥύθμισις. (ἐν γέν.) μετατοπίσεις.

Μετακόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ ἐκτὸς τοῦ ἐδικοῦμας κόσμου. » Μετακόσμια (τὰ), « Ἐπικουρ., ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἄλλος κόσμος.

Μετα·κρούω, Μ. κρούσω, (ναυτ.) = Πρύμναν κρούομαι, (κοιν.) πεδίζω. (μτφορ.) μεταβουλεύομαι.

Μετακτέον, θετ. τοῦ Μετάγω.

Μετα·κτίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Ξανακτίζω) τι ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως.

Μετακύβευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Μετα·κυβεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω τι ἐν εἴδει κύβων, μετατρέπω. » Φύσει τὸ πιστὸν ἔχειν δοκούντων, καὶ μὴ πρὸς τὸ συμπίπτον τῆς τύχης τὰς γνώμας μετακυβεύεσθαι, « Νικ.

Μετα·κυκλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀλλάζω κυκλικῶς θέσιν, κυκλοφορῶ εἰς ἄλλον κύκλον· περιπλανῶμαι.

Μετα·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίω τι πρὸς ἄλλο μέρος, μεταφέρω κυλίων.

Μετακυμία (ἡ). ἡ μετὰ τὴν τρικυμίαν κατάστασις τῆς θαλάσσης, καὶ

Μετακύμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ τὸ κῦμα (μετὰ τὴν τρικυμίαν), (ἐπμ.) γαλήνιος. ||. (οὐσ.) Μετακύμιον (τὸ), Ἡσύχ., τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων διάστημα (μεταίχμιον).

Μετακύνιον (τὸ), = Μετοκύνιον.

Μετα·λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Μετέλαχον κτλ.), (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. μὲ γεν.) = Μετέχω, Μεταλαμβάνω. 2) (ἐνεργ.) = Μεταδίδωμι, (Πλ. Ἀρις. 6).

Μετα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Μετέλαβον κτλ.), (μὲ αἰτ. καὶ ἑλλ. μὲ γεν.) Λαμβάνω μέρος ἢ τὸ μέρος μου ἀπό τινος· μετέχω· ἀπολαμβάνω. » Οὐδεμίαν ᾠῆρον μετέλαβεν, « Ἰσκ. » Ὅθεν ᾗ τοὔνομα μετέλαβε, « Θφρ. » Τῆς λήξης « Τῆς ὠφελείας) μεταλαμβάνει, « Ἡρ., Ἀρχ. 2) λαμβάνω τι ἀντὶ (εἰς ἀνταλλαγὴν) ἄλλου, μεταλλάζω. » Ἱμάτιον μετελαβεῖν, « Ξεν. » Ἡμέραν μεταλαβεῖν, « Πλ., νὰ ἐκλέξουν ἄλλην. » Πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, « Θκ. Μετέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων, « Πλβ. 3) λαμβάνω τι μετὰ (ἔπειτα ἀπὸ) ἄλλον, διαδέχομαι. » Μεταλαβεῖν τὴν ἀρχήν, « Λξ. « Μεταλαβὼν (μετὰ ᾗ χ. τοῦ) λόγον, « Πλβ., ἐπῆρε τὸν λόγον ἐν' ἀποκριθῇ. (καὶ ἅπρσ.) » Ἅμα τῷ μεταλαβεῖν τὸ τῆς νυκτὸς, « αὐτ., ᾗμα διεδέχθη ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν. 4) = Ἐκλαμβάνω· ἐννοῶ ἀλληγορικῶς· ἑρμηνεύω. » Τὸν Ὀδυσσέα εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσιν, « Εὐς. 5) (μα.) = Ἀντέχομαι. (Γαλλ.) revendiquer. » Μεταλαμβάνονται τοῦ ὀνόματος « Ἡρ.

Μετα·λαμπαδεύω, Μ. εύσω. Μεταδίδω τὴν λαμπάδα εἰς τὸν διάδοχόν μου ἕνα τὴν δώσῃ καὶ κεῖνος εἰς τὸν ἄλλον καθὼς οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Μετα·λαξεύω, Μ. εύσω. Μεταποιῶ λαξεύων.

Μετ·αλγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πονῶ ἔπειτα, (συνκχ.) ἀναβάλλω.

Μετ·αλθήσκω, Μ. αλθήσω, Π. φυτρόνω (βλαστάνω) μεταξὺ ἢ ὑπὸ ἄλλην μορφήν.

Μετα·λήγω, Μ. λήξω, Π. (μὲ γεν.) παύω ἀπό.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεταληπτέον, θετ. τοῦ Μεταλαμβάνω.
Μεταληπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς μετάληψιν.
Μεταληπτικῶς, ἐπίρ. Διὰ ἢ Ἐν εἴδει (γραμτ.) μεταλήψεως.
Μεταληπτός, ή, όν. Τοῦ ὁπ. μετέλαβεν ἢ δύναται νὰ μεταλάβῃ (νὰ μεθέξῃ) τις.
Μετάληψις, εως (ἡ), τὸ μεταλαμβάνειν, ἢ ἐν μέρει ἢ ἀντ' ἄλλου (κατ' ἐναλλαγὴν) λῆψις, μέθεξις· διαδοχή. (γραμτ.) ἡ κατ' ἄλλον τρόπον ἐκδοχὴ ἢ ἑρμηνεία. (Νμ.) εἶδος παραγραφῆς.
Μεταλλαγή (ἡ), τὸ μεταλλάσσειν ἢ μεταλλάσσεσθαι, μεταβολή, ἀλλοίωσις (κυρ. κτήματος).
Μεταλλακτέον, θετ. τοῦ Μεταλλάσσω.
Μεταλλακτὴρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μεταλλάσσων (μεταβάλλων) τι.
Μεταλλακτὸς (ὁ, ἡ). ὁ μεταλλαχθεὶς ἢ ἐπιδεκτικὸς μεταλλαγῆς, μεταβλητός.
Μεταλλαξις, εως (ἡ), = Μεταλλαγή.
Μεταλλάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἐπιστάτης) μεταλλείου.
Μεταλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω τι μετ' (ἀντ') ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν· μεταβάλλω. « Τόπον (» Χώραν) —, « Ἀξ. (καὶ μτγμ.) » Μεταλλάσσειν (μετὰ καὶ γ. τοῦ) τὸν βίον, » Ἰσκρ., ἀποθνήσκειν. » Οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας, « Πλάτ.
Μετάλλατος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐρευνήσῃ (νὰ ἐξετάσῃ), [ἐκ τοῦ Μετάλλαον]. ἐρευνῶ (περιέργως), ἐρωτῶ, ἐξετάζω.
Μεταλλεία (ἡ), τὸ μεταλλεύειν, ἄνοιγμα μετάλλου (μεταλλείου ἢ ὑπονόμου)· τρύπημα τῆς γῆς πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος κτλ.
Μεταλλεῖον (τὸ)· τρύπα εἰς τὴν γῆν (λαγοῦμι) πρὸς ἀνόρυξιν μετάλλου, (Τουρκ.) μαδένι, (ἐνγέν.) = Μέταλλον. » Σιδήρου καὶ χαλκοῦ καὶ πάντα τὰ μεταλλεῖα, « Πλάτ.
Μεταλλεὺς, έως (ὁ), = Μεταλλευτής. 2) εἶδ. μύρμηκος.
Μετάλλευσις, εως (ἡ), = Μεταλλεία, ἄνοιγμα καὶ δούλευμα μεταλλείου.
Μεταλλευτὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ= Μεταλλευτής, οῦ (ὁ). ὁ μεταλλεύων (δουλεύων ἢ ἀνοίγων μέταλλον), (Τουρκ.) μαδεντζῆς ἢ λαγουμτζῆς.
Μεταλλευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταλλεύειν. » Μεταλλευτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ μεταλλευτοῦ.
Μεταλλευτὸς, ή, όν. Ὁ μεταλλευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μεταλλευθῇ (νὰ ἀναζητηθῇ καὶ ἀνορυχθῇ ὡς μέταλλον).
Μεταλλεύω, Μ. εύσω. Τρυπῶ τὴν γῆν ζητῶν μέταλλα, ἀνοίγω μέταλλον (μεταλλεῖον ἢ ὑπόνομον), μεταλλαγῶ· (τρπ.) = Μεταλλάω, ἀνερεύνω, ἐξετάζω. 2) = Μεταλλίζω.
Μεταλλήγω, Μ. Μ. λήξω, Π. ἀντὶ Μεταλήγω.
Μεταλλίζω, Μ. ίσω. Καταδικάζω τινὰ νὰ δουλεύῃ εἰς τὰ μέταλλα (εἰς τὰ μεταλλεῖα).
Μεταλλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀναρυττόμενος ὡς μέταλλον » Νόμος —, « Δημ., ὁ περὶ τῶν μεταλλείων.
†Μετάλλιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεγάλλιον (μῦρον).
Μεταλλίτης, ου (ὁ) καὶ Μεταλλῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων μέταλλον, μεταλλικός.
Μετ-αλλοιόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι πάντῃ ἄλλοῖον, μεταβάλλω.
Μεταλλοίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μέταλλον (τὸ), [μαίομαι;]. (ἐνγέν.) τρύπα ὑποκάτωθεν τῆς γῆς (Τουρκ. λαγοῦμι) πρὸς ἐξαγωγὴν ὁποιουδήποτε ὀρυκτοῦ ἢ ἀνατροπὴν κτιρίου, (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) = Μεταλλεῖον. « Χρύσιά τε καὶ ἀργύρεα μέταλλα, « Ἡρ. » Ἄλλος (« Λίθων) μέταλλον, « αὐτ. 2) (μτγν.) ἡ ἀνορυττομένη ἐκ τοῦ μεταλλείου ὕλη, ὀρυκτὸν, μεταλλικὸν· (ἰδιαιτ. δὲ) μέταλλον (δηλ. χρυσὸς, ἄργυρος κτλ.).
Μεταλλουργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κατεργάζονται τὰ μέταλλα, μεταλλεῖον.
Μεταλλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι μέταλλα, εἶμαι μεταλλουργός.
Μεταλλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ μεταλλουργοῦ.
Μεταλλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὰ μέταλλα.
Μεταλλόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων μέταλλον χρυσοῦ.
;Μεταλλώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μετάλλων, ὅμοιος μὲ μέταλλον.
Μετάλμενος, Π. Ἰων ἀντὶ Μεθαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθάλλομαι.
Μεταλογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Μεταβουλεύομαι.
Μετα-λωφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. παύω ἐν τῷ μεταξὺ, κάμνω διακοπήν.
Μεταμάζιος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς τὸ « Μεταμάζιον (τό), « τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν μέρος τοῦ σώματος.
Μετα-μαίομαι (χ. Μ.). Π. ἀκολουθῶ κατόπιν ἀναζητῶν τι, ἀνερευνῶ, ἀνιχνεύω.
Μετα-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Μετέμαθον κτλ.). Μανθάνω ἄλλο ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἤξευρα. » Ἅμα τῇ μεταβολῇ τῇ ἐς Ἕλληνας καὶ τὴν γλῶσσαν μετέμαθον, « Ἡρ.
Μετ-αμείβω, Μ. αμείψω. Μεταλλάσσω· μεταβάλλω, (ζθ).
Μετάμειψις, εως (ἡ). μεταλλαγή· μεταβολή.
Μετα-μέλει, Μ. μελήσει, (τρτρ. μὲ δοτ.) = Μεταμέλομαι, μετανοῶ. » Μετέμελεν αὐτῷ τὸ εἰρημένον, « Ἡρ., μετενόησε δι' ἐκεῖνο ὅ,που εἶπε, (ᾧ συχν. μέμτγ. ἐκ δ'.) » Μετεμέλησέ σοι οὐ σχοῦσι τὴν πόλιν, « αὐτ., διότι ἔδεν. » Οὕμοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ, « Πλάτ. (καὶ κατὰ μτγ. ἀπολύτ.) » Μεταμέλον (» Μεταμελῆσαν) αὐτῇ, « Ἰσκρ.
Μεταμέλεια (ἡ). τὸ μεταμέλεσθαι, μετάνοια· μετάγνωσις.
;Μεταμελέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Μετεμελήθην κτλ.), = Μεταμέλομαι.
Μεταμελητικὸς, ή, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μεταμέλειαν.
Μεταμελητὸς, ή, όν. Διὰ τὸ ὁπ. μεταμελεῖται (μετανιεῖ) τις.
Μετεμέλεια (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μεταμέλεια.
Μετα-μέλομαι, Μ. μελήσομαι. Μετανοῶ διά τι. (μὲ δοτ. ἢ γεν. προθετ.) » Μεταμέλονται ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, « Ξεν. (καὶ μτγ.) » Καὶ μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι, « Θκ. (καὶ ἀναλελ.) « Μετεμελήθην ὅτι ἐποίησα αὐτούς, « Γρρ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Τὸ μεταμεληθὲν, « Ξεν. ἀντὶ Ἡ μεταμέλεια, (ἴδε ᾗ Μεταμέλει).
Μεταμέλον, μτχ. ἀπόλυτ., ἴδε Μεταμέλει.
;Μετάμελος (ὁ, ἡ). μετανοημένος.
Μετάμελος (ὁ), = Μεταμέλεια.
Μετα-μέλπομαι, Μ. μέλψομαι, Π. (μὲ ὄνμ. ψάλλω μετὰ ἢ μεταξὺ ἄλλων. (ὀρθότ. κατὰ διάστασ. » Μέτα Μέλπεται «).
Μεταμεμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ μεταμελείας.
Μεταμήθεια (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Προμήθεια, ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέψις, ὑστεροβουλία, Ἐπιμήθεια.
Μετα-μίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ δοτ.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μετ' ἄλλου, συγχέω.
Μεταμίξ, ἐπίρ. = Ἀναμίξ.
Μετάμιξις, εως (ἡ), = Ἀνάμιξις· (συνκδχ.) σύγχυσις, [ἐκ τοῦ
Μετα-μίσγω, Μ. μίξω, Π. = Μεταμίγνυμι.
Μετα-μορφάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ=
Μετα-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν μορφήν τινος, μεταμορφόνω.
Μέταμόρφωσις, εως (ἡ). μεταβολὴ τῆς μορφῆς τινος.
Μεταμόσχευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =
Μετα-μοσχεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω διὰ μοσχεύσεως.
Μεταμπίσχω (ἀόρ. Μετήμπισχον) καὶ
Μετ-αμφιάζω, Μ. άσω, = Μεταμφιέννυμι.
Μεταμφίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =
Μετ-αμφιέννυμι, Μ. αμφιάσω, = Μετενδύω. (ἐνγέν. καὶ τρπ.) μεταβάλλω.
Μεταμώλιος καὶ
Μεταμώνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνεμώλιος, ἀνεμοφόρητος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) μάταιος, ἀνωφελὴς, χωρὶς ἀποτέλεσμα.
Μετ-ανα-γινώσκω, Μ. ανα-γνώσομαι, Π. ἀντὶ Μεταπείθω.
Μεταναιέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μετανάζης.
Μεταναστάσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μετανάστατος, (συγχ. μετὰ, καὶ ἴσ. καὶ παρέφθαρται ἐκ τοῦ Μετανάστιος).
Μετανάζασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μετανίστασθαι, (Γαλλ.) émigration.
Μετανάστατος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν μετανάζασιν· ὁ μεταφερθεὶς ἀλλοῦ ἢ ἀπ' ἀλλοῦ ὡς μετανάστης.
Μετανάστευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετ-αναστεύω ᾗ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἀφίνω (Σηκόνομαι ἀπὸ) τὸν τόπον μου ᾗ ὑπάγω νὰ κατοικήσω ἀλλοῦ, γίνομαι -
Μετανάστης [μετὰ, ναίω]. ου (ὁ). ὁ μετοικῶν ἀπὸ τοῦ τόπου [τῆς πατρίδος] του ἀλλοῦ, (Γαλλ.) émigré, (παρβλ.) Μέτοικος. (καταχρ.) » Ἀστὴρ —, « Ἀρ., ὁ πλανήτης.
Μετανάστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μετανάστην. 2) (σπν.) ἀντὶ Μετανάστης.
Μετανάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μετανάστης.
;Μετα-νείσομαι, = Μετανισσομαι.
Μετα-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω τι μεταξύ τινων, διανέμω.
Μετανέομαι (ζθ. ἡ μτγ. Ἰων. Μετανεύμενος), Μ. νεύσομαι, = Μετανίσσομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετ-ανθίω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τὸ ἄνθος (καὶ μτγν. τὸ χρῶμά) μου.

Μετ-ανθρωπίζομαι. Μ. ίσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, ἀλλάζω φύσιν.

Μετα-νίζω, Μ. νίψω. Χύνω ἢ Νίπτω τι ἀλλοῦ ἢ ἔπειτα ἀπό, (ὄθ.

Μετανιπτρίς ίδος (ἡ), (ἐνν. κύλιξ), καὶ

Μετάνιπτρον (τὸ), (ἐνν. πόμα). τὸ πινόμενον μετὰ τὸ νίψιμον, (κοιν.) Ἀπολοκάνι.

Μετα-νίσσομαι (χ. Μ.), Π. μεταβαίνω (πρὸς αἰτ., ἡ μόνην) » Καρχίνον ἡέλιος μετανίσσεται, « Ἐπγρ. (ἢ προθετ.) » Ῥοδανοῖο, ὅς τ' εἰς Ὠκεανὸν μετανίσσεται, « Ἀπλλν. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, « Ὀδ. Ι.

Μετ-ανίστημι, Μ. μεταναστήσω (μσ. ἀόρ. Μετανέστην κτλ.). Σηκόνω καὶ μεταφέρω τι (ᾗ μσ. Μεταβαίνω) ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος· μετατοπίζω. (Ἰδίαιτ.) ἀφίνω τὸν τόπον (τὴν πατρίδα) μου καὶ μετοικῶ ἀλλοῦ, μεταναστεύω. (Γαλλ.) émigrer. » Οὐκ ἐσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείνωμι, ἀλλὰ.. μεταναστήσομαι, « Πλάτ. (καὶ μὲ προσδιορ. τοῦ τόπου) » Μετανίζεται Πελοποννήσου, « Κόν. » Εἰς Εὔβοιαν μεταναστῆναι, « Διόδ.

Μετα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετογινώσκω. Μεταβουλεύομαι, (κοιν.) μεταναιόνω. »Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν, « (Ἐπίχ. παρά) Στϐ.

Μετανοητικός, ἡ, ὄν. Ὁ δείχνων (ἢ ἀνήκων εἰς) μετάνοιαν, πρόθυμος εἰς τὸ μετανοεῖν.

Μετάνοια (ἡ). τὸ μετανοεῖν, μετάγνωσις, μεταμέλεια.

Μετα-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, μεταστρέφομαι.

Μετ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω ὑγρόν τι μὲ τὸ ἄντλημα ἀπὸ ἓν μέρος καὶ τὸ ἀδειάζω (τὸ χύνω) εἰς ἄλλο, μεταγγίζω.

†Μέταξα, ης (ἡ), [ξεν.], (νλγ.). τὸ νῆμα τῶν κουκουλίων, τὸ μετάξι.

†Μετάξιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέταξα.

†Μεταξοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τὴν μέταξαν, μεταξουργός. » Σκώληξ—, « Μαν. Φιλ.

Μεταξὺ [μετά], ἐπίρ. Τοπ. καὶ Χρον., ἀναμεταξύ, ἀνάμεσα, ἐν ᾧ. »Πολλὰ μεταξὺ εὖρεα, « Ἰλ. Α. »Φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξύ, « Ἀρχ. (καὶ μὲ γεν.) » Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χείλεος, « Παροιμ. »Μεταξὺ τῆς Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοὐδε τοῦ πολέμου, « Θκ. » Τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν καὶ βραχέων, « Ξεν. » Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, « Πλάτ. (φρσ.) ἐν τοσούτῳ, (Γαλ.) à propos. » Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον, ἄν τις παρείρειε, « Ξεν. (ᾗ ἐλλειπτ.) »Οὐ προσέχω. Ἀλλὰ μεταξύ, πρὸς Διός, εἶμε φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει, « Ἐπγρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ μεταξύ, « Ἡσ., τὸ ἐν μέσῳ (εἴτε χρον. εἴτε τοπ.) διάζημα. »Τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, « Πλ. (ᾗ πρὸς μτχ.) »Μεταξὺ ὀρύσσων ἐπαύσατο, « Ἡρ. »Μεταξὺ πορευομένης μήτ' ἐσθίειν, μήτε πίνειν. « Πλάτ. (καὶ κατ' ἀναςρφ.) Πολλαχοῦ με ἐπίσχε λέγοντα μεταξύ, « αὐτ.

Μεταξυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παρεκβάσεις μεταξὺ τῶν λόγων μου, (ὄθ.

Μεταξυλογία (ἡ). παρέκβασις μεταξὺ λόγου, παρεμπίπτων (ἐν παρενθέσει) λόγος. »Ἀναληπτέος γὰρ ἐξ οὗ εἰς μεταξυλογίαν μετῆλθεν ὁ λόγος, « Θ. Στδ.

Μεταξύτης (ἡ). τὸ ἀφηρημένον τοῦ Μεταξὺ (τόπ ἢ χρν.).

Μεταξυτριγλύφιον (τὸ). Ἀρχιτεκτ. τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα.

Μετα-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Μετα-παιδεύω, Μ. εὐσω. Παιδαγωγῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταδιδάσκω (τὸν ἤδη παιδαγωγηθέντα).

Μετα-παιφάσσομαι (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ (διευθύνομαι) πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ (Γαλλ. en zig-zag) καθὼς ἡ ἀστραπή.

‡Μετα-πάλλομαι, Μ. πκλοῦμαι, Π. ῥίπτω λαχνὸν μετ' ἄλλων, (ὀρθότ. διήρημ. Μέτα πάλλομαι).

Μετα-παρα-δίδωμι, Μ. παραδώσω. Παραδίδω τι ἀλληλοδιαδόχως· μεταδίδω κατὰ παράδοσιν.

Μετα-παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παραλαμβάνω τι ἀλληλοδιαδόχως, διαδέχομαι κατὰ παράδοσιν.

Μετα-παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ἐν τῷ μεταξύ, κάμνω ἐναλλὰξ διακοπήν.

Μεταπαυσωλὴ (ἡ), Π. ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη παῦσις, διακοπή.

Μετα-πείθω, Μ. πείσω. Μεταβάλλω τὴν γνώμην τινός, τὸν καταπείθω ἀλλέως παρ' ὅ,τι ἦτο πεπεισμένος.

Μετα-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Μετεπειράθην). Δοκιμάζω ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), κάμνω νέαν πεῖραν (δοκιμήν).

Μετάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μεταπεισθείς.

Μετάπειστός, ἡ ἡ ὸς, ὀν. Ὁ δυνάμενος μεταπεισθῆναι.

Μεταπεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Μεταπέμπομαι.

Μετάπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ μηνυθεὶς νὰ ἔλθῃ (προσκληθεὶς) δι' ἀπεσταλμένου, [ἐκ τοῦ

Μετα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω κατόπιν τινός. ‖ (συνήθ. μσ.) στέλλω καὶ μηνῶ τινα νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, προσκαλῶ δι' ἀπεσταλμένου· στέλνω ᾗ φέρνω. » Πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου, « Ξεν. »Συμβουλεύω σοι, ὅταν τινὰ βούλῃ πρός σε ταχὺ ἐλθεῖν, μὴ ἀπειλοῦντα μεταπέμπεσθαι, « αὐτ.

Μετάπεμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετα-περι-πάω-ῶ, Μ. άσω. Τραβῶ τι πρὸς ἄλλο μέρος.

Μετα-πεσαεύω (πτεύω), Μ. εὐσω. Μετατοπίζω ταῖς πέτραις (τοὺς πεσσοὺς) τῆς δάμας ἢ ἄλλου τοιούτου παιγνιδίου· (μτφορ.) μετατρέπω, μεταβάλλω.

Μετα-πέταμαι (πετοῦμαι), Μ. πτήσομαι, = Μεθίπταμαι.

Μετα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω (Στήνω) τι ἀλλοῦ. » Τὰ ὄρυκα τῆς γλαυκὸς ἐδεῖτο πρὸς τὰ δένδρα τὴν καλιὰν μεταπήγνυσθαι, « Δ. Χρα. 2) μεταβάλλω τι διὰ τῆς πήξεως. » Εἰς λίθου στερρότητα μεταπήγνυται, « Σδ.

Μετα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταβαίνω πηδῶν.

Μεταπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ πηδήματος μετάβασις.

Μετα-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Μετέπιον χ.τ.λ.). Πίνω ἔπειτα (ἀπὸ πάνω).

Μετα-πιπράσκω, = Μεταπωλῶ.

Μετα-πίπτω. Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Μετέπεσον κτλ.). Πίπτω ἀλλέως ἢ εἰς ἄλλο μέρος· (συνδυ. ᾗ τρπ.) μεταβαίνω (κατὰ σύμπτωσιν)· ἀλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι, (ὄθ.) = Ἐκπίπτω, νοθεύομαι. » Εἰς ὀξύνην—, « Χρσ. » Ἀνθρώπῳ ζῶντι μὲν ἐλπὶς ἐκ τοῦ κακῶς πρᾶξαι μεταπεσεῖν, « Δυκοῦργ. » Ἐξ οὗπερ ἡ Ῥωμαίων δυναστεία μετέπεσεν εἰς μοναρχίαν, « Ἡρωδ. » Ὀστράκου μεταπεσόντος, « Πλάτ., ἂν γυρίσῃ ἡ τύχη, (κοιν.) ἀλλάξουν τὰ πράγματα, (παροιμ. ἀπὸ τῆς παιδιᾶς Ὀστρακίνδα). »Μεταπίπτων λόγος, « Ἀρῤ. Ἐπίκτ., εἶδος συλλογισμοῦ.

Μετάπλασις, εως (ἡ) καὶ

Μεταπλασμός (ὁ). μετασχηματισμός, μεταποίησις· (ἰδιαιτ. παρὰ γρμτ.) ἡ μεταβολὴ τῆς κλίσεως ὀνόματος ἢ ῥήματος κατὰ παραγωγὴν ἀπ' ἄλλου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀχρήστου, [ἐκ τοῦ

Μετα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω τι ἀλλέως, μεταποιῶ, μετασχηματίζω. (παρὰ Γρμτ.) μεταβάλλω τὸν συγκλιτισμὸν λέξεως κατὰ μετάπλασιν (ἴδε τὴν λέξ.).

Μετα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω κατ' ἄλλον τρόπον. ξεπλέκω. » Τοῦ γὰρ πλέκοντός ἐστι καὶ μεταπλέκειν, « Γργ.

Μετα-πλέω, Μ. πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, (εὐχρηστότ. τὸ) Μεταπλώω.

†Μεταπλόμενοι (οἱ), Γλσ. [μετά, πέλομαι]. οἱ μεταποιηθέντες (κυρ. ἀποθεωθέντες).

Μετα-πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Μεταπλέω, πλέων ἀλλάζω δρόμον, Παίρνω ἄλλην διεύθυνσιν.

Μετα-πνέω, Μ. πνεύσω. Ξαναπαίρνω ξαναπνοήν, Ξανασαίνω· (μὲ γέν. τρπ.) ἀνακουφίζομαι, (ὄθ.

Μεταπνοὴ (ἡ). Ξανάσασμα (κυρ. χ μτφορ.).

Μετα-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), μεταθειάνω· μεταβάλλω. 2) (μσ. μὲ γεν.) = Ἀντιποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, (Ἰταλ.) pretendere. » Οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι, « Θκ. (Γαλλ.) ceux qui se piquaient de vertu.

Μεταποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φθειάσιμον κατ' ἄλλον τρόπον, μεταβολὴ· μεταῤῥύθμισις.

‡Μεταποιητής, οῦ (ὁ). ὁ μεταποιῶν τι.

Μεταποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταποιεῖν.

†Μεταποίνιος (ὁ, ἡ), γλσ. [μετά, ποινή]. ὁ τιμωρῶν κατόπιν (ὕστερον), ἐκδικητής.

Μετα-ποιπνύω, Μ. ύσω, Π. (μὲ αἰτ.) ὑπηρετῶ τινα ἀτενόμενος ἐπ' αὐτῷ τούτῳ πλησίον του, (παρβλ.) Ἀμφιπολίω. (ὀρθότ. κατὰ διάστασ.) Μέτα ποιπν.

Μεταποιπὴ (ἡ), = Μετάπεμψις.

†Μεταπόντιος (ὁ, ἡ), γλσ. = Πελάγιος, Διαπόντιος.

†Μεταπορεύθην, ἐπίῤ. τοῦ

Μετα-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἐπάγω κατοπιν τινός, ἀναζητῶ· καταδιώκω· (μτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νμ.) προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθόσω) τι· ζητῶ ἐκδίκησιν, (παρβλ.) Μετέρχομαι.

Μετα·πορθμεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω (κυρ. διὰ πορθμείου, διὰ θαλάσσης ἢ λίμνης ἢ ποταμοῦ).

Μετα·ποροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἰατρ.) Ἀνοίγω τοὺς πόρους τοῦ σώματος κατ' ἄλλον τρόπον καὶ πρὸς ἄλλον σκοπὸν, (ἴδε Μετασυγκρίνω).

Μεταποροποίησις, εως καὶ

Μεταποροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ τῶν πόρων μεταποίησις, (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Πλ.).

Μεταποτέον, θετ. τοῦ Μεταπίνω.

Μετάπρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταπιπράσκω, μεταπέλημα (κυρ. λιανικῶς).

†Μεταπράτης, ου (ὁ). ὁ μεταπιπράσκων, μεταπωλητὴς, (ὅθεν τὸ χυδ.) ματραπάζης.

Μεταπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ διαπρέπων μεταξὺ τινῶν, [ἐκ τοῦ

Μετα·πρέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ δύο δοτ.) διαπρέπω (διακρίνομαι) μεταξὺ τινῶν κατά τι.

Μεταπτάμενος, η, ον, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίπταμαι.

Μετα·πτοιέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μεταπτοέω, φοβίζω (ξυππάζω) καὶ φυγαδεύω τινα· (οὐδ. αὐτπθ.) τρομάζω (ξυππάζομαι) καὶ μεταβαίνω ἀλλοῦ.

Μετάπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταπίπτω, μεταβολὴ θέσεως (καταστάσεως), διαφορετικὴ σύμπτωσις πραγμάτων· (ἰατρ.) ἀλλοίωσις τῶν συμπτωμάτων, (παρβλ.) Μετάστασις.

Μεταπτωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς μετάπτωσιν, εὐμετάβλητος, ἄστατος. » Ἡ ἄγνοια φαντασία ἐςὶ μεταπτωτικὴ ὑπὸ λόγου, « Κλμ.

Μεταπτωτὸς, ἡ, όν. Μεταβλητὸς, εὐμετάπτωτος.

Μεταπτωτῶς, ἐπίῤ. Εὐμεταπτώτως.

Μεταπύργιον (τὸ), = Μεσοπύργιον.

Μετα·πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπωλῶ, εἶμαι-

;Μεταπωλητὴς, οῦ (ὁ), = Μεταπράτης.

Μετ.αρδεύω, Μ. εύσω. Σρέφω τὸ αὐλάκι τοῦ ποτιστικοῦ νεροῦ πρὸς ἄλλο μέρος, Μετοχετεύω.

Μεταρίθμιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ συναριθμούμενος μεταξὺ τινῶν, Ἐναρίθμιος.

Μεταῤ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω (Συῤῥάπτω) κατ' ἄλλον τρόπον, ῥάπτων μετασκευάζω.

Μεταῤ·ῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς ἄλλο μέρος.

Μεταῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) πρὸς ἄλλο μέρος, λαμβάνω (ῥέων) ἄλλην διεύθυνσιν· (μτνμ.) μεταβαίνω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο ἀντικείμενον). » Ἀπὸ τοῦ Περιπάτου εἰς τοὺς σοφιστὰς μετεῤῥέθη, « Φλςρ. (καὶ μτβτ.) » Οἷα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, δεξιὰ εἰς ἀριστερὰ μεταῤῥεούσης, « Πλάτ.

Μεταῤ·ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεῤῥιζόνω.

Μεταῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ῥιπίζων μεταφέρω τι ἀλλοῦ (μεταῤῥίπτω). ||. (πθ.) = Μεταπίπτω.

Μεταῤ·ῥιπτάζω, Π. ἀντὶ-

Μεταῤ·ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ

Μεταῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ἀλλέως ἢ ἀλλοῦ· (τρπ.) μεταβάλλω. ||. (πθ.) = Μεταπίπτω. » Ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πάντα μεταῤῥίπτει θεὸς, « Σιμωνίδ. » Ὥσπερ ἐν πεδιᾷ ψήφων, ἄλλοτε εἰς ἄλλους μεταῤῥιπτούμενα καὶ μετατιθέμενα, « Γργ.

Μεταῤῥοὴ καὶ

Μετάῤῥοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταῤῥέω, παλίῤῥοια.

;Μεταῤ·ῥυθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταῤῥυθμίζω, (ὅθεν

Μεταῤῥύθμησις, εως (ἡ), = Μεταῤῥύθμισις.

Μεταῤ·ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν ῥυθμὸν (τὴν τάξιν, τὴν κατάστασιν) τινὸς πράγματος, μεταποιῶ (κυρ. ἐπὶ τὸ κρεῖττον). » Ἵνα καὶ μεταῤῥυθμίσῃς με, ἐάν τί σοι μὴ καλῶς δοκῶ ποιεῖν, « Ξεν. » Τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον, « Ἀθ.

Μεταῤῥύθμισις, εως (ἡ). μεταβολὴ (κυρ. ἐπὶ τὸ κρεῖττον), μετασχημάτισις, (Γαλλ.) réforme.

†Μεταῤ·ῥυθμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μεταῤῥυθμίζω.

;Μεταῤ·ῥυΐσκομαι, Μ. ῥυήσομαι, = Μεταῤῥέω.

Μετάῤῥυσις, εως (ἡ), = Μετάῤῥοια.

;Μεταρσία (ἡ), = Μεταρσις.

Μεταρσιολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, (περιφρονητ.) ἀντὶ Μετεωρολογέω, φλυαρῶ περὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων.

Μεταρσιολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν περὶ τῶν μεταρσίων, ἰδεολόγος.

Μεταρσιολεσχία (ἡ). ἡ περὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων ματαιολογία, ἰδεολογία.

Μεταρσιολογέω-ῶ, Μεταρσιολογία, = Μεταρσιολεσχέω-ῶ, κτλ.

Μεταρσιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ περὶ μεταρσιολογίας, μεταρσιολόγου ἴδιος.

Μεταρσιολογος (ὁ), = Μεταρσιολέσχης.

Μετάρσιος, α ἡ ος, ον. [μεταίρω]. (ἐν γέν.) σηκωμένος ἐπάνω (ὑψηλά) (» Ναῦς ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια, « Θκρ. » Δεξιτερὴν γὰρ ἄνεσχε μετάρσιον, « Ἐπγρ.)· (ὅθ. ἰατρ.) πρησμένος (» Χρῶμα ἀφνῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον, « Ἱππκρ.) (ἰδιαιτ.) ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας), (ναυτ.) ἀραγμένος ἢ ἀρμενίζων ἀνοικτὰ, = Πελάγιος, (παρβλ. Μετέωρος. (τρπ.) ὑπερόπτης, οἰηματίας, ὑπερήφανος (» Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, « Ἐπγρ.)· (ἐπὶ πραγμ.) ἀνεμώλιος, μάταιος. » Μετάρσια, « Πλάτ., τὰ φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαίρας.

Μετ·αρσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω, = Μετεωρίζω.

Μέταρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταίρω, ὕψωσις· σήκωμα καὶ 'πάρσιμον· μετατόπισμα· ἀναχώρησις· (ἐν γέν.) μεταποίησις.

Μεταρσίως, ἐπίῤ. Εἰς μετάρσιον θέσιν, ὑψηλά.

Μετα·σαλεύω, Μ. εύσω. Μετακινῶ, παρασαλεύω.

Μετα·σεύομαι (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ (ὑπάγω μετὰ σπουδῆς) κατόπιν ἢ πλησίον ἢ ἐναντίον τινός· ἀκολουθῶ, συνοδεύω.

Μετα·σκαίρω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ ἀνάμεσα. (εἰς τὸν Ἀρ. ἄλλ. ἀνέγν. Μέτασκαίροντα).

Μετα·σκευάζω, Μ. άσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) τι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταποιῶ, μεταῤῥυθμίζω. ||. (μσ.) μεταφέρω τὰ σκεύη μου ἀλλοῦ, ἢ· ἀλλάζω τὴν σκευήν (τὰ φορέματά) μου.

Μετασκεύασις, εως (ἡ), τὸ μετασκευάζειν ἢ μετασκευάζεσθαι, μετασκευὴ, μεταποίησις.

Μετασκευαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μετασκευήν.

Μετασκευὴ (ἡ). μεταποίησις, μεταῤῥύθμισις.

Μετα·σκευωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου, μεταποιῶ ἐντελῶς, μετασκευάζω.

Μετα·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταφέρω τι ἢ (ἐλλ.) Μεταβαίνω εἰς ἄλλην σκηνὴν ἢ Μεταφέρω τὴν σκηνήν μου ἀλλοῦ, (ἐν γέν.) μετοικῶ, μετατοπίζω.

Μετα·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶν μεταβαίνω (μετατοπίζω), ἀποσκιρτῶ.

Μετα·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταδιώκω.

Μετα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρὸς ἄλλο μέρος· προσπαθῶ νὰ μετατοπίσω (καὶ τρπ. νὰ μεταπείσω) τινά.

Μετασπόμενος, Π. μτ. καὶ

Μετασπὼν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθέπω.

Μέτασσαι (αἱ), Π. μεσαῖαι τὴν ἡλικίαν ἀμνάδες, [ἐκ τοῦ

Μέτασσος, η, ον, Π, [μετὰ, μεταξὺ]], = Μεσῆλιξ.

Μετασ·σεύομαι, Π. ἀντὶ Μετασεύομαι, (ὅθ.

;Μετάσσυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁρμῶν κατόπιν (πρὸς καταδίωξιν) τινός.

Μετάστασις [μεθίστημι], εως (ἡ). μετάθεσις, μετατόπισις· ἀπομάκρυνσις· ἀναχώρησις· μετανάστευσις· (μτνμ.) θάνατος· (ἐν γέν.) μεταβολὴ, (ἰδιαιτ.) μεταῤῥύθμισις τοῦ πολιτεύματος (τῆς διοικήσεως), (Γαλλ.) révolution. (ἰατρ.) ἡ μετάβασις τῆς νόσου ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ σώματος εἰς ἄλλο, (παρβλ. Ἀπόστασις καὶ Μετάπτωσις).

Μεταςατέον, θετ. τοῦ Μεθίςημι, -ίςαμαι.

Μεταστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς μετάστασιν.

Μετάστατος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν (μετατοπισθεὶς κατὰ) μετάστασιν.

Μετα·στείχω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) = Μεταπορεύομαι, ὑπάγω κατόπιν ἢ πρὸς ἀναζήτησίν τινος.

Μετα·στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι, = Μεταπέμπομαι.

Μετα·στένω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐλλ.) στενάζω (λυποῦμαι, μετανοῶ) διά τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Μετα·στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω πάλιν ἢ ἔπειτα, ξαναστεφανόνω.

Μεταστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ τοῦ ςήθους ἢ μετὰ τὸ στῆθος (τὸ παχὺ) τοῦ ἀντίχειρος.

Μεταστοιχεῖ, ἐπίῤ. Π. κατὰ ςοῖχον, κατὰ σειρὰν, εἰς τὴν γραμμὴν, εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Μετα·στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ἀναλύων καὶ συνθέτων κατ' ἄλλον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρόπον τὰ συστατικὰ αὐτοῦ μόρια (τὰ στοιχεῖά του).
Μεταστοιχείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μεταστοιχί, ἐπίῤ. Π. = Μεταστοιχεί.
†Μεταστοιχίζω, Μ. ίσω, Π. = Μεταστοιχειόω.
Μεταστοναχίζω, Μ. ίσω, Π. = Μεταζένω.
Μεταστρατεύομαι, Μ. τύσομαι. Μεταβαίνω (ὡς στρατιώτης) ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σημαίαν.
Μεταστρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω (ἢ ἀμτδτ. ἡ ἑλλ. ἡ μσ. Μεταβαίνω μὲ) τὸ στρατόπεδόν μου ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.
Μεταστρεπτέον, θετ. τοῦ Μεταστρέφω.
Μεταστρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταστρέφειν.
Μεταστρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ἢ ἐμαυτὸν ἀλλέως (πρὸς ἄλλο μέρος), γυρίζω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) μεταβάλλω, μετατρέπω· (μὲ γεν.) φροντίζω. « Ἐκ χάλου μεταστρέψειεν ἦτορ, « Ἰλ. Κ. (ἢ ἑλλ.) » Μεταστρέφειν (ἑνν. ἑαυτὸν) πρὸς τὸ μαλθακώτερον, « Ἀρχ. (καὶ μσ.) » Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη, « Ξεν. » Πυκνὰ μεταστρεφόμενος ὡς φοβούμενος, « αὐτ. » Τῷ δὲ, μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὔτε χερὸς, εὖθ' ὑποδέσμων μεταστρέφουσαι, « Εὐρ., φροντίζουσαι, (παρβλ. Ἐπιστρέφομαι).
Μεταστροφάδην, ἐπίῤ. Ἐκ μεταστροφῆς, γυρίζωντας ὀπίσω.
Μεταστροφὴ (ἡ), τὸ μεταστρέφειν ἢ μεταστρέφεσθαι, γύρισμα ὀπίσω (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος), μεταβολή.
Μετα·στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μεταστρέφω.
Μεταξύλιον (τὸ). οἰκοδόμημα μὲ πολλοὺς κατὰ σειρὰν στύλους, (Γαλλ.) **galerie**.
Μετα·στυφελίζω, Μ. ίξω. Σείων δυνατὰ μετατοπίζω.
Μετα·συγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. (Ἰατρ.) Ἀνανεόνω τὴν κρᾶσιν τοῦ σώματος διὰ τῆς διαφορήσεως τῶν νοσοποιῶν χυμῶν, (ὅθ.
Μετασύγκρισις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς διαφορήσεως τῶν νοσοποιῶν χυμῶν ἀνανέωσις τοῦ σώματος.
Μετασυγκριτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς μετασύγκρισιν. » Φάρμακον—, « Ἰατρ.
Μετα·συμ·βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Συνεργῶ (Συντελῶ) κατά τι, βοηθῶ, (εἰς τὸν Ἱππκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέγα συμβάλλ.).
Μετα·συν·τίθημι, Μ. συνθήσω. Ἐνασυνθέτω τι κατ' ἄλλον τρόπον..
Μετα·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι πρὸς ἄλλο μέρος, Μεθέλκω.
Μετα·σφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Ἀντικρούω) τὴν σφαῖραν πρὸς ἄλλο μέρος.
Μετασφαιρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μετάσχεσις, εως (ἡ), = Μετοχὴ, μέθεξ.ς.
Μετα·σχημα·τίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸ σχῆμά (τὴν μορφήν) τινος πράγματος, μεταποιῶ, μετασκευάζω.
Μετασχημάτισις, εως (ἡ) καὶ
Μετασχηματισμὸς (ὁ). μεταβολὴ τοῦ σχήματος, μεταμόρφωσις.
Μετάταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Μεταβάλλω τὴν τάξιν (κυρ. στρατ.), βάλλω κατ' ἄλλον τρόπον εἰς τάξιν. ||. (μσ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) περνῶ (μεταβαίνω) ἀπὸ τὴν ὁπ. εἶμαι τάξιν εἰς ἄλλην, περνῶ πρὸς τὸ μέρος τινός.
Μετα·τίθημι, Μ. μεταθήσω. Τοποθετῶ τι ἀλλέως ἢ εἰς ἄλλο μέρος, μεταβάλλω· μεταβάλλω. ||. (μσ.) μετατάσσομαι, ἀλλάζω γνώμην (σύζημα), μεταβάλλομαι. « Τὸν βίον μετέθηκε, « Ἀρτ., ἀπέθανε. (καὶ μσ.) » Τὴν γνώμην (ἢ » Γνώμης) μετατίθεμαι, « Ἡρ., Ἀππ. » Μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) «Γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ, μετετίθην εὖ βουλίᾳ, « Εὐρ. (ὀθ. ἑλλ.)» Μεταθέμενος (ἐπωνομάσθη ὁ Ἡρακλειώτης Διονύσιος ὡς μεταθὰς ἀπὸ τῶν Στωϊκ. εἰς τοὺς Κυρηναϊκούς).
Μετα·τίκτω, Μ. τέξομαι, Π. γεννῶ ἔπειτα (ὑστερώτερα).
Μετα·τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω ἀλλέως (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος)· μεταβάλλω, (μσ. μὲ γεν.) φροντίζω. « Τῶν εὖ τι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω, « Ἰλ. Μ., (παρβλ.) Μεταστρέφω.
Μετα·τρέφω, Μ. θρέψω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τρέφω (ἀνατρέφω) τινὰ μεταξὺ τινῶν.
Μετα·τρέχω, Μ. θρέξω ἢ θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι· Τρέχων μεταβαίνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος. (μὲ αἰτ.) τρέχω κατόπιν τινὸς ἢ διά τι. »Βούλει Διοπείθη μεταδράμω; « Ἀρχ.
†Μετα·τροπάζομαι, Μ. άσομαι, (γλσ.) = Μετα·τροπαλίζομαι, Μ. ισθήσομαι, Π. = Μετατρέπομαι, (ἰδιωτ.) φεύγων γυρίζω ὀπίσω νὰ ἰδῶ ἂν μὲ κυνηγοῦν. « Οὔ τι μετατροπαλίζεο φεύγων, « Ἰλ. Υ., ἔφευγες ἀμεταστρεπτί, (παρβλ. Ἐντροπαλίζομαι).
Μετατροπὴ καὶ (Π.) Μετατροπία (ἡ), τὸ μετατρέπειν ἢ μετατρέπεσθαι, μεταβολή.
Μετάτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μετατραπεὶς ἢ μετατρεπόμενος, ἀνάποδος. « Δαίμων—, « Αἰσχλ., ἡ μεταβολὴ τῆς τύχης. »Ἔργα μετάτρεπτα, « Πανύχ., τὰ ὑπ' ἐκδικήσεως ἀνταποδιδόμενα.
Μετα·τρωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Μετατρέπω.
Μετα·τρωχάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μετατρέχω.
Μετα·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταποιῶ τι κατ' ἄλλον τύπον, μετασχηματίζω.
Μετατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταχημάτισις. (ἰδιωτ. παρὰ Γρηγ.) ἢ ἀπὸ συνθέτου εἰς ἁπλῆν μεταποίησις λέξεως (οἷον: Θέης ἄξιος, ἀντὶ Ἀξιοθέατος, Μέση ποταμῶν, ἀντὶ Μεσοποταμία κτλ.).
Μετ·αυγάζω, Μ. άσω, Π. βλέπω (διακρίνω) τι μακρόθεν ἢ ἀναμεταξύ. (ἀμτδτ.) λάμπω (φαντάζω) ἀνάμεσα εἰς.
Μεταυδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ δοτ.) ὁμιλῶ (δημηγορῶ) μεταξύ τινων. (μὲ αἰτ.) ὁμιλῶ (ἀποτείνομαι) πρός τινα, (Γαλλ.) **s'adresser**.
Μεταῦθις, ἐπίῤ. Π. ὕστερα, μετέπειτα.
Μέταυλος (ὁ, ἡ), Δττ. ἀντὶ Μέσαυλος.
Μεταύριον, ἐπίῤ. Μεθαύριον. » Ἡ μεταύριον (ἑνν. ἡμέρα), « ἡ μεθαυριανή.
Μεταυτίκα, ἐπίῤ. Εὐθὺς μετὰ ταῦτα.
Μεταῦτις, Ἰων. ἀντὶ Μεταῦθις.
†Μέτautος, Ἐπγρφ. ἀντὶ Μετά.
Μεταυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος.
Μεταφέρω, Μ. μετοίσω (ἀόρ. Μετήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μετακομίζω. (» Ὁ βαβίζων) μεταφέρει τὸ σκέλη, « Θρρ. (καὶ μσ.) « Μεταθείτωσαν δὲ (αἱ κύνες)·· πυκνὰ μεταφερόμεναι, « Ξεν. (καὶ παθ.) » Ἔστοι τὸ ἐρώτημα, περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν, « Πλάτ. 2) (ῥτρ.) ἐκφράζω τι διὰ μεταφορᾶς. « Διὰ μεταφόρων φαίη τις ἂν αὐτὴν ἀργὴν εἶναι φιλίαν, « Ἀρχ. « Αἰνιττόμενοι καὶ μεταφέροντες, « Δ. Χρσ.
Μεταφήμι, Μ. φήσω (ἀόρ. Μετέφην ἢ Μετείπον κτλ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μεταυδάω, ὁμιλῶ μεταξύ τινῶν ἢ πρός.
Μεταφημίζω, Μ. ίσω καὶ Π. ίξω, = Μετονομάζω.
Μετα·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω ἀπὸ τόν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, μεταβαίνω.
Μεταφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. μετάβασις.
Μεταφορὰ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μεταφέρειν, μετακόμισις. (ἰδιωτ. ῥτρ.) ἡ μεταγωγὴ λέξεως εἰς ἄλλην παρὰ τὴν συνήθη ἢ κυρίαν αὐτῆς σημασίαν (π. χ. Νίφος ἀντὶ Πλῆθος, Βλάστημα ἀντὶ Γέννημα κτλ.).
Μετα·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταφέρω.
Μεταφόρητος, ἡ ἡ ός, ον ἡ όν. Ὁ συνήθως μεταφερόμενος (μετακομιζόμενος) ἢ ἐπιδεκτικὸς μετακομίσεως. » Κατοικίδιος ὀπώρα οὐ μεταφορητή, « Εὐρ.
†Μεταφορίζω Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὡς ἂν εἰ μεταφέρθην ἀπ' ἄλλου (εἶμαι ἁρμένος ἀπ' ἄλλου σύγγραμμα).
Μεταφορικός, ἡ, όν. Ἐκφρασμένος διὰ μεταφορᾶς. 2) (σπν.) ὁ μεταχειριζόμενος μεταφοράς.
Μεταφορικῶς, ἐπίῤ. Διὰ μεταφορᾶς.
Μετα·φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω ἀντὶ τοῦ πρώτου ἄλλο φόρτωμα.
Μεταφράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι (στοχάζομαι) τι ὕστερα ἢ (ἢ) μετ' ἄλλου.
Μεταφράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τι ἀλλέως, τὸ μεταβάλλω κατὰ τὸ λεκτικὸν ὕφος, μεθερμηνεύω.
Μετάφρασις, εως (ἡ). ἡ κατ' ἄλλον τρόπον ἔκφρασις, ἡ μεταβολὴ τῆς φράσεως (τοῦ λεκτικοῦ ὕφους) λόγου· μεθερμήνευσις.
Μεταφραστὴς, οῦ (ὁ), ὁ μεταφράζων (μεταβάλλων [μεταφέρων κυρ. ἐπὶ τὸ σαφέστερον] τὴν φράσιν).
Μεταφραστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν πρὸς μετάφρασιν.
Μετάφρενον (τὸ), [μετὰ, φρήν]. τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ῥάχης τὸ ἀντικρύζον εἰς τὸ διάφραγμα. (κατὰ δὲ τὸν Ὀλγ. Γρηγ.) « Τὸ μεταξὺ νώτου ἢ ὄφρυος κατὰ τὴν τῶν νεφρῶν πρόσφυσιν, «
Μετα·φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. Ἀνατριχιάζω ἔπειτα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω γνώμην (φρόνημα).

Μετα·φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς φρουρὸς ἢ Φυλάττομαι εἰς φρουρὰν ἀλλοῦ, μεταβάλλω φρουράν.

Μεταφρούρησις, εως (ἡ). μεταβολὴ φρουρᾶς.

;Μεταφυσικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὰ μετὰ τὰ φυσικά.

Μεταφυτεία καὶ Μεταφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μετα·φυτεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω φυτόν τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ φυτεύω (τὸ ξαναφυτεύω) ἀλλοῦ.

Μετα·φύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Μετέφυν κτλ.). Φυτρόνω ἢ Γεννῶμαι ἔπειτα. ‖. (μσ.) ἀλλάζω φύσιν, μεταπλάττομαι. » Φασὶ τὰς Ἠλιάδας ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ μεταφῦναι, « Φλ.ςρ.

Μετα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μεταυδάω, λαλῶ μεταξύ τινων ἢ πρός τινα.

Μετα·φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἐξ ὑπαμοιβῆς.

Μετα·χάζομαι (χ. Μ.), Π. ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ.

Μεταχάλκευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Μετα·χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω ἢ Ξαναχαλκεύω (μεταλλόν) τι κατ' ἄλλον τρόπον, ξαναχύνω εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μετα·χαρακτηρίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν χαρακτῆρά (τὰ χαρακτηριστικά) τινος.

Μεταχαρακτηρισμὸς (ὁ). ἡ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος, ὁ κατ' ἄλλον τρόπον χαρακτηρισμός.

Μεταχάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Μετα·χαράσσω (ττω), Μ. άξω, (κυρ. ἐπὶ νομίσμ.) = Μετακόπτω. (ὀθ. μτφορ.) Μεταχαρακτηρίζω. » Πᾶν ὅσον ἐξ ὑπαιτίου τροφῆς καὶ διαίτης ἐν ταῖς ψυχαῖς κεκιβδήλευται μεταχαραττόμενοι πρὸς τὸ δόκιμον, « Φίλ.

Μεταχάσσεαι, Π. β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεταχάζομαι.

Μεταχείμασις, εως (ἡ). ὑστερινὸς (ὄψιμος) χειμών.

†Μεταχείρησις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεταχείρισις.

Μετα·χειρίζω καὶ (μσ.) -ιζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἔχω ἢ Λαμβάνω τι μετὰ χεῖρας (ἀνὰ χεῖρας), = Διαχειρίζω, (κοιν.) μεταχειρίζομαι. » Λόγον δώσεις, τῶν μετεχείρισας χρημάτων, « Ἡρ. » Τὸν ἑαυτῶν φονέα μεταχειριζόμενοι, « Ἀντφ., συναναστρεφόμενοι φιλικῶς, (παρβλ. Χρῶμαι). 2) (σπν.) μεταβάλλω τὴν χρῆσίν τινος πράγματος, τὸ μεταχειρίζομαι ἀλλέως. » Πρῶτοι Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, « Θκ.

Μεταχείριος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχει τις ἀνὰ χεῖρας (μετὰ χεῖρας).

Μεταχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Μεταχειρισμὸς (ὁ). τὸ μεταχειρίζειν ἢ μεταχειρίζεσθαι, διαχείρισις.

Μετα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Μετέχεα). Χύνω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μεταχύνω.

Μεταχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. = Μετέωρος, Μετάρσιος, (ἴδε καὶ Μεταχρόνιος ᾗ παρβλ. Μετακόσμιος). 2) (σπν.) ἀντὶ Χθόνιος, γήϊνος, (Νόνν. Ἰωάνν. Κ', 18).

Μετάχοιρον (τὸ) καὶ †Μετάχοιρος (ὁ). τὸ μετὰ καιρὸν γεννηθὲν (ἐπμ. βεβλαμμένον) χοιρίδιον.

Μετα·χρηματίζω, Μ. ίσω, = Μετονομάζω.

Μεταχρόνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Μεταχθόνιος, μετέωρος (χρόνος γὰρ ὁ οὐρανὸς, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἡσ. Θγον. 269). 2) = τῷ

Μετάχρονος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἀργὰ (μετὰ χρόνον) ἢ ἀνήκων εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον, μέλλων. ὄψιμος. » Μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα, « Εὐς.

Μετα·χρωματίζω, Μ. ίσω, = τῷ -

Μετα·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάπτω τι εἰς ἄλλο χρῶμα· (ἐν γέν.) τῷ διδῶ ἄλλην μορφὴν (ἄλλο σχῆμα).

Μεταχρωστέον, θετ. τοῦ Μεταχρώννυμι.

Μετα·χυμίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν χυμὸν τινος πράγματος.

Μετα·χωνεύω, Μ. εύσω. Χύνω (σκεῦός τι μετάλλινον) εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μετα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω εἰς ἄλλην θέσιν (χώραν), ἀναχωρῶ ἀλλοῦ. » Σπείρειν μὲν ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ, « Ἀρςρ. (καὶ κατὰ διάλυσ.) » Τόπων μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς, « Αἰσχλ. (καὶ μτνμ.) » Ὅταν ἄρξηται πήγνυσθαι καὶ εἰς ὀςράκου φύσιν μεταχωρεῖν, « Αἰλ.

Μεταχώρησις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἄλλο μέρος μετάβασις, ἀναχώρησις.

Μετα·ψαίρω, Μ. ψαρῶ, Π. μετακινῶ τι ἐλαφρὰ (χωρὶς δυσκολίας), (ἴδε καὶ

†Μετα·ψαλάσσω, Μ. άξω. Μετατοπίζω (Παραμερίζω) τι ἐγγίζωντάς το ἐλαφρά.

Μετα·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταφέρω τι εἰς ἄλλον διὰ ψηφίσματος.

Μεταψήφισις, εως (ἡ). μεταβολὴ κατὰ συνέπειαν ψηφίσματος.

†Μετάψυξις, εως (ἡ), Γλσ. [μετὰ, ψύχω], = Ἀνάψυξις, (κοιν.) ξανάσασμα.

;Μεταψύχωσις, εως (ἡ), = Μετεμψύχωσις.

Μετ·εγ·γράφω, Μ. γράψω. Ἀντὶ τοῦ ἤδη ἐγγεγραμμένου (καταγεγραμμένου) γράφω ἄλλο ἢ ἄλλον. » Ἵνα μὴ ἀλειφθῇ τὰ πονηρὰ γράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μετεγγραφῇ τὰ βελτίονα, « Γργ.

Μετεγγυητὴς, οῦ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Μεσεγγυητής.

Μετέγγυος (ὁ, ἡ). Ἀττ. ἀντὶ Μεσέγγυος.

Μετ·εγείρομαι, Μ. εγερθήσομαι. Σηκόνομαι ἐπάνω, ἐξυπνῶ.

Μετ·εγ·κεντρίζω, Μ. ίσω. Φυλλιάζω (Μβολλιάζω) κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο δένδρον.

Μετεγρόμενος, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Μετεγείρομαι.

Μετ·εγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Ἐγκλίνω) τι πρὸς ἄλλο μέρος.

Μετέγκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετ·εγ·χέω, Μ. χεύσω, = Μεταχέω, μεταγγίζω.

Μετέειπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. Μετέπω ἀντὶ Μετάφημι.

Μετέῃσι, Π. Ἰων. ἀντὶ Μετῇ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ

Μέτ·ειμι [μ. εἰμί], Μ. μετ·έσομαι (παρτ. Μετῆν κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω, Ἐνρίσκομαι) μεταξὺ τινῶν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) γίνομαι ἐν τῷ μεταξύ. » Ζωοῖσι (» Φθιμένοισι. » Ἀθανάτοισι) μετεῖναι, » Ὅμ. » Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, « Ἰλ. Β. 2) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ. μὲ γεν. ᾗ δοτ.) μετέχω ἀπὸ ἢ ἔχω δικαίωμα εἴς τι, μοὶ ἀνήκει. » Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος μέτεστι τοῖς πονηροῖς, « Ἰσκρ. » Τούτοισι μὲν δὴ μέτεστι (τοῦ ἱροῦ)· ὅσοι δὲ ἄλλου ἔθνεός εἰσι, τούτοισι δὲ οὐ μέτα, « Ἡρ. » Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, « Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ μετὴν αὐτοῖς κτανεῖν, « Σοφ.

Μέτ·ειμι [μ. εἰμί], Μ. μέτ·ειμι (παρτ. Μετῄειν κτλ.). = Μετέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ μέλλ.).

Μετεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Μέτειμι (μετὰ, εἰμί).

Μετεὶς, Ἰων. ἀντὶ Μεθεὶς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίημι.

Μετεισάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Μετελθὼν, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Μέτειμι (μετέρχομαι).

Μετ·εισ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ ἓν καὶ ἐμβαίνω εἰς ἄλλο μέρος.

Μετ·εισ·δύνω καὶ (μσ.) δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Μετεισέδυν κτλ.). Τρυπόνω (Χώνομαι, Περνῶ μὲ τρόπον) ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταβάλλω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην φωληὰν (ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο ὄςρεον) καθὼς οἱ κοχλιοδύται.

Μετ·εισ·έρχομαι, Μ. εισ·ελεύσομαι (ἀόρ. Μετεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, = Μετεισδύνω.

Μετείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Μεθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεθίημι.

Μετ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ καὶ ἐμβαίνω εἰς. » Μεταβὰς ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς τὴν ναῦν, « Ἡρ. (;) » Μετεκβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς ἁρμάμαξαν (Ἡρ. Ζ. 41) ». (ᾗ μτοφρ.) » Εἰ μετεκβαῖμεν εἰς ἕτερόν τινα νόμων πέρι λόγον, « Πλάτ.

Μετ·εκ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζων ἀπὸ μεταβιβάζω εἰς (συγχ. τῷ Μετεμβιβάζω).

Μετεκβολὴ (ἡ). ἐκβολὴ καὶ μεταβολή.

Μετεξειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Μετεξαιρέομαι.

Μετ·εκ·δέχομαι Μ. δέξομαι, Π. δέχομαί τι ἀμέσως παρ' ἄλλου, διαδέχομαι. (μτφορ.) ἕπομαι μετέπειτα.

Μετ·εκ·δίδωμι, Μ. εκ·δώσω. Τὸ ἐκδοθὲν εἰς ἐμὲ παρ' ἄλλου ἐκδίδω καὶ ἐγὼ πάλιν εἰς ἄλλον.

Μετέκδυμα (τὸ). φόρεμα διὰ μετάλλαγμα, (πλθ.) ἀλλαξιαῖς φορέματα, ἐκ τοῦ

Μετ·εκ·δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐκδύομαι ἓν φόρεμα καὶ ἐνδύομαι ἄλλο, μεταλλάζω συχνὰ φόρεμα.

Μετ·εκ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Μετεξέλαβον κτλ.). Λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, Μεταλαμβάνω.

Μετ·εκ·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκμισθῶ εἰς ἄλλον, (ᾗ καθὼς ἐσυνείθισαν νὰ λέγωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα) ὑπενοικιάζω.

Μετ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐκπνέω μεταξὺ (ἐν τῷ μέσῳ) τῶν.

;Μετ·εκ·φέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ. Μετεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ μεταφέρω τι ἀπό. » Τὰς δὲ μετεξέφερον (ὀρθότ. » Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον), « Ἰλ. Ψ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

Μετ·εγχωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταχωρέω.
;Μετ·ελέγχω, Μ. ελέγξω. Δι' ἐλέγχων μεταπείθω.
Μετελεύσομαι, μέλλ. καὶ
Μετελευστέον, θετ. τοῦ Μετέρχομαι.
Μετ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω (Μεταβαίνω) εἰς ἄλλο πλοῖον. » Δότε μοι σῶμα καὶ μετεμβήσομαι, « Φλςρ.
Μετ·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο πλοῖον ἢ ἀντὶ τοῦ προϋπάρχοντος ἐντὸς αὐτοῦ ἄλλο. » Ἐρέτας—, « Πολύαιν.
Μετίμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Μετεῖναι.
;Μετ·εμ·πολάω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταπωλέω.
Μετέμφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ἢ ἐμβολλιασμένος ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μέρος, μεταφυτευμένος.
Μετ·εμ·ψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβιβάζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετεμψύχωσις, εως (ἡ). ἡ μετάβασις τῆς ψυχῆς ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετένδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετενδέω.
Μετ·εν·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Μετ·εν·δέω-ῶ, Μ. δήσω. Λύνω τι ἀπὸ πυθενὰ καὶ τὸ δένω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο δεσμωτήριον).
Μετ·εν·διδύσκω καὶ
Μετ·εν·δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Μετενέδυν κτλ.). Ἐνδύω (ᾗ μσ. Ἐνδύομαι) ἀλλέως (μὲ ἄλλο ἔνδυμα), ἀλλάζω τὰ ἐνδύματά (μὲ ἢ ἄλλε), μεταλλάζω. 2) (μσ. ἢ αὐτπθ.) = Μετεισδύνω. » Ὡς μετενδυομέναν τᾶν ψυχᾶν ἐς γυναικῆα σκάνεα, « Τίμ. Ακρ.
Μετενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Μετενεκτέον, θετ. καὶ
Μετενήνοχα, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Μεταφέρω.
Μετ·εννέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μετάφημι, ὁμιλῶ μεταξὺ τινῶν ἢ πρός.
Μετ·εν·σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μετεμβιβάζω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο σῶμα.
Μετενσωμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα μετάβασις, μετεμψύχωσις.
Μετ·εν·ταφιάζω, Μ. άσω. Μεταβάλλω τὰ ἐνταφιά τινος, τὸν ἐνταφιάζω ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως.
Μετ·ω·τίθημι, Μ. ενθήσω. Ἐμβάλλω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.
Μετ·εξαιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Μετεξειλόμην κτλ.). Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πουθεν καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ.
Μετ·εξ·αίστημι, Μ. αναστήσω, = Μετανίστημι βιάζω τινὰ νὰ μεταναστεύσῃ, μετατοπίζω διὰ τῆς βίας.
Μετ·εξ·αντίω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ἀδειάζω) τὸ νέρ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.
Μετεξάρτυσις, εως (ἡ). τὸ κατ' ἄλλον τρόπον στήσιμι διόρθωμα (ἴσασμα) μηχανῆς ἡ ὁπ. δι εἶνε καλῶς στημένη.
Μετεξειλόμην, σ. ἀόρ. β'. τοῦ Μετεξαιρέομαι.
Μετεξέτερος, η, ον, Ἰων. Π. ἄλλος (ἕτερος) τις· (συνήθ. τὸ πλθ.) τινὲς ἐξ αὐτῶν, μερικοί. » πιμον κάρυον Εὐβοέες, βάλανον δὲ μετέτεροι καλέσαντο, « Ἀθ. » Ἐπιτήδεια πρὸς τὰ τοιαῦτα ᾗ τῶν ἐναίμων μετέτερα, « Ἱππκρ.
Μετεὸν, Ἰων. ἀντὶ Μέον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Μέτειμι.

Μετέπειτα, ἐπίρ. Π. = Ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα.
Μετ·επι·γράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφήν.
Μετεπίδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μετ·επι·δέω, Μ. δήσω. Δένω (κυρ. πληγὴν) μὲ ἄλλο (νέον) δέσιμον, ἀλλάζω τὸ δέσιμον (Γαλλ. l'appareil) τῆς πληγῆς.
;Μετ·επι·τηδεύω, Μ. εύσω. Ἀλλάζω τρόπον ζωῆς (ἐπιτηδεύματος).
(Μετ·έπω), Π. = Μετάφημι, (ἄχρ. ἐνς. τοῦ Μετέειπον).
Μετ·εράω-ῶ, Μ. άσω, = Μεταχέω.
Μετ·έρχομαι, Μ. μετ·ελεύσομαι (ἀόρ. Μετῆλθον κτλ.). Ὑπάγω (Μεταβαίνω) πρός. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Μετελθὼν πρὸς Ἀντωνῖνον, « Ἡρωδ. » Ἀπὸ τῶν πραγμάτων εἰς τοὺς ἄνδρας μετεληλυθώς, « Ακ. » Ἄρης πολεμόνδε μέτεισιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ ἑλλ.) » Ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, « Ακ. » Ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήϊσαν, « Ἡρ. » Ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη, « Δμ. » Ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθούσης αὐτὸν τῆς ἀνθρώπου, « αὐτ. (ᾗ πρὸς μτχ.) » Μετήϊσαν ἄξοντες, « αὐτ. (καὶ δοτ. Π.) » Κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθών, « Ὀδ. Ζ. » Λέων ἀγέληφι μετελθών, « Ἰλ. Π. 2) ὑπάγω κατοπιν (ἐναντίον ἢ πρὸς ἀπόκτησίν) τινος, ζητῶ· καταγίνομαι εἴς τι· κυνηγῶ, καταδιώκω· (συνκδχ.) ἐκδικοῦμαι· τιμωρῶ. » Μετῆλθον δέρας, « Σοφ. » Μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες, « Συν. » Πατρὸς ἐμοῦ κλέος μετέρχομαι, « Ὀδ. Γ. (ᾗ χ. πτ.) » Ἰθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι, « Ἰλ. Ζ., ἔρχομαι κατόπιν. (ᾗ μτνμ.) » Ἀγορανομίαν (» Ὑπατείαν) μετῄει, « Ηλ. » Μετῆσαν ςρώματα, « Ἀρςφ. » Ἔργα γάμοιο μετέρχεο, « Ἰλ. Ε. » Μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρὸς, « Ἀρςφ. » Μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, « Εὐρ. » Πληγαῖς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, « Συν.
3) (τρπ. μὲ δοτ. ὀργ. ἐκ δ'.) μεταχειρίζομαι (φέρομαι πρὸς) τινα οὕτως ἢ ἄλλως. » Ἐπεί με λιτῇσι μετέρχεαι, « Ἡρ., μὲ παρακαλεῖς. (καὶ ἑλλ.) » Μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν εἰπεῖν τἀληθές, « αὐτ. » Θυσίῃσι σφέας μετήϊσαν, « αὐτ., ἐτίμων μέ. » Ἀπάτῃ μετῆλθον αὐτοὺς, ὡς κτλ., « Παυσ., τοὺς ἠπάτησαν.
Μετέσπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μεθέπω.
Μετέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Μετασεύομαι.
Μετεςεὼς, ῶσα, ὼς, Ἰων. ἀντὶ Μεθεςηκώς.
Μέτεςι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Μέτειμι (μετα, εἰμί).
Μετέστιχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μεταςείχω.
Μετέσχηκα, πρκ. τοῦ Μετέχω.
†Μετεῦαδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέγ' εὔαδε.
Μετ·εύχομαι, Μ. εύξομαι, Π. εὔχομαι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν εὐχήν μου.
Μετ·έχω, Μ. μεθέξω (ἀόρ. Μετέσχον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἢ ἑλλ. μὲ γεν.) Ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, γίνομαι μέτοχος, συναπολαμβάνω. ||. (οὐσ.) » Μετέχον (τὸ), « Ἀρςτ., τὸ συγκεκριμένον.
Μετέω, ἀντὶ Μετῶ, ὑποτ. τοῦ Μέτειμι (μετὰ, εἰμί).
Μετεωρία (ἡ). ῥεμβασμὸς, ἀπροσεξία, (Γαλλ.) distraction.

Μετεωρίζω [μετέωρος], Μ. ίσω. Σηκόνω τι ὑψηλὰ (εἰς τὸν ἀέρα), ὑψόνω, ἀνυψόνω (κυρ. καὶ μτφορ.)· (ναυτ.) ἐβγαίνω (ᾗ ἑλλ. ἀρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος· (ἰατρ.) πρήσκω, -ομαι. ||. (μσ.) εἶμαι μετέωρος (ἀμφίβολος ἢ ἄςατος ἢ ὑπερήφανος)· ἐπαίρομαι· ξεπαίρνομαι. » Μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, « Σδ. » Ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος, « Ἀρςφ.
Μετεώρισις, εως (ἡ) καὶ
Μετεώρισμα (τὸ) καὶ
Μετεωρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὕψωσις (εἰς τὸν ἀέρα)· (μτφορ.) ἔπαρσις· ἀστασία· ἀβεβαιότης.
Μετεωριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ μετεωρίζεται, ὑψηλόφρων, οἰηματίας, ὑπερήφανος. » Συρακόσσαις πεδωριστᾷ πόλει, « Θκρ.
Μετεωροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) μετέωρος, ἀεροβατῶν, ὑψηλόφρων ἢ· κοῦφος, κενόδοξος.
Μετεωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλας ἐλπίδας.
Μετεωροθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα (χαρακτηριςικὸν τινῶν ἱεράκων).
Μετεωροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Μετεωρολογέω, ὁμιλῶ ἀδιακόπως (κοπανίζω ὁλονὲν) περὶ μετεώρων, ἀεροβατῶ,
Μετεωρολοσχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταρσιολεσχέω, [ἐκ τοῦ
Μετεωρολέσχης, ου (ὁ), = Μεταρσιολέσχης, Μετεωρολόγος.
Μετεωρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ τῶν μετεώρων (τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας, [ἐν γέν.] τῶν οὐρανίων).
Μετεωρολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τῶν μετεώρων ὁμιλία ἢ πραγματεία,
Μετεωρολογικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν μετεωρολογίαν.
Μετεωρολόγος (ὁ). ὁ ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος περὶ τῶν μετεώρων (τῶν οὐρανίων ἢ ὑπερκοσμίων πραγμάτων [καὶ ἰδιαιτ.] τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας), ἀστρονόμος ἢ ἀςρολόγος· (συνκδχ.) μεγαλορρήμων, ἀγύρτης. » Ἐλήλεγκται γὰρ ἢ πλάνος τῶν μετεωρολόγων τέχνη περὶ τὸ μέλλον τυφλώττουσα, « Νικηφ. Οὐραν.
Μετεωροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετεωρίζω.
Μετεωροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι (Ἐνδιατρίβω) εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων, (συγχ. τῷ Μετεωροπορέω).
Μετεωροπόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων.
Μετεωροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μετέωρος (ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα).
Μετεωροπορία (ἡ). ἡ μετέωρος πορεία, ἀκροπορία. » Ἡ Βελλεροφόντου, « Εὐς.
Μετεωροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος (μετέωρος), (συνκδχ.) ἀεροβατῶν, ὑψηλοφρονῶν.
;Μετεωρόρριζος (ὁ, ἡ). (βεν.) ὁ ἔχων μετεώρους (ἐπιπολῆς) τὰς ῥίζας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετέωρος (ὁ, ἡ), [μετὰ δείρω]. ὁ ὑπεράνω ἢ ὑπεράνιοθέν τινος, ὑψηλός. » Οἰκήματα διπλᾶ, τὰ μὲν, ὑπόγαια, τὰ δὲ, μετέωρα ἐπ' ἐκείνοισι, « Ἡρ. » Εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, « Θκ. » Ἀπὸ τοῦ μετεώρου, « αὐτ., ἀπὸ τοῦ ὕψους. 2) σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸν ἀέρα), ὑψωμένος· πρησμένος, φουσκωμένος· ἐπιπόλαιος. (ναυτ.) ἀραγμένος ἢ πλέων ἀνοικτά (εἰς τὸ πέλαγος). » Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο, ἄλλοτε δ' αἴξασκε μετήορα, « Ἰλ. Ψ. » Ἆρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ, « Ἀρ. » Μετεώρους ἐξεκόμισαν τὰς ἀμάξας, « Ξεν. » Ἵππος μετέωρος, « αὐτ. σηκωμένος εἰς τὰ ἐμπρόσθια του πόδια, (ἐν γέν.) γαῦρος, ὑψαύχην. » Φλέβες μετέωροι καὶ τεταμέναι, « Γαλ. » Μετέωρα καὶ οὐ βαθυρρίζα ἐστι, « Θρ. » Μετεωρότερον πνεῦμα, « Γαλ., κοντὴ ἀναπνοή. » Ὁλκὰς ὥρμει μετέωρος, « Θκ. » Καθορῶσι τὰς ναῦς τῶν Κερκ. μετεώρους τε καὶ ἁπλᾶς πλεούσας, « αὐτ. (καὶ μτφρ.) » Τινὰ τῶν Καλλισθένους ὄντα οὐχ ὑψηλά, ἀλλὰ μετέωρα, « Λογγ. ||. (ἰδιαιτ. δὲ καὶ συνήθ.) » Μετέωρα (τά), τὰ οὐράνια σώματα, ἢ τὰ φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαίρας. 3) (μτφ.) ἐκκρεμής· ἀμφίρρεπής· ἀνήσυχος (καρδιοκτυπῶν) διὰ τὴν ἔκβασίν τινος πράγματος· ἄστατος, (κοιν.) ξεπαρμένος. (ἐνίοτε) ὑπερήφανος. » Ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου, « Δημ. » Ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν, « Σδ. » Δίκη-, « Ἡρωδ. » Ἀρχὴ -, « αὐτ., ἡ μεσοβασιλεία. » Πόλεις μετέωροι πρὸς ἀπόστασιν, « Σδ. » Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος, « Ακ. » Γαῦρος τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, « αὐτ. » Μὴν οὕτως κεν ἔπειτα μετήορά τ' ὀρυλίχοι, « Ὁμ. Ἴλ. ». — Λεπτολογία βάζει.

Μετεωροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ μετέωρα (τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας).

Μετεωροσκοπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν παρατήρησιν τῶν μετεώρων.

Μετεωροσκόπιον (τὸ). μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς παρατήρησιν τοῦ ὕψους (ἐξάρματος) τῶν ἀστέρων.

Μετεωροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὰ μετέωρα (τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας).

Μετεωροσοφιστής, οῦ (ὁ), Κωμ. φιλόσοφος μετεωρολέσχης, σοφιστὴς ἰδεολογος.

Μετεωροσύνη (ἡ). Π. = Μετεωρία.

Μετεωροφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μετέωρος, ὑπερῴπτηλος.

Μετεωροφένακες, ακος (ὁ), Κωμ. ὁ φενακίζων (ἐξαπατῶν) τοὺς ἀκροατάς του διὰ σοφιστικῆς μετεωρολογίας.

Μετεωροφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψηλοφρονέω.

Μετεώρως, ἐπίρ. Ἐν μετεώρῳ· ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. (τρπ.) ἀμφιρρεπῶς, (Γαλλ.) en suspens.

Μέτηλυς [μετὰ, ἔρχομαι], υδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐλθὼν (μετοικήσας) ἀπ' ἄλλον τόπον. » Κόλχοι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο, « Διον. Μετημάτιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Μεθημερινός.

Μετηνέμιος (ὁ, ἡ), Π. ἐναέριος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος.

Μετήορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μετέωρος.

Μετήσεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Μεθήσεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Μετίει ἡ (ὁρθότ.) Μετιεῖ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνδ. τῆς ὁρ. καὶ

Μετίετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. παρτ. τοῦ

Μετίημι, Μ. μετήσω, Ἰων. ἀντὶ Μεθίημι.

Μετίσχω, Μ. μετασχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Μετέχω.

Μετιτέον, θετ. τοῦ Μέτειμι (μετέρχομαι).

Μετοικιακίζω, Μ. ίσω. Μεταστρέφω τὸ πλοῖον διὰ τοῦ οἴακος.

Μετοικεσία (ἡ), = Μετοίκησις ἢ Μετοικία.

Μετοικέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μέτοικος.

Μετοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω (μεταβαίνω εἰς) ἄλλην κατοικίαν, εἶμαι (κατοικῶ πουθενὰ ὡς) μέτοικος. » Ἄνδρα τὸ μὲν γένος Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι, « Δημ. » Πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, « Ἰσοκρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Μετοικεῖν τῆς δὲ γῆς ἡμᾶς, « Αἰσχλ., μετέχειν αὐτῆς (ὡς μετοίκους).

Μετοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάβασις εἰς ἄλλην κατοικίαν, μετανάστευσις.

Μετοικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις (νὰ κατοικῇ πουθενὰ ὡς) μέτοικος. » Πάντες ἂν οἱ ἀπόλιδες τῆς Ἀθήνησι μετοικίας ὀρέγοιντο, « Ξεν. 2) = Μετοίκησις (ζ). » Τὴν δὲ Ἀττικὴν διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξηθῆναι, « Θκ.

Μετ-οικίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ὑποχρεόνω) τινὰ νὰ μετοικήσῃ, μεταφέρω τοὺς κατοίκους τόπου τινὸς εἰς ἄλλον, τοὺς κατοικίζω ἀλλοῦ, (ἐν γέν.) μετατοπίζω. ||. (μσ.) = Μετοικῶ.

Μετοικικός, ἡ, όν καὶ

Μετοίκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μέτοικον. » Ζεὺς —, « Φρύν., ὁ προστατεύων τοὺς μετοίκ. ||. (οὐσ.) Μετοίκιον (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν μετοίκων καὶ » Μετοίκια (τά), ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τῶν χωρίων εἰς τὴν πόλιν μετοικήσεως τῶν Ἀθηναίων τελουμένη ἑορτή.

Μετοίκισις, εως (ἡ), = Μετοικισμός, (συγχ. τῷ Μετοίκησις).

Μετοικισμός (ὁ). τὸ μετοικίζειν ἢ μετοικίζεσθαι.

Μετοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ μετοικίζων τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον.

Μετ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ἐκ νέου ἢ ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μέρος.

Μετοικοδόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετοικήσας ἀπὸ ἢ ζῶν ὡς μέτοικος εἰς τὸν ἴδιόν του οἶκον (δόμον).

Μέτοικος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ κατοικῶν ἀλλοῦ (ζῇ εἰς τὴν πατρίδα του)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ξένος κατοικημένος (ἐπὶ πληρωμῇ φόρου) εἰς τὸν τόπον, μὴ πολίτης. » Ἰσηγυσίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, ἢ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς, « Ξεν.

Μετοικοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ (νὰ ἐπιστατῇ εἰς) τοὺς μετοίκους.

Μετοίσω, μέλλ. τοῦ Μεταφέρω.

Μετοίχομαι, Μ. οιχήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) = Μετέρχομαι, ὑπάγω κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησίν ἢ καταδίωξίν) τινος, ἀπέρχομαι πρός.

Μετ-οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταβάλλω τὸν οἰωνὸν (ἀπὸ κακοῦ εἰς καλόν).

Μετ-οκλάζω, Μ. άσω, Π. συγκοκάθημαι ἀνακούρκουδα, λυγοῦν πολλάκις ἐν τῷ μεταξὺ τὰ γόνατά μου. » Τί ποτε μεταβάλλεις πωτωμένη ὄζον ἀπ' ὄζου; « Ἐπιγρ. †Μετακωχὴ (ἡ). γλσ. ἀντὶ Μετοχή.

Μετ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Ὀλισθαίνω» μεταβαίνω.

Μετὸν, μτχ. οὐδ. τοῦ Μέτεστι.

Μετ-ονομάζω, Μ. άσω. Μεταβάλλω τινὸς τὸ ὄνομα· (γρμτ.) μεταχειρίζομαι ἄλλο οὐσιαστ. ὄνομα ἀντὶ ἄλλου, (ὅθεν

Μετονομασία (ἡ). μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος· (γρμτ.) χρῆσις ἄλλου ἀντ' ἄλλου οὐσιαστ. ὀνόματος, (παρβλ. Μετωνυμία).

Μετόπη (ἡ), [μετὰ, ὀπὴ], (ἀρχιτεκτ.) τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα.

Μετόπιν, ἐπίρ. = Μετόπισθε.

Μέτοπις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέτ' ὄπις.

Μετόπισθε(θεν), ἐπίρ. Κατόπιν, ἀπ' ὀπίσω· (χρν.) ἔπειτα, μετέπειτα.

Μετόπωρα, ας (ἡ), = Μετόπωρον.

Μετοπωρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω μετόπωρον.

Μετοπωρινός, ἡ, όν. Φθινοπωρινός, ἀνήκων εἰς τὸ -

Μετόπωρον (τὸ), [μετὰ, ὀπώρα]. τὸ φθινόπωρον, (κυρ.) τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, [ἐκ τοῦ

Μετόπωρος (ὁ, ἡ), = Μετοπωρινός.

Μετ-αρμίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Μεθαρμίζω.

Μετόχιον (τὸ), [μετὰ, ὄχος]. τὸ μεταξὺ δύο σειρῶν δένδρων ἢ κλημάτων ἀμπελῶνος.

†Μετ-υσσείω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. [μετὰ ὄσσε]. χωρίζω τὰ ὄμματα μου ἀλλοῦ

Μετουσία (ἡ), [μέτειμι]. μετοχὴ μέθεξις, ἀπόλαυσις.

Μετουσιασμὸς (ὁ), = Μετουσία.

Μετουσιαστικός, ἡ, όν. Ὁλόφωτος μετουσίαν· (γρμτ.) ὁ συνεμφαίνων διὰ τῆς παραγωγῆς καὶ μετοχὴν τῆς οὐσίας τοῦ πρωτοτύπου του, (π. χ. Λίθι-ς).

Μετ-ουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν οὐσίαν τινὸς πράγματος· μεταβάλλω κατ' οὐσίαν (ὄχι κατ' εἶδος). (ὅθ.

Μετουσίωσις, εως (ἡ). = ἡ οὐσίας (ἢ κατ' οὐσίαν μόνον καὶ οχὶ κατ' εἶδος) μεταβολή.

Μετοχέτευσις, εως (ἡ), ὁ οὐσ. τοῦ

Μετ-οχετεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω δι' ὀχετοῦ τὸ νερὸν εἰς ἄλλο μέρος.

Μετοχὴ (ἡ). τὸ μετέχειν, μέθεξις, κοινωνία· (γρμτ.) ἓν ἀπὸ μέρη τοῦ λόγου (ὡς μετέχον καὶ τῆς ῥήματος καὶ τοῦ ὀνόματος).

Μετοχικός, ἡ, όν καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) μετοχήν. » Μετοχικὸν, « Γρμ. μετοχῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετ-ογλίζω, Μ. ίσω, Π. μετατοπίζω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ ἢ ὡς διὰ μοχλοῦ (δηλ. μὲ δύναμιν).

Μετ-ογμάζω, Μ. άσω, Π. μεταφέρω ἀλλοῦ, μετατοπίζω.

Μέτοχος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μετέχων τινός.

†Μετραπατάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητραγυρτέω.

Μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠαίρνω τὸ μέτρον τινὸς πράγματος· (μτνμ.) περνῶ, διαβαίνω· (τρπ.) κρίνω· ἐζετάζω. » Παρασάγγαις μετρεῖν,« Πλ. (καὶ μτνμ.) »Πέλαγος μετρήσαντες,« Ὀδ. Γ., διαπλεύσαντες. (καὶ ἐλλ.) »Προτέρω ἐμέτρεον,« Ἀπλλν., ἔπλεον παρεμπρός· (καὶ τρπ.) »Τῇ γὰρ αὐτῶν ἀκακίᾳ τοὺς πέλας μετροῦσιν,« Ἀρςτ. » Τῇ γαστρὶ μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν,« Δμ., φρονεῖν ὅτι συνίσταται εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν. (καὶ μσ.) »Μετρεῖσθαι ἴχνη τινός,« Σοφ., ἀνιχνεύειν. (καὶ πθ.) » Μακροὶ μετρηθεῖεν ἂν χρόνοι,« αὐτ., πολλὰ χρόνια εἶνε περασμένα. 2) δίδω (καὶ μσ. ἠαίρνω) τι μὲ τὸ μέτρον. » Ἐὰν ἐξ ἐπικλήρου τις γένηται, κρατεῖν τῶν χρημάτων, τὸν δὲ σῖτον μετρεῖν τῇ μητρί, « Δμ. »Τὴν ἴσην μετρεῖν τινι, « Παροιμ., ἀνταμείβειν διὰ τῶν ἴσων, (Γαλλ.) rendre la pareille. (καὶ μσ.) » Καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι τὰ ἄλφιτα, « Δμ. » Τὸν κάκιστον μετρουμένους σῖτον τοὺς στρατιώτας, « Πλ.

Μετρηδὸν, ἐπίῤ. Μὲ ἢ Κατὰ τὸ μέτρον, » Ἔπος ἔγραφε μετρηδὸν,« Νόνν., ἐμμέτρως, διὰ στίχων.

Μέτρημα (τὸ). τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον μὲ τὸ μέτρον, (ἰδιαιτ.) ταγῆνι.

Μέτρησις, εως (ἡ). μέτρημα, καταμέτρησις.

Μετρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ μετρᾷ. 2) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (χωρ. 12 χόας).

Μετρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς μέτρησιν (καταμέτρησιν).

Μετρητικῶς, ἐπίῤ. Καθὼς οἱ μετρηταί.

Μετρητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ μετρήσῃ. » Οὐ μετρητὸς, « Εὐρ., = Ἀμέτρητος.

Μετριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι μέτριος (μετριώτερος), φέρομαι μετρίως (μὲ μετριοφροσύνην). ||. (μτβτ.) κάμνω τι ἢ τινὰ μετριώτερον, περιορίζω. 2) (Γρφ.) ἀσθενῶ (ὀλίγον), εἶμαι ἀνήμπορος, (Μένανδρ.). 3) (Βυζ.) ἀςειεύομαι, μετωρίζομαι.

Μετρίασις, εως (ἡ), τὸ μετριάζειν, ἡ ἐπὶ τὸ μετριώτερον ἀναγωγὴ, μετρίασμα.

†Μετριασμὸς (ὁ), τὸ μετριάζειν (κυρ. κατὰ τὴν 3 σημασ.), ἀστεϊσμός.

†Μετριαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μετριασμὸν, μετωριςικός.

†Μετριάω-ῶ, Μ. αξῶ (;), Δ. ἀντὶ Μετρέω.

§Μετριεύομαι, Μ. εύσομαι, = Μετριάζω.

Μετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ μέτρα (κυρ. τῶν συλλαβῶν). » Μετρικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν κατὰ προσῳδ. τὰς συλλαβὰς, § » Μετρικοὶ, « οἱ εἰς τοῦτο ἀσχολούμενοι.

Μετρικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μετρικῆς.

Μετριολόγος (ὁ, ἡ). μέτριος εἰς τοὺς λόγους του.

Μετρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέτρον.

Μετριοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετριοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μετριοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μετριάζων (ἢ μέτριος εἰς) τὰ πάθη του, εὐσυμπάθητος, εὐδιάλλακτος, κτλ.

§Μετριόπλουτος (ὁ, ἡ). μετρίως πλούσιος.

Μετριοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετριοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω μετρίως, εἶμαι-

Μετριοπότης, ου (ὁ), (τὸ ὑπερθ. Μετριοποτίστατος, η, ον). Ὁ πίνων μετρίως (μὲ μετριότητα).

Μέτριος, α, ον. Ὁ ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον μέτρον, ὁ μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων (δηλ.) οὔτε πολὺς οὔτε ὀλίγος, οὔτε μέγας οὔτε μικρὸς κτλ., μεσαῖος, σύμμετρος· ἀρκετός· ἀνάλογος· (τρπ.) μετριόφρων, μετριοπαθὴς, (Γαλλ.) modéré, modeste (ἐν γέν.) χρηστὸς, ἐνάρετος. » Μέτριος πῆχυς, « Ἡρ., ὁ κοινὸς, ὁ συνειθισμένος. » Μέτριος αἰὼν, « Σοφ., ζωὴ τῆς ὁπ. καὶ τὰ τερπνὰ καὶ τὰ θλιβερὰ δὲν εἶνε ἄκρατα. » Μέτρια, « Αξ., τὰ καθήκοντα. » Μέτρια κεκτημένος, « Δμ., μετρίας καταστάσεως ἄνθρωπος. » Τὸ μέτριον,« Δσκρ., ἡ ἀπαιτουμένη δόσις ἰατρικοῦ. (τρπ.) » Μέτριος ἀνὴρ, « Πλάτ. » Μέτρια λέγειν, « αὐτ., ὁμιλεῖν μὲ μέτρα. » Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, « Ακ., ὁμιλεῖς μετριοφρόνως.

Μετριόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μετρίως.

Μετριότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μετρίου, μεσότης· συμμετρία· μετριοφροσύνη κτλ.

Μετριοτροφία (ἡ). μετριότης περὶ τὴν τροφὴν, ὀλιγοσιτία.

Μετριοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέτρια φρονῶ, εἶμαι μετριόφρων.

Μετριοφρόνως, ἐπίῤ. Μὲ μετριοφροσύνην.

Μετριοφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις μετριόφρων.

Μετριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μετριάζω.

Μετρίως, ἐπίῤ. Μὲ μέτρον, μὲ μετριότητα, χωρὶς ἐλλείψεις ἢ ὑπερβολὰς, ἀνηκόντως· (τρπ.) μετριοφρόνως.

Μετρίωσις, εως (ἡ), = Μετρίασις.

Μετροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μέτρου (στίχων), ὁμοιάζων ποίημα.

Μέτρον (τὸ), [συγγ. τῷ Μέσον]. (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε ὄργανον διὰ τοῦ ὁπ. μετρεῖταί τι· (ἰδιαιτ.) σκεῦός τι ὡρισμένον πρὸς μέτρησιν ὑγρῶν. » Λέβητα τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, « Ἰλ. Ψ. 2) ἔκτασις, μῆκος, διάστημα. » Μέτρα κελεύθου, « Ὀμ. » Μέτρα θαλάσσης, « Ἐπγρ. 3) ὁ πρὸς ὃν ὅρος, τὸ τέρμα, ἡ ἀκμή. » Μέτρον ἥβης ἵκοντο, « Ὀμ., Ἡσ. » Βίου (» Ὀπώρης)-, « Ἐπγρ. 4) ὁ μέσος ὅρος, τὸ μέτριον. » Μέτρῳ πίνειν, « Παροιμ. 5) τὸ κατὰ χρόνον (προσῳδίαν) μέτρημα καὶ ἡ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον σύνθεσις τῶν στίχων ἢ συλλαβῶν. » Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν,« Μετρ., (ἴδε § Ῥυθμός).

Μετρονόμος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων εἰς τὴν ἀγορᾶν.

Μετροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κατὰ τὸ μέτρον ἢ κατά τι μέτρον. 2) (γρμτ.) ῥυθμίζω συλλαβὴν ἢ στίχον πρὸς τὸ μέτρον, (ὅθεν

Μετροποιία (ἡ). (γρμτ.) ἡ κατὰ μέτρον συνθήκη τῶν στίχων ἢ τῶν συλλαβῶν.

Μετροσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος ἐμμέτρως (διὰ μέτρων).

Μετωνυμία (ἡ). μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος. (ῥτρ. καὶ γρμτ.) χρῆσις ἄλλης λέξεως ἀντὶ τῆς συνήθους (π. χ. Ἥφαιστος ἀντὶ πυρὸς, Διόνυσος ἀντὶ οἴνου κτλ.).

Μετωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μετωνυμίαν.

Μετωνυμικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ μετωνυμίαν, » Μετωνυμικῶς πόλιν λέγομεν τοὺς ἐν τῇ πόλει, « Βασ.

Μετωπαδὸν, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ

Μετωπηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει μετώπου. (ναυτ.) μὲ τὰς πρῴρας εἰς τὴν γραμμὴν, κατὰ μέτωπον. » Πέτανται γὰρ αἱ γέρανοι, εὐδίας οὔσης, μετωπηδὸν, « Πλ.

Μετωπιαῖος, α, ον, = Μετώπιος.

Μετωπίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέγα μέτωπον, εὐρυμέτωπος.

Μετωπίδιος (ὁ), Π. ἀντὶ-

Μετώπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον. ||. (οὐσ.) Μετώπιον (τὸ), = Μέτωπον. 2) = Νετώπιον καὶ Νέτωπον, εἶδ. μύρα Αἰγυπτ., (κατὰ τὸν Διοσκορ.) τὸ πικραμυγδαλόλαδον.

Μετωπὶς, ίδος (ἡ). ὁ περὶ τὸ μέτωπον κεφαλόδεσμος, (Τουρκ.) κὰσ-μπαςί.

Μέτωπον (τὸ), [μετὰ, ψὼψ]. τὸ ὑπὲρ τὰ ὀφρύδια μέρος τοῦ προσώπου. (ἐν γέν. § μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, τὸ πρόσωπον. » Τῆς (πυραμίδος) ἐστι πανταχῇ μέτωπον ἕκαστον ὀκτὼ πλέθρα, « Ἡρ. (ὅθεν) » Ἐν μετώπῳ (» Ἐπὶ μετώπου, » Εἰς μέτωπον, » Κατὰ μέτωπον) τάττειν (ἄγειν, ἐλαύνειν κτλ.), « Τακτ., = Μετωπηδὸν. » Βιβλίου—, « Γαλ. τὸ ἐπάνω μέρος.

Μετωποσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν φυσιογνωμονικῶς τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρ. § κρίνων περὶ τοῦ ἤθους του.

Μετωποσώφρων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεικνύμενος τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ἐν τῷ μετώπῳ, σεμνοπρόσωπος.

Μετωποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Μεῦ, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Μοῦ.

Μέχρι καὶ (συνήθ. πρὸ φων.) Μέχρις [μάκρος ;]. ἐπίῤ. (Τοπ. ἢ Χρν.) ἢ μόρ. προθετ., = Ἄχρι, έως. (συνήθ. μὲ γεν.) »Μέχρι θαλάσσης, « Ἰλ. Ν. » Μέχρις Ἰωνίας, « Ἡρ. » Ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς, « Ἀρςφ. » Μέχρι τίνος; « Αξ. καὶ (κατ' ἀναςρφ. Π.) » Τέο μέχρις« Ἰλ. Ω. » Ὀμφαλοῦ μέχρι, « Πλάτ. » Μέχρι τινὸς, ἢ » Μέχρι τοῦ, « Δμ. » Μέχρις οὗ καὶ » Μέχρι οὗ » Μέχρι παντὸς, » Μέχρι τοιούτου, » Μέχρι τοῦδε, « Αξ. »Μέχρι τούτου, » Μέχρις ἐκείνου, « Ξεν., Συν. κτλ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) » Μέχρι δεῦρο, » Μέχρις ἐνταῦθα, « Πλάτ. » Μέχρι νῦν, « Αξ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Μέχρι πρὸς, « Θκρ. » Ἐδίωξαν μέχρι εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρατόπεδον, « Ξεν. (καὶ πρὸς ῥῆμα). » Μέχρις ἦν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν, « Ἡρ. » Μέχρι μὲν γὰρ ὥρεον ἡμέας ὅπλα ἔχοντας, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἂν). » Μέχρι τοῦτο ἴδωμεν, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ πρὸς γεν.) » Μέχρις οὗ (ἡ, κατ' ἄλλ. γρφ., » Μέχρι οὗ) ὀκτὼ πύργων, « αὐτ. » Μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος, « αὐτ.

Μή, μόρ. Ἀπαγορ. ἢ Ἀρνητ. (κυρ. ἐπὶ ὑποθετ., ὁπωσδήποτε ἢ διςακτ. ἐννοίας, καὶ κατὰ τοῦτο διάφορ. τοῦ Οὐ). Μὴ· δὲν· μήπως. » Μή μ' ἔρεθε, μή σε μεθείω, « Ἰλ. Γ. » Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, « Ἰλ. Α. » Ἐκεῖνο μέν τοι μὴ ἀπολίπῃς, « Ξεν. » Ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, « αὐτ. » Μὴ γένοιτο, « Αξ. » Ἵνα μὴ λέγω, « Δμ. » Οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, « Ξεν. (ᾗ παραλλ.) » Μὴ οὐ τὸν ἐμὸν πατέρα ςοναχεῖν, « Σοφ. » Μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ χρηστήριον, « Ἡρ. » Ἔστι τοι οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀπολωλέναι, « αὐτ. » Ἀπαυδῶ μὴ παριέναι, « Εὐρ. » Δέδια (Φοβοῦμαι) μὴ ᾖ, « Αξ. » Ἀπόςιχε, μή σε νοήσῃ Ἥρη, « Ἰλ. Α. » Φοβούμενον μὴ οὐ γνῶ, « Ξεν., μήπως δέν. (καὶ ἐλλ.) » Μὴ γὰρ ἓν τῶν ἀδυνάτων ᾖ (ἐνν. Σκόπει ἢ Ὅρα), « Ἀρςτ. » Μὴ δυναίμην ἀναπεῖσαι, ὡς κτλ. « Ξεν. (ᾗ μετὰ τοῦ Τι) » Ἔθραξέ με μήτι ᾖ περὶ πάντων ταὐτόν, « Πλάτ. (καὶ πρὸς ὁρς.) » Ἠρώτησε περὶ τῶν φόρων μὴ βαρεῖς εἰσι, « Πλ. » Φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν, « Θκ. » Ὅρα μὴ παίζων ἔλεγε, « Πλάτ. » Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, « Γρφ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) » Μὴ ὅτι, « Μὴ γὰρ ὅτι, « Αξ. (φρσ.) πολλῷ μᾶλλον, ποῦ ἔμεινε πλέον. » Οὐ δὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα, « Ξεν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Μὴ γὰρ ὅτι... ἀλλὰ καὶ..., « αὐτ., ὄχι μόνον, ἀλλά. » Εἰ μὴ, » Ὅτι μὴ, » Μὴ οὐ, « Αξ., ἐκτός, ἐκτὸς μόνον. » Οὔτις ἄλλων γίγνετ' ἀνέμων, εἰ μὴ εὖρός τε νότος τε, « Ὀδ. Ν. » Πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν μὴ οὐ χρόνῳ ᾗ πολιορκίᾳ « Δμ. (καὶ πρὸ οὐσ.) » Ἡ μὴ ἐμπειρία. « Θκ. » Τῆς μὴ προεκφοβήσεως, « Δ. Κάσσ. (καὶ ἐλλ.) » Ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μὴ, « Πλάτ. » Ὅπως εἰδοῖεν τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόντα ᾗ τὸν μὴ, « Ξεν. (ᾗ κατ' ἀναςρφ.) » Βιάζεσθαι μὲν μὴ, πείθειν δὲ, « Ξεν.

Μηδαμᾷ καὶ (ὀρθότ.) Μηδαμᾶ, Δ. ἀντὶ

Μηδαμῇ, ἐπίῤ. = Μηδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, ὁλότελα. » Μὴ γίνεσθαι μηδαμὰ μέζονας ἀνθρώπους τῶν νῦν, « Ἡρ. (καὶ παραλλ.) » Μὴ προσπαίζοντας μηδαμῇ μηδαμῶς, « Πλάτ. 2) (σπν.) = Μηδαμοῦ, πουθενά. » Μὴ φύγητε μηδαμῇ, « Σοφ.

Μηδαμινὸς [†μηδαμὸς], ἡ, όν. Τιποτένιος, οὐτιδανός.

Μηδαμόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ κἀνὲν μέρος, ἀπὸ πουθενά. » Μηδαμόθεν ἄλλοθεν ἢ κτλ. « Δμ., Ξεν.

Μηδαμόθι, ἐπίῤ (στάσ. τοπ.). Εἰς κἀνὲν μέρος, πουθενά.

Μηδαμοῖ, ἐπίῤ. Τοπ. = Μηδαμόσε, πουθενά, [ἐκ τοῦ

‡ Μηδαμὸς [μηδὲ], ἡ, όν, (μόνον εἰς τὸ πλθ.) = Μηδεὶς, κἀνείς. » Μηδ' ἄλλων μηδαμὰ μηδαμῶν ἀνθρώπων, « Ἡρ.

Μηδαμόσε, ἐπίῤ. (κινήσ. τόπ.). Εἰς κἀνὲν μέρος, πουθενά. » Μηδαμόσε ἄλλοσε, « Πλάτ.

Μηδαμοῦ, ἐπίῤ. = Μηδαμόθι. » Εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ, « Ἀρςφ. (ᾗ πρὸς γεν.) » Μηδαμοῦ τῶν ὄντων, « Πλάτ.

Μηδαμῶς, ἐπίῤ. Κατ' οὐδένα (Μὲ κἀνένα) τρόπον. » Τὴν γνάθον βούλει θένω; — Μηδαμῶς, « Ἀρςφ. » Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς, « αὐτ. (ᾗ παραλλ.) » Ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος, « Πλάτ.

Μηδὲ, ἐπίῤ. Καὶ μὴ, καὶ ὄχι· μήτε. » Ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, « Πλάτ. » Τί δὲ ἡ ἐπιςολὴ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι, « Ἀθ.

Μηδεὶς ᾗ (σπν.) Μηδὲ εἷς, ενὸς (μηδεμία, μηδὲν), (σπντ. τὸ πλθ. Μηδένες), = Οὐδεὶς (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Μὴ πρὸς τὸ Οὐ). κἀνείς, κἀνένας, μήτε ἕνας. » Ἱερὰ μηδὲ εἷς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτήσθω, « Πλάτ. » Μηδὲ κατ' ἄλλον μηδὲ ἕνα τρόπον, « Ἐπγρφ. » Μηδὲν, » Τὸ μηδὲν, « Ἡρ., Σοφ. τίποτε, τὸ τίποτε. » Μηδὲν ἄγαν, « Γνμ. » Οὐδὲν ὢν, τοῦ μηδὲν ἀντέςης ὕπερ, « Σοφ., μηδαμινὸς ὑπὲρ μηδαμινοῦ. ||. (ἐπίῤ.) ἀντὶ Μηδαμῶς. » Ἄρχε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων, « Ἰσκρ.

Μηδέποτε, ἐπίῤ. Ποτὲ, οὐδέποτε (μὲ τὴν σημειωθεῖσαν διαφορὰν τοῦ Μὴ πρὸς τὸ Οὐ).

Μηδέπω, ἐπίῤ. Ὄχι ἀκόμη.

Μηδεπώποτε, ἐπίῤ. Ποτὲ ἀκόμη (ὡς τώρα).

Μηδέτερος, α, ον. Κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς δύο, μήτε ὁ ἕνας μήτε ὁ ἄλλος.

Μηδετέρωθεν, ἐπίῤ. Μήτε ἀπὸ τὸ ἓν μήτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ κἀνὲν τῶν δύο μερῶν.

Μηδετέρως, ἐπίῤ. Μήτε μὲ τὸν ἕνα μήτε μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, μὲ κἀνένα τῶν δύο τρόπων.

Μηδετέρωσε ἐπίῤ. Μήτε εἰς τὸ ἓν μήτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Μήδευμα (τὸ) Π. [μήδομαι], = Μῆδος, ἐπίνοια, τέχνευμα.

Μηδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Μήδους ἢ· ὁ ἐκ τῆς Μηδίας. » Μηδικὸς ὄρνις, « Σδ., ὁ ταῶς. » Μηδικὴ πόα, « εἰδ. τριφυλλίου (διὰ βοσκὴν), (Γαλλ.) luzerne. » Μηδικὸν μῆλον, « τὸ κίτρον. » Μηδικὰ, « οἱ πρῶτοι πόλεμοι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Μήδων (τῶν Περσῶν).

Μήδιον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ campanula).

Μηδοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) πλῆθος Μήδων.

Μηδόλως [μηδὲ, ὅλως], ἐπίῤ. Καθόλου, ὁλότελα.

Μήδομαι [μῆδος], Μ. μήσομαι (ἀόρ. Ἐμησάμην). (μὲ γεν.) Φροντίζω, μεριμνῶ. (Π. μὲ αἰτ.) τεχνάζομαι, ἐπινοῶ· σκέπτομαι, σχεδιάζω, μελετῶ· ἐργάζομαι. » Μέλισσαν ξανθὸν μέλι μηδομέναν, « Σιμ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὅσα κακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς, « Ὅμ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ἅσα' ἂν ἐμοὶ περ αὐτῇ μηδοίμην, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἐπίῤ.) » Αὐτὸς τ' εὖ μήδεο, πεμθεο τ' ἄλλῳ, « Ἰλ. Β.

Μηδοπότερος, α, ον, = Μηδέτερος.

Μηδοπωστιοῦν, ἐπίῤ. Μηδόλως.

Μῆδος [†μάω], εος-ους (τὸ), Π. βούλευμα, σκέψις, (παρβλ.) Μῆτις· τέχνασμα· ἐπίνοια· σκοπὸς, σχέδιον. 2) (πλθ.) τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρὸς, (καὶ εἰς τὸν Ὀππ.) ἡ οὐροδόχος κύστις.

Μηδ' ὅςτις ἢ Μηδοστισοῦν (τὸ οὐδ. Μηδοτιοῦν), μηδουτινοσοῦν ἢ μηδοτουοῦν, = Μηδεὶς, μήτε ἕνας κἄν, (καὶ χυδ.) κἄν κανένας. » Ὅπως τῶν Ἑλλήνων μηδὲ οἵτινες ἰσχυροὶ ὦσιν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς, « Ξεν. » Ἐὰν δρᾷν μηδ' ὅ,τι οὖν, « Πλάτ.

Μηδοσύνη (ἡ), Π. βουλή. φρόνησις. τέχνη.

Μηδοφόνος (ὁ, ἡ) = Μηδοκτόνος.

Μηθεὶς (τὸ οὐδ. Μηδὲν), μηθενὸς, Ἀττ. ἀντὶ Μηδείς.

Μηκάζω [ὀνμτπ.], Μ. άσω καὶ

Μηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Π. Ἔμακον· πρκ. Μέμηκα). Φωνάζω μετὰ τὸ γίδι (τὸ ἐλάφι, τὸ πρόβατον Ἀρ.), βελάζω, (παρβλ. Μυκάομαι).

Μηκὰς, άδος (ἡ). Π. (κυρ.) γίδα ἡ μηκωμένη (βελάζουσα).

Μηκασμὸς (ὁ). τὸ μηκάζειν, ἡ φωνὴ τῶν γιδιῶν κτλ.

Μηκεδανὸς, ἡ, όν, Π. = Μακεδανὸς, μακρύς.

Μηκέτι, ἐπίῤ. Ὄχι πλέον (εἰς τὸ ἑξῆς).

Μηκηθμὸς (ὁ), = Μηκασμός.

Μηκητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μηκᾶσθαι.

Μηκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (γεωγρφ.) μῆκος.

Μήκιςος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μακρός, πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μακρὸς, μέγιστος. ||. (τὸ οὐδ.) Μήκιστον καὶ Μήκιστα, ἐπίῤ. Λίαν, κατὰ πολλὰ, ἢ· τέλος πάντων. » Τί μοι μήκιστα γένηται, « Ὀδ. Ε., ποῖον θέλει εἶσθαι τὸ χείριςον (ἐπμ. τὸ τέρμα, τὸ Μὴ περαιτέρω) τῶν δεινῶν μου, (κοιν.) μὴ χειρότερα!

Μήκόθεν [μῆκος], ἐπίῤ = Μακρόθεν.

†Μηκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μηκύνω.

Μῆκος, εος-ους (τὸ). μάκρος· (ἐνίοτε) ὕψος· (ἐν γέν.) ἔκτασις, μέγεθος.

†Μῆκος, εος-ους (τὸ), (ς) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῆχος.

Μήκοτε, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Μήποτε.

Μήκυνσις, εως (ἡ), = Μηκυσμός.

Μηκυντέον, θετ. τοῦ Μηκύνω.

Μηκυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνηθίζων νὰ μηκύνῃ (τὰς συλλαβάς).

Μηκύνω [μῆκος], Μ. υνῶ, (ἀόρ. πθ. Ἐμηκύνθην, πρκ. Μεμήκυσμαι). Μακρύνω. (σπν.) ὑψόνω. (ἐν γέν.) ἐκτείνω. » Μηκύνω (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) τὸν λόγον, « Ἡρ., Σοφ., = Μακρηγορῶ. » Μ. τὰ φωνήεντα, « Γρμτ., κάμνω ἢ προφέρω αὐτὰ μακρὰ, (ὄθ.

Μηκυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ.) ἡ κατὰ προσῳδ. αὔξησις τῶν φωνηέντων.

Μήκων [μῆκος], ωνος (ἡ καὶ σπν. ὁ), εἰδ. φυτοῦ, ἡ παπαροῦνα. » Μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν, « Θκρ.

2) (συνκδχ.) τὸ γάλα της, (ἄλλ.) Μηκώνιον, (κοιν.) ἀφιόνι, ᾗ· ὁ σπῦρος της,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κοιν.) μᾶκος. »Μήκωνα τρίψας.. δίδου πίνειν, « Ἱππκρ. 3) (μτνμ.) ἓν ἀπὸ τὰ ἐντόσθια (τὸ ἧπαρ) τῶν κυχλιῶν, τῶν ἀςακῶν κλπ. »Ἔχει δὲ (ὁ πολύπους) τὸν λεγόμενον θόλον, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον, ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι· ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις, « Ἀρςτ., (παρβλ. Μύτις). 4) (ἀρχιτεκτ.) εἶδ. στολίσματος εἰς σχῆμα μήκωνος. » Ἐπὶ κορυφῇ δέ ἐστι τοῦ Φιλιππείου μήκων χαλκῆ, σύνδεσμος ταῖς δοκοῖς, « Παυσ. 5) εἶδος μεταλλικῆς ἄμμου, (παρβλ.) Κέγχρος.

Μηκώνειος (ὁ, ἡ) καὶ

Μηκωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς μήκωνος ἢ διὰ μήκωνος. » Ἄρτος—, « Φλςρ., ὁ κουκκισμένος μὲ σπόρον μήκωνος. » Τράπεσδαι μακωνείων (κατὰ διόρθ. ἴσως ἀντὶ Μηκωνίδων) ἄρτων ἐπιστέφοισαι, « Ἀλκμ.

Μηκώνιον (τὸ). ὁ ὀπὸς (τὸ γάλα) τῆς μήκωνος, (ἄλλ.) Ὄπιον, (ὀθ. τὸ Τουρκ.) ἀφιόνι. 2) ἡ πρώτη κόπρος τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους.

Μηκωνὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. θρίδακος (μαρουλίου).

Μηκωνίτης, ου (ὁ), καὶ Μηκωνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μήκωνος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου (ὅς τις φαίνεται ὡς ἂν κουκκισμένος μὲ σπόρους μήκωνος). (θηλ.) = Μηκωνίς.

Μηκωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μήκωνος, ὅμοιος μὲ μήκωνα.

Μηλάγριον (τὸ). μῆλον ἄγριον, ἀγριόμηλον, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελάγριον).

†Μηλάνθη (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μηλολόνθη.

Μηλατὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηλωτής.

Μηλάτων, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Μήλων, προβάτων.

Μηλαφάω-ῶ [μήλη, ἀφὴ], Μ. ήσω, = Μηλόω.

Μηλέα (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ μῆλα δένδρον, ἡ μηλειά, » Μ. κυδωνία, « ἡ κυδωνιά. » Μ. Περσικὴ, « ἡ ῥοδακινειά.

Μηλείη (ἡ), Π. ἀντὶ Μηλέα.

Μήλειος [μῆλον], α ἡ ος, ον. Προβατήριος ἢ Μηλένιος.

Μήλη (ἡ), [μάω]. χειρουργ. τι ἐργαλ., τὸ μῆλι, (ἄλλ.) Καθετήρ. » Ἣν ἡμεῖς μήλην καλοῦμεν, αὐτός (ὁ Ἱππκρ.) Ὑπάλειπτρον καλεῖ, « Ἐρωτ. »Μήλην δίκρουν κατὰ τὸ ἄκρον ἐντετμημένην ἐμφερῶς χηλῇ, « Ἱππκρ. » Ὀφθαλμικὴ—, « αὐτ. » Οὐ μήλη, τριόδοντι δ' ἐνήλειψέν με Χαρῖνος, « Ἐπγρ.)

Μηλία (ἡ), (ἐνν. γῆ), εἶδ. χώματος τῆς νήσου Μήλου τὸ ὀπ. οἱ παλαιοὶ ζωγράφοι ἀνακάτοναν μὲ τὰ χρώματά των ἵνα τὰ κάμωσι διαρκέστερα.

;Μηλιαθμὸς (ὁ), Π. = Μηλιαυθμός.

Μηλιὰς, άδος (ἡ), (πλθ.) αἱ νύμφαι τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, (ἄλλ.) Ἐπιμηλίδες. ||. » Γῆ—, « = Μηλία.

Μηλιαυθμὸς (ὁ), Π. [μῆλον, ἰαύω]. ὁ τόπος ὅπου κοιμῶνται τὰ πρόβατα, μάνδρα.

Μηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (κατὰ τὸ χρῶμα κτλ.) τὸ μῆλον.

Μηλινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Μηλινόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ὁμοιάζων -

Μήλινος, η, ον. Ὁ ἔχων χρῶμα μήλου, κιτρινωπός. 2) καμωμένος ἀπὸ μῆλον ἢ κυδῶνι, ἢ 3) ἀπὸ μηλέας ξύλον. » Δι' ὕσδων μαλίνων, « Σπφ.

Μηλὶς, ίδος (ἡ), = Μηλια (γῆ). » Τὴν μηλίδα τρίβοντα παιδάρια τὰ τοῦ Ζεύξιδος, « Αἰλ. 2) Π. ἀντὶ Μηλέα. » Δί κυδώνιαι μηλίδες, « (Ἰβυκ. παρ') Ἀθ. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) -

†Μῆλις, ιος (ἡ), = Μᾶλις.

Μηλίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ μήλων. 2) » Ἀριθμὸς—, « ἀριθμητικόν τι πρόβλημα ἔχον ἀντικείμενον μῆλα (πρόβατα).

Μηλοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ προβ.) Βατεύω.

Μηλοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος εἰς χρῶμα μήλου, μήλινος τὸ χρῶμα.

†Μηλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πετροβολῶ μὲ μῆλα (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ ἐρωτευόμενοι).

Μηλοβοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω πρόβατα (μῆλα), εἶμαι-

Μηλοβοτὴρ, Π. καὶ

Μηλοβότης, ου (ὁ). βοσκὸς προβάτων, ποιμήν.

Μηλόβοτος (ὁ, ἡ). βοσκημένος ἀπὸ (ἢ ἀφημένος ἵνα βόσκωσι τὰ) πρόβατα, ἀκαλλιέργητος, ἔρημος.

Μηλοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος διὰ θυσίαν μῆλα (πρόβατα).

Μηλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ χρῶμα) μήλου.

Μηλοθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων ἢ

Μηλόθυτος (ὁ, ἡ), Π. ἐπὶ τοῦ ὀπ. θυσιάζονται πρόβατα (μῆλα).

Μηλοκίτριον (τὸ), = Μῆλον κίτριον.

Μηλοκτόνος (ὁ, ἡ), = Προβατοκτόνος.

Μηλοκυδώνιον (τὸ), = Μῆλον κυδώνιον.

Μηλολόνθη ἢ (;) Μηλολάνθη (ἡ), εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ.) χρυσοκάνθαρος, (καὶ κοιν. κατ' ὀνμτπ.) ζῆνα.

Μηλολόνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μηλολόνθη.

Μηλόμασθος (ἡ). ἡ ἔχουσα μηλοειδεῖς (κυδωνιῶντας) τοὺς μαστούς.

Μηλομαχία (ἡ). μάχη (πετροπόλεμος) μὲ μῆλα.

Μηλόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ μῆλα ἢ κυδώνια, (Τουρκ.) ῥετσέλι.

Μῆλον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς μηλειᾶς· (ἐν γέν.) ὀπωρικὸν (κυρ. μὲ κουκκούτσια). » Μηδικὸν—, « τὸ κίτρον ἢ τὸ λεμόνι. » Περσικὸν—, « τὸ ῥοδάκινον. » Κυδώνιον ᾖ (Π.) χνοάζον—, « τὸ κυδῶνι. 2) (μτνμ.) τὰ στρογγυλὰ μέρη τοῦ σώματος· τὰ βυζιά· τὰ μάγουλα κτλ. » Διατί τῶν περιπνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστιν; « Ἀλ. Ἀφρδ. » Τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα (;) ῥέοντι, « Θκρ., βρέχουν τὰ μάγουλά σου. 3) Π. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) πρόβατον· (ἐνίοτε) 'γίδι· (ἐν γέν.) θρέμμα, βόσκημα. » Μῆλα νομεύων, « Ὅμ.

;Μηλόνθη (ἡ), = Μηλολόνθη.

Μηλονομεὺς, έως καὶ

Μηλονόμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μηλονόμος, ποιμήν.

†Μηλονομιαῖον (τὸ), = Ἐννόμιον.

Μηλονόμος (ὁ, ἡ), [μῆλον, νέμω]. ὁ βόσκων πρόβατα. ||. (οὐσ.) ποιμήν.

Μηλόνομος (ὁ, ἡ), = Μηλόβοτος.

Μηλοπάρειος καὶ

Μηλοπάρηος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὰ μάγουλα (αἱ παρειαὶ) εἶνε στρογγυλὰ ᾖ κοκκινα 'σὰν τὸ μῆλον.

Μηλοπέπων, ωνος (ὁ), εἶδ. πεπωνίου.

Μηλοπλακούντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Μηλοπλακοῦς, οῦντος (ὁ), εἶδ. πλακοῦντος (ζυμαρικοῦ) μὲ μῆλα.

Μηλοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μῆλα.

Μηλοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [μῆλον, σκοπέω]. (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἠμπορεῖ τις νὰ βλέπῃ βόσκοντα τὰ πρόβατά του.

Μηλοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (φυλάττων) τὰ πρόβ., προστάτης τῶν προβ.

Μηλόσπορος (ὁ, ἡ), Π. σπαρμένος (φυτευμένος) μὲ μῆλα.

Μηλοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μηλοσόος.

Μηλοσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σφάζω εἰς θυσίαν πρόβατα (μῆλα).

Μηλοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) προβάτων.

Μηλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πρόβατα (μῆλα).

Μηλοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [μῆλον, ἔχω]. ὁ κρατῶν τοὺς μαστοὺς δεσμὸς, ςηθοδεσμος.

Μηλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων καὶ

Μηλοφόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύων πρόβατα (μῆλα).

Μηλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μῆλα.

Μηλοφορία (ἡ). τὸ φέρειν (καρποφορεῖν) μῆλα ἢ κρατεῖν μῆλον, [ἐκ τοῦ

Μηλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ κρατῶν) μῆλ. ||. (οὐσ.) Μηλοφόροι, « οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως τῶν Περσ. διότι εἶχον εἰς τὰς λόγχας των χρυσᾶ σφαιρώματα εἰς σχῆμα μήλων.

Μηλοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. φύλαξ μήλων ἢ προβάτων.

Μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρευνῶ χειρουργικῶς ἢ Ἀνακινῶ διὰ τῆς μήλης. » Τὴν φάρυγγα—, « Σδ., ἐμβάλλω τὸν δάκτυλον εἰς τὴν φάρ., ἵνα κινήσω ἔμετον. » Ἀρκεῖ δὲ καὶ ἕνα καθιέναι δάκτυλον· εἰ ἰατρός τε ἔμπειρος εἴης.. καὶ παιδίον μήλοιο, « Ῥοῦφ.

Μηλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μηλοειδής.

Μήλωθρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄμπελος λευκὴ, (τῆς ὁποίας ὁ βοτρυοειδὴς ᾖ πυῤῥὸς καρπὸς ἐχρησίμευε πρὸς βυρσοδεψίαν).

Μήλων, ωνος (ὁ), ἐπ. θετ. ὁ Ἡρακλῆς (διότι τῷ ἐπρόσφεραν μῆλα).

†Μηλὼν, ῶνος (ὁ), τόπος κατάφυτος μὲ μηλέας ἢ ὀπωροφόρα δένδρα.

Μήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μηλόω, ἡ διὰ τῆς μήλης χειρουργικὴ ἐργασία.

Μηλωτὴ (ἡ). δέρμα προβατοῦ (μήλου), προβηά, (ἐν γέν.) γοῦνα.

†Μηλωτὴς, οῦ (ὁ), = Μηλονόμος, ποιμήν.

;Μηλωτὶς ἢ (ὀρθότ.)

Μηλωτρὶς [μηλόω], ίδος (ἡ), = Μήλη. 2) (ἐνίοτε) = Ἀπογλυφὶς, (Τουρκ.) χιλάλι.

Μήλωψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν (χρῶμα) μήλου, κιτρινωπός.

Μὴν [μὲν], μόρ. Βεβαιωτ. (κυρ. ἐπὶ ὅρκου). »Ἡ μὴν καὶ πόνος ἐςὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, « Ἰλ. Β., τῇ ἀληθείᾳ. » Ὑπεδέξατο ἢ μὴν μὴ ἀπορεῖν τροφῆς, « Ξεν. »Καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ παίδων ὤμνυες ἢ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον, Δμ. » Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν, « Εὐρ. 2) Ἐνστατ. ἢ Ἐναντιωματ. » Καὶ μήν, » Ἀλλὰ μήν, « Δξ., καὶ ὅμως, ᾗ μ' ὅλα ταῦτα. » Τί μήν; « Πλάτ. διατί ὄχι; » Σώφρων μὴν ὅγε τοιοῦτος, « αὐτ., ἀλλ' ἐν τοσούτῳ. » Πῶς μήν... τἀναντία ἐδιδάσκετε; « Ξεν. (ᾗ παραλλ.) » Τοιόν δέ τι δεῖ γε ζητεῖν, οὐ πάνυ ξύνηθες οὐδὲ ῥάδιον ἰδεῖν· ὅμως μὴν πειρώμεθα λαβεῖν αὐτὸ, « Πλάτ. (ᾗ μετὰ τοῦ Γε) » Τούς γε μὴν ὄρχεις δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν, « Ξεν. » Εἰ δ' ἄγε μήν, πείρησαι, « Ἰλ. Α. 3) Προσθετ. » Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα, « Ὀδ. Α. » Καὶ ταῦτα δὲ τυγχάνει διωρισμένα καὶ μήν γε καὶ τἄλλα πάντα, « Δ. Χρσ.

Μήν, μηνὸς (ὁ), (κυρ.)=Μήνη, ἡ σελήνη· (ὀθ. συνήθ.) ὁ μῆνας. » Τελευτῶντος τοῦ μηνὸς, « Θκ., εἰς τὴν χάσιν τοῦ φεγγαριοῦ, (ἐπμ.) περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός. 2) (πλθ.) τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν.

Μηναγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητεύω (κυρ. ὡς

Μηναγύρτης, ου (ὁ),=Μητραγύρτης, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης περιερχόμενος κατὰ μῆνα ᾗ συνάζων (ἀγείρων) ἐλεημοσύνη, prêtre mendiant.

Μηναῖος, α, ον, = Μηνιαῖος.

Μήνανθος (ἡ), = Μινυανθές.

Μηνὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Μήνη (ἡ), Π. ἡ σελήνη, (κυρ.) τὸ 'μισοφέγγαρον.

Μηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν ἕνα (ἢ ἐπαναλαμβανόμενος κάθε) μῆνα, ἑνὸς μηνὸς, μηνιάτικος. » Πᾶν ἀρσενικὸν ἀπὸ μηνιαίου καὶ ἐπάνω, « Γρφ.

†Μηνίαμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μήνιμα.

;Μηνιάω-ῶ, Μ. άσω, = Μηνίω.

Μηνίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μήνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος (ὁ). χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον διὰ προφύλαξιν τῆς μήνιγγος εἰς τὰς χειρουργικὰς διατομὰς τοῦ κρανίου.

Μήνιγξ ἢ Μῆνιγξ [μανὸς ἢ ὑμὴν], ιγγος (ἡ). (ἐν γεν.) λεπτὴ μεμβράνα, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περιτυλίζουσα τὸν ἐγκέφαλον. 2) τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ οἴνου πρὶν ἀναβράσῃ ἐντὸς τῶν βαρελίων, (ἄλλ.) Ἐπίπλους.

Μηνίζω, Μ. ίσω, = Μηνίω.

Μηνιθμὸς (ὁ), Π. [μηνίω]. ὀργὴ, (κοιν.) μάνιασμα, χόλιασμα.

Μήνιμα (τὸ). αἴτιον ἢ ἀποτέλεσμα ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως, ἄγος, μίασμα.

Μήνιον (τὸ.) ναὸς τῆς σελήνης (μήνης).

Μῆνις, ιος ἢ ιδος (ἡ), Π. [μένος ἢ μαίνομαι]. ὀργὴ ἐπίμονος. κατάρα. » Μῆνις θεῶν, « (Μένανδρ. παρὰ) Στβ., =Θεομηνία. » Φυβούμενος μῆνιν τῶν τετελευτηκότων, « Πλάτ. » Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίου, « Ἡρ.

;Μηνὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Μηνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Μήνη, φεγγαράκι, (κυρ.) 'μισοφέγγαρον· (μτνμ.) πᾶν δήποτε κατασκεύασμα (ἰδιαιτ. δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδριάντων χάλκινον σκιάδιον) εἰς σχῆμα μικροῦ ἡμικυκλίου » Τοὺς μηνίσκους τοὺς ἐν τοῖς τραχήλοις, « Γρφ. » Μηνίσκοι δὲ τὰ τοῦ κύκλου τμήματα, « Σδ., (παρβλ. Μανιάκης).

†Μήνισμα (τὸ), νλγ. ἀντὶ Μήνιμα.

;Μηνίτης, ου (ὁ). ὀργίλος, θυμώδης, [ἐκ τοῦ

Μηνίω [μῆνις], Μ. ίσω. Ὀργίζομαι, θυμόνω, (κοιν.) μανίζω· (μὲ δοτ.) κατά τινος.

Μηνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα μήνης (νέας σελήνης). » Ὁ ἥλιος ἐξέλιπε, καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη γενόμενος μηνοειδής, « Θκ. » Τοῦ Πειραιῶς τὸ μηνοειδὲς, « Νικ.

Μηνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (εἰς ἐπιστολὴν κτλ.) τὸν μῆνα, (Γαλλ.) dater.

Μηνολόγημα (τὸ). ἡ σημείωσις τοῦ μηνὸς εἰς ἔγγραφον, (Γαλλ.) date.

;Μῆνος, εος-ους (τὸ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Μήνιμα.

;Μηνοτύραννος (ὁ). ὁ προεδρεύων τῶν μηνῶν.

Μηνυανθὴς, έος (τὸ), ἴδε Μινυανθής.

Μήνυμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς μηνύσεως, σημεῖον, εἴδησις.

Μήνυσις, εως (ἡ). τὸ μηνύειν, μήνυμα.

Μηνυτὴρ, Π. ἀντὶ

Μηνυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μηνύων (δίδων ἢ φέρων εἴδησιν)· καταδότης.

Μηνυτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μηνύειν. δηλωτικός.

Μηνύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μηνυτής.

Μήνυτρον (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν μηνύοντά (καταμηνύοντά) τι.

Μηνύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μηνυτής.

Μηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω, (κοιν.) μηνῶ· (ἐνίοτε) δηλῶ, σημαίνω, (ἐν γέν.) φανερόνω. » Ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει, « Σχλ. Θκ. (καὶ πθ.) » Πρὶν αἰσθέσθαι αὐτοὺς ὅτι μεμήνυνται, « Ξεν.

Μῆον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Μεῖον.

Μήπερ, Μήποθεν, Μήποτε, Μήπω, Μήπω, Μήπως, ἐπίρ. = Μή περ, Μή ποτε κτλ.

Μηρὰ (τὰ), Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Μηροὶ ἢ (ὀρθότ.) Μηρία.

Μηριαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ μηροῦ. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ Μηρός.

Μῆριγξ [μηρύω], ιγγος (ἡ). τρίχα σκληρὴ, γουρουνότριχα.

Μηρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινα εἰς τοὺς μηρούς.

Μηρίνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -

Μήρινθος (ἡ), (ἡ αἰτ. Π. κατὰ μεταπλ. Μήρινθα), [μηρύω]. κλωστή· σχοινὶ λεπτὸν, σπάγγος, ὁρμιά. » Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν, « Ἀρστφ. » Ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, » Ἀλ. Ἀφροδ.

Μηρινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (λεπτότητα) μηρίνθου.

Μηρίον (τὸ), ὑποκορ. (ἐνίοτε κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Μηρὸς, μερί· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὁλοκαυτούμενα κόκκαλα (μὲ μέρος τοῦ κρέατος;) τῶν μηρῶν τοῦ ἱερείου.

Μηροκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω εἰς θυσίαν τοὺς μηροὺς τοῦ ἱερείου.

Μηρόκλαστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐκλάσθη (ἐτσακκίσθη) ὁ μηρός.

Μηροῤῥαφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥαφθεὶς ἐντὸς τοῦ μηροῦ, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Μηρὸξ (ὁ), [μέρος;]. τὸ μερὶ, (Τουρκ.) τὸ μποῦτι.

;Μηροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χωρίζω ἀπὸ τὸ ὅλον σῶμα) τοὺς μηρούς.

Μηροτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς (αὐξήσας) ἐντὸς τοῦ μηροῦ, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Μηροτυπὴς, έος (ὁ, ἡ) Π. ὁ τύπτων (κεντῶν) τοὺς μηρούς.

;Μήρυγμα (τὸ), = Μήρυμα.

Μηρυκάζω, Μ. άσω καὶ

Μηρυκάομαι-ῶμαι [ἐρεύγομαι ἢ μηρύομαι], Μ. ήσομαι. Ἀναμασσῶ (καθὼς τὰ χορτοφάγα ζῶα) τὴν τροφὴν, (κοιν.) μαρκηοῦμαι, (Γαλλ.) ruminer.

;Μηρυκίζω, Μ. ίσω, = Μηρυκάζω.

Μηρυκισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ

Μήρυμα (τὸ), [μηρύω]. νῆμα, κλῶσμα· κλωστή· κουβάρι νήματος. (μτνμ.) ὁ ὁλκὸς τοῦ ὄφεως κτλ.

Μηρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μήρυμα, κουβαράκι.

Μῆρυξ, υκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (μηρυκωμένου καθὼς ὁ) σκάρος.

;Μήρυσμα (τὸ), = Μήρυμα, [ἐκ τοῦ

Μηρύω [ἐρύω], Μ. ύσω, (εὐχρηστότ. τὸ μτ.) (ἐν γέν.) Τραβῶ, ἀνέλκω. » Μ. ἀπὸ βυθῶν, « Ὀππ. » Μ. νεὼς ἱστία, « Ὀδ. Μ., (κοιν.) ςιγγάρω. 2) (συνκόχ.) ἐκτείνω. » Κισσὸς μηρύεται περὶ χείλη, « Θκρ. 3) (ἰδιαιτ.) ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω. (συνκόχ.) ἐμπλέκω μεταξὺ τοῦ ςήμονος, ἐνυφαίνω. » Κρόκα ἐν στήμονι μηρύσασθαι, « Ἡσ.

Μῆστο, Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἐμέμηστο, ὑπερσ. τοῦ Μήδομαι.

Μήστωρ, ορος (ὁ), Π. [μήδομαι]. (μὲ γεν.) ὁ σχεδιάζων καὶ κατορθόνων τι· (ἐν γέν.) ἐφευρετικός· φρόνιμος· ἔμπειρος.

Μήτε, σύνδ. (συνήθ.). » Μήτε..., μήτε, « (ἡ), Μηδὲ..., μήτε, « (ᾗ σπντ.) » Μή..., μήτε, « Σοφ. (Ἀντ. 542).

Μήτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ

Μήτηρ (ἡ γεν. Μητέρος-τρὸς, ἡ δοτ. Μητέρι-τρὶ, ἡ αἰτ. Μητέρα, ἡ κλ. Μῆτερ, πλθ. Μητέρες, μητέρων, μητράσι, μητέρας). ἡ μάννα, ἡ μητέρα, (Π.) ἡ μητρόπολις. » Μήτηρ θεῶν, καὶ » Μεγάλη μήτηρ, « Μυθολογ., ἡ Ῥέα. » Τῇ μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ, « Ἡρ., τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Περσεφόνῃ.

Μήτι; ἐπίρ. Ἐρωτ. μήπως; (κυρ. οὐδ. τοῦ Μήτις, μήπως κἀνείς;).

Μήτι, Π. ἀντὶ Μήτιι, δοτ. τοῦ Μῆτις.

Μητιάω-ῶ, Μ. άσω(;), Π. = Μήδομαι, βουλεύομαι, σκέπτομαι· σχεδιάζω· συμβουλεύω. » Ἕκτορι μὲν ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι· Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔ τις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν, « Ἰλ. Σ.

Μητίετα, αο (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ

Μητιέτης, ου (ὁ), Π. βουλευτικός· φρόνιμος.

†Μήτιμα (τὸ), Π. [μητίομαι]. ἔργον βουλῆς (φρονήσεως).

Μητιόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης συνέσεως· (πθ.) ὁ ἀπαιτῶν πολὺν σκέψιν, δεινός. » Φάρμακα—, « Ὀδ. Ε.

Μητιόω, Π. = Μητιάω.

Μῆτις, ιος καὶ Ἀττ. ιδος (ἡ), Π. [συγγ. τοῦ Μῆδος], σκέψις, στοχασις· φρόνησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βουλή, συμβουλή, ἐπίνοια. «Μῆτιν ὑφαίνων,» Ὅμ.

†Μητίω ᾰ (μσ.) Μητίομαι, Μ. ἰσω, -ομαι (ἀόρ. Μητισάμην καὶ Μητισσάμην), Π. = Μητιάω, βουλεύομαι. (ἐνίοτε) κατορθόνω. «Οὐ γάρ πω τόσσην οὐδ' ἔκλυον αὐτήσαντος ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐν ἤματι μητισασθαι, ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξεν υἷας Ἀχαιῶν,» « Ἰλ. Σ.

Μήτοι, σύνδ. Π. (πρὸς ὑποτ.) μήπως καί, (συγχ. τῷ Μήτι).

Μήτοιγε, ἐπίρ. Ἀποτρεπτ. Ὄχι βέβαια· Μὴ γένοιτο.

Μῆτος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Μῆδος, Μήτιμα.

Μήτρα (ἡ), [μήτηρ]. τὸ μέρος τοῦ γυναικ. σώματος ἐν ᾧ συλλαμβάνεται καὶ κυοφορεῖται τὸ ἔμβρυον. 2) τὸ μέσα (ἡ καρδιὰ) τοῦ ξύλου. 3) ἡ θηλυκὴ αἰδοῖα.

Μητραγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιέρχομαι ᾄ ζητεύω ὡς-

Μητραγύρτης, ου (ὁ). Ἱερεὺς τῆς Κυβέλης (τῆς μητρὸς τῶν θεῶν), (ἄλλ.) Μηναγύρτης.

Μητραδελφειὸς, Π. ἀντὶ Μητράδελφος

Μητραδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

Μητράδελφος (ὁ, καὶ ἡ). ὁ ἀδελφὸς (ἢ ἡ ἀδελφὴ) τῆς μητρὸς, ὁ ἐκ μητρὸς θεῖος.

Μητράζω, Μ. άσω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μητρώζω.

Μητραλοίας καὶ Ἀττ. Μητραλῴας, ου ᾄ Ἰων. Μητραλῴης, εω (ὁ). [μήτηρ, ἀλοάω]. ὁ δέρνων (ξυλοκοπῶν) τὴν μητέρα του, μητροκτόνος.

Μητράνανδρος (ἡ). ἡ γενομένη μήτηρ ἄνευ ἀνδρὸς, μήτηρ ἄνανδρος (Ἐκκλησ. ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου).

Μητρανοίκτης, ου (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς διάνοιξιν τῆς μήτρας.

†Μητράριον (τὸ), (Γλσ.) ὑποκορ. τοῦ Μήτηρ.

Μητρεγχύτης, ου (ὁ), χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (κλυστῆρι) διὰ τὴν μήτραν.

Μήτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μήτρα.

†Μητριάζω, Μ. άσω, = Μητραγυρτέω.

Μητριὰς, άδος (ἡ), Π. μητρικὴ.

Μητρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μήτηρ, 2) οὐδ. τοῦ-

Μητρίδιος, α, ον, Κωμ. ὁ ἔχων μήτραν. «Ἀκαλήφη—,» Ἀρχ., ἡ σποριασμένη, (ἐπμ.) καυστικωτάτη.

Μητρίζω, Μ. ίσω. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μητριάζω.

Μητρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα· ὁ πρὸς μητρός.

Μητρικῶς, ἐπίρ. Ὡς μήτηρ, μὲ τρόπον μητρός.

Μήτριος, α ἤος, ον, = Μητρικὸς, ὁ τῆς μητρός.

Μητρὶς, ίδος (ἡ), = Πατρὶς.

Μητρογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι τὴν μητέρα μου.

Μητρογαμία (ἡ). ἡ μεταξὺ μητρὸς ᾄ υἱοῦ ἀθεμιτογαμία.

Μητροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ (χρηματίσας μαθητὴς) τῆς μητρός του.

Μητρόδοκος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. δέχθη ἡ μήτηρ τινός.

Μητρόθεν, ἐπίρ. Πρὸς μητρὸς, παρὰ τῆς μητρός. «Σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος,» Ἀρχ.

Μητροθεὸς (ἡ), (Ἐκκλησ.) = Θεομήτωρ.

Μητροκασιγνήτη (ἡ) καὶ

Μητροκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Μητράδελφος.

†Μητροκομέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Περιποιοῦμαι (Γηροκομῶ) τὴν μητέρα μου.

Μητροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μητροκτόνος.

Μητροκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μητροκτόνου.

Μητροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας τὴν μητέρα του. (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του.

Μητροκωμήτης, ου (ὁ). κάτοικος μητροκωμίας.

Μητροκωμία (ἡ). ἡ πρωτεύουσα (μητρόπολις) τῶν ἄλλων κώμη.

†Μητρόλεθρος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καὶ

Μητρολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ὀλετὴρ τῆς μητρὸς του, μητραλοίας, μητροκτόνος.

Μητρόληπτος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, θεόληπτος κατ' ἔμπνευσιν τῆς Ῥέας.

Μητρομανία (ἡ). μανία τῆς μήτρας, εἶδ. ὑστερικοῦ (νοσήματος).

Μητρομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς, ἡ πρὸς μητρὸς μαμμή.

Μητρομιξία (ἡ). ἡ μετὰ τῆς μητρὸς σιμμιξία.

Μητρόμοιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μοίως. Ὅμοιος μὲ τὴν μητέρα του.

Μητρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ξένης μητρὸς, νόθος.

Μητροπάρθενος (ἡ), (Ἐκκλησ.), μήτηρ ᾄ παρθένος ἐν ταυτῷ, (ἡ Θεοτόκος).

Μητροπατρῷος, α, ον. Μητρῷος καὶ πατρῷος.

Μητροπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς μητρὸς, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 2) (Βυζ.) πατὴρ καὶ μήτηρ ὁ αὐτός.

Μητρόπολις, εως (ἡ). πόλις ἀπὸ τῆς ὁπ. ἀπῳκίσθησαν (ἐγεννήθησαν ὡς ἀπὸ μητρὸς θυγατέρες) ἄλλαι πόλεις. (ἐν γέν. καὶ μτγν.) πόλις πρωτεύουσα ἄλλων (διὰ πολυανθρωπίαν ἢ ἐπισημότητα), (Γαλλ.) capitale. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ἡ πόλις τῆς μητρός τινος, ἡ πρὸς μητρὸς πατρίς. «Θῆβαι Διονύσου μητρόπολις,» Εὐρ.

Μητροπολίτης, ου (ὁ). πολίτης (κάτοικος) τῆς μητροπόλεως. 2) (Βυζ.) ἐπίσκοπος μητροπόλεως.

Μητροπολιτικὸς, ἡ, όν. Μητροπολίτου ἢ Μητροπόλεως ἴδιος.

Μητροπόλος (ὁ, ἡ), (ἐπίθ.) ἡ παραστέκουσα τὰς μητέρας (τὰς τικτούσας), (ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας). 2) (οὐσ.) Ἱερεὺς ἢ ἱέρεια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (τῆς Κυβέλης).

Μητροπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς μητέρα.

Μητροῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. [μήτηρ, ῥαίω], = Μητραλοίας, Μητροκτόνος.

Μητρόῤῥιπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀπορῥιγμένος ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Μητρότης (ἡ). τὸ εἶναι (ἡ ἰδιότης) τῆς μητρός.

†Μητροτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητροθρεφὴς ἢ Μητοτροφὴς.

†Μητροτύπτης, ου (ὁ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Μητραλοίας.

Μητροφθόρος (ὁ, ἡ), = Μητροκτόνος.

Μητρόφονος (ὁ, ἡ), = Μητροκτόνος.

Μητροφάντης, ου (ὁ), = Μητροφόνος.

Μητρυιὰ (ἡ). ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ πατρός τινος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ τέκνα τῆς πρώτης).

Μητρυιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Φέρομαι ὡς μητρυιά.

†Μητρυιὸς (ὁ), καταχρ. ἀντὶ Πατρυιός.

Μητρυιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μητρυιά. «Τὸ τῆς πενθερᾶς μητρυιῶδες,» Πλ.

Μητρῴάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω (Ἐκτελῶ) εἰς τιμὴν τῆς Κυβέλης τὰ μητρῷα.

Μητρῴακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μητρῷα (τὰ ὄργια τῆς Κυβέλης).

Μητρῴας, ου (ὁ), = Μήτρως.

Μητρῴασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μητρῴάζω.

Μητρῴζω, Μ. . . ; = Μητρῴαζω.

Μητρῴϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Μητρῷος.

Μητρῳνυμικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ παρωνυμούμενος μητρόθεν, (π. χ. Λητοΐδης ὁ Ἀπόλλων).

Μητρῷος, α, ον, = Μητρικὸς. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν (τὴν Κυβέλην), (ὄθ. ||. οὐσ.) Μητρῷον (τὸ). ὁ ναὸς, καὶ Μητρῷα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἡ ἑορτὴ (τὰ ὄργ.α, τὰ μυστήρια) της.

Μήτρως, ωος (ὁ). Θεῖος ἢ πάππος ἢ (ἐν γέν.) συγγενὴς πρὸς μητρός. «Μάτρωες ἄνδρες,» « Πίνδ. (Ὀλ. Στ'. 77).

Μητρωσμὸς (ὁ), = Μητρωασμός.

Μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) Ἐπινοῶ τι εὐμηχάνως, μηχανεύομαι, (ἐπὶ κακοῦ) τεχνάζομαι, μεθοδεύομαι, ἐφευρίσκω, (Γαλλ. machiner. (σπν.) ἐνεργῶ τι διὰ μηχανῆς, κτίζω· (ἐν γέν.) κατορθόνω. «Τείχεα μηχανόωντο,» « Ἰλ. Θ. « Σκιὰς ἄνθρωποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεστᾶσι,» Ξεν. «Ἐργάζεσθαι καὶ μηχανᾶσθαι προσόδους,» αὐτ. «Ἀναγκάζονται δι' ἔνδειαν κακόν τι μηχανώμενοι ζῆν,» αὐτ. (ᾄ πθ.) «Τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας τέχνας,» Ἰσκρ. «ὯΙ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται,» « Ἀρχ.

Μηχανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Μηχανάομαι.

Μηχανεύομαι, Μ. εύσομαι. Κατορθόνω τι διὰ μηχανῆς· (τρπ.) τεχνεύομαι, μηχανῶμαι.

Μηχάνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μηχανὴ (ἡ), [μῆχος]. ἐργαλεῖον, ὄργανον (αἰχυοδόλῳ μηχανᾷ,» Αἰσχλ., τῷ δικτύῳ). (ἰδιαιτ.) πολύπλοκον τεχνικὸν κατασκεύασμα (κυρ. ἐναντίον πολιορκουμένων) (« Ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ μηχανὰς προσῆγαν τῇ πόλει,» Θκ. « Ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ μηχανὴν ἄρας,» Πλ. [ὄθ.] «Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς,» Παροιμ.)· (τρπ.) μέσον, τρόπος, ἐπίνοια [«Ἀπὸ τῆς ποιήσεως τοῦ βίου τὴν μηχανὴν ἔχων,» Ἡρ. « Καὶ νῦν [«Καινὴν] ἐκπόριζε μηχανὴν» ὅπως τάχιστα,» Ἀρχ. «Πᾶσῃ μηχανῇ,» Πλάτ., μὲ κάθε τρόπον. « Οὐδεμία μηχανὴ ἂν εἴη,» αὐτ., εἶναι τῶν ἀδυνάτων). τέχνασμα, δόλος, πανουργία. « Εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς καὶ Σισύφου,» « Ἀρχ., « Ἆρά τινες πλείους μηχαναὶ,» Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μηχάνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μηχανᾶταί τις, μηχανή, τέχνασμα, κατασκεύασμα, «Καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς μᾶλλον τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ,» Ξεν. «Ὦ μηχάνημα, Σφιγγὸς αἰολώτερον,» Ἀνών. π ρὰ) Πλ.

Μηχάνησις, εως (ἡ). τὸ μηχανᾶσθαι, μηχανή, ἐπίνοια.

Μηχανητέον, θετ. τοῦ Μηχανάομαι.

Μηχανητής, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος μηχανὰς (μηχανικὰ κατασκευάσματα ἢ τέχνας πανουργίας), μηχανικός.

Μηχανητικός, ἡ, ὀν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ μηχανὰς (τρόπους), ἐφευρετικός, (μὲ γεν.)

Μηχανητός, ἡ, ὀν. Ὁ διὰ μηχανῆς κατορθωτὸς (κατασκευαστὸς), τεχνητός.

;Μηχανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκονίων, μεταφερῶν) μηχανὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Μηχανίη (ἡ), Π. ἀντὶ Μηχανή.

Μηχανικός, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπῤ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ (νὰ κατασκευάζῃ) μηχανάς. «Δαιδάλου τοῦ μηχανικοῦ,» Σχλ. Ὁμ. «Ὅσα τῶν προβλημάτων μηχανικὰ προσαγορεύομεν,» Ἀρστ. » Καὶ γάρ.. ἡ μηχανικὸν τὸν στρατηγὸν εἶναι χρή,» Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) «Μηχανικωτέρους τῶν ἐπιτηδείων βουλόμενος τοὺς παῖδας ποιεῖν,» αὐτ. (ἄθ. «Μηχανική,» Ἀρστ., ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν μηχανάς.

Μηχανιώτης, ου (ὁ), Π. πανοῦργος, πολυμήχανος.

Μηχανοδίφης [μηχ. διφάω], ου (ὁ), Κωμ. ὁ σκαλίζων μηχανὰς (τρόπους).

Μηχανόεις, εσσα, εν, Π. ἐφευρετικός, εὐμήχανος.

Μηχανοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μηχανῷντο, γ'. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μηχανάομαι.

Μηχανοπλοκέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πλέκω μηχανὰς (δόλους), μηχανορῤῥαφῶ.

Μηχανοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κατασκευάζω μηχανὰς (ὡς μηχανοποιός), (ἐν γέν.) = Μηχανῶμαι.

Μηχανοποίημα (τὸ). κατασκεύασμα μηχανικόν, μηχανή.

Μηχανοποιητικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ μηχανοποιοῦ, ἡ μηχανική.

Μηχανοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μηχανοποιοῦ, κατασκευὴ μηχανῶν.

Μηχονοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων μηχανάς, (Γαλλ.) machiniste.

Μηχανορῤῥαφέω-ῶ [μηχ. ῥάπτω], Μ. ἥσω. Ἐφευρίσκω καὶ μεταχειρίζομαι δόλους (μηχανάς, πανουργίας).

Μηχανορῤῥαφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκευωρία, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Μηχανορῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (ὑφαίνων) δόλους (μηχανάς, πανουργίας).

Μηχανοτευχέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Μηχανοποιέω.

Μηχανουργέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Μηχανοποιέω.

Μηχανουργία (ἡ), = Μηχανοποιία. 2) = Μηχανορῤῥαφία.

Μηχανουργὸς (ὁ, ἡ), = Μηχανοποιός.

Μηχανοφόρος (ὁ, ἡ), = Μηχανηφόρος.

Μηχάνωμα (τὸ), τὸ Μηχάνημα.

Μῆχαρ (χ. γεν.) καὶ

Μῆχος, ευς-ους (τὸ), Π. [†Μάω ἢ μηχ., Ἑβρ. ἡ μηχανὴ, ὅθεν παρὰ Σαγχωνιάθ. Ζεὺς μίχιος, ὁ Ἥφαιστος παρὰ Φοίνιξ.] = Μηχανὴ, τρόπος, μέσον· βοήθημα, ὄφελος.

Μήων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μείων.

Μία, μιᾶς (ἡ), Θηλ. τοῦ Εἷς.

Μιαιγαμία (ἡ), Π. μίασμα γάμου, αἱμομιξία.

Μιαίνω [συγγ. τῷ Μιγνύω], Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμίασμαι, ἀόρ. Ἐμιάνθην). (Π. ᾗ ἀρχ.) Ἀλείφω, βάφω· (συνκδχ. ᾗ συνήθ.) μολύνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.), λερόνω· βεθηλόνω, (πθ. ἡ μσ.) = Ἀποσπερμαίνω, ἐνυπνιάζομαι.

Μιαιφονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. γίνομαι μιαιφόνος.

Μιαιφονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μιαιφόνου, μίασμα φόνου, φόνος αθῴου.

Μιαιφονικός, ἡ, ὀν. Μιαιφόνου ἴδιος.

Μιαιφόνος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπῤ.) -φόνως. Μεμιασμένος ἐξ αἰτίας φόνου, φονεὺς (κυρ. ἀθῴου), ἀνδροφόνος.

;Μίαμμα (τὸ), = Μίασμα.

Μιανθεν, Π. Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ Ἐμιάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Μιαίνω.

Μίανσις, εως (ἡ). τὸ μιαίνειν ἢ μιαίνεσθαι, μολυσμὸς· βεβήλωσις.

Μιαντήριον (τὸ), = Μίασμα.

Μιαντὸς, ἡ, ὀν. Βαμμένος· μεμιασμένος· βεβηλωμένος.

Μιαρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μιαροῦ, ἀγρειότης, βδελυρία· βρῶμα, ἀκαθαρσία· (τρπ.) μίασμα (ἐγκλήματος).

Μιαρόγλωσσος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειόγλωσσος.

Μιαρόθρησκος (ὁ, ἡ). μιαρᾶς θρησκείας ὀπαδὸς, δυσσεβής.

Μιαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ μιαρὰ λόγια, αἰσχρολογῶ.

Μιαρὸς [μιαίνω], ά, όν. Μεμιασμένος, (Π.) βαμμένος· (συνήθ.) λερωμένος, ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος· (συνκδχ.) σιχαμερὸς (» Γυναῖκα, ὀφθῆναι μιαρὰν, « Ξ. Ἐφέσ.). (τρπ.) ἐναγὴς, ἀποτρόπαιος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀπαίσιος, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος. » Ἡμέραι —, « Λξ. οἱ ἀποφράδες.

;Μιαροσιτία [(ἡ), = Μιοφαγία.

Μιαροτὴς (ἡ), = Μιαρία.

Μιαροτρώκτης, ου (ὁ), = Μιαροφάγος.

Μιαρουργία (ἡ). ἔργον μιαρὸν, αἰσχρουργία

Μιαροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μιαρὰ (σιχαμερὰ ἢ ἀκάθαρτα) φαγητά.

Μιαροφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Μιαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μιαρὰ (σιχαμερὰ ἢ ἀκάθαρτα) φαγητά.

Μιαρῶς, ἐπῤ. Βδελυρῶς· μὲ ἀχρειότητα.

Μίασμα (τὸ). κηλὶς, μόλυσμα· ἀποφορὰ νοσώδης· (τρπ.) = Ἄγος, ἔγκλημα (χρῆζον καθάρσεως).

Μιασμὸς (ὁ), = Μίανσις, μολυσμός.

Μιάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἐναγὴς, μιαρὸς· = Ἀλάστωρ, ἀλιτήριος.

Μίγα καὶ Μιγάδην, ἐπῤ. Π. = Μιγδά, Μιγδήν.

Μιγάζομαι, Π. ἀντὶ Μίγνυμαι.

Μιγὰς, άδος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἀδιάλεκτος, σύμμικτος. (ἐκκλησ.) κοινοβιάτης.

Μίγδα καὶ Μίγδην, Π. ἀνάκατα· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ.

Μιγεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς μτχ. ᾗ

Μίγεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐμίγησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. Β', τῆς ὑποτ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγῆ, ἐπῤ. Π. = Μίγδην.

Μιγήμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Μιγῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μίγνυμι.

;Μιγής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μικτός,

Μίγμα ἡ (ὀρθότ.) Μῖγμα (τὸ), πᾶν δῆπο τε (ἰδιαιτ. δὲ ἰατρικὸν) συνθεμένον ἀπὸ διάφορα εἴδη μεμιγμένα ὁμοῦ, (Τουρκ.) ματζοῦνι, (ὄθ.

Μιγματοπώλης, ου (ὁ), = Φαρμακοπώλης.

Μίγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Μιξάμενος, μτ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγμὸς (ὁ), = Μίξις ἢ Μῖγμα, [ἐκ τοῦ

Μίγνυμι, [ζδε Ὀμίχω], Μ. μίξω. Σμίγω, ἀνακατόνω· (ἐν γέν.) ἑνόνω, συνάπτω, (μσ.) σμίγομαι, ἀνταμόνομαι, συναναστρέφομαι· φθάνω· πλησιάζω, (ὅθεν συχνότ.) συνουσιάζομαι· (κατ' ἐχθρ. αημ.) συμπλέκομαι. » Μ. εἶνον ὕδατι, « Λξ. » Μίξαι χειρὰς τε μένος τε, « Ἰλ. Ο., (Γαλλ.) en venir aux mains. (καὶ δοτ.) » Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὁμίλην, « Ἀπλλν. » Μ. ἄνδρας κακότητι ᾗ ἄλγεσιν, « Ὀδ. Γ. (καὶ ἀντιρρφ.) » Ποτίμον μίξαι τινί, « Πίνδ. (ᾗ πθ. ἡ μσ.) » Κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη, « Ἰλ. Κ. » Κλισίῃσι μιγῆναι, « Ἰλ. Ο. » Μιχθεὶς ἀλλοδαπτῖσιν, « Ἰλ... » Μίξεσθαι ξενίῃ, « Ὀδ. Ω., νὰ ἀνταμωθῶμεν διὰ ἢ πρὸς ξεν. » Μιαγεσθαι νίκῃ (στεφάνοις), « Πίνδ., κερδίζειν. » Θάμβει μίγεσθαι, « αὐτ., ἐκθαμβεῖσθαι (ᾗ ἐπῤ.) » Ἔσω μίσγεσθαι, « Ὀδ. Σ., εἰσέρχεσθαι, εἰσχωρεῖν (ᾗ ἐπῤ σαρκ. συνουσ.) » Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα, « Ὀδ. Ι. (ᾗ ἐκ τῆς γυν.) » Ποσειδάωνι μιγεῖσα, « Ὀδ. Α. (καὶ δοτ. ἑλλ.) » Εὐνῇ καὶ φιλότητι μιγῆναι, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ αὐτ. ἑλλ.) » Ψιλότητι καὶ εὐνῇ, ἣν ἐμίγης, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Βόες ταύροισι μιγεῖσαι, « Ὅμ. Ἴλμν.

Μίδας, ου (ο). ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγ. 2) βόλος τις κυβευτικός, (παρβλ. Ὄνος). 3) εἶδ. ἐντόμου ὑσπριοφάγου.

;Μιερὸς, ἡ, ὀν, Ἰων. ἀντὶ Μιαρός.

;Μιηφόνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μιαιφόνος.

Μικκίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι μικρὸς, (ὅθεν) » Μικκιζόμενος, « Λακων., τὸ τριετὲς νήπιον, [ἐκ τοῦ

Μικκὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Μικρός.

Μικκύλος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ Μικκὸς = Μικρὸς, μικροῦτσικος.

Μικροδικηπτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πράττων μικρὰς ἀδικίας.

Μικραίτιος (ὁ, ἡ). ὁ παραπονούμενος καὶ διὰ τὸ παραμικρόν.

Μικραπὶς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) μικρὰν ἀσπίδα.

Μικραύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. (ἀγρὸς) τοῦ ὁποίου αἱ αὔλακες (μικρᾶς ἐκτάσεως).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μικρέμπορος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλέμπορος.
Μικροβασιλεία (ἡ). μικρὸν βασίλειον.
Μικροβασίλειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μικροβασιλέα.
Μικροβασιλεύς, έως (ὁ). μικρὸς (μικροῦ βασιλείου) βασιλεύς.
Μικρόβιος (ὁ, ἡ), = Βραχύβιος, ὀλιγόζωος, (ἀντιθ. τῷ Μακρόβιος).
Μικρόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων μικροὺς βότρυας.
Μικρόβωλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μικρὰς βώλους, = Λυπρόγεως.
Μικρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν γένειον (πηγοῦνι ἢ πώγωνα).
Μικρόγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς γένυς (σιαγόνας).
Μικρογλάφυρος (ὁ, ἡ). μικρὸς ἢ νόστιμος (γλαφυρός), μικροκόμψοτος.
Μικρογνωμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλογνώμων, μικρόψυχος.
Μικρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.). Γράφω λέξιν τινὰ μὲ ο ἀντὶ ω.
Μικρογραφία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ.
Μικροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ δάκτυλα.
Μικροδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀπέχων κατὰ) μικρὰν διάστασιν.
Μικροδοσία (ἡ). τὸ δίδειν μικρὰ (εὐτελῆ) δωρήματα.
Μικροδοῦλος (ὁ, ἡ). μικρὸς (εὐτελὴς) δοῦλος.
Μικροδύναμος (ὁ, ἡ). μικρὸς τὴν δύναμιν.
†Μικροθυμάστος (ὁ, ἡ), σχλ. ὁ θυμάζων διὰ μικρὰ (μηδαμινὰ) πράγματα.
Μικροθυμέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἴμαι μικρόθυμος.
Μικροθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόθυμος (ὁ, ἡ), μικροῦ φρονήματος, μικρόψυχος.
Μικροκαμπής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὀλίγον τι κυρτὸς (καμπύλος).
Μικροκαλύβη (ἡ). μικρὰ καλύβη, καλυβάκι.
Μικροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος.
Μικροκαρπία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε δένδρον τι μικρόκαρπον.
Μικρόκαρπος (ὁ, ἡ). (φυτὸν ἢ δένδρον) τὸ ὁπ. κάμνει μικροὺς καρπούς.
Μικροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν κεφάλι. « Θῆλυ ἄρρενος μικροκεφαλώτερον, « Ἀρστ.
Μικροκίνδυνος (ὁ, ἡ). τολμηρὸς πρὸς τὰς μικρὰς καὶ μὲ μικροὺς κινδύνους συνωδευμένας ἐπιχειρήσεις.
Μικρόκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς κλάδους.
Μικροκλέπτης, ου (ὁ). κλέπτης μικρῶν πραγμάτων.
Μικροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν κοιλίαν ἢ κοιλότητα (χωρητικότητα).
Μικρόκομψος (ὁ, ἡ). κομψὸς εἰς τὰ μικρὰ (εἰς τὰ παραμικρὰ), μικροπρεπῶς κομψός.
Μικρόκοσμος (ὁ, ἡ). μικρὸς κόσμος.
Μικροκωμία (ἡ). μικρὰ κώμη, (κοιν.) χωροπούλα.
Μικρολαμψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν μικρὰ (εὐτελῆ) δωρήματα.
Μικρολογέω-ῶ (καὶ μα. ὕ καὶ εὐχρηστότ.) -έομαι-εῖσθαι, Μ. ήσω, -ούμαι. Εἶμαι μικρολόγος, λογαριάζω (παρατηρῶ) ἢ τὸ παραμικρόν. 2) ὁμιλῶ περὶ μικρῶν (εὐτελῶν) πραγμάτων ἢ· σμικρύνω τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου μου. « Τὸ ἡμέτερον ποιημάτιον· οὕτω γὰρ δεῖ σμικρολογεῖν τὰ ἡμέτερα, « Κισμ. Τοπογρ.
Μικρολογία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λογαριάζων (παρατηρῶν, ἐξετάζων) καὶ τὸ παραμικρόν, ἀκριβὴς ἢ ἀκριβὴς ὑπὲρ τὸ δέον, μικροπρεπής, (Γαλλ.) minutieux, (ἴδε Θρρ. Χαρ. Γ'.)· (ἐπὶ χαρακτῆρος λόγου) εὐτελής.
Μικρολόγως, ἐπίρ. Μὲ μικρολογίαν.
Μικρολυπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόλυπος (ὁ, ἡ). ὁ λυπούμενος εἰς τὸ παραμικρόν, (κοιν.) μωλόγγιστος.
Μικρόμαστος (ὁ, ἡ), ἡ ἔχουσα μικροὺς μαστούς.
Μικρομεγέθης (ὁ, ἡ). μικρὸς τὸ μέγεθος.
Μικρομελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ μέλη.
Μικρομέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικρομεροῦς
Μικρομερὴς, ές (ὁ, ἡ). ἢ ἐπίρ. -μερῶς. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ μέρη (μόρια).
Μικρόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων μικρὸν μισθόν, ὀλιγόμισθος.
Μικρόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ ὄμματα.
Μικρόμυρτος (ὁ, ἡ, (μυρτιά) καρποφοροῦσα μικρὰ μύρτα.
Μικρόνησος (ἡ). μικρὰ νῆσος.
Μικρόνοια (ἡ). μικρότης νοός.
Μικρόπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μικρὸν πέπλον (voile).
Μικρόπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (κανονικὴν) ἀναπνοήν, (ἀντιθ. τῷ Μακρόπνους).
Μικροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μικρύνω, ἐκ τοῦ
Μικροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μικρύνων τὰ ἀντικείμενα ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Μικροπολιτεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικροπολίτης, ου (ὁ) καὶ Μικροπολίτις, ιδος (ἡ). πολίτης μικρᾶς πόλεως. « Ἐκκλησία —, « Δξ., συνέλευσις μικροπολιτῶν.
Μικροπολιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μικροπολίτην. « Τὸ μικροπολιτικὸν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ μικροπολῖται.
Μικροπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μικρὰς πονηρίας, κακὸς εἰς μικρὰ πράγματα, (ἴδε Μεγαλοπόνηρος).
Μικρόπος, ποδος, Π. ἀντὶ
Μικράπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς πόδας.
Μικροπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μικροπρεποῦς.
Μικροπρεπεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι ὡς-
Μικροπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλοπρεπὴς, μικρολόγος, χαμερπὴς, εὐτελὴς, κτλ.
Μικροπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ μικροπρέπειαν.
Μικροπροσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν πρόσωπον.
Μικρόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ πτερά.
Μικροπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς πτέρυγας.
Μικροπύρηνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὸν πυρῆνα (ψιλὰ κουκκούταια).
Μικρόρραξ, αγος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὰς ῥάγας (ῥώγαις).
Μικρόρριν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν ῥῖνα (μύτην).
Μικροῤῥοπύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν ὀῤῥοπύγιον (ἐπὶ πτην. μικρὰν οὐρά).
Μικρόῤῥωξ, ωγος (ὁ, ἡ), = Μικρόῤῥαξ.
Μικρὸς, ἀ, ὸν (τὸ συγκρ. Μείων ἢ Ἐλάσσων καὶ [σπν.] Μικρότερος, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἐλάχιστος καὶ [σπν.] Μικρότατος). τὸ ἐναντ. τοῦ Μέγας (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς διαστάσεις, κυρ. δὲ ἐπὶ μὲν ἀνδρ. 1) (κατὰ τὴν ἡλικίαν). « Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντος αἰσθάνεται τὸ βρέφος, « Θκρ. 2) (κατὰ τὸ ἀνάστημα, δηλ.) κοντὸς, χαμηλός. « Μικρὸς μὲν ἦην θέμας, ἀλλὰ μαχητὴς, « Ὅμ. « Ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν (ὁ Ξανθίας), « Γρφ. « Μεγάθει μικρὸς, « Ἡρ. » Ἀκεδαιμόνιοι τὸν βασιλέα σφῶν ἐξημίωσαν, ὅτι μικρὰν ἔγημε, « Πλ. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) « Οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρόν, « Ἀρστ., σιγανὰ, μὲ σιγανὴν φωνὴν, (παρβλ. βραχύς). 3) (κατὰ τὴν ἠθ. ἢ κοινων. ἐπισημότητα), παραμικρὸς. « Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων, « Γρφ. 4) = (ἐπὶ δὲ πραγμ. ἐν γέν. κατὰ τὴν ἔκτ. εἴτε Τοπ. εἴτε Χρον.) « Πόλις (« Μάχαιρα) μικρὰ, « Αξ. « Μικραὶ αἱ ἡμέραι, « Αξ. 5) (ἐπὶ ποσότ.) = Ὀλίγος. « Μικρὸν μέλιτος, « Ἀρστ. « Μικρὸν ἀργυρίδιον, « αὐτ. « Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, « Γρφ. (ἢ ἄλλ. τοῦ πρᾶγμα, μέρος, χρόνος κτλ.) « Ἐκ μικρᾶς (ἡλικίας), « Αξ. « Τὰ μικρὰ εἰς τὴν τύχην ἀρεῖναι, « Εὐρ. « Μικρὰ (ἢ « Μικρὸν) φρονεῖν, « Πλ. (καὶ πρόθετ. ἀντὶ ἐπιῤ.) « Εἰς (« Ἐπὶ, « Παρὰ, « Κατὰ, « Μετὰ) μικρὸν, « Αξ. « Παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, « Πλ. (ἢ ἄλλ. τῆς προθ.) « Μικρὸν ἀπέλιπαν (ἢ « Μικροῦ ἐδέησε) τοῦ μὴ περιπεσεῖν, « Ἰσοκρ. (ἢ ἁπλ.) « Μικροῦ παρῆλθέμε, « Πλάτ. « Μικρὸν ὅσον, « Θρρ. « Ἀπεκρύβη μικρὸν ὅσον ὅσον, « Γρφ. « Μικρὸν ἢ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ οὐκ ἀθέμε, « αὐτ. « Μικρῷ πλείους, « Μικρῷ πρότερον, « Οὐ σμικρῷ χεῖρον, « Πλάτ. « Ὅσοι ἢ σμικρὰ γεωμετρίας ἔμπειροι, « αὐτ.
Μικρόταρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν σάρκα (ὀλίγον κρέας).
Μικρόσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.
Μικροσιτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Μικροσκελὴς, ές καὶ
Μικρόσκελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ σκέλη (πόδια).
Μικρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς (φρόνιμος ἢ ἐπιτήδειος) εἰς μικρὰ πράγματα.
Μικροσπέρματος καὶ
Μικρόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς σπόρους.
Μικρόσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ σπλάγχνα ἢ μικρὸν σπλάγχνον (καρδίαν).
Μικρόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μικρὸν στάχυ.
Μικρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν στόμα ἢ στόμιον.
Μικρόσφαιρον (τὸ), τὸ μικρότερον εἶδος τοῦ μαλαβάθρου, (παρβλ. Μεγόσφαιρον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μικρόσφυκτος (ὁ, ἡ), [μ. σφύζω]. ὁ ἔχων λεπτὸν (ἀδύνατον) σφυγμόν.
Μικροσφυξία (ἡ). ἀδυναμία σφυγμοῦ.
†Μικρόσχημος (ὁ, ἡ). (μοναχὸς) τοῦ μικροῦ σχήματος, ὄχι μεγαλόσχημος.
Μικροτερπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τερπόμενος (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ μικρὰ, ὀλιγαρκὴς, ἢ ;μικρολόγος.
Μικροτέχνης, ου (ὁ). τεχνίτης ἐργαζόμενος μικρὰ (λεπτὰ ἢ ποταπὰ) τεχνουργήματα.
Μικροτεχνία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικροτέχνου.
Μικρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικροῦ.
Μικροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (εὐτελῆ) τράπεζαν, τρώγων πτωχικά.
Μικρότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς (κοντὰς) τρίχας.
;Μικρουροπύγιος (ὁ, ἡ), ἄλλ. ἀνγν. ἀντὶ Μικροῤῥοπύγιος.
†Μικροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Μικροφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μικρός.
;Μικροφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν φάρυγγα (καὶ ἐπὶ σκευῶν) στενὸν ἢ κοντὸν λαιμὸν, (συγχ. τῷ Μακροφάρυγξ).
Μικρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς ὀφθαλμούς.
Μικροφιλοτιμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Μικροφιλότιμος (ὁ, ἡ). ὁ φιλοτιμούμενος εἰς μικρὰ (παραμικρὰ) πράγματα, (κοιν.) ξυππασμένος (ἴδε Θρρ. Χαρ. ΚΓ').
Μικροφρόνως, ἐπίῤ. Μὲ μικροφροσύνην.
Μικροφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Μικρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν (χαμερπὲς) φρόνημα.
Μικροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσει μικρὸς (μικροῦ ἀναστήματος), μικροκάμωτος.
Μικροφυΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μικρόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὰ φύλλα.
Μικροφυῶς, ἐπίῤ. Μετὰ μικροφυΐας.
Μικροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Μικρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (χαμηλὴν, ἀδύνατον) φωνήν.
Μικροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (ἐνδιατρίβων ἀσμένως) εἰς μικρὰ πράγματα, μικροφιλότιμος. » Ἡδονῶν ἀγενῶν καὶ μικροχαρῶν, « (Ἀντίπ. παρὰ) Στβ.
Μικρόχρονος (ὁ, ἡ). ὀλιγοχρόνιος.
Μικρόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην χώραν (ἐπέχων ἢ περιέχων ὀλίγον τόπον).
Μικροψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μικρόψυχος. 2) = Λειποψυχῶ.
Μικροψυχία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Μικρόψυχος (ὁ, ἡ) (ᾗ ἐπίῤ.) -ψύχως. Ὁ ἔχων μικρὰν ψυχὴν (ἀγενὲς φρόνημα), δειλὸς, ὀλιγόψυχος.
Μικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι μικρὸν, μικραίνω· σμικρύνω. §. (Γρμτ.) = Μικρογραφέω.
Μικρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ παρωνυμούμενος ἀπὸ μικροῦ ἀριθμητικοῦ ὅρου.
Μικρῶς, ἐπίῤ. Μὲ μικρότητα, μὲ μικρὸν τρόπον, ὀλίγον τι, μετρίως. » Οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατὸν, « Ἡρωδ.
Μικτέον, θετ. τοῦ Μίγνυμι.

Μίκτο, Π. ἀντὶ Ἐμέμικτο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.
Μικτὸς, ἡ, όν. Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἢ· ἐπιδεκτικὸς μίξεως.
Μικτόχροος (ὁ, ἡ). μικτοῦ χρώματος.
†Μίκυθος, γλσ. ἀντὶ -
Μικύλος, η, ον, = Μικκύλος.
†Μίλαξ, ακος (ἡ), = Σμίλαξ.
†Μίλη (ἡ), μτγν. ἀντὶ Μήλη.
Μιλησιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). τεχνουργημένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Μίλητον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκεῖ ἐργασίας.
Μιλιάζω, Μ. άσω. Μετρῶ διάστημά τι κατὰ μίλια.
†Μιλιάριον (τὸ), [Λτ.], στήλη εἰς τὴν ὁπ. εἶνε σημειωμένα κατὰ μίλιον τὰ διαστήματα. 2) σκεῦός τι (γκιουγιοῦμι) διὰ ζέσταμα νεροῦ.
Μιλιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιλιάζω, ἢ διὰ μιλίων καταμέτρησις.
Μιλιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρέχω ὡς δρομεὺς τὸ μίλιον (τοῦ Ἱπποδρόμου).
Μίλιον (τὸ), [Λτ. mille]. μέτρον ἐκτάσεως 1000 βημάτων. 2) (συνκδχ.) = Μιλιάριον (1).
Μίλτειον (ἴσ.) Μιλτεῖον (τὸ). σκεῦος (δοχεῖον) μίλτου.
Μίλτειος, α, ον, = Μίλτινος.
Μιλτηλιφὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ μίλτον.
Μίλτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μίλτον. » Μίλτινον (ἐνν. χρῶμα), « Πλ., τὸ κόκκινον.
Μιλτίτης, ου (ὁ) καὶ Μιλτῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. λίθος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου.
Μιλτοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. κοκκινοκέφαλος.
Μιλτοπάρῃος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) κοκκινομάγουλος. (συνήθ. ἐπὶ πλοίων) ἀλειμμένος ἑκατέρωθεν μὲ μίλτον· (ἐν γέν.) κοκκινοβαμμένος.
;Μιλτόπρεπος(πτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὸν (φανταχτερὸν) χρῶμα μίλτου, κόκκινος.
Μίλτος (ἡ). (κυρ.) ἡ ὀρυκτὴ κοκκίνη βαφὴ, τὴν ὁπ. μεταχειρίζονται οἱ τέκτονες (ἵν' ἀλείφωσι τὴν στάθμην των) οἱ ποιμένες (ἵνα σημαδεύωσι τὰ πρόβατά των) κτλ., (κοιν.) κοκκινόχωμα. (μτγν.) τὸ Κιννάβαρι ἢ (ὀρθότ.) τὸ Ἄμμιον, (Λτ.) minium. 2) (μτνμ.) = Ἐρυσίβη.
;Μιλτοφυρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. φύρω]. πασσαλειμμένος μὲ μίλτον.
Μιλτόχριστος (ὁ, ἡ), = Μιλτηλιφὴς.
Μιλτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα μίλτου, κόκκινον.
Μιλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Βάφω) μὲ μίλτον.
Μιλτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου.
Μιλτωρυχία (ἡ). ἀνόρυξις μίλτου· μεταλλεῖον μίλτου, [ἐκ τοῦ
Μιλτωρύχος (ὁ), [μ. ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων καὶ ἐβγάλλων ἀπὸ τοῦ μεταλλείου τὴν μίλτον, μεταλλουργὸς μίλτου.
Μίλτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιλτόω, ἢ διὰ μίλτου ἄλειψις.
Μιλτωτὸς, ἡ, όν. Βαμμένος ἢ Ἀλειμμένος ἢ ἢ Σημαδευμένος μὲ μίλτον.

Μίλφαι (αἱ), = Μίλφωσις.
Μιλφὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων μίλφην, μαδαρὸς τὰ βλέφαρα, τσιμπλός.
Μίλφωσις, εως (ἡ). τὸ πέσιμον (μάδημα) τῶν βλεφαρίδων.
Μιμαίκυλον καὶ Μιμάκυλον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κουμαρηᾶς, τὸ κούμαρον.
Μιμαλλόνες καὶ Μιμαλόνες (αἱ), Μακεδ. αἱ Βάκχαι, [μαιμάω ἢ μιμοῦμαι;].
Μίμαρκις ἢ Μίμαρκος, εως ἢ υος (ἡ), [παρβλ. Μῦμα], εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ ἐντόσθια ᾗ αἷμα λαγῶν ᾗ ἄλλων ζώων, (Γαλλ.) civet.
Μιμὰς, άδος (ἡ). γυνὴ ὑποκρινομένη παντομιμικῶς εἰς τὸ θέατρον.
Μιμαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ὡς -
Μίμαυλος (ὁ). εἶδ. παντομίμου τοῦ ὁπ. ἡ παράστασις (ἴσως) συνωδεύετο ᾗ μὲ αὐλόν.
Μιμέομαι-οῦμαι [μῖμος], Μ. ήσομαι. Σχηματίζω ἐμαυτὸν ἢ Πράττω τι κατὰ μίμησίν τινος. » Μωμεῦνται δέ με πολλοί.. μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται, « Θγν. (καὶ πθ.) » Νεκρὸν ξύλινον, μεμιμημένον ἐς τὰ μάλιστα καὶ γραφῇ καὶ ἔργῳ, « Ἡρ. » Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα, « Ἀρστφ.
Μιμηλάζω, Μ. άσω καὶ
†Μιμηλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τι ὡς -
Μιμηλὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μιμεῖσθαι, μιμητικός. » Αἰσχίνης ᾗ Σωκράτης μιμηλότατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, « Λκ. 2) (πθ.) ὁ κατὰ μίμησίν τινος γενόμενος. » Εἰκὼν — , « Πλ
Μιμηλότης (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις μιμηλός.
Μιμηλῶς, ἐπίῤ. Ὡς μιμηλὸς, μὲ μιμητοῦ ἐπιτηδειότητα.
Μίμημα (τὸ). τὸ κατὰ μίμησίν τινος γενόμενον, ἀντίτυπον, ἀφομοίωμα.
Μίμησις, εως (ἡ). τὸ μιμεῖσθαι. » Μίμησις ὑποκριτῇ πρέπει μᾶλλον, οὐ γραφομέναις ἐπιστολαῖς, « Δημ. Φαλ.
Μιμητέον, θετ. τοῦ Μιμέομαι.
Μιμητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ μιμούμενός τι ἤ τινα
Μιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ μιμεῖσθαι. » Τὸ γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατον ἐστιν, « Ἀρστ.
Μιμητικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον μιμητικόν· διὰ μιμήσεως.
Μιμητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐμιμήθη ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ μιμηθῇ τις.
Μιμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μιμητής.
Μιμίαμβοι (οἱ). μῖμοι δι' Ἰαμβικῶν στίχων.
;Μιμίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Χρεμετίζω.
Μιμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μῖμον, ἴδιος μίμων, ἀπρεπὴς, (κοιν.) μασκαράδικος.
†Μιμιχμὸς (ὁ), γλσ. [μιμίζω], = Χρεμετισμός.
Μιμνάζω (παρτ. Ἐμίμναζον), Π. ἀντὶ Μίμνω.
Μίμνεσκον, Π. ἀντὶ Ἔμιμνον, παρτ. τοῦ Μίμνω.
Μιμνήσκω [μνάομαι], Μ. μνήσω. Ἐνθυμίζω. ‖. (μσ.) Μιμνήσκομαι, Μ. μνησθήσομαι (ἀόρ. Ἐμνήσθην, πρκ. [ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑνς] Μέμνημαι). (μὲ γεν.) Ἐνθυμοῦμαι, (μὲ αἰτ.) ἀναφέρω. (Γρφ.) ἐννοῶ, διανοοῦμαι. »Μνήσθητι, ὅτι ὀργὴ οὐχρονιεῖ,« Σειρ. Σ', 17., (παρβλ. Ἐνθυμέομαι.)

Μιμνόντεσσι, Π. ἀντὶ Μίμνουσι, δοτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ

Μίμνω (παρτ. Ἔμιμνον), Π. ἀντὶ Μένω, ●ροσμένω· διαρκῶ· ἀνθίσταμαι, ἀντέχω. » Δέκα δ' ἐξείης ἐνιαυτοὺς μίμνεσκεν διέπων, « Εὐδοκ. » (Δρύες), αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα, « Ἰλ. Μ. » Ἑξαότες παρ' ὄχεσφιν ἠὼ μίμνον, « Ἰλ. Θ.

Μιμόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὡς μῖμος ἢ ἀπὸ τοῦ παριστάνειν μίμους.

Μιμογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) μίμους.

Μιμοειδῆς, ές (ὁ, ἡ). μίμῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Μιμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω) μίμους. »Ποιήματα μιμολογεῖται, « Στρ., ἀπαγγέλλονται ἐν εἴδει μίμων.

Μιμολόγημα (τὸ). μιμολόγου λῆρημα.

Μιμολογία (ἡ). τὸ μιμολογεῖν, ἀπαγγελία μίμων.

Μιμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἀπαγγέλλων) μίμους, ὑποκριτὴς μίμων. 2) ὁ μιμούμενος (ἐπαναλαμβάνων μιμητικῶς) τοὺς λόγους τινός. » Ἦχὼ—, « Ἐπγρ.

Μῖμος (ὁ καὶ ἡ), [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Μῶμος]. γελωτοποιὸς μιμούμενος τὰ σχήματα καὶ τοὺς λόγους τῶν ἄλλων, (Τυρκ.) μουκαλίτης. 2) εἶδ. κωμῳδίας (farce) ἢ τραγῳδίας εἰς τὸ πεζόν. 3) (σπν.) Π. ἀντὶ Μίμησις.

Μιμώ, όος-οῦς (ἡ). ὁ πίθηκος, (κοιν.) μαϊμοῦ.

ǂΜιμῳδὸς (ὁ), = Μίμαυλος.

Μὶν (πάντοτε ἐγκλιτ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Αὐτὸν, ἣν, ὅ, ἡ (σπν. ǂ μτγν.) Αὐτοὺς, άς, ἁ, ἡ Ἑαυτὸν, ἣν, ὅ. » Παρεδίδου ἑαυτὸν ἐπικατασφάξει μιν κελεύων τῷ-νεκ-ῷ, « Ἡρ. » Τοὺς δὲ κελεύειν αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Αὐτὸς) » Αὐτόν μιν πλῆγῇσι δαμάσσας, « Ὁδ. Δ. (ǂ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος ἰκάνει, « Ἰλ. Δ., καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, (παρβλ. Νὶν καὶ Ἰν).

Μίνδαξ, ακος (ἡ), εἶδ. θυμιάματος Περσ.

Μίνθα καὶ Μίνθη, ης (ἡ), εἶδ. ἀρωματ. φυτοῦ (ἡδυόσμου), [ἐκ τοῦ

Μίνθος (ἡ), [ǂμόνθος, ὄνθος]. ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν ǂ τοῦ ἀνθρώπου. 2)=Μίνθη.

Μινθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Μολύνω) μὲ κόπρον, (ἐν εἴδει ὕβρ.) χέζω. » Τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις, « (Ἀρχέζρ. παρ') Ἀθ.

Μινυανθὴς [μινύθω, ἄνθος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον καιρὸν ἀνθῶν, (ὀθ.) » Μινυανθὲς τρίφυλλον, « Βτν., εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) τριφύλλι τοῦ νεροῦ.

Μινύθεσκον, Π. παρτ. τοῦ Μινύθω.

ǂΜινυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Μινύθω, (ὀθ.

Μινύθημα (τὸ). τὸ σμικρυνθὲν (ἐλαττωθέν).

Μινύθησις, εως (ἡ). ἐλάττωσις, ὀλιγόρευσις, (Ἱππκρ.)

ǂΜινυθίζω, Μ. ίσω, = Μινύθω, (ὀθ.

Μινυθικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σμικρύνειν (ὀλιγοστεύειν)· ἰσχναντικός.

Μινύθω [ǂμινυδς], Μ. μινυθήσω; Π. Ἰων. σμικρύνω, ἐλαττόνω· κολοβόνω· (τρπ.) ἐξασθενίζω· (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) σμικρύνομαι, ὀλιγοεύω· τήκομαι, ἀδυνατίζω.

ǂΜινυθώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μινυνθώδης.

Μίνυνθα, ἐπίρ. Π. Ἰων. [μινύθω]. ὀλίγον· (καὶ χρον.) ὀλίγον καιρὸν, (ὀθ.

Μινυνθάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ διαρκῶν ὀλίγον, ὀλιγοχρόνιος.

Μινυνθώδης, ες (ὁ, ἡ), = Μινυνθάδιος.

†Μινυὸς, ά, όν, (Τλσ.). βραχὺς, μικρὸς, ὀλίγος, (ὀθ. τὸ Δ.τ.) minus.

Μινύριγμα (τὸ), Π. = Μινύρισμα.

Μινυρίζω [μινυρὸς], Μ. ίσω. Ψάλλω (Κηλαδῶ ἢ Κλαίω) μὲ σιγανὴν καὶ παραπονετικὴν φωνὴν, μουρμουρίζω.

Μινύρισμα (τὸ). κλάῦμα ἢ ᾄσμα (κηλάδισμα) μὲ σιγανὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν.

Μινυρισμὸς (ὁ). τὸ μινυρίζειν, ψάλσιμον ἢ κηλάδισμα ἢ κλαύσιμον σιγανὸν, μορμούρισμα.

Μινυρίστρια (ἡ). ἡ μινυρίζουσα. » Ἀηδὼν —, « Ἐπγρ.

Μινύρομαι, Μ. υροῦμαι (ῡ), = Μινυρίζω, (παρβλ.) Κινύρομαι.

Μινυρὸς [μινύθω], ά, όν. Ὁ κλαίων [κηλαδῶν κτλ.) μὲ λεπτὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν.

Μινυώριος καὶ Μινύωρος (ὁ, ἡ), Π. [μινύθω, ὥρα]. ὀλιγοχρόνιος· ὀλιγοζῶος.

Μίξ, ἐπίρ. Π. = Μίγδην, ἀνάκατα.

Μιξαιθρία (ἡ) καὶ

Μιξαίθριον (τὸ), [μίγνυμι, αἰθρία]. καιρὸς ἀνακατωμένος, (κοιν.) μισὴ ἥλιος, μισὴ βροχή.

ǂΜιξαιτόλιος (ὁ, ἡ), = ἠέσφαλμ. ἀντὶ Μιξοπόλιος.

Μιξανέβρους (ὁ). ἀνάῤῥους σύμμικτος, ῥεῦμα ποταμοῦ φερομένου ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω.

Μιξάνθρωπος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) ἄνθρωπος.

Μιξαρχαγέτας, α, Δ. ἀντὶ Μιξηγέτης, ου (ὁ). ἐξ ἡμισείας ἥρως, (ἐπίθ. τοῦ Κάστορος παρ' Ἀργείοις).

Μιξέλλην, ηνος (ὁ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Ἕλλην.

†Μιξιαμβος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐξ ἰάμβων, σατυρικός.

†Μιξίας, ου (ὁ), γλσ. ὁ συγχύων τὰ πάντα, ἀνακατωτοῦρης, [ἐκ τοῦ

Μιξις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Μίγνυμι, σμίξιμον, ἕνωσις, ἀνακάτωμα· ἐπιμιξία· συνουσία.

Μιξοβάρβαρος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) βάρβαρος.

Μιξοβόας, ου (ὁ), Π. [μίγνυμι, βοή]. ἀνακατωμένος μὲ φωνάς.

Μιξοδία καὶ Μίξοδος (ἡ). μίξις (ἕνωσις) ὁδῶν, τρίστρατον ἢ τετράστρατον. » Ἅλὸς—, « Ἀπλλγ., τὰ μεταξὺ Σκύλης ǂ Χαρύβδεως ἐπικίνδυνα ῥεύματα.

Μιξοθάλασσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχέσιν (ἐπιμιξίαν) μὲ τὴν θάλασσαν, ναύτης ἢ ἁλιεύς.

Μιξόθηλυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τι θῆλυ (θηλυπρεπὲς) μεμιγμένον ἐν ἑαυτῷ.

Μιξόθηρ, ηρος ǂ Μιξόθηρος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐκ θηρὸς (ζῴου) καὶ ἀνθρώπου.

Μιξόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεταξὺ καὶ τρίχας ἢ καὶ λευκὰς τρίχας.

Μιξόθροος (ὁ, ἡ), Π. μεμιγμένος μὲ θροῦν (μὲ βοήν).

†Μιξοιμία (ἡ), [μ. διφάω]. σαρκικὴ συνουσία.

Μιξόλευκος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ λευκόν.

Μιξολύδιος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Λύδιος καὶ ἄλλου γένους. » Διάλεκτος—, « Στρβ.

Μιξολυδιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν μιξολύδιον τῆς μουσικῆς ἁρμονίας τρόπον.

Μιξομβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Μιξάνθρωπος.

Μιξονόμος (ὁ, ἡ), Π. [μ. νέμω]. ὁ βόσκων μίγδην (συμμίκτως) μετ' ἄλλων.

ǂΜιξόνομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. βόσκουν κοινῶς ζῶα.

Μιξοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἐξ ἡμισείας παρθένον (κόρην).

Μιξοπόλιος (ὁ, ἡ), = Μεσαιπόλιος.

Μιξόπυος (ὁ, ἡ), ἀνακατωμένος μὲ πῦον (ἔμπυον).

Μιξοφρύγιος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Φρύγιος καὶ ἄλλου γένους. » Διάλεκτος —, « Στρβ.

Μιξόφρυς, υος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ ὀφρῦες ἑνόνονται (συνέχονται).

ǂΜιξοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). μικτῆς (συμμίκτου) φύσεως.

Μιξόχλωρας (ὁ, ἡ), [μ. χλωρός]. πρασινωπὸς, μισοπράσινος.

Μιξόχρους-ους (ὁ, ἡ). μικτὸς τὴν χρόαν, μικτοῦ χρώματος.

Μισαγαθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοὺς ἀγαθούς, μισάκαλος.

Μισαδελφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν ἀδελφόν του.

Μισαθήναιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ἀθην.

Μισαλαζὼν, όνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τοὺς ἀλαζόνας.

Μισαλέξανδρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Ἀλέξ.

Μισαλληλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν καὶ μισούμενος ἀμοιβαίως.

Μισάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀμπέλους· (τόπος) ὅπου δὲν τελεσφορεῖ ἡ ἄμπελος.

Μισανδρία (ἡ), = Μισανθρωπία, [ἐκ τοῦ-

Μισάνδρος (ὁ, ἡ), = Μισάνθρωπος, (ἐπὶ γυν.) ἡ μισοῦσα τοὺς ἄνδρας ἢ τὸν ἄνδρα της.

Μισανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κἰρκ. μισάνθρωπος.

Μισανθρωπία (ἡ), εἰ νὰ ἦνέ τις-

Μισάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρ.

Μισαποδήμιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀποδημίας (τὰ ταξείδια).

Μισαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

ǂΜισάργυρος (ὁ, ἡ), ὁ μισῶν (καταφρονῶν) τὸ ἀργύριον.

Μισάρετος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἀρετήν.

Μίσγα, ἐπίρ. Π. = Μίγδην.

Μισγάκεια (ἡ), Π. [μίσγω, ᾄρκος]. κοιλὰς εἰς τὴν ὁπ. συῤῥέουσι χειμάῤῥοι χαράδρα.

Μίσγεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔμισγον, παρτ. τοῦ Μίσγω.

ǂΜισγητεύω, Μ. εύσω, = Μισητεύω.

ǂΜισγητία (ἡ), = Μισητία.

Μισγοδία (ἡ), = Μιξοδία.

Μισγόλας, α (ὁ), Π. Δ. [μίσγω, λαός]. ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προξενούμενος ἀπὸ συῤῥοὴν λαοῦ. »Θόρυβος—, « Ἡσύχ., βοὴ σύμμικτος.
Μισγόνομος (ὁ, ἡ), Π. = Μιξόνομος.
Μίσγω (παρτ. Ἔμισγον), = Μίγνυμι, (ὅθ. τὸ κοιν.) σμίγω.
Μισέλλην, ηνος (ὁ, ἡ) ὁ μισῶν τοὺς Ἕλληνας.
Μίσεργος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν, ἐχθρὸς τῆς δουλειᾶς, ἀκαμάτης.
Μισεταιρία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις –
Μισέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἑταίρους (τοὺς συντρόφους) του, ἀκοινώνητος.
Μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μῖσος (ἀπέχθειαν) κατά τινος, ἐχθρεύομαι, ἀποστρέφομαι· (Π. μὲ ἀπαρ.) φθονῶ, δὲν θέλω νὰ γένῃ τι. »Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους, « Ἰλ. Ρ.
Μισηδονία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς φιληδονίας, μῖσος (ἀπέχθεια) πρὸς τὰς ἡδονάς.
;Μίσηθρον (τὸ), = Μίσητρον.
†Μισήλιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὸν ἥλιον.
Μίσημα (τὸ). ἀντικείμενον μίσους.
†Μισήνερως, ωτος (ὁ, ἡ), = Δυσέρως.
Μισητεία (ἡ). ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, ἀσέλγεια· (ἐν γέν.) ἀπληστία.
Μισητέος, α, ον. Ἀξιομίσητος.
†Μισητεύω, Μ. εύσω. Ἀσελγαίνω, [ἐκ τοῦ
Μισητὴ ἡ Μισήτη (ἡ). λάγνος (ἀσελγὴς) γυνὴ, πόρνη, (κυρ. θηλ. τοῦ Μισητός).
Μισητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μισῶν.
Μισητία (ἡ), = Μισητεία.
†Μισητίζω, Μ. ίσω, = Μισῶ.
Μισητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ μισεῖν.
Μισητός, ή, όν. Μισημένος ἢ Μίσους ἄξιος, ἀπεχθής.
Μίσητρον (τὸ). πᾶν ὅ, τι διεγείρει μῖσος.
Μισητῶς, ἐπίρ. Μετὰ μίσους, ἀπεχθῶς.
Μισθαποδοσία (ἡ). ἡ ἀπόδοσις τοῦ μισθοῦ, ἀνταμοιβὴ, [ἐκ τοῦ
Μισθαποδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω τὸν ὀφειλόμενον μισθὸν ὡς –
Μισθαποδότης, ου (ὁ). ὁ ἀποδίδων τὸν ὀφειλόμενον μισθόν.
Μισθάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Μισθός.
Μισθαρνευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) μισθαρνίαν, μισθοφορικός.
Μισθαρνεύω, Μ. εύσω καὶ
Μισθαρνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ) ὡς-
Μισθάρνης, ου (ὁ), = Μίσθαρνος.
Μισθαρνητικὸς, ή, όν, = Μισθαρνευτικός.
Μισθαρνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μισθαρνέω, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, μισθοφορία.
Μισθαρνικὸς, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μίσθαρνον, ἴδιος μισθωτοῦ.
Μισθάρνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Μισθάρνης.
Μίσθαρνος (ὁ, ἡ), [μισθὸς, ἄρνυμι]. ὁ λαμβάνων (ὑπηρετῶν μὲ) μισθὸν, μισθωτὸς, μισθοφόρος.
Μισθαρχίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ζητῶν τὰ μισθοδοτούμενα (τὰ ἐπικερδῆ) ὑπουργήματα.
Μίσθιος, α ἢ ος, ον. Μισθωτὸς, μισθωμένος.
Μισθοδοσία (ἡ). δόσις (πληρωμὴ) μισθοῦ, (ἐν γέν.) μισθός.
Μισθοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Πληρόνω [ἐκ πθ.] Λαμβάνω) μισθόν. » Παντὸς τοῦ διδόντος μισθοδοτούμενος, « Πλδ., [ἐκ τοῦ
Μισθοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (πληρόνων) μισθὸν ἢ τὸν μισθόν.
Μισθοδουλία (ἡ). ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία, δουλεία μισθωτοῦ, [ἐκ τοῦ
Μισθόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, δοῦλος μισθωτός.
Μισθόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (δωρούμενος) μισθόν.
;Μίσθον (τὸ), εἶδ. ποτηρίου, (παρβλ.) Μασθαλίς. » Μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μίσθον (κατὰ διώρθ. ἀντὶ μισθὸν), « Ἀρςφ. (Σφ. 523).
Μισθὸς (ὁ). πληρωμὴ· ἀνταμοιβή. »Πεντεκαίδεκα μηνῶν τοὺς στρατιώτας τὸν μισθὸν ἀπεστέρησεν, « Ἰσκρ. » Ἀπαιτῶν παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν, « Δκ. » Τέκτονάς τε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς, οἳ ἄλλοις μὲν πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτὰς οἰκοῦσι, « Ξεν. » Τοῖς ἐμαυτοῦ σωφρονισθεὶς κακοῖς, μετὰ μεγάλων μισθῶν ἔμαθον Ξ., « Δ. Ἀλ.
Μισθουργὸς (ὁ). μισθάρνης, μισθοφόρος.
Μισθοφορὰ (ἡ). ὁ διδόμενος ἢ λαμβανόμενος μισθὸς (κυρ. στρατ.). »Ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν μισθοφορὰν παρέξειν κυζικηνὸν ἑκάστῳ τοῦ μηνὸς, Ξεν.
Μισθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠαίρνω μισθὸν, ὑπηρετῶ ὡς μισθοφόρος (κυρ. στρατ.). » Καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα, « Ἀρςφ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Μισθοδοτῶ. » Οἰκίαν μισθοφοροῦσαν, « Ἰσ.
Μισθοφορητέον, θετ. τοῦ Μισθοφορῶ.
Μισθοφορία (ἡ), τὸ μισθοφορεῖν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία. »Περικλέα ἀκούω πεποιηκέναι Ἀθηναίους ἀργούς.. ἐκ φιλαργύρους, ἐς μισθοφορίαν πρῶτον καταςήσαντα, « Πλάτ. 2) (ἐνίοτε) = Μισθοφορά. »Τὰς μισθοφορίας ἀναβιβάσας ἤθροισε μισθοφόρων πλῆθος, « Διόδ. » Ὁπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ .. τὴν μισθοφορίαν, « Λκ.
Μισθοφορικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μισθοφόρον, ἴδιος μισθοφόρου. »Τὸ μισθοφορικὸν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ μισθοφόροι (στρατ.).
Μισθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (Ἠαίρνων [κυρ. δὲ] ὑπηρετῶν ὡς στρατιώτης μὲ) μισθὸν, (κατὰ λέξ.) σολδάτος. » Τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς στρατιωτικὸν, « Ἡρωδ. » Τριήρεις μισθοφόροι, « Ἀρςφ. » Μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια, « Ἀρςτ.
Μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Παραχωρῶ) εἴς τινα (καὶ μσ. Ἠαίρνω) τι μὲ μισθὸν ἢ κατ' ἐργολαβίαν, πακτόνω, 'νοικιάζω, ναυλόνω κτλ. » Μισθωσάντων τὸν νηὸν 300 ταλάντων ἐξεργάσασθαι, « Ἡρ. [ἐκ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς ..., « Δμ. (καὶ μσ.) » Μισθώσασθαι πλοῖον, « Ἡρ. » Δοὺς δύ' ὀβολοὺς μισθώσομαι, « Ἀρςφ. » Εἰ μὴ καὶ τοὺς θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων, « Δμ. (καὶ πθ.) » Μεμισθωμένος αὐτῷ οὐκ ὀλίγου, « Ἡρ. » Μισθωθῆναι δὲ οὐχ ἐπὶ τούτῳ ἔφασαν, « Ξεν.
Μίσθωμα (τὸ). ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς, πληρωμὴ· ἐνοίκιον. » Ἔμεινε δ' ἐτίαν ὅλην ἐν μισθώματι, « Γρφ., μὲ ἐνοίκιον. »Τὸ τ' εἶδος αὐτῆς καταμαθὼν, ἐπονθάνετο μίσθωμα πράσσεται πόσον τῆς νυκτὸς, « Ἀθ. 2) τὸ δοθὲν ἢ ληφθὲν εἰς μίσθωσιν (;).
Μισθωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μίσθωμα, μισθάριον.
Μισθώσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ μισθωσῃ (νὰ ἐνοικιάσῃ) τις.
Μίσθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μισθόω, πάκτωμα, ἐνοίκιασμα. 2) = Μίσθωμα, ἐνοίκιον. » Διακωλύει με τὰς μισθώσεις κομίζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας, « Δμ. (Σπουδ.).
Μισθωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) μισθωτός.
Μισθωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνήθως διέτριβον οἱ μισθωτοὶ (ἐργάται).
Μισθωτὴς, ου (ὁ). ὁ μισθῶν (ἐκμισθῶν) τι, ἐνοικιαστής. 2) (;) = Μισθωτός.
Μισθωτικὸς, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς μίσθωσιν.
Μισθωτὸς, ή, όν. Μισθωμένος, συμφωνημένος (νὰ ὑπηρετῇ) μὲ μισθόν· 'νοικιασμένος. » Οἰκία—, « Ἀθ.
Μισθώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μισθωτής.
Μίσιππος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἵππους.
†Μίσκος (ὁ), = Μίσχος.
Μισοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς (ἐχθρὸς τῶν) βαρβ.
Μισοβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ μισῶν τὸν ἢ τοὺς (ἐχθρὸς τοῦ ἢ τῶν) βασιλ.
Μισόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γάμον.
Μισόγέλως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γέλωτα.
Μισογόης, ητος (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς γόητας (τοὺς τσαρλατάνους).
Μισογύναιος (ὁ, ἡ), = Μισογύνης.
Μισογυνεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μισογυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μισογύνης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τὰς γυναῖκας.
Μισογυνία (ἡ), = Μισογυνεία.
Μισόγυνος (ὁ), = Μισογύνης.
Μισοδημία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Μισόδημος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν.
Μισοδημότης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς δημότας του, ἐχθρὸς τῶν συμπολιτῶν του.
Μισοδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς δικαστάς.
Μισόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς δίκας, ἐχθρὸς τῶν κρισολογιῶν.
Μισόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς θεούς.
Μισόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν θήραν (τὸ κυνῆγι).
;Μισόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τὰς τρίχας.
†Μισοίδιος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ μισῶν τοὺς ἰδίους (τοὺς ἰδικούς, τοὺς οἰκείους) του.
Μισοινία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Μίσοινος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος τὸν οἶνον.
Μισοκαῖσαρ, αρος (ὁ). ὁ μισῶν τὸν Καίσαρα, ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος.
†Μισοκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
;Μισόκακος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακούς.
Μισόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ καλὸν ἢ τὸ ἀγαθὸν καὶ τοὺς ἀγαθούς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μισοκερδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ αἰσχρὸν (κυρ. τὸ ἀπὸ βαρεῖς τόκους) κέρδος.
Μισολάκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Λάκωνας.
Μισολάμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Λάμαχον, ἐχθρὸς τοῦ Λαμάχου, (κυρ. ϗ συνκδχ.) = Μισοπόλεμος.
Μισόλεκτρος (ὁ, ἡ) = Μισόγαμος.
Μισολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μισολόγος.
Μισολογία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Μισολόγος ἢ (ὀρθότ.) Μισόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν ἢ περιφρονῶν τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας).
Μισόνοθος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς νόθους ἢ πᾶν ὅ,τι νόθον (μὴ γνήσιον).
Μισόνυμφος (ὁ, ἡ), Π. = Μισόγαμος.
Μισοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τοὺς ξένους, εἶμαι μισόξενος.
Μισοξενία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Μισόξενος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος.
Μισόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς παῖδας ἢ τοὺς ἰδίους του παῖδας.
Μισοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς παρθένους.
Μισοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πατέρα του.
Μισοπέρσης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς Πέρσας, ἐχθρὸς τῶν Περσῶν.
Μισοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμ[illegible] (Προξενῶ) μῖσος κατά τινος, εἶμαι [illegible]
Μισοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων (ἐμποιῶν) μῖσος κατά τινος.
Μισοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πόλεμον.
Μισόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν πόλιν ἢ τὸν τόπον (τὸ ἔθνος).
Μισοπολίτης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς πολίτας ἑνὸς τόπου ἢ τοὺς συμπολίτας του.
Μισοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), δὲν εἶμαι φιλόπονος.
Μισοπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τὴν κακίαν ἢ τοὺς κακοὺς, εἶμαι μισοπόνηρος.
Μισοπονηρία (ἡ), τὸ να ᾖνέ τις-
Μισοπόνηρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = νήρως. Ὁ μισῶν τοὺς πονηροὺς καὶ τὴν πονηρίαν.
Μισοπονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Μισόπονος (ὁ ἡ). ὁ μισῶν τὸν κόπον (τὴν δουλειὰν), ἀφιλόπονος.
Μισοπορπακίστατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ
Μισοπόρπαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀσπίδας (τοὺς πόρπακας), μισοπόλεμος.
Μισοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ πράγματα (τοὺς περισπασμοὺς, τὴν τύρβην τοῦ βίου), φιλήσυχος.
Μισοπρόβατος (ὁ, ἡ). ἐχθρὸς τῶν προβάτων (καὶ ἐν γέν.) τῶν τετραπόδων ζώων.
Μισοπροσήγορος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -γόρως. Ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὸ προσαγορεύειν καὶ προσαγορεύεσθαι, ἀπροσήγορος, ἀκοινώνητος.
Μισόπτωχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (βοηθῶν ἢ ἀποφεύγων) τοὺς πτωχούς.
Μισοπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πώγωνα (τὰ γένεια).
Μισορώμαιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ῥωμαίους, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ.
Μισορωμαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μισορωμαίου.
Μῖσος [συγγ. τῷ Μῦσος], εος-ους (τὸ), ἀποστροφὴ, ἀπέχθεια. (συνκδχ.) ἀντικείμενον μίσους. » Μίσει τῆς τυραννίδος,« Ἡρωδ., διὰ τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος. »Μῖσος ἔχειν πρός (παρά) τινος,« Πλ., Λκ., μισεῖσθαι.
Μισόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς σοφοὺς ϗ τὴν σοφίαν, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισοστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας, ἐχθρὸς τῶν στρατιωτῶν.
Μισοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (μὴ περιποιούμενος) τὸ σῶμά του· ὁ περιφρονῶν τὸ σῶμα καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα.
Μισοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Μισότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ τέκνα τοῦ
Μισοτύραννος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς τυράννους, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισότυφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν τύφον (τὴν οἴησιν, τὴν ἔπαρσιν).
Μισοφαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων, ἀποστρεφόμενος) τὸ φῶς.
Μισοφίλιππος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον, ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου.
Μισοφιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς φιλολόγους καὶ τὴν φιλολογίαν.
Μισόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν φιλίαν (μὴ θέλων νὰ ἔχῃ ἢ ἀποφεύγων τοὺς ὁποίους ἔφθασε νὰ ἔχῃ φίλους).
Μισοφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς φιλοσόφους καὶ τὴν φιλοσοφίαν.
Μισόφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὰς φροντίδας.
Μισοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
;Μισοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ χρήματα.
Μισόχρηστος (ὁ, ἡ), = Μισάγαθος.
Μισοχριστιανὸς (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς χριστιανοὺς, ἐχθρὸς αὐτῶν.
Μισόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Χριστὸν, ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ.
Μισοψευδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος.
Μιστυλά(λλά;)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρύομαι (Χουλιαρίζω) διὰ ἢ ὡς διὰ μιστύλης.
Μιστύλη (ἡ). κομμάτι κόρας ψωμιοῦ σκαμμένον εἰς σχῆμα χουλιαρίου, [ἐκ τοῦ
Μιστύλλω [μίτυλος], Μ. υλῶ. Κόπτω εἰς μικρὰ κομμάτια, λιανίζω.
Μίσυ, υος καὶ εως (τὸ), εἶδος χαλκάνθου (βιτριολιοῦ), (Γαλλ.) couperose, ἢ (κατὰ τὸν Hœfer Hist. de la chimie) sulfate de fer ou de cuivre. 2) εἰδ. ὕδνου (μανιταριοῦ).
Μίσυβρις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ὕβριν (τὴν αὐθάδειαν).
Μίσχος (ὁ), [ἴσχω, ὄσχος]. τὸ τσουνὶ τῶν φύλλων ἢ τῶν καρπῶν. 2) (εἰς τὸν Θφρ., Ἀρτμδρ. κλπ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λίσγος.
;Μισώδης, εος (ὁ, ἡ). μισητὸς, ἀξιομίσητος.
Μιτόεργος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἔργον εἶνε ὁ μίτος (τὸ νῆμα). » Ἄτρακτος—,« Ἐπγρ.
Μιτοῤῥαφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος ἀπὸ νῆμα, [ῥάπτω καὶ
Μίτος (ὁ). ψιλὴ κλωστὴ, νῆμα· σημόνι ἢ ᾠφάδι. κόρδα (μουσ. ὀργ.). » Κατὰ μίτον,« Κικ., καταλεπτῶς ἢ, κατὰ σειράν.
Μιτουργία (ἡ). ἡ διὰ μίτου ἐργασία, ὑφαντουργία.
Μιτόω-ῶ ϗ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Περνῶ ταῖς κλωσταῖς τοῦ σημονιοῦ ἀπὸ τὸ μιτάρι, μιταρόνω· βάλλω τὸ πανὶ εἰς τὸν ἐργαλειόν· (μουσ.) παίζω τι εἰς τὴν λύραν κτλ., τονίζω, (παρβλ. Κρέκω).
Μίτρα (ἡ), [μίτος]. (ἐν γέν.) φασκιὰ, ταινία. (ἰδιαιτ.) δέσιμον (πλουμιστὸν) τῆς μέσης ἢ τοῦ κεφαλιοῦ, ζωνάρι (σιλαχλῆκι, στηθοπάνι κτλ.) ἢ διάδημα (σαρίκι κτλ.). »Μίτρην λύειν,« Ἀπλλν., ἴδε Ζώνη.
Μιτρηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μιτροφόρος.
Μιτρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μίτρα.
Μιτρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (ζωσμένος ἢ φακιολισμένος) μὲ μίτραν.
Μιτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μίτραν, εἶμαι-
Μιτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὸ κεφάλι) μίτραν.
Μιτροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ζωσμένος ἐπάνωθεν τοῦ χιτῶνος μὲ μίτραν.
Μιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (Ζώνω ἢ Φακιολίζω) μὲ μίτραν· (ἐν γέν. Π.) ζώνω, περιστοιχίζω.
;Μιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). κομμένος ἐν εἴδει μίτρας, (δηλ.) στενόμακρος (συγχ. τῷ Μιτώδης).
Μίτυλος (καὶ Μιτύλος; ὅθ. τὸ Ατ. mutilus), η, ον. Κολοβὸς (χωρὶς κέρατα) ἢ· μικροκάμωτος, (παρβλ.) Μικύλος.
Μίτυλος (ὁ), Ατ. Mitulus, εἶδος ὀστρέου, (ἴσ.) ἢ Τελλίνη.
Μίτυς, υος (ἡ), εἰδ. κηροῦ ἢ πηλοῦ γλοιώδους μὲ τὸ ὁπ. αἱ μέλισσαι φράζουν τὰς χαραγμάδας τῆς κυψέλης των. » Τοῦτο δὲ ἐστυμέλαν ἱκανῶς, ὥσπερ ἀποκάθαρμα αὐταῖς τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν ὁριμὺ, « Ἀρστ. (ἴδε καὶ Πισσόκηρος καὶ παρβλ. Μύτις).
Μιτώδης, εος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἢ ὑφασμένος ἀπὸ μίτον (ψιλὴν κλωστήν).
Μίτωμα (τὸ). μιτῶδες ὕφασμα.
Μιχθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀορ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.
Μνᾶ [Ἑβρ. μανέχ' τῇ γὰρ Ἑβραΐδι ὁ ἀργυροῦς μανὴ καλεῖται,« Ἐτμλ.], ᾶς (ἡ). (ὡς βάρος) 130 ἢ 100 δράμ., (ὡς νόμισμα) 100 δραχμ. Ἀττ., τὸ ἑξηκυστημόριον τοῦ ταλάντου.
Μνάᾳ, Π. ἀντὶ Μνᾷ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Μνάομαι.
Μναᾶιος, α, ον, = Μναιαῖος.
Μναδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μνᾶ.
Μναιαῖος ἢ Μναϊαῖος καὶ ὄχι Μναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν μναν.
Μνᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Μνῆμα.
Μνάομαι-ῶμαι [μένος], Μ. μνήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Μέμνημαι), Π. (μὲ γεν.) ἐνθυμοῦμαι (» Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆτό μου, « Ἀρστφ.) ἢ, ἐνθυμίζω, ἀναφέρω. » Οὔκουν ὅπως μνησθῆναι ἄν τις ἐτόλμησε πρός τινα περὶ Κύρου φλαῦρόν τι, « Ξεν. » Ἐὰν τις τοῦ λοιποῦ μνησθῇ δίχα τὸ στράτευμα ποιεῖν,« αὐτ. (ἴδε Μιμνήσκω). 2) (μὲ αἰτ., εὔχρ. καὶ εἰς τὸ πεξ.) προσπαθῶ ἢ ἐνεργῶ νὰ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τορθώσω (ν' ἀποκτήσω) τι, (Γαλλ.) briguer, (ὅθεν συνήθ.) ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον, (παρβλ.) Μνηστεύω. « Ἐμνῶντο δὲ ὁ μὲν Πραν, ὁ δὲ Ἀρτεμιν, » Ἀπολλόδ.

†Μναρὸς, ά, όν, Γλσ. = Μναρός.

Μνάσειεν, Δ. ἀντὶ Μνήσειεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Αἰολ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. καὶ

Μνάσῃς, Δ. ἀντὶ Μνήσῃς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μνασιδωρέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Μνησιδωρέω.

Μνάσιον (τὸ), εἶδος ἐλώδους φαγωσίμου φυτοῦ (κυπείρου) τῆς Αἰγύπτου, (Τουρκ.) γάμπου-λεζίζ.

†Μνασίον (τὸ) καὶ

†Μνασίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μέτρου παρὰ Κυπρ. (χωρ. 2 μεϊμν.).

Μνάσκετ', Π. ἀντὶ Ἐμνᾶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι.

Μνάστειρα (ἀ), Δ. ἀντὶ Μνήστειρα.

Μναστέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Μνηστεύω.

Μναστὴρ (ἀ), Δ. ἀντὶ Μνηστήρ.

Μνάσω, ῃς, ῃ, Δ ἀντὶ Μνήσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μνέα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μνᾶ.

Μνέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Μνᾶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Μνάομαι.

Μνεία (ἡ), [μνάομαι]. ἐνθύμησις.

Μνεώμενος, Ἰων. ἀντὶ Μνώμενος, μτχ. τοῦ Μνάομαι.

Μνῆμα (τὸ), (ἐν γέν.) σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, (Γαλλ.) souvenir, (ἰδιαιτ.) τάφος, μνημεῖον. « Ὑρῶσιν ἐκ τοῦ ἀντιπέρας σκοποὺς ἐπὶ τῶν μνημάτων, » Ξεν. 2) Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Μνήμη, ἐνθύμησις. « Οἱ δ' ἀγαθοὶ.. μνῆμ' ἔξουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω, » Θγν.

Μνημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μνῆμα.

†Μνηματίτης, ου (ὁ), ὁ ἐπὶ τοῦ μνήματος. « Λόγος—, » Εὐρ., ὁ ἐπιτάφιος.

Μνημεῖον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται ἵνα μένῃ πρὸς ἐνθύμησιν, monumentum, (ὀθ. ἰδιαιτ.) μνῆμα νεκροῦ, τάφος. « Τύμβον δὲ χώσον, κἀπίθες μνημεῖά μοι, » Εὐρ. 2) μέρος ὅπου φυλάττονται μνήμης ἄξια πράγματα, (Δ. Χρσ. ἐν Ἄντων.).

Μνήμη (ἡ), [μνάομαι]. ἡ δύναμις τοῦ μεμνῆσθαι, τὸ μνημονικόν. « Μνήμην ἐπασκέειν, » Ἡρ. ἴδε καὶ Ἀναμιμνήσκω. 2) ἐνθύμησις. « Μνήμην ἔχειν ἢ (ποιεῖσθαι) τινος, » Ἡρ. 3) χαρτοφυλάκιον, ἀρχειοφυλάκειον, (Γαλλ.) cabinet. « Ὁ τῆς βασιλείου μνήμης προεστὼς, » Ἡρωδ.

Μνημήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μνημεῖον.

†Μνημοθέσιον (τὸ). μέρος προσδιορισμένον διὰ μνήματα, ταφεῖον, κοιμητήριον.

Μνημόνειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην ἢ συντελῶν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς μνήμης.

Μνημόνευμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι μνημονεύεται, πρᾶξις ἢ λόγος ἀξιομνημόνευτος. 2) = Μνεία, ἐνθύμησις.

Μνημονευτέον, θετ. τοῦ Μνημονεύω.

Μνημονευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μνημονεύειν, ἔχων καλὸν μνημονικόν.

Μνημονευτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐνθυμεῖται ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνθυμῆται (νὰ μνημονευθῇ) τις.

Μνημονεύω [μνήμων]. Μ. εὐσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω.

Μνημονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην. 2) = Μνημονευτικὸς, (ὀθεν) » Μνημονικὸν, « Ξεν., ἡ δύναμις (ἢ ἐπιτηδειότης) τοῦ μεμνῆσθαι, τὸ ἐνθυμητικὸν, ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἐξασκεῖν τὴν μνήμην, (ἄλλ.) » Τὰ μνημονικά. « Ἀρστ.

Μνημονικῶς, ἐπίρ. = Μνημονευτικῶς. » Μν. ἔχω, « Λξ., ἐνθυμοῦμαι καλά.

Μνημονιος (ὁ, ἡ), = Μνημόνειος.

Μνημόνως, ἐπίρ. = Μνημονικῶς, ὡς μνήμων.

Μνημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μνήμη.

Μνημόσυνον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς μνήμην, μνημεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

†Μνημόσυνος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς μνήμην.

Μνήμων [μνάομαι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενός τι, ἔχων καλὸν μνημονικόν. » Μισῶ μνήμονα συμπόταν, « Παροιμ. (καὶ μὲ γεν.) » Φόρτου μνήμων, « Ὑπ. Θ., ὁ γραμματεὺς τοῦ πλοίου (πρὶν εὑρεθῇ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν), (παρβλ. Ἱερομνήμων), (ὀθ. ||. οὐσ.) ἐπιστάτης· λογιστὴς κτλ.

Μνῆναι, Π. μσ. ἀόρ. τῆς πρς. καὶ

Μνησαίατο, Ἰων. ἀντὶ Μνήσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκω.

†Μνησάρετος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸν νοῦν τυ εἰς τὴν ἀρετήν.

Μνησάσκετο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐμέμνητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Μιμνήσκομαι.

Μνησιδωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὥρα εἰς ἀνάμνησιν (πρὸς ἀποδοσιν) χάριτος.

Μνησίθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν μνήμην του τὸν θεὸν, ἐνάρετος, θεοφοβούμενος.

Μνησικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνθυμοῦμαι τὸ κακὸν τὸ ὁπ. ἔπαθα. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) φυλάττω πάθος κατά τινος διά τι καὶ καιροφυλακτῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Μνησικάκημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς μνησικακίας, (Γαλλ.) grief.

Μνησικακητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μνησικακίαν, φύσει μνησίκακος, φιλέκδικος.

Μνησικακία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις·

Μνησίκακος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κάκως. Ὁ ἐνθυμούμενος τὸ κακὸν τυ ὁπ. ἔπαθε ἢ καιροφυλακτῶν νὰ ἐκδικηθῇ.

Μνησίμαχος (ὁ, ἡ), Π. [μνάομαι, μάχη]. φιλοπόλεμος.

Μνησίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. [μνάομαι, νοῦς]. φρονιμος.

Μνησιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μν. πῆμα]. ὁ ἐνθυμίζων τὰ δεινά τινος.

Μνησιπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μνησικακέω.

Μνῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιμνήσκω, ἐνθύμησις.

†Μνησίτοκος (ὁ, ἡ), Π. [μν. τόκος]. γόνιμος. (εἰς τὸν Ἱππκρ. ὁ Κορ. διορθ. Κνιτοκος).

†Μνησιχάρη (ἡ), (γλσ.). ἡδονὴ, εὐφροσύνη.

Μνήσκομαι, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Μιμνήσκομαι.

Μνήσομαι, μέλλ. τοῦ Μνάομαι ἢ τοῦ Μιμνήσκομαι.

Μνηστεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μνηστεύω.

Μνήστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μνηστήρ, προξενήτρια. 2) = Μνηστή.

Μνηστέον, θετ. τοῦ Μέμνημαι.

Μνήστευμα (τὸ). ἀντικείμενον τῆς μνηστείας, (ὀθ. Π.) = Μνηστή. 2) = τῷ

Μνήστευσις, εως (ἡ). τὸ μνηστεύειν ἢ μνηστεύεσθαι, ζήτησις εἰς γάμον· ἀρραβώνισμα.

Μνηστευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μνηστείαν.

Μνηστεύω [μνῆστις], Μ. εὐσω. Ζητῶ (γυναῖκα) εἰς γάμον· ἀρραβωνίζομαι· νυμφεύομαι. (ἐν γέν.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ν' ἀποκτήσω) τι, (παρβλ.) Μνάομαι. 2) γίνομαι προξενήτης τινὸς, μεσιτεύω διὰ γάμον· ἀρραβωνίζω. » Κάζορί μ' ἐμνήστευον, εὖσαν ἐγγενῆ, « Κύρ.

Μνηστεύω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Μνηςεύω.

Μνηστὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Μνηστὸς, ἀρραβωνιαστικὴ· (ἐνίοτε) σύζυγος.

Μνηστὴρ (ὁ). ὁ μνηστεύων (γυναῖκα πρὸς γάμον)· ἀρραβωνιαστικὸς, (Γαλλ.) prétendant. 2) Π. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων κατὰ νοῦν (σπουδάζων περὶ) τι. » Πολέμου—, « Πίνδ.

Μνηστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνηστείαν ἢ εἰς μνηστῆρα, μνηστευτικὸς. » Δῶρα μνηστήρια, « Ἐπγρ.

Μνηστηριώδης, εος (ὁ, ἡ). μνηστῆρος ἴδιος. » Γέλως—, « Κλμ., ὁ ἀκόλαστος.

Μνηστηρόκτονία (ἡ), = Μνηστηροφονία, [ἐκ τοῦ

Μνηστηροκτόνος (ὁ, ἡ). φονεὺς μνηστῆρος ἢ μνηστήρων.

Μνηστηροφονία (ἡ). φόνος μνηστῆρος ἢ μνηστήρων, (οὕτως ἐπιγράφεται τὸ Χ τῆς Ὀδυσ.).

Μνήστης, ου (ὁ), = Μνηστήρ.

Μνῆστις, εως (ἡ), Π. = Μνεία, Μνήμη.

Μνηστὸς [μνάομαι], ἡ, όν. Ὁ ζητούμενος εἰς γάμον· ὁ συζευχθεὶς διὰ μνηστείας.

Μνήστρια (ἡ), [μνηστήρ]· μεσίτρια γάμου, προξενήτρια.

Μνῆστρον (τὸ). ἀρραβών· ἀρραβώνισμα, ὑπανδρεία.

Μνηστὺς, ὑος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μνηστείη. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μνῆστις.

Μνήστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μνηςήρ. 2) ἀντὶ Μνήμων, (Αἰσχλ. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 181). 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μήστωρ, φρόνιμος, ἔμπειρος.

Μνιαρὸς, ά, όν καὶ Π.

Μνιώεις, εσσα, εν. Γεμάτος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος μὲ [Ἀπαλὸς ἢ Χνουδωτὸς ὡς ἂν τὸ]-

Μνίον ἢ Μῦον (τὸ), [μνόος], εἶδ. θαλασσ. φυτοῦ (βρύου) μὲ φύλλα ὡς ἂν μαλλί, (ἄλλο παρὰ τὸ Φῦκος).

Μνιὸς, ά, όν καὶ

Μνιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μνιόεις.

Μνοῖα (ἡ), Π. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Κρητ.) ἀντὶ Δουλεία, Εἰλωτεία, (ἢ περιλ.) ἀντὶ Οἱ εἵλωτες, οἱ δοῦλοι, (ὀθ.

Μνοῖτης, ου (ὁ), Κρητ. ὁ δοῦλος.

Μνόος-οῦς (ὁ), Π. ἀντὶ Χνοῦς, χνοῦδι.

Μνώα ἢ Μνωΐα (ἡ), = Μνοῖα, (ὀθ.

Μνωΐτης, ου (ὁ), = Μνοῖτης.

Μνωόμενος, Π. ἀντὶ Μνώμενος, μτχ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μνώοντο, Π. ἀντὶ Ἐμνῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι.
Μνώτης, ου (ὁ), =Μνωίτης.
Μογγὸς [ὄνομ. συγγ. τοῦ Γογγύζω], ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων ἀμαυρὰν (βαθειὰν) φωνήν, (ὀθ. τὸ κοιν.) μουγγός. (παρβλ.) Σομφός.
Μογείω, Π. =Μογέω.
Μογερὸς, ἀ καὶ Π. ὸς, ὸν (ᾰ ἐπίῤῥ.) =ερῶς, Π. [μόγος]. κοπιαστικὸς, ἐπίπονος· ταλαίπωρος, ἄθλιος.
Μογέω-ῶ [μόγος], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Πονέω, Μοχθέω, κοπιάζω· ταλαιπωροῦμαι. (μὲ αἰτ.) ὑποφέρω. » Πόλλ' ἐμόγησα, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤῥ.) » Θεμείλια, τὰ θέσαν μογέοντες, « Ἰλ. Μ.
†Μόγημα (τὸ), νλγ. ἀντὶ Μόγος.
Μογηρὸς, ἀ, ὸν, =Μογερός, (ὀθ.
Μογηροφόρος (ὁ, ἡ), Π. μογηρῶν (ξεινῶν) πρόξενος.
Μογιάω-ῶ, Μ. ήσω, Λακών. ἀντὶ Μογέω.
Μογιλαλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ μογιλάλου.
Μογιλάλος (ὁ, ἡ). ὁ ὀμιλῶν (προφέρων) μὲ δυσκολίαν· βραδύγλωσσος· (Γρφ.) μουγγὸς, [λαλέω καὶ
μόγις [μόγος], ἐπίῤῥ. =Μόλις.
Μογισαψεδάφα (ἡ), Κωμ. ἡ μόλις ἁπτομένη τοῦ ἐδάφους (ἐγγίζουσα τὴν γῆν), (ἐπιθ. τῆς ποδάγρας).
Μόγος (ὁ), Π. =Μόχθος, κόπος· δυσκολία· ταλαιπωρία.
‡Μογοστοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [μογοστόκος]. γεννῶ μὲ δυσκολίαν, =Δυστοκέω.
Μογοστοκία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., δυστοκία, [ἐκ τοῦ
Μογοστόκος (ὁ, ἡ), Π. [μόγος, τίκτω]. ἡ παραστέκουσα εἰς τοὺς πόνους τῆς γέννας. 2) (μτγν.) ἀντὶ Δύστοκος.
Μόδιδς (ὁ), καὶ Μόδιον (τὸ), [ξεν.], εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ γεννήματα (τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου ἢ τὸ τρίτον τοῦ ἀμφορέως), (τὸ κοιν.) μόδι (περιέχει 336 ὀκάδ.). » Ὁ θαλάσσιος μόδιος, ὀφείλει χωρεῖν αἴτω καθαροῦ λίτρας 40, « Ἀριθμ.
‡Μόδος (ὁ), εἰδ. φυτοῦ, (ἴσ.) =Μάδυν, (ἄλλ.) Ψίλιθρον. (κατὰ τὸν Καίλ. Δύρηλ.) ἡ ῥίζα τῆς βρυωνίας.
Μόθαξ, ακος (ὁ), =Μόθων.
Μόθος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Μόχθος ἢ Μῶλος], μάχη, πόλεμος.
Μόθων, ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ οἰκογενὴς σκλάβος· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Σπάρτ.) υἱὸς Λάκωνος (μὴ καθαυτὸ Σπαρτιάτου) ἀνατρεφόμενος μὲ τὰ τέκνα καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν καθαυτὸ Σπαρτιατῶν. 2) (ἐπιθ.) αὐθάδης· ἀκόλαστος, (ὁπωσδήποτε εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι), (ὀθ. ||. οὐσ.) εἶδος ἀσελγοῦς χοροῦ.
†Μοθωνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μόθωνος, προπέτεια, θρασύτης.
Μοθωνικὸς, ἡ, όν. Ἰδιος μόθωνος, φορτικὸς, δουλοπρεπής.
Μοιμυάω-ῶ, Μ. άσω καὶ
Μοιμύλλω [μύω, μύλλω], Μ. υλῶ. Κλείω τὰ χείλη ὡς ἂν νὰ βυζάνω (ἴδε Μυάω)· (μτθτ.) βυζάνω, πιπιλίζω.
Μοῖρα (ἡ), [μείρομαι], =Μέρος, μερτικὸν· μερίδιον. » Κρέα δαίετο καὶ νέμε μοῖρας, « Ὅμ. » Χώρης ὀλίγην μοῖραν ἔχοντες, « Ἰλ. Π. » Οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, « Ὀδ. Υ., ὅμοιοι αἰδοῦς, ἀναιδεῖς. » Οὐ σμικρὰν συμβάλλεσθαι μοῖραν πρός τι, « Πλ. » Οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν, « Ἀρχφ., τὸ μυριοστημόριον. » Δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Λίγυπτον πᾶσαν, « Ἡρ. 2) (τρπ.) τὸ ἀνῆκον ἑκάστῳ· τάξις, σειρά. » Πάντα τὸν δῆμον πρὸς τὴν ἑωυτοῦ μοῖραν προσεθήκατο, « Ἡρ., εἰς τὸ μέρος του. » Ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ αὐτὸν ἦγον, « αὐτ. » Ἡ φιλόσοφος μοῖρα, « Πλάτ., τὸ τάγμα τῶν φίλοσ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐν μοίρᾳ τινὸς τάττεσθαι, « Συν., εἰς τὸν ἀριθμόν. » Ἐν μοίρᾳ φαρμάκου, « Πλάτ., ἐν εἴδει. » Ἐν μοίρᾳ παιδιᾶς, « Δημ., (παρβλ. Λόγος). 3) (ἐν γέν.) τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον. » Κατὰ μοῖραν, ἢ » Ἐν μοίρᾳ, « ὀρθῶς, δικαίως, εὐλόγως. » Ταῦτα κατὰ μοῖραν ἔειπες, « Ἰλ. Λ. » Ἐν μοίρῃ πέφατai, « Ὀδ. Χ. (καὶ τὸ ἐναντ.) » Οὐ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν, « Ἰλ. Π., εὖκ ἐν τάξει. » Οὔ τι παρὰ μοῖραν ἔειπες, « Ὀδ. Ξ., (παρβλ. Αἴσα). 4) ἡ τύχη (εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ), ἡ ἀμετάτρεπτος ἀπόφασις τοῦ θεοῦ, τὸ πεπρωμένον, (Γαλλ.) la fatalité· ὁ θάνατος. » Θεοῦ (» Θεῶν ἢ » Θεία) μοῖρα, « Ὅμ., Ἀρχτ. » Οὔ τοι ὑμεῖς αἴτιοι, ἀλλὰ θεὸς καὶ μοῖρα, « Ἰλ. Τ. » Ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος, « Ξεν. » Μοῖρα βιότοιο, « Ἰλ. Δ., τὸ ὡρισμένον τέρμα τοῦ βίου. (καὶ ἑλλ.) » Πέπρωται δέ μιν μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν γαίῃ, « Ἀπλλν. » Ὑπὲρ μοῖραν, « Ἰλ. Γ., παρὰ τὸ πεπρωμένον. » Μοῖραν οὔ τινά φημι περυγμένον ἔμμεναι, « Ἰλ. Ζ. » Ζεὺς οἶδε μοῖράν τ' ἀμμορίην τ' ἀνθρώποισιν, « Ὀδ. Υ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὔ τοι μοῖρα φίλους ἰδέειν, « Ὀδ. Δ. » Οὔπω τοι μοῖρα θανεῖν, « Ἰλ. Π. (καὶ κατὰ προσωποποιΐαν) » Οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώπους ὅτι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἔπεγε, « Θκρ. (ὅθεν κατὰ τὴν μυθολογ.) » Τρεῖς αἱ Μοῖραι, κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι. Κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς, Ἄτροπος· κατὰ δὲ τὸ μέλλον, Λάχεσις· κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὼς, Κλωθώ, « Ἀρχτ. 5) = Μόρα. » Μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινεν, » Αἰλ. 6) (μθματκ.) τὸ 360 μόριον τοῦ κύκλου. » Τὸ ζῴδιον ἔχει μοῖρας τριάκοντα, « Δμσκ.
Μοιραγέτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μοίρας, ἡγεμών. 2) διεξαγωγὸς τῆς τύχης τῶν ἀνθρ.
‡Μοιράζω, Μ. άσω, =Μοιράω.
Μοιραῖος, α, ον (καὶ ἐπίῤῥ.) -αίως, =Μοιρίδιος.
Μοιράρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς (στρατ.) μοίρας.
Μοιρᾶς, άδος (ἡ), =Μοιρίς.
Μοιράω-ῶ, Μ. άσω ᾰ ἴων. ήσω (πθ. πρκ. Μεμοίραμαι). Μοιράζω· διαιρῶ. διασπῶ. » Χαίτας ἐμοιρήσαντο, « Ἀπλλν., διεσπάραξαν πρὸς σημεῖον πένθους. 2) (πθ. καὶ τρπρσ. μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ.) ἔτυχεν εἰς τὸ μερίδιόν μου, ἔρθασα νὰ ἔχω· μετέχω. (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) μοὶ εἶνε πεπρωμένον. » Ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, « Φίλ. (καὶ Δωρ.) » Τὰς μεμοίραται, « Τίμ. Ακρ., ἐκ γῆς σύγκειται.
» Ζῆν καὶ τεθνάναι μεμοίρηται ἡμῖν, « Ἀλκίφρ.
Μοιρηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν εὐτυχοῦς μοίρας, καλότυχος.
Μοιρηγέτης, ου (ὁ), Π. =Μοιραγέτης.
Μοιριαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων μίαν (γεωμετρ.) μοῖραν.
Μοιρίδιος, α, ον, (καὶ ἐπίῤῥ.) -δίως, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μοῖραν, ὁ κατὰ θείαν μοῖραν.
‡Μοιρικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς, =Μοιριαῖος.
‡Μοίριος, α, ον, =Μοιρίδιος.
Μοιρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἴσα (μὲ ἀκρίβειαν) μοιρασμένη.
Μοιρογνωμόνιον (τὸ). Ὄργανόν τι πρὸς καταμέτρησιν τῶν (γεωμετρ.) μοιρῶν.
Μοιρογραφία (ἡ). περιγραφὴ τῶν μερῶν (τῶν μορίων).
‡Μοιροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι τὸ μερίδιον μου, (ἄλλ. ἀνάγν. Μοιρολογχέω).
Μοιροθεσία (ἡ). ἡ θέσις (ὁ προσδιορισμὸς) τῶν γεωμετρ. μοιρῶν.
Μοιρόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κραίνω]. ἀποφασισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας.
Μοιρολαγέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μοιρολογχέω.
Μοιρολέκτης, ου (ὁ). ὁ λέγων (προλέγων) τὴν μοῖραν τινός, =Μοιρολόγος.
Μοιρολογέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Προλέγω εἰς τινα τὴν μοῖράν του ὡς=
Μοιρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (προλέγων) τὰς ἀποφάσεις τῆς μοίρας, μάντις.
‡Μοιρολογχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζομαι, συμμερίζομαι, μετέχω, [ἐκ τοῦ
Μοιρολόγχης, ου (ὁ), καὶ
Μοιρολογχος (ὁ, ἡ), [μ. λαγχάνω]. μοιρασιὴς, διανομεὺς, ἡ· μέτοχος, συμμέτοχος.
Μοιρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ διέπων τὰς μοίρας (τὴν τύχην) τῶν ἀνθρώπων.
†Μοιροφόρητος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κηρεσσιφόρητος.
Μοῖσα, Αἰολ. ἀντὶ Μοῦσα.
Μοισαῖος, α, ον, Αἰολ. ἢ Δωρ, ἀντὶ Μουσαῖος.
Μοῖτος (ὁ), Σικελ. τὸ ἴτον, τὸ ὅμοιον, [ὀθ. τὸ Λτ. mutuus]. » Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, » Λκ. (παροιμ.), χάριν ἀντὶ χάριτος. (Γαλλ.) rendre la pareille.
Μοιχάγριον (τὸ), [μ. ἀγρίως]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ποινὴ (τὸ πρόστιμον) ὅ,που ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ πιασθέντα μοιχὸν (παρβλ. Χωάγριον).
Μοιχάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) =Μοιχάω.
Μοίχαινα (ἡ), =Μοιχαλίς.
Μοιχάλιος, α, ον, =Μοιχικός.
Μοιχαλὶς, ίδος (ἡ). ἡ μοιχευμένη (ἔνοχος μοιχείας) γυνή.
Μοιχὰς, άδος (ἡ), =Μοιχαλίς.
Μοιχάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μοιχός.
Μοιχάω-ῶ, Μ. ήσω, =Μοιχεύω.
Μοιχεῖα (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μοιχοῦ.
Μοιχευτὴρ, Π. ἀντὶ
Μοιχευτὴς, οῦ (ὁ), =Μοιχός.
Μοιχευτὸς, ὴ, όν. Μοιχευμένος.
Μοιχευτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μοιχευτὴς, μοιχαλίς.
Μοιχεύω, Μ. εύσω. Πράττω μοιχείαν· (μετ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ότ) διαφθείρια ὕπανδρον γυναῖκα· (ἴν γέν.) νυθεύω. (μτφρ.) » Μοιχ. τὴν θάλασσαν, « Ξεν., σφετερίζεσθαι δολίως ἐπ' αὐτῆς κυριαρχίαν θαλασσοκρατοῦντος ἄλλου (γνωστὸν εἶνε ὅτι καὶ ὁ δοὺξ τῆς Βενετ. ὑπανδρεύετο τὴν θάλασσαν), (καὶ πθ) » Τὴν θυγατέρα μεμοιχευμένην, « Δμ.

Μοιχιαῖος, α, ον, = τῷ

Μοιχίδιος, α, ον, = Μοιχικός, (ἰδιωτ.) Μοιχογέννητος, νόθος.

Μοιχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μοιχὸν ἢ μοιχαλίδα, μοιχοῦ ἴδιος· ἐπιρρέπης πρὸς τὴν μοιχείαν.

Μοιχικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἴδιον μοιχοῦ.

Μοίχιος, α, ον, Π. = Μοιχίδιος.

Μοιχογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ μοιχείας, υἱὸς μοιχαλίδος νόθος.

Μοιχοζεύκτης, ου (ὁ). ὁ ζευγνύων εἰς γάμον μοιχούς.

Μοιχοζευκτικὸς, ἡ, όν. Μοιχοζεύκτου ἴδιος.

Μοιχοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας μοιχὸν ἢ μοιχαλίδα.

Μοιχολέτης, ου (ὁ). ὁλετὴρ μοιχοῦ ἢ τῶν μοιχῶν, μοιχακτόνος.

Μοιχολυπία καὶ Μοιχοληψία (ἡ). λῆψις (πάσιμον) μοιχοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Μοιχὸς (ὁ), [συγγ. τῷ αἰφάω]. ὁ παρεύων μὲ ὕπανδρον γυναῖκα. 2) εἰδ. ἐμβόλισματος (ἐν χρῷ κουρᾷ) τῆς κεφαλῆς.

Μοιχοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μοιχεία.

Μοιχότροπος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἡ ἔχουσα ἦθη (τρόπους) μοιχαλίδος.

‡ Μοιχοτύπη (ἡ), Κωμ. = Μοιχαλίς, (κατὰ τὸ Χαμαιτύπη).

Μονλὸς (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Μοχλός.

‡ Μόλγης, ου (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μυλγός.

Μολγινος, ἡ, ον. Καμωμένος ἀπὸ βιρσοτόμαρον, [ἐκ τοῦ

Μολγὸς (ὁ). σάκκος ἢ ἀσκὸς ἀπὸ βιρσοτόμαρον. 2) (μτφρ.) κατοικίδια τῶν δημοσ. χρημάτων ἢ (ἐπιθετ.) κενός, πτωχός.

Μολεῖν, Π. ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Βλώσκω.

‡ Μολεύω. Μ. εὐσω. Κόπτω τὰς περιττὰς παραφυάδας (τὰ παραβλάστατα) δένδρου, (ἴδε Λυτομολία). (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μοσχεύω, (ἴδε καὶ Μολεύω)

Μολέω-ῶ (χ. Μ.), Π. (σπνττ. καὶ μτγν.) ἀντὶ Βλώσκω.

Μολιβαχθὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. βαρὺς ἐξαιτίας μολύβδου, μολυβωμένος ἵνα βαρύνῃ. » Στάθμη—, « Σδ.

Μολίβδαινα, ης (ἡ), = Μολιβδὶς, κομμάτι μολίβδου. 2) εἰδ. μεταλλικοῦ (ὀρυκτόν ἢ τεχνητόν), (Γαλλ.) plombagine. 3) εἰδ. φυτοῦ, (Λατ.) plumbago. 4) (εἰς τὸν Ἀθ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μολιβδῖνη.

Μολίβδεος-οῦς, εα-ῆ, εον-οῦν, = Μολίβδινος.

Μολιβδάω-ῶ, Μ. άσω καὶ Μολιβδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα μολίβδου (μελανὴν ὄψιν).

‡Μολιβδικὸς, -ἡ, όν καὶ

Μολίβδινος, η, ον. Μολιβδένιος. [Ι. (οὐσ.) Μολιβδίνη, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μολιβδὶς.

Μολίβδιον (τὸ). σωληνάριον μολιβδίνιον.

Μολιβδὶς, ίδος (ἡ). (εν γέν.) κομμάτι (σφαῖρα) μολίβδου, (ἰδιωτ.) τὸ βαρύδι (τὸ βολίμι, ἡ μολιβήθρα) τοῦ δικτύου ἢ τῆς (ναυτ.) βολίδος.

Μολιβδίτης, ου (ὁ) καὶ Μολιβδῖτις, ιδος (ἡ), = Μολιβδοειδής.

Μολιβδόγεον (τὸ). εἰδ. ὀρυκτοῦ, μολιβδόχωμα· (κατ' ἄλλ.) τὸ Ψιμίθιον.

Μολιβδόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ μόλιβδον.

Μολιβδοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (φύσιν ἢ χρῶμα) μολίβδου.

Μολιβδοκόπος (ὁ), = Μολιβδουργός.

Μόλιβδος καὶ Μόλυβδος (ὁ). τὸ γνωστὸν μέταλλον, μολύβι.

Μολιβδοστιλὴς, ῆκος (ὁ, ἡ). ὁ τήκων (λυώνων) τὸν μόλιβδον.

Μολιβδουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν μόλιβδον ἢ σκεύη ἀπὸ μόλιβδον.

Μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Μολίβδεος, μολίβδινος.

Μολιβδοφανὴς, ές (ὁ ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν (τὴν ὄψιν) τοῦ μολίβδου. »Χρῶμα μολιβδοφανὲς, « Ἀθ.

Μολιβδοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω μολίβι, δένω (συγκολῶ) τι μὲ λυωμένον μολίβι.

Μολιβδόχροος-ους καὶ

Μολιβδόχρους, ῶτος ἢ ωτος (ὁ, ἡ). μολιβδοῦς τὸ χρῶμα (τὴν ὄψιν), μολιβούς.

Μολιβδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ἢ Συνδέω μὲ μόλιβδον, μολιβδόνω. 2) μεταβάλλω εἰς ἢ ἀναλυω ὡς μόλιβδον.

Μολιβδώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μολίβδου, μολιβδοειδής.

Μολίβδωμα (τὸ). κατασκεύασμα ἀπὸ μόλιβδον.

Μολιβδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μολιβδόω, μολίβωμα.

Μολιβδωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος ἢ Κολλημένος ἢ Δεμένος (ἵνα βαραίνῃ) μὲ μόλιβδον, μολιβδώτος, μολιβωμένος· μολιβοσκέπαστος.

Μολίβδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόλιβος, μολιβάκι.

Μόλιβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μολίβδος, (δθ.

Μολιβοσφιγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. σφιγμένος (δεμένος) μὲ μόλιβδον.

Μολιβουργὸς (ὁ, ἡ), = Μολιβδουργός.

Μολιβοῦς, ῆ, οῦν, = Μολιβδοῦς, μολιβένιος.

Μολιβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μολιβδόω.

Μόλις [μόλος, μῶλος], ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν, μόλις. » Ὑπὸ βίας καὶ μολις,« Ηλ., μόλις καὶ μετὰ βίας.

‡ Μολίων, ωνος (ὁ). (γλσ.), πολεμιστής.

Μολοβρίτον (τὸ). τὸ ἄγριον γουρουνόπουλον, τὸ μικρὸν τοῦ ἀγριοχοίρου, (Γαλλ.) marcassin.

‡Μολυβρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μολυβρός.

Μολοβρίτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ νέος ἀγριόχοιρος.

Μολυβρὸς (ὁ), Π. [μολεῖν, βορά]. λαίμαργος· ψωμοζήτης· παράσιτος. 2) [κατ' ἄλλ. συγγ. τοῦ Μῶλος], ὀκνηρὸς, ἀκαμάτης.

Μολόθουρος (ὁ), εἶδ. ἀκάνθ. φυτοῦ, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ Ἀσφόδελος, ἢ ὁ Ὀλόσχοινος.

‡Μόλος (ὁ), γρμτ. ἀντὶ Μῶλος.

Μολοσσικὸς, ἡ, όν καὶ

Μολοσσὸς (τὸς), οῦ (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίας (ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου). » Κύων—,« Πλ., εἶδ. μεγάλου μανδροσκύλου, (Γαλλ.) dogue. » Πῶς—, « Μετρ. , ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν.

Μολυβρὶς, ίδος (ἡ), [μολεῖν, βορά]. εἶδ. ἀκρίδος, ἢ βατράχου, καὶ

Μόλυβρος (ὁ), εἶδ. ὄφεως, (παρβλ. Ἀμφίσβαινα).

Μολύβω, Μ. ύνω, = Μολεύω, (παρβλ.) Κολούω.

Μολόχη (ἡ), = Μαλάχη.

Μολόχινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς μολόχης ἢ τοῦ ἄνθους της. (δθ. ||. οὐσ. οὐδ.) εἶδ. ὑφασμάτων τῆς Ἰνδ.

Μολόχιον (τὸ), = Μαλάχιον.

Μολπάζω [μολπῆ], Μ. άσω, = Μέλπω. ψάλλω· ἀνομνῶ.

Μολπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς μολπὴν, ἀσματικὸς ἢ χορευτικός.

Μολπαστὴς [μολπάζω], οῦ (ὁ). ψάλτης, τραγουδιστὴς· κιθαριστὴς, (ἐν γέν.) παιγνιδιάτωρ. (καταχρ.) συμπαίκτωρ, συνομήλικος.

Μολπάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μολπαστής.

Μολπὴ (ἡ), Π. [μέλπω]. ᾠδὴ, τραγούδι· ψάλσιμον, τραγούδισμα· (ἐνίοτε) χορὸς ἢ παιγνίδι μὲ τραγούδια, (ἴδε Ὀδ. Χ, 101).

Μολπηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει μολπῆς, ἀσματικῶς.

Μολπιστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Μολπαστής.

‡Μολπηστὴς, ίδος (ἡ) καὶ

Μολπῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μολπάστρια, ψάλτρια, κιθαριστρια ἢ ὀρχηστρὶς.

Μολπήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Μολπαστής.

Μόλυβδος, Μολύβδινος κτλ. καὶ

Μόλυβος, Μολυβὶς κτλ. = Μόλιβδος κτλ.

‡Μολυβρὸς, ὰ, όν, = Μολοβρός.

†Μόλυμμα (τὸ), = Μόλυσμα.

†Μολυνὶη (ἡ), γλσ. ὁ πρωκτός.

Μολυνοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμ. ἀντὶ Πολυπραγμονέω, ἀνακατεύω (ἐμπερδεύω τινὰ εἰς) βρωμερὰ πράγματα.

Μόλυνσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μολύνειν, λέρωμα· (εἰς τὸν Ἀρστ. Μετεωρολογ. Δ'. γ') ἡ κατάστασις τοῦ 'μισοθρασμένου ἢ 'μισοψημένου κρέατος.

Μολύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Μεμόλυσμαι). Λερόνω. (μτγμ. καὶ τρπ.) φθείρω, ἀτιμάζω. » Μολυνόμενος ὑπὸ τοῦ ὄψου,« Στβ. »Κρέα πρὸς ὀλιγον τῷ πυρὶ μεμολυσμένα,« Πλ., 'μισοψημένα. » Ἀναμαθὼν μολύνεσθαι ,« Πλάτ. , κυλίεσθαι. » Μολύνεσθαι καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις, « Ἰσκρ.

Μολυρὶς, ίδος (ἡ), = Μολυρίς.

Μόλυσμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μολύνσεως, λέρα, κηλὶς, ἀκαθαρσία· μίασμα.

Μολυσμὸς (ὁ), = Μόλυνσις ἢ Μόλυσμα.

†Μολυχνὸς, ἡ, όν. (Γλσ.) βρωμερὸς, ἀκάθαρτος.

Μολὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βλώσκω.

Μομφὴ (ἡ), = Μέμψις, κατηγορία, παράπονον. » Μομφὰς εὐχὴ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν σιγῶντα, « Εὐρ.

Μόμφις, εως (ἡ) καὶ

Μόμφος (ὁ), Π. ἀντὶ Μομφή.

Μονάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). μηχανὴ (πετροβόλος) ἥτις ἔχει ἕνα μόνον ἀγκῶνα (μίαν σφενδόνην).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μοναγρία (ἡ) καὶ
Μονάγριον (τὸ) καὶ
†Μόναγρος (ὁ). μοναξιά, ἐρημία.
Μονάδην [μονάς], ἐπίρ. Μοναχῶς· κατὰ μόνας. (Γαλλ.) Isolément.
Μοναδικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ ἀνήκων εἰς) μονάδα, ἀτομικός. 2)=Μονοδίαιτος. » Τὰ μὲ τῶν ζώων ἀγελαῖα· τὰ δὲ μοναδικά,« Ἀρστ. (ὃθ. 3) (ἐκκλησ.) =Μοναστικός.
Μοναδικῶς, ἐπίρ. Κατὰ μονάδα. ἐνικῶς.
Μοναδιστί, ἐπίρ. Κατὰ μονάδα.
Μοναδὸν, ἐπίρ. Π. =Μονάδην.
Μονάζω, Μ. ἀσω. Εἶμαι ἢ Ζῶ μόνος. »Μονάσασαν ζόων Προδίκην ἱκέτευον, « Ἐπιγρ. 2) (ἐκκλησ.) ζῶ ὡς μοναχὸς, ἀσκητεύω. 3) (ἀριθμ.) πολλαπλασιάζω διὰ τῆς μονάδος.
Μοναθλία (ἡ), [μ. ἆθλος], =Μονομαχία.
Μονάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην ἄκανθαν ἢ μονοκόκκαλον τὴν νωτιαίαν ἄκανθαν.
†Μονάλυσις, εως (ἡ). μονὴ (ἁπλῆ) ἀλυσοίδα.
Μονάμπυκος (ὁ, ἡ), =Μονάμπυξ.
Μοναμπυκία (ἡ), Π. ἡ διὰ μονάμπυκος ἵππου ἢ ἡμιόνου ἁρματοδρομία.
Μονάμπυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἄμπυξ], (κυρ. ἵππος) ζευγμένος μόνος, (ἄλλ.) Μονόζυξ, (παρβλ.) Κέλης.
Μοναυδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =Μόνανδρος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα ἢ σχοῦσα ἕνα μόνον ἄνδρα.
Μοναπλόος, ἡ, όν. Μονὸς, ἁπλοῦς, μονοειδής.
†Μόναπος (ὁ), (κατὰ διάλεκτ.) ὁ Βόνασος.
Μοναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Βασιλεύω μόνος, εἶμαι =Μονάρχης, [μόνος, ἄρχω], ου (ὁ). βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) ἀπεριόριστος, μυνοκράτωρ. (ὃθ. εἰς τὴν Ῥώμ.) δικτάτωρ.
Μοναρχία (ἡ). τὸ νὰ βασιλεύῃ εἷς μόνος, μοναρχικὴ διοίκησις, μονοκρατορία.
Μοναρχικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)=ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μονάρχην· ὁ ἀγαπῶν (προτιμῶν) ὡς εἶδος διοικήσεως τὴν μοναρχίαν.
Μόναρχος (ὁ, ἡ), =Μονάρχης. 2) Π. ἀντὶ Μοναρχικός. » Μόναρχος ἐξουσία,« Δ. Ἀλ. » Σκᾶπτον μόναρχον, « Πίνδ.
Μονὰς, άδος (ὁ, ἡ). μόνος, μοναδικὸς, μεμονωμένος. ||. (οὐσ. θηλ.) τὸ ἕν, ἡ μονάδα. (εἰς τοὺς κύβους) ὁ ἄσος· (ὡς μέτρον) ὁ δάκτυλος.
Μοναυμὸς (ὁ), τὸ μονάζειν· ὁ μοναστικὸς βίος.
Μοναστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Μοναστής.
Μοναστήριον (τὸ). ἐνδιαίτημα μοναστῶν, μοναστῆρι, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Μοναστήριος, α, ον, =Μοναστικός.
Μοναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μονάζων, (ἐκκλησ.) μοναχός, καλόγηρος· ἐρημίτης.
Μοναστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναστὴν, μοναστοῦ ἴδιος. (ἐκκλησ.) καλογερικός.
Μονάστρια (ἡ). Θηλ. τοῦ Μοναστὴς, μονάζουσα, (ἐκκλησ.) καλογραῖα.
†Μονάτωρ, ορος (ὁ), (γραμτ.), =Μονάμπυξ.
Μοναυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ ἢ ψάλλω μόνος, παίζω μὲ τὸν αὐλὸν τὸ λεγόμενον (Ἰταλ.) solo.
Μοναυλία (ἡ), τὸ μοναυλεῖν, ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ μονῳδία, (Ἰταλ.) solo. 2) Π. τὸ νὰ ζῇ τις μεμονωμένος (ἄγαμος), μοναξιά.
Μοναύλιον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου (αὐλοῦ) τὸ ὁπ. παίζεται μόνον.
Μοναύλιος, α, ον. Μοναύλου ἴδιος, μονήρης. » Βίος—, « Συναξαρ.
Μόναυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλῶν (ψάλλων ἢ ἠχῶν) μόνος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Μοναύλιον. 2) Π. ὁ αὐλιζόμενος (διαιτώμενος, ζῶν) μόνος, ἄγαμος.
Μοναχὴ (ἡ), Θηλ. τοῦ Μοναχός. ||. (οὐσ.) εἶδ. ὑφάσματος Ἰνδ.
Μοναχῇ ἢ Μοναχῇ, ἐπίρ. =Μοναχῶς.
Μοναχικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναχὸν, μοναχοῦ ἴδιος, καλογερικός.
Μοναχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ἓν μόνον μέρος.
Μοναχὸς, ἡ, όν. Μόνος, μεμονωμένος, (κοιν.) μονάχος, (ὃθ. ἐκκλησ.)=Μοναχὸς, καλόγηρος.
Μοναχοῦ, ἐπίρ. Εἰς ἕνα μόνον τόπον. »Ἐνταῦθα μοναχοῦ, « Πλάτ., ἐδῶ μοναχά. » Μοναχοῦ γίγνεται τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν, « Θφρ.
Μοναχῶς, ἐπίρ. Μόνον, μοναχὰ, καθ' ἕνα τρόπον μόνον.
Μονείμων, ονος (ὁ, ἡ), =Μονοείμων.
Μονέντερον (τὸ). τὸ κωλάντερον.
Μονεντρεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ ἓν μόνον πρᾶγμα ἐντρεχὴς (ὀραστήριος).
Μονερέτης, ου (ὁ). μόνος ἐρέτης.
Μονὴ (ἡ). τὸ μένειν πουθενὰ, διαμονὴ· χρονοτριβὴ, ἀργοπορία. 2) (μτγν.)=Μοναστήριον.
Μονητὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς ἕνα μόνον. » Ἀρχὴ—,« Μανέθ., ἡ μοναρχία.
Μονήκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόκοιτος.
Μονήλατος (ὁ, ἡ), [μ. ἐλαύνω] καμωμένος ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτι, ἀτόφυος, μονοκόμματος.
Μονημέριος καὶ Μονήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ γινόμενος εἰς μίαν μόνην ἡμέραν (κοιν.) μονοήμερα), ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.
Μονήρης [μ. ἄρω], εος (ὁ, ἡ). μονὸς, (ἐπὶ πλοίου) μονοκοῦπι· (ἐν γέν.) μόνος, μονοδίαιτος. » Μονήρης δὲ αὐτῷ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, « Ακ. » Ἐν δὲ μονήρει ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα (τὸ φάρμακον), « Νίκ., (κοιν.) μονοήμερα.
Μονθύλευσις, Μονθυλευτὸς, Μονθυλεύω κτλ. =Ὀνθύλευσις κτλ.
Μονία (ἡ), Π. μοναξιὰ, μοναυλία. » Εἰ μονίην ζυγίοι καὶ ἐλεύθερον ἦμαρ (ὁ γυναῖκα ἀγόμενος), « Μέξ. περὶ Καταρχ. 2) =Μονὴ, διαμονή.
Μονίας, ου (ὁ), =Μόνιος, ἄγριος, μονοδίαιτος. 2) (γλσ.) νήφων, ἀμέθυστος.
†Μονίβριον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονύβριον.
Μόνιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς μονὴν (διαμονὴν) ἐπιτήδειος, στερεὸς, ἀμετακίνητος· διαρκὴς· σταθερὸς, ἐπίμονος.
Μονιμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στερεότης· διάρκεια· ἐπιμονὴ, σταθερότης.
Μονίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μόνιμον, στερεῶς, διαρκῶς.
Μόνιος (ὁ, ἡ). Π. μονοδίαιτος, ἄγριος, (ὃθ. ||. οὐσ.) = τῷ
†Μονιὸς (ὁ). ἀγριόχοιρος ἢ μονόλυκος.
Μόνιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος, πολεμῶν ἅρματος εἷς) ἕνα μόνον ἵππον, (παρβλ. Ἄμφιππος). ||. (οὐσ.) = Κέλης, ἵππος διὰ καβάλαν (ὄχι εἰς ἅρμα).
Μονιώδης, εος (ὁ, ἡ). μονιῷ (λύκῳ ἢ ἀγριοχοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος.
Μονοβάλανος (ὁ, ἡ). (κλειδωνιὰ) ἡ ἔχουσα μίαν μόνην βάλανον.
Μονοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν) μόνος. 2) (στίχος) συγκείμενος ἀπὸ ἕνα μόνον ποδα.
†Μονόβας, αντος (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μονεβάμων.
Μονοβίβλιον καὶ Μονόβιβλον (τὸ). βιβλίον μονότομον, (κυρ. οὐδ. τοῦ -
Μονόβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος (περιεχόμενος) εἰς μίαν μόνην βίβλον, μονότομος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) =Μονόβιβλον.
Μονόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μονήρη βίον, μονοδίαιτος.
†Μονόβολος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βόλως. Μονὸς, μονοκόμματος.
Μονογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μόνον μίαν φορὰν ἢ μίαν καὶ μόνην γυναῖκα ὑπανδρεύομαι, εἶμαι μονόγαμος.
Μονογαμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μονογάμιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Κ. ρρσ.) » Μονογαμίου δίκη,« ἡ κατὰ τοῦ μὴ ἐξαναϋπανδρευομένου.
Μονογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ γραφόμενος δι' ἑνὸς μόνου γ, (βύζ.)
Μονόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν καὶ μόνην φορὰν ἢ μὲ μίαν μόνην γυναῖκα συνελθὼν εἰς γάμον.
Μονογένεια (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ
Μονογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς μόνος (μὴ ἔχων ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς), (κοιν.) μοναχοϋιὸς ἢ μοναχοκόρη. 2) Π. ἀξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενικός.
Μονογενῶς, ἐπίρ. Καθ' ἕνα μόνον τρόπον γενέσεως.
Μονογήρων, οντος (ὁ). μονήρης (μοναδιαίτος, ἀκοινωνήτος) γέρων.
Μονόγληνος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Μονόφθαλμος.
Μονογλωσσέω(ττέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ γνωρίζω μίαν μόνον γλῶσσαν, εἶμαι
Μονόγλωσσος-ττος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐξεύρων μίαν μόνον γλῶσσαν.
†Μονογνωμέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μονογνωμονέω.
†Μονογνωμικὸς, ἡ, όν, υλγ. ἀντὶ Μοναγνώμων.
Μονογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι
Μονογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν (ἀκολουθῶν τὴν ἰδικήν του) μόνον γνώμην, ἰσχυρογνώμων, ἰδιογνώμων.
Μονόγονος (ὁ, ἡ), =Μοναγενὴς, μοναδικός.
Μονογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον γράμμα. » Τὸ μονογράμματον, « Δξ., μονοκονδυλιῶ.
Μονόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος μόνον ἀπὸ γραμμὰς ἢ σχηματισμένος μὲ μίαν γραμμὴν, (ὃθ.) » Μονόγραμμον, Δξ., εἶδος ἰχνογραφήματος, (Γαλλ.) cuniour.
Μονοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον δάκτυλον.
Μονοδέκτης [μ. δέρκομαι], ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μονοφθάλμης.
Μονόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόναν δέρμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μονοδιαιτησία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις=
§Μονοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) μόνος.
Μονοδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (τὴν κατὰ μῆκος) διάστασιν, ἁπλατής, λεπτός.
Μοναδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μίαν μόνην ἢ ἐγὼ μόνος μίαν ὁποιανδήποτε δόξαν (γνώμην, ἰδέαν).
Μονόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ἕνα μόνον ἦχον (δοῦπον), (μτγν. ἐπὶ στίχου) = Μονοβάμων.
Μονόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὀδόντα ἢ συμφυεῖς εἰς ἕν μόνον ὀστοῦν ὅλους τοὺς ὀδόντας.
Μονόδρομος (ὁ, ἡ), Π, [μ. δρέπω], μονοστέλεχος, μονοκόμματος, ἀτόφυος.
Μονοείδεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοειδοῦς.
Μονοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀποτελῶν) ἓν ἢ μόνον εἶδος, ἁπλοῦς, ἁμιγής. 2) (εἰς τὸν Ξεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηνοειδής.
Μονοειδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μονοειδῆ, ἁπλῶς.
Μονοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μ. εἷμα]. ὁ ἔχων (φορῶν) ἓν μόνον ἱμάτιον.
Μονοζυγής, ές καὶ
Μονόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ζευγνύμενος μόνος (χωρὶς ὁμόζυγον), (ἐν γεν.) μονάς, χωρὶς ταῖρι.
Μονόζωνος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν μόνον τὴν ζώνην (χωρὶς τὸ σπαθί), (ἐπμ.) ἐλαφρός, ἕτοιμος διὰ δρόμον (στρατιώτης) ἐλαφροαρματωμένος, (παρβλ.) Εὔζωνος. 2) Π. = Μονόζωστος, μόνος.
§Μονόζωος (ὁ, ἡ). = Μονοβίαιτος.
Μονόζωστος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ ζωνόμενος μόνος του, (ὑπῆλ.) μόνος, χωρὶς σύντροφον (χωρὶς συνοδοιπόρον).
Μονοήμερος (ὁ, ἡ), = Μονήμερος.
Μονοθελήτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς φρονῶν ἐπὶ Χριστοῦ μίαν μόνην θέλησιν, (ἄλλ.) Μονοφυσίτης.
Μονόθεν, ἐπίρ. = Μοναχόθεν, (γρμ. ἐξήγ. τοῦ Οἴθεν).
Μονοθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Μονῳδέω.
Μονόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος αὐτὸς μόνος εἰς θρόνον, μὴ ἔχων συνάρχοντα.
Μονόθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μονὴν θύραν ἢ θυρίδα, (μτγμ. ἐπὶ ὀστρέων) μονοκαύκαλος, (Γαλλ.) univalve.
Μονοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μόνος οἰκῶν ἢ ὑφ' ἑνὸς μόνου κατοικούμενος, μεμονωμένος, ἔρημος, (ἄλλ. γρ. Μονήκοιτος).
Μονοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον κάλαμον, μονοσέλεχος.
Μονόκαμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην καμπὴν (μίαν κλείδωσιν).
Μονόκαυλος (ὁ, ἡ), = Μονοκάλαμος.
Μονοκέλης, ητος (ὁ). = Μονόμπυξ.
Μονοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον κέρατον. || (οὐσ.) = -ῶ
Μονοκερως, ωτος (ὁ, ἡ), = Μονοκέρατος. ||. (οὐσ.) εἶδος τετραπόδου, (παρβλ.) Ῥινοκερως καὶ Ὄρυξ.
Μονοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κεφαλήν.
Μονόκλαυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων μόνος. «Θρῆνος—, «Αἰσχλ., ὁ γινόμενος ὑφ' ἑνὸς μόνου, (παρβλ.) Μονῳδία.
Μονοκληρονόμος (ὁ, ἡ). μόνος κληρονόμος, χωρὶς συγκληρονόμους.
Μονόκλινον (τὸ). τὸ νεκρικὸν ξυλοκρέβατον, (κατὰ λέξ.) κλίνη δι' ἕνα μόνον.
Μονόκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (εἰς ὅλας τὰς πτώσεις) κλίσιν, ἄκλιτος.
Μονόκλωνος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ κάμνων ἕνα μόνον κλῶνον.
Μονοκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κοιλίαν (ἕνα στόμαχον).
Μονοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι μόνος, εἶμαι μονόκοιτος.
Μονοκοίτιον (τὸ). κρεββάτι δι' ἕνα μόνον.
§Μονόκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος μόνος (χωρὶς σύγκοιτον).
Μονόκοκκος (ὁ, ἡ). μονόσπορος, μονοκόκκουστος. (οὐσ.) » Μονόκοκκα. « τὰ χονδρὰ μαργαριτάρια.
Μονοκόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον κόνδυλον (ἁρμὸν, κόμπον). » Δάκτυλος —, « Ἀρστ.
Μονοκότυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κοτύλην ἢ σειρὰν κοτυληδόνων.
Μονοκρατὴς, ές (ὁ, ἡ), = Μονοκράτωρ, μόναρχος.
Μονοκρατία (ἡ), Π. ἀντὶ Μονοκρατορία, μοναρχία.
Μονοκρατορέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μονοκράτωρ, μοναρχῶ.
Μονοκρατορία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις=
Μονοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μόνος τὸ κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν), μοναρχης ἀπόλυτος.
Μονόκρηπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μίαν μόνην κρηπῖδα, μονοσάνδαλος.
Μονόκροτος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἢ, δι' ἐλλειψιν κωπηλατῶν, κινοῦσα) μόνον μίαν σειρὰν κωπίων, (ἴδε Ξεν. Ἑλλ. Β'. ἀ. 28, καὶ παρβλ. Δίκροτος). »Ἀνέθηκε δεκαναῦαν ἀκροβίνιον, ἀπὸ μονοκρότου μέχρι δεκήρους, « Στρβ.
Μονόκτιστος (ὁ, ἡ). ὁ κτισθεὶς (δημιουργηθεὶς) μόνος εἰς τὸ εἶδος του.
Μονόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον κύκλον (τροχὸν ἢ δίσκον).
Μονόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον κῶλον, μονοκόμματος. » Λόγος—, « Δ. Ἁλ. » Λαβεῖν ὑπόθεσιν μήτε μονόκωλον παντάπασι, μήτ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια, « αὐτ. » Οἴκημα—, « Ἱππ., μονόπατον καὶ μονοπρόσωπον.
Μονόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον κώπην. 2) Π. ὁ κωπηλατῶν μόνος, (παρβλ.) Αὐτερέτης.
§Μονολέκιθος (ὁ, ἡ). (αὐγὸν) μονόκροκον.
Μονολεχὴς, ές (ὁ, ἡ), = Μονοκοίτης· (συνών.) Μονόγαμος.
Μονολέων, οντος (ὁ), Π. μόνος (μονοβίαιτος, [ἐπμ.] ἀγριώτατος) λέων, (παρβλ. Μονόλυκος).
Μονολήκυθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄλλο τι παρὰ μόνον τὴν λήκυθον, (παρβλ.) Αὐτολήκυθος.
Μονολήμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓν μόνον λῆμμα (μίαν πρότασιν). »Συλλογισμὸς—, « Ἀρστ.
§Μονολῃστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λῃστεύων μόνος (χωρὶς συντρόφων), = Μονοπείρας, (κατὰ διόρθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Μόνον λῃστής).
Μονόλιθος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ἕνα μόνον λίθον, ἀτόφυος.
†Μονολογία (ἡ), τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μόνος του.
Μονολόγιαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἓν μόνον συλλογιζόμενος, ἕνα μόνον ἔχων λογισμόν.
†Μονολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πρὸς ἑαυτὸν (μόνος του).
Μονόλοπος (ὁ, ἡ), [μ. λοπός]. ὁ ἔχων ἓν μόνον θέρμα ἢ σκέπασμα (φλοιοῦ, ὄψαρακον κτλ.).
Μονόλυκος (ὁ), μόνος (μονοβίαιτος, [ἐπμ.] ἀγριώτατος) λύκος, (ἄλλ.) Μονιός.
Μονόλωπος (ὁ, ἡ), [μ. λώπη], = Μονόλοπος, (ἰδιαιτ.) = Μονοχίτων.
Μονόμαζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον μαζὸν (βυζί).
Μονομάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μονομήτωρ.
Μονομαχεῖον (τὸ), = Μονομαχοτροφεῖον.
Μονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μόνος πρὸς μόνον.
Μονομάχημα (τὸ). μονομαχίας ἀντικείμενον· (ἐν γέν.) = Μονομαχία.
Μονομάχης, ου (ὁ), = Μονομάχος.
Μονομαχία (ἡ). μάχη ἑνὸς μόνου πρὸς ἕνα, (Ἰταλ.) duello.
Μονομαχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μονομαχίαν, μονομάχου ἴδιος.
§Μονομάχιον (τὸ), = Μονομαχία ἢ Μονομαχεῖον.
Μονομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μόνος πρὸς μόνον. » Πάλη—, « (Ἀρχ. παρ') Ἀθην., = Μονομαχία. ||. (οὐσ.) ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἐπὶ θεάτρου μονομαχίαν, (Γαλλ.) gladiateur. » Καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, « Ἀκ.
Μονομαχοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐτρέφοντο ἢ ἐγυμνάζοντο οἱ μονομάχοι.
Μονομαχοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων μονομάχους (διὰ τὸ θέατρον).
Μονομελὴς, ές (ὁ, ἡ), = Μονομερής.
Μονομέρεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μονομερὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓν μόνον μέρος (μόριον), ἁπλοῦς. (δικας.) ὁ μὴ κατ' ἀντιμωλίαν. »Οὐ γὰρ μονομερεῖς τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι, « Καν. Ἀποστολ.
Μονομερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μονομερῆ, ἁπλῶς· (δικας.) ἐκ μονομερείας. »Μὴ μονομερῶς ἐξέταζε τὰ πράγματα, « Ι. Καρπάθ.
Μονόμετρος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ἐξ ἑνὸς εἴδους μέτρου μόνον.
Μονομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερηθεὶς τὴν μητέρα του, ὀρφανὸς μητρός. (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ ἔχων ζῶσαν τὴν μητέρα του μόνον.
Μονόμιτος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ ἕνα μόνον μίτον, ἄχι δίμιτος.
Μονόμματος (ὁ, ἡ), = Μονόφθαλμος.
Μονομοιρία (ἡ). μία μόνη (χωριστὴ) μερὶς, μιᾶς (γεωμετρ.) μοίρας διάστημα.
Μονόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν μόνην μορφὴν ἔχων, ἁπλοῦς, μονοειδής.
Μονόμοσχος (ὁ, ἡ), (βτν.) μονόκλαδος.
Μόνον, ἐπίρ. Ἴδε Μόνος.
Μονονού, Μονονοὺκ καὶ Μονουχὶ (ἀντὶ Μόνον οὐ, οὐκ, οὐχί), ἐπίρ. Σχεδόν. Ἴδε Μόνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μονόξοος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν μόνην φορὰν ξεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξεσθῇ (νὰ δουλευθῇ τεκτονικῶς), (παρβλ. Δίξοος).

Μονόξυλος (ὁ, ἡ). ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτι ξύλον ἢ ὅλος ἀπὸ ξύλον συγκείμενος. ‖. (οὐσ.) »Μονόξυλον (ἐνν. πλοῖον), « Ἀρστ., τὸ σκαμμένον ἀπὸ ἕνα μόνον κορμὸν δένδρου, (Γαλλ.) canot. 2) κοντάρι χωρὶς αἰχμὴν καὶ σαυρωτῆρα, (δηλ.) μόνον τὸ ξύλον.

Μονοούσιος (ὁ, ἡ). μόνος (μοναδικὸς) εἰς τὸ εἶδός του, μὴ ἔχων ὅμοιον κατὰ τὴν οὐσίαν. 2) (θλγ.) ὁ μίαν μόνην οὐσίαν ἔχων.

Μονοπάθεια (ἡ). τὸ νὰ πάσχῃ ἓν μόνον μέρος τοῦ σώματος.

Μονόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), = Μονότεκνος. 2) = Μονογενής.

Μονοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ μένων μόνος νικητὴς (ἢ μὴ ἔχων ἀνταγωνιστὴν) εἰς τὸ πάλαιμα (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ νικῶν μόνον εἰς τὸ πάλαιμα.

Μονοπάτιον (τὸ), (Βυζ.). δρόμος στενὸς, μονοπάτι.

Μονοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μονὸν πέδιλον, μονοσάνδαλος.

Μονοπείρας [μ. πεῖρα], ου (ὁ). ὁ μόνος λῃστεύων (ἁρπάζων, πειρατεύων), = Μονόλυκος.

Μονόπελμος (ὁ, ἡ). (ὑπόδημα) τὸ ὁπ. ἔχει ἓν μόνον πέλμα (ᾠνάρι).

Μονόπεπλος (ὁ, ἡ). γυμνὴ μὲ μόνον τὸν πέπλον (le voile).

Μονόπηρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄλλο παρὰ μόνην τὴν πήραν (τὸν τουρβᾶν).

Μονόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην πλευρὰν (ἓν πρόσωπον), (ἴδε Μονόκωλος).

;Μονόπλοια (ἡ), τὸ νὰ πλέῃ τις μόνος (αὐτερέτης).

Μονοποδία (ἡ). ἡ καθ' ἕνα-ἕνα πόδα μέτρησις καὶ διαίρεσις τῶν στίχων, (ἀντιθ. τῷ Διποδία).

Μονοποδιαῖος, α, ον, (στίχος) Ὁ μετρούμενος κατὰ μονοποδίαν.

Μονοποιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην ποιότητα (ἰδιότητα), ἁπλοῦς.

Μονόπους, οδος (ὁ, ἡ). μονοπόδαρος.

Μονοπραγματέω-ῶ, Μ. ἡσω. Καταγίνομαι εἰς ἓν πρᾶγμα μόνον.

Μονοπροσωπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι-

Μονοπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σώπως. Ὁ ἔχων (παριστάνων, εὔχρηστος δι') ἓν μόνον πρόσωπον.

Μονόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον πτερὸν (κυρ. καὶ μτνμ.).

Μονόπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην πτύχα, (κυρ. ἐπὶ ὀστρ.) = Μονόθυρος, μονοκαύκαλος.

Μονόπτωτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.), ὁ ἔχων μίαν μόνον πτῶσιν.

Μονοπύργιον (τὸ). φρούριον συγκείμενον ἀπὸ ἕνα μόνον πύργον.

Μονοπωλεῖον (τὸ), = Μονοπώλιον.

Μονοπωλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαί τι ὡς) -

Μονοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἔχων προνόμιον νὰ πωλῇ) αὐτὸς μόνος εἶδός τι πραγματείας.

Μονοπωλία (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ

Μονοπώλιον (τὸ), τὸ προνόμιον τοῦ μονοπωλεῖν, (Τουρκβαρβ.) ἀμπάλτο. » Μονοπώλιον ἔχοντας, καὶ τὰς τιμὰς ἀναβιβάζοντας, « Διόδ. 2) τὸ μέρος ὅπου γίνεται μονοπωλία. » Καὶ γὰρ δὴ καὶ μονοπώλια ἔχει (ἡ Ἀλεξάνδρεια), « Στρβ.

Μονόπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἱππεύων ἢ συρόμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον πῶλον (ἵππον).

Μονοῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἑαυτὸν μόνον ῥέπων, (εἶδος ῥυθμοῦ μουσικοῦ).

†Μονόῤῥηξ, ηγος (ὁ, ἡ), (γλσ.). βράχος σχισμένος (χωρισμένος) μονομιᾶς ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω.

Μονόῤῥιζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ κάμνων μίαν μόνην ῥίζαν.

Μονόῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον ῥυθμόν. 2) Π. ὁ ἔχων ἕνα μόνον κάτοικον, (κοιν.) μοναχικός. » Δόμος —, « Αἰσχλ.

Μονορύχης, ου (ὁ), Π. [μ. ὀρύσσω]. τσαπὶ μὲ μίαν μύτην, = Μάκελλα.

Μόνόρχις, εως ἢ ιδος (ὁ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν.

Μόνος [εἷς, ἑνὸς, Ατ. unus], η, ον, (τὸ ὑπερθ. Μονώτατος). Μοναχός. » Ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας, « Θκρ. » Ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, « αὐτ. » Μώνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις, « αὐτ. » Καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, « Γρφ. » Μόνος μόνῳ (ἢ) » Μόνος πρὸς μόνον, (τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς Βυζαντ. ἐξεφέρετο καὶ ἐπιῤῥηματικῶς ὑφ' ἓν Μονοπρόσμονα), « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Εἷς) » Καὶ ἀμφίπολος μία μόνη, « Ὀδ. Ψ. » Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω, « Ἡσ. (καὶ γεν. πλθ. διαιρετ.) » Μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων, « Δμ. (ᾖ πληρέστερον): » Μόνος ἐκ πάντων (ἢ) ἀπὸ πάντων, « Λξ. » Κυρίως αὕτη ἁρμονία ἂν λεχθείη μόνη παρὰ τὰς ἄλλας, « Νικομάχ. 2) μεμονωμένος, ἔρημος. » Θεῶν μέ τις ὀλοφύρατο, μόνον ἐόντα, « Ὀδ. Κ. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) » Ταῦρος ἐβόσκετο μόνος ἀπ' ἄλλων, Ὁμ. Ὕμν. (ᾖ ἑλλ.) » Μόνος σοῦ, « Λξ., χωρὶς σοῦ, » Ἡμῶν μόνος σπεισάμενος, « Ἀρςφν. ‖. (τὸ οὐδ.) Μόνον, ἐπίρ. Μοναχά. » Μόνον εἰ, « Λξ., φθάνει μόνον. » Μόνον οὐκ (καὶ) Μονονοὺκ, ἢ » Μόνον οὐχὶ (ᾖ) » Μονονουχὶ, « Λξ., μόνον ὅτι δὲν, αὐτὸ μόνον ἔλειπε, σχεδόν. » Μονονοὺκ ἔτυπτε, « Λξ., μόνον ὅτι δὲν τὸν ἔδειρεν. » Μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, « Ακ. » Ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μονονοὺκ ὀνειδίζει, « αὐτ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορίων). » Πολλάκις μὲν ὑπ' αὐτῶν ἡττημένοι.., μόνον δ' οὐχὶ δουλεύοντες αὐτοῖς, « Πλβ.

Μονοσάνδαλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μονὸν (ἓν μόνον) σάνδαλον.

Μονοσέβαστος καὶ

Μονόσεπτος (ὁ, ἡ). μόνος σεπτὸς (σεβαστὸς). » Τριάς —, « Γργ., ἡ ἐν μονάδι λατρευομένη.

Μονόσιρος (ὁ), εἶδ. ὄρνιθος τῆς Αἰγύπτου.

Μονοσιτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρώγω μόνος ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

Μονοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Μονόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μόνος ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

Μονοσκελὴς, έος καὶ

Μονόσκελος (ὁ, ἡ), = Μονόπους.

Μονόσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονάρχης, μονοκράτωρ.

†Μονοσταλὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μονόςολος (2).

Μονόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον στέγην (ὀροφὴν ἢ πατωσιάν), μονόπατος.

Μονοστελέχης, εος καὶ

Μονοστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ καμωμένος ἀπὸ ἓν μόνον στέλεχος.

Μονόστεος (ὁ, ἡ), [μ. ὀστέον]. μονοκόκκαλος.

Μονοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. [μ. στείβω] ὁ ὑπάγων μόνος (χωρὶς συνοδίαν), (ἐν γεν.) μόνος.

Μονόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἕνα μόνον στίχον ἢ μίαν σειράν.

Μονόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἓν μόνον ἔνδυμα (;) 2) Π. ὁ στελλόμενος (ὑπάγων πουθενὰ) μόνος. (ἐν γεν.) μονήρης, μεμονωμένος.

Μονόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον στόμα ἢ στόμιον. ὁ ἔχων μίαν μόνον κόψιν. » Πέλεκυς —, « Λξ.

Μονοςόρθυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. μονοςέλεχος, (ἐπίθ. τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Πριάπου).

Μονόστους, ου (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Μονόστεος.

Μονοστροφικὸς, ὴ, όν, (ᾖ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μονόστροφα ποιήματα, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μονοςρόφων ᾠδῶν.

Μονόστροφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ςρόφως. Ὁ συγκείμενος ἐκ μιᾶς μόνης στροφῆς. » Ὠδὴ —, « Μετρ. 2) ὁ στρεφόμενος δι' ἑνὸς τροχοῦ. » Ἅμαξα —, « Θφρ., ἡ μονότροχος.

Μονοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι μονοσύλλαβος.

Μονοσυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοσυλλάβου.

Μονοσυλλαβικὸς, ὴ, όν καὶ

Μονοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μίαν μόνην συλλαβήν. 2) ὁ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως συμπεριλαμβανόμενος (συνεννοούμενος). » Πᾶς δεσπότης δούλῳ μονοσύλλαβος, « Μ. Πλαν.

Μονοσυλλάβως, ἐπίρ. Μὲ μίαν μόνην συλλαβήν.

Μονοσχημάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ἕνα μόνον τρόπον (κατὰ μίαν μόνην κλίσιν ἢ ἔγκλισιν) σχηματιζόμενος.

Μονόσχημος (ὁ, ἡ), = Μονόμορφος.

Μονοσχιδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον σχίσμα. » Συριγξ —, « Ἰατρ., ἡ μὴ πολυσχιδής.

Μονότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον τέκνον. 2) (ἐπὶ ζ.) = Μονοτόκος.

;Μονότης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μονώτης.

†Μονότης (ἡ), (νλγ.). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μόνου, μοναδικότης, ἀτομικότης, μοναξιά.

Μονοτοκέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι μονότοκος.

Μονοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μονοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) ἓν ᾖ μόνον εἰς κάθε γένναν.

Μονοτονέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι μονότονος (καὶ μτφορ.) ἰσχυρογνώμων.

Μονοτονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -

Μονότονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἠχῶν εἰς) ἕνα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόνον τόνον, (ἐν γέν.) μονοειδής. (τρπ.) ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος.
Μονοτόνως, ἐπίρ. Καθ' ἕνα μόνον τόνον, χωρὶς ποικιλίαν (τόνου).
Μονοτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μόνος (εἰς ξεχωριστὴν τράπεζαν). «Ξενία—,» Εὐρ., ἡ γινομένη πρὸς τοιοῦτον ξένον.
Μονοτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ) = Μονότροπος, μοναδίσιτος.
Μονοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ Μονοτρόπως.
Μονότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ὁ ἀκολουθῶν ἕνα μόνον τρόπον (μίαν γραμμήν), ἁπλοῦς τὰ ἤθη (τοὺς τρόπους) ἢ μονήρης, μοναδίσιτος.
Μονοτροπία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοτρόπου. (ὀθ. Ἐκκλησ.) μοναχός, (καθ' ἣν ἐκδοχὴν ἐξηγοῦσιν οἱ πατέρες καὶ τὸ) «Κύριος κατοικίζει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ,» Ψαλμ.
Μονοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω τινὰ κατὰ μόνας (ξεχωριστὰ αὐτὸν μόνον). ||. (οὐδ. αὐτπθ.) τρώγω ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἢ (ς) ἑνὸς εἴδους φαγητόν, (Στρβ. Γ'. γ'.), (ὀθ.
Μονοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι κατὰ μόνας (εἰς ξεχωριστὴν τράπεζαν) ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.
†Μονότροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ ἕνα μόνον τροχόν, (Γαλλ.) brouette.
Μονότυπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τύπως. Μονότροπος, μονόσχημος.
Μονοὔατος (ὁ, ἡ), [μ. οὔας]. ὁ ἔχων ἓν μόνον ὠτίον ἢ πάσιμον (χερσῶλι).
†Μονουγία (ἡ). μονήρης βίος, μοναυλία.
Μονοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μονοσιτέω.
Μονοφαγία (ἡ), = Μοναιτία, [ἐκ τοῦ
Μονοφάγος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Μονοφαγίστατος), = Μονόσιτος.
Μονοφαλαγγία (ἡ). μία μόνη φάλαγξ, (ἀντιθ. τοῦ Διφαλαγγία).
Μονοφανὴς, ἐος καὶ
Μονόφαντος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος αὐτὸς μόνος.
Μονοφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα ἢ τὸν ἕνα μόνον ὀφθαλμόν.
Μονόφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀναδίδων) ἕνα μόνον φθόγγον. ||. (οὐσ. θηλ.) ἁπλοῦν φωνῆεν, ὄχι δίφθογγος.
Μονοφορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [μ. φορβή]. ὁ βόσκων μόνος (χωριστά).
Μονοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων ἕνα μόνον ἔπαχον.
Μονόφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μόνος φρουρῶν ἢ ὑφ' ἑνὸς μόνου φρουρούμενος, (τρπ.) διοικούμενος μοναρχικῶς.
Μονόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἴδιον (ξεχωριστὸν, διαφορετικὸν) φρόνημα, Μονογνώμων.
Μονοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). μόνος (μονόριζος, μονοκόμματος) ἐκ φύσεως. «Ἐφάνη γένος, ἔχουσα δύοντας μονοφυέας, ἐξ ἑνὸς ὑστέρου πάντας,» Ἡρ. «Τῶν σπλάγχνων τὰ μὲν μονοφυῆ, καθάπερ καρδίη ἢ πνεύμων· τὰ δὲ διφυῆ, καθάπερ νεφροί,» Ἀρχ.
Μονόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον φύλλον ἢ μονὰ (ὄχι διπλὰ) τὰ φύλλα.
Μονόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν μίαν μόνην (μὴ συμμιγνύμενος μὲ ἄλλην) φυλὴν, (παρβλ.) ἰδιογενής.
Μονοφυσίτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς ὀρθοδοξῶν μίαν φύσιν ἐπὶ Χριστοῦ, (ἄλλ.) Μονοθελήτης.
Μονόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην φωνὴν (ἀναδίδων ἕνα μόνον ἦχον).
Μονοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον χαλινὸν, (συνκδχ.) = Μονάμπυξ ἢ Μονίππος.
Μονόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην χεῖρα.
Μονόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (ἄσχιστον τὴν) χηλὴν, μονώνυχος, (ἀντιθ. τοῦ Δίχηλος).
Μονοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ἢ φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα.
Μονοχιτωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Περιπατῶ μονοχίτων (κοιν. μὲ τὸ ὑποκάμισον).
Μονοχιτωνία (ἡ). τὸ μονοχιτωνεῖν.
Μονοχορδίζω, Μ. ίσω. Παίζω ('Εξετάζω φυσικῶς καὶ μαθηματικῶς τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν μὲ) τὸ μονόχορδον.
Μονοχόρδιον (τὸ), = Μονόχορδον.
Μονόχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην χορδήν. ||. (οὐσ. οὐδ.) εἶδος μουσ. ὀργάνου τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς κανὼν (κλίμαξ) τῶν φωνῶν τῆς μουσικῆς.
Μονοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μονόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιστάμενος εἰς) ἢ διαρκῶν ἕνα μόνον χρόνον. 2) (γραμτ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Δίχρονος.
Μονόχροος-ους καὶ
Μονοχρώματος καὶ Μονόχρωμος καὶ
Μονόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον χρῶμα, ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος πάντοτε «Τὸ δὲ ὠὸν, ὥσπερ ἰχθύων, μονόχρουν (μονόχρων) ἐστίν,» Ἀρχ., (παρβλ. Ὁλόχροος).
Μονόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀποφασίζων τι ἢ ἀποφασιζόμενος μὲ) μίαν μόνην ψῆφον· «Νεῦμα—,» Αἰσχλ., τὸ τοῦ μονάρχου.
Μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω (Κάμνω νὰ μένῃ) τι μόνον, (πθ.) μένω μόνος (καὶ μὲ γεν.) στερημένος ἀπό. «Ἴσαν μεμονωμένοι συμμάχων, ἅτε ἀπεχθῶν,» Ἡρ. «Πάσης βοηθείας μεμονωμένος,» Διόδ.
Μονούδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μονῆ, μοναστηράκι.
Μονῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ μόνος· ἀπαγγέλλω (κυρ. ἐπὶ θεάτρου) μονῳδίαν.
Μονῳδία (ἡ). τὸ νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ τραγῳδῇ τις μόνος. (συνήθ.) εἶδ. ᾠδῆς τὴν ὁπ. ἐτραγῴδει εἰς τὸ θέατρον εἷς μόνος. (ὀθ. μετγν.) εἶδ. Θρήνου (θρηνῴδους ὁμιλίας).
Μονῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μονῳδίαν, τραγῳδούμενος ἢ ἀπαγγελλόμενος ἐν εἴδει μονῳδίας.
Μονῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ψάλλων ἢ τραγῳδῶν μόνος (ἰταλ. solo). 2) ὁ παριστάνων εἰς τὸ ποίημά του ἓν μόνον προσωπον.
Μονώνυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ύμως. Ὁ ἔχων ἓν μόνον (μονοσήμαντον) ὄνομα.
Μονώνυξ, υχος καὶ
Μονώνυχος (ὁ, ἡ), = Μονόχηλος, [ὅς ἢ Μῶνυξ.
Μωνωπὸς (ὁ, ἡ), = Μονώψ.
Μόνωπος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονωπὸς ἢ Μόναπος.
Μόνως, ἐπίρ. Μόνον· μοναχῶς· μεμονωμένως. «Οὕτως ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία,» Ξεν.
Μόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μονόω, ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμένου, (Γαλλ.) isolement.
Μονώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μόνος, (κοιν. ὁλομόναχος.
Μονώτης, ου (ὁ), Μονήρης, μεμονωμένος, μοναδίσιτος. «Φωνὴ μονῶτις,» Ἀρχ., ξεχωριστὴ, ἰδιαιτέρα.
;Μονωτὶ, ἐπίρ. = Μόνως, μεμονωμένως.
Μονωτικὸς, ἡ, όν. Μονώτης ἴδιος, μοναδικός.
Μονῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μονώτης.
Μόνωτος (ὁ, ἡ), = Μονοὔατος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μόναπος.
;Μονωτὸς, ἡ, όν. Μεμονωμένος (Γαλλ.) isolé.
Μονῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ὤψ]. μονόφθαλμος.
Μόνωψ, ωπος (ὁ), = Μόναπος, βόνασος.
Μόρα (ἡ), Λακων. ἀντὶ Μοῖρα, (κυρ. τάγμα στρατιωτικὸν συνήθ. ἀπὸ 400 ἢ ἀκριβέστ. 512 ἀνδρ.), (ἴδε Λόχος).
Μοράζω, Μ. άξω (ὀθ. τὸ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. Μεμόρακται), Δ. ἀντὶ Μοιράω.
†Μοργεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω τι διὰ τοῦ μόργου.
†Μοργὴ (ἡ) καὶ
†Μοργίον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μορτὴ, Μορτίον, τμῆμα (πλέθρου) γῆς.
Μόργνυμι, Μ. μόρξω, Π. ἀντὶ Ὁμόργνυμι, σφογγίζω. «Μορξάμενοι ἀπόγγοισι μέτωπα,» Κοΐντ.
Μόργος (ὁ). τὸ καφινωτὸν ἀμάξιον διὰ τοῦ ὁπ. μεταφέρουν ἄχυρα.
Μορέα (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ μόρα δένδρον, ἡ μουριά.
(Μορέω-ῶ), Μ. ήσω (εὔχρ. μόνον ὁ πθ. πρκ. Μεμόρημαι, ὀθ. ἡ μτγ. Μεμορμένος), Γλσ. ἀντὶ Μείρομαι ἢ Μοιράω, Μοιράζω κτλ., (ὀθ.
†Μόρημα (τὸ), = Πόνημα.
Μορία (ἡ), = Μοῖρα, μερίς. 2) ἡ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱερὰ ἐλαία ἧς οἱ ὑπ' αὐτῆς εἰς ἄλλα μέρη μεταφυτευθεῖσαι.
†Μορία (ἡ), Π. σπνττ. ἀντὶ Μωρία.
Μοριασμὸς (ὁ), ὁ εἰς μόρια (κλασματικὰ) μοιρασμός.
Μορίβιος, η, ον, = Μοιρίβιος.
Μόριμος (ὁ, ἡ), Π. = Μόρσιμος.
Μόριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόρος (μερὶς) μικρὸν μέρος (μέλος, τμῆμα). (ἰδιαιτ.) αἰδοῖον· (γραμτ.) λεξείδιον ἄκλιτον. (Φιλοσοφ.) = Εἶδος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ γένος). «Τὰ ιβ' μόρια,» Ἀρχιμ., τὰ 12 ζῴδια.
Μόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ λαχὼν εἰς τὸ μερίδιόν τινος, ἢ διωρισμένος ἀπὸ τὴν Μοῖραν, μόρσιμος. «Ἰῆ—,» Τύμν. ἐπιστ., ὁ τάφος.
Μόριος (ὁ), [μορία], ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς ἔφορος τῶν ἐν Ἀθ. ἱερῶν ἐλαιῶν).
;Μορὶς, ίδος, = Μερὶς, (μόνον εἰς τὰ σύνθ.).
Μορμολύκειον (τὸ) καὶ
Μορμολύκη (ἡ). προσωπίδα, (ἰταλ.) μάσκα, (κοιν.) μουτσοῦνα. (ἐν γέν.) φόβητρον, φάντασμα. «Ταῦτα δ' ἀπεδέξαντο οἱ τὰς πολιτείας καταστησάμενοι, μορμολύκας τινὰς πρὸς τοὺς νηπιόφρονας,» Πλάτ. «Μολοττικοὺς τρέφουσι μορμολυκεῖα τοῖς μοιχοῖς κύνας,» Ἀρχ., [ἐκ τοῦ
Μορμολύττω καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Μορμολύττομαι [μορμώ], Μ. ύξω, -ομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φοβίζω, φοβερίζω (κυρ. καθὼς φοβίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ ταῖς μάσκαραις κ.τ.λ.). ||. ἀμτβτ.) φοβοῦμαι, τρομάζω. »Διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον,« Αἰσχ. Σωκρ.

Μορμορωπὸς (ὁ, ἡ), [μορμὼ, †ὤψ]. τερατώδης, φοβερὸς, τρομακτικός.

†Μορμόφοβος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ φοβούμενος τὴν μορμὼ, (κοιν.) φοβούμενος τὸν ἴσκιόν του, τρέμων ἀπὸ φόβον.

Μορμύλος (ὁ), = Μόρμυρος.

Μορμύρεος, α, ον, Π. ὁ κάνων μουρμουρητὸν, κελαρύζων.

Μορμυρίζω, Μ. ίσω, = Μορμύρω.

Μόρμυρος (ὁ), εἶθ. θαλασσ. ἰχθ., (κοιν.) μουρμοῦρα, [ἐκ τοῦ

Μορμύρω [ὀνμτπτ.], Μ. υρῶ. Μουρμουρύζω (καθὼς τὸ νερὸν ὅταν τρέχῃ).

Μορμύσσομαι, Μ. ύξομαι, = Μορμολύσσομαι, φοβερίζω [ἐκ τοῦ

Μορμὼ [συγγ. τῷ Μόρος, Μορφὴ καὶ Γοργὼ], έος-οῦς (ἡ). στοιχειὸν, φάντασμα· προσωπίδα μὲ τερατῶδες στόμα. (ἐν γέν.) φόβητρον. (συνήθ.) λέξις φοβεριστικὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν, (καθὼς τῶρα ἡ) μαμοῦνα κτλ. » Φοβοῦνται τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια,« Ξεν. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιφων.) »Μορμὼ ! δάκνει ἵππος,« Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) » Μορμὼ, τοῦ θράσους,« Ἀρςφ., (κοιν.) μῶρε (τὸ διάβολο !), τί τόλμη !

Μορμὼν, ῶνος (ἡ), = Μορμώ.

Μορμωτὸς, ἡ, όν, Π. φοβερὸς, τρομακτικός.

Μορόεις, εσσα, εν, Π. [μέρος]. δουλευμένος (κατεσκευασμένος) μὲ κόπον (μὲ τέχνην). »Ἔρματα.. τρίγληνα μορόεντα,« Ὀδ. Σ. » Ποτὸν—,« Νίκ. 2) ὀλεθριος, (Γαλλ.) fatal. » Φρῦνος—,« Νίκ.

Μόρον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς μουρηᾶς, τὸ μαῦρον ντοῦτι, (κοιν.) μοῦρον. » Μόρον βατῶδες,« (Φαν. παρ') Ἀθ., τὸ βατόμουρον.

†Μοροπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ [πονέω καὶ

Μόρος (ὁ), Π. [μείρομαι]. ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον· (κυρ.) ἡ κακὴ μοῖρα· συμφορά· ταλαιπωρία· ὄλεθρος· θάνατος, (ὅθ. τὸ Ατ.) mors. » Τέῳ μόρῳ τὸν παῖδα κατεχρήσαο;« Ἡρ. » Σοὶ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον, ποῦ τάς δ' ἔλιπες,« Αἰσχλ.

Μόρος (ὁ), σπν. ἀντὶ Μόρον, μοῦρον.

Μοροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὸ φέγγος προξενεῖ μόρον (ὄλεθρον, θάνατον).

Μόροχθος (ὁ), [;], εἶδ. χώματος (πηλοῦ) χρησιμεύοντος εἰς τὸ λεύκασμα τῶν ἱματίων.

Μορρίνα καὶ Μορρίνη (ἡ). ἀγγεῖον ἀπὸ εἶδος τι τσινιοῦ ἢ φαρφουριοῦ (πορτσελάνας), (Ατ.) murrhina.

Μόρσιμος (ὁ, ἡ), Π. [μόρος], διωρισμένος (ἀποφασισμένος) ὑπὸ τῆς μοίρας, ἡ· ὑποκείμενος εἰς μόρον (θάνατον). » Οὔ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι,« Ἰλ. Χ. »Μόρσιμον ἦμαρ,« Ἰλ. Ο., Ὀδ. Κ., ἡ προωρισμένη ἡμέρα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Μόρσιμον εἶναι ἤδη τῇ Βαβυλῶνι ἁλίσκεσθαι, Ἡρ., πεπρωμένον.

Μορτὴ (ἡ), [μείρομαι]. τὸ μερίδιον (γεώμορον) ὅ,που δίδει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὁ-

†Μορτίτης, ου (ὁ). ὁ γεωργῶν ξένην γῆν καὶ πληρόνων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἓξ εἰς τὰ δέκα, (κοιν.) κολλίγος.

Μορτόβατος, η ἡ ος, ον. Ὅπου ἐμβαίνουν οἱ νεκροὶ, [βαίνω καὶ

Μορτὸς (ὁ, ἡ), Π. [μόρος], = Βροτὸς, θνητός· νεκρὸς (;), (ὅθ. τὸ Ατ.) mortuus.

Μορύσσω [μόρον], Μ. ύξω, Π. = Μολύνω, λερόνω· Μαυρίζω, (ὅθ.

Μόρυχος (ὁ). κόκκινος σὰν τὸ μοῦρον, (κοιν.) μόρυκος, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Σικελ., τῶν ἀγκλμάτων τοῦ ὀπ. τὰ πρόσωπα ἄλοιφαν μὲ τρύγα).

Μορφάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Μορφήεις.

Μορφάζω, Μ. άσω. Κάμνω σχήματα (χειρονομίας), σραβομουτσουνιάζω (πρὸς περίγελων), (Γαλλ.) faire des grimaces.

Μόρφασμα (τὸ), (νλγ.). εἰκὼν, ὁμοίωμα.

Μορφασμὸς (ὁ). τὸ μορφάζειν, σχηματισμὸς τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον, σραβομουτσούνιασμα, (Γαλλ.) grimaces. 2) εἶδ. κωμικοῦ χοροῦ.

Μορφάω-ῶ, Μ. άσω, Π. μορφόνω, παριστάνω, [ἐκ τοῦ

Μορφὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Ὄρφνη, διὰ τὴν σκιάν]. (ἐν γέν.) σχῆμα, (Ατ. κατὰ μτθ.) forma. (ἰδιαιτ.) ὄψις, θεωρία· καλὸν ἐξωτερικόν. (μτγν.) εἰκὼν, σκιαγράφημα, (Γαλλ.) dessin. (πλθ.) σχήματα, χειρονομίαι, (Γαλλ.) grimaces.

Μορφήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μορφὴν, μεμορφωμένος· (ἰδιαιτ.) εὔμορφος.

Μορφνὸς, ἡ, όν, Π. [ὄρφνος]. σκοτεινός· σκοτεινοῦ χρώματος.

Μορφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). μεμορφωμένος. ἐν τάξει, (Γαλλ.) formel.

Μορφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μορφόω.

Μορφοποιία (ἡ), = Μόρφωσις.

Μορφοποιὸς (ὁ, ἡ), = Μορφωτήρ, ζωγράφος.

Μορφοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὴν μορφὴν (τὸ ἐξωτερικὸν) ὡς μορφοσκόπος.

Μορφοσκοπία (ἡ). ἡ θεωρία τῆς μορφῆς (τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ προσώπου).

Μορφοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου καὶ μαντεύων ἐξ αὐτῆς τὸ ἦθος.

Μορφοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὴν μορφὴν (κατὰ τὸ σχῆμα) μόνον ἐμφανής. » Τύπος—,« Ἐπγρ.

Μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω μορφὴν εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω. » Εὐπρεπὲς τῷ θεῷ τὸ τὰ ἄμορφα μορφοῦν,« Φίλ., « Ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν,« Γρφ. » Παρεισάγων εἰς τὸ θέατρον καὶ τύπους κακιῶν, οὐχ ὥστε μὴν μορφωθῆναί τινα πρὸς αὐτὰς, ἀλλ' ὡς ἐκτρέψασθαι,« Εὐς.

†Μορφύνω, Μ. υνῶ. Στολίζω, εὐτρεπίζω.

Μορφὼ, όος-οῦς (ἡ), (παρὰ Λακεδ.) ἡ Ἀφροδίτη. 2) Δ. Π. ἀντὶ Μορφή.

Μόρφωμα (τὸ). τὸ μορφωθὲν, εἰκὼν· σχῆμα. 2) = Μόρφωσις.

;Μόρφων, ωνος (ὁ). ὁ φορῶν προσωπεῖον, μάσκαρας.

Μόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μορφόω, σχηματισμός. » Ἣν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ τῶν φυτῶν παιδείαν, οἷον σχηματισμός ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων,« Θφρ. 2) εἰκὼν, σχῆμα, Μόρφωμα. » Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας,« Γρφ. (τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὁ Χρσ. » Σχῆμα μόνον καὶ τύπον καὶ ὑπόκρισιν «).

Μορφωτὴρ (ὁ), Π. ὁ μορφόνων (δίδων μορφὴν εἴς τι, εἰκονίζων).

Μορφωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μορφόνειν.

Μορφώτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μορφωτήρ.

Μόσσυν ἡ Μόσυν, υνος (ὁ). ξύλινος πύργος, ξυλόσπιτον, (ὅθ.

Μοσύνοικοι (οἱ). οἱ κατοικοῦντες μόσυνας (ξυλόσπυτα), ἔθνος τι παρὰ τὸν Πόντον.

Μόσυνον (τὸ) καὶ Μόσυνος (ὁ), = Μόσυν.

Μοσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόσχος, μοσχαράκι.

Μοσχὰς, άδος (ἡ). θηλυκὸν μοσχάρι, δαμαλάκι.

Μοσχέη, (ἡ), Ἰων. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Μοσχῆ.

Μοσχεία (ἡ). τὸ μοσχεύειν, ἡ διὰ παραβλαστημάτων φυτεία.

Μόσχειος, α, ον. Μοσχαρήσιος.

Μόσχευμα (τὸ), [μοσχεύω]. τὸ φυτευθὲν ἡ μεταφυτευτέον παραβλάστημα, (ἐν γέν.) τρυφερὸν φυτὸν, φυντάνι, (παρβλ. Ἐμβροχάς).

Μοσχευματικὸς, ἡ, όν. Ἀρμόδιος (Ἐπιτήδειος) διὰ μόσχευμα.

Μόσχευσις, εως (ἡ). τὸ μοσχεύειν, φύτευμα καὶ μεταφύτευμα παραφυάδων.

;Μοσχευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ἡ διὰ τῆς μοσχεύσεως.

Μοσχευτὸς, ἡ, όν. Ὁ πολλαπλασιαζόμενος διὰ μοσχεύσεως.

Μοσχεύω, Μ. εύσω. Κόπτω τοὺς μόσχους (τὰ παραβλάσταρα) τοῦ δένδρου καὶ τὰ μεταφυτεύω, πολλαπλασιάζω τὸ φυτὸν διὰ τῶν παραφυάδων του. (ἐν γέν.) καλλιεργῶ, (μτνμ.) ἀνατρέφω· ἐνισχύω, ὑποθάλπω. » Τυραννίδα—,« Δ. Ἀλ.

Μοσχὴ (ἡ). κατὰ κρσ. ἀντὶ Μοσχέη (ἐνν. δορὰ), δέρμα μοσχαριοῦ.

Μοσχηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν μοσχάρι.

Μοσχίας, ου (ὁ). (κυρ. ἐπὶ ζ.) τρυφερὸς (νεαρὸς) ὡς ἂν μόσχος· (ἰδιαιτ.) ὁ νέος λαγὼς καὶ ὁ τριετὴς κριός.

†Μοσχιάω-ῶ, Μ. άσω. Χοροπηδῶ σὰν μοσχάρι· (ἐν γέν.) νεανιεύομαι, (κοιν.) κάμνω τρέλλαις (σερπετιαίς).

Μοσχίδιον (τὸ). βλασταράκι, φυντανάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Μοσχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόσχος, μοσχαράκι ἢ βλασταράκι.

Μόσχιος, α, ον, Π. ἀντὶ Μόσχειος. 2) τρυφερὸς (νεαρὸς) ὡς ἂν μόσχος.

Μοσχίτης, ου (ὁ), εἶδος ὀκταποδίου, (παρβλ.) Ὀσμύλη.

Μοσχοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω μόσχον (μοσχάριον).

†Μοσχοθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων μόσχους (μοσχάρια).

Μοσχοκαρύδιον (ὑποκορ.) καὶ Μοσχοκάρυον (τὸ). (μτγν.) τὸ μοσχοκάρυδον.

Μοσχολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω μόσχον (καθὼς οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν ἔρημον, κατὰ μίμησιν τῶν Αἰγυπτίων).

Μοσχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω εἴδωλον μοσχαρίου.

Μοσχοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μόσχος (ὁ), [ὄσχος]. τὸ τρυφερὸν βλαστάρι φυτοῦ ἡ κλωνάρι δένδρου, (συγχ. τῷ Μίσχος). 2) (μεγμ.) τὸ ἀρσ. ἡ θηλ. μοσχάρι, (Ἰταλ.) vitello. (Π. ἐν γέν.) νεογνὸν ζώου· παιδίον ἡ κοράσιον, (παρβλ. Ἔρση καὶ Πῶλος). 3) εἰδ. ζώου (δορκάδος) τῆς Σιβηρ. ϗ Κίνας καὶ ἡ συναζομένη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ κύστιν εὐώδης ὕλη, ὁ μόσχος.

Μοσχοσφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκλέγων ϗ σφραγίζων τὰ πρὸς θυσίαν διωρισμένα μοσχάρια.

Μοσχοσφραγιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔργον (πραγματευόμενος περὶ τῆς τέχνης) τοῦ μοσχοσφραγιστοῦ.

;Μοσχοτομία (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ

Μοσχοτόμιον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου κόπτονται μόσχοι (τρυφερὰ κλαδιὰ [βέργαις] δένδρων) πρὸς καλαθοποιίαν κτλ., [ἐκ τοῦ

Μοσχοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων μόσχους (βέργαις), καλαθοποιὸς κτλ. 2) ὁ σφάζων ἢ εὐνουχίζων τὰ μοσχάρια.

Μοσχοτρόφος (ὁ). ὁ τρέφων μόσχους (μοσχάρια).

Μοσχοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας μοσχαρίων.

†Μοσχύνω, Μ. υνῶ, = Μοσχεύω (μτφορ.).

Μοτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μοτός.

Μοτὴ (ἡ), Π. ἀντὶ

†Μότὸν (τὸ) καὶ

Μότὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Μίτος]. ἐξαντὸν (διὰ τὰς πληγάς), (Γαλλ.) harpie. »Μοτὸς ἐλλυχνιωτός,« Ἱππκρ., τὸ ἐφτίλι (τῆς πληγῆς).

Μοτοφύλαξ, ακος (ὁ), (χειρουργ.). εἰδ. ἐπιδέσμου ὅστις ἐμποδίζει τὸν μοτὸν νὰ τραβηχθῇ.

Μοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὴν πληγὴν μοτὸν (ξαντόν). »Αὐτὸς πατάξει ϗ μοτώσει ὑμᾶς,« Γρφ.

Μότωμα (τὸ). τὸ εἰς τὴν πληγὴν ἐντιθέμενον ξαντὸν (μοτόν).

Μότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μοτόω.

†Μουία (ἁ), Λακων. ἀντὶ Μοῖα.

†Μουκηρόβας, αντος, ἡ Μουκηροβάκτης, ου (ὁ), Λακων. ὁ Καρυοκατάκτης (τὸ πτηνὸν [;] ἢ τὸ ἐργαλεῖον), [ἐκ τοῦ

†Μούκηρος (ὁ), Λακων. τὸ ἀμύγδαλον ἢ τὸ κάρυον, (ὀθ. τὸ Λτ.) nux-nucis. 2 ἡ ἀμυγδαλὴ ἢ ἡ καρυά.

Μουναδὸν, Μουνάξ, Π. ἀντὶ Μοναδὸν, Μονάξ.

Μουναρχέω, Μούναρχος, κτλ. Ἰων. ἀντὶ Μοναρχέω κτλ.

Μουνερέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μονερέτης, αὐτερέτης.

Μούνιος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Μόνιος.

Μουνόγαμος, Μουνογενὴς κτλ., Π. Ἰων. ἀντὶ Μονόγαμος κτλ.

Μουνονυχὶ, ἐπίρ. Εἰς μίαν μόνην νύκτα.

Μοῦνος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Μόνος.

Μουνοτόκος, Μουνοφυὴς κτλ., Π. Ἰων. ἀντὶ Μονοτόκος κτλ.

Μουνόω, Μ. ώσω, Ἰων. Μονόω.

Μουνυχία (ἡ). ἡ εἰς τὸν ὁμώνυμον λιμένα τῆς Ἀττ. τιμωμένη Ἄρτεμις, (ὀθ.

Μουνυχιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ δέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἀπρίλ. -Μαΐος) καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς Μουνυχ. Ἀρτέμιδος.

Μουνώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μονώψ.

Μοῦσα [†μάω ἡ μῦθος], ης (ἡ). θεότης τῆς ποιήσεως (τῆς μουσικῆς κτλ.)· (συνκδχ.) ἡ ποίησις, ἡ μουσικὴ κτλ., (ἐν γέν.) αἱ ἐλευθέριοι τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι καὶ ὁ πρὸς αὐτὰς ἐνθουσιασμός· (ἐνίοτε) ᾠδή· ἦχος μουσικῆς· (σπν.) ποιήτρια ἢ ψάλτρια.

Μουσαγέτης, ου (ὁ), = Μουσηγέτης.

Μουσαῖος, α, ον. Ὁ τῶν Μουσῶν, = Μουσεῖος.

†Μουσαπολετὴρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μουσοπόλε θήρ.

†Μουσάριον (τὸ), (νλγ.) εἰδ. ἀλοιφῆς διὰ τὰ μμάτια.

Μουσεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Μούσας· μουσικός. ‖. (οὐσ.) Μουσεῖον (τὸ), κατοικητήριον (τέμενος, ναὸς) τῶν Μουσῶν· (συνκδχ.) γυμνάσιον, σπουδαστήριον. 2) (Βυζ.) ἡ διὰ ψηφίδων ζωγραφία, (Γαλλ.) mosaïque, (ὀθ.

Μουσειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζωγραφίζω διὰ μουσείου· στολίζω μὲ mosaïque.

Μουσείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Μουσηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μουσηγέτης, ου (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὰς Μούσας, προστάτης τῶν μουσῶν, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Μουσίδδω, Λίολ. Λακων. ἀντὶ Μυθίζω, ἡ

Μουσίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι. Μ. ίσω, -ομαι. Ψάλλω, τραγῳδῶ· παίζω μουσικόν τι ὄργανον. »Ὅμοιον μουσίσδει ταῖσιν ἀηδονίσι,« Θκρ.

Μουσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Καταγίνομαι εἰς τὴν μουσικὴν, φιλοτιμοῦμαι νὰ γένω-

Μουσικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀσχολούμενος) εἰς τὰς μούσας, ὁ σπουδάζων τὰς ὡραίας τέχνας· (ἰδιαιτ.) ψάλτης, κιθαρῳδὸς κτλ., ἢ· ποιητής. (συνκδχ.) πεπαιδευμένος, καλοαναθρεμμένος, χαρίεις, κόσμιος, φιλόκαλος κτλ., (ἐπὶ πραγμ.) εὐάρεστος χωρὶς πολυτέλειαν, (Γαλλ.) de bon goût. »Ἥδιον οὐδὲν οὐδὲ μουσικώτερόν ἔστ' ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν,« (Φιλήμ. παρὰ) Πλ. »Οἵων δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν, ἥνυστρα, μήτρας, χόλικας,« (Διώξιππ. παρ') Ἀθ. »Μουσικὴ,« (ἐν γέν.) αἱ ὡραῖαι (αἱ ἄλλ. ἐλευθέριοι) τέχναι (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ψαλτικὴ (κιθαριστικὴ κτλ.)

Μουσίκτας, α (ὁ), Δ. ψάλτης, μουσικός.

Μουσικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς· (ἐν γέν.) ἐντέχνως, ἐπιτηδείως, ἢ· κομψῶς, χαριέντως, φιλοκάλως, (Γαλλ.) μὲ γκοῦστον. »Μουσικῶς σκευάσαι τοὔψον,« Ἀθ. »Εὔχομαι τὸν ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα,« Ἀρστφ.

Μουσίσδω, Δ. ἀντὶ Μουσίζω.

Μούσμων [;], ονος (ὁ), εἰδ. ζ., ἀγριοπρόβατον, (Γαλλ.) mouflon.

Μουσόδομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἢ διὰ πῆς μουσικῆς, (οὕτω διορθ. ἀντὶ Μουσόδρομος).

Μουσοδονημα (τὸ). ᾆσμα ὑπαγορευθὲν ὑπὸ συγκινήσεως (ἐμπνεύσεως) τῶν Μουσῶν.

†Μουσόδρομος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μουσόδομος.

Μουσοεργὸς (ὁ, ἡ), ἴδε Μουσουργός.

Μουσοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων (θεραπεύων) τὰς Μούσας, Μουσοπόλος.

Μουσοληπτέομαι-οῦμαι, Μ. ..; Γίνομαι-

Μουσόληπτος (ὁ, ἡ), [μ. λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος (ὑπὸ τῶν Μουσῶν).

Μουσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μουσομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἐνθουσιασμένος διὰ) τὰς μούσας (τὴν μουσικὴν, τὴν ποίησιν κτλ.), = Μουσόληπτος.

Μουσομανία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις μουσομανὴς, ἐνθουσιασμὸς πρὸς τὴν ποίησιν (τὴν μουσικὴν κτλ.).

Μουσόμαντις, ιος (ὁ, ἡ), Π. μάντις τῶν μουσῶν. »Ὄρνις—,« Ἀρστφ., ὁ ἔχων μαντικὴν φωνήν.

Μουσομήτωρ, ορος (ἡ), Π. ἡ μήτηρ τῶν μουσῶν, ἡ γεννῶσα τὰς ἐπιστήμας. »Μνήμη—,« Αἰσχλ.

Μουσοπάτακτος (ὁ, ἡ), Π. = Μουσόληπτος.

Μουσόπνευστος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Μουσόληπτος.

Μουσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μελοποιῶ, εἶμαι-

Μουσοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς (λυρικὸς), μελοποιός.

Μουσοπόλος (ὁ, ἡ), [μ. πολέω]. λάτρις (θεράπων) τῶν Μουσῶν, ποιητὴς (κτλ.), (ἐπὶ πραγμ.) ποιητικός.

;Μουσοπρόσωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρόσωπον μούσης (ἦθος, χαρακτῆρα μουσικόν;).

†Μουσόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος διὰ μουσείου.

Μουσόστολος (ὁ, ἡ). στολισμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσοτόκος (ὁ, ἡ). γεννήτρια τῶν Μουσῶν, μουσομήτωρ.

Μουσοτραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀναθρεμμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, (ἐπμ.) φιλόμουσος, φιλόκαλος, κτλ.

Μουσουργέτης, ου (ὁ), = Μουσουργός.

Μουσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Στιχουργῶ, Μελοποιῶ ὡς) μουσουργός.

Μουσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μουσουργοῦ, μελοποιΐα.

Μουσουργικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μουσουργίαν, ἴδιος μουσουργοῦ.

Μουσουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐξεπαγγέλματος μουσικὸς (ψάλτης, τραγουδιστὴς, κιθαριστὴς κτλ.) ἢ, στιχουργὸς, μελοποιός.

Μουσόφθαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσοφιλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόμουσος. 2) = τῷ-

Μουσοφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀγαπώμενος, (Γαλλ.) favori des muses.

Μουσόφιλος (ὁ, ἡ), = Φιλόμουσος.

Μουσοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ θεραπεύων ἀσμένως (μετὰ χαρᾶς) τὰς μούσας, εὑρίσκων ἡδονὴν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ὡραίων τεχνῶν.

Μουσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ἔμμουσον, ῥυθμίζω κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς· ἐκπαιδεύω μουσικῶς (ἐλεθερίως κτλ.), (ἐν γέν.) διδάσκω. »Μουσωθεὶς φωνὴν ἀνθρώπου,« Αἰλ.

†Μουστάκια (τά), [Λτ. mustacea]. εἰδ. ζυμαρικοῦ μὲ μοῦστον, μουστόπηττας.

Μουσῳδὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελῳδός.

Μοχθέω-ῶ [μόχθος], Μ. ήσω. (ἐνίοτε μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἑλλ.) Κοπιάζω· βασανίζομαι, ταλαιπωροῦμαι· ὑποφέρω. »Πολλὰ πο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ τὴν στρατιὰν ἐμοχθησάτην, « Ξεν. (ἐξ ἐλλειπτ.) » Τέκνα, . . ἄτικτον, ἀμόχθησα, « Εὐρ. (καὶ τροπολογ.) » Περιτὸν πόνον μοχθοῦσι, « Ξεν., (παρβλ. Μοχέω).

Μοχθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Μοχθηρὸς, κοπιαστικὸς, ἐπίπονος.

Μοχθημα (τὸ), Π. ἔργον χρῆζον (ἢ κατορθωθὲν μετὰ) μόχθου, ἀγὼν, κόπος βάσανον. « Σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήματα, « Σοφ.

Μοχθηρία (ἡ). ἀθλιότης, κακοῤῥιζικιὰ, ταλαιπωρία. (συχνότ.) ἀχρειότης, κακία, πονηρία. » Περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν δι' ἄγνοιαν ἢ μοχθηρίαν τἀναντία λεγόντων, « Δμ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Μὴ ῥύπου μηδὲ μοχθηρίας ὀδωδὸς ἔκπωμα, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Μοχθηρὸς, ὰ, όν. Πλήρης μόχθου (ταλαιπωρίας), ἐπίπονος· ἄθλιος. » Μοχθηρὸν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα (νέα), « Εὐρ. (παρὰ Στβ.) 2) κακὸς, κακῆς διαθέσεως ἢ ποιότητος, ἀχρεῖος· ἄθλιος. » Ἀντ' ἀγαθῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας, « Ἀρςφ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Οὐκ ἔστι πράττοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν, « Εὐρ. (παρὰ Στβ.). » Μοχθηρὰς ἐλπίδας ἔχων ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος, « Πλβ. » Μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον τὰ ἱμάτιά τε καὶ ὑποδήματα, « Πλάτ.

Μοχθηροτέρως, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ Μοχθηρῶς, χειρότερα, ἀθλιώτερα.

Μοχθηροτροπία (ἡ). μοχθηρότης τρόπων, κακοτροπία.

Μοχθηρῶς, ἐπίῤ. Ἐπιπόνως· ἀθλίως. » Ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῶν ἔλαττον ἐκείνου δυναμένων μοχθηρότερόν τε λεγόντων, « Ξεν.

Μοχθητέον, θετ. τοῦ Μοχθέω.

Μοχθίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μοχθέω.

;Μοχθισμὸς (ὁ), Π. = Μόχθημα.

Μόχθος (ὁ), [μόγος, μόθος, ὄχθος]. κόπος· κακοπάθεια· ταλαιπωρία· ἔργον ἐπίπονον, ἄθλος.

Μοχλεία καὶ

Μόχλευσις, εως (ἡ). τὸ μοχλεύειν, ἢ διὰ τοῦ μοχλοῦ ἀνασήκωσις ἢ μετατόπισις. » Ἐς μόχλευσιν τῆς ῥίζης τοῦ κακοῦ, « Ἀρετ.

Μοχλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μοχλεύων (μετακινῶν τι διὰ τοῦ μοχλοῦ). » Γῆς—, « Ἀρςφ., ὁ Ποσειδῶν, (ἄλλ.) Ἐννοσίγαιος.

Μοχλευτικὸς, ὴ, όν. Ὁ πρὸς τὸ μοχλεύειν ἐπιτήδειος. » Ἐργαλεῖον μοχλευτικὸν, « Σχλ. Εὐρ.

Μοχλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Ἀνασηκόνω καὶ Μεταφέρω) τι διὰ τοῦ μοχλοῦ. (ἐν γέν.) μετακινῶ, μετατοπίζω· (μτφορ.) ὑποκινῶ, διεγείρω. 2) = Μοχλόω, ἀμπαρόνω (τὴν θύραν).

Μοχλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μοχλεύω.

Μοχλικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μοχλὸν καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ἐργασίαν.

Μοχλίον (τὸ) καὶ

;Μοχλὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Μοχλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Μοχλὸς (ὁ), [ἔχω, ὄχος, ὀχλεύς]. ξύλον ἢ σίδηρον ἐπίμηκες μὲ τὸ ὀπ. ἀνασηκόνουν ᾖ μετακινοῦν βάρη, λοστὸς, μανέλλα. » Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν, « Ὀδ. Ι. 2) σίδηρον τῆς θύρας, ἀμπάρα. » Αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο, « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φοβοῦ μοχλὸς, « Ἀθ., = Φρουρὸς, (ὅθεν

Μοχλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τὴν θύραν μὲ τὸν μοχλὸν, ἀμπαρόνω.

Μῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Μ.

Μῦ ἢ Μὺ, φωνὴ ἐκφράζουσα τὸν ἦχον τοῦ μουγγρίζοντος ἢ στενάζοντος μὲ κλεισμένον στόμα. » Μῦ λαλεῖν, « Ἱππών., λαλεῖν μὲ τὴν μύτην.

Μυάγρα (ἡ), [μῦς, ἀγρέω]. κλωβὶ σιδηροῦν (παγίδα) διὰ τοὺς ποντικούς· ξυλόκαττα.

Μύαγρος (ὁ), εἶδ. φειδιοῦ τὸ ὀπ. κυνηγῷ τοὺς ποντικούς, (ἄλλ.) Ὀροφίας. 2) εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) cameline.

Μυάκανθα, ης (ἡ) καὶ

Μυάκανθον (τὸ) καὶ

Μυάκανθος (ὁ), εἶδος φυτοῦ ἀγκαθ., ἀγριοσπαράγγι.

Μυάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύαξ, μυδάκι· (ὡς μέτρ. χωρητ.) κουταλάκι.

Μυαλὸς (ὁ), = Μυελός.

Μυαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μυελόω.

Μύαξ [μύω], ακος (ὁ), εἶδ. ὀστρέου, (κοιν.) μύδι. 2) (συνκδχ.) μυδότσεφλον, (ὅθεν ὡς μέτρ. χωρητ.) δύο κουταλιαῖς (χουλιαριαῖς). 3) (ἀρχιτεκτ.) κοίλωμα καμαροειδὲς ἐντὸς τοίχου, (κοιν.) κόγχη ἢ χηβάδα. » Ναὸς, οὗ ἐν τῷ μύακι (τοῦ βήματος) εἰκὼν τῆς θεοτόκου ἱςόρηται, « Ι. Φωκ.

Μυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς, ποντικάκι.

;Μυάω-ῶ [μύω], Μ. ήσω. Δαγκάνω τὰ χείλη ἢ Κλείω τὰ 'μμάτια μου. » Τί μοι μυᾶτε (ἄλλ. γρφ. » Τί μοιμυᾶτε) ;« Ἀρςφ.

Μυγαλέη-ῆ (ἡ), [μῦς, γαλῆ], εἶδ. ποντικοῦ μὲ σουβλερὴν μύτην, (Γαλλ.) musaraigne.

†Μύγμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νύγμα, ἄμυγμα. 2) = Μυγμός.

†Μυγμὴ (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυγμή.

Μυγμὸς (ὁ), [μύζω]. βογγητὸν, μούγγρισμα, (συγχ. τῷ Νυγμός).

Μυδάζομαι, Μ. άξομαι, Π. ἀντὶ Μυσάττομαι.

Μυδαίνω [μύδος], Μ. ανῶ, Π. ὑγραίνω, μουσκεύω· λειόνω· (ἀμτβτ.) = Μυδάω, σήπομαι.

Μυδαλέος, α, ον καὶ

Μυδαλόεις, εσσα, εν, Π. διάβροχος, κάθυγρος, σαπημένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν· δυσώδης. » Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Μυδάω-ῶ [μύδος], Μ. ήσω. Εἶμαι κάθυγρος (μούσκευμα), στάζω. 2) σήπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, λυόνω. » Τὸν νεκρὸν μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα, « Λκ. » Ὅκως τὰ ἕλκεα μὴ μυδήσῃ, « Ἱππκρ., (συγχ. καὶ συγγ. τῷ Μαδάω).

†Μῦδες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμύδες, πλθ. τοῦ Ἐμὺς, νεροχελώνα.

Μύδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυδάω, μούσκευμα· σῆψις.

Μύδιον (τὸ), = Μυΐδιον.

Μυδόεις, εσσα, εν, Π. = Μυδαλόεις.

Μύδος (ὁ), Π. σῆψις (ἐξ αἰτίας ὑγρασίας) μοῦχλα, (παρβλ. Μύκος).

†Μύδος (ὁ, ἡ), [μύζω]. μουγγός· (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατ.) μοῦτος, (παρβλ. Μύνδος).

Μυδρίασις [ἀμυδρὸς], εως (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμ., εἶδος πρεσβυωπίας, (ἄλλ.) Πλατυκορία.

Μυδροκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Σφυρηλατῶ) τὸν πυρωμένον σίδηρον ὡς.

Μυδροκτύπος (ὁ), Π. χαλκεὺς, σιδηρουργὸς, [κτυπέω καὶ

Μύδρος (ὁ). (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιοσδήποτε (ἰδιαιτ. δὲ) λίθος ἢ σίδηρος πεπυρακτωμένος.

Μυδὼν [μύδος], ῶνος (ὁ). κρέας πληγῆς σαπημένον.

Μύειος (ὁ, ἡ), [μῦς]. ποντικήσιος.

†Μυελαυξὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν τοῦ μυελοῦ, μυελοποιός.

Μυέλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μυελὸν, τρυφερὸς, ἁπαλός.

Μυελόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων μυελὸν, (συνκδχ.) παχὺς, ἢ μυελώδης, τρυφερός. » Ὄστρεα μυελόεντα, « Ἀθ.

Μυελόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν μυελόν.

Μυελοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν μυελὸν, θρεπτικὸς, δυναμωτικός.

Μυελὸς (ὁ). τὸ ἐντὸς τῶν κοκκάλων πάχος, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐγκέφαλος, (κοιν.) μυαλὸς καὶ μυαλόν· (ἐν γέν.) τὸ ἔσωθεν, ἢ καρδιὰ, ἢ· τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος (» Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, « Θκρ., τὰς Συρακούσας)· (συνκδχ.) χυμὸς θρεπτικὸς (δυναμωτικὸς), οὐσία, δύναμις. » Οἶνον καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, « Ὀδ. Β., (ὅθεν

†Μυελοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ μυελὸν, (δηλ.) καλοθρεμμένος.

;Μυελοτρόφος (ὁ, ἡ), = Μυελοποιός.

Μυελόω-ῶ, Μ. ώσω. (Γρφ.) Γεμίζω τι μὲ μυαλὸν (μὲ πάχος).

Μυελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μυελόν.

Μυέω-ῶ [μύω], Μ. ήσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια· (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) διδάσκω, κατηχῶ. » Ταῦτα μὲν οὖν . . ἴσως κἂν σοι μυηθείης· τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴης, « Πλάτ. (ἡ γεν.) » Ἐρυθριᾷν τὸ μειράκιον, ἄρτι τῶν Ἀφροδίτης μυούμενον, « Ἠλ.

Μυζάω (καὶ Ἰων.-έω)-ῶ [μύζω], Μ. ήσω. Βυζάνω, πιπιλίζω.

†Μυζοβάλανον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυροβάλανον.

Μύζουρις (ἡ), [μυζάω, οὐρά]. ἡ πόρνη, (Ατ.) fellatrix.

Μύζω [μῦ], Μ. μύσω ἢ μύξω; Κάμνω (μὲ τὴν μύτην ᾖ κλεισμένα τὰ χείλη) μὺ μῦ, βογγῶ, μουγγρίζω. » Τὰ σπλάγχνα (ἡ) » Ἐπὶ τοῖς σπλάγχνοις (ἡ) Πρὸς τὰ σπλάγχνα, μύζει, « Ἱππκρ., γουργουρύζουν. (καὶ ἀπολ.) » Ὁκότε ἄστιος εἴη, ἔμυζεν αὐτοῦ ἐν τῇ γαστρὶ ἰσχυρῶς . . Ὁκότε δὲ νεωστὶ βεβρωκὼς εἴη, αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον ἥκιστα ἔμυζε, « αὐτ.

Μύημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμυήθη τις, μάθημα μυστηριῶδες. 2) = τῷ

Μύησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυέω, ἡ ε',

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ μυστήρια εἰσαγωγή, κατήχησις, διδασκαλία.
Μυητής, οῦ (ὁ). ὁ μυῶν τοὺς τελουμένους, μύστης, μυσταγωγός.
Μυθαρεύομαι, Μ. εύσομαι, =Μυθεύομαι, λέγω, ὁμιλῶ.
Μυθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦθος, παραμυθάκι.
Μυθεῖαι καὶ
Μυθέαι, Π. ἀντὶ Μυθέσαι-μυθῇ, Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ
Μυθέομαι-οῦμαι [μῦθος], Μ. ήσομαι, Π. λέγω· ὁμιλῶ, διηγοῦμαι. «Ἀμοιβαῖς ἀλλήλοισι μυθεῦντ',« Ἀπλλν.
Μυθέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐμυθεῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μυθέομαι.
Μύθευμα (τὸ), Π. τὸ ῥηθέν, λόγιον, μῦθος, [ἐκ τοῦ
Μυθεύω, Μ. εύσω. Πλάττω ἢ Διηγοῦμαι μύθους· (ἐν γέν.) λέγω, ἀφηγοῦμαι.
Μυθέω-ῶ, Π. σπν. ἀντὶ Μυθέομαι, (ζθ.
Μύθημα (τὸ), Π.=Μύθευμα.
Μυθητήρ, ῆρος καὶ
Μυθητής, οῦ (ὁ), Π. ὁ λέγων (διηγούμενος), (ἐπὶ κακοῦ) λογοποιός, στασιαστής.
Μυθιάζομαι, Μ. άσομαι, =Μυθεύω.
Μυθίαμβος (ὁ). μῦθος ἐν ἰάμβοις (στίχοις). «Βαβρίας ἐν μυθιάμβοις,« Τζ.
Μυθίδιον (τὸ), =Μυθάριον.
Μυθίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π.=Μυθεύω ἢ Μυθεύομαι.
Μυθιήτης, εω (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μυθητής.
Μυθικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον ἢ εἰς τὴν μυθολογίαν, μυθώδης.
Μυθιστορία (ἡ). ἱστορία μυθώδης, διήγησις πλαστή, (καθὼς τὸ Ἰταλ.) ῥομάντζο.
Μυθιστοριαγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) μυθιστορίας.
Μυθίτης, ου (ὁ), Π.=Μυθητής.
Μυθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) μύθους.
Μυθογραφία (ἡ). σύνθεσις μύθων· συγγραφὴ μυθώδης.
Μυθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) μύθους, συγγραφεὺς μύθων.
†Μυθολάτρις, ιος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ λατρεύων τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεὸν Λόγον (μῦθον).
Μυθολεσχής, ου (ὁ),=Μυθολόγος.
Μυθολογεύω, Μ. εύσω, Π. διηγοῦμαι ἐν εἴδει μύθου (καταλεπτῶς).
Μυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Διηγοῦμαι) μῦθον ἢ ἐν εἴδει μύθου· ὁμιλῶ νὰ περνᾷ ὁ καιρός.
Μυθολόγημα (τὸ), μυθώδες διήγημα, μῦθος.
Μυθολογητέον, θετ. τοῦ Μυθολογέω.
Μυθολογία (ἡ). τὸ μυθολογεῖν, διήγησις μύθων, ἱστορία μυθώδης (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). (ἐν γέν.) ὁμιλία πρὸς διασκέδασιν. (Γαλλ.) causerie.
Μυθολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μυθολογίαν.
Μυθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) μύθους, ἱστορῶν τὰ κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν.
Μυθοῦμαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. (σπνττ. ἡ ἐαφαλμ.) ἀντὶ Μυθέομαι.
Μυθοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω μύθους, ἐπινοῶ ἢ ὑποθέτω πράγματα ἀνύπαρκτα.
Μυθοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (συγθέτων) μύθους, μυθοποιός.
Μυθοπλαστία (ἡ). σύνθεσις μύθων· διήγησις πλαστὴ (μυθώδης).
Μυθοπλόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων ἐντέχνως τὸν λόγον του, ἐπιτήδειος πρὸς συναρμογὴν τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου.
Μυθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω,=Μυθοπλαστέω. ‖. (πθ.) πλάττουν περὶ ἐμοῦ μύθους, γίνομαι ἀντικείμενον διηγήσεως μυθώδους.
Μυθοποίημα (τὸ). διήγημα ποιητικὸν (μυθώδες), μῦθος ποιήματος.
‡Μυθοποίησις, εως καὶ
Μυθοποιία (ἡ). τὸ μυθοποιεῖν, σύνθεσις μύθου, μυθοπλαστία.
Μυθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ συνθέτων μύθους (μυθώδεις διηγήσεις), λογαποιός.
Μῦθος (ὁ), Π. λόγος (προφορικὸς), ὁμιλία, συνομιλία· διήγησις· δημηγορία· συμβουλή, παραγγελία, φήμη. «Ἀγγελίαν, τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει,« Σοφ. «Ἡμῶν ὁ μῦθος· εἰσάγω δὲ τὴν δίκην· ὁ γὰρ διώκων, πρότερος λέγων κτλ.,« Αἰσχλ. 2) λόγος ἐνδιάθετος, σκοπός, λογισμός. «Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν,« Ἰλ. Δ. 3) (σπν.) σύσις· θόρυβος. «Οὐδὲ τιν' ἄλλην μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,« Ὀδ. Φ., (παρβλ. Μόθος). 4) (λογογραφ.) διήγησις πλαστὴ (ἀλληγορικὴ ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν σκοτεινὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). «Μῦθον βούλομαι λέξαι τίν' ὑμῖν, ὃν ποτ' ἤκουσ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν,« Ἄρχ. «Πρῶτον τοῖς παισὶ μύθους λέγομεν,« Πλάτ. «Ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος,« Δθ.
Μυθοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Ἐξετάζω) τὰ λεγόμενα ὑπό τινος.
Μυθοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν λόγους (μύθους).
Μυθουργέω-ῶ, Μ. ήσω,=Μυθοποιέω.
Μυθούργημα (τὸ), =Μυθοποίημα.
Μυθουργία (ἡ), =Μυθοποιία.
Μυθύδριον (τὸ), =Μυθάριον.
Μυθώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει μύθου, ὅμοιος μὲ μῦθον.
Μυθωδικός, ή, όν. Ὁ περὶ τὰ μυθώδη ἀσχολούμενος.
Μυῖα (ἡ), [μῦ, μύζω]. τὸ γνωστὸν πτερωτὸν ἔντομον, ἡ μυῖγα· «Μυῖα στρατιῶτις ἡ κύων,« Λκ., ἢ κρεατόμυιγα ἢ σκωληκόμυιγα. «Χαλκῇ—,« Ἰλιάδ., εἰδ. παιδιᾶς, Ζ. Μυίνδα.
Μυίαγρος (ὁ). ὁ ἀγρεύων (πιάνων) μυίας.
Μυίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς, ποντικάκι.
Μυιδίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυῖα, μυιγίτσα.
†Μυϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μυῖαν ἢ εἰς τὰς μυίας.
Μυΐλλα [μύω], ἐπίῤ. «Παίζειν—, « Λξ., εἶδος παιγνιδιοῦ, (κοιν.) τυφλομυῖγα.
Μύϊνος, η, ον, =Μύειος. «Φαιὸν, χρῶμα αὐθέτου ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν μυΐνον,« Δξ.
Μυοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μυῖαν. «Μυοειδῆ ὁρᾷν,« Νλγ., τὸ νὰ βλέπῃ τις ὡς ἂν μυίγαις ἔμπρὸς εἰς τὰ ὄμματά του.
Μυιοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) μυίας.
Μυιοκέφαλον (τὸ). κεφάλι μυίγας. (Ἰατρ. εἶδος σπυριοῦ τὸ ὁποῖον ἐξαίνει εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Μυιοσοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω ταῖς μυίγαις, [ἐκ τοῦ
Μυιοσόβη (ἡ), [μυῖα, σοβέω]. μυιαστήρι.
Μυιοσόβης, ου (ὁ). ὁ σοβῶν (διώχνων) τὰς μυίας.
Μυιοσόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυιοσόβη, μυιαστηράκι.
Μυιοσόβος (ὁ, ἡ), =Μυιοσόβης.
Μυΐσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς ἢ Μύαξ, μυδάκι.
Μυΐσκος (ὁ) καὶ
Μυιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μυίας, ὅμοιος μὲ μυΐγαν.
†Μυιών, ῶνος (ὁ), ἑσφαλμ. ἀντὶ Μυών.
Μυκάμων, ονος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Μυκήμων.
Μυκάομαι-ῶμαι [μῦ], Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐμυκον, πρκ. [συγγ. τῷ Μύω] Μέμυκα). Μουγγρίζω (ὡσὰν τὸ βῶδι κτλ.). (μτφ.) βροντῶ, βούζω. «Μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον,« Ἰλ. Μ.
Μύκη (ἡ), σπν. ἀντὶ Μύκης. «Οἷον αἱ μύκαις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ «Οἷον αἱ μύκαι) ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε,« (Ἐπίχαρ.) Ἀθ.
Μύκη (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ
Μυκηθμός (ὁ), Π.=Μύκησις καὶ
Μύκημα (τὸ). ἡ φωνὴ τοῦ βῶδιοῦ κτλ., μούγγρισμα.
†Μυκήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ μυκήματος (βοῆς).
†Μυκηρόβας, αντος καὶ
‡Μυκηρόβατος (ὁ, ἡ), =Μουκηρόβας, [ἐκ τοῦ
†Μύκηρος (ὁ), =Μούκηρος.
Μύκης [μῦκος], ητος καὶ (Π.) ου (ὁ). τὸ μανιτάρι. 2) (μτνμ.) τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὸ φτίλι τοῦ λύχνου κάρκαδον. 3) τὸ κουμπὶ τῆς ἄκρης τοῦ θηκαριοῦ. 4) ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρ. μορίου.
Μύκησις, εως (ἡ). τὸ μυκᾶσθαι, μούγγρισμα.
Μυκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων).
Μυκητίας, ου (ὁ),=Μυκητής. «Σεισμὸς—,« Ἄρχ., ὁ συνωδευμένος μὲ ὑπόγειον κρότον (βοήν).
Μυκητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μυκᾶσθαι.
Μυκήτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μύκητα (μανιτάρι).
Μυκήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μυκητής.
†Μύκλα, ης (ἡ) καὶ
†Μύκλος (ὁ). ἡ μελανὴ γραμμὴ τῆς βάχης τοῦ γαϐάρου, (παρβλ. Γσκλος). 2) (συνκβ. καὶ ἐπ.θ.) ὁ γάϐαρος.
Μύκλος, ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μάγλος, ἀσελγής.
†Μῦκος (ὁ), [συγγ. τῷ Μῦδος ἢ Μῦσος]· γλοιώδης ὕλη, γλίντζα, μύξα, (Λτ.) mucus.
†Μυκὸς, ή, όν. Μύκου (Γλοιοῦ) πλήρης, μυξώδης. (μτφρ. καὶ ἐπιθ.) μωρὸς ἢ ἀναίσιος (ἀνάλατος) ἄνθρωπος, (παρβλ. Βλεννός).
Μυκτὴρ (ὁ), [μύζω]. (κυρ.) ῥουθοῦνι, (ἐν γέν.) μύτη, (ἀπὸ ζ.) ῥύγχος· προβοσκίς. 2) (μτνμ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρη τοῦ λύχνου (ὅπου ἐμβαίνει τὸ φτίλι). 3) (μτφρ.)

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ Μυκτηρισμός, σκῶμμα, εἰρωνεία. »Ἀττικὸς ὁ μυκτήρ,« Δκ.

Μυκτηριάζω, Μυκτηριασμός, Μυκτηριαστής, =Μυκτηρίζω κτλ.

Μυκτηρίζω, Μ. ἴσω, =Μυχθίζω, περιπαίζω.

‡Μυκτήρισμα (τὸ). σκῶμμα, περιγέλιον.

Μυκτηρισμός (ὁ). τὸ μυκτηρίζειν, περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Μυκτηριστής, οῦ (ὁ). ὁ μυκτηρίζων, περιγελαστής.

Μυκτηριστικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς μυκτηρισμὸν ἐπιτήδειος, μυκτηριστοῦ ἴδιος, γλευαστικός.

Μυκτηρόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ (ἀπὸ) τῶν μυκτήρων.

Μυκτηρόκομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (ἠχῶν) διὰ τῶν μυκτήρων.

Μυκώδης, εος (ὁ, ἡ). μύκῳ ἢ μύκῃ ὅμοιος, μυξώδης ς ἢ ἀμανιτώδης. »Ἔλκος —, « Ἕρωτ.

‡Μύκων (ἴσ. Μύχων), ωνος (ὁ). ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ. 2) (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μύξων.

Μυλαβρὶς (γρὶς), ίδος (ἡ), =Μυλακρὶς.

Μυλαῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μύλην.

Μυλακρὶς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ἀνήκων εἰς τὸν μύλον. » Λάας —, « Ἐπγρ., ἡ μυλόπετρα. ‖ (οὐσ. θηλ.) εἶδος ἐντόμου ἀλευροφάγου, (Γαλλ.) blatte. 2) (ἀνατομ.) = Μύλη (2).

‡Μύλακροι (οἱ). οἱ γόμφιοι (οἱ ἄλλ. Μυλῖται) ὀδόντες.

‡Μύλακρον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ μύλου, (Λτν.) molucrum.

Μύλαξ [μύλη], ακος (ὁ). μυλόπετρα, (ἐν γέν.) στρογγύλη καὶ εὐμεγέθης (μυλοειδὴς) πέτρα.

Μυλεργάτης, ου (ὁ). δοῦλος (ἐργάτης) τοῦ μύλου, μυλωνᾶς.

Μυλεύς, έως (ὁ). ὁ προστατεύων τοὺς μύλους, (ἐπίθ. τοῦ Διός), [ἐκ τοῦ

Μύλη (ἡ). ἡ πέτρα τοῦ μύλου, μυλόπετρα· χερόμυλος. 2) (μτνμ.) τὸ στρογγυλὸν κόκκαλον (τὸ καυκὶ) τοῦ γόνατος, (ἄλλ.) Ἐπιγονατὶς καὶ Μυλακρὶς, (Γαλλ.) la rotule. 3) =Μυλόδους, (ἐν γέν.) ='Οδούς. » Μύλας λεόντων, « Σδ. 4) ἄμορφόν τι κύμμα, ἔκτρωμα σκιρρώδες, (κοιν.) ἀρπάχτρα. » Εἰδ' ἄρα ποτέ ᾗ τέκῃ μύλην ἀποτικτούσης, « Εὐς. 5) κριθάρι χονδραλεσμένον διὰ τὰς θυσίας, (ἴδε Οὐλαί).

Μυλήκορον (τὸ). ἡ ακοῦπα (τὸ κόρηθρον) τοῦ μύλου.

Μυλήφατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. πεφνεῖν]. κομμένος ὑπὸ τοῦ μύλου, ἀλεσμένος.

Μυλιαῖος, α, ον, =Μυλικός.

Μυλίας, ου (ὁ). (λίθος) ἡ μυλόπετρα.

‡Μυλιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. τρίζω τὰ ὀδόντια (τὰς μύλας)· (εἰς τὸν Ἡσ. διορθ. Μαλακιάω).

Μυλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον ἢ εἰς τοὺς μυλοδόντας. » Λίθος (» Κάνθων) —, « Σύγκ., Γργ.

‡Μύλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ μύλης (μυλοπέτρας).

Μύλιος, α, ον, =Μυλικός.

Μυλίτης, ου (ὁ), (λίθος) = Μυλίας. 2) (ὀδοὺς) = Μυλόδους.

Μυλλαίνω [μυλλὸς], ανῶ. Στραβόνω τὰ γείλη (πρὸς περιγέλιον), στραβομουτσουνιάζω, (Γαλλ.) faire la moue, (παρβλ.) Σιλλαίνω.

‡Μυλλάκανθος (ὁ), = Μυάκανθος.

‡Μυλλὰς [μύλλω], άδος (ἡ). πόρνη.

‡Μύλλον ἢ Μύλλος [μύω], εος-ους (τὸ). (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Χεῖλος· (ἰδιαιτ.) στραβομουτσούνισμα, (Γαλλ.) moue, [ἴδε καὶ

‡Μυλλὸς (ὁ, ἡ), [συγγ. τῷ Κυλλός]. στρεβλὸς, ὁ ἀστροφος, ἀλλοίθωρος κτλ.

Μύλλος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (τὸ ὁπ. ἐπαστόνετο), μυλοκόπι, (Γαλλ.) mulet (ς), (παρβλ. Πλατίστακος).

Μύλλω [μύλη, μύω], Μ. μυλῶ· Ἀλέθω (ς). 2) (συνεκδ. καὶ μτνμ.) μουρμούρίζω μὲ κλεισμένα χείλη, (παρβλ.) Μοιμύλλω. 3) (καταχρ.) = Βινέω, (Λτ.) molere.

Μυλόδους, οντος (ὁ), [μ. ὀδούς]. τὸ ὀπισθιον ὀδόντι, ὁ τραπεζίτης, (ἄλλ.) Γομφιος, (Γαλλ.) dent mollaire.

Μυλοειδὴς, έος (ὁ ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μύλης (μυλόπετρας), στρογγυλὸς καὶ σκληρός.

Μυλόεις, εσσα, εν, Π. καμωμένος ἀπὸ μύλην (μυλόπετραν) ἢ εἰς σχῆμα μύλης.

Μυλοεργὸς, έος (ὁ, ἡ), Π. δουλευμένος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.

Μυλόκλαστος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.

Μυλοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (πελεκῶν) ταὶς μυλόπετραις, μυλοχαράκτης.

Μυλοκόρος (ὁ, ἡ). ὁ κορῶν (σαρόνων) τὴν μυλόπετραν.

Μύλος (ὁ), =Μύλη, μυλόπετρα. 2) =Μύλαξ. 3) =Μυλόδους. 4) =Μύλλος (ς). 5) γρόνθος. »Στερρῷ τυπέντα κλειδὸς εὐάρχου μύλῳ,« Αυκ.

‡Μυλόσαρξ, αρκος (ἡ), =Μύλη (5).

Μυλουργὸς (ὁ), =Μυλοκόπος.

Μυλόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἰατρ.). Σκληρύνω τι ὡς μύλην (4), =Σκιρρόω.

Μυλῶδης, εος (ὁ, ἡ), =Μυλαῖος, Μυλοειδής.

‡Μυλωθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μυλωθρὸς (μυλωνᾶς).

Μυλωθρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυλωθρὸν, μυλωθροῦ ἴδιος, μυλωνάδικος.

Μυλωθρὶς, ίδος (ἡ), Θηλ. τοῦ

Μυλωθρὸς (ὁ). μυλωνᾶς. 2) ἀντὶ Μυλωθρικός. »Ὠδὴ —,« Λξ., ἡ (ἄλλ.) Ἐπιμύλιος.

Μυλὼν, ῶνος καὶ (σπτρ. ᾗ ἀδύκ.) Μύλων, ωνος (ὁ). ὁ τόπος (τὸ οἴκημα) ὅπου ἀλέθουσιν αἱ μύλαι, (κοιν.) μύλος.

Μυλωνάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυλῶνος.

Μυλωνικὸς, ἡ, όν. Μυλῶνος ἴδιος, μυλικός. » Λίθος —, « Αξ.

‡Μυλώνιον (τὸ), (κατὰ τὸν τύπον μόνον) ὑποκορ. τοῦ Μύλων. 2) οὐδ. τοῦ-

Μυλώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ὑπηρετῶν εἰς τὸν μυλῶνα, μυλωνάδικος.

Μυλωρὸς (ὁ), [μ. ὥρα]. φύλαξ (ἐπιμελητὴς) τοῦ μύλου, μυλωνᾶς.

Μῦμα (τὸ), [παρβλ. Μίμαρχις], εἶδός τι πολυποικίλου φαγητοῦ, (Τουρκ.) τουρλοῦ.

‡Μῦμαρ, αος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Μῶμος, (ἴδ.

‡Μυμαρίζω, Μ. ἴσω, Γλσ. ἀντὶ Μωμέομαι.

Μυνάκια, Μυνακόομαι, ἴδε Μυννάκια κτλ.

Μύνδος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -δτερός, -δτατος), Π. [μύζω], βωβὸς, μογγός.

Μύνη (ἡ), Π. [μύω,]. πρόφασις, προτροπὴ, (ὅθεν

‡Μυνικὸς, ἡ, όν. Ἐκδικητικὸς, ἀμυντήριος.

‡Μυννάκια (τὰ), εἶδος ὑποδημάτων (ἀπὸ τοῦ σκυτοτόμου Μύννακος).

‡Μυννακόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Φορῶ μυννάκια.

Μύναμαι [μύνη], Μ. μυνοῦμαι (ἀόρ. Ἐμυνάμην), Π. προφασίζομαι.

Μύξα [μύσσω], ης (ἡ), (ἐν γέν.) = Γλοιὸς, γλίντζα· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀπὸ τῶν μυκτήρων καταῤῥέουσα γλοιώδης ὕλη, (ἄλλ.) Κόρυζα. 2) (σπν.) ἀντὶ Μυκτήρ. » Ἅρασα μύξας (ἡ ἔλαφος), « (Π. Ἀνών. παρ') Αἰλ. 3) ἡ φτιλήθρα τοῦ λύχνου, (ἄλλ.) Μυξωτήρ.

‡Μυξάζω, Μ. άσω. Τρέχουν ἡ μύξαις μου, μυξιάζω, (ἄλλ.) Κορυζάω.

Μυξάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύξα, ἡ 2) τοῦ Μύξου.

Μυξάω-ῶ, Μ. άσω, = Μυξάζω.

‡Μυξητὴρ (ὁ), = Μυξωτήρ.

Μυξῖνος (ὁ), = Μύξων, (εἶδ. ἰχθ.).

Μύξον (τὸ), εἶδος καρποῦ (κοκκυμήλου), (Γαλλ.) sebeste.

Μυξοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ κάμνων μύξαν· μυξώδης.

‡Μύξος (ὁ), = Μύξων. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυωξύς.

Μυξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) μύξαν, γλοιώδης.

Μύξων, ωνος (ὁ), (κυρ.) μυξιάρης, (ὕθεν) εἶδ. ἰχθ. (κεφάλου) μὲ γλοιώδες δέρμα, (Γαλλ.) muge.

Μυξωτὴρ (ὁ), = Μυκτὴρ, ῥουθοῦνι.

Μυόβρωτος (ὁ, ἡ), [μῦς, βιβρώσκω]. πονηρικοφαγωμένος.

Μυογαλῆ (ἡ), = Μυγαλῆ.

Μυογαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυγαλῆ.

Μυοδόκος (χος), ου (ὁ, ἡ), [μῦς, δέχομαι], ὁ χρησιμεύων εἰς κατοικίαν ποντικῶν. » Γρώνη —, « Νίκ. 2) ὁ διώκων τοὺς μύας, μυοθήρας. »Ὄφις —« Θρρ., (συγγ. τῷ Μυόχοδον).

Μυοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μυώδης.

Μυοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) ποντικούς.

‡Μυοκέφαλον (τὸ), ἴδε Μυοκέφαλον.

‡Μυόκοπρος (ἡ), = Μυόχοδον.

Μυοκτόνος (ὁ, ἡ), [μῦς, κτείνω]. ὁ φονεύων τοὺς ποντικούς. ‖ (οὐσ.) Μυοκτόνον (τὸ), βότανον πρὸς φθορὰν τῶν ποντικῶν, ποντικοφάρμακον.

Μυομαχία (ἡ). μάχη ποντικῶν (μυῶν).

‡Μυοξὶς (ὁ), = Μυωξός.

Μυοπάρων [μῦς, πάρων], ωνος (ὁ), εἶδ. ἑλαφροῦ πρατικοῦ πλοίου, (Γαλλ.) brigantin.

Μυόπτερον (τὸ), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Θλάσπι.

‡Μύος, εος-ους (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῦσος.

Μυοσώτη καὶ Μυοσωτὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Μυόσωτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ [;] τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν μὲ αὐτιὰ ποντικοῦ, μυός ὦτα), (ἄλλ.) Ἀλσίνη, (καὶ ὄχι Ἑλξίνη).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μυότρωπος (ὁ, ἡ), [μῦς, τιτρώσκω]. πληγωμένος (βεβλαμμένος) τοὺς μυῶνας.
Μυουρία (ἡ), = Μειουρία.
Μυουρίζω, Μ. ἴσω, = Μειουρίζω.
Μύουρος (ὁ, ἡ), = Μείουρος, (κυρ. στίχος) λήγων εἰς βραχύ, [ἐκ τοῦ
Μύουρος (ὁ ἡ ἡ). (κατὰ λέξ.) ποντικοουρὰ, (ὀθ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Μύουρον.
Μυοφόνος (ὁ, ἡ), = Μυοκτόνος.
Μυοχοδον (τὸ), [μῦς, χέζω]. ἡ κόπρος τοῦ ποντικοῦ. ποντικοκούραδον, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυοδόχος).
Μυοχοδος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ μηδενὸς ἄξιος, πάντη ἄχρηστος.
Μυόχορτον (τὸ), = Μυόσωτον.
Μυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι πλήρης μυώνων. » Στῆθος σαρκῶδες, μεμυωμένον, « Ἱππκρ., (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυλόω).
Μύραινα [μύρος], ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., σμύρνα, (μτνμ.) κακογυναῖκα, ϛρίγγλα, (καθὼς) Ἔχιδνα.
Μυράκανθος (ὁ ἡ ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἠρύγγιον.
Μυράκοπον (τὸ), [μύρον, ἄκοπος], εἶδ. δυναμωτικῆς ϗ εὐώδους ἰατρικῆς συνθέσεως.
Μυράλειπτρον (τὸ). τὸ περιεκτικὸν τοῦ μύρου σκεῦος, μυροθήκη.
Μυραλειφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω μὲ μῦρον (μὲ μυρῳδιαίς). » Διαφέρει δὲ ὅλως τὸ μυραλειφεῖν τοῦ μύρῳ χρίεσθαι· τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρίεσθαι τῷ μύρῳ, καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε, « Κλμ.
Μυραλοιφία καὶ Μυραλοιφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μυραπίδιον καὶ Μυράπιον (τὸ), εἶδος εὐώδους ἀπιδίου, (Γαλλ.) poire musquée.
Μυράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύρον.
Μυρεψεῖον (τὸ), ἐργαστήριον μυρεψοῦ.
Μυρεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω μύρα ὡς μυρεψός.
Μυρέψημα (τὸ). μυρεψικὸν κατασκεύασμα, μυρωδικόν.
Μυρέψης, ου (ὁ), = Μυρεψός.
Μυρεψία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μυρεψοῦ, ἕψησις (κατασκευὴ) μύρων.
Μυρεψικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυρεψὸν ἢ τὴν μυρεψίαν.
Μυρέψιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυρεψεῖον. 2) (ϛ) = Μυρεψία.
Μυρεψὸς (ὁ). ὁ ἕψων (βράζων, κατασκευάζων) μύρα.
Μυρηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μύρον. » Ἀγγεῖον—, « Αξ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποδοχὴν μύρου.
†Μυριαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι.
Μυριαγωγὸς (ὁ, ἡ), [μύριοι, ἄγω]. ὁ φέρων (χωρῶν ἢ περιέχων) 10,000 ἀνθρ. ἢ λίτρας (μνᾶς κτλ.) βάρους, Μυριοφόρος.
Μυριαδικὸς, ὴ, όν. Ὁ τῆς μυριάδος, μυριοπλάσιος.
Μυριάεθλος καὶ Μυρίαθλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπομείνας μυρίους (ἀναριθμήτους) ἄθλους, πολυπαθὴς, πολύαθλος.
Μυριάκις, ἐπίρ. 10.000 φοραῖς, ἀπειράκις· (κοιν.) χιλίων λογιῶν. » Ἐν μυρίοις μυριάκις ἀνθρώποις, « Γαλ., ἀναριθμήτοις. » Μυριάκις μυριοστὸς (ἡ, όν), « Πλάτ., Ἀρχιμ.
Μυριάμφορος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων ἢ ἀξίζων μυρίους (10,000) ἀμφορεῖς, (ἐπμ.) ὑπερμεγέθης ἢ βαρύτιμος.
Μυριανδρία (ἡ). μυρίων ἀνδρῶν συνοδία.
Μυρίανδρος καὶ Μυριάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ μυρίους (10,000) ἄνδρας, (ἐν γεν.) πολυάνθρωπος.
Μυριαρίθμητος καὶ
Μυριάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μυρίους ἀριθμούμενος, πολυάριθμος, ἀναρίθμητος.
Μυριάρχης καὶ Μυρίαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυρίων (10,000) ἀνδρῶν.
Μυριὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ Μύριοι. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 10,000 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.) (ἐν γέν.) πλῆθος ἀναρίθμητον.
Μυριαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μυρίων (ἀναριθμήτων) μερῶν.
Μυριαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς μύρια (ἄπειρα, ἀναρίθμητα) μέρη.
Μυριαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ μυρίους τρόπους, (Νικ. Χων.).
Μυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύρον.
Μυριέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μυρίους (ἀναριθμήτους, χιλίων λογιῶν) ἑλιγμούς. » Ὄφις—, « Εὐνάπ.
Μυριετὴς, έος (ὁ, ἡ). μυρίων ἐτῶν, παμπάλαιος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ὑπέργηρως, (κοιν.) χιλιοχρονήτικος.
Μυρίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ μύρα (μὲ μυρωδιαίς).
Μυρίκη (ἡ), εἶδ. θάμνου, (Γαλλ.) bruyère ou tamaris, (παρβλ. Ἐρείκη).
Μυρικίνεος, α, ον καὶ
Μυρίκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ καμωμένος ἀπὸ μυρίκην.
Μυρικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μυρίκης.
Μυρίνη (ἡ), = Μυῤῥίνη ἡ 2) Μυῤῥία.
Μυρίνης (ἀντὶ) Μυρινήτης ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυρίτης, ου (ὁ). (οἶνος γλυκὺς ϗ εὐώδης) κατεσκευασμένος μὲ μύρον ἢ μύρτα (ϛ).
Μυρίνινος, η, ον. Ὁ ἐκ μυρίνης, μυρσινένιος.
;Μυρῖνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μαρῖνος ἢ Μυξῖνος.
Μυριόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυτρόνων ἀπὸ) μυρίους βλαστούς.
Μυριόβοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων μυρίους βοας (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἐν γεν.) πολύτιμος ἢ πολυκτήμων.
;Μυριοβόλος (ὁ, ἡ), = Μυριοφόρος.
Μυριόγλωσσος (τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν μυρίας (ἀναριθμήτους) γλώσσας. » Ἔθνος—, « Βυζ.
Μυριόγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταβάλλων) μυρίας γνώμας.
Μυριόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μυριάκις (ὑπὸ μυρίων ἤδη) γεγραμμένος.
Μυριόδοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μεγίστην (ἀμέτρητον) δόξαν.
Μυριόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀναριθμήτους ἢ ὑπερμεγέθεις ὀδόντας. » Πρίων (« Ἐλέφας)—, « Ἐκγρ.
Μυριόεις, εσσα, εν, Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Μυρίος.
Μυρίοι, αι, α, (προπαροξ.) Δέκα χιλιάδες. (παρεξ.) Ἀναρίθμητοι, ἴδε Μυρίος.
Μυριόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους (μυρίων εἰδῶν ἢ πλῆθος) καρπούς.
Μυριόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρία (ἀναριθμητα) κέντρα.
Μυριοκέφαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μυρίας (ἀναριθμήτους) κεφαλάς.
Μυριόκλινος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μυρίου κλόνους (παλμούς).
Μυριόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μυριοκέφαλος.
Μυριόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (κυκλοφορῶν εἰς) μυρίους κύκλους.
Μυριοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ διεγείρων μυρία (ἀναρίθμητα) κύματα.
Μυρίολβος (ὁ, ἡ). μυριάκις ὄλβιος, μυριόπλουτος.
Μυριόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μυριάκις (ἀπειράκις) λεχθεὶς, τετριμμένος, παροιμιώδης, πολυθρύλλητος.
;Μυριολεξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηρικὸν) τοῦ μυριολέκτου, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυριολεξία).
Μυριομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (διδαχθεὶς) μυρία πράγματα, πολυμαθέστατος.
Μυριομακάριστος (ὁ, ἡ). μυριάκις μακαριστὸς, μακαριώτατος.
Μυριόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους ὀφθαλμοὺς (ἀναρίθμητα ὀμμάτια).
Μυριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων, παριστανόμενος ὑπὸ) μυρίας μορφάς.
Μυριόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπομείνας ἢ κατορθούμενος μὲ μυρίους μόχθους, πολύμοχθος.
Μυριόναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ μυρίας ναῦς (ἀναρίθμητα καράβια).
Μυριόνεκρος (ὁ, ἡ). (μάχη) εἰς τὴν ὁπ. ἔπεσον μυριάδες νεκροί.
Μυριόνικος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μυρίας (ἀναριθμήτους) νίκας.
Μυριονταδικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς μυριάδας.
Μυριοντάκις, ἐπίρ. = Μυριάκις.
Μυριονταπλάσιος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-σίως, = Μυριοπλάσιος.
†Μυριοντάρχης καὶ Μυριόνταρχος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μυρίαρχος.
Μυριοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μυρία (ἀναρίθμητα) παθὼν, πολυπαθής.
Μυριόπαλαι, ἐπίρ. Μυριάκις πάλαι, πρὸ ἀναριθμήτων χρόνων.
Μυριοπλάσιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ) -σίως, καὶ
Μυριοπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ). δέκα χιλιάδες φοραῖς τόσος, (ἐν γέν.) ἀπειροπλάσιος· (μὲ γεν.) μυριάκις πλειότερος. » Μυριοπλάσια ἡμῶν ἔχει, « Ξεν.
Μυριόπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίων (ἀναριθμήτων) πλέθρων ἔκτασιν, καθ' ὑπερβολὴν ἐκτεταμένος ἢ εὐρύχωρος.
Μυριόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ μυρία (ἀναρίθμητα) εἴδη.
Μυριοπλήθεια (ἡ). πληθὺς μυρία (ἀναρίθμητος).
Μυριοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀναρίθμητος τὸ πλῆθος, ἀπειροπληθής.
Μυριόπλοκος (ὁ, ἡ). μυριάκις περιπεπλεγμένος, πολύπλοκος.
Μυριόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους (ἀναριθμήτους) πόδας. 2) ὁ ἔχων μυρίων (10,000) ποδῶν ἔκτασιν.
Μυριοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παριστα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόμενος ὑπὸ) μυρία πρόσωπα, πολυποίκιλος.
Μυριοπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) μυριάδας πτερῶν ἢ πτερωτῶν ἐντόμων.
Μυρίος, α, ον. Παραπολὺς, ἀμέτρητος. ἀναρίθμητος, ἄπειρος· μέγας, ὑπερμεγέθης. »Μυρίος χρυσὸς,« Θκρ. »Βοῶν μυρίον ἔθνος,« αὐτ. »Πένθος (»Κλέος) μυρίον,« Ὅμ., Θκρ. »Μυρίη κακότης,« Ἡρ. »Μυρίον θοῦμα,« αὐτ. »Ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἶμι,« Πλάτ. »Μυρία κέλευθος,« Πίνδ. »Μυρίος χρόνος,« αὐτ. »Πόντοιο τὸ μυρίον ὕδωρ,« Διον. »Δράκων μυρίος,« Ἀρ. »Ἐπὶ μυρίαν ἀκοὴν περιαχιζόμενος φθόγγος,« Πλδ. (καὶ πλθ.) »Μάλα μυρίοι,« Ὀδ. Ρ., Τ. »Ἄλγεα μυρία,« Ἰλ. Α. »Μυρία ὅσα,« Λκ. ‖. (ἡ δοτ.) Μυρίῳ καὶ (ἡ αἰτ.) Μυρία, ἐπίρ. Ἀσυγκρίτως (Καθ' ὑπερβολὴν) πολύ. (καὶ πρὸς συγκρ.) μυριάκις (ἀπειράκις) πλειότερον (καλλίτερον κτλ.). » Τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον,« Πλάτ. »Μυρίῳ βέλτιον,« αὐτ. »Μυρία κλαίειν,« Ἐπιγρ. (παρβλ. Μακρός). 2) (ἀριθμ.) δέκα χιλιάδες. »Ἵππος (»Ἀσπὶς) μυρία,« Ἡρ., Ξεν., 10,000 ἱππεῖς ἢ ὁπλῖται. (καὶ πλθ.) »Τρὶς μυρίοι,« Ἡσ. (συνήθ. προπαροξ.) » Μύριοι Δακεδαιμονίων,« Λκ. »Μυριάκις μύριοι,« Δμ., 100,000,000. »Πεντακισχίλια ϗ μύρια,« Λκ., 15,000.
Μυριόταγχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβάλλων (ἀναδίδων) μυρίους στάχυας.
Μυριοστημόριον (τὸ). τὸ μυριοστὸν μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς τοὺς 10,000.
Μυριόστολος (ὁ, ἡ). (στόλος) αὐγκεμένος ἐκ μυριάδων πλοίων.
Μυριοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυριάδας σῶματα.
Μυριοστὸς, ἡ, ὀν. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 9999. »Μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα,« Πλάτ., πρὸ 10,000 χρόνων. »Εἰς μυριοστὸν ἔτος,« Ἀρστ., μετὰ 10,000 χρόνους. »Μυριαστὴ (ἐνν. μοῖρα),« Ξεν., τὸ μυριοστημόριον, (συγχ. τῷ
Μυριοστὸς, ὑος (ἡ), = Μυριάς.
Μυριοστῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ μυριοστὸν (τὸ μυριοστημόριον).
Μυριοσχιδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς μυρία (ἄπειρα) μέρη.
Μυριοτευχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [μυρίος, τεῦχος]. ὁ συνοδευόμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ μυριάδας ἐνόπλων.
Μυριότευχος (ὁ, ἡ), Π. = Μυριοτευχής.
Μυριότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. τοῦ Μυρίος, ὑπερβολή, ἀπειρία, (εἰς τὸν Φωκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυριότρητος.
Μυριότιμος (ὁ, ἡ). μυριάκις τίμιος, ἀτίμητος.
Μυριοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (καὶ μτγν. πολλαπλασιαζόμενος εἰς) μυριάδας.
Μυριότρητος (ὁ, ἡ), [μυρίος, τιτράω]. τρυπημένος μὲ μυριάδας τρύπας.
Μυριότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = τρόπως. Ὁ γινόμενος κατὰ μυρίους τρόπους.
Μυριοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων μυριάδας ὄντων.
Μυριόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μυριόμματος.
Μυριόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυριάδας (ἀναριθμήτους) φίλους.
Μυριοφόρος (ὁ, ἡ) καὶ
Μυριοφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρῶν ἢ περιέχων μυρίων λιτρῶν (κτλ.) βάρος φορτίον, Μυριαγωγός.
Μυριόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρία (ἀναρίθμητα) φύλλα. ‖. (οὐσ.) Μυριόφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) millefeuille.
Μυριόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαιρούμενος εἰς ἀναριθμήτους φυλὰς (ἄπειρα γένη ἢ εἴδη).
Μυριόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἠχῶν ἢ λαλῶν μὲ) μυρίας φωνάς.
Μυρ-άγειρ, χειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) μυριάδας χειρῶν.
Μυριόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μύρια (ἄπειρα) χρώματα.
§Μυρίπνους-ους (ὁ, ἡ), = Μυρόπνους.
†Μυρὶς, ίδος (ἡ), = Μυροθήκη, ἡ· 2) = Μυρρὶς (ῑ).
Μύρισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς μυρισμὸν, μυρωδικόν. » Οἶνου μηδὲ μύρισμα εὐτυχήσαντες,« Εὐρ., μήτε διὰ μυρωδιάν.
Μυρισμὸς (ὁ). τὸ μυρίζειν ἢ μυρίζεσθαι, κάπνισμα ἢ ράντισμα ἢ ἄλειμμα μὲ μυρωδικά.
Μυριστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ πρὸς μυρισμὸν χρήσιμος, εὐώδης, ἀρωματικός.
Μυριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρία (ἀναρίθμητα) ὀνόματα. » Ἰσις ἡ—,« Ἐπιγρ.
Μυριωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [μ. †ὤψ], = Μυριόφθαλμος.
Μύριλος, ἐπίρ. Μυριάκις· κατὰ μυρίους τρόπους, ἀπειράκις.
Μύρμη (ἡ) ἡ Μύρμης, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ., (κατὰ τὸν Ἀθ.) = Μύρμυρος.
Μύρμαξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μύρμηξ.
Μυρμηδὼν, ῶνος (ὁ). σωρὸς μυρμήκων, μυρμηκιά. 2) Δ. ἀντὶ Μύρμηξ (ῑ).
Μυρμήκειον (τὸ), = (ἡ ἑαφαλμ. ἀντὶ) Μυρμήκιον, (κωρ. οὐσ. τοῦ
Μυρμήκειος (ὁ, ἡ). μύρμηκος ἴδιος.
Μυρμηκία (ἡ). εἶδος ἀκροχορδόνας. (εἰς τὸ πλθ.) τρεμούλλιασμα τῆς φωνῆς εἰς τὴν μουσικήν, (Γαλλ.) fredon. 2) = Μυρμηκιασμός (ῑ).
Μυρμηκιὰ (ἡ). σωρὸς μυρμήκων, μυρμηκοφωλιὰ· (μτγν. ἐν γέν.) σωρεία, ἄθροισμα. » Ἀγαθῶν—,« Εὐρ.
Μυρμηκίας, ου (ὁ), = Μυρμήκειος. 2) (λίθος) = Μυρμηκίτης.
Μυρμηκίασις, εως (ἡ) καὶ
Μυρμηκιασμὸς (ὁ). ἔκφυσις μυρμηκίων ἢ ἡ ἐκ τούτου φαγοῦρα ἢ μούδιασμα, [ἐκ τοῦ
Μυρμηκιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Ἐγάζω εἰς τὸ σῶμά μου τὰ λεγόμενα μυρμήκια, (ἑπμ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν ἢ μούδιασμα.
Μυρμηκίζω, Μ. ἰσω. Μιμοῦμαι (Περιπατῶ ὡσὰν) τὸν μύρμηκα. » Οὐ μυρμηκίζων τὰ εἰς ὁδὸν, ἀλλὰ ταχὺς τρέχων,« Εὐρ. 2) (συνήθ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν ἢ ἀνατριχίλαν (ὡς νὰ περιπάτουν μύρμηκες εἰς τὸ σῶμά μου). ‖. » Σφυγμὸς μυρμηκίζων,« Ἰατρ., ὁ τρεμουλιαστός.
Μυρμήκιον (τὸ), εἶδος φαλαγγίου μυρμηκοειδοῦς.
Μυρμηκίτης, ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου περιέχοντος στίγματα εἰς σχῆμα μύρμηκος ἢ (καθὼς τὸ ἤλεκτρον) ἀπολελιθωμένους μύρμηκας.
Μυρμηκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον μύρμηκος.
Μυρμηκοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ειδῶς. Ὅ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μύρμηκος, ὅμοιος μὲ μύρμηκα.
Μυρμηκολέων, οντος (ὁ), (Γρμ.), εἶδ. θηρίου (λέοντος), (ἴσ.) ἡ ὕαινα (Περσ. μυρμάκ). 2) (Φυσ. Ἰσορ.) εἶδος ἐντόμου μυρμηκοφάγου.
Μυρμηκώδης, ες (ἡ), = Μυρμηκοειδής. 2) γεμάτος μύρμηκας.
Μυρμηκώδεις, εντος (εσσα, εν). Γεμάτος μύρμηκας ἢ μυρμηκιών.
Μύρμηξ, ηκος (ὁ). τὸ γνωστὸν ἔντομον, μυρμήγκι. 2) εἶδ. τετραπόδου τῶν Ἰνδ., (ἴδε Μυρμηκολέων). 3) τὸ χειρόκτιτον τῶν πυγμάχων. 4) ὕφαλος πέτρα, ξέρα.
Μύρμος (ὁ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Μύρμηξ.
Μυροβάλανος (ἡ) καὶ Μυροβάλανον (τὸ), εἶδος ἀρωματικοῦ καρποῦ τῆς Ἀσίας, τοῦ ὁπ. τὸ ἔλαιον ἐγχειρίσμενον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μύρων, (ἄλλ.) Βελάνος μυρεψική.
Μυροβαφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βουτηγμένος εἰς τὸ μύρον.
Μυροβλυσία (ἡ). βλύσις (ἀνάβλυσις) μύρου.
Μυρεβλυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλύζω (Ἀναβλύζω) μύρον.
†Μυρεβλύτης, ου (ὁ) ϗ Μυροβλύτις, ἐος (ἡ). ὁ βλύζων (ἀναβρύων) μύρον.
Μυρόβλυτος (ὁ, ἡ), = Μυροβλύτης. » Τὰς μυροβλύτους ἀπλέτους ὃ ἐκχύσεις,« Κύρ.
Μυροβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. οἱ βόστρυχοι (αἱ πλεξίδες) μυρίζουν μύρον.
§Μυρόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. = Μυροβόστρυχος.
Μυροβρεχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βρεγμένος μὲ μύρον.
Μυρόβροχος (ὁ, ἡ), = Μυροβρεχής.
Μυροδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. = Μυροβλυτέω. 2) δίδω (διανέμω) εἰς τὸν λαὸν τὸ μύρον ὡς=
†Μυροδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (διανέμων) εἰς τὸν λαὸν τὸ μύρον.
Μυροδύχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (περιέχων) μύρον.
Μυρεῖος, εσσα, εν, Π. ἀλειμμένος μὲ μύρον, εὐώδης, μυρωδάτος.
Μυροθήκη (ἡ). Θήκη (κουτὶ) μύρου.
Μυροθήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυροθήκη.
§Μυροκομίστρια (ἡ), = Μυροφόρος (γυνή).
Μύρομαι μσ. τοῦ Μύρω.
Μυρόλωτος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (λωτοῦ) εὐώδους.
Μύρον (τὸ). (ἐν γέν.) εὐῶδες (ἀρωματικὸν) ἔλαιον εἴτε φυσικὸν εἴτε κατασκευαζόμ. (ἰδιαιτ.) τὸ ἐκ τῆς μύρρας. » Τῶν μύρων ἃ μὲν ἐστι χρίματα, ἃ δ' ἀλείμματα,« (Ἐκδ. παρ') Ἀθ., (ἴδε καὶ Χρῖσμα). 11 (συνκδ.) ἀντὶ Μυροπωλεῖον.
Μύρον, Π. ἀντὶ Ἤμυρεν, παρτ. τοῦ Μύρω.
Μυροπισσόκηρος (ὁ), εἶδ. ἀλοιφῆς ἀπὸ μύρον, πίσσαν καὶ κηρί.
Μυροπνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ μύρου πνέων, μοσχομυρίζων, μυρωδάτος.
Μυροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων μύρον, μυρεψός.
Μυροπόλος (ὁ, ἡ), [μ. πολῶ]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ τὸ ἐμπόριον τῶν μύρων.
Μυροπωλεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου πωλοῦν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται τὰ μύρα, τὸ ἐργαστήριον τοῦ μυροπώλου.
Μυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Μυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) μύρα.
Μυροπώλιον (τὸ), = Μυροπωλεῖον.
Μυρόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μυροπώλης.
;Μυροπῶλος (ὁ, ἡ), = Μυροπώλης.
Μυρόῤῥαντος (ὁ, ἡ). ῥαντισμένος μὲ μύρον.
Μυροῤῥόας, ου (ὁ), = Μυροβλύτης.
Μύρος ἢ Μύρος (ὁ), [μύρω] εἰδ. ἰχθ., ἡ ἀρσενικὴ μύραινα, ἴδε Σμύρος.
Μυροσταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων μύρον, Ἀβροσταγής.
Μυροστάφυλον (τὸ). μοσχοστάφυλον.
Μυροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (φανὸς) τοῦ ὁπ. τὸ φέγγος τρέφεται διὰ μύρου (ἀντὶ ἐλαίου).
Μυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ περιέχων ἢ παράγων) μύρον.
Μυροχεύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (προχέων) μύρον, μυροβλύτης.
Μυρόχριστος (ὁ, ἡ), Π. χρισμένος (ἀλειμμένος) μὲ μύρον.
Μυροχυσία (ἡ), = Μυροβλυσία.
Μυρόχροος-ους (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα εἶν' ἀλειμμένον (εὐωδιάζει) μύρον.
Μυρόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Μυρίζω, ἀλείφω μὲ μύρον· (ἐκκλησ.) μυρόνω.
Μύῤῥα (ἡ), [Ἑβρ. μόρ.], ὁ εὐώδης ὁπὸς τῆς Ἀραβ. μυρσίνης, (παρβλ. Σμύρνα). 2) Μυῤῥίς.
Μυῤῥινάκανθος (ἡ), εἰδ. ἀκανθ. θάμνου, (ἄλλ.) Κεντρομυρσίνη.
Μυῤῥινάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Ἀρχοντιάω, [ἐκ τοῦ
Μυῤῥίνη καὶ Μυρσίνη (ἡ), [μύῤῥα], εἰδ. θάμνου, (κοιν.) μερσίνη ἢ σμερτιά. »Στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,« Εὐρ. 2) (συνκδχ.) στέφανος ἐκ μυρσίνης (τὸν ἐφόρουν συνήθως οἱ ἄρχοντες τῶν Ἀθην.). 3) ἀντὶ Μυρτὶς ἢ Μύρτον. »Πρώτιστα δὲ τῶν μυῤῥινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. »Οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἡ μυῤῥίνης ὀλίγον,« αὐτ. 4) (πλθ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο αἱ μυρσῖναι. »Στεφανηπλοκοῦσαι.. ἐν ταῖς μυῤῥίναις,« Ἀρςφ.
†Μυῤῥίνης, ου (ὁ), Ζ. Μυρίνης.
Μύῤῥινον (τὸ), Κωμ. τὸ Ἐφήβαιον.
Μυῤῥινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μυῤῥαν ἢ μυῤῥίνην. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) »Ἔλαιον μυῤῥινον,« Ἱππιατρ. »Μύρσινος ὄζος,« Καλλ., = Μύρτος »Ὁ μυῤῥινος μὴ ἀνακαθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται,« Θφρ.
Μυῤῥινὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ μυῤῥίνας.
Μυῤῥὶς [μύῤῥα], ίδος (ἡ), εἰδ. φυτοῦ, (κοιν.) μυρῶνι.
Μυῤῥίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ ὀσμὴν μυῤῥας.
Μυρσινέλαιον (τὸ). μερσινόλαδον.
Μυρσίνη (ἡ), = Μυῤῥίνη.
Μυρσίνινος, η, ον. Ὁ τῆς μυρσίνης.
Μυρσινίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ ὀσμὴν μυρσίνης.
Μυρσινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίῤ. -ειδῶς Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μυρσίνης.
Μύρσινος, η, ον, = Μύῤῥινος.
Μυρσινὼν, ῶνος (ὁ), = Μυῤῥινών.
Μύρσος (ὁ), Π. [ὑῤῥίς], καλάθι μὲ χερούλια, χεροκόφινον.
Μυρταλὶς, ίδος (ἡ), Λακων., = Μυῤῥινάκανθος.
Μυρτὰς, άδος (ἡ), = Μυρτίς. 2 (ἐπιθετ.) ἀντὶ Μυρσινίνη. »Ὄχνη —,« Νίκ., εἶδος ἀχράδος.
†Μυρτεὼν, ῶνος (ὁ), = Μυῤῥινών.
Μυρτίδανον (τὸ), = Μυρτίς. 2) κουκκὶ πιπέρι ἢ εἶδος πιπεριοῦ. 3) εἰδ. πρινοκοκκιοῦ ἢ κηκιδιοῦ τὸ ὁπ. γίνεται εἰς τοὺς κλάδους τῆς μυρσίνης. 4) = Μύρτος (;) ἢ ἄλλο εἶδος φυτοῦ μυρσινοειδοῦς. »Μυρτιδάνου κλωνία,« Ἱππκρ.
Μυρτίνη (ἡ), = Μυρσίνη. 2) εἰδ. ἐληᾶς ἢ ἀπιδιᾶς (μὲ μυρτοειδεῖς καρποὺς), (κυρ. θηλ. τοῦ
Μύρτινος, η, ον. Ὁ ἐκ μύρτου. »Ἐλαία —,« ἴδε τὸ προηγ.
Μυρτὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς μύρτου, (ἄλλ.) μύρτον. 2) = Μυρτίδανον (;).
Μυρτίτης, ου (ὁ), = Μυρσινίτης.
Μυρτομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μύρτον.
Μύρτον (τὸ), = Μυρτίς. 2) (ἀνατομ.) μέρος τι τοῦ γυναικείου αἰδοίου.
Μυρτοπέταλον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πολυγόνατον, [πέταλον καὶ
Μύρτος (ἡ). τὸ χαμόδενδρον ἢ σμερτιὰ, (ἄλλ.) Μυρσίνη.
Μυρτόχειλα (τὰ) καὶ
Μυρτοχειλίδες (αἱ), (ἀνατομ.). τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ (γυναικ.) μύρτου σαρκώδη μόρια.
Μύρτων, ωνος (ὁ), Κωμ., μαλθακὸς, θηλυδρίας, (παρβλ. Σχινοτρώκτης).
Μύρω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Μύρομαι, Μ. μυροῦμαι (ἀόρ. Ἐμυράμην), Π. κλαίω παραπονετικὰ, θρηνῶ, μυρολογῶ, δακρύω, (μτνμ. ἐπὶ ποταμ. κλπ.) χύνομαι, ῥέω. »Δάκρυσι μῦρον (τὰ βέλη),« Ἡσ. (καὶ μσ.) »Ἔλεον μύρετο,« αὐτ. »Γοόωσά τε μυρομένη τε,« Ὅμ. (ᾗ αἰτ. ἐλλ.) »Τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο ἄςυ,« Μόσχ. (καὶ μτνμ.) »Θεμισκύριον ἐπ' ἄκραν μύρεται (ὁ ποτ. Θερμόδων),« Ἀπλλν.
Μυρῳδέω-ῶ [μύρω, ᾠδή], Μ. ήσω, = Θρηνῳδέω, Μυρολογῶ.
Μυρώδης, εος (ὁ, ἡ). μύρῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, εὐώδης, (Λξφν.).
Μυρωδία (ἡ). ὀσμὴ μύρου, Εὐωδία.
Μύρωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦσαν πρὸς μύρωσιν, μύρον.
Μύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυρόω, ἡ διὰ μύρου χρίσις, Μυρισμός. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μώρωσις.
Μῦς [μῦ, μύζω], μυὸς (ὁ). ὁ ποντικός. »Μῦς ἐν πίττῃ (ἐν ἅλμῃ),« Παροιμ., ἐπὶ τῶν εὑρισκομένων εἰς δεινὴν θέσιν. »Μῦς λευκὸς,« Παροιμ., ἐπὶ ἀσελγοῦς. 2) (ἀνατομ.) = Μυών. (ὅθεν καὶ ὁ Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος, περίφημος ἀνατόμος, ἐπωνομασθεὶς Μῦς). 3) εἰδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Καπρίσκος. 4) εἶδος κήτους, (ἴσως) ὁ ὀξύρυγχος (τοῦ ὁποίου τὸ ταριχευτὸν τέμαχος ὀνομάζεται κοινῶς) μύδι, (ἴδε Μυστίκητος). 5) εἰδ. ὀστρέου, τὸ μύδι, (ἄλλ.) Μυαξ.
Μύσαγμα (τὸ), Π. [μυσάττομαι]. λέξις ἢ πρᾶξις μύσους ἀξία (αἰσχρά).
†Μυσάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Μυσάττω.
Μυσακτέον, θετ. τοῦ Μυσάττομαι.
Μυσαρία (ἡ). ἀχρειότης, βδελυρία κτλ., [ἐκ τοῦ
Μυσαρὸς (τὸ παρθετ. -ότερος, -ότατος), ὰ, όν. Μύσους ἄξιος ἢ μέτοχος, βδελυρὸς, μιαρὸς, σιχαμερὸς (κυρ. ᾗ μτφορ.). »Μήτε φθεὶρ μήτε ἄλλο μυσαρὸν μηδέν,« Ἡρ.
Μυσαρότης (ἡ), = Μυσαρία.
†Μυσάρχης ου (ὁ), (Γρφ.), μύσους (κακουργήματος) πρωταίτιος.
Μυσαρωπὸς (ὁ, ἡ). μυσαρὸς (ἀποτρόπαιος) τὴν ὄψιν.
Μυσαρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυσαρὸν ὄνομα.
Μυσαρῶς, ἐπίῤ. Μύσους ἀξίως, βδελυρῶς κτλ.
Μυσάττομαι, Μ. άξομαι. Σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω, [ἐκ τοῦ
†Μυσάττω [μῦσος], Π. άξω, (Γλσ.). μολύνω, μιαίνω, μαγαρίζω.
Μυσαχθὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ
Μυσαχνὸς (χρὸς), ὴ, ὸν, = Μυσαρός· (ἰδιοτ.) »Μυσαχνὴ ἢ Μυσάχνη,« ἡ πόρνη, (παρβλ.) Μισητή.
†Μυσερὸς, ὰ, ὸν, καὶ
†Μυσητὸς, ὴ, ὸν, (Γλσ.) = Μυσαρός.
;Μύσι (τὸ), ἴδε Μίσυ.
;Μυσιάω-ῶ [μύζω], Μ. άσω. Φυσῶ (Ἀνασαίνω) μὲ τὴν μύτην, (κοιν.) μουσουνίζω. 2) = Μυκτηρίζω.
Μυσίδδω, Λακων. ἀντὶ Μυθίζω.
Μύσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μύειν, κλείσιμον (τῶν χειλέων, τῶν ὀμμάτων κτλ.)· (ἰατρ.) ἔμφραξις.
†Μυσκέλενδρον (σκέλεθρον;), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυσπέλεθος.
;Μύσκος (ἡ), (κατ' ἔκθλ.) ἀντὶ Μυίσκος.
Μῦσος (ἢ ὀρθότ.) Μύσος [μύω], εος-ους (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀποςροφὴν (ἀηδίαν), βδέλυγμα· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) πρᾶξις ἀποτρόπαιος, κακούργημα, (παρβλ.) Ἄγος.
†Μυσὸς, ὴ, ὸν, Γλσ. ἀντὶ Μυσαρός.
;Μυσπέλεθος (ὁ), [μῦς, σπέλεθος], = Μυόχοδον, (οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ Μυσκέλεντρον).
Μυσπολέω-ῶ [μῦς, πολέω], Μ. ήσω. Τριγυρίζω (Τρέχω ἐδῶθε-κεῖθε) 'σὰν τὸν ποντικὸν, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μυςιπολέω).
†(Μύσσω), Μ. μύξω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπομύσσω, Προμύσσω κτλ.).
Μυσταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια ὡς μυσταγωγός. (ἐκκλησ.) ἱερουργῶ.
Μυσταγώγημα (τὸ), = Μυσταγωγία.
Μυσταγωγητὸς, ὴ, όν. Ὁ μυςαγωγηθεὶς (κατηχηθεὶς εἰς τὰ μυστήρια), μεμυημένος.
Μυσταγωγία (ἡ). ἡ εἰς τὰ μυςήρια εἰσαγωγὴ, τὸ ἔργον τοῦ μυςαγωγοῦ, ἱερουργία.
Μυσταγωγικὸς, ὴ, όν. Μυςαγωγοῦ ἢ μυσταγωγίας ἴδιος.
Μυσταγωγὸς (ὁ, ἡ), [μύστης, ἄγω]. ὁ εἰσάγων τοὺς μυουμένους (καὶ οὐσ. ὁ ἐπιτετραμμένος τὸ ἔργον τοῦτο ἱερεὺς) εἰς τὰ μυστήρια· (ἐκκλησ.) ἱερουργός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Μυστάλμης [mustus, ἡ; μυςιλλάομαι, ἅλμη], ου (ὁ), Γλσ. πτωχὸς, κακόμοιρος.
Μύσταξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μάσταξ, τὸ ἐπάνω χεῖλος, (συνκδχ.) τὸ μουστάκι.
Μυστάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν μυςῶν, ἱεράρχης.
Μυσταρχικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Μυστάρχου ἴδιος, ἱεραρχικός.
Μυστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Μύστης.
†Μυστηριάζω, Μ. άσω, (Γλσ.). Ἑορτάζω (ἢ Εἰσάγω εἰς) τὰ μυστήρια.
Μυςηριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια.
Μυστηριάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυςηρίου ἢ τῶν μυστηρίων.
†Μυςηριασμὸς (ὁ). τὸ μυςηριάζειν, μύησις.
;Μυστηρικὸς, ἡ, ὸν, = Μυστηριακός.
Μυστήριον (τὸ), [μῦς, τηρέω]. ποντικότρυπα, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ
Μυστήριον (τὸ), [μυστήρ.]. (ἐν γέν.) μυςικὸν, ἀπόκρυφον· (ἰδιαιτ.) θρησκευτικὴ ἀπόῤῥητος τελετὴ, ἢ· δόγμα πίστεως ἀκατάληπτον καὶ ἀνέκφραστον. (ὅθ. συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι ἱερὸν (ἅγιον). » Στεμμάτων μυστήρια, « Εὐρ. τὰ ἱερὰ ςέμματα τοῦ ἱκέτου.
Μυστηρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μυστηριακή. » Τελετὴ—, « Ἐπγρ.
Μυστηριοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ μυςηρίου ἢ τῶν μυστηρίων.
Μυστηριώδης, εος (ὁ, ἡ), (ᾖ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει μυστηρίου, μυστικός.
Μυστηριῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μυςηριακή. » Σπονδὴ—, « Αἰσχλ., ἡ ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων γινομένη συνήθως ἀνακωχή.
Μύστης [μύω], ου (ὁ). ὁ μυούμενος ἢ μεμυημένος (εἰς τὰ μυςήρια). 2) (μτγν.) ὁ μυςαγωγός. 3) Π. μυςηριώδης. » Χορὸς (» Μολπὴ)—, « Ἀρςφ., Ἐπγρ.
Μυστίκητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῦς τὸ κῆτος.
Μυστικὸς, ἡ, όν. Μύςου ἴδιος, μυστηριώδης, ἀπόκρυφος.
Μυστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ μυστικὸν (μυςηριώδη) τρόπον.
Μυστιλάομαι, Μυστίλη κτλ., Ζ. Μυστιλάομαι κτλ.
Μυστιπολεία (ἡ), Π. λειτουργία μυστιπόλου, ἱερουργία.
Μυστιπόλευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑορτασθεὶς ἢ ἑορταζόμενος διὰ μυστηρίων.
Μυστιπολεύω, Μ. εύσω. Π. [μυςιπόλος]. ἑορτάζω τὰ μυστήρια, μυστηριάζω, (ἐν γέν.) πανηγυρίζω.
Μυστιπόλος (ὁ, ἡ), Π. [μύστης, πολέω]. ὁ ἑορτάζων τὰ μυστήρια ἢ διὰ μυςηρίων, (ἐν γέν.) ἑορταςικός. » Ἡμέρα—, « Εὐδ., ἡ ἑορτάσιμος.
Μύστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μύστης.
Μυστογράφος (ὁ), ἀδκμ., ὁ γράφων μυςικὰ, γραμματεὺς τῶν ἀποῤῥήτων.
Μυστοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (περιέχων) τοὺς μύςας. » Δόμος—, « Ἀρςφ., εἰς τὸν ὀπ. ἐκτελοῦνται τὰ μυςήρια.
Μυστοδότης, ου (ὁ), = Μυσταγωγός.
;Μυστοπολεύω, Μυςοπόλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυστιπολεύω κτλ.
Μύςρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύστρον, (ὅθ.
Μυστριοπώλης, ου (ὁ), = Μυστροπώλης.
Μύστρον (τὸ), [μῦς ἡ]. εἶδ. κοχλιαρίου, (ὡς μέτρον χωρητ. ὑγρῶν) δύο χουλιαριαὶς, ἴδε Μύαξ.
Μυστροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μύστρα (κουτάλια).
Μύστρος (ὁ), = Μύστρον.
;Μυσφόνος (ὁ, ἡ), = Μυοφόνος.
†Μυσχνὸς (χρὸς, κρὸς), ἡ, όν, = Μυσαχνός.
Μυσώδης, έος (ὁ, ἡ), = Μυσαρὸς, ἐναγὴς, ἀποτρόπαιος.
Μυσωτὸς (ὁ), Ζ. Μυττωτός.
Μυτακίζω, Μ. ίσω. Μεταχερίζομαι πολλὰ συχνὰ τὸ στοιχ. Μῦ.
Μυτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ μυτακίζειν, ἡ συχνὴ ᾖ ἀλλεπάλληλος χρῆσις τοῦ στοιχ. Μ.
;Μυτίλος, η, ον, = Μιτύλος.
†Μύτιλος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μίτυλος.
Μύτις [;], ιδος καὶ ιος (ἡ). τὸ ἐντόσθιον (ἧπαρ) τῆς σουπιᾶς κτλ., (κοιν.) μαςίχι, (παρβλ. Μήκων καὶ Μίτυς.)
Μυττὸς, ἡ, όν. (Λτ. mutus), βουβὸς, (ἴδε καὶ Μύδος).
Μυττωτεύω, Μ. εύσω. Σκευάζω (Λιανίζω ἢ Κοπανίζω) τι ὡς μυττωτόν.
Μυττωτὸν (τὸ) καὶ
Μυττωτὸς (ὁ), [μύω], εἶδ. φαγητοῦ ἢ ὑποτρίμματος (σάλτσας) ἀπὸ διαφορα ὁριμέα εἴδη, σκορδαληὰ, ἐληάδα, μουστάρδα κτλ.
Μυχαίτατος καὶ
Μύχατος, η, ον, Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Μύχιος, ἐνδότατος, βαθύτατα κρυμμένος, βαθύτατος. » Φρέατος ἐκ μυχάτου, « Ἐπγρ.
;Μυχὴ (ἡ), = Μυχός.
Μυχηβόρος (ὁ, ἡ), Π. [μυχὸς, βορά]. ὁ τρώγων εἰς τὸ βάθος τοῦ φωλεοῦ του (εἰς τὸ σκότος), (οὕτω διορθ. τὸ Νυχηβόρος).
Μυχθίζω [μύζω], Μ. ίσω. Φυσῶ μὲ τὴν μύτην καὶ κλεισμένα τὰ χείλη (ἀπὸ θυμὸν, ἀγωνίαν κτλ.), μουσουνίζω· μυκτηρίζω.
Μυχθισμὸς (ὁ). τὸ μυχθίζειν, μουσούνισμα, ῥογχασμὸς ψυχορραγοῦντος· μυκτηρισμός.
Μυχθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μυχθισμοῦ. » Πνεῦμα—, « Ἱππκρ., ἀναπνοὴ βαρειά.
Μυχιαῖος καὶ Μύχιος [μυχὸς], α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ βάθος (εἰς τὰ ἐνδότερα), βαθὺς, κρύφιος.
;Μυχλὸς (ὁ, ἡ), = Μύκλος.
Μυχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Μυγμός.
Μυχόθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ βάθους, ἀπὸ τὰ ἐνδότατα.
Μυχοῖ, ἐπίῤ. Π. ἐν τῷ βάθει.
Μυχοίτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Μυχαίτατος.
Μυχόνδε, Π. εἰς τὸ βάθος, πρὸς τὰ ἐνδότατα.
†Μυχόνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρυψίνους ἢ Βαθύνους.
†Μυχόπεδον (τὸ). τὸ βάθος τῆς γῆς, ὁ ἅδης.
;Μυχοπόντιον (τὸ), Π. τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἡ ἄβυσσος.
†Μυχορήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βαθειὰ (δεινὰ, σκοτεινὰ), Βαθύγλωσσος, [ῥῆμα ᾖ
Μυχὸς (ὁ), Π. (καθ' ἑτερογέν. τὰ μυχὰ), [μύω]. τὸ βαθύτερον μέρος τινὸς τόπου, (ἰδιαιτ.) τὸ ἐνδότατον τοῦ οἴκου κτλ. (» Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, « Ὀδ. Η.)· (ἐπὶ θαλάσσ.) τὸ τέρμα τοῦ κόλπου (» Ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς Μαιήτιδος λιμνης, « Ἡρ.). (ἐν γέν.) μέρος σκοτεινὸν (παράμερον), κρυψιῶνας, (ὅθ. τρπ.) » Διὰ μυχῶν βλέπουσα ψυχὴ, « Σοφ., ἡ ὕπουλος, (κοιν.) μαύρη.
†Μυχότροπος (ὁ, ἡ). δόλιος τοὺς τρόπους, (τὸ διώρθ. Μοιχότροπος).
Μύχουρος (ὁ, ἡ), Π. [μυχὸς, ὥρα]. φύλαξ τῶν ἐνδοτέρων.
Μυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυχοὺς (κοιλώματα, κρυψιῶνας).
†Μυχὼν [;], ῶνος (ὁ), (γρμτ.) σωρὸς, θημωνιά.
Μύω [μῦς], Μ. μύσω (ὁ πρκ. Μέμυκα δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν τοῦ Μυκάομαι). Κλείω τὰ χείλη (τὰ ὀμμάτια κτλ.) (ἀμτβτ.) κλείομαι, συγκλείομαι. » Σὸν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, « Ἰλ. Ω. » Ῥόδα μεμυκότα, « Γεωπον. » Κρόκος εἴαρι μύων, « Νίκ. » Μύσαντες εἴχομεν, « Σοφ., (κοιν.) ἐμουλλώξαμεν. » Κῆκ μεμυκότων ὀδεύεται, « Ἐπγρ., καὶ ὑπὸ τῶν τυφλῶν.
Μυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μυὸς (τοῦ ποντικοῦ), μυὸς ἴδιος. » Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν μυῶδες, « Πλ.
2) πλήρης μυῶν (μυώνων), (Γαλλ.) musculeux. » Ὀρειβατεῖν εἰωθότες, εὔτονοι καὶ μυώδεις γίνονται, « Διόδ.
Μυὼν [μῦς], ῶνος (ὁ). τὸ μέρος τοῦ σώματος (π. χ. ἡ γαστροκνημία, οἱ ὦμοι κτλ. ὅπου συνέρχονται πολλαὶ ἶνες (μύες) καὶ σχηματίζουν ὡς ἓν σαρκῶδες νεῦρον, (κοιν.) ποντικός, (Γαλλ.) muscle.
Μυωνία καὶ
Μυωξία (ἡ), = Μυωπία.
Μυωξὸς (ὁ), εἶδ. ἀρουραίου μυὸς (ποντικοῦ), (ἴσ. ἡ Γαλλ.) marmotte, (ἴδε) Ἀρκτόμυς καὶ Ἐλειός.
Μυωπάζω, Μ. άσω, = Μυωπιάζω.
;Μυωπία (ἡ), [μῦς, ὀπή]. ποντικότρυπα, ποντικοφωληά.
Μυωπία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ μύωπος, κοντοφθαλμία.
Μυωπιάζω, Μ. άσω. Πάσχω μυωπίαν, (χυδ.) γκαληουρίζω, εἶμαι.
Μυωπίας, ου (ὁ), = Μύωψ (ἐπίθ.).
Μυωπίασις, εως (ἡ), = Μυωπία.
Μυωπίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (τὸν ἵππον) διὰ τοῦ μύωπος. ||. (πθ.) κεντοῦμαι διὰ ἢ ὑπὸ τοῦ μύωπος, (ἐν γέν.) ἐνοχλοῦμαι ἢ, ἐρεθίζομαι, οἰςρηλατοῦμαι (εἰς τὸν Ξεν. Κυνηγ. Δ. 5) μυιάζομαι (καθὼς ὁ ἵππος μὲ τὴν οὐρά του);
Μυωπὸς (ὁ), = Μύωψ.
Μυωτὸς, ἡ, όν. (χιτὼν) Συνεῤῥαμμένος ἀπὸ ἢ Ἐνδυμένος μὲ δέρματα μυῶν (;).
2) συγκείμενος ἐκ μυῶν (μυώνων). » Μυωταὶ σάρκες, « (Κλέαρχ. παρ') Ἀθ.
;Μύωτὸν (τὸ), εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Μυόσωτον.
Μύωψ [μύω, †ὤψ], ωπος (ὁ), (ἐπιθετ.) ὁ μισοκλείων τὰ ὄμματα ἵνα ἴδῃ τι, (δηλ.) κοντόφθαλμος. » Διατὶ οἱ μύωπες συνάγοντες τὰ βλέφαρα ὁρῶσιν; « Ἀρςτ. 2) (οὐσ.) τὸ κεντρὶ ὅ,που φορεῖ ὁ ἱππεὺς εἰς τοὺς πόδας του (ἵνα κεντᾷ τὸν ἵππον), (Γαλλ.) éperon, (Τουρκ.) μαχμοῦζι, (ὅθ. μτφορ.) ἐρεθισμὸς, ἐλατήριον. 3) (μτνμ.) εἶδος ἐντόμου, ἀλογόμυιγα ἢ βωβόμυιγα, (παρβλ. Οἶςρος). » Βουσόον ὄντι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί,« Σαλλ. 4) τὸ μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρός.
Μῶ, Ἰων. ἀντὶ Μῦ, μ.
Μῶα (ἡ), Λακων. ἀντὶ Μῶσα, μοῦσα.
Μῶδιξ, ικος (ἡ), =Σμῶδιξ.
Μώεο, Π. Θ'. ἐν. πρσ. τοῦ Μῶμαι.
Μωκάω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) ἀομαι-ῶμαι [μῶκος], Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω σχήματα (grimaces) πρὸς περίπαιγμά τινος, χλευάζω (κυρ. διὰ μορφασμῶν), περιπαίζω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) se moquer.
Μώκημα (τὸ). τὸ γινόμενον προς χλεύην (μῶκόν) τινος, περιγέλιον.
;Μωκία (ἡ), = Μώκημα, περιγέλασμα, (Γαλλ.) moquerie.
†Μωκίζω, Μ. ίσω, =Μωκάομαι, [ἐκ τοῦ
Μῶκος (ὁ), (συγγ. τῷ Μῶμος]. μορφασμὸς, περιγέλασμα μὲ διαστροφὰς τοῦ προσώπου (grimaces), (ἐν γέν.) χλεύη, περίπαιγμα, (ὅθ.
Μῶκος ἡ (ὀρθότ.) Μωκὸς (ὁ). περιγελαστὴς, (Γαλλ.) moqueur.
†Μωλέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.). Μάχομαι, [ἐκ τοῦ
Μῶλος (ὁ), [μόλος], Π. (ἐν γέν.) =Μόχθος, κακοπάθεια. (ἰδιαιτ.) μάχη, πόλεμος· φιλονεικία, (παρβλ. Μόγος).
Μῶλυ, υος (τὸ). μυθῶδές τι φυτὸν (μὲ 'μαύρην ῥίζαν καὶ λευκὰ ἄνθη). 2) (μτγν.) εἶδος σκόρδου, (ἴσ. =τῷ
Μώλυζα, ης (ἡ). τὸ μονοκέφαλον σκόροδον.
†Μωλύνω, Μ. υνῶ, (γλσ.) =Μωλύω, ἀμβλύνω.
Μῶλυξ, υκος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μῶλυς.
†Μωλυρὸς, ὰ, ὸν, Γλσ. ἀντὶ-
Μῶλυς [μῶλ], υος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. Μωλύτερος, -ύτατος). Ἀτονισμένος, ἀποκαμωμένος· χαῦνος· ἀμβλὺς (τὸν νοῦν), νωθρός· ἠλίθιος.
Μωλύτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Μῶλυς.
Μωλυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ μωλύων (ἀμβλύνων, ἐκνευρίζων).
;Μωλυτὸς, ἡ, όν. Ἀτονισμένος, παραλελυμένος, ἔκλυτος, [ἐκ τοῦ
Μωλύω [μῶλυς], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Μεμώλυσμαι). Χαυνόνω, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἤπατα, (ὅθ. τὸ Λτ.) molio. »Μωλυθεῖσα πυρὶ,« Αξ., 'μισοψημένη, (ἴδε Μολύνω).
Μωλωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλον μώλωπας, (Γαλλ.) meurtrir.
Μωλωπικὸς, ἡ, όν. Γεμάτος μώλωπας, κατασκοτωμένος.
Μωλωπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μωλωπίζω.
Μώλωψ [μῶλος, †ὤψ], ωπος (ὁ). σημάδι (πρήξιμον) κτυπήματος, πληγὴ χωρὶς διάστασιν τῆς συνεχείας τοῦ δέρματος, (Γαλλ.) meurtrissure. »Φοινικοῖ (»Πορφύρεοι) μώλωπες,« Πλ., 'Επγρ.
Μῶμαι (ὅθ. τὸ πρς. Μώεο, τὸ ἀπαρ. Μῶσθαι ἢ ἡ μτχ. Μώμενος), Π. ἀντὶ Μάομαι ἢ Μαίομαι, ζητῶ, θηρεύω κτλ. »Μὴ τὰ μαλακὰ μώεο,« 'Επιχαρμ.
Μωμάομαι-ῶμαι [μῶμος], Μ. ήσομαι, = Μέμφομαι, ψέγω· χλευάζω.
Μῶμαρ (τὸ), (χ. γεν.), Π. ἀντὶ Μῶμος.
Μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Μωμάομαι.
Μώμευμα (τὸ). ἀφορμὴ ἢ ἀντικείμενον μώμου, (ἐν γέν.) μομφὴ, μῶμος, [ἐκ τοῦ
Μωμεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Μωμαομαι.
Μώμημα (τὸ), =Μώμευμα.
Μώμησις, εως (ἡ), τὸ μωμᾶσθαι, μέμψις.
Μωμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Μωμάομαι.
Μωμητὴς, οῦ (ὁ). Ψέκτης, φιλοκατήγορος ἢ· σκώπτης, περιγελαστής.
Μωμητικὸς, ἡ, όν. 'Επιτήδειος ἢ 'Επιῤῥεπὴς πρὸς μώμησιν, μεμπτικός.
Μωμητὸς, ἡ, όν. 'Επιδεκτικὸς ἢ Ἄξιος μώμου, μεμπτός.
Μῶμος (ὁ), [συγγ. τῷ Μῖμος καὶ Μῶκος]. μομφὴ, κατηγορία· περιγέλιον. »Κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει,« Σιμων. 2) ἀντικείμενον μομφῆς, αἶσχος, ὄνειδος· ἐλάττωμα. » Μορφῆς ἔχοντες σίφλον ἢ μῶμαρ γένους,« Λυκ.
Μωμοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ('Εξετάζω) ὡς-
Μωμοσκόπος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ παρατηρῶν (ἐξετάζων) τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα νὰ μὴν ἔχωσι μῶμον. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ὁ ζητῶν νὰ εὕρῃ ἐλάττωμα (νὰ μεμφθῇ), φιλοκατήγορος.
Μῶν [κατὰ συναίρ. Δ. ἐκ τοῦ Μὴ, οὖν], ἐπίρ, 'Ερωτ. ἢ (κατὰ τὸν Φώτ.) 'Επιζητ., ἆρά γε; μή πως; μήπως τάχα;
Μῶνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μοῦνος, μόνος.
Μώνυξ, υχος καὶ Μώνυχος, ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονώνυχος, μονόχηλος. »Ἵππος—,« 'Οδ. Ο. »Εἰσὶ γὰρ καὶ.. μώνυχες ὕες.. μώνυχον δὲ καὶ δίκερον οὐδὲν ἡμῖν ὦπται,« Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) »Ἅρμα μώνυχον,« Εὐρ., τὸ συρόμενον ὑπὸ μονωνύχων ζώων (ἵππων δηλ. ἢ ἡμιόνων).
Μώομαι, Π. =Μάομαι, (ἴδε Μῶμαι).
Μωραίνω, Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμώραμαι). (σπν. μτβτ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ μωρὸν (ἀνόητον ἢ ἀνούσιον). (συνήθ. ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς μωρὸς, ἀνοηταίνω. (μσ. αὐτπθ.) χάνω τὴν οὐσίαν (τὴν ποιότητά) μου, ἀνοσταίνω. »'Εὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται;« Γρφ.
†Μώρανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ξεμώραμα.
Μωρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μωροῦ, εὐήθεια, ἀνοησία.
Μωρικὸς, ἡ, όν. Μωροῦ ἴδιος.
Μώριον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (μανδραγόρου;) τοῦ ὁποίου ὅστις φάγοι μωραίνεται.
;Μωρόβουλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου αἱ βουλαὶ εἶναι μωραί.
Μωρόθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μωρῶς λατρεύων τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς, εἰδωλολάτρης.
Μωροκακοήθης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
Μωρόκακος (ὁ, ἡ), =Μωροπόνηρος.
Μωροκλέπτης, ου (ὁ). μωρὸς (ἀνόητος, ἀνεπιτήδειος) κλέπτης.
Μωρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω μωρολογίας, φλυαρῶ.
Μωρολόγημα (τὸ). λόγος· μωροῦ (χωρὶς νόημα).
Μωρολογία (ἡ) τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ὡς-
Μωρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων μωρὰ (ἀνόητα) λόγια, ὁμιλῶν ὡς ἂν μωρός.
†Μῶρον (τὸ), =Μόρον, Μοῦρον.
Μωρονήπιος (ὁ, ἡ). μωρὸς ὡς νήπιον.
Μωροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσποιοῦμαι μωρίαν, [ἐκ τοῦ
Μωροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσποιούμενος μωρίαν.
Μωροπόνηρος (ὁ, ἡ). κουτοπόνηρος, λωλοπόνηρος, [πονηρὸς καὶ
Μωρὸς [μῶλυς, μωλυρὸς, νωθρὸς, ἴσ. συγγ. καὶ τῷ Πωρὸς =Πηρὸς], ὰ, όν. (κυρ.) Ἄποιος, ἀνούσιος· (ὅθ. μτνμ.) ἀμβλὺς τὴν αἴσθησιν, εὐήθης, κουτός· λωλὸς, ἀνόητος.
Μῶρος, α ἢ ος, ον, Ἀττ. ἀντὶ Μωρός.
Μωροσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μωρόσοφος.
Μωροσοφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μωροσοφὸς (ὁ, ἡ). ὁ μωρὸς καὶ τοι σοφὸς ἢ· σοφὸς καὶ τοι μωρὸς, (παρβλ.) Μωροπόνηρος.
;Μωρόσυκον (τὸ), =Συκόμωρον.
Μωρόσυκος (ὁ, ἡ), =Συκομορέα.
Μωρότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ μωροῦ, ἠλιθιότης.
Μωρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). μωρὸς (ἀμβλὺς) τὰς φρένας, ἀνόητος.
Μωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ μωρὸν, ξεμωραίνω.
Μωρῶς, ἐπίρ. 'Ως μωρὸς, ἀνοήτως.
Μώρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μωρόω, ξεμώραμα.
Μῶσα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Μοῦσα.
Μῶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Μῶμαι.
Μωσικὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Μουσικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΜΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἐπὶ τῇ βάσει πάντων τῶν ἄχρι τοῦδε ἐκδεδομένων Ἑλληνικῶν Λεξικῶν.

Ἰδίως δὲ

τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου

ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ,

Καὶ πλουτισθὲν διαφόροις πίναξι Χρονομετρικοῖς, Νομισματολογικοῖς κλπ.
κατὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι νενομοθετημένον μετρικὸν σύστημα.

Οἷς προσετέθη ἐπὶ τέλους

ΚΑΙ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

τῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς συγγράμμασιν ἀπαντωμένων Κυρίων Ὀνομάτων.

Ἐκδοθὲν δ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣ

ΥΠΟ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ,

ΚΑΙ ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΤΩι ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΩι ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΙ ΤΩι Α'

ΤΟΜΟΣ Β'.

» Τῆς σοφίας τὸ μὲν τι ἐν τῇ τῆς
» ψυχῆς ἀρετῇ, τὸ δὲ ἐν τῇ χρείᾳ
» τῆς φωνῆς ». Ἰούλ. Πολυδεύκ.
Ὀνομαστ. Α.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘΜ. 215.

1852.

Αρ. Εισ. 45703

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ν, ν, νῦ (τὸ), (ἄκλ.), τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ν', πεντήκοντα (50) ἢ, πευτηκοστός, ἡ, όν, καὶ ,ν, πενῆντα χιλιάδες (50,000).

Νᾶας, Δ. ἀντὶ Νῆας, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νάβλα (ἡ) καὶ

Νάβλας, α (ὁ), [Ἑβρ.], εἶδος ψαλτηρίου ἢ κιθάρας.

Ναβλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸ ὄργανον νάβλαν.

Ναβλιστοκτυπεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ναβλιστής.

Νάβλον (τὸ), = Νάβλα.

Νάγμα (τὸ), [νάσσω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε καλὰ στιβαγμένον (κτυπημένον, στερεόν), (ὅθ εἰς τὸν ἰώσ.) λίθινον τεῖχος ἢ (πιθανώτ.) terrasse.

Ναετὴρ καὶ

Ναέτης, ου (ὁ), Π. [ναίω]. κάτοικος.

†Ναέτωρ, ορος (ὁ), (Γλσ.). ῥευστὸς, ῥέων.

Ναθμὸς (ὁ), Π. = Νασμός.

‡Νάθραξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Νάρθηξ.

Ναὶ [νὴ], ἐπίῤῥ. Καταφατ. ἢ Βεβαιωτ. » Ναὶ δῆ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπε, « Ἰλ. Α. (καὶ ἐνόρκ.) » Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, « αὐτ. (καὶ χ. τοῦ Μά). »Ναὶ Μοῖρας,« Θκρ. »Ἤξω, ναὶ τὸν Πᾶνα,« αὐτ.

Ναῖ, Δ. ἀντὶ Νῆ, θστ. τοῦ Ναῦς.

Ναΐας, άδος (ἡ), = Ναΐς, Νηριάς.

†Ναιδαιμῶς, ἐπίῤῥ. Ναὶ βέβαια, (Κωμ. κατὰ τὸ Μηδαμῶς).

Ναΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ναός.

Ναίεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔναιε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ναίω.

Ναιετάασκε, Π. Ἰων. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ναιετάω-ῶ (χ. Μ.), Π. [ναίω]. κατοικῶ, διατρίβω· (ἐπὶ τόπ.) κατοικοῦμαι, εἶμαι κατοικημένος· (ἐν γέν.) κεῖμαι. (συνήθ. μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Ναιετάω δ' Ἰθάκην· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ Νήριτον· ἀμφὶ δὲ νῆσοι κολλαὶ ναιετάουσιν, « Ὀδ. Ι. (καὶ δοτ. προθ.) » Βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν, « Ὀδ. Ζ. (καὶ ἑλλ.) » Κρήτῃ ναιετάων, « Ὀδ. Ρ. (καὶ μετὰ ἐπ ῥ.) » Οἶκον εὖ ναιετάοντα (ἄλλ. γρφ. εὐναιετάοντα), « Ὑσ. Δ.

Ναιετὴρ καὶ

Ναιέτης, ου (ὁ), Π. = Ναέτης, κάτοικος.

Ναΐος, α, ον, Δ. ἀντὶ Νήϊος.

Ναῖρον (τὸ), [;], εἶδ. ἀρώματος τῆς Ἰνδ.

†Ναίρω [νάω], Μ. ναρῶ, (Γλσ.). Βυζάνω.

Ναὶς [νάω], ίδος (ἡ). νύμφη τῶν ὑδάτων, = Νηρηΐς.

Ναϊσκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ναΐσκος (ὁ), = Ναΐδιον.

†Ναίτειρα (ἡ), (Γλσ.), [ναιετήρ]. κάτοικος· οἰκοδέσποινα.

Ναΐχι (ι) ἢ Ναΐχι, ἐπίῤῥ. Ἀττ. ἀντὶ Ναί, (κοιν.) ναίσκε.

Νάω [συγγ. τοῦ Νέω καὶ Νάσσω], Μ. (ἄχρ.) νάσω καὶ (μσ.) νάσομαι (ἀόρ. Ἔνασσα ἢ Ἔνασσα καὶ [ἀναυξ.] Νᾶσσα, ᾗ μσ. Ἐνασάμην καὶ Νασάμην [σσάμην] καὶ πθ. Ἐνάσθην, πρκ. Νένασμαι), Π. κατοικῶ καὶ (ἀμτθ. ἢ πθ.) κατοικοῦμαι, εἶμαι κατοικημένος· (ἐπὶ τόπ.) κεῖμαι· (μτθ. μόνον εἰς τὸν ἀόρ.) κτίζω· κατοικίζω (πόλιν ἢ ἀποίκους), (καὶ μσ.) στήνω τὴν κατοικίαν μου πουθενά, (Γαλλ.) s'établir. (παρβλ.) Ἱδρύω. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ὑπ' οὔρεα, « Ἡσ. (ἢ δοτ.) » Ναίων Ἰωνᾶς ἐν μυχοῖς θαλαττίοις, « Τρπρ. (καὶ ἑλλ.) »Λίθέρι ναίων, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπίῤῥ.) »Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, "Ιλιόδε ἄντα, « Ἰλ. Β. (καὶ μτθ.) » Νηὸν ἔνασσαν, « Ὅμ. Ὕμν. » Ἐν Ἄργει ἔνασσεν ἐκγόνους Ἡρακλέος, « Πίνδ. (καὶ μσ.) » Νάσσατο ἄγχ' Ἐλικῶνος, « Ἡσ. (καὶ πθ) », Ἀργεῖ νάσθαι, « Ἰλ. Ξ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἄστεα ναίοιντο πολίταις, « Θκρ., (παρβλ. Ναιετάω), (συγχ. τῷ Νάω).

Νάκη (ἡ), = Νάκος.

Νακοδαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. (κατὰ παρῳδ. τοῦ Κακοδαίμων) ἀντὶ-

Νακοδέψης, ου (ὁ), = Βυρσοδέψης, [δέφω ᾗ

Νάκος, εος-ους (τὸ). δέρμα μὲ τὰς τρίχας του, προθηκ. » Τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ, « Πίνδ.

Νακοτάπης, ητος (ὁ) καὶ

Νακοτάπητον (τὸ). τάπης χνουδωτὸς ὡς νάκος.

Νακοτιλτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαδῶ δέρματα (προβηαῖς) ὡς-

Νακοτίλτης, [νάκος, τίλλω], ου (ὁ). ὁ μαδῶν δέρματα (προβηαῖς), Βυρσοδέψης (ς).

Νακότιλτος (ὁ, ἡ). μαδημένος ὡς ἂν νάκος (προβηά).

;Νάκτης [νάσσω], ου (ὁ), = Γναφεύς.

Νακτὸς [νάσσω], ὴ, όν. Πατημένος, (ὅθ. ||. οὐσ.) Νακτὸν (τὸ), « τὸ (ἄλλ.) Πίλημα, (Τουρκ.) κιτσὲς, (Γαλλ.) foulre.

Νᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Νῆμα, (εἰς τὸν Θκρ. συγχ. τῷ

Νᾶμα (τὸ', [νάω]. ὑγρὸν ῥέον (ἀναβρύον), πηγὴ, ῥεῖθρον.

Ναματαῖος, α, ον. Ῥέων ὡς νᾶμα, πηγαῖος. » Ὕδωρ —, « Πολύαιν. νερὸν τρεχάμενον.

Ναμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νᾶμα, βρυσίτσα, ῥυάκιον.

Ναματώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ναμάτων (πηγῶν, ὑδάτων).

Ναμέρτεια (ἁ), Δ. ἀντὶ Νημέρτεια, [ἐκ τοῦ

Ναμερτὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Νημερτής.

Νᾶν, Δ. ἀντὶ Ναῦν, αἰτ. ἐν. τοῦ Ναῦς.

Ναΐον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νάνος, βρέφος. (κοιν.) νηνί. 2) κοῦκλα.

Ναΐσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νάνος, εἶδος πλακουντίου.

Ναννάριον (τὸ) καὶ

Ναννερὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Νάννη, θεῖτσα· (συνκδ.) πόρνη.

Νάννας, ου (ὁ), (χαϊδευτ.) ὁ θεῖος καὶ

Νάννη (ἡ), ἡ θεία, (ἴδε Νέννος, -νη).

Ναννίον (τὸ), = Ναΐον.

Νάνος ἡ (ὀρθότ.) Νᾶνος [νέω, νηνέω], ηι, ου. Κοντὸς τὸ ἀνάστημα, μικρόσωμος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ (Τουρκ.) τζουτζές. 2) εἶδος πλακοῦντος (τυροπήττας), (ἀλλ' ἴσ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναστός).

Ναυοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσει κοντὸς (μικρόσωμος).

Ναυώδης, έος (ὁ, ἡ). κοντὸς (μικρόσωμος) ὡς ἂν νάνος. » Ναυωδέστερον τοῦ θήλεος τὸ ἄῤῥεν, « Ἀρστ.

Νάξιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Νάξου. » Λίθος —, « Πίνδ., ἡ ἀκονόπετρα.

Ναξιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐργασμένος (κατασκευασμένος) εἰς τὴν Νάξον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ναξίων.

Ναοδομία (ἡ), (νλγ.). οἰκοδομὴ ναοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ναοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ναὸν, εἶμαι-

Ναοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ναούς· ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἐπισκευῆς καὶ διατηρήσεως τῶν ναῶν.

Ναοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πολέω]. ὁ διατρίβων εἰς (ἀσχολούμενος περὶ) τοὺς ναούς. ||. (οὐσ.) Ναοφύλαξ, Νεωκόρος.

Ναὸς (ὁ), [ναίω]. οἶκος (οἰκοδόμημα προσδιωρισμένον εἰς λατρείαν τοῦ) θεοῦ· (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος ὅπου ἵστατο τὸ ἄγαλμα, (ἄλλ.) Σηκὸς, (ἴδε καὶ Ἱερός).

Ναὸς, Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Νεὼς, γεν. τοῦ Ναοῦς.

Ναουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω ναόν.

Ναοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ ναοῦ. 2) Δ. Π. φύλαξ τῆς νεώς, πιλότος.

Ναπαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων ἢ ἀνήκων εἰς νάπας (φάραγγας δρυμώδεις) ||. (οὐσ.) Ναπαῖαι, αἱ νύμφαι τῶν ναπῶν.

Νάπειον (τὸ), Π. ἀντὶ Νᾶπυ, σινάπι.

Νάπη (ἡ), [νάω]. κοιλὰς σύνδενδρος, φάραγξ δασώδης.

Νάποινος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Νήποινος.

Νάπος, εος-ους (τὸ), = Νάπη.

;Ναπτάλιος (ἡ), = Νάφθα.

Νᾶπυ, υος (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Σίνηπι, σινάπι.

Ναπώδης, εος (ὁ). νάπη ὅμοιος.

Ναρδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν νάρδον, ἔχω ὀσμὴν (σχῆμα κτλ.) νάρδου.

Νάρδινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ νάρδον.

Ναρδίτης, ου (ὁ) καὶ Ναρδῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος ἢ κατεσκευασμένος μὲ νάρδον.

Ναρδολιπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀλειμμένος μὲ ἀλάδι (λίπος) νάρδου.

Νάρδον (τὸ) καὶ

Νάρδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς βαλεριάνας) μὲ ἀρωματικὰ ἄνθη (ὡς τῆς λαβάνδας). 2) (συνεκδχ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ σκευαζόμενον μύρον.

Ναρδόσταχυς, υος (ὁ). τὸ σταχυοειδὲς ἄνθος τῆς νάρδου, (Ατ.) spica nardi.

Ναρδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ περιέχων) νάρδον.

Ναρθηκία (ἡ). τὸ μικρότερον εἶδος τοῦ φυτοῦ νάρθηκος, (Ατ.) ferulago.

Ναρθηκίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Στηρίζω φασκιόνων τὸ τσακκισμένον κόκκαλον μὲ νάρθηκας (καλάμια), (Γαλλ.) eclisser. 2) κτυπῶ (δέρνω) μὲ νάρθηκα.

Ναρθήκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον νάρθηκος.

Ναρθήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νάρθηξ (3), κουτάκι διὰ μυρωδικὰ (ἰατρικὰ κτλ.). 2) (μτνμ.) μικρὸν ἰατροσόφιον.

Ναρθήκισμα (τὸ) καὶ

Ναρθηκισμὸς (ὁ). (χειρουργ.) ἡ πρᾶξις τοῦ ναρθηκίζειν, φάσκιωμα (τσακκισμένου κοκκάλου) μὲ καλάμια.

Ναρθηκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (φυτοῦ) νάρθηκος.

Ναρθηκοπλήρωτος (ὁ, ἡ), Π. διὰ τοῦ ὁπ. ἐγεμίσθη τὸ ἐντὸς κοῖλον τοῦ νάρθηκος. » Πυρὸς πηγὴ—, « Αἰσχλ. , ἡ μετακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προμηθ. ἐντὸς νάρθηκος.

Ναρθηκοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ὡς νάρθηξ.

Ναρθηκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) νάρθηκα ὡς-

Ναρθηκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) εἰς τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου νάρθηκα, Θυρσοφόρος.

Ναρθηκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ναρθηκοειδὴς.

Νάρθηξ, ηκος (ὁ), εἶδ. ἀκανθ. (;) φυτοῦ μὲ ἔλαφρὸν καλαμοειδὴ κορμὸν καὶ φύλλα 'σὰν τοῦ μαράθου (τοῦ ὁπ. ἡ ψίχα ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς παλαιοὺς ὡς ὕσκα, ὅθ. ὁ μῦθος τοῦ Προμηθ.), (κοιν.) μαγκοῦτα, (Γαλλ. καὶ Ατ.) férule. 2) (συνεκδχ.) ῥάβδος ἀπὸ ξύλον νάρθ. 3) κουτὶ εἰς τὸ ὁπ. ἐφύλαττον ἀρώματα, (ὅθεν 4) (μτνμ.) ἰατροσόφιον. 5) (ἐκκλησ.) τὸ μέρος (τὰ πρόθυρα) τοῦ ναοῦ ὅπου ἔζεκον οἱ ἀκροώμενοι, (κοιν.) νάρθηκας.

Νάρκα, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Νάρκην, αἰτ. τοῦ Νάρκη.

Νάρκαφθον (τὸ), [;], εἶδος ἀρωματ. φλοιοῦ τῆς Ἰνδ., (ἴδε καὶ Λάκαφθον).

Ναρκάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Παθαίνω ἢ Αἰσθάνομαι νάρκην (νάρκωσιν), 'μουδιάζω, (μτφορ.) ὀκνῶ. » Ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι, καὶ τοι προθεμηθεὶς, ἐνάρκησα, « Συν.

Νάρκη (ἡ), [ἴδε Μάλκη]. νάρκωσις, 'μούδιασμα. » Τί πεθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται; « Ἀρρφ. 2) εἶδος ἰχθ., (κοιν.) 'μουδιάστρα. » Ταύτῃ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ, ἣ δὴ τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἁπτόμενον ναρκᾷν ποιεῖ, « Πλάτ.

Νάρκημα (τὸ) καὶ

Νάρκησις, εως (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νάρκης, νάρκωσις.

Ναρκίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄνθη ναρκίσσου.

Ναρκισσίτης, ου (ὁ). (λίθος) ἔχων χρῶμα ἢ σχῆμα ναρκίσσου.

Νάρκισσον (τὸ), σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ-

Νάρκισσος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [νάρκη], εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθ. εὐώδους, (κοιν.) μανοῦσι, (Τουρκ.) ζερνεκαδὲς.

Ναρκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Νάρκη ὅμοιος, ναρκώδης.

Νάρκοτης (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Νάρκη, νάρκωσις.

Ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιφέρω νάρκην ('μούδιασμα), ναρκόνω. ζαλίζω. » Ὀδύνην ναρκοῖ, « Ἱππκρ.

Ναρκώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ αἰσθανόμενος ἢ ἐπιφέρων νάρκωσιν, ναρκωτικὸς ἢ νεναρκωμένος.

Νάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ναρκόω, 'μούδιασμα, νάρκωμα. » Κοιλίης—, « Ἱππκρ. » Νάρκωσιν δ' ἀκούσωμεν τὴν περὶ τὸ πέπτειν τὰς τροφὰς ἀῤῥωστίαν τῆς γαστρὸς, « Γαλ. » Γνώμης καὶ τοῦ νοῦ—, « Ἀρετ., ἠλιθιότης.

Ναρκωτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἐπιφέρων νάρκωσιν (ζάλην, 'μούδιασμα).

Ναρὸς, ὰ, όν, Π. [νάω]. ῥευστὸς, ῥοώδης, (κοιν.) τρεχάμενος.

†Νάρταλος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρταλος.

Νάρτη (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) = Νάρκαφθον.

Νᾶς, ναὸς (ἀ), Δ. ἀντὶ Ναῦς.

Νάσατο, Π. ἀντὶ Ἐνάσατο, γ' ἑν. πρσ. τοῦ μσ. καὶ

Νάσθη, Π. ἀντὶ Ἐνάσθη, γ' ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ναίω.

Νασῖτις, ιδος (ἀ), Δ. ἀντὶ Νησῖτις, νησιωτική.

Νασιώτας, αο (ὁ), Δ. ἀντὶ Νησιώτης.

†Νάσκαφθον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νάρκαφθον.

Νασμὸς (ὁ), Π. [νάω]. ῥοὴ· ῥεῖθρον, πηγὴ, νᾶμα.

†Νασμώδης, εος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). πλήρης νασμῶν (πηγῶν, ὑδάτων), δίυγρος.

Νᾶσος (ἀ), Δ. ἀντὶ Νῆσος.

Νάσσα, Π. ἀντὶ Ἔνασα, ἐνεργ. καὶ

Νασσάμην, Π. ἀντὶ Ἐνασάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ναίω.

Νάσσω [συγγ. τῷ Νέω, Νήθω καὶ Σάττω], Μ. νάξω (πθ. πρκ. Νέναγμαι καὶ Νένασμαι). Σρυμόνω τι ἵνα χωρέσῃ πουθενὰ ἢ νὰ πατηθῇ (νὰ σφίξῃ), στοιβάζω· πατόνω. παραγεμίζω· στρώνω. » Γαῖαν ἔναξεν, « Ὀδ. Φ. » Νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον, Ἐπίκτ. (καὶ πθ.) » Ἀμφορεῖς νενασμένοι, « Ἀρεφ., συσσωρευμένοι. » Ἡ οἰκία ὁπλιτῶν (ἐ)νένακτο, « Ἰώσ., ἦτον γεμάτη (Γαλλ. encombrée). » Ἐνεῖ δέ μοι στιβὰς· ἐν δὲ νένασται καλὰ δέσματα, « Θκρ.

Νάστὴρ, ῆρος καὶ

Νάστης [ναίω], ου (ὁ), Π. = Ναιέτης, κάτοικος.

Ναστίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νάστὸς (πλακοῦς).

Ναστοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (κατασκευάζων) ναστοὺς πλακοῦντας.

Ναστὸς [νάσσω], ὴ, όν. Πατημένος 'γιερά, πατωμένος· παραγεμισμένος· (ἐπμ.) πυκνός· σφικτός· στερεός. » Κάλαμος—, « Δσκρ., ὁ (ἄλλ.) Μεστοκάλαμος. ||. (ὡς οὐσ. ἐνν. πλακοῦς ἢ ἄρτος), εἶδος πήττας (ὄχι μὲ φύλλα [ἐπμ.] ὄχι φουσκωτῆς), (καθὼς ἡ κοιν.) ἀγιοβασιλόπηττα ἢ ἡ μπομπότα (ἴδε Ναστοφάγος).

Ναστότης (ἡ). τὸ χαρακτηρικὸν τοῦ ναστοῦ, πυκνότης, ἀδρότης.

Ναστοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ναστοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων συνήθως (τρεφόμενος μὲ) ναστὸν ἄρτον (μὲ μπομπόταν), (ἴδε Παυσαν. Η'. μϐ'. 4).

Ναστώδης, εος (ὁ, ἡ). ναστῷ ὅμοιος, πατωτὸς, πλακωτός.

Νάσω, Δ. ἀντὶ Νήσου, γεν. τοῦ Νῆσος.

Νάττω, Ἀττ. ἀντὶ Νάσσω.

Ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ναυαγὸς, καραβοτσακκίζομαι. (μτφορ.) ἀποτυγχάνω. » Ἐν οἷς ἐναυάγησαν οἱ πρόσθεν ἰατροὶ, « Γαλ.

Ναυαγία (ἡ). καραβοτσάκκισμα.

Ναυάγιον (τὸ). λείψανον ναυαγίας, κομμάτι συντριφθέντος πλοίου. 2) (μτγν.) = Ναυαγία.

Ναυαγὸς (ὁ, ἡ), [ναῦς, ἄγυμι]. ὁ παθὼν ναυαγίαν, καραβοτσακκισμένος. 2, Π. σπνττ. [ναῦς, ἄγω]. ὁδηγὸς (διοικητὴς) πλοίου.

Ναυαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ πλοῖον ἢ πλοῖα ὡς) ναύαρχος.

Ναυάρχης, ου (ὁ), = Ναύαρχος.

Ναυαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ναυάρχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ναυαρχίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ναῦς) τὸ καράβι τὸ ὁποῖον φέρει τὸν ναύαρχον.
;Ναυαρχίτης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ-
Ναύαρχος (ὁ), [ναῦς, ἄρχω]. ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) πλοίου ἢ πλοίων, (Γαλλ.) amiral, (παρβλ.) Στόλαρχος.
;Ναυάτης, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναυβάτης.
Ναυβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Νηὸς ἐπιβαίνω, ταξειδεύω ὡς-
Ναυβάτης [ναῦς, βαίνω], ου (ὁ). ναύτης ἢ ἐπιβάτης (ἴδε τὴν λέξιν) πλοίου. »Ὑπολαβεῖν οἷοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας, « Θκ.
Ναύδετον (τὸ), Π. [ναῦς, δέω]. σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ καράβι, παλαμάρι.
Ναυηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναυηγὸς, νηὸς ὁδηγὸς, ναύτης.
Ναυηγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ναυαγός.
Ναυκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ναυλόνω εἰς ἄλλον ἢ Ἔχω πλοῖον ὡς) ναύκληρος· (καταχρ.) δίδω οἰκήματα μὲ ἐνοίκιον, ἐνοικιάζω· (ἐν γέν.) ἐπιστατῶ ὡς οἰκονόμος· (μτφορ.) διέπω, διευθύνω. » Πόλιν—, « Αἰσχλ.
Ναυκλήρημα (τὸ), σπν. ἀντὶ
Ναυκληρία (ἡ). τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ναυκλήρου. 2) πλοῖον ναυλωμένον ὑπὸ ναυκλήρου. « Τῆς ναυκληρίας αὐτῷ συντριβείσης, « Πλ.
Ναυκληρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ναύκληρον ἢ εἰς
Ναυκλήριον (τὸ). πλοῖον ἀνῆκον εἰς ἢ ἐνοικιασμένον ἀπὸ ναύκληρον. 2) = Ναύσταθμος, (Εὐρ. Ἰῆσ. 233).
Ναύκληρος (ὁ). ἰδιοκτήτης πλοίου, καραβοκύρης. 2) (καταχρ.) κύριος ἢ ἐνοικιαστὴς οἴκου ὅστις τὸν μετενοικιάζει εἰς ἄλλους. 3) (ὡς ἐπίθ.) Π. ἀντὶ Ναυτικός.
Ναυκληρώσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ ἐνοικιάσῃ ἢ νὰ μετενοικιάσῃ τις. » Στέγη—, « Ἠσύχ., κάμαρα (πανδοχείου) διὰ ἐνοίκιασμα.
Ναυκράρια (τὰ), τὰ ἀρχεῖα τῶν ναυκράρων.
Ναυκραρία (ἡ). (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ιβ'. μέρος τῆς φυλῆς (κατὰ τὴν ἐπὶ Σόλ. διαίρεσιν), ἢ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς ναυκράρου συμμορία.
Ναυκραρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ναύκραρον ἢ τὴν ναυκραρίαν.
Ναύκραρος (ὁ). (κυρ.) Ἀττ. ἀντὶ Ναύκληρος, (ὁθ. εἰς τὰς Ἀθήν. πλθ.) οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ιβ'. μέρους ἑκάστης τῶν 4 φυλῶν (κατὰ τὴν πρὸ τοῦ Κλεισθένους διαίρεσιν), (οἱ ὁπ. μετωνομάσθησαν ἔπειτα) δήμαρχοι. ||. (ἑκάστη ναυκραρία συνετέλει δύο ἱππεῖς καὶ μίαν ναῦν, ὁθ. ᾖ ἡ ἐτυμολογ. τῆς λέξ.).
Ναυκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (Ὑπερέχω) διὰ θαλάσσης, θαλασσοκρατέω, [ἐκ τοῦ
Ναυκράτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (νικῶν, ὑπερισχύων) διὰ τῶν νεῶν. » Θαλάσσης—, « Ἡρ., = Θαλασσοκράτωρ. 2) ἐξουσιαστὴς νεὼς ἢ νεῶν, ναύαρχος ἢ ναύκληρος.
;Ναυκράτης, ου (ὁ), εἶδος ἰχθύος, (ἄλλο παρὰ τὸ) Ἐχενηΐς.
Ναυκρατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς ναυκρατίαν.

Ναυκρατία (ἡ). ἡ διὰ τῶν νεῶν ὑπεροχὴ ἢ νίκη, θαλασσοκρατία.
Ναυκράτωρ, ορος (ὁ), = Ναυκράτης, θαλασσοκράτωρ ἢ· καραβοκύριος.
†Ναῦλα (ἡ) καὶ Ναύλας (ὁ) καὶ Ναῦλον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Νάβλα κτλ.
Ναῦλον (τὸ) καὶ Ναῦλος (ὁ), [ναῦς]. τὸ πληρονόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιβάτου (τὸ ἀγώγιον τοῦ) πλοίου, (κοιν.) ναῦλος. 2) (καταχρ.) ἀντὶ Ἐνοίκιον (κυρ. πανδοχείου).
Ναυλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος εἰς ἢ ὡς εἰς ναύλοχον καὶ ἐνεδρεύω τὸν ἐχθρόν· (μτβτ.) ἐπιπίπτω διὰ θαλάσσης ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὸν ἐχθρόν. 2) (μτγν.) δίδω ἄσυλον (ναύλοχον) εἰς πλοῖον.
Ναυλοχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ
Ναυλόχιον καὶ Ναύλοχον (τὸ), = Ναύλοχος (οὐσ.).
Ναύλοχος (ὁ, ἡ), [ναῦς, λόχος]. (κυρ. τόπος, λιμὴν) ἀρμόδιος (χρησιμεύων) ὡς ||. (οὐσ.) Ναύλοχος (ὁ), μέρος ὅπου ἠμποροῦν νὰ σταθοῦν ἀραγμένα (κυρ. πρὸς ἐνέδρευσιν ἐχθροῦ) καράβια, (κοιν.) καραβοστάσι.
Ναυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τὸ πλοῖόν μου (καὶ μσ. Πιάνω πλοῖον) με ναῦλον, ναυλόνω,
Ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ καράβια (διὰ θαλάσσης) κατά τινος, κάμνω ναυμαχίαν. » Ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα, « Θκ. (ᾖ ἁπλ. ἀντὶ Μάχομαι) » Κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὀσημέραι, « Ἀρςφ.
Ναυμάχημα (τὸ). ἆθλος ναυμάχου, θαλασσομάχημα.
Ναυμάχης, ου (ὁ), = Ναυμάχος.
Ναυμαχησείω (χ. Μ.), Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ ναυμαχήσω.
Ναυμαχητέον, θετ. τοῦ Ναυμαχέω.
Ναυμαχία (ἡ). ἡ διὰ νεῶν μάχη, πόλεμος μὲ καράβια.
Ναυμαχικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδειος.
†Ναυμάχιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναυμάχιον.
Ναυμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ (ἀπὸ) τῶν νεῶν, πολεμιστὴς ναυτικός.
Ναύμαχος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων εἰς ναυμαχίαν. » Δόρυ—, « Ἡρ.
Ναῦος (καὶ ὄχι Ναυὸς), Αἰολ. ἀντὶ Ναός. » Τᾶς τῶ ναύω κατειρώσιος, « Ἐπγρφ.
;Ναυπηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναυπηγός.
Ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πλοῖον ὡς ναυπηγός.
Ναυπηγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ναυπηγὸς ἢ· 2) ναυπηγικός. »Τέχνη—,« Μανέθ.
Ναυπηγήσιμος, η ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος (Χρήσιμος) πρὸς ναυπηγίαν. » Ὕλη—,« Ἡρ., Πλάτ.
;Ναυπήγησις, εως καὶ
Ναυπηγία (ἡ). κατασκευὴ πλοίου· ἁρμάτωμα (ἑτοιμασία) στόλου.
Ναυπηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ναυπηγίαν.
Ναυπήγιον (τὸ). μέρος ὅπου ναυπηγοῦνται πλοῖα, (Γαλλ.) chantier.
Ναυπηγὸς (ὁ), [ναῦς, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων καράβια.
Ναύπορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ναυσίπορος.
†Ναύπους, οδος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Μακρόπους.

†Ναυρίζω, Μ. ίσω, (Γλσ.) Χλευάζω, μυκτηρίζω, [ἐκ τοῦ
†Ναυρὸς [;], ὰ, όν. Κοῦφος, ἄφατος· περιγελαστὴς· οἰηματίας. »Τὸ ναυρὸν,« Ἡσύχ., οἴησις, ἔπαρσις.
Ναῦς [νέω], νεὼς (ἡ), (ἡ δοτ. Νηΐ, ἡ αἰτ. Ναῦν· πλθ. ἡ όν. Νῆες, ἡ γεν. Νεῶν, ἡ δοτ. Ναυσὶ, ἡ αἰτ. Νῆας καὶ Ναῦς· δυϊκ. ἡ γεν. καὶ δοτ. Νεοῖν). Καράβι.
†Ναῦσθλον (τὸ), = Ναῦλον, (ὄθ.
Ναυσθλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ναυλόω.
Ναυσία καὶ
Ναυσίασις, εως (ἡ), = Ναυτία, Ναυτίασις, [ἐκ τοῦ
Ναυσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ναυτιάω.
Ναυσιβάτης, ου (ὁ), = Ναυβάτης.
Ναυσίβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων τὸν βίον του εἰς τὰς ναῦς, ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἀπὸ τὴν ναυτικήν.
Ναυσίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιταχύνων (συντελῶν πρὸς) τὸν δρόμον τῆς νεώς. »Οὖρος—,« Ὀρφ.
Ναυσίκλειτὸς ἢ Ναυσίκλυτὸς (ὁ, ἡ), Π. [ναῦς, κλέος], ἔνδοξος (περίφημος) διὰ τὰ καράβιά του ἢ τὴν ναυτικήν του ἐμπειρίαν.
Ναυσιόεις, εσσα, εν, Π. = Ναυτιόεις.
†Ναυσιπέδη (ἡ), Αξφν. [ναῦς, πέδη], = Ναύδετον, ἐγούμενα τοῦ καραβιοῦ.
;Ναυσιπέρατος (ὁ, ἡ), Π. = Ναυσίπορος. (εἰς τὸν Ἡρ. διορθ. Νηυσὶ περητός).
Ναυσίποδες (οἱ), Π. οἱ κάτοικοι τῶν νήσων (ὡς περιπατοῦντες διὰ τῶν νεῶν).
Ναυσίπλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων μὲ τὰς ναῦς, ναυτικός.
Ναυσίπομπος (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (κινῶν πρὸς τὸν δρόμον της) τὴν ναῦν. » Αὔρα—, « Εὐρ. 2) (πθ.) = Ναυσιφόρητος.
Ναυσίπορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ περνῶν (ταξειδεύων) μὲ καράβι· (προπαροξ.) διὰ τοῦ ὁποίου περνοῦν (ἀρμενίζουν) καράβια. »Στρατιὰ (»Ποταμὸς)—, « Ἡρωδ., Εὐρ.
Ναυσίστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν στεναγμὸν ἐν ταῖς ναυσὶν ἢ διὰ τῶν νεῶν. »Ὕβρις—,« Πίνδ., ἡ ναυμαχία.
Ναυσιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φερόμενος (μεταφερόμενος, ταξειδεύων) μὲ καράβι.
Ναυσιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ναυτιώδης.
Ναυσίωσις, εως (ἡ), = Ναυτίωσις.
Ναύσταθμον (τὸ). μέρος ὅπου στέκουν (ἀράζουν) καράβια.
Ναύσταθμος (ὁ). στόλος ἀραγμένος, ἄθροισμα πολεμικῶν καραβίων. 2) = Ναύσταθμον.
Ναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Διοικῶ) τὴν ναῦν· μεταφέρω τι (ᾖ μσ. ἢ πθ. μεταφέρομαι) διὰ τῆς νεὼς, ταξειδεύω· (ἐν γέν.) διευθύνω (κυρ. ᾖ μτφορ.). (ᾖ ἑλλ.) διευθύνομαι (ὑπάγω) πρὸς· διοδεύω. »Ἱπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα ;« Σοφ. »Ναυστολεῖν (ἐνν. ἑαυτὸν) εἰς τὸ βαλανεῖον, « Ακ. (καὶ μτφορ.) » Ναυστ. τὴν πόλιν,« Εὐρ.
Ναυστόλημα (τὸ). τὸ ναυστοληθὲν (μετακομισθὲν διὰ τῆς νεὼς), φορτίον (ἀγώγιμον) πλοίου. 2) = τῷ
Ναυστόλησις, εως καὶ
Ναυστολία (ἡ). τὸ ναυστολεῖν ἢ ναυστολεῖσθαι, ἢ διὰ θαλάσσης μετακόμισις, ναυτιλία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ναύστόλος (ὁ, ἡ). (παρυξ.) ὁ στέλλων (μετακομίζων, καὶ προπαροξ.) στελλόμενος (μετακομιζόμενος, ταξειδεύων) διὰ θαλάσσης.

Ναυσαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ Ναύτης.

;Ναυτεπιβάτης, ου (ὁ). ἐπιβάτης πλοίου ὅς τις ὑπηρετεῖ ἐνταυτῷ ϗ ὡς ναύτης, (παρβλ.) Αὐτερέτης.

Ναύτης [ναῦς], ου (ὁ). καραβιώτης, (Ἰταλ.) μαρνέρος. 2) Π. ἀντὶ Ναυβάτης, ἐπιβάτης πλοίου. 3) ἀντὶ Ναυτικός. »Δρόμος—,« Ἐπγρ.

Ναυτία (ἡ), [ναῦς]. ἡ συμβαίνουσα εἰς τοὺς ταξειδεύοντας τὴν θάλασσαν νόσος, ζάλη μὲ ἀνακάτωσιν, (ἐν γέν.) διάθεσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦλα.

Ναυτίασις, εως (ἡ), καὶ

Ναυτιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ναυτιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω (Αἰσθάνομαι) ναυτίαν, (κοιν.) μὲ πιάνει ἡ θάλασσα. (ἐν γέν.) ἀνακατόνομαι νὰ ξεράσω, ἀναγουλιάζω.

Ναυτίησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναυτίασις.

Ναυτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ναύτην· ναύτου ἴδιος· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἢ ἔχων ἔργον τὴν ναυτιλίαν· θαλασσινός. »Στρατός—,« Ἡρ., ὁ προσδιωρισμένος διὰ τὰς ναῦς. » Τὸ ναυτικὸν, « Αξ., αἱ κατὰ θάλασσαν δυνάμεις (ὁ στόλος κτλ.) τινὸς κράτους· (πλθ.) »Τὰ ναυτικὰ (ἐνν. ἔργα),« καὶ »Ἡ ναυτικὴ (ἐνν. τέχνη),« Αξ., ἡ τῆς ναυτιλίας ἢ (σπν.) τῆς ναυπηγίας, (Τουρκβαρβ.) γκεμιτζοσύνη. »Ναυτικὸν (ἐνν. ἀργύριον),« Ἀττ., τὸ δανειζόμενον εἰς τὴν τύχην τοῦ καραβιοῦ, δηλ.

Ναυτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ναῦται. » Ν. δανείζειν,« Ἀττ., μὲ συμφωνίαν ἂν κακοπάθῃ τὸ πλοῖον νὰ χάνεται ϗ τὸ δάνειον, (ἐπμ.) μὲ χονδρὸν διάφορον, (Γαλλ.) à la grosse.

Ναυτιλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ναυτίλου, ταξείδευμα μὲ καράβι, θαλασσοπλοΐα· »Ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐχρήσαντο,« Ἡρ., ἔπλευσαν μὲ μακρὰ (πολεμικὰ) πλοῖα.

Ναυτιλικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ναυτιλίας, ναυτικός.

Ναυτίλλομαι (παρτ. Ἐναυτιλλόμην). Ταξειδεύω μὲ καράβι ὡς-

Ναυτίλος (ὁ), =Ναύτης· θαλασσοπόρος, (Γαλλ.) navigateur. 2) εἶδος πολύποδος ἢ κοχλίου ὅστις μεταχειρίζεται τὸ ὄστρεόν του ὡς πλοῖον.

Ναυτιλοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὀλέθριος εἰς τοὺς ναύτας (ναυτίλους).

Ναυτιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ αἰσθανόμενος ναυτίαν.

Ναυτίς, ίδος (ἡ), =Ναύτρια

Ναυτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ ναυτίαν.

;Ναυτίωσις, εως (ἡ), =Ναυτίασις. » Φλεβῶν—,« Ἱππκρ., ἡ (ἄλλ.) Ἐκχύμωσις.

Ναυτοδίκαι (οἱ), (εἰς τὰς Ἀθ.) δικασταί, κρίνοντες τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς κατὰ τῶν μὴ γνησίων πολιτῶν δίκας.

Ναυτοκράτωρ, ορος (ὁ), =Ναυκράτωρ.

Ναυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ναύτας ἢ ἐπιβάτας· (ἐν γέν.) συναθροίζω ὡς-

Ναυτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συναθροίζων) ναύτας ἢ ἐπιβάτας.

;Ναυτοπαίδιον (τὸ). παιδίον τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ εἰς καράβι ὡς ναύτης, (Ἰταλ.) μοῦτσος.

†Ναύτρια (ἡ). γυνὴ ναύτου.

Ναυφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (καταπίνων, ἀφανίζων) τὰ καράβια.

Ναύφαρκτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ναύφρακτος.

Ναυφθορία (ἡ). φθορὰ (ζημία ἢ ἀφανισμὸς) καραβιοῦ, ναυαγία, [ἐκ τοῦ

Ναύφθορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φθείρων (ἀφανίζων, ὀλέθριος διὰ) τὰς ναῦς. 2) (προπαροξ.) =Ναυαγός.

Ναῦφι καὶ Ναῦφιν, Π. ἀντὶ Νεῶν ἢ Ναυσί, γεν. ἢ δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Ναύφρακτος (ὁ, ἡ), Π. [ναῦς, φράσσω]. ὠχυρωμένος (ἀσφαλισμένος) μὲ καράβια. »Στρατός—,« Ἀρςφ., τὸ ναυτικὸν στράτευμα. ||. (οὐσ.) =Ναύσταθμος (;). »Ναύφρακτον βλέπεις,« Ἀρςφ., ἀντὶ Ὑπεροπτικόν.

Ναυφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ νεὼς (καραβιοῦ).

†Ναύω, Μ. ναύσω, Αἰολ. ἀντὶ Νάω.

Νάφθα (τὸ) καὶ

Νάφθα, ης (ἡ) καὶ

Νάφθας, α (ὁ), εἶδος εὐφλέκτου ὀρυκτοῦ ἐλαίου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Περσ.) νέφτι. »Φαρμάκου, ὅπερ Μῆδοι μὲν νάφθαν καλοῦσιν, Ἕλληνες δὲ Μηδείας ἔλαιον,« Πρκπ.

Νάω, σπν. ἀντὶ Ναίω, κατοικῶ. » Ὃς νάε Σατνιόεντος, « Ἰλ. Ζ, 34.

Νάω [συγγ. τῷ Νέω], Μ. νάσω ἢ ;ναύσω (παρτ. Ἔναον καὶ ἀναυξ. Νᾶον), Π. ἀντὶ Ῥέω· ἀναβρύω. » Νᾶον (ἄλλ. γρφ. » Ναῖον) δ' ὁρῷ ἄγγεα, « Ὀδ. Ι., ἦσαν ξεχειλισμένα. ||. (οἱ χρόνοι τούτου τοῦ ῥήμ. δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τοὺς τοῦ Ναίω).

(Νε), μόρ. ἀρνητ. ἀντὶ Νη, (ἴδε Νέπους).

Νέα (;) ἡ Νεὰ (ἡ). γῆ ἡ ὀπ. μένει πρὸς καιρὸν ἀγεώργητος ἵνα δυναμώσῃ, »Ἡ πάχνη οὐκ ἀγαθὴ δοκεῖ εἶναι ταῖς χειμεριναῖς νέαις,« Ἡφρ., (ἴδε Νειός).

Νέα, Ἰων. Π. ἀντὶ Ναῦν, αἰτ. τοῦ Ναῦς.

Νεάγγελτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ ἀγγελθεὶς (γνωστοποιηθείς).

Νεαγενὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Νεηγενής.

Νεάζω, Μ. άσω, (μτβτ.) =Νεάω. 2) (συννήθ. ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἢ φέρομαι ὡς νέος. 3) ἦλθα νεωστὶ, εἶμαι νεοφερμένος.

Νέαιρα, ας (ἡ), =Νεαρά.

Νεαίρετος (ὁ, ἡ), Π. [ν. αἱρέω]. ὁ νεωστὶ πιασθεὶς ἢ κυριευθεὶς, Νεάλωτος.

Νεακὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ

Νεακόνητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀκονισμένος, Νεόθηκτος.

†Νεακρᾶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεόκρας.

Νεαλδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἄλδω]. ὁ νεωστὶ φυτρώσας (αὐξήσας), Νεαύξητος, νεοβλάστητος.

Νεαλὴς [νέος, ἅλες], έος (ὁ, ἡ). νεοαλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος, ἢ (κατ' ἄλλ. ἐτμλγ.) =Νεάλωτος· (ἐπμ.) πρόσφατος· (ἐν γέν.) νεαρὸς· (συνκδχ.) ἀκμαῖος, ῥωμαλέος κτλ., ἢ· πρωτόπειρος, ἀσυνείθιστος.

Νεάλωτος (ὁ, ἡ), [ν. ἁλίσκω]. ὁ νεωστὶ πιασθεὶς.

Νεάμελκτος (ὁ, ἡ). [ν. ἀμέλγω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀρμεχθεὶς.

Νεὰν, ᾶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Νέος, νεάζων.

Νέανδρος (ὁ, ἡ), Π. νέου ἀνδρὸς ἴδιος. » Ἀλκὴ—,« Αυκ.

;Νεανεία (ἡ), = Νεανιεία.

Νεανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἢ ἐκ νέου (;) ἀνθήσας.

Νεανίας [νεᾶν], ου (ὁ), = Νέος, παλληκάρι· (συνκδχ. καὶ ἐπιθ.) =Νεανικός, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος κτλ., ἢ· θρασὺς, ἰταμὸς, ὁρμητικὸς κτλ. » Δώσεις σὺ τούτων δίκην ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας, « Ἀρςφ. » Ἄρτος—,« Ἀρςφ., ὁ μέγας ἢ πρόσφατος.

Νεανιεία (ἡ) καὶ

Νεανίευμα (τὸ). ἔργον νεανίου, πρᾶξις τολμηρὰ ἢ ἀπροβούλευτος, παλληκαριὰ ἢ σερπετιὰ, [ἐκ τοῦ

Νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἢ Φέρομαι ὡς νεανίας· πράττω ἢ ὁμιλῶ μὲ ζωηρότητα (θρασύτητα, μεγαλαυχίαν κτλ.) νεανίου. » Τῶν νεανιευομένων εἰς τοὺς πολίτας, « Ἰσκρ.

Νεανίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἢ Δείχνω ὅτι εἶμαι νέος, Νεάζω. » Νεανίζοντι τῷ πάθει,« Πλ., νεαρῷ, ἀκμάζοντι.

Νεανικὸς, ἡ, όν. Νέου (Νεανίου) ἴδιος, (κοιν.) παλληκαρήσιος· (ἐπμ.) ἀκμαῖος, ζωηρὸς, θαῤῥαλέος· (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, παράτολμος· (ἐπὶ πραγμ.) μεγάλος, ἰγερὸς, δυνατὸς κτλ. » Βρόντη νεανικὴ, « Ἀρςτ. » Ὑποτίθει εἰς λοπάδα νεανικὴν, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.

Νεανικῶς, ἐπίρ. Ὡς νέος, μὲ τόλμην (ζωηρότητα κτλ.)· ἰγερὰ, δυνατὰ, παλληκαρήσια. » Κάτυπτε δή με νεανικῶς, « Ἀρςφ.

Νεανιδομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, =Νεανιεύομαι.

Νεᾶνις [νεάν], ίδος (ἡ). νέα κόρη, (κοιν.) κοπέλλα.

Νεανισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεανίσκος.

Νεανίσκευμα (τὸ). πρᾶξις (κάμωμα) νεανίσκου, νεανίευμα, [ἐκ τοῦ

Νεανισκεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἀκόμη) νεανίσκος. ||. (συχνότ. μσ.) φέρομαι ὡς τοιοῦτος, νεανιεύομαι. (ἐνίοτε) ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων.

Νεανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νεανίας, παλληκαράκι· (συνκδχ.) τολμηρὸς κτλ., (κοιν.) σερπετὸς ὡς ἂν νέος. (ἐνίοτε) νέος ὑπηρέτης, (κοιν.) κοπέλλι. » Τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, « Ακ.

;Νέανσις, εως (ἡ), =Νέασις.

Νέαξ, ακος (ὁ), Π. ἀντὶ Νεανίας.

Νεαοιδὸς (ὁ, ἡ), Π. τραγωδιστὴς ἢ τραγωδίστρια πρωτόπειρος ἀκόμη.

;Νεάπολις, εως (ἡ). (ὀρθότ. διῃρημ.) Νέα πόλις, (ὄθ.

;Νεαπολίτης, ου (ὁ). κάτοικος (πολίτης) νέας πόλεως, (παρβλ.) Νεοπολίτης.

Νεαροηχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν νεαρὸν (νεοφανῆ, ἀσυνείθιστον) ἦχον. » Δέξις—,« Φλςρ.

Νεαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ γένῃ νεαρὸν, ἀναψύχω, ἀνανεόνω. » Τοῖς ὄνυξιν ἀναξάναντες νεαροποιήσομεν τὸ ἕλκος, « Ὀρειβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεαροπρεπής, έος (ὁ, ἡ), = Νεοπρεπής, καινοφανής.
Νεαρός, ά, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -αρῶς. Ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) γενόμενος, ὅλως διόλου νέος, νωπός, τρυφερός, πρόσφατος.
†Νεαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι νεαρὸν ἢ νεωστί.
Νέαρχος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ναύαρχος.
†Νεαρῳδὸς (ὁ, ἡ), Ἐπγρφ. = Νεαοιδός.
Νεαρῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον νεαρὸν (νεανικόν).
Νέας, Π. ἀντὶ Ναῦς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
†Νεάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν νέασιν, (ὀθ. ‖. οὐσ.) Νεάσιμον (ἐνν. χωρίον), = Νεά.
Νέασις, εως (ἡ) καὶ
Νεασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεάω, ὄργωμα νέας γῆς.
†Νεασπάτωτος (ὁ, ἡ), [ν. σπατόω], Βοιωτ. ἀντὶ Νεοκάττυτος.
Νέαται, Π. ἀντὶ Νενέαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ναίω.
Νεατὴ καὶ Νεατὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. γῆ) = Νεὰ, (Γαλλ.) jachère, [ἐκ τοῦ
Νεατὸς [νεάω], ἡ, όν. (ἀγρὸς) Ἀφημένος πρὸς καιρὸν ἀργὸς (χέρσος, ἀγεώργητος). ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ πρῶτον ὄργωμα τῆς νεᾶς (χέρσου) γῆς, καὶ· ὁ καιρὸς καθ' ὃν συνήθως ὀργόνουν τὰς τοιαύτας γαίας.
Νέατος [νέος], η, ον, Π. ἔσχατος, κατώτατος, ὀλοακρινὸς, τελευταῖος. ‖. (οὐσ.) Νεάτη καὶ (συναιρ.) Νήτη (ἐν. χορδὴ), ἡ κατωτάτη τοῦ τριχόρδου.
Νεαύξητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ αὐξήσας, (ἴδε) Νεαλδής.
Νεάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργόνω νεὰν (ἀφεθεῖσαν πρὸς καιρὸν χέρσον) γῆν, = Νειοποιέω.
†Νέβραξ, ακος (ὁ), (Γλσ.) ὁ μεγαλώσας ἤδη ἀρκετὰ (μεγαλούτσικος) νεβρὸς (ἐλάφου ἢ ὁποιουδήποτε ζώου).
Νέβρειος (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς νεβρόν.
Νεβρὴ (ἡ), (ἐνν. δορὰ), = Νεβρίς.
Νεβρίας, ου (ὁ). ὅμοιος (κυρ. κατὰ τὰ ςίγματα τοῦ δέρμ.) μὲ νεβρόν.
Νεβρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεβρὸς ἢ τοῦ Νεβρίς.
Νεβριδόπεπλος καὶ
Νευριδόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) νεβρίδα.
Νεβρίζω, Μ. ίσω. Φορῶ (ὡς πανηγυριςὴς τοῦ Βάκχου) νεβρίδα.
Νεβρὶς, ίδος (ἡ). δέρμα νεβροῦ (τὸ ἐφόρουν συνήθως οἱ Βακχεύοντες).
Νεβρισμὸς (ὁ), [νεβρίζω]. τὸ νὰ φορῇ τις νεβρίδα πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ Βάκχου.
Νεβρίτης, ου (ὁ). (λίθος) κατάστικτος ὡσὰν τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, (συγχ. τῷ Νευρίτης).
†Νεβρόγονος (ὁ, ἡ), Π. [ν. γίνομαι]. καμωμένος ἀπὸ δέρμα ἢ κόκκαλον νεβροῦ.
Νεβροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) νεβροὺς, Νεβροφόνος.
Νεβρὸς (ὁ καὶ ἡ), [νεαρός]. ἐλαφάκι, ἐλαφόπουλον· (ἐν γέν.) κάθε νέον (νεογέννητον) ζῶον
Νεβροτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τεκοῦσα νεβρόν.
Νεβροφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ὡς ἂν νεβρός.
Νεβροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων νεβροὺς (ἐπιθ. τοῦ πυγάργου ἀετοῦ).
Νεβρογαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. χαίρω]. ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεβροὺς, (ἄλλ. γρφ. Νευροχαρής).
Νεβροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ χιτῶνος νεβρίδα.
Νεβρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς νεβρόν.
Νεβρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νεβρόν.
Νέες, Π. ἀντὶ Νῆες, ὀνμ. καὶ
Νέεσσι, Π. ἀντὶ Ναυσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
Νέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νέα, (ἐνν. σελήνη) ἡ πρωτομηνιά.
Νέηαι, Ἰων. ἀντὶ Νέῃ, β'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Νέομαι.
Νεηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεογενής.
Νεηθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοθαλής.
Νεήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἀκή] καὶ
Νεηκονὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ ἀκονισμένος, νεόθηκτος.
†Νεηλαία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Νεολαία.
†Νεηλάτης [ναῦς, ἐλαύνω], ου (ὁ). κωπηλάτης ἢ κυβερνήτης νεώς.
Νεήλατος (ὁ, ἡ), [νέος, ἐλαύνω]. ὁ νεωςὶ ἀλεσμένος ἢ ζυμωμένος, νωπὸς, πρόσφατος. (εἰς τὸ πλθ.) » Νεήλατα, « Δμ., εἰδ. ζυμαρικῶν.
Νεηλεχὴς [νέον, λέχος], έος (ὁ, ἡ), Π. νεόγαμος.
Νεηλιφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀλειμμένος. » Οἰκία—, « Ἀρςτ.
Νέηλυς, υδος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἐλθών.
Νεήμελκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεάμελκτος.
Νεανίης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Νεανίας.
Νεῆνις, ιδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νεᾶνις.
Νεηνίσκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεανίσκος.
Νεήτομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεότομος.
Νεήφατος (ὁ, ἡ), Μ. = Νεόφατος.
Νεὶ, ἐπίῤ. Βοιωτ. ἀντὶ Νή.
Νεῖαι, Π. ἀντὶ Νέαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Νέομαι.
Νείαιρα καὶ (Ἰων.) Νειαίρη, ης (ἡ), Π. [νέος]. ἡ κατωτάτη· ἡ ὀλοϋστερινὴ, ἡ τελευταία. » Νειαίρη (μετὰ ϗ χωρ. τοῦ) γαστὴρ, « Ὅμ., Εὐρ., ἡ κάτω κοιλία, τὸ ὑπογάστριον.
Νειάτιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Νείατος.
Νειατόθεν, ἐπίῤ. Π. (μτγν.) ἀντὶ Νειόθεν, [ἐκ τοῦ
Νείατος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Νέατος.
Νεικείω (παρτ. Νεικέεσκον ἀντὶ Ἐνείκεον). Π. ἀντὶ Νεικέω.
†Νεικέσσιος (ὁ, ἡ), Γλσ. [νεῖκος], ἐχθρὸς ἢ ἐχθρικός.
Νεικεςὴρ (ὁ), Π. ἐπιτιμητής· φιλόνεικος· φιλοκατήγορος, [ἐκ τοῦ
Νεικέω-ῶ [νεῖκος], Μ. έσω καὶ έσσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, (κοιν.) μαλόνω, (μτβτ. μὲ αἰτ.) ἐρεθίζω μὲ πειρακτικοὺς λόγους, καθάπτομαι, χλευάζω, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω· (σπν.) δικάζω· κατακρίνω.
Νείκη (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ
Νεῖκος [†νέκω], εος-ους (τὸ). ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία· διαφορὰ, κρισολογία· πόλεμος, μάχη. » Ὅτε μοι πρὸς Καρχηδονίους νεῖκος συνῆπτο, « Ἡρ.
Νειλαγαθία (τὰ), εἰδ. καρποῦ γινομένου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου.
Νειλογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ἢ γινόμενος ἐν τῷ Νείλῳ.
Νειλοθερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [Νεῖλος, θέρω]. ζεσταμένος (ἡλιοκαϋμένος) εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, (κατὰ μίμ. τοῦ Εἰληθερής). » Παρειὰ—, « Αἰσχλ.
Νειλομέτριον (τὸ). τὸ μέτρον (στήλη τις σημειωμένη μὲ γραμμὰς) διὰ τοῦ ὁπ. ἐμετροῦσαν (ϗ μετροῦν εἰσέτι ϗ σήμερον) τοὺς βαθμοὺς τῆς αὐξήσεως τοῦ Νείλου.
Νειλόῤῥυτος καὶ Νειλόρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποτιζόμενος (περιῤῥεόμενος) ἀπὸ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Νείλου.
Νειλοσκοπεῖον (τὸ), = Νειλομέτριον.
Νεῖμα, Π. ἀντὶ Ἔνειμα, ἀόρ. ά. καὶ
Νεῖμον, Π. ἀντὶ Ἔνειμον, ἀόρ. β'. τοῦ Νέμω.
Νεῖν, ἀπαρ. τοῦ Νέω (πλέω).
Νειόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Νεόθεν, ἐκ βάθους. » Ἀνεςονάχιζε.. νειόθεν ἐκ κραδίης, « Ἰλ. Κ. 2) ἐκ νέου, (Ἐπγρ.)
Νειόθι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Νεόθι, ἐν τῷ βάθει. (μὲ γεν.) » Μάλα νειόθι λίμνης, « Ἰλ. Φ., (καὶ χ. πτ.) » Δάκε θυμὸν νειόθει, « Ἡσ., τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα.
Νειοκόρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεωκόρος.
Νείομαι, Π. ἀντὶ Νέομαι.
Νεῖον, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Νέον, νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου, (ἴδε Νέος).
Νειοποιέω-ῶ [νειὸς, ποιέω], Μ. ήσω. Ὀργόνω (κοιν. Κάμνω, Προετοιμάζω σπείρων μὲ ὄσπρια) τὸ ἀφεθὲν πρὸς καιρὸν χέρσον χωράφι.
Νειοπόλος (ὁ), Π. (ἀδκμ.) νέος πόλος (οὐρανός).
Νεῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Νέος.
Νειὸς, οῦ (ἡ), = Νεὰ, γῆ ἡ ὁπ. ὀργόνεται καὶ ἀφίνεται πρὸς καιρὸν ἄσπαρτος· τὸ δὲ τελευταῖον ἔτος σπείρεται μόνον μὲ ὄσπρια ἵνα προετοιμασθῇ. » Ταχὺ δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη ὁ ἐρέβινθος· διὸ ϗ μόνον οὐ ποιεῖ νεὸν (νειόν), « Θφρ.
Νειότατος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Νεώτατος. ἔσχατος, κατώτατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Νειότατον, ἐπίῤ. Ἐσχάτως· κατωτάτω.
Νειοτομεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ τέμνων (διατέμνων) τὴν νειόν.
Νεῖρα ης, (ἡ), Π. ἀντὶ Νείαιρα, τὸ ὑπογάστριον. (καταχρ.) ἡ καρδία. » Ἔρως αἱματολοιχὴς νεῖρῃ (ἄλλ. γρφ. νείρει) τρέφεται, « Αἰσχλ.
;Νειρίτης, ου (ὁ), = Νηρίτης.
†Νειρὸς [νέος, νεαρὸς], ά, όν, = Νείατος, κατώτατος, ἔσχατος.
Νείσσομαι, Μ. νείσομαι, Π. = Νίσσομαι.
Νεῖται, Π. ἀντὶ Νέεται.
†Νείφω, Μ. νείψω ἢ νέψω, = Νίφω.
Νεκὰς, άδος (ἡ), Π. [νέκυς]. σωρὸς νεκρῶν, (καταχρ. ἐν γέν.) ἀντὶ Σειρὰ, (Γαλλ.) rangée.
Νεκράγγελος (ὁ). ἄγγελος τῶν νεκρῶν.
Νεκραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ἢ Συνοδεύω τοὺς νεκροὺς ὡς -
Νεκραγωγὸς (ὁ, ἡ), [ν. ἄρω]. ὁ μεταφέρων (κουβαλῶν) τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκρακαδημία (ἡ). ἡ ἀκαδημία τῶν νεκρῶν.
Νεκρεγερσία καὶ Νεκρέγερσις, εως (ἡ). ἔγερσις νεκροῦ ἢ τῶν νεκρῶν, (κοιν.) νεκρανάστασις.
Νεκρεγέρτης, ου (ὁ). ὁ ἐγείρων τοὺς νεκρούς.
†Νεκρία (ἡ), = Νεκροταφεῖον.
Νεκρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ νεκρόν, νεκροῦ ἴδιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεκρικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν νεκρός.
Νεκρίμαῖος, α, ον, = Θνησιμαῖος.
Νεκροβαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. φορτωμένος νεκρούς.
Νεκροβόρος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων (καταναλίσκων) τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, ἢ τρεφόμενος μὲ πτώματα.
Νεκροδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (περιλαμβάνων) ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς νεκρούς.
Νεκροδερκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. δέρκομαι]. ὁ ἔχων ὄψιν νεκροῦ.
Νεκροδόκος (ὁ, ἡ), = Νεκροδέγμων.
Νεκροδοχεῖον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν νεκρῶν, τάπος διὰ τοὺς νεκρούς.
Νεκροδόγος (ὁ, ἡ), = Νεκροδέγμων.
Νεκρειδής, έος (ὁ, ἡ), = Νεκρώδης.
Νεκρόζωος (ὁ, ἡ). νεκρὸς ζωὸς (ζωντανὸς), οὔτε ζῶν οὔτε νεκρός, μισαποθαμένος.
Νεκροθάπτης, ου (ὁ). ὁ θάπτων τοὺς νεκρούς.
Νεκροθήκη (ἡ). Θήκη νεκροῦ, τάφος· κιβώριον· ὑδρία.
Νεκροκαύστης, ου (ὁ). ὁ καίων τοὺς νεκρούς.
Νεκροκομέω-ῶ, Ν. ήσω. Διευθετῶ σῶμα νεκροῦ ὡς =
Νεκροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ διευθετῶν πρὸς κηδείαν τὸν νεκρόν.
Νεκροκορίνθια (τὰ). (ὠνομάζοντο εἰς Ῥώμην) τὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων τάφων τῆς Κορίνθου ἀνορυσσόμενα πήλινα ἀγγεῖα.
Νεκροκόσμος (ὁ, ἡ). ὁ κοσμῶν (στολίζων, ἑτοιμάζων) πρὸς ἐνταφιασμὸν τοὺς νεκρούς, (διορθ. Νεκροκόμος).
Νεκρολατρεία (ἡ). τὸ πρὸς τοὺς νεκροὺς ἢ πρὸς τὸν νεκρὸν ἀποδιδόμενον θρησκευτικὸν σέβας.
Νεκρομαντεία (ἡ). ἡ ὑποτιθεμένη τέχνη τοῦ νὰ ἀγακαλῇ τις θ' ἐξορκισμῶν καὶ τελετῶν τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν ἵνα πληροφορηθῇ παρ' αὐτῶν τὰ μέλλοντα.
Νεκρομαντεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἐγίνοντο νεκρομαντεῖαι.
Νεκρομαντικός, ἡ, όν. Νεκρομάντεως ἴδιος.
Νεκρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μετερχόμενος (ἐπαγγελλόμενος) τὴν νεκρομαντείαν.
‡Νεκρονόμης, ου (ὁ), Π. [ν. νομάω]. νεκροθάπτης.
Νεκροπέρνας, ου (ὁ), Π [ν. πέρνημι]. ὁ πωλῶν σώματα νεκρῶν.
Νεκροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Νεκρόνω.
Νεκροποιός (ὁ, ἡ). νεκρώσεως πρόξενος.
Νεκροπομπός (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (συνοδεύων) εἰς τὸν ᾅδην τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκροπορθμεύς, έως (ὁ). ὁ διαπορθμεύων τοὺς νεκρούς.
Νεκροπράτης, ου (ὁ), = Νεκροπώλης.
Νεκροπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νεκρόν, νεκροῦ ἴδιος.
Νεκροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλήσας νεκρὸν ἢ πωλῶν σώματα νεκρῶν.
Νεκρορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνορύσσων (ἐκβάλλων) τοὺς νεκρούς.
Νεκρὸς [νέκυς], ά ἡ ὸς, όν. Ἀποθαμένος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) σῶμα (λείψανον) νεκροῦ, πτῶμα.
Νεκροστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω (Καθαλῶ) νεκρὸν ἢ τοὺς νεκροὺς ὡς =
Νεκροστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων (σαβανόνων ἢ κουβαλῶν) τοὺς νεκρούς.
Νεκροσυλία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ νεκροσύλου.
Νεκρόσυλος (ὁ, ἡ). ὁ συλῶν (γυμνόνων) τοὺς νεκροὺς, τυμβωρύχος.
Νεκρόταγος (ὁ), Π. [ν. ταγός]. Ἄρχων (βασιλεὺς) τῶν νεκρῶν.
Νεκρότατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Νεκρός.
Νεκροτσφέω-ῶ, Μ. ήσω. Θάπτω νεκρὸν ἢ ὡς νεκρόν.
†Νεκροταφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου θάπτουν τοὺς νεκρούς.
Νεκροτάφια (τὰ). τὰ σάβανα καὶ λοιπὰ χρήσιμα πρὸς ταφὴν νεκροῦ.
Νεκροτάφος (ὁ, ἡ), = Νεκροθάπτης.
Νεκρότερος, α, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Νεκρός.
Νεκρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ νεκροῦ.
Νεκροτοκέω-ῶ Μ. ήσω. Γεννῶ νεκρὸν τέκνον.
Νεκροτόκιον (τὸ). τὸ γεννηθὲν νεκρὸν βρέφος (ἀνθρ. ἢ ζ.).
Νεκροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Νεκροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πτώματα.
Νεκροφανής, έος (ὁ, ἡ). νεκρῷ ὅμοιος, νεκρὸς τὸ φαινόμενον.
Νεκροφανῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει νεκροῦ, ὡς ἂν νεκρός.
Νεκροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας νεκρὸν (διότι ἐνόμιζεν αὐτὸν ζῶντα;) (Γργ. Ἐπγρ. 197).
Νεκροφορεῖον (τὸ). φορεῖον διὰ τοὺς νεκροὺς, ξυλοκρέββατον, [ἐκ τοῦ
Νεκροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) νεκρὸν ἢ τοὺς νεκρούς, [ἐκ τοῦ
Νεκροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) εἰς τὸν τάφον τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρονήματα νεκροῦ, νεκρὸς τὸ φρόνημα.
Νεκροφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ νεκροῦ.
Νεκρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (ὄψιν) νεκροῦ.
Νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ νεκρὸν ἢ ὡσὰν νεκρὸν, νεκρόνω, ἀποναρκόνω (μτνμ.) καταβαμάζω διὰ σκληραγωγίας.
Νεκρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ὄψιν) νεκροῦ, (κοιν.) ὁμοιάζων λείψανον, (Γαλλ.) cadaveux.
Νεκρὼν, ῶνος (ὁ), = Νεκροταφεῖον.
Νεκρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς νεκρὸν, νεκρικός. 2) = Νεκριμαῖος. 3) θανατηφόρος.
Νέκρωσις, εως (ἡ), τὸ σὺν. τοῦ Νεκρόω, νάρκωσις, νέκρωμα.
Νεκρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νεκρόνειν, νεκρώσεως πρόξενος.
Νέκταρ, αρος (τὸ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) τὸ ποτὸν τῶν θεῶν· (μτνμ.) ὁ ἐκλεκτότερος οἶνος καὶ κάθε εὐῶδες καὶ ἡδονικὸν ποτόν· (ἰδιωνυμ.) εἶδ. μύρου.
Νεκτάρεος, η, ον. Εὐώδης (Γλυκὺς κτλ.) ὡσὰν τὸ νέκταρ, (ἐν γέν.) θεῖος. « Νεκταρέου στόματος, « Ἀπλάν. (καὶ ἀντὶ ἐπιρρ.) « Νεκτάρεον μείδησεν, « αὐτ.
Νεκτάριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐλένιον.
Νεκταρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τὸ φυτὸν νεκτάριον.
Νεκταροσταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ στάζων νέκταρ, γλυκύτατος.
Νεκταρόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χυμὸν νέκταρος.
Νεκταρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν νέκταρος, γλυκὺς ὡς ἂν τὸ νέκταρ.
Νεκυάμβατος (ὁ, ἡ), Π. [νέκυς, ἀμβαίνω]. ὅπου ἐμβαίνουν οἱ νεκροί.
Νεκύδαλος (ὁ), [νέκυς]. ἡ ἐντὸς τοῦ βόμβυκος κάμπη πρὶν μεταμορφωθῇ εἰς χρυσαλίδα.
†Νεκυδόν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεκυηδόν.
Νεκυηγὸς (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Νεκραγωγός.
Νεκυηδόν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει νέκυος (νεκροῦ).
Νεκυηπόλος (ὁ, ἡ). Π. [νέκυς, πολέω]. ὁ περὶ τοὺς νεκροὺς περιπολῶν ἢ ὑπὸ νεκρῶν περιστοιχούμενος. « Αἶσα—, « Μανέθ., ὁ Θάνατος.
Νεκυΐα (ἡ). ἡ περὶ νεκρῶν πραγματεία. 2) ἡ (ἀλλ.) Νεκρομαντεία καὶ ἡ πρὸς τοῦτο γινομένη θυσία.
Νεκυϊσμὸς (ὁ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Νεκρομαντεία.
Νεκυολέγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων περὶ ἑαυτὸν τοὺς νεκρούς.
Νεκυομαντεία, Νεκυομαντεῖον, Νεκυομαντικός, Νεκυόμαντις, = Νεκρομαντεία κτλ.
Νεκυοπομπὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκροπομπός.
Νεκυοσαὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (ἀνεγείρων) τοὺς νεκρούς.
Νεκυοστόλος (ὁ, ἡ), Π. = Νεκροστόλος, Νεκραγωγός. ‖. (οὐσ.) = Νεκροφορεῖον.
Νεκυοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκροφάγος.
Νέκυς [†νέκως], υος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκρός, (ὅθ.
Νεκύσιος (ὁ, ἡ), = Νεκρικός. ‖. (οὐσ.) Νεκύσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα πρὸς τιμὴν τῶν τεθνεώτων.
Νεκυσσόος (ὁ, ἡ), Π. = Νεκυοσαός.
†Νεκυώριον καὶ Νεκύωρον (τὸ), Γλσ. = Νεκρομαντεῖον.
(Νέκω), ἄχρ. θεματ. (διασωθὲν εἰς τὸ Λτ. necco), ἐξ οὗ Νέκυς, Νεκρὸς, Νεῖκος κτλ.
Νέμεα (τὰ). οἱ εἰς τὴν Νεμέαν τῆς Ἀργολ. πανηγυριζόμενοι ἀγῶνες.
Νεμεαῖος, α, ον. Ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἢ ἐκ τῆς Νεμέας.
Νεμεάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νεμεαία.
Νεμέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Νέμω.
Νεμειαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Νεμεαῖος.
Νεμειάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Νεμεαῖος.
Νεμείη (ἡ), Π. ἀντὶ Νεμαία.
Νεμεονίκης, ου (ὁ), ὁ νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.
Νέμεος, α, ον, Π. = Νεμεαῖος.
Νεμεσάω-ῶ (ᾰ πθ. ἡ αὐτπθ.) ὁμαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἢ ἐλλ. αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Αἰσθάνομαι νέμεσιν διά τι ἢ κατά τινος, ἀγανακτῶ· μὲ κακοφαίνεται, πεισμόνω· παραξενεύομαι· βλέπω μὲ κακὸν μάτι, ζηλεύω· (μσ.) συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, δὲν τολμῶ νά. « Νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἄντα σέθεν, « Ὀδ. Δ. « Νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι βροτῶν, « αὐτ., δὲν μὲ φαίνεται παράξενον (ἀνάρμοζον), δὲν τὸ κατηγορῶ. (ᾰ αἰτ. ἑλλ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ζεὺς μάλιστα νεμεσᾶται πακὰ ἔργα, « Ὀδ. Ζ. (καὶ χ. πτ.) » Ἀρτεμι, μὴ νεμέσα, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἀκριβείας ἐξενεγκεῖν φιλοτιμούμενος, ἐνεμεσήθη, « Πλ., ἐρθονήθη ἀπὸ τὴν τύχην (ἀπὸ τὴν Νέμεσιν).

Νεμέσεια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Νεμέσεως καὶ τῶν ἀποθανόντων.

Νεμεσεῖον (τὸ). ναὸς τῆς Νεμέσεως.

Νεμεσήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. θυμώδης ἢ θυμωμένος (ἀγανακτισμένος)· (ἐπὶ πραγμ.) = Νεμεσητός.

Νεμεσητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νεμεσάω.

Νεμεσητής, οῦ (ὁ). ὁ νεμεσῶν (ἀγανακτῶν ἐπὶ τοῖς κακοῖς), ἐκδικητὴς τῶν ἀναξιοπαθούντων.

Νεμεσητικός, ἡ, όν. Ἐπιβλεπτὴς πρὸς νέμεσιν, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ παρ' ἀξίαν εὐτυχοῦντας ἢ δυστυχοῦντας.

Νεμεσητός, ἡ, όν. Νεμέσεως (Μεμφῆς ἢ Ἀγανακτήσεως) ἄξιος· ἐπίφθονος· ἐπίμεμπτος, μισητός· (ἐνίοτε) παράξενος, δύσκολος. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι φέρει θυμὸν (ἀγανάκτησιν). » Οὔτοι νεμεσητὸν ἀλύοντα γειμερίῳ λύπᾳ, καὶ περάνουν θρεῖν, « Σοφ. » Τὸ νεμεσητὸν ἀποτροπιαζόμενος, « Αξ., ἀντὶ τὴν Νέμεσιν.

Νεμεσητῶς, ἐπίρ. Νεμέσεως ἄξιως, ἐπιφθόνως, ἐπιμέμπτως κτλ.

Νεμεσίζομαι, Μ. ἰσομαι, Π. ἀντὶ Νεμεσάω, ⟦ἐκ τοῦ

Νέμεσις ⟦νέμω⟧, εως (ἡ). ἀγανάκτησις τὴν ὁπ. αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος (κατὰ δὲ τοὺς παλ. καὶ ὁ θεὸς) κατὰ τῶν παρ' ἀξιαν εὐτυχούντων ἢ μὴ μετριοφρονούντων εἰς τὰς εὐτυχίας των, (ΘΘ. προσωποπ.) ἡ θεία δίκη ἢ τιμωροῦσα τοὺς τοιούτους ⟦ἐν γέν.) ἐξιαζουσα τὰς εὐτυχίας μὲ δυστυχίας. » Τὴν τοῦ κατορθώματος νέμεσιν εἰς ἕτερον καιρὸν ἡ τύχη ὑπερβαλλομένη, « Πλ. » Τὰ κατ' αὐτὸν μετρίως ἐπράχθη, καὶ οὐχ ὡς ἂν κινῆσαι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν, « Σων. (Π.) ἀντικείμενον νεμέσεως (μομφῆς, ἀγανακτήσεως), ἢ· φόβος διὰ τὴν νέμεσιν, αἰσθημα αἰδοῦς (φιλοτιμίας). » Οὐ νέμεσις, « Ὅμ., δὲν εἶνε παράξενον (κατηγορημένον κτλ.). » Οὐ γάρτις νέμεσις φυγέειν κακόν, « αὐτ. » Ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, « Ἰλ. Ν.

Νεμεσσατός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Νεμεσητός.

Νεμεσσάω-ῶ, Π. ἀντὶ Νεμεσάω.

Νεμεσσητός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Νεμεσητός.

Νέμεσσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Νέμεσις.

Νεμέτης, ου καὶ

Νεμέτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Νεμητής.

Νέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέμω, διανομή, μοίρασμα, ἢ 2) = Βοσκησις, Νομὴ (κυρ. καὶ μτμ.).

Νεμητής, οῦ (ὁ). ὁ νέμων (διανέμων) ἑκάστῳ τὸ ἴσον.

Νεμητός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ νέμησιν (διανομήν), μοιραστός.

Νέμος, εος-ους (τὸ). τόπος (σύνδενδρος) διὰ βοσκήν, (ἐν γέν.) δάσος, ἄλσος, ⟦ἐκ τοῦ

Νέμω ⟦συγγ. τῷ Νέω, Ναίω⟧, Μ. νεμῶ ⟦ἢ νεμήσω (ἀόρ. Ἔνειμα καὶ μσ. Ἐνειμάμην καὶ ⟦σπνστ.⟧ Ἐνεμησάμην, πρκ. Νενέμηκα ⟦ἢ πθ. Νενέμημαι, ἀόρ. πθ. Ἐνεμήθην καὶ Ἐνεμέθην, καὶ τὸ θετ. Νεμητέον). Δίδω εἰς καθένα μέρος ἢ τὸ ἀνῆκον μέρος ἀπό τινος, μοιράζω, διανέμω· (ἐν γέν.) παρέχω, ἀπονέμω. »Ζεὺς αὐτὸς νέμει ὄλβον ἀνθρώποισιν, ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ, « Ὀδ. Ζ. » Θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων, » Ἡρ., (φρσ.) ἂν δώσῃ ὁ θεός. » Σῖτον (» Κλῆρον) νέμειν, « Ὅμ. » Νέμειν τὸ πλεῖστον ἡμέρας τινί, « Ἀρστ. » Νέμειν αἴρεσιν, « Σοφ. » Μηδὲν ῥαθυμίᾳ νέμειν, « Ἡρωδ. » Νέμειν τινὶ τὰ κράτιστα (τὰ μέγιστα), « Αξ., ἔχειν εἰς μεγίστην ὑπόληψιν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πυρὶ ταύτας (τὰς πόλεις) νείμαντες, « Ἡρ., παραδόντες. (ἢ μσ.) » Νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν, « Αθ. (καὶ πθ.) » Τὸ ἐπ' ἡμέραν ὧδε ἀκίβδηλον ἐὸν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. 2) βόσκω (ἢ μσ.) βόσκομαι, (μτμ.) καταγίνω. » Μῆλα νέμων κατ' ὤρεα, « Θκρ. » Νέμειν τὰ ὄρη, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Οἱ περὶ τὴν λίμνην νέμοντες, « Ἡρ., νομαδικῶς κατοικοῦντες. (καὶ ἀντὶ οἰκ.) » Οἱ νέμοντες, « Αξ., οἱ νομεῖς. (καὶ μτμ.) » Πυρὶ τὴν πόλιν νείμαντες, « Ἡρ., ἐμπρήσαντες. (καὶ μσ.) » Ταύτην νεμηθεῖσαι τὴν πόαν αἱ ἔλαφοι, « Δσκρ. (καὶ μτμ.) » Ἐκραγὲν δὲ (τὸ φῦμα), ἐνέμετο πρόσω, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Πυρὶ χθὼν νέμοιτο, « Ἰλ. Β. » Τὸ ὄρος νέμεται αἰξὶ καὶ βουσί, « Ξεν., (ΘΘ. 3) (συνκθχ.) κέκτημαι, ἔχω, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. κατοικῶ. διοικῶ· ἐξουσιάζω. » Τὸ αὐτὸ ἄστυ νέμων, « Ἀρστ. » Ἣ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢὲ Μυκήνην, « Θκρ. « Γῆς, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω, « Σοφ. » Ἐπὶ τοῖσι κατεστεῶσι ἔνεμε τὴν πόλιν κοσμέων καλῶς, « Ἡρ. » Οἱ τὴν σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, « Ἡρωδ., συγκροτοῦντες. (καὶ μσ.) » Νυμφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, « Ἰλ. Γ. »Καὶ οἱ τίμενος τάμον, ἄρρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. » Τὰ αὐτῶν νεμόμενοι ἕκαστοι, « Θκ. » Τὰ ἐμπόρια ἃ ἐνέμοντο, « αὐτ. » Οὔτ' Ὑρίην ἐνέμοντο, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » Τάδε πάντα ὑπὸ βαρβάροισι νέμεται, « Ἡρ. » Πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, « Θκ. Δ., = Νομίζω, ἐκλαμβάνω ὡς. »Σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, « Σοφ. » Εἰ τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις, « αὐτ. »Νέμειν προστάτην τινά, « Ἰλιάτ., (ἐκλέγειν) καθὼς οἱ μέτοικοι εἰς τὰς Ἀθ. » Τοὺς δούλους ἐν μὲν εἰρήνῃ γεωργεῖν, ἐν πολέμῳ δὲ λυγίζεσθαι, ἡγεμόνα νέμοντας τὸν ἴδιον δεσπότην, « Δθ. (καὶ πθ.) » Τῶν τεχνητῶν καὶ ἀθλητῶν τοὺς μὴ νενεμημένους, « Πλθ., τοὺς μὴ κατ' ἐκλογὴν ἐγγεγραμμένους (γενομένους δεκτούς).

Νένασται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νάσσω ἢ (Π.) τοῦ Ναίω.

Νενίαται, Ἰων. ἀντὶ Νένηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νέω (ἐπισωρεύω).

Νένηκα, πρκ. τοῦ Νήθω.

Νενίηλος (ὁ, ἡ), Π. ⟦νέος ἢ γεννός⟧, μωρός, ἀνόητος· (κατ' ἄλλ.) τυρλός.

Νένιπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νίζω ἢ Νίφω.

Νέννα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Νέννος, θεία.

†Νεννάζω ⟦νεννός⟧, Μ. άσω, (Γλσ.) Γρίζω.

Νέννος (ὁ), ⟦νάννας⟧. θεῖος· (ΘΘ. κοιν.) νουνὸς (ὁ ἀνάδοχος τοῦ βαπτιζομένου).

†Νεννός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νενός.

Νενοθυμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον νενοθετημένον, ὄχι γνησίως.

Νενομισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ τὰ νενομισμένα, νομίμως, συνήθως.

Νενός ⟦συγγ. τῷ Νάνος⟧, οῦ (ὁ). μωρός, εὐήθης.

Νένοφα, πρκ. τοῦ Νέφω.

Νένωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Νάω, νοέω.

;Νεοαλδής, έος (ὁ, ἡ). = Νεαλδής.

;Νεοάλωτος (ὁ, ἡ), = Νεάλωτος.

Νεοαρβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ⟦ν. ἄρβω⟧, = Νεοπότιστος.

Νεοαυξής, έος καὶ

;Νεοαύξητος (ὁ, ἡ), = Νεαύξητος.

Νεόβαλτος (ὁ, ἡ), Π. ⟦ν. βάλλω⟧, = Νεήμελκτος, (συγχ. τῷ

Νεοβλαστής, έος καὶ Νεόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βλαστήσας, τρυφερός.

Νεόβλυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βλύσας (ἀναβλύσας). »Γάλα—, » (Φιλῆς), τὸ Νεόβλαστον.

Νεόβορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καταφαγωθείς, Νεόβρωτος.

Νεόβουλος (ὁ, ἡ). νέος (νεωστὶ διορισθεὶς) βουλευτής.

Νεόβροχος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βρεχθεὶς (ποτισθείς).

Νεοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φαγών.

Νεόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καταφαγωθείς.

Νεογάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ γαλακτοτροφῆται.

Νεογαμής, έος καὶ

Νεόγαμος (ὁ, ἡ). νεοπανδρευμένος, νεόπανδρος, νεόγαμβρος.

Νεογενής, έος καὶ Νεογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) γεννηθεὶς ἢ γενόμενος (;).

;Νεογιλλᾶς καὶ †Νεογιλλής, ᾶος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Νεόγ.λος, ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ Νεογνός, (ἐπμ.) = τῷ

Νεογλαγής ⟦ν. γλαξ⟧, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γαλακτοτροφούμενος, νεογέννητος.

Νεόγληνος (ὁ, ἡ), Ν. ⟦ν. γλήνη⟧. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀναβλύψας τυφλός.

Νεογλυφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σκαλισμένος μὲ τὴν γλυφίδα, καινουργίος.

Νεογνός (ὁ, ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Νεόγονος, (κυρ. ἐπιξ.) ἀρτίτοκος, νεογέννητος, (ἐν γέν.) νέος, νεαρός.

Νεόγραπτος (φος), οὐ (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γραφθεὶς ἢ ζωγραφισθείς.

Νεόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ⟦ν. γυῖον⟧. ὁ ἔχων νέα (νεαρὰ) τὰ μέλη τοῦ σώματος, (ἐν γέν.) νέος, ἀκμαῖος.

†Νεογύνης, ου (ὁ), (Γλσ.), νεόπανδρος.

†Νεοδάμαζος (ὁ, ἡ), Γραμ. ἐξίγ. τοῦ Νεοδμής.

Νεοδαμώδης ⟦ν. δᾶμος⟧, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ καταταχθεὶς εἰς τὸν δῆμον (γενόμενος πολίτης), (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπάρτ. οἱ ἀπελεύθεροι δοῦλοι, ἄλλοι παρὰ τοὺς Εἵλωτας, ὅτοι εἶχον ἤδη ἀποκτήσει δι' ἀνδραγαθίας δικαιώματά τινα πολιτικά. ἴδε Ἀθήν. Α', 6).

Νεόβαρτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ γδαρμένος. «Δέρμα—,» Ὅμ.

†Νεόβερος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεόδορος.

Νεοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ διδαχθείς· (ἐπίδραματ-) ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ κατὰ πρῶτον πυρασταθεὶς εἰς τὸ θέατρον.

Νεοδμής, ῆτος καὶ Νεόδμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ δαμασθείς (ἐμβὰς εἰς τὸν ζυγόν, ὑπανδρευθείς· φονευθείς).

Νεόδμητος καὶ Νεοδόμητος (ὁ, ἡ), [ν. δέμω]. ὁ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, καινούργιος.

Νεόδορος (ὁ, ἡ), = Νεόβαρτος.

Νεοδουπής, ές (ὁ, ἡ), Π. = Νεόγαμος.

Νεοδρεπής, ές καὶ

Νεόδρεπτος καὶ Νεόδροπος (ὁ, ἡ), [ν. δρέπω]. ὁ πρὸ ὀλίγου κοπεὶς ἀπὸ τὸ δένδρον.

Νεοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος νέου (νεαρὰν ὄψιν).

†Νεοεργής, ές (ὁ, ἡ), = Νεουργής, καινούργιος.

Νεόζευκτος καὶ

Νεοζυγής, ές καὶ

Νεόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ζευχθείς (ἐμβὰς εἰς τὸν ζυγόν, [ᾧ μτφρ.] ὑπανδρευθείς, συζευχθείς), νεόγαμος.

†Νεόζυμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ζυμωθείς.

Νεοζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεόζυγος.

Νεοηλής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἁλέω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ἁλεσθείς, Νεήλατος.

Νεοῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ)· Π. νέας ἡλικίας ὤν, νεανικός.

Νεοθαλής [ν. θάλλω], ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χλωροφορήσας (ἀνθήσας, πρασινήσας), χλωρὸς, τρυφερὸς· νεκρός.

Νεοθανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου θανών (ὀπυθανών).

Νεόθαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ταφείς.

Νεόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ νέου, νεωστί. 2) = Νεοθεν, ἐκ βάθους, (Νίκ.).

Νεοθηγὴς [ν. θήγω], ές καὶ Νεόθηκτος (ὁ, ἡ), = Νεοκόνητος. «Μάχαιρα—,» Ἀθ.

Νεοθηλής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Νεοθαλής. 2) = τῷ

Νεόθηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) θηλάσας ἢ θηλασθείς, νεογέννητος ἢ νεοβλάστητος. «Μαζὸς—,» Ὀππ.

Νεοθὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοθηγής.

Νεοθήρευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ θηρευθείς (ἁλιευθείς).

Νεοθλιβὴς [ν. θλίβω], ές καὶ Νεόθλιπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἐκπιεσθείς (ἐξαχθείς διὰ στραγγίσματος).

Νεοθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), = Νεοθανής.

Νεόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ τραφείς (αὐξήσας), τρυφερός. «Ἔρνος—,» Ἀπλλν. 2) ὁ πρὸ ὀλίγου πηγμένος. «Τυρὸς—,» Θρρ., ὁ χλωρός.

Νεόθριξ, ὁ τριχὸς (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου νεωστὶ ἐφύτρωσαν αἱ τρίχες.

Νεόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου θυσιασθείς.

Νεοίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νεότης.

‡Νεοικοδόμητος (ὁ, ἡ), = Νεόδμητος.

Νεοικος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου κατοικηθείς ἢ κατοικήσας πρώτην, νέος κάτοικος, νεοπολίτης.

Νεοίνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ ἑορτὴ τοῦ νέου οἴνου, (ἄλλ. γρφ. Θεοίνια).

Νεοκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) καθαρισθείς.

Νεοκαλλιγράφος (ὁ, ἡ). νέος (πρωτόπειρος) καλλιγράφος.

Νεοκατάγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἢ καταγραμμένος ἢ ζωγραφισμένος πρὸ ὀλίγου.

Νεοκατασκεύαστος καὶ Νεοκατάσκευος (ὁ, ἡ). νεωστὶ κατασκευασμένος (καμωμένος· συγκριμένος), καινούργιος.

Νεοκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) καταστὰς πουθενά, Νεοκάτοικος.

Νεοκατάχριστος (ὁ, ἡ). ὁ προσφάτως χρισμένος (ἀλειμμένος). «Στέγη—,» Δσκρ.

Νεοκατήχητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ νεωστὶ κατηχηθείς.

‡Νεοκάτοικος (ὁ, ἡ), = Νέοικος.

Νεοκάττυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἐμπαλλωθεὶς μὲ νέον (καινούργιον) κάττυμα.

Νεόκαυστος (καυτὸς), ου (ὁ, ἡ). νεοκαμμένος.

Νεοκηδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. κῆδος] ὁ πάσχων νέαν (πρόσφατον) λύπην.

‡Νεοκληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομήσας μὲ νέον (νεοφανῆ) τρόπον ἢ πρὸ ὀλίγου.

Νεόκλωστος (ὁ, ἡ). καινουργιοκλωσμένος.

Νεοκμὴς, ῆτος καὶ Νεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. καινούργιος, καινουργιοκαμωμένος· (ἐν γέν.) νέος, πρόσφατος.

Νεόκοπος (πτος), ου (ὁ, ἡ). καινουργιοκομμένος.

Νεόκοτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ὁ κότος (ὁ θυμὸς) εἶνε ἀκόμη πρόσφατος· (ἐν γέν.) νεαρὸς, ἀκμαῖος.

Νεοκρᾶς, ᾶτος καὶ Νεόκρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ κεκραμένος (μεμιγμένος, συγκερασμένος). «Φίλος—,» Αἰσχλ., ὁ νεωστὶ γενόμενος.

Νεόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀποκτηθείς.

Νεόκτιστος καὶ (Π.) Νεόκτιτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ κτισθείς, καινουργιοκτισμένος, (ἐν γέν.) νέος, πρόσφατος.

Νεόκτονος (ὁ, ἡ), [ν. κτείνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευμένος.

Νιόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ βροντᾷ (καὶ μτνμ. νὰ δημηγορῇ ἀπὸ τοῦ βήματος), νέος ῥήτωρ.

Νεολαία (ἡ), [ν. λαός]. (περιληπτ.) οἱ νέοι, τὸ ἄθροισμα τῶν νέων· (ἐπ.θ.) ἀντὶ Ναυτικὴ. «Χεὶρ—, « Εὐρ.

Νεολαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ νέαν (ἀσυνείθιστον) λάμψιν.

Νεόλεκτος (ὁ, ἡ), [ν. λέγω]. ὁ νεωστὶ ῥητορευθείς, νεοσυλλεκτος.

†Νεολεξία (ἡ), (Γλσ.). ἡ κατάστασις τοῦ νεολέκτου (νεοσυλλέκτου).

Νεόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ληφθείς (πιασθείς).

Νεολκέω, Νεολκία, Νεόλκιον, Ζ. Νεωλκέω κτλ.

Νεόλλουτος, Π. ἀντὶ Νεόλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λουσμένος (πλυμένος).

Νεόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λυθείς (χωρισθείς, ἀπολυθείς).

Νεολώφητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λωφήσας (παύσας).

Νέομαι, Μ. νείσομαι (ἀόρ. Ἐνεισάμην), Π. πορεύομαι, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· ἀπέρχομαι· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. «Βούλομαι ἦδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, « Ὀδ. Θ, » Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἁμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, « Ἰλ. Σ. «Νεῦμαί σοι, νεῦμαι ἐναύσιος, ὥστε χελιδών,» Ὅμ. Ἐπιστ., (ἴδε καὶ Νίσσομαι).

Νεομέλακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου μαλαχθείς (ζυμωθείς).

Νεόμηνι, ηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ νέου μηνός. « Σελήνη—, « Ἀρ., ἡ νέα.

Νεομηνία (ἡ), [ν. μὴν ἢ μήνη]. ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς (τῆς νέας σελήνης), ἀρχομηνιὰ, πρωτομηνιά.

Νεομορφοτύπωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς νέον τύπον μεμορφωμένος, συγκριμένος κατὰ τὸν νέον τρόπον (κοιν. τῆς μόδας).

Νεομόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ φυτευθεὶς διὰ μοσχεύσεως.

Νεόμυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ μυηθείς. « Τελετὴ—, « Ὀρφ.

Νεόνεκρος (ὁ, ἡ). νέος (νεωστὶ ἀποθανὼν) νεκρός.

Νεόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ νυμφευθείς, νειόπανδρος.

Νεόξυστος (ὁ, ἡ), [ν. ξαίνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου λαναρισθεὶς ἢ ξεφτισθεὶς ἐν εἴδει ξυστοῦ.

Νεόξεστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ξεσθείς (πελεκηθείς, δμαλυνθείς).

Νεοπαγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συναρμοσθεὶς ἢ πήξας, Ἀρτιπαγής.

Νεοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. εἶνε ἀκόμη νέον τὸ πάθος (πρόσφατος ἡ θλῖψις).

Νεοπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πατηθείς.

Νεοπειθὴς, ές καὶ

Νεόπειστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πεισθεὶς (πιστεύσας, καταπεισθείς).

Νεοπένης, ητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πτωχεύσας, ἀσυνήθιστος εἰς τὴν πενίαν.

Νεοπενθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὸ πένθος εἶνε ἀκόμη νεαρόν.

Νεοπέπειρος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ὡριμάσας.

Νεόπεπτος (ὁ, ἡ), [ν. πέσσω]. νεοζύμωτος.

‡Νεοπευθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ν. πυνθάνομαι]. ἀρτιμαθὴς, νεοδίδακτος.

Νεοπηγὴς, ές καὶ

Νεόπηκτος (ὁ, ἡ), = Νεοπαγής.

Νεοπλεκὴς, ές καὶ

Νεόπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ πλεγμένος.

Νεοπλουτοπόνηρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). πονηρὸς (ἀχρεῖος) καὶ

Νεόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ πλουτήσας, (ἐπμ.) ξυππασμένος.

Νεοπλυνὴς, ές καὶ

Νεόπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πλυμένος.

Νεόπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου ἀναπνεύσας. «Νεκρὸς—,» Νόνν.

Νεοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νέον (καινούργιον), ἀνανεόνω, (ἴδε).

Νεοποίητος (ὁ, ἡ). καινουργιοκατασκευασμένος.

†Νεοποίκιλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Νεοσίγαλος.

Νεόποκος (ὁ, ἡ), [ν. πείκω]. ὁ νεωστὶ κουρευθείς. «Μαλλὸς—,» Σοφ.

Νεοπολίτης, ου (ὁ) καὶ Νεοπολῖτις, ιδος (ἡ). ὁ νεωστὶ ἀπελευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφηθεὶς δοῦλος, (παῤῥλ. Νεαπολίτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεοπότιστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ποτισμένος.
Νεόποτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πιών.
†Νεόπους, οδος (ὁ). τὸ νέον παραβλάστρον τοῦ κλήματος, (ἴδε καὶ Νέποδες).
Νεοπραγέω-ῶ Μ. ἡσω. Πράττω νέα πράγματα, καινοτομῶ.
Νεοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νέον, νέου ἴδιος· ὁ ἔχων τὸ ἦθος (τὸ ἐξωτερικὸν) νέου, ἐνδυόμενος (κτλ.) ὡς ἂν νέος.
Νεόπριστος (ὁ, ἡ), [ν. πρίω]. ὁ πρὸ ὀλίγου πριονισμένος (κομμένος, ῥινισμένος).
Νεοπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πτοέω]. ὁ νεωστὶ κινηθεὶς (διεγερθεὶς).
Νεόπτολις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Νεόπολις, νέα πόλις.
Νεοπτορθής, έος καὶ Νεόπτορθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νέους πτόρθους (κλάδους), νεόβλαστος.
Νεοπυρίητος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ν. πυριάω]. ὁ νεωστὶ μεταχειρισθεὶς (ἐξελθὼν ἀπὸ τὸ) λουτρὸν τοῦ ἀτμοῦ.
Νέοργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὀργῶν ὑπὸ νεότητος, ἀκμαῖος, (ἄλλ. διορθ. Νέορτος).
Νεοῤῥαγὴς [ν. ῥήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σχισθεὶς (ῥαγίσας, τσακκισθεὶς). »Φλέψ —, « Ἀρστ.
Νεόῤῥαντος (ὁ, ἡ), [ν. ῥαίνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ῥαντισθεὶς (ποτισθεὶς), νεοβρεκτος.
Νεοῤῥαφής, έος (ὁ, ἡ). καινουργιοῤῥαμένος.
Νεοῤῥόφητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ῥοφήσας ζωμόν.
Νεόῤῥυτος (ὁ, ἡ), [ν. ῥέω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) χυθεὶς, νεόβλυτος. » Πηγὴ γάλακτος —, «Σοφ. 2) [ν. ῥύω = ἐρύω] ὁ νεωστὶ τραβηγμένος (ἀπὸ τὸ θηκάρι), Νεόσπαστος. » Ξίφος —, « Αἰσχλ.
Νέορτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ὄρνυμι]. ὁ νεωστὶ ἀναφυεὶς (ἀνακινηθεὶς), νέος, (ἴδε Νέοργός).
Νεόρυκτος (ὁ, ἡ), = Νεωρυχής.
Νέος [ἴδε Ἔνος], α, ον. (ἐπὶ ἀνθρ.) Ὁ μήπω γηράσας (καὶ ἀκριβέστ.) ὁ παραλλάξας τὴν ἐφηβικὴν καὶ μήπω φθάσας τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, παλληκάρι· (ἐν γέν.) μικρὸς, τρυφερὸς, ἀνήλικος. »Νέος παῖς, « Ὀδ. Δ. » Γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος, « Ἀρςφ. »Εἴγε συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ζ. καὶ φ.) » Ἄρνα νέον, « Θφρ. »Νέον φυτὸν, « αὐτ. »Φοίνικος νέον ἔρνος, « Ὀδ. Ζ. »Ἐν τῷ Λυκείῳ ἡ πλάτανος ἔτι νέα οὖσα περὶ τρεῖς καὶ τριάκοντα πήχεις ῥίζας ἀφῆκε, « Θφρ. (ᾗ ὡς οὖσ.) »Πάντες ὁμυγηρέες ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, « Ἰλ. Β., Γ. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ἐκ νέου (ἡ) » Ἐκ νέων (ἡ) » Ἐκ νέας (ἐνν. ἡλικίας), « Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ νεωστὶ γενόμενος, ὄχι παλαιὸς, καινούργιος, πρόσφατος· νωπὸς· (συνκδχ.) παράδοξος. ἀσυνείθιστος ἢ ἀπροσδόκητος (ἴδε Νεώτερος). « Εἰσὶ δὲ νῆες πολλαὶ ἐν Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί, « Ὀδ. Β. » Νέον ἄλγος, « Ἰλ. Ζ. » Νέος φόνος, « Θκρ. »Τῶν ὑείων (κρεῶν) καὶ νέων, καὶ ἁλιστῶν, « Στρβ. » Τὼς ἰδέειν, ὡς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην, « Ἀπλλν. (καὶ ὡς οὖσ.) » Νέα (ἐνν. γῆ), « ἡ (ἄλλ.) Νεὰ ᾗ Νεός. » Ἔνη καὶ νέα (ἐνν. μήνη), « Δξ, ἴδε Ἔνος. (καὶ ἐπιῤ.) » Ἐκ νέου (ἡ) » Ἐκ νέης (ἐνν. ἀρχῆς), « Ἡρ., (κοιν.) ξανά. 3) Π. ἀντὶ Νεανικὸς, νέου ἴδιος. »Νέα φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖν, « Εὐρ. ‖. (τὸ οὐδ.) » Νέον καὶ (ἐνάρθρ.) » Τὸ νέον, ἐπίῤ. ἀντὶ Νεωστὶ, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως. » Ζεφύροιο νέον ὀρνυμένοιο, « Ἰλ. Η. » Ὅσαι ἤδη ἔξοδοι κοιναὶ ἐγένοντο Πελοποννησίοισι ᾗ τὸ παλαιὸν καὶ τὸ νέον, « Ἡρ.
Νεὸς (ἡ καὶ ὁ), (ἐνν. γῆ ἢ ἀγρὸς), = Νεὰ καὶ Νειός.
Νεοσίγαλος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σιγαλόεις]. νέος (νεαρὸς, πρόσφατος) καὶ λαμπρός.
Νεοσκαφής, έος (ὁ, ἡ). νεοσκαμμένος.
Νεοσκύλευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σκυλευθεὶς (ἀπαρθεὶς ὡς λάφυρον).
Νεόσμηκτος (ὁ, ἡ), [ν. σμήχω]. ὁ πρὸ ὀλίγου τριφθεὶς (παστρευθεὶς), (ἐπμ.) ἀστράπτων, ὑαλίζων.
Νεοσπαδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Νεόσπαστος. » Ξίφος —, « Αἰσχλ. 2) (Γλσ.) ὁ πρὸ ὀλίγου ἐσπαργανωμένος.
Νεοσπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σπαραχθεὶς (ξεσχισθεὶς).
Νεοσπὰς, άδος καὶ
Νεόσπαστος (ὁ, ἡ), Μ. [ν. σπάω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ἐβγαλμένος ἀπὸ τὸ θηκάρι ἢ, κομμένος (σπασμένος) ἀπὸ τὸ δένδρον. » Θαλλὸς —, « (Σοφ. παρ') Ἀθ.
Νεόσπειστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χυθεὶς ἐν εἴδει σπονδῆς, ἢ θυσιασθεὶς (καθιερωθεὶς) διὰ σπονδῆς.
Νεόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σπαρμένος.
Νεοσσεία (ἡ), = Νεοσσιὰ (;). 2) = τῷ
Νεόσσευσις, εως (ἡ). τὸ κλώσσημα καὶ Ἐγάλσιμον τῶν πουλιῶν καὶ ὁ καιρὸς τοῦ κλωσσήματος, [ἐκ τοῦ
Νεοσσεύω [νεοσσὸς], Μ. εύσω. Κάθημαι εἰς τὴν φωλεὰν ᾗ κλωσσῶ νὰ Ἐγάλω πουλιά.
Νεοσσιὰ (ἡ). φωλεὰ πουλιοῦ μὲ τὰ πουλάκια. (καταχρ.) ἡ κυψέλη (τὸ σίμβλον) τῶν μελισσῶν.
Νεοσσίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεοσσὸς, πουλάκι (κυρ. καὶ μτνμ.).
Νεοσσὶς (ττὶς), ίδος (ἡ). νέα ὄρνις, παλάδα. » Ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν νεοττίδες, « Ἀρςτ.
Νεοσσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) μικρὰ πουλιά, [ἐκ τοῦ
Νεοσσοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ περιποιούμενος (ἀνατρέφων) νεοσσούς.
Νεοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάζω) πουλιά.
Νεοσσοποιία (ἡ). κλώσσημα καὶ Ἐγάλσιμον πουλιῶν, = Νεοσσεία.
Νεοσσὸς (ὁ), [νέος], τὸ μικρὸν (νεογνὸν) ζῴου (καὶ ἰδιαιτ.) πτηνοῦ, πουλί. » Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο τὸν νεοττὸν, « Σδ. 2) ὁ κροκὸς τοῦ αὐγοῦ. » Ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοὶ, ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον κεχηνότες στόμα, « Πλ.
Νεοσσοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται νεοσσοὶ (πουλιά).
Νεοσσοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοσσοκομέω, (ὅθ.
Νεοσσοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ (ἀνατρέφῃ) τις μικρὰ πουλιά.
Νεοσσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) νεοσσοὺς, ἔχων μικρὰ πουλιά.
Νεόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σεύω]. ὁ νεωστὶ ὁρμήσας (ξεσιναχθεὶς), (ἐν γέν.) νέος, νεαρὸς, (παρβλ.) Νέορτος.
Νεοσταθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ καταςαθεὶς, ἀρτισύστατος. » Δῆμος —, « Πλ.
;Νεοςάλυξ [ν. ςαλύξω], υγος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας.
†Νεοςασία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνεοςασία.
Νεόστεπτος καὶ
Νεοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ςεφανωμένος (καὶ ἐπὶ ποτηρ.) γεμισμένος ὡς ἐπάνω.
Νεοστράτευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν) στρατεύσας.
Νεόστροφος (ὁ, ἡ). καινουργιοστρημμένος. » Χορδὴ —, « Ἰλ. Ο.
Νεοσύλλεκτος καὶ Νεοσύλλογος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συλλεχθεὶς (συναχθεὶς, [ἰδιαιτ.] στρατολογηθεὶς.
Νεοσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συστηθεὶς (συντεθεὶς, κατορθωθεὶς).
Νεοσφαγὴς, έος καὶ Νεόσφακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σφαγμένος.
Νεοσφὰξ, άγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοσφαγής.
Νεοταφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ταφεὶς, Νεόθαπτος.
Νεοτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λαβὼν τέλος ἢ· νεωστὶ τελεσθεὶς (εἰς τὰ μυστήρια), νεοδίδακτος.
Νεοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν νέαν τέρψιν, νέος καὶ τερπνός.
Νεότευκτος καὶ
Νεοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. τεύχω]. νεοποίητος, νεοκατασκεύαςος, καινούργιος.
Νεότης (ἡ). ἡ κατάστασις καὶ ἡ ἡλικία τοῦ νέου, (κοιν.) τὰ νειάτα. 2) ἡ νεολαία, οἱ νέοι. » Ἀκμάζοντάς τε (τοὺς Ἀθηναίους) νεότητι πολλῇ, « Θκ.
Νεοτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τῆς νεότητος, νεανικός.
Νεότμητος (ὁ, ἡ), [ν. τέμνω]. ὁ προσφάτως κομμένος.
Νεότοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ νεωςὶ τεκοῦσα. (προπαροξ.) ὁ νεωςὶ τεχθεὶς, Ἀρτίτοκος, Νεογέννητος.
Νεότομος (ὁ, ἡ), = Νεότμητος.
Νεοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου τρεφόμενος, νεογέννητος.
Νεοτριβὴς έος ᾗ Νεότριπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου τριφθεὶς (κοπανισθεὶς, ἀλεσθεὶς κτλ.), (συγχ. τῷ Νεοθλιβής).
;Νεοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) νέους ἀνθρ. ἢ νέα ζῶα, εἶμαι.
;Νεοτρόφος (ὁ, ἡ), = Κουροτρόφος.
Νεότροφος (ὁ, ἡ), Π. = Νεοτραφὴς ἢ Νεόθρεπτος.
Νεότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ τρωθεὶς (πληγωθεὶς)
Νεοττεία, Νεοττεύω, Νεοττὸς κτλ., = Νεοσσεία, Νεοσσὸς κτλ.
†Νεότυρος (ὁ), (νλγ.) νέον (νεόπηκτον) τυρί, χλωροτύρι.
Νεουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοποιέω.
Νεούργημα (τὸ). νέον τεχνούργημα.
Νεουργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Νεοποίητος, καινούργιος. » Γῆ —, « Θφρ., ἡ νεωςὶ ὀργωμένη.
Νεουργία (ἡ), = Καινουργία, ἀνατέωσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Νεουργὸς (ὁ), = Νεουργής. 2) = Ναυπηγός.
Νεούτατος (ὁ, ἡ), Π. [ν. οὐτάω] = Νεότρωτος.
Νεοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν ἢ πρὸ ὀλίγου) φανεὶς, πρωτοφανήσιμος.
Νεοφάντης, ου (ὁ), Π. νέος (νέων μυστηρίων) ἱεροφάντης.
Νεόφαντος (ὁ, ἡ), = Νεοφανής.
Νεοφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον νεοφανῆ, καινοφανῶς.
Νεόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ν. φημί]. ὁ πρώτην ἤδη φορὰν λεχθεὶς (ἀκουσθεὶς). 2) [ν. πέφνω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φονευθείς.
Νεοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φέγγων. » Μήνη —, « Μανέθ., ἡ νέα σελήνη.
Νεόφθαρτος καὶ Νεοφθίμενος (η, ον) καὶ Νεόφθιτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. φθείρω, φθίω]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.
;Νεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. διὰ τοῦ ὀπ. πρὸ ὀλίγου ἐφοίτησέ (διέβη, διώδευσέ) τις.
Νεόφονος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.
Νεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νεανικὰ (παιδαριώδη) φρονήματα, νέος τὸ φρόνημα.
Νεοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φυτρώσας (γεννηθεὶς ἢ βλαστήσας).
Νεοφυία (ἡ). νέον (πρὸ ὀλίγου) φύτρωμα.
Νεοφύρατος (ὁ, ἡ), [ν. φυράω]. νεοζύμωτος.
;Νεοφυτεία (ἡ). φύτευμα νέων φυτῶν (δένδρων).
Νεοφυτεῖον (τὸ). μέρος φυτευμένον μὲ νέα φυτὰ (δένδρα), (Γαλλ.) pépinière.
Νεόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φυτευθείς· κατάφυτος μὲ νέα φυτά. (μτφορ.) ὁ νεωστὶ προσελθὼν ἀπ' ἄλλης θρησκείας εἰς τὸν χριστιανισμόν.
Νεοφώτιστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ φωτισθεὶς (καὶ μτφορ.) κατηχηθεὶς ϗ βαπτισθείς.
Νεοχάλκευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χαλκευθεὶς (χαλκουργηθεὶς), καινούργιος.
Νεοχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ κεχαραγμένος (ἐγκεχαραγμένος) πουθενά. » Ἴχνος —, « Σοφ., τὸ πρόσφατον.
Νεοχμέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. καὶ ἀδκμ. ἀντὶ Νεοχμόω, (ὅθεν
Νεόχμησις, εως (ἡ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Νεόχμωσις.
Νεοχμία (ἡ), [νεοχμός]. νεωτερισμὸς, καινοτομία.
†Νεοχμίζω, Μ. ίσω. Γλσ. ἀντὶ Νεοχμόω.
Νεοχμὸς (ὁ, ἡ), = Νέος, νεαρὸς, νεοφανὴς, πρόσφατος κτλ. 2) (οὐσ.) ἀντὶ Νεόχμωσις.
Νεοχμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νεοχμὸν, νεοποιῶ, μεταβάλλω, (κυρ.) νεωτερίζω.
Νεοχμῶς, ἐπίρ. Νεωστὶ, προσφάτως. 2) νεωτερικῶς, κατὰ τρόπον νέον (ἀσυνήθιστον).
Νεόχμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεοχμόω, νεοποίησις· (ἰδιαιτ.) νεωτερισμὸς, καινοτομία.
Νεόχνοος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἄρχισε νεωστὶ νὰ φυτρώνῃ ὁ χνοῦς τῶν γενείων.
Νεόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χρισμένος (ἀλειμμένος, μυρωμένος).
Νεόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χυμένος.
Νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεοποιῶ, ἀνακαινίζω. 2) (γεωργ.) = Νεάω.

Νέποδες (οἱ), Π. [†νη ἢ νέω, ποῦς]. αἱ φῶκαι (ὡς μεταχειριζόμεναι τοὺς πόδας αὐτῶν ἀντὶ πτερυγίων). (μτγν. ἐν γέν.) οἱ ἰχθύες (ὡς ἄποδες). 2) (κατ' ἄλλ.) = Νεόποδες, νέκι παραφυάδες· (μτφορ.) ἔκγονοι, ἀπόγονοι, (ὅθ. τὸ Λτ.) nepotes.
Νέπους ἢ Νέπος, νέποδος (ὁ), Π. (σπνττ.) ἐν. τοῦ Νέποδες.
Νέρθε ἢ Νέρθεν, ἐπίρ. Π. = Ἔνερθε, κάτω, ὑποκάτω· (μὲ γεν.) κάτω (ὑποκάτω) ἀπό. » Γαίης νέρθε καὶ θαλάσσης, « Ἰλ. Ξ. » Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς, « Θκρ.
Νέρτατος, η, ον, ὑπερθ. (ἐκ τοῦ Νέρθε), Κατώτατος, ἔσχατος.
Νερτέριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς νερτέρους (τοὺς ὑπὸ γῆν), ὑποχθόνιος.
Νερτεροδρόμος (ὁ). ταχυδρόμος τοῦ ᾅδου (τῶν νερτέρων).
Νερτερόμαντις, εως (ὁ), = Νεκρομάντις.
Νερτερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων νερτέριον (ὑποχθόνιον) μορφήν.
Νέρτερος, α, ον, (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Νέρθε), Π. κατωτερος· (ἀντὶ θετ.) ὁ εὑρισκόμενος κάτω (ὑποκάτω)· (ἰδιαιτ.) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν (εἰς τὸν ᾅδην), ὑποχθόνιος, (ὅθ. πλθ.) » Νέρτεροι, « οἱ νεκροὶ ἤ, οἱ θεοὶ τοῦ ᾅδου.
Νέρτος (ὁ), εἶδος σαρκοφάγου ὀρνέου.
Νετώπιον καὶ Νέτωπον (τὸ). τὸ πικραμυγδαλόλαδον.
Νεῦμα (τὸ), [νεύω]. τὸ διὰ νεύσεως (γνεψίματος) γινόμενον σημεῖον. 2) = Νεῦσις, γνέψιμον, (ἰδιαιτ.) συγκατάνευσις· (συνκδχ.) συγκατάθεσις. » Ἀετός τε εὐξαμένῳ ἀφίκετο, φέρων ταῖς εὐχαῖς νεῦμα, « Φλςρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κλίτος. » Ἀπὸ τοῦ πρὸς λίβα νεύματος, « Ι. Αυδ.
Νεῦμαι, ἰων, Π. ἀντὶ Νέομαι.
Νευμηνία (ἁ), Δ. ἀντὶ Νουμηνία.
Νευρὰ (ἡ), Π. (καὶ κυρ.) = Νεῦρον. 2) (συνήθ.) κόρδα τοῦ τόξου ἢ τῆς κιθάρας κτλ.
Νευρὰς, άδος (ὁ), = Νευρίς (2).
Νευρειὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Νευρά.
Νευρένδετος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἐνδέω]. δεμένος (κουρδισμένος) μὲ νευράς. » Κιθάρα —, « Μανέθ.
Νευρῇφι(φιν), Π. ἀντὶ Νευρᾷ.
Νευρία (ἡ), = Νευρὰ, σχοινὶ ἀπὸ νεῦρα, κόρδα.
Νευρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα· ὁ πάσχων (εὐερέθιστος) κατὰ τὰ νεῦρα.
Νεύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ νεῦρα.
Νευρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεῦρον ἢ Νευρά.
Νευρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Νευρά. 2) εἶδος φυτοῦ ἢ θάμνου φαρμακεροῦ (μὲ ἴνας).
Νευρίτης, ου (ὁ) καὶ Νευρῖτις, ιδος (ἡ), εἰδ. λίθου μὲ φλέβαις (νεῦρα).
Νευροβάτης [ν. βαίνω], ου (ὁ), = Σχοινοβάτης.
Νευροβατικὸς, ἡ, όν, = Σχοινοβατικός.
Νευρόδετος (ὁ, ἡ), = Νευρένδετος.
Νευροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεύρου. ||. (οὐσ.) Νευροειδὲς (τὸ), εἶδος φυτοῦ, ἀγριολάπαθον ἢ πεντάνευρον, (ἄλλως) Λειμώνιον.
Νευρόθλαστος (ὁ, ἡ), = Νευρότρωτος.

Νευρόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νευρώδη (ἰνώδη) καυλόν.
;Νευροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα τῆς κοιλίας, ἡ· 2) τοῦ ὀπ. τὰ νεῦρα εἶνε κοῖλα (μέσα βαθειὰ, δὲν ἐξέχουν).
Νευροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ νεῦρα ἢ τὰς ἴνας· (συνκδχ.) παραλύω, ἐκνευρίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα. (ἐν γέν.) σακατεύω.
Νευρολάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ἠχῶν) διὰ τῶν νεύρων. » Χορδὴ —, « Ἐπγρ.
†Νευρομήτρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεφρομήτρα.
Νεῦρον (τὸ), [συγγ. τῷ Νέος, Νεαρός]. (ἀρχ.) τὸ συνδέον τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματος, (ὅθ. συνκδχ.) ἰσχὺς, τόνος, δύναμις (» Οὐδὲν ἔστ' ὄφελος πόλεως, ἥτις μὴ νεῦρα ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἔχοι, « Δμ.)· (μτμ.) αἱ ἶνες τῶν φυτῶν. (μτγν.) νεῦρον (ὡς ὄργανον τῆς αἰσθήσεως, κατὰ τὴν ἰατρ. σημασ.), (ὁ δὲ Ἱππκρ. ὠνόμασε καὶ τὴν φλέβα) » Νεῦρον ἔναιμον. « 2) = Νευρὰ, κόρδα (τόξου κτλ.), (ἐν γέν.) κλωστὴ (σχοινὶ) ἀπὸ νεῦρα διὰ ῥάψιμον (δέσιμον κτλ.). » Εὑρίσκετο δὲ ϗ νεῦρα πολλὰ ἐν ταῖς κώμαις, « Ξεν.
Νευρόνοσος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ νοσῶν κατὰ τὰ νεῦρα, πάσχων νευρικὰ πάθη.
Νευροπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) χονδρὰ νεῦρα.
Νευροπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ νεῦρα.
Νευροποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σχηματισμὸν τῶν νεύρων.
Νευροραφέω καὶ Νευροῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω (Ἀπαλλόνω) μὲ κλωσταὶς ἀπὸ νεῦρα, εἶμαι νευροῤῥάφος (σανδαλιοῤῥάφος).
Νευροραφία καὶ Νευροῤῥαφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ νευροῤῥάφου.
Νευροραφικὸς (ῤῥαφικὸς), ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νευροῤῥάφον ἢ τὴν νευροῤῥαφίαν.
Νευροράφος καὶ Νευροῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων μὲ κλωσταὶς ἀπὸ νεῦρα, (ὅθ. ||. οὐσ.) = Σανδαλιοῤῥάφος, κουντουρᾶς ἢ Ἀπαλλωματᾶς.
Νευροσπαδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σπάω] ὁ τραβηγμένος (τεντωμένος, ἕτοιμος νὰ ῥιφθῇ) διὰ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου.
Νευρόσπασμα (τὸ), = Νευρόσπαστον.
Νευροσπαστεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Νευροσπαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ὡς νευρόσπαστον, (ἐν γέν.) κινῶ. » Δεῖ γὰρ κύριον εἶναι τὸν κριτὴν τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, μὴ νευροσπαστούμενον ἀψύχων δίκην ὀργάνων, « Κλμ.
Νευροσπάστης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὰ νευρόσπαστα.
Νευροσπαστία (ἡ), = Νευροσπαστεία.
Νευροσπαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νευροσπάστην ἢ τὴν νευροσπαστίαν. » Νευροσπαστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ νευροσπάστου.
Νευρόσπαστος (ὁ, ἡ), [ν. σπάω]. ὁ διὰ τοῦ τραβήγματος ἢ τεντώματος τῆς ἐπὶ τούτῳ χορδῆς κινούμενος, (ὅθ. ||. οὐσ.) » Νευρόσπαστον, « ἀγαλμάτιον (κοῦκλα) τὸ ὁποῖον κινεῖται τοιουτοτρόπως, (Γαλλ.) marionnette

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νευροτενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ διὰ νεύρου (χορδῆς) τεντωμένος, κουρδισμένος. » Παγίς —,« Ἐπιγρ.

Νευροτομέω-ῶ, Ν. ήσω, =Νευροκοπέω.

Νευροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) τὰ νεῦρα ἢ τὰς ἶνας.

Νευρότονος (ὁ, ἡ), =Νευροτενής. ||. (οὐσ.) Νευρότονον, εἶδος δεσμοῦ μηχανῆς τινος, (Ἴδε Βελοπ. 127).

Νευρότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ τρωθεὶς (πληγωθεὶς) εἰς τὰ νεῦρα, τοῦ ὁποίου οἱ πέναντες ἔπαθον ἐξ αἰτίας τραύματος.

Νευροχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (τερπόμενος) εἰς τὸ τράβηγμα τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Νευροχονδρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νεῦρον ἢ χόνδρον ἢ, συγκείμενος ἀπὸ νεῦρα καὶ χόνδρους.

Νευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεντόνω τὰ (ἢ μὲ τὰ) νεῦρα· (συνκδγ. καὶ μτφορ.) δίδω τόνον (δύναμιν), ἐνισχύω. » Τοῦ πάθους ἰσχὺν ἐπιδιδόντος, ὃ καὶ τοὺς ἀσθενεστάτους εἴωθε νευροῦν,« Φίλ.

Νευρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ νεῦρα, ὅλος νεῦρα. ||. (οὐσ.) » Νευρώδες,« Ἰατρ., τὸ νευρικὸν σύζυγμα. «(Ὁ Φαλερῖνος οἶνος) κεφαλαλγικός, καὶ τοῦ νευρώδους καθάπτεται,« Ἀθ.

Νεῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω, πλεύσιμον, κολύμβημα. » Διαφέρει δὲ πτῆσις καὶ νεῦσις. « Ἀρστ. ἢ 2) (συχνότ.) τὸ οὐσ. τοῦ Νεύω, γνέψιμον ἢ γέρσιμον· (ὐθ. συνκδγ.) κλίσις πρός τι· θέλησις, συγκατάνευσις. » Θεία νεύσει, « Αξ.

Νεύσομαι, μέλλ. τοῦ Νέω (κολυμβῶ).

Νευστάζω [νεύω], Μ. άσω. Κλίνω ἢ κινῶ ἀλλεπαλλήλως τὴν κεφαλὴν (καθὼς ὅταν) Νυστάζω· (ἐν γέν.) γέρνω πότ' ἐμπρὸς πότε πίσω. κάμνω νεῦμα· γνεύφω. » Νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς,« Ὀδ. Σ. » Νευστάζων κορυθί, « Ἰλ. Υ., ἐκυμάτιζεν ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας του. » Ὀφρῦσι νευστάζων, « Ὀδ. Μ., ἴδε Νεύω.

;Νευστὰς [νέω, νεύσομαι], άδος (ἡ), = Κολυμβὰς (ἐλαία), (Λξφν.).

Νευστέον, θετ. τοῦ Νέω, πλευστέον, κολυμβητέον.

Νευστὴρ [νέω], Π. ἀντὶ Νευστης, ου (ὁ). κολυμβητής.

Νευστικὸς [νέω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ (ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ) πλέειν, κολυμβητικός. 2) [νεύω] ὁ κλίνων (γέρνων), κατηφορικός.

Νευστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ νεύματος δηλωθεὶς ἢ ἐπιβεβαιωθείς.

Νεύσω, μέλλ. τοῦ

Νεύω [συγγ. τῷ Νέω], Μ. νεύσω. Κλίνω, γέρνω (κυρ. τὴν κεφαλὴν), ακύπτω (» Νεύσαν ἐς πέδον κάρα, « Σοφ. »Νεύοιεν κεφαλὰς ξεθημένοι, « Ὀδ. Σ »Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσήει φρενί, κἄστην νενευκὼς, « Ψευδ. Εὐρ. [καὶ ἐπὶ ἀψύχ.] » Ἀδροσύνη στάχυες νεύοιεν ἔραζε, « Ἡσ.)· (συνήθ.) κάμνω νεῦμα, (κοιν.) γνέφω (»Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, σὺ δὲ νοήσας κτλ., Ὀδ. Π.). (συνκδγ.) ἐπινεύω, συγκατανεύω· (μὲ ἀπαρ.) στέργω νὰ (» Νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σὸν ἔμμεναι. « Ἰλ. Θ.)· (μὲ αἰτ.) δίδω, παραχωρῶ. »Νεῦσέ οἱ κούρην, « Ὁμ. Ἴλ. »Νεύσατε τὴν χάριν, « Σοφ.

Νεφέλη (ἡ), = Νέφος, νέφελον, σύννεφον. (μτνμ.) στυγνότης προσώπου, κατήφεια· (ὐθ. ὁ Σοφοκλ. λέγει [Ἀντιγ. 528] περὶ τῆς Ἰσμήνης κλαιούσης)· »Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, τέγγουσα' εὐῶπα παρειάν. « 2) (μτνμ.) εἶδ. λεπτοτάτου δικτύου διὰ τὰ πτηνά. » Μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,« Ἀρχ.

Νεφεληγερέτα, ας, Λίολ. ἀντὶ

Νεφεληγερέτης, ου (ὁ', Π. ὁ ἀγείρων (συναθροίζων, ἐπισωρεύων) τὰς νεφέλας.

Νεφεληγερὴς, έος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Νεφεληδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει νεφέλης, καθὼς τὰ σύννεφα.

Νεφέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεφέλη, συννεφάκι. (Ἰατρ.) ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μικρὰ κηλὶς, (κοιν.) ἀναφέλα.

Νεφελογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος (γενόμενος) ἀπὸ τὰς νεφέλας.

Νεφελοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεφέλης, ὅμοιος μὲ σύννεφον. »Κόνις —,« Πολύαιν. 2)=Νεφελώδης (;), συννεφιασμένος.» Ὄλυμπος —, « Μανέθ.

Νεφελόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῶν νεφελῶν.

Νεφελοκένταυροι (οἱ). οἱ Κένταυροι ὡς ἐκ τῆς Νεφέλης καὶ τοῦ Ἰξίονος γεννηθέντες ἢ διότι ἐκ τῶν διαφόρων σχημάτων τὰ ὁπ. λαμβάνουν αἱ νεφέλαι παρωμοιάζοντό τινα μὲ αὐτούς (» Ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν, ἢ λύκῳ κτλ. ; Β. νὴ Δι' ἔγωγε, « Ἀριστοφ.).

Νεφελοκκκυγία(ἡ), [νεφ. κύκκυξ.], Κωμ. ὄνομα τῆς Ὀρνιθοπόλεως τοῦ Ἀριστοφ.

Νεφελοστασία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου στήνεται τὸ δίκτυον (ἡ νεφέλη) διὰ τὰ πουλιά.

Νεφελόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ (ἢ Σχηματίζω τι ἀπὸ) σύννεφα.

Νεφελώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νέφος (νεφέλην) ἢ, σκεπασμένος ἀπὸ νέφη, συννεφιασμένος.

Νεφελωτὸς, ἡ, όν. Σχηματισμένος ἀπὸ νεφέλας.

Νεφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νέφος, συννεφάκι.

Νεφοβόλος (ὁ, ἡ), [ν. βάλλω]. σκεπασμένος μὲ νέφη, σκοτεινός.

Νεφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), =Νεφελοειδὴς ἢ Νεφελώδης, σκοτεινός.

Νεφόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῶν νεφῶν.

Νεφομήκης, ους (ὁ, ἡ). ἐκτεινόμενος ἀχρι τῶν νεφῶν, οὐρανομήκης.

Νεφοποίητος (ὁ, ἡ). καμωμένος (σχηματισμένος) ἀπὸ νέφους.

Νέφος [νείφω, γνόφος, κνέφας]. σύννεφον· (συνκδγ. καὶ μτνμ.) σωρὸς, πλῆθος· σκότος. »Θανάτου μέλαν νέφος, « Ὁμ.

Νεφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ νέφη, συννεφιάζω σκοτίζω.

;Νεφριαῖος καὶ

Νεφρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς νεφρούς.

Νεφρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν νεφρῶν.

Νεφρίτης, ου (ὁ). ὁ ὁμοιάζων ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τοὺς νεφρούς.

Νεφριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν νεφρῖτιν (νόσον).

Νεφρῖτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Νεφρίτης, (ὐθ. ||. οὐσ. ἐνν. νόσος) ἡ περὶ τοὺς νεφροὺς, λιθίασις (κοιν. πέτρα) εἰς τὰ νεφρά.

Νεφροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) νεφροῦ.

Νεφρομήτρα (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ μυῶνες τῶν νεφρῶν, (Ἄλλ.) Ψόαι.

Νεφρὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Νεῦρον ἢ Φρήν]. ἓν τῶν σπλάγχνων τοῦ ζώου, (κοιν.) νεφρόν.

Νεφρώδης, ες (ὁ, ἡ), =Νεφροειδὴς.

Νεφρώδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νέφος, συννεφάκι.

;Νέφω, Μ. νέψω. = Νείφω.

Νεφώδης, εος (ὁ, ἡ), =Νεφελώδης. (μτνμ.) » Ψυχὴ —,« Ἀρστ., ἡ βαρεῖα (σκοτεινὴ).

Νέφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεφόω, συννεφιασμα, σκοτείνιασμα· (μτνμ.) σκυθρώπιασμα, (χρδ.) κατσούφιασμα.

(Νέω), Μ. νείσομαι ἢ νήσομαι, ἴδε Νέομαι.

Νέω, Μ. νεύσομαι καὶ νευσοῦμαι, =Νήχομαι, πλέω, κολυμβῶ. » Πεζῇ βαδίζων εἶν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι, « Παροιμ. »Πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἄκτην,« (Πίνδ. παρ') Ἀθ. » Ἔνιον ἐν ταῖς ἐμβάσιν,« Ἀρχ., ἐπλάτυναν τόσον ὥστε ἔπλεαν μέτα.

Νέω-νώ, Μ. νήσω (πρκ. Νένημαι καὶ Νένησμαι). Σωρεύω, σοβιάζω, ἐπισωρεύω. « Πυρὰν νῆσαι, « Ἡρ. » Ἠμφορεῖς νενησμένοι.« Ἀρχ. 2)=Νήθω, γνέθω, κλώθω. « Τῇ χειρὶ νῆσαι μαλθακοτάτην κρόκην, Κύζ. »Νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης,« Ἠπ. (ἢ μσ.) » Ἄσσα οἱ κατακλῶθες νήσαντο, « Ὀδ. Π.

Νεὼ, Ἀττ. ἀντὶ Ναοῦ, γεν. τοῦ Νεώς.

Νεωκορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι τον ναὸν ὡς νεωκόρος· (συνκδγ.) λατρεύω μὲ καθαρὰν καρδίαν. (Κωμ.) γυμνόνω τὸν ναὸν, ἱεροσυλῶ, (κοιν.) σκουπίζω ὅ,τι κεν εὕρω μέσα.

Νεωκορία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ὑπούργημα) τοῦ νεωκόρου.

Νεωκόρος (ὁ, ἢ ἡ), [ναὸς, κορέω]. ὁ σαρώνων (εὐτρεπίζων, ἐπιμελούμενος) τὸν ναόν, ἐπιστάτης ναοῦ, (καθὼς τώρα) ὁ καντηλανάπτης ἢ, ὁ ἐκκλησιάρχης. ||. (εἰς ἀρχ. νομίσμ. ὀνομάζονται Νεωκόροι [ἐν εἴδει τίτλου !!] οἱ κάτοικοι πόλεως ἢ ἐπαρχίας εἰς τὴν ὁπ. ἦτο ναὸς τινος τῶν θεοποιουμένων αὐτοκρατόρων). »Τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς οὐ γιγνώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἢ τοῦ διοπετοῦς;« Γρρ.

Νεωλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ τὸ καράβι ἀπὸ τὴν θαλάσσης ἔξω εἰς τὴν ξηράν.

Νεωλκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. 2)=τῷ

Νεώλκιον (τὸ). μέρος διωρισμένον ἢ ἁρμόδιον πρὸς νεωλκίαν.

Νεωλκὸς (ὁ, ἡ), [=αὖς, ἕλκω]. ὁ τραβῶν τὸ καράβι ἔξω εἰς τὴν ξηράν.

Νεώμα (τὸ), =Νεῦς.

Νεών, ῶνος (ὁ), =Νεῶριον, Νεώσοικος.

Νεώνητος (ὁ, ἡ), [ἔος, ὠνέομαι]. ὁ νεωστὶ ἀγορασμένος.

Νεωποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Οἰκοδομῶ) ναὸν ἢ. =Ναυπηγῶ, [ἐκ τοῦ

Νεωποιὸς (ὁ, ἡ), Ναοποιός. 2)=Ναυπηγὸς.

†Νεωπὸς (ὁ, ἡ), Γλσ. [νέος, ὤψ]. νεαρὸς, (ὐθ. κατὰ κρσ. τὸ κοιν.) νωπὸς, πρόσφατος.

Νεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιζατῶ εἰς τὰ νεώρια ὡς) νεωρὸς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεωρὴς [νέος ὥρα], έος (ὁ, ἡ), Π. νέος, προσφατος.

Νεώριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐφυλάττοντο (ἐναυπηγοῦντο, ἐπεσκευάζοντο κτλ.) τὰ πολεμικὰ καράβια, (Ἰταλ.) ἀρσενάλε, (ἀπὸ τοῦ Τουρκοπερσ.) τερσχανέ.

Νεωριοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ νεωρίου.

;Νεωρίς, ίδος (ἡ), =Νεωριον.

Νεωρός (ὁ), [ναῦς, ὥρα]. ὁ ἔφορος τοῦ νεωρίου.

Νεώρυκτος καὶ

Νεωρυχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ὀρυχθεὶς ἢ ἀνορυχθεὶς, καινουργιοσκαμμένος.

Νεὼς, νεὼ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ναος.

Νεὼς, γεν. τοῦ Ναῦς.

Νεὼς, ἐπίρ. (σπντ.) = Νεωστί.

Νέωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεόω, ὄργωμα νεᾶς (γῆς).

Νεωσοικοι (οἱ). αἱ περὶ τὸν λιμένα στοαὶ (τὰ μαγαζειὰ τοῦ νεωρίου) ὅπου ἐναυπηγοῦντο ἢ ἐνεωλκοῦντο ἢ ἐπεσκευάζοντο τὰ πολεμ. πλοῖα καὶ ἐφυλάττετο καὶ ἡ ἀποσκευὴ τοῦ ναυτικοῦ.

†Νεώσσω, Μ. ὤξω, Γλσ. ἀντὶ Νεόω, νεοποιῶ, νεωτερίζω.

Νεωστὶ [νέος]. ἐπίρ. Ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου. »Πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι,« Σοφ.

Νέωτα (πάντοτε μετὰ τῆς Εἰς), ἐπίρ. Τοῦ χρόνου, τὸ ἐρχόμενον ἔτος. » Τὸ μὲν αὐτόετες, τὸ δὲ εἰς νέωτα,« Θφρ. [κυρ. Αἰολ. ἀντὶ Νέωσε].

Νεώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Νέος, πολλὰ (ὅλως διόλου) νέος.

Νεωτερίζω, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐπιχειρῶ) νεώτερα πράγματα, καινοτομῶ (κατὰ τῶν καθεστώτων), στασιάζω, (μτβτ.) μεταποιῶ, μεταβάλλω. »Τὴν πολιτείαν νεωτερίσαι,« Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Νεωτερίσαντος ὡς οὔπω πρότερον τοῦ ἀέρος,« Φιλ. (καὶ προθετ.) »Καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι ψυχραὶ τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον,« Θκ.

Νεωτερικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Νέου (Νεωτέρου) ἴδιος, νεανικός.

Νεωτέρισις, εως (ἡ), = Νεωτερισμός.

Νεωτέρισμα (τὸ). νεωτερισμοῦ κίνημα.

Νεωτερισμός (ὁ). τὸ νεωτερίζειν, κλίσις (ῥοπὴ) πρὸς τὰς καινοτομίας, μεταβολὴ τῶν καθεστώτων (τοῦ πολιτεύματος).

Νεωτεριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεργῶν (ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς) νεωτερισμούς, στασιαστής.

Νεωτεριστικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς νεωτερισμούς.

Νεωτεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεωτερίζω.

Νεωτεροποιία (ἡ), = Νεωτεροποιός.

Νεωτεροποιὸς (ὁ, ἡ), = Νεωτεριστής. »Φύσει γὰρ Ἕλληνές εἰσι νεωτεροποιοί,« Ἰάμβλ.

Νεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Νέος, πλέον νέος. »Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος,« Ἰλ. Φ. »Ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός,« Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) »Παίδων ὁ νεώτερος,« αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν,« Ξεν. ‖. (οὐσ. πλθ.) »Νεώτεροι,« Αξ., οἱ νεοι. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) »Νεώτερον,« τὸ νεωστὶ συμβὰν ἢ ἀπροσδόκητον (ἀσυνείθιστον) ἢ νέου ἴδιον, ἀπροβούλευτον, (ἐν γέν.) δυσάρεστον. »Πυνθανόμενος κατὰ τὴν ἀγορᾶν εἴτι λέγεται νεώτερον.« Δμ. »Ποιέειν τι νεώτερον,« Ἡρ. (καὶ πλθ.) »Νεώτερα ἐς ἐμὲ πεποιήκεναι πρήγματα,« αὐτ., = Νεωτερίζειν.

Νεωτέρως, ἐπίρ. Πλέον προσφάτως ἢ 2) ὡς νεώτερος (;). » Ν. πράττειν,« Αξ. = Νεωτερίζειν.

Νεωφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεωρέω.

Νεωφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Ναοφύλαξ.

†Νεώχερσος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἡ νεωστὶ γεωργηθεῖσα χέρσος γῆ.

Νὴ, μόρ. ἢ ἐπίρ. Κατομωτ., ναί, ναὶ μὰ τὸν. » Νὴ Δία,« Νὴ μὰ τὸν Δία,« Αξ. » Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον, νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.« (Σοφ. παρὰ) Στρβ., ἴδε Ναί.

†Νη, μόρ. Στερητ. (συντιθ. ἀχωρ. μὲ διαφόρ. λέξ., πιθαν. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Ἄνευ ἢ α στερητ. μετὰ τοῦ ν ὡς Ἀνηλεὴς = Νηλεής).

Νῆα, Ἰων. αἰτ. ἐν. τοῦ Ναῦς.

Νηάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ναῦς.

Νηάς, άδος (ἡ), ἄγνωστόν τι θαλάσσ. θηρίον (περὶ τὴν Σάμον). 2) Π. = Νηΐας, (τὸ ὀπ. ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ Νηάς).

Νῆας, Ἰων. αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νηγάτεος, η ἢ ος, ον, Π. [νέος, γέγαα, γίνομαι]. ὁ νεωστὶ γεγονὼς, καινουργιοκαμωμένος, νεοκατασκεύαστος.

Νήγρετος (ὁ, ἡ), Π. [νη, ἐγείρω], = Ἀνέγερτος. » Ὕπνος —,« Ὀδ. Ν., ἀπὸ τὸν ὀπ. δὲν δύναταί τις νὰ σηκωθῇ (νὰ ἐξυπνήσῃ), (καὶ ἐλλ.) » Νήγρετον εὕδει,« Ὀδ. Ν., βαθειὰ κοιμᾶται, ἢ (κατὰ τοὺς μτγν. Π.) κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου (κοιν. τὸν ἀξύπνητον).

Νήδυια ἢ Νηδύϊα (τὰ), Π. τὰ ἐν τῇ νηδύϊ (κοιλίᾳ), τὰ ἐντόσθια.

Νηδυιόφιν, Π. ἀντὶ Νηδυόφιν.

Νηδύμιος, η, ον καὶ

Νήδυμος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, δύομαι]. ἀπὸ τὸν ὀπ. δὲν ἡ δυσκόλως δυναταί τις νὰ ἔβγῃ (νὰ γλυτώσῃ), (ὅθ.) » Ὕπνος —,« Ὁμ., ὁ βαθὺς ἢ [κατ' ἄλλ. ἀντὶ Ἥδυμος], γλυκός.

Νηδυόφιν, Π. ἀντὶ Νηδύος, γεν. τοῦ Νηδύς.

Νηδυπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορευόμενος ἐπὶ τῇ νηδύϊ, συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν. »Δράκων —,« Εὐδοκ.

Νηδὺς, ύος (ἡ). ἡ (κάτω) κοιλία, ὁ στόμαχος· ἡ γαστήρ· (ἐν γέν.) κοίλωμα. »Ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν νηδὺν, ἀλλὰ πλείους... Ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερέα, ἣν μῦν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει,« Ἱππκρ. » Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,« Ὀδ. Ι. » Νηδύος ἐκ μητρὸς,« Ἡσ. (καὶ μτνμ.) » Νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδὺν,« Νίκ.

Νηέομαι, Μ. νηήσομαι, Π. (σπντ.) ἀντὶ Νέομαι, πορεύομαι, ἐπανέρχομαι, (συγχ. τῷ Νηέω).

Νῆες, Ἰων. ὀνμς. καὶ

Νήεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νηέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νέω, σωρεύω, ἐπισωρεύω· (συνκδχ.) φορτόνω, γεμίζω. » Νῆας νηῆσας,« Ἰλ. Ι. (ᾄμσ. μὲ γεν.) » Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου νηήσασθαι,« αὐτ.

Νήησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σώρευσις, ἐπισώρευσις.

Νήθεσκε, Π. ἀντὶ Ἔνηθε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Νήθω.

†Νηθὶς, ίδος (ἡ), Σχλ. ἡ γνέθουσα, [ἐκ τοῦ

Νήθω [νέω], Μ. νήσω. Γνέθω, (ἴδε Νέω (2).

Νηΐ, δοτ. τοῦ Ναῦς.

Νηΐας, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναϊάς.

Νήϊος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ναῦν, καραβήσιος. »Δόρυ νήϊον,« Ὅμ., ξύλον ναυπηγήσιμον. (καὶ ἁπλῶς ἀντὶ οὐσ.) »Ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνησιν,« Ἰλ. Γ. » Νήϊα δ' ὣς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιούσῃ,« Νίκ., κωπία. » Νάϊον τελεῖν,« Ἐπγρ., φόρον ἐπὶ τῶν νεῶν.

Νῆϊς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, οἶδα]. (μὲ γεν.) ὁ μὴ εἰδήμων, ἄπειρος, ἀνίδεος.

Νηΐτης, ου (ὁ) καὶ

Νηϊτικὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Ναυτικός.

Νηκερδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκερδὴς, ἀνωφελής· ἐπιζήμιος.

Νήκερος καὶ Νήκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [νη, κέρας]. ὁ μὴ ἔχων κέρατα.

Νήκεστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήκεστος, ἀνίατος.

Νηκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νη, κῆδος]. ἀμέριμνος, ἄφροντις.

Νηκουστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀνηκουστέω, δὲν ἀκούω, παρακούω.

Νήκουστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήκουστος· ἄγνωστος.

;Νηκτὴρ καὶ

Νήκτης [νήχομαι], ου (ὁ). κολυμβητής.

Νηκτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήχεσθαι, κολυμβητικός.

Νηκτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νήχεσθαι. » Τὸ νηκτὸν —,« Ἀνκρ., ἡ δύναμις (ἡ ἰδιότης) τοῦ νήχεσθαι.

Νηκτρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Νηκτήρ. »Ἐλαία —,« Ἀθ., ἡ (ἄλλ.) Κολυμβὰς.

Νήκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Νήκτης, κολυμβητής.

Νηλεγέως, ἐπίρ. Ἀμερίμνως ἢ· Ἀνηλεῶς, [ἐκ τοῦ

Νηλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλέγω]. ὁ περὶ μηδενὸς φροντίζων (ἀνησυχῶν)· ἀπτόητος, (συγχ. τῷ

Νηλεὴς καὶ Νηλειὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνηλεὴς, σκληρὸς, ἄσπλαγχνος.

Νηλειῶς, Π. = Νηλεῶς.

Νηλεόθυμος (ὁ, ἡ), Π. [νηλεὴς, θυμός]. ἀσυμπαθὴς, σκληρόκαρδος.

Νηλεόποινος (ὁ, ἡ), Π. [νηλεὴς, ποινή]. ὁ τιμωρῶν ἀνηλεῶς (ἀλύπητα).

Νήλευστος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, λεύσσω). ἀόρατος.

Νηλεῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀνηλεῶς, χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα.

Νηλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νηλεής.

†Νηλητὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλιτής.

Νηλίπεζος ἀντὶ Νηλιτόπεζος (ὁ, ἡ), Π. = Νηλίπους.

Νηλιποκαιβλεπέλαιοι (οἱ), Κωμ. ἄλουσοι (ἐπμ. μὴ ἀλειμμένοι μὲ λάδι) καὶ ἐξυπόλυτοι, [νήλιπος, καὶ, βλέπω, ἔλαιον].

Νήλιπος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἤλιψ]. χωρὶς πόδεμα, ἐξυπόλυτος· πάμπτωχος, ἄθλιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νηλίπους, ἀντὶ Νηλιπόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [νήλιπος, ποῦς]. γυμνοπόδης, ἀνυπόδητος.
Νηλιτής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἧνη, ἁλιταίνω]. ἀθῷος, ἀναμάρτητος.
†Νηλιτόποινος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλεόποινος.
Νηλιφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ἧνη, ἀλείφω] μὴ ἀλειμμένος (μὲ 'λάδι), (ἐπμ.) ἄλουστος· ἄθλιος.
Νήλυπος (ὁ, ἡ), Π. ἄλυπος.
Νήλωπος (ὁ, ἡ), Π. [ἧνη, λῶπος]. χωρὶς ἔνδυμα.
Νῆμα (τὸ), [νήθω]. γνέμα, κλωστή. ‖. (εἰς τὸν Θκρ. Εἰδ. ΙΕ' συγχ. τῷ Νᾶμα καὶ εἰς τὸν 30 στίχ. ἕως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Σῆμα).
‡Νηματουργία (ἡ). ἐργασία (γνέσιμον) νήματος.
Νηματώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ χωριζόμενος εἰς νήματα, ἰνώδης.
Νημέρτεια (ἡ), Π. [νημερτής]. ἀλήθεια.
Νημερτέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀληθῶς, [ἐκ τοῦ
Νημερτής, ές (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ἧνη ἁμαρτάνω]. ἀψευδής, ἀλάνθαστος, ἀληθής, βέβαιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Νημερτὲς, ἐπίρ. ἀντὶ Νημερτέως. «Νημερτὲς εἶσατο,» Ἀπλλν.
Νηνεμέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι νήνεμος (γαλήνιος, ἀπάραγος).
Νηνεμία (ἡ). ἔλλειψις ἀνέμου, (κοιν.) βιετά, γαλήνη. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ -
Νήνεμος (ὁ, ἡ), [ἧνη, ἄνεμος]. γαλήνιος, ἀτάραγος, ἥσυχος.
‡Νηνεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατευνάζω τὸν ἄνεμον, κάμνω νηνεμίαν, γαληνίζω.
Νηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Νήθω.
Νῆνις, ιδος (ἡ), Ἀττ. (ἀρχ.) ἀντὶ Νεᾶνις.
Νηξίπους [νήχομαι, ποῦς], οδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Νέπους.
Νῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νήχομαι, κολυμβήθρα, πλεύσιμον.
Νηοβάτης, εω (ὁ), Π. = Ναυβάτης.
Νηοκόρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεωκόρος.
Νηοπέδη (ἡ), Π. = πέδη (δεσμὸς) τῆς νηός, ἡ ἄγκυρα.
‡Νηοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς).
Νηοπόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναοπόλος.
Νηοπορέω-ῶ [ναῦς, πορεύομαι], Μ. ήσω, Π. Ἰων. ταξιεύω (ἁρμενίζω) μὲ καράβι, θαλασσοπορέω.
Νηὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ναός.
Νηός, Ἰων. γεν. τοῦ Ναῦς.
Νησσόος καὶ Νησσάος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰς ναῦς, σωτὴρ (προστάτης) τῶν πλεόντων.
Νηοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν, διοικῶν) τὴν ναῦν. «Πηδάλιον—, «Ἔπγρ.
Νηοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τὰς ναῦς.
Νηοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων ναῦν ἢ ναῦς.
Νήοχος (ὁ, ἡ), Π. = Νηοῦχος.
Νηπαθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπαθής. 2) (ἐνεργ.) ὁ καταπαύων τὸ πάθος (τὸν πόνον, τὴν θλίψιν).
Νήπαυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπαυστος.
Νηπεδανὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἀπεδανὸς, (ἴδε Νήθυμος).
‡Νήπειος, α, ον, Π. ἀντὶ Νηπίειος.
‡Νηπεκτὴς [ἧνη, πείκω], ές ἡ (ὀρθότ.)
Νήποκτος(ξ) (ὁ, ἡ), (Γλα.) ἀκτένιστος ἢ, ἀκούρευτος.
†Νηπελέω-ῶ [ἧνη, πέλομαι], Μ. ήσω. (Γλσ.). Δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ.
Νηπενθὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -θῶς, Π. ὁ χωρὶς πένθους, ἄλυπος· ὁ διαλύων τὸ πένθος (τὴν θλῖψιν), (συγχ. τῷ
Νηπευθὴς [νη, πυνθάνομαι], ές (ὁ, ἡ), Π. ἄγνωστος, ἀκατανόητος.
Νηπιάα (ἡ), Π. πρᾶξις νηπίου (μωροῦ παιδιοῦ), ἀνοησία.
Νηπιάζω ᾰ (μαν) -άζομαι, Μ. άσω, -σμαι. Εἶμαι ἢ Καταντῶ ἢ Φέρομαι ὡς νήπιον, ἀνοηταίνω, ξεμωραίνομαι.
Νηπίασις, εως (ἡ), τὸ νηπιάζειν, ἡ κατάστασις τοῦ νηπιάζοντος.
Νηπιαχεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Νηπιάζω, [ἐκ τοῦ
Νηπίαχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νήπιος.
Νηπιάχω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Νηπιάζω.
Νηπιαχώδης, ες (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νηπιώδης.
Νηπιείη, Ἰων. ἀντὶ
Νηπιεία (ἡ). ἡ ἡλικία (ἡ κατάσασις) τοῦ νηπίου, νηπιότης, ἡ· 2) = Νηπιάα, [ἐκ τοῦ
Νηπίειος, α, ον καὶ Ἰων.
Νήπιος, η, ον, = Νηπιώδης.
Νηπιεύομαι, Μ. εύσομαι, = Νηπιάζω, ἀνοηταίνω.
Νηπιόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ νηπιώδη βουλευόμενος, Νηπιόφρων.
Νηπιοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νηπίου δύναμιν, ἀδύνατος ὡς νήπιον.
Νηπιόεις, εντος (εσσα, εν), Π. ἀντὶ Νηπιώδης.
Νηπιόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς νηπιώδους ἡλικίας.
Νηπιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας ἢ φονεύων (κτείνων) τὰ νήπια.
Νηπιοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νήπιον, νηπίου ἴδιος.
Νήπιος [ἧνη, ἔπος], α ἢ ος, ον. (κατὰ λέξ.) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, (ἐπμ.) μικρὸς (ἀνήλικος) ἀκόμη, νεογέννητος· (συνκδχ.) τρυφερός· (τρπ.) ἁπλοῦς, ἀνίδεος, ἄπειρος· νηπιόφρων, ἀνόητος, μωροπίστευτος. «Β.η νηπίη, « Ἰλ. Α., νηπιώδης, ἀνίσχυρος. » Μηδὲν εἴπῃς νήπιον, « Ἀρχφ. ‖. (οὐσ.) μικρὸν (κοιν. μωρὸν) παιδί, τὸ ὀπ. ἀκόμη δὲν ὁμιλεῖ. (Ὁ δὲ ἱππκρ. « νήπια λέγει καὶ τὰ μέχρις ἡβῆς, «).
Νηπιότης (ἡ). ἡ κατάσασις (ἡ ἡλικία) τοῦ -νηπίου· πρᾶξις νηπίου, ἀνοησία.
Νηπτοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαινόμενος ὡς) νήπιον.
Νηπιοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις -
Νηπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα νηπίου, ἁπλοῦς· μωρὸς κτλ.
Νηπιώδης, ες (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -ωδῶς. Νηπίου ἴδιος, μωροπαιδιακήσιος.
Νήπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπλεκτος, μὲ ξέπλεκα μαλλιά.
Νηποινεί(νί), ἐπίρ. Π. ἀτιμωρητί, [ἐκ τοῦ
Νήποινος (ὁ, ἡ), Π. [ἧνη, ποινή]. ἀτιμώρητος· (ἐνίοτε μὲ γεν.) γυμνὸς (στερημένος) ἀπό. ‖. (τὸ οὐδ.) Νήποινον ᾖ Νήποινα, ἐπίρ. ἀντὶ Νηποινεί.
†Νήποτμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄποτμος. 2) (εἰς τὸν Ἡσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήστιμος.
Νήπτης, ου (ὁ). ὁ νήφων, νηφάλιος· ἐγκρατὴς· προσεκτικὸς, ἄγρυπνος.
Νηπτικὸς, ἡ, όν. = Νηφάλιος· ἐγκρατὴς· προσεκτικὸς. » Νηπτικὰ, « Ἐκκλσ., τὰ ἀσκητικὰ συγγράμματα.
Νήπυστος (ὁ, ἡ), Π. [ἧνη, πυνθάνομαι]. ὁ μὴ μαθὼν (ἀκούσας) τι ἢ μὴ ἀκουσθείς, ἀνήκουστος, (παρβλ. Νηπευθής).
‡Νηπυτία (ἡ), Π. = Νηπιότης, Νηπιάα.
Νηπυτιεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀντὶ Νηπιάζω, εἶμαι (φέρομαι, παίζω ὡς) -
Νηπύτιος, α, ον, Π. ἀντὶ Νήπιος.
Νήριθμος (ὁ, ἡ), Π. [ἧνη, ἀριθμός]. ἀναριθμήτος.
Νήριον (τὸ), [ἧνηρὸς], φυτ. ἡ (Ἄλλ.) Ῥοδοδάφνη, πικροδάφνη.
Νῆρις, ιδος (ἡ), φυτ., ἡ (Ἄλλ.) Ὀρεινὴ καρδὸς. 2) = Βράθυ. 3) Π. ἀντὶ Νήριον.
Νήριστος (ὁ, ἡ), Π. [ἧνη, ἐρίζω]. ἀφιλονείκητος, ἀναντιῤῥήτος, βέβαιος. 2) ἀσύγκριτος· πολὺς, ἀναρίθμητος.
Νηρίτης [νηρός], ου (ὁ), εἶδ. θαλασσ. (ποικίλον, μανοθώρου) ὀστρέου.
†Νηριτόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύμυθος, [μῦθος καὶ
Νήριτος (ὁ, ἡ), Π. = Νήριστος.
†Νηριτόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύφυλλος.
†Νηρὸς [νάω], ά, όν, Γλσ. ἀντὶ Ναρός.
Νήσας, α, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Νέω (σωρεύω) καὶ Νήθω.
Νησαῖος, α, ον, = Νησιώτης· νησιώτικος. » Λίθος—, « Λξ., ὁ σαρδώνυξ.
Νησιεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ
Νησιάζω, Μ. άσω, = Νησίζω.
Νησιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) =
Νησιάρχης καὶ Νησίαρχος, ου (ὁ), ἄρχων (ἡγεμὼν) νήσου ἢ νήσων.
Νησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νησίον, νησάκι.
Νησίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Σχηματίζω) νῆσον, εἶμαι ὡς ἂν νησί.
Νησίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νῆσος, νησάκι.
Νήσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω ἢ Νήθω, στοιβάγμα, ἐπισώρευσις· (συχνότ.) γνέσιμον.
Νησὶς, ίδος ἢ ῖδος (ἡ), = Νησίον.
Νῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω ἢ Νήθω, κλῶσις ἢ ἐπισώρευσις.
Νησίτης, ου (ὁ) καὶ Νησῖτις, ίδος (ἡ), = Νησαῖος.
Νησιώτης, ου (ὁ). κάτοικος νήσου. «Οἶνος —, « Ἀριστ., ὁ νησιωτικός.
Νησιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νησιώτην ἢ εἰς τοὺς νησιώτας, (κοιν.) νησιώτικος.
Νησιῶτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Νησιώτης.
Νησοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματιζόμενος εἰς) εἶδος νήσου.
Νησομαχία (ἡ). μάχη νήσων ἢ ἐν ταῖς νήσοις.
Νησοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω ἢ Μεταβάλλω εἰς) νῆσον.
Νῆτος (ἡ), [νέω]. νησὶ χερσόνησος.
Νηὐσαι, Δ. ἀντὶ Νήσους., Νεύσαντες,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐλεύσονται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Νίσσομαι ἢ Νέομαι.

Νησοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) νήσου ἢ τῶν νήσων.

Νησόω-ῶ, Μ. ώσω, = Νησοποιέω.

Νῆσσα [νέω, νήχομαι], ης (ἡ), πτην., ἡ πάπια.

Νησσαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς νῆσσαν, παπίσιος.

Νησσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νῆσσα, παπί, παπάκι.

Νησσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) νήσσης.

Νησσοκτόνος (ὁ, ἡ), = Νησσοφόνος.

Νησσοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται νῆσσαι (πάπιαι).

Νησσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς νήσσας. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἀετοῦ, (ἄλλ.) Πλάγγος.

Νησσοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (βόσκων) νήσσας.

Νηστεία (ἡ), τὸ νηστεύειν, ἀποχὴ φαγητοῦ.

Νήστειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Νῆστις.

;Νηστεύς, έως καὶ

Νηστευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνήθως (ἐξ ἐπαγγέλματος) νηστεύων.

Νηστεύω, Μ. εύσω. Διαμένω νῆστις, φυλάττω νηστείαν, δὲν τρώγω, (μὲ γεν.) ἀπέχω ἀπό. » Νηστεῦσαι κακότητος, « (Ἐμπεδ. παρὰ) Πλ.

Νηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νῆστις.

Νήστης, ου (ὁ), ἀδκμ. ἀντὶ Νῆστις.

Νήστης, ου (ὁ). ὁ νήθων (γνέθων), κλώστης.

Νηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήθειν (γνέθειν). » Νηστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ.

Νήστιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νηστείαν, νηστήσιμος. » Ἡμέρα—, « Αξ., [ἐκ τοῦ

Νῆστις [†νη, ἔδω], ιος ἢ εως καὶ ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγὼν, νηστικὸς, ἄσιτος. » Νῆστις ὀσμὴ— « Αξ., ἡ ἀποφορὰ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ, (κοιν.) νηστικάδα. || (οὐσ. ἀρσ. καὶ θηλ.) τὸ μεταξὺ κοιλίας καὶ στομάχου ἔντερον, (Ατν.) jejunum. 2) Π. νηστείας πρόξενος. » Νόσος (» Λιμὸς)—, « Αἰσχλ.

Νηστοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Νηστοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω νηστικός.

Νησύδιον (τὸ), = Νησίδιον.

Νήτη (ἡ), ἀντὶ Νεάτη (χορδή).

;Νήτιτος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, τίω]. ἀτιμώρητος.

Νητοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν νήτην (χορδήν). » Τὸ νητοειδὲς τῆς φωνῆς, « Νκμχ., ὁ ἦχος τῆς ἀνιούσης.

;Νῆτος, η, ον (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Νέατος, (ὀθ.) Νήτη, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς ἀρχλύρας.

Νητὸς [νέω], ὴ, όν. Συσσωρευμένος. 2) [νήθω]. γνεσμένος.

Νητρεκέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νητρεκῶς.

Νητρεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτρεκής, ἀληθὴς, βέβαιος.

Νητρεκίη (ἡ), Π. ἀλήθεια.

Νητρεκῶς, ἐπίρ. Π. ἀληθῶς.

Νῆτρον (τὸ), [νήθω]. κλωστὴρ, κλώστης, ἄτρακτος.

Νῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Νῆσσα.

Νηττάριον καὶ Νήττιον (τὸ), ἀντὶ Νησσάριον, παπί. (μτνμ.) ὑποκόρισμα γυναικός.

Νηττοφόνος (ὁ, ἡ), = Νησσοφόνος.

Νηττοφύλαξ, ακος (ὁ), = Νησσοφύλαξ.

†Νήϋγμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήϋτμος.

Νηὺς, νηὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναῦς.

Νήϋτμος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀϋτμή]. ἄπνους, ἄοσμος.

†Νηφαίνω, = Νήφω.

Νηφαλέος, α, ον, = Νηφάλιος.

Νηφαλεότης (ἡ), = Νηφαλιότης.

Νηφαλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νηφαλέον (νηφάλιον) τινά, ἐπεγείρω.

Νηφαλέως, ἐπίρ. = Νηφαλίως.

Νηφαλέωσις, εως (ἡ), = Νηφαλεότης.

Νηφαλιεὺς, έος (ὁ), Π. ἀντὶ Νηφάλιος (ἄνθρ.)

†Νηφαλιεύω, Μ. εύσω καὶ

†Νηφαλίζω, Μ. ίσω. Προσφέρω σπονδὰς νηφαλίους (χωρὶς οἴνου).

Νηφάλιμος, η ἢ ος, ον καὶ

Νηφάλιος [νήφω], α ἢ ος, ον. Ὁ μὴ πίνων οἶνον, ἐγκρατής· (συνκδχ. καὶ τρπ.) προσεκτικὸς, ςοχαςικὸς· ἄγρυπνος. » Νηφάλια (μετὰ ᾖ χωρὶς τοῦ) ἱερὰ, « Αξ. θυσίαι (σπονδαὶ) χωρὶς οἶνον. » Βωμοὶ—, « Αξ., ἐπὶ τῶν ὀπ. ἐθύοντο νηφάλια.

Νηφαλιότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις νηφάλιος (νήφων, ἄγρυπνος κτλ.).

Νηφαλισμὸς (ὁ), [†νηφαλίζω], = Νηφαλιότης, προσοχὴ κτλ.

Νηφαλίως, ἐπί. Μὲ τρόπον ἢ ἦθος νηφάλιον, χωρὶς οἴνου· φρονίμως, ἀγρύπνως κτλ.

Νηφαντικὸς [†νηφαίνω], ἡ, όν. Ὁ φυλάττων ἢ ἐμποιῶν νηφαλιότητα, νηφάλιος.

Νηφόντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Νηφαλίως, ἀγρύπνως κτλ.

Νήφοσι, Π. ἀντὶ Νήφουσι, δοτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ

Νήφω, Μ. νήψω. Εἶμαι νηστικὸς (Δὲν ἤπια ἀκόμη ἢ, Δὲν πίνω ποτέμου, Ἐγκρατεύομαι) ἀπὸ κρασί· (συνκδχ. ᾖ τρπ.) εἶμαι φρόνιμος (ἐγκρατὴς, προσεκτικὸς, ἄγρυπνος).

Νηχαλέος, α, ον, = Νηκτικὸς, κολυμβητικός.

;Νηχεῖον (τὸ), [νήχομαι]. μέρος (Τουρκ. χαβοῦζι) διὰ κολύμβημα.

†Νηχὶ, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Ναιχί.

Νήχομαι [νέω], Μ. νήξομαι καὶ (σπν.) νηχήσομαι. Κολυμβῶ, πλέω. » Ὀλκάς.. τοσάκις κύμασι νηξαμένη, « Ἐπγρ. » Τῇ ῥινὶ προσθεὶς ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα, « αὐτ.

Νήχυτος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, χέω]. ὁ μὴ χυνόμενος (μὴ ἔχων ἔκρουν, διέξοδον), (ἐπμ.) πελαγίζων, πολὺς, ἄφθονος· ἀχανὴς, ἐκτεταμένος. » Ἀκτὴ—, « Πορφ.

Νήχω, Μ. νήξω, Π. καὶ (σπν.) λογογρφ. ἀντὶ Νήχομαι.

Νῆψις, εως (ἡ). τὸ νήφειν, νηφαλιότης.

Νηὼς, Δ. ἀντὶ Ναοὺς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναός.

Νιγλαρεύω, Μ. εύσω. Παίζω τὸν νίγλαρον, αὐλῶ. » Τοιαῦτα μέν τοι νιγλαρεύων κρούματα, « Εὔπ.

Νίγλαρος (ὁ), [;]. εἶδ. μικροῦ αὐλοῦ (φλογέρας) καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἦχος, συρίχτρα (κυρ. διὰ τὰ πλοῖα). » Αὐλῶν, κελευςῶν, νιγλάρων, συριγμάτων, « Ἀρςφ., (παρβλ. Γίγγρα).

†Νίδιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήριον.

Νίζω, Μ. νίψω, = (καὶ κομψότερον τοῦ) Νίπτω.

Νικάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Νικήεις.

;Νίκαθρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Νίκηθρον.

Νικαῖος, α, ον. Ὁ τῆς νίκης. » Ζεὺς—, « Αξ., ὁ χορηγῶν τὴν νίκην. » Παλλὰς Νικαίη, « Νόνν., ἡ ἄλλ. Νίκη. ||. (οὐσ.) » Νικεῖον, « Δ. Κάσσ., ὁ ναὸς τῆς Νίκης.

Νικαξῶ, Δ. ἀντὶ Νικήσω, μέλλ. τοῦ Νικάω.

Νικάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νίκη, ἀγαλμάτιον τῆς Νίκης. 2) (Βυζ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν αὐτοκρατόρων νομισμάτων, ὅπου πάντοτε σχεδὸν εἰκονίζετο ἡ Νίκη.

Νικατὴρ, ῆρος καὶ

Νικάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Νικητής.

†Νικαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυχαυγής.

Νικάω-ῶ, Μ. ήω. Κερδίζω τὴν νίκην, γίνομαι νικητής· (τρπ.) ἔχω ἢ λαμβάνω τὰ πρωτεῖα, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· (ὅθεν) κερδίζω τὴν κρίσιν μου· (μτβτ. πρὸς αἰτ.) καταπονῶ, καταδαμάζω, (ὀθ. πθ.) εἶμαι ἢ ἀποδεικνύομαι κατώτερός τινος, (τρπ.) κυριεύομαι ἀπὸ (πάθος τι), (ἐν γέν.) = Ἡττῶμαι. » Νόον νίκησα νεοίη, « Ἰλ. Ψ. (καὶ αἰτ. ἢ δοτ. ἐλλ.) » Νίκης, τήν μιν ἐγὼ νίκησα, « Ὀδ. Λ. » Μάχῃ (» Ποσί, » Δόλοις, » Κάλλει κτλ.) νικᾷν, « Ὅμ. » Ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα, « Ἰλ. Σ. (συνήθ.) » Γνώμῃ ἢ Γνώμην νικᾷν, « Αξ. (καὶ γεν. ἐλλ.) » Ἐνίκησε τοῦ κλήρου τοὺς ἀμφισβητοῦντας, « Δμ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ χερείονα νικᾷ, « Ὅμ. » Βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν, « Ὀδ. Κ. » Ταῦτα ἐν τοῖς συμμάχοις ἐνίκησε, « Ξεν. » Ἐνίκα ἐν ἡμῖν τοιάδε τις δόξα, « Πλάτ. » Ὅ,τι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι, « Ξεν. » Νικῴη δ' ὅ,τι πᾶσιν ὑμῖν μέλλει συνοίσειν, « Δμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐνίκα φεύγειν, « Πλ., ὑπερίσχυσεν ἢ περὶ τοῦ φυγεῖν γνώμη. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἡ νικῶσα (ἐνν. γνώμη ἢ ψῆφος), « Εὐρ. » Τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ἐκ τῆς νικώσης ἔπραττον πάντα οἱ ςρατηγοί, « Ξεν., κατὰ πλειοψηφίαν. (καὶ πθ.) » Οὐκέτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων, « Θκρ. » Ὑπὸ τῶν μεγίστων νικηθέντες, τιμῆς καὶ δέους καὶ ὠφελείας, « Θκ. » Πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη, « (Σοφ. παρὰ) Στβ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Κρεισσόνων νικώμενοι, « Εὐρ. » Ἱμέρου (» Βακχίου) νικώμενος, « Εὐρ., Αἰσχλ.

Νίκη (ἡ), ἡ ἐν τῇ μάχῃ (κατὰ τοῦ ἐχθροῦ) ὑπεροχὴ, (ἐν γέν.) ὑπερίσχυσις. 2) (ἐπιθετ.) ἡ Ἀθηνᾶ. » Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς, « Σοφ. (καὶ χωρὶς τοῦ προσηγορ.) » Σὲ.. Ἀθάναν ἱκετεύω· ὦ πότνα Νίκα, « Εὐρ.

Νίκη, Π. ἀντὶ Ἐνίκη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Νίκημι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νικήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Νικητὴς, νικηφόρος.
Νίκηθρον (τὸ), = Νικητήριον.
Νίκημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἔπαθλον τῆς νίκης, τὸ διὰ νίκης ἀποκτηθὲν (κατορθωθὲν), (ἐν γέν.) νίκη· ὑπεροχὴ, (Γαλλ.) avantage. »Νικήσαντες δὲ ἐδίωκον, ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων.« Πλ. »Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις,« Κέβ.
Νίκημι, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Νικάω.
Νικητέον, θετ. τοῦ Νικάω.
Νικητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νικητὴς, (ὅθ.
Νικητήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην ἢ εἰς τὸν νικητήν. »Ἡ νικητήριος τοῦ Σταυροῦ φωνὴ,« Βυζ. ||. (οὐσ.) »Νικητήριον (ἐνν. ἆθλον) καὶ »Νικητήρια (ἐνν. ἱερὰ), τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἡ ἀμοιβὴ τοῦ νικητοῦ. »Νικητήρια ἑστιᾷν,« Ξεν., συμποσιάζειν (πανηγυρίζειν) διὰ τὴν γενομένην νίκην. »Τῷ καλλικοταβοῦντι νικητήρια τίθημι,« (Σοφ. παρ') Ἀθ. »Ἐπεθύμει ζῶσάν τε συλλαβεῖν (τὴν Ζηνοβίαν), καὶ εἰς τὰ νικητήρια ἀναγαγεῖν,« Δ. Κάσσ.
Νικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ νικῶν ἢ νικήσας.
Νικητικὸς, ὴ, ὸν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πάντοτε νικῶν, (ἐπὶ πραγμ.) = Νικητήριος.
Νικήτρια (ἡ). ἡ νικῶσα ἢ νικήσασα.
Νικήτωρ, ορος (ὁ, = Νικητήρ.
Νικηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι νικηφόρος· νικῶ, ὑπερέχω, ὑπερισχύω·
Νικηφορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε ἢ νὰ γένῃ τις-
Νικηφόρος (ὁ, ἡ), [νίκη φέρω]. ὁ κερδίσας νίκην, νικητὴς, τροπαιοῦχος. (ἐπὶ πραγμ.) νίκης πρόξενος.
†Νίκλον (τὸ), Γλσ. (κατ' ἀνγρμτ.) τὸ Λίκνον.
Νικόβουλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἡ βουλὴ (ἡ συμβουλὴ, ἡ γνώμη) νικᾷ.
Νικομάχας, α, Δ. ἀντὶ Νικομάχης, ου (ὁ). ὁ νικῶν ἐν ταῖς μάχαις.
Νικοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (χορηγῶν τὴν) νίκην, Νικηφόρος.
Νῖκος, εος-ους (τὸ), = Νίκη. »Ὁ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος,« Ὀρφ. »Οὗ ὁ λόγος αὐτοῦ σοφώτερος, αὐτῷ δοθήσεται τὸ νῖκος,« Γρφ. »Εἰς νῖκος,« (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.), ἀντὶ Εἰς τέλος, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. »Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος,« αὐτ. »Μὴ εἰς νῖκος καταφάγεται ἡ ῥομφαία;« αὐτ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νεῖκος, διαφορὰ, φιλονεικία.
Νικοτέλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Νικοτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελειόνων (κατορθόνων) τὴν νίκην.
Νικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νικηφορέω.
Νικώνυμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σύγκειται ἢ παράγεται ἐκ τοῦ Νίκη.
Νίμμα (τὸ). νερὸν διὰ νίψιμον, ἢ· ἀπόνιμμα.
Νιμμὸς (ὁ). νίψιμον.
Νιν, Π. (ἀντνμ. πάντοτε ἐγκλιτ.) ἀντὶ Ἶν, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, καὶ πλθ. (σπν.) αὐτοὺς, αὐτὰς, (ἴδε Μίν).
Νιπτὴρ (ὁ). ἀγγεῖον διὰ νίψιμον ἢ πλύσιμον τῶν ποδῶν, λεκάνη.
Νίπτρον (τὸ), = Νίμμα, νερὸν διὰ νίψιμον. »Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἱρινομίκτοις χειροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες,« (Φιλόξ. παρ') Ἀθ.
Νίπτω [νίζω], Μ. νίψω (πθ. πρκ. Νένιμμαι). Πλύνω (κυρ. τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας), (κοιν.) νίβω καὶ νίβγω. (μτνμ. ᾗ κωμ.) ἀντὶ Λοιδορῶ, (καθὼς ᾗ τὸ Γαλλ.) laver la tête à quelcun, (τὸ παράδειγμα ὅμως τοῦ Νικάνδρου): »Δὴ γάρ ῥα πυρὸς λήϊστορ' ἔνιπτον« (ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ ᾗ εἰς τὸ Ἐνίπτω), παρβλ. Πλύνω.
Νίσσομαι, Μ. νίσομαι ᾗ νείσομαι ἢ (σπν. καὶ Δ.) νήσομαι, Π. = Νέομαι, πορεύομαι, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· ἀπέρχομαι· ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. »Μελαινίδες νησοῦντι ἐμὶν (νήσουσί μοι) ἐκ τῶ μικρῶ λιμένος,« (Σώφρ. παρ') Ἀθ.
Νιτρία (ἡ). τόπος ὅπου ἐβγαίνει (συνάζεται) νίτρον.
Νιτρίτης, ου (ὁ) καὶ Νιτρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων (ἐνωμένος μὲ) -
Νίτρον (τὸ), [νίπτω]. (κυρ.) τὸ ὀρυκτὸν ἢ φυτικὸν ἄλκαλι (σόδα ἢ ποτάσσα) τὸ ὀπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἂν σαποῦνι, (μτγν.) ὁ (Τουρκ.) γκιουβερτζιλὲς, (ἢ μᾶλλ. τὸ Αἰγυπτ.) λατρόνι.
Νιτροπηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὰ μέρη ὅπου πήγνυται τὸ νίτρον. »Ἀλκή—,« Ἀλέξ. Τραλλ.
Νιτροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (παράγων) νίτρον.
Νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλύνω μὲ νίτρον (λεσσίβαν), (καθὼς τῶρα λέγομεν) σαπουνίζω.
Νιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) νίτρον.
;Νίτρωμα (τὸ). νερὸν (ἀλεσσίβα) ἀπὸ νίτρον.
Νίφα, Π. αἰτ. (κατὰ μτπλ.) τοῦ Νιφάς.
Νιφαργὴς, έος καὶ
Νίφαργος (ὁ, ἡ), Π. [νίφα, ἀργὸς]. ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι.
Νιφὰς [νίφω], άδος (ἡ). χιόνι, (κυρ.) τουλοῦπα (τοῦφα) χιονιοῦ. (συνκδχ.) ἀνεμοζάλη μὲ χιόνι ἢ βροχὴν, (κοιν.) χιονιὰ, (Τουρκ.) τουφτάνι· (ἐν γέν.) χειμὼν, φυρτοῦνα (κυρ. καὶ μτφορ.). »Πολέμου—,« Πίνδ. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Νιφόεσσα, σκεπασμένη μὲ χιόνι.« Πέτρα—,« Σοφ.
Νιφετὸς (ὁ). χιόνισμα (πυκνῆς χιόνος), καιρὸς χιονίσματος, χιονιά.
Νιφετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ νιφετὸν, χιονιστής.
Νιφοβλὴς, ῆτος καὶ
Νιφόβλητος (ὁ, ἡ), Π. [νίψ, βάλλω]. τὸν ὀπ. κτυπᾷ τὸ χιόνι, χιονισμένος, χιονόβλητος. »Ὄρος—,« Ὀππ. ᾗ ἐνεργ. »Ὥρα—,« αὐτ.
Νιφοβολία (ἡ), = Νιφετὸς, [ἐκ τοῦ-
;Νιφόβολος (ὁ, ἡ), = Νιφόβλητος.
Νιφόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) χιόνι, καταχιονισμένος. »Ὄρος—,« Ὅμ. 2) (συνκδχ.) λευκὸς ὡς ἂν τὸ χιόνι, κατάλευκος. »Ὀπὸς—,« Νίκ. ἢ 3) ψυχρός. »Ὄφις—,« αὐτ.
;Νιφόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Νιφόβλητος.
Νιφοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νίψ, στείβω]. ὅπου περιπατεῖ τις ἐπάνω εἰς τὰ χιόνια. »Χειμὼν—,« Σοφ.
Νιφοψυχὴς, έος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ψυχρὸς 'σὰν τὸ χιόνι.
Νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω. »Ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Νιφόμενοι ἀπῆλθον,« αὐτ., [ἐκ τοῦ
(Νίψ), νιφὸς (ἡ), = Νιφὰς, χιόνι, (ὅθ. τὸ Ατ.) nix, nivis, (εὔχρ. μονον ἡ αἰτ. Νίφα).
Νίψις, εως (ἡ), τὸ νίπτειν ἢ νίπτεσθαι, νίψιμον, πλύσιμον. »Ποδῶν—,« Πλ.
Νίψω, μέλλ. τοῦ Νίπτω καὶ Νίφω.
†Νόα, μτγν. ἀντὶ Νοῦν, αἰτ. τοῦ Νοῦς.
Νοεὶς, έσσα, ἐν, μτχ. τοῦ Νόημι.
Νοέοντι, Δ. ἀντὶ Νοοῦσι γ'. πλθ πρκ. τοῦ Νοέω.
Νοερηγόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παραγαγὼν τὰ νοερὰ ὄντα.
Νοερηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ὁδηγῶν) τὸν ἄνθρωπον πρὸς σπουδὴν τῶν νοερῶν.
Νοερὸς, ὁ, όν. Ὁ διὰ τοῦ νοὸς μόνον καταλαμβανόμενος, μὴ ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν, (Γαλλ.) intellectuel. 2) = Νοήμων, πνευματώδης, φρόνιμος.
Νοερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νοεροῦ, ἀϋλότης.
Νοερῶς, ἐπίρ. Διὰ τοῦ νοὸς, καθὼς τὰ νοερὰ ὄντα.
Νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω (Μὲ ἔρχεται) κατὰ νοῦν, φρονῶ, στοχάζομαι, σκέπτομαι· αἰσθάνομαι διὰ τοῦ νοὸς, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· παρατηρῶ, προβλέπω. »Οὔπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα,« Ἰλ. Κ. »Τὸν δ' ἰδὼν νόησεν,« Ἰλ. Δ. »Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροσθεν ἐνόησαν,« Θκρ. (καὶ κατὰ προσδιορ.) »Αὐτός μιν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,« Ἰλ. Ω. »Θυμῷ νοέω ᾗ οἶδα ἕκαστα,« Ὀδ. Σ. »Οὔ τις νόον ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,« Ἰλ. Ι. »Ἐπ' ἀμφότερα νοέων,« Ἡρ. »Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν,« Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Οὐκ ἐνόησα καταβῆναι,« Ὀδ. Α. »Οὔ τις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησε μηροῦ ἐξιρύσαι δόρυ,« Ἰλ. Ε. (καὶ μτχ. ἐκ δ'.) »Νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον,« Ὀδ. Υ. (καὶ ἀναλ.) »Οὐ νοέεις, ὅτι...,« Θκρ. (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) »Πάντες κακὰ νοοῦσι τῷ τυράννῳ,« Ξεν. (ἡ μτχ.) »Νοέων, ουσα,« Ὅμ., ἀντὶ Νοήμων, στοχαστικὸς, φρόνιμος.
Νόημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνόησε (ἔλαβεν ἢ ἔχει κατὰ νοῦν) τις· στοχασμός· σκοπός· ἐπίνοια· (ἐν γέν.) νοῦς· φρόνησις. (Λογογρφ.) ἔννοια λόγου, ἰδέα. »Ψέγουσι δὲ τοὺς νῦν σοφιστὰς, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, ᾗ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι,« Ξεν.
Νοηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω εἰς τὸν λόγον (Ἐκλαμβάνω αὐτὸν ὑπὸ τοιοῦτο ἢ τοιοῦτο) νόημα.
Νοηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Νοητικός.
Νόημι, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Νοέω.
Νοήμων, ονος (ὁ). στοχαστικὸς, φρόνιμος.
Νόησις, εως (ἡ). τὸ νοεῖν, ἢ διὰ τοῦ νοὸς ἀντίληψις, κατανόησις· στοχασμός· ἔννοια.
Νοητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νοεῖν, ἐπιδεκτικὸς νοήσεως.
Νοητὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ητῶς. Τὸν ὀπ. δύναται νὰ νοήσῃ τις, καταληπτός. 2) ὁ διὰ τοῦ νοὸς (διὰ νοήσεως μόνον) καταληπτός, νοερός.
Νοθαγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Νοθηγενής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νοθεία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νόθου, ἡ μὴ γνησιότης.

Νόθειος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς νόθον. » Τὰ νόθεια (ἐνν. χρήματα), « Ἀρποκρ., τὸ μερίδιον τῶν νόθων τέκνων ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας.

Νόθευσις, εως (ἡ), τὸ νοθεύειν ἢ νοθεύεσθαι, (Ἰταλοβαρβ.) μπαστάρδιασμα.

Νοθευτής, οῦ (ὁ). ὁ νοθεύων τι.

Νοθεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νόθον (κίβδηλον κτλ.), διαφθείρω τὴν γνησιότητά του, (Ἰταλοβαρβ.) μπασταρδιάζω. » Γῆρας ἀδικεῖς καὶ νεότητα· τὸ μὲν γὰρ ἐπαγγελλομένη διέψευσαι, τὸ δὲ κεκτημένη ἐνόθευσας, « Θεοφύλ.

Νοθηγενής, Π. ἀντὶ Νοθογενής, έος καὶ

Νοθογέννητος (ὁ, ἡ), = Νόθος.

Νοθοκαλλοσύνη (ἡ), Π. κάλλος νόθον (ἐπίπλαστον, ὄχι φυσικόν).

Νόθος [συγγ. τῷ Νωθὴς καὶ Νόσος;], η ἡ ος, ον. Ὁ μὴ γεννηθεὶς ἀπὸ νόμιμον σύζυγον, (Ἰταλ.) μπάσταρδος, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) μοῦλος· (ἐπὶ πραγμ.) δολωμένος, μὴ γνήσιος, ψεύτικος.

Νόθως, ἐπίρ. Μὴ γνησίως.

Νοῖδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νοῦς.

Νομάδειος (ὁ, ἡ), = Νομαδικός.

Νομάδην, ἐπίρ. Κατὰ νόμον ἢ (;) Κατὰ νομοὺς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονάδην).

Νομαδία (ἡ). ἄθροισμα (σῶμα) νομάδων συνδιαιτωμένων, (Τουρκ.) ὀρδί.

Νομαδιαῖος, α, ον καὶ

Νομαδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νομάδα, ὁ ζῶν-

Νομαδικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νομάδων.

Νομαδίτης, ου (ὁ), = Νομαδικός. »Βίος—,« Αξ.

†Νομαδόστοιχος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ὑπάγων πρὸς ἢ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν νομὴν κατὰ στοῖχον (κατὰ σειρὰν, ἀγεληδόν).

Νομάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Νέμω, κατοικῶ· (μσ.) βόσκω.

Νόμαια (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Νόμιμα, ἔθιμα.

Νομαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νομὴν (εἰς τὸ κοπάδι), ἀγελαῖος. »Ἔρπυλος νομαῖος, « Νίκ., ὁ φυόμενος εἰς τὰς πρὸς βοσκὴν ἀνειμένας γαῖας, ἢ ὁ ἁπλόνων τὰς ῥίζας του. ||. (οὐσ.) »Νομαῖα (τὰ),« Αξ., τὰ πληρονόμενα διὰ τὴν νομὴν, τοπιάτικα.

Νομάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος) ἑνὸς Αἰγυπτ. νομοῦ.

Νομαρχία (ἡ). ἡ ἀρχηγία ἑνὸς νομοῦ, τὸ ἀξίωμα τοῦ νομάρχου.

Νομὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων ἢ νεμόμενος (βόσκων), ἀγελαῖος. » Ἵπποι (»Περιστεραὶ) νομάδες, « Σοφ., Ἡσύχ. ||. (οὐσ.) » Νομάδες, « ἔθνη τὰ ὁποῖα περιπλανῶνται μὲ τὰ ζῶά των ἀπὸ βοσκῆς εἰς βοσκὴν χωρὶς νὰ ἔχωσι πούποτε μόνιμον κατοικίαν, (ἄλλ.) Σκηνῖται. » Νομάδες· ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός, « Εὐρ. » Ἄλλοτε ἄλλη τῆς χώρας ἐπῄει ὥσπερ οἱ νομάδες,« Ξεν. 2) (ἐν γέν.) χωριζόμενος (ἀποσπώμενος) ἀπό. » Κρῆναι ... Κηφισσοῦ νομάδες ῥεέθρων, « Σοφ., ἀπόῤῥοιαι.

Νομέας, αἴτ. τοῦ Νομεύς.

Νόμευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Βόσκημα, θρέμμα, ποίμνιον.

Νομεὺς [νέμω], έως (ὁ). ὁ βοσκός. » Ἠσθ' ὄϊς, εἶτ' ὀίων προφερέστατος, ἐξ ὀίων δὲ ποιμὴν, νῦν δὲ πατὴρ ᾖ νομέων νομέας, « Γργ., ποιμὴν ποιμένων. 2) διανομεύς. » Εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην, « Συν. 3) (πλθ.) τὰ στραβόξυλα τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, (ἄλλ.) Ἐγκοίλια· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) τὰ ἄρμενα (σχοινιὰ κτλ.) τοῦ καραβιοῦ(;).

Νομευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νομέα, ποιμενικός. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νομεύειν.

Νομεύω, Μ. εύσω. Ἀφίνω τὰ ζῶα εἰς τὴν νομὴν, (ἐν γέν.) βόσκω. (μτφορ.) Διέπω, διοικῶ. » Ἅρμα —, « Νόνν., (παρβλ. Νωμάω).

;Νομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νέμω, διανέμω· (μσ.) μοιράζομαι μετά τινος. » Κρέα — « Θκρ., τὰ διεσπάραξαν, ἴδε καὶ Νομεύς.

Νομὴ (ἡ), [νέμω], διανομὴ, μοιρασιὰ, μοίρασμα· μερίδιον. (πλθ.) χρήματα τὰ ὁποῖα χαρίζει τις ἵνα μοιρασθῶσι. » Τῷ δήμῳ προύθηκεν ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομὰς, « Πλ. 2) (συχνότ.) βόσκησις (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ἕλκους (» Πυρὸς)—, « Ἰατρ., Πλβ. 3) βοσκὴ, βοσκότοπος. »Οἱ ἵπποι, μετιέντες τὰς νομὰς νέμεσθαι, φοιτῶντες κατήσθιον (τοὺς ὄφις), « Ἡρ. 4) κοπὴ, κοπάδι. »Νομαὶ πολλαὶ βοσκημάτων, διαβιβαζόμεναι εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν.

†Νόμημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Νόμιμον, ἔθιμον.

Νομίζω, Μ. ίσω (πθ. πρκ. Νενόμισμαι). Ἔχω (Φυλάττω) ἢ Πράττω ἢ Εἰσάγω τι ὡς νόμον (νόμιμον, ἔθιμον κυρ. θρησκευτικὸν), μεταχειρίζομαι συνήθως· (μὲ ἀπαρ.) συνειθίζω. » Οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, « Ξεν., παρεδέχθη καὶ πιστεύει ὡς τοιούτους. » Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, « Ἡρ. » Τὴν δὲ πανήγυριν ταύτην ἐκ τοῦδε νομίσαι φασὶ, « αὐτ. » Τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε, « Κον., τὴν ἔκαμε νόμιμον γυναῖκά του. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι, « Ἡρ., παρέλαβον. (καὶ δοτ. περιπ.) » Νομίζουσι οὐδ' ἥρωσι οὐδὲν, « αὐτ., οὐ τιμῶσι διὰ τελετῶν. » Εὐσεβείᾳ οὐδέτεροι ἐνόμιζον, « αὐτ., ἤσκουν, ἐπετήδευον. (ἢ ὀργαν.) » Ἀγῶσι ᾖ θυσίαις νομίζοντες, « αὐτ. » Ὑσὶ οὐδὲν νομίζουσι, « Ἡρ., δὲν τὰς μεταχειρίζονται εἰς κἀμμίαν θυσίαν. » Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, « αὐτ. (ἰδιαιτ. δὲ) » Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι σκύτεσιν, « Ἀρςδ., ἔχουν (μεταχειρίζονται) νόμισμα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Γυναῖκας νομίζουσι πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, « Ἡρ. » Ἐσθῆτι νομίζουσι χρᾶσθαι δέρμασι, « αὐτ. » Μόνους τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νήποινα ἀποκτείνειν,« Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Ὡς Ῥωμαῖοι νομίζουσι, « Ἡρωδ. (καὶ πθ.) » Ὡς νομίζεται, « Θκρ. » Νενόμισται δέ πως ἡ τοιαύτη τῶν ὀνομάτων ὁμιλία, « Πλ. » Οὐ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι,« Ξεν. » Οἱ νενομισμένοι θεοὶ, « Αξ. » Τὰ νομιζόμενα (ἢ) νενομισμένα,« Αξ., αἱ συνεθιζόμεναι τελεταὶ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν. 2) στοχάζομαι, θαῤῥῶ ὅτι, φρονῶ, θεωρῶ ὡς. (μὲ ἀπαρ.) » Πολύτι καλλίστους νομίζουσι τοὺς ἑωυτῶν νόμους ἕκαστοι εἶναι, « Ἡρ. » Νομίζοντα λέγειν, « Πλάτ., τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἐν πεποιθήσει (καθὼς φρονεῖ). (καὶ πθ.) »Τόλμα ἀλόγιστος ἀνδρία ἐνομίσθη, « Θκ. »Τὰς ἄλλας πόλεις νομίζεσθαι καθάπερ εἰ δῆμοι εἶεν, « Ἡρ., νὰ θεωροῦνται ὡς ἂν χωριά.

Νομικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους. (ὅθ.) » Νομικὴ, « ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων, (Γαλλ.) jurisprudence, καὶ » Νομικὸς, « ὁ ἐπαγγελλόμενος (ἀσχολούμενος εἰς) αὐτὴν, (Γαλλ.) homme de loi. (παρὰ τοῖς Βυζαντ. δὲ καὶ ὁ) Συμβολαιογράφος.

Νομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς νόμους.

Νόμιμος, η ος, ον. Ὁ κατὰ (Σύμφωνος μὲ τοὺς) νόμους, δίκαιος, (ὅθ.) »Νόμιμον (τὸ), τὸ ἔχον ἰσχὺν νόμου ἔθιμον. » Τὰ νόμιμα, « αἱ συνήθεις θρησκευτικαὶ τελεταὶ (κυρ. πρὸς τιμὴν νεκροῦ) ἢ· τὰ ἔθιμα (αἱ συνήθειαι) ἑνὸς τόπου. » Νόμιμον ἦν αὐτοῖς μὴ πτύειν, « Ξεν. » Ὠμόδρομα νόμιμα, « Αἰσχλ. » ὑπανδρεία ἀνηλίκου κόρης. 2) ἔξοχος, ἐπίσημος· ἄριστος. »Οἱ νομιμώτατοι τῶν ἱερέων, « Πλ. » Οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων, « Διόδ., οἱ κλασσικοί.

Νομιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νομίμου· ἡ κατὰ νόμους διαγωγὴ (πολιτεία).

Νομίμως, ἐπίρ. Κατὰ νόμους.

Νόμιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς νομὰς ἢ τοὺς νομεῖς, ποιμενικός.

Νόμισις, εως (ἡ). τὸ νομίζειν, δόξα, δοξασία, φρόνημα. » Ἡ ἀνθρωπεία εἰς τὸ θεῖον νόμισις, « Θκ., ἡ περὶ θεοῦ ἰδέα (πίστις) τῶν ἀνθρ., ἡ θρησκεία.

Νόμισμα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ νενομισμένον (διωρισμένον κατὰ νόμον ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου), νόμιμον· ἔθιμον· (ἰδιαιτ. ἢ ἀπὸ τοῦ Λατιν.) μονέδα (κυρ. ἡ τρέχουσα, ἔχουσα πέρασιν). »Χρήματα δὲ λέγομεν πάντα, ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται, « Ἀρςτ.

Νομισματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸ νόμισμα.

Νομισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νόμισμα.

Νομισματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἀλλάζων μὲ κέρδος) νομίσματα, = Ἀργυραμοιβός.

Νομισματοπωλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νομισματοπώλην. » Νομισματοπωλικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ νομισματοπώλου.

Νομιστέον, θετ. τοῦ Νομίζω.

Νομιστεύω, Μ. εύσω, = Νομίζω, συνειθίζω· (πθ.) συνειθίζομαι· (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν. » Χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα τετρακισχίλια, « Σδ.

Νομιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς νόμους, νομίμως, ἢ· κατά τινα νόμον· (Γαλλ.) convention nellement. »Τὸ Νόμῳ πικρὸν, νόμῳ γλυκὸ, « τοῦ Δημοκρίτου, ταὐτὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βούλεται τῷ οἷον νομιστὶ, καὶ πρὸς ἡμᾶς, οὐ κατ' αὐτὴν τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν,« Γαλ.

Νομιστὸς, ἡ, όν. Ὁ νομιζόμενος τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.

Νομοαίολος (ὁ, ἡ), Π. [νόμος, αἰόλος]. ὁ ἔχων ποικίλην μελῳδίαν.

Νομογραφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Γράφω (Δίδω γραπτοὺς) νόμους, νομοθετῶ ἐγγράφως.

Νομογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἔγγραφος νομοθεσία.

Νομογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (δίδων γραπτοὺς) νόμους.

Νομοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δεικνύων (ἐξηγῶν) τοὺς νόμους, νομικὸς, νομοδιδάσκαλος.

Νομοδιδάκτης καὶ

Νομοδιδάσκαλος, ου (ὁ), (Ἐκκλησ.). ὁ διδάσκων τὸν (Μωσαϊκ.) νόμον, διδάσκαλος (ἑρμηνεὺς) τοῦ νόμου.

Νομοδίφας [ν. διφάω], ου (ὁ). ὁ σκαλίζων (ἀνερευνῶν, σπουδάζων) τοὺς νόμους.

Νομοδοσία (ἡ), =Νομοθεσία.

Νομοδοτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Δίδω νόμους, νομοθετῶ.

†Νομοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων νόμους, νομοθέτης.

Νομοθεσία (ἡ), =Νομοθέτησις. 2) (περιληπτ.) οἱ νόμοι, τὸ σύστημα τῶν νόμων, (Γαλλ.) législation.

Νομοθετέω-ῶ, Μ. ἡσω. Βάλλω (Διορίζω) νόμον ἢ νόμους, διατάττω (παραγγέλλω) ὡς νομοθέτης.

Νομοθέτημα (τὸ). τὸ νομοθετηθὲν, ἐντολὴ νόμου.

Νομοθέτης [ν. τίθημι], ου (ὁ). ὁ βάλλων (διορίζων) νόμους ἢ νόμον.

Νομοθέτησις, εως (ἡ). τὸ νομοθετεῖν, διορισμὸς νόμου ἢ νόμων.

Νομοθετητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νομοθετέω.

Νομοθετικὸς, ἡ, όν (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νομοθετεῖν, νομοθέτου ἴδιος.

Νομοθήκη (ἡ), Π. ἀντὶ Νομοθέτησις, νομοθεσία.

Νομοΐστωρ, ορος (ὁ). ἵστωρ (εἰδήμων) τῶν νόμων, νομομαθής.

Νομολατρεία (ἡ). λατρεία τοῦ νόμου.

Νομομάθεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νομομαθοῦς, ἡ μάθησις (ἐπιστήμη) τῶν νόμων.

Νομομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (γνωρίζων καλὰ) τοὺς νόμους, εἰδήμων (ἔμπειρος) τῶν νόμων.

Νομόνδε, Π. εἰς τὸν νομόν.

†Νομοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω (Συντάττω) νόμους, νομοθετῶ, [ἐκ τοῦ

†Νομοποιὸς (ὁ,) =Νομοθέτης.

Νομὸς (ὁ), [νέμω], Π. =Νομὴ, διανομὴ, μοίρασμα, ἡ 2) βοσκή· βόσκημα. »Νομὸς ὕλης,« Ὀδ, Κ. (καὶ τρπ.) »Ἐπέων πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα,« Ἰλ. Υ., ὕλη ἄφθονος πρὸς ὁμιλίαν. 3) (συνκδχ.) μέρος χώρας πολιτικῶς διῃρημένον, ἐπαρχία (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τὰς διώρυγας τοῦ Νείλου). »Τὰ δ' ἀμφί τ' Ἄργος καὶ νομὸν τὸν Ἑλλάδος οὐχ ᾧδε πορθεῖν ῥᾴδια,« Εὐρ.

Νόμος (ὁ), [νέμω]. τὸ καθεστὼς, ἡ καθεστῶσα τάξις, ἐθιμον. »Νόμος ἴδιος,« ὁ γραπτὸς, καὶ »Ν. κοινὸς,« Ἀρστ., ὁ ἄγραφος. »Κατὰ τοὺς κειμένους (καθεστῶτας) νόμους,« Αξ. »Νόμον τιθέναι (ἡ) τίθεσθαι,« Ἀρστ., Αἰσχ., τὸ μὲν ὡς ἐκ τοῦ προτείνοντος αὐτὸν νομοθέτου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἐπικυροῦντος αὐτὸν λαοῦ, (παρβλ. Θεσμός). »Χειρῶν νόμος,« τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, (ἐπμ.) τὸ δικαίωμα τοῦ πολέμου, (ὅθ.) »Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι,« Ἡρ., φονεύεσθαι ἐν τῇ μάχῃ. »Ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι,« αὐτ., συμπλέκεσθαι μὲ τὸν ἐχθρὸν, (ἴδε καὶ Χείρ). (καὶ ἑλλ. ἀντὶ ὁμοιωματ. ἐπίρ.) »Νόμῳ Φοινίκων,« Ἡρωδ., κατὰ τοὺς Φ., καθὼς συνειθίζουν οἱ Φ., (παρβλ. Δίκη 2). »Ὅσον νόμου χάριν,« (Φιλήμ. παρ') Ἀθ., λόγου χάριν. 2) (μουσ. καὶ μετρ.) σκοπὸς, ἦχος· (καὶ συνκδχ.) ᾠδὴ, ὕμνος. »Αὔδιος (»Φρύγιος, »Δώριος κτλ.) νόμος,« Αξ. »Νόμοι ὄρθιοι καὶ ὀξεῖς,« Ἀρστ. 3) Ἐπγρφ. ἀντὶ Νόμισμα, (ὅθ. τὸ Λατιν.) nummus. »Κατεδικάσθεν παρ μεν ταν ελαιαν δεκα νομως αργυριω παρ το φυτον Fεκαστον,« Πίν. Ἡρακλ.

Νομοστάθμη (ἡ). στάθμη (κανὼν) τῶν νόμων.

†Νομοτριβὴς, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.) Τριμμένος (δηλ. Ἔμπειρος) εἰς τοὺς νόμους, νομομαθής.

Νομοφυλακεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον οἱ νομοφύλακες.

Νομοφυλακέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φυλάττω τοὺς νόμους· εἶμαι Νομοφύλαξ.

Νομοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀξία) τοῦ νομοφύλακος.

Νομοφυλάκιον (τὸ), =Νομοφυλακεῖον.

Νομοφυλακὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ =

Νομοφύλαξ, ακος (ὁ). ἄρχων διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ ἂν φυλάττωνται οἱ νόμοι (ἐπιτετραμμένος τὴν διατήρησιν τῶν νόμων).

Νομώδης, εος (ὁ, ἡ), (ἐπὶ πληγ.) =Ἑρπητικὸς, γαγγραινώδης.

†Νομῳδὸς (ὁ). ὁ ψάλλων τοὺς νόμους, ἐξηγητὴς τῶν νόμων.

†Νομώνης [νομὴ, ὠνέομαι], ου (ὁ), (Ἐπγρφ.) ὁ ἐνοικιαστὴς λιβαδίου διὰ βοσκήν.

Νοοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος τὸν νοῦν, φρενοβλαβής.

Νοόπλαγκτος καὶ

Νοοπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πεπλανημένος τὸν νοῦν, ἀπατημένος. 2) =τῷ

Νοόπληκτος καὶ

Νοοπληγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (ταράττων) τὸν νοῦν. »Μέθη—,« Ἐπγρ.

Νοοποιὸς (ὁ, ἡ). νοὸς (φρονήσεως) ἐμποιητικός.

Νόος, ου (ὁ), Ἰων. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Νοῦς.

Νοοσφαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σφάλλω], =Νοοπλανής.

†Νοόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γλσ.). Ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν.

;Νορύη (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου).

Νοσάζω, Μ. άσω, =Νοσοποιέω. ||. (πθ. ἢ αὐτπθ.) εἶμαι συνήθως ἢ ὀλίγον ἄῤῥωστος (ἀνήμπορος), νοσηλεύομαι.

Νοσακερὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ερῶς. Φιλάσθενος, ἀῤῥωστιάρης.

Νόσαισις, εως (ἡ). ἀῤῥώστημα.

Νοσερὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ερῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἐπιφέρων νόσον, νοσώδης, ἡ· χρήσιμος πρὸς νοσηλείαν. »Νοσερὰ κοίτη,« Εὐρ.

Νόσευμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Νόσημα, [ἐκ τοῦ

Νοσεύομαι, Μ. εύσομαι; Ἰων. ἀντὶ

Νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπίπτω εἰς ἢ Πάσχω ἀπὸ νόσον, ἀσθενῶ, ἀῤῥωστῶ (ἐν γέν.) πάσχω, εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν. »Τὰ τῶν θεῶν νοσεῖ,« Εὐρ. »Ἡ πόλις νοσεῖ,« Δμ., Ἡρ. (καὶ προθετ.) »Οἱ περὶ δόξαν νοσοῦντες,« Πλ., οἱ δοξομανεῖς. (καὶ ἑλλ.) »Ἔντερα,.. εὖτε τὴν διαῤῥοίην νοσέει,« Ἀρετ. (καὶ τρπ.) »Οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες,« Χρτ. ||. (ἡ μτχ.) »Τὸ νοσοῦν,« Πλ., ἀντὶ Ἡ νόσος, τὸ νόσημα. ||. (ὁ Ἱππκρ. μετεχειρίσθη ᾗ τὸ πθ.) »Τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας τὰς νοσουμένας,« τὰς ὁποίας διήγαγέ τις νοσῶν.

Νοσηλεία (ἡ). τὸ νοσηλεύειν ἢ νοσηλεύεσθαι, ἡ κατάστασις ἢ ἡ περιποίησις ἀσθενοῦς, νοσοκομία.

Νοσήλεια (τὰ), =Νοσήλια.

Νοσηλεύω, Μ. εύσω. Περιποιοῦμαι νοσοῦντα, (κοιν.) κοιτάζω (»Τοὺς κλινοπετεῖς δι' ἑαυτῆς ἐνοσήλευε, αὐτὴ καὶ χύτρας ἁπτομένη καὶ ζωμοῦ γευομένη ᾗ τρυβλίον προσφέρουσα,« Βυζαντ.). (ἐνίοτε) =Νοσοποιῶ· (σπν. ἀντὶ τοῦ ||. μσ. ἢ πθ.) εἶμαι ἄῤῥωστος (ἀνήμπορος), (ἐπμ.) κοιτάζομαι. »Ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύσατο,« Ἀππ.

Νοσήλια (τὰ). τὰ πρὸς θεραπείαν (νοσηλείαν) διδόμενα ἢ γινόμενα, ἰατρικὰ κλ.

;Νοσηλὸς, ἡ, όν, =Νοσηρὸς, (ἀμφ.).

Νόσημα (τὸ). τὸ πάθος τοῦ νοσοῦντος, νόσος, ἀσθένεια.

Νοσηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φιλάσθενος, ἀῤῥωστιάρης. »Τῷ σώματι νοσηματική,« Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) νοσερὸς, νοσοποιός. »Τῶν δ' ἄλλων τῶν νοσηματικῶν ἧττον μετέχουσιν αἱ γυναῖκες,« Ἀρστ.

Νοσημάτιον (τὸ). μικρὸν (ἐλαφρὸν) νόσημα, (Τουρκ.) ζαϊφλῆκι.

Νοσηματώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Νοσηματικὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ νόσημα· νοσώδης, φιλάσθενος.

Νοσηρὸς, ὰ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ηρῶς, =Νοσερός.

Νοσηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νοσοφόρος.

;Νοσίζω, Μ. ίσω, =Νοσάζω.

Νοσογνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διάγνωσιν τῆς νόσου, νοσογνώμονος ἴδιος. »Νοσογνωμονικὴ,« Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ νοσογνώμονος.

;Νοσογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ἀγνωρίζων ἀπὸ τῶν συμπτωμάτων τὰς νόσους, κάμνων διάγνωσιν αὐτῶν.

Νοσοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νοσοποιός.

Νοσόθυμος (ὁ, ἡ), Π. [νοσέω, θυμός]. τοῦ ὁποίου πάσχει (νοσεῖ) ἡ ψυχὴ, ἠθικῶς ἄῤῥωστος.

Νοσοκομεῖον (τὸ). μέρος διωρισμένον πρὸς νοσοκομίαν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ἀπιτάλι.

Νοσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι ἄῤῥωστον (νοσοῦντα) ἢ ἀῤῥώστους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νοσοκόμησις, εως καὶ
Νοσοκομία (ἡ), κύτταγμα (περιποίησις) ἀσθενοῦς, [ἐκ τοῦ
Νοσοκόμος (ὁ, ἡ), [νόσος, κομέω], ὁ ἐπιμελούμενος (κυττάζων) ἄῤῥωστον ἢ ἀῤῥώστους.
Νοσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ νόσον, κάμνω τινὰ νὰ ἀῤῥωστήσῃ, (ἐν γέν.) χαλνῶ, διαφθείρω.
Νοσοποιός (ὁ, ἡ), ὁ προξενῶν νόσον, νοσώδης· (ἐν γέν. ϗ μτφορ.) λυμεών, διαφθορεύς.
Νόσος (ἡ), [συγγ. τῷ Νόθος καὶ Νότος]. πάθος, ἀσθένεια, ἀῤῥωστία (κυρ. ϗ μτφορ.)· κακία, ἐλάττωμα· (ἐν γέν.) συμφορά, δυστύχημα.
Νοσοτροφία (ἡ), δίαιτα (θεραπεία διαρκὴς) νοσηλευομένου.
Νοσοτυφέω-ῶ, Μ. ήσω, Φέρομαι μὲ τύφον (ἔπαρσιν) καὶ εἰς αὐτήν μου τὴν νόσον, δὲν ἀφίνω οὔτε τότε τὸ ὕφος (τὴν μεγαλοπρέπειάν) μου ἢ· προσποιοῦμαι ὑπὸ τύφου ὅτι νοσῶ, κάμνω ἀπὸ μεγαλοπρέπειαν τὸν ἄῤῥωστον.
;Νοσοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (προξενῶν) νόσον.
Νόσσαξ, ακος (ὁ), νεοσσὸς εὐμεγέθης, πολὺ (πετεινάρι) μεγαλούτσικον.
Νοσσάς, άδος (ἡ), πουλάδα.
Νοσσεύω, Μ. εύσω, = Νεοσσεύω.
Νοσσιά (ἡ), = Νεοσσιά.
Νοσσίον (τὸ), = Νεόσσιον. » Στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν, καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς, « Ψαλμ.
Νοσσὶς (ἀντὶ Νεοσσὶς), ίδος (ἡ), = Νοσσάς.
Νοσσοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει νεοσσοῦ, ὅμοιος μὲ ὀρνιθοπουλι.
Νοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοσσοποιέω, [ἐκ τοῦ
Νοσσός (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Νεοσσός.
Νοσσοτροφέω-ῶ, ήσω, = Νεοσσοτροφέω.
;Νοσταλγέω-ῶ [νόστος, ἀλγέω], Μ. ήσω, Πονῶ (Ἐπιθυμῶ μὲ πόνον ψυχῆς νὰ ἐπιστρέψω εἰς) τὴν πατρίδα μου.
;Νοσταλγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νοστέω-ῶ [νόστος], Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι· (Π. ἐν γέν.) ὑπάγω· ταξειδεύω. » Ὅταν γὴν τήνδε νοστήσας τύχῃς, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Οὐδ' αὖθις ἐὴν νοστήσατο πάτρην, « Κόϊντ. 2) (ἐνίοτε) γίνομαι νόστιμος (πότιμος), (Παυσ. Ζ', 6', 7).
Νόστιμος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νόστον (εἰς τὴν ἐπιστροφήν). » Νόστιμον ἦμαρ, « Ὅμ., ἡ ἡμέρα τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου. 2) ὁ τυχὼν ἢ ἐπιδεκτικὸς νόστου, ὁ ἐπιστρέψας ἢ δυνάμενος (ἔχων ἐλπίδα) νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, (ἐπμ.) ὑγιής, σῶος. » Εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, « Ὀδ. Τ. (ὀθ. 3) (ἐπὶ καρπ. κλπ.) φθασμένος, μεστωμένος, ὥριμος, (ἐπμ.) καλὸς εἰς τὴν γεῦσιν, (κοιν.) νόστιμος· (ἐν γέν.) εὔχρηστος, ὠφέλιμος. » Οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἰλυῶδες καὶ νόστιμον αὐτῆς ἀποῤῥυήσεται, τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, « Δσκρ.
Νόστος (ὁ), [νέομαι], ἐπιστροφὴ (κυρ. εἰς τὴν πατρίδα), (Π. ἐν γέν.) ταξεῖδι.

Νόσφι [παρβλ. Μέσφα], ἐπίῤ. ἢ πρόθ. Π. χωριστὰ, παράμερα, μακρὰν· κρυφὰ, κατὰ μέρος· (μὲ γεν.) χωρίς· ἐκτός· μακρὰν ἀπό. » Νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένη, « Ὀδ. Α. » Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι, « Ἰλ. Ω. » Τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι, « Θκρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύειν, « Ἰλ. Β. (καὶ κατ' ἀποκ.) » Νόσφ' Ὠκεανοῖο, « Ὀδ. Α. (ϗ προθετ.) » Νόσφιν ἀπ' ἄλλων, « Ἰλ. Ο. (καὶ παραλλ.) » Νόσφιν ἄτερ φιλότητος, « Ἡσ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ πρὸς ὁρστ.) » Νόσφιν ἢ ὅθεν ἦλθε, « Θκρ., ἐκτὸς μόνον τοῦ πόθεν ἦλθε.
Νοσφίδιος, α, ον, Π. [νόσφι]. παρμένος κρυφὰ, ἁρπαγμένος· μακρυσμένος· ἀπόκρυφος.
Νοσφιδὸν, ἐπίῤ. Π. κρυφὰ, κλεφτάτα, ἁρπακτὰ, [ἐκ τοῦ
Νοσφίζω [νόσφι], Μ. ίσω. Χωρίζω, ξεχωρίζω· ἀπομακρύνω· (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) στερῶ, ἀφαιρῶ· σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, ἀφανίζω. ||. (μσ.) ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, παραμερίζω· στεροῦμαι· παραιτῶ, ἐγκαταλείπω· σφετερίζομαι· (πθ.) φονεύομαι, ἀποθνήσκω. » Ἐνόσφισέ σε ἄνθεα, « Πίνδ. » Νοσφίσας ὀλοίμαν, « Αἰσχλ., φονεύσας· (καὶ μσ.) » Τοὺς πνοαὶ νοσφίσαντο, « Διον. (καὶ αὐτπθ.) » Ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νοσφισάμην, « Ὀδ. Τ. » Δῶμα (» Παῖδα) νοσφισαμένη, « Ὀδ. Δ. Φ. » Ὅρκον νοσφίσθης, « Ἀρχίλ., ἠθέτησας· (καὶ μὲ γεν.) » Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, « Ὀδ. Ψ. » Ἐπώλησε κτῆμα, καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, « Γρφ. (καὶ χ. πτ.) » Μή μ' ἄθαπτον καταλείπειν, νοσφισθείς, « Ὀδ. Α. (καὶ πθ.) » Μέμνησο λουτρῶν, οἷς ἐνοσφίσθης πάτερ, « Αἰσχλ., ἐφονεύθης.
Νόσφιν, (πρὸ φων. ἢ Π. διὰ τὸ μέτρον) ἀντὶ Νόσφι.
Νοσφισμὸς (ὁ), τὸ νοσφίζειν ἢ νοσφίζεσθαι, ἀπομάκρυνσις, χωρισμός· σφετερισμός.
Νοσφιστής, οῦ (ὁ), ὁ νοσφιζόμενος (ὑφαιρούμενος, ἀποστερῶν), σφετεριστής.
Νοσώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος· (ἐπὶ πραγμ.) νοσοποιός, ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν. (Γαλλ.) malsain· (ἐν γέν.) βλαπτικός. » Ἀςραπὴ—, « Εὐρ.
Νοσωδῶς, ἐπίῤ. Ἐπιβλαβῶς ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν.
†Νοταπηλιώτης, ου (ὁ), ὁ μεταξὺ νότου καὶ ἀπηλιώτου ἄνεμος, (ὅθεν
Νοταπηλιωτικὸς, ἡ, όν, Ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ νοταπηλιώτου.
Νοτερὸς, ὰ, όν. Ὑγρὸς, νοτισμένος· (ἐνεργ.) νοτιστικός (;).
Νοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νοτιάω.
Νοτηρὸς, ὰ, όν, = Νοτερός.
Νοτία (ἡ), Π. δροσιὰ, ὑγρασία, (κυρ. θηλ. τοῦ Νότιος), (ὅθεν
Νοτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ὑγρὸς (νοτισμένος).
Νοτίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Ὑγραίνω· (ἀμτβτ.) ἔχω ἐπικρατοῦντα τὸν νότον ἄνεμον. » Θέρος νοτίζον, « Ἀρστ.
Νότιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ νότου, (κοιν.) τῆς νοτιᾶς· ὁ πρὸς νότον κείμενος ἢ ἐκεῖθεν πνέων (ἐρχόμενος), μεσημβρινός· (συνκδχ.) ὑγρὸς, νοτερός. » Ἱδρὼς—, « Ὅμ. (ὅθεν Π.) » Νότιον, « τὸ πέλαγος. » Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τὴν δ' (τὴν ναῦν) ὥρμησαν, « Ὀδ. Δ., Θ., εἴς τ' ἀνοικτά. ||. (οὐδ.) » Νότιον καὶ (πλθ.) » Νότια (ἐνν. πνεύματα), « οἱ νότιοι ἄνεμοι. » Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, « Ξεν. » Γίνεται (τῶν ἐντόμων) τὰ μὲν ἐκ τῆς δρόσου.. κατὰ φύσιν μὲν ἐν τῷ ἔαρι, πολλάκις δὲ καὶ τοῦ χειμῶνος, ὅταν εὐδία καὶ νότια (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Νοτία) γένηται πλείω χρόνον, « αὐτ. » Ὑπὸ τὸ ἄστρον νότια πνεῖ, « Θφρ.
Νοτὶς, ίδος (ἡ), Π. = Νοτία, ἰκμὰς, ὑγρασία.
†Νοτισμὸς (ὁ), τὸ νοτίζειν ἢ νοτίζεσθαι.
Νοτιώδης, εος (ὁ, ἡ), ὑγρὸς, νοτερός.
Νοτόθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ νότου.
Νότος (ὁ), ὁ ἀπὸ μεσημβρ. πνέων ἄνεμος, (κοιν.) νοτιά· (Π.) βροχή.
Νοττάριον (τὸ), = Νεοττάριον.
Νουβυστικὸς [νοῦς, βύω], ἡ, όν, Κωμ. πλήρης νοὸς (φρονήσεως), (κατὰ λέξ.) πατωμένος (γεμισμένος) μὲ νοῦν.
Νουβυστικῶς, ἐπίῤ. Κωμ. μὲ πολὺν νοῦν, φρονιμώτατα.
Νουθεσία (ἡ), = Νουθέτησις.
Νουθετέω-ῶ [νοῦς, τίθημι], Μ. ήσω. Βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐνθυμίζω, παραινῶ, συμβουλεύω· σωφρονίζω, (κοιν.) βάλλω γνῶσιν. » Ἅπαντές ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί, αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν, « Στβ. (καὶ πθ.) » Πρὶν ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι, « Πλάτ.
Νουθέτημα (τὸ), συμβουλὴ, νουθεσία.
Νουθέτησις, εως (ἡ), τὸ νουθετεῖν, συμβούλευμα· συμβουλὴ, νουθεσία.
Νουθετήριος, α, ον, = Νουθετικὸς, συμβουλευτικός.
Νουθετητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νουθετέω.
†Νουθετητὴς, οῦ (ὁ), ὁ νουθετῶν (συμβουλεύων), σωφρονιστής.
Νουθετητικὸς καὶ Νουθετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ συντελῶν (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νουθετεῖν, συμβουλευτικὸς, παραινετικός.
Νουθετισμὸς (ὁ), = Νουθέτησις.
Νουμηνία (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Νεομηνία.
Νουμηνιάζω, Μ. άσω. Πανηγυρίζω τὴν νουμηνίαν ἢ κάθε νουμηνίαν (πρωτομηνιάν).
Νουμηνιαστὴς, οῦ (ὁ), ὁ ἑορτάζων (εὐωχούμενος κυρ. εἰς ἐρανιστὸν συμπόσιον) κάθε νουμηνίαν.
Νουμήνιος (ὁ, ἡ), ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν νουμηνίαν, πρωτομηνιάτικος. ||. (οὐσ.) εἰδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) corlieu.
†Νουμμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
†Νοῦμμος (ὁ), [νόμος], Ατ. nummus, Σικελ. εἶδος νομίσματος (τριώβολον), (ἀναλογ. τοῦ Ατ.) sesterce. » Χιλίους νούμμους, οἳ πεντήκοντα ϗ διακοσίας δραχμὰς Ἀττικὰς δύνανται, « Πλ.
Νουνέχεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Νουνεχὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ νοῦν ἔχων, φρόνιμος. ||. (οὐσ.) » Τὸ νουνεχὲς, « (Μένανδρ. παρὰ) Σδ., ἀντὶ Ἡ νουνέχεια.
Νουνεχόντως καὶ Νουνεχῶς, ἐπίῤ. Φρονίμως, μὲ νοῦν (μὲ γνῶσιν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νοῦς (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Νόος), νοῦ ὁ νοδς (ὁ), (ἡ δοτ. Νῷ καὶ Νοΐ, ἡ αἰτ. Νόα ὁ Νοῦν, πλθ. Νόες). ἡ δύναμις καὶ ὁ τρόπος τοῦ νοεῖν, ἡ ἐσωτερικὴ αἴσθησις· ψυχή· καρδία· πνεῦμα· λογικόν· ἐπίνοια· σκοπός, στοχασμός, φρόνημα· γνῶσις, φρόνησις. » Οἱ δὲ (ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμορφωθέντες) συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, τρίχας τε, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ, « Ὀδ. Κ. » Κάρατ, εὖτε φυῆς ἐπιδευέες, εὖτε νόου, « Θκρ. » Πῶς ἂν μεταβάλοιτο, καὶ εἰς νοῦν ἔλθοι, « Φλγρ. » Κεῦθε νόῳ, « Ἰλ. Α. Π. » Χόλος νόον αἰδάνει, « Ἰλ. Ι. » Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν, « Ἰλ. Σ. » Τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν; « Θκρ., τί καρδίαν; » Ἐκ παντὸς νόου, παρεσκευάσαι μένων πολεμήσειν, « Ἠρ., ἐξ ὅλης ψυχῆς, πάσῃ προθυμίᾳ. » Ἐπὶ νόον ποιεῖν (τρέπειν) τινι, « αὐτ., ἐμπνέειν, φωτίζειν. » Κατὰ νόον ποιεῖν τινι, « αὐτ., κατὰ τὴν γνώμην (τὴν καρδίαν) του. » Οὔ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, « Ἰλ. Ι. » Τοῦτον ἐβούλευσας νόον αὐτῇ, « Ὀδ. Ε. » Ὁ δὲ νόον ἀγέθε τὸν δ' ἐνὶ θυμῷ, « Ὀδ. Ξ., ἐσχεδίασε μὲ τὸν νοῦν του, ἔκαμεν (συνέλαβεν) αὐτὸν τὸν στοχασμόν. » Χαλεπὸν ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρὸς, « Θκρ. » Εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις Μέλιτον, « Πλ. Ἂν ἐνθυμῆσαι, (κοιν.) ἂν τὸν βάλῃ ὁ νοῦς σα. » Τί ἐν νῷ ἔχεις; « αὐτ. (καὶ ἄλλ. τῆς πρόθ.) » Εἰ νῷ ἔχεις, « αὐτ. » Τίσι ἐν νοῷ ἐστι ποιεῖν; « Ἠρ. » Καὶ σὺ μὲν ἐν πέροιξιν ἔχεις νόον, « Ἐπγρ. » Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰεί, « Θκρ. 2) νόημα, σημασία. » Οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦδε τοῦ ῥήματος, ὃ βούλει λέγειν, « Ἠρ. 3) (ὀλγ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ Ἄγγελοι, τὰ νοερὰ πνεύματα. » Νόες δὲ ὄντες, ἐν νοητοῖς ᾗ τόποις εἶσι, « Δμασ.

Νουσαλέος, α, ον, Ἰων. φιλάσθενος, ἄῤῥωστος.

Νουσαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. βεβαρημένος ὑπὸ νόσου.

Νούσημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Νόσημα.

Νουσοκόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νοσοκόμος.

Νουσολύτης, ου (ὁ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὰς νόσους. » Παιὰν—, « Ἐπγρ.

Νουσομελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. νοσῶν τὰ μέλη.

Νοῦσος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νόσος.

Νουσοφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νοσοφόρος.

Νόω-ῶ, Μ. νώσω (πθ. πρκ. Νένωμαι), Π. (σπν.) ἀντὶ Νοέω. » Οὐχ ὕβρεις λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῶ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Νῶν ἡ Νῶΐν), « Σοφ.

Νὺ, μόρ. ἐγκλιτ. Π. ἴδε Νύν.

Νῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ν.

Νύγδην [νύσσω], ἐπίῤῥ. Κεντῶντας, τσιμπητά.

Νυγείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Νύσσω.

Νύγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νύξεως, κέντημα, σουβλιά. » Μέλισσαι νύγμασι πημαίνουσιν ὁδίτας, « Τρυφιόδ.

Νυγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν νύγματα (σουβλιές). » Πονος—, « Ἀρετ.

Νυγματωδῶς, ἐπίῤῥ. Μετὰ νύγματος, ἢ Ἐν εἴδει νύγματος.

Νυγμὴ (ἡ) καὶ

Νυγμὸς (ὁ), = Νύξις καὶ Νύγμα, (συγγ. τῷ Μυγμός).

†Νυθὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

†Νυθὸς, ἡ, ὸν καὶ

†Νυθώδης, εος (ὁ, ἡ), [συγγ. τῷ Νωθὴς καὶ Νοσώδης]. κρυφὸς, σκοτεινός· (ἀπὶ φωνῆς) ἀμαυρός.

†Νυκτάζω, (νομιζ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυχτάζω.

†Νυκταίετος (ὁ). αετὸς τῆς νυκτὸς, ὁ ἐρωδιός.

†Νυκταλὶς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα (τὸ σκότος). (εἰς τὸν Αρτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυσταλὸς, = Νυσταλέος.

Νυκταλωπάω (ἐω)-ῶ, Μ. ήσω, = Νυκταλωπιάω.

†Νυκταλώπηξ, εκος (ὁ, ἡ), = Νυκτάλωψ.

Νυκταλωπία καὶ

Νυκταλωπίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νυκτάλωπος, (κοιν.) ὀρνιθατυφλιά.

Νυκταλωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω νυκταλωπίαν, εἶμαι.

Νυκτάλωψ [νυκταλὸς ἡ νὺξ, ἀλαὸς, ὤψ], ωπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλέπων δίολου τὴν νύκτα, πάσχων ὀρνιθατυφλιάν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντίου) ὁ βλέπων κάλλιον τὴν νύκτα. || (οὐσ.) = Νυκταλωπία. » Γίνονται δὲ οἱ νυκταλώπηκες μᾶλλον τοῖς μελανοφθάλμοις, « Ἀρστ.

Νυκταυγία (ἡ). τὸ νυκτερινὸν φῶς.

Νυκτεγερσία (ἡ). σήκωμα (ξύπνημα [συνκδχ.] ταραχὴ· ἐκστρατεία) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτεγερτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνομαι (ἐξυπνῶ) νύκτα ἢ τὴν νύκτα· ἀγρυπνῶ φυλάττων ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτέλιος (ὁ, ἡ), = Νυκτερινὸς, (ὄθ. || οὐσ.) Νυκτέλια (τὰ), (ἀνν. ἱερὰ), τὰ ὄργια (αἱ τελεταὶ) τοῦ Διονύσου.

Νυκτέπαρχος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῆς νυκτοφυλακῆς, (ἄλλ.) Πραίτωρ τοῦ δήμου, (κατὰ τοὺς Γραικορωμ.).

Νυκτεργασία (ἡ). ἐργασία γινομένη ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτερεία (ἡ). τὸ νυκτερεύειν, νυκτέρευμα, νυκτέρι. (ἰδιαιτ.) νυκτερινὸν κυνήγημα.

†Νυκτερεῖον (τὸ), = Νυκτοφυλακίκ.

Νυκτερείσιος (ὁ, ἡ), Κωμ. (μὲ αἰσχρὰν σημασ. τοῦ Ἐρείδω) ἀντὶ Νυκτερήσιος.

Νυκτερέτης, ου (ὁ), Π. [νὺξ, ἐρέσσω]. ὁ κωπηλατῶν καὶ ἁλιεύων ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτέρευμα (τὸ). νυκτέρι· τόπος πρὸς νυκτερείαν (διανυκτέρευσιν).

Νυκτερευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ νυκτερεύων (κυρ. εἰς τὸ ὑφέρευμα ἢ εἰς τὸ κυνῆγι).

Νυκτερευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νυκτερεύειν.

Νυκτερεύω [νύκτερος], Μ. εύσω. Περνῶ τὴν νύκτα ἄγρυπνος (κυρ. κυνηγῶν ἢ ὑφερεύων ἢ φυλάττων).

Νυκτερήσιος ᾗ (;)Νυκτερίδιος (ὁ, ἡ), = τῷ

Νυκτερινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς νυκτὸς, ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ νυκτός. » Φυλακὴ (» Σελήνη, » Τελετὴ, » Γλαυξ) νυκτερινὴ, « Δξ. » Ἐν νυκτερινῇ καὶ φοβερᾷ ἀναχωρήσει, « Θκ.

Νυκτέριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτερινός.

Νυκτερὶς, ἴδος (ἡ), εἰδ. ζ., νυκτερίδα.

Νυκτερόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βόσκων, προμηθευόμενος τὴν τροφήν του) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Νυκτοειδής.

Νύκτερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτερινός. » Τελετὴ (» Φυλακὴ, » Μήνη), « Ἀρστφ., Εὐρ., Αἰσχλ. || (καὶ ἀντὶ Ἐπιβ.) » Νύκτερον ἀείδουσα, « Ἀρ.

Νυκτεροφειγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων τὴν νύκτα.

Νυκτερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιερχόμενος) τὴν νύκτα.

Νυκτερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὤψ]. σκοτεινός.

Νυκτηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Συζητῶ, ἢ Ἀναγγέλλω) τι ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτηγορία (ἡ). συνέλευσις (δημηγορία ἢ ἀγγελία) νυκτερινή.

Νυκτηγρεσία (ἡ) = Νυκτεγερσία.

Νυκτηγρετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νυκτεγερτέω.

Νυκτήγρετον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) **lunaire.**

†Νυκτήμερον (τὸ). (Γλσ.) ἀντὶ Νυχθήμερον.

Νυκτηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, ἐρέφω]. σκεπασμένος μὲ σκότος· (τρπ.) σκυθρωπός, λυπηρός.

Νυκτίβιος (ὁ, ἡ), = Νυκτερόβιος.

Νυκτίβρομος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, βρέμω]. ὁ ἠχῶν ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπανδρευμένος ἐν καιρῷ νυκτὸς (κρυφίως).

Νυκτιδιέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ διερχόμενος (διεξοδεύων) ἐν καιρῷ νυκτός.

;Νυκτίδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (δδεύων) τὴν νύκτα, (διορθ. Νυκτίδρομος).

Νυκτικόραξ, ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (μπαϊρου), (κοιν.) κλαψοπούλι, (κατὰ τὸν Ἀρστ.) = Ὦτος.

Νυκτικρυφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρυπτόμενος τὴν νύκτα ἢ εἰς τὸ σκότος.

;Νυκτιλαῖραιοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς κρυφυστρώγων.

Νυκτιλάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ἠχῶν) τὴν νύκτα. » Κιθάρα—, « Ἐπγρ.

Νυκτιλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων τὴν νύκτα· (Π.) σκοτεινός, (παρβλ.) Νυκτιφανὴς.

Νυκτιλόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λοχῶν (ἐνεδρεύων) ἐν καιρῷ νυκτὸς, νυκτοκλέπτης.

;Νυκτίλωψ, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νυκτάλωψ.

†Νυκτίμαντις, εως (ἡ), = Νυκτόμαντις.

Νυκτιμένη (ἡ), (μυθολογ.) ἡ γλαύξ.

Νυκτίμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τῆς νυκτὸς, μαῦρος, σκοτεινός.

Νύκτιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νύκτιος.

Νυκτινόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νύκτιος, α, ον. Ὁ τῆς νυκτὸς, νυκτερινός

Νυκτιπάτης, ου (ὁ), Π. [ν. πατέω]. ὁ περιπλανώμενος τὴν νύκτα.

Νυκτιπήνηκες (οἱ), εἶδ. ἐμβάδων (συρτὰ παπούτσια) τοῦ κοινωνος.

Νυκτιπλαγκτος καὶ

Νυκτιπλανὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ περιπλανώμενος ἐν καιρῷ νυκτός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νυκτιπλανῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτιπλανής.
Νυκτιπλάνητος καὶ Νυκτίπλανος (ὁ, ἡ), = Νυκτίπλαγκτος.
Νυκτιπλοέω-ω, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξειδεύω) τὴν νύκτα.
Νυκτίπλοια (ἡ). πλεύσιμον ἐν καιρῷ νυκτός.
Νυκτιπόλευτος καὶ Νυκτιπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) τὴν νύκτα. » Ἑκάτη —, « Ἀπλλν. » Νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις,« Εὐρ.
Νυκτιπορέω, Νυκτιπορία καὶ Νυκτιπόρος, = Νυκτοπορέω κτλ.
†Νυκτίσεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος τὴν νύκτα, (ὀρθότ. διῃρημ. Νυκτὶ σεμνός).
Νυκτιφαὴς καὶ
Νυκτιφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος τὴν νύκτα ἢ ὡς ἂν νύκτα, σκοτεινός.
Νυκτίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτιφανής.
Νυκτίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτερόφοιτος.
Νυκτιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) νύκτα, σκότους αἴτιος.
Νυκτιφρούρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρουρῶν (καιροφυλακτῶν) τὴν νύκτα.
Νυκτιχόρευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων εἰς τοὺς νυκτερινοὺς χορούς.
Νυκτίχροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς νυκτός, μαῦρος, σκοτεινός.
;Νυκτοβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν τὴν νύκτα.
Νυκτοβατία (ἡ). περιπάτημα τὴν νύκτα.
Νυκτόβιος (ὁ, ἡ), = Νυκτίβιος.
Νυκτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγίνομαι) τὴν νύκτα.
Νυκτογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυκτοδεσπότις, ιδος (ἡ). δεσπότις (κυρία) τῆς νυκτὸς, (ἐπίθ. τῆς σελήνης).
Νυκτοδρομία (ἡ), = Νυκτοβατία.
;Νυκτοδρόμος (ὁ, ἡ), = Νυκτιδρόμος.
Νυκτοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Νυκτιφανὴς, σκοτεινός.
Νυκτοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων διὰ νυκτὸς, (ἄλλ. ἀνῃγ. Νυκτοτήρης).
Νυκτοκλέπτης, ου (ὁ). νυκτερινὸς κλέπτης.
Νυκτοκλοπία (ἡ). κλοπὴ διὰ νυκτός.
†Νυκτολαμπὶς, ίδος (ἡ). λαμπὰς τῆς νυκτός. 2) = Πυγολαμπίς.
†Νυκτομάντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τὰς μαντείας του τὴν νύκτα.
Νυκτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκροτῶ μάχην τὴν νύκτα.
Νυκτομαχία (ἡ). μάχη ἐν καιρῷ νυκτὸς, νυκτοπόλεμος.
Νυκτοπεριπλάνητος καὶ
Νυκτοπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτιπλανής.
Νυκτοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω τὴν νύκτα.
;Νυκτοπόλεμος (ὁ), = Νυκτομαχία.
Νυκτοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Ὁδοιπορῶ) τὴν νύκτα.
Νυκτοπορία (ἡ). ἡ διὰ νυκτὸς ὁδοιπορία.
Νυκτοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (ὁδοιπορῶν) τὴν νύκτα.
Νυκτοτήρης, ου (ὁ). ὁ παρατηρῶν (παραμονεύων) ἐν καιρῷ νυκτός, νυκτοφύλαξ.
;Νυκτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὴν νύκτα.
;Νυκτοφαὴς (φανὴς), ἐος (ὁ, ἡ), = Νυκτιφανής.
Νυκτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς νυκτοφύλαξ.
Νυκτοφυλάκησις, εως καὶ
Νυκτοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ νυκτοφύλακος.
Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων (ὡς φρουρὸς) ἐν καιρῷ νυκτός.
Νυκτῷον (τὸ). ναὸς τῆς Νυκτός.
Νυκτωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ν. τῶψ], = Νυκτερωπὸς, Νυκτοειδὴς, σκοτεινός.
Νύκτωρ, ἐπίρ. Διὰ νυκτὸς, ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς, (κοιν.) νύκτα.
;Νυμφαγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Νυμφογενής.
Νυμφαγέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν (ἀρχηγὸς) τῶν Νυμφῶν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).
Νυμφαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ ἢ, Κάμνω προξενεῖα· ὡς νυμφαγωγὸς. (Ἐνίοτε) νυμφεύομαι. » Ἀγαμέμνων τὴν χρησμῳδὸν ἐνυμφαγώγησεν, « Ὑπόθ. τῶν Εὐρ. Τρ.
Νυμφαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυμφαγωγικὸς, ἡ, όν. Νυμφαγωγίας ἢ νυμφαγωγοῦ ἴδιος, νυμφικός.
Νυμφαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ, παράνυμφος. προξενήτης.
Νυμφαία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἐνύδρου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἄραβ.) νούφαρον, (κυρ. θηλ. τοῦ
Νυμφαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὰς Νύμφας. ||. (οὐσ.) Νυμφαῖον (τὸ), ναὸς (τόπος ἱερὸς) τῶν Νυμφῶν.
Νυμφὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα (ἀφιερωμένη) εἰς τὰς Νύμφας.
Νυμφεῖος, α, ον, = Νυμφαῖος ἢ· Νυμφικός. ||. (οὐσ.) Νυμφεῖον (τὸ), = Νυμφαῖον ἢ Νυμφῶν. » Νυμφεῖα, « Π., ὁ γάμος ἢ· οἱ νεόνυμφαι.
Νύμφερον (τὸ), τὸ φυτὸν Νυμφαία, (ἀπὸ τοῦ Ἄραβ.) Νενουφάρ.
Νύμφευμα (τὸ). γάμος, συνοικέσιον.
Νύμφευσις, εως (ἡ). τὸ νυμφεύειν, ὑπάνδρευμα.
Νυμφευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νυμφευτής.
Νυμφευτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφευσιν, γαμήλιος. ||. (οὐσ.) νυμφευτήρια, « Εὐρ., εἰ γάμοι.
Νυμφευτὴς, οῦ (ὁ), = Νυμφαγωγὸς ἢ· 2) Νυμφίος, νεόνυμφος.
Νυμφεύτρια (ἡ). ἡ νυμφαγωγὸς, παρανύμφη· προξενήτρια. 2) (ἐνίοτε) νύμφη, νεόνυμφος. » Οὐ γάρ, οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφορὰν, « Συν., [ἐκ τοῦ
Νυμφεύω, Μ. εὐσω. Ὑπανδρεύω (θυγατέρα ἢ ἀδελφήν)· (σπν.) λαμβάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι. » Μέθες τὴν παῖδ' ἐν ἁδου τὴν δε νυμφεύειν τινί,« Σοφ. ||. (μσ.) λαμβάνω γυναῖκα εἰς γάμον. » Πυλάδη, χαίρων ἴθι, νυμφεύου δέμας Ἠλέκτρας,« Εὐρ., [ἐκ τοῦ
Νύμφη (ἡ). ἡ νεοῦπανδρος (ἢ [κατ' ἔκτ.] κάθε νέα ἢ γάμου ὡραία) γυνὴ, (ἴδ.) » Νύμφα φίλη, « Ὀδ. Δ, λέγει ἡ Εὐρύκλ. πρὸς τὴν Πηνελόπην. 2) ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικά της). » Καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς,« Γρφ. 3) θεὰ κατωτέρας τάξεως. » Νύμφαι Ὀρεστιάδες (Νηρηίδες, Ἁμαδρυάδες κτλ.), « 4) (μτνμ.) κοῦκλα τῶν παιδιῶν, (παρβλ. Κόρη). 5) μέλισσα καὶ κάθε ἔντομον τὸ ὁπ. εὑρίσκεται ἀκόμην εἰς τὴν πρώτην του μεταμόρφωσιν (ἑπμ.) χωρὶς πτέρὰ, (ἴδε Σχαδών). 6) μύρμηξ πτερωτός. 7) κάλυξ (βυμβοῦκι) τοῦ ῥόδου μόλις ἀνοίγων. 8) τὸ λακκάκι τοῦ πηγουνιοῦ, (ἴσως διότι οὕτως ὠνομάζετο ἡ 9) ἡ ἐντὸς τοίχου κοιλότης, (κοιν.) χηβάδα,(Γαλλ.) niche. 10) ἡ ἐπάνω ἄκρα τοῦ ὑννίου. 11) (ἀνατομ.) = Μύρτον.
Νυμφήϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νυμφεῖον.
Νυμφιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω νυμφολῆψίαν, τρελλαίνομαι (ἐξ ὀπτασίας νύμφης).
Νυμφίβιος, α, ον, Π. ἀντὶ
Νυμφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὸν νυμφίον, (κοιν.) νυφιάτικος.
Νυμφικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ νεόνυμφοι.
Νυμφίος (ὁ). ὁ γαμβρὸς, ὁ νεόγαμβρος.
Νύμφιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυμφικός. » Παρθένοι νύμφιοι, « Εὐρ., αἱ ἀρράβωνισμέναι ἢ ἐπίγαμοι. ||. (οὐσ.) Νύμφια (τὰ), = Νυμφεῖα.
Νυμφὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νυμφικὴ, (ἴδ. ||. οὐσ.) Νυμφίδες, αἱ ἐμβάδες (τὰ παπούτσια) τῆς νύμφης.
†Νυμφόβας, αντος (ὁ). ὁ βαίνων (βατεύων) τὰς νύμφας, (ἐπίθ. τοῦ Σειληνοῦ).
Νυμφογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ Νύμφην.
Νυμφογέρων, οντος (ὁ). νυμφίος γέρων.
Νυμφόκλαυστος (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ ὁπ κλαίων αἱ νύμφαι (αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν) τινος.
Νυμφοκομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νυμφοστολέω. (Π.) στολίζομαι ὡς νύμφη, [ἐκ τοῦ
Νυμφοκόμος (ὁ, ἡ) = Νυμφοστόλος· (ἐν γέν.) Νυμφικός.
Νυμφοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. ἀντὶ Νυμφοκομέω.
Νυμφόληπτος (ὁ, ἡ). [νύμφη, λαμβάνω]. (κυρ.) ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐνθουσιῶν· (ἐν γέν.) φρενόληπτος, μανιώδης, (καθὼς καὶ τώρα λέγουν) παρμένος (ἴδ. τὸ Λτν.) lymphatus.
Νυμφολῆψία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ νυμφολήπτου, μανία ἐνθουσιῶντος, φρενοληψία.
Νυμφοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πονέω], = Νυμφοκόμος.
Νυμφοπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νύμφην, νύμφης ἴδιος, νυμφικός.
†Νύμφος (ὁ), = Κοῦρος, (ἀναλογ. τῷ Νύμφη).
Νυμφοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἢ Ὁδηγῶ εἰς τοῦ γαμβροῦ τὴν νύμφην ὡς νυμφοστόλης.
Νυμφοστολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυμφοστόλος (ὁ, ἡ), [ν. στέλλω]. ὁ στολίζων καὶ φέρων εἰς τοῦ γαμβροῦ τὴν νύμφην.
Νυμφοτιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμῶν τὴν νύμφην ἢ τοὺς νυμφευομένους.
Νυμφοτομία (ἡ). (ἀνατομ.) ἡ ἐκτομὴ τῆς νύμφης (11).
Νυμφὼν, ῶνος (ὁ). ὁ κοιτὼν τῶν νεονύμφων.
Νῦν, ἐπίρ. Χρ. τώρα (ὄχι μόνον ἐπὶ ἐνεστ.), κατὰ τὸ παρὸν, αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ὁ νῦν χρόνος, « Λξ. » Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν, « Ἰλ. Α. (καὶ περιφρ.) » Τὸ νῦν ἔχον, » Τὸ νῦν εἶναι, (καὶ ἑλλ.) » Τὰ νῦν (ἡ, ὑφ' ἕν. » Ταυῦν, « Λξ. » Ἀπὸ τοῦ νῦν, « Γρφ. (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρελθ., ἀντὶ) Ἀρτίως, τῶρα πρὸ ὀλίγου. » Νῦν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ, « Ἰλ. Γ. » Ἂν νυνὶ διειλέγμεθα, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ. ἐπὶ βεβαίως ἐλπιζομένων) » Νῦν ὤλετο (ἀντὶ Ὀλεῖται) πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος, « Ἰλ. Ν. (ᾗ ἐπὶ μέλλ., ἀντὶ) Αὐτίκα, τῶρα μετ' ὀλίγον. » Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, « Ἰλ. Ε. » Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, « Ἰλ. Υ., ἴδε καὶ

Νὺν, μόρ. (ἐγκλιτ.) Συλλογ., Ἐμφαντ. ἢ Παραπληρωμ. (κυρ. = Νῦν) » Δεῦρό νυν, « Ἰλ. Ψ. » Λέγε νυν ἐμοὶ θαῤῥῶν, « Ἀρςφ. » Πάντα νοήματα, ὅσα πού νυν ἐέλπεται, « Ἰλ. Κ. » Τί νυ σ' ἔτρεφον; Ἰλ. Α. » Μιλήσιοι μέν νυν οὕτω λέγουσι, « Ἡρ. » Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; « Ἰλ. Δ.

Νυνγαρὶ καὶ

Νυνὶ, Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Νῦν (κυρ. μόνον ἐπὶ τοῦ ἑνς).

Νυνμενὶ, Ἀττ. = Νυνί.

Νὺξ [μύω, μυχός], νυκτὸς (ἡ). ἡ νύκτα, τὸ σκότος τῆς νυκτός. (Π. ἐν γέν.) σκότος. (συνκδχ. καὶ τρπ.) θάνατος· (ἐνίοτε) ἡ δύσις. » Οὗ τὸ κλέος διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀὼ, « Θκρ. » Μέση νὺξ ᾗ (συνηθέστ.) » Μέσαι νύκτες, « Λξ., τὰ μεσάνυκτα. » Ἀωρὶ τῶν νυκτῶν, « Δκ.

Νύξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νύσσω, κέντημα, (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, παρόρμησις.

Νυὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Νύμφη, ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ, (ἐν γέν.) συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας. (κατ' ἔκτ.) νέα γυνή. » Καλὴ νυὲ, σός με κομίζει ἵμερος, « Ἐπγρ.

Νύσσα, ης (ἡ). ἡ περὶ τὸ τέρμα τοῦ ςαδίου στήλη (περὶ τὴν ὁπ. ὑποχρεωμένοι νὰ στρέψουν οἱ διφρηλατοῦντες ἐκεντοῦσαν δυνατὰ τὸν δεξιὸν ἵππον)· (μτφορ.) τὸ τέλος, ὁ σκοπὸς, [ἐκ τοῦ

Νύσσω, Μ. νύξω, Τρυπῶ μὲ ὁποιονδήποτε σουβλερὸν πρᾶγμα. » Χθόνα δ' ἔκτυπον ἵπποι νύσσοντες χηλῇσιν, « Ἡσ. » Λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, « Γρφ. (ᾗ πθ.) » Νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ, νυχθῆναι καλάμῃ, « Αρτ. 2) Π. κουντῶ. » Τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξε, χείρεσσιν ἀσπίδα νύσσων, « Ἰλ. Π. » Προσηύδων μιν ἐγγὺς ἐόντα, ἀγκῶνι νύξας, « Ὀδ. Ξ.

Νύσταγμα (τὸ). ὕπνος τὸν ὁπ. ἐπῆρέ τις χωρὶς νὰ πλαγιάσῃ (κοιν. εἰς τὸ ποδάρι).

Νυσταγμὸς (ὁ). νύστα, νύςαγμα, [ἐκ τοῦ

Νυστάζω [νεύω], Μ. άξω. Κλείουν τὰ 'μμάτιά μου, γέρνει τὸ κεφάλι μου, κυριεύομαι ἀπὸ νύςαν, θέλω νὰ κοιμηθῶ· (συνκδχ. καὶ τρπ.) πράττω τι μὲ νωθρότητα καὶ ἀπροσεξίαν. » Χρὴ πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυςάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρὸς, « Πλ.

Νυστακτὴς, οῦ (ὁ). ὁ νυστάζων (πάσχων ἢ ἐπιφέρων νύσταν).

;Νυστακτικὸς, ὴ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα νὰ νυςάζῃ ἢ νὰ κάμνῃ νὰ νυστάζουν· ὑπνωτικός (;).

Νυσταλέος, α, ον. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ νυστάζειν, ὑπνηλός· (συνκδχ. καὶ τρπ.) νωθρός.

Νυσταλογερόντιον (τὸ). γεροντάκι τὸ ὁπ. πάντα κοιμᾶται (ἀγαπᾷ τὸν ὕπνον).

†Νυσταλωπιάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυκταλωπιάω.

Νύσταξις, εως (ἡ), = Νυσταγμὸς, νύστα.

Νύττω, Μ. νύξω, Ἀττ. ἀντὶ Νύσσω.

†Νύχα, ἐπίῤ. = Νύκτωρ.

Νυχαῖος, α, ον καὶ

Νυχάλιος α, ον, Π. = Νύχιος, Νυκτερινός.

Νυχαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, αὐγή]. ὁ φέγγων τὴν νύκτα.

Νυχεγρεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτεγερσία.

Νυχεία (ἡ) καὶ

Νύχευμα (τὸ), Π. νυκτέρευμα, ἀγρυπνία, [ἐκ τοῦ

Νυχεύω, Μ. εύσω. Ἀγρυπνῶ, Νυκτερεύω.

;Νυχηβόρος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων διὰ νυκτός.

Νυχθημερήσιος, α, ον καὶ

Νυχθημερινὸς, ὴ, όν. Ὁ διαρκῶν ἓν νυχθήμερον.

Νυχθήμερον (τὸ). τὸ διάστημα μιᾶς νυκτὸς ᾗ μιᾶς ἡμέρας, ἡμερόνυκτον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Νυχθήμερος (ὁ, ἡ), = Νυχθημερινός. » Νυχθήμερον διάστημα, « Τζ.

Νύχιος, α, ον, Π. ἀντὶ Νυκτερινὸς, (συγχ. τῷ Μύχιος).

Νύχμα (τὸ), Π. ἀντὶ Νύγμα.

Νύχος, εος-ους (τὸ), Γλσ. καὶ σπν. ἡ νὺξ, τὸ σκότος.

Νὼ ἡ Νῷ, ἀντὶ Νῶϊ, ὀνμς. ᾗ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Ἐγώ.

Νῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Νόω.

Νῷ, δοτ. τοῦ Νοῦς.

Νωγάλευμα (τὸ), = Νωγάλισμα, [ἐκ τοῦ

Νωγαλεύω, Μ. εύσω καὶ

Νωγαλίζω, Μ. ίσω. Τρώγω νώγαλα (γλιγούδια). » (Ν)ενωγάλιςαι σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος, « (Εὔβ. παρ') Ἀθ. (ὅθ.

Νωγάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγεται ὡς -

Νώγαλον (τὸ), [;]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) πᾶν ὅ,τι τρώγεται (συνήθ. μετὰ τὴν τράπεζαν) διὰ νοστιμάδαν, γλιγοῦδι, (Γαλλ.) friandise. » Βότρυς, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.

Νωδογέρων, οντος (ὁ). γέρων νωδός.

Νωδὸς [†νη, ὀδοὺς], ὴ, όν. Ὁ χωρὶς ὀδόντια· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἀμβλύς· ἀναίσθητος, (παρβλ. Νωθής).

Νωδυνία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνωδυνία, [ἐκ τοῦ

Νώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνώδυνος.

Νώε, Π. ἀντὶ Νῶϊ, Νώ.

Νωθεία (ἡ), = Νωθρότης, [ἐκ τοῦ

Νωθὴς [†νη, ὠθέω ἢ συγγ. τῷ Νόθος ᾗ Νωδὸς], έος (ὁ, ἡ). βραδὺς, ἀργοκίνητος· ὀκνὸς, ἀδρανής· ἀμβλὺς τὸν νοῦν, εὐήθης, κοιμισμένος, χονδροκέφαλος.

Νώθητι, Ἰων. ἀντὶ Νοήθητι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Νοέω.

Νωθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νωθεία.

† Νώθουρος (ὁ). [νωθὴς, οὐρά]. ἀμβλὺς (ἀνίκανος) πρὸς συνουσίαν, (Γαλλ.) impotent.

Νωθρεία (ἡ), = Νωθρότης.

Νωθρεπιθέτης [νωθρὸς, ἐπιτίθημι], ου (ὁ). ὁ ἀρχινῶν (ἐπιχειριζόμενος) μὲ νωθρότητα τὸ ἔργον του.

Νωθρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι νωθρὸς, φέρομαι (πράττω τι) μὲ νωθρότητα.

Νωθρία (ἡ), = Νωθρεία.

Νωθριάω-ῶ, Μ. ήσω, = Νωθρεύω.

Νωθροκάρδιος (ὁ, ἡ), (Γρφ.). νωθρὸς τὴν καρδίαν, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, = Βαρυκάρδιος.

†Νωθροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν νωθρότητα, χαυνωτικός.

Νωθρὸς, ὰ, όν, = Νωθὴς, χαῦνος, ὀκνός· ἀδρανὴς, ἄτονος κτλ.

Νωθρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νωθροῦ, χαυνότης, ὀκνηρία, δυσκινησία.

Νωθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἦθος νωθροῦ, κοιμισμένος.

Νωθρῶς, ἐπίῤ. Μὲ νωθρότητα.

Νωθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νωθρώδης.

Νῶϊ, ἀντωνμ. δυϊκ. (ὀνμς. καὶ αἰτ.) τοῦ Ἐγώ, ἡμεῖς οἱ (ἡ ἡμᾶς τοὺς) δύο, οἱ δύο (ἢ τοὺς δύο) 'μας, (Ἰταλ.) noi. 2) (σπν.) ἀντὶ Νῶϊν (;). » Τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον, « Θκρ. (ΚΒ'. 166).

Νῶϊν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Νῶϊ, ἡμῶν τῶν (ἢ ἡμῖν τοῖς) δύω.

Νωΐτερος [νῶϊ], α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἡμᾶς τοὺς δύω, (ἐν γέν.) = Ἡμέτερος.

Νῶκαρ, αρος (τὸ), Π. [συγγ. τοῦ Νάρκη]. βῦθος, ὕπνος θανάτου, κάρωσις. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Νωθρὸς, κοιμισμένος.

Νωκαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νωθρώδης, κοιμισμένος.

Νωλεμέως, ἐπίῤ. Π. συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀλλεπαλλήλως, [ἐκ τοῦ

Νωλεμὴς [ὁμαλός;], έος (ὁ, ἡ), Π. συνεχὴς, διαρκὴς, ἀκατάπαυστος· ἀλλεπάλληλος, (εὔχρ. κυρ. μόνον ‖. τὸ οὐδ.) Νωλεμὲς, ἐπίῤ. ἀντὶ Νωλεμέως.

Νῶμα (τὸ), Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Νόημα.

Νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νέμω, μοιράζω, διανέμω. » Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, « Ὁμ. 2) (συνκδχ.) διέπω, διευθύνω· (ἐν γέν.) κινῶ· μεταχειρίζομαι. » Νηὸς οἰήϊα νωμᾷς, « Ὀδ. Μ. » Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, « Ἰλ. Γ. » Ἄλεισον μετὰ χερσὶν ἐνώμα, ὄφρα πίοι, « Ὀδ. Χ. » Πυρεῖα χερσὶν ἐνώμων, « Θκρ. (ᾗ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Κόραξ ἐν αἰθέρι νωμῶν (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὰς πτέρυγας), « Ἐπγρ., κινούμενος. (καὶ μτνμ.) » Ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας, « Ὀδ. Σ. » Ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἁπλ.) » Κέρδεα νωμῶν, « Ὀδ. Υ., στρέφων κατὰ νοῦν, στοχαζόμενος. (ὅθ. 3) παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, σκέπτομαι, στοχάζομαι. » Νωμοῦντες ὧν οἶτα ἀναιρεσμένους, « Ἡρ. » Τὸ νωμᾷν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτὸν, « Πλάτ. » Ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τ', ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, « Σοφ.

;Νωμεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Νομεύς.

Νωμέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νωμάω.

Νωμήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνήθως ἢ συνεχῶς κινούμενος (πετῶν).

;Νώμησις, εως (ἡ). τὸ νωμᾷν, διανομὴ· κίνησις, διεύθυνσις.

Νωμητὴς, οῦ καὶ Νωμήτωρ, ορος (ὁ), Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ὁδηγῶν (διευθύνων) ἢ· κινῶν ἢ; κινούμενος.

Νῶν, κατὰ κρσ. (Ἀττ.) ἀντὶ Νάον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Νάω, ἀναβρύω. » Σκῶρ, ἀεὶ νῶν (ἄλλ. γρφ. ἀείνων), Ἀρσφ.,=Ἀένναον.

Νῶν, ἀντὶ Νῷν, γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. τοῦ Ἐγώ.

Νωνυμία (ἡ), Π. τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Νώνυμνος καὶ Νώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνώνυμος· (συνήθ. τρπ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος, ἄδοξος· (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀναφέρων) τὸ ὄνομά τινος. » Οὔτις ἔσται Σαπφοῦς νώνυμος ἠέλιος, « Ἐπγρ., δὲν θὰ περάσῃ ᾽μέρα καθ᾽ ἣν νὰ μὴ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομά της.

Νωπέω-ῶ [†νη, ὤψ], Μ. ἤσω. Θαμβόνω· ἐκπλήττω.

Νώρωψ ἢ; Νώρωψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνήρ, †ὠψ]. ὁ ἁρμόζων (πρέπων) εἰς ἄνδρα, ἀνδρὸς ἥδιος. 2) (κατ᾽ ἄλλ.)=Ἠνοψ, θαμβόνων τὴν ὄψιν, ὑαλιστερός.

Νωσάμενος, Π. ἀντὶ Νοησάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Νώσασθαι, Π. ἀντὶ Νοήσασθαι, μσ. αὐρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Νόω,=Νοέω.

Νῶσις, ιος (ἡ), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Νόησις.

Νωταγωγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) τι εἰς τὴν ῥάχιν μου; [ἐκ τοῦ

Νωταγωγὸς (ὁ, ἡ), [νῶτος, ἄγω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν) τι εἰς τοὺς ὤμους (μὲ τὴν ῥάχιν) του.

Νωταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν).

Νωτάκμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. τοῦ ὑπ. τὰ νῶτα εἶναι σκληρὰ ὡς ἄκμων.

†Νωτάρης [νῶτος, αἴρω], ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Νωτοφόρος, χαμάλης.

†Νωτεύς, έως (ὁ),=τῷ προηγ. » Ὄνος—, « Γλσ.,=Κανθήλιος.

Νωτηγὸς (ὁ, ἡ),=Νωταγωγός.

Νωτιαῖος, α, ον,=Νωταῖος.

Νωτιδανός (ὁ), εἰδ. ἰχθ., ἴδε Ἐπινωτιδεύς.

Νωτίζω, Μ. ἴσω, Π. στρέφω ἢ κάμνω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, τρέπω (ἢ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ. τρέπομαι) εἰς φυγήν. » Πρὸς φυγὴν ἐνώτισα, « Εὐρ. 2) σκεπάζω (τὰ νῶτα), ᾽παίρνω εἰς τὸν ὦμόν μα, ἐνδύω (ἢ μσ.) ἐνδύομαι. » Κισσὸς ὃν χλοηφόροις ἔρνεσιν ἐνώτισεν, « Εὐρ., ἐσκέπασεν.

Νώτισμα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι φέρει (ἔχει) τις εἰς τοὺς ὤμους του.

Νωτοβατέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀναβαίνω εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν) βουνοῦ ἢ ζώου.

Νωτόγραπτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὑπ. τὰ νῶτα εἶναι ζωγραφισμένα (παραδλ., κατάστικτα). » Ἰχθῦς—, « Ἀρστ.

Νωτοκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κτυπῶ (Ξυλοκοπῶ) τινος τὰ νῶτα.

Νῶτον (τὸ), (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Νῶτος.

Νωτοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ δέρνων ἢ δαρμένος εἰς τὰ νῶτα,=Μαστίγιας, [πλήσσω καὶ

Νῶτος (ὁ). (εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνικοῦ τὰ Νῶτα). » τὸ ἐξόπισθεν ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τοῦ μεταφρένου, « Ῥοῦφ. Ἐφέσ., ἡ ῥάχη (ἀνθρ. ζώου καὶ [μτνμ.] βουνοῦ)· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἡ ἐπιφάνεια. » Νῶτα θαλάσσης, « Ὅμ., Ἡσ. » Δεῖξαι τὰ νῶτα, « Πλ., νὰ δείξῃ τὴν ῥάχιν του, (δηλ.) νὰ φύγῃ. » Κατὰ νώτου ἢ » Κατὰ νῶτον ἐγένετο, « Ἡρ., ὄπισθεν.

Νωτοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) τι εἰς τὴν ῥάχιν μου.

Νωτοφορία (ἡ). σήκωμα εἰς (κουβάλημα μὲ) τὴν ῥάχιν.

Νωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἐπὶ τῶν νώτων. ||. (οὐσ.) » Νωτοφόρον, « Ξεν., ζῶον φορτηγὸν. (κοιν.) σαμαριάρικον.

Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ νῶτα στρατεύματος, τεταγμένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Νωχαλὴς, έος (ὁ, ἡ),=Νωχελής.

Νωχέλεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ νωχελοῦς, νωθρότης, (Γαλλ.) nonchalance.

Νωχελεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς)=

Νωχελὴς [†νη, ὠκὺς ἢ συγγ. τῷ Νωθὴς], ές (ὁ, ἡ). βραδὺς, ἀργακίνητος, ὀκνός, νωθρὸς, ἀδρανής, (Γαλλ.) nonchalant. »Οἶνος καὶ σαρκῶν ἐμφορήσεις σῶμα μὲν ῥωμαλέον ἀπεργάζονται, ψυχὴν δὲ νωχαλεστέραν, « (Ἀνδροκύδ. παρὰ) Κλμ.

Νωχελία (ἡ), Π. ἀντὶ Νωχέλεια.]

†Νωχελίζω, Μ. ίσω, Γλσ.=Νωχελεύομαι.

ΞΑΝ ΞΑΝ ΞΑΝ

Ξ, ξ, ξῦ ἢ ξῖ (τὸ), ἀκλ., τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ξ', ἑξήκοντα (60) ἢ, ἑξηκοστὸς, ἡ, ὸν, καὶ ,ξ, ἑξῆντα χιλιάδες, (60,000).

Ξαίνω [ξέω], Μ. ξανῶ (ἀόρ. Ἔξηνα, πρκ. Ἔξαγκα καὶ πθ. Ἔξασμαι καὶ Ἐξάμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐξάνθην, καὶ τὸ θετ. Ξαντέον). Κτενίζω (Λαναρίζω, Τινάζω, Ἀνοίγω [ἐν γέν.] Ἑτοιμάζω διὰ γνέσιμον) τὸ μαλλί. (συνκδχ. καὶ μτνμ.) κτυπῶ, δέρνω. »Εἰπούσης τι καὶ ἀκρυσάσης ἐκείνης, περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς, « Δημ. (καὶ πθ.) » Θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι, « Ἐπγρ., δαρμένον (καταφαγωμένον) ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλ.

Ξάμμα (τὸ). μαλλὶ ἀνοιγμένον (λαναρισμένον).

Ξανάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἀποκαμαν τὰ χέρια μου (ξαίνοντας μαλλί), (ἐν γέν.) =Ναρκάω, εἶμαι κομμένος (ἀποκαμωμένος)· κουράζομαι, κοπιάζω. »Ἤδη ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα, « Σοφ.

Ξάνησις, εως (ἡ). ἀποκαμωμὸς (κυρ. τῶν χεριῶν ἐξ αἰτίας λαναρίσματος), (ἐν γέν.) κούρασις· νάρκωσις.

Ξανθίας, ου (ὁ), εἶδος θύννου.

Ξανθίζω, Μ. ίσω. Βάφω (Κάμνω τι νὰ γένῃ) ξανθὸν, ξανθαίνω· (μτνμ.) κοκκινίζω εἰς τὴν φωτιὰν τὸ ψητόν· (ἑλλ. ἢ ἀμτθτ. ᾖ μσ.) γίνομαι ἢ φαίνομαι ξανθός. »Θρὶξ ξανθίζουσα, « Σχλ

Ξανθικὸς (ὁ), [ἄνθος;]. ὁ ἀπρίλιος μὴν κατὰ τοὺς Μακεδ. καὶ » Ξανθικὰ (ἑνν. ἱερὰ), « ἡ τελουμένη κατ᾽ αὐτὸν τὸν μῆνα ἑορτὴ καὶ ἐπιθεώρησις γενικὴ τῶν στρατευμάτων.

Ξάνθιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (Γαλλ. lampourde;) τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς ξανθὴν βαφὴν τῶν μαλλιῶν, (καθὼς τώρα ἡ ἀνῶ.

Ξάνθισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ξανθίζειν, βάψιμον μὲ ξανθὴν βαφήν.

Ξανθογένειος (ὁ). ὁ ἔχων ξανθὸν τὸ γένειον, ξανθογένης.

Ξάνθισμα (τὸ). ξανθὴ βαφὴ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐβάφη μὲ αὐτήν. 2)=Ξάνθισις. »Κόμης—, « (Εὐρ. παρὰ) Στϐ.

Ξανθόγεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὑπ. ἡ γῆ (τὸ χῶμα) εἶνε ξανθ.

Ξανθοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ξανθομάλλης.

Ξανθόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας, ξανθός.

Ξανθοκάρηνος Π. ἀντὶ

Ξανθοκόμης, ου (ὁ) καὶ

Ξανθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὴν κόμην (ξανθὰ μαλλιά).

Ξανθόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν λόφον (περικεφαλαίας).

Ξανθόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὰ ὄμματα ἢ ὀμματοφρύδα.

Ξανθόουλος (ὁ, ἡ). σγουρὸς (οὖλος) καὶ ξανθός.

Ξανθοπώγων, ωνος (ὁ),=Ξανθογένειος.

Ξανθὸς, ἡ, όν. Κιτρινωπὸς ἢ Κοκκινωπός· κοκκινοκίτρινος, (κοιν.) ξανθός.

Ξανθότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ξανθοῦ.

Ξανθοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ξανθόθριξ, ἔχω ξανθὰς τρίχας.

Ξανθοφαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν (ξανθίζον) φῶς.

Ξανθοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φύσει ξανθός.

Ξανθοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ξανθὸν χιτῶνα· (Π. ἐπὶ καρπ.) ξανθόφλοιος.

;Ξανθοχολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξανθὴν χολήν.

Ξανθόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πλειοτέραν, ἐπικρατοῦσαν ἐν αὐτῷ τὴν) ξανθὴν χολήν.

Ξανθόχροος-ους καὶ

Ξανθόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν χρῶμα (ξανθὴν ἐπιφάνειαν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξανθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Βάφω) τι ξανθὸν, ξανθίζω.
Ξανθωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ξανθὸς τὴν ὄψιν.
Ξάνιον (τὸ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὀπ. ξαίνουν τὰ μαλλιά, λανάρα. 2) κτένι (πρὸς ςολισμὸν) τοῦ κεφαλιοῦ. 3) = Ἐπίξηνον.
Ξάνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ξαίνω, ξάσιμον (λανάρισμα) μαλλιοῦ.
Ξάντης, ου (ὁ). ὁ ξαίνων μαλλιά.
Ξαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξαίνειν (μαλλί). » Ξαντικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ξαίνειν ἔρια.
Ξάντρια (ἡ). ἡ ξαίνουσα ἔρια.
Ξάσμα (τὸ). μαλλὶ ξασμένον.
;Ξειναγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξεναγέω.
Ξειναπάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ξεναπάτης.
Ξείνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ξένη, θηλ. τοῦ Ξένος.
Ξεινηδόκος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξενοδόκος.
Ξείνηθεν, ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀπὸ ξένον τόπον, ἀπὸ τὴν ξενητειάν.
Ξεινήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξένιος.
Ξεινίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ξενία.
Ξεινίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ξενίζω.
Ξείνιος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ξένιος.
Ξεινοβάκχη (ἡ), Π. ἡ Μήδεια, ὡς Βακχευθεῖσα (τρελλαθεῖσα) ὑπ' ἔρωτος δι' ἕνα ξένον (τὸν Ἰάσωνα).
Ξεῖνος, η, ον (καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ σύνθ.), Ἰων. Π. ἀντὶ Ξένος κτλ.
Ξειρὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυρίς.
Ξεναγέτης, ου (ὁ), = Ξεναγός.
Ξεναγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ὁδηγῶ ἢ Περιποιοῦμαί τινα ὡς ξένον, τοῦ γίνομαι ξεναγός. »Ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα,« Ακ. (καὶ πθ.) » Ὥστε ἄριστά σοι ἐξενάγηται, « Πλάτ. 2) (μὲ γεν.) ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου ἢ στρατολογῶ ξένους (μισθωτοὺς) στρατιώτας, (κατὰ τὸ σύστημα τῶν Λακεδ.) εἶμαι ἀρχηγὸς τῶν ξένων (τῶν συμμάχων, τῶν ἐπικούρων) στρατ.
Ξενάγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στρατολογία ξένων (μισθωτῶν) στρατ.
Ξεναγία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) καὶ 2) τὸ ςρατ. τάγμα τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ξεναγοῦ. 3) = Ξενάγησις, στρατολογία. » Τῶν φόρων καὶ τῆς ξεναγίας ἀφεῖσθαι, « Ἀππ.
Ξεναγὸς (ὁ). ὁ ὁδηγῶν ἢ περιποιούμενός τινα ὡς ξένον. 2) ὁ ἀρχηγὸς τῶν ξένων (τῶν μισθωτῶν ἢ ἐπικούρων) στρατιωτῶν.
Ξεναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξεναγέω.
Ξεναγωγία (ἡ), = Ξεναγία.
Ξεναγωγὸς (ὁ, ἡ), = Ξεναγός.
†Ξενάκουστος (ὁ, ἡ), (νλγ.). παράξενος, ἀνήκουστος.
Ξεναπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν τοὺς ξένους· (μτνμ.) ἄνεμος ἀπατηλὸς πνέων εἰς τὸν λιμένα ἐν ᾧ ἔξω πνέει ἄλλος.
Ξεναπατία (ἡ). τὸ ἀπατᾶν τοὺς ξένους.
Ξεναρκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν (ὑπερασπιζόμενος) τοὺς ξένους.
†Ξενεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ξένος, ξενητεύω.
Ξενήκουστος (ὁ, ἡ), = Ξενάκουστος.
Ξενηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ξενηλατέω-ῶ [ξ. ἐλαύνω], Μ. ήσω. Διώχνω (Δὲν δέχομαι εἰς τὸν τόπον μου) τοὺς ξένους.
Ξενία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ξένου (τοῦ μὴ ἐντοπίου). 2) περιποίησις ξένου καὶ ἡ δι' αὐτῆς συνδεομένη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ξενοδόχου του οἰκειότης, δικαίωμα ἀμοιβαῖον πρὸς φιλοξενίαν, (κυρ. θηλ. τοῦ Ξένιος).
Ξενίζω, Μ. ίσω. Δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου (Φιλεύω, Περιποιοῦμαι) ξένον, φιλοξενῶ, καὶ (πθ.) φιλοξενοῦμαι. » Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς, « Ξεν. 2) ταράττω (ἐκπλήττω ϗ μσ. ἢ πθ. ἐκπλήττομαι, [κοιν.] παραξενεύομαι) διὰ τὸ ἀσυνείθιστον. » Μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει, .. ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος, « Γρφ. » Οὐ χρὴ τὰς κυούσας (ἵππους) ποικιλίᾳ τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν, « Ἱππιατρ. (καὶ μσ.) »Ξενισθεὶς ϗ διαπορήσας διὰ τὸ παράδοξον,« Πλβ. 3) (ἀμτβτ.) φαίνομαι (ὁμοιάζω) ξένος (παράξενος, ἀσυνείθιστος). « Ἐν τοσούτῳ πλήθει μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, « Ακ. » Λέξις ξενίζουσα, « αὐτ. » Τῷ ξενίζοντι τῆς λέξεως ἐξέπληξε τοὺς Ἀθηναίους (Γοργίας ὁ Λεοντῖνος),« Διόδ.
Ξενικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ξένον, ξένου ἴδιος. » Τὸ ξενικὸν (ἐνν. στράτευμα), « Ξεν., οἱ ξένοι (μισθωτοὶ) στρατιῶται.
Ξένιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ξένον ἢ, σχετισμένος μετά τινος διὰ φιλοξενίας. » Ζεὺς—, « Ὅμ., Πίνδ., Αἰσχλ., ὁ προστατεύων τοὺς ξένους. » Ξενία (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ) τράπεζα ἢ οἰκία, « Αξ., ἢ τοῦ φιλοξενοῦντος. » Ἡ σὴ ξενία καταπλεύσαντι ἐκλείσθη, « Διογ. Ἐπστ. » Ξενίᾳ (ἢ » Ἐπὶ ξενίᾳ ἢ » Ἐπὶ ξένια) δέχεσθαι (καλεῖν) τινα,« Ἡρ., φιλοξενεῖν. ||. (οὐσ.) » Ξένιον (τὸ), « (ἐνν. δῶρον), τὸ διδόμενον πρὸς ἐνθύμησιν εἰς τὸν φιλοξενηθέντα. » Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,.. φέρων ἀεί τι μοι ξένιον, ὁ μὲν ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι, « Συν,
Ξένισις [ξενίζω], εως (ἡ). ὑποδοχὴ (περιποίησις) ξένου, φιλοξένημα.
Ξένισμα (τὸ). πᾶν ὅτι δίδεται (προσφέρεται) πρὸς ξένισιν, ξένιον.
Ξενισμὸς (ὁ). τὸ ξενίζειν ἢ ξενίζεσθαι, φιλοξένημα. » Τὸν Πάριδος ξενισμόν, « Ακ. 2) τὸ παράξενόν (ἀσυνείθιστόν) τινος πράγματος καὶ ἡ ἐκ τούτου προξενουμένη βλάβη ἢ ταραχή. » Καὶ πρὸς τοὺς ξενισμοὺς τῶν ὑδάτων ἁρμόζει, « Δσκρ.
Ξενιστέον, θετ. τοῦ Ξενίζω.
Ξενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ξενίζων (φιλοξενῶν) τινα.
Ξενιτεία (ἡ), ἡ εἰς ξένον τόπον διαμονὴ ἢ ἀποδημία, (κοιν.) ξενιτειὰ, ξενίτευμα. 2) τὸ νὰ ὑπηρετῇ τις ὡς ξένος (μισθωτὸς) στρατιώτης, [ἐκ τοῦ
Ξενιτεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Διατρίβω ἢ Ἀποδημῶ πουθενὰ ὡς ξένος, (κοιν.) ξενιτεύομαι ἢ εἶμαι (Ἀλλείπω) εἰς τὴν ξενιτειάν. »Μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν, « Ακ. 3) (πθ. ἢ μσ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς εἰς ξένον ἔθνος. » Ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην, « (Ἀντιφάν. παρὰ) Σδ.
Ξενοδαϊκτὴς, οῦ (ὁ), Π. [ξ. δαίζω]. ὁ φονεύων τοὺς ξένους.
Ξενοδαίτης, ου (ὁ), Π. [ξ. δαίνυμι]. ὁ τρώγων τοὺς ξένους.
Ξενοδίκης, ου (ὁ). δικαστὴς τῶν ξένων. »Πραίτωρ ὁ λεγόμενος Περεγρῖνος, οἱονεὶ ξενοδίκης,« Ι. Λυδ.
Ξενοδοκεῖον, Ξενοδοκέω, Ξενοδόκος, -Ξενοδοχεῖον κτλ.
Ξενοδοχεῖον (τὸ). τὸ μέρος (οἴκημα ἢ δωμάτιον) ὅπου δέχονται τοὺς ξένους, τὸ ὅπου κωνεύουν οἱ διαβάται, Πανδοχεῖον.
Ξενοδοχέω-ῶ, Μ, ήσω. Δέχομαι καὶ Φιλεύω ξένον ἢ τοὺς ξένους, εἶμαι ξενοδόχος. 2) Π. βεβαιόνω (ἐγγυῶμαί) τι ὡς μάρτυς.
†Ξενοδόχημα (τὸ), (νλγ.) -Ξενοδοχεῖον.
Ξενοδοχία (ἡ). ἡ ὑποδοχὴ καὶ περιποίησις ξένου ἢ τῶν ξένων.
Ξενοδοχικὸς, ἡ, όν. Ξενοδόχου ἴδιος.
Ξενοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ϗ φιλεύων ξένον ἢ τοὺς ξένους. ||. (οὐσ.) = Πανδοχεύς. 2) Π. μάρτυς ἢ ἐγγυητής. »Ξενοδόκων δ' ἄριςος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων,« Πίνδ.
Ξενοδώτης (Π. ἀντὶ Ξενοδότης), ου (ὁ). ὁ δίδων ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ σχετίζωνται πρὸς ἀλλήλους οἱ ξένοι.
Ξενόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ξένων.
Ξενόθηλυς, εος (ἡ), Π. θαυμαστὴ γυνή.
Ξενοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ξένους.
†Ξενοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Ξυλοκοπῶ, Κακομεταχειρίζομαι) τοὺς ξένους, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Ξυγκόπτω).
†Ξενοκουρίτης, ου (ὁ). κουρευμένος εἰς ἄλλο (ξένον) μοναστήριον.
Ξενοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ξένων στρατευμάτων.
;Ξενοκρατία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ξενοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τοὺς ξένους, εἶμαι ξενοκτόνος.
Ξενοκτονία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ξενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς ξένους.
Ξενοκυσταπάτη (ἡ), [ξ. κύστη, ἀπατάω], Κωμ. ξελόγιασμα (πρὸς μοίχευσιν) ξένων γυναικῶν.
Ξενολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξένας λέξεις, Ξενοφωνέω.
†Ξενολεξία (ἡ), (Ἐκκλησ.) ξένη (ψευδὴς, ἐσφαλμένη) ἑρμηνεία ῥητοῦ κτλ., Ἑτεροδιδασκαλία.
Ξενολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (ἰδιαιτ. Στρατολογῶ) ξένους.
Ξενολόγησις, εως καὶ
Ξενολογία (ἡ). στρατολογία ξένων στρατιωτῶν.
Ξενολόγιον (τὸ). σῶμα ξένων νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν.
Ξενολόγος (ὁ, ἡ). ὁ στρατολογῶν ξένους στρατιώτας.
Ξενομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν (Τρελλαίνομαι) διὰ τὰ ξένα ἤθη καὶ ἔθιμα.
Ξενομανία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις.
;Ξενομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θῶς (τρελλαινόμενος) διὰ τοὺς ξένους ἢ τὰ ἤθη των.
Ξενομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὰ ξενικὰ ἤθη ἢ ἔθιμα.
Ξενοπαθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Αἰσθάνομαι δυσάρεστον αἴσθημα διὰ τὸ ξένον (ἀσυνήθιστον) τοῦ πράγματος, ταράττομαι, παραξενεύομαι.
Ξενοποικιλόπτερος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ξένα πτερά.
Ξενοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης ξένης πόλεως, (ἐν γέν.) Ξενικός.
Ξεναπρεπής, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ξένον ἢ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ξένος, καινοφανὴς, παράξενος, ἀσυνήθιστος. «Τὸ ξεναπρεπὲς οὔπω ξυνιέντες εἰ χρηζὼν, μᾶλλον ἐπαινέουσιν ἢ τὸ ξύνηθες, ὃ ἤδη οἴδασιν ὅτι χρηστόν,» Ἱππκρ.
Ξενόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξένα πτερά.
Ξένος, η, ον, (τὸ παρθ. -ὄτερος, -ὁτατος.) Ὁ μὴ ἐντόπιος, ἀλλοδαπός· (ἐπμ.) ἀγνώριστος· ἀσυνείθιστος, παράξενος. (μέ γεν. ἢ προθ. αὐτ.) ἀνέθικος, ἄπειρος, «Ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἔξρῶ, ξένος δὲ τῷ πραχθέντος,» Σοφ. «Ἡ ξένη (ἐνν. γῆ),» ἡ ξενιτειά. «Εὖ μὲν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξένης ξένον ὄντα,» Θκρ. ‖ (οὐσ.) ἀφιλοξενῶν ἢ (συχνότ.) φιλοξενούμενος, (Τερκ.) μισαφίρης, (ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς ἀργ. ἀναλογαῦσεν, ὡς πρὸς τὴν μετὰ τοῦ φιλοξενοῦντος οἰκειότητα, σχεδὸν καθὼς τῶρα) ὁ κομμπάρος. «Ὦ ξένε,» – Ὦ φίλε! (συνήθ. προαφών. πρὸς τὸν φιλοξενούμενον ἢ [ἁπλ.] πρὸς ἀλλοδαπὸν ἢ ἀγνώριστον). 2) στρατιώτης ὑπηρετῶν μὲ μισθὸν εἰς ξένον ἔθνος.
Ξενόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς (πεκνωθεὶς) ὑπὸ ξένου.
Ξενόστασις, εως (ἡ). μέρος ὅπου σχίνουν (κωνεύουν) οἱ ξένοι, ξενοδοχεῖον.
Ξενοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ξενία, οἰκειότης μεταξὺ ξένων, δικαίωμα πρὸς ἀμοιβαίαν φιλοξενίαν.
Ξενοτάφιον (τὸ). ταφεῖον ξένου ἢ τῶν ξένων, κοινοτάφιον.
Ξενότιμος (ὁ, ἡ). ὁ τιμῶν τοὺς ξένους, φιλόξενος.
Ξενοτόκος (ἡ). ἡ ξένως (ξενοπρεπῶς) τεκοῦσα.
Ξενότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ξένος (ἀσυνείθιστος) τὸν τρόπον, παράξενος.
Ξενοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέφω ξένους (μισθοφόρους) στρατιώτας, ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ξενικὸν στράτευμα.
Ξενοτροφία (ἡ). τὰ νὰ τρέφῃ τις πρὸς ὑπηρεσίαν του ξενικὰ στρατεύματα.
Ξενοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἔχων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του) ξενικὸν στράτευμα.
Ξενουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πράττω ξένα (ἀσυνήθη) ἔργα.
Ξενοφανής, ἐος (ὁ, ἡ). = Καινοφανὴς, ἀσυνήθιστος.
Ξενορυνέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ξενοκτονέω.
Ξενοφανία (ἡ), = Ξενοκτονία, [ἐκ τοῦ
Ξενοφόνος (ὁ, ἡ), = Ξενοκτόνος.
Ξενοφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ξένης (ἀσυνήθους) φύσεως ἢ μορφῆς, φύσει ἀλλόκοτος (παράξενος).
Ξενοφωνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου ξένας φωνὰς (λέξεις), ὁμιλῶ ἢ προφέρω μὲ τρόπον παράξενον (ἀσυνείθιστον), φαίνομαι ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς (τῆς ὁμιλίας) μου ξένος. ‖ (πθ.) παραξενεύομαι ἀκούων ξένην (ἀσυνείθιστον) φωνήν. «Ἐμοῦ δὲ πρὸς τοῦτον ξενοφωνουμένου τὸν λόγον καὶ τι σαφέστερον ἀξιοῦντος μαθεῖν,» Γργ.
Ξενοφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ξενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ προφέρων ὡς ξένος (μὲ τρόπον ἀσυνείθιστον ἢ παράξενον).
Ξενόχρους-ους (ὁ, ἡ). ξένος τὴν χροιάν, καινοφανὴς, ἀσυνείθιστος.
Ξενόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ξένον, φυγαδεύω· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀποξενόω. «Πατρίδος τε καὶ πόλεως τῶν φιλτάτων ξξένωσας,» Ἡλ. 2) (μσ.) δέχομαι (περιποιοῦμαι) τινα ὡς ξένον, φιλοξενῶ, (ἢ πθ. μὲ δοτ. μετὰ καὶ χωρὶς προθ.) καταλύω παρά τινι ὡς ξένος· φιλοξενοῦμαι. «Οὐ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας,» Αἰσχλ. (καὶ πθ.) «Ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι,» Ξεν. «Πόλεις γὰρ αὗται μάλιστα ὧν τῶν ἡμεῖς τρέμομεν, ἀλλήλῃσι ἐξεινώθησαν,» Ἡρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ. μετὰ ἐπίρ.) «Οὐ γάρ τις ὅρμος, ὅποι τις ξενώσεται,» Σοφ.
Ξυνύδριον καὶ Ξενύλλιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Ξένος.
Ξενὼν, ῶνος (ὁ). τόπος (οἴκημα ἢ δωμάτιον) διὰ τοὺς ξένους, (Τουρκ.) μισαφιρδάξ, ἢ = Ξενοδοχεῖον.
Ξενώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξένον (ξενικὸν ἢ παράξενον) ὄνομα.
Ξένως, ἐπίρ. Ἀσυνήθως, ὡς ἂν ξένος. «Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως,» Πλάτ., μοῦ εἶνε ξένον (ἀσυνείθιστον) τὸ ἐσῶ ὦφος τοῦ λέγειν.
Ξενωσις [ξενόω], εως (ἡ), Π. ξένη (παράδοξος) ἀλλοίωσις, μεταβολὴ ἀλλόκοτος.
Ξερὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ξηρός. «Ποτὶ ξερὸν ἠπειροιο,» Ὁδ. Ε., εἰς τὸ πετρῶδες μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ.
Ξέσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ξέειν, ῥοκάνισμα (δούλευμα) ξύλου, σκάλισμα (πελέκημα) πέτρας κτλ.
Ξεσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ξέσεως κατασκευασθὲν ἢ ἀποκοπὲν, ῥοκανίδι· (Π.) ξόανον, ἄγαλμα. «Ἴμμιν ταῦτα πόρεν Δαμάστρατος ξισματα,» Ἐπιγρ.
Ξεσμὸς (ὁ), = Ξέσις.
Ξέσσε, Π. ἀντὶ Ἔξεσε, γ'. ἑν. προτ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ξέω.
Ξεστὴρ (ὁ). ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν ἐπιτήδειον, ξέστρον.
†Ξέστης [Λτν. sex, sextus, ἐκ τοῦ Ἕξ, ἕκτος], ου (ὁ), (νλγ.) εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (χωρ. 20 οὐγγ. ἢ δύω κοτύλας), (Γαλλ.) setier, (ἐκ τοῦ Λτν.) sextarius, (κοιν. εἰς τὴν Ἀττικ. ἢ Βοιωτ.) ξιστή. «Ἔοικε δὲ λέγειν λέβητα τὴν πρόχουν, ἥτοι τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον ξέστην,» Εὐς. (Ὀδ. Γ). «Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τοὔνομα τοῦ ξέστου, πρὶν δὴ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν· νυνὶ δὲ τὸ μὲν ὄνομα παρὰ πᾶσιν ἐσι τοῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ χρωμένοις ἔθεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ· χρῶνται γὰρ ἕλλοι ἄλλῳ ξεστιαίῳ μέτρῳ,» Γαλ.
Ξεστιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ ἴσος μὲ) ξέστην, ἴδε τὸ προηγ.
†Ξεστίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξέστης.
Ξεστὸς [ξέω], ἡ, όν. Πελεκητὸς· λεῖος, ὐαλιστος· (μτγν.) φαλακρός.
Ξεστουργία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ξέστου ἐργασία, τὸ ἔργον τοῦ λεπτουργοῦ (τοῦ λιθοξόου κτλ.).
†Ξέστρον (τὸ), ἐργαλεῖον ἐπιτήδειον πρὸς ξέσιν ξύλων (λίθων κτλ.), ῥοκάνη, ὁμάλυντρον, [ἐκ τοῦ
Ξέω, Μ. ξέσω (πθ. πρκ. Ἔξεσμαι). Πελεκῶ (Σκαλίζω, Ῥοκανίζω, Στιλπνόνω) ξύλα, λίθους κτλ., (παρβλ.) Ξύω.
†Ξηνὸς (ὁ), [ξαίνω], = Ἐπίξηνον.
Ξηραίνω, Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Ἐξήρασμαι καὶ Ἐξήραμμαι, ἀόρ. Ἐξηράνθην). Κάμνω τι νὰ γένῃ ξηρὸν, ξεραίνω· ξεγνόνω. (ἐπὶ ποταμ. κλπ.) στερεύω. «Οὐδὲν θᾶσσον ξηραίνεται δακρύου,» Παροιμ. (ἢ μτνμ.) «(Ὁ δαιμονιζόμενος) ἀφρίζει.. ἢ ξηραίνεται,» Εὐαγγ., μένει ἀκίνητος.
Ξηραλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραλοιφέω.
†Ξηραλειψις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ξηραλοιφία.
Ξηραλοιφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφομαι μὲ λάδι χωρὶς νὰ λυσθῶ (καθὼς ἀλείφαντο συνήθως οἱ παλαισταί, ἴδε ἢ Ἀλειψις)· (ὅθ. ἐν γέν.) γυμνάζομαι (σωμασκῶ) ἀθλητικῶς.
Ξηραλοιφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ στεγνὸν (χωρὶς λουτροῦ) λάδωμα ἢ τρίψιμον τοῦ σώματος (κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιστῶν), (ὅθ. ἐν γέν.) σκληραγωγία.
Ξηραλουτρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξηρὰ (δηλ. ἀπὸ ζεστὴν ἄμμον) λουτρὰ, ἐμβαίνω εἰς τὴν ἄμμον.
Ξηραμπέλινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ξηροῦ (πορφυρίζοντος) ἀμπελοφύλλου.
†Ξηρανθισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξανθισμός.
Ξήρανσις, εως (ἡ). τὸ ξηραίνειν ἢ ξηραίνεσθαι, ξέραμα, στεγνωμα.
Ξηραντέον, θετ. τοῦ Ξηραίνω.
Ξηραντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ξηραίνειν.
Ξηρασία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ξηροῦ, (κοιν.) ξεραΐλα.
†Ξήρασις, εως (ἡ) καὶ
Ξηρασμὸς (ὁ), = Ξήρανσις, (κοιν.) ξεραμός.
Ξηράφιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Ξηρίον.
Ξηρὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ξηρά.
Ξήριον (τὸ), (ἀριθμὸν ἀπὸ ξηρὰς σκόυας, (ἄλλ.) Κατάπασμα.
†Ξηρὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυρίς.
Ξηροβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσιν τὴν ἰδιότητα τοῦ βαίνειν (περιπατεῖν) ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, χερσαῖος (ἀντιθ. τῷ Ὑγροβατικός).
†Ξηροβιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ καμωμένος ὑπὸ τῆς φύσεως ἵνα ζῇ [βιόω] εἰς τὴν ξηράν, (διορθ. Ξηροβατικός).
Ξηροκαυζηλία (ἡ). τὸ ξηρὸν καὶ ἐνταύτῳ κακόζηλον ὕφος τοῦ λόγου.
Ξηρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρπεύοντα ξηρὸν καρπόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξηροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (ἐλευθέραν ἀπὸ πληθώραν ὑγρασίας) κεφαλήν.
Ξηροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι εἰς ξηρὸν ςρῶμα (κατὰ γῆς), (Γαλλ.) coucher sur la dure.
Ξηροκοιτία (ἡ), τὸ ξηροκοιτεῖν, χαμευνία.
†Ξηροκόλλα, ης (ἡ). ἡ κόλλα τῶν χρυσοχόων.
Ξηροκολλούριον (τὸ). κολλούριον (ἰατρικὸν διὰ τὰ 'μμάτια) συνθεμένον ἀπὸ ξηραντικὰ εἴδη.
;Ξηρολουτέω(τρέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραλοιφέω.
Ξηρόμυρον (τὸ), = Ξήριον.
Ξηρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ νέμεσθαι (βόσκειν, ζῆν) ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, χερσαῖος.
Ξηροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραίνω.
†Ξηροποιὸς (ὁ, ἡ), = Ξηραντικός.
Ξηροπόταμος (ὁ). χείμαῤῥος ξηρὸς τὸ θέρος, (κοιν.) ξεροπόταμον.
Ξηροπυρία (ἡ) καὶ Ξηροπύριον (τὸ). λυτρὸν χωρὶς νερὸν (μόνον διὰ ἵδρωμα).
Ξηροπυρίτης, ου (ὁ). ὁ (ἄλλ.) Αὐτόπυρος ἄρτος.
Ξηρὸς [σχερὸς, σκιῤῥὸς], ὰ, όν. Ὁ χωρὶς ἰκμάδος (ὑγρασίας), στεγνὸς, (κοιν.) ξερός· λιγνός· σκληρός, (συνκδχ.) νηςικός· (ἐν γέν.) κενὸς, ἄδειος· (ἐπὶ φωνῆς) τραχύς. » Ξηρὸς ὑπαὶ δέους, « Θκρ. » — ὑπὸ δίψους, « Λξ. » Ξηρὸς ἱδρὼς, « Λξ., ὁ διὰ μόνης τῆς σωμασκίας (χωρὶς λουτροῦ). » Ξηροὶ τρόποι, « Ἀρςφ., τὸ αὐστηρὸν (ἀπέριττον) ἢ ἀφιλόκαλον τῆς διαίτης. » Τὸ περὶ τὴν λέξιν ξηρὸν, « Δ. Φλρ., ἡ ξηρότης τοῦ λεκτικοῦ ὕφους (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἀνθηρόν). » Ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινὰ, « Θκρ., νὰ τὸν ἀφήσῃ χωρὶς τίποτε (κοιν. 'ς τὴν ξέρην). » Ξηρὰ (ἐλλ. τοῦ Γῆ), « Γρφ., ἡ στερεὰ, ἡ ἤπειρος. » Ξηρὸν, « Λξ., τὰ ῥηχὰ τῆς θαλάσσης. » Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ, « Πλβ.
Ξηρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν σάρκα, ἰσχνὸς, ξηρακιανός.
Ξηροσιτέω,-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηροφαγέω.
Ξηροτήγανον(τὸ). τηγάνι διὰ τσηγάρισμα ἢ καβούρδισμα, (παρβλ.) Φρύγετρον.
Ξηρότης (ἡ). ἡ κατάςασις τοῦ ξηροῦ, ςεγνάδα, λιγνάδα κτλ.
Ξηροτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω ςεγνὰ (χωρὶς νερὸν ἢ χωρὶς λάδι), (παρβλ.) Ξηραλοιφέω.
Ξηροτριβία (ἡ). τρίψιμον ξηρὸν (ςεγνόν).
Ξηροτροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ζῇ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ τρέφηται μὲ ξηρὰ φαγητά.
Ξηροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Νηςεύω μὲ) ξηρὰ φαγητά.
Ξηροφαγία (ἡ). τὸ ξηροφαγεῖν, νηστεία μὲ ξηρὰ φαγητὰ (παξιμάδι κτλ.).
Ξηροφθαλμία (ἡ). φλογώσις ξηρὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδ. ὀφθαλμίας.
Ξηρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ξηροφθαλμίαν.
Ξηρόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὸν φλοιὸν (ἐξώφλοιον).
Ξηρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (τραχεῖαν, βραχνὴν) φωνήν.
Ξηρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (ἐξηραμένην) τὴν χεῖρα ἢ ξηρὰς τὰς χεῖρας.
†Ξηρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ξηραίνω.
†Ξηρώδης, εος (ὁ, ἡ). ξηρὸς τὸ εἶδος.
Ξηρῶς, ἐπίῤ. Ξηρὰ, (ἰδιαιτ.) μὲ ξηρὸν ὕφος.
Ξήρωσις, εως (ἡ), = Ξήρανσις.
;Ξίρις, ίδος (ἡ), Ζ. Ξυρίς.
Ξιφείδιον (τὸ), = Ξιφίδιον.
Ξίφη (ἡ). τὸ σιδήριον τοῦ ῥοκανιοῦ κτλ.
Ξιφήρης [ξίφος, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν γυμνὸν τὸ ξίφος, Ξιφηφόρος, (κοιν.) μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
Ξιφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαστῶ σπαθὶ (ξίφος).
Ξιφηφορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις —.
Ξιφηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, φορῶν, ὡπλισμένος μὲ) ξίφος.
Ξιφίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ξίφος, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) ξιφιός. 2) εἶδ. κομήτου. 3) εἶδ. Ἱέρακος.
Ξιφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξιφίον, σπαθάκι.
Ξιφίζω, Μ. ίσω. Χορεύω μιμούμενος διὰ τῶν χειρῶν μου τὰ κινήματα τῆς ξιφομαχίας.
Ξιφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξίφος, σπαθάκι.
Ξίφιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (κρίνου) μὲ σπαθοειδῆ φύλλα, (τὸ κοιν.) σπαθόχορτον (εἶνε τὸ Ὑπερεικόν).
†Ξιφιὸς (ὁ), = Ξιφίας (ἰχθ.).
Ξίφισμα (τὸ) καὶ
Ξιφισμὸς (ὁ), εἶδ. πολεμικοῦ χοροῦ [ἴδε Ξιφίζω].
Ξιφιστὴρ, ῆρος καὶ Ξιφιστὴς, οῦ (ὁ). τὸ λουρὶ ἀπὸ τοῦ ὁπ. εἶνε κρεμασμένον τὸ σπαθὶ, ὁ ζωστὴρ τοῦ ξίφους, (Γαλλ.) baudrier.
†Ξιφιστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. = Ξιφισμός.
Ξιφοδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [ξ. δηλέω]. ὁ βλάπτων διὰ τοῦ ξίφους. » Θάνατος —, « Αἰσχλ., ὁ διὰ ξίφους.
Ξιφοδρέπανον (τὸ). ξίφος κυρτὸν ὡς ἂν δρέπανον.
Ξιφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ξίφους.
Ξιφοθήκη (ἡ). θήκη (θηκάρι) ξίφους.
Ξιφοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω διὰ τοῦ ξίφους.
Ξιφόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνων (φονεύων, καὶ προπαροξ. φονευθείς) διὰ τοῦ ξίφους.
Ξιφομάχαιρα, ας (ἡ). μάχαιρα εἰς σχῆμα καὶ χρῆσιν ξίφους.
Ξιφοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ξίφη.
Ξίφος [ξέω;], εος-ους (τὸ). τὸ σπαθί. ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος. » Ὁπλίζεσθαι γοῦν αὐτοὺς παρασκευάζων, περιῄρει μὲν τῶν δοράτων τὰ ξίφη, « Νικηφ. Βρυέν. 2) τὸ κόκκαλον τῆς ῥάχης τινῶν ὀψαρίων καὶ ἰδιαιτ. τῆς τευθίδος.
Ξιφουλκία (ἡ). τράβηγμα τοῦ ξίφους, ξεσπάθωμα, [ἐκ τοῦ
Ξιφουλκὸς (ὁ, ἡ), [ξ. ἕλκω]. ὁ σύρων ἀπὸ τὴν θήκην τὸ ξίφος, ξεσπαθωμένος.
Ξιφουργὸς (ὁ), = Ξιφοποιός.
Ξιφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξιφηφορέω.
Ξιφοφόρος (ὁ, ἡ) = Ξιφηφόρος.
Ξιφύδριον (τὸ), = Ξιφίδιον. 2) εἶδ. ὀςρέου, (ἄλλ.) Τελλίνη.
Ξοανογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα, κατασκευάζων) ξόανα, ἀγαλματοποιός.
Ξόανον (τὸ), [ξέω]. (ἐν γέν.) κάθε πελεκητὸν τεχνούργημα· (ἰδιαιτ.) ἄγαλμα, εἴδωλον.
Ξοανοποιΐα ἢ Ξοανουργία (ἡ). κατασκευὴ ξοάνων, ἀγαλματοποιΐα.
Ξοῖς [ξέω], ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον λιθοξοϊκὸν, σμίλη.
Ξόος (ὁ), Π. ἀντὶ Ξέσις.
Ξουθόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ξανθὰ (κιτρινωπὰ) πτερὰ, [πτερὸν καὶ
Ξουθὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ξανθὸς, κιτρινωπός. 2) [σεύω, σοῦμαι] ταχὺς, ἐλαφρός· (ἐπὶ φων.) ὀξύς.
;Ξυάλη (ἡ), = Ξυήλη.
Ξυγγενὴς (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυγγ.), Ἀττ. ἀντὶ Συγγενὴς κτλ.
Ξυήλη (ἡ), [ξύω]. ῥοκάνι ἢ σμιλάρι τῶν ξυλουργῶν (παρὰ Λακεδ.) εἶδ. μαχαίρας, (κοιν.) λάζος.
;Ξυηρὸς, ὰ, όν. Ῥοκανισμένος, λεῖος. (εἰς τὸν Ξεν. [Κυνηγ. Γ. 3] ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυρήκης).
Ξυλαλόη (ἡ). τὸ οὐδαγάεσι ἢ (ἀκριβές.) τὸ καλεμπέκι, ξύλον εὐῶδες τῆς Ἰνδ., (ἄλλ.) Ἀγάλοχον.
Ξυλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξύλον, ξυλάκι, ξυλαράκι.
Ξυλεία (ἡ). τὸ ξυλεύεσθαι, μάζωμα ξύλων. » Τοὺς ἐπὶ τὰς ξυλείας καὶ χορτολογίας ἐκπορευομένους, « Πλβ. 2) ξυλικὴ (οἰκοδομήματος). » Τῇ δὲ ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων ἐς τὰς μηχανὰς κατεκέχρητο, « Ἡρωδ.
Ξυλεύομαι, Μ. εύσομαι. Κόπτω καὶ Μαζόνω (κοιν. Κάμνω) ξύλα.
Ξυλεὺς, έως (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Ἤλιδα) ὁ προμηθεύων (πωλῶν) τὰ πρὸς θυσίαν ξύλα. 2) (ἐν γέν.) = τῷ
Ξυλευτὴς, οῦ (ὁ), = Ξυλουργός.
†Ξυληβόρος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφόγος.
Ξυληγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ξύλα, ειμαι —
Ξυληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κουβαλῶν ξύλα, ξυλοφόρος.
;Ξυληφθόρος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφθόρος.
Ξυλήφιον (τὸ), = Ξυλάριον.
;Ξυλία (ἡ), = Ξυλεία.
Ξυλίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ξυλευομαι.
Ξυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ξύλον. » Καρπὸς ξυλικὸς, « Ἀρτεμίδ., τὰ ἀκρόδρυα. » Τάλαντον ξυλικόν, « Ἥρ., τὸ (Τουρκ.) τσεκὶ τῶν ξύλων. » Ὕλη ξυλική, « Ἐπγρφ., (ἡ παρ' ἡμῖν χωρὶς τοῦ οὐσ.) ξυλική.
Ξύλινος, η ἢ ος, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον ἢ ξυλέριον, ξυλένιος ἢ· βαμβακερός. » Ξύλινον ποτήριον, « Πλ. » Καρποὶ ξύλινοι, « Στρβ., Λκ., Ἀθ., τὰ ἀκρόδρυα. » Ξυλίνη κύων, « Χρησμ., ἡ Κυνόσβατος. » Λῖνα ξύλινα, « Λξ., πανιὰ βαμβακερά.
Ξυλισμὸς (ὁ), = Ξυλεία.
Ξυλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ ξύλου· ὅμοιος μὲ ξύλον. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἰχθύος.
Ξυλλέγω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυλλ.), Μ. λέξω, Ἀττ. ἀντὶ Συλλέγω κτλ.
Ξυλοβάλσαμον, (τὸ). ξύλον τοῦ δένδρου βαλσάμου.
Ξυλοβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων ἐπὶ ξύλων (φορῶν ξύλινα πατήκια ἢ ξυλοπόδαρα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξυλόβολον (τὸ), Γλσ. = Ξυλοθήκη.
Ξυλοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφάγος.
Ξυλογλύφος (ὁ, ἡ), = Ξυλουργός.
Ξυλογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω ἐπάνω εἰς ξύλον (εἰς πινακίδα).
Ξυλοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ξύλον.
Ξυλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη (μαγαζεῖ) διὰ τὰ ξύλα.
Ξυλοκανθήλια (τὰ). ξύλινον σαμάρι διὰ φόρτωμα.
Ξυλοκασσία (ἡ), εἶδ. κανέλλας, (ἴδε Κασσία).
Ξυλοκέρατον (τὸ), (νλγ.) = Κεράτιον.
Ξυλοκιννάμωμον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ κανελλοδένδρου.
Ξυλοκλασία (ἡ), [ξ. κλάω]. κλείσιμον ὁδοῦ διὰ δενδροτομίας, εἶδος ὀχυρώσεως.
Ξυλόκοκκον (τὸ). ὁ σπόρος τοῦ ξυλοκεράτου.
Ξυλοκόλλα, ης (ἡ). ἡ κόλλα τῶν ξυλουργῶν, (ἄλλ.) Ταυροκόλλα.
Ξυλοκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κτυπῶ μὲ ξύλον, ξυλοκοπανίζω.
Ξυλοκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρόηγ., ξυλοκόπημα, (Γαλλ.) bastonnade
Ξυλοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ξύλα ἢ κτυπῶν μὲ ξύλον. (ἐπὶ πτην.) ὁ κτυπῶν μὲ τὸ ῥάμφος του τὰ ξύλα (τοὺς κορμοὺς) τῶν δένδρων. »Ἔστι δὲ (ὁ κολοιὸς) ξυλοκόπος σφόδρα,« Ἀρστ. ||. (οὐσ.) ξυλουργός. 2) τὸ πτην. Δρυοκολάπτης. 3) ἐργαλ. ξυλουργικόν.
Ξυλοκύμβη (ἡ). ξυλοπότηρον· (μτνμ. ἐπὶ γυναικὸς) κοντὴ καὶ ἀσχημοκαμωμένη.
Ξυλολυχνοῦχος (ὁ). ξύλινος λυχνοστάτης.
Ξυλομανέω-ῶ, Μ. ἤσω, (ἐπὶ φυτ.) = Ὑλομανέω.
;Ξυλομάχαιρα, ας (ἡ). ξυλίνη μάχαιρα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξιφομάχαιρα).
Ξυλομιγής, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ -
Ξύλον (τὸ), [ξέω; [παρβλ. Δόρυ] ἢ ὕλη]. τὸ σῶμα τοῦ δένδρου· κομμάτι ξύλου· κούτσουρον· ῥόπαλον. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ (Τουρκ.) Τομπροῦκι (ὅπου ἔδενον τοὺς κακούργους)· ἡ κρεμασταριά· ἡ τράπεζα, (τὸ ἀσπροσάνιδον) τῶν τραπεζιτῶν· τὸ κάθισμα (στασίδι) εἰς τὸ θέατρον, (ὅθ.) »Πρῶτον ξύλον,« Ἀρςφ., ἡ πρωτοκαθεδρία. 3) εἶδ. μέτρου (ἐκτάσ. 4 1/2 ποδ.). 4) τὸ βαμβακόδενδρον, (ὅθ.) »Εἴρια ἀπὸ ξύλου,« Ἡρ., τὸ βαμβάκι, καὶ »Εἵματα ἀπὸ ξύλων,« αὐτ., τὰ βαμβακερὰ ἢ (κατ' ἄλλ.) βύβλινα, λινᾶ. 5) Π. καὶ Γρφ. ἀντὶ Δένδρον. »Ξύλον κάρπιμον,« Γέν.
Ξυλοπαγής [ξ. πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ξύλων.
†Ξυλοπέδη (ἡ). δεσμὸς ξύλινος, ὄργανον τιμωρητικὸν, Τουμπροῦκι ἢ, φάλαγγας.
Ξυλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνους πόδας. ||. (οὐσ.) = Καλόπους, ξυλοπόδαρον, ἢ πεδοκάκκη.
Ξυλοπριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πριόνισμα τῶν ξύλων. »Πῆχυς—,« Ἱέρ., ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ μέτρημα τῶν πριονιζομένων ξύλων.
Ξυλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ξύλα, ξυλᾶς.
Ξυλοσπόγγιον (τὸ) καὶ
Ξυλόσπογγος (ὁ). σφογγάρι δεμένον εἰς τὴν ἄκραν ξύλου.
Ξυλοστεγὴς, έος καὶ
Ξυλόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνην στέγην, σκεπασμένος μὲ ξύλα.
Ξυλόσφυρον (τὸ). σφυρίον ξύλινον, (Τουρκ.) τοκμάκι.
†Ξυλοσχίστης, ου (ὁ), (νλγ.). ὁ σχίζων ξύλα.
Ξυλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) ξύλα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Ξυλότονος (ὁ, ἡ). ὁ τεντωμένος ἢ τεντονόμενος διὰ τῆς ἐλαστικότητος ξύλου, (ὅθ.) »Ξυλότονα,« ὅσα μηχανήματα ἔχουν ξύλινον ἐλατήριον.
;Ξυλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) ξύλα. »Ὄρος—,« Στρ.
Ξυλοτρώκτης, ου (ὁ), = Ξυλοφάγος.
Ξυλουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐργάζομαι ξύλα, εἶμαι ξυλουργός.
Ξυλουργὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ξύλου εἰργασμένος (κατεσκευασμένος), ξύλινος, (Ι. Λυδός).
Ξυλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ξυλουργοῦ.
Ξυλουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ξυλουργὸν ἢ τὴν ξυλουργίαν. »Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά,« (Εὐρ. παρὰ) Πλ.
Ξυλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) ξύλα, κατασκευάζων διάφορα τεχνουργήματα ἀπὸ ξύλον. ||. (οὐσ.) λεπτουργὸς, μαραγγὸς κτλ.
Ξυλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὸ ξύλον.
Ξυλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαινόμενος ὡς ἂν) ξύλον.
Ξυλοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (κατατρώγων, ἀφανίζων) τὸ ξύλον.
Ξυλοφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέρω (Κρατῶ) ξύλον ἢ· Κουβαλῶ ξύλα.
Ξυλοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ξυλοφόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξυλοφορίαν. »Ἑορτὴ—,« Ἰωσ., ἡ τῆς σκηνοπηγίας τῶν Ἰουδ. (διότι κρατοῦν κλάδους δένδρων).
Ξυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ξύλον, ἢ· κουβαλῶν ξύλα.
;Ξυλοφορτηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς φορταγωγίαν ξύλων.
Ξυλόφρακτος (ὁ, ἡ). φραγμένος (ἀσφαλισμένος ἢ κατεσκευασμένος) μὲ ξύλα. »Γέφυρα—,« Δ. Ἀλ.
†Ξυλοχάρτια (τὰ), (νλγ.). πινακίδια διὰ γράψιμον ἢ· χαρτίον ἐκ ξυλερίου ἢ παπύρου. »Ὀφείλουσι τὰ συμβόλαια ἐν ξυλοχαρτίοις γράφεσθαι,« Σχλ. Βασιλ.
Ξυλοχίσδομαι, Μ. ιξοῦμαι, Δ. ἀντὶ Ξυλίζομαι, [ἐκ τοῦ
Ξύλοχος (ὁ, ἡ), [ξ. ἔχω]. πλήρης ξύλων, δρυμώδης, σύνδενδρος. ||. (οὐσ.) = Λόχμη, δάσος πυκνὸν, δρυμὼν, (κατὰ λέξ.) ξυλότοπος.
Ξυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ξύλον, (πθ.) ξυλιάζω. »Ξυλοῦται σκληρυνόμενα (τὰ ὑγρὰ τῶν φυτῶν), οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι,« Θφρ. 2) κτίζω μὲ ξύλα. »Ὑπερῷα ἐξυλωμένα ἐν κέδρῳ,« Γρφ.
Ξυλύφιον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυλήφιον.
Ξυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ξυλοειδὴς, ὅμοιος μὲ ξύλον, ἢ· 2) γεμάτος (πλούσιος ἀπὸ) ξύλα.
†Ξυλὼν, ῶνος (ὁ), = Ξυλοθήκη.
†Ξυλώροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνην (ἐκ ξύλων) ὀροφήν.
Ξύλωσις, εως (ἡ). τὰ ξύλα (ἡ ξυλικὴ) οἰκοδομήματος.
†Ξυλωτὴς, οῦ (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυλευτής.
Ξυμβαίνω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυμ), Μ. βήσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Συμβαίνω κτλ.
†Ξύμη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυσμή.
Ξὺν, Ἀττ. ἀντὶ Σύν.
Ξυνὰν, ᾶνος καὶ
Ξυνάων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ξυνήων.
Ξυνεείκοσι, Π. ἀντὶ Συνείκοσι, εἴκοσι ὁμοῦ.
Ξυνερρώγει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἀττ. μσ. ὑπερσ. τοῦ Συρρήγνυμι.
Ξυνεὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. = Ξυνήων.
Ξυνῇ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Κοινῇ, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου, (κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ Ξυνός).
Ξυνῇ, Ἀττ. ἀντὶ Συνῇ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σύνειμι.
Ξυνήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξυνὸς, κοινὸς, ἀνήκων εἰς τὸ κοινὸν ἢ εἰς πολλοὺς, συντροφικός.
Ξυνήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ξύν]. κοινωνὸς, σύντροφος, (μὲ γεν.) μέτοχος· (ἐνίοτε) συντροφικὸς, ἐνταμικός.
;Ξύνιε, Π. ἀντὶ Ξυνίει, πρς. τοῦ Ξυνίημι.
Ξυνίει 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς., ἢ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ
Ξύνιον, Π. ἀντὶ Ξυνίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ξυνίημι = Συνίημι.
Ξυνοδοτὴρ (ὁ), Π. ὁ δίδων (χαρίζων) κοινῶς εἰς ὅλους, (συνκδχ.) = Ξυνοχαρής.
Ξυνὸς [ξύν], ἡ, όν, Π. (ἢ σπν. λογογρφ.) ἀντὶ Κοινὸς, ἀνήκων εἰς ὅλους ἢ εἰς πολλοὺς κοινῶς, γενικὸς, συντροφικός.
Ξυνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινόφρων.
Ξυνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαροποιῶν κοινῶς τοὺς πάντας, προξενῶν κοινὴν χαράν.
Ξυνόω-ῶ ⅔ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Κοινόω, -ομαι.
Ξυνωνίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κοινωνία.
Ξυνωνὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινωνός.
Ξυνῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Κοινῶς, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου κτλ.
Ξυραῖος, α, ον. Ὁ διὰ ξυροῦ (ξυραφίου).
†Ξυράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξυρὸν, (συγχ. τῷ Ξηράφιον).
Ξυράω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μὲ τὸ ξυρὸν (μὲ τὸ ξυράφι), ξυρίζω, ξυραφίζω. »Ξυρεῖν λέοντα,« Παροιμ., ἐπιχειρίζειν τι ἐπικίνδυνον. »Ξυρεῖν ἐν χρῷ,« Λξ., ξυρίζειν βαθειὰ, (καὶ παροιμ.) »Ξυρεῖ ἐν χρῷ τοῦτο,« Σοφ., ἐγγίζει κατάκαρδα ἢ, εἶνε κίνδυνος.
Ξυρήκης [ξυρὸν, ἀκὴ], έος (ὁ, ἡ). κοπτερὸς ᾽σὰν τὸ ξυράφι. »Ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς καὶ ξυρήκεις,« Ξεν. 2) Π. [ξ. ἱκνέομαι], ξυρισμένος ἢ
Ξυρήσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς ἢ ἔχων ἀνάγκην ξυρίσματος.
Ξύρησις, εως (ἡ). ξύρισμα, ξυράφισμα.
†Ξυρίας, ου (ὁ). ξυρισμένος ἢ ξυρήσιμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξυριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἀνάγκην ἢ ὄρεξιν ξυρίσματος, εἶμαι ἀξύριστος.
Ξυρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Ξυρέω.
Ξύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ξυρόν, ξυράφιον.
Ξυρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ξιφιον.
Ξύρισμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ξύρησις.
Ξυροδόκη(γη) καὶ
Ξυροθήκη (ἡ). ἡ θήκη τῶν ξυραφιῶν.
Ξύρομαι, Μ. ξυροῦμαι (ἀόρ. Ἐξυράμην), = Ξυράομαι, ξυρίζομαι. ■Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια, « Πλ.
Ξυρόν (τὸ) καὶ Ξυρὸς (ὁ), [ξύω]. ξυράφι. ■Ἐπὶ ξυροῦ ἵζεται ἀκμῆς, « Ἰλ. Κ. ■Ἐπὶ ξυροῦ τύχης βέβηκε, « Σοφ., εἶμαι εἰς κρίσιμον περίστασιν (εἰς κίνδυνον). ■Ἐπὶ ξυροῦ ἡ πόλις ἢ μηκέτ' εἶναι ἢ περισωθῆναι, « Γργ.
Ξυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ἔχω, Βαστῶ) μαζῆ μου ξυράφι.
Ξυρράπτω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυρ.), Μ. ράψω, Ἀττ. ἀντὶ Συρράπτω.
Ξύσιλος (ὁ, ἡ), ὁ πάντοτε ξυόμενος (σὰν τὸν ψωριάρην), [ἐκ τοῦ
Ξύσις ἡ (ὀρθότ.) Ξῦσις, εως (ἡ). τὸ ξύειν ἢ ξύεσθαι, ξύσιμον. 2) ἀντὶ Ξέσις, σκάλισμα (εἰς πέτραν ἢ ξύλον).
Ξύσμα ἡ (ὀρθότ.) Ξῦσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ξύσεως ἀφαιρούμενον, τμῆμα (μόριον ὁποιασδήποτε ὕλης) λεπτότατον· (κατ' ἔκτ.) ξαντὸν, ξέφτυσμα· (ἰατρ.) ἐντερόξυσμα, ἴδε Ξυσματώδης. 2) Ἴχνος ξυσίματος· χάραγμα· σημεῖον (στίγμα) μάστιγος.
Ξυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξύσμα.
Ξυσματώδης, εος (ἡ). ὅμοιος μὲ ξύσμα (κυρ. ἐντερόξυσμα). ■Κοιλίη ξυσματώδεα διαχωρέουσα, « Ἀρετ. ■Ξυσματώδεα, ὡς ἀπ' ἐντέρων, « αὐτ.
Ξυσμὴ (ἡ), σπν. ἀντὶ Ξύσμα ἢ
Ξυσμὸς (ὁ), = Ξύσις, ξύσιμον. 2) = Κνησμὸς, φαγοῦρα.
Ξυσσιτέω-ῶ (καὶ τὰ πλειότερα τῶν ἐκ τοῦ Ξυσ), Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Συσσιτέω.
Ξυσταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ξυσάρχης.
Ξυσταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) τοῦ ξυστάρχου.
Ξυστάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἐπιστάτης) ξυστοῦ, = Γυμνασιάρχης.
Ξυσεὰς, άδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Συστάς.
Ξυστὰς, ᾶσα, άν, Ἀττ. ἀντὶ Συστάς, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ
Ξυστῆναι, Ἀττ. ἀντὶ Συστῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνίσταμαι.
Ξυστὴρ (ὁ). ὁ ξύων. ||. (οὐσ.) ἐργαλ. σιδηροῦν διὰ ξύσιμον (βοκάνισμα κτλ.), ξύστης, ξύστρα. ■Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα.. αἵ τ' ἀρίδες ξυστήρ τε, « Ἐπιγρ.
Ξυστηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξυστήριον.
Ξυστήριος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξύνῃ (ρινίζῃ, βοκανίζῃ κτλ.). ||. (οὐσ.) Ξυστήριον (τὸ), = Ξυστήρ.
Ξυστὴς, οῦ (ὁ), = Ξυστήρ.
Ξυστιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει ξυστίδος.
Ξυστικὸς, ἡ, όν. Ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ξύειν. (μτνμ.) = Δηκτικὸς, (χυδ.) τσιχτερός. ■Χυμὸς —, « Ἀθ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ γυμναζόμενος (διατρίβων συνήθως) εἰς τὸν Ξυστὸν, (παρβλ. Στωϊκὸς).
Ξυστὶς, ίδος (ἡ), = Ξυστρὶς.
Ξυστὶς [ξύω], ίδος ἡ, Ξύστις, ιδος (ἡ). λεπτὸν καὶ μακρὺ γυναικ. ᾠδ. θεατρ. φόρεμα (φουστάνι).
Ξυστοβόλος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἀκοντίζων) τὸ
Ξυστὸν (τὸ). (κυρ.) τὸ κονταρίξυλον· (συνεκδ.) τὸ κοντάρι· (ἐν γέν.) κάθε μακρὺ καὶ ἴσον ξύλον, (ἄλλ.) Κάμαξ. 2) ἐργαλ. οἰκοδομ., (κοιν.) μυστρὶ (καθ' ὅσον μὲ αὐτὸ παραθραύοντες ἰσάζουν συγχρόνως καὶ τὰς πέτρας οἱ κτίσται). 3) = Ξυστὸς, [ἐκ τοῦ
Ξυστὸς [ξύω], ὴ, όν. Ξυσμένος (ἰσασμένος) μὲ τὸν ξυστῆρα, πελεκητὸς· (καταχρ.) ξεφτυσμένος. ||. (οὐσ.) Ξυστὸς (ἐνν. δρόμος), « Ξεν., (εἰς τὰ γυμνάσια) μακρυνάρι μὲ κολώνας (galerie) σκεπασμένον ὅπου ἐγυμνάζοντο καὶ περιεπάτουν ἐν καιρῷ χειμῶνος· (οἱ Ῥωμ. ὠνόμαζον) xystum, εἶδος τερράτσας τῶν χωρικῶν οἰκημάτων.
Ξυστοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ξυστὸν (κοντάρι) ἢ σκήπτρον τι διὰ τοῦ ξυστοῦ.
Ξύστρα, ης καὶ
Ξυστρὶς, ίδος (ἡ). ἀργαλεῖον διὰ ξύσιμον, ξυστρὶ (Τουρκ. κασσί) τῶν ἀλόγων, τρίφτης ἠβοῦρτσα τοῦ λουτροῦ, κτλ., (παρβλ.) Στλεγγὶς.
Ξυστρέφω (καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ Ξυστρ), Μ. στρέψω, Ἀττ. ἀντὶ Συστρέφω κτλ.
Ξυστροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ξύστρας ἢ ξύστρου.
†Ξυστρολήκυθος (ὁ). ὁ κουβαλῶν τὴν ξύστραν (τὸν τρίφτην) καὶ τὴν λήκυθον τοῦ λουτροῦ δοῦλος.
Ξύστρον ἢ (ὀρθότ.) Ξῦστρον (τὸ), = Λίζρον καὶ = Ξύστρα (ι).
Ξυστροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ξύστρα ἢ ξύστρας.
Ξυστροφύλαξ, ακος (ὁ ἢ ἡ). ἡ θήκη τῆς ξύστρας (τοῦ λουτροῦ).
Ξυστρωτὸς, ἡ, όν. Ἰσασμένος (Δουλευμένος, Σκαλισμένος) μὲ τὸ ξύστρον. (κυρ. ἐπὶ ατύλων) ῥαβδωτὸς, αὐλακωτὸς, (Λτ.) striatus.
†Ξύφος, εος-ους (τὸ), Ἐτυμολογ. ἀντὶ Σίφος, [ὡς ἐκ τοῦ
Ξύω, Μ. ξύσω (πθ. πρκ. Ἔξυσμαι), (κυρ.) = Ξέω· (συνήθ.) ξύνω (■Ταυτὸν ἐστι τό τε Ξύειν καὶ τὸ Κνεῖν, « Ἡρωδ. ■Ξυόμενοι δ' ἄνθρωποι ἥδονται, « Δημόκρ.), (συνεκδ.) ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ξυσίματος, (ἐπιμ.) ἰσάζω (« Λίστροισιν δάπεδον ξύον, « Ὀδ. Χ.). (ἐν γέν.) φτειάνω, κατασκευάζω. ■Κανὸν, ὃν οἱ Ἀθῆναι ἔξυσ' ἀσκήσασα, « Ἰλ. Ξ., ὑφανεν, (ὅθ. κατά τινος ἢ Ξυστ'-.

Ο Ο Ο

Ο, ο, ὁμικρὸν (τὸ), τὸ δέκατον πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) ὁ, ἑβδομήκοντα (70) ἢ, ἑβδομηκοστὸς, ὴ, όν, καὶ ,ο, ἑβδομῆντα χιλιάδες, 70,000.
Ὁ, ἡ, τὸ, ἄρθρ. (προτιθ. Α', καὶ κυρ. τῶν οὐσιαστ. καὶ ἐπμ. Β', τῶν ἀπαρεμφ., θεωρουμένων ὡς τοιούτων, ἢ Γ', ᾧ τῶν ἐπιθ., τὰ ὁπ. ὅμως ἡ μεταβάλλει εἰς οὐσιαστ., ἢ ἀναφέρεται εἰς ὑπονοούμενόν τι οὐσιαστικόν). ■Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με, « Γρφ. ■Τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, « Αξ., ἀντὶ Ἡ βρῶσις, ἡ πόσις. ■Ὁ μὲν δίκων ἐγὼ, ὁ δὲ φεύγων οὑτοσί, « Αξ. ■Τὰ μὲν ἡμέτερα τοιαῦτα, « Αξ. (Δ'. πρὸ ὁλοκλήρου περιόδου, ἐκλαμβανομένης ὡς μιᾶς λέξεως ἢ, κατὰ τοὺς Γραμματικούς, ὁριστῶς). ■Καταχρήσασθαι δεῖ αὐτὸν τῷ, Πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιός δε τοιῷ δε ἐπεχείρησα; « Πλάτ. (Ε'. πρὸ ἐπίρ., ἐλλ. τοῦ Ὧν, Οὖσα κτλ.) ■Θεμιστίων τὸν πάνυ, « Αξ. ■Οἱ τότε (νῦν) ἄνθρωποι, « Αξ. ■Ἡ ἐγγὺς, « Αξ. ■Ἡ ἄνω πόλις, « Αξ. ■Τὸ (ἢ ■Τὰ) νῦν, ■Τὸ πρίν, ■Τὸ πρῶτον, ■Τὸ ἐντεῦθεν, ■Τὸ πάλαι, ■Τὸ ἀπὸ τοῦδε ■Τὰ μάλιστα κτλ. (τὰ ὁπ. εὑρίσκονται καὶ ἑνωμένα. ■Τανῦν, ■Τοπρὶν κτλ.), « Αξ. ■Τὸ σήμερον μέλλει μοι, τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν, « Ἀνχρ. ||. (ἐνίοτε, τὸ οὐσ. ἐλλείπει ὑπονοούμενον) ■Μή τι σὺ τοιοῦτον ὁ (ἐνν. υἱὸς) τοῦ Διὸς; « Πλ. ■Ἀριστόδημος ὁ (ἐνν. ἀπόγονος) Ἡρακλέους, « Ξεν. ■Τὸ (ἐνν. ἔπος) τοῦ Σόλωνος, « Ἡρ. ■Τὰ (ἐνν. πράγματα) τῶν Ἑλλήνων (τῆς πόλεως κτλ.) περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, « Αξ. ||, (παρὰ μὲν Ποιητ. σχεδὸν πάντοτε, παρὰ δὲ λογογρφ. μόνον μετὰ [καὶ ἀπν. χωρὶς] τοῦ Μὲν καὶ Δὲ, ἀντὶ Δεικτ. ἢ Ἀναφορ. ἢ Ἐρωτημ. ἀντωνυμ.) ■Ὁ γὰρ ἦλθεν ἐπὶ νῆας, « Ἰλ. Α. ■Σίσυφος, ὁ κερδιστος γένετ' ἀνδρῶν, « Ὁμ. ■Τοῦ γὰρ ᾗ γένος ἐσμὲν, « Ἀρ. ■Οὖρος, τῷ ὄνομα Ἄτλας, « Ἡρ. ■Αὕτη, τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, αὐτ. ■Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, « αὐτ. ■Θάλαμον τὸν ἀφίκετο, τὸν ποτε τέκτων ξέσσεν, « Ὁμ. ■Τῶν ὅσοι Λυκίην ναιετάουσιν, « Ἰλ. Ρ. ■Τάων αἵ πάρος ἦσαν, « Ὁμ. (καὶ παρὰ λογογρφ.) ■Τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυνται, « Πλάτ. ■Νήσους ἐκ τῶν ὁ κασίτερος ἡμῖν φοιτᾷ, « Ἡρ. ■Καὶ τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποκρίνασθαι λέγεται. » Ἐννοῶ γὰρ κτλ., « Ξεν. » Ἀλλὰ γὰρ τὰ μὲν καλῶς ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι· ἐκεῖνο δὲ κτλ., « Ξεν. » Οὐ συνήνεγκεν οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς, « Πλάτ. (καὶ ἐρωτηματ.) » Ὑπὸ τοῦ; ἔφην ἐγώ. Ὑπὸ τῆς γυναικός, ἔφη, « αὐτ. » Τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ; « Ἀρςφ. (καὶ κατὰ σχῆμα ἀποσιωπήσεως) » Μὰ τὸν, « Μὰ τὴν, « Αξ. (καὶ χάριν συντομ.) » Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν, οὐκ ἂν ἀπέθανε, « Δμ. (συνήθ. δὲ) » Ὁ μὲν, ὁ δὲ, » Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, « Αξ. » Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ φαῦλοι, « Αξ. » Πηγὴ ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δὲ ἔξω ἀπορρεῖ, « Πλάτ. » Νόμοισι τὰ μὲν Κρητικοῖσι, τὰ δὲ Καρικοῖσι, « Ἡρ. » Τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται, « Θκ. ||. (παρὰ Ποιητ. ἐνίοτε προτίθεται ἐμφαντ.) » Τὸν Χρύσην ἠτίμησεν, « Ἰλ. Α., ἐκεῖνον δηλ. τὸν σεβάσμιον. » Νέστωρ δ' ὁ γέρων, « Ἰλ., ὁ ἔνδοξος. » Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης, « Ἰλ. Α. ||. (ἐνίοτε ἀπαντᾶται καὶ ὡς περιττεῦον.) » Τὴν μὲν αἰτίην οὐ μᾶλλον ἐξέφαινε, ὁ δὲ ἔλεγέ σφη, « Ἡρ. » Λάθοι ἂν ἤτοι μανείς, ἢ ὅγε ἀπόπληκτος γενόμενος, « αὐτ. » Μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἶχον τὰ βέλη.., οἱ δὲ ἀντεῖχον, « Θκ. ||. (ἡ δοτ. καὶ γεν. ἐκλαμβάνεται ἑλλ. καὶ ἀντὶ Τοπ. ἢ Χρν. ἐπίρ.) » Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον, « Ἡσ. » Τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ, « Ὅμ. » Τῇ περ τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, « αὐτ. » Τὸ (ἑλλ. τῆς Διὰ) ἢ » Τῷ (ἑλλ. τῆς Ἐπὶ), « ἀντὶ Διὸ, Διὰ τοῦτο. » Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόν δε νέεσθαι, « Ἰλ. Β. » Τῇ μὲν, τῇ δὲ, « Αξ., ἀντὶ Ἐνταῦθα μέν, ἐκεῖ δέ. » Ἐν τῷ, « Αξ., ἀντὶ Τότε. » Ἐκ τοῦ, « Αξ., ἀντὶ Ἔκτοτε. » Τὰ μὲν βάδην, τὰ δὲ ἀποδραμὼν, « Ξεν.

Ὅ, οὐδ. τῆς ἀντνμ. Ὅς.

Ὅ ὁ ὅ, ἐπιφών. (ἐκφράζον εὐαρέστησιν), ὄχ, ὄχ!

Ὀὰ, ἐπιφών. Σχτλ., = Φεῦ, ὄχ!

Ὄα, ας καὶ ης (ἡ), δένδ., ἡ σουρβιά.

Ὄα, ας (ἡ), = Οἴα ἡ Ὀΐα, προβηὰ ἡ 2) = Ὦα, οὔϊα.

Ὄα (τὰ), πλθ. τοῦ Ὄον.

Ὄαρ, αρος (ἡ), Π. [ἄρω]. σύντροφος, συντρόφισσα· (ἰδιαιτ.) σύζυγος, γυνή. » Ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἕνεκα σφετεράων, « Ἰλ. Σ., (συγχ. τῷ Ὄαρος).

Ὀαρίζω, Μ. ίσω, Π. [ὄαρος]. συναναςρέφομαι ἢ ὁμιλῶ φιλικῶς (ἐρωτικῶς) μετά τινος. (μὲ δοτ.) » Παρθένος ἠΐ θεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν, « Ἰλ. Χ. (ᾗ προθετ.) » Μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν, « Ὀμ. Ὕμν., » Μετὰ τῶν μειρακυλίων καθεζόμενον ὀαρίζειν, « Ακ., (ὄθ.

Ὀάρισμα (τὸ) καὶ

Ὀαρισμὸς (ὁ), Π. = Ὀαριστύς.

Ὀαριστὴς, οῦ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ συνομιλῶν (συναναςρεφόμενος) φιλικῶς μετά τινος, συνήθης, οἰκεῖος, σύντροφος.

Ὀαριστὺς, ύος (ἡ), Π. συναναςροφὴ, συνομιλία (κυρ. μεταξὺ φίλων ἢ ἐρωμένων), (ἐν γέν.) συνδιάλεξις. (κατ' ἔκτ.) ἔθος, συνήθεια. » Ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς, « Ἰλ. Ρ.

Ὄαρος (ὁ), Π. = Ὀαριστύς. » Μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισιν, « Ἀπλλν. » Τερπόμενον νυχίοις ἠϊθέων ὀάροις, « Ἐπγρ., (συγχ. τῷ Ὄαρ).

Ὄασις, εως (ἡ), = Αὔασις.

Ὄβδη (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ὄψις, (εὔχρ. μόνον ἀντὶ ἐπιρ. εἰς τὴν φρσ.) » Εἰς ὄβδην ἢ » Ἐσόβδην ἐλθεῖν τινι, « (Καλλ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ.

;Ὀβελαῖος καὶ

Ὀβελιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα ὀβελοῦ, (σούβλας). » Ῥαφὴ—, « Ἀνατομ., ἡ κατὰ μῆκος τοῦ κρανίου, ἡ (ἄλλ.) Ῥαβδοειδής.

Ὀβελίας, ου (ὁ). (ἄρτος) Ψημένος εἰς τὴν σοῦβλαν, ἢ = Ὀβολιμαῖος.

Ὀβελιαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) εἰς τὰς βακχικὰς πομπὰς τοὺς ὀβελίας (ἄρτους).

Ὀβελίζω, Μ. ίσω, Σημειόνω τι μὲ ὀβελὸν (3) ὡς ὕποπτον.

Ὀβελισκολύχνιον (τὸ) καὶ Ὀβελισκόλυχνος (ὁ). ὀβελίσκος (λόγχης) ὅςτις ἐχρησίμευε καὶ ὡς λυχνοστάτης, ἢ· λύχνος εἰς σχῆμα ὀβελίσκου.

Ὀβελίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὀβελὸς, σουβλίτσα κτλ.· ἡ λάμα τοῦ σπαθιοῦ· ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος. » Ξύλα προμήκη σιδηροῦς ὀβελίσκους ἔχοντα, « Δ. Ἀλ.

2) εἶδ. νομίσματος ἔχον ἐγκεχαραγμένον ὀβελόν. » Οὐδὲν γὰρ οἴκοι τελευτήσαντος (τοῦ Ἐπαμινώνδου) πλὴν εὑρεθῆναι ὀβελίσκον σιδηροῦν λέγουσι, « Πλ. 3) πυραμὶς ἐπιμήκης (σουβλερή).

Ὀβελισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀβελίζω, σημάδευμα στίχου ἢ χωρίου νόθου μὲ τὸ κριτικὸν σημεῖον τοῦ ὀβελοῦ.

Ὀβελίτης, ου (ὁ), = Ὀβελίας.

Ὀβελὸς (ὁ), [βέλος]. σοῦβλα. » Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ, « Παροιμ., τὸ χειρότερον μέρος τοῦ πράγματος 2) ὀβελίσκος (3). » Περὶ τὴν πυραμίδα, ἣν νῦν ὀβελὸν καλοῦσι, « Λαυρ. Λυδ. 3) σημεῖόν τι (γραφὴ ὁριζόντιος) διὰ τοῦ ὑπ. ἐσημείωναν οἱ κριτικοὶ τὰ νόθα ἢ ἐσφαλμένα χωρία τῶν συγγραφέων.

;Ὀβολαῖος καὶ

Ὀβολιμαῖος, α, ον. Ἴσος (τὴν ἀξίαν ἢ τὸ μέγεθος) μὲ ἕνα ὀβολόν.

Ὀβολιμαῖος, α, ον, = Ὀβολιαῖος, (συνκδχ.) τιποτένιος, πρόστυχος, (κοιν.) ἀσπροῦ, ἐνοῦ παρὰ κτλ.

†Ὀβολολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω χρήματα ἀπὸ ὀβολὸν-ὀβολόν.

Ὀβολὸς (ὁ), (κυρ.) = Ὀβελὸς (διότι, πρὶν χαραχθοῦν νομίσματα, μετεχειρίζοντο ἀντ' αὐτῶν μεταλλίνους ὀβελίσκους), (συνήθ.) εἶδ. νομίσματος (τὸ ἐκτημόριον τῆς δραχμῆς) ἀξίζον 8 χαλκοῦς.

Ὀβολοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δανείζω ἢ Φιλαργυρεύομαι ὡς =

Ὀβολοστάτης [ὀβολὸς, ἵστημι], ου (ὁ). ὁ ζυγίζων (δανείζων μὲ τὸ ζύγι) ὀβολοὺς, (Τουρκ.) σαῤῥάφης· (συνκδχ.) φιλάργυρος, μικρολόγος, τοκογλύφος.

Ὀβολοστατικὴ (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὀβολοστάτου, (Τουρκ.) σαῤῥαφλῆκι.

Ὀβολοστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀβολοστάτης.

Ὀβρίκαλον (τὸ), Π. [συγγ. τῷ Μολόβριον]. νεογνὸν ζῴου (κυρ. θηρίου), σκυμνίον, κουταβάκι.

Ὀβριμόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ὄβριμος, γυῖον] ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη.

Ὀβριμέεις, εσσα, εν, Π. = Ὄβριμος.

Ὀβριμοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων μεγάλα (δεινὰ) ἔργα, τολμητίας.

Ὀβριμόθυμος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόψυχος, γενναιόκαρδος.

Ὀβριμόπαις, αιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυροὺς (ἐνδόξους) παῖδας.

Ὀβριμοπάτρη (ἡ), Π. θυγάτηρ μεγάλου (ἰσχυροῦ) πατρός.

Ὄβριμος, η ἡ ος, ον, Π. [βρίθω], ἰσχυρός· σφοδρός· δεινός, φοβερός.

;Ὀβριμόφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλόφωνος, βροντόφωνος, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀβριμόθυμος).

Ὄβρυζον (τὸ), [Αἰγυπτ.]. (χρυσίον) τὸ λαγαρισμένον, καθαρόν.

†Ὀγάστριος καὶ Ὀγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). Σχλ. ἀντὶ Ὁμογάστριος, -γάστωρ.

Ὀγδοαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀγδοάδα.

Ὀγδοαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος εἰς 8 ἡμέρας ἢ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, ὀκταήμερος.

Ὀγδοὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 8 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 8 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

Ὀγδόατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὄγδοος.

Ὀγδοήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμητ. (80), (κοιν.) ὀγδοῆντα καὶ ὀγδῶντα.

Ὀγδοηκονταέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαρκῶν 80 ἔτη.

Ὀγδοηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 80 πηχῶν.

Ὀγδοηκοντὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 80 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 80 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

Ὀγδοηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 80 τάλαντα.

Ὀγδοηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ὀγδοηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). 80 χρόνων ἡλικίας, (κοιν.) ὀγδωντάρης, -ισσα.

Ὀγδοηκοσθέβδομος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς 86.

Ὀγδοηκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος τὴν ὀγδοηκοστὴν ἡμέραν (εἰς 80 ἡμέρας).

Ὀγδοηκοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 79.

Ὄγδοος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 7.

Ὀγδώκοντα, Π. ἀντὶ Ὀγδοήκοντα, (ὄθ.

Ὀγδωκονταέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀγδοηκονταέτης.

Ὄγε, ἥγε, τόγε (ἡ γεν. τοῦγε κτλ.), Π. ἀντὶ Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἀντνμ. Δεικτ. (παρὰ τοῖς λογογρφ. μὲ κάποιαν ἔμφασιν). » Ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅγε κακὸς, καθαρὸς δὲ ὅγ' ἐναντίος, « Πλάτ. » Ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν, οὐ τὸν τῆς ἁμαρτίας θάνατον· πῶς γὰρ ὅγε ἀναμάρτητος; ἀλλὰ τὸν τοῦ σώματος, « Χρσ.

Ὄγκα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὄγκη. ||. (κατὰ τοὺς Φοίνικ. καὶ ἀπ' αὐτῶν τοὺς Βοιωτ.) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Ὄγκαι, κώμη τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν ὑπ. ἐτιμᾶτο), (ὄθ.

Ὀγκαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ τιμώμενος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς ἣ φέρων πρὸς τὰς Ὄγκας, ἢ· ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἀθηνᾶν Ὄγκαν.
Ὀγκάομαι-ῶμαι [ὀνμτπ.], Μ. ήσομαι. Ὀγκαρύζω.
†Ὄγκη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἀγκὼν ἡ· Ὄγκος.
Ὀγκηθμός (ὁ) καὶ
Ὄγκημα (τὸ). ἡ φωνὴ (τὸ γκάρυσμα) τοῦ γαϊδάρου.
Ὀγκηρός, ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ηρῶς. Ὀγκώδης, φουσκωμένος (κυρ. καὶ μτφρ.).
Ὄγκωσις, εως (ἡ), = Ὀγκηθμός.
Ὀγκηστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀγκώμενος (Ὀγκαρύζων).
Ὀγκηστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ ὀγκᾶσθαι.
Ὀγκητής, οῦ (ὁ), = Ὀγκηστής.
Ὀγκητικός, ἡ, όν, = Ὀγκηστικός.
Ὀγκινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Ὄγκινος [Ὄγκος], η, ον. Κυρτὸς, ἀγκιστρωτός. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Ὄγκος, ἄγκιστρον (ἄλλ. γλῶχιν) τοῦ βέλους.
Ὀγκίον (τὸ), [ὄγκος]. βελοθήκη, (ἐν γέν.) = Ἄγγειον, σανδοῦκι κτλ.
Ὀγκοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Ὀγκώδης.
†Ὀγκολογέω, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ὄγκον (μὲ ἔμφασιν) ἢ ὡσὰν μουγγός.
†Ὀγκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀγκόω. » Τῇ ὑπερβολῇ πλεονάζει Δημοσθένης ἐν τῷ ὀγκοποιεῖν καὶ ἐπαίρειν τὸν λόγον, « Ἑρμογ.
Ὄγκος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἐνεγκεῖν]. βάρος, μέγεθος· σωρός· (ἐν γέν.) σῶμα. (φιλοσοφ.) = Ὕλη, Ἄτομον. 2) φούσκωμα· (μτφρ.) ἐμβρίθεια· μεγαλοπρέπεια· (ἐπὶ κακοῦ) ἔπαρσις· (ἐπὶ ὕφους λόγου) μεγαληγορία, κομπορρημοσύνη. » Ἐς ὄγκον αἴρεται, « Ἀρετ., ἐξογκοῦται, πρήσκεται.
Ὄγκος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἀγκών]. ἀγκίδα, ἄγκιστρον· (ὄθ.) = Γλῶχιν (τοῦ βέλους).
Ὀγκὸς, ἡ, όν, (ὄθ. εὔχρ. μόνον τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος), ἀντὶ Ὀγκώδης.
Ὀγκόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀγκώδη φωνὴν, βαρύφωνος.
Ὀγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Αὐξάνω τι κατὰ τὸν ὄγκον, τὸ κάμνω ὀγκώδες· ὑψόνω εἰς σχῆμα σωροῦ· πρήσκω, φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφρ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν, μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω. » Τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, οἷά περ καὶ νῦν λέγεις, « Εὐρ. » Ὀγκωθῆναι τάφῳ, « αὐτ., νὰ τιμηθῇ μὲ ὑψηλὸν (εἰς σχῆμα λόφου) μνῆμα.
Ὀγκύλλομαι, Μ. υλοῦμαι, = Ὀγκόομαι, φουσκόνω, πρήσκομαι· (μτφρ.) ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι· μεγαληγορῶ. » Οὐ ξυλλήψεσθ' εἰ' ὀγκύλλεσθ'; « Ἀρχῳ.
†Ὀγκύλος, ου καὶ
Ὀγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον (βάρος ἢ περιφέρειαν σώματος). (μτφρ.) πλήρης ὄγκου, ὑπερήφανος. (ἐπὶ λόγ.) πομπώδης.
Ὄγκωμα (τὸ), = Ὄγκος, φούσκωμα (κυρ. ἢ μτφρ.). » Ὅθεν ἢ κύβιστον τὸ ὄγκωμα ῥωμαῖστί, « Εὐς.
Ὄγκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀγκόω, ἡ αὔξησις τοῦ ὄγκου τινὸς σώματος, φούσκωμα· (μτφρ.) ἔπαρσις.
Ὀγκωτός, ἡ, όν. Ὀγκωμένος, φουσκωμένος· ὑψωμένος δι' ἐπισωρεύσεως. » Τάφος —, « Ἐπγρ.
Ὀγμεύω, Μ. εύσω. Κάμνω ὄγμον (κυρ.) ὀργόνων ἢ θερίζων· (ἐν γέν.) ὑπάγω (περιπατῶ) κατ' εὐθεῖαν.
Ὄγμος (ὁ), [ἄγω]. ἡ σειρὰ τὴν ὁπ. κάμνει ὁ θερίζων ἢ ὀργόνων, αὐλακιὰ, (ἐν γέν.) γραμμὴ κατ' εὐθεῖαν, ἀράδα· δρόμος. » Ἥλιος μέγαν ὄγμον ἐλαύνων, « Ἀρ.
Ὀγχνη (ἡ), [ἄγχω]. ἡ ἀγριαπιδιὰ καὶ ὁ καρπός της, (ἄλλ.) Ἀχράς.
Ὀδαγμὸς (ὁ), [ὁδάζω]. δάγκαμα· (μτνμ.) τσούξιμον· φαγοῦρα· σουβλιὰ (πόνου).
Ὀδαγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὁδηγός.
Ὀδάζω, Μ. άξω = Ὀδαξάω.
Ὀδαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὴν ὁδόν. » Ὀδαῖα, « Ὅρ., τὰ ἐφόδια ἢ, αἱ πραγματεῖαι.
Ὀδακτάζω, Μ. άσω, Π. = Ὀδαξάω.
†Ὀδακτίζω, Μ. ίσω, = Ὀδακτάζω.
Ὀδὰξ [ὀδοὺς], ἐπίρ. Δαγκάνοντας, μὲ τὰ δόντια, (ὄθ.
Ὀδαξάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. (αὐτπθ.) Αἰσθάνομαι δῆγμὸν (φαγοῦραν, τσούξιμον)· μὲ τσούζει καὶ μὲ τρώγει. » Ἐντέρων πόνος ἰσχυρὸς μετὰ τοῦ δοκεῖν ὀδάξεσθαι τὰ ἔντός, « Δσκρ. » Καρδίαν ὠδαγμένος, « (Σοφ. παρὰ) Ἐλμ.
Ὀδαξησμὸς (ὁ), = Ὀδαγμός.
Ὀδαξητικὸς ἡ Ὀδαξητικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ὀδαξησμὸν, τσουχτερός.
†Ὀδάζω, Μ. ὀδαξήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀδάζω, Ὀδαξάω.
Ὀδαξώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀδαξητικός.
Ὀδάω-ῶ [ὀδὸς], Μ. ήσω. Πωλῶ. ‖. μσ.) ἀγοράζω.
Ὄδε, ήδε, τόδε (ἡ γεν. τοῦδε κτλ.), ἀνταν. Δεικτ. = Οὗτος, αὕτη, τοῦτο.
Ὁδεία (ἡ), τὸ ὁδεύειν, πορεία, ὁδοιπορία.
Ὀδελὸς (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ὀβελὸς καὶ Ὀβολός.
Ὁδευμα (τὸ), = Ὁδὸς, δρόμος, ὁδοιπορία.
Ὁδεύσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δύναται τις νὰ ὁδεύσῃ.
Ὁδευτέον, θετ. τοῦ Ὁδεύω.
Ὁδευτὴς, οῦ (ὁ), = Ὁδίτης, ὁδοιπόρος.
Ὁδευτὸς, ἡ, όν, = Ὁδεύσιμος.
Ὁδεύω [ὁδὸς], Μ. εύσω. Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω. » Ὁδεύειν καὶ ἐπὶ θαλάσσης ἢ ἐπὶ ξηρᾶς, « Σχλ. Εὐρ. (ἢ πθ.) » Γεφύραις καὶ περιμείοις ὁδευομένη, « Στρβ.
Ὁδηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁδηγέω.
Ὁδηγέτης, ου (ὁ), = Ὁδηγός.
Ὁδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω εἰς τινα τὸν δρόμον, τοῦ γίνομαι ὁδηγὸς (κυρ. ἢ μτφρ.).
Ὁδήγησις, εως (ἡ), = Ὁδηγία.
Ὁδηγητὴρ, Π. ἀντὶ
Ὁδηγητὴς, οῦ (ὁ), = Ὁδηγός· (μτφρ.) διδάσκαλος.
Ὁδηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁδηγεῖν.
Ὁδηγήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁδηγητὴρ.
Ὁδηγία (ἡ), τὸ ὁδηγεῖν, (μτφρ.) διδασκαλία.
Ὁδηγὸς (ὁ, ἡ) [ὁδὸς, ἄγω]. ὁ δείχνων εἰς τινα τὸν δρόμον, (μτφρ.) διδάσκαλος.
Ὁδὶ, ἠδὶ, τοδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Ὅδε.
Ὁδιος (ὁ, ἡ), = Ὁδαῖος. » Ἑρμῆς —, « ὁ (ἄλλ.) Ἐνόδιος.
Ὁδισμὰ (τὸ), Π. μέρος ὁδεύσιμον.
Ὁδίτης, ου (ὁ). ὁδοιπόρος ταξιδάτης.
Ὁδοπαλίος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων βαρεῖαν ὁδοιπορίαν (ἀποροράν). » Σκόροδα ἢ τι ἄλλο ὁδοπαλίον βρῶμα, « Ἱππκρ.
Ὁδοπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ὁσμάομαι, [ἐκ τοῦ
Ὀδμὴ (ἡ), = Ὀσμή.
Ὀδμήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀδμαλέος.
Ὀδμώδης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὀδμαλέος.
Ὀδυδείκτης, ου (ὁ). ὁ δείχνων τὸν δρόμον, ὁδηγός.
Ὀδοιδοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὀδοσκοπέω, [ἐκ τοῦ
Ὀδοιδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀδοσκόπος.
Ὀδοιπλανέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. περιπλανῶμαι ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν· χάνω τὸν δρόμον.
Ὀδοιπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν· ἔχων χαμένον τὸν δρόμον.
Ὀδοιπλανία (ἡ). Π. χάσιμον τοῦ δρόμου.
Ὀδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὡς ὁδοιπόρος, ταξειδεύω. « Ἅραντες δ' ἀπὸ θαλάσσης μέχρι μέν τινος ὡδοιπόρουν, « Φιλ. (καὶ αὐτ. προθεσ.) » Ὡδοιπόρεον ἐς τὴν οἰκουμένην, » Ἡρ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) » Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τοὺς δὲ τόπους; « Σοφ. (καὶ πθ.) » Οὐχ ἱκανὰ οὖν σοι ἵδρωται καὶ ὡδοιπόρηται, « Λκ.
Ὀδοιπορία (ἡ). τὸ ὁδοιπορεῖν, δρόμος, ταξίδι.
Ὁδοιπορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὁδοιπόρον ἢ τὴν ὁδοιπορίαν. » Ὁδοιπορικὸν (ἐνν. βιβλίον), « τὸ περιέχον τὴν διαγραφὴν ὁδοιπορίας, (Γαλλ.) itinéraire.
Ὀδοιπορικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ὁδοιπορίας, ὡς ὁδοιπόρος.
Ὁδοιπόριος (ὁ, ἡ), = Ὁδοιπορικός. ‖. (οὐσ.) » Ὁδοιπόριον, « Ὁδ. Ο, τὸ διδόμενον ἢ γινόμενον διὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐφόδιον· (ἐνίοτε) ἀγώγιον.
Ὁδοιπόρος (ὁ), [ὁδὸς, περάω]. ὁ περιπατῶν εἰς δρόμον, διαβάτης, ταξειδιώτης, [Τουρκ.] γιολτζῆς.
†Ὁδοίτης, ου (ὁ), = Ὁδίτης.
Ὁδόμετρον [τὸ]. ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. μετροῦν πόσον δρόμον ἔκαμαν.
†Ὁδομέτρος (ὁ, ἡ). ὁμετρῶν τὴν ὁδὸν, ὁδοιπόρος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Ὁδόμετρον (ς).
Ὀδοντάγρα [ὀδοὺς, ἄγρα], ας (ἡ). ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἐξάγαλλουν τὰ ὀδόντια.
Ὀδονταγωγὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἐξάγων (ἐξαγάλλων) ὀδόντια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὄθ. ‖. οὐσ.) Ὀδονταγώγιον (τὸ), = Ὀδοντάγρα.
Ὀδονταλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοῦ πονοῦν τὰ ὀδόντια, πάσχω ὀδοντολγίαν.
Ὀδονταλγία (ἡ), [ὀδ. ἀλγέω]. ὀδοντόπονος.
Ὀδοντιασις, εως (ἡ) = Ὀδοντοφυΐα, [ἐκ τοῦ
Ὀδοντιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὀδοντοφυέω.
Ὀδοντίζω, Μ. ίσω. Ὀπλίζω μὲ ὀδόντια, Ὀδοντόω.
Ὀδόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀδούς, Ἐντακάκι.
Ὀδοντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀδόντας.
Ὀδόντισμα (τὸ) καὶ
†Ὀδοντισμὸς (ὁ), εἶδ. αἱμάτος μιμουμένου τὸν ὀξὺν συριγμὸν τοῦ ὄφεως.
Ὀδοντογλυφὶς, (ίδος (ἡ). ἐγγλυφὶς μὲ τὸ ὁπ. ξύνουν (σκαλίζουν) τὰ ὀδόντια, [Γαλλ.] cure-dent.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀδοντόγλυφον (τὸ), = Ὀδοντογλυφίς

Ὀδοντοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀδόντος.

Ὀδοντομάχης, ου (ὁ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν) μὲ τοὺς ὀδόντας. » Κάπρος —, « Εὐστ.

† Ὀδοντοξέστης, ου (ὁ), = Ὀδοντογλυφίς.

† Ὀδοντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀδοντοφυέω.

Ὀδοντόσμηγμα καὶ Ὀδοντότριμα (τὸ). σκόνι διὰ τρίψιμον τῶν ὀδόντων, (Ατν.) dentifricium.

Ὀδοντοτύραννος (ὁ). σκώληξ τις τοῦ ποταμοῦ Γάγγου εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Ὀδοντοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (χαλνῶν, ἀφανίζων) τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ςολισμένος μὲ) ὀδόντια.

Ὀδοντοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτρώνων (Ἐβγαίνουν) πρώτην φορὰν τὰ ὀδόντιά μου.

Ὀδοντοφυής, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου φυτρόνουν πρώτην φορὰν τὰ ὀδόντια. 2) ὁ φυτρώσας ἀπὸ σπαρμένα ὀδόντια.

Ὀδοντοφυΐα (ἡ). τὸ φύτρωμα τῶν ὀδόντων καὶ οἱ ἐκ τούτου πόνοι.

Ὀδοντόφυτος (ὁ, ἡ), = Ὀδοντοφυής (2).

Ὀδοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ ὀδόντια (νὰ ᾖνε ὀδοντωτόν).

Ὀδοντωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων ὀδόντια, (τροχός, κτένι κτλ.) μὲ ὀδόντια.

Ὀδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω (πθ. πρκ. Ὡδοποίημαι). Κάμνω (Ἀνοίγω, Ἑτοιμάζω) δρόμον· (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) εὐκολύνω εἴς τινα τὸν δρόμον. (μτνμ.) βάλλω τι εἰς τὸν δρόμον του· (ἐν γέν.) προβιβάζω. ||. (πθ.) προχωρῶ, προοδεύω· (μτνμ.) ὑπάγομαι εἰς μέθοδον, κανονίζομαι.

Ὀδοποίησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα δρόμου· (μτφορ.) προπαρασκευή, προβιβασίς τινος πράγματος.

Ὀδοποιητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ὁδοποιεῖν, προβιβαςικός, προπαρασκευαστικός.

Ὁδοποιία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ὁδοποιοῦ, ἄνοιγμα (φθειάσιμον) δρόμου· (μτφορ.) = Ὁδοποίησις, [ἐκ τοῦ

Ὁδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἀνοίγων δρόμον· (μτφορ.) = Ὁδοποιητικός. ||. (οὐσ.) ὁ ἐπιςατῶν ἢ ἐργαζόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν δημοσίων δρόμων. » Ἦσαν δὲ ϗ ὁδοποιοί, καὶ σχεδὸν τὴν ὅλην διοίκησιν εἶχον τῆς πόλεως, « Αἰσχ.

Ὁδός (ἡ), [ἕδος, οὐδας]. δρόμος, στράτα· πορεία, ὁδοιπορία· ταξείδευμα, ταξεῖδι. » Αἰγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, « Ὀδ. Δ. » Ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς αὐτῷ, κακὰς δ' ἐπανόδους, « Πλ. » Ὁδοῦ πάρεργον, « Αξ., ἐν παρόδῳ. » Πρὸ ὁδοῦ, « Αξ., πᾶν ὅ,τι εὐκολύνει (χρησιμεύει εἴς) τι. » Πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς, « Ακ. 2) (τρπ.) τρόπος, μέσον· μέθοδος. » Καθ' ὁδόν, « Αξ., μεθοδικῶς, μὲ τρόπον. 3) (Γρφ. ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.) σύςημα, δόγμα, αἵρεσις. » Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας, « Πράξ., τοῦ αὐτοῦ φρονήματος (δόγματος). » Κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, « αὐτ., τὸ χριστιανικὸν δόγμα.

Ὁδός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Οὐδός, κατώφλιον τῆς θύρας· (μτφορ.) ἀρχή, ἢ· τέλος.

Ὁδοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Παραφυλάττω) τὰς ὁδοὺς ὡς-

Ὁδοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παραμονεύων (ἐνεδρεύων) εἰς τὰς ὁδοὺς, λῃστής.

Ὁδοστασία (ἡ), Πρᾶξις ὁδοστάτου, λῃςεία.

Ὁδοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω (Φυλάττω) εἰς τὸν δρόμον, ἢ· σταματῶ τινα εἰς τὸν δρόμον ὡς-

Ὁδοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος (ἢ ςαματῶν τινα) εἰς τὸν δρόμον, λῃςὴς τῶν μεγάλων δρόμων.

Ὁδοστρωσία (ἡ). στρώσιμον δρόμου (μὲ πέτραις), (Τουρκ.) καλδιρίμωμα.

Ὁδουρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ὁδοσκοπέω, [ἐκ τοῦ

Ὁδοῦρος καὶ Ὄδουρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁδός, οὖρος], = Ὁδοφύλαξ ἢ· = Ὁδοσκόπος.

Ὁδούς [συγγ. τῷ Ἔδω], όντος (ὁ). ὀδόντι (κυρ. καὶ μτνμ.). 2) (ἀνατομ.) ὁ δεύτερος σφόνδυλος τοῦ τραχήλου.

Ὁδοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὰς ὁδοὺς ὡς-

Ὁδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν ὁδῶν. 2) (ἐνίοτε) = Ὁδοσκόπος.

Ὁδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Φέρω) τι ἢ τινα εἰς τὸν δρόμον του, ὁδηγῶ· (πθ. ἢ μσ.) προχωρῶ, προοδεύω· εὐοδοῦμαι, ἐπιτυγχάνω.

Ὀδύναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Ὀδύνημα.

Ὀδυνέω, Ἰων. ἀντὶ-

Ὀδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (καὶ πθ. Αἰσθάνομαι) ὀδύνην, πονῶ, πάσχω. θλίβομαι, στενοχωροῦμαι.

Ὀδύνη (ἡ), [ὀδύσσομαι]. πόνος (σωματ. ἢ ψυχ.), θλίψις (συνκδχ.) πόνεμα, πληγὴ προξενοῦσα πόνον. » Πολλάκις δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἕλκος, « (Σόλ. παρὰ) Στβ., (ἴδε καὶ Θκρ. ΙΘ'. 5).

Ὀδύνημα (τὸ), = Ὀδύνη, πόνος, πόνημα.

Ὀδυνηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς. Ὀδύνης πρόξενος, ἀλγεινός, λυπηρός, δυσάρεστος.

Ὀδυνήφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὀδύνη, πεφνεῖν]. ὁ καταπαύων (καταπραύνων) τοὺς πόνους.

Ὀδυνηφόρος καὶ Ὀδυνοποιός (ὁ, ἡ). ὀδύνης πρόξενος.

Ὀδυνόσπας, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπώμενος (βασανιζόμενος, βιαζόμενος) ὑπὸ τῆς ὀδύνης.

Ὀδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀδυνηρός.

Ὄδυρμα (τὸ). ἀντικείμενον ὀδυρμοῦ, παράπονον. 2) = τῷ

Ὀδυρμός (ὁ), τὸ ὀδύρεσθαι, θρῆνος, κλαυθμός.

Ὀδύρομαι [ὀδύσσομαι], Μ. υροῦμαι (ἀόρ. Ὠδυράμην). Κλαίω, θρηνῶ, θρηνολογῶ· (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἑλλ.) ἐλεεινολογῶ· παραπονοῦμαι.

Ὀδυρτέον, θετ. τοῦ Ὀδύρομαι.

Ὀδύρτης, ου (ὁ). ὁ εὐκόλως ὀδυρόμενος, κλαυσιάρης, παραπονιάρης.

Ὀδυρτικός, ή, όν. Διεγερτικὸς ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ὀδυρμὸν, παραπονετικός, παραπονιάρης.

Ὀδυρτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὀδυρτικόν, παραπονετικά.

Ὀδυρτός, ή, όν. Ὀδυρμῶν ἄξιος, ἀξιοθρήνητος.

Ὀδύσσομαι, Μ. ὀδύσομαι (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ὠδυσάμην καὶ ὁ πρκ. Ὀδώδυσμαι), Π. [δύη]. (μὲ δοτ.) εἶμαι θυμωμένος (ἢ ἔχω ἀντιπάθειαν) κατά τινος· (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) παροργίζω (γίνομαι μισητὸς εἴς) τινα. » Ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον, « Ἡρ.

Ὄδωδα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὄζω.

Ὀδωδή (ἡ). ὀσμή, ἀποφορά.

† Ὀδωδής, έος (ὁ, ἡ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀδωδώς.

Ὀδώδυσται, Π. καὶ Ἀττ. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ὀδύσσομαι.

Ὀδών, όντος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀδούς.

Ὀδωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀδουρέω.

Ὀδωτός [ὀδόω], ή, όν, = Ὀδεύσιμος, (μτφορ.) κατορθωτός.

Ὄεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ὄϊς.

Ὄζαινα [ὄζω], ης, (ἡ), εἶδ. ὀκταποδίου μὲ βαρειὰν μυρωδιὰν, (ἄλλ.) Βολβίταινα ϗ Ὀσμύλη. 2) σκιῤῥῶδές τι καὶ δυσῶδες ἀπόστημα (κοιν. ὀκταποδι) τῆς μύτης. 3) εἶδ. δυσώδους φυτοῦ, (κοιν.) βρωμοῦσα.

Ὀζαινικός, ή, όν. Ὁ ὑποκείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ πάθος ὄζαιναν.

Ὀζαινίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀζαινῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὀζαίνης.

Ὀζαλέος, α, ον, Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ὄζους (κλώνους ἢ ῥόζους), (συγγ. τῷ Ἀζαλέος).

† Ὀζεία (ἡ), Γλσ. [ἀοζέω]. θεραπεία.

Ὄζη (ἡ). ὀσμὴ βαρεία, ἀποφορὰ (κυρ. τοῦ στόματος), δυσωδία. 2) τὸ ἐργασμένον δέρμα τοῦ ὀνάγρου, (κοιν.) σαγρί.

Ὀζοθήκη (ἡ). κοπρών, (Τουρκ.) γκερίζι· (κατὰ λέξ.) βρωμοθήκη.

Ὀζόλης [ὄζω], ου (ὁ). ὁ βρωμῶν, δυσώδης.

Ὄζολις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀζόλης. ||. (οὐσ.) = Ὄζαινα.

Ὄζος (ὁ), [συγγ. τῷ Ὄσχος]. ῥόζος (κόμπος) ἢ κλωνάρι δένδρου. (» Ὡς γὰρ ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμὸς ἐν ἀμπέλῳ, ϗ ἐν καλάμῳ γόνυ, « Θφρ.) (μτφορ.) υἱὸς ἢ ἀπόγονος. » Ὄζος Ἄρηος, « Ὀμ., ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Ὀζόστομος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. βρωμᾷ (ὄζει) τὸ στόμα.

Ὀζόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς εἶδος ὄζου (κόμπου, ἢ κλάδου).

† Ὀζόχρωτος (ὁ, ἡ), (Γλσ.) τοῦ ὀπ. ὁ χρὼς (τὸ σῶμα ἢ τὸ δέρμα) μυρίζει.

; Ὄζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀμόζυξ.

Ὄζω [συγγ. τῷ Ἀάζω], Μ. ὀζήσω ϗ ὀζέσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ὄδωδα, ὑπερσ. Ὀδώδειν). Ἔχω (Ἀναδίδω) καλὴν ἢ (συχνότ.) κακὴν ὀσμὴν, βρωμῶ, μυρίζω. » Τὰ μὲν χλωρὰ (τῶν ἴων) πόῤῥωθεν ὄζει, « Θφρ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) » Μύρου ὄζει, « Ἀρςφ., μοσχομυρίζει. (καὶ τρπ.) » Κρονίων ὄζειν, « αὐτ., εἶνε γεμάτος ἀπὸ παλαιὰς προλήψεις, (κοιν.) μυρίζει σκουριά. (καὶ αἰτ.) » Κακὸν ὄζειν τοῦ ςόματος, « Αξ. » Ὤμην τοιοῦτον ἅπαντας ὄζειν, « Πλ., ὅτι παρομοίως βρωμοῦν ὅλοι· (καὶ μσ. σπντ.) » Κακὸν ὀζόμενος, « Ἱππκρ. (καὶ χ. πτ.) » Τηλόθι δ' ὀδμὴ ὀδώδει, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀπρσ.) » Οὐκ ὄζει αὐτῶν (τῶν ἰχνῶν), « Ξεν., δὲν ἀναδίδεται ἡ ὀσμή των.

Ὀζώδης, εος (ὁ, ἡ). δυσώδης, βρωμερός. 2) = τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀζωτὸς, ἡ, όν. Γεμάτος ὄζους (ῥόζους ἢ κλώνους).
Ὄη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄα.
Ὅθ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὅτι.
Ὅθεν [ὅς], ἐπίῤ. Τοπ. ἀπ' ὅπου. »Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος, « Ἰλ. Β. »Κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,« Σοφ. »Εἴτε ἀπὸ τοῦ στασιάζειν τοὺς ἀγωνιζομένους, εἴτε ὀθενοῦν,« Ἑρμγ. 2) Σύνδ. Αἰτιολογ. ἢ Συλλογις. λοιπὸν, διὰ τοῦτο. »Ὅθεν δὴ, κἂν ἐκ κακοῦ, πορίζειν δεῖ, « Σοφ.
†Ὄθη (ἡ), [ὄθω], φροντὶς, προσοχή.
Ὄθι [ὅς], ἐπίῤ. Π. Τοπ. Ὅπου.
Ὄθμα (τὸ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ὄμμα.
Ὀθνεῖος [ἔθνος ἢ νόθος], α, ον. Ξένος, ἀλλοδαπός· ἀλλότριος. (συγχ. τῷ Ὀθόνινος).
Ὀθνειότυμβος (ὁ, ἡ), Π. [ὀθνεῖος, τύμβος]. θαμμένος εἰς ξένον τόπον (εἰς τὴν ξενιτειάν).
Ὄθομαι (παρτ. Ὠθόμην καὶ πλέον οὐ), Π. [ὄθω ἢ ὄσσομαι]. φροντίζω, μοὶ μέλει· (μὲ γεν.) »Οὐκ ὄθομαι κοτέοντος,« Ἰλ. Α., ἀδιαφορῶ· (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ὄθεται ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, « Ἰλ. Ο., δὲν τὸν μέλει, δὲν φοβεῖται.
Ὀθόνη (ἡ), πανὶ λινὸν (διὰ 'πουκάμισα κτλ.). πανὶ (τοῦ καραβιοῦ). τραπεζομάνδυλον. μανδύλι. »Τοῖς μὴ ἐπαινοῦσι μηδὲ ὡς ἐν τοῖς θεάτροις κατασείουσι ταῖς ὀθόναις.. ἐπιτιμῶν,« Εὐσ.
Ὀθόνινος, η, ον. Ἀπὸ πανὶ (ὀθόνην), πανένιος.
Ὀθόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀθόνη, κομμάτι πανιοῦ, πανάκι, κουρελάκι (κυρ. διὰ ξαντὸν ἢ δέσιμον).
Ὀθονιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀθόνια, πανᾶς.
Ὄθοννα [;], ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ, γαρούφαλον τῆς Ἰνδίας (;). 2) εἶδος ἰατρικοῦ (ἀγνώστου κατασκευῆς).
Ὀθονοποιὸς (ὁ), [ὀθ. ποιέω]. ὑφάντης λινῶν πανίων.
Ὀθονοσκεπὴς, έος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ πανὶ (ὀθόνην).
Ὀθούνεκα (ἢ κατ' ἄλλ. Ὄθ' οὕνεκα), συνδ. Π. ἀντὶ Ὅτου ἕνεκα, ὅτι· ἐπειδή.
Ὄθριξ, ὄτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόθριξ.
†Ὄθροος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὁμόθροος.
Ὀθρυόεις, εσσα, εν, Π. =Θρυόεις, [ἐκ τοῦ
;Ὀθρὺς, ύος (ἡ), Κρητ. βουνὸν δρυμῶδες ἢ κρημνῶδες.
†(Ὄθω), Γλσ. κινῶ, (ἄχρ. θεμ. τοῦ Ὠθέω καὶ Ὄθομαι).
Οἴ, ἐπιφών. (ἐκφρ. πόνον, λύπην ἢ θαυμασμὸν), Ὄχ! ἄχ! »Οἴ ἐγὼ,« Εὐρ., ἴδε Οἴμοι.
Οἱ, ὀνμς. πλθ. τοῦ ἄρθρου Ὁ.
Οἱ, ἐγκλιτ. ἀντὶ Οἷ, (ἀντνμ.).
Οἵ, ὀνμς. πλθ. τῆς ἀναφορ. ἀντνμ. Ὅς. 2) (πρὸ ἐγκλιτ.) ἀντὶ Οἱ, (ἄρθρ.).
Οἷ, δοτ. τῆς προσωπ. ἀντνμ. Οὗ, ἀντὶ Αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτῷ.
Οἷ [ὅς], ἐπίῤ. Τοπ. (κυρ. ἐπὶ κινήσ. ὡς ᾗ τὸ Ἦ ἐπὶ στάσ.) (ἐκεῖ) ὅπου. »Διωκόμενος.. κατὰ πύστιν οἱ χωροίη,« Θκ. (μὲ γεν. τρπ.) μέχρι τίνος βαθμοῦ. »Οἷ κακῶν,« Ξεν. Ἐφεσ.
Οἷ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Οἷα, οὐδ. τοῦ Οἷος.
Οἷα ἢ Ὀΐα (ἡ), [ὄϊς]. προβηὰ ἢ· οὔϊα.
;Οἷα (ἡ), -Ὄα, σουρβηὰ, (δένδρ.).
Οἵα (ἡ). κώμη, χωροπούλα, (κυρ. θηλ. τοῦ Οἷος).
Οἵα, θηλ. καὶ
Οἷα, οὐδ. πλθ. τοῦ Οἷος.
Οἰαδὸν, ἐπίῤ. Π. [οἶος]. μόνως, κατὰ μόνας.
Οἰακηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει οἴακος, ὡς ἂν τιμόνι.
Οἰακίζω, Μ. ίσω Διευθύνω τὸν οἴακα (τὸ τιμόνι) ἢ διὰ τοῦ οἴακος, κυβερνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Οἰάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἴαξ.
Οἰάκισις, εως (ἡ) καὶ
Οἰάκισμα (τὸ), καὶ
Οἰακισμὸς (ὁ), ἡ τοῦ οἴακος ἢ διὰ τοῦ οἴακος διεύθυνσις, τιμόνιασμα· (μτφορ.) διοίκησις.
Οἰακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ οἰακίζων, τιμονιέρης, κυβερνήτης.
Οἰακονομέω-ῶ, Μ. ήσω, =Οἰακίζω, [ἐκ τοῦ
Οἰακονόμος (ὁ, ἡ), [οἴαξ, νέμω]. ὁ κρατῶν τοὺς οἴακας, διοικῶν τὸ πλοῖον διὰ τοῦ οἴακος, τιμονιέρης.
Οἰακοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, =Οἰακίζω, [ἐκ τοῦ
Οἰακοστρόφος [ὁ, ἡ), =Οἰακονόμος, [στρέφω καὶ
Οἴαξ [†οἴω], ακος (ὁ). (κυρ.) τὸ δοιάκι τοῦ τιμονιοῦ· (κατ' ἔκτ.) τὸ τιμόνι (κυρ. καὶ μτφορ.)· (καταχρ.) οἱ κρίκοι τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμάξης.
Οἰάτης, ου (ὁ) καὶ Οἰᾶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἴης (ἐν τῇ Ἀττικῇ). 2) Π. χωρικὸς, (ἴδε Οἴη).
†Οἶβος (ὁ). κομμάτι κρέατος ἀπὸ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ βῳδιοῦ, [παρβλ. Ὕβος].
Οἴγνυμι (παρτ. Ἐῴγνυν καὶ Ἐώγνυον) ᾗ
Οἴγω (παρτ. Ἔῳγον), Μ. οἴξω (ἀορ. Ὦξα καὶ Ἔῳξα), Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ. καὶ εὐχρηστοτ.) Ἀνοίγω. » Οἴξασα κληῖδι θύρας, « Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) » Πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, « Ἰλ. Β.
Οἶδα (οἶδας ἢ οἶσθα, οἶδε· πλθ. [ἐκ τοῦ Ἴσημι] ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι), Μ. εἴσομαι καὶ εἰδήσω (παρτ. Ἤδειν, πρς. Ἴσθι, ἴστω, εὐκτ. Εἰδείην [τὸ πλθ. Εἰδοῖμεν], ὑποτ. Εἰδῶ, ἀπαρ. Εἰδέναι, μτχ. Εἰδὼς καὶ τὸ θετ. Ἰστέον), (κυρ.) μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ †Εἴδω. (μὲ αἰτ.) ἠξεύρω· γνωρίζω· εἶμαι πληροφορημένος, (Π.) φρονῶ. » Πρότερος γενόμην, ᾗ πλείονα οἶδα, « Ἰλ. Ρ. » Εἰδέναι οὐκ οἴομαι ἃ μὴ οἶδα, « Πλάτ. » Αὐτοὶ εἰδήσομεν ἃ χρὴ πράττειν, « Αἰσχ. » Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας, « Ἰλ. Υ. »Καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδὲν, « Ἀρστ. » Ἐριχθόνιον οἶσθα, γέρον; « Εὐρ. » Δεινὸν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται, « Θκ. » Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς, « Ὅμ., (εἰδ. ὅρκου) μάρτυς μου ὁ θεὸς ! (καὶ δοτ. περιπ.) » Χάριν ὑμῖν εἴσομαι τούτου, « Ξεν. (ᾗ πρὸς μτχ.) » Οὔπω ᾔδει Πάτροκλον τεθνηκότα, « Ἰλ. Ρ. » Οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα, « Ξεν. » Οἶδα ἐξαπατώμενος,« Ἀρςφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. τελ.) » Ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα, « Ἀρςφ., (κοιν.) ἵνα μάθῃ. (καὶ εἰδικ. ἀναλ.) »Καὶ κατεγέλων δ' εὖ οἶδ' ὅτι, « αὐτ. » Χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ ποιαῦτα λεπτολογῶν, « Ακ. (καὶ ἐπιφερομ. πρς.) » Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, « Εὐρ. » Οἶσθα νῦν ἅμοι γενέσθω; « αὐτ. (ἴδε Δράω). (ᾗ μὲ γεν. Π.) » Εὖ εἰδότε χάρμης, « Ἰλ. Ε., πολλὰ ἐμπειροπόλεμοι. » Οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο,« Ἰλ. Ρ., ἄπειρος. (καὶ ἀπολ.) »Εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, « Ἰλ. Α. » Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βούλομαι,« Θκ. »Ἤπιά τοι οἶδεν, « Ὀδ. Ν. Ο., ἀγαθὰ φρονεῖ. 2) (μὲ ἀπαρ. τελ.) ἠμπορῶ, ἔχω δύναμιν ἢ ἰδιότητα· συνειθίζω. » Τοῦτο οἶδε διεγείρειν τοὺς ὕπνῳ καταφερομένους, « Ἀλέξ. Τραλλ. » Τὸν ᾅδαν οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν, « Σοφ. » Εἰδείην σιγᾷν περὶ ὧν ἄμεινον, « Στβ.
Οἰδαίνω, Μ. οἰδήσω. Πρήσκω ἢ Πρήσκομαι, φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Οἰδαίνουσα θάλασσα, « Ἀρ., ἡ (κοιν.) φουσκοθάλασσα. » Μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο νειόθεν οἰδαίνεσκον, « Ἀπλλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι,« Ἰλ. Ι., (ἴδε καὶ Οἰδάω).
Οἰδαλέος, α, ον, Π. πρησμένος, φουσκωμένος.
Οἰδάνω, Μ. οἰδήσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἰδαίνω.
†Οἴδαξ [οἰδάω], ακος (ὁ). σῦκον ἄγουρον, (ἄλλ.) Φήληξ.
Οἶδας καὶ Αἰολ. Οἴδασθα (;), ὅθεν τὸ Οἶσθα, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Οἶδα.
Οἰδάω (καὶ Ἰων. Οἰδέω)-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Ὤδηκα), [οἶδος]. Πρήσκομαι, φουσκόνω, εἶμαι πρησμένος (φουσκωμένος)· (μτφορ.) εὑρίσκομαι εἰς ταραχὴν (εἰς ἀναβρασμόν). » Οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων,« Ἡρ. ἴδε καὶ Οἰδαίνω.
Οἴδημα (τὸ), [οἰδάω]. πρήξιμον, φούσκωμα.
Οἰδηματόεις, εσσα, εν, Ἰων. καὶ
Οἰδηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ οἴδημα, πρησμένος.
Οἴδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰδάω, πρήξιμον, φούσκωσις, ἐξόγκωσις.
†Οἴδιον (ἐκ τοῦ) Ὀΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄϊς, πρόβατον.
Οἰδίσκω, Μ. οἰδήσω (;). Πρήσκω, φουσκόνω.
Οἴδμα (τὸ), Π. ἀντὶ Οἴδημα, φούσκωμα· (ἰδιαιτ.) κῦμα ὑψωμένον, φουσκοθάλασσα· (ἐν γέν.) πέλαγος.
Οἰδματόεις, εσσα, εν, Π. [οἶδμα]. κυματώδης.
Οἶδνον (τὸ), =Ὕδνον.
†Οἰδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. =Οἰδαίνω, [ποιῶ καὶ
Οἶδος, εος (τὸ), Π. ὄγκος, πρήξιμον, φούσκωμα.
Οἰέανος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, ἐανὸς], =Οἰοχίτων.
Οἴειος [ὄϊς], α, ον. Πρόβειος, προβατήσιος.
Οἰέομαι, Ἰων. ἀντὶ Οἴομαι.
Οἴεος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἴειος. ||. (οὐσ.) Οἰέη (ἡ), (ἐνν. δορά), προβηά.
Οἴεσσι καὶ (διαλ.) Ὀΐεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ὄϊς.
Οἰεῖται, Ἰων. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Οἰέομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰέτης, εος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, ἔτος]. συνομήλικος.

Ὀίζυος (ὁ, ἡ) καὶ

Ὀϊζυρὸς καὶ (Ἀττ.) Οἰζυρὸς, ὰ, ὸν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος καὶ -ώτερος, -ώτατος), (τὸ ἐπίρ.) -υρῶς, Π. δυστυχὴς, ἐλεεινὸς, ἀξιοθρήνητος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, [ἐκ τοῦ

Ὀϊζὺς καὶ (Ἀττ.) Οἰζὺς, ύος (ἡ), Π. [οἶ!]. θρῆνος· θλῖψις· δυστυχία, ἀθλιότης, ταλαιπωρία.

Ὀϊζύω, Μ. ύσω, Π. [ὀϊζύς]. ὑποφέρω (κόπους, δυστυχίας), ταλαιπωροῦμαι· θλίβομαι.

Οἴη (ἡ), Π χωρίον (μεμονωμένον), συγχ. τῷ

Οἴη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄα, (δένδρ.) ἡ συρβηά.

Οἰήϊον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἴαξ, οἰάκιον.

Οἴηκα, Ἰων. ἀντὶ Οἴακα, αἰτ. τοῦ Οἴηξ.

Οἰήκιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Οἰάκιον.

Οἰηκίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Οἰακίζω.

Οἴημα (τὸ), [οἴομαι]. γνώμη τὴν ὁποίαν ἔχει τις περί τινος, φρόνημα, (ἰδιαιτ.) = Οἴησις, ἔπαρσις.

Οἰηματίας, ου (ὁ). πλήρης οἰήματος (οἰήσεως), φαντασμένος.

Οἰημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἴημα.

Οἴηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Οἴαξ.

Οἴησις, εως (ἡ), τὸ οἴεσθαι, φρόνημα. (ἰδιαιτ.) ἡ περὶ τῆς ἰδίας ἱκανότητος πρόληψις, φαντασία, ἔπαρσις.

Οἰησίσοφος (ὁ, ἡ), = Δυκησίσοφος.

Οἰησίφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην περὶ τῆς φρονήσεώς του οἴησιν.

Οἰητέον, θετ. τοῦ Οἴομαι.

Οἰητὴς, οῦ (ὁ). ὁ οἰόμενος (φρονῶν, νομίζων).

†Οἰήτης, ου (ὁ). Γλσ. ἀντὶ Οἰάτης, κωμήτης, χωρικός.

Οἰητὸς [οἴομαι] ἡ, όν. Τὸν ὑπ. ὑπέλαβεν ἡ δύναται νὰ ὑπολάβῃ τις· ὁ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπαρκτὸς, ἰδανικός.

Οἶις, ιδος (ς), Π. ἀντὶ Ὄϊς.

Οἴκαδε, ἐπίρ. Εἰς (Πρὸς) τὸν οἶκον· (μτγν.) = Οἴκοι.

Οἴκαδις, Δ. ἀντὶ Οἴκαδε.

Οἰκάριον (τὸ), = Οἰκίδιον.

Οἶκε, Π. ἀντὶ Ἔοικε.

†Οἰκειακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκεῖον ἢ τοὺς οἰκείους. » Οἰκειακὴ μαρτυρία, ὃ λέγουσιν οἱ νομικοὶ domesticum testimonium, « Ἰνστιτ. Θεοφ. 2) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκιακός. » Ἄλλο μὲν ὄνομα οἰκειακὸν, ἄλλο δὲ ἐν τοῖς ἐκτὸς, « Εὐς.

Οἰκειόγραφος (ὁ, ἡ), = Ἰδιόγραφος, ἰδιόχειρος.

Οἰκειοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκειοποιοῦμαι τὰ παθήματά τινος, συμπάσχω ὡς οἰκεῖος.

Οἰκειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοποιέω.

Οἰκειοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὰ οἰκεῖα (τὰ ἐμαυτοῦ) πράγματα, (κοιν.) κυττάζω τὴν δουλειάν μου, (ἄλλ.) Ἰδιοπραγέω.

Οἰκειοπραγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., = Ἰδιοπραγία.

Οἰκεῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ οἴκου ἢ ἐν τῷ οἴκῳ, 'σπιτικὸς, οἰκιακὸς· συγγενὴς, ἐδικός. » Πρότερον ὄντες αὐτοῦ φίλοι, κατέστημεν οἰκεῖοι, « Ἰσ. » Εἴ τις ἐπιθυμεῖ τοὺς οἰκείους ἰδεῖν, « Ξεν. » Οὔτε γὰρ οἰκεῖος, οὔτε συγγενὴς, οὔτε ἀναγκαῖός σοι τούτων οὐδεὶς, « Δμ. » Ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως, « Γρφ. (καὶ ὑπερθ.) » Σφάζεται ὑπὸ τοῦ οἰκηϊωτάτου ἑωυτῆς, « Ἡρ. ||. (οὐδ.) » Τὸ οἰκεῖον, « Θκ. ἀντὶ Ἡ οἰκειότης. 2) ὁ ἀνήκων εἴς τινα, ἰδικός του, ὄχι κοινὸς (δημόσιος). » Συνέσπετο οἰκηίῃ τε τριήρεϊ καὶ οἰκηίῃ ἀνδρῶν δαπάνῃ, « Ἡρ. » Τὰ ἑαυτοῦ ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν, « Ἰσκρ. (ὅθεν) » Ἡ οἰκεία (ἐνν. γῆ), « Θκ., ἡ πατρὶς· καὶ » Οἰκήϊα (τὰ), « Ἡσ., ὁ οἶκος, ἡ οἰκία. 3) (μὲ γεν.) πρέπων, προσφυὴς, ἁρμόδιος, ἀνάλογος. » Ὁ ὁπλισμὸς αὐτῶν ἐστιν οἰκεῖος τῆς τε χώρας καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων, « Στρ. » Οἰκείαν ἔσχε τῆς ἀσεβείας τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν, « Διόδ. » Οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκήϊον, « Ἡρ.

Οἰκειότης (ἡ). ἡ σχέσις τοῦ οἰκείου, συγγένεια, φιλία στενὴ, (Γαλλ.) familiarité.

Οἰκειοτονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, (Γρμτ.). Λαμβάνω οἰκεῖον (ἴδιον) τόνον, τονίζομαι ἰδιαιτέρως.

;Οἰκειόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τὴν οἰκείαν (τὴν πάτριόν του) φωνὴν, (ὅθεν

Οἰκειοφώνως, ἐπίρ. Μὲ τὴν ἰδίαν (ἢ τὴν πάτριόν) του φωνήν.

†Οἰκειόχειρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χείρως, (μτγν.) = Ἰδιόχειρος.

Οἰκειόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι οἰκεῖον εἴς τινα, σχετίζω, φιλιόνω· ἰδιοποιῶ· (καὶ μσ. ἡ ἑλλ.) ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι. » Δώροις αὐτοὺς ᾠκειώσατο, « Ἡρωδ. » Αἰγύπτιοι οἰκειοῦνται Καμβύσεα, « Ἡρ.

Οἰκείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Οἰκέω.

Οἰκείωμα (τὸ). μέσον οἰκειώσεως, διάθεσις ἢ ἀφορμὴ πρὸς οἰκείωσιν, φιλοφροσύνη κτλ.

Οἰκείως, ἐπίρ. Μὲ οἰκειότητα, φιλικῶς, οἰκιακῶς· προσφυῶς, πρεπόντως· ἀνηκόντως κτλ. » Οἰκείως ἔχειν τινὶ ἢ πρός τινα (ἢ) χρῆσθαί τινι, « Ξεν., Πλ. κλπ., ἔχειν σχέσιν μετά τινος. » Εὗρον ἐπισκεψάμενος πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα, « Ξεν.

Οἰκείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰκειόω, σχετισμὸς· φιλίωσις· οἰκειοποίησις.

Οἰκειωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ οἰκειόνειν (οἰκειοποιεῖν, σχετίζειν κτλ.).

Οἰκετεία (ἡ). τὸ ἄθροισμα τῶν οἰκετῶν, οἱ ὑπηρέται μιᾶς τινος οἰκείας, (κοιν.) τὸ κοπελολόγι.

Οἰκετεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Οἰκῶ, κατοικῶ. 2) (συχνότ. μσ.) εἶμαι οἰκέτης (ὑπηρέτης) παρά τινι.

Οἰκέτης, ου (ὁ). (κυρ.) οἰκιακὸς, μέλος τῆς οἰκογενείας· (ὅθ. συνήθ.) δοῦλος οἰκογενὴς, (ἐν γέν.) ὑπηρέτης. » Παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσιν, « Ἰσκρ. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Οἰκετικός. » Βίος —, « Εὐρ. 3) ἀντὶ Κατοικίδιος. » Περιστερὰ οἰκέτις, « (Σοφ. παρὰ) Πλδ.

Οἰκετίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Οἰκέτης.

Οἰκετία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ οἰκέτου. » Ἐλευθέραν δὲ εἶναι καὶ τῆς οἰκετίας ἀπαλλάττεσθαι, « Κλμ. 2) = Οἰκετεία.

Οἰκετίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Οἰκέτης.

†Οἰκετιεὺς (ἀντὶ Οἰκετιβεὺς), έως (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Οἰκέτης, (παρῳδ. τοῦ Ὁ Κοτιεύς).

Οἰκετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς οἰκέτας, δουλικός. » Τὸ οἰκετικὸν, « Πλ., ἀντὶ Οἱ οἰκέται.

Οἰκέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰκέτης, δούλη οἰκογενὴς, ὑπηρέτις. » Γυναικὸς οἰκέτις μουσοεργὸς, « Ἱππκρ. 2) (εἰς τὸν Θκρ.) ἡ ὕπανδρος γυνὴ, (κοιν.) οἰκοκυρά.

Οἰκεὺς, έως ἢ ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκέτης, ἢ Οἰκεῖος. » Οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην, « Ἰλ. Ζ. » Πρὸς ἐσχατιᾶς ἀκρωρείης, ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ, ᾗ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῦ, « Θκρ.

Οἰκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Ἐν Διὸς (ἐνν. δώμασιν) οἰκῇς, « Θκρ. » Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον, « αὐτ. » Ὑπωρείας ᾤκεον Ἴδης, « Ἰλ. Υ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωσι, « Ἡρ. (ᾗ ἐπίρ.) » Τίνες ἐόντες, καὶ πῇ γῆς ᾠκημένοι, « αὐτ. (ᾗ ἀπολ.) » Ἡ οἰκουμένη (ἐνν. γῆ), « Λξ., ἡ κατοικημένη ἢ κατοικήσιμος, (ἀντιθ. τῷ Ἀοίκητος). 2) (μὲ αἰτ. καὶ ἐπίρ.) διοικῶ, οἰκονομῶ. » Οἰκονόμου ἀγαθοῦ δοκεῖ εἶναι εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ (καὶ τὸν ἄλλον δὲ, εἰ ἐπιτρέπει τις αὐτῷ) οἶκον, « Ξεν. » Ἀρετῇ πόλεις τε ᾗ οἴκους εὖ οἰκοῦσιν, « αὐτ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἡ πόλις εὖ οἰκεῖ (ἀντὶ οἰκεῖται), « αὐτ. » Ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν, « Θκ., διοικηθῶσιν· (ᾗ πθ.) » Οἷς οἰκεῖται καλῶς σκηνὴ στρατιωτικὴ, « Ξεν.

Οἰκηακὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Οἰκειακός.

Οἰκῆας, Ἰων. αἰτ. πλθ. τοῦ Οἰκεύς.

Οἰκηϊεόμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειούμενος, μτχ. καὶ

Οἰκηϊεῦνται, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Οἰκειοῦμαι.

Οἰκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκεῖος.

Οἴκημα (τὸ). μέρος πρὸς κατοικίαν, 'σπίτι, κάμαρα. (Ἀττ. κατ' εὐφημ.) φυλακὴ, δεσμωτήριον, ἢ· πορνοστάσιον.

Οἰκηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οἴκημα. » Σκεύη —, « Ἀρτ., τὰ οἰκιακά.

Οἰκημάτιον (τὸ). μικρὸν οἴκημα, 'σπιτάκι· καμαράκι.

Οἰκήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ κατοικηθῇ, κατοικήσιμος. ||. (οὐσ.) » Οἰκήσιμον, « Θκ., ἀντὶ Οἴκημα.

Οἴκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰκέω, κατοίκησις (» Ὀρέγεσθαι τῆς Ἀθήνησιν οἰκήσεως, « Ξεν.)· (συχνότ.) κατοικία. » Εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, « Θκρ. » Αἰθέρ' οἴκησιν Διὸς, « Ἀρςφ.

Οἰκήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Οἰκητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκητὴς, οἰκήτωρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰκητήριον (τὸ). μέρος πρὸς οἴκησιν, κατοικητήριον.
Οἰκητής, οῦ (ὁ). κάτοικος.
Οἰκητικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔγω φύσει τὸ ἴδίωμα) νὰ ἔχῃ μόνιμον οἴκησιν (κατοικίαν). « Τῶν ζώων τὰ μὲν, οἰκητικὰ, οἷον ἀσπάλαξ, μύρμηξ κτλ· τὰ δὲ ἄοικα, « Ἀρχ.
‡Οἰκητόρια (τὰ), [οἰκήτωρ]. τὰ οἰκιακὰ σκεύη (ἔπιπλα), (κοιν.) νοικοκυριά.
Οἰκητὸς, ἡ, όν. Κατοικημένος ἢ, Κατοίκησιμος.
Οἰκήτωρ, ορος (ὁ), = Οἰκητήρ, κάτοικος.
Οἰκία (ἡ), = Οἶκος, ’σπίτι, κατοικία (ἀνθρ. καὶ ζ.). 2) (συνεκδ.) γένος· οἰκογένεια, (Λτ.) familia. « Οἰκίης ἐόντα ἀγαθῆς,« Ἡ[illegible]ο Δημότην ἐόντα καὶ οἰκίης οὐκ ἐπ[illegible]νέας, « αὐτ. 3) κατάστασις ’σπιτιοῦ, περιουσία. « Κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, « Γρφ., (παρβλ. Οἶκος).
Οἰκιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, ’σπιτικός· = Οἰκεῖος, ἰδικός. « Καὶ ἐχθρὸι τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ,« Γρφ.
Οἰκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἰκίον, ’σπιτάκι.
Οἰκίδιος, α, ον, Π. ὁ κατ’ οἶκον, ἰδιαίτερος, ὄχι δημόσιος.
Οἰκίζω, Μ. ίσω, = Κατοικίζω.
Οἰκιήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκέτης.
Οἰκίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) = Οἰκία, κατοικία. (ἐπὶ ζ.) φωλεά.
Οἴκισις, εως (ἡ), = Κατοίκισις.
Οἰκίσκη (ἡ) καὶ
Οἰκίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, ’σπιτάκι, σπιτόπουλον· καμαράκι.
Οἰκισμὸς (ὁ), = Κατοικισμός.
Οἰκιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκιστής.
‡Οἰκιστήριον (τὸ), = Οἰκητήριον.
Οἰκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατοικίζων τόπον τινὰ (κυρ.) μὲ ἀποίκους, κτίστης (ἀρχηγὸς) ἀποικίας.
Οἰκιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς οἰκισμόν, οἰκιστοῦ ἴδιος.
†Οἰκιτεὺς, έως (ὁ), Ζ. Οἰκετεύς.
Οἰκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διατρίβων πάντοτε) εἰς τὸν οἶκον.
†Οἰκοβουκόλος (ὁ, ἡ), διορθ. Οἰοβουκόλος.
Οἰκογενὴς, ές (ὁ, ἡ). (κυρ.) δοῦλος ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, (ἐν γέν.) ’σπιτικός. « Αἴλουρος,— « Ἐπγρ., ὁ (ἄλλ.) Κατοικίδιος. « Σῶμα γυναικεῖον οἰκογενές, « Ἐπγρφ.
Οἰκοδέγμιον, ονος καὶ
Οἰκοδέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ δεχόμενος (φιλοξενῶν) τινα εἰς τὸν οἶκόν του.
Οἰκοδέσποινα, ης (ἡ). ἡ οἰκοκυρά.
‡Οἰκοδεσποσύνη (ἡ). ἡ ἐξουσία τοῦ οἰκοδεσπότου.
‡Οἰκοδεσποτεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκοδεσποτία.
Οἰκοδεσποτέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀστρλγ.) Ἔχω ἐπιρροὴν, ἐπικρατῶ· (κατὰ λέξ.) εἶμαι-
Οἰκοδεσπότης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς οἴκου (οἰκογενείας), οἰκοκύρης, (εἰς τὴν Γρφ. εὕρηται καὶ « Οἰκίας οἰκοδεσπότης, «). (ἀστρλγ.) ὁ ἐπικρατῶν εἰς τὸν Ζωδιακὸν πλανήτης.
Οἰκοδεσποτία (ἡ), = Οἰκοδεσποσύνη· (ἀστρλγ.) ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀστέρος
Οἰκοδεσποτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἰκοδεσπότην.
Οἰκοδαίτας (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (τρεφόμενος, διατρώμενος) ἐν τῷ οἴκῳ, ’σπιτικός. « Ἀλεκτρυών—, « Γαλ.
Οἰκοδομέω-ῶ, Μ. ίσω. Κτίζω (κυρ. οἶκον καὶ ἐν γέν. ὁποιονδήποτε κτίριον)· (μτφορ.) στηρίζω (καταρτίζω) εἰς τὴν πρὸς θεὸν πίστιν, (Γαλλ.) édifier.
Οἰκοδομὴ (ἡ), = Οἰκοδόμησις καὶ
Οἰκοδόμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι οἰκοδομήθη, κτίριον.
Οἰκοδόμησις, εως (ἡ). τὸ οἰκοδομεῖν, κτίσιμον οἴκου· (μτφορ.) στηριγμὸς (καταρτισμὸς) εἰς τὴν πρὸς θεὸν πίστιν, (Γαλλ.) édification.
Οἰκοδομητέον, θετ. τοῦ Οἰκοδομέω.
Οἰκοδομητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οἰκοδομεῖν.
Οἰκοδομητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ᾠκοδόμησεν ἢ δύναται ἢ πρόκειται νὰ οἰκοδομήσῃ τις.
Οἰκοδομία (ἡ), σπν. ἀντὶ Οἰκοδόμησις.
Οἰκοδομικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἔμπειρος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ οἰκοδομεῖν. « Οἰκοδομικὴ (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδόμου.
Οἰκοδόμος (ὁ, ἡ), [οἶκος, δέμω]. ὁ κτίζων (κατασκευάζων) οἶκον. || (οὐσ.) κτίστης ἢ τέκτων, (κυρ.) ἀρχιτέκτων.
Οἴκοθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οἴκου, ἀπὸ τ’ὄσπίτι· ἀπὸ τὴν πατρίδα· ἐξ ἰδίων· (τρπ.) ἀφ’ ἑαυτοῦ, αὐθορμήτως· (ἐνίοτε) ἀπ’ἀρχῆς, ἀνέκαθεν.
Οἴκοθι, Π. = Οἴκοι.
Οἰκόθρεπτος (ὁ, ἡ), = Οἰκοτραφής.
Οἴκοι, ἐπίρ. Ἐν τῷ οἴκῳ, εἰς τὸ ’σπίτι, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰ ἴδια.
Οἰκοκερδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Οἰκοφελής.
Οἰκοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι κατ’ οἶκον (οἰκογενειακῶς).
Οἰκολόγος (ὁ, ἡ), = Οἰκονόμος.
Οἰκονδε, Π. ἀντὶ Οἴκαδε.
†Οἰκονέμων, ονος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκοδέγμιον.
Οἰκονομεῖον (τὸ), Βυζ. τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖ ὁ οἰκονόμος (μοναστηρίου).
Οἰκονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθύνω οἶκον, ἐπιστατῶ ὡς οἰκονόμος· (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ· διευθετῶ. (θλγ.) κατορθόνω διὰ τῶν τρόπων τῆς θείας οἰκονομίας.
Οἰκονομητέον, θετ. τοῦ Οἰκονομέω.
‡Οἰκονομητικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οἰκονομικός.
Οἰκονομία (ἡ). διεύθυνσις οἴκου. (ἐν γέν.) διοίκησις, ἐπιστασία· διευθέτησις, τακτοποίησις. (θλγ.) ὁ μυστηριώδης καὶ κατὰ συγκατάθασιν τρόπος δι’ οὗ ἐκτελεῖται θεία τις βουλὴ, μέσον ἀνεξερεύνητον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ἡ θεία Πρόνοια πρὸς ὁδήγησιν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, (ἴδε καὶ Οἰκονομικῶς).
Οἰκονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς οἰκονομίαν. « Τὰ οἰκονομικὰ (ἔνν. ἔργα), « Ξεν., πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν οἰκονομίαν. « Οἰκονομικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ οἰκονομεῖν, καὶ « Οἰκονομικὰ (ἔνν. βιβλία), « τὰ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενα.
Οἰκονομικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον καλοῦ οἰκονόμου. (θλγ.) κατ’οἰκονομίαν (ἴδε τὴν λέξιν). « Οἰκονομικῶς λέγομεν γίνεσθαι τι, . . ᾗ ὅτε γίνεται πρᾶγμα οὐ πάντως ὀφεῖλον γίνεσθαι, γίνεται δὲ διὰ συγκατάθασιν καὶ σκοπὸν σωτηρίας τινῶν,« Λξ. χειρογρ.
Οἰκονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (διευθύνων) οἶκον. || (οὐσ.) ἐπίσκοπος τοῦ οἴκου, (Γαλλ.) intendant. « Ἔρασταὶ, ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, « Γρφ., ὁ ταμίας, (Λτν.) arcarius.
Οἰκοπεδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκόπεδον. « Πῆχυς—, « Ἐπγρφ.
Οἰκόπεδον (τὸ). ἔδαφος (γήπεδον) οἴκου, ’σπιτότοπος.
Οἰκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειράνω ’σπίτι (οἶκον), [ἐκ τοῦ
Οἰκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (ἢ πθ. κατεσκευασμένος εἰς τὸν) οἶκον.
‡Οἰκοπορεῖα (τὰ), = Οἰκητορία.
Οἰκοριᾶν, Δ. ἀντὶ Οἰκουρίων, γεν. πλθ. τοῦ Οἰκούριος.
Οἶκος (ὁ). ’σπίτι· κάμαρα· ναός· φωλεά· καλύβα· (ἐν γέν.) κατοικία, (συνεκδ.) ἡ πόλις (ἡ πατρὶς, τὰ ἴδια) ἑκάστου, (ὕθεν) « Οἱ δὲ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία, « Ξεν. « Ἀπεχώρησαν ἐπ’ οἶκου, « Θκ. « Νῆες ἐπ’ οἴκου ἀνακομιζόμεναι,« αὐτ. 2) (συνεκδ.) γένος, οἰκογένεια. « Ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα ’Ἀλλήνων εἴργασαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, « Θκ. « Τριακοσιομεδίμνων ἐπιπεδίων οἶκον, « Πίνδ. « Ἀνατρέπηται δὲ ᾗ ὅλαι οἶκοι διὰ γυναῖκας,« Ἀθ. 3) περιουσία. « Τὸν οἶκον αὔξειν ἀπὸ τῆς γεωργίας,« Ξεν., « Τοὶ δὲ φθινύθοντα ἴδοντες οἶκον ἐμὸν,« Ὀδ. Α., (παρβλ. Οἰκία).
Οἰκὸς, Ἰων. ἀντὶ Ἑοικὸς, οὐδ. πῆς μετχ. τοῦ Ἔοικα.
Οἰκοσιτία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Οἰκόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν οἰκόν τινος, οἰκιακός· « Μῦς—, « Μυθ. 2) ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἐξ ἰδίων ἢ εἰς τὸν πατρικὸν του οἶκον. « Γάμοι οἰκόσιτοι—, « (Μέν. παρ’) Ἀθ., οἱ τελούμενοι κατ’ οἶκον (Γαλλ.) en famille.
‡Οἰκοσκευὴ (ἡ). ἡ σκευὴ (Γαλλ. l’amenblement) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὰ νοικοκυρειό.
Οἰκοσκοπικὸν (τὸ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ κατ’ οἶκον συμβάντος (οἰωνοῦ) μαντεία.
Οἰκοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων πᾶν οἶκον, κάμνων (μὲ τὴν οἰκονομίαν του) νὰ εὐτυχῇ τ’ὄσπίτι.
Οἰκοτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰκόσιτος Οἰκογενὴς.
‡Οἰκοτρίβιος (ὁ, ἡ), = Οἰκότριψ.
Οἰκοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρομαι ὡς οἰκότριψ.
Οἰκοτρίβης, ου (ὁ), = Οἰκότριψ.
‡Οἰκοτριβία (ἡ). ἡ κατάσασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ οἰκότριβος.
Οἰκοτριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκότριβα, οἰκότριβος ἴδιος.
‡Οἰκοτρίβιος (ὁ, ἡ), = Οἰκοτριβικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Οἰκότριψ, -ιβος (ὁ, ἡ). βοῦλος (σκλάβος) γεννημένος εἰς τ' ὁσπίτι τοῦ αὐθέντου του. (ἐπιθ.) ὁ ἀφανίζων (κατασυντρίβων) τὸν οἶκον.
Οἰκότροφος (ὁ, ἡ), = Οἰκόσιτος.
Οἰκοτύραννος (ὁ), Π. τύραννος τοῦ οἴκου.
Οἰκουμένη [ἡ], ἴδε Οἰκέω.
Οἰκουμενικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μόνην ἢ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην (γῆν), ὅλου (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ κόσμου.
Οἰκουρέω-ῶ [οἰκουρός], Μ. ήσω. Φυλάττω (Μένω πάντα εἰς τ' ὁσπίτι, ζῶ τραβηγμένος (ἀπὸ τὰ πράγματα), διάγω ἐν ἀργίᾳ, ἀπρακτῶ. »Ἑβδομον ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες,« Πλ.
Οἰκούρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μένει πουθενὰ πρὸς οἰκουρίαν.
Οἰκουρία (ἡ). τὸ οἰκουρεῖν (μένειν πάντα εἰς τὸν οἶκον), βίος ἀπράγμων. »Χελώνη, οἰκουρίας σύμβολον,« Πλ.
Οἰκουρικός, ἡ, όν. Οἰκουροῦ ἢ Οἰκουρίας ἴδιος, ὁσπιτικός, οἰκιακός.
Οἰκούριος, α ἢ ος, ον. = Οἰκουρικός. || (οὐσ.) Οἰκούρια (τὰ), (ἐνν. δῶρα) τὰ διδόμενα πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν οἰκουροῦντα· παιγνίδια τὰ ὁπ. δίδει ἡμήτηρ εἰς τὰ τέκνα της ἵνα παίζωσιν ὅταν λείπουσα τὰ ἀφήνῃ εἰς τ' ὁσπίτι.
Οἰκουρός (ὁ, ἡ), [οἶκος, οὖρος], = Οἰκοφύλαξ. (συνδγ.) ὁ μένων πάντα εἰς τ' ὁσπίτι ἢ εἰς τὸ ἴδιον μέρος· ἀπράγμων, φιλήσυχος.
Οἰκουρότης (ἡ), = Οἰκουρία.
Οἰκοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Ἀφανίζω) τὸν οἶκον, κατεξοδεύω, (ἐν γέν.) φέρω ἄνω κάτω, (τρπ.) διαφθείρω.
Οἰκοφθορία (ἡ). φθορὰ (ἀφανισμὸς) οἴκου, κατεξόδευσις τῆς περιουσίας· ξελόγιασμα γυναικὸς ὑπάνδρου, [ἐκ τοῦ
Οἰκοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν οἶκον, διαφθείρων τὴν μεταξὺ τῶν συζύγων ἁρμονίαν· (ἐν γέν.) βλάβης (ζημίας) πρόξενος.
Οἰκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων οἶκον, = Φερέοικος (ς).
Οἰκοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (ἢ Μένω εἰς) τὸν οἶκον.
Οἰκοφυλάκιον (τὸ). ἡ πληρωμὴ τοῦ οἰκοφύλακος.
Οἰκοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ τοῦ οἴκου.
†Οἰκτείρημα (τὸ). ἔργον οἰκτιρμοῦ (φιλανθρωπίας).
‡Οἰκτείρησις, εως (ἡ), = Οἰκτιρμός.
†Οἴκτιρμα (τὸ), = (ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ) Οἰκτείρημα.
Οἰκτείρω [οἶκτος], Μ. οἰκτερῶ καὶ (συνήθ.) οἰκτειρήσω (ἀόρ. Ὠκτειρα ἢ μτγν. Ὠκτείρησα). Εὐσπλαγχνίζομαι, συμπονῶ· λυποῦμαι, ἐλεῶ.
Οἰκτίζω, Μ. ίσω, = Οἰκτείρω. || (μσ.) ἐλεεινογῶ ἐμαυτὸν ἢ κινήσω εἰς οἶκτον.
†Οἰκτικός, ή, όν, (νλγ.). Ὁ χρησιμεύων εἰς δήλωσιν οἴκτου.
Οἰκτιρμόνως, ἐπίρ. Ὡς οἰκτίρμων, συμπαθῶς.
Οἰκτιρμός (ὁ), [οἰκτείρω]. συμπάθεια, εὐσπλαγχνία. »Χωρὶς οἰκτιρμῶν,« Γρ. ἀλύπητα.
Οἰκτιρμοσύνη (ἡ), = Οἰκτιρμός.
Οἰκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). συμπαθητικός, εὔσπλαγχνος.
Οἴκτισμα (τὸ), Π. παράπονον κινοῦν εἰς οἶκτον.
Οἰκτισμός (ὁ), τὸ οἰκτίζεσθαι, ἐλεεινολογία πρὸς παρακίνησιν οἴκτου, οἰκτραλογία.
Οἰκτιστος, η, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ίως, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Οἰκτρὸς, ἐλεεινότατος.
Οἰκτοπάτωρ, ορος (ὁ), Π. πατὴρ οἰκτιρμων.
Οἶκτος (ὁ), [†οἴζω-οἰζύω]. ἔλεος, συμπάθεια· ἐλεεινολογία.
Οἰκτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Οἶκτος.
†Οἰκτότερος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκτρότερος.
Οἰκτρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν οἰκτρὸν (ἐλεεινὸν) βίον.
†Οἰκτραγορέω-ω, Μ. ήσω, = Οἰκτροχορέω, ἐβγάλλω οἰκτρὰς (γοερὰς) φωνάς, θρηνολογῶ πικρά, [ἐκ τοῦ
Οἰκτρόγοος (ὁ, ἡ). ὁ κλαίων ἢ συνωδευμένος μὲ οἰκτρὰς (γοερὰς) φωνάς.
Οἰκτροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [οἶκτ. κέλευθος], τοῦ ὁπ. εἶνε οἰκτρὸν (δυστυχὲς, ἐλεεινὸν) τὸ ταξεῖδι.
Οἰκτρολογία [ἡ], ὁμιλία κινοῦσα εἰς οἶκτον, ἐλεεινολογία.
Οἰκτρομέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶκτρ. μέλαθρον]. ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς ἐλεεινὸν οἶκον, (ἀντίθ. τῷ Ὀλβομέλαθρος).
Οἰκτρὸς, ά, όν, (τὸ συγκρ. Οἰκτρότερος, ἢ τὸ ὑπερθ. Οἰκτρότατος ἢ Οἰκτιστος). Ὁ κινῶν εἰς οἶκτον, λύπης ἄξιος, ἐλεεινὸς, ἀξιοθρήνητος, ἢ· λυπητερὸς, παραπονετικός. || (τὸ οὐδ.) Οἰκτρά, ἐπίρ. ἀντὶ Οἰκτρῶς. »Οἶκτρ' ὀλοφυρόμεναι,« Ὅμ.
Οἰκτρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ οἰκτροῦ, ἀθλιότης, ἐλεεινότης, (Λτν.) miseria.
Οἰκτρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ οἰκτρὰν φωνήν.
Οἰκτροχορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [οἰκτρ. χέω]. »Φωνὴν —,« Ἀρχ., ἐβγάλλω (κλαίω μὲ) οἰκτρὰν φωνήν.
Οἰκτρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον οἰκτρὸν (ἐλεεινόν)· λυπητερὰ, παραπονετικά.
Οἰκὼς, υῖα, ὸς, Ἰων. ἀντὶ Ἐοικώς.
Οἰκωφελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν τὸν οἶκον, συνεργῶν πρὸς αὔξησιν τοῦ οἰκιακοῦ πλούτου. »Γυνὴ—,« Θκρ.
Οἰκωφελία (ἡ). ὠφέλεια τοῦ οἴκου· ἀσχολία πρὸς αὔξησιν τῆς περιουσίας (καλλιέργειαν τῶν κτημάτων κτλ.).
Οἰκωφελῶς, ἐπίρ. Πρὸς ὠφέλειαν τοῦ οἴκου (τῆς οἰκιακῆς περιουσίας).
Οἶμα (τὸ), Π. [†οἴω-φέρω]. ὁρμὴ, ἰφόρμησις, (Γαλλ.) élan.
Οἶμαι, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Οἴομαι.
Οἰμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [οἶμα], ὁρμῶ, ἐφορμῶ.
Οἴμη (ἡ), Π. = Οἶμος.
Οἴμημα (τὸ), Γρμτ. = Οἶμα.
Οἴμοι καὶ Οἰμοὶ [ἴδε Οἴ], ἐπιφών. Ἐλεεινολογ. Ἀλήμων ὢ εἰς ἐμένα! (Ἰταλ.) **oime!** »Οἰμοὶ δειλαιος,« (καὶ μὲ γεν.) »Οἰμοι τῶν κακῶν,« Ἀρχ.
Οἶμος (ὁ καὶ σπν. ἡ), Π. [οἴω-φέρω]. ὁδὸς, δρόμος· (μτγμ.) σειρὰ, ἀράδα. (ἐπὶ λύγ. καὶ στίχ.) ῥυθμὸς, (ὀθ. ἐν γέν.) ῥυθμὸς, ἦχος.
Οἰμωγὴ (ἡ), τὸ οἰμώζειν, κλαυθμὸς μὲ ἀναστεναγμοὺς, ὀδυρμός.
Οἴμωγμα (τὸ) καὶ
Οἰμωγμὸς (ὁ), Π. = Οἰμωγὴ, [ἐκ τοῦ
Οἰμώζω [οἴμοι], Μ. ώξω καὶ (εὐχρηστότ.) -ώξομαι (ἀόρ. Ὠμωξα). Κλαίω μὲ πόνον ψυχῆς (μὲ ἀναστεναγμοὺς), ὀδύρομαι. »Ὠμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὡ πεπλήγετο μηρὼ. . ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα,« Ἰλ. Ο. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) »Ἴσως τοι κ' εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν,« Σοφ. (καὶ πθ.) »Οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ,« Θγν. (αἰ ῥσ.) »Οἰμώξειν (ἡ) »Οἰμωζέτω,« (εἰδ. κατάρας), κακὸν κακῶν νάχῃ! »Οἰμώξεται,« Λξ., θὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος! »Πονηροῦ σοφιστοῦ ἢ οἰμωξομένου,« Δμ., χαμένου, ἀξίου ὀλέθρου.
Οἰμωκτεί(κτεῖ), ἐπίῤ. Μετ' οἰμωγῆς, πικρὰ, μὲ πολὺ παράπονον.
Οἰμωκτὸς, ἡ, όν. Οἰμωγῆς ἄξιος, ἀξιοθρήνητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ οἰμώζων (θρηνῶν, στενάζων).
†Οἰμωξία καὶ
†Οἴμωξις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Οἰμωγή.
Οἰμώσσω(ττω), Μ. ώξω, (νλγ.) = Οἰμώζω.
Οἶν, Ἀττ. ἀντὶ Ὄϊν, αἰτ. τοῦ Ὄϊς.
Οἴνα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Οἴνη.
Οἰναγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) οἶνον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Οἰναδοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων οἰνάδας (ἀγριοπερίστερα).
Οἰνανθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Οἰνάνθη (ἡ), [οἶνη, ἄνθος]. τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου (κυρ. τῆς ἀγριαμπέλου)· τὸ βυμβοῦκι τοῦ κλήματος. (μτγμ.) αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων. (ἄλλ.) Ἰουλος. (Π. καὶ καταχρ.) τὸ κλῆμα, ἡ ἄμπελος. »Πότρυν ἀπ' οἰνάνθης,« Ἐπγρ. 2) εἰδ. φυτοῦ σκιαθηφόρου μὲ κοκκινωπὰ ἄνθη. 3) εἰδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) **vitrec ou cul-blanc**, (παρβλ.) Οἰνάς.
Οἰνάνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ οἰνάνθην.
Οἰναυθὶς, ίδος (ἡ), Π. = Οἰνάνθη, ἄμπελος.
Οἰνάρεον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἴναρον.
Οἰνάρεος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ οἴναρα (κληματσιὲς ἢ κληματόφυλλα).
Οἰναρίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ οἴναρα (φ κληματόφυλλα).
Οἰνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἶνος, ὀλίγου ἢ τιποτένιον (ἀχρεῖον) κρασί.
Οἰναρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ψαλὶς ἢ ἡ κληματὶς τῆς ἀμπέλου, [ἐκ τοῦ
Οἴναρον (τὸ), [οἶνη]. κληματόφυλλον ἢ κληματόβεργα (μὲ τὰ φύλλα της), (ἐν γέν.) κλῆμα, ἄμπελος.
†Οἴναρος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόμαρος.
Οἰνάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων σχέσιν ἢ ὁμοιότητα μὲ) τὸν οἶνον. »Ἔμπορος —,« Ἐπγρ. || (σῦν. θηλ.) = Οἴνη, ἡ Οἴναρον· 2) εἰδ. πτηνοῦ, ἀγριοπερίστερον. 3) (πλθ.) = Μαινάς, Βάκχη.
Οἰναχθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰνοβαρὴς.
Οἰνέλαιον (τὸ), μίγμα οἴνου καὶ ἐλαίου (πρὸς ἰατρ. χρῆσιν).
Οἰνέμπορος (ὁ). ἔμπορος οἴνων, κρασᾶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰνεραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐραστὴς τοῦ οἴνου.
Οἰνεύομαι, Μ. εὔσομαι. Πίνω οἶνον.
Οἰνεὺν, ῶνος (ὁ), = Οἰνών.
Οἰνέων, γεν. πλθ. τοῦ
Οἴνη (ἡ), Π. (ἀ ἀρχ.) ἡ ἄμπελος, τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου. 2) (συνκδχ.) ὁ οἶνος.
Οἴνη (ἡ), [οἶος]. ἡ μονὰς εἰς τοὺς κύβους, ὁ ἄσσος, (ὀθ. τὸ Λτ. unio).
Οἰνηγία (ἡ), [οἶνος ἄγω]. κουβάλημα (μετακόμισις) οἴνου.
Οἰνηρὸς, ἀ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶνον. οἰνώδης. »Κεράμιον—,« Ἡρ., κρασολάγινον. » Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ ᾗ σιτηρὰ μέτρα—,« Ἄρστ. 2) εὔφορος εἰς οἶνον. » Χίος—,« Ἐπγρ.
Οἰνήρυσις [οἶνος, ἀρύω], εως (ἡ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὀπ. ἐθγάλλουν κρασὶ ἀπὸ τὰ πιθάρι.
†Οἰνὶς, ίδος (ἡ), = Οἰνὰς, ἀγριοπερίστερον, ἢ· εἶδος κόρακος.
Οἰνίδιον (τὸ), = Οἰνάριον.
Οἰνίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν οἴνου. 2) (μσ.) ἀντλῶ ἢ ἀγοράζω οἶνον.
‡Οἰνικὸς, ἡ, όν, = Οἰνηρός.
Οἴνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ οἶνον. » Ὄξος—, « Ἀθ.
Οἰνὶς, ίδος (ἡ), = Οἰνὰς.
Οἰνίσκος (ὁ), = Οἰνάριον.
Οἰνιατηρία (ἡ), [οἰνίζομαι]. τὸ σκεῦος μὲ τὸ ὀπ. ἔπιναν εἰς τὰ-
Οἰνιστήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τὸ κέρασμα τὸ ὀπ. ἔκαμναν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους οἱ γονεῖς τῶν παίδων ὅσοι ἔμελλον νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς ἐφήβους.
Οἰνοβαρέων, οντος (ὁ), = Οἰνεβαρὴς, (Ἰων. μτχ. τοῦ
Οἰνοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Οἰνοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). βαρὺς (ζαλισμένος) ἀπὸ οἶνον, μεθυσμένος.
Οἰνοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), [οἶνος, βάπτω]. βουτημένος εἰς τὸν οἶνον (εἰς τὸ μεθύσι).
Οἰνοβρεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰνοβαφής.
Οἰνοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γεῦσιν οἴνου.
‡Οἰνόγαλα, ακτος (τὸ). γάλα ἀνακατωμένον μὲ οἶνον.
Οἰνόγαρον (τὸ). εἶδ. σάλτσας ἀπὸ κρασὶ καὶ γάρον.
Οἰνογευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεύομαι (Δοκιμάζω) τὸν οἶνον, [ἐκ τοῦ
Οἰνογεύστης, ου (ὁ). ὁ γευόμενος καὶ δοκιμάζων τὸν οἶνον.
Οἰνογευστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δοκίμασμα τοῦ οἴνου.
Οἰνοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον οἴνου.
Οἰνοδοσία (ἡ). δόσις (μοίρασμα) οἴνου.
Οἰνοδότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰνοδότης.
Οἰνοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Μοιράζω) οἶνον, [ἐκ τοῦ
Οἰνοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων οἶνον.
Οἰνεειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ οἶνον.
Οἰνόεις-οῦς, εσσα-οῦσσα, όεν-οῦν, = Οἰνηρὸς, κατεσκευασμένος ἀπὸ οἶνον.
Οἰνοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Στραγγίζω (Λαγαρίζω) τὸν οἶνον, (ὀθ.
Οἰνοηθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διϋλίζων (λαγαρίζων διὰ τοῦ στραγγιστηρίου) τὸν οἶνον.
Οἰνοθήκη (ἡ). ἀποθήκη οἴνου.
Οἰνοθήρας, ου (ὁ) καὶ Οἰνοθηρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὀπ. ἡ ῥίζα ἔχει ὀσμὴν οἴνου, (παρθλ. Ὀνοθήρα).
Οἰνόθρυπτος (ὁ, ἡ), [οἶν. θρύπτω]. ζαλισμένος (ἀτονισμένος) ἀπὸ τὸν οἶνον, (οὕτω διορθ. τινες τὸ Δἰνόθρυπτος).
Οἰνοκάπηλος (ὁ), = Οἰνοπώλης.
†Οἰνοκάχλη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνομάχλη.
Οἰνόλητος (ὁ, ἡ), [οἶν. λαμβάνω]. κυριευμένος ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος.
‡Οἰνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ. 2) λαλῶ (πραγματεύομαι) περὶ οἴνου.
Οἰνομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὸν οἶνον.
‡Οἰνομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης πρὸς τὸν οἶνον.
Οἰνομάχλη (ἡ). γυνὴ μάχλος (ἀκρατὴς) πρὸς τὸν οἶνον ἢ ἐξ αἰτίας τοῦ οἴνου, μέθυσος.
Οἰνόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ οἶνον, εἶδ. μεθυστικοῦ ποτοῦ (μελικράτου).
Οἰνομετρέω-ῶ, Μ ήσω, = Οἰνοδοτέω.
Οἰνομήτωρ, ορος (ὁ), Π. μήτηρ τοῦ οἴνου, (ἐπίθετ.) ἡ ἄμπελος.
Οἶνον (τὸ), = Οἶναρ.
Οἰνοπέδη (ἡ) καὶ
Οἰνόπεδον (τὸ). μέρος ἀμπελόφυτον, ἀμπελότοπος, (κυρ. σύθ. τοῦ
Οἰνόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέδον (ἔδαφος) οἰνοφόρον, ἀμπελόφυτος.
Οἰνοπέπαντος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. πεπαίνω]. ὡρίμος διὰ οἶνον. » Βότρυς,— « Ἐπγρ.
Οἰνοπίπης, ου (ὁ), Κωμ. [οἶν. ὀπιπτεύω]. ὁ ᾽μματιάζων (ἐπιθυμῶν, ἔχων τ᾽ ὀμμάτι του εἰς) τὸν οἶνον, (εἰς τὸν Ἀρχφ. διορθ. Οἰνοπότης).
Οἰνοπλάνητος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰνοσφαλής.
Οἰνοπληθὴς, έος [ὁ, ἡ]. ὁ γέμων (πλήθων) οἶνου.
Οἰνόπληκτος καὶ
Οἰνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ). κτυπημένος (ζαλισμένος) ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος.
Οἰνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) οἶναν.
Οἰνοποιητέον, θετ. τοῦ Οἰνοποιέω.
Οἰνοποίλα (ἡ). κατασκευὴ οἴνου, [ἐκ τοῦ
Οἰνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων οἶναν.
Οἰνοπόρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. πορεύω], = Οἰνοδότης.
Οἰνοποσία (ἡ). τὸ πίνειν οἶνον.
‡Οἰνοπόσιον (τὸ). πιόσιμον οἶνου, μεθύσι.
Οἰνοποτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ
Οἰνοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω οἶνον, μεθοκοπῶ.
Οἰνοποτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ =
Οἰνοπότης, ου (ὁ) καὶ Οἰνοπότις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων οἶνον, μέθυσος.
Οἰνοπράτης, ου (ὁ), = Οἰνοπώλης.
Οἰνόπτης, ου (ὁ). ἐπιζήτης συμποσίων, (κατὰ λέξ.) ἐπόπτης (ἐπιτηρητὴς) τοῦ οἴνου.
Οἰνοπωλεῖον (τὸ), = Οἰνοπώλιον.
Οἰνοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ οἶνον, εἶμαι =
Οἰνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν οἶνον, κρασοπώλης.
Οἰνοπώλιον (τὸ). κρασοπωλεῖον.
Οἰνοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰνοπώλης.
Οἰνορόδινον (τὸ). μίγμα οἴνου καὶ ῥοδίνου (ἐλαίου).
Οἶνος (ὁ). τὸ κρασὶ. (κυρ.) » Οἶνος ἀμπέλινος, « Ἡρ. (διότι καταχρ. λέγεται »Οἶνος (καὶ ὁ) ἐκ κριθῶν,« Θρρ., ὁ (ἄλλ.) Ζῦθος κτλ. 2) (συνκδχ.) = Οἰνοπωλεῖον. » Τρέχ᾽ εἰς τὸν οἶνον, « Πλδ. 3) μεθύσι, φαγοπότι. » Ἐν (Παρ᾽) οἴνῳ, « Ἀξ.
Οἰνόσπονδος (ὁ, ἡ). (Θυσία) εἰς τὴν ὀπ. σπένδεται οἶνος (καὶ ὄχι ὕδωρ).
Οἰνοσόος καὶ Οἰνοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν) τὸν οἶνον.
Οἰνότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. τεύχω], καμωμένος ἀπὸ οἶνον, ἢ· προξενηθεὶς ἐξ αἰτίας οἴνου.
Οἰνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα, παράγουσα) οἶνον, οἰνοφόρος.
Οἰνοτρόπαι (αἱ), (κατὰ τὴν μυθολογ.) γυναῖκες δυνάμεναι νὰ μεταβάλωσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.
Οἰνοτροπικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνωρίζειν τὸν οἶνον, (Γαλλ.) gourmet.
Οἰνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) τὸν οἶνον. »Βότρυς—,« Ἐπγρ.
Οἰνουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰνοποιέω.
Οἰνουργία (ἡ), = Οἰνοποιΐα.
Οἰνοῦς, οῦσα, οῦν, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Οἰνόεις, (ὀθ.
Οἰνοῦττα, Ἀττ. ἀντὶ Οἰνοῦσσα (ἐνν. μάζα), εἶδ. πλακοῦντος (χιλοπίττας) μὲ κρασὶ, ᾽λάδι καὶ μέλι.
†Οἰνοφαγία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνοφλυγία. (Εἰς τὸν Λκ. Ἀληθ. Ἱς. Α᾽.) βρῶσις φαγητῶν ἐχόντων δύναμιν οἴνου.
Οἰνοφερὴς, έος (ὁ, ἡ). κατωφερὴς πρὸς οἶνον, φίλοινος.
Οἰνοφλυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι οἰνόφλυξ (μέθυσος).
Οἰνοφλυγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =
Οἰνόφλυκτος καὶ
Οἰνόφλυξ [οἶν. φλύω], υγος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος εἰς τὸν οἶνον (εἰς τὴν οἰνοποσίαν), μέθυσος· μεθυσμένος.
Οἰνοφορεῖον (τὸ). οἰνοφόρον ἀγγεῖον, κρασολάγυνον, κρασοβάρελον κτλ.
Οἰνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω ἢ Περιέχω) οἶνον.
Οἰνοφόριον (τὸ), = Οἰνοφορεῖον.
Οἰνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ περιέχων) οἶνον.
Οἰνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὸν οἶνον.
Οἰνόφυτος (ὁ, ἡ). κατάφυτος μὲ οἴνας (ἀμπέλους), ἀμπελόφυτος. ‖. (οὐσ.) Οἰνόφυτον (τὸ), = Οἰνοπέδον. 2) Π. ὁ φυτεύων οἴνας (ἀμπέλους), (Νόν.).
Οἰνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὸν οἶνον.
Οἰνοχάρων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὁ φρενιῶν (γραμμάκονων) διὰ τοῦ οἴνου, (παρφδ. τοῦ Οἰνοχαρὴς).
Οἰνοχοεία (ἡ). κέρασμα οἴνου κτλ., [ἐκ τοῦ
Οἰνοχοέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ
Οἰνοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερνῶ (κρασὶ κτλ.) ὡς οἰνοχόος ἢ διὰ τῆς οἰνοχόης. » Νέκταρ ἐφνοχόει,« Ἰλ. Δ.
Οἰνοχόη (ἡ). ποτῆρι διὰ κέρασμα. 2) τὸ (ἄλλ.) Κυλικεῖον (μὲ τὸ ἐν αὐτῷ ποτόν). 3) γυνὴ οἰνοχόος
Οἰνοχόημα (τὸ). τὰ οἰνοχοούμενον κέρασμα. »Παρεῖχεν οἰνοχόημα Ἀθηναίοις,« Πλ.
Οἰνοχοΐα (ἡ), = Οἰνοχοεία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰνοχοϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἰνοχόον, οἰνοχόου ἴδιος.
Οἰνοχόος (ὁ, ἡ), [οἶν. χέω]. κεραστής.
Οἰνόχροος-ους καὶ
Οἰνοχρώς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου, κρασάτος.
Οἰνόχυτος (ὁ, ἡ), Π. χυμένος (κερασμένος ἢ κεκραμένος) ἐν εἴδει οἴνου. 2) (ἐνεργ.) =Οἰνοχόος.
Οἴνοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν (χρῶμα, θεωρίαν) οἴνου, κόκκινος βαθύς· μελαχρινός, μαυροκόκκινος· (ἐπὶ θαλάσσ.) ἰμαῦρος διὰ τὸ πολὺ βάθος. »Πόντος—,« Ὅμ., (παρβλ. Πορφύρεος).
Οἰνόω-ῶ, Μ. ώσω, =Μεθύσκω. »Οἰνωθήσεσθαι δὲ τὸν σοφὸν φασιν (οἱ Στωϊκοί), οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ,« Αρτ. 2) μεταβάλλω εἰς οἶνον. » Νάματος οἰνωθέντος, « Νόνν.
Οἰνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ χρῶμα οἴνου, (Γαλλ.) vineux. 2) εὔφορος εἰς οἶνον.
Οἰνών, ῶνος (ὁ), =Οἰνοθήκη.
;Οἰνώνης [οἶν. ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ἵνα μεταπωλήσῃ) οἶνον, οἰνοπώλης.
Οἰνωπός, ή ἢ ός, όν, =Οἴνοψ.
;Οἰνωρός (ὁ, ἡ), =Οἰνοφύλαξ.
Οἴνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰνόω, μέθη, μέθυσμα.
Οἰνωτός, ή, όν, =Οἰνωμένος, μεθυσμένος. 2) κατεσκευασμένος μὲ οἶνον.
Οἴνωτρον (τὸ), [οἴνη]. στύλωμα κληματαρηᾶς, στεντωσιά.
Οἰνώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰνωπός.
Οἴξω, μέλλ. τοῦ Οἴγω, Οἴγνυμι.
Οἷο, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὗ, γεν. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑὸς ἢ 2) τοῦ Ὁ ἀντὶ Αὐτός, (Ἀπλλν. Α'. 1325).
Οἰοβατός, ου (ὁ), Π. [οἶος, βαίνω]. ὁ περιπατῶν μόνος ἢ =
Οἰόβατος (ὁ, ἡ), Π. [ὄϊς, βαίνω]. ὅπου περιπατοῦν μόνον πρόβατα· (ἐν γέν.) μεμονωμένος, ἔρημος.
Οἰόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόβιος.
Οἰοβότης, ου (ὁ), Π. =Οἰοβώτης.
Οἰόβοτος (ὁ, ἡ), Π. =Μηλόβωτος.
Οἰοβουκόλος (ὁ), Π. [οἶος ἢ ὄϊς, βουκόλος]. ὁ ποιμένων μόνος ἢ πρόβατα.
;Οἰοβώτης, ου (ὁ), Π. [οἶος, βόσκω]. ὁ βόσκων μόνος (χωρὶς σύντροφον). »Φρενὸς —,« Σοφ., ἰδιογνώμων, ἰδιόῤῥυθμος, ἢ· στερημένος, ἔρημος.
Οἰόγαμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόγαμος.
Οἰόζωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόζωνος.
Οἰόθεν, ἐπίῤ. Π. [οἶος]. ἀπὸ μέρους ἑνὸς μόνου ἢ· ἀπὸ ἓν μέρος μόνον, μοναχόθεν. » Οἰόθεν οἶος, « Ὅμ., μόνος πρὸς μόνον ἢ, ὁλομόναχος.
Οἰόθι, ἐπίῤ. Π. [οἶος]. μόνως, κατὰ μόνας.
Οἰοκερεύς, έως (ὁ), Π. ὁ μονόκερως.
Οἰόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, κέρας], μονοκέρατος.
Οἴομαι καὶ (κρσ.) Οἶμαι (τὸ β'. πρσ. Οἴει), Μ. οἰήσομαι (παρτ. Ὠόμην ᾖ [κρσ.] Ὤμην, ἀόρ. Ὠήθην). (κυρ. μσ. τοῦ Οἴω), φρονῶ, στοχάζομαι· θαῤῥῶ, νομίζω, ὑποθέτω, ὑποπτεύω. »Καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδέν,« Ἀρστ. »Οὐδὲν μὲν εἴδοτα τῶν ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δέ, « Ἡρωδ. »Πρῶτον τότε ὅπλα ἐνδὺς, οὔποτε οἰόμενος,« Ξεν. » Ὡς ἐγῷμαι (κατὰ κρσ. ἀντὶ ἐγὼ οἶμαι) ἢ ἁπλ. »Οἶμαι,« Φρσ. («ἀποστατικῶς ἐπεντιθεμένη κατ' ἐνδοιασμὸν εὐλαβῆ,«) κατὰ τὴν ἰδέαν μου, μὲ φαίνεται· ἴσως, πιθανόν, ἢ· βέβαια, ἀναμφιβόλως. »Τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρά,« Δμ. (ᾖ μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος) »Ἡ δέ γε οἶμαι φύσις,« Πλάτ. »Οἱ γὰρ οἶμαι βέλτιστοι,« Δμ. (ἢ τῆς προθ. ᾖ τοῦ ὀνόμ.) »Ἐξ οἶμαι τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας,« Πλάτ. (καὶ κατὰ β'. πρσ.) » Διατὶ οἴει ὄνειδος φέρει,« Πλάτ. »Πόσων οἴεσθε θυγατέρας ἐξέδωκεν,« Αξ., ἴδε καὶ Ὀίω.
Ὀίομαι, Μ. ὀίσσομαι ἢ ὀίσομαι (παρτ. Ὠϊόμην, ἀόρ. Ὠϊσσάμην καὶ Ὠίσθην), Π. ἀντὶ Οἴομαι, (ἴδε καὶ Ὀίω).
Οἷον, οὐδ. τοῦ Οἷος.
Οἷον, Π. οὐδ. τοῦ Οἷος.
Οἰονανεὶ καὶ
Οἰονεί, ἐπίῤ. Ὡς ἂν νά, τρόπον τινά.
†Οἰονοϊστική (ἡ), [οἴομαι, νοῦς]. ἡ τέχνη τοῦ συμπεραίνειν διὰ τοῦ νοὸς τὸ μέλλον (τοιουτοτρόπως μετεπλάσθη πρὸς ἐτυμολογίαν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἡ Οἰωνιστική).
Οἰονόμος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰοβώτης.
Οἷοντε, οὐδ. τοῦ Οἷος τε
Οἰοπέδη (ἡ), Π. [ὄϊς, πέδη]. δεσμὸς μάλλινος(;).
Οἰοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονοπέδιλος.
;Οἰοπόκος (ὁ, ἡ), Π. [ὄϊς, πέκω]. ἰπαρμένος (κουρευμένος) ἀπὸ πρόβατον. » Μαλλὸς—, « Σοφ., (ἀλλ. διορθ. Νεόποκος).
Οἰοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βόσκω πρόβατα, ἢ· ζῶ (περιφέρομαι) μόνος, [ἐκ τοῦ
Οἰοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, πέλομαι]. ὁ διάγων μόνος, (ἐν γέν.) μεμονωμένος, ἔρημος. 2) [ὄϊς, πολέω]. ὁ βόσκων πρόβατα, ποιμήν.
Οἷός, Π. γεν. τοῦ Οἷς, Ὄϊς, πρόβατον.
Οἷος, η, ον, Π. [ἴος]. μόνος. » Οἷος ἄνευθ' ἄλλων, « Ἰλ. Χ. (καὶ προθτ.) » Οἷος ἀπ' ἄλλων, « Ὀδ. Ι. » Οἵη ἐν ἀθανάτοισιν,« Ἰλ. Α. (καὶ ἑλλ.) » Τῶν οἷος, « Ἰλ. Α. ||. (καὶ ἐπίῤ.) »Γαστέρες οἷον,« Ἡσ.
Οἷος [ὅς], α, ον. Ὁποῖος, ποίου εἴδους (κτλ.), τί (ὅτι) λογῆς. (πρὸς ἀπαρ.) ὥστε. » Ὁ δὲ ἀδόλεσχος τοιοῦτος, οἷος κτλ.,« Θρρ. » Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ζ. » Εἴπερ ἔστι τι τοιοῦτο γένος οἷον ἄνευ ἄῤῥενος γεννᾷν,« Ἀρστ. (καὶ χωρὶς τοῦ ἀνταποδ.) »Οἶσθα οἷος ἐκεῖνος, « Ἰλ. Α. » Πίε οἶνον, ὀφρ' εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε, « Ὀδ. Ι. »Σκέψαι δὲ οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ οἷος ὢν περὶ ἐμὲ, ἔπειτά μοι μέμφῃ, « Ξεν. » Ξυγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια, « Πλάτ. » Οὐχ' οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν, « Εὐρ. » Οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ, « Σοφ. » Οἷος ἀστὴρ εἶσι, « Ἰλ. Χ., ὅ,τι λογῆς, καθώς. »Οὐδὲν οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, « Δμ., τίποτε δὲν ὠφελεῖ τόσον, ὅσον (καθὼς) τὸ νά, (δηλ.) τὸ καλλιώτερον ἀπ' ὅλα εἶνε νά. » Οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Τε) » Τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν, « αὐτ. (ᾖ θαυμαστ.) »Θαυμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην, οἷός τε, « Ἰλ. Ω. » Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο (τὸν κύνα) θεοὶ ποίησαν θηρίον· ὡς ἐπιμηθές! « Θκρ. » Οἷον καὶ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεῦσαι, « Ὀδ. Ε. » Ὦ οἷα κεφαλή,« Μυθ. (καὶ πρὸς ὑπερθ. ἐπιτατ.) » Οἷος κράτιστος, « Ἀρστ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν, Δήποτε κτλ.) »Οἷος οὖν, »Οἷος δήποτε, » Οἷος δήποτ' οὖν. 2) (πρὸς ἀπαρ.) ἱκανὸς ἢ συνειθίζων νά. » Οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς, « Ἀρστ. » Ἥκιστα δ' ὢν οἷος μεγαληγορεῖν, « Ξεν. » Οἷος μηδὲν ἧσσον ἥδεσθαι ὑφ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' ἄλλων, ἐπαινούμενος, « αὐτ. (συνήθ. δὲ μετὰ τοῦ Τε) » Οἷός τε ἦν αὐτὸν βίᾳ ἄγεσθαι, « Παρθ. » Σμικρὰ δὲ (ποιεῖν) οἷός τε ἦν, « Πλάτ. » Οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἡμῖν διατρίβειν, « Ἀρστ., δὲν εἶνε δυνατὸν, δὲν ἠμποροῦμεν. » Ὡς οἷόν τε,« Πλάτ. » Οὐχ οἷόν τε γενέσθαι πασῶν τῶν τεχνῶν ἔμπειρον, « Ξεν. (ᾖ ἑλλ.) » Ὅταν ᾖ πρῶτον οἷόν τε, « Δμ., ἅμα ἠμπορέσουν, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. (καὶ πλθ.) » Ἀνὰ τὸν ποταμὸν γὰρ δὴ οὐκ οἷά τέ ἐστι πλώειν οὐδενὶ τρόπῳ, « Ἡρ. ||. (τὸ οὐδ.) Οἷον καὶ Οἷόν περ (τε), (καὶ πλθ. Οἷα καὶ Οἷά γε (τε, δὴ), « ἐπίῤ. Καθὼς λόγου (παραδείγματος) χάριν. »Ὠκύμορος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις, « Ἰλ. Σ., καθὼς ὁμιλεῖς. » Σφυρήλατος οἷα κολοσσὸς, « Θκρ. 2) σχεδὸν, περίπου. » Οἷον δέκα σταδίους, « Θκ. 3) (μετὰ τοῦ Οὐ), ὄχι μόνον. »Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸν, « Πλβ. » Οἷά τε λῃστῆρες, « Ὀδ. Γ. » Πριάμενος οἷον ἑταίραν,« Ξεν. 4) (ὡς θαυμαστ.) πῶς! τί! » Οἷον ἐερσήεις κεῖται, « Ἰλ. Ω. 5) (πρὸς μτχ. αἰτιολογ.) ἐπειδὴ, μὲ τὸ νά. » Οἷα ἐμβαλόντος τοῦ ὕδατος, « Ἡρ. » Οἷά τε χρόνου ἐγγεγονότος πολλοῦ, « αὐτ. 6) (Ἐπιτατ.) λίαν, πάνυ. »Θαυμαστὸν οἷον,« Αξ.
Ὄϊος, γεν. τοῦ Ὄϊς.
Ὄϊος [ὄϊς], α, ον. Πρόβειος, προβατήσιος. ||. (οὐσ.) Ὀΐα (ἐνν. δορά), προβειά.
Οἷος περ, Οἷος τε, ἀντὶ Οἷός περ (τε), ἴδε Οἷος.
†Οἰοφάγος (ὁ, ἡ), Π. [οἷς, τρώγω]. προβατοφάγος.
Οἰόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, φρήν], =Μονογνώμων, ἰσχυρογνώμων. (συνκόχ.) σκληρὸς ἢ ἔρημος. »Πέτρα—,« Αἰσχλ.
Οἰοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονοχίτων.
Οἰόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [οἶος], =Μονόω.
†Ὀίπτωτον (τὸ) καὶ Ὀίπτωτος (ὁ), Γλσ. =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀϊσπάτη, κόπρος προβάτου.
Οἷς καὶ (Π.) Ὄϊς, οἷός ἢ ὄϊος (ἡ ᾖ σπν. ὁ), (ἡ δοτ. Οἴϊ, ἡ αἰτ. Οἶν καὶ Ὄϊν· πλθ. ἢ ὄνμς. Οἷες καὶ Οἷς ἢ Ὄϊες, ἡ γεν. Οἰῶν καὶ Ὀίων, ἡ δοτ. Οἷσι καὶ Ὀίεσσι [σσι] καὶ Ὄεσσι, ἡ αἰτ. Οἷας καὶ Οἷς ἢ Ὄϊας καὶ Ὄϊς). πρόβατον· (κυρ.) προβατίνα.
Οἷς, δοτ. πλθ. τοῦ Ὄς.
Οἴσαξ, ακος (ὁ), =Οἰσύα(;).
Οἴσατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Οἴομαι.
Οἶσε, Π. ἀόρ. τῆς πρς. καὶ
Οἰσέμεν καὶ Οἰσέμεναι, Π. ἀντὶ Οἴσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἴσομες, Δ. ἀντὶ Οἴσομεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φέρω.
Οἴσθα, Αἰολ. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Οἴδασθα), ἀντὶ Οἶδας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Οἶδα.
Ὀϊσθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. ἀόρ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ὀΐω.
Οἰσθήσομαι, Π. μέλλ. πθ. τοῦ Φέρω.
Οἰσόκαρπον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ οἴσου (τῆς λυγαρηᾶς), (ἄλλ.) Ἀγνόκοκκον.
Οἴσομαι, μσ. μέλλ. καὶ
Οἶσον, Π. ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Φέρω.
Οἶσον (τὸ). σχοινὶ, φλαμουρόσχοινον, καραβόσχοινον, [ἐκ τοῦ
Οἰσὸς (ὁ), εἶδ. λυγαριᾶς, (ὅθ.) τὸ Ατ. vitus, ἴδε Οἰσύα.
Οἰσοφάγος (ὁ). [οἴσω φαγεῖν]. τὸ κανάλι διὰ τοῦ ὁπ. ἐμβαίνει ἡ τροφὴ ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον, ὁ φάρυγξ, (κοιν.) καταπιώνας.
†Ὀϊσπάτη, Οἴσπη καὶ Οἰσπό(πώ)τη, ης (ἡ), Γλσ. ἡ κόπρος (ὁ ἀπόπατος) ἢ ἡ λέρα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων, (ἄλλ.) Οἴσυπος.
Ὀϊσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀϊσάμενος, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ὀΐω.
Ὀϊστὰ (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Ὀϊστός.
Ὀϊστέος [οἴσω], α, ον, θετ. τοῦ Φέρω.
Ὀϊστεύμα, (τὸ), [ὀϊστεύω]. σαγιττειὰ· σαγίττευμα.
Ὀϊστευτὴρ, Π. ἀντὶ
Ὀϊστευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀϊστεύων (ῥίπτων σαγίττας), τοξευτής.
Ὀϊστευτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἡ τέχνη τοῦ ὀϊστεύειν, ἡ τοξευτική.
Ὀϊστεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω ὀϊστοὺς, τοξεύω, σαγιττεύω.
Οἰστικὸς [οἴσω], ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φέρειν (κομίζειν, ἐπανάγειν κτλ.)· παρακτικός.
Οἰστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον οἰστικὸν (παρακτικόν). » Οἰστικῶς ἔχω, « Ἰάμβλ., δύναμαι νὰ παραγάγω.
Ὀϊστοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ὀϊστοὺς, χρησιμεύων ὡς-
Ὀϊστοδόκη (ἡ), = Ὀϊστοθήκη.
Ὀϊστοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἐντὸς αὐτοῦ ὀϊστοὺς, χρησιμεύων ὡς-
Ὀϊστοθήκη (ἡ). θήκη ὀϊστῶν, φαρέτρα.
Ὀϊστοκόμος (ὁ, ἡ), = Ὀϊστοφόρος.
Οἰστὸς [οἴσω], ἡ, όν. Φερτὸς· (τρπ.) ὑποφερτὸς, ἀνεκτός. » Καῦμα οὐδαμῆ οἰστὸν, « Θκ., ἀνυπόφερτον.
Ὀϊστὸς καὶ (Ἀττ.) Οἰστὸς (ὁ καὶ ἡ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. Ὀϊστά), [οἴσω]. βέλος, σαγίττα. » Ἡ ὀϊστὸς φερομένη, « Ἀρστ.
Ὀϊστοῦχος καὶ Οἰστοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ὀϊστούς.
Ὀϊστοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) ὀϊστούς.
Οἰστράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ) οἶστρον· (τρπ.) εἶμαι εἰς ἐνθουσιασμὸν (ὁρμὴν, παραφορὰν) πάθους. (μτβτ.) = Οἰστρηλατέω. » Αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ, « Εὐρ. (ὅθ. πθ.) » Θηλυγενὴς ὄχλος.. οἰστρηθεὶς Διονύσῳ, « αὐτ.
Οἰστρηδὸν, ἐπίρ. Μανιωδῶς, καθὼς τὸ ζῶον ὅταν ἔχῃ οἶστρον.
Οἰστρήεις, εσσα, εν, Π. = Οἰστρήλατος.
Οἰστρηλασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Οἰστρηλατέω-ῶ [οἶστρος, ἐλαύνω], Μ. ήσω. Ταράττω (Ἐξαγριόνω, Βάλλω εἰς κίνησιν μανιώδη) καθὼς ἡ μυῖγα τὰ βῴδια κλπ.
Οἰστρηλάτημα (τὸ), = Οἴστρημα, Οἰστρηλασία.
Οἰστρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ κεντηθεὶς ἢ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ οἴστρου· (τρπ.) κυριευμέμενος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους, μανιώδης. (Π.) οἴστρου (μανίας) πρόξενος.
Οἴστρησις [οἰστρέω], εως (ἡ). μανία (παραφορὰ) πάθους, οἰστρηλασία.
Οἰστροβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), = Οἰστροπλὴξ, Οἰστρήλατος.
Οἰστροβολέω-ῶ [οἶστρος, βάλλω], Μ. ήσω, = Οἰστρηλατέω.
;Οἰστροδίνητος καὶ
Οἰστροδόνητος καὶ Οἰστρόδονος (ὁ, ἡ), Π. [οἰστρ. δινέω, δονέω], = Οἰστρήλατος.
Οἰστρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). μανιώδης ὑπὸ (ἢ ὡς ὑπὸ) οἴστρου.
Οἰστρομανία (ἡ). μανία οἰστρηλατουμένου, οἰστρηλασία.
Οἰστροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰστρήλατος, [πλήσσω καὶ
Οἶστρος (ὁ), [οἰστὸς, ὀϊστός], εἶδ. ἐντόμου τὸ ὁπ. κεντᾷ τὰ ζῶα, βοϊδόμυιγα, (καὶ ἄλλ.) στρίγγλα, (Γαλλ.) mouche asile), (συγχ. τῷ) Μύωψ. » Βοηλάτην μύωπα κινητήριον, οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας, « Αἰσχλ. » Οἱ οἶστροι καὶ οἱ μύωπες, « Ἀρστ. » Ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων, « Σχλ. Ἀπλλν.
2) (μτφορ.) νύξις· ἐρεθισμὸς, (ὁρμὴ, παραφορὰ πάθους· σφοδρὰ (ἀκάθεκτος) ἐπιθυμία. » Μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, « Ἐπγρ. 3) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (σκωληκοφάγου), (Γαλλ.) pouillot.
Οἰστροφόρητος (ὁ, ἡ), = Οἰστρήλατος, Οἰστροδόνητος.
Οἰστροφόρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶστρ. φέρω]. οἴστρου (μανίας) πρόξενος.
;Οἰστρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Οἰστρέω, οἰστρηλατῶ.
Οἰστρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὡς ἂν οἰστρήλατος, μανιώδης. » Ἐπιθυμία, « Πλάτ.
Οἰστῶς, ἐπίρ. Ἀνεκτῶς, ὑποφερτά.
Οἰσύα (ἡ), = Οἰσὸς, εἶδος λυγαρηᾶς ἢ ἰτηᾶς.
Οἰσύϊνος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ κλάδους οἰσύας. » Κύρτος —, « Ὀππ. » Ἀσπὶς —, « Εὐνάπ.
Οἴσυον (τὸ). κλαδὶ (βεργὶ) οἰσύας.
Οἰσυοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων καλάθια κτλ. ἀπὸ οἰσύας.
Οἰσυουργός (ὁ, ἡ), = Οἰσυοπλόκος.
Οἰσύπειος (ὁ, ἡ), = Οἰσυπηρὸς, [ἐκ τοῦ
Οἰσύπη (ἡ), Ἰων. = Οἴσυπος.
Οἰσυπηρὸς, ά, όν. Πλήρης οἰσύπης. » Ἔριον —, « Ἱππκρ., τὸ ἄπλυτον.
Οἰσυπὶς, ίδος (ἡ), = Οἴσυπος.
Οἰσυπόεις, εσσα, εν, Ἰων. = Οἰσυπηρὸς, [ἐκ τοῦ
Οἴσυπον (τὸ), καὶ
Οἴσυπος (ὁ), [οἷς]. ἡ λέρα τοῦ μαλλιοῦ καὶ αὐτὴ ἡ κόπρος τῶν προβάτων, (ἄλλως) Ὀϊσπάτη, (κοιν.) σαριά, (συνκδχ.) μαλλὶ ἄπλυτον. » Ἔρια οἰσύπῳ πιναρὰ, « Ἀρετ., τὰ (μονολεκτ.) οἰσυπηρά. » Τὰ δὲ πεπλυμένα ἔρια καὶ μηκέτι ἔχοντα τὸν οἴσυπον (καὶ ὄχι ὕσωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχέεται πολλάκις), « Γαλ.
Οἰσυποῦντα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Οἰσυπόεντα ἢ Οἰσυπώοντα, (ἐὰν ὄνε μτχ. τοῦ-
Οἰσυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι πλήρης οἰσύπου.
Οἰσυπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Οἰσυπηρός.
Οἴσω, μέλλ. τοῦ Φέρω, (ἐκ τοῦ ἀχρ. Οἴω).
Οἰτόλινος (ὁ). ἆσμα πένθιμον εἰς τὸν θάνατον (οἶτον) τοῦ Λίνου.
Οἶτος (ὁ), Π. Ἰων. [οἴσω]. τύχη, μοῖρα· φορὰ τῆς τύχης· (ἰδιαιτ.) συμφορὰ, δυστύχημα· ὄλεθρος. » Γοερὸν οἶτον ἀπδονίδων, « Καλλ. » Οἱ δὲ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι, « (Δμκρτ. παρὰ) Στβ.
Οἰφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, [συγγ. τῷ Ὀχεύω], = Βινέω.
Οἰφόλης, ου (ὁ) καὶ
Οἰφόλις, ίδος (ἡ). ἀσελγής.
;Οἴφω, σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰφέω.
Οἰφώλης, Οἰφωλὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Οἰφόλης, Οἰφόλις.
Οἰχέομαι, Π. ἀντὶ Οἴχομαι.
Οἰχητέον, θετ. τοῦ Οἴχομαι.
Οἴχνεσκον, Π. παρτ. τοῦ
Οἰχνέω-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Οἴχομαι, ὑπάγω, πορεύομαι. » Παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων, « (Πίνδ. παρὰ) Πλ.
Οἰχοίατο, Ἰων. ἀντὶ Οἴχοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ
Οἴχομαι [ἴκω ἢ ὄχος, ὀχέομαι], Μ. οἰχήσομαι (παρτ. Ὠχόμην, πρκ. Ὤχημαι καὶ Οἴχωκα). Ὑπάγω· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· γίνομαι ἄφαντος, χάνομαι· ἀποθνήσκω. » Ὤχετο ἀπιὼν, « Δμ. » Ὤχετ' ἀποπτάμενος, « Ἰλ. Β. » Ὁ μὲν δὴ κήρυξ οἰχώκεε ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ, « Ἡρ. » Ὤχετο νηῒ Πύλονδε, « Ὀδ. Π. » Οἴχοντο πλέοντες ἐς Λακεδαίμονα, « Ἡρ. » Βληθεὶς δὲ οὐδὲ μετεστράφη, ἀλλ' ᾤχετο ἐφ' ὅπερ ἐτάχθη, « Ξεν. (ἐξ ἑλλ. τῆς προθ.) » Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα, « Ἰλ. Α. » Ποῖ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες; « Ἰλ. Ε. » Πῇ δή τοι φρένες οἴχονται; « Ἰλ. Ω. » Ἐπ' ὀλίγου οἴχεται (ἡ σωτηρία), « Ἀρστ., (Κωμ. παρῳδ.) ἀντὶ Ὀχεῖται· (καὶ ἀπλ.) » Διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, « Πλάτ. » Τήνας οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας, « Θκρ. (ὁ πρκ.) » Οἴχωκα, « Σοφ., εἶμαι χαμένος, ἐχάθηκα! » Τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι, « Ξεν.
Οἴχωκα, πρκ. καὶ
Οἰχώκεε, Ἰων. ἀντὶ Οἰχώκει, ὑπερσ. τοῦ Οἴχομαι.
†Οἴω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Οἴσω, μέλλ. τοῦ Φέρω.
Ὀΐω, Π. ἀντὶ Οἴομαι, νομίζω· μοὶ φαίνεται κτλ. » Ἔπειτα γ', ὀΐω, γνώσεαι, « Ὀμ. (καὶ μσ.) » Αἰεὶ ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω, « Ἰλ. Α., ὑποπτεύεις. » Ὀϊσσάμενος ὅλον εἶναι, « Ὀδ. Κ. » Πόαν πολλὴν ἐπιθέσουσι, τοῦ μὴ ἀρίδηλον εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν, μή τινα δόλον ὀϊσθῶσι (ἡ, κατ' ἄλλ. γρφ., οἰσθῶσι), « Ἀρρ. » Οἶνον, ὃν σὺ φυλάσσεις, κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, « Ὀδ. Β, ἐλπίζουσα, προσμένουσα. » Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀίεται, « Ὀδ. Ρ, δοκεῖ, φαίνεται.

†Οἰῶ, Λακων. ἀντὶ Ὀίω. « Ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος, « Ἀρςφ.

Οἰωβότας, α (ὁ), Δ. Π, ἀντὶ Οἰοβό(βω)της.

Οἰωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Προμαντεύω τι ἀπὸ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν πτηνῶν (τῶν οἰωνῶν). » Ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Σεξτίλιον μῆνα, « Πλ. 2) (συνήθ.) ἐκλαμβάνω τι ὡς (κυρ. κακὸν) οἰωνόν. » Ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει, « Ξεν. » Ὃν οἰωνίσαιτ' ἄν τις μᾶλλον ἰδών, ἢ προσειπεῖν βούλοιτο, « Δμ.

†Οἰωνικὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰωνιστικός.

Οἰώνισμα (τὸ), = Οἰωνός.

Οἰωνισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ οἰωνίζεσθαι, ἡ διὰ τῶν οἰωνῶν μαντεία.

Οἰωνιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰωνιστής.

Οἰωνιστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο οἱ οἰωνισμοί. 2) = Οἰωνὸς, σημεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Οἰωνιστήριος, α, ον, = Οἰωνιστικός.

Οἰωνιστὴς, οῦ (ὁ), = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οἰωνίζεσθαι, οἰωνιστοῦ ἴδιος. » Οἰωνιςικὴ, « Πλάτ., Πλ., ἡ τεχνη τοῦ οἰωνίζεσθαι, Οἰωνομαντεία.

Οἰωνόβρωτος (ὁ, ἡ), [οἰωνὸς, βιβρώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ τῶν ὀρνέων.

Οἰωνοθέτης, ου (ὁ), [οἰων. τίθημι], = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνόθροος (ὁ, ἡ), Π. [οἰωνὸς, θροέω]. κραυγὴ (θόρυβος) τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ ὄρνεα.

Οἰωνοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. [οἰων. κτείνω]. ὁ φονεύων τὰ ὄρνεα.

Οἰωνομαντεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν οἰωνῶν (τῶν ὀρνέων) μαντεία.

Οἰωνομαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰωνομαντείαν, οἰωνομάντεως ἴδιος. » Οἰωνομαντικὴ (τέχνη), « ἡ (ἄλλ.) Οἰωνιστικὴ.

Οἰωνόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν οἰωνῶν μαντεύων.

Οἰωνόμικτος (ὁ, ἡ), Π. [οἰων. μίγνυμι]. σχηματισμένος εἰς εἶδος ὀρνέου ἢ ἄλλου ζώου, ἐξ ἡμισείας ὄρνεον.

Οἰωνοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω, Οἰωνίζομαι.

Οἰωνοπόλησις, εως καὶ

Οἰωνοπολία (ἡ), = Οἰωνομαντεία, [ἐκ τοῦ

Οἰωνοπόλος (ὁ, ἡ), [οἰων. πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν οἰωνῶν. ||. (οὐσ.) = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνὸς (ὁ), [οἶος]. πτηνὸν σαρκοφάγον, ὄρνεον. » Θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς, « Ἐμπεδ. » Τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν κείμενον ἐν πιδίῳ, « Ὀδ. Γ. 2) (συνήθ.) σημεῖον (κυρ. τὸ λαμβανόμενον ἀπὸ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν τοιούτων ὀρνέων) εἰς πρόγνωσιν τοῦ μέλλοντος. » Τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων, οὓς Αὔσκικας πρότερον, Αὔγουρας δὲ νῦν καλοῦσι, « Πλ. » Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνῶν, « Πλάτ. » Ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνὸν, « Πλ. » Εἷς οἰωνὸς ἄριςος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, « Ἰλ. Μ.

Οἰωνοσκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο αἱ οἰωνοσκοπίαι.

Οἰωνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν ὀρνέων πρὸς οἰωνομαντείαν, Οἰωνίζομαι.

;Οἰωνοσκόπημα (τὸ). τὸ διὰ τῆς οἰωνοσκοπίας ληφθὲν σημεῖον.

Οἰωνοσκοπητικὸς, ἡ, όν, = Οἰωνοσκοπικός.

Οἰωνοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ οἰωνοσκόπου.

Οἰωνοσκοπικὸς, ἡ, όν. Οἰωνοσκόπου ἴδιος, Οἰωνιστικός. » Οἰωνοσκοπικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ οἰωνοσκόπου.

Οἰωνοσκόπιον (τὸ), = Οἰωνοσκοπεῖον.

Οἰωνοσκόπος (ὁ, ἡ), [οἰωνὸς, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ ὄρνεα (κυρ. πρὸς μαντείαν). ||. (οὐσ.) = Οἰωνόμαντις, (Ατν.) **auspex.**

Οἴως, ἐπίρ. [οἶος]. Πῶς, τίνι τρόπῳ, εἰς ποίαν κατάστασιν. » Ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὤν, οἵως ἔχεις! « Σοφ.

†Οἰωτὸς [οἶς], ἡ, όν, Γλσ. καμωμένος ἀπὸ προβηαίς.

Ὄκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὅτε.

Ὀκέλλω, Μ. ὀκελῶ (ἀόρ. Ὤκειλα), = Κέλλω, πλησιάζω (κυρ. τὸ πλοῖον) εἰς τὴν ξηρὰν, ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). καθίζω εἰς ξέραν. (μτνμ.) καταςαλάζω, καταντῶ. » Ἐς γλουτὸν ἡ ὀσφὺν ὀκέλλει τὸ ἄλγημα, « Ἀρετ. » Ὀκέλλει τὸ κακὸν ἐς ἀνήκεστον, « αὐτ.

Ὄκη ἢ Ὄκῃ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὄπη (πῃ).

Ὄκκα, ἐπίρ. Π. Δ. ἀντὶ Ὄκα.

†Ὄκκαβος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ὁ Κρίκος.

†Ὄκκος (ὁ), [ὄσσομαι], κατὰ διάλεκτ. ὁ ὀφθαλμός, (ὅθεν τὸ Ατν.) **ocus, oculus.**

Ὀκλαδίας [ὀκλάζω], ου (ὁ). (δίφρος) ὅς τις διπλόνεται (μαζόνεται) καὶ πάλιν ἀνοίγεται, (Γαλλ.) **chaise pliante.**

Ὀκλαδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εὔκολος ἢ ἕτοιμος νὰ καθήσω.

;Ὀκλαδιστὶ καὶ

Ὀκλαδὸν, ἐπίρ. Π. λυγῶντας τὰ (ἢ μὲ λυγισμένα) γόνατα, (χυδ.) ἀνακούρκουδα, [ἐκ τοῦ

Ὀκλάζω [κλάω], Μ. άσω. Συγκάμπτω, λυγίζω (κυρ. τὰ γόνατα), (ὄθ. συνήθ. ἑλλ. κάθημαι ἀνακούρκουδα· (συνκδχ.) καταπίπτω, ἀποκάμνω· » Ὤκλαζε τῆς ἄγαν φορᾶς ὁ ἄνεμος, « Ἠλ., ἄρχιζε νὰ καταπίπτῃ. (καὶ τρπ.) » Μὴ ὀκλάσας τὸν ἐπ' ἐμοὶ πόθον ὑπὸ τῶν συμφορῶν, « αὐτ.

Ὀκλάξ, ἐπίρ. Π. = Ὀκλαδόν.

;Ὀκλαξ, ακος (ἡ), Π. ἀντὶ-

Ὄκλασις, εως (ἡ). τὸ ὀκλάζειν, λύγισμα (κυρ. τῶν γονάτων)· κάθισμα εἰς τὰ γόνατα, συγκάθισμα.

Ὄκλασμα (τὸ), = Ὄκλασις. εἶδος χοροῦ, (κοιν.) συγκαθιστός.

Ὀκλαστὶ, ἐπίρ. Π. = Ὀκλαδόν.

Ὀκναλέος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -λέως, Π. ἀντὶ Ὀκνηρός.

Ὀκνείω, Π. ἀντὶ-

Ὀκνέω-ῶ [ὄκνος], Μ. ήσω. Βαρύνομαι ἢ Φοβοῦμαι νὰ, συςέλλομαι, διστάζω· ὑποπτεύω. » Ὀκνῶν τοὺς πολίτας, « Ξεν. » Θαῤῥῶν πλείονα ἔθυεν, ἢ ὀκνῶν ηὔχετο, « αὐτ. » Εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσητε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ ςρατεία γένηται, « Δμ.

†Ὀκνηρία (ἡ), Γλσ. ἀμέλεια, ῥαθυμία, [ἐκ τοῦ

Ὀκνηρὸς [ὄκνος], ὰ, όν. Ἀμελὴς ἢ Δειλὸς, (κοιν.) ὀκνὸς, ἀκαμάτης· (Π.) ὄκνου αἴτιος. » Δέος ὀκνηρὸν, « Θκρ. » Ἡμῖν μὲν ταῦτ' ὀκνηρὰ, « Σοφ.

Ὀκνηρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀκνηρίαν, ἀμελῶς. » Ὀκν. ἔχω (διάκειμαι) πρός τι, « Βασ., Δμ., = Ὀκνέω.

Ὀκνητέον, θετ. τοῦ Ὀκνέω.

†Ὀκνὸς, ἡ, όν, = Ὀκνηρός.

Ὄκνος (ὁ), [ἔχω]. βραδύτης διὰ φόβον ἢ ῥαθυμίαν, (ἐν γέν.) ἀμέλεια, ἀδράνεια, ὀκνηρία· συστολή. » Ὄκνον ἔχω, ἢ » Ὄκνος μ' ἔχει, « Αξ., = Ὀκνέω, συστέλλομαι κτλ. 2) εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ), (ἄλλ.) Ἀστερίας, (Γαλλ.) **butor**, (ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν ταύτην ἔνιαι τῶν ἐκδόσεων ἔχουσιν ὀρθότερον: Ὀκνός).

†Ὀκνόφιλος (ὁ, ἡ). φίλος τοῦ ὄκνου (τῆς ὀκνηρίας).

Ὀκνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀκνηρός.

Ὀκόθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὀπόθεν.

Ὀκοῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ὀποῖος.

Ὀκόσος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ὀπόσος.

Ὀκότε, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὀπότε.

Ὄκου, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὄπου.

†Ὀκριάζω καὶ

Ὀκριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [ὄκρις]. τραχύνω, ἐρεθίζω. ||. (πθ.) ἐρεθίζομαι, τραχύνομαι, θυμόνω.

Ὀκρίβας [ὄκρις, βαίνω], αντος (ὁ), (ἐν γέν.) = Ἰκρίον· (ἰδιαιτ.) τὸ βῆμα τῶν ὑποκριτῶν (τὸ ἄλλ. Λογεῖον) τοῦ θεάτρου, (Ατ.) **pulpitum**, (παρβλ.) Θυμέλη. 2) τὸ ὑψηλὸν κάθισμα τοῦ ἀμαξηλάτου. 3) τὸ τρισκέλι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀκκουμβισμένην οἱ ζωγράφοι τὴν εἰκόνα τὴν ὀπ. ζωγραφίζουν, (Γαλλ.) **chevalet**, (παρβλ.) Κιλλίβας.

Ὀκριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὀκριόεις (σουβλερὸς) τὸ εἶδος.

Ὀκριόεις, εσσα, εν, Π. [ὄκρις]. γεμάτος ἄκραις, τραχὺς, σουβλερὸς, ἀνώμαλος. » Αἶθος—, « Ὄμ., (συγχ. τῷ Ὀκρυόεις).

Ὀκριόωντο, Π. ἀντὶ Ὠκριῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὀκριάομαι.

Ὄκρις [ἄκρος], ιος (ἡ), Π. Ἰων. ἄκρα ἐξέχουσα, τραχύτης εἰς ἐπίπεδον σῶμα. » Ἡ ὑπερέχουσα ὄκρις τοῦ ὀστέου, « Ἱππκρ.

Ὀκρὶς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀκριόεις, τραχὺς, ἀπόκρημνος. » Φάραγξ—, « Αἰσχλ.

Ὀκρίωμα (τὸ), = Ὄκρις.

Ὀκρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κρυόεις, προξενῶν ῥῖγος (φρίκην), φοβερὸς, (συγχ. τῷ Ὀκριόεις).

Ὀκτάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) ὀκτὼ βιβλία.

Ὀκτάβλωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ὀκτὼ βλωμοὺς (βούκαις). » Ἄρτος—, « Ἡσ.

Ὀκτάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ γραμμένος εἰς ὀκτὼ γλώσσας, ἢ· σχηματίζων (διατετμημένος εἰς) ὀκτὼ γλωσσοειδεῖς ἄκρας.

Ὀκτάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ γωνίας.

;Ὀκταδακτυλιαῖος, α, ον καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Οκταδάκτυλος (ὁ, ἡ), = 'Οκτωδάκτυλος.
'Οκτάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 8 δραχμάς.
'Οκτάεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).
'Οκταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 8 ἔτη.
'Οκταετὴς, ους ἡ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 8 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).
'Οκταετία (ἡ). 8 ἔτη.
'Οκταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Οκταέτης.
'Οκτάζυγος καὶ ;'Οκτάζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διαιρούμενος εἰς 8 ζυγὰ (ζεύγη), 'Οκταπλοῦς.
'Οκταήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 8 ἡμέρας, ὀκτὼ ἡμερῶν (ἡλικίας).
'Οκτακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ 'Οκτακόσιοι.
'Οκτάκις. ἐπίρ. 'Οκτὼ φοραίς.
'Οκτακισμύριοι, αι, α. 'Οκτὼ μυριάδες, (δηλ.) 80,000.
'Οκτακισχίλιοι, αι, α. 'Οκτὼ χιλιάδες. ||. (εἰς τὸ ἐν.) » 'Οκτακισχιλίη ἀσπὶς (ἵππος), « Ἡρ., 8,000 στρατιῶται ἀσπιδοφόροι ἢ ἱππεῖς.
'Οκτάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων ὀκτὼ κλίνας.
'Οκτάκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ κνήμας (ἀκτῖνας). » Τροχὸς—, « Ἰλ. Ρ.
;Οκτακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 800.
Οκτακοσιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 799.
'Οκτακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 8 κοτύλας.
'Οκτάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 8 κῶλα (μέλη ἢ μέρη).
;'Οκταμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ 8 μέρη.
'Οκτάμετρος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐξ 8 μέτρων (στίχων).
'Οκταμηνιαῖος, α, ον καὶ
'Οκτάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν ἢ γινόμενος εἰς 8 μῆνας, ὀκτὼ μηνῶν, ὀκτωμηνιάτικος.
'Οκτάπεδος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ 'Οκτάπους.
'Οκτάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀκτὼ πηχῶν.
'Οκταπλασιάζω Μ. ἆσω. Κάμνω τι ὀκταπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.
'Οκταπλάσιος, α, ον καὶ
'Οκταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὀκτὼ φοραῖς τοσος.
'Οκτάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πλέθρων ἔκτασιν.
'Οκτάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πλευρὰς (8 πρόσωπα).
'Οκταπλόος-οῦς (ὁ, ἡ), = 'Οκταπλάσιος.
'Οκταπόδης, ου (ὁ) καὶ
'Οκτάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πόδας ἢ 8 ποδῶν ἔκτασιν. » Σκορπίος (» Ἄξων) —, « Μάξιμ., Ὑσ.
'Οκτάῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥίζας ἢ κλάδους. » Κέρατα—, « Ἐπιγρ.
'Οκτάῤῥυμος ἢ 'Οκτάρυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥυμοὺς (ῥούνταις). » Ἅρμα —, « Ξεν.
'Οκτάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 8 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 8 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).
'Οκτάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 8 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα, [καὶ εἰς τὴν μουσ. καὶ μετρ.] χρόνους).
'Οκτασκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς) 8 σκέλη.
'Οκταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ σταδίων ἔκτασιν. ||. (οὐσ.) 'Οκταστάδιον (τὸ), διάστημα 8 σταδίων (σχεδὸν ἓν μίλιον).
'Οκτάστιχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) 8 στίχους.
'Οκτάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 8 στύλους.
'Οκτασύλλαβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -συλλάβως. Ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) 8 συλλαβάς.
'Οκτάτευχος καὶ
'Οκτάτομος (ὁ, ἡ). διῃρημένος εἰς ὀκτὼ τεύχη (τόμους).
'Οκτάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 8 τόνους. » Ἕλικες ὀκτάτονοι, « Ἐπιγρ., οἱ 8 πλοκαμοὶ τοῦ ὀκταποδιοῦ.
'Οκτάφορος (ὁ, ἡ), = 'Οκτώφορος.
'Οκτάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 χορδάς.
'Οκταχῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ ὀκτὼ τρόπους, ὀκτὼ λογιῶν.
'Οκτήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 σειρὰς (8 πατώματα). ||. (οὐσ. θηλ.) πλοῖον (κάτεργον) μὲ 8 κωπιὰ ἢ 8 ζυγαῖς κωπίων, (ἴδε Διήρης).
'Οκτὼ (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (8).
;Οκτωδακτυλιαῖος, α, ον καὶ
'Οκτωδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 δακτύλων ἔκτασιν.
'Οκτωκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (18).
'Οκτωκαιδεκάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 18 δραχμάς.
'Οκτωκαιδεκαέτης, εος ἢ έας (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 18 ἔτη· 18 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).
'Οκτωκαιδεκάκις. ἐπίῤῥ. Δτκ. ὀκτὼ φοραίς.
'Οκτωκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 18 πηχῶν.
'Οκτωκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 18 φοραὶς τοσος.
'Οκτωκαιδεκὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 18 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 18 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).
'Οκτωκαιδεκάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 18 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα, [καὶ ἐν τῇ μουσ. καὶ μετρ.] χρόνους).
'Οκτωκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 18 ἡμέρας· 18 ἡμερῶν.
'Οκτωκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 17, δέκατος ὄγδοος.
'Οκτωκαιδεκέτης, ου (ὁ, ἡ) καὶ
'Οκτωκαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = 'Οκτωκαιδεκαέτης.
'Οκτωκαιεικοσαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 28 ἔτη.
'Οκτωκαιεικοσάκις, ἐπίῤῥ. 28 φοραίς.
'Οκτωμηνιαῖος, 'Οκτώμηνος, 'Οκτώπους, = 'Οκταμηνιαῖος κτλ.
'Οκτώπηχυς, εος (ὁ, ἡ), = 'Οκτάπηχυς.
'Οκτωστάδιος (ὁ, ἡ), = 'Οκταστάδιος.
'Οκτώφορος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (βαστα-ζόμενος) ὑπὸ 8 ἀνθρώπων. ||. (οὐσ. ἀρσ. καὶ οὐδ.) εἶδος φορείου ἢ ὀχήματος.
"Οκχ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. ὅσ.) ἀντὶ "Οκκα.
'Οκχέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ 'Οχέω, στηρίζω, βαστῶ, σηκόνω· (μεταφ.) ὑποφέρω, [ἐκ τοῦ
'Οκχὴ (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ 'Οχὴ. στήριγμα, ὑποστήριξις. »Σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλεγῆραος ὀκχὴ,« Καλλ.
"Οκχος (ὁ), Δ. ἀντὶ "Οχος. ὄχημα.
"Οκως, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ "Οπως.
†'Οκωχεύω, Μ. εύσω, Γλσ. κρατῶ, στηρίζω, [ἐκ τοῦ
†'Οκωχὴ (ἡ), Γλσ. = 'Οκχὴ, (ὄθ. τὸ σύνθ. Ἀνοκωχή).
'Ολαὶ (αἱ), Ἀττ. ἀντὶ Οὐλαί.
'Ολάργυρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀργυροῦς.
†'Ολά(†'Ολβά)χνιον ἢ "Ολα("Ολβα)χνον ἢ 'Ολβαχνῖον (τὸ), Σικελ. ἀντὶ Οὐλοχόϊον.
'Ολβήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ "Ολβιος.
'Ολβία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ 'Ολβιος (συνήθ.) = Μακαριότης. »Βάλλ' εἰς ὀλβίαν,« Κωμ., ἄμε ς' τὸ καλὸν (κατ' εὐφημ. ἢ αἴρων ἀντὶ) ς' τὸν διάβολον, ς' τ' ἀνάθεμα κτλ., (ἴδε Μακαρία).
;'Ολβιάζω, Μ. άσω καὶ
'Ολβίζω [ὄλβος], Μ. ἴσω. Κάμνω τινὰ ὄλβιον (εὐτυχῆ). »Ἐν ἡμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν,« Εὐρ. 2) (συνήθ.) = Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω. »Μηδέν' ὀλβίζειν πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών,« [Σοφ. παρὰ] Σδ.
'Ολβιόγαμος (ὁ, ἡ). ὄλβιος (εὐδαίμων) διὰ τὸν γάμον του.
'Ολβιογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Κωμ. [ὄλβιος, γαστήρ]. τοῦ ὁποίου ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν κοιλίαν (εἰς τὸ φαγεῖν), λαίμαργος.
'Ολβιοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐδαίμων, καλότυχος.
'Ολβιοδο(δώ)της, ου (ὁ) καὶ 'Ολβιοδό(δῶ)τις, ιδος (ἡ), Π. = 'Ολβοδότης.
;'Ολβιοδωρος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ πραηγ.
'Ολβιοργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων ὄλβιόν τινα, εὐτυχίας πρόξενος.
'Ολβιόθυμος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχισμένος, εὔθυμος.
;'Ολβιόκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόσμου.
'Ολβιόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ολβιοδαίμων, καλόμοιρος.
'Ολβιόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τὸν πλοῦτόν του ὄλβιος. »Εὐωχία—,« Ἀθ., λαμπρὰ, πλουσία.
'Ολβιόπολις, εως (ἡ), Π. ὄλβια πόλις.
"Ολβιος [ὄλβος], α ή ος, ον. Εὐτυχισμένος, πλούσιος· καλότυχος. ||. (τὸ οὐδ.) "Ολβα, ἐπίῤῥ. ἀντὶ 'Ολβίως. »Ὄλβια ζώειν,« Ὁδ. Η.
'Ολβιόφυφος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς εἰς τὸν τόφον (εἰς τὴν οἰκίαν) του, (Κωμ. παῤῥαβ. τοῦ 'Ολβιοδαίμων).
'Οβλιόφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν (ἀτραλίζων) τὴν εὐδαιμονίαν.
'Ολβιόφρων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φρονῶν ὄλβια (ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς πλουσίους). »Ποδάγρα—,« Λκ.
'Ολβιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄλβιας (εὐτυχίαν φερούσας) χεῖρας.
"Ολβιστος, η, ον, Ὑπερθ. ἀνωμ. τοῦ "Ολβιος.
'Ολβίως, ἐπίῤῥ. Εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως.
'Ολβοδότειρα (ἡ), Θ. θηλ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀλβοδοτὴρ καὶ
Ὀλβοδότης, ου (ὁ) καὶ Ὀλβοδότις, ιδος (ἡ), Π. δοτὴρ (χορηγὸς, πρόξενος) ὄλβου (πλούτου, εὐτυχίας).
Ὀλβοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τοῦ ὄλβου (πλούτου), ἔχων ἀντικείμενον τῆς ὀλεθρίας ἐπιῤῥοῆς 'του τοὺς πλουσίους.
Ὀλβομέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλβος, μέλαθρον]. ὁ ἀπὸ πλούσιον οἶκον, ἢ· προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου.
Ὀλβονομέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. διάγω εὐτυχῶς.
Ὄλβος (ὁ), [ἄλφω ἢ ὀφέλλω]. πλοῦτος, ἀφθονία ἀγαθῶν· εὐτυχία, εὐδαιμονία.
Ὀλβοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) ὄλβον (πλοῦτον, εὐτυχίαν).
Ὀλέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ὀλεῖσθαι, μσ. μέλλ. καὶ
Ὀλέεσκε, Ἰων. ἀντὶ Ὤλλυ ἢ Ὤλλυε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὀρς. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλέθριος, α ἢ ος, ον. Ὀλέθρου πρόξενος, φθοροποιός. 2) ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, (ἰδίως ἐπὶ ἀσθενοῦς) ἀνιάτως ἔχων, ἀποθανούμενος, μὴ βιώσιμος, (ἱππκρ.). 3) Π. δυστυχὴς, ἄθλιος.
Ὀλεθρίως, ἐπίῤ. Πρὸς ὄλεθρον.
Ὀλεθροποιὸς (ὁ, ἡ), Σχλ. ὀλέθρου πρόξενος, ὀλέθριος.
Ὄλεθρος (ὁ). φθορὰ, χαμὸς, ἀφανισμὸς, θάνατος. «Οὐκ εἰς ὄλεθρον,« Φρσ., 'δὲν 'πᾶς νὰ χαθῇς; 'δὲν 'πᾶς 'σ τὸν διάβολον; κτλ. 2) (ἐπιθετ.) ὀλέθρου ἄξιος, ἀχρεῖος, (κοιν.) χαμένος. «Ὄλεθρος γραμματεὺς,« Δμ., (παρβλ. Βάραθρος).
Ὀλεθροτόκος καὶ
Ὀλεθροφόρος (ὁ, ἡ), = Ὀλεθροποιὸς, ὀλέθρου πρόξενος.
Ὄλει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ β'. μέλλ. ἢ 2) Ἀττ. ἀντὶ Ὀλῇ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. β'. καὶ
Ὀλεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. β'. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεκρανίζω, Μ. ἴσω, = Ὠλεκρανίζω.
Ὀλέκρανον (τὸ), = Ὠλέκρανον.
Ὀλέκω (παρτ. Ὤλεκον καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ Ὄλλυμι.
† Ὀλερὸς [ὀλὸς], ὰ, ὸν, Γλσ. = Θολερὸς, μέλας, βορβορώδης, (ἀπ' ἐδῷ ἴσως ἀπεκόπη καὶ ὁ παρ' ἡμῖν) λερός.
Ὀλέσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ὀλέσας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. ⚓
Ὀλέσειας, ε, Διολ. ἀντὶ Ὀλέσαις, αι, ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεσήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, ἀνήρ]. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους.
Ὀλέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεσίβωλος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, βῶλος]. ὁ συντρίβων τοὺς βώλους.
; Ὀλεσιαυλοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλεθρίως (ἀθλίως) αὐλῶν διὰ τῶν καλάμων, (ἄλλ. γρφ. Ὀλοσιαλοκάλαμος).
Ὀλεσίβωλος (ὁ, ἡ). ὀλέθριος εἰς τὰς γεωργικὰς βώλους, ἄφορος.
Ὀλεσίθηρ, ηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) τὰ θηρία ἢ, φονεύσας θηρίον.
Ὀλεσίκαρπος (ὁ, ἡ), = Ὠλεσίκαρπος.
Ὀλεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους (τοὺς βροτούς).
Ὀλεσίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολέσας τὸν νοῦν (τὰς φρένας) 'του.
Ὀλεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὀλετὴρ (ἀφανιστὴς) οἴκου.
Ὀλεσίπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τὰς πόλεις.
Ὀλεσιτύραννος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ Ὀλεσιτύραννος.
Ὄλεσσε, Π. ἀντὶ Ὤλεσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. καὶ
Ὀλέσσει, Π. ἀντὶ Ὀλέσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλεσσίνοος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀλεσίνοος.
Ὀλεσιτύραννος (ὁ, ἡ), Π. ὀλετὴρ τυράννου ἢ τῶν τυράννων.
Ὀλέσω ⚓ Π. Ὀλέσσω, μέλλ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ὀλετὴρ (ὁ), [ὄλλυμι]. ἀφανιστὴς, ἐξολοθρευτής.
Ὀλετήριος (ὁ, ἡ). ὀλέθρου πρόξενος, ὀλέθριος.
Ὀλέτις, ιδος (ἡ), Π. = Ὀλέτειρα.
Ὄληαι, Π. ἀντὶ Ὄλῃ, β'. καὶ
Ὄληται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὀλιγαιμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλίγαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον αἷμα.
Ὀλιγαιμότης (ἡ). ὀλιγότης αἵματος, ὀλιγαιμία.
Ὀλιγάκις, ἐπίῤ. Ὀλίγαις φοραὶς, σπανίως.
Ὀλιγάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ἀμπέλια.
Ὀλιγανδρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω ὀλίγους ἄνδρας, δὲν εἶμαι πολυάνθρωπος.
Ὀλιγανδρία (ἡ). σπάνις (ὀλιγότης) ἀνδρῶν, λειψανδρία, [ἐκ τοῦ
Ὀλίγανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ἄνδρας (ἀνθρώπους), ὄχι πολυάνθρωπος.
Ὀλιγανθρωπέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Ὀλιγανδρέω.
Ὀλιγανθρωπία (ἡ), = Ὀλιγανδρία.
Ὀλιγάνθρωπος (ὁ, ἡ), = Ὀλίγανδρος.
Ὀλιγάριθμος (ὁ, ἡ). ὀλίγος τὸν ἀριθμὸν, ὄχι πολυάριθμος.
Ὀλιγαριστία (ἡ). ὀλιγοφαγία εἰς τὸ γεῦμα (ἄριστον).
Ὀλιγάρκεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις ὀλιγαρκής.
Ὀλιγαρκέω-ῶ (⚓ συχνότ. τὸ μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ἤσω, -ομαι. Εἶμαι-
Ὀλιγαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρκούμενος (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ ὀλίγα, μέτριος εἰς τὰς ἀνάγκας του. 2) ὁ μόλις ἀρκῶν (ἐξαρκῶν) δι' ὀλίγους.
Ὀλιγαρκία (ἡ), = Ὀλιγάρκεια.
Ὀλιγαρτία (ἡ). σπάνις (ὀλιγότης) ἄρτου, σιτοδεία.
Ὀλιγαρχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διοικῶ (καὶ μσ. Διοικοῦμαι) ὀλιγαρχικῶς.
Ὀλιγάρχης, ου (ὁ). μέλος (ἄρχων) ὀλιγαρχικῆς κυβερνήσεως.
Ὀλιγαρχία (ἡ). εἶδος διοικήσεως καθ' ἣν ἄρχουσιν (ἐξουσιάζουσιν) ὀλίγοι.
Ὀλιγαρχικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ θέλων (ἀγαπῶν, κλίνων πρὸς) τὴν ὀλιγαρχίαν.
Ὀλιγαῦλαξ ἢ Ὀλιγαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π (ἀγρὸς) ὁ ἔχων ὀλίγην ἢ λυπρὰν (ἄπαχον) γῆν.
Ὀλιγαχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπ' ὀλίγα μέρη.
Ὀλιγαχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς ὀλίγα μέρη.
Ὀλιγαχῶς, ἐπίῤ. Κατ' ὀλίγους τρόπους.
Ὀλιγεκτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὀλίγα κέκτημαι, ἔχω μικρὰν περιουσίαν (ὀλίγα κτήματα).
Ὀλιγεξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγα, μετρία περιουσία.
Ὀλιγήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν ὀλίγας ἡμέρας, ὀλίγων ἡμερῶν.
Ὀλιγηπηλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-
Ὀλιγηπελὴς [ὀλίγος, πέλομαι], έος (ὁ, ἡ). ἀτονισμένος, ἀδύνατος.
Ὀλιγηπελία (ἡ). ἀτονία, ἀδυναμία· λειποθυμία.
Ὀλιγήρης, εος καὶ
; Ὀλιγήριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀλίγος.
Ὀλιγηροσίη (ἡ), Π. ὀλίγη ἀρόσιμος γῆ, μικρὸν χωράφι.
Ὀλιγησίπυος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλ. σιπύα]. ὁ ἔχων μικρὰν ἢ ἄδειαν σιταποθήκην, πτωχὸς (ἀντιθ. τῷ Εὐσίπυος).
† Ὀλίγινθα, ἐπίῤ. = Μίνυνθα.
Ὀλιγίστατος (ὑπερθ. ἐκ τοῦ) Ὀλίγιστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ὀλίγος. «Νοῦν οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον,« Φίλ.
Ὀλιγίστως, ἐπίῤ. Πολλὰ ὀλίγον· πολλὰ σπανίως.
Ὀλιγόαιμος (ὁ, ἡ), = Ὀλίγαιμος.
Ὀλιγόβαθμος (ὁ, ἡ). (κλίμαξ) ἔχουσα ὀλίγους βαθμούς.
Ὀλιγοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον βάρος, ὄχι πολλὰ βαρύς.
Ὀλιγόβιος (ὁ, ἡ). ὀλιγόζωος, ἢ· πτωχός.
Ὀλιγόβουλος (ὁ, ἡ). μικροῦ νοὸς ἄνθρωπος.
Ὀλιγογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὀλίγωρος.
Ὀλιγογόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ἢ μικροὺς κόμπους (γόνατα).
Ὀλιγογονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ὀλίγα.
Ὀλιγοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ δαπανῶν ὀλίγα, ὀλιγοέξοδος.
Ὀλιγοδεὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χρειαζόμενος ὀλίγα, ὀλιγαρκὴς, (ὅθεν
Ὀλιγόδεια ἢ Ὀλιγοδεία (ἡ), = Ὀλιγάρκεια.
Ὀλιγόδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα δένδρα.
Ὀλιγοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) μὲ ὀλίγον.
Ὀλιγόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους δούλους.
Ὀλιγοδρανέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι-
Ὀλιγοδρανὴς [ὀλ. δραίνω], έος (ὁ, ἡ). Ὀλιγωμένος, ἀτονισμένος· μόλις κινούμενος, ἀδύνατος.
Ὀλιγοδρανία (ἡ). ἀτονία, ἀδυναμία.
Ὀλιγοδυναμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω ὀλίγην δύναμιν, εἶμαι-
Ὀλιγοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην δύναμιν.
Ὀλιγόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγα δωρούμενος, ὄχι μεγαλόδωρος.
; Ὀλιγοέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) ὀλίγον ἔλαιον.
Ὀλιγοελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω ἢ Κάμνω ὀλίγον λάδι (ἔλαιον).
Ὀλιγοεξία (ἡ), = Ὀλιγεξία.
Ὀλιγοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγοδρανὴς, ἀδύνατος.
Ὀλιγοέτης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγων ἐτῶν.
Ὀλιγοετία (ἡ). ὀλιγότης ἐτῶν, νεότης.
Ὀλίγοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ὄζους (κλάδους).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀλιγοζωΐα (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὀλίγον, βραχύβιος.
Ὀλιγοήμερος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγήμερος.
Ὀλιγόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον θερμὸν (ὀλίγην θερμότητα).
Ὀλιγόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας τρίχας.
Ὀλιγοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
;Ὀλιγόθυμος (ὁ, ἡ). μικρόψυχος, ἄτολμος.
Ὀλιγόϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἴνας ἢ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ νεῦρα.
Ὀλιγόκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι.
Ὀλιγοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους καλάμους ἢ μικρὸν καλάμι.
Ὀλιγόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) ὀλίγους καρπούς.
Ὀλιγόκαυλος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγοκάλαμος.
;Ὀλιγόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα (μικρὰ) κέρατα.
Ὀλιγοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον (ὀλιγάκις) κινούμενος.
Ὀλιγόκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα κλαδιά.
Ὀλιγόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον κλῆρον (ὀλίγην περιουσίαν).
Ὀλιγοκρατέομαι-οῦμαι, = Ὀλιγαρχέομαι.
Ὀλιγοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα κτήματα.
Ὀλιγοκύμαντος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ὀλίγα κύματα, ὄχι πολυκύμαντος.
Ὀλιγολαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὀλίγα, εἶμαι-
Ὀλιγόλαλος καὶ
Ὀλιγόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα λόγια, βραχύλογος.
Ὀλιγομαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (ἠξεύρων) ὀλίγα.
Ὀλιγομαθῶς, ἐπίρ. Ὡς ὀλιγομαθής. »Ὀλιγομαθῶς ἔχειν περί τι, « Σωκρ.
Ὀλιγομετρία (ἡ). ὀλιγότης μέτρων (στίχου).
Ὀλιγομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγος τὸ μῆκος.
Ὀλιγόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων (ὑπηρετῶν δι') ὀλίγον μισθὸν, εὐθηνός.
Ὀλιγομυθία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόμυθος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγόλογος.
Ὀλιγόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ὀλίγα ἢ σπανίως ὄνειρα.
Ὀλιγόνοια (ἡ). ὀλιγότης νοὸς, μικρόνοια.
Ὀλιγόξυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ξύλα.
Ὀλιγοπαιδία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα παιδία, πατὴρ ἢ μήτηρ ὀλίγων τέκνων.
Ὀλιγοπιστία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην πίστιν.
;Ὀλιγοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σμικρύνω, ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω.
†Ὀλιγοπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας πολιὰς (τρίχας), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Σπαρνοπόλιος).
Ὀλιγοπονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον κοπιάζων (ἐργαζόμενος).
Ὀλιγοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀλιγοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀλιγοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ὀλίγον, μετριοπότης.
Ὀλιγοποτίη (ἡ), Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀλιγοποσία.

Ὀλιγόποτος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγοπότης. » Τὸ τῶν ὀρνίθων γένος πᾶν ὀλιγόποτον, « Ἀρστ.
Ὀλιγοπραγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἀσχολούμενος εἰς) ὀλίγα πράγματα, ὄχι πολυπράγμων.
Ὀλιγόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ἢ μικρὰ πτερά.
Ὀλιγόπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων ὀλίγον πυρὸν (σῖτον).
Ὀλιγοῤῥημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὀλίγα, εἶμαι ὀλιγόλογος.
Ὀλιγόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἢ μικρὰς ῥίζας.
Ὀλίγος [λισσὸς], η, ον, (τὸ συγκρ. Μείων καὶ σπν. Ὀλιγώτερος καὶ σπνττ. Π. Ὀλίζων, καὶ τὸ ὑπερθ. Ὀλίγιστος ἢ Ἐλάχιστος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Πολὺς ᾗ Μέγας, δηλ.) μικρὸς (κατὰ τὴν ποσότητα ἢ κατὰ τὴν ἔκτασιν). » Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν, « Ἡρωδ., Θκ. » Ὀλίγοι, « Αξ., οἱ ἄρχοντες ἐν ὀλιγαρχίᾳ. » Ὀλίγος κῶρος, « Θκρ., ἀνήλικος. » Ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ, « Ἰλ. Ρ. » Τὸ μέγεθος ὄντες αἰετῶν οὐκ ὀλιγώτεροι, « Αἰλ. » Ὀλίγος χρόνος, « Ὅμ., Θκ. » Κατ' ὀλίγους ἀνεχώρουν, Ἡρωδ. » Δι' ὀλίγων (ἐνν. ῥημάτων), « Γρφ., μὲ ὀλίγα λόγια. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὀλίγον (ἑλλ. προθ.), ἐπίρ. » Ὀλίγον ζῇ, « Θκρ. » Ὀλίγον μοι μέλλει, « Ἀρστφ. » Ὀλίγου (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) δεῖν, « Ξεν., σχεδὸν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγον ἔλειψε. » Ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, « Ὀδ. Ξ. » Ὀλίγου ἦλθεν ἐλεῖν, « Παυσ. » Ὀλίγου κατέπεσον, « Δ. Ἀλ. (καὶ πρὸς συγκρ.) » Ὀλίγον (ἢ » Ὀλίγῳ) πρότερον, « Αξ. » Ὀλίγῳ πλείας, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ. τοῦ συγκρ.) » Ὀλίγῳ ἐς χιλίους, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Ἐξ (Πρὸ, » Ἐντὲς, » Δι') ὀλίγου, « Αξ. » Ἐν ὀλίγῳ, « Αξ. » Πρὸς (» Κατ', Μετ', Παρ') ὀλίγον, « Αξ. » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο νικηθῆναι, « Θκ. (καὶ μὲ γεν.) » Μετ' ὀλίγον δὲ τούτων, « Ξεν., (παρβλ. Μικρός).
Ὀλιγοσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην σάρκα (ὀλίγον κρέας).
Ὀλιγοσθενής, έος (ὁ, ἡ), [ὀλ. σθένος], = Ὀλιγοδύναμος.
Ὀλιγοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ὀλίγον, εἶμαι ὀλιγόσιτος.
Ὀλιγοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Ὀλιγόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον σπέρμα.
Ὀλιγοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγων σταδίων ἔκτασιν.
Ὀλιγοστιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀλιγόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγους στίχους.
Ὀλιγοστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ὀλίγους μεθ' ἑαυτοῦ· εἷς ἐκ τῶν ὀλίγων. 2) = Ὀλίγος ἢ Ὀλίγιστος.
Ὀλιγοσυλλαβία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀλιγοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγας συλλαβάς.
Ὀλιγοσύνδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους συνδέσμους.

Ὀλιγοσχιδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς ὀλίγα σχιζόμενος. » Ὀδὸς—, « Εὐς.
Ὀλιγοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (μικρὸν) σῶμα.
Ὀλιγοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγότεκνος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγόπαις.
Ὀλιγότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀλίγου.
Ὀλιγοτιμία (ἡ). ὀλίγη τιμὴ (ὑπόληψις).
Ὀλιγοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλιγοτόκος.
Ὀλιγοτοκία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννῶσα ὀλίγα.
Ὀλιγοτρεφής, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον θρεμμένος.
Ὀλιγότριχος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγόθριξ.
;Ὀλιγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλιγοτρόφος.
Ὀλιγοτροφία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγότρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων ὀλίγον. 2) (προπαροξ.) = Ὀλιγόσιτος.
Ὀλιγοΰδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ.
†Ὀλιγοΰλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην ὕλην.
Ὀλιγοϋπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλιγόϋπνος.
Ὀλιγοϋπνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγοϋπνος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ὀλίγον.
Ὀλιγοφαγία (ἡ), = Ὀλιγοσιτία, [ἐκ τοῦ
Ὀλιγοφάγος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγόσιτος.
Ὀλιγοφαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον φῶς.
Ὀλιγοφιλία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγους φίλους.
Ὀλιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ ὑποφέρων) ὀλίγον. » Οἶνος—, « Σχλ. Ἀρστφ., ὁ μὴ σηκόνων πολὺ νερὸν, ἀδύνατος, (ἀντιθ. τῷ Πολυφόρος).
Ὀλιγοφραδής, έος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγοῤῥήμων, ὀλιγόλογος.
Ὀλιγοφρενία (ἡ). ὀλιγότης φρενῶν, ὀλιγόνοια.
Ὀλιγοφρόνως, ἐπίρ. Ὡς-
Ὀλιγόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην φρόνησιν, ὀλιγόνους.
Ὀλιγόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα.
Ὀλιγόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην (μικρὰν) φωνήν.
Ὀλιγοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀλιγόχοος-ους (ὁ, ἡ), [ὀλ. χέω]. ὁ δίδων ὀλίγον καρπὸν, (ἀντιθ. τῷ Πολύχους).
Ὀλιγοχορδία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
;Ὀλιγόχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας χορδάς.
Ὀλιγοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ὀλιγοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα χρήματα.
Ὀλιγοχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὀλίγον (χρόνον).
Ὀλιγοχρονιότης (ἡ). ὀλιγότης χρόνου, μικρὸν διάστημα καιροῦ.
;Ὀλιγόχρονος (ὁ, ἡ), = Ὀλιγοχρόνιος.
Ὀλιγοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγων σταδίων ἔκτασιν.
Ὀλιγόχυλος καὶ
Ὀλιγόχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ὀλίγον χυμὸν ἢ χυλόν.
Ὀλιγοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μικροψυχέω.
Ὀλιγοψυχία (ἡ), = Μικροψυχία.
Ὀλιγόψυχος (ὁ, ἡ), = Μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος.
Ὀλιγόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀλιγοποιέω. 2) (ἀμτβτ.) = Λειποθυμῶ, (κοιν.) λιγόνομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀλιγῶλαξ, ακος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ὀλιγαῦλαξ.

Ὀλιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλίγον φροντίζω περί τινος, παραμελῶ· περιφρονῶ· ἀδιαφορῶ.

Ὀλιγώρησις, εως (ἡ), = Ὀλιγωρία.

Ὀλιγωρητέον, θετ. τοῦ Ὀλιγωρέω.

Ὀλιγωρία (ἡ). τὸ ὀλιγωρεῖν, παραμέλησις, περιφρόνησις, ἀπροσεξία, ἀδιαφορία. » Ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαί τι, « Δξ., = Ὀλιγωρεῖν.

Ὀλίγωρος (ὁ, ἡ), [ὀλίγη, ὥρα]. ὁ ὀλίγον φροντίζων περί τινος, παραμελῶν ἢ περιφρονῶν τι, ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος.

Ὀλιγώρως, ἐπίῤ. Μὲ ὀλιγωρίαν (ἀδιαφορίαν), περιφρονητικῶς. » Ὀλιγώρως ἔχειν τινὸς (ἢ) περί τι, « Δμ., = Ὀλιγωρεῖν.

Ὀλίγως, ἐπίῤ. Π. καὶ σπν. ἀντὶ Ὀλίγον. » Οὐκ ὀλίγως με κνίζει, « Ἐπγρ.

Ὀλίγωσις, εως (ἡ), = Ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.

Ὀλιγωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον (μετρίως) ὠφελῶν, ὄχι πολλὰ ὠφέλιμος.

Ὀλιζότερος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀλίζων, συγκρ. τοῦ Ὀλίγος.

†Ὀλιζόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ὀλιγόω, ὀλιγοστεύω, [ἐκ τοῦ

Ὀλίζων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. τοῦ Ὀλίγος, μικρότερος, ὀλιγώτερος.

Ὀλικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Γενικὸς, καθολικὸς, (Γαλλ.) universel.

†Ὀλίος, α, ον, (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ὀλίγος.

Ὄλισθος (ὁ), [ὄλισθος]. μίμημα δερμάτινον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου.

Ὀλισθάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ

Ὀλισθαίνω καὶ Ὀλισθάνω [ὄλισθος], Μ. ὀλισθήσω (ἀόρ. Ὠλίσθησα καὶ Ὤλισθον, πρκ. Ὠλίσθηκα). Ὑλιστρῶ καὶ πίπτω (κυρ. καὶ μτφορ.)· ξεγλιςρῶ, διαφεύγω· (χειρουργ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου.

Ὀλισθανὸς, ἡ, ὸν, σπν. ἀντὶ Ὀλισθηρὸς, εὐόλισθος.

Ὀλισθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀλισθηρός.

Ὀλίσθημα (τὸ). Ὑλίστρημα καὶ πέσιμον, ξεγλίστρημα, (μτφορ.) παράπτωμα.

Ὀλισθηρὸς, ά, όν, (ᾧ ἐπίῤ.) -ηρῶς. Ὑλιστερός· (μτφορ.) ἐπικίνδυνος· ξεγλιςρῶν εὔκολα, ἄστατος.

Ὀλίσθησις, εως (ἡ), τὸ ὀλισθαίνειν, Ὑλίστρημα καὶ πέσιμον (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὀλισθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ ὀλισθηρόν (γλίσχρον).

Ὀλισθογνωμέω (καὶ Ὀλισθογνωμονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, πλανῶμαι· ξελογιάζομαι, (Δξφν.).

Ὄλισθος (ὁ), [λισσός]. Ὑλιστρα· Ὑλιςρότοπος· Ὑλίστρημα. » Ἄρθρου ὄλισθος, « Ἀρετ. ἐξάρθρωσις. 2) εἶδος ὀψαρίου, (ἴσως) Γλῆνος.

§Ὀλισθράζω, Μ. άσω, = Ὀλισθάζω.

Ὀλισθὼν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὀλισθαίνω.

§Ὀλίσσων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὀλίζων.

Ὀλκαδικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὁλκάδα. » Πλοῖον ὁλκαδικόν, « Ἀρςτ., = Φορτηγὸν, εἰς σχῆμα ὁλκάδος.

Ὀλκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀλκάς.

Ὀλκαδοχρίστης, ου (ὁ), Π. ὁ χρίων (πισσόνων) τὰς ὁλκάδας.

†Ὀλκάζω, Μ. άσω, = Ἕλκω.

Ὀλκαῖος [ὁλκὴ, ὁλκὸς], α, ον. Ὁ συρόμενος ἢ, δυνάμενος νὰ συρθῇ (νὰ τραβηχθῇ), καμωμένος ἵνα σύρεται. » Ἀτραπὸν ὁλκαίην, « Νίκ., τὴν ἐπιμήκη, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ὀλκαία (ἡ), Π. ἡ μακρὰ οὐρὰ μερικῶν ζώων, καὶ » Ὀλκαῖον (τὸ), « τὸ ἐξέχον κατὰ μῆκος τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου ξύλον (εἰς τὸ ὀπ. ἐφαρμόζεται ᾧ τὸ) πηδάλιον καὶ 2) ἀγγεῖον (κρατὴρ, λουτὴρ κτλ.) μὲ εὐρύχωρον κοιλίαν.

Ὀλκὰς (ἡ). πλοῖον φορτηγὸν (εἶδος μαγούνας) τὸ ὀπ. ῥυμουλκεῖται. 2) (ἐπίθετ.) Π. ἀντὶ Ὀλκαῖος.

Ὀλκεῖον (τὸ), = Ὀλκαῖον (κυρ. πλοίου).

†Ὀλκεὺς, έως (ὁ). ὁ σύρων τὸν γρίπον, γριπάρης, ἁλιεύς, (παρβλ. Ἀσπαλιεύς).

Ὀλκὴ (ἡ), τὸ ἕλκειν ἢ ἕλκεσθαι, τράβηγμα· (μτφορ.) ῥοπὴ, τάσις πρός. (συνήθ.) βάρος (τῆς ζυγαριᾶς), ὅσον ζυγίζει (τραβᾷ) ἓν πρᾶγμα, (κυρ. δὲ) νόμισμα (ᾧ ἰδιαιτ.) δραχμὴ, (ὅθ.) » Μνᾶ ὁλκὴ Αἰγιναία, « Πλ., κατὰ τὸ βάρος τῆς Αἰγινητικῆς.

Ὀλκήεις, εσσα, εν, Π. [ὁλκή]. βαρύς.

Ὀλκήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὀλκεῖον.

Ὀλκήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ὁλκή]. συρόμενος, ἕρπων.

Ὄλκιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἑλκόμενος εὐκόλως, ἐπιδεκτικὸς ὁλκῆς (τραβήγματος), γλοιώδης, ἐλαστικὸς, (Γαλλ.) ductile. 2) (σπν.) = Ἑλκυστικός. » Σικύα—, « Π. Αἰγιν.

†Ὀλκίον (τὸ), = Ὀλκαῖον, πηδάλιον. 2) ἀγγεῖον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαλκοῦν) μὲ μεγάλην κοιλίαν.

Ὀλκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἕλκων τι πρὸς ἑαυτὸν, ἑλκυστικός. 2) ἀργοκίνητος, (Γαλλ.) trainant. » Ὀλκὰ προβαίνειν, « Ἠλ., ἀργοπατεῖν.

Ὀλκὸς (ὁ). ἕλξις, τράβηγμα· σύρσιμον. » Ὕδατος—, « Σδ., ὁ ὀχετός. » Δράκοντος (» Γλώσσης)—, Δξ. » Δάφνης ὁλκοὶ, « Εὐρ., σάρωμα ἀπὸ δάφνην. 2) ἴχνος συρομένου σώματος. » Ἀρότρου—, « Ἀπλλν., ἡ αὐλακιά. (ὅθ.) » Σμίλης—, « Ἀρστφ., τὰ χαράγματα τῆς γλυφίδος, 3) (ἐνεργ.) πᾶν ὅ,τι ἕλκει ἢ χρησιμεύει πρὸς ἕλξιν, (ὅθ.) » Τμητοὶ ὁλκοὶ, « Σοφ., οἱ χαλινοί. » Νεῶν ὁλκοὶ, « Θκ., τὰ ξύλα ἐπὶ ἢ διὰ τῶν ὁποίων σύρονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηρὰν, (Τουρκ.) κιζάκια, (συνκδχ.) = Νεώλκιον, Νεώριον. » Ἀλλὰ προσμίξω νεῶν ὁλκοῖσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργείων στρατῷ, « Εὐρ. 4) εἶδος ἀράχνης, (ἄλλ.) Λύκος.

Ὄλλιξ [ς], ικος (ὁ), εἶδ. ξυλίνου ποτηρίου.

Ὄλλυμι [συγγ. τῷ Εἴλλω καὶ Ἀλέω], Μ. ὀλέσω καὶ Ἀττ. ὀλῶ (ἀόρ. Ὤλεσα ᾧ μσ. αὐτπθ. Ὠλόμην, πρκ. Ὀλώλεκα ᾧ μσ. [ἀντὶ ἐνς.] Ὄλωλα). Χάνω· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. ||. (μσ. αὐτπθ.) χάνομαι· ἀφανίζομαι· ἀποθνήσκω· (καὶ εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι χαμένος! ἐχάθηκα!

†Ὀλλύω (μόνον εἰς τὸ Προσαπολλύω), ἀντὶ Ὄλλυμι.

Ὀλμειὸς (ὁ), = Ὄλμος.

Ὀλμεικὸς (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄλμος.

Ὀλμοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κοπανίζω) εἰς ὅλμον (Ἰγδί).

Ὀλμοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὅλμους (Ἰγδιά).

Ὅλμος (ὁ) [εἴλλω]. (κυρ. καὶ ἀρχ.) λίθος στρογγυλὸς, κύλινδρος· (ὅθ. μτνμ.) κορμὶ ἀνθρώπου χωρὶς κεφαλὴν χεῖρας καὶ πόδας, (Γαλλ.) tronc. (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἠλίθιος, (κοιν.) κούτσουρον. (συνήθ.) γουδί. (μτνμ.) τὸ θηλυκὸν μέρος τοῦ ςροφέως (ῥεζὲ) τῆς θύρας· τὸ κοίλωμα τῶν μασσητήρων ὀδόντων, (ἄλλ.) Βόθριον· τὸ κοῖλον μέρος τοῦ Δελφ. τρίποδος, (ὅθ. » Ἐν ὅλμῳ κοιμᾶσθαι, « παροιμ., = Μαντεύειν)· τὸ περιστόμιον τοῦ αὐλοῦ.

Ὀλοάργυρος (ὁ, ἡ), = Ὀλάργυρος.

†Ὀλόβρυζος (ὁ, ἡ). ὅλος ὄβρυζος (ἀπὸ λαγαρισμένον μάλαμμα), ὀλόχρυσος.

Ὀλοβρύχιος (ὁ, ἡ). ὅλος ὑποβρύχιος.

Ὀλογράμματος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίῤ. -μμάτως. Γραμμένος μὲ ὁλόκληρα γράμματα, Ὀλόγραφος.

Ὀλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι ἀκέραιον (μὲ ὁλόκληρα γράμματα), [ἐκ τοῦ

Ὀλόγραφος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίῤ. -γράφως. Γραμμένος καθ' ὁλοκληρίαν (χωρὶς συγκοπάς).

Ὀλόγυμνος (ὁ, ἡ), μτγν., ἀντὶ Γυμνὸς ὅλος.

†Ὀλόγυρος (ὁ, ἡ). ὁλοστρόγγυλος.

Ὀλοδάκτυλος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ὅλος ἐκ δακτύλων.

Ὀλόεις, εσσα, εν, Π. (σπν.) = Ὀλοός.

Ὀλοεργὴς, έος καὶ

Ὀλοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὀλοὸς, ἔργον]. κακοποιὸς, ὀλέθριος.

Ὀλοήμερος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -μέρως. Ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ὀλοθανὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀποθαμένος, νεκρὸς ὅλος.

Ὀλοθούριον (τὸ), = Ἀλεσούριον, εἶθ. θαλασσ. ζωοφύτου.

Ὀλόθρευσις, εως (ἡ). ἀφανισμὸς, ἐξολοθρευσις.

Ὀλοθρευτὴς, οῦ (ὁ). ἐξολοθρευτής.

Ὀλοθρευτικὸς, ἡ, όν. Ἐξολοθρευτικός.

Ὀλοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ὀλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ὅλας τὰς τρίχας του, ἀκούρευτος.

Ὀλοιΐος, η, ον καὶ

Ὀλοιὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὀλοός.

§Ὀλοίστροφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀλόςροφος.

Ὀλοίτροχος ἢ Ὀλοίτροχος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ὀλότροχος (κυρ. λίθος), πέτρα μεγάλη ᾧ εὐκύλιστος, (κοιν.) κοτρόνι.

†Ὀλοκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσφέρω-

†Ὀλοκάρπωμα (τὸ), = Ὀλοκαύτωμα.

Ὀλοκάρπωσις, εως (ἡ), = Ὀλοκαύτωσις.

Ὀλόκαυστος (ὁ, ἡ), = Ὀλόκαυτος.

Ὀλοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ὀλοκαυτίζω, Μ. ίσω, (νλγ.), = Ὀλοκαυτόω.

Ὀλοκαυτισμὸς (ὁ), = Ὀλοκαύτωσις.

Ὀλόκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ καυθεὶς ἢ καιόμενος ὁλόκληρος. ||. (οὐσ.) Ὀλόκαυτον καὶ Ὀλόκαυστον (τὸ), = Ὀλοκαύτωμα καὶ Ὀλοκαύτωσις.

Ὀλοκαυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Θυσιάζω τι ὡς -

Ὀλοκαύτωμα (τὸ). θῦμα τὸ ὀπ. καίεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὁλόκληρον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ολοκαύτωσις, εως (ἡ). τὸ οὖσ. τοῦ 'Ολοκαυτόω, θυσία ὁλοκαύτου θύματος.

Ολοκληρία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι ὁλόκληρον, ἀκεραιότης.

'Ολόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅλα του τὰ μέρη σῷα, ἀνελλιπής, ἀκέραιος.

'Ολοκληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελὲς (ὁλόκληρον).

'Ολοκλήρως, ἐπίρ. 'Εξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, ἀνελλιπῶς.

'Ολόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ μὲ ὅλην τὴν κνήμην. » Σκελὶς —, « Ἀθ., τὸ χοιρομέρι καθὼς εἶναι ὁλάκαιρον.

'Ολόκοπος (ὁ, ἡ). κομμένος (κοπανισμένος) ὁλάκαιρος (καθὼς εἶνε)· χονδροκομμένος(;).

'Ολόκυκλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ὁ κύκλος εἶνε πλήρης (ὁλόκληρος). » Σελήνη —, « Θεοφύλ., ἡ πανσέληνος.

'Ολοκυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὁλόκυκλον, ἀναπληρῶ τὸν κύκλον του.

'Ολόκυρον (τὸ), (κατὰ τοὺς Ποντ.) τὸ φυτ. Χαμαίπιτυς.

'Ολοκωνῖτις [;], ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἱππκρ.).

'Ολολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλος λάμπων (φέγγων).

'Ολόλευκος (ὁ, ἡ). ὅλος λευκὸς, κάτασπρος.

'Ολόλιθος (ὁ, ἡ). ὅλος λίθινος.

†'Ολολος (ὁ, ἡ), = Βάκηλος, ἠλίθιος, (ὅθ. τὸ κοιν.) λολός.

'Ολολυγαῖος, α, ον, Π. ὁ ὁλολύζων. » Νυκτερὶς —, « Ἐπγρ.

'Ολολυγὴ (ἡ). φωνὴ ὁλολύζοντος, ξεφωνητόν.

'Ολόλυγμα (τὸ), = 'Ολολυγή.

'Ολολυγμὸς (ὁ). τὸ ὁλολύζειν, ξεφώνισμα (ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην). » Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκάεντ' ὁλολυγμὸν ἀνδρός, « Αἰσχλ. » 'Ολολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς, « Εὐρ.

'Ολολυγὼν, όνος (ἡ), (ἐν γέν.) = 'Ολολυγὴ, (ἰδιαιτ.) ἡ φωνὴ τοῦ ἀρσ. βατράχου. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἡ ὁλολύζουσα, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ. » Ἡ δ' ὁλολυγὼν τρύζει, τρηχεῖ ἐαις ἐνδιάουσα βάτοις, « Ἐπγρ. » 'Ολολυγὼν τρύζουσα ἐωθινὸν, χειμῶνα δηλοῖ, « Γεωπον. 3) εἶδ. χερσαίου βατράχου.

'Ολολύζω [ὀνμτπ.], Μ. ύξω καὶ ύξομαι. Φωνάζω ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην, ξεφωνίζω (κυρ. ἐπὶ γυναικ.). » Εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὁλολύζειν, « Ἀρςφ. » 'Ολολύξατε φαινομέναισιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις, « αὐτ. » Μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὁλολύζειν δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον, « Δμ.

'Ολολυς (ὁ), = 'Ολολας.

'Ολολύσσω(ττω), Μ. ύξω, = 'Ολολύζω.

'Ολομέλεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁλομελοῦς, ὁλότης ἢ ὁλοκληρία μελῶν.

'Ολομελέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁλομελής, ἔχω (σωστὰ) ὅλα μου τὰ μέλη.

'Ολομελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶα (ἀκέραια) ὅλα του τὰ μέλη.

'Ολομελία (ἡ), ἴδε Οὐλομελίη.

'Ολομελῶς, ἐπίρ. Καθ' ὁλοκληρίαν (ὁλομέλειαν), ἐντελῶς.

'Ολομέρεια (ἡ) ἡ κατάστασις τοῦ ὁλομεροῦς, ὁλοκληρία.

'Ολομερὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μερῶς. 'Ο ἔχων ὅλα του τὰ μέρη, ὁλόκληρος· ὁ συγκείμενος ἀπὸ μεγάλα καὶ ὁλάκαιρα κομμάτια.

'Ολόμην, Π. ἀντὶ 'Ωλόμην, μσ. ἀορ. β'. τοῦ 'Ολλυμι.

†'Ολονθος (ὁ, ἡ), [ὅλος, ὄνθος], πλήρης κόπρου, καταβρωμισμένος. » Γνάθος —, « Εὐς. ἀχρειολόγον στόμα.

'Ολονύκτιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν νύκτα.

†'Ολονυκτίως, ἐπίρ. Δι' ὅλης τῆς νυκτός.

'Ολοοίτροχος ἢ 'Ολοοίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ολοίτροχος.

'Ολοὸς, ὴ, όν, Π. [ὄλλυμι]. φθοροποιὸς, ὀλέθριος.

'Ολοόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁλὸς, φρήν]. ὁ ἔχων ὀλεθρίους σκοποὺς, φοβερός. (ἐπὶ καλοῦ) ὁ ἔχων φοβερὸν νοῦν, (κοιν.) διαβολεμένος, φρόνιμος.

'Ολοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου πηκτὸς ἢ παγωμένος.

'Ολοπόλιος (ὁ, ἡ). ὅλος πολιὸς, κάτασπρος (τὰς τρίχας).

'Ολοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πορφυροῦς.

'Ολόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλόκληρα (ἄσχιστα, ἀκέραια τὰ) πτερά. » Τὰ ἔντομα ὁλόπτερα, « Ἀρςτ. » Περιστερὰς ὁλοπτέρους, « Στρ., χωρὶς νὰ ᾖνε κομμένα ἢ ἐγαλμένα τὰ πτερά των.

'Ολόπτω [λοπὸς], Μ. όψω. Μαδῶ· ξεσχίζω, τσουγγρανίζω· 'γδέρνω, ξεφλουδίζω. » Χλοεροῦ νάρθηκος ἀπαὶ μέσον ᾖτρον ὀλόψας, « Νικ.

'Ολόπτωτος (ὁ, ἡ). ὅλος πεπτωκὼς, κατακρημνισμένος.

'Ολόπυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. σῖτος) τοῦ ὁπ. τὸ σπυρὶ εἶνε ὁλόκληρον, ἄλεστος, ἀκοπάνιστος. (ὅθ. ||. οὐσ.) = Πύανος.

;'Ολοῤῥιζεὶ(ζὶ), ἐπίρ. Μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν.

'Ολόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ξεῤῥιζωθεὶς μὲ) ὅλην του τὴν ῥίζαν.

'Ολοῤῥίζως, ἐπίρ. = 'Ολοῤῥιζεί.

'Ολὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Θολὸς, τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς· αἷμα' μαῦρον· (ἐν γέν.) ῥύπος, βόρβορος.

†'Ολὸς, ὴ, ὸν, Π. = 'Ολοός.

'Ολος [εἴλλω, οὖλος], η, ον. 'Ολόκληρος. » Τὸ ὅλον (ἢ) » Τὰ ὅλα, « Πλ., Ξεν. κλπ., τὸ πᾶν, ὁ κόσμος. » 'Ολον πλάσμα ἡ διαθήκη, « Δμ. » 'Εκπιεῖν ὅλον πίθον, « Εὐρ. » 'Εν τρισὶν ἢ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι, « Δμ. » Περὶ τῶν ὅλων κινδυνεύειν, « Πλούτ. » Τοῖς ὅλοις (ἢ) » Δι' ὅλων, « ἐπίρ. ἀντὶ 'Ολως. » Τὸ ὅλον. » Τὸ δὲ ὅλον, « φρσ., ἐν γένει.

'Ολοσήρικος, ὴ, όν. 'Ολομέταξος.

;'Ολοσιαλοκάλαμος (ὁ, ἡ). (αὐλητὴς) τοῦ ὁποίου ὁ κάλαμος εἶνε ὅλος (γεμάτος) σάλια, (ἄλλ. γρφ. 'Ολεσιαυλοκάλαμος).

'Ολοσίδηρος (ὁ, ἡ). ὅλος (κάμωμένος) ἀπὸ σίδηρον.

;'Ολόσκιος (ὁ, ἡ). ὅλος σκεπασμένος ἀπὸ ἴσκιον.

'Ολοσπαδὴς, έος καὶ

'Ολοσπὰς, άδος (ὁ, ἡ), [ὅλος, σπάω]. ὁ τραβηχθεὶς ὅλος ἔξω. » Σπάθη —, « Γλσ.

'Ολοσπόνδειος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ὅλος ἐκ σπονδείω.

'Ολόστεος (ὁ, ἡ). ὅλος κόκκαλα ἢ κόκκαλον. ||. (οὐσ.) 'Ολόστεον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (πεντάνευρον).

'Ολοστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὅλος συγκείμενος ἀπὸ κλωστὴν στημονίου. » Τολύπη. —, « Ἡσύχ.

'Ολόστομος (ὁ, ἡ). ὅλος ςόμα (στόμωμα). » Σίδηρος —, « Ἀρπκρτ.

'Ολοστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὅλος (ἐντελῶς) στρογγύλος, καταστρόγγυλος.

†'Ολόστροφος (ὁ, ἡ). ὅλος ςροφὴ (πανουργία), εὔστροφος.

'Ολόσφαλτος (ὁ, ἡ). ὅλος ἐσφαλμένος (λανθασμένος).

'Ολοσφύρατος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ 'Ολοσφύρητος.

'Ολοσφυρήλατος καὶ

'Ολοσφύρητος (ὁ, ἡ). ὅλος δουλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ (ὄχι χυτὸς), (Γαλλ.) massif.

'Ολοσφύριον (τὸ). ὄγκος μετάλλου σφυρήλατος.

'Ολοσφύριστος, Π. ἀντὶ

'Ολόσφυρος (ὁ, ἡ), = 'Ολοσφύρητος.

'Ολοσχέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁλοσχεροῦς, ὁλότης, ὁλικότης ὁλοκληρία. 2) (συνήθ.) λογαριασμὸς γινόμενος ὁλοσχερῶς (κεφαλαιωδῶς, ὡς ἔγγιςα).

'Ολοσχερὴς [ὅλ. σχερὸς,] έος (ὁ, ἡ), = 'Οκληρος· ἐντελὴς, ἀνελλιπὴς· (ἐνίοτε) συνοπτικὸς, γενικὸς, κεφαλαιώδης.

'Ολοσχερῶς, ἐπίρ. 'Εξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, (κοιν.) μὲ τὴν ὁλότην· γενικῶς, κεφαλαιωδῶς, (Γαλλ.) en masse. » 'Ολοσχερῶς κόπτειν, « Δσκρ., χονδροκοπανίζειν.

'Ολόσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος ὅλως διόλου ἢ καθ' ἓν ὁλόκληρον κομμάτι.

'Ολόσχοινος (ὁ, ἡ), εἶδος σχοίνου (βούρλου) τοῦ ὁπ. τὸ μέσα εἶνε γεμάτον. » 'Ολόσχ. ἄβροχος, « Αἰσχ., ὁ ἀμούσκευτος ἢ καινούργιος, (ἐπμ.) σκληρὸς ἢ 'γιερός.

'Ολοσχος (ὁ), [ὅλ. ὄσχη]. σακκοῦλι δερμάτινον. 2) Π. = Κύτινος.

'Ολοσώματος καὶ 'Ολόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ὅλον τὸ σῶμα. 2) μὲ ὅλον του τὸ σῶμα.

'Ολοτελὴς (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τελῶς. 'Εντελὴς, ὁλόκληρος, τέλειος.

'Ολότης (ἡ). ἡ κατάςασις (ἀφῃρημ.) τοῦ ὅλου.

'Ολότμητος (ὁ, ἡ). κομμένος εἰς ὁλόκληρα (μεγάλα) κομμάτια. » Δεῖπνον —, « Λξ., εἰς τὸ ὁπ. παρατίθενται τοιαῦτα.

;'Ολότροπος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἐντελὴς, (ὅθεν

'Ολοτρόπως, ἐπίρ. Καθ' ὅλους τοὺς τρόπος, ἐντελῶς.

†'Ολότροχος (ὁ, ἡ), Ζ. 'Ολοίτροχος.

'Ολοφαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλος φωτεινὸς (φαεινὸς), ὁλόφωτος.

'Ολόφακος (ὁ). φακῆ ἄκοπος (ὁλάκαιρη).

'Ολοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁλοφάνερος.

'Ολοφανῶς, ἐπίρ. 'Ολοφάνερα.

'Ολοφλυκτὶς [ὁλὸς, φλυκτὶς], ίδος (ἡ), Φλύκταινα.

†'Ολοφυγδὸς, ὴ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ολοφυδνός.

'Ολοφυγδὼν, όνος (ἡ), = 'Ολοσυκτὶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ολοφυδνός, ή, όν, Π. ὁλοφυρμοῦ ἄξιος, λυπηρός, ὀδυνηρός, ἐλεεινός. [ἐκ τοῦ
†'Ολοφύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ 'Ολοφύρομαι.
'Ολοφυής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀτόφυλος, μανοκόμματος.
†'Ολοφωκίς, ίδος (ἡ), = 'Ολοπλωκίς.
†'Ολόφυλος (ὁ, ἡ), Γλσ. = 'Ολόκληρος.
'Ολοφυρμός (ὁ). θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμός· παράπονον, [ἐκ τοῦ
'Ολοφύρομαι [ὀλόπτω], Μ. υρεῦμαι. Θρηνῶ, ὀδύρομαι· (μὲ γεν. ἑλλ. ἢ δοτ.) παραπονιοῦμαι πικρὰ διά τι· (μὲ αἰτ. ἑλλ.) οἰκτείρω, ἐλεῶ. (συνκδχ. πρὸς ἀπαρ.) ὀκνῶ, δειλιῶ. « Θεῶν μέ τις ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα, καὶ μ' ἐσάωσεν, » 'Οδ. Κ. Δ. « Κεῖνά γε ζῶν ὀλοφύρατο θυμῷ, » 'Οδ. Λ., ἤθελε λυπηθῆ ἡ ψυχή σου. « Τοῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθείς, » Θκ. (χ πρὸς ἀπαρ.) » 'Ολοφύρεται ἄλκιμος εἶναι; » 'Οδ. Χ., ἀποδειλιᾷς, δὲν τολμᾷς.
'Ολόφυρσις, εως (ἡ), = 'Ολοφυρμός.
'Ολοφυρτικός, ἡ, όν, (χ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιβρεπὴς ἢ δίδων ἀφορμὴν πρὸς ὀλοφυρμόν, θρηνητικός, παραπονιάρης.
'Ολόφυτον (τὸ). [ὅλος, φυτόν]. εἶδ. φυτοῦ, συνάπι ἢ κάππαρις τῆς Περσ.
'Ολοφώϊος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλόπτω, ἡ ὅλοδε, φώς]. φθοροποιός, ὀλέθριος. (ὡς οὐσ.) » 'Ολοφωΐα εἰδώς, » 'Οδ. Δ. Ρ., = 'Ολόφρων.
'Ολόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνάζων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ὅλος φωνή. » Ἀλέκτωρ —, » Λθ.
'Ολόφωτος (ὁ, ἡ), = 'Ολολαμπής, ὅλος φῶς.
'Ολόχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος χάλκινος.
'Ολόχλωρος (ὁ, ἡ). ὅλος χλωρός (πράσινος), καταπράσινος.
'Ολοχρόνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νίως. 'Ο διαρκῶν ὁλόκληρον χρόνον (δι' ὅλου τοῦ χρόνου), ὁλοχρονικός.
'Ολόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὅλος ἑνὸς χρώματος, μονόχρους.
'Ολόχρυσος (ὁ, ἡ). ὅλος χρυσοῦς.
'Ολόψυχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) ψύχωι. 'Ο ἐξ ὅλης ψυχῆς.
'Ολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον (ὁλόκληρον).
'Ολπη καὶ 'Ολπις [λοπός], ιδος (ἡ), = Λήκυθος (σκυτίνη), λαδικὴ λαγήνι (θερμάτινον), (Τουρκ.) ματαρᾶς.
'Ολύμπια (τὰ). οἱ εἰς τὴν 'Ολυμπίαν πόλιν τῆς Ἤλιδος πανηγυρίζόμενοι κατὰ τετραετίαν ἀγῶνες, (κυρ. οὐδ. τοῦ 'Ολύμπιος).
'Ολυμπιακός, ἡ, όν, = 'Ολυμπικός.
'Ολυμπίας, ου (ὁ), ὄνομα φυσῶν (ὡς πρὸς τὰς Ἀθήν.) ἀπὸ τὸν 'Ολυμπον (ὀλη. ἀρκτικοδυτικός), (ἄλλ.) Ἀργέστης.
'Ολυμπιάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ 'Ολυμπος. « Μοῦσαι 'Ολυμπιάδες, » 'Ησ., 'Ομ. (καὶ ἀπλ.) » Ἦν δ' εἶδος 'Ολυμπιάδεσσιν ὁμοίη, » 'Ησ., ταῖς θεαῖς τοῦ 'Ολύμπ. [|. (οὐσ.) νίκη εἰς τὰ 'Ολύμπια. » 'Ολυμπιάδ' ἀνελέσθαι, » 'Ηρ. 2) (συνήθ.) διάστημα χρονικὸν (τετραετηρίς) μετρούμενον ἀπὸ τῆς πρώτης 'Ολυμπιάδος νίκης (776 πρὸ Χριστοῦ).
'Ολυμπιεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ 'Ολυμπίου Διός.
'Ολυμπικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν 'Ολυμπίαν ἢ εἰς τὰ 'Ολύμπια.
'Ολυμπιονίκης καὶ Π. 'Ολυμπιόνικος ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ 'Ολύμπια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.
'Ολύμπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ 'Ολύμπου ἢ ἐν τῷ 'Ολύμπῳ· ὁ κατοικῶν ἢ βασιλεύων εἰς τὸν 'Ολυμπον· οὐράνιος.
'Ολυμπος (ὁ). ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θεσσαλ. (κατὰ τὴν Μυθολογ. κατοικητήριον τῶν θεῶν. ὄθ. 2) ὁ οὐρανός.
'Ολυνθάζω, Μ. άσω, = Ἐρινάζω.
'Ολυνθηφόρος (ὁ, ἡ), = 'Ολυνθοφόρος.
'Ολυνθος (ὁ). σῦκον ἄγαρον ἀκόμην ἢ γειμωνιάτικον τὸ ὁπ. δὲν ὡριμάζει, (ἄλλ.) ἐρινός. » Ὅλως δὲ πολυειδές τι τὸ τῶν συκῶν ἔγγυ· αἱ μὲν γὰρ ὀλυνθοφόροι μόναι, σῦκα δὲ οὐ φέρουσιν, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλύνθους φέρουσαι τοὺς ἑδωδίμους· ἑτέραι δὲ φέρουσι καὶ σῦκα καὶ ὀλύνθους μέλανας, ἀβρώτους ἢ καὶ ἑδωδίμους, » Θκρ.
'Ολυνθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι
'Ολυνθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὀλύνθους, (ἴδε 'Ολυνθος).
'Ολυρα [κλέω, ὀλαί], ας (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδ. γεννήματος (ξειὰ ἢ κριθῆς). « Ζειὰ, τίφη, ὄλυρα, καὶ εἴτι ἕτερον ὁμοιόπυρον, » Θρρ. » Ἡ κριθὴ ἑξάστιχος, ὁ σῖτος τετράστιχος, ἡ δὲ ὄλυρα δίστιχος καὶ ὄψιμος, « Ἐτμλγ.
'Ολύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὄλυρας.
'Ολυρίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ολυρῖτις, ιδος (ἡ). καμωμένος ἀπὸ ὄλυρας.
'Ολώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θολώδης, ὀλῷ (=θολῷ) ὅμοιος τὸ εἶδος.
'Ολωΐος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ 'Ολοός.
'Ολωλα, μτ. πρκ. (ἀντὶ ἐνγ.) τοῦ 'Ολλυμι.
'Ολως, ἐπίρ. Ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν γένει· (ἐν) ἑνὶ λογῳ. βεβαίως. γενικῶς, κεφαλαιωδῶς, (ὄθ.) » Οὐδ' ὅλως, » Λξ., οὔτε κἂν ὡς ἔγγιστα, (δηλ.) παντελῶς, (κοιν.) μὲ τὴν ὁλότην.
'Ολωσις [ὀλόω], εως (ἡ). συμπλήρωσις, τελειοποίησις.
†'Ομᾶ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ 'Ομῆ ἢ 'Ομοῦ.
'Ομαγυρὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομηγυρής.
'Ομαγύριος, α ἢ ος, ον. 'Ομηγύρεως ἴδιος. » Ζεὺς —, » Παυσ., [ἐκ τοῦ
'Ομάγυρις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ 'Ομήγυρις.
†'Ομαδεύω [ὁμάς, ομάδος], Μ. ευσω, Γλσ. ἀθροίζω, συναθροίζω, (ὀθ. τὸ κοιν.) μαζεύω.
'Ομαδέω-ῶ, Μ ήνω, Π. [ὅμαδος]. κάμνω ταραχὴν, θορυβῶ.
'Ομάδην καὶ
'Ομαδὸν [ὁμάς], ἐπίρ. 'Ολοι ὁμοῦ, διὰ μιᾶς.
'Ομαδος (ὁ), Π. [ὁμὰς]. ἄθροισμα (ὁμήγυρις, πλῆθος) ἀνθρώπων. « Ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦϊ, ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε, « Ἰλ. Π. »Τετρήχει δ' ἀγορὴ, ὅμαδος δ' ἦν, « Ἰλ. Β. 2) (συνκδχ.) θορυβος· φωναὶ παλλῶν ἀνθρώπων. » Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἄν τις ἀκούσαι ἢ εἰποιμι [Ἰλ. Τ. 2) συμπλοκὴ μάχης, πόλεμος. » Θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι, « Ὀρφ.
†'Ομάζω [ὁμπτ], Μ. άσω. Μαγγρίζω (κυρ. σαν ἀρκοῦδα).
'Ομαίμιος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομαιμος. 2) ἀδελφικὸς, συγγενικός.
'Ομαιμις, ιδος (ἡ), Π. ἀδελφὴ, [ἐκ τοῦ
'Ομαιμος (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, αἷμα], ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. » Τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμα μον, » Αἰσχλ. [|. (οὐσ.) ἀδελφὸς, ἀδελφὴ· συγγενὴς (ἐξ αἵματος).
'Ομαιμοσύνη (ἡ), Π. συγγένεια (ἐξ αἵματος), ἀδελφοσύνη.
†'Ομαιμότης (ἡ), Γλσ. ἀντὶ 'Ομαιμοσύνη
'Ομαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομαιμος.
†'Ομάϊον (τὸ), [ὁμοῦ, ἀΐω], = 'Ομακοεῖον
'Ομαιχμέω-ῶ [ὁμαιχμος], Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συμμαχῶ μετά τινος, τὸν βοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον.
'Ομαιχμία (ἡ). συμμαχία. 2) (εἰς τὸν Ἀπ.) συμπλοκὴ μάχης, [ἐκ τοῦ
'Ομαιχμος (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, αἰχμή]. βοηθὸς (σύντροφος) εἰς τὸν πόλεμόν, σύμμαχος.
'Ομακοεῖον καὶ 'Ομακοῖον (τὸ). κοινὸν ἀκροατήριον (σχολεῖον, ἐκκλησία) τῶν Πυθαγορείων, [ἐκ τοῦ
'Ομάκοοι (οἱ), [ὁμοῦ, ἀκούω]. συμμαθηταί, συνακροαταί, (λέξις τῶν Πυθαγορ.).
'Ομαλῆ, ἐπίρ. = 'Ομοῦ.
'Ομαλὴς, ές (ὁ, ἡ), (ὄθ. τὸ παρθτ. -έστερος, -έστατος), = 'Ομαλός.
'Ομαλία (ἡ), = 'Ομαλότης.
'Ομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὁμαλὸν (λεῖον, ἐπίπεδον [καὶ μτφρ.] ὁμοιόμορφον), ἰσάζω, (Γαλλ.) niveler. (»Μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας, « Πλάτ.)· (μτφρ.) καταπραΰνω, καθησυχάζω. [|. (οὐδ.) εἶμαι ὁμαλὸς· ἐνεργῶ ὁμοιομόρφως. » Τῆς πέψεως οὐχ ὁμαλιζούσης, « Λθ. Μέχρις οὗ ἂν ὁ ἀὴρ ὁμαλίζῃ, « Θφρ.
'Ομαλισμὸς (ὁ), τὸ ὁμαλίζειν, ἴσασμα, ἐπιπέδωσις κτλ. (παρὰ Γρμτκ.) ἡ ὁμοιότης (τοῦ τόνου) τοῦ τόνου τῆς φωνῆς. »Κατὰ ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον τὸ Νυν καὶ ἄνευ τόνου, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ Δή, « Σχλ.
'Ομαλιστέον, θετ. τοῦ 'Ομαλίζω.
'Ομαλιστὴρ (ὁ). ὁ ὁμαλίζων. [|. (οὐσ.) = τῷ
'Ομαλίστρᾳ (ἡ) καὶ
'Ομαλίστρον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. ὁμαλίζουν (ἰσάζουν).
'Ομαλόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον (ὁμαλὸν) δέρμα.
'Ομαλὸς [ὁμὸς], ἡ, όν. Ἴσος, ἐπίπεδος, λεῖος· (μτγν.) μέτριος, οὔτε ἄριστος οὔτε κάκιστος, (Ἰταλ.) ordinario. (Π. μὲ δοτ.) ὅμοιος, σύμφωνος. » Ἀλλήλοις ὁμαλοί, « Θκρ., συνεννοημένοι. [|. (οὐσ. οὐδ.) πεδιάς, (κοιν.) ἴσωμα. »Κατεβίβασαν εἰς τὸ ὁμαλὸν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῆς ἀκρωνυχίας τοῦ ὄρους, « Ξεν.
'Ομαλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμαλοῦ. » Ἡ τοῦ ἀφυγμοῦ ὁμαλότης, « Γαλ.
'Ομαλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ
'Ομαλύνω, Μ. υνῶ, = 'Ομαλίζω.
'Ομαλῶς, ἐπίρ. Ἴσα, ἐξ ἴσου· ὁμοίως· ὁμοιομόρφως (»Ὁ δὲ πρὸς τοῦτο τεταγμένος δι' ἡμερῶν μεταστρεφέτω τὰ ὠὰ ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται, « Γεωπ.). (ἐνίστε) = Σχεδὸν ἤ, ἀνεξιχνίαστως. » Ἔπεσον δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς, « Πλάτ. » Τῶν δὲ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δήμου πραγμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ὑπὸ τῷ Περικλεῖ γενομένων, « αὐτ.
'Ομαρὴς [ὁμός, †ἄρω], έος (ὁ, ἡ), Π. συνηρμοσμένος· σύμφωνος· ὁμοιόμορφος. ||. (τὸ οὐδ.) 'Ομαρές, ἐπ.ρ. ἀντὶ 'Ομοῦ, ὁμοίως, ἐκ συμφώνου.
†'Ομαρτάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομοργάζω.
'Ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. 'Ωμάρτησα ἢ Ε'. "Ωμαρτον), Π. [ὁμός, ἀρτάω]. (μὲ δοτ.) συμπορεύομαι, ἀκολουθῶ· συναντῶ, συναπαντῶμαι (καὶ τρπ.) συνεννοοῦμαι (συμφωνῶ) μετά τινος.
'Ομαρτῇ(τῇ), ἐπίρ. Π. [ὁμαρτέω]. ὁμοῦ, συγχρόνως, ἑνταυτῷ· ἐκ συμφώνου (ς).
'Ομαρτήδην, ἐπίρ. Π. = 'Ομαρτῇ.
'Ομαρτήτην, Π. γ'. ὁυϊκ. πρσ. τοῦ "Ωμαρτον, Π. ἀντὶ "Ωμαρτον, ἀόρ. 6'. τοῦ 'Ομαρτέω.
'Ομὰς [ὁμός], άδος (ἡ). ἡ ὁλότης, ἄθροισμα, ὅμιλος. » Καθ' ὁμάδα, « Γεωπον., ὁμοῦ, (Γαλλ.) en corps, en masse.
"Ομασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἀσπίς], = 'Ομαιχμος, σύμμαχος.
'Ομαῦλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. αὔλαξ]. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς αὔλακος (χώρας), συντοπίτης.
'Ομαυλία (ἡ), = Συναυλία, συγκατοίκησις, ἢ 2) συμφωνία αὐλῶν, [ἐκ τοῦ
'Ομαυλος (ὁ, ἡ), [ὁμ. αὐλή]. σύνοικος, συγκάτοικος. 2) [ὁμ. αὐλός]. αὐμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.), (παρβλ.) Σύναυλος.
'Ομβρέω-ῶ [ὄμβρος], Μ. ήσω. Βρέχω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος, « Ἀπλλν.
'Ομβρηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄμβρος, γενν.ώ]. ὁ γινόμενος (προξενούμενος) ὑπὸ τῆς βροχῆς.
'Ομβρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ "Ομβριος.
'Ομβρημα (τὸ), [ὀμβρέω]. πᾶν ὅ,τι πίπτει ὡς βροχή.
†'Ομβρηνός, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομβρηρός.
'Ομβρήρης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
'Ομβρηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ηρῶς, Π. [ὄμβρος], βροχερός.
"Ομβρησις, εως (ἡ). ὄμβρου κατάπτωσις. βροχή.
'Ομβρίζω, Μ. (σω. Βρέχω, ῥαντίζω, καταβρέχω.
†'Ομβρίκια (τὰ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οβρίκαλα.
'Ομβριμαῖος, α, ον, ="Ομβριος.
†'Ομβριμεργὸς, 'Ομβριμοπάτρη κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Οβριμοεργὸς κτλ., [ἐκ τοῦ
†"Ομβριμος (ὁ, ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) "Οβριμος.
'Ομβριμος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομβρήρης ἢ
'Ομβριος (ὁ, ἡ). τῆς βροχῆς, βρόχινος. 2) βροχερος.
†'Ομβροελυτέω-ῶ [ὄμβρος, βλύω], Μ. ήσω. Χύνω βροχὴν ἢ ὡσὰν βροχὴν (ἐν ἀφθονίᾳ).
'Ομβροδέκτης, ου (ὁ). δοχεῖον ὄμβρου (βροχίνου ὕδατος), κιστέρνα.
"Ομβροδοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων βρόχινον (ὄμβριον) ὕδωρ.
'Ομβροδοσία (ἡ). δόσις ὄμβρου, βροχή.
'Ομβρόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνωδευμένος μὲ κτύπον ὄμβρου (βροχῆς ῥαγδαίας). »Ζάλη —, « Αἰσχλ.
†'Ομβροποιὸς (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ προξενῶν τὸν ὄμβρον.
"Ομβρος (ὁ), [συγγ. τοῦ "Ορφνος, ὅθ. τὸ Λτ. umbra]. βροχὴ (ῥαγδαία πλὴν ὄχι διαρκὴς μὲ βροντὰς ἢ ἀστραπάς). (ὅθ.) »"Ομβροι καὶ ὑετοί, « Ξεν.
†'Ομβροτακία (ἡ). αἰτία ὄμβρου (βροχῆς), [ἐκ τοῦ
'Ομβροτόκος (ὁ, ἡ), [ὄμβρ. τίκτω]. ὁ γεννῶν (προξενῶν) τὴν βροχήν.
'Ομβροφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὄμβρον (βροχήν).
'Ομβροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὴν βροχήν.
'Ομβρώδης, εος (ὁ, ἡ). βροχερός.
†'Ομέθνιος (ὁ, ἡ), = 'Ομοεθνὴς.
'Ομεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ 'Ομοῦμαι, μέλλ. τοῦ 'Ομνυμι.
'Ομέστιος (ὁ, ἡ), [ὁμός, ἑστία]. σύνοικος, συγκάτοικος. 2) (εἰς τὴν Ἀνθλγ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομόψιος.
'Ομευναῖος (ὁ, ἡ), = 'Ομευνος, ἢ· ὁμεύνων ζῶιος.
†'Ομευνετέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοιμοῦμαι μετά τινος ὡς-
'Ομευνέτης, ου (ὁ) καὶ 'Ομευνέτις, ιδος (ἡ), καὶ
'Ομευνήτης, ου (ὁ) καὶ "Ομευνις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ -
"Ομευνος (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, εὐνή). ὁ συγκοιμώμενος εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην μετά τινος, (ὅθ. ||. οὐσ.) σύζυγος. »Λίαντος ὁμευνέτις, « Σοφ.
'Ομέψιος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἑψιά]. συμπαίκτωρ, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδι.
'Ομῆ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Ομοῦ.
'Ομηγερὴς καὶ 'Ομηγυρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. συναγμένος (εἰς ὁμήγυριν), συνηθροισμένος.
'Ομηγυρίζω, Μ. ἑσω. Συγκαλῶ (Συναθροίζω) εἰς ὁμήγυριν.
'Ομήγυρις [ὁμ. ἀγείρω, ἄγυρις], εως (ἡ). σύναξις (συνάθροισις) ἀνθρώπων, μάζωμα, (Γαλλ.) réunion.
'Ομήθεια (ἡ), Π. = Συνήθεια, συγκατοίκησις, συνδιαίτησις, [ἐκ τοῦ
'Ομήθειος, α, ον, Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ-
'Ομήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Συνήθης, σύνοικος, συγκάτοικος· οἰκεῖος· 'Ομοήθης.
'Ομηλικία (ἡ). συνηλικιώτης· (περιλπτ.) ἡ ὁμηλιξ νεολαία, (κυρ. θηλ. τοῦ
'Ομηλίκιος, η, ον, Π. ἀντὶ-
'Ομῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν) μὲ ἄλλον ἡλικίαν, συνομήλικος. (συνκδχ. καὶ καταχρ.) ἰσομεγέθης.
"Ομηλος, υδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἦλυθον]. ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) ἐλθών, συνοδοιπόρος, σύντροφος.
'Ομηλυσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συντροφιὰ (καθ' ὁδὸν), συνοδία.
†'Ομηραπάτης, ου (ὁ), διώρθ. 'Ομηροπάτης.
'Ομηρεία (ἡ), τὸ ὁμηρεύειν, ἡ δι' ὁμήρων ἐξασφάλισις.
'Ομήρειον (τὸ). ναὸς ἢ τέμενος εἰς τιμὴν τοῦ 'Ομήρου, (κυρ. οὐδ. τοῦ
'Ομήρειος (ὁ, ἡ), = 'Ομηρικὸς, (ὅθεν
'Ομηρείως, ἐπίρ. = 'Ομηρικῶς.
'Ομηρέτης, ου (ὁ), = Συνηρέτης· σύντροφος.
'Ομήρευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδεται (χρησιμεύει) ὡς ὅμηρος, ἐνέχυρον, [ἐκ τοῦ
'Ομηρεύω, Μ. εὐσω. (σπν.) 'Παίρνω τι ὡς ὅμηρον. » Τῶν δ' ὁμηρεύσας τέκνα, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Πολὶς ὁμηρευομένη, « Λίν. Πολιορκ. 2) (συνήθ.) εἶμαι (δίδομαι ὡς) ὅμηρος. « Λακεδαιμόνιοι νῦν ὁμηρεύσοντες μέλλουσιν ὡς Ἀλέξανδρον ἀναπέμπεσθαι, « Αἰσχ. 3) Π. = τῷ
'Ομηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ δοτ.) συναντῶ, συναπαντῶ· (τρπ.) συμφωνῶ (εἶμαι σύμφωνος, ἑνωμένος) μετά τινος. » Φωνῇ ὁμηρεῦσαι (ἀντὶ ὁμηρεύουσαι), « Ἡσ., ἑνώνουσαι τὴν φωνὴν των, κάμνουσαι (μουσικ.) συμφωνίαν, [ἐκ τοῦ
'Ομήρης, ος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομαρὴς, ἑνωμένος, σύμφωνος.
'Ομηρίδδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ 'Ομηρίζω
'Ομηρίδης, ου (ὁ). ἀπόγονος ἢ μιμητὴς τοῦ 'Ομήρου, 'Ομηριστὴς, ῥαψῳδός.
'Ομηρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν "Ομηρον, ψάλλω ἢ στιχουργῶ (ῥαψῳδῶ) καθὼς ὁ "Ομηρος, μεταχειρίζομαι λέξεις ἢ ὕφος 'Ομηρικόν. 2) (ἰατρ.) = Σχάζω, γρατζάζω. 3) [ὁμ. μηρός] = Διαμηρίζω, (Ἀχιλ. Τάτ.).
'Ομηρικὸς, ἡ, όν. 'Ο τοῦ 'Ομήρου ἴδιος.
'Ομηρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὸ ὕφος) τοῦ 'Ομήρου.
'Ομηρὶς, (δος (ἡ). γυνὴ (ποιήτρια) 'Ομηρίζουσα.
'Ομηριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ 'Ομηρίζων, μιμητὴς τοῦ 'Ομήρου. 2) Ἰατρὸς μεταχειριζόμενος γαράγματα καὶ βεντούζας.
'Ομηροκέντρα (τὰ) καὶ
'Ομηροκέντρωνες (οἱ). κέντρωνες (ἴδε τὴν λέξ.) συνθεμένοι ἐκ στίχων τοῦ 'Ομήρου.
'Ομηρομάστιξ, ιγος (ὁ). μάστιξ (πικρὸς κατήγορος) τοῦ 'Ομήρου, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ κριτικὸς Ζώϊλος).
"Ομηρον (τὸ), = "Ομηρος, ἐνέχυρον.
'Ομηροπάτης, ου (ὁ). ὁ πατὼν (καταπατῶν, περιφρονῶν) τὸν "Ομηρον.
"Ομηρος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομήρης, συνηρμοσμένος, σύμφωνος, σύντροφος, (ὅθ. 2) (οὐσ.) ὁ δεδομένος πρὸς ἐξασφάλισιν (ὡς ἐνέχυρον) τῆς εἰρήνης, (Τουρκ.) ῥεχλέμ.
'Ομιλαδὸν, ἐπίρ. Π. = 'Ομιλητὸν.
'Ομιλέω-ῶ [ὅμιλος], Μ. ήσω. Εἶμαι μετὰ ἢ μεταξὺ τινῶν, περιφρισκομαι· συχνάζω ἢ πηγαίνω ἢ διατρίβω πουθενά· συναναστρέφομαι· πλησιάζω· ἔχω σχέσιν· (μὲ ἐπίρ.) συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ· (ἐπὶ πραγμ. μτνμ.) λαμβάνω πεῖραν· καταγίνομαι εἴς τι· φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς τινα· (σπν.) συνέρχομαι. » Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, ἢὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς, « Ἰλ. Ε. » Πὰρ παῦροισι ἢ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς, « Ὀδ. Σ. » Ὁ βουλόμενος ἀνθρώποις χρῆσθαι ἢ ὁμιλεῖν, « Ξεν. » Πράγμασιν ὁμιλεῖν καὶ ἀνθρώποις, « ἐσκρ. « Γυναικὶ ὁμιλεῖν, « Ξεν., Ακ. συνευρίσκεσθαι, (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἐπεὶ διαβάντες τὸν Ἅλυν ποταμὸν, ὡμίλησαν τῇ Φρυγίᾳ. « Ἡρ. « Τῇ χώρᾳ πολλὰ ὡμιληκὼς εἴη, « αὐτ. » Πᾶσιν πολίταις λόγος ὁμιλεῖ, « Πίνδ. » Ὁμιλεῖν παρ' οἰκείαις ἀρούραις, « αὐτ., διατρίβειν. (ἢ τρπ.) « Φρενῶσαι (« Πολέμῳ) ὁμιλεῖν, « Αἰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὑρίσκεσθαι εἰς. »Οὕτως ὡμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους,« Ἰσκρ., προσεφέρετο (ᾗ ἐπιῤ.) »Ἐνθάδ' ὁμιλέομεν,« Ὀδ. Φ. (καὶ προθ.) »Περὶ κεῖνον (»Περὶ νεκρὸν) ὡμίλεον,« Ὀδ. Ω., Ἰλ. Π. (ᾗ χωρὶς πτ.) »Εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν,« Ἰλ. Τ., ἔλθωσιν εἰς χεῖρας.

Ὁμιληδόν, ἐπίῤ. Π. [ὅμιλος]. σωρηδὸν, ἀγεληδὸν κτλ., (Γαλλ.) en foule. »Τῶν καὶ ὁμιληδὸν σείχες ἤϊσαν,« Ἀπλλν. 2) (ἐνίοτε μὲ δοτ.) ἀντὶ Ὁμοῦ. »Ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδόν,« αὐτ.

Ὁμίλημα (τὸ). ἀντικείμενον ὁμιλίας. (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). »Γυνὴ.. εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα,« Ἀκ.

Ὁμιλητέον, θετ. τοῦ Ὁμιλέω.

Ὁμιλητὴρ, ῆρος Π. ἀντὶ-

Ὁμιλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος· μαθητὴς, ὀπαδὸς, συνόμιλος.

Ὁμιλητικὸς, ὴ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁμιλεῖν (συναναστρέφεσθαι), κοινωνικός. »Ὁμιλητικὴ (ἐνν. τέχνη),« Πλ., (Γαλλ.) l'esprit de société.

Ὁμιλητὸς, ὴ, όν. Μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ (νὰ σχετισθῇ, νὰ συναναστραφῇ) τις, εὐπρόσιτος.

Ὁμιλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁμιλητὴρ, φίλη, μαθήτρια κτλ.

Ὁμιλία (ἡ), =Ὅμιλος, ὁμήγυρις. »Ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντος ὁμιλίην,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) σχέσις φιλικὴ, οἰκειότης· κοινωνία· συναναστροφή. συνουσία. »Αἱ δὲ γυναῖκες αὗται λέγονται ἀνδρῶν οὐδαμῶν ἐς ὁμιλίην φοιτᾶν,« Ἡρ. 3) τρόπος καταπειστικὸς (ἑλκυστικὸς, ὑποχρεωτικὸς), θεραπεία. »Δώροις ἢ δι' ἄλλης ὁμιλίας,« Δμ. »Ἐξ ὁμιλίας προσαγαγέσθαι,« αὐτ. 4) συνομιλία· (μτγν.) λόγος (ἀπ' ἄμβωνος, ἀπὸ τοῦ βήματος), δημηγορία. »Κατέλαβε διαλεγόμενον (τὸν Πλάτωνα).. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο τῆς ὁμιλίας,« Αἰλ.

Ὅμιλος (ὁ), [ὁμός, ἴλλη]. πλῆθος (μάζωμα) ἀνθρώπων· ὁμήγυρις· λαὸς, ὄχλος· (συνκδχ.) θόρυβος· συμπλοκὴ μάχης (συνηχοῦν κατά τι τῷ Γαλλ.) mêlée· (σπν. ἐπὶ πραγμ.) σωρός. »Τίς ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος;« Ὀδ. Λ. »Ἵππων καὶ ἀνδρῶν ὅμιλος,« Ἰλ. Κ. »Προελθὼν ἐπὶ βῆμα ὑψηλὸν, ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου,« Θκ. »Ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν· ὕστερον δ' αὖθις οὐ πολλῷ (ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν), στρατηγὸν εἵλοντο,« αὐτ. »Τίς ἐπιτελέσειε τοῦτο σοφίῃ, καὶ μὴ βίῃ τε καὶ ὁμίλῳ;« Ἡρ. »Αἱματόεντα καθ' ὅμιλον,« Θκρ.

Ὁμιχέω-ῶ [†ὁμίχω], Μ. ἤσω ἢ ὁμίξω (ἀόρ. Ὤμιξα), Ἰων. κατουρῶ. »Ὤμιξεν αἷμα, ᾗ χολὴν ἐτίλησεν,« (Ἱππών. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ.

Ὁμίχλη καὶ (εὐχρηστότ. Ἰων.) Ὁμίχλη (ἡ), [ὁμίχω]. καταχνιά. (ἐν γέν.) ἀτμὸς, ἀχνός.

Ὁμιχλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὁμιχλώδης.

Ὁμιχλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁμίχλῃ ὅμοιος τὸ εἶδος, ὁμιχλώδης.

Ὁμιχλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὁμίχλην.

Ὁμιχλώδης, εος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ ὁμίχλην, καταχνιασμένος. »Νὺξ ὁμιχλώδης καὶ δυσχείμερος,« Πλ.

Ὄμιχμα (τὸ). οὖρον, κάτουρον, [ἐκ τοῦ Ὁμίχω), Μ. ὁμίξω (ἀόρ. Ὤμιξα), ἄχρ. (κατ' ἐνς.) πρωτότ. τοῦ Ὁμιχέω, κατουρῶ· (ἐν γέν.) νοτίζω, ὑγραίνω, [ὀθ. πιθαν. συγγ. τῷ Μίγνυμι ᾗ τῷ Ατ. mingo].

Ὄμμα (τὸ), [†ὄπτομαι]. ὀφθαλμὸς, (κοιν.) ἰμμάτι. (Π.) πᾶν ὅ,τι βλέπει τις, ὄψις, θέαμα· (ἰδιαιτ.) φέγγος, λάμψις, φῶς· (συνκδχ.). τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος. »Ὄμμα Θησηΐδος γῆς,« Αἰσχλ.

Ὀμμάδην καὶ Ὀμμαδὸν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀμάδην, Ὀμαδόν.

Ὀμμακοῖον (τὸ). τὸ ὄμμα καὶ ἡ ἀκοή.

†Ὀμμάτειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τῶν (ἡ διὰ τῶν) ὀμμάτων.

Ὀμματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ὀμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄμμα, Ἰμματάκι.

Ὀμματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ζωγραφίζων) τὰ ὀμμάτια, χρησιμεύων πρὸς βάψιμον τῶν βλεφαρίδων.

Ὀμματολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰ (λάμποντα) ὀμμάτια.

Ὀμματόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πλουτῶν ὀμμάτων, πολυόμματος.

†Ὀμματοποιὸς (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἀνοίγων τινὸς τὰ ὀμμάτια. »Τῆς ψυχῆς—,« Ἰάμβλ.

Ὀμματοστερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν τινα τῶν (ἡ στερημένος αὐτὸς) ὀμμάτων. »Φλογμὸς (»Πρέσβυς)—,« Αἰσχλ., Εὐρ.

†Ὀμματουργὸς (ὁ, ἡ), =Ὀμματοποιός.

Ὀμματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ (ἢ Ἀνοίγω τινὸς τὰ) ὀμμάτια· (μτφορ.) ἐξηγῶ, σαφηνίζω.

Ὀμματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄμματος.

Ὀμμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀμματόω.

Ὄμνυμι καὶ (σπν.) Ὀμνύω, Μ. ὀμόσω ᾗ (ὀρθοτ.) ὀμοῦμαι (παρτ. Ὤμνυν καὶ Ὤμνυον, ἀόρ. Ὤμοσα, πρκ. Ὤμοκα καὶ [ὀρθότ.] Ὀμώμοκα, πθ. πρκ. Ὀμώμοσμαι [τὸ γ'. πρσ. Ὠμόμωσται ᾗ Ὠμώμοται] καὶ τὸ θετ. Ὀμοτέον). Ὀρκίζομαι, (κοιν.) ὀμόνω· ὑπόσχομαι μεθ' ὅρκου. ἐπικαλοῦμαι (θεὸν) τινα μάρτυρα ἢ ἐκδικητὴν τοῦ ὅρκου μου. »Ὀμνύειν ἐπί τινι (ἢ) εἴς τι (ἢ) κατά τινος,« Λξ. (ᾗ περιπ.) »Ὀμνύναι τινὶ (ἢ) πρός τινα,« Λξ. (καὶ χ. προθ.) »Ὄμνυμι Ἀπόλλωνα καὶ Ἀσκληπιόν,« Ἱππκρ. »Μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,« Ὅμ. »Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,« Ἰλ. Γ. »Ὄμνυμι ταῦτα,« Ἰλ. Τ. »Ὄμνυμί σοι,« Θκρ. (συνήθ. πρὸς ἀπαρ.) »Ὄμνυμι πάντας θεοὺς, μὴ ἑλέσθαι ἂν τὴν βασιλέως ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ..,« Ξεν. (ᾗ πθ.) »Ζεὺς ὀμώμοσται,« Εὐρ.

Ὁμοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ βασιλεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Ὁμόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὁμοίως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, =Σύμβιος.

;Ὁμοβίοτος (ὁ, ἡ), Π. =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὁμοβίαιτος.

Ὁμοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω συγχρόνως, εἶμαι-

Ὁμοβλαστὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων ὁμοῦ (συγχρόνως) μετ' ἄλλου.

Ὁμοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν αὐτὴν βουλὴν (γνώμην, θέλησιν) μὲ ἄλλον τινὰ, εἶμαι ὁμόβουλός του. 2) συμβουλεύομαι μετά τινος(;).

Ὁμόβουλος (ὁ, ἡ), [ὁμός, βουλή]. ὁ συμβουλευόμενος μετά τινος, ἢ· ὁμογνώμων.

Ὁμόβρομος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἄβρομος.

Ὁμοβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λατρευόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Ὁμογάλακτος καὶ

Ὁμογάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ). ὁ θηλάσας τὸ αὐτὸ γάλα μετά τινος, ἀδελφὸς ἐκ γάλακτος· (κατ' ἔκτ.) συγγενής.

Ὁμόγαμβροι (οἱ). οἱ νυμφευθέντες δύο ἀδελφὰς, σύγγαμβροι.

Ὁμόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γάμου σχετισμένος μετά τινος, σύγγαμβρος. 2) σύζυγος, σύγγαμος.

Ὁμογάστριος καὶ

Ὁμογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς μετ' ἄλλου, ἀδελφὸς ὁμομήτριος.

Ὁμογένεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμογενοῦς, ταυτότης γένους (καταγωγῆς), συγγένεια.

Ὁμογενέτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀδελφὸς, [ἐκ τοῦ

Ὁμογενὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -γενῶς. Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής. (ἐπὶ πραγμ.) ὁμοειδής.

;Ὁμογέρων, οντος (ὁ, ἡ). γέρων σύγχρονος (συνομήλικος) μὲ ἄλλον γέροντα, (συγχ. τῷ Ὠμογέρων).

Ὁμογλωσσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόγλωσσός τινος, λαλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν.

Ὁμόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν) μὲ ἄλλον γλῶσσαν.

Ὁμόγνητος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμός, γίγνομαι]. ἀδελφός.

Ὁμόγνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμογόνιος, ὁμογενὴς, ἀδελφὸς, συγγενής. »Θεοὶ ὁμόγνιοι,« οἱ προστατεύοντες τὴν συγγένειαν ἢ τὴν οἰκογένειαν.

Ὁμογνιότης (ἡ). συγγένεια.

Ὁμογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόφρων (ὁμογνώμων, σύμφωνος μετά) τινος, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην. »Περὶ τῶν ἄλλων ἀντιλέγοντας ἑαυτοῖς, τοῦθ' ὁμογνωμονεῖν ἀεὶ,« Δμ.

Ὁμογνωμόνως, ἐπίῤ. Ὁμοθυμαδὸν, συμφώνως.

Ὁμόγνωμος (ὁ, ἡ), =Ὁμογνώμων.

Ὁμογνωμοσύνη (ἡ). ταυτότης γνώμης, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Ὁμογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον γνώμην, ὁμόφρων.

Ὁμόγονος (ὁ, ἡ), =Ὁμογενὴς, συγγενὴς (ἐξ αἵματος).

Ὁμόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς γραμμὰς ἢ τὰ αὐτὰ γράμματα μὲ ἄλλον. »Ἀθληταὶ—,« Ἀκ., οἱ λαχόντες τὸ αὐτὸ γράμμα εἰς τὴν περὶ τοῦ ποῖος μὲ ποῖον νὰ ἀγωνισθῇ διακλήρωσιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁμάγραυς, ακος (ἡ). γραῦς σύγχρονος (συνομήλικος) μὲ ἄλλην γραῖαν.
Ὁμογραφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Γράφω ὁμοίως (κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον).
Ὁμόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ γραφόμενος ὁμοίως μὲ ἄλλον. «Ὁμόφωνον καὶ οὐχ ὁμόγραφον, « Γρμτ.
Ὁμόδειπνος (ὁ, ἡ), = Σύνδειπνος.
Ὁμόδελφος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμογάστριος.
Ὁμοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμευνέτης, σύζυγος.
Ὁμοδημέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἀνήκω ἢ Συζῶ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον μετ' ἄλλου, εἶμαι ὁμόδημός του.
Ὁμοδημία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὁμόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐνωμένος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δῆμον μετ' ἄλλου.
Ὁμοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον δίαιταν (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν), συγκάτοικος, ὁμοτράπεζος.
Ὁμόδιφρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸν αὐτὸν δίφρον (εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα) μὲ ἄλλον, σύνθρονος.
Ὁμοδογματέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἔχω (Πρεσβεύω) τὰ αὐτὰ δόγματα μὲ ἄλλον, εἶμαι τοῦ αὐτοῦ δόγματος.
Ὁμοδογματία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁμοδοξία.
Ὁμοδοξέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην (δόξαν, Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ φρονήματος) μὲ ἄλλον.
Ὁμοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις =
Ὁμόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόξως. Ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην (δόξαν, δοξασίαν) μὲ ἄλλον. 2) (μτγν.) ὁ ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν δόξαν, δοξαζόμενος ἐπίσης.
Ὁμοδόρπιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος.
Ὁμόδουλος (ὁ, ἡ), = Σύνδουλος.
Ὁμόδουπος (ὁ, ἡ), Π. συνηχῶν, ὁμόφωνος.
Ὁμοδρομέω-ῶ, Μ. ἦσω. (μὲ δοτ.) Τρέχω ἐπίσης ἢ τὸν αὐτὸν δρόμον μὲ ἄλλον, εἶμαι ὁμόδρομός (καὶ μετφρ. ὅμοιός) του, ἐξισοῦμαι.
Ὁμοδρομία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις ὁμόδρομος (ἰσοταχὴς [καὶ τρπ.] ὅμοιος) μὲ ἄλλον.
Ὁμόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπίσης (κάμνων τὸν αὐτὸν δρόμον) μὲ ἄλλον· (μτφρ.) ὅμοιος.
Ὁμοδυναμέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι =
Ὁμοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) δύναμιν μὲ ἄλλον, ἰσοδύναμος.
Ὁμόεδρος (ὁ, ἡ), = Σύνεδρος, συγκάθεδρος.
Ὁμοεθνέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ ἔθνους (γένους) μὲ ἄλλον.
Ὁμοεθνὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμογενὴς, (ἐπὶ πραγμ.) ὁμοειδής.
Ὁμοεθνία (ἡ), τὸ νὰ ἀνήκῃ τις εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ἔθνος· (μτνμ.) ἡ μεταξὺ τῶν μερῶν (μελῶν) τοῦ ὅλου σώματος συμπάθεια. «Μάλιστα δὲ καὶ οἱ μαζοὶ ἀείρονται κατὰ τὴν ὁμοεθνίην, « Ἱππκρ.
Ὁμόεθνος (ὁ, ἡ), = Ὁμοεθνής.
Ὁμοειδεία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοειδοῦς, ἡ κατὰ τὸ εἶδος ὁμοιότης. «Διὰ τὴς πρὸς ἀλλήλους ὁμοειδίας εἰς μίαν ἅπαντες ἀναδεσμούμενοι φύσιν, « Κύριλλ.
Ὁμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος, ὁμοιόμορφος. « Σκληρὸς μὲν ἦ πρόσκορὴς ὁ ὁμοειδὴς λόγος, ἡδὺς δὲ καὶ πιθανώτατος ὁ ποικίλος καὶ πολυσχημάτιστος, « Ἑρμγ.
Ὁμοειδία (ἡ), = Ὁμοείδεια.
Ὁμοειδῶς, ἐπίρ. Ὁμοίως τὸ εἶδος, ὁμοιομόρφως.
Ὁμοεργὴς, ές (ὁ, ἡ). συγχρόνως μετ' ἄλλου ἢ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημιουργοῦ ἐργασθείς.
Ὁμοεργία (ἡ), τὸ ὁμοῦ ἐργάζεσθαι, συνεργία.
Ὁμοερκὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ἕρκος (περίφραγμα, δεσμωτήριον) εὑρισκόμενος.
Ὁμοέστιος (ὁ, ἡ), = Ὁμέστιος, σύνοικος.
Ὁμόζευκτος (ὁ, ἡ). συνεζευγμένος, συνηνωμένος.
Ὁμοζηλία (ἡ), τὸ νὰ ζηλέ τις ὁμόζηλος ἄλλου.
Ὁμόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κινούμενος ἀπὸ) τὸν αὐτὸν ἄλλου ζῆλον. (ἐν γέν.) ὁμότροπος, ὅμοιος.
Ὁμοζυγέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μὲ ἄλλον· αὖρω τι μὲ ἄλλους ἢ ἄλλον μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν· (ἐν γέν.) πράττω τι ἐκ συμφώνου.
Ὁμοζυγὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ὁμόζυγος.
Ὁμοζυγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ὁμόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετ' ἄλλου, Σύζυγος (κυρ. καὶ μτφρ.)· (ἐν γέν.) ταιριασμένος, συνηνωμένος, σύμφωνος.
Ὁμόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόζυγος.
Ὁμοζωέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ζῶ ὁμοῦ, συζῶ.
Ὁμοζωΐα (ἡ), τὸ ζῆν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβίωσις.
Ὁμοζωνέω-ῶ, Μ. ἦσω. Κεῖμαι ὑπὸ τὴν αὐτὴν (γεωγρφ.) ζώνην.
Ὁμοζωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὁμόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν (γεωγρφ.) ζώνην κείμενος.
Ὁμοήθεια (ἡ). ὁμοιότης ἠθῶν (χαρακτῆρος). [ἐκ τοῦ
Ὁμοήθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον ἤθη (τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα).
Ὁμοῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), = Ὁμῆλιξ.
Ὁμοθάλαμος (ὁ, ἡ). συγκάτοικος εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον. (κατὰ λέξ.) camarade.
Ὁμοθαμνέω-ῶ [ὁμὸς, θάμνος], Μ. ἦσω. Αὐξάνω ὁμοῦ (συγχρόνως).
Ὁμόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους (τόπου, γένους). «Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾷν ἀεί, « Εὐρ. 2) ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ πλησίον. «Ὁμόθεν διώκοντες, « Ξεν.
Ὁμόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπίσης (ὁμοῦ μὲ ἄλλον) θεός.
Ὁμόθηλος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάλακτος.
Ὁμόθηρος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) θηρεύων.
Ὁμόθρησκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πρεσβεύων) τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον θρησκείαν, ὁμόπιστος.
Ὁμόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιόθριξ.
Ὁμόθρονος (ὁ, ἡ), = Σύνθρονος.
Ὁμόθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. [ὁμὸς, θροέω]. ὁ λαλῶν ἢ ἠχῶν ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον.
Ὁμοθυμαδὸν [ὁμόθυμος], ἐπίρ. Μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, ἐκ συμφώνου.
Ὁμοθυμέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι σύμφωνος.
Ὁμοθυμία (ἡ). ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη. [ἐκ τοῦ
Ὁμόθυμος (ὁ, ἡ), [ὁμ. θυμός]. ὁμόφρων, σύμφωνος, (Γαλλ.) unanime.
Ὁμοθύμως, ἐπίρ. = Ὁμοθυμαδόν.
†Ὁμοιάζω, Μ. άσω, (Γρφ.). Εἶμαι ὅμοιος.
Ὁμοίϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅμοιος.
†Ὁμοιόαρκτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ὁμοίως ἀρχίζων.
Ὁμοιοβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸ βάρος, ἰσοβαρής.
Ὁμοιόβιος καὶ Ὁμοιοβίοτος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων ὅμοιον ἄλλῳ βίον (ζῶν παρομοίως).
Ὁμοιοβλαστέω-ῶ, Μ. ἦσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμοβλαστέω.
Ὁμοιογένεια (ἡ). ὁμοιότης γένους, [ἐκ τοῦ
Ὁμοιογενὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γενῶς. Ὅμοιος τὸ γένος.
Ὁμοιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὁμογνώμων.
Ὁμοιογονία (ἡ), τὸ γεννᾶν (παράγειν) ὅμοια ὄντα ἢ σώματα.
Ὁμοιογραφέω-ῶ, Μ. ἦσω. Γράφω ὁμοίως (παρομοίως).
Ὁμοιόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ὁμοίως (παρομοίως).
Ὁμοιόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον δόξαν.
Ὁμοιόδουλος (ὁ, ἡ). ὁμοίως δοῦλος, σύνδουλος.
Ὁμοιοδύναμος (ὁ, ἡ), = Ὁμοδύναμος.
Ὁμοιοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὅμοιος τὸ εἶδος. «Αὐτῶν δὲ τῶν ὁμογενῶν τὰ ὁμοιοειδέστερα πολυγονώτερα, « Θφρ.
Ὁμοιόθερμος (ὁ, ἡ). ὁμοίως (ἐπίσης) θερμός.
Ὁμοιόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίας (ὁμοίου χρώματος) τρίχας.
Ὁμοιοκαρπέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι =
Ὁμοιόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὁμοίους καρπούς.
Ὁμοιοκαταληκτέω-ῶ, Μ. ἦσω. Εἶμαι =
Ὁμοιοκατάληκτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν.
Ὁμοιοκαταληξία (ἡ). ὁμοιότης (λέξεως ἢ φράσεως) ὡς πρὸς τὴν κατάληξιν.
Ὁμοιοκάταρκτος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιόαρκτος.
Ὁμοιοκλὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμώνυμος.
Ὁμοιόκριθος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κριθήν.
Ὁμοιολεπτομερὴς, ές (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ ἐπίσης λεπτὰ μόρια, ὅμοιος ὡς πρὸς τὴν λεπτομέρειαν.
Ὁμοιόληκτος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιοκατάληκτος.
Ὁμοιολογία (ἡ). τὸ λέγειν (ἐκφράζεσθαι) ὁμοιομόρφως.
Ὁμοιομέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοιομεροῦς, ἡ πρὸς ἄλληλα ὁμοιότης τῶν συγκροτούντων τι μερῶν (μορίων).
Ὁμοιομερὴς, ές (ὁ, ἡ). ἦ ἐπίρ. -μερῶς. Ὁ συγκείμενος ἐξ ὁμοίων μερῶν. « Τὰ φυτὰ τῶν ζώων μᾶλλον ὁμοιομερῆ, « Θφρ.
Ὁμοιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν μορφήν.
Ὁμοιοούσιος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὴν οὐσίαν, (παρβλ. Ὁμοούσιος).
Ὁμοιοπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὁμοιοπαθοῦς, ὁμοιότης αἰσθημάτων κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ομοιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πάσχω τὰ αὐτὰ πάθη (Αἰσθάνομαι τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, κτλ.) μὲ ἄλλον, τοῦ εἶμαι -

'Ομοιοπαθής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.) -παθῶς. 'Ο ἔχων τὰ αὐτὰ πάθη (τὰ αὐτὰ αἰσθήματα) μὲ ἄλλον, διακείμενος ὁμοίως.

'Ομοιοπλατὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ πλάτος, (ἁπλατής.

'Ομοιοπρεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ἐπίσης εὐπρεπὴς, (ἐν γέν.) ὅμοιος ἢ φαινόμενος τοιοῦτος.

'Ομοιοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

'Ομοιοπρόσωπος (ὁ, ἡ). (γραμτ.) τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

'Ομοιόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅμοια πτερὰ (καὶ μτγμ. μαλλιὰ) μὲ ἄλλον.

'Ομοιόπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως. (γραμτ.) τῆς αὐτῆς πτώσεως. 2) = 'Ομοιοκατάληκτος.

'Ομοιόπυρος (ὁ, ἡ). ὅμοιας μὲ σῖτον (πυρόν).

'Ομοιόῤῥυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομοιόῤῥυθμος.

'Όμοιος καὶ (Ἀττ.) 'Ομοῖος [ὁμός], α, ον. Ἴσος (Παρόμοιος) μὲ ἄλλον. (μὲ δοτ.) »Κἀστορι σῦ τις ὁμοῖος πολεμιςῆς ἄλλος ἔην, « Θκρ. (χ. πτ.) » Αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, « Ὁδ. Ρ. »Τὴν ὁμοίαν (» Τὸ ὁμοῖον) διδοναι τινί, « Ἡρ., (Γαλλ.) **rendre la pareille.** » Ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τι, « αὐτ. » 'Ομοῖον ἡμῖν ἔσται, « αὐτ., μᾶς εἶνε ἀδιάφορον. (καὶ ἀναφορ. πρὸς τὸ Οἷος) » 'Όμοιόν τί μοι δοκεῖ εἶναι, οἷον περ εἰ κτλ., « Ξεν. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) » Γνώμῃσι ἐχρέωντο ὁμοίῃσι ᾗ σὺ, « αὐτ. ||. » 'Όμοιοι, « (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ ἔχοντες δικαίωμα εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα. (παρβλ. 'Ομότιμος) ||. (τὸ οὐδ.) » 'Όμοιον καὶ (πλθ.) » 'Όμοια, ἐπίρ. ἀντὶ 'Ομοίως. » 'Ομοῖον μουσαῖοι ταῖσιν ἀηδονίσι, « Θκρ. » Κυνῶν ὅμοια λύκοις ὠρυομένων, « Πλ. 2) κοινὸς εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους. » Θάνατος (» Πότιμος)—, « Ὅμ., Πίνδ. » Ἥβας ὁμοῖον, « Ἰλ. Δ. » Νείκος ὁμοῖον, « Θκρ., Ὅμ. 3) ὁμόφρων, σύμφωνος. » Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος, οὐδὲ τι παῖδες, « Ἡσ.

'Ομοιόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν σημαίαν.

'Ομοσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὰ σκέλη.

'Ομοιόσκευος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν σκευὴν (στολὴν), συγκρισμένος (ἁρματωμένος ὅμ.) παρομοίως.

'Ομοιοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀπέχων τὸν αὐτὸν τῶν σταδίων ἀριθμόν.

'Ομοιόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅμοιον στόμα ἢ στόμιον.

'Ομοιόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν στροφήν.

'Ομοισύλλαβος (ὁ, ἡ), = Ἰσοσύλλαβος.

'Ομοισυντακτικὸς (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὁ παρομοίως συνταττόμενος.

'Ομοισχημονέω-ῶ Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμοιόσχημος, μένω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος.

'Ομοισχημόνως, ἐπίρ. 'Ομοιομόρφως.

'Ομοιόσχημος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ σχῆμα ἢ τὴν θέσιν, ὁμοιόμορφος.

'Ομοιοσχημοσύνη (ἡ). ὁμοιότης ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ἢ τὴν θέσιν. » Τοῦτο δὲ ὁ- ποίησεν Ὅμηρος διὰ ποικιλίαν καὶ τὸ ἐκκλίνειν τὴν ὁμοιοσχημοσύνην, « Εὐς. [ἐκ τοῦ

'Ομοισχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιόσχημος.

'Ομοιοταγὴς, ες (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταγῶς. Ὅμοιος κατὰ τὴν ταχύτητα, ἐπίσης ταχύς.

'Ομοιοτέλευτος (ὁ, ἡ), [ὅμ. τελευτάω], = 'Ομοιοκατάληκτος.

'Ομοιότεχνος (ὁ, ἡ), = 'Ομότεχνος.

'Ομοιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοίου.

'Ομοιότονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τόνως. (γραμτ.). 'Ο παρομοίως τονιζόμενος.

'Ομοιοτροπία (ἡ). ὁμοιότης τρόπου (ἠθῶν, χαρακτῆρος), [ἐκ τοῦ

'Ομοιότροπος (ὁ, ἡ). ὅμοιας τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα. ||. (τὸ οὐδ.) 'Ομοιότροπα, ἐπίρ. ἀντὶ -

'Ομοιοτρόπως, ἐπίρ. Παρομοίως (ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν).

'Ομοιοτύπωτος (ὁ, ἡ). μορφωμένος παρομοίως (κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον), σχηματισμένος καθ' ὁμοίωσίν τινος.

'Ομοιούσιος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιοούσιος.

'Ομοιοφανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὅμοιος.

'Ομοιοφθόγγος (ὁ, ἡ). Ὅμοιος τὸν φθόγγον (τὸν ἦχον).

'Ομοιόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων κατὰ τὸν φλοιὸν, ἔχων παρομοίαν φλοῦδαν.

'Ομοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρπαφορῶν) παρομοίως, ἐπίσης καρποφόρος.

'Ομοιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομόφρων.

'Ομοιοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμοιόφωνος.

'Ομοιοφωνία (ἡ). ὁμοιότης ὡς πρὸς τὴν φωνὴν, [ἐκ τοῦ

'Ομοιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν ἢ ἠχῶν παρομοίως, ὅμοιας κατὰ τὴν φωνήν.

'Ομοιόχροια (ἡ), = 'Ομόχροια.

'Ομοιόχρονος (ὁ, ἡ), (γραμτ.) ὅμοιος ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς φωνῆς.

'Ομοιόχροος καὶ

'Ομοιοχρώματος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ χρῶμα, τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

'Ομοιόχωρος (ὁ, ἡ), [ὅμ. χώρα]. ὁ κατέχων τὴν αὐτὴν χώραν.

'Ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ σ'.) Κάμνω τι ὅμοιον μὲ· παρομοιάζω· παραβάλλω· (πθ. ἢ μσ.) γίνομαι ὅμοιος, ἐξισοῦμαι, ὁμοιάζω. » Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῦ τῷ ἡμέρῳ, « Δσκρ.

'Ομοίωμα (τὸ). τὸ γενόμενον καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, εἰκὼν, ἀντίτυπον.

'Ομοιωματικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἐμφαίνων ὁμοίωσιν, χρησιμεύων πρὸς δήλωσιν ὁμοιότητος.

'Ομοίως, ἐπίρ. Μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον, παρομοίως· (πρὸς δοτ.) » Μέθην δὲ ᾗ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι, « Ξεν. »'Ομοίως ὥσπερ, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Μέθης ἀποχέσθαι ὁμοίως χρὴ ᾗ μανίας, « αὐτ. » Οὐδὲν ὁμοίως ᾗ ὅσοι λέγουσιν, « Παυσ.

'Ομοίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ομοιόω, παρομοίωσις· ἐξίσωσις.

'Ομοιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων τι ὅμοιον (κατ' ὁμοίωσιν) ἄλλου, πλάστης, ἀγαλματοποιὸς, ζωγράφος.

'Ομοιωτικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὁμοίωσιν· μιμητικός.

;'Ομόκαπνος (ὁ, ἡ), [ὁμός, καπνὸς]. = Συνέστιος, συγκάτοικος· συντράπεζος· (ἐν γέν.) σύντροφος. (κατ' ἄλλ. ἀσφαλ. ἀντι-

'Ομόκαπος (ὁ, ἡ), [ὁμ. κάπη], = 'Ομοτράπεζος, σύντροφος, (ἴδε τὸ προηγ.)

'Ομοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαδίζων τὴν αὐτὴν ὁδὸν (κέλευθον), συνοδοιπόρος.

'Ομόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ κέντρον μετ' ἄλλου, (Γαλλ.) **concentrique.**

'Ομοικίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) κινούμενος.

'Ομοκλάω(κλέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. παρακινῶ φωνάζων (φοβερίζων), ἐμψυχόνω (ἐρεθίζω) μὲ τὰς φωνὰς καὶ ἀπειλάς μου (ἴδε 'Ομοκλή).

'Ομοκλὴ καὶ 'Ομοκλὴ (ἡ). Π. [ὁμός, καλέω], προσφώνησις ἀπειλητικὴ ἢ παρορμητικὴ, φοβερισμὸς ἢ ἐπίπληξις πρὸς ἐγκαρδίωσιν· (ἐν γέν.) κραυγὴ, [ἐπὶ ἀφύχ.) ἦχος, κρότος. » Αὐλῶν ὁμοκλαῖς, « Πίνδ.

'Ομοκληρία (ἡ). ἡ ἐξίσου συμμετοχὴ, τὸ νὰ ἔχῃ τις -

'Ομόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ συμμεριζόμενός τι ἐξίσου, συμμέτοχος. συγκληρονόμος.

'Ομόκλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ομοκλέω, ἐπίπληξις μὲ φωνὰς καὶ φοβερισμοὺς πρὸς ἐγκαρδίωσιν.

'Ομοκλήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

'Ομοκλητὴρ (ὁ), Π. [ὁμοκλέω], ὁ παρορμῶν (ἐγκαρδιόνων) διὰ φωνῶν ᾗ ἀπειλῶν.

'Ομόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκληθεὶς ἢ παρακληθεὶς συγχρόνως (ὁμοῦ μὲ ἄλλον). 2) ὁ ἔχων (ὀνομαζόμενος μὲ) τὸ αὐτὸ ὄνομα.

'Ομοκλινὴς, ές καὶ 'Ομόκλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκαθήμενος (συγκατακείμενος) ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης μετά τινος εἰς τὴν τράπεζαν.

;'Ομόκλιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμός, κλίνω], συγκάτοικος, (συγχ. τῷ 'Ομόκλιτος).

'Ομοκοίλιος (ὁ, ἡ), = 'Ομογάστριος.

'Ομοκοιτία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις μὲ ἄλλον ὡς -

'Ομόκοιτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

'Ομόκοιτος (ὁ, ἡ), [ὁμός, κοίτη]. σύνευνος, σύζυγος.

'Ομόκρατος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. κρᾶσις]. ὁ ἔχων ὅμοια (ἰσομεγέθη) κέρατα.

'Ομόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

'Ομόλεκτρος (ὁ, ἡ), [ὁμ. λέκτρον], = 'Ομόκοιτος.

;'Ομολεξία (ἡ). ταυτότης (συμφωνία) λόγων, ὁμολογία.

;'Ομόλεχος (ὁ, ἡ), = 'Ομόλεκτρος.

'Ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ αὐτὰ (μὲ ἄλλον)· ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν· (ὀπ. συνήθ.) εἶμαι σύμφωνος (τῆς αὐτῆς γνώμης), σύμφημι, συναινῶ, συγκατατίθεμαι· ἀποδέχομαι, ἀναγνωρίζω· βεβαιόνω· ὑπόσχομαι· κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν)· (ἐπὶ πραγμ.) 'τοιριάζω, ἔχω σχέσιν (ἀναλογίαν) μὲ ἄλλο τι. (μὲ δοτ.) » Οὕτω μὲν Κρῆτες λέγουσι· οὐ μέν τοι γε ὁμολογέουσι τοῦτοισι οἱ Κῶοι, « Ἡγ. »Φ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενοι οὐδὲν κοινὸν εἶναι σφίσι τε ᾗ Αἰγυπτίοισι· οὐ γὰρ ὁμολογέειν αὐτοῖσι, « αὐτ., δὲν ὁμιλοῦν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. » Ὁμολογέοντας κατ' οἰκηϊότητα αὐτῷ οὐδὲν, « αὐτ. » Ὁμολογήσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τούτοισι, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Πολιορκούμενοι δὲ ὡμολόγησαν, ἓν ἱμάτιον ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι τῶν ἐλευθέρων, τὰ δ' ἄλλα παραδοῦναι, « Ξεν. » Τῶν μὲν γὰρ πολεμικῶν ἔργων ὁμολογοῦμεν αὐτὸν ἐπιμελεῖσθαι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὁμολογεῖται κρεῖττον εἶναι... ἐλεύθερον εἶναι μᾶλλον ἢ δουλεύειν, « αὐτ., εἶνε γενικῶς ἀποδεδειγμένον (ἀναντίῤῥητον). » Ὡς ἐμβεβληκότων αὐτῶν οὐκ εἰς τὴν ἀμφισβητήσιμον, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην φίλην τε καὶ σύμμαχον εἶναι, « αὐτ. (ὀθ.) » Ὁμολογούμενα, « Λξ., αἱ γενικῶς ἀναντίῤῥητοι ἀλήθειαι, καὶ » Ὡμολογημένα, « Λξ., αἱ συμφωνίαι.

Ὁμολόγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὡμολόγησέ (ἀπεδέχθη) τις ὡς βέβαιον.

;Ὁμολογησία καὶ

Ὁμολόγησις, εως (ἡ), τὸ ὁμολογεῖν, συναίνεσις· συμφωνία κτλ.

Ὁμολογητής, οῦ (ὁ). ὁ ὁμολογῶν (βεβαιόνων, ὑποσχόμενος)· (ἐκκλησ.) ὁ ἐν καιρῷ διωγμοῦ ὁμολογήσας ἑαυτὸν Χριστιανὸν, μάρτυς (βασανισθεὶς μὲν ἀλλὰ μὴ θανατωθεὶς ὑπὲρ) Χριστοῦ.

Ὁμολογητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ὁμολογεῖν ἐπιτήδειος, ὁμολογίας ἐμφαντικός (ἐκφραστικός).

Ὁμολογία (ἡ). συναίνεσις, συγκατάθεσις· ὑπόσχεσις· συμφωνία, (ἰδιαιτ.) συνθήκη (κυρ. ἄγραφος) περὶ εἰρήνης· (ἐνίοτε) βεβαίωσις (διὰ λόγου).

Ὁμόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμολογῶν (συναινῶν) εἴς τι ἢ μετά τινος, σύμφωνος· (ἐπὶ πραγμ.) ἁρμόδιος, 'ταιριασμένος, ἀνάλογος. » Δοκοῦμεν δ' ἂν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω, « Ξεν. (ᾗ ἐπὶ ἀψύχ.) « Ἐν ταῖς δίχα σχισθείσαις πέτραις τὰς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοχὰς, ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχαῖς, « Στρ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐξ ὁμολόγου, « Πλβ., = Ὁμολόγως, ἐκ συνθήκης, φανερά.

Ὁμολογουμένως καὶ Ὁμολογούντως, ἐπίῤ. (μτχ.). Προδήλως, ἀναντιῤῥήτως. (μὲ δοτ.) συμφώνως· ἀναλόγως. Ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, « Αρτ.

Ὁμολόγως, ἐπίῤ. Κατὰ κοινὴν ἢ ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν (ὁμολογίαν), ἐκ συμφώνου, ἁρμοδίως.

Ὁμόλοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (τεταγμένος) εἰς τὸν αὐτὸν λόχον.

;Ὁμομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν τι ὁμοῦ (συγχρόνως) μὲ ἄλλον.

Ὁμομαστιγίας, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σύνδουλος, (κατὰ λέξ.) ὁμοῦ μαστιγούμενος.

Ὁμόμηλις, ιδος ἢ ίδος (ἡ), = Ἀμάμηλις.

Ὁμομήτριος, α ἡ (;) ος, ον. Ἀδελφὸς Ἀδελφὴ) ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὁμογάστριος.

Ὁμομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ὁμόναος (ὁ, ἡ). ὁ λατρευόμενος ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν) μὲ ἄλλον, (παρβλ.) Σύνναος.

Ὁμόνεκρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους ὁμοίους τοῦ νεκρός.

†Ὁμονηδύϊος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάστριος.

Ὁμονοεῖον (τὸ). ὁ (ἐν Ῥώμῃ) ναὸς τῆς Ὁμονοίας.

Ὁμονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόνοος (ὁμογνώμων, σύμφωνος) μετά τινος. (μτνμ.) » Αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς, « Αθ., συμφωνεῖ.

Ὁμονοητικὸς, ἡ, ὸν, (ᾗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὁμονοεῖν.

Ὁμόνοια (ἡ). τὸ ὁμονοεῖν, ὁμοφροσύνη, (εἰς τὴν Ῥώμην ἐλατρεύετο ὡς θεότης ἀλληγορικὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα) Concordia.

Ὁμόνομος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ὁμοῦ (εἰς τὰς αὐτὰς νομὰς) μὲ ἄλλον ἢ· ἔχων (διοικούμενος μὲ) τοὺς αὐτοὺς νόμους.

Ὁμόνοος-ους (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, νόος]. ὁμόφρων, ὁμογνώμων, σύμφωνος.

Ὁμονόως, ἐπίῤ. Μὲ ὁμόνοιαν, συμφώνως, ὁμοψύχως.

Ὁμόνυμφος (ὁ, ἡ), Π. συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, συμπένθερος.

†Ὁμόοικος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ὁμέστιος, σύνοικος.

†Ὁμοουσία (ἡ), = Ὁμοουσιότης, τὸ ὁμοούσιον.

Ὁμοουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρεσβεύων τὸ δόγμα τῆς ὁμοουσιότητος.

†Ὁμοούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) οὐσίαν.

†Ὁμοουσιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοουσίου, ταυτότης οὐσίας.

Ὁμοουσίως, ἐπίῤ. Καθ' ὁμοουσιότητα.

Ὁμόπαγος (ὁ, ἡ), [ὁμ. πάγος]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου (δήμου).

Ὁμοπάθεια (ἡ), = Ὁμοιοπάθεια.

Ὁμοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συμπάσχω, συναισθάνομαι, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως, (ἐν γέν.) εἶμαι-

Ὁμοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ αὐτὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, = Ὁμοιοπαθής.

†Ὁμοπαίκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Συμπαίκτωρ, σύντροφος.

Ὁμόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ἄλλον παιδοποιηθεὶς, δίδυμος.

Ὁμοπάτριος, α ἡ ος, ον. Ἀδελφὸς (Ἀδελφὴ) ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

Ὁμόπατρος καὶ

Ὁμοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ὁμοπάτριος

Ὁμόπεδος (ὁ, ἡ), = Ἰσόπεδος.

Ὁμοπιστία (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ

Ὁμόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πρεσβεύων) τὴν αὐτὴν πίστιν μὲ ἄλλον, ὁμοθρησκος.

Ὁμοπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, συνδεδεμένος.

Ὁμόπλεκτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ὁμοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἴσος τὸ πλῆθος (τὴν ποσότητα), ἰσάριθμος.

Ὁμοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ὁμοῦ (μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, συμπλέω.

Ὁμόπλοια (ἡ), τὸ πλέειν ὁμοῦ, συνταξειδεύμα.

Ὁμόπλοκος (ὁ, ἡ), = Ὁμοπλεκής.

Ὁμόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, συνταξειδιώτης.

Ὁμοπλωτὴρ (ὁ), Π. ὁ πλέων (κολυμβῶν ἢ ταξειδεύων) ὁμοῦ.

Ὁμόπνοια (ἡ), = Σύμπνοια.

Ὁμόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Σύμπνους.

Ὁμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (παράγων) τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. « Ἀριθμὸς —, « Ἰάμβλ.

Ὁμοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ἢ Κινοῦμαι ὁμοῦ.

†Ὁμοπόλησις, εως (ἡ). ἡ ὁμοῦ πόλησις (κίνησις), συμπεριφορά.

Ὁμοπολις, ιδος (ὁ, ἡ), = τῷ-

Ὁμοπολίτης, ου (ὁ) καὶ Ὁμοπολῖτις, ιδος (ἡ), = Συμπολίτης.

Ὁμοπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, συνοδοιπόρος.

Ὁμοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμετέχω (Λαμβάνω μέρος) εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράττω.

Ὁμοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράκτωρ, συνεργάτης, σύντροφος.

Ὁμόπτερος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμοιόπτερος, (συνκδχ.) συνομήλικος (;)· (ἐν γέν.) ὅμοιος. 2) ἐπίσης πτερωτὸς (ἐπτερωμένος), (συνκδχ.) = Ἰσοταχής. » Ναῦς —, « Αἰσχλ. » Τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων, « Ἀρστ., τῶν ὁμοίων (τῶν συντρόφων) μου πτηνῶν.

Ὁμόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόπολις.

Ὁμοπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -πτώτως, = Ὁμοιόπτωτος.

Ὁμοργάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὁμόργνυμι.

Ὄμοργμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σφογγίζει ἢ πρέπει νὰ σφογγίσῃ τις ἀπὸ 'πάνω του, λέρα, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

Ὁμόργνυμι [συγγ. τῷ Ἀμέργω], Μ. ὁμόρξω (ἀορ. Ὤμορξα). Σφογγίζω, ἀφαιρῶ διὰ τοῦ σφογγίσματος, ἀποσφογγίζω. » Δάκρυ (» Ἰδρῶ) ὁμόρξασθαι, « Ὅμ. (ᾗ ἐλλ.) » Ὁμόργνυμαι (ἐνν. τὰ δάκρυα), « Κόϊντ., σφογγίζω τὰ 'μμάτιά μου.

Ὁμορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὅμορος, συνορεύω, γειτνιάζω· πλησιάζω (γυναικί)· συζῶ (συνοικῶ) ὡς σύζυγος.

Ὁμόρησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ., γειτνίασις.

Ὁμόριος καὶ Ὅμορος (ὁ, ἡ), [ὁμ. ὅρος]. (μὲ δοτ.) ὁ συνορεύων μετά τινος, γείτων, πλησιόχωρος. » Οἱ Φωκεῖς ἔθνος ὅμορον τῇ Εὐβοίᾳ, « Αιβ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Γειτονικός. » Πόλεμος —, « Δμ., ὁ μεταξὺ ὁμόρων.

Ὁμοροφία (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ

Ὁμορόφιος (ὁ, ἡ), = Ὁμωρόφιος.

Ὁμόῤῥειθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥείθρου (ποταμοῦ ἢ ὀχετοῦ) ἀρυόμενος· ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν παραποταμίαν.

Ὁμόῤῥητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοῦ ῥηθεὶς (λαληθεὶς), σύμφωνος.

;Ὁμοῤῥοὴ (ἡ), = Ὁμόῤῥοια.

Ὁμοῤῥοθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον ὁμοῦ (συγχρόνως)· (ἰδιαιτ.) κωπηλατῶ ἐν συμφώνου· (ἐν γέν.) συμπράττω· (τρπ.) εἶμαι σύμφωνος, = Ὁμοφροθέω, [ἐκ τοῦ

Ὁμοῤῥόθιος καὶ Ὁμόῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ῥοθέω]. ὁ κροτῶν ὁμοῦ (συγχρόνως)· (ἰδιαιτ.) ὁ κωπηλατῶν ἐκ συμφώνου (μὲ τὸν αὐτὸν ῥυθμόν)· (ἐν γέν.) συνεργός· (μεφορ.) σύμφωνος. » Στεῦχοντες ὁμόῤῥοθοι, « Θαρ., ἐδεύοντες ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

;Ὁμοῤῥοια (ἡ), = Σύῤῥοια, [ἐκ τοῦ

Ὁμοῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμοῦ (εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὸ ἕτερον ἢ εἰς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον.

'Ομοῤῥυθμία (ἡ). ἡ ὁμοιότης, τὸ ὁμοιόμορφον. [ἐκ τοῦ

'Ομοῤῥύθμος καὶ Ἰων. 'Ομόῤῥυσμος (ὁ, ἡ), ὅμοιος (τὸν ῥυθμὸν), ἀνάλογος, ὁμοιόμορφος. » Ἀρτηρίη, ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέος τὴν ἔκφυσιν ποιευμένη, ἐς ἄκρον πνεύμονος τελευτᾷ, κρίκοις ξυγκειμένη ὁμοῤῥύσμοις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: ὁμορυσμοῖς), τῶν περιηγέων ἀπτομένη, « Ἱπποκρ.

'Ομοῤῥυσμίη ἡ 'Ομορυσμίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομοῤῥυθμία.

'Ομόῤῥυσμος ἢ 'Ομόρυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομόρυθμος.

'Ομὸς [συγγ. τῷ "Αμα], ἡ, ὀν, Π. = "Ομοιος· κοινός, ὁ αὐτός. » 'Ομὰ χθὼν ἅδε καλύπτει, « Ἐπγρ. » 'Ομὰ φρονέειν, « Ἡσ., = 'Ομοφρονεῖν. (καὶ πρόθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐς ὁμὰ τινί, « αὐτ., = 'Ομοῦ.

'Ομόσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ομνυμι.

'Ομόσαρκος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὁμοίαν ἢ τὴν αὐτὴν σάρκα.

'Ομόσε [ὁμός], ἐπίῤῥ. Πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. » 'Ομόσ' ἦλθε μάχη, « Ἰλ. Ν., συνεκροτήθη. » 'Ομόσε ἴέναι (χωρεῖν κτλ.) τοῖς ἐχθροῖς, « Λξ., ὁρμᾶν κατὰ ἢ συνέρχεσθαι εἰς χεῖρας (συμπλέκεσθαι) μετ' αὐτῶν. » 'Ομόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ξυνταξάμενοι, « Ἀρρ. Τ. 2) (ἀκυρολεκτ. μὲ δοτ.) ἀντὶ 'Ομοῦ, (Πλὸ.).

'Ομόσημος (ὁ, ἡ). ταυτόσημος, 'Ομοιόσημος.

'Ομοσθενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ἰσοδύναμος.

'Ομοσίπους (ὁ, ἡ), [ὁμ. σιπύη], = 'Ομόσιτος, ὁμοτράπεζος, (παρβλ. 'Ομόκαπος).

'Ομοσιτέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Συντρώγω, εἶμαι τινος.

'Ομόσιτος (ὁ, ἡ), ὁμοτράπεζος· (κατὰ λέξ.) σύντροφος.

'Ομόσκευος (ὁ, ἡ), ἐνδυμένος (ἁρματωμένος, συγχρισμένος) παρομοίως, = 'Ομοιόσκευος.

'Ομοσκηνέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Συγκατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετά (εἶμαι ὁμόσκηνός) τινος.

'Ομοσκηνία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις μετά τινος.

'Ομόσκηνος (ὁ, ἡ), (μὲ δοτ.) ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον, (ἐν γέν.) σύγοικος.

Ὁμοσκηνόω-ῶ, Μ. ὥσω, = 'Ομοσκηνέω.

†'Ομόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς τὴν αὐτὴν σκιὰν μετ' ἄλλου ἀναπαυόμενος· (ὡς ἐπίθ. κοιτοταφείου) ὁ σκιάζων (καλύπτων) πολλοὺς ὁμοῦ.

'Ομόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομογάστριος.

'Ομοσπονδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι τινος.

'Ομόσπονδος (ὁ, ἡ), συμμέτοχος τῆς σπονδῆς (ἤ συνεχῶς, τῶν σπονδῶν, τῆς συμμαχίας). (μὲ δοτ.) » 'Ομοτράπεζός τέ μοι καὶ ὁμοσπόνδος ἐγένεο, « Ἡρ.

'Ομόσπορος (ὁ, ἡ), [ὁμ. σπείρω]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος· (μτγν.) ἀδελφός.

†'Ομοσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων ὁμοῦ (καὶ μτγν. ἐ πριδοποιῶν ἐκ τῆς αὐτῆς γυναικὸς) μὲ ἄλλον, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 438).

'Ομόσπουδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σπουδή], ὁμογνώμων, σύμφωνος.

'Ομόσσαι, 'Ομόσσας, Π. ἀντὶ 'Ομόσαι, 'Ομόσας.

'Ομόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σεύομαι], ὁ συμφώνως μετ' ἄλλου ὁρμῶν.

'Ομοστεγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι τινος.

'Ομόστεγος (ὁ, ἡ), = 'Ομώροφος.

'Ομοστεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ στέφους μέτοχος.

'Ομοστιβὴς, ἐος καὶ 'Ομόστιβος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στείβω]. ὁ πορευόμενος ὁμοῦ ἢ τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ ἄλλον· (μτφορ.) σύμφωνος.

'Ομοστιγάω(έω)-ῶ, Μ. ἥσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ, συμπορεύομαι, συναθεύω, [ἐκ τοῦ

'Ομοστιχὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στείχω]. ὁ πορευόμενος ὁμοῦ, συνοδοιπόρος.

'Ομόστιχος ἢ 'Ομόστοιχος, (καὶ ἐπίῤῥ.) -στοίχως. (μὲ δοτ.) Ὁ εἷς τὴν αὐτὴν σειρὰν (εἰς τὸν αὐτὸν στίχον), ὁμοταγής.

'Ομόστολος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος στελλόμενος (ὑπάγων ἢ πεμπόμενος), ἀκόλουθος, σύμφωνος, ἢ ὁμοίως ἐσταλμένος (ἐνδυμένος), (ἐν γέν.) ὅμοιος.

'Ομόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοίως ἢ ὁμοιοβαίως ἀγαπῶν (ἔχων τὴν αὐτὴν στοργήν).

†'Ομόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σφυρόν], συνοδοιπόρος· ὁμόζωρος. (μτγν.) ἀδελφός.

'Ομοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιόσχημος, ὁμοιόμορφος.

'Ομόσχολος (ὁ, ἡ). συμμαθητής.

'Ομόσωμος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος σωματικῶς μὲ ἄλλον.

'Ομοταγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ταγῶς. Τεταγμένος εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (τάξιν)· κατεσκευασμένος παρομοίως.

†'Ομοτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἰσοδαρὴς, ἰσοδύναμος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀτάλαντος).

'Ομόταφος (ὁ, ἡ). θαμμένος ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον).

'Ομοταχὴς, ἐος καὶ

'Ομόταχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -ταχῶς, = Ἰσοταχής.

†'Ομοτέλευτος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιοτέλετος.

'Ομοτελὴς ἐος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -τελῶς. Ὁ πληρώνων τὰ αὐτὰ τέλη (τοὺς αὐτοὺς φόρους).

'Ομοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. τέρμα], = "Ομορος.

'Ομοτεχνέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι τινος.

'Ομότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐπαγγελλόμενος, μετερχόμενος) τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον τέχνην, συντεχνίτης.

†'Ομότηθος (ὁ, ἡ), Σχλ. = 'Ομόθηλος.

†'Ομότης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ ὁμνύων, ὁρκωμότης.

'Ομοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὁρκωμοσίαν.

'Ομοτιμία (ἡ), = Ἰσοτιμία, [ἐκ τοῦ

'Ομότιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -τίμως. Ὁ ἀπολαμβάνων τὰς αὐτὰς τιμάς, ἰσότιμος. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. » 'Ομότιμα τὴν ἀτέδειαν, « Γργ. ||. (ὑπὸ τοῦ Ξεν. ὀνομάζονται) οἱ 'Ομότιμοι, « οἱ πρῶτοι μετὰ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν (ὄντες μεταξὺ των ἰσοβάθμιοι, καθὼς εἰς τὴν Σπάρτ. οἱ "Ομοιοι).

†'Ομότιτθος (ὁ, ἡ), Γρμτ. = 'Ομόθηλος.

'Ομοτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὸν τοῖχον, χωρισμένος μὲ μεσότοιχον. » Γείτων—, « Αἰσχλ.

'Ομοτονέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐπίσης τεντωμένος· (ἐπιμ.) ἔχω τὸν αὐτὸν τόνον (τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ [μουσ.] τὸν αὐτὸν φθόγγον), (ἐν γέν.) εἶμαι =

'Ομότονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -τόνως. (μὲ δοτ.) Ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον (τὴν αὐτὴν δύναμιν, [μουσ.] τὸν αὐτὸν φθόγγον)· (χ. πτ.) μονότονος.

'Ομοτονούντως, ἐπίῤῥ. = 'Ομοτόνως.

'Ομοτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ συντρώγων εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μετά τινος.

'Ομοτραφὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = 'Ομότροφος.

'Ομότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν (τὰ αὐτὰ ἤθη) μὲ ἄλλον, 'Ομοιότροπος.

'Ομοτρόπως, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, συμφώνως, παρομοίως.

'Ομοτροφία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις ὁμότροφός τινος, συνδιαίτησις.

'Ομότροφος (ὁ, ἡ). (παραξ.) ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων τινὰ (καὶ πρωτοπαραξ. τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους. (μὲ δοτ.) » 'Ομότροφα τοῖσι ἀνθρώποισι θηρία, « Ἡρ., τὰ οἰκιακὰ ζῶα.

†'Ομοτροχάω-ῶ (χ. Μ.), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἁμαιτροχάω, τρέχω ὁμοῦ ἢ ἐπίσης ὀλίγωρα.

'Ομοτυπία (ἡ). ὁμοιότης τύπου (σχήματος, μορφῆς).

'Ομοῦ [χωρ. γεν. τοῦ 'Ομός], ἐπίῤῥ. Μαζῆ, ἀνάμα· συγχρόνως, ἐνταῦτο· παρομοίως, ἴσα μὲ· πλησίον· (ἐπὶ ἀριθμ.) περίπου, σχεδόν. » 'Ομοῦ πόλεμός τε ἔαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς δοτ.) » 'Ομοῦ νεκύεσσιν, « Ἰλ. Ο, « 'Ομοῦ τῷ κίκτειν (τῷ θανάτῳ), « Μέν., Αἰλ., = Πρός. (καὶ πρὸς γεν.) » Νεὼς ὁμοῦ τῆς ἐμῆς, « Σοφ., πλησίον. (μετὰ τοῦ Τι) » 'Ομοῦ τι πᾶσαις, « Πλ., σχεδόν.

'Ομοῦλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης.

'Ομοῦμαι, μσ. μέλλ. τοῦ "Ομνυμι.

†'Ομοϋπόστατος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.), ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ὑπόστασιν.

'Ομουρέω, Ἰων. ἀντὶ 'Ομορέω, (ὄθεν

'Ομούρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομόρησις.

'Ομούριος καὶ "Ομουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ "Ομορος.

†'Ομούσιος, 'Ομουσιότης, = 'Ομοούσιος, -ότης.

'Ομοφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἐπίσης ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλον.

†'Ομοφήτωρ, ορος (ὁ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀφήτωρ.

'Ομόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φθόγγος]. ὁ συγχρόνως ἢ συμφώνως ἠχῶν, ὁμόφωνος.

†'Ομοφλεγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καίων (φλέγων) συγχρόνως ἢ ἐν τῷ ἅμα.

†'Ομόφλοιος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομοιόφλοιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁμόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοῦ φοιτῶν (πορευόμενος), ὁπαδὸς, ἀκόλουθος.
†Ὁμοφραδὴς, έος καὶ
Ὁμοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φράζω]. ὁμόφωνος, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ὁμοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φρονῶ τὰ αὐτά, εἶμαι ὁμόφρων τινός. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Ὁμοφρονέοντε νοήμασιν, « Ὀδ. Ζ., = Ὁμονοοῦντες.
Ὁμοφρόνως, ἐπίρ. Ἐν ὁμοφροσύνῃ, συμφώνως.
Ὁμοφροσύνη (ἡ). ταυτότης (συμφωνία) φρονημάτων, ὁμόνοια.
Ὁμόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ παρομοίως (τὰ αὐτὰ) φρονῶν, σύμφωνος.
Ὁμοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς αὐτῆς φύσεως (τοῦ αὐτοῦ γένους· τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος).
Ὁμοφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοφυοῦς, ταυτότης φύσεως (γένους· ἀναστήματος).
Ὁμοφυλία (ἡ). ἡ κατὰ φυλὴν (κατὰ γένος ἢ εἶδος) οἰκειότης, [ἐκ τοῦ
Ὁμοφύλιος καὶ Ὁμόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς (ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους). » Ὄρνιθες ὁμόφυλοι, « Ξεν., οἱ ὁμοειδεῖς. » Τὸ ὁμόφυλον, « Ἀρστ., ἡ ὁμοφυλία.
Ὁμόφυτος (ὁ, ἡ), = Σύμφυτος.
Ὁμοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν (γλῶσσαν)· ἠχῶ συγχρόνως ἢ παρομοίως· (ἐν γέν.) εἶμαι ὁμόφωνος, συμφωνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ὁμοφωνία (ἡ), = Συμφωνία, [ἐκ τοῦ
Ὁμόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) τὴν αὐτὴν φωνὴν, ὁμόγλωσσος· (μουσικ.) ὁ ἠχῶν ὁμοῦ ἢ ὁμοίως· (ἐν γέν.) = Σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ὁμοφώνως, ἐπίρ. Συμφώνως.
Ὁμόφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως φωτίζων (φέγγων).
Ὁμοχοῖνιξ, ικος (ὁ, ἡ), = Σύνδουλος, (κατὰ λέξ.) ὁμοῦ τροφοδοτούμενος (λαμβάνων τὴν χοίνικά του, τὸ ταγηνί του), (παρβλ.) Ὁμόκαπος.
Ὁμόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτὸν χορόν.
Ὁμοχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ χρώματος. » Αἱ ὁμοχροῦσαι τῶν ποικίλων αἱρετώτεραι, « Γεωπον.
Ὁμόχροια καὶ (Ἰων.) Ὁμοχροΐη (ἡ). ὁμοιότης χρώματος. » Ἄδηλον διὰ τὴν ὁμόχροιαν, « Ξεν. 2) (Ἰων.) ἡ ἐπιφάνεια τοῦ χροὸς (τοῦ δέρματος). » Ἐπειδὰν τοὺς βραχιόνας ἐτιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροΐην (ἡ ὁμοχροιΐην), « Ἡρ., ἐπιπολαίως.
Ὁμοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ὁμόχρονός (σύγχρονός) τινος· (μουσ.) ἀκολουθῶ τὸν αὐτὸν χρόνον (ῥυθμόν). » Τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον ὁμοχρονεῖν, « Ακ.
Ὁμόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, σύγχρονος.
Ὁμόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἢ ὁμοιόμορφον χρῶμα.
Ὁμοχρώματος καὶ Ὁμόχρωμος καὶ
Ὁμόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ὁμόχροος.
Ὁμοχώριος καὶ Ὁμόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, συντοπίτης, ἡ· πλησιόχωρος.

Ὁμοψηφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόψηφός τινος, ὁμοφρονῶ.
Ὁμόψηφος (ὁ, ἡ), = Ἰσόψηφος, σύμφωνος ἢ· ἰσότιμος (ἔχων τὸ αὐτὸ πρὸς ψηφοφορίαν δικαίωμα).
Ὁμοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁμονοέω, εἶμαι σύμφωνος (ὁμόψυχος).
Ὁμοψυχία (ἡ). ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ
Ὁμόψυχος (ὁ, ἡ). ὁμόφρων, σύμφωνος.
Ὁμοψύχως, ἐπίρ. Μὲ ὁμόνοιαν, συμφώνως.
Ὁμόω-ῶ, Μ. όσω, (σπντ.) = Ὄμνυμι.
Ὁμόω-ῶ [ὁμός], Μ. ώσω. Ἑνόνω· ἐνταμόνω.
;Ὄμπη (ἡ), = Ὄμπνη.
Ὄμπνειος, α, ον, Π. = Ὄμπνιος.
†Ὀμπνειόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀφθονοπάροχος.
Ὄμπνη (ἡ), Π. [συγγ. τῷ Ατ. ops, opis] (ἐν γέν.) τροφὴ, (ἰδιαιτ.) σῖτος, κριθὴ κτλ. » Πολυωπὴς—, « Νίκ. « ἡ μελόπηττα.
Ὀμπνηρὸς, ὰ, ὸν, Π. = Ὄμπνιος.
Ὀμπνιακὸς καὶ Ὀμπνικὸς, ὴ, όν, Π. (σπντ.) ἀντὶ-
Ὄμπνιος, α ἢ ος, ον, Π. [ὄμπνη]. θρεπτικός· καρποφόρος· δαψιλὴς, πλουσιοπάροχος, (ὄθ. τὸ Ατ.) opimus. (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος. ||. » Ὄμπνια, « ἡ Δήμητρα (ὡς τροφοδότις).
Ὀμφαῖος, α, ον, Π. [ὀμφή]. προφητικὸς, μαντευτικός.
;Ὀμφάκη (ἡ). ζωμὶ ὄμφακος (ἀγουρίδας).
;Ὀμφακηρὸς, ὰ, ὸν καὶ
Ὀμφακίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄμφακα, ἄγουρος· στυφὸς καὶ ἐξοινός· (μτφορ.) αὐστηρὸς, κακόγνωμος.
Ὀμφακίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ὄμφακος, εἶμαι ἄγουρος. 2) (μσ.) τρυγῶ ἄγουρα σταφύλια· (μτνμ.) ἀπολαμβάνω τι πρόωρα (πρὶν ὡριμάσῃ).
Ὀμφάκινος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄμφακας (ἀώρους καρπούς). » Ἔλαιον ὀμφάκινον, « Γεωπον. τὸ (ἄλλ.) Ὀμφάκιον.
Ὀμφάκιος (ὁ, ἡ). ἄγουρος (σκληρὸς) ὡς ὄμφαξ. ||. (οὐσ.) » Ὀμφάκιον, « Δσκρ., = Ὀμφάκη. (ἐνν. ἔλαιον), « Πλίν., τὸ (κοιν.) Ἀγουρόλαδον.
Ὀμφακὶς, ίδος (ἡ). ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ μὲ τὴν ὀπ. ἐργάζουν τὰ τομάρια οἱ βυρσοδέψαι.
Ὀμφακίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀμφακίτις, ιδος (ἡ), = Ὀμφάκινος ἢ Ὀμφάκιος. » Κηκὶς —, « Δσκρ., τὸ ἄγουρον (ἐπμ. καλλήτερον) κηκίδι.
Ὀμφακόμελι (τὸ). εἶδος ποτοῦ ἀπὸ μέλι καὶ ὀμφάκην (ἀγουρίδας ζωμόν).
Ὀμφακοράξ (ῥράξ), ᾶγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. αἱ ῥῶγες εἶνε ὄμφακες (δὲν ὡρίμασαν) ἀκόμη.
Ὀμφακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀμφακίας.
Ὀμφαλητομίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀμφαλοτομία.
Ὀμφαλητόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀμφαλοτόμος.
Ὀμφάλιον (τὸ), ὑποκορ. του Ὀμφαλὸς, ἡ· οὐδ. τοῦ
Ὀμφαλικὸς, ἡ, όν, καὶ
Ὀμφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ ὅμοιος μὲ) ὀμφαλὸν, ὀμφαλοειδής.

Ὀμφαλιστὴρ (ὁ), ἐργαλ. πρὸς ἀποτομὴν τοῦ ὀμφαλοῦ.
†Ὀμφαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὀμφαλοῦ.
Ὀμφαλόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ καμωμένος εἰς σχῆμα ὀμφαλοῦ, ὀμφαλωτός. » Ἀσπὶς—, « Ὄμ. » Σῦκον —, « Νίκ.
Ὀμφαλόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ καρποφορῶν ὀμφαλοειδεῖς καρπούς.
;Ὀμφαλοκήλη (ἡ). πάθος (πρήξιμον) τοῦ ὀμφαλοῦ, (ἴδε Ἐξόμφαλος).
Ὀμφαλὸς (ὁ), [ὄμπνη ἢ ἄμβη]. τὸ μέρος διὰ τοῦ ὀπ. τρέφεται τὸ ἔμβρυον, (κοιν.) ἀφαλός· (συνκδχ.) τὸ μέσον, τὸ κέντρον. 2) (μτνμ.) τὸ ὀμφαλοειδὲς κύρτωμα τῆς ἀσπίδος. 3) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος περὶ τὸν ὁποῖον ἐτυλίσσοντο τὰ βιβλία τῶν παλαιῶν. » Ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυρᾶ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα, « Ακ. » Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλει βιβλίον, « Ἐπγρ. 4) τὸ ἐξέχον κατὰ μέσον τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμάξης ἵνα κρατῇ τὸ ζυγόδεσμον. 5) ὁ κόμπος εἰς τὴν βασιν ἢ τὴν κορυφὴν καρποῦ ἢ ἄνθους. » Ἥδιον ὄζει τῶν ῥόδων, ὧν ὀμφαλὸς τραχὺς, « Ἀρστ., (παρβλ. Ὀμφή).
Ὀμφαλοτομεω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν ὀμφαλὸν βρέφους.
Ὀμφαλοτομητέον, θετ. τοῦ Ὀμφαλοτομέω.
Ὀμφαλοτομία (ἡ). τὸ κόψιμον τοῦ ὀμφαλοῦ, [ἐκ τοῦ
Ὀμφαλοτόμος (ὁ, ἡ), [ὀμφ. τέμνω]. ὁ κόπτων τὸν ὀμφαλὸν, (ὄθ. ||. οὐσ. θηλ.) = Μαῖα, μαμμή.
Ὀμφαλώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ
Ὀμφαλωτὸς, ὴ, όν, = Ὀμφαλόεις, ὀμφαλοειδής.
Ὄμφαξ [ὠμὸς], ακος (ὁ, ἡ). ἄωρος. ἀγέννωτος, (ἐπμ.) στυφὸς, ἐξοινός, σκληρός, (ἐν γέν.) ἄγουρος. (μτνμ.) ἀνήλικος, πρόωρος. (τρπ.) δύστροπος, δύσκολος. ||. (οὐσ. θηλ. ἡ [σπντ.] ἀρσ., ἐνν. σταφυλὴ ἢ βότρυς) ἡ ἀγουρίδα· (ἐνν. ἐλαία) ἡ πράσινη.
Ὀμφὴ (ἡ), Π. [ἔπω, ὄψ]. φωνὴ· (κυρ.) φωνὴ θεοῦ (προφητικὴ), χρησμὸς, μαντεία, οἰωνὸς, (παρβλ.) Κληδὼν, (ὄθ. 2) = Φήμη, δόξα. 3) = Ὀσμὴ, εὐωδία, (ὄθ. Εὐόμφαλον, κατὰ τοὺς Ἀρκάδ., τὸ ῥόδον).
Ὀμφήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀμφαῖος.
Ὀμφητὴρ (ὁ), Π. προφήτης, μάντις.
Ὀμῶλαξ, ακος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ὀμαῦλαξ, συνορεύων πλησιόχωρος.
Ὄμωμι (τὸ), ἄκλ. [Περσ.], = Ἄμωμον.
Ὀμώμοκα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὄμνυμι.
Ὀμωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα, εἶμαι ὁμώνυμός τινος.
Ὀμωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμώνυμός τινος, ταυτότης ὀνόματος.
Ὀμωνύμιος, α, ον, Π. ἀντὶ-
Ὀμώνυμος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ σπν. γεν.) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ὄνομα. » Λέξις—, « Ἀφθν., ἡ ἐφαρμοζομένη εἰς διαφορετικὰ ἀντικείμενα, (ἐπμ.) ἀμφίβολος (ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον), (Γαλλ.) équivoque.
Ὀμωνύμως, ἐπίρ. Μὲ ὁμωνυμίαν.
Ὀμωρόφιος καὶ Ὀμώροφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ κατοικῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀροφὴν (σέ-
γην) μὲ ἄλλον, συγκάτοικος.
Ὁμῶς, ἐπίρ. Π. [ὁμός], = Ὁμοίως, παρο-
μοίως, ἐπίσης· (μὲ δοτ.) καθὼς· ὁμοῦ·
συγχρόνως μέ. » Πάντες (καὶ ἐπὶ τοπ.
» Πάντῃ) ὁμῶς, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ δοτ.)
» Τοὺς ὁμῶς θεοῖσι κυδάνει, « Ἰλ. Ξ.,
ἴσα μέ.
Ὅμως [ὁμός], σύνδ. Ἐναντιωματ. πλήν·
μ' ὅλον τοῦτο. » Οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μὲν, ὅμως
φυλάξομαι, « Θκρ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.)
» Ὅμως γε μὲν (μέντοι, μέντοι γε, γε
μέντοι), « Αξ., καὶ μ' ὅλα ταῦτα, πλὴν
καὶ μ' ὅλα ταῦτα. » Κἂν ὅμως (πρὸς ὑ-
ποτ.), « Σοφ. » Ἐξελοῦντα αὐτοὺς, ὅμως
καὶ ξεινίους ἐόντας, « Ἡρ.
Ὁμωχέτας, α ἢ αο (ὁ), Δ. Αἰολ. [ὁμός,
ἔχω], συγκάτοικος, (ἐπὶ θεῶν) = Ὁμόναος.
Ὄν, ὄντος (τὸ), οὐδ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ
Εἰμί.
Ὅν, αἰτ. ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ὄν, Π. οὐδ. ἢ αἰτ. ἀρσ. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός.
Ὀναγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀνηγός.
Ὀνάγρα (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοθήρα.
Ὀνάγρινος, η, ον. Ὀνάγρου ἴδιος.
Ὀναγρόβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουν
ὄναγροι.
Ὄναγρος (ὁ) ὄνος ἄγριος, ἀγριογάδαρος.
2) εἶδ. μηχανῆς τοξοβόλου, (παρβλ.)
Μονάγκων.
Ὀναίμην, αιο, αιτο κτλ., ἀόρ. β'. τῆς εὐ-
κτ. τοῦ Ὀνίναμαι.
Ὄναρ, ὀνείρατος (τὸ). ὄνειρον, ἐνύπνιον.
» Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος, « Πίνδ., » Οὐδ'
ὄναρ ἐλευθερίας (φόβου κτλ.), « Πλ.,
Ἐπγρ. » Ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, « Ξεν.
» Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐ-
τῷ, « Γρφ. (ὀθ. συνήθ. ἑλλ. ἀντὶ ἐπιῤῥ.)
» Ἢ θεὸς ὄναρ φανεῖσα, « Πλ. » Ἰδόντες
καὶ παθόντες ἃ μηδὲ ὄναρ ἠλπίσαμεν, «
Συν. » Ὄναρ καὶ ὕπαρ, « Δμκρ., εἰς τὸν
ὕπνον καὶ εἰς τὸ ἐξύπνον του, ἡμέραν-
νύκτα.
Ὀνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνος, γαδου-
ράκι.
Ὀνασεῖ, Δ. ἀντὶ Ὀνήσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ
μέλλ. τῆς ὀρς. καὶ
Ὄνασθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ὀνάσῃς, Π. ἀντὶ Ὀνήσῃς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ
ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ὄνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὅν (=ἐὸν), εἰς τὸν ἑαυ-
τοῦ.
Ὀνεία (ἡ), θηλ. τοῦ Ὄνειος.
Ὄνειαρ, ὀνείατος (τὸ), Π. [ὀνίνημι]. ὄφε-
λος, κέρδος· ἀπόλαυσις· (ὀθ.) τροφαί,
φαγητά· χρήματα, κειμήλια, κτλ. » Εἴ
τίς σε ἴδοιτο διὰ νύκτα τοσσάδ' ὀνείατ'
ἄγοντα. « Ἰλ. Ω. 2) (σπν. καὶ καταχρ.)
ἀντὶ Ὄναρ, ὄνειρον. » Οἱ δὲ λέγουσι, .
τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί, « Καλλ.
Ὀνειδείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὄνειδος.
Ὀνειδειος (ὁ, ἡ), Π. αἰσχρὸς, ὑβριστικὸς,
ὀνειδιστικός.
;Ὀνειδείω (γ. Μ.), Π. ἀντὶ -
Ὀνειδίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ⚹ αἰτ.
ἢ γεν. ἐκ δ'.) Λέγω (Ἀναφέρω) τι πρὸς
ὄνειδός τινος, (κοιν.) τοῦ τὸ κτυπῶ εἰς
τὸ πρόσωπον. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) ὑβρίζω,
ἐπιπλήττω. » Μήποτε πενίην ἀνδρὶ τέ-
τλαθ' ὀνειδίζειν, « Ἡσ. » Τὸ δὲ τὰς ἰδίας
εὐεργεσίας ὑπομιμμνήσκειν καὶ λέγειν,
μικροῦ δεῖν ὁμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν, «
Δμ.
÷Ὀνειδίη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειδείη.
Ὀνείδισις, εως (ἡ), = Ὀνειδισμός.
Ὀνείδισμα (τὸ). τὸ λεγόμενον ἢ γινόμε-
μενον πρὸς ὀνειδισμόν τινος.
Ὀνειδισμὸς (ὁ), τὸ ὀνειδίζειν, μέμψις, ἐ-
πίπληξις, λοιδορία· κατηγορία.
Ὀνειδιστέον, θετ. τοῦ Ὀνειδίζω.
Ὀνειδιστὴρ, Π. καὶ
Ὀνειδιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀνειδίζων (λοιδορῶν,
κατηγορῶν), ὑβριστής. ὀνειδιστικός. Λό-
γος —, « Εὐρ.
Ὀνειδιστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ
ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὀνειδίζειν,
ὑβριστικός.
;Ὀνείδιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίστως. Μεμ-
πτὸς, ἐπονείδιστος.
Ὄνειδος [ὄνομαι], εος-ους (τὸ). μέμψις
(Ἡρισιὰ) κατὰ πρόσωπον, λοιδορία, κα-
τηγορία· ἀντικείμενον ὕβρεως (ἀτιμίας),
αἶσχος. 2) Π. (ἐπὶ καλοῦ) φήμη, ἔ-
παινος. » Τὴν ἀπὸ δράκοντος γένναν ὀ-
δαντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, «
Εὐρ.
;Ὄνειον (τὸ), Π. οὐδ. τοῦ Ὀνείων.
Ὄνειος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ὄνου, γαδουρήσιος. ||.
(οὐσ.) Ὀνεία (ἐνν. δορὰ), δέρμα ὄνου.
Ὄνειος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) = Ὀνήϊος.
Ὀνείρειος, α, ον καὶ
Ὀνειρήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ
ὄνειρα ἢ φανεὶς ἐν ὀνείρῳ. » Ὄψις —, «
Ὅμ.
Ὀνειρογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐν
ὀνείρῳ.
Ὀνειροδότης, ου (ὁ) καὶ Ὀνειροδότις, ιδος
(ἡ). δοτὴρ (πρόξενος) ὀνείρων.
Ὀνειροκρισία (ἡ). κρίσις (ἐξήγησις) ὀνεί-
ρων.
Ὀνειροκρίτης, ου (ὁ), καὶ Ὀνειροκρίτις,
ιδος (ἡ). κριτὴς (ἐξηγητὴς) ὀνείρων.
Ὀνειροκριτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς.
Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν κρίσιν
(ἐξήγησιν) τῶν ὀνείρων.
Ὀνειρολογία (ἡ). λόγος (πραγματεία) περὶ
ἐξηγήσεως ὀνείρων.
Ὀνειρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). Π. ὁ μαντεύων
δι' ὀνείρων.
Ὄνειρον (τὸ), = Ὄνειρος.
Ὀνειρόπληκτος καὶ
Ὀνειροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἐκπεπλη-
γμένος (τρομαγμένος) ἐξ αἰτίας ὀνείρου.
Ὀνειροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κάμνων
νὰ βλέπῃ τις) ὄνειρα.
Ὀνειροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνειρεύομαι
(κυρ. καὶ μτφορ.), φαντάζομαι· (ἐνίοτε
μτβτ.) ἀπατῶ, (πθ.) τρομάζω βλέπων
τι εἰς τὸν ὕπνον μου.
Ὀνειροπόλημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς
ὀνειροπολήσεως, ὄνειρον.
Ὀνειροπόλησις, εως καὶ
Ὀνειροπολία (ἡ). τὸ ὀνειροπολεῖν, ὀνεί-
ρευμα· ὄνειρον.
Ὀνειροπολικὸς, ἡ, ὸν. Ὀνειροπολίας ἴδιος.
Ὀνειροπόλος (ὁ, ἡ), [ὄνειρ. πολέω]. ὁ κα-
ταγινόμενος εἰς τὰ ὄνειρα, ὀνειροκρίτης,
ὀνειρόμαντις. 2) ὁ ὀνειροπολῶν (ὀνει-
ρευόμενος).
Ὀνειροπομπία (ἡ). κατάπεμψις (θεόθεν εἰς
ἄνθρωπον) ὀνείρου.
Ὀνειροπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (στέλλων)
εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὄνειρα.
Ὄνειρος (ὁ), = Ὄναρ, Ὄνειρον. (μτνμ.)
φαντασιῶδές (ἀνύπαρκτόν) τι.
Ὀνειροσκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀντικεί-
μενον τὴν ὀνειροσκοπίαν.
Ὀνειροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν ⚹ ἐξη-
γῶν τὰ ὄνειρα, ὀνειροκρίτης.
Ὀνειρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς περὶ τὰ ὄνειρα
(περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων).
Ὀνειροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν ὀνείρους,
ὀνειροποιός.
Ὀνειροφαντασία (ἡ). ἡ ἐν ὀνείρῳ ὀπτασία.
Ὀνειρόφαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὕπνους (ἐν
ὀνείρῳ) φαινόμενος.
Ὀνειρόφοβος (ὁ, ἡ). φοβούμενος ἐξ αἰτίας
ὀνείρου.
Ὀνειρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐννοῶν καὶ
ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα.
Ὀνείρωγμα (τὸ). ὀνειρωγμοῦ ἀποτέλεσμα,
ὄνειρον.
Ὀνειρωγμὸς (ὁ), = Ὀνείρωξις.
Ὀνειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἀνύπαρ-
κτος ὡς ἄν) ὄνειρον, φαντασιώδης. 2)
ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ βλέπῃ ὄνειρα.
Ὀνειρωκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐξ αἰτίας ὀνει-
ρώξεως ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν.
†Ὀνείρωμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνείρωγμα.
Ὀνείρωξις, εως (ἡ). ὀνείρευμα· (ἰδιαιτ.) ἢ
καθ' ὕπνον ῥεῦσις, ἐνυπνιασμὸς, [ἐκ τοῦ
Ὀνειρώσσω(ττω), Μ. ώξω. Ὀνειρεύομαι·
(ἰδιαιτ.) ἀποσπερμαίνω καθ' ὕπνους, ἐν-
υπνιάζομαι.
†Ὀνειρωτικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειρωκτι-
κός.
Ὀνείων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. ἀνμλ. ἀν-
τὶ Ὀνηίων.
Ὀνέλαφος (ὁ), εἶδ. ζώου ἔχον σχῆμα ὄνου
καὶ ἐλάφου.
;Ὄνευος (ὁ). Σχλ. εἶδ. μηχανῆς, (ἄλλ.)
Ὄνος (5), [ἐκ τοῦ
Ὀνεύω, Μ. εύσω. Σύρω ἢ Στρέφω τι μὲ
τὴν μηχανὴν τὴν ὀνομαζομένην ὄνον
(ἐργάτην).
Ὀνηγήσιος, Ἰων. γεν. τοῦ
;Ὀνήγησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
;Ὀνηγὸς (ὁ), [ὄνος, ἄγω]. ὁδηγὸς ὄνου ἢ
ὄνων, ὀνηλάτης.
Ὀνήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. = Ὀνήσιμος, ὠφέλιμος,
χρήσιμος.
Ὀνήϊστος, η, ον, Ἰων. ὑπερθ. ⚹; Ὀνηίων
ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. συγκρ. τοῦ Ὀνήϊος, ὠ-
φελιμώτατος, ἄριστος. » Πέπερι ὀνήϊστον, «
Ἀρετ. » Ἡμέων μηδὲ εἰς ὀνήϊστος ἔστω, «
(Ἡράκλ. παρὰ) Αρτ., ὑπερέχων.
Ὀνηλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀνηλάτου.
Ὀνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνηγῶ ὄνον ἢ ὄ-
νους ὡς -
Ὀνηλάτης [ὄνος, ἐλαύνω], ου (ὁ). γαει-
δουριάρης.
Ὀνήμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὠνημένος, πρκ.
τῆς μτχ. τοῦ Ὀνίναμαι. ||. (ὡς ἐπίθ.)
εὐτυχὴς, (κοιν.) εὐλογημένος.
†Ὄνημι, ἄχρ. θεματ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ὄνησα, Π. ἀντὶ Ὤνησα, ἀόρ. α. τοῦ Ὀ-
νίνημι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀνησίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄνησιν (ὠφέλειαν) δωρούμενος, εὐεργετικός, ὀνησιφόρος.
Ὀνήσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῑρ.) -ίμως, [ὄνησις]. Ὠφέλιμος, χρήσιμος.
Ὀνησίπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὠφέλιμος εἰς τὴν πολιν.
Ὄνησις [ὀνίνημι], εως (ἡ). ὠφέλεια. »Τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντάσειεν, ὡς οὐτός ποτε δυνήσεται κτλ., « Ὀδ. Φ., (κοιν.) τόσον καλὸν (τόσην προκοπὴν) νὰ ἰδῇ!
Ὀνησιφόρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπῑρ.) -φόρως. Ὁ φέρων (προξενῶν) ὄνησιν, ὠφέλιμος »Τὰ πράσα ὀνησιφόρα, « Ἀρετ.
Ὄνησο, Π. ἀντὶ Ὄνησο, γ'. ἐν. προσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὀνίνημι.
Ὀνητικός, ἡ, όν, = Ὠφελητικός, ὀνήσιμος.
Ὀνητός, ἡ, όν, Π. = Ὀνήσιμος. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀωτός.
Ὀνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ὠφελῶν, εὐεργέτης.
Ὄνθος (ὁ καὶ ἡ), [ὄζως;]. κόπρος.
Ὀνθύλευσις, εως (ἡ). τὸ ὀνθυλεύειν, μαγείρευμα παραγεμιστοῦ.
Ὀνθυλευτός, ἡ, όν. Παραγεμιςδς, [ἐκ τοῦ
Ὀνθυλεύω [ὄνθος], Μ. εύσω. Παραγεμίζω (μαγειρικῶς)· (ἐν γέν.) καρυκεύω· (ἐπὶ οἴνου) νοθεύω, (παρβλ. Πηλός).
Ὀνιαία (ἡ), = Ὀνίς.
Ὀνίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (σκάρυ) διὰ τὸ σκληρὸν χρῶμά του.
Ὀνίδιον (τὸ), = Ὀνάριον.
Ὀνικός, ἡ, όν. Ὄνου ἴδιος, γαδουρήσιος. 2) = Μυλικός. » Μύλος —, « Γρφ., ἡ μυλόπετρα.
Ὀνίνημι καὶ (μσ.) Ὀνίναμαι, Μ. ὀνήσω, -ομαι (ἀόρ. Ὤνησα & μσ. Ὠνάμην [ὀθ. τὸ εὐκτ. Ὀναίμην] καὶ [σπντ.] Ὠνησάμην, ὑπερσ. [ἀντὶ ἀόρ.] Ὠνήμην). Ὠφελῶ, χρησιμεύω· βοηθῶ· εὐφραίνω, εὐαρεστῶ, ὑποχρεόνω. » Εἴποτέ σε ὤνησα, ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, « Ἰλ. Α., ἄν σε ἐχρησίμευσα. » Ἱκανώτατοι κακῶσαι μὲν ἐχθροὺς, ὀνῆσαι δὲ φίλους, « Ξεν. (καὶ μσ. πρὸς γεν.) » Δαιτὸς ὄνησο, « Ὀδ. Τ., ἀπολάμβανε. (ὀθ. συχνότ. ὁ μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ.) »Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, « Ἀρςφ., (κοιν.) ἔταν νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου! (καὶ ἀπολ.) » Ὄναιο, « Σοφ., καλὸν νἄχῃς! νὰ ζήσῃς! » Μὴ νῦν ὀναίμην, εἴτε σε δέδρακα ὧν ἐπαιτιᾷ με, » Σοφ., νὰ μὴ χαρῶ τὴν ζωήν μου! νὰ μὴ ἰδῶ καλόν. »Ὄναιο μὲν τ' ἄν εἴ τις ἐκπλύνειέ σε, « Ἀρςφ., καλὸν διὰ σέ. »Ὤνησε (ἡ Ὤνησος) διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου, « Ἀκ., κἄτι καλὰ ὅπου δὲν τὰ ἤκουσε. (καὶ πθ.) » Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον, « Θκρ., κἄτι καλά! ὁ θεὸς ἔδωσε καὶ ἔμεινε! (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, « Ὀδ. Β., ὁ εὐλογημένος! ἂς ἔχῃ καλόν! (συγγ. τῷ Ὄνομαι, ὅπου ἴδε).
Ὀνίς ἴδος (ἡ). κόπρος ὄνου.
Ὀνίσκη (ἡ), θηλ. τοῦ
Ὀνίσκος (ὁ), ὑπόκορ. τοῦ Ὄνος.
Ὀνίσκω, Μ. ὀνήσω, (σπντ.) ἀντὶ Ὀνίνημι.
Ὀνίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνῖτις, ιδος (ἡ), = Ὀνικός ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου (μυλίτης;) τῆς Σκυθ. (θηλ.) εἶδ. ὀριγάνου. »Ὀνῖτις, τὸ ἥμερον ὀρίγανον, ὃ καὶ οἱ ὄνοι ἐσθίουσι, « Σχλ. Νικάνδρ.
Ὀνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ὄνον νὰ βατεύσῃ φορᾶδαν· (ὡς ἐκ τοῦ ὄνου) = Βατεύω.
Ὀνοβάτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνοβάτις ιδος (ὁ). ὁ βαίνων (καβαλικεύων) εἰς ὄνον· (ὡς εἶδος ποινῆς) γαειδουρακαθισμένος.
Ὀνόβλιτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (βλίτου), τὸ σπανάκι (;)
Ὀνόβρυχις [ὄνος, βρύχω], ιδος ἡ ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἡδυσάρου ἢ ἀστραγάλου).
Ὀνόγαστρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνου (γαδουρινῆς, πολλὰ μεγάλην) γαστέρα.
Ὀνόγυρος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (γαειδουράγκαθον), (ἄλλο παρὰ τὸν Ἀνάγυρον).
Ὀνοειδής, έος (ὁ, ἡ), & ἐπῑρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄνου.
Ὀνοθήρα (ἡ) καὶ Ὀνοθήρας, ου (ὁ), καὶ Ὀνοθουρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνάγρα καὶ Ὄνουρος, (παρβλ. Οἰνοθήρα).
Ὀνοκένταυρος (ὁ), εἶδ. πιθήκου.
Ὀνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν ὄνου.
Ὀνοκίνδης καὶ Ὀνοκίνδιος, ου (ὁ), Κωμ. [ὄν. κινέω], = Ὀνηλάτης.
Ὀνόκλεια (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοχειλὶς καὶ Ἀγγουσα, (παρβλ. Ὄνοσμα).
Ὀνοκοίτης, ου (ὁ). ὁ πλαγιάζων εἰς κοίτην (φάτνην) ὄνου.
Ὀνοκόπος (ὁ), = Μυλοκόπος.
Ὀνοκρόταλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ ἐνυδροβίου (τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ὁμοιάζει τοῦ γαδάρου), (Γαλλ.) cormoran, (κατὰ τοὺς νεωτ.) φαλακροκόραξ.
Ὀνοκώλη καὶ Ὀνοκωλίς, ίδος (ἡ), = Ὀνοσκελὶς, (ἐπιθετ.) ἡ Ἔμπουσα, [ὡς-
Ὀνόκολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κῶλα (μέλη, πόδας) ὄνου.
Ὄνομα (τὸ), [συγγ. τοῦ Λέγω & Ὀνομαι], ὀνομασία· φήμη· (ὀθ. » Ὁ ἐν ὀνόματι ὤν, « = Ὀνομαςός, περίφημος)· λόγος μόνον (χωρὶς ἔργον), πρόσχημα, πρόφασις· λέξις (» Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν, « Αἰσχ. » Ὀνόματα οὐκ ἂν παιδεύσειαν, γνῶμαι δὲ, « Ξεν.)· (γρμτ.) ἓν τῶν μερῶν τοῦ λόγου. »Λόγος τέλειος γένοιτ' ἂν ἐξ ὀνόματος μόνον καὶ ῥήματος, « Γρμτ. » Περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅτ' ἄρρεν' ἐςιν, ἅτερα δ' αὐτῶν θήλεα, « Ἀρςφ.
Ὀνομάζω, Μ. άσω. Δίδω εἴς τι (πρόσ. ἢ πρᾶγμα) ὄνομα· χαρακτηρίζω τι ἢ προσκαλῶ τινα ἐξ ὀνόματος, λέγω τὸ ὄνομά του, (ἐν γέν.) λέγω, προφέρω (»Τὰ μὲν ἄλλα καὶ βλασφημίαν ἔχει τινά, καὶ ὀνομάζειν ἀκνήσαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια, « Δμ.)· (σπν.) ῥημίζω, (ὀθ.) » Ὀνομασμένος, « Ἱππκρ., = Ὀνομαςὸς, ἐξακουσμένος. »Οὐ γὰρ δικαιότερόν ἐςιν ἐλάττους ποιεῖσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τῶν ἀδόξων ἢ τῶν ὠνομασμένων, « Ἰσκρ.
Ὀνομαθετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀνοματοθετέω, [ἐκ τοῦ
Ὀνομαθέτης, ου (ὁ), = Ὀνοματοθέτης.
Ὀνομαι [ἴδε Ὄνομα], Μ. ονόσομαι (ἀόρ. Ὠνάμην καὶ Ὠνοσάμην), Π. ὀνειδίζω, μέμφομαι, κατηγορῶ· ὑβρίζω· περιφρονῶ. »Ὤκισα ὄνονται τοὺς χειροτέχνας, « Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) »Οὐδ' ὡς σε ἔολπα δυόσεσθαι κακότητος, « Ὀδ. Ε., δὲν θέλεις παραπονεθῇ διὰ, θέλεις μείνῃ εὐχαριστημένος. »Ἦ οὔνεσθ', ὅτι; Ἰλ. Ω., ἐνυβρίζετε; (συγγ. τῷ Ὀνίνημι): »Οὐδὲ μὲν οὐδ' Ὑπερήνωρ ἧς ἥβης ἀπονήθ', ὅτε μ' ὤνατο, « Ἰλ. Ρ. (ὅπου ὁ Σχλ. σημειοῦ ὅτι ὁ Ποιητὴς » ἐν στίχῳ ἐνὶ Ὤνητο εἰπὼν καὶ Ὤνατο.., διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων δοκεῖ· ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ η μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας, διὰ δὲ τοῦ α ἐπὶ μέμψεως, « Εὐς.).
Ὀνομαίνω, Π. ανέω, Π. ἰων. ἀντὶ Ὀνομάζω, λέγω· προφέρω· ὑπόσχομαι. διορίζω.
Ὀνομακλήδην, ἐπῑρ. Π. ὀνομαστὶ, ἐξ ὀνόματος.
Ὀνομακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπιφορτισμένος νὰ ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην τοῦ αὐθέντου του τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων ὑποκειμένων ὑπηρέτης, καὶ ὁ προσκαλῶν ὀνομαστὶ καὶ τοποθετῶν εἰς τὸ δεῖπνον τοὺς κεκλημένους, (Ατ.) nomenclator.
Ὀνομάκλυτος, ἡ ἡ ος, ον, Π. ὁ ἔχων περίφημον ὄνομα, ἐξακουστός· (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν φήμην (ὄνομα).
Ὀνομασία (ἡ). τὸ ὀνομάζειν, ὁ δι' ὀνόματος προσδιορισμὸς τῶν ἀντικειμένων.
Ὀνομασις, εως (ἡ), = Ὀνομασία.
†Ὀνόμασμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάσμα.
Ὀνομαστέον, θετ. τοῦ Ὀνομάζω.
Ὀνομαστήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ καθ' ἣν ἡμέραν δίδουν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ.
Ὀνομαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀνομάζων (δίδων ὄνομα εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα).
Ὀνομαστὶ, ἐπῑρ. Κατ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος.
Ὀνομαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῑρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ὀνομάζειν, (ὀθ. ‖. οὐσ.) » Ὀνομαστικὴ (πτῶσις), « Γρμτ. & » Ὀνομαστικὸν (βιβλίον), « κατάλογος λέξεων (ὀνομάτων), λεξικὸν διῃρημένον κατὰ κεφάλαια καὶ ὄχι κατ' ἀλφάβητον, (Γαλλ.) vocabulaire.
Ὀνομαστὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπῑρ.) -ςῶς. Ὁ ὠνομασμένος ἢ δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ)· (συνήθ.) περίφημος, ἐξακουστός.
Ὀνοματίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Ὀνομάζω.
†Ὀνομαστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῑρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων βάσιν τὸ ὄνομα.
Ὀνομάτιον (τὸ), ὑπόκορ. τοῦ Ὄνομα, λεξείδιον.
Ὀνοματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (καταγράφω) τὸ ὄνομά τινος.
Ὀνοματογραφία (ἡ). καταγραφὴ ὀνομάτων ἢ τοῦ ὀνόματός τινος, ὀνομαστικὸς κατάλογος.
Ὀνοματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (καταγράφων) ὀνόματα ἢ τὸ ὄνομά τινος.
Ὀνοματοθεσία (ἡ). τὸ ὀνοματοθετεῖν, ὀνόμασμα.
Ὀνοματοθέσια (τὰ), = Ὀνομαστήρια.
Ὀνοματοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὄνομα εἴς τι (πρᾶγμα ἢ πρόσ.) ὡς-
Ὀνοματοθέτης [ὄνομα, τίθημι], ου (ὁ). ὁ δίδων ὄνομα, προσδιορίζων τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων.
Ὀνοματοθετικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπῑρ.) -ικῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὀνοματοθεσίαν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀνοματοθετεῖν.

Ὀνοματοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ὀνόματα, λεξιθήρας.

Ὀνοματοθηράω-ῶ, Μ. άσω. Θηρεύω (κυνηγῶ) ὀνόματα, σκαλίζω λέξεις.

†Ὀνοματοκλήτωρ, ορος (ὁ), =Ὀνομακλήτωρ.

Ὀνοματολόγος (ὁ, ἡ), =Ὀνοματοθήρας. 2) Ὀνομακλήτωρ.

Ὀνοματομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος φιλονεικῶν) περὶ ὀνομάτων (λέξεων).

Ὀνοματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ πθ. πρκ. Ὠνοματοπεποίηται). Δημιουργῶ (κυρ. κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου τῶν πραγμάτων) ὀνόματα, φθειρώνω λέξεις.

Ὀνοματοποίησις, εως καὶ

Ὀνοματοποιία (ἡ). κατασκευὴ νέας λέξεως (κυρ. εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἦχος τῶν συλλαβῶν νὰ χαρακτηρίζῃ τὸ σημαινόμενον).

Ὀνοματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπινοῶν (δημιουργῶν) νέας λέξεις, κατασκευάζων (κυρ. κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου τῶν πραγμάτων) ὀνόματα.

Ὀνοματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ὀνοματοποιέω, [ἐκ τοῦ

Ὀνοματουργὸς (ὁ, ἡ), =Ὀνοματοποιός.

Ὀνοματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀνόματος.

Ὀνόπορδον (τὸ), [ὄνος, πέρδομαι], εἶδος φυτοῦ (γαειδουράγκαθον).

Ὀνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνου πρόσωπον.

Ὀνόρυγχος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) ῥύγχος ὄνου.

Ὄνος (ὁ), εἶδος ζώου, ὁ γαΐδαρος· (ἡ) ἡ γαΐδαρα. »Ὄνος λύρας (ἢ πρὸς λύραν),« παροιμ., διὰ τοὺς ἀπειροκάλους ἢ ἀναισθήτους εἰς τὰ θέλγητρα τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν. »Περὶ ὄνου σκιᾶς.« Παροιμ., περὶ μηδενός, (κοιν.) γιὰ ψύλλου πήδημα. »Ἀπ' ὄνου καταπεσεῖν,« παροιμ., κακοπαθαίνειν ἐξ ἰδίας ἀνοησίας, (παρήχ. τοῦ Ἀπὸ νοῦ καταπεσεῖν). 2) (μτφ.) εἶδος ὑψαρίου, (κοιν.) μπακαλάος. 3) εἶδος ἐντόμου, (κοιν.) κουβαρίδα, (παρβλ. Ἰουλος). 4) εἶδος ἀκρίδος (χωρὶς πτερά), (ἄλλ.) Ἀσίρακος. 5) εἶδος μηχανῆς, (κοιν.) ἀργάτης καὶ (χυδ.) μποτζαργάτης. 6) μυλόπετρα (κυρ. ἡ ὑπεράνω ἢ ἀλήθουσα). 7) ῥάκα ἢ ἀδράκτι (ζ). 8) ἀγγεῖον διὰ κρασί, κρασοκανάτα. 9) ἡ μονὰς (ὁ ἄσσος) εἰς τοὺς κύβους. (εἰς ἄλλα εἴδη παιγνιδίων, π. χ. εἰς τὸ κότσι) ὁ χάνων τὸ παιγνίδι καὶ (καθὼς λέγουν κοινῶς) γινόμενος γαΐδαρος. 10) (πλθ.) Ὄνοι, ἀστερισμός τις εἰς τὸ Ζῴδιον τοῦ Καρκίνου (ἑκατέρωθεν τῆς Φάτνης, ἄλλου ἀστερισμοῦ).

Ὄνοσις, εως (ἡ), Π. [ὄνομαι], μέμψις, ὀνειδισμός, περιφρόνησις, κατηγορία.

Ὀνοσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) ὄνου.

Ὀνοσκελίς, ίδος (ἡ). ἡ ἔχουσα σκέλη (πόδας) ὄνου, (ἄλλ.) Ὀνοκώλη), (ἐπίθ. τῆς Ἐμπούσης).

Ὀνόσκελος (ὁ, ἡ), =Ὀνοσκελής.

Ὄνοσμα (τὸ), εἶδος φυτοῦ (γαειδουράγκαθον), (ἄλλ.) Ὄνωνις.

Ὀνοσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀνοσάμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ὀνόσσεσθαι, Π. ἀντὶ Ὀνόσεσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὄνομαι.

Ὀνοστάσιον (τὸ). σταῦλος ὄνων.

Ὀνοστὸς, ἡ, όν, Π. [ὄνομαι]. μεμπτὸς, ἐπονείδιστος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ὀνοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) ὄνου ἢ ὄνων.

Ὀνοστάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, Π. =Ὄνομαι, ὑβρίζω, περιφρονῶ, ἀτιμάζω, δὲν καταδέχομαι. »Ὀνοταζόμενοι γάμον,« Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Ὀνοτὸς, ἡ, όν, Π. Ὀνοστός. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Ὄνοσις.

Ὄνουρις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοθήρας.

Ὀνοφορβὸς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (φέρβων) ὄνους. ||. (οὐσ.) γαειδουροβοσκός.

Ὀνοχειλὲς, έος-οῦς (τὸ) καὶ

Ὀνοχειλὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὄνοσμα.

Ὀνόχειλον ἢ

Ὀνόχηλον (τὸ), =Ὀνοχειλὲς, [ἐκ τοῦ

Ὀνόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χηλὴν (νύχι) ὄνου. ||. (οὐσ.) =Ὀνόχηλον.

Ὄντα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὀντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παράγω τι εἰς τὸ εἶναι.

Ὀντότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὄντος.

Ὄντως, ἐπίῤ. (μτχ.) Πραγματικῶς, τῷ ὄντι. »Οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀλλ' ὄντως,« Πλάτ.

Ὄνυμα (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ὄνομα, (ὅθ.

Ὀνυμάζω καὶ Ὀνυμαίνω, Αἰολ. ἀντὶ Ὀνομάζω.

Ὄνυξ [νύσσω], υχος (ὁ). νύχι (ἀνθρ. ἢ ζ.). »Ἐξ ὄνυχος τεκμαίρεσθαι,« Παροιμ., ἐκ τοῦ ἐλαχίστου μέρους τὸ ὅλον. »Ἐξ ὀνύχων φιλεῖν,« Παροιμ., ἐξ ὅλης καρδίας. »Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων,« Παροιμ., πκιδιόθεν. »Δι' (» Ἐπ') ὄνυχος (ἢ)» Εἰς ὄνυχα,« Φρσ., μὲ τὴν ἐνδεχομένην ἀκρίβειαν καὶ ἐπιμέλειαν (ἀπὸ μεταφορ. τῶν τεχνιτῶν οἱ ὁπ. ἐπιξεργάζονται μὲ τὸ νύχι καὶ τὰ ἐλάχιστα μέρη τοῦ ἔργου των). »Ἐκμέμακται τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα εἰς ὄνυχα,« Δ. Ἁλ., τὸν ἐμιμήθη ἀκριβέστατα. »Ἡ εἰς ὄνυχα σύμπηξις,« Γαλ. »Ἐπ' ὄνυχος συμβεβλημέναι γωνίαι,« Μαθμτ. 2) (μτμ.) τὸ κυρτὸν μέρος τῆς ἀγκύρας (τοῦ τσιγκελιοῦ κτλ.). 3) τὸ κάτω μέρος (ἡ ῥίζα) τῶν ἀνθοπετάλων τοῦ τριαντάφυλλου κτλ. 4) μέρος τι τοῦ ἥπατος 5) κηλὶς λευκὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ἄλλ.) Νεφέλωμα. 6) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ὅθ. ὁ Σαρδώνυξ) ἢ μαρμάρου διαφανοῦς. (συνκβ.) σκεῦος (ἰδιαιτ. μυροθήκη) ἀπὸ τοιοῦτον λίθον.

Ὀνυχιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ὄνυχα.

Ὀνυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ νύχια. »Οὐκ ἐθεράπευσε τοὺς πόδας αὐτοῦ οὐδὲ ὠνυχίσατο,« Γρφ. 2) (μτφρ.) ἀπατῶ, δελεάζω. »Καὶ γὰρ ὀνυχίζεσθαί φαμεν τὸν ἐπὶ βλάβῃ ὑπό τινος ἐξαπατηθέντα,« Ἀριστείδ. 3) κόπτω, σημαδεύω ἢ σκαλίζω μὲ τὸ νύχι. »Ῥόβα ὠνυχισμένα,« Π. Λίγιν., (ὅθ. 4) (συνκβχ. καὶ μτφρ.) ἐξετάζω μὲ λεπτομέρειαν, Διονυχίζω. »Ἐπὶ πλεῖον ὀνυχίζοντες τὸν τόπον,« Κλμ. 5) (Γρφ.) ἔχω σχισμένον νύχι, = Διχηλέω. »Πᾶν κτῆνος διχηλοῦν καὶ ὀνυχίζον,« Λευΐτ.

Ὀνυχιμαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ κοψίδι (ἀπάκομμα) ὀνύχων, ψιλοκομμένος.

Ὀνύχινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ ὄνυχα (λίθον).

Ὀνύχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνυξ, νυχάκι. 2) (ἰδιαιτ.) =Ὄνυξ (λίθος). »Τὸ ὀνύχιον μικτὴ λευκῷ καὶ φαιῷ παρ' ἄλληλα,« Θφρ.

Ὀνυχισμὸς (ὁ). τὸ ὀνυχίζειν ἢ ὀνυχίζεσθαι· (μτφρ.) ἡ λεπτομερὴς (δι' ὄνυχος) ἐξέτασις.

Ὀνυχιστὴρ (ὁ). ὁ ὀνυχίζων, (ὅθ. 2) (Γρφ.) τὸ σχίσμα τῆς ὁπλῆς τῶν διχηλούντων ζώων.

Ὀνυχιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον πρὸς ὀνυχισμὸν χρήσιμον, μαχαῖρι ἢ ψαλίδι διὰ τὰ νύχια.

Ὀνυχίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνυχίτις, ιδος (ἡ), =Ὀνυχοειδής.

Ὀνυχογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σημαδεύω) μὲ τὸ νύχι, ταυγγρανίζω.

Ὀνυχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) ὄνυχος, ὅμοιος μὲ νύχι (ἀνθρ. ἢ ζ.) ἢ λίθον ὄνυχα.

Ὀνυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Αυγίζω) τι εἰς σχῆμα ὄνυχας (2).

Ὀνώδης, εος (ὁ, ἡ), =Ὀνοειδής.

Ὄνωνις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (γαειδουράγκαθον).

Ὀξάλιος (ὁ, ἡ). ὑπόξουνος, ξουνούτσικος. ||. (οὐσ.) εἶδ. αὐκων, [ἐκ τοῦ

Ὀξαλὶς [ὄξος], ίδος (ἡ). κραστὴ καταπάτι κρασιοῦ ξουνισμένον. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλο παρὰ τὸ) Ὀξυλάπαθον.

Ὀξάλμη (ἡ). ζωμὶ φαγητοῦ (σάλτσα) ἀπὸ ξείδι καὶ ἅλμην.

Ὀξέα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ὀξύς.

Ὀξεῖα (ἡ), θηλ. καὶ (Π.) οὐδ. πλθ. τοῦ Ὀξύς.

Ὀξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄξος, κραστὶ ξουνισμένον, ξειδάκι.

Ὀξείνος, η, ον, μτγν. τοῦ Ὀξύτινος.

Ὀξέλαιον (τὸ). μίγμα ὄξους καὶ ἐλαίου, Λαδόξειδον.

Ὀξερίας, ου (ὁ). (τυρὸς) ἀπὸ ξινόγαλον, ξινοτύρι.

Ὀξέως, ἐπίῤ. Μὲ ὀξύτητα (πάντοτε σχεδὸν μτφρ.), ταχέως. (ἐπὶ φων.) ὀνατά, μὲ διαπερατικὸν τόνον.

Ὀξηρὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ὄξους, (κοιν.) τοῦ ξειδιοῦ.

Ὀξίδιον (τὸ), =Ὀξείδιον.

Ὀξίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ γεῦσιν ὄξους, ξινίζω.

†Ὀξίνα [ὄξος], ης (ἡ). ἐργαλ. γεωργικὸν, βωλοκόπι.

Ὀξίνης [ὀξίζω], ου (ὁ). (οἶνος) ξινὸς, ξινισμένος.

Ὄξινος (ὁ, ἡ). ξινὸς, ξινισμένος.

Ὀξὶς, ίδος (ἡ). ἀγγεῖον διὰ ξείδι, ξειδερόν. 2) εἶδ. καρίδος. 3) (ζυγ.) ξινίλα τοῦ ατομίχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀξοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄξος, Ξειδᾶς.
Ὄξος [ὄξυς], εος-ους (τὸ). Ξείδι.
Ὀξύα (ἡ), [ὄξυς], εἶδ. δένδρου (φηγοῦ), (κοιν.) ὀξυά. 2) (συνκβχ.) σουβλα (παλαιῶκι, κοντάρι) ἀπὸ ξύλον ὀξυᾶς.
Ὀξυάκανθα, ης (ἡ) καὶ
Ὀξυάκανθος, ου (ἡ ἢ ὁ), εἶδ. θάμνου ἀκανθώδους, (Γαλλ.) épine-vinette, (Βλαχ.) δρατσινηά.
Ὀξυακουσιλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως ἀκούων λόγων, ὀξὺς (προθυμος) εἰς τὸ ἀκούειν.
Ὀξυαύγεια (ἡ). ὀξύτης αὐγῆς (λάμψεως), λάμψις πλήττουσα ὀξέως τὸν ὀφθαλμόν.
Ὀξυβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ὀξὺ (ἀνοικτὸν πορφυροῦν) χρῶμα.
Ὀξυβάφιον καὶ Ὀξύβαφον (τὸ), [ὄξος, βάπτω]. ἀγγεῖον μὲ Ξείδι ἵνα βουτοῦν εἰς τὸ τράπεζι, (παρβλ. Ἐμβάφιον). 2) εἶδ. μέτρου (τὸ ὄ. τῆς κατύλης).
Ὀξυβελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν ἄκραν. » Ὀϊστὸς—, « Ἰλ. Δ. 2) ὁ ῥίπτων (τινάζων) ὀξέα ἢ ὀξέως (μὲ ὁρμὴν) βέλη, (ῶϊ. ‖. οὐσ.) Ὀξυβελὴς (ὁ) καὶ Ὀξυβελὲς (τὸ), = τῷ
Ὀξυβελικὸν (τὸ), (ἐνν. μηχάνημα), εἶδος καταπέλτου.
Ὀξυβλεπτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι =
Ὀξυβλέπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων ὀξέως, Ἔχων ὀξὺ (διαπεραστικὸν) βλέμμα, ὀξυδερκὴς, (ὀθ.
Ὀξυβλεψία (ἡ), = Ὀξυδέρκεια.
Ὀξυβόας ᾱ (Ἰων.) Ὀξυβόης, [ὀξὺς βοάω], ου (ὁ). ὁ ἔχων (φωνάζων μὲ) διαπεραστικὴν φωνήν. » Κώνωψ—, « Ἐπγρ.
Ὀξυβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάλλω (Τινάζω βέλη) ὀξέως, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀξυλοβέω.
Ὀξύγαλα, ακτος (τὸ). γάλα Ξινισμένον, Ξινόγαλον, (Τουρκ.) γιαοῦρτι.
Ὀξυγαλάκτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὀξύγαλα.
Ὀξυγαρίζω, Μ. ίσω. Σκευάζω δι' ὀξυγάρι.
Ὀξύγαρον (τὸ). ζωμὶ (σάλτσα) ἀπὸ Ξείδι καὶ γάρον.
†Ὀξύγγιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀξούγγιον, Ξύγγι.
Ὀξυγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) γένειον ἢ πηγοῦνι, (ἄλλ.) Σφηνοπώγων.
†Ὀξύγη (ἡ), (Ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξυγόη ἢ Ὀξύγοος), εἶδ. βατράχου, (ἄλλ.) Φύσαλος, (παρβλ.) Ὀλολυγών.
Ὀξυγλυκὲς, έος-οῦς (τὸ) καὶ
Ὀξύγλυκον (τὸ), εἶδος ποτοῦ (λεμονάδας) ἀπὸ μέλι καὶ Ξείδι, [ἐκ τοῦ
Ὀξύγλυκυς, εια, υ. Ξινόγλυκος, Γλυκόξινος.
Ὀξύγοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θρηνῶν (μυρολογῶν) μὲ γοερὰς φωνάς.
Ὀξυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὀγλίγωρα (ὡς ὀξυγράφος).
Ὀξυγραφία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ προτέρημα) τοῦ ὀξυγράφου.
Ὀξυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ὀξέως (ὀγλίγωρα), ταχυγράφος.
Ὀξυγώνιος (ὁ, ἡ), (μθμτκ.) ὁ ἔχων ὀξείας γωνίας, (ἀντιθετ. τῷ Ἀμβλυγώνιος).
Ὀξυγωνιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀξυγωνίου.
Ὀξυδέρφεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ὀξυδερκὴς.
Ὀξυδερκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =
Ὀξυδερκὴς [ὀξὺς, δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων καθαρὰ καὶ μακρυὰ (ἔχων διαπεραστικὸν βλέμμα). 2) = Ὀξυδερκικός. » Τοῦ καπνοῦ ὁ χυλὸς ὀξυδερκὴς, « Διοσκορ.
Ὀξυδερκία (ἡ), = Ὀξυδέρκεια.
Ὀξυδερκικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ὀξυδέρκειαν.
Ὀξυδερκῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ὀξυδέρκειαν.
Ὀξυδόρκεια, Ὀξυδορκέω, Ὀξυδορκὴς, Ὀξυδορκικὸς, = Ὀξυδέρκεια κτλ.
Ὀξύδουπος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξὺς, δοῦπος]. ὁ κάμνων ὀξὺν (διαπεραστικὸν) κρότον. » Κύμβαλον—, « Ἐπγρ.
Ὀξυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ταχέως, εἶμαι =
Ὀξύδρομος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, δρόμος]. ὁ τρέχων ταχέως, ὀγλίγωρος (εἰς τὸ τρέξιμον).
Ὀξυέθειρες, Π. (κατὰ μετάπλ.) ἀντὶ Ὀξυέθειροι, πλθ. τοῦ
Ὀξυέθειρος, α ἢ ος, ον, Π. [ὀξὺς, ἔθειρα]. ὁ ἔχων σουβλεραὶς τρίχας (ἀκάνθια ἀντὶ τριχῶν).
Ὀξυὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀξύα.
Ὀξυηκοΐα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ὀξυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἀκοὴν, (κοιν. καλὸν αὐτί). ‖. (οὐσ.) » Τὸ ὀξυήκοον, « Βασ., ἡ ὀξυηκοΐα.
Ὀξυηχὴς, έος καὶ
Ὀξύηχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν (διαπεραστικὸν) ἦχον.
Ὀξυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑνήσκων ἢ θανατόνων ὀξέως (ταχέως).
Ὀξύθηκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) -θήκτως, [ὀξὺς, θήγω]. Καλὰ ἀκονισμένος, κοπτερός. (Π.) ἐρεθισμένος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους, (Σοφ. Ἀντιγ. 1301).
Ὀξυθρήνητος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὀξυκώκυτος.
Ὀξυθυμέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Θυμώνω (Μὲ παίρνει ὁ θυμὸς) ἀμέσως, εἶμαι ὀξύθυμος.
†Ὀξυθύμησις, εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ
Ὀξυθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀξύθυμος.
Ὀξυθύμια (τὰ), [ὀξὺς, θυμός]. τὸ μέρος ὅπου ἀπέθετον καὶ κατέκαιον εἰς τὰς τριόδους πρὸς τιμὴν τῆς Ἑκάτης τὰ περισσεύματα τῶν θυσιῶν (μὲ ξύλα ἀγρίου θύμου;).
Ὀξυθυμίας, ου (ὁ), = Ὀξύθυμος.
‡Ὀξυθυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Ὀξυθυμέομαι.
Ὀξύθυμος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, θυμός]. ὁ ταχέως θυμόνων (ὀργιζόμενος), (κοιν.) ἀφύς.
Ὀξύϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον ὀξυᾶς.
Ὀξυκαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (σουβλερὸς) καὶ καμπύλος. » Ἀγκιστρον ὀξυκαμπές, « Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ.
Ὀξυκάρδιος (ὁ, ἡ), = Ὀξύθυμος.
Ὀξυκάρηνος (ὁ, ἡ), = Ὀξυκέφαλος.
Ὀξύκεδρος (ὁ, ἡ), εἶδ. κέδρου μὲ ἀγκάθια ἀντὶ φύλλων, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα) κέντρον.
Ὀξυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀξύδρομος.
Ὀξυκέντητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως κεντῶν.
Ὀξύκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) ὀξέα κέντρα. » Τρίβολος—, « Κ. Μανασσ.
Ὀξυκέρατος κκλ
Ὀξύκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὰ κέρατα.
Ὀξυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν κεφαλήν, σουβλοκέφαλος.
Ὀξυκινησία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ὀξυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως κινούμενος, ταχυκίνητος.
Ὀξυκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σουβλερὰν κόμην (σουβλερὰ κέρατα ἢ ἀκάνθια ἀντὶ κόμης).
Ὀξυκόρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν (σουβλερὸν) τὸν κόρακα (τὴν κορακοειδῆ αὐτοῦ ἄκραν).
Ὀξύκρατον ᾰ (Ἰων.) Ὀξύκρητον (τὸ). κρᾶμα ὕδατος καὶ ὄξους.
Ὀξυκώκυτος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, κωκύω]. ὁ ὀξέως (μὲ γοερὰς φωνὰς) θρηνῶν ἢ θρηνούμενος.
Ὀξυλάβεια (ἡ). τὸ ὀξέως λαμβάνειν (ὀράττεσθαι) τῆς εὐκαιρίας, ὀραςηριότης, [ἐκ τοῦ
Ὀξυλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀξέως λαμβάνομαι (ὀράττομαι) τῆς εὐκαιρίας, ἐπιχειρίζομαί τι μὲ ταχύτητα (ὀραςηριότητα).
Ὀξυλάβη (ἡ), = Ὀξύλαβος.
Ὀξυλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως λαμβάνων (ὀραττόμενος) τῆς εὐκαιρίας, ταχὺς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ὀραστήριος.
Ὀξυλαβία (ἡ), = Ὀξυλάβεια.
Ὀξύλαβος (ὁ, ἡ), = Ὀξυλαβὴς.
Ὀξύλαβος (ὁ), Σχλ. = Πυράγρα, τσιμπίδα.
Ὀξυλάλος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως (ταχέως, ἐκ τοῦ προχείρου) λαλῶν, πολύλογος ἢ ἑτοιμόλογος.
Ὀξυλάπαθον (τὸ) καὶ Ὀξυλάπαθος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, ξινήθρα, ξινολάπαθον.
Ὀξύλευκος (ὁ, ἡ), Βυζαντ. ὁ μεταξὺ λευκοῦ καὶ ὀξέος (πορφυροῦ ἀνοικτοῦ), ἢ ῥαδωτὸς μὲ μίαν σειρὰν λευκὴν ᾖ μίαν ὀξεῖαν, (παρβλ. Μεσοπόρφυρος).
Ὀξυλίπαρος (ὁ). Ξινὸς καὶ λιγδερὸς, (ῶϊ.) » Ὀξυλίπαρον (μετὰ ᾰ χωρὶς τοῦ) τρίμμα, « Ἀλ., σάλτσα ἀπὸ Ξείδι καὶ λίπος (πάχος).
Ὀξυλιπὴς, έος (ὁ, ἡ). [ἄρτος] κατεσκευασμένος μὲ ὄξος καὶ λίπος ἢ (κατ' ἄλλ.) ὀλίγον Ξινὸς, ὑπόξινος, [ἐκ τοῦ Ὀξὺς καὶ λείπω].
†Ὀξυλοβέω-ῶ [ὀξὺς, λοβὸς], Μ. ήσω. Γλσ. ἀντὶ Ὀξυηκοέω.
Ὀξυμάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =
Ὀξυμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μανθάνων (ἐννοῶν) τι ἀμέσως, ὀξὺς (ταχὺς) εἰς τὸ μανθάνειν.
Ὀξυμαθία (ἡ), = Ὀξυμάθεια.
Ὀξύμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ὀξύμηλον.
Ὀξυμελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μελῳδῶν ἢ μελῳδούμενος μὲ ὀξὺν (ὑψηλὸν) τόνον.
Ὀξύμελι, μέλιτος (τὸ). εἶδος ποτοῦ ἀπὸ ὄξος καὶ μέλι, (καθὼς παρ' ἡμῖν ἡ) λεμονάδα.
Ὀξυμελίκρατον καὶ (Ἰων.) Ὀξυμελίκρητον (τὸ), = Ὀξύμελι.
Ὀξυμέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων ὁρμὴν εἰς ὀξείας μερίμνας, ἀπαιτῶν πολλὴν σκέψιν (ὀξύνοιαν).
Ὀξύμηλον (τὸ), Δακων. τὸ Ξινὸν κοκκύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηλον, (ὄηλ.) τὸ ἀβράμηλον ἢ τὸ κορδμηλον, (κατὰ λέξ.) ξινόμηλον.

'Οξυμήνιτος (ὁ, ἡ), Π. [[ὀξύς, μηνίω]], = 'Οξύθυμος· (ἐπὶ πράγμ.) ὀξυθυμίας ἀποτέλεσμα.

'Οξύμολπος (ὁ, ἡ), Π. = 'Οξυμελής.

;'Οξυμορφος (ὁ, ἡ). ὀξὺς τὸ σχῆμα (τὴν μορφὴν), ἢ· ὀξέως (ταχέως) σχηματισμένος.

'Οξυμυραίνη (ἡ), εἶδος θάμνου, ἀγρία (ἀγκαλωτὴ) μεσσινηά, (Ραλλ.) brusc.

'Οξύμωρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (πνευματώδης) καὶ τοι φαινόμενος μωρός, (ὅθεν ||. 'Οξύμωρον (τὸ), Γραμτ., σχῆμα λόγου συνιστάμενον εἰς τὴν ἀγχίνοιαν ἑνώσιν δύο ἀντιφατικῶν ἐννοιῶν (π. χ. Σπεῦδε βραδέως).

"Οξυνος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οξινος.

'Οξυντέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Οξύνω.

'Οξυντήρ (ὁ), Π. ὁ ὀξύνων (κάμνων σουβλερόν) τι. » Δονάκων —, « Ἐπγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.

'Οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν), ἀκονίζω. (μτφορ.) ἀρεθίζω, (πθ.) παροργίζομαι, θυμόνω. 2) ξινίζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ. αὐτπθ.). 3) (γραμτ.) βάλλω (γράφω μὲ) ὀξεῖαν. » Οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, οἱ δὲ παροξύνουσιν, « Ἀθ.

'Οξυόδους, ὀδοντος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὀξεῖς (σουβλεροὺς) ὀδόντας.

'Οξυόεις, εσσα, εν, Π. = 'Οξύϊνος, ἢ· (κατ' ἄλλ.) = 'Οξὺς, σουβλερός.

‡'Οξυόστρακος (ὁ, ἡ), Λεξ. 'Ο ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν) ὄστρακον.

'Οξυπαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὀξὺς, σουβλερός, (ἐπμ.) ἐμπηγόμενος εὐκολώτερα.

'Οξυπαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐγγιγνόμενος (πειραγμένος) καιρίως ἢ· πολλὰ εὐαίσθητος (εὐπαθής).

'Οξυπαθῶς, ἐπίρ. »—ἔχειν περί τι, « Θεοφύλ., εἶνε πολλὰ εὐαίσθητος εἴς τι ἢ πειραγμένος κατά τινος.

'Οξυπεινὴς καὶ
'Οξύπεινος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ἢ πολὺ πεινῶν, πολυφάγος.

'Οξυπέπερι, εως (τὸ). Ξειδὶ ἢ πεπέρι (διὰ βούτημα).

'Οξυπετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως (ὀξέως) πετῶν, 'Ωκυπετής.

'Οξυπευκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀνατ

'Οξύπικρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (κοπτερὰς) ἢ πικρός.

'Οξυπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [[ὀξὺς, πλήσσω]], ὁ σφοδρῶς ἢ ταχέως προσβάλλων, ὁρμητικός. » Χείμαρρος —, « Σοφ.

‡'Οξυποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύπους (ταχύπους), τρέχω ὀγλίγωρα, (ἐπὶ ἵππ.) καλπάζω.

‡'Οξυπόδια (ἡ), τὸ νὰ ζνέ τις ὀξύπους (ὀγλίγωρος) εἰς τὰ πόδια.

'Οξυπόριον καὶ 'Οξύπορον (τὸ). ἰατρικὸν ἐπιταχύνον τὴν γώνευσιν, [[ἐκ τοῦ

'Οξυπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀξέως περνῶν (διαπερνῶν)· (ὀθ. συνηθ.) σουβλερός· ἀγκαθώδης. » Ὕπτυς —, « Ἐπγρ. (ὕπνον ἄλλ. ἀγρν. 'Οξύτορος).

'Οξυπόρφυρος (ὁ, ἡ), ὀξὺς (ἀνοικτὸς) πορφυρους, ἴδε 'Οξύς.

'Οξύπους, ωδος (ὁ, ἡ), Π. ταχύπους.

'Οξύπτερος (ὁ, ἡ), = 'Ωκύπτερος, ταχύπτερος.

'Οξυπύθμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν πυθμένα (πάτον).

'Οξυπυκνος (ὁ, ἡ), (μουσικ.), ἴδε Πυκνός.

'Οξυπύνδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξυπύθμενος.

'Οξυρεγμέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Οξυρεγμιάω.

'Οξυρεγμία (ἡ), [[ὀξὺς, ἐρευγμός]]. 'Ξινὸν ῥέψιμον ('ξινίλα τοῦ στομάχου) διὰ κακογωνευσίαν. (Κωμ.) ἀντὶ 'Οξυθυμία. » Καὶ μὴν ἄκουσον, ὦ γύναι, θυμοῦ ὄργα, ᾗ κρῖνον αὐτὴ μὴ μετ' ὀξυρεγμίας, « (Ἀρχῳ. παρὰ) Φωτ.

'Οξυρεγμιάω-ῶ, Μ. άσω. 'Ἔχω ὀξυρεγμίας, πάσχω ὑπὸ δυσπεψίας.

'Οξυρεγμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ὀξυρεγμίας.

'Οξυρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξυῤῥεπής.

;'Οξυρίας, ου (ὁ), = 'Οξερίας.

'Οξυρόδινον (τὸ), = 'Οξυῤῥόδινον.

'Οξυῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Οξυῤῥοπος.

;'Οξύῤῥιν, ινος καὶ
'Οξυῤῥινος καὶ
'Οξυῤῥις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν μύτην (ῥῖνα) ἢ ὀξεῖαν ὄψιν.

'Οξυῤῥόδινον (τὸ), μίγμα ὄξους ᾗ ῥοδίνου (ἐλαίου), τριανταφυλλόξυδον.

'Οξυῤῥοπία (ἡ). ὁρμή, ταχύτης· δραστηριότης. [[ἐκ τοῦ

'Οξυῤῥοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.)-ρόπως. 'Ο ῥέπων ὀξέως (γέρνων ἀμέσως, μὲ τὸ παρομικρὸν βάρος)· (μτφορ.) εὐαίσθητος, εὐερέθιστος· εὐμετάβλητος. (ἐν γέν.) ταχὺς, ὁρμητικὸς, εὐκίνητος. » Ῥαγδαῖον ἢ πάρδαλις καὶ ὀξυῤῥοπον ταῖς ὁρμαῖς, « Βασ. » Πρὸς τὰς ὀργὰς (» Περὶ τὸ πταίειν) ὀξυῤῥοποι, « Πλάτ., Ἀριστείν.

'Οξυῤῥυγχος καὶ 'Οξύρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) ῥύγχος. » 'Ῥαφὶς —, « Ἀθ. ||. (ἰχθὺς) εἶδος ἰχθύος (μερσινίου), (ὅθ. τὸ κοιν.) ξυρύγι.

'Οξὺς [[συγγ. τῷ 'Ακὺς]], ἐος (εῖα, ύ). Σουβλερὸς, μυτερὸς· κοπτερὸς· διαπερατικός. (μτφορ.) ζωηρὸς· (συνηθ.) ταχὺς· σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· δραστήριος· ὀξύνους, πνευματώδης, ἢ· ὀξύθυμος, εὐερέθιστος. (ἐπὶ πραγμ.) πικρὸς, ἀλγεινὸς, ὀδυνηρός. (ἐπὶ χυμ.) ξινός. (ἐπὶ χρωμ.) φανταστικὸς, (κοιν.) κτυπῶν εἰς τὰ 'μμάτια (ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζαντ. ἰδίως 'Οξύ, τὸ ἀνοικτὸν πορφυροῦν, τὸ φεξ-ρεγκί) (» Τὰ ῥοδα ἰδίως ὀξυφεγγῆ ἐκάλεσεν [ὁ ποιητὴς Χειρίμων]· ἔνθα ὅρα τὸ ὀξυφεγγῆ, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ ναῆσαι τοὔνομα τῆς ὀξείας βαφῆς, « Εὐσταθ. 'Οδυσσ. Κ.)· (ἐπὶ φων.) ψιλὸς ἢ 'ψηλὸς· (ἐπὶ νόσ.) ἐπικίνδυνος. » 'Οξὺν ἄκοντα, « Ὁκρ. » 'Οξεῖᾳ κορυφῇ (ὄρους), « 'Οδ. Μ. » Φάσγανον ὀξύ, « Ὁκρ. » Ἵππους ὀξυτάτους, « 'Ηρ. » Θυμοῦ μένος ὀξύ, « 'Ομ. » 'Οξέος ἡελίοιο, « 'Ησ. » Ἐνέφασε διαφαίνεται ὀξέα πάντα, « Ἀρ., στιλπνὰ (τὰ ἄστρα). » Τὸ πῦρ μόνον ποιεῖτε πῖς ὑποῖον μήτ' ἀπειμένον· τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ· μῆς· ὀξύ· κατακάει γὰρ ὅτ' ἂν ἔχῃ λάβῃ, « (Φιλήμ. παρ') Ἀθ. » 'Οξεῖα πορφύρα, « Πλ. » 'Οξεῖαι ὀδύναι, « Ἰλ. Α. » 'Οξεῖα δὲ ἡ, « Ἰλ. Ο. (ὅθεν) » 'Οξεῖα (ἐνν. προσῳδία), « Γραμτ., ὁ ὀξὺς τόνος (ἴδε Βαρύς). » 'Οξὺ νόσημα, « Ἱατρ. » Ἔστι δὲ ταῦτα ὀξέα, ὧν οἱ πυρετοὶ τὸ ἐπίπαν ξυνεχεῖς ὄντες κτείνουσι, « Ἱππκρ. » Δι' ὀξείας θραμεῖν, « Παροιμ., τρέχειν μέγαν κίνδυνον. » Οἱ δέ μου κατήγοροι, ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες, « Πλάτ. ||. (τὸ οὐδ.) 'Οξὺ καὶ (πλθ. παρὰ Π.) 'Οξέα, ἐπιῤῥ. ἀντὶ 'Οξέως. » 'Ως ὀξὺ κεκράγατον, « Ἀριστοφ. » Τὸν δ' ἄρ' ὀξὺ νόησεν, « 'Ομ., 'Ησ. » 'Οξὺ δ' ἄκουσεν, « Ἰλ. Ρ. (καὶ ὑπερθ.) » Αἰετὸς, ὃν ῥά τε φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι πετεηνῶν, « Ἰλ. Ρ.

'Οξυσιτία (ἡ). 'Ξίνισμα τῆς τροφῆς (τῶν αἰτίων) εἰς τὸν στόμαχον ὑπὸ δυσπεψίας, (παρθλ.) 'Οξυρεγμία.

'Οξύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) στόμα. » Κωνωψ —, « Ἐπγρ. 2) Π. (ἐν γέν.) ὀξὺς, σουβλερὸς, κοπτερός. »Ξίφος —, « Λξ.

'Οξύσχοινος (ὁ), εἶδος σχοίνου (βούρλου) μὲ σουβλερὰ φύλλα.

'Οξυτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λήγων εἰς ὀξὺ, ὀξυγώνιος. » Διάφραγμα ξυλουργὲς ἀπὸ σχιδάκων μακρῶν ἀντιπλαγιαζομένων ἐφ' αὑτούς, καὶ διόπτρας ὀξυτελεῖς, καθάπερ δικτύα τινὰς, ἀποτελούντων, » Ι. Λυδὸς.

'Οξυτενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τείνων (καταλήγων) εἰς ὀξύτητα, σουβλερός.

'Οξυτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ 'Οξέως.

'Οξύτης (ἡ), ἡ ἰδιάτης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὀξέος, κοπτερότης κτλ., (ἐπὶ χυμ.) 'ξινάδα· (μτφορ.) ταχύτης, σφοδρότης· ὀξυθυμία· ζωηρότης· ὀξύνοια· (Γραμτ.) = 'Οξεῖα.

'Οξυτόκιον (τὸ), = 'Ωκυτόκιον, [[ἐκ τοῦ

'Οξυτόκος (ὁ, ἡ), = 'Ωκυτόκος.

'Οξυτόμος (ὁ, ἡ), [[ὀξὺς, τέμνω]], κοπτερός.

'Οξυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύτονος (σουβλερός). 2) (ἐνεργ. παρὰ γραμτκ.) γράφω ἢ προφέρω λέξιν τινὰ μὲ ὀξὺν τόνον (μὲ ὀξεῖαν).

‡'Οξυτόνησις, εως (ἡ), γραμτ. τὸ τονίζειν λέξιν τινὰ δι' ὀξείας.

'Οξυτονητέον, θετ. τοῦ 'Οξυτονέω.

'Οξύτονος (ὁ, ἡ), = 'Οξυτενὴς, σουβλερὸς, (ἐν γέν.) = 'Οξὺς. » Γόος —, « Π., φωνὴ διαπερατική. 2) (γραμτ.) ὁ τονιζόμενος (κυρ. ἐπὶ τῆς ληγούσης) μὲ ὀξεῖαν

'Οξυτόνως, ἐπίρ. Μὲ ὀξεῖαν (ἐπὶ τῆς ληγούσης).

'Οξύτορος (ὁ, ἡ), [[ὀξὺς, τείρω]]. ὁ ὀξέως διατρυπῶν (διαπερνῶν), σουβλερός.

;'Οξυτριφύλλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, τριφύλλι μὲ μυτερὰ φύλλα.

'Οξύτριχος (ὁ, ἡ), = 'Οξυέθειρος.

;'Οξύφαγος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (φαγγριοῦ), (παρθλ.) 'Αγριόφαγρος.

'Οξυφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = 'Οξυδερκής.

'Οξυφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ ὀξὺ φέγγος (μτνμ.) μὲ ζωηρὸν χρῶμα. » 'Ρόδον, — « (Χαιρήμ. παρ') Ἀθ.

'Οξύφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων (ἠχῶν μὲ) ὀξὺν φθόγγον, ὀξύφωνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀξυφλεγμασία (ἡ). δριμύτης (φλεγμονὴ) τῶν λυμφατικῶν χυμῶν τοῦ σώματος.
Ὀξύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀξύνους.
Ὀξύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεα (σουβλερὰ) φύλλα.
Ὀξυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ὀξεῖαν (διαπεραστικὴν) φωνήν.
Ὀξυφωνία (ἡ), τὸ οὐδ. τοῦ
Ὀξύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν (ψιλὴν ϗ διαπεραστικὴν) φωνήν, (ἴδε Βαρύφωνος).
Ὀξυχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς τὰς χεῖρας, ταχὺς εἰς τὸ ἔργον του (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του), δραστήριος. (ἰδιαιτ.) εὔκολος εἰς τὸ νὰ σηκώνῃ χέρι (νὰ κτυπήσῃ), πλήκτης.
Ὀξυχειρία (ἡ). ὀξύτης (ταχύτης) χειρῶν, εὐχειρία· δραστηριότης.
Ὀξυχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύχολος.
Ὀξυχολία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Ὀξύχολος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, χολὴ]. = Ὀξύθυμος.
Ὀξυωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξυωπὸς, (ὀξυδερκὴς). (μτβτ.) βλέπω μὲ ὀξυδέρκειαν.
Ὀξυωπὴς [ὀξὺς, †ὤψ], έος (ὁ, ἡ). = Ὀξυδερκής. »Οἱ ὑδροποτοῦντες ὀξυωπέστεροι,« Ἀλ. Ἀφρ. 2) (ἐνεργ.) = Ὀξυδερκικός. » Τὸ πήγανον ὀξυωπὲς,« Δσκρ.
Ὀξυωπία (ἡ), = Ὀξυδέρκεια.
Ὀξυωπίας, ου (ἡ) καὶ
Ὀξυωπὸς (ὁ, ἡ), = Ὀξυωπής.
Ὀξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὄξους, ἰξινός. »Εἰ φλέγμα ὀξὺ εἴη, τῶν ὀξωδῶν ὀρέγονται,« Ἀλ. Ἀφρ.
Ὀξωτὸς, ἡ, όν. Ἐσκευασμένος μὲ ὄξος, ξειδάτος.
Ὄον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς Ὄας (τῆς σουρβιᾶς), τὸ σοῦρβον. » Οὖα ϗ μέσπιλα καὶ κράνα,« Ἱππκρ. »Ὥσπερ οἱ τὰ ὄα (καὶ ὄχι ὠὰ) τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν,« Πλάτ.
Ὄου, Π. ἀντὶ Οὗ, γεν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ὀπὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὀπή.
Ὄπα, Π. αἰτ. τοῦ Ὄψ.
Ὄπα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὄπη(πῃ).
Ὀπαδεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ὀπαδέω-ῶ [ὀπαδὸς], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, (μὲ δοτ.).
Ὀπάδησις, εως (ἡ), Π. τὸ ἕπεσθαι (ἀκολουθεῖν) τινι.
Ὀπαδητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ -
Ὀπαδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν τινα. ||. (οὐσ.) σύντροφος· ἀκόλουθος, [ἐκ τοῦ
Ὀπάζω, Μ. άσω, Π. δίδω τινὰ ὡς ὀπαδὸν (σύντροφον) τινος, (ἐν γέν.) δίδω, προσθέτω· προξενῶ· κάμνω νὰ ὑπάρχῃ τι, παράγω. (σπν. ἀμτβτ.) ἀκολουθῶ· καταδιώκω. (μσ.) 'παίρνω μαζῇ μου (εἰς τὴν συνοδίαν μου, ὡς σύντροφόν μου)· (μὲ δοτ.) συνοδεύω. »Οὔτε σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν,« Ὀδ. Γ. »Σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν,« Ἰλ. Ω. Ἀλλά μοι ἅμ' ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, ὅς με κεῖσ' ἀγάγῃ,« Ὀδ. Ο. »Πέμπε δέ μιν πόλεμόν δε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν,« Ἰλ. »Ἔργῳ δ' ἔργον ὄπαζεν,« Ἡρ. »Ἀγρην θεὸς ὄπασε πολλὴν,« Ἡρ. »Χάριν δ' ἅμ' ὄπασσον ἀοιδῇ,« Ὁμ. Ὕμν. »Ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος,« Αἰσχλ. (καὶ ἀμτβτ.) »Χόλος ὤπαζε Κύπριδος,« Ἀπλλν. »Χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει,« Ἰλ. Θ. »Ἕκτωρ ὤπαζεν Ἀχαιοὺς, αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσετατον,« Ἰλ. »Πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων,« Ἰλ. Ε. Ρ. (καὶ μσ.) »Τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον βῆν ἐς Αἰόλου,« Ὀδ. Κ. (ϗ πθ.) »Ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,« Ἰλ. Δ.
Ὀπαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ὀπὴν (τρύπαν). » Ὀπαία κεραμὶς (ἡ) θυρὶς, (ἡ ||. οὐσ.) »Ὀπαῖον (τὸ), ἡ ἐπὶ τῆς στέγης τρύπα διὰ τὸν καπνὸν ἢ τὸ φῶς· φεγγίτης εἰς τὴν ὀροφὴν ἢ εἰς τὸ μέτωπον κτιρίου.
Ὀπάλλιος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου ἔχοντος χρῶμα σαρκὸς τρυφερᾶς, (ὅθεν ϗ) Παιδέρως.
Ὀπανίκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὀπηνίκα.
Ὀπάτριος καὶ Ὄπατρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμοπάτριος.
Ὀπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμοπάτωρ.
Ὀπάων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὀπάζω], = Ὀπαδὸς, ἀκόλουθος, σύντροφος.
Ὄπεας [ὀπή], ατος (τὸ), Ἰων. τὸ σουβλὶ τῶν κουντουράδων, τσαγγαρόσουβλον.
Ὄπερ, οὐδ. τοῦ Ὅσπερ. 2) Π. ἀντὶ Ὅσπερ.
Ὀπεύομαι [†ὤψ]. Μ. εύσομαι, Π. βλέπω, θεωρῶ, (συγχ. τοῦ Ὀττεύομαι).
Ὀπέων, ονος (ὁ), Ἰων. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπάων.
Ὀπὴ (ἡ). [ὄψ, ὄπτομαι]. τρύπα (κυρ. εἰς τὴν στέγην ὡς) καπνοδόχη ἢ φεγγίτης.
Ὄπη ἢ Ὄπῃ [πῃ], ἐπίρ. Τοπ. = Ὄπου, εἰς ὅποιον ἢ εἰς ποῖον (ὁποῖον) μέρος. »Ὄπῃ τ' ἰθύσῃ τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν,« Ἰλ. Μ. »Ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον,« Πλάτ. » Εἰρωτᾷν ἑκάστην αὐτέων ὅπῃ εἴη ὁ ἑωυτῆς ἀνὴρ,« Ἡρ. »Ὄπη σέθεν ἵσταται αὖλις,« Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) »Ὄπη χθονὸς,« Ἀπλλν. 2) Τρπ. = Ὅπως, καθ' ὃν (ὁποῖον) τρόπον. » Ἔρξον, ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο,« Ἰλ. Χ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν πρὸς ὑποτ.) »Ὄπῃ ἂν κάλλιστον ὑμῖν δοκῇ εἶναι, ταύτῃ ἕκαστα δεῖ καταστήσασθαι,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Περ) »Ὅπῃ περ (ἢ »Ὅπηπερ) ἂν αὐτὸς ἐθέλῃ,« Πλάτ. ||. »Ἔσθ' ὅπῃ, = Ἐνίοτε, ποτέ, (ἴδε Εἰμί). ||. (ἀριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν, Δήποτε κτλ.) »Ὅπῃ οὖν ἢ »Ὀπηοῦν, »Ὅπῃ δήποτε ἢ »Ὀπηδήποτε,« Αξ., εἰς ὁποιονδήποτε μέρος ἢ καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον, ὁπωσδήποτε. » Ἔπειτα ὅπῃ δήποτ' ἐδυνάμην,« Πλάτ.
Ὀπηδεύω ἢ Ὀπηδέω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀπαδεύω, -έω), ἕπομαι, ἀκολουθῶ (κατόπιν). » Κήρυξ. . ὅς οἱ ὀπήδει,« Ἰλ. Β. » Μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆϊ,« Ἀπλλ. » Πλούτῳ δ' ἀρετὴ ϗ κῦδος ὀπηδεῖ,« Ἡσ. »Οὐδέποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδοῖ,« αὐτ.
Ὀπηδητὴρ καὶ
Ὀπηδὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀπαδός.
Ὀπήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ὀπὴν (τρύπαν).
Ὀπηλίκος, η, ον καὶ (κατὰ πρόσθεσ.) Ὀπηλικοσοῦν, ηοῦν, ονοῦν, = Ἡλικος, ὅσον μεγάλος. »Ὀπηλικοσοῦν,« Αξ. ὅσον μεγάλος κεν ᾖνε.
Ὀπῆμος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ
Ὀπηνίκα, ἐπίρ. Καθ' ὃν καιρὸν, ὅταν, ὁπότε, (καὶ ἐρωτημ.) πότε; Τί ὥρας (ἴδε Πηνίκα).
Ὀπηοῦν ἢ Ὀπῃοῦν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὀπηοῦν, (ἴδε Ὄπη).
Ὄπηπερ ἢ Ὄπῃπερ, ἐπίρ. = Ὄπη.
Ὀπητείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ὀπήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄπεας, σουβλάκι κουντουράδικον. »Ὁ σκυτεὺς, κάσσημα κεντῶν ὑπητίῳ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὁ ἐπὶ τῷ πιτύῳ) ἐκέντησεν αὐτὸν ἐπάνω τοῦ γόνατος,« Ἱππκρ.
Ὀπητιοῦν, ἐπίρ. = Ὀπηοῦν.
Ὀπίας, ου (ὁ). (τυρὸς) πηγμένος μὲ ὀπὸν (γάλα) συκῆς, (Εὐρ.). ||. (εἰς τὸν Ἀρστρ. Σφ. 353, λογοπαίγνιον ἐκ τοῦ Ὀπή).
Ὀπιδνὸς, ἡ, όν, Π. σεβαστός· φοβερός, [ἐκ τοῦ
Ὀπίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. [ὄπις]. προσέχω εἴς τι· φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι, (παρβλ.) Ἐπιστρέφομαι. (μὲ αἰτ.) »Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν,« Ὀδ. Ξ. (ἡ γεν.) » Θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,« Θγν. 2) (σπνττ.) ἀνταποδίδομαι (;). » Χάρις ὀπιζομένη,« Πίνδ.
Ὀπίζω, Μ. ίσω. Ἠαίρνω τὸν ὀπὸν φυτοῦ ἢ δένδρου (χαράζοντάς το). 2) πήζω γάλα μὲ ὀπὸν συκῆς κτλ.
Ὄπιθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὄπισθεν.
Ὀπιθόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀπισθόμβροτος, ὁ μένων (διαμένων) μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου. »Αὔχημα —,« Πίνδ., ἡ ὑστεροφημία.
Ὄπιον (τὸ), ὁ ὀπὸς (τὸ γάλα) τῆς μήκωνος, (Τουρκ.) ἀφιόνι.
Ὀπιπευτὴρ (ὁ), Π. (μτγν.) = Ὀπιπτευτὴρ, [ἐκ τοῦ
Ὀπιπεύω, Μ. εύσω, Π. = Ὀπιπτεύω.
†Ὀπίτης, ου (ὁ), Π. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) = τῷ
Ὀπιπτευτὴρ (ὁ), Π. ὁ κυττάζων (κυρ. μὲ περιέργειαν καὶ κακὸν σκοπὸν), θεατής. » Ἐξόμενοι στοιχηδὸν ὀπιπευτῆρες ἀγῶνος,« Νόνν., [ἐκ τοῦ
Ὀπιπτεύω, Μ. εύσω, Π [†ὄπτομαι]. κυττάζω μὲ περιέργειαν, παρατηρῶ, παραμονεύω. » Γυναῖκας —,« Ὀδ. Τ., βλέπω μὲ κακὸν σκοπὸν (ἵνα τὰς ξελογάσω).
Ὄπις ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ὄπιδα καὶ Ὄπιν), Π. [ἕπομαι]. ἡ παρεπομένη εἰς τὰς κακὰς πράξεις τιμωρία, ἡ θεία δίκη, (παρβλ.) Νέμεσις. (συνκδχ.) φοβος τῆς θείας ὀργῆς, (ἐν γέν.) σεβας, εὐλάβεια· (συνκδχ.) ἀντικείμενον σεβασμοῦ· δῶρον, χάρις. » Θεῶν ὄπιν αἰτέω,« Πίνδ.
†Ὀπισαμβὼ, όος-ους (ἡ), Γλσ. [ὀπίσω, ἀμβαίνω]. ὀπισθοδρόμησις.
Ὄπισθα, ἐπίρ. Δ. Αἰολ. ἀντὶ Ὄπισθε.
†Ὀπισθάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς ἀγκῶνας (δεμένους) ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, (κοιν.) δεμένος 'πισθάγκωνα.
†Ὀπισθάμβωνος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). Ὁ ὄπισθεν τοῦ ἄμβωνος.
Ὄπισθε, Π. ἀντὶ Ὄπισθεν [ὄπις, ἕπομαι], ἐπίρ. Τοπ. Ὀπίσω· ἀπ' ὀπίσω. (ἡ Χρον.) ἔπειτα, ὕστερον, (μὲ γεν.) μετὰ (ὕστερον ἀπό) τι. » Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων,« Ἰλ. Ζ. » Στῆ δ' ὄπισθεν,« Ἰλ. Π. » Προστησάμενος τὰ ἅρματα, αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς ἱππεύσιν ὄπισθεν γενόμενος,«

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. » Ὄπισθε μένων, « Ἰλ. Ι. » Ὄπισθεν κατέλιπεν, « Ὀδ. Ο. (ᾗ μὲ γεν.) » Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτε δ' ὄπισθεν, « Ἰλ. Ε. » Ἕκτορα δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, » Ἰλ. Ω. (καὶ Χρον.) » Ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη, « Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς γεν.) » Μάχης ὄπισθεν, « Ὅμ., μετὰ τὴν. (καὶ πρὸς δοτ.) » Πολλοῖς ὄπισθεν ἐνιαυτοῖς, » Θκρ. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Οἱ ὄπισθεν, » Ὀδ. Α., οἱ μένοντες εἰς τὸν οἶκόν τινος ἀποδημοῦντος. » Ἐν τοῖσι ὄπισθε λόγοισι σημανέω, « Ἡρ.

Ὀπισθέναρ, αρος (τὸ). τὸ ὄπισθεν τοῦ θέναρος (τῆς παλάμης), τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρός.

Ὀπισθίδιος, Π. ἀντὶ

Ὀπίσθιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπ' ᾰ.) -σθίως καὶ (Π.) -σθιδίως. Ὁ εὑρισκόμενος ὄπισθεν, ὀπισινός· κατοπινός, (καὶ χρον.) ὑστερινός.

Ὀπισθοβάμων, ονος (ὁ, ἡ). = Ὀπισθοβάτης.

Ὀπισθοβαρὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βαρὺς (φορτωμένος ἐκ τῶν ἢ βαραίνων πρὸς τὰ) ὄπισθεν.

Ὀπισθοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) ὀπισθόκωλα.

Ὀπισθοβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὸ ἰδίωμα τοῦ περιπατεῖν ἢ βατεύεσθαι ὀπισθόκωλα.

Ὀπισθοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιφθεὶς (βληθεὶς) εἰς ἢ πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀπισθοβαρὴς.

Ὀπισθόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος εἰς (ἢ ᾗ ἀπὸ) τὸ ὄπισθεν μέρος.

Ὀπισθοδάκτυλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὑποίου τὰ δάκτυλα εἶνε γυρισμένα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοδέτης (ὁ, ἡ). δεμένος ὄπισθεν.

Ὀπισθοδίωξις, εως (ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παλίωξις.

Ὀπισθόδομος (ὁ, ἡ). (ἐν γεν.) ὁ ὄπισθεν οἶκος (δόμος)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ὄπισθεν τοῦ Παρθενῶνος εἰκοδόμημα ὅπου ἦτον ὁ δημόσιος θησαυρός.

Ὀπισθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἀναγωρῶ ἀναποδίζων.

‡Ὀπισθοκάλυμμα (τὸ). κάλυμμα (σκέπασμα) τῆς ῥάχης.

Ὀπισθόκαρπος (ὁ, ἡ). (δένδρον) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε ὄπισθεν τῶν φύλλων.

Ὀπισθοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀπισθοδρομῶν ἢ ἀκολουθῶν ὄπισθεν.

Ὀπισθόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέντρον (κεντρὶ) εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος, χαρακτηριστικὸν τῶν ἐντόμων.

‡Ὀπισθοκέφαλον (τὸ). τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, (Ατ.) occiput.

Ὀπισθοκόμης, ου καὶ Ὀπισθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ὄπ. σθεν μόνον τῆς κεφαλῆς κομῶν (ἔχων μαλλιά).

Ὀπισθοκράνιον καὶ Ὀπισθόκρανον (τὸ). τὸ ὄπιαθεν (τὸ ὀπισινὸν μέρος) τοῦ κρανίου.

Ὀπισθοκρηπῖδες (αἱ), εἶδος γυναικ. ὑποδημάτων, κουντούρας.

Ὀπισθοκύρωσις, εως (ἡ). κύρωσις (καμπούριασμα) τῆς ῥάχης.

Ὀπισθόμβροτος (ὁ, ἡ), Σ. Ὀπιθόμβροτος.

Ὀπισθομήριον καὶ Ὀπισθόμηρον (τὸ). τὸ ὄπισθεν τοῦ μηροῦ μέρος τοῦ σώματος.

Ὀπισθονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) ὀπισθοποδητί.

Ὀπισθονυγὶς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νύσσων (κεντῶν ἢ προσβάλλων) ἐκ τῶν ὄπισθεν.

Ὀπισθοπόρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀπισθοκέλευθος.

Ὀπισθόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄπισθέν τινος πορευόμενος, ἀκόλουθος. (ἐπὶ τῶν Ἐρινν.) = Ὑστερόπους. 2) ὁ ἀναχωρῶν (ἀπερχόμενος), ἀντιθ. τῷ Ἐμπροσθόπους).

†Ὀπισθορμέω-ῶ, Μ, ήσω. Ὁρμῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ.

†Ὀπισθόρμητος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -μήτως. Ὁ ὀπισθοδρομῶν, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλίνορσος καὶ Ὀπισθοκέλευθος).

Ὀπισθοσφενδόνη (ἡ). ὁ γυναικεῖος κεφαλόδεσμος (ἢ σφενδόνη) ὅπαν ἐφορεῖτο ὄπισθεν ἡ, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ τοιούτου κεφαλοδέματος.

Ὀπισθοτέλεια (ἡ). φόρος καθυστερῶν. » Περὶ παρελθόντων δημοσίων ἤτοι ὀπισθοτελείων οὐκ ἐνάγεται τις μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη, « Ἀρμενόπ.

Ὀπισθότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀπίσθιος.

Ὀπισθοτίλα [ὄπισθεν, τιλάω], ας (ἡ). ἡ σηπία (ὡς χύνουσα τὴν μελάνην της ἐκ τῶν ὄπισθεν).

Ὀπισθοτονία (ἡ). (ἰατρ.) εἶδος σπασμοῦ συγκάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοτονικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὀπισθοτονίαν. » Ὀπισθοτονικῶς σπώμενος, « Δσκρ.

Ὀπισθότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ἢ τεντονόμενος πρὸς τὰ ὄπισθεν, (παρβλ.) Παλίντονος. » Τόξον —, « Νόνν. || (οὐσ. ἀρσ.) = Ὀπισθοτονία, (ἴδε Ἐμπροσθότονος).

Ὀπισθοτονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀπισθοτονικὸς, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀπισθοτόνου.

Ὀπισθουρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατουρῶν πρὸς τὰ ὄπισθεν (καθὼς ἡ κάμηλος) ᾗ ἄλλα τετράποδα).

Ὀπισθοφάλακρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς φαλακρός.

Ὀπισθοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ φαινόμενος ἐκ τῶν (γυρισμένας πρὸς τὰ) ὄπισθεν. » Καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανές, « Γρφ. ||. » Κάτοπτρον —, « Ὀλυμπδρ., τὸ δεικνύων τὰ ἀντικείμενα ὀπισθοφανῶς.

Ὀπισθόφορος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ φέρων (σηκόων) τι εἰς τὰ ὄπισθέν του. (παραβαρ.) ὁ φερόμενος (βασταζόμενος) ἐπὶ τῶν ὄπισθεν (ἐπὶ τῶν νώτων) τινός.

Ὀπισθοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Εἶμαι τεταγμένος εἰς στράτευμα) ὡς ὀπισθοφύλαξ.

Ὀπισθοφυλακία (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ στρατεύματος ὅπου εἶνε τεταγμένοι οἱ ὀπισθοφύλακες, (Γαλλ.) l'arrière-garde.

Ὀπισθοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων εἰς τὰ ὄπισθεν (κυρ. στρατεύματος), στρατιώτης τεταγμένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Ὀπισθοχειμών, ῶνος (ὁ). ὄψιμος (ἐξώρας γινόμενος) χειμών.

Ὀπισθόχειρ, ειρος (ὁ). ὁ ἔχων δεμένας τὰς χεῖρας ὄπισθεν (εἰς τὴν ῥάχιν).

Ὄπισμα (τὸ). τὸ ἐξαγόμενον διὰ τοῦ ὀπισμοῦ ὑγρόν.

Ὀπισμὸς (ὁ), [ὀπίζω]. ἡ δι' ἐντομῆς ἐξαγωγὴ τοῦ ὀποῦ (τοῦ γαλακτώδους -υ- μοῦ) τῶν φυτῶν.

Ὀπίσσω, Π ἀντὶ Ὀπίσω.

Ὀπίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὀπίστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ὀπίσω, κατοπινὸς, ὑστερινός· (ὑπερθ.) ὁ λοῦστερινὸς, ἔσχατος.

Ὀπίσω [ὄπις, ἕπομαι], ἐπίρ. Τοπ. εἰς ἢ πρὸς τὰ ὄπισθεν. » Μή τις ὀπίσω τετράφθω, « Ἰλ. (καὶ χρν.) » Οὔτ' ἄρ νῦν, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, « Ἰλ. Ζ., εἰς τὸ μέλλον, ἔπειτα. (καὶ πτρ.) » Ἅμα πρόσω ᾗ ὀπίσω λεύσσει, « Ἰλ. Γ., παρατηρεῖ ᾗ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ παρελθόντα καὶ κρίνει ἐξ ἀμφοτέρων, (κοιν.) ἔχει 'μμάτια 'μπρὸς καὶ 'μμάτια 'πίσω· (καὶ ἐνάρθρ.) » Πλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, « Γρφ. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ Κατόπιν, ἔπειτα ἀπὸ) » Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, « αὐτ. 2) ἀντὶ Πάλιν, (κοιν.) ξανά. » Ἀνακτᾶσθαι ὀπίσω τὴν τυραννίδα, « Ἡρ. » Ἀνοίξας δὲ τὴν σορὸν καὶ μετρήσας τὸν νεκρὸν, συνέχωσα ὀπίσω, « αὐτ.

†Ὀπίων, ονος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπτίων.

Ὁπλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὅπλον.

Ὁπλενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδύομαι (Φορῶ) ὅπλα, ἁρματόνομαι.

Ὁπλέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁπλίζω, ἑτοιμάζω.

Ὁπλὴ (ἡ), [ὅπλον]. τὸ νύχι τοῦ βιβλιοῦ (τοῦ ἀλογου κτλ.).

Ὁπλῆες, εσσα, εν, Π. ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Ὁπλίζω [ὅπλον], Μ. ίσω. Ἁρματόνω· ἑτοιμάζω. » Ἅμαξιν ὁπλίσαι, « Ἰλ. Ω. » Ἃ Κύπρις ὡπλισεν εὐνὰν, « Ἐπγρ. » Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥα ὡπλισε κυκεῶ, « Ἰλ. Α. (καὶ μπ.) » Ὡπλίσαθ' ἵππους, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πθ.) » Ὡπλίσθην δὲ γυναῖκες, « Ὀδ. Ψ. » Νῆας ὁπλίζοντας, « Ὀδ. Ρ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Θράσος ὁπλίζεσθαι, « Σοφ. » Χριστῷ οὖν παθόντος ὑπὲρ ὑμῶν σαρκὶ, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, « Γρφ. (καὶ δοτ. ἀντιπεριπ.) » Ἐλάφοις κύνας ὁπλίζεσθαι, « Ὀππ.

Ὁπλικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, σπν. ἀντὶ Ὁπλιτικός.

Ὅπλισις, εως (ἡ). τὸ ὁπλίζειν ἢ ὁπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα. (συνκδχ.) ἁρματωσιά.

Ὅπλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὡπλίσθη (ἑτοιμάσθη) ἢ χρησιμεύει πρὸς ὅπλισιν, ὅπλον· ὁπλισμὸς· στόλος ἢ στρατὸς ὡπλισμένος (ἕτοιμος).

Ὁπλισμὸς (ὁ), = Ὅπλισις.

Ὁπλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὁπλίζων (ἁρματόνων, ἑτοιμάζων).

Ὁπλιταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, Μεταφέρω) ὁπλίτας ὡς -

Ὁπλιταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν) ὁπλίτας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ναῦς —, « Θκ.

Ὁπλιτάρχης, ου, (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν ὁπλιτῶν.

Ὁπλιτεία (ἡ), ἡ ὁπλιτικὴ ὑπηρεσία. » Ναυτικὴ —, « Πλάτ., ἢ δι' ὁπλιτῶν ναυμαχία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁπλιτεύω, Μ. εὑσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὡς) ὁπλίτης. (εἰς τὸν Θκ. Π'. 73) διοικῶ σῶμα ὁπλιτῶν.

Ὁπλίτης, ου (ὁ). στρατιώτης πεζὸς βαρέως ἁρματωμένος (φέρων τὸ ὅπλον, τὴν μεγάλην ἀσπίδα), (παρβλ. Πελταστής). » Δρόμος (» Δίαυλος) —, « Ἡρ., τὸν ὁποῖον διατρέχουσιν ἔνοπλοι. » Εὔσμος—, « Εὐρ., ὁ τοῦ ὁπλίτου.

Ὁπλιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὁπλίτας, ὁπλίτου ἴδιος. » Τάξις—, « Ξεν., τὸ τάγμα (σῶμα) τῶν ὁπλιτῶν. » Ὁπλιτικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ὁπλίτου. » Τὸ ὁπλιτικὸν, « (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὁπλῖται, (Γαλλ.) la grosse infanterie.

Ὁπλῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁπλίτης. 2) Π. ἀντὶ Ὡπλισμένη. » Χειρ—, « Εὐρ.

Ὁπλιτοδρομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρέχω ὡς-

Ὁπλιτοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων τὸ στάδιον ἁρματωμένος ὡς ὁπλίτης.

Ὁπλιτοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ παλαίων (μαχόμενος) ὡς ὁπλίτης ἢ πρὸς ὁπλίτας, ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Ὁπλοδιδακτὴς, οῦ καὶ Ὁπλοδιδάσκαλος (ὁ), ὁ διδάσκων τὴν ὁπλομαχίαν, (Γαλλ.) maître d'armes.

Ὁπλοδοτέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ αἰτ.) Δίδω ὅπλα εἴς τινα, ἁρματόνω.

Ὁπλόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον) μὲ τὰ ὅπλα του.

Ὁπλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη ὅπλων.

Ὁπλοκαθαρμὸς (ὁ) καὶ

Ὁπλοκαθαρσία (ἡ) καὶ

Ὁπλοκαθάριον (τὸ). τελετὴ πρὸς θρησκευτ. καθαρμὸν καὶ ἐπιθεώρησις γενικὴ τοῦ στρατοῦ (τῶν ὅπλων), (Λτ.) armilustrum.

Ὁπλόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁπλόδουπος.

Ὁπλολογέω-ῶ, Μ. ἥσω, (Γρφ.) Συλλέγω ὅπλα ἢ στρατιώτας (ὁπλίτας).

Ὥπλισμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὁπλίζω, ἑτοιμάζω. » Δεῖπνον—, « Ὅμ.

Ὁπλομανέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἔχω ὁπλομανίαν, ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον. 2) μάχομαι μανιωδῶς, [ἐκ τοῦ

Ὁπλομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.

Ὁπλομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) πρὸς τὰ ὅπλα καὶ τὸν στρατιωτικὸν βίον.

Ὁπλομαχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μάχομαι ἢ Γυμνάζομαι ὡς-

Ὁπλομάχης, ου (ὁ), = Ὁπλομάχος.

Ὁπλομαχητὴς, οῦ (ὁ), = τῷ προηγ., (ὅθεν

Ὁπλομαχητικὸς, ἡ, όν, = Ὁπλομαχικός.

Ὁπλομαχία (ἡ), μάχη ὁι' ὅπλων. 2) γύμνασις τῆς χρήσεως τῶν ὅπλων, (Γαλλ.) escrime. 3) (ἐν γέν.) ἡ τέχνη τοῦ πολέμου (τῶν ὅπλων).

Ὁπλομαχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὁπλομαχίαν. » Ὁπλομαχικὴ, « ἡ τέχνη τῆς ὁπλομαχίας.

Ὁπλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μὲ ὅπλα (βαρέα). 2) (ὑσ.) διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας.

Ὅπλον (τὸ). [συγγ. τῷ Ἔπιπλον]. (ἐν γέν.) = Σκεῦος, σύνεργον· (ἰδιαιτ.) ὅρμα, (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἀσπὶς ἢ θώραξ (κυρ. ὁπλίτου), (ὅθεν συνεκδ. καὶ εἰς τὸ πλθ.) στράτευμα (κυρ. ὁπλιτῶν)· στρατόπεδον· (ἐνίοτε) μάχη, πόλεμος. » Ὅπλα νηὸς, « Ὅμ., Ἡσ., τὰ σχοινιὰ κλπ. (κοιν. ἡ ἁρματωσιὰ, [Γαλλ.] les agrès) τοῦ καραβιοῦ. (ὅθεν) » Ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας βύβλινά τε καὶ λευκολίνου, « Ἡρ., τὰ παλαμάρια. » Χαλκεύς, ὅπλ' ἐν χεραὶν ἔχων χαλκήϊα, ἄκμονα, σφύραν, πυράγρην, « Ὀδ. Γ. » Σκίπωνα γεροντικὸν ὅπλον, « Καλλ. (συχν.) » Ἐν (» Σὺν τοῖς) ὅπλοις, « Μεθ' ὅπλων, « Αξ., » Ὅπλα θέσθαι (ἢ τίθεσθαι, « Αξ., ὁπλίζεσθαι ἢ στρατεπεδεύειν (ἐν τοῖς ὅπλοις), ἢ· ῥίπτειν κάτω τὰ ὅπλα, παραδίδεσθαι. » Ἱρὸ (ἢ » Εἴσω) τῶν ὅπλων, « Ξεν., τοῦ στρατοπέδου ἢ τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος.

†Ὁπλοπάροχος (ὁ), Γλσ. [ὅπλον, παρέχω], ὁ φέρων τὰ ἁρματά τινος, (Γαλλ.) écuyer.

Ὁπλοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κατασκευάζω ὅπλα (ἁρματα) ὡς ὁπλοποιός. » Ὁπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθῶν, « Γρφ., (ἢ 2) (κατ' ἄλλ. ἀνάγν.) ὁπλίζω, ἁρματόνω. » Ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, « Γρφ.

Ὁπλοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὁπλοποιΐαν.

Ὁπλοποιία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ ὁπλοποιοῦ, κατασκευὴ ὅπλων.

Ὁπλοποιικὸς, ἡ, όν, = Ὁπλοποιητικός.

Ὁπλοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὅπλα (ἁρματα).

Ὁπλορχηστὴς, οῦ (ὁ). ὀρχηστὴς ἔνοπλος.

Ὁπλοσκοπία (ἡ). [ὅπλον, σκοπέω]. ἐπιθεώρησις τῶν ὅπλων (τοῦ στρατεύματος), (Γαλλ.) revue.

Ὁπλόσμιος, α, ον. Ὡπλισμένος, ἔνοπλος, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας).

Ὁπλότατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὁπλότερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) Π. ὁ ἁρμοδιώτερος (-ώτατος) εἰς τὸ ὁπλοφορεῖν, (θηλ.) νεώτερος-ώτατος· (κατ' ἔκτ.) μεταγενέστερος. » Ἐν ἀνδράσιν ὁπλοτέροις, « Θκρ.

Ὁπλουργία (ἡ), = Ὁπλοποιΐα.

Ὁπλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων τὰ ὅπλα (τὰς ἀσπίδας).

Ὁπλοφορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φορῶ ὅπλα (ἁρματα), εἶμαι (περιπατῶ) ἁρματωμένος. 2) (μτβτ.) θορυφορῶ τινα ὡς ὁπλοφόρος.

Ὁπλοφορία (ἡ). τὸ ὁπλοφορεῖν.

Ὁπλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) ὅπλα, ἁρματωμένος. 2) = Δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Ὁπλοφυλάκιον (τὸ), = Ὁπλοθήκη, [ἐκ τοῦ

Ὁπλοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (ἀπατατῶν εἰς) τὰ ὅπλα, φύλαξ (ἔφορος) τῆς ὁπλοθήκης.

Ὁπλοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὰ ὅπλα, φιλοπόλεμος.

Ὁπλοχελώνη (ἡ). χελώνη (μηχανὴ πολεμικὴ) ἔνοπλος.

Ὁπισθάλσαμον (τὸ). ὁ ὀπὸς τοῦ δένδρου βαλσάμου, τὸ καθαρώτερον βάλσαμον.

Ὁποδαπός, ἡ, όν, = Ποδαπός, ἀπὸ ποίων τόπον. (μετὰ τοῦ Ἂν) ἀπὸ ὁποιουδήποτε τόπον κεν.

Ὁπόειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) ὁποῦ.

Ὁπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὁπώδης ἢ Ὁποειδής. » Ἐρινὺς—, « Νίκ.

Ὁπόθεν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ ποῖον τόπον ἢ Ἀπὸ ποίαν αἰτίαν. » Ὁπόθεν δὴπόθεν, καὶ

Ὁποθενοῦν, ἐπίῤῥ. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε τόπον ἢ Ἀπὸ ὁποίαν δήποτε αἰτίαν κεν.

Ὁπόθι, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ὅπου.

Ὅποι, ἐπίῤῥ. Εἰς (Πρὸς) ὁποῖον μέρος, ὅπου. » Ὅποι ἂν (πρὸς ὑποτ.), » Ὅποι ποτέ, « Ὅποι δήποτε, « Αξ., εἰς ὅποιον μέρος κεν. » Ὅποι προσωτάτω, « ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα. (καὶ μὲ γεν.) » Ὅποι γῆς, « Αξ. (καὶ ἐρωτημ. κατ' ἐπανάληψιν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἄλλου) » Ποῖ σὺ καταβαίνεις;—Ὅποι; « Ἀρχφ. 2) = Ὅπως (ς), μὲ ὅποιον τρόπον, (παρβλ. Ὅπη).

Ὁποῖος, α, ον, = Οἷος, ὅτι λογῆς. » Ὁποῖον κ' εἴπηαθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, « Ἰλ. Γ. » Ὅπῃ ἄσσα, « Ὀδ. Τ., ὁποῖά τινα, σάν τί λογῆς. » Ὁπποίης ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, « Ὀδ. Ξ., μὲ τί καράβι. » Ὁποῖος δὴ (ὅῆποτε, δηποτοῦν), « Ὁποιοσοῦν, » Ὁποιοστισοῦν, « Ὁποιοσαῦν δή, « ὅ,τι λογῆς κεν. ‖. (τὸ οὐσ.) Ὁποῖα, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ὁποίως, » Ὁποῖα κισσὸς ὄρυὸς ὀπως τῆιδ' ἕξομαι, « Εὐρ.

Ὁποιότης (ἡ), = Ποιότης.

Ὁποίως, ἐπίῤῥ. Μὲ ποῖον ἢ Μὲ τὸν ὁποῖον τρόπον. » Ὁποίως ἂν (πρὸς ὑποτ.), » Ὁποιωσοῦν, » Ὁποιωσδήποτε, « μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον.

Ὁποκάλπασον καὶ Ὁποκόρπασον (τὸ). ὁ φαρμακερὸς ὀπὸς τοῦ φυτοῦ καλ(καρ)πάσου.

Ὁποκινάμωμον καὶ

Ὁποκινναμωμον (τὸ). ὁ ὀπὸς τοῦ κιννα-μώμου.

Ὁποπάναξ, ακος (ὁ). ὁ ὀπὸς τοῦ φυτοῦ πάνακος.

Ὁπὸς (ὁ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἐντομῆς ἐκρέων ἀπὸ τῶν φυτῶν ἢ δένδρων γαλακτώδης χυμός. » Ὁ τῆς συκῆς ὁπὸς πηκτικός ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία, « Δσκρ. (καὶ μτνμ.) » Ὁπὸς ἥβης, « Παῦλ. Σιλ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ. ἰδιαιτ.) ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, (Λτ.) laserpitium. » Ἐμβαλὼν σκορόδων τρεῖς κεφαλὰς, ἔπειτ' ἐφλα ἐν τῇ θυείᾳ, ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν, « Ἀρχφ. » Ὀπὸν βλέπειν, « αὐτ., = Δριμὺ καὶ πικρόν.

Ὁπὸς, Π. γεν. τοῦ †Ὄψ.

Ὁποσάκις, ἐπίῤῥ. = Ὁσάκις, ὅσαις φοραίς. » Ὁπποσακισοῦν, « ὅσαις φοραίς κεν.

Ὁποσαμήνος (ὁ, ἡ). πόσων (ὁπόσων) μηνῶν.

Ὁποσαπλάσιος, α, ον καὶ

Ὁποσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁποσάκις πλειότερος ἢ μεγαλήτερος· ποσάκις ἐπανειλημμένος. » Ὁποσαπλασιοσοῦν, « = Ὁποσακισοῦν τοσοῦτος.

Ὁποσάπους, οδος (ὁ, ἡ). πόσων (ὁπόσων) ποδῶν ἐκτάσεως.

Ὁποσαχῇ, ἐπίῤῥ. Εἰς πόσα (ὁπόσα) μέρη, ἢ· κατὰ πόσους (ὁποσους) τρόπους.

Ὁπόσε, ἐπίῤῥ. Π. ἀντὶ Ὅποι.

Ὁπόσος, η, ον. Ὅσος ἢ Πόσος. » Ὁπόσον, « πόσου (διὰ πόσον) πωλεῖται τι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόσον ἔχει. » Ὁπόσος πλεῖστος « ὅσον τὸ δυνατὸν πολύς. » Ὁπόσος τις, « ὡς ἂν πόσος (πόσον μεγάλος ἢ πολύς). » Ὁπόσος ἄν. » Ὁπόσος δὴ (δήποτε), » Ὁποσοῦν, » Ὁποσαστισοῦν, « ὅταν μεγάλος ἢ πολὺς κεν. » Ἄντε διακοσίους, ἄντε χιλίους, ἄνθ' ὁπόσους ἂν ἡ πολις καθίσῃ, « Δμ. » Ὁπόσας δὴ ἡμέρας, « Λξ., ὅσας δήποτε.

Ὁποσότης (ἡ), = Ποσότης.

Ὁπόσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὁπόσος.

Ὁποσταῖος, α, ον. Εἰς ταὶς πόσαις (Ἐπάνω εἰς ταὶς πόσαις) ἡμέραις, [ἐκ τοῦ

Ὁπόσος, η, ον. Πόσος (Ὁπόσος) κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν τάξιν. « Ὁποστοσοῦήποτε ᾗ » Ὁποστοσοῦν. « Λξ., ὅσος δήποτέ κεν ἦνε κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἀριθμῶν. » Οὐ ἐρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν, « Δμ. » Ὁποστονοῦν μέρος, « Λξ., ὁποστημόριον.

Ὁπόταν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁπότε ἄν, (ἴδε τὸ ἑπμ.)

Ὁπότε, ἐπίρ. Καθ' ὃν ἢ Εἰς ποῖον καιρὸν, ὅταν, ἢ πότε· (ἐνίοτε κατ' αἰτιολογ.) ἐν ᾧ, ἡ ἀφ' οὗ. » Ὥρη γειμερίη, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργει, « Ἡσ. » Ὁπότε ποταμὸς χειμάῤῥους πεδιονδε κάτεισιν, « Ἰλ. Δ. » Ὁπότε δεῦρο ἐπόμην, « Ἰλ. Γ. (ᾗ κατ' αἰτιολογ.) Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη, ὁπότε.. παρακαλοῦσι μὲν, φεύγουσι δὲ « Ξεν. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν) » Ὁπότε οὖν (ἡ) Ὁποτοῦν, « Λξ., ὅταν κεν ἦνε. (καὶ πρὸς ὑποτ. ὑποθετικῶς) » Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται, « Ἡσ. (ᾗ μετὰ τοῦ Ἄν) » Ὁπότ' ἂν (συνήθ. » Ὁπόταν) ἔλθῃς, » Θκρ. » Ὁπότ' ἂν τὸ πρῶτον ἔδῃ φάος ἠελίοιο, « Ὁμ. Γμν. (καὶ πρὸς εὐκτ.) « Δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο, « Θκρ. » Ὁπότε φεγόντων ἢ ἐπαινούντων τινὰς ἀκούοι. « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) » Ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι, « Ἰλ. Π.

Ὁπότερος, α, ον. Ποῖος ἢ Ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο. » Ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλλετε μάχεσθαι· ὁπότερος δέ κε νικήσῃ, « Ἰλ. Γ. (καὶ πλθ.) » Ὁπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, « αὐτ. » Ὁπότεροισι Ζεὺς κῦδος ὀρέξοι, « Ἰλ. Ε. » Ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλωσι ποιεῖν ὁπότεροι ταῦτα, τότ' ἤδη μετὰ τῶν ἐθελόντων γίγνεσθαι, « Δμ. (ᾗ ἀριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν κτλ.) » Ὁποτεροσοῦν, » Ὁποτεροσοῦήποτε, « Λξ., ὅποιος τῶν δύο κεν. » Ἦν δὲ κάμῃ ὁποτερουσοῦν, « Ξεν., ἂν ἤθελεν ἀῤῥωσήσῃ ἢ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος των. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὁπότεραν ἢ (πλθ.) Ὁπότερα, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁποτέρως. » Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἕλειν ἢ κατ' ὀῤῥοπύγιαν, « Ἀῤῥφ. » Ὁπότερον δεῖ, εἴθ' ὑπὸ πάντων αἱρεθῆς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, εὖκ ἔχω λέγειν, « Ἰσκρ.

Ὁποτέρωθε(θεν), ἐπίρ. Ἀπὸ ποῖον ἢ ὁποιον τῶν δύο μερῶν.

Ὁποτερωθενοῦν, ἐπίρ. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε τῶν δύο μερῶν κεν.

Ὁποτέρωθι, ἐπίρ. Εἰς ὁποιον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὁποτέρως, ἐπίρ. Καθ' ὁποιον τῶν δύο τρόπων. = Ὁποτερωσοῦν, » Ὁποτερωσοῦήποτε, « καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον ἀπὸ τοὺς δύο κεν.

Ὁποτερῶσε, ἐπίρ. Πρὸς ὁποιον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὅπου, ἐπίρ. Τοπ. εἰς ὁποιον (καὶ ἐν ἐρωτήσει, ποῖου) μέρους. (ᾗ Χρον.) ὅταν. (ᾗ αἰτιολογ.) ἀφ' οὗ. » Ἔσθ' ὅπου, « Λξ., εἴς τι μέρος ἢ εἰς μερικὰ μέρη, (ᾗ Χρν.) ἐνίοτε. » Ὅπου μὲν, . . ὅπου δὲ, « Λξ., ἐδῶ μὲν, ἐκεῖ δὲ, ἢ ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. » Ὅπου (ἢ Ὁπουπερ) ἂν ᾖ, « Λξ., ὅπου κεν ἦνε. (ᾗ μὲ γεν.) » Ὅπου γῆς, « Λξ., εἰς ὁποιον μέρος τῆς γῆς. (ᾗ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν κτλ.) » Ὁπουοῦν, » Ὁπουδή, » Ὁπουδήποτε, « Λξ., ὅπου κεν ἦνε· » Ἦν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί, λέγε ὅτι ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς, « Ξεν. (ᾗ μτγν.) « Εὔροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἁπάντων ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσεστι καὶ κακὸν, » (Μέν. παρὰ) Στϐ. (καὶ κατ' αἰτιολογ.) » Ὅπου τοίνυν ᾗ τῶν λόγων τιμωρίαν ἡξίουν λαμϐάνειν, ἦπου τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν πόλιν οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; « Λυκοῦργ.

Ὁπόφυλλον (τὸ). τὸ φύλλον τοῦ ὀποῦ (ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου).

Ὅππα, Δ. ἀντὶ

Ὅπτη, Π. ἀντὶ Ὅπη.

Ὀπτῆμος Ὀπτόθεν κτλ., Ζ. Ὀπῆμος, Ὀπόθεν κτλ.

†Ὀπτάζομαι, Μ. ὀφθήσομαι, Γρφ. = Ὀπτάνομαι.

Ὀπταίνω καὶ (μσ.) -αίνομαι Μ. ανῶ -οῦμαι, Π. = Ὄσσομαι, ϐλέπω. » Ἡ ἀτονοῦσα ὄψις μελάντερα ὀπταίνεται τὰ λευκὰ, « Βλεμμ.

Ὀπταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀπτός.

Ὀπτανεῖον (τὸ), [Ὀπτανός]. τὸ μέρος ὅπου Ψήνουν τὰ κρέατα, φοῦρνος, μαγειρεῖον. 2) ξύλα ξηρὰ διὰ ψήσιμον κρεάτος.

Ὀπτανεύς, έως (ὁ). ὁ ψήνων κρέατα κτλ.

Ὀπτανήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὀπτανεῖον.

Ὀπτανία (ἡ), Π. ἀντὶ -

Ὀπτάνιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀπτανεῖον.

Ὀπτανός, ἡ, όν. Ψημένος ἢ διὰ Ψήσιμον. » Ἀπὸ ὀϐελίσκων ὀπτανά, « (Σωτάδ. παρ') Ἀθ.

†Ὀπτάνομαι [Ὀπταίνω], Μ. ὀφθήσομαι, Φαίνομαι.

Ὀπτάνω, Μ. ὀπτήσω, σπν. ἀντὶ Ὀπτάω.

Ὀπτασία (ἡ), = Ὄψις, θέα. 2) (συνήθ.) ὅραμα, (Γαλλ.) vision.

Ὀπτάω-ῶ [Ὀπτός], Μ. ήσω. Ψήνω, (μτφρ.) φλογίζω. » Τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος, « Θκρ.

Ὀπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὁράω.

Ὀπτεύω, Μ. εύσω, Π. = Ὀπταίνω.

Ὀπτέω, Ἰων καὶ Δ. ἀντὶ Ὀπτάω.

Ὀπτήρ (ὁ), [Ὄψις, ὄσσομαι]. παρατηρητὴς, (Δτ.) βιγλάτωρ, κατασκοπὸς· ἐπιτηρητὴς, ἐπιστάτης.

Ὀπτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὁρᾶν (θεωρεῖν). « Ὀπτήρια (ἐνν. δῶρα), « τὰ ὀπ. δίδεις τις ἵνα ἴδῃ ἢ διότι εἶδέ τι, (ϐϑ.) ὅσα ἔδιδεν ὁ γαμϐρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοέϐλεπεν ἀσκεπῆ, (ἄλλ.) θεώρητρα καὶ Ἀνακαλυπτήρια.

Ὀπτήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ ψήσιμον (ὄπτησιν).

Ὀπτήσιος, εως (ἡ). τὸ ὀπτᾶν ἢ ὀπτᾶσθαι, Ψήσιμον.

Ὀπτήτειρα (ἡ). ἡ ὀπτῶσα (Ψήνουσα) ἢ χρησιμεύουσα πρὸς τοῦτο. » Κάμινος —, « Καλλ.

Ὀπτητέον, θετ. τοῦ Ὀπτάω.

Ὀπτητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὄπτησιν.

Ὀπτητὸς, ἡ, όν, ἴδε Ὀπτός.

Ὀπτίζω, Μ. ίσω, = Ὀπταίνω.

†Ὀπτίκια (τὰ), (νλγ.) τὰ ὀξώμματα (Δτ. ὀφφίκια) τῆς αὐλῆς (τοῦ παλατίου).

Ὀπτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων (εἰς τὴν ὅρασιν). » Ὀπτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἀρχτ. ἡ πραγματευομένη περὶ ὁράσεως, καὶ Ὀπτικὰ (ἐνν. ϐιϐλία), « αὐτ., τὰ περὶ ὀπτικῆς.

†Ὀπτιλέτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, [ἐκ τοῦ

†Ὀπτίλλος ἢ Ὀπτίλος (ὁ), Δ. ὀόφθαλμός.

†Ὀπτίων, ονος (ὁ), (ἐξελλην. τοῦ Λτ. optio), συνεργάτης (ϐοηθὸς· τυποτηρητὴς) στρατηγοῦ κτλ., (Γαλλ.) adjudant.

(Ὄπτομαι), Μ. ὄψομαι, Γρμτ. ἀντὶ Ὄσσομαι.

Ὀπτὸς καὶ συγκ. ἐκ τοῦ Ὀπτητὸς [ἕψω], ἡ, όν. Ψημένος, Ψητός. (ἐν γέν.) κατεσκευασμένος διὰ τοῦ πυρός. » Πλίνθος ὀπτὴ, « Ξεν., πούϐουλον. ‖. (οὐσ.) ὀπτὸν, « Ἀθ., τὸ Ψητὸν κρέας), ἴδε Ὀξύς.

†Ὀπτὸς [Ὄσσομαι], ἡ, όν, (σπν. ἠΰχρ.) ἀντὶ Ὁρατός. (ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀθηναίῳ λογοπαίγνιον) » Τὸν ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν εἶναι. » Ὃ γὰρ ἐστιν ἰδεῖν, τοῦτο εἶναι ὀπτόν· ὥστ' ἐπειδὴ τὸν ἰχθὺν ἦν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶναι. «

Ὀπυίω καὶ Ὀπύω [ὀϊφάω], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Ὀπύϊσμαι), = Βινέω, (Π.) ἔχω γυναῖκα, εἶμαι νυμφευμένος. ‖. (πθ. ὡς ἐκ τῆς γυν.) λαμϐάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι· (μτγν.) πορνεύομαι.

Ὀπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀπωειδὴς, ἢ περιέχων ὀπὸν (χυλὸν), πλήρης ὀποῦ, (Γαλλ.) succulent.

Ὄπωπα, Π. Ἰων. πρκ. τοῦ Ὄσσομαι, (ϐϑ.

Ὀπωπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁράω.

Ὀπωπὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄψις.

Ὀπωπητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀπτήρ.

Ὀπώπιος (ὁ, ἡ), Ἰων. [Ὀπωπή]. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ὀπώρα [ἔπομαι ἢ ὀπὸς, ὥρας], ας (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν ὡριμάζουν τὰ ὀπωρικὰ (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἕως τὸν Νοέμϐριον). 2) (συνεκδ.) τὰ Ὠπωρικὰ (» Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, ϐότρυς, ὀπώραν [Ἀρχφ. παρ'] Ἀθ. » Σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιόν εἰσι, ᾗ τρέφουσι μᾶλλον ἁπάντων τῶν ὡραίων, « Γαλ.) » (ϐϑ. μτφρ.) ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, (ἄλλ.) Ὥρα. » Ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὐθάρσει, πάτερ, « Αἰσχλ.

Ὀπωριαῖος, α, ον, = Ὀπωρινός.

Ὀπωρίζω ᾗ (μτ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κόπτω (Τρυγῶ) Ὠπωρικά. « Ἐν χειμῶνι μὲν τὰ ἄγλυκα ζητεῖν, ἔαρος δὲ ποθεῖν ὀπωρίζεσθαι, « Νικ. Χων. (καὶ μτφρ.) » Τοῖς τὸν ὥραν αὐτῶν βουλομένοις ὑπωρίζεσθαι, « (Δῖος παρὰ) Στϐ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀπωρικὰς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπώραν (τὸ φθινόπωρον ἢ τὰ ὠπωρικά).
Ὀπώριμος (ὁ, ἡ), = Ὀπωρικός· (συνεκδχ.) εὔφορος (εἰς ὀπωρικὰ), καρποφόρος, ὀπωροφόρος.
Ὀπωρινὸς, ἡ, ὀν. Ὁ τῆς ὀπώρας ἢ ἐν καιρῷ τῆς ὀπώρας. «Ἀστὴρ ὀπωρινὸς,» Ὅμ., ὁ (ἄλλ.) Κύων καὶ Σείριος (ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ὀπ. ἀρχίζουν τὰ ὠπωρικὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα). «Ὀπωρινῆσι τροπῆσι,» Ὀππ.
Ὀπωρισμὸς (ὁ), τὸ ὀπωρίζειν, μάζωμα (τρύγημα) ὀπωρικῶν.
Ὀπωροβασιλλὶς, ἴδος (ἡ). ἡ βασίλισσα τῶν ὀπωρικῶν, εἶδ. ἐκλεκτοῦ σύκου.
Ὀπωροδοτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δωρεῦμαι (Προσφέρω) ὀπωρικά.
Ὀπωροθήκη (ἡ). ἀποθήκη ὀπωρικῶν.
Ὀπωροκάπηλος (ὁ), = Ὀπωροπώλης.
Ὀπωρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (τρυγῶν) ὀπωρικά.
Ὀπωροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀπωρικά.
Ὀπωρόπωλις, ιδος (ἡ). γυνὴ πωλοῦσα ὀπωρικά.
Ὀπωροτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρέφω (Καρποφορῶ) ὀπώρας.
Ὀπωροφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ὀπωρικά.
Ὀπωροφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ὀπωροφθισία (ἡ), = Φθινόπωρον.
Ὀπωροφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰς ὀπώρας. «Μὴν—,» Κ. Μανασσ., ὁ τοῦ φθινοπώρου.
Ὀπωροφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Καρποφορῶ ὀπωρικὰ, εἶμαι.
Ὀπωροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) ὀπωρικά.
Ὀπωροφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ὀπωροφόρος.
Ὀπωροφυλάκιον (τὸ), = Ὀπωροθήκη. 2) ἡ καλύβη τοῦ ὀπωροφύλακος.
Ὀπωροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὴν ὀπώραν (τὰ ὀπωρικὰ, τὰ σαφύλια κτλ.), δραγάτης.
Ὀπωρώνης [ὀπώρα, ἰονέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (πρὸς μεταπώλησιν) ὀπωρικὰ, ὀπωροκάπηλος.
Ὅπως, ἐπίρ. Τρπ. = Πῶς, μὲ ποῖον ἢ καθ' ὃν ἢ μὲ ὅποιον τρόπον· εἰς ποίαν κατάστασιν. «Εἰπὲ ὅπως τάδε θηρίον ἔπεφνες,» Θκρ. «Γνῶναι, ὅτι τε ποιητέον, καὶ ὁπότε, καὶ ὅπως,» Ξεν. «Καὶ ὅπη, καὶ ὅπως βιωσόμεθα,» Βασ. «Ἐπυνθάνετο, ὅπως ἔχοι,» Μυθ. «Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις,» Ἰλ. Δ. «Ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,» Ὀδ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν ἢ [Π.] Κεν πρὸς ὑποτ.) «Ὅπως κεν ἐθελήσιν,» Ἰλ. Υ. «Φράζεσθαί σε, ὅππως κεν νῆας σόας καὶ λαὸν,» Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς εὐκτ.) «Μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι νῆες,» Ὀδ. Ι. (ἢ πρὸς μέλλ. ὁρς.) «Οὔ πω ἴδμεν ὅπως ἔχει τάδε ἔργα,» Ὅμ. (ἢ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) «Ὥπωσδὴ,» «Ὁπώς τεὺ» «Ὁπωσδήποτε,» «Ὁπωσοῦν,» «Ὁπωσδηποτοῦν,» Αξ, καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. «Οὐδ' ὁπωστιοῦν,» Αξ., ὁλότελα. (ἢ ἐρωτημ. κατ' ἐπανάληψιν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἄλλου) «Πῶς; — Ὅπως;» Ἀρχ. (παρβλ. Ποῖ). «Οὐκ ἔσθ' ὅπως,» Αξ., ἀδύνατον (δὲν εἶνε τρόπος νά. «Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὔ,» Αξ., ἀδύνατον νὰ μὴ, ἀφεύκτως θέ. «Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως οὐκ Ὀρέστης ἐστὶ,» Σοφ. «Ἀλλὰ οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔζιν ὅπως ἡμάρτετε,» Δημ. «Οὐκ ἔχω ὅπως ἐμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος,» Γρ. «Οὐχ ὅπως, ἀλλὰ,» (φρσ.) ὄχι μόνον. «Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔγεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τουτωνὶ πολιτεύει,» Δημ. «Ὅτι οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσαιεν αὐτὸν,» Ξεν. 2) Χρον. καθὼς, ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὁποῦ. (πρὸς ὁρς. χρόνου ἀορ.) «Ἐβρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,» Ἰλ. Μ. «Εὐθὺς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θηρὶ' ἀνέγνω,» Θκρ. «Ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς, ψαύσας ὧν παίδων, λέγει,» Σοφ. «Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' οἵδε οὗτοι, ἀρχὰς Ἄργος ἐξ αἰτιολογ.) «Ὅπως δὴ θηρὰν ἀποίγεται,» Ὀδ. Δ., ἀφ' οὗ, ἐπειδή. 3) (πρὸς ὑπερθ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Ὅσον. «Ὅπως ἥδιστα,» Σοφ. «Δότε μοι ξίφος ὅπως τάχιστα,» Ἄρχ. «Τὸ (ἄσυντὸ) ὀγλιγωρότερον. (καὶ ἐλλ.) Σῴσθε ὅπως (ἐνν. τάχιστα ἔχετε) πεδῶν,» Σοφ. 4) (ὡς σύνδ.) ἀντὶ τοῦ Ἵνα. (πρὸς ὑποτ.) «Αἰσθέσθαι δ' αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ,» Ὀδ. Γ. «Φραζόμεθ', ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται,» Ὀδ. Ν. Ψ. (καὶ ἐλλ. ἐν εἴδει παρακιλ.) «Ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ (ἐνν. σκόπει ἢ ὅρα),» Αξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν ἢ [Π.]κεν.) «Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου,» Γρφ. «Πεῖρα, ὅπως κεν σὴν πατρίδ' ἵκηαι,» Ὀδ. Δ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) «Πειρᾶσθαι, ὅπως τὰ προσήκοντα διαπράττεσθαι,» Ξεν. (καὶ πρὸς εὐκτ.) «Βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,» Ὀδ. Ι. (ἢ πρὸς ὁρς. μέλλ.) «Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται,» Ὀδ. Α. «Ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τερψομ' ἰδὼν,» Θκρ. «Σιγᾶθ' ὅπως μὴ πείσεταί τις,» Αἰσχύλ. (καὶ πρὸς παρωχ.) «Τί δῆτ'.. οὐκ ἐρίψ' ἐμαυτὴν, ὅπως.. τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην;» Ἥρφ. (ἢ κατ' ἀνάλ. ἀπαρέμφ.) «Δεῖ σ' ὅπως δείξεις,» Σοφ. 5) (ἐνίοτε) Περιγραφ. ἀντὶ τοῦ Ὅτι. «Καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τάδε πριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται,» Θκ.
Ὅραμα (τὸ), [ὁράω]. πᾶν ὅτι βλέπει τις θέαμα· (Γρφ.) ὀπτασία.
Ὁραμὸς (ὁ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὁρόδαμνος.
Ὄρανος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Οὐρανός. «Ἐκ δ' ὀράνω μέγας χείμων,» Ἄλκ.
Ὄρασις, εως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ αἴσθησις τοῦ ὁρᾶν. 2) (συνεκδχ.) εἰ ὀφθαλμοί. 3) = Ὅραμα.
Ὀρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὁράω.
Ὁρατὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὁρῶν, θεωρὸς, θεατής.
Ὁρατικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς ὅρασιν, ὀπτικός. 2) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν) τοῦ ὁρᾶν.
Ὁρατὸς ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ατῶς. Ὁ ὁρώμενος (ἢ συχνότ.) ὑνομένος νὰ ὁραθῇ, (Γαλλ.) visible.
Ὁραυγέομαι-οῦμαι [ὀρῶ, αὐγὴ], Μ. ἤσομαι. (νλγ.) Βλέπω (λαμβάνω ὑπ' ὄψιν) τι, παρατηρῶ, ἐξετάζω.
Ὁράω-ῶ, Μ. (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι) ὄψομαι ἢ ὀφθήσομαι (παρτ. Ἑώρων, πρκ. Ἑώρακα ἢ πθ. Ἑώραμαι καὶ [συνηθέσ.] Ὦμμαι, ἀόρ. [ἐκ τοῦ †Εἴδω] Εἶδον [θέ. πρς. Ἰδὲ καὶ ἐπίρ. Ἴδε, εὐκτ. ἰδοίμι. ὑποτ. Ἴδω, ἀπαρ. Ἰδεῖν καὶ μτχ. ἰδὼν] καὶ μσ. Ἰδόμην [θέ. πρς. Ἰδοῦ καὶ ἐπίρ. Ἴδου ἢ ἀπαρ. Ἰδέσθαι] καὶ πθ. Ὤφθην ἢ σπντ. Ἐωράθην καὶ τὸ θετ. Ὀπτέον καὶ Ὁρατέον), = Βλέπω, κυττάζω· παρατηρῶ. «Ἀμβλὺ καὶ ἐπὶ σμικρὸν ὁρώντων,» Πλάτ. (καὶ μτθ.) «Ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα,» Θκρ. «Οὐκ ἄλλων πάρα κλύουσα, τοῖς δὲ σ' εἶδον ὄμμασιν αὐτὴ κατασφαγέντα,» Εὐρ. «Εἶδον γάρ, σκοπὴν εἰς παιπαλόεσσαν ἀνελθών, νῆσον,» Ὀδ. Κ. «Σὲ ἐπαναθεασάμενος ἐς ὁποῖός τις ποτ' εἶνη ἰδεῖν,» Πλάτ. «Οὐκ ἴδον, ἀλλὰ στόνον οἷον ἄκουον,» Ὀδ. Ψ. (καὶ προθετ.) «Ἐς πόντον ὁρῶν,» Θκρ. «Ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,» Ὅμ. (καὶ μτ.) «Ἐς ἀλλήλους δὲ ἰδοντο,» Ἰλ. Σ. «Οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἰδωμαι,» Ἰλ. Α. (καὶ ἐπίρ.) «Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονός,» Ἰλ. Γ. «Ἵστο κάτω ὁρόων,» Ὀδ. Ψ. (ἢ μτνμ.) «Ἔφρ' ὁρόωσα,» Θκρ., ἔχουσα θελκτικὸν βλίμμα, (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Ἀλόχου κουριδίης οὖτι χάριν ἴδεν,» Ἰλ. Α., δὲν τὴν ἐχάρηκε. 2) (συνεκδχ.) ἀνταμώνω τινὰ (ἵνα τὸν ὁμιλήσω). «Πρώτησε τοὺς πυρφύλακας, ποῦ ἂν ἴδοι Ἠλέκτρην,» Ξεν. «Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν,» Ἀκ. «Ἰδεῖν σε θέλοντες,» Γρφ. 3) Ἔχω τὸν νοῦν μου, προσέχω. «Πρὸς πλοῦν ὁρᾶν,» Εὐρ. (καὶ ἐπὶ αὐχ.) «Ὁρᾶν (τὸ ὀπ. ὅμως νομίζω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀργᾶν) πρὸς βλάστησιν,» Γεωπον. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Ὁρᾷ πρὸς Πελοπόννησον,» Θκ., εἶνε τετραμμένη πρός, κεῖται κατάντικρυ. 4) κυττάζω νὰ εὕρω τι, (τρπ.) φροντίζω, κάμνω τρόπον. «Σπεῦσον κἀπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε,» Σοφ., «Ὅρα εἰρον αὐτῇ,» Θκρ. «Καὶ τὸ καλὸν καὶ τὰ προσήκοντα ὁρῶν,» Αὐτ., προνοούμενος. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπαρ.) «Ὁρᾶν ὅπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος,» Θκ.
5) παρατηρῶ [μὲ τὸν νοῦν μου], σκέπτομαι· παραβάλλω· ἐννοῶ· ἐξετάζω. «Ὅρρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠὲ ὀΐεσσι,» Ἰλ. Φ. «Οὐχ ὁράκες ὅτι..;» «Ὑμ. «Πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὑμᾶς μὲ. Δημ. 6) σπν.) ἀντὶ Θεῶμαι, θεωρῶ. «Τὰς ἱπποδρομίας χωρὶς μὲν οἱ βουλευταὶ, χωρὶς δὲ οἱ ἰκπεῖς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ πλήθους εἶδον,» Δ. Κάσσ. ‖. (ἐνίοτε τὰ ἀπαρ.) Ὁρᾶν ἢ (πδ.) Ὁρᾶσθαι, = (ἀντιοῦσ.) ἡ ὄψις. «Ὁρᾶν συγγνώμην ἔχειν,» Ξεν. «Δίσχιοι ὁρᾶσθαι,» αὐτ.
Ὀρβικλάτον (τὸ), (ἐκ τοῦ Αt. orbiculatum), εἶδος στρογγυλοῦ μήλου.
Ὀργὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὀργή.
Ὀργάζω, Μ. άσω. Ἐργάζομαί τι (κυρ. ξυμμονυντάς τι), (θῦ. τὸ κοιν.) ὀργάζω. «Πηλὸν ὄργασον,» Ἄρχ. (καὶ πθ.) «Ὅταν ὁ κηρὸς μετρίως ὠργασμένος ᾖ,» Πλατ.
Ὀργαίνω, Μ. ανῶ, Π. κινῶ τις ὀργὴν, παροργίζω. ‖. (ἀμτβ.) ὀργίζομαι. Θυμόνω.
Ὀργάνη (ἡ), Π. Ἐργάνη. «Χάλκεαι—,» Εὐρ.
Ὀργανικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὄργανον· ὁ γινόμενος δι' ὀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γάνων (κυρ. μουσικῶν), (Γαλλ.) instrumental.

Ὀργανικῶς, ἐπίρ. Δι' ὀργάνου ἢ ὀργάνων.

Ὀργάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ὄργανον (τὸ), [ἔργον]. ἐργαλεῖον· μηχανή, (κυρ.) πιεστήριον. » Μουσικῆς—,« Ἀρστ. »Ὄργανα Μουσάων τὰ βιβλία,« Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ τῶν αἰσθήσεων ὄργανα, « Αξ., τὰ αἰσθητήρια. 2) Π. ἀντὶ Ἔργον, κατασκεύασμα. » Μελίσσης—, « Σοφ.

Ὀργανοπήκτωρ, ορος (ὁ), Π. [ὄργ. πήγνυμι],—Ὀργανοποιός.

Ὀργανοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀργανοποιΐαν.

Ὀργανοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη, (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ ὀργανοποιοῦ, κατασκευὴ ὀργάνων. » Γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα τῆς φωνῆς ὀργανοποιΐα, « Πλάτ.

Ὀργανοποιικός, ή, όν. Ὀργανοποιοῦ ἴδιος.

Ὀργανοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὄργανα (μηχανάς, ἐργαλεῖα).

Ὀργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐτρεπίζω τι μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, διοργανίζω.

Ὀργάνωσις, εως (ἡ). ὀργανισμός.

Ὀργάς [ὀργάω], άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἁρμοδία πρὸς ἐργασίαν, ἐργάσιμος. (μτνμ.) » Θυγατέρες εἰς λέχος ὀργάδες, « Νικήτ., ἐπίγαμοι, (ὀθ. ‖. συνήθ. οὐσ.) ἡ λιπαρὰ καὶ καρποφόρος (καλλιεργήσιμος) γῆ. (κατ' ἐξοχ. δὲ) » Ἱερὰ ὀργάς,« ἡ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἀφειμένη εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος ἀκαλλιέργητος.

Ὀργασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐργάζειν (ἀπαλύνειν διὰ ζυμώσεως, (κοιν.) ἄργασμα. 2) ἡ κατάστασις τοῦ ὀργῶντος, ὁρμὴ φυσικὴ διὰ πλησμονὴν χυμῶν, (τρπ.) σφοδρὰ (ἀκράτητος) ἐπιθυμία.

Ὀργαστήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ὀργιαστήριον, μέρος ὅπου τελοῦνται ὄργια.

Ὀργάω-ῶ [ὀργὴ]. Μ. ήσω. Εἶμαι πλήρης γονιμότητος χυμῶν ὁρμώντων πρὸς διέξοδον, εὑρίσκομαι εἰς ἔξαψιν (ἐπιθυμίαν συνουσίας), βαρβατιάζω. (ἐπὶ φυτ.) εἶμαι εἰς ἀκμὴν (διὰ τρύγημα). (μτφορ.) κινοῦμαι ἀπὸ πάθος (ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν [ὁρμὴν] πρός τι). » Διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, « Θκ., ἐμπαθῶς, ὄχι de sang froid. » Οὐ δεῖ μὴ ὀργῶντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πτάρνυσθαι, οὔτε φύσαν ἀφιέναι,« Ἀρστ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον ὀργῶντας, « Δ. Χρσ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Ὀργᾷ μαθεῖν, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) » Παρθενίου αἵματος ὀργᾷ, « αὐτ., διψᾷ.

Ὀργεὼν [ὄργια, ἢ ἔρδω], ῶνος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) εἶδ. ἱερέως (θύτου) τὸν ὁπ. εἶχεν ἑκάστη φατρία. (Π. ἐν γεν.) ἱερεύς.

Ὀργεώνη (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀργεὼν, ἱέρεια,

Ὀργεωνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀργεῶνας.

Ὀργὴ (ἡ), [ὀρέγω ἢ ὁρμή]. (ἐν γέν.) ἦθος, χαρακτήρ, διάθεσις· (ἐπὶ ζ.) ἰδίωμα (»Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε,« Θγν. [τὸ ὁποῖον ἄλλου εἶπε] »Πουλύποδος νόον ἴσχε. »Κηφήνεσσιν ἴκελος ὀργὴν,« Ἡσ.). (συνήθ.) τάσις (ὁρμὴ) φυσικὴ πρός τι, συγκίνησις βιαία τῆς ψυχῆς, πάθος, (ἰδιαιτ.) θυμός, ἀγανάκτησις, ἐπιθυμία ἐκδικήσεως. »Δι' ὀργῆς (ἢ « Ἐν ὀργῇ) ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινα,« Φρσ.,—Ὀργίζεσθαι κατ' αὐτοῦ. »Ὀργὴν οὐκ ἄκρος,« Ἡρ., ἴδε Ἄκρος. »Διὰ τὴν τοῦ πράγματος ὀργὴν,« Δμ., τὴν πρὸς αὐτὸ ἀποστροφήν. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) »Ὀργῇ,« Αξ., μὲ θυμὸν, μὲ πάθος. »Ὀργὰς ἐπιφέρειν τινί,« Θκ., ἐμπνέειν συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας.

†Ὄργημα (τὸ), Σχλ. ὀργῆς αἴσθημα.

Ὀργητής, οῦ (ὁ). ὀργίλος, ὀξύθυμος.

Ὄργια (τὰ), [ἔρδω]. (ἐν γέν. ᾗ κατὰ λέξ.) θύματα· (συνήθ.) τελεταὶ θρησκευτικαὶ (μυστηριώδεις), (ἰδιαιτ.) τὰ ἐνθουσιώδη μυστήρια τοῦ Βάκχου, (ὀθ. μτνμ. ᾗ τρπ.) »Ἔρωτος (»Φιλοσοφίας)—,« Ἐπγρ., Συν.

Ὀργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια, τελετουργῶ, μυστηριάζω. (μτβτ.) τιμῶ διὰ τελετῶν θρησκευτικῶν, ἢ· μυσταγωγῶ. »Αὐτόν τε ᾗ τοὺς ἀδελφιδοὺς ὠργίαζε,« Φίλ.

Ὀργιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀργιαστική.

Ὀργιασμὸς (ὁ). τὸ ὀργιάζειν, μυστηριασμός, τελετουργία.

;Ὀργιαστήριον (τὸ), ἴδε Ὀργαστήριον.

Ὀργιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀργιάζων, μύστης. μαθητής, θιασώτης. » Μυστηρίων (» Φιλοσοφίας, »Τῆς Ἀκαδημίας)—,« Πλ.

Ὀργιαστικός, ή, όν. Ὁ πρὸς ὀργιασμὸν ἐπιτήδειος, ἐνθουσιαστικός, ἐνθουσιώδης.

Ὀργιαστίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀργιαστής.

Ὀργιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὀργάω ἢ 2) Ὀργιάζω.

Ὀργίζω, Μ. ίσω. Κινῶ εἰς ὀργὴν, θυμόνω, παροργίζω.

Ὀργίλος, η, ον. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ὀργὴν, θυμώδης. » Γυναῖκες ἀνδρῶν ὀργιλώτεραι,« Ἀρστ.

Ὀργιλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ὀργίλου, ὀξυθυμία.

Ὀργιλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀργίλου ἴδιος, θυμώδης.

Ὀργίλως, ἐπίρ. Μὲ ὀργιλότητα.

Ὀργιοφάντης, ου (ὁ). τελετουργὸς (ἱεροφάντης) τῶν ὀργίων.

Ὀργιστέον, θετ. τοῦ Ὀργίζω.

Ὀργιστικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀργίζειν ἢ ὀργίζεσθαι.

Ὀργιστός, ή, όν. Ὀργῆς δεκτικός.

Ὀργίων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀργεὼν, ἱερεὺς, θύτης.

Ὀργυιὰ ᾗ (ἀρχαιότ.) Ὄργυια (ἡ), [ὀρέγω]. τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν ἁπλωμένων, μέτρον ἐκτάσεως 6—7 (καὶ κατὰ τὸν Πλίν. 10) ποδῶν.

Ὀργυιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς ὀργυιᾶς ἔκτασιν.

Ὀργυιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀργυιαῖος.

Ὀργυιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐκτείνω τὰς χεῖρας (εἰς ὀργυιὰν), δένω τοιουτοτρόπως. (ἐν γέν.) ἁπλόνω. » Φώσσωνας ὠργυιωμένους,« Λυκ.

Ὀρεανόμος (ὁ), Π.—Ὀρεωκόμος.

Ὀρέγδην, ἐπίρ. [ὀρέγω]. Ἁπλονοντας τὰ χέρια· (συνκδχ.) μὲ προθυμίαν ἢ ἐπιθυμίαν, ἀσμένως, προθύμως.

Ὄρεγμα (τὸ). ἡ πρᾶξις τοῦ ὀρέγειν (ἁπλόνειν, προσφέρειν). »Παρηίδων—,« Εὐρ. 2) βῆμα, διασκελιά. » Κοῦφον ὄρεγμα ποδός,« Αἰσχλ. » Τὸ μέγεθος τοῦ ὀρέγματος (τῆς καμήλου),« Ἀρστ. 2) Ἐπγρφ., εἶδος μέτρου ἐκτάσ., (ἴσως)—Ὀργυιά. » Ἀμπέλων δὲ τέττορες σχοῖνοι, ὀρέγματα δέκα ἕν, πόδες τρεῖς,« Πίν. Ἡρακλ.

Ὀρέγνυμι, Π. ἀντὶ

Ὀρέγω [συγγ. τῷ Ὄρνυμι], Μ. ὀρέξω (πρκ. Ὀρώρεγα καὶ πθ. Ὀρώρεγμαι, ἀόρ. Ὠρέχθην ἢ Ὠρεξάμην). Ἐκτείνω, ἁπλόνω· (συνκδχ.) προσφέρω· (ἐν γέν.) δίδω, παρέχω. ‖. (μσ.) προτείνω τὰς χεῖρας, (Π.) ἁπλόνω νὰ φθάσω (νὰ πιάσω) τι· (συνκδχ.) εὑρίσκω (πληγόνω) σημαδεύων, = Καθικνοῦμαι. (χ. πτ.) τινάζομαι, ὁρμῶ· κτυπῶ (καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμὸς), σπαράζω (παρβλ. Ὀρεχθέω)· (τρπ. μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ, (κοιν.) λαχταρῶ. »Χεῖρας ὀρεγνύς,« Ἰλ. Α. Χ. (καὶ προθετ.) »Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν,« Ἰλ. Ο., Ὀδ. Ι. (ᾗ μὲ δοτ.) »Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας,« Ὀδ. Μ. »Νίκην ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι,« Ἡσ. »Ὃκ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα,« Θκρ. (καὶ μσ.) » Ὠρέξατο χερσὶν, οὐ δ' ἔλαβεν,« Ἰλ. Ψ. »Ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον,« Ὀδ. Φ. »Ἔγχει ὀρέγεσθαι,« Ἰλ. Δ. Ε., προτείνειν τὴν λόγχην. »Ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, Ἰλ. Π., κινοῦνται, προχωροῦν. »Τρὶς ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ,« Ἰλ. Ν., ἔκαμε τρία βήματα, καὶ εἰς τὸ τέταρτον ἔφθασεν ὅπου ἦτον νὰ φθάσῃ. (καὶ προθετ.) » Δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν,« Ἰλ. Α., ἐκτείνοντο πέριξ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὗ παιδὸς ὠρέξατο,« Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) »Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει,« Ἀρστ. »Τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο; (Εὐρ. παρὰ) Στβ. (καὶ αἰτ.) »Σῖτον ὄρεξαι,« Εὐρ., 'πάρε (νὰ φάγῃς), φάγε. » Φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι,« Εὐρ., θὰ 'πάρω νὰ βάλω τὴν θελειὰν εἰς τὸν λαιμόν μου, θὰ πνιγῶ. (ᾗ χ. πτ.) » Θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνησιν,« Ἀπλλν., ἐκτύπησεν ἢ (πιθανώτ.) ἄπλωσε (κοιν.) ἄνοιξεν ἡ καρδιά του, εὐχαριστήθη.

Ὀρειαῖος, α, ον,—Ὄρειος, Ὀρεινός.

Ὀρειάλωτος (ὁ, ἡ), [ὄρος, ἁλίσκω]. ὁ πιασθεὶς εἰς τὰ βουνὰ (ὅπου περιεπλανᾶτο).

Ὀρειάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν ὀρεινῶν (τῶν ὀρείων).

Ὀρειάς, άδος (ἡ),—Ὀρεία, ὀρεινή. ‖. (οὐσ.) »Ὀρειάδες,« αἱ Νύμφαι τῶν ὀρέων, αἱ (ἄλλ.) Ὀρεστιάδες.

Ὀρείαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐλιζόμενος (κατοικῶν, διατρίβων) εἰς τὰ ὄρη.

†Ὀρειβάς, άδος (ὁ, ἡ), Γλσ.—Ὀρειβάτης.

Ὀρειβασία (ἡ). τὸ ὀρειβατεῖν (περιπατεῖν εἰς τὰ βουνά).

Ὀρειβάσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καθ' ἣν περιεφέροντο εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρειβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰ βουνά, εἶμαι—

Ὀρειβάτης [ὄρος, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν εἰς τὰ βουνά.

Ὀρειβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀρειβατεῖν.

Ὀρειβάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρειβάτης.

Ὀρειβρεμέτης, ου (ὁ), Π. [ὄρος, βρέμω]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ κάμνων νὰ ἀντηχοῦν (νὰ μπουμπουνίζουν) τὰ βουνά.
Ὀρείγανον (τὸ) καὶ
Ὀρείγανος (ὁ), = Ὀρίγανον.
Ὀρειγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς (καταγόμενος ἀπὸ) τὰ ὄρη, βουνήσιος.
Ὀρειγέννητος (ὁ, ἡ), = Ὀρειγενής.
Ὀρειδρομία (ἡ), Π. τρέξιμον εἰς τὰ βουνὰ, [ἐκ τοῦ
Ὀρειδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων τὰ ὄρη (τὰ βουνά).
Ὀρειθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀνθῶν) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρείκοιτος (ὁ, ἡ), = Ὀρειλεχὴς, Ὀρεσίκοιτος.
Ὀρεικὸς [ὀρεὺς], ἡ, ὸν, = Ἡμιονικός. »Ζεῦγος ὀρεικὸν,« Λξ., τὸ συρόμενον ἀπὸ μυλάρια.
;Ὀρείκτιτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ὀρίκτιτος.
Ὀρειλεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρος, λέχος]. ὁ κοιμώμενος (κατοικῶν) εἰς τὰ βουνά. »Θὴρ—,« Σιμπλ.
Ὀρειαλίδες (αἱ), = Ὀρομαλίδες.
Ὀρειμανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς ἢ τρέχων ὡς μανιώδης τὰ βουνά.
Ὀρεινομέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω ἢ Κατοικῶ εἰς τὰ βουνὰ, εἶμαι -
Ὀρεινόμος (ὁ, ἡ), [ὄρος, νέμω]. ὁ βόσκων ἢ κατοικῶν (διατρίβων) ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὰ βουνά. »Αἶξ—,« Ἡσ.
Ὀρεινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ζῶν, εὑρισκόμενος) εἰς τὰ ὄρη, βουνήσιος· (ἐπὶ τόπου) βουνώδης, γεμάτος ὄρη. »Ἐπορεύθη εἰς τὴν Ὀρεινὴν,« Γρφ.
Ὀρειοβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.
Ὀρείοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη, Ὀρεσίοικος.
Ὀρειομανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρειμανής.
Ὀρειονόμης, α (ὁ), καὶ
Ὀρειονόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεινόμος.
Ὄρειος, α, ον, = Ὀρεινός.
Ὀρειοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, διατρίβων ἀσμένως) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρειπέλαργος (ὁ), εἶδος γυπὸς ἢ ἀετοῦ, (ἄλλ.) Γυπαίετος, (κατὰ λέξ.) πέλαργὸς τοῦ βουνοῦ.
Ὀρείπλαγκτος καὶ
Ὀρειπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρειπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρεοπωλέω.
Ὀρειπτελέα (ἡ), εἶδος δένδρου, πτελέα τοῦ βουνοῦ.
Ὀρεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ β'. μέλλ. τοῦ Ὄρνυμαι.
Ὀρείτης, ου (ὁ), Π. κάτοικος ὄρους, (Γαλλ.) montagnard.
Ὀρειτρεφὴς, έος καὶ
Ὀρείτροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ἀναθρεμμένος) εἰς τὰ βουνὰ, βουνήσιος, ἄγριος.
Ὀρειτυπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρειτύπου, ὑλοτομία ἢ (;) λιθοτομία.
Ὀρειτύπος (ὁ, ἡ), [ὄρος, τύπτω]. ὁ κτυπῶν μὲ τὸν πέλεκυν καὶ κόπτων ξύλα εἰς τὰ ὄρη, ὑλοτόμος ἢ (;) λιθοτόμος. 2) Π. »Ὀρειτύποι γίγαντες,« οἱ μαχόμενοι (λιθοβολούμενοι) πρὸς ἀλλήλους μὲ κομμάτια βράχων (βουνῶν).
Ὀρείτωρ, ορος (ὁ), Γλσ. = Ὀρείτης.
Ὀρειφοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συχνάζω (περιπατῶ συνήθως) εἰς τὰ ὄρη, εἶμαι -
Ὀρειφοίτης, ου (ὁ) καὶ
Ὀρείφοιτος (ὁ, ἡ), [ὄρος, φοιτάω]. ὁ περιπατῶν (συχνάζων) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρειχάλκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐξ ὀρειχάλκου, μπρούντζινος.
Ὀρείχαλκος (ὁ, ἡ), εἶδ. (φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ) χαλκοῦ, (κοιν.) μπροῦντζος.
Ὀρείχαλκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρειχάλκινος.
Ὀρειώτης, ου (ὁ), Π. = Ὀρείτης.
Ὀρεκτέον, θετ. τοῦ Ὀρέγω.
†Ὀρεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Ὀρέγομαι.
†Ὀρέκτης [ὀρέγω], ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ πλησίον (ἐκ τοῦ συστάδην) μαχόμενος.
†Ὀρεκτιάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. = Ὀρέγομαι.
Ὀρεκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὄρεξιν, ἐπιθυμητικός· (ἰατρ.) ὁ ἀνοίγων (ἐρεθίζων) τὴν ὄρεξιν. » Τὸ ὀρεκτικὸν, « Ἀρςτ., αἱ ὀρέξεις, αἱ ἐπιθυμίαι. » Ὀρεκτικῶς ἔχω, « Λξ., = Ὀρεκτιάω.
Ὀρεκτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ ὀρέξῃ (νὰ ἐκτείνῃ). » Δόρυ—, « Στρβ., τὸ χρησιμεῦον εἰς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, (ἀντιθ. τῷ Παλτόν). 2) ἐπιθυμητὸς, (κοιν.) ὀρεκτικός.
Ὀρεμπόται (οἱ), Π. ἐπιθετ. οἱ ποταμοὶ ὡς ἐμπίνοντες (ῥοφοῦντες, σχηματιζόμενοι ἀπὸ) τὰ νερὰ τῶν ὀρέων.
Ὄρεξις, εως (ἡ). τὸ ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμία.
Ὀρεοζεύκτης, Ὀρεοκομέω, Ὀρεοκομία, Ὀρεοκόμος, Ζ. Ὀρεωζεύκτης κτλ.
Ὀρέοντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ †Ὀρέομαι ἀντὶ Ὄρνυμαι.
Ὀρεοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (Περιριφέρομαι) εἰς τὰ ὄρη, εἶμαι -
Ὀρεοπόλος (ὁ, ἡ), [ὄρος, πολέω]. ὁ περιπολῶν (διατρίβων) εἰς τὰ βουνά.
Ὀρεοσέλινον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, σέλινον βουνήσιον, (παρβλ.) Πετροσέλινον.
;Ὀρεοτύπος (ὁ), = Ὀρειτύπος.
†Ὀρεοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοποθετημένος (ἔχων τὴν σκοπιάν του) ἐπάνω ὄρους.
Ὀρέσβιος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὀρεσίβιος.
Ὀρεσιβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.
Ὀρεσίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν (διάγων) εἰς τὰ βουνά.
Ὀρεσίβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (βοσκόμενος) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρεσιγενὴς, έος καὶ Ὀρεσίγονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρειγενής.
Ὀρεσιδρόμος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρειδρόμος.
Ὀρεσικοίτης, ου καὶ
Ὀρεσίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὴν κοίτην (τὴν κατοικίαν, τὴν φωλεάν) του εἰς τὰ ὄρη, ὀρεσίοικος.
Ὀρεσινομία (ἡ). ἡ ἐν τοῖς ὄρεσι διατριβὴ, [ἐκ τοῦ
Ὀρεσινόμος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεινόμος.
Ὀρεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρείοικος.
;Ὀρεσιπάτης, ου (ὁ), Π. [ὄρος, πατέω], = Ὀρεσιβάτης.
Ὀρεσίτροφος (ὁ, ἡ), Π = Ὀρείτροφος.
Ὀρεσιφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀρεσιφοῖτις, ιδος (ἡ), = τῷ
Ὀρεσίφοιτος (ὁ, ἡ), = Ὀρείφοιτος.
Ὀρεσίχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χυνόμενος ἐκ τῶν ὀρέων.
Ὀρεσκεύω, Μ. εύσω, Π. ζῶ (κατοικῶ, διατρίβω) εἰς τὰ ὄρη.
Ὀρέσκιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκιαζόμενος ἀπὸ ὄρη καὶ δάση (διατρίβων ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν ὀρέων καὶ δρυμώνων), ἄλλ. διορθ.
;Ὀρέσκοιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Ὀρέσκοος καὶ
Ὀρεσκῷος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρος, κέω, κεῖμαι], = Ὀρεσίκοιτος, ὀρεσίοικος, ἄγριος.
Ὀρέσσαυλος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρείαυλος.
Ὀρεσσιβάτης, ου (ὁ), Π. = Ὀρεσιβάτης.
Ὀρεσσίβιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσίβιος.
Ὀρεσσίβοτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσίβοτος.
Ὀρεσσιγενὴς, έος καὶ Ὀρεσσίγονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσιγενὴς κτλ.
Ὀρεσσιδρόμος, Ὀρεσσινόμος κτλ. Π. = Ὀρεσιδρόμος κτλ.
;Ὀρεσσιπάτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσιπάτος.
Ὀρεσσιπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) τὰ ὄρη.
Ὀρεσσίχυτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσίχυτος.
Ὀρέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀρεινὸς, ἄγριος.
Ὀρεστιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεία, ὀρεινή. » Νύμφαι ὀρεστιάδες, « Ὀμ., αἱ (ἄλλ.) Ὀρειάδες. 2) ᾠδὴ ἔχουσα ἀντικείμενον τὰ κατὰ τὸν Ὀρέστην.
Ὀρέστιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Νεκτάριον καὶ Ἑλένιον.
Ὀρεστὶς, ίδος (ἡ), = Ὀρεστιάς.
Ὄρεσφι(σφιν), Π. γεν. ἢ δοτ. ἐν. ἢ πλθ. τοῦ Ὄρος.
Ὀρεὺς [ὄρος], έως (ὁ), Π. καὶ ἐπιθ. = Ὀρεινὸς, (ὄθ. 2) (συνήθ.) τὸ μουλάρι.
Ὄρευς, Δ. ἀντὶ Ὄρεος-ους.
Ὀρεύω, Μ. εύσω, = Ὠρεύω, ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω.
†Ὀρεφοίτης, ου (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀρειφοίτης ἢ Ὀρεοφοίτης.
Ὀρεχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὀρέγομαι, (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ, λαχταρῶ. (χ. πτ.) = Πάλλομαι, κτυπῶ. » Πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; « Ἀρστφ. » Πόες ὀρέχθεον σφαζόμενοι, « Ἰλ. Ψ., ἐσπάραζαν, (τὸ ὀπ. ἄλλ. ἀναφέρουν εἰς τὸ 2) = Ῥοχθέω, μουγγρίζω, βούζω. » Τὴν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν, « Θκρ., (τὸ ὁποῖον ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ) νὰ κτυπᾷ εἰς τὸν αἰγιαλὸν (ὥστε ἡ β'. σημασ. καταντᾷ ἀμφ.).
Ὀρέω, Ἰων. ἀντὶ Ὀράω.
Ὀρεωζεύκτης [ὀρεὺς, ζεύγνυμι], ου (ὁ). μουλαρᾶς.
Ὀρεωκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ὀρεωκόμος.
Ὀρεωκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρεωκόμου.
Ὀρεωκόμος (ὁ), [ὀρεὺς, κομέω]. ὁ περιποιούμενος τοὺς ἡμιόνους, μουλαρᾶς, βορδωνάριος.
Ὀρεωπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρεοκομέω.
Ὀρεωπώλης, ου (ὁ), [ὀρεὺς, πωλέω]. ὁ πωλῶν ἡμιόνους, (συγχ. τῷ Ὠραιοπώλης).
Ὄρη, πλθ. τοῦ Ὄρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὄρη, Δ. ἀντὶ Ὄρα, β'. ἐν. προσ. τῆς προσκ.
Ὀρῆαι, Ἰων. ἀντὶ Ὀρᾷ. β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἐνδ. τῆς ὁρῶ. τοῦ Ὁράω.
Ὀρήεις, εσσα, εν, γραμμ. = Ὀρεινός.
Ὄρημι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Ὁράω.
Ὄρηται, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρῆτο, Δ. ἀντὶ Ἐωράτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ὁράω.
Ὀρητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ὁρατός.
Ὀρθαγγελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναγγέλλω τι ὀρθῶς (ἀληθῶς, ἀκριβῶς).
†Ὀρθάγγης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθάνης.
Ὀρθαγορίσκειος (ὁ, ἡ), = Χοίρειος, γρουνήσιος.
Ὀρθαγορίσκος (ὁ) [ὑποκορ.], Λακων. τὸ γουρλίδιον, τὸ γρουνάκι.
Ὀρθάδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὄρθιος.
Ὄρθαι, Π. ἀντὶ Ὀρέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ωπαρ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρθάκανθος (ὁ, ἡ), = Ὀρθοάκανθος, (κατ' ἄλλ. διορθ. Πτορθάκανθος).
Ὀρθάνης [ὄρθος], ου (ὁ), δαίμων τις Πριαπώδης.
Ὄρθαπτον (τὸ), [ὄρθος, ἅπτομαι]. προσωψ. μάλλινον δι' ὀρθοῦ γίγνεσθαι τοῦ σώματος.
Ὀρθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ὀρθόω.
Ὀρθῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὄρθος.
Ὀρθήλης, ή, ές, Π. ἀντὶ Ὀρθός.
Ὀρθήν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὄρθος.
Ὀρθία (ἡ), θηλ. καὶ
Ὄρθια (τὰ), πλθ. εὐδ. τοῦ Ὄρθιος.
Ὀρθιάζε(ζε), ἐπίρ. Ἰδίως τὰ ὄρθια (τὰ ἄνω), τὸν ἀνήμερον. » — ἀναβαίνειν, « Ξεν.
Ὀρθιάζω [Ὄρθιος], Μ. άσω. Ὑψόνω τὴν φωνήν, ξεφωνίζω, (ὅθεν καὶ Ἀνορθιάζω). 2) (μὲ αἰτ.) σηκόνω τι ὄρθιον, ὀρθώνω.
Ὀρθίαξ, ακος (ὁ), τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καστορτιοῦ.
†Ὀρθίασις, εως (ἡ), τὸ ὀρθιάζειν, σήκωμα. 2) (ἰατρ.) ἔντασις τοῦ αἰδοίου, (Γαλλ.) érection. (Ἀρετ.).
Ὀρθίασμα (τὸ). φωνὴ ὀρθιάζοντος, κραυγὴ, ξεφωνητόν.
†Ὀρθιάω-ῶ, Μ. άσω, γραμμ. ἀντὶ Ὀρθιάζω.
†Ὀρθόκωπος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ κωπηλατῶν ὄρθιος.
Ὄρθιος, α ἡ ος, ον, = Ὀρθός, στημένος ἴσια, σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸ ποδάρι). (δρόμος) ἀνηφορικός· (φωνὴ) ὑψηλή· (στράτευμα) διατεταγμένον κιονηδόν, (Γαλλ.) en colonne· (μτφρ.) » Ὕβη ὄρθια, « Πλ., τὰ χρηστά. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὄρθιον καὶ (πλθ.) Ὄρθια, ἐπίρ. Ἴσα τὸν ἀνήφορον. » Εἰ δ' ἔφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις ἂν ἔπασχε τὸ ποιοῦτον· νῦν δὲ περιβέλλων τοὺς τόπους, ἐν εἷς ἑτάφη, ἀλίσκεται, « Ξεν. 2) μὲ ὑψηλὴν φωνήν, μεγαλοφώνως. » Ὄρθιον φώνασε, « Πινδ. » Ἰάχησε δ' ὄρ' ὄρθια φωνῇ, « Ἀπλλν. (ς).
Ὀρθοάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὰς (ἴσια στημένας) ἀκάνθας.
Ὀρθοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὀρθὸς ἢ τὴν εὐθεῖαν (τὴν ὀρθὴν) ὁδόν.
Ὀρθοβόας, ου (ὁ). ὁ βοῶν (φωνάζων) δυνατὰ, ὀρθιάζων, (συγγ. τῷ Ὀρθρεβόας).
Ὀρθόβολος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος (ῥιπτόμενος, τινασσόμενος) κατ' εὐθεῖαν, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἱπποτίων).
Ὀρθοβουλία (ἡ). ὀρθὴ βουλὴ (γνώμη, συμβουλὴ), ὀρθότης περὶ τὸ βουλεύεσθαι, κρίσις ὀρθή, φρόνησις, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὀρθῶς συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος, φρόνιμος.
Ὀρθογνωμέω (γνωμονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ (κρίνω, Σκέπτομαι) ὀρθῶς, εἶμαι=Ὀρθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν γνώμην, φρονῶν (κρίνων) ὀρθῶς, φρόνιμος.
Ὀρθογώνη, Ζ. Ὀρθωρώγη.
Ὀρθόγραμμος (ὁ, ἡ). ὀρθῶς περιγεγραμμένος.
Ὀρθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὀρθῶς (κατὰ κανόνας).
Ὀρθογραφία (ἡ), ἡ ὀρθὴ (κατὰ κανόνας) γραφὴ τῶν λέξεων. 2) ἀρχιτεκτ.) σχέδιον (ζωγραφία) τοῦ κατὰ κάθετον μέρους οἰκοδομήματος, (ἀντιθ. τῷ Ἰγνογραφία).
Ὀρθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἢ περιγράφων ὀρθῶς.
Ὀρθογωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ὀρθογώνιον.
Ὀρθογώνιος καὶ Ὀρθόγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων (σχηματίζων) ὀρθὴν γωνίαν, (Γαλλ.) rectangle.
Ὀρθοδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθῶς, διδάσκω]. ὁ μαθὼν (γνωρίζων, πληροφορημένος) τι ἀκριβῶς.
Ὀρθοδίκαιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκριβοδίκαιος.
Ὀρθοδίκης, ου (ὁ), Π. ὁ κρίνων ὀρθῶς (δικαίως), δικαιοκρίτης.
Ὀρθοδοξαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀρθῶς δοξάζων (φρονῶν).
†Ὀρθοδοξαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀρθοδοξαστήν.
Ὀρθοδοξαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς ὀρθοδοξαστὴς, ὀρθῶς.
Ὀρθοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξάζω (Φρονῶ) ὀρθῶς, εἶμαι ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδοξία (ἡ), τὸ νὰ δοξάζῃ (νὰ φρονῇ) τις ὀρθῶς (νὰ ζῇ.
Ὀρθόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν περὶ τινος, φρονῶν (πιστεύων) ὀρθῶς.
Ὀρθοδόξως, ἐπίρ. Ὡς ὀρθοδόξος.
Ὀρθοδρέπεια (ἡ), Π. ἀχαθοδοσία. (μὲ γεν.) » Διανοίας —, « Ὀρφ., χαρίεσσα ὀρθῶν φρονημάτων (ὑγιοῦς νοός).
Ὀρθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυδρομέω, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόδρομος (ὁ, ἡ), = Εὐθύδρομος.
Ὀρθοδωρον (τὸ), [ὀρθὸς, δῶρον 2], μέτρον ἐκτάσεως ἴσον μὲ τὸ μῆκος τῆς παλάμης.
Ὀρθοέθειρος (ὁ, ἡ). Π. = Ὀρθόθριξ.
Ὀρθοέπεια (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ =
Ὀρθοεπέω-ῶ [ὀρθ. ἔπος], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἐκφράζομαι) ὀρθῶς (κυριολεκτικῶς).
Ὀρθόθριξ, ὀτριχος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κάμνων νὰ σηκόνωνται αἱ τρίχες (πρβλ. ὀρθοκίων). » Φιδέες (« Κεφαυνὸς) — « Αἰσχύλ., Ὀρφ.
†Ὀρθολύρη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθολύρα.
Ὀρθοκάθεδρος (ὁ, ἡ), ὁ καθήμενος ὀρθὸς (Γαλλ. sur son séant).
†Ὀρθοκαθήμενος, η, ον, = Ὀρθοκάθεδρος.
†Ὀρθοκάλαμος (ὁ, ἡ), = Ὀρθόκαυλος.
Ὀρθοκάρηνος (ὁ, ἡ), = Ὀρθοκάρηνος.
Ὀρθόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς (τὸ καλάμι) εἶνε ἴσιος.
Ὀρθοκέρατος καὶ Ὀρθόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὰ (ἴσια) κέρατα. 2) Π. = Ὀρθόθριξ.
Ὀρθοκέφαλος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ὀρθόκρανος.
Ὀρθοκισσος (ὁ, ἡ), εἰδ. κισσοῦ. (ἀντιθ. τοῦ Χαμαίκισσος).
†Ὀρθόκοιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθόκυλλος ἢ Ὀρθόκυλος.
Ὀρθοκόρυδος (ὁ). ὁ ὀρθῶς (κυρίως, καθαυτὸ ἢ αὐτόχρημα) κόρυδος, (ἄλλ. διορθ.
†Ὀρθοκόρυζος (ὁ, ἡ), [ὀρθ. κόρυζα] αὐτόχρημα συνάγχη, (ἐπὶ ἀνθρ. κακοφώνου).
Ὀρθόκορυς, υθος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὀρθὴν τὴν κόρυν (τὴν περικεφαλαίαν) του.
Ὀρθόκρατος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. κραίρα]. ὁ ἔχων (κρατῶν) ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν ἢ ὀρθὰ τὰ κέρατα· (μτφρ. ἐπὶ πλοίων) = Ὀρθοπρυμνος.
Ὀρθόκρανος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. κράνον]. ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφὴν, (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Τάφος —, « Σοφ.
Ὀρθοκρισία (ἡ). ὀρθὴ (δικαία) κρίσις, εὐθυδικία.
Ὀρθόκυλλος (ὁ, ἡ), [ὀρθ. κυλλός], τοῦ ὁπ. εἶνε πτισμένα τὰ μέλη εἰς τρόπον ὥστε νὰ λυγοῦν, (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀγκύλος), (ἄλλ. διορθ.
†Ὀρθοκωλας (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. εἶνε ὀρθὰ (ἄκαμπτα) τὰ μέλη. » Τῶν σκληρὰ ἐχόντων (τὰ γόνατα ὕππων) καὶ ὁμοια τοῖς ὀρθοκώλοις ἡ Πασσάλος λεγομένοις, « Ἱππιατρ.
†Ὀρθολάλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθολάλας.
Ὀρθολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθολεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ' ὀρθολεξίαν, κυριολεκτικός.
Ὀρθολέξια (ἡ), = Ὀρθοέπεια.
Ὀρθολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθολογία (ἡ), = Ὀρθοέπεια, κυριολεξία.
Ὀρθομαντεία (ἡ). ὀρθὴ (ἀλάνθαστος) μαντεία, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὀρθὸς (ἀψευδὴς, ἀλάνθαστος) μάντις.
Ὀρθομαρμάρωσις, εως (ἡ). σκέπασμα (καπλάδισμα) τοίχου μὲ μάρμαρα, ἢ χριστὸν (σοβάδισμα) μὲ μαρμάρινον ἀσβέστην.
Ὀρθόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν (ἐξέχοντα) ὀμφαλόν. » Ἀσπὶς —, « Ἀξ.
Ὀρθονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νέμων (διανέμων ἢ διδικῶν) δικαίως, (ἐν γέν.) δίκαιος.
Ὀρθόνοος-ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν νοῦν (ἐννοιῶν τὸ ὀρθόν).
Ὀρθοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἠπηγμένος (στημένος) ὀρθὰ. » Κίταρις —, « Πλ.
†Ὀρθοπάλη (ἡ), Λξφ. πάλαισμα ὄρθιον, (πρβλ. Κλινοπάλη).
Ὀρθοπεριπατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιπατῶν ὀρθὸς (τσιτσιμένος, ὄχι σκυφτός).
†Ὀρθοπλιγιαω-ῶ, Μ. άσω. Σηκόνομαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρθὸς (εἰς τὰ ὀπισινὰ πόδια) 'σὰν τὸ ἄλογον, (Γαλλ.) se cabrer, ⟦ἐκ τοῦ

'Ορθοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὅς τις σηκόνεται ὀρθὸς καὶ πλήττει (κτυπᾷ).

'Ορθοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ἀρμενίζω) ἴσια· (συνκδχ.) κάμνω εὐτυχισμένον ταξεῖδι· (τρπ.) εὐοδοῦμαι, εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω, ⟦ἐκ τοῦ

'Ορθόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν) ἢ εὐτυχῶς· (μτφορ.) ἐπιτυχής.

;'Ορθοπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ὀρθόπνοιαν, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀναπνεύσω εἰμὴ ὄρθιος.

'Ορθόπνοια (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ὀρθόπνου, εἶδος δυσπνοίας (ἄσθματος).

'Ορθοπνοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ὀρθόπνοιαν, ἀσθματικός.

'Ορθόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναπνεύσῃ ἂν δὲν ᾖν' ὄρθιος.

'Ορθοποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὀρθὸς (μὲ ὀρθοὺς πόδας) ἢ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

'Ορθοπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὀρθοὺς (ἀκάμπτους) πόδας. » 'Ελέφας —, « Νόνν.

'Ορθόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀρθῶν (ἀνορθῶν, διευθύνων) τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.

'Ορθόπορος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος ὀρθὸς ἢ τὴν ὀρθὴν (εὐθεῖαν) ὁδόν.

'Ορθόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ στεκόμενος ὀρθὸς εἰς τοὺς πόδας του· (ἐν γέν.) = 'Ορθιος, (μτνμ.) ὑψηλός, ἀνηφορικός.

'Ορθοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Διάγω) ὀρθῶς.

'Ορθοπρίων, ονος (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου (τρυπάνου).

'Ορθοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βλέπων μὲ) ὀρθὸν πρόσωπον.

'Ορθόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὑψηλὴν) πρύμνην.

'Ορθόπτερος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. οἰκοδόμημα) τοῦ ὁπ. αἱ πτέρυγες εἶνε ὀρθαὶ (ὑψηλαί).

'Ορθόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ὀρθὴν (εὐθεῖαν) πτῶσιν ἐκφερόμενος.

;'Ορθοπυγιάω-ῶ ⟦ὀρθὸς, πυγὴ⟧, Μ. άσω, = 'Ορθοπληγιάω, περιπατῶ εἰς τὰ 'νύχια ἵνα φαίνωμαι ὑψηλός.

'Ορθοῤῥημονέω-ῶ, Μ. ήσω. = 'Ορθοεπέω.

'Ορθοῤῥημοσύνη (ἡ), = 'Ορθοέπεια.

'Ορθὸς ⟦ὄρνυμι⟧, ἡ, όν. Σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸ ποδάρι), στημένος, (κοιν.) ὁλόρθος· ἴσιος· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) προσεκτικὸς, ἄγρυπνος, ἡ· χρηστὸς, δίκαιος· (ἐπὶ πραγμ.) εὔλογος· ἀληθής. » 'Ορθὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπον, ἢ ϗ πλάγιόν τι, « Ξεν. » 'Ορθὸς ἀνέστα, « Θκρ. » 'Ορθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν, « Ἰλ. Ω. » Τῇ καθαιρέσει τοῦ Πανάκτου, ὃ ἔδει ὀρθὸν παραδοῦναι, « Θκ. » 'Ορθοὶ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, « Ξεν. » 'Ορθῷ μετρήσω κανόνι, « Ἀρςφ. (ϗ μτνμ.) » Τὴν 'Ελλάδα ὀρθὴν οὖσαν, « Ἰσκρ., εἰς καλὴν (ἀκμαίαν) κατάστασιν. » 'Οφείλω δ' οὐκ ἀεὶ πράσσειν κακῶς, ὀρθῷ δὲ βῆναι ποδί, « Εὐρ., νὰ ὀρθοποδίσω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τῆς πόλεως ὀρθῆς γενομένης ἐπὶ τούτοις, « 'Ρτρ., ταραχθείσης, ἀναπτοηθείσης, (κοιν.) ἐσηκώθη ς' τὸ ποδάρι. » Ἀναβλέψωμεν ὀρθοῖς ὄμμασι, « Ξεν., ἂς ἀποῤῥίψωμεν τὸ μέχρι τοῦδε ὄνειδος, ἂς σηκώσωμεν κεφάλι. » 'Ορθῷ λόγῳ, « 'Ησ., κατ' ἀλήθειαν, τῷ ὄντι. » Κατ' ὀρθὸν δικάζων, « αὐτ., μὲ δικαιοσύνην, (κοιν.) μὲ τὴν ἰσιάδα. » 'Ορθὸν ἔλεξας, « Αξ. » 'Ορθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεὶ, « Σοφ. » 'Ορθὴ μανία, « Αἰλ., καθαυτὸ, καθαρά. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Δι' ὀρθῆς (ἐνν. ὁδοῦ), « Αξ (καὶ ἀπλ.) » 'Ορθὴν, ἢ » 'Ορθὰ, « Αξ., ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. » Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκῖνον ὀρθὰ βαδίζειν, « Ἀρςφ. (ὅθεν) » 'Ορθὴ (πτῶσις), « Γρμτ., ἡ ὀνομαστική.

'Ορθοστάδην ⟦ὀρθ. ἵστημι⟧, ἐπίῤ. Εἰς τὸ ποδάρι. » Οὐδὲ ὀρθοστάδην διανυστέον τὸ πᾶν τῆς ζωῆς ἀκατάκαμπτον, « Εὐς. » Πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν, οἱ δ' αὐτῶν ὀρθος. ὑπεφέροντο, « Ἱππκρ.

'Ορθοσταδίας, ου (ὁ) καὶ

'Ορθοστάδιον (τὸ) καὶ

'Ορθοστάδιος (ὁ). χιτὼν μακρὺς (ποδήρης) ὁ ὁπ. δὲν ἐζώνετο, (ἄλλ. Στάδιος καὶ Στατός).

'Ορθοσταδὸν, ἐπίῤ. = 'Ορθοστάδην.

;'Ορθοστὰς, άδος (ἡ), = 'Ορθοστάτης (2).

;'Ορθόστασις, εως καὶ

;'Ορθοστασία (ἡ). τὸ νὰ στέκῃ τις ὄρθιος.

'Ορθοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἵσταμαι ὀρθὸς, ⟦ἐκ τοῦ

'Ορθοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος ὀρθὸς (ἴσια), ὁλόρθος. ‖. (οὐσ.) στύλος, ςύλωμα (σκηνῆς). 2) εἶδος ζυμαρικοῦ τὸ ὁπ. ἐπροσφέρετο εἰς τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν, (παρβλ. Ἀνάστατος).

'Ορθοστάτος (ὁ, ἡ). ὁ ἱστάμενος ἢ ἱστώμενος (στηνόμενος) ὀρθός. » Κλίμαξ —, « Εὐρ.

'Ορθοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ ὀρθά.

'Ορθόστρωτος (ὁ, ἡ). (τοῖχος) στρωμένος μὲ ὀρθομαρμάρωσιν.

'Ορθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ορθότης.

†'Ορθόσφυρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Τανύσφυρος.

'Ορθοτενὴς, έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ἴσια, ὁλόρθος, ἴσιος.

'Ορθότης (ἡ). ἡ στάσις τοῦ ὀρθοῦ, ἰσιάδα, (μτφορ.) εὐθύτης, ἀκρίβεια, δικαιοσύνη κτλ.

'Ορθοτίτθιος καὶ 'Ορθότιτθος (ἡ). ἡ ἔχουσα ὀρθοὺς τιτθοὺς (μαστοὺς), (ἀντιθ. τῷ Χαλαρότιτθος).

'Ορθοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Περιπατῶ) τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, ἀκολουθῶ τὸν ὀρθὸν δρόμον (καὶ μτφορ. τὸ ὀρθὸν δόγμα).

'Ορθοτομία (ἡ). τὸ ὀρθοτομεῖν· (μτφορ.) ὀρθοδοξία, ⟦ἐκ τοῦ

'Ορθότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τέμνων (κόπτων) τι ὀρθῶς· (προπαροξ.) ἴσια κομμένος, (μτφορ.) 'Ορθόδοξος. » Θρησκεία —, « Δμσκν.

'Ορθοτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τονίζω ὀρθῶς (μὲ ὀρθὸν [καθαυτὸ] τόνον). (πθ.) » 'Ορθοτονούμενον, « Γρμτ., = 'Ορθότονον.

'Ορθοτόνησις, εως (ἡ), τὸ ὀρθοτονεῖν ἢ ὀρθοτονεῖσθαι, ὁ ὀρθὸς τονισμὸς λέξεως.

'Ορθοτονητέον, θετ. τοῦ 'Ορθοτονέω.

'Ορθότονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) τονισμένος μὲ ὀρθὸν (καθαυτὸ) τόνον, (ἀντιθ. τῷ 'Εγκλιτικός).

'Ορθοτονουμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ ὀρθὸν τόνον, ὄχι ἐγκλινομένως.

'Ορθοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνονται ὀρθαὶς ἢ τρίχες μου.

'Ορθοτριχία (ἡ). σήκωμα τῶν τριχῶν, ἀνατρίχιασμα.

'Ορθοτριχιάω-ῶ, Μ. άσω, = 'Ορθοτριχέω.

'Ορθοτροπία (ἡ). ὀρθότης τρόπου (ἤθους), εὐθύτης.

'Ορθοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ὀρθὰ, εἶμαι ὀρθόφρων.

'Ορθοφρόνως, ἐπίῤ. Μὲ ὀρθὰ φρονήματα, ὡς-

'Ορθόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν (ὑγιὲς) φρόνημα. 2) ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἀνησυχίαν (ἐλπίδος, προσδοκίας κτλ.), ἀνεπτοημένος.

'Ορθοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ορθοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ἴσια· ὀρθὸς τὸ ἀνάστημα.

'Ορθοφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀρθοφυοῦς, ὀρθότης ἀναστήματος.

'Ορθοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὀρθοτριχιῶσαν) χαίτην.

'Ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι εἰς ὀρθίαν θέσιν, στήνω ὀρθὸν (» 'Ο δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη· τὸν δ' αἰψ' ὄρθωσεν Ἀπόλλων, « Ἰλ. 4)· ἰσιάζω (» 'Ορθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος, « 'Επγρ.)· ἀνεγείρω (κτίριον πεπτωκός)· (μτφορ.) ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν πρώτην του ἀκμὴν, ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω· διορθόνω· διευθύνω. » Καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων, « Σοφ. ‖. (πθ.) σηκόνομαι ὀρθός· (μτφορ.) εὐδοκιμῶ, κροπόπτω, (κοιν.) ὀρθοποδῶ, εὐοδοῦμαι, ἐπιτυγχάνω· ἀληθεύω. » 'Ορθοῖτ' ἂν ὁ λόγος, « 'Ηρ., συμβιβάζεται (εἶναι σωστὸς) ὁ λογαριασμὸς, ὑπάρχει ἀναλογία. » Ἢν ἡ διάβασις ἡ ἐπὶ Μασσαγέτας μὴ ὀρθωθῇ, « αὐτ., δὲν ἐπιτύχῃ.

;'Ορθραγορίσκος (ὁ), = 'Ορθαγορίσκος.

'Ορθρεύω, Μ. εύσω. Σηκόνομαι ἢ Πράττω τι πολλὰ πρωὶ (μὲ τὸν ὄρθρον)· (Π.) ἀγρυπνῶ, ἔχω ἀϋπνίαν.

'Ορθρίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ 'Ορθριος.

†'Ορθρίζω, Μ. ίσω, Γρφ. ἀντὶ 'Ορθρεύω.

'Ορθρινὸς, ἡ, όν, = 'Ορθριος. ‖. (οὐδ.). » Τὸ ὀρθρινὸν, « ἀντὶ 'Ο ὄρθρος, (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » 'Ορθρινὸν, « πολλὰ πρωὶ, μὲ τὸν ὄρθρον.

'Ορθριοκόκκυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοκκύζων ὄρθριος (ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου). » Ἀλεκτρυὼν —, « Δίφιλ.

'Ορθριος, α ἢ ος, ον, (τὸ παρθτ. 'Ορθριαίτερος, -αίτατος). 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι πολλὰ πρωὶ (μὲ τὸν ὄρθρον). » 'Ορθρία (ἡ), (ἐνν. ὥρα), ὁ ὄρθρος.

'Ορθριοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν (ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου.

'Ορθροβόας (ὁ), Π. ὁ βοῶν (φωνάζων) ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου. » Ἀλεκτρυὼν —, « Ἀθ.

'Ορθρογόη (ἡ), Π. ⟦ὄρθρος, γοάω⟧. ἡ θρηνοῦσα καὶ

'Ορθρολάλος (ὁ, ἡ), ἡ λαλοῦσα ἀπὸ πρωΐας (μὲ τὸν ὄρθρον). » Χελιδὼν —, « 'Ησ.

'Ορθρος (ὁ), ⟦ὄρνυμι⟧. ἡ πρὸ τῆς αὐγῆς ὥρα, τὰ χαράγματα. » 'Ορθρου βαθέος, « Γρφ., ἀκόμην νύκτα, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ χαράζῃ.

'Ορθώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀρθὸν (ἀληθὲς) ὄνομα, ὄχι ψευδώνυμος.

'Ορθῶς, ἐπίῤ. Μὲ ὀρθὸν τρόπον, ἴσια, δικαίως, εὔλογος, τῷ ὄντι, προσηκόντως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« Ὀρθώτατα ἵπποις προσφέρεσθαι (χρῆσθαι), « Ξεν.

Ὀρθωσία (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ

Ὀρθώσιος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διός, (Ατ. stator), [ἐκ τοῦ

Ὄρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀρθόω, στήκωμα, στήσιμον· (μτφορ.) διόρθωσις· διεύθυνσις, διεξαγωγή· ἐπιτυχία. « Παρὰ θεῶν αἰτούμεθα . . ὄρθωσιν λογων ϗ ἔργων τῶν ἀρίστων, « Πλ.

Ὀρθωτὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀνορθῶν (διευθύνων, ἐπιτελῶν) τι.

Ὀριαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὅριον. « Λίθος—, « Νίκ.

Ὀρίβακχος (ὁ), Π. ὁ Βάκχος (τοῦ ὁποίου αἱ τελεταὶ ἐγίνοντο εἰς τὰ ὄρη).

†Ὀριβάτης, κτλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρειβάτης κτλ.

Ὀριβρεμέτης, ου (ὁ), = (καὶ κατὰ τὸν Εὐστ. ὀρθότ. τοῦ) Ὀρειβρεμέτης κτλ.

Ὀριγανίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω τὸ ὀριγανον, ἔχω γεῦσιν (ὀσμὴν κτλ.) ὀριγάνου.

Ὀριγανίς, ἴδος (ἡ), τὸ ἄλλ. Μάραν, (φυτόν).

Ὀριγανίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ ὀριγανον.

Ὀριγαναειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὀριγάνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Ὀριγανίτεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων ἢ κατεσκευασμένος μὲ-

Ὀρίγανον (τὸ) καὶ

Ὀρίγανος (ἡ), καὶ ὁ [ὄρος, γάνος]. εἶδος φυτοῦ (μὲ ὁριμεῖαν ἀρωματικὴν ὀσμὴν), (κοιν.) ῥίγανη, (ὅθεν) « Ὀρίγανον βλέπειν, « Κωμ., ἀγριοκυττάζειν.

Ὀριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ἠσομαι, Π. ἀντὶ Ὀρέγομαι.

†Ὀριβρόμος κτλ., = (καὶ κατὰ τὸν Εὐστ. ὀρθότ. τοῦ) Ὀρειβρόμος κτλ.

Ὀρίζω [ὅρος], Μ. ἰσω. Βάλλω (Χωρίζω μὲ) σύνορα, (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) διαχωρίζω· (μτφορ.) διορίζω, διατάττω, προσδιορίζω, ἀποφαίζω. « Πέτρας ὁρίσασα, « Εὐρ., περάσασα. « Σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε δαίμων, « Ἐπγρ. (καὶ γεν. ἐκ δ'.) « Ὁ Νειλὸς ἐστιν ὁ τὴν Ἀσίην ὁρίζων τῆς Λιβύης, « Ἡρ. « Ὡς ἡμᾶς πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς, « Σοφ. (καὶ μσ.) « Βωμοὺς ὁρίζεται, « αὐτ., διευθετεῖ, ἑτοιμάζει. « Οἱ πλεῖστοι ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Ἡ ὡρισθεῖσα ἡμέρα, « Λξ. « Τὴν γυναικωνῖτιν ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος, « Ξεν. ‖. (ἢ μτχ.) « Ὁρίζων (ἐνν. κύκλος), « ὁ περιορίζων τὴν ἔκτασιν (τὴν ἐπιφάνειαν) ὅσην δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ ὅρασις.

Ὀρικὸς, ἡ, ὀν, = Ὀρεικός.

Ὀρικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὅρον (ὁρισμόν), ἐκλαμβανόμενος ὁρικῶς.

Ὀρίκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρείκτιτος [ὄρος, κτίζω]. ὁ τραφεὶς εἰς τὰ βουνά, ὀρεσίτροφος.

Ὀρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (βοῦζων, ἀντηχῶν) εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ὅρου.

†Ὀριμαλίδες (αἱ), = Ὀρομαλίδες.

†Ὄρινδα, ης (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὄρυζα, (ὄθ.

Ὀρίνδης, ου (ὁ), (ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ ὄρυζάλευρον.

Ὀρίνω, Μ. ινῶ, Π. [ὄρνυμι]. κινῶ, διεγείρω· παράτεω· ἐρεθίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) κινοῦμαι, παράττομαι· φεύγω ὁρμαΐως (τρομαγμένος).

†Ὀριοδείκτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ δείχνων τὰ ὅρια, ὁριστής.

†Ὀριοθετέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.). Βάλλω (τίθημι) ὅρια.

Ὄριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρος, βουνάκι.

Ὄριον (τὸ). τέρμα· σύνορον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὄριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὄρους (εἰς τὰ σύνορα). « Ζεὺς—, « Πλάτ., ὁ φύλαξ τῶν ὁρίων.

†Ὀριπέδιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀροπέδιον.

†Ὀριπλαγκτος καὶ Ὀριπλανὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρειπλαγκτος κτλ.

Ὅρισμα (τὸ), [ὁρίζω]. σύνορον· (μτφορ.) γνώμη ὡρισμένη, νόμος, ἀπόφασις.

Ὁρισμὸς (ὁ), τὸ ὁρίζειν ἢ ὁρίζεσθαι, ὁροθεσία· (μτφορ.) προσδιορισμὸς, (Γαλλ.) définition. (Βυζ.) προσταγὴ, διαταγή.

Ὁριστέον, θετ. τοῦ Ὁρίζω.

Ὁριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὁρίζων (προσδιορίζων τὰ σύνορα), ὁροθέτης· (μτφορ.) ὁ οἰδῶν τοὺς ὁρισμοὺς (les définitions) τῶν πραγμάτων ἢ ὀνομάτων. (ἐνν. κύκλος) ὁ ὁρίζων.

Ὁριστικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὁρισμὸν (προσδιορισμὸν), (ὄθ.) « Ὁριστικὴ ἔγκλισις, « Γρμτ.

Ὁριστὸς, ἡ, ὀν. Ἐπιδεκτικὸς ὁρισμοῦ, οὐχὶ ἀόριστος.

†Ὀριτρεφὴς ϗ Ὀρίτροφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρειτρεφὴς κτλ.

†Ὀρίχαλκος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρείχαλκος.

Ὀρκάνη (ἡ), Π. = Ἑρκάνη, περίφραγμα· εἱρκτή· δίκτυον.

Ὀρκαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν δι' ὅρκου (ἀθετῶν τὸν ὅρκον του), ἐπίορκος.

Ὄρκη (ἡ), = Τέρκη, (ὄθ. τὸ Ατ. orca).

Ὀρκίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω εἰς ὅρκον. ‖. (μσ.) κάμνω ὅρκον.

Ὀρκιητομέω, Ὀρκιητόμος, Ἰων. ἀντὶ Ὀρκιοτομέω κτλ.

Ὀρκιηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὅρκιον, φέρω]. ὁ κάμνων ὅρκον, ὁρκωμότης.

Ὅρκιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὅρκον· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁπ. ὁρκίζεται τις. « Θεοὶ ὅρκιοι, « Αξ. « Τίν' οὖν ἐπόμνυς ὅρκιον θεῶν; « Εὐρ. « Ὅρκιον ἐμοὶ ξίφος, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) « Ὅρκιος δέ σοι λέγω, « Σοφ., ἐνόρκως, μεθ' ὅρκου. « Κατήνεσε τάδ' ὅρκιος δράσειν, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὅρκιον (τὸ) καὶ Ὅρκια (τὰ), (ἐνν. ἱερά) τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ ὅρκου· θύματα ζῷ., (συνεχῶς) ἀντὶ Ὅρκος, συνθήκη (συμφωνία) ἔνορκος· (ἐν γέν.) βεβαιότης. « Τάμνειν ὅρκια (ἢ) ὅρκιον, « Ὅμ., Ἡρ., κάμνειν ὅρκον (μὲ θυσίαν καὶ ἄλλας ἱεροπραξίας). « Ἐπὶ τούτοισι ἔταμον ὅρκιον· τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε (αὐτοῖσι), « Ἡρ. « Ὅρκια τοι δώσω· ἴσω νῦν Ζεὺς κτλ., « Ὀδ. Τ. « Ὅρκια ψευσάμενοι, « Ἰλ. Β. « Κατὰ δ' ὅρκια πάτησαν, « Ἰλ. Δ. « Ὅρκια ποιησάμενοι, « Ἡρ. (καὶ πρυθετ.) « Πρὸς μούνους γὰρ τούτους ὅρκιον ἐποιήσατο, « αὐτ.

Ὁρκιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὅρκια τέμνω, κάμνω διὰ θυσίας ὅρκον (συνθήκην κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ὁρκιοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ὅρκον (συνθήκην κτλ.) διὰ θυσίας.

Ὁρκισμὸς (ὁ). τὸ ὁρκίζειν, ὅρκισμα, ὅρκισις.

Ὁρκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὁρκίζων (βάλλων τινὰ εἰς ὅρκον).

Ὅρκος (ὁ), [εἴργω, ἕρκος]. ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος θεοῦ (ἢ πράγματος ὄντος ἢ θεωρουμένου ἱεροῦ) πρὸς ἐπιβεβαίωσιν λόγου (ὑποσχέσεως κτλ.). (Π.) τὸ καθ' οὗ ὁρκίζεταί τις. « Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος πέλει θεοῖσιν, « Ἰλ. Ο. « Ὅρκους διδόναι (ἀποδιδόναι, ἀπολαμβάνειν κτλ.), « Δμ.

Ὁρκοσφάλτης [ὅρκος, σφάλω], ου (ὁ), = Ὁρκοπάτης, ἐπίορκος.

†Ὁρκοτόμος (ὁ, ἡ), = Ὁρκιοτόμος.

†Ὁρκοῦρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔρκουρος.

Ὁρκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὁρκίζω.

Ὄρκυνος καὶ

Ὄρκυς, υνος (ὁ). εἶδ. ἰχθ., θύννος μέγας, πετσοῦδα.

Ὅρκωμα (τὸ), [ὁρκόω]. ὁ βοθεὶς ἢ λεχθεὶς ὅρκος.

†Ὁρκωμοσία (ἡ), Γρφ. ὅρκος, ὁρκισμός.

†Ὁρκωμοσιάζω, Μ. άσω, = Ὁρκωμοτέω.

†Ὁρκωμόσιος, α, ον, = Ὁρκιος. ‖. (οὐσ.) Ὁρκωμόσιον (τὸ), μέρος ὅπου ἐγίνεν ὁρκωμοσία (συνθήκης), καὶ « Ὁρκωμόσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ θυσία (ἡ τελετὴ) τοῦ ὅρκου· (ἐν γέν.) ὅρκος βεβαίως δι' ὅρκου.

Ὁρκωμοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρκίζομαι, ὀμνύω.

Ὁρκωμοτήριον (τὸ), = Ὁρκωμόσιον.

Ὁρκωμότης [ὅρκος, ὄμνυμι], ου (ὁ). ὁ ὁρκίζομενος (δίδων ὅρκον).

Ὁρκωμοτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρήσιμεύων πρὸς) ὁρκωμοσίαν.

Ὁρκωμοτικῶς, ἐπίρ. Δι' ὁρκωμοσίας.

Ὁρκώμοτος (ὁ, ἡ), ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἡ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁπ. ὡρκίσθη (ὁρκωμότησέ) τις, Ὅρκιος.

Ὁρκωτὴς [ὁρκόω], οῦ (ὁ). ὁ ὁρκίζων τινά.

Ὁρκωτὸς, ἡ, ὀν. Ὡρκισμένος, ἔνορκος.

Ὁρμάζω, Μ. άσω, μτχν. ἀντὶ Ἁρμόζω, ἁρμοζωνίζω.

Ὁρμαθίζω, Μ. ίσω. Ἁρμαθιάζω.

Ὁρμάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ὁρμαθὸς (ὁ), [ὅρμος]. ἁρμαθιά, σειρά. « Πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἀμοιβῶν, « Ξεν.

†Ὁρμάθω (χ-Μ.), Π. ἀντὶ Ὀρμάομαι, (πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ὁρμαθῶ, Δ. ἀντὶ Ὁρμηθῶ.

Ὁρμαίνω, Μ. ανῶ, Π. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· διεγείρω· (συνήθ.) σχέφω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κινοῦμαι ὁρμῶ. « Ἵππος ὁρμαίνει, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Θεσγέμεν ὁρμαίνων, « Θκρ.

†Ὁρμάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὁρμαστήρ.

Ὁρμαστὴ (ἡ), Βυζ. ἀντὶ Ἁρμαστὴ, ἁρμαβωνιστική.

Ὁρμαστὴρ (ὁ), Π. [ὁρμαίνω]. ὁ κινῶν (παρορμῶν, διεγείρων).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὄρμαστρα (τὰ), Βυζ. οἱ ἀβράβωνες.
Ὁρμάω-ῶ [ὁρμὴ], Μ. ἡσω. Κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· παρακινῶ, διεγείρω. ‖.(συνήθ. ἀμτθτ. ἡ ἑλλ. ἡ μσ.) κινοῦμαι νὰ πράξω τι ἢ νὰ ὑπάγω που· κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν πρός τι ἢ κατά τινος· (ἰδιαιτ. μσ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν· προθυμοῦμαι· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. ἐκδ'.) « Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἐπέεσιν ὥρμησ' ἐς πόλεμον,» Ἰλ. Ζ. « Ὡς δὲ τὸ στράτευμα τὸ Περσ. ὥρμα βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, « Ἡρ. (ξ ἐπὶ πραγμ.) » Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, « Ἰλ. Σ. (ξ ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) » Ἐπὶ ᾠδὰς ὁρμήσωσιν,« Ἡσ. » Ὥρμησε μετὰ ξίφος,« Θκρ. »Νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον ὁρμήσειν αὐτὸν,« Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἰρηξ, ὡς ὁρμήσῃ διώκειν ὄρνεον ἄλλο, « Ἰλ. Ν. » Ὁσάκι δ' ὁρμήσειε ᾗῆναι ἐναντίβιον,« Ἰλ. Φ. » Ὥρμηκότε προεςάναι τῆς πόλεως, « Ξεν. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἵπποι ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἰμάσθλης, « Ὁδ. Ν. » Ὥρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, « Ἰλ. Γ. » Ἐξ Ἄνδρου ὁρμεώμενος, « Ἡρ. (ξ πρὸς ἀπαρ.) » Φεύγειν ὠρμάθη ποτὶ σῆμα πατρὸς, « Θκρ. » Ἐν δέοι ἡτορ ὠρμᾶτομάχεσθαι,« Ἰλ. Φ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) » Ὅπως ἂν ὁρμῶμαι, « Ξεν. (ξ μτνμ.) »Φάτις (» Λόγος) ὥρμηται, « Ἡρ.
Ὁρμειά (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ, ἀντὶ Ὁρμιά.
Ὁρμενόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μεγάλα βλαστάρια, εὐαυξής, [ἐκ τοῦ
Ὄρμενος καὶ Ὅρμενος (ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Ὁρμενα). βλαστάρι φυτοῦ (τὸ ὁπ., καθὼς λέγουν οἱ γεωπόνοι, ἐβγαίνει εἰς τὸν σπόρον), (ἰδιαιτ.) τὸ βλαστάρι τῆς κράμβης καὶ τοῦ ἀσπαράγ, [ἐκ τοῦ
Ὅρμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀρόμενος, μσ. ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὁρμέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι ἀραγμένος (εἰς ὅρμον). » Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς (ἐνν. ἀγκύρας) ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, « Δμ., (μτφρ.) δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς τὰς αὐτὰς ἐλπίδας. » Ἐπὶ δυεῖν (ἐνν. ἀγκύραιν) ὁρμεῖν, « Αξ., εἶναι εἰς πλήρη ἀσφάλειαν.
Ὁρμὴ (ἡ), [ὄρνυμι]. ἡ σφοδρὰ τάσις (ἡ ῥοπὴ) τοῦ βιαίως φερομένου σώματος (» Ἔγχεος [» Κύματος, Πυρὸς » Θηρὸς κτλ.] —« Ὁμ.). ἐξόρμησις ῤεπτεύματος (» Ἐγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ· ὅταν δὲ τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, σημανοῦμεν,« Ξεν.)· (μτφρ.) κίνησις βιαία τῆς ψυχῆς (ἀπόφασις) πρὸς ἐπιχείρησιν· ὄρεξις, προθυμία, ἐπιθυμία. » Ἐπὶ μείζω τις αὐτὸν ἄγει ὁρμὴ θειοτέρα,« Πλάτ. »Τοῖς στρατιώταις ὁρμὴ ἐσέπεσε.. ἐκτεχίσαι τὸ χωρίον,« Θκρ.
Ὁρμηδόν, ἐπίῤ. Μὲ ὁρμήν.
Ὄρμημα (τὸ). κίνημα πρὸς ἐφόρμησιν· (μτφρ.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁρμῆς (τοῦ πόθου, τῶν φρονεῖσθαι) τινός. » Ἑλένης ὁρμήματα,« Ἰλ. Γ., αἱ περὶ αὐτῆς προσπάθειαι.
Ὄρμησις, εως (ἡ). = Ὁρμή.
Ὁρμητηρία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁρμηςηρία.
Ὁρμητήριον (τὸ), μέσον πρὸς παρόρμησιν (πρὸς ἀρεθισμὸν), ἐλατήριον. 2) μέρος ὄχυρὸν (φρούριον κτλ.) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὁρμᾷ τις καὶ εἰς τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ καταφύγῃ.
Ὁρμητίας, ου (ὁ). ὁρμητικός.
Ὁρμητικός, ἡ, όν. Ὁ φερόμενος μὲ ὁρμὴν πρός τι, σφοδρός· εὐκατάφορος.
Ὁρμητικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδρότητα. »Ὁρμ. ἔχω πρός τι,« Δξ., εἶμαι πολλὰ εὐκατάφορος.
Ὁρμιὰ (ἡ), [ὅρμος]. τριχιὰ διὰ ψάρευμα, (κοιν.) βόλτα, (ξ εἰς τὸ Ἀίγ. Πέλαγ.) ὁρμίδι.
Ὁρμιευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ τὴν ὁρμιάν (μὲ τὸ ὁρμίδι), [ἐκ τοῦ
Ὁρμιεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ τὴν ὁρμιάν (μὲ τὸ ὁρμίδι).
Ὁρμίζω, Μ. ίσω. Φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον, ἀράζω· (μτφρ.) ἀσφαλίζω (καὶ μσ. ἀσφαλίζομαι) ὡς εἰς ὅρμον. » Ἐκ τύχης ὡρμισμένους,« Εὐρ., πεποιθότας (ἐπιστηριζομένους) εἰς τὴν τύχην.
Ὁρμιηδόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὁρμιὰ, βάλλω], = Ὁρμιευτής.
Ὅρμινον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (πρασίου· ἢ φασκομηλῆς), (Γαλλ.) orvale.
Ὁρμινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ὅρμινον.
Ὅρμισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὁρμίζω, ἄραγμα· (μτφρ.) ἐξασφάλισις. 2)=Ὅρμος.
Ὁρμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὅρμος, ἁλυσοειδὲς τοῦ λαιμοῦ.
Ὅρμισμα (τὸ). μέρος πρὸς ὅρμισιν, ἀγκυροβόλιον· (μτφρ.) καταφύγιον ἀσφαλές, ἄσυλον.
Ὁρμιστέον, θετ. τοῦ Ὁρμίζω.
Ὁρμιστηρία (ἡ). σχοινὶ ἢ ἁλυσίδα διὰ σήκωμα βάρους.
Ὁρμιοδοτὴρ (ὁ), Π. [ὅρμος, δίδωμι]. ὁ φέρων εἰς τὸν λιμένα (χορηγῶν ἀσφάλειαν).
Ὅρμος (ὁ), [εἴρω, ἕρμα]. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι· ἁρμαθιά. (μτνμ.) εἶδος συρτοῦ χοροῦ. 2) μέρος διὰ ἄραγμα, λιμήν (κυρ. καὶ μτφρ.).
†Ὁρμὸς (ὁ), [εἴρω]. τὸ λουρὶ τῶν τσαρουχιῶν.)
†Ὀρναπέτιον (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Ὄρνεον.
Ὀρνεάζομαι, Μ. άσομαι. Θηρεύω ὄρνεα· (συνκδ.) κυττάζω τὸν ἀνήφορον (καθὼς ὁ ὀρνιθοθήρας) (Γαλλ.) avoir le nez au vent.
†Ὀρνιακὸς, ἡ, όν, Γλσ. = Ὀρνιθιακὸς.
Ὀρνεόβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ἀπὸ τὰ ὄρνεα.
Ὀρνεοθηρευτικὸς, ἡ, όν, = Ὀρνιθοθηρευτικός.
Ὀρνεοθυσία (ἡ). θυσία ὀρνέων (πτηνῶν).
Ὀρνεοκράτης, ου καὶ
Ὀρνεοκράτωρ, ορος (ὁ). βασιλεὺς τῶν ὀρνέων (τῶν πτηνῶν). »Λεῦς—,« Κ. Μανασσ.
Ὀρνεόμαντις, εως (ὁ, ἡ), = Οἰωνόμαντις.
Ὀρνεομιγὴς, ές καὶ
Ὀρνεόμικτος (ὁ, ἡ), = Οἰωνόμικτος.
Ὀρνεόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνέου.
Ὄρνεον (τὸ), = Ὄρνις. ‖.(πλθ.) Τὰ ὄρνεα, συνκδ. ἀντὶ Τὸ ὀρνεοπωλεῖον.
Ὀρνεοπάταχτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπηθεὶς (πατάχθεὶς) ὑπὸ ὀρνέου.
Ὀρνεοπωλεῖον καὶ Ὀρνεοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ὄρνεα (τὰ πουλιὰ), [ἐκ τοῦ
Ὀρνεοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄρνεα (πουλιὰ), ὀρνιθοπώλης.
Ὀρνεοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω.
Ὀρνεοσκοπία (ἡ), = Οἰωνοσκοπία.
Ὀρνεοσκοπικὸς, ἡ, όν, = Οἰωνοσκοπικός.
Ὀρνεοσκόπος (ὁ), = Οἰωνοσκόπος.
Ὀρνεοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄρνεα (πουλιὰ) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Κίγκλος —« Ψευδοχρσ. ‖. (οὐσ.) = Ὀρνιθοτρόφος.
Ὀρνεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου φοιτῶσι τὰ ὄρνεα. » Καλαμὶς—,« Ἐπγρ., ἡ τοῦ ὀρνιθοθήρου.
Ὀρνεύω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀρνιθόω.
Ὀρνεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ὄρνεον.
Ὀρνιθαγρευτὴς [ὄρνις, ἀγρεύω], οῦ (ὁ), = Ὀρνιθοθήρας.
Ὀρνιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀρνίθιον.
Ὀρνίθαρχος (ὁ), Κωμ. ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῶν ὀρνίθων.
Ὀρνιθεία (ἡ), τὸ ὀρνιθεύειν, Ὀρνιθοθήρα ἢ Ὀρνιθοσκοπία.
Ὀρνιθεῖον (τὸ), = Ὀρνιθών.
Ὀρνίθειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄρνιθα, ὄρνιθος ἴδιος, ὀρνιθήσιος. » Ζωμὸς —, « Ἀθ. » Ὠὰ ὀρνίθεια,« αὐτ.
Ὀρνίθεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρνίθειος.
Ὀρνιθευτὴς, οῦ (ὁ), = Ὀρνιθοθήρας.
Ὀρνιθευτικὸς, ἡ, όν, = Ὀρνιθοθηρευτικός.
Ὀρνιθεύω, Μ. εύσω. Θηρεύω ὄρνιθας, κυνηγῶ πουλιά. 2) (μσ.) = Οἰωνοσκοπέω.
Ὀρνιθιακὸς, ἡ, όν = Ὀρνιθικὸς, Ὀρνίθειος. ‖. (οὐσ.) Ὀρνιθιακὰ (ἐνν. βιβλία), αὐγγραμμα περὶ ὀρνίθων.
Ὀρνιθίας, ου (ὁ). (ἄνεμος ἢ χειμὼν) μὲ τὸν ὁπ. ἐπιστρέφουν πάλιν ἢ (καθὼς λέγουν κοιν.) πέφτουν πολλὰ πουλιά. 2) = Ὀρνιθοτρόφος.
Ὀρνιθικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὄρνιθας (εἰς τὰ πουλιά), ὀρνιθος ἴδιος.
Ὀρνιθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρνις, πουλάκι· μικρὸν ὀρνιθοπούλι.
Ὀρνιθοβοσκεῖον (τὸ). μέρος ὅπου βόσκουν ὄρνιθες (πουλιά), ὀρνιθοτροφεῖον, [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθοβοσκὸς (ὁ). ὁ βόσκων (τρέφων) ὄρνιθας, Ὀρνιθοκόμος.
Ὀρνιθόγαλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (κατὰ λίξ.) γάλα ὄρνιθος.
Ὀρνιθογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ὀρνιθόγονος.
Ὀρνιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τοὺς ὄρνιθας (τὰ πουλιά).
Ὀρνιθογονία (ἡ). γέννησις ὀρνίθων (πουλιῶν), [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθόγονος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἀπὸ ὄρνιθα (ἀπὸ πτηνόν).
Ὀρνιθοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄρνιθος· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀρνίθων (τῶν πτηνῶν).
Ὀρνιθοθήρα, ας (ἡ). θήρα (κυνηγ. πάσιμον) πουλιῶν.
Ὀρνιθοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) πουλιά.
Ὀρνιθοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω ὄρνιθας (πουλιά).
Ὀρνιθοθηρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θήραν τῶν ὀρνίθων. « Ὀρνιθοθηρευτικὴ, « ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὀρνιθοθήρου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀρνιθοθηρία (ἡ), = Ὀρνιθοθήρα.
Ὀρνιθοκάπηλος (ὁ). μεταπωλητὴς ὀρνίθων (πουλιῶν), ὀρνιθοπώλης.
Ὀρνιθοκομεῖον (τὸ), = Ὀρνιθοτροφεῖον, Ὀρνιθῶν, [ἐκ τοῦ
;Ὀρνιθοκόμος (ὁ, ἡ), [ὄρνις, κομέω], = Ὀρνιθοτρόφος.
;Ὀρνιθοκόος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὄρνις κοέω], ὁ ἐννοῶν (γνωρίζων) ἀπὸ ὄρνιθας, οἰωνομάντις.
Ὀρνιθοκρίτης, ου (ὁ). ὁ κρίνων (μαντεύων) ἀπὸ τὰ κινήματα τῶν ὀρνίθων, οἰωνομάντις.
Ὀρνιθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (πραγματευόμενος) περὶ ὀρνίθων, (συγχ. τῷ
Ὀρνιθολόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λοχῶν (παραμονεύων) τοὺς ὄρνιθας, πουλολόγος.
Ὀρνιθομανέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (Τρελλαίνομαι διὰ) τὰ πουλιά, ἔχω ὀρνιθομανίαν, [ἐκ τοῦ
Ὀρνιθομανὴς [ὄρνις, μαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μέχρι μανίας (τρελλὸς διὰ) τὰ πουλιά.
Ὀρνιθομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) διὰ τὰ πουλιά.
Ὀρνιθομαντεία (ἡ), = Οἰωνομαντεία.
Ὀρνιθομαντεῖον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον πρὸς ὀρνιθομαντείαν.
Ὀρνιθομάντις, εως (ὁ), = Οἰωνομάντις.
Ὀρνιθόμορφος (ὁ, ἡ), = Ὀρνεόμορφος.
;Ὀρνιθονομεῖον (τὸ); = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀρνιθοκομεῖον.
Ὀρνιθόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρνιθογενὴς, Ὀρνιθόμορφος. ||. (οὐσ.) ὀρνιθοποῦλι.
Ὀρνιθοπέδη (ἡ). θηλειὰ (πέδη) διὰ πιάσιμον πουλιῶν.
Ὀρνιθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄρνιθας (πουλιά).
Ὀρνιθοσκοπέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Οἰωνοσκοπέω.
Ὀρνιθοσκοπία (ἡ), = Οἰωνοσκοπία.
Ὀρνιθοσκόπος (ὁ, ἡ), = Οἰωνοσκόπος.
Ὀρνιθοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται ὄρνιθες (πουλιά), Ὀρνιθῶν.
Ὀρνιθοτροφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέφω ὄρνιθας (πουλιά), ἔχω ὀρνιθοτροφεῖον.
Ὀρνιθοτροφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρνιθοτρόφου.
Ὀρνιθοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄρνιθας (πουλιά).
Ὀρνιθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ὄρνιθας.
Ὀρνιθοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὀρνιθογενὴς, ἡ· Ὀρνιθοειδὴς, Ὀρνιθόμορφος.
Ὀρνιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ὄρνιθα (εἰς πτηνόν).
Ὀρνιθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀρνιθοειδής.
Ὀρνιθὼν, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου φυλάττονται (τρέφονται) ὄρνιθες.
(Ὄρνιξ), ιχος, Δ. ἀντὶ Ὄρνις.
Ὄρνιος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀρνίθειος.
Ὄρνις [ὄρνυμι], ιθος (ὁ καὶ ἡ), (ἡ αἰτ. Ὄρνιθα καὶ Ὄρνιν, πλθ. ἡ ὀνμς. Ὄρνιθες καὶ Ὄρνεις, καὶ ἡ αἰτ. Ὄρνιθας ⁑ Ὄρνεις ἢ Ὄρνις). (ἐν γέν.) πτηνόν, πουλί· (ἰδιαιτ.) πετεινὸς ἢ ὄρνιθα. (κατ' ἔκτ.) = Οἰωνός, μαντεία, σημεῖον. (Π. ἐν γέν.) τύχη, σύμπτωσις. » Μουσῶν ὄρνιθες, « Θκρ., οἱ ποιηταί. » Ὀρνίθων γάλα, « Παροιμ., ἀφθονία ἀγαθῶν, (κοιν.) τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. (ἰδιωνυμ.) τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, ἢ εἰδ. ἐκλεκτοῦ φαγητοῦ· (μτνμ.) » Ὄρνιθες, « Ἀρςφ. ἀντὶ Ὀρνιθοπωλεῖον.
Ὄρνιχες, Δ. ἀντὶ Ὄρνιθες καὶ
Ὄρνιχι, Δ. ἀντὶ Ὄρνιθι, (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ὄρνιξ).
Ὀρνιχολόχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ὀρνιθολόχος.
Ὄρνιχος, Δ. ἀντὶ Ὄρνιθος.
Ὄρνυμι, Μ. ὄρσω καὶ (μσ.) ὄρσομαι καὶ ὀροῦμαι (ἀόρ. Ὦρον [ὅθ. ἡ μτχ. Ὀροῦσα] καὶ συχνότ. μσ. Ὠρόμην [ὅθ. τὸ γ'. πρσ. Ὦρτο ἀντὶ Ὤρετο καὶ ἡ μτχ. Ὄρμενος ἀντὶ Ὀρόμενος], πρκ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς. Ὄρωρα καὶ ὑπερσ. Ὀρώρειν), Π. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· σηκόνω, (μτφορ.) παρορμῶ, παρακινῶ· διεγείρω. (ἐν γέν.) κάμνω νὰ γένῃ τι, παράγω, προξενῶ. ||. (μσ.) κινοῦμαι· σηκόνομαι· ὁρμῶ· γίνομαι. (κορ. εἰς τὸν πρκ. καὶ ὑπερσ.) = Εἰμί. » Εἴτις μιν θεὸς ὄρωρεν ἴμεν ἐς Πύλον, « Ὀδ. Δ. » Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσεν, « Ἡσ. » Κύματα, τὰ μὲν νότος ὄρωρεν, « Ἰλ. Β. » Πόλεμον μετ' ἀμφοτέροισιν ὄρσωμεν, « Ἰλ. Δ. » Ὡς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὤρσασκεν ἑκάςου, « Ἰλ. Ρ. » Κύων νεβρὸν ὄρσας ἐξ εὐνῆς, « Ἰλ. Χ. (καὶ μσ.) » Ὤρνυτ' ἐξ εὐνῆς, « Ὀδ. Β. » Ἀπὸ θρόνου ὦρτο, « Ἰλ. Α. » Ὦρτο δ' ἀπ' Ὀλύμποιο, « Ἡσ. » Ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀροῦσα, « αὐτ. » Ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς, « Ἰλ. Ε. (⁑ ἀπολύτ.) » Ὀρνυμένοιο ἄνακτος, « Ἡσ. » Πῦρ, ὄρμενον ἐξαίφνης, « Ἰλ. Ρ. » Κονίσαλος ὤρνυτο, « Ἰλ. Γ. » Εἰσόκε μοι γούνατ' ὀρώρει, « Ὄμ. » Καί μοι μένος ὄρωρεν, « Ἰλ. Ν. » Νεῖκος ὀρώρει (καὶ μσ. ὀρώρηται), « Ἰλ. Σ. Ν. » Ἐπεί με ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, « Ὀδ. Τ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὦρτο ἰέναι, « . . » Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο Ζεὺς νιφέμεν, « Ἰλ. Μ. (⁑ πρὸς μτχ.) » Ὄρσο κέων, « Ὀδ. Η., σήκω νὰ πλαγιάσῃς. (⁑ ἀπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) » Θεοῖς φίλον ὄρωρεν, « Ἀπλλν., ἐστιν.
Ὀρνύφιον (τὸ), = Ὀρνίθιον.
Ὀρνύω (παρτ. Ὤρνυον), Π. ἀντὶ Ὄρνυμι.
Ὀροβάγχη (ἡ), [ὄροβος, ἄγχω], εἰδ. φυτοῦ (παρασιτικοῦ), (ἄλλ.) Ὀσπριολέων, (καὶ κοιν.) λύκος.
Ὀρόβακχος (ὁ), = Κύτισος ἢ· ζίζυφον. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀροβάγχη, ἡ 3) Ὀρείβακχος.
Ὀροβιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ὄροβον.
Ὀροβίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄροβον.
†Ὀροβίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω μὲ ὄροβον (ζῶα ἵνα παχύνωσι).
Ὀρόβινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄροβον.
Ὀρόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄροβος.
Ὀροβίτης, ου (ὁ) ⁑ Ὀροβῖτις, ιδος (ἡ) = τῷ
Ὀροβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἢ ὢν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀρόβου.
Ὄροβος (ὁ), [ἔρεβος], εἰδ. ὀσπρίου, (κοιν.) ῥόβι.
Ὀροβοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ῥόβι (ὄροβον).
Ὀροβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀροβοειδής.
Ὀρογενὴς [ὄρος, γίνομαι], έος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἢ κείμενος εἰς τὰ σύνορα.
Ὀρόγκη (τὰ) καὶ
Ὀρογκοι (οἱ), Π. [ὄρος, ὄγκος]. κορυφαὶ βουνῶν, ἀκρώρειαι.
Ὀρογλυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποσπῶ (Ἀφαιρῶ ἢ ὑφαιροῦμαι) ὁλίως καὶ κατ' ὀλίγον τοὺς ὅρους (καὶ συνκδχ.) τὰ κτήματα τινός. » Πονηρεύεται, ὅπως ὀρογλυφήσας ἀναγκάσῃ τὸν ἔχοντα (τὸν ἀγρὸν) τοῦ μηδενὸς ἀποδόσθαι αὐτῷ, « Διατάξ. Ἀποςολ. (⁑ πθ.) » Ὀρογλυφοῦμαι προφανῶς ὑπὸ τῶν πολλῶν, « Εὐς.
Ὀρόγυια (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀργυιά.
Ὀροδαμνὶς, ίδος (ἡ), Π. ὑποκορ. τοῦ
Ὀρόδαμνος (ὁ), Π. [ῥάδαμνος]. κλαδὶ, κλωνάρι.
Ὀρυδεμνιάδες (αἱ), Π. [ὄρος, δέμνιον], αἱ (ἄλλ.) Ὀρεστιάδες Νύμφαι.
Ὀροθεσία (ἡ) καὶ
Ὀροθέσιον (τὸ). θέσις (βάλσιμον, προσδιορισμὸς) συνόρων· (συνκδχ.) = Ὅριον, σύνορον, [ἐκ τοῦ
Ὀροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Θέτω (Βάλλω) σύνορα ὡς -
Ὀροθέτης [ὄρος, τίθημι], ου (ὁ). ὁ βάλλων (διορίζων τὰ) σύνορα.
Ὀροθύνω, Μ. υνῶ, Π. = Ὄρνυμι, βάλλω εἰς κίνησιν, διεγείρω.
Ὀροκάρυον (τὸ), εἶδος δένδρου, καρυδηὰ τοῦ βουνοῦ.
Ὀροκτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (ἀντηχῶν) εἰς τὰ ὄρη.
Ὄρομαι (χ. Μ.), Π. [οὖρος, ὥρα]. Π. ἐπαγρυπνῶ· προσέχω, φυλάττω.
Ὀρομαλίδες (αἱ), Δ. ἀντὶ Ὀρομηλίδες, ἀγριόμηλα ἢ κορόμηλα, (ἴδε Ὀρειμαλίδες).
Ὀρόντιον (τὸ), [Ὀρόντης], εἶδος φυτοῦ.
Ὀροπέδιον (το). πεδιὰς ἐπάνω εἰς βουνὸν (ὄρος), (Γαλλ.) plateau.
Ὀροπύγιον (τὸ), = Ὀῤῥοπύγιον.
Ὀρὸς (ὁ), [εἴρω, χωρίζω], τὸ ὑδατῶδες μέρος (τὸ τυρόγαλον, ὁ τσόρος) τοῦ γάλακτος ἢ (ὁ ἄλλ. Ἰχὼρ.) τοῦ αἵματος, (ἐν γέν.) sérosité.
Ὄρος (ὁ), = Ὄῤῥος.
Ὄρος, εος-ους (τὸ). βουνὸν, [συγγ. τῷ
Ὄρος (ὁ), [εἴρω]. ὅριον, σύνορον· στήλη χρησιμεύουσα ὡς σύνορον ἢ μνημεῖον· στύλος μὲ ἐπιγραφὴν ἢ ἄλλο τι σημεῖον πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ κτῆμα εἶνε εἰς ὑποθήκην. 2) (μτφορ.) τέρμα, σκοπὸς, τέλος· συμπέρασμα· κανών· ὁρισμὸς λέξεως (ἢ πράγματος), ἑρμηνεία.
Ὀροσπίζης, ου (ὁ). εἶδος πτηνοῦ, σπίζα (σπῖνος) τοῦ βουνοῦ.
;Ὀροτύπος (ὁ, ἡ). εὐχρηςότ. τὸ Ὀρειτύπος.
†Ὄρουμα (τὸ), Γλσ. = Ὄρμημα.
Ὀροῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὄρουσις, εως (ἡ). φορὰ (κίνησις, ὁρμὴ) πρός τι, [ἐκ τοῦ
Ὀρούω, Μ. ούσω, = Ὄρνυμαι, σηκόνομαι ἐπάνω, τινάζομαι, ὁρμῶ, (ὅθ. τὸ Ἀτν.) rue καὶ irrue.
Ὀροφὴ (ἡ), [ἐρέφω]. ἡ σκεπὴ τοῦ οἴκου· (συνκδχ.) τόπος σκεπασμένος, ἄσυλον.
Ὀροφηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ἀφανίζων) τὴν ὀροφὴν τοῦ οἴκου. » Πῦρ —, « Ἐπγρ.
Ὀροφηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (σκεπασμένος μὲ) ὀροφήν. » Χελώνη —, « Ἡσύχ.
Ὀροφιαῖος, α, ον. Ὁ τῆς ὀροφῆς. » Λίθος —, « Ἐπγρ.
Ὀροφίας, ου (ὁ). ὁ ζῶν (διατρίβων) εἰς τὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀροφὰς τῶν οἴκων. « Μῦς (« Ὄφις)—, « Ἀρςφ., Εὐς.
Ὀροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν ὀροφήν.
Ὀρόφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὀρόφους (καλάμια τῆς ὀροφῆς).
Ὀρόφιον (τὸ). μικρὸς ὄροφος, κυβούκλιον.
; Ὀροφοίτης, ου (ὁ), = Ὀρειφοίτης.
; Ὀροφοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν κοίτην μου (Φωλεύω) ἐπὶ τοῦ ὀρόφου.
Ὄροφος (ὁ), [ἐρέφω], = Ὀροφή. 2) εἶδος καλάμου διὰ τὰς ὀροφάς.
Ὀροφουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὀροφὴν οἴκου, οἰκοδόμος.
Ὀροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὀροφὴν, στεγάζω, (Τουρκ.) ταβανόνω. « Κεδρίνοις φατνώμασιν ὠρόφοντο (οἱ θάλαμοι), « Ἰώσ.
Ὀρόφωμα (τὸ). τὸ σανίδωμα τῆς ὀροφῆς, (Γαλλ.) toiture.
Ὀρόφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀροφόω, (Τουρκ.) ταβάνωμα.
Ὀροφωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων τὴν ὀροφήν.
Ὀροφωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) ὀροφὴν, (Τουρκ.) ταβανωμένος.
; Ὄροχθοι (οἱ), = Ὄρογκοι.
Ὀρόω, Π. ἀντὶ Ὁράω.
Ὀρόωντι, Δ. ἀντὶ Ὀρόωσι-ῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὁράω.
Ὄρπαξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὄρπηξ.
Ὄρπετον (τὸ), Αἰολ. ϗ Δ. ἀντὶ Ἑρπετόν.
† Ὄρπη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἄρπη.
Ὄρπηξ ϗ Ὄρπηξ [ὄρνυμι], ηκος (ὁ). βλαςάρι, κλωνάρι· (εἰς τὸν Ἀπλλν.) θάμνος, χαμόκλαδον· (μτφορ.) ἀπόγονος. 2) Π. κοντάρι, καὶ 3) (εἰς τὸν Ἡσ.) βυκέντρι.
Ὄῤῥα, Π. ἀντὶ Ὄ ῥα ἢ Ὄ ἄρα.
Ὀῤῥόπισσα, ης (ἡ). ὁ ὀῤῥὸς (τὸ ὑδατῶδες μέρος) τῆς πίσσας τὸ ὁποῖον χωρίζεται ὅταν τὴν λαγαρίζουν.
Ὀῤῥοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὀῤῥοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω ὀῤῥὸν (τύρόγαλον, τσύῤῥον).
Ὀῤῥοποτία (ἡ), = Ὀῤῥοποσία.
Ὀῤῥοπύγιον (τὸ), [ὄῤῥος, πυγή]. ἡ κατωτάτη ἄκρα (ὁ ἔσχατος σπόνδυλος) τοῦ ῥαχοκοκκάλου, τὸ (κοιν.) κωλοκούκουρον· (εἰς τὰ ζῶα) ἡ οὐρά. « Οἱ ὄρνιθες οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀῤῥοπύγιον δέ, « Ἀρςτ.
Ὀῤῥοπυγόστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςίγματα (βούλαις) περὶ τὸ ὀῤῥοπύγιον. « Ὀῤῥοπ. δὲ τῶν ἰχθύων μελάνουρος ϗ σαργὸς, « Ἀρςτ.
Ὀῤῥὸς (ὁ), = Ὀρός.
Ὄῤῥος (ὁ), [αἴρω;]. ἡ ὑπὲρ τὸν πρωκτὸν ἄκρα τοῦ ῥαχοκοκκάλου, τὸ (κοιν.) κωλοκούκουρον, (Γαλλ.) croupion.
Ὀῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὸ γάλα (κτλ.) νὰ γένῃ ὀῤῥὸς (νὰ κόψῃ),
Ὀῤῥωδέω-ῶ [ὀῤῥωδὴς], Μ. ήσω. Φοβοῦμαι (μὲ ὑπερβολὴν), φρίττω.
Ὀῤῥωδέως, ἐπίῤ, Ἰων. μὲ φόβον, μὲ φρίκην, [ἐκ τοῦ
Ὀῤῥώδης [ὄῤῥος, ἡ ὀνμτπ. συγγ. τῷ Λτ. horreo], εος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ὄῤῥον (τὸ ὀῤῥοπύγιον)· ὁ συστέλλων (ὑπὸ φόβου) τὸ ὀῤῥοπύγιον, δειλὸς ἢ (ἐνεργ.) φρικτὸς, φοβερός.
Ὀῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὅμοιος μὲ ὀῤῥὸν (τυρόγαλον), κομμένος, (Γαλλ.) séreux.
Ὀῤῥωδία (ἡ), [ὀῤῥωδέω]. φόβος μέγας, φρίκη. « Ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχω, « Θκ., (περιφρ.) ἀντὶ Ὀῤῥωδέω.
Ὄρσας, ασα, αν, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ϗ
Ὄρσασκε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. (ἀντὶ παρτ.) καὶ
Ὄρσεο, Π. καὶ
Ὄρσευ, Δ. Π. β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρσιγύναικα, αἰτ. τοῦ ἀχρ. Ὀρσιγύναιξ, αικος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, γυνή]. ὁ κινῶν (ταράττων, ἐνθουσιάζων) τὰς γυναῖκας, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Ὀρσικτύπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, κτύπος]. ὁ κάμνων κρότον (βροντήν).
Ὀρσινεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, νέφος]. ὁ κινῶν τὰ νέφη, (παρβλ.) Νεφεληγερέτης.
; Ὀρσίπεδος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πέδον]. ὁ κινῶν (σείων) τὴν γῆν.
Ὀρσιπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πέτομαι], = Ἀερσιπέτης, ὑψιπέτης.
Ὀρσίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πούς]. ὁ κινῶν (βάλλων εἰς κίνησιν) τοὺς πόδας. 2) = Ταχύπους.
Ὀρσίτης [ὄρνυμι], ου (ὁ), εἶδος χοροῦ τῶν Κρητῶν.
Ὄρσο, Π. μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρσοδάκνη (ἡ), [ὀρσὸς, δάκνω], εἶδος ἐντόμου τὸ ὁποῖον κατατρώγει ταῖς φύτραις τῶν φυτῶν, καὶ ἰδιαιτ. τῆς κράμβης, (Γαλλ.) mordelle.
Ὀρσοθυρη (ἡ), Π. Ἰων. [ὄρνυμι, θύρα]. θύρα ὑπερέχουσα τοῦ ἐδάφους χωρὶς σκαλοπάτιον.
Ὀρσολοπεύω, Μ. εύσω καὶ
Ὀρσολοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ταράττω, διεγείρω, ἐρεθίζω, [ἐκ τοῦ
Ὀρσόλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, λόφος]. ὁ ἔχων ἀνασηκωμένας (ἀπὸ θυμὸν) τὰς τρίχας ἢ, κάμνων νὰ σηκόνωνται (ἀπὸ φόβον) αἱ τρίχες, (ἐν γέν.) φοβερὸς, ἄγριος.
Ὀρσὸς (ὁ), [ὄρνυμι]. φύτρα, βλαστάρι· (μτνμ.) νεογνὸν ζώου.
Ὀρσοτριαίνης, ου (ὁ), Π. [ὄρνυμι, τρίαινα]. ὁ κινῶν (σείων) τὴν ἢ μὲ τὴν τρίαιναν.
Ὀρσύδρα [ὄρνυμι, ὕδωρ], ας (ἡ), Σχλ. σίφων ὑδραγωγείου, μαςάρι (Τουρκ. μυσλοῦκι) βρύσης.
Ὄρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρτάζω, Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ Ἑορτάζω.
Ὀρταλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὰ πτερὰ μυ (Παίζω, Χοροπηδῶ) ὡς-
Ὀρταλὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Ὀρταλιχεὺς, ῆος καὶ
Ὀρτάλιχος (ὁ), Π. [ὀρσός]. μικρὸν πτηνὸν, πουλάκι, (ἰδιαιτ.) κοτοπούλι (ἐν γέν.) μικρὸν ζώου, (παρβλ.) Νεοσσός.
Ὀρτὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑορτή.
Ὀρτύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ὄρτυξ, ὀρτυκάκι.
Ὀρτυγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ὀρτύκια.
Ὀρτυγοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διασκεδάζω κόπτων (κτυπῶν ἐπιδέξια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ φονεύων ἢ βάλλων μὲ στοίχημα νὰ μάχωνται μεταξύ των) ὀρτύκια (παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζον νὰ παίζουν οἱ ἀργοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας). (συνκδχ.) χάνω τὸν καιρόν μου καὶ κατεξοδεύομαι εἰς τὸ παιγνίδι τοῦτο.
Ὀρτυγοκοπία (ἡ), εἶδος παιδιᾶς (ἴδε τὸ προηγ.).
Ὀρτυγοκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ὀρτυγοκοπίαν, ὀρτυγοκόπου ἴδιος.
Ὀρτυγοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (κτυπῶν ἐπιδέξια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ φονεύων) ἐν εἴδει παιδιᾶς ὀρτύκια. (συνκδχ.) ἄεργος ἢ, ἄσωτος.
Ὀρτυγομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) διὰ τὸ παιγνίδι τῶν ὀρτυκίων.
Ὀρτυγομήτρα, ας (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (ὡσὰν μεγάλον ὀρτύκι) τὸ ὀπ. ἔρχεται καὶ ἀναχωρεῖ μὲ τὰ ὀρτύκια, (κατὰ λέξ.) ὀρτυκομάννα, (Τουρκ.) τσίλι, (Γαλλ.) râle.
Ὀρτυγοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀρτύκια (κυρ. διὰ τὴν ὀρτυγομαχίαν).
Ὀρτυγοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφουν (φυλάττουν) ὀρτύκια, [ἐκ τοῦ
Ὀρτυγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ὀρτύκια, [ἐκ τοῦ
Ὀρτυγοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὀρτύκια (διὰ πούλημα).
Ὄρτυξ [ὄρνυμι], υγος καὶ υκος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ὀρτύκι. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Στελεφοῦρος.
Ὀρύα (ἡ), εἶδ. μαγειρεύματος ἀπὸ ἔντερα ἢ, λουκάνικον.
; Ὄρυγγος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Τραγοπώγων, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄρυγγος).
Ὀρυγὴ (ἡ), = Ὀρυχή.
Ὀρύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρυξ.
Ὄρυγμα (τὸ), [ὀρύσσω]. τρύπα σκαμμένη εἰς τὴν γῆν, λάκκος· λαγοῦμι. (εἰς τὰς Ἀθ.) φυλακὴ ὑπόγαιος, (καθὼς εἰς τὴν Σικελ.) αἱ λατομίαι, (ὄθ.) « Ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος (ἡ) πρὸς τῷ ὀρύγματι, « Πλδ., Δείν., ὁ δήμιος.
Ὀρυγμαδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρυμαγδός.
Ὀρυγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρυγμα.
Ὄρυγξ, υγγος (ὁ), = Ὄρυξ.
Ὄρυζα, ης (ἡ), εἶδος γεννήματος, (κοιν.) ῥύζι.
Ὀρύζιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ὄρυζον.
Ὀρυζίτης, ου (ὁ), ὁ ἐξ ὀρύζης κατεσκευασμένος. « Πλακοῦς—, « (Χρύσιππ. παρ') Ἀθ.
Ὄρυζον (τὸ), = Ὄρυζα.
Ὀρυζοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Καρποφορῶ) ὀρύζιον.
Ὀρυκτέον, θετ. τοῦ Ὀρύσσω.
; Ὀρυκτὴ (ἡ), = Ὄρυγμα. 2) (κυρ.) θηλ. τοῦ Ὀρυκτός.
Ὀρυκτὴρ, ῆρος (ὁ), = Ὀρύκτης.
Ὀρυκτήριον (τὸ). ἐργαλεῖον πρὸς ὄρυξιν, σκαφεῖον.
Ὀρύκτης, ου (ὁ). ὁ ὀρύσσων (σκάπτων), (ὄθ. 2) ἐργαλ. γεωργικὸν, σκαφεῖον, τσάπα· ὑννί.
Ὀρυκτὸς, ἡ, όν. Σκαμμένος, σκαπτός. 2) τὸν ὀπ. πρέπει νὰ σκάψῃ ἵνα ἐβγάλῃ τις, εὑρισκόμενος ἐντὸς τῆς γῆς, (ὄθ.) « Ὀρυκτὰ, « Ἀρςτ., les minéraux.
Ὀρυκτρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρυκτήρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Χελώνη —, « Ἄννα Κομν., μηχανὴ πολεμική.
Ὀρύκτωρ, ορος (ὁ), = Ὀρύκτης.
Ὀρυμαγδός (ὁ), Π. [ὀρύσσω, ἀράσσω]. κρότος, θόρυβος.
Ὄρυξ [ὀρύσσω], υγος (ὁ). ἐργαλεῖον διὰ σκάψιμον, τσαπέτι· σφυρὶ τῶν λιθοξόων. 2) εἶδος ἀγριόγιδας (gazelle) μὲ ὀρθὰ κέρατα. 3) εἶδος κήτους, (Ἰσλανδ.) narhwal (τοῦ ὁποίου τὸ προέχον ὡς τοῦ ξιφίου σουβλερὸν κόκκαλον ἐνομίζετο κέρατον τοῦ μονόκερω, ζθ. Γαλλ.) licorne de mer.
Ὄρυξις, εως (ἡ). σκάψιμον, [ἐκ τοῦ
Ὀρύσσω (ττω), Μ. ὀρύξω (πρκ. Ἀττ. Ὀρώρυχα καὶ πθ. Ὠρώρυγμαι), [συγγ. τῷ Ῥήσσω καὶ Ἀράσσω]. σκάπτω, τρυπῶ τὴν γῆν, ἀνοίγω χανδάκι (λαγοῦμι κτλ.). σκάπτων ἐβγάζω, ἀνασκάπτω. » Τὰν κυκλάμινον ὄρυσσε, » Θκρ. (καὶ μτ.) » Ἔνθεν ὀρύξασθαι θέμεναί τ' εἰς ἄγγος ἀολλεῖς, « (Νουμέν. παρ') Ἀθ. 2) (ὡς λέξις παλαιοτ.κὴ) τρυπῶ. »Μήτ' ὀρχίπεδ' ἔλκειν, μήτ' ὀρύτταιν, « Ἀρχφ.
Ὀρυχὴ (ἡ), = Ὄρυξις. 2) (ἴσ. κατὰ παραγωγὴν) τὸ ῥύγχος τῆς ὑός. » Πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς (ὡς φασι) τὴν γῆν, ἴχνος ἀρότρου ἔθηκε, ᾧ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον, « Πλ.
Ὀρύχω, Μ. ὑξω, Π. ἀντὶ Ὀρύσσω.
Ὀρφακίνης, ου (ὁ). μικρὰς ὀρφὸς (ψάρι).
Ὀρφάνευμα (τὸ). ὀρφανία, [ἐκ τοῦ
Ὀρφανεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω (Περιποιοῦμαι ὡς κηδεμὼν κτλ.) ὀρφανόν. »Πανύσατόν σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι, τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά, « Εὐρ. ‖. (πθ.) εἶμαι ἢ ἀνατρέφομαι ὡς ὀρφανός » Ἑρμῆς εἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται, « Εὐρ.
Ὀρφανία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, (κοιν.) ὀρφάνια. (Π. ἐν γέν.) στέρησις, ἔλλειψις. » Στεφάνων—, « Πίνδ.
Ὀρφανίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὀρφανόν. (μτμ.) χωρίζω· στερῶ, ἀφαιρῶ. » Πνεύματος ὠρφάνισεν, « Ἐπγρ.
Ὀρφανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀρφανὸν, ὀρφανοῦ ἴδιος. » Ὀρφανικὰ συμβόλαια, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Ὀρφανός. » Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα, « Ἰλ. Ζ. » Οὐ μὲν ἐάσω ὑμέας ὀρφανικοὺς, « Νόνν.
Ὀρφανικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ὀρφανός.
Ὀρφάνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ὀρφανικός.
Ὀρφανισὴς, οῦ (ὁ). ἐπίτροπος (κηδεμὼν) ὀρφανοῦ.
Ὀρφανὸς [ὀρφὸς], ἡ, όν. Ὁ στερηθεὶς τοὺς γονεῖς του, μείνας χωρὶς πατέρα ἢ μητέρα· (ἐν γέν.) στερημένος· (μὲ γεν.) » Γενεᾶς ὀρφ., » Πίνδ., ἄτεκνος.
Ὀρφανοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται (ἀνατρέφονται) ὀρφανὰ, [ἐκ τοῦ
Ὀρφανοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) ὀρφανὸν ἢ ὀρφανά, [ἐκ τοῦ
Ὀρφανοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) ὀρφανά.
Ὀρφανοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ (κηδεμὼν) ὀρφανοῦ.
Ὀρφανόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀρφανίζω.
Ὀρφεοτελεστὴς, οῦ (ὁ). μυσταγωγὸς (κατηχητὴς) τῶν τελουμένων εἰς τὰ Ὀρφικὰ μυστήρια.
Ὀρφεῖς, Π. ἀντὶ Ὄρφοι.
Ὀρφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὀρφέα.
Ὄρφιον (τὸ) καὶ
Ὀρφίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρφος.
Ὀρφναῖος, α, ον, Π. [μαῦρος, σκοτεινός· νυκτερινὸς, [ἐκ τοῦ
Ὄρφνη (ἡ), Π. [ἐρέφω]. σκότος, σκοτάδι. νύκτα· (μτφορ.) θλίψις, κατήφεια.
Ὀρφνήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀρφναῖος.
Ὄρφνηθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ σκότους.
Ὄρφνινος, η, ον. (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) Σκοτεινὸς, βαθὺς, μουντός.
Ὄρφνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὄρφνός.
Ὀρφνὶς, ίδος (ἡ). [μαῦρον ἢ μουντὸν φόρεμα.
Ὀρφνίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρφανός· κενός.
Ὀρφνὸς, ἡ, όν, Π. [ἐρέφω]. [μαῦρος, σκοτεινὸς· (ἐπὶ χρωμ.) βαθὺς, μουντός.
Ὀρφνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀρφνὸς τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα), μουντός.
Ὀρφοβότης, ου (ὁ), Π. [ὀρφὸς, βόσκω], = Ὀρφανοτρόφος, ζθ.
†Ὀρφοβοσία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὀρφανοτροφία.
Ὀρφὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ὀρφανός· στερημένος.
Ὄρφος (ὁ), [ὀρφνὸς, διὰ τὸ [μαῦρον χρῶμά του], εἶδ. ἰχθύος, (κοιν.) ὀρφὸς καὶ ῥφός.
Ὀρφόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ὀρφὸς], = Ὀρφανόω· στερῶ.
Ὀρφὼς, ὼ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ὄρφος.
Ὑρχάμη (ἡ), Γλσ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀρχάνη.
Ὄρχαμος (ὁ), Π. [ἄρχω ἢ ὄρχος]. ὁ πρῶτος (τῆς σειρᾶς), ἄρχων, κορυφαῖος.
† Ὀρχάνη (ἡ), Γλσ. = Ὀρκάνη, δενδρόφυτον (δάσος) περιῤῥαγμένον, (Γαλλ.) parc.
Ὀρχὰς [ὄρχις], άδος (ἡ), εἶδ. ἐλαίας. 2) = Ὀργάνη(ις).
Ὄρχατος (ὁ), Π. [ὄρχος]. κῆπος περιῤῥαγμένος, περιβολὶ μὲ δένδρα.
Ὀρχείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.
Ὀρχέομαι-οῦμαι [ὄρχος ἢ ὄρνυμι], Μ. ήσομαι. Χορεύω· χοροπηδῶ· (μὲ αἰτ.) παριστάνω τι ὡς παντομῖμος. » Ἠίθεοι καὶ παρθένοι ὠρχεῦντο, ἀλλήλων χεῖρας ἔχοντες, « Ἰλ. Σ. (καὶ πρὸς αἰτ.) » Ὀργεῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, » Ξεν. (καὶ ἐπὶ παντομίμου) » Δάφνιν ᾗ Νιόβην ὠρχήσατο, « Ἐπγρ. (καὶ μτμ.) » Καρδία ὀρχεῖται φόβῳ, « Αξ., τρέμει, κτυπᾷ. » Θεσσαλὴν ὠρχήσατο, « Καλλ., ἐτάραξε. » Ὄρχησε φρένας, « Ἀθ., ἐτάραξε.
Ὀρχηδὸν, ἐπίῤ. [ὄρχος], = Κατ' ἄνδρα· ὅλοι κατὰ σειρὰν (οἱ ἄῤῥενες).
Ὀρχήθμιος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρχησις.
Ὄρχημα (τὸ). χορὸς παντομίμου.
Ὀρχηματικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς ὄρχημα, χορευτικός.
Ὄρχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀρχέομαι, χορὸς, χόρευμα (παντομίμου), χοροπήδημα· (μτμ.) κίνημα σφοδρὸν (ὁρμητικόν).
Ὀρχησμὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀρχηθμός.
Ὀρχηστὴρ, Π. ἀντὶ-
Ὀρχηστὴς, οῦ (ὁ), χορευτὴς, (κυρ.) παντομῖμος· χοροδιδάσκαλος (Πλάτ. Εὐθύδ.)· (ἐν γέν.) ὁ σφοδρῶς καὶ ἐπιτηδείως κινούμενος, (ζθ.) » Πολέμου —, « Αξ., ὁ ἐμπειροπόλεμος. 2) εἶδ. ἰχθ., (παρβλ.) Σκάρος.
Ὀρχηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ὄρχησιν, χορευτικός. »Ὀρχηστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ὀρχηστοῦ, ἢ χορευτικὴ (κυρ. ἡ παντομιμικὴ).
Ὀρχηστικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ὀρχήσεως, χορευτικῶς.
Ὀρχηστοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος τῶν ὀρχηστῶν (τῆς ὀρχηστικῆς), χοροδιδάσκαλος (παντομίμων).
Ὀρχηστομανέω-ῶ, Μ. ήσω. "Ἐχω μανίαν διὰ τὴν ὄρχησιν, τρελλαίνομαι διὰ τὸν χορὸν (κυρ. τῶν παντομίμων).
Ὀρχηστοπόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρχηστής.
Ὀρχηστοφιλοπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς χοροὺς καὶ τὰ παιγνίδια.
Ὀρχήστρα (ἡ). (ἐν γέν.) τόπος διὰ χορόν· (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου (» τὸ κάτω ἡμικύκλιον, τὸ νῦν λεγόμενον Σίγμα, « Αξ.) ὅπου ὠρχεῖτο ὁ χορός.
Ὀρχήστρις (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρχηστὴς, χορεύτρια.
Ὀρχηστρικὸς, ἡ, όν. Ὀρχηστοῦ ἢ Ὀρχηστρίας ἴδιος, χορευτικός.
Ὀρχήστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀρχήστρα.
Ὀρχηστρὶς, ίδος (ἡ), = Ὀρχήστρια.
Ὀρχηστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄρχησις, χορὸς, ἡ τέχνη τοῦ χορεύειν.
Ὀρχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.
Ὀρχίλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τροχίλος.
Ὀρχιπεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμ. πιάνω τινὰ ἀπὸ τοὺς ὄρχεις.
Ὀρχιπέδη (ἡ), [ὄρχις, πέδη]. ἀδυναμία πρὸς συνουσίαν.
† Ὀρχιπεδίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ὀρχιπεδάω.
Ὀρχίπεδον (τὸ), (κυρ. εἰς τὰ πλ.) τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων, (ἄλλ.) Ὄσχεον, οἱ ὄρχεις. »Ὀρχίπεδ' ἕλκειν, « Ἀρχφ., = Ὀρχιπεδίζειν.
Ὄρχις, εως (ὁ). τὸ ἀρχαῖδι. 2) εἶδος φυτοῦ βολβοῤῥίζου, (ἄλλ. Κυνόσορχις), (παρβλ. Σατύριον).
Ὀρχὶς, ίδος (ἡ), = Ὀρχὰς (ἐλαία).
† Ὀρχμὴ (ἡ), Γλσ. = Ὀρχάνη.
Ὄρχος (ὁ), [ἕρκος]. σειρὰ δένδρων εἰς περιβόλι (» Φυτεύουσι δὲ ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχους· διὸ ᾗ πόῤῥωθεν ἀρούρων ἄμπελοι φαίνονται, « Θφρ.)· ὁ μεταξὺ τῶν κλημάτων ἢ δένδρων δρόμος, (Γαλλ.) allée. (ἐν γέν.) τόπος περιῤῥαγμένος ᾗ δενδροφυτος.
Ὀρχοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω τοὺς ὄρχεις, εὐνουχίζω.
Ὀρχοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εὐνούχισμα.
Ὀρωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀῤῥωδέω.
† Ὀρώδης [ὄρος], εος (ὁ, ἡ). βουνώδης, ὀρεινός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ʼΟρωδία (ἡ), = ʼΟῤῥωδία.
ʼΟρῴην, ης, η, Ἀττ. ἀντὶ ʼΟρῶμι, εὐκτ. τοῦ ʼΟράω.
ʼΟρωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.), = ʼΟρατῶς.
ʼΟρῶν, κατὰ κρσ. ἀντὶ ʼΟρέων, γεν. πλθ. τοῦ Ὄρος.
ʼΟρῶν, ῶσα, ῶν, μτχ. τοῦ ʼΟράω.
Ὄρωρα, μσ. πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὄρνυμι.
ʼΟρώρεγμαι, Ἀττ. πθ. πρκ. τοῦ ʼΟρέγω.
ʼΟρώρειν, μσ. ὑπερσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ παρτ.) τοῦ Ὄρνυμι.
ʼΟρώρεγα, Ἀττ. πρκ. τοῦ ʼΟρέγω.
ʼΟρώρηται, Π. γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ
ʼΟρώρομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὄρνυμαι, (εὔχρ. μόνον τὸ γ'. ἐν. πρσ.).
ʼΟρωρέγαται, Ἰων. καὶ Ἀττ. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ ʼΟρέγω.
Ὄρωρον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ὄρνυμι.
ʼΟρώρυγμαι, πθ. καὶ
ʼΟρώρυχα, ἐνεργ. πρκ. Ἀττ. τοῦ ʼΟρύσσω.
ʼΟρώρω, ῃς, ῃ, ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὅς, ἥ, ὅ, ἀντνμ. Ἀναφορ., ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον. » Ἄνδρα, ὃς μέγα πάντων κρατέει, « Ἰλ. Α. » Ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας κυβίστων, « Ἰλ. Φ. » Μέταλλον, ἐξ οὗ τάλαντον ἀργυρίου αὐτῷ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα, « Ἡρ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσ. ἑλλ.) » Ὃ δὲ πάντων δεινότατον, « Αξ. (καὶ μετὰ τοῦ Δὴ ἢ Περ ἢ Τε) » Μηδὲ πυρφόρον, ὃ δὴ φασιν, ὑπολειφθῆναι, « Γργ. » Τοῦθ' ὅπερ, « Αξ. » Ἰθ' ὀρθὴν ἥν περ ἔρχῃ τὴν ὁδόν, « Ἀρστφ. » Ἀποσεμνυνεῖται ἅ περ ἑκάστοτε ἐτερατεύετο, « αὐτ. » Χειμάῤῥῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασε γεφύρας, « Ἰλ. Ε. » Ἄρης, ὅς τ' εἰσιν πόλεμόν δε, « Ἰλ. Η. » Θεάων τάων, αἵ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν, « Ἰλ. Ε. » Οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, « ʼΟδ. Ξ. ||. (ἑλλ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐξ (» Ἀφ') οὗ (ἐνν. χρόνου), « Αξ. » Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι, « Δμ. » Ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολὺς, « Θκ. (καὶ χ. προθ.) » (ἐφ') Οὗ (ἐνν. τόπου), « Αξ., ὅπου, ἐκεῖ ὅπου. » Ἔστιν οὗ, « Αξ., εἰς μερικὰ μέρη ἢ Ἐνίοτε. » Ἦ (ἐνν. ὁδῷ ἢ μεθόδῳ), « Αξ., ὅπου (καὶ τρπ.) ὅπως ἢ καθώς. » Ἦ ῥᾶστα, « Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν εὐκολώτερα. » Ἦ μάλιστα, « Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον. (τὸ οὐδ.) » Ὃ καὶ (μλθ.) Ἃ (ἑλλ. τῆς Κατὰ ἢ τῆς Διὰ) ἢ Ὧ (ἑλλ. τῆς Ἐπὶ), ἀντὶ Ὅθεν, διὰ τοῦτο ἢ· Ὅτι, διότι. » Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων, « Ἰλ. Ε. » Ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοὶ, « Εὐρ. » Χωόμενος, ᾧ δήπου ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ, « Ἰλ. Ω. 2) Ἀοριστολογ. ἀντὶ τοῦ Τίς ἢ Ὅστις, ὁποῖος. » Δηλοῖ ὅς ἐστι, « Αξ. » Ὁρᾷς τὰ Περσέων πρήγματα, ἐς ὃ δυνάμιος προκεχώρηκε, « Ἡρ. » Γενομένης λέσχης, ὃς γένοιτο αὐτέων ἄριστος, « αὐτ. » Εἴρετο τοὺς μάγους τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, « αὐτ. » Τότε γνώσεσθε ἵππους, οἵ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν, « Ἰλ Ψ. (καὶ μετὰ τοῦ Κὲν ἢ Ἂν πρὸς ὑποτ.) » Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσιν, « ʼΟδ. Δ. » Ἄφρων ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν, « Ἡσ. » Ὃς ἂν ποιήσῃ ᾖ διδάξῃ, « Γρφ. » Ἔστι δ' αὐτῶν ἃ ᾖ ἐφύτευσα αὐτός, « Ξεν., = Ἔνια, μερικά. » Ἃς μὲν κατείληφε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ, « Δμ. (ᾖ μετὰ τοῦ Δή ποτε) » Ὦ δήποτε τρόπῳ, « Ἐπγρφ. » Ἀφ' ἧς δήποτε γωνίας ᾖ πρὸς ἣν δήποτε, « Μθμτκ. 3) (παρὰ Π. συχνότατα· παρὰ λογρφ. δὲ σπν. καὶ εἰς τὴν ὀνμς. μόνον ἀντὶ) Προσωπ. ἢ Δεικτ. » Σὺ δὲ δὴ, ἔφη, τί ἔχεις εἰπεῖν; Καὶ ὃς εἶπε, « Ξεν. (συχν.) » Ἢ δ' ὅς, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) » Ὃς μὲν, ὅς δὲ, « Δμ. » Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἔδιδον καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα, « Εὐαγγ. ||. (οἱ Ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸ οὐδ. Ὅ, ἀντὶ τοῦ ἀρσ. Ὅς): » Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον, « Εὐρ. » Θεός, ὃ ᾖ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, « Πίνδ.
Ὅς, ἥ, ὅν, Π. ἀντνμ. Κτητ. (κυρ.) γ'. πρσ. ἀντὶ Ἑός. » Εὔξατο ὃν κατὰ θυμὸν, « ʼΟδ. Ε. » Καὶ καπνὸν νοῆσαι ἧς γαίης, « ʼΟδ. Α. » Ἤϊε πρὸς ὃν λέχος, « Ἰλ. Δ. » Κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις, « Θκρ. » Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, « αὐτ. (σπν. ἀ. πρσ.) ἀντὶ Ἐμός. » Αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ἠλώμην, « ʼΟδ. Ν. (ἢ β'. πρσ.) ἀντὶ Σός. » Κτήμαματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις, « ʼΟδ. Α.
Ὅσα, ἐπίῤ. ἴδε Ὅσος.
ʼΟσάκι καὶ ʼΟσάκις, ἐπίῤ. Ὅσαις φοραίς. » ʼΟσσάκι... τοσσάκι, « Ἰλ. Φ. Χ.
ʼΟσαπλάσιος, α, ον καὶ
ʼΟσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὅσαις φοραῖς ἄλλος τόσος ἢ μεγαλήτερος.
ʼΟσάπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὅσων ποδῶν (ἐκτάσεως).
ʼΟσάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅσος.
ʼΟσαχῆ, ἐπίῤ. Καθ' ὅσους τρόπους.
ʼΟσαχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς ὅσα μέρη.
ʼΟσαχῶς, ἐπίῤ. = ʼΟσαχῆ.
Ὄσδος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὄζος.
Ὄσδω, Δ. ἀντὶ Ὄζω.
ʼΟσέτειος καὶ ʼΟσέτιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ὅσα ἔτη (κάθε χρόνον).
ʼΟσημέραι, ἀντὶ Ὅσαι ἡμέραι, ἐπίῤ. Καθ' ἡμέραν.
ʼΟσιεύω, Μ. εύσω, = ʼΟσιόω.
ʼΟσιέμαρτυς, υρος (ὁ, ἡ). Ὅσιος (Ἀσκητὴς) μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ.
ʼΟσιοπρεπῶς, ἐπίῤ. Καθὼς πρέπει εἰς Ὅσιον.
Ὅσιος [σιὸς=θεὸς], α, ον. Σύμφωνος μὲ τοὺς θείους νόμους (μὲ τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις)· ἐπιτετραμμένος ὑπὸ τῆς θρησκείας· (σπν. ἐπὶ ἀνθρ.) εὐσεβὴς, ἐνάρετος· (ἐν γέν.) θεῖος, ἱερὸς, ἡγιασμένος. » Θεοὺς ὅσιόν τι δράσας, « Εὐρ., διὰ τελετῆς τινος ἐξιλεώσας. » Ὅσιον (καὶ πλθ. » Ὁσιά) ἐστιν, « Αξ., εἶνε (θρησκευτικῶς) συγχωρημένον. » Οὐκ ὅσιον ποιεῦμαι, « Ἡρ., δὲν τὸ νομίζω εὐσεβές. » Χωρίον ὅσιον, « Ἀρςφ., τὸ βέβηλον (ὄχι ἄβατον). » Χρήματα ἱερὰ ᾖ ὅσια, « Δμ., τὰ ἀφιερωμένα εἰς τοὺς θεοὺς ᾖ τὰ δημόσια. » Ὅσια καὶ δίκαια, « Αξ., τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα νόμιμα. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἱερῶν πατρῴων ὅσιος, « Αἰσχλ., εὐσεβὴς (εὐλαβὴς) πρός. ||. (οὐσ.) ʼΟσία (ἡ). τελετὴ θρησκευτική, θυσία κτλ., (ἰδιαιτ.) ἐνταφιασμὸς (κτλ.) νεκροῦ, κηδεία. » Ὡς γὰρ τὰ πρώτισθ' ὁσίη γένετο, « Π. » Ἡ τῆς θυγατρὸς ὁσία, « Αβ. 2) πρᾶγμα ὅσιον (δίκαιον, ἐπιτετραμένον θρησκευτικῶς, θεάρεστον). » Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, « ʼΟδ. Χ. » Τοῖσι (Αἰγυπτίοισι) οὐκ ὁσίη θύειν κτήνεα, « Ἡρ. » Πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος νομίσας, « Ἀρςφ., ὅτι ἦτον πολλὰ συγχωρημένον. » Φιλεῖ δέσε ἐκ πάσης ὁσίης, « Ὁμ. Ὕμν., μὲ ὑπερβολὴν, (παρβλ. Ἐκνομίως). 3) (συνκδχ.) τὸ γινόμενον κατὰ συνήθειαν καὶ διὰ τὸν τύπον μόνον, (κοιν.) διὰ τὰ ʼμμάτια. » Ὁσίας ἕνεκα (ἢ δίκην) ποιεῖν τι, « Αξ., (Γαλλ.) pour la forme, par manière d'acquit, (ἴδε ᾖ Ἀφοσιοῦμαι). 4) (μτγν.) ἀντὶ ʼΟσιότης, (Ἰάμβλ.). ||. (τὸ οὐδ.) Ὅσια, « τὰ νομιζόμενα νεκροῦ, (ἴδε Ὁσία). 2) (Γρφ.) αἱ ἐπαγγελίαι τοῦ θεοῦ.
ʼΟσιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν (ἡ ἀρετὴ) τοῦ ὁσίου, εὐσέβεια, θεοσέβεια· δικαιοσύνη κτλ. (ἐπὶ πραγμ.) θειότης, ἱερότης.
ʼΟσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὁσίαν (θυσίαν), ἱερουργῶ. 2) εὐσεβῶ, δικαιοπραγῶ, [ἐκ τοῦ
ʼΟσιουργὸς (ὁ, ἡ), [ὅσιος, ἔργον], θύτης, ἱερουργός. 2) ὁσιότητος πρόξενος.
ʼΟσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅσιον (ἱερὸν), καθαρίζω θρησκευτικῶς (διὰ τελετῆς), ἁγιάζω. ἀφιερόνω. (ἐνίοτε) Ἀφοσιοῦμαι. » ʼΟσιῶ σε τῇ γῇ, « Φλςρ., σὲ ἐνταφιάζω. (ᾖ μσ. ἢ πθ.) » Στόμα εὔφημον πᾶς ὁσιούσθω, « Εὐρ., ἐχέτω. » Ἀνδρῶν ὡσιωμένων θεῷ, « Εὐς. » Μετὰ ὁσίου ὁσιωθήσῃ, « Γρφ.
ʼΟσιριάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ μυςήρια (Εἶμαι θιασώτης) τοῦ ʼΟσίριδος.
ʼΟσίωμα (τό). ἔργον ὅσιον, ἀρετὴ, δικαιοπραγία.
ʼΟσίως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ὅσιον, εὐσεβῶς, δικαίως, κτλ.
ʼΟσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ ʼΟσιόω, καθαρισμὸς διὰ τελετῆς θρησκ., ἁγνισμὸς· καθιέρωσις, (ὅθ.
ʼΟσιωτὴρ (ὁ), τὸ θυσιαζόμενον πρὸς ὁσίωσιν (καθιέρωσίν) τινος σφάγιον.
ʼΟσμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Ἀκμβάνω ὀσμὴν (μυρωδιὰν), ὀσφραίνομαι· (μτφορ.) ἐννοῶ, αἰσθάνομαι. » Ἀόγου—, « Θφρ.
ʼΟσμὰς, άδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἄλλ. Ὄνοσμα.
ʼΟσμὴ (ἡ), [ὄζω]. μυρωδιὰ, ἀποφορά. 2) (συνκδχ.) = Ὄσφρησις. 3) μυρωδικόν. » Τῶν πολυτελῶν ὀσμῶν τούτων, αἷς χρίεσθε, « Ξεν.
ʼΟσμηρὸς, ά, όν, καὶ
ʼΟσμήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = ʼΟσμώδης.
Ὄσμησις, εως (ἡ), τὸ ὀσμᾶσθαι, μύρισμα, ὄσφρησις, (Ἀρετ.)
ʼΟσμητὸς, ή, όν. Τὸν ὀπ. δύναται νὰ μυρισθῇ τις, ὀσφραντός.
ʼΟσμύλη (ἡ), εἶδ. ὀκταποδιοῦ μὲ βαρειὰν μυρωδιὰν, (ἄλλ.) Ὄζαινα.
ʼΟσμυλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
ʼΟσμύλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
ʼΟσμύλος (ὁ), = ʼΟσμύλη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀσμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπέμπων ὀσμὴν (καλὴν ἢ κακὴν), εὐώδης ἢ δυσώδης.
Ὀσονοῦ, ἀντὶ Ὅσον οὐ.
Ὀσονῶν, Ἰων. ἀντὶ Ὀσονοῦν, ὁπωσοῦν.
Ὅσος [ὅς], η, ον. Ὁποίου μεγέθους, ὁποίας ἐκτάσεως ἢ ποσότητος, (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ Τοσοῦτος). » Τοσαύτην παρασκευὴν ὅσην οὐκ οἶδ' εἴ τις ἔχει, « Δμ. » Οὔ τις (γαῖα) τόσσα φύει, ὅσα Αἴγυπτος, « Θκρ. » Λίμνη τέ ἐστι, μέγαθος ὅση περ ἡ ἐν Δήλῳ, « Ἡρ. » Ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, « Ὀδ. Κ. » Ὅσαι ὧραι, » Ὅσα ἔτη, « Λξ., κάθε ὥραν, κάθε χρόνον. » Ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, ὄφρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινές εἰσιν, « Ὀδ. Π. (ϗ πρὸς γεν. διαιρετ.) » Πένθεος ὅσσον, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ, Δήποτε κτλ.) » Ὅσων δὴ μηνῶν, « Ἡρ.
2) (ἀπολύτ. ἢ θαυμαστ.) πόσον πολὺς (μεγάλος κτλ.)! » Ὦ Ζεῦ, τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν ὅσον, « Ἀρςφ. » Τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει, « αὐτ. » Θᾶσαι, ὅσσος ὅμιλος, « Θκρ. » Θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην, « Ἰλ. Ω. » Ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτοὺς, « Χρσ. (ὅθ. ὡς ἐπιτατ. μὲ ἐπίθ. μεγέθους ἢ ποσότητος σημαντ.) » Θαυμαστὸς ὅσος, « Λξ. » Ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, « Ἀρςφ. » Ἄφθονοι ὅσοι, « Ἡρ. » Ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο τῶν πολίων, « αὐτ. » Μυρία ὅσα, « Λκ. 3) (περιληπτ. ἀντὶ ἀναφορ. ἀντνμ. συνήθ. μετὰ τοῦ Πᾶς). » Πάντες ὅσοι, « Θκρ. » Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν, « Πλάτ. » Πάντα ὅσα, « Γρφ. » Τῶν, ὅσσοι Λυκίην ναιετάουσιν, « Ἰλ. Ρ. » Τῶν αἰχμαλώτων ὅσοι ἦσαν Ἀθηναῖοι, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τῶν ὅσοι (ὅσαι, ὅσα), « Πλάτ. » Ὅσον φιλόθεον, « Γργ. » Ἵππων, ὅσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, « Ἰλ. Ε. ‖. (τὸ οὐσ.). Ὅσον καὶ (πλθ.) Ὅσα καὶ (ἡ δοτ.) » Ὅσῳ (ἑλλ. προθ. ἀντὶ) ἐπιρ. Ποσότ. ἴσα μέ. » Τόσον, ὅσον, « Θκρ. » Τοσοῦτον ὅσον, « Θκ. » Ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε, .. τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ, « αὐτ. » Ἐμοὶ γ' ἴσον μέτεστι τῆς δε, ὅσον περ ὑμῖν, « Ἀρςφ. (ϗ ἀπολύτ.) » Ἄρχεται τοσαῦτα ὅσα ἐθέλει, « Ἡρ. » Δάκρυε ὅσα θέλεις, « Θκρ. » Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, « Δμ. (καὶ ἑλλ.) » Ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα, « αὐτ. » Ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῷ, « Ἑρμγ. » Ὅσα (» Ὅσα γε) κἀμὲ εἰδέναι, « Λκ. (ϗ προθετ.) » Εἰς (» Ἐφ', » Καθ', » Παρ') ὅσον, « Λξ. » Ἐν ὅσῳ, « Λξ. (καὶ ἑλλ.) » Τοσούτῳ ὅσῳ, « Ἡρ. » Ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι, « Ξεν. » Ἔτι δὲ μᾶλλον ὑμῖν, ὅσῳ προεστέατε τῆς Ἑλλάδος, « Ἡρ., καθ' ὅσον. » Ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς, « Ἡσ. 4) Ἐλαττωτ. σχεδὸν (ἐπὶ τόπ. ἢ χρόν. ἢ ποσότ.), περίπου. » Ὅσον τ' ὄργυιαν, « Ὀδ. Ι. Κ. » Ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ, « Ὀδ. Ν. » Ὅσον τε παλαιστιαῖοι, « Θφρ. » Ὅσον δισχίλιοι, « Λκ. » Ἀπεῖχον ἀλλήλων ὅσον στάδιον, « Ξεν. » Ὅσον μόνον, « Πλάτ. » Ὅσον σχοντας μόνον ἐς τὴν Λακωνικὴν, « Θκ. » Ὅσον ἐπιψαύσας, « Ἐπγρ. » Ὅσον εἰσῆλθε κῴχετο, « αὐτ. » Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν « Θκρ. » Μικρὸν ὅσον ἥξει, « Γρφ. (ϗ παραλλ.) » Ὅσον ὅσον στίλην, « Ἀρςφ. » Μικρὸν ὅσον ὅσον, « Γρφ. » Ὅσον οὐ (ἡ) » Ὀσονοὺ, « ϗ (πρὸ φων.) » Ὀσονοὺκ, « Λξ., παρ' ὀλίγον. » Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη, « Εὐρ. » Τὸ τεῖχος ὁσονοὺκ ἀπετετέλεστο, « Θκ. (παρβλ. Μόνον οὔ). » Ἐλέγετο ὅτι ὅσον οὐκ ἤδη παρείη, « Ξεν., ἐντὸς ὀλίγου. » Ὅσον αὐτίκα, « Ἐπγρ. (καὶ ἀντὶ τοῦ Ὥστε) » Ἀριστῶ, ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν, « Ξεν. 5) (θαυμαστ.) ἀντὶ τοῦ Πόσον (πολὺ, μέγα κτλ.)! » Οὐκ ἀίεις ὅσσον ἀϋτεῖ; « Θκρ. » Ὅσον διαφέρουσιν, « Ἰτκρ. (ὅθ. 6) Ἐπιτατ. » Θαυμαστὸν ὅσον, « Λξ. » Ὅσον τάχιστα, « αὐτ. 7) (Ὁμοιωματ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Καθώς. » Φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Περ), = Ὥσπερ. » Νυκτὶ μὲν ὅσαπερ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσαπερ νυκτὶ, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Τῇ δὲ ἕλικι δράττεται ἡ ἄμπελος, ὅσα ϗ χειρὶ τῶν παραπεφυκότων, « Λξ.
Ὅσοσπερ, ὅσηπερ, ὅσονπερ, ἀντὶ Ὅσος περ κτλ. (ἴδε Ὅσος).
Ὅςπερ, ἧπερ, ὅπερ, ἀντὶ Ὅς περ κτλ. (ἴδε Ὅς).
Ὀσπριοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ὄσπρια, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ὀσπρ.
Ὀσπριοθήκη (ἡ). θήκη ἢ ἀποθήκη ὀσπρίων.
Ὀσπριολέων, οντος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀροβάγχη.
Ὄσπριον (τὸ), [συγγ. τῷ Ὄστρεον]. σπόρος φυτοῦ περιεχόμενος εἰς θήκην (λοβὸν), γέννημα ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται ψωμὶ, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ κύαμος. » Σῦκον μετ' ἰχθῦς, ὄσπριον μετὰ κρέας, « Ἀθ. » Τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πισὸς, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα, « Θφρ.
Ὀσπριοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ὀσπριόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ὄσπρια.
Ὀσπριοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ὄσπρια.
Ὀσπριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὄσπρια.
Ὀσπριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀσπρίων, ὅμοιος μὲ ὄσπριον.
Ὀσπρολέων, οντος (ὁ). = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀσπριολέων, [ὄλλυμι καὶ =
† Ὄσπρον (τὸ) ϗ Ὄσπρος (ὁ), Γλσ. πρωτότ. τοῦ Ὄσπριον.
Ὄσσα, ης (ἡ), Π. [ὄψ]. (ἐν γέν.) φωνή· ἦχος. (ἰδιαιτ.) φήμη, ἀδόμενον, (ὀθ. συνήθ.) φωνὴ προφητικὴ, χρησμὸς κτλ. (παρβλ.) Κληδών. » Ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, « Ἀπλλν. » Δεισάντων ὄτταν τινὰ ἢ φήμην, « Αἰλ.
Ὄσσα, Π. ἀντὶ Ὅσα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅσος.
Ὀσσάκι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὀσάκις.
Ὀσσάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀσάτιος = Ὅσος.
Ὄσσε (τὼ), γεν. Ὀσσέων ἢ Ὄσσων, δοτ. Ὄσσοις, αἰτ. Ὄσσε, Π. [ὄψις]. οἱ ὀφθαλμοὶ, τὰ μμάτια, (σπάνιον εἰς τὰς πλάγ. πτῶσ. καὶ συντασσ. ἀδιαφόρως μὲ δυϊκ. ἢ πλθ. ἐπίθετον).
Ὀσσεία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ. Ὀττεία, [ἐκ τοῦ
Ὀσσεύομαι καὶ (Ἀττ.) Ὀττεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύω, προβλέπω, προσισθάνομαι. (συνκδχ.) φοβοῦμαι (ὑποπτεύω) διὰ τὸ μέλλον, (παρβλ.) Οἰωνίζομαι. » Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀποφράδα τίθεται .. τὴν τότε συμβᾶσαν αὐτῇ τύχην ὀττευομένη, « Δ. Ἀλ. » Καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων ϗ ἕδρας καὶ κλαγγὰς, « Αἰλ.
Ὀσσίχος, η, ον, Π. ὑποκορ. τοῦ Ὄσσος, πόσον μικρὸς, (κοιν.) ποσούτσικος.
Ὄσσομαι [ὄσσε], Μ. ὄψομαι (παρκ. Ὄπωπα. πθ. πρκ. Ὦμμαι, ἀόρ. πθ. Ὤφθην καὶ τὸ θετ. Ὀπτέον), Π. βλέπω, θεωρῶ· παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι· προβλέπω· προμαντεύω. (ἐν γέν.) προμηνύω, (ἴδε καὶ Ὁράω).
Ὄσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅσος.
Ὀστᾶ, πλθ. τοῦ Ὀστέον-οῦν.
Ὀστάγρα [ὀστοῦν, ἀγρέω], ας (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν τσακκισμένων κοκκάλων. 2) = Ὀστοκόπος.
Ὄστακὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀστακός.
Ὀστάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀςέον, κοκκαλάκι.
Ὀσταφὶς, ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσταφίς.
Ὄστε, ἥτε, ὅτε, Π. ἀντὶ Ὅς, ἡ, ὅ.
Ὀστέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὀςέον, κοκκαλένιος. » Ὄστινον δεῖ λέγειν, οὐκ ὀστέϊνον, « Φρύν., Φώτ. κλπ.
Ὀστεογενὴς [ὀστέον, γίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἔχων τὴν πρώτην του ἀρχὴν) ἀπὸ τὰ κόκκαλα. » Ὀστεογενὲς, « Ἀρςτ., ὁ μυελός.
Ὀστεόκολλον (τὸ). κόλλα τῶν κοκκάλων ἢ ἀπὸ κόκκαλα.
Ὀστεοκόπος (ὁ, ἡ), = Ὀστοκόπος.
Ὀστεολογία (ἡ). πραγματεία (διδασκαλία) περὶ ὀστέων. 2) = Ὀστολογία, [ἐκ τοῦ
Ὀστεολόγος (ὁ, ἡ). ὁ πραγματευόμενος (ὁμιλῶν ἢ συγγράφων) περὶ ὀστέων. 2) = Ὀστολόγος.
Ὀστεον-οῦν (τὸ), [συγγ. τῷ Ὄστρεον]. κόκκαλον. » Θανόντος ὀστέα λέξαις, « Πίνδ. (καὶ μτνμ. ἢ καταχρ.) » Γῆς ὀστέα, « (Χοιρίλλ. παρ') Εὐς., οἱ λίθοι. 2) (μτνμ.) κουκκοῦτσι 'πωρικοῦ. » Περσικῶν τὰ ὀστᾶ, « Δσκρ., κουκούτσια ῥοδακίνων.
Ὀστεουλκὸς (ὁ), [ὀστέον, ἕλκω], = Ὀστάγρα.
Ὀστεόφιν, Π. ἀντὶ Ὀστέων ἢ Ὀστέοις.
Ὀστεῦν (τὸ), Δ. ἀντὶ Ὀστέον-ὀστοῦν.
Ὀστεώδης, εος (ὁ), = Ὀστώδης,
Ὀστέωσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς ὀστοῦ (κοκκάλου). 2) (συνκδχ.) τὸ σύνολον (ἡ συναρμογὴ) τῶν ὀστέων. » Ἡ φύσις ἄλλως αὐτὸν ἢ κατὰ τοὺς λοιποὺς ἐστερέωσεν, εἰς ὀστέωσιν ἁδρὰν καὶ ὡς εἰπεῖν λεοντώδη ἀπευθύνασα ἑαυτὴν, « Εὐς.
Ὄστινος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Ὀστέϊνος.
Ὅστις [ὅς, τίς], ἥτις, ὅ,τι ἢ ὅ τι, (γεν. Οὗτινος, ἧστινος κτλ., κλινομένων καὶ τῶν δύο λέξεων· Ἀττ. ἢ γεν. Ὅτου ϗ Ὀτουοῦν, ἢ δοτ. Ὅτῳ, καὶ Ὀτῳοῦν, καὶ τὸ οὐδ. πλθ. Ἄττα, καὶ ἢ γεν. Ὅτων), ἀντνμ. Ἀόρ. Ὅποιος, α, ον. » Ὅν τινα κιχοίη, ἐρωτήσασκον, « Ἰλ. Β. » Ὅν τινα ἴδοιμι καλὸν, τούτῳ προσῄειν, « Ξεν. » Καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, « Ὀδ. Λ. » Ὅ,τι ἔτυχε, « Λξ. » Καθ' ἥντινα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόφασιν,» Μ. Ἀντ. »Οὐδεὶς ὅστις οὐ,« φρσ., κἀνεὶς δὲν εἶν' ὅ,που νὰ μὴ, (δηλ.) πάντες. »Οὐκ ἔστιν ὅς τις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ,« Ἀρςφ. »Οὐδὲν ὅ,τι οὐκ,« Ἡρ., Θκ., (δηλ.) πάντα. »Φύσει μέν εἰσιν αἵτινες εἰσὶ,« Συν. (ᾗ μετὰ τοῦ Ποτὲ, Δὴ, Δήποτε κτλ.). »Ὅςτις ποτὲ,« »Ὁστισοῦν. » Ὅ,τι δήποτε (δηποτοῦν), « »Ὅ,τι ἂν λέγῃ,« κτλ. »Ὅ,τι δ' ἂν τούτων παραβαίνωσιν ἑκάτεροι καὶ ὁτιοῦν, τότε λελύσθαι τὰς σπονδὰς,« Θκ., ὅ,τι δήποτε τούτων καὶ καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. »Καὶ ἵππου καὶ ὁτουοῦν ἔργον,« Πλάτ. » Εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν,« αὐτ. 2) Ἀναφορ. ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον. » Ἅπας δὲ τραχύς, ὅς τις ἂν νέον κρατῇ, « Αἰσχλ. » Οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην φαινόμενος, ὅντιν' ἐροίμην,« Θκρ. »Τὸ μὲν, ὅ,ττι με πρῶτον ἀνήρευ,« αὐτ. » Ἐξ ὅτου (ἐνν. χρόνου),« Αξ., =Ἀφ' ὅτου, ἀφ' οὗ. »Ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος,« Ἀρςφ. 3) (εἰς μερικὰς διστακτ. ἢ ἐρωτηματ. φρσ.) ποῖος; ποῖός τις; τί λογῆς; τί; » Εἰρησόμεθ', οἵτινές ἐστον, « Ὀδ. Δ. » Ἡρώτα ἕκαστον, ἥντινα ἐλπίδα ἔχει,« Θκ. »Θηεῖτο, ἥντινα οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες,« Θκρ. »Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, ὅς τις ὅδ' ἐστιν,« Ἰλ. Γ. »Τίς εἶ; —Ὅστις; πολίτης,« Ἀρςφ. » Οὗτος, τί ποιεῖς; —Ὅ,τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ ,« αὐτ. »Ἐρωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει,« Πλάτ.

Ὀστίτης, ου (ὁ). ὁ τῶν ὀστῶν. » Μυελὸς —,« Ῥοῦφ.

Ὄστλιγξ [βόστρυχος], ιγγος (ἡ). τὸ σγουρὸν (κατσαρὸν) τῶν μαλλιῶν· (μτνμ.) τὸ ψαλιδωτὸν μέρος (ἄλλ. Ἕλιξ) τῶν φυτῶν· ὁ πλοκαμὸς τῆς σουπιᾶς κτλ., ἡ ἑλικοειδῶς κινουμένη φλὸξ ἢ ἀκτίς.

†Ὀστοδοχεῖον (τὸ), δοχεῖον ὀστέων (νεκροῦ).

Ὀστοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀςέου (κοκκάλου), Ὀστώδης.

Ὀστοθήκη (ἡ), =Ὀστοδοχεῖον.

Ὀστοκατάκτης [ὀστοῦν, κατάγνυμι] καὶ Ὀστοκλάστης [ὀς. κλάω], ου (ὁ). ὁ τσακκίζων κόκκαλα, (μτφρσ. τοῦ Λτ. ossifragus).

Ὀστοκόπος (ὁ, ἡ), [ὀς. κόπτω]. ὁ κόπτων (τσακκίζων, περνῶν ὡς) τὰ κόκκαλα, (ὅθ. ||. οὐσ.) κούρασις μεγάλη, ἀποκαμωμὸς (ὥστε φαίνονται κομμένα τὰ κόκκαλα [καὶ καθὼς λέγουν κοινῶς] τὰ ἥπατα).

Ὀστοκοπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνοδευόμενος ἀπὸ ὀςοκοπίαν (ἀποκαμωμὸν). » Πυρετὸς—,« Παλλάδ.

Ὀςοκόραξ, ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴδε Φήνη).

Ὀστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰ ὀςᾶ νεκροῦ (μετὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρᾶς).

Ὀστολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. 2)= Ὀστεολογία.

Ὀστολόγιον (τὸ). μέρος ὅπου συλλέγονται τὰ ὀστᾶ νεκροῦ καυθέντος, (μτφρσ. τοῦ Λτν.) ossilegium.

Ὀστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ ὀςᾶ νεκροῦ (τοῦ ὀπ. ἑκάη τὸ σῶμα).

Ὀστομαχία καὶ Ὀστομάχιον (τὸ), εἶδ. παιγνιδίου μὲ 14 κοκκαλάκια διαφόρων σχημάτων.

Ὀστοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σχηματισμὸν τῶν ὀστῶν.

Ὀστοῦν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὀστέον.

Ὀστοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κόκκαλα (ὀστᾶ).

Ὀστοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀστᾶ (κόκκαλα).

Ὀστοφανέω-ῶ. Μ. ήσω. Φαίνονται (ἀπὸ τὴν λιγνάδα) τὰ κόκκαλά μου.

Ὀστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ ὀςοῦν (κουκοῦτσι). » Ὀπώρα—, « Ἀχμ.

Ὀστοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύσιν ὀςοῦ (κοκκάλου).

Ὀςράκεος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὀςράκινος.

Ὀστρακεὺς, έως (ὁ), Π. [ὄστρακον], =Κεραμεύς.

Ὀστρακηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τοῦ ὀςράκου. 2) σκεπασμένος μὲ ὄςρακον. » Ὀςρακηρὰ (ἐνν. ζῶα),« Ἀρςτ., τὰ ὀστρακόδερμα.

Ὀστρακίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄστρακον. » Λίθος—, « Πλίν., (ἄλλ.) Ὀςρακίτης.

Ὀςρακίζω, Μ. ίσω. Καταδικάζω τινὰ ψηφηφορῶν δι' ὀστράκου (ἴδε τὴν λέξ.), ἐξορίζω, ἐξοστρακίζω.

Ὀστρακίνδα, ἐπίῤ. (ὡς ὄνομα). εἶδ. παιδιᾶς, (ἔῤῥιπτον ὄστρακον καὶ εἰ μὲν ἔπιπτε μὲ τὸ μαῦρον μέρος ἐπάνω ἔφευγαν οἱ στεκόμενοι πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος καὶ τοὺς ἐκυνηγοῦσαν οἱ ἄλλοι, εἰ δὲ μὴ τὸ λευκὸν, τὸ ἀνάπαλιν). 2) Κωμ. ἀντὶ Ὀστρακισμὸς, (ὅθ.) » Ὀστρακίνδα βλέπειν,« Ἀρςφ.

Ὀστράκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄστρακον, πήλινος. » Ὀςράκινος τὸ δέρμα, « Αξφν., ἀντὶ Ὀςρακόδερμος.

Ὀστράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακὶς, ίδος (ἡ). τὸ κουκκουνάρι ἢ ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἥτις τὸ σκεπάζει, (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακισμὸς (ὁ), [ὀστρακίζω]. ἐξορισμὸς (εἰς μέρος καὶ καιρὸν προσδιωρισμένον) πολίτου τοῦ ὀπ. ἡ ἐπιῤῥοὴ ἐνομίζετο ὕποπτος ἢ ἐπίφθονος. (πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ γνωμοδοτήσωσιν 6000 πολῖται ἐγγράφοντες τὸ ὄνομα τοῦ ἐξορίστου εἰς ὄστρακον).

Ὀστρακίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀστρακῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου, ὅμοιος μὲ ὄστρακον. » Λίθος—, « Δσκρ., εἶδ. πολυτ. λίθου, (κατά τινας) τὸ κόκκαλον τῆς σουπιᾶς ἀπολιθωμένον. » Πλακοῦς—, « Ἀθ., εἶδ. ζυμαρικοῦ.

Ὀστρακοδέρματος καὶ Ὀστρακόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ δέρματος ὄστρακον. » Ὀστρακόδερμα, « Ζωολογ., τὰ θαλασσινὰ ὅσα εἶνε σκεπασμένα μὲ σκληρὸν (ὀςρακῶδες) περικάλυμμα.

Ὀςρακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀςράκινος.

Ὀστρακοκονία (ἡ). ἄλειμμα τοίχου ἢ ἐδαφους μὲ τριμμένα ὄστρακα (κεραμιδοκόμματα), (Τουρκ.) μὲ κορασάνι.

Ὄστρακον (τὸ), [ὄςρεον]. τὸ σκληρὸν περικάλυμμα τῶν ὀςρακοδέρμων, τὸ καύκαλον τοῦ 'ςακοῦ (τοῦ κοχλιοῦ, τῆς χελώνας κτλ.)· 'στρειδότσεφλον· αὐγότσεφλον, κτλ. (συνκδχ.) = Ὄστρεον, ὀςρακόδερμον. 2) ἀγγεῖον πήλινον· κεραμίδι, κεραμιδοκόμματον, (ὅθ. 3) = Ὀστρακισμὸς (διότι ἡ ψηφηφορία ἐγίνετο μὲ κεραμιδοκόμματα ἐπὶ τῶν ὀπ. ἔγραφεν ὁ ψηφοφορῶν τὸ ὄνομα τοῦ ἐξοςρακιζομένου) καὶ 4) τὸ κεραμιδοκόμματον ἢ 'στρειδότσεφλον τὸ ὀπ. ἔῤῥιπταν εἰς τὸ λεγόμενον παιγνίδι Ὀςρακίνδα, (ὅθ.) » Ὀστράκου μεταπεσόντος, « Παροιμ., ἂν γυρίσῃ ἡ τύχη.

Ὀστρακόνωτος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. τὰ νῶτα εἶνε σκεπασμένα μὲ ὄστρακον, ὁ ἔχων ὀστρακίνην ῥάχιν.

Ὀςρακοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὄςρακα (πήλινα σκεύη), κεραμεύς.

Ὀστρακόρινος (ὁ, ἡ), Π. [ὄςρακον, ῥινὸς], = Ὀστρακόδερμος.

Ὀστρακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηφηφορῶ δι' ὀστράκου, ἴδε Ὀστρακισμός.

Ὀςρακοφορία (ἡ). ἡ δι' ὀστράκου ψηφηφορία.

Ὀστρακόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. [ὄστρακον, χρόα], = Ὀστρακόδερμος.

Ὀστρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ὡς (ἢ Σκεπάζω μὲ) ὄστρακον. » Τὸ ζῶον ὀστρακοῦται, « Αξ., σκληρύνεται τὸ δέρμα του. 2) μεταβάλλω πήλινον σκεῦος εἰς ὄστρακα (κεραμιδοκόμματα), (δηλ.) τὸ σπάνω, (ὅθ.) » Ὀςρακουμένη, « (Αἰσχλ. παρ') Ἀθ., =Θραυομένη, συντριβομένη.

Ὀςρακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν) ὄστρακον.

Ὀστρέϊνος η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄστρεον· ὁ ζῶν ἐντὸς ὀστρέου (ὀστράκου).

Ὀςρειογραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ζωγραφισμένος μὲ—.

Ὄστρειον (τὸ), εἶδ. πορφυρᾶς βαφῆς ἀπὸ ὄστρεα. 2) ἀρχ. ἀντὶ Ὄστρεον, (ὅθ.

;Ὀστρειώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀστρεώδης.

Ὄστρεον (τὸ), [συγγ. τῷ Ὀστέον]. (ἐν γέν.) ὀστρακόδερμον, (ἰδιαιτ.) ὀςρείδιον.

Ὀςρεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀστρέων, ὅμοιος μὲ ὄστρεον.

Ὄστριμον (τὸ), Π. [;]. σαῦλος βῳδιῶν κλπ., ἀχοῦρι.

Ὀστρίτης, ου (ὁ), εἶδ. λίθου τὸν ὀπ. εὑρίσκουν εἰς τὰ ὄστρεα, (ὅθ. ἴα.) μαργαρίτης, (παρβλ. Ὀστρακίτης).

Ὀστρύα καὶ Ὀστρυὶς, ίδος ἡ

Ὀστρὺς, ύος (ἡ), εἶδ. δένδρου (φηγοῦ ἢ ὀξύας).

Ὀστώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστοῦ (κοκκάλου) ἢ συγκείμενος ἀπὸ ὀστοῦν, σκληρὸς· κοκκαλᾶς (;).

Ὄσυρις [;], ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ θαμνώδους, (κατὰ τὸν Κουμ. κοιν.) ἄξυρις (;).

†Ὄσφρα, ας (ἡ), νλγ. ἀντὶ Ὄσφρησις. ὀσμή.

†Ὀσφράδιον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Ὀσφραντήριον, (κοιν.) μυρωδικόν. » Τὰ ἐκ τῶν κήπων ὀσφράδια,« Σχλ.

Ὀσφραίνομαι, Μ. ὀσφρήσομαι (ἀόρ. Ὠσφρησάμην, πρκ. Ὄσφρημαι καὶ Ὄσφραμαι [;], ἀόρ. πθ. Ὠσφράνθην). (μὲ γεν.) ἢ αἰτ.) Παίρνω ὀσμὴν, μυρίζομαι. ||. (ἐνεργ.) Ὀσφραίνω, Μ. ανῶ, (μτγν.) δίδω τινὸς νὰ μυρίσῃ (νὰ μυρισθῇ). » Ὀσφραίνειν τινὰ ὄξει,« Γαλ. (καὶ πθ.) » Ὀσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φραινομένη δύναται ῥωννύναι, « Ἀλεξ. Ἀφρ.

Ὄσφρανσις, εως (ἡ). τὸ ὀσφραίνεσθαι, μύρισμα.

Ὀσφραντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀσφραντής.

Ὀσφραντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὄσφρανσιν, (ὄν.) » Ὀσφραντήριον (ἐνν. φάρμακον), « Αξ., τὸ κινοῦν (ἐξυπνοῦν) τὴν ὄσφρησιν.

Ὀσφραντής, οῦ (ὁ). ὁ ὀσφραινόμενος (κυρ. πρὸς ἀνίχνευσιν).

Ὀσφραντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὄσφρανσιν. » Τὸ ὀσφραντικόν, « Αξ., ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ἡ ὄσφρησις.

Ὄσφραντο, Ἰων. ἀντὶ Ὤσφροντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφραντός, ή, όν. Τὸν ὀπ. ὀσφραίνεταί ἢ δύναται νὰ ὀσφρανθῇ τις, ὑποπίπτων εἰς τὴν ὄσφρησιν.

Ὀσφρασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὄσφρανσις.

;Ὀσφρήσασθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὄσφρησις, εως (ἡ), ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, (ὄθ.) ‖ Ὀσφρήσεις, « τὰ ῥουθούνια (ὡς ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως).

Ὀσφρητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ὄσφρησιν (τὴν δύναμιν τοῦ ὀσφραίνεσθαι). » Οἱ κύνες ὀσφρητικώτατοι, « Αρτ. 2) = Ὀσφραντικός. » Τοὺς ὀσφρητικοὺς πόρους, « Γαλ.

Ὀσφρητός, ή, όν = Ὀσφραντός.

Ὀσφρόμενος, η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφύα, Π. ἀντὶ Ὀσφύν, αἰτ. τοῦ Ὀσφύς.

Ὀσφυαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονεῖ ἡ μέση μου, εἶμαι =

Ὀσφυαλγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλγῶν τὴν ὀσφύν (ἔχων πόνους εἰς τὰ μέσα).

Ὀσφυαλγία (ἡ). πόνος εἰς τὴν ὀσφύν (εἰς τὰ μέσα), (κοιν.) πέσιμον τῶν νεφρῶν.

Ὀσφυὴξ [ὀσφύς, ἄγνυμι], ῆγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. εἶνε κομμένα (τσακκισμένα) τὰ μέσα, κουτσο(κοψο)μεσιασμένος ἡ· ἀποκαμωμένος.

Ὀσφύς [ἔχω, ὄσχος], ύος (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὰς λαγόνας μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) ἡ μέση ἡ τὰ μέσα, (παρβλ. Ἰξύς). » Ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, « Γρφ. » Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον, « αὐτ. (καὶ καταχρ.) » Καὶ βασιλεῖς ἐκ τῆς ὀσφύος σου ἐξελεύσονται, « αὐτ.

Ὀσχέα-ῆ (ἡ) καὶ

Ὄσχεον (τὸ) καὶ

Ὄσχεός (ὁ). τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων.

Ὄσχη ξ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ὀσχέα) Ὀσχῆ (ἡ), = Ὄσχεον. 2) = Ὄσχος.

Ὄσχη (τὰ), πλθ. κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ὄσχεα.

†Ὄσχιον (τὸ), τὸ περὶ τὸ ςόμιον τῆς μήτρας ἑλικοειδῶς ἐξέχον χεῖλος, (ἄλλ.) Λέγνον καὶ Ἀμφίδεον.

Ὄσχις, ιος (ἡ), = Ὄσχιον.

;Ὀσχοβόρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαρκοβόρος. 2) (ἐξηγεῖται δὲ συνήθως) ὁ κατατατρώγων τοὺς τρυφεροὺς κλάδους (τὰ βλαστάρια), [βιβρώσκω καὶ

Ὄσχος (ὁ), [ἔχω]. κλάδος δένδρου μὲ ὀπωρικά. (ἰδιαιτ.) κλημματίς μὲ ςαφύλια.

Ὀχοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὄσχον (κλῆμα μὲ σταφύλια) εἰς τὰ =

Ὀσχοφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), θρησκευτική τις τελετὴ καθ' ἣν οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν Ἀθην. παῖδες ὑπήγαιναν μὲ παράταξιν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Βάκχου εἰς τὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς κρατοῦντες ὄσχους (κλήματα μὲ σταφύλια).

Ὀσχοφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνειθιζόμενος εἰς τὰ ὀσχοφόρια, τῶν ὀσχοφόρων ἴδιος.

Ὀσχοφόριον (τὸ). τὸ μέρος (ἡ πλατεῖα) ὅπου ἐπόμπευον οἱ ὀσχοφόροι εἰς τὰς Ἀθήνας. (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) » Τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόνα.

Ὀσχοφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ ὀσχοφόρια.

Ὀσχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὄσχον εἰς τὴν πομπὴν τῶν ὀσχοφορίων.

†Ὀσῶραι (ἀντὶ Ὄσαι ὧραι), ἐπίρ. Κάθε ὥραν, (κατὰ τὸ Ὀσημέραι).

Ὄτα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Ὄτε.

Ὅταν (ἀντὶ Ὅτε ἄν, Ὅτ' ἄν), ἐπίρ. Καθ' ὃν καιρόν, ὁπόταν· ἀφ' οὗ· (κυρ. πρὸς ὑποτ.) » Ὅταν (ἄλλ. γρφ. » Ὅτ' ἄν) εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωντ' ἀοιδοῦ, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι κτλ., Ὀδ. Ι. » Ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή, « Ἰλ. Ζ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορ.) » Ὅτε γὰρ ἄν (ἀντὶ » Ὅταν γὰρ) τὸν ἐκεῖσε πόλεμον ἀποτρίψωνται, « Πλβ. (καὶ πρὸς εὐκτ.) » Ὅταν νεῶν φθαρέντες νῆσον ἐκσωζοίατο, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς ὀρς. παρὰ τοῖς μτγν. ξ σπνετ. ἢ ἀμφ. παρὰ τοῖς ἀρχ.) » Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι ξ ἀνδράσι λέων ςρέφεται, « Ἰλ. Μ. (ξ ἐπιφερομ. ἐπίρ.) » Ὅταν τάχιστα, « Αξ., = Ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ἀφοῦ.

Ὅτε, ἐπίρ. Χρον. καθ' ὃν καιρόν, ὅταν. (ἐνίοτε) ἀφ' οὗ· (συνήθ. πρὸς ὁρατ. χρόν. παρελθ.) » Ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, « Ἰλ. Ζ. » Ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, « Ἰλ. Β. (καὶ Δωρ.) » Ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, « Θκρ. » Ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα, « αὐτ. (ξ ἐλλ.) » Ἦν ὅτε, « Αξ., ποτὲ, ἕνα καιρόν. (ξ ἐλαττωτ. μετὰ τοῦ Γε) » Ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, « Πλάτ. » Ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμ', . . ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας, « Ἀρςφ. (καὶ ἐνς.) » Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, « Ἰλ. Β. » Ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐν εἴδει αἰτιολογ.) » Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, « Δμ., ἀφ' οὗ. » Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον, « Σχλ. Πινδ. » Ἦν μὲν ὅ ε ἐπεμελοῦντο, νῦν δὲ κτλ., « Ξεν. » Τοὺς ἦν ὅτε πολεμιωτάτους, « Εὐστ. » Οὐκ ἔστιν ὅτε, « Φρσ., = Πάντοτε, (ξ κατ' ἐπαναδίπλ.) » Οὐκ ἔστι ὅτε οὐ δύο ἢ τρεῖς ἀπέθνησκον, « Ἡρ., δὲν ἦτον ἡμέρα ὅπου νὰ μήν. (καὶ ἐλλ.) » Ἔσθ' ὅτε, « Αξ., ἐνίοτε. » Οὐκ ἔςιν (ἢ » Οὐκ ἔσθ') ὅτε, « Ἡρ., ἑκάστοτε, πάντοτε. (ξ κατὰ μέλλ.) » Νὺξ ἔσται, ὅτε γάμος ἀντιβολήσει ἐμέθεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ πρὸς εὐκτ. ἐπιθετ.) » Ὅτε μιν ὕπνος ἱκάνοι, « Ἰλ. Δ. » Πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, « Ἰλ. Δ. » Ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης, « Ἰλ. Γ. (ἢ ὑποτ.) » Ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, « Ἰλ. Ε. » Ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται, « Ἰλ. Γ. (ξ Δωρ.) » Ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με, « Θκρ. » Ὀκκ' ἀφίκῃ φίλος ἡξεῖς, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὴ) ἀντὶ Εἰμὴ, ἐκτὸς μόνον. » Οὔτινι σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διί, « Ἰλ. Π. (παρβλ. Ὅτι) (ξ μετὰ τοῦ Πρίν) » Πρὶν γ' ὅτε, « Πρίν γ' ὅτε δή, « Ὀμ., προτοῦ (ἕως οὗ) νά. » Πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτη τε γένηται, « Ὀδ. Β. (καὶ μετὰ τῆς Εἰς) » Εἰς ὅτε κέν μιν, « Ὀδ. Β., Τ., ὅταν ἤθελε τόν. (καὶ ἐπιφερομ. τοῦ Τότε) » Ἀλλ' ὅτε δή. ., καὶ τότε δή. ., « Ὀμ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς) » Ὡς ὅτε μιν κατέκταν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐλλειπτ.) » Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, « Ἰλ. Δ. » Ἤ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν, « Πίνδ. (ἐνίοτε ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ) ὅτι. » Οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν κτλ., « Ἰλ. Ο. » Οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη σὺν ὅπλοισι, « Εὐρ., [κυρ. = τῷ

Ὅτε ἢ Ὅ,τε, Π. οὐδ. τοῦ Ὅστε. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὅστε.

Ὁτὲ, ἐπίρ. Χρον. ἀντὶ Ποτὲ, ἐνίοτε. (κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ὁτὲ μὲν, ὁτὲ (ἢ ἄλλοτε) δὲ, « Αξ. » Ὁτέ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισιν, « Ἰλ. Α. (καὶ συνεπτυγμ.) » Ἔχων ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, « Σοφ. (καὶ ἐλλ. τοῦ πρώτου μορ.) » Ἐν μέσαις, ὁτὲ δὲ πρόσθεν, « Ξεν. » Ὁτὲ δὲ ξ ἐν τῇ θαλάσσῃ διαῤῥ.πτῶν, « αὐτ.

Ὀτέοισιν, Π. ἀντὶ Οἴστισιν, δοτ. πλθ. ξ

Ὄτευ, Ἰων. ἀντὶ Ὅτου = Οὔτινος, γεν. ξ

Ὄτειρ, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὅτῳ = Ὦτινι, δοτ. ξ

Ὄτεων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὧν τινων, γεν. πλθ. τοῦ Ὅστις.

Ὅτι, σύνδ. Περιγραφ. πῶς, ὅτι πῶς. (συνήθ. πρὸς ὀρς.) » Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων ἀκούσατε, « Δμ. » Καὶ τοῦτο ἐστι γιγνώσκειν, ὅτι, εἰ μέλλε ἀγαθὴ ἡ νεὸς ἔσεσθαι, ὅλης δεῖ καθαρὰν αὐτὴν εἶναι, « Ξεν. (καὶ ὡς παρέλκον). » Ἀπεκρίνατό τις ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ, « αὐτ. » Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἀντείποιμι ἄν, ὅτι, οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, « Πλάτ. » Πολιορκοῦντος δὲ πόλιν αὐτοῦ, τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους τινὲς ἐλοιδοροῦντο, λέγοντες, ὅτι, Ὦ κεραμεῦ, τὸν μισθὸν πόθεν ἀποδώσεις τοῖς στρατιώταις; « Πλ. (καὶ ἐλλειπτ. τοῦ ἀφηγημάτ.) » Ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε κτλ., « Γρφ. (ξ πρὸς εὐκτ.) » Εἰπέ γέ μοι, ὅτι οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκοιμι, εἰ οἰοίμην. ., « Ξεν. » Εὖ οἶδ' ὅτι, « Εὖ οἶσθ' ὅτι, « Αξ., Οὐχ ὁράας, ὅτι. ;« Ἰλ. Η. » Δῆλον ὅτι, » Δῆλον δὴ ὅτι, (καὶ μονολεκτ.) » Δηλονότι, « Αξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι πειρασθῆναι κατ' ἐμαυτὸν, « Πλάτ. » Ἐνόμισεν ὅτι, εἴτι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαβάτα, « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Αἰσθάνομαί σου ὅτι οὐ δυναμένου, « Πλάτ. » Ἀντὶ τούτων ἔλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, « αὐτ. » Καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν, « Δμ. (ξ ἐνάρθρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκλαμβανομένου τοῦ μορίου ὁρικῶς:) « Ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, εἴ ἐστι, τί ἐςιν, « Ἀρςτ., 2) Αἰτιολογ. διότι, ἐπειδή. (καὶ εἰς ἐρωτηματ. φρσ.) διατί; » Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἶμαι, τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, « Ὀδ. Ψ. » Τίποτ' οὖν ἐκεῖνος.. πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς ςρατεύεται ϗ ταλαιπωρεῖ κτλ., « Δμ. » Τὸ γὰρ σῶμα φύσει στερεὸν, ὅτι περ καὶ τριχῇ διαστατὸν, « Φίλ. » Τοῦτον οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, « Ακ. » Οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, « αὐτ. » Ὅτι μάλιστ' ἐλήλυθας λέγειν σ' ἐχρῆν, « Ἀρςφ. (ϗ πρὸς παρελθ.) » Ὅτι ἑώρακάς με πεπίςευκας, « Γρφ. (καὶ πρὸς εὐκτ.) » Δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι δεσπότας οὐκ ἔχοιεν, « Ξεν. (καὶ ἐρωτηματ.) » Ἐξερέοιτο ἕκαςον ὅττι πάθοι, « Ὅμ. » Ἠρώτησάς με, ὅτι γελῴην, « Ακ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τί ὅτι; » Ὅτι τί; » Ὅτι δή τί; Ὅτι τί δή; « Αξ. 3) (μετὰ ὑπερθ. καὶ σπνττ. συγκρ.) Ἐπιτατ. » Βουλευσόμεθα περὶ τῶν τέκνων, ὅπως ὅτι βέλτιστα παιδεύσομεν αὐτά, « Ξεν. » Ὅτι πλεῖστα, « αὐτ. » Ὅτι μάλιςα, « αὐτ. » Ὅτι πλεῖςον χρόνον, « αὐτ. » Ὅττι τάχιστα, « Ὅμ. (καὶ πρὸς συγκρ.) Ὅτι θᾶσσον, « Θκρ. (καὶ πρὸς θετ.) » Ὅτι τάχος, « Ἡρ., Σοφ. » Κλίνας ὅτι λαμπρῶς ἐσταλμένας καὶ μαλακῶς, « Εὐμάθ. » Μετὰ δαψιλείας ὅτι πολλῆς, « Ἀνών. (καὶ προθετ.) » Ὅτι ἐπ' ἐλάχιςον, « Θκ. » Ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, « αὐτ. (παρβλ. Ὅσον καὶ Ὡς). 4) (πρὸ τοῦ Μὴ) Ἐξαιρετ. ἀντὶ Εἰμὴ, ἐκτὸς μόνον. » Οὐκ ἦν κρήνη ὅτι μὴ μία, « Θκ. » Ὅτι γὰρ μὴ Ἀθῆναι, ἦν οὐδὲν (τότε) ἄλλο πόλισμα λόγιμον, « Ἡρ. » Οὐδαμοῖ αὐτοῖσι τὸν πόλεμον τοῦτον συνεπελάφρυνον, ὅτι μὴ Χῖοι μοῦνοι, « αὐτ. » Ἀπάλλαξις οὐκ ἦν ὅτι μὴ κατὰ στεινὸν, « αὐτ. » Ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ ἀνάγκη, « Πλάτ. » Ὅτι μὴ παιδιᾶς χάριν, « αὐτ. 5) (μετὰ τὸ Μὴ ἢ Οὐ, συνήθ. ἐπιφερομ. τοῦ Ἀλλά). » Μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα, « Πλάτ. » Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους, « Ἀθ. (ϗ ἀντιστροφ.) » Οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα, « Ξεν., (κοιν.) δὲν θὰ δυνηθῶμεν οὔτε νὰ ἀναπνεύσωμεν ὄχι νὰ ὁμιλήσωμεν. » Τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν, « Γργ. (καὶ ἀσυνήθ.) » Τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ ϗ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν, » αὐτ. [κυρ, = τῷ

Ὅ τι ἢ Ὅ,τι, οὐδ. τοῦ Ὅςις. » Ὅ,τι ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε, « Γρφ. » Μάντιν, ὅς κ' εἴποι, ὅ,τι τόσον ἐχώσατο φοῖβος Ἀπόλλων, « Ἰλ. Α.

Ὁτιὴ [ὅτι δή;], Ἀττ. Ὅτι, ἐπειδή. » Ὁτιὴ τὶ (ἡ) Ὁτιητί; « διατί;

Ὅτινα, Π. ἀντὶ Ὅντινα ἢ Ἅτινα.

Ὅτινας, Π. ἀντὶ Οὕστινας ἢ Ἅστινας, αἰτ. πλθ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ Ὅστις.

Ὅτις, ὅτινος, ὅτινι, ὅτινα, Π. ἀντὶ Ὅςις, οὗτινος, ᾧ τινι, ὅν τινα. » Ὅτινός κε δέωνται, « Ἐπγρφ.

Ὀτλεύω, Μ. εύσω καὶ

Ὀτλέω-ῶ Μ. ήσω, Π. [ὄτλος], ὑποφέρω κόπους (ταλαιπωρίας). κακοπαθῶ.

†Ὄτλημα (τὸ), Γλσ. = Ὄτλος, μόχθος, κακοπάθημα.

†Ὀτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Τλήμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος, [ἐκ τοῦ

Ὄτλος (ὁ), Π. [†τλάω]. κόπος, μόχθος, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, (παρβλ.) Ἄθλος.

Ὀτοβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ, κάμνω κρότον, ἠχῶ, βούζω, θορυβῶ, [ἐκ τοῦ

Ὄτοβος (ὁ), Π. [ὀνμτπ.] κτύπος, κρότος, βοὴ, θόρυβος, ἦχος. » Αὐλῶν (» Κροτάλων, « Ἁρμάτων) —, « Σοφ., Ἐπγρ., Αἰσχλ.

Ὀτοτοῖ καὶ Ὀτοττοτοῖ ϗ Ὀτοτοτοτοῖ [ὀνμτπ.], ἐπιφών. θρηνητικόν, (κοιν.) Πο, πο, πό!

Ὀτοτύζω, Μ. ύξω. Φωνάζω ὀτοτοῖ, κλαίω, θρηνολογῶ, (παρβλ.) Ὀλολύζω. » Οἴμωζ', ὀτότυζε, « Ἀρςφ. (καὶ μσ.) » Ὀτοτύξῃ τοι μακρὰ τὴν κεφαλὴν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων, « Αἰσχλ., (ὀθ.

Ὀτοτύξιος (ὁ, ἡ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ (ἐθν.) Ὀλοφύξιος.

Ὅτου, Ἀττ. ἀντὶ Οὗτινος ϗ (ἐρωτημ.) τίνος. » Ἀφ' (» Ἐξ) ὅτου, « = Ἀφ' οὗ » Ἕως (» Μέχρις) ὅτου, « Αξ. (ϗ ἐρωτημ.) » Ὅτου χάριν; « Αξ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) » Ὅτου δὴ (δήποτε). » Ὁτουοῦν, « » Ὁτουδήποτε ἕνεκα, « Αξ.

Ὀτραλέος, α, ον, Π. = Ὀτρηρὸς, ταχὺς, δραστήριος, πρόθυμος.

Ὀτραλέως, ἐπίῤ. Π. ταχέως, προθύμως.

Ὀτρηρὸς, ὰ, ὸν, Π. [ὀτρύνω]. ταχὺς, δραστήριος, πρόθυμος (» Θεράπων —, » Ὅμ.). ὀξὺς, (καταχρ.) ὁρμὺς (» Ὀτρηραῖς ὀδύναις, « Ὀππ.) ἐκ τοῦ προχείρου (βιαστικὰ) καμωμένος, αὐτοσχέδιος. » Μάζῃ ὀτρηρῇ, « Ἀθ.

Ὀτρηρῶς, ἐπίῤ. Π. ταχέως, προθύμως, δραστηρίως.

Ὄτριχες, Π. ὄνμς. πλθ. τοῦ Ὄθριξ.

Ὀτρυνέω-ῶ, μέλλ. τοῦ Ὀτρύνω.

Ὄτρυνσις, εως (ἡ). τὸ ὀτρύνειν, παρόρμησις, παρακίνησις.

Ὀτρυντὴρ, Π. ἀντὶ

Ὀτρυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀτρύνων (παροτρύνων), παρακινητής.

Ὀτρυντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀτρύνειν, παρακινητικός.

Ὀτρυντὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄτρυνσις.

Ὀτρύνω [ὠθέω;], Μ. υνῶ. Παρορμῶ, παρακινῶ· διεγείρω· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω. (πρὸς αἰτ.) » Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, « Ἰλ. Π. » Ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, « Ἰλ. Ε. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Ὀτρύνοντα μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. (ἡ αἰτ. προθετ.) » Ὀτρύνων πόλεμόν δε, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Πομπὴν ὀτρύνειν, « Ὀδ. Η. Θ. (ϗ πθ.) » Ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων, « Ἀρςτ.

Ὄττα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὄσσα.

Ὄτταβος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κότταβος.

Ὀττεία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀσσεία, οἰωνισμός· πρόγνωσις (προαίσθησις) κακοῦ τινος καὶ ὁ ἐκ τούτου φόβος. » Ὀνείρατα ὀττείας καὶ δειμάτων μεστὰ, « Δ. Ἀλ.

Ὄττεο καὶ (συγκρ.) Ὄττευ, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὔ τινος.

Ὀττεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ὀσσεύομαι.

Ὄττι, Π. ἀντὶ Ὅτι.

Ὅ,ττι, Π. ἀντὶ Ὅ,τι.

†Ὀττοβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀτοβέω, [ἐκ τοῦ

†Ὄττοβος (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄτοβος.

Ὄττομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ὄσσομαι.

Ὀττοτοῖ, ἐπιφών. = Ὀτοτοῖ, (ὅθεν

Ὀττοτύζω, Μ. ύξω, = Ὀτοτύζω.

Ὅτῳ, Ἀττ. ἀντὶ Ὦ τινι, δοτ. τοῦ Ὅστις. » Τίς ὅτῳ χεῖρας συνερείσω; « Θκρ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) » Ὅτῳ δὴ (δήποτε). » Ὅτῳ ποτέ, » Ὀτῳοῦν, «.

Ὅτων, Π. ἀντὶ Ὧν τινων, γεν. πλθ. τοῦ Ὅστις.

Οὐ καὶ (πρὸ φων. ψιλυμ. μὲν) Οὐκ (δασ. δὲ) Οὐχ, ἐπίῤ Ἀρνήσ. (κυρ. ὀχετῆς ἰδέας, ἀλλὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ πράγματος ἀπολύτως, καὶ κατὰ τοῦτο διαφορ. τοῦ Μὴ), ὄχι, δὲν. (κυρ. πρὸς ὀρς.) » Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, « Ὅμ. » Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, « Πλ. » Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἔστηκε τὸ πρᾶγμα, « Δμ. (καὶ μετὰ τὸ ῥῆμα) » Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν, ὄνθ' ὑπηρέτην, « Αἰσχλ. » Σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσμων ἐγένου.., χρὴν δὲ οὐχί, « Συν. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Μάρψεν δ' ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἐρωτηματ., ὑποτιθ. ἀφεύκτως καταφατικῆς ἀποκρ.) » Οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι; « Ἰλ. Κ. (καὶ πρὸς μέλλ. ἀντὶ πρς. ἢ παρακελ.) » Οὐ σῖγ' ἀνέξῃ; « Σοφ. » Οὐ σκέψει, ἔφη, ϗ εἰσάξεις Σωκράτη; « Πλάτ. » Οὐ σπαράξομαι κόμαν, οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς; « Εὐρ., ἴδε ϗ κατωτέρω. (καὶ πρὸς ἀόρ. εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν) » Οὐκ ἂν δὴ τόνδε μάχης ἐρύσαιο; « Ἰλ. Ε. » Οὐκ ἄν μοι δόμον ἡγήσαιο Ἀλκινόου; « Ὀδ. Η. (καὶ παραλλ.) » Οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι τὸ μὴ οὐ γεγονέναι, « Αἰσχ. (καὶ ὡς παρέλκ.) » Οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι ἢ οὐ καὶ σφίσι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς πλειοτέραν ἔμφασιν) » Οὐ γὰρ δίω εὖτε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι, « Ὀδ. Γ. » Οὐ μὰ Δι' οὐχὶ δεῖ, « Αξ. » Τοὺς οὔτε νιφετὸς, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἔργει μὴ οὐ κατανύσαι τὸν προκείμενον δρόμον, « Ἡρ. (καὶ ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως) » Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε, « Ἀρςφ. » Οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ οὐχὶ μισεῖν αὐτὸν, « Αξ. (καὶ πρὸς ὑποτ. διστακτ.) » Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σαῆπτρον, « Ἰλ. Α. » Φοβοῦμαι μὴ οὐ καλὸν ᾖ, « Αξ. ||. (τὸ Οὐ μὴ, δίδει εἰς τὸν ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ ἐνίοτε τῆς εὐκτ. δύναμιν μέλλ.) » Οὐ μὴ παύσωμαι, « Πλάτ. » Οὐ μὴ λάβω, « Σοφ. » Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔτι μὴ λίπω ποτέ, « Αἰσχλ. » Θεὸν, ὅ,τι ποτέ ἐστι τὴν φύσιν ϗ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὗρεν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὕρῃ, « Γρφ. » Θάῤῥει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης, « Πλάτ. » Νοῦς δὲ πᾶς ἀεὶ ἄνω, καὶ οὐ μή ποτε ἔξω τῶν αὐτοῦ γένοιτο, « Πλωτ. ||. (εἰς δὲ τὸν μέλλ. τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀρς. δύναμιν προστακτικὴν ἀποτρεπτικῶς) » Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί, « Ἀρςφ. (ᾗ ἐρωτημ.) »Οὐχὶ συγκλήσεις ἀτόμα, καὶ μὴ μεθήσεις οὕθις αἰσχίστους λόγους; « Εὐρ., (ἴδε ᾗ ἀνωτέρω) ‖. (ἐνίοτε ἡ ἄρνησις ἀφορᾷ ὁλόκληρον τὴν πρότασιν) » Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ, « Δημ. » Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται δικάσειν σὲ ἐμὲ, ἐμὲ δ' αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο, « αὐτ. (καὶ ἄλλοτε φέρεται ὄχι εἰς τὸ προσεχὲς ἀλλ' εἰς τὸ ἀπωτέρω ῥῆμα) » Οὔ φημι δώσειν, « Ἰλ. Π., ἀντὶ Φημὶ μὴ δώσειν. » Ἦν δὲ οὐ τῇ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα, « Ξεν., οὐκ ἦν αὐτῷ ἀχθομένῳ, οὐκ ἤχθετο τούτοις ‖. (μὲ διάφορα μόρια τροπολογεῖ διαφόρως τὴν φρσ.) »Οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; — Οὐ γάρ, « Ἀκ., ὄχι βέβαια, (ᾗ πρὸς κύκτ. μετὰ τοῦ Ἂν) »Οὐ γὰρ ἂν δυναίμην, « Πλάτ. (ἢ ὀρς.) »Οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ἐνέκραγες ἡμῖν, « Ἀρςφ. (καὶ ἐρωτηματ. ἐν εἶδει διαπορήσ.) « Οὐ γὰρ δοκῶ σοι, ἔφη, αὐτὰ ταῦτα διατελεῖν μελετῶν; « Ξεν., (κοιν.) Καὶ πῶς; νομίζεις ὅτι κτλ.; » Πῶς οὖν οὐκ ἐπίσαμαι ταῦτα; Οὐ γὰρ αὖ, ἔφη, ἐπίσασαι; « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) « Οὐ γάρ; « Πλάτ., δὲν εἶν' ἔτσι; » Ὁμοιόν γε, οὐ γάρ; τοῦτο τοῖς προτέροις ἐπιγράμμασι; « Δημ. »Καλά γε, οὐ γὰρ; ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ γεγραμμένα, « αὐτ. (μετὰ τοῦ Ἀλλὰ) » Οὐ γὰρ ἀλλὰ (ἐλλ. ἀντὶ »Οὐ γὰρ ἄλλως ἔχει, ἀλλ' οὕτως), « ἐξ ἅπαντος, τῷ ὄντι. » Οὐ γὰρ ἀλλ' ἐγω κακῶς, « Ἀρςφ. » Οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις, « αὐτ. (μετὰ τοῦ Μενοῦν, Μὴν, Μὴν ἀλλὰ κτλ. ἴδε ἐν εἰκείῳ τόπῳ ἕκαστον). » Οὐχ ὅπως (ὅτου, ὅτι), « ἴδε Ὅπως κτλ. ‖. (τὸ Οὔ τονίζεται ἡ πρὸ ἐγκλιτ. ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ. ἢ ὅταν εἰς τὰς ἀποκρίσ. ἐπαναλαμβάνηται μόνον). » Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Ἱππία, οὐκ, εἰ ταῦτά γε κτλ., « Πλάτ. » Ἦν μέγας μὲν οὗ, καλὸς δὲ, « » Θεοῖς τεθνήκειν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὗ, « Σοφ. » Ἐρρήθη ταῦτα, ἢ οὔ; « Πλάτ. » Πῶς γὰρ (« Τί γάρ) οὔ; « Αἰ. » Οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ ζῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; — Οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει, « Σοφ. » Ἔστιν ὅτι σε ἠδίκησα; Ἀπεκρίνατο ὅτι οὔ, « Ξεν.

Οὐ, γεν. ἑν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς. ‖. (συχν. ἐλλ. ἀντὶ) ἐπιῤ. Τοπ., = Ὅπου ἢ Ὅσου, (Γαλλ.) où. » Καὶ δωρίδ' αἶαν Μηλιάτε κόλπον, οὗ Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον, « Αἰσχύλ. » Ἤγησαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο, « Γρφ. » Ἐὰν πως αἴσθῃ οὗ εἶ, « Πλάτ. » Συνιδὼν οὗ κακῶν ἦν. « Ακ., « Ἔστιν οὗ τῶν βιβλίων, « Συν. 2) Χρον. ὅτε, ὅταν. » Οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρεκέλευσμ' ἠκούσαμεν, « Εὐρ.

Οὑ, Π. γεν. τῆς κτητ. ἀντων. Ὅς; ἀντὶ Ἑός. » Οὐ πατρὸς ἀμείνων, « Ὅμ.

Οὐᾶ ἡ Οὐᾷ, ἐπιφών. Ἐκπλήξ. ἢ Ἀποστροφ., (κοιν.) μπά! (Αττ.) vah! » Οὐά, ὁ καταλύων τὸν ναῦν, « Ἴφρ. » Ὀλυμπιονίκα, οὐᾶ· Πυθιονίκα, οὐᾶ, « Δ. Κάσσ. » Οὐᾷ, βασιλεῦ, « Ἀρρ. Ἐπικτ.

Οὐαί, ἐπιφών. Σγετλ., αλήμονα! (συνήθ. μὲ δοτ.) » Οὐαί μοι, « = Οἴμοι!

Οὐας, ατος (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Οὖς, αὐτί. (μετμ.) λαβὴ σκεύους. » Ἀπ' αὐτος εἶναι ἡ ὄρᾳν, « Ὅμ., Ἱπποκρ., ἀπόφημον, οὐκ ἀκουστόν, σχετλιον.

Οὐατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὠτώεις, ὁ ἔχων (ἢ ἔχων μεγάλα) αὐτιὰ (οὔατα, κυρ. καὶ μτνμ.).

Οὐατοκοίτης, ου (ὁ), Π. [οὖας, κοίτη]. ὁ κοιμώμενος πλάγια ἢ ἡσυχα (κατὰ λεξ. ἐπάνω εἰς τὸ αὐτί του), (παρβλ. Ἐνωτοκοίτης).

†Οὐγγία ἡ Οὐγκία (ἡ), Λτ. uncia, (κοιν.) οὐγγιὰ, μέτρ. βαρύτ. 8 δραχμ.

Οὐγώ, Π. Ἀττ. ἀντὶ Ὁ ἐγώ.

Οὐδαῖος, α, ον, Π. [οὖδας], = Χθόνιος, ἐπίγειος ἢ ὑπίγειος.

Οὐδαμά [κυρ. πλθ. οὐδ. τοῦ Οὐδαμὸς], Π. καὶ

Οὐδαμᾶ, Δ. ἀντὶ

Οὐδαμῇ, ἐπιῤ. Τοπ. = Οὐδαμοῦ, Οὐδαμόθι, πουθενά. » Ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο, « Πσ. » Οὐδαμῇ ἄλλῃ, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Οὐδαμῇ Αἰγύπτου, « αὐτ. ᾗ 2) Τρπ. = Οὐδάλως, καθαλου, ὁλότελα. » Ὅτι οὐδαμῇ προσίοιντο οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον, « Ξεν. » Τοῦτο μὲν οὐδαμῇ συγχωρῶ, « Πλάτ. » Οὐδαμῇ οὐδαμῶς, « Πλάτ. »Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε, « (Ἀνακρ. παρ') Ἡφαιστ. » Μῦθον οὐδαμῇ πιστὸν, « Ακ., [κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ Οὐδαμός].

Οὐδαμινέστερος, α, ον, συγκρ. (σπν.) τοῦ

Οὐδαμινὸς [οὐδαμός], ἡ, ὀν. Οὐδενὸς ἄξιος, πάντα ἀνίκανος, τιποτένιος, μηδαμινός.

†Οὐδαμινότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ οὐδαμινοῦ, οὐνιδανατης, ἀνικανατης.

Οὐδαμόθεν, ἐπῤ. Ἀπὸ κἀνέν μέρος, ἀπὸ πουθενά, » Οὐδαμόθεν ἀλλοθεν, « Ἀρστ.

Οὐδαμόθι, ἐπῤ. = Οὐδαμοῦ. » Οὐδαμόθι ἑτέρωθι, « Πρ. » Οὐδαμόθι πάσης τῆς ἔμπροσθε Εὐρωπης, « αὐτ.

Οὐδαμοῖ, ἐπῤ. = Οὐδαμοῦ, (ἐπμ. συγχ. τῷ) Οὐδαμῇ.

Οὐδαμὸς [οὐδέ, ἀμός], ἡ, ὀν, Ἰων. ἀντὶ Οὐδείς, κανείς. (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) » Ἠδουλεύσαντο δὲ αὐτοῦ μεταδοῦναι μηδαμοῖσι ἄλλοισι Ἰώνων, οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοῖ μεταιχεῖν, « Ἡρ. »Οὔτε ἐξηλάθητε ὑπὸ οὐδαμῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐξελάσαντες ἑτέρους αὐτοὶ οἰκεῖτε, « αὐτ.

Οὐδαμόσε, ἐπῤ. (κινήσ. τόπ.) Εἰς κἀνέν μέρος, πουθενά. » Ἀποδημῆσαι οὐδαμόσε, « Πλάτ.

Οὐδαμοῦ [κυρ. γεν. τοῦ Οὐδαμός]. ἐπῤ. (στάσ. τόπ.) Εἰς κἀνέν μέρος, πούποτε, πουθενά. » Ἀποδημῆσαι οὐδαμοῦ ἐξήν, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Οὐδαμοῦ γῆς, « Ἡρ. 2) Τρπ. ἀντὶ Οὐδόλως, Οὐδαμῶς. »Θεοὺς νομίζων οὐδαμοῦ, « Αἰσχύλ. »Τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, « Σοφ., δὲν τὸν λογαριάζω καθόλου (βλ. τίποτε).

Οὐδαμῶς [οὐδαμός], ἐπῤ. Ἀρνητ. ἢ Ἀποφατ. Κατ' οὐδένα (μὲ κἀνένα) τρόπον, ὁλότελα, καθόλου. » Οὐδαμῶς ἤθελον, « Ἡρ. » Οὐδαμῶς μοι ξύμφορον, « Ἀρςφ. (ᾗ παραλλ. πρὸς πλείονα ἔμφ.) » Θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς δίκης, « Πλάτ. »Αἰσθήσει μὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανόμενα, « Φίλ.

Οὐδας [οὔδους], οὔδεος (τὸ), (ἢ δοτ. Οὔδεϊ -οὔδει), Π. = Ἔδαφος· ὑπέδαφον. (ἐν γέν.) ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. » Ἄσπετον οὐδας, « Ὀδ. Ν. » Οὐδάς δε, « Ἰλ. Ρ. Ὀδ. Κ., κατὰ γῆς. » Ἓν Διὸς οὔδει, « Ἰλ. Ω., εἰς τὸν οἶκον τοῦ. »Ἐπ' οὔδεϊ καθίζειν τινὰ, « Ὅμ. Ὕμν., νὰ τὸν ἀφήσῃ χωρὶς τίποτε (νὰ τοῦ γομώσῃ τὸ 'σπίτι), (παρβλ. Ξηρός).

Οὐδὲ [οὐ, δέ], ἐπιῤ. Ἀρν. οὔτε. » Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο, « Παροιμ. » Ταυτὶ δ' ἅ, τι ἔστιν, οὐδ' ἂν Ἀπόλλων μάθοι, « (Π. παρ') Ἀθ. » Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, « Ἰλ. Α. » Οὐδ' ἠδειδν, « Ὅμ. » Οὐδ' ἀρχὴν, « Παυσ. » Οὐδ' ὁπωσοῦν (ὁπωστιοῦν), « Λξ. » Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, « Δημ. » Οὐδ' εἴ τι (» Οὐδ' ἂν εἴτι, » Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν) γένοιτο, « αὐτ. » Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, « αὐτ. » Ὥσπερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγοῦ ἀργοῦ, « Ξεν. » Οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω, « Γρφ. » Οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ, « αὐτ. » Οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος. » Οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται, « αὐτ. » Οὐ τέθνηκας οὐδὲ περ θανῶν, « Π. (ᾗ μετὰ τοῦ Ἂν πρὸς ὑποτ.) »Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται, « Δημ. (καὶ παραλλ.) » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς, « Ἰλ. Ζ. » Οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, « Ἰλ. Μ. »Διθοὺς μὲν οὐδὲν, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὁμοίως ἦν ἔχοντι, δείξας δὲ, « Συν. » Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον, « Δημ.

Οὐδεί καὶ Οὐδεΐ, Π. ὁστ. τοῦ Οὐδας.

Οὐδείς [οὐδὲ εἷς], ενὸς (οὐδεμία, οὐδέν), (τὸ πλθ. Οὐδένες), = Μηδείς (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Οὐ πρὸς τὸ Μή), κανείς, κἀνένας, οὔτε ἕνας. (συνκρ.) = Οὐδαμινὸς, τιποτένιος. » Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ, « Παροιμ. » Οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, οἵ τ' οὐδὲν ὄντες, « Εὐρ. »Τούτων ἢ τινὰ ἢ οὐδένα οἶδα, « Ξεν. »Οὐδεὶς (ἐνν. ἐστιν) ὅστις οὐ παρήσει, « Πρ., δὲν εἶνε κἀνείς, ὅπου νὰ μὴ, (ὄηλ.) ὅλοι (καθένας) θὰ. » Οὐδεὶς (ὃς) οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχήν, « Ξεν. » Εἷς οὐδεὶς ἵππος οὔτε ἔβαλεν οὔτε ἔφερεν, « Πλ. « Οὐδένα ἔφασαν ὄνειν οὐ δακρύοντα ἀποστρέφεσθαι, « αὐτ. » Οὐδένα κίνδυνον ὄντιν' οὐχ ὑπέμειναν, « Δημ. » Ἐφροῦμην προσβλέπων ὡς οὐδεὶς ἐν αἰτίαις ὢν Σπαρτιάτης Λακωνικὴν σκυτάλην, « Βασ. » Οὐδὲν κωλύει, « Λξ. » Οὐδὲν ἄλλ' ἢ βουλόμενος δοκεῖν, « Δημ. » Οὐδὲν δὲ οἷον ᾗ ἡδυσμά τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ μικρὸν ἀφηγήμα, « Γργ. » Παρ' οὐδὲν ἦλθεν εὐθὺς ἀπολέσαι τὰ πράγματα, « Πλ., ὀλίγον ἔλειψε νά. » Οὐδὲν ἔργον, « Λξ., δὲν εἶνε δουλειά, ᾗ ὠφελεῖ. » Οὐδὲν πρᾶγμα, « δὲν εἶνε δύσκολον. (καὶ κατ' ἀναστρ. ἢ ὑπερβιβασμὸν) » Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς, « » Οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο, « Πλάτ. » Οὐδ' ἐξ ἑνὸς λόγου, « αὐτ. » Οὐδὲ καθ' ἕνα (τὸν) τρόπον, « Λξ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλ. μορ.) » Οὐδ' ἓν εἶς, « Λξ. (ᾗ πλθ.) « Διαβλέψαι τι οὐδένες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εόντες,« Ἡρ., ὅτι εἶνα τίποτε. » Ἀτοπήμασι καὶ παρὰ τοῖς οὐδέσι τῶν ἀνθρώπων ἀπηγορευμένοις,« Εὐάγρ. ||. (τὸ οὐδ.)

Οὐδὲν καὶ (κατὰ διάςασ., τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ὀρθὸν εἶναι γνωματεύει ὁ Φρύνχ.) Οὐδὲ ἕν, ἐπίρ. ἀντὶ Οὐδόλως, (ὅθ. τὸ κοιν.) 'δέν. » Νεμεσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν ὅς κε θάνῃσιν, « Ὀδ. Δ. » Πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν, « Ξεν. » Ἀνδρὸς .. ἀδικοῦντος οὐδὲ ἕν, « αὐτ. » Ἐγείρατε γὰρ τόνδε τὸν πόλεμον ὑμεῖς, οὐδὲν ἡμέων βουλομένων, « Ἡρ. (συχνότ. δὲ μετὰ τοῦ Παύομαι) » Ὀρχούμενος οὐδὲν παύεται,« Ἀρςφ. » Οὐδὲν παύομαι, ἔφη, λέγειν μελετῶν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἐπίθ.) »Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν, « Ἀρςφ., ἀναιτίων. (καὶ πρὸς ἐπίρ. συγκρ.) » Οὐδὲν ἧττον τιμῶσιν αὐτάς, « Ξεν. » Οὐδὲν (» Οὐδέν τι) μᾶλλον, « Αξ., ἐπίσης. » Τοῦτο εἰδὼς οὐδέν τι μᾶλλον ἐπισταίμην γράμματα, « Ξεν. » Οὐδέν τι, »Οὐδέν γε, « Αξ. » Οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς,« Ξεν.

Οὐδέκοτε, Ἰων. ἀντὶ Οὐδέποτε.

Οὐδένας, αἰτ. πλθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὐδενάκι καὶ Οὐδενάκις [οὐδὲν], ἐπίρ. (μτγν.). Οὔτε ἅπαξ.

Οὐδένεια (ἡ), [οὐδὲν], = Οὐδαμινότης.

Οὐδένες, ὀνμς. πλθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὐδενία (ἡ), = Οὐδένεια.

;Οὐδενίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ οὐδὲν, μηδενίζω, ἀφανίζω· ἐξουθενῶ.

Οὐδενόσωρος (ὁ, ἡ), Π. [οὐδεὶς, ὥρα]. οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξιος, ἀσήμαντος, μηδαμινὸς, ἀξιοκαταφρόνητος.

Οὐδενότης (ἡ), = Οὐδένεια, μηδαμινότης.

Οὐδενόω-ῶ, Μ. ώσω, = Οὐδενίζω, ἀφανίζω, (Γαλλ.) anéantir.

Οὐδένων, γεν. πλθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὔδεος, Π. γεν. τοῦ Οὔδας.

Οὐδέπη, ἐπίρ. = Οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον. » Οὐδέπη (ἡ κατ' ἄλλ. » Οὐδέ πῃ) ἐστὶν, « Ὅμ. Ὕμν., δὲν εἶνε τρόπος.

Οὐδέποτε, ἐπίρ. Ποτὲ, οὐδεμίαν φορὰν (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Οὐ πρὸς τὸ Μή). (συνήθ. πρὸς μέλλ.) » Οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται, « Ἀρςφ. (ἀλλὰ ᾖ πρὸς παρῳχ.) » Οὐδέποκ' εἶδον, « Θκρ. (καὶ ἐνστ.) » Οὐδέποτ' ἐλέγχεται, « Πλάτ. » Οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,« Καλλ.

Οὐδέπω, ἐπίρ. Ὄχι ἀκόμη (ἕως τῶρᾳ), » Οὐδέπω τρία ἔτη ἐστὶ,« Πλάτ. » Παρῆσαν δὲ οὐδέπω, « Ξεν. » Οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν, « Ἀρςφ. (καὶ κατὰ διάςασ., παρεντιθεμένων ἄλλ. μορ.) » Οὐδὲ γέγραπταί μοί πω, « Ξεν. » Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας, « Ἰλ. Α.

Οὐδεπώποτε, ἐπίρ. Ποτὲ ἀκόμη (ὡς τῶρᾳ). » Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γε εἶδον οὐδεπώποτε; « Σοφ.

Οὐδέτερος, α, ον. Κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς δύο, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, (ὅθ.) » Οὐδέτερον (γένος), « Γρμτ., τὸ μήτε ἀρσ. μήτε θηλ.

Οὐδετέρωθεν, ἐπίρ. Οὔτε ἀπὸ τὸ ἓν οὔτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ κἀνὲν τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρωθι, ἐπίρ. Οὔτε εἰς τὸ ἓν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κἀνὲν τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρως, ἐπίρ. Οὔτε μὲ τὸν ἕνα οὔτε μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, μὲ κανένα τῶν δύο τρόπων. (Γρμτ.) εἰς οὐδέτερον γένος. » Λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος, « Ἀθ.

Οὐδετέρωσε, ἐπίρ. Οὔτε εἰς τὸ ἓν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ δύο μέρη. » Οὐδετέρωσε κλινόμενος, « Θγν.

Οὐδήεις, εσσα, εν, Π. [οὖδας]. ὁ κείμενος (εὐρισκόμενος) εἰς τὴν γῆν, ἐπίγειος, (οὕτως ἀνέγνωσάν τινες τὸ Αὐδήεις τοῦ Ὁμ. Ὀδ. Ε, 334).

Οὐδήπου (δήπουγε, δήπουθεν), ἀνγν. διαλελ. Οὐ δήπου κτλ.

Οὐδοπότερος, α, ον, = Οὐδέτερος.

Οὐδοπωσοῦν, Οὐδοπωστιοῦν [οὐδὲ, ὅπως, τὶ, οὖν], ἐπίρ. Παντάπασιν, ὁλότελα.

Οὐδὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Ἕδος καὶ Ὀδός]. τὸ κατώφλιον (τῆς θύρας)· (μτφορ.) ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος. » Ἐπὶ γήραος οὐδῷ,« Ὅμ., εἰς ἔσχατον γῆρας. » Βιότου οὐδὸν ἱκέσθαι, « Κόϊντ., εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου· (δὲν πρέπει νὰ συγχ., καὶ τοι συγγ., μὲ τὸ -

Οὐδὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀδός. » Δὸς δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθ', ἐπειδὴ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδὸν, « Ὀδ. Ρ.

Οὐδοστισοῦν, οὐδητισοῦν, οὐδοτιοῦν. Κἀνείς. » Οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δεοι, οὐδ' ᾗτινι πόλει, « Πλάτ.

Οὐδοτιοῦν (οὐδ. τοῦ Οὐδοστισοῦν), ἐπίρ. = Οὐδοπωστιοῦν, παντάπασι, διόλου.

†Οὐδὼν [Ατ. udo], ῶνος (ὁ), εἶδ. ὑποδημάτων ἀπὸ γοῦναν ἢ μαλλί.

Οὔθ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Οὔτε.

Οὔθαρ, οὔθατος (τὸ). βυζὶ (κυρ. ζώου διὰ ἄρμεγμα)· (ἐν γεν.) μαστὸς (» Ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὔθαρ φέρω,« [Τηλεκλείδ. παρ'] Ἀθ.). (μτφορ.) τὸ παχύτερον (καλλήτερον) μέρος ἀγροῦ κτλ. (καὶ ἴσ. ἀπ' ἐδῷ παρεφθάρη ὁ κοιν.) Ἀθέρας. » Οἰνὰς ὀπώρη οὔθατος ἐκ βοτρύων, ξανθὸν ἄμελξε γάνος, « Ἐπγρ.

Οὐθάτιος, η, ον, Π. [οὔθαρ]. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς μαστούς.

Οὐθατόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μεγάλα ἢ γεμάτα γάλακτος βυζιὰ (οὔθατα), (μτφορ.) καρποφόρος. » Γάλα —, « Ὀππ.

Οὐθεὶς (τὸ οὐδ. Οὐθὲν), ενὸς, = Οὐδεὶς (Οὐδέν).

Οὐθένεια (ἡ), = Οὐδένεια.

Οὐθέτερος [οὔτε, έτερος], α, ον, = Οὐδέτερος.

Οὔθην ἢ (ὀρθότ.) Οὐ θὴν, ἐπίρ. Π. ὄχι βέβαια, (ἴδε Θήν).

Οὔϊγγον ἢ Οὔϊπον ἢ Οὔϊτον (τὸ), Αἰγυπτ. τὸ κολοκάσιον, εἶδ. φυτοῦ.

Οὐκ (πρὸ φων. ψιλ.) ἀντὶ Οὐ.

Οὐκ, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὀ ἐκ.

Οὐκέτι (ἀντὶ Οὐκ ἔτι), ἐπίρ. Ὄχι (Δέν..) πλέον. » Οὐκέτι κατῄει, « Αξ. » Οὐκέτι σου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσω,« Ὕμν.

Οὐκί, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Οὐχί.

Οὔκουν (ἀντὶ Οὐκ οὖν), ἐπίρ. Ἀρν. Δὲν (»Ὄχι).. λοιπὸν, ὄχι βέβαια, τοὐλάχιστον δὲν.., ἢ (ἐρωτηματ.) Δὲν.. λοιπόν; »Οὔκουν γέλως ἥδιςος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;« Σοφ. (ᾖ ἀποφατ.) » Οὔκουν (αἰσχρὸς φανῇ) ἐν οἷς γε δρᾷς,« αὐτ. »Οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηριδῶν,« Πλάτ. (εἰς τὴν τελευτ. ταύτην ἐκδχ. συγχ. τῷ

Οὐκοῦν, συνδ. Σύμπερασμ. ἄρα, λοιπόν. (κυρ.) ὄχι (;'δὲν εἶν' ἔτσι); λοιπόν. »Κυνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτόν, Ἀλλ' οὐ βασιλικόν, εἶπε, τὸ δόμα· τοῦ δ' εἰπόντος, Οὐκοῦν (Οὐκ; οὖν) τάλαντον δός μοι,« Πλ. »Οὐκοῦν, ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι, « Σοφ. (κυρ. κατὰ σχῆμα πρωθύςερ. ἀντὶ »Ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι· οὔκουν;» [κοιν.]; δὲν εἶν' ἔτσι;) » Οὐκοῦν ἦν τι τοιοῦτον εἴπῃ, « Ακ. »Οὐκοῦν δήπου φαμὲν,« Ἀρςφ.

Οὔκω, Ἰων. ἀντὶ Οὔπω.

Οὔκων (ὀρθότ. Οὐκ ὤν) Ἰων. ἀντὶ Οὔκων.

Οὐκῶν, Ἰων. ἀντὶ Οὐκοῦν.

Οὔκως, Ἰων. ἀντὶ Οὔπως.

Οὐλαὶ (αἱ), [ἀλέω;]. (ἐνν. κριθαὶ) τὸ χονδραλεσμένον κριθάρι τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἀνακατωμένον μὲ ἅλας εἰς τὰς θυσίας πασπαλίζοντες δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου πρὶν τὸ θυσιάσωσι (Ατν.) mola ἢ mola salsa, (παρβλ. Πρόχυσις).

Οὐλαμηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ὁδηγῶν) στράτευμα, [φέρω καὶ

Οὐλαμὸς (ὁ), [εἴλλω, ὅλος]. ἄθροισμα πολεμιστῶν, σῶμα στρατ. (κυρ. ἱππέων), (παρβλ.) Ἰλη. »Μελισσαῖος —,« Νικ., τὸ σμῆνος τῶν.

Οὐλαμώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν (οὐλαμοῦ) ὄνομα.

Οὐλὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Οὔλη, θηλ. τοῦ Οὔλος. 2) (οὐσ.) =Πήρα, ταγάρι. »Οὐλὰς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Οὔδας) δὲ σκίπωνος συνέμπορος, « Ἐπγρ.

Οὔλε, Π. (κυρ.) πρς. τοῦ ἀχρ. Οὔλω, ἢ Οὐλέω, εἶμαι οὖλος (σῶος, ὁλόκληρος), ὑγιαίνω, (ὅθεν συνήθ. ἐν εἴδει χαιρετισμοῦ), ὑγίαινε! » Οὔλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, « Ὀδ. Ω.

Οὐλὴ (ἡ), [οὔλω]. πληγὴ ἰατρευομένη, σημάδι πληγῆς (ἰατρευθείσης).

Οὔλημα (τὸ), Π. ἀντὶ Οὐλαί.

†Οὔλιμος, η, ον, Γλσ. = τῷ

Οὔλιος, α, ον, Π. [ὄλλυμι], = Ὀλοὸς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος. » Ἄρης —, « Ἡσ. 2) [†οὔλω] ὑγείας παρεκτικὸς, σωτήριος. » Ἀπόλλων —, « Εὐς.

†Οὔλις, ιδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Οὖλον, γοῦλι.

Οὐλοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, βιβρώσκω] τοῦ ὀπ. τὸ δάγκαμα εἶνε φοβερὸν (ὀλέθριον). » Ἔχις —, « Νικ.

Οὐλοδέτης [οὖλος, δέω], ου (ὁ), = Ἀμαλλοδέτης.

Οὐλόδετον (τὸ), δέμα τῶν χεροδόλων.

Οὐλοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Οὐλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλας (κατσαρὰς) τρίχας, σγουρομάλλης.

†Οὐλόθυμος (ὁ, ἡ), Γλσ. [οὖλος, θυμὸς], = Ὀλοόφρων.

†Οὐλοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀλοκαυτόω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐλοχυτέω.

Οὐλοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλόθριξ. 2) ὁ ἔχων ὅλον (οὖλον, σῶον) τὸ κεφάλι. » Οὐλοποδ', οὐλοκάρηνα, « Ὅμ. Ὕμν., ὅλα καθὼς ἦσαν ποδάρια καὶ κεφάλια μαζῇ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οὐλέκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλα (κυρτὰ, γυριστὰ) κέρατα.
†Οὐλοκέφαλος (ὁ, ἡ), = Οὐλοκάρηνος.
Οὐλοκίκιννα (τά), Π. οὖλοι κίκιννοι, σγουρὰ (κατσαρὰ) τζουλούφια.
Οὐλοκομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω σγουρὰ (κατσαρὰ) μαλλιά, εἶμαι-
Οὐλοκόμης καὶ Οὐλόκομος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλην (σγουρὴν) κόμην, σγουρομάλλης.
Οὐλόκρανος (ὁ, ἡ), Π. = Οὐλοκάρηνος, οὐλόθριξ.
Οὐλομέλεια (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀλομέλεια.
Οὐλομελής, ές (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομελής, ἀκέραιος.
Οὐλομελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομέλεια, ὁλοκληρία. ||. (ἡ δοτ.) Οὐλομελίῃ, ἐπίρ. Καθ' ὁλοκληρίαν, ἐν γένει.
Οὐλόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀλόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὄλλυμι, (κυρ. ὡς ἐπιθ.) φθοροποιὸς, ὀλέθριος, ἢ (πθ.) χαμένος, ἄθλιος, ὀλέθρου ἄξιος. » Οὐλομένῳ θανάτῳ, « Ἐπγρ.
Οὖλον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ Ὀδοντοκοιλιαίς, (κοιν.) τὰ γούλια.
Οὐλοξανθοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλος ξανθὰς κόμας.
Οὐλοός, ἡ, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀλοός.
†Οὐλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι οὖλον (σγουρὸν), σγουραίνω, ίδ.
Οὐλοποίησις, εως (ἡ). στρίψιμον τῶν μαλλιῶν, κατσάρωμα.
Οὐλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ ἔχων ὁλοκλήρους τοὺς πόδας, (ἴδε Οὐλοκάρηνος).
Οὐλοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων οὖλον (ζρημμένον) πώγωνα (κατσαρὰ γένεια).
Οὖλος, η, ον, Ἰων, ἀντὶ Ὅλος, ὁλόκληρος, σῶος, ἀκέραιος· (συνκδ.) ἰσχυρὸς, δυνατὸς· (κοιν.) γιερὸς· (κατ' ἐκτ.) φοβερὸς. »Οὖλος Ἄρης,« Ἰλ. Ε. »Οὖλος ὄνειρος, « Ἰλ, Β. ὁ ἐναργής. ἢ· σκολιὸς (διὰ τὴν ἀσάφειαν)· (καὶ ἐπίρ.) » Ψᾶρες ἢ κολοιοὶ οὖλον κεκλήγοντες,« Ἰλ. Ρ., φωνάζοντες φοβερὰ (δυνατὰ), (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ
Οὖλος [εἴλλω], η, ον. Στριμμένος, σγουρὸς (» Βοστρυχος—, « Ἐπγρ. » Θριδάκων οὔλιων,« αὐτ. » Σελίνων οὐλοτέρη, « αὐτ.)· (ἐπιὐφασμ.) πυκνὸς, κρυσὸς (»Τάπης—«, Ἰλ. Π. »Χιτῶνα.. οὖλων ἐρίων,« Ἀρχφ.). (ἐπὶ λόγων) = Συνεστραμμένος. » Οὖλα φθεγγομένους, « Πλ. » Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, « Καλλ. ἐν περιστροφῇ, ἢ φοβερῶς, θορυβωδῶς· (ίδ.
Οὖλος [εἴλλω], η, ον. Στριμμένος, σγουρὸς (» Βοστρυχος—, « Ἐπγρ. » Θριδάκων οὔλιων,« αὐτ. » Σελίνων οὐλοτέρη, « αὐτ.)· (ἐπιὐφασμ.) πυκνὸς, κρυσὸς (»Τάπης—«, Ἰλ. Π. »Χιτῶνα.. οὖλων ἐρίων,« Ἀρχφ.). (ἐπὶ λόγων) = Συνεστραμμένος. » Οὖλα φθεγγομένους, « Πλ. » Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, « Καλλ. ἐν περιστροφῇ, ἢ φοβερῶς, θορυβωδῶς· (ίδ.
Οὖλος, (εἴλλω], η, ον. Στριμμένος, σγουρὸς (» Βοστρυχος—, « Ἐπγρ. » Θριδάκων οὔλιων,« αὐτ. » Σελίνων οὐλοτέρη, « αὐτ.)· (ἐπιὐφασμ.) πυκνὸς, κρυσὸς (»Τάπης—«, Ἰλ. Π. »Χιτῶνα.. οὖλων ἐρίων,« Ἀρχφ.). (ἐπὶ λόγων) = Συνεστραμμένος. » Οὖλα φθεγγομένους, « Πλ. » Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, « Καλλ. ἐν περιστροφῇ, ἢ φοβερῶς, θορυβωδῶς· (ίδ.
Οὖλος [

ρᾳ ἡ τότε. « Πάρας δ' οὐ πώποτ' ὑπώπει,» Ὀδ. Φ.

Οὕπως, ἐπίρ. Παντάπασι, διόλου, κατ' οὐδένα τρόπον. «Ἔνθ' οὕπως ἔστιν καταδήμεναι, » Ἰλ. Μ. (ᾗ κατὰ διάσα. παρεντιθεμ. ἄλλων μορ.) «Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδε,» Ἰλ. Β. 2) = Οὔποτε.

Οὐρά (ἡ), [Ὀρός]. τὸ γνωστὸν μέλος τῶν ζώων. (μτφ.) τὸ ἀνδρικὸν μόριον (ὅθ. Νάθουρος). (ἐν γέν.) ἡ ὄπισθεν ἄκρα τινὸς πράγματος, (π. χ.) ἡ πρύμνη τοῦ πλοίου· ἡ ὀπισθοφυλακὴ στρατεύματος κτλ., (ὅθ.) «Εἰς οὐράν, » Τακτ., Ὀπίσω. «Κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι,» αὐτ., κατόπιν.

Οὖρα, Π. πλθ. τοῦ Οὖρον.

Οὐραγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι οὐραγὸς ἢ τεταγμένος εἰς τὴν οὐραγίαν (στρατεύματος)· (μτφρ.) εἶμαι ἔσχατος, ἢ «Ὑστερίζω. » Ἐν ὥρᾳ ἐξεγείρου ᾗ μὴ οὐράγει,» Γρφ.

Οὐράγημα (τὸ). τὸ περὶ τὴν οὐραγίαν τεταγμένον σῶμα στρατεύματος, ἡ ὑπισθοφυλακή.

Οὐραγία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ ἐπιστασία) τοῦ οὐραγοῦ. 2) ἡ ὀπισθοφυλακὴ στρατεύματος.

Οὐραγὸς (ὁ), [οὐρὰ, ἄγω]. ὁ ὁδηγῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν στρατεύματος, ἀρχηγὸς ἢ στρατιώτης τῆς ὀπισθοφυλακῆς. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐριαχος, τσουνὶ ὀπωρικοῦ, ἢ 3) = Οὐραχός.

Οὐράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οὐρά, οὐρίτσα.

Οὐραία (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐρά, (ζδε-

Οὐραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν οὐρὰν, (ἐν γέν.) ἀκρινός. ὀπισινός. » Πόδες οὐραῖοι, » Θκρ., οἱ ὀπίσθιοι. «Κέρκος οὐραίη,» Βαβρ. ‖. (οὐσ.) Οὐραῖον (τὸ), ἡ οὐρὰ (« Σαίνουσιν οὐραίοισι, « [Συφ. παρ'] Ἀθ. » Ἄκρῳ τῷ οὐραίῳ ἐγκαθήμενον φέρει [ὁ σκορπίος] τὸ θανάσιμον, « Εὐς.)· ἡ ἄκρα (» Ὀφίου —, « Ἱππκρ.)· (ἰδιαιτ.) εἶδος γαρου κατασκευαζομένου μὲ τὰ πτερύγια ᾗ τὴν οὐρὰν τοῦ θύννου.

Οὐραῖος (ὁ), Αἰγυπτ. ὁ βασιλίσκος (Οὐρὸ γὰρ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ βασιλεύς).

†Οὐρακὺς (ὁ). τὸ μέσαν τῆς κώπης, (ζδε Οὐραχός).

Οὐράνη (ἡ), [οὐρέω]. = Οὐροδοχεῖον ἢ· 2) = Οὐρητήρ.

Οὐρανιάζω, Μ. άσω. Παίζω τὴν λεγομένην Οὐρανίαν (σφαῖραν).

Οὐρανίαφι, Π. ἀντὶ Οὐρανίᾳ Κλητ. (ᾗ ὄχι δοτ., καθὼς ἐνόμισεν ὁ Βουτεμάννος) τοῦ Οὐράνιος. « Ἡ γὰρ διὰ τῆς φι συλλαβῆς παραγωγὴ κατὰ πᾶσαν γίνεται κτῶσιν, . . . ἀπὸ κλητικῆς, οἷον Οὐρανία Οὐρανίαφι, » Μῶσα Διὸς θύγατερ Ὡραιάφι λίγ' ἀείσομαι (Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς), « Σχλ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 233. « Ἔχ δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ Οὐρανίαφιν, » Ἀπλλν.

Οὐρανίδης, ου (ὁ). υἱὸς ἢ κάτοικος τοῦ Οὐρανοῦ. » Θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας τούς θ' ὑπὸ γαῖαν, « Εὐρ. (παρβλ. Οὐρανίων).

Οὐρανίζω καὶ (μσ.) Οὐρανίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. διευθύνω τι πρὸς (καὶ μσ. φθάνω ἕως) τὸν οὐρανόν.

Οὐράνιος, α ἢ ας, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς (ἢ διευθυνόμενος πρὸς, ἢ φθάνων ἕως) τὸν οὐρανόν. (συνκδχ.) ὑπερβολικὸς· ὑπέρμετρος. » Θεοὶ οὐράνιοι, « Ὅμ., Ἡρ., εἰ (ἄλλ.) Οὐρανίωνες. » Ὕδωρ οὐράνιον, « Θφρ. (ᾗ ἄλλ. τοῦ οὐσ.) » Ἐὰν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια γένηται, « αὐτ. τὸ βρόχινον. » Ἄνοδος—, « Ἴμν., ἢ πρὸς τὸν οὐρανόν. (συνκδχ.) » Ἄχος οὐράνιον, « Αἰσχλ., ὑπέρμεγα. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, « Ἀρχρ., πήδα ὑψηλά. » Οὐράνιον ὅσον, « αὐτ., ἀντὶ Θαυμαστὸν ὅσον, μὲ ὑπερβολήν· (ᾗ πλθ.) » Ἵππον οὐράνια βρέμοντα,» Εὐρ., (παρβλ. Ἀέριος). ‖. (οὐσ.) » Οὐρανία, « Ἀρχτ., τὸ μετέωρον ὁ Σίφων. 2) = Οὐρανὸς κουδουκλίου. ‖. (πλθ.) « Οὐράνια (ἵνν. ἱερὰ), « Ἐπγρφ., ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ. « Ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων (τῶν μεγίστων) Οὐρανίων, « Ἐπγρφ. 2) (ἐν γέν.) τὰ μετέωρα. « Τῶν οὐρανίων φροντιστὴν γίγνεσθαι ἀπέτρεπε, « Ξεν. 3) (ὡς ἀπὸ τοῦ Οὐρανὸς 4) ὁ τοῦ οὐρανίσκου. » Ἀπὸ μὲν πυγῆς Εὔφρὼ (σοὶ τάδ' ἀνέθηκεν) . . . Ἄτθις δ' ἀπ' οὐρανίων, « Ἐπγρ.

Οὐρανὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐρανία. « Τελετὴ—, « Ἐπγρ.

Οὐρανίσκος (ὁ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ Οὐρανὸς (« Οἱ Πλατωνικοὶ μυθεύονται τὴν ψυχὴν, ἐκπεσοῦσαν τῶν ἄνω, . . ἐνοικισθῆναι τῇ κεφαλῇ, πλασθείσῃ πρὸς τύπον οὐρανίου σφαιρώματος, ὡς ἂν . . , τῷ μικρῷ τούτῳ οὐρανίσκῳ ἐγκατοικοῦσα, ἔχοι μεμνῆσθαι ὧθεν ἦν, « Εὐς.)· (ἰδιαιτ.) τὸ στρογγύλον (οὐρανοειδὲς) σκέπασμα σκηνῆς (θρόνου κτλ.), Γαλλ. ciel (« Ἡ δὲ τοῦ συμποσίου στέγη] ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιλεύκῳ, « Ἀθ.)· (ἰδιωνυμ.) τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐντὸς κοιλότητος τοῦ στόματος, ἡ (ἄλλ.) Ὑπερῷα. (Γαλλ.) le palais.

Οὐρανίων, ωνος (ὁ), Π. (κυρ.) υἱὸς (συνηθ. κάτοικος) τοῦ οὐρανοῦ, οὐράνιος. » Οὐρανίωνες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) θεοί, « Ὅμ. (πατρωνυμ.) » Οὐρανίωνες, « Ἰλ. Ε., οἱ Τιτᾶνες.

Οὐρανίως, ἐπίρ. Θείως.

Οὐρανοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρανὸς, βαίνω]. ὁ ἀναβὰς ἢ περιπατῶν εἰς ἢ φθάνων ἕως τὸν οὐρανόν. « Κλίμαξ—, « Εὐς.

Οὐρανοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν βαφὴν) τοῦ οὐρανοῦ, (κοιν.) οὐρανὺς, οὐρανογάλαζος.

Οὐρανογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν, ἀστρονόμος ἢ μετεωρολόγος.

Οὐρανογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ.

;Οὐρανόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δεικνύμενος (φαινόμενος) εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοδρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Κυκλοφορῶ καθὼς οἱ πλανῆται) εἰς τὸν οὐρανὸν, [ἐκ τοῦ

Οὐρανοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων διὰ τοῦ οὐρανοῦ, Οὐρανοβάμων.

Οὐρανοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ) οὐρανοῦ, θολωτὸς, καμαρωτός, ἢ· οὐρανόχρους.

Οὐρανόεις, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ οὐρανίσκου. » Ἀτραπὸς (« Ἠπύνη) —, « Μανέθ., Νίκ.

Οὐρανόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοθεσία (ἡ). ὁ προσδιορισμὸς τῆς θέσεως ἑκάστου τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Οὐρανόθι, ἐπίρ. Ἐν τῷ οὐρανῷ.

†Οὐρανοκάτοικος (ὁ, ἡ), Γλσ. κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοκτήτης (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κτῆσιν τὸν οὐρανὸν ἢ ἀνήκων ὡς κτῆμα εἰς αὐτόν. †Οὐρανολέσχης, ου (ὁ), Σχλ. = Μετεωρολέσχης.

Οὐρανομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὸν οὐρανὸν, ἀστρονόμος.

Οὐρανομήκης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μῆκος ἴσα μὲ τὸν οὐρανὸν, ὑπερύψηλος· (μτφρ.) ὑπερμεγέθης. « Κλέος οὐρανομήκες, « Ἀρχφ. » Τὸ δὲ κατορθωθὲν οὐρανομήκες ποιήσουσιν, « Ἰσκρ.

Οὐρανομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ κατεσκευασμένος.

Οὐρανόνικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νικῶν (ὑπερισχύων) εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπετὴς, ές (ὁ, ἡ). πεσμένος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος (κυκλοφορῶν) εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοποιία (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴ (ἡ δημιουργία) τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπολῶ τὸν οὐρανὸν, Οὐρανοβατῶ.

Οὐρανόπολις, εως (ἡ), πόλις τοῦ οὐρανοῦ (οὐρανία).

Οὐρανοπολίτης, ου (ὁ), καὶ Οὐρανοπολῖτις, ιδος (ἡ). πολίτης (κάτοικος) τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπορία (ἡ). ἡ ἐν οὐρανῷ ἢ διὰ τοῦ οὐρανοῦ ὁδοιπορία.

Οὐρανοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ διαπορευόμενος (περιπολῶν) τὸν οὐρανὸν, οὐράνιος.

Οὐρανοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τὸν οὐρανὸν (καπηλεύων, ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα).

Οὐρανοπρόβλητος (ὁ, ἡ). = Θεοπρόβλητος.

Οὐρανόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων [ἄσαρμαι] τὸν οὐρανόν. « Ὁ ἄνθρωπος—, « Καισάρ.

Οὐρανόρροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀροφὴν εἰς σχῆμα οὐρανοῦ. « Σκηνὴ—, « Ἀθ.

Οὐρανὸς (ὁ), [ὅρος, ὁρίζω]. τὸ ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀστέρας κυρτοειδῶς σχηματιζόμενον. (κατὰ τὴν μυθολογ.) κατοικία τῶν θεῶν. (καταχρ.) ἡ ἀτμόσφαιρα. « Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ, « Θκ 2) (συνκδχ.) τὸ κλίμα τινος τόπου. 3) ὁ ἕναστρος κόσμος, τὸ πᾶν. « Ὡστε δίδιος ἂν εἴη ὁ πρῶτος οὐρανός, « Ἀρχτ. « Εἴ τε κόσμον εἴτε οὐρανὸν ἐν ἡδονῇ τις λέγειν, « Πλάτ. 4) (μτφ.) τὸ ἔσωθεν τῆς ὀροφῆς οἰκοδομήματος θολωτὸν ἢ σκηνῆς. « Τῶν υἱῶν αὐτοῦ πεζῇ πορευομένων καὶ οὐρανὸν ὑπερθεν τοῦ βασιλέως αἰωρουμένου κατεχόντων. « Συρίπ., (ὄθεν 5) (ἐνίοτε) ὁ οὐραγὸς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ στόματι ἡ γλῶσσα τοῖς ζώοις ἐστιν, « Ἀρστ.

Οὐρανόσε, ἐπίῤ. Πρὸς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν, βλέπων πρὸς) τὸν οὐρανὸν, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδος ἰχθ. τοῦ ὀπ. τὰ 'μμάτια εἶνε τοποθετημένα εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ γυρισμένα πρὸς τὰ ἄνω.

Οὐρανοστεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. στέγω]. ὁ βαστάζων (σηκόνων) τὸν οὐρανόν. » Ἄθλος —, « Αἰσχλ., ὁ τοῦ Ἄτλαντος.

Οὐρανοτίμητος (ὁ, ἡ). οὐρανόθεν τετιμημένος, θεοτίμητος.

Οὐρανοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ὀξουσιάζων ἢ κατοικῶν εἰς) τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαίνων (φέγγων) ἢ φαινόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ.

Οὐρανοφάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. φαίνω]. ὁ φανερόνων (ἑρμηνεύων, ἀποκαλύπτων) εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ, ἢ 2) τοῦ ὀπ. ἡ λάμψις φαίνεται (φθάνει) ἕως τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οὐρανοφανής.

†Οὐρανοφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐρανοβατέω, [ἐκ τοῦ

Οὐρανοφοίτης, ου (ὁ), Π. καὶ

Οὐρανόφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (πορευόμενος) διὰ τοῦ οὐρανοῦ, Οὐρανοβάμων, (παρβλ.) Ἠερόφοιτος. » Τὸ τοῦ πυρὸς οὐρανόφοιτον, « Εὐς.

Οὐρανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν σηκόνων) τὸν οὐρανὸν, (ἴδε Οὐρανοστεγής).

Οὐρανόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τοῦ οὐρανοῦ (ἔχων οὐράνιον φρόνημα).

Οὐρανοφύτευτος καὶ Οὐρανόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος (δημιουργημένος) ἢ καταγόμενος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόχροος-ους καὶ

Οὐρανοχρώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. ||. (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. Οὐ μονοχρώματος).

†Οὐρανόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Τοποθετῶ εἰς τὸν οὐρανὸν, θεοποιῶ, (ὅθ.

†Οὐράνωσις, εως (ἡ). θεοποίησις.

Οὔραξ [οὐρὰ], αχος (ὁ), τὸ πτηνὸν Τέτραξ.

Οὐραχὸς ἢ Οὔραχος (ὁ). (ἀνατομ.) τὸ ἐν εἴδει οὐρᾶς παρεκτεινόμενον μέρος διαφόρων ἐντοσθίων. » Εἰ δὲ ἐς λεπτὸν ᾖ εὐμήκη ὑμένα τελευτᾷ κιονὶς, οἷόν τι οὐραχὸν κατὰ πέρας ἴσχουσα, κράσπεδον τὴν ἐπωνυμίην ἴσχει, « Ἀρετ. (ἰδιωνυμ.) » Ὁ καλούμενος οὐραχὸς, ἀγγεῖον βραχὺ καὶ ἀμφίστομον, ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῆς κύστεως εἰς τὸ χορίον ἐμβάλλον, « Ῥοῦφ.

Οὔρεα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὄρη, βουνὰ, πλθ. τοῦ Οὖρος = Ὄρος.

Οὐρειὰς, άδος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀρειάς.

Οὐρειβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.

Οὐρείθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρείθρεπτος.

Οὔρειος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὄρειος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὔριος.

Οὔρειος, α ἢ ος, ον, (σπν.). Ὁ τοῦ οὔρους. » Βῖκος —, « (Ἀντισθ. παρὰ) Φωτ.

Οὐρεοφοιτὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ τοῦ

;Οὐρεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεσίφοιτος.

Οὐρεσιβώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρεσιβώτης

Οὐρεσίοικος, Οὐρεσιφοίτης, Οὐρεσίφοιτος κτλ, Π. = Ὀρεσίοικος κτλ.

Οὐρεὺς, ῆος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀρεὺς, μουλάρι. » Οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν, « Καλλ. 2) (σπν.) ἀντὶ Οὖρος, φύλαξ. » Ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων, « Ἰλ. Ε.

Οὐρέω-ῶ [οὖρον], Μ. ήσω καὶ ήσομαι (παρτ. Ἐούρουν, ἀόρ. Οὔρησα). Κατουρῶ. » Ἂν αἷμα ἢ πῦον οὐρέῃ, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Ὁ αὐστηρὸς (οἶνος) μᾶλλον οὐρεῖται, « Ἀθ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ οὐρούμενα, « Ἰατρ., τὰ μετὰ τοῦ οὔρους ἐκκρινόμενα.

;Οὐρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀρμενίζω (μὲ οὔριον ἄνεμον).

Οὐρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Οὐρά.

Οὐρῆας, αἰτ. πλθ. τοῦ Οὐρεὺς = Ὀρεύς.

Οὐρηβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (δαγκάνων) τὴν οὐράν του. » Αἰγύπτιοι καθ' ἱερὸν λόγον δράκοντα οὐρηβόρον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Οὐρηβόλον) ταῖς πυραμίσιν ἐγγλύφουσιν, « Ι. Λυδ.

Οὐρηδόχος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Οὐροδόχος.

Οὐρήθρα (ἡ). ὁ σωλὴν (ὁ ὀχετὸς) διὰ τοῦ ὀπ. ἐξέρχεται τὸ οὖρον, ἡ κατουρήθρα.

Οὔρημα (τὸ), [οὐρέω]. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς οὐρήσεως, τὸ κάτουρον.

Οὐρηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὖρον. » Ἄγγος οὐρηρὸν, « Αξ., οὐροδόχον.

Οὐρησείω (χ. Μ), = Οὐρητιάω.

Οὔρησις, εως (ἡ). τὸ οὐρεῖν, κατούρημα. » Οἱ ὀξεῖς καὶ δριμεῖς (χυμοὶ) λύουσι τὴν οὔρησιν, « (Μ. ησίθ. παρ') Ἀθ. 2) = Οὖρον, οὔρημα. » Οὔρησις αἱματώδης (ὑμενώδης, δυσκολαίνουσα κτλ.), « Ἱππκρ.

Οὐρητὴρ (ὁ). ὁ σωλὴν (ὁ ὀχετὸς) διὰ τοῦ ὀπ. περνᾷ τὸ οὖρον ἀπὸ τῶν νεφρῶν εἰς τὴν κύστιν.

Οὐρητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἀνάγκην νὰ κατουρήσω, (κοιν.) κατουρηοῦμαι.

Οὐρητικὸς, ὴ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) οὔρησιν, διουρητικός. » Τὰ δ' ἀμύγδαλα οὐρητικὰ, « Ἀθ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὔρημα ἢ τὴν οὔρησιν. » Πόρος —, « Ῥοῦφ., ἡ οὐρήθρα. 3) ὁ κατουρῶν συχνὰ ἢ εὔκολα. » Οὕτω γὰρ ἂν οὐρητικώτατος εἴη, « Ἱππκρ.

Οὐρητρὶς, ίδος (ἡ), = Οὐροδοχεῖον.

Οὐρία, θηλ. τοῦ Οὔριος.

Οὐρία (ἡ), [οὐρὰ], εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριόπαππιας).

Οὔρια, Ἰων. ἀντὶ Ὄρια.

Οὐρίαχος (ὁ), Π. [οὐρά]. ἡ ὄπισθεν σουβλερὴ ἄκρα (ὁ ἄλλ. Σαυρωτὴρ) τοῦ δόρατος, ἴδε Οὔραχός.

Οὐρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀρίζω.

Οὐρίζω, Μ. ίσω, Π. [οὖρος]. φέρω (ὁδηγῶ) τὸ πλοῖον μὲ οὔριον ἄνεμον· (μτφορ.) κάμνω νὰ ἐπιτύχῃ τι, διευθύνω ἀνηκόντως.

†Οὐρίθρεπτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὐρείθρεπτος.

Οὔρινος, ἴδε Οὔριος.

Οὐριοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀρμενίζω) μὲ οὔριον ἄνεμον, [ἐκ τοῦ

Οὐριοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀρμενίζων) ἐξ οὐρίας (κοιν. πρύμα).

Οὔριος [οὖρος], α ἢ ος, ον. (κυρ. ἄνεμος) Καλὸς διὰ ταξιῖδι, πρύμος. » Ἐξ οὐρίων ἢ Ἐν οὐρίῳ ἢ Ἐξ οὐρίας (ἐνν'. πνοῆς) ἢ Οὔρια πλεῖν (θεῖν, δραμεῖν), Αξ., ἀρμενίζειν πρύμα. (καὶ συνκδχ.) » Οὐρία τρόπις, « Αἰσχλ., ἡ τοῦ οὐριοδρομοῦντος πλοίου. » Οὐρία ῥιπὶς, « Ἀρςφ., ἡ διευθύνουσα φορὸν πρὸς τὰ κάρβουνα τὸν ἄνεμον. » Ἀλλ' ἁλιεὺς στέλλοιτο λίνον πνοῇσι πετάσσας οὔριον, « Ὀππ. (καὶ μτφορ.) » Οὐρία πρᾶξις, « Αἰσχλ., ἡ ἐπιτυχής. ||. » Ζεὺς οὔριος, « Ἐπγρ., ὁ πέμπων οὔριον ἄνεμον. ||. (ἐπίῤ.) » Οὔρια θεῖτε, « Ἀρςφ.; Οὐριοδρομεῖτε. 2) (ἐπὶ ὠῶν) ἄγονος, κλούβιος, (ἄλλ.) Ὑπηνέμιος. » Διαφθείρεται δὲ τὰ ὠὰ, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὔρια, μᾶλλον κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν, μιγνυομένης τῆς λεκίθου . . . Τοῖς δὲ γαμψώνυξιν ὀλιγοτόκοις οὖσιν, οὐδὲν ἧττον συμβαίνει τοῦτο· πολλάκις μὲν γὰρ τοῖν δυοῖν θάτερον οὔριον γίνεται, τὸ δὲ τρίτον, ὡς εἰπεῖν, ἀεὶ, « Ἀρςτ.

Οὐριοστάτης, ου (ὁ), Π. [οὔριος, ἵστημι]. εὐτυχίας παραίτιος, αἴσιος (;).

Οὐριότης (ἡ). τὸ οὐριοδρομεῖν, εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία.

Οὐριόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [οὔριος]. ἀφίνω τι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, = Ἐξανεμόω.

Οὔρισμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὄρισμα.

;Οὔρισμα (τὸ). οὔριος ἄνεμος.

Οὐροδοχεῖον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ τὸ οὖρον, κατουροκάνατον.

Οὐροδόχη (ἡ) καὶ

Οὐροδόχιον (τὸ), = Οὐροδοχεῖον, [ἐκ τοῦ

Οὐροδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων τὸ οὖρον.

Οὐροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) οὐρᾶς.

Οὖρον (τὸ), [ὀρός]. τὸ κάτουρον.

Οὖρον (τὸ), Π. ἀντὶ Ὄρος, ὅριον, διάστημα μέχρι τοῦ ὀπ. φθάνει τι.

;Οὐροπύγιον (τὸ), = Ὀῤῥοπύγιον.

Οὐρὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀρὸς ἢ Ὀῤῥός.

Οὐρὸς (ὁ). χανδάκι (αὐλάκι) διὰ τοῦ ὀπ. ἐτραβοῦσαν τὰ πλοῖα ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν ᾖ τὸ ἀνάπαλιν, (παρβλ.) Ὁλκός, [συγγ. τῷ

Οὖρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὄρος, σύνορον.

Οὖρος (ὁ), Π. [αὔρα]. ἄνεμος (κυρ. πρύμος), (ὅθ. μτφορ.) εὐτυχία. » Νῦν δ' ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, « Εὐρ.

Οὖρος (ὁ), Π. [ὥρα]. ἐπιτηρητὴς, ἔφορος, φύλαξ. » Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὄπισθεν οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν, « Ἰλ. Ο.

Οὖρος (ὁ), εἶδος ζ., ἀγριόβῳδον ἢ ἀγριοβούβαλον, (ἄλλ.) Βόνασος, [Πολων.] urach.

Οὖρος, εος-ους (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὄρος, βουνόν.

Οὐροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Τέμνω) τὴν οὐράν. » Ἵππον —, « Γλσ.

;Οὐρόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐριόω, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Κατουρόω).

Οὐρώδης, εος (ὁ, ἡ). οὐρᾷ ἢ οὔρῳ ὅμοιος τὸ εἶδος. » Οὐρεὺς παρὰ τὸ οὐρώδη γονὴν ἔχειν, « Ἐτμλγ.

Οὖς, ὠτὸς (τὸ). τὸ αὐτί. » Εἰς οὖς, « φρσ., εἰς τὸ αὐτί, κρυφά. 2) (μτυμ.) χεροῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λι (πιάσιμον) ἀγγείου. » Κύλικα οὐκ εἶναι· οὐ γὰρ ἔχειν ὦτα, « Ἀθ. » Ἀπείκαζε τοὺς τοιούτους ἀμφορεῦσιν, ὑπὸ τῶν ὤτων ῥᾳδίως μεταφερομένοις, « Πλ. 3) » Οὖς θαλάσσιον, « Ἀρστ. , εἶδ. ὀστρέου (μονοθύρου) , (ἄλλ.) Λεπὰς ἀγρία.

Οὖς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἀναφορ. Ὅς.

Οὖσα, θηλ. τοῦ Ὤν, μεγ. τοῦ Εἰμί.

Οὖσα, Π. πλθ. τοῦ Οὖσον.

Οὐσία (ἡ), τὸ εἶναι, ἡ ὕπαρξις· τὰ συστατικὰ τῆς ὑπάρξεως, (ὅθ. συγκότ.) τὰ ὑπάρχοντα, κατάστασις, περιουσία. » Τὰς ἄπαιδας οὐσίας, « Σοφ., τὴν κατάστασιν τῆς ἀτεκνίας.

Οὐσιαρχία (ἡ). (θλγ.) ἡ ἐπὶ τῶν οὐσιῶν (τῶν ὄντων) κυριαρχία, ἡ ἡ ἀρχὴ τῆς οὐσίας, ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία τῆς ὑπάρξεως τῶν ὄντων.

Οὐσίδιον (τὸ). μικρὰ οὐσία (περιουσία).

Οὐσιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐσιόω.

Οὐσιοποιὸς (ὁ, ἡ), (θλγ.) ὁ ποιητὴς (δημιουργὸς) τῆς οὐσίας τῶν ὄντων.

Οὐσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω οὐσίαν (ὕπαρξιν) εἴς τι, παράγω εἰς τὸ εἶναι, δημιουργῶ. » Φωνὴ οὐδεμία οὐσιώται, εὐτυχεῖν δὲ ᾗ δυστυχεῖν οὐσίαις τισὶν ἐπιλέγεται, « Εὐρ. » Ὁ κατὰ ζωὴν λογικὴν οὐσιωμένος, « Σιμπλ. , ὁ δημιουργηθεὶς ζῶον λογικόν.

Οὐσιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' οὐσίαν ὑπαρκτός.

Οὐσιωδῶς, ἐπίρ. Κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμία (ἡ). ἡ κατ' οὐσίαν ἐπωνυμία.

Οὐσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οὐσιόω, οὐσιοποίησις.

Οὖσον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἶσον, σχοινίον, φλαμουρόσχοινον.

Οὔτα, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ

Οὐτάζω, Μ. άσω, = Οὐτάω.

Οὐτάμεν καὶ Οὐτάμεναι, Π. ἀντὶ Οὐτῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Οὐτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [συγγ. τοῦ Ὠθέω]. κτυπῶ (κυρ. μὲ ἀγκέμαχον ὅπλον), τρυπῶ, πληγόνω. » Οὐτ' ἄρ' βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ, οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, « Ὁδ. Δ. » Ἕλκος ὅμε βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ, « Ἰλ. Ε. » Οὐτομένη ὠτειλὴ, « Ἰλ. Ξ., Ρ. , ἡ ἀνοικτὴ πληγή.

Οὔτε [οὐ, τέ], ἐπίρ. Ἀρν. = Οὐδέ, (συνήθ.) » Οὔτε... οὔτε, « (ἡ) » Οὔτε... οὐδέ, « (ἡ) » Οὔτε... οὐ, « (ἡ) » Οὔτε... καὶ (καὶ σπν.) » Οὔτε... δὲ, « Ἡρ. » Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, « Ἰλ. Β. » Οὔτε γὰρ ἐξήγετο οὐδέν, οὔτ' εἰσήγετο, « Δμ. » Καὶ οὐ περιόψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ὑμῶν, οὔτε τοῦ πατρὸς, « αὐτ.

Οὔτερος, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Ὁ ἕτερος.

Οὐτήσασκε, Π. ἀντὶ Οὔταζε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οὐτάζω.

†Οὔτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οὐτάω, πλήγωμα.

Οὐτήτειρα (ἡ), Π. [οὐτάω], ἡ πληγόνουσα. » Ἔχιδνα—, « Ἐπιγρ.

Οὔτι, οὐδὲ, τοῦ Οὔτις.

Οὐτιδανὸς [οὔτις], ἡ ἡ ὸς, ὸν, = Οὐδαμινὸς, τιποτένιος· ἀσήμαντος· ἄνανδρος. (ἐπὶ πραγμ.) ἄχρηστος, πρόστυχος.

Οὔτινος, γεν. τοῦ Οὔτις.

Οὔτινος, γεν. τοῦ Ὅστις καὶ Ὅ,τι.

Οὔτιπου, ἐπίρ. Ἐρωτημ. μήπως; ἄρα γε; μήπως τάχα;

Οὔτιπω, ἐπίρ. = Οὔπω.

Οὐτὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠτὶς.

Οὔτις (τὸ οὐδ. Οὔτι), ἡ γεν. Οὔτινος, = Οὐδεὶς, κανείς. » Ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστι πλὴν Διός, « Αἰσχλ. » Οὔτις ἔστιν ὅς τις ἐξαιρήσεται, « Εὐρ. » Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστιν ἡ μ' ἐγείνατο, « Αἰσχλ. » Ὃν εἴδεσιν ἥρασσον οὔ τις ἔσθ' ὃς οὔ, « Σοφ. » Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι « Ἰλ. Α. ||. (τὸ οὐδ.) Οὔτι, ἐπίρ. Ἀρν., παντάπασι, διόλου. » Τὴν δ' οὔτι προσέφη, « Ἰλ. Α. (ἡ ἁπλῶς ἀντὶ) Οὐ. » Οὔτι χαίρων, « Ἡρ. » Οὔτι παντὶ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ, « Πλάτ., (συγγ. τῷ

Οὔτοι, ἐπίρ. Ἀρν. Ὄχι βέβαια. » Οὔτοι ἔρρυγα μάχην, « Ἰλ. Ρ. » Οὔ τοι τι μάχης ἀδαημονίς ἐσμεν, « Ἰλ. Ν. » Οὔτοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω, « Ἀρστ.

Οὗτος [ὁ, αὐτὸς], αὕτη, τοῦτο (ἡ γεν. Τούτου, ταύτης, τούτου, ἡ δοτ. Τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, ἡ αἰτ. Τοῦτον, ταύτην, τοῦτο. πλθ. ἡ ὀνμς. Οὗτοι, αὗται, ταῦτα· ἡ γεν. Τούτων· ἡ δοτ. Τούτοις, ταύταις, τούτοις· ἡ αἰτ. Τούτους, ταύτας, ταῦτα), ἀντνμ. Δεικτ. (κυρ. πρὸς δεῖξιν τοῦ πλησιεστέρου ἀντικειμένου). Αὐτός. » Ἐκεῖνο Λεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον, « (Ἠγήσ. παρὰ) Στρβ. » Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει· ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται, « Ἡσ. » Πεπρᾶχθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, « Πλ. (ᾗ ἐμφαντ.) » Οὗτος ἐγὼ, πάρειμι, « Αξ. » Δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκείνος, λέγων, « Δκ. (συγν. ἐπιπιφέρεται πρὸς ἐπανάληψιν διακοπείσης φρ. ἡ καλλωπισμὸν) » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέης, τοῦ περ πρότερον ἐμνήσθην, οὐδὲ οὗτος προσωτέρω ἔρχησε ἀπικέσθαι, « Ἡρ. » Οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες, οὗτοι ᾗ ἡδέως ὑπηρετοῦσι, « Ξεν. (ᾗ Κλητ.) » Οὗτος, ὦ οὗτος, σέ φημι, « Αξ. » Ὦ οὗτος, Αἴαν, « Σοφ. » Ἐπίσαγε, οὗτος, « Ἀρστ. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Ταύτῃ (ἄλλ. χώρᾳ ἢ ὁδῷ ἢ μεθόδῳ, ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τοπ. ἢ Τροπ. ἢ Ὁμοιωματ. ἀντὶ Ἐνταῦθα, Ἐντεῦθεν, Οὕτω. » Οἱ ταύτῃ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, « Ξεν. » Οὐ ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, « Ἀρστ., δὲν ἔφθασεν ἀκόμη τὸ πρᾶγμα 'ως ἐδῶ. » Οὔτι ταῦτα ταύτῃ. « Εὐρ., δὲν εἶν' ἔτσι, δὲν ἐτελείωσεν 'ως ἐδῶ. » Ταύτῃ καλεῖσθαι, « Πλάτ. » Ὅπῃ καλλίστων, ταύτῃ κατοστήσασθαι, « Ξεν. » Ἔστω ταύτῃ ὅπῃ τις ὑπολαμβάνει, « Πλάτ. ||. (τὸ οὐδ.) Τοῦτο (ἡ) Ταῦτα (ἄλλ. προθ. ἢ ῥημ. ἀνάλογ., ἐκλαμβ. διαφόρως). » Τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, « ἀντὶ Μέρος μὲν,—δὲ. » Τοῦτο μὲν, ἔπειτα δὲ, « ἀντὶ Πρῶτον μὲν. » Καὶ ταῦτα φίλος ὤν, « Δκ., ἀντὶ Καὶ μάλιστα ἐνῷ (ἀφ' οὗ). » Ἄνδρα γενναῖον θανεῖν, καὶ ταῦτα πρὸς γυναικὸς, « Αἰσχλ. » Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, « φρσ. ἀντὶ Εἶεν. » Ταῦτ' (ἐνν. ποιήσω ἢ ἔστω) ὦ δέσποτα, « Ἀρστ., (κοιν.) ὰς εἶναι! ὁρισμὸς Σας! (καὶ συγχότ.) » Ταῦτ' ἄρα (δὴ, οὖν), « διὰ τοῦτο λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα καὶ ἐνεώρασμοι, « Ξεν. » Ταῦτά τοι καὶ λεπτότερός ἐστι, « Πλάτ.

Οὐτοσὶ (καὶ σπντ. Οὐτοσί), αὐτηί, τουτί. Ἀττ. (κατὰ παρέκτ. ἡ προσσχηματισμὸν) ἀντὶ Οὗτος, αὕτη, τοῦτο. πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς δείξεως) » Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ — Τουτῳὶ, « Ἀρστ. » Ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύκοις οὐτοιὶ μύκητες, « αὐτ. » Τουτὶ δὲ τί; « αὐτ. » Τουτοδὶ κρεάδιον, αὐτ.

Οὕτω ᾗ (πρὸ φων. ὄχι ὅμως πάντοτε) Οὕτως [οὗτος], ἐπίρ. Ὁμοιωματ. (ἀναφέρ. συνήθ. εἰς τὸ Ὡς). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔτσι. » Ταῦτα μὲν οὕτω τελέω, ὡς σὺ κελεύεις, « Ὁδ. Δ. (καὶ χωρὶς τοῦ Ὡς). » Ἔσσεται οὕτως, « Ὁδ. Π. » Οὐχ οὕτως ἔσται, « Ὁδ. Φ. » Οὐδὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, « Ξεν. (ἐνίοτε παραλείπεται) » Ὁρῶ δ', ὥσπερ γεωργοῦντας, καὶ τὰς ἄλλας τέχνας ἐργαζομένους ἀνθρώπους, « αὐτ. (καὶ πρωθυστέρως) » Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν εὖπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, « Ἰλ. Γ. » Ἐπὶ ἀδύνατον ἀμύνεσθαι οὕτω πόλιν ἐρχόμεθα, « Θκ. (καὶ πρὸς ὑπερθ.) » Οὕτω κουφότατος πέλεν, ὡς' ἐκολύμβα, τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας.. μόλιβδον, « Ἐπιγρ. (καὶ κατ' ἐπίμερ.) » Οὕτω μὲν, οὕτω δὲ, « ἀντὶ Μέρος μὲν— δὲ. » Τότε μὲν ἐκείνως, νῦν δ' οὕτως διαλεχθέντι περὶ αὐτῶν, « Ἰσκρ. (παρβλ. Οὕτος). 2) Ἐπιτατ. (ἐπομ. συνήθ. τοῦ Ὥστε), τόσον, τόσον πολλὰ (καλὰ, δυνατὰ κτλ.). » Ἦν γιὼν πολλὴ καὶ ψῦχος οὕτως ὥστε τὸ ὕδωρ., ἐπήγνυτο, « Ξεν. (ᾗ ἐλλ. τοῦ Ὥστε) » Αἱ τῶν Αἰγυπτ. κεφαλαὶ εἰσι οὕτω δή τι ἰσχυραὶ, μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαῤῥήξειας, « Ἡρ. (ἡ ἐνίοτε τοῦ Οὕτω) » Καὶ ὥσπερ οὐδὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐτὰ, οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐταὶ, « Ἀρστ. (ᾗ ἐν εἴδει ἐπιφωνήσ.) » Οὕτω μεγάλας τὰς ὑποστάσεις ποιοῦμαι, « Ἰσκρ. » Οὕτω δή τι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσωφρόνει, « Φλρ. (καὶ ἀπολ.) » Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτωσὶ σφόδρα; « Ἀρστ. (καὶ ἐπιφερομ. τοῦ Ὅς) » Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἔρᾳ, « Σοφ. (ἢ τοῦ Ὅστις), Τίς οὕτω ῥᾴθυμός ἐστιν ὅ τις οὐ βουλήσεταί; « Ἰσαρ.

3) Εὐκτ. (ἐνν. τοῦ Ὡς). » Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, « Ἀρστ., ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου! » Οὕτω σαυτὸς δναιο, « Δκ., ἔτσι νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου! 4) Συμπέρασμ. ἢ Ἀποδοτ. (ἐννοίας), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Δή), ἔτσι λοιπὸν, ἐπομένως. (καὶ εἰς μερικὰς φρσ.) ᾗ τότε, (καὶ) μετὰ ταῦτα. « Γνοὺς ὅτι (τὸ καὶ τὸ), οὕτω δὴ κρίνας, « Ξεν. » Ἐπεί τε δὲ οὐκ ἀνεῖται τὸ κακὸν, οὕτω δὴ κτλ., « Ἡρ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς φρσ.) » Οὕτως ἡ ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι κτλ., « Ξεν. (καὶ ἐρωτημ.) » Οὕτω δὴ μέρμονας Τρῶσι πόλιν καλεύεις; Σῖγα κτλ., « Ἰλ. Ξ. » Ἐν κλιδάνῳ πνίξαντες, οὕτω πρώγουσι, « Ἡρ. » Ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας ἀπαιτεῖ, « Αἰσχ. » Προσευξάμενοι.., οὕτω διέβαινον τὰ ὅρια, « Ξεν. 5) Καταφατ. (εἰς τὰς ἀποκρ. καὶ κατ' ἐλλ.) μάλιστα, βέβαια, ἔτσι εἶνε. » Σὺ ἄρα τὰ μὲν ὡς φελοῦντα χρήματα ἠγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τα οὐχρήματα.—Οὕτως, «Ξεν. 6) Ἐμφανῶς (ἀντὶ τοῦ) Ἁπλῶς, ἔτσι τοῦ κάκου (χωρὶς νόημα). ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ὑπροφάτου. » Μάψ οὕτως, « Ἰλ. Β. »Κεῖσ' οὕτως, « Ἰλ. Φ. » Ὅμως οὕτως ἀκοῦσαι, ἔχει τινὰ λόγον, « Δημ. » Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω εἰπεῖν, « Πλάτ. » Εἴ τις ἔροιτο νῶν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, « αὐτ. » Οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι, « Λκ., (κοιν.) ἔτσι τοῦ ἦλθε (τὸν φάνηκε). (καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν διηγ.) « Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ, « Ἀρχ. « Ἦν οὕτω γέρων ᾧ γραῦς, « αὐτ.

Οὑτωσί (καὶ πρὸ φων. ἐνίοτε) Οὑτωσίν, ἐπίρ. Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Οὕτως.

Οὔγε, ἐπίρ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Οὐκ.

Οὐγί, ἐπίρ. = Οὐ, (κοιν.) ὄχι.

Ὀφειδιόν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄφις, φειδάκι.

Ὀφειλέσιον (τὸ), = Ὀφείλημα, χρέος.

Ὀφειλέτης, ου (ὁ) καὶ Ὀφειλέτις, ιδος (ἡ), ὁ ὀφείλων, χρεώστης.

Ὀφειλετικὸς, ἡ, όν, (ᾧ ἐπίρ.) -κῶς. Ὀφειλέτου ἴδιος, χρεωστικός.

†Ὀφειλὴ (ἡ), Γρφ. ἀντὶ-

Ὀφείλημα (τὸ), τὸ ὀφειλόμενον, χρέος, (ἴδε Ὄφλημα).

†Ὀφείλιμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀφέλιμος.

Ὀφειλομένως καὶ

Ὀφειλόντως, ἐπίρ. (μτχ.) Πρεπόντως, ἀνηκόντως· ἀφεύκτως, κατὰ χρέος, [ἐκ τοῦ Ὀφείλω [ὀφέλλω], Μ. ὀφελήσω (ἀόρ. Ὠφείλησα καὶ β'. Ὤφελον καὶ [συγκ.] Ὤφλον, πρκ. Ὤφληκα καὶ πθ. Ὤφλημαι, ἀόρ. πθ. Ὠφειλέθην). Ἔχω (Εἶμαι εἰς) χρέος, χρεωστῶ. (τρπ.) εἶμαι ὑπόχρεως (ἀναγκασμένος ἠθικῶς) νά. (μὲ αἰτ. ἢ ὑπαρ. ἐκ γ', ᾧ δοτ. ἐκ δ'.) » Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, ἀλλ' ἢ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους, « Γρφ. » Πολλέσι χρεῖος ὄφελον, « Ἰλ. Λ. » Ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἕτερον, « Πλάτ. (καὶ ἐνν. τῆς δοτ.) » Ὁ νόμος κελεύει τοὺς λεγομένους τι τῶν ἀπορρήτων, πεντακισχιλίας δραχμὰς ὀφείλειν, « Ἰσοκρ. (παρβλ. Ὀφλῶ). (καὶ τρπ.) »Χόρτας ὀφείλειν τινί, « Θκρ. »Ἀγαθὸν ἢ Κακὸν (»Βλάβην) ὀφείλειν τινί, « Δξ., χρεωςῶ νὰ ἀνταποδώσω (κοιν.) τὸ φυλάττω. »Ὀφείλησι τὴν ψυχὴν πᾶσιν, « Λίλ., τοὺς χρεωςοῦν τὴν ζωήν των. (ᾧ πρὸς ἀπαρ.) » Ὀφείλεις, ἐμεῦ προποιήσαντος γοητὰ ἐς σὲ, γρηστοῖσι με ἀμείβεσθαι, « Ἡρ. « Σφάλλεσθαι ὀφείλεις, « αὐτ., ἀνάγκη πᾶσα (εἶν' ἀφεύκτως ἐπόμενον) νά. » Ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω τὰ λεγόμενα, « αὐτ., εἶνε χρέος μου. »Νῦν ὄφελλεν πονέεσθαι λισσομένος, « Ἰλ. Κ., πῶρφ ἔπρεπε. (καὶ ἐρωτημ.) » Οὐκ ὄφελλον Τρώεσσι ποτεσσαμένῃ κακὰ ῥάψαι; « Ἰλ., δὲν εἶχα δίκαιον; (παρβλ. Μέλλω 2). (καὶ πθ.) « Βρουτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται, « Εὐρ., πρέπει ἀφεύκτως. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ ὀφειλόμενον, « ἀντὶ Τὸ ὀφείλημα, τὸ χρέος, τὸ καθῆκον. ||. (συχνότ. ὁ ἀόρ. β') Ὤφελον καὶ Ὄφελον καὶ Ὤφελλον καὶ (παρὰ Π. ἀναξ.) Ὄφλον (λλον), (μετὰ απαρεμφ. πρὸς δήλωσιν εὐχῆς). » Ὄφελον ἐκλιπεῖν βίον, « Σοφ., εἴθε νά. » Τὴν ὀφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις, « Ἰλ. Γ. (ᾧ μὲ εὐκτ. μόρ.) » Δίθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. « Ἰλ. Γ. » Δίθ' ἅμα πάντες ὀφέλλετε περάσθαι, « Ἰλ. Ω. » Εἴθε σοῦ εἶναι ὤφελεν αὐτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων, « Ἀρχ. » Ὡς ὄφελον θανέειν αὐτοῦ, « Ὀδ. Ξ. » Ὡς μὴ ὤφελλε τεχέεσθαι, « Ἰλ. Χ. » Εἶδον τὸ μὴ ἰδεῖν ὄφελον, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) » Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονε εἰδὼς, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον (ἐνν. εἰδέναι), « Δημ. (ὄθ. μτγν. ἁπλ. ἀντὶ ἐπιρ.) εἴθε! ἄμποτε! » Ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου, « Γρφ. »Κατέχει εἴς τι τῶν ἀδύτων ὡς ὄφελόν γε καὶ εἰς ἅδου, « Γργ.

Ὀφέλλιμος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφέλλω] ἀντὶ Ὠφέλιμος, χρήσιμος.

Ὄφελλον, Π. ἀντὶ Ὄφελον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὀφείλω.

Ὀφέλλω, Μ, ελῶ (ἀόρ. Ὤφελα), Π. [ὄμπη, Λε. ops, opes]. αὐξάνω, τρέφω, πληθύνω· (τρπ.) προάγω· (κατ' ἔκτ.) σαρόνω, συγυρίζω· (πθ.) αὐξάνομαι κτλ. (μτφορ.) προκόπτω, προοδεύω. »Ἄνεμος κύματ' ὀφέλλει, « Ἰλ. Ο. »Οἶκον ὀφέλλειν, » » Ὀδ. Ο. » Μῦθον (» Πόνον) ὀφελλειν, « Ἰλ. Ω. » Τὴν στέγην ὀφέλλοντα (οὐ γὰρ παρῆν ὄφελρα) πυθμένι στοιβῆς, « Ἱππών. (καὶ πθ.) »Δηΐων ὀφελλόμενον ὄμβρῳ, « Θκρ. 2) ἀντὶ Ὀφείλω. » Ζωάγριά μοι ὀφέλλεις, « Ὀδ. Θ. (καὶ πθ.) » Χρεὼς μοι ὀφέλλεται, « Ὀδ. Γ., (ὄθ.

Ὄφελμα (τὸ), Π. αὔξησις· πέρδος, ὠφέλεια. 2) = Ὀφελτρον, σάρωμα, ὡς Ὀφέλλω.

Ὄφελον, ἐπίρ. Εἴθε, ἄμποτε! (ἴδε Ὀφείλω, περὶ τὸ τέλος).

Ὄφελος [ὀφέλλω], εος-ους (τὸ), σπν. εἷς τὰς πλαγ. πτ.). Κέρδος, ὠφέλεια. » Τί δῆτ' ἀνεῖης ὄφελος ἡμῖν; » Ἀρχ. (καὶ με γεν.) » Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος, « Ξεν. » Τῶν ὀφελᾶς ἅσα εὐδὲν, « Ἡρ., δὲν ἀξίζουν (χρησιμεύουν) πίποτε. » Ἀνὴρ, οὗτοι τί ᾧ σμικρὸν ὄφελος, « Πλάτ., ὁπωσοῦν χρήσιμος. » Ὅτι περ ὄφελος ἦν τοῦ στρατεύματος, « Ξεν., τοὺς καλλητέρευς, τὸ ἄνθος.

Ὀφελσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀφέλλιμος.

†Ὀφελτρεύω, Μ. εύσω, Σχλ. σκουπίζω, συγυρίζω, [ἐκ τοῦ

†Ὄφελτρον (τὸ), Σχλ. [ὀφέλλω], σάρωθρον, σάρωμα.

Ὀφεώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = Ὀφιώδης.

Ὀφθαλμία (ἡ). νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, πονόμματος.

Ὀφθαλμίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους ἢ ἐξοδερκεῖς ὀφθαλμούς, (ὁθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἀετοῦ ἢ ἱέρακος ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) εἶδ. ἰχθύος. (παρβλ.) Βδωψ.

Ὀφθαλμίασις, εως (ἡ), = Ὀφθαλμία, ἐκ τοῦ

Ὀφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὀφθαλμίαν. 2) (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἔχω 'ς τ' ὀμμάτι (ἢ τ' ὀμμάτι μου εἰς) τι, βλέπω τι μὲ κακὸν 'μμάτι, φθονῶ, βασκαίνω. » Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, « Πλτ.

Ὀφθαλμιδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀφθαλμὸς, 'μματάκι.

Ὀφθαλμίζομαι, Μ. ισθμαι. Κολνῶ (Μολύνομαι ἀπὸ) ὀφθαλμίαν. 2) = Ἐνοφθαλμίζω, 'μπολιάζω. 3) Ἔχω ἐνηρμοσμένον τι ἐπάνωμμι ἐν εἴδει ὀφθαλμοῦ. »Κλινόποδες ἄνθρωκι καὶ ἠλέκτρας ὠφθαλμισμένοι, « Σδ.

Ὀφθαλμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. » Ὀφθαλμικὸν (μετὰ ᾧ χωρὶς τοῦ) φάρμακον, « Ἰατρ.

Ὀφθαλμῖτις, ιδος (ἡ), = Ὀπτιλέτις.

Ὀφθαλμοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβάλλω βάσκανον ἢ ὕποπτον ἢ ἐρωτικὸν ὀφθαλμὸν εἴς τι, (κοιν.) ῥήζνω 'μματιαῖς, (παρβλ.) Ἐποφθαλμίζω.

Ὀφθαλμοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ μμάτια (τῶν ζώων). » Ἡ φῶϋγξ μάλιστά ἐστιν ὀφθαλμοβόρον τῶν ὀρνέων, « Ἀρστ.

Ὀφθαλμοβουλεία (ἡ), (Γρφ.) τὸ νὰ δουλεύῃ (νὰ ὑπηρετῇ) τις μόνον ὅταν ἡμόνον ἵνα τὸν βλέπων (κοιν. διὰ τὰ 'μμάτια).

†Ὀφθαλμόδουλος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπηρετῶν κατ' ὀφθαλμοδουλείαν.

Ὀφθαλμοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀφθαλμοῦ. 2) = Ὀφθαλμοφανὴς.

Ὀφθαλμοκλέπτης, ου (ὁ), = Ὀφθαλμοπλάνος.

Ὀφθαλμοπλανία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ὀφθαλμοπλάνου.

Ὀφθαλμοπλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεωμένων, (Τουρκ.) Γκιὸζ-μπαχγιτζῆς.

Ὀφθαλμορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἀξορύττων τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἐξαγάλλων τὰ μμάτια).

Ὀφθαλμὸς (ὁ), [ὄσσομαι, ὀφθῆναι]. τὸ 'μμάτι. » Ἴδον ὀφθαλμιῶσιν, « Θκρ. » Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός, « Θκρ. » Ἐξ ὀφθαλμῶν τινός (ἢ τινὶ) γίγνεσθαι, « Ξεν., Ἡρ., χάνεται ἀπὸ τὰ 'μμάτιά του » Κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν, « Ξεν., κατὰ πρόσωπον. » Βασιλέως ὀφθαλμὸς, « Ἀρχ., (εἰς τὴν Περσ.) βασιλικὸς ἔφορος (ἀπεσταλμένος)· (Ἱ.) » Ἡμέρας (» Νυκτὸς) ὀφθαλμός, « ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη.

2) (μτφορ.) τὸ κάλλιστον, τὸ πολυτιμότατον. παροιμορία, (παρβλ.) Φῶς. »Σικελίας ὀφθαλμὸς, « Πίνδ. » Ὀφθαλμὸς ἀνθῶν τὸ ῥόδον, « Δξ. » Εἰς παῖς ὀφθαλμὸς βίου, « Εὐρ. 3) (μτνμ.) τὸ βουμπούκι τῶν φυτῶν, ὁ κόμπος ἀπὸ τὸν ὁποῖο φυτρώνουν τὰ φύλλα (ἢ βίζωις κτλ.), (κοιν.) τὸ 'μμάτι. » Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνω ὁρᾷ βλαστάνοντα τὰ φυτὰ· ᾧ τοὺς κατὰ γῆς οὖν ὀφθαλμοὺς ἡγεῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν, « Ξεν. 4) ἡ ἐργονλὴ τρύπα διὰ τῆς ὁποίας περνᾷ τὸ κοντάρι. » Ἀσκωμ' ἔχειν περὶ τὸν ὀφθαλμόν, « Ἀρχ. » Δύτης (ἡ ναῦς) ἀκεῖος ἔχει εὐθὺν οὗτ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἔνεισιν, « Ἐπγρ.

Ὀφθαλμόσοφος (ὁ), Λξφν. σοφὸς τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἰατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, (Γαλλ.) oculiste.

Ὀφθαλμόστεγκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφθ. στέγγω]. ὁ βρέχων ἢ τοῦ ὑπ. εἶνε βρεγμένα (κλαῦμένα) τὰ μμάτια.

Ὀφθαλμοφάνεια (ἡ). ἡ κατόρθωσις τοῦ ὀφθαλμοφανοῦς, (Γαλλ.) apparence.

Ὀφθαλμοφανὴς, ές (ἡ). ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁλοφάνερος, προφανὴς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀφθαλμοφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὁλοφάνερα.

Ὀφθαλμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀφθαλμοῦ.

Ὀφθαλμώρυχος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφθ. ὀρύσσω] ὁ ἐβγάλλων τὰ ᾽μμάτια.

Ὀφθῆναι (ἐκ τοῦ ὄσσομαι), πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω.

Ὀφιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄφιν. ||. Ὀφιακὰ (ἐνν. βιβλία), « σύγγραμμα περὶ ὄφεων.

Ὀφίασις, εως (ἡ). πάθος τι, μάδημα (πέσιμον) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. » Ὀφίασιν λέγουσι τὴν ἐκδέρουσαν τοὺς ἀλόντας ὡς ὄφεις,« Γαλ.,(ἴδε Ἀλωπεκία).

Ὀφίδιον (τὸ), = Ὀφείδιον.

Ὀφιῆτις, ιδος (ἡ), Π. = Ὀφῖτις.

Ὀφιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν φονεύων μὲ τὰ βέλη του) τοὺς ὄφεις.

Ὀφιοβόρος (ὁ, ἡ), [ὄφ. βιβρώσκω], = Ὀφιοφάγος.

Ὀφιογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ ὄφιν.

Ὀφιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην (ἦθος) ὄφεως, φαρμακώδης, δόλιος.

‡Ὀφιόδειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δειρὴν (λαιμὸν) ὄφεως, (ἄλλ. διορθ. Ὀφιοβόρος).

Ὀφιόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ ὄφιν.

Ὀφιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄφεως· ἑλικοειδής.

Ὀφιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ εἰς ὄφιν ἢ εἰς τοὺς ὄφεις ἀνήκων. 2) πλήρης ὄφεων. »Τήνου τ' ὀφιοέσσης, « (Ἀντίμχ. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ἀρςφ.

Ὀφιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ τριχῶν.

Ὀφιοκτόνη (ἡ), εἶδ. σκολοπένδρας, [ἐκ τοῦ

Ὀφιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς ὄφεις.

Ὀφιομάχης, ου (ὁ) καὶ

Ὀφιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μὲ τοὺς ὄφεις, ἐχθρὸς τῶν ὄφεων.

Ὀφιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ὄφεως.

Ὀφιόνεος (τὸ ι μακρ.), α, ον, Π. [ὀφίων]. ὀφιώδης ἢ ὀφιοειδής.

Ὀφιοπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ πλοκάμων (πλεξίδων) ὄφεις.

Ὀφιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ ποδῶν (ὀφιοειδεῖς πόδας).

Ὀφιοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ὄφεως.

Ὀφιοσκόροδον καὶ Ὀφιόσκορδον (τὸ), εἶδ. ἀγριοσκορόδου, (ἄλλ.) Ἐλαφροσκόροδον.

Ὀφιόσπαρτος καὶ (κατὰ μετάθ.) Ὀφιόσπρατος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀφιογενής.

Ὀφιοσταφυλὴ (ἡ) καὶ

Ὀφιοςάφυλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄμπελος λευκὴ, (Γαλλ.) couleuvrée.

Ὀφιότροπος (ὁ, ἡ). ὀφιώδης τὸν τρόπον.

Ὀφιοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄφεις (ἔχων πλῆθος ὄφεων).

Ὀφίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν ὄφεως (ὀφιοειδῆ). ||. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ τῆς Αἰθιοπ.

Ὀφιοῦσα (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὀφιόεσσα, θηλ. τοῦ Ὀφιόεις.

Ὀφιούχεος, η, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἀστερ.) Ὀφιοῦχον, (ἁπλῶς) ἀντὶ Ὀφιοειδής.

Ὀφιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ὄφιν, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ). ||. (οὐσ.) εἷς τῶν ἀστερισμῶν, (Γαλλ.) le serpentaire.

Ὀφιοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὄφεις.

Ὄφις [Αἰγυπτ. χὸφ ἢ χφὸ], εως (ὁ, ἡ). εἶδος ἑρπετοῦ ζ., ᾽φείδι. 2) (ἀστρονομ.) εἷς τῶν ἀςερισμῶν. 3) εἶδ. φυτοῦ. 4) = Ὀφίασις, πάθος. 5) ὀφιοειδὲς βραχιόλιον, (ἄλλ.) Δράκων.

Ὀφίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀφῖτις, ιδος (ἡ). ὄφεως ἴδιος, ἢ ὅμοιος μὲ ὄφιν. ||. (οὐσ.) εἶδ. λίθου ποικίλου ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως.

Ὀφιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀφιοειδὴς ἢ Ὀφιόεις, ὅμοιος μὲ ὄφιν ἢ γεμάτος ὄφεων.

Ὀφίων, ωνος (ὁ), εἶδ. μυθώδους ζώου.

Ὀφλέω, Μ. ἡσω. Ἰων. ἀντὶ Ὄφλω.

Ὄφλημα (τὸ), = Ὀφείλημα, χρέος· (κυρ.) πρόστιμον. »Ὄφλημα ᾗ Ὀφείλημα διαφέρει· ὄφλημα γὰρ τὸ ἐκ καταδίκης λέγεται, ὀφείλημα δὲ ὃ ἐδανείσατό τις, « Ἡρωδ.

Ὄφλησις, εως (ἡ), = Ὀφειλή· ποινὴ προστίμου.

Ὀφλητὴς, οῦ (ὁ), = Ὀφειλέτης.

Ὀφλισκάνω (παρτ. Ὠφλίσκανον) ἀντὶ (Ὄφλω), Μ. ὀφλήσω (ἀόρ. Ὤφλον, πρκ. Ὤφληκα), = Ὀφείλω, χρεωστῶ (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), (ὅθ. συνήθ.) χάνω τὴν κρίσιν μου, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον (καὶ ἐν γέν. εἰς ποινήν), ἀποδεικνύομαι ἔνοχος. »Ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ,« Δμ. » Ζημίαν (» Δίαιταν, » Τάλαντα δέκα) ὦφλε, « Ῥτρ. » Θανάτου δίκην ὄφλων,« Πλάτ., καταδικασθεὶς εἰς θάνατον. » Ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Γέλωτα (» Αἰσχύνην) ὀφλ.,« Αξ., γίνεται καταγέλαστος, καταισχύνεται. » Ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε, « Δμ., πόσον ἀνόητοι ἠθέλετε νομισθῇ! (καὶ πληρέστερ. μὲ δοτ.) » Μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω, « Σοφ., νομίζομαι μωρὸς ἀπὸ μωρόν. (καὶ μὲ γεν. ἢ δοτ. προθετ.) »Δειλίην ὤφλεε πρὸς βασιλῆος,« Ἡρ., ἐνομίσθη δειλός. » — παρά τινι, « Αἰλ.

Ὄφρα [ὅ, †φι, ρα], Π. σύνδ. Ἀποτελεσματ., ὅπως, ἵνα· (πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. καὶ σπντ. ὁρς.) » Ἀχλύν τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα,« Ἰλ. Ε. »Ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ,« Ὀδ. Ξ. » Ἐμοὶ ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω, « Ἰλ. Α. (καὶ μὲ διστακτ. μόρ.) »Ὄφρα κεν ἐς κλισίην ἀφίκωμαι, « Ἰλ. Ω. (καὶ πρὸς εὐκτ.) »Ὄφρα τις καὶ οὐκ ἐθέλων ἀναγκαίῃ πολεμίζοι, « Ἰλ. Δ. »Τέμενός οἱ τάμον, ὄφρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) »Ὄφρ' ἂν ἄγοιεν,« Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς ὁρς. μέλλοντ.) »Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, « Ἰλ. Π. » Αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, ὄφρα αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαο χερσὶν,« Ἀπλλν. 2) ἐπίρ. Χρον. ἕως, ἕως ὅτου· ἐν ὅσῳ. (πρὸς ὁρς. καὶ σπντρ. ὑποτ. ἢ εὐκτ.) » Ὄφρα ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,« Ἰλ. Σ. » Οἶνον πῖνεν, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός,« Ὀδ. Υ. »Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς,« Ἰλ. Δ. »Πίεν, ὄφρα σπέος ἵκετο,« Ὀδ. Ε. (ᾗ ἀνταποδοτ. πρὸς τὸ Τόφρα) »Ὄφρα μὲν οὖν Μενέλαος πολέμιζε, τόφρα δὲ Κυρήτεσσι κακῶς ἦν,« Ἰλ. Ι. (καὶ ἀντιςρφ.) » Τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγεν,« Ὀδ. Δ. »Ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσει,« Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ὑποτ.) »Οὔ φησι κακὸν πείσεσθαι, ὄφρα γούνατ' ὀρώρῃ, « Ὀδ. Σ. »Ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,« Ἰλ. Α. (ᾗ μετὰ τοῦ Ἂν κτλ.) » Τοῦ οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ζωοῖσιν μετέω, « Ἰλ. Χ. » Ἐπίμεινον, ὄφρα κεν ἐνδεκάτη γένηται,« Ὀδ. Δ. »Ἀνιχνεύει, ὄφρα κεν εὕρῃ,« Ἰλ. Χ. (καὶ μετὰ τοῦ Τόφρα) » Τόφρα κτήματ' ἕδονται, ὄφρα κε κείνου τοῦτον ἔχῃ νόον,« Ὀδ. Β. (ᾗ ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ Τέως) » Ὁ δ' ὄφρα βοῦς βόσκεν ἐν Περκώπῃ, « Ἰλ. Ο. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) »Ὄφρα ποτὶ στόμα,« Ἀπλλν., μέχρι τοῦ στόματος.

Ὀφρύα, Π. (μτγν. καὶ σπν.) ἀντὶ Ὀφρὺν, αἰτ. τοῦ Ὀφρύς.

Ὀφρυάζω, Μ. άσω. Ἀνασπῶ ἢ Συστέλλω τὰς ὀφρῦς, σκυθρωπάζω, ἢ· ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) Ψηλώνει ἡ μύτη μου.

Ὀφρυανασπασίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἀνασπῶν τὰς ὀφρῦς (δι' εἴησιν), ὑπερήφανος.

Ὀφρυάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω πολλὰς ὀφρῦς (λόφους). » Κόρινθος ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται,« (Ἡγήσ. παρὰ) Στρβ., ἔχει πολλὰ Ψηλώματα καὶ λακκώματα, κεῖται εἰς ἀνώμαλον τοποθεσίαν.

‡Ὀφρύδιον (τὸ). (μτγν.) ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Ὀφρῦς.

Ὀφρύη (ἡ), Ἰων, ἀντὶ Ὀφρὺς (2).

Ὀφρύκνηστος (ὁ, ἡ), [ὀφρὺς, κνάω]. ὁ ξύνων τὰ ᾽φρύδιά του (τὸ μέτωπόν του) ἀπὸ ἐντροπὴν ἵνα μὴ φανῇ ὅτι κοκκίνησεν.

Ὀφρυόεις, εσσα, εν, Π. ὁ κείμενος εἰς ὀφρῦν ὄρους ἢ εἰς ἀνώμαλον (διακοπτομένην ἀπὸ πολλὰς ὀφρῦς) θέσιν· (μτφορ.) σοβαρὸς ἢ, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. »Ὀφρυόεσσα Κόρινθος,« Ἡρ., ἴδ. Ὀφρυάω. »Ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ,« Ἐπγρ., ἡ τοῦ Αἰσχύλου.

Ὀφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Ὀφρυάζω, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) Ψηλονει ἡ μύτη μου, ἔχω ὕφος. (ὅθ. ἡ μτχ.) »Ὠφρυωμένος, η, ον, « Κατηφὴς ἢ Ἀγέρωχος.

Ὀφρυόσκιος (ὁ, ἡ). σκιαζόμενος ὑπὸ τῶν ὀφρύων.

Ὀφρὺς, ύος (ἡ), (ἡ αἰτ. πλθ. Ὀφρύας καὶ συνήθ. Ὀφρῦς). τὸ ᾽φρύδι· (συνκδχ.) ὕφος, ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, σοβαρότης, ὑπεροψία. »Νεύειν (»Γελᾷν) ὀφρύσιν, « Ὄμ., Πίνδ. » Λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,« Θκρ. »Ἀνασπᾷν (»Αἴρειν »Ἐπαίρειν, »Συνάγειν κτλ.) τὰς ὀφρῦς,« Αξ., σοβαρεύεσθαι ἢ ὑπερηφανεύεσθαι· (ᾗ τὸ ἐναντ.) »Καταβάλλειν (»Μεθιέναι) τὰς ὀφρῦς,« Εὐρ., μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ ἱλαρώτερον. » Τούτοις ὀφρύες οὐκ ἔπρεπον, « Στρατ. Ἐπγρ., δὲν ἥρμοζεν ἡ σοβαρότης. 2) (καταχρ. καὶ Κωμ.) ὁ ὀφθαλμός. »Ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς,« Ἀρςφ. 3) (μτνμ.) μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, Ψηλωμα, λόφος, ὄχθος. »Ὀφρὺς ὄρους,« Γρφ., ἡ προέχουσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄκρα τῆς κορυφῆς. »Ῥεῖθρον μετὰ βραχείας ὀρρύος, « Πλθ., ὄχθης. » Τάφρου (πλίγιαλοῦ) ὀρρύς,« Στρ., Ἀπλλν. » Ὀρρὺς γεώδης παρατείνουσα πόρρω,« Πλ.

Ὀρριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἴ, ἐξέχων ἓν εἴδει) ὀρρύος, (ἐν γέν.) =Ὀρρυώδεις, (Γαλλ.) sourcilleux.

Ὀρρύωμα (τὸ), =Ὀρρὺς, συβαρότης, ὑπερῳδία.

Ὀορύωσις [ὀφρυόομαι], εως (ἡ), (νλγ.) σήκωμα ὀρρύος (ὄχθου), προτείχισμα.

Ὄγμ, ἐπίῤῥ. Π. [ἔχω, ὄγος]. ἐξόχως, κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως. »Ὄχ' ἄριστος,« Ὅμ.

Ὀχάνη (ἡ) καὶ

Ὄχανον (τὸ), [ἔχω]. τὸ πιάσιμον (τὸ λαβί) τῆς ἀσπίδος, (παρβλ.) Μύρπαξ. (ἐν γέν.) λαβή, χερούλι.

Ὀχεὰ (ἡ), Π. [ὀχή], =Κειὸ, τρύπα (φωλεὸς) θηρίου.

Ὀχέσκων, Ἰων. Π. παρτ. τοῦ Ὀχέω.

Ὀχεία (ἡ), τὸ ὀχεῖσθαι ἢ ὀχεύειν, συνουσία (ζώων), βάτευμα.

Ὀχεῖον (τὸ). τὸ πρὸς ὀχείαν τῶν θηλ. τρεφομενον ὁρα. ζῶον, (Τυρκ.) ἄτι ᾰβ. 2) (ἀνίψκ) τὸ μέρος ὅπου συνήθως βάλλαν τὰ ζῶα νὰ βατευθοῦν. 3) Π. =Ὄχημα, [κυρ. οὐσ. τοῦ

Ὀχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὀχείαν. » Ἅγκυρα ὀχεία, « Ἡσ., ἢ κρατοῦσα τὸ πλοῖον.

Ὀχεσκον, Ἰων. Π. παρτ. τοῦ Ὀχέω.

Ὀχεσφι(φιν), Π. ἀντὶ Ὀχεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ὄχος.

Ὀχεταγωγέω-ῶ, Μ. ἥσω, =Ὀχετηγέω.

Ὀχεταγωγία (ἡ), =Ὀχετηγία, [ἐκ τοῦ

Ὀχεταγωγὸς (ὁ, ἡ), =Ὀχετηγός.

Ὀχετεία (ἡ). τὸ ὀχετεύειν ἢ ὀχετεύεσθαι, ὀχετηγία. 2) =τῷ

Ὀχέτευμα (τὸ). ὕδωρ ὀχετευόμενον. 2) =Ὀχετός.

Ὀχετεύω, Μ. εὔσω καὶ

Ὀχετηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) τὰ ὕδωρ δι' ὀχετοῦ, χωρίζω τὸ νερὸν (ποταμοῦ κτλ.) μὲ αὐλάκι.

Ὀχετηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ὀχετοῦ ὑδραγωγεία.

Ὀχετηγὸς (ὁ, ἡ), [ὀχετὸς, ἄγω]. ὁ μεταφέρων τὸ ὕδωρ (ποτίζων κῆπον κτλ.) δι' ὀχετοῦ, κηπουρὸς. (τρπ.) »Ἔρωτος (»Ἀνίης)—,« Ἐπγρ., ὁ διασκεδάζων τὸν ἔρωτα (τὴν θλῖψιν).

Ὀχέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀχετὸς, αὐλακάκι νεροῦ.

Ὀχετογνώμων, ονος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) κλεῖθρον ὀχετοῦ πρὸς αὐξομείωσιν τοῦ ὕδατος, (Τουρκ.) μπέντι.

Ὀχετοκράνιον καὶ Ὀχετόκρανον (τὸ). ἡ ἀρχὴ (τὸ ἐπάνω ἄνοιγμα, ἡ κεφαλὴ) τοῦ ὀχετοῦ.

Ὀχετὸς (ὁ), [ὄχος]. κανάλι (αὐλάκι) νεροῦ· στρῶμα (ῥεῖθρον) ποταμοῦ· ὑδραγωγεῖον. (εἰς τὰς Ἀθ.) γκερίζι. »Παρεκτρέποντες ὀχετόν,« Εὐρ., =Παροχετεύοντες.

Ὄχεμα (τὸ), =Ὀχεία, βάτευμα· ἐγγάρσιωμα. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὀχείας, τὸ συλληφθὲν ἔμβρυον, (Ἀρχ.).

Ὀχεύς [ὀχέω], έως (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι, (π. χ.) θηλυκιοπῆρι ζωναριοῦ κτλ., σύρτης τῆς θύρας, ἀμπάρα.

Ὀχευτὴς, οῦ (ὁ). (Ἵππος, ταῦρος κτλ.) ὁ τρεφόμενος πρὸς τὸ ὀχεύειν τὰς θηλ., (μτγν.) ἄνθρωπος ἀσελγής.

Ὀχευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀχείαν, ἀσελγὴς, ἀφροδισιακός.

Ὀχευτὸς, ἡ, όν. Βατευμένος, ἐγγαστρωμένος, [ἐκ τοῦ

Ὀχεύω, Μ. εύσω. Καβαλλικεύω, βατεύω, βάλλω νὰ βατευθῇ (ζῶον), [ἐκ τοῦ

Ὀχέω-ῶ [ὄχος], Μ. ήσω. Φέρω (Μεταφέρω) τινά μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὄχημα. (Π. ἐν γέν.) ἔχω, κρατῶ, σηκόνω. (ὕθ. τρπ.) ὑποφέρω. » Ἦν ἄτην ὀχέων,« Ὁδ. Φ., =Νηπιάζειν, μωραίνειν. » Φρουρὰν ὀχεῖν, « Αἰσχλ., =Ἔχειν, φυλάττειν. ‖. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) φέρομαι (καθ' ἡμᾶς) ἐπάνω εἰς ἢ ὡς ἂν εἰς ὄχημα,ἐπιβαίνω, καβαλικεύω. »Ἵπποισιν ὀχεῖτο,« Ὅμ. » Ἴμαν. » Οἱ δὲ (Ἵπποι) ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλῆι,« Ἰλ. Κ. Ρ. « Νηυσὶν ὀχήσονται, « Ἰλ. Ω. » Κύμασιν ὀχεῖσθαι, « Ὁδ. Σ. (ᾗ μτφορ.) »Ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι,« Ἀρχφ. 2) Π. =Ὀχεύομαι, (Ἀρ.).

Ὀχή (ἡ), Π. [ἔχω]. τροφή, φαγητόν. 2) κατοικία (κυρ. θηρίου), τρύπα, σπήλαιον, (παρβλ.) Ὀχεά. 3) (σπν.) ἀντὶ Ὀχεία, (Ἀρ.).

Ὄχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ ὀχεῖν (φέρειν, σηκονειν), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀχεῖταί τις, ἁμάξι, ἵππος. » Κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων, μεθῆκεναι δ' ἔπαντα' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς, « Εὐρ. »Ναὸς ὄχημα, « Σοφ. (περιφρ.) ἡ ναῦς. »Γῆς ὄχημα,« Εὐρ., ὁ κρατῶν τὴν γῆν, (μονολεκτ.) Γαιήοχος.

Ὀχημάτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὄχησιν ἢ εἰς τὸ ὄχημα.

Ὀχημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄχημα.

Ὄχησις, εως (ἡ). τὸ ὀχεῖν ἢ ὀχεῖσθαι. »Ὀχήσιν ποιεῖσθαι,« Στρ., =Ὀχεῖσθαι.

Ὄχθα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὄχθη.

Ὀχθέω-ῶ [ὄχθος], Μ. ήσω, Π. =Ἄχθομαι, βαρύνομαι, ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι.

Ὄχθη (ἡ), [ἔχω]. (ἐν γέν. καὶ Π.) μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους, ψήλωμα, (κοιν.) ὄχτος· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) χεῖλος ὑψηλὸν ποταμοῦ (θαλάσσης, λάκκου κτλ.), παρβλ. Ἀκτή.

Ὀχθηρὸς, ά, όν, Π. ὁ ἔχων ὄχθους ἢ ὄχθας ὑψηλὰς, Ὀχθώδης.

†Ὄχθησις [ὀχθέω], εως (ἡ), Γλσ. ἀδημονία, ἀγανάκτησις.

Ὀχθίζω, Μ. ίσω, Π. μτγν. καὶ Γρφ. ἀντὶ Ὀχθέω, πονῶ.

Ὄχθιβος (ὁ, ἡ), πορφυρᾶ ὀὐΐα (κενάρι) τοῦ χιτῶνος, [ἐκ τοῦ

Ὄχθος (ὁ), [ἔχω, ὄχος]. μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ψήλωμα, λοφος ἢ ὄχθη (ποταμοῦ κτλ.) ἀπόκρημνος. »Ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι,« Ξεν. » Τὸν καταντίον τῆς Ἀκροπόλιος ὄχθον, « Ἡρ. » Ἄρεως (» Ἄρειος) ὄχθος,« Εὐρ., ὁ Ἄρειος Πάγος. 2) τύλος (ῥιζος) τοῦ δέρματος. » Χροιὴν μὲν φορέουσιν ἀμετρεῖλιον ἐλεφάντων, ὄχθους δ' ἀμφὶ δέμας κακοελκέας ἀμφιβαλοῦσαι,« Μανέθ. 3) Π. ἀντὶ Ἄχθος, πόνος, μόχθος. » Ὄχθους κακοελκέας,« Μανέθ., κακοήθεις πληγάς.

Ὀχθοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ (φρουρὸς) τοποθετημένος εἰς ὄχθον ἢ ὄχθην.

Ὀχθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄχθους ἢ ἐξέχων ἓν εἴδει ὄχθου. » Ὀχθώδης τε ὢν τὸ κρανίον καὶ λεπόσαρκος τὴν ὀσφύν,« Συν.

†Ὀχλαγωγεῖς, έως (ὁ), Γλσ. =Ὀχλαχωγὸς, [ἐκ τοῦ

Ὀχλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάγω τριγύρω μου ἢ διευρύνω τὸν ὄχλον, (παρβλ. Δημαγωγέω).

Ὀχλαγωγία (ἡ). τὸ ὀχλαγωγεῖν, συναγωγὴ (μάζωμα) ὄχλου, (παρβλ. Δημαγωγία).

†Ὀχλαγώγιον (τὸ). συρροὴ (μάζωμα) ὄχλου.

Ὀχλαχωγὸς (ὁ, ἡ), [ὄχλος, ἄγω]. ὁ συνάγων (συναθροίζων) περὶ αὐτὸν τὸν ὄχλον, ἀγύρτης ἢ δημαγέρτης, (παρβλ.) Δημαγωγός.

†Ὀχλάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Θορυβῶ, δχλοποιῶ.

Ὀχλαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ προσπαθῶν νὰ ἄρχῃ διὰ τοῦ ὄχλου (δι' ὀχλαγωγίας), δημοκόπος.

Ὀχλεῦνται, Ἰων, ἀντὶ Ὀχλοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ Ὀχλέω.

†Ὀχλεύω, Λ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Ὀχλίζω.

Ὀχλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ᾗ Π.) =Ὀχλίζω, μετακινῶ, μετακυλίω· (ὕθ. συνήθ.) ταράττω, ἐνοχλῶ, πειράζω· (πθ.) ταράττομαι, ἀνησυχῶ. »Ὁδὸς ὀχλεμένη,« Κ.δ., πλήρης ὄχλου, πολυάνθρωπος.

Ὄχλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐνόχλησιν.

Ὀχληρία (ἡ). πλῆξις, βάρος, ἐνόχλησις, [ἐκ τοῦ

Ὀχληρὸς, ά, όν. Ὁ προξενῶν ὄχλον (ἐνόχλησιν), βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς, (ἀνίατε) θορυβώδης· παραγυποιός (;).

†Ὀχληρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιόν ὀχληρός.

Ὀχληρῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ὀχληρὸν τρόπον, βαρετά.

Ὄχλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀχλέω, ἐνόχλησις.

†Ὀχλητικὸς, ἡ, όν, =Ὀχληρὸς, Ἐνοχλητικός.

Ὀχλίζω, Μ. ίσω, Π. μετακινῶ (ἀνασηκόνω) διὰ τοῦ μοχλοῦ, μετασαλεύω, Ἀναμοχλεύω. » Ὀχλίζειν στόμα, « Νικ., ἀνοίγειν διὰ τῆς βίας.

Ὀχλικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον, τοῦ ὄχλου (τοῦ χυδαίου πλήθους) ἴδιος.

†Ὀχλοαρέσκης, ου (ὁ). ὁ ἀρέσκων ἢ φιλοτιμούμενος νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ὄχλον.

Ὀχλοκοπέω-ῶ Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) πανοικοτρόπως νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου.

Ὀχλοκοπία (ἡ). τὸ πολίτευμα τοῦ ὀχλοκόπου, ῥᾳδιουργία πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ ὄχλου.

Ὀχλοκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀχλοκοπίαν, ὀχλοκόπου ἴδιος. » Ὀχλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοπική, « Σξτ., ἡ τέχνη τοῦ ὀχλοκόπου.
'Οχλοκόπος (ὁ, ἡ), [ὄχλος, κόπτω]. ὁ ὀχλοκοπῶν, ταράττων (κολακεύων) τὸν ὄχλον, δημοκόπος.
§'Οχλοκραπία (ἡ). σχέσις (ἀνακάτωμα) μὲ τὸν ὄχλον.
'Οχλοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι ('Εξουσιάζομαι) ὑπὸ τοῦ ὄχλου, ζῶ εἰς ὀχλοκρατίαν.
'Οχλοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ (νὰ ἔχῃ τὸ κράτος) ὁ ὄχλος, κακὴ δημοκρατία.
'Οχλολοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ λοιδορῶν τὸν ὄχλον.
'Οχλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιθυμῶ ἢ Κυνηγῶ μανιωδῶς τὴν παρὰ τοῦ ὄχλου δόξαν.
'Οχλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω τὸν ὄχλον, κάμνω ὀχλαγωγίαν.
'Οχλοποίησις, εως (ἡ). τὸ ὀχλοποιεῖν, ὀχλαγωγία.
'Οχλοπολιτεία (ἡ). πολίτευμα ὀχλοκρατικόν, ὀχλοκρατία.
"Οχλος (ὁ), [μοχλός]. θόρυβος, ταραχή, ἀνησυχία· ἐνόχλησις. » "Οχλον παρέχειν (« Δι' ὄχλου εἶναί) τινι, « Δξ., = 'Ενοχλεῖν. » "Οχλοι περὶ ἕκτην ἢ ἑβδόμην, « Ἱππκρ., ἀνησυχία, στενοχωρία. 2) (συνκδχ.) ἄθροισμα πραγμάτων ἀτάκτως ἐπισωρευμένων, βάρος περιττόν, (Τουρκ.) καλαμπαλῆκι. » Γέροντες οὐδέν ἐσμεν, πλὴν ὄχλος, « (Εὐρ. παρὰ) Στϐ. ζϑ. 3) (συνήθ.) πλῆθος ἀνθρώπων (συνωθουμένων καὶ θορυβούντων)· (ἐν γέν.) ὁ κοινὸς λαός, (Γαλλ.) le bas peuple. » Δι' ὄχλου ἦδη τοῦτό γε, « Πλϐ., εἶνε παοίγνωστον.
"Οχλοτερπής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (ἀρέσκων εἰς) τὸν ὄχλον.
'Οχλοχαρής, ές (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὸν ὄχλον, δημοτικός.
'Οχλώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης ὄχλου· θορυβώδης· ὀχληρός. (σπν.) = 'Οχλικός.
†"Οχμα (τὸ), Γλσ. [ἔχω], = "Εχμα, (ὄθεν
'Οχμάζω, Μ. άσω, Π. βαστῶ, κρατῶ, συνέχω· πιάνω (« Δαλοῦ κώπην ὀχμάσας, « Εὐρ.)· δεσμεύω. » Τὸν δὲ πρὸς πίτραις ὀχμάσαι, « Αἰσχλ., (συγχ. τῷ Λιχμάζω).
'Οχμὴ (ἡ), Π. = 'Οχάνη, ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος.
"Οχμος (ὁ), Π. [ὄχος]. πύργος, ὀχύρωμα.
"Οχνη (ἡ), μτγν. ἀντὶ "Ογχνη.
"Οχος, εος-ους (τὸ) καὶ
"Οχος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) = "Οχημα· (ἰδιαιτ.) ἁμάξι. » Ἀπήνης ὄχοι, « Εὐρ., οἱ τροχοί. » Ἁρμάτων ὄχοι, « αὐτ., (περιφρ.) ἀντὶ "Αρματα. » 'Οχος ταχυήρης, « Αἰσχλ., ναῦς ταχύπλους, [ἐκ τοῦ
'Οχὸς (ὁ, ἡ), [ἔχω]. ὁ κρατῶν (συνέχων, περιέχων). » Λιμένες νηῶν ὀχοί (ἄλλ. γρφ. "Οχοι), « 'Οδ. Ε., περιεκτικοί. 2) μὴ διαλυόμενος, μόνιμος. » 'Οχὸν καὶ βεβαίαν τὴν φύσιν τῶν δένδρων συμφυλάσσειν, « Φίλ.
'Οχυροποιέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. 'Οχυρόνω, ἀσφαλίζω.
'Οχυρὸς [ἔχω], ά, όν, = 'Εχυρός, ἰσχυρός. γιερὸς, βαστερὸς· (συνήθ. ἐπὶ τόπ.) ἀσφαλής, ὑπου δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν. ||. (οὐσ.) » 'Οχυρά, « Ξεν., τὰ ὀχυρώματα.
'Οχυρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ὀχυροῦ.
'Οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ ὀχυρὸν, ὀχυρόνω.
'Οχύρωμα (τὸ). μέρος ὠχυρωμένον ἢ χρησιμεῦον πρὸς ὀχύρωσιν, τεῖχος, φρούριον.
'Οχυρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Οχύρωμα.
'Οχυρῶς, ἐπίρ. Ἀσφαλῶς.
'Οχύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Οχυρόω, ὀχυροποίησις.
'Οχυρωτικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ὀχύρωσιν.
"Οψ, ὀπὸς (ἡ), Π. [τὄσσομαι], = "Οψις, βλέμμα· πρόσωπον (ς).
'Οψιμάτης, ου (ὁ), Π. [ὀψέ, ἀμάω]. ὁ θερίζων ἀργὰ ἢ ἐξώρας.
'Οψανθὴς, ές (ὁ, ἡ), = 'Οψιανθής.
"Οψανον (τὸ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ "Ομμα.
'Οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς ὄψον (προσφάγιον).
'Οψαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
'Οψάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οψον.
†'Οψαριοπωλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλοῦνται ὀψάρια, 'Ψαροπάζαρον.
'Οψαρότης, ου (ὁ), Π. [ὀψέ, ἀρόω]. ὁ ὀργόνων ἀργὰ (ἐξώρας, ὄψιμα).
†'Οψάρτυμα (τὸ), (νλγ.). φαγητὸν ἀρτυμένον (ἑτοιμασμένον) ὡς ὄψον.
'Οψαρτυσία (ἡ). τὸ ἀρτύειν (καρυκεύειν) τὰ ὄψα καὶ ἡ περὶ τούτου τέχνη, ὀψαρτυτική.
†'Οψαρτυτὴς, οῦ (ὁ), (νλγ.) ὁ ἀρτύων τὰ ὄψα, μάγειρος.
'Οψαρτυτικὸς, ἡ, όν. 'Ο εἰς τὸν ὀψαρτυτὴν ἢ τὴν ὀψαρτυσίαν ἀνήκων, μαγειρικός. » 'Οψαρτυτικὴ, » ἡ μαγειρική, καὶ » 'Οψαρτυτικὰ (ἐνν. βιβλία), « σύγγραμμα περὶ ὀψαρτυσίας.
'Οψαρτύω, Μ. ύσω. Ἀρτύω ('Ετοιμάζω) τὸ ὄψον, μαγειρεύω.
'Οψὲ [ὄπισθε], ἐπίρ. Ἀργὰ, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ· ἐξώρας· (κυρ.) τὸ βράδυ. » 'Οψὲ δύων, « "Ομ. » 'Οψὲ γίγνομαι, « Αξ., = 'Οψίζω. » Οὐ γὰρ πάνυ ὀψέ ἦν, « Ακ. (καὶ μὲ πρόθ.) » Ἧς (» "Εως) ὀψέ, « Αξ. (καὶ συγν. μὲ γεν.) » 'Οψὲ τῆς ὥρας (τῆς ἡμέρας), « Αξ. » 'Οψὲ σαββάτων, « Γρφ., » 'Οψὲ τῆς ἡλικίας, « Αξ. » 'Οψὲ τῶν Τρωϊκῶν, « Αξ., πολὺν καιρὸν μετά. » 'Οψὲ ποτε, « Αξ., μόλις ὕστερον ἀπὸ πολὺν καιρόν. ||. (τὸ παραθετ.) 'Οψιαίτερον ἢ 'Οψιαίτατα, πλέον ἀργὰ (ἐξώρας), ἀρχήτερα, ἢ· πολλὰ ἀργὰ (ἐξώρας) » Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι, « Ξεν.
"Οψεαι, Ἰων. ἀντὶ
"Οψει (Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. "Οψῃ), 6'. ἐν. πρσ. τοῦ "Οψομαι.
"Οψει, δστ. τοῦ "Οψις.
'Οψείω (χ. Μ.). (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) 'Επιθυμῶ νὰ ἴδω, (ἑφετ. τοῦ "Οψομαι).
"Οψεσθαι, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ "Οράω, [ἐκ τοῦ "Οσσομαι).
§"Οψημα (τὸ), [ὀψάω], = "Οψον, (συγχ. τῷ "Εψημα).
'Οψημέρα (ἡ). τὸ ὀψὲ τῆς ἡμέρας, ἡ (ἄλλ.) 'Οψία.
†'Οψητὴρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εψητήρ.
"Οψι, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ 'Οψέ.
'Οψία (ἡ), ἴδε "Οψιος.
'Οψιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
'Οψιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ "Οψιος.
§'Οψιανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἐξώρας (ἀργὰ), εἶμαι -
'Οψιανθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ὄψιμα) ἀνθῶν.
'Οψιανὸς (ὁ), (λίθος), εἶδ. μαύρης πέτρας, (ἴσ.) γαγάτης.
'Οψιβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω ἀργὰ, εἶμαι -
'Οψιβλαστὴς, ές καὶ
'Οψίβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων ἀργὰ (ὄψιμα).
'Οψιγαμία (ἡ). ἡ ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπανδρία.
'Οψιγάμιον (τὸ). (μόνον « ἐς τὴν Νμ. φρσ.) » 'Οψιγαμίου δίκη, « ἡ κατὰ τῶν ὀψιγάμων.
'Οψίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάπτων (συνερχόμενος εἰς) γάμον ὀψὲ τῆς ἡλικίας.
'Οψιγένεθλος καὶ
'Οψιγενὴς, ές καὶ
†'Οψιγονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
'Οψίγονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, παρηλίκων ἤδη τῶν γονέων του) γεννηθείς, νεώτερος, μεταγενέστερος. » Εὖ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γέρων ὤν, « Αἰσχλ. » Ἄλκιμος ἔσθ' ἵνα τις σε καὶ ὀψιγόνων τῷ εἴπῃ, « 'Οδ. Α.
'Οψιέστερος, α, ον, = 'Οψιαίτερος.
'Οψίζω, Μ. ίσω. Πράττω τι ὀψὲ ('Ξώρας; ἢ βράδυ), ἀργῶ, βραδύνω, ἀργοπορῶ.
'Οψικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρπίζω ἀργὰ ('Ξώρας), εἶμαι ὀψίκαρπος.
'Οψικαρπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
'Οψίκαρπος (ὁ, ἡ), ὁ καρποφορῶν ὀψὲ (ἀργὰ), ὄψιμος.
'Οψικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψὲ, κέλ.θος]. ὁ ἐρχόμενος (πορευόμενος) ἀργὰ, ἀργοπορῶν.
§'Οψίκλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), = Νυκτοκλέπτης.
'Οψίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψὲ, κοῖτη]. ὁ κοιμώμενος ἀργὰ (ἐξώρας).
'Οψιμάθεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀψιμαθοῦς· σχολαστικότης· ἡμιμάθεια.
'Οψιμαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μανθάνω (Διδάσκομαι) τι ὀψὲ τῆς ἡλικίας μου.
'Οψιμαθὴς [ὀψὲ, μανθάνω], ές (ὁ, ἡ). ὁ μαθητεύων (διδασκόμενος) ἢ διδαχθείς τι εἰς πεπερασμένην ἡλικίαν, (ἐπμ.) ἡμιμαθὴς· οἰημαγίας, ὑποπεμένες· (Γαλλ.) pédant. (μὲ γεν.) ὁ μαθὼν ἢ συνήθειας τι ὀψέ. » Κακῶν—, « Ἐπιχ.
'Οψιμαθία (ἡ), = 'Οψιμάθεια.
'Οψιμαθῶς, ἐπίρ. Ὡς ὀψιμαθής. » Ἤδη κατέγνω καὶ ὁ βασιλεὺς ὀψιμαθέστερον, « Εὐς.
'Οψίμοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ ἢ βραδέως μαχόμενος.
'Οψίμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψὲ, μόρος]. ὁ ἀποθνήσκων ἀργὰ ἢ δύσκολα.
"Οψιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οψιος.
§'Οψίμως, Π. ἀντὶ 'Οψέ.
'Οψίνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ (ἀργὰ) φρονιμεύων ἢ ἐννοῶν τι.
†'Οψινὸς, ἡ, όν, ἀδκμ. ἀντὶ "Οψιος.
'Οψίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οψον.
"Οψιος (τὸ παρθ. αἴτερος ἢ ἕτερος -αἴτατος), α, ον. 'Ο συμβαίνων (γινόμενος)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀψέ, ἀργῶν (ἀργοπορῶν) νὰ γένῃ· βραδύνός. ||. (οὐσ.) Ὀψία (ἐνν. ὥρα), ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ. » Δείλη ὀψία. « Ὀψία βαθεῖα, « Δξ.

Ὀψιότης (ἡ). τὸ ἀφῆσημ. οὐσ. τοῦ Ὄψιος, ἀργοπορία εἰς τὸ νὰ γένῃ τι· (βτν.) ὀψικαρπία.

Ὀψιπέδων, ωνος (ὁ), Π. [ὀψέ, πέδη]. ὁ πολὺν καιρὸν μείνας εἰς τὰ δεσμὰ ἢ εἰς τὴν δουλείαν, σκλάβος πολυκαιρινός.

Ὀψίπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ πλουτήσας, (ἑτμ.) ξοππασμένος.

Ὄψις [ὄψομαι], εως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ὅρασις. (ὀϑ. πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί. » Διπλᾶς ὄψεις ἀράξας, « Σοφ. 2) τὸ φαινόμενον, ἡ μορφή, τὸ ἐξωτερικὸν, τὸ πρόσωπον. » Παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ, « Ἀρστ. 3) Ὀπτασία, ὄνειρον. » Ὄψιν εἶδεν ἐν ὕπνῳ, « Ἡρ.

Ὀψισμὸς (ὁ), τὸ ὀψίζειν, ὁ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἔρχομός· (βτν.) = Ὀψικαρπία.

Ὀψισπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ξώρας (ὄψιμα), [ἐκ τοῦ

Ὀψίσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ἀργὰ) σπαρεὶς ἢ σπειρόμενος· (μτφορ.) ὀψιγενής.

Ὀψίτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ τῆς ἡλικίας τεκνοποιήσας. (πϑ.) = Ὀψίγονος.

Ὀψιτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψέ (ἀργὰ, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ) ἐκτελούμενος.

✝Ὀψιτέλευτος (ὁ, ἡ). ὁ τελευτῶν (τελειόνων) ἀργά.

Ὀψίτερον, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ὀψέ), ἀργότερα, ὑστερώτερα, βραδυνότερα.

Ὀψιτοκία (ἡ). τὸ ὀψὲ τίκτειν, ἡ ὀψὲ τῆς ἡλικίας παιδοποιία.

Ὀψίτομος (ὁ, ἡ), [ὀψὲ, τέμνω]. ὅστις ἐκόπη ἢ πρέπει νὰ κόπτεται ἀργὰ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ).

Ὀψίτυχος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐπέτυχε (ἀπήλαυσέ) τις ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρόν.

Ὀψιφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὀψέ (ἀργὰ, τὸ βράδυ).

Ὀψιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἢ καρποφορῶν ὀψέ.

Ὀψίφυγος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ἀργὰ ἢ ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους) φεύγων.

✝Ὄψιχα, ἐπίρ. (Βυζ.) ἀντὶ Ὀψέ

✝Ὀψόδαφον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξύδαφον.

Ὀψοδαίδαλος (ὁ, ἡ), [ὄψον, δαίδαλος]. τεχνίτης ἐπιτηδειότατος εἰς τὰ καλὰ φαγητά.

✝Ὀψοζεία (ἡ). ἔνδεια ὄψων, ἔλλειψις καλῶν φαγητῶν.

Ὀψοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ὑποδοχὴν (ὡς Ρογείον) ὄψων. ||. (οὐσ.) Ὀψοδόκη, = Ὀψοθήκη.

✝Ὀψόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος τῶν καλῶν φαγητῶν (τῶν ὄψων), κοιλιόδουλος.

✝Ὀψοθήκη (ἡ). σκεῦος (ταγάρι ἢ ζεμπίλη) πρὸς ἐναπόθεσιν ὄψων.

Ὀψολογία (ἡ). ὁμιλία ἢ πραγματεία περὶ ὄψων, [ἐκ τοῦ

Ὀψολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ ὄψων (φαγητῶν).

Ὄψομαι, μέλλ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).

Ὀψομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητά).

Ὀψομανία (ἡ). τὸ πάθος (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ ὀψομανοῦς.

Ὄψον (τὸ), [ἕψω]. πᾶν ὅ,τι σκευάζεται διὰ τοῦ πυρὸς πρὸς τροφὴν, φαγητὸν, μαγείρευμα (κυρ. καρυκευμένον ἢ φύσει ὀρεκτικὸν, νόστιμον), (ὀϑ. κατ' ἐξοχὴν) τὸ ὀψάριον. (ἐν γέν.) = Προσφάγιον. » Ἐπεσθίων μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, « Ξεν. » Κρόμμυον ποτῷ ὄψον, « Ὅμ., (Τουρκ.) σαρὰπ-μεζεσί. 2) (συνεκδ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ ὄψα. » Ἔπειτ' ἐπὶ τοῦψον ἦκε τὴν σπυρίδα λαβών, « (Ἀρχ. παρὰ) Πλδ.

Ὀψονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)-

Ὀψονόμος (ὁ), [ὄψον, νέμω]. ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν τιμὴν καὶ ποιότητα τῶν φαγησερῶν (καὶ ἰδιαιτ.) τῶν ὀψαρίων.

Ὀψοπλύνιον (τὸ), τὸ σκεῦος (ἢ σκάφη τοῦ μαγειρειοῦ) ὅπου πλύνονται τὰ ὄψα.

Ὀψοποιεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου σκευάζονται τὰ ὄψα.

Ὀψοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόμνω (Ἑτοιμάζω ἢ Καρυκεύω τὸ) φαγεῖ', μαγειρεύω, (ὀϑεν

Ὀψοποίημα (τὸ). φαγητὸν καρυκευμένον (νοστιμοκαμωμένον), μαγείρευμα.

Ὀψοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀψοποιΐαν, μαγειρικὸς, = Ὀψαρτυτικός.

Ὀψοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀψοποιέω, = Ὀψαρτυσία.

Ὀψοποικὸς, ἡ, ὀν, = Ὀψοποιητικός.

Ὀψοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ὄψα (φαγητά). ||. (οὐσ.) μάγειρος.

Ὀψοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ὄψον, πένομαι], = Ὀψαποιός.

Ὀψοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ἢ τὸ ἐργαστήριον ὅπου πωλοῦνται τὰ ὄψα (τὰ φαγώσιμα καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), [ἐν τοῦ

Ὀψοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄψα (φαγητὰ, φαγησερὰ καὶ ἰδιαιτ. ὀψάρια).

Ὀψοπωλία (ἡ), = τῷ

Ὀψοπώλιον (τὸ), = Ὀψοπωλεῖον.

Ὀψόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀψοπώλης. » Ἀγορὰ—, « Δξ., τὸ Ὀψοπωλεῖον.

Ὀψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ὄψα (νόστιμα φαγητὰ) ἢ τὸ ὄψον (τὸ προσφάγιον) χωρὶς ψωμὶ, (ἐν γέν.) εἶμαι λαίμαργος (ὀψοφάγος).

Ὀψοφαγία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις ὀψοφάγος, λαιμαργία.

Ὀψοφαγίστατος, η, ον, ὑπερϑ. καὶ

Ὀψοφαγίστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ

Ὀψοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων συνήϑως ἢ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ὄψα (νόστιμα φαγητὰ καὶ κατ' ἐξοχ. ὀψάρια), ὁ τρώγων τὸ ὄψον (τὸ προσφάγιόν) του χωρὶς ψωμὶ, (ἐν γέν.) λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

✝Ὀψόφατρος, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξύφαγρος.

Ὀψοφιλία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητὰ, τὰ ὀψάρια), ὀψοφαγία.

Ὀψοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὰ ὄψα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ὀψών, ῶνος (ὁ). σκεῦος ὀψοφόρον, ζεμπίλι ἢ καλάϑι διὰ τὰ ὀψωνιζόμενα φαγώσιμα.

Ὀψωνάτωρ, ορος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Ὀψώνης, (ὀϑεν τὸ Λτ.) obsonator.

Ὀψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω ὄψα (φαγώσιμα πράγματα), (ὀϑεν τὸ κοιν.) Ψωνίζω, [ἐκ τοῦ

Ὀψώνης, ου καὶ (μτγν.) Ὀψωνητὴς [ὄψον, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων τὰ ὄψα (τὰ φαγησερὰ), Ψωνιατὴς, (Τουρκ.) παζαρὰ-γκιδένης.

Ὀψωνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀψωνίαν.

Ὀψωνία (ἡ). ἀγοραῖαμα ὄψων (φαγησερῶν), Ψούνισμα.

Ὀψωνιάζω, Μ. άσω. Προμηϑεύω τινὰ μὲ ὀψώνια, δίδω τὸν μισϑὸν καὶ τὸ ταγῆνι τῶν στρατ., τροφοδοτῶ, ἐφοδιάζω, (πϑ.) λαμβάνω (ὡς στρατ.) τὸ ταγῆνί μου.

Ὀψωνιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφοδιασμὸς (μισθοτροφοδότησις) στρατεύματος.

✝Ὀψωνίζω, Μ. ίσω, Βυζ. ἀντὶ Ὀψωνιάζω.

✝Ὀψωνιοδόκος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὀψοδόκος.

Ὀψώνιον (τὸ), = Ὀψωνία. 2) (μτγν.) σιτηρέσιον (ταγῆνι) καὶ μισϑὸς στρατ., μισθοτροφοδοσία. (ἐν γέν.) κέρδος. » Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας ϑάνατος, « Γρφ.

✝Ὀψωνισμὸς (ὁ), = Ὀψωνιασμός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π

Π, π, πῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβ. ‖. (ἀριθμ.) π', ὀγδοήκοντα (80) ἢ ὀγδοηκοστός, ἡ, όν· καὶ π, ὀγδώντα χιλιάδες, (80,000).

Πᾶ καὶ ἐγκλ. Πα, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Πῆ ἢ Πῃ. » Πᾶ ποκα; « Θκρ., = Ὑπῆ ποτε; Ἀρά γέ πα; « αὐτ., = Ἀρά γέ πῃ.

†Πᾶ, Αἰολ. καὶ Δ. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Πατὴρ ἢ Πάτερ, (παρβλ. Βᾶ).

†Πᾶα, Λακων. ἀντὶ Πᾶσα, θηλ. τοῦ Πᾶς.

Παγὰ, ᾶς (ἀ), Δ. ἀντὶ Πηγή.

Πάγασος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πήγασος.

Παγγάληνος (ὁ, ἡ). γαληνὸς ὅλος, γαληνότατος.

Πάγγειος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Πάγγεως.

Παγγέλαστος καὶ

Παγγέλοιος (ὁ, ἡ). πάντῃ (ὅλως διόλου) γελοῖος, γελοιωδέστατος.

Παγγενεῖ [παγγενὴς], ἐπίρ. Μὲ ὅλον (πᾶν) τὸ γένος.

Παγγενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Παγγενέτης, ου καὶ Π. Παγγενετὴρ, = τῷ

Παγγενέτωρ, ορος (ὁ). γενέτης (γεννήτωρ) τοῦ παντὸς, πατὴρ ἁπάντων.

Παγγενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπ') ὅλα τὰ γένη.

Παγγενῶς, ἐπίρ. = Παγγενεί.

Πάγγεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάγγεως.

Παγγέραστος (ὁ, ἡ), = Πάντιμος.

Πάγγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πάγγειος, ὁ περιέχων ἢ διατρέχων πᾶσαν τὴν γῆν.

Παγγέωργος (ὁ καὶ ἡ). ὁ γεωργῶν (καλλιεργῶν) πάντα τὰ εἴδη τῶν φυτῶν, γενικὸς γεωργός.

Παγγήρως, ω (ὁ, ἡ), καθ' ὑπερβολὴν γέρων, ὑπέργηρως.

Παγγλύκερος, α ἢ ος, ον. Πάντῃ γλυκὺς (γλυκερὸς), γλυκύτατος, ποθεινότατος.

Παγγλωσσία (ἡ), Π. τὸ νὰ λαλῇ τις ὅ,τι φθάσει, φλυαρία.

Πάγγλωττος (ὁ, ἡ). ὅπου λαλοῦνται πᾶσαι αἱ γλῶσσαι.

Πάγγυμνος (ὁ, ἡ). ὁλόγυμνος.

Παγγυναικί, ἐπίρ. Μὲ ὅλας τὰς γυναῖκας ὁμοῦ.

Παγγώνιος (ὁ, ἡ). ὅλος (πανταχόθεν) γωνιώδης.

Παγεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. ᾧ

Πᾶγεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπάγησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς ὀρς. τοῦ Πήγνυμι.

Παγερὸς, ὰ, όν. Παγωμένος· κατάψυχρος. 2) ἐπιδεκτικὸς πήξεως. » Ἁμιλος γὰρ ξὺν τῷ λείῳ καὶ τὸ παγερὸν ἴσχει, « Ἀρετ.

Παγετὸς (ὁ), [πάγος]. παγωνιά.

†Παγετώτερος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παγερώτερος.

Παγετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν παγετόν· ψυχρὸς ἢ σκληρὸς ὡσὰν τὸν πάγον.

Πάγη (ἡ), [πήγνυμι]. θηλειὰ, παγίδα· (μτφρ.) δόλος, ἀπάτη, (παρβλ.) Παγὶς.

Πάγη, Π. ἀντὶ Ἐπάγη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Πήγνυμι.

Παγίδευμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Παγιδεύω, παγίδευσις.

Παγιδευτήριον (τὸ). μέρος ἢ μέσον πρὸς παγίδευσιν.

Παγιδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παγίδευσιν.

Παγιδεύω, Μ. εὐσω. Πιάνω εἰς τὴν παγίδα (κυρ. καὶ μτφρ.).

Πάγιος [πήγνυμι], α, ον. Στερεός· γιερός· (τρπ.) ἀσφαλὴς, μόνιμος.

Παγιότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ προηγ., στερεότης, μονιμότης.

Παγιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάγιον (μόνιμον), στερεόνω, ἀσφαλίζω.

Παγὶς [πήγνυμι], ίδος (ἡ). παγίδα (κυρ. ᾗ μτφρ.). 2) (Π. μὲ γεν.) πᾶν ὅ,τι κρατεῖ τι. » Ἄγκυρα παγὶς νεῶν, « Ἐπγρ.

Παγίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πάγιον, μονίμως, ἀσφαλῶς. » Παγ. λέγειν, « Ἀρστ. μὲ πεποίθησιν (βεβαιότητα), ὡρισμένως, θετικῶς.

Παγίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παγιόω, στερέωσις.

;Παγκαὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ καίων (κατακαίων) τὰ πάντα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παγκαλής).

Παγκαίνιστος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶν, καινίζω]. ἐντελῶς ἀνανεωμένος, ὅλως διόλου ἢ πάντοτε νέος (καινούργιος).

Παγκάκιστος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ=

Πάγκακος (ὁ, ἡ). πάντῃ (ὅλως διόλου) κακὸς, κάκιστος.

†Παγκάκουργος (ὁ, ἡ), Γρμτ. πάντῃ κακοῦργος, κακοποιὸς παντοιοτρόπως.

Παγκάκως, ἐπίρ. Πάντῃ κακῶς, κακηγκάκως.

;Παγκαλὴς (λλῆς), ές (ὁ, ἡ) καὶ

Πάγκαλος, η ἢ ος, ον. Πάντῃ ἢ Πάνυ καλὸς, κάλλιστος· ὡραιότατος.

Παγκάλως, ἐπίρ. Πάνυ καλῶς, κάλλιστα, ὡραιότατα. » Παγκάλως λέγεις (ἀπερίφως), « Πλάτ.

;Παγκάρπεια ἡ (ὀρθότ.)

Παγκαρπία (ἡ). συνάθροισις ἢ ἕνωσις παντὸς εἴδους καρπῶν, πανσπερμία· (συνεκχ.) ἀφθονία. » (Τὸ τῆς Ἀμαλθείας, κέρας) βρύειν ἐκ τοῦ κοίλου τὴν παγκαρπίαν, « Γργ. 2) (ἐπιθετ.) θηλ. τοῦ

Παγκάρπιος, α, ον, = Πάγκαρπος. 2) συνθεμένος ἀπὸ παντὸς εἴδους καρποὺς, (ὕδωρ ‖. οὐσ. θηλ. ἐνν. Μελιτοῦττα), εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ διαφόρων εἰδῶν καρπούς.

Πάγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν παντὸς εἴδους καρποὺς, εὔφορος.

Παγκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). πάνυ καταγέλαστος, καταγελαστότατος.

;Παγκαταπύγων, ονος (ὁ, ἡ). πάνυ καταπύγων, ἀκολαστότατος.

Παγκατάρατος (ὁ, ἡ). πάντῃ (καθ' ὅλους τοὺς λόγους) κατηραμένος, τρισκατάρατος.

Παγκευθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, κεύθω]. ὅλως διόλου κρυμμένος, ἢ (ἐνεργ.) κρύπτων τὰ πάντα.

†Παγκλαδία (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ γενικοῦ κλαδεύματος τῶν ἀμπέλων (εἶδος ἑορτῆς) εἰς τὴν Ῥόδον.

Πάγκλαυστος καὶ Πάγκλαυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντῃ (ὅλως διόλου) ἀξιοθρήνητος, ἢ (ἐνεργ.) πάντοτε κλαίων. » Ὀρρὺς—, « Σοφ.

Παγκλεῖστος καὶ

Πάγκλειτος (ὁ, ἡ), Π. πάντῃ περίφημος, ἐξάκουστος.

Παγκληρία (ἡ). ὅλη ἡ κληρονομία (ἢ περιουσία), [ἐκ τοῦ

Πάγκληρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-κλήρως. Εἷς τὸν ὁπ. ἀνήκει ὅλη ἡ κληρονομία.

;Πάγκλυτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάγκλειτος.

Πάγκοινος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-κοίνως. Κοινὸς εἰς πάντας. » Χώρα—, « Πίνδ., ὅπου συντρέχουσιν οἱ πάντες (διὰ πανήγυριν).

Παγκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. κύριος πάντων, ἐξουσιαστὴς ἀπόλυτος.

Παγκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ κοιμίζων τὰ πάντα, ὅπου κοίτονται πάντες. » Ἅδης—, « Σοφ.

Παγκόνιτος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, κονίομαι]. ὁ κατορθούμενος διὰ πολλῶν ἀγώνων.

Παγκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐκτεινόμενος εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

;Πάγκοσμος (ὁ, ἡ), = Παγκόσμιος.

Παγκρατευτὴς, οῦ (ὁ), = Παγκρατιαστής.

Παγκρατὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοκράτωρ, παντοδύναμος.

Παγκρατησία (ἡ), = Παντοκρατορία· (μὲ γεν.) παντοτεινὴ ἐξουσία.

Παγκρατιάζω, Μ. άσω. Ἀγωνίζομαι παγκράτιον· (μτφρ.) νικῶ εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας.

Παγκρατιαστὴς, οῦ (ὁ). ἀθλητὴς ἀγωνιζόμενος παγκράτιον.

Παγκρατιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παγκρατιάζειν, παγκρατιαστοῦ ἴδιος.

Παγκρατιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς παγκρατιαστής.

Παγκράτιον (τὸ), [παγκρατὴς]. ἀγὼν πάλης καὶ πυγμῆς ὁμοῦ. 2) = Σκίλλα, (φυτ.).

Παγκράτιστος, η, ον. Κατὰ πάντα κράτιστος (ἄριστος).

Παγκρατορικὸς, ἡ, όν, = Παντοκρατορικὸς, [ἐκ τοῦ

Παγκράτωρ, ορος (ὁ), = Παντοκράτωρ.

Πάγκρεας, ατος (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν στόμαχον μεταξὺ τοῦ ἥπατος καὶ τῆς σπληνὸς σαρκώδες (ἀδενώδες) μόριον.

Παγκρότως, ἐπίρ. Π. μὲ πολὺν κρότον.

;Πάγκρυφος (ὁ, ἡ), = Παγκευθής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παγκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ κεκτημένος τὰ πάντα.
Παγκτησία (ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παμπησία.
Παγκύνιον (τὸ), εἶδ. φύκους φαρμακόντος τοὺς θαλασσ. κύνας.
†Πάγκυφος (ὁ, ἡ). ὅλως, διολω κυφὸς (κυρτός).
Πάγξενος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος πάντα ξένον.
Παγόλυτος (ὁ, ἡ). λυωμένος (ἀναλυμένος) ἀπὸ πάγον. »Ὕδωρ—,« Ὀρειβ.
Παγοπληξία (ἡ). νάρκωσις τοῦ σώματος ὑπὸ ψύχους, ξεπάγιασμα, [πλήσσω καὶ
Πάγος, εος-ους (τὸ), = Πάγος, παγωνιὰ· κρούσγαλλον.
Πάγος (ὁ). [πήγνυμι]. (ἐν γέν.) σῶμα πεπηγὸς (στερεὸν), (ὅθ. ἰδιαιτ.) λόφος πετρώδης, βράχος. (καθὼς εἰς τὰς Ἀθ.) »Ὁ Ἄρειος πάγος,« Παυσ. 2) νερὸν (ᾧ ἐν γέν. ὑγρὸν) παγωμένον, κρούσταλλον. παγωνιά. » Καὶ ποτε ὄντος τοῦ πάγου οἷου δεινοτάτου, καὶ πάντων, ἢ οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ, εἴ τις ἐξίοι, ἠμφιεσμένων θαυμαστὰ δὴ ὅσα,« Πλάτ. 3) ἅλας (θαλασσιον)· (ὅθ. συνκδχ. ᾧ Π.) ἡ θάλασσα, (Λυκ.)· 4) ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πηκτῶν τσύπα, (ἄλλ.) Ἐπίπαγος. 5) (ἀνατομ.) τὸ Περιτόναιον.
Πάγουρος (ὁ), [πάγος], εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγοῦρι.
Παγόω-ῶ, Μ. ὥσω. Μεταβάλλω τι εἰς πάγον, παγόνω.
Πάγρος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, [φάγρος].
Παγχάλεπος (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίρ. -λέπως. Πάντη (Πάνυ) χαλεπὸς, δυσκολώτατος, κάκιστος.
Παγχάλκειος καὶ
Παγχάλκεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάγχαλκος.
Παγχαλκεύω, έως (ὁ). ὁ χαλκεύων (κατασκευάζων) τὰ πάντα (παντὸς εἴδους τεχνουργήματα).
Πάγχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος χάλκινος.
Παγχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλος χαρούμενος ἢ χαρμόσυνος.
;Πάγχι, ἐπίρ. Π. = Πάγχυ.
Πάγχορτος (ὁ), Π. [πᾶς, χόρτος]. ὁ προμηθεύων παντὸς εἴδους τροφάς. » Σῖτα πάγχορτα, « Σοφ., ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν.
Πάγχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάντα χρήσιμος (ὠφέλιμος).
Πάγχριστος (ὁ, ἡ). ὅλος χρισμένος ἢ (Π.) πρὸς παντὸς πάθους θεραπείαν ἐπιχριόμενος, (ὅθ. ||. οὐσ.) Πάγχριστον (ἐνν. φάρμακον), « Σοφ., Πανάκεια.
Πάγχροος-ους (ὁ, ἡ). χρωματισμένος μὲ ὅλα τὰ χρώματα.
Παγχρύσεος, Π. ἀντὶ -
Πάγχρυσος (ὁ, ἡ). ὁλόχρυσος.
Πάγχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάγχροος.
Πάγχυ, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Πάνυ, κατὰ πολλὰ, ὅλως, διόλου.
Παγῶ, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Πήγνυμι.
Παγώδης, εος (ὁ, ἡ). κρύος ἢ σκληρὸς ὡσὰν πάγος.
Παγῶν, Δ. ἀντὶ Πηγῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πηγή.
Παδάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Πηδάω.

Πάδη, Δ. ἀντὶ Ἐπήδα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ
Παδῆτε, Δ. ἀντὶ Πηδᾶτε, β'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Πηδάω.
Πᾶδος (η), εἶδ. δένδρ. (κερασηᾶς ἢ δαμασκηνηᾶς) κορυμβοφόρου, (ἴδε Πῆδος).
Πάθα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Πάθη.
Παθαίνω (παρτ. Ἐπάθαινον καὶ πλέον οὖ), Κινῶ εἰς πάθος, ||. (μσ. ἢ πθ.) κινοῦμαι ἐσωτερικῶς ἀπὸ σφοδρόν τι αἴσθημα (πάθος), ἐξάπτομαι· ἐνθουσιάζομαι· (μτνμ.) δεινοπαθῶ. » Τοὺς ῥήτορας ἐν ταῖς ἀριστοκρατίαις οἱ ἄρχοντες οὐκ ἐῶσιν παθαίνεσθαι, « Πλ. » Ἔστι περιουσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι, « Συν.
Πάθε, Π. ἀντὶ Ἔπαθε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ
Παθέειν, Ἰων. Π. ἀντὶ Παθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πάσχω,
Πάθη (ἡ), Π. ἀντὶ Πάθησις ἢ -
Πάθημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι πάσχει ἢ ἔπαθέ τις, συμφορά (» Τὰ δὲ μοι παθήματα., μαθήματα γεγόνεε,« Ἡρ.)· νόσος (»Αἰσίσει δ' οὐδὲν ἡ νόσου ἢ νόσημα λέγειν, ὥσπερ οὐδὲ πάθος ἢ πάθημα,« Γαλ.)· (ἐν γέν.) αἴσθημα ὁποιονδήποτε, διάθεσις (τῆς ψυχ. ἢ τοῦ σώμ.), πάθος. » Δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ, « Ξεν. » Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, « Γρφ.
Παθηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς πάθημα. »Τὸ παθηματικὸν τῆς ψυχῆς μέριον, « Ἰουλ.
Πάθησις, εως (ἡ). τὸ πάσχειν, αἴσθημα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δυσάρεστον), (Γαλλ.) affection.
Παθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πάθησιν, ἐπιδεκτικὸς παθήματος (αἰσθήματος). » Τῶν αἰσθημάτων ἡ ἀκοὴ παθητικώτατον, « Πλ. 2) ὁ ἐμφαίνων (ἢ κινῶν εἰς) πάθος, πάθους ἐκφραστικός. » Λέξις παθητικὴ, « Δ. Ἁλ. » Ἅς (διηγήσεις) Θουκυδίδης, αὐτὸς αὐτοῦ παθητικώτατος περὶ ταῦτα (τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν) γενόμενος, ἀμιμήτως ἐξήνεγκε,« Πλ. » Γῆμα παθητικὸν, « Γρμ., τὸ σημαῖνον πάθος.
Παθητικῶς ἐπίρ. Μὲ παθητικὸν τρόπον· (γρμτ.) εἰς παθητικὴν διάθεσιν.
Παθητὸς, ἡ, όν. Ὅς τις εἶνε δυνατὸν νὰ πάθῃ, ἐπιδεκτικὸς παθήματος. »Παθητός ἐστι πᾶς τις εὐπροσήγορος, « Μένανδρ.
Παθικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Εἶμαι ἢ Πάσχω ὡς -
Παθικὸς, ἡ, όν, = Πασχητικῶν. Κίναιδος.
Πάθνη (ἡ), Π. (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Φάτνη.
Παθογνώμικος καὶ Παθογνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) διάγνωσιν τοῦ πάθους. » Σημεῖον—,« Ἰατρ., τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς νόσου σύμπτωμα, [ἐκ τοῦ
;Παθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ) τὰ πάθη.
Παθοκράτεια καὶ Παθοκρατορία (ἡ). τὸ νὰ κρατῇ τις τὰ πάθη του, ἐγκράτεια.

Παθοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (νεκρόνων) τὰ πάθη.
Παθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ παθῶν (ψυχ. ᾧ σωμ.).
Παθολογία (ἡ), τὰ οὐσ. τοῦ προηγ.
Παθολογικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων, ἐπιτήδειος πρὸς) παθολογίαν, (ὅθ.) » Παθολογικὴ (ἐπιστήμη), « μέρος τῆς ἰατρικῆς.
Παθοποιία (ἡ). διέγερσις (κίνησις) πάθους, [ἐκ τοῦ
Παθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (διεγείρων εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ ἢ τοῦ ἀκροατοῦ) πάθος.
Πάθος (τὸ). πᾶν ὅ, τι πάσχει ἢ ἔπαθέ τις, συμβὰν (κυρ. λυπηρὸν), συμφορὰ (» Τὰ Νιόβης πάθη ἢ τὰ Πελοπιδῶν, « Πλάτ. » Ὁ τὰ Θηβαίων δυστυχούμενος πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρὰ,« Δμ.)· νόσος (» Δυσεντερικὰ πάθη,« Αρτ.)· (ἐν γέν.) διάθεσις παθητικὴ τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος· (ἰδιαιτ.) αἴσθημα σφοδρὸν τὸ ὁπ. διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατοῦ ὁ ῥήτωρ. » Τὸ πάθος πολὺ μὲν ἐν ποιήσει τραγικῇ κτλ., « Λογγ. » Καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα, « Ἀρστ. (παρβλ. Ἤθος).
Παθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πάσχω.
Παιὰν, ᾶνος (ὁ). (ἐν γέν.) = Παιὼν, ῆτρὸς, (ὅθ. 2) (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. »Τὸν Παιᾶνά τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον, « Πλάτ. » Ἰήιε Δάλιε Παιάν,« Ἀρχ. 3) ὕμνος εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε θεοῦ ἢ μεγάλου ἀνδρὸς· ᾆσμα ἐπινίκιον, εἶδος δοξολογίας (te deum) ἢ ἐμβατήριον (εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως). (Γαλλ.) marche. »Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παιὰν μελαθροις ἐν βασιλείοις,« Αἰσχλ. » Ἐδειπνοποιοῦντό τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γενομένης, ἐποιοῦντο,« Ξεν. 4) ποὺς μετρ. συγκείμενος ἢ ἐκ μιᾶς μακρ. καὶ τριῶν βραχ. συλλαβῶν, ἢ τὸ ἀνάπαλιν.
Παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω παιᾶνα (δοξολογίαν, κυρ. πρὸ τῆς μάχης ἢ εἰς τὸ τέλος συμποσίου).
Παιανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παιᾶνα.
Παιανισμὸς (ὁ). τὸ παιανίζειν, ψάλσιμον παιᾶνος. » Ἀφ' οὗ τὸν παιανισμὸν οὕτως ἐξ ἔθους παραδοθῆναι τοῖς μέλλουσι συμπίπτειν εἰς παράταξιν, « Στρβ.
Παιανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παιανίζων.
Παιανογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) παιᾶνας.
Παιάων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Παιήων.
Παῖγμα (τὸ). παιγνίδι· παίξιμον.
Παιγμονὴ (ἡ) καὶ
Παιγμὸς (ὁ), = Παιδιὰ, παῖγμα.
Παιγμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Παιδιά.
Παιγνημόνως, ἐπίρ. Μετὰ παιγνημοσύνης, ἐν εἴδει παιδιᾶς.
†Παιγνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παιγνιήμων.
Παιγνιὰ (ἡ), σπν. ἀντὶ Παίγνιον ἢ Παιδιά· (Κωμ.)= Ἑορτὴ, (Ἀρχῴ. Αυσ. 700).
Παιγνιαγράφος (ὁ, ἡ), = Παιγνιογράφος.
Παιγνιήμων, ονος (ὁ, ἡ). Ἰων. φιλοπαίγμων, ἀστεῖος, παιγνιώδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παιγνικὸς, ἡ, ὸν, καὶ ἐπίῤ. -ικῶς, = Παιγνιώδης.

Παιγνιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράχων (συνθέτων) παίγνια (παιγνιώδη ποιήματα).

Παίγνιον (τὸ). παιγνίδι παιδιά· ἀστεῖσμός. 2) ποιημάτιον παιγνιῶδες (ἀστεῖον). » Τὰ διὰ τῶν ἀκροαμάτων εἰς αὐτὸν ἀδόμενα παίγνια κατὰ τὴν πόλιν, « Πλ. « Τὸ ᾆσον τοῦ Σιμίου καὶ ἄλλα παίγνια, « Ἡφαιϛ. 3) τὸ ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ (γέλωτος). » Καλλίμαχος, τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον. « Ἐπγρ., (κοιν.) ὁ μασκαρᾶς, (κυρ. σύδ. τοῦ

Παίγνιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς παιδιὰν (διασκέδασιν).

Παιγνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παιγνίου, ἀστεῖος· (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλοπαίγμων. » Τὸ παιγνιῶδες, « Ξεν., ἡ πρὸς ἀστεῖσμὸν διάθεσις, (Τουρκ.) κέϊφι.

Παιγνιωδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει παιγνίου, πρὸς διασκέδασιν.

Παιδαγωγεῖον (τὸ). τὸ κατάστημα (τὸ σχολεῖον) τοῦ παιδαγωγοῦ· (περιληπτ.) οἱ ἐν αὐτῷ μαθηταί.

Παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω (Ὁδηγῶ, Ἀνατρέφω) τινα ὡς παιδαγωγός. (ἐν γέν.) διδάσκω, ὁδηγῶ. » Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ, « Εὐρ. » Τὸ θέατρον παιδαγωγοῦν τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων, « Λκ. (καὶ πθ.) » Παιδὸς ἑνὸς ἢ χοροῦ παιδαγωγηθέντος, « Πλάτ.

Παιδαγώγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ χρησιμεύει πρὸς παιδαγωγίαν· τὸ ἀντικείμενον τῆς παιδαγωγίας, ὁ παιδαγωγούμενος μαθητής.

Παιδαγώγησις, εως (ἡ). τὸ παιδαγωγεῖν ἢ παιδαγωγεῖσθαι.

Παιδαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ παιδαγωγοῦ, ὁδήγία (διδασκαλία, ἀνατροφὴ) παιδός. » Ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι μᾶλλον ἡ παῖς ὀδὸς παιδαγωγίας δέονται (οἱ παῖδες), « Πλ. (καὶ καταχρ.) » Δένδρου (» Νοσήματος) παιδαγωγία, « Θφρ., Εὐρ.

Παιδαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) παιδαγώγιαν, παιδαγωγοῦ ἴδιος. » Τῇ τῶν νοσημάτων παιδαγωγικῇ ταύτῃ τῇ νυνὶ ἰατρικῇ, « Πλάτ.

Παιδαγωγικῶς, ἐπίῤ. Καθὼς ὁ -

Παιδαγωγὸς (ὁ, ἡ). ἀγωγὸς (ὁδηγὸς, ἐπισκέπης τῆς ἀνατροφῆς ἢ διδάσκαλος) παιδός, (Τουρκ.) λαλᾶς. » Ἐπειδὰν τάχιστα αὐτοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας ἐφιστᾶσι, « Ξεν.

Παιδαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδάριον.

Παιδαριεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι (Πράττω) ὡς-

Παιδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδίον, μικρὸν παιδάκι· σκλαβάκι, κοπελλάκι.

Παιδαρίσκος (ὁ), = τῷ προηγ.

Παιδαριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἁρμόζων εἰς παιδάριον, μικροῦ παιδιοῦ ἴδιος, παιδιακήσιος.

Παιδαριωδῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν παιδάριον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν παιδαρίων.

Παίδδω, Λακων. ἀντὶ Παίζω, (ῶθ.) » Παιδδωῶν, « Ἀρχῄ., ἀντὶ Παιζουσῶν, (γεν. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Παίζω).

Παιδεία (ἡ). [παιδεύω]. ἀνατροφὴ παιδὸς, παιδαγωγία· (ἐν γέν.) διδασκαλία· σπουδὴ, μάθησις· (καταχρ.) ἀνατροφὴ ζώου· καλλιέργεια φυτοῦ. (συνκδχ. καὶ μτγν.) τιμωρία. » Μὴ ὀλιγωρεῖ παιδείας Κυρίου, « Γρφ.

Παίδειος (ὁ, ἡ), = Παιδικὸς, παιδὸς ἴδιος.

Παιδεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Παιδεραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (ἐρωτικῶς) τοὺς παῖδας.

Παιδεραστία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ παιδεραστοῦ.

Παιδεραστικὸς, ἡ, όν. Παιδεραστοῦ ἴδιος.

Παιδεράστρια (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Παιδεραστής.

Παιδέρως, ωτος (ὁ). εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὸ ἄνθος ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς στεφάνους.

2) φυκιασίδι, κοκκινάδι. » Λευκόχρως λίαν τις ἐστί; παιδέρωτ' ἐντρίβεται, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. 3) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ἄλλ.) Ὀπάλλιον, (=τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα, « Ὀρφ.).

Παίδευμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι παιδεύεταί (διδάσκεταί) τις, μάθημα. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκπαιδεύσεως, μαθητής. » Θεῶν γεννήματα καὶ παιδεύματα, « Πλάτ. (καὶ καταχρ.) » Μῆλα, φυλλάδος Παρνασίας παιδεύματα, « Εὐρ.

Παίδευσις, εως (ἡ). τὸ παιδεύειν ἢ παιδεύεσθαι, ἐκπαίδευσις, διδασκαλία· παιδεία, μάθησις· (ἐνίοτε) ἀντὶ Παιδευτήριον. » Τὴν πόλιν (τῶν Ἀθην.) τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι, « Θκ.

Παιδευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παιδεύω.

Παιδευτήριον (τὸ). μέρος ὅπου ἐκπαιδεύονται, σχολεῖον. 2) (μτγν.) = Κολαστήριον, βασανιστήριον.

Παιδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ παιδεύων (ἐκπαιδεύων), διδάσκαλος. 2) (μτγν.) τιμωρὸς, κολαστής.

Παιδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παίδευσιν, διδακτικὸς, ἐκπαιδευτικὸς. » Τὸ παιδευτικὸν, « Πλ., ἢ πρὸς τὸ παιδεύειν (διδάσκειν) ἱκανὸν-ης.

Παιδευτικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει παιδεύσεως (ἐκπαιδεύσεως), διδακτικῶς.

Παιδευτὸς ἡ, όν. Μέτοχος ἢ Ἐπιδεκτικὸς παιδεύσεως, πεπαιδευμένος ἢ δυνάμενος νὰ παιδευθῇ (νὰ διδαχθῇ, νὰ βελτιωθῇ).

2) ὁ διὰ παιδεύσεως ἀποκτώμενος, » Παιδευτὴν εἶναι ἀρετὴν, « Πλάτ.

Παιδεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Παιδευτής.

Παιδεύω [παῖς], Μ. εύσω. (κυρ.) Παιδαγωγῶ, διδάσκω (ἀνατρέφω) παῖδα ἢ ὡς παῖδα· μορφώνω, γυμνάζω, συνειθίζω. » Διαίτῃ δὲ τοιᾷδε τήν τε ψυχὴν ἐπαίδευσε καὶ τὸ σῶμα, « Ξεν. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Παιδεύειν τινὰ πρὸς ἀρετὴν (εἰς τὸ στρατηγεῖν), « αὐτ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Καὶ τὸ πρεσβυτέρους δὲ συναύξειν τὸν οἶκον ἐπαιδεύομεν αὐτὴν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Πολιτικὴν παιδεύεσθαι, « Ἀρστ. » Μουσικὴν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθεὶς, « Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος, « Βασ. (καὶ ἀπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Πεπαιδευμένος, « ὁ προκομμένος, γραμματισμένος, (ἢ ἀπλ.) καλοαναθρεμμένος. » Τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων, « Πλ.

2) (συνκδχ. καὶ μτγν.) τιμωρῶ (κυρ. πρὸς σωφρονισμὸν καὶ διόρθωσιν), (παρβλ.) Κολάζω. » Τίς ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; « Γρφ. » Ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, « αὐτ.

Παιδήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Παίδειος.

Παιδιὰ (ἡ). παιγνίδι (παιδιοῦ)· ἀστεῖσμός· διασκέδασις.

Παιδία (ἡ). ἡ παιδικὴ ἡλικία (περιληπτ.) τὰ παιδιά, ἡ νεότης τῶν παιδίων.

Παιδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) παῖδα, παιδιάτικος, παιδιακήσιος. » Κάλλος τὸ παιδικὸν, « [illegible] » Παιδικὴ νύξ, « Ακ., μία ἀπὸ τὰς νύκτας τῆς παιδικῆς ἡλικίας τινός. » Παιδικὸς λόγος, « Ξεν., ὁ περὶ παιδὸς ἢ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, (ἐν γέν.) ἀστεῖος ἢ ἐρωτικὸς ||. (συχν.) Παιδικά, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐρωτός (κυρ. δὲ ὁ ἐρώμενός) τινος. » Ἐν τοῖς παιδικοῖς ἀφροδισίοις μᾶλλον ἢ τοῖς τεκνοποιοῖς μειονεκτεῖ ὁ τύραννος, « Ξέν.

Παιδικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν παιδὶ, παιδιακήσια.

Παιδιμοῦσια (τὰ). ὁ καιρὸς τῶν διακοπῶν τοῦ σχολείου καθ' ὃν σχολάζουν οἱ παῖδες καὶ φιλοδωροῦνται οἱ διδάσκαλοι.

Παιδιόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, (κοιν.) ἀπὸ παιδί.

Παιδίαν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παῖς, μικρὸν παιδί, παιδάκι· (ἐνίοτε) κοπελλάκι. » Παῖ, παιδίον, « Ἀρχῄ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τέκνον. » Ὑνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, « Πλάτ. » Τῆς μητρὸς (ἡ) » Τοῦ πατρὸς τὰ παιδίον, « Παρομ., ἐντελῶς ὅμοιον, τῷ ὄντι τέκνον τοῦ ἢ τῆς, (κοιν.) κατὰ μάνναν κατὰ κύριν.

Παιδιοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοτροφέω.

Παιδισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδίσκη, δουλευτρίτσα.

Παιδισκεῖον (τὸ). τὸ οἴκημα ὅπου ἦσαν αἱ δημόσιαι παιδίσκαι, πορνοστάσιον.

Παιδίσκη (ἡ). κόρη νέα, κορήτσι, κορητσάκι· (συνηθ.) σκλαβοπούλα ἢ δουλεύτρα νέα· (ἐνίοτε) ἑταίρα, (κυρ. θηλ. τῶν

Παιδίσκος (ὁ καὶ ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παῖς, ἀγοράκι ἢ κορήτσάκι· (ἐνίοτε) κοπελλάκι.

Παιδιστὶ, ἐπίῤ. = Παιδικῶς, (κυρ.) καθὼς λαλοῦσι τὰ παιδία.

Παιδιώδης, εος (ὁ, ἡ). παιδίου ἴδιος, παιδικὸς, παιδιακήσιος. 2) ἔκδοτος εἰς τὰς παιδιὰς (τὰ παιγνίδια), παιγνιώδης. » Ἦν δὲ (ὁ Σοφοκλῆς) παιδιώδης παρ' οἴνον (Ἰων παρ') Ἀθην.

Παιδίτης, ἡ ἡ ὁς, ον, Π. ἀντὶ †Παιδινὸς, παιδικὸς· παιδαριώδης. » Τίς ὧδε παιδιτὴς ἢ φρενῶν κεκημάκοις; « Δίσχλ. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Παῖς, μικρὸ παιδί. » Ἔτι παιδιτὸς ἐὼν ἐφτάσασο πάντα τέλεια, « Καλλ.

Παιδοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [παῖς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων τοὺς παῖδας ἢ, φαγὼν τοὺς ἰδίους του παῖδας.

†Παιδοβοσκὸς (ὁ, ἡ), Λξφν. ἀντὶ Παιδαγωγὸς, (κατὰ λέξ.) βοσκὸς παίδων.

Παιδοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. = Παιδοβόρος.

Παιδοβρωσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παιδοφαγία.

Παιδοβρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου τρώγει τις παιδιὰ ἢ τὰ ἴδιά του παιδιά. » Θοίνη —, « Αυκ.

†Παιδογέρων, οντος (ὁ). γέρων παλίμπαις (ἐξαναμωραμένος).

Παιδογονία (ἡ). γέννησις παίδων, τεκνοποιΐα.

Παιδογόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συντείνων πρὸς παιδογονίαν. »Τὰ παιδογόνια (ἐνν. ἱερὰ),« Διόδ., ἑορτὴ διὰ τὴν γέννησιν παιδὸς, (κοιν.) γεννητούρια.

Παιδογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν παῖδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Παιδογραφία (ἡ). ἐγγραφὴ τοῦ γεννηθέντος παιδὸς εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον.

†Παιδοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος παιδὸς ἢ παίδων.

;Παιδοεις, εσσα, εν. (κυρ. εἰς τὸ θηλ.) Ἡ παῖδας ἔχουσα ἢ τίκτουσα, κυοφοροῦσα.

Παιδόθεν, ἐπίρ. Ἐκ παιδὸς, παιδιόθεν.

Παιδοθετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑιοθετέω.

Παιδοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Ἀνατρέφω) παιδιά.

†Παιδοκομία (ἡ). κομιδὴ (ἀνατροφὴ, ἐπιμέλεια) παίδων, [ἐκ τοῦ

Παιδοκόμος (ὁ, ἡ), [παῖς, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (ἀνατρέφων) παῖδας.

Παιδοκόραξ, ακος (ὁ). ὁ ἐνεδρεύων (ἐπιβουλευόμενος) τοὺς παῖδας.

Παιδοκράτωρ, ορος (ὁ). κηδεμὼν (ἐξουσιαστὴς) παιδὸς ἢ παίδων.

Παιδοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω παῖδας ἢ τοὺς παῖδάς μου, γίνομαι παιδοκτόνος.

Παιδοκτονία (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις—

Παιδοκτόνος (ὁ, ἡ), [παῖς, κτείνω]. φονεὺς παίδων ἢ τῶν ἰδίων του παίδων.

Παιδολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Παιδολετὴρ (ὁ), Π. [παῖς, ὄλλυμι], = Παιδοκτόνος.

Παιδολέτις, ιδος καὶ

Παιδολέτρια (ἡ), = Παιδολέτειρα.

Παιδολέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Παιδολετὴρ.

Παιδολογία (ἡ). ἐκλογὴ παίδων.

Παιδολύμας, α (ὁ), Π. = Παιδολετὴρ ἢ· Παιδοφθόρος.

Παιδομαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν τι (διδαχθεὶς) εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, (ἐπμ.) ἐντελῶς εἰδήμων (ἔμπειρος) τοῦ πράγματος, (ἀντιθ. τῷ Ὀψιμαθὴς).

Παιδομαθία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις παιδομαθὴς, μάθησις (διδασκαλία) τὴν ὁπ. ἔλαβέ τις παιδιόθεν, (ἀντιθ. τῷ Ὀψιμαθία).

Παιδομανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ μανιωδῶς (εἰς ὑπερβολὴν) παιδεραστής.

Παιδομανία (ἡ). μανιώδης (ὑπερβολικὴ) παιδεραστία.

Παιδομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ παίδων.

†Παιδομόρος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ὑποφέρει τις διὰ τὸν θάνατον (μόρον) τοῦ παιδὸς ἢ τῶν παίδων τυ. »Μόχθος—,« Αἰσχλ., (διορθ. Παιδοβόρος).

;Παιδομουσεῖα (τὰ), = Παιδιμούσια, δίδακτρα.

Παιδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς) παιδονόμος.

Παιδονομία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ παιδονόμου.

Παιδονόμος (ὁ), [παῖς, νέμω]. (εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἀλλοῦ) ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων, ἔφορος τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Παιδοπίπης [παῖς, ὀπιπτεύω], ου (ὁ). ὁ κυττάζων (ἔχων εἰς τ' ὀμμάτι) τοὺς παῖδας, παιδεραστὴς, (κατὰ μίμησιν τοῦ Παρθενοπίπης).

Παιδοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω (Γεννῶ) παῖδας, τεκνοποιῶ. 2) (μσ.) κάμνω τινὰ παιδί μου, υἱοθετῶ.

Παιδοποιήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς παιδοποίησιν ἐπιτήδειος.

Παιδοποίησις, εως (ἡ), = Παιδοποιία.

Παιδοποιητέον, θετ. τοῦ Παιδοποιέω.

Παιδοποιητικὸς, ἡ, ὸν, = Παιδοποιικός.

Παιδοποιία (ἡ), τὸ παιδοποιεῖν, τεκνογονία. 2) εἰσποίησις παιδὸς, υἱοθέτησις.

Παιδοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς παιδοποιίαν συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος.

Παιδοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (γεννῶν, κάμνων) παιδιὰ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, τεκνοποιός. »Ἡδονὴ—,« Εὐρ.

Παιδοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω παῖδας, τεκνοποιῶ.

Παιδοσπορία (ἡ), = Παιδογονία.

Παιδοσπόρος (ὁ, ἡ), = Παιδογόνος.

Παιδοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Παιδεία.

;Παιδοτέκνωσις, εως (ἡ). παιδὸς ἢ παίδων τέκνωσις, τεκνογονία.

;Παιδοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ παιδὶ, (κοιν.) Παιδοκομῶ.

;Παιδοτοκία (ἡ). γέννησις παιδὸς, παιδοκόμησις, [ἐκ τοῦ

Παιδοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων παῖδας. ||. (οὐσ. θηλ.) ἡ παιδοκομήσασα γυνὴ, λεχῶνα.

Παιδοτριβεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γυμνάζονται οἱ παῖδες, [ἐκ τοῦ

Παιδοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω τοὺς παῖδας εἰς τὴν πάλην κτλ., (ἐν γέν.) ἐξασκῶ, συνειθίζω, [ἐκ τοῦ

Παιδοτρίβης [παῖς, τρίβω], ου (ὁ). διδάσκαλος (γυμναστὴς) τῶν παίδων εἰς τὴν πάλην κτλ., (ἐν γέν.) διδάσκαλος, ὁδηγός.

Παιδοτριβία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ παιδοτρίβου.

Παιδοτριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παιδοτρίβην, παιδοτρίβου ἴδιος. »Παιδοτριβικὴ,« Ἀρστ., ἡ τέχνη τοῦ παιδοτρίβου, ἡ γυμναστική.

Παιδοτριβικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ παιδοτρίβαι, γυμναστικῶς.

;Παιδότριψ, ιβος (ὁ). δοῦλος διωρισμένος νὰ ἐπιμελῆται τὰ παιδία ἢ νὰ γυμνάζῃ τοὺς ἄλλους δούλους (παῖδας) τοῦ αὐθέντου του. (εἰς τὸν Πλούτ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παιδοτρίβαι, εἰς δὲ τὸν Ακ. ἀντὶ Πεδότριψ.

Παιδοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) παῖδας ἢ σκλάβους.

Παιδοτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ παίδων, [ἐκ τοῦ

Παιδοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) παῖδας, (παρβλ.) Κουροτρόφος.

Παιδότρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν παίδων ἢ τοῦ παιδός τινος ὡς τραῦμα ἐπιφερόμενος, (Αἰσχλ. Εὐμ. 499).

Παιδουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοποιέω.

Παιδουργία (ἡ), = Παιδοποιία.

Παιδουργὸς (ὁ, ἡ), = Παιδοποιός.

Παιδοῦσσα, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Παιδόεσσα.

Παιδοφαγία (ἡ), = Παιδοβρωσία.

Παιδοφάγος (ὁ, ἡ), = Παιδοβόρος.

Παιδοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Διαφθείρω) παῖδα ἢ τοὺς παῖδας. 2) = Παιδοκτονέω.

Παιδοφθορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φθορὰ παιδὸς ἢ· παιδοκτονία.

Παιδοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς παιδὸς ἢ· παιδοκτόνος.

Παιδοφιλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παιδεραστέω, [ἐκ τοῦ

Παιδοφίλης καὶ Παιδόφιλος, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας, παιδεραστής. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδάς του, φιλότεκνος. »Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα,« Παροιμ. »ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτὰ,« Ζηνόβ.

Παιδοφονεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Παιδοφόνος.

Παιδοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοκτονέω γίνομαι παιδοφόνος.

Παιδοφονία (ἡ), = Παιδοκτονία.

Παιδοφόνος (ὁ, ἡ), = Παιδοκτόνος.

Παιδοφόντης, ου (ὁ), = Παιδοφόνος.

Παιδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου ἢ Μεταφέρω) παῖδα, [ἐκ τοῦ

;Παιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ ὁδηγῶν) παῖδα ἢ παῖδας· ἡ φέρουσα ἐν γαστρὶ, ἔγκυος.

Παιδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν παίδων, (εἶδος ἀξιώματος ἐν Στρατονικείᾳ τῆς Καρίας).

Παιδόω-ῶ [παῖς], Μ. ώσω. Ἐγγαστρόνω, (ᾖ πθ.) ἐγγαστρόνομαι. »Ἐπαιδώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος,« Δ. Ἀλ.

†Παιδώναξ [παῖς, ἄναξ], ακτος (ο), = Παιδαγωγὸς, ἢ· Παιδοκράτωρ.

;Παίδωσις [παιδόω], εως (ἡ), = Παιδοποιία, παιδοκόμισμα.

Παίζω, Μ. παίξομαι ἢ παιξοῦμαι (ἀόρ. Ἔπαιξα καὶ Ἀττ. Ἔπαισα, πρκ. Πέπαιχα καὶ πθ. Πέπαιγμαι ᾖ Ἀττ. Πέπαισμαι, ἀόρ. Ἐπαίχθην καὶ τὸ θετ. Παικτέον), Παίζω (κυρ. 'σὰν παιδί)· διασκεδάζω μὲ ὁποιονδήποτε παιγνίδι· (Π.) χορεύω. (ἐν γέν.) εὐθυμῶ. »Σφαίρῃ ἔπαιζον,« Ὀδ. Ζ. »Παίζειν ἀστραγάλοις,« Πλ. (ᾖ αἰτ. προθετ.) »Βούλει πρός με παῖσαι;— Παιδιάν τίνα;« Ἀρστφ. »Ἔπειτα παιξοῦνται πρὸς ἀλλήλους,« Ξεν. »Δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν,« Ὀδ. Ψ. »Νέοι, κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ, τοί γε μὲν αὖ γελόωντες,« Ἡσ. 2) παίζω μουσικόν τι ὄργανον ἢ τραγοῦδι (σκοπόν). »Μέλος παίζειν,« Αξ. 3) μεταχειρίζομαί τι ὡς παίγνιον, περιπαίζω· ἀστείζομαι, χωρατεύω. »Ὡς ἄγρια παίσδεις,« Θκρ. »Εἰώθει γὰρ παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας,« Πλάτ. »Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις,« Θκρ., εἶπε παίζων. »Εἰμὴ ᾖ τοῦτο ὁ Ἀντιφ. πέπαιχε,« Δμ. »Παίζειν σπουδῇ,« Ξεν., παίζειν σπουδαῖα παιγνίδια. »Σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει;« Πλάτ., μὲ τὰ ὅλα του ἢ χωρατεύει; (καὶ τρπ.) »Ἡ τύχη τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα παίζει,« Δκ. (καὶ πθ.) »Ταῦτα μὲν οὖν πεπαίσθω ἡμῖν,« Πλάτ., καὶ ταῦτα μὲν ἐν εἴδει ἀστείσμοῦ, (ᾖ κατὰ μτχ.) »Τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον,« Πλ., καθὼς λέγουν συνήθως χωρατεύοντες.

Παιηόνιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Παιώνιος.

Παιηονὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παιηονίη.

Παιηοσύνη (ἡ). ἡ ἰατροσύνη, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παιήων, ονος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Παιὼν, ἰατρὸς, ἡ· 2) Παιὰν, ὕμνος. 3) (ἐπιθ.) ἀντὶ Παιηόνιος, ἰαματικὸς ἡ· 4) Παιανίζων, παιανιστής.

Παίκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παίκτης.

Παικτέον, θετ. τοῦ Παίζω.

Παίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων· (ἰδιαιτ.) κυβευτὴς, χαρτοπαίκτης.

Παικτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν· ἀγαπῶν νὰ ἀστείζεται, (Τουρκ.) χωρατατζῆς, ἢ περιγελαστής· (ἐπὶ πραγμ.) ἀστεῖος.

Παικτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις ὡς παίγνιον (ἀστεϊσμοῦ ἀντικείμενον).

†Παίκτωρ, ορος (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Παίκτης, (εὔχρ. εἰς τὸ Συμπαίκτωρ).

Παίπαλα (τὰ), Π. πλθ. οὐδ. τοῦ Παίπαλος.

Παιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πανουργεύομαι, εἶμαι παμπόνηρος, [ἐκ τοῦ

Παιπάλη (ἡ), [πάλλω]. τὸ λεπτότατον ἀλεῦρι· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τριμμένον (ψιλὸν) ὡσὰν σκόνι, (παρβλ.) Πασπάλη· (μεφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος, (κοιν.) τριμμένος, πολύξερος, τετραπέραστος. »Παιπάλη λέγειν,« Ἀρςφ., -τῷ

Παιπάλημα (τὸ), [παιπαλάω], -Παιπάλη. » Λόγων—, « Ἀθ., ῥήτωρ παμπόνηρος, σοφιστής.

†Παιπάλιμος (ὁ, ἡ), [παιπάλη ἢ παίπαλος]. παμπόνηρος, δόλιος.

†Παιπάλλω, Μ. παλῶ, Γλσ. ἀντὶ Πάλλω.

Παιπαλόεις, εσσα, εν, Π, τραχὺς, πετρώδης, ὀρεινὸς, ἀπόκρημνος, δύσβατος, [ἐκ τοῦ

Παίπαλος (ὁ, ἡ), Μ. [αἰπὺς ἢ πάλλω;]. -Παιπαλόεις, (ὅθ. ||. οὐσ.) »Παίπαλα (τὰ),« Καλλ., μέρη πετρώδη (δύσβατα), κακοτοπιαίς.

Παιπαλώδης, εος (ὁ, ἡ), -Παιπάλιμος.

Παῖς, αιδὸς (ὁ, ἡ). (ἡ γεν. πλθ. Παίδων). ὁ ἄνθρωπος ἕως 14 ἐτῶν, παιδὶ (ἀρσ. ἢ θηλ.) ἀγόρι, ἢ κορῆτσι. »Ὃν ἐγὼ, παῖδα ἔτι ὄντα, ἐδίδασκον,« Θκρ. »Ἔγημας δὲ αὐτὴν παῖδα νέαν μάλιστα,« Ξεν. »Μὴ παιδὶ μάχαιραν,« Παροιμ. (ᾗ συνκδχ.) »Παῖδα ἀπέδειξεν αὐτὸν τῇ ἀπάτῃ,« αὐτ. »Ὁ ἐν ἡμῖν παῖς,« Πλάτ., τὸ παιδαριῶδες μέρος τοῦ ἀνθρώπου. »Ἐκ παιδὸς (ἡ) »Ἐκ παίδων,« Αξ., παιδιόθεν. » Ἡλικίαν ἔχει τὴν ἄρτι ἐκ παίδων,« Ξεν., -Ἀρτίπαις ἐστι. 2) τέκνον, υἱός ἢ θυγάτηρ, (ἐνίοτε) ἀπόγονος. »Ἕκτωρ, Ἑκάβης ὁ γεραίτερος εἴκοσι παίδων,« Θκρ. »Παῖδες παίδων,« Ὅμ., οἱ ἀπόγονοι· (ᾗ περιφρ.) »Ἰατρῶν (« Φιλοσόφων, »Γραφέων) παῖδες,« Αξ., ἀντὶ Ἰατροὶ κτλ. (καθὼς ᾗ εἰς τὸ Ἑβραϊκὸν) » Υἱοὶ ἀνθρώπων,« Γρφ., ἀντὶ Ἄνθρωποι. » Οἱ υἱοὶ τῶν προφητῶν,« αὐτ., ἀντὶ Οἱ προφῆται, (ἐδῷ ἀναφέρουν τινὲς καὶ τὸ) »Δυστήνων παῖδες,« Ὅμ. 3) (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ Δοῦλος (σκλάβος), (ὅθ. τὸ κοιν.) κοπέλι· (θηλ.) ἑταίρα. »Παῖ, δεῦρο. —Δοῦλον οὐκ ἄγω,« Ἀρςφ. » Καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην,« Πλάτ. »Τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πότον;« (Ἐπκρτ. παρ') Ἀθην. » Κύριε, εἰ εὗρον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου,« Γρφ.

Παῖς (ἡ κλητ. Πάϊ καὶ ἡ αἰτ. Πάϊν), Π. ἀντὶ Παῖς.

Παίσδω, Μ. παιξοῦμαι, Δ. ἀντὶ Παίζω.

Παιστέον, θετ. τοῦ Παίζω.

Παιστικὸς, ἡ, όν, -Παικτικός.

Παίστρια (ἡ). γυνὴ παίζουσα (ὄργανον).

Παιφάσσω (παρτ. Ἐπαίφασκον ᾗ πλ. οὐ), Π. τρέχω ἔνθεν κακεῖθεν (ὡς ἐνθουσιασμένος)· κινοῦμαι μὲ ὁρμήν· ταράττομαι· σφαδάζω, σπαρταρῶ. »Λείψανα παιφάσσοντα ᾗ ἀσπαίροντα φόνοισιν,« Ὀππ.

Παίω, Μ. παιήσω καὶ (σπνττ.) παίσω (πθ. πρκ. Πέπαισμαι, παρβλ. Παίζω), Κτυπῶ. »Ἁρπάζει μέσον, καὶ ἐξάρας παίει ἐς τὴν γῆν,« Ἡρ. »Τὰς δὲ λοιπὰς (ναῦς) ἡ θάλασσα παίουσα πρὸς χωρία δύσορμα, πάσας διέφθειρε,« Πλ. »Καὶ ἔπαισε τὸν Ἰὼβ ἕλκει πονηρῷ,« Γρφ. (καὶ μσ.) »Ἐπαίσατο τὸν μηρὸν,« Ξεν. (ᾗ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) »Λόγοι παίουσιν εἰκῇ πρὸς κύμασιν,« Αἰσχλ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. »Πειρῆσθε παίειν ἐφ' ἁλίταν (ἄλλ. γρφ. ἁλὶ τὰν) μάδδαν,« Ἀρςφ., νὰ πέσετε (νὰ κτυπήσετε) ἐπάνω της. 3) (Κωμ.) συνουσιάζομαι, (παρβλ. Ἐρείδω). 4) (Λακων.) ἀντὶ Παίζω (;). » Οὐ λῶν τι παίειν, ἀλλὰ μαστιγῶντί με,« (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ.

Παιὼν [ἤπιος], ῶνος (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ ἰατρεύων (κυρ. διὰ γοητειῶν), ἰατρὸς, (ὅθ. ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. 2) -Παιὰν, ὕμνος ἡ· ποῦς μετρ.

†Παιωνεῖον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ Ἰατρεῖον

Παιώνειος (ὁ, ἡ), -Παιώνιος.

Παιωνία (ἡ), Ζ. Παιώνιος.

Παιωνιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παιωνία (ἐπιθ.)

Παιωνίζω [παιὼν 2], Μ. ίσω, -Παιανίζω. » Ἐπαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς νενικηκότες,« Θκ.

Παιωνικὸς, ἡ, ὸν, καὶ

Παιώνιος [παιὼν], α, ον. Ἰατρός· Ἰαματικὸς, (ὅθ. ||. οὐσ) Παιωνία (ἐνν. πόα ἢ βοτάνη), εἰδ. φυτ. (ἰατρ.), (Γαλλ.) pivoine.

Παιωνὶς, ίδος (ἡ), -Παιωνικὴ, Παιωνία.

Παιωνισμὸς (ὁ), -Παιανισμός.

Πακτὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Πηκτή.

Πακτὰ, ῶν (τὰ), Δ. ἀντὶ Πηκτά.

Πακτὶς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Πηκτίς.

Πακτὸς, ὰ, ὸν, Δ, ἀντὶ Πηκτὸς, (ὅθ.

Πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω καλὰ, σφαλῶ· στουππόνω· (Π.) δένω σφικτὰ, (ἐν γέν.) στηρίζω, ἀσφαλίζω. »Ὅσα ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν,« Ἀρςφ. »Λαίφεα πακτώσας,« Ἐπγρ., ἁπλώσας (δέσας σφιγκτὰ, τεντώσας διὰ τῶν σχοινίων) τὰ πανιά.

Πάκτων [πακτὸς], ωνος (ὁ), εἶδος πλοίου ἐλαφροῦ (τὸ ὁποῖον διαιρεῖται πρὸς μετακόμισιν εἰς κομμάτια καὶ πάλιν συναρμόζεται).

Πάκτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πακτόω, δέσιμον, κλείσιμον, στούππωμα κτλ.

Παλαγμὸς (ὁ), Π. [παλάσσω]. κηλὶς, μολυσμός.

Παλάθη (ἡ), [παλάσσω, πλάσσω;] σῦκα πατημένα ἢ ἁρμαθιασμένα κατὰ μῆκος, τσαπέλα (chapelet) σύκων· (ἐν γέν.) ὁποιαδήποτε μάζα σχηματισμένη παρομοίως, (ἴδε Ἡρ. Δ'. 23).

Παλάθιον (τὸ) καὶ

Παλαθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παλάθη.

Παλαθώδης, εος (ὁ, ἡ). πατημένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος παλάθης.

Πάλαι [συγγ. τῷ Πάλιν], ἐπίρ. Χρον. τὸν περασμένον (τὸν παλαιὸν) καιρόν· πρὸ χρόνων, πρὸ πολλοῦ· (Π. ἐν γέν.) πρότερον. »Πάλαι, οὔτι νέον γε,« Ἰλ. Ι. »Ἡμὲν πάλαι, ἦδ' ἔτι ᾗ νῦν,« αὐτ. »Ἄρτι ἥκεις, ἢ πάλαι;—Ἐπικικῶς πάλαι,« Πλάτ. »Οὐ πάλαι, ἀλλὰ πρώην,« Αἰσχ. »Πάλαι ἂν ἀπολώλειτε,« Δμ. » Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι,« Ἀρςφ. (ᾗ ἐνάρθρ.) »Ὁ (» Ἡ, »Τὸ) πάλαι (ἐνν. ὢν κτλ.),« Αξ., ὁ πρὸ πολλοῦ ὑπάρξας ἢ γενόμενος, περασμένος, παλαιός. » Ἀρχίλοχον τὸν πάλαι ποιητὰν,« Θκρ. (τὸ οὐδ.) »Τὸ πάλαι (ᾗ ὑφ' ἓν) »Τοπάλαι,« -Πάλαι, » Τὰ γὰρ τοπάλαι μεγάλα ἦν, σμικρὰ γέγονε· τὰ δὲ ἐπ' ἐμεῦ ἦν μεγάλα, πρότερον ἦν σμικρὰ,« Ἡρ., (παρβλ. Παλαιός).

Παλαιγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάλαι (πρὸ πολλοῦ) γεννηθεὶς, γέρων, παλαιός.

Παλαιγονία (ἡ). ἀρχαιότης, [ἐκ τοῦ

Παλαίγονος (ὁ, ἡ), -Παλαιγενής.

Παλαιετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παλαιῶν ἐτῶν, πολλῶν χρόνων, παλαιός.

;Παλαίθεος (ἡ), -Παλαιὰ θεὸς, (ἡ Ἑςία).

Παλαίθετος (ὁ, ἡ), [πάλαι, τίθημι]. ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποτεθειμένος ἢ συνθεμένος, (ἐν γέν.) παλαιός. » Ὕμνος—, « Ἀθ.

Παλαιμάτωρ, ορος (ἁ), Π. Δ. ἀντὶ Παλαιομήτωρ, ἀρχαία μήτηρ, πρώτη προμήτωρ.

Παλαιμονέω-ῶ [παλαίμων], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παλαίω.

Παλαιμόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Παλαίμονος.

Παλαίμων [πάλη], ονος (ὁ), ἐπιθετ. -Παλαιστής. ||. (ὡς κύρ. ὄν.) ὁ υἱὸς τῆς Ἀτυκοθέας, (ἄλλ.) Μελικέρτης (δαίμων θαλάσσ.).

Παλαιογενὴς, έος (ὁ, ἡ), -Παλαιγενής.

Παλαιογονος (ὁ, ἡ), -Παλαίγονος.

Παλαιόδουλος (ὁ). παλαιόθεν δοῦλος.

;Παλαιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ παλαιοῦ (χρόνου).

;Παλαιοθέτης [παλ. τίθημι], ου (ὁ), -Παλαιοπράγμων.

Παλαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ παλαιῶν (ἀρχαίων) πραγμάτων.

Παλαιομήτωρ, ορος (ἡ), Δ. Παλαιμάτωρ.

;Παλαιομώλωψ, ωπος (ὁ). παλαιὸς πανοῦργος, παλῃὰ ἀλωποῦ.

Παλαιοπενθὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. τὸ πένθος εἶνε παλαιὸν, ὁ πρὸ πολλοῦ πενθηφορῶν.

Παλαιόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παλαιὰ (παλαιόθεν θησαυρισμένα) πλούτη, ἔκπαλαι πλούσιος.

†Παλαιοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παλαιοῦ χρόνου γυμνασμένος εἰς τὰ πράγματα, (κοιν.) παληὸς λύκος, (Γαλλ.) vieux routier.

†Παλαιορᾶφος (ὁ). ὁ ῥάπτων (μπαλλόνων) παληόρουχα ἢ παληοπάπουτσα, μπαλλωματᾶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παλαιόριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παλαιὰς ῥίζας, παλαιόθεν ῥιζωμένος.

Παλαιὸς, ἀ, ὀν, (τὸ παρθ. Παλαιότερος, -άτατος καὶ Παλαίτερος, -αίτατος). Ὁ πάλαι (πρὸ πολλοῦ) γενόμενος ἢ διαρκῶν, ἀρχαῖος, περασμένος· πολυκαιρινὸς, (ἐπὶ ἀνθρ.) γέρων· (συνεκδ.) ἄχρηστος, (κοιν.) παληὸς. » Τίς οὕτως, ἢ νέος ἢ παλαιὸς, ῥᾴθυμός ἐστιν; « Ἰακρ. » Οἶνος παλαιὸς, « Ὀδ. Β. » Ἀτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ παρὰ σαῖς ἑταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ μὴ τὸν παλαιὸν ἀλλὰ τὸν νεώτερον, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. » Ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιὰ, « Γρφ. ||. (τὸ οὐδ.) » Τὸ παλαιὸν, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πάλαι. » Ὅσαι ἤδη ἔξοδοι ἐγένοντο, ἢ τὸ παλαιὸν, καὶ τὸ νέον, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, « Ἡρ. (παρβλ. Πάλαι). (καὶ παρθ. μὲ προθ.) » Ἐκ παλαιτέρου, « Ἡρ. » Ἐκ παλαιτάτου, « Θκ.

Παλαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παλαιοῦ· ἁπλότης τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων, (Εὐρ. Ἑλ. 1062).

Παλαιότοκος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ἡ πρὸ πολλοῦ τεκοῦσα, (ἐπιμ.) ἐξηντλημένη. (προπαροξ.) ὁ πρὸ πολλοῦ τεχθείς, = Παλαιογενὴς, προβεβηκώς.

Παλαιοτροπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·

Παλαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (ἢ γινόμενος κατὰ) τὸν παλαιὸν τρόπον, (κοιν.) τῆς παληᾶς μόδας.

†Παλαιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ παλαιὰ ἐργαζόμενος. ||. (οὐσ.) = Παλαιοράφος.

Παλαισφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ἂν παλαιὸς.

Παλαιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παλαιὸς (γέρων) τὰς φρένας, (ἐν γέν.) ἀρχαῖος.

Παλαιόχρονος (ὁ, ἡ). παλαιὸς τοὺς χρόνους, πολυκαιρινός.

Παλαιοχώριον (τὸ). παλαιὸν χωρίον, (καιν.) παληοχώρι.

Παλαιόω-ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ παλαιὸν, παληόνω· καταργῶ ὡς ἄχρηστον.

Παλαιπλούσιος (ὁ, ἡ), = Παλαιόπλουτος.

Παλαίπολις, εως (ἡ). παλαιὰ πόλις.

Πάλαισμα (τὸ). ἔργον ἢ μηχάνημα παλαιστοῦ, ἄθλος, ἀγώνισμα. » Πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχεις, « Αἰσχλ., μέσον πρὸς ἀντίκρουσιν, στρατήγημα.

Παλαισμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πάλη.

Παλαισταγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (οἶνος) ὁ πρὸ πολλοῦ στάξας (ἀπὸ τὰ σταφύλια), παλαιός.

Παλαιστάω-ῶ [παλαιστὴς], Μ. ήσω, = Παλαίω.

Παλαιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (ς) ἡ Σπρώχνω μὲ τὴν παλάμην, [ἐκ τοῦ

Παλαιστὴ (ἡ). παλάμη, μέτρον 4 δακτ.

Παλαιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παλαίων, (ἐν γέν.) ἀθλητὴς, ἀγωνιστής. 2) (Ἀλεξ.) ἀντὶ Παλαιστή.

Παλαιστιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν μιᾶς παλαιστῆς (4 δακτ.).

Παλαιστικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παλαίειν, παλαιστοῦ ἕδιος, γυμναστικός.

Παλαιστὴς, ἴδος (ἡ), = Παλαιστή.

Παλαίστρα (ἡ). ὁ τόπος ὅπου παλαίζουν, μέρος προσδιωρισμένον διὰ πάλαισμα (ἢ ἐν γέν. διὰ κάθε εἶδους σωματασκίαν), γυμναστήριον (κυρ. καὶ μτγμ.) » Ξενοφῶν ἢ Πλάτων ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, « Λογγ.

Παλαιστρικὸς, ἡ, όν, = Παλαιστικὸς, γυμναστικός.

Παλαιστρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιστικῶν, ὡς εἰς παλαίστραν.

Παλαιστρίτης, ου (ὁ), ὁ ἐκ τῆς παλαίστρας. (ἐν γέν.) = Παλαιστρικός.

Παλαιστροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (ἐπιστάτης) τῆς παλαίστρας, γυμνασιάρχης.

Παλαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Παλαίτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Παλαιὸς.

Παλαίφαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὸ πάλαι τρωγόμενος (χρησιμεύων πρὸς τροφὴν), ἢ 2) φαγωμένος ἀπὸ τὴν παλαιότητα (πολυκαιρίαν). » Δρῦς—, « Ὀδ. Τ., (οὕτω διορθ. τινὲς ἀντὶ

Παλαίφατος (ὁ, ἡ), [πάλαι, φημί]. ὁ τὸ πάλαι λεγόμενος (ἀδόμενος) ἢ πρὸ πολλοῦ ῥηθείς (προφητευθείς), (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιὸς. » Παλαίφατον (ἐνν. λόγιον), « Ἀξ., παλαιὰ παροιμία. » Δρῦς παλαίφατος, « Ὀδ. Τ., ἢ ἐκ παλαιοῦ πεφημισμένη, (ἄλλ. διορθ. Παλαίφαγος, καὶ ἄλλ., πολὺ ἐπιτυχέστερον, Παλαίφυτος).

Παλαιφάτως, ἐπίρ. Κατὰ παλαιὰν φήμην, ὡς ἐκ παραδόσεως ἀρχαίας.

Παλαίφοιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιβάζων (μαντεύων, χρησμοδοτῶν) τὸ πάλαι, (εἰς τὸν Σοφ. διορθ. Παλαίφατος).

Παλαίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ πολλοῦ φυτευόμενος, παλαιός. » Δρῦς —, « Ὀδ. Τ. (οὕτω διορθ. τινὲς ἀντὶ Παλαίφατος).

Παλαίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παλαιὸς κάτοικος ἢ κύριος γῆς (χθονός), (παρβλ.) Αὐτόχθων.

Παλαιχρονος (ὁ, ἡ), Π. = Παλαιόχρονος.

Παλαίω [πάλη]. Μ. παλαίσω (ἀορ. Ἐπάλαισα καὶ Ἐπάλησα, πθ. πρκ. Πεπάλαισμαι). Ἀγωνίζομαι ὡς παλαιστὴς (κυρ. καὶ μτφρ.), παλαίδω. » Παλαιειν τινὶ (ἢ) πρός τινα, « Ἀξ. (καὶ μτφρ.) » Παλαίσαντες πολλαῖς ζημίαις, « Ξεν. » Πενίᾳ παλαίειν ἐσχάτῃ, « Σοφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπαλαίσμεν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἀντίῤῥοπον καθελεῖν, « Ἀχιλλ. Τάτ. (ἢ χ. πτ.) » Ἐ. παλήσειε ὁ ναυτικὸς στόλος, « Ἡρ., ἂν συμπλακῇ εἰς μάχην (ς) ἢ νικηθῇ (ἀποτύχῃ). (καὶ πθ.) » Δεινός γὰρ οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρὺς, « Εὐρ.

Παλαίωμα (τὸ), [παλαιόω]. τὸ πεπαλαιωμένον μέρος ἢ πρᾶγμα. 2) (συχνότ.) ἀντὶ Παλαίωσις, (ὀθ. τὸ κοιν.) πάληωμα.

†Παλαίωρ, Λακων. ἀντὶ Ηρλαιὸς.

Παλαίωσις, εως (ἡ). πάληωμα. » Οἴνου (» Ἱματίων)—, « Πλ., Ἀχμ.

Παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τι μὲ τὸ χέρι μου, ἐργάζομαι· κατορθώνω. » Ταῖς χερσὶ παλαμᾶσθαι τὸ δέον, « Ξεν. (ὀθ. 2) (μτφρ.) τεχνεύομαι, μηχανῶμαι. » Τόλμημα παλαμ., « Ἀρχ. (ὀθ. καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα τοῦ πολυμηχάνου Παλαμήδους), [ἐκ τοῦ

Παλάμη (ἡ), [πάλλω]. τὸ μέσα μέρος τῆς χειρός, (κατ' ἔκτ.) ἡ χείρ, (συνεκδ.) τὸ ἔργον τῆς χειρὸς, τεχνούργημα· τρόπος, μέσον. (ἐν γέν.) τέχνη, μηχανή (ἐπὶ κακοῦ) δόλος, πανουργία. » Μοιρι- δίῳ παλάμᾳ, « Πίνδ., θείᾳ δυνάμει (βοηθείᾳ).

Παλάμημα (τὸ), ἔργον, κατόρθωμα· μηχάνημα.

Παλάμ-ηφι(φιν), Π. ἀντὶ Παλάμῃ.

Παλαμηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παλαμοφορέω.

Παλαμναῖος [παλάμη], α, ον. Αὐτόχειρ (φόνου), (ἐπιμ.) ἐναγής. (ἐν γέν.) λυμεών, ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος. » Προστάττει τὴν παρθένον δίχα τεμεῖν ὁ παλαμναῖος, « Σὸ. » Τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς, « Συν. » Τὸ παλαμναῖον, « Εὐρ., τὸ ἄγος, μίασμα φόνου. 2) ἐκδικητὴς φόνου, (παρβλ.) Ἀλάστωρ. » Ζεὺς—, « Ἀξ. » Τὰς δὲ τῶν ἀδίκα παθόντων ψυχὰς εὖπω κατενοήσατε οἵους μὲν φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν, οἵους δὲ παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι, « Ξεν.

Παλαμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) ἐν τῇ παλάμῃ μου.

Παλάσιον (τὸ), = Παλάθιον.

Παλάσσω [πάλλω], Μ. άξω. Κινῶ, κουνῶ· ἀνακατόνω· ζυμόνω. » Ἐγκέφαλος ἔνδον ἄπας πεπάλακτο, « Ὅμ. (ὀθ. 2) (συνεκδ.) ῥίπτω λαχνὸν (πάλον). » Κλήρῳ πεπάλαχθε, ὅς κε λάχῃσιν, « Ἰλ. Η. 3) (συνήθ.) θολόνω· λερονῶ. (μτγν.) βρέχω· ἀλείφω, (παρβλ.) Μιαίνω. » Αἵματι παλαξέμεν οὖδας, « Ὀδ. Ν. (ἢ μσ.) » Λύθρῳ πεπάλασται χεῖρας, « Ἰλ. Α. (ἢ πθ.) » Νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ, « Κόϊντ.

Παλαχέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Παλαιγέω, [ἐκ τοῦ

Παλασχὴ (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Παλαιστή, (ὀθ.

Παλασταιαῖος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Παλαισταιαῖος.

Πάλαχη (ἡ), Π. [παλάσσω 3], = Πάλος λαχνὸς (συνεκδ.) τὸ διὰ λαχνοῦ ἀποκτηθὲν, (παρβλ.) Κλῆρος. (ἐν γέν.) τύχη· (ἰδιατ.) ἀξίωμα (κληρωτὸν)· (κατ' ἔκτ.) = Ἀρχὴ, (Γαλλ.) principe, (ὀθ.

Παλαχῆθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ἀρχῆς, ἐκ πρώτης ἀρχῆς, ἔκπαλαι.

Πάλευμα (τὸ), [παλεύω]. μέσον ἑλκυστικὸν, θέλεαρ.

Παλευτὴς, οῦ (ὁ). (ἐνν. ὄρνις) τὸ πουλὶ διὰ τοῦ ὁπ. οἱ κυνηγοὶ ἀποτοῦν καὶ πιάνουν τὰ ἄλλα πουλιὰ, γράκτης, (Γαλλ.) appeau ἢ chanterelle. 2) ὁ πιάνων μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον πουλιὰ, (μτφρ.) ἀπατεών.

Παλευτικὸς, ἡ, όν. Παλευτοῦ ἴδιος, θηρευτικός.

Παλεύτρια καὶ Παλευτρὶς, (ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παλευτὴς (ὄρνις), [ἐκ τοῦ

Παλεύω, Μ. εύσω Πιάνω δι' ἀπάτης (ὡ. παλευτὴς) πουλιὰ. (ἐν γέν. καὶ μτφρ.) ἀπατῶ, δελεάζω, παγιδεύω. » Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθύσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τάς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Πάλη (ἡ). πάλαισμα· (ἐν γέν.) ἀγὼν· μάχη. » Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων ἡ πάλη, « Πλ. [συγγ., κατ' ἐτυμολογ. μόνον, τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πάλη ἡ Παλὴ (ἡ), [πάλλω]. ἡ λεπτοτάτη σκόνι (ἄμμος, στάκτη κτλ.). » Ἀλφίτων πάλη, « Ἱππκρ., ἡ (ἄλλ.) Παιπάλη.

Πάλημα (τὸ), = Πάλη, παιπάλη, ἀλεῦρι τρίψιλον· μαγείρευμα (κουρκοῦτι) μὲ τοιοῦτον ἀλεῦρι.

Παλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάλημα.

Πάλ ῥος, Αἰολ. ἀντὶ Παλαιὸς, (ὅθ. τὸ κοιν.) Παληός.

Παλῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παλαίω.

Πάλι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Πάλιν.

;Παλίβλαστής, ἐος καὶ Παλίβλαστος (ὁ, ἡ), = Παλιμβλαστής.

;Παλίβολος (ὁ, ἡ), = Παλίμβολος.

Παλιγγέλως, ωτος (ὁ). τὸ ἀμοιβαῖον περιγέλασμα.

Παλιγγενεσία (ἡ). ἡ πάλιν (ἐκ νέου) γένεσις, ἀναγέννησις, ἀνανέωσις· (ὅθ. ἐκκλησ.) ἡ διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἀναζώωσις.

Παλιγγενέσιος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς παλιγγενεσίας.

Παλιγγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ἐξαναγεννημένος· (Ἐκκλησ.) ἀναγεννημένος διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος, νεοφώτιστος.

Παλίγγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τὰ ἐναντία, ἀντιφατικὸς, ψευδής. » Ἄγγελία —, « Πίνδ. 2) ὁ ὁμιλῶν ξένην γλῶσσαν, ἀλλόγλωσσος. » Πόλις —, « Πίνδ.

Παλίγναμπτος (ὁ, ἡ), [πάλιν, γνάμπτω]. λυγισμένος πρὸς τὰ ὀπίσω.

Παλίγγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) γνωσθεὶς, ἀναγνωρισθεὶς, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλινδαής).

Παλιγκαπηλεύω, Μ. εὔσω. Ἐξαναπωλῶ ἀκριβώτερα, μεταπωλῶ ὡς —

Παλιγκάπηλος (ὁ). ὁ πάλιν πωλῶν (μεταπωλῶν) τι, μεταπράτης (κυρ. ὁ ἀγοράζων ἀπὸ δεύτερον ἢ τρίτον χέρι).

Παλιγκινὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (πρὸς τὰ ὀπίσω) κινούμενος, στρεφόμενος ἀλλοῦ (πρὸς ἄλλο μέρος).

Παλίγκλαστος (ὁ, ἡ), [π. κλάω]. γυρισμένος ὀπίσω δι' ἀντανακλάσεως.

Παλιγκοταίνω ἢ Παλιγκοτάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι παλίγκοτος, ξαναθυμόνω· (ὅθ. μτγμ. ἐπὶ νόσ. καὶ πληγ.) κακοφορμίζω ἐκ νέου, χειροτερεύω.

Παλιγκότησις, εως καὶ

Παλιγκοτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξαναθύμωμα (κυρ. πληγῆς ἢ νόσου), ξανακύλημα, (Γαλλ.) recrudescence.

Παλίγκοτος (ὁ, ἡ), [πάλιν, κότος]. ὁ ἀνανεόνων παλαιὸν πάθος (ἀναξέων παλαιὰν πληγὴν), ξαναθυμόνων, (ἐπμ.) = Βαρύθυμος· (μτγμ.). » Παλίγκοτον πάθημα, « Ἱππκρ., τὸ ἐπανερχόμενον (ἀνανεούμενον) νόσημα, ξανακύλημα.

Παλιγκότως, ἐπίῤ. Ὡς παλίγκοτος, βαρυθύμως. » Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, « Εὐρ.

Παλίγκραιπνος (ὁ, ἡ), Π. [π. κραιπνός]. πολλὰ ταχὺς (ταχυκίνητος).

Παλίγκτιστος (ὁ, ἡ). πάλιν (ἐκ νέου) κτισμένος, ξανακτισμένος.

Παλίγκυρτος (ὁ), = Κύρτος, ψαρόκφινον.

Παλίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Παλίγγλωσσος.

;Παλίγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Παλίγγναμπτος.

Παλίγξεστος καὶ Παλίγξυστος (ὁ, ἡ), [π. ξέω]. ξαναξυσμένος, (παρβλ.) Παλίμψηστος.

Παλιδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. δέρκομαι]. ὁ βλέπων ὀπίσω. » Δίκη —, « Ὀρφ., (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδερκής).

Παλίζωος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίνζωος.

Παλικαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γερμένος) πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπανακάμπτων, (παρβλ.) Παλιγκινής.

†Παλίλληπτος (ὁ, ἡ), [π. λαμβάνω]. Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παλινάγρετος.

Παλιλλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάλιν λέγω, ἐπαναλαμβάνω τὸν λόγον μου, ξαναλέγω, ἐπαναλέγω.

Παλιλλογία (ἡ). τὸ πάλιν λέγειν, ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων. 2) τὸ λέγειν τὰ ἐναντία (τῶν προειρημένων), ἀντίφασις ἢ παλινῳδία, [ἐκ τοῦ

Παλίλλογος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (κατ' ἐπανάληψιν) λεχθεὶς, ἐπαναληφθείς. 2) ὁ πάλιν (ἐκ νέου) συλλεχθεὶς, παρθεὶς ὀπίσω. 3) (ἐνεργ.) ὁ λέγων τὰ ἐναντία, ἀντιφάσκων εἰς ἑαυτὸν· ἀντιφατικός.

Παλίλλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (ὀπίσω) λυθεὶς.

Παλιμβάκχειος (ὁ). (ποῦς) συγκείμενος ἐκ δύω μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας συλλαβῆς, (δηλ.) ἀνάπαλιν τοῦ Βακχείου.

;Παλιμβαλὴς [π. βάλλω], έος (ὁ, ἡ). πεσμένος (πλαγιασμένος) ἀνάσκελα, βαλμένος ἀνάποδα.

Παλίμβαμος (ὁ, ἡ), Π. [π. βαίνω]. ὁ ὑπάγων μπρὸς-ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν ἢ πηγαινοερχόμενος.

Παλίμβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπανελθὼν πάλιν εἰς τὸν βίον (ἀναβιώσας), νεκρανάστητος.

Παλιμβλαστὴς, ἐος καὶ Παλίμβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) βλαστήσας ἢ βλαστάνων, ἐξαναφυτρόνων. » Παλιμβλαστῇ κύνα ὕδραν, « Εὐρ.

Παλιμβολία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παλιμβόλου, τὸ εὐμετάβλητον, ἀστία γνώμης (χαρακτῆρος)· διπροσωπία.

Παλίμβολος (ὁ, ἡ), [π. βάλλω]. βαλμένος (γυρισμένος) ἀνάποδα ἢ ἐκ νέου. » Ἱστὸς —, « Ἀρστ., ὁ τῆς Πηνελόπης. » Δοῦλος —, « Ἀρστ., ὁ ἀχρεῖος, (ἐπμ.) Παλίμπρατος. » Πέδιλα παλίμβολα, « Νίκ., τὰ παλῃοπάπουτσα. 2) (μτφορ.) = Παλίμβουλος (ς), διπρόσωπος, ἄστατος. » Τὸ παλίμβολον, « Αἰσ., ἡ παλιμβουλία.

Παλιμβόλως, ἐπίῤ. = Παλιμβούλως, ὄχι μὲ σταθερότητα.

Παλιμβουλία (ἡ), = Παλιμβολία, [ἐκ τοῦ

;Παλίμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἀνάποδα, τὰ ἐναντία) βουλεύμενος, ἀλλάζων γνώμην, ἄστατος, διπρόσωπος, εὐμετάβλητος.

;Παλιμβούλως, ἐπίῤ. Ἀστάτως· μὲ διπροσωπίαν.

;Παλιμμεταβολὴ (ἡ). ἀλλεπάλληλος (συχνὴ) μεταβολή.

;Παλιμμέλεια (ἡ). ἀμέλεια.

Παλιμμήκης, ἐος (ὁ, ἡ). ἄλλο τόσον μακρὺς, (ἐν γεν.) πολλὰ μακρὺς, = Παμμήκης.

Παλίμπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος πάλιν (ἐκ δευτέρου) παῖς, ξαναμωραθείς.

Παλίμπαλτος (ὁ, ἡ), [π. πάλλω]. ὁ ῥιφθεὶς (τιναχθεὶς) ἐκ δευτέρου ἢ ἐναντίου τοῦ ῥίψαντος.

Παλίμπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ὀπίσω) πεμφθείς.

Παλίμπεπτος (ὁ, ἡ), [π. πέπτω]. ξαναβρασμένος.

Παλιμπετὴς [π. πίπτω], έος (ὁ, ἡ). πεσμένος ὀπίσω (ὀπισθοδρομῶν) ἢ ξαναπεσμένος. || (τὸ οὐδ.) Παλιμπετές, Π. ἀντὶ ἐπίῤ. Πάλιν ὀπίσω. » Οὐ γὰρ ἔμελλεν οὔτ' αὖ ὁ Σκυθίηνδε παλιμπετὲς νοστήσειν, « Καλλ.

Παλιμπηγὴς [π. πήγνυμι], έος καὶ Παλίμπηγος (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος ἐκ νέου.

Παλίμπηξις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου συναρμογὴ (σύμπηξις), διόρθωμα, (Τουρκ.) μερατίσμα. » Ἐπιδημάτων —, « Θερμ., τὸ ἐξαναμπάλωμα.

Παλίμπισσα, ης (ἡ). παλαιὰ (ξαναλυομένη) πίσσα.

Παλίμπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (ἐκ νέου ἢ ἐν τῷ ἐπιστρέφειν) περιπλανώμενος. » Δρόμος —, « Αἰσχλ., ὁ τοῦ περιπλανωμένου τοιουτοτρόπως, [ἐκ τοῦ

Παλιμπλάζομαι, Μ. πλάγξομαι, Π. πάλιν πλάζομαι, ἐπιστρέφω (περιπλανώμενος) ὀπίσω, (εὐχρ. κυρ. μονον ὁ ἀόρ. Παλιμπλαγχθείς).

Παλιμπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παλίμπλαγκτος.

Παλιμπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάλιν (ἐκ νέου ἢ ξαναστρόφα) πλεγμένος, ξαναπλεγμένος.

Παλίμπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων πρὸς τὰ ὀπίσω.

Παλίμπλυτος (ὁ, ἡ), [π. πλύνω]. ξαναπλυμένος, (ἐπμ.) ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος, (μτφορ.) ἀσήμαντος.

Παλίμπλωτος (ὁ, ἡ), Π. [π. πλώω], ἀντὶ Παλίμπλους.

Παλιμπνοὴ (ἡ), = Παλίμπνοια. » Ἡ γὰρ τροπαία καθάπερ παλιμπνοὴ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: πάλιν πνοὴ) τις ἐστι πνεύματος, « Θερμ.

Παλιμπνοίη, Π. ἀντὶ

Παλιμπνοια (ἡ), [π. πνέω]. ἐναντίον φύσημα (ἀντίπνοια) ἀνέμου, (ἴδε Παλιμπνοὴ καὶ παρβλ. Ὑπόπνοια).

Παλιμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν πνέων (ἀνανεόνων).

Παλιμποιὸς (ὁ, ἡ), Π. [π. ποινή]. ὁ ἀντεποδίδων (ἐκδικούμενος). » Τὸ παλίμποινον, « Αἰσχλ., ἡ ἀντεποιδὴ ἢ ἡ ἐκδίκησις.

Παλιμπόρευτος καὶ

Παλίμπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορευόμενος ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν, ἢ πηγαινοερχόμενος.

Παλίμποτον (τὸ), εἶδος ποτηρίου.

Παλίμπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισθοδρομῶν (ἀναποδίζων), (συνκόχ.) ἄστατος. » Τύχη —, « Ἰώσ.

;Παλιμπράτης, ου (ὁ), = Μεταπράτης.

Παλίμπρατος (ὁ, ἡ), [π. πιπράσκω], (κυρ. σκλάβος) ὁ πολλάκις ξαναπωλημένος, (ἐπμ.) ἀχρεῖος.

Παλιμπροδοσία (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἢ ἐπανειλημμένη προδοσία· διπλὴ (ἀλλεπάλληλος) προδοσία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Παλιμπρόδοσις, εως (ἡ), = Παλιμπροδοσία.

Παλιμπροδότης, ου (ὁ). ὁ προδίδων ἀλλεπαλλήλως ἢ καὶ τὰ δύο μέρη.

Παλιμπρυμνηδὸν, ἐπίῤ. (Ὀπισθοδρομῶν) μὲ τὴν πρύμνην.

Παλίμπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (ἢ ὀπισθοδρομῶν μὲ) τὴν πρύμνην, (κοιν.) ποδίζων, (παρβλ. Κρούω).

Παλιμπυγηδὸν [π. πυγή], ἐπίῤ. Ὀπισθοποδητὶ, (κατὰ λέξ.) Ἰπισόκωλα.

Παλίμπωλος (ὁ, ἡ), = Παλίμπρατος.

Παλιμπώλης, ου (ὁ), = Παλιμπράτης, Παλιγκάπηλος.

Παλίμφημος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ τοῦ ἐναντίου) λεγόμενος, ἀναιρετικὸς τῶν προειρημένων, ἀντιφατικὸς ἢ = Δύσφημος.

Παλίμφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Παλιμπόρευτος.

Παλίμφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων ἢ ἀλλάξας γνώμην (φρόνημα).

Παλιμφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβλαστήσας ἢ ἀναγεννηθεὶς (ἀναβιώσας).

Παλίμψηστος (ὁ, ἡ), [π. ψάω]. ξυσμένος ἐκ δευτέρου. (ὅθ. ||. οὐσ.) μεμβράνα (χειρόγραφος) τῆς ὀπ. ἐξαλείφουν τὰ γράμματα ἵνα τὴν ἐξαναγράψουν.

Παλίμψυχος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν ἐμψυχωθεὶς (ἀναβιώσας).

Πάλιν, ἐπίῤ. Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. »Ὦ ξεῖνε, πάλιν χώρει, μηδ' ἔσιθι ἐς τὸ ἱρὸν, « Ἡρ. » Οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγγέλων πάλιν ἀφίκετο, « Θκ. »Πάλιν οἴκαδ' ἀπῆλθον, « Θκρ. » Ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος, « αὐτ. » Ἐθέλω δόμεναι πάλιν, « Ἰλ. Α. (καὶ μὲ γεν.) » Πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο, « Ἰλ. Σ., ἐτραβήχθη (ἀνεχώρησεν) ἀπὸ τόν· (καὶ παραλλ.) » Ἀψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, « Ἰλ. Σ. » Πάλιν εἶσιν ὀπίσσω, « Ὀδ. Α. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ, « Εὐρ. 2) ἀλλοῦ, πρὸς ἄλλο μέρος. »Ὅσσε πάλιν κλίνασα, « Ἰλ. Φ. (ᾗ μὲ γεν.) » Δόρυ πάλιν ἔτραπ' Ἀχιλῆος, « Ἰλ. Γ. 3) ἀνάποδα, τὸ ἐναντίον. » Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσεται, οὐδὲ πάλιν ἐρέει, « Ἰλ. Ι. » Πάλιν λάζετο μῦθον, « Ἰλ. Δ., ὡμίλησεν ἀλλέως, ἐγύρισε τὰ λόγιά του. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Τὸ πάλιν νεότητος, « Πίνδ., τὸ ἐναντίον. 4) (συχν. ᾗ συνήθ.) = Αὖθις, δευτέραν φορὰν, ἐκ νέου, (κοιν.) πάλαι. » Κατατιθέναι πάλιν, ὅθεν περ ἂν ἕκαστα λαμβάνει, « Ξεν. (ᾗ παραλλ.) » Πάλιν αὖ, » Αξ. » Πάλιν καὶ πάλιν, « αὐτ., ἐπανειλημμένως. » Ἀναμετρεῖσθαι πάλιν καὶ πάλιν, « Στρβ.

Παλινάγγελος (ὁ, ἡ), [π. ἀγγέλλω]. ὁ φέρων ὀπίσω ἀπόκρισιν τῆς εἰδήσεως τὴν ὀπ. ἐστάλη νὰ δώσῃ, ἀγγελιαφόρος ὑπάγων καὶ ἐπιστρέφων.

Παλινάγρετος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀγρέω]. ὁ λαμβανόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ληφθῇ ὀπίσω (νὰ ἀναιρεθῇ). 2) (ἐνεργ.) ὁ λαμβάνων ὀπίσω (ἀθετῶν) τὸν λόγον του· ἄστατος.

Παλιναίρετος (ὁ, ἡ), [π. αἱρέω]. (ἄρχων) ἀποβληθεὶς τὸ πρῶτον καὶ ἔπειτα (εἰς ἄλλην ψηφοφορίαν) ἐκλεχθείς· (οἰκοδομὴ) ἐπισκευασθεῖσα ἢ ἔχουσα χρείαν ἐπισκευῆς, ὑπόσαθρος. (ῥήτωρ) ὅς τις παραιτῶν τὸν πελάτην του λαμβάνει τὸ μέρος τοῦ ἀντιδίκου, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος.

Παλιναυξὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν αὐξάνων (ἐξανεγινόμενος). » Χρόνου παλιναυξεῖ κόκλῳ, « Νόνν.

Παλιναυτόμολος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτομολῶν (ἐπιστρέφων) πάλιν εἰς ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὀπ. εἶχεν αὐτομολήσει.

Παλινβαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. διδάσκω]. τὸν ὀπ. μανθάνει (γνωρίζει) τις ἐκ νέου, παλίγγνωστος.

Παλινδικέω-ῶ, Μ. ήσω Δικάζομαι ἐκ νέου, ζητῶ ἀναθεώρησιν τῆς δίκης μου, ἀνανεόνω τὴν κρισολογίαν μου.

Παλινδικία (ἡ). ἀνανέωσις (ἀναθεώρησις) τῆς δίκης· δικαίωμα πρὸς ἀναδίκασιν· (ἐν γέν.) στρεψοδικία, [ἐκ τοῦ

Παλίνδικος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) δικαζόμενος, ἀναθεωρούμενος δικαστικῶς ἢ ἀνακινῶν δεδικασμένην ὑπόθεσιν.

Παλινδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [π. δινέω]. ὁ περὶ τὴν αὐτὴν τροχιὰν ἢ περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα κυκλοφορῶν (περιστρεφόμενος). »Κόσμοιο παλινδίνητος ἀνάγκη, « Διον. 2) = Παλίντροπος. » Θάλασσα—, « Ἐπγρ., ἡ ἔχουσα παλιῤῥοίας.

Παλινδινία (ἡ). ἡ περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον περιστροφὴ (κυρ. ὕδατος ἢ ἀνέμου).

Παλινδίωξις, εως (ἡ), λογογραφ. ἀντὶ Παλίωξις.

Παλινδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ὀπισθοδρομῶ· (ναυτ.) ποδίζω.

Παλινδρομὴ (ἡ), = Παλινδρομία.

Παλινδρομὴς, έος (ὁ, ἡ), = Παλίνδρομος. (Ἀρετ.)

Παλινδρόμησις, εως (ἡ), = Παλινδρομία.

Παλινδρομητέον, θετ. τοῦ Παλινδρομέω.

Παλινδρομία (ἡ), τὸ παλινδρομεῖν, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφὴ, ὀπισθοδρόμησις.

Παλινδρομικὸς, ὴ, όν. Ὁ γινόμενος διὰ παλινδρομίας. »Κίνησις—, « Στρ., ἡ ὀπισθοδρομική.

Παλίνδρομος (ὁ, ἡ), [π. δραμεῖν]. ὁ τρέχων (ἐπιστρέφων) πρὸς τὰ ὀπίσω, Παλινορμητος.

Παλινδρόμως, ἐπίῤ. Πάλιν ὀπίσω.

Παλινδωμήτωρ. ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων ἐκ νέου ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

†Παλινέμπορος (ὁ), = Παλιγκάπηλος.

Παλινζωία (ἡ). ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ζωὴν, ἐξαναζωντάνευμα, [ἐκ τοῦ

Παλίνζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν ζωὴν (ἀναβιώσας).

Παλινίδρυσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου στερέωσις (τοποθέτησις) ἢ καταπράϋνσις.

Παλίννοσος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) νοσῶν ἢ νοσήσας.

Παλιννόστησις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὰ ὀπίσω (πάλιν) ἐπάνοδος, παλινδρόμησις, [ἐκ τοῦ

Παλίννοστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίνοστος.

Παλινοδία (ἡ), [π. ὁδός]. ἐπιστροφὴ, ἐπάνοδος, (συγχ. τῷ Παλινῳδία).

Παλίνοπτος (ὁ, ἡ), [π. †ὄπτομαι]. ὁ θεωρηθεὶς ἀνάποδα (ὑπὸ ἐναντίαν πρόσοψιν).

;Παλινόρμενος [π. ὄρνυμι], η, ον, Π. ἀντὶ

Παλινόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (πρὸς τὰ ὀπίσω) ὁρμῶν, ἐπιστρέφων (δρομαῖος), παλίνδρομος.

;Παλίνορος (ὁ, ἡ), = Παλινόρμητος, (μτνμ.) ἐξαρθρωμένος. »Τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισεν, « Ἀρςφ., ἔβγαλε τὸ ποδάρι του, (συγχ. τῷ Παλίνωρος).

Παλίνορσος (ὁ, ἡ), Π. = Παλινόρμητος. »Ἄγε νῆα.. κεῖσέ τε καὶ παλίνορσον ἐς Ἑλλάδα, « Ἀπλλν. »Πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη, « αὐτ., ἡ παλιῤῥοία. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) »Παλίνορσον ἀναπνεύσασα, « Ἐπγρ.

Παλινοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι.

Παλινόστιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἀνήκων εἰς τὸ παλινοστεῖν, ἔχων ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψῃ. »Ἡμέρα—, « Ὀππ., ἡ τῆς ἐπιστροφῆς.

Παλίνοστος (ὁ, ἡ), Π. [π. νόστος]. ὁ ἐπιστρέφων πάλιν ὀπίσω, ἐπανελθὼν ἢ ἐπανερχόμενος.

;Παλίνουρος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν κατουρῶν, (Μαρτιάλ.).

Παλινπροδοσία (ἡ), = Παλιμπροδοσία.

Παλινρύμη (ἡ), Παλιῤῥύμη.

Παλίνσκιος (ὁ, ἡ). σκιασμένος ἀπὸ πυκνὴν σκιάν, κατάσκιος· σκοτεινός. » Ἄντρον —, « Ὕμν. Ὁμ. »Χειμὼν—, « Σοφ.

;Παλίνσοος (ὁ, ἡ), Π. πάλιν σῶος (ὁλόκληρος).

Παλινστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παλιλλογέω· ἀντιλέγω· ἀντιφάσκω.

Παλίνστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ στραφεὶς εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ τραπεὶς εἰς φυγήν.

Παλινστρόβητος (ὁ, ἡ), Π. [π. στροβέω], = Παλινδίνητος ἢ

Παλίνστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρεφόμενος (γυρίζων) ὀπίσω ἢ ἀνάποδα· ἄστατος.

Παλίντιτος (ὁ, ἡ), Π. [π. τίω]. ὁ γινόμενος πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς τιμωρίας (πρὸς ἐκδίκησιν). » Παλίντιτα ἔργα, « Ὀδ. Α., τὰ ἀντίποινα, (Γαλλ.) représailles. (μτνμ.) »Πνεύματα παλίντιτα, « Ἐμπεδ., οἱ ἀντιπνέοντες ἄνεμοι.

Παλιντοκία (ἡ). ἀνάπραξις τῶν πληρωθέντων ἤδη τόκων. 2) = Παλιγγενεσία.

Παλίντοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀνόμοιος τοῖς γεννήτορσι.

Παλίντονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τεντωμένος ἢ τεντονόμενος πρὸς τὰ ὀπίσω· κυρτὸς, ἢ ἐλαστικός. »Τόξον—, « Ὅμ. »Ἡνίας ηὔθυνε παλιντόνους, « Ἀρςφ. ||. (οὐσ.) Παλίντονα, εἶδος μηχανῆς λιθοβόλου.

Παλιντραπελία (ἡ), Π. ἀντὶ Παλιντροπία, [ἐκ τοῦ

Παλιντράπελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-πέλως, = Παλίντροπος.

Παλιντριβὴς, έος καὶ

Παλίντριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (πολλάκις) τριμμένος ἢ δαρμένος· (συνκδχ. ᾗ μτφορ.) ἀχρεῖος, διεφθαρμένος· παμπόνηρος.

Παλιντροπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Πάλιν τρέπομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀναποδίζω.

Παλιντροπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίντροπος.

Παλιντροπία (ἡ). τὸ πάλιν τρέπεσθαι, γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφή· (μτφορ.) μεταβολή. (τρπ.) ἀστασία χαρακτῆρος, διπροσωπία, ἢ· ἀμφιβολία, ἀνησυχία, [ἐκ τοῦ

Παλίντροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-τρόπως. Ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάλιν τρεπόμενος, γυρίζων ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ἐπιςρέφων· (μτφορ.) λαμβάνων ἄλλην μορφὴν, μεταβαλλόμενος· (τρπ.) ἀμφιῤῥεπὴς, ἄστατος. »Ἡ μάχη παλίντροπος ἐγένετο, οἱ μὲν γὰρ διώκοντες ἔφευγον, οἱ δὲ φεύγοντες ἐδίωκον,« Διοδ. »Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολὰς,« Πλβ.

Παλιντυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. τύπτω]. ὁ κτυπῶν εἰς σκληρὸν σῶμα καὶ ἀπωθούμενος ὀπίσω (ἀντικρουόμενος).

Παλιντυχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐναντίαν τὴν τύχην ἢ, ὑποκείμενος εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης.

Παλινῳδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ψάλλω πάλιν (Ἐπαναλαμβάνω) τὴν αὐτὴν ᾠδὴν εἰς ἄλλον τόνον ἢ σκοπόν· (μτφορ.) ἀναιρῶ ὅσα εἶπα, λέγω τὰ ἐναντία, (Γαλλ.) **rétracter.**

Παλινῳδία (ἡ). τὸ παλινῳδεῖν (ψάλλειν τὴν αὐτὴν ᾠδὴν εἰς ἄλλον τόνον)· (μτνμ.) ἀναίρεσις τῶν προειρημένων.

Παλινῳδικὸς, ὴ, όν. Ὁ κατὰ παλινῳδίαν τονισμένος ἢ στιχουργημένος.

Παλίνωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπανερχόμενος (ἐξαναγινόμενος, ἐξαναφαινόμενος) εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν.

Παλιούρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον παλιούρου.

Παλίουρος (ὁ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους, (κοιν.) παλιούρι, παλιουρηά.

Παλιουροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκβλεραὶς ἄκραις εἰς σχῆμα (ἢ λαβὴν ἀπὸ ξύλον) παλιούρου. »Θρῖναξ—,« Ἐπγρ.

Παλιῤῥοέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ῥέω ἐμπρὸς-ὀπίσω καθὼς ἡ θάλασσα εἰς τὴν παλίῤῥοιαν· (τρπ.) κυμαίνομαι, ἀστατῶ.

Παλιῤῥοθία (ἡ), Π. ἀντὶ Παλίῤῥοια, (κυρ. θηλ. τοῦ

Παλιῤῥόθιος, α ἢ ος, ον, καὶ

Παλίῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίῤῥοος, ὑποκείμενος εἰς παλίῤῥοιαν, κυμαινόμενος. »Κῦμα—,« Ὀδ. Ε. Ι., τὸ προσβάλλον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ πάλιν ἀποσυρόμενον. » Παλιῤῥοθίη καθάπτεται ἠπείροιο,« Ἀρ. »Τῇ εἰς τοὐναντίον κωπηλασίᾳ καθωρμίζεται τῇ ἠπείρῳ,« Σχλ.

Παλίῤῥοια (ἡ), [παλίῤῥοος]. τὸ περιοδικὸν πλημμύρισμα καὶ πάλιν τράβηγμα τῆς θαλάσσης εἰς μερικὰ παράλια (καθὼς π. χ. εἰς τὴν Εὔβοιαν)· (μτφορ.) τὸ ἄςατον (ἀναποφάσιστον) τῆς γνώμης (τῆς τύχης κτλ.).

Παλίῤῥοιβδος καὶ

Παλίῤῥοιζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ κρότου κυματίζων (παλιῤῥοῶν).

Παλίῤῥοιος, η, ον, Π. ἀντὶ

Παλίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), [π. ῥέω]. ὁ πλημμυρῶν καὶ πάλιν ἀποσυρόμενος ὀπίσω (καθὼς ἡ θάλασσα εἰς τὴν παλίῤῥοιαν)· (μτφορ.) ἀμφιῤῥεπὴς, ἀναποφάσιστος· ἄστατος.

Παλίῤῥοπος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥέπω]. ὁ κλίνων (λυγῶν) πρὸς τὰ ὀπίσω. »Γόνυ—,« Εὐρ., τὸ τοῦ γέροντος.

‡Παλιῤῥύμη (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁρμὴ (ὑγροῦ), παλίῤῥοια.

Παλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥέω], =Παλίῤῥοος. 2) [π. ῥύω=ἐρύω] τραβηγμένος ὀπίσω, ἀποσυρθείς.

Παλίσκιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίνσκιος.

Παλισσυτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐπιστρέφω μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ, [ἐκ τοῦ

Παλίσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. σεύομαι], =Παλινόρμητος· Παλιντυπής.

Παλίστρεπτος (ὁ, ἡ), Π. =Παλίνςρεπτος· Παλίῤῥοος.

†Παλισύλλεκτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλίλλογος (2).

Παλισύῤῥαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) συνεῤῥαμμένος, ἐξαναῤῥαμμένος, ἐξαναμπαλλωμένος.

Παλίσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος πάλιν (ὀπίσω), παλινδρομῶν ἐπ' ὀχήματος, (συγχ. τῷ Παλίσσυτος).

†Παλιφράδμων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυφράδμων.

Παλίψηστος (ὁ, ἡ), =Παλίμψηστος.

Παλίωξις [π. ἰώκω=διώκω], εως (ἡ). ἐπιςροφὴ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων, ἐξ ἀναστροφῆς δίωξις.

Πάλλα (ἡ), Π. [πάλλω]. σφαῖρα· μπάλλα.

Παλλάδιον (τὸ). τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς). 2) μέρος εἰς τὰς Ἀθ. ὅπου συνεδρίαζον οἱ Ἐφέται, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παλλάδιος, α, ον. Ὁ τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς), ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς αὐτήν.

Παλλακεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παλλακεύω καὶ (συχνότ.) Παλλακεύομαι, Μ. εύσω,-ομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔχω παλλακίδα· (μσ. μὲ δοτ.) εἶμαι παλλακή τινος.

Παλλακὴ (ἡ), [πάλλαξ]. ἡ μὴ νόμιμος γυνή τινος, παλλακίδα, (Τουρκ.) ὀδαλίκισσα.

†Παλλακία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παλλακεία.

Παλλακίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Παλλακίς.

Παλλάκῖνος (ὁ), Γλσ. υἱὸς παλλακίδος, νόθος.

Παλλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάλλαξ, μειράκιον.

Παλλακὶς, ίδος (ἡ), =Παλλακή.

Παλλακὸς (ὁ). ὁ ἐρωμενός (τὰ παιδικά) τινος, [ἐκ τοῦ

Πάλλαξ [ἥλιξ], ακος (ὁ, ἡ). νέος, (κοιν.) παλληκάρι, η· κοράσιον, νεάνις, (παρβλ.) Μεῖραξ.

Παλλὰς, άδος (ἡ), (ἐν γέν.) =Πάλλαξ, κόρη· (ἰδιαιτ.) ἡ Ἀθηνᾶ. ‖. (πλθ.) »Παλλάδες,« Στρβ., αἱ νεάνιδες ἢ παρθένοι ἱέρειαι.

†Πάλλας, αντος (ὁ), κατ' ἐτυμολογ. =Πάλλαξ.

Πάλλευκος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, λευκὸς], =Ὁλόλευκος, κάτασπρος.

Πάλληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πάλλαξ.

Παλλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Σφαιρίζω.

Πάλλω [συγγ. τοῦ Βάλλω ϗ Ἅλλομαι], Μ. παλῶ (ἀόρ. Ἔπηλα κτλ.). Κουνῶ, τραντάζω· (συνκδχ.) κρατῶ (σηκόνω) τι μὲ εὐκολίαν εἰς τὰς χεῖράς μου· ἠξεύρω νὰ τὸ μεταχειρισθῶ. (ἀμτβτ. ἡ πθ.) κουνηοῦμαι, σείομαι· τρέμω· σπαράζω. »Δόρυ (» Σάκος, » Λίθον κτλ.) πάλλειν, « Ὅμ., Ἡσ. » Ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν, « Θκρ., ἐμπειροπόλεμος. » Πῆλε χερσὶν ὃν φίλον υἱόν, « Ἰλ. Ζ., τὸν ἐχόρευσεν εἰς τὰ χέρια του. » Κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλον, « Ἰλ. Γ. (καὶ συνκδχ.) » Κλήροις ἔπηλαν αὐτοὺς, Σοφ., τοὺς ἐτοποθέτησαν κατὰ κλῆρον. (καὶ ἁπλ.) » Πάλλω ἢ Πάλλομαι, « Ὅμ., ῥίπτω λαχνόν. » Ἐρίζοντας δὲ αὐτοὺς κατελάμβανε, κελεύων πάλλεσθαι· παλλομένων δὲ, λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος, « Ἡρ. Ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, « Ἰλ. Ο., συνεποδίσθη. » Ἐπάλλοντό τε ϗ ἥσπαιρον, ὅκως περ ἰχθῦες νεάλωτοι, « Ἡρ. » Δείματι παλλόμενοι, « αὐτ., τρέμοντες ἀπὸ τὸν φόβον τους. (καὶ οὐδ.) » Δείματι πάλλων, « Σοφ. (ϗ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Παλλομένη κραδίην, « Ἰλ. Χ., καρδιοκτυποῦσα.

Πάλμα (τὸ), =Παλμὸς, κούνημα, τίναγμα κτλ.

Παλματίας, ου (ὁ). (σεισμὸς) ὁ ἐν εἴδει παλμοῦ, τρεμουλιαστός.

Παλματικὸς, ὴ, όν, =Παλμικός.

Πάλμη (ἡ), εἶδος ἀσπίδος, (Ατ.) **parma,** (παρβλ.) Γέῤῥον.

Παλμικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παλμόν. » Οἰώνισμα παλμικὸν, « Σδ., ἡ διὰ τῆς παλμοσκοπίας μαντεία.

Παλμὸς (ὁ), τὸ πάλλειν ἢ πάλλεσθαι, κούνημα τοῦ σφυγμοῦ (τῆς καρδίας).

Παλμοσκοπία (ἡ). παρατήρησις τοῦ παλμοῦ τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος (πρὸς μαντείαν), [ἐκ τοῦ

Παλμοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν (καὶ μαντεύων ἀπὸ) τὸν παλμὸν τῶν ἐντοσθίων τοῦ θυσιασθέντος ζώου.

Πάλμυς, υος (ὁ), Ἰων. ὁ Βασιλεύς.

Παλμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ παλμόν. » Σφυγμὸς—, « Ἀρετ.

Πάλος (ὁ), [πάλλω]. κούνημα (κυρ. τῶν κλήρων), (ὅθεν ἐν γέν.) λαχνὸς, κλῆρος. » Πάλῳ λαχόντα, « Ἡρ.

Πάλσις, εως (ἡ), τὸ πάλλειν ἢ πάλλεσθαι, κούνημα, τράντασμα.

†Παλτάζω, Μ. άσω, Γλσ. τινάζω ἢ κτυπῶ μὲ τὸ παλτὸν (δόρυ), ἀκοντίζω.

†Παλτάριον (τὸ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολτάριον.

Πάλτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (κατὰ συγκ.) μσ. ἀόρ. ἢ ὑπερσ. τοῦ Πάλλω.

Παλτὸν (τὸ). τὸ ἀκόντιον, (Τουρκ.) τζιρίτι. » Τὰ κρανάϊνα παλτὰ, καὶ ἰσχυρότερα τοῦ δορατος καὶ εὐφορώτερά ἐςι,« Ξεν., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παλτὸς [πάλλω], ὴ, όν. Τινακτός. »Παλτὸν πῦρ, « Σοφ., ὁ κεραυνός.

‡Παλυντὴ (ἡ). **polenta,** μαμαλίγκα, [ἐκ τοῦ

Παλύνω, Μ. υνῶ, Π. πασπαλίζω μὲ ἀλεῦρι ἢ σκόνιν (πάλην). ζυμόνω, ἀνακατόνω· (μτγν.) ὑγραίνω· ἀλείφω, (παρβλ.) Παλάσσω. » Κόρην ἱδρῶτι παλῦναι, « Διον. » Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, « Θκρ.

Παλῶ, Δ. ἀντὶ Πηλοῦ, γεν. τοῦ Πηλός.

Πᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Κτῆμα, [πάομαι].

Παμβασιλεία (ἡ). ἡ ἀπόλυτος βασιλικὴ ἐξουσία, μοναρχία ἀπεριόριστος· παντοκρατορία.

Παμβασίλεια (ἡ). βασίλισσα τοῦ παντὸς, ἐξουσιάζουσα τὰ πάντα. » Ἀνάγκη—,« Ὀρφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παμβασιλεύς, έως (ὁ). βασιλεὺς τοῦ παντὸς (τῶν ἁπάντων)· μοναρχης ἁπόλυτος, παντάναξ, παντοκράτωρ.

Παμβέλτιστος (ὁ, ἡ). ὁλως διόλου βέλτιστος (τελεμερὴς), ἀχρειέστατος.

Παμβέβηλος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πάντα βέβηλος (μιαρὸς, ἀκάθαρτος), παγκάκιστος, ἀχρειέστατος.

Παμβίος, ου (ὁ), Π. ὁ τὰ πάντα καταπονῶν (βιαζόμενος)· εἰς τὴν βίαν (ὁρμὴν) τοῦ ὁπ. τίποτε δὲν ἀντέχει. » Κεραυνὸς —, « Πίνδ.

Παμβλαβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὰ πάντα βλάπτων, ὅλως διόλου ἐπιβλαβὴς, ὀλεθριώτατος. 2) (πθ.) πάντη βεβλαμμένος (ζημιωμένος). » Παμβλαβέας ῥέζει καὶ ἀκτεάνους. « Μανέθ.

Παμβόητος (ὁ, ἡ). παντοῦ φημισμένος, διαβόητος.

Παμβόρος (ὁ, ἡ), = Παμφάγος.

Πάμβορος (ὁ, ἡ). ὁ τρωγόμενος ἀπὸ ὅλες, κοινὸς εἰς βρῶσιν. »Τὸ πάμβορον, « Ἰώσ., τροφὴ πάγκοινος.

Παμβότανος (ὁ, ἡ)· ὁ περιέχων πᾶν εἶδος βοτάνης, πλήρης παντοδαπῶν χόρτων, κατάφυτος. »Τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ, « Γρφ., ὅλα ἐν γένει τὰ βότανα (τὰ χόρτα) τῆς γῆς.

Πάμβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν (τρέφονται) πάντες, ἢ (κατ' ἄλλ.

Παμβότος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) τοὺς πάντας (ἐν γέν.) εὐφορώτατος.

‡Πάμβουλος (ὁ, ἡ), Π. [π. βουλή]. φρονιμώτατος.

Παμβῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ τροφὸς πάντων. « Γαῖα —, « Σωφ., (ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ

Παμβώτωρ, ορος (ὁ, ἡ); Π. [π. βίσκω], = Παμβότος.

‡Πάμμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πᾶμα.

Παμμάκαιρα, θηλ. τοῦ

Παμμάκαρ, αρος (ὁ, ἡ). καθ' ὅλα μακάριος (εὐδαίμων, καλότυχος).

Παμμακάριστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἀξιομακάριστος.

Παμμάταιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου μάταιος (ἄχρηστος)· Παμβέβηλος.

Παμμαχί, ἐπίῤῥ. = Παμμάχως.

Παμμαχία (ἡ) καὶ

Παμμάχιον (τὸ). ἀγὼν εἰς τὸν ὁπ. εἶνε ἐν χρήσει πᾶν εἶδος μάχης, (οὐθ.)=Παγκράτιον, [ἐκ τοῦ

Πάμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶν εἶδος μάχης ἱκανὸς ἢ εὔχρηστος· ὁ τὰ πάντα καταπονῶν, ὑπερέχων, ἀκαταμάχητος. » Ἀγὼν πάμμαχος, « Πλάτ., τὸ παγκράτιον, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Πάμμαχος,=Παγκρατιαστὴς, (τὸ βαρυτον. ἔσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυγμάχος).

Παμμάχως, ἐπίῤῥ. Μὲ κάθε εἶδος (Μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς) μάχης.

Πάμμεγας, γάλη, μεγα. Πολλὰ μεγάλος ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμμεγα, ἐπίῤῥ. Κατὰ πολλὰ, καθ' ὑπερβολήν.

Παμμεγεθὴς, εος (ὁ, ἡ). πολλὰ μεγάλος (ὑψηλὸς, ἐκτεταμένος κτλ.), ὑπερμεγεθὴς. ‖. (τὸ οὐδ.) Παμμέγεθες, ἐπίῤῥ. = Πάμμεγα. » Διηρκότα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, « Ακ.

Παμμένιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πάμμεγας.

Παμμεδέουσα, ης (ἡ),=Παμβασίλεια (θηλ. τοῦ

Παμμεδέων, οντος (ὁ), Π. = Παμβασιλεύς.

Παμμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου μείλιχος (μειλίχιος), ἱλαρώτατος.

Παμμέλας, λαινα, λαν. Ὅλως διόλου μέλας, κατάμαυρος.

Παμμελὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐμμελὴς (μελῳδικὸς), παναρμόνιος. 2)=Ἀρτιμελὴς, ἀκέραιος.

Πάμμετρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ἐντελῶς μέτοχος (γεμάτος).

Πάμμετρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὅλα τὰ εἴδη τῶν στιχηρῶν μέτρων.

Παμμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπέρμετρον μῆκος, καθ' ὑπερβολὴν μακρὺς (ἐκτεταμένος). » Χρόνος (» Λόγος) —, « Ἀρστ., Γαλ.

Πάμμηνις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [π. μήνη]. ὁ φωτιζόμενος ἀπὸ τὴν πανσέληνον. »Νὺξ —, « Ἀρ., ἡ τῶ'. τοῦ μηνός.

Πάμμηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαρκῶν ὅλες τοὺς μῆνας τοῦ ἔτους, ἀδιάκοπος.

Παμμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς πᾶν εἶδος τέχνης ἐπιτήδειος, ἐφευρετικὸς, παμμήχανος.

Παμμήτειρα (ἡ), Π. = Παμμήτωρ.

Παμμῆτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὰ πάντα γινώσκων ἢ ἐφευρίσκων· σοφώτατος, φρονιμώτατος.

Παμμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ τῶν ὅλων (πάντων τῶν ὄντων). » Γαῖα (» Νὺξ) —, « Ὄρφ. 2) (μὲ γεν.) τῷ ὄντι (καὶ' ὅλην τὴν σημασίαν) μήτηρ τινός.

Παμμήχανος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶν εἶδος μηχανῆς (ἐπινοίας) ἐπιτήδειος, ἐφευρετικώτατος.

Παμμίαρος (ὁ, ἡ). μιαρώτατος, ἀχρειέστατος.

Παμμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτῶν μίγμα τι (συγκείμενος) ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη, συγκεχυμένος. » Βοὴ —, « Ἠλ. ‖. (ἡ πλθ. αἰτ. τοῦ οὐδ.) Παμμιγῆ, ἐπίῤῥ. Μίγδην ἐκ παντὸς γένους.

Πάμμικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μικρός.

Παμμικτος (ὁ, ἡ), = Παμμιγής.

Παμμίσητος (ὁ, ἡ). πάνυ μισητός.

Πάμμορος (ὁ, ἡ), Π. [π. μόρος]. πανάθλιος, δυστυχέστατος.

Πάμμορφος (ὁ, ἡ). παντοδαπὸς τὴν μορφὴν, πολυποίκιλος.

Παμμουσος (ὁ, ἡ). πάνυ ἔμμουσος, μουσικώτατος, μελῳδικώτατος.

Παμμόχθηρος (ὁ, ἡ). πάνυ μοχθηρὸς, παγκάκιστος.

Παμμύριοι, αι, α. Πάνυ μυρίοι, ἀναρίθμητοι.

Παμμυσαρὸς, ά, όν, = Παμβέλτιρος, παμμίαρος.

‡Παμοῦγεω-ῶ, Ζ. Παμωγέω.

‡Παμοῦγος (ὁ, ἡ), Ζ. Παμῶγος.

Παμπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοπαθὴς, ὁ τὰ πάντα πάσχων.

Παμπαῖδι, ἐπίῤῥ. Μὲ ὅλα του τὰ παιδιά.

Παμπάλαιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου παλαιὸς· ἀρχαιότατος.

‡Παμπάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πάομαι]. ὁ κεκτημένος τὰ πάντα.

Πάμπαν, ἐπίῤῥ. Παντάπασι, κατὰ πάντα, ἐξ ὁλοκλήρου.

‡Πάμπανυ, ἐπίῤῥ. = Πάμπαν.

Παμπειθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων (καταπείθων) τοὺς πάντας.

†Παμπήγην, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Παμπήθην, ἐπίῤῥ. Π. [πάμπαν, ἢ πᾶς, πάομαι], ὁλοσχερῶς, ἐξ ὁλοκλήρου.

Παμπησία (ἡ), Π. [π. πάομαι]. ἡ ὁλοσχερὴς κτῆσις, τὸ ὅλον τῶν κτημάτων· παντοίων ἀγαθῶν περιουσία.

Πάμπλειστος (ὁ, ἡ), = Παμπληθὴς, παραπολύς. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πλ.) » Πάμπλειστοι, « πλῆθος ἄπειρον.

Πάμπλεως, ω (ὁ, ἡ). ὅλος ἔμπλεως.

Παμπληθεί, ἐπίῤῥ. Εἰς πλῆθος· ὅλον τὸ πλῆθος, [ἐκ τοῦ

Παλπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἷς πολὺ πλῆθος, ὑπέρμετρος, ἄπειρος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπληθες, « ἐπίῤῥ. παρὰ πολύ. »Πάμπληθες ἀπέσχε τοῦ.., « Δ. Βάσσ., πολλὰ μακράν ἦτον.

Παμπληθία (ἡ)· πλῆθος ἄπειρον, ὅλον τὸ πλῆθος.

Πάμπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἐξ κτίσις τοῦ ὁπ. λαμβάνει ἢ δίδει τις πάμπολλα κτυπήματα (παντὸς εἴδους πληγάς).

Παμπλήρης, εος=ους (ὁ, ἡ), = Πάμπλεως.

Παμπλούσιος καὶ Πάμπλουτος (ὁ, ἡ). »Ἐς τὸ ἄκρον πλούσιος, ὑπέρπλουτος.

Παμπόθητος (ὁ, ἡ)· πάνυ ποθητὸς, περιπόθητος.

Παμποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διάφορα (ὅλα τὰ εἴδη τῶν) χρωμ., πάνυ ποίκιλος (μεταφορ.) πολύτροπος.

Πάμπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἢ κυριεύων (ἐπικρατῶν) εἰς πολλὰς πόλεις, κοινὸς ὅλων τῶν πόλεων. » Νόμος —, « Σοφ.

Πάμπολος (παμπόλλου), παμπόλλη, πάμπολυ. Παρὰ πολὺς, πλεῖστος· μέγιστος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπολυ ᾗ (πλθ.) Πάμπολλα, ἐπίῤῥ. Κατὰ πολλὰ, μὲ ὑπερβολήν.

Παμπόνηρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤῥ.) =πόνηρος. Εἰς τὸ ἄκρον πονηρὸς, παγκάκιστος. »Ἐν ἐσχάτοις οὖσα, καὶ παμπόνηρος ἔχουσα, « Ακ.

Παμπόρφυρος (ὁ, ἡ), Π.=Ὁλοπόρφυρος.

Πάμποτε, ἐπίῤῥ. Π. αἰωνίως, πάντοτε.

Παμπότνια (ἡ), Π. σεβασμιωτάτη.

†Παμπρασία (ἡ)· πρᾶσις (πώλησις) ὅλων τῶν ὑπαρχόντων ἢ κάθε εἴδους πραγματείας.

Πάμπρεπος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα διαπρέπων, εὐπρεπέστατος, μεγαλοπρεπέστατος, (παρβλ. Εὔπρεπος).

‡Πάμπρουσθε(σθεν), ἐπίῤῥ. Πολὺ πρωτήτερα (ἀρχήτερα).

Παμπρύτανις, εως (ὁ). πρύτανις ἁπάντων, παμβασιλεὺς, παντοκράτωρ.

Παμπρώτιστος καὶ

Πάμπρωτος, η, ον, Π. ὁ πρῶτος (πρωτεύων) ἁπάντων. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπρωτον ᾗ (πλθ.) Πάμπρωτα, ἐπίῤῥ. Πρὸ πάντων, ὦ πρῶτοις, (κοιν.) πρῶτα-πρῶτα.

Πάμπυος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὑμπυασμένος, ὅλος ἔμπυος.

Παμφαγὴς, έος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ=

Παμφάγος (ὁ, ἡ). πολυφάγος· (συνηθ.) πο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυέξοδος. 2) ὁ τρώγων ἀπ' ὅλα, (Γαλλ.) omnivore.

Παμφαής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅλος φῶς, φαεινότατος· διαυγέστατος, διαφανέστατος.

Παμφαίνω, Μ. φανῶ; Π. φέγγω μὲ πολλὴν λάμψιν, φαίνομαι (ἀνατέλλω) λαμπρότατος; ἀκτινοβολῶ.

Παμφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. [φάω].=Παπταίνω, κυττάζω τρομαγμένος ὁλογυρά μου.

Παμφανάω-ῶ (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Παμφανόων), Π. ἀντὶ Παμφαίνω.

Παμφάρμακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (γνωρίζων) παντὸς εἴδους φάρμακα, (ἐπιθ. τῆς Μηδείας).

Πάμφαυλος (ὁ, ἡ), =Παγκάκιστος.

Παμφεγγῶς, ἐπίρ. Π. μὲ πολλὴν λάμψιν, μὲ ὅλην τὴν ἐνδεχομένην λαμπρότητα.

Παμφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. =Παμφαής,

Πάμφθαρτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη φθοροποιὸς (ὑλέθριος). (πθ.) ἀφανισμένος ὁλότελα, (ἐν γέν.)=Πανώλεθρος.

Πάμφθερσις, ιος (ὁ, ἡ), Π. (απντ.) ἀντὶ Πάμφθαρτος.

Πάμφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων παντὸς εἴδους φθόγγον (ἦχον), πάμφωνος.

;Πάμφι, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Πάγχυ.

Παμφίλητος (ὁ, ἡ). ὑπὸ πάντων φιλούμενος (ἀγαπώμενος).

Πάμφιλος (ὁ, ἡ). φίλος πάντων, ἀρεστὸς εἰς (ἀγαπώμενος ἀπ') ὅλους.

Παμφίλτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πάμφιλος, ἀγαπητότατος.

Πάμφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φλέγων (καταφλέγων) τὰ πάντα· ὅλος φλόγα, διάπυρος.

Παμφόβερος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) φοβερὸς, φρικτότατος.

;Παμφολύζω, Μ. ύξω, =Πομφολύζω.

Πάμφορβος, η ή ος, ον, Π. [π. φέρβω], ὁ πάντας (τὰ πάντα) τρέφων, (ζῶε Παμβώτις).

Πάμφορος (ὁ, ἡ). εὔφορος εἰς πᾶν εἶδος καρπῶν (προϊόντων). 2) (παροξ.) πανταχόθεν συμπεφορημένος (συσσωρευμένος), (Πίνδ.).

Παμφύζην, ἐπίρ. Π. εἰς παντελῆ φυγὴν (τροπὴν), φεύγοντας ὅλοι ὁμοῦ (σωρηδόν), (ἄλλ. ἀνγν. Παμφύρδην).

Παμφυλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, (κυρ.) μίγμα (συρροὴ) παντοδαπῶν φυλῶν, [ἐκ τοῦ

Πάμφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συγκείμενος ἀπ' ὅλας τὰς φυλὰς (ὅλα τὰ γένη)· παντὸς εἴδους ἢ γένους (φύλου), παντοδαπός.

Παμφύρδην, ἐπίρ. "Ολως διόλου συγκεχυμένως, ἄνω-κάτω, [ἐκ τοῦ

Πάμφυρτος (ὁ, ἡ), [π. φύρω], =Παμμιγὴς, συγκεχυμένος.

Πάμφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως, Π. ὁ λαλῶν (μιμούμενος) ὅλας τὰς φωνάς. » Αὐλὸς—, « Πίνδ. » Σειρὲς πάμφωνοι, « Ἐπγρ., αἱ πλήρεις παντομιμικῆς ἐκφράσεως.

Πάμφωτος (ὁ, ἡ), =Ὁλόφωτος.

Πάμψεκτος (ὁ, ἡ), [π. ψέγω]. πολλὰ ἀξιοκατηγόρητος.

Παμψέκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψέγων (κατηγορῶν) τὰ πάντα.

Παμψηφεί, ἐπίρ. Μὲ ὅλας τὰς ψήφους, καὶ νὴ γνώμη, ὁμοφώνως.

Πάμψογος (ὁ, ἡ), =Πάμψεκτος.

Πάμψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἔμψυχος (ζωηρὸς), ὁλοζώντανος. » Πάμψυχος ἀνάσσει, « Σοφ., ἐξίχει ὡς τοιοῦτος μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν ἄδῃ ψυχῶν (ὅμοιον τῷ Ὁμηρ. » Οἷος πέπνυται, τοί δὲ σκιαὶ αἰσσουσιν. «).

Πάμψυχρος (ὁ, ἡ). πάνυ ψυχρὸς, κατάψυχρος.

Παμωχέω καὶ (Λακων.) Παμοχιάω-ῶ, Μ. ασῶ, Δ. ἔχω κατάστασιν (κτήματα), εἶμαι=

Παμῶχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Παμοῦχος [πᾶμα, ἔχω], κτηματίας, πλούσιος (εἰς κτήματα), εὐκατάστατος. (ἐν γέν.) κάτοχος κτήματος. »Τὰ Φινταίας ὁ Κρατίνω παμωχεῖ, « Ἐπγρ.

Πάν, ανός (ὁ). ὁ Θεὸς τῶν βασκῶν (πῶν δρυμιῶνων κτλ.).

Πᾶν, αντὸς (τὸ), οὐδ. τοῦ Πᾶς.

Πάναβρος (ὁ, ἡ). πάντη ἁβρὸς (κομψὸς, τρυφερὸς, δελικάτος).

Παναγαθία (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ=

Πανάγαθος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀγαθὸς, αὐτόχρημα ἀγαθότης.

Πανάγαστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἀγαστὸς (ἀξιέπαινος).

Παναγήραος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἀγήρατος (ἀθάνατος).

Παναγὴς, ές (ὁ, ἡ)=Πανάγιος, Πάναγνος. 2) πάντη ἐναγὴς, παμμίαρος.

;Πανάγητος (ὁ, ἡ), Π.=Πανάγαστος· πάνσεπτος.

†Παναγία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παναγιςία (κυρ. θηλ. τοῦ

Πανάγιος, α, ον. Ἐντελῶς (κατὰ πάντα) ἅγιος. ||. » Παναγία, « Ἐκκλησ., ἡ θεοτόκος, (συγκλγ.) ὁ εἷς ὄνομα αὐτῆς ὑψούμενος μετὰ τὸ γεῦμα ἄρτος.

†Παναγιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παναγίου, ἡ ἐντελὴς ἁγιότης.

;Παναγὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἡμέρα) ἡ ἁγία, ἀφιερωμένη εἰς λατρείαν τῆς θεοτητος.

Παναγιστία (ἡ), [π. ἁγίζω]. ἐντελὴς ἁγιότης, παναγιότης.

Πάναγνος (ὁ, ἡ). πάντη ἁγνὸς (καθαρὸς), πανάγιος.

Πανάγρειος (ὁ, ἡ), Π. [πάναγρος]. ὁ πρὸς πᾶν εἶδος ἄγρας ἁρμόδιος. » Σκύλαξ—, « Φωκυλ., (συγχ. τῷ Πανάγριος).

;Παναγρεὺς, έως (ὁ), Π.=Πάναγρος ἢ Πανάγρειος.

Παναγρὴς, ές (ὁ, ἡ), =Πανάγριος.

Πανάγριος (ὁ, ἡ). πάντη ἄγριος, ἀγριώτατος. ||. (τὸ οὐδ. πλθ.) Πανάγρια, ἐπίρ. Π. μὲ τρόπον ὅλως διόλου ἄγριαν, μὲ πολλὴν ἀγριότητα.

Πάναγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγρεύων πᾶν εἶδος ἄγρας. ||. (οὐσ.) Πάναγρον (ἐνν. λίνον), « Ὀππ., εἶδ. ἁλιευτικοῦ δικτύου, γρίπος. (ἐνίοτε) ὀρνιθοτροφεῖον, (παρδλ.) Ζωντεῖον. » Ὥσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ σιτεῦνται, καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες, « Ἀθ.

Πανάγρυπνος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου ἄγρυπνος ἢ ἄϋπνος.

Πανάγυρις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Πανήγυρις.

Πανάδηλος (ὁ, ἡ). πάντη ἄδηλος (ἀκατανόητος).

Πανεργὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀκατέργαστος (ἐπὶ φαγ. ἀχώνευτος).

Παναθέμιτος καὶ

Παναθέσμιος καὶ Πανάθεμος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἄθεμος (ἀθέμιτος), ἀνομωτατος· ἀσεβέστατος.

†Πανάθεστος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. θέσσασθαι]. ἐντελῶς ἀδυσώπητος (ἀπαραίτητος).

Παναθήναια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ μεγάλη τῶν Ἀθην. εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.

Παναθηναϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ὑπόθεσιν) τὰ Παναθήναια.

Πανάθλιος, ον (καὶ ἐπίρ.) -θλίως. Πάντη (Ἐντελῶς) ἄθλιος.

Πανάθρους, η, ον. "Ολος ὁμοῦ (διὰ μιᾶς), πολλὰ (σωρηδὸν) πεπυκνωμένος, πολυάριθμος.

Παναιγλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πάμφωτος, λαμπρότατος.

Πάναιθος, η, ον, Π. [π. αἴθω], πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλιστερὸς), ἀκτινοειδὴς.

;Παναίμυλος (ὁ, ἡ), [π. αἱμύλος]. θελκτικώτατος.

Παναίολος (ὁ, ἡ), Π.=Παμποίκιλος.

;Παναίρετος (ὁ, ἡ), [π. αἱρέω]. ὁ ἐκλεκτότερος πάντων, ἐξαίρετος.

†Παναίσυλος (ὁ, ἡ), Γλσ. παγκάκιστος.

Παναισχὴς, ές καὶ

Πάναισχρος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Παναίσχιστος), Π. αἰσχρότατος· ἀσχημότατος.

Παναίτιος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ παντὸς (πάντων τῶν ὄντων) αἴτιος. » Ζεὺς—, « Αἰσχλ. 2) ὁ μόνος αἴτιος (ἕνοχος). « Σὺ τούτων οὐμεταίτιος, ἀλλὰ παναίτιος, « αὐτ.

Πανακαρπὴς, ές καὶ

;Πανάκαρπος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄκαρπος (ἀτελεσφόρητος).

Πανάκεια (ἡ). Ἰατρικὸν τὸ ὁπ. θεραπεύει κάθε πάθος, [ἐκ τοῦ

Πανάκειος (ὁ, ἡ), =Πανακὴς.

Πανάκη (ἡ), =Πανάκεια.

Πανακήρατος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀκήρατος (ἄφθαρτος).

Πανακὴς [πᾶν ἄκος], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρεύων πᾶσαν νόσον (κάθε πάθος), (ὅθ. ||. οὐσ.) Πανακὲς (τὸ), =Πανάκεια, (ὄνομα διαφόρων ἰαματικῶν φυτῶν).

Πανακίτης οἶνος (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ πανακὲς (βοτάνην).

Πανακρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἐπικαθίζουσα εἰς τὴν ἄκραν (κορυφὴν) παντὸς ἄνθους. »Μέλισσαι—πολλαί—

Πανάκτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανάκειος.

†Πάνακτος (ὁ), Γλσ. ὁ ὀρίγανος.

Παναλάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀλάστωρ (ξένοχος) παντὸς ἐγκλήματος, παγκάκουργος.

Παναληθὴς, ές (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-ληθῶς. Ἐντελῶς (Κατὰ πάντα) ἀληθὴς, ἀληθέστατος.

Παναλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀλήμων]. ὁ πάντοτε καὶ παντοῦ περιπλανώμενος.

Παναλθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄλθω], =Πανακὴς.

;Πανάλιγκιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόμοιος, (νομίζεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσάλιγκιος).

Πανάλκης, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αλκῶς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. [π. ἀλκή]. πάντη ἰσχυρὸς, παντοδύναμος.

Παναλουργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὁλοπόρφυρος.

Πανάλωτος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἁλίσκω]. ὁ πιάνων (κυριεύων, καταπονῶν) τὰ πάντα, τὸν ὁπ. κἀνεὶς δὲν διαφεύγει.

Παναμείδητος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀμείδητος (ἀγέλαστος), σκυθρωπότατος.

Παναμείλικτος καὶ Παναμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀμείλικτος (ἀνηλεὴς, ἀδυσώπητος).

Παναμέριος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πανήμερος.

Πανάμερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πανημέριος.

Πανάμμορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) πάντη ἀμοιρὸς (ἐστερημένος) τινος (κυρ. ἀγαθοῦ), (ὅθ.) = Πανάθλιος, (κοιν.) ὁλότελα ἄμμουρος.

Παναμώμητος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -μήτως, = τῷ

Πανάμωμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μώμως. Κατὰ πάντα ἄμωμος (ἄμεμπτος).

Πανάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (κοινὸς) εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. » Ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις. » Ἐκκλησ., ἡ τῶν ἀνθρώπων ἁπάντων.

Πανάνυτος (ὁ, ἡ), [π. ἀνύω]. ὁ κατορθόνων τὰ πάντα. τελεσιουργός· (πθ.) τελειωμένος (ἐντελὴς) καθ' ὅλα.

Πάναξ, ακος (ὁ), = Πάνακες, (ὅθ. τοῦ Ὀποπάναξ).

Πανάξιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ἄξιος.

Παναοίδιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρὰ πάντων ἐγκωμιαζόμενος, παντοῦ καὶ πάντοτε ἀοίδιμος.

Πανάπαλος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἁπαλὸς (νεαρὸς, τρυφερός).

Πανάπαστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπαστος (ἄσιτος), (κοιν.) θεονήστικος.

Παναπειθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπειθὴς (ἀπίθανος, ἀπίστευτος).

Παναπείριτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπέραντος (ἀμέτρητος), ἀχανής.

Παναπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Παναπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπενθὴς (ἄλυπος), (ἄλλ. διορθ. Ταλαπενθής).

Παναπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπήμων (ἀβλαβὴς, ἀπείρακτος ἐνεργ. καὶ πθ.).

Παναπηρὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. πάντη ἀπηρὴς (ἀκέραιος, ἀκολόβωτος).

Πανάπιστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπιστος (ἀπίστευτος).

;Πανάποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσης ποινῆς ἀπηλλαγμένος, ἐντελῶς ἀτιμώρητος.

;Πανάπόπληκτος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀπόπληκτος (παραλογισμένος, ἠλίθιος).

Πανάπορος (ὁ, ἡ). πάντη ἄπορος (ἐνδεὴς), εὑρισκόμενος εἰς ἐντελῆ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν).

Πανάποτμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄποτμος]. πανάθλιος, δυστυχέστατος.

Πανάπυστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπυστος (ἀνήκουστος, ἄγνωστος, ἢ ἀνίδεος, ἄπειρος).

Πανάργυρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἀργυροῦς, (Γαλλ.) d'argent massif.

Πανάρετος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀρετὴ, πάντη ἐνάρετος.

Πανάριον (τὸ), μτφρ. τοῦ Ατ. panarium, ἀρτοθήκη, ψωμοκάνιστρον, (ὅθ. τὸ κοιν.) παναίρι.

Πανάριστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἄριστος (ἔξοχος, ἐξαίρετος).

Πανάρκετος, η ἡ ος, ον καὶ

Παναρκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς πᾶν ἀρκῶν (ἀρκετὸς), φθάνων παντοῦ, (ἐπμ.) μέγας. » Νόσος —, « Αἰσχλ.

Παναρμόνιος, α ἡ ος, ον. Τοῦ ὁπ. ὅλα τὰ μέρη εἶνε εἰς ἐντελῆ ἁρμονίαν πρὸς ἄλληλα· πλήρης ἁρμονίας. ||. (οὐσ.) Παναρμόνιος (μουσικὴ), « Πλάτ., ἡ ἐνόνουσα ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἁρμονίας (ὅλους τοὺς τόνους) καὶ » Παναρμόνιον (τὸ), Γλσ., εἶδ. μουσικοῦ ὀργάνου.

Παναῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ). πάντη ἀῤῥεπὴς (ἀκλινὴς), εὐσταθέστατος.

Πανάῤῥητος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἄῤῥητος (μυστηριώδης, ἀνέκφραστος).

Παναρχαῖος, α, ον. Παμπάλαιος, ἀρχαιότατος.

Πάναρχος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀρχός]. ἄρχων (δεσπότης) τῶν ἁπάντων, παντοκράτωρ.

Πανάρχων, οντος (ὁ). ὁ πάντων ἄρχων, παντοκράτωρ.

Πανασεβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀσεβὴς, ἀσεβέστατος.

Πανασθενὴς, έος (ὁ, ἡ). πάντη ἀσθενὴς (ἀνίσχυρος), ἀσθενέστατος.

Πανασιτία (ἡ). παντελὴς ἀσιτία (πεῖνα, σιτοδεία).

;Πανασκε(σκη)θὴς, έος (ὁ, ἡ). Γλσ. πάντη ἀσκηθὴς (σῶος, ἀβλαβής).

Πανασμενέστατα, ἐπίρ. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ

;Πανάσμενος, η ἡ ος, ον. Πάνυ ἄσμενος.

Πανάστερος (ὁ, ἡ). πλήρης ἀστέρων, ὅλος κατάστερος.

Πανατρεκὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Παναληθὴς, (ὅθ.

Πανατρεκέως, Ἰων. ἀντὶ

Πανατρεκῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Παναληθῶς.

†Παναύγεια (ἡ), Γλσ. ἐντελὴς (γενικὴ) λάμψις, [ἐκ τοῦ

Παναυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παμφαὴς, πλήρης φωτὸς (αὐγῆς), ὁλόφωτος.

Πανάϋλος (ὁ, ἡ). ὅλος (ἐντελῶς) ἄϋλος.

Πανάϋπνος (ὁ, ἡ). πάντη ἄϋπνος.

Παναφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀφανὴς (ἀόρατος).

Παναφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντη ἀφῆλιξ (μεμακρυσμένος τῶν ὁμηλίκων του), χωρὶς συντρόφους (συμπαίκτορας), ἔρημος.

Πανάφθιτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄφθιτος (ἄφθαρτος), αἰώνιος.

Πανάφθορος (ὁ, ἡ). πάντη ἄφθορος (ἄφθαρτος).

Παναφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάνυ ἀφραδὴς (ἄφρων, ἀσυλλόγιστος).

Πανάφυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τι ἢ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τις, πάντη ἄφυκτος (ἄφευκτος).

Πανάφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου χωρὶς φύλλα (ἄφυλλος).

Παναχαιὶς, ίδος (ἡ), Π. ὅλη ἡ Ἀχαιὶς (χώρα), ἡ Ἑλλὰς ἅπασα.

Παναχαιοὶ (οἱ), Π. ὅλοι οἱ Ἕλληνες (οἱ Ἀχαιοὶ) ὁμοῦ, τὸ πανελλήνιον.

Πανάχραντος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἄχραντος (ἀμόλυντος, ἀκηλίδωτος).

Παναώριος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄωρος (πρόωρος, παράκαιρος), προωρισμένος εἰς πολλὰ πρόωρον θάνατον. πανάθλιος, (ἴδε ϗ

;Πανάωρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου παρημελημένος, μηδεμιᾶς φροντίδος (ὥρας) ἄξιος (εἰς τὸν Αἰσχλ. Προμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρήορος).

Πανδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντα εἰδὼς (διδαχθεὶς), παντομαθὴς, πάνσοφος.

Πανδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. μὲ πολλὴν τέχνην καμωμένος, τεχνικώτατος. ||. (οὐσ.) τεχνίτης ἄριστος (ἐντελὴς εἰς τὸ εἶδος του).

Πανδαισία (ἡ), [π. δαὶς]. συμπόσιον μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ἢ μὲ πλῆθος καλεσμένων (ἐν γέν.) λαμπρὸν (πολυτελὲς, πλουσιοπάροχον). ||. (εἰς τὸν Ἀρχφ. πιθαν.) εἶδος φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ ἀπὸ διάφορα κρέατα κλπ.

†Πανδαίσιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Πανδαισία, λαμπρὸν συμπόσιον.

Πανδακέτης, ου (ὁ). ὁ πάντας δάκνων, πολλὰ δαγκανιάρης (κυρ. καὶ μτφορ.).

Πανδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. πολλῶν δακρύων ἄξιος, πάντη ἀξιοθρήνητος. πλήρης θλίψεων.

Πανδάλητος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πανδήλητος.

Πανδαμάτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πανδαμάτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πάντας ἢ τὰ πάντα δαμάζων (καταπονῶν), εἰς τοῦ ὁπ. τὴν δύναμιν τίποτε δὲν ἀντέχει. » Χρόνος (» Ὕπνος, » Κεραυνὸς κτλ.) —, « Ὅμ.

Πάνδειλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου δειλὸς ἢ δείλαιος, δειλότατος ἢ· πανάθλιος.

;Πάνδειμα (τὸ), Π. μέγα δεῖμα, γενικὸν ἢ φρικῶδες φόβητρον.

Πανδείμαντος (ὁ, ἡ), Π. [π. δειμαίνω]. τὸν ὁποῖον ὅλοι φοβοῦνται, φοβερώτατος.

Πάνδεινος (ὁ, ἡ). πολλὰ δεινὸς (φοβερὸς) διὰ τὴν κακίαν ἢ τὴν ἐπιτηδειότητά του. » Τὰ πάνδεινα πεπονθέναι, « Δ. Κασσ., τὰ μεγαλήτερα δεινά.

Πανδέκται (οἱ), ἴδε Πανδέκτης.

Πανδεκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Πανδεκτὴρ, Π. ἀντὶ

Πανδέκτης, ου (ὁ). ὁ τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα δεχόμενος (χωρῶν ἢ περιέχων). » Ἅδης —, « Π. ||. (οὐσ.) Πανδέκται (οἱ), βιβλοι περιέχουσαι παντὸς εἴδους ἀντικείμενα. (Ἰδιαιτ.) ἢ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ δημοσιευθεῖσα συλλογὴ ὅλων τῶν Ῥωμαϊκῶν νόμων. (ἀπὸ τὸν Συν. ὀνομάζονται εἴρων.) » Πανδέκται, « οἱ τὰ πάντα εἰδότες ἢ δοκοῦντες εἰδέναι γραμματικοί.

Πανδέκτωρ, ορος (ὁ), = Πανδέκτης.

Πανδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πάντα δεξιὸς (αἴσιος ἢ ἐπιδέξιος).

Πανδερκέτης, ου (ὁ), Π. καὶ

Πανδερκὴς [π. δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων (ἐφορῶν) τὰ πάντα, παντεπόπτης.

Πανδεχὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πανδέκτης, χωρητικώτατος.

;Πανδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [π. δηλέομαι]. πάντη βεβλαμμένος (διεφθαρμένος) ἢ βλαπτικὸς (φθοροποιός).

Πάνδηλος (ὁ, ἡ). ὁ τοῖς πᾶσι δῆλος (γνωστὸς), πασίδηλος, ὁλοφάνερος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πανδημεί(μι), ἐπίρ. Ὅλος ὁ λαὸς ὁμοῦ, ἀνώπιον (εἰς τὴν συνέλευσιν, [ἐπμ.] μὲ τὴν γνώμην) ὅλου τοῦ λαοῦ, γενικῶς, ὁμοθυμαδόν.

Πανδημία (ἡ). ὅλος ὁ δῆμος (ὁ λαός)· γενικὴ συνέλευσις τοῦ δήμου. ||. (ἡ δοτ.).

Πανδημίᾳ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πανδημεί, (κυρ. θηλ. τοῦ

Πανδήμιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Πάνδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ὅλον τὸν δῆμον, κοινὸς παντὸς τοῦ δήμου, γενικὸς, δημόσιος· δημώδης, πάγκοινος. » Πανδήμιον ἦμαρ,« Νονν., γενικὴ (δημοτελὴς) ἑορτή.

Πανδήμως, ἐπίρ. = Πανδημεί.

Πάνδια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ τοῦ Διὸς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πάνδικος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίκως, Π. κατὰ πάντα δίκαιος, δικαιότατος.

Πανδῖος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος θεῖος (δῖος), θειότατος.

Πανδοκεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πανδοκέως.

Πανδοκεῖον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν παντὸς ἐρχομένου, γενικὸν κατάλυμα τῶν ὁδοιπόρων, ξενοδοχεῖον, (Τουρκ.) χάνι, [ἐκ τοῦ

Πανδοκεύς, έως (ὁ). ὁ τοὺς πάντας δεχόμενος (ὑποδεχόμενος). ||. (οὐσ.) ὁ κρατῶν ξενοδοχεῖον, (Τουρκ.) χαντζῆς.

Πανδοκευσις, εως (ἡ), = Πανδοκία.

Πανδοκεύτρια (ἡ). γυνὴ ξενοδόχος (κρατοῦσα πανδοχεῖον), [ἐκ τοῦ

Πανδοκεύω, Μ. εὐαω. Δέχομαι ὡς πανδοκεύς (Δίδω κατάλυμα κτλ. εἰς) πάντας τοὺς ἐρχομένους, κρατῶ πανδοχεῖον (ξενοδοχεῖον). (πθ) » Ὅσα μέρη πανδοκεύεται, « Δ. Ἀλ., ὅπου εἶνε πανδοχεῖα.

Πανδοκέω-ῶ, Μ. ἥσω. Δέχομαι τὰ πάντα.

†Πανδοκία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδοκεία.

Πανδόκιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδοκεῖον.

Πανδόκισσα, ης (ἡ), Βυζ. ἀντὶ Πανδοκεύτρια.

Πάνδοκος (ὁ, ἡ). ὁ τοὺς πάντας δεχόμενος (χωρῶν ἢ περιέχων), = Πανδεκτῶρ. ||. (οὐσ.) = Πανδοκεύς.

Πανδοξία (ἡ). ἐντελὴς δόξα (τιμὴ, ὑπόληψις), [ἐκ τοῦ

‡Πάνδοξος (ὁ, ἡ). παντοῦ καὶ κατὰ πάντα ἔνδοξος, πανένδοξος.

Πάνδουλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (καθ' ὅλην τὴν σημασίαν) ἡ παντὸς ἑκάστου δοῦλος.

Πανδοῦρα, ας καὶ

Πανδουρὶς, ίδος (ἡ), τρίχορδόν τι μουσικὸν ὄργανον, (Γαλλ.) mandure.

Πανδουρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν πανδοῦραν.

Πανδουριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν πανδοῦραν.

Πανδουρίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

‡Πάνδουρον (τὸ), = Πανδοῦρα, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδούριον).

Πάνδουρος (ὁ), = Πανδουριστής.

Πανδοχεῖον, Πανδοχεὺς, Πανδοχεύω, μτγν. ἀντὶ Πανδοκεῖον κτλ.

Πανδοχὶς, ίδος, (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πάνδοχος (ὁ, ἡ), = Πάνδοκος.

Πανδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ πάντα δυνάμενος, παντοδύναμος.

Πάνδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανδύρτος.

Πανθυσία (ἡ), Π. ἐντελὴς θυσία ἀστέρος (ἰδιαιτ.) ὁ καιρὸς τῆς δύσεως τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἐρίφων.

Πανθώρα (ἡ), Π. (μυθολογ.) ἡ ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν φιλοδωρηθεῖσα γυνὴ τοῦ Ἐπιμηθέως· (ἐπίθετ.) ἡ Γῆ (ὡς-

Πάνθωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντα ὠρούμενος, ὁρμῶν παντὸς ἀγαθοῦ.

Πανθώτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πανθώτης, ου καὶ

Πανθώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πάνθωρος.

Πανεθνεί(θνι ;) ἐπίρ. Ὅλον (Μὲ ὅλον) τὸ ἔθνος ὁμοῦ, = Πανδημεί.

Πανεῖα (τὰ), (ἐνν. δείματα), ὁ Πανικὸς φόβος. ||. (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἐν Ῥώμῃ Lupercalia εἰς τιμὴν τοῦ Πανός.

Πανείδατος (ὁ, ἡ), Π. [π. εἶδαρ]. συγκείμενος ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν. »Δόρπος—,« Κοῖντ., = Πανδαισία.

‡Πανείδιος καὶ

Πανεῖδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων ὅλα τὰ εἴδη (ὅλας τὰς μορφάς).

Πανεικέλιος, η ἢ ος, ον καὶ

Πανείκελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόμοιος.

Πάνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Πανός, Πανικός.

Πανελεύθερος (ὁ, ἡ). πάντη (ἐντελῶς) ἐλεύθερος.

Πανέλληνες (οἱ). ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὁμοῦ, ὅλον τὸ-

Πανελλήνιον (τὸ). τὸ ἄθροισμα (τὸ ἔθνος) τῶν Ἑλλήνων.

Πανέλοψ, οπος (ὁ), Δ. ἀντὶ Παγέλοψ.

Πάνεμος (ὁ). (κατὰ τοὺς Κορινθ.) ὁ Βοηδρομιὼν (κατὰ δὲ τοὺς Βοιωτ.) ὁ Μεταγειτνιὼν μὴν τῶν Ἀθην.

Πανένδοξος (ὁ, ἡ). Πάνυ ἔνδοξος.

Πανέντιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἔντιμος (τιμώμενος).

†Πανέξαλλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔξαλλος (παράξενος, ἀλλοκοτος).

Πανέξοχος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ἔξοχος (ὑπερέχων). ||. (τὸ οὐδ.) »Πανέξοχον,« ἐπίρ. Π. κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων.

Πανέορτος (ὁ, ἡ). ὅλος ἑορτάσιμος (πανηγυρικὸς. χαρμόσυνος).

†Πανεπάρκιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπαρκῶν πρὸς πάντα ἢ εἰς πάντας, ἱκανώτατος.

Πανεπήρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπήρατος]. κατὰ πάντα ἀξιέρατος.

Πανεπήτριμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπῆτριμος]. τοῦ ὁποίου τὸ ὕφασμα εἶνε πολλὰ πυκνὸν (κρουστόν).

†Πανεπίθυμος (ὁ, ἡ), = [ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ] Παντεπίθυμος.

Πανεπίκλοπος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπίκλοπος]. πολλὰ πανοῦργος.

Πανεπίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισκοπῶν τὰ πάντα, παντεπόπτης, παντέφορος.

Πανεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα γινώσκων (ἐπιστάμενος).

Πανεπίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π πολλὰ φρόνιμος. »Τὰ πανεπίφρονα,« Ὀππ., μεγάλη πανουργία.

Πανεπόπτης, ου (ὁ), = Παντεπόπτης.

Πανεπόρφνιος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπὶ, ὄρφνη]. ὁ φαινόμενος πολλὰ νύκτα (πολὺ πρὶν ξημερώσῃ). »Ἠώς—,« Ἔπγρ., ὁ βαθὺς ὄρθρος, τὰ πρῶτα χαράγματα τῆς αὐγῆς.

Πανεπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανεπόπτης.

Πανεργέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντουργος.

Πανέρημος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔρημος, παντέρημος.

Πανέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἑσπέραν.

Πανέστιος (ὁ, ἡ) [π. ἑστία]. ὁ ἀνήκων εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν, μὲ ὅλον τὸ σπιτικὸν, πανοικεί.

Πανέσχατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντων ἔσχατος (τελευταῖος), ὁλοὔστερινός.

Πάνετες, ἐπίρ. Π. δι' ὅλου τοῦ ἔτους, ὁλογρονικῆς.

Πανετήτυμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐτήτυμος], = Παναληθὴς, βεβαιότατος.

Πανετώσιος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐτώσιος]. πάντη μάταιος (ἀνωφελὴς). ||. τὸ (οὐδ.) Πανετώσιον, ἐπίρ. Ὅλως διόλου εἰς μάτην (ἀνωφελῶς).

Πανευαγὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αγῶς. Πάνυ εὐαγὴς, εὐαγέστατος, ἁγιώτατος.

Πανευδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα (εἰς τὸ ἄκρον) εὐδαίμων, εὐτυχέστατος.

Πανεύδιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου εὔδιος (γαλήνιος).

Πανευέφοδος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐέφοδος (εὐκολοπάτητος).

Πανεύκηλος (ὁ, ἡ), Π. [π. εὔκηλες]. ὅλος διόλου ἥσυχος (ἀταραχος), γαληνότατος. »Αἰθὴρ—,« Ἀπλλν.

Πανευκλεὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πανένδοξος.

Πανευλαβῶς, ἐπίρ. Μετὰ πάσης εὐλαβείας, πάνυ εὐλαβῶς.

Πανεύμορφος (ὁ, ἡ). Πάνυ εὔμορφος, εὐμορφότατος.

Πανεύνοος-ους (ὁ, ἡ). πάνυ εὔνους, εὐνοϊκώτατος.

†Πανεύοσμον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πᾶν εὔοσμον.

Πανευπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), πάνυ εὐπρεπὴς, εὐπρεπέστατος.

Πανευσεβὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σεβῶς. Πάνυ εὐσεβὴς, εὐσεβέστατος.

Πανευσθενὴς, έος (ὁ, ἡ). πάνυ εὐσθενὴς, εὐσθενέστατος, ἰσχυρότατος.

Πανευτελὴς, έος (ὁ, ἡ). πάντη εὐτελὴς (μηδαμινὸς), εὐτελέστατος.

Πανεύτονος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὰ (δυνατὰ) τεντωμένος· ἰσχυρότατος· γιερώτατος, (ἄλλ. γρφ. Τάν εὔτονον).

Πανευτυχὴς, έος (ὁ, ἡ). πάνυ εὐτυχὴς, εὐτυχέστατος.

Πανεύφημος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων εὐφημούμενος ἢ, κατὰ πάντα ἀξιέπαινος.

†Πανεύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. εὐφρόνη]. = Πάννυχος.

Πανευφυὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φυῶς. Πάνυ εὐφυὴς, εὐφυέστατος.

Πανέφθος (ὁ, ἡ), [π. ἑφθός]. ἐντελῶς βεσαμένος, καλοβρασμένος. (Π.) ἐντελῶς λιγαρισμένος (διὰ τοῦ πυρός). »Κασσίτερος —,« Ἡσ., (παρέβλ. Ἄπεπθος).

Πανεχθὴς, έος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Πανέχθιστος), Π. πάντη ἀπεχθὴς (μισητὸς), ἔχθροτατος.

Πάνζοφος (ὁ, ἡ). πάνυ ζοφώδης, φοβερώτατος.

Πανηγεμὼν, όνος (ὁ). ὁ πάντων ἡγεμὼν (πρῶτος), ὁ ἀνώτατος ἀρχηγός.

Πανηγυριαρχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι-

Πανηγυριάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος, πρόεδρος) τῆς πανηγύρεως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ (Παρευρίσκομαι εἰς) πανήγυριν· (ἐν γέν.) ἑορτάζω· (συνκδχ.) εὐφραίνομαι (εὐθυμῶ) ὡς εἰς πανήγυριν· (μτγν.) ἐκφωνῶ τὸν πανηγυρικόν τινος (κυρ. εἰς πανήγυριν), (ἐν γέν.) ἐγκωμιάζω.

Πανηγυρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διά) πανήγυριν, (ἐπμ.) λαμπρός, πομπώδης, ἐπιδεικτικός ἢ· πάνδημος, πάγκοινος. » Λόγος —, « Ῥτρ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς πανήγυριν καὶ πρὸς ἔπαινόν τινος, ἐγκωμιαστικός, (ἐπμ.) καλλωπισμένος μὲ πολλὴν ῥητορ. κομψότητα. » Ὁ Ἰσοκρατικὸς λόγος πανηγυρικώτερός ἐστι μᾶλλον ἢ δικανικώτερος, « Δ. Ἁλ.

Πανηγυρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πανηγύρεως· μὲ πανηγυρικὸν ὕφος, πρὸς ἐπίδειξιν.

Πανηγύριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ

Πανήγυρις [πᾶς, ἀγείρω ἄγυρις], εως (ἡ). πάγκοινος (γενικὴ) ὁμήγυρις, συνάθροισις πλήθους λαοῦ εἰς τόπον προσδιωρισμένον (κυρ. χάριν ἑορτῆς), (ἐπμ.) χοροί, παιγνίδια, συμπόσια, κτλ., (κοιν.) πανηγύρι. (τρπ.) » Πανήγυρις κακῶν, « Παροιμ., πλῆθος (σωρεία) κακῶν.

Πανηγυρισμός (ὁ). τὸ πανηγυρίζειν, ἐκτέλεσις πανηγύρεως (ἑορτῆς)· (συνκδχ.) ἐπίδειξις.

Πανηγυριστής, οῦ (ὁ). ὁ πανηγυρίζων (παρευρισκόμενος καὶ ἑορτάζων εἰς πανήγυριν)· ὁ ἐκφωνῶν τὸν πανηγυρικὸν (ἐγκωμιαστής) τινος.

Πανήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων τὰ πάντα, μηδενὸς ἀκούσματος ἀνήκοος, ἢ· ὅλος ἀκοή. » Ὅτι μὴ πανηκόους τινάς, ὡς εἰπεῖν, ἀνέδειξεν ἡ φύσις, ὥσπερ οὖν τοὺς πανόπτας οἱ μῦθοι, « Ν. Γργ.

Πανήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, λαμπρότατος. » Ἡμέρα —, « Αἰλ.

Πανημαδὸν καὶ

Πανῆμαρ, ἐπίρ. Π. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἢ· κάθε ἡμέραν.

Πανημάτιος, η, ον, Π. = Πανημέριος.

Πανημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν (διημερεύω) εἰς, ἐκτελῶ τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. » Θιάσους —, « Εὐρ.

Πανημέριος, η ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Πανήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν (ἢ δαπανῶν εἴς τι) ὅλην τὴν ἡμέραν, γινόμενος ἢ πράττων τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ||. (τὸ οὐδ.) Πανήμερον ἢ (Π.) Πανημέριον, ἐπίρ. = Πανῆμαρ.

Πανήμερος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἥμερος (ἀγαθοποιός). » Ἀστὴρ —, « Μανεθ.

†Πανήπορος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πανάπορος.

†Πανήρης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ πᾶσιν ἀρέσκων ἢ ἁρμόζων· πρὸς πᾶν ἔργον ἕτοιμος· (ἐπὶ κακοῦ) = Παντοποιός.

Πανθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης θάρσους, τολμηρότατος.

Πανθαύμαστος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα θαυμαστός.

Πανθέατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων θεωρούμενος ἢ, κατὰ πάντα ἀξιοθέατος.

Πάνθειον (τὸ), = Πάνθεον, [ἐκ τοῦ

Πάνθειος (ὁ, ἡ). κοινὸς ὅλων τῶν θεῶν. 2) ὅλος θεῖος, θειότατος, ἁγιώτατος.

Πανθελγὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πάντας θέλγων (ἑλκύων, μαγεύων), θελκτικώτατος. » Φωνὴ —, « Νόνν.

Πανθέλκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Πανθελκτὴρ (ὁ), Π. = Πανθελγής.

Πάνθεον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὴν λατρείαν ὅλων ὁμοῦ τῶν θεῶν.

Πανθέψης [π. ἕψω], ου (ὁ), Γλσ. εἶδ. χύτρας, (Τουρκ.) τεψὶ ἢ γκιουβέτσι.

Πάνθηκτος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀκονισμένος (τεθηγμένος).

Πανθηλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος θάλλων, καταπράσινος ἀπὸ διάφορα δένδρα.

Πάνθηλυς (ὁ, ἡ). ὅλος ἐκτεθηλυμένος.

Πάνθηρ, ηρος (ὁ), εἶδος θηρίου (ῥήσσους).

Πανθηρία (ἡ). γενικὸν κυνῆγι, παντὸς εἴδους θήρα.

Πανθήριον (τὸ) καὶ

Πανθηρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάνθηρ.

Πάνθηρος (ὁ, ἡ). ὁ θηρεύων κάθε εἴδους ζῶα. ||. (οὐσ.) Πάνθηρον (τὸ), εἶδος δικτύου πρὸς θήραν διαφόρων ζώων, (παρβλ. Πάναγρον).

Πανθοινεὶ, ἐπίρ. Εἰς πανθοινίαν.

Πανθοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πανθοινίαν (λαμπρὰν εὐωχίαν).

Πανθοίνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πάνθοινος.

Πανθοινὶ, ἐπίρ. = Πανθοινεί.

Πανθοινία (ἡ). λαμπρὰ (πολυτελὴς ἢ πάνδημος) εὐωχία, = Πανδαισία, [ἐκ τοῦ

Πάνθοινος (ὁ, ἡ), [π. θοίνη]. (τράπεζα) μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ἢ μὲ πλῆθος φιλευομένων, λαμπρὰ, πλουσιοπάροχος. » Δαὶς —, « Π., = Πανδαισία.

Πάνθροος (ὁ, ἡ), Π. [π. θρόος]. ὁ φλυαρῶν ὅ,τι τύχῃ· ὁ ταράττων τὸ πᾶν μὲ τὰς θορυβώδεις κραυγάς του. » Δῆμος —, « Ἡσύχ.

Πανθυμαδὸν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὁμοθυμαδὸν, ἐξ ὅλης καρδίας.

Πάνθυτος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὸν ὁπ. ὅλοι θυσιάζουν· (ἐπμ.) = Πάνσεπτος.

†Πανία (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πλησμονὴ καὶ

Πάνια (τὰ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πλήσμια, (ἴδε Πανός).

Πανιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πανικὴ, θηλ. τοῦ Πανικός.

Πανίερος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έρως. Ὅλος ἱερὸς, ἁγιώτατος.

Πανικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προξενούμενος ἀπὸ τὸν Πᾶνα. » Πανικὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) δεῖμα, « Αξ., ὁ συμβαίνων (κυρ. εἰς τὰ στρατόπεδα) χωρὶς αἰτίαν φόβος. » Ἐμπίπτει πανικὸν, « Πλβ.

Πανιλαδὸν [π. ἴλη], ἐπίρ. = Πανστρατιᾷ, σωρηδόν.

Πανίλαος καὶ Πανίλαρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου εὐμενὴς (ἱλαρὸς, εὐδιάθετος).

Πανίμερος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἱμείρω]. κατὰ πάντα ἐπιθυμητὸς (ἀξιέραστος).

Πανίον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πηνίον.

†Πάνιος, α, ον, Γλσ. [π. ἴος]. μονόχροος, μονότονος, (ἐπμ.) βαρετός.

Πανίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Πηνίζω.

Πανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάν.

;Πανισμὸς (ὁ). Πανικὸς φόβος.

†Πανίσχυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἰσχυρὸς, παντοδύναμος.

Πανίχνιον (τὸ), Π. τὸ ὅλον τῶν ἰχνῶν (τοῦ θηρευομένου ζώου).

Πανίωνες (οἱ) ὅλοι οἱ Ἴωνες ὁμοῦ, ὅλον τὸ-

Πανιώνιον (τὸ). τὸ κοινὸν (ἡ γενικὴ συνέλευσις) τῶν Ἰώνων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνηθροίζοντο. ||. (πλθ.) Πανιώνια (ἐνν. ἱερὰ), πανήγυρις τὴν ὁπ. ἑώρταζον συναθροιζόμενοι ὅλοι οἱ Ἴωνες.

Πάνλευκος (ὁ, ἡ), Π. = Πάλλευκος.

Πάνλογον (τὸ). τὸ σύνολον τοῦ λογαριασμοῦ, τὸ γενικὸν ἄθροισμα τῶν μερικῶν ἀθροισμάτων.

Πανλώβητος (ὁ, ἡ), [π. λωβητός]. αἰσχρότατος· παμμίαρος, βδελυρώτατος.

Παννέφελος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς συννεφιασμένος.

Παννόητος (ὁ, ἡ). ὅλως νοητός.

Πάννυχα, ἐπίρ. Π. ἴδε Πάννυχος.

Παννυχεύω, Μ. εύσω, = Παννυχίζω.

Παννυχὶ ἐπίρ. Δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Παννυχίζω, Μ. ίσω. Ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα ἀσχολούμενος εἴς τι, νυκτερεύω, διανυκτερεύω· ἐκτελῶ παννυχίδα ἑορτῆς (ὁλονυκτιάν). » Φλὸξ παννυχίζει, « Πίνδ., καίει δι' ὅλης τῆς νυκτός.

†Παννυχικὸς, ὴ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς παννυχίδα, παννυχίδος ἴδιος.

Παννύχιος, α ἢ ος, ον. Ὁ διαρκῶν ἢ πράττων (ἀσχολούμενος εἴς τι) δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ὁλονύκτιος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, « Ἰλ. Β. » Τὸ ἐλλύχνιον καίεται παννύχιον, « Ἡρ.

Παννυχὶς, ίδος (ἡ). ἑορτὴ διαρκοῦσα δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἀγρυπνία τελουμένη τὴν παραμονὴν ἑορτῆς, ὁλονυκτιά.

Παννύχισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ παννυχισμοῦ, τὸ πρᾶγμα μὲ ἢ διὰ τὸ ὁπ. παννυχίζει (διανυκτερεύει) τις. » Σελήνη πλεόντων παννύχισμα, « Ἀθ.

Παννυχισμὸς (ὁ). τὸ παννυχίζειν, διανυκτέρευσις (κυρ. εἰς ὁλονύκτιον ἑορτὴν), ἑόρτασμα παννυχίδος.

Παννυχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παννυχίζων (κυρ. εἰς ὁλονυκτιον ἑορτὴν), ἐκτελεστὴς παννυχίδος.

Παννυχίως, ἐπίρ. = Παννυχί.

Πάννυχος (ὁ, ἡ). = Παννύχιος. » Σελήνη —, « Εὐρ., ἡ φέγγουσα ὅλην τὴν νύκτα, πανσέληνος. ||. (τὸ οὐδ.) Πάννυχον καὶ (πλθ.) Πάννυχα, ἐπίρ. Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ὁλονυκτί. » Τοῖά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναξες, « Σοφ., ὁλονυκτὶ καὶ ὁλημερίς.

Παννύχως, ἐπίρ. = Πανυχί.

Πανόδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ἢ πολλὰ παραπονετικὰ ὀδυρόμερος. (πθ.) κατὰ πάντα ἀξιοθρήνητος, πολλῶν ὀδυρμῶν ἄξιος.

Πανοϊζὺς, ύος (ὁ, ἡ), Π. [π. ὀϊζὺς]. πανάθλιος, δυστυχέστατος.

Πανοικεὶ(κὶ), καὶ

Πανοικεσία(κησία) καὶ Πανοικίᾳ, ἐπίρ. Μὲ ὅλον τὸν οἶκον, μὲ ὅλον τὸ 'σπιτικὸν, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, (κυρ. θηλ. δοτ. τοῦ

Πανοίκιος, α, ον. Ὁ μεθ' ὅλου τοῦ οἴκου του, πανέστιος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πιθ.) » Πανοικίους χορεύειν, « Στρ., ἀντὶ Πανοικεί.

‡Πάνοικος (ὁ, ἡ), = Πανοίκιος.

‡Πανοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ εἰκτίρμων (συμπαθητικός), πολυεύσπλαγχνος.

Πανοίκτιστος (ὁ, ἡ). παντὸς οἴκτου ἄξιος, ἀθλιώτατος.

Πανοίμοι, ἐπίρ. Πάντα τρόπον οἱμοι.

Πανολβιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βίως, (τὸ ὑπερθ. Πανόλβιστος). Κατὰ πάντα ὄλβιος (εὐδαίμων, καλότυχος), εὐτυχέστατος.

Πάνολβος (ὁ, ἡ), = Πανόλβιος.

Πανολεθρία (ἡ), σπν. ἀντὶ Πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

Πανολέθριος καὶ Πανόλεθρος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Πανώλεθρος.

Πανομιλεί, ἐπίρ. Π. [ἐπ. ὅμιλος], = Πανδημεί, σωρηδόν, ὅλοι ὁμοῦ.

Πανόμματος (ὁ, ἡ). πλήρης ὀμμάτων, ὅλος ὀμμάτια.

Πανομοίως, ἐπίρ. Μὲ ἐντελῆ ὁμοιότητα, ἀπαραλλάκτως.

Πανομφαῖος (ὁ), Π. ὁ πάσης ὁμφῆς (φήμης, κληδόνος, προφητείας) δοτὴρ καὶ αἴτιος. » Ζεὺς—, « Ἰλ. Θ.

‡Πανομφὴς, έος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Πανομφαῖος.

Πανοπλία (ἡ). ὁλόκληρος ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ ὁπλίτου.

Πανοπλίτης, ου (ὁ), Π. ὁπλίτης ἐντελῶς (μὲ τὴν πανοπλίαν του) ἁρματωμένος.

Πάνοπλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ὡπλισμένος.

Πανοπλότατος, η, ον, Π. ὁ πάντων νεώτατος (ὁπλότατος).

Πανόπτης [ἐπ. ὄσσομαι], ου (ὁ). ὁ βλέπων τὰ πάντα, πανόμματος.

Πάνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων ἢ πανταχόθεν ὁρώμενος· πανθέατος.

Πανόπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πανόπτης.

Πανόρατος (ὁ, ἡ), = Πάνοπτος.

‡Πανορκία (ἡ). γρῆσις παντὸς ὅρκου.

Πανορμεί(μι), ἐπίρ. Μὲ ὅλην τὴν ὁρμήν.

Πανορμία (ἡ). τὸ νὰ χύνῃ (τόπος) τις =

Πάνορμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναται νὰ ἁράξῃ (νὰ προσορμισθῇ) κάθε πλοῖον καὶ μὲ κάθε καιρόν.

Πανὸς (ὁ). (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Μεσαπίων) ὁ ἄρτος, (ἐθ. τὸ Δ.) panis.

Πανὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Φανες.

Πανὸς, γεν. τοῦ Πάν.

Πανόσιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ὅσιος, ὁσιώτατος.

Πανόσμιος, α, ον, Ὅλος ὀσμή, εὐωδέστατος. ||. (οὐσ.) Πανόσμιον (τὸ), εἶδ. ἄνθους.

Πανοσπρία (ἡ), = Πανσπερμία (κυρ. καὶ μτφορ.).

‡Πανουλεὺς, ἑως (ὁ) καὶ

‡Πανούλιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πανώλης.

Πανούργευμα (τὸ). πανουργία ἢ κακούργημα, [ἐκ τοῦ

Πανουργεύομαι, Μ. εὔσομαι καὶ

Πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι πανούργως, δολιεύομαι· κακουργῶ· ῥᾳδιουργῶ.

Πανούργημα (τὸ), = Πανούργευμα.

‡Πανουργὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πανοῦργος.

Πανουργία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ κακοήθεια) τοῦ πανούργου, διαβολιά, πονηρία, ἀπάτη, γοητεία. » Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται, « Πλάτ.

Πανουργικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πανούργου ἦθος.

Πανοῦργος (ὁ, ἡ). (κυρ. καὶ κατὰ λέξ.) ὁ πρὸς πᾶν ἔργον ἱκανὸς, = Παντουργός. (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ μηδὲν ἀποφεύγων (ὑποστελλόμενος)· ῥᾳδιούργος, διαβολεμένος. » Διὸ καὶ τοὺς φρονίμους δεινοὺς καὶ πανούργους φαμὲν εἶναι, « Ἀριστ. » Τὰ μὲν (τῶν ζώων) πανοῦργα ἢ κακοῦργα, οἷον ἀλώπηξ, « αὐτ.

Πανούργως, ἐπίρ. Μὲ πανουργίαν, δολίως. »Πέπερι πανούργως κατασκευαζόμενον, « Γαλ.

Πανούριος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς οὔριος (ἁρμόδιος). » Ἄνεμος—, « Ἡσύχ.

Πανούσιος (ὁ, ἡ). ὕλος (αὐτόχρημα) οὐσία.

Πανόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν ὄψει πάντων, λαμπρὸς, ἀξιοθέατος.

Πανσαγία (ἡ), Π. [ἐπ. σάγη] ἀντὶ Πανοπλία. ||. (ἡ δοτ.) Πανσαγίᾳ, ἐπίρ. = Πανστρατιᾷ.

Πανσεβάσμιος καὶ

Πανσέβαστος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα σεβαστὸς (σεβάσμιος).

Πανσεβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανσέβαστος.

Πανσεληνιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πανσέληνος.

Πανσεληνιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πανσέληνον.

Πανσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ φωτιζόμενος ὑπὸ (ἢ γινόμενος ἐν καιρῷ) τοῦ πανσελήνου. (Π. κατὰ μτνμ.) ὁλοστρόγγυλος ὡς » Ἡ πανσέληνος καὶ » Τὸ πανσέληνον, « ἡ σελήνη εἰς τὴν γέμισίν της (εἰς τὰς 14).

Πάνσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνὸς ἢ σεβαστός,

Πανσεμνοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πάνυ σεμνῶς.

Πάνσεπτος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα σεβαστὸς, ἁγιώτατος.

Πανσθενεί, ἐπίρ. Παντὶ σθένει, ὅλαις δυνάμεσι.

Πανσθενὴς [ἐπ. σθένος], έος (ὁ, ἡ). ἰσχυρότατος, παντοδύναμος.

Πανσθενῶς, ἐπ ρ. Παντοδυνάμως.

Πανσθενουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανσθενῶς ἐργαζόμενος, παντοδύναμος.

Πανσθενουργόφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πανσθενουργὸν φῶς.

Πανσκαφεία (ἡ). γενικὸν (ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀγροῦ) σκάψιμον.

Πάνσκιος (ὁ, ἡ). ὅλος ἢ ὁλ' ὅλα τοῦ ἔτους σκιερός.

Πάνσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκοπῶν (θεωρῶν, παρατηρῶν) τὰ πάντα.

Πάνσμικρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου σμικρὸς, μικρότατος.

Πανσοβητὸς (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ἢ ἀενάως σοβούμενος (κινούμενος, ταραττόμενος).

Πάνσοφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)· σόφως. Ἐντελῶς (εἷς τὸ ἄκρον) σοφός, ὅλως σοφία.

Πανσπερμόδον, ἐπίρ. Π. κατὰ πανσπερμίαν, ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη (τῶν σπερμάτων).

Πανσπερμία (ἡ). μίγμα παντὸς εἴδους σπερμάτων.

Πάνσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ παντοδαπῶν σπερμάτων.

Πανστρατεί(τι), μτγν. ἀντὶ

Πανστρατιᾷ, ἐπίρ. Μὲ ὅλον τὸ στράτευμα ὁμοῦ, (κυρ. δοτ. τοῦ

(Πανστρατιά). (εὔχρ. μόνον ἡ γεν. Πανστρατιᾶς). γενικὴ ἐκστρατεία, (Γαλλ.) levée en masse, (Θκ. Δ. 94).

Πανστρατίᾳ, Ἰων. ἀντὶ Πανστρατιᾷ.

Πανσυδεί(δί) καὶ

Πανσυδίᾳ, ἐπίρ. Π. Ἰων. [ἐπ. σεύομαι], (τρέχοντες) ὅλοι ὁμοῦ, = Πανστρατιᾷ, ὁμοθυμαδόν· ἐξ ὁλοκλήρου, (εὐχρηστότ. τὸ Πασσυδεί, -δίᾳ).

Πάνσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισωρευθεὶς ἀπὸ διαφόρους ὕλας τὰς ὁπ. ἔσυραν παντοχόθεν τὰ ὕδατα· (τρπ.) παντοδαπὸς, πολυποίκιλος.

Πάνσχημος καὶ Π.

Πανσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων) ὅλα τὰ σχήματα.

Πάνσωμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ παντὸς τοῦ σώματος.

Πανσώμως, ἐπίρ. (Ἐκκλησ.) Μὲ ὅλον τὸ σῶμα, σύσσωμος.

Πανσωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ σώζων τοὺς πάντας, σωτὴρ (σωστικὸς) τῶν ὅλων.

Πάντα, αἰτ. ἀρσ. καὶ οὐδ. πλθ. τοῦ Πᾶς, ||. (ὡς ἐπίρ.) = Πάντοτε.

Παντᾶ, Δ. ἀντὶ Πάντη.

Παντάγαθος (ὁ, ἡ), [ἐπίρ. -γάθως, = Παναγαθος.

‡Πανταγήρως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ἀγήρως, μηδέποτε γηράσκων. » Ὕπνος —, Σοφ. (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ Παντογήρως).

Παντάδικος (ὁ, ἡ). Πάντῃ ἄδικος.

‡Παντάδουσα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ. (‡ εἶνε ἀράγε Πεντόδους;)

‡Πανταθλος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάντα ἆθλον (ἀγῶνα) ἐπισήσιος. (παρβλ. Πένταθλος).

Παντάϊτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ παντὸς ἢ τῶν πάντων αἴτιος.

Παντάλας, αινα, αν, = Πανάθλιος.

Παντάναξ, ακτος (ὁ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Παμβασιλεύς.

Παντανασσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Παντάναξ, Παμβασίλισσα.

Παντάπαν, σπν. ἀντὶ =

Παντάπασι(σιν), ἐπ ρ. Κατὰ πάντα, ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου· (εἷς τὸ ἄκρον) βεβαιότατα, μάλιστα. » Παντάπασι νέος (βλάξ), « Ἰσκρ., Ξεν. » Παντάπασιν ὀλίγος, « Πλάτ. » Σκύθαι δὲ καὶ Θρῆκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, « αὐτ., καθ' ὑπερβολήν. » Παντάπασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαί τε ἃ εὔχομαι ἃ λέγεις, « αὐτ. (καὶ ἐνάρθρ.) »Τὸ παντάπασιν, « Θκ.

Πανταπώλεια (ἡ). παντελὴς ἀπώλεια.

Παντάρβης, ές καὶ

Πάνταρβος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπ. ταρβέω]. ὁ τὰ πάντα φοβούμενος, (συγχ. τῷ

Πανταρκὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῖς πᾶσιν ἢ πρὸς πάντα ἐπαρκῶν, βοηθῶν εἰς κάθε τι.

Παντάργας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Παντάρχης.

Πανταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (« ἄρχω ὡς)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παντάρχης, ου (ὁ), Π. ὁ πάντων ἄρχων (δεσπόζων), παντοκράτωρ.
Πανταρχία (ἡ). ἡ τοῦ παντὸς κυριαρχία, παντοκρατορία.
Πάνταρχος (ὁ, ἡ), = Παντάρχης.
†Παντάσκιος (ὁ, ἡ), Γλσ. πάντη ἄσκιος (χωρὶς ἴσκιον).
Πανταυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ φωτίζων τὰ πάντα.
†Παντάφοβος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντόφοβος.
Πανταχῆ, ἐπίῤ. = Πανταχοῦ. » Λεῦσσέ νιν, προσδέρκου πανταχῆ, « Σοφ. » Τῆς (πυραμίδος) ἐστι πανταχῆ τὸ μέτωπον ἕκαστον ὀκτὼ πλέθρων, « Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Πανταχῆ τοῦ Ἑλλησπόντου, « αὐτ. » Πανταχῆ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλησα, « Εὐρ. 2) (τρπ.) παντοιοτρόπως· καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ἐν γένει. » Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἓν μοῦνον, ἀλλὰ πανταχῆ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, « Ἡρ.
Πανταχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ παντοῦ (πανταχοῦ), ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Πανταχόθι, ἐπίῤ. Εἰς κάθε μέρος, πανταχοῦ.
Πανταχοῖ, ἐπίῤ. = τῷ
Πανταχόσε, ἐπίῤ. πρὸς ὅλα τὰ μέρη. » Πρεσβευομένοις αὐτοῖς πανταχόσε, « Πλάτ. » Πρὸς Ἀρτάβαζον καὶ πανταχοῖ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πανταχοῦ) μᾶλλον οἴχεσθαι πλέοντα, « Δμ.
Πανταχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς κάθε μέρος, παντοῦ. (εἰς τὸν Ἡρ. Γ', 117. ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Σνεῦδέρον, ἀντὶ Πενταχοῦ). » Πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν, « Δμ. » Οἱ πανταχοῦ πάντες Ἰουδαῖοι, « Φίλ. (καὶ μὲ γεν.) » Πανταχοῦ γῆς, « Πλάτ.
Πανταχῶς, ἐπίῤ. Παντοιοτρόπως, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. » Πανταχῶς συμφέρει, « Δμ. » Πάντη πανταχῶς ἀδιάστατον, « Ἀξτ.
Παντέλεια (ἡ). ὁ ἀκρότατος βαθμὸς τῆς ἐντελείας. ||. (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ δεκάς.
Παντέλειος (ὁ, ἡ), = Παντελής, (ὅθ.
Παντελείως, ἐπίῤ. = Παντελῶς.
Παντελέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Παντελῶς.
Παντελής, έος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα τέλειος, πληρέστατος, ἐντελέστατος. » Συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἧτταν παντελῆ γενέσθαι, « Πλ. » Εἰς τὸ (» Κατὰ τὸ) παντελὲς, « Γρφ., Αἰλ., ἐπίῤ. ἀντὶ -
Παντελῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἐντέλειαν, ἐντελῶς. » Παντελῶς ἀγαθὸς, « Ξεν. » Παντελῶς ὀλίγοι, « Πλάτ. » Ὡς οἱ παντελ. εἶχε τὸ οἴκημα, « Ἡρ., ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσε, (εἰς τὴν Εὐδοκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυτελῶς).
Παντενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα ἢ ἐν πᾶσιν ἐνεργῶν.
Παντεξουσία (ἡ). ἡ ἐπὶ πάντων ἐξουσία.
Παντεξούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξουσιάζων τὰ πάντα.
;Παντεπίθυμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα ἐπιθυμῶν, πλεονέκτης.
Παντεπίσκοπος (ὁ, ἡ), = Πανεπίσκοπος.
Παντεπόπτης, ου (ὁ). ὁ τὰ πάντα ἐποπτεύων (ἐπιβλέπων).
Παντεποπτικὸς, ἡ, όν. Παντεπόπτου ἴδιος.
Παντεργάτης, ου (ὁ), = Πανεργάτης.

Παντερπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων τοὺς πάντας, τερπνότατος.
Πάντερπνος (ὁ, ἡ). πάνυ τερπνὸς, τερπνότατος.
Πάντεσσι, Π. ἀντὶ Πᾶσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πᾶς.
Παντευεργέτης, ου (ὁ). ὁ τοὺς πάντας εὐεργετῶν.
Παντευχία (ἡ), [π. τεῦχος], = Πανοπλία. ||. (ἡ δοτ.) Παντευχίᾳ, ἐπίῤ. = Πανστρατιᾷ.
Πάντευχος (ὁ, ἡ), Π. = Πάνοπλος.
Παντέφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐφορῶν (ἐπιβλέπων) τὰ πάντα, παντεπόπτης.
Παντεχνήμων, ονος (ὁ), Π. ὁ πάσης τέχνης εἰδήμων· τεχνίτης (δημιουργὸς) τοῦ παντός.
Παντεχνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παντεχνήμων.
Παντεχνίτης, ου (ὁ). πάσης τεχνης τεχνίτης.
Πάντεχνος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶσαν τέχνην χρήσιμος. » Πῦρ —, « Αἰσχλ. 2) ὁ γνωρίζων κάθε τέχνην ἡ, ἱκανὸς πρὸς πᾶν ἔργον διὰ τῆς τέχνης του.
Πάντη καὶ Πάντῃ, ἐπίῤ. Τοπ. Παντοῦ. » Πάντη ὄσσε φέρων, « Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) » Πάντη τοῦ σώματος ἀντισπᾷν, « Γαλ. 2) (τρπ.) καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· ἐν γένει. » Πέφυκε δ' οὐ τῇ μὲν, τῇ δ' οὐ, ἀλλὰ πάντη, καθ' ὅσον ἐστὶ τοιοῦτον, « Ἀρστ. » Πολλοὺς δ' ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι. . ἔχοντας οἰκέτας καὶ πάνυ ὀλίγους, καὶ ὅμως οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάντῃ (ἄλλ. γρφ. ὀρθότ.: πάνυ τι) δυναμένους χρῆσθαι, « Ξεν.
Παντήκοος (ἡ), = Πανήκοος.
†Παντῆμαρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανῆμαρ.
Πάντιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων τιμώμενος, πανέντιμος.
†Παντίτεῳ καὶ Παντίτῳ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντί τεῳ, παντί τῳ, δοτ. τοῦ Πᾶς τις.
Παντλάμων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ -
Παντλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντάλας, Πανάθλιος.
Παντοβίης(ας), ου (ὁ), Π. εἰς τὴν δύναμιν (βίαν) τοῦ ὁπ. τὰ πάντα ὑποκύπτουν.
Παντογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. παντοίου γένους (εἴδους), παντοδαπός. 2) = Παντογόνος(;).
Παντογήρως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντας γηράσκων (καταπονῶν). » Ὕπνος —, « Σοφ. (ἄλλ. ὀρθότ. Πανταγήρως).
Παντογόνος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα γεννῶν (παράγων).
Παντοδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Πανδαὴς, Παντοδίδακτος.
Παντοδαπὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ
Παντοδαπὸς [πᾶς, δάπεδον], ἡ, όν. Ἀπὸ κάθε λογῆς τόπον (πατρίδα)· (ἐν γέν.) παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς, (παρβλ.) Παντοῖος. » Ἐσθῆτάς τε καὶ ὀθόνας παντοδαπὰς, « Ἡρωδ. » Ἄνδρα δυνάμενον παντοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, « Πλάτ. » Ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις, « αὐτ. » Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις, « Ἀρστ., εἰς κάθε καιρόν. (καὶ συγκρ.) » Τῶν δὲ καρκίνων παντοδαπώτερον τὸ γένος, « Ἀρστ. (καὶ ὑπερθ.) » Ἄπιοι δὲ καὶ μελέαι ἐν τῷ Πόντῳ καὶ παντοδαπώταται καὶ χρησταί, « Θφρ.
Παντοδαπῶς, ἐπίῤ. Μὲ κάθε λογῆς τρόπον, πολυειδῶς.

Παντοδερκὴς, έος (ὁ, ἡ). = Πανδερκής.
;Παντοδήλητος (ὁ, ἡ), Πανδήλητος.
Παντοδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. [κ. δίαιτα], = Παμβόρος, παμφάγος.
Παντοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς (μαθὼν) τὰ πάντα, πολυμαθής.
Παντοδότειρα (ἡ), Π. = Πανδώτειρα.
Παντοδόχος (ὁ, ἡ), = Πανδέκτωρ.
†Παντοδύναμος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ τὰ πάντα δυνάμενος, πανσθενής.
Παντοδυνάστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντοκράτωρ, Παντοδύναμος.
†Παντοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ πάντοτε ἢ περὶ πάντων ὁμιλῶν, λέγων ὅ,τι τοῦ καταίβῃ, φλύαρος.
Παντοεργὸς (ὁ, ἡ), = Παντουργός.
Παντοθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε θάλλων, ἀειθαλὴς, ἡ· ὁ κάμνων τὰ πάντα νὰ θάλλουν (νὰ ἀκμάζουν).
Πάντοθεν(θε;), ἐπίῤ. = Πανταχόθεν, ἀπὸ παντοῦ.
Πάντοθι, ἐπίῤ. = Πάντη, πανταχοῦ.
Παντοθρέπτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ ;Παντοθρέπτωρ, ἡ τὰ πάντα τρέφουσα, παντοτρόφος.
Παντοῖος, α, ον. Παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς. » Πολλὰ καὶ παντοῖα κεκτημένους ἔπιπλα, « Ξεν. (συχνότ.) » Παντοῖος γίγνομαι, « φρσ., κάμνω (μεταχειρίζομαι) κάθε τρόπον· ἀλλάζω διαφόρων εἰδῶν μορφὰς (ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν μου ἢ τὴν χαράν μου)· δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω ἵνα κατορθώσω ἢ ν' ἀποφύγω τι. » Παντοῖοι ἐγένοντο, δεόμενοι, « Ἡρ. » Παντοῖος ἐγένετο οὐ βουλόμενος δοῦναι, « αὐτ. » Παντοίη ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι αὐτὸν, « αὐτ. » Παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γιγνομένους, « Ακ., (παρβλ. καὶ Πᾶς).
;Παντοιότροπος (ὁ, ἡ). κάθε λογῆς, παντοδαπός, (ὅθ.
Παντοιοτρόπως, ἐπίῤ. Μὲ κάθε λογῆς τρόπον, μὲ παντοίους τρόπους.
Παντοίως, ἐπίῤ. = Παντοιοτρόπως.
Παντοκράτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παντοκράτωρ, ἡ πάντων κρατοῦσα (δεσπόζουσα, κυριεύουσα). » Φύσις —, « Ὀρφ.
Παντοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), = Παντοκράτωρ.
Παντοκρατορία (ἡ). ἡ ἐπὶ πάντων κυριότης (δεσποτεία).
Παντοκρατορικὸς, ἡ, όν. Παντοκράτορος ἴδιος.
Παντοκρατορικῶς, ἐπίῤ. Μὲ παντοκρατορικὴν ἐξουσίαν.
Παντοκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ πάντων κρατῶν (δεσπόζων), κύριος (ἐξουσιαστὴς) τοῦ παντός.
;Παντοκτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίστης (δημιουργὸς) τοῦ παντός.
;Παντολάβος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πᾶν ὅ,τι δήποτε καὶ παρὰ πάντων, αἰσχροκερδής.
Παντολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Παντολετὴρ καὶ
Παντολέτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰ πάντα.
Παντολιγοχρόνιος (ὁ, ἡ). πάντη ὀλιγοχρόνιος (ἴδε Παναώριος).
Παντολμία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις -
Πάντολμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα τολμῶν, μηδὲν ὑποστελλόμενος. » Ἀνάγκη —, « Ἐπγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Παντολόγος (ὁ, ἡ), = Παντοεπής.
Παντομάντειρα (ἡ), Π. ἡ τὰ πάντα μαντεύουσα (προμαντεύουσα), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντοκράντειρα ἢ Πανδαμάτειρα).
†Παντομετάβολος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παντοπώλης.
Παντομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ μήτηρ πάντων τῶν ἀνθρ., (ἄλλ. γρφ. Πρωτομήτωρ).
Παντομιγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πάντων σύμμικτος, Παμμιγής.
Παντόμιμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα μιμούμενος. »Ὄρχησις—,« Σδ. ||. (οὐσ.) ὑποκριτὴς θεάτρου ὅς τις μὲ τὰς χειρονομίας καὶ τὰ κινήματα τοῦ σώματός του παριστάνει σιωπηλῶς κωμικόν τι δρᾶμα. » Οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν,« Ακ.
Παντομισής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων μισούμενος.
Παντόμορφος (ὁ, ἡ), Π. = Πάμμορφος.
Παντόμωρος (ὁ, ἡ). ὁλότελα μωρὸς, ἢ· ὑποκείμενος εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς μωρίας.
Παντονίκης, ου (ὁ). ὁ ἐν πᾶσι νικῶν, νικητὴς εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων.
Παντοπάθεια (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ-
Παντοπαθής, έος (ὁ, ἡ), = Παμπαθής.
†Παντοπλανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ περιπλανώμενος, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντοπλανής).
Παντοποιός (ὁ, ἡ). ὁ πάντα ποιῶν, πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν ἕτοιμος (πρόθυμος), τολμητίας, ἀδιάντροπος.
Παντόπομπος (ὁ, ἡ). ὁ παντοῦ πεμπόμενος.
Παντοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρίσκων πόρον (τρόπον) εἰς κάθε τι, παμμήχανος.
Παντόπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πανόπτης.
Παντοπωλεῖον (τὸ). μέρος (ἀγορὰ) ὅπου πωλοῦν ἀπ' ὅλα· τὸ ἐργαστήριον τοῦ παντοπώλου, (καθὼς τῶρα τὸ) μπακάλικον ἢ ἀκτάρικον.
Παντοπωλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πωλῶ ἀπ' ὅλα, εἶμαι.
Παντοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λιανικῶς παντὸς εἴδους πραγματείας, (καθὼς τῶρα ὁ) μπακάλης ἢ ἀκτάρης.
Παντοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ παντοπώλου, ἐμπόριον μὲ κάθε εἴδους πραγματείας.
Παντοπώλιον (τὸ), = Παντοπωλεῖον.
Παντοπῶλις, ιδιος (ἡ), θηλ. τοῦ Παντοπώλης.
Παντοραίστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω], = Παντολέτωρ.
Παντορέκτης [π. ῥέζω], ου (ὁ), = Παντοποιός. 2); [π. ὀρέγομαι], = Παντεπίθυμος.
Πάντοσε, ἐπίρ. = Πάντη, πάντοθι. » Καί περ πολλὰ τραύματα ἔχων πάντοσε, « Ξεν.
Παντόσεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάνσεμνος.
Παντόσοφος (ὁ, ἡ), = Πάνσοφος.
Παντοστεγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παντὸς εἴδους στεγάσματος συγκείμενος, ἢ· τὰ πάντα στεγάζων (περιέχων).
Παντόστικτος (ὁ, ἡ). ὅλος κατάστικτος (βούλλαις-βούλλαις).
Παντόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοῖος. 2) (εἰς τὸν Εὐρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαντόσυνος.
Παντοτάρβητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ὅλοι τρομάζουν.
Παντοτε, ἐπίρ. Διὰ παντὸς, παντοτεινά.
Παντοτέκτων, ονος (ὁ, ἡ). τέκτων παντὸς ἔργου.
Παντοτελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντελής.
Παντοτεχνής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάντεχνος.
Παντοτινάκτης, ου (ὁ), Π. ὁ σείων (τινάζων) τὸ πᾶν.
Παντοτόκος (ἡ). ἡ τὰ πάντα τίκτουσα, Παντογόνος.
Παντότολμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάντολμος.
Παντοτρόφος (ὁ, ἡ), = Παντρόφος.
Παντουργικός, ή, όν. Παντουργοῦ ἴδιος, παντοδύναμος. »Τὸ παντουργικόν,« Κύριλλ., ἡ παντοδυναμία.
Παντουργικῶς, ἐπίρ. Μὲ δύναμιν παντουργοῦ, παντοδυνάμως.
Παντουργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Παντοποιὸς, πανοῦργος. 2) (συνήθ. οὐσ.) ὁ δημιουργὸς τοῦ παντὸς, ὁ θεός.
Παντοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀπ' ὅλα ἀδιαφόρως (χωρὶς παρατήρησιν), [ἐκ τοῦ
Παντοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἀπ' ὅλα ἢ· κατατρώγων τὰ πάντα, παμφάγος. »Πῦρ—,« Γργ.
Παντοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ φαίνων, παμφανής.
Παντόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὅλος πλήρης ὀφθαλμῶν, πανόμματος.
Παντόφοβος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὰ πάντα, (ἴδε Παντάφοβος).
Παντοφόρος (ὁ, ἡ), = Παμφόρος.
Παντοφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. φύω], = Παντογόνος· Πάμφορος.
Παντόφυρτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάμφυρτος, παμμιγής.
Παντόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χρωματισμένος μὲ) ὅλα τὰ εἴδη τῶν χρωμάτων.
Παντόχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος παντοῦ.
Πάντρητος (ὁ, ἡ), [π. τιτράω]. τρυπημένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅλος τρύπαις. ||. (οὐσ.) Πάντρητον, « Πλ., μέρος τι τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὀπ. προστιθέμενον ἢ ἀφαιρούμενον κάμνει βαρυτέραν ἢ ὀξυτέραν τὴν φωνήν.
Πάντρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων ὅλος (ὑπὸ φόβου), δειλότατος. » Πελειάς—, « Αἰσχλ., (τὸ ὁποῖον ἄλλ. γρφ. Πάντροφος, ἀλλὰ παρβλ. Τρήρων).
Πάντροπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέπων πάντας εἰς φυγήν. » Φυγὴ—, « Αἰσχλ., ἡ γενική.
Πάντρόφος (ὁ, ἡ), Π (παροξ.) ὁ τρέφων τὰ πάντα, τροφοδότης (εὐεργέτης) τοῦ παντός. (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ παντὸς εἴδους τροφήν, παντοφάγος.
†Παντώνυμος (ὁ, ἡ). παντοῦ ὀνομαστὸς, περιώνυμος.
Πάντως, ἐπίρ. Βέβαια, ἐξ ἅπαντος, ἀφεύκτως, δίχως ἄλλο· ἓν γένει, χωρὶς ἐξαίρεσιν. (εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, τῷ ὄντι· (ἐνίοτε) ὅπως κεν ἔχῃ, τουλάχιστον. » Πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή, « Ἀρςφ.
Πάνυ [πᾶς], ἐπίρ. Ἐπιτατ. Πολλά, κατὰ πολλά. (πρὸς μτχ.) ὅσον καὶ ἄν. » Πάνυ ζητῶν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Πάνυ καλῶς, « Αξ. » Πάνυ πολύ, « Ξεν., Πλάτ. (καὶ ἀντςφρ.) » Μόγις πάνυ, « Πλάτ. (καὶ πρὸς οὐσ.) » Πάνυ σπουδῇ, « Αξ. » Διὰ τὸ πάνυ ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι, « Ξεν. (καὶ ἐνάρθ.) » Ὁ πάνυ (ἐνν. θρυλλούμενος), « Αξ., ὁ μέγας, ὁ περίφημος. » Περικλεῖ τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ, « Ξεν. » Ἠλέκτραν ἐκείνην τὴν πάνυ, « Ακ. » Τὸ σῶμα ἴσα τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν ἔῤῥωτο, « Δ. Κάσσ. » Τὸ δὲ ὄρος ἐν τοῖς πάνυ ὀχυρόν τε καὶ ὑψηλόν ἐστι, « Δ. Ἀλ. (μετὰ τοῦ Οὐ) » Οὐ πάνυ, » Οὐ πάνυ τι, « Αξ., ὄχι τόσον. » Οὐ πάνυ εὖ διακείμενοι, « Θκ. » Ἡ μὲν γὰρ οὐσία οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τι ἦν, « Δμ. (εἰς τὰς ἀποκρ. καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ Γε ἢ τοῦ Μὲν οὖν) » Πάνυ γε, » Πάνυ μὲν οὖν, « Αξ., μάλιστα, βεβαιότατα.
Πάνυγρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, κάθυγρος, (παρβλ. Πάρυγρος).
Πανύμνητος (ὁ, ἡ). παντὸς ὕμνου ἄξιος, πάνυ ἀξιύμνητος.
Πανυπείροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πάντα ὑπερέχων, Πανέξοχος.
Πανυπέραγνος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑπέραγνος.
Πανυπέρλαμπρος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑπέρλαμπρος.
Πανυπέρτατος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ κατέχων τὴν πρωτίστην ἢ τὴν ἀνωτάτην θέσιν, πρώτιστος ἢ ἀνώτατος πάντων.
Πανυπέρφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὑψηλόφρων (ὑπερήφανος).
†Πάνυσσα, ης (ἡ), Γλσ. [πᾶνος Δ. ἀντὶ Πῆνος]. ταινία διὰ τὰ μαλλία, Ἀνάδεσμος.
Πανυστάτιος, α, ον καὶ
Πανύστατος, η, ον, Π. ὁ πάντων ὕστατος (ἔσχατος), ὀλοϋστερινός. ||. (τὸ οὐδ.) Παυστάτιον καὶ Πανύστατον καὶ (πλθ.) Πανύστατα, ἐπίρ. Διὰ ὀλοϋστερινὴν φορὰν, (κοιν.) ὀλούστερα. » Τῶργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον, « Καλλ. »Οὓς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρκομαι,« Εὐρ.
Πανύψηλος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑψηλός, ὑπερύψηλος.
Πανώδυνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὀδυνηρὸς, ὀδυνηρότατος.
Πανωλεθρία (ἡ). παντελὴς (ἐξ ὁλοκλήρου) ἀφανισμός. ||. (συνήθ. ἡ δοτ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Πανωλεθρίᾳ διέφθειραν (ἀπώλοντο), « Δ. Κάσσ., Ἡρ., [ἐκ τοῦ
;Πανωλέθριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανολέθριος.
Πανώλεθρος (ὁ, ἡ). ἀφανισμένος κατὰ κράτος. 2) ἐντελοῦς ἀφανισμοῦ (ὀλέθρου) ἄξιος, ὀλεθριώτατος, ἀλιτήριος.
Πανωλέθρως, ἐπίρ. = Πανωλεθρίᾳ.
Πανώλεια (ἡ). παντελὴς ἀπώλεια, Πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ
Πανώλης [π. ὄλλυμι], εος (ὁ, ἡ). χαμένος (ἀφανισμένος) ὁλότελα. » Πανώλης ἀπόλλυμαι, « Εὐρ. 2) παντελοῦς ὀλέθρου (ἀφανισμοῦ) πρόξενος ἢ ἄξιος, ἐντελῶς ὀλέθριος. » Ἡ πανώλης Τυνδαρίς, « Εὐρ.
Πανωλία (ἡ), Π. ἀντὶ Πανώλεια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παγωνία (ἡ), [Π. ὠνέομαι]. ἀγορὰ ἢ πώλησις παντὸς εἴδους πραγματειῶν.

Παυώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάμπαν ἀνώνυμος (ἀκαπονόμαστος), ἢ 2) (ς) ὀνομαζόμενος μὲ ὅλα τὰ ὀνόματα.

Παναπήεις, εσσα, εν, Π. = Παγήριος, Παυθέατος.

Πάγιορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς πᾶσαν ὥραν (τοῦ ἐνιαυτοῦ) γινόμενος.

Πάξ [πάω;], ἐπιφών. Σωπή! φθάνει! ἔ, καλά! (περίεργον ἐὰν τῷ ὄντι ἔχῃ τι κοινὸν μὲ τὸ Ἀτν.) pax, (ἴδε Ouvaroff, Myst. d' Eleusis, σελ. 108, κ. ε.).

Παξαι, Δ. ἀντὶ Πῆξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ᾧ

Πάξιθ', Δ. (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. ὅσα.) ἀντὶ Πήξατο, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Πήγνυμαι.

(Πάομαι', (τὸ α μακρὸν), (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπασάμην καὶ ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Πέπαμαι), Δ. Π. ἀντὶ Κτάομαι, Ἑκτημαι, ἔγω (ἐξουσιάζω) τι ὡς κτῆμά μου, ἀποκτῶ. (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ Πατέομαι).

Παὰς (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Πηός.

Παπαί, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζ. πόνον ἢ θλῖψιν), τὸ πό! 'καλήμων ὦ! » Ἀπόλωλα, τέκνον, παπαί, ἀπαπαπαί, « Σοφ. 2) Θαυμαζ. = Βαβαί! » Παπαί, οἵους ἐπ' ἄνδρας ἦγαγες μαχουμένους ἡμέας! , « Ἡρ., (παρέλ. Πόπαι).

Παπαιάξ, Κωμ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Παπαί, (ἐκφράζ. εὐχαριστησιν καὶ ἡδονὴν), ὄχ ὄχ! » Παπαιάξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει! « Εὐρ. (Κύκλ.).

Πάπας ἢ Παππᾶς (ὁ), ἴδε Πάππας.

Παππάζω, Μ. ἀσω. Καϋδεύω τὸν πατέρα μου φωνάζωντάς τον πάππα (καθὼς τὰ μικρὰ παιδιά). 2) φωνάζω ὡσὰν τὴν πάππιαν.

Πάππας, α (ὁ), (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν νηπίων) ὁ πατὴρ, (κοιν.) μπαμπᾶς » 'Ο παπᾶς.. εἰς ταυτὸν ἄγειν φέρεται τῷ πάπα.. Πάπας δὲ ἅπας.. θεία κλῆσις ἔλαχεν εἶναι· διὸ ᾧ θεῷ ἐπίκειται τοὔνομα, « Εὐς. (ὕδεν 2) (Βυζ.) ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ῥώμης.

Παππασμὸς (ὁ). τὸ παππάζειν (φωνάζειν, καθὼς τὰ μικρὰ παιδία, πάππα).

Παππαππάππας (ὁ, ἡ). ὁ πάππος τοῦ πάππου ἢ ταῦ προπάππου.

Παππίας, συ (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάππας, (κοιν.) μπαμπάκας.

Παππίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παππίας.

Παππίζω, Μ. ἰσω, = Παππάζω.

Παππικὸς, ἡ, ὸν, = Παππῷος.

Παππόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τοῦ πάππου.

Παποκτόνος (ὁ, ἡ), ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν πάππον του.

Πάππος (ὁ), [πάππας]. ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (κοιν.) παπποῦς. 2) (μτνμ.) ὁ χνοῶδὼτὸς σπόρος μερικῶν φυτῶν (καθὼς τοῦ ζοχοῦ, τοῦ μαρουλιοῦ κτλ.). 3) τὸ πρῶτον χνοῦδι τῶν γενείων. 4) (ἐνίοτε) τὸ πτηνὸν ὑπελαΐς.

Παππόσπέρματος (ὁ, ἡ), (βτν.), ὁ ἔχων παππῶδες (χνοῶδωτὸν) σπέρμα.

Παππόφονος (ὁ, ἡ), = Παποκτόνος.

Παππώδης, εος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ πάππον (χνοῦδι), χνοῶδώτος, γενειώδης.

Παππωνυμικὸς, ἡ, ὀν, ᾧ ἐπ'ῤ. -ικῶς. 'Ο πατρωνυμούμενος ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του.

Παππῶς, α, ον. 'Ο τοῦ πάππου, προγονικὸς.

Πάπταίνω [σωγγ. τῷ Πτήσσω], Μ. ανῶ (δόρ.'Επάπτηνα). Κυττάζω ἐλπότρεχάμαι περιέργειαν ('σὰν νὰ σκαλίζω ἢ νὰ ὑποπτεύω τ.), (μὲ αἰτ.) ἀναζητῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, (κοιν.) κυττάζω νὰ ἰδῶ (νὰ εὕρω) τινα. (μτνμ.) ἔχω τὸν νοῦν μου εἴς τι· προσέχω. »Παπταίνων Δίαντα,« Ἰλ. Ρ. « Τὸν δ' ἀγρίως ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,« Σοφ. »Τοὺς δ' ὑπὸ τρόμου ἔλαβε, πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι,« Ἰλ. Ξ. (καὶ αἰτ. πρόθετ.) » Παπταίνων μεθ' ὁμήλικας,« 'Ησ. (παρέλ. Πτοέω). (καὶ ἐπιφερομένου τοῦ Μή) » Πάντοσε παπταίνων,μή τις γύρα χαλκῷ ἐπαύρῃ,« Ἰλ. Ν. (ὀθ. τρπ.) » Πάπταινε μή τι πημανθῇς.« Αἰσχλ.

Παπταλάω-ῶ, Π. (μτγν. καὶ σπνπ.) ἀντὶ Πάπταίνω.

Παπύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πάπυρον.

Πάπυρος (ὁ), εἶδος φυτοῦ τῆς Αἰγύπτου, τὴν φλοῦδαν τοῦ ὁποίου μετεχειρίζοντο ὡς χαρτὶ (συγκολλῶντές την σαυρωτὰ) ἢ ὡς φλαμουρόσχοινον (σχήφοντές την), ἴδε Βύβλος.

Παπυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) τὰ φύλλα ἢ τὴν ῥίζαν τοῦ παπύρου.

Παπυρώδης, εος (ὁ , ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παπύρου.

Πάρ, Π. (πρὸ συμφ.) καὶ Δ. (εἰς ἐπγρφ.) ἀντὶ Παρά. 2) ἀντὶ Πάρεσιν ἢ Πάρε μι.

Παρ', (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων.) ἀντὶ =

Παρά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., ᾧ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μέν. 1) κίνησιν ἀπό τινος (κυρ. προσ.) »Ἐμοὶ ἀγγελίη ἦκει παρὰ βασιλῆος ,« Ἡρ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) »Οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως,« Ἀρχ. »Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμοῦ λέξει , τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς οὐ ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι, « Ξεν. « Φάσγανον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,« Ἰλ. Α. » Τοῖς παρ' αὐτοῦ ἑπομένοις,« Ξεν. (ὀθ. 2) (τρπ. ᾧ μάλιστα μὲ τὰ πθ. ῥήμ.) τὸ ὑφ' οὗ γίνεται ἡ ἀφ' οὗ προέρχεταί τι. «Παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. « Ξεν. » Ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν (τῶν δούλων) προσχαριζόμενος ἄν, πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν,« αὐτ. » 'Οκότεροι παρὰ τῶν ἑτέρων ἐξέμαθον, « Ἡρ. » Ταῦτα πυνθάνονται οἱ Ἕλληνες παρὰ πυρσῶν , « αὐτ. (ᾧ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, « Δημ. » Πάντα τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων, « Θκρ. ||. (μετὰ δοτ. δὲ) τὸ πλησίον (ἐγγὺς , ἐνώπιον, εἰς τὸν οἰκόν [καὶ τρπ.] εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινος. » Ἥιδε παρὰ μνηστῆρσιν,« 'Οδ. Α. » Παρ' ἔμοι γε ᾧ ἄλλοι,« Ἰλ. Α. »Κείμενα ἔξαι μοι παρὰ σοι σῶα (τὰ χρήματα),« Ἡρ. (καὶ τρπ.) »Παρὰ σοὶ κεῖται,« Αξ., εἶμι εἰς τὸ χρέος σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου). » Παρ' ἔμοιγε κριτῇ,« Αξ. »Μαινομένων ἴδε τρόποι.. παρ' ἔμοι γε φωτῶν,« Εὐρ. » Ἦν ἐπικρατήσῃ αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ « Πρ. »Τοὺς παρὰ σφίσι αὐτῶν δεκίνητας ἀλείους εἶναι,« αὐτ. »Παρ' αὐτῷ γενόμενος,« Πλ., ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ 'τπ. » Οὔτε ἤκουεν οὔτε ἦταν παρ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἔκφρονες κτλ.,« αὐτ. (καὶ ἐπὶ κινήσ.) »Ἐναι παρὰ Τισαφέρνει,« Ξεν. ||. (μὲ τὰ αἰτ. δὲ 1) τὸ πλησίον (ἢ ἐπὶ ζώσ.) « Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός,« 'Οδ. Μ. »Παρὰ τὸν πατέρα ἐκαθέζετο,« Ξεν. » Παρὰ τὸν ποταμὸν τεταγμένον (τὸ στρατόπεδον) , « Ἡρ. »Τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἐοῦσαν δύναμιν,« αὐτ. »Ἐδοξέ μοι, τὰ ἡμίσεα τῆς οὐσίης ἐξεργυρώσαντα, θέσθαι παρὰ σέ,« αὐτ. »Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων,« Γρφ. (ἢ ἐπὶ κινήσ.) » Τὼ δ' αὐτὼ ἵτην παρὰ νῆας,« Ἰλ. Α. »Ἀνέβαινε παρὰ τὸν πατέρα, « Ξεν. » Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα,« Πλάτ. »Παρὰ Ἄμμωνα ἀπέστειλε ἄλλους χρησομένους,« Ἡρ. »Πηγαγον αὐτὸν παρὰ Κῦρον,« αὐτ. »Παρὰ τὴν Βαβυλῶνα παριέναι,« Ξεν. (ᾧ μτνμ.) »Ἥκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν,« Ἐπχλ, Σοφκρ. »Παρ' αὐτὰ τὰ ἐκλήματα,« Δημ. (ὀθ. τὸ κοιν. Πάραυτα). » Παρὰ τοσοῦτον ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, Θκ. »Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀπολωνεῖν,« Ἰσκρ., ὀλίγου ἔλειψεν, (ὀθ. 2) τὸ Μᾶλλον , πλειότερον, (ἀντὶ τῆς) 'Υπέρ. »Ἔπαινει παρὰ τοὺς ἄλλους,« Ξεν. »Παρὰ δύναμιν,« Ὅμ. »Περᾷν καὶ παρὰ πλοῦ τῆς ἐλπίδος,« Γργ. » Τοῦτο μέν τοι τὸ μάθημα παρ' ὀνείνοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι,« Πλάτ. (καὶ τρπ. 3) τὸ ἐπέκεινα (ἔξω) τοῦ ἀπαιτουμένου. »Παρ' ἃ δεῖ,« Πλ. »Παρὰ μοῖραν,« αὐτ. » Οὔτ' ἂν ποιητὴς ἀγαθὸς εἴη, παρὰ μέλος φδῶν· οὔτ' ἂν χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον κρίνων, « Πλ. » Παρὰ τὸ βέλτιστον πράττειν, « Ξεν. » Οὐ δυνατὸν δὲ εἶναι, παρ' ἃ ὁ βασιλεὺς ἐπέζευλεν αὐτοῖς, ἄλλα ποιεῖν,« Εὐθ. »Παρὰ δίκην,« Πλ. »Παρὰ ἃ προσεδέχετο,« Θκ. »Ἄδεον παρὰ μέλος,« Αξ. »Εἴπις παρ' ἃ ὁ υἱὸς ἔφυσε, ποιεῖ, δίκην δίδουσιν , « αὐτ. » Παρὰ φύσιν,« αὐτ. »Παρ' ἡλικίαν,« Πλ. (ἢ 4) 'Εξαίρετον, τὸ 'Εκτὸς, πλήν, (κοιν.) παρὰ , (πολλὰ ὅμοιον μὲ τὸ Γαλλ.) près. »Γεμεῖ δὲ ἡ ναῦς παρὰ πάντα (τὰ προειρημένα) φορτίων,« Ξεν. »Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα,« Ἀρχ. »Παρὰ ἐν πάλαισμα ἔδρασε νικᾶν 'Ολυμπιάδα, « Ἡρ. » Παρὰ τρεῖς ψήφους,« Δημ. »Παρὰ μίαν τεσσαράκοντα,« Γρφ. » Θαυμάζω τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν· οὐ γὰρ ᾤμην οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ,« Πλάτ. » Μάρκος, θηρίον εἰ παρὰ γράμμα,« 'Επγρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔκδχ.) »Ἡμέραν παρ' ἡμέραν,« Δημ. »Τὰ τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν "Αιδου εἰσί,« Λκ. (ἴδε ᾧ 6.) »Παρὰ τετάρτην ἡμέραν,« Πλδ. κάθε 4 ἡμέρας. »Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήδων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων,« Λκ. Ἐν παλληκάρι καὶ ἓν κορῆτσι. » Παρ' ἕνα γέροντες καὶ νεανίαι συμπορευόμενοι, « Αξ. (ἢ 5) Σύγκρ. (ἀντὶ τῆς Πρός). «Πορφύρα παρὰ πορφύραν κριτέα,« Παροιμ. »Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι,« Ξεν. » Παρὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γυναῖκας δὲ αὐτὰς ἄνδρες ἂν αἱ ἐκείνων γυναῖκες φανεῖεν,« Πλάτ. »Τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι, « αὐτ. » Ἡλίου τε ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα, « Θκ. (ἐδῷ ὑπάγονται ϗ αἱ φρσ.) »Παρ' οὐδὲν (»Παρὰ μικρὸν) ποιεῖσθαί (ἡγεῖσθαί, ἄγειν, τίθεσθαί) τι, « Αξ. » Τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν, « Σοφ., νὰ μὴ τὸ νομίσῃ πάρεργον (τίποτε). »Παρὰ πολὺ ἐλάττων (ἀμείνων κτλ.), Αξ. » Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους,« Γρφ. (ἢ 6) Αἰτίαν (ποιητ.) ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα, (ἀντὶ τῆς) Διά. » Οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτας,« Πλ. » Παρὰ τὴν αὐτοῦ ἀμέλειαν,« Θκ. »Οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν . . ,« Δμ. » Παρ' οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀπολώλασιν,« αὐτ. » Πᾶς ἁμαρτάνων παρ' ἑαυτὸν ἁμαρτάνει,« Πλ. » Παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη, « Ἀρςτ. » Τὸ δὲ ὅλον, ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὔχροια (τῶν ῥόδων) παρὰ τοὺς τόπους ἐστί,« Θφρ. (ἐδῷ ὑπάγονται ϗ αἱ φρσ.) »Παρὰ τοσοῦτον οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας, « Ἡρωδ. » Παρὰ τοσοῦτον οὐ κατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν,« Αξ. (καὶ ἴσως καὶ ἡ ἑξῆς:) »Παρ' ἡμέραν γὰρ καὶ αἱ ἄμιαι πολὺ ἐπιδήλως αὔξονται,« Ἀρςτ. (ὅθ. 7) (παρὰ Γρμτ.) παραγωγήν. »Δημοσθένης παρὰ τὸ σθένος,« Αξ. 8) Χρόνον. »Παρὰ πότον,« Ξεν. »Παρὰ τὸν πόλεμον,« Πλ. »Παρ' αὐτὰ τὰ δικήματα,« Δμ. »Παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδὸν,« Ἰσκρ. »Παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν,« Δμ. »Παρὰ πάντα τὸν βίον,« Ακ. »Τὸ παρ' ἑκάςην ἡμέραν ἡδύ,« Πλάτ. ||. (ἐν δὲ συνθ. κυρ. 1) τὸ Πλησίον. » Πάρειμι, Παρακάθημαι, Παρέρχομαι, Παραβάλλω, Παραθαλάσσιος· Παραδίδωμι· Παρακινδυνεύω.

2) τὸ Ἐκτὸς ἢ Ἐπέκεινα (ὅθ. τρπ.) Ἀποτυχίαν ἢ τὸ Ἐναντίον. Παράγω, Παραπείθω, Παραβαίνω, Παρορᾶω, Παρακούω, Παρανομέω, Παρατράγῳδος. 3) ὑπερβολὴν καὶ ἐπίτασιν. »Παράτολμος, ||. (παρὰ Π. Α'. τίθεται κατ' ἀναςρφ.) » Τοῦ κεν δὴ παρ' δῶρα φέροιο,« Ἰλ. Δ. (καὶ Β'. χωρίζεται κατὰ τμσ. τοῦ συνθ. ῥήματος). »Λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας,« Ἰλ. Τ. (ἀντὶ) Παρέθηκας.

Πάρα, Π. (κατ' ἀνςρφ.) ἀντὶ Παρά. 2) (ἑλλ.) ἀντὶ Πάρεστιν. » Οὔτε οἰκός ἐςι, οὔτε τὸ βούλεσθαι πάρα, « Ἡρ. »Πάρα λεύσσειν πτώματα νεκρῶν, « Σοφ.

Παρα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Παρέβην κτλ.), (μὲ δοτ.) Στέκω πλησίον τινός. » Παραβεβήκεε δὲ ἡνίοχος, « Ἡρ. »Ἕκτορι παρβεβαὼς, « Ἰλ. Λ. (ἴδε Παραβάτης). 2) (χ. πτ.) περνῶ παρεμπρός· παρέρχομαι· διαβαίνω. » Παρέβη τρεῖς ἡμέρας, « Ἀρςτ. » Ὁ καιρὸς παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, « Θκρ. (ὅθ. 3) (συνκδχ. μὲ αἰτ. προθετ.) παρουσιάζομαι. » Παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων,« Ἀρςφ. » Στρόβει παράβαινε κύκλω,« αὐτ. (ἴδε Παράβασις). 4) (συνήθ. μὲ αἰτ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μυ, (κατὰ λέξ.) παραπατῶ, παραστρατίζω. » Λέγεται γοῦν ὁδοιπορῶν, . . παραβῆναι τὴν ὁδὸν ἐπιπλέον, « Στρβ. » Οὕτω στέργουσι τὸν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν βίον, ὥστε τινὰς ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς γενεὰς . . μὴ παραβεβηκέναι τὸ παράπαν εἰς Ἠλείαν,« Πλβ., (ὅθεν 5) (συχνότ. τρπ.) ἐκβαίνω ἔξω τοῦ πρέποντος, ὑπερβαίνω τὸ καθῆκον, παρεκτρέπομαι· ἀθετῶ· παραμελῶ. »Τίνα δαιμόνων παραβάντες, τάδε ἀναπίμπλαμεν; « Ἡρ. (καὶ ἐπιῤ.) » Ποῖ παρέβην; « Πυθαγ. (καὶ πθ.) » Τῷ τῶν Ἑλλήνων νόμῳ ὑπὸ τῶνδε παραβαθέντι, « Θκ.

;Παράβακτρος (ὁ, ἡ), Π· ὁ ποδηγετῶν τινα διὰ τοῦ βάκτρου (τῆς βακτηρίας).

Παράβακχος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμὸν, σχεδὸν μανιώδης (βεβακχευμένος).

†Παραβαλέταιρος ἢ Παραβαλλέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκθέτων εἰς κίνδυνον (προδίδων, ἀπατῶν) τοὺς φίλους του, [ἑταῖρος καὶ

Παρα·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Παρέβαλον κτλ.). Βάλω (Θέτω ἢ Ῥίπτω) τι πλησίον τινός. » Κριθὰς τῇ ὄρνιθι παραβάλλειν, « Μυθ. (ϗ κατὰ τμσ.) » Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς (τοῖς ἵπποις), « Ὀδ. Δ. »Τοῖσι δὲ Κίρκη παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν, « Ὀδ. Κ. » Ταῖς ἀμπέλοις κύπρον παραβάλλειν, « Θφρ. (καὶ μσ. μτφορ.) » Παραβαλλόμενος ἀρχὴν ἐλευθερίας πόῤῥωθεν Συρακουσίοις, « Δ. Κασσ. 2) βάλλω ἢ ἀκκουμβῶ τι πλαγίως, κλίνω· πλησιάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Παραβάλλειν τὠφθαλμὼ, « Ἀρςφ., γυρίζειν. » Τὴν κεφαλὴν παραβάλλειν, « Πλάτ., γέρνειν. » Παραβάλλει (ὁ λαγὼς) τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, « Ξεν. » Ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς, « Γρφ. » Παραβάλλειν τὸ θυρίον, « Αξ., κλείειν, (παρβλ. Κλίνω). » Παῦε, παραβαλοῦ τὼ κωπίω, « Ἀρςφ., ἀκκούμβισε πλαγίως τὰ κουπιὰ (καθὼς κάμνουν συνήθως οἱ κωπηλάται ἀράζοντες). (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Παραβαλοῦ τὴν ἄκατον, « αὐτ., ἑτοίμασέ την· (καὶ ἑλλ.) » Ὠδπ. παραβαλοῦ, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Τὰς ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν, « Θκ., πλησιάζειν (διευθύνειν) πρός, (ϗ ἑλλ.) » Παρέβαλε νηυσὶ δέκα ἰθὺ Σκιάθου, « Ἡρ. » Βουλόμενος ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν,« Ἐπιςτ. Φιλ. (ϗ πθ.) » Εὔβοια. . κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ παραβεβλημένη, « Στρβ. 3) (μτνμ.) παραδίδω (ἐμπιστεύομαί) τι εἴς τινα. » Παῖδας παρέβαλε αὐτοῖσι Αἰγυπτίους, τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) » Γενόμενος Ἀθήνῃσιν Ἀντισθένη παρέβαλε, « Αρτ. 4) καταθέτω ποσότητα χρημάτων εἰς τὸ παιγνίδι, βάλλω τι ὡς στοίχημα. (ὅθ. μτφορ.) ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, διακινδυνεύω, (Γαλλ.) compromettre. (ϗ συνήθ. μσ.) ῥιψοκινδυνεύω. » Οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς τὸν βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο,« Θκ., (παρβλ. 6). »Κρεῖττον εἶναι δὶς αὐτὸν θαλάττῃ παραβάλλειν ἢ γυναικί, « Διόδ. (καὶ μσ.) » Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζω,« Ἰλ. Ι. »Παραβαλλομένων ἀμφοτέρων ἡμέων τὰ τέκνα,« Ἡρ. » Οἵ ἂν παῖδας παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσι,« Ξεν. » Παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα, « Θκ. »Παραβάλλεσθαι κίνδυνον, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Πρὸς κῦμα (» Πρὸς ῥεῦμα) παραβάλλεσθαι,« Πλ.,(παρβλ. Παρατίθημι).

6) (συνκδχ.) συγκρίνω (κατὰ παράθεσιν). » Ἓν ἐνὶ παραβάλλειν, « Ἡρ. (ϗ πθ.) » Δοκέει δέ μοι οὐδ' ἀρετὴν εἶναί τις ἡ Λιβύη σπουδαίη, ὥστε ἢ Ἀσίῃ ἢ Εὐρώπῃ παραβληθῆναι, « αὐτ. 7)=Παρακρούομαι, ἀπατῶ. » Μηδὲ ἐμέ τε παραβάλῃ, « Ἡρ. (παρβλ. 4).

;Παρα·βαπτίζω, Μ. ίσω. Βαπτίζω ψευδῶς (παρὰ τὰς ὡρισμένας διατυπώσεις), (ὅθ.

Παραβάπτισμα (τὸ). ψευδὲς (παρὰ κανόνας) βάπτισμα καὶ

Παραβαπτιςής, οῦ (ὁ). ὁ βαπτίζων ἢ βαπτισμένος (;) παρὰ κανόνας.

Παράβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ὡς ἐν παρέργῳ (εἰς περισσεύσασαν ἀπ' ἄλλου ὑφάσματος βαφὴν), [ἐκ τοῦ

Παρα·βάπτω, Μ. βάψω. Βάπτω καὶ ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ βαπτομένου, (ἐπμ.) βάπτω μὲ νόθον (κατώτερον, ξεθωριασμένον) χρῶμα.

;Παραβασία (ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ Π. Παραιβασία ἀντὶ Παράβασις.

Παρα·βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω παρὰ τὸ προσῆκον, σφετερίζομαι παρανόμως τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν.

Παράβασις, εως (ἡ). τὸ παραβαίνειν ἢ παραβαίνεσθαι, (κατὰ λέξ.) πέρασμα παρεμπρὸς ἢ· παραπάτημα, παραςράτημα. (συνήθ. μτφορ.) παρεκτροπὴ, ἀθέτησις. (ἐνίοτε)=Παρέκβασις, (εἰς τὰς κωμῳδ.) τὸ μέρος τοῦ δράματος ὅπου ὁ χορὸς ὡμίλει ὡς ἐκ μέρος τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου πρὸς τοὺς θεατάς.

Παρα·βάσκω, Π, ἀντὶ

Παρα·βατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι πλησίον (εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν μετά) τινος ὡς-

Παραβάτης [παραβαίνω], ου (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ παρακαθήμενος ἢ παριστάμενος ἢ παρακολουθῶν τινι. (ἰδιαιτ.) ὁ πλησίον τοῦ ἡνιόχου ἱστάμενος πολεμιςὴς ἢ (σπν.) ὁ πλησίον τοῦ πολεμιςοῦ καθήμενος ἡνίοχος. » Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε, « Ἰλ. Ψ. » Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια, « Ἀπλλν. 2) (εἰς τὸν Πλ. ἐν βίῳ Π. Αἰμιλ.)=Ἄμιπτος. 3) (σπντ.) ἀντὶ Καταιβάτης. 4) (συνήθ. μτφορ.) ὁ παραβὰς (ἀθετήσας) τὴν ὑπόσχεσίν του· παράνομος, ἐπίορκος.

Παραβατικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (δραματ.) παράβασιν, ἢ· παραβάτου ἴδιος.

Παραβάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παραβάτης.

Παραβατὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ παραβῇ (νὰ ἀθετήσῃ).

†Παραβαφὴς [παραβάπτω], έος (ὁ, ἡ), = Παραλουργής.

Παραβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραβαίνω.

Παραβεβλημένως, ἐπίῤ. (μτχ.), =Παραβλήδην.

Παρα·βιάζομαι, Μ. άσομαι. Πράττω τι (Ἐμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοίνω πουθενά) διά τῆς βίας· (μτφ.) διαστρέφω τὴν ἔννοιαν φράσεως ἢ νόμου· (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι βίαν ἵνα παρεμβαίνω εἰς τὰ δικαιώματα τινος.

Παραβιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Παραβιάζομαι.

Παράβιας, ου (ὁ), εἶδ. πετοῦ ἀπὸ κιρκίδ καὶ κύβζκν.

Παραβιασμός (ὁ). τὸ παραβιάζεσθαι, παραβίασις.

Παραβιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ παρασκευάσῃ τι· ἐκτρέπω, ὁδηγῶ· μετακινῶ, παραμερίζω. (τρπ.) σαγηνεύω. « Καὶ Κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημά σου, « Γρφ.

Παραβλέπτω, Μ. βλέψω. Βλέπτω κατά τι.

Παραβλαστάνω, Μ. βλαστήσω, (μὲ δοτ.) Βλαστάνω πλησίον τινός, ἐβγάλλω παραβλάσταρα ἢ φυτρόνω ὡς παραβλάστημα.

Παραβλάστη (ἡ) καὶ

Παραβλάστημα (τό). παραφυάς, παραβλάστημα.

Παραβλάστησις, εως (ἡ). τὸ παραβλαστάνειν, φύτρωμα παραφυάδων ἢ ἐν εἴδει παραφυάδος.

Παραβλαστητικὸς καὶ Παραβλαστικός, ἡ, όν. Ὁ παραβλαστάνων (ἐβγάλλων παραφυάδας ἢ φυτρόνων ἐν εἴδει παραφυάδος).

Παράβλεψις, εως (ἡ), τὸ παραβλέπειν ἢ παραβλαπτεσθαι.

Παράβλεμμα (τὸ). βλέμμα ῥιπτόμενον πλαγίως (ἐν παρόδῳ)· κάττυγμα ἀλλοίθωρον· στραβοκύτταγμα, ἀγριακυττάγμα, [ἐκ τοῦ

Παραβλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω στραβά (ἀλλοίθωρα) ἢ πλαγίως· στραβοκυττάζω ἢ κρυφοκυτοτάζω. 2) βλέπω ἢ προσποιοῦμαι ὅτι βλέπω ἐν παρόδῳ (ἀπροσέκτως). (ὀθ. συνεκχ.) παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παράβλεψις, εως (ἡ), τὸ παραβλέπειν, κύτταγμα πλαγίως ἢ ἐν παρόδῳ· περιφρόνησις.

Παραβλήθην, ἐπίρ. Π. πλαγίως· παραλλήλως. (μτφορ.) παραβολικῶς· μὲ εἰρωνείαν, ὑπούλως ἢ διὰ συγκρίσεως (παραθέσεως).

Παράβλημα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι βάλλεται πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος. (ὀθ.) τὸ ῥιπτόμενον πρὸς τροφὴν εἰς τὰ ζῶα. (ναυτ.) παραπέτασμα διὰ προφύλαξιν, (ἀλλ.) Παράρριμα.

‡Παραβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. = Παραπλήξ, παράφρων.

Παραβλεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραβάλλω.

Παραβλητικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς παράθεσιν (παραβολήν) ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος.

Παραβλητικῶς, ἐπίρ. = Παραβλήδην.

Παραβλητὸς, ἡ, όν ἢ

Παράβλητος (ὁ, ἡ). ὁ παραβληθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ παραβληθῇ (νὰ προστεθῇ, νὰ συγκριθῇ, νὰ ἀπατηθῇ), ἐπιδεκτικὸς συγκρίσεως κτλ.

Παραβλύζω, Μ. ύσω. Ἀναβρύω τι ὡς ἀπὸ πηγῆς· ξερνῶ ἀπὸ πλημμονήν.

Παραβλώψ [παραβλέπω], ῶπος (ὁ, ἡ). ὁ κυττάζων πλαγίως, ἀλλοίθωρος.

Παραβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἐκ τοῦ πλησίον, (συνεκχ.) θορυβῶ· (μτφ.) καταλαλῶ.

Παραβοήθεια (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ

Παραβοηθέω-ῶ. Μ. ήσω. Βοηθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον (ἐκ τοῦ παραγεῖσθαι, ἐπάνω εἰς τὸν κίνδυνον), τρέχω ἀμέσως πρὸς βοήθειάν του.

Παραβοήθημα (τὸ). ἡ ἐν καιρῷ ἀνάγκης (ἐκ τοῦ παραγεῖσθαι) βοήθεια.

Παραβολάδην, ἐπ. Π. = Παραβλήδην.

‡Παραβολεύομαι, Μ. εύσομαι. Γρφ.—Παραβάλλομαι, ῥιψοκινδυνεύω ἢ 2) ἀναφέρομαι ἐν εἴδει παραβολῆς, (αὐτὸ διορθ. τὸ Παραβουλεύομαι).

Παραβολή (ἡ). τὸ παραβάλλειν ἢ παραβάλλεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ συνεγγὺς προβολή (συμπλοκή) εἰς ναυμαχίαν. » Τῶν στρατηγῶν ἐκ παραβολῆς τὸν ἀγῶνα συνιστωμένων, « Διοδ., (ὀθ. 2) διακινδύνευσις. » Δι' ἐλιγμῶν καὶ παραβολῶν (ὅπου τινὲς διορθ. Παραβόλων) παραίνοντας πρὸς τὸ τεῖχος, « Πλ. 3) (συνήθ. πρτ.) παράθεσις· σύγκρισις· (ὀθ.) ὁμιλία ἀλληγορική (ἐκ παραθέσεως γνωστῶν πραγμάτων). » Ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι, « Γρφ. 4) (γεωμετρ.) καμπύλη τις γραμμὴ εἰς τὰς κωνικὰς τομάς. 5) (ἀριθμητ.) διαίρεσις.

Παραβολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παραβολήν (σύγκρισιν).

Παραβολικῶς. ἐπῤ. Διὰ παραβολῆς (συγκρίσεως), μὲ παραβολάς.

Παραβόλιον, μτγν. ἀνεξ

Παράβολον (τό). ἡ ποσότης (τὸ εἰσπραττόμενον τῆς δίκης) τὴν ὁπ. προκατέβαλλεν ἐν εἴδει παρακαταθήκης ὁ ἐκκαλῶν τὴν κρίσιν του εἰς ἀνώτερον δικαστήριον· (ἐν γέν.) ὑποθήκη, παρακαταθήκη. (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παράβολος (ὁ, ἡ). [παραβάλλομαι 4] παράτολμος, ῥιψοκίνδυνος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος. » Φιλοκινδυνος καὶ παράβολος ἐν ταῖς μάχαις, « Διοδ. » Λιγωνισμα (ὁ Φόρμακον)—, « Πλε., Πλ. «Τὰ παράβολα καὶ μετάλλα πράττειν ἐλεγεν (ὁ Καῖσαρ) ὄεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλεύεσθαι, « Πλ.

Παραβόλως, ἐπίῤ. Ῥιψοκινδύνως. 2) παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκήτως, ἢ παρὰ λόγον, (Γαλλ.) par caprice.

Παραβομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ πλησίον ἢ κατὰ μίμησίν τινος, (παρβλ.) Προσηχέω.

Παράβορρος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κτυπᾷ ἀπὸ τὰ πλάγια ὁ βορρᾶς.

Παραβόσκω, Μ. βοσκήσω, = Παραρέφω.

Παραβουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ, ξελογιάζω, (παρβλ.) Ἀποβουκολέω.

Παραβουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Βουλεύομαι παραλόγως ἢ παραβόλως· (ἐπμ.)=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παραβολεύομαι.

Παραβραβεύω, Μ. εύσω. Δικάζω (κυρ. ὡς βραβευτὴς, ἀγωνοθέτης) παρὰ τὸ δίκαιον· στερῶ τινα δίκαιον (κατὰ προσωπολημψίαν) τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ βραβείου (μτφ.) παρεμποδίζω. » Τὴν παραβραβεύουσαν φάραγγα, « Θεοφύλ.

Παραβραχύ (ἀντὶ Παρὰ βραχύ), ἐπίῤ. Παρ' ὀλίγον, σχεδόν.

Παράβυσμα (τὸ), [παραβύω]. πᾶν ὅ,τι χώνεται (κυρ. ἀπὸ τὰ πλάγια) πρὸς ἀπογέμισμα, στούππωμα, παραγέμισμα. (μτφορ.) παραπλήρωμα.

Παράβυστος (ὁ, ἡ). ὁ χωνόμενος ἢ χωμένος πλαγίως (μὲ τρόπον ἢ διὰ τῆς βίας) πουθενά, παρεμβεβλημένος (ὡς παράβυσμα), παρεισακτος· (ἐπὶ τόπ.) παρέμβρος, ὀθ. Κόλαξ μέν τις ἐπωνομάσθη) «Παράβυστος, « Ἀθ., διότι καὶ χωρὶς νὰ τὸν θέλουν ἐχώνετο εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς· (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) » Παράβυστον, « Παυσ., τὸ δικαστήριον τῶν ἑνδεκα (διότι ἔκειτο εἰς μέρος ἀπόκεντρον), (ὀθ.) « Ἵν' παράβυστόν τι ποιῆν τι, « ἀρυσίως· (εἰς τὸν Ἀρστ. Τοπ. Β', ά, 22) πάνυ, ἀλλεπαλλήλως, [ἐκ τοῦ

Παραβύω, Μ. βύσω. Χώνω τι ἐν πλαγίᾳ (μὲ τρόπον ἢ διὰ τῆς βίας) πουθενά· στουππόνω καλά, παραγεμίζω· (Γαλλ.) fourrer.

Παραβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον εἰς τὸ πλάγιον βωμοῦ. » Ἀκτή—, « Σοφ., ἡ περὶ τὸ βωμόν.

Παραγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παράγω.

Παραγγαρεία (ἡ), ἴδε Ἀγγαρεία.

†Παραγγελεὺς, έως (ὁ), ὁ παραγγέλλων (καταγγέλλων, καταμηνύων) τι, (Δτ.) denunciator.

Παραγγελία (ἡ), = Παράγγελσις, εἴδοποίησις· ἐντολή, (Γαλλ.) commission. προσταγή, διαταγή· κίνημα φατριαστικόν· (ῥαδιουργία) πρὸς ἐπιτυχίαν δίκης ἢ ἀπόλαυσιν δημοσίας θέσεως, σπουδαρχία, (Γαλλ.) brigue. » Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἦσαν παραγγελίαι, « Ἀπ. «Οὐδέν ἐστιν ὄφελος πολιτείας, ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσι, « Δημ.

Παραγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (κυρ. ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον), γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω· ἐντέλλομαι· προτρέπω (κυρ. ὡς στρατηγὸς) προστάζω, διατάττω τί πρέπει νὰ γένῃ, δίδω (κυρ. διὰ ζώσης φωνῆς) τὰς ἀπαιτουμένας παραγγελίας εἰς τὸ στράτευμα· (ὡς δημαγωγὸς) προπαθῶ (ὀργανίζω) διὰ συνεργείας τῶν φίλων καὶ συμφατριαστῶν μου νὰ κρίνω τὴν κρίσιν μου ἢ νὰ λάβω ἀξίωμα, σπουδαρχῶ. (Νμ. ἐπὶ γυναικὸς διεζευγμένης) εἰδοποιῶ τὸν σύζυγόν μου ὅτι εἶμαι ἔγκυος, (παρβλ. Ἀντιπαραγγέλλω). » Παρηγγείλαμεν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωΐα τάχιστα, « Πλάτ., ἐβώσαμεν ἀμαιβαίως λόγον, ἐσυμφωνήσαμεν. » Ἀγαθὸν δὲ, πρὸς τῷ διὰ παραγγέλσεως ἐξάγειν, καὶ τὸ δεκαδάρχους καθιστᾶναι ἢ πεμπαδάρχους, ἵνα ὡς ἐλαχίστοις ἕκαστος παραγγέλῃ, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, « αὐτ. «Στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, « αὐτ. » Παραγγέλλειν εἰς τὸν κατάλογον ἅπαντας τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, « Ακ. » Πολλάκις οὐ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο, « Ξεν., (παρβλ. Παράγγελσις, ὀθ. μτφορ.) » Ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν τινι, « Δ. Ἀλ., (Γαλλ.) briguer. «Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρῆγγειλεν· αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἐλάσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σονα μετῆλθε, « Πλ. (καὶ προθετ.) »Αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν, ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων, « αὐτ. » Εἰς ἄνδρας παραγγέλλειν, « Συν. φθάνειν (μεταβαίνειν ἀπὸ τῆς νεανικῆς) εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, (ὅθ. 2) ἁπλῶς) ἀντὶ Φθάνω. »Πρὶν αὐτοὺς ἐκεῖ παραγγεῖλαι, « Παχυμ. » Τῶν πρέσβεων εἰς τὴν πόλιν παραγγειλάντων, « αὐτ. (καὶ καταχρηστικώτ. χωρὶς τῆς προθ.) »Τὴν Οὐγγρίαν παραγγείλαντες, « Γ. Ἀκροπολ.

Παράγγελμα (τὸ), τὸ παραγγελλόμενον· εἴδησις· ἐντολή· διαταγὴ (κυρ. στρατ.), παραγγελία. » Τῶν τριηράρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι, « Δμ. » Ὥσπερ ἐκ παραγγέλματος ὁ δῆμος ἐπεφώνησε τοῦτο δὴ τὸ. . « Πλ.

Παραγγελματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ διδόμενος ὡς παράγγελμα, προστακτικὸς ἢ προτρεπτικός.

Παραγγελματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παραγγέλματος, προστακτικῶς.

Παράγγελσις, εως (ἡ), τὸ παραγγέλλειν, μήνυμα· πρόσταγμα· προτροπὴ ἢ ἀποτροπὴ, ἐντολὴ, παραγγελία· (κυρ. ἐπὶ στρατ.) διαταγὴ διδομένη διὰ ζώσης φωνῆς (διὰ συνθήματος), (ὅθ.) » Διὰ (»Ἀπὸ) παραγγέλσεως ἐξάγειν, « Τακτ. » Ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις, « Πλάτ. (ἴδε Παραγγέλλω). » Τάς γε μὴν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ γραφῆς, « Ξεν.

Παραγγελτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράγγελσιν (παραγγελίαν κτλ.), προτρεπτικὸς ἢ ἀποτρεπτικός. » Λόγον τὸν τῶν πρακτέων παραγγελτικόν, « Εὐσ.

Παράγειος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς (τῆς ξηρᾶς).

Παραγενέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραγίνομαι.

Παραγένησις [παραγίνομα], εως (ἡ). ἐρχομὸς ἢ παρουσία, (ὅθ.) » Οὐ παραγένησις, « Ἐπίκουρ., ἢ ἀπουσία.

Παρα·γεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κάμνω (Δίδω εἴς) τινα νὰ γευθῇ τι μὲ τρόπον (ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον), (μτφορ.) τὸν ἐμπνέω (τὸν συνειθίζω εἴς) τι βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. ‖. (μσ.) = Ἀπογεύομαι, (μτφορ.) λαμβάνω ἀκροθιγῶς πως πεῖράν τινος πράγματος.

;Παραγήραμα (τὸ). παραλογισμὸς γέροντος, ξαναμώραμα· (συνκδχ.) γέρων ξαναμωραμένος, [ἐκ τοῦ

Παρα·γηράω-ῶ Μ. άσω. Παραλαλῶ ἢ Παραφρονῶ ἀπὸ τὸ πολὺ γῆρας, ξαναμωραίνομαι.

Παρα·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Παρεγενόμην κτλ.). Φθάνω πουθενὰ, ἔρχομαι (ἀπ' ἀλλοῦ)· (μὲ δοτ.) παρευρίσκομαι εἰς· (συνκδχ.) βοηθῶ, παραστέκω. (Νμ.) καταντῶ εἰς χεῖράς τινος, προστίθεμαι, (ἐπὶ φυτ.) μεστόνω, φθάνω εἰς τὸν καιρὸν (εἰς τὴν ἀκμήν) μου, ὡριμάζω. » Ἡ συκῆ ἐὰν σκίλλῃ φυτευθῇ, θᾶττον παραγίνεται, « Θφρ.

Παρα·γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Παρέγνων κτλ.). (κατὰ λέξ.) Δὲν καλογνωρίζω, παραγνωρίζω· (ὅθ. μτφορ.) ἔχω (σχηματίζω) περί τινος ἐσφαλμένην γνώμην, ἀπατῶμαι. » Ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστὰς, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Παραγνῶναι τοῦ δικαίου, « Φλστρ., ἀποφασίζειν παρὰ τὸ δίκαιον, 2) (συγχ. τῷ Παραγιγνώσκω).

Παρ·αγκαλιζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ τι ἀγκαλισμένον εἰς τὸ πλάγι μου, (ὅθ.

Παραγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἀγκαλιασμένον εἰς τὸ πλάγι του. » Ψυχρὸν παραγκάλισμα γίγνεται γυνὴ κακὴ, « Σοφ.

Παρ·αγκιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἑκατέρωθέν τινος ἄγκιστρα, σχηματίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια ὡς ἄγκιστρον. » Βέλη παρηγκιστρωμένα, « Πλ., τὰ ἔχοντα ἑκατέρωθεν τῆς αἰχμῆς ἀγκιστροειδεῖς ἐντομάς.

Παρ·αγκωνίζω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κουντῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα· (συνκδχ.) ἀποῤῥίπτω (ἀπομακρύνω) τι ὑπεροπτικῶς ᾖ μὲ αὐθάδειαν. 2) (πθ.) ἔχω πρὸ ἐμοῦ ἐξέχοντα ἀγκῶνα. » Ἀκτὴ παρηγκωνισμένη, « Ἡλ., κειμένη ὄπισθεν ἀγκῶνος (ἀκρωτηρίου).

Παραγκωνιστέον, θετ. τοῦ Παραγκωνίζω.

Παραγκωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραγκωνίζων τὸν τυχόντα, χωνόμενος παντοῦ, (παρβλ. Παράβυστος).

Παράγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παρεξέχοντας τοὺς γλουτούς.

Παρα·γλύφω, Μ. γλύψω. Γλύφω (Σκαλίζω) ἄλλην σφραγῖδα παρὰ τὴν καθαυτὸ, κάμνω ψευτικὴν βοῦλαν. 2) κοιλαίνω τι πλαγίως ἢ ὀλίγον τι διὰ τῆς γλυφίδος.

Παραγναθίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν γνάθων μέρη, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Παραγναθίδιον (τὸ), τὸ ψάλιον (la gourmette) ἢ μᾶλλον αἱ πτέρυγες (les branches) τοῦ χαλινοῦ, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Παραγναθὶς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος τῆς περικεφαλαίας τὸ ὀπ. σκεπάζει τὰ μάγουλα (τὰς γνάθους), (εἰς τὰ Ἱππιατρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρακανθίς)

Παρα·γνάμπτω, Μ. γνάμψω. Λυγίζω τι πλαγίως ἢ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος (ἀλλέως παρ' ὅ,τι πρέπει νὰ ἦνε λυγισμένον), (τρπ.) = Παρατρέπω.

Παρ·άγνυμι, Μ. παράξω (ἀόρ. Παρέαξα, ᾖ πθ. Παρεάγην). Παρατρέπων συντρίβω.

Παραγνῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραγιγνώσκω.

Παραγονάτιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κόμπων) τοῦ καλαμιοῦ (τῆς κληματίδος κτλ.) διάστημα.

Παρ·αγοράζω, Μ. άσω, = Παροψωνέω.

†Παραγόρευσις, εως (ἡ), Γλσ. ἄρνησις, ἀπαγόρευσις, [ὡς ἐκ τοῦ

;Παρ·αγορεύω, Μ. εύσω, = Ἀπόφημι, ἀρνοῦμαι, ἢ = Ἀπαγορεύω.

Παράγραμμα (τὸ). τὸ παραγραφὲν (προσγραφὲν) εἴς τι, πρόσθετον (δεύτερον) ὄνομα, ἐπίθετον. » Ἐπὶ γὰρ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παράγραμμα ἦν ἢ πατρὶς, « Ἀρστ. 2) τὸ παρὰ τοὺς κανόνας γεγραμμένον, σφάλμα (κατὰ παραδρομὴν ἢ ἐπιτηδες) περὶ τὴν ὀρθογραφίαν λέξεως, Παραγραμματισμὸς, λογοπαίγνιον.

Παρα·γραμματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (ἐπίτηδες) παράγραμμα, διαστρέφω διὰ μεταβολῆς ἢ ἀντιμεταθέσεως τῶν στοιχείων λέξιν ἐπὶ τὸ κωμικώτερον (π. χ. Βυρσίνη ἀντὶ Μυρσίνη, Caldius ἀντὶ Claudius, κτλ.). » Ἀστείως παραγραμματισθεὶς, πολυπενθὴς ἀντὶ πολυβενθέος κληθήσεται, « Σχλ.

Παραγραμμάτισις, εως (ἡ) καὶ

Παραγραμματισμὸς (ὁ), τὸ παραγραμματίζειν, ἡ διὰ παραγράμματος διαστροφὴ λέξεως, » ὡς ὅταν ἀντὶ κόλακος κόρακος εἴπῃς παίζων, « Ἰζ., (παρβλ. Παρωδία).

;Παραγραμματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραγραμματίζων (σατυρίζων ἢ ἀστείζομενος διὰ παραγραμμάτων), διαστρέφων τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ γελοῖον.

Παραγραμματίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

;Παραγράμμως, ἐπίρ. Διὰ παραγράμματος (παραγραμματισμοῦ) λέξεως (εἰς τὸν Στβ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρ' Ἄμμωνος).

†Παράγραπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρέγγραπτος.

Παραγραφὴ (ἡ), τὸ παραγράφειν· σημείωσις (παρατήρησις) ἢ διορθωσις εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου ἢ ἐγγράφου. » Σελίδες, τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις μεταξὺ τῶν παραγραφῶν, « Ἡσύχ. » Ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν, « Λκ. 2) (Γρμτ.) σημεῖον (ὑποστιγμὴ ἢ μεσοστιγμὴ) ὅτι τελειόνει ἢ περίοδος. » Δεῖ δὲ καὶ δῆλην εἶναι τὴν τελευτὴν, οὐ διὰ τὴν παραγραφὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμὸν, « Ἀρστ. » Ἀρξάμενος ἀπὸ (τῆς) παραγραφῆς, ἀνάγνωθι τὰ περὶ τῆς ἡγεμονίας, « Ἰσκρ., (παρβλ. Παράγραφος), (ὅθεν 3) ἀντὶ Τέλος. » Κακῶν—, « Ἰώσ. 4) (ῥτρ.) σύντομος ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων πρὶν μεταβῶμεν εἰς τὰ περαιτέρω. » Ὡς μέλλων δὲ ἑτέρων μεγάλων ἐνάρχεσθαι πραγμάτων, παραγραφὴν ἐνέβαλε τὸν στίχον, « Σχλ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 1. » Ἔστι δὲ παραγραφὴ σχῆμα λόγου καταστατικὸν ἐννοίας ἐν ἐπιλογοις, « Εὐς. 5) (Νμ.) ἐξαίρεσις (ἀπόκρουσις) τῆς δίκης ὡς μὴ εἰσαγωγίμου (κυρ. διὰ τὸ ἐκπρόθεσμον ἢ διὰ προγεγονότα μεταξὺ τῶν διαφερομένων συμβιβασμὸν ἢ διὰ τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δικαστηρίου), (Γαλλ.) prescription. »Διαφέρει δὲ Μεταλήψεως ἡ Παραγραφὴ, καθ' ὃ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι, « Οὐλπ. 6) (ἐνίοτε) σύγκρισις, (Διόδ.).

Παραγραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν (κυρ. Νμ.) παραγραφήν. » Ἀγὼν (»Λόγος)—, « Ῥτρ., ὁ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ δίκη εἶνε παραγράψιμος.

Παραγραφικῶς, ἐπίρ. Διὰ (Νμ.) παραγραφῆς.

†Παραγραφὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖόν τι διὰ τὰς παραγραφὰς (παρασημειώσεις).

Παράγραφος (ἡ), (ἐνν.) γραμμὴ μὲ στιγμὴν ἐπάνω σημειωμένη εἰς τὸ περιθώριον πρὸς δήλωσιν τῶν διαφόρων μερῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ χοροῦ εἰς τὰς παλαιὰς κωμῳδ. καὶ τραγῳδ. 2) (ὡς σημ. ὑποδιαστολῆς ἢ διαστίξεως, ἴσ.) = Παραγαφή, [ἐκ τοῦ

Παρα·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον (εἰς τὸ πλάγι) ἄλλου, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη γεγραμμένον, γράφω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. » Ἢ πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν, « Δμ., νὰ γράφῃς ἄλλου πατρὸς ὄνομα πλησίον τοῦ ἐδικοῦ σου, νὰ ὑπογράφεσαι ἄλλου πατρὸς υἱός, (ἴδε ἢ Προσπαραγράφω). » Περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, « Δημοσθ. (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ:) »Νόθων .. παρ' οὓς παρέγραψα τὸ ψήφισμα. « (ἀλλ' ἐκ τοῦ Αἰσχίνου κατὰ Κτησιφ. φαίνεται ὅτι εἶνε προκριτωτέρα ἡ πρώτη σημασία:) » Ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου, τουτὶ τὸ σανίδιον, καὶ τὸ ψήφισμα, καὶ οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι. « 2) (γρμτ.) σημειόνω διὰ παραγράφου τὸ τέλος τῆς στροφῆς ἢ τῆς περιόδου, ἢ 3) μιμοῦμαι ἄλλον ποιητὴν ἢ συγγραφέα. 4) (συνήθ. μσ. μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Γραφὴν) ἀποκρούω τὴν δίκην ὡς μὴ εἰσαγωγίμον, λέγω ὅτι δὲν ἔχει τὸν τόπον της (ἴδε Παραγραφή). (ἐν γέν.) ἀποφεύγω (δι' ἀπάτης) » Τοὺς δανειστὰς—, « Συν., (ὅθεν 5) ἀναιρῶ, μηδενίζω. » Τὰ γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ἡμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη, « Πλβ., (παρβλ. Περιγράφω, μετὰ τοῦ ὀπ. συγχ.).

Παραγράψιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὀπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ παραγράψῃ (νὰ ἀναιρέσῃ διὰ παραγραφῆς), ἀπαράδεκτος, ἀπορρίψιμος.

Παρ·αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ἀγρύπνως.

Παράγυιος (ὁ, ἡ). διάστροφος τὰ γυῖα (μέλη τοῦ σώματος), παραμύσερος.

Παρα·γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως.

Παράγυμνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (παρ' ὀλίγον) γυμνός.

Παρα·γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω παῤῥησίᾳ ἢ κατ' ὀλίγον· (μτφορ.) φανερόνω.

Παραγύμνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

‡Παραγύρως, ἐπίρ. Γυρίζωντας εἰς τρόπον ὥστε ἑκάστη κυκλοφορία νὰ ἐγγίζῃ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν τὸν προδιαγραφέντα ἤδη γῦρον.

Παρ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρήγαγον κτλ.). Φέρω τι παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός, ἐμβάζω, παρουσιάζω. (ἐπὶ στρατ.) μεταφέρω κατὰ τάξιν τοὺς στρατιώτας ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος τῆς φάλαγγος. » Παρῆγε τοὺς πρέσβεις εἰς τὸν δῆμον, « Αξ. » Παρῆγε τοὺς ἄνδρας ἔσω, « Ἡρ. » Παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον, ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ὁ θεὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγε, « Δαμασκ. 2) διαβιβάζω (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβ. διαβαίνω) πλησίον τινός. (ἐν γέν.) παρέρχομαι, περνῶ· (συνκδχ.) ἐκλείπω. » Παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, « αὐτ. » Παράγειν (μετὰ καὶ χωρὶς) τὸν χρόνον, « Πλ., = Χρονοτριβεῖν, (Γαλλ.) temporiser. » Ὁ μὲν εὐθὺς δεῖν ᾤετο κολάζεσθαι τοὺς ἀδικήσαντας, ὁ δὲ ἐξέκρουε καὶ παρῆγεν, « αὐτ. 3) κάμνω τι νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν· (τρπ.) μεταπείθω. » Παραγαγὼν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, « Πλ. » Οὐκ οἷόν τε ἐγένετο παραγαγεῖν μοίρας, « Ἡρ., (ὅθεν 4) (τρπ.) ἀπατῶ· παρασύρω· δελεάζω. » Τῇ δεινότητι καὶ ταῖς παρασκευαῖς ταῖς τοῦ λόγου παραγαγεῖν τοὺς οἰκέτας, « Λυκοῦργ. » Τοὺς στρατιώτας ἐλπὶς παρῆγεν ὡς ἀποδώσοντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Μισθοῖσι παρηγμένη, « Σοφ., (ὅθεν 5) τέρπω, διασκεδάζω. » Παίζων καὶ παράγων ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν, « Πλ., (κοιν.) ἵνα περνᾷ τὸν καιρόν, (παρβλ. Διάγω 4). 6) (γραμτ.) ἐξάγω ἐτυμολογικῶς λέξιν τινὰ ἀπ' ἄλλης λέξεως.

Παραγωγεύς, έως (ὁ). ὁ παράγων ἢ παραγαγὼν (εἰς τὸ εἶναί) τι. » Τὸν τῶν ἁπάντων παραγωγέα τε καὶ συνοχέα (θεόν), « Ν. Χων.

Παραγωγή (ἡ), τὸ παράγειν ἢ παράγεσθαι, πέρασμα παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός, ἐμφάνισις, παρουσίασις. (Τακτ.) ἡ κατὰ στίχον μετατόπισις τῶν στρατιωτῶν ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο τῆς φάλαγγος. » Παραγωγὴ κώπης, « Ξεν., τὸ σύρσιμον τοῦ κωπιοῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὀπ. εἰδοποιοῦνται μεταξύ των οἱ κωπηλάται. » Παραγωγὴ ὀστοῦ, « Ἰατρ., ἡ διὰ τῆς χειρὸς ἀποκατάστασις αὐτοῦ (ἐξαρθρωθέντος) εἰς τὸν φυσικὸν τόπον. » Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς κόσμου μόνην τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν, « Φιλοπ. εἰς Πρόκλ. » Χρόνου—, « Πλ., = Χρονοτριβή, (Γαλλ.) temporisation. 2) (μτφορ.) ἡ ἀπὸ τοῦ εὐθέος παρεκτροπή, ἐξαπάτησις· (πθ.) παράπτωσις. » Ἵν' αἱ ἑκάστοτε παραγωγαὶ γιγνόμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς, « Πλάτ. » Λόγος ταῦτα ἢ παραγωγὴ τοῦ πράγματος, « Δμ. » Οὐ παραπλοκὰς οὐδὲ παραγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη πραελθών, « Πλ. 2) (ἐν γέν.) μεταβολὴ· διαφορά. » Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι (οἱ Ἴωνες), ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων, « Ἡρ., (ὅθεν 3) (γρμτ.) ἡ ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου ἐξαγωγὴ ἄλλης λέξεως (κυρ. διὰ παρασχηματισμοῦ τῆς ληγούσης). » Ἐπετηδεύθη δὲ ἡ παραγωγὴ τῶν λέξεων διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἔνδειαν, « Εὐστ.

Παρ·αγωγιάζω, Μ. άσω. Φορολογῶ τοὺς διαβαίνοντας, συνάζω τὸ-

Παραγώγιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρωνόμενον διὰ τὴν παραγωγὴν (τὸ πέρασμα) τῶν πραγματειῶν, (ἄλλ.) Διαγώγιον.

;Παραγωγίς, ίδος (ἡ), μέρος τῆς τοξοβόλου μηχανῆς τὸ ὀπ. ἐχρησίμευε πρὸς μετατόπισιν αὐτῆς (παρβλ. Περιαγωγίς).

Παραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος παράγειν (παρασύρειν), ἀπατηλός. » Ὦ προδότι ἢ παραγωγὲ ἢ μύραινα σύ, « Αξ. 2) ἐπιτήδειος πρὸς παραγωγήν, (Γαλλ.) productif. 3) (πθ.) = Εὐπαράγωγος. » Παραγωγότερα τὰ ὀστέα, « Ἱππκρ.

Παράγωγος (ὁ, ἡ). ὁ παραγόμενος ἢ δυνάμενος νὰ παραχθῇ (κυρ. γρμτ.), ἐπιδεκτικὸς παραγωγῆς.

Παραγώγως, ἐπίρ. (Γρμτ.) Διὰ παραγωγῆς· (κυρ.) κατὰ παρασχηματισμὸν ἢ προσσχηματισμὸν τῆς ληγούσης.

;Παρα·γωνίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον γωνιώδης, σχηματίζω εἶδος γωνίας, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρακανθίζω).

Παρα·δαίνυμι (δαίνυμαι), Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ δοτ.) δειπνῶ παρά τινι, μὲ κρατεῖ τις εἰς τὸ 'σπίτι του ἢ μὲ φιλεύει.

Παρα·δακρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Κλαίω πλησίον τινός.

Παρα·δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Παρέδαρθον κτλ.). Κοιμῶμαι πλησίον τινός· συγκοιμῶμαι.

Παράδειγμα (τὸ), [παραδείκνυμι]. τὸ προκείμενον εἰς μίμησιν πρωτότυπον, (Γαλλ.) modèle. » Ἐξεργάσαντο τὸν νηὸν τοῦ παραδείγματος κάλλιον, « Ἡρ. 2) (μτνμ.) ἡ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς προτάσεως φερομένη μαρτυρία. » Παράδειγμά ἐστιν, ὡς Ζήνων φησί, γενομένου πράγματος ἀπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ νῦν ζητουμένου, « Ἑρμγ. » Ἐπὶ παραδείγματος, « Αἰσχ., παραδ. χάριν, (Γαλλ.) par exemple.

Παρα·δειγματίζω, Μ. ίσω. Προτείνω τι ὡς (κυρ. δὲ Τιμωρῶ τινὰ πρὸς) παράδειγμα, θεατρίζω. » Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὤν, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, « Εὐαγγ.

Παραδειγματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀ ἥκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς παράδειγμα· συνισταμένος εἰς παραδείγματα.

Παραδειγματικῶς, ἐπίρ. Διὰ παραδειγμάτων· ἐν εἴδει παραδείγματος.

Παραδειγμάτιον (τὸ). μικρὸν παράδειγμα.

Παραδειγματισμὸς (ὁ). τὸ παραδειγματίζειν ἢ παραδειγματίζεσθαι, τιμωρία πρὸς παράδειγμα, θεατρισμός.

Παραδειγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ χάριν παραδείγματος.

;Παραδειγμάτωσις, εως (ἡ), = Παραδειγματισμὸς, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραδειγμάτισις).

Παρα·δείκνυμι καὶ Παρα·δεικνύω, Μ. δείξω. Δείχνω τι ἐκ τοῦ πλησίον, (ἐπμ.) δείχνω προφανῶς, ἀποδείχνω. » Παρέδειξεν αὐτῷ τοὺς φόρους, « Ξεν., τοῦ ἔδειξεν ἀπὸ ποῦ νὰ τοὺς λάβῃ. 2) δείχνω τι βάλλωντάς το (ὡς παράδειγμα) κοντὰ εἰς ἄλλο, (ἐπμ.) συγκρίνω διὰ παραθέσεως, παραβάλλω, (Γαλλ.) mettre en regard. » Παραδεικνύειν αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίου, « Φλστρ. » Τοὺς γραμματιστὰς τοὺς παραδείξαντας τοῖς παισὶ τὰ γράμματα, « Ἀρστ.

Παραδεικτέον, θετ. τοῦ Παραδείκνυμι.

Παράδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἀπόδειξις.

Παρα·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δειπνῶ παρά τινι (;), (ὅθ.) = Παρασιτέω. 2) (πθ.) δὲν προφθαίνω ἐν καιρῷ εἰς τὸ δεῖπνον, (ἐπμ.) μένω νηστικος (χωρὶς νὰ δειπνήσω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραδείπνια (τὰ). τὰ παρέκτος τῶν καθαυτὸ φαγητῶν παρατιθέμενα εἰς τὸ δεῖπνον, (Ἰουρκ.) μεζελίκια.

Παράδειπνις, ιδος (ὁ, ἡ), = Παράσιτος.

Παράδεισος (ὁ), [» Ἔστι δὲ τοὔνομα Περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαιθὶ [Ferdews], « Φώτ.]. κῆπος μὲ δένδρα καὶ ζῶα διὰ κυνῆγι, δάσος περιφραγμένον, (Γαλλ.) parc· (ἐν γέν.) περιβόλι, (Τουρκ.) μπαγτσές· (Ἐκκλησ.) ἡ μετὰ θάνατον κατοικία τῶν δικαίων. » Κῆποι οἱ Παράδε σοι καλούμενοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοί, ὁπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει, « Ξεν. » Παραδείσους δένδρων καὶ θηρίων μεστούς, « αὐτ. » Κρύους ὄντος, ἐπέτρεψε τοῖς στρατιώταις ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι, . . μήτε πεύκης μήτε κυπαρίττου φειδομένους, « Πλ.

Παραδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραδέχομαι.

Παραδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ παραδέχεσθαι.

;Παραδεκτὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις, ἄξιος παραδοχῆς.

Παρα·δέρω, Μ. δαρῶ. Ὑδέρνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως).

Παρα·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Λαμβάνω) τι παρά τινος, παραλαμβάνω· ἀναδέχομαι. » Τοῦτον τὸν μιαρὸν παραδεξάμενον Χαρίνῳ τῷ προδότῃ ταῦτα πράττειν, « Δμ. 2) (τρπ.) ἐγκρίνω τι ὡς εὔλογον, στέργω, ἀποδέχομαι.

;Παρα·δέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινός.

Παρα·δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω (Δηλοποιῶ) τι μὲ τρόπον, (Γαλλ.) δίδω νὰ ἐννοήσουν· παραστήνω.

Παραδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τρόπου δήλωσις (παράστασις, ἔκθεσις).

Παρα·δια·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Χωρίζω (Διαζευγνύω) τι παρὰ τὸν συνήθη τῆς διαζεύξεως τρόπον, χωρίζω ἀτελῶς (κατ' ἐπιφάνειαν μόνον).

Παραδιαζευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (χρησιμεύων πρὸς) παραδιάζευξιν. » Σύνδεσμος —, « Γρμ. ὁ καταχρηστικῶς διαζευκτικὸς (π. χ. » Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, « Ἰλ. Α).

Παραδιάζευξις, εως (ἡ). ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον (ὄχι καθαυτὸ) διάζευξις.

Παρα·διαιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζῶ (Τρέφομαι) συνήθως μετά τινος, εἶμαι ὁμοτράπεζός του, (μὲ δοτ.).

Παρα·διακονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διακονῶ (Ὑπηρετῶ) παρά τινι· (χ. πτ.) ὑπηρετῶ κακῶς (ἀμελῶς, παρὰ τὸ καθῆκον ὑπηρέτου).

Παρα·δια·στέλλω, Μ. στελῶ. Διαστέλλω (Διαιρῶ) καταχρηστικῶς (παρὰ τὸν συνήθη τῆς διαστολῆς τρόπον).

Παραδιαστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ καταχρηστικῶς λεγομένη (ὄχι καθαυτὸ) διαστολή.

Παρα·δια·τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. Διατάττω (Διαθέτω) τι ἀλλέως ἢ παρὰ τὸ σύνηθες, μεταβάλλω τὴν καθεστῶσαν (τὴν ὑπάρχουσαν) διάταξιν.

Παραδιατριβὴ (ἡ). διατριβὴ (ἀσχολία) παράλογος, ματαιοπονία· λογοτριβὴ ἀνωφελής.

;Παρα·διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, διδάσκω διδασκαλίας παραλόγους ἢ ἀνωφελεῖς, (παρβλ.) Ἑτεροδιδασκαλέω.

Παρα·δίδωμι, Μ. παρα·δώσω (ἀόρ. Παρέδωκα κτλ.). Δίδω τι εἰς χεῖράς τινος, (Τουρκ.) κάμνω τεσλίμι. » Παραδέχεσθαι τὰ γράμματα ἢ παραδιδόναι, « Ξεν. (ὅθεν συχν. εἰς τὰς Ἐπιγρφ.) » Τάδε οἱ ταμίαι παρέδοσαν, . . παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, » Τάδε ἀπελάβομεν σκεύη· καὶ παρέδομεν, κτλ. 2) δίδω (ἀφίνω) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου· ἐπιτρέπω (» Ὅπως ἂν οἱ καιροὶ παραδιδῶσιν, « Ἰσκρ. » Τῆς ὥρας παραδιδούσης . . ἀνέζευξε, « Πλβ.)· (Γρφ.) προδίδω. » Καὶ Ἰούδας, ὁ καὶ παραδοὺς αὐτὸν, « Εὐαγγ. 3) (μσνμ.) μεταδίδω (κοινοποιῶ) προφορικῶς εἰς ἄλλον ὅ,τι γνωρίζω, (ὅθ. ἐπὶ διδασκαλ.) παραδίδω. » Ὅσοις ἐνετύχομεν ταὐτὰ γνόντες ἐκείνῳ, οὐκ ἐξαλείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ πολὺ ἥδιον παραδώσομεν αὐτὰ τοῖς φίλοις, « Ξεν. (ἢ συχνότ. πθ.) » Τοιόνδε τι περὶ αὐτοῦ παραδέδοται, « Δ. Κάσσ., ἱστόρηται κατὰ παράδοσιν.

Παρα·διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαί τι ἐν παρόδῳ (ὡς ἐπεισόδιον τῆς καθαυτὸ διηγήσεως).

Παραδιήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διηγεῖταί τις ἐν παρόδῳ, ἐπεισόδιον διηγήσεως.

Παραδιήγησις, εως (ἡ), τὸ διηγεῖσθαί τι ἐν παρόδῳ (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου). 2) = Παραδιήγημα.

Παρα·δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω παρὰ τὸ δίκαιον.

Παρα·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ κατά τι.

Παρα·δι·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ κακῶς (παρὰ τὸ καθῆκον διοικητοῦ).

Παρα·δι·ορθόω-ῶ καὶ (μσ.) όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Διορθόνω τι κακῶς ἢ ἐκ παραθέσεως· κάμνω ἄλλην (ἢ καὶ ἄλλην) διόρθωσιν ἐκτὸς τῆς ὑπαρχούσης, μεταβάλλω τὴν διόρθωσιν.

Παραδιόρθωμα (τὸ). τὸ κακῶς ἢ ἐκ προσθήκης διορθωθέν, διόρθωσις ἐσφαλμένη ἢ μεταγενεστέρα.

Παραδιόρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδιορθόω.

Παρα·διώκω, Μ. διώξομαι. Διώκω παρὰ πόδας (ἐκ τοῦ πλησίον).

Παρα·δογματίζω, Μ. ίσω. Δογματίζω τι παρὰ τὸ προσῆκον, πρεσβεύω ἢ κηρύττω παράλογα δόγματα.

Παρα·δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ἄλλως πως ἢ λανθασμένα, ἔχω διαφορετικὴν ἢ ἐσφαλμένην δόξαν (ἰδέαν) περί τινος. (κυρ. τρπρσ.) » Ἐπειδὴ δὲ παρέδοξεν αὐτοῖς δημοκρατεῖσθαι, « Ξεν., ἀφ' οὗ τὸ ἀπεφάσισαν οὕτω, καί τοι κακῶς, (ἄλλ. διορθ. » Ἐπειδὴ περ δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς).

Παρ·αδολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ προσέτι ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου.

†Παρα·δοξάζω, Μ. άσω, (Γρφ.). Κάμνω τι νὰ φανῇ (τὸ παραστήνω ὡς) παράδοξον, = Μεγαλύνω, Θαυμαστόω. 2) = Παραδοκέω (ς).

†Παραδοξασμὸς (ὁ), Γρφ. [παραδοξάζω]. πρᾶγμα θαυμαστὸν (παράδοξον).

Παράδοξία (ἡ). τὸ παράδοξον τινος πράγματος.

Παρα·δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Διηγοῦμαι) παράδοξα πράγματα ἢ μὲ τρόπον παράδοξον, εἶμαι παραδοξολόγος. » Τοῦτο παραδοξολογοῦντας μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀληθεύοντος, « Φίλ. (καὶ πθ.) » Περὶ τῶν Πιθηκουσσῶν ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολλὰ παραδοξολογεῖται, « Στρβ.

Παραδοξολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διήγησις παραδόξων πραγμάτων ἢ μὲ παράδοξον τρόπον. » Εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἐσομένοις (μεθ' ἡμᾶς) ἔφυμεν, « Αἰσχ.

Παραδοξολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) παράδοξα πράγματα ἢ μὲ τρόπον παράδοξον (παράξενον). ||. (οὐσ.) γελωτοποιός, μυθολόγος.

Παραδοξονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας παράδοξον νίκην. » Τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ καὶ παγκρατίῳ στεφανουμένους ἔθει τινι παραδοξονίκας καλοῦσι, « Πλ.

Παρα·δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παράδοξα πράγματα.

Παραδοξοποιΐα (ἡ). ἐκτέλεσις ἔργων παραδόξων· θαυματουργία.

Παραδοξοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων παράδοξα πράγματα· θαυματουργός· θαυματοποιός.

Παράδοξος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν κοινὴν δόξαν (ἰδέαν, προσδοκίαν), ἀνέλπιστος, (Ἰταλ.) ἐξτραορδινάριος· (ἐπμ.) θαυμάσιος· ἀπίστευτος· (ἐπὶ κακοῦ) παράξενος, ἀλλόκοτος. ||. (οὐσ.) = Παραδοξονίκης ἢ (ἀπλ.) Ὀλυμπιονίκης. » Χαῖρε παράδοξε, « Ἐπικτ.

Παραδοξότης (ἡ), = Παραδοξία.

Παραδόξως, ἐπίρ. Παρὰ δόξαν (ἐλπίδα, προσδοκίαν)· μὲ τρόπον παράδοξον (θαυμαστὸν ἢ παράξενον). » Παραδόξως ἀπαγγέλλειν, « Φλςρτ., = Παραδοξολογεῖν.

Παραδόσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ παραδώσῃ τις. » Ἂν τις, ἐπιβουλεύσας Φιλίππῳ, καταφύγῃ πρὸς Ἀθηναίους, παραδόσιμον εἶναι τοῦτον, « Δμ. 2) ὁ κατὰ παράδοσιν μεταδοτέος ἢ μεταδιδόμενος. » Παραδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἢ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα, « Πλβ.

Παράδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδίδωμι, ἐγχείρισις· παραχώρησις εἰς τὴν ἐξουσίαν τινος. » Πόλεως —, « Θκ. 2) ἡ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν διαδιδομένη ἔκπαλαι ἰδέα, παραγγελία ἢ ἐνθύμησις τὴν ὁποίαν παρέλαβέ τις ἐκ προγόνων, πατροπαράδοτον δόγμα ἢ ἔθιμον, διδασκαλία ἄγραφος, (Γαλλ.) tradition. » Κρατεῖτε τας παραδόσεις, ἃς παρελάβετε, « Γρφ.

Παραδοτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραδίδωμι. » Ποτέροις ἡ πόλις παραδοτέα, « Πλάτ. (καὶ πλθ.) » Παραδοτέα αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι, « Θκ.

†Παραδότης, ου (ὁ), = Προδότης.

Παραδοτός, ή, όν ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παράδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ παραδοθῇ, μεταδόσιμος διὰ παραδόσεως.

Παραδοχὴ (ἡ), τὸ παραδέχεσθαι, ἀποδοχή· συγκατάθεσις. »Παραδοχῆς ἀξιωθῆναι ϗ πίστεως,« Πλβ. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι παρεδέχθη τις. »Πατρίους παραδοχὰς,« Εὐρ., τὰς ἐκ προγόνων παραδόσεις, τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα.

Παραδραθεῖν καὶ Παραδραθέειν, Π. ἀντὶ Παραδαρθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραδαρθάνω.

Παραδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρα·δράω-ῶ, Μ. δράσω, Π. (μὲ δοτ.) ὑπηρετῶ παρά τινι.

Παρα·δριμύσσομαι (ύττομαι), Μ. ύξομαι. Ἐρεθίζομαι κατ' ὀλίγον, ὑπερεθίζομαι.

Παραδρομάδην, ἐπίρ. Π. ἐν παροδῷ, (Γαλλ.) en passant, [ἐκ τοῦ

Παραδρομὴ (ἡ), τὸ παρατρέχειν, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον δρομαία διάβασις· (συνκδχ.) λάθος ἐξ ἀπροσεξίας. (μτνμ.) πέρασμα καιροῦ. »Μετὰ τὴν δεκαετίας παραδρομὴν,« Πανδ. »Κολάκων παραδρομὴ,« Ἀθ., οἱ παρακολουθοῦντές τινα κόλακες, συνοδία κολάκων. »Ἐκ παραδρομῆς, ἢ » Ἐν παραδρομῇ,« Ἀρστ., = Παραδρομάδην.

;Παραδρομὶς (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταὶ εἰς τὸ ὕπαιθρον, (παρβλ.) Ξυστός. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ πλάτους τοῦ τείχους ὁδεύσιμον μέρος, (παρβλ.) Περίδρομος.

Παράδρομος (ὁ, ἡ). ὁ παρατρέχων (διαβαίνων δρομαῖος ἐκ τοῦ πλησίον). ||. (οὐσ.) τόπος διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ παραδράμῃ, πάροδος. »Παράδρομα,« Ξεν., τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ κυνηγ. δικτύου ἀφειμένα πρὸς διάβασιν διαστήματα.

Παρα·δρύπτω, Μ. δρύψω. Ξεσχίζω ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παραδρώωσι, Π. ἀντὶ Παραδρῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Παραδράω.

Παραδύμεναι, Π. ἀντὶ Παραδῦναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραδύνω.

Παραδυναστεία καὶ

Παραδυνάστευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα·δυναστεύω, Μ. εύσω. Ἰσχύω παρά τινι· εἶμαι δεύτερος τοῦ δυνάστου (τοῦ ἡγεμόνος). »Οἱ παραδυναστεύοντες,« Θκ., οἱ ἀμέσως μετὰ τὸν ἡγεμόνα, οἱ μεγιστᾶνες ἑνὸς τόπου.

Παρα·δύνω καὶ Παρα·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρέδυν κτλ.). Χόνομαι καὶ περνῶ πουθενὰ, εἰσχωρῶ μὲ τρόπον (ἐκ πλαγίου), παρεισδύομαι, (Γαλλ.) s'insinuer.

Παράδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ πλαγίου καὶ βαθμηδὸν εἰσχώρησις, = Παρείσδυσις.

Παρ·ᾴδω. (μὲ δοτ.) Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ πλησίον τινὸς, εἶμαι τραγῳδιστής του.

Παρα·δωσείω (χ. Μ.). Ἔχω δίνθεσιν (Εἶμαι ἕτοιμος) νὰ παραδώσω (νὰ παραχωρήσω) τι, (Θκ. Δ', 28).

Παρ·αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Παρᾴδω.

Παρ·αείρω, Π. ἀντὶ Παρ·αίρω.

Παρ·αέξω, Π. ἀντὶ Παρ·αύξω.

Παρα·ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Παρέζησα ἢ Παρεβίων κτλ.). Ζῶ πλησίον (ἢ μετά) τινος, συζῶ ἢ ἐπιζῶ (;). (μὲ δοτ.) »Ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα,« Πλ. 2) (χ. πτ.) ζῶ παρὰ τὸ δέον (ὄχι καθὼς πρέπει), καταχρῶμαι τοῦ ζῆν. »Ζῆν οὐ παραζῆν χρὴ,« Πλ. 3) ζῶ χωρὶς νὰ πρέπῃ (βίον ἀβίωτον), (Γαλλ.) vivoter. »Ὅς τις πένης ὢν ζῇ, παραζῆν (γρφ. ζῇ παρ' ὃ ζῆν) βούλεται,« Φιλήμ.

Παρα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (κυρ. ὑποζυγιόν) τι πλησίον ἄλλου· (ἐν γέν.) συνδέω, συνάπτω.

Παράζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σύζευξις, συνένωσις.

Παρα·ζέω, Μ. ζέσω. Ζεσαίνω ὀλίγον, συγχλιαίνω.

Παρα·ζηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ ζηλεύῃ, τοῦ διεγείρω τὴν ζηλοτυπίαν· (ἐν γέν.) πειράζω, παροργίζω. ||. (πθ.) συνερίζομαι, ζηλεύω, μιμοῦμαι. »Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις,« Γρφ.

Παραζήλωσις, εως (ἡ). συνερισμὸς, ἀντιζηλία.

Παρα·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἐξετάζω, Ἐρωτῶ) τι παρὰ τὸ δέον, κάμνω παράλογα ἢ ἀνωφελῆ ζητήματα (ἐρωτήματα).

Παράζυξ [παραζεύγνυμι], υγος (ὁ, ἡ) (κυρ. ἵππος) ὅστις σύρεται πλησίον τῶν ἐζευγμένων ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν καιρῷ, (ἄλλ.) Παρῄορος· ὁ περιπλέον τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ (»Ἔχειν χρὴ ἱμάντας παράζυγας,« Ξεν.). ||. (εἰς τὸν Ἀρστ.) »Παράζυγες,« ἡ κατωτάτη τάξις τῶν πολιτῶν, οἱ Θῆτες, (παρβλ. Ζευγίτης).

Παρα·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ τι πλησίον ἄλλου· ζωγραφῶ ὡς πάρεργον.

Παραζώνη (ἡ). ἡ παρὰ τὴν καθαυτὸ ζώνην δευτέρα ζώνη (τὸ λωρὶ τοῦ σπαθιοῦ, [Γαλλ.] le baudrier) τῶν στρατ., (Τουρκ.) τὸ σιλαχλῆκι.

Παραζωνίδιος καὶ

Παραζώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (κρεμάμενος ἀπὸ ἢ κρατούμενος μὲ) τὴν παραζώνην. ||. (οὐσ.) Παραζώνιον καὶ Παραζωνίδιον (ἐνν. ξίφος), ἡ (ἄλλ.) Παραζωστρίς.

Παρα·ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι διὰ τῆς παραζώνης εἰς τὴν μέσην μου. ||. (μσ.) φορῶ ζωσμένον εἰς τὴν μέσην μου (ἢ κρεμασμένον εἰς τὸ πλάγι μου) σπαθὶ κτλ. »Τῷ ξίφει ὃ παρέζωστο,« Δ. Κάσσ.

2) ζώνω (περικλείω) τι πλαγίως. »Ὅταν τὰ νέφη πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὰ (τὰ ὄρη) παραζωννύῃ,« Θφρ.

Παραζωστρὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἡ ἄλλ. Παραξιφὶς, (Γαλλ.) dague.

Παραθαλασσίδιος (ττίδιος) καὶ

Παραθαλάσσιος (ττιος), α, ον. Ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης (παρὰ τὴν θάλασσαν). ||. (οὐσ.) Παραθαλάσσιον (τὸ), ἡ ὄχθη τῆς θαλάσσης, τὸ παραιγιάλιον.

Παρα·θάλπω, Μ. θάλψω. Θερμαίνω ἐκ τοῦ πλησίον· (μτνμ.) πραΰνω, θεραπεύω. »Παραθαλπομένη φρένα μύθοις,« Εὐρ., παρηγορουμένη.

Παρα·θαῤῥύνω (θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐνθαῤῥύνω (ἐκ τοῦ πλησίον), ἐγκαρδιόνω προθύμως ἐν καιρῷ κινδύνου.

Παρα·θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου· (ἐπμ.) συγκρίνω, παραβάλλω.

Παρα·θέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγων παραπείθω, ἐξιλεόνω, καταπραΰνω.

Παράθεμα (τὸ), τὸ παρατιθέμενον (κυρ. ἐπὶ τῆς τραπέζης), (παρβλ.) Παράθεσις.

Παρα·θεμιστεύω, Μ. εύσω. Πράττω τι παρὰ τὸ δίκαιον, παρανομῶ· (ἐν γέν.) παραβαίνω.

;Παράθεναρ (τὸ), Ζ. Παραίθεναρ.

Παρα·θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω (Ἀποκόπτω) μέρος τινὸς πράγματος περνῶν μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πλησίον του.

Παρα·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ἐκ τοῦ πλησίον ἢ βαθμηδὸν ἢ καθ' ὑπερβολὴν, ἐξάπτω.

Παράθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός· (συνήθ. μτνμ.) πολλὰ ἀψὺς (ὁρμητικὸς), ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.

Παράθεσις [παρατίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πλησιον ἢ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ μέρος τοποθέτησις· (ἰδιαιτ.) βάλσιμον τοῦ φαγητοῦ εἰς τὴν τράπεζαν, (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον φαγητόν. »Τοὺς τὰς παραθέσεις κομίζοντας διακόνους,« Πλβ.

2) ἀποταμίευσις, ἐναπόθεσις· (συνκδχ.) ἀποθήκη. »Κύριος τῆς φρουρᾶς ϗ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως,« Πλβ. 3) (μτφορ.) παραλληλισμὸς, σύγκρισις, παραθεώρησις. »Ἐκ παραθέσεως,« Πλβ., κατὰ σύγκρισιν. 4) ἀναφορὰ μαρτυρίας συγγραφέως πρὸς ἀπόδειξιν, (Γαλλ.) citation. »Τὴν χρῆσιν ἐπάγων καὶ ταύτην πιστούμενος ἐκ παραθέσεων Πλατωνικῶν,« Ἀπλλν. 5) (ἐνίατε) ἀντὶ Παραίνεσις, ὑποβολὴ, (Γαλλ.) suggestion. »Τὴν Ἀννίβου φύσιν οὐ μόνον ἡ τῶν φίλων παράθεσις, ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ τῶν πραγμάτων περίστασις ἐβιάζετο,« Πλβ.

6) (Ἐκκλησ.) σύστασις πιστοῦ εἰς τὴν θείαν χάριν ἢ τὴν ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν. »Ὑποχωρῆσαι χωρὶς τῆς τοῦ ἁγίου παραθέσεως,« Συναξάρ. »Τὸν ἀδελφον... παρακαλοῦμεν ἔχειν σε αὐτὸν ἐν παραθέσει, ζηλωτὴν ὄντα τῆς διαθήκης τοῦ Χριστοῦ,« Εὐσ.

Παραθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρατίθημι.

;Παραθέτης, ου (ὁ). ὁ βάλλων τὰ φαγητὰ (τὰ παραθέματα) εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπιστάτης τῆς τραπέζης.

Παραθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παράθεσιν (σύγκρισιν).

Παρα·θέω, Μ. θεύσομαι (μὲ δοτ.) Τρέχω πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· (μὲ αἰτ.) ἀφίνω τι πλαγίως τρέχων, τρέχω παρεμπρὸς, ξαπερνῶ· διαβαίνω τρέχων, διατρέχω, (Γαλλ.) parcourir. (μτφορ.) = Παρατρέχω.

Παρα·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· θεωρῶ ἐκ παραθέσεως, συγκρίνω, παραβάλλω. »Πρὸς μόνον τὸν Ἡρακλέα ϗ τὰ ἐκείνου ἔργα παραθεωρῶν αὐτὸν,« Δ. Κάσσ. »Ἣν μὲν ὑμεῖς Παλυδάμαντι ἢ Γλαύκῳ ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ με,« Ακ. 2) (μὲ αἰτ.) θεωρῶ ἀπροσέκτως, παραβλέπω. »Εἰ δέ τις παραθεωροίη ταῦτα ὡς μικρὰ καὶ φαῦλα,« Δ. Ἀλ. »Ἐγένετο γογγυσμὸς, ὅτι παρεθεωροῦντο,« Γρφ.

Παραθεώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

ηγ., ἡ ἐκ παραθέσεως θεώρησις, παρατήρησις.

†Παράθηγμα (τὸ). μέσον πρὸς παράθηξιν (ἐγκαρδίωσιν).

Παρα·θήγω, Μ. θήξω, = Παρακονάω, (μτφορ.) Παροτρύνω, Παραθαῤῥύνω.

Παραθήκη (ἡ), [παρατίθημι]. παρακαταθήκη. 2) προσθήκη. » Παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ ψέγειν ποιούμενος, « Πλ., παράρτημα.

Παράθηξις, εως (ἡ), τὸ παραθήγειν, ἀκόνισμα (ἐκ τοῦ προχείρου). (τρπ.) παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις.

Παρα·θησαυρίζω, Μ. ίσω. Θησαυρίζω ὡς παραθήκην, ἀποθησαυρίζω.

Παρα·θιγγάνω, Μ. θίξω (ἀόρ. Παρέθιγον κτλ.). Ἐγγίζω ἐπιπολαίως ἢ ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) effleurer.

Παρα·θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· (τρπ.) στενοχωρῶ πανταχόθεν, καταθλίβω.

Παράθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ πλαγίου θλίψις, σύνθλιψις.

Πάραθλον (τὸ). τὸ ἐν παρόδῳ (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου) ἆθλον, ἀγὼν ἐπουσιώδης.

Παράθρανος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ πλησίον τῶν θρανίων. » Ὀδὸς—, « Πλ., ἡ μεταξὺ τῶν θρανιτῶν πάροδος.

Παρα·θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ παρὰ τὸ δέον τολμηρὸν (θρασύν). ||. (μσ.) θρασύνομαι παρὰ καιρόν.

Παράθραυσις, εως (ἡ), τὸ παραθραύειν ἢ παραθραύεσθαι.

Παράθραυσμα (τὸ). κομμάτι τὸ ὁπ. ἀπεσπάσθη διὰ παραθραύσεως.

Παρα·θραύω, Μ. θραύσω. Τσακκίζων ἀφαιρῶ (ἀποκόπτω) μέρος ἀπό τινος. » Τὸ ἐπιεικὲς τοῦ τελεου καὶ ἀκριβοῦς ἐστι παρατεθραυσμένον, « Πλάτ., εἶνε παράθραυσμα.

Παραθρέξας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρ·αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παροράω.

Παρα·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πλησίον τινός.

Παρα·θριγκίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω διὰ ἢ ὡς διὰ θριγκοῦ (περιφράγματος). » Οἱ βότρυες ἐκ πλαγίων τὸν καυλὸν παραθριγκίζουσι, « Θφρ., φυτρονουσιν ἐν εἴδει θριγκοῦ.

Παρα·θρίζω, Μ. θρίσω, Ἀττ. Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Παραθερίζω.

Παρα·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. πηδῶ πλησίον ἢ παρεμπρὸς, (κατ' ἔκτ.) Παρεκτείνομαι. » Ἐρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους, « Διον., (παρβλ. Παραθέω).

Παρα·θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Θυμιῶ ἐκ τοῦ πλησίον.

;Παραθύρα (ἡ). πλαγινὴ (δευτέρα, κρυφὴ) θύρα, (κοιν.) παραπόρτι.

Παραθύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παράθυρος, μικρὸν παραπόρτι.

Παραθυρὶς, ίδος (ἡ), = Παράθυρος.

Παράθυρος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς (ἢ ἐκτὸς τῆς καθαυτὸ) θύρας. » Πύλη—, « Πλ., = Παραθύρα.

Παρα·θύω, Μ. θύσω, Π. ὁρμῶ (διαβαίνω μὲ ὁρμὴν) παρεμπρὸς, ἐξαπερνῶ εἰς τὸ πρέξιμον, = Παραθέω.

Παραὶ, πρόθ. Π. ἀντὶ Παρά.

;Παραιβάδας, α (ὁ), Π. ἀντὶ Παραιβάτης, (ἄλλ. διορθ. Παρβάτας).

Παραιβαδὸν [παραβαίνω], ἐπίῤ. Π. (μὲ γεν.) ὑπάγοντας παρέκει (παρεμπρὸς) ἢ πλησίον τινός.

Παραιβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Παράβασις (παρανομία).

Παραίβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Παράβασις, πάροδος· (μτφορ.) τρόπος ἀποφυγῆς. (μὲ γεν.) » Ὀλέθρου—, « Ἀπλλν.

Παραι·βα·ιέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραβατέω, [ἐκ τοῦ

Παραιβάτης, ου (ὁ), καὶ Παραιβάτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παραβάτης, -βάτις.

Παραίβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράβολος. ||. (τὸ οὐδ. πλθ.) Παράβολα, ἐπίῤ., = Παραβλήδην.

Παραιγιάλιος (ὁ, ἡ) καὶ

Παραιγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ Παραιγιαλῖτις, ιδος (ἡ). ὁ πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ (τῆς θαλάσσης), παραθαλάσσιος.

Παραιγίαλος (ὁ, ἡ), = Παραιγιάλιος.

†Παραιετὶς, ίδος (ἡ), ἡ πλησίον τοῦ ἀετοῦ (τοῦ ἀετώματος). » Παραιετίδες ἡγεμόνες λεοντοκέφαλοι, « Ἐπγρφ., αἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀετώματος προεξέχουσαι πλίνθοι.

Παρα·ίζω, Π. ἀντὶ Παρ·ίζω.

Παραίθεναρ, αρος (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς διάστημα.

Παρ·αιθυσσω, Μ. ύξω, Π. (μὲ αἰτ.) ἐξάπτω· (μτνμ.) διεγείρω. » Θόρυβον—, « Πίνδ. 2) (χ. πτ.) παρέρχομαι ὡς ἀστραπή. » Λαίφεα πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσιν, « Ἀπλλν. 3) (συνκδχ.) ἀναλάμπω· (μτνμ. ἐπὶ λόγου) ἐξέρχομαι τοῦ στόματος.

Παραίνεσις, εως (ἡ), τὸ παραινεῖν, συμβουλὴ, νουθεσία· παρακίνησις· (Π.) παρηγορία.

Παραινετὴρ, Π. ἀντὶ Παραινέτης.

Παραινετήριος, α, ον, = Παραινετικός.

Παραινέτης, ου (ὁ). ὁ παραινῶν, παρακινητὴς, συμβουλάτωρ.

Παραινετικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς παραίνεσιν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραινεῖν, προτρεπτικὸς, συμβουλευτικός.

Παραινετικῶς, ἐπίῤ. Μὲ παραινετικὸν τρόπον, ἐν εἴδει συμβουλῆς.

Παραινέω-ῶ, Μ. αινέσω (ἀόρ. Παρῄνεσα κτλ.). Παρακινῶ, συμβουλεύω, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) » Παρῄνει τοιάδε, « Θκ. (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Εἰ μὴ πρότερόν σοι ἐτύγχανον παρῃνηκὼς, « Ἰσκρ. (ἡ ἀπαρ.) » Παραινῶ σοι σιωπᾶν, « Ἀρςφ. (ᾖ πθ.) » Παρῄνηται μὲν οὖν τὸ πᾶν, « Γαλ.

Παρ·αινίσσομαι (ττομαι), Μ. αινίξομαι. Λέγω τι πλαγίως (αἰνιγματωδῶς), ὑπαινίττομαι.

†Παρ·αίνυμαι (χ. Μ.), Γλσ. = Παραιρέομαι, ἀφαιρῶ.

Παρ·αιολίζω, Μ. ισω, Π. [παρὰ, αἰόλος]. ἀπατῶ.

Παραίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραιρέω, ἀφαίρεσις. » Ὅπλων—, « Ἀρςτ., ἀφόπλισις.

Παρ·αιρέω-ῶ καὶ (μσ.) Παρ·αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι (ἀόρ. β'. Παρεῖλον κτλ.). Ἠαίρνω τι ἀπό τινος, στερῶ, ἀφαιρῶ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Τὰ ὅπλα τοῦ πλήθους παρῃροῦντο, « Ξεν. (ἡ αὐτ.) » Παρελέσθαι αὐτὸν τοὺς συνουσιαστὰς, « αὐτ. (ἡ δοτ.) » Ἢ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήματα.. λύπας παραιρεῖ, « Εὐρ. (ᾖ πθ.) » Παρῃρημένοι τὰ ὅπλα, « Δμ.

Παραίρημα (τὸ), τὸ παραιρεθὲν (ἀφαιρεθὲν) ἀπό τινος· κομμάτι (Θκ. Δ', 48).

;Παρ·αίρω, Μ. αρῶ. Παίρνω (Ἀφαιρῶ, Ἀποκόπτω) τι πλαγίως. (συγχ. εὐκόλως μετὰ [ᾖ ἴσως εἶνε καὶ ἐσφαλμ. ἀντὶ] τοῦ Παραιρέω).

†Παραι·σαβάζω, Μ. . . ; = Παραμαίνομαι.

Παρ·αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Παρῃσθόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαί τι ἐν παρόδῳ, καταλαμβάνω (πληροφοροῦμαι) μὲ τρόπον. » Ἤδη τις πικραίνεται, οὐχὶ παρήσθευ; « Θκρ. 2) (χ. πτ.) κακῶς αἰσθάνομαι, ἀπατῶμαι περὶ τὴν αἴσθησίν τινος ἀντικειμένου. » Οἱ φρενητικοὶ παραισθάνονται, καὶ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι δῆθεν ὡς παρ, « Ἀρετ.

Παραίσιμος καὶ Παραίσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπαίσιος, κακοῦ οἰωνοῦ.

Παρ·αίσσω, Μ. αίξω, Π. περνῶ μὲ ὁρμὴν (τινάζομαι) παρεμπρὸς, ἐξαπερνῶ. (ἀπλ.) = Παρέρχομαι. » Ἀπέκρυψαν αὐτὴν ἕως παρῇξαν οἱ διώκοντες, « Πλ. (καὶ αὐτ.) » Ὅς κε παραίξειε θύρην αὐλῆς, « Νόνν. « Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, « Ἰλ. Α.

Παρ·αιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ζητῶ τι παρά τινος, ἐξαιτοῦμαι· (ἐν γέν.) παρακαλῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) » Χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, « Ἡρ. » Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, « Μέν. (ἡ ἀπαρ.) » Συγγνώμην παραιτέετο τὸν θεὸν αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων, « Ἡρ. » Παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονάς σοι εἶναι, « Ξεν. » Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι, « Δμ. (καὶ ἀλλ.) » Κτεῖν' οὐ παραιτοῦμαί σε, « Εὐρ. (ἡ γεν. προθετ.) » Παραιτεῖσθαι περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις, « Ἀρςδ. (ᾖ πθ.) » Παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας, « Σδ. 2) ζητῶ συγγνώμην, παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσουν διότι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ ἢ νὰ κατορθώσω τι, ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαι) εὐσχήμως, (Γαλλ.) s'excuser. » Ἐδοκει γὰρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι, παραιτούμενος δὲ, ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ μὴ βουλόμενος, « Πλ. » Τὴν δυσκολίαν παραιτούμενος, « Θφρ., προφασιζόμενος. » Τοὺς μὲν ἄρχοντας παρῃτήσατο, πρὸς δὲ τὸν Ἄρατον καταλύσας, « Πλβ. (καὶ πθ.) » Ἔχε με παρῃτημένον, « Γρφ.

Παραίτησις, εως (ἡ), τὸ παραιτεῖσθαι, ἡ διὰ παρακλήσεων ἀποφυγή· ἀποποίησις εὔσχημος· παράκλησις· μεσιτεία· ζήτησις συγχωρήσεως, ἀπολογία. » Ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου, « Θκ.

Παραιτητέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραιτέομαι

Παραιτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραιτούμενός τινα (παρακαλῶν ὑπέρ τινος), μεσίτης.

Παραιτητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ παραιτεῖσθαι (παρακαλεῖν μεσιτεύειν κτλ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραιτητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ ἢ νὰ ἐξιλεώσῃ παραιτούμενος (παρακαλῶν, μεσιτεύων κτλ.), κατορθωτὸς διὰ παρακλήσεων.

Παραιτία (ἡ). δευτερεύουσα (ὄχι καθαυτὸ) αἰτία.

Παραίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ κατά τι αἴτιος, συνεργὸς, συναίτιος, (ἐν γέν.) αἴτιος.

Παραιφάμενος, Π. ἀντὶ Παραφάμενος, μτχ. μσ. τοῦ Παράφημι.

Παραιφασία καὶ

Παραίφασις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Παράφασις.

†Παραι·φάσσω (χ. Μ.), Γλσ. ἀντὶ Ἀλλοφάσσω, παραλαλῶ, παραφρονῶ.

Παραιφρονέω-ῶ Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραφρονέω.

Παρ·αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος· (μσ.) ἔχω τι κρεμασμένον εἰς τὸ πλάγι μου. » Παρῃώρηντο ξιφίδια, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν, παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης, « αὐτ. » Ἐσθῆτες κοῦφαι ᾗ παρῃωρημέναι, « Ἡρωδ., ῥηγμέναι ἀπὸ πάνω (σὰν τὰ λεγόμενα μπουρνούζια τῶν Ἀλγερίνων κλπ.).

Παραιώρημα (τὸ). τὸ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου τινὸς κρεμάμενον, παράρτημα. 2) κρεμασταρηά.

Παραιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραιωρέω.

Παρακάββαλε, Π. ἀντὶ Παρακατέβαλε, ἀόρ. τοῦ Παρακαταβάλλω.

Παρα·καθ·άπτω, Μ. άψω. Προσάπτω (Προσαρμόζω) τι πλησίον τινός.

Παρα·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι, Παρακάθημαι.

Παρακαθεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ (Ἐπιτήδειος εἰς τὸ) παρακατέχειν.

Παρα·καθ·εύδω, Π. ευδήσω, = Παρακοιμάομαι.

Παρα·κάθ·ημαι, Μ. καθ·εσθήσομαι. Κάθημαι πλησίον τινός.

Παρα·καθ·ιζάνω, Μ. ιζήσω, = Παρακάθημαι.

Παρα·καθ·ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ ἢ (ἑλλ.) Κάθημαι πλησίον τινός· (μσ.) βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ πλησίον μου ἢ· κάθημαι ἐγὼ πλησίον ἄλλου· (ἰδιαιτ.) πολιορκῶ (ἐκ τοῦ πλησίον). (μὲ αἰτ. συνκδχ.) βάλλω (διορίζω) αἱρετοκριτήν μου, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρ·ακανθίζω).

Παρα·καθ·ίημι, Μ. καθ·ήσω. Καταιβάζω ἢ Ἀφίνω νὰ κρέματαί τι ἀπὸ τὸ πλάγιον. » Τὰς χεῖρας—, « Πλ. » Ὁ μὲν ἡσυχῆ παρακαθῆκε τὸν δακτύλιον, « Πλ., τὸν ἀφῆκε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς.

Παρα·καθ·ίστημι, Μ. κατα·στήσω (ἀόρ. Παρακατέστησα καὶ μσ. Παρακατέστην κτλ.). Τοποθετῶ τι πλησίον τινός· βάλλω (διορίζω) τινὰ νὰ φυλάττῃ πουθενά, (τρπ.) συστήνω τινὰ παρά τινι. » Ὃν ἀνθ' ἑαυτοῦ τῷ ἀδελφῷ παρακατέστησε, « Πλ.

Παρα·καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινοτομῶ τι παρὰ τὸ καθεστὼς (παρὰ τὸ σύνηθες).

Παρακαίριος καὶ

Παράκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ (τὸν πρέποντα ἢ τὸν συνήθη) καιρόν· ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος· παράλογος, ἄτοπος. » Παρακαίρια ῥέζων, « Ἡσ., κακουργῶν. » Τὸ σπάνιον αὐτῶν (τῶν ῥόδων) καὶ τὸ παράκαιρον (ὅπου ἄλλοι γραπτέον μᾶλλον ἡγήσαντο: παρὰ καιρὸν) ἀγαπῶντας, « Ἀκ.

Παρακαίρως, ἐπίρ. Παρὰ (τὸν πρέποντα) καιρόν· παρὰ τὸ δέον· καθ' ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον » Τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, « Ἰσκρ.

Παρα·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Παρέκηα κτλ.). Καίω τι ἀπὸ τὰ πλάγια (εἰς ταῖς ἄκραις). 2) καίω παραπολὺ, κατακαίω.

Παρα·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Καλῶ τινα πλησίον μου ἢ εἰς τὸ μέσον, προσκαλῶ. » Ἐάν τις κάμνῃ, παρακαλεῖς ἰατροὺς, « Ξεν. » Πάντας ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὐμὸν παρακαλεῖτε, « αὐτ. » Παρελθών τις, καὶ παρακαλέσας τὸν Νικίαν, « Θκ. » Παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον, « Αἰσχ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ὁ θάλαμος τὰ πλείστου ἄξια παρακαλεῖ, « Ξεν., ζητεῖ, ἀπαιτεῖ. (ᾗ πθ.) » Οἱ στρατηγοὶ παρεκλήθησαν εἴσω, « αὐτ. (ᾗ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς παρακλήσεως) » Συγκατετέθετο τοῖς παρακαλουμένοις, « Πλβ. 2) προσκαλῶ εἰς βοήθειάν μου· ἱκετεύω· ἐπικαλοῦμαι. » Ὅταν τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, « Ξεν. » Οὔτε παρακαλοῦντας αἰσχύνεσθαι, « Θκ., μεσιτεύοντας ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων. 3) παρακινῶ· (μτνμ.) ἐρεθίζω, διεγείρω. » Οὐκ ἐπὶ πάλην καὶ δρόμους παρακλητέον αὐτὰς (τὰς γυναῖκας), « Κλμ. » Παρακαλοῦντες ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα, « Ξεν. » Πίτταν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα, « αὐτ. 4) παρηγορῶ. » Ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν, « Γρφ.

Παρα·καλλύνω, Μ. υνῶ, = Παρακορέω.

Παρα·καλπάζω, Μ. άσω. Τρέχω πλησίον (κρατῶν πλαγίως τὸν χαλινὸν) τοῦ ἀλόγου, παρακολουθῶ τὸ ἄλογον ὅταν καλπάζῃ.

Παρακάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ παρακαλύπτῃ τι, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφορ.) πρόφασις, πρόσχημα. » Ὁ πλοῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν, « Στβ.

;Παρακαλύπτρα (ἡ). εἶδος γυναικείας καλύπτρας (Voile), [ἐκ τοῦ

Παρα·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου, συγκαλύπτω· (τρπ.) συσκιάζω.

Παρακάλυψις, εως (η), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρα·καμμύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Παρακαταμύω.

Παρα·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ἀπὸ ἢ πρὸς τὰ πλάγια· παρατρέπω· (ἑλλ.) ἐκκλίνω, παραμερίζω, (κοιν.) κάμνω παρέκει· (συνκδχ.) ἀποφεύγω.

Παρ·ακανθίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἀκάνθας ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παρακανθὶς, ίδος (ἡ). ἡ πλησίον τοῦ κανθοῦ ὑπερσάρκωσις, (παρβλ.) Ἐγκανθίς.

;Παρακανθόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων φύλλα πλησίον τῶν ἀκανθῶν.

Παρα·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω πλησίον τινὸς ἢ ἐν ᾧ γίνεταί τι· (συνκδχ.) παρουσιάζομαι μετὰ τοῦ ἀντιδίκου μου εἰς τὸ δικαστήριον (;).

Παρα·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ἀποθέτω) τι κατὰ γῆς πλησίον τινός. 2) ῥίπτω (ἀφίνω νὰ μοῦ πέσῃ) τι πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον. 3) (Νμ.) προκαταβάλλω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ὡρισμένην ποσότητα τὴν ὁποίαν χάνω ἂν δὲν κερδίσω τὴν κρίσιν μου, (ὅθεν) » Παρακαταβάλλω τινὶ τοῦ κλήρου, « Ἰσ., κρισολογοῦμαι μετά τινος περὶ κληρονομίας ἀφ' οὗ προκατέβαλα εἰς τὸ δικαστήριον τὴν πρὸς τοῦτο προαπαιτουμένην ποσότητα.

;Παρακατάβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ παρακαταβαίνειν, ἡ πλησίον τινος κατάβασις· ἡ ἐπὶ δικαστηρίου πρὸς ἀπολογίαν παρουσίασις.

Παρακαταβολὴ (ἡ), τὸ παρακαταβάλλειν. (Νμ.) ἡ προκαταβαλλομένη εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ποσότης τὴν ὁπ. ἔχανεν ἂν δὲν ἐκέρδιζε τὴν δίκην του.

Παρακαταγωγὴ (ἡ), εἶδος παλαίσματος, (Εὐστάθ. Ἰλ. σελ. 1327).

Παρακαταθετέον, θετ. τοῦ Παρακατατίθημι.

Παρακαταθήκη (ἡ), [παρακατατίθημι], ἐκεῖνο τὸ ὁπ. παραδίδει (ἐμπιστεύεταί) τις εἴς τινα ἵνα τοῦ τὸ φυλάξῃ καὶ, ὅταν τοῦ τὸ ζητήσῃ, νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ ἀκέραιον, (Ατ.) δεπόζιτον.

Παρα·κατα·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω πλησίον τινός.

Παρα·κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι (μὲ δοτ.) Κάθημαι (Εἶμαι πλαγιασμένος κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν) πλησίον τινός.

Παρα·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἢ νὰ πλαγιάσῃ (καὶ μσ. Πλαγιάζω) πλησίον τινός.

Παρα·κατα·λέγομαι, Μ. λέξομαι, Π. (μὲ δοτ.) πλαγιάζω (κοιμῶμαι) πλησίον τινος, συνευνάζομαι. » Τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, « Ἰλ. Ι.

Παρα·κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι πλησίον τινός.

Παρακαταλογὴ (ἡ). (μουσ.) ἡ μεταβολὴ τοῦ τόνου καὶ τοῦ ῥυθμοῦ εἰς τὴν καταλογὴν (ἴδε τὴν λέξ.).

Παρα·κατα·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω τι πλησίον τινὸς, (Θκ. Δ, 90).

Παρα·κατ·αρτύομαι. Συγκροτῶ (Διευθετῶ) τι παρεκτὸς ἢ πλησίον τοῦ ἤδη κατηρτυσμένου.

Παρα·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω.

Παρακατάστασις [παρακαθίστημι], εως (ἡ), = Παρακαταβολή.

Παρακατάσχεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Παρακατέχω, κράτημα.

Παρα·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω. Παραδίδω (Ἐμπιστεύομαί) τι εἴς τινα ἵνα μοῦ τὸ φυλάξῃ ὡς παρακαταθήκην, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οἱ ἥρωες τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ᾠδοῖς τισιν, ὡς σώφροσι φύλαξι, παρακατετίθεντο, « Σξτ.

Παρα·κατα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι εἰς διαφόρους χρήσεις. » Τῶν κέρκων διαφοραί τ' εἰσὶ πλείους, καὶ ἡ φύσις παρακαταχρῆται καὶ ταύταις ἐπὶ πλείονα, « Ἀρστ.

Παρακατάχρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προηγ., ἡ κατὰ διαφόρους τρόπους χρῆσις.

Παρα-κάτ-ειμι, Μ. εἰμι. Καταιβαίνω παρακάτω, προχωρῶ τὸν κατήφορον.

Παρα-κατ-εσθίω, Μ. κατ-έδομαι (ἀόρ. Παρακατέφαγον κτλ.). Καταπατῶ τι ἀπὸ τὰς ἄκρας ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο τι (ὡς παρόψημα).

Παρα-κατ-έχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Παρακατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι πλησίον μου, ἐμποδίζω, ἀναβάλλω. «Τῆς Ἀλκμήνης παρακατασχεῖν τὰς ὠδῖνας, » Διόδ. «Παρακατεῖχον ἐκεῖ τοὺς καταπλέοντας διὰ ταύτην τὴν ἐλπίδα, καὶ συνεῖχον ἐν τῇ πόλει, » Πλδ. » Τῇ μνήμῃ—, » Διόδ., ἔχω (φυλάττω) εἰς τὴν μνήμην μου.

Παρακατηγόρημα (τὸ). (Διαλεκτ. Στωϊκ.) τὸ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ κατηγορήματος, ἐπουσιῶδες κατηγόρημα, (παρβλ.) Παράσχημα.

Παρακάτθετο, Π. ἀντὶ Παρακατέθετο.

Παρακατιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Παρακάτειμι.

Παρα-κατ-οικίζω, Μ. ἰσω. Κατοικίζω τινα πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος.

Παρα-κατ-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Παροχόνω πλησίον.

Παρα-καττύω, Μ. ύσω. Μπαλλόνω (ἐν γέν. Διορθόνω, Ἑτοιμάζω) τι ἐκ τοῦ προχείρου. » Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο, « Ἀρχ., ἑτοίμαζε (μὲ φύλλα) τὸ στρῶμά του.

Παρα-καυλίζω, Μ. ἰσω. (Βτν.). Ἐβγάλλω καὶ ἄλλον καυλὸν ἀπὸ τὸ πλάγιον, φυτρόνω παραβλάσταρα.

Παρά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εὑρίσκομαι, Εἶμαι βαλμένος) πλησίον (ἢ τρπ. Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινός· (ἐπὶ τόπ.) γειτνιάζω, συνορεύω. (ἐν γέν.) συνέχομαι. (μὲ δοτ.) » Ἀνελόμενος τοὺς παρακειμένους αὐτῷ ἄρτους, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Ἡμῖν παράκειται, ἢὲ φεύγειν, ἢὲ μάχεσθαι, « Ὀδ. Χ., παρ' ὑμῖν κεῖται, εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας νὰ ἐκλέξετε ἓν ἐκ τῶν δύο. »Παρακείμενα, τὰ παρατιθέμενα εἰς τὴν τράπεζαν φαγητά. » Πάντων ἀπογευόμενος τῶν παρακειμένων, « Πλδ. »Παρακείμενος χρόνος, « Γρμ., ὁ σημαίνων τὸ τετελεσμένον μὲν ἀλλὰ διαρκοῦν εἰσέτι τῆς πράξεως, ὅθεν ἐνίοτε ἀντὶ ἐνεστῶτος.

Παρακειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εὐθὺς μετά τι, ἐπομένως. » Παρακειμένως τῷ περὶ θεῶν λόγῳ τὸν περὶ δαιμόνων ἱστορητέον, « Πλ. » Ἵνα ἑτοίμως δύνηται καὶ παρκειμένως πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἀπαντᾶν, « Ἐπίκτ., ἐκ τοῦ προχείρου, ἑξ ἑτοίμου.

Παρακεκαλυμμένως [παρακαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά, κρυφίως.

Παρακεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ριψοκίνδυνον, (παρβλ.) Παραβόλως.

Παρακέκλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρακαλέω.

Παρακέκλιμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρακλίνω (ὅθεν

Παρακεκλιμένως, ἐπίρ. Σχλ. ἀντὶ Παρακλιδόν.

Παρακεκομμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἐπιτομήν, συντόμως, (Λξν.).

Παρακέλευμα (τὸ). μέσον πρὸς παρακέλευσιν, λόγος παρορμητικός· σύνθημα (σάλπισμα) πολεμιστήριον. » Παρακέλευμά δ' ἦν πρύμνηθεν Ἑλένης, Ποῦ τὸ Τρωϊκὸν κλέος; « Εὐρ. » Ὡς ἐξ ἑνὸς παρακελεύματος, « Δ. Ἁλ.

Παρα-κελεύομαι, Μ. εὐσομαι (τὸ ἐνεργ. σπν.). Παρακινῶ· συμβουλεύω· προστάζω· λέγω ἕνα ἐγκαρδιώσω· (ἐνίοτε) »Παραγγέλλω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Παρακελεύεσθαι πολλάκις οὐδὲν ἧττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις, « Ξεν. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) » Παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν κτλ., « αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐκ δ'. σπνττ.) » Ὁ δὴ κἂν ἐγὼ παρακελεύσαιμι περὶ αὐτοῦ τοὺς καθ' ἡμᾶς ἢ τοὺς ἐπιγιγνομένους, « Πλδ.

Παρακέλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προτροπή, παρακίνησις· φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν. (ἐνίοτε) = Παραγγελία. » Ἐπεμελεῖτο ὅπως μήτ' ἀνεπιτήδειοι μήτ' ἐκ παρακελεύσεως ἢ καὶ ζεκασμοῦ ἀποδεικνύωνται, « Δ. Κάσσ.

Παρακέλευσμα (τὸ), = Παρακέλευμα.

Παρακελευσματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς παρακέλευσμα, Παρακελευστικός.

Παρακελευσματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακελεύσματος.

Παρακελευσμός (ὁ), = Παρακέλευσις.

Παρακελευστής, οῦ (ὁ). ὁ παρακελευόμενος (φωνάζων ἵνα παρακινήσῃ, ἐγκαρδιώσῃ).

Παρακελευστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς παρακέλευσιν. » Σάλπισμα—, « Λξ., τὸ πολεμιστήριον.

Παρακελευστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακελεύσεως. » Ἀμφότερα δὲ (Δεῦτ' ἄγε) παρακελευστικῶς παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, « Σχλ.

Παρακελευστός, ἡ, όν. Ὁ γενόμενος (καταρθωθείς) διὰ παρακελεύσεως. » Ἄργων—, « Θκ., Δ. Κάσσ., ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ συστάσεως φατρίας.

Παρα-κελεύω, Μ. εὐσω, σπν. ἀντὶ Παρακελεύομαι.

Παρα-κελητίζω, Μ. ἰσω. Τρέχω ἵππος πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος· ἐξαπερνῶ εἰς τὴν καβάλλαν.

Παρα-κέλομαι, Μ. κελήσομαι (ἀόρ. Παρεκεκλόμην), Π. ἀντὶ Παρακελεύομαι, φωνάζω πρός τινα. Ἐπικαλοῦμαι.

Παρα-κενόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἀδειάζω (Εὐκαιρόνω) τι κατ' ὀλίγον (ὡς ἐκ τοῦ πλαγίου).

Παρα-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ πλαγίως· (ὅθεν χειρουργ.) τρυπῶ τὸ ὑπογάστριον ὑδρωπικοῦ κτλ. ἵνα χυθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. (μτφορ.) σοκοφαντῶ τι πλαγίως, διαστρέφω.

Παρακέντημα (τὸ), καὶ

Παρακεντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) τὸ χειρουργ. τρύπημα τοῦ ὑπογαστρίου ὑδρωπικῶν κλπ., (Γαλλ.) **la ponction.**

Παρακεντητήριον (τὸ). τὸ χειρουργ. ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. γίνεται ἡ παρακεντησις.

Παρακεντητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκταλῶν τὴν χειρουργ. παρακέντησιν.

Παρα-κέρμαι, Ἰων. ἀντὶ Παράκειμαι.

Παρα-κερδαίνω, Μ. κερδανῶ ἢ κερδήσω. Κερδίζω παρὰ τὸ δέον (περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει), ἀπολαμβάνω ἢ πραπαθῶ ν' ἀπολαύσω καὶ ἄλλο (παρὰ τὸ καθαυτὸ καὶ νόμιμον) κέρδος.

Παρακερκίς, ίδος (ἡ). τὸ μικρὸν κόκκαλον τῆς κνήμης τοῦ ποδός, (ἄλλ.) Περόνη καὶ Στήριγξ. 2) τὸ παρὰ τὴν κερκίδα τῶν ἵππου σχηματιζόμενον ἀπόστημα.

Παρακέχρωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παραχρόνυμι.

Παρα-κιβδηλεύω, Μ. εύσω, = Κιβδηλεύω, παραχαράσσω.

Παρακίναιδος (ὁ). παραπολὺ κίναιδος.

Παρακινδύνευμα (τὸ) καὶ

Παρακινδύνευσις, εως (ἡ). τὸ παρακινδυνεύειν, παράτολμος (ριψοκίνδυνος) ἐπιχείρησις.

Παρακινδυνευτικός, ἡ, όν. Πρόθυμος εἰς τὸ παρακινδυνεύειν, ριψοκίνδυνος. (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος. » Λόγος—, « Πλάτ.

Παρακινδυνευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παράτολμον, ριψοκινδύνως. »Κἀδεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξει, « Δογγ.

Παρα-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐμβαίνω εἰς πρόσφατον κίνδυνον, ριψοκινδυνεύω παραβόλως. » Ὅς τις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια, « Ἀρχ. » Αἰνῆς, ἐς Ἰωνίαν ἐκείνοις βοηθεῖ τολμήσασαι παρακινδυνεῦσαι, « Θκ. » Παρακεκινδυνευμένον (ἔργον ἢ ῥῆμα), « Λξ., τὸ πολλὰ τολμηρὸν (ριψοκίνδυνον). »Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον » Αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ » Χρόνου πόδα, « Ἀρχ.

Παρακίνδυνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος.

Παρακινδύνως, ἐπίρ. Ἐπικινδύνως, ριψοκινδύνως.

Παρα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι παρεμπρὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ δρόμου του, μετακινῶ, παρασαλεύω (» Οἷς ἂν νεωτερίζειν ἢ παρακινεῖν τι βουλομένοις ἦ, « Δ. Ἁλ. »Καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιζόμενοι εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἢ τι ἂν παρακινήσουσι, « Πλάτ. » Ἡμεῖς δὲ τὰ παρ' ἀμφοῖν ἀναγράψομεν, ὀλίγα τῆς λέξεως συντομίας ἕνεκα παρακινοῦντες, « Πορρ.)' (χειρουργ.) ἐξαρθρώω· (μτφορ.) διαστρέφω (πθ. ἀμτθτ.) παραφρονῶ, (κοιν.) σαλεύει ὁ νοῦς μου. »Γέροντα, παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, « Ακ. (καὶ ὁστ. τρυθετ.) »Τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις παρακεκινηκότων, « Ξεν. (ἢ ἀπόλ.) »Νομίζεται ὑπὸ πολλῶν ὡς παρακινῶν, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ αἴνου) » Ὅταν... περὶ τὴν τοῦ ἄρρου ἐπιτολὴν παρακινήσῃ, « Θφρ., χαλάσῃ, κόψῃ, ξυνίσῃ· (ἢ μτθτ.) »Τὸν στρύχνον ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιᾶσθαι, « Θφρ. 3) (Γρμτ.) = Παράγω, -ομαι. »Παρακεκίνηται γὰρ ἐκ τοῦ..., « Εὐς.

Παρακίνημα (τὸ), τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακινήσεως· (χειρουργ.) μέλος ἐξαρθρωμένον· (γραμτ.) λέξις παρηγμένη ἀπ' ἄλλης, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρα·κινγσείω (χ. Μ.). Κλίνω ("Εχω διάθεσιν) πρὸς νεωτερισμούς.

Παρακίνησις, εως (ἡ), τὸ παρακινεῖν, παρασάλευμα· διαστροφή· ἐξάρθρωσις· νεωτερισμός, καινοτομία· παραρρύησις· (γραμ.) παραγωγὴ λέξεως.

Παρακινητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιβρεπὴς πρὸς παρακίνησιν (παραφροσύνην). παρορμητικός. » Πρὸς ἔρωτα —,« Σχλ. Θκρ.

Παρακινητικῶς, ἐπίρ. Μὲ διάθεσιν πρὸς παραφροσύνην. » Παρακινητικῶς ἔχειν,« Πλ., εἶνε σαλευμένος ὁ νοῦς του.

Παρα·κιρνάω ἢ Παρα·κίρνημι ἀντὶ Παρακεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω ὑγρόν τι μὲ ἄλλο, συγκιρνῶ κατ' ὀλίγον.

Παρακιών, οὖσα, όν, Π. ἀντὶ Παριών, (ἴδε ἤκω).

Παρα·κλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω πλησίον τινὸς ἢ διά τι· κλαίω παραλόγως (χωρὶς αἰτίαν).

Παράκλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακλάω, παραγωγὴ λέξεως.

Παρακλαυσίθυρον (τό), (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), τραγῳδεῖ παραπονετικὸν τὸ ὁποῖον τραγῳδεῖ ὁ ἐραστὴς παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης του, (κοιν.) πατινάδα. (παραδείγματα τοιούτου εἴδους τραγῳδιῶν σώζονται τοῦ Ἀριστοφ. τὸ ἐν Ἐκκλησ. στίχ. 9δδ κ. ἑ. καὶ τοῦ Θκρ. τὸ Γ'. Εἰδυλλ.).

Παρα·κλάω, Μ. κλάσω. Τσακίζω ἀπὸ τὰ πλάγια, Συγκλάω.

Παρακλείθιον (τὸ), κλειδίον παραπεποιημένον, ἀντικλείδιον.

Παρα·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἔξω, ἀποκλείω· (συνηθ.) ἀφίνω κατὰ μέρος, παραγκωνίζω.

Παρα·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ἐν παρόδῳ ἢ κατ' ὀλίγον. »Ταῦτ' ἄρα τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,« Ἀρχ. 2) = Παρακρύπτω. »Τὴν θέαν νυκτὶ —,« Σιμοκ.

Παρα·κλῄω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Παρακλείω.

Παράκλησις, εως (ἡ), τὸ παρακαλεῖν, κάλεσμα πρὸς βοήθειαν· πρόσκλησις· παρακίνησις· παρακάλεσμα· (Ρῳρ.) παρηγορία. »Τοῦ πένθους τίνα ἂν τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως;« Φίλαρ. Ἐπιρ.

Παρακλητέον, θετ. τοῦ Παρακαλέω.

†Παρα·κλητεύω, Μ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Παρακαλέω.

Παρακλητήριος, α, ον καὶ

Παρακλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράκλησιν, παρακινητικός· παρακαλεστικός· παρηγορητικός.

Παρακλητικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακλήσεως.

Παράκλητος (ὁ, ἡ). Ὁ παρακαλούμενος (προσκαλούμενος) εἰς βοήθειάν τινος, ὑπερασπιστής, βοηθός· παρήγορος· (ἰδιαιτ.) συνήγορος, (Ἀττ.) advocatus. »Ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν Πατέρα Ἰησοῦν Χριστόν,« Ἰωάνν. Ἐπιστ., (ὅθ. ‖ παρὰ τοῖς Θλγ. ἰδιωνυμ.) τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. »Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρός,« Εὐαγγ.

Παρακλήτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ

Παρακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ παρακαλῶν (παρακινῶν, παρηγορῶν κτλ.), = Παράκλητος. »Εἷς τρεῖς Πατέρας καὶ εἷς τρεῖς Υἱοὺς καὶ εἷς τρεῖς Παρακλήτορας,« Νόμοκ.

Παρα·κλῄω, Ἀττ. ἀντὶ Παρακλείω.

Παρακλιδόν [παρακλίνω], ἐπίρ. Π. πλάγια, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· (τροπ.) ἀπατηλῶς, παρὰ τὴν ἀλήθειαν. »Οὐκ ἂν ἐγωγ' ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω,« Ὁμ. Ρ.

Παρακλίντωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Παρακλίτης.

Παρα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω τι πλαγίως· βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (κυρ. εἰς τὴν τραπέζαν, [καὶ πθ.] εἶμαι πλαγιασμένος) πλησίον τινός· παραμερίζω. (ἑλλ.) παραστρατίζω. » Ὧκα παρακλίνας κεφαλὴν ἐπὶ δεξιὸν ὦμον,« Θκρ. » Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην,« Ἡρ., = Παρανοίξαντες. (καὶ ἑλλ.) »Καὶ γὰρ ἐκεῖναι (αἱ μοιχευόμεναι γυναῖκες) παρακλίνασι τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν,« Ἀρχῳ. (ᾠδ πθ.) » Εἴτε γυνὰ τήνω παρακέκλιται,« Θκρ. (ᾠμτνμ.) »Πελοπηΐς ὅστη παρακέκλισαι Ἰαθμῷ,« Καλλ., = Παράκειται. (καὶ μτφορ.) »Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας,« Ἡσ., διαστρέφουσι» (συγγ., καθὸ καὶ συνωνυμεῖ, τῷ Παρεκκλίνω).

Παρακλίτης, ου (ὁ). ὁ πλαγιασμένος ἢ καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τινός, παρακαθήμενος, (παρβλ. Συγκλίτης).

‡Παρα·κλύζω, Μ. κλύσω, = Προσκλύζω. (εἰς τὸν Τζ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περικλύζω).

‡Παράκλυτος (ὁ, ἡ). δυσφημισμένος, [ἐκ τοῦ

Παρα·κλύω, Μ. κλύσω, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Παρακούω, δὲν ὑπακούω, ἢ δὲν καλοακούω.

Παρα·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω κατ' ὀλίγον.

Παρ·ακμάζω, Μ. άσω. Χάνω τὴν ἀκμήν (τὴν δύναμίν, τὴν ζωηρότητά) μου, περνῶ ἀπὸ τὸν καιρόν μου, παλιόνω, ξεθυμαίνω. »Τὸ τῆς ὥρας ἄνθος (»Τὸ κάλλος) ταχὺ παρακμάζει,« Ξεν. » Τὸ δ' ἀμυγδάλινον (ἔλαιον) παρακμάζει ταχύ,« Θφρ. »Ὅταν παρακμάζῃ τὰ τῆς ὀργῆς,« Πλατ. »Παρακμάζοντας τοῦ κινδύνου,« Δσκρ. (ᾠμτχ.) »Παρηκμακώς,« ἀντὶ Παρήλιξ. »Τοὺς μὲν ἀτελεῖς, τοὺς δὲ παρηκμακότας,« Ἀρστ.

Παράκμασις, εως (ἡ), τὸ παρακμάζειν, παρακμή.

Παρακμαστικός, ἡ, όν. Ὁ εὐρισκόμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς παρακμήν, ἐγγίζων εἰς τὴν παρακμήν του, ἀρχίζων νὰ ἐκπίπτῃ. »Παρακμαστικὴ ἡλικία,« Γαλ., ἢ τοῦ παρακμάζοντος.

Παρακμή (ἡ). ἡ παρέλευσις τῆς ἀκμῆς, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀρχίζει τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκπίπτῃ (νὰ χάνῃ τὴν δύναμίν του, νὰ γηράσκῃ, νὰ ἐλαττοῦται). »Πυρετοῦ —,« Γαλ., τὸ πέσιμον τῆς θέρμης.

Παρα·κνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνω ἢ Τρίβω τι περυσὶ πολλὰ κοντά, Παρατρίβω.

Παρακνημίδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν κνήμην ἢ τὴν κνημῖδα. ‖. (οὐσ.) »Παρακνημίδια,« Πλδ., τὰ σκεπάσματα τῶν κνημίδων.

Παρακνήμιον (τὸ), (ἐνν. ὀστοῦν), τὸ μικρότερον τῶν δύο κοκκάλων τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Παρακερκίς. (παρβλ. Προκνήμιον).

Παρακνημίς, ίδος (ἡ), = Παρακνήμιον.

Παρα·κνίζω, Μ. ίσω. Τσιμπῶ κρυφίως· πειράζω (ἐγγίζω) μὲ τρόπον, ἐρεθίζω.

Παρα·κοάω (κοέω), Ἰων. ἀντὶ Παρανοέω.

Παρακοή (ἡ), τὸ παρακούειν, ἀκοὴ (διδασκαλία) σφαλερά. 2) τὸ ἐναντ. τῆς ὑπακοῆς, παράβασις συμβουλῆς ἢ παραγγελίας, ἀπείθεια. »Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν,« Ἀπός. 3) (ἰατρ.) = Παράκουσις.

Παρα·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι πλησίον ἢ μετά τινος. 2) (μτνμ.) φυλάττω ὡς φρουρὸς τὴν νύκτα πουθενὰ ἢ μετά τινος.

Παρακοίμημα (τὸ) καὶ

Παρακοίμησις, εως (ἡ), τὸ νὰ κοιμᾶταί τις παρά τινι, ἢ μετά τινος συγκοίμησις· συνουσία.

Παρακοιμητής, οῦ (ὁ). ὁ κοιμώμενος παρά τινι (συγκοιμώμενος). 2) νυκτοφύλαξ, (ἄλλ.) Παρακοιμώμενος.

Παρα·κοιμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ (νὰ πλαγιάσῃ) πλησίον τινός. » Παρακοιμίσαι αὐτῷ τὴν παιδίσκην,« (Ἀλέξ. παρ') Εὐσ., ἰόθ.

Παρακοιμιστής, οῦ (ὁ). ὁ παρακοιμίζων τινὰ παρά τινι, προαγωγός, μαρσιπός.

Παρα·κοινόομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Παρα·κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Κοινοποιῶ τι εἴς τινα, = Ἀνακοινόομαι.

Παρα·κοιτίω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρακοιμάομαι.

Παρακοίτης, ου (ὁ). ὁ παρακοιμώμενος, σύνευνος, σύζυγος.

‡Παρακοιτία (ἡ), τὸ παρακοιτεῖν, ἢ μετά τινος συγκοίμησις. 2) ἡ πρὸς ὥραν νυκτερινὴν μετά ἢ πλησίον τινος ἐπαγρύπνησις.

Παράκοιτις, ιος (ἡ), Θηλ. τοῦ Παρακοίτης, γυνὴ σύζυγος.

Παράκοιτος (ὁ, ἡ), = Παρακοίτης.-άκοιτις.

Παρα·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ τι μετά ἢ εἰς τὰ πλάγιόν τινος, προσκολλῶ, συγκολλῶ.

Παρακόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται εἴς τι, (ἰδιαιτ.) πλουμίδι κολλημένον εἰς σκεῦος κτλ,

Παρακόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακολλάω, προσκόλλησις.

Παρακολλητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παρακόλλησιν· ἰξώδης, γλοιώδης.

Παρακόλλος (ὁ, ἡ). ὁ κολλημένος ἢ ἔχων τι προσκολλημένον ἀπὸ τὸ ἓν πλάγιον. » Χαμεύνην —,« » Ἡσύχ., κλίνη ἔχουσα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον ἀκουμπιζήριον, (ἀντίθ. τῷ Ἀμφίκολλος).

Παρ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον· συνοδεύω· (ἐπιφρ. τοῦ Ὅτι) παρέπομαι· (τροπ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· εἶμαι σύμφωνος, ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μολογῶ. » Οὐ ῥᾴδιον παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς ἄνευ τῶν ἐξηγουμένων αὐτά, « Γαλ. (καὶ μτχ.) » Οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος, « Ἀρρ. Ἐπίκτ. (ᾗ μετὰ τοῦ Ὅτι). » Εἰ δὲ παρακολουθεῖς αὐτῷ, ὅτι ἀποβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα, « αὐτ. » Οὐ παρακολουθῶν ὅτι τὸ οὖρον. . χλιαρὸν ἐστι, « Γαλ.

Παρακολούθημα (τὸ). τὸ παρακολουθοῦν τινι, παρεπόμενον, (Γαλλ.) conséquence. » Καπνοῦ παράγωγον τὸ καπνίζειν, ὅ ἐστι θύειν, ὡς ἐκ παρακολουθήματος, « Εὐστ.

Παρακολούθησις, εως (ἡ), τὸ παρακολουθεῖν (παρέπεσθαί) τινι, συνέπεια.

Παρακολουθητικός, ή, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρακολουθεῖν, ἀκολουθῶν εὐκόλως (φυλάττων) τὴν σειρὰν τοῦ λόγου.

Παρακολουθία (ἡ), = Παρακολούθησις, συνέπεια.

Παρακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ παρακολουθῶν τινι ἢ χρησιμεύων ὡς συνέπεια τινός.

Παρα-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος.

Παρακομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Παρα-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Μεταφέρω, Μετακομίζω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ κρυφίως ἢ κατόπιν ἢ περνῶντας ἔμπροσθέν τινος. » Γέρων γέροντα παρακόμιζε, « Εὐρ. » Ἐν τῇ πομπῇ. . νῆες ἑκατὸν καὶ δέκα ἅμα παρεκομίσθησαν, « Πλ. » Εὐπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο, « Ξεν.

Παρακομιστής, οῦ (ὁ). ὁ παρακομίζων (μετακομίζων κρυφίως ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος) τι ἢ τινα.

Παράκομμα (τὸ). τὸ παρακεκομμένον (παραπεποιημένον) νόμισμα, παραχάραγμα. » Ὀχλοκρασία παράκομμα τῆς ἀρίστης δημοκρατίας, « Φιλ.

Παράκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μαλλιά).

Παρ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐξ ἑτοίμου· (ἐν γέν.) = Παρατρίβω· (μτφορ.) παρορμῶ, διεγείρω.

Παρ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὸ ἀκόντιον ἐπέκεινά τινος ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρακοπή (ἡ). τὸ παρακόπτειν, παραχάραξις (νομίσματος)· (συνήθ. μτνμ.) παραφροσύνη.

Παράκοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρακεκομμένος· (μτνμ.) φρενοβλαβής, παράφρων.

Παρακοπτικός, ή, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ ἐπιφέρων παρακοπὴν (παραφροσύνην).

Παρα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπὸ τὴν ἄκραν (ἀπὸ τὰ πλάγια) ἢ παρὰ τὸ δέον· ἀκρωτηριάζω· (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) κουρεύω ἢ παραχαράττω· (ἐν γέν.) νοθεύω, διαφθείρω· ἀπατῶ· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) στερῶ, ἀποστερῶ· (ἀμτβτ.) παραφρονῶ. » Ἄκρατον πολὺν ἐμφορηθείς, καὶ παρακόψας, « Αρτ. » Παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Παρακεκομμένος τὸν νοῦν, « Νικ.

Παρα-κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀαίρνω μὲ τὴν σκοῦπαν, σαρόνω ἐκ τοῦ προχείρου.

Παράκοσμος (ὁ, ἡ), = Ἄκοσμος, ἄτακτος, (ὅθ.

Παρακόσμως, ἐπίρ. = Ἀκόσμως, ἀτάκτως.

Παρα-κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξάπτομαι ἀπὸ θυμὸν ἢ φυλάττω πάθος (κότον), μνησικακῶ.

Παράκουσις, εως (ἡ), τὸ παρακούειν (μὴ καλοακούειν), σφάλμα περὶ τὴν ἀκοήν. » Ἐπὶ δὲ τῆς ἀκουστικῆς (δυνάμεως ὀνόματα ἔχομεν). . ἔτι τε παρακούσεις ἢ παρακοὰς ἢ παρακούσματα· διαφέρει γὰρ οὐδὲν εἴς γε τὰ παρόντα χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν ὅπως ἂν θέλῃ τις, « Γαλ.

Παράκουσμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι παρήκουσέ (ἤκουσεν ἐν παρόδῳ, δὲν καλοήκουσέ) τις, ἄκουσμα λανθασμένον (κακῶς ἐννοημένον). » Οὔτ' ἀληθὲς ὂν οὔτε πιθανόν, ἐκ παρακούσματος δέ τινος πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ πλήθους, « Δ. Ἀλ.

Παρακουστέον, θετ. τοῦ -

Παρ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι ἐν παρόδῳ· (ἐπμ.) δὲν καλοακούω. » Προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε, « Κέβ. » Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, τοῦτο δὲ παρήκουσας, « Πλάτ., ἴδε καὶ Παροράω.

2) ἀκούω κατὰ τύχην, ἀκούω νὰ λέγουν. » Παρακούσας τις πρότερον ἔτι ἐν Σάρδισι τοῦ Δημοκήδεος τὴν τέχνην, « Ἡρ. 3) ἀκούω κρυφά, βάλλω αὐτί ν' ἀκούσω τι λέγουν. » Παρακούων δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσιν, « Ἀρςφ. 4) (συνκδχ.) δὲν ὑπακούω, παραβαίνω (δὲν πείθομαι εἰς) τὰ παραγγελθέντα. » Χρὴ πάντα πείθεσθαι τοῖς γονεῦσιν, ἢ ἔστιν ἃ ᾗ παρακουστέον αὐτῶν, « Μουσών.

Παρακρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι πλησίον τινός. 2) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω. » Τρίχας ῥεούσας παρακρατεῖ, « Δσκρ. 3) (ἀμτβτ.) βαστῶ, ἀντέχω· ἐπιμένω, (συγχ. τῷ Παρακροτέω).

Παρα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος. » Παρακρεμάμενα, « τὰ ἐπουσιώδη μέρη τινὸς πράγματος, τὰ προςεθειμένα ἐν εἴδει παραρτήματος, τὰ πάρεργα.

Παράκρημνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρημνώδης, ἀπόκρημνος.

Παρα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Βάλλω τι πλησίον ἄλλου ἵνα τὰ συγκρίνω, παραλληλίζω· (ἐπὶ στρατ.) παρατάττω· (ἐνίοτε) κρίνω ἐσφαλμένως (ς).

Παρ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Παρακούω, ἀφηγκράζομαι κρυφά, ἢ παρεξηγῶ τὸ ἀκουσθέν, δὲν καλοακούω.

Παρακρόασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀκοὴ σφαλερά· παρακοή, ἀνυποταξία.

Παρακροατής, οῦ (ὁ). ὁ παρακροώμενος (παρακούων), κακὸς (ἀπρόσεκτος ἢ ἀπειθὴς) ἀκροατής, παραβάτης ἢ παρεξηγητὴς τῶν ἀκουσθέντων.

Παρα-κροκίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (Παραφέρνω) ὡς ἂν κρόκος.

Παρα-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐλαφρὰ ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι· κτυπῶ εἰς τὸν ἀέρα· χειροκροτῶ ἵνα ἐγκαρδιώσω τινά, ἐνθαῤῥύνω διὰ χειροκροτήσεως.

Παράκρουσις, εως (ἡ), τὸ παρακρούειν ἢ παρακρούεσθαι, ἢ ἐκ πλαγίου ἢ πρὸς τὰ πλάγια κροῦσις· ἢ παρὰ μέλος κροῦσις μουσικοῦ ὀργάνου· (χημ.) = Κατάκρουσις, (Γαλλ.) précipitation· (μτφορ.) ἀπάτη, γέλασμα· (ἐνίοτε) = Παρακοπὴ, παραφροσύνη.

Παρακρουσιχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ παρακρούων τὴν χοίνικα (ἀπατῶν εἰς τὸ μέτρημα γεννήματος), (παρβλ.) Κρουσίμετρος.

Παρακρουσμὸς (ὁ), = Παράκρουσις. » Διανοίας —, « Μοσχ.

Παρακρουστικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρακρούειν (ἀπατᾶν). 2) (ἰατρ.) ὁ ἐπιφέρων παράκρουσιν (παραφροσύνην), = Παρακοπτικός.

Παρακρουστικῶς, ἐπίρ. Διὰ παρακρούσεως (ἀπάτης ἢ παραφροσύνης).

Παράκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ παρακεκρουσμένος (κυρ. τὰς φρένας), παραλογισμένος, φρενόληπτος.

Παρα-κρούω καὶ (μσ.) κρούομαι, Μ. κρούσω, -ομαι. Κτυπῶ (καὶ ἐπὶ ἵππ. Κλωτσῶ) ἀπὸ τὸ πλάγι· κτυπῶν παραμερίζω· ἀποκρούω· (μουσ.) κρούω κακῶς (παρὰ μέλος) τὴν κιθάραν κτλ. (ἰδιαιτ.) κτυπῶ τὴν ζυγαριὰν ἵνα βαραίνῃ, ἢ τὸ κοιλὸν ἵνα χυθῇ (παρβλ. Κρουσιμετρέω), (ὅθ. ἐν γέν.) ἀπατῶ· ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ἢ ἀπὸ τὰς φρένας του, παρεκτρέπω, παρασύρω. » Οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορά, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Παρακεκρουσθαί (τῶν φρενῶν) μοι δοκεῖς, « Αξ., παρεσάλευσεν ὁ νοῦς σου', τὰ ἔχασες, (παρβλ. Παρακινέω καὶ Παρακόπτω). » Ὁ ἱστὸς ὤρθωται καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται, « Ακ. προσηρμόσθη στερεῶς εἰς τὴν κεραίαν.

Παρα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ὁπωσοῦν, κρύπτω ὅπως δύναμαι.

Παρα-κρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω πλησίον τινός.

Παρακταῖος, α, ον, = Παράκτιος.

Παρα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ ἄλλα παρὰ τὰ ὁποῖα ἢ καὶ ἄλλα παρεκτὸς τῶν ὅσων ἔχω. (εἰς τὸν πρκ.) ἔχω κτῆμά τι εἰς μέρος πλησιόχωρον ἢ παρεκτὸς τῶν ἄλλων μου κτημάτων.

÷Παράκτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ παράγων (παρακομίζων), (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ὁδηγῶν τὰ λαγωνικά.

Παράκτησις, εως (ἡ). τὸ παρακτᾶσθαι, πρόσκτησις κτήματος· (συνκδχ.) ἰδιοκτησία κειμένη πλησίον ἢ ἀποκτηθεῖσα παρεκτὸς τῶν ἄλλων κτημάτων.

Παρακτίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράκτιος.

Παρακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παράγειν.

Παράκτιος, α, ον. Ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν (τὸν αἰγιαλὸν) κείμενος. » Λειμὼν —, « Σοφ. » Κῦμα —, « Ἐπγρ., τὸ ὀπ. κτυπᾷ εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

Παράκυκλος (ὁ), (εἰς τὸ πλθ. Παράκυκλοι καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Παράκυκλα). μέρος τι τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης.

Παρα-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι πλησίον τινός.

Παρακυμάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα κυμάτιον (παρυφήν). » Χιτὼν —, « Ἐπγρ., (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσιν· ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ κυμάτια, νερά, [Γαλλ.] ondé, moiré).

÷Παρακυπτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παράκυψιν. » Θυρίς —, « Βυζ., παραθυράκι. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Τὰς τῶν οἰκοδομημάτων παρακυπτικάς, « Παχυμ.

Παρα-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον τινος· σκύπτω ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἰδῶ· κυττάζω κρυ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φὰ ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· βλέπω ἐν παρόδῳ, (κοιν.) ῥήχνω μίαν 'μματιάν. (συνκεχ.) μόλις φαίνομαι καὶ φεύγω (χάνομαι), ἢ· φαίνομαι (φυτρόνω) ἔξαφνα πουθενά. » Ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον, « Ἀρςφν. (παρβλ. Προκύπτω).

Παρα-κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω καὶ κύρσω, Π. ἀντὶ Παρατυγχάνω.

Παράκυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακύπτω, σκύψιμον ἀπὸ τὸ πλάγι (ἀπὸ τὸ παράθυρον κτλ.).

Παρα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ τινα ἐν παρόδῳ (παρεισάγων αὐτὸν εἰς τὴν κωμῳδίαν μου).

Παράκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφὸς, ὑπόκωφος.

Παρακωχὴ (ἡ), = Παροχή.

Παρα-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου), φλυαρῶ ὅ,τι τύχῃ. 2) λέγω (ὀνομάζω) τι κατὰ παραγωγήν. » Καὶ τοὺς Νικολάους τὰ μελίπηκτα ἔκ τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς εὑρόντος παραλαλοῦσί τινες, « Εὐς.

Παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Παρέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι πλησίον μου (μαζῇ μου) ἢ παρά τινος (» Κελεύει σε Περίανδρος, ἔφη, καὶ Θάλην παραλαβόντα τοῦτον, « Πλ. » Τοῦτον, ἔφη, παραλαβὼν, δίδασκε ἐργάτην εἶναι λίθων, « Λκ. » Τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν, « Ἰσκρ.)· λαμβάνω τι τὸ ὀπ. μοὶ παραδίδει τις· 'παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου (» Ψηφίσματι παραλαβόντες τὴν πόλιν, « Ἰσκρ.)· διαδέχομαι (» Πότερον, ὧν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; « Πλάτ.)· (μτνμ.) μανθάνω ἐκ παραδόσεως. » Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι κτλ., « Γρφ.

Παρα-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου· λάμπω ἀμυδρῶς.

Παραλάμψεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Παραλήψεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραλαμβάνω.

Παράλαμψις, εως (ἡ), τὸ παραλάμπειν, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον λάμψις. 2) (ἰατρ.) ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἴριν τοῦ ὀφθαλμοῦ κηλίς, (παρβλ.) Λεύκωμα.

Παρα-λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. β'. Παρέλαθον κτλ.). Εἶμαι κρυμμένος πλησίον που· (μὲ αἰτ.) μένω ἀγνώριστος. » Ὡς οὐδέ σε τοῦτο παρέλαθεν, « Ἰσκρ. 2) (μσ. μὲ γεν.) = Ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ, (;).

Παρα-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν)· μαδῶ τὰς τρίχας τοῦ σώματος.

Παραλεαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παραλεαίνειν· (ἰατρ.) μαλακτικός (;).

Παρα-λέγω, Μ. λέξω. (σπν. ἐνεργ.) Παραλαλῶ. (Ἱππκρ.) 2) (συνήθ. μσ.) συλλέγω ἐν παρόδῳ· = Παρατίλλω. » Σὺ δὲ, γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι, τῷ θανάτῳ μέλημα, « Ἀρςφν. 3) (ναυτ.) παραπλέω, (Γαλλ.) cotoyer. » Κἀκεῖθεν ἤδη παρελέγοντο τὴν Ἰταλίαν, « Διόδ. 4) (Π. μὲ δοτ.) κοιμῶμαι μετά τινος· (κατ' εὐφημ.) συνευρίσκομαι. » Ἀθανάτῃ παρέλεκτο θεᾷ βροτός, « Ὀμ. Ὕμν.

Παράλειμμα (τὸ). τὸ παραλειπόμενον, ἐπίλοιπον, ἀπομεινάρι.

Παραλειπτέον, θετ. τοῦ Παραλείπω.

Παραλειπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ παραλείπῃ (νὰ παρατρέχῃ)· (ῥτρ.) ὁ γινόμενος ἐν εἴδει παραλείψεως.

Παραλειπτὸς, ἡ, όν. Ἄξιος παραλείψεως. » Κώθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος, ἀλλὰ διωκτὸς, « (Χρύσιππ. παρ') Ἀθ.

Παρα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ μέρος (εἰς τὸ πλάγιον τοῦ δρόμου μου)· παρατρέχω· (μτνμ.) παρασιωπῶ. » Πολλὰ τοίνυν ἕτερ' ἔχων εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, παραλείψω, « Δμ. » Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μεγαλοφροσύνῃ γε ὡς ἐχρῆτο, οὐ παραλειπτέον, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἔκαιον, εἴτινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν, « αὐτ., ὅ,τι ἔμεινε.

Παρ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, πασαλείφω.

Παράλειψις, εως (ἡ), τὸ παραλείπειν, ἄφημα κατὰ μέρος· (ῥτρ.) παρασιώπησις.

Παραλελογισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Παραλόγως, ὡς παραλογισμένος.

Παράλευκος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (πλησιάζων) πρὸς τὸ λευκὸν, ἀσπρειδερός.

Παρα-λεύσσω (χ. Μ.). Π. ἀντὶ Παροράω.

Παρα-λήγω, Μ. λήξω. Εἶμαι παρατελευταῖος. » Παραλήγουσα, « Γρμ., ἡ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβή. » Παραλήγει (καὶ πθ. » Παραλήγεται) διφθόγγῳ, « αὐτ., ἔχει δίφθογγον εἰς τὴν παραλήγουσαν.

Παράληξις, εως (ἡ), τὸ παραλήγειν. 2) διττὴ κατάληξις μιᾶς λέξεως.

Παραληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραλαμβάνω.

Παραλήπτης, ου (ὁ). ὁ παραλαμβάνων τι, (ἰδιαιτ.) ὁ συνάζων τοὺς φόρους, (ἄλλ.) Ἀποδέκτης.

Παραληπτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ παραλάβῃ τις.

Παραλήπτωρ, ορος (ὁ). ὁ παραλαμβάνων (ἀναλαμβάνων) τι.

Παρα-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραλαλῶ, φλυαρῶ ὅ,τι τύχῃ, δὲν ἠξεύρω τί λέγω.

Παραλήρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγει τις παραληρῶν, φλυαρία, παραλάλημα.

Παραλήρησις, εως (ἡ), τὸ παραληρεῖν, παραλήρημα, (Λτ.) δελίριον.

Παράληρος (ὁ, ἡ). ὁ παραλαλῶν (φλυαρῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων). ||. (οὐσ.) = Παραλήρημα.

Παράληψις, εως (ἡ), τὸ παραλαμβάνειν ἢ παραλαμβάνεσθαι, ἢ κατὰ διαδοχὴν ἢ κατὰ παράδοσιν λῆψις, 'πάρσιμον ἀπὸ τὰς χεῖράς τινος κτλ., ἀκρόασις μαθήματος. » Καθ' ἑκάστου σχήματος παράληψιν τριώβολον ἐπιδιδοὺς, « Ἰαμβλ.

Παραλία (ἡ), Ζ. Παράλιος.

Παρα-λιθάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια λιθώδης (πετρώδης).

Παράλιμνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον λίμνης.

Παρα-λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Παραλείπω.

Παράλιος [παρὰ, ἅλς], α ἢ ος, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος. » Ὄρνιθες παράλιοι, « Σοφ., τὰ θαλασσοπούλια. » Παράλιοι, « οἱ κάτοικοι τῆς Παραλίας. » Παραλία (ἐνν. χώρα), (ἐν γέν.) ἡ παραθαλασσία, (ἰδιαιτ.) ἡ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς. » Παράλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτή τις τῶν Ἀθην., (τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἐν τοῦ Λατιν. Parilia), (ἴδε καὶ Πάραλος).

Παρ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ-αλιταίνω, Μ. αλιτήσω (ἀόρ. β'. Παρήλιτον κτλ.), Π. ἀντὶ Παραμαρτάνω. (μὲ αἰτ. ἑλλ. προθ.) » Ἦ ῥὰ θεοὺς παρήλιτες ἀφραδίῃσιν, « Ἀπλλν.

Παραλίτης, ου (ὁ). ναύτης τῆς ἱερᾶς τριήρους τῆς λεγομένης Παράλου.

Παραλιώτης, ου (ὁ). κάτοικος τῶν παραλίων.

Παραλλαγὴ (ἡ), = Παράλλαξις.

Παράλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς παραλλαγῆς. 2) = Παραλλαγή.

Παραλλακτέον, θετ. τοῦ Παραλλάσσω.

Παραλλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράλλαξιν.

Παράλλακτος (ὁ, ἡ). παρηλλαγμένος, ἡ, ἐπιδεκτικὸς παραλλαγῆς (ἀλλοιώσεως). » Οὐ παραλλακτὸς, « = Ἀπαράλλακτος, (εἰς τὸν Πλ. ὁ Ῥείσκ. διώρθ. Ἀπαράλλακτος).

Παραλλὰξ, ἐπίρ. Κατὰ παραλλαγὴν, ἐναλλάξ. » Βλαστάνει δὲ (ὁ νάρθηξ) παραλλὰξ τὰ φύλλα· λέγω δὲ παραλλὰξ, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ, « Θκρ.

Παράλλαξις, εως (ἡ), τὸ παραλλάσσειν, ἢ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην θέσιν ἢ κατάστασιν μετάβασις, μεταβολή· διαφορὰ κτλ.

Παρ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω (Κάμνω νὰ διαφέρουν ἐναλλὰξ μεταξύ των) πράγματα τὰ ὁπ. κεῖνται παράλληλα. » (Ὁ χαλκεὺς) παραλλάττει ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας (τοῦ πρίονος), « Θκρ., κάμνει τὸν ἕνα ἐξέχοντα ἀπὸ τὸ ἓν καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. 2) (ἐν γέν.) ἀλλοιῶ, μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). (ἀμτβτ.) διαφέρω, (ἐνίοτε) ταλαντεύομαι, διστάζω. » Παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματα, « Σοφ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Τὸ τεύτλιον παραλλάττει πρὸς τὰς ὥρας, « Θφρ., φυτρόνει ποτὲ μὲν πρωϊμώτερα, ποτὲ δὲ ὀψιμώτερα, κατὰ τὸν καιρόν. » Ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ, « αὐτ. (καὶ πρὸς γεν.) » Γυναῖκα, μηδὲν ἐριννύος παραλλάττουσαν, « Πλ., (καὶ ἀπρσ.) » Παραλλάττει, « Πλάτ., ἔχει διαφορὰν, διαφέρει. (καὶ πθ.) » Παρηλλαγμένος μεγέθει, « Διόδ., παρὰ φύσιν μεγάλος, παράξενος διὰ τὸ μέγεθός του. » Τὸ τῆς διαίτης.. παρηλλαγμένον, « Γργ., (παρβλ. Ἐξαλλάσσω). 3) περνῶ παρεμπρὸς, παρέρχομαι· ὑπερβαίνω τὰ ὅριά μου, ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου· ἀποπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι· (μτνμ.) παραφρονῶ. » Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν, « Ξεν. (καὶ προθετ.) » Καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παραλλάξας, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Νεανίας, ἄρτι τὸν μείρακα παραλλάξας. » Παραλλάξαι φασὶν αὐτὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐχ ὑπὸ γήρως ἢ νόσου, ἀλλὰ φαρμάκοις, « αὐτ.

Παραλληλεπίπεδον (τὸ), σχῆμα γεωμετρ. ἐκ τριῶν παραλληλογράμμων, ὧν τὰ δύο ἀντίστοιχα εἶνε ἴσα πρὸς ἄλληλα.

Παραλληλία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παράλληλος.

Παρ·αλληλίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ παραλλήλως· συγκρίνω (πρὸς ἄλληλα), παραβάλλω.

Παραλληλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παράλληλος τοποθέτησις· ἡ πρὸς ἄλληλα (κατὰ παράθεσιν) σύγκρισις.

Παραλληλόγραμμον (τὸ), σχῆμα γεωμετρ. συνιστάμενον ἀπὸ 4 παραλλήλους γραμμάς.

Παραλληλογράμμως, ἐπίῤ. Εἰς σχῆμα παραλληλόγραμμον.

;Παραλληλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς παραλληλισμόν.

Παράλληλος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ καταντικρὺ ἄλλου ἰσομήκως κείμενος (μὲ ἴσην δι' ὅλου ταῦ μήκους ἀπόστασιν παρεκτεινόμενος). » Προσθέσθαι χάρακα παράλληλον τῷ τείχει, « Πλβ. » Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνατολῶν παράλληλος ὁ Ῥῆνος τῇ Πυρήνῃ, « Στρβ. 2) ἀλλεπάλληλος, (ὅθ. παρὰ Γρμτκ.) » Ἐκ παραλλήλου σχῆμα, ὅταν δύο λέξεις ἐπάλληλοι τεθῶσι, τὸ αὐτὸ σημαίνουσαι, ὡς » Δηθά τε καὶ δολιχὸν, « Ἡρωδ. ||. (τὸ οὐδ.) Παράλληλα, ἐπίῤ. ἀντὶ Παραλλήλως.

Παραλληλότης (ἡ), = Παραλληλία.

Παραλλήλως, ἐπίῤ. Πλησίον ἢ Καταντικρὺ ἀλλήλων εἰς θέσιν παράλληλον. » Πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα παραλλήλως τίθεται εἰς πλείονα ἔμφασιν, « Ἀπλλν.

†Παραλογὴ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραγωγή.

Παραλογία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς ἀναλογίας. » Μετὰ παραλογίας, « Σχλ., = Παραλόγως.

Παρα·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω κακὸν (ἐσφαλμένον) λογαριασμὸν ἢ συμπερασμὸν, λανθάνομαι λογαριάζων ἢ συλλογιζόμενος, δὲν συλλογίζομαι καλά· ἀπατῶ (κυρ. διὰ ψευδοῦς λογαριασμοῦ ἢ συλλογισμοῦ)· (ἐν γέν.) ἀπατῶ (καὶ πθ.) ἀπατῶμαι, (κοιν.) τὰ χάνω, παραλογιάζω. » Ἐπισκοτούμενοι καὶ παραλογιζόμενοι τοῖς λογισμοῖς, « Πλβ.

Παραλογισμὸς (ὁ), τὸ παραλογίζεσθαι, κακὸς (ἐσφαλμένος) λογαριασμός· ψευδὴς ἢ ἀπατηλὸς συλλογισμὸς (σόφισμα) καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἀπάτη.

Παραλογιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραλογιζόμενος (ἀπατῶν διὰ παραλογισμῶν) τινα, ἀπατεών.

Παραλογιστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾷν (διὰ παραλογισμῶν), σοφιστικός. » Παραλογιστικὰ ἐρωτήματα, « Ἀρστ.

Παραλογιστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον σοφιστικὸν (παραλογιστικόν), ἀπατηλῶς.

;Παραλογιστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ ἀπατήσῃ τις διὰ παραλογισμοῦ, εὐαπάτητος. » Καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων παραλογιστότατον (διορθ. εὐπαραλογιστότατον) ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δοκοῦν εἶναι πανουργότατον, « Πλβ.

Παράλογος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ λόγον (ἐκτὸς ἢ ἐναντίον τοῦ λογαριασμοῦ), ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· ὁ χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), ἢ ἐναντίος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἄτοπος, (Γαλλ.) absurde. ||. (οὐσ.) » Ὁ παράλογος, « Θκ., ἀντὶ Τὸ παράλογον.

Παραλογότης (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Τὸ παράλογον.

Παραλόγως, ἐπίῤ. Παρὰ λόγον, ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ, παρ' ἐλπίδα· χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου. » Τὸ Μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται.. οἱ γὰρ Ἴωνες παραλόγως διὰ τοῦ λ. ἐκφέρουσι, « Φωτ. » Τὴν τύχην, ὅσα ἂν παραλόγως συμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι, « Ἀρστ.

;Παράλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ παραλειφθεὶς (μείνας κατὰ μέρος), ὑπόλοιπος.

Παρα·λοξαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον λοξόν.

Πάραλος (ὁ, ἡ), = Παράλιος. » Στρατὸς —, « Ἡρ. » Ἡ πάραλος (ἐνν. ναῦς ἢ τριήρης), « ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἱερὰ ταχύπλοα τῶν Ἀθην., τὸ ὁπ. μετέφερε συνήθως τὰς θεωρίας εἰς τὴν Δῆλον, χρησιμεῦον παρεκτὸς τούτου καὶ εἰς ἄλλας κατεπειγούσας δημοσίας ὑποθέσεις. » Ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνῃσι καὶ ἡ Πάραλος, οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας ᾖ μεγάλας κατεσπῶσο πράξεις, « Πλ. » Πάραλοι, « Ἡρ., οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ἢ οἱ ναῦται τῆς Παράλου τριήρους, (ἄλλ.) Παραλῖται. ||. (οὐσ.) » Πάραλον, « Ἐπγρ., εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου) παραλίου.

Παραλουργὴς, έος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) ἔχων ἑκατέρωθεν παρυφασμένην ἀλουργίδα, Παραπόρφυρος. ||. » Παραλουργεῖς, « ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν εἰς τὴν Περσίαν φοροῦντες πρὸς διάκρισιν παραλουργῆ καὶ ὄχι ὁλοπόρφυρα, καθὼς οἱ τῆς πρώτης τάξεως, ἱμάτια).

Παραλουργὶς, ίδος (ἡ). φόρεμα παραλουργὸν, διπλοῖς παραπόρφυρος.

Παραλουργὸς (ὁ, ἡ), = Παραλουργὴς.

Παραλοῦται, κατὰ κρσ., ἀντὶ Παραλούεται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τῆς ὀρς. τοῦ

Παρα·λούω, Μ. λούσω. Λούω τινὰ πλησίον ἄλλου. ||. (συνήθ. μσ.) Παρα·λούομαι-λοῦμαι, Μ. λούσομαι. Λούομαι πλησίον ἢ μετά τινος, συλλούομαι.

Παραλοφίᾳ (ἡ). τὸ ὄπισθεν κυρτὸν μέρος τοῦ λαιμοῦ (κυρ. τοῦ ἵππου) ἀπὸ τὸ ἰνίον ἕως τὴν ἀρχὴν τῆς ῥάχης.

Παρα·λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω τι πρὸς τὸ πλάγιον, στραγγουλίζω, = Παραστρέφω.

Παρ·αλυκίζω, Μ. ίσω. Ἁλμυρίζω ὀλίγον.

Παρα·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Παραβλάπτω.

Παρα·λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ τινα ἐκ τοῦ σύνεγγυς, παρενοχλῶ, παραπικραίνω.

Παραλύπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παράλυπρος (ὁ, ἡ). σχεδὸν λυπρὸς, ὄχι τόσον πολλὰ παχὺς (εὔφορος).

Παράλυσις, εως (ἡ), τὸ παραλύειν ἢ παραλύεσθαι, λύσιμον (χάλασμα) ἀπὸ τὸ πλάγι, ἐξήλωμα· (ἰατρ.) χαύνωσις (ἀκινησία) τῶν μελῶν τοῦ σώματος, παραλυσία.

Παραλυτέον, θετ. τοῦ Παραλύω.

Παραλυτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παραλύειν, χαυνωτικός. 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς παραλυσίαν.

Παράλυτος (ὁ, ἡ). παραλελυμένος, ἐξηλωμένος (χαλασμένος) ἀπὸ τὸ πλάγι· (ἰατρ.) ὁ πάσχων ἀκινησίαν τῶν μελῶν (παράλυσιν).

Παρα·λυτρόω-ῶ καὶ (μσ.) λυτρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Ἐξαγοράζω (Ἐλευθερόνω διὰ λύτρων) καὶ ἄλλον τινὰ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ λυτρουμένου, λυτροῦμαι ἐν παρόδῳ.

Παρα·λύω, Μ. λύσω. Λύνω (Ξηλόνω) τι ἀπὸ τὸ πλάγι, (ἐν γέν.) χαλνῶ, κρημνίζω κτλ. » Τοῦ δὲ θώρακος ἐπίτηδες ὑπέφαινέ τι παραλύσας ἐκ τῶν ὤμων τοῦ χιτῶνος, « Πλ. » Παραλύσας τὰ σακκία, « αὐτ. » Παραλύσας τὰ πηδάλια τῶν νεῶν, « Ἡρ., τὰ ἔβγαλε. (καὶ πθ.) » Σμύρνη παρελύθη ὑπὸ Ἰώνων, « αὐτ. (ὅθεν 2) (μτνμ.) προξενῶ παραλυσίαν· (ἐν γέν.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τοὺς ἔρσενας τῶν καμήλων εἶναι γὰρ ἥσσονας θεῖν τῶν θηλέων, παραλύεσθαι, « Ἡρ. » Ὡς ᾔσθετο τραυμάτων πλήθει παραλυόμενον ἑαυτόν, « Πλ., (παρβλ. Ἐκλύω). 3) λύνω καὶ ἄλλο τι προσέτι ἢ παρεκτός. » Λῦσαι μίαν κύνα· ἐὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος, παραλῦσαι καὶ ἑτέραν, « Ξεν. 4) (συνκδχ. καὶ τρπ. μὲ γεν.) ἀπαλλάττω (ἐλευθερόνω) ἀπὸ, ἀπολύω. » Ἐπειρᾶτο παραλύειν τοὺς Ἀθ. τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς, « Θκ. » Παραλύει αὐτὸν τῆς στρατηγίας, « Ἡρ., τὸν ἔβγαλε (τὸν ἀπέβαλεν) ἀπὸ, τὸν ἔπαυσε. » Τῶν μοι παίδων ἕνα παράλυσον τῆς στρατηγίας, « αὐτ. » Παρέλυσεν αὐτὸν τῆς καταδίκης, « Ακ. » Παρέλυσε τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ τῶν βασιλικῶν ὀφειλημάτων, « Πλβ. » Τὸ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν, « Πίνδ. » Ἔφθη φαρμάκῳ παραλύσας ἑαυτὸν τοῦ ζῆν, « Στρβ.

†Παράλωμα (τὸ), Γλσ. [παρὰ, λῶμα]. οὔγια (κενάρι) φορέματος.

Παρα·μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι (ἀόρ. Παρεμάνην, πρκ. Παραμέμηνα). Σχεδὸν μαίνομαι.

Παρα·μαρμαίρω (χ. Μ.). Λάμπω (Ἀκτινοβολῶ) πλησίον ἄλλου φωταυγοῦς σώματος.

Παρ·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Παρήμαρτον κτλ.). Ἁμαρτάνω (Σφάλλω) ἐξ ἀπροσεξίας· ἁμαρτάνω χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶ· ἀποτυγχάνω.

Παραμαρτυρία (ἡ), (Νμ.) = Παραγραφὴ (κυρ. διὰ ζώσης φωνῆς).

Παραμασήτης καὶ (ὀρθότ.) Παραμασύντης [παρὰ, μασάομαι], ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Παράσιτος.

Παραμαχαιρίδιον (τὸ), = Παραξιφίς.

;Παρ·αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὀλίγον.

Παρα·μεθ·ίημι, Μ. μεθ·ήσω (ἀόρ. Παραμεθῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι κατὰ μέρος, παραλείπω· ξετεντόνω (χαλαρόνω) ὀλίγον.

Παρ·αμείβω καὶ (μσ.) αμείβομαι, Μ. αμείψω, -ομαι, = Παραλλάττω (κυρ. τόπον), διαβαίνω πλησίον τινός, παρέρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χομαι, (ἐπὶ ποτ.) παραῤῥέω· ἐξαπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον. » Παραμειβομένου τοῦ στρατεύματος τὴν πόλιν, « Ξεν. » Καὶ θαλασσεῖον παραμείβεται δελφῖνα, « Πίνδ. (καὶ ἀπολ.) » Ὥρη παραμείβεται, « Ἡσ., περνᾷ.

Παράμειψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραμείβομαι, παραλλαγή. » Σελήνης—, « Ν. Χουμν.

Παρ-αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ τι ὅλως διόλου· (χ. πτ.) ἀδιαφορῶ παντάπασι, δέν μοι μέλει διόλου.

Παραμέμβλωκα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνεϛ.) τοῦ Παραβλώσκω, (ἴδε Παραμολεῖν).

Παραμέμνημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνϛ.) τοῦ Παραμιμνήσκομαι.

Παρα-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω πλησίον τινός· ἐπιμένω εἴς τι. (χ. πτ.) μένω μέχρι τέλους· (ἐπὶ ἀψύχ.) βαστῶ, διαρκῶ, δὲν χάνω τὴν δύναμίν (τὴν ποιότητά) μου.

Παράμεσος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ μέσου. »Δάκτυλος—,« ὁ μετὰ τὸν μέσον. »Παραμέση (ἐνν. χορδή), « ἡ δευτέρα τοῦ πενταχόρδου (ἱερὰ τοῦ Ἄρεως).

Παρα-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι πλησίον ἢ κατὰ τὸ μῆκός τινος· μετρῶ παραλλήλως ἢ μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, ἀνταποδίδω τὸ ἴσον· συγκρίνω ἐκ παραθέσεως· (συνκδχ.) διαβαίνω πλησίον τινός, παραμείβομαι. » Ὁ τὴν τοῦ κύκλου κίνησιν παραμετρῶν χρόνος,« Πλ., κινούμενος κυκλικῶς (χωρὶς ἀρχὴν ϗ τέλος).

Παραμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πρὸς ἄλλο τι ἐκ τοῦ πλησίον καταμέτρησις (σύγκρισις). »Ἡ γὰρ πρὸς τοὺς ἥττους ἑαυτοῦ παραμέτρησις καὶ ἀντεξέτασις τὸ φρόνημα πάντως μετεωρίζει,« Γργ.

Παραμετρητέον, θετ. τοῦ Παραμετρέω.

Παρ-αμεύω, Μ. μευσῶ, Δ, ἀντὶ Παραμείβω.

Παραμηκέως, ἐπίῤ. Ἰων. Εἰς παραμήκη ἔκτασιν, κατὰ μῆκος.

Παραμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μῆκός τινος παρεκτεινόμενος (ἐν γέν.) ἐπιμήκης, (Γαλλ.) oblongue.

Παρα-μηκύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι παράμηκες, τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω· (συνκδχ.) ἀργοπορῶ.

Παρα-μηνύω, Μ. ύσω. Δηλοποιῶ τι πλαγίως, ἀφίνω μὲ τρόπον ἵνα ἐννοήσωσι.

Παραμήρια (τὰ). τὰ ἔσωθεν (τὰ πλάγια μέρη) τῶν μηρῶν.

Παραμηριαῖος, α, ον καὶ

Παραμηρίδιος καὶ Παραμήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν τῶν μηρῶν ἐφαρμοζόμενος. ‖. (οὐσ.) Παραμήριον (τὸ), =Παραξιφίς, ϗ (πλθ.) » Παραμηρίδια (τὰ), « Ξεν., τὰ θωρακοειδῆ τῶν μηρῶν σκεπάσματα, (Γαλλ.) cuissards.

Παρα-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαί τι παρὰ κανόνας ἢ παραβάλλων αὐτὸ πρὸς ἄλλο (κατὰ μίμησιν).

Παρα-μίγνυμι (μιγνύω), Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) καὶ ἀπὸ ἄλλο τι ὀλίγον, προσθέτω μέρος, παρενείρω. » Παραμιγνὺς βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, « Ακ.

Παραμικρὸν, ἐπίῤ. ἀντὶ Παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγον ἐλλείπει, σχεδόν.

Παρ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀμιλλῶμαι πρός τινα, (μὲ αἰτ.) νικῶ ἀμιλλώμενος, ὑπερβαίνω. » Παρημιλλήσατο δὲ ϗ τὴν τούτων ἀπόνοιαν ἢ τῶν Ἰδουμαίων,« Ἰώσ.

Παράμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμιλλώμενος (συνεριζόμενος) πρός τινα, ἀνταγωνιστής, ἐφάμιλλος.

Παρσ-μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαι κατά τι (πλαγίως).

Παρσ-μιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι. (μὲ γεν.) Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι ἐν παρόδῳ ἢ εἰς περίστασίν τινα.

Παρα-μίμνω, Π. ἀντὶ Παραμένω.

Παραμινυθέω, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐλαττοῦμαι παραβαλλόμενος πρὸς ἄλλο τι, εἶμαι μικρότερος, (Ἱππκρ.).

Παραμὶξ [παραμίγνυμι], ἐπίῤ. Ἀνακατόνοντας ἀνάμεσα.

Παρα-μιξολυδιάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι κατά τι (Παρενείρω καί τινας φθόγγους ἀπὸ) τὸν μιξολύδιον τῆς μουσικῆς τρόπον.

Παρα-μίσγω (παρτ. Παρέμισγον), =Παραμίγνυμι.

Παραμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραβλώσκω, παρακολουθῶ, συνοδεύω, παραστέκομαι.

Παραμονὴ (ἡ). τὸ παραμένειν, ἡ συνήθης παρά τινι διαμονή· ἐπιμονή· προσκαρτέρησις, διατήρησις. » Οἶνον τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον,« Ἀθ.

Παραμόνιμος (καὶ ἐπίῤ. -ίμως), =τῷ

Παράμονος (ὁ, ἡ). ὁ παραμένων (προσκαρτερῶν) εἴς τι, σταθερὸς, ἐπίμονος. (ἐπὶ πραγμ.) διαρκὴς, βαςαγερός. »Καλλίστην τε καὶ παραμόνιμον ἀλοιφὴν,« Γαλ.

Παραμόνως, ἐπίῤ. Ἐπιμόνως.

Παρα-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν μορφὴν τινος ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Παράμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμβιβαζόμενος μὲ τὰς μούσας καὶ τὴν μουσικήν· παρατράγῳδος· ἄμουσος, ἀφιλόκαλος· (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος. » Βρομίου ἑορταῖς παράμουσος, « Εὐρ., ἀντηχῶν τὸ ἐναντίον μέλος.

Παρ-αμπέχω καὶ Παρ-αμπίσχω, Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) ὅπως ἠμπορῶ· μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα (παρακάλυμμα) αἰσχροῦ τινος.

Παρ-αμπυκίδδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ

Παρ-αμπυκίζω, Μ. ίσω. Δένω ἐπάνω (Ἀνασηκόνω) τὰ μαλλιά μου μὲ ἢ ὡς ἄν μὲ

Παραμπύκιον (τὸ). τὸ δέμα (ἡ κορδέλλα) τοῦ ἄμπυκος.

Παρα-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λέγω τι ἵνα ἐγκαρδιώσω ἢ καθησυχάσω, παρακινῶ, συμβουλεύω· (συνήθ.) παρηγορῶ· (μτνμ.) ἐπανορθόνω· μετριάζω, ἀνακουφίζω, »Πῦρ ἀνάψαντες τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα, « Ἀλκίφρ. »Παραμυθούμενος τῷ εἰκότι τὸ τοῦ λόγου παράδοξον,« Πλ.

Παραμύθημα (τὸ). μέσον πρὸς παραμυθίαν, παρηγόρημα.

Παραμυθητέον, θετ. τοῦ Παραμυθέομαι.

Παραμυθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραμυθούμενος (παρηγορῶν, παραθαῤῥύνων).

Παραμυθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παραμυθίαν, παρηγορητικός.

Παραμυθητικῶς, ἐπίῤ. Μὲ παρηγορητικὸν τρόπον, πρὸς παραμυθίαν.

Παραμυθητὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς παραμυθίας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Παραῤῥητός.

Παραμυθήτωρ, ορος (ὁ), =Παραμυθητής.

Παραμυθία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἐγκαρδίωσις, παρηγορία. 2) πρόφασις εὔσχημος πρὸς δικαιολογίαν, (Γαλλ.) excuse. 3) (ῥτρ.) ἡ τροποποίησις (διὰ παραδειγμάτων κλπ. ὑποστήριξις) τῆς προτάσεως. »Τοῦτο παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως,« Πλάτ.

†Παραμυθικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραμυθητικός.

Παραμύθιον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται πρὸς παραμυθίαν, ἀφορμὴ παρηγορίας, μέσον πρὸς παρακίνησιν. »Πλησμονῆς παραμύθια,« Πλάτ., τὰ διεγείροντα τὴν ὄρεξιν φαγητά.

Παρα-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μουγγρίζω ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρ-αμύσσω, Μ. ύξω. Ξεσχίζω (Τσουγγρανίζω) τι ἀπὸ τὰ πλάγια ἢ ὀλίγον τι.

Παρα-μύω, Μ. μύσω. Μισοκλείομαι, εἶμαι μισοκλεισμένος.

†Παράμωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρὸς, (κοιν.) τρελλούτσικος.

Παρ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω πλησίον τινὸς, κάθημαι εἰς ἅμαξαν μετά τινος ὡς παραβάτης (ἴδε τὴν λέξ.).

Παρ-αναβλαστάνω, Μ. βλαστήσω, =Παραβλαστάνω.

Παρ-ανα-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. β'. Παρανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω τι ἐξ ἑτοίμου (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων). »Ὑπομνήσατ' αὐτὸν τὸ σανίδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι, « Αἰσχ. »Δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος, « Ἀπλλδρ. 2) ἀναγινώσκω τι κατὰ παράθεσιν πρὸς ἄλλο, παραβάλλω δύο ἔγγραφα πρὸς ἄλληλα, (Γαλλ.) collationer. »Μάλιστα δ' ἄν τις συνίδοι τὸ μέγεθος τῆς μεταβολῆς, εἰ παραναγνοίη τὰς συνθήκας τάς τ' ἐφ' ἡμῶν γενομένας καὶ τὰς νῦν ἀναγεγραμμένας, « Ἰσκρ. 3) (;) ἀναγινώσκω τι ἐσφαλμένως (ὄχι καθὼς εἶνε γραμμένον).

Παρ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω τινὰ ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τι· καταπονῶ (;) παραβιάζω.

Παρανάγνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Παραναγινώσκω, ἀνάγνωσις ἐγγράφου (νόμου κτλ.) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεχθέντων· παραλληλισμὸς δύο ἐγγράφων.

Παρ-ανα-δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐβγαίνω ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ξετρυπόνω) πλησίον τινός.

Παρα-ναιετάω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) κατοικῶ πλησίον τινος· (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιναιετάω).

Παρα-ναίω (ἀόρ. Παρένασα), Π. κατοικίζω τινὰ πλησίον τινός. ‖. (μσ.) =Παραναιετάω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρ·ανα·κλίνω, Μ. κλινῶ, = Παρακατακλίνω.

Παρ·ανα·λέγομαι, Μ. λέξομαι, = Παραλέγομαι (2), παραπλέω.

Παρ·αν·αλίσκω, Μ. παραν·αλώσω (παρτ. Παρανήλισκον καὶ Παρηνάλισκον κτλ.). Ἐξοδεύω παρὰ τὸ δέον ἢ εἰς μάτην. » Παραναλώσετε πάνθ' ὅσ' ἂν δαπανήσητε, « Δμ.

Παρανάλωμα (τὸ). τὸ παραναλωθὲν (ἐξοδευθὲν ὑπὲρ τὸ δέον ἢ ἐπὶ ματαίῳ), δαπάνη πλειοτέρα ἢ ἀνωφελὴς, πάρεργον ἀνάλωμα. » Ξίφους γεγόνασι παρανάλωμα, « Εὐμάθ.

Παρ·ανα·πίπτω, Μ. αναπεσοῦμαι (ἀόρ. Παρανέπεσον κτλ.). Ἀναπίπτω πλησίον τινός.

Παρ·ανα·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἀνασηκόνω) ὀλίγον ἐκ πλαγίου. » Τῆς χλανίδος—, « Εὐσ.

Παρ·ανα·τείνω, Μ. τενῶ. Ὑψόνω (ᾐ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Ὑψοῦμαι) πλησίον ἢ ἐκ παραλλήλου τινός.

Παρ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνατέλλω (Ἀναφαίνομαι) πλησίον τινὸς ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλο τι. » Παρανατειλάσης εὐθὺς ἡμέρας, « Συν.

Παρ·ανδρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι ἢ ωθήσομαι. (κυρ. ἐπὶ παρθ.) Περνᾷ ἡ ἁρμοδία πρὸς ὑπανδρείαν ἡλικία μου, δὲν ὑπανδρεύομαι ὅταν πρέπῃ.

Παρανείσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Παρανίσσομαι.

Παρα·νέμω, Μ. νεμῶ. Βόσκω (ᾐ μσ. Βόσκομαι) πλησίον. 2) διανέμω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Παρα·νέομαι, Π. = Παρανίσσομαι.

Παρα·νευρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τὴν κόρδαν νὰ ξεφτίσῃ. » Χορδαὶ παρανενευρισμέναι, « Ἀρστ., ξεφτισμέναι (φαγωμέναι) ἀπὸ τὴν πολυκαιρινὴν χρῆσιν, (ἐπμ.) ἐκδίδουσαι σαθρὸν ἦχον.

Παρα·νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω πλαγίως.

Παρ·αν·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Παρανέσχον κτλ.). Ὑψόνω τι (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Ὑψόνομαι) πλησίον τινός. » Ἦρος παρανίσχοντος, « Σιμοκ., ἀρχομένου.

Παρα·νέω, Μ. νεύσομαι ἢ νευσοῦμαι, = Παρανήχομαι.

Παρα·νέω, Μ. νήσω καὶ Ἰων.

Παρα·νηέω(νηνέω), Μ. ήσω. Ἐπισωρεύω τι πλησίον τινός.

Παρανήτη (ἡ). ἡ παρατελευταία (ἢ πλησίον τῆς νήτης) χορδὴ τῆς λύρας κτλ.

Παρα·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πλησίον (ἢ Διαβαίνω κολυμβῶν ἀπ' ἔμπροσθέν) τινος. » Ἔτι προτέρω παρανήξομαι, « Ὀδ. Ε. » Κύνα τὸν εἰς Σαλαμῖνα τῇ τριήρει παρανηξάμενον, « Πλ. (καὶ παραλλ.) » Τοὺς ἵππους παρὰ τὰ πλοῖα παρανηχομένους, « αὐτ. (ᾐ μτφορ.) » Τῆς ἥβης τὸ πλεῦν παρανήχεται, « Ἐπγρ.

Παρ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἀλλεπαλλήλως, ἔχω πάντοτε νέα ἄνθη. » Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμερῶν ἀνθεῖν λέγουσι, πλὴν ἀεὶ παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου· κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν, « Θφρ. 2) χάνω (πίπτουν) τὰ ἄνθη μου, παρέρχεται ὁ καιρὸς τῆς ἀνθήσεώς μου· (μτφορ.) παρακμάζω· ξεθυμαίνω. » Ὅταν παρακμάζῃ ᾐ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, « Πλ.

Παρ·αν·ίημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Παρανῆκα κτλ.). Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) συγχρόνως ἢ ἐκ παραλλήλου μὲ ἄλλο τι. » Φθόγγον—, « Πλ.

Παρα·νικάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω.

Παρα·νίσσομαι, Μ. νείσομαι, Π. ὑπάγω παρεμπρὸς, παρέρχομαι, διαβαίνω.

Παρ·αν·ίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Παρανέστην κτλ.). Σηκόνω τι (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω εἰς τὸ πλάγιον τινος ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ.

Παρ·αν·ίσχω, = Παρανέχω.

Παρα·νοεω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς ἐννοῶ. » Παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, « Πλάτ. 2) χάνω τὸν νοῦν μου, παραφρονῶ. » Οὐ γὰρ ταὐτὸν παρανοεῖν καὶ παραπαίειν καὶ μεμηνέναι, « Ακ.

Παρανόθευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρανοθεύσεως.

Παρα·νοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύων παραποιῶ, παραμορφόνω.

Παράνοια (ἡ). τὸ παρανοεῖν, παραφροσύνη.

Παρ·αν·οίγνυμι καὶ Παρ·αν·οίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Παραν·έωξα κτλ.). Ἀνοίγω ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον, μισοανοίγω.

Παρα·νομέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Παρενόμουν καὶ Παρηνόμουν κτλ.). Πράττω παρὰ (Παραβαίνω) τοὺς νόμους, φέρομαι παρανόμως· (μτβ. μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) κακομεταχειρίζομαί τινα, ἐνυβρίζω. (ἐνίοτε ἐπὶ ἐμπορευμ.) βολόνω, νυθεύω. » Οὐ γὰρ ἂν ἐς τὸν νεκρὸν ταῦτα παρενόμησε, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν πολεμίων παρανομηθεῖσα, « Πλ. (» Τὸ ὠμοτάριχον) ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ταῖς κητείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Παρανόμημα (τὸ). τὸ πραχθὲν παρανόμως, ἔργον παράνομον, παρανομία. » Τὸ ἐς Κασσάνδραν παρανόμημα Αἴαντος, « Παυσ.

Παρανόμησις, εως (ἡ). τὸ παρανομεῖν, νόμου παράβασις, παρανομία.

Παρανομητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρανομεῖν.

Παρανομία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ (νὰ φέρηταί) τις παρανόμως, παρεκτροπὴ ἀπὸ τῶν καθεστώτων νόμων· πρᾶξις παράνομος, βιαιοπραγία. » Ὅτι σπεύδει μετελθεῖν τὴν Περσῶν παρανομίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, « Πλβ.

Παράνομος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἢ γινόμενος παρὰ τοὺς νόμους, παραβάτης ἢ ἐναντίος τῶν νόμων· ἀχρεῖος, διεφθαρμένος· (ἐπὶ πραγμ.) ἄδικος, ἀθέμιτος. ||. (οὐσ.) Παράνομον (τὸ), ψήφισμα ἐναντίον τῶν καθεστώτων νόμων, (ὅθ.) » Παράνομα γράφειν (ξυγγράφειν), « Ξεν., τὸ καθυποβάλλειν σχέδιον τοιούτου νόμου ᾐ » Παρανόμων γράφεσθαί τινα, « Ῥτρ., τὸ ἐγκαλεῖν τινα ὡς προτείναντα τοιοῦτον νόμον. » Ἦν τρὶς ἡλωκὼς παρανόμων, « Διοδ.

Παρανόμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παράνομον, ἐναντίον τῶν νόμων (τῶν ἐθίμων, τῆς δικαιοσύνης), ἀθεμίτως. » Γίον ὃς τοσοῦτῳ παρανομωτέρως Αἰγίσθου γέγονεν, « Ἀνδκδ.

Παρα·νοσφίζομαι, Μ. ίσομαι. Νοσφίζομαι παρὰ τὸ δίκαιον, ἀποστερῶ (τινός τι).

Παράνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων παράνοιαν, φρενοβλαβὴς, παραλογισμένος.

Πάραντα [παρὰ, ἄντα], ἐπίρ. Δίπλα, πρὸς τὰ πλάγια, (ἴδε καὶ Κάταντα).

Παρ·αντέλλω, Π. ἀντὶ Παρανατέλλω.

Παρα·νυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν (Διανυκτερεύω) πλησίον τινός.

Παρανύμφιος (ὁ). ὁ συνοδεύων τὸν νυμφίον (καθήμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν) ὅταν μετέφερε τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, (ἐν γέν.) παραστεκάμενος τοῦ γάμου.

Παράνυμφος (ἡ). ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ, παραστεκάμενη τοῦ γάμου, προξενήτρια, (κοιν.) παράνυμφη. ||. (ἀρσ.) = Παρανύμφιος.

Παρα·νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ ἢ Κεντῶ ἐκ τοῦ πλησίον, (μτφορ.) ἐγγίζω (ἐρεθίζω) κρυφίως, δίδω ἐν παρόδῳ νύξιν.

Παρα·ξενόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καταλύω ὡς ξένος (Ξενίζομαι) παρά τινι.

Παράξενος (ὁ, ἡ). ξένος ὅς τις παρεισέφρησε πουθενὰ, παρέγγραπτος· ὅλως διόλου ξένος (ἀσυνείθιστος).

Παρα·ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ὡς ἀγαλματοποιὸς, μορφόνω (σχηματίζω) τι κατὰ παράθεσιν πρὸς ἄλλο, (ἐν γέν.) παρακολουθῶ, μιμοῦμαι, (Γρμτ.) παράγω. » Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας ποιεῖ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα κτλ., « Εὐσ. » Ἐκ τούτων δὲ ᾐ παροιμία παρέξεσται ὕστερον, « αὐτ., (παρβλ. Παρατρίβω).

Παρα·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω (ᾐ πθ. Ξηραίνομαι) κατ' ὀλίγον, γίνομαι.

Παράξηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξηρός.

Παραξιφίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ

Παραξιφὶς, ίδος (ἡ). μάχαιρα πρόχειρος τὴν ὁποίαν ἔχει τις κρεμασμένην ἢ παρεζωσμένην πλησίον τοῦ ξίφους.

Παραξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ ἄξονος. ||. Παραξόνιον (τὸ), τὸ σιδήριον τὸ ὁπ. ἐμπήγεται εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ἄξονος ἁμάξης ἵνα μὴ ἐβγαίνῃ ὁ τροχός. » Σχινδαλμῶν παραξόνια, « Ἀρσφ., περιτταὶ λεπτολογίαι, βεβιασμένα σοφίσματα, (κατὰ λέξ.) σφῆνες ἀπὸ πελεκουδία.

Παραξονίτης, ου (ὁ) καὶ Παραξονῖτις, ιδος (ἡ), = Παραξόνιος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Παραξόνιον. (θηλ.) τὸ καταμέσης τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης κυλινδροειδὲς, (ἄλλ.) Πλήμνη.

Παραξύνεσις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Παραξύνεσις (ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἀρχ. ἀπὸ τοῦ Παραξυν).

Παρα·ξυράω (ᾐ Ἰων. -έω)-ῶ. Μ. ήσω. Ξυρίζω ἢ Ψαλιδίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, ἰπαίρνω μὲ τὸ ξυράφι.

Παράξυσμα (τὸ), [παραξύω]. τὸ διὰ παραξύσεως ἀφαιρούμενον. 2) στολισμὸς ἐπουσιώδης εἰς πελεκητὸν τεχνούργημα.

†Παράξυστον (τὸ), = Ξυστὸν (2).

Παρα·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἢ Πελεκῶ τι ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια· (συνκδχ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περνῶ πολλὰ πλησίον τινός, περνῶν ἐγγίζω.
Παράορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Παρήορος.
Παρα-όρνυμι, Μ. ὄρσω, Π. = Παρορμῶ.
Παράπαγος (ὁ), [παραπήγνυμι]. ὁ μάνδαλος ἢ ὁ (Τουρκ.) σουρμὲς τῆς θύρας.
Παραπαίγνιον (τὸ). πάρεργον, παίγνιον.
Παρα-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ τινα κατ' ἄλλον (διαφορετικὸν) τρόπον ἢ ὡς ἐν παρόδῳ, μεταπείθω ἐπὶ τὸ βέλτιον (σωφρονίζω) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. » Πολλοὺς καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀισθανέσθαι,« Κλήμ.
Παρα-παιδεύω, Μ. εὐσω. Παιδεύω βαθμηδὸν καὶ ὡς ἐν παρόδῳ.
Παρα-παίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω ἢ Περιπαίζω ἐν παρόδῳ.
‡Παραπαιόντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παραπαίοντος (τρελλοῦ).
Παράπαισμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος παραπαίοντος (τρελλοῦ).
Παράπαιστος (ὁ, ἡ), = Παράφρων, φρενόπληκτος, [ἐκ τοῦ
Παρα-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ πλάγια (ἢ ὄχι εἰς τὴν μέσην, ἐκεῖ ὅπου πρέπει)· (μὲ γεν.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, δὲν πάγω ἴσια, παραγρατίζω. (τρπ.) παρεκτρέπομαι. (μὲ γεν.) » Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπαίειν, « Πλ. (ὀθ. συνήθ.) » Φρενῶν—, « Δξ., = Παραφρονεῖν. (καὶ χ. πτ.) » Ὦ δέσποθ', ὡς παραπαίεις, « Ἀρστφ.
Παρα-πάλλω, Μ. πολῶ. Σείω (Κουνῶ) τι ἐκ τοῦ πλησίον· τινάζω παρεμπρός (παρέχει).
Παράπαν, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πᾶν, ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν γένει· συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (προηγ. ἀρνήσ.) ὁλότελα, παντάπασι, διόλου. (συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρθ. τὸ) » Οὐδὲ κινεῖται τὸ παράπαν (ἢ, ὑφ' ἓν,) τοπαράπαν, « Γαλ. »Καὶ ταῦτ', ἀποχριναμένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ, « Ἀρστφ. » Ἐπὶ δικόσια τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ, « Ἡρ. » Ἀπαλλάσσετο ἐκ τῆς χώρης τὸ παράπαν, « αὐτ.
Παρα-παντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι, = Προϋπαντῶ.
Παρα-πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
Παρ-απάσσω, Ἰων. ἀντὶ Παραφάσσω.
Παραπαστός, ἡ, ὀν. Πασπαλισμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. ‖. (οὐσ.) Παραπασὸν, « Ἱππικ., εἶδος κολλυρίου.
Παρα-πατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶν παραπείθω, ξεπλανῶ.
Παρα-παφίσκω, Μ. παραπαφήσω (ἀόρ. 6'. Παρήπαφον κτλ.), Π. = Παραπατάω. » Μολπῆσι παρήπαφον πέτρας, « Ὀρφ. (καὶ κατὰ δίψλοσ.) « Παρά μ' ἤπαφε δαίμων, « Ὀδ. Ξ.
Παρα-πεζεύω, Μ. εύσω. Ὁδοιπορῶ πεζὸς πλησίον τινός.
Παρα-πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω (κυρ. δι' ἀπάτης), μεταπείθω.
Παρα-πειράω-ῶ καὶ (μσ.) πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -σμαι. Δοκιμάζω μὲ τρόπον, ἀποπειρῶμαι.
Παράπεισις, εως (ἡ), τὸ παραπείθειν, ἡ δι' ἀπάτης μετάπεισις, (οὕτως ἐξηγεῖ ὁ Σχλ. τὸ Λάρρασις).
Παραπειστέον, θετ. τοῦ Παραπείθω.
Παραπειστικὸς, ἡ, ὀν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπείθειν (μεταπείθειν).
Παρα-πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Πελεκῶ ἀπὸ τὰ πλάγια, παραξέω.
Παραπεμπτέον, θετ. τοῦ
Παρα-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω παρεμπρός· διαβιβάζω· συνοδεύω· (τρπ.) παρατρέχω. ‖. (μσ.) μακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, Ἀποπέμπομαι· χωρίζω (τὴν γυναῖκα μου). « Παραπέμπων ἑαυτὸν ποτοις καὶ μουσικῇ, « Πλ., ἐπερνοῦσε τὸν καιρόν του, διεσκέδαζε, (παρβλ. Παράγω).
Παράπεμψις, εως (ἡ), τὸ παραπέμπειν ἢ παραπεμπεσθαι.
Παραπεπλεγμένως [παραπλέκω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνάκατα, ἐμπερδεμένα· ὁμοῦ, ἀντάμα, ἑνταυτῷ.
Παραπεποιημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφαλερῶς, οὐχὶ γνησίως.
Παραπέπταμαι, π.υ. πρκ. τοῦ Παραπετάννυμι.
Παρα-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, παρακολουθῶ τινα εἰς τὸν περίπατον.
Παραπέταλος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τυρκ. καπλαδισμένος) μὲ πέταλα (φύλλα) μετάλλου.
Παρα-πέταμαι, = Παρίπταμαι.
Παρα-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω (Ἐξαπλόνω) τι πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος, σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ παραπέτασμα. »Τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας,« Πλθ. (καὶ μτνμ.) » Ἐκ δὲ τοῦ οἰγόμενος παραπέπταται ἀνδράσι Πόντος,« Διον., ἐκτείνεται.
Παρα-πετάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Παραπέτομαι.
Παραπέτασμα (τὸ). [παραπετάννυμι]. τὸ ἔμπροσθέν τινος ἁπλωμένον σκέπασμα, (Τουρκ.) περδές· (μτφορ.) πρόσχημα, παρακάλυμμα.
Παρα-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Παρίπταμαι, πετῶ πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω ἢ παρέρχομαι πετῶν. » Τὰ μὲν φεύγοντα ὀιὼκειν οἰδε, τὰ δ' ἐν μέσῳ κείμενα παρπέταται, « Καλλ.
‡Παράπεψις [παρὰ, πέπτω], εως (ἡ). ἐντελὴς χώνευσις.
Παράπηγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ἄ,τι ἐμπήγεται (καρφώνεται ἢ κρεμᾶται) πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· (ἰδιαιτ.) πίναξ περιέχων ἐγκεχαραγμένους νόμους, συνθήκας καὶ ἄλλας δημοσίας διατάξεις ἢ ἀστρονομικὰς, χρονολογικὰς, κλπ. παρατηρήσεις (εἰς εἶδος καλανδαρίου) ἢ τοὺς κανόνας ἐν συνόψει ὁποίας δήποτε ἐπιστήμης καὶ ἐκτιθέμενος πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ· (μτφορ.) ὑπόδειγμα, διατύπωσις. 2) ἀστρονομικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς παρατήρησιν τῆς ἐπισοδῆς ἢ δύσεως τῶν ἀστέρων. 3) (εἰς τὸν Μ. Ἀντ.) ἔσφαλμ. ἀντὶ Παράθηγμα, [ἐκ τοῦ
Παρα-πήγνυμι, Μ. πήξω. (ἐν γέν.) Ἐμπήγω (Καρφώνω) τι πλησίον τινός· (ἰδιαιτ.) σημειώνω τι εἰς πίνακα καὶ τὸ ἐκθέτω (Γαλλ. afficher) πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ἢ ἐκθέτω εἰς συνοπτικὸν (πρόχειρον) πίνακα τὰ στοιχειώδη μέρη ὁποιασδήποτε ἐπιστήμης. (ἐν γέν.) συνάπτω.
Παρα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ παρεμπρὸς, (μτφορ. μὲ αἰτ.) καταπατῶ, παραβαίνω. »Τοὺς νόμους—, « Αἰσχλ.
Παραπηλωτός, ἡ, ὀν, (γεωπον.). Ἀλειμμένος μὲ πηλὸν (λάσπην).
Παραπήχιον (τὸ). (ἀνατομ.) τὸ μικρότερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ πήχεος (τοῦ κάτω βραχίονος).
Παράπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ πήχεος τῆς χειρός. ‖. (οὐσ.) Παράπηχυ (τὸ), εἶδ. λευκοῦ γυναικείου ἱματίου μὲ ραφὴν (οὐγιὰν) εἰς τὰ πλάγια.
Παρα-πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Πιέζω) ἀπὸ τὰ πλάγια. » Δεῖ ἑκατέρωθεν διὰ τῶν χειρῶν παραπιέζειν τὴν κεφαλήν,« Χειρουργ. Παλ. 2) (μτφορ.) στενοχωρῶ κατὰ πολλὰ, πιέζω, παραβαρύνω, (ὀθ.
Παραπίεσμα (τὸ) καὶ
Παραπιεσμὸς (ὁ). ζούληγμα ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη· (μτφορ.) στενοχώρημα, παρενόχλησις.
Παρα-πικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω (Λυπῶ) τινα ἐκ τοῦ πλησίον, παροργίζω.
Παραπικρασμὸς (ὁ). τὸ παραπικραίνειν ἢ παραπικραίνεσθαι, παροργισμός.
‡Παράπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, πικρίζων, πικρούτσικος.
Παραπίμπρημι, Μ. παραπρήσω. Καίω ἀπὸ τὰ πλάγια· συγκαίω (καὶ π.υ.) συγκαίομαι. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἱππ. καὶ Στρβ. ΙΒ', ὁ Courier ἐξηγεῖ se gorger,) πρήσκομαι, ἴδε Παράπρησμα.
Παρα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. 6'. Παρέπεσον κτλ.). Πίπτω πλάγια (δίπλα) ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος. » Οἱ ἰχθύες πάντες, ἔξω τῶν πλατέων, παραπίπτοντες, πρὸς τὰ ὕπτια ποιοῦνται τὸν συνδυασμόν, « Ἀρστ. 2) πίπτω παράμερα (ἐκτὸς τῆς συνήθους ἢ ἀνηκούσης θέσεώς μου), ἐκπίπτω, χάνομαι, (κοιν.) παραπέφτω, (τρπ.) σφάλλω, λανθάνομαι· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι, ἀποπλανῶμαι. »Εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, « Δκ. (Φιλοψ.), (ἢ τρπ.) » Ὅτι οἱ Δακεδαιμόνιοι μάλιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Παραπίπτειν τῆς ἀληθείας,« Λξ., (παρβλ. Διαπίπτω). 3) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εὑρίσκομαι (ἐβγαίνω) κατὰ περίπτωσιν ἔμπροσθέν ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος διαβαίνοντος, μὲ συναπαντᾷ τις ἐν παρόδῳ· (τρπ.) = Συμπίπτω, συμβαίνω. » Συνεκύρησε κατὰ τύχην παραπεσοῦσα ἡ νηῦς,« Ἡρ. » Θηρίον ἀκοντίσαι ὅπου ἂν παραπίπτῃ,« Ξεν. » Καιρῷ παραπεσόντος,« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Ὁ παραπεσὼν, « Πλ., ὁ τυχών. (καὶ πθ.) » Τὰ παραπίπτοντα,« Λξ., τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις.
†Παρα-πλαγιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι δίπλα (πλάγια) πλησίον τινὸς ἢ ὀλίγον τι, (ὀθ.
†Παραπλαγιασμὸς (ὁ). τὸ παραπλαγιάζειν, (ἰδιαιτ.) παλαιστικόν τι κίνημα.
Παραπλάγιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πλάγιος.
Παρα-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰ νερά του (νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, νὰ παραγρατίσῃ)· (μτφορ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποπλανῶ, (καὶ πθ. ἡ ἀμτθτ.) ἀποπλανῶμαι.

Παρα-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλανῶν παρατρέπω(παρασύρω),ἀποπλανῶ,ξελογιάζω.

Παράπλασις, εως (ἡ), = Παραπλασμός, παραποίησις.

Παράπλασμα (τὸ), [παραπλάσσω], τὸ προσκολλώμενον εἴς τι (κυρ. δὲ) κηρίον χρωματισμένον τὸ ὁπ. προσεκόλλων εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου ὡς σημεῖον λέξεως ἀμφιβόλου ἢ ὑπόπτου. 2) πλάσμα παράμορφον, τέρας, ἔκτρωμα.

Παραπλασμός (ὁ), τὸ παραπλάσσειν, ἡ ἐκ πλαγίου προσκόλλησις ἢ μεταπλασμὸς (ἐπὶ τὸ χεῖρον), παραποίησις. ||. (μουσικ.) τὸ προσκολλώμενον ἐπίτηδες κηρίον ἢ ἡ συναζομένη ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν λέρα παρὰ τὸ ἀτόμιον καὶ τὰς τρύπας τοῦ αὐλοῦ.

Παρα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι εἰς τὰ πλάγιά τινος· προσθέτω. (εἰς τὴν σημασ. ταύτην νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιπλάσσω). 2) μεταποιῶ (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), παραποιῶ· παραμορφόνω. «Ὁπόσα πολλὰ νύξ παραπλάσειεν θέλει, « Πτωχοπρόδρ. (καὶ πθ.) « Εἰσὶ δ' οἵ φασι παραπεπλάσθαι τὸ ὄνομα (τῆς Ἀμαλθείας), « Ἐτμλ.

Παράπλαστος (ὁ, ἡ). παραπεπλασμένος (παραπεποιημένος), μὴ γνήσιος.

Παράπλεγμα (τὸ). πλεκτὸν τὸ ὁπ. προστίθεται εἰς τὰ πλάγια ἄλλου ψάθα διὰ στερώσιμον, ξέκ τοῦ

Παρα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ἀνάμεσά ἢ ἀπὸ τὰ πλάγιά τινος, ἐμπλέκω· κάμνω πλεξίδαις (κυρ. προσθέτων καὶ ξένα μαλλιά). (ἐν γέν.) = Παρεμβάλλω, (μτνμ.) παρενείρω. « Τοῖς ἱστορουμένοις παραπλέκει καὶ μύθους, « Εὐς. (ᾗ καταχρ.) « Τῆς ἱερᾶς βοτάνης μικρόν τι παραπλέκων, « Γαλ.

Παραπλευρίδια (τὰ). τὰ σκεπάσματα τῶν πλευρῶν τοῦ καταφράκτου ἵππου, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παραπλευριδιος καὶ

Παράπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν πλευρῶν κείμενος ἢ φερούμενος· πλαγινός.

Παρα-πλευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσθέτω (Ἐφαρμόζω) τι εἰς τὰ πλευρὰ (εἰς τὰ πλάγιά) τινος.

Παραπλευστέος, α, ον, θετ. τοῦ =

Παρα-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω (Διαβαίνω μὲ τὸ πλοῖόν μου) πλησίον τινός, πλέω τὴν ἄκρην ἄκρην, (Γαλλ.) coloyer. 2) πλέω (περνῶ μὲ πλοῖον) παρεμπρός. 3) πλέω ὁμοῦ, συμπλέω, (ὀθ.) « Παραπλέων, « Ξεν. Ἐφ., ὁ (Ἰταλ.) σόπρα-κάρικος τῶν ἐμπορικῶν πλοίων.

Παραπληγίη (ἡ), ἴων. ἀντὶ παραπληγία, = Παραπληξία.

Παραπληγικὸς καὶ

Παραπληκτικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ κτυπημένος ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς παραπληξίαν. « Παρελύθη παραπληγικῶς, « Ἱππκρ.

Παράπληκτος καὶ

Παραπλὴξ [παραπλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ τὰ πλάγια. « Ἠϊὼν—, « Ὀδ., Ε., παραιγιάλιον ὁμαλὸν (ὅπου τὰ κύματα προσβάλλουν ἡσυχώτερα).

2) (συνήθ. μτνμ.) παράφρων ἢ ἠλίθιος. « Ὑπὸ τοῦ ὑοσκυάμου καλουμένου οἱ φαγόντες παραπλῆγες γίνονται, « Ξεν.

3) (ἰατρ.) = Παραπληκτικός.

Παραπληξία (ἡ). (ἰατρ.) ἀποπληξία (παραλυσία) τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, ἡμιπληξία. 2) παραφροσύνη ἢ ἠλιθιότης (κυρ. ἐξ αἰτίας ἀποπληξίας).

Παρα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τὰ μείναντα κενὰ μέρη, ἀπογεμίζω, παραγεμίζω. (Γρμτ.) περιτειτεύω, χρησιμεύω ὡς

Παραπλήρωμα (τὸ). τὸ προσθέμενον πρὸς παραπλήρωσιν (ἵνα γεμίζῃ τὸν τόπον), πόρεργον.

Παραπληρωματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ χρησιμεύων ὡς παραπλήρωμα.

Παραπληρωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παραπληρώματος.

Παραπλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραπληρόω, παραγέμισμα(χωρὶς ἀνάγκης).

Παρα-πλησιάζω, Μ. άσω, = Παρομοιάζω, εἰμαι =

Παραπλήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πλησιάζων ἀμέσως, ὅλως διόλου πλησίος· (συνκδχ.) ὁ ἔχων κάποιαν ὁμοιότητα, σχεδὸν ὁ αὐτός, παρόμοιος. « Λίθους παραπλησίους ὁπλαῖς τὸ μέγεθος, « Ξεν. « Παραπλήσιοι ἀμφοτέροις τὸ πλῆθος, « αὐτ. (καὶ ὑπερθετ.) « Ἐσθῆτι τῇ Κορινθίᾳ παραπλησιωτάτῃ, « Ἡρ. ||. (τὸ οὐδ.) Παραπλήσια, ἐπίρ. ἀντὶ =

Παραπλησίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παραπλήσιον, σχεδὸν ἐπίσης ἢ ὁμοίως, παρομοίως. « Ἀγωνισάμενος οὕτω παραπλησίως, « Ἡρ., ἰσορρόπως, χωρὶς ν' ἀποφασισθῇ ποῖος ἐνίκησε.

Παρα-πλήσσω, Μ. πλήξω. Κτυπῶ εἰς τὸ πλάγι (ὄχι ἐκεῖ ὅπου πρέπει)· κτυπῶ (παίζω) τὴν κιθάραν κτλ. παρὰ μέλος· (μτνμ.) πάσχω παραπληξίαν· παραφρονῶ, (παρβλ.) Παρακρούω. « Παραπεπληγμένην τὴν διάνοιαν ἔχων, « Ἀρστ. « Γέλωτι παραπεπληγμένῳ, « Εὐρ.

Παραπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλοκάμους (πλεξίδας) ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς.

Παραπλοκὴ (ἡ), τὸ παραπλέκειν, ἡ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ προσθήκην πλοκή· (μτνμ.) = Παρεισαγωγή. « Χυμῶν—, « Ἐξ.

Παράπλους-ους (ὁ). τὸ παραπλέειν, πέρασμα μὲ τὸ πλοῖον ἐκ πλαγίου ἢ ἐπέκεινά τινος· (συνκδχ.) ὁ τόπος (αἰγιαλὸς) τὸν ὁπ. παραπλέει τις. ||. (ἐπίθετ.) ὁ παραπλέων (πλέων πλησίον τινός). « Παράπλους ποιησάμενος τοὺς παρῶνας, « Σδ., διατάξας νὰ τὸν συνεπαφιεύουν παραπλέοντες.

Παραπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω πλαγίως.

Παρα-πλώω, Ἰων. ἀντὶ Παραπλέω.

Παρα-πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ (Ἐβγαίνω ὡς ἄνεμος) ἀπὸ τὸ πλάγι· ἐφυσῶ. « Παραπνευσάσης δὲ τῆς σικύας, « Ἥρων.

2) (μὲ γεν.) μυρίζω ὡς ἀν. ἔχω ὀσμὴν σχεδὸν ὁμοίαν μέ. « Ὀποβαλσάμου—, « Δσκρ.

Παραπνοὴ (ἡ), τὸ παραπνέειν, φύσημα (ξεφύσημα) ἀπὸ τὸ πλάγι· (συνκδχ.) τρύπα διὰ τῆς ὁπ. παραπνέει (ξεφυσᾷ, ξεθυμαίνει) τι. « Περιπλάττοντες κηρῷ, παραπνοὴν μὴ φυλείποντες, « Γεωπον.

Παραπίδης, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πόδας, αὐθις (ἀμέσως) κατόπιν, ἐκ τοῦ σύναγγυς· ἐν τῷ ἅμα.

Παρα-ποδίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ παραστρατίσῃ, (μτφορ.) ἀποπλανῶ. 2) βάλλω πρόσκομμα', Παρεμποδίζω.

Παραπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ πόδας (ἑξετοίμου), περῶν, πρόχειρος.

Παραποδισμὸς (ὁ), τὸ παραποδίζειν, ἐμποδισμός.

Παραποδιστὸς, ἡ, ὀν. Τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ παραποδίσῃ (παρεμποδίσῃ), ἐπιδεκτικὸς κωλύσεως.

Παρα-ποδύομαι, Μ. δύσομαι. Ξεγυμνόνομαι καὶ ἐγὼ συγχρόνως (Ἐτοιμάζομαι) ἵνα παλαίσω.

Παρα-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι παρὰ τὸν καθ' αὐτὸ τύπον, κατασκευάζω (μὲ κακὸν σκοπὸν) τὸ ὅμοιον· νοθεύω. « Παραποιησάμενος σφραγῖδα, « Θκ., ἔκαμε ψεύτικην βούλλαν.

Παραποίημα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ παραπεποιημένον (ψευδῶς μεμιμημένον, νενοθευμένον). (ἰδιαιτ.) λέξις παραπεποιημένη ἐπὶ τὸ γελοιώτερον, (ἄλλ.) Παράγραμμα, (Γαλλ.) calembourg, (Ἀρστ.). (εἰς τὸν Ἱππκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραπύημα).

Παραποίησις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ Παραποιέω, ψευδὴς μίμησις, νόθευσις.

Παραποιητικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ συντελῶν πρὸς παραποίησιν.

Παρα-παλαύω, Μ. λαύσω. (μὲ γεν.) Ἀπαλαμβάνω τι ἐν παρόδῳ (κατὰ περίστασιν), ὠφελοῦμαι ἢ βλάπτομαι κατὰ σύμπτωσιν.

Παρα-πάλλομαι, Μ. αλίσω. Χάνω (ᾗ μα. Χάνομαι) ἐπὶ ματαίῳ. « Παραπάλωλε, « Δμ., ἐχάθη ἀδίκως.

Παραπολύ, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πολύ, κατὰ πολλά, μὲ πολλὴν μεταξὺ διαφοράν.

Παρα-πομένω, Μ. μενῶ. Μένω (Διατηροῦμαι) παρά τινι.

Παραπομπὴ (ἡ), τὸ παραπέμπειν ἢ παραπέμπεσθαι, συνόδευσις (χάριν ἀσφαλείας), συμπαρακόμισις, (Ἰταλ.) convoju.

2) σημείωσις τοῦ ἀναφερομένου ἀπὸ σύγγραμμα χωρίου ἵνα τὸ ζητήσῃ ἐκεῖ ὁ ἀναγνώστης, (Γαλλ.) renvoi.

Παραπόμπιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς παραπομπήν τινος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπέμπειν (συνοδεύειν).

Παραπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (συνοδεύων πρὸς ἀσφάλειάν) τι ἢ τινα.

Παρ-απ-όναμαι, Μ. ονήσομαι. (μὲ γεν.) Ὠφελοῦμαι ἐν παρόδῳ ἀπό.

Παραπόντιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράλιος, παραθαλάσσιος.

Παρα-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινος. (συνκδχ.) παρατρέχω. « Ἀκροαμα οὐδὲν οὐδέποτε παρεπορεύετο, « (Φύλαρχ. παρ') Ἀθ. 2) = Παρακολουθῶ. « Παρεπορεύοντό τινες τῶν φίλων συνηγορήσοντες τῷ Φωκίωνι, « Διόδ.

Παρ-απορ-ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω μὲ τρόπον ἀπὸ πάνω μου, ἀπορρίπτω διαβαίνων.

Παραπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸ πλάγιον πορφύραν, στολισμένος μὲ πορφυρᾶν σῦγιαν, [συγγ. τῷ Περιπόρφυρος].

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραποτάμιος, α ἢ ος ον. Ὁ πλησίον (εἰς τὰς ὄχθας) ποταμῷ κατοικῶν ἢ κείμενος.

Παρα·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Πράττω τι παρὰ τὸ δέον (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, παρὰ τὰς ὁδηγίας μου). » Παρὰ τὰ μεμαντευμένα πρήσσων διεφθάρη·· εἰ γὰρ μὴ παρέπραξε μηδὲν κτλ. « Ἡρ. 2) εἰσπράττω (ἀργυρολογῶ) παρανόμως, (Πλ. Ἀγ. 16). 3) ἀντενεργῶ (ἐξωθεν), ἀντιπράττω. » Οὔτε πολυπραγμονῶν τι, οὔτε παραπράττων, « Δ. Κάσσ.

Παραπρεσβεία (ἡ), τὸ παραπρεσβεύειν, ἡ παρὰ τὰς ὁδηγίας καὶ ἐναντίον τῶν συμφερόντων τοῦ ἐντολέως ἐκτελεσθεῖσα πρεσβεία.

†Παραπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ παραπρεσβεύσας, ἔνοχος παραπρεσβείας.

Παρα·πρεσβεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω,-ομαι. Ἐκτελῶ κακῶς (Ἐμπορεύομαι πρὸς ἴδιον ὄφελος) τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθην πρεσβείαν, παραβαίνω τὰς ὁδηγίας ἢ προδίδω τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τοῦ ὁπ. πρεσβεύω.

Παράπρησμα (τὸ), [παρα. πίμπρημι], εἶδ φύματος (πρηξίματος, κιρσοῦ) τῶν ἁρμῶν τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων, (ἄλλ.) Μελικηρὶς καὶ Ὑδατίς.

Παρα·πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Παραπράσσω.

Παράπρισμα (τὸ). πριονίδι ξύλου (κτλ.) πριονιζομένου πλαγίως ἢ στραβά. 2) (Ἱππιατρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράπρησμα, [ἐκ τοῦ

Παρα·πρίω, Μ. πρίσω. Πριονίζω τι πλαγίως ἢ στραβά.

Παρα·προθεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τι παρὰ τὴν προθεσμίαν, παραβαίνω τὴν προθεσμίαν.

†Παραπροθεσμία (ἡ). παραμέλησις τῆς προθεσμίας.

†Παρα·προ·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Προνοῶ (Προστοχάζομαί) τι παρεκτὸς τοῦ προκειμένου.

†Παρα·προσ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Παραδέχομαί τι ἀπροσέκτως ᾗ ἐν παρέργῳ.

†Παρα·προσ·ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσποιοῦμαί τι παρὰ τὴν ἀλήθειαν, ὑποκρίνομαι.

†Παραπροσποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑπόκρισις.

†Παραπροσωπίς, ίδος (ἡ), = Προσωπεῖον, προσωπίδα.

Παρα·πρυτανεύω, Μ. εύσω, = Παραβραβεύω.

Παράπταισμα (τὸ). λάθος, σφάλμα, παράπτωμα, [ἐκ τοῦ

Παρα·πταίω, Μ. πταίσω. Σκονδάπτων παραστρατιζω· (τρπ.) ἀποτυγχάνω, (μὲ γεν.) ἀποπλανῶμαι· παρεκτρέπομαι. » Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπταίων, « Πλβ., (ἄλλ. διορθ. Παραπαίων).

Παράπτερον (τὸ). ἡ πλαγία πτέρυξ οἰκοδομήματος.

†Παρα·πτερυγίζω, Μ. ίσω, Γλσ. κευπῶ (ἀπὸ χαρὰν) τὰς πτέρυγάς μου, ἢ πτερυγίζω πλησίον τινὸς (καθὼς οἱ πετεινοὶ περὶ τὰς ὄρνιθας), (ὅθεν μτφορ.) κολακεύω.

Παρ·άπτομαι, Μ. άψομαι. (μὲ γεν.) Ἐγγίζω τι ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ ἢ ἐπιπολαίως· χαϊδεύω (;). » Ὑποβαλτάμῳ παραπτόμενος ἐν τῷ ἀναπλάττειν, « Γαλλ., βρέχων ὀλίγον τὰ δάκτυλά σου μὲ ὀποβάλσ. ἐν ᾧ τὰ πλάθεις.

Παρα·πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνων ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ στόματός μου (» Ἀφρὸν—, « Φλςρ.)· (μτνμ.) προφέρω λέξεις ἀσήμους, (ἐν γέν.) λέγω ὅ,τι μοῦ καταίβῃ, ὁμιλῶ ἐν παρόδῳ. » Φιλόςρατος.. τοὺς τῶν σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέπτυσε βίους, « Εὐνάπ. (καὶ πθ.) » Τῆς συγκλήτου βουλῆς παραπτυσθέντες ἐξεβράσθησαν, « Εὐς, (παρβλ. Παραβλύζω).

Παρ·άπτω, Μ. άψω. Προσαρμόζω τι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς. » Κώπα χερσὶ παραπτομένα, « Σοφ. 2) ἀνάπτω ἐν παρόδῳ. » Ἐγὼ τὸν νόμον παράπτω, αὐτὸς δὲ τὴν χάριν φωταγωγεῖ, « Ἱππολ.

Παράπτωμα (τὸ). σκόνταμμα· (μτφορ.) σφάλμα, ἁμάρτημα, (ἐπὶ πολέμου) ἧττα, ἀποτυχία.

Παράπτωσις, εως (ἡ), τὸ παραπίπτειν (πίπτειν πλάγια ἢ παράμερα)· χάσιμον τοῦ δρόμου· παραστράτισμα· (μτφορ.) παράβασις· ἀποτυχία. » Διὰ τὴν τοῦ τόπου παράπτωσιν, « Πλβ., διότι ἔπιπτε παράμερα.

Παραπύημα (τὸ). ἀπόστημα σχηματιζόμενον εἰς τὰ πλάγια, [ἐκ τοῦ

Παρα·πυίσκω (χ. Μ.). Ἐμπυάζω ἐκ πλαγίου. » Παρὰ τὸ οὖς—, « Ἱππκρ.

;Παραπύλη (ἡ). θύρα (πύλη) μικροτέρα εἰς τὸ πλάγι ἄλλης μεγαλητέρας, παραπόρτι.

Παραπύλιον (τὸ) καὶ

Παραπυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παραπύλη.

Παράπυξος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ πλάγια εἶνε κατεσκευασμένα ἀπὸ πύξον (τσιμισίρι). » Κλίνη—, « Πλβ.

Παρα·πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια μὲ πῶμα (στούππωμα).

;Παρα·ῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραῤῥαθυμέω.

;Παρα·ραίνω, = Παραῤῥαίνω.

;Παράραμμα (τὸ), = Παράῤῥαμμα.

;Παρα·ρέγχω, = Παραῤῥέγχω.

;Παρα·ρέω, = Παραῤῥέω.

;Παραρητός, ἡ, όν, = Παραῤῥητός.

Παρ·αρθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασαλεύω ὀλίγον τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὴν κλείδωσίν) του, στραγγουλίζω.

Παράρθρημα (τὸ). τὸ στραγγουλισμένον μέλος (κόκκαλον). 2) = τῷ

Παράρθρησις, εως (ἡ). παρασάλευμα κοκκάλου, ἐλαφρὰ ἐξάρθρωσις, στραγγούλισμα.

;Παρ·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Παραρθρέω.

;Παρα·ριγόω-ῶ, = Παραῤῥιγόω.

Παρ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι κατὰ προσθήκην (ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου ἀριθμοῦ), συναριθμῶ. 2) (νλγ.) ἀπατῶ εἰς τὸ μέτρημα. » Τὸν σοφὸν.. οὔτε παραριθμεῖν, οὔτε ὑφ' ἑτέρου παραριθμεῖσθαι, « Στβ.

Παρα·ριπτέω-ῶ καὶ

Παρα·ρίπτω, = Παραῤῥίπτω.

†Παρ·αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω, = Ἀρκῶ, Ἐξαρκῶ.

;Πάραρμα (τὸ), = Παραίρημα.

Παρ·αρμόζω, Μ. όσω. Ἁρμόζω (Προσαρμόζω) τι εἰς τὸ πλάγιον τινός.

Πάραρος (ὁ, ἡ), [παραίρω], παράφρων, (κοιν.) ἀπαρμένος, (παρβλ. ᾗ Παρήορος).

Παρ·αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παραῤῥαγείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παραῤῥήγνυμι.

Παραῤ·ῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Παραμελῶ.

Παραῤ·ῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) ὀλίγον.

;Παράῤῥαμμα (τὸ). τὸ παρεῤῥαμμένον (ῥαμμένον κατὰ μῆκος) εἰς φορεμα, σειρῆτι, κενάρι, κ̄ᾷ. (νομίζεται ὅμως ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραίρημα), [ἐκ τοῦ

Παραῤ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι εἰς τὰ πλάγια φορέματος (ὡς ἂν προφύλι ἢ κενάρι). » Ἐνύδριες, τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται, « Ἡρ.

Παραῤ·ῥέγχω, Μ. ῥέγξω. Ῥοχαλίζω κοιμώμενος πλησίον τινός.

Παραῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Διέρχομαι ῥέων ἀπὸ τὸ πλάγιόν τινος, (κοιν.) περνῶ δίπλα ἀπό. » Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, « Ξεν. (καὶ κατὰ διάλυσ. Π.) » Παρά τε ῥείων χθόνα Σούσων, « Διον. 2) λυόνω καὶ χύνομαι. » Ἀλεεινόν ἐστι χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη, « Ξεν., (ὅθεν 3) (μτνμ. ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι· (μὲ γεν.) ἐκπίπτω. » Τῶν φρενῶν παραῤῥυείς, « Στβ. (καὶ ἀπολ.) » Εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον παρεῤῥύηκε, « Σοφ. » Μήποτε παραῤῥυῶμεν, « Γρφ. » Ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ, λήθης βυθοῖς ἀμαυρούμενα, « Γργ. 4) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐμβαίνω κρυφίως. » Ὁ φάρυγξ.. τῆς τροφῆς εἰσιούσης ἐπιπτυσσόμενος, ἵνα μηδὲν παραῤῥυῇ παρὰ τὴν ἀρτηρίαν, « Ἀρςτ. » Παραῤῥυείς εἰς τὸν νεὼν, « Πλ. (καὶ δοτ.) » Δοτέον δὲ καὶ τοῦτο τῇ μακρᾷ καὶ αὐτοσχεδίῳ τῆς ποιήσεως χύσει, καθ' ἣν ἀνάγκη καὶ τοιαῦτά τινα τῇ φράσει παραῤῥυίσκεσθαι, « Εὐς.

Παραῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Παρέῤῥωγα). Σχίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, ξεσχίζω. (ἐπὶ στρατευμ.) διασπῶ τὰς τάξεις· (πθ. ἢ ἀμτβτ.) σκάνω, ξεσχίζομαι. » Φωνὴ παρεῤῥωγυῖα, « Θρρ., ἢ τραχεῖα, (κατὰ λέξ.) ξεσχισμένη. » Τὰ κρημνώδη καὶ παρεῤῥωγότα τῆς ὀρεινῆς, « Πλ., αἱ χαράδραι. (καὶ μτφορ.) » Νόμος παραῤῥαγείς, « Εὐνάπ., ἀκυρωθείς.

Παράῤῥηξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξέσχισμα ἢ σκάσιμον ἀπὸ τὰ πλάγια, ξέσπασμα. διάσπασις. » Τῆς φάλαγγος —, « Ἀῤῥ.

Παράῤῥησις, εως (ἡ). ῥῆσις (ἔκφρασις) παρατράγῳδος.

Παραῤῥητός [παρὰ, ῥηθῆναι], ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ μεταπείσῃ διὰ λόγων (νὰ ἐξιλεώσῃ). 2) (ἐκκλησ.) πρὸς τὸν ὁποῖον προσεύχεταί τις. ||. (οὐσ.) Παραῤῥητὰ (τὰ), Π. λόγια παραινετικά, συμβουλαί. » Παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, « Ἰλ. Ν.

Παραῤ·ῥιγόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τρέμω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ τὸ ψύχος πλησίον τινός. »Προθύροις—,« Ἐπγρ.

Παραῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Ῥιπίζων παρεκτρέπω. »Τοῦ ὀρθοῦ λόγου—,« Γργ.

Παραῤῥιπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ῥεμβασμὸς, παρεκτροπή.

Παραῤῥιπτέω-ῶ καὶ

Παραῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω παράμερα, ἀποῤῥίπτω. »Καθάπερ τοῖς κυσὶ παραῤῥιπτοῦντες αὐτά,« Ἀλκίφρ. »Παραῤῥιψόν με ἐπὶ μίαν τῶν ἱερατειῶν σε,« Γρφ. 2) (ἑλλ.) ῥιψοκινδυνεύω. »Τίς παραῤῥίψει τέκνα, τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων;« Σοφ., (παρβλ.) Ἀναῤῥίπτω ϗ Παραβάλλω.

Παραῤῥοὴ καὶ Παράῤῥοια (ἡ), τὸ παραῤῥέειν, ῥοὴ παράλληλος (»Περὶ τὰς παραῤῥοίας τοῦ Ἴστρου,« Γ. Ἀκροπολ.)· (μτφορ.) παρέλευσις. »Χρόνου—,« Εὐς.

Παραῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥοῖζον (Βοῦζω) διαβαίνων, παραῤῥέω μὲ κρότον.

Παραῤῥυεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παραῤῥέω.

Παράῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν ῥυθμὸν (παρὰ τὸ μέλος), ἐναντίον τῆς ῥητορικῆς εὐρυθμίας, παρατράγῳδος.

Παραῤῥύθμως, ἐπίῤ. Παρὰ τὸν ῥυθμὸν (παρὰ τὸ μέλος), παρὰ τοὺς κανόνας τῆς εὐρυθμίας.

Παραῤῥυΐσκομαι, Μ. ῥυήσομαι (ἀόρ. Παρεῤῥύην), =Παραῤῥέω, Παρεισβύομαι.

Παράῤῥυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπλόνεται ἀπὸ τὰ πλάγια ἵνα σκεπάσῃ ἢ προφυλάξῃ τι, παραπέτασμα· (ναυτ.) σκέπασμα δερμάτινον ἢ τρίχινον τὸ ὁποῖον ἀπλώνετο ἑκατέρωθεν τῶν πολεμ. πλοίων ἵνα ἐμποδίζῃ τὰς ἐχθρικὰς βολάς, (ἄλλ.) Παράβλημα, (Γαλλ.) pavesade. »Ποδὸς—,« Σοφ., ὑπόδημα μὲ κνημίδα, [ἐκ τοῦ

;Παραῤῥύομαι [παρά, ῥύω = ἐρύω], Μ. ῥύσομαι. Τραβῶ τι ἀπὸ τὰ πλάγιά τινος ὡς σκέπασμα (παραπέτασμα).

Παραῤῥυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Λερόνω τι ἀπὸ τὰ πλάγια· σημειόνω εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου τὰ ἀξιοσημείωτα χωρία, (ἴδε Παράπλασμα).

Παράῤῥυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραῤῥύομαι. 2) =Παράῤῥυμα. »Νεὼς—,« Αἰσχλ.

Παρ·αρτάω (ϗ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· προσθέτω ὡς παράρτημα. ||. (μσ.) κρεμνῶ τι εἰς τὸ πλάγι μου· (συνκδχ.) ἁρματόνομαι· (ὅθ. ἐν γέν.) ἑτοιμάζω ἢ ἑτοιμάζομαι. »Τὰς νέας παραρτέεσθαι,« Ἡρ. »Παραρτέετο στρατιὴν ϗ τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ,« αὐτ. »Πᾶς τις παρήρτητο ὡς ἐς πόλεμον,« αὐτ.

Παράρτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κρεμᾶται ἢ κρέμαται εἰς τὸ πλάγιόν τινος· φυλακτὸν τὸ ὁποῖον ἔχει τις κρεμασμένον ἐπάνω του· (μτνμ.) προσθήκη εἰς τὸ τέλος συγγράμματος.

;Παρ·αρτίζομαι, Μ. ίσομαι, =Παρασκευάζομαι, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραρτύομαι).

Παράρτυμα (τὸ). μέσον πρὸς παράρτυσιν, ἄρτυμα (ἥδυσμα) πάρεργον.

Παράρτυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραρτύω, ἄρτυμα πάρεργον. (ἐν γέν.) ἑτοιμασία. »Βελῶν—,« Ἰους.

Παρ·αρτύω, Μ. ύσω, =Παρασκευάζω. »Ναῦς· ὅπλων καὶ βελῶν γεμούσας παραρτυσάμενος, ἐνέβαλεν εἰς Βιθυνίαν.« Πλ. 2) καρυκεύω τὸ φαγητὸν προσθέτων διάφορα ἀρτύματα. »Ὄψον δὲ ἅλες, οὓς οἱ ἁβροδίαιτοι παραρτύουσιν ὑσσώπῳ,« Φίλ. (καὶ μτφορ.) »Προγενεστέραις ἱστορίαις παραρτύειν τὴν ποίησιν,« Εὐς.

Παράρυθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράῤῥυθμος.

Παραρύθμως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Παραῤῥύθμως.

;Παράρυμα (τὸ), =Παράῤῥυμα.

;Παρα·ρυπόω-ῶ, Μ. ώσω, =Παραῤῥυπόω.

Παρασάγγης [Περσ.], ου (ὁ), μέτρον ἑκτάσ. εἰς τὴν Περσίαν διὰ τὰ διαστήματα τῶν ὁδῶν (περιέχον 30 στάδια ἢ 3750 βήματα, δηλ. 4 μίλια).

Παρα·σαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Σαλεύω) τι ἐλαφρά· μετακινῶ, μετασαλεύω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) »Παρασαλεῦσαι ϗ παραγαγεῖν ἀνερματίστους ψυχάς,« Εὐσ. »Παρασαλεύειν παλαιοὺς νόμους,« Φίλ. ||. (ἀμεβτ. μὲ δοτ.) εἶμαι ἀραγμένος (εἰς τὸ σίδερον) πλησίον τινός.

Παρα·σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαρόνω ἐν παρόδῳ, 'παίρνω μὲ τὴν σκοῦπαν.

Παρα·σάττω, Μ. σάξω. Χύνω ἀπὸ τὰ πλάγια ἵνα γεμίσω τι, παραγεμίζω.

Παράσειον (τὸ), [παρασείω]. τὸ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτίου στενόμακρον φλάμπουρον, (Γαλλ.) la flamme.

Παράσειρος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἐκτὸς τῶν ἐζευγμένων συμπαρασυρόμενος, (ἄλλ.) Σειραφόρος. (μτνμ.) ὁ παρακολουθῶν τινα, συνοδοιπόρος, σύντροφος. ||. (οὐσ.) Παράσειρον (τὸ), (ναυτ.) τὸ προσεῤῥαμμένον εἰς τὰ πλάγια τοῦ πανιοῦ τοῦ καραβιοῦ καὶ κατὰ διαστήματα κρικοειδῶς ἐξέχον σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἀπλόνεται ἢ μαζόνεται τὸ πανὶ (εἰς ταύτην τὴν σημασ. κατ' ἄλλους, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράσειον). 2) (ἀνατομ.) Παράσειρα καὶ ;Παρασείρια (τὰ), αἱ ἑκατέρωθεν τῆς γλώσσης κοιλότητες.

Παράσεισμα (τὸ). τὸ κούνημα τῶν χειρῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, [ἐκ τοῦ

Παρα·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος. (κυρ.) κουνῶ περιπατῶν τὰ χέριά μου. »Οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας,« Ἀρστ., (ὅθεν ἑλλ.) »Φεύγειν παρασείσαντα,« Θφρ., φεύγειν ὅσον τάχος. »Εἰς τὰς ἑαυτοῦ σιαγόνας ἥλους ἔγκοψον, ἵνα μὴ παρασείων τὰς γνάθους διαστρέφῃς,« (Μάχ. παρ' Ἀθ.

Παρασεσιωπημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Σιωπηλῶς, ἐν εἴδει παρασιωπήσεως.

Παρασεσυρμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀναισχύντως, χλευαστικῶς.

Παρα·σεύω (χ. Μ.), Π. διώκω μὲ βίαν παρεμπρὸς, παρορμῶ. ||. (πθ.) περνῶ τρέχων ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, περνῶ βιαστικὸς, διαβαίνω. »Βροτοὶ παρεσσύμενοι,« Κοΐντ., οἱ ταχέως παρερχόμενοι.

Παρασημαίνω, καὶ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ, -ανοῦμαι. Σημαδεύω τι μὲ ἄλλο (παρὰ τὸ καθαυτὸ) σημάδι, βουλλόνω μὲ ψεύτικην βούλλαν· σημαδεύω εἰς τὰ πλάγια· σημειόνω εἰς τὸ περιθώριον ἢ εἰς σημειωματάριον, λαμβάνω σημείωσιν· (ἰδιαιτ.) σημειόνω τι ὡς ἐπιλήψιμον· σημειόνω συγχρόνως ἢ ὡς ἐν παρόδῳ· (ἐνίοτε) προσθέτω εἰς τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ ἄλλο σημεῖον. »Τὰ τεσημασμένα παρασημαίνειν,« Πλάτ. »Τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων, ἃ παρεσημηνάμην,« Δρ. (καὶ πθ.) »Νεμίσματα παρασεσημασμένα,« Αξ., τὰ παρακεχαραγμένα.

Παρασήμανσις, εως (ἡ), =Παρασημασία.

Παρασημαντέον, θετ. τοῦ Παρασημαίνομαι.

Παρασημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ παρασήμανσιν. ||. (οὐσ.) »Παρασημαντική,« Μουσ., ἡ διὰ γραπτῶν σημείων ἐκφράζουσα τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν.

Παρασημασία (ἡ). τὸ παρασημαίνεσθαι (σημειόνειν τι ὡς ἄξιον παρατηρήσεως)· σημεῖον ἀποδοχῆς ἢ ἀποδοκιμασίας· ἐπίκρισις.

;Παρασημεῖον (τὸ). ψευδὲς (παραπεποιημένον, ἄλλο παρὰ τὸ καθαυτὸ) σημεῖον.

Παρα·σημειόω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ μόνον εὔχρηστον)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Σημαδεύω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἐκ προσθήκης· σημειόνω ἐν εἴδει παρατηρήσεως, σχολιάζω.

Παρασημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ πρόσθεσιν σημείωσις (παρατήρησις), σχόλιον.

Παράσημος (ὁ, ἡ), [παρά, σῆμα]. ὁ ἔχων ἐπάνω του ἢ εἰς τὰ πλάγιά του σημεῖον (σημαδευμένος) ἵνα διακρίνεται· (μτφορ.) ἐπίσημος, ἔνδοξος. »Πλοῖον παράσημον Διοσκούροις,« Γρφ., ἔχον σημεῖον (εἰς τὴν πρώραν) τὰς εἰκόνας τῶν Δ. ||. (οὐσ.) Παράσημον (τὸ), τὸ διακριτικὸν σημεῖον, σύμβολον, γνώρισμα. »Τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα,« Πλ. 2) σημαδευμένος μὲ ψευδὲς (παραπεποιημένον) σημεῖον, παρακεχαραγμένος, ἀδόκιμος, κίβδηλος· (μτφορ.) ἀχρεῖος. »Ῥήτωρ—,« Αξ. »Ἔπος παράσημον,« Πλ., στίχος σημειωμένος εἰς τὸ πλάγιον ὡς ὕποπτος ἢ ἐπιλήψιμος. »Πλούτου δύναμις παράσημος αἴνῳ,« Αἰσχλ., ἐπὶ κακῷ διαβόητος.

Παρασήμως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον παράσημον (διακεκριμένον, ἐπίσημον). »Παρασήμως καλοῦσι,« Θφρ., μὲ προσθήκην ϗ ἄλλου ὀνόματος πρὸς διάκρισιν.

Παρα·σιγάω-ῶ, Μ. σιγήσομαι, =Παρασιωπῶ.

Παρασίτεῖον (τὸ). τὸ οἴκημα ὅπου συνήρχοντο οἱ παράσιτοι (ἱερεῖς), τὸ ἀρχεῖον τῶν παρασίτων (τὸ ὀπ. ἐχρησίμευε συγχρόνως ϗ ὡς) ἀποθήκη τοῦ ἱεροῦ σίτου.

Παρα·σιτεύω, Μ. εύσω, σπν. ϗ ἀδκμ. ἀντὶ-

Παρα·σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τρώγω εἰς τὴν τράπεζάν τινος, εἶμαι συντράπεζός (καὶ ἐπὶ κακοῦ παράσιτός) του. (ἀρχ.) τρέφομαι (ἔχω σίτησιν) ἀπὸ τὸ δημόσιον.

Παρασιτία (ἡ), τὸ παρασιτεῖν, τὸ ἔργον τοῦ παρασίτου.

Παρασιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παράσιτον, παρασίτου ἴδιος. »Παρασιτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κή. « Λκ., ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ παρασίτου.

Παράσιτος (ὁ, ἡ), [παρὰ, σῖτος]. ὁ συντρώγων μετά τινος, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος. (ἰδιαιτ.) ὁ κολακεύων ἢ γελωτοποιῶν ἵνα τρώγῃ δωρεὰν εἰς τὴν τράπεζάν τινος· (ἀρχ.) ὁ διωρισμένος νὰ συνάζῃ τὸν ἱερὸν σῖτον (τὰς ἀπαργὰς) ἢ νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰς θυσίας, συμβοηθὸς τοῦ ἱερέως· (ἐν γέν.) δευτερεύων ἄρχοντος, (Γαλλ.) adjudant. «Παράσιτοι τοῖς μὲν ἄρχουσι δύο καθ' ἕκαστον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἷς, « Ἀρχτ. » Τοῖν δὲ βοοῖν τὰ δύο μέρη τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις,» Ἀθ.

Παρα·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Παρατρέχω) τι μὲ σιωπήν, ἀποσιωπῶ, δὲν ἀναφέρω. » Τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν παρασιωπῶν,« Πλθ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο μὲν ὅπως καὶ παρεσιωπήθη, οὐκ ἔγνων, « Ἀνών. » Κατὰ τὸ παρασιωπώμενον, « Κλμ., =Κατὰ παρασιώπησιν.

Παρασιώπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπίτηδες (κατὰ ῥητορ. σχῆμα) ἀποσιώπησις πράγματος τὸ ὁποῖον ἡ φειδὼ τιῦ λόγου ἀπαιτεῖ νὰ εἴπῃ τις.

Παρα·σκαίρω, Μ. σκαρῶ, =Παρασκιρτῶ.

Παρασκέλιον (τὸ). μέρος τῆς μηχανῆς.

Παρασκέπασμα (τὸ), =Παρακάλυμμα, Παραπέτασμα.

Παρασκεπάστρα (ἡ), εἶδ. κεφαλοδέματος.

Παρα·σκέπω, Μ. σκεπάσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, παρακαλύπτω.

Παρα·σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω· διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως· διευθετῶ, συγυρίζω· προμηθεύω· προξενῶ· κατορθόνω· ἀναδεικνύω. ||. (μσ.) ἑτοιμάζομαι, συγυρίζομαι κτλ., γυμνάζομαι· προσπαθῶ. (ῥτρ.) σχηματίζω φατρίαν πρὸς ὑπεράσπισίν μου· (Γρφ.) =Ἀποσκευάζομαι, Ἀποπατῶ. «Δεῖπνον (» Σιτία κτλ.) παρασκευάζειν, « Ξεν., Πρ. » Τὸ πεινῆν ἀλκίμους παρασκευάζει, « αὐτ. » Ὅσα ἐλευθερίαν ταῖς πόλεσι παρασκευάζει,« αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Ἡ γῆ ἀντὶ τοῦ τρέφειν πεινῆν παρασκευάζει, « αὐτ. (ἢ προθετ.) « Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα,« αὐτ. (καὶ μσ.) «Παρεσκευάζετο δὲ ἢ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας,« Πρ. (ἢ κατ' αὐτοπάθ.)»Παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην,« αὐτ. «Παρήγγειλεν αὐτοῖς παρασκευάζεσθαι, ὡς μάχης ἐσομένης,« Ξεν. «Παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν,« αὐτ. (ἢ χωρὶς τοῦ Ὡς) » Παρεσκευάζετο προπηλακιῶν αὐτόν,» Θκ. (ἢ ἀπολύτ.) »Ἐξ εὐνῆς ἐξανιστάμενοι, πρὶν παρασκευάσασθαι, « Ξεν., πρὶν συγυριαθῶν. (καὶ τρπρ.) » Ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκεύαστο,« αὐτ., ἀφ' οὗ προὐθέμεσαν (τὰ περὶ τῆς προδοσίας). «Οἱ ῥήτορες οὓς οὗτοσὶ παρεσκεύασται ἐπ' ἐμέ,« Δμ. »Λέγειν δεινοί, καὶ παρασκευάσασθαι ἱκανοί, « Ἰσ. »Εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον παρασκευάσασθαι,« Γρφ., πρὸς χρείαν του.

Παρασκεύασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἑτοίμασμα, συγύρισμα κτλ. (παρὰ Παρασκευή).

Παρασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει (γίνεται) πρὸς παρασκεύασιν, (Γαλλ.) préparatif.

Παρασκευασμός (ὁ), =Παρασκεύασις.

Παρασκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ παρασκευάζων (ἑτοιμάζων, προδιαθέτων κτλ.).

Παρασκευαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παρασκευάζειν, συντελεστικός, κατορθωτικός. (πρὸς γεν.) «Εὐχροίας —,« Δσκρ. »Τὰ κρέμβαλα κροτοῦ παρασκευαστικά,« Ἀθ.

Παρασκευαστός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παρασκευάσῃ τις, ἐπιδεκτικὸς παρασκευῆς, κατορθωτός. «Παρασκευαζὸν εἶναι ἀρετήν,« Πλάτ. »Μάχη ἐκ παρασκευῆς, « αὐτ., τακτική.

Παρασκευή (ἡ), (ἐν γέν.) ἑτοιμασία. »Δείπνου—, « Ἡρ. »Ἐν παρασκευῇ ἦσαν,« Θκ., ἑτοιμάζοντο. » Μὴ ἐκ προνοίας μηδ' ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον,« Ἀντιφ., ἐκ προμελέτης. » Ἄνευ παρασκευῆς,« Πλάτ. «Ἀπὸ παρασκευῆς σύδειμιας,« Ἀντιφ., ἐξ αὐτοσχεδίου. 2) (ἰδιαιτ.) ἑτοιμασία πολέμου, στρατεύματα, πολεμεφόδια κτλ. » Νομίζοντες μείονα τὴν παρεῦσαν αὐτῷ δύναμιν τῆς βασιλέως παρασκευῆς εἶναι,« Ξεν. 3) (μτγμ.) σκοπός, σχέδιον. » Αἰσθόμενοι τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ,« Ξεν. 4) σχηματισμὸς φατρίας, ῥαδιουργία. » Διὰ παρασκευὴν φίλων, « Δμ. » Βουλευτὴς ὢν ἐκ παρασκευῆς,« Αἰσχ. (παρβλ. Παραγγελία). 5) (ἰατρ.)=Σύμπτωμα· »Πυρετοῦ, « Ἀσκρ. 6) (ἐκκλησ. ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.) ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (διότι κατ' αὐτὴν γίνεται ἡ προετοιμασία διὰ τὸ σάββατον). 7) (σπν.) ἀπόπατος, (Τουρκ.) γκερίζι, (Στρβ. 1Δ', ά).

Παρα·σκηνάω-ῶ, Μ. ήσω, Παρασκηνόω.

Παρα·σκηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἁπλόνω τι περὶς τινὸς ἐν εἴδει σκηνῆς.

Παρασκήνια (τὰ). αἱ ἑκατέρωθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου εἴσοδοι (διὰ τῶν ὁποίων ἔμβαιναν οἱ ὑποκριταὶ εἰς τὴν ὀρχήστραν), (ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ Γαλλ.) les coulisses.

Παρα·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω τὴν σκηνήν μου (Κατοικῶ) πλησίον τινός, εἶμαι γείτων ἢ ὁμοτράπεζός τ. (μτγμ. ἐν γέν.) ἐγγίζω, πλησιάζω. «Οἱ φυλλοχόοι μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες, « Πλ.

Παρα·σκήπτω, Μ. σκήψω. Πίπτω (ὡς κεραυνὸς) πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως.

Παρα·σκιάζω, Μ. άσω. Σκιάζω διὰ τῆς γειτνιάσεώς μου, συσκιάζω.

Παρα·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ (Χορεύω) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισκοπῶ). 2) (Π.) παρὰ σκοπὸν βάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω τὸ σημάδι· (τρπ.) δὲν ἐμβαίνω εἰς τὸ νόημα, δὲν καταλαμβάνω.

Παρα·σκοτάω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Παρα·σκοτίζω, Μ. ίσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου ἢ δι' ἐπιπροσθήσεως, κατασκοτίζω, ἐπισκοτίζω.

Παρα·σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ σκυθρωπάζω.

Παρα·σκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω (Χλευάζω, Ἀρτίζομαι) πλαγίως (μὲ τρόπον ἐπιτήδειον).

Παρα·σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβω ἐλαφρῶ, τρίβων ἀποσφογγίζω.

Παρα·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων (Ξιππάζων) διώκω τι πρὸς τὰ πλάγια. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) περνῶ μὲ ὑπερηφάνειαν (μὲ ὑπερόπτικὸν ὕφος) πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος.

Παρα·σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Σοφίζομαι παρὰ τὸ δέον, δείχνω (μεταχειρίζομαι) τὴν σοφίαν μου ὅπου δὲν πρέπει· (μτβτ.) φαίνομαι ἢ προσπαθῶ νὰ φανῶ σοφώτερός τινος· ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων, παραλογίζομαι.

Παρασόφισμα (τὸ). τέχνασμα παρασοφιζομένου, Παρεξεύρημα.

Παρ·ασπαίρω, Μ. σπαρῶ. Ἀσπαίρω (Σπαρταρῶ) ὀλίγον, μόλις σπαρταρῶ ἀκόμη.

Παρασπὲς [παρασπάω], άδος (ἡ). παραφυὰς ἀποσπωμένη πρὸς μεταφύτευσιν.

Παράσπασις, εως (ἡ) καὶ

Παρασπασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν 'παίρνω (Ἀποσπῶ) τι ἀπὸ τὸ πλάγιον· ξεσχαλίζω κλαδὶ δένδρου (ἵνα τὸ μεταφυτεύσω)· (ἐν γέν.) ἁφαιρῶ πλαγίως (μὲ τρόπον). » Τῶν πόλεων παρεσπάτά τινας τοῦ Φαρναβάζου, « Ξεν.

Παρα·σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω (Κουλουριάζω, [καὶ μσ.] Κουλουριάζομαι) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω πλαγίως (ἔνθεν κἀκεῖθεν) ἢ ἀνάμεσα· παρενείρω· (μτφορ.) διανέμω φειδωλῶς (μὲ οἰκονομίαν).

Παρ·ασπίζω, Μ. ίσω. Μάχομαι κρατῶν τὴν ἀσπίδα πλησίον τινός· παραστέκω ὡς φίλος (σύμμαχος κτλ.)· (ἐν γέν.) παρακολουθῶ, συνοδεύω, δὲν λείπω ἀπὸ τὸ πλάγι.

Παρασπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρασπίζων (παχόμενος μὲ τὴν ἀσπίδα εἰς τὸ χέρι πλησίον τινός), σύμμαχος· (ἐν γέν.) σύντροφος, (παρβλ.) Παραστάτης.

Παρασπόνδειος (ὁ, ἡ). (ὕμνος) ὁ παρὰ τοῖς σπονδαῖς ᾀδόμενος. » Πισίδαι, δειπνοῦντες ἀπάρχονται τοῖς γονεῦσιν, ὡς ἡμεῖς τοῖς θεοῖς, παρασπονδείοις, « Ν. Δμσκ.

Παρα·σπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὰς σπονδὰς (τὰς συνθήκας), γίνομαι παράσπονδος· (μτβτ.) ἀδικῶ τινα (παρὰ τὰς σπονδὰς) ἀθετῶ τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν (συμμαχίαν). » Παρασπονδηθεὶς ὑπὸ, « Πλ. (ἢ ἀπολ.) » Τὰ παρεσπονδημένα,« Λξ., ἡ παράβασις τῶν συνθηκῶν.

Παρασπόνδημα (τὸ), τὸ παρὰ τὰς σπονδὰς πραχθὲν, παράβασις συνθήκης (συμφωνίας), ἀδίκημα, παρανομία.

Παρασπόνδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρασπονδέω, παράβασις συνθήκης.

†Παρασπόνδιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρασπόνδειος.

Παράσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὰς σπονδὰς (τὰς ἑνόρκους συνθήκας) πράττων ἢ γινόμενος, παραβάτης ἢ ἐναντίος τῶν σπονδῶν. » Μηδὲν παράσπονδον παθεῖν,« Ξεν., παρὰ τὰς σπονδάς.

Παρασπόνδως, ἐπίρ. Ἐναντίον τῶν σπον-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δῶν (τῆς ἐνόρκου συνθήκης), ἀδίκως, παρανόμως.
Παρασπορὰ (ἡ), τὸ παρασπείρειν (παρενείρειν), ἀνάμιξις.
Παρασποράδην, ἐπίρ. Σποράδην, σκορπιστά.
Παράσσον, ἐπίρ. Π. [παρά, ἄσυν]. παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα.
Παραστάδην, ἐπίρ. Π. [παρίστημι]. πλησιάζων, ἐκ τοῦ πλησίον.
Παρα-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (Χύνω τι ἀπὸ σταλαγματιὰν - σταλαγματιὰν) ἐπάνω εἰς.
Παρα-σταθμίζω, Μ. ίσω. Ζυγίζω τι πλησίον (πρὸς σύγκρισιν) ἄλλου. 2) ζυγίζω μὲ λειψὸν ζύγι.
†Παρασταθμὶς, ίδος (ἡ), ἡ (ἄλλ.) Παραστὰς τῆς θύρας.
Παράσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν σταθμόν, ἐλλιπὴς κατὰ τὸ (προσῆκον) βάρος, λειψός. » Νόμισμα—, « Νομ. Ῥωμ.
Παραστὰς, ἄσα, ἄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρίσταμαι.
Παραστὰς, άδος (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἑκατέρωθεν τῆς θύρας ὀρθὰ ξύλα ἐπὶ τῶν ὁπ. σηρίζεται τὸ ἀνώφλιον, (κοιν.) παραστάτες, (Γαλλ.) montant, jambage· (ἀρχιτεκτ. ἐν γέν.) κίονες τετράγωνοι προσηρμοσμένοι εἰς τὸν τοῖχον, (Γαλλ.) pilastres· (ἰδιαιτ. δὲ) οἱ μεσαῖοι δύο στύλοι τοῦ μετώπου κτιρίου (μεταξὺ τῶν ὁπ. ἦτον ἡ εἴσοδος), (θθ.) » Ναὸς ἐν παραστάσι, « Βιτρ., (Ατ.) templum in antis. » Τὰς παραστάδας καὶ.. τὰ ἐπάνω αὐτῶν ἐπιστύλια καὶ βάσεις, « Ἐπιγρ. 2) Π. (κατὰ συνεκδ.) ἡ θύρα· τὰ πρόθυρα, (παρβλ.) Πρόστασις. » Ἀδράστου δ' ἦλθον ἐς παραστάδας, « Εὐρ. » Ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάδι, « αὐτ. » Παραστάδος κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθῆρπασαν, αὐτ. 3) — (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παστὰς, στοά. » Πύλιν, τείχεσί τε ᾗ ναυσὶ καὶ παραστάσι (κτλ.) κεκοσμημένην, « Ξεν. » Καὶ ἡ τοῦ βαλανείου παρασχεῖς τοὺς μὲν ἔξωθεν εἰσιόντας θερμαίνει, ψύχει δὲ τοὺς ἐξιόντας, εἰ ἐν αὐτῇ διατρίβοιεν, « Σξτ.
Παραστάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ παριστάμενος εἰς δίκην, ἀντίκλητος ἢ (;) ὁμώδικος, (ἴδε τὸ ἑπμν.).
Παράστασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ παριστάνειν ἢ παρίστασθαι, παρουσία· (ἰδιαιτ.) παρουσίασις (εἰς τὸ κριτήριον). » Ἐγγυητὴν δοῦναι ἐπὶ παραστάσει, « Πανδ. » Ἐπὶ δὲ παρασχέσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι, « αὐτ. 2) ἡ ὄραχμὴ τὴν ὁποίαν προκατέβαλλον οἱ διάδικοι (διότι ἐχρησίμευε κυρίως πρὸς ἀντιμισθίαν τῶν συνέδρων). » Εὐθὺς ἔθηκα παράστασιν, « Ἀνδκδ. » Οὔτε πρυτανεῖα οὔτε παράσεις οὐδεμίᾳ τίθεται τῶν εἰσαγγελιῶν, « Ἰσ. 3) ἔκθεσις πραγματειῶν εἰς ἐργαστήριον (Γαλλ. étalage) καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πώλησις, μικρὸν ἐμπόριον, λιανοπωλεῖ. (ἐν γέν.) ἐπίδειξις, (θθ. παρὰ τοῖς Βυζ.) πομπὴ βασιλική, (Τουρκ.) αλαΐ. « Καὶ εἶδε τὴν δόξαν Σίμωνος, καὶ κυλικεῖον μετὰ χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων, καὶ παράστασιν ἱκανὴν, « Γρφ. 4) ἡ κατὰ μέρος στάσις ἢ τοποθέτησις, ἀπομάκρυνσις, παραμέρισμα, ἐξορία. » Ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις, « Ἀρστ. 5) (μτφορ.) τὸ παριστάνειν τι κατὰ νοῦν, στοχασμὸς, ἔννοια. (ἐν γέν.) ἀπόδειξις. » Πρὸς παράστασιν τοῦ μηδὲν εἶναι δυνατὸν κτλ., « Ἐπίκτ. 6) (ἰδιαιτ.) ἀπόφασις στερεὰ, πεποίθησις τῆς ψυχῆς, εὐτολμία, (παρβλ.) Λῆμα. » Πνεύματος—, « Δξ., τὸ νὰ μὴ τὰ χάνῃ τις εἰς καιρὸν κινδύνου, (Γαλλ.) présence d'esprit, ἡ 7) ἐνθουσιασμὸς, παραφορά. « Ἠγωνίζοντο μετὰ παραζάσεως, « Πλθ. » Διὰ τὴν παράστασιν τῆς διανοίας ὁρμῶντες ἐπὶ τὸ νήχεσθαι οὐ τοῖς ὅπλοις, ἀπεπήγυντο, « αὐτ. » Τῇ δὲ μητρὶ τοῦ πράγματος ἄφνω προσπεσόντος, περιχαρὴς οὖσα, πρὸς τὰς θύρας ἀπῆντα, καὶ μετὰ παραστήσεως (sic) ἠσπάζετο, « αὐτ.
Παραστατέον, θετ. τοῦ Παρίστημι.
Παρα-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Στέκομαι πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος· (συνεκδ.) βοηθῶ, παραστέκω, [ἐκ τοῦ
Παραστάτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ στεκόμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος· (ἰδιαιτ.) ὁ πλαγινὸς ἑκάστου τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν ἢ· ὁ τεθειτημένος εἰς τὰ πλάγια τῆς φάλαγγος· (ἐνίοτε) πεζὸς τεταγμένος πλησίον ἱππέως. » Οὐκ ἐγκαταλείψω τὸν παραζάτην ᾧ ἂν στοιχῶ, « (Ὅρκ. παρὰ) Πλθ. » Ὁ γὰρ ἰσχυρὸς στρατιώτης οὐ μόνον ἑαυτῷ ἀρκέσαι δύναται, ἀλλὰ καὶ τὸν παραστάτην διαφυλάξαι, « Χρσ., (θθ. 2) (συνεκδ. καὶ μτφορ.) συνεργὸς, βοηθὸς, (κοιν.) παραστεκάμενος. » Διοσκοῦροι.. σωτῆρες κἀγαθοὶ παρεγένοντο, « (Π. παρ') Ἀλλ. » Ἐκείνων ἐπικαλοῦ βοηθὸν ᾧ παραστάτην, ὡς τοὺς Διοσκούρους ἐν χειμῶνι οἱ πλέοντες, « Ἐπίκτ. ‖ (οὐσ. ἀρχιτεκτ.) — Παραστάς, (θθ. 2) (ἀνατομ.) — Παρακνήμιον. 3) τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης διχαλωτὸν κόκκαλον, τὸ (ἄλλ.) Ὑοειδὲς, (» διὰ τὸ παραστηκέναι ταῖς ἀντισίσιν, « Πρόφιλ. παρὰ Πλθ.). 4) (πλθ.) αἱ φλιοῦσες τῶν ὄργεων, (παρβλ. Ἐπιθυμίαι)· (συνεκδ.) οἱ ὄρχεις, (Ἀθ. Θ', 385). 5) — (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυροστάτης.
Παραστατικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παριστάνειν, ἐνδεικτικὸς, ἀποδεικτικὸς ἢ ἐμποιητικὸς (» Μέλος παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους, « Πλ.)· (χωρὶς πτ.) πρόξενος ἢ πλήρης θάρσους (τόλμης, παραστήματος, présence d'esprit)· ἐνθουσιαστικὸς ἢ ἐνθουσιασμένος. » Ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν διάθεσιν, « Πλθ. ‖ (Νμ.) » Δίκη παραστατική, « ἡ διὰ παραστάσεως (παρουσιάσεως) πραγμάτων (ἐγγράφων κτλ.) ἢ προσώπων, (Ατ.) actio ad exhibendum.
Παραστατικῶς, ἐπίρ. Μετὰ παραστήματος, ἀφόβως, εὐτόλμως, ἢ· ἐνθουσιαστικῶς. » Παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν, « Διόδ.
Παραστάτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παραζάτης, ἢ παρασίκουσα, (παρακολουθοῦσα, βοηθοῦσα κτλ.).
Παρα-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω σταυροὺς (παλυόκια) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος, περικλείω μὲ φραγμὸν, ὀχυρόνω.
Παρα-στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. Παρέσχον), Π. ἀντὶ Παρέρχομαι, διαβαίνω πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος. » Παραστίχων δὲ κελεύθου ἤμενον ἄνδρ' ἐνόησε, « Νόνν. » Παρεστείχοντες ἴχευαν ἄνθρωποι λίθινον σωρὸν, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Παρέστιχε θῆυς ὄρθρος, « Νόνν., παρῆλθον δύο ἡμέραι ἢ 2) προσέρχομαι, πλησιάζω.
Παρα-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω τι πλαγίως. » Τὸ καταπέτασμα μικρὸν παραστείλασαι, θεωροῦ τῶν δρωμένων ἐγίνοντο, « Ἰλ. 2) — Ἀναστέλλω. » Στυππηρίῃ ἐν ἀρχῇ παραστέλλει, « Ἱππηρ. » Ἀνατείνων τε ἅμα ᾗ παραστέλλων τὴν γαστέρα, « Γαλ.
Παρα-σενάχω, (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἀναστενάζω πλησίον τινός.
Παράστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παρίσταται ἐκ τοῦ παραχρῆμα εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ψυχὴν), στοχασμὸς τὸν ὁπ. κάμνει τις εἰς τὴν στιγμὴν, (Γαλλ.) présence d'esprit (ἐν γέν.) τόλμη, θάρσος. » Θεῖον παράστημα, « Δ. Ἀλ., θεία ἔμπνευσις· ἐνθουσιασμός. 2) (πλθ.) δόγμα, ἀξίωμα ἢ· γνώμη, παράγγελμα, (Μ. Ἀντ. Γ', 11).
Παρα-στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω τι βάλλων στιγμὴν εἰς τὸ πλάγιον. » Τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα παρίστιζον καὶ ἐζημίουν, « Πούχ. (τὸ ὁποῖον σαφηνίζεται ἐκ τῶν ἑξῆς τοῦ Πολυδεύκους: « Οἱ ταξίαρχοι γεγραμμένους ἔχοντες τοὺς ἐκ τοῦ καταλόγου, παρεστιγμένοντο τὰ τῶν ἀφυστερούντων ὀνόματα, »). 2) στίζω παρὰ τοὺς (γραμτ.) κανόνας.
Παραστίλβω, Μ. στίλψω. Ἀμπώ πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.
Παραστιχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Παραστιχίς, (ίδος (ἡ). τίτλος ἢ πίναξ (;) βιβλίου (διότι εἰς τὰ παλαιὰ χειρόγραφα ἐγράφετο εἰς τὰ πλάγια τῆς σελίδος ἢ καὶ εἰς γωνιαστὸν φύλλον).
Παρα-χομόω-ῶ. Μ. ώσω. Στομόνω (Ἀκονίζω) ἑκατέρωθεν ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.
Παρα-χορέννυμι καὶ Παρα-χόρνυμι, Μ. χορίσω καὶ Ἀττ. χορῶ. Στρώνω (Ἁπλόνω) τι κατὰ γῆς, τεντόνω, (συνεκδ.) φονεύω. 2) ἀκονίζω (τὸ μαχαίρι κτλ.) ἐπάνω εἰς ὄλμα.
Παρα-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σημαδεύω ἀπὸ τὸ πλάγι. (μτνμ.) προσέχω ὥστε. » Παραστοχάζεσθαι μέν τοι δεῖ τοῦ τὸ προειλημμένον ὀγρὸν ἀνῆφθαι, « Ὀριβ. 2) (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. « Τοῦ σκοποῦ—, « Γρ. Νύσσ.
Παράγραβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γραβὸς (ἀλλοίθορος).
Παρα-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Παρακολουθῶ τὸ στράτευμα· στρατεύομαι ὡς ἐθελοντής.
Παρα-στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διωρισμένος συνάρχων ἢ συμβουλὸς (adjoint) στρατηγοῦ, Συστρατηγῶ. 2) ἀνακατόνομαι χωρὶς νὰ πρέπῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ στρατηγοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρα·στρατεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εὐσω, -εύσομαι. (μὲ δοτ.) Στρατοπεδεύω πλησίον ἢ καταντικρύ τινος.

Παράστρεμμα (τὸ). Στραγγούλισμα. «Προσώπου—,» Ἱππκρ., στραβομουτσούνιασμα, στραβοστόμωμα κτλ., ξέκ τοῦ

Παρα·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι πλαγίως· στραγγουλίζω· (μτφρ.) διαστρέφω. «Καθεζόμενος παραστρέψαι τὸν τρίβωνα, ὃν αὐτὸς φορεῖ,» Θρφ., τὸν γυρίζει ἀνάποδα, ἵνα μὴ τὸν λερώσῃ. «Παρέστραπται δέ πίδακες,» Νίκ., ἀλλοιθωρίζει. «Εἰσὶ δ' ὥσπερ παρεστραμμέναι αὐτῶν αἱ ψυχαὶ τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως,» Ἀρετ.

Παραστρόγγυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν στρογγύλος.

Παραστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρασ·έφω, γύρισμα πρὸς τὰ πλάγια. «Ὀμμάτων —,» Γρηγ. Νύσσ.

Παρα·στρώννυμι, Μ. στρώσω. = Παρασ·έννυμι.

Παρασ·ρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρα·στρέφω.

Παρα·στύφω, Μ. στύψω. Εἶμαι ὀλίγον τι στυφὸς, στυφίζω.

Παρα·συγγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω παρὰ τὴν συγγραφὴν (ἐναντίον τοῦ συμφωνητικοῦ), παραβαίνω τὴν μετά τινος ἔγγραφον συμφωνίαν μου. «Καὶ προσαποτείσαι τὸν παρασυγγραφοῦντα (sic) τῷ ἐμμένοντι τάλαντα λ,» Ἐπγρ.

†Παρασυγγραφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παράβασις συγγραφῆς (συμφωνητικοῦ).

Παρα·συγχέω, Μ. χεύσω. Συγχέω ὅλως διόλου.

Παρα·συ·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω τι πλησίον ἄλλου.

Παρα·συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ πλαγίως, ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρα·συλάω-ῶ Μ. ήσω. Κλέπτω (Ξεγυμνόνω τινὰ) πλαγίως καὶ μὲ τρόπον, (Εὐστάθ. Ἰλ. Ζ. σελ. 621, 57).

Παρα·συλλέγω, Μ. λέξω. Συναθροίζω τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, συνεπισωρεύω (πθ. ἢ μσ.) συναθροίζομαι εἰς μέρος παράμερον μὲ πολλοὺς ἄλλους.

Παρα·συμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Παραβάλλω τι μετ' ἄλλου· (πθ. ἢ μσ.) συγκρίνομαι, ἐξισοῦμαι.

Παρασύμβαμα (τὸ). (κατὰ τοὺς Διαλεκτ.) πρόταξις ἀτελὴς, παρακατηγόρημα. 2) = τῷ

Παρασύμπτωμα (τὸ), (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὸ παρεκτὸς τοῦ ἴδη συμβάντος ἄλλο σύμπτωμα.

Παρασυνάγχη (ἡ), εἶδ. συνάγχης (σκαραντσίας).

Παρα·συν·άγω, Μ. άξω. Συνάγω (Συναθροίζω) τι εἰς μέρος ἢ μὲ τρόπον ἀπηγορευμένον, κάμνω παρανόμους συναθροίσεις.

Παρασυναγωγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σύναξις (συνάθροισις) παράνομος.

Παρασύναξις, εως, (ἡ), = τῷ πρεηγ.

Παρασυναπτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ παρασυνάπτων. «Σύνδεσμος—» Γρμτ.

Παρα·συν·άπτω, Μ. ἅψω. Συνάπτω (Προσθέτω) καὶ ἄλλο τι εἰς τὰ ἤδη συνημμένα, προσεπισυνάπτω.

Παρασύνεσις, εως (ἡ). Ψευδὴς σύνεσις (γνῶσις)· σφαλερὰ κατανόησις, παρανοήσις· (μτγν.) ψυχρότης διαισθήσεως (ἀφῶν, Γαλλ.) mésintelligence (;).

Παρασύνθεσις, εως (ἡ). παραγωγὴ λέξεως ἀπὸ ἄλλην σύνθετον, (ἴδε τὸ ἑπμν.).

Παρασύνθετος (ὁ, ἡ). λέξις παρεσχηματισμένη ἀπ' ἄλλης συνθέτου. «Αὐτοκαρίγνητις σχήματός ἐστι συνθέτου· τὸ γὰρ κατ' ἀρχὰς συντιθέμενον μένει ἐξαυτοῦς σύνθετον· τὸ δὲ κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον λέγεται παρασύνθετον, ὡς τὸ Φίλιππος Φιλιππίζω,» Ἐτμλγ. «Τὰ ἀπὸ συνθέτων ὀνομάτων παραγόμενα ῥήματα οὐκέτι μένουσι σύνθετα, ἀλλὰ γίνονται παρασύνθετα, οἷον Ἄπιστος Ἀπιστῶ,» αὐτ.

Παρασυνθέτως, ἐπίρ. Κατὰ παρασύνθεσιν.

Παρασύνθημα (τὸ). τὸ παρεκτὸς τοῦ καθ' αὐτὸ συνθήματος διδόμενον πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν καὶ ἄλλο (συνήθως σιωπηλὸν) σύνθημα.

Παρα·συρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Παίζω τὴν σύριγγα πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι διὰ τῆς βίας ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ πλάγιον, περνῶν μὲ ὁρμὴν τραβῶ μαζῆ μου· σύρω ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· (μτφρ.) ἀποπλανῶ, παρεκτρέπω. «Παρέσυρας ἔπος,» Αἰσχ., παρὰ τὸ προσῆκον ἐξέφρασας.

Παρασφαγὶς, ίδος (ἡ). τὸ παρὰ τὴν σφαγὴν (παρὰ τὸν λάρυγγα) τοῦ ζώου μέρος, ἴδε Θύρος (3).

Παρα·σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω ἀπὸ τὸ πλάγιον τοῦ λαιμοῦ.

Παρασφαλείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Παρασφάλλω.

Παρασφαλὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ παρασφάλλων (περιπατῶν μὲ ἀκροσφαλὲς βῆμα).

Παρ·ασφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω (Ὀγυρόνω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τῶν προχείρου.

Παρα·σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ πέσῃ πρὸς τὸ πλάγιον (νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, νὰ ἀποτύχῃ)· (πθ.) παραπατῶ (σκοντάπτω) καὶ πίπτω πλάγια, (μτφρ.) ἀποτυγχάνω.

Παρα·σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, περιζώνω μὲ κρίκον· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισφηκόω).

Παρα·σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι ἀπὸ τὰ πλάγια μὲ ἢ ὡσὰν μὲ σφῆνας.

Παρα·σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω τι πλησίον ἄλλου, συνδέω, συσφίγγω· σφίγγω δυνατά (;).

Παρα·σφραγίζω, Μ. ίσω. Σφραγίζω μὲ παραπεποιημένην σφραγῖδα· παραχαράττω (κυρ. καὶ μτφρ.). 2) σφραγίζων ἀποθέτω (ἀποταμιεύω).

Παρασφράγισις εως (ἡ) καὶ Παρασφραγισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παραχάραξις.

Παρασωρίας (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν σωρῶν, συνεχόμενος μὲ αὐτά.

Παράσωρος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἔχων ἀπόστημα) παρὰ τὸ σωρόν.

‡Παρα·σχάζω, Μ. άσω. Κρατῶ, ἐμποδίζω· (ἰατρ.) ἀγχοπορῶ, ἐνδιατρίβω. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραχάζομαι).

Παρα·σχεδιάζω, Μ. άσω. Σχεδιάζω τι παρὰ τὸ δέον ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος· Παραποιῶ, παραχαράττω.

Παρασχεδὸν, ἐπίρ. Πολλὰ κοντά. (χρον.) παραχρῆμα, παρευθύς· (σρπ.) παρ' ὀλίγον. «Τὰ μὲν παρασχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν,» Δ. Ἁλ.

Παρα·σχέθω, Π. ἀντὶ Παρέχω.

Παρασχεῖν καὶ Π.

Παρασχέμεν, ἀόρ. δ'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Παρασχετέος α, ον, θετ. τοῦ Παρέχω.

Παρα·σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταφέρω ἀπὸ τοῦ καθ' αὐτὸ σχήματος εἰς ἄλλο. ||. (μσ. μὲ αὐτ.) εἶμαι σχηματισμένος κατὰ μίμησίν τινος. «Καλύβης σχῆμα παρεσχηματισμένος ναός,» Παυσ.

Παρασχηματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (γραμτ.) σχηματισμὸς νέας λέξεως διὰ μεταβολῆς τῆς ληγούσης (τοῦ γένους κτλ.).

Παρα·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι κατὰ μῆκος ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρασχὶς, ίδος (ἡ). πελεκοῦδι ξύλου (κτλ.) παρεσχισμένου.

†Παρασχιστεῖα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ παρασχίστου.

Παρασχίστης, ου (ὁ). ὁ παρασχίζων (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτ. τὰ πτώματα πρὸς ἐμβαλσάμωσιν)· ὁ ξεκοιλιάζων ζῷάρια, παραμάγειρος· ὁ σχίζων θύρας, κλέπτης.

Παρασχιστικὸς, ἡ, ὀν. Παρασχίζου ἴδιος.

Παρα·σχοινίζω, Μ. ίσω. Καταμετρῶ ἢ διαχωρίζω τι διὰ παρεκτάσεως σχοινίου.

Παρασχοίνισμα (τὸ). τὸ πρὸς καταμέτρησιν ἢ διαχωρισμὸν παρεκτεινόμενον σχοινίον.

Παρ·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς πάρεργα ἢ παράλογα πράγματα.

Παρασχὼν, οὖσα, όν, ἀόρ. δ'. τῆς μτχ. τοῦ Παρέχω.

Παρα·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ἐπιμελῶς, διασώζω.

Παρα·σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω εἰς τὸ πλάγιον.

Παρα·τανύω, Μ. ύσω. Τεντόνω τι πλαγίως. «Τὰς χεῖρας παρατανύσαντα πρὸς τὸ σῶμα πριασθῆναι,» Ἱππκρ.

Παράταξις, εως (ἡ), τὸ παρατάττειν ἢ παρατάττεσθαι, ἢ ἐν τάξει τοποθέτησις στρατεύματος· (συνκδ.) στράτευμα παρατεταγμένον εἰς μάχην· μάχη ἐκ παρατάξεως· (μτγν.) σχηματισμὸς φατρίας πρὸς ἀντιπολίτευσιν, ἀντίστασις, (παρδλ.) Παρασκευή.

‡Παρα·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω) ἐκ τοῦ πλησίον· διακόπτω κάμνων σύγχυσιν· κατατρομάζω.

Παράτασις, εως (ἡ), τὸ παρατείνειν ἢ παρατείνεσθαι, τράθηγμα εἰς μάκρος. «Χρόνου (ν φιθόγγου)—,» Γρμτκ., συνέχεια, διάρκεια.

Παρα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ τι ἐν σειρᾷ πλησίον ἢ κατ' ἔμπροσθέν τινος, (κυρ.) βάλλω εἰς τάξιν πολέμου τὸ στράτευμα· (ἐν γέν.) ἀντιτάττω, (καὶ μσ.) ἀντιτάσσομαι· (μτγν. πρὸς ἀπαρ.) κάμνω στερεὰν καὶ ἀμετάθετον ἀπόφασιν. «Παρετάξαντο παντὶ τρόπῳ καταλῦσαι τὸν Μέτελλον,» Πλ. «Ὅταν τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρατεταγμένος ᾖ μὴ ἐπινεύειν τοῖς ἐναργέσιν, « Ἐπίκτ.

Παρατατικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παρατείνειν. ||. (γρμτ.) ὁ σημαίνων παράτασιν (διάρκειαν) τῆς πράξεως ἐν τῷ παρελθόντι.

Παρατατικῶς, ἐπίρ. Διὰ παρατάσεως· (Γρμτ.) εἰς παρατατικὸν χρόνον.

Παρα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (ᾖ πθ. ἡ ἀμτβτ. Ἐκτείνομαι) πλησίον ἢ κατὰ μῆκός τινος. » Διὰ τοῦ πεδίου παρατεῖναι τὴν φάλαγγα, « Ξεν. (καὶ ἀμτβτ.) » Τὰ πρὸς ἑσπέρην τῆς Κασπίης θαλάσσης ὁ Καύκασος παρατείνει, « Ἡρ. » Ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τὸν λιμένα (τῆς Πύλου) παρατείνουσα, καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ, ᾗ τοὺς ἔσπλους στενοὺς, « Θκ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον, « Στρ. » Ἡ Εὔβοια παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ, « Ἀρςφ. » Παρετέτατο ἡ τάφρος διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ 12 παρασάγγας, « Ξεν. 2) τεντόνω παρὰ πολύ· τραβῶ (τὸν καιρὸν) εἰς μάκρος, ἀναβάλλω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) τυραννῶ, βασανίζω· (πθ. ἡ ἀμτβτ.) ἀποκάμνω· διαρκῶ· (πρὸς μτχ.) ἐξακολουθῶ νά. » Παρατείνειν ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, « Ακ., προφέρειν ἀργὰ ἤ, διαστρέφειν, (Γαλλ.) torturer. » Ἕως ἂν παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει, « Ξεν., (κοιν.) νὰ τοῦ βγάλω τὴν ψυχήν. (καὶ ἑλλ. ἡ ἀμτβτ.) » Τὸν Τειρεσίαν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι (ἐνν. τὸ ζῆν) λέγει, « Ακ. (καὶ πθ.) » Παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς, « Ξεν., ἀπέκαμε. » Γέλῳ τε ὀλίγου παρετάθησαν, « Πλάτ., ξελιγώθηκαν. » Τῷ λιμῷ παρατεινόμενα (τὰ ζῶα), ὥστ' ἐκεῖνα (τὰ νεογνὰ αὐτῶν) τρέφειν, « Πλάτ. » Πολιορκίᾳ παρατενεῖσθαι ἐς τοὔσχατον, « Θκ. » Εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα, « Ακ., ἀναβάλλεται ἡ ἐξόφλησίς του. » Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο, « Συν. (ᾖ πρὸς μτχ.) » Ποῖ παρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα; « Φλςρ., ἕως πότε θὰ ἐξακολουθεῖς νά.

Παρα-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος.

Παρατείχισμα (τὸ). φρούριον κτισμένον πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα-τεκταίνω ᾖ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ, -οῦμαι. Οἰκοδομῶ τι πλησίον ἄλλου ἢ ὡς ἐν παρέργῳ, (Πλ.). 2) οἰκοδομῶ ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), μεταποιῶ, μεταβάλλω. » Ταῦτα γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κε Ζεὺς αὐτὸς ἄλλως παρατεκτήναιτο, « Ἰλ. Ξ. » Ἔπος παρατεκτήναιο, « Ὀδ. Ξ., νὰ πλάσῃς ψευδῶς.

Παρατελευταῖος, α, ον. Ὁ πλησίον (πρὸ) τοῦ τελευταίου. » Παρατελευταία συλλαβή, « Γρμτ., ἡ παραλήγουσα.

Παρα-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Παρατέλευτος (ὁ, ἡ), = Παρατελευταῖος.

Παρα-τελωνέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Λαμβάνω πλειότερον τοῦ νενομισμένου τελώνιον, σφετερίζομαι (δολιεύομαι εἰς) τὰ τελωνιακὰ δικαιώτα.

Παρα-τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. 6'. Παρέταμον κτλ.). Κόπτω τι ἀπὸ τὸ πλάγιον ἢ κατὰ μῆκος ἢ πλειότερον τοῦ δέοντος. » Ἔστι δὲ ὥσπερ μέτρα τῶν ῥιζοτομιῶν αὐτῆς.. οὐκ ἔςι γὰρ οὔτε παρατέμνειν, οὔτε πλεῖον τῶν τεταγμένων, « Θφρ. » Ποταμοὶ τὴν γῆν παρατέμνοντες, « Σχλ., παρασύροντες. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) » Γῆν παρατεμνόμεθα, « Βασ., ἀφαιροῦμεν ἀδίκως τοῦ γείτονος ἡμῶν, (παρβλ. Ἀποτέμνομαι).

Παρατεταγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολεμικὴν παράταξιν, ἐντελῶς προετοιμασμένος (ὡπλισμένος).

Παρατέταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρατείνω.

Παρατετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχὴν (παρατήρησιν), ἐπίτηδες οὕτω μᾶλλον ἢ ἄλλως.

Παρα-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παρατεκταίνομαι.

Παρα-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεχνολογῶ (Παρενείρω τι) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ὁμιλῶ ἐν παρεκβάσει.

Παρα-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (κοιν. Τηρέω) τι ἐκ τοῦ πλησίον, (ἐπμ.) βλέπω μὲ προσοχήν· ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω, (ἐκκλησ.) φυλάττω μὲ ἀκρίβειαν θρησκευτικόν τι ἔθιμον.

Παρατήρημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς παρατηρήσεως, (ἰδιαιτ.) οἰωνός. 2) = Παρατήρησις.

Παρατηρήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος παρατηρήσεως.

Παρατήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρατηρέω, κύτταγμα ἐκ τοῦ πλησίον (προσεκτικὸν), παρατήρημα· (ἰδιαιτ.) οἰωνοσκοπία.

Παρατηρητέον, θετ. τοῦ Παρατηρέω.

Παρατηρητής, οῦ (ὁ). ὁ παρατηρῶν (ἐπιτηρῶν, παραφυλάττων κτλ.).

Παρατηρητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ παρατηρεῖν, ἀκριβὴς παρατηρητής.

Παρατηρητικῶς, ἐπίρ. Μετὰ παρατηρήσεως, ὡς παρατηρητής.

Παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (ἀόρ. Παρέθηκα κτλ.). Θέτω (Βάλλω τι) πλησίον τινός· (κυρ.) βάλλω τραπέζι ἢ τὰ φαγητὰ εἰς τὸ τραπέζι. (μὲ δοτ. ἐκ δ') » Καὶ σφιν δαῖτα παραθήσομεν, « Ἰλ. Ψ. » Τράπεζαν παρέθηκεν, « Ὀδ. Ε. (ᾖ κατὰ διάλυσ.) » Πάρ δέ σφι τίθει δαῖτα, « Ἰλ. Ι. (καὶ μσ.) » Τράπεζαν Μηδικὴν παρετίθετο, « Θκ. » Μηδέποτε ἄνευ πόνου σῖτον παράθεσθε, « Ξεν. » Ὅσῳ ἂν πλείω τις παραθῆται τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν, τοσούτῳ καὶ θᾶττον κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τὰ πολλὰ ταῦτα ἃ παρατίθεται τοῖς τυράννοις, ὀξέα καὶ δριμέα κτλ., « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, « Γρφ. (ὅθεν ἀπολύτ.) » Παρατιθέμενα, « Αξ., τὰ φαγητά. 2) προσθέτω· (ἐν γέν.) χορηγῶ, παρέχω. (ἰδιαιτ.) προσφέρω. » Αἳ γὰρ ἐμοὶ θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, « Ὀδ. Γ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω, « Ὀμ. 3) προτείνω· παραστήνω· ἐξηγῶ· ἀναφέρω. » Διῆλθές μοι παραθεὶς ἕκαστον τί εἴη ὄφελος, « Ξεν. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξια ταῦτα παραθέσθαι τῷ λόγῳ, « Πλάτ. » Ὡς Νίκανδρός φησι, παρατιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους, « Ἀθ. » Ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, « Γρφ. » Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν Γραφῶν, διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριςὸν ἔδει παθεῖν, « αὐτ. 4) συγκρίνω, παραβάλλω, παραλληλίζω. » Παραθέντας τἀκεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε, « Ἰσκρ. (ᾖ αἰτ. προθετ.) » Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτόν, « Ακ. 5) (μσ.) βάλλω τι πλησίον μου. » Ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο, « Ὀδ. Β. Τ. Ω. » Παραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει, « Ξεν. 6) (συνκδχ.) μεταχειρίζομαι. » Μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, Πλάτ. 7) ἀποταμιεύω, Ἀποτίθεμαι. » Παρετίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον, « Πλ. » Τὰ χρήματα παρετίθετο εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολάς, « Πλβ. 8) παρακαταθέτω, ἐμπιστεύομαι τι εἴς τινα νὰ τὸ φυλάξῃ· (Γρφ.) συστήνω εἰς τὴν προστασίαν τινος, (Γαλλ.) recommander. » Παρακαταθήκην παραθέσθαι, « Ἡρ. » Φάσκοντες οὐδενὶ προήσεσθαι τὰ χρήματα.. πλὴν αὐτῷ τῷ παραθεμένῳ, « Πλβ. » Παρατιθεμένας τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασι, « Πλ. » Παρατίθεμαι ὑμᾶς τῷ θεῷ, « Γρφ. 9) (ἀπὸ μτφορ. τῶν κυβευόντων ἢ στοιχηματιζόντων) ῥιψοκινδυνεύω. » Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς, « Ὀδ. Ρ. » Ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα ἁλόωνται, ψυχὰς παρθέμενοι, « Ὀδ. Ι., (κοιν.) βάλλουν τὸ κεφάλι τους σ' τὸν τορβᾶ, (παρβλ. Παραβάλλω).

Παρα-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ τὰς τρίχας (κυρ. τῶν κρυφίων μελῶν τοῦ σώματος). » Ὁ μοιχὸς ἁλοὺς παρατίλλεται, « Ἀρςφ.

Παρατιλμός (ὁ) καὶ

Παράτιλσις, εως (ἡ). τὸ παρατίλλειν ἢ παρατίλλεσθαι, μάδημα τῶν τριχῶν τοῦ σώματος.

Παρατιλτέον, θετ. τοῦ Παρατίλλω.

Παράτιλτος (ὁ, ἡ). ὁ παρατετιλμένος (μαδημένος τὰς τρίχας τοῦ σώματος).

Παρατιλτρία (ἡ). ἡ παρατίλλουσα (ἔχουσα ἔργον τὸ παρατίλλειν), (καθὼς τὤρα ἡ) χνουδίστρα.

†Παρα-τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμωρῶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (ἄλλ. διορθ. Παρα [πάρεστι] τιμωρεῖν).

Παρα-τιτρώσκω, Μ. παρα-τρώσω. Διαφθείρω, = Παραβιάζω. » Τὸν νόμον—, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Παρατμηθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. ά. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Παρατέμνω.

Παρατμίζω, Μ. ίσω. Ἀχνίζω ὀλίγον.

Παρα-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ λέγω τι μὲ παρὰ πολλὴν (παράδοξον) τόλμην.

Παρατόλμημα (τὸ). ἔργον παράτολμον, τόλμημα παράβολον.

Παράτολμος (ὁ, ἡ). παρὰ πολὺ (μὲ ὑπερβολὴν) τολμηρὸς, ῥιψοκίνδυνος.

Παρατόλμως, ἐπίρ. Μὲ παράδοξον (ὑπερβάλλουσαν) τόλμην, παραβόλως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρατονος (ὁ, ἡ), [παρατείνω]. παρὰ πολὺ τεντωμένος· πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἁπλωμένος. « Χεῖρες παράτονοι, » Εὐρ., αἱ τοῦ νεκροῦ. 2) (Μουσ.) = Παράφωνος, (ἐν γέν.) ἀσύμφωνος, παρατράγωδος.

Παρατόξευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα-τοξεύω, Μ. εὐσω. Τοξεύω ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ. τοξεύω ἐπέκεινα ἢ ἑκατέρωθεν (ἐπμ. ἀποτυγχάνω) τοῦ σκοποῦ.

Παράτοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸν τόπον του, ἔκτοπος, ἄτοπος. ||. (τὸ οὐδ.) Παράτοπον, ἐπίρ. ἀντὶ

Παρατόπως, ἐπίρ. "Οχι εἰς τὸν πρέποντα τόπον· παράμερα (ς)· (μτγμ.) = Ἐκτόπως.

Παρατραγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρώγω

†Παρα-τραγικεύομαι, Μ. εύσομαι, Σχλ. ἀντὶ

Παρα-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι ἢ Παραστήνω τι μὲ τρόπον παρατράγῳδον, μεγαλοποιῶ ὑπὲρ τὸ δέον.

Παρατράγῳδος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ δέον τραγικὸς (ἐμφατικὸς), ὑπερβολικὸς, βεβιασμένος. « Δέξις—, » Πλ. « Οὐ τραγικὰ ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, » Λογγ.

Παρ-ατρακτέω-ῶ, Μ. ώσω, = Παρικλῶθω.

Παρατραπέζιον καὶ Παρατράπεζον (τό). τὸ πλησίον τῆς (ἁγίας) τραπέζης μικρὸν τραπέζιον, (Γαλλ.) crédence.

Παρα-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω ὀλίγον.

Παρα-τραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Παρατράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παρεγγραμμένον τὸν τράχηλον, στραβολαίμης.

Παρα-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὀλίγον.

Παρα-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, κάμνω νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν· (μτφορ.) μεταπείθω· μεταβάλλω· (ἐπὶ κακοῦ) ἀπατῶ· διαστρέφω· (ἐλλ. ἢ ἀμτβ. καὶ πθ. ἢ μσ.) ἐξαλλονῶ ἀπὸ τὸν δρόμον μου, παρασταλίζω, (μτφορ.) παρεκτρέπομαι, ἀποπλανῶμαι. » Παρατρέπειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, » Δίλ. »Παρατρέψαι ἄλλῃ τὸ ὕδωρ,» Θκ. (καὶ μτφορ.) » Ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, » Πλάτ. »Οὕτω δεδόκηται γίνεσθαι, καὶ οὐκ οἷά τε αὐτὸ παρατρέψαι, » Ἡρ. » Ἐμμέλειαν παρατρέπειν, » Δίλ. » Βαρβάρων ὀνόματα.. τὰ μὲν μηκύνων, τὰ δὲ συναιρῶν, τὰ δὲ ἄλλως παρατρέπων, » Δ. Χρσ. (καὶ μσ.) » Ἄνδρα παρατρέψασθε (δῶρος), » Θκρ. (καὶ πθ.) » Παραὶ οἱ ἑτράπετ' ἔγχος, » Ἰλ. Ν. (καὶ μτγμ.) »Παρατραπόμενος τοὔλογον, » Ξεν. »Παρέτραπε ἐκ τοῦ νοῦ, » Παυσ. » Οἶνος παρατραπείς, » Γεωπον., κομμένος, (Γαλλ.) tourné.

Παρα-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπὶ ματαίῳ (ὡς περιττόν τι). » Τὴν μὲν Ἄτοσσαν εἶχε.. γυναῖκα.., ἑξήκοντα δὲ καὶ τριακόσιαι παρετρέφοντο παλλακίδες, » Πλ.

Παρατρεχόντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἐπιτροχάδην, ἐν παρόδῳ.

Παρα-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ (συνήθ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. Β'. Παρέδραμον κτλ.). Τρέχω παρεμπρός, περνῶ τρέχων πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, (ἐπμ.) ἀφίνω κατόπιν μου, ἐξπερνῶ, (μτγμ.) ὑπερβαίνω· (μτφορ.) ἀπατῶ· (συνεχ.) παραβλέπω· (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. » Παρὲξ ὁδοῦ κλιθήτην, ὁ δὲ παρέδραμεν, » Ἰλ. Κ. » Οὐχ ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες, » Ξεν. (ἢ ἐπὶ χρόνου) »Τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, » Ἡρ. » Καί μ' ὅτι βουκόλος εἰμὶ παρέδραμε καὶ οὐ προσακούει, » Θκρ. » Ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον παρέδραμε τοὺς καθ' αὐτὸν, » Πλδ. (καὶ πθ.) » Πολλάκις ἰδεῖν ἐξ τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην, » Πλ. 2) παρακολουθῶ (συνοδεύω) τρέχων· (μὲ αἰτ. προθετ.) τρέχων περνῶ εἰς τὸ πλάγι ἢ φθάνω πλησίον τινός. » Παρατρέχοντά τινα κελεύοντες παίειν, » Ξεν. » Οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἑκάτερον παραδεδραμήκεσαν, » αὐτ. » Διέπεμπε τοὺς δυναμένους παρατρέχειν τοῖς βουλιμιῶσιν, » αὐτ. (ὅθεν) » Παρατρέχοντες, » Γρῳ., οἱ δορυφοροῦντες καθ' ὁδὸν ἡγεμόνα κτλ. (Ατν.) præcursores.

Παρα-τρέω, Μ. τρέσω. Ξιππάζομαι (Τρομάζω) καὶ φεύγω πρὸς τὸ πλάγιον.

Παράτρητος (ὁ, ἡ), [παρὰ, τιτράω]. τετυπημένος (ἔχων τρύπας) ἀπὸ τὸ πλάγι. » Αὐλὸς—, » Πλδ., εἶδος αὐλοῦ διὰ τὰς πενθίμους τελετάς.

Παρατρῖβή (ἡ), = Παράτριψις· (μτφορ.) σύγκρουσις, λογοτριβή, λογομαχία.

Παρα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι πλησίον ἢ μετ' ἄλλου, τρίβω δύο σώματα πρὸς ἢ παρ' ἄλληλα. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Τὸν ἀμελῶ γρυσὸν διαγινώσκομεν, ἐπὴν παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, » Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἐς βάσανον παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ γρυσὸς, » Θγν. 2) (μτ. αὐτοπθ. μτφορ.) συγκρούομαι· μετά τινος, (κοιν.) τὰ χαλκῶ, τὰ τσυγκρύζω. » Εὐθέως ἐζηλοτύπει καὶ παρετρίβετο πρὸς αὐτὸν, » Πλδ. 3) τρίβων (διὰ συχνῆς τριβῆς) ἀφαιρῶ ἢ φθείρω τι, (ὅθεν μτφορ.) » Τῷ βρόχῳ τὸν βίον παρατρίψας (ς), » Πλ., καταστρέψας, (παρεβλ. Ἐκτρίβω). (ἢ μσ. αὐτοπθ.) »Παρατρίβομαι τὸ μέτωπον, » Στρβ., = Ἀπαναισχυντέω, (κοιν.) Ξετσιπόνομαι.

Παράτριμμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρατρίψεως· (ἰδιαιτ.) σύγκαμμα.

Παράτριψις, εως (ἡ). τὸ παρατρίβειν ἢ παρατρίβεσθαι, τρίψιμον δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα· (μτφορ.) σύγκρουσις, (Γαλλ.) collision.

Παρατριπτέον, θετ. τοῦ Παρατρίβω.

Παρα-τροπέω-ῶ, Π. ἀντὶ Παρατρέπω.

Παρατροπὴ (ἡ). τὸ παρατρέπειν ἢ παρατρέπεσθαι, γύρισμα πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, παραστράτισμα· (μτγμ.) παρέκβασις· (μτφορ.) ἀποπλάνησις ἢ νόθευσις, (Γαλλ.) dégénération, (πθ.) παρεκτροπή.

†Παρατροπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παρατρέπειν, ἀποτρεπτικός.

Παράτροπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατραπεὶς (μακρυνθεὶς ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον). (μτφορ.) παράξενος, Ἔκτοπος, ἠ· ἀλληγορικὸς, αἰνιγματώδης· (τρπ.) παράνομος· (Π. μὲ γεν.) ἀποτρεπτικός. » μύθου—, » Εὐρ.

Παράτροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος παρά τινι ἢ μετά τινος.

Παρα-τροχάζω καὶ Π. Παρα-τροχάω-ῶ, Μ. άσω, = Παρατρέχω, τρέχω παρεμπρὸς, ὑπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον.

Παρατρόχιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ τροχοῦ. ||. (οὐσ.) » Παρατρόχια, » τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ ἄξονος ἐξέχοντα ξερμάτια.

Παρα-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ κρυφὰ ἢ παράκαιρα, (μτγμ.) = Ὁμφακίζομαι.

Παρατρύζω, Μ. τρύξω (ς). Τρύζω (Μουρμουρίζω κτλ.) πλησίον τινός.

Παρατρύπημα (τὸ). τρύπα εἰς τὸ πλάγιον (αὐλοῦ κτλ.), παρβλ. Παράτρητος.

Παρα-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυφῶ πλησίον ἄλλου τρυφῶντος· τρυφῶ (ἀπολαύω) ἐν παρόδῳ.

Παρα-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Παρέτραγον κτλ.). Τρώγω ('Ρεκανίζω) μέρος ἀπό τινος (» Τῶν ἑαυτοῦ πλυκάμων παρέτραγεν, » Αἰλ. [καὶ μτγμ.] » Οἱ προνενευκότες ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπῳ, οὓς αἱ χαράδραι παρατρώγουσαι καταῤῥίπτουσιν, » Εὐς.) (μτφορ.) = Παρασκώπτω (» Ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν [τὸν Ἀρίζιππον] ὡς θρυπτόμενον, » Ἀρτ.)· (μὲ γεν.) μετέχω. » Καὶ σὺ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παρατρώξῃ, » Σουετ., θὰ μεθέξῃς, (κοιν.) θὰ γλύψῃς κάνενα κόκκαλον.

Παρατρώκτης, ου (ὁ). ὁ παρατρώγων (κυρ. τὰ νομίσματα), παραχαράκτης.

Παρα-τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Παρατρέπω.

Παρα-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Παρέτυχον κτλ.). Τυχαίνω νὰ ἤμαι παρών (πλησίον τινός), παρευρίσκομαι (κατὰ τύχην). (μὲ δοτ.) » Παρατυχὼν τῷ πάθει τῷ γεγονότι, » Ἡρ. » Μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, » Πλδ. » Λαβόντες ὅτι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, » Πλάτ. (καὶ χ. πτ.) » Ἐδίδοσαν σφᾶς αὐτοὺς Λακεδαιμονίοισι παρατυχοῦσι, » Ἡρ. » Φυλακὴν ἔχειν, ἕως ἄν τις παρατύχῃ διαφυγὴ ἐπιτηδεία, » Θκ. (συγνότ. δὲ κατὰ μτχ.) » Ὁ παρατυχὼν, » Αξ., ὁποιος ἤθελε τύχῃ παρών. » Λαβὼν μάρτυρας τοὺς παρατετυχηκότας, » Αξ. (καὶ ἀπολύτ.) » Παρατυχὸν ἐς οὗ τι χρήσασθαι, » Θκ., ἂν τύχῃ περίστασις (εὐκαιρία), ἂν τὸ καλέσῃ ὁ καιρός. »Τὰ παρατυχόντα, » Αξ., τὰ κατὰ τύχην (ἐξ ἀπροόπτου) συμβαίνοντα (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐκ τοῦ παρατυχόντος (ἢ) » Ἐν (τῷ) παρατυχόντι, » Θκ., κατὰ τύχην· ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ὅπως τύχῃ τὴν ὥραν ἐκείνην. » Πρὸς τὸ παρατυχὸν, » αὐτ., κατὰ τὰς περιστάσεις, καθὼς ἤθελε τὸ ἀπαιτήσῃ ὁ καιρός.

†Παράτυπος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν καθαυτὸ τύπον καμωμένος, παραπεποιημένος, (ἰδιαιτ. ἐπὶ νομισμ.) παρακεκομμένος, παράσημος.

Παρα-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι παρὰ τὸν καθαυτὸ τύπον· μιμοῦμαι (εἰκονίζω, παριστάνω) τι ἀτελῶς ἢ ψευδῶς.

Παρατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀτελὴς ἢ ψευδὴς ἀπομίμησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρατυπωτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ παριστάνων (εἰκονίζων) τι ἀτελῶς.

Παρατυχὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρατυγχάνω.

Παρ·αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω τι (ᾗ πθ. Φωτίζομαι ἢ Φαίνομαι) πλαγίως ἢ ἀπὸ ταῖς ἄκραις. » Ὁ κατὰ τὰς ἄρκτας τόπος, παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, « Στρβ. 2) Π. ἀντὶ Παραφαίνω (2), παριστάνω τρόπον τινά. » Τὸ ἀντικρὺ Ῥόδου ἀκρωτήριον, ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πόῤῥωθεν βλέπουσιν, « Εὐς.

Παρ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραμυθέομαι, παρηγορῶ, συμβουλεύω.

†Παρ·αυλακίζω, Μ. ίσω. Μετακινῶ τοὺς αὔλακας (τὰ ὅρια) ἀγροῦ.

†Παραυλακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραυλακίζων (ἀγρόν).

Παρ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ πλησίον τινὸς ἢ παρὰ μέλος.

Παρ·αυλίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω.-ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αὐλίζομαι (Κατοικῶ ἢ Διατρίβω, Διανυκτερεύω) πλησίον τινός (ἐν γέν.) γειτνιάζω. » Παραυλίζουσα πέτρα Μακραῖς, « Εὐρ.

Παραύλιον (τὸ), = Προαύλιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

†Παραύλιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Πάραυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς αὐλῆς (τῆς ἐπαύλεως) τινος, (ἐν γέν.) γείτων. » Βοὴ—, « Σοφ, ἡ ἀκουομένη πλησίον που, (ἴδε καὶ

Πάραυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἐν γέν.) κακόηχος, (Γαλλ.) discordant, ἢ (κατὰ τὸν Εὐστ.) σχεδὸν ὅμοιος (παραφέρνων) μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, ὀξὺς, γοερός. » Βοὴ—, « Σοφ.

Παρ·αυξάνω καὶ Παρ·αύξω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἔτι μᾶλλον (διὰ προσθήκης), (ὅθεν

Παραύξη, Ἀττ. ἀντὶ-

Παραύξησις, εως (ἡ), τὸ παραυξάνειν, ἢ διὰ προσθέσεως ἢ ἐν παρόδῳ αὔξησις.

Παραυξητικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ παραύξησιν.

Παρ·αύξω, Μ. αυξήσω, = Παραυξάνω.

Παραύστηρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ λόγον ἢ παρὰ πολὺ αὐστηρός.

Παραυτὰ, ἐπίῤ. ἀντὶ Παρ' αὐτὰ (ἐνν. τὰ πράγματα ἢ γιγνόμενα), εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα, (κοιν.) πάραυτα. (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Παραυτὰ τοῦ θανεῖν, « Ἐπιστ. Σωκρ., εἰς τὴν στιγμὴν (εἰς τὴν ἀκμὴν) τοῦ.

Παραυτίκα, ἐπί. Πάραυτα, ἐν τῷ ἅμα· τότε ἢ τῶρα ἀμέσως, εὐθύς. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρ.) » Ὁ (« Ἡ, » Τὸ κτλ.) παραυτίκα, « Λξ., ὁ παρὼν ἢ, στιγμιαῖος. » Αἱ παραυτίκα ἡδοναί, « Ξεν. (καὶ μονολεκτ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Καὶ τοπαραυτίκα μὲν λόγος οὐδεὶς ἐγένετο· μετὰ δὲ κτλ., « Ἡρ., (παρβλ. Παραχρῆμα).

Παραυτόθεν, ἐπίῤ. = Αὐτόθεν.

Παραυτόθι, ἐπίῤ. = Αὐτόθι.

Παρ·αυχενίζω, Μ. ίσω. Κλίνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) πλαγίως τὸν αὐχένα, = Παρακλίνω.

Παραυχένιος, α ἢ ος, ον. Ὁ παρὰ τὸν αὐχένα (ἐκ ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος).

Παρα·φαγεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Παρατρώγω.

Παρα·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ φανῇ) τι (καὶ πθ.) Φαίνομαι (Παρουσιάζομαι) πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος. » Ἐξαπίνης παραφαινόμενοι, « Ξεν. 2) δείχνω ὀλίγον τι (ἀπὸ τὸ πλάγιον), (πθ.) φαίνομαι ἀμυδρῶς πως. » Κεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρη, « Διον. 3) (μὲ δοτ.) φέγγω τινὰ ἐκ τοῦ πλησίον, παρακολουθῶ κρατῶν φανὸν ἢ λαμπάδα, φωταγωγῶ. » Τούτῳ δὲ παραφαίνουσι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι τῶν πολιτῶν, « Πλ.

†Παραφαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

;Παρ·αφαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ πλαγίως (κρυφὰ, μὲ τρόπον), = Ὑφαιροῦμαι, (ὅθεν.

Παραφανεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παραφαίνω.

Παρ·αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω ὅλως δι' ὅλου ἢ ὡς ἐν παρέργῳ.

Παραφάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφάσσω.

Παράφασις [παράφημι], εως (ἡ). παραίνεσις· παρηγορία. (ἐπὶ κακοῦ) ὁμιλία ἀπατηλὴ (παραπειστική). 2) [παραφάσσω] ψαῦσις ἐπιπόλαιος τῶν πλαγίων μερῶν. 3) [παραφαίνω] ἢ ἐξεικόνισις τῶν ἀντικειμένων εἰς τὸν καθρέπτην.

Παρ·αφάσσω, Μ. αφάσω. Ἅπτομαι (Ἐγγίζω) ἐπιπολαίως τὰ πλάγια μέρη τινὸς σώματος.

;Παρα·φάσσω (χ. Μ.), ίων. = Ἀλλοφάσσω.

Παρ·αφάω-ῶ, Μ. άσω, = Παραφάσσω.

Παράφερνα (τὰ). ὅσα 'παίρνει ἡ νύμφη παρεκτὸς τῆς φερνῆς (τῆς προικὸς), (κοιν.) παραπροίκια.

Παρα·φέρω, Μ. παροίσω (ἀόρ. ά. Παρήνεγκα κτλ.). Φέρω τι πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω· (ἐπὶ φαγητ.) = Παρατίθημι· (μτνμ.) κάμνω μνείαν, ἀναφέρω, (Γαλλ.) citer. (μὲ δοτ.) » Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θηρία, « Ξεν. » Ἅπαντα τοὶ παρεφόρουν, « Ἀρςφ. » Καὶ καινὰ ᾗ παλαιὰ παραφέροντες ἔργα, « Ἡρ. » Λόγους παραφέρουσα, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Ἀπὸ δείπνου σφι οὐδὲν παραφορέεται, « Ἡρ. » Οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται, « Πλάτ. 2) φέρω τι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος. » Δευρὶ τὴν χεῖρα παρήνεγκα, « Δμ. » Παραφέρειν τὸν ὀφθαλμὸν, « Λξ., γυρίζειν 'σὰν τρελλός. (καὶ πθ.) » Ἐν ταῖς οἰνώσεσι παραφερόμενος τοῖς σκέλεσι, « Αρτ., ἐκονδυλοῦσεν. » Αὐτὸς ἐγὼ σε, Βάκχε, φέρων, ὑπὸ σοῦ τούμπαλι παρφέρομαι, « Ἐπγρ. 3) φέρω παρέκει (παρεμπρὸς), (συνκδχ.) ὑπερβαίνω· (τρπ.) παρατρέχω· περνῶν 'παίρνω μαζῆ μου, παρασύρω· (μτφορ.) ἀποπλανῶ, παρατρέπω· (πθ.) παρεκτρέπομαι· (ἰατρ.) παραφρονῶ, (κοιν.) παραλογιάζω· (ἀμτβτ.) διαφέρω· μεταβάλλομαι· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι. » Ὤχετο παραφέρων (ὁ μάγειρος τὸ ὄψον), « Ξεν. » Ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, « Ακ. (καὶ μτφορ.) » Τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Παρενεχθέντες (ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ) ἀπώλοντο, « αὐτ., τοὺς ἐπῆρε τὸ ῥεῦμα (τὸ ποτάμι). (καὶ μτνμ.) » Παρενεχθεὶς, « Ἱππαρ., παραφρονήσας, » Πάντας βασιλέας παρενεγκῶν, « Ἀρςτ. (καὶ τρπ.) » Παρήνεγκε τὸ ῥηθὲν, « Πλ., παρέτρεξε. » Τὰς ὥρας τῆς θυσίας παρηνέγκατε, « Δμ., ἀφήκετε νὰ παρέλθουν, παρημελήσατε. (καὶ ἀμτβτ.) » Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Λίνος ἐκλήθη, « Κόν., μεταβληθέντος. » Τούτων ἢ γλῶσσα ὀλίγον παραφέρει, « Δ. Ἀλ. » Ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα ἡμέρας ἐμβαλὼν (τῷ ἔτει), ὅσαι περ ἐς τὴν ἀπαρτιλογίαν παρέφερον, « Δ. Κάσσ. » Ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν, « Θκ., παρελθουσῶν. 4) Π. (σπν.) ὑποφέρω. » Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν, « Σοφ.

Παρα·φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Παρέφυγον κτλ.). Φεύγω περνῶν πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος.

†Παρα·φηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραλογίζομαι, ἀπατῶ.

Παρά·φημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Παρεῖπον), Π. (μὲ δοτ.) παραινῶ, συμβουλεύω· (μσ. μὲ αἰτ.) μεταπείθω· (ἐπὶ κακοῦ) παραλογίζομαι, ἀπατῶ, παραπείθω. » Μητρὶ παράφημι πατρὶ ἐπίηρα φέρειν, « Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) » Εἴ τις μ' ἐνίπτοι, . . σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Μνηςῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν παρφᾶσθαι, « Ὀδ. Π. » Εἰ δέ τινα παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο, « Ἰλ. Μ. » Θεῶν δ' ὅρκον μὴ παρφάμεν, « Πίνδ., παραβῆναι.

Παραφθαδὸν, ἐπίῤ. Π. [παραφθάνω]. προφθαίνοντας· καταφθάνοντας.

Παραφθαίῃσι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Παραφθάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ

Παρα·φθάνω, Μ. φθάσω (ἀόρ. Παρέφθασα καὶ β'. Παρέφθην). Προφθάνω· προλαμβάνω· περνῶ παρεμπρός, ἐξαπερνῶ. » Εἰ δ' ἄμμε παραφθαίῃσι πόδεσσιν, « Ἰλ. Κ. » Κέρδεσσιν, οὔτι τάχευγε, παραφθάμενος Μενέλαον, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Παρέφθασεν ἑσπέρα γενομένη, πρὶν σχολάσαι, « Ξεν.

Παραφθαρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παραφθείρειν.

Παραφθὰς, ἀόρ. β'. καὶ

Παραφθάσας καὶ Π. Παραφθάσσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παραφθάνω.

Παρα·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἀποκρίνομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, (μουσικ.) ἐβγάλλω ἦχον ἀνάρμοστον· κάμνω παραφωνίαις. 2) ὁμιλῶ ἐξ ἐτοίμου, λέγω ἀμέσως· διακόπτω. 3) λέγω τι πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις. 4) = Προσλαλῶ, συνομιλῶ, (ὅθ.

†Παραφθεγκτήρια (τὰ), (ἐνν. δῶρα ἢ ἱερὰ), τὰ διδόμενα ἢ τελούμενα εἰς τὴν πρώτην συνέντευξιν τοῦ νυμφίου μὲ τὴν νύμφην.

Παράφθεγμα (τὸ)· λόγος ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, παράλογος ἐρώτησις ἢ ἀπόκρισις. (μουσικ.) παραφωνία.

Παρα·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Νοθεύω) ὀλίγον τι. » Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθείροντες, « Στφ. Βυζ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παραφθορά (ἡ). ἡ ἐν μέρει φθορά (διαφθορά, νόθευσις).

Παράφθορος (ὁ, ἡ). παρεφθαρμένος, διεφθαρμένος, (συγχ. τῷ Παράφορος).

Παρ-αφ-ίημι, Μ. αφ-ήσω (ἀόρ. Παραφῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι κατά μέρος (εἰς τὸ πλάγι), παραιτῶ· παρατιωπῶ.

Παραφίμωσις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον (ὅταν ἡ ἀκριβωτὶς δὲν σκεπάζῃ τὴν βάλανον). ἴδε Φίμωσις.

¡Παραφλιγίζω, Μ. ἰσω. Βράζω τι εἰς τὴν φλόγα, τηγανίζω, ταγαρίζω. ἰδθ.

Παραφλόγισμα (τὸ). μαγειρευμα (φαγητὸν) βρασμένον εἰς τὴν φλόγα, τσιγαρισὸν, τηγανητόν.

Παραφορὰ (ἡ). τὸ παραφέρειν ἢ παραφέρεσθαι, περιπάτημα μεθυσμένου· (μτφ. μ.) παραφροσύνη. ὁρμὴ παράλογος, (Γαλλ.) emportement.

Παρα-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. = Παραφέρω.

Παράφορος (ὁ, ἡ). ὁ παραφερόμενος (κλονούμενος ἐν τῷ περιπατεῖν, φερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν), παράφρων, μανιώδης. « Γλῶσσα—, « Γρ., ἡ τραυλίζουσα ὑπὸ μέθης. ‖ (τὸ οὐδ.) Παράφορον, ἐπίρ. ἀντὶ Παραφόρως. » Παράφορον βλέπων (δεδορκὼς), « Ἀκ., μὲ βλέμμα μανιώδους. » Παράφορον βαδίζειν, « Φλγρ., περιπατεῖν ὡσὰν μεθυσμένος. 2) (ἐνεργ.) ὁ πριξενῶν παραφορὰν. » Παράφορος καὶ ταρακτικὸς, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) « Τῆς γνώμης παράφορος, « Ιππκρ.

Παραφορότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις παράφορος. » Σωματος —, Πλάτ., ἡ ἀσυμμετρία.

Παρα-φορτίζομαι, Μ. ἰσομαι. Φορτώνω ἀκόμη περισσότερον, βάλλω ἢ παίρνω (τι) καὶ ἄλλο φόρτωμα, (ἐνεργ.) προσθέτω. « Τῷ λέγῳ—, « Πλ.

Παραφόρως, ἐπίρ. Ὡς παράφορος (μανιώδης).

Παράφραγμα (τὸ), [παραφράσσω]. τὸ μεταξὺ ἢ ἑκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος ἄλλου ὑγρώματος χαράκωμα (Γαλλ. palissade). « Ναῦν μυριοφόρον, πύργας ξυλίνους ἔχουσαν ϗ παραφράγματα, « Θκ., (Γαλλ.) parapets. (ἴδε ϗ Θαυματοποιός).

Παρα-φράζω, Μ. φράσω. Λέγω τι ἀλλέως (μὲ ἄλλας λέξεις), παραλλάσσω (ἀναπτύσσω) τὴν φράσιν, ἐκφράζω ἐπὶ τὸ σαφέστερον.

¡Παραφρακτικὸς, ἡ, ὁν. = Ἐμφρακτικός.

Παράφρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραφράζω, ἡ ὅτ' ἄλλων λέξεων ἔκφρασις τοῦ αὐτοῦ νοήματος, μετάβολὴ ἐπὶ τὸ σαφέστερον (ἀνάπτυξις) τῆς φράσεως.

Παρα-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Κλείω (Ὀχυρώνω) διὰ παραφράγματος, ἀσφαλίζω ἑκατέρωθεν ἢ κατα μῆκος μὲ χαράκωμα· (εν γέν.) κλείω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Παραφραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραφράζων (ἀναπτύσσων τὴν φρασιν ἐπὶ τὸ σαφέστερον), ἐξηγῶν τὸ κείμενον διὰ παραφράσεως.

Παραφραστικὸς, ἡ, ὁν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράφρασιν.

Παρ-αφρίζω, Μ. ἰσω. (μὲ ἐστ.) Ἀφρίζω ἀπὸ τὸ πλάγιόν τινος, ἐξαγάλλω ἀφρὸν ἑκατέρωθεν τοῦ στόματός μου.

Παρα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι παράφρων, χάνω (ἐξαγαίνω ἀπὸ) τὰς φρένας μου. (μὲ γεν. Π.) δὲν ἐννοῶ, παρανοῶ (;).

Παραφρόνησις, εως (ἡ). τὸ νὰ παραφρονήσῃ τις, παραπάλευμα τοῦ νοὸς, φρένιασμα, (Γαλλ.) délire.

Παραφρόνιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράφρων.

Παραφρονος, ἐπίρ. Ὡς παράφρων.

Παραφροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ παράφρονος, τρέλλα, μανία.

Παρα-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (ὡς φρουρὸς) πλησίον τινὸς, παραφυλάττω. » Ἠγνόει παραφρουρούμενος, « Ἡλ.

Παρα-φρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω ἐκ τοῦ πλησίον, ξερυζήνω· (μτφορ.) σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, τήκομαι.

Παρα-φρυκτωρεύομαι, Μ. εύσομαι, καὶ Παρα-φρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψόνω ἄλλον (ἰδιαίτερον) φρυκτὸν πρὸς εἰδοποίησιν τῶν ἐχθρῶν μὲ τοὺς ὁπ. εἶμαι συνεννοημένος, φρυκτωρῶ διὰ προδοσίαν.

Παράφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὅς τις ἔχασε (ἐβγῆκεν ἀπὸ) τὰς φρένας του, τρελλός. » Τοὺς ἀπ' αὐτῆς πιόντας παράφρονας γίνεσθαι, « Ἀντίγ. Καρύς. 2) Π. ὁ μὴ κρίνων (ἐννοῶν) ὀρθῶς. » Μάντις—, « Σοφ., = Ψευδόμαντις.

Παραφυάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ =

Παραφυὰς [παραφύω], άδος (ἡ). κλαδὶ τὸ ὁπ. φυτρόνει ἀπὸ τὸ πλάγι τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου, παραβλάστημον (ἐν γέν.) = Παράφυσις. « (Τῶν δὲ φυτῶν) ὅσων αἱ γενέσεις, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ϗ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ παραφυάδος, « Θρ. » Οἱ δὲ πρὸς τῷ στόματι ποδες (τοῦ ἀστακοῦ) οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ παραφυάδας λεπτὰς, « Ἀρ. (καὶ μτφορ.) » Δυοῖν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς φυτῶν ὄντων, ἡδονῆς τε καὶ πόνου, πολλαὶ τούτων εἰσὶ παραφυάδες, « Ἰων.

Παραφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παραφυάδος. ‖ (οὐσ.) « Παραφυές, « Ἀρ., = Παραφυάς.

†Παρα-φυκίζω, Μ. ἰσω. Φυκιασιδόνω (μτφορ.) παραποιῶ, νοθεύω, (ἴθ.

Παραφυκιασμὸς (ὁ). φυκιασίδωμα (μτφορ.) ψευδὴς καλλωπισμὸς, (ἐν γέν.) παραποίησις, νόθευσις.

¡Παράφυκτος, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον, Ζ. Πάρφυκτος.

Παραφύλαγμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ

Παραφυλακὴ (ἡ). τὸ παραφυλάττειν, προφύλαξις παραφύλαξις· προσοχὴ, παρατήρησις· (ἐνίοτε) φρουρά.

Παραφυλακτέον, θετ. τοῦ Παραφυλάσσω.

Παραφυλακτικὸς, ἡ, όν. Ὀχρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς παραφύλαξιν (παρατήρησιν κτλ.), προφυλακτικός.

†Παραφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ παραφυλάττων, φρουρὸς, φύλαξ.

Παραφύλαξις, εως (ἡ), = Παραφυλακή.

Παρα-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ, καιροφυλακτῶ. παραμονεύω· προφυλάττομαι, προσέχω.

Παραφυλλὶς, ίδος (ἡ). κλωναράκι μὲ φυλλαράκια (τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς τὸ πλάγι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πρὸς βλάβην ἄλλου μεγαλητέρου).

Παρα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ (Φυσκιόνω) τι ἀπὸ τὸ πλάγι (μτφορ.) ἐμπνέω θυμὸν ἢ ἔπαρσιν μὲ τὰς εἰσηγήσεις μου.

Παράφυσις [παραφύω], εως (ἡ). πᾶν ὅ,τι φυτρόνει παρὰ φύσιν, περιττὸν παραφύτρωμα.

Παραφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Παρα-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγι ἄλλου. » Γλυκεῖα ὁρμὲσι παραφυτεύουσι, « Σὴν.

Παράφυτος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος φυτρώσας, ὁ ἐν εἴδει παραφυάδος, [ἐκ τοῦ

Παραφύω, Μ. φύσω (μσ. ἠφύ'. ἀόρ. Παρέφυν κτλ.). Φυτρόνω ἢ κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος, φυτρόνω παρὰ φύσιν ἢ ἐν εἴδει παραφυάδος. » Δάκτυλοι (« Ὀδόντες) παραφυόμενοι, « Πλίν., Γαλ., οἱ περιττοὶ (ὑπὲρ τὸν συνήθη ἀριθμόν).

Παρα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πλησίον τινὸς ἢ πρός τινα. 2) ὁμιλῶ εἴς τι αὐτί. 3) (μουσ.) κάμνω παραφωνίας.

Παραφωνὴ (ἡ). ἀπήχημα φωνῆς.

Παραφώνησις, εως (ἡ), τὸ παραφωνεῖν, φώναγμα ἐπάνω εἴ τι, ἐπιφώνησις.

Παραφωνία (ἡ). ἡ παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ῥυθμὸν) ἠχοῦσα φωνὴ, κακοφωνία. 2) ἡ συνηχοῦσα (συγχεομένη μὲ ἄλλην) φωνὴ, [ἐκ τοῦ

Παράφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἠχῶν παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ῥυθμὸν), (Γαλλ.) discordant, ἢ 2) ἀκουόμενος συγχρόνως (συνηχῶ μὲ ἄλλον) φθόγγος. » Ἐν μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, « Δογγ.

†Παραφώτισμα (τὸ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Παραθάπτισμα.

Παραφωτισμὸς (ὁ). Ψευδὴς φωτισμὸς, νόθος (ἀμυδρὰ) λάμψις.

†Παρα-χάζομαι, Μ χάσομαι. Τραβηγοῦμαι εἰς τὸ πλάγι, κάμνω τόπον, ταραμερίζω.

Παραχάλασμα (τὸ), [παραχαλάω]. ξετέντωμα, ξεκούρδισμα, χαλάρωμα.

Παραχαλασμάτιον(τὸ),ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Παρα-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντόνω, χαλαρώνω (ἀμτβτ.) γίνομαι χαλαρὸς, ξετεντόνομαι· (μτφορ.) χαυνόνομαι.

¡Παρα-χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω τι πλησίον τι (μτφορ.) ὀργανίζω πλαγίως.

Παραχάραγμα (τὸ). παράσημον (παρατσακισμένον) χάραγμα· παρακεχαραγμένον νόμισμα.

Παραχαράκτης, ου (ὁ). ὁ παραχαράττων (κόπτων ψεύτικα) νομίσματα.

Παραχαράξιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς παραχαράξεως, ἀδόκιμος.

Παρα-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Κόπτω παράσημα (ὄχι τοῦ καθαυτὸ χαράγματος) νομίσματα, (ἐν γέν.) παραποιῶ, νοθεύω, διαφθείρω. « Οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ἀλλ' ὁμοίαιτος ἅπασι, « Ἀκ.

Παραχάσκω (χ. Μ.). Χασκω πλησίον τινός. » Εἰ μικρός τις παραχάσκοι βόθυνος, « Εὔξ.

Παραχειμάδιον (τὸ). μέρος πρὸς παραχείμασιαν, χειμαδιον.

Παρα-χειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ πουθενὰ τὸν χειμῶνα, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω.

Παραχείμασις (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξεχειμώνιασμα. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ παραχειμασίαν, χειμαδιό.

Παραχειμαστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος πρὸς παραχειμασίαν. » Λιμήν—,« Γεωγρφ.

Παρα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρέχεα ϗ.). Χύνω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· χύνω ἄλλου εἴδους ὑγρὸν εἰς ἀγγεῖον γεμισμένον· χύνω νίψιμον· ῥαίνω μὲ ῥοδόσταμα κτλ· κερνῶ(ς). » Τὸν ὀρυσσόμενον χοῦν ἐκ τοῦ ὀρύγματος παρὰ τὰ χείλεα τοῦ ποταμοῦ παραχέουσα, « Ἡρ. » Τὸ μύρον ἤδη παράχεον, « Ἀθ. (ΙΕ'. 1).

Παράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ ἵππου.

Παρα-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον χλιαρόν, (κοιν.) συχλιαίνω.

Παρα-χναύω, Μ. χναύσω. (μὲ γεν.) Χάφτω τι ἀπὸ τὸ πλάγι, ἁρπάζω λαιμάργως κἀνὲν κομμάτι ἀπὸ τὴν ἄκραν, Παρατρώγω.

Παρα-χορδίζω, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (παίζων τὴν κιθάραν κτλ.) ἄλλην ἀντ' ἄλλης χορδήν, (ἐπμ.) κάμνω παραφωνίας. (μτφορ.) λέγω (ὁμιλῶ) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, Παραφθέγγομαι, [ἐκ τοῦ

Παράχορδος (ὁ, ἡ). ὁ κρούων (ἢ ἠχῶν εἰς) ἄλλην παρὰ τὴν καθαυτὸ χορδήν, (ἐπμ.) παράφωνος, Γαλλ. discordant (ἐν γέν.) ἐσφαλμένος, ἄτοπος.

;Παρα-χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω (Συγκροτῶ χορὸν) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος. (τὸ τοῦ Εὐρ. [Ἰων, 463] πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ κατὰ διάστασιν: παρὰ χορευομένῳ).

Παρα-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω ὡς χορηγὸς ἐξ ἰδίων μου πλειότερα τῶν προσδιωρισμένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου, χορηγῶ παρεκτὸς τῶν προμηθευθέντων ϗ ἄλλα.

Παραχορήγημα (τὸ). πρόσωπον τὸ ὁπ. παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν ἅπαξ μόνον διόλου τοῦ δράματος ἢ χωρὶς νὰ φαίνεται εἰς τὴν σκηνὴν (καθὼς οἱ Βάτραχοι εἰς τὴν οὕτως ἐπιγραφομένην κωμῳδίαν τοῦ Ἀριστοφάνους).

Παρα-χραίνω, Μ. χρανῶ. Μολύνω (Λερόνω) ἐγγίζων ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χραίνω διὰ παραψαύσεως.

Παρα-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι παρὰ τὸ δέον ἢ παρὰ πολύ, (ἐπμ.) = Καταχρῶμαι, (μὲ αἰτ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πάρεργον, ἀψηφῶ, ὀλιγωρῶ. » Παραχρησάμενοι τὸν χρησμόν, ὡς οὐδὲν λέγοντα, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἐμάχοντο παραχρεώμενοι, « αὐτ., ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν, ἀπηλπισμένα.

Παράχρεος, Π. ἀντὶ -

Παραχρῆμα, ἐπίῤ. Παρ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (τὸ χρῆμα), πάραυτα, τότε ἢ τῶρα εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα. » Ὡς μήτε παραχρῆμα, μήτε ὕστερον ἔχειν λέγειν, « Πλ. » Καὶ παραχρῆμα μὲν οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταιτέειν· ἐπεὶ δὲ κτλ., « Ἡρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὴν ἐν τῷ παραχρῆμα διώκοντες ῥᾳστώνην, « Πλάτ., τὴν πρόχειρον ἢ προσωρινήν. » Ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, « Θκ., τῆς ἐπικειμένης. » Τῶν τε παραχρῆμα ἄριστος γνώμων, καὶ τῶν μελλόντων ἄριστος εἰκαστής, « αὐτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐν τῷ παραχρῆμα, « Ξεν., πρὸς τὸ (κατὰ τὸ) παρόν. » Ἐκ (» Ἀπὸ) τοῦ παραχρῆμα, » ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ προχείρου. » Λέγειν, τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) » Οἱ δὲ τῶν ἔργων τελευταῖον εἶναι (φασὶ) τὸ ἐν Πλαταιαῖς· καί τοι γε ἐγράφη παραχρῆμα τῶν ἔργων, « Δ. Χρσ., (παρβλ. Παραυτίκα).

Παράχρησις, εως (ἡ). τὸ παραχρᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ δέον χρῆσις, κατάχρησις.

Παρα-χρηστηριάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ παρὰ τὸ προσῆκον, δίδω χρησμοὺς ἀπατηλοὺς, δολιεύομαι περὶ τὸ χρηστήριον.

Παρα-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω ἐπιπολαίως, ἐπιχρίω.

Παραχρηστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Καταχρηστικῶς.

Παράχροος-ους καὶ

Παράχρωμος (ὁ, ἡ). κακοχρωματισμένος ἢ ξεθωριασμένος· χωρὶς χρώματος, χλωμός.

Παρα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω μὲ ψευδῆ χρώματα, (μτνμ.) παραφθείρω τὴν μουσικὴν διὰ τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας. » Τὰ παρακεχρωσμένα καὶ σύντονα τῶν μελῶν, « Ἀρστ.

Παράχρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ διὰ ψευδῶν χρωμάτων χρωματισμός· βαφὴ ξεπλυμένη (ξεθωριασμένη)· (μτνμ.) παραφθορὰ τῆς μουσικῆς διὰ τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας.

Παράχυμα (τὸ). τὸ παραχεόμενον ὑγρόν. » Οἶνος χωρὶς παραχύματος, « Ἐτμλγ.

;Παράχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραχέω, χύσιμον νεροῦ διὰ νίψιμον ἢ λούσιμον· κέρασμα, (παρβλ.) Ἐπίχυσις. (= σφαλμ. ἀντὶ Παρέκχυσις).

Παραχυτέον, θετ. τοῦ Παραχέω.

Παραχυτής, ου (ὁ). ὁ παραχέων (κυρ. ὕδωρ εἰς τοὺς λουομένους), ὑπηρέτης βαλανείου.

Παράχωμα (τὸ). σωρὸς χώματος εἰς τὰ πλάγια διώρυγος ἢ τάφρου· μόλος· πρόχωμα, [ἐκ τοῦ

Παρα-χωννυμι, Μ. χώσω. Ἐπισωρεύω χοῦν (χῶμα) εἰς τὰ πλάγια ὀρύγματος· μολόνω. » Χῶμα δὲ παρέχωσε παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ τὸ χεῖλος, « Ἡρ.

Παρα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω εἰς τὸ πλάγι, τραβηοῦμαι ἀπὸ τὸν δρόμον (κάμνω τόπον) ἵνα περάσῃ τις· παραμερίζω· (μὲ γεν. προθετ.) ἀναχωρῶ· συνκδχ.) παραιτῶ τι (καὶ μτφορ. ὑπρχωρῶ τὰ πρωτεῖα) εἰς ἄλλον· ἐνδίδω· (μὲ ἀπαρ.) συγχωρῶ, ἐπιτρέπω· (μὲ δοτ. ἐκ γ', καὶ γεν. ἐκ δ'.) » Ὅπως ὑπηρετῶσι μὲν ὑμῖν πάντες πάντα, ὑπανιστῶνται δ' ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωρῶσι κτλ., « Ξεν. (ϗ προθετ.) » Ἐκ τῆς πόλεως παραχωρεῖν, « Δ. Ἀλ. (ϗ ἀπαρ.) » Καὶ τῶν θεραπόντων τῷ δεομένῳ παρεχώρει (διαλέγεσθαι αὐτῷ), « αὐτ. (ϗ ἐλλ.) » Παραχωροῦσιν Ὁμήρῳ πάντες, « Ἑρμγ. (καὶ πθ.) » Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον ἀξηλοτύπητόν ἐστι καὶ παραχωρούμενον, « Πλ. 2) (σπν.) ὑπάγω παρεμπρός, προχωρῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς. » Ἐς τὸ γῆρας—, « Χρσ.

Παραχώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παραχωρεῖ τις εἴς τινα ἢ (τρπ.) καθ' ὃ ἐλαττοῦται τινος (ὑποχωρεῖ τὰ πρωτεῖα εἴς τινα.). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραχορήγημα.

Παραχώρησις, εως (ἡ). τὸ παραχωρεῖν (ἐνδίδειν, ἐπιτρέπειν κτλ.), παραμέρισμα· παραίτησις· ὑποχώρησις κτλ.

Παραχωρητέον, θετ. τοῦ Παραχωρέω.

Παραχωρητικός, ή, όν. Ὁ παραχωρῶν (ἐνδίδων, ὑποχωρῶν) εὐκόλως.

Παραχώριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον πλησιόχωρος.

Παρα-ψαλίζω, Μ. ίσω. Ψαλιδίζω ἀπὸ τὸ πλάγι, κόπτω δολίως (κλοπιμαίως) μὲ τὸ ψαλίδι, (ὄθ.

Παραψαλιστής, οῦ (ὁ). ὁ κουρεύων φλωριὰ ἢ κλέπτων μέρος τοῦ ἐνδύματος ἐν ᾧ τὸ κόπτει, ἵνα τὸ ῥάψῃ).

Παρα-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω ἐλαφρὰ (ἐν παροδῷ, διὰ δοκιμὴν) τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου· παίζω πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος τὴν κιθάραν κτλ.

Παράψαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα-ψαύω, Μ. ψαύσω. (μὲ γεν.) Ἐγγίζω ἐν παρόδῳ ἢ ἐπιπολαίως, σχεδὸν ἐγγίζω (πλησιάζω). » Τῆς τῶν Ἀγγέλων ὥσπερ παραψαύειν αὐλίας, « Δ. Διάκ.

Παρα-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβω τι ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως) ἵνα τὸ ἰσάσω, (ἴδε Παράψηστος καὶ παρβλ. Παραψήχω).

Παρα-ψελλίζω, Μ. ίσω. Ψελλίζω (κοιν. Τσηδδίζω ἢ [καθὼς τὸ προφέρ. εἰς τὴν Πελοπόνν.] Ψευδίζω) ὀλίγον τι· παραλαλῶ ψελλίζων.

Παρα-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ἀπατῶ τινα μὲ τὰς ψευδολογίας μου, = Παραλογίζομαι.

Παράψησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραψάω.

Παράψηστος (ὁ, ἡ), [παραψάω], ἰσασμένος μὲ τὸ κτένι ἢ μὲ τὴν βούρτσαν. » Θεραπαινίδιον παράψηστον, « Πλδ., πρόσωπον τι γυναικὸς ε.; τὸ θέατρον τοῦ ὁπ. τὰ μαλλιὰ ἦσαν ἐπιτηδείως χωρισμένα ἢ κατσαρὰ (), ἐκατέρωθεν.

Παραψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Παραψηφίζομαι διὰ τῶν ψήφων, ἀπατῶ, Παραλογίζομαι.

Παραψηφισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ διὰ τῶν ψήφων παραλογισμός.

Παρα-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως) τι ἵνα τὸ ἰσάσω, χαϊδεύω τὰ γενειὰ (τὰ μαλλιά) τινος, (συνκδχ.) καλοπιάνω. » Φᾶ δὲ παραψήχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα, « Καλλ.

Παράψογος (ὁ, ἡ). ψόγος γινόμενος ἐν παρόδῳ ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. (λέξις ἀπυδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος)

;Παραψυχάομαι-ῶμαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παραψύχομαι.

Παραψυχή (ἡ), = Ἀναψυχή, παρηγορία.

Παρα-ψύχω καὶ (μα.)-ψυχόμαι, Μ. ψύξω, -ομαι, = Ἀναψύχω, Παρηγορῶ.

Παρβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παραβάτης.

Παρβατός, ή, όν, Π. ἀντὶ Παραβατός.

Παρβεβαώς, Π. ἀντὶ Παραβεβαώς.

Παρβολάδην, Π. ἀντὶ Παραβολάδην.

Παρδακός [ἄρδω;], ή, όν, Κωμ. ὑγρός, νοτισμένος.

Παρδάλειος, α, ον καὶ Ἰων.

Παρδάλεος, α, ον. Ὁ ἐκ παρδάλεως, (ὄθ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ οὐσ.) Παρδαλέη (ἑνν. δορά), τὸ δέρμα τῆς παρδάλ.

Παρδαλῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρδαλέη (δορά).

Παρδαλήφορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (φορῶν) παρδαλῆν. 2) (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (φορούμενος) ὑπὸ παρδάλεως. » Παρδαλήφορον ἔρος, « Σοφ., = Παρδαλῆ.

Παρδαλιαγγές, ἐος-οῦς (τὸ), ἐπιθ. τὸ φυτὸν ἀκόνιτον (διότι πνίγει [ἄγχει] τὴν πάρδαλιν).

Παρδαλιδεύς, ἑος (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς παρδάλεως.

Παρδαλιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας πάρδαλιν ἢ κτείνων τὰς παρδάλεις.

Παρδάλιον (τὸ), εἶδος ζώου ἀγνώστου, ἢ μᾶλλον τὸ γένος τῆς παρδάλεως, (Ἀρ. Ζ. Ἱς. Β'. 11).

Πάρδαλις [πάρδος], εως (ἡ), εἶδος ζ. θηριώδους μὲ κατάστικτον (παρδαλὸν) δέρμα, (Τουρκ.) καπλάνι. 2) εἶδος κήτους (σκυλόψαρου).

Πάρδαλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (μὲ στακτερὰ μελανόστικτα [;] πτερά).

Παρδαλώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρδάλεως, ὁμοιάζων κατά τι μὲ πάρδαλιν.

Παρδαλωτὸς, ἡ, ὁν. Παρδαλὸς (Κατάστικτος) ὡς ἡ πάρδαλις.

Παρδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Παρδήσομαι, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Πέρδομαι.

Παρδίας, ου (ὁ), εἶδος κήτους ἢ ἰχθ., (ἴσ.) = Πάρδαλις (2).

Πάρδιον (τὸ), εἶδος ζώου ἀγνώστου, (Ἀρ. Ζ. Ἱς. Β'. 1).

Πάρδος (ὁ), εἶδος ζ. θηριώδους, (κατά τινας) τὸ ἀρσ. τοῦ Πάνθηρος.

Παρέασι, Π. ἀντὶ Πάρεισι, γ'. πλθ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρ-εάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφίνω τι πλαγίως (κατὰ μέρος)· ἀφίνω νὰ περάσῃ τις.

Παρ-εγγίζω, Μ. (ισω. Πλησιάζω ὀλίγον τι.

Παρ-εγ-γλύφω, Μ. γλύψω. Ἐγγλύφω (Ἐγκολάπτω) τι πλησίον ἄλλου.

Παρέγγραπτος καὶ Παρέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ παρανόμως ἐγγεγραμμένος (καταγεγραμμένος), (κυρ.) ἐπείσακτος (μὴ γνήσιος) πολίτης· (ἐν γέν.) ψευδὴς, νόθος, ἐπίπλαστος, [ἐκ τοῦ

Παρ-εγ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον καὶ μεταξὺ ἄλλων, (ἰδιαιτ.) ἐγγράφω (περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, καταγράφω) δολίως ἢ παρανόμως.

Παρ-εγγυάω-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Παραδίδω ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, παραγγέλλω· συμβουλεύω· συστήνω, (Γαλλ.) recommander. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Παρεγγυήσας τὸν ξεῖνον τοῖσι φίλοισι, « Ἡρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἂν δ' ἄρα ὑμᾶς οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν, ὑπακούετε αὐτοῖς, « Ξεν.

Παρεγγύη, σπν. ἀντὶ Παρεγγύησις.

Παρεγγύημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς παρεγγυήσεως, παράγγελμα, παραγγελία.

Παρεγγύησις, εως (ἡ). τὸ παρεγγυᾶν, παράδοσις· παραγγελία, (ἰδιαιτ.) ἡ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα κοινοποίησις τοῦ στρατιωτικοῦ συνθήματος, (Γαλλ.) passe-parole.

Πάρεγγυς, ἐπίρ. Ἐκεῖ κοντά· πολλὰ πλησίον· ὡς ἔγγιστα.

Παρ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκώνω ἐκ πλαγίων τι, ἀνασηκώνω, (εἰς τὸν Πλ. [Εὐμεν. 11] διορθ. Παραείρω).

Παρ-εγ-κάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι. Κάθημαι (Κοντοκάθημαι) πλησίον τινός.

Παρ-εγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Αυγίζω τι ἐκ πλαγίων πρὸς τὰ ἔνδον.

Παρ-εγ-κάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω (Καταπίνω) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ-εγ-κεῖμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ἐν τῷ μεταξὺ, εἶμαι παρεντεθειμένος. » Γράμμα τι παρέγκειται, « Πλ.

Παρ-εγ-κελεύομαι, Μ. εύσομαι, = Παρακελεύομαι, παραγγέλλω, παρακινῶ, παραθαρρύνω.

Παρ-εγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Χύνων ἀνακατόνω τι ἐκ πλαγίου μέσα εἰς.

Παρεγκεφαλὶς, ίδος (ἡ). τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, (Γαλλ.) cervelet. » Ὄργανον δὲ τοῦ μνημονευτικοῦ ἡ ὀπισθεν κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν καὶ παρεγκεφαλίδα καλοῦσι, « Νεμέσ.

Παρ-εγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὀλίγον τι πρὸς τὸ πλάγιον· παραμερίζω ὀλίγον.

Παρέγκλισις, εως (ἡ). τὸ παρεγκλίνειν, ἡ πρὸς τὰ πλάγια βραχεῖα κλίσις.

Παρ-εγ-κόπτω, Μ. κόψω, = Παρεμποδίζω (ἐμβάλλων τι μεταξύ).

Παρεγκρανὶς, ίδος (ἡ), = Παρεγκεφαλίς.

Παρεγκύκλημα (τὸ), = Παρεπιγραφὴ, σκηνὴ ἐπείσακτος, ἐπεισόδιον.

Παρ-εγ-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι πλησίον καὶ ἀνάμεσά τινος. » Ἀσπαλιεὺς .., τροφὴν προδεικνὺς καὶ παρεγκρύπτων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: παρεγκύπτων) φόνον, « Θ. Ηρόδρ.

Παρ-εγ-κύπτω, Μ. κύψω, = Παρακύπτω.

Παρ-εγ-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ τι ἀνεπιτηδείως ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· προσπαθῶ ν' ἀποδείξω τι μὲ ψευδῆ (ἀσύστατα) ἐπιχειρήματα, κάμνω περιττὰ (σοφιστικὰς) ἐνστάσεις· ἐπιχειρίζομαι τὸ αὐτὸ ἔργον τὸ ὁπ. ἄλλος πρὸ ἐμοῦ ἐπραγματεύθη ἐξ ἐπαγγέλματος.

Παρεγχείρησις, εως (ἡ). τὸ παρεγχειρεῖν· ψευδὲς συμπέρασμα (ἐπιχείρημα).

Παρ-εγ-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια μέσα εἰς, χύνω ἄλλης οὐσίας ὑγρὸν παρὰ τὸ ἐνυπάρχον.

†Παρ-εγ-χρίμπτομαι, Μ. χρίψομαι. Ἐγγίζω (Πλησιάζω) πλαγίως εἰς.

‡Παρ-εγ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Παρεισάγω ἀντικείμενόν τι εἰς ζωγραφίαν, (μτγν.) παρενείρω τι εἰς τὴν ἱστορίαν μου.

Παρέγχυμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρεγχύσεως· (ἰατρ.) τὸ κατὰ παρέγχυσιν τοῦ αἵματος σχηματιζόμενον σαρκῶδες μόριον. » Ἔνιοι τῶν ἰατρῶν τὴν ἐν τοῖς σπλάγχνοις σάρκα παρέγχυμα καλοῦσι, « Γαλ.

Παρ-εγ-χυματίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι μέσα εἰς ἐν εἶδει παρεγχύματος.

Παρ-εγ-χυμίζω, Μ. ίσω. Παρεμβάλλω χυμόν τινα εἰς.

Παρέγχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεγχέω, τὸ ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ χύσιμον μέσα εἰς. (ἰατρ.) ἔγχυσις ἑτερογενοῦς ὑγροῦ εἰς μέρος τι τοῦ σώματος (καθὼς, π. χ. τῶν ὑδρωπικῶν), ἴδε καὶ Παρέκχυσις.

Παρ-εγ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδίδω κατά τι. (συνήθ. τρπρσ.) εἶνε κατά τι ἐνδεχόμενον.

Παρεδρευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον του, (Γαλλ.) assidu· (ἐπὶ πραγμ.) διαρκὴς, μόνιμος, [ἐκ τοῦ

Παρ-εδρεύω, Μ. εύσω, = Παρακάθημαι (» Οἱ τοῖς κάνοσι παρεδρεύοντες, « Διόδ. » Παρήδρευε τῇ ὠδινούσῃ μέχρις ἀποτέξαιτο, « Σξτ.)· εἶμαι πάρεδρος τινος· εἶμαι ἐπίμονος (assidu) εἰς τὸ ἔργον μου (πθ.) ἔχω τινὰ καθήμενον πλησίον μου (εἰς τὸ πλάγι μου), (ὅθεν μτγν.) » Τὰ εἰς ξ δισύλλαβα ὅταν τῷ υ παρεδρεύηται, κῆρυξ, ὄρτυξ, « Ἀθ.

Παρ-εδρήσασ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρεδρεύω, παρακάθημαι.

Παρεδρία (ἡ), τὸ παρεδρεύειν· τὸ ἀξίωμα τοῦ παρέδρου· (μτγν.) ἐπιμονὴ εἰς ἔργον τι, (Γαλλ.) assiduité.

Παρ-εδριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Παρεδρεύω.

Πάρεδρος (ὁ), [παρὰ, ἕδρα], ὁ καθήμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, παρακαθήμενος· βοηθὸς (δευτερεύων) ἄρχοντος ἢ δικαστοῦ, (Γαλλ.) assesseur· (ἐν γέν.) μέτοχος, σύντροφος.

Παρ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, (μὲ δοτ.) = Παρακάθημαι.

Παρεθεὶς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Παρίημι.

Πάρει, 6'. ἐν. πρσ. τῆς ὀρς. τοῦ Πάρειμι.

Παρειά (ἡ), [παρά]. τὸ πλαγινὸν μέρος τοῦ προσώπου, τὸ μάγουλον· (πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ πλθ.) » Ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν, « Ξεν.

Παρείας, ου (ὁ), εἶδος ὄφεως, [» παρὰ τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν. Φασὶ δὲ τοὺς ὄφεις τούτους τοὺς ἔχεις κατεσθίειν· ὅθεν καὶ ὁ Περίδης τοὺς ῥήτορας ὁμήνη τοῖς ὄφεσιν εἶναι ἔλεγεν, « Ἁρποκρ.), παρβλ. Παρώας.

Παρείατο, Ἰων. ἀντὶ Παρεῖντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Παρίημι.

Παρεῖδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Παροράω.

Παρείην, ένς. τῆς εὐκτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. Παρέσομαι.

Παρείθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Παρεῖκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Παρίημι.

Παρεικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Παρομοιάζω, παραβάλλω, παραλληλίζω. » Τούτῳ παρεικάζουσι τὸν Διόνυσον, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Ταῦτα καὶ κύμασι θαλάσσης παρεικάσθη, « Γργ.

Παρ-εικαθω, Αττ. ἀντὶ Παρείκω.

Παρεικασμὸς (ὁ), τὸ παρεικάζειν ἢ παρεικάζεσθαι, παρομοίωσις.

Παρεικαστέον, θετ. τοῦ Παρεικάζω.

Παρ-είκω, Μ. ίξω. Παραμερίζω (συνκχ. καὶ τρπ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. (μὲ δοτ.) » Λεκτέον, ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσιν οἱ θεοί, « Πλάτ. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἅπρα.) « Τὸν βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκέτι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν, « αὐτ., δὲν πρέπει, δὲν εἶνε συγχωρημένον. » Πόλλ' ἂν λέγειν ἔχει μοι, εἴ μοι παρείκοι, « Σοφ., ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ καιρός. » Ὅσον ἂν δυναίμεθα, καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ, « Θκ., καθόσον τὸ συγχωρήσουν αἱ περιστάσεις. » Ὅπῃ παρείκοι, « Πλάτ., ὁσάκις τύχῃ περίστασις (εὐκαιρία), (ἴδε καὶ Παρήκω).

Παρ·ειλίσσω, Μ. ἰξῶ, Π. ἀντὶ Παρελίσσω.

Παρεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρίημι, (δθεν

Παρειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἀδράνειαν, ἀμελῶς, ἀπροθύμως.

Πάρ·ειμι, Μ. ἔσομαι (παρτ. Παρὼν, ἀπαρ. Παρεῖναι κτλ.). Εἶμαι πλησίον τινός, εἶμαι παρών, παρευρίσκομαι· (συνκδχ.) βοηθῶ, παραστέκω. (μὲ δοτ.) » Μάχῃ δὲ τε καὶ σὺ παρὼν θάρσυνε, « Ὀδ. Δ. (καὶ προθετ.) » Δεῖ δ' ἐν δαΐτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται, « Ἰλ. Κ. » Πάρισθί μοι ἐπὶ δεῖπνον, « Ἀρ. (καὶ ἀπολ.) » Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντος, « Θκρ. » Δῦλιν ἔρυντο (οἱ κύνες), αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος, « αὐτ., ἀπόντος· (καὶ ἐπὶ ἀρχρημ.) » Ὅση δύναμίς γε πάρεστιν, « Ὅμ., ὑπάρχει. « Εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, « Ὀδ. Β., ἂν εἶχα δύναμιν, ἂν ἠμποροῦσα. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ παρεόντα φρι πρήγματα, « Ἡρ., τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασίν των. (καὶ ἄλλ.) » Πρὸς τὸ παρὸν βουλεύεται, « αὐτ., κατὰ τὰς περιστάσεις. » Παρασκεύασεν ἐκ τῶν παρόντων τὸ δεῖπνον, « Πλ., (παρθλ. Ἔνειμι). » Ὁ παρὼν καιρός, « Δμ. (καὶ ἄλλ.) » Ἐν τῷ παρόντι (ἐνν. χρόνῳ), « Θκ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἔρχομαι, παραγίνομαι, φθάνω· καταντῶ. » Ἐκ δὲ Ἰμέρης παρῆν ἐς τὴν Ἀσίην, « Ἡρ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) » Πόθεν Σικελίαν πάρεις; « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα, παρέσται ᾧ ἡ γυνὴ, « Ἡρ. » Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; « Γρφ. (ᾧ πρὸς μτχ.) » Φιλίαν ἐπιδεικνύμενος πάρει, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Πάρεστι πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα, « Δμ., ἐφθασαν, κατήντησαν. 3) (τρτπρσ. ἡ κατὰ μτχ.) εἶνε δυνατὸν (εἰς τὴν ἐξουσίαν τινος) ἢ συγχωρημένον, — Ἔξεστιν, ἠμπορεῖ τις. (πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπεί γε μὴν ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν θεάσασθαι νεκροὺς, ἀσπίδας, ὅπλα κτλ., « Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) » Παρὸν αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι, .. ὅμως ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη, « αὐτ. » Παρεὸν αὐτοῖς ἀποκτεῖναι τοὺς Πελαγοὺς, οὐκ ἐθελῆσαι, « Ἡρ. » Παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, « αὐτ.

Πάρ·ειμι, Μ. εἰμι (παρατ. Παρῄειν κτλ.). Περνῶ ἀπὸ πουθενὰ, διαβαίνω· περνῶ παρεμπρός· ξαπερνῶ· παρουσιάζομαι (κυρ.) εἰς τὸ βῆμα νὰ ὁμιλήσω, (ἐν γέν.) — Παρέρχομαι. » Τὸ σύνθημα παρῆει, « Ἀξ., ἐπερνοῦσε διαδιδόμενον ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον. » Ταχὺ μὲν ἐς τὸ ἴσον ἀφίκετο, .. ταχὺ δὲ παρῆει, « Ξεν., ὑπερέβη. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἐς παριέναι εἰς οἰκίαν, « Ἀξ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται, ὡς παριὼν τις ἀγνοίῃ, « Θκρ. (καὶ ἀπολ.) » Παριόντες, « Ἀξ., οἱ διαβάται. (ᾧ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) οἱ ῥήτορες οἱ παρουσιαζόμενοι εἰς τὸ βῆμα.

Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρεῖναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ

Παρεῖνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) πρκ. τοῦ Παρίημι.

Παρεῖπον, ἀόρ. β'. τοῦ Παράφημι.

Παρ·είργω, Μ. εἴρξω. Ἀπομακρύνω· παρεμποδίζω.

Παρ·ειρύω, Μ. ὑσω, Π. ἀντὶ Παρερύω.

Παρ·είρω (χ. Μ.). Βάλλω (Χώνω) ἀνάμεσα, παρενείρω. » Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε, « Ξεν.

Παρεὶς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρίημι. 2) πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πείρω.

Παρ·εισ·άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Παρεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι)· παρουσιάζω ἢ ἀναφέρω τι ἐκτὸς τοῦ προκειμένου (ὡς ἐπεισόδιον)· παρενείρω.

Παρεισαγωγὴ (ἡ). τὸ παρεισάγειν ἢ παρεισάγεσθαι, ἔμβασμα κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι), παρείσδυσις.

Παρεισακτέον, θετ. τοῦ Παρεισάγω.

Παρεισακτος (ὁ, ἡ). ὁ παρεισαχθεὶς (εἰσαχθεὶς ἢ εἰσχωρήσας κρυφίως οὐχὶ διὰ τῆς θύρας), (Γαλλ.) intrus. » Τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς ὑποδουλώσωνται, « Γρφ.

Παρ·εισ·βαίνω, Μ. εισ·βήσομαι (ἀόρ. Παρεισέβην κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως, παρεισδύομαι.

Παρεισ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Παρεισέβαλον κτλ.). Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι μὲ τρόπον μέσα εἰς (ἄλλ. ἢ ἀμτθ.) ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς (εἰσβάλλω) κρυφίως πουθενά.

Παρείσβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεισβαίνω, παρεισαγωγὴ, παρείσδυσις.

Παρεισβατικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ χρησιμεύων πρὸς παρείσβασιν.

Παρ·εισ·διάζομαι, Μ. άσομαι. Παρεισέρχομαι διὰ τῆς βίας.

Παρεισγραφὴ (ἡ). παράνομος ἐγγραφὴ (εἰσγραφή).

Παρ·εισ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι κρυφίως ἢ παρεκτὸς τοῦ ὡρισμένου.

Παρ·εισ·δύνω καὶ (συχνότ.) Παρ·εισ·δύομαι Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρεισέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω (Εἰσχωρῶ) κρυφίως, χώνομαι κρυφὰ (μὲ τρόπον) πουθενά.

Παρείσδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔμβασμα μὲ τρόπον καὶ ἀπὸ μέρος κρυφὸν (συνκδχ.) παραπόρτι.

Παρεισεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Παρεισοράω.

Παρ·εισ·ειμι, Μ. ειμι, — Παρεισέρχομαι.

Παρεισενέγκας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρεισελθὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεισέρχομαι.

Παρεισενηνεγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Παρεισενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρ·εισ·ερπύζω, Μ. ήσω. Παρεισέρχομαι ἕρπων, παρεισδύομαι.

Παρ·εισ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Παρεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως (μὲ τρόπον) πουθενὰ, παρεισδύομαι.

Παρεισίτω, γ'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. καὶ

Παρεισιὼν, ιοῦσα, ιόν, μτχ. τοῦ Παρείσειμι.

Παρ·εισ·κομίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (Εἰσκομίζω) τι κρυφίως.

Παρ·εισ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀφίνω νὰ εἰσχωρήσῃ τι, παρεισάγω, (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτθ.) παρεισδύομαι.

Παρ·εισ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρεισάγω τι μὲ τρόπον (ὡς διὰ μηχανῆς). » Λόγους—, « Εὐρ., ὁμιλῶ μὲ πολλὰς περιστροφάς.

Παρείσθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ Παρίημι.

Παρ·εισ·οδεύω, Μ. εύσω. Ἐμβαίνω κρυφίως ἢ παρακολουθῶν τινα.

Παρ·εισ·οδιάζω, Μ. άσω, — Παρεπεισοδιάζω.

Παρεισοίσω, μέλλ. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρ·εισ·οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Παρεισεῖδον κτλ.). Κυττάζω κρυφὰ (μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ὀμματιοῦ μου).

Παρ·εισ·πέμω, Μ. πέμψω. Στέλλω τι ἢ τινὰ κρυφίως μέσα εἰς

Παρεισπεσὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ

Παρ·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἐμβαίνω κρυφίως, ῥίπτομαι μέσα ἔξαφνα. » Τὴν κύνα παρεισπεσοῦσαν τὸν ἀλλᾶντα κατφαγεῖν, « Ἀκ. (καὶ μτφορ.) » Τροφὴ παρεισπεσοῦσα τῷ βίῳ, « Εὐρ.

Παρ·εισ·πλέκω, Μ. πλέξω. Παρεισάγω πλέκων, παρεμβάλλω τι δι' ἐμπλοκῆς.

Παρ·εισ·πνέω, Μ. πνεύσω. Παρεισέρχομαι πνέων, ἐμβαίνω που καθὼς ὁ ἄνεμος. » Λόγος τις παρεισέπνευσε, « Ν. Εὐγ.

Παρ·εισ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι, — Παρεισέρχομαι.

Παρ·εισ·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω πλέον τοῦ νενομισμένου, φορολογῶ δόλιως ἢ παρανόμως.

Παρ·εισ·ρέω, Μ. ρεύσομαι καὶ ρυήσομαι. Χύνομαι μέσα κρυφίως· (μτνμ.) παρεισδύομαι. » Ἐάν τι παρεισρυῇ ξηρὸν ἢ ὑγρὸν εἰς τὴν ἀρτηρίαν, « Ἀρχ. (καὶ μτφορ.) » Οὗ ἂν διαβολὴ παρεισρυῇ, « Θμ.

Παρ·εισ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Παρεισέδραμον κτλ.). Παρεισέρχομαι τρέχων, παρεισάγομαι.

Παρ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Παρεισήνεγκα κτλ.), — Παρεισάγω. » Νόμον—, « Ῥτρ., προτείνω (καθυποβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιον ἄλλου νόμου παρὰ τὸν ὑπάρχοντα.

Παρ·εισ·φυσάομαι, Μ. φυσήσομαι. Ἐμβαίνω κρυφίως (Παρεισδύομαι) πουθενὰ πρὸς βλάβην ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου.

Παρ·εισ·φυσάω-ῶ, καὶ Παρ·εισ·φυσίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσφορῶ πλαγίως (μὲ τρόπον), παρεισάγω.

Παρείσφρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρ·εισ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρεισέχεα κτλ.). Χύνω τι πλαγίως (κατ' ὀλίγον) μέσα εἰς.

Παρὲκ (καὶ πρὸ φων.) Παρέξ, καὶ (μτγν.) Πάρεξ, ἐπίρ. ἢ πρόθ. Ἰων. Π. ἔξω· ἐπὶ κεναν· (μτνμ.) χωρὶς, ἐκτὸς, παρεκτὸς. » Λαβὼν περιμήκεα κοντὸν, ὥστε παρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑξ, « Ὀδ. Ι. (μὲ γεν.) » Παρὲξ ὀδοῖο κλινθήτην, « Ἰλ. Κ. » Παρὲξ δὲ ἀργύρεον χρυσὸν ἄπλετον ἀνέθηκε, « Ἡρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) » Παρὲξ ἤ ὅσον (χρόνον) οἱ Σκύθαι ἦρχον, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Ἄνεμοι πόντον ὀρίνοντες, πολλὸν παρὲξ ἅλα φῶκος ἔγεσαν, « Ἰλ. Ι., ἐξέγεαν παρὰ τήν. (ἢ κατ' ἀναστρ.) » Ἐπεὶ δὲ σῆμα παρὲξ Ἴλιον ἔλασσαν, « Ἰλ. Ω., = Παρεξήλασαν. (καὶ μτφμ.) » Παρὲκ νόον μ' ἤγαγεν, « Ἰλ. Κ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Παρὲκ νόον, « Ἰλ. Ψ., Ὕμν. Ἑρμ., παρ' ἐλπίδα (προσδοκίαν), ἢ χωρὶς νοῦν, ἀνοήτως. » Δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέξασθαι, « Ἰλ. Ω., παρὰ τὴν γνώμην (τὴν εἴδησιν) του. » Μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι, « Ἀπλλν. » Μηδὲν πολυπραγμονεῖν πάρεξ τῶν προσταττομένων, « Πλβ. » Οὐδεὶς παρέμεινε πάρεξ Εὐάνδρου. « Πλ.

Παρ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Παρεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω παραέξω, παραστρατίζω· (μτφμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον (ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου), κάμνω παρέκβασιν· (τρπ.) παρεκτρέπομαι· παραβαίνω. (μὲ γεν.) » Παρεκβέβηκε γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις (τοῖς τέρασι) τοῦ γένους, « Ἀρστ. » Παρεκβαίνουσι δικαίου, « Ἡσ. (ἢ αἰτ.) » Διὸς σέβας παρεκβάντες, « Αἰσχλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι, « Ἀπλλν.

Παρ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ ἢ τὸ βάλλω εἰς τὸ πλάγι, ἐκβάλλω τοῦ εὐθέος δρόμου, παραστρατίζω· (μτφμ.) συνάπτω κατ' ἐκλογὴν σχόλια (ὑπομνήματα) εἰς συγγραφέα. » Παρεκβ. τὰ εὔχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ « Εὐς. (καὶ πθ.) » Τὰ περὶ τῶν διαλέκτων παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, « Γρμτ.

Παρέκβασις, εως (ἡ), τὸ παρεκβαίνειν, ἐβγάλμα ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, διήγησις ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, (Γαλλ.) digression· (τρπ.) παρεκτροπή· παράβασις. » Παρέκβασις δὲ, βασιλείας μὲν, τυραννίς, « Ἀρστ.

Παρεκβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ παρεκβαίνων (ἐβγαίνων ἀπὸ τὸ προκείμενον)· ὁ γινόμενος –

Παρεκβατικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρεκβάσεως. » Ταῦτα παρεκβατικώτερον εἰρήκαμεν, « Τζ.

¶ Παρ·εκ·βολεύομαι, Μ. εύσομαι, = Παρεκβάλλω, [ἐκ τοῦ

Παρεκβολὴ (ἡ), τὸ παρεκβάλλειν. ||. (πλθ.) συλλογὴ σχολίων (σημειώσεων) εἰς συγγραφέα.

Παρεκβολικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς παρεκβολήν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ συντάττειν παρεκβολάς. » Παρεκβολικὸν, « Εὐς., ἡ πρὸς τὸ συντάττειν παρεκβολὰς ἐπιτηδειότης.

Παρεκδεκτέον, θετ. τοῦ –

Παρ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Ἐκλαμβάνω) τι ἀντὶ ἄλλου· ἐκλαμβάνω κακῶς (ἀνάποδα)· παρεξηγῶ.

Παρεκδοχὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ἄλλον τρόπον (παρὰ τὸ προσῆκον) ἐκδοχή· (γρμτ.) τὸ νὰ ἐννοῆται τὸ ἡγούμενον ἐκ τῶν ἑπομένων, εἶδος συνεκδοχῆς.

;Παρεκδοχικὸς, ἡ, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐννοούμενος –

Παρεκδοχικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Κατὰ σχῆμα) παρεκδοχῆς.

Παρεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρεκδρομὴ (ἡ), τὸ παρεκτρέχειν, ἡ πρὸς τὰ πλάγια ἐκδρομὴ, (μτφμ.) παρέκβασις.

Παρ·εκ·δύνω (δύομαι), Μ δύσω, -ομαι (ἀόρ. Παρεξέδυν κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ φεύγω κρυφὰ, (κοιν.) ξεγλιστρῶ.

Παρεκέκλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Παρακέλομαι.

Παρεκέσκετο, Π. ἀντὶ Παρέκειτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Παράκειμαι.

†Παρέκθεσις, εως (ἡ), ἄλλη (παρεμβεβλημένη) ἔκθεσις δράματος.

Παρ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Παρεκτρέχω.

Παρ·εκ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Παραμερίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ὀλίγον, παρεγκλίνω· (συνκδχ.) ἀποφεύγω. » Ὅταν ὀργῶσιν (αἱ ἔλαφοι), παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας, « Ἀρστ. (καὶ μτφορ.) » Εἰς ἡρωϊκοὺς μύθους παρεκκλίνει, « Εὐς.

Παρεκκοπὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –

;Παρ·εκ·κόπτω, Μ. κόψω. Ἐκκόπτω (Ἀποκόπτω) ἐκ διαλειμμάτων.

Παρ·εκ·λέγω, Μ. λέξω. Συνάζω ἐκλέγων ἔνθεν κἀκεῖθεν. » Μικρὰ καὶ τοῦ μηδενὸς ἄξια, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες παρεξελέγες, « Ἀρστ. 2) ἐκλέγων παραβλέπω, ἀποῤῥίπτω. » Τὸ θνητὸν σκοποῦσαι, τὸ ἀθάνατον παρεκλέγουσιν, « Εὐνάπ. 3) ἀργυρολογῶ παρανόμως, εἰσπράττω πλειότερον τοῦ διωρισμένου, κάμνω καταχρήσεις εἰς τὴν σύναξιν τῶν φόρων κλπ. » Κλέπτην ἢ παρεκλέγοντα τὰ κοινὰ, « Δμ.

Παρ·εκ·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ μέρος, παραλείπω· (ἀμτβτ.) ἐκλείπω.

Παρ·εκ·νέομαι, Μ. νεύσομαι, (Π. μὲ αἰτ.) περνῶ μὲ τὸ πλοῖόν μου πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινος, (συγχ. τῷ –

Παρ·εκ·νεύω, Μ. εύσω. Ἐκνεύω πρὸς τὰ πλάγια, παρεκκλίνω, παραμερίζω. » Τῆς εὐθείας ὁδοῦ μικρὸν πρὸς τὰ λαιὰ παρεκνεύσαντες, « Κ. Πορφυρογ. (καὶ μτφορ.). » Μὴ παρεκνεύειν αὐτοὺς ἧς ἐκύρωσαν πολιτείας, « Εὐς.

Παρ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω, = Παραπέμπω.

Παρ·εκ·περάω-ῶ, Μ. περάσω, Π. περνῶ παρέκει.

Παρ·εκ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν ἐβγαίνω ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πλάγι.

Παρ·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἐβγαίνω κρυφίως (Φεύγω) ἀπὸ πουθενά. 2) ἐκπίπτω πρὸς τὸ πλάγιον.

Παρ·εκ·προ·φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, Π. (μὲ αἰτ.) φεύγω ἀπὸ τὸ πλάγιον (ἀπὸ τὰς χεῖρας) τινος.

Παρ·εκ·πυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐκπυροῦμαι εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ.

Παρ·εκ·ρέω, Μ. ρεύσομα. (ἀόρ. Παρεξερρύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι) κατ' ὀλίγον ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παρέκστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεξίστημι, παραλόγισμα, παραφροσύνη.

Παρεκστροφὴ (ἡ), [παρὰ, ἐκστρέφω]. γύρισμα ἀνάποδα ἢ πρὸς τὸ πλάγιον.

Παρέκταμα (τὸ), = Παρέκτασις.

Παρ·εκ·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Παρεκτείνω.

Παρέκτασις, εως (ἡ), τὸ παρεκτείνειν ἢ παρεκτείνεσθαι· (γρμτ.) ἡ κατὰ παρένθεσιν συλλαβῆς ἔκτασις λέξεως (π. χ. Ἐτήτυμος ἀντὶ Ἔτυμος). » Ὅμηρος ἐπὶ προσηνέμων αἰγιαλῶν τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον, « Δ. Ἁλ.

Παρ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι πλησίον ἢ κατὰ μῆκός ἢ ἐπέκεινά τινος· ἐκτείνω ὑπὲρ τὸ δέον. » Τοῦ ἀναγκαίου πολὺ παρεξετάθης, « Ἐπγρ. » Ἐπὶ πολὺν χρόνον παρεκτείνων, « Θφρ. (καὶ ἑλλ.) » Μέχρι τῆς Φιλίππου δυναστείας παρεξέτεινε (ἐνν. τὸ ζῆν), « Δ. Ἁλ.

Παρ·εκ·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ τι παρὰ γνώμην (παρὰ τὰς εὐχάς) τινος.

Παρεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρέχω.

Παρ·εκ·τίθημι, Μ. εκθέσω (ἀόρ. Παρεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος· ἐκθέτω ἐν εἴδει παραδείγματος.

Παρεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ παρέχειν· (γρμτ.) ὁ ἐκφράζων παροχὴν (δόσιν).

Παρέκτισις, εως (ἡ). ἔκτισις προστίμου, ἱκανοποίησις.

Παρέκτοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρεκκλίνας ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὸν δρόμον) του.

Παρεκτὸς, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Ἐκτὸς, ἔξω μόνον, πλήν.

Παρ·εκ·τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω τι (καὶ μα. Στρέφομαι) πρὸς ἄλλο μέρος (πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν), παραστρατίζω· (μτφορ.) παραβαίνω τὸ καθῆκόν μου, ἀποπλανῶμαι.

Παρ·εκ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω παρέκει, διαβαίνω ἢ ὑπερβαίνω τρέχων.

Παρεκτρίβιον (τὸ), τὸ παρὲξ τῆς τρίβου (τῆς ὁδοῦ) κατάλυμα, οἴκημα (καθ' ὁδὸν) παράμερον.

Παρ·εκ·τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκβάλλω (Κάμνω νὰ ἐξέλθῃ) τι διὰ παρατρίψεως. » Τῶν καρύων τὰ μὲν παρεκτέτριπται τοῦ ἐλύτρου, « Φλγρ.

Παρεκτροπὴ (ἡ), τὸ παρεκτρέπειν ἢ παρεκτρέπεσθαι, παραστράτισμα· (μτφορ.) παράβασις τοῦ καθήκοντος· (συνκδχ.) παρακλάδι στράτας, μονοπάτι.

Παρ·εκ·τροχάζω, Μ. άσω, = Παρεκτρέχω.

Παρ·εκ·φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκφαίνω (Δείχνω) τι ἀμυδρῶς ἢ κατ' ὀλίγον. ||. (μσ.) φαίνομαι πλησίον τινὸς ἢ κατὰ μέρος.

Παρ·εκ·φέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ. Παρεξήνεγκα κτλ.). Φέρω παρέκει, ἐβγάλλω παραέξω· (πθ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου (καὶ μτφορ. ἀπὸ τὰ ὅριά μου), παραφέρομαι.

Παρ·εκ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρεξέχεα κτλ.). Χύνω (ἢ πθ. Χύνομαι) ἀπὸ τὸ πλάγι ἔξω ἢ πλησίον τινος, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ ὑπὲρ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ὄχθην. » Τὰ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ βάραθρα, ἃ ποιεῖ παρεκχεόμενος ὁ Νεῖλος, « Στρβ.

Παρέκχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεχείλισμα (πλημμύρισμα) καὶ χύσιμον ἀπὸ τὸ πλάγι, (ἰατρ.) = Παρέγχυσις. » Αἱ παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, ἃς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζομεν, « Γαλ.

Παρ·ελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω κατά τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρ-ελαύνω, Μ. ελάσω ᾗ Ἀττ. ελῶ. Κτυπῶ (τὸ ἄλογόν μου) παρεμπρὸς, προχωρῶ ἢ διαβαίνω (κυρ. ἔφιππος), (μτνμ.) παραπλέω· (ἐν γέν.) περνῶ πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος, ξεπερνῶ, (μτφορ.) ὑπερβαίνω. » Πλήθει δὲ βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς καθ' αὑτὸν, « Αρτ.

Παρ-ελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐλέγχω.

Παρελέσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραιρέω.

Παρελεύσεαι, Ἰων. ἀντὶ Παρελεύσῃ. β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρέλευσις, εως (ἡ). τὸ παρέρχεσθαι, πέρασμα πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, πέρασμα παρεμπρός.

Παρελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Παρελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρέρχομαι.

;Παρ-ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Τυλίζω (Περιστρέφω) τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρελκόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς παρέλκων (περιττεύων)· ἐκ περισσοῦ, πλεοναζόντως· μὲ χρονοτριβὰς, βραδέως.

Παρέλκυσις, εως (ἡ), τὸ παρέλκειν ἢ παρέλκεσθαι, τράβηγμα εἰς μάκρος, παράτασις καιροῦ, χρονοτριβὴ, ἀργοπορία.

Παρελκυσμὸς (ὁ), = Παρέλκυσις.

Παρελκυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρέλκων (παρατείνων) τὸν καιρὸν, (Γαλλ.) temporiseur.

Παρελκύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Παρελκυστής.

Παρ-ελκύω, Μ. ύσω, μτγν. ἀντὶ.

Παρ-έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Παρείλκυσα κτλ.). Σύρω τι παρέκει ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω (κυρ. τὸν καιρὸν), χρονοτριβῶ, (Γαλλ.) temporiser· (ἑλλ.) σύρω (καὶ πθ. σύρομαι) εἰς τὸ πλάγι τῆς ἁμάξης ὡς παρήορος ἵππος (Τουρκ. ὡς ἂν γεδέκι), (ὀθ. μτνμ.) χρησιμεύω ὡς παραπλήρωμα, περιττεύω. » Ὅτι μὲν ἱερὰ ἡ δεκὰς παρέλκει λέλει τανῦν, « Κλμ. » Τὰ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι, « Πλβ., τὰ ἐπουσιώδη μέρη τῶν τεχνῶν.

Παρ-ελ-λείπω, Μ. λείψω, = Παραλείπω.

Παρέλλειψις, εως (ἡ). παράλειψις (ἄφημα) τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο παραλλήλως κειμένων γραμμάτων λέξεως.

Παρελῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Παρελαύνω.

Παρέλω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παραιρέω.

Παρ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Παρακολουθῶ τινα μὲ τὸ ἁμάξι 2) (μτγν.) ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, μεσολαβῶ.

Παρ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω μέρος ἀπό τινος μέσα εἰς· ἐμβάζω ἀνάμεσα, παρενείρω· (μσ.) παρεμβαίνω ὡς μεσίτης, μεσολαβῶ· (ἐπὶ στρατ.) τοποθετῶ εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῆς φάλαγγος· (ἐν γέν.) παρατάττω· (ἐνίοτε) στρατοπεδεύω. » Παρεμβάλλειν τῷ ὀρρῷ σκαμμωνίας ἐλάχιστον, « Γαλ. » Ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους, παρεμβάλλων τὰς ἐμὰς δημηγορίας, » Αἰσχ. » Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, « Νμ. » Παρενέβαλον τοὺς πεζοὺς, « Πλβ. » Τὴν δύναμιν πρὸ τῆς πόλεως παρεμβαλὼν, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Παρενέβαλον δὲ ἐκεῖ παρὰ τὰ ὕδατα, « Γρφ. » Παρεμβεβληκότων αὐτῶν εἰς Μακεδονίαν, « Πλβ., εἰσβαλόντων ἐν τάξει.

Παρέμβασις, εως (ἡ), τὸ παρεμβαίνειν, μεσολάβησις· (γρμτ.) παρένθεσις.

;Παρεμβατικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεκβατικῶς.

Παρ-εμ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. β'. Παρενέβλαστον). Βλαστάνω πλησίον ᾗ μεταξύ τινων.

Παρ-εμ-βλέπω, Μ. βλέψομαι. Βλέπω ἀπὸ τὸ πλάγιον, στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω.

Παρεμβολὴ (ἡ), τὸ παρεμβάλλειν ἢ παρεμβάλεσθαι, παρένθεσις· (Τακτ.) τοποθέτησις στρατιωτῶν εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῆς φάλαγγος· (ἐνίοτε) στρατοπεδεία· (ἐν γέν.) στράτευμα παρατεταγμένον ἢ στρατοπεδευμένον, (Τουρκ.) ὀρβί. (παλαιστ.) εἶδ. συμποδίσματος· (ἐνίοτε) = Παρεξειρεσία (;).

Παρεμβολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν (στρατ.) παρεμβολὴν.

Παρεμβολιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ παρεμβολὴν, παρείσακτος, (Γαλλ.) intrus.

Παρεμβολιον (τὸ). εἶδος ἢ μέρος τι τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου.

Παρεμβολοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παρεμβολῆς (παρενθέσεως).

Παρ-εμ-βύω, Μ. βύσω. Χώνω τι ἀνάμεσα εἰς, παραγεμίζω.

Παρ-εμ-μαίνομαι, Μ. μανήσομαι. Γίνομαι σχεδὸν μανιώδης, ἐνθουσιάζομαι.

Παρεμμανὴς, έος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἐμμανής.

Παρέμμεναι, Π. ἀντὶ Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι

Παρ-εμ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι ἀνάμεσα, παρεμβάλλω.

Παρ-εμ-παίζω, Μ. παίξω. Ἐμπαίζω μὲ τρόπον.

Παρ-εμ-πάσσω, Μ. πάσω. Πασπαλίζω τι ἀνάμεσα.

Παρ-εμ-πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) τι πλαγίως ἢ ἔτι μᾶλλον.

Παρ-εμ-πελάζω, Μ. άσω, = Προσπελάζω (μὲ τρόπον).

Παρεμπεσὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρεμπίπτω.

Παρ-εμ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρ-εμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον), παραπίνω.

Παρ-εμ-πίπλημι, Μ. εμ-πλήσω. Γεμίζω παρὰ πολὺ ἢ κρυφίως καὶ κατ' ὀλίγον. » Τὸ τεῖχος παρεμπλήσας ὅπλων, « Πλ.

Παρ-εμ-πίμπρημι καὶ Παρεμπίπρημι, Μ. εμπρήσω. Καίω, (καὶ αὐτπ. Καίομαι ἢ Πρήσκομαι) ἀπὸ τὰ πλάγια, συγκαίω, -ομαι, ἴδε Παραπίμπρημι.

Παρ-εμ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὑπὲρ τὸ δέον.

Παρ-εμ-πίπτω, Μ. εμ-πεσοῦμαι. Πίπτω ἔξαφνα ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι μέσα εἰς· ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην (εἰσχωρῶ) κατὰ σύμπτωσιν· συμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ· (μὲ δοτ.) συμπίπτω κατὰ τύχην μὲ ἄλλο τι. » Ἡ τύχη τῷ ἐφ' ἡμῖν παρεμπίπτει, « Πλ.

Παρ-εμ-πλάσσω(στω), Μ. πλάσω. Γεμίζω τὸ μεταξὺ κενὸν (Φράζω) μὲ λάσπην· (μτνμ.) κάμνω νὰ κλείσῃ (νὰ πιάσῃ κρέας) ἢ πληγή.

Παρεμπλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παρεμπλάσσειν, χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν εἰς κλείσιμον (σάρκωμα) πληγῆς.

Παρ-εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Ἐμπλέκω τι ἀνάμεσα· παρενείρω. » Μύθους τῇ ποιήσει—, « Εὐς.

Παρεμπλήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. του Παρεμπίπλημι.

Παρεμπλοκὴ (ἡ), τὸ παρεμπλέκειν (παρενέρειν) τι· παρεισαγωγὴ ἐπεισοδίου.

Παρ-εμποδίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι ἐμπόδιον

Παρεμποδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρεμποδὼν, ἐπίρ. = Ἐμποδών.

Παρ-εμ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ μὲ τρόπον (πλαγίως).

Παρ-εμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπορεύομαι παρανόμως (διὰ λαθρεμπορίας).

Παρεμπόρευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμπορεύεταί τις ἐν παρόδῳ, πραγματεία τὴν ὁπ. ἀγοράζει τις ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ, (Γαλλ.) pacotille· (συνκδχ.) κέρδος ἐκ προσθήκης (πάρεργον), [ἐκ τοῦ

Παρ-εμ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμπορεύομαί τι ἐν παρόδῳ, ἀγοράζω δι' ἐμπόριον παρεκτὸς τῶν καθαυτὸ καὶ ἄλλα τινὰ εἴδη πραγματειῶν· (μτφορ.) » Ὅταν ἡ ἱστορία τὸ τερπνὸν παρεμπορεύηται, « Ακ., τὸ μεταχειρίζηται ὡς πάρεργον.

Παρέμπτωσις, εως (ἡ), τὸ παρεμπίπτειν, ἔμβασμα εἰς τὴν μέσην· μεσολάβησις· (μτφορ.) σύμπτωσις· (ἰατρ.) παρέγχυσις· (γρμτ.) παρένθεσις (στοιχείου, π. χ. πτόλεμος ἀντὶ πόλεμος).

Παρε-μ-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐμφαίνω (Δείχνω, Παραστήνω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ὀλίγον τι· εἰκονίζω ἀμυδρῶς πως· ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, (κοιν.) παραφέρνω. » Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν, « Ξεν. » Μὴ λίαν παρεμφαῖνον τὴν τῆς τήλεως ὀσμὴν, « Δσκρ. (ᾗ πθ.) » Ὕδωρ παρεμφαινόμενον, « Ἀρστ., εἰς τὸ ὁπ. παραστήνονται (εἰκονίζονται) τὰ πλησίον ἀντικείμενα.

Παρεμφαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ παρεμφαίνων (εἰκονίζων, παριστάνων) τι.

Παρέμφασις, εως (ἡ), τὸ παρεμφαίνειν ἢ παρεμφαίνεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον δεῖξις, παράστασις· παρομοίωσις.

Παρεμφατικὸς, ἡ, όν, = Παρεμφαντικὸς· (γρμτ.) παραστατικὸς ὁποιασδήποτε ἰδέας ὡρισμένης (ἀντιθ. τῷ Ἀπαρέμφατος).

Παρεμφερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κάποιαν ὁμοιότητα, ὁπωσοῦν ὅμοιος, [ἐκ τοῦ

Παρ-εμ-φέρω, Μ. ενοίσω (;). Ὁμοιάζω κατά τι, (κοιν.) παραφέρνω. » Βοτάνη τῷ πρασίῳ παρεμφέρουσα, « Γαλ.

Παρεμφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως.

Παρ-εμ-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Παρεμβάλλω τι ἐν εἴδει φραγμοῦ, (ἰατρ.) προξενῶ εἶδος ἐμφράξεως.

Παρ-εμ-φύομαι, Μ. φύσομαι. Φυτρόνω πλησίον ἢ προσκολλῶμαι εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρέμφυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρεναλλαγὴ (ἡ). ἡ κατά τι μεταβολὴ (ἐναλλαγή).

Παρ-εν-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω (Συναλλάζω) ὀλίγον.

Παρ-εν-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑλλ. ἡ πθ. Φαίνομαι) ἐκ τοῦ πλησίον ἢ πρὸς ἐπίδειξιν.

Παρ·εν·διάω-ῶ, Μ. άσω. Διατρίβω πλησίον ἢ μεταξύ τινων.

Παρ·εν·δίδωμι, Μ. εν·δώσω. Ἐνδίδω ὀλίγον τι, φέρομαι μετριώτερον, γίνομαι συγκαταβατικώτερος.

Παρενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφέρω.

Παρ·εν·δύνω(δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρενέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως, παρεισδύομαι.

Παρενεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Παρενοράω.

Παρ·ενείρω (χ. Μ.). Πλέκω ἢ Ὑφαίνω ἀνάμεσα ἢ ἄλλο τι, παρεμπλέκω· (ἐν γέν.) παρε σάγω· (μτφορ.) ἀναφέρω ἐν παρενθέσει.

;Παρ·εν·εισ·άγω, Μ. άξω. Εἰσάγω τι μεταξὺ μὲ τρόπον, Παρεισάγω, παρενείρω, (ὅθεν:

Παρενεισαγωγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατ' ὀλίγον ἢ μετὰ τρόπου εἰσαγωγή.

Παρενεκτέον, θετ. τοῦ Παραφέρω.

Παρένηνεον, Ἰων. παρτ. τοῦ Παρανηνέω.

Παρενήνοθε, Π. ἀντὶ Παρῆλθεν. « Ἡμετέρη μέν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις, « Ἀπλλ. , προτείνεται, παρουσιάζεται, (ἐν γέν.) εἶνε, (ἴδε Ἐνήνοθα).

Παρενήνοχα, πρκ. τοῦ Παραφέρω.

Παρενθείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Παρεντίθημι.

Παρενθεῖν, Δ. ἀντὶ Παρελθεῖν.

Παρένθεσις [παρεντίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον ἀνάμεσα· (γραμτ.) πρόσθεσις φωνήεντος ἐν τῷ μέσῳ λέξεως· (συνκδχ.) φράσις (περίοδος λόγου) παρεντεθειμένη μεταξὺ ἄλλης τῆς ὁπ. διαστέλλεται συνήθως διὰ τοῦ ὁμωνύμου σημείου ( ).

Παρένθετος (ὁ, ἡ). ὁ παρεντεθειμένος (παρεμβεβλημένος), παρείσακτος· (ὅθ. γραμτ.) ὁ περικλεισμένος ἐντὸς παρενθέσεως.

Παρενθέτως, ἐπίρ. Κατὰ παρένθεσιν.

Παρενθήκη (ἡ), = Παρένθεσις· (συνκδχ.) ἔργον ἢ λόγος ἐκ προσθήκης, πάρεργον, ἐπεισόδιον· (εἰς τὸν Ἡσύχ.) = Παρεμπόρευμα.

Παρ·εν·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δὲν ἐνθυμοῦμαι (δὲν προσέχω) ἢ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν προσέχω, παραβλέπω· περιφρονῶ. « Ἐνδέχεται ἕνα (μάρτυρα) καὶ παριδεῖν τι καθ' ἑκούσιον καὶ παρενθυμηθῆναι καὶ ἀπατηθῆναι, « Φίλ.

Παρενθύμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀπροσεξία, παράβλεψις, προσποίησις.

Παρένθυρσος (ὁ, ἡ). ἐνθουσιασμένος παράκαιρα, (ὅθ.) « Παρένθυρσον, « Λογγ. , τὸ παρὰ καιρὸν ὀγκῶδες ὕφος τοῦ λόγου, ἢ ἀνάρμοστος ὑψηγορία.

Παρενιαυτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν παρ' ἐνιαυτὸν (κάθε δύο χρόνους).

Παρ·εννέπω ἢ Παρ·ενέπω (χ. Μ.), Π. = Παραυδάω.

Παρ·εν·οπλίζω, Μ. ίσω = Ἐνοπλίζω.

Παρ·εν·οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Παρενεῖδον κτλ.). Βλέπω τι ἐν παρόδῳ ἢ κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι), (κοιν.) 'παίρνει τὸ 'μμάτι μου.

Παρ·εν·οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνοχλῶ ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπιμ. συχνὰ, κάθε ὥραν), ἐνοχλῶ ἐν καιρῷ ἀσχολίας· παράβαρύνω.

Παρενόχλημα (τὸ). ἀντικείμενον παρενοχλήσεως.

Παρενόχλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐν καιρῷ ἀσχολίας ἐνόχλησις.

Παρ·ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνόνω ἐκ πλαγίων.

;Παρ·ενρ·άπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω τι πλησίον τινός, προσθέτω ἐν εἴδει 'μπαλλωματος, προσράπτω.

Παρενσάλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Παρ·εν·σαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Σαλεύω) τι ἔνθεν κακεῖθεν. « Παρενσ. τοῖν ποδοῖν, « Ἀρςφ. , κτυπῶ τοὺς πόδας χορεύων. (καὶ ἑλλ.) « Πρὸς αὐλὸν παρενσαλεύει, « Φλςρ.

Παρεν·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω τι ἐν παρόδῳ μέσα εἰς· παρενείρω.

Παρ·εν·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω τι ἐκ πλαγίων ἢ κατ' ὀλίγον μέσα εἰς.

Παρένταξις, εως (ἡ), = Παρένθεσις. 2)= Παρεμβολὴ, [ἐκ τοῦ

Παρ·εν·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω μὲ τάξιν (Ἀραδιάζω) τι ἀνάμεσα, παρεντίθημι, παρεμβάλλω.

Παρ·εν·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι πλησίον ἢ μεταξὺ ἢ κατὰ μῆκός τινος, παρενείρω. (μουσ.) ψάλλω μὲ πλήρη τόνον (Γαλλ. à pleine voix).

Παρέντι, δοτ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρίημι, ἢ 2)τοῦ πθ.ἀορ.β'. τοῦ Πείρω.

Παρέντευξις, εως (ἡ), = Παρεντυχία.

Παρ·εν·τίθημι, Μ.ενθήσω. Βάλλω τι προσέτι (παρεκτὸς τῶν ἤδη περιεχομένων) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. « Παρεντίθεσθαι ἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν, « Δμ., νὰ βάλῃ ἐκτὸς τοῦ συμφωνημένου φορτία καὶ ἄλλα εἴδη πραγματεῖαν. 2) ἐμβάλλω παρὰ τὸ προσῆκον, παρενείρω ψευδεπιγράφως. «Οἱ τούτοις τοὺς ἀφορισμοὺς παρενθέντες, « Γαλ.

Παρ·εν·τρίβω, Μ. τρίψω, = Παρατρίβω.

Παρ·εν·τρώγω, Μ. τρώξομαι. Τρώγω (Ῥωκανίζω) τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ παρεκτὸς τῶν ἄλλων φαγητῶν, τρώγω ἐν εἴδει τραγήματος (μεζελικιοῦ).

Παρ·εν·τυγχάνω, Μ. εντεύξομαι (ἀόρ. Παρενέτυχον). Εὑρίσκω (Συναπαντῶ) κατὰ τύχην ἢ ἐν παρέργῳ.

†Παρεντυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατὰ τύχην συνάντησις ἢ παρουσία.

†Παρέντων, Αἰολ. ἀντὶ Παρόντων, (ἴδε Εἶς).

Παρ·εν·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω παρενείρων μεταξύ. «Ὡς κρόκην ςήμονι—,« Ἀλ. Ἀφροδ.

Παρὲξ (πρὸ συμφ.) ἀντὶ Παρέκ. ‖. (ὡς ἐπίρ. πρέπει νὰ γράφεται βαρυτόνως Πάρεξ) » Πάρεξ ἔχε δίφρον, « Ἡσ., παραμέρισέ τον.

†Παρ·εξ·αγορεύω, Μ. εύσω, Π. ὁμιλῶ παρὰ τὴν ἀλήθειαν (ἵνα ἀπατήσω), (φαίνεται) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρὲξ ἀγορεύω).

Παρ·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρεξήγαγον κτλ.). Φέρω παραέξω· ἐβγάλλω ἀπὸ τὸν δρόμον· (μτφορ.) ἀποπλανῶ. (ἐπὶ στρατ.) κινῶ ἢ κινοῦμαι (μὲ τὸ ςράτευμά μου) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.)= Παρεξέρχομαι.

Παρεξαγωγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ.) ξεκίνημα στρατεύματος ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἢ (πιθανώτ.) ἢ πρὸς ἐπιθεώρησιν ἐξόδασις τῶν στρατ. ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ.

Παρ·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρέσω καὶ ελῶ (ἀόρ. Παρεξεῖλον κτλ.). Ἐξαιρῶ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρ·εξ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω (Ὑψόνω) τι πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγιά τινος. « Πυρσούς—, « Αξ., = Παραφρυκτωρέω. 2) (πθ.) ἀποκτῶ οἴησιν(ἔπαρσιν), (κοιν.) 'ξιππάζομαι, 'ψηλόνει ἡ μύτη μου.

Παρ·εξ·αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω τι ὅλως διόλου, παραλλάζω, (ὅθεν ἢ πθ. μτχ.) » Παρεξηλλαγμένος, « , = Ἔξαλλος, παράξενος, ἀσυνείθιστος.

Παρ·εξ·αμείβω, Μ. αμείψω, (κατὰ λέξ.)= Παρεξαλλάσσω· (συνήθ. ἐπὶ τόπ.) περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, ἀφίνω (δίπλα μου) εἰς τὸ πλάγι μου, Παρεξέρχομαι.

Παρ·εξ·αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Παρατείνομαι διαρκῶς, διαρκῶ μέχρι.

Παρ·εξ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Παρεξηυλημένος, η, ον. (κυρ. ἐπὶ αὐλῶν) Ἀχρήστος πλέον, τριμμένος ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν· (ἐν γέν.) παλαιός, χαλασμένος.

Παρ.έξ·ειμι, Μ. ειμι, = Παρεξέρχομαι· (χ. πτ.) προχωρῶ.

Παρεξεῖναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξίημι.

†Παρεξειπεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Παρεξαγορεύω, (ὀρθότ. Παρὲξ εἰπεῖν).

Παρεξειρεσία (ἡ), [παρὲξ, εἰρεσία]. τὸ μέρος τῆς τριήρους ὅπου δὲν εἶνε κωπιὰ, ἢ ἄκρα τῆς πρώρης ἢ τῆς πρύμνης.

Παρεξειρέσιον (τὸ), = Παρεξειρεσία.

Παρ·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Κτυπῶ (Ὑπάγω μὲ) τὸ ἄλογόν μου παρεμπρός, περνῶ (κυρ.) ἔφιππος καὶ ἐβγαίνω ἢ διαβαίνω ἀπὸ πουθενά· (μτφορ. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Τοὺς τριάκοντα χρόνους—,« Τζ.

Παρεξέλεγχος (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρ·εξ·ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω τι ἀμὲ ψευδεῖς συλλογισμούς, ἀναιρῶ μὲ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα.

Παρεξελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξέρχομαι.

Παρ·εξ·έλκω, Μ. ελκύσω. Τραβῶ (μὲ τρόπον) παραέξω.

†Παρεξέμεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεξίμεν.

Παρεξερέω-ῶ, Μ. έλλ. (ἀμλ.) τοῦ Παρεξαγορεύω, (ὀρθότ. Παρὲξ ἐρέω).

Παρ·εξ·έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Παρεξείρπυσα κτλ.). Συρόμενος ἐβγαίνω κρυφίως ἀπὸ πουθενά, ξετρυπόνω 'σὰν τὸ 'φεῖδι.

Παρ·εξ·έρχομαι, Μ. εξ·ελεύσομαι (ἀόρ. Παρεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω κρυφὰ (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν)· περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος καὶ ὑπάγω παρέκει· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι· (μτφορ.) ἀθετῶ, παραβαίνω. » Οὔπως ἔστι Διὸς νοον παρεξελθεῖν, « Ὁδ. Ε.

Παρεξεστηκώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεξίστημι.

Παρ·εξ·ετάζω, Μ. άσω. (μὲ α'τ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐξετάζω τι κατὰ παράθε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν πρὸς ἄλλο, παραλληλίζω, (Γαλλ.) confronter.

Παρεξέτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατὰ παράθεσιν ἐξέτασις, παραλληλισμός

Παρεξεύρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παρεξεῦρε (εὗρεν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ἢ παρὰ τὸ προσῆκόν) τις.

Παρ-εξ-ευρίσκω, Μ. εὑρήσω. Πλησίον ἢ Παρεκτὸς τοῦ ἤδη εὑρεθέντος εὑρίσκω (ἐφευρίσκω ἀνακαλύπτω) καὶ ἄλλο τι.

Παρ-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Ἐξηγῶ κακῶς, παρεξηγῶ.

Παρεξήγημα (τὸ). παρεξηγημένον ῥῆμα ἢ πρᾶγμα. 2) = τῷ-

Παρεξήγησις, εως (ἡ). κακὴ (ψευδὴς, ἐσφαλμένη) ἐξήγησις.

Παρεξήϊε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Παρίξειμι.

Παρεξηλάκεε, Ἰων. ἀντὶ Παρεξηλάκει, γ'. ἐν. πρσ. ταῦ ὑπερσ. τοῦ Παρεξελαύνω.

Παρεξῆς, ἐπῤ. = Ἐξῆς, ἐφεξῆς, ἀκολούθως κτλ.

Παρ-εξ-ίημι, Μ. εξ-ήσω (ἀόρ. Παρεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω νὰ περάσῃ (νὰ παρέλθῃ) τι· (μτνμ.) παραμελῶ, παραβλέπω.

Παρεξίμεν, Π. ἀντὶ Παρεξεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρεμφ. τοῦ Παρεξίημι.

Παρεξιὼν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Παρέξειμι.

Πάρεξις, εως (ἡ), τὸ παρέχειν, δόσις· προμήθευσις.

Παρ-εξ-ισάζω, Μ. άσω καὶ

Παρ-εξ-ισόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξισόω, παραβάλλω.

Παρ-εξ-ίστημι, Μ. εκ-στήσω. Ἐβγάλλω (Μετακινῶ) τι ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν· μεταβάλλω (καὶ μσ. μεταβάλλομαι) ἐπὶ τὸ χεῖρον· (μτνμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου· (ἐπὶ οἴνου) χαλνῶ, κόπτω.

Παρ-εξ-οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω ἐκτὸς (παρεκτὸς) τῆς εὐθείας (τῆς προκειμένης) ὁδοῦ, παραστρατίζω.

Παρέξοδος (ἡ). κρυφὴ (πλαγία) ἔξοδος, παράπορτ· (ἐνίοτε) ἑτοιμασία διὰ ταξεῖδι (ῐ).

Παρ-εξ-οκέλλω (χ. Μ.), = Ἐξοκέλλω.

Παρ-εξ-ουθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουθενῶ καθ' ὁλοκληρίαν.

Παρέξω, μέλλ. τοῦ Παρέχω.

Παρ-εξ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω. Σπρώχνω εἰς τὸ πλάγι, στρυμώνω.

Παρ-έοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. †Παρείκω, ἔχω κάποιαν ὁμοιότητα μέ· φαίνομαι ὡς ἄν· (ἀπρσ.) συμβαίνει, ἔγει τόπον του, εἶνε εὔλογον, (παρβλ. Παρήκω).

Παρεοικότως, ἐπῤ. (μτχ.). Παρομοίως.

Παρεοῦσα, Δ. ἀντὶ Παρεοῦσα.

Παρεὸν, Ἰων. ἀντὶ Παρὸν, οὐδ. καὶ

Παρεοῦσα, Ἰων. ἀντὶ Παροῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ Πάρειμι, Ν. παρέσομαι.

Παρέπαινος (ὁ). ὁ ἐν παρέδῳ (ἐν εἴδει ἐπεισοδίου) ἔπαινος, (ἴδε Παράψογος).

Παρ-επ-άλλομαι, Ἰων. ἀντὶ Παρεφάλλομαι.

Παρ-επ-εισ-οδιάζω, Μ. άσω. Παρενείζω τι ὡς ἐπεισόδιον.

Παρ-επι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐγγομαι ἢ Ὑπάγω πρὸς βοήθειάν τινος ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρεπιγραφὴ (ἡ). τὸ παρεπιγράφειν· (συνεκχ.) τὸ παρεπιγεγραμμένον· (ἰδιαιτ.) σημείωσις εἰς τὸ περιθώριον ἢ ἐν παρενθέσει εἰς τὸ κείμενον χειρογράφου δραματικοῦ ποιήματος πρὸς ὁδηγίαν τοῦ ὑποκριτοῦ ἢ τοῦ μηχανοποιοῦ (π. χ. εἰς τὸν στίχ. 223 τῶν Ὀρν. τοῦ Ἀριστοφ. αἱ λέξεις » Αὐλεῖ τις).

Παρ-επι-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον, σημειόνω ἐκτὸς τοῦ κειμένου (εἰς τὸ περιθώριον).

Παρ-επι-δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Δείχνω τι ἐν παρόδῳ καὶ πρὸς ἐπίδειξιν. » Οἱ δ' ἐν οἷς οὐ χρὴν παρεπιδείκνυνται αὐτὴν (τὴν διαλεκτικὴν), « Γαλ.

Παρ-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθάνω ἢ Διατρίβω πουθενὰ ὡς παρεπίδημος.

Παρεπιδημία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Παρεπίδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδημῶν (φθάνων ἢ διατρίβων) πουθενὰ διὰ ὀλίγον καιρὸν, περαστικός.

Παρ-επι-κουρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρεπιβοηθῶ· παραστέκω. χρησιμεύω.

Παρ-επι-νεύω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ πρόσφορον (παρεκτὸς τούτου) καὶ ἄλλο τι.

Παρ-επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω ἔτι μᾶλλον.

‡Παρ-επι-πνείω, Π. ἀντὶ-

‡Παρ-επι-πνέω, Μ. πνεύσω καὶ πνευσοῦμαι. (ἐπὶ ἀνέμου) Φυσῶ ἀπὸ τὸ πλάγι ἢ ἐλαφρὰ ἢ εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ.

‡Παρ-επι-πορεύομαι, Μ εύσομαι. Ὑπάγω (Προχωρῶ, Πλησιάζω) πουθενὰ ἀπὸ τὸ πλάγιον, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραπορεύομαι).

Παρ-επι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τι ἐν παρόδῳ· ἐξετάζω βιαστικὰ ἢ ἐπιπολαίως, ἢ ἐκ παραλλήλου πρὸς ἄλλο.

Παρ-επι-σπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπισύρω τι εἰς ἐμαυτὸν ἐν παρόδῳ (ὡς ἐπεισόδιον ἄλλου).

Παρ-επι-στείβω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Παρεπιπορεύομαι.

Παρ-επι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὀλίγον πλάγια ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· (ἐλλ. ἢ ἀμαθ. καὶ μσ.) γυρίζω ὀλίγον ἵνα ἰδῶ ὀπίσω μου ἢ εἰς τὸ πλάγι μου.

Παρεπιστροφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα ὀλίγον πρὸς τὸ πλάγι, γύρισμα κρυφὰ (μὲ τρόπον). » Προσώπου —, « Πλ.

Παρ-επι-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι (Ἐπιφαίνομαι) ἀμυδρῶς πως.

Παρ-επι-φέρω, Μ. ἐποίσω (ἀόρ. Παρεπήνεγκα κτλ.). Φέρω τι παρεκτὸς τῶν ἄλλων ἢ πλαγίως εἰς τὰ μέσον, παρεισάζω προσέτι ἢ μὲ τρόπον.

Παρ-επι-χέω-ῶ, Μ. χεύσω. Χύνω κατ' ὀλίγον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον ἐπάνω εἰς.

Παρ-επι-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ ἐπιπολαίως καὶ ἐν παρόδῳ.

Παρέπλαγξα, ἀόρ. τοῦ Παραπλάζω.

Παρέπλαξα, Δ. ἀντὶ Παρέπληξα, ἀόρ. ά. τοῦ Παραπλήσσω.

Παρέπλω, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνιλ.) ἀόρ. ά. τοῦ Παραπλώω.

Παρ-επομαι, Μ. έψομαι (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου. παρακολουθῶ· (μτνμ.) εἶμαι ἢ ὅμεσος συνέπεια (τὸ παρακολούθημα) τινός.

Παρέπτην, ἀόρ. β'. τοῦ Παρίπτομαι.

Παρεργάτης, ου (ὁ), Π. κακὸς (ἀνεπιτήδειος) δημιουργός. (μὲ γεν.) »Λόγων—, « Εὐρ.

‡Παρ-εργογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τὰ πάρεργα (τὰ πρὸς στολισμὸν μόνον) τῆς εἰκόνος.

Παρ-εργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργολαβῶ τι ὡς ἐν περιέργῳ, ἀναδέχομαι (ὡς ἐργολάβος) καὶ ἄλλο τι παρεκτὸς τοῦ προκειμένου ἔργου.

Πάρεργον (τὸ). τὸ μὴ καθαυτὸ (κυρίως) ἔργον, ἔργον τὸ ὁποῖον κάμνει τις ὅταν δὲν ἔχῃ ἄλλο (ἢ ὅταν εὐκαιρῇ ἀπὸ τὰ) καθαυτὸ ἔργον· (ἐν γέν.) ἐπουσιῶδες (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, περιττὸν ἢ ὄχι τόσον ἀναγκαῖον) ἔργον· παραπλήρωμα. »Πάρεργον (εἰκόνος),« Αἰλ., τὸ μὴ καθαυτὸ ἀντικείμενον. » Ὁδοῦ πάρεργον, « Ἀκ., τὸ ἐν παρόδῳ γινόμενον. » Δόμων πάρεργον ποιεῖται με,« Εὐρ., μὲ θεωρεῖ ὡς νοθον. » Πρίαμον δὲ φασι πάρεργον Νεοπτολέμιρ γενέσθαι,« Παυσ., ἐφονεύθη ὄχι ἐπίτηδες καὶ μὲ σκοπὸν προμελετημένον, ἀλλ' ὡς ἐν παρόδῳ ἢ τρόπον τινὰ ὡς ἐπίμετρον τῶν ἄλλων φονευθέντων. » Ἐν πάρεργῳ (ἢ) » Ἐκ παρέργου (καὶ ἐλλ.) »Πάρεργον,« Δξ., =Παρέργως. » Ἐν παρέργῳ θοῦ με,« Σοφ., βίψε με εἰς μίαν ἄκρην τοῦ πλοίου σου ὡς παραφόρτωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πάρεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὸ Ἔργον, ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. »Λόγος—,« Πλάτ., ὁ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ παρέκβασιν. »Ἀνάλωμα—,« Πλ., τὸ παρεκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ.

Παρέργως, ἐπῤ. Ὡς πάρεργον, (ἐπιμ.) χωρὶς ἐπιμέλειαν· ἐπιπολαίως· ἐν παρόδῳ.

Παρ-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον, παροξύνω.

Παρ-ερέσσω (ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ πλαγίως· (μὲ αἰτ.) κινῶ τι μὲ τὰ κωπιὰ ἢ ὡσὰν μὲ κωπιὰ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος.

Πάρερμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται εἰς τὸ πλάγιόν τινος ὡς στήριγμα, (εἰς τὸν Ἱππκρ. ὅσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραίρημα).

Παρερμηνεία (ἡ). ἑρμηνεία ἐσφαλμένη, παρεξήγησις.

Παρερμηνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρερμηνεύων (παρεξηγῶν) τὰς Γραφὰς, αἱρετικὸς, [ἐκ τοῦ

Παρ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω ψευδῶς (ἐσφαλμένως), παρεξηγῶ.

Παρ-ερπύζω, Μ. ερπύσω καὶ

Παρ-έρπω, Μ. ερψω (ἀόρ. Παρεῖρπυσα κλπ.). Εἰσχωρῶ ἢ Πλησιάζω συρμένος (κρυφίως) πουθενὰ, ἐμβαίνω ὡσὰν τὴν γάταν (σὰν τὸν κλέπτην). (Π.) ἀντὶ Παραπορεύομαι, διαβαίνω. » Τάνδε (τὴν πλάτανιν) παρέρπων,« Ἐπιγρ.

Παρερρῑμμένως, ἐπῤ. (μτχ.). Παρημελημένως.

Παρέρρωγα, μσ. (μὲ σημασ. π0.) πρκ. τοῦ Παραῤῥήγνυμι.

Παρ-ερρύω, Μ. ερύσω. Τραβῶ κατὰ μῆκος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινος ἢ πρὸς τὸ πλάγιον. «Φραγμὸν παρείρυσαν,» Ἡρ. (ᾗ πθ.) «Παρείρυσθη τὸ στόμα,» Ἱππκρ., ἐστραβοστόμιασεν.

Παρ·ἐρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Παρῆλθον κτλ.). Περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος· (μὲ αἰτ. προθετ.) περνῶ καὶ ὑπάγω (ἐμβαίνω) πουθενά· (χ. πτ.) περνῶ καὶ ὑπάγω τὸν δρόμον μυ, διαβαίνω· (μτφμ.) περνῶ ᾗ γίνομαι χωρὶς νὰ ἐπανέλθω πλέον, ἐκλείπω· (συνκδχ.) διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος, ἢ· παραπρέχω· λησμονῶ. (συνήθ. μὲ αἰτ.) «Οὔ ποτε τὸν βωμὸν νηὶ παρῆλθον,» Ἰλ. Θ. (καὶ ἐπιρ.) «Τῇ οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται,» Ὅμ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Εἰς τὴν πόλιν βίᾳ παρεληλυθότας,» Ξεν. «Ἐπεὶ δὲ παρῆλθον ἐς τὴν αὐλήν,» Ἡρ. (καὶ χ. πτ.) «Φυλακὰς χαλεπὰς παρελθεῖν,» αὐτ. «Αἰσθόμενος τῆς νυκτὸς παρεληλυθότας αὐτοὺς,» Ξεν. (ᾗ μτφμ.) «Τάχα σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἤδη,» Θκρ. «Ὁ παρεληλυθὼς χρόνος,» Δμ. (καὶ ἀπολ.) «Τὸ παρελθὸν,» Αξ. (καὶ συνκδχ.) «Μή με παρέλθῃς,» αὐτ. «Οὐδὲν παρῆλθεν,» Ἀρςφ., δὲν ἄφησε (δὲν λησμόνησε) τίποτε. «Μικροῦ μὲ παρῆλθεν εἰπεῖν,» Αξ., μοῦ διέφυγε τὴν μνήμην. 2) περνῶ παρεμπρός· ἐξαπερνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.)· (συνκδχ.) ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζομαι (κυρ. εἰς τὴν σκηνὴν ὡς ὑποκριτὴς, ἢ εἰς τὸ βῆμα ὡς ῥήτωρ). «Παρῆλθεν ὡς νύμφη κεκοσμημένη, ᾗ ἐκαθέζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου,» Ξεν. «Παρελθὼν δέ τις ἔφη,» αὐτ. «Εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ βουλευτήριον) παρῆλθεν,» Πλάτ., Αἰσχ., Πλβ. «Αὐλῳδοὶ παρῆλθον,» Ἀθ. «Οὐκ ἔσθ' ὅς σε παρέλθῃ (ποσσὶν),» Ἰλ. Ψ., Ὀδ. Θ. (καὶ μτφμ.) «Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος,» Πλ. «Οὐκ ἔστι παρελθεῖν Δίος νόον,» Ἡσ. «Ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες,» Θκρ., ὑπερέβης, ἐνίκησας. (καὶ ἐλλ.) «Μὴ δ' οὕτως κλέπτε νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδὲ με πείσεις,» Ἰλ. Α.

Πάρεσαν, Π. ἀντὶ Παρῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρ·εσ·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐναρμόζω τι ἀνάμεσα εἰς, παρενείρω.

Παρ·εσθίω, Μ. παρ·έδομαι (ἀόρ. Παρέφαγον κτλ.). Τρώγω τι κρυφίως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, (παρβλ.) Παρατρώγω. «Τὰ παρεσθίοντα ἐν τῷ θηλάζειν ῥᾷον φέρει τὸν ἀπογαλακτισμόν,» Ἱππκρ.

Πάρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρίημι· (κυρ.) χαύνωσις, παράλυσις. «Διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων,» Γρφ., τὴν νέκρωσιν ἢ (κατ' ἄλλ.) τὴν ἄφεσιν. «Τὴν πάρεσιν αὐτῶν τὴν ἐπὶ σφᾶς, ὄντας ἐνσπόνδους καὶ συγγενεῖς,» (Ἀππ. παρὰ) Σδ.

Παρεσκευάδαται, Ἰων. ἀντὶ Παρεσκευασμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. ᾗ

Παρεσκευάδατο, Ἰων. ἀντὶ Παρεσκευασμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Παρασκευάζω.

Παρεσκευασμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐκ παρασκευῆς, ἐκ προμελέτης· μετὰ προετοιμασίαν.

Παρέσσεται, Π. ἀντὶ Παρέσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Πάρειμι.

Παρεστάμεν καὶ Παρεστάμεναι, Π. Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Παρεστάναι, μσ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρίστημι.

Παρεστεὼς, Ἰων. ἀντὶ Παρεστὼς ἢ Παρεστηκώς.

Παρεστήξω, -ομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Παρίστημι.

Παρέστιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν ἑστίαν, (συνκδχ.) οἰκιακὸς, = Ἐφέστιος.

Παρεστὼς, ῶσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ Παρεστηκώς, μσ. πρκ. τοῦ Παρίστημι.

Παρεσχαρίτης, ου (ὁ), = Παραμάγειρος.

Παρέσχατος (ὁ, ἡ), = Παρατελευταῖος. «Παρέσχατος ὁ ἐννέα ἐν μοναδικοῖς ἀριθμοῖς,» Εὐς.

Παρ·εταζω, Μ. άσω, = Παρεξετάζω.

Παρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρίημι.

Παρ·ετοιμάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι ἐκ τοῦ παραχρῆμα, προετοιμάζω.

Παρετοιμασία (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἑτοιμασία, προετοιμασία.

Πάρετος (ὁ, ἡ), [[παρίημι]]. ἀτονισμένος, ἐκνευρισμένος· ἀποκαμωμένος· παράλυτος. (μτφ.) μωρὸς, παράφρων.

Παρ·ετυμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Παράγω λέξιν τινὰ ἐτυμολογικῶς ἀπ' ἄλλης. 2) ἐτυμολογῶ ἐσφαλμένως (;).

Παρ·ευδιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπολαμβάνω εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα γαλήνης (εὐδίας), (μτφορ.) ζῶ ἡσύχως (ἀταράχως).

Παρευδιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φαινόμενος (παρὼν) ἐν καιρῷ εὐδίας. «Ὄρνιθες παρευδιασταὶ,» Ἀθ., ὅσα θαλάσσια πτηνὰ βόσκουν ἐν καιρῷ γαλήνης εἰς τὴν ξηράν.

;Παρ·ευδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Παρευδιάζομαι.

Παρ·ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ πλειότερον ἄλλου τινός, τὸν ἐξαπερνῶ εἰς τὴν ὑπόληψιν.

Παρευδοκίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρ·ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐημερίαν, παρευδοκιμῶ.

Παρ·ευθύνω, Μ. υνῶ, Π. παρεκτρέπω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραβιάζομαι.

Παρευθὺ; ᾗ Παρευθὺ, ἐπίρ. Εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα, πάραυτα.

Παρ·ευκηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γλυκομιλῶν καταπραΰνω, καθησυχάζω, (κοιν.) καλοπιάνω.

Παρ·ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Προσέχω (Προφυλάττομαι) ἀπό τινος, ἀποφεύγω μὲ τρόπον.

†Παρ·ευμαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παρ·ευνάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω πλησίον τινὸς, συγκαθεύδω ὡς πάρευνος.

;Παρευναῖος, α, ον, = Πάρευνος.

;Παρ·ευνάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Παρευνάζομαι.

Παρευναστὴρ, ῆρος καὶ

;Παρευναστὴς, οῦ (ὁ), = Παρακοιμώμενος, (Βυζ. ἀπὸ τοῦ Ατν. Κουβικουλάριος).

Παρευνέτης, ου (ὁ) καὶ

Παρευνέτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Πάρευνος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (εἰς τὴν αὐτὴν εὐνὴν μετά) τινος κοιμώμενος, σύζυγος.

Παρεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρευρίσκω, ἐφεύρεσις ψεύδους πρὸς ἐξαπάτησίν τινος, πρόφασις.

Παρεύρημα (τὸ). ψεῦδος (πρόφασις) πρὸς ἐξαπάτησιν.

Παρευρημένως, ἐπίρ. Μὲ παρευρέσεις, δολίως, (εἰς τὸν Ζηνόβ. ᾗ Σουίδ. ὁ Schneider διορθ. Πρευμενῶς), [ἐκ τοῦ

Παρ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω (Ἀνακαλύπτω) τι κατὰ τύχην. 2) ἐφευρίσκω τι ἐκ τοῦ προχείρου· εὑρίσκω ἀφορμὴν, πλάττω αἰτίας (προφάσεις), (Γαλλ.) controuver.

Παρεύσας, Δ. ἀντὶ Παρούσης, γεν. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Πάρειμι.

Παρ·ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρευρίσκομαι τακτικὰ (Εἶμαι πάντοτε παρὼν) εἰς τὰ χρέη τῆς ὑπηρεσίας μου.

Παρ·ευτρεπίζω, Μ. ίσω, = Παρετοιμάζω, προετοιμάζω.

Παρ·ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ εὐτύχημά τι παρὰ τὸ προσῆκον (δολίως).

Παρ·ευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εὐωχοῦμαι ἐν παρόδῳ.

Παρ·εφ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ κατεπάνω τινὸς ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρ·εφ·άπτομαι, Μ. άψομαι. (μὲ γεν.) Ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ·εφ·εδρεύω, Μ. εύσω. Φυλάττω ὡς φρουρὸς πλησίον τινὸς, (μὲ δοτ.) παραμονεύω.

Παρεφθαρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ κάποιαν παραφθοράν.

Παρεχέμεν, Π. ἀντὶ Παρέχειν.

Παρέχοντι, Δ. ἀντὶ Παρέχουσι.

Παρ·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. β'. Παρέσχον κτλ.). (κυρ.) Κρατῶ τι πλησίον τινὸς (ἕτοιμον). «Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν (τοὺς ἵππους), ὁπότε κέν μιν γυῖα λάβοι κάματος,» Ἰλ. Δ. (καὶ ἐλλ.) «Πάρεχ' (ἐνν. σεαυτὸν) ἐκποδὼν,» Ἀρςφ., ςάσου (τραβήξου) παρέκει, παραμέρισε, (ὄθ. 2) (συνήθ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) δίδω, χαρίζω· προμηθεύω· συνεισφέρω· (καὶ τρπ. μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) κατορθόνω· ἀναδεικνύω· (ἐν γέν.) κάμνω νὰ γένῃ τι, δίδω αἰτίαν, προξενῶ· ἐπιτρέπω· (ᾗ μα.) δείχνω ἐμπράκτως· παρουσιάζω· (ἐπιρ.) ἔχω· (ἐπὶ ἀριθμ.) φέρω, παράγω· (καὶ ἀπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εὑρίσκω καιρὸν (εὐκαιρίαν), εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, μοὶ εἶνε εὔκολον, ἠμπορῶ. «Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ἤ τ' ἐχέμεν, πάρα σοι,» Ἰλ. Τ. «Γέλωτα (Πράγματα, Ὄχλον, Αἴσθησιν) παρέχειν τινὶ,» Ὅμ., Ἡρ., Ξεν. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) «Παρέχειν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἑαυτὴν,» Ακ., Ἀρτμδρ. «Κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι,» Ἀρςφ. «Παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον (εὐπειθῆ κτλ.),» Ξεν. «Παρέχοντος δὲ αὐτοῦ εἰρήνην τοῖς ἔργοις,» αὐτ. (ᾗ ἀπαρ.) «Παρέξει τοι θεήσασθαι κατ' ἡσυχίην,» Ἡρ. (ᾗ ἀπρσ.) «Καί μοι παρέχει (ἐνν. ὁ καιρὸς ἢ ἡ τύχη) νῦν ὑμέων ἄρχειν,» αὐτ., εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, μοὶ εἶνε εὔκολον. «Ἐν νόῳ μὲν εἶχε ᾗ πρότερον αὐτομολήσειν,» ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε, ὡς τότε,» αὐτ., δὲν τὸν ἔτυχεν εὐκαιρία· (καὶ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ μτχ.) » Παρέχον τῆς Ἀσίας ἄρχειν, ἄλλοτι αἰρήσεσθε; « αὐτ. ᾗ ἐπίρ.) » Εὖ δὲ παρασχὼν, « Θκ. , ἂν ἔλθοιν τὰ πράγματα δεξιά. (καὶ μσ.) » Μάρτυρας παρέχομαι, « Πλάτ. » Δεύτερος οὗτος (ὁ Ἰνδὸς) ποταμῶν ἁπάντων, κροκοδείλους παρέχεται, « Ἡρ. » Χῖοι δὲ παρείχοντο νῆας ἑκατὸν, αὐτ. » Εἰμὶ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέσχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, « Δη. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὅστις παρέχοιτο ἵππον καὶ ὅπλα καὶ ἄνδρα δόκιμον, « Ξεν. » Οὓς ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην τε τὴν χώραν παρεχομένους καὶ ἐνεργὸν τὴν γῆν, καὶ πλήρη δένδρων κτλ., τούτοις χώραν τε ἄλλην προστίθησι καὶ δώροις κοσμεῖ, « αὐτ. » Ἡμᾶς, καὶ πόλιν ἀξιόχρεων παρεχομένους, καὶ σύνεσιν δοκοῦντας ἔχειν, « Θκ. , ἔχοντας. » Πυνθανόμενοι.. ἃ παρέχεται, « αὐτ., προτείνει, ὑπόσχεται. » Ἑβδομήκοντα ἐνιαυτοὶ παρέχονται ἡμέρας (τόσας), « Ἡρ., κάμνουν. » Ἄνυτος σχῆμα ὡπλισμένου παρεχόμενος, « Παυσ. , εἰκονισμένος εἰς σχῆμα ἐνόπλου ἀνδρός. » Παρασχέσθαι θεὸν εὔμενῆ, « Εὐρ., (παρβλ. Παρασκευάζω).

;Παρέψημα (τὸ), ἕψημα (φαγητὸν) τὸ ὁπ. τρώγεται ὡς ἐν παρέργῳ (διὰ ἡδονὴν μόνον), (κοιν.) γλιγοῦδι, (Τουρκ.) μεζελίκι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παρόψημα.

Παρέψησις, εως (ἡ), -Ἕψησις, βράσιμον. (ἰατρ.) = Πυρίασις.

Παρέω, Ἰων. ἀντὶ Παρῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίημι.

Παρεὼν, Ἰων. ἀντὶ Παρών.

Παρεωσάμενος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παροράω.

Παρεωσμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρωθέω.

Παρηβάω-ῶ, Μ. ἡσω. Παρακμάζω, γίνομαι.

Πάρηβος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. παρῆλθεν ἡ ἥβη (ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας), παρῆλ.ξ.

Παρηγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) = Παραγώγως.

Παρηγορέατο, Ἰων. ἀντὶ Παρηγορήντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ

Παρηγορέω-ῶ, καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Παραινῶ, συμβουλεύω· (μὲ δοτ. ὀργαν.) καταπραΰνω, ἐξιλεόω. (ἰατρ.) θεραπεύω διὰ μαλακτικῶν· (συνήθ.) = Παραμυθέομαι. » Ἐπειρᾶτο πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτοὺς, « Πλ. » Παρηγοροῦντες τὴν τροφὴν ἀναγκαίῳ προσοψήματι, « Φιλ. » Ὀλεῖς μάτην με, κοὐκ ὄπως παρηγορῶν, « Αἰσχλ. » Οἴκτειρον, ἐλθὼν σ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν, παρηγόρησον ὡς ἀποκτείνει φθόνος γυναῖκας, « Εὐρ. (ᾗ μσ.) » Παρηγορεῖοντες αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν, « Ἡρ. » Παρηγορέοντο αὐτὸν ἀπίσασθαι ἀπὸ βασιλήος, « αὐτ.

Παρηγόρημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ γίνεται πρὸς παρηγορίαν· (εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἄρχν. [Βατράχ. 213] ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραχορήγημα).

Παρηγόρησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Παρηγορία ἢ Παρηγόρημα.

Παρηγορητικὸς, ἡ, ὸν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. = Παρηγορικός.

Παρηγορία (ἡ), τὸ παρηγορεῖν, παραίνεσις, συμβουλὴ· ἀνακούφισις θλίψεως, θεραπεία· παραμυθία. » Φαρμασσομένη χρίματος παρηγορίαις, « Αἰσχλ. 2) (εἰς τὸν Ἰων.) ἐπωνυμία παρωνύμιον.

Παρηγορικὸς, ἡ, όν. Ἀριμόβιος (Ἐπιτήδειος, Συντελῶν) πρὸς παρηγορίαν, παρηγορητικὸς· (ἰατρ.) μαλακτικὸς, καταπραΰντικός. » Κατάπλασμα παρηγορικὸν, « Ὀριβ., Γαλ. (καὶ πρὸς γεν.) » Βηχὸς (« Κεφαλαλγίας) παρηγορικὸν, « Ἱππκρ.

Παρηγορικῶς, ἐπίρ. Μὲ παρηγορικὸν (παρηγορητικὸν) τρόπον, ἐν εἴδει παρηγορίας. » Προσάγειν οὐ βιαίως ἀλλὰ παρηγορικῶς, « Ἱππκρ.

Παρήγορος (ὁ, ἡ). ὁ παρηγορῶν (συντελῶν πρὸς παρηγορίαν)· παρηγορητικὸς. » Μύθος —, « Ἀπλλν. (καὶ πρὸς γεν.) » Δίψης καὶ λιμοῦ παρήγορος, « Μ. Αὐρ.

Παρῄδα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρήϊδα ᾗ

Παρῇδες, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρηΐδες, αἰτ. ἐν. καὶ ὀνμς. πλθ. τοῦ Παρηΐς.

Παρηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω (Νοστιμίζω) τι ἐκ τοῦ προχείρου, καρυκεύω ὀλίγον τι.

Παρῄειν, παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι.

Παρηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ στραγγιωτήριον· (ἰατρ.) ἐβγάλλω τὴν τροφὴν ἀχώνευτον.

Παρήθημα (τὸ). ἀποστραγγίσι, καταπάτι.

Παρηιρέθομαι, Π. ἀντὶ Παραίρομαι.

Παρηρέθη, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραείρω.

Παρῄϊε, Ἰων. ἀντὶ Παρῄει.

Παρήϊξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Παραΐσσω.

Παρήϊον (τὸ), Π. Ἰων. μέρος τοῦ χαλινοῦ, (ἄλλ.) Παραγναθίδιον. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Παρειά. » Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα, « Θκρ. , τοῦ κατεσύντριψε τὰ μάγουλα.

Παρῄς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παρειά. » Φοινίσσουσα παρῇδ' αἰσχύνῃ, « Εὐρ.

Παρῆκα. ἀόρ. ά. τοῦ Παρίημι.

Παρηκοΐα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Παρακοή.

Παρῆκοος, παρτ. τοῦ Παρήκω.

Παρήκοος (ὁ, ἡ). ὁ παρακούων (μὴ καλοακούων ἢ μὴ ὑπακούων), ἀπειθὴς, ἀπρόσεκτος.

Παρηκουσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀπειθῶς· χωρὶς ὑπακοὴν ἢ χωρὶς προσοχὴν.

Παρῆκω, Μ. ήξω. Προέρχομαι, προβαίνω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) φαινομαι, ἀποδεικνύομαι· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι. » Ἔξω παρήκει, « Σοφ. » Ἀλλὰ τὰ μὲν παρήκει, « Πίνδ., παρῆλθον. (καὶ τρπ.) » Τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκε, « Σοφ., ἐφάνη, ἀπεδείχθη. 2) ἐκτεινομαι κατὰ μῆκός τινος, παρεκτείνομαι. » Παρῆκε δὲ αὐτοῦ τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρείων, ἐς Πλατειάς, « Ἡρ. » Πρὸς δύνοντα δὲ ἥλιον παρήκει ἡ Αἰθιοπὶς χώρη, « αὐτ. 3) (τρπ.) = Προσήκω. » Εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου, « Πλάτ., ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, τυχούσης εὐκαιρίας. » Ἐκ τοῦ παρήκοντος λέγειν τι, « Γενν., ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. συγχ. τῷ Παρείκω, π. χ.) » Κατὰ τὸ ᾗ εἰ παρῆκον (ὀρθότ. παρεῖκον) τοῦ κρημνώδους προσβαίνων, « Θκ. (Δ'. 36).

Παρήλασα, ἀόρ. τοῦ Παρελαύνω.

Παρῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρήλθοσαν, Βοιωτ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Παρῆλθον (πλθ.).

;Παρηλικία (ἡ). παρακμὴ, [ἐκ τοῦ

Παρῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). περασμένος τὴν ἡλικίαν, Πάρηβος.

Παρήλιος (ὁ) καὶ Παρήλιον (τὸ). ὁ πλησίον τοῦ ἡλίου φαινόμενος ἐνίοτε (κατ' ἀνταναύκλασιν τῶν νεφῶν) ἄλλος ἥλιος.

Παρηλλαγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὅλως διόλου διαφορετικὸν (παρηλλαγμένον, ἀσυνήθιστον).

Πάρημαι (παρτ. Παρήμην), Π. ἀντὶ Παρακάθημαι. (μὲ δοτ.) » Σύεσσι παρήμενον, « Ὀδ. Ν. (καὶ χ. πτ.) » Γύπε δέμιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, « Ὀδ. Α. » Παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, « Ὀδ. Σ.

Παρημελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, ἀπρόθυμως.

Πάρημεν ἢ Παρήκαμεν, Δ. ἀντὶ Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι.

Παρημερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Διημερεύω πλησίον τινος· ἀσχολοῦμαι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἢ καθημερινῶς εἴς τι.

Παρήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἡμέραν παρ' ἡμέραν (κάθε δύο ἡμέρας). — Ἑτερήμερος. 2) Π. = Ἐφήμερος, πρόσκαιρος. 3) σπν. ἀντὶ Παράκαιρος, ἄωρος. » Ὄμφακα βότρυν ἢ παρήμερον στάχυν, « Ν. Εὐγ.

;Παρημοσύνη (ἡ), Π. [παρίημι]. παράβλεψις, συγκατάβασις. (ἄλλ.) Μεθημοσύνη, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παιηοσύνη).

Παρῄνεσσα, Π. ἀντὶ Παρῄνεσα, ἀόρ. τοῦ Παραινέω.

Παρηνόμουν, παρτ. καὶ

Παρηνομησα, ἀόρ. τοῦ Παρανομέω.

Παρηνωχλουν, παρτ. καὶ

Παρηνώχλησα. ἀόρ. τοῦ Παρενοχλέω.

Παρηξις, εως (ἡ), Π. [παρήκω]. ἄρξις, φθάσιμον (εἰς τὸν λιμένα), ἄραγμα.

Παρηρονίτης, ου (ὁ) καὶ Παρηρονίτις, ιδος (ἡ). Π. ἀντὶ Παρηϊονίτης, -ίτις, παραιγιαλίτης.

Παρηρρία (ἡ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ὁ παρήορος ἵππος. 2) ἡ ἄκρα ἢ τὸ πλάγιον τοῦ πλοίου. 3) (μνημ.) μωρία, ἀνοησία. (κυρ. θηλ. τοῦ-

Παρήρριος, α, ον, Π. = τῷ

Παρήορος (ὁ, ἡ). Π [παρὰ, αἴρω ἢ † ἄρω] ὁ ἐκτὸς ἢ ἐκ πλαγίου τῆς σειρᾶς (τῆς γραμμῆς)· (ἐπμ.) ἀνάρμοστος· παράδοξος, ἀσυνήθιστος, (παρβλ.) Ἕκτωρ. » Πολλὸς δέ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ἰλ. Ι., παρὰ φύσιν μέγας, (κοιν.) θεώρατος. (ᾗ μὲ γεν.) » Νόα παρήορος, « Ἀρχίλ., » Παράφρων. (κοιν.) 'παρμένος, (παρβλ.) Πάραρος. ||. (οὐσ.) Παρήορος (ἐνν. ἵππος), « Ἰλ. Π., ὁ ἄλλ. Παράσειρος.

Παρήπαφε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Παραπαρίσκω.

;Παρηρία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παρηρορία, μωρία, παραφροσύνη, [ἐκ τοῦ

;Πάρηρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πάραρος.

(Παρῆς), ῆδος (ἡ), Π. (κατὰ κρτ.) ἀντὶ Παρῄς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρῆσθα, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἐσομαι.

Παρῆσθευ, Π. ἀντὶ Παρῆσθου, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Παραισθάνομαι.

Παρ-ησυχάζω, Μ. ἀσω, = Καθησυχάζω. (ἐνίοτε) = Παρασιωπῶ. » Ἄξιον δὲ μηδ' ἐκεῖνο παρησυχασθῆναι, « Φίλ.

Παρήσω, μέλλ. τοῦ Παρίημι.

Παρηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ παρομοίως, ὁμοιάζω ὀπωσοῦν κατὰ τὸν ἦχον, προσφέρομαι σχεδὸν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. » Τὰ δὲ ἱστία παρηχεῖται πρὸς τὸν ἱστὸν, « Εὐρ. 2) ἠχῶ παρὰ μέλος, Παραφωνῶ, (ὅθεν) » Παρηχημένος, « Γργ. Νισσ., ὁ ἐκμελὴς, (Γαλλ.) dissonant.

Παρήχημα (τὸ). λέξις ἠχοῦσα παρομοίως, (ἐπμ.) χρησιμεύουσα ὡς λογοπαίγνιον (Γαλλ. calembourg). (π. χ. »Οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς κοινοῖς,« Δημ. » Βιβλίου καινοῦ, βιβλίου καὶ νοῦ, « » Οὐ βουλεύειν, ἀλλὰ βουλεύειν ἄξιος,« Λσ. κτλ.), ἴδε καὶ τὸ ἐπμ.

Παρήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρηχέω, ὁμοιότης ὡς πρὸς τὸν ἦχον, (Γρμτ.) σχῆμα λόγου » ὅταν δύω ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα, « Ἑρμγ. (οἷον: » Σαμία μία ναῦς, « Ἰλ. Ω. » Ἀνέπλασσε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα, « Τίμ., κτλ.).

Παρθέμενος, Π. ἀντὶ Παραθέμενος, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθενεία (ἡ), τὸ παρθενεύειν, ἡ ἐν παρθενίᾳ διαβίωσις.

Παρθενεῖον (τὸ). ᾆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ παρθένων καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ παρθενίου αὐλοῦ. 2) = Παρθενοκομεῖον, μοναστήριον γυναικεῖον. 3) (ἐνίοτε εἰς τὸ πλθ.) ἤθη παρθενικά, παρθενία. »Καταβύσσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθενεῖά μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου, « Γρρ.

Παρθένειος (ὁ, ἡ), = Παρθενικὸς, Παρθένιος. » Δέχος παρθένειον, « Εὐρ.

Παρθένευμα (τὸ). ἔργον (ἐνασχόλημα, διασκέδασις) παρθένου· (Π.) κόρη παρθενευομένη. » Νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν, « Εὐρ.

Παρθενεύσις, εως (ἡ), τὸ παρθενεύειν ἡ παρθενεύεσθαι, ζωὴ παρθένου, παρθενία. » Τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθενεύσιν, « Ακ.

Παρθενεύω, Μ. εύσω. Φυλάττω κόρην τινα παρθένον, δὲν τὴν ὑπανδρεύω (ἀμτβτ.) διάγω (εἶμαι ἀθῶος ὡς ἄν) παρθένος. »Νόμος ταῖς Ἑστιάσιν ἀεὶ παρθενεύεσθαι, « Πολύαιν.

Παρθενεὼν, ῶνος (ὁ), = Παρθενών.

Παρθενία (ἡ). ἡ κατάστασις τῆς παρθένου. 2) θηλ. τοῦ Παρθένιος, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην. καὶ τῆς Δήμητρ.).

Παρθενίας, ου (ὁ). υἱὸς γυναικὸς νομιζομένης παρθένου (γεννηθεὶς πρὶν ὑπανδρευθῇ ἡ μήτηρ του).

Παρθενικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρθένον, παρθένου ἴδιος. ||. (οὐσ.) Παρθενική, « Π. ἀντὶ Παρθένος. » Μελεδήματα παρθενικάων, « Ἐπγρ.

Παρθενικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν παρθένος, καθὼς αἱ παρθένοι.

Παρθένιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἑλξίνη καὶ Περδίκιον, (κοιν.) παρθενοῦδι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παρθένιος, α ἢ ος, ον, = Παρθενικὸς· (συνκδχ.) καθαρὸς. (ἐνίοτε) = Παρθενίας. ||. (ἀντὶ ἐπίρ.) » Παρθένιον βλέπων, « Ἀνακρ., ἔχων βλέμμα παρθένου. ||. (πλθ.) Παρθένια (τὰ), τὰ σημεῖα τῆς παρθενίας. » Ἐξοίσουσι τὰ παρθένια τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερουσίαν, « Γρρ.

Παρθενὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀρτεμισία.

Παρθενισκάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Παρθένος, (κοιν.) παληοκόρητσον.

Παρθενογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ γυναῖκα ἀνύπανδρον (νομιζομένην παρθένον).

Παρθενοκομεῖον (τὸ), = Παρθενὼν, μοναστήριον γυναικεῖον.

Παρθενοκομία (ἡ). κομιδὴ (ἀνατροφὴ, ἐπιμέλεια) παρθένου ἢ παρθένων.

Παρθενοκτονία (ἡ). φόνος παρθένου ἢ παρθένων, [ἐκ τοῦ

Παρθενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας (θυσιάσας) παρθένον· ὁ φονεύων τὰς παρθένους.

;Παρθενόκτονος (ὁ, ἡ). ὁ φονευθεὶς ὑπὸ παρθένου.

Παρθενολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων τὴν παρθενίαν. » Γάμος—, « Ἰσίδ.

Παρθενομήτωρ, ορος (ἡ). (Ἐκκλησ.) παρθένος καὶ μήτηρ ἐνταῦτῷ, ἡ Θεοτόκος.

Παρθενοπίπης, ου (ὁ), Π. [παρθ. ὀπιπτεύω]. ὁ κυττάζων μὲ κακὸν σκοπὸν (κυνηγῶν) τὰς παρθένους, (Τουρκ.) ζαμπαρᾶς.

Παρθενοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς παρθένον, παρθένου ἴδιος.

Παρθένος (ἡ), [συγγ. τῷ †Ἁρὴν, ἀρνός;]. κόρη ἀπείρανδρος, κορῆτσι· (ἐν γέν.) κοράσιον. » Ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, « Ξεν. » Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερῴω, « Θκρ. »Παρθένος ἐξαέτις, « αὐτ. 2) (ἐπιθ.) παρθενικὸς, (συνκδχ.) ἀθῶος, (μτφ.) καθαρὸς. » Πηγὴ—, « Αἰσχλ. » Παρθένοι τριήρεις, « Ἀρρφ., αἱ πρωτόπλοοι. (Ὁ Λογγῖνος κακίζει καὶ τὸν Ξενοφῶντα ὡς ὀνομάσαντα μετωνυμικῶς καὶ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν παρθένους, » Ἀμφικράτει [λέγων] καὶ οὐ Ξενοφῶντι ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδήμονας. « Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦ Ἱστορικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ ὁ κριτικὸς, διωρθώθη;) » Αἰδημονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσατο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις (ἀντὶ: ὀφθαλμοῖς) παρθένων. « ||. (εἰς τοὺς ἐκκλησ. συγγρφ.) » Παρθένος (ὁ), ὁ φυλάττων παρθενίαν.

Παρθενοσφαγὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ σφαγὴν παρθένου.

Παρθενοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) παρθένον· φυλάττω τινὰ ὡς παρθένον, Παρθενεύω.

Παρθενοτροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Προηγ., ἀνατροφὴ παρθένου.

Παρθενοφόρος (ὁ, ἡ). φορεὺς παρθένου.

Παρθενόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστήσας ὡς ἐν φυτοῦ τῆς παρθενίας.

Παρθενόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρθένου χρῶμα, τρυφερὸς.

Παρθενωδὴς, εος (ὁ, ἡ), = Παρθενικὸς· τρυφερὸς, προσηνὴς κτλ.

Παρθενὼν, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος τοῦ οἴκου ὅπου κάθηντοι αἱ παρθένοι. ||. (εἰς τὰς Ἀθην.) ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς.

Παρθενωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄψιν (μορφὴν, ἐξωτερικὸν) παρθένου.

Πάρθεσαν, Π. ἀντὶ Παρέθεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθεσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παραθήκη, παρακαταθήκη.

Πάρθενος (ἡ), Π. ἀντὶ Παρθένος.

Παρθρέξειας, Π. ἀντὶ Παραθρέξειας, Αἰολ. ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρθύω, Π. ἀντὶ Παραθύω.

Παρισμθὶς, ίδος (ἡ). κιθαριστικόν τι μέλος ἢ ᾆσμα εἰς τὸ ὁπ. ἐπεκράτουν οἱ παρίαμβοι πόδες. 2) εἶδος ἐγχόρδου ὀργάνου.

Παρίαμβος (ὁ). (ποῦς μετρ.) συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχείας, (ἄλλ.) Πυρρίχιος.

Παρκαύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι πλησίον ἢ εἰς τὸν οἶκόν τινος.

Παριδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παροράω.

Παρ-ιδρύω, Μ. ύσω ἢ ύσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) μονίμως πλησίον τινός.

Παριέρη (ἡ). ἡ χρηματίσασα (ὑπηρετήσασα τὸν προσδιωρισμένον καιρὸν) ἱέρεια, πρώην ἱέρεια (κυρ. τῆς Ἐφεσ. Ἀρτέμ.).

Παρίζω, Μ. ίσω. Καθίζω (καὶ ἀμτβτ. ἡ ἑλλ. Κάθημαι) πλησίον τινός· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Παριζει ἀνδρὶ ἄνδρα,« Ἡρ.

Παρίει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. ἢ 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. καὶ

Παριέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρίημι.

Παριὼν, μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι.

Παρίημι, Μ. παρήσω (ἀόρ. Παρῆκα κτλ.). Ἀφίνω τινὰ νὰ περάσῃ (νὰ ἔμβῃ πουθενά, νὰ ἀναχωρήσῃ)· (ἐπὶ χρόν.) ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, (μὲ αἰτ. προθ. ἐκ δ'.) »Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν,« Ξεν. » Οὐ παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον, « αὐτ. » Ἔδεισαν, μὴ τῶν ἔνδοθέν τινες παρείησαν εἰς τὴν πόλιν αὐτοὺς,« αὐτ. (καὶ μσ.) » Παρίενται τοὺς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς, « Πλθ., εἰσδέχονται. (καὶ μτμ.) » Μὴ παριῶμεν εἰς τὴν ψυχὴν,« Πλάτ. » Καιρὸν παριέναι, « αὐτ., Θκ., Δμ. »Οὐ παρίει σεῖον ὁ θεὸς, « Παυσ., οὐ διέλειπεν. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ξεπεντόνω, χαλαρόνω· (συνκδχ.) ἐκνευρίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα, (πθ.) ἀποκάμνω· (τρπ.) παραμελῶ. »Τοῦ ποδὸς παρίει, « Ἀρρφ., (ναυτ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μόλα σκάτα! (καὶ πθ.) » Παρείθη μήρινθος ποτὶ γαῖαν, « Ἰλ. Ψ. » Κόπῳ παρεῖμαι, « Εὐρ. » Πληγεὶς περὶ τὸν τράχηλον ἔπεσε καὶ παρείθη, « Πλ. » Οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου παρείνται, « Φλρς. (ᾖ κατὰ μτχ.) » Εὐδον δὲ πᾶσαι σώματι παρειμέναι, « Εὐρ. (ἴδε ᾖ Παρειμένος), (ὅθ. 3) (μτφορ.) ἀφίνω, ἐπιτρέπω· (μσ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· στέργω. » Οὐ παρί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

« τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα, « Εὐρ. » Ἀλλ' οὐδὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαγέειν, « Ἡρ. » Παρίει τούτους διαλέγεσθαι αὐτῷ, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Παριέμεσθα ᾗ φαμὲν κακὰ φρονεῖν, « Εὐρ. » Οὐκ ἂν παρείμην, οἶσι μὴ δοκῶ φρονεῖν, « Σοφ. 4) (μετ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) παρακαλῶ· μεσιτεύω. » Τοῦτο ἡμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, « Πλάτ. » Οὐδέν σου παρίεμαι, « αὐτ. » Παρέμενος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: Παραιτησάμενος) τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω, « αὐτ., (παρβλ. Παραιτοῦμαι).

†Παρικτός, ἡ, όν. Περαστικός, [ἐκ τοῦ

Παρίκω, Π. (σπν.) ἀντὶ Παρήκω.

†Παρ·ιλλαίνω, = Παραβλέπω, στραβοκυττάζω.

Πάριμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι.

Παρ·ιππάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Παρ·ιππεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Παρακολουθῶ (μὲ αἰτ. Περνῶ) ἔφιππος πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, (ἐν γέν.) ἐξαπερνῶ, ὑπερβαίνω· (ἐπὶ χρόνου) = Παρέρχομαι. » Τοῦ μηνὸς παριππεύσαντος, « Ἀνν. Κομν., (παρβλ.) Παρελαύνω.

Πάριππος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων πλησίον (εἰς τὸ πλάγι) ἵππου, παρακολουθῶν ἔφιππος (ἢ) ἡ πεζὸς ἔφιππον. ||. (οὐσ.) Πάριππος (ἐνν. ἵππος), « ὁ συρόμενος εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ὀχήματος τρίτος παρεκτὸς τῶν δύο ἐζευγμένων. » Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ, « Ἰουλ.

Παρ·ιπταμαι, Μ. παρα·πτήσομαι (ἀόρ. Παρέπτην κτλ.). (μὲ δοτ.) Πετῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν (μὲ αἰτ.) πετῶ ἐκεῖθεν (ἐπέκεινά) τινος, περνῶ ἢ παρακολουθῶ πετῶν· (μτνμ.) παρέρχομαι ταχέως. » Στεροπή τις ὦκα παριπταμένη, « Γργ. (καὶ μτφορικώτ.) » Ἐσθλοῖς τοῖς οὐχ ἱσταμένοις, ἀλλὰ παριπταμένοις, « αὐτ.

Παρ·ισάζω, Μ. άσω, = Παρισόω.

Πάρισθι, 6'. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Πάρειμι, Μ. έσομαι.

Παρίσθμιον (τὸ), [παρά, ἰσθμός]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ βαλανίδες (γαργαλήθραις) τοῦ λαιμοῦ (κυρ. ὅταν ἦνε πρησμέναις).

Πάρισος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἴσος (ὅμοιος). » Οἱ ἀντακαῖοι, δελφῖσι πάρισοι τὸ μέγεθος, « Στρβ. » Πάρισα, « Ἀρρι, δύο ἢ ᾗ μέλιστα κῶλα μιᾶς φράσεως ὅταν συμφωνοῦν κατὰ τὸν ῥυθμὸν (τὴν καταληξιν κτλ.) πρὸς ἄλληλα.

Παρισότης (ἡ). τὸ ἀφῃρημένον οὐσιαστικὸν τοῦ Πάρισος.

Παρ·ισόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι ἴσον ἢ σχεδὸν ἴσον μὲ ἄλλο· ἐξισάζω· παρομοιάζω· (πθ.) ἐξισοῦμαι, ἰσομετροῦμαι. παραβάλλομαι. » Τᾶν οὔτις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ, « Θκρ. » Παρισωθείη μὲν ἄν, ὑπερβάλοι δὲ οὐκ ἄν, « (Οἰνόμ. παρ') Εὐρ.

Παρ·ιστάνω, μτγν. καὶ Γρφ. ἀντὶ

Παρ·ίστημι, Μ. παραστησω καὶ μσ. παρεστήξω, -ομαι (μσ. πρκ. Παρέστηκα καὶ ἀόρ. Παρέστην κτλ.). Στήνω τι πλησίον τινός· (συνκδχ.) παραβάλλω, παραλληλίζω. » Ταῖς πόλεσι δεῖ παριστάναι μὴ τὰς μικρὰς ταῖς μεγάλαις, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) » Παραστησάμενος δύο ἱερεῖα, « Ξεν. » Θύων, παρισήσατο τὸν (μάντιν.) Εὐκλείδην, « αὐτ. 2) φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω· ἀποδεικνύω· ἐκθέτω, παραστήνω· (καὶ τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) φαίνομαι· συμβαίνω. » Παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν, « Πλάτ. » Μάρτυρας παρίστασθαι, « Αξ. (καὶ ἐνν. τοῦ ἐκ γ'.) » Παραστησάμενος οὐδένα τούτων, ὅτε διέθετο, « Ἰσ. (καὶ τρτπρσ.) » Παρέστη αὐτῷ δεινὸν, « Αξ., τῷ ἐφάνη. » Παρέστηκ' ἀγὼν μέγας, « Εὐρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τοῦ παρεστῶτος θέρους, « Σοφ. » Τῶν παρεστώτων κακῶν, « Εὐρ. » Ὁ νῦν παρεστηκὼς ἡμῖν λόγος, « Πλάτ. » Πρὸς τὸ παρεστός, « Ἀρςφ., κατὰ τὰς περιστάσεις. 3) φέρω τι εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν μνήμην) τινος, ἐμπνέω τὴν ἰδέαν, καταπείθω. » Ὅταν παραστήσῃς τινὶ τοῦτο ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι ὧν ἂν σὺ βούλει, « Ξεν. » Τοῦτο παρίστησεν Ἀθηναίους τὸν Θησέα τιμᾷν, « Πλ. » Εὔχομαι... πᾶν ὅ,τι μέλλει συνοίσειν, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, « Δμ. (ᾗ μσ.) » Μηδενὶ τοῦτο παραστῇ ὡς..., « Ασ. » Δοξα παρίσταταί μοι, « Αξ. (καὶ ἀπαρ.) » Παρίστατό μοι φιλοσοφεῖν, « Αξ. (καὶ ἀπολ.) » Λέγειν ἀδεῶς τὸ παριστάμενον, « Πλ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι (τοῦ καταίδῃ) εἰς τὸν νοῦν, ὅ,τι τοῦ φανῇ, (ὅθεν 4) ἐμπνέω, ἐρεθίζω, διεγείρω, (ᾗ μσ. αὐτπθ.) λαμβάνω τόλμην (θάρρος), ἐνθουσιάζω, -ομαι· (ὅθ. ἐπὶ οἴνου) ἀποκτῶ τὴν ἀπαιτουμένην ποιότητα, γίνομαι, (ἐν γέν. ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω, εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου. » Ἡ κριθὴ παρεστηκεῖα, καὶ τὸ λῖνον σπερματίζον, « Γρφ. (ἀντιθ. τῷ Ἐξίσταμαι). » Ὁρμὴν παραστήσας, « Πλβ. » Παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, « Δσκρ. (καὶ μσ.) » Βουλόμενος παραστῆσαι καὶ τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν, « Πλβ. (καὶ αὐτπθ.) » Ὅταν ὁρμὴ παραστῇ αὐτοῖς συμφρονεῖν, « Πλβ. » Ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν εἰς κίνδυνον, ὥςε θανάτου καταφρονῆσαι, « Διόδ., (ὅθεν Παράστημα). 5) ἔρχομαι ἢ στέκω πλησίον τινός· φθάνω πουθενά· πλησιάζω· (συνκδχ.) βοηθῶ, παρεγκύω· (ἐπὶ κακοῦ) ἐπίκειμαι. (μὲ δοτ.) » Τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται, « Ὀδ. Μ. » Ἐξείης πάντεσσι παρίσταται, « Ὀδ. Ρ. » Ἤ τοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω, « Ὀδ. Ν. » Τοιάνδ' ἀεί μοι ξύμμαχον παρεστάναι, « Σοφ.. » Ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν, « Ἀρςφ. (ᾗ ἐπίθ.) » Δεῦρο παρέστης, « Ἰλ. Γ. (ᾗ χ. πτ.) » Ὡς εὖ παρέστης, « Φρς., καλῶς ὥρισες. (καὶ παραλλ.) » Ἄγχι παρεστὼς, « Ὅμ. » Τοῖόν τοι ἀσσητῆρα παρέηκε παρεστάμεναι ᾗ ἀμύνειν, « Ἰλ. Ο. » Τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλέομενος, παραστῆναι καὶ ῥύσασθαι μιν ἐκ τοῦ παρεόντος κακοῦ, « Ἡρ. » Παρίστατο δ' εἴτις συμφορὰ συμβαίνῃ, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, « Ἰλ. Π. (καὶ μτφορ.) » Τῇ Πλάτωνος παραστησάμενος δόξῃ, « Φίλ. » Ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρίστησαν ἐς τὴν γνώμην αὐτέων, « Ἡρ. (ὅθεν 6) φέρω τινὰ εἰς τὸ θέλημά μου, διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως· (συνήθ.) κυριεύω, καθυποτάττω· (ἐν γέν.) ἀναγκάζω. » Ἔδει γὰρ, ὅτε οὐκ ἐκόντας ἔθελον ἐς μάχην κατίστασθαι, ἀέκοντας αὐτοὺς παραστήσασθαι, « Ἡρ. » Τὸν δεσπότην ὑμέων ἡμεῖς παραστησώμεθα οὕτω, ὥστε ἐπὶ μηδαμοὺς ἔτι ἀνθρώπους αὐτὸν στρατεύσασθαι, « αὐτ. » Περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει, καὶ ἐν ὀκτὼ μησὶ παρεστήσατο αὐτούς, « Ξεν. » Καὶ ἄκουσαν τὴν ὑμετέραν πόλιν δυναίμην ἂν παρεστήσασθαι, « αὐτ. » Εἴπερ αὐτοὶ ἦσαν ἱκανοὶ αὐτὸν παραστήσασθαι, « Ἡρ. (ᾗ αὐτπθ.) » Πολιορκούμενοι, χρόνῳ παρέστησαν, « αὐτ. 7) (κατ' ἄλλην σημασ. τῆς προθ.) στήνω (καὶ μσ.) ἑστήκω παρέκει· ἐβγάζω (καὶ μσ.) ἐξαίνω ἔξω ἀπὸ, Ἐξίσταμαι. » Ὁ κίνδυνος καὶ διαλογισμὸν παρίστησιν, « Αἰσχ. (ᾗ μὲ γεν.) » Φρενῶν παρεστηκέναι, « Πλβ. (καὶ ἐλλ. μὲ δοτ.) » Παρεστηκέναι τῇ διανοίᾳ, « αὐτ., = Παραφρονεῖν.

†Παριστία (ἡ), Ἰων. καὶ κοινολεκτ. ἀντὶ Παρεστία· (ὅθεν τὸ κοιν.) πυροστιά.

Παριστίδιος, α, ον. Ὁ πλησίον τοῦ ὑφαντ. ἱστοῦ (τοῦ ἐργαλειοῦ).

Παρ·ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ διηγοῦμαί τι ἐν παρόδῳ (κατὰ περίστασιν). » Πᾶς τε volui Παριστορῆσαι, « Κικ. 2) ἐξιστορῶ (διηγοῦμαι) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. » Μή τις οἰέσθω παριστορεῖν ἡμᾶς τὰ κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, « Σιμοκ.

Παριστορία καὶ ;Παριστόρησις, εως (ἡ), τὸ παριστορεῖν, ψευδὴς (παραπεποιημένη) ἐξιστόρησις.

Παρ·ισχυαίνω, Μ. ανῶ. Λιγνεύω ὀπωσοῦν ἢ βαθμηδόν.

Παρ·ίσχω, Μ. παρα·σχήσω, = Παρέχω.

Παρισώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης παρίσων (σχημάτων), σχεδὸν πάρισος.

Παρίσωμα (τὸ), = Παρίσωσις.

Παρίσως, ἐπίρ. Σχεδὸν, ὡς ἔγγιστα, περίπου.

Παρίσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρισόω, ἐξίσωσις· παρομοίωσις· (ῥτρ.) σχηματισμὸς παρίσων φράσεων.

Παρισωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παρίσωσιν.

Παριτέον, θετ. τοῦ Παρίημι, ἀφίνω, καταλείπω. » Τὰ δὲ καίρια οὐ παριτέον, « Φίλ.

Παριτέον καὶ ;Παριτητέον, θετ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι. » Παριτητέα ἔδοξεν ἐς τοὺς Δακεδ. εἶναι, « Θκ.

Παριτητὸς, ἡ, όν, ῥήματ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι, ἢ τοῦ Παρίημι. » Μηδὲ παριτητὸν εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλουτοῦντι, « Ὁμιγ.

Παριτὸς, ἡ, όν. Ὅπου δύναταί τις νὰ περάσῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ εἰσαγωρήσῃ).

Παρ·ιχνεύω, Μ. εύσω. Βαδίζω κατὰ τὰ ἴχνη τινὸς, παρακολουθῶ· μιμοῦμαι.

Παρκατέλεκτο, Π. ἀντὶ Παρακατέλεκτο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παρακαταλέγομαι.

Πάρκειμαι, Π. ἀντὶ Παράκειμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρκλίνω, Π. ἀντὶ Παρακλίνω.
Παρκύπτω, Π. ἀντὶ Παρακύπτω.
Παρμεμβλωκε, Π. ἀντὶ Παρεμβέβληκε, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Παραβλώσκω. (μὲ δοτ.) παρίσταμαι, παραστέκω, κτλ.
Παιμένω, Π. ἀντὶ Παραμένω.
†Πάρμη (ἡ), [Ἀτ.] εἶδος μικρᾶς ἀσπίδος.
Παρμόνιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παραμόνιμος.
Πάρμονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράμονος.
Πάρνοψ, οπος (ὁ), εἶδος ἀκρίδος, (ἄλλ.) Κόρνοψ.
Παρό (ἀντὶ Παρ' ὅ), σύνδ. Αἰτιολογ., ὅθεν, διὰ τοῦτο. 2) ἐπίρ. Ἐξαίρ. ἐκτός, ἔξω μόνον, (κοιν.) παρά, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἴσ. ὀρθότ. τὸ Παρ' ὅ)
Παροδεία (ἡ). τὸ παροδεύειν, πέρασμα (διαβάτου).
Παροδεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς παρόδευσιν ἐπιτήδειος.
Παρόδευσις, εως (ἡ), = τῷ προηγ.
Παρ-οδεύω, Μ. εὑσω (μὲ αἰτ.) Περνῶ ἀπὸ πουθενὰ ὡς ὁδοιπόρος, περνῶ, ὑπάγω παρεμπρός, (ἐν γέν.) Παρέρχομαι. « Ὡς μνείαν καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, » Σοφ. Σολ. (καὶ πθ.) « Γναθωνίου... καλοῦσα παροδεύεται πολλάκις, « Πλ.
Παρ-οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ παρὰ τὸ προσῆκον, παρεκτρέπω τῆς εὐθείας ὁδοῦ.
Παροδία (ἡ). ἐρώτιος πλάγιος, παραζράτι.
Παροδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπ ρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν παροδῳ, περασ.κός. « Οὐχ ἱδρυμένην ζωὴν, ἀλλὰ παροδικὴν, « Βασ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πάροδον (κυρ. τοῦ χοροῦ εἰς τὸ θέατρον). « Μέλος—, « Ἐπόθ. Περσ. Αἰσχλ.
Παρόδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν ὁδόν. « Θυρὶς—, « Πλ., παράθυρον τοῦ δρόμου (δηλ.) ὅπου βλέπει εἰς τὸν δρόμον. « Λόγος—, « Λξ., δημώδης ἔκφρασις, κοινὴ παροιμία.
Παροδίτης, ου (ὁ) καὶ Παροδῖτις, ιδος (ἡ) (ἐπιθ.) ὁ παρὰ τὴν ὁδόν. « Ἀηδὼν—, « Ἐπγρ. ||. (οὐσ.) = Ὁδοιπόρος, διαβάτης. « Τοὺς παροδίτας λῃστεύοντος, « Ἰάμβλ.
Πάροδος (ἡ). πέρασμα, διάβασις. « Ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῆσαν, « Θκ. « Ἐν παρόδῳ (ἢ) « Ἐκ παρόδου (ἡ) « Κατὰ πάροδον, « Λξ., περαστικῶς, (Γαλλ.) en passant. 2) ἐρχομός, ἐμφάνισις (ἰδιαιτ.) ἡ παρουσίασις τοῦ χοροῦ εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ τὸ πρῶτον ᾆσμα τὸ ὁπ. ἔψαλλε παρουσιαζόμενος, (παρβλ. Στάσιμος). « Ἀμπρὰν ποιεῖται τὴν πάροδον ὥσπερ δράματος τῆς πολιτείας, « Πλ. « Ὥστε μηδεμίαν ἐπίστασιν γενέσθαι (τῆς) παρόδου ἐπὶ τὴν πολιν, « Πλε. « Ἡ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν εἰς ἀνθρώπους πάροδος, « Εὐσ. 3) δρόμος, (κυρ.) στενὸν, μονοπάτι (νεωτ.) μακρυνάρι διὰ τοῦ ὁπ. ἐπερνοῦσαν μεταξὺ τῶν θρανιτῶν, (Ατ.) agea. « Μία αὕτη πάροδος, ἠνόρᾳς· ὅταν δέ τις ταύτῃ πειρᾶται παριέναι, κυλινδοῦσι λίθους, « Ξεν.
†Πάροδος (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Παροδίτης, διαβάτης.
Παροδύρομαι, Μ. υροῦμαι. Ὀδύρομαι ἐν παροδῳ ἢ πλησίον τινός, πρυσκλαίομαι.
Παρ-οίγνυμι καὶ Παρ-οίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Παρέῳξα). Ἀνοίγω κρυφὰ (μὲ τρόπον),
ἀμισανοίγω. (μὲ αἰτ.) « Τίς ὁ παροίξας τὰς πύλας; « Εὐρ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) « Σκέψομαι, τρδὶ παρείξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ, « Ἄρῃφ.
Παροιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκομαι (Εἶμαι πρησμένος) ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον. « Παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια, « Πλδ.
Παροιδέσκω, Μ. οίδήσω. Πρήσκω (ᾧ αὐτοπθ. Πρήσκομαι) ὀλίγον τι. « Μετρίως ἐρεθίζει τε (ἡ κνίδη) καὶ παροιδέσκει, « Ἀρετ.
Πάροιθε(θεν), ἐπίῤ. Π. [πάρος]. ἔμπροσθεν· (ἐπὶ χρόν.) πρότερον, πρότοῦ· (μὲ γεν.) « Πάροιθ' αὐτοῖο καθίζετο, « Ἰλ. Α. (καὶ χρν.) « Πάντ' ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ἄπαρ.) « Πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατελθεῖν, « Θκρ., πρότοῦ νά. (καὶ ἐνάῤθρ.) « Μᾶλλον ἢ τὸ πάροιθεν, « Ὀδ. Α. (καὶ ἑλλ.) « Οἳ δεύτεροι, οὔτε πάροιθεν, « Ἰλ. Ψ.
†Παροικεσία (ἡ), Γρφ. = Παροικησις· παροικία.
Παροικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, γειτνιάζω. « Ἀπὸ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσιν, « Ἰσκρ. (καὶ μτφρ.) « Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσα τὴν ἀλαζονείαν, « Συν. 2) (ἐπ ῤ. ἢ προθετ.) κατοικῶ πουθενὰ πρὸ ὀλίγου ἢ πρὸς καιρὸν (ὡς πάροικος). « Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνων τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις « Εὐαγγ.
Παροίκημα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Παροικία.
Παροίκησις, εως (ἡ). τὸ παροικεῖν (κατοικεῖν πλησίον τινὸς ἢ πρὸς καιρὸν εἰς μέρος τι).
Παροικία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου παροικεῖ τις, κατοικία παροίκου· (ἐνίοτε) γειτνίασις, γειτονία.
Παρ-οικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατοικίζω τινὰ (καὶ πθ. Ἔρχομαι καὶ κατοικῶ, Ἀποικῶ) πλησίον τινος.
Παροικικὸς, ἡ, όν. Παροίκου ἴδιος. « Παροικικὸν δίκαιον, « Πανδ., jus colonarium.
Παροικὶς, ίδος (ἡ), = Παροικική. « Πόλις —, « Στρβ.
Παρ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ πλησίον τινός· κτίζω ἀπὸ τὰ πλάγια. « Αἱ μέλισσαι τὰς τοῦ σμήνους εἰσόδους παροικοδομοῦσι τῷ κηρῷ ἐὰν εὐρεῖαι ὦσιν, « Ἀρστ.
Παροικοδόμημα (τὸ). οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν πλησίον ἄλλου.
Πάροικος (ὁ, ἡ), ὁ κατοικῶν πλησίον τινὸς, γείτων. « Ποταμῷ παροίκους Ἄλυϊ, « Ἀρτ. (καὶ μτφρ.) « Πάροικος πόλεμος, « Ἱππ., ὁ πρὸς τοὺς πλησιοχώρους. 2) ὁ κατοικῶν πρὸς καιρὸν ἢ κατοικισθεὶς πρὸ ὀλίγου πουθενὰ, (παρβλ. Μέτοικος). « Οὐκ ἐστὲ ξένοι ἢ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται καὶ οἰκεῖοι, « Γρφ.
Παροιμία (ἡ), [παρὰ, οἶμη]. λόγος κοινὸς (κατὰ λέξ. παρόδιος), παραίνεσις σύντομος ἐκφράζουσα ἀλληγορικῶς καὶ χαριέντως βιωφελῆ τινα ἀλήθειαν ἢ περιφερομένη κατὰ παράδοσιν εἰς τὰ στόματα (κυρ.) τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. (Γαλλ.) proverbe. (Ρτ.) = Παραβολή. « Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς, « Εὐαγγ.
Παροιμιάζω καὶ (μτ.) Παροιμιάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω τι νὰ γενῇ (καὶ πθ. Γίνομαι, Καταντῶ) παροιμία (μτ.) ὁμιλῶ παροιμιωδῶς, ἀναφέρω παροιμίαν ἢ ἐν εἴδει παροιμίας. « Δι' οὓς ἡ Σκυθῶν ἐρημία πεπαροιμίασται, « Συν.
Παροιμιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατ' αντήσας εἰς παροιμίαν. ||. « Στίχος—, « Μετρ., ὁ δι' ἀναπαίστων δίμετρος καταληκτικός.
Παροιμιακῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει παροιμίας, παροιμιωδῶς.
Παροιμιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ λέγῃ ἢ νὰ συντάττῃ παροιμίας. « Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς, εἶποι τις ἂν παροιμιαστὴς ἀνὴρ, « Φωτ.
Παροιμιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συντάττων συλλογὴν (ἢ συγγράφων περὶ) παροιμιῶν.
Παροιμιολογέω ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἢ Ἐξηγῶ παροιμίας, ὁμιλῶ (πραγματεύομαι) περὶ παροιμιῶν.
Παροίμιον (τὸ), = Παροιμία.
Παροιμιώδης, ες (ὁ, ἡ). (ᾧ ἐπίῤ) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει παροιμίας, παροιμιακός, (Γαλλ.) proverbial.
†Πάροιος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Παρόβιος.
Παροινέω-ῶ, Μ. ήσω (παρ. Ἐπαρῴνουν πρκ. Πεπαρῴνηκα). Ἀτακτῶ (ᾧ μτβτ. Κακομεταχειρίζομαί τινα ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι, (ἐν γέν.) = Ὑβρίζω, (καὶ μτβτ.) περιῤῥίζω. (πθ.) « Τὰ πεπαρῳνημένα, « Λξ, ὅσα εἶπέν ἢ ἔπραξέ τις (ἁπλῶς ἢ κατά τινος) μεθύων.
Παροίνημα (τὸ). τὸ πραχθὲν ἢ λεχθὲν ἐν καιρῷ παροινίας· ὁ περιυβρισθεὶς ὑπὸ τοῦ παροινοῦντος (γενόμενος ἀντικείμενον τῆς παροινίας του).
Παροινία (ἡ). ἡ παρ' οἶνον (ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι) ἀταξία· κακὸν (ἀχρεῖον) μεθύσι (ἐν γέν.) φέρσιμον βάῤῥος, ὕβρις, θράσύτης. « Τὸ παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν, « Ξεν. « Εὐτελὲς δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν, « (Ἀμφ. παρ') Ἀθ.
†Παροινιάζω, Μ. άσω, Γραμ. = Παροινέω.
Παροινικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ) -κῶς = τῷ
Παροίνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος παρ' οἶνον (παρὰ πότον). « Παροίνια (ἐνν. μέλη), « Σχλ., τὰ ἄλλ. Βακχικὰ καὶ Σκόλια. 2) (ἐπὶ ἀνῤ.) = τῷ
Πάροινος (ὁ, ἡ). ἔκστοτος εἰς τὸν οἶνον, μέθυσος, (κυρ.) ὁ κῶμων κακὸν μεθύσι (ἐν γέν.) ὑβριστὴς, ἄτακτος· παραλυμένος, ἄσωτος.
Παρ-οινογέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰνοχοῶ παρά τινι, εἶμαι οἰνογόος του.
Παροινογόος (ὁ). ὁ δευτερεύων οἰνοχόος, βοηθὸς τοῦ οἰνογόου.
Παροίνιος, ἐπίῤ. Μετὰ παροινίας, ὡς πάροινος, ἀτάκτως, ὑβριστικῶς κτλ.
Παροισθεὶς, εἶσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Παραφέρω.
Παροιστράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰστράω.
Παροίστρησις, εως (ἡ), τὸ ὑσ. τοῦ προηγ., οἰστρηλάτησις, οἰστρηλασία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παρ·οιστρίζω, Μ. ίσω. Οἰστρηλατῶ, ἐρεθίζω.

Πάροιστρο (ὁ, ἡ), [παρὰ, οἶστρος]. ὁρμητικὸς, μανιώδης.

Παροίτατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Παροίτερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Πάρος, Πάροιθεν. Ἐμπροσθινώτερος· (χρν.) πρεσβύτερος· ἀρχαιοτερος, -ότατος.

Παροιτέρω, ἐπίῤ. = Προτέρω, περαιτέρω· (χρον.) ἀρχήτερα, προτήτερα, ἐμπροσθινώτερα.

Παρ·οιχνεύω, Μ. εύσω καὶ

Παρ·οιχνεω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ

Παρ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. (μὲ αἰτ.) Περνῶ παρεμπρὸς, ἐξαπερνῶ, ὑπερβαίνω· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι· ἀποτυγχάνω· ἀποφεύγω· (ἐν γέν. χ. πτ.) = Παρέρχομαι· (συνκδχ.) ἐκλείπω, χάνομαι. « Δείματι —, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) « Ὅσον μοίρας παροίχῃ, « Εὐρ., ἐξέπεσες. (συνήθ. χ. πτ.) » Νὺξ παρῴχηκεν, « Ἰλ. Κ. » Τὰ Ὀλύμπια παροιχωκεε, « Ἡρ. » Τοὔςρακον παροίχεται, « (Κρατῖν. παρὰ) Πλ., τοῦ ἐξοστρακισμοῦ ἡ συνήθεια παρῆλθε· (καὶ κατὰ μτχ.) » Ὑπὸ τὴν παροιχομένην νύκτα, « αὐτ. » Παρῳχημένος (χρόνος), « Γρμ., ὁ ἐκφράζων τὸ » Παρῳχηκὸς, « τὸ παρελθόν.

Παροιχώκεε, Ἰων. ἀντὶ Παρῳχώκει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παροίχομαι.

Παρ·οκλάζω(ομαι), άσω,-ομαι. Γονατίζω ὀλίγον τι, (μτφορ.) ἀρχίζω νὰ κλίνω (νὰ ἐκπίπτω, ἢ νὰ ἐνδίδω).

Παροκωχὴ (ἡ), = Παρακωχή.

Παρολίγον (ἀντὶ Παρ' ὀλίγον), ἐπίῤ. Σχεδὸν, ὀλίγον Ἐλείπει ἢ ἔλλειψε.

Παρ·ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλιγωρῶ ὅλως διολου, παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παρ·ολισθαίνω(σθάνω), Μ. ολισθήσω. Ὑλιστρῶ καὶ πίπτω πλάγια, παραπίπτω (κυρ. καὶ μτφορ.)· παρεκτρέπομαι. 2) ἐμβαίνω κρυφὰ (εἰσχωρῶ) πουθενὰ, παρεισδύομαι.

Παρολίσθημα (τὸ), = Παράπτωμα.

Παρολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παρείσδυσις, παράπτωσις.

Παρολκὴ (ἡ), τὸ παρέλκειν, ἀναβολὴ καιροῦ· (γρμτ.) πλεονασμός.

Πάρολκος (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὀπ. τραβοῦν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.

Παρ·ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρακολουθῶ.

Παρομήριος, α, ον. Ὁ κατὰ μίμησιν (παρῳδίαν) τῶν Ὁμηρικῶν στίχων.

Παρ·ομοιάζω, Μ. άσω. (μτγν.) Παρισόω· παραβάλλω· (ἀμτβτ.) ὁμοιάζω σχεδὸν (κατά τι), εἶμαι παρόμοιος, παραφέρνω.

Παρομοίϊος, η, ον, Π. ἀντὶ

Παρόμοιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὅμοιος, Παραπλήσιος. « Παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμὸν, « Ξεν., ἰσάριθμοι ὡς ἔγγιςα. » Κῶλα παρόμοια, « Δ. Φαλ., τὰ πάρισα.

Παρ·ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω, Παρισόω, παρομοιάζω.

Παρομοίως, ἐπίῤ. Σχεδὸν ὁμοίως, παραπλησίως.

Παρομοίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρομοιόω, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον παρίσωσις τῆς φράσεως.

Παρ·ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα· σύμφημι (μετὰ τῶν ἄλλων). 2) παραδέχομαι διὰ μίαν ςιγμὴν (συγκατατίθεμαι ἐπίτηδες εἰς) τὰ λεγόμενα (ὅθεν

Παρομολογία (ἡ). (Ῥτρ.) ἡ πρὸς καιρὸν παραδοχὴ (ὁμολογία) τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐπὶ σκοπῷ συστηματικωτέρας ἔπειτα ἀναιρέσεως.

†Παρόμφημα (τὸ), Γλσ. [παρὰ, ὀμφή]. παρονόμα, παρωνύμιον.

Παρὸν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. έσομαι.

Παρ·ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω ἀποτόμως ἢ πλαγίως.

Παρ·ονομάζω, Μ. άσω. Παράγω λέξιν τινὰ ἀπὸ ὀνόματος. « Ὁ ἀνελεύθερος κακίᾳ παρωνόμασται τῇ ἀνελευθεριότητι, « Σχλ. 2) (ἐνίοτε) ἐπονομάζω(ς)· (συνήθ.) παίζω ἐπάνω εἰς ὄνομα ἢ λέξιν. « Ἀκτικὴν τὴν νῦν Ἀττικὴν παρονομασθεῖσαν, « Στρβ., (ὅθεν

Παρονομασία (ἡ). παίγνον λέξεων (κυρ. παραλλήλως τεταγμένων), π. χ. Πρόθοος θοός. » Σαμία μία ναῦς, « Ὅμ. » Ὡς ἔχει καὶ τὸ ῥηθὲν ὑπό τινος πρὸς τὸν δικαζόμενον συνεχῶς δι' ἀμπέλους, Οὐ κλήματα φέρουσιν, ἀλλ' ἐγκλήματα, « Ἀρςτ., (παρβλ. Παρήχησις).

Παρ·οξίζω, Μ. ίσω. Ξινίζω ὀλίγον τι, ἀρχινῶ νὰ Ἐξινίζω.

Παροξὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μέτρου (ἓν ἥμισο κεράτιον).

Παροξυντέον, θετ. τοῦ Παροξύνω.

Παροξυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ παροξύνων (παροργίζων).

Παροξυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὸ ἰδίωμα) τοῦ παροξύνειν, ἐρεθιστικὸς, παρορμητικός.

Παροξυντικῶς, ἐπίῤ. Μὲ παρορμητικὸν (ἐρεθιστικὸν) τρόπον.

Παρ·οξύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Παρώξυμμαι). Παροργίζω, ἐρεθίζω· παρορμῶ, διεγείρω· (πθ.) ἐξάπτομαι· (ἰατρ.) κακοφορμίζω ἢ (ἐπὶ πυρετοῦ διαλειποντος) εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι· (Γρμτ.) = Παροξυτονέω.

Πάροξυς, εος (ὁ, ἡ). ἀψὺς, ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.

Παροξυσμὸς (ὁ). τὸ παροξύνειν ἢ παροξύνεσθαι, ἐρεθισμός· διέγερσις· παρακίνησις (« Κατανοῶμεν ἀλλήλους, εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, « Γρφ.)· σύγχυσις (λογοτριβὴ) μεταξὺ φίλων (« Ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, « Γρφ.)· (ἰατρ.) ἔφοδος πυρετοῦ· φλεγμονὴ (κακοφόρμισμα) πληγῆς, χειροτέρευσις ἀσθενείας, (ἢ κατὰ τὸν Ἀέτ.) « κίνημα νοσήματος μερικὸν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπὸ ἀνέσεως. «

Παρ·οξυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Προφέρω λέξιν τινὰ παροξυτόνως, τονίζω μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

Παροξυτόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τονισμὸς λέξεως δι' ὀξείας ἐπὶ τῆς παραληγούσης.

Παροξυτονητέον, θετ. τοῦ Παροξυτονέω.

Παροξύτονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ ἔχων (τονιζόμενος) μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γραφόμενος ἢ προφερόμενος.

Παροξυτόνως, ἐπίῤ. (γρμτ.) Μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

Παρ·οπλίζω, Μ. ίσω, = Ἀφοπλίζω. 2) Π. ἀντὶ Προετοιμάζω. « Παροπλίσσαισ δὲ μῦρα, « (Νουμέν. παρ') Ἀθ.

Παρ·οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως), τσηγαρίζω, καψαλίζω(ς).

Παροπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παροράω.

Παρόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παροπτάω, τσηγάρισμα, καψάλισμα· (ἰατρ.) = Πυρίασις.

†Παρόπτομαι, (εὔχρ. μόνον ὁ) Μ. παρόψομαι, = Παροράω.

Παροραμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς παροράσεως, λάθος ἐκ παραδρομῆς, ἀπροσεξία.

Παρόρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παροράω, παράβλεψις· παραδρομὴ, ἀπροσεξία. (συνκδχ.) περιφρόνησις.

Παροράτεον, θετ. τοῦ Παροράω.

Παρορατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ παρορᾶν (παραβλέπειν), ὑπεροπτικὸς ἢ ἀπρόσεκτος.

Παρ·οράω-ῶ, Μ. παρ·όψομαι (ἀόρ. Παρεῖδον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Βλέπω χωρὶς νὰ βλέπω (παρὰ τὸ προσῆκον), δὲν καλοβλέπω. « Τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δὲ ὃ οἴεται, « Ἀρςτ. 2) βλέπω τι ἐν παρόδῳ (ἀπροσέκτως, μὲ ἀδιαφορίαν), προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, παραβλέπω· (συνκδχ.) παραμελῶ, περιφρονῶ· (ἐκκλ.) συγχωρῶ. » Ἐξόν μοι παριδεῖν ὅσον ἐζημιώθην, « Ἀλκίφρ. (καὶ πθ.) » Ὀλίγον μὲν γὰρ πονηρὸν παρορᾶται· πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλόν ἐστιν, « Ἀρςτ. » Ταῦτα τότε ἐσθέντα καὶ παροφθέντα ἀπώλεσε Θρᾴκην, « Δμ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) βλέπω πλαγίως (μὲ τρόπον ἢ ἑκατέρωθέν μου)· στρέφω συχνὰ τὰ βλέμματά μου πρός· βλέπω τι τὸ ὀπ. ἀρχίζει νὰ φαίνεται μακρόθεν, (κοιν.) ξανοίγω. » Ἤρχοντο ἤδη τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα ἀντιπρόσιον παρορᾶν, « Ξεν. (καὶ δοτ. τρπ.) » Χρηστὸν ἐξειπὼν, ὅ,τι μοι παρορᾷς, « Ἀρςφ., προνοεῖς ὅτι εἶνε συμφέρον μου. (καὶ προθετ. αἰτ.) » Τὸ δὲ προκόμιον (τοῦ βονάσου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ὥσθ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾶν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ πρόσθεν, « Ἀρςτ.

Παρ·οργίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (καὶ μσ. αὐτπθ. Κινοῦμαι) εἰς ὀργὴν, θυμόνω, ἐρεθίζω, -ομαι.

Παρόργισμα (τὸ) καὶ

Παροργισμὸς (ὁ). τὸ παροργίζειν ἢ παροργίζεσθαι, ἐρεθισμὸς, θύμωμα.

Παρ·ορέγω, Μ. έξω. Ἐκτείνω (Προτείνω) πλαγίως τὴν χεῖρα ἢ ἐν εἴδει χειρός τι πρός.

Παρόρειος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον ἢ εἰς τὴν πλευρὰν ὄρους.

Παρόρθιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) ὄρθιος, (Λτ.) subrectus.

;Παρορία (ἡ). εὐχρηστότ. τὸ Παρώρεια.

Παρ·ορίζω, Μ. ίσω. Ὑπερβαίνω (Ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰ ὅριά μου, σφετερίζομαι τὴν γῆν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ γείτονός μου· (μτφρ.) παραβαίνω, παρεκτρέπομαι. 2) (μτβτ.) περιλαμβάνω, περιορίζω, προσδιορίζω. « Παρώρισε τὸν κίνδυνον, εἰπὼν » Σύλλον Ἀΐδ' ἐρύκει, « Λογγ.

;Παρόριος, α, ον, = Παρόρειος. 2) = Ἀγχιτέρμων, Πρόσορος.

Ὑπερορισμός (ὁ), τὸ Παρορίζειν, ὑπέρβασις τῶν ὁρίων πρὸς ὑφετερισμὸν γειτνιάζοντος γηπέδου· (μτφρ.) παρεκτροπή, παράβασις.

Παροριστέον, θετ. τοῦ Παρορίζω.

Παροριστής, οῦ (ὁ). ὁ παρορίζων, ὑφετεριστὴς τῆς γῆς τοῦ γειτονός του· (μτφρ.) παραβάτης.

Παροροκέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὸν ὅρκον μου· πράττω παρὰ τοὺς ὅρκους (παρὰ τὰς συνθήκας), παρασπονδέω.

Παρορκία (ἡ). παράβασις ὅρκου, ἐπιορκία.

Παρορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακινῶ· προτρέπω· διεγείρω. (μα. ἡ ἀμτβτ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (μὲ προθυμίαν) εἴς τι.

Παρ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀράζω ἢ εἶμαι ἀραγμένος πλησίον τινος.

Παρόρμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς παρόρμησιν (παρακίνησιν), μέσον παρορμητικόν, ἐλατήριον.

Παρόρμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρορμάω, προτροπὴ, παρακίνησις.

Παρορμητέον, θετ. τοῦ Παρορμάω.

Παρορμητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς παρόρμησιν (παρακίνησιν) ἁρμόδιος, πρακτικός, διεγερτικός.

;Παρ-ορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. ἑλλ.) πλησίον τινος.

Πάρορνις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. [παρὰ, ὄρνις], = Παραίτιος, ἀπαίσιος.

Παρ-ώρνυμι, Μ. παρ-ὄρσω, Π. = Παρορμῶ, παρακινῶ.

Παρορυγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρ-ορύσσω(τττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος. 2) γυμνάζομαι σκάπτων κατὰ συνέρισμὸν καθὼς ἐγυμνάζοντο οἱ πύκται. 3) (παλαιζ.) κτυπῶ εἰς τὰς πλευράς.

Παρ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω παρὰ τὸν ῥυθμὸν· παρασταίνω (ὑποκρίνομαι) τι ὡς παντομίμος ἀνεπιτηδείως.

Πάρος, ἐπίρ. ἡ πρόθ. Π. [ἡ πρὸ ἡ παρά]. ἔμπροσθεν· (Χρον.) προτήτερα, (μὲ ἀπαρ.) πρὶν, πρωτοῦ νά. (μὲ γεν.) » Στεῖχε δωμάτων πάρος, « Σοφ. « Πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν πατρὸς ἑοῦ, « Θκρ. (καὶ χρν.) » Αἰετὸς ἦα πάρος, νῦν αὖτε κτλ., « Ὀδ. Τ. » Οὔτ' ἐτὶ ἔργα πάρος ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλη, πρὶν κτλ., « Ὀδ. Β. (ἡ συχνότ. πρὸς ἀπαρ.) » Πάρος τάδε γενέσθαι, « Ἰλ. Ζ. » Πάρος ἦν γαῖαν ἱκέσθαι, « Ὀδ. Α. « Πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, « Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ πάρος, « Ὅμ. » Πάντα γὰρ, τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰς ἔπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί, « Σοφ. (παρ. Πάροιθε καὶ Πρίν).

Παρ-οσφραίνω, Μ. οσφρήσω. Αἰσθάνομαι τι συχνάκις ἢ ἐκ τοῦ πλησίον εἰς τινα νὰ μυρίζῃ.

Παρότρυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παροτρύνω, παρόρμησις, παρακίνησις.

Παροτρυντικός, ἡ, όν. Παρορμητικός, διεγερτικός. [ἐκ τοῦ

Παροτρύνω, Μ. υνῶ. Προτρέπω, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐρεθίζω. » Ἅπασα πρόφασις ἱκανὴ τὰς ὑστέρας παροτρῦναι, ἣν ἔχωσί τι φλαῦρον, « Ἱππκρ. (ἡ κατὰ τμ.) » Ἐμὲ δ' ὧν πὰρ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, « Πίνδ.

Παρουάτιος, α, ον, Π. [παρὰ, οὖς]. ὁ ἔχων κρεμασμένα αὐτιά. » Κύων—, « Καλλ.

Παρουλίς, ίδος (ὁ). πρήξιμόν τι τῶν οὔλων (τῶν ὀδοντοκοιλίων), (παρβλ. Ἐπουλίς).

Πάρουλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὖλος (σγουρός).

Παρουλότριχος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὐλότριξ (σγουρομάλλης, κατσαρός).

Πάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν οὐρὰν.

Παροῦσα, θηλ. τοῦ Παρών, (ὄθεν

Παρουσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις παρών· ἄφιξις, ἔρχομός, ἐμφάνισις· (ἐνίοτε) οἱ παρόντες (εἰς συναναστροφὴν ἢ ἀκρόασιν). » Παρουσίαν ἔχω, « Σοφ., = τῷ

†Παρουσιάζω, Μ. άσω. (Ἐκκλησ.) Εἶμαι παρών· πλησιάζω, ἔρχομαι.

;Παρ-οφθαλμίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν ὡς-

;Παροφθαλμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀπατῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν, θαυματοποιός, ψηφοπαίκτης, (Τορκ.) γκιόζ-μπαγιτζῆς, (ἴδε καὶ παρβλ. τὸ παράδ. τοῦ Γργ. εἰς τὸ Κλέπτω).

†Παροφθαλμιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παροφθαλμίζειν. » Παροφθαλμιστικὴ, « Σχλ. Ὠν., ἡ τέχνη τοῦ παροφθαλμιστοῦ, (Τουρκ.) γκιόζ-μπαγιτζιλίκι.

Παρ-οχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι (συνοδεύω κυρ. τὸν νυμφίον ὡς) πάροχος.

Παρ-οχέτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρ-οχετεύω, Μ. εύσω. Γυρίζω (Παρατρέπω) τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὸν συνήθη ὀχετόν του ἀλλοῦ· τρυπῶ κρυφὰ (χωρὶς ἄδειαν) τὸ ὑδραγωγεῖον καὶ κλέπτω τὸ νερόν. « Τῶν Ἀθηναίων ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν, εὑρὼν τοὺς ὑπορρηγμένους τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσαντας, « Πλ. (καὶ μτφρ.) » Τοὺτ' αὐ παρωχέτευσας, « Εὐρ., διέστρεψας σοφιστικῶς.

†Παροχεύς, έως (ὁ), = Πάροχος (2).

Παρ-οχεύω, Μ. εύσω. Μοιχεύω (καὶ πθ.) Μοιχεύομαι· (ἐπὶ ζ.) βατεύω ἄλλην ἢ βατεύομαι μὲ ἄλλον παρὰ τὸ ταῖριμα, (Ἀρετ.).

Παροχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω τινὰ θί' ὀχήματος περαιτέρω ἢ καθήμενον εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα πλησίον ἄλλου. ‖ (μσ.) κάθημαι πλησίον τινος εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα ὡς πάροχος. « Παρωχεῖτο δὲ αὐτῷ ἡνίοχος, « Ξεν.

Παροχή (ἡ), τὸ παρέχειν, δόσις· προμήθευσις· χορηγία· χάρισμα· φιλοδώρημα· (ἰδιαιτ.) ταγὴνι τὸ ὁπ. οἱ σύνδικοι (πράκτορες) τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων ὑπεχρεοῦντο νὰ δίδουν εἰς τοὺς ταξειδεύοντας μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, (Λτ.) salarium.

Παρ-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεώς μου), παρενοχλῶ.

Παρ-οχλίζω, Μ. ίσω. Μετακινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ, (ἐν γέν.) μετατοπίζω.

Πάροχος (ὁ), [παρὰ, ὄχος]. ὁ καθήμενος πλησίον τινὸς εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα, (ἰδιαιτ.) ὁ παρακαθήμενος εἰς τὸν νυμφίον ὅταν μετέφερεν ἐπ' ὀχήματος τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, Παρανύμφιος, (ἴδε ἡ Παρακάθητης). 2) «Ἵππος—, « Εὐάγγ. ὁ (ἄλλ.) Παρήορος, (Λτ.) dextarius.

3) [παρέχω] ὁστὴς, χορηγὸς· (ἰδιαιτ.) τροφοδότης, φροντιστής· (καὶ κατ' ἔξοχ.) ἐπιστάτης (Τουρκ. κεχγιάς, Γαλλ. syndic) χωρίου ἢ κωμοπόλεως διωρισμένος νὰ προμηθεύῃ τὰ ταγήνια τῶν ταξειδευόντων μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, (Λτ.) parochus.

Παρ-οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι μὲ τὸ ψωμί μου ὡς ὄψον (προσφάγιον), (κοιν.) προσφαγίζω, (ὄθεν

Παρόψημα (τὸ). προσφάγιον, καλὸν (ἐκλεκτὸν) φαγεῖ'.

Παροψημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Παροψίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παροψίς.

Παροψίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς παροψίδα, παρατιθέμενος εἰς τὴν τράπεζαν ἐπὶ παροψίδος.

Παρόψιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Παροψὶς [παρὰ, ὄψον], ίδος (ἡ). πιάτον (σκουτέλι ἢ γαβάθα) διὰ φαγεῖ'. » Παρατίθησιν ἐν παροψίδι, « (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. 2) (συχνότ. συνκόχ.) = Παρόψημα, φαγητὸν ὀρεκτικὸν ἢ πολυποίκιλον, (Τουρκ.) μεζελῆκι. « Τὰ δ' ἀλλότρι' ἐσθ' ὁμοῖα ταῖς παροψίσι· βραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ, « (Πλάτ., παρ') Ἀθ. » Παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβλήματα, « Ξεν.

Πάροψις, εως (ἡ). παράβλεψις. » Ἐν παρόψει, « Θεόδ. Ἀναγν., = Ἐν παρόδῳ.

Παρόψομαι, μέλλ. τοῦ Παροράω.

Παρ-ψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζω κρυφίως καλὰ φαγητά.

Παρψώνημα (τὸ). καλὸν (ἐκλεκτὸν) φαγεῖ' τὸ ὁπ. ψωνίζει τις παρεκτὸς τῶν ἄλλων συνηθισμένων φαγητῶν· (ὁ. μτφρ.) » Εὐνῆς παροψώνημα, « Αἰσχλ., ἡ παλλακίς.

Πάρπαγος (ὁ), Π. ἀντὶ Παράπαγος.

Παρπεπιθών, οῦσα, όν, Π. ἀντὶ Παραπιθών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παραπείθω.

Παρ-πέσαμαι, Π. ἀντὶ Παρίπταμαι.

Παρπόδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παραπόδιος, ὁ παρὰ πόδας (πρὸ ποδῶν), παρὼν, προκείμενος, ἐπικείμενος.

Παρράλιος, α ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ Παράλιος.

Παρρέκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντορέκτης.

;Παρ-ρέω, Π. ἀντὶ Παραρρέω.

Παρρησία (ἡ), [πᾶς, ῥῆσις]. τὸ νὰ λέγῃ τις ἐλευθέρως (παῤῥητὰ) ὅ,τι θέλει, τὸ νὰ ὁμιλῇ εἰλικρινῶς (ἐξόστερα) τὴν ἀλήθειαν, ἐλευθεροστομία· (ἐν γέν.) θάῤῥος, πεποίθησις, ἀφοβία. ‖ (ἡ δοτ.) Παῤῥησίᾳ, ἐπίῤ. Μετὰ παῤῥησίας, ἐλευθέρως· φανερά.

Παῤῥησιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὁμιλῶ μετὰ παῤῥησίας (εἰλικρινῶς, θαῤῥετὰ, τὴν ἀλήθειαν). »Τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἤχθραινε, « Ξεν. (ἡ μτβτ.) »Πολλὰ ἐπαῤῥησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους, « αὐτ., ἐξηγήθημεν φιλικῶς μεταξύ μας. (καὶ πθ.) » Τὰ πεπαῤῥησιασμένα, « Λδ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ μετὰ παῤῥησίας λεχθέντα. 2) (μτγν.) φαίνομαι παῤῥησίᾳ· ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι. » Ὁ θεὸς ἐπαῤῥησιάσατο, « Γρφ.

Παῤῥησιαστής, οῦ (ὁ) καὶ

Παῤῥησιαστικός, ἡ, όν. Ὁ παῤῥησιαζόμενος (συνηθίζων νὰ ὁμιλῇ εἰλικρινῶς, νὰ λέγῃ ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν).

Παῤῥησιαστικῶς, ἐπίῤ. Μετὰ παῤῥησίας, εἰλικρινῶς, θαῤῥετά.

Παῤῥησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Παῤάῤῥησις.

Παῤῥησιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Παῤῥησιαστικός.

Παῤῥησιωδῶς, ἐπίῤ. = Παῤῥησιαστικῶς.

Παρσένος (ἁ), Λακων. ἀντὶ Παρθένος.

Παρσταίη, Π. ἀντὶ Παρασταίη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τῆς ἐυκτ. καὶ

Παρστήετον, Π. ἀντὶ Παραςῆτον, 6'. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'., τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίστημι.

Παρτέμνω, Π. ἀντὶ Παρατέμνω.

Παρτιθεῖ, Π. ἀντὶ Παρατιθεῖ = Παρατίθησι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. τοῦ Παρατίθημι.

†Παρτομὶς [παρατέμνω], ίδος (ἡ). μικρὸν τομίδιον βιβλίου, ἐγχειρίδιον.

Παρυβρίζω, Μ. ἰσω. Ὑβρίζω ἐν παρόδῳ, περιϋβρίζω.

Παρυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω ὀλίγον τι, νοτίζω, [ἐκ τοῦ

Πάρυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρὸς, νοτερὸς, νοτισμένος.

Παρυδάτιος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων (διατρίβων, εὑρισκόμενος) πλησίον τῶν ὑδάτων, (Γαλλ.) aquatique.

Πάρυδρος (ὁ, ἡ), = Πάρυγρος. 2) = Παρυδάτιος, (Ἀρστ.).

Παρυπαντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συναντῶ· Προϋπαντῶ.

Παρυπάρχω, Μ. άρξω. (Σχλ.). Εἶμαι παρὼν, πάρειμι· παρευρίσκομαι· παραστέκω. (μὲ δοτ.).

Παρυπάτη (ἡ). ἡ πλησίον τῆς ὑπάτης (τῆς ἀνωτάτης) χορδὴ τῆς λύρας, ἡ δευτέρα μετὰ τὴν ὑπάτην.

Παρυπεμφαίνω, Μ. φανῶ. Ἐμφαίνω τι πλαγίως.

Παρυπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κοιμῶμαι πλησίον τινός.

Παρυποδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἀμυδρῶς πως.

Παρυποζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω πλαγ.ως, ἐνόνω ἐκ πλαγίου ἢ μὲ τρόπον.

Παρυποκλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω μὲ τρόπον, ὑποκλέπτω· ὑποκρύπτω.

Παρυποκρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω μὲ τρόπον, ὑποκρύπτω.

Παρυποκαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἐκλαμβάνω τι παρὰ τὸ δέον, ἐννοῶ ἐσφαλμένως.

Παρυπομιμνήσκω, Μ. υπομνήσω. Ἐνθυμίζω ἐν παρόδῳ ἢ εἰς περίστασίν τινα.

Παρυπόμνησις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ περίστασιν ὑπόμνησις.

Παρυπόστασις [παρυφίσταμαι], εως (ἡ), ἡ κατὰ συμβεβηκὸς (ὄχι καθ'αὐτὸ) ὑπόστασις. » Διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ παρυπόστασιν, τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γινόμενον, « Διον. Ἀρεοπαγ.

Παρυποφαίνω, Μ. φανῶ, = Παρυποδείκνυμι.

Παρυποψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Κρυόνω) ὀλίγον τι.

Παρυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ἀνάμεσα ἢ εἰς τὸ πλάϊ·ον ἐν εἴδει παρυφῆς· (κατ'ἔκτ.) παρεντίθημι· παρενείρω. »Ἐσθὴς παρυφασμένη, « Διόδ., μὲ κενάρια. 2) Ὑπερνῶ τινα ὑφαίνων, ὑφαίνω (τελειόνω τὸ ὕφασμάμου) προτήτερα, (Φλςρ.).

Παρυφαιρέσμαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι. Ὑφαιροῦμαί τι πλαγίως (μὲ τρόπον).

Παρύφαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στόλισμένος μὲ) ἢ χρησιμεύων ὡς-

Παρύφασμα (τὸ) καὶ

Παρυφὴ (ἡ). οὖγια (κενάρι) κυρ. ἀπὸ πορφύρου. » Παρυφὴ διαφανὴς, ᾗ νῦν ὁ γυναικῶν ἀβρύνεται βίος, « Ἀθ.

Παρυφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ στολισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ παρυφὴν (κυρ. πορφυρᾶν).

Παρυφιζάνω, Μ. ίζήσω. Κατακάθημαι ὀλίγον τι.

Παρυφιστημι, Μ. παρυποστήσω. Δίδω ὑπόστασιν εἴς τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι. || (συνήθ. μσ. μὲ δοτ.) Ὑφίσταμαι (ὑπάρχω) ὡς παρεπόμενον ἄλλου τινὸς, (ἐπμ.) ὑπάρχω καταχρηστικῶς (καθόσον μόνον ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι), δὲν εἶμαι αὐθυπόστατος.

Πάρυφος (ὁ, ἡ), = Παρύφαντος. || (οὐσ. θηλ.) = Παρυφή.

Παρύψηλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑψηλός. || (οὐσ.) Παρύψηλα, « τὰ πλησίον πεδιάδος λοφίδια (ψηλώματα).

Παρυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω βαθμηδὸν, ἀνυψόνω.

Παρύψωμα (τὸ). μέρος (κτίριον) παρυψωμένον.

Παρφάμεν, Δ. Π. ἀντὶ Παραφάναι, ἀπαρ. καὶ

Παρφάμενος, Π. ἀντὶ Παραφάμενος, μτχ. καὶ

Παρφάσθαι, Π. ἀντὶ Παραφάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παράφημι.

Παρφασία καὶ

Πάρφασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Παράφασις.

Παρφέρομαι, Π. ἀντὶ Παραφέρομαι.

Παρφυγέειν, Π. ἀντὶ Παραφυγεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφεύγω.

Πάρφυκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράφυκτος, τὸν ὁπ. δύναται ν' ἀποφύγῃ τις. » Τοῦτο μόρσιμον οὐ παρφυκτὸν, « Πίνδ.

Παρῶ, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίημι.

Παρῶας, ου (ὁ). ὄφις χαλκόχρους (παρῶας) ἱερὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. (παῤῥλ.) Παρεῖας.

Παρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. ἌΙδω κατὰ μίμησίν τινος· παραποιῶ (ἐπὶ τὸ κωμικώτερον) τὴν ὠδὴν ἄλλου ποιητοῦ, κάμνω παρῳδίας. » Πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως, « Ὀλυμπιόδ. »Πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ἐπιτήδειος οὔτε σκώπτειν οὔτε παρῳδεῖν οὔτε γελοιάζειν, « Ἰουλ. 2) ἌΙδω (ἀναφέρω) τι ἐν παρόδῳ. » Παρῳδοῦντες τὴν νίκην, « Διόδ.

Παρῳδὴ (ἡ), = Παρῳδία.

Παρῳδημα (τὸ). τὸ παρῳδηθὲν ᾀσμα ἢ στιχούργημα.

Παρῳδησις, εως (ἡ), = Παρῳδία.

Παρῳδητέον, θετ. τοῦ Παρῳδέω.

Παρῳδία (ἡ). ᾠδὴ κατὰ μίμησιν (κυρ. γελοίαν) ἄλλης ᾠδῆς, παραποίησις ἐπὶ τὸ κωμικώτερον τῶν στίχων ἄλλου ποιητοῦ.

Παρῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρῳδίαν ἢ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρῳδεῖν, (συγχ. τῷ Παρῳδικός).

Παρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου). 2) (οὐσ.) ποιητὴς παρῳδιῶν.

Παρωθέω-ῶ καὶ (μσ. ὦ καὶ εὔχρηστότ.) ὠθέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσω καὶ ώσω, -ομαι. Σπρώχνω (Κουντῶ) τι παρέκει ἢ πρὸς τὸ πλάγιον (συνεχ.) ἀπορρίπτω· ἀποποιοῦμαι. 2) (ἐνίοτε) ἀναβάλλω τι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὑπερτίθεμαι.

Παρωκεάνιος (ὁ, ἡ) καὶ

Παρωκεανίτης, ου (ὁ) καὶ Παρωκεανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν (ἐν γέν. εὑρισκόμενος) πλησίον (εἰς τὰ παράλια) τοῦ Ὠκεανοῦ.

Παρωλένιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ κατὰ μῆκος τῆς ὠλένης (τοῦ ἐπάνω βραχίονος). || (οὐσ.) » Παρωλένια, « τὰ παρὰ τὴν ὠλένην μέρη, (ἐν γέν.) αἱ ὠλέναι.

Παρώμαλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὁμαλὸς (ἴσιος). » Παρώμαλος τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος, « Στρβ., σχεδὸν ἰσοπλατὴς ἢ ἰσομήκης.

Παρωμὶς, ίδος (ἡ). εἶδος φορέματος τὸ ὁπ. σκεπάζει τοὺς ὤμους, (παῤῥλ.) Ἐπωμὶς καὶ Περωμὶς.

Παρὼν, όντος (οὖσα, όν), μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. έσομαι.

Πάρων, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου, τριγωντῆρι.

†Παρωνομασία (ἡ), = Παρονομασία.

†Παρωνυμεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρωνυμίζω.

Παρωνύμησις, εως καὶ

Παρωνυμία (ἡ). παραγωγὴ λέξεως παρωνύμου. 2) (ῥτρ.) = Παρονομασία. 3) = Παρώνυμον. » Πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμίαι, « Πλ.

Παρωνυμίζω, Μ. άσω. Παράγω λέξιν τινὰ (κυρ. ὄνομα) ἀπὸ ὀνόματος, σχηματίζω τι παρώνυμον. » Ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θάρσος παρωνυμίζεται, « Ἀρστ., (ἴδε καὶ Παρωνύμως).

†Παρωνυμίασμα (τὸ). λέξις παρώνυμος· παρώνυμον.

†Παρωνυμίζω, Μ. ίσω, = Παρωνυμίζω.

Παρωνύμιος καὶ

Παρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ παραγόμενος ἀπὸ ὀνόματος. » Τὸν δὲ λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρίβους καὶ τῆς λήθης, « Πλ. 2) ὁ παρεκτὸς τοῦ καθαυτὸ ὀνόματος, ὁ προστιθέμενος εἰς τὸ ὄνομα, (ὅθεν || οὐσ.) Παρώνυμον ἢ Παρώνυμον (τὸ), τὸ ἀπὸ συμβεβηκότος ἐπώνυμον, (κοιν.) παρανόμι, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παρατσούκλι. » Λίγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προκειρίμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρακα, « Λθ. (καὶ ἄλλ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Σάτυρες ἐν Θάσῳ παρωνύμιον ἐκαλέετο Γρυπαλώπηξ, « Ἱππκρ.

Παρωνυμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Παρωνυμίζω.

Παρωνύμως, ἐπίῤ. Διὰ παρωνυμίας. » Ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θάρσος λέγεται παρω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νύμως, « Ἀρστ., (ἴδε καὶ Παρωνυμιάζω).
Παρωνυχία καὶ
Παρωνυχίς, ίδος (ἡ). παρωνυχίδα (ᾱ). 2) (συνήθ.) ἀπόστημα γινόμενον παρὰ τοὺς ζουγκας, (κοιν.) τριγωνίστρα (καὶ τὸ κακόηθες) καλαγκάθι ἢ θεριάγκαθον, (ὁμωνύμως μὲ τὸ 3) φυτὸν (διότι ἐχρησίμευεν ὡς) ἰατρικὸν τῆς παρωνυχίδος.
Πάρῳδος (ὁ, ἡ). παῤῥὸς (χαλκόχρους) κλίνων πρὸς τὸ στακτερόν(ᾱ). « Ἵππος—, « Ἀρστ., (Τουρκ.) δορού, (Γαλλ.) alezan.
Παρωπία (ἡ), [παρὰ, ὤψ]. ἡ ἔξω κώχη (ὁ πρὸς τὰ μηνίγγια κανθὸς) τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Παρώπιον (τὸ) καὶ
Παρωπίς, ίδος (ἡ). τὸ ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου προσημαινόμενον δέρμα διὰ προφύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν, (ἄλλ.) Ἀνθήλιον. 2) εἶδος προσωπίδος (τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ παρέσταινε γυναικεῖον πρόσωπον ᾱ).
Παρώρεια (ἡ). πλάγιον (πλευρὰ) βουνοῦ ἢ σειρᾶς βουνῶν, [ἐκ τοῦ
‡Παρώρειος (ὁ, ἡ), = Παρόρειος.
Παρωρείτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος(ᾱ) εἰς παρώρειαν.
Παρωρμημένως [παρορμάω], ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ παραφορὰν· πρυθύμως(ᾱ).
Πάρωρος (ὁ, ἡ), [παρὰ, ὥρα]. ὁ ἐκτὸς τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ, παράκαιρος· τοῦ ὁπ. παρῆλθε πλέον ὁ καιρός, (κοιν.) περασμένος, (παρβλ.) Ἔξωρος. « Οὔτε ἄωρος οὐδείς ἐστιν οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κατὰ ψυχὴν ὑγιαίνειν, « (Ἐπίκ. παρὰ) Ἀρτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάρωρον καὶ (πλθ.) Πάρωρα, ἐπ ῥ. Παρὰ καιρὸν, παράκαιρα.
Παρωροφίς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπέκεινα τοῦ ταίγου ἐξέχον μέρος τῆς ὀροφῆς. (Γαλλ.) **la corniche (,qui dans l'architecture égyptienne, comprend la partie placee au dessus du tore de l'architrave**, κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ μακαρίτου **Letronne**)· (παρβλ. Γεῖσον).
Παρώτιον (τὸ). τὸ πλησίον τοῦ ὠτὸς φορούμενον ἢ κρεμάμενον χαλίδιον, (συγχ. τῷ Παρώπιον).
Παρωτὶς, ίδος (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ παρὰ τὸ οὖς ἀδένες (κυρ. ὅταν πρησθοῦν), (κοιν.) μαγουλήθρας, παραμαγούλαις, (Γαλλ.) **oreillons**. 2) τὰ παρὰ τοὺς κροτάφους κρεμάμενα σγουρὰ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, (ἄλλ.) Κίκιννοι. 3) (σπν.) ἡ κάτω ἄκρα (ὁ λοβὸς) τοῦ ὠτίου.
Παρῳχηκὼς, υῖα, ός, ἐνεργ. καὶ
Παρῳχημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παροίχομαι.
Πάρωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς, χλωμός.
Πᾶς(πᾶσα, πᾶν), παντὸς, πάσης, παντὸς (ἡ γεν. πλθ. Πάντων). Ὅλος· ὁλόκληρος· ἕκαστος, (κοιν.) πᾶς ἕνας. « Οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὐ, ἀλλὰ πάντες, « Ἡρ. « Ἅμα πάντες, « Ὅμ. « Διὰ παντὸς (ἐνν. τοῦ χρόνου), « Ἀξ., παντοτεινὰ, ἀδιακόπως. « Ἐκ παντὸς (ἐνν. τρόπου), « Ἀξ., μὲ κάθε τρόπον. « Οἱ δ', ἅλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσω πᾶς πέτεται, « Ἰλ. Π., ἕκαστος. « Τοῦτο τοῦ παντὸς ἐζι, « Δξ., καθεὶς καὶ ὁ τυχὼν δύναται νὰ τὸ κάμῃ. « Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ῥᾴδιον ᾖ παντὸς, « Δημ. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) « Χαλεπόν τι ᾖ οὐχὶ παντὸς, « Πλάτ. « Σώπα πᾶς ἀνὴρ, « Ἄρσφ. « Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς, « Ακ., ἀντὶ Πάντες. (ᾖ μετὰ γεν.) « Πάντες τῶν βούλιων, « Διόδ. « Πάντας ὑπερβαλέσθαι πλούτῳ βασιλέων, « Δ. Ἁλ. « Ἀπάξει Ῥωμαίων ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως, « αὐτ. (ᾖ μετὰ τοῦ Τις) « Τοιαῦτα πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, « Σοφ. « Ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γιγνόμενον, « Ἡρ. « Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, « Θγν. « Παντὶ τῷ ὄῆλον, « Φίλ. « Δῆλον δὲ ἐποίευν παντὶ τέῳ, « Ἡρ. (ἡ τοῦ Ἕκαστος) « Καὶ πάνθ' ἑκαστα ἐπεξῆλθον, « Βασ. « Ἔδοξε σκηπτὸν πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν, « Ξεν. « Εἰδ' ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον, « Ἰλ. Ω. (καὶ μὲ τὰ ἀριθμ. πρὸς δήλωσιν ἀκριβείας). « Ἐννέα πάντες, « Ὀδ. Θ., (κοιν.) ἐννηὰ σωστοί, (Γαλλ.) **neuf en tout**. « Ἐννέα πάντ' ἔτεα, « Ἡσ., κατὰ συνέχειαν. « Χρυσοῦ δὲ στήσας δέκα πάντα τάλαντα, « Ἰλ. Τ. « Ἐτυράννευσε ὀγδώκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν, « Ἡρ. « Πᾶν ἐστι ἄνθρωπος συμφορὴ, « αὐτ. « Πᾶς γίγνομαι, « Λξ., δὲν ἠξεύρω τί νὰ γένω (τί νὰ κάμω). « Ὅλος καὶ πᾶς εἰμὶ πρός τι, « Λξ., βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ ἵνα τὸ κατορθώσω. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ὁ πᾶς ἀναλκὶς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη, « Σοφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Κδωρήσατο αὐτὸν πᾶσι δέκα, « αὐτ., ἀπ' ὅλα ἀπὸ δέκα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Βασιλεύσας τὰ πάντα ἐνὸς δέοντα τριήκοντα ἔτεα, « αὐτ., (κοιν.) ὅλα-ὅλα. « Διέδησαν ἐς τὴν νῆσον 600 μάλιστα οἱ πάντες, « Θκ. « Τρεῖς οἱ πάντες, « Ἀθ. « Τὰς νέας τὰς πάσας ἐκόμισαν ἐς Ἀδῆρα, « αὐτ. « Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, « Ἰσκρ. ‖. (τὸ οὐδ.) « Τὸ πᾶν, « Α'. τὸ ὅλον τῆς ὑποθέσεως· Β', (ἀφηρημ.) ἡ ὀλότης· Γ', (περιληπ.) ὅλα τὰ ὄντα, ἡ κτίσις, ὁ κόσμος, (Γαλλ.) **l'univers**, (Ὀθ. ‖. αἱ ψρσ.) « Τὸ πᾶν διαφέρει, « Ξεν. « Τὸ πάνμοι μέλει, « Πλάτ. « Ἐν παντὶ κακοῦ (ἀπορίας, δέους, κινδύνου κτλ.) εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Λξ. « Εἰς πᾶν (μετὰ ᾖ χωρὶς τοῦ κακοῦ) ἀφικνεῖσθαι, « Ἡρ., καταντᾷν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα (εἰς μέγαν κίνδυνον). « Ὑπὸ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης δυνάμεως, καὶ τῆς μετ' Ἀγησιλάου, εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς, « Ξεν. « Εἰς πᾶν θυμοῦ ἀφίκετο, « Παυσ., ἐθύμωσε μὲ ὑπερβολήν. « Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας, « Δμ. « Ἐν παντὶ ἀθυμίας ἦσαν, « Θκ., ἦσαν εἰς ἄκραν λύπην. (καὶ ἑλλ.) « Ἐν παντὶ εἶναι, « Λξ., εὐρίσκεσθαι εἰς μέγαν (ἄκρον) φόβον. « Ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ λελοιδορημένος εἴη ὑπ' αὐτοῦ, « Ξεν. « Τῷ παντὶ κρατεῖν, « αὐτ., ἐντελῶς, κατὰ πάντα. « Ταῦτα τῷ παντὶ ἐκείνων ἀδικώτερα, « αὐτ. « Εἰκὸς τῷ παντὶ, « αὐτ., ἔπεται καθ' ὅλους τοὺς λόγους. « Τῷ παντὶ πλέονες, « αὐτ., ἀσυγκρίτως πλειότεροι. « Ἄνδρα ἐόντα τὰ πάντα δόκιμον, « Ἡρ. « Τὰ πολλὰ πάντα, « Ἡρ., σχεδὸν πάντοτε ἢ καθ' ὅλα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. « Διακοσίους εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶσαν, « Θκ., (κοιν.) ὅλο-ὅλο. « Παντὸς μᾶλλον (μάλιστα), « Παντός γε μᾶλλον, « Πλάτ., πρὸ πάντων. « Ἔς γὰρ.. παντὸς μᾶλλον οὕτω, « αὐτ. « Τοῦ παντὸς δέω (ἐλλείπω), « Αἰσχλ. « Τῷ παντὶ κρεῖττον, « Ξεν. « Πάντα εἶναί τινι, « αὐτ., εἶναι τὸ πᾶν. « Πάντα ἦν αὐτοῖσι Ζώπυρος, ᾖ στρατάρχης τε οὗτός σφι καὶ τειχοφύλαξ ἀπεδέδεκτο, « αὐτ. « Περὶ παντὸς ποιεῖσθαί τι ἢ τινα, « Αξ, ἔχειν εἰς τὴν μεγίστην ὑποληψιν, φρονεῖν ὅτι αὐτὸς ἢ αὐτὰ εἶνε τὸ πᾶν. « Περὶ παντὸς ποιητέον ὅπως.. τὸν πόλεμον.. διαριοῦμεν, « Ξεν. « Τοῦ παντὸς τιμᾶσθαί τι, « Λξ., προτιμᾶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο. « Πᾶν (« Πάντα) ποιεῖν, « Λξ. « Πάντα ποιοῦντες οὐκ ἐδύναντο ἀγεῖν τὸ αἷμα, « Ξεν. « Πάντα ποιήσαιεν ἂν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι, « αὐτ. « Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν, « Πινδ. « Πάντ' ἄριστος, « Σοφ. (καὶ ἑλλ.) « Ὁ διὰ πάντων, « Ἐπιγρφ., ὁ ὑπὲρ πάντας, ὁ ἀνώτατος.
Πασᾶν, Δ. ἀντὶ πασῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πᾶς.
Πάσασθαι, Π. (τὸ α βρχ.) μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πατέομαι ἢ 2) (τὸ α μκρ.) τοῦ Πάομαι.
Πασάων καὶ
Πασέων, Π. ἀντὶ Πασῶν, γεν. θηλ. πλθ. τοῦ Πᾶς.
Πασιάναξ, ακτος (ὁ), Π. ἀντὶ Παντάναξ.
‡Πασίγνωστος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι γνωστὸς καὶ
‡Πασίδηλος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι δῆλος, (κοιν.) ὁλοφάνερος.
‡Πασιθρύλλητος (ὁ, ἡ,). (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι θρυλλούμενος, περιβόητος, πολυθρύλλητος.
Πασικλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπίσω ἐπικαλοῦνται (πρὸς βοήθειαν) οἱ πάντες.
Πασιμέλουσα (ἡ), Π. ἡ τοῖς πᾶσι μέλουσα (διαφέρουσα), περὶ τῆς ὁπ. ὅλοι φροντίζουν (ἐντερεσάρονται), πασίγνωστος, (ἐπίθ. τῆς Ἀργυῦς).
‡Πασίπρωτος (ὁ, ἡ), Ἐπιγρφ., πρῶτος ἐν πᾶσι, πάντων πρώτιστος.
Πασῤῥοπὸς (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ πάσης ῥοπῆς (ὁρμῆς) φερόμενος πρός.
‡Πάσις, εως (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Πάομαι, κτῆσις.
Πασιφάεσσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Πασιφαὴς καὶ Πασιφανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῖς πᾶσιν ὁρατὸς (φαινόμενος). « Σελήνη—, « Μάξ., ἡ πανσέληνος, (ἄλλ.) Πλησιφαής.
‡Πασιφιλος (ὁ, ἡ), = Πάμφιλος.
Πάσμα (τὸ), [πάσσω], = Διάπασμα.
Πασπαλέτης (δι' εὐφων. ἀντὶ Πασπαλαλέτης), ου (ὁ). ὁ ἀλέθων πασπάλην, = Κεγχραλέτης.
Πασπάλη (ἡ), = Παιπάλη, ὁ ἀθέρας (τὸ λεπτότατον) τοῦ ἀλευριοῦ, (συνκδχ.) τὸ ἐλάχιστον. « Οὐδὲ πασπάλην, « Ἀρστφ., οὔτε ψίχαλον.
Πασπαληφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πασπάλην. « Γρομφις—, « Καλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πασσαγία (ἡ), Π. = Πανσαγία.
Πασσακίζω, Μ. ίσω, = Πασσαλεύω, [ἐκ τοῦ
Πασσάκιον (τὸ). παλουκάκι, (ὑποκορ. τοῦ
†Πάσσακος (ὁ), = Πάσσαξ.
Πασσαλευτός, ἡ, όν. Καρφωμένος μὲ παλούκια, [ἐκ τοῦ
Πασσαλεύω, Μ. εὐσω. Ἐμπήγω (Καρφόνω μὲ) πάσσαλον ἢ ὡς πάσσαλον. »Ὀφθαλμούς—, « Ν. Χων. , ἐξορύττειν. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαυτάλευσεν, « Εὐμ., ἐκάρφωσε τὰ μμάτιά της κατὰ γῆς.
†Πασσαλίζω, Μ. ίσω, Πασσαλεύω.
Πασσάλιον (τὸ) καὶ
Πασσαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάσσαλος, παλουκάκι.
Πασσαλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τοὺς πασσάλους.
Πασσαλοκοπία (ἡ). κτύπημα καὶ ἔμπηγμα παλουκιοῦ, [κόπτω καὶ
Πάσσαλος (ὁ), [πήγνυμι]. παλοῦκι· ξυλοκάρφι· (κατ' ἔκτ.) καρφί. (μτγν.) = Πέος. » Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατὶ λαβομέναις τοῦ παττάλου, « Ἀρχφ.
Πασσαλόφιν, Π. ἀντὶ Πασσάλου ἢ Πασσάλῳ.
Πασσαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω πάσσαλον. » Ξύλον πεπασσαλωμένον , « Σχλ. Ἀρχφ., ξύλον ὀρθὸν εἰς τὸ ὁποῖον εἶν' ἐμπηγμένα πλαγίως ἄλλα ἵνα κρεμνοῦν ροῦχα κτλ.
Πασσάμενος, ἡ, ον, Π. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πάομαι.
Πάσσαξ, ακος (ὁ), = Πάσσαλος.
Πάσσασθαι, Π. ἀντὶ Πάσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πατέομαι.
Πασσυδεί (δὶ), ἐπίρ. = Πανσυδεί.
†Πασσυδιάζω, Μ. άσω, (Ἐπγρ.). Συναθροίζω τὸν λαὸν εἰς ἐκκλησίαν, = Ἁλιάζω, [ἐκ τοῦ
Πασσυδίη καὶ Πασσυδίην, ἐπίρ. Π. Ἰων. = Πασσυδεί.
†Πασσυρεί (ρὶ) καὶ †Πασσύριον ᾗ †Πασσύρως, ἐπίρ. [πᾶς, σύρω], = Πασσυδεί, σωρηδόν· πανοικί.
Πάσσω, Μ. πάσω (πθ. πρκ. Πέπασμαι). Πασσίζω, πασπαλίζω· κουκκίζω· βαίνω· σκορπίζω. » Ἁλσὶ πάσσειν τὰ κρέα, « Ἀξ. » Πάντε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις, « Ἀρχφ. » Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν, « Ἡλ. Χ., ἐκεντοῦσε ῥηχτὰ κλαδιά, (παρβλ. Ἐμπάσσω). (καὶ πθ.) » Κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, « Ακ. (ᾗ μσ.) »Σποδῷ καὶ κόνει τὰς κόμας πασάμεναι, « Γρφ.
Πάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνιλ. καὶ σπν.) τοῦ Παχύς.
Παστὰς [πάσσω ἢ παραστάς], άδος (ἡ). οἴκημα ἢ δωμάτιον περίστεγον, στοά· (ἐν γέν.) κάμαρα , κοιτών (κυρ. νυμφικὸς), (ὅθεν) = Παστός· (συνεκδχ.) γάμος. (ἰδιαιτ.) = Αἴθουσα, (Τουρκ.) χαγιάτι; (Λτν.) atrium. » Τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει, « Ξεν. » Ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐς παστάδας, ἐς στέγας τε ἄλλας ἐκ τῶν παστάδων, « Ἡρ.
†Παστειλὴ (ἡ), Γλσ. [πᾶς, τέλος]. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἔτους.
Παστέος, α, ον, θετ. τοῦ Πάσσω.
†Πάστη (ἡ), εἶδος φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πάστα, (Γαλλ.) pâté, [ἴδε Παστός].
†Παστοπηγία (ἡ) καὶ
†Παστοπήγιον (τὸ). παστοῦ (γάμου) συγκρότησις, (ἐν γέν.) γάμος.
Παστὸς [πάσσω], ἡ, όν. Κουκκισμένος, πασπαλισμένος ἢ· δυνάμενος νὰ πασπαλισθῇ, ἁρμόδιος πρὸς τοῦτο. »Φάρμακον παστὸν, « Ἀρχφ. ||. (οὐσ.) Παστὸς (ἐνν. θάλαμος), ὁ κοιτὼν ἢ τὸ κρεββάτι τῶν νεονύμφων (διότι ἐστολίζετο μὲ πολυποίκιλα [ζωγραφιστὰ ἢ κεντητὰ, ἴδε Πάσσω] παραπετάσματα). 2) δωμάτιον κινητὸν εἰς σχῆμα ναοῦ περιέχον τὸ εἴδωλον θεοῦ ἢ θεᾶς, (παρβλ.) Σηκός.
Παστοφορεῖον καὶ
Παστοφόριον (τὸ). φορεῖον περιέγον τὸν παστὸν (τὸ προσκυνητάριον) εἰδώλου. 2) ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ οἰκίσκος τοῦ παχοφόρου, (ὅθεν 3) (Γρφ.) τὸ κατοικητήριον τοῦ ἐφημερεύοντος Λευίτου. » Ἀρχοντες .. τῶν Λευϊτῶν ἐν τῷ παστοφορίῳ διατεταγμένοι εἰς ἐφημερίας, « Παραλειπ. (Α'), 9, 33).
Παστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν παστὸν εἰδώλου, ἱερεὺς περιφέρων ἐντὸς παχοῦ (κινητοῦ ναοῦ) εἰδώλου. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀφρυδ. ὡς ἐφόρου τοῖς παστοῦ (τοῦ γάμου).
Πάσχα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.]. ἡ μεγάλη ἑορτὴ (Τουρκ. τὸ χαμουρσοῦζι) τῶν Ἑβρ., (Ἐκκλησ.) ἡ ἑορτὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ λαμπρά.
Πασχάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὸ πάσχα.
Πασχάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πάσχα, πασχαλινός.
Πασχητιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος (ἡ ἐπιθυμία) τοῦ πασχητιῶντος.
Πασχητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ πάσχω ὡς κίναιδος. » Πασχητιῶντα ἐδέαματα, « Κλμ., τὰ πολλὰ κερκευμένα, (ἄλλ.) Γροδινιῶντα.
Πάσχω, Μ. πείσομαι· (ἀόρ. Β'. Ἔπαθον, πρκ. Πέπονθα καὶ πθ. Πεπάθημαι, μσ. ἀόρ. σπνιτ. Ἐπαθόμην). Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν· ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον αἴσθημα· δοκιμάζω (μοὶ συμβαίνει) τι κακὸν ἢ (μὲ προσδιορ.) καλὸν, (ἐν γέν.) παθαίνω. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν. ἀντιθ. τῷ Ἐνεργῶ) , = Περαίνομαι· (κατὰ δὲ τὴν φιλοσοφ. τῶν Στωϊκ.) λαμβάνω (ἀδιαφόρως) τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, (ἐμπ.) φαντάζομαι (φρονῶ) οὕτως ἢ ἄλλως. (συνήθ. ἐπίρ.) »Κακῶς πάσχω, « Ἀξ., εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν ἢ, μὲ κακομεταχειρίζεταί τις. » Εὖ πάσχω, « Ἀξ., = Εὐεργετοῦμαι ἢ Εὐπαθέω. « Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, « Θκ. » Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα, « Σοφ. « Οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες, οὗτοι ᾖδέ ἡδέως ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ, « Ξεν. « Πάντες οἴδασιν ὅτι γῆ, εὖ πάσχουσα, εὖ ποιεῖ, « αὐτ. » Τὰ ζῶα ἐκ δυοῖν τούτοιν τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν, ἔκ τε τοῦ, ὅταν ἀπειθεῖν ἐπιχειρῶσι, κολάζεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ, ὅταν προθύμως ὑπηρετῶσιν, εὖ πάσχειν, « αὐτ. (ᾗ γεν. προθετ.) »Ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φὴς παθεῖν, « Εὐρ. » Ἵνα ὠφελεῖην αὐτὸν, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) « Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν, « Θγν. , ἀπολαμβάνειν. (συγνότ. δὲ μὲ αἰτ.) »Ὅσα' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, « Ὀδ. Θ. « Οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ πάθοι, « Ἱλ. Χ., προσπαθήσῃ. « Πτωμάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε ᾗ πέπονθα κἄτι πείσομαι, « Εὐρ. » Ὅπῃ αἱ παρ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἤδε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, « Ἀρχτ., δι' λόγων ἔχουσι. » Πάσχει δ' αὐτὸ τοῦτο (τὸ ἕλκειν τὴν ἰκμάδα) καὶ τὰ κάρδαμα, « Ἀρχφ., τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς. » Ἀγαθοῦ κυβερνήτου πάθος πάσχω, « Πλάτ. » Ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, » Θκ. » Μηδαμῶς, μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς, πάθοιτε, « Δμ. » Πάσχουσι δὲ ᾗ ἀγαθὰ οὐκ ὀλίγα, » Ἡρ., ἀπολαμβάνουν. »Ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα, πέπονθας, « Εὐρ. » Ἰκὼν πάσχει , « Ξεν., = Κυνατιᾷ. « Ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, « Ἡρ., εἰς ὁποίαν σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ποινὴν νὰ καταδικασθῇ. (ἰδιαιτ. μετὰ τοῦ Τί, ἐν εἴδει ἀδημονίας ἢ ἀπορίας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἴρων.) « Πάντες, ἀνηρώτευν, τί πάθει κακόν; « Θκρ. (ᾗ ἄλλ. τοῦ οὐσ.) »Ἐμοὶ ἐγὼ, τί πάθω; « Θκρ., τί νὰ γένω ἢ, τί θὰ γένω ! ἢ, τί νὰ κάμω ! (παρβλ. Μήκιστα). « Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅταν ὑπὸ φίλου βιάζηται; « Συν., τί (ἠμπορεῖ) νὰ κάμῃ; » Τί ἂν εὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πεισθήναι δυναμένους; « Ἀξ. » Τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε, πάντες κεκριμένοι ᾗ ὁμήλικες; « Ὀδ. Ω. , τί ἐπάθετε; τί σᾶς συνέβη; » Ὅ,τι παθὼν σαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; « Ακ., (κοιν.) τί διάβολον ἔπαθες; τί σε φάνηκε! (παρβλ. Μανθάνω). « Τί (» Τί χρῆμα) πάσχεις; « Ἀρχφ., πῶς πάγουν αἱ ὑποθέσεις σου; τί κάμνεις; (καὶ κατ' εὐφημ.) » Εἴ τι πάθοιμι, « Ἀρχφ., ἂν πάθω τίποτε (ἀπευκταῖον), ἂν μοι συμβῇ θάνατος ᾗ., ἂν κακοπάθω. « Ἐὰν δέ τι ἡ ναῦς πάθῃ ἀνήκεστον, « Δμ. (καὶ προθετ.) »Πάσχειν τι πρός τι ἢ τινά, « Λξ., διατίθεσθαι περιπαθῶς, (ἰδιαιτ. δὲ) ἐρωτεύεσθαι, λαμβάνειν συμπάθειαν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Πέπονθεν ὀστοῦν πρὸς ἄκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὁπλὴν, καὶ χεὶρ πρὸς χηλὴν, « Ἀρχτ., ἀναλογεῖ μέ. (καὶ (κατὰ τὴν ἐκδχ. τῶν Στωϊκ.) μὲ ἀπαρ. ἀναλ. διὰ τοῦ ὅτι). « Πάθε ὅτι νύξ ἐστιν, « Δρβ., φαντάσου. » Εἰ πέπονθε, ὅτι ταῦτα οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμὲ, « αὐτ., ἂν ἔχω τὴν ἰδίαν ὅτι, (παρβλ. καὶ Ἀποπάσχω). (καὶ κατὰ μτγ. ἁπλ.) » Πάσχοντες. « Ἱππκρ., Κέβ , οἱ νοσοῦντες. « Τὰ πεπονθότα, « Γεωπον., τὰ βεβλαμμένα μέρη. (καὶ ἠθ.) « Σώφρων ὁμῶ πάσχων. « Ἀρχτ., ὁ ἀνεπίδεκτος (σφοδροῦ) πάθους.
Πασχαλίων (τὸ). χρυσοῦν σειρήτι γυναικείου φορήματος, [ἐκ τοῦ
Πατάγέω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ πάταγον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κρότον), βούζω. » Παταγεῖ δὲ θάλασσα, κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ χαλάζαις, « Θκρ. » Ὁ κόττυφος ἐν μὲν τῷ θέρει ᾄδει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ, ᾗ θορυβώδες φθέγγεται, « Ἀρστ. » Καλὰ δὴ παταγεῖς, « φρσ., (κοιν.) τὸ 'πίτυγες! (ἄλλ. γρφ. » Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις: «), (ἴδε Πλαταγέω).

Παταγὴ (ἡ), = Πάταγος.

Πατάγημα (τὸ). κρότος, πάταγος· (μτνμ.) φλυαρία· (συνκδχ.) φλύαρος, (παρβλ. Κρόταλον).

Παταγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ κάμνων πάταγον (κρότον), θορυβώδης.

Παταγμὸς (ὁ). τὸ πατάσσειν ἢ πατάσσεσθαι, κτύπημα (μὲ κρότον). » Στήθους —, « Νείλ. Ἐπις.

Παταγοδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μὲ κρότον (πάταγον).

Πάταγος (ὁ), [πατάσσω]. κρότος (κυρ. σωμάτων συγκρουομένων). » Ὀδόντων (» Ἀσπίδων) —, « Ὅμ. » Ὀνομάτων —, « Ακ.

Παταικίων, ωνος (ὁ). αἰσχρὸς ἢ πανοῦργος συκοφάντης ἢ, κλέπτης ἀναίσχυντος, (ἀπό τινος Ἀθην. περιφήμου διὰ τὴν ἀχρειοτητά του), [ἐκ τοῦ

Πάταικοι (οἱ). γελοιόμορφά τινα εἴδωλα τῶν Φοινίκων τὰ ὀπ. εἶχον στημένα εἰς τὰς πρώρας τῶν πλοίων των, (ὅμοια μὲ τῶν Ἰνδ. καὶ Κιν. τὰς) pagodes.

Πατακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ πατάσσειν ἐπιτήδειος.

Πατάκτρια (ἡ). ἡ πατάσσουσα (πλήττουσα).

Πατάνη (ἡ), = Βατάνη, πιάτον ἁπλωτὸν, ἁπλάδα, (Λτ.) patina.

Πατάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάτανον (τὸ), = Πατάνη.

Πατὰξ, ἐπιφών. Κωμ. ἐκ τοῦ-

Πατάσσω [ὀνμτπ.], Μ. άξω. Κτυπῶ (μὲ κρότον)· κτυπῶν τρυπῶ (πληγόνω)· (ἀμτβτ.) = Πάλλομαι. » Ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, « Πλ. » Ἐπάταξε βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρὸν, « Ξεν. » Μέλιττα τῆς Κλειοῦς ἐπάταξε τὴν χεῖρα, « Ἀχ. Γάτ. (καὶ ἀμτβτ.) » Κραδίη οἱ ἐν στέρνοισι πατάσσει, « Ἰλ. Ν. (καὶ προθετ.) » Λογισμὸς εἰς μέσον παταξάτω τις, « Ἀθ., (κοιν.) ἂς πεταχθῇ.

†Πάταχνον (τὸ), Γλσ. = Πέταχνον.

†Πατέλλα [πέταλον;], ας (ἡ) καὶ

†Πατέλλιον (τὸ). πιάτον ἁπλωτὸν, σκουτέλι, (Ἰταλ.) piatella. » Εἰς πατέλλιον βαλὼν καὶ ἑψήσας, « Ἱππιατρ. (ὅθεν ᾗ ὁ Πατελλοχάρων, ὄνομα κύριον παρὰ τῷ Ἀλκίφρ.).

Πατέομαι, Μ. πάσομαι (πρκ. Πέπασμαι), Π. Ἰων. τρώγω· γεύομαι, (μὲ αἰτ.) » Σπλάγχνα (» Νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην) ἐπάσσαντο, « Ὅμ., Ἡσ. » Κυάμους οὔτε τρώγουσι, οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἰχθύων δὲ οὔ πφι ἔξεστι πάσασθαι, « αὐτ. » Σίτου πασάμην, « Ἰλ. Ω.

Πατερίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω συχνὰ (ἐπανειλημμένως) πάτερ πάτερ.

Πατέριον (τὸ), ὑποκορ. (χαϊδευτ.) τοῦ Πατήρ.

Πατέω-ῶ [πάτος], Μ. ήσω. Πατῶ, καταπατῶ (» Ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι, « Ἡρωδ.)· (μτφορ.) ἐξουθενῶ, καταφρονῶ· παραβαίνω (» Καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα, « Αἰσχλ. » Δεξιάν τε παραβὰς, ᾗ ὅρκους πατήσας, « . . .)· (ἐνίοτε) ἔχω ἢ ἀποκτῶ ἕξιν (τριβὴν) εἴς τι (» Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς., οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας, « Ἀρςφ. [ὅθ.] » Λέξις πεπατημένη, « Φώτ., ἡ τετριμμένη, [Γαλλ.] triviale) ἴδε καὶ Πάτος. (μτγν.) εἰσβάλλω πουθενὰ ὡς κλέπτης ἢ ἐχθρός. (Π.) διατρίβω συνήθως, διάγω, κατοικῶ· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθ.) βαδίζω, ὑπάγω. » Πρὸς βωμὸν—, « Αἰσχλ.

Πάτημα (τὸ). τὸ πατηθὲν ἢ πατούμενον, λάσπη, κόπριον· (μτφορ.) πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος τοῦ οὐδενὸς, τιποτένιος. 2) (σπν.) ἡ πρᾶξις τοῦ πατεῖν, (κοιν.) πάτημα.

Πατὴρ (ἡ γεν. πατέρος-τρὸς, ἡ δοτ. πατρὶ, ἡ αἰτ. πατέρα, ἡ κλτ. πάτερ. πλθ. πατέρες, πατέρων καὶ Π. πατρῶν, πατράσι, πατέρας). Ὁ γεννήτωρ, ὁ πατέρας (ἐν γέν.) πρωτουργὸς, πρωταίτιος. » Πατρὸς πατὴρ, « Ξεν., ὁ πάππος. » Βουλῆς πατὴρ, « Ἐπγρφ., ὁ (μονολεκτ.) Πατρόβουλος, (Λτν.) caput senatus. » Βασιλέως πατὴρ, « Βυζ., ὁ (μονολεκτ.) Βασιλεοπάτωρ. » Ὁ τῆς βίβλου πατὴρ, « Ἀθ., ὁ συγγραφεύς. (πλθ.) » Πατέρες, « Διόδ. κλπ., οἱ πρόγονοι, οἱ προπάτορες. » Ἐξ ἔτι πατρῶν, « Ὀδ. Θ., ἐκ προγόνων.

Πάτησις, εως (ἡ), καὶ

Πατησμὸς (ὁ), Π. τὸ πατεῖν, πάτημα.

Πατητήριον (τὸ). τὸ πρᾶγμα ἐντὸς ἢ διὰ τοῦ ὀπ. πατοῦν σταφύλια κτλ.

Πατητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πατῶν σταφύλια κτλ.

Πατητὸς, ἡ, ον. Ὁ πατούμενος, ἐπιδεκτικὸς πατήματος. » Φοῖνιξ—, « Γαλ. » Ληνὸς—, « Γρφ., τὸ πατητήριον, (ἀλλ' ἴσως τοῦτο εἶνε, πιθανώτερον: » Πατητὸν ληνοῦ, « δηλ. γλεῦκος).

;Πάτνη (ἡ), = Φάτνη.

†Πάτνωμα (τὸ), = Φάτνωμα.

Πάτος (ὁ). ἡ πεπατημένη ὁδὸς, δρόμος. » Ἔξω πάτου ὀνόματα, « Ακ., τὰ γλωσσηματικὰ ᾗ σπάνια, (ἐπμ.) μὴ τετριμμένα. 2) Π. λάσπη, κόπρια, κόπρος. » Πάτον στρουθοῖο κατοικάδος, « Νίκ. (καὶ μτνμ.) » Πηλὸν Ὀδυσσείην ᾗ πάτον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βάτον) Ἰλιάδα, « Ἐπγρ.

Πάτος, εος-ους (τὸ), σπν. ἀντὶ Πέπλος (ποδήρης;). » Ἥρης—, « Καλλ.

Πάτρα (ἡ), = Πατρίς. » Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, « Ἰλ. Μ. 2) γενεὰ, οἰκογένεια, = Πατριά. » Ἀμφοτέροισιν (τῷ Διὶ καὶ τῷ Ποσειδῶνι) ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη, « Ἰλ. Ν.

Πατραγαθία (ἡ). ἀνδραγαθία τοῦ πατρὸς ἢ τῶν προγόνων τινός.

Πατραδελφεὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Πατράδελφος.

Πατραδέλφη (ἡ). ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς, ἡ πρὸς πατρὸς θεία.

Πατραδελφία (ἡ). συγγένεια μεταξὺ ἢ ἐξ αἰτίας πατραδέλφων, ἐξαδελφάτον.

Πατράδελφος (ὁ). ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς, ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος.

Πάτραθε, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πάτρηθεν.

Πατραλοία (ἡ), θηλ. σπν. τοῦ-

Πατραλοίας καὶ Πατραλῴας [πατὴρ, ἀλοάω]. ου ἢ α (ὁ). ὁ δέρνων (ξυλοκοπῶν) τὸν πατέρα του· πατροκτόνος.

Πάτραρχος (ὁ). ἄρχων τῆς πάτρης (τῆς πατριᾶς), θεὸς ἐφέστιος.

Πατρεπωνυμία (ἡ). ἡ τοῦ πατρὸς ἢ πρὸς πατρὸς ἐπωνυμία.

Πάτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πάτρα.

Πάτρηθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πατρίδος ἢ τῆς πατριᾶς (τῆς οἰκογενείας).

Πατριὰ (ἡ), [πατὴρ]. ἡ πρὸς πατρὸς γενεὰ, καταγωγή. » Ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τὴν Κύρου, « Ἡρ. 2) συγγενολόγι. 3) (συνήθ.) φυλή, φατρία. » Εἰσὶ δὲ τῶν Βαβυλωνίων πατριαὶ τρεῖς, « Ἡρ. » Τοὺς ἄρχοντας τῶν πατριῶν τῶν φυλῶν Ἰσραὴλ, « Γρφ. » Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, « αὐτ.

Πατριάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι ἢ Ὁμοιάζω τὸν πατέρα μου, Πατρώζω.

Πατριαρχεῖον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον (τὸ οἴκημα) τοῦ πατριάρχου.

Πατριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πατριάρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῆς πατριᾶς, γενάρχης, φύλαρχος. 2) (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν πατέρων (τῶν ἐπισκόπων).

Πατριαρχία (ἡ). ἀρχηγία πατριᾶς (φυλῆς ἢ οἰκογενείας). 2 (ἐκκλησ.) ὁ βαθμὸς (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πατριάρχου.

Πατριαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πατριάρχην, πατριάρχου ἴδιος.

Πατριαρχικῶς, ἐπίρ. Ὡς πατριάρχης.

Πατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πατήρ.

†Πατρίκιος (ὁ). (νλγ.). εὐγενὴς (γερουσιαστὴς, [Ἀγγλ.] λόρδος) τῆς Ῥώμης.

Πατρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, ὁ τοῦ πατρὸς ἢ πρὸς πατρός. » Πατρικὰ (ἐνν. κτήματα), « Ἐπγρ., ἡ πατρικὴ περιουσία.

Πατρικότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πατρικοῦ.

Πατρικῶς, ἐπίρ. Μὲ πατρικὴν φιλοστοργίαν, ὡς πατήρ.

Πάτριος, α ἢ ος, ον. Πατρὸς ἴδιος, = Πατρικὸς ἢ Προπατορικὸς· πατροπαράδοτος. » Πάτριοι νόμοι, (ἢ) » Πάτρια νόμιμα, « Πλάτ., Ἀρςτ. (καὶ ἑλλ.) » Κατὰ τὰ πάτρια, « Θκ., Ξεν., Ἀρςφ. κλπ., τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα. » Πάτριόν ἐστιν αὐτοῖς, « Αξ., τὸ ἔχουν (τὸ συνειθίζουν) ἐκ παραδόσεως. (ᾗ συγκρ.) » Τίς ἂν ἡγεμονίαν ἐπιδείξειε πατριωτέραν, « Ἰσκρ.

Πατρὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Πάτριος, (ὅθεν συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Γῆ) ὁ τόπος εἰς τὸν ὀπ. ἐγεννήθη τις, ἡ πατρίδα. » Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἓν' ἂν πράττῃ τις εὖ, « Ἀρςφ.

Πατρίως, ἐπίρ. Κατὰ προπατορικὴν συνήθειαν, πατροπαραδότως.

Πατριώτης [πάτριος], ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, συντοπίτης, συμπατριώτης. » Οἱ βάρβαροι ἀλλήλους, οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλδ. « Ἵππους, οἳ ἂν ἄριστοι ὦσιν οὐχ οἳ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε, » Ξεν.

Πατριωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πατριώτην, πατριώτου ἴδιος· ζηλωτὴς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν συμπατριωτῶν του.

Πατριῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πατριώτης. » Γῆ, « Εὐρ., ἡ πατρίς. » Στολῇ—, « Λκ., ἡ τῆς πατρίδος.

Πατρόβουλος (ὁ), ἴδε Πατήρ.

Πατρογένειος, Π. ἀντὶ

‡Πατρογενής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος πατρόθεν· συγγενὴς πρὸς πατρός. 2) = Πατρῷος. » Θεοί—, « Σοφ., οἱ τῆς πατρίδος (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προγενής).

Πατρογέννητος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πατρός.

Πατροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, μαθητὴς τοῦ πατρός του.

†Πατροδοτος καὶ

Πατροδώρητος (ὁ, ἡ). ὅστις εἶναι πατρικὸν δῶρον.

Πατρόθεν, ἐπίῤ. Πρὸς πατρός.

Πατρόθεος (ὁ), = Θεοπάτωρ.

Πατροκασιγνήτη (ἡ), θηλ. τοῦ

Πατροκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Πατράδελφος.

Πατροκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς κινούμενος (πηγάζων, προερχόμενος).

Πατροκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιποιούμενος (γηροκομῶν) τὸν πατέρα του.

Πατροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι πατροκτόνος.

Πατροκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ πατροκτόνου.

Πατρόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας τὸν πατέρα του· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του.

Πατρολέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πατροκτόνος.

Πατρομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν τὸν πατέρα του.

Πατρομήτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς μητρὸς, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. (θηλ.) ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς, ἡ πρὸς πατρὸς μάμμη.

‡Πατρομίμητος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. μόνον τὸ ἐπίῤ.) -μιμήτως. Ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ πατρός του.

Πατρομύστης, ου (ὁ). πατὴρ τῶν μυστῶν (τῶν μεμυημένων), (τίτλος τιμῆς παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς διδόμενος εἰς τὸν πρῶτον τῆς ἑταιρίας τῶν μυστικῶν τοῦ Βάκχου).

Πατρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι πατρικῶς (καθὼς ἡ οἰκογένεια ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου)· διοικοῦμαι κατὰ τὰ πάτρια (μὲ νόμους πατροπαραδότους).

Πατρονομία (ἡ). ἡ πατρονομικὴ διοίκησις· (εἰς τὴν Σπάρτ.) τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρονόμου.

Πατρονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατρονόμον ἢ τὴν πατρονομίαν.

Πατρονομικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ πατρονομίαν, ἐν εἴδει πατρονομίας.

Πατρονόμος (ὁ, ἡ), [πατὴρ, νέμω], ὁ διοικῶν πατρικῶς (μὲ πατρικὴν [οἰκοδεσπότου] ἐξουσίαν). ||. (οὐσ.) Πατρονόμοι, (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ βουλευταί, οἱ πατρίκιοι, (παρβλ. Ποιδονόμος).

Πατροπαράδοτος (ὁ, ἡ). τὸ ὁποῖον παρελήφθη κατὰ παράδοσιν ὑπὸ τοῦ πατρός, ἢ τῶν προγόνων του.

Πατροπαραδότως, ἐπίῤ. Κατὰ παράδοσιν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

Πατροπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς, ὁ πρὸς πατρὸς πάππος.

‡Πατροπόθητος (ὁ, ἡ). πεθητὸς (ἀγαπητὸς) τῷ πατρὶ αὐτοῦ. (ὄθεν:

Πατροποθήτως, ἐπίῤ. Μὲ πατρὸς (πατρικὸν) πόθον.

Πατροποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσποιοῦμαι ἐμαυτῷ πατέρα, υἱοθετῶ ἐμαυτὸν τινί.

Πατρόπολις, εως (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Μητρόπολις.

‡Πατροπρόβλητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς προβαλλόμενος (ἐκπορευόμενος), (ὄθεν:

‡Πατροπροβλήτως, ἐπίῤ. Ἐκ προβολῆς τοῦ πατρός.

†Πατρορρᾴστης [πατὴρ, ῥαίω], ου (ὁ), = Πατραλοίας, Πατροκτόνος.

Πατροστερὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερηθεὶς τὸν πατέρα του, ὀρφανὸς (ἀπὸ πατρός).

Πατρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πατρός. 2) (Βυζ.) προσφώνησις τιμητικὴ πρὸς πατέρα.

Πατροτύπτης, ου (ὁ). ὁ τύπτων τὸν πατέρα του, πατραλοίας.

Πατροτυψία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ πατροτύπτου.

Πατροῦχος (ὁ, ἡ), [πατὴρ, ἴχω]. ὁ κληρονομήσας ὅλην τὴν πατρικήν του περιουσίαν, μόνος κληρονόμος τοῦ πατρός του, (θηλ.) = Ἐπίκληρος.

Πατροφαὴς καὶ Πατροφεγγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς ὡς φῶς ἐκλάμψας.

Πατροφίλα (Δ. ἀντὶ) Πατροφίλη (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα τὸν πατέρα της.

Πατροφονεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Πατροφόνος.

Πατροφονία (ἡ), = Πατροκτονία.

Πατροφόνος (ὁ, ἡ), = Πατροκτόνος.

Πατροφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πατροφόνος.

Πατρόφωτος (ὁ, ἡ), Π. = Πατροφαής.

Πατρυιὸς καὶ ‡Πατρυὸς (ὁ), = Πατρῳὸς.

Πατρώζω, Μ. ώσω. Μιμοῦμαι ἢ Ὁμοιάζω τὸν πατέρα μου.

Πατρώϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πατρῷος.

†Πάτρων, ωνος (ὁ). (εἰς τοὺς Ῥωμ.) ὁ ποτὲ αὐθέντης τοῦ ἀπελευθέρου δούλου· (Νμ.) συνήγορος· (ἐν γέν.) προστάτης.

†Πατρωνεύω, Μ. εύσω, Προστατεύω τινὰ ὡς πάτρων.

Πατρωνία (ἡ). ἡ ὑπὸ τοῦ πάτρωνος χορηγουμένη προστασία.

†Πατρωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πάτρωνα, πάτρωνος ἴδιος.

Πατρωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρωνυμοῦμαι ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός μου, ἔχω (ὀνομάζομαι μὲ) πατρωνυμικὸν ὄνομα.

Πατρωνυμία (ἡ). ἡ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς παρωνυμία.

Πατρωνυμικὸς, ἡ, όν. Σχηματισμένος διὰ πατρωνυμίας.

Πατρωνυμικῶς, ἐπίῤ. Διὰ πατρωνυμικοῦ ὀνόματος, κατὰ πατρωνυμίαν.

Πατρωνύμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πατρωνυμικὸς· (μὲ δοτ.) σχετισμένος μετά τινος διὰ πατρωνυμίας. (ὅθεν.) συγγενὴς πατρόθεν.

Πατρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς παρωνυμούμενος.

Πατρῷος, α ἢ ος, ον, = Πάτριος, πατρικὸς ἢ προπατορικὸς (κυρ. κατὰ κληρονομίαν). » Ἀθηναίοις πατρῷος Ἀπόλλων ἐστὶ, « Δημ., ἀνέκαθεν πατροπαράδοτος λατρευόμενος. » Πατρῷον αὐτῷ τὸ διδέσθαι, « αὐτ., τὰ ἔχει κατὰ κληρονομίαν. (συνήθ.) « Τὰ πατρῷα (ἐνν. χρήματα ἢ κτήματα), « Δξ., ἡ πατρικὴ περιουσία.

Πατρῳὸς (ὁ). ὁ ἀνὴρ τῆς μητρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ τέκνα τοῦ πρώτου ἀνδρὸς), (κοιν.) μητρυιός.

Πάτρως, πάτριος καὶ πάτρω (ὁ), (ἡ δατ. Πάτρῳ, ἡ αἰτ. Πάτρων), ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος ἢ πάππος ἢ (ἐν γέν.) συγγενής.

Πατταλιτόω, Μ. εύσω, Ἀττ. ἀντὶ Πασσαλεύω.

Πατταλίας, ου (ὁ). ἕλαφος τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἄρχισαν ἤδη νὰ χωρίζωνται εἰς κλαδία (εἶς εἶδος παττάλου), (παρβλ. Σπαθίνης).

Πάτταλος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πάσσαλος.

Πάττω, Ἀττ. ἀντὶ Πάσσω.

Παύεσκον, Π. ἀντὶ Ἔπαυον, παρτ. καὶ

Παύθην, Π. ἀντὶ Ἐπαύσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Παύω.

Παῦλα, ης (ἡ), = Παῦσις, τέλος.

†Παῦλος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Παῦρος, μικρὸς κοντός.

Παυράκις, ἐπίῤ. Π. [παῦρος]. σπανίως, ὀλιγάκις.

Παυρὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παύρη, θηλ. τοῦ Παῦρος.

Παυρίδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Παῦρος. ||. (τὸ οὐδ.) Παυρίδιον, ἐπίῤ. ἀντὶ Παῦρον, ὀλίγον.

Παυροεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμιλῶν (λαλῶν) ὀλίγα, βραχυλόγος, [ἔπος καὶ

Παῦρος, α, ον, Π. [ρ. παῦλος]. μικρὸς· ὀλίγος, ὀλιγάριθμος· (ἐπὶ χρόν.) σύντομος. » Ἰχθῦες ὀμμιγὲ παύροις ἅπλετοι, « Ἀπλλν. » Ἄγορευε παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, « Ἰλ. Γ. (καὶ συγκρ.) » Μάχονται καυρότεροι πλέονεσσιν, « Ἰλ. Ν. « Ἄλλοτε πολλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα, « Θγν. ||. (τὸ οὐδ.) Παῦρον καὶ (πλθ.) Παῦρα, ἐπίῤ. Μικρὸν, ὀλίγον τι.

Παυσάμενος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὸν ἄνιμον.

Παυσίκακος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὰ κακά.

Παυσικάπη (ἡ), [παύω, κάπη]. καλοθειδές τι πλεκτὸν τὸ ὁπ. ἔβαλλον εἰς τὸ στόμα τῶν ἀλεθόντων ζώων ἢ σκλάβων ἵνα μὴ τρώγωσι τὰ ἄλφιτα.

Παυσίλυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (διασκεδάζων ἢ καταπραύνων) τὴν λύπην.

Παυσίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Παυσιμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὰς μερίμνας.

Παυσίνοσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (θεραπεύων) τὰς νόσους.

Παυσινύσταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων τὴν νύστα (ἀποδιώκων τὸν ὕπνον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς πόνους ἢ τὸν κόπον.

Παῦσις, εως (ἡ). τὸ παύειν ἢ παύεσθαι, τέλος ἢ διακοπὴ πράξεως, κατάπαυσις· « ἀνακούφισις.

Παυστέος, α, ον, θετ. τοῦ Παύω.

Παυστήρ (ὁ). ὁ παύων (καταπαύων, καταπραΰνων) τι. (μὲ γεν.) « Νόσου —, « Σοφ.

Παυστήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Παυστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παύειν.

Παυσώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων τὰς ὀδύνας (καταπραΰνων ἢ θεραπεύων τοὺς πόνους).

Παυσωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Παῦσις.

Παύω, Μ. παύσω καὶ (μσ.) παύσομαι καὶ (εὐχρηστότ.) πεπαύσομαι (πθ. ἢ μσ. πρκ. Πέπαυμαι καὶ ἀόρ. Ἐπαύσθην καὶ Ἰων. Ἐπαύθην καὶ τὸ θετ. Παυστέον). Κάμνω νὰ παύσῃ τις ἢ τι· τελειόνω· καταπραΰνω· (μσ. ἢ πθ. καὶ ἀμτβτ.) τραβῶ χέρι ἀπό· ἡσυχάζω· (ἐπὶ ἀνέμ. κτλ.) καταπέφτω. « Ἵνα παύσωμεν ἄνδρα, ὃς νῦν κρατέει, « Ἰλ. Φ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Παύσειν χεῖρας πολέμου, « Ἰλ. Φ. » Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, « Ἰλ. Δ. » Ἦν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως, « Ἄρχφ. » Οὓς δ' ἂν εὕροι τῶν ἀρχόντων καταμελοῦντας ἢ κατακερδαίνοντας, τούτους παύων τῆς ἀρχῆς, ἄλλους καθίστησι, « Ξεν. » Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται, « αὐτ. » Δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λιγγός, ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ ἑως ἂν ἐγὼ παύσωμαι, « Πλάτ. (καὶ μετὰ τῆς προθ.) » Παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, « Σοφ. (καὶ μτχ.) » Παύσω σε λαλοῦντα, « Λῦς. (καὶ ἀπαρ.) « Ἐμ' ἔπαυσας μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον, « Αἰσχλ. (καὶ μετὰ τοῦ Μή) » Παύσας ὑμᾶς μὴ ἐξαπατᾶσθαι, « Ἄρχφ. (καὶ ἀμτβτ ἢ ἑλλ. μὲ γεν.) « Κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων, « Ὀδ. Δ. « Παῦε μάχης, « Ἡσ. » Παῦε, παῦε τοῦ λόγου, « Ἄρχφ. » Παῦε, παῦε, μὴ βόα, « αὐτ. » Παῦε τῶν παφλασμάτων, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Παῦ' ἐς κόρακας, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Τοσαῦτα εἰπὼν, ἐπέπαυτο, « Ἡρ. » Ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο, « Ὀδ. Μ. » Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, ᾗ τὸ κῦμα ἔστρωτο, « Ἡρ. » Φιλόξ παύσατο, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) « Παύῃ χόλου, « Ἡσ. » Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. (καὶ μτχ.) « Παύσασθ' ἀνάνυτα κωτίλλοισαι, « αὐτ. » Ζέφυρος ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, « Ὀδ. Μ.

Παφλάζω [ξελάζω], Μ. άσω. Βράζω, γαργαλίζω· (μτφρ.) βράζω ἀπὸ θυμόν· ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα· φλυαρῶ, μεγαληγορῶ. « Κύματα παφλάζοντα, « Ἰλ. Ν. « Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι, « (Εὐδ. παρ') Ἀθ. « Ὅσοι τῇ φωνῇ παφλάζουσι, « Ἱππκρ. (τὸ ὀπ. ἐξηγεῖ σαφίστερον ὁ Ἀρετ.) « Ἀμφω (τὰ χείλη) ξυμπεσόντα παφλάζει, « (ἀμτφορικώτ.) « Ἀνὴρ παφλάζει· ὑφελκτέον τι τῶν ξύλων, « Ἄρχφ.

Παφλασμα (τὸ). γαργαλίσμα· (μτφρ.) μεγάλα λόγια, ἀλαζονεύματα.

Πάχετος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παχύς. « Θάμνος .. ἐλαίης .. πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, « Ἰλ. Ψ.

Πάχετος (τὸ), Π. ἀντὶ Πάγος. « Τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύτροπον, « Ὄππ.

Παχέως (τὸ συγκρ. Παχύτερον), ἐπίρ. Παχειά, χονδρά. « Παχέως διαιτᾶσθαι, « Φλεγ. (καὶ συγκρ.) » Παχύτερον ἔχω τῆς ἀκοῆς, « Ἡλ., — Βαρυηκοΐα.

Πάχθην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐπήχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Πήγνυμι.

Πάχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Παχίων, ονος, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Παχύς.

Πάχνη (ἡ), [πήγνυμι]. ἡ παγωμένη δρόσος, (κοιν.) πάχνη· (Π.) φρίκη, τρόμος, ἢ θλίψις.

Παχνήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) πάχνην.

Παχνίζω, Μ. ίσω. (κυρ. τρπρ.) Ῥίπτει πάχνην, πέφτει πάχνη.

Παγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πάχνην (» Χρὴ νίτρον .. διὰ κοσκίνου πάσσειν, ὡς δοκεῖν αὐτὴν πεπαχνῶσθαι, « Γεωπον.)· (ἐν γέν.) πήζω· πυκνόνω (» Παχνουμένου τοῦ πνεύματος, « Πλ.)· (μτφρ.) θλίβω, ἢ τρομάζω. » Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ παχνοῦται, « Ἰλ. Ρ.

Παχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ σκεπασμένος ἀπὸ πάχνην.

Πάχος, εος-ους (τὸ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παχέος, χόνδρος. » Πάχος δὲ τὸ χαλκῖον τοῦτό ἐστι δακτύλων ἕξ, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, « Θκ.

Παχύαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (πυκνὸν) αἷμα.

Παχυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) δάκτυλα.

Παχύδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (φουντωτὰ) δένδρα.

Παχυδερμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω χονδρὸν δέρμα, εἶμαι παχύδερμος.

Παχυδερμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.

Παχύδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) δέρμα, χονδρόπετσος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) νωθρός, εὐήθης, ἀναίσθητος.

Παχύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χονδρὰς ἢ πυκνὰς τρίχας (πηκτόν, φουντωτὸν μαλλί).

Παχυκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) καλάμι.

Παχυκάρδιος (ὁ, ἡ), = Βαρυκάρδιος.

Παχύκαυλος (ὁ, ἡ), = Παχυκάλαμος.

Παχύκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖας κνήμας (χονδραὶς ἅντζαις).

Παχυλὸς, ἡ, όν. Ἀρκετὰ παχὺς (χονδρὸς), κλίνων μᾶλλον εἰς τὸ παχύτερον (κυρ. καὶ μτφρ.).

Παχυλῶς, ἐπίρ. Μὲ παχυλὸν τρόπον, ὄχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, (Γαλλ.) grossièrement.

Παχυμέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παχυμεροῦς.

Παχυμερὴς, ές (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ χονδρὰ (παχέα) μόρια, χονδρός· (συνκδχ.) ἀκατέργαστος, ἀνεπεξέργαστος.

Παχυμερῶς, ἐπίρ. = Παχυλῶς.

Παχυνευρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω παχέα (χονδρὰ ἢ σκληρὰ) νεῦρα, πρῆσκουται ἢ σκληρύνανται (πιάνονται) τὰ νευρά μου.

Παχυνέφελος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ παχείας νεφέλης περιεχόμενος. » Ἀχλὺς —, « Κ. Μανασσ.

Παχύνους-ους (ὁ, ἡ). παχὺς τὸν νοῦν, χονδροκέφαλος.

Παχύνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παχύνους.

Πάχυνσις, εως (ἡ). τὸ παχύνειν ἢ παχύνεσθαι.

Παχυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παχύνειν.

Παχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπάχυσμαι, Κάμνω τι νὰ γένῃ παχὺ (χονδρόν), παχαίνω· (μτφρ.) ἀμβλύνω. » Τὸν νοῦν —, « Φλεγ. » Ἐπαχύνθη ἡ καρδία τ. ὑ λαοῦ τούτου, « Γρφ.

Παχύπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖς (χονδροὺς) πόδας.

Παχύῤῥαβδος ἢ (ὀρθότ.) Παχύῤῥάβδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας (χονδρὰς) ῥάβδους (βέργας ἢ ἀράβας).

Παχύρριν ἢ (ὀρθότ.) Παχύῤῥ.ν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖαν ῥῖνα (χονδρὴν μύτην).

;Παχύῤῥαβδος (ὁ, ἡ), = Παχύραβδος.

Παχύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας (χονδρὰς) ῥίζας.

;Παχύῤῥιν, ινος (ὁ, ἡ), = Παχύριν.

Παχύῤῥυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) ῥύγχος. (Κωμ.) = Παχύριν.

Παχὺς [πήγνυμι], έος (εῖα, ύ), (τὸ παρθ. Παχύτερος, -ύτατος καὶ [ἀνμλ.] Παχίων καὶ Πάσσων, Πάχιστος). Χονδρός· θρεμμένος, σωματώδης· (ἐπὶ πραγμ.) πηκτός ἢ λιπαρός· (μτφμ.) πλούσιος, εὐκατάστατος· (συνκδχ.) νωθρός, εὐήθης, χονδροκέφαλος. « Ἐς τε τὰς τέχνας παχέες καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξέες, « Ἱπποκρ. » Ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ, « Θκρ., στιβαρᾷ. » Παχεῖα ὀργμὴ, « Πλδ., ἡ Αἰγιναία, (ὡς μείζων τῆς Ἀττικῆς, δέκα γὰρ ἴσχυεν ὀβολούς). ||. (τὸ οὐδ.) Παχὺ καὶ (πλθ.) Παχέα, ἐπίρ. ἀντὶ Παχέως. » Παχέα κρώζειν, « Ἀρ., μὲ χονδρὴν (τραχεῖαν) φωνήν.

Πάχυς, υος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πῆχυς.

Παχύσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας σάρκας, παχὺς, πολύσαρκος.

Παχυσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) σκέλη, παχύπους.

;Παχυσμὸς (ὁ), = Πάχυνσις.

Παχυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ παχὺ στόμα (μὲ χονδρὴν, ἀχρείαν προφορὰν), (Γαλλ. d'une bouche empâtée), (ὀθεν κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τραχυστομέω.

Παχυστομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καὶ τοῦ ἑπμ.

Παχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμιλῶν μὲ παχὺ στόμα (μὲ σκληρὰν [χονδρὴν] προφορὰν), (ὀθεν κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τραχύστομος. 2) (μτφ.) ὁ ἔχων χονδρὸν στόμα (χεῖλος). » Κώθων —, « Ἀθ.

Παχύσχοινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ χονδρὸν (παχὺ) σχοινί.

Παχύτης (ἡ). χόνδρος, πάχος· (συνκδχ.) νωθρότης, εὐήθεια.

Παχυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν τράχηλον, χονδραλαίμης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παχύτριχος (ὁ, ἡ), = Παχύθριξ.
Παχύφλοιος, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν φλοιόν, γονδρόφλουδος.
Παχύφρων, ονος (ὁ, ἡ). παχὺς τὸν νοῦν (τὰς φρένας), παχυκάρδιος.
Παχύφυλλος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ ἢ πυκνὰ) φύλλα.
Παχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προφερόμενος μὲ παχεῖαν (χονδρὴν) φωνήν.
Παχυχειλὴς, ές καὶ
Παχύχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) χείλη.
Παχύχυλος καὶ
Παχύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν (πηκτὸν ἢ λιπαρὸν) χυλὸν (χυμόν).
Παώτας, α (ὁ), Λακων. ἀντὶ Παὸς=Πηός.
Πεδά, πρόθ. Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετά.
Πεδάα, Π. ἀντὶ Πεδᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ
Πεδάασκον, Π. ἀντὶ Ἐπέδων, παρτ. τοῦ Πεδάω.
Πεδάγρετος (ὁ, ἀ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάγρετος [μετά, ἀγρέω], πιασμένος ἐν ᾧ φεύγει.
Πεδ-αίρω, Μ. ἀρσω, Αἰολ. ἀντὶ Μετωίρω.
Παιδαίχμιος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Μεταίχμιος.
Πεδάμαρος ἡ (ὀρθότ.) Πεδάμερος (ὁ, ἀ), Αἰολ. ἀντὶ Μεθήμερος ἢ Μεθημέριος, (ἄλλ. διορθ. Πεδάορος).
Πεδ-αμείβω, Μ. αμειψῶ, Αἰολ. ἀντὶ Μεταμείβω.
Πεδανὸς [πέδον], ἡ, όν. Χαμηλὸς, πρόσγειος.
Πεδάοικος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Μέτοικος.
Πεδάορος (ὁ, ἀ), Αἰολ. ἀντὶ Μετήορος.
Πεδάρσιος (ὁ, ἀ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάρσιος.
Πεδ-αρτάω-ῶ, Μ. άσω, Δ. ἀντὶ Μεθαρμόζω. » Ἐκάλουν δὲ (οἱ Πυθαγόρειοι) τὸ νουθετεῖν πεδαρτᾶν (κατὰ διορθ. ἀντὶ Παιδαρτᾶν), « Ἰάμβλ.
Πεδ-αυγάζω, Μ. αξῶ, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μεταυγάζω.
Πέδαυρος (ὁ, ἀ), Αἰολ. = Πεδάορος.
Πεδάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάφρων, ἀστόχαστος, ὑστερόβουλος, (εἰς τὸν Πίνδ. διορθ. Πεδ' ἄφρονων).
Πεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ πέδας, βάλλω εἰς τὰ δεσμὰ, (Γαλλ.) garotter· (συνκδχ.) κρατῶ ἀκίνητον, ἐμποδίζω. » Πέδησε γυῖα, « Ἰλ. Ν. » Νῆκ πέδησ' ἐνὶ πόντῳ, « Ὀδ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Ὕπνος μ' ἐπέδησεν, « Ὀδ. Ψ. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) » Θεοί με πεδάασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης, « Ὀδ. Ψ. (ᾧ μτφορ.) » Δόλῳ πεδᾶσαι, « Πίνδ.
†Πεδαωριστὴς, οῦ (ὁ), ἀντὶ Μετεωριζής. » Ἵππος—, « Γλσ., ὁ σηκονόμενος εἰς τὰ ὀπισινὰ ποδάρια.
Πεδεινὸς, ἡ, όν, = Πεδινός.
Πεδ-έρχομαι, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετέρχομαι.
Πεδ-έχω, Αἰολ. ἀντὶ Μετέχω.
Πεδέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Πεδάω.
Πέδη (ἡ), [πέζα]. δεσμὸς τῶν ποδῶν (κυρ. τῶν ἵππων), πέδιλον, (Τουρκ.) παϊδάνι. 2) εἶδος ἱππασίας, (Γαλλ.) à la grecque, (ἴδε Ξεν. Ἱππ. Ζ', 13, 14).
Πεδήρης, ους (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Μετήρους.
Πεδητὴς [πεδάω], οῦ (ὁ). ὁ δεσμεύων (ἐν πέδαις), πεδικλόνων, ἐμποδίζων.
Πεδήτης, ου (ὁ). δεδεμένος ἐν πέδαις, αἰχμάλωτος, δέσμιος.
Πεδιαῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς πεδιάδα, καμπήσιος.
Πεδιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον τὸ) ἐπίπεδον. » Πεδιακὴ (κατὰ διορθ. ἀντὶ Πεδικὴ) μέτρησις, « Στρβ., ἡ καταμέτρησις τοῦ ἐδάφους, (Γαλλ.) arpentage. 2) (ἀμφ.) ἀντὶ Πεδινός.
Πεδιὰς [πέδον], άδος (ἡ), (ἐπιθ.) = Πεδινὴ, ὁμαλή· (ὅθεν συνήθ. ἐνν. γῆ ἢ χώρα) ἴσωμα, κάμπος. » Λόγχη—, « Σοφ., μάχη συγκροτουμένη εἰς πεδιάδα, (Γαλλ.) en rase campagne.
Πεδιάσιμος καὶ
Πεδιάσιος (ὁ, ἡ), = Πεδιαῖος.
†Πεδιεινὸς, ἡ, όν, = Πεδινός.
Πεδιεὺς, έως (ὁ). κάτοικος πεδιάδος.
Πεδιήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης πεδιάδων, ὅλος πεδιάς.
†Πεδικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεδιακός.
Πέδιλον (τὸ), [πέδη· ἡ πέζα]. παπούτσι· τὸ ὁποῖον δένεται, τσαρούχι· ὑπόθημα. » Πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα, « Ἡρ. 2) Π. ἴχνος, (ὀθ. μτνμ.) ῥυθμὸς, μέλος. » Δωρίῳ φωνὰν ἁρμόξει πεδίλῳ, « Πίνδ. 3) = Πέδη, πέδικλον, (καθ' ἣν σημασ. ἐξηγ. πιθαν. τὰ Καλοπέδιλα τοῦ Θκρ. ΚΕ', 103).
Πεδινὸς [πεδίον], ἡ, όν. Ἴσιος (Ὁμαλὸς) ὡς ἂν κάμπος, ἐπίπεδος. » Τὴν ἀγορὰν πεδινὴν κατεσκεύασε, « Δ. Κάσσ. 2) = Πεδιαῖος, καμπήσιος. » Τῶν δοράτων τὰ μὲν ἔλειπε καὶ τὰ πεδινὰ χείρω, τὰ δὲ ὄρεια κρείττω, « Συν.
Πεδιόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ πεδίου (τῆς πεδιάδος).
Πέδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Πέδη.
Πεδίον (τὸ), [πέδον]. πεδιάς, ἴσωμα, ἐπίπεδον. 2) (μτνμ.) τὸ μετατάρσιον τοῦ ποδός.
Πεδίονδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ πεδίον.
Πεδιονόμος (ὁ, ἡ), Π. [πεδίον, νέμω]. ὁ κατοικῶν εἰς πεδιάδα ἢ εἰς τὰ πεδιάδας (εἰς τοὺς κάμπους), χωρικός.
†Πεδιοπλόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηγῶν εἰς τὴν πεδιάδα ἀπὸ τὰς ὁπλὰς τῶν ἵππων. » Βοὴ—, « Αἰσχλ. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπεδείχθη ἐσφαλμένον, ἴδε Ἐλαδεμνάς).
†Πεδιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεδιάδας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Στερνοῦχος).
†Πεδιώδης, ους (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἴσος, ὁμαλὸς ὡς ἂν) πεδιάδα.
Πεδοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Δ. [πέδον, βαίνω]. ὁ περιπατῶν ἐπὶ τῆς γῆς, χαμαιτύπος.
Πεδόβροχος (ὁ). βρόχος δεσμεύων [πέδη].
Πεδόεις, εσσα, εν, Π. [πέδον]. χαμηλὸς, πρόσγειος.
Πεδόθεν, ἐπίρ. Π. [πέδου]. ἀπὸ τῆς γῆς, χαμόθεν. 2) (συνκδχ.) ἀπὸ τὰ θεμέλια· (μτνμ.) ἀπ' ἀρχῆς.
Πέδοι καὶ Πεδοῖ, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς.
Πεδ-οικέω, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετοικέω.
Πέδοικος (ὁ, ἀ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μέτοικος.
Πεδοκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ κοιμώμενος κατὰ γῆς, [κοίτη καὶ
Πέδον (τὸ), [συγγ. τῷ Ποῦς, Πέζα]. τὸ ἔδαφος τῆς γῆς· (Π.) χώρα, κατοικία.
Πέδονδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω.
Πεδόσαι, ἐπίρ. Π. = Πέδονδε.
Πεδοσαφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκάπτων τὴν γῆν. » Μάκελλα—, « Νμ., (παρβλ. Πεδοτρεφής).
Πεδοστιβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, στείβω]. ὁ πατῶν τὴν γῆν, πεζὸς· χερσαῖος· ἕρπων ἢ ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς. » Εὖ δομεν πεδοστιβεῖς, « Εὐρ.
Πεδοτρεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τὴν γῆν. » Ὕδωρ—, « Νόν., (παρβλ. Πεδοσαφής).
Πεδοτριβὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, τρίβω], = Πεδοστιβὴς, πεζός. 2) (πθ.) τριβόμενος ἢ τριμμένος κατὰ γῆς. » Ψηφὶς—, « Γρ.
Πεδότριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Κωμ. [πέδη, τρίβω]. ὁ ἔχων πάντοτε σχεδὸν τὰ σίδηρα εἰς τοὺς πόδας, ἀχρεῖος.
†Πέδουρος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Μετέωρος.
Πέδων, ωνος (ὁ). δοῦλος ἀχρεῖος τὸν ὁπ. βάλλουν συχνὰ εἰς τὰς πέδας (εἰς τὰ σίδηρα).
Πεδωριστὰς, ᾶ (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μετεωριστὴς, φρυαγμαίας, ὑπερήφανος, (ἴδε ᾧ †Πεδαωριστής).
†Πεδωρύχος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων τὴν γῆν.
Πέζα [ποῦς], ης (ἡ). τὸ ὑποκάτω (τὸ ἄλλ. πέλμα) τοῦ ποδός, (κατ' ἔκτ.) ὁ ποῦς. 2) (μτνμ.) ἡ ἄκρα ὁποιουδήποτε πράγμ., (κυρ. δὲ 3) ἡ εὖγια (τὸ προφύλι. ὁ ποδίγυρος) φορέματος, καὶ 4) ἡ ὄχθη, ὁ αἰγιαλὸς, ἡ 5) ἡ ὑπώρεια. 6) ὁρόμος στενὸς, μονοπάτιον. 7) εἶδος σκύτου, (κοιν.) πεζέβελος.
Πεζακοντιστὴς, οῦ (ὁ). ἀκοντιστὴς πεζός.
Πεζαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ στρατευμα) ὡς-
Πέζαρχος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν (τοῦ πεζικοῦ).
Πεζέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος διὰ ξηρᾶς.
Πεζέταιροι (οἱ). ἐκλεκτοὶ πεζοὶ στρατιῶται οἱ ὁπ. μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν ἱππέων (τῶν ὀνομαζομένων πρὸς τιμὴν ἑταίρων τοῦ βασιλέως) συνεκρότουν τὴν βασιλικὴν φρουρὰν (la garde royale) τῆς Μακεδονίας.
†Πέζευμα (τὸ). τὸ πεζικὸν στράτευμα.
Πεζευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει ὠργανισμένος πρὸς (ἢ ἐπιτήδειος εἰς) τὸ πεζεύειν.
Πεζεύω, Μ. εὐσω. Περιπατῶ πεζός· ὑπάγω διὰ ξηρᾶς· περιπατῶ εἰς γῆν ξηρὰν ἢ ὡς εἰς ξηράν. » Ὁδὸς πεζευομένη, « Στρβ., δρόμος διὰ ξηρᾶς. » Ἐπεὶ δὲ δυσανάπλους ὁ Ῥοδανὸς, τινὰ τῶν ἐντεῦθεν φορτίων πεζεύεται ταῖς ἁρμαμάξαις, « αὐτ., μετακομίζονται διὰ ξηρᾶς.
Πεζῇ, ἐπίρ. Τὸ ἴδε Πεζός.
Πεζικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πεζὸν ἢ εἰς τοὺς πεζούς· ὁ γινόμενος εἰς τὴν ξηρὰν ἢ διὰ ξηρᾶς. » Τὸ πεζικὸν (ἐνν. στράτευμα), « Ξεν., ἡ πεζεύρα. ἢ· τὰ στράτευμα τῆς ξηρᾶς, καὶ » Πεζικὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐνν. πράγματα), « Ξεν., ἡ τέχνη τοῦ πεζομαχεῖν. » Ἀγαθὸς τὰ πεζικά, « Ξεν.
;Πέζιξ ἢ Πέζις, ικος (ὁ), εἶδος ἀμανίτου (χωρὶς καυλόν).
Πέζις, ιδος (ἡ), = Πέζα.
Πεζίτης, ου (ὁ). πεζὸς (στρατιώτης).
Πεζοβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πεζοπορέω.
Πεζοβόας, α (ὁ), Δ. Π. [π. βοή]. πολεμιστὴς πεζός.
Πεζογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) εἰς τὸ πεζὸν, [ἐκ τοῦ
Πεζογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) εἰς τὸ πεζόν. ||. (οὐσ.) συγγραφεὺς πεζός, λογογράφος.
Πεζοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πεζός.
Πεζοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων πεζός.
Πεζοθηρία (ἡ). κυνῆγι διὰ ξηρᾶς ἢ τῶν θηρίων τῆς ξηρᾶς.
Πεζοθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεζοθηρίαν.
Πεζολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πεζολογέω.
Πεζολέκτης, ου (ὁ), = Πεζολόγος.
Πεζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Γράφω εἰς τὸ πεζόν.
Πεζολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πεζολογέω.
;Πεζολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεζολογίαν, πεζολόγου ἴδιος.
Πεζολογικῶς, ἐπίρ. Διὰ πεζολογίας, εἰς τὸ πεζόν.
Πεζολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) εἰς τὸ πεζόν, πεζογράφος.
Πεζομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ πεζὸς ἢ διὰ ξηρᾶς.
Πεζομάχης, ου (ὁ), = Πεζομάχος.
Πεζομαχία (ἡ). μάχη μεταξὺ πεζῶν ἢ διὰ ξηρᾶς.
Πεζομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πεζὸς ἢ διὰ ξηρᾶς.
Πεζονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κτηνοτροφίαν, [ἐκ τοῦ
Πεζονόμος (ὁ, ἡ), [πεζὸς, νέμω]. ὁ βόσκων εἰς τὴν ξηρὰν, (ἐν γέν.) χερσαῖος, τῆς ξηρᾶς.
†Πεζοποντοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πεζοπορῶ τὸν πόντον (τὸ πέλαγος), περνῶ πεζὸς τὴν θάλασσαν.
Πεζοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πεζός.
Πεζοπορία (ἡ). ὁδοιπορία πεζοῦ ἢ διὰ ξηρᾶς.
Πεζοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (ὁδοιπορῶν) πεζός.
Πεζόπτερος (ὁ, ἡ). πεζὸς καὶ ἐν ταὐτῷ πτερωτός. » Ἀκρὶς —, « Κ. Μανασσ.
Πεζὸς [πέζα], ἡ, όν. Ὁ περιπατῶν μὲ τὰ ἴδιά του πόδια (ὄχι ἔφιππος ἢ μὲ πλοῖον). Ὁ πεζὸς καὶ » Τὸ πεζὸν, « Λξ., τὸ πεζικὸν στράτευμα (ἀντιθ. τῷ Ἱππικὸν ἢ Ναυτικόν). » Πεζὸν μέλος, « Εὐρ., τὸ χωρὶς μουσ. ὀργάνων. » Πεζαὶ ἑταῖραι, « Θημπ., αἱ κοινόταται καὶ αὐτὸ τοῦτο ἑταῖραι (πρὸς διαστολὴν τῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα αὐλητρίδων καὶ μουσουργῶν). (μτνμ.) » Πεζὸς λόγος, « Λξ., ὁ μὴ ποιητικὸς, (ὅθεν συνκδχ.) » Πεζοὶ, « οἱ λογογράφοι. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Πεζῇ (ἐνν. ὁδῷ), ἐπίρ. ἀντὶ Πεζῶς, μὲ τὰ πόδια ἢ, διὰ ξηρᾶς. (καὶ μτνμ.) ἁπλὰ, εἰς τὸ πεζόν. » Παῦσαι μὲν ᾠδῆς, ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, « Κωμ.
Πεζοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) πεζὸς, λογοειδής. » Ἴαμβος —, « Λξ.
Πεζοφόρος (ὁ, ἡ), [πέζα, φέρω], = Διάπεζος (χιτών).
Πεζῶς, ἐπίρ. Εἰς τὸ πεζὸν, (ἴδε Πεζός).
Πεῖ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πῆ ἢ Ποῦ.
Πεῖθ', Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἔπειθε.
Πειθανάγκη (ἡ). πειθὼ συνωδευμένη μὲ βίαν (μὲ ἀνάγκην), ὑπακοὴ ἐξ ἀνάγκης (ὅταν βιάζεταί τις νὰ κάμῃ, καθὼς λέγουν, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν).
Πειθάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [πείθω, ἀνήρ]. εὐπειθὴς, πειθήνιος.
Πειθαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πείθομαι εἰς τὰς ἀρχὰς (εἰς τὴν καθεστῶσαν ἐξουσίαν, εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου), (ἐν γέν.) ὑπακούω.
Πειθάρχησις, εως καὶ
Πειθαρχία (ἡ). τὸ πειθαρχεῖν, ὑπακοὴ (εἰς τὰς ἀρχὰς), εὐπείθεια.
Πειθαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθισμένος νὰ πειθαρχῇ, ὑπακούων προθύμως (εὐπειθὴς) εἰς τοὺς ἀνωτέρους του.
Πειθάρχος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος εἰς τὰς ἀρχὰς (εἰς τοὺς ἀνωτέρους του), (ἐν γέν.) εὐπειθὴς, πειθήνιος.
Πείθημι, Αἰολ. ἀντὶ Πείθω.
Πειθήμων, ονος (ὁ, ἡ). εὐπειθὴς. » Λαὸς —, « Νόνν. 2) εὔπειστος. 3) (μτβτ.) καταπειστικός. » Προσέφη πειθήμονι φωνῇ, « Τρυφιόδ.
Πειθήνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίως [πείθω, ἡνία]. εὐπειθὴς. » Τὸ πειθήνιον, « Ἡρωδ., Ἰωσ., ἡ εὐπείθεια.
Πειθήνωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πειθάνωρ.
†Πειθὸς, ἡ, όν. Πειθανὸς, καταπειστικός. » Λόγος —, « Γρφ.
Πείθω, Μ. πείσω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Πέποιθα ᾖ πθ. Πέπεισμαι, ἀόρ. Ἐπείσθην καὶ τὸ θετ. Πειστέον). Κάμνω τινὰ διὰ τῶν λόγων μου νὰ στέρξῃ ἢ νὰ πιστεύσῃ τι, πληροφορῶ, καταπείθω· ἑλκύω εἰς τὸ θέλημά μου, ἐξιλεόνω· (μὲ ἀπαρ.) παρακινῶ, συμβουλεύω. (μσ. μὲ δοτ.) στέργω· πιστεύω· ἐνδίδω· ὑπακούω, (καὶ εἰς τὸν μσ. πρκ. καὶ ὑπερσ.) εἶμαι πεπεισμένος (πληροφορημένος) περί τινος, ἢ· ἐπιστηρίζομαι (ἔχω τὸ θάρρος μου) εἴς τι. (μὲ αἰτ.) » Οὔ με πείσεις, « Ὅμ. (ᾖ δοτ. ὀργ. ᾖ ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Μισθῷ πείσας τινὰ καταβῆναι, « Ἡρ. » Πείθω ἐμαυτὸν, « φρσ., = Πέπεισμαι, πιστεύω. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Ὡς τοῦτο οὐκ ἔπειθεν αὐτοὺς, « αὐτ. » Οὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον, « Ἀρςφ. » Ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐκ ἂν ἔτι πείσαις οὐδένα, ὡς κτλ., « Ξεν. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οἱ δὲ ταῦτα αὐτῷ συμβουλεύσαντι πείθονται, « αὐτ. » Ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, « Πλάτ., δέν σε πιστεύω. » Οἱ πλεῦνες γὰρ οὐκ ἐπείθοντο τὰ ἐξαγγελθέντα, « Ἡρ. (καὶ μὲ δύο δοτ.) » Πῶς τίς τοι ἔπεσιν πείθηται; « Ἰλ. Α. » Σοὶ γὰρ μάλιστα λαὸς πείσονται μύθοισιν, « Ἰλ. Ψ. (ᾖ μτνμ.) » Γήραϊ (» Νυκτὶ) πείθεσθαι, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν. σπν.) » Βουλομένοισι ἐμέο πείθεσθαι, « Ἡρ. (καὶ κατὰ πρς.) » Πείθου καὶ (εἰς τοὺς Κωμ.) » Πιθοῦ, « ἄκουσε (καταπείσου εἰς) τοὺς λόγους μου. (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ δοτ.) » Ὕμμιν ἔγωγε πέποιθα, « Ἰλ. Ν. » Τεῖχος κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, « Ἰλ. Ξ. (ᾖ ἀπαρ.) » Χρήμασι ἐπεποίθεσαν διωθέεσθαι, « Ἡρ. (ᾖ αἰτ. προθ.) » Μὴ πεποίθατε ἐπ' ἄνθρωπον, « Γρφ. (καὶ ἀπολ.) » Ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς, « Ἰλ. Α., ἵνα καταπεισθῇς (νὰ πιστεύσῃς).
Πειθὼ, όος-οῦς (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ πείθειν (καταπείθειν), χάρις (δύναμις) λόγου καταπειστικὴ, εὐγλωττία, (προσωποποιουμένη ἐλατρεύετο ὡς θεότης). » Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ, « Ἡσ. 2) μέσον (τρόπος) πρὸς κατάπεισιν, (ἐν γέν.) κατάπεισις, (ὅθεν ἡ δοτ.) » Πειθοῖ, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ καταπειστικὸν τρόπον, (κοιν.) μὲ τὸ καλόν. » Εἴ τις ἀργύριον παρά του πειθοῖ λαβὼν, « Ξεν. 3) ὑπακοὴ, εὐπείθεια. » Ἀγασθεὶς τοῦ μὲν ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν, τῶν δὲ τὴν πειθὼ, « Ξεν.
Πεῖκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πέκος.
Πείκω, Μ. πέξω. Κουρεύω ἢ Κτενίζω (» Καὶ κτένα .. ὡς ἀπὸ χαίταν πέξηται, « Καλλ.)· ξαίνω, λαναρίζω· (συνκδχ.) ξυλοκοπῶ, (κοιν.) τινάζω τὴν προβηάν.
Πεῖν, χυδ. ἀντὶ Πιεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πίνω.
Πεῖνα [συγγ. τῷ Πένης], ης (ἡ). (ἐν γέν.) ἔλλειψις, στέρησις· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) ἔλλειψις καὶ ἐπιθυμία τροφῆς, λιμός.
Πειναλέος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-λέως. Πεινασμένος, λιμασμένος.
Πεινάναι, ἀρχ. ἀόρ. τοῦ Πεινάω.
Πεινᾶντι, Δ. ἀντὶ Πεινῶντι, δοτ. τῆς μτχ. τοῦ Πεινάω.
Πεινατικὸς, ἡ, όν, = Πεινητικός.
Πεινάω (καὶ Ἰων. Πεινέω), Μ. ήσω καὶ άσω (τὰ συνηρημ. σχηματίζονται ὀρθότ. εἰς ῃ, ὅθεν καὶ τὸ ἀπαρ. Πεινῆν). Πάσχω ἀπὸ πεῖναν, ἔχω ἀνάγκην τροφῆς, εἶμαι πεινασμένος· (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, λιμάζω διά. » Χρημάτων —, « Ξεν.
Πείνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πεῖνα.
Πεινήμεν, καὶ Πεινήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Πεινῆν, ἀπαρ. τοῦ Πεινάω.
Πεινητικὸς, ἡ, όν, = Πειναλέος, λιμασμένος. 2) διεγερτικὸς ὀρέξεως (πείνας).
Πεινῶντι, Δ. ἀντὶ Πεινῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Πεινάω.
Πεῖρα [πείρω], ας (ἡ). δοκιμὴ, δοκιμασία· ἀπόπειρα· προσπάθεια. » Πεῖρα πάντα τελεῖται, « Θκρ. » Πεῖραν λαμβάνω (ἢ » Διὰ πείρας ἔρχομαί) τινος, « Λξ., = Πειρῶμαι. » Πεῖραν δίδωμι (ἐμαυτοῦ), « Θκι., δοκιμάζομαι καὶ φαίνομαι τί ἄνθρωπος εἶμαι. 2) σκοπὸς, ἐπιχείρησις. » Τί τήνδ' ἐφορμᾷς πεῖραν; « Σοφ.
Πειρὰ, ᾶς (ἡ), Π. [πείρω]. ἡ ἄκρα. « Κοπάνου —, « Δίσχλ., ἡ μυτη τοῦ σπαθιοῦ.
Πειράζω, Μ. άσω (πθ. πρκ. Πεπείρασμαι καὶ ἀόρ. Ἐπειράσθην), = Πειράω, δοκιμάζω (» Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πεῖραζεν ἀοιδῆς, « Ἀπλλν. » Πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται, « Ἀρςτ.)· (ἰδιαιτ.) προσπαθῶ διὰ πλαγίων ἐρωτήσεων νὰ ἐξακριβώσω τι (κοιν. νὰ 'πάρω λόγια) (» Ὡς φάτο πει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά,» Ὀδ. Ι. » Προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι, πειράζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες, εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν, « Εὐαγγ.· δοκιμάζω νὰ ξελογιάσω γυναῖκα, (κοιν.) ῥήγνω λόγια, (Τουρκ.) ὀλαγίζω· (ἐν γέν.) ἐνοχλῶ, (κοιν.) πειράζω. « Τί πειράζετε τὸν θεόν; » Γρφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα; « Ἐπιγρ., τί προσπαθεῖς εἰς μάτην; (ᾗ πθ.) » Πειράζεσθαι νόσῳ, « Στρ. (ιγ'. δ'.) » Ὑποχύσει πειράζεσθαι, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. » Πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου, « Γρφ. (ὅθεν) » Πειράζων, « αὐτ., ὁ Διάβολος.

Πειραίνω, ανῶ, Π. ἀντὶ Περαίνω, τελειόνω. 2) περνῶ τὴν ἄκραν τινὸς πράγματος ἀπό. » Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε, « Ὀδ. Χ.

Πείραμα (τὸ), [πειράω]. τὸ γινόμενον πρὸς πεῖραν (δοκιμήν).

Πεῖραρ καὶ Πεῖρας, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Πέρας.

Πείρας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πείρω.

Πείρασις, εως (ἡ) καὶ

Πειρασμὸς (ὁ), τὸ πειράζειν, δοκίμασμα· παρακίνησις εἰς τὸ κακόν· μέσον διὰ τοῦ ὁπ. δοκιμάζεταί τις, περίστασις δεινή· (ἐν γέν.) πείραξις, ἐνόχλησις.

†Πειραστὴς, οῦ (ὁ), ὁ Πειράζων (παρενοχλῶν, δοκιμάζων), ὁ Διάβολος.

Πειραστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος νὰ πειράζῃ (νὰ δοκιμάζῃ)· ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς τοῦτο.

Πειρατέα, = Πειρατέον.

Πειρατεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πειρατοῦ, ἡ διὰ θαλάσσης λῃστεία.

Πειρατέον, θετ. τοῦ Πειράω.

Πειρατεύω, Μ. εύσω. Λῃστεύω ὡς πειρατὴς, μετέρχομαι τὴν πειρατείαν. » Τυμβωρυχεῖν ἢ πειρατεύειν, « Γργ. (εὕρηται καὶ τὸ πθ.) » Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευομένους, « Σχλ. Εὐρ.

Πειρατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πειρατής.

;Πειρατηρία (ἡ), = Πεῖρα, Πειρασμὸς, δοκιμασία. » Καθεὶς κάλων κατὰ πειρητηρίην, « Ἡρ., (ὅπου ὅμως διόρθ. καταπειρητηρίην).

Πειρατήριον (τὸ), μέσον πρὸς πεῖραν (ἀπόπειραν), δοκιμαστήριον, κριτήριον. » Πειρατήριον ἀψευδὲς τῶν καθαρευόντων, « Ἠλ. 2) ὁρμητήριον πειρατῶν, λῃστήριον.

Πειρατὴς [πειράω ἢ περάω], οῦ (ὁ), λῃστὴς τῆς θαλάσσης, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κουρσάρος.

Πειρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πειρατὴν, πειρατοῦ ἴδιος, (κοιν.) κουρσάρικος. » Τὸ πειρατικόν, καὶ » Τὰ πειρατικά, « Πλ., περιλήπτ. ἀντὶ Οἱ Πειραταί.

Πειρατικῶς, ἐπίρ. Ὡς πειρατὴς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πειρατῶν.

Πειράω-ῶ ᾗ (μσ. ὦ καὶ εὐχρηστότ.) Πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ασαι (πρκ. Πεπείραμαι, ἀόρ. Ἐπειρασάμην ᾗ Ἐπειράθην, καὶ τὸ θετ. Πειρατέον). Λαμβάνω πεῖράν τινος, δοκιμάζω· προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι· (ἰδιαιτ.) πειράζω ἐρωτικῶς, (κοιν.) ῥήγνω λόγια. (μὲ αἰτ.) » Καὶ τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾷν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἂν σε δέοι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Διὸς ἄκοιτιν ἐπειράτο, « Πίνδ. » Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὸν, ὀλίγοις χαρίσασθαι, « Ἀρχρ. (ὅθ. μτνμ.) » Πειρᾷν τὴν θάλασσαν, « Ασ., λῃστεύειν πειρατικῶς, (παρβλ. Μοιχεύω). (καὶ ἀπολ.) » Ἤτοι ἔγωγε πειρήσω, « Ὅμ. Ὀμ., πειρατεύσω. (καὶ γεν.) » Πειρᾷν τῆς πόλιος, « Ἡρ., προσβάλλειν ἐξ ἐφόδου. » Πειράσαντες τοῦ χωρίου καὶ οὐχ ἑλόντες, « Θκ. (καὶ μσ.) » Πειρώμεθα τῆς Πελοποννήσου, « Ἡρ. » Τόξον δὲ χειρὶ λαβὼν, πειρήσατο νευρῆς, « Ὀδ. Φ. » Ἠνδονῆες πωτῶνο πειρόγων πειρώμενοι, « Θκρ. » Παλαισμοσύνης πειρήσαντο, « Ὀδ. Θ. » Εἰκὸς οὖν, ἀμφοτέρων (τῶν βίων) πεπειραμένον, εἰδέναι σε μᾶλλον ἐμοῦ, « Ξεν. » Πειρᾷ ἐμεῖο, καὶ εἴρεαι, « Ἰλ. Ω., ζητεῖς νὰ μοῦ πάρῃς λόγια. » Πατρὸς πειρήσομαι, αἴκέ μ' ἐπιγνοίῃ, ἠέ κεν ἀγνοίησιν, « Ὀδ. Ω. » Πειρῶ τῶν φίλων, « Ἰσκρ., δοκίμαζε. » Ἐπειρῶντο κατὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀλλήλων, « Ἡρ. » Οὐ πεπειραμένοι πρότερον οἱ Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Ἕκτορι πειρήθηναι ἀντιβίην, « Ἰλ. Φ., (Γαλλ.) se mesurer avec. (καὶ ὀργαν.) » Ἐγχείῃ (« Πόδεσσιν κτλ.) πειρηθῆναι, « Ὅμ. (ᾗ ἀπαρ.) » Πειρᾷν ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσβαλεῖν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἐπειρῶντο ἐξανασπᾷν (τὰ ἀγάλματα), « αὐτ. (ᾗ ἀνάλλυμ.) » Πειρᾷν ὡς πεπίθοιεν, « Ἰλ. Ι. (καὶ μτχ.) » Ἐπειρᾶτο συλλαμβάνων, « Ἡρ. » Πειρησόμεθα αὐτεῖς τινα σωτηρίαν μηχανεώμενοι, « αὐτ.

Πείρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πεῖρα.

Πειρήνας, ασα, αν, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πειραίνω.

Πειρήσω, Ἰων. ἀντὶ Πειράσω, μέλλ. τοῦ Πειράω.

†Πειρητηρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πειρατήρια.

Πειρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πειρατήριον.

Πειρητίζω, Μ. ίσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Πειράω, δοκιμάζω κτλ. » Μή τι μευ ἤδτε παιδὸς πειρήτιζε ἠὲ γυναικός, « Ἰλ. Π.

Πείρινθος, μεγν. ἀντὶ

Πείρινς, ινθος (ἡ), πλεκτόν τι εἰς εἶδος κόφφας τὸ ὁπ. ἐδένετο ὄπισθεν τῆς ἀμάξης πρὸς ἐναπόθεσιν φορτίων, (παρβλ. Ὑπερτερία καὶ Κάναθρον), [ἐκ τοῦ

Πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. Ἔπειρα, πρκ. Πέπαρκα καὶ πθ. Πέπαρμαι, ἀόρ. β'. Ἐπάρην). Περνῶ εἰς τὸ σουβλὶ ἢ μὲ τὸ σουβλὶ, τρυπῶ πέρα-πέρα, σουβλίζω, πειρουνιάζω. » Ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Πεπαρμένη περὶ δουρὶ (ἀμφ' ὀνύχεσσιν), « Ὁμ., Ἱππ. 2) περνῶ, διαβαίνω. » Κύματα (« Κέλευθον) πείρειν, « Ὅμ.

Πειρῶ, Ἰων. ἀντὶ Πειρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς εὐκτ. τοῦ Πειράομαι.

Πεῖσα, ης (ἡ), Π. [πείθω]. ὑπακοὴ, ὑποταγή. » Τῷ δ' ἄρ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε, « Ὀδ. Γ., (παρβλ. Πεῖσμα, ἡ 2) (;) = Πῖσα, μέρος (ἔκτασις) γῆς ὅπου λιμνάζουν τὰ ὕδατα, (ἐπμ.) πεδιάς, (ὅθεν) » Μένειν ἐν πείσῃ, = Μένειν κατὰ χώραν, (παρβλ. καὶ

;Πείσεα (τὰ), (νομίζετ. κοιν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πίσεα, (ἴδε ὅμως τὸ προηγ.).

Πείσεαι, Ἰων. ἀντὶ Πείσῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Πείθω.

Πεισέβροτος (ὁ, ἡ), Π. [πείθω, βροτός] ὁ καταπείθων (κρατῶν εἰς ὑπακοὴν) τοὺς ἀνθρώπους.

Πεισίδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων τοὺς δικαστάς.

Πεισθάνατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων τινὰ εἰς θάνατον.

;Πεισίμβροτος (ὁ, ἡ), ἴδε Πεισέβροτος.

Πεῖσις, εως (ἡ), τὸ πείθειν, πειθὼ, κατάπεισις.

Πεῖσις [πάσχω, πείσομαι], εως (ἡ). πάθος (« Ἡ χολέρα πεῖσις ἐστι τοῦ στομάχου, « Κασσ. Προβλ.)· (φιλοσοφ.) ἡ παθητικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς, τὸ αἴσθημα (ἡ διάθεσις) τοῦ φανταζομένου τι. » Ἐκ τῶν περὶ αὐτῷ πείσεων ᾗ παθῶν, « Σέξ.

Πεισιγάλινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πειθόμενος (ὑποτασσόμενος) εἰς τὸν χαλινὸν, (κατὰ λέξ.) πειθήνιος, εὐάγωγος.

Πεῖσμα (τὸ), [πείθω]. πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς κατάπεισιν ἢ πεποίθησιν. (ἐν γέν.) = Πεισμονὴ, πεποίθησις. » Λυκοῦργος ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησεν αὐτοῖς διὰ τῶν νόμων, « Ἐπίκτ. 2) (μτνμ.) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον εἰς τὴν ξηρὰν (ἀραγμένον) τὸ πλοῖον, παράγγι· (ἐν γέν.) σχοινὶ, παλαμάρι. » Λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματος ἐστιν, οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι, « Ὀδ. Ι. » Μηδὲ ταῖς ναυσὶ ξυγχωρεῖν πεῖσμα ἐκ τῆς νήσου βάλεσθαι, « Φλῆρτ. 3) τὸ τσουνὶ τῶν ἠπειρικῶν. » Ἀφαιρῶν τὰ σῦκα μικρὸν ὠμότερα μετὰ τῶν πεισμάτων, « Γεωπον., (παρβλ. Πέλμα).

Πεισματικὸς, ή, όν. Ὁ μετὰ πείσματος (πεισμονῆς) γινόμενος ἢ πράττων τι.

Πεισματικῶς, ἐπίρ. Μετὰ πείσματος (πεισμονῆς), (κοιν.) πεισματικά.

Πεισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πεῖσμα.

†Πεισμάτιος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πείσματα (τὰ παλαμάρια) τῶν πλοίων.

Πεισμονὴ (ἡ). πεποίθησις, πληροφορία· (συνήθ.) ἰσχυρογνωμία.

Πεισμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ πεισμονῆς, πεισματικὸς ἢ πεισματάρης.

Πείσομαι, μέλλ. τοῦ Πάσχω ᾗ Πείθομαι.

;Πεῖσος (τὸ), = Πῖσις, (ἴδε Πεῖσεα).

Πειστέον, θετ. τοῦ Πάσχω καὶ Πείθομαι.

;Πειστὴρ (ὁ), Π. ὁ πείθων (καταπείθων) 2) (εἰς τὸν Θκρ.) = Πεῖσμα, σχοινί.

Πειστήριος, α, ον καὶ

Πειστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πείθειν, καταπειστικὸς.

Πειστικῶς, ἐπίρ. Μὲ καταπειστικὸν τρόπον.

Πέκος [πείκω], εος-ους (τὸ), = Πέκος, μαλλὶ κουρευμένον, ποκάρι. 2) (συνκδ.) δέρμα (χωρὶς μαλλὶ), πετσί.

Πεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πέκω, ξαίνω, κτενίζω· κουρεύω· (συνκδχ.) τινάζω τὴν προβιάν.

†Πεκτὴρ (ὁ). κουρευτὴς (προβάτων).

Πεκτὸς, ἡ, όν. Κουρευμένος ἢ Κτενισμένος, λαναρισμένος, [ἐκ τοῦ

†Πέκω, Μ. πέξω, σπν. ἀντὶ Πείκω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Πέλα(λλα), ας (ἁ), Μακεδ. ἀντὶ Φέλλα, πέτρα.

;Πελαγαῖος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ

Πελάγειος, α, ον, = Πελάγιος.

Πελαγίζω, Μ. ίσω. Πλημμυρίζων σχηματίζω πέλαγος. » Ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζει, « Ἡρ. 2 ἀρμενίζω μακρὰν τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πέλαγος, φέρομαι πελάγιος. » Ἐν τριήρεσι ὅταν πελαγίζωσι, « Ξεν.

Πελάγιος, α ἢ ος, ον. » Ὁ τοῦ πελάγους, πελαγήσιος. » Ἔχουσι δὲ οἱ ἄνεμοι τάξιν οἱ πελάγιοι, « Στρβ. » Ποσειδῶν —, « ὁ (ἄλλ.) Πόντιος. 2) ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἀρμενίζων εἰς τὸ πέλαγος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντ. ἐπίρ.) » Ἀνήγοντο πελάγιοι, « Ξεν. 3) ὁ ὁμοιάζων πέλαγος. » Λίμνην πελαγίαν τῷ μεγέθει, « Στρ. (ΙΖ', ά. 452).

Πελάγισμα (τὸ). πλημμύρα (ποταμοῦ κτλ.), ὕδωρ πελαγίσαν.

Πελαγισμὸς (ὁ), = Ναυτία.

Πελαγίτης, ου (ὁ) καὶ Πελαγῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελάγιος.

Πελαγοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) ἐπὶ τοῦ πελάγους.

Πελαγοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος, [ἐκ τοῦ

Πελαγοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀρμενίζων) εἰς τὸ πέλαγος.

Πελαγολιμὴν, ένος (ὁ). λιμὴν κατεσκευασμένος εἰς τὸ πέλαγος, (ἴδε Λέοντ. Τακτ. Κ', 190, καὶ Πολύαιν. Γ', θ', 38).

Πελαγόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἐν τῷ πελάγει (πελάγιος).

Πέλαγος [πελὸς, μέλας], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα μακρὰν τοῦ αἰγιαλοῦ, τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης· (ἰδιαιτ.) μέρος θαλάσσης κυριωνυμούμενον ἀπό τινος τῶν περὶ αὐτὸ παραλίων. » Αἰγαῖον (» Ἰόνιον, » Ἰκάριον κτλ.) πέλαγος, « (παρβλ. Πόντος). 2) (μτφορ.) πλῆθος ἀμέτρητον, (παρβλ.) Ἄβυσσος. » Λόγων (» Πραγμάτων, » Οἰκτιρμῶν κτλ.) —, « Πλάτ., Μένανδρ., Χρσ.

Πελαγόςδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὸ πέλαγος.

Πελαγόστολος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ πελάγους ἀρμενίζων (στελλόμενος).

Πελαγόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρεφόμενος (περιφερόμενος) εἰς τὸ πέλαγος, θαλασσινὸς, ἔμπορος, (ἄλλ. γρφ.

Πελαγότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὸ πέλαγος.

Πελαγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς πέλαγος, κατακλύζω. 2) ῥίπτω εἰς τὸ πέλαγος, (κοιν.) πελαγόνω. » Θῆρες ἐφέροντο νεκροὶ πελαγωθέντες, « Κ. Μανασσ.

Πελάζω [πέλας], Μ. άσω. Φέρω τι (καὶ ἐλλ. Φέρω ἐμαυτὸν, Ἔρχομαι) πλησίον τινὸς, πλησιάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, « Ἰλ. Δ. (καὶ προθ.) » Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, « Ὀδ. Κ. (καὶ αἰτ. προθ.) » Δεκάτῃ δέ με νυκτὶ νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, « Ὀδ. Π., Π. (καὶ ἐπίρ.) » Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, « Πλάτ. (καὶ μσ. μὲ γεν.) » Φύλακος πελασθεὶς, « Σοφ.

Πελάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Πελάζω.

Πέλανος (ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Πέλανα), [παλύνω]. ζυμαρικὸν (ἀπὸ ψιλὸν ἀλεῦρι) διὰ τὰς θυσίας· (ἐν γέν.) ὑγρὸν πηγμένον, (ὅθεν) μέλι· θρόμβος αἵματος· χόνδρος λιβανωτοῦ κτλ., (ὅθεν ἴσ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ὀβολός.

Πελαργάω-ῶ, Μ. ήσω, (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) = Νουθετῶ, ἴδε Πεδαρτάω.

Πελαργιδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ πελαργοῦ.

Πελαργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πελαργοὺς, τῶν πελαργῶν ἴδιος. » Νόμος —, « Σχλ. Ἀρςφ., ὁ διατάττων νὰ γηροκομοῦν οἱ παῖδες τοὺς γονεῖς (καθὼς λέγεται ὅτι κάμνουν οἱ πελαργοί)

Πελαργῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος (ἀπροσδιόριςον εἰσέτι) χόρτου.

Πελαργὸς (ὁ), [πελὸς, ἀργός]. εἶδ. πτηνοῦ (μὲ μελανόλευκα πτερὰ), (κοιν.) λελέκι.

Πελαργοχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πελαργοῦ, μελανόλευκος.

Πελαργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πελαργῶν, ὅμοιος μὲ πελαργόν.

Πέλας [πέλω], ἐπίρ. Πλησίον, σιμά. (μὲ γεν.) » Οἴκησαν πέλας τῶν λεγομένων Κήπων Μίδεω, « Ἡρ. (§ ἐνάρθρ.) » Δοῦλός ἐστι τῶν πέλας, « Σοφ. » Ἰέναι ἐπὶ τοὺς πέλας, « Θκ. » Πᾶς τις ἑαυτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, « Εὐρ.

Πελασείω (χ. Μ.). Προσπαθῶ νὰ πελάσω (νὰ πλησιάσω) που.

Πέλασις, εως (ἡ), = Πλησίασις.

Πελάσσαι, Π. ἀντὶ Πελάσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πελάζω.

Πελαστάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Πέλας), = Ἐγγυτάτω, Πλησιαίστατα.

Πελάστης, ου (ὁ), = Πελάτης.

Πελατεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πελάτου.

Πελάτης [πελάζω], ου (ὁ). γείτων, πλησίον, προσοικος· (συνκδχ.) θὴς, (κοιν.) σέμπρος, κολλίγος· (ἐν γέν.) μισθωτός· ὑπηρέτης· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) ὁ προςατευόμενος ὑπό τινος (ἴδε Πάτρων), (Γαλλ.) client.

Πελατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πελάτην, πελάτου ἴδιος. » Τὸ πελατικὸν, « (περιληπτ.) οἱ πελάται, ἡ τάξις τῶν πελατῶν.

Πελάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πελάτης.

Πελάω, Μ. πελῶ, Π. ἀντὶ Πελάζω.

Πέλεθος [συγγ. τῷ Πηλὸς], εος-ους (τὸ). κόπρος (ἀνθρώπου), σκατόν.

Πελεθρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Πλεθρίζω, (ὅθεν

†Πελέθρισμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πλέθρισμα.

Πελεθρον (τὸ), Π. ἀντὶ Πλέθρον.

Πέλεια [πέλειος], ας (ἡ). περιστέρι, ἀγριοπερίστερον. ‖. » Πέλειαι, « Π. αἱ ἱέρειαι τῆς Δωδώνης.

Πελειὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πέλεια. ‖. (πλθ.) » Πελειάδες, « Π. ἀντὶ Πλειάδες.

Πελειοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων πελειάδας, ἔχων πλῆθος ἀγριοπερίςερα.

†Πέλειος [πελὸς], α, ον, Γλσ. μαυρειδερὸς, στακτομέλανος, (ὅθεν

†Πελειώδης, εος (ὁ, ἡ). πέλειος τὸ εἶδος, μαυρειδερός.

Πελεκὰν [πελεκάω], ᾶνος (ὁ), τὸ πτηνὸν Δρυοκολάτης. 2) ἄλλο εἶδος μεγάλου ἐνυδροβίου πτηνοῦ τὸ ὁπ. ἔχει ὑπὸ τὸ ῥάμφος του μέγα σακκούλιον ὅπου ἐναποθέτει τὴν τροφήν του, (Τουρκ.) σακὰ-κουσοῦ ἢ· ἄκ-μπαμπᾶς.

;Πελεκάνος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Πελεκάν.

Πελεκᾶς, ᾶντος, Ἀττ. καὶ

Πελεκᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Πελεκάν.

Πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μὲ τὸν πέλεκυν. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) = Βινέω. » Ὅτι ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα, « Ἀρςφ.

Πελέκημα (τὸ). κομμάτι ξύλου κτλ. πελεκωμένου, πελεκοῦδι.

Πελέκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελεκάω, πελέκημα.

Πελεκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πελεκῶν ξύλα κτλ. πελεκάνος.

Πελεκητὸς, ἡ, όν. Πελεκημένος ἢ Δυνάμενος νὰ πελεκηθῇ.

Πελεκήτωρ, ορος (ὁ), = Πελεκητής.

Πελεκίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀποκόπτω) μὲ τὸν πέλεκυν· ἀποκεφαλίζω.

Πελεκινάριον (τὸ). ξύλον κομμένον εἰς σχῆμα στειλιαριοῦ πελέκεος, ὑποκορ. τοῦ

Πελεκῖνος (ὁ). (ἀρχιτεκτ.) ξύλον κομμένον εἰς σχῆμα πελέκεως τὸ ὁπ. χρησιμεύει πρὸς συγκράτησιν ἄλλων, κλάπα(;). 2) εἶδος φυτοῦ μὲ σπόρους εἰς σχῆμα πελέκεως, (ἄλλ.) Ἡδύσαρον, (Γαλλ.) sené bâtard. 3) = Πελεκάν.

Πελεκινωτὸς, ἡ, όν. (ἀρχιτεκτ.) Κομμένος εἰς σχῆμα πελεκίνου.

Πελέκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλεκυς, μπαλταδάκι, τσεκουράκι.

Πελεκισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελεκίζω, κόψιμον μὲ τὸν πέλεκυν, ἀποκεφάλισμα.

Πελεκκάω-ῶ, Π. ἀντὶ Πελεκάω.

Πέλεκκον (τὸ), Π. τὸ στειλειάρι τοῦ πελέκεως.

Πελεκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πελέκεως.

Πελεκύδιον (τὸ). τσεκουράκι, μπαλταδάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Πέλεκυς [πάλλω;], εως ἢ υος (ὁ). ἐργαλ. σιδηροῦν διὰ κόψιμον ξύλων κτλ., (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατ.) τσεκοῦρι, (§ Τουρκ.) μπαλτᾶς.

Πελεκύστερον (τὸ), = Πέλεκκον.

Πελεκυφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ὡς ὅπλον) πέλεκυν, (εἰς τὴν Ῥώμ.) εἶδος δορυφόρου, (Τουρκ.) μπαλτατζῆς. 2) ἀξιωματικος τοῦ ὁπ. προπορεύονται πελεκυφόροι.

Πελεμίζω, Μ. ίξω, Π. [πάλλω;]. κουνῶ δυνατὰ, σείω, τραντάζω· (συνκδχ.) ἀποσείομαι, ἀποκρούω. » Τρὶς μέν μιν (τὸ δόρυ) πελέμιξεν, ἐρύσσσθαι μενεαίνων, « Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) » Τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος, « Ἰλ. Θ. » Ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται χθών, « Ἡσ. » Χασσάμενος πελεμίχθη, « Ὅμ., ἀπακρούσθη, ἀπεσύρθη.

Πέλεσκε, Π. ἀντὶ Ἔπελε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Πέλευ, Π. ἀντὶ Πέλου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Πέλω.

Πεληϊὰς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πελειάς.

;Πελία (ἡ), = Πελίωμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πελιαίνομαι, Μ. ιανθήσομαι. Γίνομαι πελιδς, μελανιάζω.
Πελιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελιά, θηλ. τοῦ Πελιός.
Πελίας, οῦ (ὁ), = Πελιός.
Πελιδναῖος, α, ον καὶ
Πελιδνήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πελιδνὸς [πελὸς, πελιὸς], ἡ, όν. Μελανός.
Πελιδνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πελιδνοῦ, μαυροκιτρινάδα.
Πελιδνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) πελιδνὸς, μελανιάζω.
Πελίδνωμα (τὸ). κηλὶς πελιδνὴ, μελανάδα.
Πελίδνωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Πελιδνόω, μελάνιασμα.
Πελικάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Πελίκη (ἡ), = Πέλιξ, ξυλοπινάκα, (ἴδε καὶ
Πελίνη (ἡ), (εἰς τὰς Ἀθήν.) εἶδος μέτρου χωροῦντος 8 ἡμικοτύλας, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πελίκη).
Πέλιξ, ικος (ἡ), = Πέλλα, καρδάρι· καυκί· ξυλοπινάκα.
Πελιὸς, ὰ, ον, = Πελιδνὸς, (ὅθεν
Πελιότης (ἡ), = Πελιδνότης.
Πελιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πελιδνόω.
†Πελὶς, ιδος ἡ ἴδος (ἡ), = Πέλιξ, (ὅθεν τὸ Λτ. pelvis). » Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ, « (Ἱππών. παρ') Ἀθ. [ξ συγγ. τῷ
Πελίχνη (ἡ), = Πελίκη, (μὲ τύπον ὑποκορ.).
Πελίωμα (τὸ), = Πελίδνωμα.
Πελίωσις, εως (ἡ), = Πελίδνωσις.
Πέλλα, ης (ἡ). ἀγγεῖον ξύλινον ὅπου ἁρμέγουν τὸ γάλα, (κοιν.) καρδάρι. »Μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέουσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας, « Ἰλ. Π. 2) γαβάθα, καυκί· ξυλοπινάκα.
†Πέλλα, ης (ἡ). δέρμα, (Λτ.) pellis.
†Πέλλα, ης (ἡ), = Πέλα.
†Πελλαῖος, α, ον καὶ
†Πελλαιχνὸς, ἡ, ὸν καὶ
†Πελλαιχρὸς [πελὸς], ὰ, όν. Μελαχροινός· μελαψὸς, μαυρειδερός.
Πελλαντὴρ (ὁ), Π. [πέλλα], = Ἀμολγεὺς, καρδάρι.
†Πελλὰς, άδος (ἡ), = Πέλλα.
Πελλαστὴ (ἡ), = Πέλυτρον.
Πελλητὴρ (ὁ), Π. = Πελλαντήρ.
†Πελλὶς, ίδος (ἡ), = Πελίς.
Πελλόομαι-οῦμαι, σπν. ἀντὶ Πελιόομαι, [ἐκ τοῦ
Πέλλος, η, ον ἢ Πελλὸς, ἡ, όν, σπν. ἀντὶ Πελιὸς, μαυρειδερός· μαυροκίτρινος.
Πέλλυτρον (τὸ), = Πέλυτρον.
Πέλλωμα (τὸ), = Πελίωμα.
Πέλμα (τὸ), [πέλλα]. τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ὑποζυγίων χονδρὸν δέρμα, (Τουρκ.) κιοστελές. » Πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσι, « Νίκ. 2) (συνηθ.) πατοῦνα. 3) τσουνὶ ὑποδηματοποιοῦ, (ἰδιαιτ. μήλου ἢ ἀπιδιοῦ), (παρβλ. Πεῖσμα). 4) (ἐν γέν.) ἄκρον. » Δακτύλων—, « Ἀλ. Ἀφρ. » Τὸ πέλμα τοῦ ἱππικοῦ, ὅπου ἔπειζον οἱ μῖμοι, « Βυζ.
†Πελματίζω, Μ. ίσω. Ξύνω (Γαργαλίζω;) τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς.
Πελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Προσαρμόζω) πέλματα εἰς τὸ ὑπόδημα.
Πελματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πέλμα (πεδό·).
Πέλομαι, ῖδε Πέλω.
†Πελὸς, ἡ, όν, = Πελλός.
Πελτάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Εἶμαι ἁρματωμένος μὲ) πέλτην, ὑπηρετῶ στρατ. ὡς πελταστὴς (ἀκριβολιςής).
Πελτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλτη.
Πελτωστὴς, οῦ (ὁ). στρατιώτης ἁρματωμένος μὲ πέλτην, (ἐν γέν.) πεζὸς ἐλαφροαρματωμένος, ἀκριβολιστής. » Οἱ πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὁπλῖται καλούμενοι, τότε ἀπὸ τῆς πέλτης πελτασταὶ μετωνομάσθησαν, « Διόδ.
Πελταστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πελταστὴν, πελταστοῦ ἴδιος. » Πελταστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη ἢ ἡ ὑπηρεσία τοῦ πελταστοῦ. » Τὸ πελταστικόν, « Ξεν., (περιληπτ.) οἱ πελτασταὶ, τὸ τάγμα τῶν εὐζώνων (τῶν ἀκροβολιστῶν).
;Πελταστικῶς, ἐπίρ. Ὡς πελταστὴς, (ὕθ. τὸ ὑπερθ.
Πελταστικώτατα, ἐπίρ. Ὡς ἐπιτηδειότατος πελταστής.
Πελταφόρος (ὁ, ἡ), = Πελτοφόρος.
Πέλτη (ἡ), [πέλλω;]. ἀσπὶς ἐλαφρὰ (χωρὶς ἴτυν) πρὸς χρῆσιν τῶν εὐζώνων στρατιωτῶν· (συνηθ.) στράτευμα πελταστῶν, (παρβλ. Ἀσπὶς, Δόρυ κτλ.). 2) = Πολτὸν, ἀκόντιον. » Ἀετὸν χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης ἀναπεταμένον, « Ξεν. 3) εἶδ. κοσμήματος τῶν ἵππων, « (Εὐρ. Ῥῆσ. 301).
Πέλτης, ου (ὁ), ὁ ἁλατισμένος κυρακῖνος.
Πελτίδιον (τὸ), = Πελτάριον.
Πελτοφόρος (ὁ, ἡ), [πέλτη, φέρω], = Πελταστής.
Πελύκειον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλυξ, πελέκιον.
Πελύντριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέλυτρον.
Πέλυξ, υκος (ἡ), = Πέλιξ. 2) (Γρφ.) Πέλεκυς.
Πέλυτρον (τὸ), [†πέλλα]. λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. οἱ ὁρμεῖς ἐτύλιζαν τοὺς πόδας των.
Πέλω καὶ (μσ. ὅ καὶ εὐχρηστότ.) Πέλομαι (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Πάλλω], (ἀρχ. καὶ ἀπντ.) κινοῦμαι, (συνηθ.) εὑρίσκομαι συνήθως πουθενά, ἀναστρέφομαι, (παρβλ.) Πολέω. (ὕθεν συνήθ.) εἶμαι· ὑπάρχω. » Ζεῦ πάτερ, σέο ἐκ πάντα πέλονται, « Ἰλ. Ν. » Οὔτις πρῆξις πέλεται γόοιο, « Ἰλ. Ω. » Θνατοὶ πελόμεσθα, « Θκρ. » Φίλος ἔπλις Μοίσαις, « οὐτ. » Ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο . . μύρμηξ, « Ἡσ. (καὶ ὡς ἀπλ. βοηθητ.) » Ἐμοῖο λελασμένος ἔπλευ, « Ἰλ. Ψ.
Πέλωρ, ωρος (τὸ), Π. [πέλω]. τέρας, ὄντερατώδες. » Γοργείη κεφαλὴ, δεινοῖο πελώρου, « Ἰλ. Ε. » Γαῖα τρέφεν αἰνὰ πέλωρα (τοὺς Γίγαντας), « Ἀπλλν. (καὶ ἐπιθετ.) » Πέλωρ πρόμος, » Νόνν. »Γαίης πέλωρ τέκος, « Ἀπλλν., ἀντὶ Πελώριον.
†Πελωρεύω [πέλωρ], Μ. εύσω, Γλσ. γνωστοποιῶ, ἀποκαλύπτω.
†Πελωριὰς, άδος (ἡ), = Πελωρὶς.
Πελώριος [πέλωρ], α ἡ ος, ον. Τερατώδης, ὑπερμεγέθης, (κοιν.) θεώρατος. (Π.) θαυμαστὸς· (ἐν γέν.) μέγας, φοβερός. »Τὰ πρὶν πελώρια, « Αἰσχυλ., ἰσχύοντα νόμιμα. » Πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην, « Κόϊντ. »Πελωρίη ὑψόθι πεύκη, « Ἀπλλν.
Πελωρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μεγάλης ἀχηβάδας, (κοιν.) μεθύστρα.
Πέλωρον (τὸ), Π. = Πέλωρ, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Πέλωρος, η ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ Πελώριος. » Χῆνα πέλωρον, « Ὀδ. Ο. » Δράκοντα πέλωρον, « Ἰλ. Μ.
Πέμμα (τὸ), [†πέπτω]. ζυμαρικὸν, γλύκυσμα, (παρβλ.) Πέπανον.
Πεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέμμα.
Πεμματολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ πεμμάτων (ζυμαρικῶν).
Πεμματουργὸς (ὁ, ἡ), [πέμμα, ἔργον]. ὁ κατασκευάζων ζυμαρικὰ (γλυκύσματα).
Πεμπαδάρχης καὶ
Πεμπάδαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων μιᾶς στρατ. πεμπάδος.
Πεμπάζω ξ (μσ.)-άζομαι, Μ. -άσω, -ομαι. Μετρῶ (κυρ. ἀπὸ πέντε-πέντε ἢ μὲ τὰ πέντε δάκτυλά μου), (ἐν γέν.) μετρῶ· (πρπ.) ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου· καλοτοχάζομαι, [ἐκ τοῦ
Πεμπὰς [πεμπὲ], αδος (ἡ), = Πενεάς.
Πεμπαστὴς, οῦ (ὁ), Π. [πεμπάζω]. ὁ μετρῶν, λογαριαστής.
Πέμπε, Αἰολ. (σπντ.) ἀντὶ Πέντε.
Πέμπελος (ὁ), [†πέπτω ἢ πέμπω]. ὑπέργηρως, ἐσχατόγηρως (παρβλ. Πέμφελος).
Πεμπταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράξας τι εἰς πέντε ἡμέρας· ὁ ἔχων πέντε ἡμέρας ἀφ' οὗ (ἐν γέν.) πέντε ἡμερῶν. » Τὰ βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, « Λκ. » Ἔκρινε (ὁ πυρετὸς) πεμπταίοισι, « Ἱππκρ. » Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἱκόμεσθα, « Ὀδ. Ξ.
Πεμπτάκις, ἐπίρ. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πεντάκις.
Πεμπτάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πενθήμερος.
Πεμπτὰς [πέμπτος], άδος (ἡ), = Πεντάς.
Πεμπτόφυλλον (τὸ), σπν. ἀντὶ Πενταφύλλον.
Πεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πέμπω.
Πεμπτημόριον (τὸ). τὸ πέμπτον μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς τὰ πέντε.
Πεμπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πομπὴν (προπομπὴν) ἐπιτήδειος, προπεμπτήριος.
Πεμπτὸς, ἡ, όν. Ὁ πεμφθεὶς, ἀπεσταλμένος. » Πρίασος—, « Θκ. » Πεμπτὸς ἔλεγεν ἥκειν ὑπὸ τοῦ Ἀννοῦβίδος, « Ἰώσ.
Πέμπτος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν τέταρτον. » Πέμπτος αὐτὸς, « Αξ., αὐτὸς μὲ ἄλλους τέσσαρας. » Πέμπτος ἐπὶ εἴκοσι, « Πίνδ., ὁ Ζεύς. » Πέμπτη ἐπὶ δέκα, « Αξ. ἡ 15η τοῦ μηνός.
Πέμπω, Μ. πέμψω (παρκ. Πέπεμφα καὶ πθ. Πέπεμμαι). Στέλνω· ἐκπέμπω, ἐκπροβοδῶ, ἐκβγάζω· προπέμπω, συνοδεύω· (ἀπὸ πλοῖον) μεταφέρω, μετακομίζω· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω, τινάζω· (μσ.) = Μεταπέμπομαι. » Πέμψει ἄγγελον, « Ἡρ., Θκρ. (καὶ ἑλλ.) » Πέμπει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτᾷ πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἄγειν βούλεται, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ. κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Πέμπουσιν οἱ Ἕφοροι, ἀπολιπόντα Λάρισσαν, στρατεύεσθαι ἐπὶ Κορίαν, « οὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, « Ὀδ. Ο. » Ὄφρα σε πέμψω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σι νῆες, « Ὀδ. Θ. (καὶ δοτ. ἐκδ'.) »Κακὸν πέμπησιν ἑκάστῳ, « Ἰλ. Ο. (ἡ αἰτ. προθετ.) » Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) « Ἀγρούς σφε πέμψαι, « Σοφ. (ἡ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.). » Πέμπειν ἐπ' ὦθωρ,« Ἥρ. (καὶ δοτ.) « Ὄφρα καὶ αὐτὸν . . πάλιν πέμψωσι βερέθρῳ, « Νόνν. (ᾗ ἐπίρ.) « Ἔσφορον πέμπ' ἀΐδος δε, « Ἰλ. Ψ., τὸν συνώδευεν εἰς τὸν τάφον. (ᾗ ἐπὶ ἀψύχ.) « Πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν πέμπον ἐπασσυτέρας, « Ἡσ. » Πομπὴν πέμπειν, « Πλάτ. = Πομπεύειν. (καὶ ἐνν. τοῦ εὖσ.) » Πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν, τὸ κράνος πρῶτον περιθησάμενος, τὸν λόφον ἡμελλ' ἐπιδήσειν, « Ἀρχ., = Ἐπόμπευε. (καὶ πθ.) » Τὸν πεμπόμενον τῷ Διονύσῳ, « Ἥρ., τὸν εἰς τὴν πομπὴν αὐτοῦ φερόμενον. » Ἐμμένειν τοῖς λόγοις τοῖς ὑπὸ τῆς πόλεως πεμφθεῖσιν,« Ἰσκρ. » Τὰ πεπεμμένα βιβλία, « Ακ. (καὶ μσ.) » Χρῆ μ' ἐπὶ τὸν ἄνδρα πέμψασθαί τινα, « Σοφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Πῶς σ' ἂν πεμψαίμθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα « αὐτ., μεταπέμψαιντο.

Πεμπώβολον (τὸ), ἐργαλ. μαγειρ. (πειροῦνι μεγάλον, καμάκι) μὲ πέντε ὀβολούς.

;Πέμφελος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Δυσπέμφελος, δύσκολος.

Πεμφηρίς, ίδος (ἡ), αἶδος (γθ., Ἀθ. Ζ'. 84).

Πεμφιγώδης καὶ Πεμφιδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλυκταινώδης, [ἐκ τοῦ

Πέμφιξ, ιγος καὶ

Πεμφίς, ίδος (ἡ), = Πομφός, πομφόλυξ, φουσκαλίδα· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἐξαπατίζεται ἢ διαλύεται (γίνεται καὶ ἀπογίνεται) εὐκόλως, (ὅθεν Π.) ῥανίς (ὕδατος)· σύννεφον· ἀκτίς (φωτὸς)· πνοὴ (ἀνέμου)· (καὶ ἔκτ.) πνεῦμα ζωτικὸν, ψυχή. » Πεμφίδων ὄπα, « Λυκ.

Πεμφρηδών, όνος (ἡ), = Τενθρηδών, ἀγριομέλισσα.

Πέμψις, εως (ἡ), τὸ πέμπειν ἢ πέμπεσθαι, στάλσιμον, ξεκίνημα κτλ.

Πενεστεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πενέστου, θητεία, βίλωτεία. (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ πενέσται.

Πενέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πενέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πένης.

Πενέστης [πένης], ου (ὁ). (εἰς τὴν Θεσσαλ.) ακλάδωτος ἐργαζόμενος τὴν γῆν, δουλοπάροικος, (Γαλλ.) serf, (παρβλ.) Εἵλως. (ἀπλ.) = Πένης. » Ἐκ τε πενέστεω κῆξ ὀλιγησιπόου, « Ἐπγρ.

Πενεστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πενέστας, πενέστου ἴδιος, δουλικός. »Τὸ πενεστικὸν, « Πλάτ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ πενέσται.

Πένναι, Ἰων. ἀντὶ Πέντε, θ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Πένομαι.

Πενηθεία (ἡ). πενία (ὀλιγότης, ἔνδεια) θεῶν, ὀλιγυθεία.

Πένης [πένομαι], ητος (ὁ). πτωχὸς, (ἴδε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Πτωχός)· (κατὰ λξ.) ζῶν ἀπὸ τῶν κόπων του· (μὲ γεν.) στερημένος (ἐνδεὴς) τινος. «Χρημάτων (« Φίλωνος)—, « Εὐρ., Πλάτ. (καὶ συνεχῶς.) » Οἶκος—, « Πλ., ὁ τοῦ πένητος.

Πένησα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Πένης.

Πενητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι πένης, = Πένομαι.

Πενητοκόμος (ὁ, ἡ), [πένης, κομέω]. ὁ περιποιούμενος (περιθάλπων) τοὺς πτωχούς.

Πενητοτροφεῖον (τὸ), = Πτωχοτροφεῖον.

Πενητοτρόφος (ὁ, ἡ), = Πτωχοτρόφος.

;Πενθαίνω (χ. Μ.), = Πενθέω.

Πενθαλέος, α, ον, Π. πένθους ἄξιος, πένθιμος. « Ζωὴ—,« Γργ. 2) λυπημένος. » Πενθαλέα βλέφαρα, « Μ. Πλνδ.

Πενθὰς, άδος, Π. ἀντὶ Πενθαλέα, πένθιμος. » Ν.ὑδης . . πενθάδα πέτρην,« Διον. » Φωνὴ—, « Νόνν.

Πένθεια (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Πένθος.

;Πενθείετον, Π. ἀντὶ Πενθεῖτον, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πενθέω, (ἄλλ. ἀναγν. Πενθήετον).

Πενθείω, Π. ἀντὶ Πενθέω.

Πενθερὰ (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρόν της) ἢ τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν νύμφην της), (κοιν.) πεθερά.

Πενθερίδης, ου (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ πενθεροῦ, (δηλ.) ὁ γυναικάδελφος ἢ ἀνδράδελφος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρὸν ἢ τὴν νύμφην του).

Πενθερικὸς, ή, όν. Ὁ τοῦ πενθεροῦ ἢ τῆς πενθερᾶς.

Πενθέριος (ὁ, ἡ), = Πενθερικός.

Πενθερόκτονος (ὁ, ἡ) (παροξ.) ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν πενθερὸν ἢ τὴν πενθερὰν ἢ (ἐν γέν.) συμπένθερόν του. (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπ' αὐτῶν.

Πενθερὸς (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρόν του), ἢ τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν νύμφην του), (κοιν.) πεθερὸς, (παρβλ. Ἐκυρός). 2) (ἐνίοτε) ὁ γαμβρὸς (ἐπ' ἀδελφῇ) ἢ, ὁ σύγγαμβρος (ἐν γέν.) συμπέθερος, (παρβλ.) Κηδεστής.

Πενθεροφθόρος (ὁ, ἡ), = Πενθεροκτόνος.

Πενθέω-ῶ [πένθος], Μ. ήσω. Κλαίω (κυρ. νεκρόν)· (ἀμτθτ.) εἶμαι λυπημένος (μαυροφορῶ) διὰ τὸν θάνατόν τινος. » Πενθῆσαι τριχί, « Αἰσχλ., = Ἀποκείρασθαι ἐπὶ πένθει. (συνκδχ.) » Οἰκία πενθοῦσα, « Πλ., ἡ τῶν πενθούντων.

;Πενθήετον, ἴδε Πενθείετον.

Πένθημα (τὸ). ἀντικείμενον πένθους (θρήνου).

Πενθήμεναι, Π. ἀντὶ Πενθεῖν.

Πενθήμερος (ὁ, ἡ). πέντε ἡμερῶν. ||. (οὐσ.) » Κατὰ πενθήμερον,« Ξεν., κάθε πέντε ἡμέρας.

†Πενθημίγυον (τὸ). πέντε ἡμίγυα.

Πενθημιμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε ἡμίσεα ἢ δύο-ἡμισυ μέρη. »Τομὴ ἡ Ἄρσις—, « Μετρ., ἡ μετὰ τοὺς πρώτους δύο-ἡμισυ πόδας τοῦ ἑξαμέτρου καὶ τοῦ Ἰαμβικοῦ στίχου, ᾗ »Πενθημιμερὲς (τὸ),« τὸ πρῶτον μέρος τῶν στίχων τούτων.

Πενθημιποδιαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων ἑνὸς πενθημιποδίου ἔκτασιν (δηλ. 2 1/2 πόδας).

Πενθημιπόδιον (τὸ). ἔκτασις (διάστημα) πέντε ἡμιποδίων ἢ δύο-ἡμίσυ ποδῶν. (κυρ. οὐδ. τοῦ

;Πενθημιποδίος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων ὅ

½ ποδῶν ἔκτασιν. » Πλίνθους . . πόχους τριημιποδίους. « Ἐπγρφ. » Πλάτος πενθημιποδίῳ (καὶ ὄχι Πενθημιποδίοις, καθὼς ἐνόμισεν ἀναπληρωτὴν τὴν λέξιν ὁ μακαρίτης Μύλλερ) διαλείποντας, « αὐτ.

Πενθημιπαίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ἡμίσεων σπιθαμῆς ἢ δύο-ἡμίσυ σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Πενθημιταλαντιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε ἡμίσεα τελάντου ἢ δύο-ἡμισυ τάλαντα.

;Πενθημιχοίνιξ, ικος (ἡ). μέτρον γωρεῶν πέντε ἡμίσεα τῆς χοίνικος, ἢ 2 1/2 χοίνικας. » Οἱ Ἀθηναῖοι ἐν μὲν τῇ Βοιωτίᾳ τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσιν· Ἀθήναζε δὲ ὅταν ἔλθωσι, πενθημιχοίνικα ῥᾳδίως, « Θεοφρ. (ὅπου ὅμως ὁ Schneider διώρθ. τρί' ἡμιχοίνικα καὶ πέντ' ἡμιχοίνικα).

Πενθήμων, ονος καὶ

Πενθήρης, εος (ὁ, ἡ). πενθηφορῶν ἢ πένθιμος. » Κουρὰ (« Στολὴ)—, « Εὐρ., Χρσ.

Πενθηρὸς, ά, όν. Πένθιμος.

Πένθησις, εως (ἡ), ἀόκμ. ἀντὶ Πένθος.

Πενθητέον, θετ. τοῦ Πενθέω.

Πενθητὴρ (ὁ), Π. ὁ πενθῶν, θρηνητής.

Πενθητήριος, α, ον καὶ

Πενθητικὸς, ή, όν. Πενθοῦντος ἴδιος, θρηνητικὸς, πένθιμος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐδιάθετος πρὸς πένθος, λυπημένος.

Πενθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πένθιμον.

Πενθήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πενθητὴρ, μυρολογήτρια.

Πενθήτωρ, ορος (ὁ), = Πενθητὴρ.

Πενθικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Πενθητικός.

Πένθιμος, η ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ίμως. Ὁ ἀνήκων εἰς πένθους, πένθους δηλωτικὸς ἢ αἴτιος. » Τὸ πένθιμον, « Εὐρ., αἰτία πένθους.

Πένθος [συγγ. τῷ Πάθος], εος-ους (τὸ). Ὀλίψις (κυρ.) λύπη διὰ νεκρὸν, θρῆνος, μαυροφόρεμα κτλ., (Γαλλ.) deuil. «Οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν οἴονται γενέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀώροις, « Πλ. 2) (ἔνιοτε) = Πάθος, συμφορὰ, δυστύχημα. » Τὸ τοῦ ἑταίρου πένθος ἄξιον ἦν δακρύων, « Ἥρ.

Πενία καὶ Ἰων. Πενίη (ἡ), [πένης]. πτωχεία, ἔνδεια.

Πενιχραλέος, α, ον, Π. ἀντὶ

Πενιχρὸς, ά, όν. Πτωχὸς, πτωχικός.

Πενιχρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πενιχροῦ, πτωχεία.

Πενιχρῶς, ἐπίρ. Ὡς πενιχρὸς, πτωχικά.

Πένομαι (παρτ. Ἐπενόμην καὶ πλέον οὖ). Εἶμαι πένης (πτωχὸς)· (μὲ γεν.) στεροῦμαι (« Κεφαλῆς τριχῶν πενομένης, « Σχλ. Ἀρχ.)· (ἐπιμ. Π.) δουλεύω, κοπιάζω (μὲ αἰτ.)· κάμνω· κατορθόνω· (ᾗ προθετ.) καταγινομαι εἰς. » Περὶ δεῖπνον πένοντο, « Ὀδ. Δ.

;Πενόμαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι πένης, πτωχαίνω, (εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μτχ. Πενωθείς).

Πεντάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) πέντε βίβλους. « Πεντάβιβλος (ἡ), « τὰ πέντε πρῶτα [illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Π. γραφῆς, ἡ (ἄλλ.) Πενταπευχος.
Πενταβόειος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε βοείας (βυρσοτόμαρα).
Πενταγάμβρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε γαμβρούς.
Πεντάγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε γραμμάς. « Πενταγράμμιον (σχῆμα), Μαθημτ., ☆, (κοιν.) Πεντάλφα.
Πενταγωνικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πενταγωνον.
Πενταγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) πέντε γωνίας.
Πενταδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε δακτύλους ἢ πέντε δακτύλων ἔκτασιν.
Πενταδάρχης καὶ Πενταδαρχος, ου (ὁ), = Πεμπαδάρχης.
Πενταδεκαετής, ἐος ἢ εος (ὁ, ἡ), = Πεντεκαιδεκαετής.
Πενταδεκαέτις, ιδος (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ προηγ.
Πενταδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πενταδα, συγκείμενος ἀπὸ (διηρημένος κατὰ) πενταδας.
Πενταδιον (τὸ), = Πενταδ.
Πενταδραχμία (ἡ). ἡ ποσότης πέντε δραχμῶν.
Πενταδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων πέντε δραχμάς. ‖. (οὐσ.) Πενταδραχμον (τὸ), νόμισμα 5 δραχμῶν.
Πενταδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.
Πενταεθλιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πένταθλον, ξέκ τοῦ
Πενταέθλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πένταθλος.
Πενταετηρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συμβαίνων κατὰ πενταετηρίαν.
Πενταετήριος (ὁ, ἡ), = Πενταετηρικός.
Πενταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον πέντε ἔτη.
Πενταέτηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Πενταέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν πέντε ἔτη, (παρβλ. Δεκαέτης).
Πενταετία (ἡ). πέντε ἔτη. « Τὰ προπύλαια ἐξειργάσθη ἐν πενταετίᾳ, « Πλ.
Πενταετίζω καὶ Πενταετίζομαι, Μ. ίσω, -ωμαι. Εἶμαι πέντε ἐτῶν, (κοιν.) περιπατῶ εἰς τὰ πέντε ἔτη.
Πενταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πενταέτης.
Πενταετῶς, ἐπίρ. Ἐπὶ πενταετίαν.
Πενταζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ζώνας.
Πενταθλεύω, Μ. εύσω καὶ
Πενταθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι πένταθλον (ὡς πένταθλος).
Πενταθλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πένταθλον.
Πενταθλία (ἡ) ἢ Πενταθλιον (τὸ), = Πένταθλον.
Πένταθλον (τὸ). οἱ πέντε ἄθλοι (ἅλμα, δίσκος, δρόμος, πάλη καὶ πυγμὴ ἢ ἀκόντιον) τοὺς ὁπ. ἠγωνίζοντο εἰς τὰ Ὀλύμπια κλπ., (ὁθεν
Πένταθλος (ὁ, ἡ). ὁ νικήσας ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ πένταθλον· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ὑπερέχων ἢ φιλοτιμούμενος νὰ ὑπερέχῃ εἰς ὅλα τὰ εἴδη, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) μένων ὀπίσω, ἐλαττούμενος.
Πένταιχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) πέντε αἰχμὰς (πέντε ὄνυχας).
Πενταχαττις, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Πεντηκοστίς.
Πενταχέλευθος (ἡ), Π. ὁδὸς διαιρουμένη εἰς πέντε, πενταστρατον.
Πενταχέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε κεφαλάς.
Πενταχί, Π. ἀντὶ
Πενταχίς, ἐπίρ. Πέντε φοραῖς.
Πενταχισμύριοι, αι, α. Πέντε μυριάδες, 50,000.
Πενταχισχιλιάκις, ἐπίρ. 5000 φοραῖς.
Πενταχισχίλιοι, αι, α. Πέντε χιλιάδες, 5,000.
Πενταχισχιλιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 4999.
Πενταχλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) πέντε κλάδους.
Πενταχλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν πέντε κλίνας.
Πενταχόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε κορυφάς. « Τὸ π. κράτος τῆς ἐκκλησίας, « Θ. Στουδ., διὰ τοὺς πέντε πατριάρχας.
Πενταχόρωνος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ζῶν ἢ ζήσας πέντε φορὰς τοσον ὅσον ἡ κορώνη, πεντάκις μακροβιώτερος τῆς κορώνης, ὑπέργηρως, (ἴδε Τρικόρωνος).
Πενταχισιάρχης, ου (ὁ). Ἄρχων (ἀρχηγὸς) 500 στρατιωτῶν.
Πενταχοσιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ πενταχοσιάρχου. 2) τὸ τάγμα (τῶν 500 στρατιωτῶν) τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του.
Πενταχοσίαρχος (ὁ), = Πενταχοσιάρχης.
Πενταχόσιοι, αι, α, (ὁ ἀριθμ.) 500. « Πενταχοσία ἵππος, « Λόγγ., 500 ἱππεῖς.
Πενταχοσιεμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐτήσιον εἰσόδημα 500 μεδίμνων (εἰς τὰς Ἀθ. οἱ τοιοῦτοι ἐσχημάτιζον τὴν πρώτην τάξιν τῶν πολιτῶν).
Πενταχοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 499ον. ‖. « Πενταχοσιοστὴ (ἐνν. μοῖρα), « τὸ πενταχοσιοστημόριον, ἓν εἰς τὰ 500, εἶδος φόρου εἰς τὰς Ἀθ.
Πενταχοσιοντάκις, ἐπίρ. 500 φοραῖς.
Πενταχοσιοστός, ὁος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 500 μονάδων (πρα. ἢ πράγμ.), πενταχοσαριά.
Πενταχτένος (ὁ, ἡ), ἴδε Πεντέκτενος.
Πενταχυμία (ἡ). πέντε κύματα ἀλλεπάλληλα, (ὑπερβολὴ τοῦ Τρικυμία).
Πενταχέλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [πέντε, λέκτρον], ἡ ὑπανδρευθεῖσα πέντε ἄνδρας.
Πενταχιθίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὰ πενταλιθα.
Πενταλίθιος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε λίθων. ‖. (οὐσ.) Πενταλίθια (τὰ), εἶδος παγνιδίου μὲ πέντε λιθάρια, (κοιν.) πενταλιθα ἢ γονδρεβολα.
Πενταλίτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων πέντε λίτρας.
Πενταμερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). διηρημένος εἰς πέντε μερη.
Πενταμερῶς, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (μερίδια).
Πενταμέτρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε μετρικοὺς πόδας.
Πενταμηνιαῖος, α, ον. Πέντε μηνῶν.
Πενταμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν πέντε μῆνας, πέντε μηνῶν. ‖. Πενταμηνος (ἡ), διάστημα 5 μηνῶν, πενταμηνιά.
Πενταμνους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε μνᾶς.
Πενταμοιρία (ἡ). διάστημα πέντε μοιρῶν.
Πενταμοιριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς πενταμοιρίας ἔκτασιν.
Πενταμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε μοῖρας (μέρη, μερίδια).
Πενταμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παρουσιαζόμενος ὑπὸ) πέντε μορφάς.
Πενταμυρον ἢ Πενταμύριον (τὸ), εἶδ. μύρου συγκειμένου ἀπὸ πέντε εἴδη.
Πενταναία (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ πέντε ναῦς.
Πενταξός, ἡ, όν, = Πενταπλοῦς.
Πενταόζος (ὁ, ἡ), Π. = Πενταπλοῦς.
Πενταπαλαιστιαῖος, α, ον καὶ
Πενταπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε παλαιστῶν ἔκτασιν.
Πενταπετὴς, έος-ους (τὸ), = Πενταφύλλον.
Πενταπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πενταφύλλος, (ὕθεν ‖. οὐσ.) Πενταπέτηλον (το), τὸ φυτ. Πενταφυλλον.
†Πενταπήχης, εος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ
Πενταπήχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε πηχῶν ἔκτασιν.
Πενταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πενταπλάσιον. ‖. (πθ. ἢ μπ.) Γίνομαι-
Πενταπλάσιος, α, ον καὶ
Πενταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), (ἐξ ἐπίρ.) -ίως. Πέντε φοραῖς τόσος.
Πενταπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν πέντε πλέθρων.
Πενταπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πενταπλάσιος.
Πενταπλόκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ πέντε κλωστάς.
Πενταπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν = Πενταπλάσιος. ‖. (οὐσ.) « Πενταπλόα (κυλίξ), « εἶδος ποτηρίου τὸ ὁπ. ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς δρομεῖς.
Πενταπόλις, εως (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγχροτουμένη ἀπὸ) πέντε πόλεις.
Πενταπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε πόρους (σωλῆνας, διεξόδους).
Πενταπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ποδῶν ἔκτασιν.
Πενταπρωτεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Πενταπρώτου.
Πενταπρωτος (ὁ). εἷς τῶν πέντε πρώτων τῆς πολεως (ἐπὶ τῶν Βυζ.), δημογέρων (παρβλ. Δεκάπρωτος).
Πενταριθμος (ὁ, ἡ). πέμπτος (ἢ περιέχων πέντε τινὰ) τὸν ἀριθμόν.
Πενταῤῥαβδος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε ῥάβδους (σειρὰς, ἁράδας).
Πενταῤῥαγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε ῥάγας (δώγας).
Πενταρχία (ἡ). ἀρχὴ (διοίκησις) συγκειμένη ἀπὸ πέντε μέλη.
Πεντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 5 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) πέντε μονάδων (πρα. ἢ πραγμ.).
Πεντάσημος (ὁ, ἡ), Ἰδε Ἑκτάσημος.
Πεντάσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ πέντε σκαλμούς (κωπία).
Πενταστιθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πενταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σταδίων ἔκτασιν. ||. (οὐσ.) Πενταςάδιον (τὸ), διάστημα πέντε σταδίων.

Πενταστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε στατῆρας.

Πεντάστιχος (ὁ, ἡ) ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς πέντε στίχους ἢ σειράς.

Πεντάστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (σχηματισμένος εἰς) πέντε στοίχους (σειράς).

Πεντάστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε στόματα (στόμια, ἐκβολάς).

;Πεντάστοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε στοάς.

Πεντασυλλαβία (ἡ). ἄθροισμα πέντε συλλαβῶν.

Πεντασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε συλλαβάς.

Πεντασυλλάβως, ἐπίρ. Εἰς πέντε συλλαβάς.

;Πεντασύριγγος (ὁ, ἡ), = Πεντεσύριγγος.

Πεντάσφαιρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (σχηματισμένος εἰς) πέντε σφαῖρας.

Πεντάσχημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σχήματα.

Πεντάσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σχοίνων (μετρ. τῆς Περσ.) ἔκτασιν.

Πεντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (κοςίζων) ἢ ζυγίζων πέντε τάλαντα.

Πεντάτευχος (ἡ). (βιβλος) διῃρημένη εἰς πέντε τεύχη (τόμους), (ἰδιαιτ.) ἡ πεντάβιβλος τοῦ Μωϋσέως.

Πεντάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε τόνους. ||. (οὐσ.) Πεντάτονον (τὸ), Μουσικ., ἡ μικρὰ ἑβδόμη (Γαλλ. septième mineure).

Πεντάτροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πέντε τρόπους ἐνεργῶν ἢ γινόμενος.

Πενταφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε φάρμακα (εἴδη ἀρωμάτων). ||. (οὐσ.) Πενταφάρμακον (τὸ), εἰδ. φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, poudding(;).

Πενταφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. φυή] πενταμερής.

Πεντάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε φύλλα (εἰς κάθε κλάδον;). ||. (οὐσ.) Πεντάφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) quintefeuille.

Πεντάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε φωνὰς, ἀντηχῶν πεντάκις τὴν αὐτὴν φωνήν.

Πεντάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) πέντε φῶτα. » Αυχνία—, « Μεθόδ.

Πένταχα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πενταχῆ.

Πεντάχαλκον (τὸ), εἶδος νομίσματος ἀξίζον πέντε χαλκοῦς.

Πενταχῆ, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (μερίδια)· κατὰ πέντε τρόπους.

Πενταχιλιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 4999ον.

Πενταχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν πέντε χοίνικας.

Πεντάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε χορδάς. ||. (οὐσ.) Πεντάχορδον (τὸ), εἶδος μουσ. ὀργάνου.

Πενταχοῦ, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (τόπους), (συγχ. τῷ Πανταχοῦ).

Πεντάχρονος (ὁ, ἡ). (μουσικ.) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε χρόνους.

Πενταχῶς, ἐπίρ. = Πενταχῆ, κατὰ πέντε τρόπους, πέντε λογῆς.

Πέντε (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (5).

Πεντέβαθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε βαθμούς.

;Πεντεβόειος (ὁ, ἡ), = Πενταβόειος.

Πεντεγκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πέντε ἐγκεφάλους. » Φοῖνιξ—, « Θρρ.

;Πεντέγραμμος (ὁ, ἡ), = Πεντάγραμμος.

Πεντεδάκτυλος (ὁ, ἡ), = Πενταδάκτυλος.

†Πεντεδέκατος, η, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεντεκαιδέκατος.

;Πεντεδραχμία (ἡ), = Πενταδραχμία.

Πεντεκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (15), δεκαπέντε.

Πεντεκαιδεκάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) 15 γωνίας.

Πεντεκαιδεκαετηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεντεκαιδεκαετηρίδα.

Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 15 ἔτη.

Πεντεκαιδεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 15 ἔτη, 15 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).

Πεντεκαιδεκάκις, ἐπίρ. 15 φοραῖς, δεκαπεντάκις.

Πεντεκαιδεκαμναῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 15 μνᾶς.

Πεντεκαιδεκαναῖα (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ 15 ναῦς.

Πεντεκαιδεκαπηχυαῖος, α, ον καὶ

Πεντεκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 15 πηχῶν ἔκτασιν.

Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 15 φοραὶς τόσος.

Πεντεκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 15 ἡμέρας, 15 ἡμερῶν. » Πεντεκαιδεκαταία γάρ ἐστιν (ἡ σελήνη) πληρωθεῖσα, « Ἀχ. Τάτ.

Πεντεκαιδεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 15 τάλαντα.

Πεντεκαιδεκατημόριον (τὸ). τὸ δέκατον πέμπτον μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς τὰ 15.

Πεντεκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 14.

Πεντεκαιδεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 15 χορδάς.

Πεντεκαιδεκήρης, εος-ους (ἡ). ναῦς μὲ 15 σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Πεντεκαιδεχήμερος (ὁ, ἡ). 15 ἡμερῶν.

Πεντεκαιεικοσάσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος, [ἐκ τοῦ

Πεντεκαιείκοσι (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (25), εἰκοσιπέντε.

Πεντεκαιεικοσιέτης, έος ἢ εος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 25 ἔτη, 25 ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντεκαιεικοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 24, εἰκοστὸς πέμπτος.

Πεντεκαιπεντηκονταέτης, έος ἢ εος-οῦς (ὁ, ἡ). 55 ἐτῶν (ἡλικίας ἢ χρονικοῦ διαστήματος).

Πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος (ὁ, ἡ). 45 ἡμερῶν.

Πεντεκαιτριακοντάμετρος (ὁ, ἡ), (κυρ. ςίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 35 μέτρα.

Πεντεκαιτριακοντούτης, ου (ὁ) καὶ Πεντεκαιτριακοντοῦτις, ιδος (ἡ). 35 ἐτῶν (ἡλικίας ἢ χρονικοῦ διαστήματος).

;Πεντεκτενής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

;Πεντέκτενος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος μὲ πέντε κτένια, πλουμιατός.

;Πεντέμηνος (ὁ, ἡ), = Πεντάμηνος.

;Πεντέμορφος (ὁ, ἡ), = Πεντάμορφος.

Πεντεμυριομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων πέντε μυριάδας μεδίμνους.

;Πεντεναία (ἡ), = Πενταναία.

Πεντενιαύσιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν πέντε ἐνιαυτοὺς, πενταετής. » Σιγὴ—, « Τζ., ἡ τῶν Πυθαγορείων.

Πεντεπάλαιστος ⚘ Πεντεπάλαστος (ὁ, ἡ), = Πενταπάλαιστος.

;Πεντεπένιχρος (ὁ, ἡ), Κωμ. πέντε φοραὶς πενιχρὸς, πτωχότατος, (εἰς τὴν Ἀνθλγ. διορθ. Πέντε πενιχρότερος).

Πεντεπικαιδέκατος, η, ον, Π. ἀντὶ Πεντεκαιδέκατος.

;Πεντέπους, οδος (ὁ, ἡ), = Πεντάπους.

Πεντεσύριγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σύριγγας (σωλῆνας, τρύπας). »Ξύλον πεντεσύριγγον, « Ἀρςφ., κούτσουρον (Τουρκ. τομπρούκι) μὲ πέντε τρύπας ὅπου ἔμβαιναν αἱ χεῖρες οἱ πόδες καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ καταδίκου. (μτνμ.) » Νόσος—, « Ἀρςτ., εἶδος γενικῆς παραλυσίας.

;Πεντετάλαντος (ὁ, ἡ), = Πεντατάλαντος.

Πεντετηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεντετηρίδα, γινόμενος κατὰ πενταετίαν.

Πεντετηρὶς, ίδος (ἡ), = Πενταετηρίς.

Πεντέτης, εος (ὁ, ἡ), = Πενταέτης.

Πεντετριάζω, Μ. άσω, Π. νικῶ πεντάκις κατὰ σειρὰν (ἴδε Τριάζω).

Πεντέχαλκον (τὸ), = Πεντάχαλκον.

Πεντέχους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε χόας.

Πεντηκονθήμερος (ὁ, ἡ). 50 ἡμερῶν.

Πεντήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (50), πενῆντα.

Πεντηκοντάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (κοστίζων) ἢ ζυγίζων 50 δραχμάς.

Πεντηκονταετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 50 ἔτη.

Πεντηκονταέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 50 ἔτη, 50 ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντηκονταετία (ἡ). 50 ἔτη.

Πεντηκονταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πεντηκονταέτης.

Πεντηκονταήμερος (ὁ, ἡ), = Πεντηκονθήμερος.

Πεντηκοντακαιτριετὴς, έος (ὁ, ἡ). 53 ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντηκοντακάρηνος, Π. ἀντὶ

Πεντηκοντακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 κεφαλάς.

Πεντηκοντάκις, ἐπίρ. 50 φοραῖς.

Πεντηκοντάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων 50 λίτρας. ||. (οὐσ.) Πεντηκοντάλιτρον (τὸ), 50 λιτρῶν βάρος.

Πεντηκονταμηναῖος, α, ον. Ὁ κατὰ πεντήκοντα μῆνας.

Πεντηκονταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 50 μνᾶς.

Πεντηκοντάπαις, παιδος (ὁ, ἡ), = Πεντηκοντόπαις.

Πεντηκονταπέλεθρος (Π. ἀντὶ) Πεντηκοντάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 πλέθρων ἔκτασιν.

Πεντηκονταπηχυαῖος, α, ον καὶ

Πεντηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 50 πηχῶν.

Πεντηκονταρχεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πεντηκονταάρχης, ου (ὁ), = Πεντηκόνταρχος.
Πεντηκονταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντηκοντάρχου.
Πεντηκόνταρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων (διοικητὴς) 50 στρατιωτῶν ἢ μιᾶς πεντηκοντόρου.
Πεντηκοντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. ὑπ. τοῦ 50 ἀριθμοῦ, πενηνταριά. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 50 μονάδων (πρ. ἢ πραγμ.).
Πεντηκονταταλαντία (ἡ). ἄθροισμα ἢ βάρος 50 ταλάντων.
Πεντηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων (κοστίζων) ἢ ἀξίζων 50 τάλαντα.
Πεντηκονταπέσσαρες, ων (οἱ, αἱ). 54.
Πεντηκοντατὴρ ἢ Πεντηκοντὴρ (ὁ). (παρὰ Λακεδ.) πεντηκόνταρχος.
Πεντηκοντάχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (παράγων, γεμίζων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 50 γύας, πεντηκονταπλάσιος.
Πεντηκοντάωρος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν πεντήκοντα ὥρας, 50 ὡρῶν.
‡Πεντηκοντεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεντηκοστεύω.
‡Πεντηκοντὴρ (ὁ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πεντηκοστατὴρ.
Πεντηκοντήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 κωπιά. ‖. (οὐσ. θηλ. ἐνν. ναῦς) = Πεντηκόντορος.
Πεντηκοντηρικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἁρματωμένος ἐν εἴδει πεντηκοντήρους (ὅηλ. μὲ 50 κωπιά). » Πλοῖον πεντηκοντηρικὸν, « Πλδ., = Πεντηκόντορος.
Πεντηκοντόγυος (ὁ, ἡ), Π. [π. γύα], = Πεντηκονταπέλεθρος.
Πεντηκοντοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντηκοντακάρηνος.
Πεντηκοντομέσοδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 40 μεσόδμας, (συνκδχ. ἐπὶ οἰκοδομ.) ὑπερμεγέθης.
Πεντηκοντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 50 παῖδας, πατὴρ ἢ μήτηρ 50 τέκνων.
Πεντηκοντοπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντηκονταπέλεθρος.
Πεντηκοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 ὀργυιῶν ἔκτασιν.
Πεντηκόντορος (ἡ). (ναῦς) μὲ 50 κωπιὰ, κάτεργον.
Πεντηκοντούτης, εος (ὁ) καὶ Πεντηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), = Πεντηκονταέτής.
Πεντηκόσιοι, αι, α, Ἰων. ἀντὶ Πεντακόσιοι.
Πεντηκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 50 ἡμέρας.
Πεντηκόσταρχος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν πεντηκοστολόγων.
Πεντηκοστεύω, Μ. εὔσω, = Πεντηκοστολογέω.
Πεντηκοστὴρ (ὁ), (παρὰ Λακεδ.)=Πεντηκόνταρχος.
Πεντηκοστὶς, ίδος (ἡ), = Πεντηκοστὺς, πεντηκοντάς.
Πεντηκοστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (καὶ μσ. ἢ πθ. Πληρόνω) τὸ δόσιμον λεγόμενον πεντηκοστὴ, εἶμαι πεντηκοστολόγος.
Πεντηκοστολόγιον (τὸ). τὸ μέρος (τὸ κατάστημα) ὅπου ἐγίνετο ἡ πεντηκοστολογία, τὸ τελωνεῖον τῶν πεντηκοστολόγων.
‡Πεντηκοστολογία (ἡ). ἡ φορολογία τῆς πεντηκοστῆς, τὸ ἔργον τῶν πεντηκοστολογων.
Πεντηκοστολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων τὸ δόσιμον λεγόμενον πεντηκοστὴ, δασμολόγος.
‡Πεντηκοστόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντηκοντόπαις.
Πεντηκοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 49 » Πεντηκοστὴ (ἐνν. μοῖρα ἢ μερὶς), « τὸ πεντηκοστημόριον· (εἰς τὰς Ἀθ.) εἰδ. φόρου (2 ἐπὶ τοῖς 100) δι' ὅλα τὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα, (καθὼς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ) δημοτικὸς φόρος. » Τὴν π. τοῦ σιτου ἐωνημένος. « Δμ. » Πεντηκοστὴ (ἐνν. ἡμέρα), « Γρφ., ἡ ἑορταζομένη εἰς τὰς 50 μετὰ τὸ Πάσχα.
Πεντηκοστὺς, ύος (ἡ), =Πεντηκοντάς, πενηνταριά.
Πεντηκοστώνης [πεντηκοστὴ, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων κατ' ἔτος (ἐργολαβῶν) τὸ δόσιμον λεγόμενον πεντηκοστὴ, τελώνης, δασμολόγος.
Πεντήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ πέντε σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Πεντηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει πεντήρους. » Πλοῖον πεντηρικὸν, « Πλδ., =τῷ
†Πεντηρὶς, ίδος (ἡ), = Πεντήρης. (ναῦς) (εἰς τὸν Ἡρόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεντετηρὶς).
‡Πεντόβολος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Πεντώβολος.
Πέντοζος (ὁ, ἡ), = Πεντάοζος.
Πεντόργυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 5 ὀργυιῶν ἔκτασιν.
Πεντόροβον (τὸ) καὶ
Πεντόρεβος (ἡ), [πέντε, ὄροβος], εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Γλυκυσίδη.
Πεντόροφος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Πεντώροφος.
Πεντώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 5 ὀβολούς. ‖. (οὐσ.) Πεντώβολον (τὸ), ποσότης ἢ νόμισμα πέντε ὀβολῶν, (κοιν.) πενταράκι.
Πεντώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ὄνυχας.
Πεντώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ πέντε ὀροφὰς (πατώματα), πενταπάτος.
†Πεντώργυος (ὁ, ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πεντόργυιος.
Πέξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πείκω.
Πέξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πείκω. κούρεμα· (Κωμ.) δάρσιμον, ξυλοκόπημα.
†Πεοίδης, ου (ὁ). ἀσελγὴς, [λοιδάω καὶ
Πέος, εος-ους (τὸ). τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.
Πεπάγασι, Δ. ἀντὶ Πεπήγασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Πέπηγα.
Πεπαγιωμένως, ἐπίρ. = Παγίως, στερεά.
Πεπαθῶς, υῖα, ὀς, Π. ἀντὶ Πεπονθὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πασχω.
Πεπαιδευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς πεπαιδευμένος, κοσμίως, ἐπιτηδείως, κτλ.
Πεπαίνω [πέπτω], Μ. ανῶ (πθ. μέλλ. Πεπανθήσομαι). Μαλακόνω· ὡριμάζω· (μτνμ. καὶ τρπ.) καταπραΰνω. » Πεπαίνει ὁ ὑγὴν τὴν βάλανον εὐδύνων, « Ἡρ. (ἢ ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) » Διασκοπῶν τὰς ἀμπέλους, εἰ πεπαίνουσιν ἤδη, « Ἀρχ. (ἢ πθ.) » Τραῦμα πεπανθὲν, « Ἐπγρ. [καὶ μτφρ.) » Ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται, « Ξεν.
Πεπαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Πεπαίτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Πέπων, ἀπαλώτερος· ὡριμώτερος κτλ.
Πεπάλαχθε, Π. 6'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Παλάσσω.
Πεπαλων, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Πάλλω.
Πέπαμαι, Π. πρκ. τοῦ Πάομαι.
Πεπᾶναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πεπαίνω.
Πέπανος (ὁ, ἡ) ἢ Πεπανὸς, ἡ, όν, =Πέπων.
Πέπανσις, εως (ἡ), τὸ πεπαίνειν ἢ πεπαίνεσθαι, ὡρίμασμα (κυρ. καὶ μτνμ.), χώνευσις.
Πεπαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πεπαίνειν, μαλακτικὸς, γωνευτικὸς κτλ.
Πεπαρεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πείρω. (εἰς τὸν Πινδ. διορθ. Πεπορεῖν), (ὀθ.
†Πεπαρεύσιμος (ὁ, ἡ), Γλσ. σαφὴς, εὔφραστος.
Πεπαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πείρω.
Πεπαρρησιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ παρρησίας, εὐτόλμως, ἐλευθέρως.
Πεπαρώνηκα (καταχρ. ἀντὶ Παρώνηκα), πρκ. τοῦ Παροινέω.
Πέπασμαι, Π. πρκ. τοῦ Πατέομαι.
Πεπασμὸς (ὁ), = Πέπανσις.
‡Πεπαστικὸς, ἡ, όν. = Πεπαντικὸς.
Πεπεῖσται, Ἰων. ἀντὶ Πεπεισμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Πείθω.
Πέπειρος (ὁ, ἡ), [πέπτω]. ὡρίμος· (μτνμ.) φθασμένος, εἰς τὸν καιρόν του· (μτφρ.) κατευνασμένος. » Ὀργὴ—, « Σοφ.
Πέπεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πείθω.
Πεπεισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πλήρη πειθοῦς βεβαιότητα.
Πέπεμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πέμπω.
Πεπέραγκα, πρκ. τοῦ Περαίνω.
‡Πεπερασμενάκις, ἐπίρ. Κατ' ἀριθμὸν ὡρισμένον, [ἐκ τοῦ
Πεπερασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τοῦ Περαίνω.
Πεπερασμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Πεπερασμενάκις.
Πεπερημένος, η, ον, Ἰων. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περάω.
Πέπερι [ἴνδ. ἡ Περσ.], εως ἡ ιος ἡ ιδος (τὸ), (ἡ αἰτ. Π. πέπεριν). εἶδος ἀρώματος, πιπέρι.
Πεπερίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν πεπέρεως, πιπερίζω.
Πεπέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέπερι, πιπεράκι.
Πεπερὶς, ίδος (ἡ). κόκκος πεπέρεως. 2) (εἰς τὸν Φλεγρτ.) τὸ δένδρον τοῦ πεπέρεως (ς).
Πεπερίτης, ου (ὁ) καὶ Πεπερῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος (τὴν γεῦσιν κτλ.) μὲ πέπερι· πιπεράτος.
Πεπερόγαρον (τὸ). γάρον κατεσκευασμένον μὲ πέπερι.
Πεπερόπασσος (ὁ, ἡ). κουκκισμένος (ἀρωματισμένος) μὲ πιπέρι· πιπεράτος.
Πεπέφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέσσω.
Πέπηγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Πήγνυμι.
Πεπιασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πιαίνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πεπιθεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Πεπιθήσω, Π. μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ
Πέπιθμεν, Π. ἀντὶ Ἐπέπιθμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ
Πέπιθον, ἀντὶ Ἐπέπιθον, Π. ἀόρ. 6'. τοῦ Πείθω.
Πεπινωμένως [πινόω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον εὐπινῆ, μὲ ἀρχαϊκὴν ἀφέλειαν καὶ χάριν.
Πεπιστευμένως, ἐπίῤ. Μὲ πίστιν (ἐμπιστοσύνην).
Πεπλανημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ὡς πεπλανημένος, περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν, σποράδην· ἐσφαλμένως. « Ῥίγεα πᾶσιν ἀτάκτως ᾗ π. ἐγίνοντο, « Ἱππκρ.
Πεπλασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πεπλασμένον (προσποιημένον), μὲ ὑπόκρισιν.
Πεπλατυσμένως [πλατύνω], ἐπίῤ. (μτχ.). Κατ' ἔκτασιν, μὲ πολλὰς λεξεις, εἰς πλάτος.
Πέπληγα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Πεπληγέμεν καὶ Πεπληγέμεναι, Π. ἀντὶ Πεπληγέναι, ἀπαρ. καὶ
Πέπληγον, Η. ἀόρ. 6'. καὶ
Πεπλήγοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Πεπληγώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πλήσσω.
Πεπληθυσμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Εἰς πλῆθος, παμπληθεί.
Πεπλημένος, η, ον, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πίλναμαι.
Πεπληρωμένως, ἐπίῤ. Ἐντελῶς, (κοιν.) τελείως.
Πέπλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, ἀγριοανδράκλα.
Πεπλίς, ίδος (ἡ), ἴδε Πέπλος (3).
Πεπλοδύκος(χος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐναπόθεσιν πέπλων ἢ τοῦ πέπλου.
Πέπλος (ὁ), (τὸ πλθ. Πέπλοι καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Πέπλα), [συγγ. τῷ Ἔπιπλον]. (ἐν γέν.) σκέπασμα· σενδόνι· ἐπανωφόρι (σινδονωειδές)· (ἰδιαιτ.) μεγαλοπρεπές τι γυναικεῖον περιβόλαιον τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ἢ ὡς τὸ Γαλλ. voile ἢ ὡς ἂν φουστάνι. « Πέπλον μὲν κατέχευεν ἐπ' εὖδειν χιτῶνα δ' ἐνέδυ, « Ἰλ. Ε. « Πέπλους ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύαν εἰρύσαται, « Θκρ. 2) (μτνμ.) = Ἐπίπλοσιν, (κοιν.) σκέπη, (Ὀρφ. Ἀργον. 310). 3) εἶδ. φυτοῦ (εὐφορβίου), (ἀλλ.) Πεπλίς, (παρβλ. Πέπλιον).
Πεπλύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλύνω.
Πέπλωμα (τὸ), Π. = Πέπλος, σκέπασμα, ἐπανωφόρι.
Πέπνυμαι, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Πνέω ἢ τοῦ Πνύσκω, ἔχω νοῦν (πνεῦμα, σύνεσιν), εἶμαι ζωηρὸς ἢ φρόνιμος, (ὀθ. ἡ μτχ.
Πεπνυμένος, η, ον. Νουνεχής, συνετός, στοχαστικός, καὶ
Πεπνυμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ πνεῦμα, μὲ στύχασιν, φρονίμως.
Πεποιημένως [ποιέω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπιτετηδευμένον, μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν· πεπλασμένως.
Πέποιθα, μσ. πρκ. (μὲ σημασ. ἐνατ.) τοῦ Πείθω, ὅθεν
Πεποίθησις, εως (ἡ). τὸ πεποιθέναι, πίστις, βεβαιότης, πληροφορία.
Πεποιθία (ἡ), = Πεποίθησις.
Πεποιθότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ πεποίθησιν.
Πέπομφα, πρκ. τοῦ Πέμπω.
Πεπονέαται, Ἰων. ἀντὶ Πεπόνηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρακ. καὶ
Πεπονήατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπεπόνηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πονέω.
Πεπονημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ πόνου, ἐπιπόνως, ἐπιμελῶς.
Πέπονθα, πρκ. τοῦ Πάσχω.
Πέπορδα, πρκ. τοῦ Πέρδομαι.
Πεπορεῖν, Π. ἀντὶ Πορεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πορέω.
Πεπορθημένως [πορθέω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐν εἴδει πόλεως διαρπαγείσης (λεηλατηθείσης).
Πέποσθε, Π. ἀντὶ Πεπόσθατε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ Πέπονθα.
Πεπστήαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Πεπότηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ποτάομαι.
Πέπραγα, πρκ. τοῦ Πράσσω.
†Πεπραδίλη (ἡ), [πέπορδα], πορδή. 2) εἶδος εὐτελοῦς ἰχθύος.
Πέπρακα, ἐνεργ. καὶ
Πέπραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πιπράσκω.
Πέπραχα, πρκ. τοῦ Πράσσω.
Πεπρηγέναι, Ἰων. ἀντὶ Πεπραγέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πράσσω.
Πέπρησμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι.
Πεπρωμένος, η, ον, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ
Πέπρωται (ἀντὶ Πεπόρηται γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀνμλ. ἢ κατὰ συγκ. πθ. πρκ. τοῦ Πορεῖν). (τρπρσ.) εἶνε προωρισμένον (ἀποφασισμένον) ἀπὸ τὴν μοῖραν. «Οὕτως ἐπέπρωτο, « Λξ., ἔτσι ἦτον τῆς τύχης. « Τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ,τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ; « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Τὴν πεπρωμένην μοῖραν, « Ἡρ. « Τὸ πεπρωμένον τέλος, « Ξεν., ὁ θάνατος. (καὶ ἀπολ.) « Ἡ πεπρωμένη, καὶ « Τὸ πεπρωμένον. « ἡ τύχη, τὸ γραπτόν. «Οὐκ ἔαθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται, « Γρφ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) « Ἄμφω πέπρωτ' ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, « Ἰλ. Σ.
Πέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πετάννυμι.
Πεπτεῶς, Π. ἀντὶ Πεπτηκῶς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πτήσσω ἢ Πτώσσω.
Πεπτήριος, α, ον, = Πεπτικός.
Πεπτηὼς, Ἰων. = Πεπτεώς.
Πεπτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πέψιν, χωνευτικός.
Πεπτός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ χωνευθῇ, ἐπιδεκτικὸς πέψεως.
Πέπτω [πέσσω], Μ. πέψω (πθ. πρκ. Πέπεμμαι). Ψήνω (καθὼς ὁ ἥλιος τὰ ὠμὰ καὶ), ὡριμάζω· (ἐπὶ φαγητ.) βράζω ἢ ζυμόνω· (οὖσιν) χωνεύω (κυρ. καὶ μτφορ.). «Πλοῦτον πέψαι, « Πίνδ., τὸ νὰ τὸν ἀπολαμβάνῃ τις φρονίμως (χωρὶς ὕβρεως, νὰ ξεύρῃ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ).
Πέπτωκα, πρκ. τοῦ Πίπτω.
Πεπτὼς, Ἀττ. ἀντὶ Πεπτεώς.
Πεπύθοιτο, Π. ἀντὶ Πύθοιτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Πυνθάνομαι.
Πεπυκνωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Πυκνῶς.
Πεπύσθην, Π. ἀντὶ Ἐπεπύσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Πέπυσμαι, πρκ. τοῦ Πυνθάνομαι.
Πέπωκα, πρκ. τοῦ Πίνω.
Πέπων [πέπτω], ονος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Πεπαίτερος, -αίτατος). Ψημένος (Μαλακωμένος) ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὡριμος· (ἐν γέν.) φθασμένος, ἔγκαιρος· (συνκδχ.) τρυφερὸς· (τρπ.) πρᾶος· μέτριος· (ᾗ εἰς τὴν κλητ. ὡς φιλικὴ προσφών.) προσφιλής, ἀγαπητός· (καὶ ἐπὶ κακοῦ) χαῦνος, ἀνανδρος. « Μόρων πεπαίτερος, « Αἰσχλ. (ᾗ μτνμ.) « Πέπονα φαρμακεύειν οὐκ ὠμά, « Ἱππκρ. « Ἐξοίγνυται ὥσπερ πέπων δοθιήν, « (Ἑρμιππ. παρ') Ἰρωδ. ||. (οὐσ.) Πέπων (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ σικυός), « τὸ πεπόνι (διότι τρώγεται ὡριμον, ἐν ᾧ ὁ καθαυτὸ σίκυος [τὸ ἀγγουρι] τρώγεται ἄγουρον).
Πὲρ [περί], μόρ. ἐγκλ. (καὶ ἐν γέν.) Ἐπιτατ. ἢ Ἐμφαντ. (πρὸς μτχ. ἢ ἐπίθ.). Καί τοι, μ' ὄλον ὅτι. « Ἀγαθὸς περ ἐών, « Ὅμ. « Κραναὴ περ ἐοῦσα, « αὐτ. « Ἀγυιεύς περ, « αὐτ. « Κρατερόν περ ἐρύκει, « αὐτ. « Οὐδ' ὑμῖν ποταμὸς περ ἐρύρους ἀρκέσει, « Ἰλ. Φ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) « Μίνυνθα (« Ὀλίγον) περ, « αὐτ. 2) (πρὸς ὁρς. ἢ αὐθυπότ. ἐν εἴδει παρακελ.) κἂν, τοὐλάχιστον. « Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν ἐγγυαλίξαι, « Ἰλ. Α. « Εἰ δέ τι αὐτὸς ἀπήχθετο, σὺ δ' ἄλλους περ ἐλέαιρε, « Ἰλ. Ι. « Σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ προφέρωμεν, « Ἰλ. Ρ. « Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα, « Ἰλ. Π. 3) (ὡς Ἀριστολογ. ἢ Παραπληρωμ. προσιθέται εἰς τὰ ἐπίῤ. καὶ εἰς τὰς ἀναφορ. ἢ δεικτ. ἀντωνυμ.) « Ἔνθα (« Ὅπου « Ὅτε) περ, « Ὥσπερ, « Εἴπερ, « Ὅς (« Ὅσος « Οἷός) περ, κτλ.
Πέρα, Π. ἀντὶ Πέρατα, αἰτ. πλθ. τοῦ Πέρας.
Πέρα (ἡ), Π. (σπνστ.) ἀντὶ Πέρας, (ὄθεν
Πέρα, ἐπίῤ. Ἐπέκεινα, μακρύτερα, παρέκει, (καὶ μτφορ.) ὑπὲρ τὸ δέον. «Μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, πέρα δ' οὔ, « Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) « Τούτου πέρα μὴ προβαίνειν, « Ἀρστ. (καὶ χρν.) « Πέρα μεσούσης ἡμέρας, « Ξεν., (κοιν.) περασμένων τὸ μεσημέρι. (καὶ ἀπολ.) « Οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκησαν, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) « Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα, « Σοφ. «Οἵ τος πέρα στέρξαντες οἵδε καὶ πέρα μισοῦσιν, « Ἀρστ. « Πέρα δίκης, « Αἰσχλ., μὲ ὑπερβολήν. Εὐρ. « Πέρα ἀνθρώπου, « Φλςρ., ὑπὲρ ἄνθρωπον (καὶ μετὰ τοῦ "Η). « Καὶ πέρα γ' ἢ λέγω, « Σοφ., (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἡ πέρα τιμή, « Αἰλ., ἡ ὑπέρμετρος, (παρβλ. Πέραν).
Περάαν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περᾶν, ἀπαρ. καὶ
Περάασκε, Π. ἀντὶ Ἐπέρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Περάω.
Πέραθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τὸ πέραν (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος, ἀπὸ πέρα.
Περαίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Περαία, (ἴδε Περαῖος).
Περαίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ. (μυξίνου ἢ κατρδους), κέφαλος πελαγήσιος.
Περαίνω, Μ. ἀνῶ. Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω. (λογικ.) ἐξάγω πόρισμα συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περαίνω (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Βινέω. (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἔκθασιν· προχωρῶ· εὐοδοῦμαι, (ᾖ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἴς εἰς. » Περαίνουσι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον, « Ἀρστ. » Πέραινε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτὲ, « Ἀρςφ. » Περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία, « Εὐρ. » Ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐπέραινε πρὸς τὸ καταστρέψεσθαι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Καλὰ μὲν ταῦτα τὰ ψηφίσματα, ἀλλ' οὐ δυνατὰ ταχὺ περανθῆναι, « αὐτ. » Ὁ χρησμὸς (» Τὰ λόγια) περαίνεται, « Εὐρ., Ἀρςφ., (κοιν.) ἐξαίνων, ἀληθεύων.

Περαίθεν, Π. ἀντὶ Πέραθεν, [ἐκ τοῦ

Περαῖος, α, ον. Ὁ κείμενος πέραν πορθμοῦ (ποταμοῦ κτλ.). » Περαία (ἐνν. χώρα), « Ἡρ., τὰ ἀντικρυνὰ μέρη παραλίας κτλ., (Π. ἐν γέν.) = Περάτη.

Περαιόω-ῶ, Μ. ὡσω. Μεταβιβάζω (ᾖ πθ. Μεταβαίνω) εἰς τὴν περαίαν, περνῶ ἄντικρυ (εἰς τὸ πέραν μέρος), διαπορθμεύω, -ομαι. » Περαιωσάμενοι τὸν Ἀδρίαν, « Αξ. 2) = Περαίνω, τελειόνω. » Ἡ προθεσμία ἔμελλεν αὐτῷ περαιοῦσθαι, « Φιλ. » Ὧδε καὶ τὸ πέμπτον τῶν ὑπομνημάτων περαιούσθω, « Κλμ.

Περαίτερος, α, ον. Ὁ περαιτέρω κείμενος ἢ ἐκτεινόμενος, μακρύτερος. » Ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, « Πίνδ. ||. (τὸ οὐδ.) Περαίτερον, ἐπίρ. ἀντὶ-

Περαιτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Πέραν), μακρύτερα, παραπέρα· (μὲ γεν.) ἐπέκεινά τινος. » Περαιτέρω προβαίνειν, « Πλάτ. (καὶ χρον.) » Περαιτέρω ἐνὸς ἔτεος, « Ἀρετ. » Βουλυτὸς ἢ περαιτέρω ; « Ἀρςφ. (καὶ τρπ.) » Περαιτέρω τοῦ προσήκοντος (τοῦ μετρίου, τοῦ δέοντος), Ξεν. Αἰσχ. κλπ. » Ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, « Εὐρ.

Περαίτης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς περαίας, περατιανός.

Περαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περαιόω, πέρασμα εἰς τὰ ἀντικρυνὰ μέρη, διαπόρθμευσις. » Συμπράττοντος τοῦ ῥοῦ πρὸς τὴν περαίωσιν, « Στρβ. 2) = Περάτωσις, τελείωμα. τελειοποίησις. » Τὴν τοῦ νόμου (» Τὴν τοῦ βίου) περαίωσιν, « Ἀνδρ. Κρτ.

Περαιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος περαιωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς περαιώσεως.

†Πέραμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Πορθμὸς, (χυδ.) περαντζάδα, ἡ Περαία.

Πέραν, ἐπίρ. = Πέρα, ἐπέκεινα· (κυρ.) ἀντικρὺ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, (κοιν.) πέρα. (μὲ γεν.) » Πέραν γε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν, « Εὐρ. » Ἐχινάων νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἤλιδος ἄντα, « Ἰλ. Β. » Ἀοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην Εὐβοίης, « αὐτ. » Πέραν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἦν πόλις μεγάλη, « Ξεν. (καὶ ἀντιςρφ.) » Χαλκίδος πέρην, « Αἰσχλ. (καὶ προθετ.) » Πέρην εἰς τὴν Ἀχαΐαν διέπεμψαν, « Ἡρ. » Πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Ἐκ Θάσου διαβαλόντες πέρην, « Ἡρ. » Τρυπήσας τὸ δένδρον πέραν, « Γεωπον. (καὶ ἐνάνθρ.) » Τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν.

Περαντέον, θετ. τοῦ Περαίνω.

Περαντικὸς, ἡ, όν. Ἱκανὸς εἰς τὸ περαίνειν (κατορθώνειν ἢ συμπεραίνειν), διαλεκτικὸς ἐπιτήδειος.

Πέρας [[πείρω]], ατος (τὸ). ὁ ἔσχατος (ὁ πρὸς ὄν) ὅρος, τὸ τέρμα· (ἐν γέν.) τέλος, ἄκρον. » Ἐκ περάτων γῆς, « Ξεν. ||. (ἐπίρ.) Πέρας (ἐνν. κατὰ), « ἑνὶ λόγῳ, τέλος πάντων. » Πέρας πείθουσιν ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ (τὸν ἄνθρωπον), « Αἰσχ. (καὶ ἐνάνθρ.) » Οὐδὲν κωλύει μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι καὶ φιλάργυρον καὶ προδότην καὶ τὸ πέρας ἄφρονα, « Κέβ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου) » Πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα, « Δμ.

Περάσιμος (ὁ, ἡ), δι.ὰ τοῦ ὁπ. δύναται νὰ περάσῃ τις, διαβατός.

Πέρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περάω, πέρασμα, διάβασις. 2) Π. ἀντὶ Πέρας, τέλος.

Περασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περαίνω, τελείωμα· συμπερασμός.

†Περατεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Περατόω.

Περάτη (ἡ), ἴδε Πέρατος.

Περάτηθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πέραθεν, ἀπὸ τὴν πέραν ἄκραν (κυρ. τοῦ ὁρίζοντος).

Περάτης, ου (ὁ). ὁ περνῶν (διαβαίνων ἢ διαβιβάζων εἰς τὸ πέραν), διαβάτης ἢ περαματάρης. » Τίς ἀπήγγειλεν Ἄβραμ τῷ περάτῃ ; « Γρφ. » Ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο, « Χρσ.

Περατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὴν περάτην (τὴν πέρα μεριὰν θαλάσσης ἢ ποταμοῦ), περατιανός. » Φορτία περατικὰ, « Ἀρρ., τὰ ἐξαγώγιμα.

Περατοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσεως (εἴδους) πεπερασμένης (περιωρισμένης).

Πέρατος, η, ον, Π. ὁ κείμενος εἰς τὸ πέρας (εἰς τὴν πέρα ἄκραν), ἀκρινός. ||. (οὐσ.) Περάτη (ἐνν. χώρα), ἡ ἀντικρυνὴ, (κοιν.) ἡ πέρα μεριά. (ἰδιατ.) ἡ ἄκρα τοῦ ὁρίζοντος (πρὸς δυσμὰς ἢ ἀνατολὰς)· (ἐν γέν.) ἡ δύσις· (καὶ εἰς τὸν Ἀρ.) τὸ ἄλλο (τὸ κάτω) ἡμισφαίριον.

Περατὸς, ἡ, όν, = Περάσιμος.

Περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἢ Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· ὁροθετῶ, περιορίζω.

Περάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τελείωμα, ὁροθέτησις. 2) (σπν.) ἀντὶ Πέρας, τέλος, ἄκρα. » Φλεβὸς —, « Ἀρετ.

Περατωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς περάτωσιν, τελειωτικός.

Περάω-ῶ, Μ. άσω καὶ ήσω (τὸ α μακρ.) Περνῶ, διαπερνῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.)· διαβαίνω. » Πύλας Ἀίδαο περῆσαι, « Ὅμ. Θγν. » Φυλακὰς περῆσαι, « Ἡρ. » Νηυσὶν περῶσι θάλασσαν, « Ὀδ. Ι. » Τάφρος ἀρταλέη περάων, « Ἰλ. Μ. (καὶ μτνμ.) » Θάμνους, τοὺς οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὣς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν, « Ὀδ. Ε. » Τοῖς τὴν ἠθικὴν ἡλικίαν πεπερακότες, « Ξεν. (ᾖ τροπ.) » Κίνδυνον περᾷν, « Αἰσχλ. (ᾖ ἑλλ. μὲ αἰτ. προθ.) » Ἑτέρωσε διὰ κροτάφοιο (» Ὀστέων εἴσω) πέρησεν αἰχμή, « Ἰλ. Δ. Ζ. » Πάλιν ἀπὸ χαλκὸς πέρασεν, « αὐτ. » Πεπέρακεν ὁ στρατὸς εἰς ἀντίπορον χώραν, « Αἰσχλ. (καὶ τρπ.) » Σαυτὸν γινώσκων εὐδαίμων περάσεις (ἐνν. τὸν βίον), « Ξεν. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) » Ἐπιπόνως διὰ γήρως περῶντες, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Θυμοῦ περᾶν, « Σοφ., θυμόνειν μὲ ὑπερβολήν. 2) Π. (τὸ α βραχ.) διαβιβάζω τι ἐπέκεινα τῶν ὁρίων ἢ πέραν τῆς θαλάσσης ἕνα τὸ πολήσω, (συνκδχ.) πωλῶ, (ὀθεν τὸ συγγ.) Πιπρασκω. » Πολλοὺς ζωοὺς ἕλων, ἢ δ' ἐπέρασσα, « Ἰλ. Φ. (καὶ πληρέστερ.) » Ὅτε μ' εἶλε καὶ μ' ἐπέρασσε Λῆμνον, « αὐτ. » Ἀλλὰ μ' ἀνήρπαξε λῃστορες· πέρασαν δέ τε δεῦρ' ἀγάγοντες, « Ὀδ. Ο. (ᾖ πθ.) » Ἐς Λῆμνον πεπερημένοι, « Ἰλ. Φ., (ἴδε καὶ Πέρνημι).

Περγαμηνὴ (ἡ). δέρμα λεπτὸν τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς χαρτὶ, μεμβράνα, (ἰταλλ.) parchemin, (διότι ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν πόλιν Πέργαμον).

Πέργαμον (τὸ) καὶ

Πέργαμος (ἡ), [Φρυγ.], = Πύργος, παλάτι· φρούριον· ἀκρόπολις.

Πέρδησις, εως (ἡ), τὸ πέρδεσθαι, κλάσιμον. » Φύσαν ἄνευ κρότου καὶ περδήσιος διεξιέναι, ἄριστον, « Ἱππκρ.

Περδίκειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς πέρδικος, περδικήσιος.

Περδικιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. βοτάνη), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Παρθένιον, (κοιν.) Παρθενοῦδι, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) περδικάκι.

Περδικιδεὺς, έως (ὁ), τὸ μικρὸν τῆς πέρδικος, περδικόπουλον.

Περδικικὸς, ἡ, όν, = Περδίκειος.

Περδίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέρδιξ, περδίκι, περδικάκι. 2) = Περδικιὰς (βοτάνη).

Περδικίτης, ου (ὁ). εἶδος λίθου.

Περδικοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων πέρδικας.

Περδικοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται (φυλάττονται) πέρδικες.

Περδικοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πέρδικας, ἔχων περδικοτροφεῖον· (τόπος) ἀρμόδιος διὰ τροφὴν πέρδικων, γεμᾶτος πέρδικας.

Πέρδιξ [[ὀνμτπ.]], ικος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, πέρδικα.

Πέρδω καὶ (μσ. ὕ καὶ εὐχρηστότ.) Πέρδομαι [[ὀνμτπ.]], Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ἔπαρδον, πρκ. Πέπορδα). Κλάνω

Πέρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πέραθεν.

Πέρην, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πέραν.

Περῆσαι, Ἰων. ἀντὶ Περᾶσαι, ἀόρ. τῆς ἐπαρ. τοῦ Περάω.

Περητήριον (τὸ), [[περάω]], τρυπάνι, τρυπητῆρι.

Περητὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Περατός.

Πέρθαι, Π. ἀντὶ Πεπέρθαι = Πεπορθῆσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Πέρθω [[συγγ. τῷ Πρήθω]], Μ. πέρσω (ἀόρ. ἔ. Ἔπερθον καὶ Ἔπραθον, πρκ. [μτγν.] Πέπορθα), Π. ἀντὶ Πορθέω, ἐκπορθῶ· λεηλατῶ· αἰχμαλωτίζω· (ἐν γέν.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Περὶ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ σημ. ἐν μὲν συντάξει μετὰ γεν. μόν.) 1) Αἰτίαν. (Ποιητ. ἢ Τελ.), τὸν σκοπὸν (τὸ ἀντικείμενον) τῆς πράξεως· τὴν ἀφορμὴν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. » Οὗ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιοῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς, « Ἡρ. » Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, « Ἡλ. Ψ. » Θέειν περὶ ψυχῆς, « Ἰλ. Χ. » Περὶ τοῦ πεινῆν ἢ θνῄσκειν, « Ἡρ., διακινδυνεύοντες, (ἐξῶ ὑπάγοντα καὶ αἱ φρσ.) » Περὶ πολλοῦ (πλείονος, πλείστου, ἐλαχίστου κλπ.) ποιεῖσθαί τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ εἶναί τινι, « Αξ. » Γίνονται αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, « Ἀρςτ. » Πέμπειν περὶ συμμαχίας, « Ξεν. » Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, « Γρφ. » Ἀμύνεσθαι περὶ τέκνων (περὶ πάτρης), « Ἰλ. Μ. » Ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἔροιτο, « Ὀδ. Δ. » Ἐμαντεύοντο περὶ τῶν ἱρῶν χρημάτων, « Ἡρ. (ᾗ κατ' ἀντιςρφ.) » Σφέων αὐτέων πέρι ἐφρόντιζον, « αὐτ. » Ἔπειτα δὲ ᾗ περὶ πομπῆς μνησόμεθα, « Ὀδ. Π. » Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ᾗ περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται, « Ξεν. » Ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι, « Ἰλ. Π., ἐξ αἰτίας. » Περὶ ὀργῆς, « Θκ., ὑπ' ὀργῆς. 2) τὸ ὑπεράνω (μτφορ.) ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, « Ἰλ. Α. 3) (σπντ. καὶ Π.) τὸ Πέριξ. » Ἡ μερὶς τετάνυστο περὶ σπείους, « Ὀδ. Ε. » Περὶ τρόπιος βεβαῶτα, « αὐτ. ἢ 4) τὸ Πλησίον. » Ἐσδομέναν περὶ σεῖο, « Μόσχ. ||. (μετὰ δοτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πέριξ, τριγύρω εἰς, ἢ (ἁπλ.) τὸ Περί τι. » Μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν, « Ἰλ. Σ. » Ἑστάτες περὶ Πατρόκλῳ, « Ἰλ. Ρ. » Δακτύλιον περὶ τῇ χειρὶ φέρειν, « Πλάτ. » Στρατεύονται θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις ἔχοντες, « Ξεν. » Περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων εὑρίσκεται, « Δσκρ. » Περὶ δουρὶ πεπαρμένη (πάρδαλις), « Ἰλ. Φ. » Περὶ δουρὶ ἤσπαιρεν, « Ἰλ. Ν. » Πεπτῶτα περὶ ξφει, « Σοφ., πεσμένον ἐπάνω (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμα του). » Ἀργαλέον ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί, « Ὀδ. Β., = Παρὰ ποτον, ἐν ᾧ τρώγουν ᾗ πίνουν. 2) (συνκδχ.) Αἰτίαν (ἢ Τελ.) τὸ Οὗ ἕνεκα. » Περὶ οἷσι μαχόμενος κτεάτεσσιν, « Ὀδ. Ρ. (καὶ συχνότ. μὲ τὰ φόβου σημαντ. ῥήμ.) » Περὶ σφίσιν αὐτοῖσι δειμαίνοντες, « Ἡρ. » Περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι, « Θκ. (ἢ ποιητ.) » Περὶ τάρβει (δείματι), « Αἰσχλ., ἀπὸ φόβον, ἐξ αἰτίας φόβου. » Κεῖνον ᾗ λέοντες περὶ δείματι φύγον, « Πίνδ. » Περὶ χάρματι, « Ὕμν. Ὁμ., ἐξ ὅλης καρδίας, μὲ ὑπερβολήν. » Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ ᾗ μήτηρ, « Ἰλ. Ν. » Περὶ κῆρι ἐχολώθη, « Ἰλ. Ν. (ἴδε καὶ Β'). ||. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πέριξ, τριγύρω· ἐκεῖ κοντά, ἐκεῖ τριγύρω, εἰς τὰ πέριξ. (ἐν γέν.) τὸ Ποῦ (χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμόν). » Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον, « Ἰλ. Σ. » Ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, « Ἰλ. Φ. » Τοῖσι περὶ τὰ ἕλεα οἰκέουσι, « Ἡρ. » Εἰσὶ δὲ ᾗ περὶ Ἰωνίην δύο στῆλαι, « αὐτ. » Ἡ περὶ Κνίδον ναυμαχία, « Αξ. » Τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, « Δμ. (καὶ παραλλ.) » Περί τ' ἀμφί τε τάφρον, « Ἰλ. Ρ. » Περί τ' ἀμφί τε κύματα, « Ἡσ. (ὅθεν 2) (μτνμ. ἐπὶ χρόν. καὶ ποσότ.) τὸ Πότε ἢ Πόσα (χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμὸν, ἀλλ') ὡς ἔγγιστα, σχεδόν, (Ἰταλ.) circa. » Περὶ ὄρθρον (δείλην, μέσας νύκτας κτλ.), « Ξεν. » Περὶ λύχνων ἀφάς, « Αξ. » Περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, « Θκ. » Περὶ τὰ Μηδικά, « Αξ. » Περὶ τρισχιλίους, « Αξ. » Περὶ 70 ναῦς, « Θκ. » Ἀνθρώπους περὶ 50 παρακαλέσας, « Ἰσκρ. (ᾗ μετὰ τοῦ Ποῦ) » Ἔτη γεγονὼς περὶ που ἐκκαίδεκα, « Ἡρωδ. 3) (μτφορ.) τὸ Περί τι ἢ Πρός τι, (δηλ.) σχέσιν ᾗ ἀναφοράν. » Περὶ δεῖπνον πονέοντο, « Ὁμ. » Ἔχειν (καὶ σπντ. » Εἶναι) περί τι, « Αξ., καταγίνεσθαι ἢ εὑρίσκεσθαι εἰς. » Περὶ νόσον εἰμί, « Πλάτ., νοσῶ, ἀσθενῶ. » Εἶναι περὶ ἀναγωγὴν, « Αξ. » Περὶ τοὺς ἑαυτοῦ γονέας κακουργεῖν, « Ἀρςφ. » Ἡ φιλοσοφία περὶ ἀλήθειάν ἐστι, « Αξ., ἔχει σκοπούμενον (ἀντικείμενον) τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθ. » Ἦν δὲ ᾗ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, « Ἀθ., ἦτον ἔκδοτος. (καὶ ἐλλ. τοῦ ὑπαρκτ.) » Ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια, « Ἰσκρ. » Αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, « Πλάτ. » Τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, « αὐτ., αἱ ὑποθέσεις μου. » Ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) » Οἱ περὶ τὴν φύσιν (μουσικὴν, φιλοσοφίαν κτλ.), « Αξ., ἀντὶ Οἱ φυσικοὶ (μουσικοὶ, φιλόσοφοι κτλ.). » Οἱ περὶ λόγους, « Αξ., οἱ λόγιοι ἢ οἱ ῥήτορες. (μὲ κύρια δὲ ὀνόματα) » Οἱ περὶ Πλάτωνα, « Αξ. (σημ. ποτὲ μὲν) οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ Πλάτωνος, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συστήματός του· (ποτὲ δὲ) ὁ Πλάτων αὐτὸς μόνος (ὡς ἀρχηγὸς ὅμως σχολῆς), (ὁμοίως ἐξηγ. ᾗ αἱ φρσ.) » Οἱ περὶ Ἀναξαγόραν, « Ἀρςτ. » Αἱ περὶ Μάρθαν ᾗ Μαρίαν, « Γργ. » Διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον ἦσαν μᾶλλον μελοποιοί; « Ἀρςτ., οἱ σύγχρονοί του. (παρβλ. Ἀμφί). || (ἐν δὲ συντ. κυρ. 1) τὸ Πέριξ. » Περιβάλλω, Περιβλέπω, Περιέρχομαι καὶ 2) (συνκδχ.) Ἐπίτασιν ἢ Ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Περιβόητος, Περικαλλὴς, Περιγίγνομαι. ||. (παρὰ Π. ἢ Περί, Α', χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων μορίων) » Περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν, « Ὁμ. ἀντὶ Περιέχευε· (Β', ἐκλαμβάνεται ἀντὶ ἐπιρ. Ἐπιτ., ὅτε καὶ συνήθ. βαρυτονεῖται:) » Τὸ δὲ πέρι θαῦμα τέτυκτο, « Ἰλ. Σ. » Πέρι μέν σε τίον, « Ἰλ. Θ. » Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησεν, « Ὀδ. Θ. (καὶ συχνότ.) » Πέρι κῆρι (θυμῷ), « Ὁμ., μὲ ὑπερβολήν. (ᾗ μὲ γεν.) » Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, « Ἰλ. Ρ., ὑπερεῖχε, (παρβλ. Α', 2)· (Γ', τάττεται παραλλ., ὡς ἰσοδυναμοῦσα, μὲ τὴν Ἀμφί:) » Περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο, « Ὕμν. Ὁμ. (καὶ Δ'. ὡς ἁπλ. ἐπιτατ. μὲ τὴν Πρὸς) » Περὶ πρὸ γὰρ ἔγχει θύεν, « Ἰλ. Λ. (καὶ ὑφ' ἕν) » Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, « Ἰλ. Π. ||. (ἢ Περὶ ἐπμ. φων. δὲν ἀποβάλλει τὸ ι, εἰμὴ σπν. καὶ Π.).

Πέρι, κατ' ἀναστρφ. (προηγ. δηλ. τοῦ πτωτ.) ἀντὶ Περί. » Τυραννίδος πέρι, « Εὐρ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων λέξ.) » Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαίω, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ ἐπιρ. Ἐπιτ., ἴδε Περί (εἰς τὸ τέλος). 3) ἢ Τόπου ἀντὶ τοῦ Πέριξ. » Γέλασσε δὲ πᾶσα πέρι χθών, « Ἰλ. Τ. 4) ἀντὶ Περίεστι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἐσομαι, (παρβλ. Πάρα).

Περι-άγαμαι, Μ. αγασθήσομαι. Θαυμάζω (Τιμῶ, Σέβομαι) μὲ ὑπερβολὴν, ὑπεράγαμαι.

Περι-αγαπάζω, Μ. άσω καὶ

Περι-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ παρὰ πολὺ (μὲ ὑπερβολὴν), ὑπεραγαπῶ.

Περι-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω ἢ Παραγγέλλω τι εἰς τὰ πέριξ, εἰδοποιῶ ἢ διατάττω παντοῦ (δι' ἐγκυκλίου). » Σίδηρον περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους, « Θκ.

Περι-αγείρω, Μ. αγερῶ. Περιερχόμενος συνάζω (ζητεύω)· (πθ.) συνάζονται τριγύρω μου ἵνα μὲ ἰδῶσι καὶ φιλοδωρήσωσιν ἢ, μὲ περιφέρουσιν ἐπὶ τούτῳ.

Περιαγείς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιάγνυμι.

Περιαγὴ (ἡ), [περιάγνυμι]. καμπὴ, λύγισμα, (Γαλλ.) sinuosité.

Περιαγὴς [περιάγνυμι], έως (ὁ, ἡ). τσακκισμένος (ἔχων πολλὰς καμπὰς) ὁλοτρόγυρα, (Γαλλ.) sinueux. 2, Δ. ἀντὶ Περιαγὴς, περιφερής.

Περι-αγκωνίζω, Μ. ίσω. Γυρίζω καὶ δένω ὀπίσω τὰς χεῖράς (τοὺς ἀγκῶνάς) τινος, δένω 'πισθάγκωνα.

Περιαγκώνισμα (τό), τὸ οὖσ. τοῦ προηγ. δέσιμον 'πισθάγκωνα.

Περι-αγνίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω τι (θρησκευτικῶς) ὁλοτρόγυρα. » Ὕδατι —, « Δ. Ἀλ., ῥαντίζω πρὸς καθαρισμόν.

Περιαγνίστρια (ἡ), ἡ περιαγνίζουσα (θρησκευτικῶς), = Ἐγκυλικίστρια.

Περι-άγνυμι, Μ. άξω. Τσακκίζω τι ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου, κατασυντρίβω· (πθ. ἐπὶ φωνῆς) ἀντηχῶ, ἀντανακλῶμαι.

Περιαγοραῖος, α, ον. Ὁ περιερχόμενος ἀργὸς καὶ φλυαρῶν εἰς τὴν ἀγοράν. (ἄλλ.) Περίτριμμα ἀγορᾶς.

Περι-άγχω, Μ. άγξω. Σφίγγω ἀπὸ τὸν λαιμόν, πνίγω.

Περι-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Περιήγαγον κλ.). Φέρω τι ὁλόγυρα, περιφέρω. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) περιφέρομαι, περιέρχομαι, τριγυρίζω· (μσ.) περιφέρω (κουβαλῶ ὅπου 'πάγω) μαζῇ μου, σύρω κατόπιν μου. » Ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται, « Ξεν. 2) γυρίζω τι ἀνάποδα (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος). » Τὼ χεῖρε περιαγαγὼν, « Λογγ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) κάμνω τι νὰ καταντήσῃ (τέλος πάντων) εἰς. » Περιήγαγεν εἰς τὸ ὁμολογεῖν, « Αξ., τὸν κατάφερε νά.

Περιαγωγεὺς, έως (ὁ), = Περιαγωγός. ||. (οὐσ.) εἶδ. μηχανῆς, (ἄλλ.) Περιαγωγίς.

Περιαγωγὴ (ἡ), τὸ περιάγειν ἢ περιάγεσθαι, ἢ ἐν κύκλῳ κίνησις, περιφορὰ, κυκλοφορία· διαγραφὴ κύκλου· περιςροφὴ· περιέλευσις. (μτφορ.) μακρὰ ςροφὴ (περίοδος) λόγου, (Γαλλ.) circonlocution. » Διπλόης τινὸς ἔδει καὶ περιαγωγῆς καὶ ἀσαφείας, « Πλ.

Περιαγωγὶς, ίδος (ἡ). μηχανὴ πρὸς περιαγωγὴν (περιστροφὴν) χρήσιμος, ἀργάτης, ῥοδάνι.

Περιαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ περιάγων (περιςρέφων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Περι-ᾴδω, Μ. ᾴσομαι. Ἄδω πέριξ τινός· κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰς ᾠδάς μου· περιερχόμενος ἐγκωμιάζω, διαφημίζω.

Περι-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ὁλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρόγυρα, θεωρῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, παρατηρῶ προσεκτικῶς (μὲ περιέργειαν).
Περιάθρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κύτταγμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), παρατήρησις προσεκτική (μὲ περιέργειαν).
Περιαθρητέον, θέτ. τοῦ Περιαθρέω.
†Περι-αθροίζω, Μ. αἰσω. Ἀθροίζω (Συναζω ἡ Συναθροίζω τι) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περιαθροισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πανταχόθεν (ἀπὸ τῶν πέριξ) συνάθροισις.
‡Περι-αθρω, Μ. αθρῶ (ξ). Παίζω τριγύρω (πέριξ) τινός, (ἄλλ. διορθ. Περιθυρέω).
Περι-αίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιαιρέω, ἀφαιρῶ.
Περιαίρεμα (τὸ), τὸ περιαιρεθὲν μόριον, περίκομμα.
Περιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιαιρέω, Ἀπάρσιμον (ἀπὸ τριγύρω), ἀφαίρεσις· ξεγύμνωμα.
Περιαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιαιρέω.
Περιαιρετὸς, ἡ, ὸν. Ὁ δυνάμενος νὰ περιαιρεθῇ (νὰ ἀφαιρεθῇ), καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ χωρίζεται ἀπὸ τριγύρω καὶ νὰ παίρνεται.
Περι-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Περιεῖλον κτλ.). Παίρνω (Ἐβγάζω) τι τὸ ὁπ. κεῖται τριγύρω τινὸς (ὡς ἂν φόρεμα)· (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ. » Περιεῖλε σφέων τὸ τεῖχος, « Ἡρ. τὸ ἐκρήμνισε. (καὶ μτγν.) » Περιελὼν αὐτῶν τὸ μελετᾶν, « Ξεν. » Περιελῶ σ' ἀλαζονείας, « Ἀρχ. (καὶ μτ.) » Περιελόμενος τὴν στρηνίδα (τὸν στέφανον), « Ἡρ., Πλ. » Περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, « Ξεν. » Βιβλίον περιαιρέομαι, « Ἡρ. ἀνοίγω (ξεβουλλόνω) γράμμα (καὶ πθ.) » Περιῃρημένοι τὰ χρήματα, « Δμ.
Περιαίρημα (τὸ), = Περιαίρεμα.
Περιαίρω, Μ. αρῶ. Περιστρέφων σηκόνω, (συγχ. τῷ Περιαιρέω).
Περι-ακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω κατὰ πολλὰ, εἶμαι εἰς μεγάλην ἀκμήν.
Περι-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) = Παρακολουθῶ, συνοδεύω. (μὲ αἰτ.) περικυκλόνω.
Περι-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀκοντίζω πανταχόθεν (ἀπ' ὁλοτρόγυρα).
Περιακτέον, θετ. τοῦ Περιάγω.
Περίακτος (ὁ, ἡ). Ὁ περιαγόμενος (περιστρεφόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ περιαχθῇ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιστρέφεται (νὰ γυρίζεται). » Δίφρος —, « Ἀθ. » Τοῦτο δὴ τὸ περίακτον, « Πλ., τὸ περιφερόμενον (ὡς παριμία) εἰς τὰ στόματα τῶν πολλῶν. ‖. (οὐσ.) Περίακτον (τὸ), εἶδ. μηχανῆς (πυλεμ. ἢ θεατρ.), (Τουρκ.) Δουλάπι, (παρβλ. Ἐγκύκλημα).
Περι-αλγέω-ῶ, Π. ήσω. Πονῶ (Δυποῦμαι) μὲ ὑπερβολὴν, ὑπεραλγῶ.
Περιαλγὴς, ές (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν λυπημένος, καταλυπημένος.
Περιαλγῶς, ἐπίρ. Μὲ πολὺν πόνον ἢ μὲ μεγάλην θλῖψιν ψυχῆς. « Ἐπὶ σκίρρῳ δὲ ὠκύτερον ἁπληνὸς καὶ περιαλγέστερον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ περιεργέστερον) κτείνει, « Ἀρετ.
Περιάλειμμα (τὸ). Πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται τριγύρω εἴς τι, βαφὴ (ἀσβέστωμα) τοίχου κτλ., ‖ἐκ τοῦ
Περι-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).
Περιαλλόκαυλος (ὁ, ἡ). (φυτὸν) τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς τυλίγεται πέριξ ἄλλου φυτοῦ.
Περίαλλος (ὁ, ἡ). Ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἔξοχος, ὑπέρτερος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Περίαλλα, ἐπιρ. ἀντὶ Περιάλλως, κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων.
†Περιάλλως, ἐπίρ. Ἴδε τὸ προηγ.
Περιαλουργὴς, ές καὶ
Περιαλουργὸς (ὁ, ἡ). Ὅλος ἁλουργὸς, βαμμένος γύρω-τριγύρω μὲ ἁλουργὸν (βαθὺ κόκκινον) χρῶμα· (συνεκδ.) πολυτιμήτος ἀπὸ, βυθισμένος εἰς. » Κακοῖς —, « Ἀρχ.
Περι-αμάω-ῶ, Μ. ήσω. Θερίζω ὁλοτρόγυρα· συνάζω πανταχόθεν· ἐπισωρεύω.
Περίαμμα (τὸ), = Περίαπτον, φυλακτόν.
Περι-αμπέχω, ξ Περι-αμπίσχω Μ. αμφέξω. Ἐνδύω, περιβάλλω· σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, περικαλύπτω. » Τὴν κιβωτὸν χρυσῷ περιήμπισχε, « Φίλ. (ξ μτφορ.) » Τὴν ἀτοπίαν εὐφήμοις περιαμπέχειν ὀνόμασι, « Πλ.
Περι-αμύνω, Μ. υνῶ. Ὑπερασπίζομαί τινα στεκόμενος πλησίον του (ἔχωντάς τον τριγυρισμένον), τὸν προφυλάττω ἀπὸ τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὸν κινδύνους.
Περι-αμύσσω (ττω), Μ. ύξω. Ξεσχίζω (Τσιγγρανίζω) ὁλοτρόγυρα, κεντῶ (πληγόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περι-αμφι-έννυμι, Μ. έσω, = Περιαμπέχω.
Περιάμφοδος (ὁ, ἡ). Ὁ πανταχόθεν ὑπὸ ὁδῶν (ἀμφόδων) περιεχόμενος. » Οἰκία —, « Ἡσύχ., ἢ ἔχουσα ξ ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη ὁρόμων (μὴ συνεχομένη μὲ ἄλλας), (συνεκδ.) μεγάλη, σχηματίζουσα μόνη μίαν συνοικίαν.
Περι-αναγκάζω, Μ. άσω. Περιάγω (Περιστρέφω) τι διὰ τῆς βίας.
Περι-ανάπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω ὁλόγυρα. » Σύλα —, « Ι. Δαμασκ.
Περι-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω πέριξ (ὁλοτρόγυρά) τινος.
Περιανθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθῶν (ἀνθίζων) πέριξ τινος.
Περι-ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ὁλοτρόγυρα μὲ ἄνθη ἢ πλουμίδια.
Περι-ανίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Περιανέστην κτλ.). Ἐγείρομαι πέριξ τινός.
Περι-ανοίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ὁλοτρόγυρα.
Περι-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω τι ὁλόγυρά τινος, περιχύνω.
‡Περίαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιάγνυμι, τσάκκισμα, λύγισμα τῆς φωνῆς, (ἴδε Περίασις).
Περι-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ὁλοτρόγυρα.
Περιαπτέον, θετ. τοῦ Περιάπτω.
Περιάπτης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων περίαπτα.
Περίαπτος (ὁ, ἡ). προσηρτημένος τριγύρω εἰς πρόσθετος. « Περίαπτον (τὸ), « τὸ κρεμάμενον ἀπό τινος (κυρ. πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ, θεραπείαν ἀσθενείας κ.τ.λ.), φυλακτὸν, (Τουρκ.) χαμοϊλί, ‖ἐκ τοῦ
Περι-άπτω, Μ. ἅψω. Ἁφαρμόζω τι τριγύρω εἰς, κρεμνῶ (καὶ μσ. κρεμνῶ ἐπάνω μου) ὡς φυλακτὸν. (μτφορ.) Προσάπτω, προξενῶ, περιποιῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τιμὴν (« Δύναμιν, « Δίσχύνην) περιάπτειν τινί, « Ξεν., Πλάτ., Δμ. (ἢ αἰτ. πρόθετ.) » Περιάπτουσι τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γεωργοί, « Ἀρχ.
Περι-αράσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ καὶ συντρίβω τι πέριξ τινός.
Περιάργυρος (ὁ, ἡ). ἀσημωμένος ὁλοτρόγυρα, δεμένος ἢ (Τουρκ.) καπλαδισμένος μὲ ἀσῆμι.
Περι-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ ἀσῆμι, ἀσημόνω.
Περι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρίω πανταχόθεν (ἀκριβῶς).
Περι-αρμόζω (ξ Ἀτε. -αρμόττω), Μ. όσω. Ἐφαρμόζω τι πέριξ τινός, προσαρμοζω ὁλοτρόγυρα.
Περιάρσεις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Περι-αρόω-ῶ, Μ. αρόσω. Ὀργόνω πέριξ (ὁλόγυρά) τινος.
Περι-αρπάστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁρπάστῶ βαρέως, εἶμαι πολλὰ ἅρπαστος.
Περι-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τριγύρω· προσαρτῶ. » Ἦράν περιηρτημένος, « Σξτ.
Περι-ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἀνασαίνω πέριξ τινός.
‡Περίασις, εως (ἡ), τὸ περιάδειν, ἢ ἐνέδει ἄσματος (μὲ λιγυρὴν φωνὴν) κακόζηλος ἀναγνωσις, (ἄλλ. διορθ. Περίαξις).
Περιασπάζομαι, Μ. άσομαι. Περιλαμβάνων (Ἀγκαλιάζων) ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι.
Περι-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περιβάλλω μὲ λάμψιν.
Περι-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι (Καταγίνομαι) μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι· Περιάσχολος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐνασχολημένος, πολυάσχολος.
Περι-αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω (Φεγγοβολῶ) πέριξ τινός, περικυκλόνω μὲ τὴν λάμψιν μου. » Τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, « Λογγ.
Περιαύγασμα (τὸ). τὸ τῆς περιαυγείας ἀπαύλισμα· σῶμα περιαυγαζόμενον.
Περιαύγεια (ἡ). λάμψις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, φωτισμὸς ὅλου τοῦ περιέχοντος.
Περι-αυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιαυγάζω.
Περιαυγὴ (ἡ), = Περιαύγεια.
Περιαυγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων πανταχόθεν· περικυκλωμένος ἀπὸ λαμψιν, ὁλόφωτος.
Περίαυγος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Περι-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐθαδίζομαι μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι πλήρης αὐθαδείας (ὀλιγήσεως, ἰσχυρογνωμίας).
Περι-αυλακίζω, Μ. ίσω. Αὐλακώνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω μὲ αὔλακας.
Περι-αυλίζω, Μ. ίσω. Στήνω τὴν αὐλὴν (τὴν σκηνὴν, τὴν ἔπαυλίν) μου πέριξ τινός.
Περιαύλιον (τὸ). τὸ πέριξ τῆς αὐλῆς κενὸν διάστημα· αὐλὴ πέριξ οἰκίας.
Περιαύλισμα (τὸ). οἴκημα περιτριγυρισμένον μὲ αὐλὴν (περίαυλον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περίαυλος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος μὲ αὐλήν. ‖ (οὐσ.) Περίαυλον, =Περιαύλιον.

Περιαυτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἔχω μεγάλην περὶ ἐμαυτοῦ οἴησιν. 2) ἐνδιατρίβω εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον. 3) προσοικειῶ εἰς ἐμαυτόν. » Λαμπρᾷ τῇ φιλοφροσύνῃ τούτους περιαυτίζεται, «

Περιαυτισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ ἑαυτοῦ οἴησις, περιφιλαυτία, περιαυτολογία.

Περιαυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πάντοτε (Μεγαλορρημονῶ) περὶ ἐμαυτοῦ, ἐπαινῶ αὐτὸς ἐμαυτὸν εἰς κάθε ὁμιλίαν.

Περιαυτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὁμιλία (μεγαληγορία).

Περιαυτολογικός, ή, όν. Ὁ ἐκφράζων περιαυτολογίαν.

Περιαυτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιαυτολογῶν, ἐπαινέτης αὐτὸς ἑαυτοῦ.

Περιαυχενίζω, Μ. ίσω. Βάλλω περὶ τὸν αὐχένα. » Κλοιὸν (» Ἅλυσον) —, « Θεοφύλ.

Περιαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν αὐχένα (φορούμενος). » Στρεπτὸς —, « Ἡρ., Δ. Ἀλ. ‖ (οὐσ.) » Περιαυχένιον (τὸ), « Ἀρστ., τὸ λαιμοδέτι.

Περιαφίημι, Μ. αφήσω. Ἀφίνω (Συγχωρῶ) καθ' ὁλοκληρίαν.

Περιαφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω πέριξ τινός, ἀφρίζων περικυκλόνω.

Περίαχε, Π. (σπντπ.) ἀντὶ Περιίαχε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Περιιάχω.

Περιαχέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Περιηχέω.

Περιαχυρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τριγύρω (Ξεφλουδίζω ἀπὸ) τὸ ἄχυρον.

Περιβάδην, ἐπίρ. Καβαλικευτά, μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, καθὼς καβαλικεύουν οἱ ἄνδρες. (Γαλλ.) à califourchon. » Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευρὰν, « Ἀχ. Τάτ. [ἐκ τοῦ

Περιβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Περιέβην κτλ.). Στέκω πλησίον ἢ ἔμπροσθεν τινος (τὸν ὁποῖον θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ), στέκω μὲ ἀνοικτὰ πόδια (ἕτοιμος πρὸς ἀντίστασιν). (μὲ αἰτ.) καβαλικεύω, (Γαλλ.) enfourcher. » Κάλαμον περιβεβηκώς, « Πλ.

Περιβάλλω, Μ. ῶ. Βάλλω τι τριγύρω εἰς (κυρ. ὡς ἂν φόρεμα), ἐνδύω· ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω· (μτνμ.) ζώνω, περικλείω, περικυκλόνω· (μτφορ.) προσάπτω· προξενῶ· περιποιῶ· περιπλέκω εἰς· (μσ.) περιποιῶ τι ἐμαυτῷ· ἀποκτῶ· οἰκειοποιοῦμαι. (ᾗ τρπ.) λαμβάνω κατὰ νοῦν, σχεδιάζω. » Λαβεῖν ἀμφίβληστρον, καὶ περιβαλλεῖν πλῆθος ἰχθύων, « Ἡρ. » Περιέβαλλον ἀλλήλους, δακρύοντες, « Ξεν. » Ἢν ἴδῃς γυμνὸν, περίβαλε, « Γργ. (καὶ μτνμ.) » Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους (ὁ λαγώς), « Ξεν., περιέρχεται (ἐνδιατρίβει) ἀσμένως (ἴδε ᾗ κατωτέρω περὶ τὸ τέλος). (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Βράχῳ περὶ ὧν ἔβαλε τὸν αὐχένα, « Ἡρ. » Δεσμὰ τοῖς σκέλεσι περιβάλλειν, « Γαλ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μὴ, οὐ προϊδών τις (τοὺς καταπεπηγότας ἐν τῇ θαλάσσῃ σταυροὺς), ὥσπερ περὶ ἕρμα, περιβάλῃ τὴν ναῦν, « Θκ., τὴν καρφώσῃ ἐπάνω. (καὶ μτφορ.) » Μήδων τέῳ περιβαλεῖν τοῦτο τὸ ἀγαθὸν « Ἡρ. (ᾗ ἀντιστρόφ.) » Κινδύνῳ (» Συμφοραῖς, » Ὀνείδεσι) περιβάλλειν τινὰ, « Ἀξ. (καὶ μσ.) » Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου, « Γρφ. » Ὅσῳ ἂν μείζω χωρίον περιβάλωνται, « Ξεν. » Καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο, « αὐτ. » Ἐκέλευσε περιβαλλομένους ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτὸν, « αὐτ. (καὶ δοτ. τῆς προθέσ.) » Ξίφος ὤμοις περιεβάλετο, « Ὀδ. Ξ. (καὶ μτνμ.) » Ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, « Ξεν. (καὶ κατ' αὐτοπαθ.) » Καί τινες καὶ τείχη περιεβάλοντο, « Θκ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Τεῖχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Πολλὰ τῶν χρημάτων περιεβάλετο, « Ἡρ. » Περιεβέβλητο οὐσίαν πλειόνων ἢ δισχιλίων ταλάντων, « Στρ. » Ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην περιεβεβλήατο, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) » Ἰδίη περιβαλλόμενος ἑωυτῷ κέρδεα, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλόμενος, « Δμ., συνέλαβε (περιέλαβε) κατὰ νοῦν, ἐσχεδίασεν, (ἴδε Περιβολή).

2) κάμνω τὸν γῦρον τόπου τινὸς, (ἐπὶ θαλάσσ.) =Περιπλέω. » Τὸν Ἄθων περιέβαλλον, « Ἡρ. » Περιβαλοῦσαι Σούνιον, « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Μακροὺς καὶ ἀνηνύτους τοῦ πολέμου κύκλους περιεβάλλοντο, « Ἀρστ. » Οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν οὐδ' ἀνάγειν ἄνω μακρὰν περιβαλλομένους, « Πλάτ. (ἴσως ἐδῷ μᾶλλον πρέπει 'να ἀναχθῇ ᾗ τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Ξενοφ.): » Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους (ὁ λαγώς), « γυρίζων ὁλοτρόγυρα. 3) Π. ἀντὶ Ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. » Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας δωροῖσιν, « Ὀδ. Ο. (καὶ ἀπολ.) » Ἴστε γὰρ ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, « Ἰλ. Ψ.

Περίβαρον (τὸ) καὶ

Περιβαρὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδος ὑποδημάτων ἢ (πιθανώτ.) περισκελίδων, (παρβλ. Σαράβαρα).

Περίβαρυς, εος (εια, υ). Π. πολλὰ βαρύς.

Περιβὰς, ᾶσα, ᾶν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιβαίνω.

Περιβασία (ἡ), ἐπίθ. τῆς ἐν Ἄργει Ἀφροδίτης (τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἵστατο περιβάδην) κατὰ τὴν παρ' Ἀρστφ. [Λυσ. 979] ἔννοιαν τῆς λέξ., ὅθεν ὁ Σχλ. τοῦ Κλμ. ἑρμηνεύει τὸ Περιβασὼ διὰ τοῦ Ἀσχημοποιός).

Περίβασις, εως (ἡ), τὸ περιβαίνειν, στάσιμον μὲ τὰ πόδια ἀνοικτά, καβαλίκευμα· (συνκδχ.) στάσιμον ἔμπροσθεν (πρὸς ὑπερασπισίν) τινος, κτλ. (ἐπὶ τόπου) γῦρος, περιφέρεια. » Κὴπὶ τᾶς Καλολάκκας τὴν περίβασιν, « Ἐπγρφ.

Περιβασὼ, όος-οῦς (ἡ), =Περιβασία.

Περιβεβλημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιβάλλω, (ὅθ.

Περιβεβλημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὑποκάτωθεν ἐνδύματος (περιβλήματος), σκεπαστά.

Περιβεβρωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιβιβρώσκω.

Περιβη, Π. ἀντὶ Περιέβη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Περιβαίνω.

Περιβιβρώσκω, Μ. περιβρώσομαι. Τρώγω τι ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω.

Περιβιόω-ῶ, Μ. ώσω. Διατηρῶ εἰς τὴν ζωὴν, ἀφίνω ζῶντά (περιόντά) τινα » Φαρμακοὺς οὐ περιβιώσετε, « Γρφ.

Περιβιῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Περιβιώσομαι, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Περιζάω

Περιβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Ἐβγάλλω βλαστάρια ἢ Φυτρόνω) τριγύρω.

Περίβλεπτος (ὁ, ἡ), [περιβλέπω]. ὁ βλεπόμενος ὁλοτρόγυρα, περίοπτος, (ἐπμ.) ἐξέχων, ἑλκύων ὅλων τὰ βλέμματα, ἀξιοθέατος· (μτφορ.) διαπρέπων, διακεκριμένος, ἐπίσημος, ἔνδοξος.

Περιβλεπτότης (ἡ), τὸ ἀφορημ. οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπισημότης.

Περιβλέπεως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίβλεπτον (διακεκριμένον), ἐπισήμως.

Περιβλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω ὁλοτρόγυρα· κυττάζω μὲ θαυμασμὸν (μὲ σέβας, μὲ περιέργειαν)· παρατηρῶ· σκαλίζω (κυττάζω) νὰ εὕρω τι· (μσ. συνκδχ.) καμαρόνω.

Περιβλεψις, εως (ἡ), τὸ περιβλέπειν ἢ περιβλέπεσθαι, κύτταγμα ὁλόγυρα ἢ μὲ θαυμασμὸν καὶ περιέργειαν, (συνκδχ.) καμάρωμα.

Περίβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιβάλλεταί τις, ἔνδυμα, =Περιβόλαιον. » Περίβολος τοίχου, αὐλότοιχος. » Πάντα ὅσα γήϊνα περιβλήματα καὶ λίθινα, « Πλάτ.

Περιβλητέον, θετ. τοῦ Περιβάλλω.

Περιβλητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιβάλλειν, χρησιμεύων ὡς περίβλημα. » Λόγος —, « Ῥτρ., ὁ (ἄλλ.) Ἐμπερίβολος.

Περιβλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιβλητικὸν, ἐμπεριβόλως.

Περίβλητος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (φορούμενος τριγύρω εἴς τι) ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς περίβλημα.

Περιβλήχρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βληχρὸς (νωθρὸς, ἀδύνατος). ‖ (τὸ οὐδ.) Περιβλήχρον, « ἐπίρ. Μὲ πολλὴν νωθρότητα (ἀδυναμίαν).

Περιβλύζω (βλύω), Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (συνκδχ. Χοχλακίζω) πέριξ τινός. » Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην, « Φλστρ. » Κύματα περιβλύει σπιλάδεσσιν, « Ἀπλλν.

2) (ἀμτβτ.) ἀναβρύω πανταχόθεν, εἶμαι γεμάτος βρύσαις. » Γῆ νάμασι περιβλύζουσα, « Ἀρστ.

Περιβοάω-ῶ, Μ. ήσω, -ομαι. Φωνάζω ὁλοτρόγυρα, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰς φωνάς μου· διαφημίζω, κηρύττω παντοῦ, διαλαλῶ.

Περιβοησία καὶ

Περιβόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φώναγμα παντοῦ (ὁλοτρόγυρα), διαλάλημα· (ἐν γέν.) φωναὶ, θόρυβος.

Περιβόητος (ὁ, ἡ). φημισμένος παντοῦ (εἰς ὅλα τὰ πέριξ), ἐξακουσμένος, διαβόητος (ἐπὶ καλοῦ ᾗ ἐπὶ κακοῦ). » Καὶ τότε μὲν ἄρα, ἵνα μὴ περιβόητος εἴην, ἡσυχίαν ἦγον, « Ἀσ. 2) Π. περικυκλωμένος ἀπὸ βοὴν (φωνὰς, θόρυβον). » Ἄρης —, « Σοφ.

Περιβοήτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐξάκουστον (διαβόητον). » Περιβοήτως ἐξηλέγχθη κλέπτης ὤν, « Αἰσχ.

Περιβοθρεύω, Μ. εύσω καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περι-βοθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω ὁλοτρόγυρα λάκκον (βόθρον), ἀνοίγω τι ἐν εἴδει στρογγύλου βόθρου. «Γ' ἡ δὲ τὸ σῶμα περιεβόθρευε καὶ πλατὺν ὑπέχαινε φάρυγγα,» Νικηφ.

Περιβόλαιον (τὸ). ἔνδυμα, φόρεμα, σκέπασμα. «Σαρκὸς—,» Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Περιβολή (ἡ), τὸ περιβάλλειν ἢ περιβάλλεσθαι, ἐνδύσιμον, ἐνδυμασία. «Κόσμιος τὴν περιβολὴν,» Αξ. «Περιβολὴ ἀνδρὸς ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ,» Γρφ. 2) τριγύρισμα, περικύκλωσις· (συνκδχ.) τόπος περικλεισμένος, περιοχή, περίβολος· (ἐνγέν.) γύρος· (σπν.) περίοδος (χρον.). «Οἰκίης πολυτελέος περιβολή,» Ἡρ. «Μείζω τὴν περιβολὴν ποιεῖσθαι,» Ξεν. « Κύκλον τινὰ καὶ περιβολὴν ἔχουσαν ὁδὸν ἀγόμενος,» Πλ. «Τοῦ χωρίου τοῦ περὶ τὸ Κυνὸς σῆμα ὀξεῖαν καὶ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος,» Θκ. (ὅθ. μτνμ.) « Περιβολὴ λόγου, τὸ ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, εἶτα ἐπεμβάλλειν τὰ πρῶτα,» Οὐλπ., (ἴδε καὶ Ἐμπερίβολος).

3) ἀγκάλιασμα. «Τῶν μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι,» Ξεν., (ὅθ. 4)(μεταφορ.) σχέδιον (προσπάθεια) πρὸς ἐπιτυχίαν ἀκοποῦ· (ἐν γέν.) ἐπιβολή, ἐπιχείρησις, ἢ· σκοπὸς, ἀντικείμενον, πρόθεσις. «Λόγου—,» Ἰσκρ.

Περίβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος (φορούμενος τριγύρω). «Στέμματα περίβολα,» Εὐρ., (ὅθ. ||. συνηθ. οὐσ. ἀρσ.) φραγμὸς ἢ τεῖχος περικλείων τὴν περιοχὴν οἰκίας (πόλεως κτλ.), αὐλόγυρος· ὑχύρωμα, περιτείχισμα.

Περι-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΰζω (κυρ. ᾽σὰν τὴν μέλισσαν) πέριξ τινός.

Περιβόμβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περι-βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βόσκω (ᾗ μα. Βόσκομαι, [συνκδχ.] Κατοικῶ) πέριξ τινος. «Τόσσα μὲν Αὐσονίην περιβόσκεται ἔθνεα γαῖαν,» Διον. (καὶ μετωνυμικώτερον) «Χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη,» Καλλ.

†Περι-βοτανίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ξερρίζόνω) τὰ πέριξ τινὸς ἄγρια βότανα, σκαλίζω τὸ φυτὸν ὁλοτρόγυρα.

Περίβουνος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ἀπὸ βουνὰ (ἀπὸ λόφους).

Περι-βράσσω, Μ. βράσω. Βράζω (Χουλακίζω) πέριξ τινὸς, (παρβλ. Περιβλύζω). ||. (μσ.) σείομαι ὅλος ἀπό. (μὲ δοτ.) «Γέλωτι περιβρασσόμενοι,» Νίκ., ἔχοντες σπασμὸν γέλωτος.

Περιβραχιόνιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν βραχίονα (φορούμενος), (ὅθ. ||. οὐσ.) « Περιβραχιόνιον,» σκέπασμα (διὰ προφύλαξιν ἢ στολισμὸν) τοῦ βραχίονος, βραχιόλι.

Περι-βρέμω καὶ (μσ.) -βρέμομαι (χ. Μ.), Π. βοΰζω πέριξ τινός. «Κῦμα.. νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσι,» Διον. «Λείρια περιβρομέσαι μέλισσαι,» Ἀπλλν. (καὶ ἀπολ.) « Δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί,» αὐτ.

Περι-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Μασκεύω, Καταβρέχω) τι ὁλόγυρα.

‡Περιβριθής, ές (ὁ, ἡ). Π. πολλὰ βαρὺς, (Συνών. περὶ Βασιλ.)

Περι-βρίθω, Μ. βρίσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περιβέβριθα), Π. κάμνω τι νὰ βαραίνῃ ὁλόγυρα, καταφορτόνω· (οὐδ. αὐτπθ.) βαραίνω (εἶμαι καταφορτωμένος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. «Πλούτῳ—,» Κ. Μανασσ.

Περι-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Περιβρίμω.

Περιβρυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων παντοχόθεν, γεμάτος (φορτωμένος) ἄνθη ἢ φύλλα θάλλοντα. « Ἠηγάνιον περιβρυὲς,» Νίκ.

Περιβρύχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέριξ τινὸς βοΰζων (βρυχώμενος). « Οἴδματα περιβρύχια,» Σοφ., τὰ μετὰ κρότου κατακλύζοντα τὸ πλοῖον κύματα ἢ καταπίνοντα ἐν τῷ ἅλλε.

Περι-βρύχω καὶ (μσ.) βρύχομαι, Μ. βρύξω, -ομαι. Μουγγρίζω πέριξ τινὸς, κύμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰ βρυχήματά μου.

Περίβρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιβιβρώσκω, φάγωμα ὁλοτρόγυρα.

Περίβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ὁλοτρόγυρα, καταφαγωμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-βυράσω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ βύρσαν (μὲ βυρσοτόμαρον).

Περι-βύω, Μ. βύσω. Χώνω (Στουππόνω) ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

†Περι-βωμίζω, Μ. ίσω. Περιάγω τινὰ ἐπὶ βωμοῦ (;), πομπεύω.

Περιβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν βωμόν.

Περίβωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Περιβόητος.

Περι-γάννυμαι (χ. Μ.). Καμαρόνω μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερσεμνύνομαι.

Περι-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Γανόνω ὁλοτρόγυρα. «Ἐπετήδευσεν ἡ φύσις πιμελώδη τινὰ καὶ φλεγματικὴν ὕλην, καὶ περιεγάνωσε καὶ ἐπέπλασεν αὐτὰ (τὰ ἔντερα),» Μελέτ. 2) (μτνμ.) πέρνω (χαροποιῶ) κατὰ πολλὰ, καταφωτίζω. «Περιγανοῦντος τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἐκκαίοντος,» Θεοφύλ.

Περιγάστριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν γαστέρα. «Εἷς τὸν περιγάστριον τυθμένα τοῦ κήτους ἐχώρησε,» Πορφυρογ.

Περιγέγονα, πρκ. τοῦ Περιγίγνομαι.

Περιγεγονότως, ἐπίρ. Νικητικῶς, (Γαλλ.) victorieusement.

Περιγεγραμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον περιγεγραμμένον (περιωρισμένον), συνοπτικῶς.

Περίγειος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ ἢ πλησίον (ὡς ἔγγιστα) τῆς γῆς· σχεδὸν πρόγειος. «Περίγειον (ἐνν. διάστημα), « Ἄτρμ., ἡ ὅσον ἐνεστιν ὀλιγωτέρα ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὴν γῆν.

Περιγειότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν περιγείων σωμάτων.

†Περιγέλαστος (ὁ, ἡ), -Καταγέλαστος, [ἐκ τοῦ

†Περι-γελάω-ῶ, Μ. άσω, -Καταγελάω.

Περιγεννητικὸς [περιγίγνομαι], ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ νικᾶν· (μὲ γεν.) ὁ συνήθως θριαμβεύων κατὰ (ἀνώτερός) τινος.

Περιγηθὴς [περὶ, γέγηθα], ές (ὁ, ἡ). περιχαρὴς· καταχαρούμενος. (Π.) πολλὰ χαροποιὸς, πανευφρόσυνος.

Περι-γηράσκω, Μ. γηράσω. Γηράσκω ἀλλεπαλλήλως. « Καρποὺς διὰ τοῦ ἔτους ὅλου περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς,» Ἰωα., ὡριμάζοντας ἀδιακόπως χωρὶς νὰ τοὺς τρυγᾷ κάνεις (κατὰ τὸ «Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,» Ὁδ. Η).

Περιγίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Περιεγενόμην κτλ.). Μένω ὑπόλειπος, περισσεύω· μένω ὡς κέρδος· καταντῶ· διασώζομαι, γλυτώνω, ἐπιζῶ· εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερισχύω κατά τινος, νικῶ, ὑπερτερῶ· (μὲ γεν.) « Τετρακίσια ᾗ ἑβδομήκοντα τάλαντα περιεγένοντο τῶν φόρων,» Ξεν. «Μοῦνος περιεγένετο ταύτου τοῦ πάθεος, « Ἡρ. » Ἦν τὸ ῥᾴθιον εὐπόρως περιγενέσθαι,» Ξεν. «Πουλυτροπίῃ τοῦ βασιλῆος περιγενέσθαι,» Ἡρ. (καὶ πρθετ.) « Τί σοι περιγίγνεται ἐκ φιλοσοφίας;» Ἀρτ., τί ἐκέρδισας; (καὶ ἀπολ.) «Τοῦ στρατοπέδου διαφθαρέντος, ἕνα τοῦτον μόνον περιγενέσθαι, » Ἡρ. » Οἳκ ὀλ ἐπιστάμενοι αὐτὸν τελευτήσαι, ἰσόρεον, ὅτεῳ τρόπῳ περιγένοιτο,» αὐτ. (καὶ ἀποτελεσματ.) « Περιεγένετο ὥστε καλῶς ἔχειν,» Ξεν., κατήντησεν εἰς καλὸν (οἰκονομήθη) τὸ πρᾶγμα, (παρβλ. Περίειμι).

Περιγλαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. γλάγος]. πλήρης γάλακτος.

Περι-γλαγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. [π. γλᾶγνος]. περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου, βλέπω τριγύρω μου.

Περιγλαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. γλάγη]. πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλιστερὸς), ἢ 2) περικεκοσμημένος μὲ ὑαλιστρὰ κοσμήματα (πετράδια ἢ ἄστρα).

†Περίγληνος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρίγληνος.

Περίγλισχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ γλίσχρος (γλοιώδης).

Περιγλύκιστος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. τοῦ

Περίγλυκυς, εος (εῖα, υ). πολλὰ γλυκὺς, γλυκύτατος.

Περιγλυπτὸς, ὰ, όν, θετ. τοῦ Περιγλύφω.

Περίγλυφος (ὁ, ἡ). γεγλυμμένος (σκαλισμένος, δουλευμένος μὲ πλουμίδια) ὁλόγυρα.

Περι-γλύφω, Μ. γλύψω. Σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα (Πελεκῶ, Ξεφλοβίζω) ὁλόγυρα.

Περίγλωσσος (ὁ, ἡ). εὔγλωττος, εὔλαλος.

Περιγλωττὶς, ίδος (ἡ). περικάλυμμα τῆς γλώσσης.

Περι-γνάμπτω, Μ. γνάμψω, -Περικάμπτω.

Περι-γογγύζω, Μ. ύσω, Π. γογγύζω (μσ. μουρμούζω) πέριξ τινός.

Περίγοργος (ὁ, ἡ). πολλὰ γοργὸς (σερπετούς, ἕρπυνος).

‡Περίγρα (ἡ), [περὶ, γράω]. ἐργαλεῖόν τι πρὸς ξεγογγύλευσιν τῶν τραχῶν τῆς ἀμόβης· (κοιν.) περιγέλι, διαβήτης, (ἄλλ. γρφ. Πυράγρα).

Περίγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γεγραμμένον πέριξ τινός· γραμμὴ περιορίζουσα· σύνορον· σῶμα ἢ μέρος περιγεγραμμένον (περικλεισμένον)· περιοχὴ, περιφέρεια.

Περιγραπτέον, θετ. τοῦ Περιγράφω.

Περιγραπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς περιγραφὴν (περιορισμόν).

Περίγραπτος (ὁ, ἡ). περιγεγραμμένος, πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριωρισμένος, ἡ· δυνάμενος νὰ περιγραφῇ (νὰ περιορισθῇ).

Περιγραφεὺς, έως (ὁ). ὁ περιγράφων (περικλείων μὲ ὅρια).

Περιγραφὴ (ἡ), τὸ περιγράφειν· ἡ τῶν πέριξ (τῶν ὁρίων, τῆς περιφερείας) διαγραφή· σχέδιον· ἴχνος· ὑποτύπωσις· ὁρισμός· περιορισμός. τέλος. »Τῶν κακῶν—, « Ἰώσ. (συγχ. τῷ Παραγραφή). »Κατὰ περιγραφὴν, « Νεμέσ., =Περιγεγραμμένως. 2) ἐξαπάτησις. »Πρὸς περιγραφὴν τῶν δανειστῶν,« Θεόφ. Ἰνςιτ.

Περιγραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ δηλῶν ἢ συντελῶν πρὸς περιγραφήν.

Περι·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Τραβῶ γραμμὴν) πέριξ τινός· ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω· περικλείω ἐντὸς γραμμῆς· περιορίζω· σβύνω· (κατ' ἔκτ.) ἀναιρῶ· τελειόνω. »Ἑνὸς δ' ἔτι μνησθεὶς περιγράψω τὸν λόγον,« Εὐσ. »Ἀγχόνη τὸ ζῆν περιγράψας, « Ἀθ., (παρβλ. Διαγράφω). (καὶ πθ.) »Περιεγέγραπτο γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς,« Ξεν., (συγχ. τῷ Περιγράφω).

Περι·γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω ἐντελῶς, ἀπογυμνόνω.

Περι·γυρεύω, Μ. εύσω. Γυρνῶ ὁλόγυρα, τριγυρίζω.

Περι·γυρίζω, Μ. ίσω. Γυρίζω τι ἀνάποδα.

†Περιγυρὶς, ίδος (ἡ). περιφέρεια.

Περι·γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω γῦρον ἢ ὡς ἂν γῦρον πέριξ τινός.

;Περιγώνιον (τὸ) καὶ

;Περιγωνίσκος (ὁ), =Παραγωνίσκος.

Περιδαίδαλος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ καμωμένος).

Περι·δαίω, Μ. δαίσω, Π. καίω τι ὁλοτρόγυρα· κατακαίω· (μσ. μὲ δοτ. μτφορ.) καίομαι (φλογίζομαι) ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα.

Περίδακρυς (ὁ, ἡ). καταδακρυσμένος· πολλῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.

Περι·δάμναμαι (χ. Μ.), Π. καταδαμάζω. καταθλίβω. βασανίζω.

Περι·δαρδάπτω, Μ. άψω. Π. ξεσχίζω καὶ τρώγω ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω.

Περιδδείσασα, Π. ἀντὶ Περιδείσασα, ἀόρ. ά. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Περιδείδω.

†Περιδέεια (ἡ). μέγας (ὑπερβολικὸς) φόβος. [ἐκ τοῦ

Περιδεὴς [π. δέος], έος (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μέγαν φόβον, κατατρομαγμένος. 2) (ἐνίοτε) πολλὰ φοβερός. »Μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσιν,« Ἰσκρ.

Περι·δείδω, Μ. δείσω ἢ δείσομαι (ἀόρ. Περιέδεισα, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Περιδέδοικα [δέδια] ἢ Περιδείδια), Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι κατατρομαγμένος (μὲ γεν. ἢ δοτ.) φοβοῦμαι πολλὰ περί τινος.

†Περίδεινος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίδινος.

Περι·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Παρευρίσκομαι εἰς.

Περίδειπνον (τὸ). τὸ μετὰ τὴν κηδείαν γινόμενον δεῖπνον πρὸς παρηγορίαν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ ἀποθανόντος.

Περίδειρον (τὸ), [π. δειρή]. τὸ κάτω μέρος (τὸ γύρισμα) τοῦ λαιμοῦ.

Περιδέξιον (τὸ). τὸ περὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα φορούμενον βραχιόλιον.

Περιδέξιος (ὁ, ἡ), =Ἀμφιδέξιος· πολλὰ ἐπιδέξιος (ἐπιτήδειος), ἁρμοδιώτατος. »Ἠὼς μὲν τέταται περιδέξιος ἀγρευτῆρι,« Ὀππ., (ὅθ.

Περιδεξιότης (ἡ). μεγάλη δεξιότης (ἐπιτηδειότης).

Περιδεξίως, ἐπίρ. Δίαν δεξιῶς (ἐπιτηδείως).

Περιδέραιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν δέρην (τὸν λαιμὸν) φορούμενος, (ὅθ. ||. οὐσ.) Περιδέραιον (τὸ), δέμα ἢ κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι, λαιμοδέτι.

Περιδερὶς, ίδος (ἡ), =Περιδέραιον.

Περι·δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Περιβλέπω, βλέπω τριγύρω μου, κυττάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι·δέρω, Μ. δαρῶ. Ὑδέρνω ὁλοτρόγυρα, ξεγδέρνω. »Περιδείρας ῥᾳδίως ὡς ἐγχέλεις.

Περίδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδέω, δέσιμον ὁλόγυρα.

Περι·δεσμεύω, Μ. εύσω καὶ

Περι·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁλοτρόγυρα.

Περιδέσμιος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος πέριξ τινός, περιδεδεμένος.

Περίδεσμος (ὁ). ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, δεσμὸς περιδέραιος ἢ περιςήθιος, φασκιά.

Περίδετος (ὁ, ἡ). δεμένος ἢ δενόμενος ὁλόγυρα.

†Περιδευκὴς, έος (ὁ, ἡ), =Περίγλυκυς.

Περι·δεύω, Μ. εύσω. Βρέχω ὁλόγυρα, περιβρέχω,

Περι·δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ὁλοτρόγυρα. »Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν,« Ἀρςφ. (ᾧ πθ.) »Καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο,« Εὐαγγ.

Περιδεῶς, ἐπίρ. Μὲ μέγαν φόβον. »Π. ἔχω,« Αξ., εἶμαι κατατρομαγμένος.

Περίδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φανερὸς, πασίδηλος, ὁλοφάνερος.

;Περίδημα (τὸ), [περιδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται τριγύρω· περίδεσμος· διάδ μα κ.

Περιδηριάω, Π, μάχομαι ἐπιμόνως.

Περιδήριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιμάχητος, [π. δηρίομαι].

Περι·δι·αιρέω-ῶ, Μ. αιρέσω. Χωρίζων ὁλόγυρα ἀφαιρῶ.

Περι·διδύσκω, Μ. περιδύσω. Ἐνδύω, περιβάλλω.

Περι·δίδωμι, Μ. δώσω. Δίδω τι ὁλοτρόγυρα. ||. (μσ.) βάλλω στοίχημα, στοιχηματίζω, (κατὰ λεξ.) δίδω εἰς τρίτον χέρι τὴν τιμὴν τοῦ στοιχήματος. (μὲ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) »Περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν, « Ἀρςφ. »Ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι, « αὐτ., (κοιν.) βάζω τὸ κεφάλι μου. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) »Δεῦρο νῦν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος,« Ἰλ. Ψ.

Περι·δι·είρω (χ. Μ.). Καταπιάνω τι μὲ τὴν βελόνην ὁλοτρόγυρα, περιῤῥάπτω.

Περιδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ ὁλοτρόγυρα, περιστρέφω· (μσ. μὲ αἰτ.) ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιέρχομαι.

Περιδινήεις, εσσα, εν, καὶ

Περιδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιδινούμενος (περιστρεφόμενος), (συνκδχ.) κυκλοτερής· (μτφορ.) ἄστατος, εὐμετάβολος.

Περιδίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδινέω, ἡ ἐν κύκλῳ περιαγωγὴ, περιςροφή.

;Περιδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ περιδινούμενος (περιστρεφόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ περιςραφῇ, ἐπιδεκτικὸς περιδινήσεως (εἰς τὸν Διον. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυδίνητος).

Περίδινος (ὁ, ἡ), [π. δῖνος]. ὁ περιπλανώμενος (γυρίζων ἔνθεν κακεῖθεν). (οὐσ.) τυχοδιώκτης· (ἰδιαιτ.) πειρατής.

Περι·διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόνω ὁλοτρόγυρα.

Περι·διώκω, Μ. ώξω. Διώκω (Κυνηγῶ) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι·δνοφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκοτίζω πανταχόθεν, περικαλύπτω μὲ σκότος.

Περιδόμημα (τὸ), [π. δέμω]. τὸ πέριξ τινὸς ἐκτισμένον οἰκοδόμημα. »Τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς—, « Ἐτυμολ.

Περι·δονέω-ῶ, Μ. ήσω, =Περιδινέω, Περιστρέφω. 2) =Περιηχέω. »Αἱ σάλπιγγες περιεδόνουν, « Γργ.

Περιδόνησις, εως (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιδίνησις.

Περίδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δόξως. Δίαν ἔνδοξος, περιφημότατος.

Περίδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδίδωμι, στοίχημα.

Περίδου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιδέω.

Περι·δουπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δοῦπον (κρότον) πέριξ τινός, ἀντηχῶ, [ἐκ τοῦ

Περίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιηχῶν ἢ περιηχούμενος.

Περιδραμεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Περίδραμον, Π. ἀντὶ Περιέδραμον, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Περιτρέχω.

Περίδραξις, εως (ἡ). χούφτιασμα, [ἐκ τοῦ

Περι·δράσσομαι (ττομαι), Μ. δράξομαι. Περιλαμβάνω εἰς (Παίρνω μὲ) τὴν φοῦκταν μου, φουκτίζω.

Περιδρομὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ περιτρέχουσα (περικυκλοῦσα) ||. (οὐσ.) =Δρομάς, (Γαλλ.) coureuse.

Περιδρομεὺς, εως (ὁ). ὁ περιτρέχων, (συνκδχ.) ῥᾳδιουργός.

Περιδρομὴ (ἡ). τὸ περιτρέχειν, τρέξιμον τριγύρω· γύρος τὸν ὁπ. κάμνει τις πέριξ τοῦ καθαυτὸ δρόμου ἵνα προλάβῃ ἢ συλλάβῃ τινὰ (νὰ ἔβγῃ ἔξαφνα ἐμπρός του). (ὅθεν μτφορ.) ὁμιλία τὴν ὁπ. ἀρχίζει τις ἐπίτηδες ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ἵνα καταντήσῃ ἐκεῖ ὅπου θέλει (πρὸς ἀπάτην τοῦ ἄλλου). ||. »Ἐκ περιδρομῆς, « Πλ., =Ἐν παρόδῳ, (ὅθ. διορθ. Παραδρομῆς).

Περίδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (καὶ μτνμ. ἐκτεινόμενος) πέριξ τινός· ὁ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν (»Ἐχθαίρω γυναῖκα περίδρομον,« Θγν.). (πθ.) τοῦ ὁπ. δύναται νὰ κάμῃ τις τὸν γύρον, πανταχόθεν περιοδευτὸς, μὴ συνεχόμενος μὲ ἄλλο, ςρογγυλὸς, περιφερής. »Οὔρεσι περίδρομος,« Ἀπλλν., περικυκλωμένος ἀπὸ βουνά. ||. (οὐσ.) =Περιδρομὴ, γύρος. 2) μέρος διὰ περίπατον (κυρ. περὶ τὰς ἐπάλξεις τείχους ἢ περὶ τὸ δῶμα οἰκίας). 3) (ἀρχιτεκτ.) τὸ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ περιστυλίου (κυρ. τῶν ναῶν) διάστημα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Γαλλ.) galerie. 4) (πλθ.) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὁπ. ἀνοιγοκλείεται τὸ κυνηγ. δίκτυον, (ἄλλ.) Ἐπίδρομος.

Περι·δρύπτω, Μ. δρύψω. Ξεσχίζω (Τσαγγρανίζω) ὁλοτρόγυρα, καταματόνω.

Περι·δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Περιέδυν Ἀρ.). Ἐκδύω, ξεγυμνόνω· (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. 2) ἐνδύω· περικαλύπτω· (μσ.) σκεπάζομαι· φορῶ (;).

Περιδώμεθον, Π. ά. δύϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Περιδίδωμι.

Περι·εγείρω, Μ. ἐγερῶ. Σηκόνω τι ὁλόγυρα (πέριξ τινός)· σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι, διεγείρω.

Περιεδήδεσμαι, πθ. (Ἀττ.) πρκ. τοῦ Περιεσθίω.

Περι·εδρεύω, Μ. εύσω, = Περικάθημαι, πολιορκῶ.

Περι·έδω, Π. ἀντὶ Περιεσθίω.

Περι·έζομαι, Μ. εδοῦμαι. (μὲ αἰτ.) Κάθημαι πέριξ τινός.

†Περι·εθέλω, Μ. εθελήσω. Θέλω κατὰ πολλὰ, ὑπερεπιθυμῶ.

Περιεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιοράω.

Περιειλὰς, άδος (ἡ), Π. περιτυλίσσουσα ἢ περιτυλιγμένη, ἐκ τοῦ

Περι·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίσσω.

Περιείλημα (τὸ), τὸ πρᾶγμα τὸ ὁπ. περιτυλίσσει τις ἢ διὰ τοῦ ὁπ. περιτυλίσσεταί τι.

Περιείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιειλέω, περιτύλιγμα. 2) = Περιείλημα.

Περιείληφα, πρκ. τοῦ Περιλαμβάνω.

Περι·ειλίσσω, Μ. ίξω. Ἰων. ἀντὶ Περιελίσσω.

;Περι·είλω, Μ. ειλήσω, = Περιειλέω.

Περιειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιέννυμι.

Περί·ειμι, Μ. περι·έσομαι (παρτ. Περιῆν κτλ.). Εἶμαι ἀνώτερός (ἰσχυρότερός κτλ.) τινος· ὑπερέχω, ὑπερτερῶ· ὑπερισχύω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν περιέσεσθαι τῆς βασιλῆος, « Ἡρ. (ᾗ αἰτ. ἢ δοτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον καὶ μῆτιν, « Ὀδ. Τ. » Ἄρχοντι προσήκει καρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι, « Ξεν. » Πολλὸν γὰρ περίεσαν πλήθεϊ οἱ Πέρσαι, « Ἡρ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐπιζῶ· διασώζομαι. διαμένω. » Τουτέων οὐδεὶς ἐς ἑκατοστὸν ἔτος περιέσται, « Ἡρ., δὲν θὰ μείνῃ (ζωντανός)· (καὶ κατὰ τμῆσιν Π.) » Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμι θεῶν, περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων Ὅμ. (Ἰλ. Θ, 27). » Τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἐλευθέρην, « Ἡρ. » Ἔστ' ἂν πυνθάνηται περιεόντα τὸν πατέρα, « αὐτ. » Ὅσοι μέν νυν ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀνασπάσαντες τὰς νέας, καὶ αὐτοί τε περιέσαν καὶ αἱ νέες αὐτέων, « αὐτ. 3) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) μένω ὑπόλοιπος, μένω ὡς κέρδος (καὶ τρπ. ὡς ἀποτέλεσμα), περισσεύω. » Τὰ περιόντα τῶν χρημάτων, « Δμ. » Τὸ περιὸν τοῦ ςρατοῦ, « Θκ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Τοῦτό μοι περίεστιν ἀναφαίρετον· τὰ δ' ἄλλα πάντα ἀπεστέρημαι, « Πλ. » Ψηφίσματα ὑμῖν περιέσται, « Δμ., θὰ σᾶς μείνουν ἄφθονα. » Τοσοῦτον αὐτῷ περιῆν (τῆς ὕβρεως), « αὐτ., τοσαύτην περιουσίαν ὕβρεως εἶχε. » Τούτοις δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε προσσυκοφαντοῦσιν, « αὐτ. (καὶ ἀπαρ.) » Περίεστί μοι, ἐσθίοντι, ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι, « Ξεν., κατορθόνω εὐκολώτατα. (ὅθεν) » Ἐκ τοῦ περιόντος ταῦτα ποιῶ, « Δμ., ἐκ περιουσίας. » Ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἔσται αὐτῷ τὰ τῆς μάχης, « Ἡλ., (παρβλ. Περιγίγνομαι).

Περί·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Περιῄειν κτλ.). Ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιέρχομαι, τριγυρίζω· (συνκδχ.) μετά τινα περίοδον φθάνω πάλιν εἰς, (ὅθεν μτνμ.) καταντῶ τέλος παντων ἢ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖράς τινος· (ἐπὶ χρόν.) ἐπανέρχομαι (περιοδικῶς). » Περιϊόντι τῷ θέρει (τῷ ἐνιαυτῷ), « Θκ., Ξεν.

Περι·είργνυμι καὶ Περι·είργω, Μ. είρξω. Περικλείω, περιφράττω· περιορίζω.

Περι·είρω, Μ. ερῶ. Προσαρμόζω (Περιπλέκω) τι ὁλόγυρα.

Περιεκατέατο, Ἰων. ἀντὶ Περιεκάθηντο.

Περι·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαί (Περιμένω) τι βλέπων μὲ προσοχὴν ὁλόγυρα, παραμονεύω.

Περιεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ περιέχων (περιλαμβάνων) ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ περιέχειν, χωρητικός· (συνκδχ.) γενικός, καθολικός. ‖. Περιεκτικὸν, « Γρμτ., τὸ μέσον ῥῆμα. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) σωτήριος, (ἴδε Περιεστικός).

Περιεκτικῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, καθόλου. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ. κατὰ διορθ. ἀντὶ Περιεστικῶς), σωτηρίως. » Περιεκτικῶς διακειμένου τοῦ ἀνθρώπου, « Ἱππκρ.

Περιέλασις, εως (ἡ), τὸ περιελαύνειν, ἢ ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος περιφορὰ (περιέλευσις).

Περι·ελαύνω, Μ. ελάσω. Κάμνω νὰ γυρίζῃ τι πέριξ τινός· (ἰδιαιτ.) κτυπῶν βιάζω τὸ ἄλογόν μου νὰ ἔρχεται ὁλόγυρα, (ὅθεν ἑλλ.) περιέρχομαι ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα. » Περιελαύνων ἐθεᾶτο τοὺς πεπτωκότας, « Ξεν. 2) διώχνω ὁλοτρόγυρα (κυρ. ζῶα τὰ ὁπ. ἥρπασα), (ἐν γέν.) λεηλατῶ· (τρπ.) ςενοχωρῶ πανταχόθεν. » Περιελαυνόμενος τῇ στάσει, « Ἡρ.

Περιελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιέλευσις, εως (ἡ). τὸ περιέρχεσθαι, περιφορά.

Περιελήλυθα, πρκ. τοῦ Περιέρχομαι.

Περιέλιξις, εως (ἡ). περιστροφή· περιτύλιγμα, ἐκ τοῦ

Περι·ελίσσω, Μ. ελίξω. Τυλίζω τι ὁλόγυρα, περιτυλίζω· (μτνμ.) κόπτω τὸν δρόμον· περικυκλόνω.

Περιελκυσμὸς (ἡ). σύρσιμον ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός· τράβηγμα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· (μτφορ.) περισπασμὸς, ἐκ τοῦ

Περι·έλκω, Μ. έλξω καὶ (συχνότ.) ελκύσω (ἀόρ. Περιείλκυσα κτλ.). Σύρω τι πέριξ τινός· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· τραβῶν 'παίρνω μαζῆ μου (ἀφαιρῶ), ἀποσπῶ· παρασύρω· (μτφορ.) σύρω τὴν προσοχήν τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς διάφορα συγχρόνως, ἀπασχολῶ.

;Περι·ελλείπω, Μ. λείψω. Εἶμαι ἐλλιπὴς (Ἐλαττοῦμαι) κατά τι.

;Περιέλλειψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατά τι ἔλλειψις.

Περιελῶ, μέλλ. τοῦ Περιελαύνω.

Περιελὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιενέγκας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Περιενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιφέρω.

Περι·έννυμι, Μ. έσω, Π. = Ἀμφιέννυμι, ἐνδύω, περιβάλλω.

Περι·εξ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Γεμίζω ἀπὸ) ἐξανθήματα ὁλόγυρα.

Περιεοῦσαι, Ἰων. ἀντὶ Περιοῦσαι, ὀνμστ. πλθ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Περίειμι, Μ. έσομαι.

Περιεπάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ Περιπείρω.

Περιέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιπίπτω.

Περιεπτισμένως, [περιπτίσσω], ἐπίρ. (μτχ.)· Μὲ ἐγαλμένον τὸ ἐξώφλοιον, χωρὶς περικάλυμα, καθαρά.

Περι·έπω, Μ. έψω καὶ (μσ.) έψομαι (παρτ. Περιεῖπον, ἀόρ. Περιέσπον καὶ πθ. Περιέφθην καὶ μέλ. Περιεφθήσομαι). Παρακολουθῶ (Συνοδεύω) τινα πρὸς ὑπεράσπισιν· (συνκδχ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, περιποιοῦμαι, περιθάλπω· (ἐπὶ πραγμ.) ἀσχολοῦμαι μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν εἴς τι· (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. » Εὖ περιέπειν τινά, « Ἡρ. » Τοὺς δὲ ἄλλους περιεῖπον ὡς ἀνδράποδα, « αὐτ. » Τοῦτον ἡμεῖς ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον, περιέψομεν, « Ξεν. » Τοῦτον ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέπειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Μάλα περιεῖπεν αὐτόν, « αὐτ. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Τρηχέως κάρτα περιέσπε μαστιγέων αὐτόν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἄτε πολεμίους περιέψεσθαι, « αὐτ. (ᾗ πθ.) » Τρηχέως δὲ περιεφθέντων αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, « αὐτ. (ᾗ μσ. ἀντὶ πθ.) » Ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτο, « Ξεν.

Περι·εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ἐργάζομαί τι περιέργως (μὲ παραπολλὴν [περιττὴν] ἐπιμέλειαν), ἐπεξεργάζομαι ὑπὲρ τὸ δέον (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν)· (κυρ.) ἐξετάζω τι τὸ ὁπ. δέν μοι ἀνήκει, πολυπραγμονῶ· (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι εἰς περιττὰ πράγματα, κοπιάζω τοῦ κακοῦ· (μὲ δοτ.) προσθέτω περιττόν τι εἰς, προσθέτω τι τὸ ὁπ. ἠμποροῦσε καὶ νὰ 'λλείπῃ, (ὅθεν ἐνίοτε εἰς τὸν πθ. πρκ. ἀμτβ.) εἶμαι περιττός. » Τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι, « Ἡρ., ἀρκετὸς ἦτον ὁ θύλακος, (καὶ ἐπμν.) οἱ λόγοι περιττοί. » Περιεργάζεσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ ᾗ τῷ σκιμποδίῳ, « Αἰλ. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἑλλ. Δ'. ά, 16) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιείργω.

;Περιεργασία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Περιέργεια.

Περιεργαστέον, θετ. τοῦ Περιεργάζομαι.

Περιεργέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Περιεργέστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Περίεργος.

†Περιεργὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυριεργής.

Περιεργία (ἡ), τὸ περιεργάζεσθαι, περιττὴ ἐργασία, προσπάθεια διὰ παραμικρὰ ἢ περιττὰ πράγματα, μικροπρεπὴς ἐπιτήδευσις, (Γαλλ.) affectation. (ἰδιαιτ.) τὸ ἐλάττωμα τοῦ περιέργου, σπουδὴ (ἐπιθυμία) εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ τις καὶ νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μανθάνῃ τὰ τοῦ ἄλλου, πολυπραγμοσύνη, [ἐκ τοῦ

Περίεργος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος ϗ ἀνμλ. -έστερος, -έστατος). Ὁ ἐργαζόμενός τι μὲ ὑπερβολικὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιττὴν ἀκρίβειαν· ὁ ἀσχολούμενος εἰς πράγματα τὰ ὁπ. δὲν τῷ ἀνήκουν, (ἰδιαιτ.) ὁ ἀφίνων τὸ ἔργον του καὶ ἐξετάζων τὶ κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, πολυπράγμων· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ καμωμένος μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, ἐπεξειργασμένος ὑπὲρ τὸ δέον, (ἐν γέν.) περιττός, ἐπιτετηδευμένος, (Γαλλ.) recherché. » Τὸ γλωσσηματικὸν ϗ περίεργον τῆς Θουκυδίδου λέξεως, « Δ. Ἁλ. » Οὐθὲν ποιεῖ περίεργον οὐδὲ μάτην ἡ φύσις, « Ἀρστ.

Περιέργω, Μ. ἔρξω, Ἰων. καὶ (ἀρχ.) Ἀττ. ἀντὶ Περιείργω.

Περιέργως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίεργον (περιττὸν), μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν· μὲ περιέργειαν.

Περι-ερέσσω(ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ ἀμφοτέρωθεν, κωπηλατῶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἵνα γυρίσῃ τὸ πλοῖον.

Περίερκτος (ὁ, ἡ), [περιέργω]. περικλεισμένος ὁλοτρόγυρα, περιφραγμένος.

;Περίερμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ ἕρμα.

Περι-έρπω, Μ. ἑρψω (ἀόρ. Περιείρπυσα κτλ.). Ἕρπω (Σύρομαι 'σὰν τὸ 'φεῖδι) ὁλοτρόγυρα· περιτυλίσσομαι. (Π.) Περιέρχομαι.

Περι-έῤῥω, Μ. ἐῤῥήσω. Περιφέρομαι τῇδε κακεῖσε, περιπλανῶμαι. » Ζητῶ περιέῤῥων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ, « (Φερεκρ. παρά) Σδ.

Περι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Περιῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Ἔρχομαι πέριξ τινός, (χ. πτ.) ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιφέρομαι, τριγυρίζω· κάμνω τὸν γῦρον μου, καταντῶ πάλιν ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἤρχισα· κυκλοφορῶ. » Ἡ σελήνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον περιέρχεται, « Πλάτ. » Πᾶσαν γῆν περιέρχονται, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπεὶ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, « αὐτ. » Ἐπειδὰν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσιν, « αὐτ., κάμουν τὸν γῦρόν τους, τελειώσουν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Περιέρχεται λογοποιῶν, « Δμ. 2) (τρπ.) κόπτω τὸν δρόμον τινός, πιάνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (τρπ.) παρακρούομαι, ἀπατῶ. » Σοφίῃ μιν περιῆλθε, « Ἡρ. » Τοῦτον μὲν οὕτω περιῆλθεν ἡ τίσις, « αὐτ., τὸν ηὗρε (τέλος πάντων). » Ταῦτα ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς, « Ακ., τοὺς ἔχουν προκατειλημμένους. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) καταντῶ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἢ κατὰ διαδοχὴν) εἰς χεῖράς τινος· φθάνω τέλος πάντων· (ἐπὶ κακοῦ) περιπίπτω εἰς· (ἐπίρ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. » Μέχρις οὗ ἐς αὐτὸν περιῆλθεν ἡ βασιληίη, « Ἡρ. » Ἔδει γὰρ πάντα (τὰ πράγματα) εἰς Καίσαρα περιελθεῖν, « Πλ. » Ἐς φθίσιν περιῆλθεν ἢ νοῦσος, « Ἡρ., (παρβλ. Περίειμι, Μ. ειμι).

Περι-εσθίω, Μ. ἔδομαι (ἀόρ. Περιέφαγον κτλ.). Τρώγω τι ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιεσκεμμένως [περισκέπτομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Προσεκτικῶς, μετὰ περισκέψεως.

Περιέσπον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιέπω.

Περιέσσασθαι, Π. ἀντὶ Περιέσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιέννυμι.

Περίεσσι, Π. ἀντὶ Περίεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι.

Περιεσταλμένως [περιστέλλω], ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά, συμμαζωκτά· μὲ συστολήν.

Περιέστηκα, μσ. πρκ. καὶ

Περιέστην, μσ. ἀόρ. τοῦ Περιίστημι.

Περιεστιγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιστίζω.

Περιεστικὸς [περίειμι], ἡ, όν. (ἰατρ.) Ὁ σημαίνων ὅτι δύναται (εἶνε ἐλπὶς) νὰ σωθῇ (νὰ γλυτώσῃ, νὰ ἀναλάβῃ) ὁ ἀσθενής, σωτηρίας δηλωτικός, (ἄλλ. διορθ. Περιεκτικός).

Περιεστικῶς, ἐπίρ. Εἰς κατάστασιν ἥτις δίδει ἐλπίδα σωτηρίας. » Π. διακεῖσθαι, « Ἱππκρ., (ἄλλ. διορθ. Περιεκτικῶς).

Περιεστὼς, ῶσα, ὸς, Ἀττ. ἀντὶ Περιεστηκὼς, μσ. πρκ. τοῦ Περιίστημι.

Περιεστραμμένως [περιστρέφω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν εἴδει περιστροφῆς, κυκλοειδῶς.

Περιέσχατος, η, ον. Ὁ τελευταῖος τῶν πέριξ, ὁλοακρινός. » Τὰ περιέσχατα, « Ἡρ., αἱ ἄκραις ὁλοτρόγυρα.

Περιέταμεν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Περιετέτμητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Περιτέμνω.

Περιέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιτυγχάνω.

Περι-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τι περιπλέον (ὡς περίσσευμα).

Περίεφθος (ὁ, ἡ). βρασμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καλοβρασμένος.

Περιεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (περιλαμβάνων) τι· περιφερής(;).

Περιέχω, Π. ἔξω καὶ σχήσω (ἀόρ. Περιέσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὁλοτρόγυρα, ἔχω εἰς τὴν μέσην· ζώνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περικλείω, περικυκλόνω. » Ἦν δὲ ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ πεδίου στενὴ διὰ τὰ κύκλω περιέχοντα ὄρη, « Ξεν. » Περισχὼν αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, « Πλ. » Τὸ οἴκημα περιέσχεν ἔξωθεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Περιεχόμεθα ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλω (πανταχόθεν), « Ἡρ. » Γαλιλαίαν τήν τε ἄνω ϗ τὴν κάτω προσαγορευομένην περιίσχει ἡ Φοινίκη καὶ Συρία, « Ἰώσ. (ὅθεν μτχ.) » Ὁ περιέχων (ἐνν. ἀὴρ) καὶ » Τὸ περιέχον (ἐνν. στοιχεῖον), « Πλβ., ἡ ἀτμοσφαῖρα· (καὶ φιλσοφ.) » Τὸ Περιέχον, « Ἀρστ., τὸ καθόλου, τὸ γενικόν. (ϗ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἀπὸ τοῦ περιέχοντος καλοῦσιν, « Ἀθ., ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, ἐκ τοῦ γενικοῦ ὀνόματος. 2) (χ. πτ.) ἀντὶ Ἐξέχω, (μὲ γεν. τρπ.) ὑπερέχω, ὑπερισχύω. » Περιέσχον τῷ κέρᾳ, καὶ ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων, « Θκ. » Ὡς τῷ ἀσφαλεῖ, ἣν ἀναγκάζηται, περισχήσων, « αὐτ., νὰ ὑπερισχύσῃ διὰ τῆς ἀσφαλείας. 3) (μσ. μὲ γεν.) ἔχω τὰς χεῖράς μου τριγύρω εἰς, βαστῶ ἢ βαστηοῦμαι δυνατά, κρατῶ καὶ μὲ τὰ δύο χέρια, (μτφορ.) προστατεύω ἐπιμόνως ἢ, εἶμαι ὅλως διόλου προσηλωμένος εἴς τι, δὲν ξεκολνῶ ἀπὸ, ἐπιμένω νὰ κατορθώσω (νὰ ἀπολαύσω κτλ.) τι. » Περίσχεο παιδὸς ἑῆος, « Ἰλ. Α. » Περιεχόμενος τῆς γυναικὸς, « Ἡρ. » Οὕτω περιέχεσθε τῆς ἡγεμονίας, « αὐτ. » Γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται, « αὐτ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Περιείχετο μὴ ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, « αὐτ.

Περιεὼν, εοῦσα, εὸν, Ἰων. ἀντὶ Περιὼν, μτχ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι.

Περιέωσμαι, (Ἀττ.) πθ. πρκ. τοῦ Περιωθέω.

Περιζαμενῶς, ἐπίρ. Π. [π. ζαμενής]. Μὲ πολλὴν ὁρμὴν (σφοδρότητα), μὲ ὑπερβολήν, φοβερά.

Περι-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Περιέζησα ἢ Περιεβίων). (μὲ γεν.) Ζῶ πλειότερον ἄλλου τινός, ἐπιζῶ.

Περι-ζείω, Π. ἀντὶ Περιζέω.

;Περι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συνάπτω δένων ὁλοτρόγυρα, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραζεύγνυμι).

Περι-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω (Κοχλάζω) πέριξ τινός, (ἴδε Περιβλύζω). » Ὑπὲρ πρώρης ὁλοὸν περιέζεεν ὕδωρ, « Ὀρφ. 2) βράζω δυνατὰ, ζεματῶ. » Ἔρια περιζέσας ὄξει, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Τῷ θυμῷ περιζέοντα, « Εὐνάπ.

Περίζηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλευτὸς, περιζήτητος, περισπούδαστος.

Περι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ πανταχόθεν ἢ περιέργως, ἐρευνῶ.

Περιζήτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Περίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ ζεῦγος, περιττὸς, παραπανιστὸς, (παρβλ. Παράζυγος).

†Περίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ περὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν, ὁμόζυγος, σύζυγος.

Περίζωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιζώννυταί τις, ποδιά, ἐμπροστέλλα, πεστεμάλι κτλ. ||. » Ἐκ περιζώματος ἀσκεῖν τι, « Δ. Ἁλ., παρέργως, ἐν παρόδῳ, (ἀπὸ μεταφορ. τῶν παραμαγείρων, οἱ ὁπ. ἅμα φορέσουν τὸ περίζωμα, νομίζουν ὅτι ἔμαθον καὶ τὴν μαγειρικήν· ἢ τῶν ἱππέων τῆς Ῥώμης, οἱ ὁποῖοι) » Ἐν περιζώμασιν ἐκινδύνευον, « Πλβ., ἄνευ θώρακος.

Περιζωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περίζωμα.

Περι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁλόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· (μσ.) ζώνομαι, φορῶ τὸ ζωνάρι μου· (μὲ αἰτ.) φορῶ ἢ κρεμῶ τι εἰς (σφίγγω μὲ) τὴν ζώνην μου· (ἰδιαιτ. δὲ) φορῶ (ὡς μάγειρος ἢ τραπεζοκόμος) τὴν ἐμπροσθέλλαν μου. » Ἕψοντι αὐτῷ γόγγρων λοπάδα καὶ περιεζωσμένῳ, « (Ἡγήσιππ. παρ') Ἀθ. » Αὐτὸν δὲ Κότον περιεζῶσθαι, ζωμόν τε φέρειν ἐν χοῖ χρυσῇ, « (Ἀναξανδρ. παρ') αὐτ. » Περιζωσάμενος τὴν ἐσθῆτα, « Πλ. » Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου, « Γρφ.

Περίζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ζώσιμον· ζώνη· (μτνμ.) περίφραγμα.

Περιζώστρα (ἡ). ζωνάρι· περίζωμα· ταινία, κορδέλλα. » Λεύκαν.. πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτὰν, « Θκρ.

Περι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ τινα πέριξ τινός, τὸν περιφέρω (ἵνα ἴδῃ) ὅλα τὰ μέρη, τὸν τριγυρνῶ παντοῦ, τῷ δείχνω (τῷ ἐξηγῶ) πᾶν ὅ,τι ἄξιον παρατηρήσεως. » Ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριηγοῦνται, « Βασ. 2) = Διηγοῦμαι. » Περιηγοῦνται τὸ ἔργον τὸν τρόπον τοῦτον, « Αἰλ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν ἡμᾶς τὸ περιηγηθὲν, « Πλάτ.

;Περιήγημα (τὸ). ἀντικείμενον περιηγήσεως

Περιηγηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει περιηγήσεως, περιγραφικός. » Λόγος—, « Ἀφθν.

Περιηγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [περιάγω]. κείμενος ἐν κύκλῳ· περιφερὴς, κυκλοτερὴς· κοῖλος. » Χεῖρας περιηγέας, « Ἐπγρ., τὰς ὄπισθεν δεδεμένας. » Ἀψίδες περιηγέες, « Ἀπλλν., καμαρωταὶ, (συγχ. τῷ Περιαγής).

Περιήγησις, εως (ἡ), τὸ περιηγεῖσθαι, ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὁδήγησίς τινος πρὸς παρατήρησιν· (μτνμ.) περιγραφὴ λεπτομερής· διαγραφὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος, σκιαγραφία, (Γαλλ.) contour. » Αἰετῷ περιήγησιν ὁμοιότατος, « Ἡρ.

Περιηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιηγούμενος (ὁδηγῶν τινα εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐξηγῶν αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἀξιοπαρατήρητον), (μτνμ.) ὁ περιγράφων τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Περιηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς περιήγησιν, περιγραφικός. » Περιηγητικὴ (βίβλος), ἡ » Περιηγητικὰ (βιβλία), « τὰ ὁδοιπορικὰ, (Γαλλ.) itinéraire.

Περιηγητικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιηγητῶν, περιγραφικῶς.

†Περιήγητος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος. » Χιτὼν—, « Πλδ., ὁ περιπόρφυρος (τὸ ὁποῖον ἔχει πλῆρες Ἀττική τις ἐπιγραφὴ) » Χιτωνίσκον περιήγητον ἐκπλύτῳ ἀλουργεῖ. «

Περιῄδη, Ἀττ. ἀντὶ Περιῄδειν, παρτ. τοῦ Περίοιδα.

Περιῄειν, παρτ. τοῦ Περίειμι, Μ. ειμι.

Περι-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ σραγγιστῆρι, σουρόνω.

Περιήθημα (τὸ). τὸ περασμένον ἀπὸ τὸ πανὶ (ἀπὸ τὸ στραγγιστῆρι), λαγαρισμένον. 2) ἀπομεινάρι λαγαρίσματος, ἀποστραγγίδι.

Περιήκης [περὶ, ἀκὴ], εος (ὁ, ἡ). πολλὰ σουβλερὸς (κοπτερός).

Περι-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω (Ἔρχομαι) πουθενὰ ἀφ' οὗ κάμω τὸν γῦρόν μου, καταντῶ κατὰ διαδοχὴν (κατὰ σειρὰν κτλ.) εἴς τινα. (ἐν γέν.) συμβαίνω, συμπίπτω. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Ὡς οὖν περιῆκεν εἰς αὐτὸν ἡ φυλακὴ, « Ἀῤῥ., ἦλθεν ἡ ἀράδα του. » Ἐπεὶ δ' εἰς αὐτὸν ἡ ἀρχὴ περιήκει, « Ξεν. (ᾗ χωρὶς τῆς προθ.) » Ταῦτά σε ἀμφότερα περιήκοντα, « Ἡρ., συνέδραμον εἰς σὲ, τὰ ἔχεις. » Τοῦτον φαμὲν τά τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν, καὶ δὴ κτλ., « αὐτ. (ᾗ ἐπὶ χρν.) » Ἔτει δεκάτῳ περιήκοντι, « Ἀρςδ., (παρβλ. Περιέρχομαι).

Περιήλυσις, εως (ἡ), = Περιέλευσις, περίοδος· κυκλοφορία. » Τὴν Περσικὴν ἐκείνην περιήλυσιν καὶ κύκλωσιν ὁ Κάτων εἰς νοῦν βαλόμενος, « Πλ.

Περιημεκτέω, Μ. ήσω, Ἰων. (μετὰ ἢ χωρὶς ὀστ.) λυποῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, μὲ κακοφαίνεται παραπολὺ, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, δυσφορῶ. (μὲ ὀστ.) » Τῇ συμφορῇ (» Τῇ δουλοσύνῃ, » Τῇ ἀπάτῃ)—, « Ἡρ.

Περιήνεικα, Ἰων. ἀντὶ Περιήνεγκα.

Περι-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἀντηχῇ (καὶ ἀμτβτ. Ἀντηχῶ) πέριξ τινὸς ἢ εἰς ὅλα τὰ πέριξ, θρυλῶ. (πθ.) ἀκούω, Ἐνηχοῦμαι. » Περιηχηθεὶς τὰ περὶ ταπεινοφροσύνης, « Ὠριγ. » Οἱ περιηχημένοι, « (Φιλ. παρ') Εὐσ., οἱ περιβόητοι.

Περιήχημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιηχήσεως, βοὴ, κρότος.

Περιηχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιηχῶν (ἀντηχῶν), βροντώδης, εὔηχος, (Γαλλ.) sonore.

Περιήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιηχέω, ἀντήχησις.

Περιηχητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περιηχεῖν ἢ περιηχεῖσθαι, ἀντηχῶν.

;Περιθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ζεστὸς, ζεστὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιθαλπὴς), [ἐκ τοῦ

Περι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), ζεσταίνω καλά· (μτφορ.) περιποιοῦμαι.

Περίθαλψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιποίησις.

Περιθαμβὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης θάμβους, ὅλος ἔκθαμβος (ἐκπεπληγμένος).

Περιθαρσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Περιθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης θάρσους (εὐτολμίας).

Περιθάρσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιθαρσής.

;Περι-θαρσύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάρσος (εὐτολμίαν), ἐνθαῤῥύνω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραθαρσύνω).

;Περίθειος (ὁ, ἡ). ὅλος θεῖος, θειότατος.

Περι-θειόω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω (πρὸς καθαρισμὸν) ὁλοτρόγυρα μὲ θειάφι.

Περιθείωμα (τὸ), τὸ τῆς περιθειώσεως ἀποτέλεσμα.

Περιθείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθειόω, κάπνισμα (καθάρισμα) ὁλοτρόγυρα μὲ θειάφι.

Περι-θέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγω πολυτρόπως, καταθέλγω.

Περίθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιτίθεται (βάλλεται πέριξ τινὸς), στεφάνι· περίφραγμα κτλ.

Περι-θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω διὰ θεμελίων ὁλοτρόγυρα.

Περι-θερμαίνω, Μ. θερμανῶ. Θερμαίνω ὁλοτρόγυρα.

Περίθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός, θερμότατος.

Περιθέσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς περίθεσιν, καμωμένος ἵνα βάλληται ὁλόγυρα (ὡς ἂν στεφάνι κτλ.).

Περίθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτίθημι, βάλσιμον ὁλόγυρα, φόρεμα στεφάνου κτλ.

Περιθετέον, θετ. τοῦ Περιτίθημι.

Περιθετὸς, ἡ, όν καὶ

Περίθετος (ὁ, ἡ). βαλμένος ἢ δυνάμενος νὰ βαλθῇ πέριξ τινός. » Κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ, « Ἀρςφ., σκούφια νυκτική. (καὶ ἐλλ.) » Περιθετὴ (ἐνν. κόμη), « Πολύαιν., ἡ περῤῥοῦκα.

Περι-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὁλόγυρα, περιτρέχω, περιέρχομαι δρομαῖος (μτνμ.) ἐκτείνομαι πέριξ τινός. » Ἕτερον δὲ ἔσωθεν τεῖχος περιθεῖ, « Ἡρ. (ᾗ κατὰ τμα.) » Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη, « Ὀδ. Ω.

Περι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιερχόμενος θεωρῶ (παρατηρῶ).

Περιθήκη (ἡ), = Περίθεμα· σκούφια· σκέπασμα.

Περίθημα (τὸ), = Περίθεμα.

Περίθλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθλάω, ζούλιγμα ὁλοτρόγυρα (ἰατρ.) πλήγωμα χωρὶς αἷμα, (Γαλλ.) contusion.

Περι-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Ζουλίζων σπάνω τι ὁλοτρόγυρα, (ἰατρ.) πληγόνω χωρὶς νὰ αἱματώσω.

Περιθλιβὴς, έος (ὁ, ἡ). λίαν τεθλιμμένος, καταλυπημένος.

Περι-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω τι ὁλόγυρα, συνθλίβω.

Περίθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθλίβω, ζούλιγμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σύνθλιψις.

Περίθου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιτίθημι.

Περι-θρασύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θράσος (τόλμην)· (μσ.) γίνομαι·

;Περίθρασυς, έος (εῖα, υ). πολλὰ θρασὺς (τολμηρός).

Περίθραυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Περι-θραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός. » Περιθραυσθεῖσα καρήνῳ ἐθλάσθη τρυφάλεια, « Κοϊντ. (καὶ μτφορ.) » Καὶ φήμη τις ἤδη περιέθραυε τούτους, ὡς εἴη γάμων οὐκ ἐκ νομίμων ἡ κόρη, « Κίνν.

Περιθρεκτέον, θετ. τοῦ Περιτρέχω.

Περι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πέριξ τινός· περιέρχομαι θρηνῶν· (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀντηχῶσι τὰ πέριξ ὑπὸ τῶν θρήνων μου.

Περι-θριγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς (Περικλείω μὲ) θριγκόν· περιφράττω.

;Περίθριξ, ίτριχος (ὁ). πλεξίδα μαλλιῶν ἢ ὀπ. παιδιόθεν δὲν ἐκόπη.

Περι-θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ πήξῃ (καὶ μσ. ἢ πθ. Πήζω) σὰν τυρὶ ὁλόγυρα· τυριάζω.

Περιθρόνιος, α, ον. Ὁ πέριξ τοῦ θρόνου.

Περι-θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλῶ (Βούζω) πέριξ τινός· κωδωνίζω τι παντοῦ, διαθρυλῶ· (συνήθ. πθ.) ἀντηχεῖ τι εἰς τὰ ὦτά μου, βαρέθηκα νὰ τὸ ἀκούω.

Περιθρύλητος καὶ

†Περίθρυλος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ θρυλούμενος, περίφημος, περιβόητος.

Περι-θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω τι θρύμματα (Κατασυντρίβω) πέριξ τινός.

Περίθυμος (ὁ, ἡ). πλήρης θυμοῦ, καταθυμωμένος. ||. (τὸ οὐδ.) Περίθυμον, ἐπίῤ. ἀντὶ-

Περιθύμως, ἐπίῤ. Μὲ ὑπερβολικὸν θυμόν. » Π. ἔχω, « Ἡρ., εἶμαι καταθυμωμένος.

Περι-θυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι (Διατρίβω) περὶ τὴν θύραν. » Περιποτῶνται τοῖς σμήνεσι καὶ οἱονεὶ περιθυροῦσιν, « Αἰλ., (ἴδε καὶ Περιαθύρω).

Περι-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πέριξ τινός·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περικαθαίρω τινὰ διὰ θυσιῶν, (παρβλ. Περιθεύω).
Περιθωρακίδιον (τὸ). τὸ περὶ τὸν θώρακα φορούμενον, = Ἐπιθωρακίδιον.
Περι-θωρακίζω, Μ. ἰσω. Θωρακίζω πανταχόθεν, περιβάλλω θώρακα.
Περιιάπτω, Μ. ιάψω, Π. πληγόω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταπληγόνω.
Περιιάχω, Μ. ιχήσω, Π. ἀντὶ Περιηχῶ, βοΰζω, ἀντηχῶ) ὀλόγυρα.
Περιιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιοράω.
Περιίδμεναι, Π. ἀντὶ Περιειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Περίοιδα.
¿Περι-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), εἶμαι καταϊδρωμένος.
Περιίδρωσις, εως (ἡ). Ἵδρωμα γενικὸν (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ σώματος.
Περιιέναι, ἀπαρ. τοῦ Περίειμι, Μ. ειμι.
Περι-ίζω καὶ (μτ.)-ίζομαι, Μ. ιζήσω, = Περικάθημαι· πολιορκῶ.
Περι-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. (ξομαι (ἀόρ. Περικόμην), = Ἀφικνέομαι.
Περι-ιππεύω, Μ. εύσω. Γυρίζω πέριξ τινὸς (Περιέρχομαι) ἔφιππος.
Περι-ίπταμαι, Μ. περι-πτήσομαι (ἀόρ. Περιέπτην κτλ.). Πετῶ ὁλόγυρα (πέριξ τινός).
Περιιστημι, Μ. περιστήσω (ἀόρ. Περιέστησα καὶ μσ. [αὐτπθ.] Περιέστην, πρκ. Περιέστηκα κτλ.). Στήνω τι (καὶ μσ. Στέκομαι) πέριξ τινός, βάλλω εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω. » Τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Κίνδυνον περιστῆσαι τῇ πόλει, « αὐτ. (καὶ ἑλλ. ἡ μσ.) » Μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πολιν, « Θκ. » Περίστησαν γὰρ ἑταῖροι, « Ἰλ. Δ. (ᾧ αἴτ.) « Πολὺς δὲ χορὸν περίσταθ' ὅμιλος, » Ἰλ. Σ. » Μή με περιστήσας' ἕνα πολλοί, « Ἰλ. Ρ. » Περιστάντες κύκλῳ τὸ θηρίον, « Ἡρ. (ὅθεν ἀπολ.) » Οἱ περιεστῶτες, « Λξ. 2) (μὲ αἴτ. πρόθετ.) κάμνω νὰ καταντήσῃ τις ἤ τι (καὶ μσ. καταντῶ) εἰς. » Τοὺς πλείστους εἰς πενίαν περιστῆσαι, « Ἡρ. « Εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν, « Ἀρστ. » Εἰς τοὐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστησας, « Αἰσχν. Σωκρ. (καὶ δοτ. απντ.) » Ἐνδεῖξ περιστάναι, « Ἡρῳδ. (καὶ μσ.) » Τὸ τέλος τῆς δίκης εἰς τοῦτο περιέστη, « Λυκοῦργ. » Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη, « Δημ. » Μὴ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ, « Λκ. » Τὰ τῆς ἀπολογ. εἰς ἐμὲ περίσταται, « Συν. (καὶ πρός μτχ.) » Περιέστηκεν ἡ δικοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη νῦν ἀβουλία φαινομένη, « Θκ. (ἡ ἀπαρ.) » Περιειστήκει τῷ μὲν ὑπάτῳ μήτε καιροῦ εἶναι κυρίῳ.. μήτε τόπου, « Δ. Ἁλ. 3) (μσ.) τραβηχοῦμαι (στέκομαι) πλάγια, παραμερίζω ἢ ἀποφεύγω τι· (ὅθεν ἐν γέν.) ἀποφεύγω, ἢ (πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Μὴ) φοβοῦμαι (ὑποπτεύω) μή πως. » Τὰς βεβήλους κενοφωνίας περίστασο, « Ἱππ. » Χρὴ τὸ εἰκῇ ᾧ μάτην περίστασθαι, « Μ. Ἀντων. » Περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, « Λκ. » Περίστατο μὴ πολλοὶ μιχηταὶ γίγνωνται, « Ἰώσ. 4) (μὲ δοτ.) μένω ὡς κέρδος εἰς τινα. » Ἡμῖν δὲ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδεία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος περιέστη, « Θκ. (ὅθεν) » Περιεστηκὸς νόσημα, » Ἱππκρ., τὸ μὴ θανατῶδες, καὶ » Περιεστηκυῖα πλευρῖτις ἀπὸ περιπνευμονίης, « Ἀρετ., ἢ καταντήσασα εἰς χρονικὴ, (παρβλ. Περιγίγνομαι).
Περιισχναίνομαι, Μ. ισχναινθήσομαι. Ἰσχναίνομαι (Μαραίνομαι) πέριξ τινός.
Περιίσχω, Ἀττ. ἀντὶ Περιέχω.
Περιιτέον, θετ. τοῦ Περίειμι, Μ. ειμι.
Περι-ιχνεύω, Μ. εύσω. Περιερχόμενος ἀνιχνεύω, (διορθοῦσιν, ἀγνοῶ διατί, Περιλιχνεύω).
Περικάββαλεν, Π. ἀντὶ Περικατέβαλεν, ἀόρ. τοῦ Περικαταβάλλω.
Περι-καγχαλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. γελῶ (χαγχανίζω) πέριξ τινὸς ἢ δυνατά.
Περικαής, έος (ὁ, ἡ). καυμένος ὁλοτρόγυρα, κατακαυμένος· καίων μὲ ὑπερβολὴν, ὅλος πῦρ (κυρ. καὶ μτφορ.), διακαής.
Περι-καθαίρω, Μ. αρῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) = Περιαγνίζω.
Περι-καθ-άπτω, Μ. ἅψω. Προσάπτω τι πέριξ τινός, περιάπτω. » Τῷ ἁγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεκλωκότων, « Πλ. (καὶ μσ.) » Νεβρίδας περικαθάπτονται, « αὐτ.
Περικαθαρίζω, Μ. ίσω, = Περικαθαίρω.
Περικάθαρμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς περικαθάρσεως ἀφαιρούμενον, λέρα, σκαμπόδι. » Ὡς περικαθάρματα (ὅπου ἄλλ. γρφ. » Ὥσπερεὶ καθάρματα) τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα, « Γρφ.
Περικαθαρμὸς (ὁ) καὶ
Περικάθαρσις, εως (ἡ), τὰ οὐσ. τοῦ Περικαθαίρω, καθάρισμα ὁλοτρόγυρα, (μτφορ.) ἁγνισμὸς διὰ περιμάξεως κτλ.
Περικαθαρτὴς, οῦ (ὁ). ὁ περικαθαίρων, (ἄλλ.) Ἀπομάκτης.
Περι-καθ-έζομαι καὶ
Περι-κάθημαι, Μ. εδοῦμαι. (μὲ αἴτ.) Κάθημαι πέριξ τινός, (κυρ.) » Πόλιν—, « Ἡρ., πυλιορκῶ. » Περιεκατέατο τὴν Ἄνδρον, « αὐτ. » Πᾶς Ἰσραὴλ περιεκάθηντο ἐπὶ Γαβαθὼν, « Γρφ., (ὅθεν
†Περικάθημα (τὸ), Γρφ. πολιορκία.
†Περικάθησις, εως (ἡ), ἐσφαλ. ἀντὶ Περικάθισις.
Περι-καθ(ζω, Μ. (σω. Καθίζω τινα πέριξ τινός (ἀμτθτ. ἡ ἑλλ. καὶ μσ.) = Περικάθημαι, (ὅθεν
Περικάθισις, εως (ἡ). πυλιορκία.
Περι-καίνυμαι (γ. Μ.), Π. (μὲ αἴτ.) ὑπερέχω κατὰ πάντα, ὑπερνικῶ, ὑπερτερῶ.
Περι-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Περιέκηα κτλ.). Καίω τι ὁλόγυρα ἢ ὅλως διόλου, κατακαίω. (καὶ παθ.) κατακαίομαι· (μτφορ. μὲ γεν.) φλογίζομαι ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα· (ἐν γέν.) τήκομαι ὑπὸ πάθους. » Τί ποτε αὐτοὶ περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; « Ἀνδκ.
Περικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὴν χειροτέραν κατάστασιν (εἰς ἀπελπισίαν), ἀμηχανῶ ὑπὸ πλήθους κακῶν.
Περικάκησις, εως (ἡ). ὑπερβολὴ κακῶν, κατάστασις ἀπελπισίας, ἀμηχανία.
Περίκακος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν) κακὸς ἢ δυστυχής.
Περικαλαμῖτις, ιδος (ἡ). ἡ φλοιὸς (τὸ πέριξ) τοῦ καλάμου.
Περι-καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περικυλινδέω.
Περικαλίνδησις, εως (ἡ), = Περικυλίνδησις.
Περικάλλεια (ἡ). ἄκρα καλλονὴ (ὡραιότης), [ἐκ τοῦ
Περικαλλὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὸς (εὐμορφοκαμωμένος, εὔμορφος), ὡραιότατος.
Περικάλλιπε, Π. ἀντὶ Περικατέλιπε, γ'. ἑν. πρα. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Περικαταλείπω.
Περι-καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλύνω (Καλλωπίζω) περιττῶς, καθωραΐζω.
Περικαλλῶς, ἐπίρ. Ὡραιότατα.
Περικάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περικάλυψιν, περίβλημα, σκέπασμα· (μτφορ.) πρόσχημα, [ἐκ τοῦ
Περι-καλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ὁλόγυρα.
Περικαλυφὴ (ἡ), = τῷ
¿Περικάλυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαλύπτω, σκέπασμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).
Περικαμπὴ (ἡ), = Περίκαμψις. || (εἰς τὸν Ἡρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ καμπή).
Περικαμπὴς, ές (ὁ, ἡ). κυρτὸς ὁλόγυρα, στρογγύλος.
Περι-κάμπτω, Μ. κάμψω. Γυρίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) πέριξ τινός, κάμνω τὸν γύρον (ἀκρωτηρίου κτλ.)· (μτφορ.) ἀποφεύγω πλαγίως τι.
Περίκαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα (γύρος τὸν ὁπ. κάμνει τις) πέριξ τινός· (μτφορ.) ἀποφυγὴ μὲ τρόπον (πλαγίως).
Περι-καπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω τριγύρω.
Περικάπτεσε, Π. ἀντὶ Περικατέπεσε, γ'. ἑν. πρα. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Περικαταπίπτω.
Περικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν καρδίαν, » Τὸ περικάρδιον αἷμα, « Ἐτμλγ. ||. » Περικάρδιον (τὸ), « ἀνατομ., τὸ μεμβρανῶδες περικάλυμμα τῆς καρδίας. (ᾧ μτνμ.) » Σκιλλης—, « Γεωπον.
Περικαρπιάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἀκανθώδεις περικάρπιον.
Περικάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τοῦ καρποῦ. ||. Περικάρπιον (τὸ), βτν., τὸ περικάλυμμα (τὸ ἐξώφυλλον) τοῦ καρποῦ (ὀθ. ἐνίοτε) τὸ φαγώσιμόν μέρος τοῦ ὠρικοῦ (ὡς περιέχον τὸν σπόρον, τὸ κουκκοῦτσι, τὸν καρπόν). 2) τὸ περὶ τὸν καρπὸν (τῆς χειρὸς) κόσμημα, βραχιόλιον.
Περικαρφισμὸς (ὁ). ἡ συνήθεια τῶν ὀρνίθων αἱ ὁπ. ἀφ' οὗ γεννήσουν ἢ βατευθοῦν καθαρίζουν ἑαυτὰς ᾧ τὰ αὐγά των περιτριβόμεναι μὲ κάρφος (ἄχυρον).
Περι-καταβάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κάτω τι πέριξ τινός. » Κάρη κόλποις περικάββαλεν, « Ἀπλλν., ἔρριψε τὸ κεφάλι της εἰς τὰ στήθη της. (καὶ μτφορ.) » Ἐπειή με κακὴ περικάββαλεν ἄτη, « Κοΐντ., περιέπλεξεν, ἔρριψεν.
Περι-κατ-άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. Περικατέαξε κτλ.). Κατασυντρίβω τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. » Μεθύοντας αὐτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς, τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι, « Ἀθ.

Περι·κατα·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Κατατσακκίζω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα).

Περι·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Πιάνω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πιάνω τινὰ κόπτων τὸν δρόμον του (ἐβγαίνων ἐμπρός του, βάλλωντάς τον εἰς τὴν μέσην), πιάνω ἔξαφνα (ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν)· (ἐν γέν.) προφθάνω, καταφθάνω. » Περικαταλαμβάνει ὁ νέος καρπὸς ἀεὶ τὸν ἔνον, « Θφρ. (καὶ πθ.) » Περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, « Ἀρςτ. (καὶ μτφορ.) » Περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, « Πλβ., βιαζομενος. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ἐνιαυτοῦ παρελθόντος, καὶ περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, ἐν ᾗ τὴν ἀκμὴν λαμβάνει τὸ ἄνθος, « Θφρ.

;Περι·κατα·λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω πέριξ τινὸς, τὸν περικυκλόνω μὲ τὴν λάμψιν μου.

Περικατάλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πανταχόθεν κατάλαμψις.

Περι·κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατάλοιπον (ἐπίλοιπον)· ἀφίνω ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω.

Περικαταληπτος (ὁ, ἡ), [περικαταλαμβάνω]. πιασμένος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικατάληψις, εως (ἡ). τὸ περικαταλαμβάνειν ἢ περικαταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· κατάφθασμα.

Περικατάξαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περικατάγνυμι.

Περι·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω τριγύρω εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Περικάππεσε δουρὶ, « Ἀπλλν., ἔπεσε κάτω κτυπημένος ἀπὸ τὸ δόρυ.

Περι·καταῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Χύνομαι (ᾗ μτνμ. ἐπὶ κτιρίων Κρημνίζομαι ὑπὸ παλαιότητος) πανταχόθεν. » Τὰ τείχη περικαταῤῥέοντα, « Ασ.

Περι·καταῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Ξεσχίζω ἢ Ῥαγίζω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατασπάνω, καταξεσχίζω.

Περι·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Καταςρέφω (Ἀναποδογυρίζω) τι ἐκ θεμελίων.

Περι·κατα·σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω τινὰ πέριξ (ἐπάνω, πλησίον, μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας) τινὸς, ἢ· σφάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (δεξιὰ-ζερβὰ), κάμνω μεγάλην σφαγήν.

Περι·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω (ἀόρ. Περικατέθηκα κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Περικατέχεα κτλ.). Χύνω τι ὁλόγυρά τινος περιχύνω.

Περικατέατο, Ἰων. ἀντὶ Περικεκάθηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Περικάθημαι.

Περι·κατ·έχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Περικατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περιλαμβάνω πανταχόθεν· πολιορκῶ στενά.

Περι·κάτημαι, Ἰων. ἀντὶ Περικάθημαι.

Περίκαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαίω, καύσιμον ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικαυστέον, θετ. τοῦ Περικαίω.

†Περίκαυστος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρίκαυςος

Περι·κάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Περικαίω.

Περικαῶς, ἐπίῤ. Σφοδρῶς, διακαῶς. » Περικαῶς ἔχω τινὸς, « Εὐν., ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, καίομαι διά.

Περί·κειμαι, Π. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖμαι πέριξ τινὸς, κρατῶ περικυκλωμένον, περιέχω. » Γωρυτὸς τόξῳ περίκειτο, « Ὀδ. Φ. » Τεῖχος περίκειται ἀμφοτέρωθεν, « Ἡσ. » Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν, « Ἰλ. Τ. 2) Π. κεῖμαι ἀπόθετος ὡς περίσσευμα κέρδους. » Οὔτι μοι περίκειται, « Ἰλ. Ι., δέν μοι ἔμεινε τίποτε ὡς κέρδος ἢ κειμήλιον, (παρβλ. Περιγίγνομαι καὶ Περικειμένως). 3) (συνήθ. ὡς πθ. μὲ αἰτ.) ἔχω τι κείμενον περὶ ἐμὲ, εἶμαι περικυκλωμένος ἀπὸ, φορῶ. » Δάφνην (» Ὑποδήματα) περικείμενος, « Ακ. » Πίνε καὶ ἔσθιε καὶ περίκεισο ἄνθεα, « Ἐπγρ. » Ἕνεκεν τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Ὕβριν (» Ἀσθένειαν) περικ., « Θκρ., Γογ.

Περικειμένως, ἐπίῤ. Ἐκ περισσοῦ, ἐκ περιουσίας. » Τοῦτο δὲ περικειμένως διεκρούσατο, « Κασσ. Προβλμ.

Περι·κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) δενδροτομῶ ὅλα τὰ πέριξ, (ἐν γέν.) βλάπτω ὅσον δύναμαι. » Τίς σε, ὦ καλὴ, περιέκειρε; « Φλςρτ. (καὶ μτνμ.) » Τὴν ἀκρόπολιν περικείρας, « Αἰλ., (Γαλλ.) raser les fortifications.

Περικεκαλυμμένως [περικαλύπτω], ἐπίῤ. (μτχ.). Κρυφίως, σκεπαστά.

Περικεκομμένως [περικόπτω], ἐπίῤ. (μτχ.). Κατ' ἐπιτομὴν, συνοπτικῶς, ἐν συντομίᾳ.

Περι·κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κελαδῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Τρυπῶ, Σουβλίζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν. » Ἐκ ῥακωμάτων τινῶν τοὺς χιτῶνας ἑαυτοῖς περικεντοῦντες συῤῥάπτουσι, « Γργ., τρυπόνοντες, καταπιάνοντες.

Περι·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Χύνω κιρνῶν (μιγνύων) τι πέριξ τινός.

Περι·κεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐκτείνω τὰ κέρατα (τὰς πτέρυγας) τῆς φάλαγγός μου πρὸς περικύκλωσιν τοῦ ἐχθροῦ, (ἐν γέν.) περικυκλόνω, (παρβλ.) Ὑπερκεράω.

†Περικερδὴς, έος (ὁ, ἡ), Σχλ., πολλὰ φιλοκερδὴς, κακὸς (πλεονέκτης) κερδοσκόπος, (ἄλλ. γρφ. κατὰ διάστασ. Περὶ κέρδη).

Περικεφαλαία (ἡ). σκέπασμα τῆς κεφαλῆς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν), (Γαλλ.) casque. 2) εἶδος τυλίγματος τῶν πλεξίδων περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ· σκούφια μὲ μαλλιὰ, πεῤῥοῦκα. 3) εἶδος κεφαλαλγίας, (κυρ. θηλ. τοῦ

Περικεφάλαιος, α, ον. Ὁ περιλαμβάνων τὴν ἢ περιβαλλόμενος εἰς τὴν κεφαλήν. ‖. (οὐσ.) Περικεφάλαιον (τὸ), πᾶν ὅ,τι φορεῖται περὶ τὴν κεφαλὴν, = Περικεφαλαία.

;Περικέφαλος (ὁ, ἡ), = Περικεφάλαιος.

Περι·κήδομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι) κατὰ πολλὰ περί τινος.

Περίκηλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ξηρὸς, κατάξηρος.

Περίκηπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ κῆπον· οἶκος ἐν μέσῳ κήπου ἢ· κῆπος πέριξ πόλεως ἢ οἴκου· ἢ δρόμος (allée) ὁλόγυρα εἰς κῆπον.

Περι·κίδναμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περισκεδάννυμαι.

Περι·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ὁλοτρόγυρα.

Περικιόνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βακχος (διότι σειομένης τῆς οἰκίας ὅταν ἐκεραυνώθη ἡ Σεμέλη, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ κισσοῦ ὅςτις περιτυλιχθεὶς εἰς τοὺς κίονας τοὺς ἐκράτησε καὶ δὲν ἔπεσον).

Περικίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ (ὁλοτρόγυρα) κίονας, περίστυλος. ‖. (οὐσ.) = Περιστύλιον, (Γαλλ.) galerie.

Περι·κλαδεύω, Μ. εύσω. Κλαδεύω ὁλοτρόγυρα.

Περικλαδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς (πυκνοὺς) κλάδους.

Περι·κλάζω, Μ. κλάγξω. Βοῦζω (Γαυγύζω κτλ.) πέριξ τινός.

Περι·κλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι. Κλαίω πέριξ τινὸς, μυρολογῶ νεκρὸν προκείμενον.

Περίκλασις, εως (ἡ). τσάκκισμα πέριξ τινός· καμπή· ἀνωμαλία ἐδάφους, (Γαλλ.) anfractuosité, [ἐκ τοῦ

Περι·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζων τσακκίζω τι ὁλόγυρα· (μτνμ.) γυρίζω (περικάμπτω) ἀκρωτήριον κτλ., (Γαλλ.) doubler. ‖. (πθ.) » Τόπος περικεκλασμένος, « Πλβ., ἀνώμαλος. » Φύλλα περικεκλασμένα, « Θφρ., τὰ κλίνοντα πρὸς τὴν γῆν.

Περικλεὴς, έος (ὁ, ἡ). περίφημος, ἔνδοξος.

;Περι·κλείζω, Μ. ίσω. Ἐπαινῶ παντοῦ, κάμνω περίφημόν τινα.

Περίκλεισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικλείω, κλείσιμον ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περίκλεισμα (τὸ). μέρος περικλεισμένον, περιοχή, περίβολος.

Περικλειστικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περικλείειν (περιλαμβάνειν). » Ὁ κύκλος περικλειστικὸς ἐςι παντὸς πολυγώνου ἐπιπέδου σχήματος, « Ἰάμβλ.

Περίκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ὁλοτρόγυρα (πανταχόθεν), περικλεισμένος, (εἰς τὸν Πλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίκλυστος).

Περικλέϊστος [περικλείζω], ος, ον καὶ

Περικλειτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Περικλεής.

Περι·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περικυκλόνω.

Περι·κλείζω, κατὰ κρσ. ἀντὶ-

Περι·κληΐζω, Ἰων. ἀντὶ Περικλείζω.

Περικλήϊστος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Περικλέϊστος.

Περι·κληΐω, Ἰων. ἀντὶ Περικλείω.

;Περικληρῖτις, ιδος (ἡ), = Ἐπίκληρος.

Περι·κλῄω, Ἀττ. Ἰων. ἀντὶ Περικλείω.

Περικλινὴς, έος (ὁ, ἡ). γυρτὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατηφορικὸς ὁλοτρόγυρα, θολωτός.

Περίκλινον καὶ Περίκλιντρον (τὸ). τραπέζι στρογγυλὸν (πέριξ τοῦ ὀπ. βάλλονται αἱ κλίναι, τὰ καθίσματα)· κάθισμα (κλίνη) διὰ τοιοῦτον τραπέζι, (παρβλ. Τρίκλινον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περι·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω πλαγίως, (συγχ. τῷ Παρεκκλίνω, Παρακλίνω καὶ Περικλείω).

Περίκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περικλιτέον, θετ. τοῦ Περικλίνω.

Περι·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονῶ (σείω, ταράττω) τι ὁλοτρόγυρα.

Περικλόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περικλύδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περικλύσεως, περεχυτά, [ἐκ τοῦ

Περι·κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω ὁλοτρόγυρα (Ξεπλύνω) μὲ πολὺ νερὸν, περεχῶ. ||. (πθ.) εἶμαι πανταχόθεν περικυκλωμένος ἀπὸ νερά. « Ὀχυροτάτης οὔσης διὰ τὸ πανταχόθεν περικλύζεσθαι τῇ λίμνῃ, « Ι. Καντακουζ. (§ μτφορ.) » Περικλύζῃ κακοῖς πίνε κώνειον, « Αβ.

Περικλύμενον (τὸ), εἴδ. φυτοῦ (περιπλεκ.) (κοιν.) ἁγιόκλημα, (Γαλλ.) chèvre-feuille.

Περίκλυσις, εως (ἡ), = Περικλυσμός.

Περίκλυσμα (τὸ). ὑγρὸν χρησιμεῦον ἢ χρησιμεῦσαν εἰς περίκλυσιν, ἀπόπλυμα.

Περικλυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικλύζω, περέχυμα.

Περικλύστη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Περίκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος (περικλυζόμενος). » Νῆσος—, « Αἰσχλ.

Περικλυτὸς, ἡ, ὸν, Π. [περὶ, κλύω]. ὁ ἀκουόμενος παντοῦ (ὁλοτρόγυρα), ἐξάκουστος, (μτφορ.) ὀνόμαστος, περίφημος.

Περι·κλώζω, Μ. κλώξω. Κλώζω τινὰ (κυρ. εἰς τὸ θέατρον) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἐκσυρίττω.

Περι·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ὁλοτρόγυρα, κλωθογυρίζω, (εἰς τὸ ΚΠ', κεφ. ἑξαφ. 11 τῆς Ἐξόδου, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περικεκυκλωμένους).

Περικνημίδιος καὶ Περικνήμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν κνήμην. ||. (οὐσ.) » Περικνήμια, « Ἱππκρ., τὰ περὶ τὴν κνήμην μέρη τοῦ σώματος.

Περικνημὶς, ῖδος (ἡ). σκέπασμα τῆς κνήμης, καλτσοῦνι, τουζλοῦκι.

;Περικνίδιον (τὸ). τὸ τρυφερὸν μέρος τοῦ φυτοῦ (τὸ ὀπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κόψῃ μὲ τὸ 'νύχι), [ἐκ τοῦ

Περι·κνίζω, Μ. κνίσω. Τσυμπῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· περιτρώγω (μτφορ.) ἐγγίζω διὰ σκωμμάτων.

Περι·κνυζάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κνυζῶμαι (Μουρμουρίζω χαϊδευτικῶς, ὡς ἂν τὰ σκυλάκια,) πέριξ τινός.

Περι·κνύω, Μ. κνύσω. Ξύνω ὁλοτρόγυρα.

Περι·κοκκύζω, Μ. ύσω. Κοκκύζω (Φωνάζω σὰν τὸν πετεινὸν) γυρίζων πέριξ τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ, (ἐν γέν.) περιφρονῶ.

Περι·κολάπτω, Μ. άψω. Σκάπτω (Βαθουλόνω) ὁλόγυρα.

Περι·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι·κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω. ὁλοτρόγυρα, περικόπτω· (μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω.

Περι·κολπίζω, Μ. ίσω. Περιπλέω ἐντὸς κόλπου.

Περικόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν κόλπον φορούμενος ἢ φερόμενος.

Περικομιδὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Περι·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ὁλοτρόγυρα. ||. (μσ. ἢ πθ.) περιφέρομαι· περιπλέω (Θκδ. Γ', 81).

Περίκομμα (τὸ). κοψίδι· κομμάτι κρέατος ψιλοκομμένου· φαγητὸν ἀπὸ τοιοῦτον κρέας, (Τουρκ.) κιμᾶς.

Περικομμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ. » Κοσκυλμάτια, τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια, « Ἡσύχ.

Περίκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν κόμην (καὶ μτνμ. ἐπὶ δένδρ.) τὰ κλαδιὰ § φύλλα του πέριξ τῆς κορυφῆς.

Περι·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ κομπάζων, μεγαλοποιῶ (Θκ. ς', 17, Ἰώσηπ.).

Περίκομψος (ὁ, ἡ). πολλὰ κομψός.

Περικονδυλοπωροφίλα, ας (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα νὰ σκληρύνῃ ὡσὰν πωρὶ τοὺς ἁρμοὺς (κονδύλους) τῶν δακτύλων, (Κωμ. ἐπίθ. τῆς Ποδάγρας).

Περικοπὴ (ἡ). τὸ περικόπτειν, κόψιμον ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) λῃστεία, ἁρπαγὴ, λεηλασία. 2) πᾶν ὅ,τι δὲν χρησιμεύει εἰμὴ πρὸς ἐπίδειξιν μόνον καὶ μεγαλοπρέπειαν (ἐπμ.) ἠμπορεῖ νὰ περικοπῇ (νὰ ἀφαιρεθῇ) ὡς περιττὸν, (Γαλλ.) train, attirail. 3) τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα (Γαλλ. le contour) τῆς εἰκόνος, (παρβλ.) Περιγραφή. 4) (ῥτρ.) ἀκρίβεια περὶ τὴν ἔκφρασιν, ὕφος συνοπτικὸν (περιεκτικὸν), ὁρισμὸς ἀκριβής. 5) (μτγν.) μέρος συγγράμματος (λογυ κτλ.) προσδιωρισμένον δι' ἀνάγνωσιν.

;Περίκοπος (ὁ, ἡ). πολλὰ κοπιασμένος, ἀποκαμωμένος.

Περικοπτέον, θετ. τοῦ Περικόπτω.

Περικόπτης, ου (ὁ). λῃστὴς, [ἐκ τοῦ

Περι·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ὁλόγυρα, ἀφανίζω (ἰδιαιτ. δενδροτομῶ) τόπον τινά· λεηλατῶ, λῃστεύω· (μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω, ἐξασθενίζω. συντέμνω. » Κἂν αἱ ῥίζαι περικοπῶσι, « Θφρ. » Ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα, « Θκ. » Εἰς τὴν Γορδιανὴν ἐμβεβληκὼς, καὶ περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνῃ, « Πλ. » Τῶν πολιτῶν περικόπτοι τὰς οὐσίας, « Δ. Ἀλ. » Τὸ ἐπιτηδεύειν ἐν τούτοις μόνον πίνειν, ὡς ἀλαζονικὸν, περικόπτομεν τοῖς παρατυχοῦσι, « Κλμ. » Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπιδημίων παμπόλλας ἤθροισεν ἡμέρας εἰς ταυτὸν, ἃς ἐν τῷ Προγνωστικῷ.. περικόπτειν φαίνεται, « Γαλ.

†Περι·κορδακίζω, Μ. ίσω. Χορεύω (ἐρχόμενος ὁλόγυρα) τὸν κόρδακα.

Περι·κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα, (ὅθεν

Περικόρημα (τὸ), = Περίψημα, σκουπίδι.

Περι·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ὁλοτρόγυρα (μὲ ἐπιμέλειαν), καταστολίζω. » Θυγατέρες περικεκοσμημέναι ὡς ὁμοίωμα ναοῦ, « Γρφ.

Περικόσμημα (τὸ). στολίδιον δι' οὗ περικοσμεῖταί τις, (μτφορ.) πρόφασις εὔσχημος.

Περικόσμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πέριξ τοῦ κόσμου, ὁ περιέχων τὸν κόσμον.

Περίκουρος (ὁ, ἡ), [περικείρω]. κουρευμένος ὁλοτρόγυρα. 2) (Γλσ.) ὁ περικυκλωθεὶς καὶ πιασθεὶς εἰς τὸν πόλεμον, αἰχμάλωτος.

Περικόχλιον (τὸ). τὸ θηλυκὸν μέρος τοῦ κοχλίου (τῆς βίδας), (Γαλλ.) l'écrou.

Περι·κράζω, Μ. κεκράξομαι (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περικέκραγα), Φωνάζω πέριξ τινός. (συγχ. μετὰ § ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Περικρώζω).

Περικράνιος, α, ον. Ὁ περὶ τὸ κρανίον, (ὅθεν ||. οὐσ. θηλ.) ;Περικρανία (ἐνν. μῆνιγξ), « ἡ περικαλύπτουσα τὸ κρανίον μεμβράνα, καὶ » Περικράνιον, « Ἀνατομ., τὸ πέριξ τοῦ κρανίου.

Περίκρανος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν, (ὅθεν ||. οὐσ.) Περίκρανον (τὸ), Στρ., σκέπασμα ἢ δέσιμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα ἢ περικεφαλαία. » Περίκρανον ἐξ ἀρνακίδων, « Πλδ.

Περι·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, [ἐκ τοῦ

Περικρατὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατορθόνων τι (ἐπικρατῶν τινός)· (χ. πτ.) πολλὰ κραταιὸς (ἰσχυρός).

†Περικράτησις, εως (ἡ). (μὲ γεν.) κράτημα, ἐμπόδισμα. » Οὔρων—, « Σχλ. Νικ., = Ἰσχουρία. 2) (χ. πτ.) τὸ ἐπικρατεῖν, ὑπερίσχυσις. » Μῆλα, πάντα τὰ τετράποδα· κατὰ περικράτησιν δὲ, τὰ πρόβατα καὶ αἱ αἶγες, « Ἐτμλγ.

Περικρατητικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ περικρατεῖν, ἐπικρατητικός.

Περικρατῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περικρατῆ, ἐγκρατῶς.

Περι·κρέμαμαι, μσ. αὐτπθ. τοῦ

Περι·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω καὶ Ἀττ. κρεμάω-ῶ. (μὲ δοτ.) Κρεμνῶ τι πέριξ τινός. » Λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται, « Ἐπγρ.

Περικρεμάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Περικρεμάσω, μέλλ. τοῦ προηγ.

Περικρεμὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κρεμάμενος πέριξ τινός· ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ κρεμάμενα πλῆθος πραγμάτων, γεμάτος ὁλοτρόγυρα ἀπό. (μὲ δοτ.) » Ναὸς ἀναθήμασι περικρεμής, « Ακ.

Περίκρημνος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ὑπὸ κρημνῶν, κρημνώδης ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περικροτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς κροτάφους. » Βόστρυχος—, « Γργ. Νύσσ.

Περι·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (Ἀντηχῶ) ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περίκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ὁλοτρόγυρα (κάμνων μέγαν κρότον), πολλὰ βροντερός. » Ἀδεψήτοιο περίκροτα νῶτα βοείης, « Νόνν.

Περι·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· κτυπῶν δοκιμάζω πήλινον σκεῦος ἂν ἦνε ῥαγισμένον. » Εἴ πή τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούομεν, « Πλάτ. 2) (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) κτυπῶν περιβάλλω τι εἰς ἢ ἀφαιρῶ ἀπό. » Πέδας περικρούειν τινί, « Πλ. (καὶ πθ.) » Περικρουσθεῖσα πέτρας καὶ ὄστρεα, « Πλάτ., ἀποσπασθέντων ἀπ' αὐτῆς.

†Περι·κρύβω, Μ. κρύψω, Γρφ. ἀντὶ Περικρύπτω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Περικρυερός, ά, όν. Πολλὰ κρυερός, κατάψυχρος.
Περι-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, συγκρύπτω » Περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, « Ρίζαγγ.
Περι-κρώζω, Μ. κρώξω. Φωνάζω πέριξ τινὸς 'σὰν τὸν κόρακα.
†Περι-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ τι περὶ ἐμαυτὸν ἢ προσέτι, ἀποκτῶ περιουσίαν, προσκτῶμαι.
Περι-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.
Περίκτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικτάομαι, ἀπόκτησις (περιουσίας), πρόσκτησις.
Περικτητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς περίκτησιν (ἀπόκτησιν).
;Περίκτητος (ὁ, ἡ), =(ἡ πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περικτητικός.
Περικτίονες καὶ Περικτῖται (οἱ), Π. [π. κτίζω]. οἱ οἰκοῦντες πέριξ τινός, περίοικοι, γείτονες.
Περι-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κτύπον (Ἀντηχῶ) εἰς ὅλα τὰ πέριξ· κτυπῶ δυνατά, βρύζω· (συνκδχ.) παραζαλίζω. » Βροντὴν ἐξαισίαν ὑφ' ἧς καὶ περικτυπηθῆναι τὰς ἀκοάς, « Ν. Χων.
Περι-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυβιστῶ πέριξ τινός.
Περι-κυδαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἐγκωμιάζω πανταχοῦ, διαφημίζω, [ἐκ τοῦ
Περικυδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. κῦδος]. ὁ πανταχοῦ ἢ κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, περίφημος.
Περι-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω πανταχόθεν, (μτφ.) συνταράττω.
Περικυκλάς, άδος (ἡ), Π. ἡ κυκλικῶς κινουμένη (κυκλοφορεῖσα).
Περι-κυκλεύω, Μ. εύσω. Περιστρέφομαι ἐν κύκλῳ, κυκλοφορῶ πέριξ τινός· περιστοιχῶ.
Περι-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ἐν κύκλῳ, περιστρέφω. ||. (μσ.) =Περικυκλόομαι.
Περικύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐν κύκλῳ περιφορά, περιστροφή, κυκλοφορία.
Περικύκλιος καὶ Περίκυκλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς κυκλοτερής, ὁλοστρόγγυλος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) γύρος, στεφάνι, περιφέρεια.
Περι-κυκλόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Σχηματίζω κύκλον πέριξ τινός, βάλλω εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω.
Περικύκλῳ, ἐπίρ. Ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα.
Περικύκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικυκλόω, βάλσιμον εἰς τὴν μέσην, περικύκλωμα.
Περι-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, =Περικυλίω.
Περικυλίνδησις καὶ
Περικύλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Περι-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι πέριξ τινὸς ἢ ὁλοτρόγυρα.
Περι-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζω πέριξ τινός, περιῤῥέω, [ἐκ τοῦ
Περικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. βρεχόμενος πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων, περιῤῥύτος.
Περίκυρτος (ὁ, ἡ). κυρτὸς ὁλοτρόγυρα. » Τοῦ ποτηρίου κοῖλον μὲν τὸ ἐντός, περίκυρτον δὲ τὸ ἐκτός, « Σξτ.
Περι-κυρτόω-ῶ, Μ. ωσω. Κάμνω τι κυρτὸν ὁλοτρόγυρα.
Περι-κύρω, Μ. κύρσω, =Περιτυγχάνω, περιπίπτω εἰς.
†Περι-κυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ δέρμα (κύτος).
Περίκυφος (ὁ, ἡ). =Περίκυρτος.
Περι-κυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυφὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (παρδλ.) Περικυρτόω.
Περι-κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸν κωδώνα (καὶ ἀμτβτ. Ἀντηχῶ ὡς κώδων) πέριξ τινός· (συνκδχ. καὶ τρπ.) δοκιμάζω, (ἴδε Κωδωνίζω).
Περι-κωκύω, Μ. ύσω. Κλαίω (Ξεφωνίζω) πέριξ τινός, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰ ξεφωνητά μου.
Περι-κωμάζω, Μ. άσω. Περιέρχομαι κωμάζων, (κοιν.) γυρίζω πατινάδαν.
Περι-κωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἴσως) ἐσφαλμ. ἀντὶ
Περι-κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ὁλοτρόγυρα μὲ πίσσαν, (κυρ.) ἀλείφω τὰ ὑποδήματα ἵνα ὑαλίζουν, τὰ πασταρεύω.
†Περι-λακίζω, Μ. ίσω. Ξεσχίζω ὁλοτρόγυρα, καταξεσχίζω, κατακομματιάζω.
Περι-λακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).
Περι-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἐδῶ ἢ ἐκεῖ (ὁλοτρόγυρα) λαλῶ ἀδιακόπως, φλωαρῶ, καταζαλίζω μὲ τὴν πολυλογίαν μου. » Τοῖς περιλαλοῦσι μὴ ταχέως συγκατατίθεσθαι, « Μ. Ἀντ.
Περιλάλημα (τὸ). τὸ περιλαλούμενον, φλυάρημα· μωρολογία.
Περιλάλησις, εως (ἡ), τὸ περιλαλεῖν, περιττὴ λαλιά, περιττολογία, πολυλογία.
Περιλάλητος (ὁ, ἡ). ὁ περιλαλούμενος, περίφημος, περιβόητος.
†Περίλαλος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν ἐδῶ ἢ ἐκεῖ ὅ,τι φθάσῃ, πολύλογος, φλύαρος.
Περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Περιέλαβον κτλ.). Πιάνω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· ἀγκαλιάζω· χωρῶ μέσα μου· βάλλω εἰς τὸ γέρι (εἰς τὴν μέσην), περικυκλόνω. » Μηχεσιεῖς ποιήσαντες τῶν νεῶν, ἐκυκλοῦντο ὡς περιλάβοιεν αὐτούς, « Ἡρ. » Περιλαβὼν αὐτὸν.. κατησπάζετο, « Αἰλ. « Περιλαβὼν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Περιβαλὼν) τάφριν καὶ χάρακι τὴν παρεμβολήν, « Πλτ. » Διφθέρας περιλαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς στρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο, « (Κλέαρχ. παρ') Δθ. » Σχῆμα τὸ περιειλημμένον ἐν αὐτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα, « Πλάτ. (ἢ τρπ.) » Περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, « Ἡρχ., καταλαμβάνειν. » Τῶν πρὸ αὐτῆς βασιλέων οὐδὲ τὴν Αἰγυπτίων ἀνασχομένων περιλαβεῖν διάλεκτον, « Πλ.
Περιλαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πολλὰ λαμπρός (φωτερός). (μτφορ.) ἐπίσημος, ἔνδοξος.
Περιλάμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός (ἢ μτφορ.) φαντακτερός, μεγαλοπρεπής· ἐπίσημος, ἔξοχος.
;Περιλάμπρως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν λαμπρότητα (μεγαλοπρέπειαν).
Περι-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀκτινοβολῶ πανταχόθεν (μτθτ.) φωτίζω τι ὁλόγυρα, περικυκλόνω μὲ λάμψιν. » Οὓς ἀπῆλθεν εὐθὺς ἀστραπὴ περιλάμψασα, « Γρ. (καὶ πθ.) « Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, « αὐτ. » Οἴκοι πανταχόθεν μαρμάρεις περιλαμπόμενοι, « Βιο.
Περίλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πανταχόθεν διαχειμένη ἢ περιστοιχοῦσα λάμψις, περιαύγεια.
†Περιλεγνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα λεγνον (σῦγιαν, σειρῆτι), περιτσίκιλος.
Περι-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω (Ἐκφράζω) τι περιφραστικῶς, περιφράζω· (ἀμτβτ.) μεταχειρίζομαι (ὁμιλῶ μὲ) περιφράσεις· πολυλογῶ, περιττολογῶ.
Περι-λείβομαι (χ. Μ.). Χύνεμαι ὁλόγυρα, στάζω πανταχόθεν πέριξ τινός.
Περίλειμμα (τὸ). ἐπίλοιπον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ
Περι-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι ὡς περισσεῦσαν· (πθ.) περισσεύω, ἀπομένω. »Ὅσοι πολέμοιο περιλίπωνται, « Ἰλ. Τ., μείνουν, 'γλυτώσουν, ἐπιζήσουν.
Περι-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφω ὁλοτρόγυρα. (μσ.) γλείφω τὰ χείλη μου, ξεργλείφομαι (κυρ. καὶ μτφορ.).
Περιλεξις, εως (ἡ), τὸ περιλέγειν (ῥμέλειν ἢ ἐκφέρειν τι διὰ περιφράσεων), περιττολογία, πολυλογία.
Περι-λεπίζω, Μ. ίσω ᾗ
Περι-λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ ὁλόγυρα τὸ λέπος (τὴν φλοῦδαν, τὸ περικάλυμμα), ξεφλουδίζω.
Περιλεσχήνευτος (ὁ, ἡ), [περὶ. λεσχηνεύω]. = Περιλάλητος, περιβόητος.
Περι-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Ἀσπρίζω τι ὁλόγυρα.
Περίλευκος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἢ ὁλόγυρα λευκός, κάτασπρος.
Περίλημμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνει ἢ περιέλαβε τις· τὸ περιεχόμενον.
Περιληπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ περιλαμβάνειν »Ὄνειρα περιληπτικόν, « Γρηγ., τὸ ἐκφράζον δι' ἑνικοῦ ἀριθμοῦ πλῆθύν προσ. ἢ πραγμ.. (Γαλλ.) collectif.
Περιληπτικῶς, ἐπίρ. Ὡς περιλήψει· διὰ περιληπτικοῦ τρόπου.
Περιληπτός, ή, όν. Τὸν ἐπ. δύναται νὰ περιλαβῃ (νὰ χωρέσῃ, [καὶ τρπ.] νὰ καταλάβῃ) τις.
Περιληπτῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιληπτόν (καταληπτόν).
Περίληψις, εως (ἡ), τὸ περιλαμβάνειν ἢ περιλαμβάνεσθαι· [τρπ.] κατανόησις.
Περι-λιμνάζω, Μ. άσω. Λιμνάζω πέριξ τινός.
Περι-λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Περιλείπω.
Περιλιπής έος (ὁ, ἡ), =Περίλοιπος.
Περι-λιχμάζω, Μ. άσω ᾗ
Περι-λιχμάω-ῶ ᾗ (μσ.) λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ωμαι, =Περιλείχω. « Καθεὶς τὸν δάκτυλον, τεῦ ζωμοῦ περιλιχμήσατο, « Ἀκ.
Περιλίχμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γλείψιμον ὁλόγυρα.
Περι-λιχνεύω, Μ. εύσω. Τρώγω λαιμαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γως ἡ Λιμάζω (κοινῶ τρέχουν τὰ σάλια μου διά) τι, (συγχ. τῷ Περιιχνεύω).
;Περιλογισμὸς (ὁ), = Ἐπιλογισμός.
Περίλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ περιλιπόμενος (περισσεύων, ἐπιζήσας κτλ.). ἐπίλοιπος.
Περίλοξος (ὁ, ἡ). πολλὰ λοξός, στραβοδίβολος.
Περι-λοπίζω, Μ. ίσω, = Περιλεπίζω.
Περι-λούω, Μ. λούσω, Λούω ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, λούω παστρικά.
Περι-λυγίζω, Μ. ίσω, Λυγίζω μὲ τρόπον.
Περιλυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Χαλνῶ (Ἀφανίζω) τι ὁλοτρόγυρα· βλάπτω καθ' ὅλους τοὺς τρόπους διαφθείρω.
Περιλυπία (ἡ). μεγάλη λύπη, ὑπερβολὴ λύπης, [ἐκ τοῦ
Περίλυπος (ὁ, ἡ). πολλὰ λυπημένος, βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, καταλυπημένος.
†Περι-λωπίζω, Μ. ίσω. Περιβάλλω μὲ λῶπος (φόρεμα), ἐνδύω.
Περιμάδαρος (ὁ, ἡ). μαδαρὸς (φαλακρὸς) ὁλοτρόγυρα.
Περιμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεπαιδευμένος, πολυμαθής.
Περι-μαιμάω-ῶ (χ. Μ.), Π. ἀναζητῶ τι ὁλοτρόγυρα (μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν), κυτάζω πέριξ τινὸς νὰ εὕρω (ν' ἁρπάσω) τι.
Περιμαιμώων, ωσα, Π. μτχ. τοῦ Περιμαιμάω.
Περι-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι (μὲ αἰτ.) Μαίνομαι (Κινοῦμαι ὡς μανιώδης) πέριξ τινός· (μὲ δοτ.) ἐπιθυμῶ μανιωδῶς (κάμνω 'σὰν τρελλὸς διά) τι.
Περιμάκεα, Δ. ἀντὶ Περιμήκη, αἰτ. τοῦ Περιμήκης.
Περιμάκτρια (ἡ), [περιμάσσω]. γυνὴ καθορίζουσα διὰ μαγικῶν τελετῶν τοὺς δεισιδαίμονας.
Περιμανὴς, έος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν μανιώδης, ἐκμανής.
Περιμανῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν μανίαν, ὅλως διόλου μανιωδῶς.
Περιμάργαρος (ὁ, ἡ). στολισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ μαργαριτάρια.
Περι-μαρμαίρω, Μ. αρῶ. Ἀκτινοβολῶ ὁλοτρόγυρα.
Περι-μάρναμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιμάχομαι.
Περιμάσσω(ττω), Μ. μάξω. Παστρεύω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα = Περικαθαίρω. «Περιθυόμενος οἴκοι κάθηται καὶ περιματτόμενος,» Πλ.
Περιμάχητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. μάχονται (ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπάρῃ), (ἐπμ.) ζηλευτὸς, ἐπιθυμητὸς· (ἐνίοτε) ἀμφισβητήσιμος, [ἐκ τοῦ
;Περι-μάχομαι, Μ. μαχέσομαι ἢ μαχήσομαι. (μὲ αἰτ.) Μάχομαι πέριξ (πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος, ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζω. (μὲ γεν.) μάχομαι περί τινος (ἵν' ἀπολαύσω, ἀποκτήσω τι).
Περι-μελαίνω, Μ. ανῶ. Ἀμαυρίζω τι ὁλόγυρα.
Περιμεμφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μεμφόμενος (παραπονούμενος) εἰς κάθε τι, μεμψίμοιρος, δύστροπος.
Περι-μενεαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερεπιθυμῶ.
Περιμενετέον, θετ. τοῦ -

Περι-μένω, Μ. μενῶ. (μετὰ ᾷ χωρὶς αἰτ.) Προσμένω· εἶμαι φυλαγμένος (προσδιωρισμένος) διά. «Περιμένει αὐτοὺς τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια,» Σων.
;Περιμέριμνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίμνως. Ὁ πολλὰ μεριμνῶν, φροντιστικὸς, ἐπιμελής.
Περίμεσος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ μέσον, σχεδὸν μεσαῖος.
Περίμεστος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), γεμάτος 'ως ἐπάνω.
Περι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ὁλοτρόγυρα.
;Περιμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Περίμετρον (τὸ), = Περίμετρος (ἡ).
Περίμετρος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρμετρος. «Στησαμένη (ἡ Πηνελόπη) μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε, λεπτὸν καὶ περίμετρον,» Ὀδ. Β, Τ. «Κήτεα.. πλεῖστά τε καὶ περίμετρα,» Ὀππ. 2) = Περιφερὴς, ὁλοστρόγυλος. ||. (οὐσ. θηλ.) Περίμετρος (ἐνν. γραμμὴ), ἡ σχηματίζουσα (ἐκτεινομένη περὶ) τὴν περιφέρειαν τινος σώματος, (ἐν γέν.) ἡ ἔκτασις (τὸ μέτρον) τῆς περιφερείας.
Περιμηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηκῶμαι (Φωνάζω 'σὰν τὸ 'γίδι κτλ.) πέριξ τινὸς, (συγχ. τῷ Περιμυκάομαι).
Περιμήκετος, Π. ᾷ
Περιμήκης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑπερμήκης, ὑπεραγγεθὴς, ὑπερύψηλος. «Πυραμὶς (ἡ Ἐλένη, «Κοντὸς κτλ.) —,» Εὐρ., Ὅμ. κλπ. «Τηύγετον περιμήκεα,» Ὀδ. Ζ.
†Περιμήριον καὶ Περιμηρίδιον (τὸ). περικάλυμμα τῶν μηρῶν, βρακί, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραμήριον, -ίδιον).
Περιμηρύομαι, Μ. ύσομαι. Τυλίζω (Τυλιγαδιάζω) πέριξ τινός.
;Περιμήτριος ᾷ
Περίμητρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῆς μήτρας (τῆς καρδίας) τοῦ ξύλου. «Ξύλα περίμητρα,» Θρρ., τὰ ἔχοντα μήτραν, κομμένα ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ δένδρου, 'γιερά.
Περι-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μηχανῶμαί τι πέριξ ἢ κατά τινος.
Περι-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) καλῶς.
Περι-μινύθω (χ. Μ.), Π. σμικρύνομαι (ὀλιγοστεύω) πανταχόθεν, φθείρομαι βαθμηδὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περι-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι πανταχόθεν.
Περι-μοτόω-ῶ, Μ. ώτω. Γεμίζω ὁλοτρόγυρα τὴν πληγὴν μὲ μοτόν (ξαντόν).
Περιμότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Περι-μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω ᾷ
Περιμοχθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Πάσχω (Ταλαιπωροῦμαι) πέριξ ἢ ἕνεκά τινος.
Περιμυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μουγγρίζω (Βοῦζω, Ἀντηχῶ) πέριξ τινός.
Περιμυκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.
Περιμύρομαι, Μ. μυροῦμαι, Π. θρηνολογῶ πέριξ τινός. «Ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιὴν.. ἀηδὼν,» Κόϊντ.
Περι-ναιετάω (χ. Μ.), Π. κατοικῶ πέριξ τινὸς, περιοικῶ. «Πόλεις, αἳ περιναιετάουσιν,» Ὀδ. Δ., κεῖνται πέριξ.
Περιναιέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Περίοικος, πρόσοικος.
Περίναιος (ὁ, ἡ), = Περίναρος. ||. (οὐσ. ἀρ.) = Περίνεον.
Περι-ναίω (χ. Μ.), Π. = Περιναιετάω.
†Περίναος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ναόν. «Στοὰ —,» Ἐπγρφ.
Περιναύσιος καὶ Περιναύτιος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἔχων διάθεσιν πρὸς) ναυτίαν.
Περι-νάω, Μ. . . Ἀναβρύω πέριξ τινός.
Περι-νέμομαι, Μ. νεμηθήσομαι. Βόσκω ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) κατακαίω ὅλα τὰ πέριξ.
Περινενοημένως [περινοέω], ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ πολλὴν σύνεσιν (περίνοιαν), ἐμφρόνως, ἐσκεμμένως.
Περίνεον (τὸ), [πηρίν]. τὸ μεταξὺ τῆς ἕδρας καὶ τῶν αἰδοίων μέρος.
Περίνεος (ὁ), = Περίνεον. 2) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. «Τῷ θήλει ἡ ὑστέρα, τῷ δ' ἄῤῥενι ὁ περίνεός ἐστιν,» Ἀρστ.
Περίνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
Περι-νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω ὁλοτρόγυρα, κλίνω πότε πρὸς τὸ ἕν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· σκύπτω καὶ κυτάζω ὁλοτρόγυρα. «Περινεύοντες ἐκ τοῦ λόφου,» Ἀππ.
Περινέφελος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος ἀπὸ σύννεφα· πολλὰ συννεφιασμένος.
Περίνεφρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖς (περιτυλιγμένους ἀπὸ πάχος τοὺς) νεφροὺς. 2) ὁ εὑρισκόμενος πέριξ τῶν νεφρῶν.
Περι-νέω, Μ. νεύσομαι. Πλέω (Κολυμβῶ, Κυματίζω) πέριξ τινός, περιπλέω, περιῤῥέω.
Περι-νέω, Μ. νήσω, = Περινηνέω.
Περίνεως (ὁ, ἡ), [περὶ, ναῦς]. ἐπιβάτης πλοίου, ναύτης (ἀπλοῦς, ὄχι καὶ στρατιώτης ὁ αὐτός). «Ἄρχει δὲ περίνεω μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρωρεὺς κτλ.,» Ἀρτεμδρ.
Περι-νηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἐπισωρεύω τι πέριξ τινός, περισωρεύω. «Περινηήσαι τὴν οἰκίην ὕλῃ,» Ἡρ. (καὶ μσ.) «Φέρον ἄσπετον ὕλην,.. πάντη δὲ νέκων περινηήσαντο,» Κόϊντ.
Περίνημα (τὸ), [περινέω]. τὸ περισωρευμένον πέριξ τινός, περισώρευμα, (συγχ. τῷ Περίνιμμα).
†Περίνηστος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ἀπὸ θαλασσίαν (ἀληθινὴν) πορφύραν, περιπόρφυρος. ||. (οὐσ.) Περίνηστον (ἱμάτιον), εἶδ. γυναικείου φορέματος μὲ πορφυρᾶν οὐγιαν ἢ ποδόγυρον.
Περι-νήχομαι, Μ. νήξομαι (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Κολυμβῶ πέριξ τινος.
;Περι-νήω, Μ. νήσω, = Περινέω(νηέω).
Περι-νίζω καὶ (σπντ.) Περι-νίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω (Πλύνω) τι ὁλοτρόγυρα, περιπλύνω, (ὀθ.)
Περίνιμμα (τὸ), = Περίπλυμα, (ἰατρ.). Περίκλυσμα.
Περι-νίσσομαι, Μ. νείσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) περιέρχομαι πέριξ τινός, περιπορεύομαι.
Περι-νοεω-ῶ, Μ. ήσω. Περιλαμβάνω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ καλὰ (κατὰ βάθος) ἢ ἐκ περισσοῦ (ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ἐκ περιουσίας). «Ἡμεῖς μὲν γὰρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ενενοοῦμεν, ὡς κτλ.. οὐ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, ὡς κτλ.,« Εὐς. (ὅθεν:) » Περινενοημένον, « Ῥτρ., » τὸ ἐξ ἐπινοίας τοῦ λέγοντός τι προσλαμβάνον.« (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ) Ἑρμγ.

Περινόησις, εως (ἡ), τὸ περινοεῖν, σκέψις βαθεῖα, μελέτη· κατανόησις·

Περινοητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ περινοεῖν, βαθύνους, συνετὸς, ἐπινοητικός.

Περίνοια (ἡ). περιουσία νοὸς, πνεῦμα, ὀξύνοια.

Περινομὴ (ἡ). περιοχὴ (τόπος ἀφιερωμένος πέριξ) ναοῦ, (ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια. » Ἐκ περινομῆς,« Δ. Ἀλ., κατὰ σειρὰν, ὁλοτρόγυρα, (Γαλλ.) à la ronde.

Περίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιουσίαν νοὸς, ἐφευρετικὸς, ὀξύνους, πνευματώδης, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Περινούστατος).

Περι-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι· (μτβτ. μὲ αἰτ.) τριγυρνῶ πέριξ τινὸς, κάμνω τὸν γύρον τȣ. »Ἀλώπηξ ἀπάτῃ περιενόςει τὸν κόρακα,« Μυθ.

Περινόστησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τριγύρισμα.

Περι-νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω) τι ὁλοτρόγυρα.

Περινότησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περινούστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Περίνους.

;Περινύμφιος (ὁ ϗ ἡ). ὁ περιτιθέμενος ἢ ὢν περὶ πολλοῦ εἰς τὸν νυμφίον ϗ τὴν νύμφην. » Στέφανος—,« Ἀθ.

Πέριξ [περὶ], ἐπίρ. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Τριγύρω, ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα. » Πέριξ δὲ τοῦ ἱροῦ φοίνικες πεφύκασι, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) »Πέριξ τὴν λίμνην οἰκέȣσι,« αὐτ. (καὶ χ. πτ.) »Πέριξ τοῦτον λαβούσας,« αὐτ., = Περιλαβούσας. (καὶ μτφορ.) »Ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες,« Εὐρ. (ϗ ἐνάρθρ.) »Ὁ (»Ἡ, » Τὰ) πέριξ, « Λξ.

Περι-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω (Καταξεσχίζω) τι ὁλοτρόγυρα, καταπληγόνω δέρνων.

Περίξεστος, ἡ ἢ η, ον ἢ ον. Ξυσμένος (Πελεκημένος) ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περι-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνων (Πελεκῶν) ὁμαλύνω τι ὁλοτρόγυρα. » Τὰ δὲ ἀγάλματα ῥινᾶται, πρίεται, περιξέεται, γλύφεται,« Κλμ. (ὅθ. μτνμ.) »Περιεξεσμένον τι ἔχει ἡ ἑρμηνεία καὶ εὐσταλὲς,« Δμτρ.

Περι-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι πανταχόθεν (ὅλως διόλȣ) ἢ πέριξ τινὸς, καταξηραίνω, [ἐκ τοῦ

Περίξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατάξηρος.

Περι-ξηράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Περίξυσμα (τὸ). τὸ ἀποπίπτον τοῦ περιξεομένου σώματος.

Περιξυστὴρ (ὁ). χειρȣργικόν τι ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνȣν ὁλόγυρα τὰ κόκκαλα, [ἐκ τοῦ

Περι-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω τι ὁλόγυρα, ξύνων ἰσάζω (ὁμαλίζω) ἢ ἀφαιρῶ.

Περίογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀγκώδης.

Περιογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρήσκω (Φουσκόνω) μὲ ὑπερβολήν.

Περιοδεία (ἡ). τὸ περιοδεύειν, περιέλευσις, γύρος (δρόμος) τὸν ὁπ. κάμνει τις περιοδεύων, περιήγησις, (Γαλλ.) tournée.

†Περιοδεύσιμος (ὁ, ἡ). (δρόμος) διὰ τοῦ ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ περιοδεύσῃ τις, γυριστὸς, περιοδευτός.

Περιόδευσις, εως (ἡ), = Περιοδεία.

Περιοδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιοδεύων (περιερχόμενος, περιηγούμενος κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἰατρὸς ἢ πραγματευτὴς περιφερόμενος ἀπὸ τόπȣ εἰς τόπον, (Γαλλ.) ambulant. (ἐκκλησ.) κληρικὸς περιοδεύων τὴν ἐπισκοπὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιερέως, (ἄλλ.) Ἔξαρχος, (Βαλσ. εἰς τὸν 57 καν. τῆς ἐν Λαοδικ. Συνόδου).

Περιοδευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ περιοδεύειν.

Περιοδευτὸς, ή, όν, = Περιοδεύσιμος.

Περι-οδεύω, Μ. εύσω. Περιπατῶ τριγύρω, κάμνω περίοδον, περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ, περιηγοῦμαι· (μτφορ.) περιεργάζομαι μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ (ἐνίοτε) ἀπατῶ, (Γαλλ.) circonvenir. (ἰατρ.) θεραπεύω (κυρ. διὰ περιοδικῆς μεθόδου)· (ῥτρ.) γράφω μὲ (μακρὰς) περιόδους, μεταχειρίζομαι ὕφος περιοδικόν. » Γελοῖον γὰρ (ἐπιστέλλοντα) περιοδεύειν, ὥσπερ οὐκ ἐπιστολὴν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα, « Δμτρ.

Περιοδία (ἡ), = Περιοδεία, περιήγησις (κυρ. διὰ ξηρᾶς)· περιγραφὴ ὁδοιπορίας· (ἰατρ.) θεραπεία διὰ περιοδικῆς μεθόδου.

Περι-οδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γαρακτῆρα περιοδικόν· συμβαίνω περιοδικῶς. » Πυρετὸς περιοδίζων, « Γαλ.

Περιοδικὸς, ή, όν. Ὁ συμβαίνων κατὰ περίοδον, (ἰατρ.) ὁ εἰς τακτικὴν ὥραν παύων ϗ πάλιν ἐπανερχόμενος· (ῥτρ.) γραμμένος μὲ περιόδȣς, τετορνευμένος.

Περιοδικῶς, ἐπίρ. Ὡς περιοδικός· μὲ περιοδικὸν ὕφος, κατὰ περιόδους. »Ἀστέρες περιοδικῶς ἀνατέλλοντες,« Πλ. »Οἱ περιοδικῶς νοσοῦντες, « Κασσ. Προβλ.

Περι-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ὁδοιπορῶ πέριξ τινός.

Περιοδονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας τὴν περίοδον (τῶν 4 ἀγώνων).

†Περίοδος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ περιοδεύων (κυρ. τὰς φρουρὰς ἢ ὡς φρουρὸς), περίπολος.

Περίοδος (ἡ). ἡ ἐν κύκλῳ περιφορά· ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπάνοδος· κυκλοφορία. » Ἄςρων (»Λόγων) —, « Πλάτ. Ξεν. » Χρόνου —, « Λξ. » Τὸ πυρετῶδες πολέμιον περιόδοισι, « Ἱππκρ. (τὸ ὁπ. ἐξηγεῖ ὁ Γαλην. »Βραδέσι περιπάτοις ἐπὶ πλείονα χρόνον ἐκτεινομένοις«.) »Τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδȣ ἐγκεχειρισμένος,« Ἡρωδ., (Γαλλ.) à son tour, ἢ à tour de rôle. 2) ὁ πέριξ τινὸς γινόμενος ἢ περιστρεφόμενος δρόμος· (ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια. » Τοῦ οὔρεος ἡ κατάβασις συντομωτέρη ἐστὶ πολλὸν, ἢ περ ἡ περιόδος τε καὶ ἀνάβασις, « Ἡρ. » Ἡ περίοδος τοῦ τείχεος οὐκ ὀλίγοι στάδ οἱ εἰσι, « αὐτ. 3) περιγραφὴ περιηγητοῦ, τοπογραφία· πίναξ γεωγραφικός. »Χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, « Ἡρ. 4) (ἰατρ.) ἡ εἰς καιρὸν ὡρισμένον διακοπὴ ϗ πάλιν ἐπάνοδος τοῦ παροξυσμοῦ. »Ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ ἢ τινος ἄλλου κακοῦ,« Δμ. 5) ἡ τακτικὴ δίαιτα, ὁ συνήθης τρόπος τοῦ ζῆν (Πλάτ. Πολιτ. Γ', 15). 6) (περιληπτ.) οἱ 4 κοινοὶ ἀγῶνες τῆς Ἑλλάδος, (ὅθ.) »Νενικηκὼς τὴν περίοδον, « Λξ., ὁ (ἄλλ.) Περιοδονίκης. (καὶ μτφορ.) »Πολιτικῆς περιόδου κατάλυσιν, « Πλ. 7) (ῥτρ.) φράσις συγκροτουμένη ἀπὸ διάφορα κῶλα πρὸς ἀπαρτισμὸν ὁλοκλήρου ἰδέας. »Ἔστι γὰρ περίοδος σύςημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταστρόφων, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον, « Δμτρ.

;Περι-οδυνάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιωδυνάω.

Περί-οιδα, Μ. είσομαι (παρτ. Περι-ῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω τι πολλὰ καλὰ (καλήτερα παρὰ κάθε ἄλλον), ὑπερέχω κατὰ τὴν γνῶσίν τινος πράγματος. » Ἴχνεσι περιῄδη (ὁ κύων),« Ὀδ. Ρ.

Περι-οιδαίνω ϗ

Περι-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρησμένος (φουσκωμένος) ὁλοτρόγυρα ἢ κατὰ πολλά. »Ὅταν μὴ ἔχῃ τὸ ἔντερον ὑγρασίαν, περὶ τὸν ἀπόπατον περιοιδῆσαν, ἀποφράσσει τὰς διεξόδους, « Ἱππκρ. (καὶ μτφορ.) » Τῇ ὀργῇ περιοιδαίνων,« Γργ. Νυσσ.

Περι-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κατοικῶ πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός.

;Περιοίκημα (τὸ). οἴκημα κείμενον πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός.

Περιοικία (ἡ), τὸ περιοικεῖν· ἢ κατάςασις τοῦ περιοίκου (εἶδος εἰλωτείας εἰς τοὺς Κρῆτας). 2) τὰ πέριξ (τὰ περίχωρα) πόλεως, (Γαλλ.) banlieue.

Περιοίκιον (τὸ). περιοχὴ οἴκου ἢ πόλεως· (ἐνίοτε) ἐνοίκιον(ς).

Περιοικὶς, ίδος (ἡ). πόλις κειμένη πέριξ (καὶ ὡς ἐπὶ τὰ πλ. ὑπαγομένη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν) ἄλλης πόλεως, (Λτ.) municipia. »Ὧν (πόλεων) οἱ πλεῖςα περιοικίδες γεγόνασιν ἢ καὶ πᾶσαι τῆς Νικοπόλεως, « Στρβ. ||. (οὐσ.) τὰ περίχωρα. » Παρὴν ὁμίλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλȣ κατ' ἄλλην χρείαν συνειλεγμένων, « Συν.

Περι-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ὁλοτρόγυρα· περικλείω δι' οἰκοδομήματος, περιτειχίζω. » Περιῳκοδόμησε τὸ χωρίον (τὴν αἱμασιὰν), « Δμ. (καὶ πθ.) » Περιοικοδομηθέντες ἐν τῷ ἱερῷ ἀπέθανον, « Θκ.

Περιοικοδόμημα (τὸ). τὸ πέριξ τινὸς οἰκοδόμημα, κτιστὸν περίφραγμα.

Περιοικοδομητέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιοικοδομέω.

Περιοίκιον (τὸ). τὸ περὶ τὴν καθαυτὸ οἰκίαν ἄλλο οἴκημα.

Περίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Σπάρτ.) » Περίοικοι, « ὅλοι οἱ ἄλλοι παρεκτὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν Σπαρτιατῶν ἐλεύθεροι Λακεδαιμόνιοι· (γεωγρφ.) οἱ κατοικοῦντες τὸν αὐτὸν (κυρ. μὲ ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς εὐκράτου Ζώνης) παράλληλον.

Περιοιστέος, α, ον, θετ. ⚓

Περιοίσω, μέλλ. τοῦ Περιφέρω.

Περι-οιγνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἰων. ἀντὶ Περιέρχομαι, περιπορεύομαι.

Περι-οκέλλω, Μ. οκελλῶ. (μὲ αἰτ. προθετ.) Περιπίπτω (Ἐξοκέλλω) εἰς.

†Περιοκωχὴ (ἡ), = Περιοχή.

Περι-ολισθαίνω (άνω, Μ. ολισθήσω. Ὀλισθρῶ καὶ πίπτω (πέριξ τινός) πίπτω (καταπίπτω) πανταχόθεν.

Περιολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., Ὀλίστρημα ⚓ πέσιμον.

Περιολκὴ (ἡ), τὸ περιέλκειν, τράβηγμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ἐδῷ καὶ ἀπ' ἐκεῖ)· περισπασμὸς, (Γαλλ.) diversion· (ἐν γέν.) ἀπασχόλησις.

;Περιομματοποιὸς (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἀνοίγων τινὸς τὰ ὄμματα. (μὲ γεν.) »Ψυχῆς —, « Ἰάμβλ.

Περιομφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ἀκόμη ὅλως διόλου ὀμφακώδης (ἄγωρος).

Περιὸν, οὐδ. τοῦ Περιών.

Περι-ονυχίζω, Μ. ίσω. Περικόπτω (Περιαιρῶ) τινος τοὺς ὄνυχας.

Περι-οπάζω, Μ. άσω, Π. διώκω τι κατόπιν, καταδιώκω.

Περιοπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιοράω.

†Περι-όπτομαι, ἄχρ. ἀντὶ Περιοράω, (ὀθ. ὁ) Μ. Περιόψομαι.

Περίοπτος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὁρατὸς, (συνκδχ.) ἐξέχων, ὑψηλός· (μτφορ.) διαπρέπων, θαυμάσιος, ἀξιοθέατος, (παρβλ.) Περίβλεπτος. 2) (ἐνεργ.) ὁ παραβλέπων, ἀπρόσεκτος.

Περιόπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίοπτον, περιβλέπτως ἢ 2) ἀπροσέκτως(;).

Περιόρασις, εως (ἡ). κύτταγμα ὁλόγυρα, περίβλεψις. 2) (συνκδχ. ⚓ τρπ.) παράβλεψις, παραμέλησις(;).

Περιορατέον, θετ. τοῦ

Περι-οράω-ῶ, Μ. όψομαι (πρκ. Περιώρακα, ἀόρ. Περιεῖδον καὶ πθ. Περιώφθην κτλ.). Βλέπω τριγύρω μου ἢ ὁλοτρόγυρα· παρατηρῶ· προσμένω. » Περιιδεῖν τὸ μέλλον, « Θκ. (καὶ μσ.) » Καὶ τοὺς Μ. ἐπιστάμενοι περιορωμένους, ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται, « αὐτ. 2) (συνήθ.) βλέπω μὲ ἀδιαφορίαν· (συνκδχ.) ἀνέχομαι, ἀφίνω νὰ γένῃ τι, παραβλέπω, παρορῶ· παραμελῶ. (μὲ μτχ. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Μὴ περιίδητε ἡμέας διαφθαρέντας, « Ἡρ. » Περιιδέειν αὐτὸν ἀεῖσαι « αὐτ. » Οὐ περιορέοντας ἀπέλκειν τοὺς Ἱκέτας ἐκ τοῦ ἱροῦ, « αὐτ. 3) (μσ. μὲ γεν.) φροντίζω περί τινος, προσέχω. »Περιορώμενος τῆς Μένδης, μή τι πάθῃ, « Θκ. » Σφίσι δὲ περιοπτέον εἶναι, τοῦτο μάλιστα, ὅπως μὴ στασιάσωσι, « αὐτ. 4) χάνω τὸν καιρόν μου βλέπων ἐδῷ καὶ ἐκεῖ, ὀκνῶ, διστάζω. » Μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους, « Θκ. (καὶ χ. πτ.) » Διανοούμενοι μὲν ⚓ πρότερον στρατεύειν, μέλλοντες δὲ ἔτι ⚓ περιορώμενοι, « αὐτ.

Περιοργὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πλήρης ὀργῆς, καὶ τὰ πολλὰ θυμωμένος, (εἰς τὸν Θκ. ἄλλ. ἐσφαλμ. γρφ. Περὶ ὀργῆς).

Περι-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι (Θυμόνω) μὲ ὀργὴν, παροργίζομαι.

;Περίοργος (ὁ, ἡ), = Περιοργής.

Περι-οργυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου εἰς ὀργυιὰν πέριξ τινός (ἵνα μετρήσω τὴν περιφέρειάν του).

Περιόργως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν (ὑπερβολικὴν) ὀργήν.

Περιόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ὄρθρον. ||. Περιόρθριον (τὸ), τὸ περὶ τὸν ὄρθρον μέρος τῆς νυκτός.

Περιόρθρον (τὸ), = Περιόρθριον.

Περι-ορίζω, Μ. ίσω. Περικλείω (Περιλαμβάνω) ἐντὸς ὁρίων· (τρπ.) διορίζω μὲ ἀκρίβειαν, προσδιορίζω· (ἐνίοτε) ἐξορίζω.

Περιόρισις, εως (ἡ), = Περιορισμός.

Περιόρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε περιωρισμένον (προσδιωρισμένον κτλ.).

Περιορισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ περιορίζειν, ὁ ἐντὸς ὁρίων περικλεισμός· (τρπ.) ἀκριβὴς προσδιορισμός· (Νμ.) ἐξορία εἰς μέρος προσδιωρισμένον, (Γαλλ.) déportation. »Ἐὰν ὁ ἐξορισθεὶς μὴ πειθαρχῇ τῇ ἐξορίᾳ, ἀντὶ τῆς ἐξορίας διηνεκῶς τὸν περιορισμὸν ὑφίσταται, « Πανδ.

Περιοριστέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιορίζω.

Περιοριστικὸς, ἡ, όν. Περιορισμοῦ δηλωτικὸς, προσδιοριστικός.

Περιοριστὸς, ἡ, όν. Περιωρισμένος ἢ δυνάμενος νὰ περιορισθῇ (⚓ τρπ. προσδιορισθῇ, ἐξηγηθῇ), καταληπτός.

Περι-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος πέριξ τινός. 2) = (ἢ συγχ.) τῷ

Περι-ορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω ⚓ ἀράζω τὸ πλοῖόν μου πέριξ τινός, μεταφέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον (κυρ. περικάμπτων ἀκρωτήριον).

Περι-οροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ ὄροφον. » Ναὸς στοᾷ περιοροφούμενος, « Ι. Φωκ.

Περι-ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω (Ἀνοίγω λάκκον) ὁλόγυρα, περικλείω μὲ χανδάκι· (γεωπον.) ξελακκόνω.

Περι-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Χορεύω πέριξ τινός.

Περίοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολλὴν (βαρεῖαν) ὀσμήν.

Περιόστεος (ὁ, ἡ). ὁ περιεχόμενος ἀπὸ ὀστέα ἢ· ὧν πέριξ ὀστέου. ||. (οὐσ.) Περιόστεον (τὸ), « Ἀνατομ., ὁ ὑμὴν ὁ περικαλύπτων τὰ ὀστᾶ.

Περι-οσφραίνομαι, Μ. οσφρανθήσομαι. Ὀσφραίνομαί τι ὁλοτρόγυρα.

Περι-οτρύνω, Μ. υνῶ, = Παροτρύνω.

Περιουσία (ἡ), [περιών, -οῦσα]. ἡ περισσεύουσα κατάστασις, περίσσευμα κέρδους, πλοῦτος· ἀφθονία. »Δύχμηρός τις ⚓ ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος, « Πλάτ. (συνήθ.) »Ἐκ περιουσίας, « φρσ., ἐκ τοῦ περισσεύματος, (ἐπμ.) ἀφθόνως· χωρὶς κόπον, εὐκόλως· ἀκινδύνως. »Ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, « Δμ., χωρὶς νὰ χάνῃ (χωρὶς νὰ τὸν κοστίζῃ) τίποτε. »Ἐκ περιουσίας πονηροί, « αὐτ., χωρὶς ἀνάγκης ἢ εὐλογοφανοῦς αἰτίας, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀχρειότητα ψυχῆς. 2) τὸ περιεῖναι, σωτηρία· ὑγιεινὴ κατάστασις, (Ἱππκρ.).

Περιουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω περιουσίαν (ἀφθονίαν) τινὸς πράγματος, εἶμαι πλούσιος ἀπό· διαπρέπω εἴς τι. (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐξοδεύω τὸ περισσεῦον τῆς καταστάσεώς μου εἰς.

Περιουσιασμὸς (ὁ), τὸ περιουσιάζειν, ἀπόλαυσις πλήθους ἀγαθῶν· ἀφθονία· περιουσία.

Περιουσιαστέον, θετ. τοῦ Περιουσιάζω.

Περιουσιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποτελῶν περιουσίαν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τοῦτο.

Περιούσιος (ὁ, ἡ). πλούσιος, ἄφθονος. 2) ἐκλεκτός. » Λαὸς —, « Γρφ.

Περιοφθάλμιος ⚓ Περιόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Περιοφθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Περιοράω.

Περιοχεὺς, έως (ὁ). χεροῦλι (πιάσιμον) ἀγγείου.

Περι-οχέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρω (καὶ μσ. Περιφέρομαι) ἐπ' ὀχήματος· (πθ.) μὲ περιέρχεταί τις ἔποχος.

Περιοχὴ (ἡ), τὸ περιέχειν ἢ περιέχεσθαι· περικύκλωσις· πολιορκία. »Ὄντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, « Γρφ. 2) τὸ περιέχον· περίβολος (» Θύρα [»Πύλη] περιοχῆς, « Ψαλμ., περιπεφραγμένη, ὠχυρωμένη)· περιφέρεια· ἐξώφλοιον, περικάλυμμα. »Ὅσα κάθυγρα καὶ ψυχρά, καὶ τοῖς καρποῖς ἢ τοῖς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρά, καὶ ὧν αἱ περιοχαὶ τοιαῦται καὶ ἅμα πλείους, « Θφρ. 3) τὸ περιεχόμενον· ὄγκος· ἄθροισμα· περικοπὴ ἢ ὑπόθεσις συγγράμματος· (ῥτρ.) = Περίοδος. »Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς, ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, « Εὐαγγ. » Περιοχὴν εἰς τὰ ἔθνη ἀπέστειλε, « Γρφ., σύντομον ἐγκύκλιον.

Περίοχος (ὁ, ἡ). περικλεισμένος, περιτριγυρισμένος.

Περιόψομαι, μέλλ. τοῦ Περιοράω.

Περιπάθεια (ἡ). σφοδρότης πάθους, συγκίνησις, παραφορά.

Περι-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαί τι περιπαθῶς, εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν συγκίνησιν πάθους (παραφορὰν, ἀνησυχίαν)· ἐκφράζω μὲ σχήματα ἢ λέξεις τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς μου, (παρβλ.) Παθαίνομαι.

Περιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς (κυριευμένος ἀπὸ) σφοδρὸν πάθος, (Γαλλ.) passionné.

Περιπάθησις, εως (ἡ), = Περιπάθεια.

Περιπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ πολὺ πάθος, μὲ μεγάλην ταραχὴν (ἀνησυχίαν) ψυχῆς, μὲ παραφορὰν πάθους.

Περι-παιφάσσω (χ. Μ.), Π. στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου (κυττάζω μὲ ἄγριον βλέμμα) ὁλοτρόγυρα.

Περι-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι-πάλλω, Μ. παλῶ, Π. σείω τι ὁλοτρόγυρα. || (πθ. ἢ ἀμτβτ.) σείομαι (τρέμω) ὅλος.

Περιπάμπαν, ἐπίρ. Π. = Πάμπαν (μὲ πλειοτέραν ἐπίτασιν).

Περιπαμφανόων, Π. μτχ. τοῦ ἀχρ. Περιπαμφανάω, λάμπω (ἀκτινοβολῶ) πανταχόθεν.

Περι-παπταίνω, Μ. ανῶ, Π. κυττάζω φοβισμένος ὁλοτρόγυρα· (μτβτ.) περιφέρω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἴς τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περι-πάσσω (ττω), Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) ὁλοτρόγυρα.

Περίπαστος (ὁ, ἡ). πασπαλισμένος γύρω-τριγύρω.

Περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιέρχομαι πρὸς περίπατον, περιδιαβάζω· περιπατῶν συνδιαλέγομαι (κυρ. περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων)· (μτφ. ἐν γέν.) βαδίζω, (κοιν.) περπατῶ. » Καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς (ὁ χωλὸς) εἰς τὸ ἱερὸν περιπατῶν, « Γρφ. (καὶ μτφορ.) » Περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, « αὐτ., διάγειν, πολιτεύεσθαι.

†Περιπάτημα (τὸ). κίνημα περιπατοῦντος.

Περιπάτησις, εως (ἡ), τὸ περιπατεῖν, περιπάτημα, περιδιαβασις· (συνκδχ.) συζήτησις (συνδιάλεξις) περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων.

Περιπατητής, οῦ (ὁ). ὁ περιπατῶν (περιδιαβάζων).

Περιπατητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων ἢ καμωμένος) νὰ περιπατῇ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀπὸ τοῦ Περιπάτου (ἴδε τὴν λεξ.) φιλοσόφων, ὁπαδὸς τοῦ συσήματος τοῦ Ἀριστοτέλους. » Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης ϗ Θεόφραστος καὶ πάντες οἱ Περιπατητικοί, « Πλ.

Περιπατητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σύστημα τῶν περιπατητικῶν, ὡς περιπατητικός.

Περίπατος (ὁ), τὸ περιπατεῖν, περιδιάβασις· τόπος πρὸς περιδιάβασιν. » Πορεύομαι.. πρὸς περίπατον ἔξω τείχους, « Πλάτ. 2) (συνκδχ.) συνδιάλεξις (κυρ. περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων)· μέρος ὅπω συνήθως ἐγίνοντο τοιαῦται συνδιαλέξεις, (ἰδιαιτ.) τὸ Λύκειον (γυμνάσιον τῶν Ἀθηνῶν) ὅπου ἐδίδασκε περιπατῶν ὁ Ἀριστοτέλης· (ἐν γέν.) σχολεῖον φιλοσοφίας. » Ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου, « Ἀθ. » Οἱ τὸν Ἀριστοτέλης περίπατον ἐπιγραφόμενοι, « Ἀκ.

Περι-παύω, Μ. παύσω. Παύω (Καταπαύω) τι πανταχόθεν. ‖ (μσ. ἡ πθ.) Παύω (παύομαι) ὅλως διόλου.

Περι-παχύνω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι ὁλοτρόγυρα.

Περιπεδινός, ἡ, όν. Περιτριγυρισμένος ἀπὸ πεδιάδας.

Περιπεζία (ἡ), ἴδε Περιπέζιος.

Περιπεζίδες (αἱ). στολισμὸς τις τῶν ποδῶν· εἶδ. ἐμβάδων ἢ περικνημίδων (;), [ἐκ τοῦ

Περιπέζιος, α, ον. Ὁ περὶ τὴν πέζαν (τοῦ ποδὸς ἢ τοῦ ἐνδύματος)· (συνκδχ. καὶ τρπ.) τὰ πεινὸς, πρόσγειος. 2) ὅπω δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ, πορευτός. ‖. (οὐσ.) Περιπεζία (ἡ), μέρος χαμηλόν.

Περιπεζίως, ἐπίρ. Χαμηλὰ· (μτμ.) κοινολεκτικῶς.

Περίπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ πέζαν (ποδόγυρον). » Χιτὼν—, « Γλσ., (παρβλ.) Διάπεζος.

Περι-πείρω, Μ. περῶ. Περνῶ τι εἰς τὴν ἢ ὡς εἰς σοῦβλαν. » Ἑαυτῷ τὸ ξίφος περιέπειρε, « Χρσ. (καὶ μτμ.) » Περιέπειρεν ἑαυτοὺς ὀδύναις, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Περιεπάρη τῷ ἀγκίστρῳ, « Ἀκ. (ϗ μτμ.) » Αὐτὸς αὐτῷ περιπείρεται, « Κλμ., πιάνεται ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν.

Περι-πέλομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) εἶμαι πέριξ τινὸς, ἔχω περικυκλωμένον τι, περιπολῶ. (μὲ αἰτ.) » Ἄστυ περιπλομένων δηίων, « Ἰλ. Σ. (ἢ δοτ.), » Μίτραν μαστοῖς περιπλομέναν, « Ἐπγρ.

2) (μὲ γεν.) = Περιγίνομαι, διασώζομαι· ὑπερέχω κτλ. 3) (χ. πτ.) κυκλοφορῶ· κάμνω τὴν περίοδόν μου. » Περιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ὅμ., (παρβλ. Ἐπιπέλομαι ϗ Περιτέλλομαι).

Περίπεμπτος (ὁ, ἡ). σταλμένος εἰς ὅλα τὰ πέριξ, [ἐκ τοῦ

Περι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ὁλοτρόγυρα, στέλνω εἰς μέρος ὅπου ἴνα φθάσῃ τις· πρέπει νὰ περιπλεύσῃ (Θκδ. Δ', 27)· στέλνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (εἰς ὅλα τὰ πέριξ) πρὸς ἀναζήτησίν τινος.

Περι-πένομαι (χ. Μ.), Π. = Ἀμφιπένομαι, κοπιάζω (καταγίνομαι) εἴς τι.

Περιπεπαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ τοῦ Περιπείρω.

Περιπεπεμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιπίπτω.

Περιπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Περιπετάννυμαι.

Περίπεπτος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ πρόσχημα, ἐπίπλαστος, [ἐκ τοῦ

Περι-πέπτω καὶ Περι-πέσσω, Μ. πέψω. (κυρ.) Σκεπάζω (Πασπαλίζω) ὁλοτρόγυρα τὸ ζυμάρι μὲ ἀλεύρι ἵνα κάμῃ κόραν εἰς τὸν φοῦρνον τὸ ψωμί· (συνήθ. μτφορ.) περικαλύπτω μὲ εὐσχημον πρόσχημα, (συνκδχ.) ἀπατῶ, δελεάζω. » Τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιεφθείς, « Ἀρστ.

Περιπετάδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περιπετάσματος, [ἐκ τοῦ

Περι-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι γύρω-τριγύρω ἢ πέριξ τινός. » Προσκεφάλαια ἔθηκε, καὶ φοινικίδας περιεπέτασεν, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) » Φορεῖον χρυσοῦν περιπεπετασμένον πορφύραν, « Σύγκ.

Περιπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται πέριξ τινός, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφορ.) πρόσχημα. » Σεμνότητος—, « Εὐρ.

Περιπεταστὸς, ἡ, όν. Ἁπλωμένος ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. » Περιπεταστὸν, « Ἀρστ., εἶδος ἐρωτικοῦ φιλήματος, (παρβλ. Μανδαλιωτός).

Περιπέτεια (ἡ). μεταβολὴ ἀνέλπιστος τῆς τύχης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), συμβεβηκὸς παράδοξον, (ἐν γέν.) περίστασις, περίπτωσις· (ἰδιαιτ.) συμβεβηκὸς ἀνέλπιστον πρὸς λύσιν τῆς περιπλοκῆς τοῦ δράματος. » Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνωρίσεις, ὥσπερ ἡ ἐν νήπτροις, βελτίους, « Ἀρστ., [ἐκ τοῦ

Περιπετὴς [περιπίπτω], έος (ὁ, ἡ). πεσμένος τριγύρω εἰς ἢ ἔχων πεσμένον τριγύρω του τί. » Περιπετὴς γίνεσθαί τινι, « Αξ., περιπίπτειν εἰς. » Πέπλοισι περιπετὴς, « Αἰσχλ., σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα μὲ. » Ἔγχος περιπετές, « Σοφ., ἐπάνω εἰς τὸ ὅπ. ἔπεσέ τις (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). (καὶ τρπ.) » Περιπετεῖς τύχαι, « Εὐρ., αἱ περιφάσεις, αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης. » Περιπετὴ ἐποιήσαντο σφίσι αὐτοῖσι τὰ πρήγματα, « Ἡρ., ἔγιναν μόνοι των αἴτιοι τῆς συμφορᾶς των.

Μόνοι τῶν αἴτιοι πτῆσομαι, = Περιπέτομαι.

Περι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Περιπέτομαι.

†Περι-πετρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κτυπῶ ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας ϗ συντρίβομαι.

Περίπετρος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος πανταχόθεν ἀπὸ πέτρας (βράχους).

Περι-πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Περιπεπτω(-πέσσω).

Περιπευκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [περὶ, πεύκη]. πολλὰ πικρὸς (φαρμακερὸς). » Βέλος—, « Ἰλ. Λ.

Περιπεφρασμένος [περιφράζομαι], ἐπίθ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν στόχασιν (προσοχὴν, φρόνησιν), περιεσκεμμένως.

Περιπηγὴς, έος (ὁ, ἡ). πηγμένος ὁλοτρόγυρα (εἰς ταῖς ἄκραις).

Περίπηγμα (τὸ). ξύλον ἐμπηγμένον πέριξ τινός, [ἐκ τοῦ

Περι-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω τι πέριξ τινός· περικλείω ἢ ξυλόνω ὁλοτρόγυρα μὲ παλούκια. » Περὶ δὲ πᾶσαις (τὸ ἄλσος), « Πίνδ. 2) πήγω (κάμνω νὰ πήξῃ) τι εἰς ταῖς ἄκραις ὁλοτρόγυρα, (χυδ.) περιτουπόνω. » Περιπήγνυται ῥᾳδίως τὸ ὕδωρ παντὶ τῷ βαπτισθέντι εἰς αὐτό, « Στρβ. » Τὰς ἔξωθεν αὐταῖς περιπηγνυμένας σάρκας, « Γαλ.

Περι-πηδάω-ῶ. Μ. ήσω. Πηδῶ πέριξ τινός.

Περιπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περι-πηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ὁλόγυρα μὲ πηλόν. » Χυτρίδιον καινὸν ἐμβάλλοντες, εἶτα περιπηλοῦντες ἔξωθεν, « Γαλ.

Περίπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπήγνυμι, ἔμπηγμα ὁλοτρόγυρα· πήξιμον εἰς ταῖς ἄκραις, (χυδ.) περιτούπωμα· (μτφορ.) παγίωσις, (Γάλλ.) consolidation.

Περι-παχύνομαι [π. πῆχυς], Μ. υνοῦμαι. Ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω.

Περι-παιόνω, Μ. ανῶ. Παχύνω τι μὲ ὑπερβολήν.

¡Περιπεῖσματα (τὰ), [π. πιέζω], ἴδε Περιπίσματα.

Περίπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρός.

Περιπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς.

Περι-πίμπλημι, Μ. περι-πλήσω. Γεμίζω ὅλως διόλου.

Περι-πίμπρημι, Μ. περι-πρήσω. Καίω (Κατακαίω) ὁλοτρόγυρα, πυρπολῶ ὅλα τὰ πέριξ.

Περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Περιέπεσον κτλ.). Πίπτω τριγύρω ἢ ἐπάνω εἴς τι (εἰς τρόπον ὥστε τὸ σκεπάζω πανταχόθεν)· (μτφορ.) πίπτω (καταντῶ) εἰς δυστυχίαν τινά, μὲ εὑρίσκει (εὑρίσκομαι περικυκλωμένος ἀπὸ) κακὸν τι· (ἐν γέν.) συναντῶ, συναπαντῶ. (μὲ δοτ.) » Περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, « Ἀρστ., θᾶ πέσω ἐπάνω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά μου, θὰ σκοτωθῶ μέ. » Ἀησταῖς περιέπεσε, « Γρφ. » Γραμματεῖ περιπεσών, « Πλ., συνέπεσε (κατὰ δυστυχίαν τοῦ) νὰ εὕρῃ. » Καὶ αὐτῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος ὁ Πᾶν περιπίπτει, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω, « Αἰσχλ., πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγια μου. » Ὁ λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει, « Ἡρ., ἀντιφάσκει. » Μὴ ἐξ ὑγρᾶς σοι ἑαυτῷ περιπέσῃς, » αὐτ., γένῃς μόνος αἴτιος τῆς δυστυχίας σου, ἐπισύρῃς κακόν τι εἰς σεαυτόν. » Οὕτως εὐάλωτόν ἐσιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, « Γρ. (καὶ προθετ.) » Ἐν σφίσιν αὐτοῖς περιπεσόντες ἐφάλησαν, « Θκ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Ταρασσομένων τῶν νεῶν καὶ περιπιπτουσῶν περὶ ἀλλήλας, « αὐτ. (καὶ γεν. πθ.) » Πόλιν δουλοσύνῃ περιπεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βαρβάρων, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰς περιπετείας εἰς τὴν τοῦ συμφέροντος μερίδα περιπεπτωκέναι, « Πλθ., κατήντησαν, ἀπέβησαν. (καὶ τρτπρσ.) » Ἴνα μοί τι περιπίπτῃ κακὸν, « Ἀρχ., ἂν μοι συμβῇ. (καὶ ἀπολ.) » Ἀλογηθῆναι καὶ περιπεσεῖν, « Πλθ., σφαλῆναι, δυστυχῆσαι.

‡Περιπίσματα (τὰ), Σχλ. Ἀρχ., τὰ τσήπουρα τῶν σταφυλιῶν ἢ τῶν ἐληῶν, (ὅπου ἄλλ. διορθ. Περιπιέσματα ἢ ἄλλ. Περιπτίσματα).

Περι-πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ὁλοτρόγυρα μὲ πίσσαν, = Περικωλίζω.

Περι-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιπίπτω.

Περι-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. ἀντὶ Περιπλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ περιφέρεται (ἢ μσ. ἢ πθ. Περιφέρομαι) τῆδε κἀκεῖσε. » Κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν καὶ περιπλανώμενος, » Λκ. (ἢ μτνμ.) » Τόδε με δέρμα περιπλανᾶται θηρὸς, « Πίνδ., = Περίκειται, μὲ σκεπάζει ὁλόγυρα.

Περιπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος).

Περιπλάνησις, εως (ἡ), τὸ περιπλανᾶν ἢ περιπλανᾶσθαι.

Περιπλάνιος, α, ον, Π. ἀντὶ Περιπλανὴς, πολυπλάνητος. » Βίος —, « Ἐπγρ., ὁ τοῦ περιπλανωμένου.

Περίπλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπλάσσω, ἢ περὶ τινὸς πρόσθεσις πηλοῦ κτλ.

Περίπλασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιπλάσσεται (προσκολλᾶται ὡς κατάπλασμα) εἴς τι. » Ψιμμυθίου —, « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » Μὴ πρόσεχε τῷ ἔξω ἀνθρώπῳ· περίπλασμά ἐστι τοῦτο, « Γρ. Νύσ.

Περι-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Ἀλείφω τι ὁλοτρόγυρα. » Πηλῷ (« Ψιμμυθίῳ) —, « Ἀρστ., Ἀθ.

‡Περίπλαστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) ψευδὴς, ἐπίπλαστος, (συγχ. τῷ Παράπλαστος).

Περι-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον πέριξ τινὸς, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Περιπλέγδην, ἐπίρ. Περιπλεκτὰ, ἀγκαλιαστά· ἐν εἴδει περιπλοκάδος, (συγχ. τῷ Περιπλήγδην).

†Περι-πλέγνυμι, Γλσ. ἀντὶ Περιπλέκω.

Περίπλειος (ὅ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίπλεος.

Περιπλεκὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Περίπλεκτος.

Περιπλεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι ἐπιτήδειος.

Περίπλεκτος (ὁ, ἡ). περιπλεγμένος.

Περι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι πέριξ τινός· πλέκω ἓν μετ' ἄλλου· (μτφορ.) ἐμπερδεύω, δυσκολεύω. (ἰδιαιτ.) ὁμιλῶ ἀλληγορικῶς (μὲ περιπλοκάς). ‖. (μσ. ἢ πθ.) τυλίζομαι πέριξ τινός, σφιχταγκαλιάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Περιπλακέντες ἀλλήλοις, « Ἀρστ. » Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις, δι' ἁρπαν τῆς παραπτώσεως, « αὐτ. » Ἱστῷ περιπλεχθεὶς, « Ὀδ. Ζ. (καὶ χ. πτ.) » Τί δεῖ περιπλέκειν, « Ἀρ., (κοιν.) τί τὰ κλωθογυρίζεις;

Περίπλεξις, εως (ἡ), τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἀγκάλιασμα, περιτύλιγμα περιπλοκάδος.

Περίπλεος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ ἐντελῶς γεμάτος, (κοιν.) γεμάτος πέρα-πέρα· περισσεύων, (κοιν.) παραπανιστός. » Ἔγειν δὲ χρὴ καὶ ξύλα περίπλεα ἢ ἅρμασι καὶ ἁμάξαις, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Περίπλεον, ἐπίρ. Πληρέστατα, ἀρθόνως.

Περι-πλευμονία, Περι-πλευμονιάω, Περι-πλευμονικὸς, Ἀττ. ἀντὶ Περιπνευμονία κτλ.

Περι-πλευρίδιον (τὸ). σκέπασμα (περικάλυμμα) τῶν πλευρῶν, ἴδε Παραπλευρίδιον.

Περι-πλευρίζω, Μ. ίσω. Ἀγκαλιάζω.

‡Περι-πλευριτικὸς, ἡ, όν, = Πλευριτικός.

Περίπλευρος (ὁ). ὁ περὶ τὰς πλευρὰς (περὶ τὰ πλάγια), (Γαλλ.) latéral.

Περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω πέριξ τινός· κάμνω διὰ θαλάσσης τὸν γύρον τινὸς τόπου· (χ. πτ.) περιέρχομαι μὲ τὸ πλοῖόν μου, (Γαλλ.) croiser. (μτνμ.) κινοῦμαι τῆδε κἀκεῖσε, κυμαίνομαι, κλονοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Περιπλέοντες τὴν Εὔβοιαν, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἢ ἐπίρ. Τοπ.) » Τριήρεις περιπλεούσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν, « Ξεν. » Αὐτὸς μὲν πεζῇ ἦλθεν (ἀπὸ Καρδίας) εἰς Σηστόν, τὰς δὲ ναῦς περιπλεῖν ἐκεῖσε ἐκέλευσεν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Περιπλέων ἐλάμβανεν ὅ,τι ἠδύνατο, « αὐτ. » Ὡς μὴ περιπλέῃ τὰ ἐπιδέσματα, « Ἱππκρ., ἵνα μὴ σαλεύωσιν ὡς χαλαρωμένα.

Περίπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Περίπλεος.

Περιπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πολλὰ γεμάτος· πολυπληθὴς, πολυάνθρωπος· (συγκρ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος· (μὲ δοτ.) πλήθων ἀπό. » Αἱ πίτθαι περιπληθεῖς τότε μάλιστα γίνονται τῷ γάλακτι, « Κλιμ.

Περι-πλήθω, Μ. πλήσω. Εἶμαι πολλὰ ἢ ἐντελῶς γεμάτος (Ἔχω πλῆθος) ἀπό. (μὲ γεν.) » Πόλις.. νεκρῶν περιπλήθουσα, « Τρυφιόδ.

Περιπλίγδην καὶ Περιπλίξ, ἐπίρ. Μὲ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ πέριξ (πρὸς περιπλοκὴν) τινός, (παρβλ.) Περιβάδην, ἓξ τοῦ

Περι-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Περιπλέκω (Περιλαμβάνω) τι μὲ τὰ σκέλη μου, (παρβλ.) Περιβαίνω.

Περιπλοκάδην, ἐπίρ. = Περιπλέγδην.

Περιπλοκὴ (ἡ). τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἀγκάλιασμα· (μτνμ.) ἐμπέρδεμα. » Λόγων —, « Εὐρ.

Περίπλοκος (ὁ, ἡ). περιπλεγμένος, παρατυλιγμένος· ἐμπερδεμένος.

Περιπλόμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Περιπελόμενος, μτχ. τοῦ Περιπέλομαι.

Περίπλους-ους (ὁ, ἡ). (ἀνεργ.) ὁ περιπλέων (πθ.) τὸν ὁπ. δύναται νὰ περιπλεύσῃ τις. » Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ἐντομώτατα, νῆι στρογγύλῃ, τεσσάρων ἡμερῶν ἢ ἴσων νυκτῶν, « Θκ. ‖. (αὐτ.) τὸ περιπλέειν, πλεύσιμον πέριξ τινὸς τόπου (κυρ. πρὸς περιήγησιν)· (συνκδχ.) περιγραφὴ τοιαύτης περιηγήσεως. 2) (ἀνατομ.) = Περιτόναιον.

Περίπλυμα (τὸ). τὸ καθαρισθὲν διὰ περιπλύσεως· τὸ ὑγρὸν διὰ τοῦ ὁπ. ἔγινεν ἡ περίπλυσις, τὸ ἀπόπλυμα. » Τέφρας —, « Ἀξ., ἡ θολιοστακτή.

Περι-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω τι ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, πλύνω παστρικὰ, ξεπλύνω. » Τὰς χύτρας —, « Παλλάδ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἡ ἅλμη περιπλυθῇ, « Θφρ.

Περίπλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλύσιμον ὁλοτρόγυρα, ξέπλυμα. » Κοιλίης —, « Ἀρετ., ἡ ὑπερβολικὴ διάρροια. 2) = Περίπλυμα. » Κοιλίης περίπλυσις ἐξέρυθρος, « Ἱππκρ.

Περι-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιπλέω.

Περι-πνείω, Π. ἀντὶ Περιπνέω.

‡Περιπνευματικὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐαφλμ. ἀντὶ) Περιπνευμονικός.

Περιπνευμονία (ἡ). νόσος περὶ τὸν πνεύμονα, φλόγωσις τοῦ πνεύμονος.

Περι-πνευμονιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) περιπνευμονίαν.

Περιπνευμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν περιπνευμονίαν.

Περι-πνέω, Μ. πνεύσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) ψυχῶ πέριξ τινός· (πθ.) ἔχω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀέρα. 2) (μὲ γεν.) μυρίζω (ἀναδίδω ὀσμὴν) πανταχόθεν.

Περιπνιγὴς, έος (ὁ, ἡ). πνιγμένος ἢ πνιγόμενος ἀπὸ στενοχωρίαν, κλεισμένος ὁλοτρόγυρα.

Περι-πνίγω, Μ. πνίξω. Στενοχωρῶν πανταχόθεν πνίγω.

Περιπνοὴ ἢ Περίπνοια (ἡ). τὸ περιπνέειν, φύσημα τοῦ ἀέρος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἓξ τοῦ

Περίπνεος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιπνέων (ι) ἢ περιπνεόμενος, ἔχων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀέρα.

Περιπόδιος, α, ον. Ὁ πέριξ τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ποδῶν. » Κόσμος —, « Ἐπγρφ., = τῷ ‖. οὐσ.) Περιπόδιον (τὸ). ὁ ποδόγυρος.

Περιπόθητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποθητὸς (ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητός).

Περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ μείνῃ (νὰ περισεύσῃ) τι ἢ νὰ γλυτώσῃ (νὰ ἐπιζήσῃ) τις, σώζω, διασώζω· οἰκονομῶ. » Ὡς δὲ πεσὼν οὐκ ἀπέθανε, οἱ Πέρσαι περιποιῆσαί μιν περὶ πλείστου ἐποιήσαντο, ἰώμενοι τὰ ἕλκεα, « Ἡρ. » Ἐπὶ τούτοισι ἡ στρατιὴ ἐγένετο διαφθεῖραι καὶ περιποιῆσαι, « αὐτ. (ἢ χωρὶς ττ.) » Τὸν ἀπ' ὀλίγων περιποιοῦντα ἐλπὶς ἐστὶν ἀπὸ πολλῶν γ' ἂν πάνυ ῥᾳ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θίως πολλὴν περιουσίαν ποιῆσαι, « Ξεν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) πορίζω (προμηθεύω) τι εἴς τινα, πρεξενῶ, (ἐπὶ κακοῦ) προσάπτω· (μσ.) πορίζομαι δι' ἑμαυτόν, ἀποκτῶ· (ἐνίοτε) οἰκειοποιοῦμαι. » Τιμὴν (» Αἰσχύνην κτλ.) περιποιεῖν τινι, « Αξ. (καὶ μσ.) « Ἑαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι, « Ξεν. (καὶ παθ.) » Τὸ περιποιηθέν, « Αξ., τὸ ἀποκτηθέν. 3) κάμνω (κατασκευάζω) τι περιττῶς (μὲ πολλὴν ποικιλίαν, λεπτολογίαν). » Ὄργανον περιπεποιημένον, « Θφρ. (Ἱστορ. Φυτ. Θ', 3, 4), πολυποίκιλον, (Γαλλ.) très-compliqué.

Περιποίησις, εως (ἡ), τὸ περιποιεῖν, περίσσευσις· διατήρησις· προμήθευσις· ἀπόκτησις κτλ.

Περιποιητικός, ἡ, ὁν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ περιποιεῖν· (μὲ γεν.) ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προξενεῖν τι. » Πολλῶν ὄντων τῶν τῆς ὑγείας περιποιητικῶν, « Γαλ.

Περιποιητικῶς, ἐπίρ. (Γραμτ.). Κατὰ τρόπον περιποιήσεως.

Περιποικίλλω, Μ. ιλῶ. Στολίζω παντοιοτρόπως μὲ πολυποίκιλα πλουμίδια.

Περιποίκιλλος (ὁ, ἡ). παρδαλὸς ὁλοτρόγυρα ἢ, ὅλως διόλου παρδαλός.

Περι-ποιπνύω, Μ. ὑσω, Π. (μὲ αἰτ.) καταγίνομαι ἐπιμόνως (μετὰ σπουδῆς) εἴς τι. » Θῶας ἔλαφον περιποιπνύεσθαι ἀγρομένους, « Ὀππ.

‡**Περι-παλάζω**, Μ. άσω, ἀμφ. ἀντὶ Ἐπιπολάζω.

Περιπολάρχης καὶ **Περιπόλαρχος**, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῶν περιπόλων.

Περιπολεύσις, εως (ἡ), = Περιπόλησις.

Περι-πολεύω, Μ. εὑσω καὶ

Περι-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι ὁλοτρόγυρα, περιέρχομαι· κυκλοφορῶ· (μτβτ.) κάμνω τὸν γῦρον τινὸς τόπου· (ἰδιαιτ.) περιοδεύω τὴν χώραν λιτανεύων ἢ ὡς περίπολος.

Περιπόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπολέω, τριγύρισμα, περιόδευσις, κυκλοφορία κτλ.

Περι-πολίζω, Μ. ίσω. Περιέρχομαι (Περιοδεύω) τὰς πόλεις.

Περιπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πέριξ πόλεως. ‖. (οὐσ.) **Περιπόλιον** (τὸ), τὸ μέρος ὅπου φυλάττουν (σταθμεύουν) οἱ περίπολοι, φρούριον (πέριξ πόλεως), (Τουρκ.) δερβένι. (πλθ.) » Περιπόλια, « Θκ., τὰ πέριξ πολίχνια ἢ χωρία τὰ ὁπ. χρησιμεύουν ὡς προπύργια τῆς καθαυτὸ πόλεως, (ἐν γεν.) τὰ περίχωρα. 2) **περιοχὴ** (τέμενος πέριξ) ναοῦ. » Τὸ περιπόλιον (ἴσ. πιθανώτ. Περιβόλιον) τῆς θεοῦ, « Δ. Ἁλ., (παρβλ. Περίβολος).

Περίπολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιφερόμενος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν (κυρ. ὡς αὐλητὴς, κωμῳδὸς κτλ.), (Γαλλ.) ambulant. ‖. (θηλ.) ἡ (ἄλλ.) Δρυμὰς πόρνη.

Περιπολιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς περίπολιν ἢ, συνειθίζων νὰ περιφέρεται ὡς περίπολις. » Σύνεδος περιπολιστική, « Ἐπιγρφ., ἑταιρεία κωμῳδῶν (κλπ.) περιφερομένων τὰς πόλεις.

Περιπολλόν, Π. καὶ

Περιπαλλοῦ (ἀντὶ Περὶ πολλοῦ), ἐπίρ. κατὰ πολλά, παραπολύ.

Περίπολος (ὁ, ἡ). ὁ τριγυρνῶν (περιπολῶν κυρ. ὡς φρουρὸς ἢ ἐπιτηρητής), (Γαλλ.) qui fait la ronde. » Ναῦς—, « Τακτ., ἡ περιπλέουσα καὶ φυλάττουσα τὸν γῦρον· (ἰδιαιτ.) « Περίπολος, « ὁ περιερχόμενος πρὸς φρουρὰν ἢ εὐταξίαν τῆς πόλεως, (Γαλλ.) la ronde, la patrouille, (Τουρκ.) τὸ κόλλι, (παρβλ. Κωδωνοφόρος). (εἰς τὰς Ἀθ.) » Περίπολοι, « Ξεν. Θκ., οἱ δεκακτάετεῖς νέοι διωρισμένοι νὰ περιέρχωνται δύο ἔτη πρὸς φύλαξιν τῶν ὁρίων (προγυμναζόμενοι τοιουτοτρόπως εἰς τὰ στρατιωτικά).

‡**Περι-πομπεύω**, Μ. εὐσω. Περιέρχομαι ἢ περιφέρω τι μὲ πομπὴν (μὲ παράταξιν).

‡**Περιπομπή** (ἡ). τὸ περιπέμπειν ἢ περιπέμπεσθαι, στάλσιμον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (εἰς διάφορα μέρη), ἀποστολὴ μὲ παραγγελίαν ἢ πρὸς ἀναζήτησιν.

Περιπόνηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) πονηρός.

Περιπόνησις, εως (ἡ). Θλῖψις ὑπερβολικὴ, πόνος ψυχῆς.

Περι-ποππύζω, Μ. ύσω. Χαϊδεύω παρὰ πολύ, κολακεύω μὲ ὑπερβολὴν, (ὕθεν

Περιποππύσματα (τά). χάϊδια, χαϊδεύματα, κολακεῖαι.

‡**Περιπορεία** (ἡ), τὸ περιπορεύεσθαι, περιοδεία, περιπόλησις.

Περι-πορεύομαι, Μ. εὑσομαι (ἀόρ. Περιεπορεύθην). Περιπατῶ ὁλοτρόγυρα, περιοδεύω, περιέρχομαι· (μὲ αἰτ.) κάμνω τὸν γῦρόν τινος τόπου.

Περιπόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περιπορ-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι καὶ άσομαι. Φορῶ (κυρ. φόρεμα τὸ ὁπ. συναρμόζεται μὲ πορπὴν, θηλυκονεται), ἐνδύομαι (μανδύαν ἢ ἄλλο τι ὅμοιον), (ὅθεν

Περιπόρπημα (τὸ). φόρεμα συγκρατούμενον διὰ πόρπης

Περι-πόρπητος (ὁ, ἡ). ὁ συναρμοζόμενος διὰ πόρπης (θηλυκονόμενος;). « Ἱμάτιον περιπόρπητον, « Ἡσύχ., τὸ (ἄλλ.) Ἐμπόρπημα.

Περιπόρφυρος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος μὲ πορφύραν (πορφυρᾶν σύγιαν). ‖. (οὐσ.) **Περιπόρφυρος** (ἐνν. ἐσθὴς), « τὸ φόρεμα τῶν εὐγενῶν καὶ ἰδιαιτ. τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης, (Λτ.) toga praetextata. » Τὴν περιπόρφυρον ἀναστίλωσιν ἐσθῆτα (τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), « Εὐνάπ. 2) ὁ φορῶν τὴν περιπόρφυρον (ἐσθῆτα), πατρίκιος τῆς Ῥώμης. « Ὁ Ὁμήρους ἔδωκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορφύρους δέκα, « Πλ.

‡**Περιπορφυρόστημος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν περιπόρφυρον ἐσθῆτα.

Περι-πορφύρω, Μ. υρῶ, Π. = Πορφύρω (μετ' ἐπιτάσεως).

Περιποτάμιος, α, ον. Ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν πέριξ ποταμοῦ, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰ πέριξ τῶν ποταμῶν.

Περι-ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Περιπέτομαι.

Περίποτος (ὁ, ἡ). ὁ πίνων ἢ πινόμενος ἐν κύκλῳ (Γαλλ. à la ronde).

Περίπου (ἀντὶ Περὶ που), ἐπίρ. Σχεδὸν ὡς ἔγγιστα, (Ἰταλ.) circa.

Περίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιλαμβάνων (ἐφαρμοζόμενος εἰς) τὸν πόδα· (μτφρ. ἐν γεν.) πρισφυὴς, ἁρμόδιος.

Περιπρεπὴς, ους (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐπρεπὴς, ἀριπρεπής.

Περι-πρήθω, Μ. πρήσω, Π. ἀντὶ Περιπίμπρημι.

‡**Περιπρὸ**, ἐπίρ. Π. κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολήν, (ὀρθότ. διγραμμ. Περὶ πρό).

Περι-προ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. βάλλω τι παντοχόθεν ἔμπροσθέν τινος, περιβάλλω.

Περι-προ-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω προπήτερα ἀπ' ἄλλον (τρέχω ὅσον ἠμπορῶ) πέριξ τινός.

Περι-προ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. πθ. Περιπροεχύθην), Π. χύνω τι ἀφθόνως πέριξ τινός, πλημμυρῶ, κατακλύζω.

‡**Περι-πρωκτιάω-ῶ**, Μ. άσω. Περιπατῶ κινῶ θηλυπρεπῶς τὰ ὀπισθιά μου, (παρβλ.) Σαυλοπρωκτιάω.

Περι-πταίω, Μ. πταίσω. (μὲ δοτ.) Πταίω (Σκοντεύω) εἴς τι, πρισπταίω· (μτφρ.) δίδω ἀφορμὴν ἐχθροπαθείας, πρισκρούω. » Οὐκ ἐβούλετο τῷ Μύρρῳ περιπταῖσαι, « ΠΧ.

‡**Περιπτέρνιον** (τὸ). τὸ περὶ τὴν πτέρναν (τὴν βᾶσιν) τοῦ ἱστοῦ τῆς μηχανῆς.

Περίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα πτερὰ (πτέρυγας). (ἀρχιτεκτ.) = Περίστυλος. 2) (συνηθ.) ὁ πετῶν ὁλοτρόγυρα. « Νῆες περίπτερα, « Γρφ., οἱ τιναζόμενοι ὁλοτρόγυρα σπινθῆρες.

Περίπτιαμα (τὸ). τὸ ἐφλουδισμένον τῶν καρπῶν (ὁσπρίων κλπ.) περικάλυμμα, τσώφλιον· τσόφουρον, [ἐκ τοῦ

Περι-πτίσσω, Μ. πτίξω. Κοπανίζων ξεφλουδίζω (Χωρίζω ἀπὸ τὸ τσώφλιον τὰ ὄσπρια κτλ., ξεδιαλέγω, (ὀθ. ἢ μτχ.) » Περιεπτισμένες, « Ἀρχφ., ξεδιαλεγμένος· (καὶ μτνμ.) ψηλόλιγνος, (Γαλλ.) dégagé, (Φλεγρ.).

Περίπτυγμα (τὸ), [περιπτύσσω]. σκέπασμα, περικάλυμμα, ἢ περιφέρεια.

Περίπτυξις, εως (ἡ). περίβολὴ, ἀνκάλιασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Περι-πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ὁλοτρόγυρα· σκεπάζω· περιβάλλω· περικυκλόνω· ἀγκαλιάζω. » Ὡς σε περιπτύξω καὶ γείλεα γείλεσι μίξω, « Βίων. (καὶ μσ.) » Περιεπτύξατο αὐτὸν ἡ κατηφιάσατο, « Πλ.

Περίπτυστος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Κατάπτυστος.

Περιπτυχὴ (ἡ). σκέπασμα ὁλοτρόγυρα, περίβλημα, περικάλυμμα· (μτνμ.) περιοχή. » Τειχέων (» Πέπλων) περιπτυχαί. « Εὐρ., Ἀθ.

Περιπτυχὴς [περιπτύσσω], ές (ὁ, ἡ). διπλωμένος (σκεπασμένος) ὁλοτρόγυρα, περικυκλωμένος, περιβεβλημένος. « Φασγάνῳ—, « Σοφ., = Περιπετής.

Περι-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (συνηθ. καὶ τρπ.) περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι.

Περίπτωμα (τὸ). τὸ περιπίπτον τινί, συμβὰν, σύμπτωμα· συμφορὰ, δυστύχημα.

Περίπτωσις, εως (ἡ), τὸ περιπίπτειν εἴς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι, (μτφορ.) περίστασις, σύμπτωσις· εὐκαιρία. » Ἀπὸ περιπτώσεως (ἡ) » Κατὰ περίπτωσιν, « Σξτ., κατὰ τύχην.

Περι·πτώσσω (πρκ. Περιπέπτηχα), Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, κατατρομάζω.

Περιπτωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συμβαίνων κατὰ) περίπτωσιν, τυχαῖος. » Ἔκκλισις —, « Ἐπίκτ., ἡ περιπίπτουσα (καταντῶσα) εἰς.

Περιπτωτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ περίπτωσιν.

†Περιπυγής [π. πυγή], έος (ὁ, ἡ), = Πυγοστόλος.

Περιπύημα (τὸ), τὸ περὶ τὴν πληγὴν σχηματιζόμενον ἐμπύημα.

Περι·πυκάζω, Μ. άσω. Πυκνόνω τι ὁλοτρόγυρα, σκεπάζω μὲ πυκνὸν περίβλημα.

Περι·πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω ὁλοτρόγυρα.

Περι·πυργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ὁλοτρόγυρα μὲ πύργους.

;Περιπυρήνιον (τὸ), τὸ περικάλυμμα τοῦ πυρῆνος (τοῦ κουκκουτσιοῦ).

Περίπυστος (ὁ, ἡ), [π. πυνθάνομαι], γνωστὸς παντοῦ, ἐξακουσμένος, περιφημος.

Περι·πωμάζω, Μ. άσω καὶ

Περι·πωματίζω, Μ. ίσω. Σουππόνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, στουππόνω καλά.

Περιῤῥαγής [περιῤῥήγνυμι], έος (ὁ, ἡ), σχισμένος (σπασμένος, ῥαγισμένος) ὁλοτρόγυρα· (Π.) ὁ σχιζόμενος (ῥαγίζων) πέριξ τινός.

Περιῤῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαντίζω τι ὁλοτρόγυρα· (ἰδιαιτ.) ῥαντίζω μὲ ἁγίασμα. » Θαλλοὺς διαβρόχους κατέχων ὁ ἱερεὺς περιέῤῥαινε τοὺς εἰσιοντας, « Σωζ.

Περιῤῥακίς, ῖδος (ἡ). κλάδος φυτοῦ (κυρ. δὲ φοίνικος) ἀπεσπασμένος.

Περιῤῥαμμα (τὸ). τὸ περιεῤῥαμμένον ὕφασμα.

Περιῤῥάνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιῤῥαίνω, ῥάντισμα ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥαντήριον (τὸ). σκεῦος διὰ ἢ ἀπὸ τοῦ ὁπ. περιῤῥαίνονται (κυρ. πρὸς ἁγνισμόν), (καθὼς τώρα εἰς τὰς ἐκκλησ. τὸ) ἁγιασματάριον.

Περιῤ·ῥαντίζω, Μ. ίσω, = Περιῤῥαίνω.

Περιῤῥαντισμός (ὁ), τὸ περιῤῥαντίζειν ἢ περιῤῥαντίζεσθαι, ῥάντισμα ὁλοτρόγυρα (κυρ. πρὸς ἁγνισμόν).

Περιῤ·ῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὴν (ἢ ὡς ἂν μὲ) βέργαν ὁλοτρόγυρα.

Περιῤ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω ὁλοτρόγυρα.

Περιῤ·ῥέζω, Μ. ῥέξω, (Γλσ.) Περικαθαίρω διὰ θυσίας.

Περιῤ·ῥεμβάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Περιῤ·ῥέμβομαι (χ. Μ.). Περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι (νοερῶς).

Περιῤῥεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (κατηφορικὸς) πανταχόθεν, [ἐκ τοῦ

Περιῤ·ῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἓν ἢ πότε πρὸς τὸ ἓν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Περιῤῥέψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περιῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Τρέχω (λύνομαι καὶ μτνμ. Κυματίζω) πέριξ τινός. » Ποταμὸς περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος, « (καὶ αἰτ. προθετ.) » Λέγεται κύκλῳ τὸν τόπον ἐκεῖνον περιῤῥεῦσαι τὸ πῦρ, « Λυκοῦργ. (καὶ πθ.) » Νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη, « Ἀρστ. ϗ (μτνμ.) » Κόμη τῷ μεταφρένῳ περιῤῥέουσα, « Πλδ. » Ἐσθὴς περιῤῥέουσα, « Γργ. » Στρωμνή —, « Πλδ., ἡ μαλακή. » Αἵματι (» Ἱδρῶτι) περιῤῥέων ἢ περιῤῥεόμενος, « Αξ., (κοιν.) βουτημένος εἰς (καὶ τρπ.) » Σοὶ περιῤῥεῖτω βίος, « Σοφ., νὰ ἔχῃς ἄφθονα τὰ πρὸς τὸν βίον (περιουσίαν βίου). 2) ξεδένομαι (ξεκαρφόνομαι κτλ.) καὶ πίπτω· πίπτω (καθὼς τὰ μαλλιὰ κτλ.), χύνομαι. » Περιεῤῥύησαν αὐτῷ αἱ κομαι, δάκτυλοί τε ϗ ὄνυχες, « Ἀρετ. » Πολλοῖσι δὲ βραχίων ϗ πῆχυς ὅλος περιεῤῥύη, « Ἱππκρ. » Ὀρχουμένου δὲ αὐτοῦ ὁ ἀκινάκης περιεῤῥύη, « Σδ. » Ἡ ἀσπὶς περιεῤῥύη εἰς τὴν θάλασσαν, « Θκ.

Περιῤῥήγνυμι (ῥηγνύω), Μ. ῥήξω. Σχίζω (Σπάνω) τι πέριξ τινός· ξεσχίζω ὁλοτρόγυρα. » Περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον, « Δμ. (καὶ μσ.) » Τὴν ἐσθῆτα περιῤῥηξάμενος, « Φίλ. (καὶ ἐνν. τοῦ πτωτ.) » Περιῤῥηξαμένους τύπτεσθαι τὰ στήθη, « Ἀῤῥ. » Περιῤῥηγνύναι τινά, « Παρθ., νὰ τοῦ καταξεσχίσουν τραβῶντας τὰ φορέματα. (καὶ πθ.) » Τοῦ Δέλτα δὲ τούτου κατὰ τὸ ὀξὺ περιῤῥήγνυται ὁ Νεῖλος, « Ἡρ., σχιζόμενος λαμβάνει διαφόρους δ' εὐθύνσεις.

Περιῤῥήδην, ἐπίρ. Π. κυκλοτερῶς. » Περιῤῥήδην ἐτέρωσε κλινομένης ἢ πείροιο, « Ἀπλλν., σχηματιζούσης ἀκρωτήριον, [ἐκ τοῦ

Περιῤῥηδής [περιῤῥαίνω], έος (ὁ, ἡ), Π. (μσ. πρκ. Περιεῤῥαδα), ὁ γέρνων ἢ πίπτων ἐδῷ καὶ ἐκεῖ, περικεκλασμένος ἐφ' ἑκάτερα. » Ὡς μὴ περιῤῥηδὲς ἔῃ τὸ σῶμα, « Ἱππκρ., ἵνα μὴ γέρνῃ ἔνθεν κακεῖθεν.

Περιῤῥήξις, εως (ἡ). σχίσιμον (σπάσιμον) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, [ἐκ τοῦ

Περιῤ·ῥήσσω (ττω), Μ. ῥήξω, = Περιῤῥήγνυμι.

Περιῤ·ῥινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω (Ἠαίρνω μὲ τὸ ῥινὶ) ὁλοτρόγυρα.

Περιῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω πέριξ τινὸς ἢ πολλὰ μακρὰν, Ἀποῤῥίπτω.

Περιῤ·ῥογχάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω, (παρβλ.) Μυκτηρίζω.

Περιῤῥοὴ καὶ Περιῤῥοία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιῤῥέω, ἡ ἐν κύκλῳ κίνησις ὕδατος ἢ ὁποιουδήποτε ὑγροῦ· (ἰατρ.) ἡ εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος συῤῥοὴ τῶν (κυκλοφορούντων) ὑγρῶν πρὸς ἔκκρισιν, (ἄλλ. » ἀποστάσεις κατ' ἔκρουν, « Ἱππκρ.) ϗ αὐτὰ τὰ οὕτως ἐκκρινόμενα ὑγρά. » Περιῤῥοίαι μετὰ πόνου χολώδεες, ξυσματώδεες κτλ., « Ἱππκρ.

Περιῤ·ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Βιάζω) τι νὰ στρέφηται μετὰ βοῆς (ῥοίζου). » Λίθοι ῥιψεπάλξιδες.. περιῤῥοιζοῦντες τὸν λεπτὸν ἀέρα τῇ κινήσει, « Κ. Μανασσ.

Περιῤ·ῥομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ ὡς ἂν ῥόμβος, στρηφογυρίζω.

Περιῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιῤῥέων ἢ περιῤῥεόμενος, = Περιῤῥυτός. » Ἐούσης τε πάσης Κνιδίης, πλὴν ὀλίγοις, περιῤῥόου, « Ἡρ. » Περιῤῥοῦν διαχώρημα, « Ἱππκρ. ||. (οὐσ.) = Περιῤῥοία. » Ποταμοῦ —, « Ἰώσ. » Ἀπὸ δὲ κοιλίης πολλὰ κόπρανα διῆλθε σὺν περιῤῥόῳ πολλῷ, « αὐτ.

Περιῤῥυῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιῤῥέω.

Περιῤῥυής, έος (ὁ, ἡ), = Περιῤῥυτος.

Περιῤῥυπος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ῥερυπωμένος, πλήρης ῥύπου, (παρῳδ. τοῦ Περιῤῥυτος).

Περιῤ·ῥύπτω, Μ. ῥύψω. Πλύνω (Παςρεύω) ὁλοτρόγυρα.

Περιῤῥυσις, εως (ἡ), = Περιῤῥοή.

Περιῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ περιῤῥεόμενος, ἔχων ὁλόγυρα νερόν, τριγυρισμένος ἀπὸ θάλασσαν. » Ἡ Αἰβύη περιῤῥυτός ἐστι, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίην οὐρίζει, « Ἡρ.

Περιῤῥὼξ [περιῤῥήσσω], ῶγος (ὁ, ἡ). κομμένος ἐν εἴδει βράχου ὁλοτρόγυρα, κρημνώδης ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περισαίνω, Μ. σανῶ. Κουνῶ πέριξ τινὸς τὴν οὐρὰν (καθὼς τὰ σκυλιά), χαϊδεύω. » Γλώσσῃσιν μεμάασσι περισσαίνειν (οἱ δράκοντες), σκύλακες ὥς, « Ὀρφ.

Περι·σαλεύω, Μ. εύσω, = Παρασαλεύω.

Περι·σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, (πθ.) ἀντηχεῖ τριγύρω μου ἡ σάλπιγξ. » Οὐ περισεσάλπισται, « Πλ., δὲν ἤκουσε τριγύρω του ἠχούσας τὰς σάλπιγγας, δὲν παρευρέθη εἰς πόλεμον.

Περισαλπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Περισαλπιστός, ή, όν. Ὁ περισαλπισθείς (ἀκούσας πολλάκις τριγύρω του ἠχούσας τὰς σάλπιγγας), συνειθισμένος εἰς τὸν πόλεμον.

Περίσαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Περίσημος.

Περίσαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισάττω, στοίβαγμα ὁλόγυρα· (γεωπον.) ἐπισώρευσις τοῦ χώματος περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου.

Περι·σαρκίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Κόπτω ὁλόγυρα τὰς σάρκας (τὰ κρέατα) πληγῆς.

Περισαρκισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περίσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας, σωματώδης.

Περι·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πιάσῃ ὁλόγυρα σάρκα (νὰ σαρκώσῃ).

Περισάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σάρκωμα (πληγῆς).

Περισάρωμα (τὸ), = Περικόρημα, σκουπίδι.

Περι·σάττω, Μ. σάξω. Σωρεύω καὶ πατῶ τι πέριξ τινός· (γεωπον.) σωρεύω τὸ χῶμα περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, (Γαλλ.) rechausser.

Περι·σβέννυμι (σβεννύω), Μ. σβέσω. Σβύνω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι·σείω, Μ. σείσω. Σείω τι πανταχόθεν, κουνῶ (καὶ μσ. κουνηοῦμαι) ὁλοτρόγυρα, κυματίζω. » Φύλλα τοῖς κλάδοις περισειόμενα, « Βασ.

Περίσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνὸς (μεγαλοπρεπής).

Περίσεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεπτὸς (σεβαστός).

Περίσημος (ὁ, ἡ). πολλὰ διακεκριμένος (ἐπίσημος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περι-σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω (καὶ πθ. Σήπομαι) ὅλως διόλου.
Περι-σθενέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὑπερέχω κατὰ τὴν δύναμιν, ὑπερισχύω, ἐκ τοῦ
Περισθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα σθένος, πολλὰ ἰσχυρὸς, ἀκαταμάχητος.
Περι-σιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς σιάλωμα (ἴδε τὴν λέξ.), δένω μὲ μάλαμμα κτλ.
†Περι-σιγάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασιωπῶ.
Περισίδηρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα (καπλαδισμένος) μὲ σίδηρον.
Περι-σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ (Χορεπηδῶ) ὁλόγυρα· απαρταρῶ πέριξ τινός.
Περι-σκάλλω, Μ. σκαλῶ. Σκαλίζω (Ξερριζόνω) τὰ χόρτα ὁλοτρόγυρα.
Περι-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω (Κάμνω λάκκον) ὁλοτρόγυρα.
Περι-σκαρίζω, Μ. ίσω, = Περισκαίρω.
Περίσκαψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισκάπτω, σκάψιμον ὁλόγυρα.
Περι-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ἢ σκεδάω-ῶ. Χύνω (Σκορπίζω) πέριξ τινός. « Ἀχλὺν —, « Κλημ.
Περισκέλεια (ἡ). τραχύτης· (μτφορ.) δυσχέρεια, δυσκολία, ἐκ τοῦ
Περισκελὴς [π. σκέλλω], ές (ὁ, ἡ). πολλὰ σκληρὸς (τραχὺς καὶ μτφορ. δύσκολος) ἢ· στερεὸς, γιερὸς. « Περισκελεῖς φρένες, « Σοφ., (παρβλ. ἢ
Περισκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τὰ σκέλη, = Ποδήρης, (θ. ‖. οὐσ. πλθ.) Περισκελῆ (τὰ), « Γρρ., βρακιὰ, περισκελίδες. 2) ὁ ἔχων (στεκόμενος μὲ) ἀνοικτὰ τὰ σκέλη, (ἄλλ.) Διαβεβηκὼς, (ἐν γέν. καὶ συνκδχ.) μακρὺς, διεξοδικός. « Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι, « Νεμέσ., (παρβλ. Μακροσκελής). ‖ (οὐσ.) Περισκελὲς, « Ἐπγρ., εἶδ. τρίποδος, τρισκέλι(ς).
‡Περισκελία (ἡ), = Περισκέλεια.
Περι-σκελίζω, Μ. ίσω. Περιλαμβάνω μεταξὺ τῶν σκελῶν μου, (ἐπμ.) = Ὑποσκελίζω. 2) περιπίπτω μεταξὺ τῶν σκελῶν τινος. « Ὁ ἵππος ὡς αὐτὸν οἱ σύες, περισκελίζον, πέπτωκε, « Συναξάρ.
Περισκελιον (τὸ) καὶ
Περισκελὶς, ίδος (ἡ). περικάλυμμα τῶν σκελῶν, βρακί. « Τὰς κόρας φορεῖν περισκελίδας, « (Μένανδρ. παρὰ) Πλδ. 2) καλτσοδέτι (ς). « Εἰς συγκοπὴν ψελλίων καὶ περισκελίδων, « Ἀρρ.
Περισκέλισμα (τὸ), = Περισκέλιον, βρακί.
‡Περισκελιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φορῶν βρακιὰ (περισκελίδας). (εἰς τὸν Στρβ. ἄλλ. χειρόγρφ. ἔχουν ὀρθότ. Περισκυθιστής).
(Περι-σκέλλω), ἐὔχρ. μόνον ὁ πρκ. Περιέσκληκα. Καταξηραίνομαι· ὡς σκελετὸν πέριξ τινός. « Ῥοιοῦ τοῖς ὀστέοις περισκληκότος δέρματος, « Γρ.
Περισκελῶς, ἐπίρ. Δυσκόλως, δυσχερῶς. « Π. φέρειν, « Μέν., = Δυσφορεῖν.
Περι-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) περιφρουρῶ, προστατεύω.
Περισκεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων ἢ σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα. « Πύργος —, « Καλλ. « Ὁ ἀὴρ περισκεπὴς, « Θφρ., συννεφιασμένος.
Περι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Κυττάζω μὲ προσοχὴν (Παρατηρῶ) ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) καλοστοχάζομαι, (ὅθεν ἡ μτχ.) Περισκεμμένος, η, ον. Πολλὰ στοχαστικὸς (προσεκτικὸς, φρόνιμος). « Οἱ δ' αὐτοί μοι δοκοῦσι ῥᾳδίως ἂν καὶ τὸν ἀνδρεῖον καλέσαι θρασὺν, καὶ δειλὸν τὸν περισκεμμένον, « Γργ.
Περίσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν βλεπόμενος, ἀρμόδιος πρὸς περίσκεψιν, ὑψηλός. (μτφορ.) πολλοῦ λόγου ἄξιος, περισπούδαστος. « Χαρίτεσσι —, « Ἐπγρ.
Περι-σκέπω, = Περισκεπάζω.
Περίσκεψις, εως (ἡ), τὸ περισκέπτεσθαι, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) σκέψις ἀκριβὴς, προσοχὴ, φρόνησις.
Περισκήνιον (τὸ). σκεπασμα ἐν εἴδει σκηνῆς (τέντας)· (μτφορ.) = Σκῆνος.
Περι-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἐπάνω εἰς, ἀφίγγω ὁλοτρόγυρα, περιβλίβω.
Περι-σκιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἴσκιον ὁλοτρόγυρα, ἰσκιάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περισκιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἴσκιασμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περίσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα σκιὰν (κάμνων ἴσκιον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη). « Περίσκιοι, « Γεωγρ., οἱ κάτοικοι τῶν κατεψυγμένων ζωνῶν, διότι ἡ σκιὰ των εἰς 24 ὥρας σχηματίζεται πρὸς ὅλα τὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος, (παρβλ. Ἀμφίσκιος).
Περι-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ (Χορεπηδῶ) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.
Περίσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἢ ὁλοτρόγυρα σκληρός. « Καρκίνωμά ἐστιν ὄγκος κακοήθης καὶ περίσκληρος, « Γαλ.
Περι-σκληρύνω, Μ. υνῶ. Σκληρύνω τι ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου.
Περισκόπευσις, εως (ἡ), = Περισκόπησις.
Περι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ὁλοτρόγυρα, παρατηρῶ (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὅλα τὰ πέριξ, (μτφορ.) παρατηρῶ, καλοστοχάζομαι. « Τὸν καιρὸν (« Τὰ μέλλον)—, « Πλδ., Ἰών.
Περικοπὴ (ἡ). μέρος πρὸς περισκόπησιν, σκοπιά.
Περισκόπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισκοπέω, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), παρατήρησις.
Περι-σκυθίζω, Μ. ίσω. Κόπτω ὁλοτρόγυρα καὶ ἐβγάζω τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς (καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκύθαι τοὺς αἰχμαλώτους των)· (ἐν γέν.) γδέρνω, (παρβλ.) Περισκυτίζω. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Ἀποσκυλύπτω.
Περισκυθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γδάρσιμον τῆς κεφαλῆς (κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν)· εἶδος χειρουργικῆς ἐργασίας (opération).
Περισκυθιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ περισκυθίζων (ἀφαιρῶν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκῦθαι).
Περισκυλακισμὸς (ὁ). ὁ διὰ θυσίας σκυλακίου θρησκευτικὸς περικαθαρμός.
†Περι-σκυτίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ ὁλοτρόγυρα τὸ δέρμα (σκύτος), γδέρνω, (παρβλ.) Περισκυθίζω.
Περι-σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοῶ ὁλοτρόγυρα, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.
Περι-σμάω-ῶ, Μ. σμήσω καὶ
Περι-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων παχρεύω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα.
Περι-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω ὁλοτρόγυρα (Κατακαίω) μὲ κρυφὸν πῦρ· (μτφ.) φθείρω κατ' ὀλίγον, κατατήκω.
Περι-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔρχεται ὁλόγυρα (νὰ περιστρέφεται) ταχέως· (καὶ ἁλλ. μὲ αἰτ.) περιέρχομαι δρομαίως (σὰν νὰ κυνηγῶ τινά).
Περι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων, (Γαλλ.) circonvenir.
Περι-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Τρέμω σὰν τὸ ψάρι ἢ Χορεπηδῶ πέριξ τινός, (ἐν γέν.) σπαράζω, παραβέρνω. « Τάθη δ' ἐπὶ νηδὺν δουρὶ περισπαίρουσα, « Κόϊντ.
Περι-σπαράσσω, Μ. άξω. Σχίζω τι πέριξ τινός. « Ἑαυτῷ τὴν ἐσθῆτα περισπαράσσοντα, « Γργ.
Περισπασις, εως (ἡ), τὸ περισπᾶν, τονισμὸς λέξεως μὲ περισπωμένην. 2) = τῷ
Περισπασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισπάω, τράβηγμα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἀπασχόλησις τῆς προσοχῆς τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς πολλὰ συγχρόνως, ὄχλος πραγμάτων (ἀσχολιῶν)· (εἰς τὸν πόλεμ.) diversion. (Γρμτ.) ὁ διὰ περισπωμένης τονισμὸς λέξεως. « Τὸ Ὦμοι οὐκέτι τοῦ Ὢ τὸν περισπασμὸν ἐφύλαξεν, « Ἀπλλ.
Περισπαστέος, α, ον. (Γρμτ.) Τονιστέος μὲ περισπωμένην, (ὡς θετ. τοῦ Περισπάω).
Περισπαστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ προξενῶν περισπασμὸν (ἀπασχόλησιν), διασκεδαστικός.
Περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· τραβῶν ἐβγάζω (ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ)· (μτφορ.) σύρω τὴν προσοχὴν τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς πολλὰ συγχρόνως, προξενῶ περισπασμὸν (diversion), ἀπατυλῶ· (Γρμτ.) τονίζω μὲ περισπωμένην (ἐνν. προσῳδίαν).
Περι-σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω (Κουλουριάζω) τι πέριξ τινός, περιτυλίζω. (μτφ.) περικυκλόνω.
Περι-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω (Σκορπίζω) ὁλοτρόγυρα, διασπείρω, διαδίδω. « Περίσπειρε δέ τι ἢ περὶ τῶν ὅλων, « Ἀγ. Τάκ.
Περισπέργεια (ἡ). ταχύτης, ἐκ τοῦ
Περισπερχὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ταχὺς (βιαστικὸς ἢ κατπείγων). « Περισπερχέων ἐόντων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Περισπερχεόντων ἢ Περισπερχθέντων) τῇ γνώμῃ ταύτῃ, « Ἡρ., τετραγμένων, ἐκ τοῦ
Περι-σπέρχω (χ. Μ.). Βάλλω τι παντοῦ ὁλόγυρα εἰς ταχεῖαν κίνησιν, βιάζω, κατπείγω. ‖ (ἀμτβ.) βιάζομαι, τρέχω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
Περι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. (μὲ αἰτ.) βιάζω πανταχόθεν, κατεπείγω· (ἀμτβ. μὲ δοτ.) τρέχω μετὰ σπουδῆς ἢ παντοῦ ὁλόγυρα πρὸς ἀναζήτησίν τινος.
Περίσπλαγχνος (ὁ, ἡ). πολλὰ γενναῖος, μεγαλοκάρδος.
Περι-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφογγίζω ὁλοτρόγυρα, παστρεύω (κοιν. Πλένω) μὲ τὸ σφογγάρι.
‡Περισπόρια (τὰ). τὰ κείμενα ἀποβάθρα

πέριξ πόλεως οἰκήματα ἢ χωρίδια, (ἐν γέν.) τὰ περίχωρα, (ἄλλ. διορθ. Περιπόλια).

Περισπουδάζω, Μ. άσω. Σπουδάζω περί τι.

Περισπούδαγμα (τό). πρᾶγμα περισπούδαστον (περισπουδαζόμενον).

Περισπούδαστος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἐπιθυμεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις τὴν ἀπόλαυσιν μὲ πολλὴν σπουδὴν (προσπάθειαν).

Περισπουδάστως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν σπουδὴν (προθυμίαν, προσπάθειαν).

Περίσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σπουδαῖα, ἐμβριθής· (μὲ γεν.) ὁ ἔχων ἢ δεικνύων πολλὴν σπουδὴν (προσπάθειαν) εἴς τι.

Περισπωμένως, ἐπίρ. Μὲ περισπωμένην (προσῳδίαν).

Περισσαίνω, Π. ἀντὶ Περισαίνω. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιστένω.

Περισσάκις, ἐπίρ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀρτιάκις, ὃηλ.) Μὲ περιττὸν ἀριθμόν, (κοιν.) μονά.

Περισσάρτιος (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς) συγκείμενος ἐξ ἑνὸς περιττοῦ καὶ ἑνὸς ἀρτίου (οὗ ἐναντ. ὁ Ἀρτιοπέρισσος).

Περισσαχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιττῶν ἀριθμῶν, = Περισσάκις.

Περισσεία (ἡ), τὸ περισσεύειν, περίσσευσις, πλεονασμός, ἀφθονία· (τρπ.) ὑπεροχή. ‖ Εἶδον ὅτι ἐστὶ περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, « Ἐκκλησ. 2) = Περίσσευμα, ἀπομεινάρι. « Τὴν περισσείαν ἀποδοὺς πᾶσαν τῇ πόλει τῶν ἀγωνοθετικῶν χρημάτων, « Ἐπιγρ.

Περίσσευμα (τό). τὸ περισσεῦον (μένον περιττόν), ἀπομεινάρι· = Περίττωμα.

Περίσσευσις, εως (ἡ), = Περισσεία, περίσσευμα.

Περισσεύω (ττεύω), Μ. εὑσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἀριθμόν, εἶμαι περισσότερος (« Περισσεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, « Ξεν.)· (χ. πτ.) μένω περιπλέον (παραπανιστός), (κοιν.) περισσεύω. (« Μύριοί εἰσιν ἀριθμὸν [οἱ Ἕλληνες]. - εἰς δὲ περισσεύει, « [Ἡσ. παρὰ] Στϐ. « Ὁμὲν ἀρκοῦντα ἔχει καὶ περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται, « Ξεν.)· (τρτρσ. μὲ δοτ.) ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, (ἐπμ.) ἐξέχω (ὑπερέχω) κατὰ τοῦτο, μοὶ περισσεύει τι. « Εἰ μὴ τὸ ἀνδρεῖον ἐπερίσσευεν αὐτῇ, « Δ. Ἁλ. « Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε τότε, « Θκ., τόσον μεγάλη (περιττή, ὑπερβάλλουσα, ὑπερέχουσα) ἐφάνη ἡ φρόνησίς του. « Τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; Γρρ. (Ἐκκλησ. 1'), κατὰ τί εἶνε ἀνώτερος (ὑπερέχει); ‖ (μτϐτ.) προμηθεύω (χορηγῶ) ἐν ἀφθονίᾳ, (Γρρ.).

Περισσόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὰ βοτὰ (ζῳγητά). « Τράπεζα —, « Νόνν.

Περισσογωνία (ἡ). περισσότης (ἄνισος ἀριθμὸς) γωνιῶν.

Περισσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περισσότερα τοῦ συνήθους ἀριθμοῦ ἢ περιττὰ τὸν ἀριθμὸν (μονὰ) δάκτυλα.

Περισσοειδής, ές (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς ἄρτιος) ἔχων εἶδος περιττοῦ.

Περισσοέπεια (ἡ). = Περισσολογία.

Περισσοεπέω-ῶ, Μ. ήσω. = Περισσολογέω.

Περισσοιπλῆς, ές (ὁ, ἡ). = Περισσολόγος. †Περισσοκαλλής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ὡραῖος, περικαλλής.

Περισσόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὴν κόμην (παρὰ πολλὰ μαλλιά).

Περισσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παρὰ πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια, ταυτολογῶ, περιττολογῶ. 2) ὁμιλῶ μὲ ἐπιτεταθευμένον ὕφος.

Περισσολογία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., πολυλογία, ταυτολογία, περιττολογία. 2) ὕφος λόγου τετορνευμένον (ἐπιτεταθευμένον).

Περισσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια ἢ μὲ ἐπιτεταθευμένον ὕφος, πολυλογᾶς ἢ ὑπερβολολόγος.

Περισσόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περιττὸν (μέγαν, φουντωτὸν, κυματίζοντα) λόφον (περικεφαλαίας).

Περισσομελής (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιττὰ ἢ ὑπερμεγέθη μέλη.

Περισσόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περισσολόγος. ‖ « Λόγος —, « Εὐρ., περιττολογία.

Περισσόνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (περισσὸν) νοῦν, ἐξόχου νοὸς (φρονήσεως).

Περισσοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω μὲ ὑπερβολὴν ἢ περισσότερον τῶν ἄλλων.

Περισσόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα πόδα περισσότερον ἢ περιττοὺς τὸν ἀριθμὸν πόδας.

Περισσοπραγτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσπράττω περισσότερον τοῦ δέοντος (τοῦ ὀφειλομένου).

Περισσοπραγτία ἢ Περισσοπραξία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., εἰσπραξις περισσοτέρου φόρου.

Περισσὸς [περὶ], ἡ, όν. Ὁ ὑπερβαίνων κατά τι (ἔχων τι περισσότερον παρὰ) τοὺς ἄλλους, ἀνώτερος· περισσότερος, (κοιν.) παραπανιστός· (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος· (τρπ. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέχων, ἀσυνήθης, διακεκριμένος, ἐξαίρετος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑπὲρ τὸ δέον καλλωπισμένος, ἐπιτεταθευμένος, (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος, (ὕθεν) περιττὸς, ἀνωφελὴς, ἢ· ἀλλόκοτος, παράξενος· (ἐπὶ ἀριθμ.) ὁ μὴ διαιρούμενος εἰς δύο ἴσα μέρη, μονὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἄρτιος). « Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ ὦρα ἔδωκεν, « Ἡσ. « Πλείω τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν, « Ξεν. « Εἴκοσι περιττὰ, « Λξ., εἴκοσι καὶ παραπάνω, ὑπὲρ τὰ 20. (καὶ μτνμ.) « Τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περισσὸν ἐν τῇ λέξει, « Λογγ. (καὶ μὲ γεν.) « Ἐπειδὰν περισσὰ τῶν ἀρκούντων κτήσωνται, « Ξεν. « Ἦρός ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὴς « Σοφ., κατὰ τί ὑπερβαίνεις τὰς λοιπάς; « Πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόναιν, ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες, « Ἀρστ. « Ἔστι δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολύπους τῇ τε φύσει καὶ οἷς ποιεῖ περιττός, « αὐτ. « Τὰ δὲ καλούμενα τήθυα τούτων πάντων ἔχει τὴν φύσιν περιττοτάτην, « αὐτ. (τὸ αὐθ.) « Τὸ περιττὸν, « Λξ., ἀντὶ Ἡ περιττότης. « Τὸ περιττὸν τῆς διαίτης, « Λξ., ἡ περὶ τὴν δίαιταν (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) ὑπερβολικὴ πολυτέλεια. (ἐνίοτε πλθ.) « Περισσά (τά), « Ἐπιγρ., τὰ περιττώματα ἢ τὰ περισσεύματα. ‖ « Περισσὸν καὶ Περισσὰ καὶ (προθετ.) « Ἐκ περισσοῦ, ἐπίῤ. = Περισσῶς, παρὰ πολύ, καθ' ὑπερβολήν, ἐκ περιουσίας. « Τῇ περίσσᾳ εὐκαρδίᾳ, « Εὐρ. (καὶ συγκρ.) « Περισσότερον, « Γρφ. καὶ μτγν., ἔτι μᾶλλον, πλειότερον. « Προσήτης καὶ περισσότερον προφήτου, « Εὐαγγ. (ἐνίοτε τὸ ἁπλ. θετικὸν ἐκλαμϐάνεται ἀντὶ τοῦ συγκρ.) « Τὸ δὲ περισσὸν τούτων, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν, « αὐτ.

Περισσόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (περιττὰς) σάρκας, ὑπὲρ τὸ δέον παχὺς (σωματώδης).

Περισσοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περισσεύω (Πλεονάζω) κατὰ τὴν σοφίαν, εἶμαι περισσὰ σοφός.

Περισσοσυλλαϐέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω μίαν συλλαϐὴν περισσότερον, εἶμαι-

Περισσοσύλλαϐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προσλαμϐάνων ἐν τῷ κλίνεσθαι) μίαν συλλαϐὴν περισσότερον.

Περισσοσυλλάϐως, ἐπίῤ. Μὲ μίαν συλλαϐὴν περισσότερον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιττοσυλλάϐων.

Περισσοταγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος μεταξὺ τῶν περιττῶν ἀριθμῶν.

Περισσότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Περισσός.

Περισσοτέρως, ἐπίῤ. Πολὺ περισσότερον, καθ' ὑπερβολήν. « Τὴν ἀγάπην ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς, « Γρφ.

Περισσοτεχνίτ (ἡ). περιτὴ (ὑπὲρ τὸ δέον) ἀκρίϐεια περὶ τὴν τέχνην, ὑπερβολὴ τέχνης, ἐπιτήδευσις.

Περισσότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περισσοῦ, πλεονασμὸς, ὑπερβολή· (ῥτρ.) περιττολογία.

Περισσοτρύφητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ τρυφῶν (τρυφηλὸς, πολυτελής). (τοῦ Τίμ. τὸ) « Ἑλλήνων ἡ πᾶσα περισσοτρύφητος δίζυς, (ὁ Valck. διορθωτέον ἡγήσατο « πᾶσ' ἀπερισσοτρύφητος). «

Περισσοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ περιττῶς, ὑπερφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ.

Περισσόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Περισσόνους.

Περισσόψυχος (ὁ, ἡ). περίσσια εὔψυχος, μεγαλόψυχος, γενναιόκαρδος.

Περίσσωμα (τό), (εὐχρηστότ. τὸ) Περίττωμα.

Περισσωματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Περιττωματικὸς, -ικῶς.

Περισσωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζομαι μὲ ὄνομα περιττοῦ ἀριθμοῦ, (ἀντιθ. τῷ Ἀρτιωνυμέω).

Περισσῶς, ἐπίῤ. Παρὰ πολύ· κατ' ἐξοχήν· καθ' ὑπερβολήν. μὲ τρόπον περιττὸν (ἐπιτεταθευμένον). « Π. ἀμπεχόμενος, « Πλ. (χ. ὑπερθ.) « Περιττώτατα δὲ πάντων ὁ δελφὶς ἔχει ζώων, « Ἀρστ. 2) (ἐνίοτε παρὰ τῇ Γρφ.) ἀντὶ Περισσότερον. « Οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες κτλ., « Εὐαγγ.

Περίσσωσις, εως (ἡ), = Περίσσευσις· περίττωμα.

Περισταδὸν, μτγν. ἀντὶ-

Περισταδὸν [περὶ, ἵσταμαι], ἐπίῤ. Στέκοντας πέριξ (ὁλοτρόγυρα). « Οὐ γοερῆς

μελέεσσι περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος μύροντο, « Γργ.

Περι-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω ὁλοτρόγυρα ἡ πέριξ τινός· περιῤῥαίνω.

Περισταθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιίστημι.

Περισταλάδην καὶ Περισταλαδὸν, ἐπίῤ Π. στάζοντας (σταλάζοντας) ὁλόγυρα.

Περισταλτικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίῤ) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ περιστέλλειν ἢ περιστέλλεσθαι.

Περιστάσιμος (ὁ, ἡ). ὅπου συνειθίζουν ἢ ἠμποροῦν νὰ στέκωνται πολλοὶ ὁλοτρόγυρα (κυρ. πρὸς ἀκρόασιν), [ἐκ τοῦ

Περίστασις, εως (ἡ), τὸ περιίστασθαι, ςάσιμον ὁλόγυρα· συνάθροισις (μάζωμα ἀνθρώπων) πέριξ τινὸς, κύκλος περιεστώτων, (Γαλλ.) cercle, attroupement. » Τίς ἥδε κραυγὴ καὶ δήμων περίστασις; « (Τηλεκλείδ. παρὰ) Φρυν. 2) περιοχὴ, περίβολος· (ἀρχιτεκτ.) περιστύλιον. » Αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι, τὸν ἀριθμὸν οἴκοσιν οὖσαι, θυΐναις κατεκεκόλληντο σανίσιν, « Ἀθ., (παρβλ. Παραστάς). 3) (μτνμ.) τὰ πέριξ τινὸς πράγματα (σκεύη κτλ.), αἱ περὶ αὐτὸν ἑτοιμασίαι, (Γαλλ.) cortège, entourage. » Χώρα βασιλικὴν ἔχουσα περίστασιν, « Πλβ. 4) (τρπ.) ἡ στάσις εἰς τὴν ὀπ. εὑρίσκεταί τις, κατάστασις· σύμπτωσις πραγμάτων· εὐκαιρία· (ἰδιαιτ.) περίπτωσις δεινὴ (κατεπείγουσα), συμφορὰ, περιστατικόν. » Αἱ περιστάσεις εἰσὶν αἱ τοὺς ἄνδρας δεικνύουσαι, « Ἐπίκτ. » Ἄνδρα δυνάμενον (τὸν Ἄρατον) πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, « Πλβ. » Κατὰ περίστασιν, « Αρτ., Φάλαρ. (ὀθ. 5) (ῥτρ.) τὰ περιστατικὰ τῆς ὑποθέσεως, (δηλ.) ὁ χρόνος, ὁ τόπος, τὰ πρόσωπα κτλ. 6) (ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίτασις.

Περιστατέον, θετ. τοῦ Περιίστημι.

Περι-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι ὁλοτρόγυρα (πέριξ τινός)· περικυκλόνω.

Περιστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀναγόμενος) εἰς τὰς περιστάσεις (ὅθεν τὰ παρὰ τοῖς Ῥτρ. ἓξ περιστατικά)· ὁ εὑρισκόμενος εἰς (παλαίων μὲ τὰς) περιςάσεις, ἐνεργός. » Βίος—, « Γαλ.

Περιστατικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ περίστασιν ἢ· Κατὰ τὰς περιστάσεις. (εἰς τὸν Διόδ. Β', 627 ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραστατικῶς).

Περίστατος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὀπ. συνέρχεται πλῆθος (σχηματίζεται κύκλος) περιεστώτων (θεατῶν). » Περίςατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ, « Ἀθ., συναθροίζει περὶ ἑαυτήν. » Περίβλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, « Ἰάμβλ.

Περι-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω μὲ σταυροὺς (μὲ παλούκια).

Περισταύρωμα (τὸ). περίφραγμα καμωμένον ἀπὸ σταυροὺς (παλούκια), (Γαλλ.) palissade.

Περισταχυώδης, εος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος (καθὼς τὸ στάχυ) ἀπὸ γένεια.

Περι-στεγάζω, Μ. άσω, = Περιστέγω.

Περιστεγανὸς [περιστέγω], ἡ, όν. Καλὰ σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα.

Περι-στεγανόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Περι-στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα) ὡς ἂν μὲ στέγην· ἀσφαλίζω πανταχόθεν.

Περι-στείνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιστένω, στενοχορῶ πανταχόθεν.

Περι-στείχω, Μ. στείξω, Π. περιέρχομαι, περιπορεύομαι· (μὲ αἰτ.) τριγυρνῶ πέριξ τινός.

;Περιστείωσι καὶ Περιστέωσιν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιστῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Περιίστημι.

Περι-στέλλω, Μ. στελῶ. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, περικαλύπτω (κυρ. μὲ φορέματα), ἐνδύω· στολίζω, συγυρίζω (κυρ. λείψανον νεκροῦ)· (ἐν γέν.) διευθετῶ, περιποιοῦμαι· (συνκδχ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, φυλάττω, (παρβλ.) Περιέπω. » Λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι, « Θκρ., καλλιεργοῦσι τὰ κτήματά των (ἐν γέν. ἀσχολοῦνται εἰς τὰ ἔργα των, [κοιν.] κυττάζουν τὴν δουλειάν των) ἥσυχοι. » Οὕτω περιστέλλουσι τὰ σφέτερα νόμαια Σκύθαι, « Ἡρ., διατηροῦσι.

Περι-στενάζω, Μ. άξω ϗ Π.

Περι-στεναχίζομαι, Μ. ίσομαι. Στενάζω πέριξ τινὸς, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τοὺς στεναγμούς μου· (πθ. ἐν γέν.) ἀντηχῶ. » Δῶμα περιστεναχίζετο ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων (ὀρχουμένων) ϗ γυναικῶν, « Ὀδ. Ψ.

Περι-στένω (χ. Μ.), = Περιστενάζω. 2) (πθ. κατὰ συνκδχ.) εἶμαι πολλὰ γεμάτος. » Περιστένεται γαστήρ, « Ἰλ. Π., (παρβλ. Περισφαραγέω).

Περίστεπτος (ὁ, ἡ), [περιστέφω]. ζωσμένος (ὡς ἂν μὲ στεφάνι) ὁλοτρόγυρα, περικυκλωμένος, περιτριγυρισμένος. » Θαλάσσῃ (»Ὄρεσι) —, « Ἐπγρ., Εὐρ.

Περιστερὰ (ἡ), εἰδ. πτην., τὸ περιστέρι.

Περιστερεὼν, ῶνος (ὁ), = Περιστεροτροφεῖον. 2) εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) verveine.

Περιστεριδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ περιστεριοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πιτσοῦνι, (ϗ ἄλλ.) πιπίνι.

Περιστερίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Περιστέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περιστερὰ, μικρὸν περιστέρι, περιστερόκι. 2) (ὡς εἶδος κοσμήματος), διορθ. Περιςέρνιον.

†Περιστερνίδιος (ὁ, ἡ), = Περιστέρνιος.

Περι-στερνίζομαι, Μ. ίσομαι. Δένω τι περὶ τὸ ςέρνον (στῆθός) μου.

Περιστέρνιος καὶ Περίστερνος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ στέρνον, περιστήθιος. ‖. (οὐσ.) Περιστέρνιον (τὸ), τὸ πέριξ τοῦ στήθους μέρος. » Νεανίας.. τὸ περιστέρνιον λάσιος, « Θεοφύλ.

Περιστεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς περιστερᾶς. » Τῶν δὲ περιςεροειδῶν πλείω τὰ γένη, καὶ ἐπωάζει ἐκ διαδοχῆς πάντα, « Ἀρςτ.

Περιστερόεις, εσσα, ον, Π. ὁ τοῦ περιςερεῶνος (τῆς βοτάνης). » Περιστερόεντα πέτηλα, « Νίκ.

Περιστερὸς (ὁ). τὸ ἀρσενικὸν περιστέρι.

Περιστεροτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται περιστέρια, περιστερηῶνας.

Περιστερώδης, εος (ὁ, ἡ), = Περιστεροειδής.

Περιστερὼν, ῶνος (ὁ), = Περιστερεών.

Περιστεφανὶς, ίδος (ἡ). τὸ πέριξ τοῦ ὄνυχος τοῦ ἵππου.

Περι-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιβάλλω τι μὲ ἢ ὡσὰν μὲ στέφανον· (συνκδχ.) ζώνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω. » Οὔρεσι περιεςεφάνωται πᾶσα ἡ Θεσσαλίη, « Ἡρ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Γαῖαν.. τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος εὔτροχον ἐστεφάνωται, « Ἐπγρ.

Περιστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Περίστεπτος, [ἐκ τοῦ

Περι-στέφω καὶ (μσ. Π.) -στέφομαι, Μ. στέψω, -ομαι, = Περιστεφανόω.

Περιστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ στῆθος. ‖. (οὐσ.) Περιστήθιον (τὸ). δέμα (ταινία) πρὸς στολισμὸν τοῦ στήθους, στηθόδεσμον· (ὀθ.) τὸ λογεῖον (pectoral) τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδ.

Περιστηθὶς, ίδος (ἡ), = Περιστήθιον.

†Περι-στήκω, Μ. στήξω (ὀθ. μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περιέστηκα), (νλγ.) ἀντὶ Περιίσταμαι.

Περιστῆναι, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Περιίςημι.

;Περι-στηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω (Στερεόνω) τι ὁλοτρόγυρα.

Περιστήωσι, Π. ἀντὶ Περιστῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Περιίςημι.

Περίςια (τὰ), [περὶ, ἐςία], (ἐνν. θύματα), ὁ διὰ θυσίας (κυρ. χοιριδίου) περιαγνισμὸς τοῦ μέρους ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου.

Περιστίαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιςατῇ εἰς τὰ περίςια.

Περιστιβὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (δυνατὰ) πατημένος, (συγχ. τῷ

;Περιςιγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστικτος, [ἐκ τοῦ

Περι-στίζω, Μ. στίξω. Πλουμίζω τι μὲ ςιγμὰς (μὲ ςίγματα) ὁλοτρόγυρα· (κατ' ἐκτ.) καρφόνω γύρω-τριγύρω, (εἰς τὴν σημασ. ταύτην διορθ. τινὲς Περιςίχω).

Περίςικτος (ὁ, ἡ). πλουμισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ ςίγματα, ὅλος βούλλαις-βούλλαις, παρβαλός.

Περι-στίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω (Γαλίζω [καὶ μτβτ.] κάμνω νὰ λάμπῃ, νὰ ὑαλίζῃ τι) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίστιλψις, εως (ἡ). τὸ περιστίλβειν, στίλψις (ὑαλάδα) φαινομένη πέριξ τινός.

Περίςιξ, ιχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίςοιχος.

Περι-ςιχάω-ῶ (χ. Μ.), Π. τοποθετοῦμαι κατὰ ςίχον (κατὰ σειρὰν) ὁλοτρόγυρα.

;Περι-ςιχίζω, Μ. ίσω ϗ

;Περι-ςίχω, Μ. ςίξω, = Περιςοιχίζω.

†Περι-στλεγγίζω, Μ. ίσω. Τρίβω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα μὲ τὴν στλεγγίδα, ξυςρίζω.

Περι-ςοιχέω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

Περι-ςοιχίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κλείω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (κυρ. καθὼς ὁ κυνηγὸς τὰ θηρία μὲ τοὺς ςοίχους τῶν δικτύων), (ἐν γέν. ϗ τρπ.) περικυκλόνω.

Περίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος κατὰ ςοῖχον (κατὰ σειρὰν) πέριξ ἢ εἰς τὸ ἐμβαδὸν τινος. » Ἐλαῖαι περίστοιχοι, « Δμ., αἱ φυτευμέναι κατὰ σειρὰν ἐντὸς ἢ πέριξ τοῦ χωραφιοῦ, (ἄλλ.) Στοιχάδες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περι-ςοιχόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Περιςοιχίζω.

Περιστολάδην, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει περιςολῆς.

Περιστολή (ἡ), τὸ περιςέλλειν, ἡ δι' ἐνδυμάτων περικάλυψις· συγύρισμα (κυρ. σώματος νεκροῦ)· (συνκδχ.) φόρεμα, ἐνδυμασία, (παρβλ.) Περιβολή· (ἰατρ.) ἡ περισταλτικὴ κίνησις.

Περι-στολίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Περιςέλλω.

Περιστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τοῦ στόματος. « Δεσμὸς —, « Ὀππ., τὸ καπίςρι. ||. (οὐσ.) Περιστόμιον (τὸ), τὸ τριγυρινὸν τοῦ στόματος, τὸ χεῖλος (κυρ. σκεύους), ἡ τραχηλιὰ φορέματος. « Φρέατος —, « Αξ., τὸ φρόχειλον.

;Περιστομίς, ίδος (ἡ), = Περιστόμιον, (ὡς μέρος μηχανῆς διορθ. Περιτομίς).

Περίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη στόμα (κόψιν), (μτνμ.) ὁ προτείνων πανταχόθεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὸ μέτωπον.

Περι-ςοναχέω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

Περι-ςοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Περιςενάζω.

Περίςοον (τὸ), ὀρθότ. Περίςωον.

Περι-ςορέννυμι, Μ. ςορέσω, = Περιστρώννυμι.

Περι-ςρατοπεδεύω καὶ (συνηθές. τὸ μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στήνω τὸ ςρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) πέριξ τινός· πολιορκῶ.

Περίστρεπτον (τὸ), εἶδος ἀγγείου γυριςοῦ, [ἐκ τοῦ

Περι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὁλόγυρα, στρηφογυρίζω· (πθ. ἡ μσ.) γυρίζω ὁλοτρόγυρα· κυκλοφορῶ· (συνκδχ.) διάγω (διατρίβω) μεταξὺ τινῶν, (παρβλ.) Ἀναστρέφομαι, (συγχ. τῷ Περιςέφω ϗ Περιτρέφω).

Περι-στροβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιστρέφω, Περιδινέω. « Περιεστρόβει τὸ πῦρ, καὶ πρηστῆρας ὅλους ἀπεδίσκευε, « Νικηφ. (καὶ πθ.) » Ἀεννάως ἐν κύκλῳ περιςροβούμενον, « Γργ.

Περιςρόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περιςρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὅλος πέριξ ςρογγύλος, καταςρόγγυλος.

Περιστροφάδην, ἐπίρ. Π. ςροφόμενος (γυρίζων) ὁλοτρόγυρα.

Περι-ςροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Περιςρέφω, (συγχ. τῷ Περιςροβέω).

Περιστροφὴ (ἡ), τὸ περιστρέφειν ἢ περιστρέφεσθαι, γύρισμα ὁλόγυρα, στρηφογύρισμα· κυκλοφορία· (συνκδχ.) ἡ μεταξὺ τινων ἀναστροφὴ, συναναστροφή. » Ἐδοξάσθη ἐν περιςροφῇ λαοῦ, « Ψρφ.

Περιστροφίς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον ξύλινον διὰ τοῦ ὀπ. περιςρέφομέν τι.

Περίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ περιστρεφόμενος ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ· καμωμένος ἵνα περιστρέφηται. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὀπ. ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται τὸ κυνηγ. δίκτυον, (ἄλλ.) Περίδρομος.

Περίστρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὁλοτρόγυρα, χαλί· μακάτι· ἐπανωσένδονον κρεββατιοῦ κτλ., (παρβλ.) Περιπέτασμα· (μτνμ.) ὀχύρωμα πέριξ φρουρίου (Γαλλ.) retranchement, [ἐκ τοῦ

Περι-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω ὁλοτρόγυρα. » Περὶ δ' ἐστορέσαντο χαμεύνας, « Ὀρφ.

Περι-ςρωφάω-ῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιςρέφω.

Περι-ςύλιον (τὸ), = Περίςυλον.

Περίστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ (τριγυρισμένος, καθὼς π. χ. τὸ Θησεῖον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ) στύλους (κολώναις). || (οὐσ.) Περίστυλον (τὸ). σειρὰ στύλων πέριξ οἰκοδομήματος, (ἄλλ.) Περίςοον, (παρβλ.) Περίδρομος.

Περι-στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω μὲ ςύλους.

Περι-στυφελίζω, Μ. ίσω, Π. στυφελίζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ μὲ πολλὴν ὁρμήν.

Περι-ςύφω, Μ. ςύψω. Σφίγγων πανταχόθεν διὰ στυπτικῶν· (ἀμτβτ.) εἶμαι πολλὰ ςυφός.

Περίστωος ἢ Περίστῳος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ ςοὰς, = Περίςυλος. ||.(οὐσ.) Περίςωον ἢ Περίςῳον (τὸ), = Περίςυλον.

Περι-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεγυμνόνω ὅλως διόλου. » Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτοὺς καὶ περισυλᾷ, « Αἰλ. (καὶ πθ.) » Περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, « Πλάτ.

Περι-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συνάζω) πανταχόθεν.

Περι-συν-άγω, Μ. άξω. Συνάγω (Συναθροίζω) πανταχόθεν.

;Περι-συν-έχω, Μ. έξω. Συνέχω πανταχόθεν (ὁλοτρόγυρα), περιέχω, (ἄλλ. διορθ. Περισμύχω).

Περι-συρίττω, Μ. ίξω. Συρίζω πέριξ τινός.

Περίσυρμα (τὸ), [περισύρω]. σαρκασμός, περιγέλοιον.

Περισυρμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περι-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω ὁλοτρόγυρα· τραβῶ ἀπ' ἐδῷ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· ἀποσπῶ, παρασύρω· λεηλατῶ, ἁρπάζω, ξεγυμνόνω· (μτφορ.) = Διασύρω, περιγελῶ, περιϋβρίζω.

Περι-συ-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω) πέριξ τινός. » Καθὰ ϗ ὄρνις ὑπὸ τὰς ἑαυτῆς περισυςέλλει πτέρυγας τὰ νεόττια, « Ν. Χων.

;Περισφαιρηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει σφαίρας, (διορθ. Περὶ σφαιρηδόν).

Περισφαίριον (τὸ). τὸ πέριξ τῆς σφαίρας.

Περι-σφαλέω, Π. ἀντὶ Περισφάλλομαι, κλονοῦμαι νὰ πέσω, κονδυλῶ.

Περισφαλὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἠγλιστερὸς, ἐπισφαλὴς, [ἐκ τοῦ

Περι-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ ὀλισθήσῃ ἢ νὰ πέσῃ. ||. (μσ.) ἠγλιστρῶ ἢ πίπτω· κλονοῦμαι νὰ πέσω, κονδυλῶ· (μτφορ.) πλανῶμαι, σφάλλω.

Περίσφαλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἠγλίστρημα καὶ πέσιμον, παραπάτημα. » Ἐκ περισφάλσιος ἐμβολή, « Ἱππκρ., ἡ κατὰ περιςροφὴν ἐναρμογὴ τοῦ ἐξαρθρωθέντος κοκκάλου.

Περι-σφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βούζω ὁλοτρόγυρα (κυρ. ἐπὶ κτύπου ὑγρῶν), ἀντηχῶ· (συνκδχ. μὲ δοτ.) εἶμαι γεμάτος ἀπὸ (κυρ. ὑγρόν). » Περισφαραγεῦσαι γάλακτι, « Νίκ., (παρβλ. Περιςένω).

†Περίσφατος (ὁ, ἡ). θρηνώδης· (συνκδχ.) δύσφημος· (κατ' ἔκτ.) ἐπώδυνος, περιώδυνος, (ὅθ.

†Περισφάτως, ἐπίρ. = Περιωδύνως.

Περι-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω ὁλοτρόγυρα, (συγχ. τῷ

Περι-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Σφίγγω μὲ) σφήνας ὁλοτρόγυρα· ςουππόνω σφικτά.

Περι-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ὁλοτρόγυρα.

Περίσφιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίσφιγξιν, δεσμὸς, δέσιμον.

Περίσφιγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισφίγγω, σφίξιμον ὁλοτρόγυρα.

Περι-σφριγάω-ῶ, Μ. ήσω. Σφριγῶ μὲ ὑπερβολήν.

Περισφύριος (ὁ, ἡ), = Περίσφυρος. « Καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος, « Ἐπγρ., εἶδος κοσμήματος τοῦ ποδὸς εἰς σχῆμα ὄφεως. ||.(οὐσ.) Περισφύριον (τὸ), λωρὶ ὑποδήματος, καλτσοδέτι ἢ κρίκος πρὸς στολισμὸν τοῦ ποδός.

Περισφυρὶς, ίδος (ἡ), = Περισφύριον.

Περίσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῶν σφυρῶν (τοῦ περὶ τοὺς ἀστραγάλους μέρους τῶν ποδῶν). « Πέζα —, « Ἐπγρ., ὁ ποδόγυρος. ||. (οὐσ.) Περίσφυρον (τὸ), = Περισφύριον.

Περισχέμεν, Π. ἀντὶ Περισχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ϗ

Περίσχεο, Ἰων. ἀντὶ Περίσχου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιέχω.

Περίσχεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιέχω, περικύκλωσις.

Περίσχετος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος.

Περισχήσω, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Περιέχω.

Περισχιδὴς, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος ὁλοτρόγυρα. ||. (οὐσ. θηλ.) Περισχιδεῖς, εἶδος ὑποδημάτων, [ἐκ τοῦ

Περι-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὁλοτρόγυρα, ξεσχίζω τινὸς τὰ φορέματα. (πθ. μὲ αἰτ.) ξεσχίζομαι (χωρίζομαι εἰς δύο) πέριξ τινός. » Εἰς τὸν χῶρον τοῦτον, τὸν δὴ ὁ ποταμὸς περισχίζεται, « Ἡρ. (παρβλ. Περιῤῥήγνυμι). (καὶ μτφορ.) » Ἡ ἄγαμος μόνῳ σχολάζει τῷ θεῷ καὶ ἡ φροντὶς αὐτῆς οὐ περισχίζεται, « Κλμ.

Περισχισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχίσιμον ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι-σχοινίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω (Περικλείω) τόπον τινὰ τεντόνων ὁλοτρόγυρα σχοινί. (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἦσαν χωρισμένοι ἀπὸ τὸν λαὸν οἱ δικασταὶ συνεδριάζοντες, μακρυνομένου ἀναλόγως τοῦ σχοινίου ὁσάκις ἤθελον νὰ δικάσουν μυστικά [Γαλλ.] à huis clos, ὅθ. μσ.) » Ὅταν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾷ καθεζομένη (ἡ βουλὴ) περισχοινίσηται, « Δμ., (δηλ. καθὼς τώρα λέγομεν) συνέλθῃ εἰς διάσκεψιν ἢ, δικάζῃ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Περισχοίνισμα (τὸ). μέρος χωρισμένον ὁλοτρόγυρα μὲ τεντωμένον σχοινί (καθὼς ἦτον κυρ. τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον οἱ βουλευταί). (ἐν γέν. καὶ καταχρ. ἀντὶ) Περίφραγμα, (ὅθεν:) » Ἐκτὸς εἶσι τοῦ θείου περισχοινίσματος, « Γργ., τοῦ περιβόλου τῆς ἐκκλησίας, (καὶ ἰδιαιτ.) τοῦ ἱεροῦ βήματος.

Περισχοινισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισχοι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νίζω, κλεισιμον ὁλοτρόγυρα μὲ τεντωμένον σχοινί.

Περι-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω τινὰ (κυρ. ὥστε περιεῖναι), διασώζω, (πθ. ἢ μσ.) Περιγίγνομαι. » Τῶν ἐκ τῆς μάχης περισωθέντων, « Δ. Κάσσ.

Περι-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω τι πέριξ τινὸς, ἐπισωρεύω ὁλοτρόγυρα.

†Περι-σωφρονέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισσοφρονέω.

†Περιταινία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτένεια.

Περι-τάμνω, Μ. ταμῶ, Ἰων καὶ Δ. ἀντὶ Περιτέμνω.

Περι-ταρχύομαι, Μ. χύσομαι, Π. θάπτω. » Παυσάμενοι δ' ἑκάτερθε νεκροὺς περιταρχύσαντο, « Κόϊντ.

Περίτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτείνω, τέντωμα ὁλοτρόγυρα, πρήξιμον τῶν πέριξ μερῶν· πολὺ (δυνατὸν) τέντωμα.

Περι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Ἀραβιάζω) πέριξ τινός.

Περι-ταφρεύω, Μ. εύσω. Περικυκλόνω μὲ τάφρον (τράφον, χανδάκι).

Περι-τέγγω, Μ. τέγξω. Βρέχω (Μουσκεύω) ὁλοτρόγυρα, περιβρέχω.

Περι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι πέριξ τινὸς, ἢ δυνατά. » Ἐπεὰν ξύλα στήσωσι τρία.. περὶ ταῦτα πίλους εἰρινέους περιτείνουσι, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Περιταθῇ κοσκίνῳ δορὰ, « Γεωπον. » Βύρσας γέῤῥοις περιτεταμένας, « Στρβ.

Περι-τείρω, Μ. τερῶ, Π. τρίβων ἀφανίζω (κατατρίβω) τι ὁλοτρόγυρα, (μτφορ.) καταθλίβω.

Περι-τειχίζω, Μ. ίσω. Περικλείω μὲ τεῖχος, τοιχογυρίζω.

Περιτείχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιτείχισμα, τοιχογύρισμα.

Περιτείχισμα (τὸ). τεῖχος τραβηγμένον πέριξ τινὸς, περίβολος τείχους· μέρος τοιχογυρισμένον (περιτειχισμένον), ὀχύρωμα.

Περιτειχισμὸς (ὁ), = Περιτείχισις.

†Περίτειχος, εους-ους (τὸ), (Γρφ.) περίβολος τείχους, περιτείχισμα.

;Περι-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω τ. γύρω-τριγύρω, ἀποτελειόνω.

Περι-τέλλω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Περι-τέλλομαι (χ. Μ.), Π. (κυρ. ἐπὶ χρόνου) τελειόνω τὴν περίοδόν μου, κυκλοφορῶ χρονικῶς· (τὸ ἐνεργ. σπν. ᾗ μτγν.) ἀνατέλλω. » Ἔτους (» Ἐνιαυτοῦ) περιτελλομένου, « Ὅμ. » Ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, « Ἰλ. Θ., εἰς διάστημα ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δέκα ὁλοκλήρων ἐτῶν. » Ὁποσταίη μηνὸς περιτέλλεται ἠὼς, « Ἄρ., πόσας ἔχει ὁ μήν;

Περι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι ὁλοτρόγυρα· κλαδεύω· συντέμνω· κολοβόνω· (μτνμ.) κόπτω τὸν δρόμον τινός, (συνκδχ.) ἁρπάζω (κοιν. σούρνω) ζῶα, (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. » Οἶνας περιταμνέμεν, « Ἡσ. » Γῆν πολλὴν περιταμνόμενοι, « Ἡρ. » Περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων τὰ ἅρματα ἡλίσκετο, « Ξεν. » Αἰγύπτιοι περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα, « Ἡρ. (καὶ συνηθές. χωρὶς τοῦ πτωτ.) » Περιτέμνονται τῷ ἔθει Μωσέως, « Γρφ., (Τουρκβαρβ.) συννετεύονται. » Πείθει αὐτὸν περιτεμόμενον ἀγαγέσθαι πρὸς γάμον αὐτὴν, « Ἰώσ.

Περιτένεια (ἡ). πολὺ (δυνατὸν) τέντωμα, [ἐκ τοῦ

Περιτενὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεντωμένος.

Περι-τεραμνίζω, Μ. ίσω. Περικαλύπτω μὲ ἢ ὡσὰν μὲ τέραμνον, περιςεγάζω. » Χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας, « Ἀθ. (ἄλλ. διορθ. Περιτερματίζω ᾗ ἄλλ. Περιτερμονίζω).

Περιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν περιορίζων ἢ (πθ.) περιωρισμένος.

Περιτερπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνὸς, νοςιμώτατος, [ἐκ τοῦ

Περι-τέρπω, Μ. τέρψω. Τέρπω μὲ ὑπερβολήν.

Περιτεταμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Περιτείνω.

Περι-τετραίνω, = Περιτιτραίνω.

Περι-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. ἀντὶ Περιποιῶ, προξενῶ.

Περι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ὀργανίζω τι μὲ πολλὴν τέχνην, μηχανῶμαι (ἐπινοῶ) μυρίους τρόπους.

Περιτέχνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκευωρία, μηχανή, ἐπίνοια.

Περίτηγμα (τὸ). τὸ χωριζόμενον (κυρ. ἀπὸ τῶν μετάλλων) διὰ τῆς περιτήξεως, σκωριά· (μτφορ.) περίττωμα, σκύβαλον, [ἐκ τοῦ

Περι-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (Ἀναλύω) τι ὁλοτρόγυρα ἢ καθ' ὁλοκληρίαν. » Ἀθρόα ποτὲ καὶ περιτετηκότα διαχωροῦσι, « Γαλ. 2) περιαλείφω μὲ πηκτόν τι. » Τοῦ δ' ἐντὸς (τείχους τὸν περίδρομον) καττιτέρῳ περιέτηκον, « Πλάτ.

Περίτηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λυώσιμον ὅλως διόλου ἢ ὁλοτρόγυρα.

Περι-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. ἀντὶ Παρατηρέω.

Περι-τίθημι, Μ. περιθήσω (ἀόρ. Περιέθηκα καὶ μσ. Περιεθέμην κτλ.). Βάλλω τι πέριξ τινὸς, (κυρ.) ἐνδύω, περιβάλλω, (καὶ μσ.) ἐνδύομαι, φορῶ· (μτφορ.) προξενῶ, περιποιῶ· (ἐπὶ κακοῦ) προσάπτω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') » Τουτονὶ τὸν στέφανον .. σοὶ περιθήσω, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) » Παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, ὁ δὲ ἄλλῳ περιέθηκε τὸ κράτος, « Ἡρ.

Περι-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τιμῶ κατὰ πολλά.

Περιτιμήεις, εσσα, εν, Π. πολλὰ ἔντιμος.

Περίτιος (ὁ). (κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ Φεβρουάριος μήν.

Περι-τιταίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Περιτείνω.

Περι-τιτραίνω καὶ Περι-τιτράω-ῶ, Μ. περιτρήσω. Τρυπῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατατρυπῶ.

Περι-τιτρώσκω, Μ. περιτρώσω. Πληγόνω πανταχόθεν, καταπληγόνω.

Περι-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Περιτιμάω.

;Περι-τμήγω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Περιτέμνω.

Περιτμηθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιτέμνω.

Περίτμημα (τὸ). κομμάτι ἀφαιρεθὲν ἀπὸ (τὴν περιφέρειάν) τινος, κοψίδι, πελεκοῦδι.

Περιτομεὺς, έως (ὁ). ὁ περιτέμνων ἱκόπτων ὁλοτρόγυρα κτλ.). ||. (οὐσ.) τὸ στρογγυλὸν μαχαῖρι (κοπίδι) τῶν κουντουράδων. 2) τὸ ἐργαλεῖον τῆς περιτομῆς.

Περιτομὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτέμνω, κόψιμον ὁλοτρόγυρα (κυρ. τῆς ἀκροβυστίας), (Τουρκ.) σουννέτ. (ὅθ.) » Οἱ ἐκ περιτομῆς, « Γρφ., οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοί.

Περιτομὶς, ίδος (ἡ). μέρος τι ἀπροσδιόριστον εἰσέτι τοῦ καραβιοῦ, (συγχ. τῷ Περιστομίς).

Περίτομος (ὁ, ἡ). κομμένος ὁλοτρόγυρα· ἀπότομος (κρημνώδης) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Λόφος—, « Πλβ.

Περιτόναιος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς περίτασιν ἢ τεντωμένος πέριξ τινός. » Ὑμὴν—, « Ἀνατομ., τὸ ||. οὐσ.) Περιτόναιον (τὸ), ὁ περικαλύπτων τὴν κάτω κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα ὑμήν, (ἄλλ.) Ἐπίπλοον.

Περιτόνειος(νιος), ου (ὁ), = Περιτόναιος. ||. (οὐσ.) Περιτόνιον (τὸ), Μηχ., ἡ λαβὴ διὰ τῆς ὁπ. περιστρέφεται μηχάνημά τι, (ἄλλ.) Περιστροφίς.

Περίτονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, ἢ· ἔχων ὁλοτρόγυρα τοῦ τεντωμένον τι (π. χ. δέρμα). ||. (οὐσ.) Περίτονα (τὰ), ναυτ., τὸ πρὸς τὴν πρύμνην μέρος τοῦ καταστρώματος, (Γαλλ.) le tillac.

Περι-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατατοξεύω πανταχόθεν.

Περι-τορεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω διὰ τῆς γλυφίδος ὁλοτρόγυρα, (μτνμ.) = Περιτορνεύω. » Τὴν φράσιν—, « Δ. Ἀλ.

Περι-τορνεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω τι μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) τὸν τόρνον, στρογγυλεύω.

Περιτρανὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) τρανῶς, = τῷ

Περίτρανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τράνως Πολλὰ τρανος (σαφής, εὐκρινής). » Περίτρανα λαλεῖν, « Πλ., πολλὰ καθαρὰ (ξάστερα).

Περι-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω πέριξ τινὸς, περιθρυλῶ τραυλίζων.

Περιτραχήλιος καὶ Περιτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (φορούμενος κτλ.) περὶ τὸν τράχηλον. ||. (οὐσ.) Περιτραχήλιον (τὸ), δέμα ἢ στολίδι τοῦ λαιμοῦ, περιλαίμιον.

Περι-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὁλοτρόγυρα ἢ ὁπωσοῦν. » Περιτραχύνεται τῆς λίμνης ἡ ἐπιφάνεια, « Γργ.

Περι-τρέμω (χ. Μ.). Τρέμω ὅλος· εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ μέγαν τρόμον. (μὲ δοτ.) τρέμω περί τινος (φοβούμενος μήπως κακοπάθη). » Μητέρα περιτρέμουσαν τοῖς παιδίοις, « Χρσ.

Περι-τρέπω, Μ. τρέψω (ἀόρ. β'. Περιέτραπον καὶ πθ. Περιετράπην). Γυρίζω τι περὶ ἑαυτὸ ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· Παρατρέπω· (συχνότ.) Ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω· (πθ.) ζαλίζομαι· (τρπ.) μεταβάλλομαι. » Περιτρέπειν τὸν λόγον, « Πλάτ. » Ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν, « Γρφ. » Τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, « αὐτ. (ᾗ πθ.) » Περιτραπείσης τῆς νεώς, « Δξ. (καὶ ἀμτβτ. μόνον παρὰ Π. καὶ κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τμσ.) « Περὶ δ' ἕτραπον ὧραι, « Ἰλ. Λ, ἑκαμαν τὴν περιοδόν των, ἐπανῆλθον συμπληρωθέντος τοῦ ἔτους.

Περι-τρέφω, Μ. θρέψω. Πήζω (Κάμνω νὰ πήξῃ) τι πέριξ τινός. (μόνον παθ.) « Σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, « Ὀδ. Ω. (καὶ μσ. αὐτπθ.) «Περιτέτροφε πάχνη, « Ἀπλλν.

Περι-τρέχω, Μ. θρέξω καὶ (συνηθέ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. Περιέδραμον κτλ.). Τρέχω ὁλοτρόχυρα, περιέρχομαι τρέχων· (Γαλλ.) parcourir· (μτφρ.) ἀπατῶ, (παρβλ.) Περιέρχομαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) κεῖμαι κατὰ σειρὰν ἢ κυματίζω πέριξ τινός. (συνήθ. κατὰ μτχ.) εἶμαι κοινὸς (τετριμμένος) ἢ ἔχω πέρασιν (Ἰταλ. κόρσο). (θθ.) «Περιτρέχων, « Πλ., ὁ τυχὼν, ὁ περιτυχών. » Ὀνόματα κοινὰ καὶ περιτρέχοντα, « Α. Ἀλ., λέξεις τετριμμέναι (περιφερόμεναι συνήθ. εἰς τὰ στόματα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων).

Περι-τρέω, Μ. τρέσω, Π. ἀντὶ Περιτρέμω, τρέμω ὅλος, κατατρομάζω.

Περίτρημα (τὸ) καὶ

Περίτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτιτράω, τρύπημα ὁλοτρόχυρα.

Περίτρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος ὁλοτρόχυρα, κατατρυπημένος.

Περιτρηχής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. πολλὰ τραχύς.

Περιτριβής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τριμμένος (μεταχειρισμένος, κουρασμένος, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος), ἐκ τοῦ

Περι-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ὁλοτρόχυρα, τρίβων χαλνῶ (φθείρω, ἀφανίζω). » Ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν περιτριβείς, « Λυκ. » Τοὐπίσημον εἶναι αὐτῷ (τῷ νομίσματι) κοῖλον καὶ οὔπω περιτετριμμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου, « Φλχρτ.

Περι-τρίζω, Μ. τρίξω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνρ. Περιτέτριγα). Τρίζω δυνατὸ ἢ πέριξ τινός. » Τροχοὶ περιτετρίγασι, « Κόϊντ., τρίζουν περὶ τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης.

Περίτριμμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶνε καλὰ τριμμένον (περιτετριμμένον)· (μτφρ.) ἄνθρωπος τριμμένος πρὸ πολλοῦ (γυμνασμένος) εἴς τι. » Δικῶν (» Ἀγορᾶς) περίτριμμα, « Ἀρχφ., Δμ.

Περίτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος, λεῖος (ὁμαλὸς) ἐξ αἰτίας συχνοῦ τριψίματος.

Περι-τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράσσω μὲ τρίχας ὁλοτρόχυρα.

Περίτριψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτρίβω, τρίψιμον ὁλόχυρα.

Περι-τρομέω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτρέμω.

Περίτρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων πέριξ τινός. » Ἐξ ὑδάτων. . μαρμαρυγή, τοίχοισι περίτρομος, « Γργ. Ζ) (συνήθ.) πολλὰ τρομαγμένος, κατατρομαγμένος, ὅλος ἔντρομος.

Περιτρόμως, ἐπίρ. Εἷς (Μὲ) μέγαν τρόμον. » Π. ἔχω πρός τι, « Φλχρ., φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κατατρομάζω.

Περιτροπάδην, ἐπίρ. Π. ἐκ (διὰ) περιτροπῆς· γυρίζοντας ὁλόχυρα ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Περι-τροπάω(έω)-ῶ (χ. Μ.), Π. γυρίζω ὁλοτρόχυρα· κυκλοφορῶ· περιέρχομαι. » Περιτροπέων φύλ' ἀνθρώπων, « Ὅμ. Ἴλ. (β χωρὶς πτ.) «Περιτροπέων ἐνιαυτὸς, « Ἰλ. Β., ὁ συμπληρῶν τὴν κυκλικὴν περιοδόν του, (παρβλ. Περιτέλλομαι).

Περιτροπὴ (ἡ). τὸ περιτρέπειν ἢ περιτρέπεσθαι, γύρισμα ὁλοτρόχυρα ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κυκλικὴ περίοδος, περιφορά· μεταβολή. » Ἐν περιτροπῇ (ἡ) «Ἐκ περιτροπῆς, « Ἡρ., Δ. Ἀλ., ἐναλλὰξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς.

Περίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ περιτρεπόμενος (περιστρεφόμενος). ||. (οὐσ.) Περίτροπος (ὁ), Γλσ., ζάλη κεφαλῆς.

Περι-τροχάζω, Μ. άσω, = Περιτρέχω.

Περιτρόχαλος (ὁ, ἡ), = Περιτροχος, στρογγυλός. » Περιτρόχαλα κείρονται, « Ἡρ. κουρεύουν τὰ μαλλιὰ των ὁλοτρόχυρα.

Περιτροχὰς, άδος (ἡ). ἡ περιτρέχουσα (περιφερομένη τοὺς δρόμους), πόρνη, (Γαλλ.) courteuse.

Περιτροχασμὸς (ὁ), τὸ περιτροχάζειν, τρέξιμον ὁλόχυρα.

Περι-τροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτροχάζω.

Περιτρόχιον (τὸ). τὸ περὶ τὸν ἄξονα μέρος (ἡ τρύπα) τοῦ τροχοῦ.

†Περιτροχισμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτροχασμός.

Περίτροχος (ὁ, ἡ). ὁ περιτρέχων ἢ περιτρεχόμενος, (συνκδχ.) στρογγυλός, περιφερὴς. » Περίτροχος ὕδασι λίμνη, « Διον.

Περι-τρύζω, Μ. τρύξω. Τρύζω (Φωνάζω ὰὰν τὸ περιστέρι ἢ τὸ γροῦνι) πέριξ τινός, (συγχ. τῷ Περιτρίζω).

Περιτρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Περιέτραγον). Τρώγω (Γοκανίζω) τι ὁλοτρόχυρα· (μτνμ.) ἁρπάζω κρυφίως, ἀφαιρῶ. «Κἂν τῷχλφ φυλάττεσθαι σφοῦδρα, μήτις λαθὼν σου περιτράγῃ τὰ χρυσία, « Ἀρχφ.

Περι-τρωχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Περιττεύω, Περιττὸς κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Περισσεύω κτλ.

Περίττωμα (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Περίσσωμα, περίσσεμα, κατάπατι, ἀπομεινάρι· (ἰδιαιτ.) τὸ μετὰ τὴν χώνευσιν τῆς τροφῆς ἐναπολειπόμενον, κόπρος. οὖρον κτλ., (ἐν γέν.) πρᾶγμα διὰ ῥίψιμον, σκύβαλον.

Περιττωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ περιττώματα· περιττωμάτων πρόξενος ἢ ἔμπλεως. » Βρέφη ὑπνώδη καὶ περιττωματικά, « Ἀλεξ. Ἀφρ.

Περιττωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περιττώματος.

Περιττωματώδης, εος (ὁ, ἡ). περιττώματι ὅμοιος τὸ εἶδος, περιττωματικός.

Περι-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Περιέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Τυχαίνει νὰ εὕρω (νὰ ἐπιτύχω) τι, συναπαντῶ (κατὰ τύχην), (ἐπὶ κακοῦ) περιπίπτω εἰς. »Συμφορᾷ—, « Θκ.

;Περι-τυκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ ὁλοτρόχυρα μὲ τὸ σφυρὶ (μὲ τὸν τύκον) πέτραν κτλ., (ἴδε Τυκίζω).

Περι-τυλίσσω, Μ. ίξω. Τυλίσσω τι πέριξ τινός.

Περι-τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τριγύρω ὅλον τύλους (φόζους).

Περιτύμβιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν τύμβον (τάφον), ὁ πέριξ τοῦ μνήματος.

Περι-τυμπανίζω, Μ. ίσω. Κρατῶ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ) πέριξ τινός τὸ τύμπανον, παραζαλίζω μὲ τὸν κρότον τυμπάνων ἠχούντων ὁλοτρόχυρα· (μτνμ.) ξυλοκοπῶ, στουμπανίζω.

Περι-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω (Σχηματίζω) τι πέριξ τινός· (πθ. ἡ μσ.) ἀφίνω τὸν τύπον τοῦ σώματός μου ἐπάνω εἴς τι.

;Περιτυχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιτυχών τι, ἐπιτυχής.

Περι-υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Ἀτιμάζω, [Ἰταλ.] Μαλτρατάρω) τινὰ μὲ τὸν χειρότερον τρόπον.

Περι-υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Γαυγίζω πέριξ τινός. (εὕρηται μόνον μτφρ.) » Ἡ ὀργὴ περιυλακτοῦσα τὴν καρδίαν, « Ἀχιλ. Τάτ., (παρβλ. τὸ ἁπλοῦν).

Περιύμνητος (ὁ, ἡ), = Πολυύμνητος.

†Περι-υπνίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἐξυπνῶ.

Περι-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι πέριξ τινός, ὑφαίνω γύρω-τριγύρω.

Περιύω, Μ. ύσω. Βρέχω πέριξ τινός.

Περιφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιεσθίω.

Περιφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιφανής.

Περι-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ὁλοτρόχυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), εἶμαι περιφανὴς (ἀνοικτὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περίοπτος). » Ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ, « Ὅμ. Ἴλιον.

Περιφάνεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περιφανεῦς· τὸ νὰ φαίνεται τις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (καὶ μτφρ. νὰ ᾖνε γνωστὸς εἰς πάντας), ἐπισημότης.

Περιφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὁλοτρόχυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πανταχόθεν ὁρατός· (μτνμ.) πολλὰ φανερός, ὁλοφάνερος· (μτφρ.) γνωστὸς εἰς ὅλους, ἐπίσημος.

Περι-φαντάζομαι, Μ. άσομαι. Φαίνω ἐπιπολαίως (Θεωρῶ κατ' ἐπιφάνειαν) τὰ πράγματα.

Περίφαντος (ὁ, ἡ), = Περιφανής.

Περιφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιφανῆ (πασίγνωστον), προφανῶς, ὁλοφάνερα.

Περίφασις [περιφαίνομαι], εως (ἡ). ἡ θέα τῶν πέριξ τόπων.

Περιφέγγεια (ἡ). ἡ πέριξ τινὸς ἢ εἰς ὅλα τὰ πέριξ ἐκτεινομένη λάμψις, ἐκ τοῦ

Περιφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος πανταχόθεν ἀπὸ φέγγος (λάμψιν), λαμπρότατος.

Περι-φείδομαι, Μ. φείσομαι. (μὲ γεν.) Φείδομενος ἀφίνω τι νὰ μείνῃ (νὰ γλυτώσῃ), (παρβλ.) Περισώζω, (Γαλλ.) épargner.

Περιφέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περιφεροῦς, στρογγυλότης· (συνήθ.) ἡ πέριξ ἔκτασις (κύκλου, σφαίρας κτλ.), τὸ τριγυρινὸν, ὁ γύρος. (σπν.) ἀντὶ Περιφορὰ, (ἀθεν μτφρ.) περιπλάνησις.

Περιφερὴς [περιφέρω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ περιφερόμενος (περιστρεφόμενος) ἢ καμωμένος ἕνα περιφέρηται· (γυρίζῃ), στρογγυλὸς. (σπν. μὲ δοτ.) περικυκλωμένος ἀπό. » Θριγκοῖς—, « Εὐρ., Περιφραγμένος.

Περιφερόγραμμος (ὁ, ἡ), (μθμτκ.). ὁ σχηματιζόμενος (περιεχόμενος) ὑπὸ γραμμῆς περιφεροῦς, (ἀνθτ. τῷ Εὐθύγραμμος).

Περι-φέρω, Μ. περι-οίσω (ἀόρ. Περιήνεγκα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ.). Φέρω τι (καὶ μσ. ἢ ἀμτθτ. Ἔρχομαι) ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινὸς ἢ τῇδε κἀκεῖσε· (συνκδχ. καὶ τρπ.) κάμνω πασίγνωστον, θεατρίζω. » Περιενέγκατε τοὺς πονηροὺς, « Συν. (καὶ ἀμτθτ.) »Περιφέρει τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶν δε λεγόντων, « Πλάτ., (κοιν.) γυρίζει εἰς τὸν νοῦν μου. (καὶ ἑλλ.) » Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα, οὔτε μὲ περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τουτέων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμημάτων, « Πλ., ἐγύριζαν εἰς τὸν νοῦν του, τὸν ἐζάλιζαν. » Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε, « Γρφ., (ὅπου ὅμως ἄλλοι ἀναγνσ. ὀρθότ. Παραφέρεσθε). » Πάντα ὥσπερ οἱ πυρέσσοντες περιφερόμενα ὁρᾶν, « Ἀθ. (καὶ ἁπλ.) » Τὰ περιφερόμενα, « Ξεν., τὰ φαγητὰ τὰ ὁπ. φέρουν οἱ δοῦλοι περὶ τὴν τράπεζαν, ἢ τὰ ἀδόμενα, (Γαλλ.) **bruits qui circulent.** 2) (μὲ αἰτ. πρωθετ.) φέρω τι (μετά τινα περίοδον) εἰς, κάμνω νὰ περιέλθῃ (νὰ καταντήσῃ τέλος πάντων, καὶ πθ. ἢ μσ. καταντῶ) εἰς. » Μὴ τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμὸν περιενέγκαιεν. « Ἅπτ. » Περιήνεγκεν (ὁ Περικλῆς) εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Δοκεῖ μοι ὁ λόγος εἰς ταὐτὸ περιφερόμενος ἥκειν, « Πλάτ. » Ἥκομεν εἰς ταὐτὸ περιφερόμενοι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐνιαυτοῦ περιφερομένου, « Ἡρ., (παρβλ. Περιτέλλομαι). 3) (σπν.) ἀντέχω (ὑποφέρω) μέχρι τέλους. » Οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τριῶν γε ἐτῶν, οὐδεὶς πλείω χρόνον, ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτούς, εἰ οἱ Πελοποννήσιοι ἐσβάλοιεν, « Θκ. » Καὶ ἐὰν βούληταί τις ἀσθενοῦντος ἀνθρώπου διαπειρᾶσθαι, εἰ βιώσιμος, λούειν κελεύουσι τρεῖς ἡμέρας· κἂν περιενέγκῃ, βιώσιμος, « Θρρ.

Περιφερῶς, ἐπίρ. Κυκλικῶς· κυκλοτερῶς.

Περιφεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Περιέφυγον κτλ.). Φεύγω ὅλως διόλου· (συνκδχ.) ὑλυτόνω ἀπό· περιγίνομαι· (σπν.) ἀποποιοῦμαι· (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω (;). » Ψάμμος ἀριθμὸν περιφεύγει, « Πίνδ. » Οἱ περιφυγόντες τὴν φθορὰν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ. ἢ ἑλλ.) »Ἀσθενῶν κατεκείμην, ... ὥστε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾶν περιφευξεῖσθαί με, « Δμ.

†**Περιφημίζω**, Μ. ἰσω. Διαφημίζω παντοῦ, κάμνω περίφημον.

Περίφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην φήμην, πολλὰ ὀνομαστός.

‡**Περιφθάνω**, Μ. φθάσω. Φθάνω προτήτερα, προφθάνω.

Περιφθέγγομαι, Μ. ἐγξομαι. Λαλῶ πρὸς τοὺς περικαθημένους, συνομιλῶ ἐν συναναστροφῇ.

Περιφθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Φθείρομαι αὐτὸς περὶ ἑαυτόν, κατατήκομαι, ἀφανίζομαι. « Ἄνδρας ... κατ' ὀλίγον τὴν πόλιν ἐπὶ γήρως οὐδῶ περιφθειρομένους, « Ἀνκ. » Περιφθειρομένων τῇ τῶν δακτύλων ἀφῇ τῶν ἀραχνείων νημάτων, « Γργ. 2) περιφέρομαι πρὸς φθορὰν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου, περιπλανῶμαι κακῇ κακῶς, (παρβλ.) Ἔρρω. » Ἄνω καὶ κάτω περιφθειρόμενος, « Κέλσ,

Περιφθινύθω καὶ

‡**Περιφθίνω**, Μ. φθίσω, Π. ἀντὶ Περιφθείρομαι.

‡**Περιφιλέω**-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν, ὑπεραγαπῶ.

Περιφίλητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαπημένος, προσφιλέστατος.

‡**Περιφίμωσις**, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τὴν πόσθην, (τὸ ἐναντ. τῆς παραφιμώσεως).

Περιφλεγής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ καίων φοβερὰ (μὲ ὑπερβολὴν), φλογίζων, κατακαίων. » Δίψος περιφλεγές, « Πλ.

Περιφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω ὁλοτρόγυρα.

Περιφλέγω, Μ. φλέξω. Καίω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πυροπολῶ, κατακαίω· (ἀμτθτ.) καίω φοβερὰ (μὲ ὑπερβολήν).

Περιφλεγῶς, ἐπίρ. Εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φλογίζεταί τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Διψήσας περιφλεγῶς, « Πλ., μὲ ὑπερβολὴν, ἐφλογίζετο ὅλος ἀπὸ τὴν δίψαν.

Περιφλεύω, Μ. φλεύσω (πθ. πρκ. Περιπέφλευσμαι), Ἰων. ἀντὶ Περιφλέγω, (ἴδε Περιφλύω).

Περιφλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολλὰ γεμάτος (φουσκωμένος). 2) εἶμαι ὅλος ἐπιδόσεις (ζαρωματιές)

Περιφλιδόων, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιφλιδῶν, μτχ. τοῦ Περιφλιδάω.

‡**Περιφλογίζω**, Μ. ἰσω, ἀμφ. ἀντὶ Περιφλέγω, (ὅθεν

†**Περιφλογισμός** (ὁ). τὸ νὰ καταφλέγηταί τις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιφλοίζω, Μ. ἰσω. Ἀφαιρῶ ὁλοτρόγυρα (Περιαιρῶ) τὸν φλοιὸν, ξεφλουδίζω.

Περιφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα φλοιὸν (φλοῦδαν) ἢ τὴν φλοῦδάν του, ἀξεφλούδιστος.

Περιφλοισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιφλοίζω, ξεφλούδισμα.

Περίφλοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίφλοιος.

Περιφλύω, Μ. φλύσω, Ἀττ. ἀντὶ Περιφλεύω = Περιφλέγω, καίω ὁλοτρόγυρα ἢ ἐπιπολαίως· (κοιν.) τσουρουφλίζω.

Περιφοβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι-

Περίφοβος (ὁ, ἡ), πολλὰ φοβισμένος, καταφοβισμένος.

Περιφόβως, ἐπίρ. Μὲ ἄκρον (ὑπερβολικὸν) φόβον. » Περιφόβως ἔχω, « Φάλ., εἶμαι καταφοβισμένος.

Περιφοινίσσω, Μ. ίξω. Κοκκινίζω ὁλοτρόγυρα.

Περιφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Συχνάζω) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιοδεύω, περιέρχομαι. » Βοῦφος περιφοιτᾷ, « Παροιμ.

Περιφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιόδευσις.

Περίφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ περιφοιτῶν (περιφερόμενος, περιπλανώμενος), (Γαλλ.) **vagabond.** »Ἑταῖρα—, « Ἐπγρ., ἡ (ἄλλ.) Δρομάς. 2) (πθ.) ὁ περιφοιτώμενος (καταπατούμενος) ὑπό. » Βουλόμενον μὴ περίφοιτος εἶναι βασκάνων καὶ φιλαπεχθημόνων γνώμαις ἀγνώμοσι, « Φίλ.

Περιφορὰ (ἡ), τὸ περιφέρειν ἢ περιφέρεσθαι· (ἰδιαιτ.) ἡ ὁλόγυρα τῆς τραπέζης περιαγωγὴ τῶν φαγητῶν (Γαλλ. **le service de la table**) καὶ αὐτὰ τὰ τοιουτοτρόπως περιαγόμενα φαγητὰ, (ἄλλ.)

Περιφορήματα· (ἀστρνμ.) κυκλοφορία (πλανήτου)· (ἐν γέν.) περιστροφὴ, περιέλευσις· (μενμ.) συναναστροφὴ (μτφορ.) παραχὴ, ἀνησυχία. » Ἡ κάτω περιφορὰ, « Ἐργ., ἡ τύρβη τοῦ βίου. 2) (ἐνίοτε) = Περιφέρεια, (Διόδ. ΙΖ', σ. 250 ἔκδ. **Wesseling**).

Περιφοράδην, ἐπίρ. Φέροντάς τι ὁλόγυρα. » Π. ὁδοιπορέειν., Ἱππκρ., γυρίζοντας τὸ πυδάρι (καθὼς τὰ βήματα καὶ οἱ χωλοί), (παρβλ. Εἰλίπους).

‡**Περιφόρτιος** (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιφόρνος.

Περιφορέω-ῶ, Μ. ήσω. = Περιφέρω, (ὅθεν

Περιφόρημα (τὸ). τὸ περιφερόμενον ὁλόγυρα τῆς τραπέζης φαγητόν.

‡**Περιφορητικὸς**, ἡ, ὸν, = Περιφόρητος, καινὸς, παροιμιώδης. » Λόγος —, « Ξέτ.

Περιφόρητος, ος ἡ ἡ, ον ἡ όν. Ὁ περιφερόμενος (μετακομιζόμενος διὰ φορείου) ἢ καιωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιφέρεται (νὰ μετακομίζεται). (Γαλλ.) **portatif**· (μτνμ. ἐπὶ λόγ.) κοινὸς, παροιμιώδης, περιφερόμενος εἰς τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων, (παρβλ.) Περίακτος. (σπν.) περίφημος. » Τὴν πανταχοῦ γῆς περιφόρητον τῷ κλέει Θεσσαλονίκην, « Εὐς.

Περιφόρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περὶ ἑαυτὸν τὴν φορίνην (τὸ δέρμα) του. ἄγβαρτος. » Χοιρίδιον περιφόρινον, « Ἀθ., ψημένον καθὼς εἶνε μὲ τὸ δέρμα του.

‡**Περίφορος** (ὁ, ἡ), = Περιφόρητος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίφυδος.

Περίφορτος (ὁ, ἡ). πολλὰ φορτωμένος, παραφορτωμένος.

†**Περιφραγὴ** (ἡ), νλγ. ἀντὶ-

Περίφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίφραξιν, φράκτης, φραγὴ, περίβολος· (συνκδχ.) μέρος περιφραγμένον, περιτείχισμα.

Περιφραγμὸς (ὁ), = Περίφραξις.

Περιφραγμόω-ῶ, Μ. ώσω, νλγ. ἀντὶ Περιφράσσω.

Περιφράγνυμι, σπν. ἀντὶ Περιφράσσω.

Περιφραδέως, ἐπίρ. Π. μὲ προσοχὴν, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, ξέκ τοῦ

Περιφραδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σκεπτικὸς (στοχαστικὸς, προσεκτικὸς), φρονιμώτατος· ἐπιτηδειότατος, ξέκ τοῦ

Περιφράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, (συνήθ. μτφορ.) σκέπτομαι πανταχόθεν, καλοατογάζομαι.

Περιφράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τι μὲ περιστροφὰς, γυρίζω τὴν φράσιν, (παρβλ. Παραφράζω).

Περίφρακτος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ φράκτην, ἀχυρωμένος παντοχόθεν, περιφραγμένος.

Περίφραξις, εως (ἡ), τὸ περιφράσσειν, κλείσιμον (φράξιμον) ὁλοτρόγυρα = περίφραγμα.

Περίφρασις, εως (ἡ), τὸ περιφράζειν, ἢ διὰ περιστροφῶν ἔκφρασις, γύρισμα τῆς φράσεως, (Γαλλ.) **circonlocution.** »Λεγελῶν περιφράσεις καὶ ἀσάφειαν, « Πλ., (παρβλ. Παράφρασις).

Περιφράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω ὁλοτρόγυρα, περικλείω μὲ φράκτην χλ., περιτειχίζω. » Περίφραξον τὸ κτῆμά σου

ἀκάνθαις, » Σοφ. Σειρ. (ᾗ μτφορ.) «Φιλία σαυτὸν περιφράξας, « Φώτ.

Περιφραστικός, ή, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος ἢ ὁμιλῶν μὲ περιφράσεις.

Περιφραστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιφραστικόν, μὲ περιφράσεις.

Περιφρίσσω(ττω), Μ. φρίξω (πρκ. ἀντὶ ἑνς. Περιπέφρικα). Φρίττω ὅλος, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ὑπερβολικὴν φρίκην. » Ὡς ζώοντα νέκυν περιπεφρίκασι, « Κόϊντ. 2) (μτβτ.) ἀνορθῶ τὰς τρίχας. » Ἡλίκα περιφρίσσει τὰ κέντρα, « Νίκηφ.

Περι-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Παρατηρῶ (Σκέπτομαι) πανταχόθεν, καλοσχάζομαι, μελετῶ. « Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, « Ἀρχ. Νεφ. 223. 2) (συνών. μὲ αἰτ. ἢ γεν.) = Ὑπερφρονῶ, καταφρονῶ. » Μηδείς σου περιφρονείτω, « Γρφ. « Πόθεν γὰρ δὴ περιφρονείην ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, « Ακ. 3) (χωρὶς πτ. ἀμτβτ.) εἶμαι περίφρων (πολλὰ στοχαστικός). » Ἡλικία περιφρονοῦσα, « Αἰσχ. Σιωκρ. 4) (εἰς τὴν Γρφ. εὑρηται καὶ) « Περιφρονήσατε τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, « Σοφ. Σολομ. Δ', 1. ἀντὶ Φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου.

Περιφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καταφρόνησις. 2) προσεκτικὴ παρατήρησις, σκέψις, ζύγασις.

Περιφρονητέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιφρονέω.

Περιφρονητὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιφρονῶν τι. (μὲ γεν.) » Ἦν γὰρ π. χρυσίου ταμάλιζα, « Παχυμ.

Περιφρονητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ περιφρονεῖν.

Περιφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις περίφρων, μεγάλη φρόνησις ἢ οἴησις (ὑπερηφάνεια), (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραφροσύνη).

Περιφρουρεύω, Μ. εύσω ᾗ

Περι-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τι ὁλοτρόγυρα (Φυλάττω πέριξ τινός) ὡς φρουρός.

Περιφρυγὴς, έος (ὁ, ἡ). καψαλισμένος (ξεροψημένος) ὁλοτρόγυρα, κατάξηρος ἀπὸ τὸ πῦρ, [ἐκ τοῦ

Περι-φρύγω, Μ. φρύξω. Ψήνω (Ξεροψήνω) ὁλοτρόγυρα, καταξηραίνω εἰς τὸ πῦρ, (Τουρκ.) καβουρδίζω.

Περίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φρόνιμος. » Περίφρων Πηνελόπεια, « Ὀδ. Α, Δ. 2) (σπν.) = Ὑπέρφρων, ὑπερήφανος. » Περίφρονες ἄγαν ἀνίεμεν μένει μεμαργωμένοι, « Αἰσχλ. 3) (μὲ γεν.) = Περιφρονητικός. » Τῶν παθῶν —, « Ἰώσ.

Περιφυγὴ (ἡ). τόπος ἢ τρόπος ἐκφυγῆς διέξοδος.

Περιφυείς, εῖσα, έν, τ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιφύω.

Περιφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. (μὲ δοτ.) » Τῇ γῇ —, « Δσκρ., τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα φυτρόνοντα πέριξ τῆς ῥίζης, ἁπλόνονται κατὰ γῆς.

Περιφύλαγμα (τὸ). μέσον περιφυλάξεως (προφυλάξεως), φυλακτήριον.

Περιφυλακὴ (ἡ). φύλαγμα ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περιφυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ὁλοτρόγυρα. » Διὰ τί μὴ διὰ μιᾶς μήνιγγος τὸν ἐγκέφαλον περιεφύλαξεν, ἀλλὰ διὰ δύο, « Μελέτ.

Περιφῦναι, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιφύομαι.

Περι-φύρω, Μ. φυρῶ. Ἀνακατόνω ἕνα μετ' ἄλλο, συγχέω.

Περιφὺς, ῦσα, ὺν, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιφύω.

Περι-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφύσησις, εως (ἡ). φύσημα ἐκ τῶν πέριξ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφυσητὸς (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) φυσώμενος.

Περίφυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιφύομαι, φύτρωμα ὁλοτρόγυρα, αὔξησις τοῦ πέριξ μέρους τοῦ δένδρου (τρπ.) προσήλωσις.

Περι-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω ὁλοτρόγυρα.

Περίφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ὁλοτρόγυρα· κατάφυτος γύρω-τριγύρω.

Περιφύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. β'. Περιέφυν καὶ πρκ. [ἀντὶ ἑνς] Περιπέφυκα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (καὶ συνηθ., μσ. Φυτρόνω) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός· (μτμ.) ἀφικταγκαλιάζω, περιπλέκομαι· (τρπ.) προσκολλῶμαι (προσηλόνομαι) εἰς. » Κισσὸς ἅπως καλάμῳ περιεύεται, « (Υ̓δ. παρ') Ἀθ. (καὶ πθ.) » Χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην σεαυτῷ περιφυομένην, « Ἰσκρ.

Περι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ὁλοτρόγυρα, ἀντηχῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίφωρος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ (ἀνακαλυφθεὶς ὅλως διόλου), πασίδηλος.

Περι-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφωτισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φώτισμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περιαύγεια.

Περι-χαίνω, Μ. χανοῦμαι (πρκ. ἀντὶ ἑνς. Περικέχηνα). Χάσκω πέριξ τινός· κυτάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα (μὲ ἀπορίαν)· ἀνοίγω τὸ στόμα μου ἵνα καταπίω τι, χάφτω, καταπίνω. » Καθάπερ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ, « Ακ. » Αἱ δὲ ὄλαι περικεχήνασι τοὺς λίθους, « Κλμ.

Περι-χαίρω, Μ. χαιρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω μὲ ὑπερβολὴν, καταχαίρομαι· (μὲ δοτ.) χαίρω πολλὰ διά τι.

Περι-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀφίνω ὅλως διόλου χαλαρὸν (ᾗ μτφορ. ἐλεύθερον, ἄνετον).

Περι-χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω χαλινὸν πέριξ τινός, χαλινόνω.

Περίχαλκος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) ὁλοτρόγυρα μὲ χαλκόν.

Περι-χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. Καπλαδίζω) ὁλοτρόγυρα μὲ χαλκόν.

Περιχανδὴς, έος (ὁ, ἡ), Μ. πολλὰ χωρητικὸς (εὐρύχωρος), (παρβλ. Βυχανδής).

Περι-χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικλείω μὲ χάρακα (μὲ χαράκωμα). » Τὰ τείχη —, « Αἰσχ. (καὶ μτφορ.) » Περιχαράκωσον αὐτὴν (τὴν σύνεσιν) καὶ ὑψώσει σε, « Γρφ., ἀντὶ Περίλαβε, ἐγκολπώθητι.

Περιχαρακτὴρ (ὁ) ᾗ Περιχαρακτήριον (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. χαράζων ὁλοτρόγυρα τὴν ὀοντοκοιλιὰν ἵνα ἔθγῃ εὐκολώτερα τὸ ὀόντι.

Περιχαρακτικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς περιχάραξιν. (μὲ γεν.) » Ἐσχαρῶν —, « Δσκρ., ὁ ξηραίνων ὁλοτρόγυρα καὶ κάμνων νὰ πέσῃ τὸ κάρκαδον (ἢ ἐσχάρα) τῆς πληγῆς.

Περιχαράκωμα (τὸ). τὸ διὰ χαράκων περίφραγμα, (Γαλλ.) pallissade.

Περιχαραξις, εως (ἡ). χάραγμα ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περι-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω ὁλοτρόγυρα· ἐγχαράττω κυκλοτιδῶς τι. » Τοὺς δὲ δόντας ἐξαιροῦμεν περιχαράσσοντες, « Γαλ. 2) περιφράσσω μὲ χάρακας. » Πᾶν αὐτὸ (τὸ στρατόπεδον) σταυρώμασι περιεχάραξεν, « Δ. Κάσσ.

Περιχάρεια (ἡ). μεγάλη (ὑπερβολικὴ) χαρὰ, [ἐκ τοῦ

Περιχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν χαρούμενος, καταχαρούμενος. » Τὸ περιχαρὲς, « Θκ., ἀντὶ Ἡ περιχάρεια.

Περιχαρία (ἡ). = Περιχάρεια.

Περιχαρῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν (ὑπερβάλλουσαν) χαρὰν.

Περιχάσκω (χ. Μ.). = Περιχαίνω.

Περιχειλὴς, έος (ὁ, ἡ). = Ἐπιχειλὴς.

Περι-χειλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς χεῖλος (γύρον ἐξέχοντα, στεφάνι), περισφίγγω. 2) γεμίζω ὡς τὰ χείλη(;).

Περιχειρίδιον ᾗ

Περιχείριον (τὸ). τὸ πέριξ τῆς χειρὸς φορούμενον βραχιόλι ἢ χειράκι(ζ). (κυρ. οὐσ. τοῦ

Περιχείριος ᾗ

Περίχειρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῆς χειρὸς (φορούμενος). || (οὐσ.) Περίχειρον (τὸ), = Περιχείριον.

Περιχερὶς, ίδος (ἡ). μανίκι (φορέματος). » Χιτῶνες περιχερίδας ἔχοντες (μανίκας αὐτὰς ἐκεῖνοι [Ῥωμαῖοι] λέγασι, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 17).

Περίχευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε χυμένον πέριξ τινός· γύρος (περβάζι) ἀπὸ μέταλλον, (εἰς τὸν Ὅμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ χεύμα), [ἐκ τοῦ

Περι-χεύω, Π. ἀντὶ -

Περι-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Περιέχεα ᾗ Π. Περιέχευα κτλ.). Χύνω τι πέριξ τινός, περιχύνω· περικαλύπτω μὲ χωνευτὸν μέταλλον· (μσ. μτμ.) χύνομαι ᾗ ἀγκαλιάζω τινά· συρρέω πέριξ τινός, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) » Χρυσὸν κέρασιν περιχεύσας, « Ἰλ. Κ., τοῦ ἐχρύσωσε τὰ κέρατα. (καὶ μσ. ἑλλ.) » Ἀναπαύω, μικρὸν περιχεύμενος, « Ἀθ. (καὶ μτμ.) » Εἰσιόντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιεχέετο πολύς, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Στολὴν ἀβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος, « Εὐνάπ. » Ἡ κόρη πανταχόθεν αὐτῷ περιχυθεῖσα, « Ἡλ. » Διὰ τὸν τῶν περικεχυμένων πραγμάτων ὄχλον, « Συν.

Περιχθόνιος (ὁ, ἡ), = Περίγειος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

‡Περίχθων ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περικυκλῶν τὴν γῆν, ὁ πέριξ τῆς γῆς.

†Περι·χιλίω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. χορταίνω καλά, δίδω ἄφθονον ταγὴν (χιλόν)· (ἀμτθτ.) παχαίνω.

†Περιχλαι(χλαΐ)νίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Περιβάλλω) μὲ χλαῖναν.

Περιχλαίνισμα (τό). περίβλημα μάλλινον.

Περι·χλιαίνω, Μ. ανῶ. Χλιαίνω (Συχλιαίνω) ὁλοτρόγυρα.

Περίχλωρος (ὁ, ἡ). χλωρὸς (πράσινος) ὁλόγυρα.

Περίχολος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ὑπὸ χολῆς. « Διαχώρημα περίχολον, » Ἱππκρ., ἤ 2) πλήρης χολῆς· (συνκδχ.) πολλὰ θυμώδης, παράφορος, ὀξύχολος.

Περιχορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω ὁλοτρόγυρα.

†Περι·χορίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Περιχορεύω.

‡Περίχρεμπτος (ὁ, ἡ), Π. [π. χρέμπτομαι]. = Κατάπτυστος, (ἄλλ. διορθ. Περίχριμπτος).

Περιχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλῆθος χρημάτων (περισσὰ χρήματα), πολλὰ πλούσιος.

Περίχριμπτος, ἡ ή ος, ἐν ή ον, Π. [π. χρίμπτομαι]. ὁ σκαλώνων ἢ σκαλωμένος πέριξ τινος· (ἐν γέν.) ἐγγίζων, πλησιάζων.

Περίχρισις, εως (ἡ). τὸ περιχρίειν ἢ περιχρίεσθαι, χρίσιμον ὁλοτρόγυρα.

Περίχρισμα (τὸ). τὸ χριόμενον πέριξ τινός, ἀλοιφὴ κτλ.

Περιχρίστον, θετ. τοῦ Περιχρίω.

Περίχριστος (ὁ, ἡ). χριομένος ἢ δυνάμενος νὰ χρισθῇ ὁλοτρόγυρα, ἐπιδεκτικὸς περιχρίσεως· χρησιμεύων ὡς περίχρισμα.

Περι·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) ὁλοτρόγυρα, ἐπιθέτω ἀλοιφὴν ἢ ἐν εἴδει ἀλοιφῆς.

Περίχρυσος-ους (ὁ, ἡ). χρωματισμένος ὁλοτρόγυρα.

Περίχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσωμένος ὁλοτρόγυρα.

Περι·χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω γύρω-τριγύρω.

Περι·χρώζω(χρώννυμι), Μ. ώσω. Βάφω (Χρωματίζω) ἐξωτερικῶς (ἐπιπολαίως) ἢ ὁλοτρόγυρα, (Γρηγ. Α').

Περίχυδα, Ἰων. ἀντὶ Περιχυδόν, ἐπίρ. Περιχυτά. « Κριθῶν ἀδρόχων περίχυδα ἐπτισμένων, » Ἱππκρ., κριθάρι τὸ ὁπ. ἐκοπανίσθη ἀμούσκευτον (ὀλίγον μόνον περιχυμένον).

Περίχυμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἐχρησίμευσε πρὸς περίχυσιν, ἀπόπλυμα.

Περίχυσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Περιχέω, χύσιμον ὁλοτρόγυρα, περίχυμα.

Περιχυτὴρ (ὁ). ὁ περιχύνων, περιχύτης.

Περιχυτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς περίχυσιν. ‖. (οὐσ.) Περιχυτήριον (τὸ), ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. περιχύνοντες.

Περιχύτης, ου (ὁ), = Περιχυτὴρ, (παρβλ. Παραχύτης).

†Περιχύτρισμα (τὸ). τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου διὰ κεραμιδοκομμάτων περικλεισμένον διάζωμα.

Περι·χώννυμι, Μ. χώσω. Χύνω χῶμα πέριξ τινὸς, περικυκλόνω μὲ σωρὸν χώματος (μὲ προτειχίσματα ἀπὸ χῶμα, μὲ προχώματα).

‡Περιχωσμαι, Μ. χώσομαι, Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω πολλὰ (μὲ ὑπερβολὴν) κατά τινος, (ὀρθότ. διῃρημ. Πέρι χώσατο).

Περι·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ (Προχωρῶ) ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινὸς, κυκλοφορῶ, περιέρχομαι· (μὲ αἰτ. προθετ.) καταντῶ πάλιν μετά τινα περίοδον ἢ τέλος πάντων εἰς, περνῶ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖράς τινος.

Περιχώρησις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινα περιστροφὴν ἐπανέλευσις, ἢ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖράς τινος περιέλευσις· (ἐν γέν.) κυκλοφορία, περιόδευσις.

Περίχωρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τινὸς τόπου (χώρου) κείμενος· γειτνιάζων, πλησιόχωρος. ‖. (οὐσ.) Περίχωρος (ἡ) καὶ Περίχωρα (τὰ), τὰ πέριξ (πόλεως).

Περι·ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) ὁλοτρόγυρα.

Περι·ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων παχύνω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα.

‡Περιψήκτος (ὁ, ἡ), [περιψήχω]. χαϊδευμένος, παρισπούδαρος.

Περίψημα (τὸ). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς περιψήσεως, ἀποσφαγγίδι, περικάθαρμα (κυρ. & μτφορ.).

Περίψησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιψάω, τρίψιμον & σφούγγισμα (πάστρεμμα) ὁλοτρόγυρα.

Περίψηφος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰς ψήφους (τοὺς λογαριασμοὺς) ἀσχολούμενος, λογαριαστὴς ἐπιτήδειος.

Περιψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω (Παστρεύω) ὁλοτρογυρα· ξυστρίζω· χαϊδεύω. « Περιψήχων υἱὸν καταδεσμεύσει τραύματα αὐτοῦ, » Σοφ. Σειρ., (ὅθεν Περιψήκτος), παρβλ. Περιψύχω.

Περι·ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Περι·ψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαδῶ ὁλοτρόγυρα, ἀφίνω ὕλως διόλου γυμνὸν ἀπό, ἀφαιρῶ γύρω-τριγύρω.

Περιψίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα ἢ γύμνωμα ὁλοτρόγυρα.

Περι·ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (Βροντῶ) πέριξ τινὸς, ἀντηχῶ ὁλοτρόγυρα. « Τοῖς κυμβάλοις περιψοφούμενοι, » Κλμ.

Περιψόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πέριξ τινὸς ἀντήχησις.

Περιψυγμὸς (ὁ), = Περίψυξις.

Περίψυκτος (ὁ, ἡ), [περιψύχω]. κρυωμένος ὁλοτρόγυρα· δροσερός· ἀεριζόμενος ἢ ἄξιος νὰ ἀεριζεται μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι (συνκδχ.) γαϊδεμένος, ἐπέρασος, (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημασ. ὀρθότ. Περίψηκτος).

Περίψυξις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Περιψύχω, κρύωμα ὁλοτρόγυρα· (ἰατρ.) κρύωμα τῶν ἄκρων. « Ὑστερον μετὰ περιψύξεως ἢ μετὰ φρίκης ὁ παροξυσμὸς ὑπῆρξατο πυνθάνονται, » Γαλ. « Γίγνεται δὲ περίψυξις πρώτη, εἶτα ἐπιταθεῖσα, φρίκη, εἶτα ἔτι μᾶλλον, ῥῖγος, » Ἀλέξ. Ἀφρόδ.

Περίψυχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ψυχρὸς, κατάψυχρος.

Περι·ψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω (Δροσίζω, Ἀερίζω) ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) προξενῶ ἄνεσιν, ἀνακουφίζω, (παρβλ.) Ἀναψύχω· (ἰατρ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) κρυολογῶ. « Τὰ σώματα λουσαμένων περιψύχεται μᾶλλον, » Ἱππ. 2) γαϊδεύω, καναχύω. « Τί ἐστιν ὁ περιψύχων; ὁ κολακεύων, ὁ θεραπεύων ὑπὲρ τὸ μέτρον, » Χρσ., (παρβλ. Περιψήχω).

Περιωδευμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ περιστροφάς, μετὰ μακρὰν περίοδον, διεξοδικά.

Περι·ωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιῴδω, μαγεύω δι' ἐπῳδῶν, γοητεύω.

†Περι·ωδυνάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰσφαλμ. ἀντὶ Περιοδυνάω.

Περι·ωδυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαι ἀριμυτάτους πόνους ἢ ὑπερβολικὴν θλῖψιν, εἶμαι περιώδυνος. « Κεφαλὴν πονέοντι & περιωδυνέοντι, » Ἱππκρ.

Περιωδυνία (ἡ). ὑπερβολικὸς πόνος· ὑπερβολὴ θλίψεως (ὀδύνης), [ἐκ τοῦ

Περιώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ἢ προξενῶν ὑπερβολικὴν ὀδύνην (πόνον ἢ θλῖψιν), πολλὰ ἐπώδυνος.

Περιωδύνως, ἐπ. Μὲ ὑπερβολικὴν ὀδύνην (κυρ. καὶ μτφορ.), μετὰ περιωδυνίας.

Περι·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Σπρώχνω (Κάνω) ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ξεσκουντῶ· (συνήθ. μτφορ.) ἐνοχλῶ (βασανίζω) παντοιοτρόπως, καταβρέχω· ἀπωθῶ, ἀποκρούω· παραγκωνίζω· περιορίζω. « Πάντα τρόπον αὐτοὺς περιωθῶν καὶ ἐλαύνων, » Δμ. (καὶ πθ.) « Εἰς τὴν φάραγγα περιωσθεὶς, » Ἀππ. (καὶ τρπ.) « Γίνονται δὲ αἱ στάσεις καὶ ἐκ τοῦ περιωθεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων κατὰ γάμους ἢ δίκας, » Λεξ. « Περιωσμένα ἐκ πάντων ἔρημα καὶ ἀτιμώρητοι, » Θκ.

Περιωθίζω, Μ. ίσω, = Περιωθέω.

Περιώμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς ὤμους (φορούμενος, κείμενος). ‖. (οὐσ.) Περιωμιον (τὸ), φόρεμα τὸ ὁπ. σκεπάζει τοὺς ὤμους, (Λτ.) suppara, (Γαλλ.) mantelet.

Περιωμὶς, ίδος (ἡ), = Περιώμιον, (παρβλ. Ἐπωμὶς).

Περιωνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα (ἐξακουστὸν) ὄνομα, πολλὰ ὀνομαζόμενος, περίφημος.

Περι·ωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὁλοτρόγυρα. (Λτ.) β.γλίζω, (ἐν γέν.) παρατηρῶ, [ἐκ τοῦ

Περιωπὴ (ἡ), [περὶ, ὄπωπα, Π. πρκ. τοῦ Ὁράω]. κύτταγμα (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) = Περισκεψις, προσοχή. « Οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφόρων ποιούμεθα, » Θκ. 2) (συνκδχ.) μέρος ὑψηλὸν ἀπ' ὅπου βλέπει τις μακράν, σκοπιά· (μτφορ.) ἀκμὴ δόξης (συνήθως πολιτικῆς κτλ.). « Ἐκ περιωπῆς θωρακῶ, » Δκ. (& μτφορ.) « Ἐν περιωπῇ τῶν πραττομένων, » Ὑπερ.

Περιωπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίοπτος (κυρ. & μτφορ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περιωπίζομαι, Μ. ἰσομαι, = Περιωπέω.
Περιῶπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. του Περιοράω.
Περιωραΐζω, Μ. ἴσω. Καλλωπίζω ἐπιμελῶς, καθωραΐζω.
Περιώσιος (ὁ, ἡ), [Δ. ἀντὶ Περιούσιος, = Περιών], Π. ὑπερβάλλων, ὑπέρμετρος. (πάντοτε εἰς τὸ ὑδ. καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) « Περιώσιον καὶ Περιώσια,» Παραπολύ, καθ' ὑπερβολήν. » Χαῖρεν δὲ νέῳ περιώσια,» Ὅμ. Ἴλ. (καὶ πρὸς γεν. συγκρ.) » Αἴην περιώσιον ἄλλων, « αὐτ., ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.
Περιωστικὸς [περιωθέω], ἡ, όν. Περιαπτικὸς, ἐνεχλητικός.
¿Περιωτάλσιος (ὁ, ἡ). μαλλιαρὸς (λάσιος) τὰ περὶ τὰ ὦτα.
Περιωτειλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὁλοτρόγυρα ὠτειλήν (εὐλήν).
Περιωτὶς, ίδος (ἡ), = Ἀμφωτὶς (3).
Περιῶφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ᾖ
Περιωφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Περιοράω.
Πέρκα, ης (ἡ), = Πέρκη.
Περκάζω, Μ. άσω. Γίνομαι πέρκος (μελανόστικτος), (ὅθ. κυρ. ἐπὶ σταφυλῆς) ἀρχινῶ νὰ ὡριμάζω, (κοιν.) παρδαλίζω. »Ὅταν ἄρχηται περκάζειν ἡ σταφυλὴ,» Θφρ. » Λαβὼν ὅμφακας μήπω περκαζούσας, « Δσκρ. »Ὅταν τὰς ἐλαίας ἀρχομένας περκάζειν ἴδῃς, « Γεωπον. (ᾗ μτνμ.) »Ἄρτι γένεια περκάζων,« Καλλ. (καὶ ὡς μτβτ.) » Οὔ περκάζει τὴν σταφυλὴν, ἄχει δ' ἀνθήσεως ἄγει, « Δσκρ.
Περκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πέρκον (μελανόστικτον), ςίζω μὲ μελανὰς κηλῖδας.
Περκὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πέρκος, μελανόστικτος. » Αἰχλὴ —, « (Ἐρατοσθ. παρ') Ἀθ.
Πέρκη (ἡ), εἰδ. ἰχθ μὲ μελανὰ (περκνὰ) ςιγματα, (κοιν.) πέρκα.
Περκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Περκὶς, ίδος (ἡ), = Πέρκη, (κατὰ τὸν Πλν. εἰδ. ὀρρέου).
Περκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περκνὰ (μελανὰ ἢ μελανόστικτα) πτερά. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἀετοῦ, (Γαλλ.) aigle criard ou tacheté.
Περκνὸς, ἡ, όν, = Πέρκος. ‖. (ὡὐσ. ἀρχ.) = Περκνόπτερος.
Περκνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Περκαίνω, (ὅθ.
Πέρκνωμα (τὸ). κηλὶς μελανὴ (κυρ. τῆς σαφυλῆς ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ὡριμάζῃ)· κηλὶς εἰς τὸ πρόσωπον, (ἄλλ.) Ἐφηλὶς, (κοιν.) περκνάδα.
Πέρκος, η, ον. Μελανὸς, μελανογάλαζος, ἢ· μελανόστικτος. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἱέρακος, (παρθλ. Πτερνὶς).
†Πέρνα, ης (ἡ), υλγ. (ἀπὸ τοῦ Ἀτν.) χοιρομέρι. 2) εἶδος ὀρρέου (πίνναι), (ὅθ. Γαλλ. perles οἱ μαργαρῖται).
Περνὰς, Π, ἐνς. τῆς μτχ. ᾶς
Πέρνασχ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. ἔασ.) ἀντὶ Ἐπέρνασκε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἰων. παρτ. τοῦ
Περνάω-ῶ ᾶς
Πέρνημι, Π. ἀντὶ Περάω ᾶς (συνκβ.) Πιπράσκω, πωλῶ (κυρ. διαθέζων τι ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης, ἢ [ἐν γέν.] εἰς ξένον καὶ μακρυνὸν τόπον). « Πέρνασχ', ἂν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς, ἐς Σάμον ἢ Δῆμνον κτλ., « Ἰλ. Ω. (ᾗ πθ.) »Πολλὰ δὲ Φρυγίην καὶ Μηονίην κτήματα περνάμεν' ἵκει,« Ἰλ. Σ.
¿Πέρνης, ε (ὁ), εἶδ. ἱέρακος, (ἄλλ. διορθ.) Πτέρνις.
Πέρνοδος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Περίοδος.
Περόναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Περόνημα.
Περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην, θηλυκόνω· (μσ. συνκβ.) φορῶ. « Χλαῖναν περονήσατο,« Ἰλ. Κ. 2) (ἐν γέν.) τρυπῶ, διατρυπῶ, σαθλίζω, πειρουνιάζω. « Δουρὶ μέσον περόνησεν,« Ἰλ. Η.
Περόνη (ἡ), [πείρω]. τὸ ὀξὺ μέρος τοῦ θηλυκωτηρίου, (κοιν.) ἡ ἀρσενικὴ κόπτασ· (ἐν γέν.) θηλυκωτῆρι, (παρθλ. Πόρπη). (κατ' ἔκτ.) εἶδ. καρφοβελόνης (καρφίτσας). 2) τὸ σιδήριον ὑπου περνοῦν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος ἵνα μὴ ἐξαίνηται ὁ τροχὸς. 3) (Ἀνατομ.) τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Παρακερκὶς ᾗ τὸ κόκκαλον ὅ,που κρατεῖ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ῥάχεως. (ἐπὶ ἵππ. καταχρ.) ὁ ἀστράγαλος, ἴδε Ἀφίσταμαι (7). 4) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Βελόνη.
Περόνημα (τὸ). φόρεμα τὸ ὁπ. θηλυκόνεται ἢ ἀμπυλόνεται μὲ περόνην, (ἐν γέν.) φόρεμα, ὕφασμα.
Περονῆτις, ίδος καὶ
Περονητρὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐσθὴς), = Περόνημα.
Περόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περόνη.
Περονὶς, ίδος (ἡ), = Περόνη.
Περπερεία (ἡ). ματαιότης, κενεδοξία· προπέτεια· περιττολογία· ἀλαζονεία· (ἐν γέν., καθὼς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) κυριτσιά, (Γαλλ.) fatuité. » Πᾶν ὃ μὴ διὰ χρείαν, ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν παραλαμβάνεται, περπερείας ἔχει κατηγορίαν, « Βασ.
Περπερεύομαι, Μ. εὐτομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) πέρπερος, θρασύνομαι, περιαυχολογῶ, ἀλαζονεύομαι κτλ.
¿Περπερία (ἡ), = Περπερεία.
Πέρπερος (ὁ, ἡ). κοῦφος, μάταιος· θρασὺς, ἀλαζὼν, κενόδοξος· φλύαρος· (κυρ. δὲ, καθὼς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) κυρίτσης, ξυπασμένος, (Γαλλ.) fat. » Κομψεύς ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπέρους, « Σχλ. Σοφ.
Πέρρα (ἡ), Π. [Κοπτ.] ὁ ἥλιος.
Πέρροχος, Αἰολ. ἀντὶ Περίοχος = Ὑπέροχος.
Πέρσα, Π. ἀντὶ Ἔπερσα, ἀόρ. α. τοῦ Πέρθω ἢ (Αἰολ.) τοῦ Πείρω.
Περσαία καὶ Περσέα καὶ (Π.) Πέρσεια (ἡ), εἶδος δένδρου τῆς Περσ. καὶ Αἰγύπτ. (τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει ἀμέσως ἀπὸ τὸν κορμόν). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Περσικὴ (μηλέα), ῥοδακινιά.
Περσέπολις καὶ Περσέπτολις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέρθων (πορθῶν) τὰς πόλεις, πορθητὴς, κατακτητής.
Περσεὺς, έως καὶ (Αἰολ.) εῖος, Π. κατὰ μτνμ. ἀντὶ Περσέα, ῥοδακινίσ, (Νίκ. Θηρ. 714).
Περσέφασσα καὶ Ἀττ. Περσέφαττα καὶ Περσεφόνεια (ἡ), Π. ἀντὶ Περσεφόνη, ἡ γυνὴ τοῦ Ἀΐδωνος, θεὰ τοῦ ᾅδου κτλ.
¿Περσία (ἡ), = Περσέα.
Περσικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Πέρσας, τῶν Περσῶν ἴδιος, ἢ ὁ ἐκ Περσίας. » Μηλέα περσικὴ, « ἡ κιτρηὰ ᾗ ἢ ῥοδακινὴ, (ὅθεν Γαλλ.) pêcher, καὶ « Μῆλον Περσικὸν, « τὸ κίτρον καὶ τὸ ῥοδάκινον· (πλθ.) » Περσικαὶ (ἐνν. ἐμβάδες), « Ἀρχφ., εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, συρταῖς κουντούραις.
Περσικῶς, ἐπίῤ, = Περσιστὶ, περσικά.
Περσίον (τὸ), = Περσέα(ς).
Πέρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πέρθω, πόρθησις (ἐκπόρθησις) πόλεως.
Περσὶς, ίδος (ἡ), = Περσικὴ· (ἐνν. γώρα) ἡ Περσία· (ἐνν. γυνὴ) ἡ ἐκ τῆς Περσίας· (ἐνν. ἐσθὴς ἢ γλῶσσα), εἶδος Περσικοῦ ἐπανωφορίου, (παρθλ.) Καυνάκη.
Περσιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Περσῶν, Περσικά
Περσοδιώκτης, ου (ὁ), Π. ὁ διώκων (καταδιώκων) τοὺς Πέρσας, διώκτης τῶν Περσῶν.
Περσοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς Πέρσας ἢ φονεύσας πλῆθος Περσῶν.
Περσολέτης, ου (ὁ). ὀλετὴρ τῶν Περσῶν, Περσοκτόνος.
Περσονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διεικοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους ἢ Εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ὑπόκειμαι εἰς τοὺς Πέρσας, [ἐκ τοῦ
Περσονόμος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ νόμων (διεικῶν) τοὺς Πέρσας· (προπαρεξ.) ὁ διοικούμενος ὑπὸ τῶν Περσῶν ἢ συνηθιζόμενος παρ' αὐτοῖς.
†Περσύας, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Περυσίας.
†Περσυνὸς, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Περυσινός.
Πέρυσι [περάω, παρθλ. Διαπρύσιος], ἐπίῤ. Χρν., τὸν περασμένον χρόνον, (κοιν.) περσι· (ἐν γέν.) ἀρχήτερα, πρωτοῦ. »Ἐσμὲν εἰ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι,« Ξεν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἡ πέρυσι κωμῳδία, « Ἀρχφ.
Περυσίας, ου (ὁ), = Περυσινὸς (κυρ. οἶνος).
Περυσινὸς, ἡ, ον. Ὁ γενόμενος πέρυσι, (ἐν γέν.) τοῦ περασμένου ἔτους, ἑνὸς χρόνου, περσινός. « Διαμένει δ' εἰς ἐνιαυτὸν (ὁ τῆς ἀρκεύθου καρπὸς)· εἶθ' ὅταν ἄλλος ἐπιφυῇ, ὁ περυσινὸς ἀποπίπτει, « Θφρ.
†Πέρυτι καὶ Πέρυτις, Δ. ἀντὶ Πέρυσι.
Περφερέες καὶ Πέρφερες, Ἰων. ἀντὶ Περιφερεῖς. ‖. (συνήθως ὠνομάζοντο οὕτως οἱ ἐξ Ὑπερβορέων στελλόμενοι εἰς τὴν Δῆλον θεωροί).
Περῶ, εἷς, εἶ, μέλλ. τοῦ Πείρω.
Περῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ. κατὰ κρα. ἀντὶ Περάω, ᾗ 2) Ἀττ. ἀντὶ Περάσω, μέλλ. τοῦ Περάω.
Περῶν, ῶσα, ῶν, μτχ. (ἐνς. ἢ μέλλ. Ἀττ.) τοῦ Περάω.
Περῶν, Π. ἀντὶ Περάτων, γεν. πλθ. τοῦ Πέρας.
Πεσᾶξ, Δ. ἀντὶ Πεζῇ.
Πέσε, Π. ἀντὶ Ἔπεσε. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πεσέειν, Ἰων. ἀντὶ Πεσεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Πεσεῦμαι, Δ. Π. ἀντὶ Πεσοῦμαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Πίπτω.

Πέσημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῶσις, (κοιν.) πέσιμον, ἡ· πτῶμα, πρᾶγμα πεσμένον. » Ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα δύσμορος, « Ἐπγρ.

Πέσκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πέκος.

†Πέσμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεῖσμα (3).

Πέσος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πέσημα.

Πεσσά, πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πεσσός.

Πεσσεία (ἡ), τὸ πεσσεύειν, παίξιμον τῶν πεσσῶν (τῆς δάμας, τοῦ σαντραντζιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) παίξιμον πρὸς διασκέδασιν· (μουσικ.) κτύπημα ἐπανειλημμένον τῆς αὐτῆς χορδῆς.

Πεσσειάω-ῶ (χωρὶς Μ.) Ἔχω διάθεσιν ἢ ἐπιθυμίαν νὰ πεσσεύσω ἢ Εἶμαι ἔκδοτος εἰς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν.

Πεσσεῖον (τὸ). μέρος ὅπου παίζουν τοὺς πεσσούς.

Πέσσευμα (τὸ). τὸ παιζόμενον εἰς τοὺς πεσσοὺς ἢ ἐν εἴδει πεσσῶν· (ἐν γέν.) παιγνίδι, ἢ (Ἰταλ.) παρτίτα παιγνιδιοῦ.

Πεσσευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πεσσευτής.

Πεσσευτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πεσσεύειν, (ὀθ. ‖. οὐσ.) Πεσσευτήριον (τὸ), τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔπαιζον τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.), (κυρ.) ἀβάκιον διὰ τὰ ἀστρονομικὰ διαγράμματα.

Πεσσευτής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.).

Πεσσευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πεσσεύειν.

Πεσσεύω, Μ. εύσω. Παίζω τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.)· μετακινῶ τὰς ψήφους εἰς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν· (ἐν γέν.) μεταβάλλω (μετατοπίζω) τι ἐν εἴδει πεσσῶν. » Τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, « Αξ.

Πεσσονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ κατὰ τάξιν ἢ παίζω (μετατοπίζων οὕτως ἢ ἄλλως) τοὺς πεσσούς· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τάξιν, ἐνεργῶ, διατάττω.

Πεσὸς (ὁ), [πίπτω, ἢ συγγ. τῷ Ψιά]. ἡ πέτρα (ψῆφος) μὲ τὴν ὁπ. ἔπαιζαν εἶδός τι παιγνιδίου ὁμοίου μὲ τὴν τωρινὴν δάμαν ἢ τὸ σατράντζι. » Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί, « Σοφ. 2) (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζον τοὺς πεσσοὺς, πεττευτήριον.

3) (Ἀρχιτεκτ.) πέτρα πελεκημένη εἰς σχῆμα πεσσοῦ (κυβοειδὴς) διὰ τὰ κιονόκρανα, (παρβλ.) Ἀβαξ (7), ᾗ 4) (ἰατρ.) φτίλι εἰς σχῆμα τοιοῦτον διὰ τὰς πληγάς· (συχνότ.) ὑποθετόν.

Πεσσω(ττω), Μ. πέψω, εὐχρηστότ. τοῦ Πεπτω ζυμόνω, κατασκευάζω, (πέμματα). » Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιήσαντες, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἄρτον εὖ πεπεμμένον, « Ἀρςφ. 2) (συνκδχ.) καὶ μτνμ.) χωνεύω. (ἐπὶ καρπ.) = Πεπαίνω, ὡριμάζω. » Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέπτει, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. » Τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, « Ὀδ. Η. (ᾗ μτφορ.) » Χόλον (» Κήδεα)—, « Ὅμ.

Πεσὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίπτω.

;Πετὰ, Αἰολ. ἀντὶ Μετά, (παρβλ. Πέδα).

Πέτακνον (τὸ), = Πέταχνον.

Πετάλειον (τὸ), Π. ἀντὶ Πέταλον.

Πεταλίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω τινὰ ψηφηφορῶν διὰ πετάλων (φύλλων), (ἄλλ.) Ἐκφυλλοφορέω. 2) φυλλολογῶ, συνάζω φύλλα.

Πεταλὶς [πέταλος], ίδος (ἡ), (ὗς) γρουνοποῦλα ἀρκετὰ μεγάλη (μεγαλούτσικη).

Πεταλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Πεταλίζω, ὁ διὰ πετάλων (φύλλων ἐλαίας) ἐξοςρακισμὸς, (ἄλλ.) Ἐκφυλλοφορία.

Πεταλῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Φυλλῖτις.

Πέταλον (τὸ), [πέταλος]. φύλλον (φυτοῦ ἢ ἄνθους)· (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε πλατὺ καὶ λεπτὸν (ἁπλωτὸν) ὡς ἂν φύλλον, (κυρ. δὲ) 'λάμα (μετάλλου). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πέτασος.

Πεταλοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων πέταλα ('λάμας) ἀπὸ μέταλλον.

Πέταλος [πετάννυμι], η, ον. Πλατὺς ᾗ ἁπλωτὸς ὡς ἂν φύλλον· (συνκδχ. ἐπὶ ζώων) ἀρκετὰ μεγάλος, αὐξήσας ὅσον πρέπει, μεγαλούτσικος.

Πεταλουργία (ἡ). κατασκευὴ πετάλων (φύλλων μετάλλου).

Πεταλουργὸς (ὁ) = Πεταλοποιός.

Πεταλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς φύλλα (πέταλα)· λεπτύνω εἰς σχῆμα πετάλων (;). 2) σκεπάζω μὲ φύλλα ('λάμας) μετάλλου (μάλιστα χρυσοῦ).

3) (πθ. κατὰ Γλσ.) καμαρόνω, κορδόνομαι, (ὅπου ἄλλοι διορθ. Πεταχνόομαι).

Πεταλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πετάλου (φύλλου), ἁπλωτὸς ὡς ἂν πέταλον ('λάμα μετάλλου).

Πετάλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πεταλόω, σκέπασμα (καπλάδισμα) μὲ λάμας (πέταλα) χρυσοῦ κτλ. 2) (Γλσ.) καμάρωμα, κόρδωμα.

Πεταλωτὸς, ή, όν, = Πεταλώδης, ἡ· 2) σκεπασμένος (καπλαδισμένος) μὲ 'λάμας (πέταλα) χρυσοῦ κτλ.

Πέταμαι, Π. ἀντὶ Πέτομαι.

Πετάννυμι, Μ. πετάσω, (ἀόρ. Ἐπέτασα, πθ. πρκ. Πέπταμαι καὶ Πεπέτασμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπετάσθην). Ἁπλόνω (κυρ. πρᾶγμα διπλωμένον), ἀνοίγω. » Ἱςία (» Χεῖρε) πετάσας, « Ὅμ. » Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦναν (εἵματα), ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μτνμ.) » Θυμὸν πετάσειεν, « Ὀδ. Σ., ἀναπτερώσῃ. (καὶ πθ.) » Αἴθρη (» Αἴγλη) πέπταται, « Ὅμ. » Πύλαι πεπταμέναι, « αὐτ., (συγχ. ᾗ συγγ. τῷ Πέτομαι.)

;Πετανὸς, ή, όν, = Πετεινός.

†Πετάομαι-ῶμαι, νλγ. ἀντὶ Πέτομαι.

Πετάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Πετασθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Πετάννυμι.

Πετάσιμος, η, ον. Ὁ δυνάμενος (ὧν εἰς κατάστασιν) νὰ πετάξῃ.

Πετάσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέτασος.

Πέτασις, εως (ἡ), = Πετασμός.

Πετασίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα πετάσου. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ (βήχιον τὸ μέγα) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν πέτασον.

Πέτασμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Πετάννυμι, ἅπλωμα, ἄνοιγμα. 2) (συνκδχ.) πρᾶγμα τὸ ὁπ. ἁπλόνεται (ξεδιπλόνεται), ὕφασμα, καταπέτασμα. » Πέδον στρωννῦναι πετάσμασιν, « Αἰσχλ.

Πετασμὸς (ὁ), = Πτῆσις, πέταγμα.

Πέτασος (ὁ καὶ σπντ. ἡ ἀμφ. ἡ), [πετάννυμι]. σκέπασμα τῆς κεφαλῆς (πίλος) διὰ τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχὴν, σκιάδι· ὀμπρέλλα. 2) (μτνμ.) φύλλον ἢ ἄνθος εἰς σχῆμα πετάσου· (Γαλλ.) ombelle. 3) εἶδος ποτηρίου.

Πετασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πετάσου.

Πετασὼν, ῶνος (ὁ). τὸ ἐμπροσθινὸν (ἐπμ. πλέον ἁπλωτὸν) χοιρομέρι, (Λτ.) petaso.

Πεταυρίζω [πέταυρον], Μ. ίσω. Χορεύω εἰς τὸ σχοινὶ (ὡς σχοινοβάτης).

Πεταυρισμὸς (ὁ), τὸ πεταυρίζειν, παιγνίδι (χορὸς) σχοινοβάτου, (ἐν γέν.) θαυματοποιία.

Πεταυριστὴρ, Π. ἀντὶ =

Πεταυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πεταύρίζων, σχοινοβάτης, (ἐν γέν.) θαυματοποιός.

Πέταυρον (τὸ), [πέδαυρος, Αἰολ. ἀντὶ Μετέωρος]. τὸ λεπτὸν καὶ μακρὺ ξύλον ἢ σανίδι τοῦ ὀρνιθῶνος ἐπὶ τοῦ ὁπ. σκαλόνουν ᾗ κοιμῶνται αἱ ὄρνιθες· (ἐν γέν.) κάθε λεπτὸν (φτενὸν) σανίδι, (κυρ. δὲ) τὸ ἐπιτιθέμενον ἀντὶ κεραμίδος εἰς τὴν στέγην, (Βλχ.) σιντρίλλι. 2) τὸ τεντωμένον σχοινὶ ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζουν οἱ σχοινοβάται. 3) εἶδος ξυλοπαγίδος, (ὅθεν ἐν γέν. καὶ μτφορ.) βάραθρον, ὄλεθρος. » Εἰς ᾅδου πέταυρον, « Ἐκκλησ.

Πέταχνον (τὸ), [πετάννυμι]. τὸ πλατὺ (ἁπλωτὸν) ποτήριον.

Πεταχνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἁπλόνω τὰ πτεράμου· (Κωμ.) μεγαλοπρόνομαι, καμαρόνω.

Πετεεινὸς ἢ Πετεηνὸς, ή, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ

Πετεινὸς, ή, όν. Ὁ πετῶν ἢ δυνάμενος πετᾷν, πτηνός· ‖. (οὐσ.) Πετεινὰ, τὰ πτηνὰ, τὰ πουλιά.

Πετέσθην, Π. ἀντὶ Ἐπετέσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πέτομαι.

Πέτευρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πέταυρον.

Πετηλίας, ου (ὁ), εἶδος καρκίνου μὲ πλατείας χηλὰς, [ἐκ τοῦ

Πέτηλον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πέταλον.

Πέτηλος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πέταλος, ἁπλωτὸς, ἐξαπλωμένος.

Πετηλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πεταλώδης.

Πετηνὸς, ή, όν, = Πετεινός, [ἐκ τοῦ

Πέτομαι [συγγ. τῷ Πετάννυμι], Μ. †πετήσομαι καὶ (συγντ.) πτήσομαι (πρκ. †Πεπτηκα, ἀόρ. Ἐπτάμην καὶ Ἐπτόμην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. ;Πτᾶσθαι καὶ Πτέσθαι, = Ἵπταμαι, πετῶ· (ἐν γέν.) κινοῦμαι (φέρομαι) μὲ ὁρμὴν, (κοιν.) πετηοῦμαι. » Ἔξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι, « Στρβ. (Θ', γ', 8.

Πετόντεσσιν, Π. ἀντὶ Πετοῦσι = Πεσοῦσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίπτω.

Πέτρα, ας (ἡ) βράχος, (παρβλ. Πέτρας) (συνκδχ.) σπήλαιον.

Πετραῖος, α, ον. Ὁ ἐκ πέτρας. » Σκιὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πετραίη, « Ησ., ἡ σχηματιζομένη ἀπὸ βράχον ἢ σπήλαιον. 2) (συνήθ.) ὁ διατρίβων εἰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), εὑρισκόμενος μεταξὺ τῶν πετρῶν. »Σκύλλη πετραίη,« Ὀδ. Μ. » Ἰχθῦς πετραῖοι,« Ἀθ., τὰ πετρόψαρα. ||. (οὐσ.) Πετραῖον (τὸ), « Νίκ., τὸ πετροσέλινον (;).

Πετράεσσα, Δ. ἀντὶ Πετρήεσσα, θηλ. τοῦ Πετρήεις.

Πετράμβατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠλίβατος, ὑπερύψηλος.

Πετρέλαιον (τὸ), εἶδ. ἀσφάλτου ὀρυκτῆς, κατράνι τὸ ὀπ. τρέχει ἀπὸ βράχον.

†Πετρέμβατος (ὁ, ἡ), = Πετράμβατος.

Πέτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πέτρα.

Πετρηγενής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ πέτραν (βράχον) ἢ μέσα εἰς τὰς πέτρας, = Πετροφυής. » Ὕδωρ πετρογενὲς, « Χρσ.

Πετρηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πέτρας (βράχου), ὡς ἂν πέτρα.

Πετρήεις, εσσα, εν, Π. Ἰων. ἀντὶ Πετρώδης, ἐκ πέτρας.

Πετρηρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. ὀρόφω]. σκεπασμένος μὲ πέτρας (βράχους).

Πετρήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρήεις.

Πετρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέτρα ἢ Πέτρος, πετραδάκι.

Πετρίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ.

Πέτρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ πέτραν (βράχον), πετρένιος.

;Πέτριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πετραῖον.

Πετροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), εἰμαι-ετροβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν (σκαλόνων, ἀναβαίνων) εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), Ὀρειβάτης.

Πετροβατικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πετροβατεῖν.

Πετρόβλητος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ πέτραν. » Νεφρὸς—, « Φωτ., ὁ πάσχων ἀπὸ πέτραν (λιθίασιν).

Πετροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥήχνω πέτραις· (μτβτ.) λιθοβολῶ.

Πετροβόλητος (ὁ, ἡ), = Πετρόβλητος.

Πετροβολία (ἡ), τὸ πετροβολεῖν, ῥήξιμον πετρῶν, λιθοβολία.

Πετροβολικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς πετροβολίαν. » Ὄργανον πετροβολικὸν, « Πλβ., μηχανὴ πετροβόλος.

Πετροβολισμὸς (ὁ), = Πετροβολία.

Πετροβολιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πετροβολῶν, σφενδονήτης.

Πετροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) πέτρας· σφενδονιστής. ||. (οὐδ.) εἶδ. μηχανῆς διὰ τῆς ὀπ. σφενδονίζον πέτρας.

Πετρογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρηγενής.

;Πετροδύμων [π. δύομαι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρυπόνων (φωλεύων, κατοικῶν) εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), (ἄλλ. διορθ. Πτεροείμων).

Πετροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Λιθοκάρδιος, σκληροκάρδιος.

Πετρόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (κοιτώμενος) εἰς τὰς πέτρας. »Εὐνὰ—,« Σιμμ., ἡ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἢ ἐντὸς τῶν σπηλαίων.

;Πετροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Συντρίβω) τι εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους).

Πετροκυλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κυλίων πέτρας (βράχους).

Πετρολάπαθον (τὸ), λάπαθον φυτρόνον εἰς τὰς πέτρας.

Πετροποιία (ἡ). οἰκοδομὴ ἀπὸ πέτρας (βράχους).

Πετροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πέτρας.

Πετροπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (ῥίπτων) πέτρας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. »Σφενδόνη—, « Θῦσ.

Πετρόροφος (ὁ, ἡ), = Πετρώροφος.

Πετροῤῥιφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ῥηγμένος ἀπὸ τὴν κορυφὴν πέτρας (βράχου) κάτω, κρημνισμένος.

Πετροῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων (ἀναβρύων, χυνόμενος) ἀπὸ πέτραν (βράχον).

Πέτρος (ὁ καὶ ἡ). πέτρα (κυρ. μεγάλη), κομμάτι βράχου, κοτρόνι, λιθάρι.

Πετροσελινίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ

Πετροσέλινον (τὸ), εἶδος σελίνου τὸ ὀπ. φυτρόνει μεταξὺ τῶν πετρῶν (τῶν βράχων), (κοιν. εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) φράγκικος μαγηδανός.

Πετρόστεγος (ὁ, ἡ), = Πετρώροφος.

Πετρόστερνος (ὁ, ἡ), = Πετροκάρδιος.

Πετροστοίβαστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος ἀπὸ στοίβας πετρῶν.

Πετρότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων πέτρας· (προπαροξ.) κομμένος ἀπὸ ἢ σκαμμένος μέσα εἰς πέτραν (βράχον).

Πετροφυὴς [π. φύω], έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ἢ κολλημένος εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους). » Πολύπους—, « Χρησμ. Σιβ. ||. (οὐσ.) Πετροφυὲς, τὸ μέγα Ἀείζωον.

Πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς πέτραν (βράχον), ἀπολιθόνω. 2) Π. λιθοβολῶ.

Πετρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡσὰν τὴν) πέτραν, λιθώδης, ἢ· γεμάτος πέτραις. » Τὸ δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, « Εὐαγγ. 2) καμωμένος ἀπὸ πέτραν, λίθινος. » Δεσμὸς—,« Σοφ., σπήλαιον χρησιμεῦον ὡς εἰρκτή.

Πετρώεις, εσσα, εν, Π. = Πετρήεις.

Πέτρωμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Πετρόω, (κυρ. Π.) λιθοβόλημα.

Πετρῶν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος πέτραις (βράχους), μέρος πετρῶδες.

Πετρώροφος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρηρεφής.

Πεττεία, Πέττευμα, Πεττεύω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Πεσσεία κτλ.

;Πεττικὸς, ή, όν, ἀντὶ Πεπτικός.

Πεττίον (τὸ), Ἀττ. ὑποκορ. τοῦ

Πεττὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πεσσός.

Πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Πέσσω.

†Πεύθη (ἡ), Γλσ. = Πεῦσις.

Πευθὴν, ῆνος (ὁ). ὁ ἐρωτῶν (ἐξετάζων) ἀδιακόπως, κουσκούρης, περίεργος· κατάσκοπος, [ἐκ τοῦ

Πεύθομαι, Π. ἀντὶ Πυνθάνομαι, (ὅθ. ὁ) Μ. πεύσομαι.

Πευθὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), ἀγγελία.

Πευκάενθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Πευκήεντα, αἰτ. τοῦ Πευκήεις.

†Πευκαλέος, α, ον, Γλσ., = Ξηρός, (ἐπμ.) καιόμενος ὡς ἂν δᾳδί (πεύκη).

Πευκάλιμος, η, ον, Π. [πύκα]. πυκνός· (συνκδχ.) 'γιερός. » Φρεσὶ πευκαλίμῃσιν, « Ὅμ., νοὸς ἐμβρίθεια, βαθύνοια, (κοιν.) 'γιερὸς νοῦς, (παρβλ. Πυκινός). [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Πεύκη] πικρὸς, δριμὺς, ὀξύς.

Πευκέδανον (τὸ) ᾖ Πευκέδανος (ἡ), εἶδος πικροῦ καὶ ἰαματικοῦ φυτοῦ, (Γαλλ.) queue de pourceau, [ἐκ τοῦ

Πευκεδανὸς, ὴ, όν, Π. πικρὸς (ὡς ἂν ῥετσίνη πεύκης). » Θάλασσα—, « Ὀππ. 2) (μτφορ.) ἀλγεινὸς, ὀδυνηρὸς, φαρμακερὸς, ὀλέθριος. » Πόλεμος—,« Ὅμ., (παρβλ. Ἐχεπευκὴς ᾖ Πευκήεις).

Πεύκη (ἡ), εἶδ. (ἢ μᾶλλον γένος) δένδρα ῥητινώδους, (κοιν.) πεῦκος καὶ πεῦκον, (Τουρκ.) τσάμι. »Ἡ πίτυς ᾖ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεῦκαι ᾖ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα, πίττης τε ᾖ ῥητίνης ἀλοιφὴν,« Πλ. 2) (συνκδχ.) ξύλον πεύκης· (ἰδιαιτ.) δᾳδί· λαμπάς. »Ἐκφέρετε πεύκας φωσφόρους, « (Ἀρςφ. παρ') Ἀθ. 3) (Π.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον πεύκης, (π. χ.) πινακίδα· πλοῖον κτλ., (παρβλ. Ἐλάτη).

Πευκήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος πεύκας. » Οὔρεα πευκήεντα, « Διον. 2) πεύκινος. » Ἥφαιστος—, « Σοφ., πῦρ ἀπὸ ξύλα πεύκης (ἐπμ. μὲ πολλὴν φλόγα). 3) (μτφορ.) ὀξὺς, πικρὸς, ὀδυνηρὸς. »Ὀλολυγμὸς—,« Αἰσχλ. » Κέντρα—,« Ὀππ., (παρβλ. Πευκεδανός).

Πεύκινος, η, ον. Ὁ ἐκ πεύκης. » Δάκρυ πεύκινον,« Εὐρ., ἡ πίσσα.

Πεύξῃ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἐπεύξῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὀρς. ἢ τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπεύχομαι.

Πευσεῖσθε, Δ. ἀντὶ Πεύσεσθε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ Πεύσομαι.

Πεῦσις, εως (ἡ). τὸ πυνθάνεσθαι, ἐρώτησις. 2) εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), φήμη, (παρβλ. Πύστις).

;Πεῦσμα (τὸ), σπντ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πύσμα.

Πεύσομαι, μέλλ. ᾖ

Πευςέον, θετ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πευςὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ †Πευςής, = Πευθὴν, ἐξεταςὴς, ὠτακουςὴς, κατάσκοπος.

Πευςήριος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς πεῦσιν (ἐρώτησιν). || (οὐσ.) » Πευςηρία (ἐνν. θυσία),« Εὐρ., ἡ γινομένη πρὸς ἱεροσκοπίαν.

†Πεύςης, ου (ὁ), εὐχρηςότ. τὸ Πευςήρ.

Πευςικὸς, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐρωτᾷ· ὁ χρησιμεύων πρὸς πεῦσιν (ἐρώτησιν).

Πευςικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πεύσεως (ἐρωτήσεως). » Π. ἔχω,« Σχλ., ἔχω διάθεσιν νὰ ἐρωτήσω.

Πευςὸς, ή, όν. Τὸν ὀπ. ἔμαθεν ἢ δύναται νὰ μάθῃ τις δι' ἐρωτήσεως (πεύσεως), μαθητὸς ἐξ ἀκοῆς.

Πέφαμαι, Π. ἀντὶ Πεφονευμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πεφνεῖν.

Πέφανται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Φαίνομαι.

;Πεφαργμένος, η, ον, ἀντὶ Πεφραγμένος, πθ. πρκ τῆς μτχ. τοῦ Φράσσω.

Πεφασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Φαίνω, ἡ 2) Π. τοῦ Φημί, ἡ 3) (απντ.) τοῦ Πεφνεῖν.
Πεφασμένως [φαίνω], ἐπίρ. (μτχ.) Σαφῶς, ρητῶς, φανερά· ὀφθαλμοφανῶς.
Πεφεισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ οἰκονομίαν, φειδομένως.
Πέφηνα, μσ. πρκ. τοῦ Φαίνω.
Πεφήσομαι, Π. μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Φαίνω ἢ Πεφνεῖν, φανήσομαι ἢ φονευθήσομαι.
Πεφιδέσθαι, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. ᾗ
Πεφιδοίμην, Π. ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. ᾗ
Πεφιδήσομαι, Π. μετ' ὀλίγ. μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φείδομαι.
Πεφιλαμένος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πεφιλημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλέω.
Πεφλασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φλάζω.
Πεφνατός, ά, όν, Π. φόνῳ (θανάτου) ἄξιος, φονεύσιμος, [ἐκ τοῦ
Πεφνεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀγρ.) Φένω, φονεύω, (ὅθ. ὁ ἀόρ. τῆς ὁρς. [ὡς ἐ..ι τὸ πλ. ἀναυξ.] Ἔπεφνον, ὁ πθ. πρκ. Πέφαμαι ἢ ;Πέφασμαι καὶ ὁ μετ' ὀλίγ. μέλλ. Πεφήσομαι).
†Πέφνω (χ. Μ.), γρμτ. καὶ Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Φονεύω, (ἴδε Πεφνεῖν).
Πεφοβήατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπεφόβηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φοβέω.
Πεφοβημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ φόβον, ὡς ἂν τρομαγμένος.
Πεφραγμένως [φράσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν εἴδει συμπεφραγμένης φάλαγγος, πεπυκνωμένως.
Πέφραδον, Π. ἀντὶ Ἔφραδον, ἀόρ. 6'. τοῦ Φράζω.
Πέφρακα, πρκ. τοῦ Φράζω.
Πέφρικα, πρκ. τοῦ Φρίσσω.
Πεφρονημένως, ἐπίρ. Φρονίμως, ἐσκεμμένως.
Πεφροντικότως ᾗ
Πεφροντισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Στοχαστικά, φρονίμως, ἐσκεμμένως, προσεκτικῶς.
Πεφυγεῖν, Π. ἀντὶ Φυγεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. ᾗ
Πεφυγμένος, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. ᾗ
Πεφυζότες, Π. ἀντὶ Πεφευγότες, πλθ. ὀνμ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φεύγω.
Πέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Φύω.
Πεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ φύσιν. » Δεῖ λανθάνειν ποιοῦντας, ᾗ δοκεῖ μὴ λέγειν πεπλασμένως, ἀλλὰ πεφυκότως, « Ἄρστ.
Πεφυλαγμένως [φυλάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν, μὲ προφύλαξιν. « Δρέπεσθαι τὰ μῆλα χρὴ τῇ χειρὶ πεφυλαγμένως, ἵνα μὴ θραυσθῇ, « Γεωπον.
Πεφυρμένως [φύρω], ἐπίρ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα, συγκεχυμένως.
Πεφυσημένως, ἐπίρ. Μὲ οἴησιν, ὑπερηφάνως.
Πεφυῶς (ἡ γεν. Πεφυῶτος καὶ Πεφυότος), υῖα, ός, Π. ἀντὶ Πεφυκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.
Πέψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πέπτω, ὡρίσμασμα τῶν ἰατρικῶν ἀπὸ τὸν ἡλιοντζόμμα ἢ μαγείρευμα· χώνευσις. » Τὸ τῆς σελήνης ἄστρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις, « Ἀθ.
Πεῴδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα πέος.
Πῆ [†Πός, ἄχρ. ἀντὶ Τίς], ἐπίρ. Ἐρωτημ. (ἢ Τοπ.). εἰς ἢ πρὸς ποῖον μέρος; (παρβλ.) Ποῦ; » Πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἷος; « Ἰλ. Κ. »Πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; « Εὐρ. (ἢ Τρπ.) πῶς; τίνι τρόπῳ; τί λογῇς; κατὰ τί. »Πῇ διαφέρει ὁ τυραννικὸς τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος; « Ξεν. » Πῇ δῆτα; Ἦ, ἦν δ' ἐγὼ, « Πλάτ., (ἴδε ᾗ
Πῇ καὶ (ἐγκλτ.) Πῃ, μόρ. ἀοριζολογ. (ἢ Τρπ.) Κατά τινα τρόπον, κἄπως, ἴσως, ὡς ἔγγιστα· σχεδόν, ὁπωσοῦν, ὁπωσδήποτε. » Τῇ δέ πῃ, « Θκ., οὕτω πως. » Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐρέω, ὡς ἀγορεύεις, « Ἰλ. Ω. » Ὡς ἕκαστός πῃ γιγνώσκει, « Θκ. « Σταδίους μάλιστά κῃ τούτους ἐς ὀγδώκοντα, « Ἡρ. » Πῇ μὲν, πῇ δὲ, « Ξεν., κατά τι μὲν, κατά τι δέ, ἢ· ἔνθεν μὲν.. δέ. (ἢ Τοπ.) » Χῶρος κατὰ Βοιωτοῦν μάλιστά κῃ κείμενος, « Ἡρ. » Οὔτ' ἐπὶ ἔργα ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ, « Ὀδ. Β., (παρβλ. Ποῖ).
Πηγάζω, Μ. ἀσω. Κάμνω νὰ ῥεύσῃ τι (ᾗ ἀμτδτ. ἢ μσ. Ῥέω) ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ πηγῆς, ἀναβρύω· (ἐν γέν.) χύνω ἢ χύνομαι.
Πηγαῖος, α ἢ Π. ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀναβρύων ἀπὸ πηγὴν, ἀναβρυτικός, βρυσήσιος.
Πηγανέλαιον (τὸ). πηγανόλαδον.
Πηγαννρὰ (ἡ), (ἐνν. κρᾶσις), εἶδ. ἰατρικοῦ μίγματος, (κυρ. ἀπὸ πήγανον).
Πηγανίζω, Μ. ἰσω. Ὁμοιάζω (κυρ. κατὰ τὴν ὀσμὴν) τὸ πήγανον, ἔχω ὀσμὴν πηγάνου.
Πηγάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πήγανον. » Ἔλαιον —, « Ἱππιατρ., = Πηγανέλαιον.
Πηγάνιον (τὸ), ὑποκορ. (Π. κατὰ τὸν τύπον μόνον ἀντὶ) τοῦ Πήγανον. 2) φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πηγάνου (δηλ. κατὰ τὸν Θρρ. μὲ σαρκώδη φύλλα), (Γαλλ.) rutacée.
Πηγανίτης, ου (ὁ) ᾗ Πηγανῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πήγανον. » Οἶνος —, « Γεωπον.
Πηγανόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ Πήγανον (τὸ), [πῆγνυμι], εἶδ. φυτοῦ (μὲ χονδρὰ σαρκώδη φύλλα), (κοιν.) πήγανος καὶ ἀπήγανος. » Οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ πούστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, « Ἀρχ. » Παροιμία ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον. Βούλεται οὖν λέγειν, οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, « Σχλ.
†Πηγανόσπερμον (τὸ), (νλ.γ.). σπέρμα πηγάνου, πηγανόσπορος.
Πηγανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πηγάνου, ὅμοιος μὲ πήγανον, (ἴδε Πηγάνιον).
Πηγάς, άδος (ἡ). πεπηγμένη, στερεά. » Γῆ —, « Ἡσύχ., ἡ σκληρυνθεῖσα ἐξ αἰτίας ἀνομβρίας. 2) Π. παγετώδης, (παρβλ.) Πηγυλίς, (ὅθ. ὡς οὐσ.) παγωνιά. » Ἀλεύασθαι πηγάδας, αἳ τ' ἐπὶ γαῖαν πνεύσαντος βορέαο τελέθουσιν, « Ἡσ. 3) πέτρα, σκόπελος, (παρβλ.) Πάγος.
Πηγαστικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ πηγάζειν ἐπιτήδειος, ἀναβρυτικός. » Ζωῆς καὶ ἀθανασίας —, « Γερμ.
Πηγεσίμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πηκτὸν (πυκνὸν) μαλλί, δασύμαλλος.
Πηγετός (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παγετός.
Πηγή (ἡ)· βρύσις, (κοιν.) μάννα τοῦ νεροῦ· (μτφορ.) ἀρχή, πρώτη αἰτία· (μετμ.) ὁ κανὼς τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τοῦ ὀπ. πηγάζει τὸ δάκρυον, (ἄλλ.) Ῥαντήρ.
Πηγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηγίον.
†Πηγιμαῖος, α, ον, νλγ. ἀντὶ Πηγαῖος.
Πηγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηγή, βρυσίτσα.
Πῆγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε πεπηγμένον (ἐμπηγμένον ἢ συμπεπηγμένον)· σῶμα πηκτὸν (στερεόν)· (ἰδιαιτ.) κατασκεύασμα ἀπὸ ξύλα ἢ σανίδια συνηρμοσμένα εἰς ἓν· σανίδωμα, Ικρ.ον. (μτφορ.) συνθήκη, (ὅθεν τὸ Λατιν.) pactum. » Ὄρκος, πῆγμα γενναῖος παγέν, « Αἰσχλ. » Καλὰ θύρσων πήγματα καὶ κῶμοι, « Ἐπγρ., σύνθεσις ὕμνων. 2) πᾶν ὅτι συντελεῖ πρὸς πῆξιν, (π. χ.) πυτιά. »Πλαδᾷ γὰρ ἡ τοῦ γάλακτος πῆξις, ἂν τις εἰς αὐτὸ τὸ πῆγμα μὴ ἐμβάλῃ, « Ἀρστ.
Πηγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῆγμα.
Πηγματώδης, εος (ὁ, ἡ). πήγματι ὅμοιος, πηκτός.
Πήγνυμι, Μ. πήξω. (ἀόρ. Ἔπηξα, μα. πρκ. [μὲ σημασ. πθ. ἀντὶ ἐνς.] Πέπηγα, ἀόρ. πθ. Ἐπήχθην ᾗ [συχνότ.] Ἐπάγην, καὶ τὸ θετ. Πηκτόν). Ἐμπήγω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν, « Ἰλ. Σ. » Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν θόρυ πῆξῃ, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) » Δοῦρ' ὀδὲν καρδίῃ ἐπεπήγει, « Ἰλ. Ν. 2) (συνκδχ.) στήνω· στηρίζω· προσηλόνω· (μτφορ.) στερεόνω. » Κίονας πάξομεν, « Πινδ. » Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, « Θκρ., ἐστύλωσεν (ἐκάρφωσε) τὰ ὄμματα του κατὰ γῆς. (καὶ μσ.) » Σκηνὰς πηξάμενοι, « Ἡρ. (ᾗ πθ.) » Ἐπεπήγητό σοι αἱ πάγαι ταῖς ὄρνισι, « Ξεν. (ᾗ τρπ.) »Ὅρκου πῆγμα παγέν, « Αἰσχ., (Λτ. pangere fœdus). » Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκεῖνα τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα, « Δμ. » Ἀσφαλὴς καὶ πεπηγυῖα ὑγιεινὴ κατάστασις, « Γαλ. 3) συναρμόζω ἀπὸ πολλὰ κομμάτια (κυρ. δὲ ἀπὸ σανίδια), κατασκευάζω. » Νῆας ἔπηξε (καὶ μα ἐπήξατο), « Ὁμ., — Ἐναυπήγησεν. » Ἅμαξιν πήξασθαι, « Πσ. » Ἡ σύριγξ, ἣν ποτ' ἐπήξω, « Θκρ. »Ὄρνις καλιὰν πήγνυται, « Γργ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) »Τὸ σῶμα διὰ τῶν νεύρων πέπηγε, « Χρσ., συγκροτεῖται, συνίσταται. 4) πήζω, παγόνω· (μτφ. μένω ἀκίνητος (κυρ. ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ἔκπληξιν), (κοιν.) παγώνει τὸ αἷμά μου· πιάνομαι· Λίμνα [Γαλλ.] πεπηγός, « Λξ. »Ἄνεμος βερβὰς ἐνσυτίος ἔπνει.. πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους, « Ξεν. »Ἡ γιὼν ἡνίκα πηγῇ, « Θκρ. « Κρύσταλλος ἐπεπήγει οὐ βίβλοις, « Θκ. » Πηττομένης τῆς Μαιώτιδος κατὰ τοὺς χειμοῦς, « Στρβ. » Ἅλες ἐπὶ τῷ στόματι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ποταμοῦ αὐτόματοι πήγνυνται, « Ἡρ. » Γοῦνα πήγνυται, « Ἰλ. Χ., πιάνονται. » Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοήν, « Ἡλ., ἔμεινε ξηρὸς (ἐπάγωσε) καθὼς τὸ ἤκουσε.

Πηγόβρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων (ἀναβρύων) ⚓

Πηγόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἀπὸ πηγῆς.

Πηγός, ἡ, όν, Π. [πήγνυμι]. πηκτός· (συνκδχ.) ἰγιερὸς, παχὺς, εὐτραφής· (ἐνίοτε) πυκνὸς, ἢ· λευκὸς (ὡς ἂν τὴν πάχνην ἢ τὸ τυρί). » Πλόκαμος—, « Αυκ. » Κύνας ἥμισυ πηγούς, « Καλλ. » Κῦμα πηγόν, Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Τροφόεν. ||. (οὐσ.) ὑγρὸν συμπεπηγμένον (κρυσταλλωμένον) ἅλας. » Πηγὸς (ὅπου τινὲς γράφειν αἱροῦνται Πῆγος) πάρεστι; « Ἀθ. (ὅπου ὁ μάγειρος, μὴ ἐννοήσας τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα γέρονται) » Πηγός; οὐχὶ λευκὸς εἶ; « (καὶ τότε ἡ διόρθωσις δὲν ἔχει τὸν τόπον της).

Πηγυλί, [πήγνυμι], ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) παγετώδης. » Νὺξ (« Ἀϋτμή)—, « Ὅμ., Ἀπλλ. ||. (οὐσ.) πάγος, παγωνιά· χιονιά.

Πηδάλιον (τὸ), [πηδόν]. τὸ τιμόνι τοῦ πλοίου. 2) τὸ χεροῦλι τοῦ ἀλετριοῦ, (ἄλλ.) Ἐγέτλη. 3) Π. ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου. 4) (πλθ.) οἱ ὀπισινοὶ πόδες τῆς ἀκρίδος καὶ τῶν ἄλλων πηδητικῶν ἐντόμων, (ἴδε Πηδαλιώδης).

Πηδαλιουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὸ τιμόνι, εἶμαι πηδαλιοῦχος.

Πηδαλιουχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πηδαλιούχου, διεύθυνσις πλοίου, (καὶ μτφορ.) » Πραγμάτων—, « Κ. Μαν.

Πηδαλιοῦχος (ὁ), [πηδάλιον, ἔχω] ὁ κρατῶν τὸ τιμόνι, τιμονιέρης.

Πηδαλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πηδαλίου (τιμονιοῦ). » Ὄπισθεν δὲ ἔχουσι τὰ πηδαλιώδη αἱ ἀκρίδες, « Ἀρστ.

Πηδαλιωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (προμηθευμένος μὲ) πηδάλιον. 2) κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πηδαλίου.

Πήδασος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς πηγὰς (πλῆθος ἀναβρυσικῶν ὑδάτων), ὑδατώδης, κάθυγρος, [ἐκ τοῦ

Πηδάω-ῶ [συγγ. τῷ Πέζα, ἴδε Πηδόν], Μ. ήσω καὶ (Ἀττ.) ήσομαι. Τινάζομαι ἐπάνω, ῥίπτομαι ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο μετεωρίζων ἐμαυτόν, (Ἰταλ.) σαλτάρω· (ἐπὶ ἰχθ.) σπαρταρῶ· (μτνμ. ἐπὶ τῆς καρδ. ⚓ τῶν ἀρτηρ.) κτυπῶ, πάλλομαι, (παρβλ. Ἄλλομαι).

Πηδηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ

Πήδημα (τὸ) ⚓

Πήδησις, εως (ἡ), τὸ πηδᾷν, πήδημα· (μτνμ.) κτύπημα τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν, παλμός.

Πηδητής, οῦ (ὁ). ὁ πηδῶν, πηδηκτὴς, (συγχ. τῷ Πεδήτης).

Πηδητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ συνήθειαν νὰ πηδᾷ ἢ νὰ χοροπηδᾷ, πηδηκτός. » Ὅσα πηδητικὰ τῶν ἐντόμων, τὰ ὄπισθεν σκέλη ἔχει μείζω, « Ἀρστ.

Πηδητικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον πηδητοῦ, πηδηκτά.

;Πήδινος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πάδινος, καμωμένος ἀπὸ ξύλον πήδα ἢ πάδου.

Πηδὸν (τὸ), [ποῦς-ποδὸς, πέζα]. τὸ πλατὺ μέρος (ἡ ἄλλ. πλάτη) τοῦ κωπιοῦ· (κατ' ἔκτ.) τὸ κωπί· (καὶ ἐπειδὴ τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐχρησίμευε καὶ ὡς τιμόνι) = Πηδάλιον. » Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχοιεν, « Εὐρ., (παρβλ. Πληθρίον).

;Πηδὸς (ὁ), = Πηδόν.

†Πῆδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πᾶδος, εἶδ. δένδρου ἢ ξύλου (διότι οἱ Γαλάται, κατὰ τὸν Πλίν., ὠνόμαζον τὴν πεύκην ἢ τὴν ἐλάτην pados).

;Πηδυλὶς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πιδυλὶς, [ἐκ τοῦ

;Πηδύω, Μ. ύσω, Γλσ. ἀντὶ Πιδύω.

Πηκτὴ (ἡ), ἴδε Πηκτός.

Πηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πήζειν· (πθ.) ἐπιδεκτικὸς πήξεως.

Πηκτὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἀντὶ Πηκτή. ||. (οὐσ. 1) = Πῆγμα, πυτιά. 2) δίκτυον ἢ κλουβὶ (διὰ ταῖς πέρδικαις). 3) (ς) εἶδος μαχαίρας. 4) (συνήθ.) εἶδος πολυχόρδου μουσικ. ὀργάνου (ἅρπας), (ἄλλ.) Μάγαδις· (μτνμ. κατ' ἔκτ.) λύρα, (καὶ ἐνίοτε) σύριγξ. » Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα, « (Σαπφ. παρὰ) Δμπρ.

Πηκτὸς [πήγνυμι], ἡ, όν. Ἐμπηγμένος. » Ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, « Σοφ. » Πηκτὰ σκόροδα, « Θφρ., τὰ φυτευτὰ, (ἀπ' ἐναντ. τῶν σπαρτῶν). 2) συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ πολλὰ κομμάτια (κυρ. ξύλων ἢ σανίδων), (παρβλ. Κολλητός). » Ἄροτρον πηκτόν, « Ἡσ., Ὅμ., τὸ ἐναντ. τοῦ Αὐτόγυιον. » Πακτὰ δωμάτων, « Ἀρςφ., τὰ θυρόφυλλα, (παρβλ. Καταπακτός). 3) πηγμένος ἢ δυνάμενος νὰ πηχθῇ (νὰ πήξῃ), ἐπιδεκτικὸς πήξεως· (ἐν γέν. καὶ συνκδχ.) στερεός, πάγιος. » Ἅλς πηκτὸς, « Νίκ., (ὀθ. ||. οὐσ. θηλ.) Πηκτὴ, « μυζήθρα, χλωροτύρι. » Λευκοτέρα πακτὰς ποτιδῆν, « Θκρ., (παρβλ. Τροφαλίς). 4) εἶδ. δικτύου ἢ παγίδος διὰ τὰ περδίκια. » Πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς ἵστησι βρόχους, παγίδας.., δίκτυα, πηκτὰς, « Ἀρςφ. ||. (οὐδ.) Πηκτόν, εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) consoude la grande.

†Πηκτώδης, εος (ὁ, ἡ). πηκτῇ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Πῆλαι, Ἰων. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πάλλω.

Πηλαῖος, α, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πηλὸν (λάσπην ἢ ἄργιλλον)· λασπώδης, » Πλίνθος—, « Μανέθ. 2) » Ἰχθὺς—, « Παυσ., ὁ ζῶν ἐν τῷ πηλῷ. » Οἱ κέφαλοι δὲ, ἅτε ἰχθύων ὄντες τῶν πηλαίων, ποταμῶν φίλοι τῶν θολερωτέρων εἰσὶν, « Παυσ.

;Πηλακίζω, Μ. ίσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ σύνθ.) Προπηλακίζω.

;Πηλακισμὸς (ὁ), (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ σύνθ.) Προπηλακισμός.

;Πηλαμὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηλαμύς.

Πηλαμυδεία (ἡ). ὑψάρευμα ⚓ ταρίχευσις πηλαμύδων.

Πηλαμυδεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ὑψαρεύονται ⚓ ταριχεύονται (παστόνονται κτλ.) πηλαμύδος.

Πηλαμυδία (ἡ), = Πηλαμυδεία.

Πηλαμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηλαμὺς, παλαμυδίτσα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηλαμυδεῖον.

Πηλαμὺς [πηλὸς], ύδος (ἡ) εἶδ. ἰχθ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν σκρόμβων ἢ τῶν θύννων), (κοιν.) παλαμύδα.

†Πῆλαξ [πηλὸς], ακος (ὁ), Κωμ. ἀχρεῖος, μιαρὸς, βδελυρός.

Πῆλε, Π. ἀντὶ Ἔπηλε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἰων. ἀόρ. ά. τοῦ Πάλλω.

Πήληξ, ηκος (ἡ), Π. [πέλιξ ἢ ;πῖλος]. ἡ περικεφαλαία.

Πηλίκος [πῆ], η, ον. Πόσος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα· πόσον μέγας ἢ ὑψηλός· (ἐν γέν.) ὁποῖός τις. » Ὥσπερ ἂν εἰ, ἄλλου μετροῦντος, ἐγνωρίσαμεν πηλίκοι ἐσμὲν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, « Ἀρςτ. » Φήσαντός τινος, ὡς Πομπήϊος Μάγνος πρόσεισι, γελάσας ἠρώτησεν, Ὡς πηλίκος; « Πλ. » Τὸ τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, « Ἀρςτ., ἕως εἰς μίαν τινὰ ἡλικίαν. » Ἴδετε πηλίκοις ἡμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ, « Γρφ., πόσον διεξοδικά! (παρβλ. Ἡλίκος ⚓ Τηλίκος).

Πηλικότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ Πηλίκος, μέγεθος· (Φιλοσ.) ποσότης.

Πήλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πηλὸν, χωματένιος.

Πηλοβάτης [πηλὸς, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν εἰς τὴν λάσπην.

;Πηλοβατίδες (αἱ), = Πηλοπατίδες.

Πηλογενὴς, έος ⚓

Πηλόγονος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἀπὸ πηλὸν, = Γηγενὴς, (ἐπιθ. τῶν Γιγάντων).

Πηλοδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (συνηρμοσμένος) διὰ πηλοῦ, πηλόκτιστος.

Πηλοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Οἰκοδομῶ) μὲ πηλόν. » Ἤδη πηλοδομεῦσι χελιδόνες, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Πηλοδόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτίζων (καὶ προπαροξ. κτισμένος) μὲ πηλὸν (λάσπην, πλίνθους).

Πηλοειδής, έος (ὁ, ἡ). πηλῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, (συγχ. τῷ Πηλοειδής.

Πηλοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει πηλοῦ.

Πηλοεργίη, Ἰων. ἀντὶ Πηλουργία.

;Πηλοπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ (Περιπατῶ) εἰς τὸν πηλὸν (εἰς τὴν λάσπην), (ὀθ.

Πηλοπατίδες (αἱ), εἶδ. ὑψηλῶν ὑποδημάτων διὰ τὴν λάσπην.

Πηλοπλάθος (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) πήλινα σκεύη ἢ ἀγαλμάτια, πηλουργὸς, (παρβλ.) Κοροπλάθος.

Πηλοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) τι ἐκ πηλοῦ.

Πηλόπλαστος (ὁ, ἡ). πλασμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ πηλὸν, πήλινος.

Πηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς ἢ [;] Κατασκευάζω ἀπὸ) πηλόν.

Πηλοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν πηλοποιὸν ἁρμόδιος πρὸς πηλουργίαν.

Πηλοποιία (ἡ). κατασκευὴ πηλοῦ.

Πηλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (προξενῶν, ἢ δουλεύων τὸν) πηλόν. ||. (οὐσ.) = Πηλουργός(ς), (συγχ. τῷ Πηλοποιός).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πηλός (ὁ), [πελλός, ἕλος]. χῶμα μὲ νερόν, λάσπη· βορβόρος. » Γῆ, ὑγρῷ φυραθεῖσα, πηλὸς ἂν εἴη, « Πλάτ. «Λαίδι ἐραστὴς ἀποσφράγισμα πέμψας. ἐκέλευε παραγίνεσθαι. 'Η δ', Οὐ δύναμαι, εἶπε· πηλὸς ἐστίν, « Ἀθ. 2) (ἰδιωτ.) ἡ λάσπη (τὸ καταπάτ.) τοῦ κρασιοῦ, (ὀθ. εἰς τοὺς μτγν. Π.) κρασί (κυρ. θολὸν ἀκόμη, ἀκατακάθιστον ἤ, κομμένον, χαλασμένον). » Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται, « (Σοφ. παρὰ τῷ) 'Ετυμλγ.

Πηλότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνιον) εἰς τὴν λάσπην.

Πηλουργέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Πηλοποιέω.

Πηλουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ ἐργασία) τοῦ πηλουργοῦ.

Πηλουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὸν πηλόν, πηλοποιὸς, κεραμεύς.

Πηλουσιώτης, ου (ὁ). κάτοικος τοῦ Πηλουσίου (τῆς Αἰγύπτου). 2 (Κωμ.) ἀγρεῖος, διεφθαρμένος, (κοιν.) λάσπη, μαγάρα κτλ.

Πηλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ πηλὸν (λάσπην), εἶμαι-

Πηλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) πηλὸν (λάσπην). || (οὐσ.) ὁ κουβαλῶν τὴν λάσπην εἰς τοὺς κτίστας, ἀργάτης.

Πηλοφύρτος καὶ Πηλόφυρτος (ὁ, ἡ). ζυμωμένος μὲ (κατεσκευασμένος ἀπὸ) πηλὸν, πήλινος.

Πηλόχυτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος (κατὰ λέξ. χυμένος εἰς τὸ καλοῦπ.) ἀπὸ πηλὸν, πήλινος.

Πηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἢ Μολύνω μὲ λάσπην, λασπόνω· μεταβάλλω εἰς λάσπην· (πθ. ἠμέθ.) κυλίομαι εἰς τὴν λάσπην, γίνομαι ὅλος λάσπη, λασπόνομαι. » Πήλωσον τὴν φιάλην, « Ὀλυμπιοδ., χρίσε την μὲ πηλόν.

Πηλώδης, εος (ὁ, ἡ). πηλῷ ὅμοιος, λασπώδης.

Πηλώεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πηλώδης.

Πήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πηλόω, κύλισμα εἰς τὴν λάσπην, λάσπωμα.

Πῆμα (τὸ), Π. [πάσχω]. κακὸν, βλάβη, ζημία, δυστυχία. » Ἓν παρ' ἑσλὸν πήματα σύνδυο δίδονται βροτοῖς ἀθάνατοι, « Πίνδ. » Σὺν δὲ τῷ σεισμῷ καὶ ἄλλο πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί, « Παυσ.

Πημαίνω, Μ. ανῶ, Π. [πῆμα]. βλάπτω, κακοποιῶ· (τρπ.) ἀθετῶ, παραβαίνω. » Ὅρκια—, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) » Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφώνων σε πημανεῖται, « Ἀρχφ. (ᾧ πθ.) » Μὴ ὄρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος, « Σοφ.

‡Πήμανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πημαίνω, βλάβη, βλάψιμον, κακοποίησις κτλ.

Πημαντέον, θετ. τοῦ Πημαίνω.

Πημαντός, ἡ, όν, Π. ὁ παθὼν (ᾧ απνετ. προξενῶν) βλάβην, βεβλαμμένος ἢ επιβλαβής.

Πημονή (ἡ), Π. = Πῆμα, βλάβη, ζημία κτλ.

†Πῆμος, ἐπίρ. Δ. = Πηνίκα; πότε; (παρβλ. Ἧμος καὶ Τῆμος).

Πημοσύνη (ἡ), Π. = Πημονή.

Πήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. βλαπτικὸς, κακοποιὸς. » Δαίμονά τ' ἠγαθέων καὶ ξείνια πήμονα θνητῶν, « Ὀρφ.

Πηνέλωψ [ᾰ], οπος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (πάπιας) μὲ πορφυρᾶ πτερά, (Γαλλ.) millouin (ᾰ).

Πήγη (ἡ), Π. = Πῆνος, νῆμα τυλιγμένον εἰς τὸ μασοῦρι, ὑφάδι (συνκδχ.) ὕφασμα. »Δαιδαλέαις ἀνθακρόκοισι πήναις, « Εὐρ. » Ὅς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πήναις, « Ἰόλαος, « αὐτ., (ἴδε ᾧ Πηνίον).

Πηνίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Τυλίζω τὸ νῆμα (τὸ πῆνος) εἰς τὰ μασούρια (ἵνα βάλλω πανί), μασουρίζω (συνκδχ.) ὑφαίνω, ἠ γ.έθω, (παρβλ. Ἀναπηνίζομαι).

Πηνίκα [πῆ], επίρ. Χρον. ('Ερωτ.) Πότε; (κυρ.) εἰς ποίαν ὥραν; » Πηνίκα μάλιστα (ἐστί); « Πλατ., 'σὺν τί ὥρα νὰ ἦνε; » Πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; (Β.) 'Οπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν, « Ἀρχφ. » Χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται; « Π., πότε ἀρά γε;

Πηνίκη (ἡ), [πήνη]. = Φενάκη, ξένα (προσθετὰ) μαλλιὰ, (Ἰταλ.) περρούκα, (ὄθεν)

Πηνικίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ (ὡς διὰ πηνίκης), φενακίζω.

Πηνίκισμα (τὸ). ἀπάτη, φενάκισμα.

Πηνίον (τὸ), (κατὰ τὸν τύπ.) ὑποκορ. τοῦ Πήνη, κουβάρι νήματος, ἢ μασοῦρι μὲ νῆμα, (κυρ.) ὑφάδι (συνκδχ. παρὰ Π.) ὕφασμα, (ὄθεν τὸ κοιν.) πανίον. (μτγν.) φύλλον ζυμαρικοῦ. » Ἐντίθεται (» Ἐπιτίθεταί) τινα τοῖς πλακοῦσι λεγόμενα πηνία· ἔστι δὲ λευκὰ ᾧ προσόμοια τοῖς πηνίοις ὄντως, « Πλδ. 2) εἶδος κουκκουδίου (χρυσαλίδος). » Γίνονται δὲ τὰ πηνία ἔκ τινων καμπῶν, « Ἀρχ. 3) εἶδος ἐντόμου (κωνωποειδοῦς). » Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινομένω, « Ἀρχφ., ἴδε καὶ Ἀναπηνίζομαι.

Πήνισμα (τὸ), Π. νῆμα (τυλιγμένον εἰς τὸ μασοῦρι διὰ) ὑφάδι ὕφασμα.

Πηνῖτις (καὶ Δ. Πανᾶτις), ιδος (ἡ), ἐπιθ. ἡ Ἀθηνᾶ (ὡς ἐπιστάτις τῆς ὑφαντικῆς).

Πηνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὑφάσματι (πήνει) ὅμοιος.

Πῆνος, εος-ους (τὸ), Π. = Πήνισμα.

Πηνοῦφής, ές (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἐκ πήνους (νήματος).

†Πήνυμι, = Πηνίζομαι.

Πήξασθαι, μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πήγνυμι.

Πηξάλατται, ης (ἡ), Π. ἡ κάμνουσα τὴν θάλασσαν νὰ πήξῃ (νὰ παγώσῃ).

Πῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πήγνυμι, πήξιμον, πάγωμα, συναρμογὴ κτλ. (συνκδχ.) παγίωσις, σύστασις. » Πῆξιν λαβεῖν, « Διοδ., νὰ παγωθῇ, νὰ πήξῃ. » Ὅσα (ὑγὰ) μέχρι τελείας πήξεως ἐψωσι, « Γαλ. 2) ἀντὶ Πῆγμα, ὀγρὸν πηγμένον (κρυσταλλωμένον).

Πηός (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πατός [πάομαι], συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας (ἴδε Κήδιστος), συμπέθερος, (ἐν γέν.) ἐδικός, (ὄθεν

Πηοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. ἡ μεταξὺ πηῶν (συμπενθέρων) οἰκειότης, συγγένεια ἐξ ἀγχιστείας.

Πήρα, ας (ἡ). σακκοῦλα (κυρ. πέτσινη διὰ τὸν δρόμον), (ἐν γέν.) ταγάρι, (Τουρκ.) τορβᾶς (κυρ. ζητιάνου)· (ὄθεν συνκδχ.) τὸ ἔργον καὶ ὁ βίος τοῦ ἐπαίτου, ζητιανοσύνη.

Πηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πήρα, σακκουλίτσα, τορβαδάκι, ταγαράκι.

Πηρίν, ῖνος (ὁ) καὶ

Πηρὶς, ῖνος (ἡ), Π. σακκοῦλι, σακκουλάκι. » Θυραίη—, « Νίκ., τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων. (ἄλλ.) 'Οσχεον. (ὀθ. Περίνεον).

Πηρόδετος (ὁ, ἡ), δεμένος εἰς ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ δένουν τὴν πήραν (τὸν τορβᾶν). » Ἱμὰς—, « 'Επγρ.

Πηρομελὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πηρὸς (βεβλαμμένος) τὰ μέλη, (Τουρκ.) σακάτης. 2) Π. ὁ προξενῶν πήρωσιν τῶν μελῶν.

Πηρὸς [συγγ. τῷ Πῆμα], ά, όν. Βεβλαμμένος μέλος τι τοῦ σώματος, (Τουρκ.-βορβ.) σακάτης (» Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν, « 'Επγρ.), (π. χ.) τυφλὸς, χωλὸς, βουβὸς κτλ., (μτγν.) μωρὸς, ἠλίθιος. » Πηρὸς τῷ νῷ, « Σχλ.

Πηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πηροῦ, (Τουρκ.) σακατλίκι.

Πηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων κρεμασμένην εἰς τὸν ὦμόν του) πήραν ἢ τὴν πήραν (τὸν τορβᾶν τοῦ διακονιάρη), ζητιάνος.

Πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ πηρὸν (κυρ. ᾧ μτγν.), (Τουρκοβορβ.) σακατεύω. » Κἂν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τόπτων, « Ἀρχφ. » Ἐκ πεπηρωμένων ἀνθρώπων ὑγιᾶ ἀκούονται τὰ παιδία, « -Ἱππκρ. (καὶ μτγν.) » Πεπήρωνται πρὸς τὴν γνῶσιν, « Σξτ.

Πήρωμα (τὸ). τὸ πάθος ἢ τὸ βεβλαμμένον μέλος τοῦ πηροῦ, (Τουρκ.) σακατλίκι.

Πηρώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τῆς πήρας (τοῦ τορβᾶ) παρωνυμούμενος.

Πήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πηρόω, βλάβη (σεἰρηκ.) μέλους τινὸς τοῦ σώματος, (Τουρκ.) σακάτεμα, σακκλίκι.

Πήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Πεισομαι, μέλλ. τοῦ Πάσχω ἢ τοῦ Πείθομαι.

Πήσσω (τεω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Πήγνυμι.

†Πητύα (ἡ), ἑτμλγ. ἡ ἐσχάρα, ἀντὶ Πυτία.

Πῆχθεν, Π. Δίολ. ἀντὶ 'Επήχθησαν, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Πήγνυμι.

†Πηχίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ τὸν πῆχυν.

Πηχίσκος (ὁ). κομμάτι ξύλου ἰσομήκους μὲ πῆχυν. πηγίσκα.

†Πήχισμα (τὸ). Ὕφασμα (κτλ.) μετρημένον μὲ τὸν πῆχυν.

†Πηχισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ Πηχίζειν, μέτρημα μὲ τὸν πῆχυν.

‡Πῆχος, εος-ους (τὸ), = Πῆχυς.

Πηχυαῖος, α, ον. 'Ο ἔχων ἑνὸς πήχεος ἔκτασιν. » Κατεστρώθη ἐπὶ πηχυαῖα βάθη τὰ ἐδάφη, « Λθ.

†Πηχυκλὶς, εος-ους ἢ ἐος-οῦς (τὸ), Γλσ. Ἰων. (ἱμάτιον) μὲ πορφυρᾶ ἢ περιπόρφυρα μανίκια (πήχεις), (παρβλ. Παραλυργές).

‡Πηχυαλεὺς, έως (ὁ). ἡ λαβὴ τῆς κώπης.

Πήχυιος καὶ ‡Πηχύϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Πηχυαῖος. » Πήχυιον ἐπὶ χρόνον, « (Μίμνερμ. παρὰ) Στβ.

Πηχύνω ᾧ (μσ.) Πηχύνομαι [πῆχυς], Μ. υνῶ, -υνοῦμαι, Π. ἀγκαλιάζω· (ἐν γέν.) βράττομαι, πίνω· κρατῶ. » Παλάμῃ ἑνὶ πηχύνουσα, « Ἀπλλν. « Ἰμείρων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δειρὴν τε καὶ αὐχένα πηχύνασθαι, « Ὅππ.

Πήχυος, α, ον, Π. = Πήχυιος.

Πῆχυς, εως (ὁ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τῆς χειρὸς (ἢ, ἀκριβέστερον, « τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὰ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον ») μέρος τοῦ βραχίονος· (Ο) ὁ βραχίων. » Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα, « Ὀδ. Ρ. Ω. 2) μέτρον ἐκτάσεως (1 ½ ἢ 2 ποδ.), (κοιν.) πῆχυ, (παρβλ. Πυγμή) 3) γωνιόμετρον, (κοιν.) ἀλφάδι ἢ γωνιά. 4) τὸ γλωσσίδι ἢ (πιθανώτ.) τὸ φαλάγγι τῆς ζυγαριᾶς· (ἐν γέν.) κανών, στάθμη (κυρ. καὶ μεταφ.). 5) τὰ δύο κέρατα τῆς (ἀρχ.) λύρας τὰ ὁπ. συνάπτει κατὰ κορυφὴν ὁ ζυγὸς καὶ 6) τὰ κέρατα τοῦ τόξου.

Πιάζω, Μ. ἀσω ἢ Π. ἄξω, Δ. ἀντὶ Πιέζω, (κυρ. κατὰ συνκδχ.) κρατῶ σφικτά, (ὅθεν τὸ κοιν.) πιάνω. » Τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας τᾶι ὁπλᾶς, « Θκρ. » Οἱ τοὺς διαπύρους ὀβελίσκους σφοδρότερως πιάσαντες, ἧττον καίονται, « Θρρ. » Πιάσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, ἤγειρε, « Γρφ. »Ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν,« Εὐαγγ. » Ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν,« αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐπιάσθη τὸ θηρίον, « Ἀποκάλ.

Πιαίνω [πίων], ανῶ (ἀόρ. Ἐπίανα καὶ πθ. Ἐπιάνθην ἢ Ἐπιάσθην, πθ. πρκ. Πεπίασμαι). Παχύνω (κυρ. καὶ μτνμ.) (ἐν γέν.) αὐξάνω. (μτφορ.) παρηγορῶ· ἡδύνω . » Ἀλλ' ἢ σ' ἐπίανεν τις ἄπτερος φάτις; « Αἰσχλ. »Πλοῦτον πιαίνων, « Πίνδ. (καὶ πθ.) » Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔνθεσι πιαινόμενον, « αὐτ. » Πιαίνεται δὲ πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα, « Ἀρστ.

Πιαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Πίων, παχὺς θρεμμένος· (ἐπὶ γῆς) λιπαρὰ, εὔφορος, [ἐκ τοῦ

Πιαλός, Π. Ἰων. = Πιαρός. 2) (Γλσ.) ἀσπρειδερός.

Πίανσις, εως (ἡ), τὸ πιαίνειν ἢ πιαίνεσθαι, πάχυνσις.

Πιαντήριος, α, ον, = Πιαντικός, (ὅθεν || οὐσ.) » Πιαντῆριον, « Ἱππκρ., φαγεῖ' θρεπτικόν.

†Πιαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πιαίνειν, θρεπτικός, παχυντικός.

Πιάξας, Δ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πιάζω.

Πῖαρ (τὸ), ἄκλ. Π. [συγγ. τῷ Πύαρ]. τὸ πάχος (ὁ ἀνθὸς) τοῦ γάλακτος, (Τουρκ.) καϊμάκι, βούτυρον (» Πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα, « [Σόλ. παρὰ] Πλ.)· (ἐν γέν.) πάχος, παχύτης (» Ἠλαίης—,« Ἀπλλν.)· (μτνμ.) εὐφορία· (ἐν γέν.) τὸ ἄνθος, τὸ κάλλιστον. » Πῖαρ ἀρούρης, « Ἐπγρ. (παρβλ. Οὖθαρ). || . (ἐνίοτε ἐπιθετ) παχὺ, εὔφορον. »Πῖαρ οὖδας,« Ὅμ.

Πιαρός, ὰ, όν, = Πίων, λιπαρός· καρποφόρος. » Τὸ πιαρὸν, « Ἱππκρ., = Τὸ πῖαρ, πάχος.

Πίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πιαίνει (παχύνει, συντελεῖ πρὸς εὐφορίαν), κοπριά. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πίεσμα.

Πιασμός (ὁ). τὸ πιαίνειν (παχύνειν), κόπρισμα ἀγροῦ· πάχος.

Πιαστήριον καὶ Πιατήριον (τὸ), = Πιεστήριον.

Πιδάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίδαξ, βρυσίτσα.

Πιδακῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς πηγὴν (πίδακα) » Βοτάνη—, « Ἱππκρ., ἡ φυομένη πλησίον πιδάκος.

Πιδακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Πιδακώδης, εος (ὁ, ἡ). πίδακι ὅμοιος. » Σάξ—,« Πλ., ἢ σπαγγοειδὴς (ὡς τῶν μαστῶν). 2) πλήρης πιδάκων (πηγῶν).

Πίδαξ καὶ (καταχρ.) Πίδαξ [ῑπίω ἢ ῑπηδάω], ακος (ἡ). πηγὴ· νερὸν ἀναβρυσικόν, (Γαλλ.) jet d'eau.

Πιδήεις, εσσα, εν, Π. = Πιδακόεις.

Πιδύω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. ύσω, -ομαι. Π. (ἢ απντ. λογογρφ.) τινάζομαι (καθὼς τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν πηγὴν), ἀναβρύω.

Πίε, Π. ἀντὶ Ἔπιε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρ. καὶ

Πιέζευν, Π. ἀντὶ Ἐπιέζουν, παρτ. τοῦ

Πιεζέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ

Πιέζω [ῖσ. συγγ. τῷ Β.άζω], Μ. έσω (πθ. πρκ. Πεπίεσμαι καὶ σπνττ. Πεπίεγμαι, ὄθεν τὸ ἀπαρ. Πεπιέχθαι καὶ ὁ πθ. ἀόρ. Πιεχθῆναι:). Σφίγγω ἢ πατῶ δυνατά, ζουλίζω· (συνκδχ.) στενοχωρῶ· (μτφορ.) τυραννῶ, καταθλίβω· (Γρφ.) πιάνω, [ἴδε Πιάζω).

Πιῆν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πίνω.

Πίειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πίων, παχεῖα, ἐλαιώδης· εὔφορος. »Σικελίαν πίειραν,« Πίνδ. » Δαΐς—, « Ἰλ. Τ., ἡ ἄλλ. Θάλεια.

Πιέμεν, Π. ἀντὶ Πιεῖν.

Πίεξις, ιος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Πίεσις.

Πιερός, ὰ, όν, = Πιαρός.

Πιέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς πίεσιν (ζούλιγμα).

Πίεσις, εως (ἡ). τὸ πιέζειν, ἀφίξιμον, ζούλιγμα κτλ.

Πίεσμα (τὸ). τὸ πιεσθέν· τὸ διὰ τῆς πιέσεως ἐκθλιβόμενον ὑγρὸν ἢ, τὸ μετὰ τὴν πίεσιν ἐναπολειπόμενον τσήπυρον. »Μυροβαλάνου—, « Γεωπον. 2) = Πίεσις. » Δακτύλου πιέσματι (ἄλλ. γρφ. πιάσματι), « Ἀθ.

Πιεσμός (ὁ), = Πίεσις.

Πιεστέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιέζω.

Πιεστὴρ (ὁ). ὁ πιέζων. || . (οὐσ.) = Πιεστήριον. 2) (μτγν.) πιάσιμον (ἀγγείου).

Πιεστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς πίεσιν. || . (οὐσ.) Πιεστήριον (ὄργανον), ἢ μηχανὴ εἰς τὴν ὁπ. σφίγγουν τὰ ῥοῦχα (τὰ βιβλία κτλ.), (Τουρκ.) μέγγενες.

Πιεστὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος πιεσθῆναι, ἐπιδεκτικὸς πιέσεως, ζουλικτός· ὑπείκων εἰς τὴν ἀφὴν, ἁπαλός.

Πίεστρον (τό), = Πιεστήριον, (κυρ. γειρεργ.) = Ἐμβρυοθλάστης.

Πιήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πίων, Πιαρός.

Πιθάκνη (ἡ), (κατὰ τὸν τύπ.) ὑποκορ. τοῦ Πίθος, πιθάρι (κυρ. διὰ κρασί), βαγένι· (μτνμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.) εἶδος ποτηρίου.

Πιθάκνιον (τὸ) καὶ

Πιθακνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πιθάκνη, πιθαράκι, βαγενάκι, ποτηράκι.

Πίθακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πίθηκος.

Πιθανεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Πιθανολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ πιθανότητα, φέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου πιθανὰ ἐπιχειρήματα· παραστήνω τι ὡς πιθανόν.

Πιθανολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ πιθανότητα (μὲ πιθανὰ ἐπιχειρήματα).

Πιθανολογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) πιθανολογίαν, καταπειστικός.

Πιθανολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πιθανότητα, παριστάνων τ πιανὰ λεγόμενα.

Πιθανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραστήνω τι ὡς πιθανόν.

Πιθανὸς [πείθω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πείθειν (παριστάνων τὰ πράγματα μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὰ πιστεύῃ τις), καταπειστικός· ἐπαγωγὸς, ἑλκυστικός, (κοιν.) πολιτικός· (ἐπὶ κακοῦ) ὕπουλος, δόλιος· ἀπατηλός. » Πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων καὶ πονηρότατος, « Δμ. » Τὸ πιθανὸν, « ἀντὶ Ἡ πιθανότης. »Φύσει πρὸς τὸ πιθανὸν δυσκεράστῳ κεχρημένος,« Πλ., ἦτον φυσικὰ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιτεύεται. 2) (συνήθ. ἐπὶ πραγμ.) πιστευτός, ἀξιόπιστος. » Τὰ ἔργα πιθανώτερα παρεσχῆσθαι τῶν λόγων, « Ξεν. » Ὁμοιώτερά τε τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα φαίνεσθαι (τὰ ζωγραφήματα), « αὐτ., τόσον ὅμοια ὥστε νὰ ἀπατοῦν τὸν θεατήν. » Πιθανωτάτην εὗρον εἰς τὸ ἔγκλημα,« Ἀππ., ἦτον πολλὰ ἐνδεχόμενον ὅτι τὸ ἔπραξε. 3) εὐπειθὴς, πειθήνιος. » Πιθανοὶ δ' οὗτως εἰσί τινες ὥστε, πρὶν εἰδέναι τὸ προσταττόμενον, πείθονται,« Ξεν. » Ἀνθρώπους δ' ἐστὶ πιθανωτέρους ποιεῖν καὶ λόγῳ, ἐπιδεικνύοντα ὡς συμφέρει αὐτοῖς πείθεσθαι, « αὐτ. (ᾗ δοτ.) » Πιθανωτέρους τῷ ἄρχοντι τοὺς ἀρχομένους ποιεῖ, « αὐτ. (ὅθεν 4) Π. = Εὐπειστος, εὐκολόπειστος. » Πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὄρος, « Αἰσχλ.

Πιθανότης (ἡ). τὸ προτέρημα ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πιθανοῦ, ἡ δύναμις τοῦ πείθειν, τὸ ἐπαγωγὸν (ἑλκυστικὸν) κτλ. » Ἑταιρικὴ—, « Πλ.

Πιθανουργία (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πειθοῦς (πιθανότητος).

Πιθανουργικός, ἡ, όν. Πιθανουργοῦ ἴδιος. » Τέχνη πιθανουργική, « Πλάτ., ἢ σοφιστική.

Πιθανουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (κατορθώνων) νὰ φανῇ πιθανόν τι, ἔχων τὴν δύναμιν (τὸ προτέρημα) τοῦ πείθειν.

Πιθανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πιθανὸν (καταπειστικὸν ἢ ἐνδεχόμενον).

Πιθανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πιθανὸν (ἐπαγωγὸν, καταπειστικὸν ἢ ἐνδεχόμενον). » Ὅπως τῷ φθέγματι γυναικείῳ εὖ καὶ πιθανῶς, « Ἀρστ.

Πιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίθος, πιθαράκι, (ἐξευτελ.) παλιοπίθαρον.

Πιθαύλης [πίθος, αὐλὸς], ου (ὁ), = Ἀσκαύλης.

Πιθαυλικὸς, ἡ, όν. Πιθαύλου ἴδιος.

Πιθεῖος, ου (ὁ), φαινομένου τι τῆς ἀτιμο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σφαίρας (μετέωρον) εἰς σχῆμα πίθου.
Πιθέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Πείθω.
Πιθεύς, εως (ὁ), = Πιθείας.
Πιθεών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος (κατῶγι, κελλάρι) ὅπου εἶνε οἱ πίθοι τοῦ οἴνου, βαγεναρειό.
Πίθηαι, Ἰων. ἀντὶ Πίθῃ, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. 6'. τοῦ Πείθω.
Πιθηκαλώπηξ, εκος (ὁ), Κωμ. ἄνθρωπος πολλὰ πανοῦργος (πίθηκος ϗ ἀλώπηξ), παμπόνηρος.
Πιθήκειος, α, ον. Ὁ τοῦ πιθήκου. » Πιθήκειον βλέπειν, « Γργ., ὡσὰν τὸν πίθηκον.
Πιθηκιαῖος, α, ον, = Πιθήκειος.
Πιθηκιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ πιθήκου, μαϊμουδάκι.
Πιθηκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι ἢ ὁμοιάζω τὸν πίθηκον.
Πιθήκιον (τὸ) καὶ
Πιθηκίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πίθηκος, μαϊμουδάκι.
Πιθηκισμὸς (ὁ). τὸ πιθηκίζειν, μίμησις γελοία (κυρ. πρὸς κολακείαν τινὸς), (Γαλλ.) singerie.
Πιθηκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πιθήκων, ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πίθηκον.
Πιθηκόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχηματισμὸν, ἐξωτερικὸν) πιθήκου.
Πίθηκος (ὁ). [πείθω], τὸ γνωστὸν μιμητικὸν ζῶον, ἡ μαϊμοῦ· (μτνμ.) ἄνθρωπος ἄσχημος (κοντὸς, γελοῖος), μασκαρᾶς. 2) εἶδος ἰχθ. σελαχώδους.
Πιθηκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πιθήκους, τρέφομαι μὲ κρέας πιθήκων.
Πιθηκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πίθηκον ἢ, σημαδευμένος μὲ σχῆμα πιθήκου.
Πιθηκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πίθηκον, πιθηκοειδής. » Οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις, « Ἀρςτ.
Πιθήμων, Πιθήνιος, = Πειθήμων κτλ.
Πίθηξ, ηκος (ὁ), σπν. ἀντὶ Πίθηκος.
Πιθήσας, Π. ἀντὶ Πεισθεὶς, ἀόρ. τοῦ Πείθομαι.
Πιθήσω, Π. ἀντὶ Πεπιθήσω, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Πέποιθα.
Πῖθι, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀνμλ. ἀορ. 6'. τοῦ Πίνω.
Πιθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πίθος.
Πιθίτης, ου (ὁ) καὶ Πιθῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα πίθου. || (εὐσ. ἀρσ.) = Πιθείας. (θηλ.) εἶδος μήκωνος.
Πιθόγαστρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην (ἴσα μὲ πίθον) γαστέρα.
Πιθοίγια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου ὅταν πρωτοάνοιγαν τοὺς πίθους (τὰ βαγένια) μὲ τὸ καινούργιον κρασί.
†Πιθοιγία (ἡ), Γλσ [πίθος, οἴγνυμι]. ἄνοιγμα τοῦ πίθου (τοῦ βαγενιοῦ) μὲ τὸ καινούργιον κρασί.
Πιθοκοίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων τὴν κοίτην του (κοιμώμενος) ἐντὸς πίθου, (καθὼς ὁ Διογένης).
Πίθος (ὁ), [συγγ. τῷ Βυθὸς, καθὼς Πυτίνη = Βυθινὴ κτλ.]. ἀγγεῖον μέγα πήλινον (κυρ. διὰ κρασί), πιθάρι· βαγένι. 2) (μτνμ.) = Πιθείας.

Πιθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πίθου.
Πίθων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Πίθηκος.
Πιθών, ῶνος (ὁ), = Πιθεών.
Πιθὼν, οῦσα, όν, Ἀττ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Πείθω.
Πικέριον (τὸ), [Φρυγ.], μουτυρον ἢ καιμάκι.
Πίκρα (ἡ), εἶδος ἀντιδότου. » Δι' ἀλόης —, « Ἰατρ.
Πικράζω, Μ. άσω, νλγ. ἀντὶ
Πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πικρὸν (ϗ μτνμ. ἐπὶ λόγου) στρυφνὸν κτλ. (μτφορ.) λυπῶ, πειράζω· ἐρεθίζω, παροργίζω, (ϗ πθ. ἢ μσ.) ὀργίζομαι, χαλεπαίνω· (ἢ ἁπλ.) ἐνοχλοῦμαι, δυσαρεςοῦμαι· (κοιν.) πικραίνομαι· (ἐνίοτε) τυραννοῦμαι, παιδεύομαι. » Ὁ ζωγράφος πονεῖ τε ϗ πικραίνεται, « Ἀθ. » Οἷς (ὀνόμασι) πέφυκεν ἀκοὴ πικραίνεσθαι, « Δ. Ἀλ., (Γαλλ.) choquer (blesser) l'oreille.
;Πικραντικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πικραίνειν (ἐρεθίζειν κτλ.). ἐγγικτικός.
Πικραντικῶς, επιρ. Μὲ τρόπον πικραντικὸν (ἐγγικτικόν).
Πικρὰς, άδος (ἡ), τὸ φυτὸν Ἀνδρόσακες.
Πίκρασμα (τὸ) καὶ
Πικρασμὸς (ὁ), τὸ πικραίνειν ἢ πικραίνεσθαι, (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, παροργισμός.
Πικρία (ἡ). γεῦσις πικρὰ, πικράδα· (μτφορ.) χαλεπότης, δυστροπία· δυσαρέσκεια· μνησικακία. » Ἐδίδασκον δὲ (οἱ Λακεδ.) τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι, « Πλ. » Τὴν Δημοσθένους πικρίαν, « Πλ. » Πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, « Γρφ.
Πικρίδιος, α, ον. Ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.
Πικρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (ὀλίγον τι) πικρὸς, ἔχω πικρὰν γεῦσιν.
Πικρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου), πικραλίδα, πικρομάρουλον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατν.) ἀντίδι. » Σέρις δισσή· ὧν ἡ μὲν ἀγρία, πικρὶς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη, « Δσκρ.
Πικρέγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνάψας πικρὸν (ὀλέθριον) γάμον.
Πικρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πικρὰν (φαρμακερὴν) γλῶσσαν, φαρμακόνων μὲ τοὺς λόγους του.
†Πικρογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (πηγάζων, προξενῶν) πικρίαν.
Πικροθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἢ ἀποθανὼν μὲ πικρὸν θάνατον.
Πικρόθυμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θύμως. Πικρὸς τὴν καρδίαν, ἀνηλεὴς, διεστραμμένος.
Πικρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πικρὸν καρπόν.
Πικρολογία (ἡ). πικρὸς λόγος, πικρία ἐκφράσεων.
Πικρόλωτος (ὁ), εἶδος λωτοῦ.
Πικροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ πικρὸν (νὰ πικρίσῃ), πικρότητος ἐμποιητικός.
Πικρόποτος (ὁ, ἡ). πικρὸς ἐν τῷ πίνειν. » Κύλιξ —, « Κ. Μανασσ.

Πικροπυρφόρος (ὁ, ἡ). ὁ πικρῶς καίων, πικρὸς καὶ φλογερος.
Πικρὸς [πίτυς, παρβλ. Πευκεδανὸς], ὰ, όν. Πικρὸς, ἁλμυρὸς, (ἐν γέν.) δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν (καὶ μτνμ. εἰς τὴν ἀκοήν)· (ἁπλῶς) ἀπεχθὴς, ἀποτρόπαιος· (μτφορ.) λυπηρὸς, ἀνιαρός· (ἐπὶ ἀνθρ.) αὐστηρὸς, ὀργίλος, δύστροπος ἢ· λυπημένος, (κοιν.) πικραμένος· (μτνμ.) ὀδυνηρὸς· φαρμακερὸς· (ἐπὶ λόγ.) δηκτικὸς, ἐγγικτικός. » Ῥίζαν (» Ἅλμην) πικρὰν, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) » Πικρὰ βέλη, « Θκρ, » Πικρὸν ἔρωτα, « αὐτ. » Σφὴξ —, « Ἐπγρ. » Δάκρυον πικρὸν, « Ὅμ. » Πικρὰς ὠδῖνας, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Περίλυποί τε καὶ πικροὶ γίνονται, « Ἱππκρ. » Οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται· κατέχουσι γὰρ τὸν θυμὸν, « Ἀρςτ. » Τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀκριβῆ καὶ πικρὸν ἐξεταςὴν, « Πλ. » Ἀνακωκυειπικρᾶς ὄρνιθος φθόγγον, « Στφ. (καὶ δοτ.) » Πικρὸς θεοῖς, « αὐτ., μισητός.
Πικρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πικροῦ, πικράδα· (μτφορ.) στρυφνότης χαρακτῆρος, δυςροπία, αὐστηρότης, ὀργιλότης, κακία.
Πικροφαγία (ἡ). τὸ 'να τρώγῃ τις ('να τρέφηται μὲ) πικρά.
Πικροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πικροὺς καρπούς.
Πικρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πικρὰ φύλλα.
Πικρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βαμμένος μὲ) πικρὰν χολὴν, φαρμακερὸς (κυρ καὶ μτφορ.). (» Τοῦ Ἀρχιλοχείου) πικροχόλου στόματος, « Ἐπγρ.
Πικρόχυμος (ὁ, ἡ). πικροῦ χυμοῦ περιεκτικὸς, πικρὸς (τὴν γεῦσιν).
Πικρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πικρόν· (μτφορ.) = Πικραίνω, ἐρεθίζω.
Πικρώδης, εος (ὁ, ἡ). πικρὸς ὑπωσοῦν.
Πικρῶς, ἐπίρ. Μὲ πικρίαν, πικρὰ, φαρμακερὰ (πάντοτε σχεδὸν μτφορ.) » Πικρῶς ἐπιτιμᾷν (ὀνειδίζειν, ἐξετάζειν, ἀπαιτεῖν κτλ.), « Ἀξ. » Πρᾴως καὶ μὴ πικρῶς, « Δμ. » Πικρῶς ἔχειν (διακεῖσθαι) πρός τινα, « Ἀξ, ὀργίζεσθαι, μισεῖν, μνησικακεῖν.
Πιλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῖλος.
Πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ μαλλὶ πρὸς κατασκευὴν πίλου (κετσὲ), (ἐν γέν.) θλίβω, πιέζω, (συνκδχ.) στρογγυλόνω ἢ πυκνόνω τι διὰ πιέσεως, τὸ κάμνω νὰ σφιξῃ. » Τρίψει σκληρᾷ πιλοῦνται τὸ δέρμα, « Γαλ. » Νέφη ἐκ τῶν ἀτμῶν πιλοῦσθαι, « Πλ. » Ἠκολούθησαν οἱ πολέμιοι πιλήσαντες, ὡς μάλιστα ἦν δυνατὸν, τοὺς λόγους, « Δ. Ἀλ, (ἴδε καὶ Πιλόω).
Πίλημα (τὸ). μαλλὶ πατημένον (πεπιλημένον), (Τουρκ.) κετσὲς· (ἐν γέν.) πᾶν ὅτι εἶνε πυκνὸν ὡς ἂν κετσὲς· (ἁπλ.) = Πῖλος. » Τρίχας βλαςάνειν παρεσκεύασεν, ὥστε ἀντὶ πιλημάτων τινῶν εἶναι τῇ κεφαλῇ, « Χρσ.
Πίλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πιλέω, πάτημα (κυρ. μαλλιοῦ πρὸς κατασκευὴν κετσὲ), πύκνωμα. » Οἱ ὡραῖοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι τῇ πιλήσει ϗ πυκνώσει καὶ εὐβλαστίαν, « Θφρ.
Πιλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν πί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λησιν (τὸ πάτημα κυρ.) τῶν μαλλιῶν, (Τουρκ.) κετσετζῆς.

Πιλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πυκνόνειν (καθὼς ὁ πιλητὴς τὰ μαλλιά)· πιλητοῦ ἴδιος. » Τὸ ψόχος πιλητικὸν ἐςιν,« Ἀρςτ. »Τέχνη πιλητική,« Πλάτ., ἡ πιλοποιϊκή.

Πιλητός, ἡ, όν. Πεπυκνωμένος διὰ πατήματος, πεπιλημένος, ἡ· δυνάμενος νὰ πατηθῇ (νὰ σφίξῃ) ἐν εἴδει πίλου (κετσέ). » Πιλητὰ δὲ ὅσα τῶν πιεςῶν μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν,« Ἀρςτ.

Πιλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πιλίον.

Πίλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πῖλον (κετσέν).

Πιλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῖλος, σκουφίτσα (ἀπὸ κετσὲν), κιουλαφάκι. » Ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς, ϗ πιλία φορεῖν,« Πλ.

Πιλιπής, έος (ὁ, ἡ). (λέξις) τῆς ὁποίας ἐλλείπει (ἀπεκόπη) τὸ στοιχεῖον πῖ.

Πιλίσκος (ὁ), = Πιλίον.

Πίλναμαι (παρτ. Ἐπιλνάμην), Π. ἐγγίζω, πλησιάζω (μὲ δοτ.) » Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο, ἄλλοτε δ' αἴξασκε μετήορα,« Ἰλ. Ψ. (καὶ προθετ.) » Τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται,« Ἰλ. Τ. (καὶ χ. πτ.) »Γαῖα ϗ οὐρανὸς πίλνατο.« Ησ. »Χαῖται πίλναντο (ἄλλ. ἀναγν. πίτναντο),« Ἰλ. Χ., ἐσύροντο κατὰ γῆς, [ἐκ τοῦ

Πιλνάω-ῶ, Π. ἀντὶ Πελάζω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Βορέας δρῦς πίλνᾳ χθονί,« Ἡσ.

Πιλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πῖλον (κετσὲν ἢ σκούφιαν).

Πιλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πῖλον (κετσὲν) ἢ πίλους (κιουλάφια).

Πιλοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς πιλοποιΐαν.

Πιλοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πιλοποιοῦ, κατασκευὴ πίλων.

Πιλοποιικός, ἡ, όν, = Πιλοποιητικός.

Πιλοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων πῖλον (κετσὲν) ἢ πίλους (καπέλλα, κιουλάφια).

Πῖλος (ὁ), = Πίλημα, (Τουρκ.) κετσὲς, (Γαλλ.) feutre· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ κετσὲν, σάγισμα, τάπης, καλτσοῦνι· θώραξ (;)· σφαῖρα διὰ παίξιμον· (κυρ. δὲ) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια, κιουλάφι· περικεφαλαία (ἐνδυμένη ἀπὸ μέσα μὲ κετσέν).

†Πῖλος (ὁ), [Λτ.], λόχος τῶν παρὰ Ῥωμαίοις πεζῶν στρατιωτῶν (Τριαρίων).

Πιλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πῖλον (σκούφιαν ἀπὸ κετσὲν, κιουλάφι), εἶμαι πιλοφόρος.

Πιλοφορικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πιλοφόρον, πιλοφόρου ἴδιος.

Πιλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πῖλον (σκούφιαν ἀπὸ κετσὲν, κιουλάφι), (ὅθ. ||. οὐσ.) Φλαμίνιος μὲν παρὰ Ῥωμαίοις, ἀξιωματικὸς δέ τις παρὰ Σκύθαις.

Πιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πιλέω. » Διὰ τὸ πιλοῦσθαι (τὰς ῥίζας) τῷ ψύχει,« Θφρ. »Τὸ πλεῖστον γένος τῶν πολυπόδων οὐ διετίζει· καὶ γὰρ φύσει συντηκτικόν ἐστι· σημεῖον δέ· πιλούμενος γὰρ, ἀφίησιν ἐπί τι, καὶ τέλος ἀφανίζεται,« Ἀρςτ.

(ὅθεν ἡ παροιμ.) » Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος,« Ζηνόβ.

Πιλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πῖλον, πυκνός.

Πίλωσις, εως (ἡ), = Πίλησις.

Πιλωτὸς, ἡ, όν, = Πιλητός. ||. (οὐσ.) Πιλωτὸν (τὸ), = Πῖλος, πίλημα.

Πιμελὴ (ἡ), [πίων]. πάχος, (ὅθ.

Πιμελής, έος (ὁ, ἡ). παχύς, εὐτραφής.

Πιμελοομαι-οῦμαι, Μ, ωθήσομαι. Γίνομαι πιμελής, παχύνομαι.

Πιμελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πιμελήν (»Ἔστι δὲ τὸ τῶν ἰχθύων ςέαρ πιμελῶδες, ϗ οὐ πήγνυται,« Ἀρςτ.)· ἀρκετὰ παχύς.

Πιμπλάνω ϗ

Πιμπλάω-ῶ, Π. ϗ

Πιμπλέω, Ἰων. ἀντὶ Πίμπλημι.

;Πίμπλη, Ἀττ. ἀντὶ Πίμπλαθι, πρς. τοῦ Πίμπλημι [πλήθω, πολὺς], Μ. πλήσω (ἀόρ. Ἔπλησα ϗ πθ. Ἐπλήσθην, πθ. πρκ. Πέπλησμαι). Γεμίζω, χορταίνω (κυρ. ϗ μτφορ.)· (πθ.) συμπληροῦμαι. (μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Πλῆσαν δ' ἄρα πήρην σίτου,« Ὁδ. Ρ. » Πλήσας τὸν σπόγγον ὄξους,« Γρφ. » Πλήσατε (γάλακτος) τὰ οὔθατα,« Θκρ. (καὶ μσ.) »Πλησάμενος οἴνοιο δέπας,« Ἰλ. Ι. » Πλησάμενος θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,« Ὁδ. Ρ. (ϗ πθ.) » Σηκοὶ βοῶν πλήσθησαν,« Θκρ. (ϗ μτνμ.) »Ἐπλήσθη ὁ χρόνος (»Ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι) τοῦ τεκεῖν αὐτὴν,« Γρφ, συνεπληρώθησαν.

Πιμπράω-ῶ, Π. ϗ

Πίμπρημι [πρήθω], Μ. πρήσω (ἀόρ. Ἔπρησα καὶ πθ. Ἐπρήσθην, πθ. πρκ. Πέπρησμαι). Καίω, πυρπολῶ, κατακαίω· (μτνμ.) ἐξάπτω· (ἐνίοτε) φουσκόνω, (ἴδε Πρήθω).

;Πίνα, ης (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πίννα, ἡ 2) Πίνος.

Πινακηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πίνακος.

Πινακιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ πίνακα (σανίδα) τὸ χόνδρος.

Πινακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πινακὶς ἢ τοῦ

Πινάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίναξ, σανιδάκι (κυρ. διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα), πινακίδα· εἰκονισματάκι (πρόστυχον)· σανιδάκι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς λαχνοὺς καὶ τὰς ψηφηφορίας ὡς μπουλλετί· βιβλιαράκι· ὁμολογία· (ἐνίοτε) πινακάκι ἢ τραπεζάκι (τῶν πτωχῶν) ϗ. (μτγν.) πινακάκι. » Καὶ γὰρ ἐγὼ τὸ πινάκιον θεραπεύω, καὶ πλύνω αὐτὸ καὶ ἐκμάσσω,« Ἐπίκτ.

Πινακὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πίναξ, (κοιν.) πινακίδα· (εἰς τὸ πλθ.) σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes (» Ἐν δὲ τούτοις ϗ πινακίδες ἦσαν αὐτοῦ, γράμματα καὶ λόγους ἔχουσαι τῆς ταμιευτικῆς ἀρχῆς,« Πλ.)· (ἐνίοτε) πυττάκι, δίπλωμα (» Παρὰ Καίσαρος πινακίδες,« Ἐπικτ.)· (σπν. καὶ μτγν.) πινάκι. 2) εἶδος χοροῦ. » Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο ϗ τὴν καλουμένην πινακίδα,« Ἀθ.

Πινακίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πινακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πινακίς.

Πινακογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ ζωγραφίζω ἐπὶ πίνακος· σχεδιάζω τὸν γεωγραφικὸν πίνακα τινὸς τόπου.

Πινακογράφημα (τὸ). ζωγραφία ἐπὶ πίνακος.

Πινακογραφία (ἡ). ἡ ἐπὶ πίνακος γραφὴ ἢ ζωγραφία· (κυρ.) σχεδίασμα γεωγραφικοῦ πίνακος· (συνκδχ.) πίναξ γεωγραφικὸς, χάρτα.

Πινακογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πινακογραφίαν.

Πινακογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἢ ζωγραφίζων πίνακας (ἢ χάρτας κτλ.) ἐπὶ πίνακος, εἰκονογράφος. » Πλεῖστοι δ' Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀναγράφονται,« Στρ.

Πινακοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος (σχῆμα) πίνακος.

Πινακοθήκη (ἡ). μέρος (δωμάτιον) ὅπου φυλάττονται πίνακες (εἰκόνες ἢ χάρται), ἀποθήκη ζωγραφιστῶν πινάκων.

Πινακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πίνακας ἢ πουλιὰ (μαθημένα καὶ ἀραδιασμένα ἐπὶ πίνακος, καθὼς ἐσυνείθιζον νὰ τὰ πωλοῦν εἰς τὰς Ἀθ.).

Πινάκωσις [†πινακόω], εως (ἡ). στρώσιμον μὲ πίνακας (σανίδια) ἢ πλάκας πινακοειδεῖς, πάτωμα.

Πίναξ [†πῖνος = πίτυς], ακος (ὁ). (ἐν γέν.) σανίδι, σανίδα (» Πίνακας νεῶν κύματα φορέουσιν,« Ὁδ. Μ.)· (ἰδιαιτ.) σανίδι διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, πινακίδα (»Γράψας ἐπὶ πίνακι πτυκτῷ,« Ἰλ. Ζ., παρβλ. Δίπτυχος)· εἰκὼν, ζωγραφία (κυρ. εἰς σανίδι). (» Πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα,« Πλ. » Ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι,« Ἀθ.)· χάρτα. (» Χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, καὶ θάλασσά τε πᾶσα καὶ ποταμοὶ πάντες,« Ἡρ.)· κατάστιχον, σημειωματάριον· (ἰδιαιτ.) κατάλογος τῶν περιεχομένων εἰς βιβλίον· σημείωσις (καταγραφὴ) χρονολογικὴ ἢ ἱστορική. »Ἀνέγραψε δ' αὐτὴν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι τῶν Νομων,« Ἀθ.). » Περγαμηνοὶ πίνακες,« Δ. Ἀλ., οἱ κατάλογοι τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγάμου)· διάγραμμα ἀστρολογικὸν (ὅθ. » Ἡ περὶ τὸν πίνακα μέθοδος,« Πλ., ἡ ἀστρολογία). (εἰς τὸν Ἡσυχ.) τὸ ξύλινον (καὶ καταχρ. τὸ λίθινον) ἀκόνι τῶν σκυτοτόμων (» Παρακονᾷ δὲ μάλιστα τὰ σκληρά· διὸ καὶ οἱ σκυτοτόμοι ποιοῦνται τοὺς πίνακας ἀχράδος,« Θφρ.)· πινάκι (κυρ. ξύλινον), ταβλᾶς, ἁπλάδα. » Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ὀπταλέων,« Ὁδ. Η.

Πινάριον (τὸ), εἶδος χαλκάνθου (βιτριολιοῦ), (ἄλλ.) Σταλακτίς.

Πιναρὸς [πίνος], ά, όν. Λερωμένος.

Πιναρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πιναροῦ, λέρα.

Πιναροχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πιναρὰν χαίτην (κόμην), αὐχμηρὸς τὴν κόμην.

Πιναρόω-ῶ [πιναρός], Μ. ώσω. Λερόνω.

;Πινάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πινόω.

Πινηρός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Πιναρός.

Πινικὸν (τὸ), = Πιννικόν.

Πίννα ϗ Πίννη, ης (ἡ). τὸ γνωστὸν θαλασσ. ὄστρεον, ἡ πίννα. 2) (συνκδχ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ μαργαριτάριον ἢ τὸ πιννόμαλλον. 3) εἶδ. νομίσματος ἢ (;) βάρους. » Μναεῖα γ', πίνας ἱ, « Σχλ. Ἀρςφ.

Πιννικὸν (τὸ), (ἐνν. ἔριον). τὸ μαλλὶ ἢ μετάξι τῆς πίννας, τὸ πιννόμαλλον (ἀπὸ τοῦ ὀπ. κατεσκεύαζον πολύτιμα ὑφάσματα). 2) (κατ' ἄλλους) τὸ μαργαριτάρι ἢ ἡ μαργαριταρόῤῥιζα.

Πίννινος, η, ον. Ὁ τῆς πίννης. » Λίθος —, « Γρφ. = τῷ ||. οὐσ.) Πίννινον (τὸ), τὸ μαργαριτάρι ἢ ἡ μαργαριταῤῥόριζα ἢ· τὸ Πιννόμαλλον, (ὅθεν

Πιννινότριχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες ὑαλίζουσιν ὡς τὸ πίννινον (σεδέφι ἢ ;πιννόμαλλον).

Πιννοτήρης [πίννα, τηράω], ου (ὁ). εἶδος μικροῦ καρκίνου ἢ καρῖδος τὸ ὁποῖον ζῇ ἐντὸς τῆς πίννας.

Πιννοτρόφος (ὁ, ἡ). (τόπος) τρέφων (ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς) πίννας.

Πιννοφύλαξ, ακος (ὁ), = Πιννοτήρης.

Πιννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πίννας, ὅμοιος μὲ πίνναν. (εἰς τὸν Ξενοκράτ. ὁ Κορ. διορθ. Πηλώδης).

Πιννόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πιναρός.

Πῖνον (τὸ), [Αἰολ. vinus], εἶδος ζύθου (μπίρας) ἀπὸ κριθάρι.

Πίνος (ὁ). ῥῦπος (κυρ. ἀπὸ λίγδαν), λέρα· (μτνμ.) τὸ φυσικὸν καὶ ἀνεπιτήδευτον τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων ἢ τεχνουργημάτων, ἁπλότης (ἀφέλεια) ἀρχαϊκή, vernis d'antiquité. » Ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ προσεοικὸς οὐδὲ ἰῷ, βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος, « Πλ. » Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιςὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμενος, « Σδ., [ἐκ τοῦ

;Πῖνος (ὁ), = Πίτυς. (ὅθ. τὸ Ατν.) pinus.

Πινόω-ῶ [πίνος], Μ. ὡσω. Λερόνω, (κυρ.) ἀλείφω μὲ 'λάδι κτλ., 'λαδόνω, λιγδόνω, (ὅθ.) » Πεπινωμένος (ἀθλητὴς ἢ λόγος), « Αξ., = Εὐπινής.

Πινὺς, ύος καὶ

Πίνυσις, ιος (ἡ), Π. νοῦς, πνεῦμα, σύνεσις, φρόνησις, [ἐκ τοῦ

Πινύσκω ἢ Πινύσσω [πνύω, = πνέω], Μ. πινύσω (πθ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Πέπνυμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπινύσθην), Π. (κατὰ λέξ.) ἐμπνέω (συνκδχ.) συνετίζω, σωφρονίζω, (κοιν.) βάλλω γνῶσιν. » Ἤδη γάρ με ᾖ ἄλλοτ' ἐὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, « Ἰλ. Ξ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ αὐτπθ.) » Ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκη Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα, « (Σιμωνίδ. παρ') Ἀρςτ., ἡσυχάζῃ, κατευνάζεται, (κατὰ λέξιν) φρονιμεύῃ. (καὶ πθ.) » Ἦν (σοφίαν) Ὀρφεὺς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπινύσθη, « Ἰαμβλ., ἐνεπνεύσθη, ἐδιδάχθη.

Πινυτὴ καὶ Πινυτὴς, ῆτος καὶ Δ. ᾶτος (ἡ), Π. σύνεσις, φρόνησις. » Κάλλευς ᾖ πιννυτᾶτος, « Ἐπγρ.

Πινητὸς, ἡ, ὸν, Π. συνετὸς, φρόνιμος.

†Πινυτότης (ἡ), = Πινυτὴς, σύνεσις, φρονιμάδα.

Πινυτόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πινυτὸς τὰς φρένας, φρονιμώτατος.

Πινυτῶς, ἐπίῤ. Π. συνετῶς, φρονίμως.

Πινύω, Μ. ύσω, = Πινύσκω.

Πίνω, Μ. πίομαι καὶ πιοῦμαι (ἀόρ. Ἔπιον [ὅθ. πρς. Πίε καὶ Πῖθι], πρκ. Πέπωκα καὶ πθ. Πέπομαι, ἀόρ. πθ. Ἐπόθην καὶ τὸ θετ. Ποτέον). Πίνω· (μτνμ.) ποτίζομαι, ῥοφῶ. (μὲ αἰτ.) » Πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες, « Ὀδ. Ι. » Αὐτὸς μὲν οἶνον, ἐγὼ δὲ ὕδωρ πίνω. « Δμ. (καὶ καταχρ.) » Πίνοντες κρητῆρας οἴνοιο, « Ἰλ. Θ. (ἢ γεν. ἑλλ.) » Οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύγε δοίης, « Θκρ. (ᾖ χ. πτ.) » Ποταμόνδε κατήϊε πιόμενος, « Ὀδ. Κ. (ᾖ ἑλλ.) » Πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν, « Εὐρ. » Ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι, « Παροιμ. » Ἐγὼ καὶ Κλεόνικος ἐπίνομεν (ἐνν. οἶνον), « Θκρ., ἐτρωγοπίναμεν. (καὶ μτνμ.) » Τὰ φυτὰ, ὅταν, ὅσῳ ἥδεται, τοσοῦτο πίνῃ (ἐνν. τοῦ ἐκ Διὸς ὕδατος), μάλα ὀρθά τε αὔξεται καὶ θάλλει, « Ξεν.

Πινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πινόεις, πιναρὸς, (Τουρκ.) μουρδάρης.

Πινωδία (ἡ). ἀπαςριὰ, ἀκαθαρσία, (Τουρκ.) μουνταρλῆκι.

Πίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πινόω, λέρωμα· (κυρ.) 'λάδωμα, λίγδωμα. (συνκδχ.) ὑάλισμα. » Χρυσοῦ —, « Γρφ.

Πιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα (εἶδος) τοῦ στοιχείου πῖ (Π).

Πίομαι, μέλλ. τοῦ Πίνω. 2) (σπντ.) Π. ἀντὶ Πίνω, (Πίνδ. Ὀλ. ς', 157).

Πῖον, ονος (τὸ), οὐδ. τοῦ Πίων, παχύ. ||. (οὐσ.) πάχος· (κυρ.) βούτυρον ἢ καϊμάκι.

Πιόνομος (ὁ, ἡ), Π. [πίων, νομή]. ὁ ἔχων παχεῖας βοσκάς.

Πῖος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Πίων, παχύς· εὔφορος.

;Πῖος, εος-ους (τὸ), = Πῖαρ.

Πιότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πῖος, παχύτερος, (ὅθ.

Πιοτέρως, ἐπίῤ. Παχύτερον, λιπαρότερον.

Πιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πίονος, παχύτης, πάχος, ἴδε Πιόω.

Πιοῦμαι, μέλλ. τοῦ Πίνω.

Πιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πιαίνω, Παχύνω. » Παῦε, μὴ πιοῦ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποιοῦ), μῆτερ· θᾶσσον σεαυτὴν, εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις, ἢ τὴν ἐκείνου πιότητα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποιότητα) μιμήσῃ, « Μυθ.

Πίπερι, εως (τὸ), = Πέπερι.

Πιπερὶς, ίδος (ἡ). τὸ πιπερόδενδρον.

;Πιπίζω, ἀμφ. ἀντὶ –

Πιπίσκω, Μ. πίσω (ἀόρ. Ἔπισα). Δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, τὸν ποτίζω. » Πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ, « Πίνδ.

Πιπλάω-ῶ ᾖ

Πίπλημι, Π. ἀντὶ Πίμπλημι.

Πίπος (ὁ), = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πιπώ.

Πιππίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὡς ἂν –

Πίππος (ὁ), [ὄνμτπ.]. πουλάκι (νεογέννητον), νεοσσὸς, (κοιν.) πιπίνι (μόνον τοῦ περιστεριοῦ).

Πίπρα (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (δρυοκολάπτου), (ἄλλ.) Πιππώ.

Πιπράσκω [περάω, πέρνημι], Μ. περάσω καὶ πθ. πραθήσομαι καὶ (εὐχρηςότ.) πεπράσομαι (πρκ. Πέπρακα ᾖ πθ. Πέπραμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπράθην). Πωλῶ (κυρ. ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης καὶ εἰς ξένον τόπον), (μτφορ.) προδίδω. » Οἴμοι πέπραμαι κἀπόλωλα, « Σοφ.

Πιπράω-ῶ ᾖ

Πίπρημι, Π. ἀντὶ Πίμπρημι.

Πιπρήσκω, Ἰων. ἀντὶ Πιπράσκω.

Πίπτω [συγγ. τῷ Πετάννυμι], Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ἔπεσον καὶ [ἐνίοτε] Ἔπεσα (;), πρκ. Πέπτωκα). Πέφτω (κατὰ γῆς)· κρημνίζομαι. (μὲ δοτ. προθετ.) » Πεσὼν ἐν κονίῃσιν, « Ὅμ. » Τεύχεα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτεν, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Εἰς ἅλα πίπτει, « Ἡσ. » Ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἀναιρεῖσθαι, « Πλάτ. (ὅθ. πθ.) » Καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, « Γρφ. (ἢ γεν.) » Πεσὼν ἐκ νηὸς, « Ὀδ. Κ. (καὶ χωρὶς πρθ.) » Πεδίῳ πέσεν, « αὐτ. (ἢ ἐπιῤ.) » Δράγματα δ' ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε, « Ἰλ. Σ. » Κούφη σοι χθὼν ἐπάνωθεν πέσοι, « Εὐρ. » Καὶ ἔπεσον χαμαὶ, « Γρφ. (καὶ ἀπολ.) » Δρῦς τάμνον, ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι πίπτον, « Ἰλ. Ψ. » Οἱ κύβοι οὐ ταῦτ' ἀεὶ πίπτουσι, « Στρ. 2) πίπτω πυθενὰ ἢ κατά τινος, ἐπιπίπτω, (κοιν.) ῥήγνομαι· γύνομαι· (ἐπὶ κακοῦ) καταντῶ (περιπίπτω) εἰς. » Ἐνὶ νήεσσι πέσωμεν, « Ἰλ. Ν., = Ἐμπέσωμεν. » Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσιν· ὡς εἰ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον, « Ἡσ. (ᾖ μτφορ.) » Ἐς κακότητα πέσῃσιν, « Ὅμ. (ᾖ μτνμ.) » Πίπτουσαι (αἱ αὖραι) ἐς πόντον, « αὐτ. 3) (συνκδχ.) φονεύομαι, (κυρ.) μένω εἰς τὸν τόπον. » Περσέων μὲν δὴ ἔπεσον ἄνδρες ἐς δισχιλίους, « Ἡρ. (ᾖ μὲ γεν. προθετ.) » Πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες πίπτουσιν, « Ἰλ. Α. 4) (μτνμ. ἐπὶ ἀνέμου) κοπάζω, (κοιν.) πέφτω, καταπέφτω· (καὶ μτφορ.) χάνω τὸ θάῤῥος (τὴν προθυμίαν) μου, νικῶμαι, καταπονοῦμαι. » Ἄνεμος πέσεν, « Ἰλ. Π. (ᾖ μτφορ.) » Ἄρτι γὰρ ἀναθαῤῥοῦντες ταῖς ψυχαῖς, παρὰ πόδας ἔπιπτον πάλιν ταῖς ἐλπίσι, « Πλβ. (καὶ προθετ.) » Μεγάλα στρατόπεδα (πρήγματα) ἔπεσον ὑπὸ ἡσσόνων, « Θκ., Ἡρ. 5) πίπτω εἰς τὴν τύχην (εἰς τὸ μερίδιόν) τινος (ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πεσήματος τῶν κλήρων), (ὅθεν τρπ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν, συμπίπτω, συμβαίνω. » 120 τάλαντα πρόσοδος ἔπεσε τῷ δήμῳ, « Πλβ. » Τὸ πεσὸν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἀργύριον, « αὐτ. » Χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱςορίαν, « αὐτ. » Ταῦτα μὲν οὖν εἰς τὴν προτέραν ἔπεσεν Ὀλυμπιάδα, « αὐτ. » Καραδοκήσαντα τὴν μάχην ᾖ πεσέεται, « Ἡρ. (ᾖ ἀπολ.) » Τὰ πεσόντα, » Τὰ πεπτωκότα, « Αξ., τὰ περιστατικὰ, τὰ συμβάντα. 6) (μτγν. μὲ αἰτ. προθετ.) γίνομαι ἀντικείμενον λόγου (λογαριασμοῦ), ἔρχομαι (ἐμβαίνω) εἰς τὸν λογαριασμόν. ὑποπίπτω. » Ὑπὸ λόγον πίπτει, « Πλβ.

Πιπὼ [ὄνμτπ.], όος-οῦς (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γέν. τῶν κνιπολόγων), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) πίπιζα (ὁ ἔπυψ).

;Πίσα, ης (ἡ), = Πίστρα, (παρβλ. Πεῖσα), (ὅθεν

Πίσεα (τὰ), Π. Ἰων. τόποι κάθυδροι (βαλτώδεις), λιβάδια.

Πίσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πίσα (πιζέλια).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πισμός (ὁ), Γλσ. = Ποτισμός.
Πίσον (τὸ) ἡ
Πίσος (ὁ), εἶδος ὀσπρίου, (κοιν.) πιζέλι.
;Πῖσος, εος-ους (τὸ), ἴδε Πίσεα.
Πίσσα [πίτυς], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν προϊὸν (ἡ ἠμιέψη ῥητίνη) τῆς πεύκης καὶ τῶν ὁμοίων δένδρων, (κοιν.) πίσσα. » Ὑγρὰ πίσσα, « Δσκρ., ἡ ὄψητη, τὸ κατράνι. 2) Π. δένδρον πισσοφόρον, πίτυς, πεύκη, ἐλάτη.
†Πισσαλιφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω, [ἐκ τοῦ
Πισσαλιφής, ές (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος.
;Πισσαλοιφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πισσαλιφέω.
;Πισσαλοιφής, ές (ὁ, ἡ), = Πισσαλιφής.
Πίσσανθος, εος-ους (τὸ). τὸ ἄνθος (ὁ ὀρφὸς) τῆς πίσσης τὸ ὁπ. χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς ὅταν τὴν βράζουν.
Πισσάριον (τὸ), = Πίσσα.
Πισσάσφαλτος (ἡ), εἶδος κατρανιοῦ, πίσσα (φυτικὴ) ἑνωμένη μὲ ἄσφαλτον (ὀρυκτήν).
Πισσέλαιον (τὸ). Ἐλάδι τῆς πίσσας (κατὰ τὸν Γαλην. ἄλλο παρὰ τὸ) = Πίσσανθος (καὶ ἴσως) = Ὀῤῥόπισσα. 2) μίγμα πίσσης ὑγρᾶς καὶ ἐλαίου.
Πισσήεις, εσσα, εν καὶ
Πισσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Πισσηρὸς, ά, όν, = Πίσσινος, ἡ 2) = Πισσώδης. » Μόρος —, « Αξ., ὁ (ἄλλ.) Πισσεκώνητος.
Πισσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν πίσσαν, ἔχω ὀσμὴν ἢ χρῶμα πίσσης.
Πίσσινος, η, ον. Καλυμμένος ἀπὸ ἢ ἀλειμμένος μὲ πίσσαν. « Κάδος —, « Ἀρχφ.
Πισσίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ πίσσαν, ῥετσινάτος.
Πισσοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πίσσαν.
Πισσοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω δένδρον ἢ βαθὶ ἵνα ἐβγάλω πίσσαν.
†Πισσόκηρον (τὸ) καὶ
Πισσόκηρος (ὁ), εἶδος κηριοῦ ῥητινώδους μὲ τὸ ὁπ. αἱ μέλισσαι ἀλείφουν ἔνδοθεν τὰ γυψέλιά των (ἄλλο παρὰ τὴν Μίτυν). 2) εἶδος ἀλοιφῆς ἀπὸ πίσσαν καὶ κηρί.
;Πισσοκονέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πισσοκωνάω.
;Πισσοκονία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πισσοκωνία.
Πισσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Μαθῶ) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν, χνουδίζω· (ἐν γεν.) ἀλείφω μὲ πίσσαν.
Πισσοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα τῶν τριχῶν (χνούδισμα) μὲ πίσσαν.
Πισσοκοπικὸς, ἡ, όν. Πισσοκόπου ἴδιος.
Πισσοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (ἀφαιρῶν) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν, χνουδιστὴς, Πισσωτής.
†Πισσοκωνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω.
Πισσοκώνητος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ πίσσαν. » Μόρος —, « Π., ὁ θάνατος ἐκείνα τὸν ὁπ. κατακαίουν ἀλείφοντες μὲ πίσσαν.
Πισσοκωνία (ἡ). ἄλειμμα μὲ πίσσαν, πίσσωμα.

†Πισσοκωνίζω, Μ. ίσω, νλγ. ἀντὶ Πισσοκωνάω.
;Πισσόκος (ὁ), = Πίσος, πιζέλι.
Πισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) πίσσαν.
Πισσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Βράζω (Κατασκευάζω) πίσσαν.
Πισσούργιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κατασκευάζουν (καίουν) πίσσαν.
Πισσουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) πίσσαν.
Πισσόχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος (ἀλειμμένος) μὲ πίσσαν.
Πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω· (ἰδιωτ.) προσκολλῶ εἰς ἀνδριάντα πίσσαν ἵνα 'πάρω τὸ ὁμοίωμά του (καθὼς ἔκαμναν οἱ ἀνδριαντοποιοί). 2 μαθὼ τὰς τρίχας (χνουδίζω) μὲ πίσσαν.
;Πισσουγγὸς (ὁ), ἴδε Πίσουγγος.
Πισσώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ (παράγων πολλὴν) πίσσαν.
Πίσσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πισσόω, πίσσωμα· μάδημα τῶν τριχῶν (χνούδισμα) μὲ πίσσαν.
Πισσωτέον, θετ. τοῦ Πισσόω.
Πισσωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πισσόνων (ἀλείφων [κυρ. δὲ χνουδίζων] μὲ πίσσαν). » Καὶ τοῦτον παραδοθῆναι πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος, « Ακ.
Πισσωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος· (συνκδχ.) χνουδιζόμενος (μὲ πίσσαν), θηλυδρίας.
Πιστάκη (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ πιστάκια δένδρον, φιστικηά. 2) = τῷ
Πιστάκιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), εἶδος καρποῦ (ἀμυγδαλώδους), φιστίκι.
Πίστευμα (τὸ). ἔργον ἢ ἐνέχυρον πίστεως, πίστις, τὸ πιστόν.
Πίστευσις, εως (ἡ). τὸ πιστεύειν (ἐμπιστεύεσθαι).
Πιστευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιστεύω. » Οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί, « Λουκ.
Πιστευτικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ πιστεύειν, εὐκολόπιστος.
Πιστευτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ εὐκολοπιστίαν. » Π. ἔχειν, « Πλάτ., εἶναι εὐκολόπιστος.
;Πιστευτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐνεπιστεύθη τις εἴς τινα, [ἐκ τοῦ
Πιστεύω, Μ. εύσω. Ἔχω πίστιν (τὰ πιστὰ) εἴς τινα, τὸν ἐμπιστεύομαι. (πθ. μὲ αἰτ. καὶ μτγν. μὲ γεν. ἑλλ.) μοὶ ἐμπιστεύεταί τίς τι, (μὲ δοτ.) μοὶ παραδίδεται (μὲ ἐμπιστεύονται) τι πρὸς φύλαξιν. (χ. πτ.) ἐμπνέω ἐμπιστοσύνην, μὲ ἐμπιστεύονται. » Τίνι μᾶλλον ἄν τις πιστεύσειεν ἢ χρήματα ἢ τέκνα παρακαταθέσθαι; « Ξεν. » Πιστευθεὶς τῆς Κύπρου, « Πλβ. » Πιστευθεὶς ὑπ' Εὐμένους τῶν ὀστῶν τῶν Κρατεροῦ, « Διόδ. 2) δίδω πίστιν εἴς τι, πείθομαι (εἶμαι πεπεισμένος) ὅτι ἔχει οὕτως, τὸ φρονῶ ἀληθὲς. » Ἐκ τεκμηρίων ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι συμβαίνει, « Θκ. (ὅθεν ἐκκλησ.) » Πιστεύω εἰς ἕνα θεὸν κτλ., « Σύμβ. » Ἄλλο τὸ πιστεύειν τινὶ καὶ ἄλλο τὸ πιστεύειν εἴς τινα. Διὸ πιστεύειν μὲν τοῖς Ἀποστόλοις εἴποι ἄν τις, πιστεύειν δὲ εἰς τοὺς Ἀποστόλους οὐκέτι, « Θεοφύλ. (§ πθ.) » Ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ, « Γρφ. 2) (σπν.) ἐμπνέω (ἐμποιῶ) πίστιν, πιστοποιῶ, = Πιστοῦμαι. » Τούτῳ τῷ τρόπῳ ποικίλως ἐκπερεληλύθει τὸν πατέρα, μόνος ὑπὲρ τῆς ἐκείνου σωτηρίας ἅπαντα πράττειν αὐτὸς πεπιστευκώς, « Ἰωσ. (οὕτως ἐκληπτέον κατά τινας καὶ τοῦ Θουκυδ. τὸ) » Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἐξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι (Α', 20) «.
Πιστὴρ (ὁ), = Ποτιστήρ.
Πιστήριον (τὸ), = Ποτιστήριον.
†Πιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἐμπνέων πίστιν (ἐμπιστοσύνην), ἀξιόπιστος. » Πιστικὸς πλοῖος, « Πίνδ., ὁ sopra-carico. 2) (ἐπὶ πραγμ.) εἰλικρινὴς, ἄδολος. » Νάρδος —, « Γρφ., (ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.). 3) καταπιστικὸς, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πειστικός).
†Πιστικὸς [πίνω], ἡ, όν. Ῥευστὸς, πότιμος. » Νάρδος —, « Γρφ., τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐξέλαβον παρεφθαρμένον ἐκ τοῦ Λατιν. Spicata, Ναρδόσταχυς, ὅθ. κατ' ἄλλους ἀναγνωστέον Πτιςικὴ, (ἴδε καὶ τὸ προηγ.).
Πίστιος (ὁ). ὁ ἐφορεύων τὰς πίστεις (τοὺς ὅρκους, τὰ πιστὰ), (ἐπίθ. τοῦ Διὸς), (παρβλ. Πιστοφύλαξ).
Πίστις [πείθω], εως (ἡ). πεποίθησις (περί τινος), βεβαιότης, πληροφορία (» Ἡ πίστις ἀποδειξίς τις· τότε γὰρ μάλιστα πιστεύομεν ὅταν ἀποδεδεῖχθαι ὑπολάβωμεν, « Ἀρστ. » Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ, « Αἰσχλ.) (Ἐκκλησ.) μία ἀπὸ τὰς τρεῖς μεγάλας ἀρετὰς (» Πίστις ἐστὶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, « Γρφ.) ἐμπιστοσύνη (πρός τινα ἢ παρά τινος), (Γαλλ.) confiance ἢ crédit (» Τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους πίστεως καὶ φιλίας, « Ξεν. » Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα, « Θγν. » Κοὐδ' ὀμόσας, οὐκέτι πίστιν ἔχεις, « Ἐπιγρ. » Πίστις ἀφορμὴ τῶν πασῶν ἐστι μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, « Δμ.) τιμιότης, εἰλικρίνεια, (Γαλλ.) bonne foi· (σπν.) ὑπακοὴ, εὐπείθεια. 2 (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πίστωσιν), ἀπόδειξις· μαρτυρία, (Γαλλ.) autorité· (συνήθ.) ὅρκος, ἐγγύησις· ὑπόσχεσις ἢ συμφωνία ἔνορκος ἢ ἐχέγγυος, (ἄλλ.) τὰ πιστά. » Πίστιν τε καὶ ὅρκια ἐποιεῦντο συμμαχίης πέρι πρὸς αὐτούς, « Ἡρ. » Πίστει καταλαβόντες καὶ ὁρκίοισι, « αὐτ. (συνήθ. δὲ πλθ.) » Τόν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, « Ξεν. » Πίστεσιν, αἷς λέγοντες πείθομεν, « Ἰσκρ. » Εἰσὶ δὲ δύο τρόποι τῶν πίστεων· γίνονται γὰρ αἱ μὲν ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων καὶ τῶν πραξίων καὶ τῶν ἀνθρώπων· αἱ δὲ ἐπίθετοι, τοῖς λεγομένοις καὶ τοῖς πραττομένοις. Τὰ μὲν γὰρ εἰκότα καὶ παραδείγματα καὶ τεκμήρια καὶ γνῶμαι κτλ., πίστεις ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων εἰσίν· ἐπίθετοι δὲ (ἃς ἀτέχνους πίστεις εἴρηκεν ἀλλαχοῦ), μαρτυρίαι, ὅρκοι, βάσανοι, « Ἀρστ. 3) πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ δημόσιον ὑπούργημα τὸ ὁπ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμπιστεύεταί τις εἴς τινα, πληρεξουσιότης πρέσβεως, ἐντολὴ ἀπεσταλμένου (βουλευτοῦ) κτλ. » Πάντας Ἀθηναίους ἠδικηκὼς, καὶ προδοὺς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε, « Δείναρχ. » Τοὺς μὲν (τῶν πολιτῶν) εἰς τιμὰς καὶ πίστεις ἀνῆγε, « Πλ.

Πιστολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀθετῶν τὴν πίστιν του.

Πιστοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ φανῇ πιστὸν (πιστευτὸν, ἀξιόπιστον), βεβαιόνω μὲ ἀποδείξεις κτλ., πληροφορῶ. » Διὰ τῶν ἔργων τοὺς λόγους ἐπιστοποίησας, « Ἰώσ. (καὶ μσ.) » Τὸν ἰεζεκιὴλ ἐπιστοποιεῖτο λέγοντα. Εἰ ζήσεται τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρὰ ταῦτα, « αὐτ., ἀνέφερε πρὸς πίστωσιν.

Πιστοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ἀποδείξεων (πίςεων) βεβαίωσις.

Πιστοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πιστοποιῶν (ἐπιβεβαιόνων) τι ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, πίστεως (πληροφορίας) ἐμποιητικὸς, πιςοποιητικός.

Πιστὸς [πείθω], ὴ, όν. (ἐν γέν.) Πιστευτὸς, ἀξιόπιστος· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) εἰλικρινὴς, τίμιος, ἄδολος, (κοιν.) πιστεμένος. » Ἑταῖρος (» Φύλαξ) —, « Ὅμ., Ἡσ. » Ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις ᾖ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς, « Ξεν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Πιστὸς τῇ πόλει γεγένημαι, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Ἐνεδρεύσας αὐτοῦ πιστόν τινα πορευόμενον ἐφ' ὕδωρ, « Ἀθ. » Κῦρος σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πιστῶν ἧκεν ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον, « Ξεν. » Τὸ πιστὸν, « ἀντὶ Ἡ πίστις. » Τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ, « Θκ. 2) πεπεισμένος (πληροφορημένος) περί τινος, (ὅθεν ἐκκλησ.) » Πιστοὶ «, οἱ πιστεύοντες εἰς Χριστὸν, οἱ Χριστιανοί. 3) (μὲ δοτ.) ἀντὶ Πίσυνος, ἔχων τὸ θάῤῥος (τὴν ἐμπιστοσύνην) του εἴς τι ἢ εἴς τινα. » Τοξουλκῷ λήμματι πιστοὺς, « Αἰσχλ. » Ὅτῳ σὺ πιστὸς ὤν, ἕδρας τάδε; « Σοφ. » Κυσὶ καὶ πλεκταῖς πιςὸς, « Πλάτ. 4) (ἐπὶ πραγμ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πιστοποίησιν), πίστεως ἄξιον, πιθανόν. » Πιστὰ τεκμήρια, « Αἰσχλ. » Ταῖς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίαις ᾖ ποικιλίαις, δι' ὧν τοὺς λόγους ἡδίους θ' ἅμα καὶ πιστοτέρους ποιεῖεν, « Ἰσκρ. » Ὅτῳ πιστὰ, « Αξ., ἡ 5) ἀσφαλὲς, βέβαιον. » Ὅρκια πιστὰ, « Ὅμ. » Τὰς ἐκείνου σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον ἢ . . , « Ξεν. (ὅθεν συνήθ. ἐλλ.) » Τὸ πιστὸν καὶ (συχνότ. πλθ.) » Τὰ πιστὰ, « Αξ., πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πιστοποίησιν), ὅρκος, ἐγγύησις, μαρτυρία κτλ., (παρβλ.) Πίστις. » Καὶ ἐδώκαμεν καὶ ἐλάβομεν πιστὰ, μὴ προδώσειν ἀλλήλους, « Ξεν. » Πιστὰ τὰ μέγιστα λαμβάνοντας, « αὐτ. » Πιστὰ ποιέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν, « Ὀδ. Α., δὲν εἶνε πλέον ἵνα πιστεύῃ τις (δὲν ἔμεινε πλέον πίστις εἰς) τὰς γυναῖκας.

Πιστὸς [πίνω], ὴ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ πίῃ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥςε νὰ πίνεται.

Πιστότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πιστοῦ, πιστοσύνη, (Γαλλ.) fidélité.

Πιστόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πιστὰ φρονῶν τινι.

Πιστοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φυλάττων τὰς διδομένας ἢ λαμβανομένας πίςεις (τοὺς ὅρκους κτλ.), ἔφορος τῶν ὅρκων (τῶν συνθηκῶν). » Ἥλιος —, « Ὀρφ., (παρβλ.) Πίστιος.

Πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Λαμβάνω τὰ πιστὰ (ἐγγύησιν κτλ.) παρά τινος. » Πιστώσαντες αὐτὸν ὅρκοις, « Θκ. (ᾖ μσ.) » Οὔ τοι σ' ὑφ' ὅρκου ὡς κακὸν πιστώσομαι, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Εἴ μοι ἐθέλοιτε ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν, « Ὀδ. Ο. » Πιστωθεὶς κατένευσα καὶ ὤμοσα, « Ὅμ. Ὕμν. 2) = Πιστοποιῶ, βεβαιόνω· πληροφορῶ. » Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσιν, « Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) » Εἰ δ', ἄγε δὴ, ᾖ σῆμα δείξω, ὄφρα πιστωθῆτε ἐνὶ θυμῷ, « Ὀδ. Φ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. εἰδ. ἀναλελ.) » Πιστωθεὶς, ὅτι . . , « Σοφ.

Πίστρα (ἡ), = Ποτίστρα.

Πίστρις, εως (ἡ), = Πρίστις.

Πίστρον (τὸ), Κωμ. σκεῦος διὰ νερὸν, καδί.

Πίστωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται (συντελεῖ) πρὸς πίστωσιν, τεκμήριον, ἀπόδειξις. » Γηραλᾶ πιστώματα, « Αἰσχλ., ἀντὶ Πιστοὶ γέροντες.

Πιστῶς, ἐπίῤ. Μὲ πίστιν, πιστὰ, πιστεμένα· ἀσφαλῶς, βεβαίως. » Πιστῶς ἔχειν (διάκεισθαι) πρός τινα, « Ξεν., Πλβ. ἔχειν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν.

Πίστωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πιστόω, βεβαίωσις, πιστοποίησις.

Πιστωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιστόω.

Πιστωτικὸς, ὴ, όν. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς πίστωσιν, πιστοποιητικός.

Πισύγγιον (ἴσ. ὀρθότ. Πισσύγγιον), ου (τὸ). ἐργαστήριον σκυτέως, σκυτοτομεῖον, [ἐκ τοῦ

Πίσυγγος (ἴσ. ὀρθότ. Πίσσυγγας), ου (ὁ). [πίσσας], σκυτοτόμος, παπουτσῆς.

Πίσυνος (ὁ, ἡ), [πείθω]. ὁ πεποιθὼς (ἔχων τὸ θάῤῥος του, ἐπιστηριζόμενος ἢ ὑπακούων) εἴς τι ἢ εἴς τινα. » Θεοῖσι (» Χρησμῷ) —, « Ὅμ., Ἡρ. » Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, « Ὀρφ.

Πίσυρες, ες, α, Αἰολ. ἀντὶ Τέσσαρες.

Πίσω, μέλλ. τοῦ Πιπίσκω.

†Πιτάριον (τὸ), (νλγ.). πᾶν ὅτι ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ στοιχείου Π (πῖ).

Πιτνάω-ῶ καὶ Πίτνημι (ὅθεν ὁ παρτ. Ἐπιτνάμην καὶ ἡ μτχ. Πιτνὰς), Π. ἀντὶ Πετάννυμι, ἐκτείνω, ἁπλόνω. » Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, « Ὀδ. Α. (ᾖ δοτ.) » Δέον καὶ ἔπιτνον ἀλωῇ, « Ἡρ., (συγχ. τῷ Πίλνημι καὶ τῷ

Πιτνέω-ῶ καὶ (ἐνίοτε) Πίτνω (ὅθεν ὁ παρτ. ἢ ἀόρ. β'. Ἔπιτνον), Π. ἀντὶ Πίπτω. » Πίτνει χαμαί, « Πίνδ. » Ὅπα τράπωμαι, πίτνοντος οἴκου; «

Πίτνημι, Π. ἴδε Πιτνάω.

Πίτνω, Π. ἴδε Πιτνέω.

Πίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πίσσα.

Πιττάκιον (τὸ). κομμάτι πανιοῦ ἢ δέρματος ἀλειμμένον μὲ κηραλειφὴν, ἔμπλαστρον· μπάλλωμα· φύλλον χαρτιοῦ (μεμβράνας), πίναξ βιβλίου· σημειωματάριον.

†Πίτταξις, εως (ἡ), ὁ καρπὸς τῆς ἀκρανειᾶς, τὸ ἀκράνι.

†Πίτταξος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πίτταξις.

Πιττάσφαλτος, Πιττουργὸς, Πιττόω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Πισσάσφαλτος κτλ.

Πιτύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίτυς.

Πιτύϊνος, η, ον. Ὁ ἀπὸ τὸ δένδρον πίτυν. » Πιτυίνη (ῥητίνη), « Θφρ., τὸ ῥετσίνι (τῆς πίτυος). ||. (οὐσ.) Πιτυίνη, εἶδος φυτοῦ, (ἴσ.) = Χαμαίπιτυς.

Πιτυΐς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, τὸ κουκκουνάρι. 2) ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος.

Πιτυλεύω [πίτυλος], Μ. εύσω. Κάμνω κρότον (θόρυβον) κτυπῶν ἢ κινῶν τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας μου (μὲ ῥυθμὸν καθὼς οἱ κωπηλάται)· χειρονομῶ καθὼς οἱ παλαισταὶ ἢ ὁπλομάχοι· (Κωμ. ἐν γέν.) ἀγωνίζομαι, παραδέρνω. » Πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας, « Ἀρςφ.

Πιτυλίζω, Μ. ίσω, = Πιτυλεύω. 2) (μτβτ.) χύνω βροχηδὸν, ῥαντίζω, (κοιν.) πιτουλίζω. » Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις, « Ἱππκρ.

Πιτύλισμα (τὸ), = Πίτυλος· (ἰδιαιτ.) εἶδος χειρονομίας.

Πίτυλος (ὁ), [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Πτίσσω, Τύπτω ἢ Πίπτω]. (κυρ.) ὁ κρότος σῶν ῥανίδων τῆς βροχῆς καὶ τοῦ νεροῦ εἰς τὸ ἀναιβοκαταίβασμα τῶν κωπιῶν (» Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος, « Εὐρ.)· (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος· (κυρ.) κτύπος ὅπλων συγκρουομένων, (Γαλλ.) cliquetis· κτύπημα ἀλλεπάλληλον, γροθοκόπημα (» Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον, « Αἰσχλ. » Πόῤῥωθεν μάλα τὸν πίτυλον κατασείοντι [τῷ τρᾴγῳ], « Συν.)· προσβολὴ (» Δὶς δὲ δυοῖν πιτύλοιν τείχη περὶ Δαρδανίας κατέλυσεν αἰχμά, « Εὐρ.)· (συνκδχ.) εἰρεσία, κωπηλασία· (κατ' ἔκτ.) σειρὰ κωπιῶν (» Σκάφος ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον, « Εὐρ. [καὶ κατ' ἐναλλαγ.] » Νεὼς πίτυλος, « αὐτ., πλοῖον ἕτοιμον (εἰς τὰ κωπιά). (μτφορ.) ταραχὴ, παραφορά. » Μανίας (» Φόβου) πίτυλος, « Εὐρ. 2) εἶδος πτηνοῦ.

†Πιτύνη (ᾖ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυτίνη.

Πιτυόεις-οῦς, όεσσα-οῦσα, όεν-οῦν, Π. γεμάτος πίτυς (ἀγριοκουκκουναριαίς).

Πιτυοκάμπη (ἡ). ἡ κάμπια (ᾖ μτνμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ. τὸ ἄνθος) τῆς πίτυος.

Πιτυοκάμπτης, ου (ὁ). ὁ κάμπτων (λυγίζων) τὰς πίτυς, (ἐπίθ. τοῦ λῃστοῦ Σίννιος).

Πιτυόστεπτος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ πίτυν.

Πιτυοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) πίτυς.

Πιτυοῦσα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πιτυόεσσα, θηλ. τοῦ Πιτυόεις. ||. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ (εὐφορβίου).

†Πιτυρηνὸς (ὁ), ἴσ. γρφ. Πιτύρινος.

Πιτυρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ πίτυρα (ἀκοσκίνιστον ἀλεῦρι), χονδρὸς, πρόστυχος.

Πιτυρίασις, εως (ἡ). πάθος (εἶδος λειχῆνος) τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, πιτυρίδα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Πιτυρινος, η, ον καὶ
Πιτύριος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ πίτυρον.
Πιτυρίς, ίδος (ἡ), εἶδος μικρᾶς ἐλαίας (ἡ ὁπ. ἐσυνάζετο καὶ ἀλατίζετο πρὶν ὡριμάσῃ).
Πιτύρισμα (τὸ), = Πιτυρίασις.
Πιτυρίτης, ου (ὁ), = Πιτυρίας.
Πιτυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πιτύρου, ὅμοιος μὲ-
Πίτυρον (τὸ), [πτίσσω]. τὸ χονδρὸν μέρος (τὸ ἀποκοσκινίδι) τοῦ ἀλευριοῦ, (κοιν.) πίτερον. 2) (μτνμ.) ἡ πιτυρίδα τῆς κεφαλῆς. 3) τὸ καταπάτι τῶν οὔρων.
Πιτυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀποκτῶ (ἡ Καταντῶ εἰς) πιτυρίασιν.
Πιτυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πιτυροειδὴς, ὅμοιος μὲ πίτυρον. » Φαῦλος δὲ (ςύραξ) ὁ πιτυρώδης, « Δσκρ. » Πασέων δὲ κακίους ἐν τοῖς οὔρεσι ὑποστάσιες, αἱ πιτυρώδεις, « Ἱππκρ. 2) ὁ πάσχων πιτυρίασιν. » Πιτυρώδεα, « Ἱππκρ., ἡ πιτυρίασις.
Πίτυς, υος (ἡ), εἶδ. δένδρου ῥητινώδους ἀειθαλοῦς μὲ διπλᾶ βελονοειδῆ φύλλα, (κοιν.) κουκκουναριά, (παρβλ. Πεύκη). » Πίτυος δίκην ἐκτρίβεσθαι, « Ἡρ., (παροιμ.) = Πανωλεθρία (διότι ἡ πίτυς, ὅταν ἅπαξ κοπῇ, δὲν ξαναδίδει πλέον βλαστάρια). 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) πᾶν ὅ τι γίνεται ἀπὸ πίτυν, (π. χ.) δᾳδὶ, πλοῖον κτλ.
Πιτύςεπτος (ὁ, ἡ), = Πιτυόςεπτος.
Πιτυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πίτυν, ἡ γεμάτος πίτυς. » Κατὰ τὰ πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἡδὺν οἶνον τὴν ἄμπελον φέρειν, « Πλ.
Πιτυὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πίτυς, δάσος κουκκουναριῶν.
Πιφαλλὶς, ίδος (ἡ), = Πίφιγξ.
;Πιφάσκομαι, Π. = Φημὶ, λέγω, (συγχ. ᾖ συγγ. τῷ, ἡ, πιθανώτ. ἐσφαλται ἐκ τοῦ -
Πιφαύσκω (χ. Μ.), Π. [φάω, φαύσω]. δείχνω, φανερόνω· γνωστοποιῶ· ἐκθέτω· ἀναγγέλλω· (κατ' ἔκτ.) λέγω, διηγοῦμαι· ὁμιλῶ. ||. (μσ. καὶ πθ.) κάμνω νὰ μὲ δείξουν (νὰ μὲ εἰποῦν)· μανθάνω, ἀκούω. » Οὐκ ἀδάητα πιφαύσκεαι, « Ἡσ. (γράφεται ᾖ Πιφάσκομαι, ἀλλ' εἶνε φαίνεται ἐσφαλμένον).
;Πίφιξ, ηκος ᾖ
Πίφιγξ [ὀνμτπ.], ιγγος (ὁ ᾖ ἡ), εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (κορυδαλοῦ), (παρβλ. Πιππώ).
Πίω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Πίνω.
;Πιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πίων, παχουλός.
Πιὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β', τῆς μτχ. τοῦ Πίνω.
Πίων [πῖαρ, πῖος], ονος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθετ. Πιότερος, -ότατος). παχὺς (κυρ. ἐπὶ ζώων), εὐτραφής· λιπαρός· (μτνμ.) εὔφορος· (ἐν γέν.) δαψιλής, ἄφθονος· εὐτυχισμένος, πλούσιος. » Πίονα οἶκον, « Ὀδ. Ι. » Πίονι μέτρῳ, « Θκρ. ||. (τὸ οὐδ.) Πῖον (τὸ), = Πῖαρ, πάχος κτλ.
Πλαγὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Πληγή.
Πλαγγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλαγγὼν, κουκλίτσα. 2) εἶδ. χρίσματος (μύρου).
Πλάγγος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ, (ἄλλ.) Μόρφνος.
Πλαγγὼν [πλάσσω], όνος (ἡ). κοῦκλα ἀπὸ κηρὶ (γύψον κτλ.).
Πλαγεὶς, εῖσα, ἐν Δ. ἀντὶ Πληγεὶς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πλήσσω.
Πλαγιάζω, Μ. άσω. Τοποθετῶ τι πλαγίως· γυρίζω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) πλάγια (» Ἐπεσκεύαζε πλαγιάσας τὰ σκάφη, « Ἀππ.) (ναυτ.) ἀρμενίζω μὲ ταῖς βόλταις (» Πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας ἐς Πειραιᾶ καθορμίσασθαι, « Ακ.)· (παλαις.) κτυπῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου ἀλλοῦ (εἰς τὸ πλάγι) ᾖ ὄχι ἐκεῖ ὅπου ἔδειχνα· (ὀθ. μτφορ.) παρακρούομαι, ἀπατῶ, πλανῶ (» Πλαγιασθεὶς ἐντεῦθεν Ἡσίοδος, νεώτερόν φησι τὸν Δία, « Σχλ.), (παρβλ. Κλιμακίζω)· (Γρμτ.) = Κλίνω. » Τὸ ἐξὸν.. καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ, « Σχολ.
Πλαγιασμὸς (ὁ). τὸ πλαγιάζειν (τοποθετεῖν ἢ ςρέφειν τι πλαγίως κτλ.). (Γρμτ.) ἡ κατὰ πλαγίαν πτῶσιν ἔκθεσις τῆς φράσεως. » Τοῦτο δὲ ταχὺ περιέκοψε τὸν πλαγιασμὸν, μεταβολὴν παθὸν τῆς γενικῆς πρὸς εὐθεῖαν, « Ἑρμγν., ἴδε ᾖ Πλαγιάζω.
Πλαγιαυλίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν πλαγίαυλον.
Πλαγίαυλος (ὁ), εἶδ. αὐλοῦ ὁ ὁπ. παίζεται κρατούμενος πλαγίως, (καθὼς τὸ Ἰταλ.) φλάουτον (καὶ τὸ Τουρκ.) νέϊ, (εἰς τὴν Χίον ὀνομάζουν ἓν εἶδ. αὐλοῦ) παγιαῦλι (εἰκὼν τοῦ ἀρχαίου πλαγιαύλου νομίζεται ἡ ἐν σελ. 24 τοῦ Ε', Πίν. τοῦ Πιοπλημεντ. Μουσείου τοῦ Βισκόντη). 2) (ἐπιθετ.) ὁ παίζων τὸν πλαγίαυλον.
Πλαγιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ πλαγίου.
Πλαγιόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει εἰς τὰ πλάγια.
Πλαγιόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς εἶνε πλάγιος.
†Πλαγιόμματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ ὄμματα εἶνε ἢ βλέπουν πλάγια, ἀλλοίθωρος.
Πλάγιος [πλάγος ἢ πλάξ, παρβλ. Πλαίσιον], α ἢ ος, ον. Τὸ ἐναντίον τοῦ Ὀρθὸς, βαλμένος δίπλα (πλάγια), λοξός· ὁριζόντιος· γέρνων ὀλίγον· κατηφορικὸς ἢ ἀνηφορικός. » Πότερα, τὸ κλῆμα ὀρθὸν τίθεις, ἢ καὶ πλάγιόν τι, « Ξεν. » Ἱππασάμην οὔτε πλαγίου οὔτε κατάντους φειδόμενος, « αὐτ. » Πλαγίοις ᾖ πλατέσι τοῖς ξίφεσι παίειν, « Δ. Κασ. » Πλάγιος αὐλός, « ἴδε Πλαγίαυλος. (ᾖ μτφορ.) » Παντὶ λόγῳ πλαγίους ὥσπερ πνεύματι παραδιδόναι ἑαυτοὺς, « Πλ. 2) ὁ τοποθετημένος εἰς τὸ πλάγι (εἰς τὸ πλευρὸν), πλαγινός. » Τὰ πλάγια κέρατα, « Τακτ., αἱ πλευραὶ τῆς φάλαγγος, (ὀθ.) » Πλαγίους λαβεῖν τοὺς πολεμίους, « Αξ., νὰ τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ πλάγι. » Ἐκ (τοῦ) πλαγίου (ἡ) » Ἐκ τῶν πλαγίων (ἡ) » Ἐκ πλαγίας, « Αξ. (καὶ μτφορ.) » Εὐλήπτους καὶ πλαγίους παραδιδόναι, « Αξ. 3) (μτφορ.) δόλιος, ὕπουλος· διπρόσωπος· ἀμφιβολος· (ἐνίοτε) δειλός. » Πλάγιαι φρένες, « Πίνδ. » Πλάγιον αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, ἐφεδρεύοντα τοῖς καιροῖς, « Πλβ. 4) (Γρμτ.) » Πλάγιαι πτώσεις, « αἱ μετὰ τὴν ὀνομαστικὴν (τὴν εὐθεῖαν) λοιπαὶ τρεῖς. ||. (τὸ οὐδ.) Πλάγιον, « ἐπίρ. ἀντὶ Πλαγίως.
†Πλαγιόσκελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλάγια (γυριστὰ) σκέλη, = Βλαισὸς, (Ι. Αὐδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Δ', 23).
Πλαγιοσύντακτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ συντασσόμενος μὲ πλαγίαν πτῶσιν.
Πλαγιότης (ἡ). ἡ θέσις τοῦ πλαγίου, λοξότης· (γρμτ.) πλαγιασμὸς τῆς συντάξεως.
Πλαγιόφαλλος (ὁ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἰθύφαλλος.
Πλαγιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ πλάγια τοῦ στρατεύματος.
Πλαγιοχαίτης, ου (ὁ), τοῦ ὁπ. ἡ χαίτη γέρνει εἰς τὸ ἓν πλάγιον.
Πλαγιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πλαγιάζω.
Πλαγίως, ἐπίρ. Εἰς πλαγίαν θέσιν, δίπλα, πλάγια· (μτφορ.) δολίως, ὑπούλως· (ἐπὶ λογ.) αἰνιγματωδῶς.
Πλαγίωσις, εως (ἡ), = Πλαγιασμός.
Πλαγκτὴρ (ὁ), Π. [πλάζομαι]. πλανήτης, περιπλανώμενος, ἢ· πλανῶν, αἴτιος περιπλανήσεως.
Πλαγκτὸς, ἡ ἢ ὸς, ὸν, Π. [πλάζομαι], πλανώμενος, περιπλανώμενος, ἄςατος· (μτνμ.) ζαλισμένος, ξεμυαλισμένος. ||. (οὐσ.) Πλαγκταὶ, «αἱ (ἄλλ.) Συμπληγάδες πέτραι περὶ τὸ στόμιον τοῦ Πόντου. || (τὸ πλθ. οὐδ.) Πλαγκτὰ, ἐπίρ. Πλανητικῶς, ἀστάτως. » Πόλος πλαγκτὰ διχαζόμενος, « Μενέθ.
Πλαγκτοσύνη (ἡ), Π. = Πλάνη, περιπλάνησις. » Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔςι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν, « Ὀδ. Ο.
;Πλαγκτὺς, ύος (ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Πλάγξω, μέλλ. τοῦ Πλάζω.
†Πλάγος ἢ Πλᾶγος, εος-ους (τὸ), Ἐπγρφ. τὸ πλάγιον μέρος, τὸ πλάγι· τὸ κλίτος (ἡ πλαγιὰ) βουνοῦ.
Πλαγχθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πλάζω.
;Πλάδανον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πλάθανον.
Πλαδαρὸς [πλάδος], ά, όν. Πολλὰ ὑγρὸς (νερουλὸς)· (συνκδχ.) σπογγώδης, χαῦνος (ἐξ αἰτίας ὑγρασίας), (χυδ.) σαχλιασμένος, σαψαλιασμένος, (Γαλλ.) flasque, ἢ· ἀνούσιος, χωρὶς ποιότητα, (συγχ. τῷ Κλαδαρὸς).
Πλαδαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πλαδαροῦ, χαυνότης, (χυδ.) σάχλιασμα, σαψάλιασμα.
Πλαδάρωμα (τὸ), = Πλάδος, πλαδαρότης.
Πλαδασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πλαδάω-ῶ [πλάδος], Μ. ήσω. Εἶμαι πλαδαρὸς (σπογγώδης, σαχλιασμένος)· περιέχω πολλὴν ὑγρασίαν· ἀρχίζω νὰ σήπωμαι. » Οὖλα πλαδῶντα, « Δσκρ., τὰ πρησμένα ἀπὸ σκορμποῦτον.
†Πλαδδιάω-ῶ, Λακων. [πλάζομαι]. κάμνω ἢ λέγω τρέλλαις, ἀτακτῶ (σὰν μωρὸ παιδὶ), φλυαρῶ.
Πλάδη (ἡ), Π. ἀντὶ Πλάδος.
Πλαδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πλαδαρός.
Πλάδος (ὁ). παραπολλὴ (περιττὴ) ὑγρασία, (ἐπμ.) χαυνότης, ἀρχὴ σήψεως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(χυδ.) σαχλάδα. » Στομάχου—,« Δσκρ., ατονία.
Πλαδόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πλαδῶν,μτχ. τοῦ Πλαδάω.
Πλαδώδης, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλαδαρός.
Πλάζω, Μ. πλάγξω (ἀόρ. πθ.Ἐπλάγχθην), Π. ἀντὶ Πλανῶ, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ (νὰ ἔβγῃ ἀπὸ) τὸν δρόμον του· ἀποκρούω (» Πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι γαλκός, « Ἰλ. Α., ἀπεκρούσθη)· (μτφρ.) ξεπλανῶ, ξεμυαλίζω· παραζαλίζω· (πθ. ἡ μσ.) χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὸν δρόμον μου, ἀποπλανῶμαι (κυρ. καὶ μτφρ.)· περιπλανῶμαι. « Πλάζονται καθάπερ οἱ θεήλατοι,« Πλ. (μὲ γεν. ἐλλειπτ.) »Πλαγχθεὶς ἁμαξιτοῦ,« Εὐρ. (ἡ ὅστ.) » Δηρὸν χρόνον ἄλαισι πλαγχθείς, « αὐτ.
Πλαθάνη (ἡ), = Πλάθανον.
‖Πλαθανίτης, ου (ὁ). (ἄρτος ἢ πλακοῦς) ὁ ἐκ πλαθάνου.
Πλάθανον (τὸ) ‖
Πλάθανος (ὁ), [πλάσσω]. τὸ στρογγυλὸν τραπέζι ἢ σανίδι ἐπάνω εἰς τὸ ὁπ. πλάθουν τὸ ψωμὶ κτλ. ,(κοιν) πλασταριά. « Εἶδατέ θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,« Θκρ.
Πλαθείην, Π. πθ. ἡ μσ. ἀόρ. ά τῆς εὐκτ. τοῦ Πλάθω.
Πλᾶθος, ἐος (τὸ), Δ. ἀντὶ Πλῆθος.
Πλάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Πελάζω, πλησιάζω.(συχν.) »Ἀνδρὶ («Γαμέτῃ) πλαθεῖσα,« Αἰσχλ., ὑπανδρευθεῖσα.
Πλαίσιον (τὸ). σχῆμα τετράγωνον ἐπίμηκες· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον εἰς τοιοῦτον σχῆμα ,(π. χ.) καλοῦπι διὰ τὰ τούβουλα, (παρβλ) Πλινθίον· (κυρ. δὲ) φάλαγξ (στρατ.) ἑτερομήκης, (ὅθ.) » Εἰς τὰ πλαίσια ἄλλ. » Εἰς τὰ πλάγ-α) βάλλειν, « Δ. Κασ., προσβάλλειν κατὰ πλευρὰν τὸ στράτευμα, [πλάξ ἤ -
Πλαισιὸς, ἡ, ὀν, =Βλαισός.
Πλακεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πλέκω.
Πλακερὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα πλακὸς, πλακώδης.
Πλάκινος, η, ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἔχων ἐπικειμένην) πλάκα ἢ σανίδα. »Τρίπους—,« Ἐπγρ.
‡Πλακὶς, ίδος (ἡ), Γλσ. κλίνη ἀπὸ ἄνθη ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν εἰς τὰ Παναθήναια·
Πλακίτης, ου (ὁ) καὶ Πλακῖτις, ιδος (ἡ)· ὁ ἔχων σχῆμα πλακὸς, πλακωτός.
Πλακόεις-οῦς, εσσα-οῦσα, εν-οῦν, Π. ἁπλωτὸς εἰς σχῆμα πλακός, πλακωτός· ἐπίπεδος. «Χώρῳ ἐνὶ πλακόεντι,« Ὅμηρ. »Τύμβοι πλακόεντες, « Γργ.
Πλακουντάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλακούντιον.
Πλακουντηρὸς, ά, όν. Πλακουντώδης ‖ (οὐσ.) »Πλακουντηρά,« τὰ ἐν εἴδει πλακοῦντος ζυμαρικά.
Πλακουντικὸς, ἡ, όν. Πλακοῦντος ἴδιος.
Πλακούντιον (τὸ) καὶ
Πλακουντίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πλακοῦς.
Πλακουντοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), =Πλακουντώδης.
‡Πλακουντοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ πλακουντοποιοῦ, κατασκευὴ πλακούντων, (Γαλλ.) pâtisserie.
Πλακουντοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλακουντοποιὸν ἢ τὴν πλακουντοποιίαν.
Πλακουντοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πλακοῦντας (ζυμαρικὰ) ἢ ὅπου κατασκευάζονται τοιαῦτα. »Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον,« (Σώπατρ. παρ') Ἀθ.) ‖. (οὐσ.) μπουρεκτσῆς. »Μαγείρων καὶ πλακουντοποιῶν,« Χρσ.
Πλακουντοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πλακοῦντας.
Πλακουντώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλακοῦντος.
Πλακοῦς, οῦντος (ὁ) , κατὰ συναίρ. ἀντὶ Πλακόεις (ἐνν. ἄρτος), ψωμὶ εἰς σχῆμα πλατὺ (ἁπλωτὸν), πῆττα, γαλέτα· (κυρ. δὲ) ζυμαρικὸν, μπουρέκι. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ὁ σπόρος τῆς μολόχας.
†Πλακόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Καπλαδίζω) μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaquer.
Πλακτὴρ, ῆρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πληκτήρ.
Πλᾶκτρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πλῆκτρον.
Πλάκτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πλήκτωρ.
Πλακώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλακὸς, πλακωτὸς, ἁπλωτός. » Ἡ τῆς τρίγλης σάρξ πλακώδης, « Ὀρειβ. 2) σκεπασμένος μὲ πλάκαν (πέτσαν, κρούστα). »Πλακώδης ὁ ἐχῖνος τὰ ἐντὸς,« Ἀρχ.
Πλάκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πλακόω, στρώσιμον ἢ σκέπασμα (καπλάδισμα) μὲ πλάκας.
Πλακωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκεπάζων μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaqueur.
Πλακωτὸς [πλακόω], ἡ, όν. Στρωμένος ἢ Σκεπασμένος μὲ πλάκας , (Γαλλ.) plaqué.
Πλάν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πλήν.
Πλανάω-ῶ [πλάνη], Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του (ναυτ. τὰ νεράτα)· (μτφρ.)ἀπατῶ, ξεπλανῶ· (πθ.) χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὸν δρόμον μου, (ἐπμ.) περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, τριγυρνῶ· περιπλανῶμαι· (μτφρ.) ἀπατῶμαι. »Βλέπετε μήτις ὑμᾶς πλανήσῃ,« Γρφ.
Πλανέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πλανάομαι.
Πλάνη (ἡ), τὸ πλανᾶσθαι , χάσιμον τοῦ δρόμου, ἀποπλάνησις, περιπλάνησις· (μτφρ.) ἀπάτη, γέλασμα· ἀποτυχία. «Τὴν περὶ τὰ χρώματα πλάνην τῆς ὄψεως, « Πλάτ. (καὶ μτφρ.) » Πλάνης καὶ ἀνοίας ἀπηλλαγμένη, « αὐτ. » Ὁ ἐπιχειρήσας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, « Γρφ.
Πλάνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πλάνην· πλάνη· πλάνησις.
Πλάνης, ητος ἢ ητος (ὁ). ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος). »Πυρετοὶ πλάνητες,« Ἀκτουάρ., οἱ ἄτακτοι. « Ἀστέρες πλανῆτες, « οἱ (ἄλλ.) Πλανῆται.
Πλανησίεθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μόνιμον ἔδραν (κατοικίαν) ἀλλὰ περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν· εὐμετακίνητος, εὐμετάθετος.
Πλάνησις, εως (ἡ). τὸ πλανᾶν ἢ πλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ἀποπλάνησις· (μτφρ.) πλάνημα, γέλασμα.
Πλανητέον, θετ. τοῦ Πλανάω.
‡Πλανητεύω, Μ. εύσω, = Πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, [ἐκ τοῦ
Πλανήτης, ου (ὁ), = Πλανὴς, περιπλανώμενος, ἄστατος. » Πυρετοὶ πλανῆται, « Γαλ. (κυρ. δὲ ὡς οὐσ.) » Πλανῆται (ἐνν. ἀστέρες), « οἱ στρεφόμενοι περὶ τὸν ἥλιον.
Πλανητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς πλάνησιν· ὁ συνειθίζων νὰ πλανᾷ ἢ νὰ πλανᾶται, πλανήτης ἴδιος.
Πλανήτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλανήτης.
Πλανητὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πλάνην (περιπλάνησιν), κινητός· (μτφρ.) δυνάμενος νὰ πλανηθῇ (νὰ ἀπατηθῇ). » Πλανητὰ ὄστρα,« Πλάτ.
Πλάνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλάνος.
Πλανόδιος, α , ον, Π. ὁ πλανηθεὶς τῆς ὁδοῦ (χάσας τὸν δρόμον). ‖. (οὐσ. θηλ.) »Πλανοδία ,« Ὅμ. Ὕμν. ὄρεμος χαμένος (ὅπου δὲν ἐβγαίνει).
Πλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν ἢ πλανώμενος. »Πλάνος ἄγρα (ἐδωδὴ),« Ἐπγρ., τὸ δόλωμα. » Ἀστέρες πλάνοι, « Μανέθ., οἱ Πλανῆται. ‖. (οὐσ.) ψεύστης, ἀπατεών, »Ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν,« Εὐαγγ.(ἡ 2) =Ὀφθαλμοπλάνος, θαυματοποιός. » Ἐθαυμάζετο δὲ παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις Ματρὸς ὁ πλάνος,« Ἀθ. 3) ἀντὶ Πλάνη, περιπλάνησις· (ἐνίοτε) παρέκβασις, digression. » Τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπόμενος εὖ εἴσεται,« Πλάτ. 4) (συνήθ. μτφρ.) ἀπάτη, δόλεμα, ἢ σφάλμα· παρεκτροπὴ, ἀποπλάνησις. « Φρενῶν—,« Εὐρ.
Πλανοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πλάνος, στείβω]. ὁ πατηθεὶς ἢ πατούμενος ἀπὸ βήματα πλανωμένου (περιπλανωμένου).
Πλανοτρόπος (ὁ, ἡ). ὁ τρέπων εἰς φυγὴν (κατατροπόνων) τὴν πλάνην.
Πλανύττω, Μ. ύξω ‡=Πλανῶμαι, Περιπλανῶμαι.
Πλανώδης, εος (ὁ, ἡ), =Πλανητικὸς· ὑποκείμενος εἰς πλάνην, ἄτακτος. »Χηλαρὸν καὶ πλανώδες τὸ ἄρθρον, « Γαλ., εὐδιάθετον. »Ἡσ. .. γνώμη πλανωδεστέρη,« Ἀριστ.
Πλάξ [πλάσσω], ακὸς (ἡ). (ἐν γέν.) σῶμα πλατὺ καὶ ἐπίπεδον, (κυρ.) σανίδα πέτρινη, μάρμαρον ἁπλωτὸν, (κοιν.) πλάκα· φύλλον ζυμαρικοῦ, κτλ. (μτνμ.) ἴσωμα, κάμπος, πεδιάς, (Γαλλ.) plaine. » Χερρονησίαν πλάκα σπείρει,« Εὐρ. (καὶ καταχρ.) » Πόντου πλάκα, « Πίνδ.
Πλῆξεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἔπληξεν, γ'. ἑν. πρστ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρ. τοῦ Πλήσσω.
‡Πλάξιος (ὁ, ἡ), = Πλακερὸς.
Πλάξιππος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Πλήξιππος.
Πλάσας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πλάσσω, πλάσιμον, σχηματισμὸς, δημιουργία· (μουσ.) =Πλάσμα (δθ' ῥτρ.) σχηματισμὸς τῆς φράσεως ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον, »Σφόδρα δημώδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει,« Δεττ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάσμα (τὸ). τὸ πλασθὲν, ἔργον πλάστου, κατασκεύασμα (κυρ. ἀπὸ κηρὶ ἢ γύψον), πλαστούργημα, δημιούργημα· (μτφορ.) γέννημα τῆς φαντασίας, πρᾶγμα πλαςὸν (ἀνύπαρκτον)· ψεῦδος (»Πλάσμα ὅλον ἐστὶν ἡ διαθήκη,« Δμ.)· ὑπόκρισις· πρόσχημα. (»Προσιόντες αὐτῷ μετὰ φιλικοῦ πλάσματος,« Γργ.)· (μουσ.) σχηματισμὸς τῆς φωνῆς ἐπὶ τὸ θελκτικώτερον ἢ θηλυπρεπέστερον, τσακκίσματα, (Τουρκ.) ναγμέδες. (ῥτρ.) ἀπαγγελία μελῳδικὴ (ἐπμ. κακόζηλος ϗ ἐπιτετηδευμένη) ἢ ἐμφαντικὴ, μιμητικὴ τῶν λεγομένων. » Βίᾳ δὲ τότε τῶν παρόντων διωσάμενος τὰς θύρας, εἰσῆλθε, μετὰ πλάσματος φωνῆς ἔπη περαίνων, οἷς τὸν Νέστορα χρώμενον Ὅμηρος ἐπεποιήκει,« Πλ. »Τοῖς πολλοῖς ὑποκρινόμενος (ὁ Δημοσθένης) ἤρεσκε θαυμαστῶς, οἱ δὲ χαρίεντες ταπεινὸν ἡγοῦντο ϗ ἀγεννὲς αὐτοῦ τὸ πλάσμα,« αὐτ.

Πλασματίας, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ πλάττῃ μὲ τὴν φαντασίαν του (νὰ διηγῆται) πλάσματα· (ἐπὶ λόγ.) μυθώδης.

;Πλασματικὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ πλάσματος, ἔντεχνος.

Πλασματικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον πλασματικὸν, ἐντέχνως.

Πλασματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) πλάσματα (γεννήματα τῆς φαντασίας μου).

Πλασματογράφος (ὁ). ὁ γράφων περὶ πλαστῶν ἀντικειμένων (λαμβάνων ὡς ὑπόθεσιν τῶν λόγων τοῦ πλαστὰ πρόσωπα, μυθιστοριογράφος.

Πλασματώδης, εος (ὁ, ἡ). πλάσματι ὅμοιος, μυθώδης.

Πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω (πθ. πρκ. Πέπλασμαι), [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Πλήσσω]. Φθειάνω, κατασκευάζω (κυρ. ἀπὸ πηλὸν ἢ κηρὸν), (ὀθ. κοιν.) πλάθω (ψωμὶ) στουππόνω μὲ πηλὸν ἢ κηρὸν ἢ ζυμάρι (»Ἐμοὶ δ' οὐκ ἔς' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι,« Ἀρςφ.)· (ἐν γέν.) μορφόνω, σχηματίζω (μτφορ.) γυμνάζω· (συνήθ.) φθειάνω μὲ τὸν νοῦν μου· ἐφευρίσκω· (μσ.) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. » Πλάττομαι τὸν εἰδότα.« Αξ., (κοιν.) κάμνω τὸν εἰδήμονα, καμόνομαι ὅτι ἐξεύρω. »Πλασάμενος σχῆμα τραγικὸν,« Δμ., σχηματίσας ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. » Ὀλίγον μὲν χρόνον δύναιτ' ἄν τις πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὐτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δὲ ἔτεσιν οὐδ' ἂν εἷς λάθοι πονηρὸς ὤν,« Ασ. (καὶ πθ.) Πεπλασμένος, η, ον, = Πλαστὸς, προσποιημένος, ψεύτικος.

Πλάστειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Πλάστρια, (θηλ. τοῦ Πλαστήρ).

Πλαστέον, θετ. τοῦ Πλάσσω.

Πλαςεύω, Μ. εύσω. Πλάττω (μὲ τὸν νοῦν μου).

Πλαςὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πλάςης.

;Πλαςήριον (τὸ), = Πλάθανον.

Πλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) τι κυρ. ἀπὸ πηλὸν ἢ κηρὸν, ἀγαλματοποιός· (ἐν γέν.) δημιουργός.

Πλαςίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πλάστιγξ [πλήσσω], ιγγος (ἡ). τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς· (συνκδχ.) ἡ ζυγαριά (ὀθ. Π.) ὁ ζυγὸς τῶν ἵππων· (μτνμ.) καύκαλον ὀστρέου· (ἐνίοτε) = Κοτταβεῖον· (χειρουργ.) = Νάρθηξ, καλάμι ἢ σανίδι διὰ τὰ τσακκισμένα κόκκαλα· (Π.) μάστιξ. » Διώκεται πόλεως χαλκηράτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας,« Αἰσχλ.

Πλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλάττειν. » Γῆ πλαςικὴ,« Πλάτ., ἡ ἁρμοδία πρὸς κατασκευὴν πλαςουργημάτων. »Πλαςικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ πλάςου, ϗ » Πλαςικὸς,« ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν.

Πλάςις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλάστης· (ἰδιωνυμ.) αἱ κηροπλαςοῦσαι μέλισσαι.

Πλαστογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πλαστὸν ἔγγραφον, μιμοῦμαι δολίως τὸ γράψιμόν (νοθεύω τὸ σύγγραμμά ἢ τὸ ἔγγραφόν) τινος.

Πλαςογράφημα (τὸ). ἔγγραφον πλαστόν.

Πλαστογραφία (ἡ). τὸ κακούργημα τοῦ πλαστογράφου· (συνκδχ.) πλαστὸν ἔγγραφον.

Πλαστογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων πλαςὰ ἔγγραφα, μιμούμενος τὸ γράψιμον (νοθεύων τὸ ἔγγραφον ἢ τὸ σύγγραμμα) ἄλλου· (ἐνίοτε) = Πλασματογράφος.

;Πλαστοκατήγορος (ὁ, ἡ) ὁ κατηγορῶν τινα διὰ πλαστὸν ἔγκλημα, συκοφάντης.

Πλαστοκόμης, ου (ὁ). ὁ φορῶν πλαστὴν κόμην (ψεύτικα μαλλιά).

Πλαςολάλος (ὁ, ἡ), = Πλαςολόγος.

Πλαςολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πλαςὰ (ψευδῆ) λόγια, εἶμαι πλαςολόγος.

Πλαςολογία (ἡ). ψευδολογία.

Πλαςολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) πλάσματα, ἀπατεὼν, ψευδολόγος.

Πλαστὸς, ἡ, όν. Φθειασμένος ἀπὸ πηλὸν (κηρὶ κτλ.), πλασμένος· (ἐν γέν.) φθειαστὸς, κατασκευαστός· (μτφορ.) ψευδὴς, προσποιητος. » Οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρείχοντο,« Ξεν. 2) = Καταπλαςός(;). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατός.

Πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (δημιουργῶ) ὡς πλαςουργὸς, μορφόνω, σχηματίζω· παραστήνω.

Πλαστούργημα (τὸ). ἔργον πλαστουργοῦ, ὁμοίωμα (κυρ. ἀπὸ πηλὸν κτλ.), πλάσμα, δημιούργημα. 2) ψεῦδος, πλάσμα.

Πλαστουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πλαςουργοῦ, κατασκευὴ πλάσματος, δημιουργία.

Πλαστουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος πλαστὰ ἔργα· (ἐν γέν.) πλάστης, δημιουργός. (μτφορ.) = Πλαστολόγος.

Πλάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πλάστης.

†Πλάστρον (τὸ). ἐνώτιον, σκουλαρῆκι.

Πλαςῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον πλαςὸν (προσποιητικὸν), ὑποκριτικῶς, ὑπούλως.

Πλάτα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Πλάτη.

Πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ξηρὸν τινα κρότον (καθὼς π. χ. δύο πλατέα σώματα συγκρουόμενα), (μτβτ.) κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ τοιοῦτόν τινα κρότον, (Γαλλ.) claquer· (ἑλλ.) χειροκροτῶ. » Πλατάγησον στήθεα,« Βίων. (καὶ ἑλλ.) » Ὁ παῖς ἐχάρη καὶ πλατάγησε νικήσας,« Θκρ. (καὶ μσ.) »Θαλάμων θύραι ἐπλαταγεῦντο,« Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Πλαταγὴ (ἡ), [πλατάσσω]. ὄργανόν τι τὸ ὀπ. κινούμενον ἢ συγκρουόμενον πλαταγεῖ, (παρβλ.) Κρόταλον. 2) = Πλατάγημα. » Ὁ μὲν οὖν Ἡρωδιανὸς τὴν πλαταγὴν ὀξύνεσθαί φησιν ἐν τῇ Καθόλου· βέλτιον δὲ ἴσως τὴν μὲν πλαταγὴν, τὸν ἦχον, ὀξύνειν, τὴν δὲ πλατάγην, τὸ κρόταλον, παροξύνειν,« Ἀπλλν.

Πλατάγημα (τὸ), τὸ πλαταγεῖν, κρότος (κυρ. δύο πλατέων σωμάτων συγκρουομένων), (Γαλλ.) claquement· (ἐν γέν.) κτύπος, βροντος.

;Πλαταγίζω, Μ. ίσω, = Πλαταγέω, (κυρ.) φωνάζω 'σὰν τὴν χῆνα, (ὅπου ἄλλ. διορθ. Πλατυγίζω).

Πλαταγὼν, ῶνος (ὁ), = Πλαταγὴ (2).

†Πλαταγωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλαταγέω (κυρ. διὰ πλαταγῶνος).

Πλαταγωνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλαταγων. 2) (πλθ.) τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους τῆς παπαρούνας (διότι ἐσυνείθιζον ἐφαρμόζοντες αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ἀντίχειρος καὶ λιχανοῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, συνεστραμμένων εἰς σχῆμα κύκλου, νὰ τὰ κτυποῦν μὲ τὴν παλάμην τῆς δεξιᾶς, ϗ ἀπὸ τὸν κρότον νὰ μαντεύουν ἂν ἠγαπῶντο).

†Πλάταμος (ὁ). βράχος πλατὺς (ἀπλωτὸς) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Πλαταμώδης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἐν εἴδει πλατάμου (πλαταμῶνος), ἄπλωτος.

Πλαταμὼν [πλατὺς ἢ †πλάταμος], ῶνος (ὁ). τόπος πλατὺς (ἀπλωτὸς) εἰς τὸ παραθαλάσσιον (»Ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης αἰγιαλὸς, τοῦτο ἐπὶ τῶν ποταμῶν πλαταμὼν,« Σχλ.)· πέτρα ἐπίπεδος (πλάκα) ἐξέχουσα ὀλίγον εἰς τὴν ἄκραν ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. » Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θαλασσα κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἅλμη,« Ἀπλλν.

Πλατάνιος, α, ον. Ὁ ἐκ πλατάνου, πλατανήσιος. » Μῆλα πλατάνια,« Ἀθ., εἰδ. μήλων.

Πλατανιστὴς, οῦ (ὁ), = Πλατανὼν (;), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατανιστούς). 2) εἶδος ἰχθύος, (παρβλ. Πλάταξ).

Πλατανίστινος, η, ον, = Πλατάνιος, [ἐκ τοῦ

Πλατάνιστος (ἡ), = Πλάτανος.

Πλατανιστοὺς, οῦντος (ὁ), = Πλατανών.

Πλάτανος (ἡ), [πλατὺς], εἰδ. δένδρου (μὲ πλατειὰ φύλλα), (κοιν.) πλατάνι (τὸ) ϗ πλάτανος (ὁ).

Πλατανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πλατάνου, ὅμοιος μὲ πλάτανον, ἡγεμάτος πλατάνους, (συγχ. τῷ Πλαταμώδης).

Πλατανὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πλατάνους, δάσος πλατάνων.

Πλάταξ [πλατὺς], ακος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (Κορακινου).

†Πλατάσσω [ὀνμτπ.], Μ. άξω, Γλσ. = Πλαταγέω.

Πλατεῖα (ἡ), ἴδε Πλατύς.

Πλατειάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) μὲ πλατὺ στόμα (καθὼς οἱ Δωριεῖς ἐξ αἰτίας τῆς συχνῆς χρήσεως τοῦ α), (ἄλλ.) Πλατυστομέω. 2) Δα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κων.) κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην (πλατείᾳ τῇ χειρί).
Πλατειάσδω, Δ. ἀντὶ Πλατειάζω.
Πλατειασμὸς (ὁ). τὸ πλατειάζειν (προφέρειν τὰς λέξεις μὲ πλατὺ στόμα καθὼς οἱ Δωριεῖς μεταχειριζόμενοι συχνὰ τὸ α).
Πλατεῖον (τὸ). πλατὺ κομμάτι ξύλου· πινακίδα (ἐπὶ τῆς ὁπ. διεδίδετο γραμμένον τὸ στρατιωτ. σύνθημα).
Πλατέως, ἐπίρ. Πλατειά, εἰς πλάτος. ἀφθόνως.
Πλάτη (ἡ). τὸ πλατὺ μέρος ὁποιουδήποτε σώματος (κυρ. δὲ) τοῦ κωπιοῦ· (συνκδχ.) τὸ κωπί· (Π.) τὸ πλοῖον· (ἐνίοτε) ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. (Ατ.) æquor· φθυάρι διὰ λίχνισμα· ράβδος ποιμενικὴ τῆς ὁπ. τὸ ἓν ἄκρον εἶνε πλατύ· (πλθ.) τὰ πλατύτερα πλευρὰ τοῦ σώματος, αἱ ὠμοπλάται. φύλλον χαρτίου ἢ περγαμηνῆς (μεμβράνης) διὰ γράψιμον. «Τὰς πλάτας ῥίψω γράφων,» Ἀρχ. «Ἀμῶσα δ' αὐτῷ (τῷ Μνασάλκα) τὰς Σιμωνίδα πλάτας ἧς ἀποσπάραγμα,» Ἐπγρ.
Πλατιάσδω, Μ. αξῶ, Δ. ἀντὶ Πλησιάζω.
Πλάτιγξ, ιγγος (ἡ). = Πλάτυγξ.
Πλατίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλάτη.
Πλατίον, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πλησίον.
Πλᾶτις (ἀντὶ Πελάτις), ιδος (ἡ), Π. [πελάζω]. γυνὴ σύνευνος.
;Πλατίστακος (ὁ), εἶδος ἰχθύος (μύλλου), (ἄλλ.) Πλάταξ.
Πλατὸς, ἡ, ὀν, Π. ἀντὶ †Πελαστὸς, πρόσιτός. «Οὐ πλατὸς,» Αἰσχλ., φρικτὸς, ἀπρόσιτος, ἄπλετος.
Πλάτος, ους-ους (τὸ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πλατέος, (κοιν.) πλάτος, φάρδος. «Ἐν πλάτει (ἡ)» Κατὰ πλάτος,» Ἀξ. = Πλατέως, κατ' ἔκτασιν. γενικώτερον. «Ἡ εἰς α (αἰτιατικὴ) ἐστὶν ἐν πλάτει... ἡ δὲ εἰς ν ἀπανιωτέρα,» Χοιρ.
Πλατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πλατύνω. «Κωπέων πλατουμένων,» Ἀρχ., εἰς πλάτας πελεκωμένων (σχηματιζομένων).
Πλάττω, Μ. πλάσω, Ἀττ. ἀντὶ Πλάσσω.
†Πλατυαλουργὴς, έος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) = Πλατύσημος, Περιπόρφυρος.
†Πλατυάμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖας ἀμφόδους, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρυάγυια).
Πλατυαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν αὐχένα (σβίρκον).
Πλατυγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν (μεγάλην, εὐρύχωρον) γαστέρα.
Πλατυγίζω [πλάτυγξ], Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸ νερὸν μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ· (συνκδχ.) κωπηλατῶ. (μτνμ.) «Χῆνα πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα,» (Εὔβ. παρ') Ἀθ. = Πτερυγίζοντα. 2) = Πλαταγέω, (ἴδε Πλαταγίζω)· (μτνμ.) μεγαλορρημονῶ, (κοιν.) ὁμιλῶ φαρδειὰ-πλατειά.
Πλατύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν γλῶσσαν· (συνκδχ.) ὁμιλῶν μὲ πλατὺ στόμα, (ἴδε Πλατειάζω).
Πλατύγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖας γνάθους.
Πλάτυγξ, υγγος (ἡ). τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ.
Πλατυεπεια (ἡ). τὸ ὁμιλεῖν ἐν πλάτει (κατ' ἔκτασιν).
†Πλατυθάλασσος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρύαλος.
Πλατύζομαι, Μ... ; = Πλατυγίζω, μεγαλορρημονῶ.
Πλατιἰσχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖα ἰσχία.
Πλατύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κόμνων) πλατὺν καρπόν.
;Πλατύκαρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα κάρφη (τσάκνα).
Πλατύκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν καυλόν.
Πλατύκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κέρκον (οὐράν).
Πλατύκερως, ω ἡ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα κέρατα.
Πλατυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κεφαλήν.
Πλατύκομος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων πλατεῖαν κόμην.
Πλατυκορία καὶ Πλατυκορίασις, εως (ἡ). ὁ παρὰ φύσιν πλατυσμὸς τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀμαύρωσις τῆς ὁράσεως, (παρβλ. Μυδρίασις).
Πλατυκὸς, ἡ, όν. Πλατύς· διεξοδικός· ἄφθονος.
Πλατυκύμινον (τὸ), εἶδος κυμίνου.
Πλατυκῶς, ἐπίρ. Εἰς πλάτος· διεξοδικά· γενικώτερον.
Πλατυλίσχης, ου (ὁ). μέγας φλύαρος.
†Πλατυλίσγων, ονος (ὁ), (νλγ.), εἶδ. λίαγου (λιαγαριοῦ) μὲ πλατειὰν ἄκρην.
Πλατυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς πλάτος.
Πλατυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν διεξοδικὰ (εἰς πλάτος).
Πλατύλογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁρμοτωμένος μὲ) πλατεῖαν λόγχην. || (οὐσ.) Πλατύλογχον (τὸ). δόρυ μὲ πλατεῖαν λόγχην (αἰχμήν).
Πλατυμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ μέτωπον.
Πλάτυσμα (τὸ). = Πλάτυσμα.
Πλατυντέον, θετ. τοῦ
Πλατύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπλατυσμαι καὶ Πεπλάτυσμαι). Κάμνω τι πλατὺ, πλαταίνω· ἐκτείνω· μεγαλύνω· (μτφορ.) μεγαληγορῶ· καυχῶμαι. «Τί πλατύνεαι ἠλίθιος ὥς;» Τίμ.
Πλατύνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖα νῶτα (ῥάχιν).
;Πλατυόνυχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατυώνυχος.
Πλατύουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν οὐράν.
Πλατυόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς (μεγάλους) ὀφθαλμούς. || (οὐσ.) Πλατυόφθαλμον (τὸ), τὸ στίμμι (διότι βάφοντες μὲ αὐτὸ τὰς βλεφαρίδας ἔκαμναν νὰ φαίνωνται μεγαλήτεροι οἱ ὀφθαλμοί).
†Πλατύπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ πέδον (πλατεῖαν ἐπιφάνειαν).
Πλατύπιλος (ὁ, ἡ), Σχλ. (περικεφαλαία) ἔχουσα πλατὺν πῖλον, (ἐπμ.) μεγάλη.
Πλατυπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν πορφυρᾶν οὐγιαν, (ἴδε Πλατύσημος).
Πλατύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς πόδας.
Πλατυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ πρόσωπον.
Πλατύπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν πυγὴν (πλατεῖα ὀπίσθια). Εὐρύπρωκτος. (ναῦς) μὲ πλατὺν πυθμένα (πλατεῖαν τρόπιν).
Πλατυῤῥημοσύνη (ἡ), Π. φλυαρία, πολυλογία. ἡ μεγαλορρημοσύνη.
Πλατύῤῥιν (ῖνος), ῖνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν ῥῖνα (μύτην).
Πλατυῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν ῥοῦν, πλατύν. «Ποταμὸς —,» Δξ.
Πλατύῤῥυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ ῥύγχος ἢ ῥάμφος.
†Πλατύῤῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖας ῥύμας (ὁδοὺς, ἀγυιάς).
Πλατύς, εῖα, ύ. Ὁ ἔχων πλάτος, φαρδύς· ἀνοικτός· εὐρύχωρος· (ἐν γέν.) πολὺς, ἄφθονος. «Αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,» Ὅμ. «Τελαμὼν (»Ἑλλήσποντος) —,» αὐτ. «Τεῖχος (» Φάραγγον) πλατύ,» Θκρ. (μτνμ.) «Γέλως —,» Ἀρχ., καγχασμὸς, (κοιν.) παχεῖα γέλια. «Ἀὴρ —,» Στρβ., ὁ ἀνοικτὸς, ὁ αἴθριος. «Οἱ πλατεῖς,» Σοφ., οἱ παχεῖς. || (οὐσ. θηλ.) Πλατεῖα (ἔνν. ὁδὸς), ἡ λεωφόρος, (Γαλλ.) place (»Ἐξῆλθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας,» Εὐαγγ.) (ἔνν. χεὶρ) ἡ παλάμη. «Πλατείαις (ἔνν. ταῖς χερσὶ) τυπτόμενος,» Ἀρχ. || (οὐδ.) «Τὸ πλατύ,» Ξεν., ἡ πεδιάς. «Ἐν πλατεῖ,» Δξ., εἰς εὐρύχωρον (ἀνοικτὸν) μέρος. || (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἐπίρ.) «Πλατὺ γελᾶν,» Δκ. «Πλατὺ ἐγχανὼν,» αὐτ. 2) (κατὰ συνκδχ. ἀπὸ τοῦ πελάγους τῆς θαλάσσης) ἀλμυρός. «Τὰ νότια ὕδατα πλατύτερα, ἢ τὰ πρῶτα τῶν μεταπωρινῶν,» Ἀρχ.
;Πλατύσαρκος (ὁ, ἡ), = Πολύσαρκος, παχύς.
Πλατύσημος (ὁ, ἡ), [πλ. σῆμα], = Πλατυπόρφυρος. «Ἡ πλατύσημος (ἔνν. ἐσθὴς), «τὸ φόρεμα τῶν βουλευτῶν (πατρικίων) τῆς Ῥώμης,» (Ατ.) laticlavia, (ἀντίθ. τῷ Στενόσημος). «Χιλίαρχον πλατύσημον λεγιῶνος Α' Φλαουΐας,» Ἐπγρφ., Tribunum laticlavium.
Πλάτυσμα (τὸ), [πλατύνω]. (ἐν γέν.) κάθε πλατὺ κατασκεύασμα, (π. χ.) πλάκα (λάμα) σιδήρου· πανὶ διὰ ἔμπλαστρον, κτλ. «Πλάτυσμα μυῶδες,» Γαλ., μυῶν πλατύς. «Πλάτυσμα χαλκᾶν,» αὐτ., τσιλιάς, ἁπλάδα, (Γαλλ.) plateau. «Πλατύσματά τε καὶ πίμματα,» αὐτ., ζυμαρικὰ εἰς φύλλα, πήτυλαις.
Πλατυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλάτυσμα.
Πλατυσμὸς (ὁ), τὸ πλατύνεσθαι ἢ πλατύνεσθαι· πλάτεμμα· (συνκδχ.) εὐρυχωρία· (μτφορ.) ἐπίδειξις· κομπασμὸς, μεγαλορρημοσύνη. «Ἐν δὲ πλατυσμοῖς πολυμαθημοσύνης, τῆς τοῦ κενεωτέρου ἄλλο,» (Τίμ. παρ') Ἀθ.
Πλατύστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ στέρνον (στῆθος).
Πλατυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πλατύνων (ἀνοίγων) πολὺ τὸ στόμα (καθὼς οἱ Δωριεῖς διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν τοῦ α). = Πλατειάζω.
Πλατύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ στόμα ἢ στόμιον· ὁ ἀνοίγων (πλατύνων) πολὺ τὸ στόμα του· ἁπλ. ὁμιλητὴς (καθὼς οἱ Δωριεῖς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλατύσχιστος (ὁ, ἡ). πλατειὰ (πολὺ) ἢ κατὰ πλάτος σχισμένος.
Πλατύσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ σῶμα.
Πλατύτερον ⚓
Πλατυτέρως, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ Πλατέως, πλατύτερα.
Πλατύτης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πλάτους, ἡ κατὰ πλάτος διάςασις (ἔκτασις).
;Πλατύφυγος (ὁ, ἡ), (κυρ. ναῦς) ἔχουσα πλατεῖαν τρόπιν, μεγάλη, εὐρύχωρος, (ἄλλ. διορθ. Πλατύπυγος).
Πλατύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατειὰ φύλλα. »Ἡ λεύκη πλατυφυλλότερον τῆς αἰγείρου,« Θρρ. || (οὐσ.) Πλατύφυλλον, εἶδος φυτοῦ (φλόμου).
†Πλατυχαίτας, α (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατωχέτας.
Πλατύχωρος (ὁ, ἡ), = Εὐρύχωρος.
;Πλατύψυχος (ὁ, ἡ). ἀκορέςας, ἄπληςος, (κατὰ λέξ.) ἔχων πλατεῖαν ψυχήν.
Πλατυώνυξ, υχος ⚓
Πλατυώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς ὄνυχας.
Πλατωχέτας [πλατίον, ἔχω], α (ὁ), Δ. Αἰολ., = Ὁμωχέτας, γείτων, πρόσοικος· σύνοικος.
Πλέας, Π. ἀντὶ Πλείονας, αἰτ. τοῦ Πλέες.
Πλέγδην, ἐπίῤ. Πλεκτὰ, ἐν εἴδει πλέγματος. »Τίς πλέγδην σὰς ἐνέδησε χέρας;« Ἐπγρ.
Πλέγμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα πλεγμένον, δίκτυ, (κοιν.) πλεμμάτι· ψάθα· καλάθι· πλεξίδα (τῶν μαλλιῶν), ⚓. 2) = Πλοκὴ, περιπλοκή.
Πλεγματεύω, Μ. εύσω. Κάμνω πλέγματα, πλέκω, ἐμ(συμ)πλέκω.
Πλεγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλέγμα.
Πλέγνυμι (παρτ. Ἐπλέγνυον), Π. ἀντὶ Πλέκω.
Πλέες, Π. ἀντὶ Πλείονες, συγκρ. πλθ. τοῦ Πολύς.
Πλεθραῖος ⚓
Πλεθριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς πλέθρου ἔκτασιν.
Πλεθρίζω, Μ. ίσω. Διατρέχω τὸ πλέθρον (στάδιον)· (μτφορ.) ἐκτείνομαι εἰς ταυτολογίας.
Πλέθριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλέθρον. ||. (εἰς τὴν Ἤλιδα) = Στάδιον. »Ἤδη οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ Πλεθρίῳ,« Ακ.
Πλέθρισμα (τὸ). δρόμος (τρέξιμον) ἑνὸς πλέθρου.
Πλέθρον (τὸ). μέτρον ἐκτάσεως 100 ποδῶν (Ἑλλην.), τὸ ἕκτον τοῦ σταδίου. 2) δρόμος ἑνὸς πλέθρου τὸν ὁπ. διέτρεχον ἁμιλλώμενοι (καθὼς το στάδιον), (Ατ.) cirque. 3) (ὡς μέτρον ἀγροτικὸν) στρέμμα περιέχον 10,000 τετραγων. ποδῶν ἐμβαδόν. 4) (πλθ.) Πλέθρα, τόποι κάθυγροι καὶ βοτανώδεις, « Ἡσύχ.
Πλειάς [πλέω], άδος (ἡ). ἀστερισμός τις συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἀστέρας, (κοιν.) πούλεια.
Πλεῖθι, Αἰολ. ἀντὶ Πλέε-πλεῖ, πρς. τοῦ Πλέω.
Πλεῖθος, εος (τὸ). Βοιωτ. ἀντὶ Πλῆθος.

†Πλεῖμμα, ἀρχ. Δ. ὁ ἐνιαυτός, ἴδε Πλειών. » Πλείμματος πράτου,« Ἐπγρφ.
Πλεῖν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλέω.
Πλεῖν, Ἀττ. ἀντὶ Πλέον, πλειότερον, περισσότερον.
Πλειονάκις, ἐπίῤ. = Πλεονάκις.
Πλειονομοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω πλειότερα μέρη ἢ πλειοτέρας (γεωμετρ.) μοῖρας.
Πλειονότης (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ πλείονος, τὸ πλειότερον μέρος, ἡ πλειότης.
Πλειονοψηφία (ἡ). πλειονότης ψήφων.
Πλειόνως [πλείων], ἐπίῤ. Πλειότερον, περισσότερον.
Πλεῖος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλέος, πλήρης, γεμάτος, (κατ' ἔκτ.) πολύς, ἄφθονος. »Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα,« Ἡσ., ἴδε ⚓ Πλέος.
Πλειότερος, η, ον, Π. συγκρ. τοῦ Πλεῖος, πληρέστερος· περισσότερος. (ἀπλ.) ἀντὶ Πλέος, πλήρης. » Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ,« Ὀδ. Λ.
Πλειότης (ἡ), = Πλειονότης.
Πλείους, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πλείονες ἢ Πλείονας, ὀμς. ἢ αἰτ. τοῦ Πλείων.
Πλεῖς, Δ. Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πλέες ἢ Πλέας.
Πλειςάκις καὶ (Π.) Πλειςάκι, ἐπίῤ. Παρὰ πολλαὶς φοραὶς, πολλὰ συχνάκις. » Πολλάκις ⚓ ἴσως πλειςάκις,« Πλάτ. »Ὡς (»Ὅτι) πλειςάκις,« Ἀρςτ., Ξεν.
Πλειςαρχία (ἡ), = Πολυαρχία. »Ἀναρχία γάρ ἐςιν ἡ πλειςαρχία,« Γργ.
Πλειςαχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ πλεῖςα μέρη.
†Πλειςαχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ πλείστους τρόπους.
Πλειστήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. παραπολὺς, πολλαπλάσιος, (ὀθ.
Πλειςηριάζω (⚓ μσ. ὃ ⚓ εὐχρηςότ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Αὐξάνω (Ἀναιβάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, προσθέτω ὡς ἀγοραστὴς πλειοτέραν τιμὴν εἰς πρᾶγμα δημοπρατούμενον, (ἄλλ.) Ὑπερθεματίζω, (ἐν γέν.) ἀκριβαίνω.
Πλειςηριασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὔξησις τῆς τιμῆς τοῦ πωλουμένου, (ἄλλ.) Ὑπερθεματισμός.
Πλειστηρίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀποδίδω τὸ πλεῖστον μέρος εἴς τινα. 2) καυχῶμαι. 3) = Πλειςηριάζομαι(;).
Πλειστοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τὰς πλειοτέρας βολὰς (Κερδίζω τοὺς πλειοτέρους πούντους) εἰς τὸ παιγνίδι τὸ ὀνομαζόμενον =
Πλειστοβολίνδα, ἐπίῤ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς μὲ κύβους ἢ ἀστραγάλους τὸ ὁπ. ἐκέρδιζεν ὅποιος εἶχε (ἔκαμνε) τὰ πλειότερα.
Πλειστοβολὶς, ίδος (ἡ). » Παιδιὰ—, « ἡ Πλειςοβολίνδα.
Πλειςοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλεῖςα βάλλω, εἶμαι =
Πλειστοβολος (ὁ, ἡ). ὁ πλεῖστα βάλλων (κερδίζων τοὺς πλειοτέρους πούντους) εἰς τὸ παιγνίδι Πλειστοβολίνδα, (ἐν γέν.) τυχηρὸς εἰς τὸ παιγνίδι.
Πλειστογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πλεῖςα (ὁμοῦ), γεννοβολῶ, εἶμαι =
Πλειστογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (καὶ καταχρ. γεννώμενος μὲ ἄλλα) πολλὰ ὁμοῦ.

†Πλειςοδόκεια (ἡ). πλείςη δόκησις (οἴησις) περὶ ἑαυτοῦ ἢ περὶ ἄλλων.
Πλειστοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πλείςην δύναμιν, εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος πάντων (παντοδύναμος). 2) ἀξίζω ἢ βαρύνω πολὺ περισσότερον, (ἐν γέν.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω. » Σαρκικοὺς αὐτοὺς καλεῖ ἀπὸ τοῦ πλειςοδυναμοῦντος,« Ἰσίδ.
†Πλειστολόγως, ἐπίῤ. Κατὰ πλείστους λόγους.
Πλειςομβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου συνέρχονται πλεῖστοι βροτοὶ (ἄνθρωποι), πολυάνθρωπος. »Ἑορτὴ (» Ἀγορὰ)—,« Πίνδ.
Πλεῖστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πολὺς, [ἐκ τοῦ Πλέος]. Πολὺ περισσότερος, ὅσον τὸ δυνατὸν πολὺς, παρὰ πολύς. » Οἱ πλεῖστοι, « οἱ πλειότεροι. » Τίκτουσι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μησὶν, « Ἀρςτ. » Πλεῖστός ἐστιν ἐν τούτῳ, « Αξ., = » Περὶ πλείστου ποιεῖταί τι. » Αὐτῷ ἡ πλείστη γνώμη ἦν ἀπάγειν, « Ἡρ., ἡ γνώμη του ἔκλινε περισσότερον εἰς τὸ νά. (⚓ κατ' ἐναλλαγ.) »Ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖςός εἰμι,« αὐτ. » Τοὺς πλείςους μῆνας κύει ἕξ,« Ἀρςτ., τὸ πολὺ-πολύ. (⚓ ἐλλειπτ.) » Σιτίζουσα αὐτοὺς (τοὺς νεοττοὺς) καὶ ἐκτρέφουσα μέχρι πλείστου, « Βασ. (⚓ μετὰ τοῦ Ὅσος) »Ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο,« Ἡρ. » Δώσω ὅσα τις ⚓ ἄλλος πλεῖστον,« Ξεν. (⚓ πρὸς ὑπερθ.) »Πλεῖστον κάκιστος, « Σοφ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Πλεῖστοι πνέουσι, « Πλ., πνέουν συχνότατα. »Τὸ πλεῖστον ⚓ (πλθ.) »Πλεῖστα ⚓ (ἐνάρθρ.) »Τὰ πλεῖςα,« = Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ Τὸ πολὺ-πολύ. « Πεμπταῖοι ἢ, τὸ πλεῖστον, ἑκταῖοι,« Διόδ. »Ἐπεὶ τὰ πλεῖστά γε πράττοντά τι ὁρῶ σε,« Ξεν. (καὶ κατ' ἐπίτ. μετὰ τοῦ Ὡς ἢ Ὅτι). »Ὡς (»Ὅτι) πλεῖςον,« Αξ.
;Πλειστοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλεῖστα τίκτων, γονιμώτατος.
Πλειστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) τὰ πλεῖςα.
Πλειστόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πληθώραν χυμῶν.
Πλείω, Π. ἀντὶ Πλέω.
Πλείω, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Πλείονα, αἰτ. ἀρσ. ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ
Πλείων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Πολὺς, [ἐκ τοῦ Πλέος]. Πλειότερος, περισσότερος. »Μήτε τι πλείους γίγνεσθαι, μήτε τί ποτε ἐλάττους,« Πλάτ. »Οἱ πλείονες, « Αξ., οἱ πλειότεροι, ἢ· ὁ δῆμος, τὸ πλῆθος, ἢ· (κατ' εὐφημ.) οἱ ἀποθανόντες, (ὀθ.) »Ἐς πλειόνων ἱκέσθαι, « Ἐπγρ., = Ἐς ᾅδου. » Γραῦς ἀνεςηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων, « Ἀρςφ., = Ἐκ νεκρῶν. »Περὶ σπονδέων ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλεῦνας, « Ἡρ., εἰς τὸν δῆμον. (⚓ μὲ γεν.) »Οἱ πλείους αὐτῶν,« Αξ. »Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων,« Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. ἐλλειπτ.) »Ἐνὶ πλείους, « Πλ. (⚓ μετὰ τοῦ Ἢ) »Ἔτη γεγονὼς πλείω (ἢ) ἑβδομήκοντα, « Πλάτ. (⚓ ἐλλ.) »Ἐκ πλέονος (ἐνν. χρόνου), « Αξ., ἀπὸ πολὺ ἀρχήτερα. ||. (τὸ οὐδ.) Πλεῖον καὶ Ἀττ. Πλέον καὶ (πλθ.) Πλείω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπίῤ. Μαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λον, πλειότερον, περισσότερον. »Τὸ πλέον ἔχειν (φέρεσθαι), « = Πλεονεκτεῖν. » Οὐδέν μοι πλέον γέγονεν,« Ἰσκρ., τίποτε δὲν ἐκέρδησα (κατώρθωσα)· (καὶ ἑλλ.) » Τί πλέον ἐμοί; « Ξεν., τί μὲ ὠφελεῖ; (ᾗ ἀπολ.) » Οὐδὲν πλέον,« Λξ., οὐδὲν ὄφελος. » Πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι τὴν Ἑλλάδα,« Ἡρ., ἔκλινε μᾶλλον, (παρβλ. Πλεῖστος). »Περὶ πλείονος ποιεῖσθαί (ἡγεῖσθαί) τι, « προκρίνειν πολὺ περισσότερον. » Ἐπὶ πλέον ἱκέσθαι τινός,« Θκρ., φθάνειν εἰς τὸν κολοφῶνα. » Οὐδὲν ᾤετο ποιήσειν πλέον ἐγκαλῶν, « Πλ. (ᾗ προθετ.) »Ὅτ' οὖν παραινῶν οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ, « Σοφ., δὲν κατορθόνω τίποτε. » Τί τὸ πλέον; « Θκρ., τί τὸ ὄφελος; »Καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστι τούτων πάντων ἀποροῦντα; « Ἀρςφ. » Ὀλίγῳ πλέον, « Λξ. » Πλεον ἢ ἔλαττον, « Ἀρςτ., ἀπὸ πολὺ ἕως ὀλίγον, (κοιν.) ἐπάνω-κάτω. » Τὸ δὲ πλέον, « Λξ., κυρίως ὅμως, μᾶλλον δέ. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἐψύχθην χιόνος πλέον, « Θκρ. » Οὐ πλεῖον 20 σταδίων ἀπεχούσας, « Ξεν. » Οὐδαμῆ πλεῖον 7 ἡμερῶν, « αὐτ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Ἤ) » Πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, « Πλάτ. » Ἀνηλωκὼς πλέον ἢ δύο τάλαντα, « Δμ. » Πλέον ἢ πρίν,« Θκρ. » Πλεῖν ἢ μύριοι,« Ἀρςφ. »Πλεῖον ἢ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ, « Δμ. (Ἀττικώτερον δὲ χωρὶς τοῦ Ἤ) » Πλεῖν ἑξακοσίους (ὅπου ἓν χειρόγρφ. ἔχει: » Πλεῖν ἢ ἑξακοσίους), « Ἀρςφ. »Ἡμέρας πλείω τριῖς,« Πλάτ. » Πλέον ἡμίσεις,« Παυσ. (καὶ κατ' ἀναςρφ.) » Δέκα οὐ πλείους ἐπιζήσας ἡμέρας,« Ἰώσ. »Μῆνα οὐ πλέον, « αὐτ.

Πλειών, ῶνος (ὁ), Π. [πλέος]. ὁ ἐνιαυτός. ὁ χρόνος. » Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, « Ἐπγρ. » Τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί,« Καλλ.

Πλέκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πλέγμα, κατασκεύασμα πλεκτόν, καλάθι, ζεμπίλι κτλ.

†Πλεκόω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπλεκόω.

;Πλεκτανάω-ῶ, = Πλεκτανόω.

Πλεκτάνη (ἡ). (ἐν γέν.) πλεκτόν· πλεξίδα· γαειτάνι· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ πλοκαμοὶ τοῦ ὀκταποδιοῦ (τῆς σουπιᾶς κτλ.), (ὅθεν μτνμ.) » Λόγων πλεκτάναι,« Ακ., σοφίσματα.

Πλεκτάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλεκτάνη.

Πλεκτανόστολος (ὁ, ἡ), Π. [πλεκτάνη, στέλλω]. ὁ στολισμένος (ἁρματωμένος) μὲ σχοινιά, ἡ· συρόμενος (ῥυμουλκούμενος) μὲ σχοινί.

Πλεκτανόω-ῶ, Μ. ὡσω. Πλέκω πλεκτάνην ἢ ὡς ἂν πλεκτάνην (πλεξίδαν). » Φαιοχίτωνες ᾗ πεπλεκτανωμέναι πυκνοῖς δράκουσιν, « Αἰσχλ.

Πλεκτὴ (ἡ), ἴδε Πλεκτός.

Πλεκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέκειν. 2) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περιπλέκεσθαι, (Αρτ. Γ, 43).

Πλεκτός, ἡ, όν. Πλεγμένος, διὰ πλοκῆς (ἐμπλοκῆς) κατεσκευασμένος· περιπεπλεγμένος ||. (οὐσ.) Πλεκτή, = Πλεκτάνη· σχοινὶ πλεκτὸν, γαειτάνι· θηλειὰ, δίκτυ· καλάθι.

Πλέκτρια (ἡ). ἡ πλέκουσα (τὴν κόμην), Κομμώτρια.

Πλέκω, Μ. πλέξω (πθ. πρκ. Πέπλεγμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐπλάκην). Πλέκω (σχοινὶ, πλεξίδαν, δίκτυ, στέφανον κτλ.)· (μτφορ.) συνθέτω· σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐφευρίσκω. » Λόγους (» Προφάσεις κτλ.),— « Λξ. »Δεῖ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας, « Ἀρςφ. » Βίον πλέκειν, « (Εὔφρ. παρὰ) Στβ., διάγειν (κυρ. τακτικὴν ζωήν). ||. (τὸ μσ.) Πλέκομαι, Π. ἀντὶ Περιπλέκομαι. » Θεῷ πλακῆναι, καὶ γενέσθαι θεὸν ἐκ τῆς μίξεως, « Γργ.

Πλεξείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ πλέξω.

Πλέξις, εως (ἡ). τὸ πλέκειν, πλέξιμον.

Πλεομμελὴς, έος (ὁ, ἡ), ἑρμηνεία τοῦ Πλημμελής.

Πλέον, ονος (τὸ), οὐδ. τοῦ Πλέων ᾗ Πλέος. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπίρ., ἴδε Πλείων.

Πλεοναζόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πλεονάζοντα, ἐκ περισσοῦ· ἀφθόνως· πολλάκις, πλεονάκις, [ἐκ τοῦ

Πλεονάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πλειότερος ἢ Ἔχω πλειότερον τοῦ δέοντος, περισσεύω· (τρπ.) ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, καταντῶ εἰς ὑπερβολήν· πράττω ἢ μεταχειρίζομαί τι κατακόρως (ὑπὲρ τὸ δέον)· καταχρῶμαι· (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ. » Ἐκπέμπειν ὧν ἐπλεόναζον, « Ἀρςτ. (καὶ δοτ.) » Τοῖς γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει, « Ἀλέξ. Ἀφρ., εἶνε συχνότερον. (ᾗ κατὰ μτχ. προθετ. ἐν εἴδει ἐπίρ.) » Ἐκ τοῦ πλεονάζοντος, « Λξ.,= Ἐκ τοῦ περιόντος, ἐκ περιουσίας. (καὶ τρπ.) »Ἐπεὶ πλεονάζειν ἐπεχείρουν (οἱ Λακεδαιμόνιοι), = Πλεονεκτεῖν. » Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς, ὅταν πλεονάζωσιν, ὑμεῖς ἐπίστασθαι κοσμίους ποιεῖν, « Δμ., ὅταν ἔθγουν ἀπὸ τὰ ὅριά των. » Ὀκνῶ πλεονάζειν, μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφὴν, « Στρβ. (καὶ δοτ. αἰτιολογ.) »Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων, « Θκ., καταχρώμενος τὴν εὐτυχίαν του, ἐπαιρόμενος. (καὶ γεν.) » Τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός; « Χρσ. (καὶ μτβτ.) » Οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα, « Πλβ., τὰ μεταχειρίζονται συχνότερα. »Πλεονάζουσι τὸ π οἱ ποιηταί, « Ἐτμλγ. (καὶ πθ.) » Ὁ ἄπειρος ἀκροατὴς νομίσειεν ἄν, ἔστιν ἃ ᾗ πλεονάζεσθαι, « Θκ., ὅτι ὑπερβαίνουν τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ὑπερβολαί. » Πρόσεστίν οἱ κακία πλεονασθέντι, « Γαλ., ἡ ὑπερβολικὴ χρῆσίς του καταντᾷ ἐπιβλαβής.

Πλεονάκις [πλέων], ἐπίρ. Πολλὰ συχνὰ πολλάκις· πλειότερον. » Πλεονάκις ἢ δεκάκις, « Δείναρχ. » Πλεονάκις πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων, « Πλάτ.

Πλεόνασις, εως (ἡ). τὸ πλεονάζειν, περίσσευσις, ὑπερβολὴ πληρώσεως.

Πλεόνασμα (τὸ). τὸ πλεονάζον, περίσσευμα. 2)=τῷ

Πλεονασμὸς (ὁ). τὸ πλεονάζειν, περίσσευσις· αὔξησις ὑπὲρ τὸ δέον· μεγαλοποίησις· (Γρμτ.) πρόσθεσις λέξεως ἡ ὁποία φαίνεται ὡς περιττὴ (ἠμπορεῖ καὶ νὰ ἀλλείπῃ). (Γρφ.) τόκος (πληρονόμενος εἰς πρᾶγμα καὶ ὄχι εἰς νομίσματα). » Ἐπὶ πλεονασμῷ οὐ δώσεις αὐτῷ τὰ βρώματά σου, « Λευίτ.

Πλεοναστέον, θετ. τοῦ Πλεονάζω.

Πλεοναστικός, ἡ, όν. Ὁ πλεονάζων, περιττός.

;Πλεοναστὸς, ἡ, όν. Περὶ τὸν ὁπ. πλεονάζει τις (τὸν καταχρᾶται), πλεονάζων, ἄφθονος.

Πλεοναχῆ, ἐπίρ. = Πλεοναχῶς.

Πλεοναχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πλειότερα μέρη.

Πλεοναχὸς, ἡ, όν. Πολλαπλάσιος (ὅθεν

Πλεοναχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πλειοτέρους τρόπους, πολλαπλασίως. » Ἕκαστον ὧν πράττομεν μοναχῶς μὲν κατορθοῦται, πλεοναχῶς δὲ ἁμαρτάνει, « Πλ.

Πλεονεκτέω-ῶ, Μ. ήσω,=Πλέον ἔχω, ἔχω τι πλειότερον ἄλλου· ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· ὑπερβαίνω. (ἐπὶ κακοῦ) ἀποκτῶ ἢ προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει (μὲ ζημίαν ἄλλου), ζητῶ πάντοτε καὶ εἰς ὅλα τὸ περισσότερον, εἶμαι πλεονέκτης· (πθ.) ἐλαττοῦμαι· ἀπατῶμαι. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὑμεῖς καὶ χρήμασι ᾗ τιμαῖς τούτων πλεονεκτεῖτε, « Ξεν. (ᾗ προθετ.) » Ὅσον λειπόμεθα (ὑμῶν) ἐν τοῖς λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις πλεονεκτοῦμεν, « Δμ. (καὶ αἰτ.) »Ἡ νῦν θεωρία πλεονεκτεῖ τὰς ἄλλας, « Πλ. » Ἐπλεονέκτουν πλήθει, « Ξεν. »Τοὺς κρατίστους καὶ τιμαῖς ᾗ δώροις πλεονεκτεῖν, « αὐτ. » Τὸ ἄρχειν πλεονεκτεῖ τῆς ἰδιωτείας, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Πολὺ ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν, « Γρφ., πλεονεκτικῶς κατεχράσθημεν. (ᾗ γεν. ἐλλειπτ.) » Τἄλλα τε τῆς ὑμετέρας πλεονεκτοῦσιν εὐηθείας ἅπαντες καὶ δὴ καὶ τοῦτο νῦν οὗτοι, « Δμ. (ᾗ πθ.) » Χιλίαις δραχμαῖς πλεονεκτηθεὶς, « αὐτ., χάσας (ζημιωθεὶς) ἐξ αἰτίας τῆς πλεονεξίας τοῦ ἄλλου.

Πλεονέκτημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ πλεονεκτεῖ (ὑπερέχει) τις ἄλλου, προτέρημα· προτίμησις· προνόμιον· κέρδος· νίκη· (ἐπὶ κακοῦ) μέσον πρὸς πλεονεξίαν, δόλος· κέρδος μὲ ζημίαν ἄλλου.

Πλεονεκτητέον, θετ. τοῦ Πλεονεκτέω.

Πλεονέκτης, ου (ὁ). ὁ θέλων (προσπαθῶν) νὰ ἔχῃ πλειότερον (νὰ κερδίζῃ) μὲ ζημίαν τῶν ἄλλων, κέρδους ἄπληστος, ἰδιοτελὴς, ἄδικος, βίαιος, (Τουρκ.) ταμαχκιάρης. » Οἱ πλεονέκται, τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα, ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν, « Ξεν. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πλεονεκτικός. » Λόγος—,« Ἡρ.

Πλεονεκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλεονέκτην, πλεονέκτου ἴδιος· ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν πλεονεξίαν, φιλοκερδοῦς (ἰδιοτελοῦς, τυραννικοῦ) χαρακτῆρος ἄνθρωπος.

Πλεονεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ πλεονεκτικὸν τρόπον, βιαίως, ἀδίκως κτλ. 2) (ἐνίοτε) ἐπικερδῶς, ἐπωφελῶς. » Μάχεσθαι —, « Αἰν. Τακτ.

Πλεονεκτία (ἡ), = Πλεονεξία.

Πλεονεκτίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πλεονέκτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλεονεξία (ἡ). ἡ διάθεσις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ πλεονέκτου, ἀκόρεστος ἐπιθυμία τοῦ πλείονος, φιλοκέρδεια, ἰδιοτέλεια, ἁπληστία. 2) (ἐπὶ καλοῦ) ὑπεροχή, πλεονέκτημα, (Γαλλ.) avantage. «Τοῖς θηρίοις οὐκ ἐς τὸ ἴσον καθιστάμενοι μάχεσθε, ἀλλὰ μετὰ πλεονεξίας τινὸς ἀεὶ πειρᾶσθε ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτά,» Ξεν. «Χωρία εὔθετα εἰς πλεονεξίαν,» Δ. Ἁλ. «Καρπωσάμενοί τινα πλεονεξίαν,» Δημ. (Π. Χερσον. 105).

Πλειόνεσσι, Π. Ἰων, δοτ. πλθ. τοῦ Πλέων = Πλείων.

Πλεοναυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πλειοτέρας τοῦ συνήθους (Πλεονάζω κατὰ τὰς) συλλαβάς.

Πλεονότης (ἡ), = Πλειονότης.

Πλεόνως, ἐπίρ. = Πλειόνως.

Πλέος, η ᾱ, ον, Ἰων. Π. = Πλήρης, γεμάτος· χορτάτος· (χωρὶς πτ. μτνμ.) σωστός. (μὲ γεν.) «Βίκους οἴνου πλέους,» Ἡρ. «Τάφρος ὕδατος πλέη,» αὐτ. «Γυνὴ φόβου πλέα,» Εὐρ. «Εἰδώλων πλέον πρόθυρον,» Ὀδ. Υ. (καὶ μετνμ.) «Πλείους ἢ δεκα ἐνιαυτούς,» Ἡσ.

Πλέτο, Π. ἀντὶ Ἔπλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πέλομαι.

Πλευμάω-ῶ, σπνττ. ἀντὶ

Πλευμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω πλευμονίαν, φθισιάω.

Πλευμονία (ἡ), πάθος (φλόγωσις) τοῦ πλεύμονος.

Πλευμονιακὸς, ἡ, όν, = Πλευμονικός.

Πλευμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Πλευμονάω.

Πλευμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πλεύμονος. 2) ὁ πάσχων πλευμονίαν.

Πλευμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλεύμων, πλεμμονάκι.

Πλευμονὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), = Πλευμονία.

Πλευμονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τὸν πλεύμονα, σπογγώδης.

Πλευμορραγὴς (ῥωγὴς ς), έος καὶ

Πλευμορρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ῥῆξιν τοῦ πλεύμονος (πνευμορραγίαν).

Πλεῦμος (ὁ), = Πλευμονία.

Πλευμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κατὰ τὸν πλεύμονα, πλευμονικός.

Πλεύμων, ονος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πνεύμων, (ὅθεν κοιν.) πλεμμόνι.

Πλεῦν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέειν.

Πλεῦνες, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέονες = Πλείονες.

Πλεύνως, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλεόνως = Πλειόνως.

Πλευρὰ [πνέω], ᾶς (ἡ). τὸ πλευρόν· τὸ κόκκαλον τῆς πλευρᾶς· (μτνμ.) τὸ πλαγινὸν μέρος ὁποιουδήποτε σώματος· πτέρυξ στρατεύματος· ὄχθη ποταμοῦ· καταβαθὸν φύλλου· (ἀριθμ.) ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου ἢ τριγώνου· (ἐκκλησ.) ἡ σύζυγος, (διότι) «ἐκ ἐλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ (τοῦ Ἀδὰμ ὁ θεὸς), καὶ ᾠκοδόμησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα,» Γρφ. «Πλευρᾶς πόνος,» Δσκρ. «Πεπονηκέναι τὴν πλευράν,» Ἀλθ. «Ἄλλος' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος,» Ἰλ. Ω. «Πλευραὶ νηός,» Ἀξ., τὰ πλαγινὰ, τὰ στραβόξυλα. «Ἡ κατὰ πλευρὰν κίνησις,» Πλ., ἡ πρὸς τὰ πλάγια, (ἴδε καὶ Πλευρόν).

†Πλευρὰξ, ἐπίρ. (Γλσ.) Κατὰ πλευρὰν, πλαγίως.

†Πλευριὰς, άδος (ἡ). Ἐπγρφ. ἀντὶ Πλευρά.

Πλευρίδιος, α, ον καὶ

Πλευρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς πλευρᾶς, πλαγινός.

Πλευρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλευρὰ, πλευράκι.

Πλευρὶς, ίδος (ἡ). τὸ κρέας τῶν πλευρῶν, (κοιν.) πλευριά.

Πλευρίτης, ου (ὁ). ὁ τῆς πλευρᾶς, πλαγινός.

Πλευριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων πλευρῖτιν, πλευριτωμένος. 2) ὁ ὠφελῶν εἰς τὴν πλευρῖτιν, (Γαλην.).

Πλευρῖτις, ίδος (ἡ). θηλ. τοῦ Πλευρίτης, ‖. (εὐσ. ἐνν. νάσης) πόνος (φλόγωσις) τῆς πλευρᾶς, (κοιν.) πλευρὸν, πλευρίτης, πλευρίτωμα. «Οὐ πᾶσαν δύνην πλευρᾶς πλευρῖτιν ὀνομάζεσθαι,» Ἀλέξ. Τραλλ.

Πλευρογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (δημιουργηθεὶς) ἐκ πλευρᾶς.

Πλευροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πλευρᾶς, ὅμοιος μὲ πλευράν.

Πλευροειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (εἷς σχῆμα) πλευρᾶς.

Πλευρόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πλευρᾶς, ἐκ πλαγίου.

Πλευροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (κτυπῶ ἢ τρυπῶ) τινα εἰς τὰς πλευράς, τοῦ σχίζω ἢ τοῦ τσακίζω τὴν πλευράν.

Πλευρὸν (τὸ), σπνττ. ἀντὶ Πλευρά. «Βάλλεται τοξεύμασι τὰ πλευρὰ,» Ἡρ., Πλ. «Πλευρὸν νεώς,» Σοφ. «Τὰ τῆς Κύπρου πλευρὰ,» Εὐς., τὰ πλάγια, (κοιν.) ἡ πλεύρα τῶν παραλίων βαθῶν. «Πλευρὰ τοῦ ἓξ ὁ δύο καὶ ὁ τρία,» Νεμέα., (Γαλλ.) les facteurs.

Πλευρότρωπος (ὁ, ἡ). ὁ τρωθεὶς (τραυματισθεὶς) τὴν πλευράν.

Πλευροτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν, τρυπῶν) τὰ πλευρά. «Κέλαδος—,» Ἐπγρ., ὁ τοῦ πετεινοῦ κτυποῦντος μὲ τὰς πτέρυγάς του τὰς πλευράς του ὅταν φωνάζῃ.

Πλευροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἀναφυεὶς) ἐκ τῆς πλευρᾶς.

Πλεύρωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πλευρόν.

Πλεύσεαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλεύσῃ, σ' ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Πλέω.

Πλευσιμος, η, ον. Ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον.

Πλεῦσις, εως (ἡ). τὸ πλέειν, πλεύσιμον.

Πλεύσομαι ᾖ Ἀττ. Π. Πλευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Πλέω.

Πλευστέον, θετ. τοῦ Πλέω.

Πλευστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) διὰ πλεύσιμον. «Οὖρος—,» Θκρ.

Πλευστικῶς, ἐπίρ. Ἐπιτηδείως πρὸς πλεῦσιν. «Πλ. ἔχω,» Ἄρστ., ἔχω διάθεσιν ἢ προθυμίαν νὰ πλεύσω.

Πλέω [συγγ. τῷ Φλέω], Μ. πλεύσομαι καὶ Ἀττ. πλευσοῦμαι (ἀόρ. Ἔπλευσα, πρκ. Πέπλευκα ᾖ πθ. Πέπλευσμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπλεύσθην καὶ τὸ θετ. Πλευστέον). Ταξειδεύω μὲ πλοῖον, ἀρμενίζω· κολυμβῶ· (μτφρ.) κλονοῦμαι, κυμαίνομαι (ς). «Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ τὸν ποταμὸν μὲν οὐ δύνανται πλέειν,» Ἡρ. «Ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδον αὐτὴν (τὴν νῆσον) πλέουσαν,» αὐτ. «Δένδρεα.. αὖα πάλαι, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς,» Ὀδ. Ε. (καὶ πρὸς αἰτ.) «Κωλύειν αὐτοὺς τὴν θάλασσαν πλεῖν,» Ξεν. (καὶ προθετ.) «Ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσιον,» Θκρ. «Εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε,» Θκδ. (ἢ γεν.) «Ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου,» Ξεν. (καὶ ἐπίρ.) «Ἔπλει εὐθὺ τοῦ Ἴστρου,» Ἡρ. (καὶ πθ.) «Τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου,» Ξεν., τοῦ διανυσθέντος.

Πλέω, κατὰ κρσ. καὶ συγκ. ἀντὶ Πλέονα, πλθ. σύθ. τοῦ Πλέων = Πλείων.

Πλέῳ, γεν. καὶ

Πλέῃ, δοτ. ἑν. ἢ ὀνμ. πλθ. τοῦ Πλέως.

Πλέων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πλείων, συγκρ. τοῦ Πολύς.

Πλέων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ Πλέω.

Πλέως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πλέος, πλήρης κτλ.

Πλήγανον (τὸ), [πλήσσω]. ῥαβδὶ διὰ κτύπημα.

†Πληγὰς, άδος (ἡ), Γλσ. δρέπανον. 2) (πλθ.) Πληγάδες, Π. ἀντὶ Συμπληγάδες (πέτραι).

†Πληγενὴς [πέλας, γίνομαι], έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀδελφὸς (ἀδελφὴ) ἀπ' ἄλλον πατέρα ἢ ἄλλην μητέρα.

Πληγὴ (ἡ), [πλήσσω]. κτύπημα· ξυλιὰ τραῦμα· (μτφρ.) μέγα δυστύχημα, συμφορὰ θεήλατος, ἀφανισμὸς στρατεύματος, πανοῦκλα, κτλ. «Πᾶσα πληγὴ διαιρετικὸν ἐσ.ν ἢ θλαστικὸν,» Ἄρστ. «Πληγὰς ἐμβάλλειν (λαμβάνειν, ἐντείνειν, καταφέρειν, πλήττεσθαι, τύπτεσθαι),» Ξεν. Ἀν. «Κοπίδος ἢ ξίφους πληγὴ,» αὐτ. «Πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω,» Αἰσχλ. «Κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε,» Πλ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) «Διαρρήσεται πολλὰς (ἐνν. πληγὰς),» Γρφ., (κοιν.) πολλαῖς θὰ φύγῃ (καὶ πρὸς γεν. μτνμ.) «Πληγὴ τῆς ὄψεως,» Γργ., τύφλωσις. (καὶ μτφρ.) «Ἔτι μίαν πληγὴν ἐπάξω ἐπὶ Φαραὼ καὶ ἐπ' Αἴγυπτον,» Γρφ. «Δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ,» Σοφ.

Πληγῆναι, πθ. ἀόρ. σ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλήσσω.

Πλῆγμα (τὸ), = Πληγὴ, κτύπημα, τραῦμα, κέντημα. «Σφηκὸς—,» Ἄρστ., (συγκ. τῷ Πλίγμα).

Πλιγμὸς (ὁ). ἀποπληξία.

Πλήγνυμι, σπν. ἀντὶ Πλήσσω, (ὅθεν τὸ σύνθ. Ἐκπλήγνυμι).

Πληγόω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. ἀντὶ Πλήττω, τιτρώσκω, τραυματίζω.

Πλῆθεν, Δίολ. ἀντὶ Ἐπλήσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἐμπλημι.

Πληθοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει πλήθους.

Πληθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πλῆθος, πληθύνω, πολλαπλασιάζω.

Πλῆθος [πλήθω], εος-ους (τὸ). ἄθροισμα πολλῶν πρσ. ἢ πραγμ., πολὺς ἀριθμὸς, μεγάλη ποσότης· σωρὸς, λαὸς, ἡ (ἐνάρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρ.) ὁ κοινὸς λαὸς, οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, ὁ ὄχλος (καὶ ὡρισμένως ὡς πολιτικὸν σῶμα) ὁ δῆμος· (ἐν γέν.) ποσότης· (ἐπὶ τόπ.) ἔκτασις, μέγεθος. (ἰατρ.) = Πληθώρα, Πλησμονή. » Πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων, « Αἰσχλ. » Τῆς σῆς δυνάμεως τὸ πλῆθος ψῆς εἶναι, « Ξεν. » Χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν, « Ἄρστ. » Πλήθει ἀναριθμήτους, « Ἡρ. » Δακρύων πλῆθος, « Συν. (καὶ ἐπὶ τόπ.) » Ὅρος πλήθει μέγιστον, « Ἡρ. » Πεδίον πλῆθος ἄπειρον ἐς κάτοψιν, « αὐτ. » Ἔρημος ἐοῦσα πλῆθος ἑπτὰ ἡμερέων ὁδοῦ, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ χρόν.) » Χρόνου πλῆθος ὀκτὼ μῆνες, « Ξεν. » Ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, « Ἄρστ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ πλῆθος οἴονται, « Θκ. » Τὸ δὲ πλῆθος αὐτέων ἔσαν θωρακοφόροι, « Ἡρ., οἱ περισσότεροι. » Τὸ μὲν πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τῆς τυραννίδος εὐδέν τι θαυμάζω· μάλα γὰρ ὁ ὄχλος μοι δοκεῖ δοξάζειν κτλ., « Ξεν. » Πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἤγαγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον, περὶ ὧν ἤκουσι, « Θκ., εἰς τὸν δῆμον. » Τέτταρα μέν ἐστι μέρη μάλιστα τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν, « Ἄρστ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ὡς πλήθει, » Ὡς ἐπὶ (τὸ) πλῆθος. » Ὡς γε κατὰ πλῆθος, « Πλάτ., Θεαγ., = Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν γένει.

†Πληθοχορεία (ἡ), Γλσ. χορὸς διεξοδικὸς ἢ πολυάνθρωπος, ἐκ τοῦ

†Πληθόχορος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ χορεύων πολὺ ἢ μὲ πλῆθος.

†Πληθόχωρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ χωρῶν πλῆθος, εὐρύχωρος.

Πληθρίον (τὸ), [ῑ], τιμόνι πλοιαρίου (βάρκας)· κουπὶ μεγάλον τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται τὰ μικρὰ πλοῖα ὡς τιμόνι, (κοιν.) μπάϊνα, (παρβλ. Πλῆκτρον).

Πληθυντικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πληθύνειν (αὐξάνειν, πολλαπλασιάζειν κτλ.). » Πληθυντικὸς ἀριθμὸς, « Γρμτ., ὁ ἐμφαίνων πλῆθος (πολλά).

Πληθυντικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, εἰς τὸ πληθυντικόν. » Ἀθῆναι γὰρ λέγονται πληθυντικῶς ἡ μία πόλις, « Σξτ.

Πληθύνω, Μ. υνῶ. Αὐξάνω τι εἰς πλῆθος, πολλαπλασιάζω, (ᾗ π.θ. ἢ ἀμτβτ.) πολλαπλασιάζομαι, (κοιν.) πληθαίνω· (ἐνίοτε ἀμτβτ.) εἶμαι παραπολὺς (ὑπερβολικὸς), πλεονάζω. » Οὕτω γὰρ σώζεται ᾗ πληθύνει μᾶλλον (τὸ ἔλαιον), « Θφρ. » Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον, « Ἡρωδ. » Εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς, ὡς ἐπλήθυνον λόγοι, « Αἰσχλ., καθὼς ἔλεγον πολλοί. (καὶ π.θ.) » Ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι (κατ' ἄλλ. πληθύομαι), « Αἰσχλ., βιάζομαι καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ἔχω πολλὰς αἰτίας. » Δῆμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύνεται; « αὐτ., πρὸς ποῖον μέρος εἶνε ἡ πλειονοψηφία τοῦ (χειροτονοῦντος) δήμους » Μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται, « Ἄρστ.

Πληθὼς, ὼς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλῆθος (κυρ. ἀνθρ.), λαός. » Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς, « Ἰλ. Β.

Πληθυσμὸς (ὁ), τὸ πληθύνειν ἢ πληθύνεσθαι, πολλαπλασιασμὸς, αὔξησις εἰς πλῆθος· περίσσευσις, ἀφθονία.

Πληθύω (καὶ μσ.) -ῦομαι, Μ. ύσω, -ύομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω πλῆθος (ἀφθονίαν) ἀπό. (χωρὶς πτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι πλῆθος (παρὰ πολὺς), αὐξάνω, πληθαίνω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. » Ἐπεὰν πληθύῃ (καὶ μσ. πληθύεσθαι ἄρχηται) ὁ Νεῖλος, « Ἡρ. » Ἀγορῆς πληθυούσης (ἄλλ. γρφ. πληθούσης), « αὐτ., » Νεκρῶν πληθύει πέδον, « Εὐρ. » Παιοὶ τοσοῦτ δὲ πληθύεις, « Σοφ. Ὁ πληθύων χρόνος, « αὐτ., ὁ πολὺς, τὸ βαθὺ γῆρας. » Ὁ πληθύων λόγος, « Σοφ., ἡ κοινοτέρα φήμη.

Πλήθω (παρτ. Ἔπληθον καὶ Π. πρκ. [ἐντὶ ἐνς.] Πέπληθα καὶ πλέον οὔ), [συγγ. τῷ Φλέω]. Εἶμαι πλήρης (γεμάτος [καὶ ἐπὶ ποτ.] πλημμυρισμένος), (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἔχω πλῆθος ἀπό. » Πλήθει νεκύων ῥέεθρα, « Ἰλ. Φ. » Δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, « Πλ. » Ὁμβρῳ χειμερίῳ πλήθων, « Ἡσ. » Κρήνην ὕδατι πεπληθυῖαν, « Θκρ. » Κελέβεσιον.. μέλιτος πεπληθὲς, « (Ἀντίμαχ. παρ') Ἀθ. » Σαλήνη πλήθουσα, « Ἰλ. Σ., ἡ πανσέληνος. » Πληθούσης ἀγορῆς, « Ἡρ., ὅταν ἦνε πλήρης ἡ ἀγορά, (ὅηλ.) περὶ τὰς 9—10 πρὸ μεσημβρ. » Πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι, « Φερεκρ. » Πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, « Ακ. 2) (μτγν. μτβτ.) ἀντὶ Πίμπλημι, γεμίζω. » Πλήθει δ' αὐτε κύπελλα βοῶν γλάγος, « Ὀππ. (καὶ πθ.) » Κρηναῖαι ἁμάραι πλήθοντο ῥαῖσιν, « Ἀπλλν. » Νεκρῶν πλήθει θ' ἁλὸς μέγα χεῦμα, « Κόϊντ.

Πληθώρα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πλῆθον (γεμάτον)· κόρος, πλησμονή· (ἰατρ.) πλῆθος ὑγρῶν (αἵματος). » Ἀγορῆς πληθώρη, « Ἡρ., = Ἀγορὰ πλήθουσα. » Εὐπρεπείης οὐκ ἔζιν ἀνθρώποισι οὐδεμίη πληθώρη, « αὐτ.

Πληθωρίω-ῶ ᾗ Πληθωρίομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Πλήθω, πλημμυρῶ.

Πληθώρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πληθώρα.

†Πληθωρία (ἡ), νλγ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πληθώρα.

Πληθωριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (πάσχω) πληθώραν.

Πληθωρικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς πληθώραν (αἵματος κτλ.).

Πληΐας, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλειάς.

Πληκτέον, θετ. τοῦ Πλήττω.

Πληκτὴρ (ὁ), = Πλῆκτρον.

Πλήκτης, ου (ὁ), ὁ πλήττων (κτυπῶν) ἢ συνειθίζων νὰ πλήττῃ (νὰ κτυπᾷ, νὰ δέρνεται), φιλόνικος (μεταφ.) ἀγαπῶν νὰ ἐγγίζῃ (νὰ πληγώνῃ) μὲ τὴν γλῶσσάν του, φιλοκατήγορος. » Ἴλιον ὀξὺν καὶ πλήκτην, « Πλ. » Πλήκτην ἄνεμον καὶ κινητικὸν ταραχῆς τὸν ἄκρατον, « αὐτ.

Πληκτίζομαι, Μ. ισομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. γεν.) Μαλόνω (Δέρνομαι.) μετά τινος, φιλονεικῶ· (μτγν. ἐπὶ παιγν. ἐρωτ.) = Διαπληκτίζομαι. 2) (χωρὶς πτ.) κτυπῶ τὸ στῆθός μου (ἀπὸ λύπην), κτυπιοῦμαι, δέρνομαι. » Κόμην τίλλουσα γόῳ πληκτίζετο μήτηρ, « Ἔπγρ.

Πληκτίζω, Μ. ισω. Εἶμαι ὀλίγον πλήκτης (πληκτικός).

Πληκτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πλήττειν· (μτφρ.) δηκτικός, ἐγγιστικός, ἢ κάμνων ἐντύπωσιν, ἐγγίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει, (παρβλ. Κμστικός)· (ἀπὸ σημ.) βαρὺς, κτυπῶν εἰς τὸ κεφάλι.

Πληκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πληκτικόν· εὐστόχως, δηκτικῶς.

Πληκτισμὸς (ὁ), τὸ πληκτίζεσθαι, ὅ απλήκτισμὸς· ἐπίπληξις.

Πληκτίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πλήκτης.

†Πληκτὸς, ἡ, ὀν. Πεπληγμένος, κτυπημένος.

Πλῆκτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ πλήττειν (κτυπᾶν), μάστιξ· κεντρί· σαμάκι (ψάλλιον πλῆξες, τεῖς πλήκτροις ἐκ θαλάττης τοὺς ἰχθῦας ἀναπῶντες, « Ν. Γργ.) · τὸ ὀπίσω μεγάλον νύχι τοῦ πετεινοῦ καὶ ἄλλων πτηνῶν (« Ἐγὼ δὲ τοῖς μὲν γαμψωνύχοις καὶ πτητικοῖς ἄχρηστα τὰ πλῆκτρα, « Ἄρστ.)· εἶδος κωπιοῦ (ὅταν φθυάρῃμε τὸ ὁπίσω ἀκρον. νήθ.) τὸ δοξάρι τῆς λύρας, τὸ (Τουρκ.) γιζιάπε τοῦ τσιμπουριοῦ κτλ. » Κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ, « Εὐρ. » Πλῆκτρον κερατινοῦ, « Ὑδρ., ἡ βολή.

Πληκτροποιητικὸς, ἡ, ὀν, (ᾗ ἐπιρ.) -ικῶς. Πληκτροποιοῦ ἴδιος, ||. » Πληκτροποιητικὴ, = Πληκτροποιία.

Πληκτροποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πληκτροποιοῦ.

Πληκτροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων πλῆκτρα (τῆς λύρας κτλ.).

Πληκτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἁρματωμένος μὲ) πλῆκτρον.

Πλήκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πλήκτης. » Νάρθηκα κραταιφῶν πλήκτορα νηπιάχων, « Ἔπγρ.

†Πλῆμα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Πλῆρωμα, (ὀθ.

Πλημάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Πλημμυρῶ.

Πλήμη (ἡ), απν. ἀντὶ Πλήσμη, πλημμύρα (παλιββρίας) κτλ.

Πλημμέλεια (ἡ), [πλημμελὴς]. (κατὰ λέξ.) λάνθασμα εἰς τὸ ψάλσιμον, ἐκμέλεια, παραφωνία· (ὀθ. μτφρ.) σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας, λάθος ἀπὸ ἀμέλειαν, παράπτωμα. » Μεγαλόψυχίη, τὸ φέρειν πρᾴως πλημμέλειαν, « (Δημκρ. περιφ.) Σιδ.

Πλημμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Κάμνω λάθος εἰς τὸ ψάλσιμον (εἰς τὸ μέλος), ψάλλω παρὰ κανόνας· (ὀθ. συνήθ. μτφρ.) σφάλλω ἀπὸ ἀμέλειαν (εἰς ἀπροσεξίας), πταίω, ἁμαρτάνω. » Πλημμελοῦσιν εἰς τὸ ἱερὸν, « Δμ. » Εἰ δέ τι πλημμελοῦντα παρὰ τὰ ἐπισταλμένα λαοῖσιν, « αὐτ. ||. (πθ.) γίνομαι πλημμελῶς (παρὰ τὸ προσῆκον)· βλάπτομαι, ἀδικοῦμαι, ζημιοῦμαι. » Κατ' οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν πεπλημμελημένοι, « Δμ. » Ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν τὸν θεὸν πλημμελούμενον, « αὐτ.

Πλημμέλημα (τὸ)· τὸ πλημμελῆσαι, σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας (ἀπὸ ἀμέλειαν), παρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτωμα· (ἐνίοτε) ἱκανοποίησις· (εἰς τὸν Ἰσκρ. Παναθ.) κέρδος ἄδικον, πλεονέκτημα.

Πλημμελὴς [πλὴν, μελος], ἐος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ῥυθμὸν), ἐκμελής· (ὅθ. συνήθ. μτφορ.) ἐσφαλμένος, ἄτακτος, ἀνάρμοστος· παρατράγῳδος. (μὲ δοτ.) βλαπτικός. »Βίος —,« Πλ. »Κωμῳδία—,« Συν., ἡ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς δραματικῆς τέχνης. »Τὸ πλημμελὲς—,« Λξ., ἀντὶ Ἡ πλημμέλεια ἢ Πλημμέλημα. »Καὶ γὰρ ἂν πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα,« Πλάτ.

Πλημμέλησις, εως (ἡ). τὸ πλημμελεῖν, πρᾶξις πλημμελήματος.

Πλημμελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλημμέλεια.

Πλημμελῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον πλημμελῆ (ἐσφαλμένον, παρατράγῳδον), παρὰ κανόνας, ἀτάκτως, ἀναρμόστως. »Τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ῥέοντα, ᾗ πολλὴν τῆς χώρας φθείροντα,« Στρβ.

†Πλήμμη (ἡ), =Πλήσμη.

Πλημμύρα ἡ (ὀρθότ.) Πλήμμυρα (ἡ), [πλήμη], φαύσκωμα (ξεχείλισμα) τῆς θαλάσσης εἰς τὰς παλιῤῥοίας· (ἐν γέν.) πλῆθος (πλημμύρισμα) ὑγροῦ, (ὅθ. ἰατρ.) πληθώρα (μτφορ.) »Κακῶν—,« Σξτ.

Πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (Ξεχειλνῶ) σὰν τὸ ποτάμι ἢ τὴν θάλασσαν, πλημμυρίζω· (ἐν γέν.) =Πλήθω, εἶμαι γεμάτος. »Ἦν πλημμυρῇ (ὀρθότ. πλημμύρῃ) ἡ κύστις,« Ἀρετ.

†Πλημμυρία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πλημμύρα.

†Πλημμυρίζω, Μ. ίσω, =Πλημμυρέω.

Πλημμυρὶς, ίδος (ἡ), =Πλημμύρα, πλημμύρισμα.

†Πλημμυρὸς, ὰ, όν. Πλημμυρισμένος. (εἰς τὸν Ἡσύχ. ὅπου καὶ μόνον εὕρηται, εἶνε πιθανώτερον μτχ. τοῦ

Πλημμύρω, Μ. υρῶ, ὀρθότ. τοῦ Πλημμυρέω. »Πλημμύροντος δὲ τούτου κατὰ τὰς τῶν χιόνων τήξεις,« Στρβ. (ᾗ μσ.) »Ὅταν Εὐφράτης μέγα πλημμύρηται,« Χρσμ. Σιβ.

Πλήμνη (ἡ), [πλήθω], ἡ τρύπα τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης ὅπου ἐμβαίνει ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος. »Πέτοντο δ' ἅρματα, ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτεύν,« Ἡσ.

Πλημνόδετον (τὸ). τὸ σίδηρον τὸ ὁποῖον συνδέει τὰς κνήμας τοῦ τροχοῦ μὲ τὴν πλήμνην.

Πλημοχόη (ἡ), [πλήμη, χέω], ἀγγεῖον πήλινον (ἄλλ. Κοτυλίσκος) τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων (ἥτις καὶ ὠνομάζετο διὰ τοῦτο Πλημοχόαι).

Πλήμυρα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Πλημμύρα κτλ.

Πλὴν [πλέον], ἐπίῤ. ἢ πρόθ. Ἐκτὸς, παρεκτὸς· ἔξω (παρὰ) μόνον· ὅμως, (Γρφ.) λοιπόν. (πρὸς γεν.) »Πλὴν Λαοδάμαντος,« Ὁδ. Θ. »Πλὴν γε Θουφράστου μόνου,« Ἀρστ. (ᾗ πρὸς ὀνμ.) »Πλὴν οἵπερ συνεδείπνουν,« Ξεν. »Οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ,« Ἀρστ. »Πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτὰς πλὴν (ἄλλ. πλὴν οὐχ) οἱ τύραννοι,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ) »Ἕδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ ἔφοροι ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων,« αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ.) »Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἴδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν,« Σοφ. »Ἅπαντα μᾶλλον, ποίει με πλὴν ἄνθρωπον,« (Μενανδρ. παρὰ) Στβ. (καὶ πρὸς δοτ.) »Οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖς λέγειν,« Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Οὐκ ἔσθ' ὅ,τι χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς ἐξαμαρτάνειν,« Πλ. »Ἅπαντα πλὴν κοιρανεῖν,« Αἰσχλ. »Τί οὖν ὑπόλοιπον πλὴν βοηθεῖν;« Δμ. (ᾗ κατ' ὀρθ.) »Πλὴν Ἀπολλωνίδης τίς ἦν,« Ξεν. »Πλὴν ἔγνωκα τίνος ποιεῖς χάριν,« Ἐπγρ. »Πλὴν τοὺς πατέρας ἡμῶν προείλετο Κύριος ἀγαπᾷν αὐτούς,« Γρφ. »Πλὴν ᾗ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν,« αὐτ. »Πολλὴ στρατιὰ, πλὴν ἄπειρος μάχης,« Ἡρ. (ᾗ μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) »Πλὴν ἀλλὰ,« »Πλὴν εἰ,« »Πλὴν εἰ μὴ,« »Πλὴν ἢ,« »Πλὴν ὅμως,« »Πλὴν ὅτι (ὅσον παρόσον), (καὶ πρὸς ὑποτ.) »Πλὴν ἂν (ἐὰν, ἐὰν μὴ), κτλ.

Πληνόδιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πλανόδιος.

Πλῆντο, Π. ἀντὶ Ἐπέπληντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Πίμπλημι, ἢ 2) τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Πελάζω.

Πλήξ [πλήσσω], πληγὸς (ὁ), =Βουπλὴξ, βούκεντρον.

Πλήξιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (κεντῶν, κτυπῶν, [ἐπμ.] δαμάζων) τοὺς ἵππους, καλὸς (ἐπιτήδειος) ἱππεύς.

Πλῆξις, εως (ἡ). τὸ πλήττειν, κτύπημα.

Πληρέω-ῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Πληρόω.

Πλήρης [πλέος], εος-ους (ὁ, ἡ). γεμάτος· χορτάτος· (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρισμένος· (μτνμ.) σωστὸς, ἐντελής· (μὲ γεν.) »Πλῆρες μέλιτος,« Θκρ. »Πλήρεις θυμοῦ,« Γρφ. (καὶ ἀπλ.) »Ἐπεὰν πλήρης γένηται ὁ ποταμὸς,« Ἡρ. »Ἐπειδὰν πλῆρες ᾖ τὸ θέατρον,« Ἰσκρ. »Πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου (τῆς σελήνης),« αὐτ. (ὅθ.) »Πλήρης μὴν,« Σχλ., ὁ ἔχων 30 ἡμέρας, (ἀντίθ. τῷ Κοῖλος). »Πλήρει χειρὶ,« Λξ., ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, (Γαλλ.) à pleines mains. (καὶ μτνμ.) »Τέσσερα ἔτεα πλήρεα,« Ἡρ. »Ἐπεὰν θηεύμενοι ἔωσι πλήρεες,« αὐτ., χορτάσουν βλέποντες, ἰδοῦν καλὰ καλά. ||. (τὸ οὐδ. ὑπερθ.) Πληρέστατα, ἐπίῤ. Ἐντελέστατα, (Γαλλ.) complètement.

Πληροσέληνος (ὁ, ἡ), =Πανσέληνος. »Νὺξ —,« ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου. || (οὐσ.) Πληροσέληνον (τὸ), ἡ πανσέληνος.

Πληρότης (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τι πλῆρες, πλησμονὴ, ἐντέλεια· ἀφθονία.

Πληρούντως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐντελῶς.

Πληροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πείθω ἐντελῶς, καταπείθω, (κοιν.) γεμίζω τὸν νοῦν τινος, ἀποδεικνύω πληρέστατα. ||. (συνήθ. εὔχρ. τὸ μσ, ἢ πθ.) πείθομαι ἢ εἶμαι πεπεισμένος ἐντελῶς περὶ (κατὰ λεξ. ἐπῆρα πλῆρες τὸ μέτρον) τινος πράγματος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀποδεικνύομαι πληρέστατα. »Περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,« Γρφ.

†Πληροφόρημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πληροφορίας, κάθε τι περὶ τοῦ ὁποίου εἶνέ τις πληροφορημένος.

Πληροφόρησις, εως (ἡ), τὸ πληροφορεῖν, πλήρωσις.

†Πληροφορία (ἡ). πλήρης πεποίθησις, ἐντελὴς ἀποδοχὴ, βεβαιότης.

Πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πλῆρες, γεμίζω· (ἰδιαιτ.) ἐμβάζω εἰς τὸ πλοῖον τοὺς ἀναγκαίους ναύτας (ἴδε Πλήρωμα), τὸ ἁρματόνω· (μτνμ.) χορταίνω· (ἐπὶ ζ.) ἐγγαστρόνω· (ἐπὶ ἀριθμ.) ἀναπληρῶ· (μτφορ.) εὐχαριστῶ τὸ πάθος (τὴν ἐπιθυμίαν) μου· ἀποδίδω (ἐκπληρῶ) καθῆκόν τι, (ὅθ. κοιν.) πληρόνω· (ἐν γέν.) ἐκτελῶ, (καὶ πθ.) ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) »Εἴκοσι ταλάρους πληροῖ τυροῦ,« Θκρ. »Ἐπλήρωσαν ναῦς ἑξήκοντα,« Ἡρ. (καὶ μσ.) »Μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο,« Λξ. (καὶ μτνμ.) »Πληροῦν τὴν βουλὴν,« Λξ., εἶναι μέλος της. »Ἑπταετὴς δ' ὢν (ὁ ὀρεὺς) καὶ πληροῖ,« Ἀρστ. (καὶ πθ.) »Καὶ θῆλυς δ' ὀρεὺς ἐπληρώθη,« αὐτ. (καὶ μτφορ.) »Θκνῶν, τροφεῖα πληρώσει χθονί,« Αἰσχλ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) »Ἡ ὁδὸς πληροῖ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον,« Ἡρ., τὸν γεμίζει· (ᾗ πθ.) »Πολλοὶ ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ,« Εὐρ., συνήχθημεν. (καὶ τρπ.) »Καὶ ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν (ἡ γραφὴ),« Γρφ.

Πλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς πλήρωσιν (γέμισμα), συμπλήρωμα, ἀναπλήρωμα (»Πόλεως —,« Ἀρστ. »Ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς,« Γρφ. »Ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν,« αὐτ.)· (ἰδιαιτ.) ἡ ὁλότης τῶν ναυτῶν ὅσοι χρειάζονται εἰς ἓν (κυρ. πολεμ.) πλοῖον, (Τουρκ.) ὁ ταΐφας, Γαλλ.) l'equipage (»Καὶ ἀπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν νεῶν ἐκήρυξε βοηθεῖν ὅσοι ἐλεύθεροι εἶεν,« Ξεν.)· (συνκδχ.) πλοῖον ἔχον τοὺς ἀπαιτουμένους ναύτας ᾗ στρατιώτας, (Ἰταλ.) ἁρμαμέντο (»Καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες, ἅτε ᾗ πλείους [πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα, τῶν ἄλλων ἀπὸ δύο πληρωμάτων μαχομένων],« Ακ.)· τὸ ἀνάλογον τῆς συνεισφορᾶς ἑκάστου τῶν συμμάχων πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ὅλου στρατεύματος ἢ στολῆς, (Γαλλ.) le contingent (»Ἐστρατεύοντο δὲ οἵδε: Λακεδαιμόνιοι, ἑκκαίδεκα νῆας παρεχόμενοι· Κορίνθιοι δὲ, τὸ αὐτὸ πλήρωμα παρεχόμενοι τὸ ᾗ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ,« Ἡρ.)· ἀριθμὸς πλήρης (ἐντελὴς), ποσότης ὡρισμένη· ἄθροισμα (ὁλότης) διαφόρων ποσοτήτων. »Λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς.. Πρυτανεῖα, μέταλλα κτλ. Τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίνεται ἡμῖν,« Ἀρστ. »Ὀγδώκοντα ἔτεα ζόης πλήρωμα ἀνδρὶ μακρότατον πρόκειται,« Ἡρ. (ὅθ.) »Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου,« Γρφ., ἔφθασεν (ἐπληρώθη) ὁ προωρισμένος χρόνος. 2) Π. ἀντὶ Πλήρωσις, γέμισμα. »Λαομεδόντιε παῖ, Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν,« Εὐρ.

Πλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πληρόω, γέμισμα, χόρτασμα· (ἰδιαιτ.) ἐφοδίασμα τοῦ πλοίου μὲ τοὺς ἀναγκαίους ναύτας·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἰατρ.) ἀναπλήρωσις τῶν ἐξηντλημένων δυνάμεων τοῦ σώματος· (μτφορ.) συμπλήρωσις (ἀριθμοῦ)· ἐκπλήρωσις (χρέους, καθήκοντος)· (ἐν γέν.) ἐκτέλεσις.

Πληρωτέον, θετ. τοῦ Πληρόω.

Πληρωτής, οῦ (ὁ). ὁ πληρῶν (γεμίζων), (συνήθ. μτφορ.) ἐκπληρωτής· ἐκτελεστής· (ἰδιαιτ.) »Ἐράνου—,« Δμ., ὁ συνάζων τὸν ἔρανον, (ἄλλ.) Ἐρανάρχης.

Πληρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς πλήρωσιν (γέμισμα, ἀναπλήρωσιν)· (ἰδιαιτ. ἰατρ.) ὁ συντελῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πρώτης εὐσαρκίας τοῦ ἀναῤῥωσθέντος ἀσθενοῦς, θρεπτικὸς, δυναμωτικός.

Πλησαίατε, Ἰων. ἀντὶ Πλήσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Πίμπλημι.

Πλησία, ἴδε Πλησίος.

Πλησιάζω ᾖ (μσ. σπν. καὶ μτγν.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ὑπάγω ἢ Εἶμαι πλησίον τινὸς, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα) ζυγόνω· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἔχω σχέσιν (φιλίαν, οἰκειότητα) μετά τινος, συγνάζω εἰς αὐτόν, τὸν συναναστρέφομαι· (ἰδιαιτ.) εἶμαι μαθητὴς ἢ ὀπαδὸς τοῦ· (ἐπὶ γυν.) συνουσιάζομαι, (μὲ δοτ.) »Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πεπλησιακὼς, πλὴν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικὸς,« Ἰσκρ. (ᾖ μτφορ.) »Δικαιοτέρους ἐποίει τοὺς πλησιάζοντας,« Ξεν., ὅσους τὸν συνανεστρέφοντο, τοὺς μαθητάς του. »Γιγνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς,« Ἰσκρ. 2) (σπν. μτβτ.) φέρω πλησίον. »Δι' ὄχλου διάγειν (τὸν ἵππον) ᾖ παντοδαπαῖς ὄψεσι.. πλησιάζειν,« Ξεν.

Πλησιαίτατα, ἐπίῤ. ὑπερθ. τοῦ Πλησίον, πλησιέστατα, [ἐκ τοῦ

Πλησιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πλησιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πλησίος, πλησιέστερος. ||. (τὸ οὐδ.) Πλησιαίτερον ἐπίῤ. ἀντὶ -

Πλησιαιτέρω, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ Πλησίον, πλησιέστερον.

Πλησίαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς ἁλὸς (τῆς θαλάσσης), παραθαλάσσιος. ||. (οὐσ.) »Πλησίαλον (τὸ),« Ἀθ., τὸ παράλιον, τὸ παραθαλάσσιον.

Πλησίασις, εως (ἡ), =Πλησιασμός.

†Πλησίασμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλῆσμα.

Πλησιασμὸς (ὁ). τὸ πλησιάζειν, πλησίασμα· (μτνμ.) σχέσις, οἰκειότης· συναναστροφή· συνουσία.

Πλησιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πλησιάζων, πελάτης, πρόσοικος.

Πλησιαστὸς, ἡ, όν, Σχλ. Ὁ πλησιασθεὶς ἢ δυνάμενος πλησιασθῆναι, προσιτός.

Πλησίγναθος (ὁ, ἡ), Π. [πίμπλημι, γνάθος]. ὁ γεμίζων τὸ στόμα (τὰ μάγουλα). »Ἄρτος—,« Ἀθ.

Πλησιέστατα, ἐπίῤ.=Πλησιαίτατα, [ἐκ τοῦ

Πλησιέστατος, η, ον, =Πλησιαίτατος.

Πλησιέστερος, η, ον, =Πλησιαίτερος.

†Πλησίμοχθος (ὁ, ἡ), Π. [πίμπλημι, μόχθος], =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τλησίμοχθος.

Πλησιογείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον κατοικῶν (ἄμεσος) γείτων.

;Πλησιόθεος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὸν θεὸν, πλησίον τοῦ θεοῦ.

Πλησίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πλησίον, πρόσοικος.

Πλησίον, ἐπίῤ. ἴδε τὸ ἐπμ.

Πλησίος [πέλας], α, ον, (τὸ παρθτ. Πλησιαίτερος, -αίτατος καὶ Πλησιέστερος, -έστατος), Ἰων. Π. ὁ πλησίον τινὸς, γείτων, πρόσοικος κτλ. (μὲ γεν.) »Δώδεκα θάλαμοι πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι,« Ἰλ. Ζ. »Κρῆναι πίσυρες ῥέον πλησίαι ἀλλήλων,« Ὀδ. Ε (καὶ δοτ.) »Πλησίω ἀλλήλοισιν,« Ὀδ. Β. »Πλησίον τὸ Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ,« Ξεν. Ἐφέσ. »Εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκῆα κακὰ ἐς μέσον συνενείκαιεν, βουλόμενοι ἀλλάξασθαι τοῖσι πλησίοισι,« Ἡρ. ||. (τὸ οὐδ.) Πλησίον ᾖ (Π.) Πλησία, ἐπίῤ. =Ἐγγὺς, σιμὰ, κοντά. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) »Πλησίον τινὸς ἢ τινὶ γίγνεσθαι,« Λξ. =Πλησιάζειν. (συχντ. ἐνάρθρ.) »Ὁ πλησίον,« Λξ., κοντινὸς, σιμοτινὸς· γείτων, πρόσοικος· (τρπ.) φίλος, οἰκεῖος, σχετικὸς· συγγενὴς, ἐδικός· (ἐν γέν.) ὁ ἄλλος ὅμοιος, ὁμοφυὴς) ἄνθρωπος. »Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν,« Γρφ. »Τίς γέγονε πλησίον τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ,« αὐτ.

Πλησιότης, ητος (ἡ), τὸ πλησιάζειν, γειτνίασις, ἐγγύτης.

Πλησιοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος πλησίον ἢ ἐκ τοῦ πλησίον.

Πλησιόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος εἰς τὴν πλησίον χώραν, γείτων, συνορεύων, πρόσοικος. »Συνεβούλευον δὲ οἱ Λακεδ. τοῖσι Θηβαίοισι δοῦναι αὐτοὺς Ἀθηναίοισι πλησιοχώροισί τε ἐοῦσι, καὶ τιμωρέειν οὐ κακοῖσι,« Ἡρ. (ᾖ μὲ δοτ.) »Γέτας πλησιοχώρους ἐόντας τοῖσι Θρῃξί,« αὐτ. (καὶ ἐπὶ τόπ.) »Ἡ πλησιόχωρος (ἐνν. γῆ),« =Τὰ πλησιόχωρα.

Πλησίῤῥαγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου εἶνε πλήρεις αἱ ῥᾶγες. »Σταφυλὴ—,« Θ. Πρόδρ.

Πλῆσις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Πλήρωσις ἢ Πλησμονή. »Σίτων ᾖ ποτῶν—,« Ἀρετ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Πλῆσμα, πλήρωμα. »Τὴν ἔνδον αὐτοῦ πλῆσιν,« Δούκ., τὰ ἐντοσθιά 'του.

Πλησισέληνος (ὁ, ἡ), =Πλησιφαής. ||. (οὐσ.) Πλησισέληνον (τὸ), ἢ Πανσέληνος.

Πλησίστιος (ὁ, ἡ), [πίμπλημι, ἱστίον]. ὁ γεμίζων (φουσκόνων) τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου. »Ἄνεμος—,« Ὅμ., πρύμος, (Ἰταλ.) φρέσκος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ πλέων μὲ γεμάτα πανιά, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίῤ.) πρύμα· (μτφορ.) εὐδοκιμῶν, τυχηρός. »Πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φερόμενος,« Λκ.

Πλησιφαὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης φωτός. (κυρ.) »Σελήνη—,« Νόνν., ἡ Πανσέληνος. »Νὺξ—,« Λξ., ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου.

Πλησίφως, φωτος καὶ

Πλησίφωτος (ὁ, ἡ), =Πλησιφαής.

Πλῆσμα (τὸ). τὸ συντελοῦν πρὸς πλήρωσιν (γέμισμα, ἐγγάστρωμα), σπέρμα συλληφθὲν ὑπὸ τοῦ θήλεος.

Πλήσμη (ἡ), = Πλημμύρα, πλησμονὴ (κυρ. ὑγρῶν), (ὅθ.

Πλήσμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ προξενῶν πλήσμην (πλησμονὴν), χορταστικός. »Τῆς ἡδονῆς τὸ πλήσμιον,« Πλ., τὸ πολλὰ χορταστικόν.

Πλησμίως, ἐπίῤ. Π. μὲ τρόπον πλήσμιον, κατακόρως.

Πλησμονὴ (ἡ), [πίμπλημι]. ἡ κατάστασις τοῦ χορτάτου, κόρος· (ἐν γέν.) ἀφθονία. »Ἡσθίομεν ἄρτους εἰς πλησμονὴν,« Γρφ.

Πλησμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἐπιῤῥεπὴς εἰς) τὴν πλησμονήν. »Ταῖς τροφαῖς—,« Ἐπς. Θεαν., ὁ συνειθίζων νὰ τρώγῃ μέχρι πλησμονῆς. »Τὸ πλησμονικὸν τῆς ψυχῆς,« Γργ. Νύσσ., τὸ ἀψίκορον.

Πλησμονώδης, εος (ὁ, ἡ), ᾖ ἐπίῤ. -ωδῶς. Ὁ ἐπιφέρων πλησμονὴν, πλήσμιος· ὁ ἔχων διάθεσιν εἰς πλησμονὴν, ἀψίκορος, (Γαλλ.) blasé.

Πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω (μσ. [ἐνίοτε ἀντὶ πθ.] πρκ. Πέπληγα, καὶ πθ. Πέπληγμαι, ἀόρ. Ἐπλήγην καὶ [μτφορ. ᾖ εἰς τὰς συνθ.] Ἐπλάγην). Κτυπῶ (κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον)· πληγόνω· δέρνω· (συνήθ. μσ. καὶ πθ.) κτυπηοῦμαι· (μτφορ.) παθαίνω συμφοράν τινα, δυστυχῶ (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον), νικῶμαι κτλ. »Τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας,« Ὀδ. Χ. »Τὸν δ' ἐγὼ μέσα νῶτα πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν,« Ὀδ. Κ. (ᾖ μσ.) »Ῥάβδῳ πεπληγυῖα,« αὐτ. »Πεπληγὼς ἀεικέσι πληγῇσιν,« Ἰλ. Β. (ᾖ αὐτπθ.) »Πληξάμενος μηρὼ,« Ὅμ. »Ὁ δὲ, ὡς εἶδεν, ἀνακλαύσας μέγα, ἐπλήξατο τὴν κεφαλὴν,« Ἡρ. (καὶ πθ.) »Ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὁ μὲν πληγεὶς σιγᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσι,« Λξ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Ὁ πεπληγὼς τόπος,« Δσκρ. »Δρῦς ἢ πέτρη πληγεῖσα κεραυνῷ,« Ἡσ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ.) »Ἐξέπνευσε πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς,« Εὐρ. (ᾖ μτνμ.) »Πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν,« Γργ., νὰ τυφλωθῇ. »Πεπληγὼς τοὺς πόδας,« Γρφ., χωλος. (καὶ μτφορ.) »Πληγεὶς ἔρωτι,« Λξ. (καὶ ἀπολ.) »Πληγεὶς ἐγὼ τῷ λεχθέντι,« Πλ. »Συμφορῇ πεπληγμένον,« Ἡρ. »Τῶν Ἀθηναίων νεωστὶ πεπληγμένων,« Θκ. »Πληγέντες ὑπ' αὐτῶν τε ᾖ τῶν ἐπικούρων, ἀπέθανόν τε πολλοὶ καὶ ἀνεχώρησαν οἱ λοιποὶ,« αὐτ., (Γαλλ.) ils furent battus. (ᾖ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Πληγέντες δώροισι,« Ἡρ., δωροδοκηθέντες.

†Πληστεύομαι, Μ. εὔσομαι. (μὲ δοτ.) Γεμίζομαι, χορταίνω.

†Πλήστιγξ, ιγγος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλάστιγξ.

Πλήτης, ου (ὁ) καὶ Πλῆτις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πελάτης, -ᾶτις.

†Πλητὶς, ίδος (ἡ), = Πλατίον, πινακίδα (διὰ γράψιμον).

Πλῆτο, Π. ἀντὶ Ἐπέπλητο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πίμπλημι, ἡ 2) τοῦ ἀορ. τοῦ Πελάζω. »Πλῆτο χθονὶ,« Ἰλ. Ξ. (438).

Πλήττω, Μ. πλήξω, Ἀττ. ἀντὶ Πλήσσω.

;Πλήων, ονος (ὁ, ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Πλήιων = Πλείων.

Πλίγμα (τὸ), [πλίσσω], διασκελιά, ἀδρασκελιά. 2) τὸ στάσιμον τῶν παλαιστῶν ὅταν στέκοντες μὲ ἀνοικτὰ (ἓν ἐμπρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἓν ὀπίσω) τὰ πόδια προσπαθοῦν νὰ πεδικλώσουν ἕνας τὸν ἄλλον. 3)=Πλιχάς.

Πλινθεία (ἡ). τὸ πλινθεύειν, κατασκευὴ πλίνθων, πλινθουργία. 2) οἰκοδομὴ ἐκ πλίνθων. 3)(Τακτ.) ἡ ςάσις τοῦ ςρατεύματος εἰς σχῆμα πλινθίου.

Πλινθεῖον (τὸ). μέρος ὅπου κατασκευάζονται πλίνθοι, πλινθουργεῖον.

Πλίνθευμα (τὸ). τὸ ἐκ πλίνθων οἰκοδόμημα. » Τιρύνθιον —, « Ἡσύχ. 2)= Πλινθεία. » Τοὺς μὲν ἐν πλινθεύμασιν αἰκίζων βροτοὺς, « Εὐσ., Κλμ.

Πλίνθευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ πλινθεύειν, πλινθουργία.

Πλινθευτής, οῦ (ὁ). ὁ πλινθεύων, πλινθουργός.

Πλινθεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω πλίνθους, πλινθουργῶ· (μτβτ.) σχηματίζω τι εἰς πλίνθον, ἤ· οἰκοδομῶ μὲ πλίνθους. »Ἐπλίνθευον τὴν γῆν, « Ἡρ., τὴν ἔκαμναν πλίνθαις. » Ἐν ὀρύγματι, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη, « Θκρ., ἔκαμναν πλίνθ. διὰ τά.

Πλινθηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀραδιάσματος τῶν πλίνθων, καθὼς βάλλουν οἱ κτίςαι τὰς πλίνθους.

Πλινθιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πλίνθον. ‖. (οὐσ.)=Πλινθουργὸς, (Αρτ.).

Πλίνθινος, η, ον. Ὁ ἐκ πλίνθων, πλινθόκτιστος.

Πλίνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος· πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα πλίνθου (δηλ.) τετράγωνον ἐπίμηκες, (π. χ.) τὸ χωρισμένον μέρος εἰς τοὺς κήπους διὰ τὰ φυτὰ, (κοιν.) βραγιά· τὸ τετράγωνον (Τουρκ. ὁ χανὲς) τοῦ σατραντζιοῦ (τῆς δάμας Ϡ.)· (συνκδχ.) τὸ σανίδι τῆς δάμας Ϡ., (ὀθ.) ἀβάκιον γεωμετρικὸν ἢ ἀστρονομικόν· ἡλιακὸν ὡρολόγιον· τετράγωνον τὸ ὑπ. ἐσχημάτιζον κατὰ γῆς μὲ τὴν ῥάβδον τῶν οἱ οἰωνοσκόποι ὅταν ἔκαμναν τὰς παρατηρήσεις των· (μηχαν.) ἡ τετράγωνος βάσις τοῦ καταπέλτου· (ἀριθμ.) ἡ ἀναλογία τοῦ τετράκις τέσσαρα πρὸς τὰ δὶς τέσσαρα (δηλ.) 32· (ἰδιαιτ. Τακτ.) ὁ σχηματισμὸς τῆς φάλαγγος εἰς τετράγωνον, (παρβλ.) Πλαίσιον. » Πλινθίον κυρίως τὸ ξύλον ᾧ πλάττουσι τὰς πλίνθους, « Αξ.

Πλινθὶς, ίδος (ἡ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος· (ἰδιαιτ. δὲ 2) πλὰξ μικρὰ πρὸς ατρῶσιν ἐδάφους ἢ σκέπασμα τείχου. 3) πλὰξ τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ γραφεῖς ἵνα στιλβόνωσι καὶ πλακόνωσι τὰ χαρτία των (καθὼς τῶρα τὰ λεγόμενα presse-papiers) ἴσως καὶ νὰ ἀκονίζωσι τὰ κονδυλομάχαιρά των. 4) μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον.

Πλινθῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος στυπτηρίας.

†Πλινθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Κτίζω μὲ) πλίνθους. » Πλινθοβολήσει δὲ ϗ τῶν ἐπαλξίων ὅσα ἂν ᾖ ἀφεστηκότα, « Ἠπγρφ.

Πλινθοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλίνθου.

;Πλινθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω,=Πλινθουργέω, πλινθεύομαι.

Πλινθοποιία (ἡ). κατασκευὴ πλίνθων, Πλινθεία, πλινθουργία.

Πλίνθος (ἡ). πλίθα, πλιθὶ, ἢ τούβουλον· (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα πλίνθου (π. χ.) βέργα μαλάγματος, (Γαλλ.) lingot. (κυρ. δὲ) ἡ τετράγωνος βάσις τοῦ κίονος ἢ τοῦ κιονοκράνου, (παρβλ. Ἄβαξ).

Πλινθουλκέω-ῶ, Μ, ήσω,=Πλίνθους ἕλκω, πλινθουργῶ, [ἐκ τοῦ

Πλινθουλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (κοιν. κόπτων) πλίνθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.)=Πλινθουργός.

†Πλινθουργεῖον (τὸ),=Πλινθεῖον.

Πλινθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πλίνθους, εἶμαι πλινθουργός.

Πλινθουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πλινθουργοῦ, κατασκευὴ πλίνθων.

Πλινθουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) πλίνθους. ‖.(οὐσ.) κεραμιδᾶς, (Τουρκβαρβ.) τούβλατζης.

Πλινθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ πλίνθους, εἶμαι-

Πλινθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) πλίνθους. ‖. (οὐσ.) βοηθὸς κτίστου, ἀργάτης.

Πλινθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτίζω ἢ Στρώνω μὲ πλίνθους.

Πλινθυφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πλίνθος, ὑφαίνω]. πλινθόκτιστος.

Πλινθωτὸς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα πλίνθου, τετράγωνος ἐπιμήκης.

†Πλὶξ [πλίσσω], πλιχὸς (ἡ),=Πλίγμα, δρασκελιά. 2)=Πλιχάς. 3) σπιθαμὴ, (κυρ.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος ἄχρι τοῦ μεσ. δακτύλου διάστημα.

Πλὶξ, ἐπίρ. Π.=Ἀμφιπλίξ.

Πλίξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πλίσσομαι, διασκέλισμα. 2) (ἐνίοτε) σπιθαμή.

Πλίσσω καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Πλίσσομαι [συγγ. τῷ Πλέκω καὶ Πτύσσω], Μ. πλίξομαι. Ἀνοίγω τὰ σκέλη μου περιπατῶν, περιπατῶ μὲ μεγάλα βήματα, ἀδρασκελῶ· κρατῶ τὸν ἕνα πόδα ἐμπρὸς καὶ τὸν ἄλλον ὀπίσω καθὼς οἱ παλαιςαί,(λογογρφ. εὐχρηστότ. τὸ σύνθ.) Διαπλίσσομαι.

Πλιχὰς, άδος (ἡ). τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν, τὸ μεσομήριον, (διότι πλίσσεται [διπλόνεται] ἐν τῷ περιπατεῖν).

†Πλίχος, εος-ους (τὸ), Σχλ.=Πλιχάς.

Πλοὰς, άδος (ἡ),=Πλωάς.

Πλοητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν, προξενῶν) πλοῦν, κάμνων καιρὸν διὰ ταξείδευμα. » Ζέφυρος —, « Ἐπγρ.

Πλοιάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλοῖον, καϊκάκι.

Πλοίζομαι, Μ. ίσομαι,=Πλωίζομαι, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, ναυτίλλομαι, ἐμπορεύομαι.

†Πλοϊκὸς, ἡ, όν κ

;Πλοίμος, η, ον, (κατὰ τὰ ἀκριβέςερα τῶν χειρογράφων) ὀρθότ. τοῦ Πλωϊμος.

†Πλοιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλοίου.

Πλοῖον (τὸ), [πλέω]. καΐκι, καράβι (κυρ. φορτηγόν). » Στρογγύλον—, « Αξ., τὸ ἐμπορικὸν, καὶ » Μακρὸν—, « Ἡρ., τὸ πολεμικόν.

Πλοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) πλοῖα.

Πλοκαμὶς, ῖδος (ἡ). πλεξίδα μαλλιῶν· (Τουρκ.) περτσές. » Οὐ ξανθαὶ πλοκαμῖδες ὑπὲρ νώτοιο χυθεῖσαι, « Γργ.

Πλοκαμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πλοκαμὶς, πλεξυδίτσα.

†Πλόκαμον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλόκανον.

Πλόκαμος (ὁ), [πλέκω]. πλεξίδα (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς)· (ἐν γέν.) σχοινὶ πλεκτὸν, γαειτάνι· (Π.) ὁ κυματισμὸς τῆς φλογὸς, ἡ περιστροφὴ τοῦ καπνοῦ. 2) τὸ ποδάρι τοῦ ὀκταποδιοῦ, (κοιν.) πλοκαμός.

Πλοκαμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πλοκάμου, πλεκτὸς, πλεξιδωτός.

Πλόκανον (τὸ), (ἐν γέν.)=Πλέγμα, πλεκτὸν, κοφίνι κτλ., (ἰδιαιτ.) εἶδος κοσκίνου (δερμόνι) μὲ τὸ ὑπ. λικνίζουν τὸ σιτάρι. » Ἐν τοῖς πλοκάνοις διασείοντας ϗ ἀναῤῥιπτοῦντας τὴν πολυμιγίαν τῶν σπερμάτων τὸν πυρὸν ἐκλέγειν, « Κλμ., (συγχ. τῷ Πλόκαμος).

Πλοκὰς, άδος (ἡ),=Πλοκαμὶς.

;Πλοκερὸς, ὰ, όν. Πλεκτὸς. » Ζωστὴρ —, « Θκρ., (ἄλλ. γρφ. Πλακερος).

Πλοκεὺς, έως (ὁ). ὁ πλέκων (ψαθας, κοφφίνια κτλ.) ἡ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, πλέκτης, καλαθᾶς· περουκιερης.

Πλοκὴ (ἡ). τὸ πλέκειν, πλέξιμον· ἐμπέρδεμμα· (συνκδχ.) ὑφὴ· ὕφασμα· (μτνμ.) σύνθεσις· (μτφορ.) περιπλοκὴ λογων, σοφισμα· (ἐν γεν.) δόλος, ἀπάτη· σκευωρία.

Πλοκίζω, Μ. ίσω,=Πλέκω, κάμνω πλεξίδαις.

Πλόκιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ πλέξιμον, ἐπιδεκτικὸς πλοκῆς (πλεξιματος).

Πλόκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλόκος, ἡ, 2) οὐδ. τοῦ

†Πλόκιος, α, ον, Π. πλεγμένος, περιπεπλεγμένος· (μτφορ.) πολυπλόκος, ἐμπερδεμένος. ‖. (οὐσ.) » Πλόκιον (τὸ), « Γρφ.,=Ἐμπλόκιον.

Πλόκος (ὁ), Π. ἀντὶ Πλόκαμος, πλεξίδα. 2) ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, περιδέραιον, ἢ 3) στέφανος. » Ἐπιβαλλομένην χαίταις ῥοδέων πλόκον ἄνθεων, « Εὐρ.

Πλομίζω, Μ. ίσω,=Φλομίζω, [ἐκ τοῦ

Πλόμος (ὁ),=Φλόμος.

Πλοος-πλοῦς, πλοῦ καὶ (μτγν.) πλοὸς (ὁ), (ἡ δοτ. Πλῷ, ἡ αἰτ. Πλοῦν, πλθ. Πλοῖ, Πλῶν, Πλοῖς, Πλοῦς). Τὸ πλέειν, πλεύσιμον, ταξείδευμα διὰ θαλάσσης (καταχρ. δὲ καὶ διὰ ξηρᾶς), (ἐν γεν.) ταξεῖδι, ὁδοιπορία· (συνκδχ.) καιρὸς (ἄνεμος ἁρμόδιος) διὰ ταξεῖδι. » Μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς, μέχρι πλοὺς γένηται, « Θκ., ὡς οὗ νὰ κάμῃ καιρόν. » Ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακὰ, « Σοφ. » Δεύτερος πλοῦς, « Παροιμ., ὁ διὰ τῶν κωπίων, ὡς μετὰ τὸν διὰ πανίων. » Ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασὶ, πλοῦν, τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν, « Ἀρςτ. » Πλῷ χρησάμενοι, « Θκ.,=Εὐπλοήσαντες.

Πλουδοκέω-ῶ [πλοῦς, δοκέω], Μ. ήσω. Προσμένω καιρὸν ἵνα ἐκπλεύσω (ταξειδεύσω).

Πλουθυγεία (ἡ). πλοῦτος ϗ ὑγεία, (δηλ.) ὅλα τὰ καλὰ μαζῇ.

Πλοῦς, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Πλόος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

‖Πλουσιάζω, Μ. άσω, = Πλουτίζω. ‖. (πθ.) πληθαίνω. (εἰς τὸν Ἡρωδ. διώρθ. Ἐπολυπλασιάσθη).
Πλουσιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πλοῦσιον, πλουσίου ἴδ.ος.
Πλουσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Πλουτῶ, εἶμαι πλούσιος (ἄφθονος).
Πλουσιόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων ἢ ἔχων πλούσια δῶρα, πλουσίως προικισμένος, πλουσιοπάροχος.
Πλουσιοπάροχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπῤ. -όχως, = Πλουσιόδωρος, ἀφθονοπάροχος, ἄφθονος.
Πλούσιος, α, ον. Ὁ ἔχων πλοῦτον (κτήματα, χρήματα)· (μὲ γεν.) ἔχων ἀφθονίαν ἀπό· (ἐπὶ πραγμ.) πολυτελής, μεγαλοπρεπής, πλουσιοπάροχος, ἄφθονος. » Πλούσιος γεγονὼς ἐκ πένητος, « Πλ. » Μίδου πλουσιώτεροι, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) » Οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι οὐ χρυσίου, ἀλλὰ ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ εὐφρονος, « Πλάτ. (ἡ δοτ.) » Οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερος, « Λκ. (καὶ πληρέστερον) » Ὁ θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, « Γρφ.
†Πλουσιότης (ἡ). πλοῦτος, ἀφθονία, περιουσία.
†Πλουσιόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὀμπνειόχειρ.
†Πλουσιόψυξ, ψυχος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ ψυχὴν πλούσιος.
Πλουσίως, ἐπίῤ. Πλουσιοπαρόχως, μεγαλοπρεπῶς, ἀφθόνως. » Κἂν γραῦς ὄληται, πλουσίως ταφήσεται, « Εὐρ. » Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, « Γρφ. (καὶ ἀσυνήθ.) » Περισαρκισμὸς δὲ καὶ ἐκτομὴ πλουσιώτερον κατασχασμοῦ βοηθοῦσι, « Δσκρ., δραστικώτερον.
‖Πλουταγαθὴς, ἐδε Πλουτογαθὴς.
Πλουτοκαθήμεια (ἡ), Κωμ. ἀκαθημία (φιλοσοφία) τῆς ὀπ. ἀντικειμένων εἶνε ὁ πλοῦτος, τέχνη (διδασκαλία) πῶς νὰ πλουτίσῃ τις ἢ πῶς νὰ μεταχειρίζηται τὸν πλοῦτον.
Πλούταξ, ακος (ὁ), μεγεθυντ. (μὲ κάποιαν εἰρων.) τοῦ Πλούσιος, βαθύπλουτος, (Γαλλ.) richard.
Πλούταρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων πλούτου ἢ διὰ τοῦ πλούτου, (Φίλ.).
Πλουτεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Πλούτων.
Πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ ἀποκτῶ πλοῦτον, εἶμαι ἢ γίνομαι πλούσιος, πλουταίνω· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ αἰτ.) ἔχω ἀφθονίαν (εἶμαι πλούσιος) ἀπό. » Πλουτοῦντες, « οἱ πλούσιοι.
Πλουτῆος, ἰων. ἀντὶ Πλουτέως, γεν. τοῦ Πλουτεύς.
Πλουτηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ αὐξάνων) τὸν πλοῦτον, πλουτοποιὸς.
Πλουτητέον, θετ. τοῦ Πλουτέω.
Πλουτίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω πλούσιόν τινα, (πθ.) πλουταίνω.
Πλουτίνδην, ἐπίῤ. Κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ πλούτου, (παρβλ. Ἀριστίνδην).
Πλουτισμὸς (ὁ). τὸ πλουτίζειν ἢ πλουτίζεσθαι, (ἐν γέν.) πλοῦτος, περιουσία.
‖Πλουτογαθὴς, έος (ὁ, ἁ). Δ. ἀντὶ Πλουτογηθὴς, Π. ὁ γεγηθὼς (χαίρων) διὰ τὸν πολὺν πλοῦτόν του, (δηλ.) γεμάτος πλούτη. » Δωμάτων πλουτογαθῆ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πλειταγαθῆ) μυχὸν, « Αἰσχλ., (παρβλ. Εἰροχαρὴς).
Πλουτοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πλουτοδοτὴρ.
Πλουτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω πλοῦτον, πλουτίζω.
Πλουτοδοτὴρ, Π. ἀντὶ-
Πλουτοδότης, ου (ὁ καὶ ἡ). ὁ δίδων πλούτη, δοτὴρ πλούτου. » Ὕδασιν ἀενναόις πλουτοδότου σοφίης, « Ἐπγρ.
Πλουτοδότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλουτοδότης. » Δεξιᾶ—, « Ι. Φωκ.
Πλουτοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰσχύω διὰ τοῦ πλούτου.
Πλουτοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζουν (νὰ ἔχουν τὸ κράτος) οἱ πλούσιοι, ἀριστοκρατία τῶν πλουσίων.
Πλουτολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω πλούτη.
Πλουτοποιία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ (νὰ ἀποκτᾷ) τις πλοῦτον, [ἐκ τοῦ
Πλουτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πλοῦτον, ἐπικερδὴς· ὁ συνάζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συνάζῃ) πλούτη.
Πλουτοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πλοῦτον.
Πλοῦτος (ὁ), [πολὺ, ἔτος, παρβλ. Ἄφενος]. περιουσία κτημάτων (χρημάτων κτλ.), κατάστασις μεγάλη, πλούτη· (μὲ γεν.) ἀφθονία. 2) (πρωσοπ.) ὁ θεὸς τοῦ πλούτου (υἱὸς τῆς Δήμητρος κτλ.). » Τυφλὸς ὁ Πλοῦτος, « Θκρ., Ἀρχ. » Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεόν, ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο, « Εὐρ. (εἰς ἀρχ. χειρόγρ. τῆς Γρφ. εὑρηται καὶ Τὸ πλοῦτος, οὐ. πλθ. παρ' ἡμῖν Τὰ πλούτη).
†Πλουτοτραφὴς, ές (ὁ, ἡ). ἀναθρεμμένος μὲ πλούτη, « ἐν ἀφθόνοις τραφαῖς, « (καθὼς ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης).
Πλουτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) πλοῦτον, πλουτοδότης. « Δῖξ—, « Π., ἡ ἀμάλθεια.
Πλουτόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (προϊὸν ἀπὸ) τὸν πλοῦτον τῆς γῆς. » Γόνος—, « Αἰσχλ., τὸ προϊὸν τῶν μεταλλείων ἢ τῆς γεωργίας.
Πλούτων, ωνος (ὁ). ὁ θεὸς τοῦ πλούτου, ὁ Πλοῦτος.
Πλουτώνειος (νιος), α, ον. Ὁ τοῦ Πλούτωνος (τοῦ ᾅδου), καταχθόνιος. ‖. (οὐσ.) Πλουτώνεια (νια), (ἐνν. χωρία), ἀπήλοια (ὑπόγεια) ἀναδίδοντα θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.
Πλόχανον (τὸ), = Πλόκανον.
Πλοχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Πλόκαμος, πλεξίδα κτλ.
Πλοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ τρόπον τινὰ πλέων, κυμαινόμενος, ἄστατος, ἀβέβαιος.
Πλύμα (τὸ). τὸ νερὸν μὲ τὸ ὀπ. ἐπλύθη τι, ἀπόπλυμα· (συνκθ.) ἀκαθαρσία· (μτφορ.) ἀχρεῖον ὑποκείμενον, (κοιν.) λέρα, βρῶμα κτλ., (ἐπὶ γυν.) πόρνη, (κοιν.) καλοπλυμένη.
Πλύνεσκον, Π. ἰων. ἀντὶ Ἔπλυνον, παρτ. τοῦ Πλύνω.
Πλυνεὺς, έως (ὁ), = Πλυντὴρ (1). »Οἱ πληνῆς, « Ἐπγρφ. ἡ συντεχνία τῶν πλυν.
Πλυνὸς (ὁ). μέρος ὅπου πλύνουν, πλυσαρειόν. 2) (μτφορ.) ἀτιμασμένος. »Πλυνὸν ποιεῖν τινα, « Ἀρχ., ὑβρίζειν, ἀτιμάζειν, (κοιν.) κάμνειν μασκαρᾶν, (ἐδε Πλύνω).
‖Πλύνος (ὁ). πρᾶγμα (ῥοῦχον) διὰ πλύσιμον.
Πλυντέον, θετ. τοῦ Πλύνω.
Πλυντὴρ (ὁ). ὁ πλύνω» (τὰ λερωμένα ῥοῦχα), (Τσρκ.) τσαμασιρτζῆς. 2) = Πλυνὸς, πλυσαρειόν.
Πλυντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πλύσιμον, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Πλυντήριον (τὸ), μέρος ἢ σκεῦος ὅπου πλύνουν, πλυσαρειόν, καὶ » Πλυντήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τὰς Μθ. εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Ἡρακλῆ» (θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος) τελουμένη κατὰ τὴν 28 τοῦ Θαργηλιῶνος, (παρβλ. Καλλυντήρια).
Πλύντης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Πλυντήρ.
Πλυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πλύνειν. » Κονία—, « Πλδ., στάκτη διὰ θολοστακτὴν.
‖Πλυντὶς, ίδος (ἡ), = Πλυντρὶς.
Πλυντρία (ἡ), θηλ. τοῦ Πλυντὴρ, πλύστρα.
Πλυντρὶς, ίδος (ἡ), = Πλύντρια, ἐδε Λουτρὶς. ‖. » Γῆ—, « Θφρ., εἰδ. χώματος τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ἀντὶ σαπουνιοῦ, (κοιν.) πηλός.
Πλύντρον (τὸ). ἡ πληρωμὴ τοῦ πλύντου, τὰ πλυστικά. 2) = Πλύμα, ἀπόπλυμα. » Ἰχθύων πλύντρου ὄζει, « Ἀρχ.
Πλύνω [συγγ τῷ Φλύω], Μ. πλυνῶ (πρκ. Πέπλυκα ‖ πθ. Πέπλυμαι, ἀόρ. Ἐπλύθην[ι] καὶ Ἐπλύνθην). Καθαρίζω μὲ νερὸν, πλύνω (κυρ. ῥοῦχα)· (μτφορ.) ὑβρίζω, ἀτιμάζω, (κοιν.) κάμνω ἀπ' ἀσπροῦ, (Γαλλ.) laver la tête à quelqun· θεατρίζω· (Π.) γύνω. » Δάκρυ—, « Ἀρστ. (καθὼς καὶ ὁ Πλαῦτος εἶπεν »Eas lacrymas lavit «. » Ἦν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγης, τὸν πατέρα καὶ σὲ ταὺς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ, « Μένανδρ. (‖ πθ.) » Τὸ πρᾶγμα πέπλυται, « Λξ., ἔγινε πάγκοινον.
Πλύσιμος (ὁ, ἡ). ὅστις ἠμπορεῖ νὰ πλυθῇ, ἐπιδεκτικὸς πλυσίματος.
Πλύσις, εως (ἡ). τὸ πλύνειν ἢ πλύνεσθαι, πλύσιμον.
‖Πλύσμα (τὸ), = Πλύμα.
Πλυσμὸς (ὁ), = Πλύσις.
Πλυτέον, θετ. τοῦ Πλύνω.
Πλυτὴρ (ὁ), = Πλυντήρ.
Πλύτης, ου (ὁ), = Πλύντης.
Πλυτικὸς, ὴ, όν, = Πλυντικός.
Πλυτὸς, ὴ, όν. Πλυμένος ἢ Ἐπιδεκτικὸς πλυσίματος. » Ἄρτος—, « Ἱππκρ., ὁ καθαρὸς, ἀπὸ πλυμένον σιτάρι.
‖Πλύτρια (ἡ), = Πλύντρια.
Πλωᾶς, άδος (ἡ). ἡ πλέουσα (ἐπιπλέουσα), πλωτή. »Ὄρνις—, « Ἀπλλν. »Νεφέλαι πλωάδες, « Πλ., αἱ περιπλανώμεναι εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν. « Νῆσοι πλωάδες, « Σχλ., αἱ (ᾗλλ.) Στροφάδες.
Πλώεσκον, Π. ἀντὶ Ἔπλωον, παρτ. καὶ Πλωΐσας, Δ. ἀντὶ Πλωούσας, αἰτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Πλώω.
Πλωΐζω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Πλέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλώϊμος (ὁ, ἡ). ἀρμόδιος διὰ πλεῦσιμον, πλευστός, πλεύσιμος. » Πλωΐμων ὄντων, « Δ. Ἀλ., ὅταν ᾖνε καιρὸς διὰ ταξειδι, (παρβλ. Ἐπινέφελος). (ᾧ συγκρ.) » Ἤδη πλωΐμωτέρων ὄντων, « Θκ., ἡ θαλασσοπλοΐα ἦτον ὁπωσοῦν εὐκολωτέρα. 2) ὁ δυνάμενος (ὧν εἰς κατάστασιν) νὰ πλεύσῃ. » Ναῦς—, « Θκ., Δημ.

‡Πλωΐς, ἴδος (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλωάς.

Πλωΐς, ωτὸς (ὁ), Π. κολυμβητής, (ὅθεν ‖. οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Κεστρεύς.

Πλώϊσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλωΐμος.

‡Πλωτάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς πλωτήρων (ναυτῶν), πλοίαρχος, (ἄλλ. ἀναγν. Πρωτάρχης).

Πλῶτες, πλθ. ὀνμ. τοῦ Πλώς.

Πλωτεύω, Μ. εὔσω, (σπν. παρὰ λογογρφ.) ἀντὶ Πλέω.

Πλωτήρ (ὁ), Π. ὁ πλέων, ναύτης, ναυτικός· (ἐνίοτε) κολυμβητής.

Πλώτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πλωτήρ.

Πλωτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέειν· ναυτικός.

Πλωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ πλέῃ ἢ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε δὲν βυθίζ. « Νῆτος—, « Ἡρ. »Πλωτὰ (ζῶα), « Ἀρστ. τὰ (ἄλλ.) Νηκτά. 2) Π. ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον ἢ πρόσιτὸς εἰς τοὺς πλέοντας, πλευστός. » Νῆσος —, « Ὀδ. Κ. » Μὴ γῆ βατὴ, μὴ θάλασσα πλωτὴ, « Ἐπγρφ. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) καιρὸς διὰ πλοῦν (διὰ ταξειδι). » Πλωτοῦ ἀρότου τε, « Ἡρακλ. Ἀλληγορ. (ἀλλὰ τοῦτο ἴσως εἶνε; » Πλοῦ τε ἀρότου τε 2) (θηλ.) σχεδία, (Τακτ.).

Πλώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πλωτήρ.

Πλώω, Μ. πλώσω (πρκ. Πέπλωκα, ἀόρ. Ἔπλωσα καὶ ϐ'. [εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.] Ἔπλων, [ὅθεν ἡ μτχ. Πλῶς]), Π. Ἰων. ἀντὶ Πλέω.

Πνεῖω (παρτ. Ἔπνειον), Π. ἀντὶ Πνέω.

Πνεῦμα (τὸ), [[πνέω]], = Πνοή, φύσημα. » Σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρεμένη, « Εὐρ. » Ὁ δὲ πταρμὸς .. πνεύματος ἀθρόου ἔξοδος, « Ἀρστ. (» Τὰ δὲ ἔντομα) ὑφεῖ τῷ ἔσῳ πνεύματι, « αὐτ. (» Ἡ δὲ καρύα) πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα, « Πλ. »Τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνήει, ἀφάξις, « Δ. Κάσσ. 2) ἄνεμος (ἰατρ.) φλάτον. »Τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια, « Ἀρστ. »Οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος ἀλλὰ νηνεμίας καὶ γαλήνης, « Πλ. »Εἰ μὴ ᾖ τὰ πνεύματα κατὰ φύσιν ἀπεκρίνετο, « Ἀρτ. 3) ἀναπνοή. »Ἵππιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, « (Μένανδρ. παρ') Ἀθ. »Πνεῦμα μετέωρον ἢ (ἁπλ.) Πνεῦμα, « Ἰατρ. = Δύσπνοια ἢ Ὀρθόπνοια, ἄσθμα. »Εἶχέ τι πνεύματος, « Ἱππκρ. » Πνεῦμα οὐκ ἐλύθη, « αὐτ. 4) (ῥητ.) περίοδος λόγου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διεξοδικὴ) πρὸς ἐκφώνησιν τῆς ὁπ. ἐξαρκεῖ μία ἀναπνοή. » (Ἦν δὲ ὁ Δημοσθένης) αὐτοῦρος τῷ πνεύματι, « Δκ. 5) (φιλοσ.) οὐσία ἄϋλος (ἀσώματος)· ψυχή· ἄγγελος ἢ δαίμων. » Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, « Γρφ. »Ἀρῆκε τὸ πνεῦμα, « Εὐαγγ. « Ἀπῆλθε πνεῦμα μὲν πρὸς ἀιθέρα, τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν, « Εὐρ. »Πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον, « Ἐπγρ. 6) (θλγ.) τὸ ἅγιον Πνεῦμα. » Καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος, « Γρφ. 7) ἔμπνευσις (θεία). » Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε, « Γρφ. 8) τὸ ἠθικὸν ἢ ἀλληγορικὸν νόημα τῶν θείων γραφῶν (ἀντιθ. τῷ Γράμμα). » Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ, « Γρφ. 9) (γρμτ.) τὸ σημεῖον τῆς δασείας ἢ ψιλῆς προσῳδίας. » Δεξικὸν περὶ πνευμάτων, « Ἀμμών.

‡Πνευματέμφορος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ (θείου) πνεύματος.

Πνευματίας, ου (ὁ), (ἰατρ.) ὁ ἀναπνέων συχνὰ καὶ δυνατὰ, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν. 2) φυσκωμένος ἀπὸ φλάτα (πνεύματα), ἢ προξενῶν τοιαῦτα. » Οἶνον πνευματίαν καὶ βρώμιον καὶ εὐ προσηνῆ πρὸς ὑγίειαν, « Εὐξ.

‡Πνευματιάω-ῶ, = Πνευστιάω. 2) (Βυζ.) κατέχομαι ὑπὸ πνεύματος (πονηροῦ), δαιμονιάω.

Πνευματίζω, Μ. ἰσω. Φυσῶ, ἀνεμίζω. 2) (Γραμτ.) σημειόνω ἢ προσέρω μὲ ψιλὸν ἢ δασὺ πνεῦμα τὰς λέξεις. 3) (Ἐκκλησ. = Πνευματιάω (2).

Πνευματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πνεῦμα (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). » Μόριον πνευματικόν, « Ἀνατομ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀναπνοήν, (καθὼς) ὁ πνεύμων. » Ὄργανον πνευματικὸν, « Μηχαν., τὸ κινούμενον διὰ τοῦ ἀνέμου. 2) (ἰατρ.) = Πνευματίας, ἀσθματικὸς ἢ ἀνερώδης, (Ἰταλ.) flatoueux. » Οἱ δὲ κύαμοι) χλωροὶ μὲν εἰσι πνευματικώτατοι· ξηρανθέντες δὲ, ἧττον πνευματοῦσιν, « Ἀθ. 3) (Φλοσοφ.) ἀσώματος, ἄϋλος· (θλγ.) σύμφωνος μὲ ἢ βασίζων κατὰ τὸ πνεῦμα (καὶ ὄχι τὸ γράμμα) τοῦ νόμου, μυστικός, ἀλληγορικός· (ἐν γέν.) ὄχι σαρκικός. » Πνευματικοί, « Γαλ., αἱρεσίς τις ἰατρῶν οἱ ὁπ. ἀπέδιδον ὅλα τὰ παθολογικὰ φαινόμενα εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ζωτικῶν πνευμάτων.

Πνευματικῶς, ἐπίῤῥ. Διὰ πνεύματος θείου, ἐν πνεύματι· μυστικῶς, ἀλληγορικῶς, ὄχι κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἢ σαρκικῶς.

Πνευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πνεῦμα, ἀεράκι κτλ.

Πνευμάτιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ προξενῶν ἢ συνωδευμένος μὲ πνεῦμα (ἄνεμον), ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀνεμώδης.

Πνευματισμὸς (ὁ), τὸ πνευματίζειν, σημάδευμα ἢ προφορὰ λέξεως μὲ (ψιλ. ἢ δασ.) πνεῦμα.

Πνευματοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος τὸ πνεῦμα (τὸν ἄνεμον).

Πνευματοκήλη (ἡ), εἰδ. κήλης (σπασίματος), φούσκωμα τοῦ ὄσχεου ἀπὸ ἄνεμον, (Γαλλ.) fausse hernie.

Πνευματοκίνητος (ὁ, ἡ), κινούμενος ὑπὸ πνεύματος (ὑπὸ ἀνέμου) ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, πνευματέμφορος.

‡Πνευματοκινήτως, ἐπίῤῥ. Ὡς πνευματοκίνητος, κατ' ἐπίπνοιαν τοῦ θείου πνεύματος.

Πνευματοκλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπικαλούμενος τὸ θεῖον Πνεῦμα. 2) (ὁ προσκαλῶν τὰ πνεύματα (τοὺς δαίμονας).

‡Πνευματομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ‡Πνευματομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἀρνούμενος) τὴν θεότητα τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Πνευματόμφαλος (ὁ ᾖ ἡ). φούσκωμα τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπὸ ἄνεμον, εἶδος ὀμφαλοκήλης. 2) ὁ πάσχων τὰ πάθος τοῦτο, ἐξόμφαλος.

Πνευματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἄνεμον, προξενῶ φλάτα (πνεύματα).

Πνευματοποιὸς (ὁ, ἡ). αἴτιος πνεύματος (ἀνέμου) ἢ τοῦ πνεύματος (τῆς ἀναπνοῆς).

‡Πνευματορῥήτωρ, ορος (ὁ). ῥήτωρ πνευματέμφορος.

Πνευματορῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος ἀπὸ ῥοῦν ἀνέμου (πνεύματος).

Πνευματοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κινοῦμαι ὑπὸ ἀνέμου (πνεύματος) ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, εἶμαι =

Πνευματοφόρητος ᾖ

Πνευματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (κινούμενος) ὑπὸ πνεύματος (ἀνέμου, ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, πλήρης Πνεύματος ἁγίου, πνευματέμφορος. » Παῦλος ὁ —, « Δ. Ἀρ. 2) (ἐπὶ κακοῦ) δαιμονῶν ἢ νυμφόληπτος, (μοτν.) παρμένος. »Οἱ προφῆται αὐτῆς πνευματοφόροι, ἄνδρες καταφρονηταί, « Γρφ. (Σοφον. Γ', δ').

Πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἢ Γεμίζω ἀπὸ ἄνεμον (πνεῦμα), προξενῶ πνεύματα (φλάτα), φυσκόνω. » Τοῦ χειμῶνος συστελλόμενον ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπέττει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρὰ, « Ἀρστ. » Διατμιζομένου δὲ καὶ πνευματουμένου τοῦ ὑγροῦ ῥήγνυται τὰ περιέχοντα τοὺς ὄγκους ἀγγεῖα, « αὐτ. »Ἐγχωρεῖ γὰρ ἑκάτερον, ᾖ δύσπνουν αὐτὸν γεγονέναι καὶ πνευματωθῆναι τὴν γαζέραν, « Γαλ.

Πνευματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ ἀνέμου (τοῦ πνεύματος) ἢ, πλήρης ἀνέμου, ἀνεμώδης· (ἰατρ.) ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἀνέμους (φλάτα), φυσώδης· (ἐνίοτε) ἀσθματικός· (Γρμτ.) προφερόμενος δασέως (μὲ πνεῦμα).

Πνευμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πνευματόω, φούσκωμα τοῦ στομάχου ἀπὸ ἀνέμους, ἐϐ.

Πνευματωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν πνευμάτωσιν (φούσκωμα τοῦ στομάχου), (Ἰταλ.) flatueux.

‡Πνευμαναυτικὰ (ὄργανα), = Πνευματικὰ, (Γαλλ.) instrumens à vent.

Πνευμονία (ἡ), = Πλευμονία, περιπνευμονία.

Πνευμονιακὸς, ἡ, όν. = Πνευμονικός.

Πνευμονίας, ου (ὁ) ᾖ

Πνευμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πνεύμονα· ὁ πάσχων ὑπὸ πνευμονίας.

Πνευμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πνεύμων, = πλευμονάκι.

Πνευμονίς, ίδος (ἡ), = Πνευμονία.

Πνευμονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πλευμονώδης.

Πνευμορῥαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ) ᾖ

Πνευμορῥαγὴς, ωγος (ὁ, ἡ), = Πλευμορῥαγὴς, -ῥωξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πνεύμων [πνεῦμα], ονος (ὁ). τὸ πλεμόνι. » Μεσσηγὺς στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρη, « Θκρ. » Κύπρις.. Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων, « (Σοφ. παρὰ) Στβ. 2) εἴδ. θαλασσ. ζώου, (κοιν.) βυζὶ τῆς θάλασσας. » Καὶ οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνωνται ἐν τῷ πελάγει, χειμερινοῦ ἔτους σημεῖον, « Θφρ.

Πνεῦσις, εως (ἡ), τὸ πνέειν, φύσημα ἀνέμου· ἀνάσασμα κτλ.

Πνεύςης, ου (ὁ). ὁ πνέων (ἀναπνέων) συχνὰ ϗ μὲ δυσκολίαν, ἀσθματικός.

Πνευστιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναπνέω συχνὰ καὶ μὲ δυσκολίαν, κοντανασαίνω (ἀπὸ κούρασιν ἢ στένωσιν τοῦ στήθους), πάσχω ἀπὸ ἆσθμα, ἢ (ἁπλ.) ἀγκομαχῶ, λαχανιάζω. » Ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀκρόπολιν.. πνευςιῶν, « Στβ.

Πνευστικὸς, ὴ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς πνεῦσιν (φύσημα, ἀνάσασμα) (»Ὁ πνεύμων ἐστὶν ὄργανον πνευστικὸν, « Γαλ.)· (ἰατρ.) = Πνευματωτικός. » (Τὰ δὲ τῆς θρίδακος φύλλα) πνευστικώτερά τε ἐςὶ ϗ τροφιμώτερα ϗ εὐεκκριτώτερα, « Δσκρ.

Πνέω, Μ. πνεύσω καὶ (μτγν.) πνεύσομαι ἢ (ὀρθότ.) πνευσοῦμαι (πθ. πρκ. [εἰς τὰς συνθ.] Πέπνευσμαι). Φυσῶ. » Ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει, « Ξεν. » Αὔρη δ' ἐκ ποταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό, « Ὀδ. Ε. (ὁθ. ὡς οὐσ.) » Πνέουσα (ἐνν. τοῦ αὔρα), « ὁ φυσῶν ἄνεμος. » Ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, « Γρφ. » Ἦν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πνεούσῃ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πλεούσῃ) τίς αὐτὸν τὰ ἀπόγεια λυσάμενος, « Ακ. (καὶ μτφορ.) » Ὦ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, « Καλλ., εἰς ὅποιον δὲν ἔλθῃς δεξιὰ (δὲν τὸν βοηθήσῃς). (ϗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Μέγα πνεῖν, « Πίνδ., ἐπαίρεσθαι, ὑψηλοφρονεῖν. » Χαμηλὰ πνεῖν, « αὐτ., ἔχειν ταπεινὸν φρόνημα ἢ = Μικρὰ πράττειν. » Κενεὰ πνεῖν, « αὐτ., ματαιοφρονεῖν. (καὶ πθ.) » Πνεῖται αὐλὸς, « Ἐπγρ. » Πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει, « Δμ., ἴσχυεν, ἦτον μέγας καὶ πολύς. 2) ἀναπνέω, (συνκδχ.) ζῶ. » Πνέονθ' ὕπνῳ, « Αἰσχλ., κοιμώμενον βαθειὰ, φυσῶντα εἰς τὸν ὕπνον του, ῥοχαλίζοντα. » Εἰ ἔτι πνεῖ, » Αξ. » Οἱ πνέοντες, « Σοφ., = Οἱ ζῶντες. (καὶ μτφορ.) » Πῦρ πνέοντες, « Ξεν. » Ἄρην (» Μένεα) πνείοντες, « Ὅμ., πλήρεις θυμοῦ (ἀνδρίας, προθυμίας). » Πῦρ πνέουσα καὶ φόνον, « Εὐρ. (καὶ κωμ.) » Τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων, « Ἀρςφ., ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. (ϗ γεν.) »Κακίας (κατὰ παρῳδ. τοῦ Καικίας) ϗ συκοφαντίας πνεῖ, « αὐτ. (καὶ καταχρ.) »Μέλεα πνεῖν, « Ἐπγρ., μελῳδεῖν. 3) ἀναδίδω ὀσμὴν, μυρίζω. » Στεφάνους ἡδὺ πνέοντας, « Θκρ. (ϗ γεν. ἐλλ.) »Τράγου (» Κρόκου) πνέων, « Ἐπγρ., Δσκρ. (καὶ δοτ.) » Μύροισιν ἔτι πνείοντες ςέφανοι, « Ἐπγρ. (καὶ χωρὶς πτ.) »Τὸ ςόμα πνεῖ, « Δσκρ., ἔχει ἀποφορὰν, βρωμᾷ. (καὶ μτφορ.) » Πνεῖν χαρίτων (ἐρώτων), « εἶναι πλήρης. ||. (περὶ τῆς Π. μτφορ. τοῦ Πεπνυμένος, η, ον, ἴδε Πινύσκω).

Πνιγαλίων, ωνος (ὁ). ὁ συμβαίνων καθ' ὕπνους πνιγμὸς, (ἄλλ.) Ἐφιάλτης.

;Πνιγέα (ἡ). λουτρὸν πολλὰ θερμόν.

†Πνιγετὸς (ὁ). θηλειὰ διὰ πνίξιμον, πνιγμός. 2) = Πνῖγος, καύσων πνιγερός.

Πνιγεὺς, έως (ὁ). ἀγγεῖον (σκέπασμα χωνοειδὲς) μὲ τὸ ὁποῖον σβύνουν (πνίγουν) τὰ κάρβουνα· εἶδος φούρνου ἢ σκεύους ὅπου ψήνουν τὸ στουφάτον (πνικτὸν) κρέας· χωνοειδές τι στούππωμα τῆς ὑδραυλικῆς μηχανῆς· (ἐνίοτε) ὁ φιμὸς τῶν ἵππων κτλ.

Πνιγηρὸς, ά, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ηρῶς. Ὁ προξενῶν πνιγμὸν, πολλὰ ςενόχωρος. »Ὥρα τοῦ ἔτους (» Καλύβη)—, « Δ. Ἀλ., Θκ., Πλ. 2) ὁ διὰ πνιγμοῦ. »Ὁδὸς εἰς ᾅδου—, « Ἀρςφ., ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος.

Πνιγίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Πνίγω.

Πνιγῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος γῆς (ξηρᾶς).

Πνῖγμα (τὸ) καὶ

Πνιγμονὴ (ἡ), Π. καὶ

Πνιγμὸς (ὁ). σφίξιμον εἰς τὸν λαιμὸν, ἐμπόδισμα τῆς ἀναπνοῆς, πνίξιμον· καῦσις ὑπερβολικὴ, πνῖγος. » Ἄγχειν ἐς πνῖγμα, « Ἀρςτ., Αἰλ. » Πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς, « Δσκρ. »Ὁ ἐλλέβορος πνιγμὸν ἐπιφέρει, « Σξτ.

;Πνιγμοσύνη (ἡ), = Πνιγμονή.

Πνιγμώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = τῷ

Πνιγόεις, εσσα, εν, Π. ὁ προξενῶν πνιγμὸν, πνιγηρὸς, στενόχωρος. »Πνιγόεσσαν ἄχερδον, « Ἐπγρ. »Βάρη πνιγόεντα μυκήτων, « Νίκ.

Πνῖγος, εος-ους (τὸ). πνιγμὸς, πνίξιμον· καῦσις ὑπερβολικὴ (ὥςε νὰ σκάνῃ, καθὼς λέγομεν, ὁ ἄνθρωπος), (Γαλλ.) chaleur étouffante.

Πνίγω [πνέω], Μ. πνίξω καὶ (εὐχρηςότ.) πνίξομαι καὶ πνιξοῦμαι (πθ. πρκ. Πέπνιγμαι, ἀόρ. Ἐπνίγην). Σφίγγω ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοὴν, πνίγω (μὲ θηλειὰν ἢ μὲ καπνὸν ἢ εἰς τὸ νερόν). » Ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγετο ὅστις μὴ ἐτύγχανεν ἐπιστάμενος νεῖν, « Ξεν. »Αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι, « Αξ. (ϗ μτνμ.) »Ἦν ἡ ὕλη πνίγῃ τὸν σίτον, « Ξεν. »Τὸ κεράμιον πεπληρῶσθαι χρὴ ἕως κατωτέρω μικρὸν τοῦ τραχήλου, ἵνα μὴ πνίγηται, ἀλλ' ὥςε ἔχειν τινὰ ἀναπνοὴν, « Γεωπον. 2) ψήνω τὸ κρέας εἰς τὸν φοῦρνον χωρὶς νερὸν (χρίων τριγύρω τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας ἵνα μὴ ἐξατμίζεται), κάμνω στουφάτον (Τουρκ. τσομλὲκ κεμπαπὺ), (ἐν γέν.) ξεροψήνω, καβουρδίζω. » Πνίξαντες ἐν κριβάνῳ διαφανεῖ (τὸ κάτω τῆς βύβλου), οὕτω τρώγουσι, « Ἡρ. » Ἐφθῶν καρκίνων.., ἐν οἴνῳ πεπνιγμένων, « Ὀρειβ. 2) (μτνμ.) στενοχωρῶ μὲ ὑπερβολὴν, (κοιν.) πατῶ εἰς τὸν λαιμὸν, ἐβγάζω τὴν ψυχήν. »Καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων· Ἀπόδος μοι ὅ,τι ὀφείλεις. « Γρφ. »Ὁ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ' ἔστι, « Ακ., μὲ κάμνει νὰ σκάνω.

Πνιγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πνιγηρός. » Δεῖ σκευάζειν αὐτοὺς (τοὺς μύκητας) μετὰ ὄξους καὶ.. ἁλῶν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὸ πνιγῶδες ἀφαιρεῖται, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Πνικτὴρ (ὁ). ὁ πνίγων, πνίκτης. »Κόρυμβος—, « Νόνν.

Πνικτὸς, ἡ, όν. Πνιγμένος· (ἐπὶ ἀέρ.) κλεισμένος πανταχόθεν. 2) (μτνμ.) ψημένος εἰς χρισμένον ἀγγεῖον (ὡσὰν στουφάτον, [Τουρκ.] τσομλὲκ-κεμπαπὺ) ἢ εἰς τὸν πνιγέα, φουρνιστός. » Ἀμείνω δὲ τῶν ἐφθῶν τε καὶ τῶν ὀπτῶν ἐστι τὰ καλούμενα πνικτὰ, « Γαλ.

†Πνικτοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν πνικτὰ (ἐκκλησιαςικῶς ἀπηγορευμένα) κρέατα.

†Πνικτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πνικτὰ (ἐκκλησ. ἀπηγορευμένα) κρέατα.

Πνὶξ, πνιγὸς (ἡ). πνιγμὸς· στενοχωρία· βραχνᾶς.

Πνῖξις, εως (ἡ). πνίξιμον, ψήσιμον εἰς τὸν φοῦρνον ἢ εἰς χρισμένον σκεῦος (ἴδε Πνικτὸς), (ἰατρ.) = Πνῖγος.

Πνοὴ (ἡ), [πνέω], φύσημα (ἀνέμου). »Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι πνοαὶ ἀνέμων, « Πίνδ. 2) ἀναπνοὴ· (συνκδχ.) ζῶον ἔμπνουν, ψυχὴ ζῶσα. » Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον, « Γρφ. 3) ὀσμὴ ἀναδιδομένη· ἀτμὸς· καπνός· (κατ' ἐκτ.) πυρᾶδα· λαῦρα· » Πνοιῇ Ἡφαίστοιο, « Ἰλ. Φ., (παρβλ. Αὐτμή). 4) Π. τόνος (ἦχος) φωνῆς, φθόγγος, (Πίνδ.).

†Πνοήπους, οδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀελλόπους.

Πνοιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πνοή.

Πνοιοδοτὴρ καὶ

Πνοιοδότης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ζωοδότης.

Πνόος-οῦς (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πνοή.

Πνυκίτης, ου (ὁ). ὁ συχνάζων ἢ συναθροιζόμενος εἰς τὴν Πνύκα.

Πνὺξ [πυκνὸς ἡ ;πνέω], πνυκὸς καὶ Ἀττ. πυκνὸς (ἡ). μέρος ἀνοικτὸν (πιάτσα) εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν καταντικρὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀρ. πάγου λόφον ὅπου συνηθροίζετο ὁ δῆμος· (συνκδχ.) συνάθροισις τοῦ δήμου, ἐκκλησία.

Πνύτο, Π. ἀντὶ Ἔπνυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ (ἀχρ.) Πνῦμαι, ἀντὶ Πνέω.

Πνυτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Πινυτός.

Πόα, ας (ἡ). χλωρὸν χορτάρι, πρασινάδα· (ἐν γέν.) βοτάνη· χόρτον (κυρ. διὰ βοσκὴν)· λιβάδι· (ἐνίοτε) κλαδιὰ ϗ φύλλα τρυφερὰ, (ἴδε καὶ Ποιά).

Ποάζω, Μ. άσω. Ξερριζόνω τὴν πόαν (τὰ χόρτα), σκαλίζω τὸ χωράφι. 2) πρασινίζω ἐν εἴδει πόας, χλοάζω.

Ποάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόα, χορταράκι.

Ποασμὸς (ὁ). τὸ ποάζειν, ξερρίζωμα τῶν χόρτων, ξεχορτάριασμα.

;Ποαστὴρ (ὁ) καὶ

Ποάστρια (ἡ). ἡ ποάζουσα (ξερριζόνουσα τὰ χόρτα ἀπὸ τὸ χωράφι).

Ποάστριον ἡ (ὀρθότ.) Ποάστρον (τὸ). σκαλιστήρι ἢ ὀρεπάνι διὰ χορτολόγημα.

;Ποδαβρὸς, ά, όν, Π. = Ἀβρόπους (ἄλλ. διορθ. Πόδ' ἀβρὸς καὶ ἄλλ. Ποδαγρός).

Ποδαγὸς (ὁ, ά), Δ, ἀντὶ Ποδηγός.

Ποδάγρα (ἡ), [πούς, ἀγρέω]. θηλειὰ ἢ παγίδα (ὅπου πιάνεται τὸ ζῶον ἀπὸ τὸ πόδι). » Θήρεσιν ἔπηξε ποδάγρας, « (Π. παρὰ) Πλ. 2) (συνήθ. μτνμ.) πιάσιμον (ἀρθρῖτις νόσος) τῶν ποδῶν, ποδαλγία. » Ἄλγημα νορκῶδες μετὰ βάρους εἰς τοὺς πόδας, ὃ φησιν ὁ Στράβων ποδάγρας ψελλισμὸν εἶναι, « Πλ. 3) »Ἔστι δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ Ἀρτέμιδος Ποδάγρας ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερόν,« Κλμ.

Ποδαγράω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ποδάγραν (ποδαλγίαν), εἶμαι ποδαγρός. » Γυνὴ ᾗ εὐνοῦχος οὐ ποδαγριᾷ,« Ἱππκρ.

†Ποδάγρεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποδάγρα.

[Ποδαγριάω-ῶ, =Ποδαγράω.

;Ποδαγρίζομαι, Μ. ίσομαι, =Ποδαγράω.

Ποδαγρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ποδάγρας. »Νόσος—,« Ἀρτ. » Δυνάμεις ποδαγρικαί, « Δσκρ. (καὶ ἀπολ.) »Ποδαγρικὰ (ἐνν. πάθη),« αὐτ. 2) =τῷ

Ποδαγρὸς (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ποδάγραν, ποδαλγός.

Ποδαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ ποδαλγίαν, εἶμαι.

Ποδαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (ἀλγῶν) τοὺς πόδας, ποδαλγός· ποδαγρός.

Ποδαλγία (ἡ). πόνος εἰς τοὺς πόδας· ποδάγρα.

Ποδαλγιάω-ῶ, Μ. άσω, =Ποδαλγέω, Ποδαγράω.

Ποδαλγικὸς, ἡ, όν καὶ

Ποδαλγὸς (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ποδαλγίαν, ποδαγρός.

Ποδάνεμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ποδήνεμος.

Ποδανιπτὴρ (ὁ). νιπτὴρ (λεκάνη διὰ πλύσιμον) τῶν ποδῶν.

†Ποδανίπτρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποδάνιπτρα.

Ποδάνιπτρον (τὸ). πλύσιμον (;) ἢ νερὸν διὰ πλύσιμον τῶν ποδῶν.

Ποδαπὸς [ποῖος ἢ πόθεν, †δάπος=ἔδαφος, ἢ πόθεν, ἀπὸ], ἡ, όν. (ἀντνμ. ἐρωτημ.). Ἀπὸ ποῖον τόπον; (ἐν γέν.) ποίου εἴδους; τί λογῆς; » Ἐρωτώμενος, Ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι,« Ξεν. »Ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;« Ἀρστ., (ἴδε καὶ Ποταπός).

Ποδαργία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ποδαλγία.

Ποδαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργοὺς (λευκοὺς ἢ ταχεῖς) πόδας.

Ποδαρίζω, Μ. ίσω, =Πυδαρίζω.

Ποδάριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Ποῦς, ποδαράκι.

;Ποδαρκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διατρέχω ταχέως. »Ποδαρκέων δωδεκάδρομον (ἄλλ. διορθ. δώδεκα δρόμων) τέμενος,« Πίνδ., ἴδε καὶ Ποδάρκης.

Ποδάρκη (ἡ), εἶδος ἰατρικοῦ (διὰ τὴν ποδάγραν;).

Ποδάρκης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. [ποῦς, ἀρκέω]. ὁ ἔχων ταχεῖς (ʼγιεροὺς, ἐπαρκοῦντας πρὸς δρόμον) πόδας, (ἐν γέν.) ταχὺς, ὀγλίγωρος. »Ποδαρκέων δρομων τέμενος,« Πίνδ. (καὶ καταχρ.) »Ποδαρκὴς ἁμέρα,« αὐτ. ἡ τῆς ἐν σταδιοδρομίᾳ νίκης.

†Πόδαυρος (ὁ, ἡ), [ποῦς, αὔρα], =Ποδήνεμος.

Πόδδικε, Δ. ἀντὶ Ποτίδικε, πρόσριψον.

Ποδεῖον (τὸ). σκέπασμα τῶν ποδῶν, καλτσοῦνι, ποδοπάνι.

†Ποδεκμαγεῖον ᾗ Ποδεκμάγιον (τὸ). πανὶ διὰ σφούγγισμα (ἐκμάγειον) τῶν ποδῶν, πεστεμάλι.

Ποδένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος τοὺς πόδας· (Π.) ἐνδύων (σκεπάζων, φθάνων ἕως) τοὺς πόδας. ||. (οὐσ.) »Ποδένδυτον,« Αἰσχλ., = Πέπλος ποδήρης.

Πόδεσσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ποσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

;Ποδεψεῖον (τὸ), μέρος ὅπου βράζουν ἢ ψήνουν (μαγειρεύουν) πόδας ζώων, (Τουρκ.) πατσατζήδικον.

Ποδεὼν, ῶνος (ὁ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἢ ἄκρα (τὰ ποδάρια) τοῦ δέρματος· ὁ λαιμὸς διὰ τοῦ ὁπ. γεμίζουν καὶ ἀδειάζουν καὶ τὰ ποδία ἀπὸ τὰ ὁπ. πιάνουν καὶ σηκόνουν τὸ ἀσκὶ (συνκδχ.) ἢ προβηὰ τὴν ὁπ. φοροῦν εἰς τοὺς ὤμους των οἱ βοσκοὶ δένοντες τὴν ἐμπρὸς τοῦ ςήθους των ἀπὸ τὰ πόδια. (μτνμ.) ἢ κατω ἄκραις (ἄλλ. πόδες) τοῦ πανιοῦ τοῦ καραβιοῦ διὰ τοῦ ὁπ. τεντόνεται ἢ μεταγυρίζεται· (ἐν γέν.) ἄκρα ἐξέχουσα· ἀκρωτήριον· (κοιν.) γλῶσσα. » Τῆς Δωρίδος χώρης ποδεὼν στεινὸς ταύτῃ κατατείνει, « Ἡρ. 2) εἶδος ὑποδήματος ἀγροτικοῦ, = Ποδεῖον. » Τρητοὺς ποδεῶνας ὁ γατόμος ἄνθετο Δηοῖ, « Ἐπγρ.

Ποδηγεσία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ποδηγέτου, ὁδηγία.

†Ποδηγέστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ποδηγός.

Ποδηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποδηγέω, ὁδηγῶ τινα ὡς.

Ποδηγέτης, ου (ὁ), = Ποδηγὸς, ὁδηγός.

Ποδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα ὡς ποδηγὸς, καθοδηγῶ (κυρ. καὶ μτφορ.). (μὲ δύο αἰτ.) ἐξηγῶ τι εἴς τινα.

Ποδηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποδηγετεῖν.

Ποδηγία (ἡ), τὸ ποδηγεῖν, ὁδηγία, ποδηγεσία.

Ποδηγικὸς, ἡ, όν. Ποδηγοῦ ἴδιος, ποδηγετικός.

Ποδηγὸς (ὁ, ἡ), [ποῦς, ἡγέομαι]. ὁ ὁδηγῶν (καθοδηγῶν). ||. (οὐσ.) =Ποδηγέτης, ὁδηγὸς (κυρ. καὶ μτφορ.)· παιδαγωγός.

Ποδηνεκὴς [ποῦς, ἐνεγκεῖν], έος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τοὺς πόδας. » Χιτὼν—,« Ἡρ.

Ποδήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πόδας ταχεῖς ὡς ἂν τὸν ἄνεμον, πολλὰ ταχύπους.

Ποδήρης [ποῦς, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων (φθάνων ἕως) τοὺς πόδας, μακρύς. » Χιτὼν (» Ἀσπὶς)—, « Ξεν. (μτνμ.) » Ναῦς—,« Ἡσύχ., ἡ εἰς τὰ πανιὰ (ἴδε Ποῦς) ἢ εἰς τὰ κωπιὰ, ἑτοιμη. » Στύλος—,« Αἰσχλ., στημένος ἐπὶ τοῦ πόδος (τῆς βάσεώς) του, ὀρθὸς, στερεός. (οὐδ.) » Τὰ ποδήρη, « αὐτ., ἀντὶ Οἱ πόδες.

Ποδηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ποδῆρες (μακρὺ) φόρεμα.

Ποδὶ, δοτ. τοῦ Ποῦς.

†Ποδιάζω, Μ. άσω. Ἐπιστρέφω ὀπισθοποδητὶ, (ὅθεν τὸ κοιν. ἐπὶ πλοίων) ποδίζω.

Ποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς ποδὸς ἔκτασιν. » Φαίνεται μὲν ὁ ἥλιος ποδιαῖος· πεπίστευται δ' εἶναι μείζων τῆς οἰκουμένης, « Ἀρστ. 2) (ναυτ.) = Ποδωτὸς, (ὅθεν) » Ποδιαῖον ποιοῦμαι τὸ ἱστίον, « Ἀρστ., = Ποδόω.

†Ποδίας, ου (ὁ), εἶδος βόλου κυβευτικοῦ.

Ποδίζω, Μ. ίσω. Δένω τοὺς πόδας (κυρ. τοῦ ἵππου), πεδικλόνω. » Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις, « Ξεν. 2) μετρῶ κατὰ πόδας, (Γαλλ.) arpenter. (μτνμ.) μετρῶ τοὺς πόδας στίχου. » Ποδίζεται δὲ καὶ μετρεῖται τὸ δακτυλικὸν μέτρον κατὰ μονοποδίαν, « Τριχ. 3) προπατῶ, βηματίζω. » Ἔμπουσα, παρὰ τὸ Ἐνὶ ποδίζειν, « Σδ. 4) (πθ.) ἔχω (εἶμαι ἐφωδιασμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ) πόδας. »Τῶν πεποδισμένων ζώων, « Θλγ. Ἀριθμ.

†Πόδικε, ἴδε Πόδδικε.

Ποδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ποδὸς ἢ κατὰ πόδα.

Ποδίκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ποδῶν κροτῶν. » Ἅμμα ποδίκροτον, « Ἐπγρ., τὰ σίδηρα τῶν κακούργων (τὰ ὁπ. κάμνουν κρότον εἰς τοὺς πόδας των).

Πόδιον (τὸ), = Πόδεῖον. 2) ὑποκορ. τοῦ Ποῦς, (ὅθεν τὸ κοιν.) πόδι. » Ἀστακοί τε.. χὤς τὰ πόδι' ἔχει μικρὰ κάραβος,« (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ.

;Ποδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ποῦς.

Ποδισμὸς (ὁ), τὸ ποδίζειν, τὸ κατὰ πόδας μέτρημα (στίχου ἢ δαπέδου). 2) εἶδος χοροῦ τῶν Λακεδ., (ἄλλ.) Βίβασις.

Ποδιστὴρ (ὁ), Π. ὁ ποδίζων (πεδικλόνων). » Πέπλος—, « Αἰσχλ., μακρὺς (ποδήρης) ὥστε ἐμπερδεύεται εἰς τὰ πόδια. 2) (Γρφ.) χύτρα μὲ πόδια (;).

Ποδίστρα (ἡ). θηλειὰ ἢ παγίδα ὅπου πιάνεται τὸ πόδι· πέδικλον.

Ποδοῖιν, Π. ἀντὶ Ποδοῖν, γεν. ᾗ δοτ. δυϊκ. τοῦ Ποῦς.

Ποδοκάκη καὶ Ποδοκάκκη (ἡ), [ποῦς, κακόω]. ξύλον ὅπου σφίγγουν (κλειδόνουν) τοὺς πόδας τῶν δεσμίων, (Τουρκ.) τομπροῦκι. » Δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἕνδεκα ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, « Νόμ.

†Ποδόκοιλον (τὸ). τὸ κοῖλον (τὸ μετὰ τὴν πατοῦναν βαθουλὸν μέρος) τοῦ ποδός.

Ποδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κτυπῶ) τοὺς πόδας ἢ τὰ κατω μέρη κτιρίου. » Ποδοκοπηθέντος τοῦ πύργου κάτωθεν,« Ἄννα Κομν.

Ποδοκρουστία (ἡ). τὸ κρούειν (κτυπᾷν) τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας, κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ γῆς (ἀντὶ χειροκροτήματος).

;Ποδοκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς (κυρ. χορεύων).

†Ποδοκτύπη (ἡ), Ἀξφν. ἀντὶ Χορεύτρια.

†Ποδομερὴς, έος (ὁ, ἡ), (μετρ.) μοιρασμένος (διῃρημένος) κατὰ πόδας, ἢ· συγκείμενος ἀπὸ ἓν μέρος λόγου εἰς ἕκαστον πόδα.

Ποδονιπτὴρ, Ποδονίπτρα, Ποδόνιπτρον, = Ποδανιπτὴρ κτλ.

;Ποδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορεύω παντομιμικῶς, χοροπηδῶ, (παρβλ. Χειρονομέω).

†Ποδοπέδη (ἡ). δεσμὸς (πέδη) τῶν ποδῶν πέδικλον.

Ποδορραγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκραγεὶς (ἀναβλύσας, ἀναδοθεὶς) διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδός.

Ποδορρώη ἢ (κατ' ἄλλ.) Ποδορρώρη (ἡ), [ποῦς, ῥώομαι]. ἡ ἔχουσα ʼγιεροὺς (ἰσχυροὺς) πόδας, ταχύπους. » Ἀταλάντη—, « Καλλ.

;Ποδόρτιον καὶ Ποδοτήριον (τὸ). φόρεμα ποδῆρες· ποδένδυτον, ἢ· Πόδεῖον.

Ποδόστημα (τὸ). τὸ κατώτατον μέρος τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλοίου πρὸς τὴν πρύμνην (ὅπου ατηρίζεται ὁ ποῦς τοῦ πηδαλίου).

Ποδοστράβη (ἡ), [ποῦς, στρέφω]. Ὄργανον διὰ τοῦ ὁπ. στρεβλόνονται τὰ πόδια τῶν βασανιζομένων ἢ ἰσάζονται χειρουργικῶς τὰ στρεβλωμένα μέλη· κούτσουρον διὰ ταὺς πόδας τῶν φυλακωμένων, Ποδοκάκκη· παγίδα ἢ θηλειὰ διὰ τὰ ἀγρίμια.

Ποδοστροφον (τὸ), = Ποδοστράβη.

Ποδοσφαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάλλομαι τοὺς πόδας, κονδυλῶ.

Ποδότης (ἡ), (φλσοφ.). τὸ ἔχειν πόδας.

‡Ποδοτήριον καὶ

‡Ποδότριον (τὸ), = Ποδότριον.

†Ποδοτρόχαλος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν μὲ τὸν πόδα του τὸν τροχόν· κεραμεύς.

‡Ποδοχέω (Ἰα. ὀρθότ. Ποδουχέω) -ῶ, Μ. ήσω, [ποῦς, ἔχω]. = Πηδαλιουχέω.

‡Ποδοψεῖον (τὸ), Ἴδε Ποδεψεῖον.

Ποδόψηστραν (τὸ), Π. [ποῦς, ψάω]. πανὶ ὅπου αφουγγίζει τις πρὸ τῶν θυρῶν τὰ ὑποδήματά του· χαλὶ στρωμένον κατὰ γῆς, πεῦκι.

†Ποδοψοφία (ἡ). ὁ κρότος (ψόφος) τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν.

†Ποδοψόφιον (τὸ). σεῖστρον, κρόταλον.

‡Ποδοψόφος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων κρότον (ψόφον) ἐν τῷ περιπατεῖν.

Ποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεντόνω τὸ πανὶ τοῦ πλοίου διὰ τῶν ποδεώνων, τριγγάρω(ῑ).

Ποδώκεια (ἡ). τοχύτης τῶν ποδῶν. 2) (ἐνίοτε) Π. θηλ. τοῦ Ποδώκης.

Ποδωκηέστατος, η, ον, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ

Ποδώκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ταχὺς) τοὺς πόδας, ταχύπους· (ἐν γέν.) γοργὸς, ζωηρός. » Ποδῶκες ὅμμα, « Αἰσχλ.

Ποδωκία (ἡ), = Ποδώκεια.

†Ποδώκυς, εος (εια, υ), νλγ. ἀντὶ Ποδώκης.

‡Πόδωμα (τὸ). ἔδαφος (ὅπου πατεῖ τὸ πόδι), πάτωμα· ἀνάβαθρον, (Γαλλ.) estrade.

‡Ποδώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τὰ νύχια τῶν ποδῶν, μακρὺς, ποδήρης.

†Πόδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ποδόω. » Γεφύρας —, « Κ. Πορφυρογ. (κατὰ τὸν Ῥείσκ.) ἡ διὰ κιγκλίδων ἑκατέρωθεν ἀσφάλιαις.

Ποδωτὸς [ποδόω], ἡ, ὸν. Τεντωμένος διὰ τοῦ ποδὸς (ποδιῶνος), (κοιν.) τρίγκα.

Ποεσιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [πόα, τρέφω]. ὁ ἔχων (παράγων) πολὺν χόρτον.

Ποεσίχροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρῶμα πόας (χλόης), πράσινος ἢ· χλωρὸς τρυφερός.

Ποέω, Ἀττ. ἀντὶ Ποιέω, [ἐκ τοῦ

Πόη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πόα.

Ποηλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω πόαν (χόρτα) ἢ ξερρίζόνω τὰ ἄχρηστα χόρτα, βοτανίζομαι.

Ποηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρίφομαι μὲ) πόαν, εἶμαι-

Ποηφαγὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ποηφάγος.

Ποηφαγία (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-

Ποηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πόαν, χορταροφάγος, (Γαλλ.) herbivore.

Ποηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων πολλὴν) πόαν, χλοηφόρος.

†Ποϊνίνω, Γλσ. ἀντὶ Ποθέω

Ποθόκει, Δ. ἀντὶ Προσήκει.

Ποθέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπόθει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ποθέω.

†Ποθεινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι ἢ τινὰ ποθεινὸν, πόθου ἐμποιητικός.

Ποθεινὸς, ἡ, ὸν. Ποθητὸς, ἐπιθυμητός. » Ἄκρυα ποθεινά, « Εὐρ., τὰ ὁπ. χύνει τις ἀπὸ πόθον τινός.

Ποθεινῶς, ἐπίρ. Μὲ πόθον. » Π. ἔχω τινὸς, « Ξεν., = Ποθῶ.

Ποθεὶς, εἶσα, ἐν, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Πίνω.

Ποθέν, οὐδ. τοῦ Ποθεὶς.

Πόθεν [†πός]; ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.) Ἀπὸ ποῖον μέρος; ἀπὸ ποῦ; » Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; « Ὅμ. » Πόθεν γένος τύγχεται εἶναι; « αὐτ. » Τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστί, « Γρῳ. » Πόθεν ἂν τις τοῦτο τὸ χρῖσμα λάβοι; « Ξεν. 2) (Π.) ἀντὶ Ποῦ; ποῦ; εἰς ποῖον μέρος; » Πόθεν ἔσ' οὗς κτλ.; « Σοφ. 3) (συνηθ.) ἀντὶ Πῶς; τίνι τρόπῳ; (κυρ. ἐν εἴδ. διαπορ. ἀρνήσ.) πῶς εἶνε δυνατόν; » Πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ, « Δμ. » (Α) Τίσι χρῆται; πότερα, τοῖς χρηστοῖς; (Β) πόθεν; « Ἄρχῳ. || (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀοριστολογ., Ἀπό κάποιον μέρος, ἀπό πωθενά. » Ἐκ ποθεν, « Ὅμ. » Ἐκ βιβλιο ποθὲν ἀκούσας, « Πλάτ. » Ἦν ποθέν τι ἐλπίζω λήψεσθαι, « Ξεν. » Ἐνθένδε (Ἀλλοθεν) ποθεν, « Πλατ., αὐτ.

Πόθεν, μόρ. ἐγκλ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος)

Ποθ-έρπω., Δ. ἀντὶ Προσέρπω.

Ποθέσπερος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Προσέσπερος. || » Τὰ ποθέσπερα, « ἐπ' = Πρὸς ἑσπέραν, κοντὰ τὸ βράδυ, κατάβραδα.

Ποθεύντες, Δ. ἀντὶ Ποθοῦντες, πλθ. τῆς μτχ. τοῦ

Ποθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Ἀττ. έσω ᾗ έσομαι (ἀόρ. Ἐπόθησα καὶ Ἐπόθεσα, πθ. πρκ. Πεπόθημαι, καὶ ἀόρ. Ἐποθέσθην). Ἔχω πόθον νὰ ἰδῶ ἢ νὰ ξαναϊδῶ τινα τὸν ὁπ. ἀγαπῶ (ν' ἀπολαύσω τι τὸ ὁπ. λαχταρῶ, ἀναζητῶ μετὰ πόθου)· ἐπιθυμῶ τι τὸ ὁπ. μοῦ ἔλλειψεν (εἶχα καὶ ἔχασα) καὶ λυποῦμαι διὰ τοῦτο, (Γαλλ.) regretter: (ἐνίοτε) ἀγαπῶ ἐρωτικῶς, (ἐν γέν.) λαχταρῶ, ἐπιθυμῶ. » Εἰ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, « Θκρ. » Ὅς γὰρ ἂν φιλῆται δή που ὑπό τινων, ἡδέως μὲν τοῦτον οἱ φιλοῦντες παρόντα ὁρῶσι, ποθοῦσι δέ, ἂν που ἀπῇ, « Ξεν. » Οὐδαμῶ τοι συνίδη ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπόντων; « Θκ. » Γαλαθηνοῖ ἄρνες γεναμένης ἄϊος μαστὸν ποθέοισαι, « αὐτ. [ᾗ ἀπολ.) » Οἱ ποθοῦντες, ἐν ἡμαι γηράσκουσιν, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἆρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; « Πλάτ., νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἀρκετά, καὶ ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποδειχθῇ καλλίτερα; (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἡ γῆρα αὐτὴ τὸ μὴ ὂν ποθήσει, « Ξεν., θὰ τὸ ζητήσῃ. » Τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται; « Εὐρ., τί τῆς λλείπει; » Τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα, « Πλ., ἔγινεν ἐπαισθητὴ ἡ ἔλλειψίς του. » Ἐπεὶ οὐ πολὺ φέρτερον ἐστιν ἐξ ἑτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας; « Ὀδ. Μ. (ᾗ μα. απντ.) » Ποθουμένῳ φρενὶ, « Σοφ., ἀντὶ Ποθούσῃ. (καὶ πθ.) » Πρὶν εἰδέναι εἰ ποθούμεθα, « αὐτ. || (ἡ μτχ. ἀντὶ εὐσ.) » Ἀχράδας γθὲς πέπομφα τῇ ποθουμένῃ, « Θεοφύλ.

Ποθὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Πόθος.

Ποθήκω, Δ. ἀντὶ Προσήκω.

Ποθημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου, τὸ ποθούμενον· (ἐνίοτε) ἀντὶ Πόθος, ἔρως, ἐπιθυμία.

Ποθήμεναι, Π. ἀντὶ Ποθεῖν, ἀπαρ. τοῦ Ποθέω.

Πόθησις, εως (ἡ). τὸ ποθεῖν, ἡ μετὰ πόθου ἔφεσις, ἐπιθυμία.

Ποθητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ποθεῖν, ἐπιθυμητικός.

Ποθητὸς, ἡ, όν. Ὁ ποθούμενος ἢ πόθου ἄξιος, ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος, ἐράσμιος, ἀξιέρατος.

Ποθήτης, ητος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πόθησις.

Ποθήτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ποθῶν (ἐπιθυμῶν, ἀγαπῶν μετὰ πόθου) τι ἢ τινα.

Πόθι [†πός]; ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.) Π. ἀντὶ Ποῦ; εἰς ποῖον μέρος; » Πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται; « Πινδ. (καὶ ἐπὶ κινήσ.) » Πόθι τόσσον ὅμιλον ἡρώων γαίης ἔκτοθι βάλλει; « Ἀπλλν. || (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀοριστολογ. Εἰς κάποιον μέρος, κάπου· (καὶ χρον.) τέλος πάντων, κάνένα καιρόν, κάποτε· (καὶ τρπ.) κάπως, ἴσως· καθὼς φαίνεται. » Αἶψά πόθι Ζεὺς ὄψει πόλιν ἐξαλαπάξαι, « Ἰλ. Δ. » Ἀλλὰ ποθι Ζεὺς ἤθελεν, « Ἰλ. Τ. » Τῷ δ' ὡς ποθι Μοῖρα γενομένῳ ἐπέννεν, « Ἰλ. Ω.

Πόθι, μόρ. ἐγκλ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος).

Ποθ-ίζω, Δ. ἀντὶ Προσίζω.

Ποθινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ποθεινός.

Ποθοβλήτος (ὁ, ἡ), Π. [πόθος, βάλλω]. κυριευμένος ἀπὸ πόθον (ἀγάπην), τετρωμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἐρωτόληπτος

Πόθοδας (ἁ), Δ. ἀντὶ Πρόσοδος.

Ποθολκὶς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Προσολκὶς.

Ποθ-οράω-ῶ, Μ. ποτ-όψομαι (ῡ), Δ. ἀντὶ Προσοράω.

Ποθορεῦσα, Δ. ἀντὶ Προσορῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Προσοράω.

Ποθ-όρημι, Αἰολ. ἀντὶ Προσοράω.

Ποθορῶ, Δ. ἀντὶ Προσορᾷ, γ'. καὶ

Ποθορᾷσθα ἢ Ποθορᾶσθα, Αἰολ. ἀντὶ Προσορᾷς, β'. ἐν πρσ. τοῦ Προσοράω.

Πόθος (ὁ), [συγγ. τῷ Πάθος, βθ. ᾰ συγγ. τῷ Πέ.θος]. ἐπιθυμία πράγμ. ἢ πρσ. ἀπόντος· λύπη διὰ τὴν στέρησιν ἢ τὴν ἀπουσίαν ἀγαπητοῦ ἢ ἐπιθυμητοῦ ἀντικειμένου, (Γαλλ.) regret· (ἐν γέν.) ἀγάπη (ἐπιθυμία) ζωηρὰ ἔρως. » Σὸς μὲ πόθος θυμὸν ἁπηύρα, « Ὀδ. Δ., ἡ λύπη διὰ τὴν στέρησίν σου. » Οὐδέ κέ μ' οἶκον ἵκοι πόθος, « Ὀδ. Δ. 2) εἴδ. ἄνθους, (Γαλλ.) ancolie. » Ὁ δὲ πόθος καλούμενος, διττὸς· ὁ μὲν ἔχων ἄνθος ὅμοιον ὑακινθῳ· ὁ δ' ἕτερος ἄκρως ἐκλευκος ᾧ γρῶνται πρὸς τοὺς τύρους, « Ἀθ.

Ποῖ [†πός]; ἐπίρ. Τοπ. (ἐρωτημ.). Εἰς ποῖον μέρος (κυρ. μετὰ κινήσ. παρβλ. Πῇ; πῶς; » Ποῖ φέρῃ θυμούμενος; » Εὐρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ἀ δ' ὑπέσχεο ποῦ καταθήσεις; « Σοφ. (καὶ μετὰ γεν.) » Ποῖ γῆς; « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Ποῖ Κλυταιμνήστρας τί ὄρᾳ; « Αἰσχλ. » Ὦ φίλε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; « Πλάτ. 2) (ἐνίοτε) ἕως; πότε; ἢ πρὸς τί τέλος, διατί; » Ποῖ μενεῖς; « Ἀξ. ‖ (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀοριστολογ. Εἰς κάποιον μέρος, κάπου, πουθενά. » Ἀλλοθί που, « Ἀξ. » Ἐπεμέλετο καὶ τούτων, ὅπως συγκομίζοιντό που, « Ξεν., (παρέλ. Πῆ).

Ποι, μόρ. ἐγκλιτ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος).

Ποία, θηλ. τοῦ Ποῖος.

Ποία (ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Πόα, (ἴδε καὶ Ἥποιὰ (ἡ), Π. (μνγν.) ἀντὶ Ποία = Πόα (συνκδχ.) ἄνοιξις ἡ θέρος. (ὕθεν συνήθ.) ἔτος, ἐνιαυτός. » Χείματά τε ποίας τε δύω καὶ εἴκοσι πάσας, « (Ῥιαν. παρὰ) Παυσ.

Ποιάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ποιήεις.

Ποιανθής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθηρὰν (ἀκμαίαν) πόαν, πλήρης χόρτου.

Ποιέο, Ἰων. καὶ

Ποιεῦ, Δ. ἀντὶ Ποιοῦ, μσ. πρς. καὶ

Ποιεύμην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐποιούμην, πθ. παρτ. ᾗ

Ποιεῦντι, Δ. ἀντὶ Ποιοῦντι, δοτ. τῆς μτχ. τῦ

Ποιέω-ῶ [ποιός], Μ. ἦσω. (ἐν γεν.) Κάμνω (καθ' ὅλας αγεδὸν τὰς λέξ. τὰς σημασ.). » Ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι, ᾗ τὸ μὴ ποιῆσαι, « Δμ. » Ἐρώτησον αὐτούς, μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, « αὐτ. » Οὗτος, τί ποιεῖς; — Ὅ,τι ποιῶ; Εἶσω φέρω σ' ἐντεῦθεν, « Ἀρχ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) » Πῶς οὖν ποιήσεις; « Σοφ. » Ποιήσω ὡς λέγεις, « Ἀξιοχ. » Ποιεῖ ὅπως βούλει, « Πλάτ. » Ἦ πῶς ποιῶμεν, « αὐτ. » Ἀλλὰ μέντοι, ᾗ μὴ ἄλλως ποιεῖτε, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ταῦτά μοι πάντα πεποίηται, « Δμ. (ἰδιαιτ. δὲ

1) παράγω (ἡ φυσικῶς, ἐπὶ μὲν ἀνθρ. = Γεννῶ) » Παῖδα ποιῶ (ᾗ μονολεκτ.) Παιδοποιοῦμαι (ἐπὶ δὲ γῆς ᾗ φυτ. = Φέρω ἢ Φύω) » Δένδρα τε ποιεῖ πολὺ (ἡ Κολχίς), καὶ κάνναβιν, καὶ κηρὸν, ᾗ πίτταν, « Στρ. » Ὁ Γμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ, « αὐτ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) « Κριθὰς ποιεῖν ἡμᾶς πυλλάς, οἶνόν τε πολύν, « Ἀρχ. » Τοὺς ἐνύδρους ὁμοῦ ᾗ ξηροῦς μέτρα δύο ποιοῦντας, « Πλ., (ἢ 2) (τεχν. διὰ τῆς τῶν χειρῶν ἐργασίας) κτίζω, φτειάνω, δημιουργῶ, κατασκευάζω· (ᾗ ἰδιαιτ.) μαγειρεύω· (Γραμτ.) σχηματίζω. » Δύσιππος ἐποίει (ἢ) ἐποίησε, « Ἐπιγρφ. (περὶ τῆς διαφορᾶς δὲ τοῦ χρόνου, τοῦ παρτ. θηλ. καὶ ἀόρ., ἴδε τὴν σοφὴν παρατήρησιν τοῦ Letronne [mémoires de l'Académie des Inscriptions et Belles Lettres, T. XV, 2 partie] συμπεραίνοντος, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος τὸ παρετήρησε πρὸ αὐτοῦ, ἀπ' ἐναντίας τῆς ἰδέας τοῦ Visconti, ὅτι πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲν ἦτον ἐν χρήσει, πλὴν οὐχὶ πάντοτε, ὁ ἀόριστος· μετὰ δὲ ταῦτα πάντοτε σχεδὸν ὁ παρτ. ἐκφράζων τὴν μετριοφροσύνην τῶν τεχνιτῶν). « Τοῦτον ὁ δῆμος ἔστησεν ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας, » Θκρ. » Τέκτονας ᾗ οἰκοδόμες πυλλοὺς ὁρᾷς, οἳ ἄλλοις μὲν ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτοὶ οἰκοῦσι, « Ξεν. » Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, « Γρφ. » Οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον (τὸν κύνα), « Θκρ. » Δεῖπνον ποιῶ (ἢ) ποιοῦμαι (καὶ μονολεκτ.) Δειπνοποιοῦμαι, « Ἀξ. » Ποιῶ γὰρ τοῦψον αὐτὸς, « Ἀθ. » Τῶν σηπιῶν τὰ πτερύγια ἐφθὰ ποιῶ, « αὐτ. » Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν ἕτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, « Ἡρ. » Τῇ δεκάτῃ τῶν χρημάτων ποιησαμένη ὀβελοὺς, « αὐτ. » Ἡ (Κίρκη) μεν ἅπαντας ἢ σῦς, ἢ ἐλάφους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας, « Ὀδ. Κ. » Ὁ γεωργὸς.. οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον. « Πλάτ. » Σφῆκες οἰκία ποιήσαντο, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Τῶν τὰ κέρεα τοῖσι Φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται, « Ἡρ. » Πολλά τοι πεποίηται καλὰ ἔργα, « Θκρ. » Δίθου πεποιημένος, « Παυσ. (καὶ προθετ.) » Εἰς πλινθίον ἑαυτοὺς ποιήσαντες, « Διόδ. » Οἱ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα.. τὰ εἰς ει εἰς λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, « Σχλ. (ἢ 3) (διὰ τοῦ ναὸς) συνθέτω (κυρ. ποιήματα, μύθους κτλ.), στιχουργῶ, παρασταίνω διὰ τῆς ποιήσεως. » Ἔπεα ποιεῖν, « Θκρ. » Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα, « Ἀρχτ. » Ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος, « αὐτ. » Ὁ τὰ Κύπρια (» Ὁ τὴν Γιγαντομαχίαν) πεποιηκώς, « Ἀξ. » Ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσωπειον, « Πλάτ. » Τίς τῶν ποιεῖν δυναμένων; « Ἰσκρ. (ὐθ. πθ.) » Λέξις πεποιημένη, « Λογγ., ἡ ποιητικὴ καὶ ἀνθηρά, ᾗ » Πεποιημένα ὀνόματα, Γραμτ., τὰ κατ' ὀνοματοποιίαν. 4) (μτφορ. = Ἐμποιῶ, γίνομαι αἴτιος (ἐνεργῶ, πρσπαθῶ) νὰ γένῃ τι, προξενῶ· συγκροτῶ, συνιστῶ· » Ποιεῖν ἱδρῶτας, « Ἀξ. » Ποιεῖ γάλα καὶ τῶν ῳσῳῶν ἕψια προσφερόμενα, « Ἀρχτ. » Ἔζωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι, « Ἀρχῤ. » Ὁ ἐμοὶ πεποίηκε τοῦτο τὸ ὄνομα, « Πλάτ. » Τοῦτό ἐστι μόνον τὸ πεποιηκός μοι τὸν λόγον, « Θκ., μοὶ ἔδωσεν ὕλην (ὁρμήν) νὰ ὁμιλήσω. » Ποιεῖν σιωπὴν, « Ξεν. » Ποιεῖν ἐκκλησίαν (ἀγῶνας, Πύθια, Ἰσθμια κτλ., θυσίαν, θήραν κτλ.), « Ἀξ. » Ποιεῖν ἱρά, « Ἡρ. » Χώραν ποιεῖν. « Ἀρχτ., δίδειν τόπον. » Ἀργύριον τοῦτό τοῦτο ἐποίες, « Ἡρ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Θεοί σε ποίησαν ἱκέσθαι ἐς οἶκον, « Ὀδ. Ψ. » Αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε, « Ξεν. » Ἀπάγξασθαί με ποιήσεις, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς) » Ποιεῖν ὥστε.., Ἀξ. » Πεποιήκασιν ὥστε πυλλοὺς ἀμφισβητεῖν, « Ἰσκρ. (καὶ ἀναλελ.) » Ποιεῖν ὅκως ἡ Ἰωνίη ἔσται ἐλευθέρη, « Ἡρ. β') (μὲ αἰτ. ἢ προθετόπτ. ἢ ἐπίῤ. ἐκ δ',) φέρω (βάλλω) τι ἢ τινὰ εἰς (καμνω νὰ λάβῃ) τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν ἢ θέσιν. » Μύρμηκας ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας, « Ἡσ. » Ποιῶ (καὶ μσ. » Ποιεῦμαι) βασιλέα, « Γρφ., τὸ μέν δι' ἄλλους, τὸ δὲ δι' ἑμαυτόν. » Παῖδα (» Θυγατέρα) ποιεῖσθαι, « Ἡρ., = Εἰσποιεῖν, υἱοθετεῖν. » Ἦν ἐποιήσατο μητέρα, « Πλ. » Ποιῶ ἢ Ποιοῦμαι ἄκοιτιν, « Π. » Τὸν δὲ.. νόμῳ πολίτην ἐπεποίηντο, « Ἰσκρ. » Τὴν δὲ τιμίαν ἐποιησάμεθα, « Ξεν. » Παράδειγμα αὐτὸν ποιήσατε τοῖς ἄλλοις, « Δμ. » Βουλευόμενος παραδείγματα ποιοῦ τὰ παρεληλυθότα τῶν μελλόντων, « Ἰσκρ. » Ἐξώλη ποιήσειαν αὐτὸν οἱ θεοί, « Δμ. » Εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι, « Ἀρχῤ. » Πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, « Ἡσ. » Ἦ φρονεῖς μακρὰν τὴν νύκτα ποιεῖ, « Θκρ. (ᾗ ἑλλ. προθ.) » Ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους ποιοῦμεν, « Ἀρχῤ. » Κακόν τι ποιεῖν ἑαυτὸν, « Ξεν. » Κακὰ πολλὰ τοὺς Σαμίους ἐποίουν, « Ἀθ. » Ἔλεγεν ὅσα ἀγαθὰ τουτους πεποιήκοι, « Ξεν. » Ἦν μὴ τάδε ἐπιτελέα ποιήσῃ, « Ἡρ. » Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; « Γρφ. (καὶ δοτ. απν.) » Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ ᾗ πρεσβυτέρῳ ποιήσω, « Πλάτ. » Τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκεῖνος; « Γρφ. » Καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως, « αὐτ. (καὶ προθετοπτ.) » Ποιεῖν ἐπὶ ξηροῦ τὰς ναῦς, « Θκ. » Ποιεῖν ὑπό τινι, « Ἀξ., ὑποτάσσειν εἰς ἄλλον. » Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῷ (ἢ ὑφ' ἑαυτὸ.), « Συν., κυριεύειν. » Ποιεῖσθαι εἰς αὐτόν τι, « Δτ., ἀναλαμβάνειν τὴν εὐθύνην. » Ποιεῖν ἐνὶ φρενὶ νοημα, « Ὀδ. Ξ. » Ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ (εἰς ἀσφάλειαν, ἀπὸ τῆς ὕψεως κτλ.), « Ἀξ. » Τειχίσας δὲ τὸν ἰσθμὸν (τῆς Χερρόνησου), ἐποίησεν ἐντὸς τοῦ τείχους ἐνδεκα πόλεις κτλ., « Ξεν. (ᾗ ἐπίῤ.) » Ποιεῖν εἴσω (ἔξω, ἐν μέσῳ, ὡς πορρώτατω, ἐκποδὼν, ἄνω, κάτω κτλ.), « Ἀξ. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν γλαμύδα ποίησον, « Πλ. » Βουλόμενος ἑαυτὸν ὡς παῤῥωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑπτιῶν, « Ἰσκρ. » Εὖ (» Κακῶς) ποιεῖν τινα, « Ἀξ. » Ἡ τύχη, καλῶς ποιοῦσα, μετήνεγκε, « Δμ., (ἴδε ᾗ Καλῶς). » Καλῶς ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, « αὐτ. » Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκβοὺς τοὺς λίγους, « Ἀρχτ., (ὐθ. 6) καθιστῶ· διορίζω. » Νόμον πεποίηνται, « Ξεν. 7) βάλλω εἰς πρᾶξιν, τελῶ, ἐκτελῶ, κατορθονω, τελειόνω. » Πάντα ποιεῖν, « Ἀξ. » Εἰρήνην (» Φιλίαν) ποιεῖν (ἢ) ποιεῖσθαι, « Δμ., τὸ μὲν ἀμέσως, τὸ δὲ ἐμμέσως. » Θέλεις μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὰ ἀγαθὸν ποιεῖ, « Γρφ. » Ὡς τις ὅλον τὸν νομὸν ποιήσει, « αὐτ. » Οἱ ποιοῦντες τὴν ἀνομίαν, « αὐτ. » Τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Δήμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, « Θκ. 8) (ἐπὶ διαρ. χρον.) περνῶ, διάγω. » Ἐσιωμενοι μέσην νύκτα ἐποίησαν, « Ἀξ., (κοιν.) ἔκαμαν 'ως τὰ μεσάνυκτα. » Ἑτέρα ἀφίης με, ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας; « Πλάτ. » Τὰς ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ, « Διόδ. » Μὴ πολὺν διὰ μέσου ποιεῖν χρόνον, « Δ. Ἀλ. » Μίαν ὥραν ἐποίησαν, « Γρφ. » Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, « αὐτ. » Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, « αὐτ. » Ὅσον ποιῶ χρόνον ἐν ἀγρῷ, ποιῶ δ' ἀμέλει συχνὸν, « Ἀξν. 9) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) θεωρῶ, φρονῶ, νομίζω, ἐκλαμβανω, ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποθέτω, φαντάζομαι. » Μέγα (» Δεινὸν, » Συμφορὰν, » Θαῦμα, [ἡ] » Ἐν μεγάλῳ, δεινῷ, θαύματι, ἐλαφρῷ, ὀλίγῳ, ὁμοίῳ κτλ. [ἡ] » Περὶ πολλοῦ, παντὸς, πλείονος, πλείστου, ἐλάσσονος, οὐδενὸς κτλ.) ποιοῦμαί τι, « Αξ. » Καὶ χάριν, καὶ, τοὐναντίον, ὀργὴν ποιεῖσθαι, « Δμ. » Ποιεῖσθαι δαίμονος οὐ δεῖ πάντα, « Πλ. » Τὴν τῶν πολεμίων ἀκαιρίαν εὐκαιρίαν ποιούμενος ἡμετέραν, « Θκ. » Οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενος, « Πλ. » Τὴν Ἀσίαν ἑαυτῶν ποιοῦνται, « Ξεν. (καὶ ἐνεργ. σπν.) » Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας, « αὐτ. » Καὶ δὴ σφέας ποιέω ἴσους ἐκείνοισι εἶναι, « Ἡρ. » Δεινὸν (» Δεινὰ) ἐποίει, « Ἡρ., Θκ. (παρβλ. ϗ Τίθημι). 10) (σπν.) = Προσποιοῦμαι, (κοιν.) καμόνομαι. » Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι (ἄλλ. γρφ. πονούμενοι), « Θκ. » Φιλόσοφος εἶναι ποιῇ, « Θμς. 11) (περιφρ.) » Ἀρχὴν (» Βουλὴν, » Γνώμην, » Δεῖπνον, » Θέαν, » Δήθην, » Λόγον, » Ὀδοιπορίην κτλ. κτλ. [ἡ] » Δι' ἀγγέλου, » Διὰ χρηστηρίων κτλ. [ἡ] » Ἐν ὀργῇ, » Ἐν θαύματι, » Ἐν φυλακῇ κτλ.) ποιοῦμαι, « Αξ., ἀντὶ Ἄρχομαι, Βουλεύομαι, Ἀγγέλλω, Χρηστηριάζομαι, Θαυμάζω κτλ. » Ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι, « Ξεν. » Ἐπιμελὲς πεποίημαι εἰδέναι ... ὅ,τι ἂν λέγῃ, « Πλάτ. 12) (τρτπρσ.) ὠφελεῖ, συντελεῖ ἢ ἁρμόζει, (κοιν.) κάμνει. » Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν (πρὸς φάρμακα), « Δσκρ. » Ἂν σοι ποιῇ, « Ἐπίκτ. » Ἡ εὔνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει (ἄλλ. γρφ. ἐπῄει) μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, « Θκ., συνετέλει ὑπὲρ αὐτῶν, (Ἰταλ.) τοὺς ἦτον φαβοράμπιλε, (παρβλ. Δράω καὶ Πράσσω).

Ποίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ποία = Πόα, ἡ 2) θηλ. τοῦ Ποῖος.

Ποιηβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποιηφαγέω, εἶμαι =

Ποιηβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.

Ποιήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων (πολλὴν) πόαν, χλοάζων, καταπράσινος ἀπὸ πλῆθος χόρτων.

Ποιηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ποιολόγος.

Ποίημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐποιήθη (ἔγινεν) ὑπό τινος, ἔργον· (ἰδιαιτ.) τεχνούργημα, κατασκεύασμα· δημιούργημα· (ἐπὶ νοερ. ἐργασ.) πόνημα (κυρ. διὰ στίχων), στιχούργημα, (ἐνίοτε) στίχος. (πλθ.) φαγησερὸν νόστιμον, γλιγοῦδι.

Ποιηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ποίημα (στιχούργημα), ποιητικός.

Ποιημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποίημα, ποιηματάκι.

Ποιηματογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) ποιήματα, ποιητής.

Ποιηματοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (σπαράττων, παρῳδῶν) τὰ ποιήματα τῶν ἄλλων, ποιητὴς σατυρικός.

Ποιημένος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πεποιημένος.

Ποιηρὸς, ἡ, ὸν, Π. = Ποιήεις, χλοάζων.

Ποιησείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ποιήσω.

Ποίησις, εως (ἡ), τὸ ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, κατασκευὴ, φθειάσιμον κτλ. » Τῆς ποιήσιος πέρι τοῦ μύρου, « Ἡρ. 2) (συνήθ.) ἡ τέχνη τοῦ ποιητοῦ, ἡ ποιητικὴ, ἡ· ποίημα (γενικώτερον θεωρούμενον), τὸ ὅλον ποιήματός τινος. » Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσιος, « Ἡρ. » Ποίημα οὐδὲν πρεσβύτερον ἧκεν εἰς ἡμᾶς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, « Σξτ. » Κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, « Πλάτ. » Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία, « αὐτ. (καὶ περιφρ.) » Οἱ περὶ τὴν ποίησιν, « Ἡρ., Πλάτ., οἱ ποιηταί. 3) = Εἰσποίησις, υἱοθεσία· πολιτογράφησις. » Γόνῳ μὲν ἦσαν υἱωνοὶ τοῦ βασιλέως, ποιήσει δὲ υἱοί, « Δ. Ἀλ. » Γένει μὲν ξένος, τῇ δὲ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολίτης, « Δμ.

Ποιησιφάρμακος (ὁ, ἡ). φαρμάκων ποιητικὸς (γόνιμος).

Ποιητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ποιέω.

Ποιητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ποιῶν (κάμνων, κατασκευάζων) τι, πλάστης, δημιουργός· (τρπ.) κατορθωτὴς, ἐκτελεστής. (μὲ γεν.) » Ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων, « Ξεν. » Οὐχ οἱ ἀκροαταὶ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται παρὰ τῷ θεῷ, « Γρφ. 2) (συνήθ. ϗ ἰδιαιτ.) ὁ ποιῶν στίχους (ποιήματα), συνθέτης ἐμμέτρων πονημάτων. » Τὸν ποιητὴν δεῖ, εἴπερ μέλλει ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, « Πλάτ. (ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὠνόμασε) » Ποιητὰς τῶν λόγων οὓς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται, « (Εὐθύδ.). (ἐνάρθρ.) » Ὁ ποιητὴς, « (κατ' ἐξοχ.) ὁ Ὅμηρος. » Πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, « Πλ.

†Ποιητίζω, Μ. ίσω καὶ

†Ποιητικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ποιητὴς, κάμνω τὸν ποιητὴν, ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ποιητικὴν ἢ, μεταχειρίζομαι ὕφος ποιητικὸν, [ἐκ τοῦ

Ποιητικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ δυνάμενος ποιῆσαί (ἐμποιῆσαί) τι, κατορθωτικὸς, πρόξενος, αἴτιος. » Ὁ πώγων οὐ ποιητικὸς φρενῶν, « Ἐπγρ. » Ὑγείας ποιητικὸς, « Αξ. » Αἱ ἀρεταὶ ποιητικαὶ τῶν ἀγαθῶν, « Ἀρστ. 2) (χ. πτ.) ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) εἰς τὸ ποιεῖν τι· (ἰδιαιτ.) ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ποίησιν (στίχων, ποιήματος), ποιητοῦ ἴδιος. » Ὄργανα (» Αἴτια) ποιητικὰ, « Ἀρστ. » Τέχναι ποιητικαὶ, « αὐτ., αἱ δημιουργικαὶ (» Ὧν ἔστιν ἔργον πεποιημένον ἰδεῖν, « κατὰ τὸν Ἀρτ.), (ἀντιθ. τοῦ Πρακτικαί). (καὶ κατ' ἐξοχ.) » Ποιητικὴ, « αὐτ., ἡ ἐποποιία (δραματοποιία κτλ.). » Τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, « Πλάτ. » Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα, « Δ. Ἀλ. » Ἦν δέ τις Κίννας ποιητικὸς ἀνὴρ, « Πλ.

Ποιητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ποιητικὸν ὕφος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ποιητῶν.

Ποιητοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ποιητῶ.

Ποιητὸς, ἡ, όν. Καμωμένος (Πεποιημένος) ὑπό τινος, χειροποίητος, τεχνητός, κατασκευαστός· (ἰδιαιτ.) καμωμένος μὲ τέχνην, καλοφθειασμένος· (ἐνίοτε) πλαστός. » Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον, « Πίνδ. 2) = Εἰσποίητος, υἱοθετημένος ἢ πολιτογραφημένος. » Παῖς (» Πολίτης) —, « Αξ. » Οἷς ἂν παῖδες μὴ ποιητοὶ, ἀληθινοὶ δὲ ὦσι, « Πλάτ. » Τοὺς φύσει γεννήσαντας ϗ τοὺς ποιητοὺς τῶν πατέρων, « Λυκοῦργ.

Ποιήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ποιητὴς, (μὲ γεν.) ἡ ποιοῦσά τι, πρόξενός τινος (» Ἡ τῶν ἐπιβουλῶν —, « Ἡλ.)· (ἰδιαιτ. χωρὶς πτ.) ἡ συνθέτουσα (στιχουργοῦσα) ποιήματα. » Μεγαλοστράτης ἐρασθεὶς ποιητρίας οὔσης, « Ἀθ. (καὶ μὲ γεν.) » Κλεσβουλίνην, αἰνιγμάτων ἐξαμέτρων ποιήτριαν, « Ἀρτ. (κατ' ἐξοχὴν) » Ἡ ποιήτρια, « Γαλ., ἡ Σαπφώ.

Ποιητρὶς, ίδος (ἡ), απν. ἀντὶ Ποιήτρια.

Ποιητρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Ποητρόφος.

Ποιητῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποίησιν, τεχνητῶς, χειροποιήτως.

Ποιηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποηφαγέω, [ἐκ τοῦ

Ποιηφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.

Ποικιλανθὴς, ἐες (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διάφορα ἄνθη ἢ χρώματα.

Ποικιλάνιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ποικιλήνιος.

†Ποικιλειμονῖτις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποικιλολειμωνῖτις), ιδος (ἡ), Σχλ. θηλ. τοῦ

Ποικιλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ποικίλον εἷμα (ἱμάτιον). » Νύξ —, « Αἰσχλ., ἡ (ἄλλ.) Ἀστρογίτων.

Ποικιλέρυθρος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ἐρυθρὰς γραμμὰς ἢ στίγματα, κοκκινοπάρδαλος.

Ποικιλεὺς, έως (ὁ), = Ποικιλτής.

Ποικιλήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλας ἡνίας (παρδαλὰ ἢ πλουμιστὰ χαλινάρια). » Πῶλος —, « Πίνδ.

Ποικιλία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ποικίλου, ἕνωσις διαφόρων χρωμάτων, παρδαλότης· (τρπ.) τὸ πολύτροπον, πανουργία. » Διαφθείρει τὰ ἤθη καὶ ποικιλίαν ἀντὶ τῆς ἁπλότητος εἰσάγει, « Στρβ.

Ποικιλίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθύος.

Ποικιλίς, ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ (ποικίλου) πτηνοῦ, καρδερίνα.

Ποικίλλω [πείκω, πόκος], Μ. ποικιλῶ (ἀόρ. Ἐποίκιλα, πθ. πρκ. Πεποίκιλμαι, καὶ ἀόρ. Ἐποικίλθην ϗ 6'. Ἐποικίλην). Κάμνω τι ποικίλον (παρδαλὸν), κεντῶ ἢ χρωματίζω μὲ διάφορας θωριαίς, πλουμίζω· (μτνμ.) καλλωπίζω παντοιοτρόπως τὸν λόγον (τὸ σύγγραμμά) μου, παρεισάγω διαφόρους λεκτικὰς καλλονάς· (μουσικ.) ψάλλω μὲ πολλὰς στροφὰς (Ἰταλ. βαριατσιόναις)· (τρπ.) φέρομαι ἢ ὁμιλῶ μὲ δολιότητα, ἐκφράζομαι διλημματικῶς, πανουργεύομαι. » Μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ, « Πλάτ. » Ἔφη ἁπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα, « Ἀρστ. » Οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι, « Σοφ. (καὶ μσ. αὐεπό.) » Σπάρτη μὲν ὠμὴ, ϗ πεποίκιλται τρόπος, « ψευδο-Εὐρ.

Ποίκιλμα (τὸ). πλουμίδι, κεντίδι, στολίδι, ἡ· ὕφασμα (κτλ.) πλουμιστὸν (κεντητὸν κτλ.). » Ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων, « Πλάτ. » Παντοδαπὰ ποικίλματα προσαρμόζοντες τοῖς φθόγγοις τῆς λύρας, « αὐτ.

Ποικιλμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ποικίλλειν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κέντημα ἢ ζωγράφισμα μὲ ποικίλα χρώματα, πλούμισμα, ποικιλία.

Ποικιλόβοτρυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλους (παρδαλίζοντας ἤδη) βότρυας, (ἴδε Περκάζω).

Ποικιλόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλας βουλὰς (ἐπινοίας) ἐφευρίσκων, πολύτροπος, πολυμήχανος.

Ποικιλόγαρυς, Δ. ἀντὶ

Ποικιλόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [π. γῆρυς]. ποικιλόφωνος. »Φόρμιγξ—,« Πίνδ. »Ἀηδὼν—,« Ἡσ., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ποικιλόδειρος).

Ποικιλόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Ποικιλόφωνος.

Ποικιλόγραμμος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διαφόρων χρωμάτων γραμμὰς, παρδαλὸς, ἀραδωτός.

Ποικιλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) ποικίλα (περὶ παντοίας ὕλης).

Ποικιλόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλας (πολυειδεῖς) ἀφορμὰς δακρύων.

Ποικιλόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [ποικ. δειρὴ]. ὁ ἔχων παρδαλὸν λαιμὸν ἢ πολυποίκιλον φωνὴν (κελαδῶν μὲ πολλὰς στροφάς). »Ἀηδὼν—,« Ἡσ. (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ποικιλόγηρυς).

Ποικιλόδερμος καὶ Π.

Ποικιλοδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον (παρδαλὸν) δέρμα.

Ποικιλοδίνης, ου καὶ

Ποικιλόδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων ποικίλας (πολυειδεῖς) δίνας, περιστρεφόμενος πολυτρόπως.

Ποικιλόδιφρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐποχούμενος εἰς ποικίλον (πλουμιστὸν) ἢ ὑπὸ ποικίλων (παρδαλῶν) ἵππων συρόμενον δίφρον ἁμάξης.

Ποικιλόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ποικίλα (πολυειδῆ) δῶρα.

Ποικιλοεργός (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία (ἡ κατασκευὴ) εἶνε ποικίλη, πλουμιστὸς, παρδαλὸς.

Ποικιλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλην τρίχα (ποικιλόστικτον δέρμα). » Νεβρός—,« Εὐρ.

Ποικιλόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) ποικίλον (πλουμιστὸν) θρόνον.

Ποικιλόθροος (ὁ, ἡ), Π. = Ποικιλόφωνος.

Ποικιλόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον καυλὸν (παρδαλὸν καλάμι, στέλεχος).

Ποικιλομήτης, ου (ὁ) ⚥

Ποικιλόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Ποικιλόβουλος. (ἁπλ.) ἀντὶ Ποικίλος, πολυειδὴς, παντοῖος. » Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζόαν ποικιλομήτιδες ἆται πημάτων πάσας μεταλλάσσουσιν ὥρας,« Σοφ.

Ποικιλομήχανος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος ἢ ἐφευρίσκων ποικίλας μηχανὰς (πολυειδῆ στρατηγήματα), πολύτροπος, πολυμήχανος.

Ποικιλομορφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Ποικιλόμορφος (ὁ, ἡ). ποικίλος τὴν μορφὴν (τὸ εἶδος), παντοδαπὸς· ποικιλόχροος.

Ποικιλόμυθος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῦθος]. ὁ ποικίλλων τοὺς λόγους (τὴν ὁμιλίαν) του, ποικίλος περὶ τὸ λέγειν, εὔγλωττος ἢ πολύλογος.

†Ποικιλόνους (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ποικιλόφρων.

Ποικιλόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα νῶτα (παρδαλὴν ῥάχιν).

Ποικιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος ἢ ἀσχολούμενος εἰς ποικίλα (παντοδαπὰ) πράγματα, πολυπράγμων, (Γαλλ.) intriguant.

Ποικιλόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα (παρδαλὰ) πτερὰ, (ἁπλ.) = Ποικίλος. » Μέλος—,« (Πρατίν. παρ') Ἀθ.

†Ποικιλόπωλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγησ. τοῦ Αἰολόπωλος.

†Ποικιλόῤῥαχος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰολόνωτος.

Ποικίλος [ποικίλλω], η, ον. Κεντημένος (Ζωγραφισμένος κτλ.) μὲ διάφοραις θωριαὶς, παρδαλὸς, πλουμιστός. » Χιτὼν—,« Ἡρ. » Τεύχεα ποικίλα χαλκῷ,« Ὅμ. (καταχρ. ἢ κατὰ συνκδχ.) » Ποικίλοι μῆνες,« Πίνδ., οἱ τοῦ ἔαρος (διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀνθέων)· (ἰδιωνυμ.) »Ἡ Ποικίλη (ἐνν. ςοὰ),« μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὅπου ἦτο ζωγραφισμένη ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη. 2) πολυειδὴς, παντοδαπὸς, διάφορος. » Λουτὴρ ποικίλος τοῦ Ταυρομενίτου λίθου,« Ἀθ. » Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα,« Πλ. » Ποικίλαι δὲ ⚥ ὀρνίθων φωναὶ, καὶ ἀνθέων χροιαὶ, κτλ.,« Συν. 3) (συνκδχ.) δύσκολος· (τρπ.) ἄστατος, εὐμετάβλητος ἢ· πολύτροπος, πολυμήχανος· (καὶ ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος, δόλιος. » Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν,« Ἡσ. » Πρωτέως ποικιλώτερος,« Ακ. » Ποικίλος γὰρ ὢν ὁ πολιτικὸς,« Πλ. » Ποικίλους λόγους,« Ἀρςφ. » Ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεστι,« Ξεν. » Οὐδὲν ποικίλον,« Αξ., καμμία δυσκολία, ἢ· χωρὶς δολιότητα. » Πρόμαντις δέ ἐστι ἡ χρέουσα, κατάπερ ἐν Δελφοῖσι καὶ οὐδὲν ποικιλώτερον,« Ἡρ., τίποτε περισσότερον (διαφορετικώτερον).

†Ποικιλοσάμβαλος, (κατὰ τὸν Δινδόρφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

;Ποικιλοσάνδαλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα ποικίλα (πλουμιστὰ, κεντητὰ) σανδάλια.

Ποικιλόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον στέρνον (στῆθος)· (μτφορ.) = Ποικιλόφρων.

Ποικιλόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ παρδαλὰ στίγματα. » Κίχλη—,« Ἀθ.

Ποικιλόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ποικίλην στολήν· (Π. ἐν γέν.) παρδαλὸς, ζωγραφιςὸς, ποικιλόχροος.

Ποικιλόςομος (ὁ, ἡ), = Αἰολόςομος.

Ποικιλόςροφος (ὁ, ἡ). ὁ ποικίλως (παντοιοτρόπως) ςρεφόμενος.

Ποικιλοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλως (κατὰ διαφόρους τρόπους) τέρπων, ἔχων ποικίλας τέρψεις.

Ποικιλότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. τεύχω]. κατεσκευασμένος μὲ τέχνην (μὲ ποικιλίαν)· (μτφορ.) = Ποικιλομήχανος.

Ποικιλοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ γνωρίζων ποικίλας (παντοίας) τέχνας ἢ, ποικίλος (ἐφευρετικὸς) περὶ τὴν τέχνην του, τεχνίτης ἄριςος.

Ποικιλότραυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλως τραυλίζων (κελαδῶν), ποικιλόφωνος.

Ποικιλότροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -τρόπως. Ποικίλος τοὺς τρόπους, πολύτροπος, δόλιος.

Ποικιλουργὸς (ὁ, ἡ), = Ποικιλοεργός.

Ποικιλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ποικίλα (διαφόρων εἰδῶν, πολυποίκιλα) φαγητά.

Ποικιλοφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παιζόμενος ποικίλως (μὲ διαφόρους στροφὰς [Ἰταλ.] βαριατσιόναις) εἰς τὴν φόρμιγγα.

;Ποικιλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποικίλα φρονῶ, εἶμαι =

Ποικιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ποικίλος τὸ φρόνημα, πολύτροπος, ἀγχίνους ἢ πανοῦργος, (συγχ. τῷ Ποικιλόθρονος ⚥ Ποικιλόφωνος).

†Ποικιλόφυλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰολόφυλος.

Ποικιλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρικίλην (παντοιοτρόπως μεταβαλλομένην, ποικιλόστροφον) φωνήν· (μτφορ.) = Ποικιλόμυθος, εὔγλωττος.

Ποικιλόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον (παρδαλὸν) χρῶμα ἢ δέρμα, παρδαλός.

Ποικιλόχρωμος ⚥

Ποικιλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ποικιλόχροος.

Ποικιλόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Ποικίλλω.

Ποίκιλσις, εως (ἡ), = Ποικιλμός.

Ποικιλτέον, θετ. τοῦ Ποικίλλω.

Ποικιλτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ποικίλλων (κεντῶν ἢ ἄλλως πλουμίζων) ὑφάσματα ⚥ ἄλλα τεχνουργήματα.

Ποικιλτικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποικίλλειν (κεντᾷν, πλουμίζειν κτλ.). » Ποικιλτικὴ,« ἢ τέχνη τοῦ ποικιλτοῦ.

Ποικιλτὸς, ἡ, όν. Κεντημένος (Πλουμισμένος κτλ.) ὑπὸ τοῦ ποικιλτοῦ, κεντητὸς, πλουμιςὸς· ζωγραφιςός.

Ποικίλτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ποικιλτὴς, κεντήστρα.

Ποικιλῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ᾄδων ποικίλα (πολυποίκιλα ἢ ἀπατηλὰ, αἰνιγματώδη) ᾄσματα.

Ποικίλως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ποικίλον, μὲ ποικιλίαν· πολυειδῶς, διαφοροτρόπως, αἰνιγματωδῶς. »Ἀσπάδας ποικίλως ἠρτυμένας,« Γαλ.

Ποιμαίνω [ποιμήν], Μ. ανῶ. Βόσκω (κυρ. ποίμνιον)· (μτφορ.) διέπω, διοικῶ· τρέφω· περιθάλπω· παρηγορῶ· ἀπατῶ· διασκεδάζω. » Ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα, μουσίσδων,« Θκρ. »Σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν,« Ακ., (παρβλ. Βουκολέω). (⚥ πθ.) » Χθονὸς πᾶς πεποίμανται τόπος,« Αἰσχλ., διετρέχθη ὡς ὑπὸ τῶν ποιμένων.

Ποιμὰν (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποιμήν.

Ποιμανδρία (ἡ). σκεῦος ἱερὸν (ἀμολγεὺς) πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων.

;Ποιμανεὺς, έως (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Ποιμήν.

;Ποιμανεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, = Ποιμαίνω.

Ποιμανόριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ποίμνιον, κο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάδι, (μτφορ.) πλῆθος ἀνθρώπων (ὑπηκόων).

Ποίμανσις, εως (ἡ), τὸ ποιμαίνειν, βόσκησις ποιμνίου.

Ποιμαντέον, θετ. τοῦ Ποιμαίνω.

Ποιμαντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ποιμήν· (μτφορ.) ὁδηγός· ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς κτλ. »Νηὸς —, « Ἐπγρ., ὁ πηδαλιοῦχος, (συγχ. τῷ Πημαντήρ).

Ποιμαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιμαίνειν. » Ποιμαντικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), « ἡ τέχνη τοῦ ποιμένος. » Ἀδελφαὶ γὰρ ποιμαντικὴ ϗ βασιλικὴ, « Βασ.

Ποιμάντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ποιμαντήρ.

Ποιμάνωρ, ορος (ὁ), Π. ποιμὴν ἀνδρῶν (ἀνθρώπων), ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, στρατηγὸς κτλ.

Ποιμασία (ἡ), τὸ ποιμαίνειν, βόσκημα ποιμνίου.

Ποιμεναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διευθύνω ποίμνιον ὡς) –

†Ποιμενάρχης, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν ποιμένων· (ἐκκλησ.) = Ἱεράρχης.

Ποιμεναρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ ποιμενάρχου.

Ποιμέναρχος (ὁ), = Ποιμενάρχης.

Ποιμενίδης, ου (ὁ). υἱὸς ποιμένος, ἀπόγονος ποιμένων.

Ποιμενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ποιμένα ἢ εἰς τοὺς ποιμένας, ποιμένος ἴδιος, (Γαλλ.) pastoral. » Κύων (» Σκάφη, » Μουσουργία) —, « Ὀππ., Γαλ., Θεοφύλ. ||. (οὐσ.) » Ἡ ποιμενικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), « Πλάτ., = Ἡ ποιμαντική.

Ποιμένιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ποιμενικός. ||. (οὐσ.) Ποιμένιον, Π. ἀντὶ Ποίμνιον.

Ποιμενόθι, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς ποίμνης.

Ποιμὴν [πάομαι, πέπαμαι, πῶϋ], ένος (ὁ). βοσκὸς (κυρ. προβάτων)· (μτφορ.) ὁδηγός· ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν κτλ., (ἐν γέν.) φύλαξ, κηδεμὼν, ἢ· φίλος. »Λόχου (»Νηὸς) —, « Εὐρ., Αἰσχλ. » Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, « Ὅμ. » Σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, « Σοφ. » Αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους· τοὺς δὲ, προφήτας· τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς· τοὺς δὲ ποιμένας ϗ διδασκάλους, « Γρφ.

;Ποιμναῖος καὶ Ποίμνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ποίμνην. ||. (οὐσ.) » Ποιμναία (ἡ), « Π. ἡ ποίμνη ἢ, ὁ ποιμενικὸς βίος.

Ποίμνη (ἡ), [ποιμὴν]. κοπάδι (κυρ. προβάτων), ποίμνιον· (ἐκκλησ.) τὸ ἄθροισμα (ἡ ὁλότης) τῶν πιστῶν· (Π.) προβατίνα (Εὐρ. Ἠλ. 720).

Ποίμνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς ποίμνης.

Ποιμνήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Ποίμνιος.

Ποιμνηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώκων ἢ ;ὁδηγῶν) τὴν ποίμνην.

Ποιμνιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποιμεναρχέω.

Ποίμνιον (τὸ), = Ποίμνη, κοπάδι προβάτων· μανδρὶ, (κυρ. συγκ. τοῦ ἐπιθ. Ποιμένιον).

Ποιμνίτης, ου (ὁ) ϗ Ποιμνῖτις, ιδος (ἡ), = Ποιμναῖος, ποιμένων ἴδιος, ποιμενικός. » Κύων —, « Πλδ.

Ποινὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Ποινή.

;Ποινάζω, Μ. άσομαι, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Ποινάω.

Ποιναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ποινὴν ἢ εἰς τὰς ποινὰς, ποινικός· ὁ ἐπιβάλλων ἢ ἐπιβαλλόμενος (ἐπερχόμενος) πρὸς ποινὴν, ἐκδικητικὸς, τιμωρητικός.

Ποινάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποινήτωρ.

Ποινάω-ῶ, Μ. άσω καὶ (Ἰων.) ήσω. Ἐπιβάλλω ποινὴν, τιμωρῶ, κατατρέχω. ||. (μσ.) ἐκδικοῦμαι. » Ποινᾷν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Τιμᾷν) δεῖ θεραπαίνας τὸ κατ' ἀξίαν, « Θεανώ. » Ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἴστορας βουλευμάτων γυναῖκας.. ποινασόμεσθα, « Εὐρ.

Ποινὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Φόνος καὶ Πόνος]. (κυρ. καὶ ἀρχ.) πρόστιμον τὸ ὀπ. ἐπλήρονεν ὁ φονεὺς εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου, λύτρον αἵματος· τιμωρία πρὸς ἐκδίκησιν ἢ ἱκανοποίησιν· παιδεία· (ἐν γέν.) ἀνταπόδοσις· (ἐπὶ καλῷ) ἀνταμοιβὴ, ἀντιμισθία· (ἐνίοτε) λύτρωσις, ἀπαλλαγὴ· (κατὰ προσωποπ.) ἡ ἐκδικοῦσα τὰ κακουργήματα θεότης, (παρβλ.) Ἐριννύς. » Ποινὴν τῖσαι (ἀνελέσθαι), « Ἡρ. »Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος, « Ἰλ. Ν. » Καὶ μέν τις τε κασιγνήτοιο φονῆος ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς, ἐδέξατο τεθνηῶτος, « Ἰλ. Ι. » Ὁ μὲν ἀναπαύσεται, οὐ τίνων ποινὰς, ὧν τε ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν, καὶ ὧν ἐμὲ ἐποίησεν· ἐγὼ δὲ πάλιν ἐκείνῳ δώσω δίκην, ὅτι ὑμῖν φίλος ἐγενόμην, « Ξεν., (παρβλ. Δίκη 4). (καὶ ἐπὶ καλοῦ) »Καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντα, « Πίνδ. » Δυσθρόου φωνᾶς ποινὰ τίς ἔσται; « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ ὠφελημένος, κακαῖσι ποιναῖς ταῖς δέ μ' ἐξημείψατο, « Αἰσχλ.

Ποινηλασία (ἡ). καταδίωξις πρὸς ποινὴν· τιμωρία, (ὡς οὐσ. τοῦ-

Ποινηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρέχω (Καταδιώκω) τινὰ πρὸς ποινὴν (τιμωρίαν) ἢ καθὼς κατέτρεχον αἱ Ποιναὶ (Ἐριννύες) τοὺς κακούργους, (συνήθ. πθ.) καταδιώκομαι ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, βασανίζομαι ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, [ἐκ τοῦ

Ποινηλάτης, ου (ὁ) καὶ

Ποινηλάτις, ιδος (ἡ). ὁ κατατρέχων τινὰ, ἐκδικητής. » Τύχη —, « Θεοδ. Πρόδρ.

Ποινήλατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῶν Ποινῶν (τῶν Ἐριννύων), βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, ἔνοχος κακουργήματος, ἢ 2) σταλμένος ἀπὸ τὰς Ποινὰς (τὰς Ἐριννύας) πρὸς ποινήν τινος. » Μανία —, « Σχλ., (παρβλ. Θεήλατος).

†Ποίνημα (τὸ), Π. [ποινάομαι]. ποινὴ ἐπιβληθεῖσα, τιμωρία, πρόστιμον.

Ποινήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ποινητὴρ (ὁ), Π. ὁ λαμβάνων ἢ ἐπιβάλλων ποινὴν, τιμωρὸς, ἐκδικητής.

;Ποινήτης, ου (ὁ) καὶ Ποινῆτις, ιδος (ἡ), Π. = τῷ

Ποινήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ποινητήρ.

Ποίνιμος, η ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος (ἐπιβαλλόμενος) πρὸς ποινήν. » Δίκη (» Αἰθοκτονία) —, « Σοφ., Ἐπγρ. » Ποίνιμα πάθεα, « Σοφ. 2) ὁ λαμβάνων (ἐπιβάλλων) ποινὴν, ἐκδικητής. » Δαίμων (» Ἐριννὺς) —, « Σοφ.

Ποινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τὴν ποινὴν (τὴν τιμωρίαν). » Ποινοποιοί, « Ακ., αἱ Ἐριννύες.

Ποινουργὸς (ὁ). αὐτουργὸς (ἐκτελεστὴς) τῆς ποινῆς, κολαστὴς, δήμιος.

Ποιολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συλλέγω χόρτα ἢ στάχυα, χορτολογῶ, σταχολογῶ, [ἐκ τοῦ

Ποιολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων τὴν πόαν (τὰ χόρτα) ἢ τὰ στάχυα, σταχολόγος, δεματολόγος. (ἐπὶ ζ.) ὁ τσομπῶν ϗ τρώγων τὰς κορυφὰς τῶν χόρτων. » Ὁ ταῶς ποιολόγος, « Ἀρστ.

Ποιονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) τὴν πόαν, χορτοφάγος.

;Ποιόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόαν (χόρτον) διὰ βοσκὴν, (ἄλλ. διορθ. Πιόνομος).

Ποιοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιότητος ποιητικός.

Ποῖος [†πός], α, ον; ἀντνμ. Ἐρωτημ. Τί λογῆς; ποιός; » Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; « Ἰλ. Δ. (ϗ ἐνν. τοῦ οὐσ.) »Ποῖον ἔειπες; « Ὀδ. Β., τί(λόγον) εἶπες; (ϗ μετὰ τοῦ Τίς) » Τἄλλα δ' ὁ ἀνὴρ ποιός τις; « Θκρ. » Ποῖ ἄττα οὖν εἰκὸς γεννᾷν τοὺς τοιούτους; « Πλάτ. »Βουλευομένων ἡμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. « Δμ. (καὶ ἐνάρθρ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) » Τὸ ποῖ' ἄττα; « Ξεν. » Τὰ ποῖα ταῦτα; « Εὐρ. » Τὰ χρήματά μοι ἀποδοῦναι κέλευσον· (Β) τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; « Ἀρςφ. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Ποίᾳ (ἐνν. ὁδῷ ἢ μεθόδῳ); ἐπίρ. ἀντὶ Πῶς; πόθεν; » Κοίῃ δὴ κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον; « Ἡρ. 2) Χρον. ἀντὶ Πόσος; ἢ Τίς; » Ποίου χρόνου δὴ ϗ πεπόρθηται πόλις; « Αἰσχλ.

Ποιός, ά, όν. Τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, τοιαύτης ἢ τοιαύτης ποιότητος (ἰδιότητος), ὠργανισμένος (διατεθειμένος) οὕτως ἢ ἄλλως. (συνήθως μετὰ τοῦ Τίς) »Διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον, « Ἀρςτ., διότι ἔχει ἰδιάτερόν τινα χαρακτῆρα (τρόπον τοῦ ζῆν). » Πέλανοι πέμματα εἰσί τινα ποιά, « Ἐτμλγ. » Τὸ ποιόν, « Φλσφ., ἡ ποιότης.

†Ποιός (ὁ), Σχλ. ὁ οἶτος, (ἴδε Ποιά).

Ποιότης (ἡ), [ποιός]. ἡ ἰδιότης τινὸς πράγματος, (Γαλλ.) qualité.

Ποιοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Ποεσιτρόφος.

Ποιούντων, γεν. πλθ. τῆς μτχ., ἡ 2) Ἀττ. ἀντὶ Ποιείτωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ποιέω.

Ποιοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.

Ποιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ποιὸν, δίδω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα εἴς τι, εἰδοποιῶ οὕτως ἢ ἄλλως· (πθ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα, (οθ.) » Πεποιωμένος, η, ον, Ὠργανισμένος οὕτως ἢ ἄλλως.

†Ποιπνυὸς (ὁ), Γλσ. θεράπων (ὑπηρέτης) πρόθυμος, [ἐκ τοῦ

Ποιπνύω, Μ. ύσω, Π. [πιέω]. (κατὰ λέξ.) ἀνασαίνω συχνὰ καὶ δυνατὰ, ἀσθμαίνω· (ὅθεν συνήθ. κατὰ συνκδχ.) κάμνω τι ὀγλίγωρα, σπεύδω· ὑπηρετῶ ἢ ἀσχολοῦμαι εἴς τι μὲ πολλὴν προθυμίαν, (παρβλ. Ἐγκονῶ). » Δῶμα κορήσατε ποιπνύσα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι, « Ὀδ. Υ., κάμετε ὀγλίγωρα σαρώσατε. (καὶ προθετ.) » Ἀμφίπολοι δέσποιναν ἐὴν μέτα ποιπνύουσαι, « Ἀπλλν. (ᾗ ἐλλειπτ.) » Ἐμὰν ποιπνύων χάριν « Πίνδ., προθυμούμενος πρὸς χάριν μου.

Ποιφύγδην, ἐπίρ. Π. [ποιφύσσω]. φυσῶντας ἢ σφυρίζοντας δυνατά.

Ποίφυγμα (τὸ), Π. φύσημα δυνατόν· ἀναπνοὴ ἀσθμαίνοντος· ἀπειλή· φρύαγμα.

;Ποίφυξις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποιφύξεις.

Ποιφύσσω, Μ. ύξω, Π. [φυσάω]. φυσῶ ἢ ἀνασαίνω δυνατά, ἀσθμαίνω· ὁμιλῶ μὲ θυμὸν (μὲ ἀγῶνα), πιάνεται ἡ φωνή μου ἀπὸ τὸν θυμὸν, φρυάττω· (κατ' ἔκτ.) φοβίζω. » Παιδικὰ ποιφύξεις, « (Σώφρ. παρ') Ἀθ.

Ποιώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης πόας (χόρτου), χλοώδης, βοτανώδης.

Ποιῴην, Ἀττ. ἀντὶ Ποιοῖμι, εὐκτ. τοῦ Ποιέω.

Ποιῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποιόν τινα τρόπον, οὕτως ἢ ἄλλως.

Ποιωτικὸς [ποιόω], ἡ, όν. Ὁ δίδων εἴς τι (καὶ νλγ. Ὁ ἔχων) ποιότητά τινα.

Πόκα; Δ. ἀντὶ Πότε; καὶ

Ποκα, Δ. ἀντὶ Ποτε, (ἐγκλ.).

Ποκάζω, Μ. άσω, = Ποκίζω.

Ποκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόκος, (ὅθεν τὸ κοιν.) ποκάρι.

Ποκὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἡ ἔχουσα πόκον (μαλλὶ), μαλλοφόρος. 2) (οὐσ. ἐνν. θρὶξ) τρίχα ἀκτένιστη (ἴσαν μαλλί).

Πόκας, αἰτ. πλθ. τοῦ (ἀχρ.) Πόκη ἢ Πόξ, = Πόκος, (μόνον εἰς τὴν παροιμιώδη φρ.) » Εἰς ὄνου πόκας, « Ἀρςφ., εἰς τὸ μηδὲν, (κατὰ λέξ.) εἰς τοῦ γαδάρου τὸ μαλλί.

Ποκίζω, Μ. ίσω. Κουρεύω πόκον (μαλλὶ προβάτου). » Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; « Θκρ.

Ποκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πόκον (ἄξαντον μαλλὶ), ἀκατέργαστος.

Πόκος (ὁ), [πέκω]. μαλλὶ προβάτου (καθὼς τὸ κουρεύουν), ποκάρι.

Ποκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) πόκον, μαλλοφόρος.

Ποκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πόκον (μὲ μαλλὶ, [καὶ κατ' ἔκτ.] μὲ χνοῦδι). » Μῆλον ἄχνῃ πεποκωμένον, « Ἐπγρ.

Πόλεε, δυϊκ. τοῦ Πόλις.

Πολέες, λέων, λέσι ἢ λέεσσι, λέας, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλοὶ, πλθ. τοῦ Πολύς.

Πολεμαδόκος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολεμηδόκος.

Πολεμάρχειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πολέμαρχον. » Πολεμάρχειος στοὰ, « Ἀθ., τὸ ἄλλ. ||. οὐσ.) Πολεμάρχειον (τὸ), τὸ ἀρχεῖον (ἡ κατοικία) τοῦ πολεμάρχου.

Πολεμαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διέπω (Διευθύνω) τὸν πόλεμον ἢ τὰ τοῦ πολέμου, εἶμαι.

Πολεμάρχης, ου (ὁ), = Πολέμαρχος.

Πολεμαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πολεμάρχου, διοίκησις πολέμου (ἐκςρατείας).

Πολεμαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πολεμάρχου.

Πολέμαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τοῦ πολέμου, ἀρχιστράτηγος, (Γαλλ.) maréchal ἢ général en chef· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ τρίτος τῶν 9 ἀρχόντων (ὅςις, κατ' ἀρχὰς ὑπουργὸς τοῦ πολέμου, περιωρίσθη ἔπειτα εἰς τὸ νὰ δικάζῃ τὰς διαφορὰς τῶν μετοίκων)· (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) μιᾶς μόρας (400 ἀνθρ.). » Τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς (ὁ βασιλεὺς) φράζει τὸ δέον, οἱ δὲ τοῖς λοχαγοῖς, ἐκεῖνοι δὲ τοῖς πεντηκοντατῆρσιν, αὖθις δ' οὗτοι τοῖς ἐνωμοτάρχαις, καὶ οὗτοι τῇ ἐνωμοτίᾳ, « Θκ.

Πολεματόκος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολεμητόκος.

Πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ Γρφ. γεν.) Ἔχω (Εἶμαι εἰς) πόλεμον μετά τινος· (μτνμ.) ἀντιμάχομαι· φιλονεικῶ· ἐναντιοῦμαι· (μὲ αἰτ.) κάμνω πόλεμον, κτυπῶ, προσβάλλω. » Ἐπαύσατο πολεμῶν τὰς Ἀθήνας, « Διόδ. » Ἀλλὰ τί ποτε σύ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; « Ξεν. » Ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν ᾗ διαφέρεσθαι τούτοις, « Δμ. » Πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, « Σιμωνίδ., ἀναιρεῖν τὰς ἐκ παλαιοῦ παραδεδεγμένας ἰδέας. » (Ὁ Πυθαγόρας) τοῖς κυάμοις ἐπολέμει, « Ἰάμβλ. » Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ἡμῖν, ὑφ' ἡμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι, « Δμ. » Φανερῶς κατὰ θάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος, « Ξεν.

Πολεμηδόκος (ὁ, ἡ), Π. [πολεμ. δέχομαι], ὁ μένων (ἀντέχων) εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικός.

Πολεμήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Πολεμικὸς ἢ (σπν.) Πολέμιος, ἐχθρικός.

Πολεμησείω (χωρὶς Μ.). Ἔχω ἔφεσιν (διάθεσιν, Ἐπιθυμῶ) νὰ πολεμήσω.

Πολεμητέον καὶ (πλθ.) Πολεμητέα, θετ. τοῦ Πολεμέω.

Πολεμητήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον διὰ πόλεμον, ὁρμητήριον πολέμου.

Πολεμητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν, προξενῶν) τὸν πόλεμον. » Γείτονας ἀντιβίους πολεμητόκος ὥπλισε φήμη, « Νόνν.

Πολεμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολεμιςής.

Πολεμίζω, Μ. ίσω καὶ (Δ.) ίξω, Π. ἀντὶ Πολεμῶ.

Πολεμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον. » Ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσχάτως, « Ξεν. » Οἵ τε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν ᾗ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται, « αὐτ. » Ἡ πολεμικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ πολέμου. » Τὸ πολεμικὸν σημαίνειν, « Πλβ., τὸ σημεῖον τῆς μάχης. » Τὰ πολεμικὰ (ἐνν. ἔργα), « τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν πόλεμον. » Ἀγαθοὶ τὰ πολεμικὰ, « Ξεν. 2) ἐχθρικὸς, πολέμιος, (ὅθεν

Πολεμικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολεμικὴν διάθεσιν. » Πολεμικῶς ἔχω, « Λξ., ἔχω διάθεσιν διὰ πόλεμον. (καὶ μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Π. ἔχω τινὶ ἢ πρός τινα, « Λξ., τὸν ἀντιμάχομαι, εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ.

Πολέμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐχθρὸν, ἐχθρικός. » Φρυκτοὶ πολέμιοι, « Ἡρ., οἱ σημαίνοντες τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἐχθροῦ. » Πολεμία (ἐνν. γῆ ἢ χώρα), « ὁ τόπος τοῦ ἐχθροῦ. » Θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας, « Ξεν. » Πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ πολεμίας, « Ξεν. » Φαίνω πολέμια ταυταγί, « Ἀρςφ. 2) (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὁ πολεμῶν, ἐχθρός· ἐναντίος· (μτνμ.) βλαπτικός. » Κοῖα ταῦτα λέγεις μοι εἶναι πολεμιώτατα; « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Τυφὼς θεῶν πολέμιος. « Πίνδ. » Τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ θάπτειν, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πολέμιον τὸ φυτὸν (πήγανον) ταῖς κυούσαις, « Πλ. » Τὸ ἔλαιον ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον, « αὐτ. (ᾗ τρπ.) » Μνήμης πολέμιον, « Ακ., φθείρει (ἀδυνατίζει) τὸ μνημονικόν. » Ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι, « Πλάτ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Τὴν ἐρυσίβην ἔχειν πολέμιον, « Θφρ. (καὶ ὡς ἁπλ. οὐσ.) » Πολέμιος, « Αξ., ὁ ἐχθρός. » Πειρώμενος διδάσκειν, ὡς συμφέρει αὐτοῖς φίλους εἶναι μᾶλλον, ἢ πολεμίους, « Ξεν. » Ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς πολεμίους μὴ στρατεύειν, « Πλ. 3) (σπν.) = Πολεμικος. » Ἄλκιμος τὰ πολέμια, « Ἡρ.

Πολεμιστὰ, κλητ. ἢ δυϊκ. τοῦ Πολεμιςής.

Πολεμιστὰ, αο (ὁ). Αἰολ. ἀντὶ Πολεμιςής.

Πολεμιστέον καὶ (πλθ.) Πολεμιστέα, θετ. τοῦ Πολεμίζω, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολεμητέον, -έα).

;Πολεμιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πολεμιςής, (ὅθ.

Πολεμιστήριος, ος ἢ α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς πολεμιστὴν, πολεμιστοῦ ἴδιος, πολεμικός. » Ἵππος —, « Ξεν. » Πολεμιστήριον (ὄργανον ἢ μηχάνημα), « τὸ χρησιμεῦον εἰς τὸν πόλεμον. » Πολεμιστήρια ἅρματα, « Ξεν., τὰ δρεπανηφόρα. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια; « Ἀρςφ.

Πολεμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πολεμῶν, στρατιώτης· πολεμικός. » Ἵππος —, « Θκρ. » Τὸν Μιθριβάτην ἐκεῖνον τὸν μέγαν πολεμιστήν, « Γαλ.

;Πολεμίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πολεμιστής. (εἰς τὸν Αἰσχλ. [Χοηφ. 424] κακῶς ἀντικατέστη ὑπὸ τοῦ Τουρνεβίου ἀντὶ Λεμιστρίας, τὸ ὁποῖον εἶν' Ἰηλεμιστρίας).

Πολεμιστρὶς, ίδος (ἡ), = Πολεμική. » Ναῦς —, « Τζ.

Πολεμίως, ἐπίρ. Ὡς πολέμιος, ἐχθρικῶς.

Πολεμοδόκος (ὁ, ἡ), Π. = Πολεμηδόκος.

Πολεμοκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. [π. κέλαδος]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθισμένος εἰς) τὸν κρότον (ἀλαλαγμὸν, θόρυβον) τοῦ πολέμου, πολεμικός.

Πολεμόκλονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων κλόνον (θόρυβον) πολέμου, πολεμικός.

Πολεμόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [π. κραίνω]. ὁ τελειόνων (ἀποφασίζων) τὸν πόλεμον, (Γαλλ.) decisif.

Πολεμόνδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς πόλεμον.

Πολεμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Διεγείρω) πόλεμον, γίνομαι αἴτιος πολέμου· (μτβτ.) βάλλω τινὰ εἰς πόλεμον (εἰς ἔχθραν) μετά τινος. » Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους, « Ἀππ., [ἐκ τοῦ

Πολεμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (διεγείρων) πόλεμον, αἴτιος πολέμου.

Πόλεμος (ὁ), [πάλλω, πάλη, πολεμίζω]. ἔρις μεταξὺ δύο ἢ ᾗ πλειοτέρων ἐθνῶν, (Γαλλ.) guerre, (Τουρκ.) σεφέρι. » Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, « ὁ μεταξὺ Πελοπονν. καὶ Ἀθην. » Δουλικὸς πόλεμος, « Ἀθ., ὁ κατὰ τῶν ἀποστατησάντων δούλων. (καὶ μὲ γεν.) » Ὁ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰγινητῶν πόλεμος, « ὁ κατ' (ἢ ὑπ') αὐτῶν. » Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, « Ἀρςτ. » Τὰ πρὸς (περὶ, κατὰ) τὸν πόλεμον, « Αξ., τὰ ἀπαιτούμενα διὰ, αἱ ἑτοιμασίαι τοῦ, (ἐν γέν. περιφρ.) ὁ πόλεμος. » Ἄνδρα τὰ κατὰ τὸν πόλεμον λαμπρὸν, « Αἰσχ. 2) (ἀρχ. καὶ Π.) συμπλοκὴ μεταξὺ δύο στρατευμάτων, μάχη. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παραλλ.) » Πόλεμόν τε μάχην τε, « Ὅμ. » Πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὔτης, « αὐτ.

Πολεμοστόλιστος (ὁ, ἡ). πολεμικῶς ἐσταλμένος, ἁρματωμένος (ἑτοιμασμένος) διὰ τὸν πόλεμον.

Πολεμοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ὑποθάλπω) τὸν πόλεμον.

Πολεμοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων, καταστρέφων) διὰ τοῦ πολέμου.

Πολεμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν φρόνημα (χαρακτῆρα), φιλοπόλεμος.

Πολεμοχαρὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τοὺς πολέμους, φιλοπόλεμος, (Νικ. Χων.).

Πολεμόχαρτος (ὁ, ἡ), = Πολεμοχαρής.

Πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω (Περιπλέκω) τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος, πολεμοποιῶ, ἐχθρεύω.

Πολεμώνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Δσκρ. Δ'. 8).

Πολέοιν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Πόλις.

Πολέος, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλοῦ, γεν. τοῦ Πολύς.

Πολέσκετο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπολεῖτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἡ μσ. παρτ. τοῦ Πολέω.

Πολεύς, Π. ἀντὶ Πόλεως, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολεύω, Μ. εύσω καὶ

Πολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [πέλω, πόλος]. στρέφω, περιστρέφω. » Γᾶν ἀρότρῳ πολεύων, « Σοφ., = Στρέφων τὴν γῆν, ὀργόνων. 2) (μσ. ἡ ἐλλ. μὲ ἐπίρ. ἡ δοτ. ἡ αἰτ. ἡ μόνην ἡ προθετ.) συχνάζω (διατρίβω) πουθενά· (μτνμ.) καταγίνομαι εἴς τι, (ἐν γέν.) περιπολῶ, ἀναστρέφομαι. » Τί σὺ τῇδε πολεῖς; « Εὐρ. » Νῆσον Αἴαντος πολεῖ, « Αἰσχλ. » Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, « Ὀδ. Χ. (καὶ μτνμ.) » Πολεύομαι περὶ τὴν ὑπόθεσιν, « Αξ.

Πολέων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πολύς.

Πόλεων, γεν. καὶ

Πόλεῳν, γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. ⚘

Πόληες, Π. Ἰων. ἀντὶ Πόλεις, ὀνμς. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολέω, γύρισμα, τριγύρισμα.

Πολήων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πόλεων, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολιὰ (ἡ), Ζ. Πολιός.

Πολιαίνομαι, Μ. ανθήσομαι. Γίνομαι πολιός, ἀσπρίζουν ἡ τρίχες μου· (μτνμ. ἐπὶ θαλάσ.) ἀφρίζω. » Θαλάσσης πολιαινομένης πνεύματι λάβρῳ, « Αἰσχλ.

Πολιάνθη (ἡ). μύρον ἀπὸ τὰ ἄνθη τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πολιανόμος (ὁ, ἡ), [πόλις, νέμω]. προεστὼς (διοικητὴς ἢ δήμαρχος) πόλεως, (Γαλλ.) bourgmestre.

Πολιάοχος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πολιάρχης, ου (ὁ), = Πολίαρχος.

Πολιαρχία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πολιάρχου.

Πολιαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πολιάρχου.

Πολίαρχος (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς, διοικητὴς) πόλεως.

Πολιὰς, άδος (ἡ). ἡ προστάτις τῆς πόλεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηνῶν), πολιοῦχος, (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Πόλιας, Π. ἀντὶ Πόλεις, αἰτ. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πολιατᾶν, Δ. ἀντὶ Πολιητῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πολιήτης.

†Πολιᾶχος (ὁ, ἁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πολιοῦχος, (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πολιάοχος).

Πολίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλις, πολίχνιον.

Πολίεσι, Δ. καὶ Πολίεσσι, Π. ἀντὶ Πόλεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πολιεὺς, έως (ὁ). ὁ προστάτης τῆς πόλεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηνῶν), πολιοῦχος, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Πολίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Συνοικίζω) πόλιν, (ἐν γέν.) οἰκοδομῶ, κτίζω. » Τεῖχος πολίσσαμεν, « Ἰλ. Η. » Πολίζει τὸ χωρίον, « Ξεν., τειχίζει, κτίζει πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. (καὶ πθ.) » Ποταμὸς Χοάσπης, ἐπ' ᾧ Σοῦσα πόλις πεπόλισται, « Ἡρ.

Πολιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιά.

Πολιήοχος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιήτης, ου (ὁ) καὶ Πολιῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πολίτης, -ῖτις.

Πολιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίτης.

Πόλινδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς τὴν πόλιν.

Πολιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). πολιὸς τὸ εἶδος

Πολιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας (ἄσπρα μαλλιά).

Πολιοκόρσης, ου (ὁ) καὶ Πολιόκρανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολιὰν κεφαλὴν (κόρσην), γέρων μὲ ἄσπρα μαλλιά.

Πολιοκρόταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας περὶ τοὺς κροτάφους. » Γέρων —, « Ὅμ. » Γῆρας πολιοκρόταφον, « Βακχυλ.

Πόλιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ βαρυόσμου (Τεύκριον ἢ Χαμαικυπάρισσος). » Ἔστι δὲ θαμνίον καρποῦ πλῆρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὰν τρίχα, « Δσκρ.

Πολιοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολιοὺς πλοκάμους (ἄσπρα μαλλιά, ἄσπραις πλεξίδαις).

Πολιοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πολιὸν πώγωνα, ὑψαρογένης.

Πολιορκέω-ῶ [πόλις, εἴργω, ἕρκος], Μ. ήσω καὶ πθ. ήσομαι καὶ ηθήσομαι. Περικλείω (Περικυκλόνω) μὲ στρατεύματα πόλιν ἵνα τὴν βιάσω νὰ παραδοθῇ· (ἐν γέν.) ζώνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μτφορ.) στενοχωρῶ, καταθλίβω. » Πολιορκῶν αὐτὸν ἐν Ἄσσῳ, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Πολιορκήσεται ἔκ τε γῆς ⚘ ἐκ θαλάσσης ταῖς ναυσὶν ἀποκεκλεισμένος, « Θκ. (⚘ μτφορ.) » Ἑκὼν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, « Ξεν.

Πολιόρκησις, εως (ἡ), = Πολιορκία.

Πολιορκητέος, α, ον, θετ. τοῦ Πολιορκέω.

Πολιορκητήριος, α, ον, = Πολιορκητικός.

Πολιορκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πολιορκῶν (κυριεύων διὰ πολιορκίας πόλεις).

Πολιορκητικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς πολιορκίαν. » Πολιορκητικὰ (ἐνν. βιβλία), σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης τοῦ πολιορκεῖν.

Πολιορκία (ἡ). τὸ πολιορκεῖν, ἡ διὰ στρατευμάτων περικύκλωσις πόλεως, (Ἰταλ.) μπλόκο· (μτφορ.) στενοχώρησις, τυραννία. » Ἐξέτριψε τοὺς οἴκους, ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων, « Πλ.

Πολιὸς [πελιὸς], ὰ ἢ ὸς, όν. Ἀσπρόμαυρος, μελανόλευκος, ψαρὸς, γρίβος· (κυρ.) πολιότριχος, γέρων· (συνκδχ.) παλαιός. » Σίδηρος (» Λύκος) —, « Ὅμ. » Γραίας πολιὰς, « Ἡσ. » Τρίχας πολιὰς, « Ἰλ. Χ. (⚘ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Φύονται δὲ καὶ νέοις πολιαὶ, παρ' ἡλικίαν, « Πίνδ. » Πολιῶν ἔσχες τὸν πώγωνα μεςὸν, « Θφρ. » Ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις, « Ἀρςφ., ὅταν ἄρχιζαν ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά τα (νὰ γηράσκῃ). » Πολιὸς χρόνος, « Ἐπγρ., ὁ πολὺς, παλαιός. » Πολιὰ γαστὴρ, « Πίνδ., γεροντική. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἡ πολιὰ (ἐνν. ἡλικία), « Αξ., ἡ γεροντική, τὸ γῆρας. (καὶ οὐδ.) » Τὸ πολιόν, « Αξ. » Ὦ παῖ νικῶν πολιὰν ἀρετῇ, « Θμς. 2) (κατ' ἔκτ.) ἄσπρος, κάτασπρος· (μτνμ. καὶ συνκδχ.) λαμπρὸς, διαυγὴς· αἴθριος. » Λύκος (» Σίδηρος) —, « Ὅμ., Ἡσ. » Πολιῆς (» Πολιοῖο) ἁλὸς, « Ὅμ. » Πολιὸν ἔαρ, « Ἡσ. » Πολιοῖο δι' ἠέρος, « Ἀπλλν.

Πολιος, Ἰων. ἀντὶ Πόλεως, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολιότης (ἡ). τὸ χαρακτηρις κὸν τοῦ πολιοῦ, ἡ λευκότης τῶν μαλλιῶν τοῦ γέροντος, (συνκδχ.) ἡ γεροντικὴ ἡλικία.

Πολιότριχος (ὁ, ἡ), = Πολιόθριξ.

Πολιοῦχος (ὁ, ἡ), [πόλις, ἔχω]. (κυρ. θεὸς) προστάτης πόλεως. » Βασιλεὺς —, « Ὀππ. » Λαὸς —, « Αἰσχλ.

†Πολιοφάγος (ὁ). γέρων πολυφάγος.

Πολιοφυλακέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολιτοφυλακέω.

Πολιόφυλλον (τὸ). φύλλον τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (πολιὸν) δέρμα ἢ χρῶμα, ἄσπρος. » Κύκνος —, « Εὐρ.

Πολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ πολιόν· (συνήθ. πθ.) γίνομαι πολιὸς, ἀσπρίζων (ἀπὸ τὴν ἡλικίαν) ἡ τρίχες μου.

Πολίπορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορθῶν (κυριεύων καὶ λεηλατῶν) τὰς πόλεις, κατακτητής.

Πολιρρᾴστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰς πόλεις, πορθητὴς πόλεων.

Πόλις, Ἰων. ἀντὶ Πόλιας = Πόλεις, αἰτ. πλθ. τοῦ

Πόλις [πέλω, πόλος], εως (ἡ). συνοικία πλήθους ἀνθρώπων (κυρ. περιτειχισμένη), (κοιν.) πόλι, πολιτεία. » Ἡ πόλις ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέςη, « Θκ. » Ἐπὶ Κέκροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ᾠκεῖτο. Θησεὺς δὲ καταλύτας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν ξυνῴκιος πάντας, « Θκ. » Ἡ ἄνω (ἡ ἄκρη) πόλις (ἡ ἁπλ.) » Πόλις, « ἡ ἀπρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολις (κυρ. τῶν Ἀθηνῶν), τὸ (ἄλλ.) Ἀχρ. «Τὸ δὲ πρὸ τούτου (πρὸ τοῦ Θησέως) ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα πόλις ἦν· . . καλεῖται δὲ, διὰ τὴν παλαιὰν ταύτῃ κατοίκησιν, καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων πόλις.» Θκ. (ὃθ.) «Στήλας στῆσαι . . ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει,» αὐτ. «Ἔδοξέ μοι ἡ θεὸς ἐκ πόλεως ἐλθεῖν,» Ἀρχρ. «Τὰς γὰρ ἀκροπόλεις ἐπιεικῶς οἱ τότε πόλεις ὠνόμαζον,» Πλ. 2) τόπος, χώρα, ἐπικράτεια (πολεως), ἐπαρχία. «Ἐδόκει

†Πολιτοκάπηλος (ὁ). ὁ καπηλεύων (ἐμπορευόμενος, προδίδων) τὰ συμφέροντα τῶν συμπολιτῶν του.

Πολιτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δημοκοπέω, θηρεύω μὲ χαμερπῆ μέσα τὴν εὔνοιαν τῶν πολιτῶν, πολιτεύομαι ὡς δημοκόπος. 2) χλευάζω (κωμῳδῶ) τοὺς συμπολίτας μου.

†Πολιτοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., = Δημοκοπία, [ἐκ τοῦ

†Πολιτοκόπος (ὁ, ἡ), = Δημοκόπος.

Πολιτοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὴν πόλιν ἢ τοὺς πολίτας, φθορεὺς (λυμεὼν) τῆς πολιτείας.

Πολιτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρουρῶ (Φυλάττω) τοὺς πολίτας ὡς πολιτοφύλαξ. 2) κάθημαι κλεισμένος εἰς (δὲν ἐβγαίνω ἔξω ἀπὸ) τὴν πόλιν. »Τὰ τειχήρη καὶ πολιτοφυλακήσοντα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πολιτοφυλακῆς ὄντα) πρὸς τὰ τοιαῦτα οὐδὲν δεῖ συντετάχθαι, « Τακτ.

Πολιτοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πολιτοφύλακος.

Πολιτοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (φρουρὸς) τῶν πολιτῶν. ||. » Πολιτοφύλακες (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Λάρισσαν) οἱ πρῶτοι ἄρχοντες τῆς πολιτείας.

Πολίχνη (ἡ) ᾗ συνηθές.

Πολίχνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλις, μικρὰ πόλις.

Πολιώδης, εος (ὁ, ἡ). πολιὸς τὸ εἶδος, κλίνων εἰς τὸ πολιόν, ἀρχινῶν νὰ ἀσπρίζῃ.

Πολίωμα (τὸ). πολιὸν τρίχωμα.

Πολίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολιόω, ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν (ἀπὸ τὴν ἡλικίαν).

Πολλὰ, πλθ. οὐδ. τοῦ Πολύς.

†Πολλαγόρασος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων (Ψουνίζων) πολλὰ, (ὁ Πλδ. κακίζει δικαίως τὴν λέξιν ὡς φαύλην).

Πολλάκι, Π. Ἰων. ἀντὶ -

Πολλάκις, ἐπίρ. Πολλαὶς φοραῖς· συχνάκις. »Ἔρωτι πολλάκι τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται,« Θκρ. » Πολλάκις τεθνᾶναι μᾶλλον ἢ ζῆν,« Πλάτ. φρσ. ὑπερβ. (καὶ γεν.) » Πολλάκις τοῦ μηνός,« Ξεν. (ᾗ πρὸς ἐπίθ. ποσότ.) »Τὴν οὐσίαν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε, « Πλάτ., ἐπολλαπλασίασε. 2) = Πολλαχῶς, κατὰ πολλοὺς τρόπους, (Δμ. περὶ Στφ.). 3) (μετὰ τὰ ὑποθετ. μόρ. Εἰ, Ἂν, Μὴ κτλ.) ἀντὶ Τυχὸν, καθ' ὑπόθεσιν. » Μὴ πολλάκις ἢ αὐτὸς κτλ., « Θκ. » Σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις, ἢ . . διᾴξειεν γαλῆ,« Ἀρςφ.

Πολλαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πολλαπλάσιον, αὐξάνω πολλαπλασίως.

Πολλαπλασίασις, εως (ἡ) ᾗ

Πολλαπλασιασμὸς (ὁ), τὸ πολλαπλασιάζειν ἢ πολλαπλασιάζεσθαι, ἡ ἐπὶ τὸ πολλαπλοῦν αὔξησις, πληθυσμός.

†Πολλαπλασιεπιμερὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλαπλασίως ἐπιμερής.

†Πολλαπλασιεπιμόριος (ὁ, ἡ). πολλαπλασίως ἐπιμόριος.

Πολλαπλασιόνως, ἐπίρ. = Πολλαπλασίως.

Πολλαπλάσιος, α ἢ ος, ον. Πολλάκις (Πολλαὶς φοραῖς ἄλλος) τόσος· (μὲ γεν.) πολὺ μεγαλήτερος ἢ περισσότερος. »Ὄντες πολλαπλάσιοι τῶν ἐναντίων, « Θκ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Ἤ) » Πολλαπλάσια λαβόντες παρ' αὐτοῦ, ἢ ὅσα παρὰ πάντων τῶν ἄλλων κτῶνται,« Ξεν. (ᾗ δοτ. ὀρς.) » Νέας πλήθεί τε πολλαπλασίας καὶ ἄμεινον πλωούσας, « Ἡρ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Στρατιῆς τε ἐόντα πολλαπλασίης ἡγεμόνα, ᾗ νεῶν πολὺ πλεύνων, « αὐτ. » Πολλαπλάσιόν τι ποιεῖν, « Αξ., = Πολλαπλασιάζειν. ||. (τὸ οὐδ.) Πολλαπλάσιον καὶ (πλθ.) Πολλαπλάσια, ἐπίρ. ἀντὶ Πολλαπλασίως. »Πολλαπλάσια μὲν εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει,« Ξεν.

Πολλαπλασιότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι πολλαπλάσιον.

Πολλαπλασιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πολλαπλασιάζω.

Πολλαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολλαπλάσιος.

Πολλαπλασίως, ἐπίρ. Κατὰ πολλαπλάσιον τρόπον, πολὺ περισσότερον.

Πολλαπλασίωσις, εως (ἡ), = Πολλαπλασίασις.

Πολλαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πολλαπλάσιος.

Πολλαπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = Πολλαπλάσιος· (μτφορ.) ποικίλος τὸ ἦθος, πολύτροπος, (ἀντιθ. τῷ Ἁπλοῦς).

Πολλαπλῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους.

Πολλαχῆ, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη, πολλαχοῦ. 2) κατὰ πολλοὺς τρόπους, πολλαχῶς. 3) πολλάκις, πολλαὶς φοραῖς.

Πολλαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πολλὰ μέρη. » Πολλαὶ πολλαχόθεν περιειστήκεσαν πολέμων ἐπιφοραί,«

Πολλαχόθι, ἐπίρ. = Πολλαχοῦ.

Πολλαχόσε, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη (ἐπὶ κινήσ.). »Εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοσε πολλαχόσε, « Πλάτ. (καὶ γεν. διαιρετ.) »Πολλαχόσε τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες,« Ξεν.

Πολλαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη (ἐπὶ στάσ.)· (μτνμ.) εἰς πολλὰς περιςάσεις. » Οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, « Πλάτ. »Πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιος τῇ ςρατιᾷ ἐγένετο,« Ξεν.

Πολλαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους, πολλῶν λογιῶν, πολυειδῶς. » Οὐχ ἑνὶ τρόπῳ δέδωκε δίκην λαβεῖν, ἀλλὰ πολλαχῶς, « Δμ. » Τὰ τοιαῦτα πολλαχῶς λέγεται,« Στρβ.

;Πολληπλήσιος, η, ον, Ἰων. (ἀμφ.) ἀντὶ Πολλαπλάσιος.

Πολλοδεκάκις, ἐπίρ. Κωμ. πολλάκις δέκα, πολλαπλασίως δεκάκις, (ἐν γεν.) πολλάκις.

Πολλὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πολὺς, (ὄθ. ||. τὸ οὐδ.) Πολλὸν, ἐπίρ. ἀντὶ Πολύ.

Πολλοσταῖος, α, ον. Ὁ εἰς πολὺ (πολλοστὸν) διάστημα καιροῦ φθάνων πουθενὰ ἢ πράττων τι. » Καὶ μὴν οἴκαδε πολλοσταῖος ἀποτρέχω,« Εὔβουλ.

Πολλοστημόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν πολλοστὸν μέρος τοῦ ὅλου (περιεχόμενος πολλάκις εἰς αὐτό). ||. (οὐσ.) » Πολλοστημόριον,« τὸ πολλοςὸν (τὸ ἐλάχιςον) μέρος τοῦ ὅλου.

Πολλοστὸς [πολλὸς], ἡ, όν. Εἷς ἐκ πολλῶν (ὄθ. μτφορ.) σμικρὸς, ποταπός· ἐλάχιστος. » Πολλοστὸς ὢν Συρακοσίων καὶ τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ κτλ.,« Ἰσκρ. » Τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, « Πλάτ., πολλὰ ὀλιγώτερον σκληρά. » Τὰς πολλοστὰς ἡδονὰς, « αὐτ., τὰς ἐλαχίςας. || (τὸ οὐδ.) »Πολλοστὸν,« τὸ ἐλάχιςον μέρος, τὸ πολλοστημόριον. »Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῶν ὄντων δυνατὸν ἐςιν ἀνθρώπῳ ἐπίστασθαι,« Ξεν. 2) (ἐνίοτε καὶ μάλιστα ἐπὶ χρόνου) ἀντὶ Πολύς. »Πολλοστῷ χρόνῳ,« Ἀρςφ., μετὰ παρέλευσιν καιροῦ. (καὶ τρπ.) »Ἀνὴρ πολλοστὸς ἔργοις, « Γρφ., μέγας ᾗ πολὺς διὰ τὰ κατορθώματά τυ, ἐπίσημος, (παρβλ. Πλεῖστος).

Πολλοστῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοστὸν (ἐλάχιστον ἢ κοινὸν) τρόπον.

Πολλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολλοῦ, πολλὴ ποσότης.

Πολλοῦ, γεν. τοῦ Πολύς.

Πολογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ πόλου (τοῦ οὐρανοῦ), οὐρανογραφία.

Πόλος (ὁ), [πέλω, πολέω]. ὁ ἄξων (le pivot) περὶ τὸν ὁπ. στρέφεταί τι, (ὄθ. εἰς τὸν Ξεν. Οἰκον. ΙΠ', 8) τὸ κέντρον τοῦ ἀλωνιοῦ ὅπου εἶν' ἐμπηγμένον τὸ ξύλον πέριξ τοῦ ὁπ. στρέφονται δεμένα τὰ ἄλογα· (ἰδιαιτ.) ὁ ἄξων (l'orbite) πλανήτου· (συνήθ.) τὸ βόρειον καὶ νότιον σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ ἀντίστοιχα σημεῖα τῆς γῆς· (ᾗ κατ' ἐξοχ.) ὁ πολικὸς ἀστὴρ, (κοιν.) ἡ πούλεια· (κατ' ἔκτ.) ἡ γηΐνη (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ οὐράνιος σφαῖρα τῆς ὁπ. ἀπομίμημα ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς τὰ ἀγάλματα τῆς Τύχης, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἀφροδίτης· (ἐν γεν.) ὁ οὐρανὸς· (ἐνίοτε) ἡλιακὸν ὡρολόγιον ἢ (κατ' ἄλλ.) ἀστρονομικόν τι ὄργανον πρὸς κανονισμὸν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους· (εἰς τὸν Διόδ.) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης καὶ τὰ ἐξέχοντα ἀπ' αὐτοῦ σιδηρὰ πτερὰ ἐπὶ τῶν ὀπ. ἐστηρίζετο τὸ κιβώτιόν της, (Γαλλ.) le ressort· (Γλα.) ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς.

Πολτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πολταρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ·

Πολτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πολτος.

Πολτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πόλτον (κουρκοῦτι κτλ.).

Πολτὸς (ὁ). εἶδος ζωμοῦ, ἀλευριά, κουρκοῦτι ἢ παπάρα. » Ἐκ τοῦ κρίμνου ὁ πολτὸς γίγνεται, « Δσκρ. » Ἀμφοποιηθεῖσα (ἡ κέγχρος) ἢ ὥσπερ πολτὸς σπευασθεῖσα, « αὐτ.

Πολτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολτοῦ, ὅμοιος μὲ πολτόν.

Πολὺ, οὐδ. τοῦ Πολύς.

Πολυάγαθος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαθὸς, ἀγαθώτατος.

Πολυαγάπητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαπητὸς (ἀγαπημένος).

Πολυάγκιστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀρματωμένος μὲ) πολλὰ ἀγκίστρια. »Πολυαγκίστροις ὁρμιῇσιν, « Ὀππ. ||. (οὐσ.) Πολυάγκιστρον (τὸ), « Ἀρςτ. βόλτα διὰ ψάρευμα (ὁρμίδι) μὲ πολλὰ ἀγκίστρια, (κοιν.) παραγάδι.

Πολυαγρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πιάνων πολὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄγραν (πολὺ κυνῆγι) ἢ (;) κάμνων πολλὰ λάφυρα.
Πολυαγρία (ἡ), τὸ νὰ πιάνῃ τις πολὺ κυνῆγι (νὰ ᾖνε-
Πολύαγρος (ὁ, ἡ), = Πολυαγρής.
Πολυάγρυπνος (ὁ, ἡ). πολὺ (πολλὰ) ἄγρυπνος.
Πολυαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Πολυάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἀδελφούς.
Πολυαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄημι]. ὁ φυσῶν πολὺ (δυνατά).
Πολύαθλος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν πολλὰ ἆθλα (βραβεῖα), νικήσας εἰς πολλοὺς ἄθλους (ἀγῶνας)· (μτνμ.) ὑπομείνας πολλοὺς κόπους (πολλὰ βάσανα), πολυπαθής. »Ἰὼβ ὁ πολύαθλος,« Ὕμν. Ἐκκλ.
Πολύαιγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς αἶγας (πλῆθος αἰγίδια).
†Πολυάϊκος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Πολυάϊξ, (κυρ. γεν. τοῦ Πολυάϊξ).
Πολυαίματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ αἷμα, αἱματώδης.
Πολυαιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολὺ αἷμα, εἶμαι πολύαιμος.
Πολυαιμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Πολύαιμος καὶ Π.
Πολυαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυαίματος.
Πολυαίνετος ἢ Πολύαινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυεπαίνετος, αἰνούμενος (ἐπαινούμενος) παρὰ πάντων, περίφημος.
†Πολύαιξ, αιγος (ὁ, ἡ), = Πολύαιγος.
Πολυάϊξ, ϊκος (ὁ, ἡ), Π. [π. αἴσσω]. ὁ ἔχων (ἀπαιτῶν) πολλὰς κινήσεις, πολύμοχθος, πολυτάραχος. » Πόλεμος—, « Ὅμ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Πολυμάχητος. » Λόγος—, « Σχλ. Εὐρ.
Πολυάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀκάνθας, γεμάτος ἀγκάθια. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδος φυτοῦ (ἀγριάγκαθον).
Πολυαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), πολλὰ ἀλγεινὸς (ὀδυνηρὸς), πολυώδυνος.
Πολυάλγητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς πόνους ὑποφέρων (αἰσθανόμενος), περίλυπος.
Πολυαλδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀλδαίνω]. ὁ πολλὰ τρέφων (ἐκφύων).
Πολυαλθὴς [π. ἀλθέω], έος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ πάθη θεραπεύων, ἰαματικώτατος.
Πολυαλφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὴν τιμὴν εὑρὼν [ἄλφω], πολύτιμος.
Πολυάλφιτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολλὰ ἄλφιτα (πολὺ ἀλεῦρι). » Κριθὴ—, « Θφρ.
†Πολυαμάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἁμαρτίας, πλήρης ἁμαρτιῶν.
Πολύαμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν ἄμμον, πολλὰ ἀμμώδης.
Πολυάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀμπέλους, κατάφυτος ἀπὸ ἀμπέλια.
Πολυαναγνωσία (ἡ). ἀνάγνωσις πολλῶν βιβλίων καὶ ἡ ἐκ τούτου πολυμάθεια.
Πολυανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἀναλίσκων, πολυδάπανος.
Πολυανδρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι -οῦμαι. Ἔχω (Κατοικοῦμαι ἀπὸ) πλῆθος ἀνδρῶν, εἶμαι πολυάνθρωπος.
Πολυανδρία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ (τόπος) τις πολύανδρος, πολυανθρωπία.
Πολυάνδριον (τὸ). μέρος ὅπου εἶνε (συναγμένοι) πολλοὶ ἄνθρωποι· (συνήθ.) νεκροταφεῖον, κοιμητήριον.
Πολύανδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πλῆθος κατοίκων, πολυάνθρωπος· (γυνὴ) ἔχουσα ἢ λαβοῦσα πολλοὺς ἄνδρας.
Πολυανθέα καὶ Πολυάνθεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πολυανθής.
Πολυάνθεμος καὶ
Πολυανθὴς, έος καὶ
Πολύανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) πολλὰ ἄνθη (κυρ. καὶ μτνμ.), πλήρης ἀνθέων.
Πολυάνθραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἄνθρακας, πλήρης ἀνθράκων.
Πολυανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολυάνθρωπος.
;Πολυανθρωπησία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ
Πολυανθρωπία (ἡ). πλῆθος ἀνθρώπων (κατοίκων).
Πολυάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἀπὸ) πλῆθος ἀνθρώπων.
Πολυάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. [πολὺς, ἄντυξ]. ὁ ἔχων μεγάλην (ἐκτεταμένην) περιφέρειαν.
Πολυάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύανδρος.
Πολυάρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀράομαι]. πολύευκτος, πολυπόθητος.
Πολυάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολὺν ἄργυρον, πλούσιος.
Πολυάρητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πολυάρατος.
Πολυάριθμος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸν ἀριθμὸν, (Γαλλ.) nombreux.
Πολυαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολλοὺς ἢ πρὸς πολλὰ ἀρκῶν (ἐξαρκῶν) ἢ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, (ἐν γέν.) μέγας, ἄφθονος.
Πολύαρκυς, υος (ὁ, ἡ). ὅπου ἀπαιτοῦνται πολλαὶ ἄρκυς (πολλὰ δίκτυα). » Ἄγρα—, « Αξ.
Πολυαρκῶς, ἐπίρ. Πολλὰ ἐπαρκῶς, ἀφθόνως, δαψιλῶς.
Πολυάρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἅρματα (πολεμικὰ ἁμάξια).
Πολυαρμόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ἁρμονίαν, μελῳδικώτατος.
Πολύαρνι, Π. ἀντὶ Πολυάρνῳ, δοτ. τοῦ
Πολύαρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ πολλὰς ἄρνας, πολυπρόβατος, (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.
Πολυάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀρούρας (ἀγροὺς γεωργημένους), πλούσιος εἰς γαίας (εἰς χωράφια).
Πολυάρτυτος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πολλὰ ἀρτύματα (καρυκεύματα).
Πολυαρχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ πολλῶν.
Πολυαρχία (ἡ). τὸ νὰ ἄρχουν (νὰ ἐξουσιάζουν) πολλοὶ, (ἀντιθ. τῷ Μοναρχία), [ἐκ τοῦ
Πολύαρχος (ὁ, ἡ). ὅπου ἄρχουν (ἐξουσιάζουν) πολλοὶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ οὐδ.) » Τὸ πολύαρχον, « Γργ., ἀντὶ Ἡ πολυαρχία. » Ἴσον γὰρ ἐμοὶ τὸ πολύαρχον καὶ τὸ πάμπαν ἄναρχον, « αὐτ. 2) ὁ ἔχων (πηγάζων ἀπὸ) πολλὰς ἀρχάς.
Πολυάστερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύαστρος.
Πολυαστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστραγάλους (κόμπους). » Μάστιξ—, « Ἐπγρ.
Πολύαστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἄστρα, κατάστερος.
Πολυάσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀσχολίας, πολλὰ ἐνασχολημένος.
Πολυαυγὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ φωτεινὸς, λαμπρότατος.
Πολυαῦλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [π. αὔλαξ]. ὁ ἔχων πολλὴν (ἄφθονον) γῆν, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.
Πολυαυξὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ αὐξάνων ἢ αὐξήσας, μέγας, ἰσχυρός.
Πολυαύχενος καὶ
Πολυαύχην, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χονδρὸν (γιερὸν) αὐχένα (λαιμὸν) ἢ πολλοὺς αὐχένας. » Ὕδρα—, « Ἐπγρ.
†Πολυάφορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀφορμὰς (ressources), πολύτροπος, πολυμήχανος.
Πολυαχὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολυηχής.
Πολυάχητος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολυήχητος.
Πολυαχθὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς (ἐπαιχθὴς), ὀχληρότατος.
Πολυάχυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἄχυρα (σκύβαλα, πίτυρα).
;Πολυβάδιστος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πολύβατος.
†Πολυβαθὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαθὺς, βαθύτατος.
;Πολυβάρβαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βάρβαρος, βαρβαρώτατος.
;Πολυβάτειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς βάτους (βατσινηαίς).
Πολύβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πολλοὶ περιεπάτησαν, πολλὰ βατὸς (τετριμμένος).
Πολυβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλαῖς φοραῖς βουτημένος, ἢ πολλὰ (μὲ δυνατὰ ἢ πολυποίκιλα χρώματα) βαμμένος.
†Πολυβέλεμνος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἢ ὠπλισμένος μὲ πολλὰ βέλη (βέλεμνα).
Πολυβενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. βένθος]. πολλὰ βαθὺς, ἀγχιβαθής.
†Πολυβήματος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολλὰ βήματα ἢ (;) ἔχων πολλῶν βημάτων ἔκτασιν, ταχὺς ἢ μέγας, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύσκαρθμος).
Πολύβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰ βιβλία, πολύτομος.
†Πολύβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ζωτικὴν δύναμιν, (Γαλλ.) vivace. 2) ὁ ἔχων πολὺν βίον (πολλὴν περιουσίαν) ἢ πολλοὺς βιοποριστικοὺς τρόπους. 3) (Γρμτ.) πολλὰ βίαιος, (ὡς ἐξήγ. τοῦ Ἄβιος).
Πολυβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιβλαβὴς ἢ εἰς πολλὰς βλάβας ὑποκείμενος, εὐκολόβλαπτος.
Πολυβλαστία (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ-
Πολυβλαστὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλλων πολλὰ βλαστάρια, ἔχων πολλὴν φυτικὴν γονιμότητα.
Πολυβλαστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεγάλη γονιμότης (ὁρμὴ πρὸς βλάστησιν) φυτοῦ.
Πολυβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ βλέφαρα, (συνκδχ.) πολυόμματος.
Πολυβόειος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς βοείας (πολλὰ βῳδοτόμαρα), (ἴδε Ἑπτὰ καὶ παρβλ. Ἑπταβόειος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Πολυβρησία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πειθησία, [ἐκ τοῦ
†Πολυβόητος (ὁ, ἡ). περίφημος, περιβόητος. (Συ. ἐξήγ. τοῦ Πολυάχητος).
Πολυβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (σφενδονίζων) πολλὰ βέλη. » Καταπέλτης—, « Παλ. Μύθτκ.
Πολυβόρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βορὸς (vorace), πολυφάγος.
Πολύβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) πολλὰ ὄντα. » Γοῖα—, « Ἱππόδ., (παρέλ. Πολυβότειρα).
Πολυβότανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν βοτάνην (πλῆθος χόρτου).
Πολυβότειρα (ἡ), Π. ἡ βοσκουσα (τρέφουσα) πολλὰ ὄντα. » Χθὼν —, « Ὅμ., (ὡς θηλ. τοῦ
;Πολυβοτῆρ (ὁ), ἄχρ. ἀντὶ
Πολύβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) πολλὰ βοτὰ (ὄντα).
Πολυβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυς, πολυσταφύλος.
Πολυβουλος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης βουλῆς (φρονήσεως, κρίσεως), πολλὰ στοχαστικὸς (φρόνιμος).
Πολυβούτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς βόας ἢ πολλὰ βοσκήματα, (ἐν γέν.) πολυθρέμμων, πλούσιος.
Πολύβρομος (ὁ, ἡ), Π. [π. βρέμω], ὁ κάμνων μέγαν κρότον (κτύπον), βούζων ἐυνατὰ, (Γραμμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἄβρομος.
Πολύβροχος (ὁ, ἡ). πολλὰ βρεμμένος (μεσκεμμένος). 2) Π. συγκείμενος ἀπὸ πολλοὺς βρόχους (πολλαὶς θηλειαὶς), πολύπλοκος.
Πολυβρώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν βρωμάτων συγκείμενος, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Πάνθοινος.
Πολυβρωσία (ἡ), = Πολυφαγία.
Πολύβρωτος (ὁ, ἡ), Π. καταφαγωμένος.
;Πολύβυθος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πολυβενθής.
Πολύβυρσος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς βύρσας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Πολλυβρίνος.
Πολυβῶλαξ, ακος καὶ
Πολύβωλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γῆ) ἡ ἔχουσα πολλὰς (μεγάλας) βώλους, λιπαρὰ, εὔφορος, (ἄλλ.) Ἐρίβωλος.
Πολυβωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς βωμούς.
Πολυβώτα, Δ. ἀντὶ Πολυβούτου, γεν. τοῦ Πολυβούτης.
Πολυγαθὴς, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Πολυγηθής.
Πολυγάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ γάλα.
Πολύγαλον (τὸ), εἶδος χόρτου τὸ ὁποῖον τρώγοντα τὰ ζῶα κάμνουν πολὺ γάλα.
Πολυγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι πολλὰς γυναῖκας ἢ (ἐπὶ γυναικ.) Ὑπανδρεύομαι πολλοὺς ἄνδρας, (ὅθ.
Πολυγαμια (ἡ). ἡ συνήθεια τοῦ λαμβάνειν (συγχρόνως ἢ ἐκ διαδοχῆς) πολλὰς γυναῖκας.
Πολύγαμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν ἢ λαμβάνων εἰς γάμον πολλὰς γυναῖκας· (ἐπὶ γυν.) ἡ ὑπανδρευθεῖσα πολλοὺς ἄνδρας.
;Πολύγελος καὶ
†Πολύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τὰ γέλια (τοὺς ἀστεϊσμοὺς, τὰ παιγνίδια).
†Πολ.γένειος (ὁ). ὁ ἔχων πολλὰ γένεια.
Πολυγενὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλῶν (διαφόρων) γενῶν. 2) πολλὰ γόνιμος (ς).
Πολυγηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. γῆθος]. ὁ προξενῶν πολλὴν χαρὰν, πολλὰ χαρμόσυνος· (ἐνίοτε πθ.) πολλὰ χαρούμενος.
;Πολύγηθος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυγηθής.
Πολυγήραος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολύγηρως.
Πολυγηρία (ἡ). πολὺ (βαθὺ, ἔσχατον) γῆρας, [ἐκ τοῦ
Πολύγηρως, ω (ὁ, ἡ). πολλὰ γέρων.
Πολυγλαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυγάλακτος.
Πολύγλευκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) πολὺ γλεῦκος (πολὺν μοῦστον).
Πολύγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυόμματος (κυρ. καὶ μετνμ. ἐπὶ ὀκτύου).
Πολυγλυφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) πολλὰ γλυπτὰ πλουμίδια.
Πολύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὁμιλῶν ἢ γραμμένος εἰς πολλὰς γλώσσας· συγκροτούμενος ἀπὸ διάφορα ἔθνη, παμμιγής. » Φωνὴ—, « Σοφ., πολύφωνος. » Δρῦς—, « αὐτ., ἢ ἐν Δωδώνῃ.
Πολυγλὼχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς γλωχῖνας (αἰχμὰς, ἀκίδας).
Πολύγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. [π. γνάμπτω]. πολλὰ γυριστὸς ἢ σγουρὸς (ἑλικοειδὴς) » Λαβύρινθος—, « Πίνδ. » Σέλινον—, « Θκρ.
Πολυγνωμόνως, ἐπίρ. Πολλὰ γνωστικὰ (στοχαστικὰ), μὲ πολλὴν φρόνησιν.
†Πολυγνωμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχνέ τις·
Πολυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γιγνώσκων (ἐπιστάμενος), πολυμαθὴς, ἢ 2) πολλὰ γνωστικὸς (στοχαστικὸς, φρόνιμος). 3) ὁ ἔχων πολλὰς γνώμας (ἀλλάζων συχνὰ γνώμην), παλίμβουλος, ἄστατος. 4) ὁ ἀναφέρων πολλὰ γνωμικά.
;Πολυγνώριστος (ὁ, ἡ). πολλὰ γνωστὸς ἢ εὐκολογνώριστος·
†Πολύγνωστος καὶ
Πολύγνωτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἢ εἰς πολλοὺς γνωστὸς, ἐπίσημος.
Πολύγομφος, καὶ
Πολυγόμφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνηρμοσμένος μὲ πολλοὺς γόμφους, ἱερὰ (στερεὰ) συνδεδεμένος.
Πολυγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κόμπους (πολλὰ γόνατα). ||. (οὐσ.) Πολυγόνατον, εἶδος φυτ., (Γαλλ.) sceau de Salomon, (παρβλ. Πολύγονον).
Πολυγονέω-ῶ [πολύγονος], Μ. ήσω. Γεννῶ πολλὰ, γενναβολῶ, (μσ.) αὐξάνω.
Πολυγονία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) γονιμότης, [ἐκ τοῦ Πολύγονος].
Πολυγονοειδὲς, έος (τὸ), εἶδος φυτ. ἰατρ. (ἄλλ.) Κληματῖτις Αἰγυπτία.
Πολύγονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γεννῶν (γενναβολῶν), πολλὰ γόνιμος. » Οὕτω ἐξ πολύγονον (ὁ λαγὼς), ὥστε τὰ μὲν τέτοτε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει, « Ξεν. ||. (οὐσ.) Πολύγονον, εἶδ. φυτ., (Γαλλ.) renouée, (ἴσ.) = Πολυγόνατον.
Πολύγουνος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυγόνατος. »Ὀνωνις—, « Νίκ. (ὅπου φέρεται ἐσφαλμ. Πολύγωνος).
Πολυγράμματος (ὁ, ἡ). πολλὰ γραμματισμένος. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Στιγματίας (Ἀριστοφ. παρὰ Πλουτ. ἐν Περικλεῖ, καθὼς ὁ Πλαῦτος εἶπέ που: Literatus).
Πολύγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς γραμμάς.
†Πολύγραος (ὁ, ἡ), [π. γράω], = Πολυφάγος.
Πολυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) πολλὰ, εἶμαι πολυγράφος.
Πολυγραφία (ἡ). τὸ νὰ ἔχνέ τις·
Πολυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) πολλὰ ἢ περὶ πολλῶν ἀντικειμένων.
Πολυγύμναστος (ὁ, ἡ). πολλὰ (πολὺν καιρὸν ἢ εἰς πολλὰ) γυμνασμένος.
Πολυγύναικος, γεν. τοῦ Πολυγύνης.
Πολυγύναιος καὶ
Πολυγύνης, ου ἢ ικος (ὁ). ὁ ἔχων πολλὰς γυναῖκας.
Πολυγυρεύτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γυρεύων (περιφερόμενος τῆδε κἀκεῖσε).
Πολύγυρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (συγκείμενα ἀπὸ) πολλοὺς γύρους. » Ὄρχησις—, « Χρσ., Οὐρὰ τῶνος, « Π. Σικευτ.
Πολυγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς γωνίας.
Πολυγωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πολυγώνου.
Πολύγωνος (ὁ, ἡ), = Πολυγώνιος. ||. (οὐσ.) Πολύγωνον, σχῆμα γεωμετρ. 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πολύγουνος.
Πολυδάηρ, ερος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πολλοὺς δαέρας (ἀνδραδέλφους).
Πολυδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ κατεσκευασμένος), πολυποίκιλος· (ἐπὶ ἄνθρ.) = Πολυτεχνος.
;Πολυδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς δαίμονας (θεοὺς), θειότατος, (εἰς τὸν Ὀρφ. διορθ. Πολυδέγμων).
†Πολυδαισία (ἡ), Γλσ. [π. δαίνυμι], ξεφάντωμα μὲ πολλὰ φαγητά.
Πολυδάκρυος καὶ
Πολύδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν δακρύων αἴτιος. 2) = τῷ
Πολυδάκρυτος (ὁ, ἡ). πολλῶν δακρύων ἄξιος, πολλὰ ἀξιοδάκρυτος.
Πολυδακρύτως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ δάκρυα.
Πολυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ δάκτυλα, (κυρ. ἐπὶ ζ. ἀντιθ. τοῦ Μονοδάκτυλος).
Πολύδαμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς ἢ πολλὰ δαμάζων (καταπονῶν). 2) (πθ.) = Πολυκέντητος.
Πολυδάπανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) = πάνως. Ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν πολλὴν δαπάνην, πολυέξοδος.
Πολυδέγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς ἢ πολλὰ δεχόμενος (περιέχων), πολλῶν περιεκτικὸς (χωρητικὸς), εὐρύχωρος.
Πολυδεὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλῶν ἐνδεὴς (χρείαν ἔχων, ἐλλιπὴς).
Πολυδείματος (ὁ, ἡ), Π. [π. δεῖμα]. ὁ προξενῶν μέγαν τρόμον, φιδεωστατος.
†Πολύδεινος (ὁ, ἡ), Γλσ. πολλὰ δεινὸς, δεινότατος.
Πολυδειρὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς δειρὰς (πολλοὺς λαιμοὺς [ἢ μετνμ. ἐπὶ βουνῶν] πολλὰς κορυφάς).
Πολύδειρος (ὁ, ἡ), Π. (μετγν.) = Πολυδειρὰς.
Πολυδέκτης, ου (ὁ), = Πολυδέγμων, (ἐπιθ. τοῦ Πλούτωνος).
Πολυδένδρεος, Ἰων. ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ δένδρα, πλήρης δένδρων.

Πολυδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὀξυδερκής· (πθ.) πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ὁρατός, ἢ· παντοδαπὸς τὴν ὄψιν, πολυποίκιλος, (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ. κατά τινας ἀντὶ Πολυδευκής).

Πολύδερμος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύῤῥινος.

Πολύδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνδεδεμένος μὲ πολλὰ δεσμὰ (δεσίματα).

Πολυδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) πολλοὺς δεσπότας.

Πολύδετος (ὁ, ἡ), = Πολύδεσμος.

Πολυδευκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ γλυκύς, (ἐπὶ φων.) μελῳδικώτατος, (εἰς τὴν Ὀδ. Τ. 521 διώρθ. τινὲς Πολυαχής).

Πολύδημος καὶ

Πολυδημώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πολυάνθρωπος. » Τὸ πολυδημῶδες, « Αρτ., ἡ πολυανθρωπία.

†Πολυδήνης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. δῆνος], = Πολύβουλος, συνετώτατος.

Πολύδηρις, ιος καὶ

Πολυδήριτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δῆρις], = Πολυμάχητος, πολλὰ περισπούδαστος ἢ ἀμφισβητήσιμος.

†Πολυδιάφθορος (ὁ, ἡ). πολλῆς φθορᾶς (διαφθορᾶς) προξένος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολυδίψιος, κατὰ τὴν ἀνάγν. Πολὺ δ' ἴψιος).

Πολυδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ διδαχθεὶς, (ἐπμ.) Πολύϊδρις.

Πολυδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰς ἢ Ἀγαπῶ πολὺ τὰς δίκας, εἶμαι-

Πολύδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἢ ἀγαπῶν πολὺ τὰς δίκας (τὰς κρισολογίας).

Πολυδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς δίνας (περιστροφὰς), πολύστρεπτος. »Μήρινθος (» Ἀτρακτος)—, « Ὀππ., Ἐπγρ.

Πολυδίνητος (ὁ, ἡ), [π. δινέομαι]. ὁ πάσχων ἢ κάμνων πολλὰς περιστροφάς.

;Πολύδινος (ὁ, ἡ), = Πολυδινής.

Πολυδίψιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ διψασμένος (καὶ ἐπὶ τόπ.) ἄνυδρος. » Ἄργος πολυδίψιον, « Ἰλ. Δ., (διότι κατὰ τὸν Ἡσ. » Ἄνυδρον ἐὸν, Δαναὸς ποίησεν εὔυδρον, «), (ἄλλ. διορθ. Πολὺ δ' ἴψιον, = Πολυπαθὲς, καὶ ἄλλ. ἐξηγ. μτφορ. Πολυπόθητον· ἴδε Στρβ. Π', 569).

Πολύδιψος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πολλὴν δίψαν. » Μύακες πολύδιψοι,« Ξενοκρ.

Πολυδόναξ, ακος (ὁ, ἡ), = Πολυκάλαμος.

Πολυδόνητος ᾗ

Πολύδονος (ὁ, ἡ), Π. [π. δονέω], = Πολυκλόνητος· πολυπλάνητος.

Πολυδοξαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ δοξασμένος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκλειτος).

Πολυδοξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς δόξας (γνώμας, δοξασίας), ἢ· 2) πολλὰ ἔνδοξος, περίδοξος.

†Πολυδούλευτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ὑπὸ πολλῶν δούλων ὑπηρετούμενος, (ἐπμ.) = Πολύδουλος.

Πολυδουλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πολλοὺς δούλους, πλῆθος δούλων.

Πολύδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς δούλους (σκλάβους)

Πολυδραστεία (ἡ), (ἐπιθ.) πολλὰ δραστική (δραστήριος). ||. (οὐσ.) πολλὴ (μεγάλη) δραστηριότης.

†Πολύδριον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πολίδριον.

Πολύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλοὺς δρόμους, πολυπλάνητος. » Φυγὴ —, « Αἰσχλ.

Πολύδροσος (ὁ, ἡ). πολλὰ δροσερὸς, πλήρης δρόσου.

Πολύδρυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς δρυμοὺς, πλήρης δρυμῶν (δρυμώνων).

Πολυδυναμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολυδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην) δύναμιν.

Πολυδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολύδωρος (ὁ, ἡ). ὁ χαρίζων πολλὰ δῶρα, μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος· (πθ.) ὁ λαβὼν πολλὰ δῶρα, προικισθεὶς πλουσιοπαρόχως.

†Πολύεδνος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ λαβὼν πολλὰ ἕδνα (πολλὴν προῖκα ἢ προγαμιαίαν δωρεάν).

Πολύεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἕδρας (πολλὰ καθίσματα [ᾗ μθμτκ.] πλευρᾶς, βάσεις).

Πολυεθνὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατοικούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰ ἔθνη, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος· πολυάριθμος.

Πολυειδήμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ πολλῶν (πραγμ.) εἰδήμων, πολλὰ ἔμπειρος, (παρβλ.) Πολύϊδρις.

Πολυείδεια (ἡ), = Πολυειδία.

Πολυειδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ εἰδὼς, πολλῶν εἰδήμων.

Πολυειδὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλῶν (διαφόρων) εἰδῶν, ποικίλος.

Πολυειδία (ἡ). τὸ πολυειδὲς, ποικιλία εἰδῶν.

Πολυειδῶς, ἐπίῤ. Μὲ πολυειδεῖς τρόπους, διαφόρως.

Πολυείλητος (ὁ, ἡ), [π. εἰλέω]. πολυτύλικτος, (παρβλ.) Πολυέλικτος.

Πολυείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ εἵματα (ἱμάτια, ἐνδύματα).

Πολυέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺ ἔλαιον.

Πολυέλεος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐλεήμων, πολυεύσπλαγχνος.

Πολυέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) πολλοὺς ἑλιγμοὺς (πολλὰς περιστροφὰς), (τρπ.) πολυειδὴς, πολυποίκιλος. »Ὠδονὴ—,« Εὐρ.

Πολυελκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἕλκη (πολλὰς πληγάς).

Πολυεμέω-ῶ, Μ...; Ἐερνῶ πολὺ (κατὰ πολλά).

†Πολύενος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. ἔνος], = Πολυετὴς, πολυχρόνιος.

†Πολυέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἐξόδους. 2) μτγν. ἀντὶ Πολυδάπανος.

Πολυεπαίνετος καὶ ;Πολυέπαινος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπαινετὸς (ἀξιέπαινος) ἢ ἐπαινούμενος.

;Πολυέπεια (ἡ), = Πολυλογία, [ἐκ τοῦ

Πολυεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πολυλόγος.

;Πολυεπία (ἡ), = Πολυέπεια.

Πολυέραστος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος ἢ ἄξιος νὰ ἀγαπᾶται, πολλὰ ἐράσμιος.

Πολυεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολὺ ἐργαζόμενος (κοπιάζων), πολλὰ φιλόπονος ἢ δραστήριος· (ἐπὶ κραγμ.) ἀπαιτῶν (ἢ καμωμένος μὲ) πολὺν κόπον, (ἐν γεν.) ἐργώδης, ἐπίπονος.

;Πολυεργία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιεργία. 2) (ἐὰν ὑπάρχῃ πω, πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς) οὐσ. τοῦ

Πολύεργος (ὁ, ἡ), = Πολυεργής.

†Πολυέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἑταίρους (φίλους ἢ συντρόφους).

†Πολυετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαρκῶ πολλὰ ἔτη.

Πολυέτηρος, Π. ἀντὶ-

Πολυετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ζήσας) ἢ διαρκῶν πολλὰ ἔτη, πολλῶν χρόνων, παλαιὸς, πολυκαιρινός.

Πολυετία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολυετὴς, πλῆθος (παρέλευσις πολλῶν) ἐτῶν, πολυχρονιότης.

Πολυετῶς, ἐπίῤ. Εἰς (Διὰ) πολλὰ ἔτη.

Πολύευκτος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐκταῖος (ἐπιθυμητός). » Χρυσὸς—,« Ακ.

Πολύευνος (ὁ, ἡ), [π. εὐνὴ], = Πολύγαμος.

Πολυεύπορος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὔπορος.

†Πολυευσπλαγχνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

†Πολυεύσπλαγχνος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὔσπλαγχνος.

†Πολυεύτακτος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὰ διατεταγμένος (διευθετημένος), πολλὰ εὔτακτος.

Πολυεύχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύευκτος.

Πολύεφθος ᾗ

Πολυέψητος (ὁ, ἡ). πολὺ βρασμένος.

Πολύζαλος (ὁ, ἡ), = Πολυτάραχος, πολυκύμαντος. 2) Δ. ἀντὶ-

Πολύζηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλευτὸς ἢ ζηλότυπος, (παρβλ. Δύσζηλος).

Πολυζήλωτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλωτὸς (ζηλευτὸς, ἐπίφθονος).

†Πολυζήμιος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιζήμιος.

Πολυζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ζητούμενος· πολλῆς ζητήσεως (ἐρεύνης) ἐπιδεκτικὸς ἢ ἄξιος. » Πολυζήτητος ἡ θεωρία,« Ψευδοχρσ.

Πολύζυγος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα πολλὰ ζυγὰ (ἐδώλια), (ἐπμ.) μεγάλη.

Πολύζωος (ὁ, ἡ), = Πολύβιος, μακρόβιος.

Πολύζῳος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων ἢ περιέχων) πολλὰ ζῷα ἢ ζῴδια.

†Πολύζωστος (ὁ, ἡ). πολλὰ σφικτὰ ἢ μὲ πολλὰ ζωνάρια ζωσμένος (κυρ. ᾗ μτνμ.).

Πολυήγορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ πολλὰ ἀγορεύων (ὁμιλῶν), πολυλόγος. (προπαροξ.) ὁ ὑπὸ πολλῶν λαλούμενος, περὶ οὗ πολλὰ ἐλαλήθησαν, περιβόητος. »Ἀργὼ—,« Ὀρφ.

†Πολυηδὺς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἡδὺς, ἡδύτατος.

Πολυήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μεταβάλλων πολλὰ ἤθη (λαμβάνων διαφόρους χαρακτῆρας), πολύτροπος.

Πολυηκοία (ἡ). πολυμάθεια (κυρ. ἐξ ἀκοῆς, [ἐκ τοῦ

Πολυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἀκούσας ᾗ μαθὼν ἐξ ἀκοῆς, πολυίδμων, πολύπειρος. » Τῶν βιβλίων—, « Σδ., ὁ πολλὰ καὶ μὲ φιλομάθειαν ἀναγνούς.

†Πολυηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἠλακά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κη]. ὁ ἔχων πολλὰ καλάμια. » Ποταμὸς —, « (Αἰσχλ. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ὁμ.

†Πολυήλιος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ἔχων πολὺν (εὔθετος ὡς πρὸς τὸν) ἥλιον, εὐήλιος.

Πολυημερία (ἡ). μακρότης ἡμερῶν, μακροβιότης.

Πολυήμερος (ὁ, ἡ). πολλῶν ἡμερῶν, πολυκαιρινός· πλήρης ἡμερῶν, πολλὰ προβεβηκώς. » Πολυήμεροι θνήσκουσιν, « Ἀρετ. » Τὸ πολυήμερον, « Κλμ., ἀντὶ Ἡ πολυημερία.

Πολυήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυέραστος, πολυπόθητος.

Πολυήρης, εος (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος μὲ πολλὰς σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν.

†Πολύηρος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. ἔρα]. ὁ ἔχων πολλὰς γαίας, πολυκτήμων, πλούσιος.

†Πολυήσυχος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἥσυχος.

;Πολυήχετος ⅔

Πολυηχής, έος ⅔

Πολυήχητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολὺν ἦχον ἀναδίδων (ἀντηχῶν δυνατά), θορυβώδης (» Αἰγιαλὸς —, « Ὅμ.), (ἐπὶ φωνῆς) καμπανιστὸς, (Γαλλ.) sonore, (μτφορ.) = Πολύκροτος.

Πολυηχία (ἡ). πλῆθος ἢ σφοδρότης ἤχου, πολὺς ἦχος, [ἐκ τοῦ

Πολύηχος (ὁ, ἡ), = Πολυηχής.

Πολυήχως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν ἦχον (κρότον).

Πολυθάητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυθέατος.

Πολυθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [π. θάλλω ἢ θάλπω]. ὁ ζωογονῶν (κάμνων νὰ θάλλουν, νὰ ἀκμάζουν) τὰ πάντα, (παρβλ. Ζωθάλμιος).

Πολυθαλπής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμός.

Πολυθαμβής, έος (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ πολὺ (μέγα) θάμβος, ὅλος ἔκθαμβος.

Πολυθαρσὺς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης θάρσους (εὐτολμίας). » Τὸ πολυθαρσὲς, « Αξ., μεγάλη εὐτολμία.

†Πολυθαύμαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ θαυμαστὸς (ἀξιοθαύμαστος).

Πολυθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἰδὼν (θεασάμενος).

Πολυθέατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν ⅔ πολλάκις (μετὰ θαυμασμοῦ) θεωρούμενος, θαυμάσιος, ἀξιοθέατος.

Πολυθεία (ἡ). λατρεία πολλῶν θεῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς πολλοὺς θεούς. » Βωμὸς —, « Αἰσχλ. 2) (συνήθ.) ὁ λατρεύων (δογματίζων) πολλοὺς θεούς. » Τὴν πολύθεον τῶν Αἰγυπτίων θρησκείαν, « Θεοδώρ.

Πολυθεότης (ἡ). πλῆθος θεῶν, πολυθεία.

Πολυθερὴς, έος (ὁ, ἡ), [π. θέρος]. πολλὰ εὔφορος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Βουθερής).

Πολύθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

Πολύθεστος (ὁ, ἡ), Π. [π. θέσσασθαι], = Πολύευκτος, πολυπόθητος, πολυαγάπητος, (παρβλ. Ἀπόθεστος).

Πολυθέως, ἐπίρ. Ὡς πολύθεος.

Πολυθηρία (ἡ). πλῆθος θήρας ἢ θηρίων [ἐκ τοῦ

Πολύθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ θηρία ἢ ἀγρίμηα διὰ κυνήγημα. 2) ὁ πιάνων πολὺ ἢ ἀγαπῶν πολλὰ τὸ κυνήγι.

Πολυθλιβὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ θλιμμένος (πατημένος, στενοχωρημένος).

Πολύθλιβος καὶ Πολύθλιπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεθλιμμένος, πολλῶν θλίψεων μεστός. » Βίος —, « Θ. Στδ.

Πολύθουρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὁρμητικὸς ἢ ὀχευτικός.

Πολύθραυστος (ὁ, ἡ), [π. θραύω]. ὅλως διόλου συντεθραυσμένος, καμωμένος θρύμματα, κατατσακκισμένος.

Πολυθρέμματος ⅔

Πολυθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (τρέφων) πολλὰ θρέμματα, πλούσιος εἰς ζῶα (πρόβατα ⅔ ἄλλα βοσκήματα).

Πολυθρέπτειρα (ἡ). ἡ πολλοὺς τρέφουσα.

Πολύθρεπτος (ὁ, ἡ). θρεμμένος (παρηγμένος) εἰς πλῆθος ἢ εἰς πολλὰ (διάφορα) εἴδη.

Πολυθρήνητος (ὁ, ἡ), = Πολύδακρυς, Πολύκλαυστος, Πολυδάκρυτος.

Πολύθρηνος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ θρηνῶν ἢ θρηνώδης. » Ὄρνις ἀλκυών —, « Ακ.

Πολύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, μαλλιαρός.

Πολυθρόνιος ⅔ Πολύθρονος (ὁ, ἡ), Π. [π. θρόνον]. ὁ ἔχων πολλὰ ἰατρικὰ βότανα ἢ πολλὰς ἰατρικὰς ἰδιότητας.

Πολύθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. πολύκροτος, πολυήχητος.

;Πολυθρυλὴς, έος ⅔

Πολυθρύλητος ⅔ (;)Πολυθρύλλητος (ὁ, ἡ), (⅔ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ κατὰ πολλὰ ⅔ ὑπὸ πολλῶν θρυλούμενος, περίφημος, περιβόητος.

Πολύθρυπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ συντετριμμένος (ταλαιπωρημένος κτλ.).

Πολύθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς θύρας ἢ θυρίδας (⅔ Κωμ.) πλῆθος τρύπαις. 2) = Πολύπτυχος.

Πολυθύσανος (ὁ, ἡ), [π. θύσανος]. ὁ ἔχων πολλαὶς φούνταις.

†Πολυθυσίαστος (ὁ, ἡ), εἰς τὸν ὁπ. προσφέρονται (θυσιάζονται) πολλὰ θύματα, (παρβλ. Πολυκανής).

Πολύθυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ θυσίαι· τιμὴ (γινομένη) μὲ πολλὰς θυσίας.

†Πολυθώϋστος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. θωύσσω]. πολλὰ ὁρμητικός.

Πολυΐαχος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἰαχή]. ὁ φωνάζων ἢ βούζων (ἀντηχῶν) δυνατά, πολυθόρυβος.

Πολυΐδμων, Π. ἀντὶ Πολυειδήμων.

Πολυϊδρεία καὶ Πολυϊδρία (ἡ). τὸ πολλὰ εἰδέναι, πολυπειρία· σύνεσις· (ἐνίοτε) πανουργία. » Σίσυφος ⅔ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρείησιν ἀνῆλθε, « Θγν., [ἐκ τοῦ

Πολύϊδρις, ιος ἢ (σπν.) ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν ἴδρις (εἰδήμων, ἔμπειρος), πολυμαθής, πολύπειρος, φρόνιμος· (ἐνίοτε) πανοῦργος, (κοιν.) πολύξευρος.

Πολύϊνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πολλὰς ἵνας.

†Πολυϊππία (ὁ, ἡ). πλῆθος ἵππων, [ἐκ τοῦ

Πολύϊππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἵππους.

Πολυϊστόρητος ⅔.

Πολυΐστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ εἰδὼς ἢ ἰδὼν (ἱστορήσας), (ἐπμ.) = Πολυΐδμων, πολυμαθής, πολύπειρος.

Πολυΐχθυος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Πολύϊχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἰχθῦς (πολλὰ ὀψάρια), πλήρης ἰχθύων.

†Πολυΐψιος (ὁ, ἡ), Π. πολυβλαβής, πολυπαθής, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πολυδίψιος).

Πολυκαγκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. καίω, κάγκανα]. πολλὰ ξηρὸς ἢ ξηραντικός. » Δίψα —, « Ἰλ. Α.

Πολυκαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ καίων (φλογίζων, κατακαίων).

†Πολυκάθεδρος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύζυγος.

†Πολυκαινὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυκανής.

Πολυκαισαρίη (ἡ), Π. πολλοὶ Καίσαρες, (κατὰ μίμησιν τοῦ Πολυκοιρανίη).

Πολυκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κορμοὺς (καλάμους). » Σύριγξ —, « Διόδ. ||. (οὐσ.) » Πολυκάλαμον (τὸ), εἰδ. μουσ. ὀργάνου.

Πολυκάματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν ἢ καμωμένος μὲ πολὺν κόπον (κάματον), ἐργώδης, πολύμοχθος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκμητος).

Πολυκάμμορος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δυστυχὴς (κακόμοιρος, ἄμουρος).

Πολυκαμπὴς, έος ⅔

Πολύκαμπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς καμπὰς (περιστροφὰς, περιελίξεις)· (μουσ.) ὁ ψάλλων ἢ ψαλλόμενος μὲ πολλὰς στροφὰς (Ἰταλ. βαριατσιόναις).

Πολυκανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. καίνω]. ὁ πολλοὺς φονεύτας ἢ φονεύων. » Θυσία —, « Αἰσχλ., ὅπου φονεύονται πολλὰ θύματα.

Πολύκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ καπνίζων ἢ καπνισμένος, πλήρης καπνοῦ (θυσιῶν).

Πολυκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκέφαλος· (ἐπὶ βουν.) μὲ πολλὰς κορυφάς.

Πολυκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πολὺν καρπὸν, εἶμαι πολύκαρπος.

Πολυκαρπία (ἡ). πλῆθος καρπῶν, μεγάλη εὐκαρπία, [ἐκ τοῦ

Πολύκαρπος (ὁ, ἡ). πολλὰ καρπερὸς (καρποφόρος). » Φρύγες ἁπάντων (τῶν τῇδε) πολυκαρπότατοι, « Ἡρ. ||. (οὐσ.) Πολύκαρπον, « Ἱππκρ., τὸ φυτὸν Κραταιόγονον καὶ (κατὰ τὸν Δσκρ.) τὸ θαλασ. Πολύγονον.

†Πολυκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πολὺν κόπον ἢ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολυδαίδαλος).

†Πολυκατέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν ἢ πολυτρόπως εἰργασμένος (καμωμένος).

Πολύκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) = Πολυκάλαμος.

Πολυκέλαδος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν θόρυβον (κέλαδον), πολύκροτος, πολυήχητος.

Πολύκενος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ κενὰ μέρη (διαστήματα), πολλὰ ἄδειος (κούφιος).

†Πολυκέντητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκεστος.

Πολυκέρδεια (ἡ), μεγάλη πανουργία, [ἐκ τοῦ

Πολυκερδὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπικερδής. 2) πολλὰ πανοῦργος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυκερδία (ἡ), =Πολυκέρδεια.
Πολύκερως, ω καὶ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κέρατα. «Φύσις—,» Σοφ., σκῆνωμα πολλῶν κερασφόρων ζώων.
Πολύκεστος (ὁ, ἡ), Π. πλουμισμένος μὲ πολλὰ (πολυποίκιλα) κεντίδια, ὕλος κεντημένος, πολυκέντητος.
Πολυκευθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. κεύθω]. πολλὰ κρυφὰς (σκεπαστὸς, αἰνιγματώδης). «Δόγος—,» Κλημ.
Πολυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλάς.
†Πολυκήδεια (ἡ), μεγάλη θλῖψις ἢ φροντὶς (συλλογὴ), [ἐκ τοῦ
Πολυκηδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. κῆδος]. ὁ πρεξενῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς πολλὴν θλῖψιν (φροντίδα, συλλογήν), πολυφρόντιστος. «Ναυσικλῆ—,» Ὅμ.
Πολυκήριος (ὁ, ἡ), Π. [π. κήρ]. πολλὰ ἐπιβλαβὴς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος.
Πολυκήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ κήτη ἢ ὑψάρια ὑπερμεγέθη.
Πολυκίνδυνος (ὁ, ἡ). πλήρης κινδύνων, πολλὰ ἐπικίνδυνος.
Πολυκινησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πολυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ κινούμενος, πολλὰ εὐκίνητος.
Πολύκλαγγος (ὁ, ἡ), [π. κλαγγὴ]. ὁ ἀναβιβῶν πολλῶν εἰδῶν φωνὰς (ἤχους).
‡Πολυκλαδὴς, έος ‡
Πολύκλαδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολλοὺς κλάδους.
Πολύκλαυστος καὶ Πολύκλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλῶν κλαυθμῶν (δακρύων) αἴτιος ἢ ἄξιος, πολυθρήνητος. «Τύμβος—,» Ἐπιγρ. «Ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών,» Αἰσχλ. 2) ὁ κλαίων πολὺ, ἀπαρηγόρητος. «Ποταμὸς —,» Ἀρ., ὁ Ἠριδανὸς (διὰ τὸν μῦθον τῶν παρ' αὐτὸν δακρυβρόων αἰγείρων, εἰς τὰς ὁποίας μετεμορφώθησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος).
Πολυκλεὴς, έος (ὁ, ἡ), =Περικλεὴς, πολλὰ περίφημος (ἔνδοξος).
†Πολυκλείδωτος ‡
Πολύκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (κλειδωμένος) μὲ πολλὰ κλειδώματα, κλεισμένος καλά.
Πολύκλειτος, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον, =Πολυκλεής.
Πολύκλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ δόλιος.
Πολυκλῆες, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πολυκλεής.
Πολυκλῆς, ῆος ἢ ιος (ἡ), Π. [π. κλεῖς]. (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα πολλὰς κλειδώσεις (παρβλ. Πολύγομφος) ἢ πολλὰ ἑώλια (μπάγκαις), (ἄλλ.) Πολύζυγος.
Πολυκλήιστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πολυκλεΐστος, πολλὰ περίφημος, περικλεέστατος. «Μάννα (« Πάσχα) πολυκλήιστον,» Νόνν. 2) ἀντὶ Πολύκλειστος. «Ὄμμα πολυκλήιστον ἀφωτίστοιο προσώπου,» Νόνν.
Πολυκληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ κλήματα, εἶμαι-
Πολυκλήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κλήματα.
Πολύκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κυρ. κατὰ κλῆρον ἢ κληρονομίαν) μεγάλην κτηματικὴν περιουσίαν, πολλὰ πλούσιος.
Πολύκλητος (ὁ, ἡ, Π. ὁ προσκαλεσθεὶς καὶ ἐλθὼν ἀπὸ πολλὰ (ἀπὸ διάφορα) μέρη.
Πολυκλινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην (συγκατακλινόμενος) μὲ πολλοὺς.
Πολύκλινος (ὁ, ἡ) ὁ χωρῶν ἢ περιέχων πολλὰς κλίνας.
Πολυκλόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ κλονούμενος, πολυκίνητος.
Πολυκλύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων πολλὰς κλοπὰς (μεταχειριζόμενος πολλὰς πανουργίας).
Πολύκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατακλυζόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, πολυκύμαντος. «Πόντος—,» Ὅμ., Ἡσ.
Πολύκλωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πολλοὺς κλῶνας (πολλὰ κλωνάρια).
‡Πολυκμὴς, ῆτος ‡
Πολύκμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπαιτῶν ἴνα γένῃ (ἢ καμωμένος μὲ) πολὺν κόπον. «Σίδηρος—,» Ὅμ., πρὸς ἐργασίαν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται πολὺς κόπος.
Πολύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς κνημοὺς (λόφους, ψηλώματα), βυνώδης, δύσβατος. ‖. (οὐσ.) Πολύκνημον (τό), εἶδος φυτοῦ, (Δσκρ. Γ', 108).
Πολύκνισος καὶ Πολύκνισσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολλὴν κνίσσαν (καπνὸν ψημένου κρέατος). «Ἑκατόμβη—,» Ἀπολλ.
Πολυκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ἢ πολλὰς κοιλίας (κοιλότητας).
†Πολυκοίμητος (ὁ, ἡ). ὁ βαθὺν ὕπνον κοιμώμενος, ἡσυχώτατος.
Πολύκοινος (ὁ, ἡ). κοινὸς εἰς πολλοὺς, πολλὰ κοινὸς, πάγκοινος. «Ἅδης—,» Σοφ.
Πολυκοιρανία (ἡ), Π. πολυαρχία. «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη,» Ἰλ. Β. 2) πολλῶν κτημάτων ἢ λαῶν κυριότης. «Ἐμὲ, Θεὸς ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ ‡ πολυκοιρανίην,» Ἐπιγρ.
Πολυκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. πολλῶν κοίρανος (ἡγεμὼν, κύριος).
‡Πολύκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰς κοίτας, πολύκλινος.
‡Πολυκόλλητος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ πολλὰ κομμάτια κολλημένα (συνημμοσμένα) πρὸς ἄλληλα
Πολύκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κόλπους ἢ πολλὰς κοιλότητας.
Πολυκόλυμβος (ὁ, ἡ). ὁ βατῶν (κολυμβῶν) συχνά. «Πολυκόλυμβα μέλη βατράχων,» Ἀρχιφ., ἀντὶ Πολυκολύμβων βατράχων.
Πολύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν κόμην (πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Πολύκομπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κόμπον (κρότον, θόρυβον)· (μτφρ.) πολλὰ κομπάζων (καυχώμενος).
†Πολύκομψος (ὁ, ἡ). πολλὰ κομψὸς (ζωμύλος), Περίκομψος.
Πολύκοπος (ὁ, ἡ). πολλὰ λυπηρὸς (τραγικὸς, ἴδε Κόπτομαι) ἢ κοπιαστικός. «Ὀρχησις—,» Ἀθ.
Πολυκόσμητος ‡
†Πολύκοσμος (ὁ, ἡ). πολλὰ στολισμένος (κεκοσμημένος), πολυποίκιλος.
Πολύκρανος (ὁ, ἡ), =Πολυκέφαλος.
Πολυκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξμαι-
Πολυκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ κραταιὸς (ἰσχυρός).
†Πολυκρατία (ἡ), =Πολυαρχία.
Πολύκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν κεκραμένος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύκραιρος, πολυκέρατος.
Πολύκρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. κρέκω]. ὁ ἠχῶν πολλὰ καθαρὰ ἢ δυνατά. «Κιθάρα —,» Ὀρφ.
Πολύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ δαπανῶν πολλὰ κρέατα. «Ὑῶχία—,» Αξ.
Πολύκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κρημνοὺς, ἀπόκρημνος, δύσβατος, (παρβλ. Πολύκνημος).
†Πολυκριθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (φαγωμένον) πολὺ κριθάρι, εἶμαι πλήρης κριθῆς, (Γρμτ. ἑξῆγ. τοῦ Ἀκοστέω).
Πολύκριθος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺ κριθάρι, (ἐν γεν.) πολυκάρπος, εὔφορος.
Πολύκριτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων μερῶν συγκείμενος (συγκεκριμένος, [Γαλλ.] concret).
Πολυκρήναλος (ὁ, ἡ), [π. κρωκάλη]. ὁ ἔχων πληθος χαλίκια. «Ποταμὸς (« Δίγιαλὸς)—,» Αξ.
Πολύκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος) μὲ πολλοὺς κροσσούς.
Πολυκράταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν κρότον (θόρυβον).
Πολυκράτη, Π. Θηλ. τοῦ Πολύκρατος.
†Πολυκράτητος (ὁ, ἡ). πολλαὶς φοραὶς κτυπημένος, (μτφρ.) =Πολύκροτος.
Πολύκροτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κρότον (θόρυβον)· ἀντηχῶν ἀπὸ τὰς πολλὰς χειροκροτήσεις· =Πολυθρύητος· (ἐπίνεω.) =Πολύκωπος, (παρβλ. Δίκροτος). (μτφρ.) =Πολύτροπος, (παρβλ.) Κρότημα.
Πολύκρουνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κρουνοὺς (τρύπας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀναβρύει τὸ νερὸν, μασούρα).
Πολύκρωξος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ κρώξων.
Πολυκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκτήμων.
Πολυκτημοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Πολυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα (ὑποστατικὰ), πλουσιώτατος.
Πολύκτηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κτήνη (ζῶα, θρέμματα).
Πολυκτησία (ἡ), =Πολυκτημοσύνη.
Πολύκτητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκτήμων.
Πολύκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων (πλάττων, παράγων) πολλὰ καὶ διάφορα ὄντα, (ἐπίθ. τῆς Φύσεως).
Πολυκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς κτείνας (φονεύσας) ἢ κτείνων (ἀποκτείνων).
Πολυκυδήεις, εσσα, εν καὶ
Πολυκυδὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ
Πολυκύδιστος, η ἡ ος, ον, Π. πολλὰ ἔνδοξος (περίφημος).
†Πολύκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων πολλοὺς κύκλους (πολλὰς κομπὰς), κάμνων πολλοὺς γύρους, Πολυέλικτος.
†Πολύκυκος (ὁ, ἡ), [π. κυκάω], =Πολυτάραχος. «Πέλαγος—,» Ὀρφ.
†Πολυκυλίνδητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολυτρόπως κυλιόμενος.
†Πολυκύμαντος (ὁ, ἡ). ὁ ταραττόμενος ἀπὸ πολλὰ κύματα, πολλὰ κυματώδης.
†Πολυκύματος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυκμάτου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυκυμία (ἡ). πλῆθος κυμάτων, (παρβλ. Δεκακυμία).
Πολυκύμων, ονος (ὁ, ἡ), =Πολυκύμαντος.
†Πολυκυριότης (ἡ), =Πολυκοιρανία, πολυαρχία.
Πολυκώθων, ωνος (ὁ, ἡ), Κωμ. πολυπότης, (κοιν.) κρασοκανάτας.
Πολυκώκυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. κωκύω], =Πολυθρήνητος, Πολυστένακτος.
Πολύκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ κῶλα. »Λόγου περίοδος—,« Γρμτ.
Πολύκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τοὺς κώμους (τὰς πατινάδας, τὰ φαγοπότια).
Πολύκωπος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἁρματωμένη μὲ) πολλὰ κωπιά, =Πολύζυγος.
Πολυκώτιλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κωτίλος (λάλος). »Ἀηδὼν—,« Σιμωνίδ.
†Πολυλαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ πολλά, φλυαρῶ, πολυλογῶ.
†Πολυλάλητος (ὁ, ἡ), =Περιλάλητος ἡ Πολύλαλος.
Πολυλαλία (ἡ), =Πολυλογία.
†Πολύλαλος (ὁ, ἡ), =Πολυλόγος. »Πολύλαλον τὸ ζῷον (ὁ τέττιξ),« Σδ.
Πολυλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός.
;Πολύλαος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν λαὸν, πολυάνθρωπος.
Πολυλεξία (ἡ). πλῆθος λέξεων, πολυλογία.
;Πολύλεξις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς λέξεις.
Πολυλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ λήϊα (χωράφια μὲ γεννήματα), (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.
Πολυλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λιμένας.
Πολυλιμενότης (ἡ). πλῆθος λιμένων, τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ἔχῃ τόπος τις πολλοὺς λιμένας.
Πολύλιμος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Βούλιμος.
Πολύλλιθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύλιθος, γεμάτος λίθους (λιθάρια), ὅλος λιθώδης ἢ λιθόκτιστος· (ἐνίοτε) =Διάλιθος (;).
Πολύλλιστος, ος ἡ η, ον, Π. [π. λίσσομαι]. τὸν ὁποῖον πολλοὶ καὶ πολλάκις παρακαλοῦν (ἐπικαλοῦνται). 2) (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ δεήσεις (προσευχαὶ, παρακλήσεις). 3) (ἐνίοτε) =Πολύευκτος, πολυπόθητος. »Πουλυλλίστη δὲ πόληϊ,« Ἐπγρφ.
Πολυλλιτάνευτος καὶ
Πολύλλιτος (ὁ, ἡ). Π. =Πολύλλιστος.
Πολύλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λοβοὺς (λουβιὰ ἢ αὐτιά), συγχ. τῷ Πολύλοπος.
Πολυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) πολλά· ἐκτείνομαι (ἐνδιατρίβω) εἰς διήγησίν τινα.
Πολυλογητέον, θετ. τοῦ Πολυλογέω.
Πολυλογία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ πολυλόγου, ὁμιλία διεξοδικὴ (ἐκτεταμένη), πολλὰ λόγια.
Πολύλογος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ λέγων (ὁμιλῶν) πολλὰ, πολυλογᾶς, φλύαρος· (προπαροξ.) ὁ ἀπαιτῶν πολλοὺς λόγους ὥστε νὰ γένῃ καταληπτός.
Πολυλόγως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ λόγια.
Πολύλοπος (ὁ, ἡ), [π. λοπός]. ὁ ἔχων πολλὰ ἐξώφλοια (περικαλύμματα).

Πολύλυπος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (συνωδευμένος μὲ) πολλὰς λύπας (πολλὰ βάσανα), πολύπονος.
Πολύλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς) πολλοὺς λύχνους.
Πολυμάθεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ πολυμαθοῦς, γνῶσις (μάθησις) πολλῶν πραγμάτων.
Πολυμαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μανθάνω ἢ Ἠξεύρω πολλὰ πράγματα, εἶμαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ γένω πολυμαθής.
Πολυμαθημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμάθεια, [ἐκ τοῦ
;Πολυμαθήμων, ονος καὶ
Πολυμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν ἢ ἠξεύρων πολλὰ, ἔχων μεγάλην μάθησιν (γνῶσιν πολλῶν πραγμάτων).
Πολυμαθία (ἡ), =Πολυμάθεια.
Πολυμαθῶς, ἐπίρ. Ὡς πολυμαθὴς, μὲ πολυμάθειαν.
†Πολυμάκαρ, αρος (ὁ, ἡ). πολλὰ μακάριος (καλότυχος), =Τρισμάκαρ.
Πολυμακάριστος (ὁ, ἡ). πολλῶν μακαρισμῶν ἄξιος.
;Πολύμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μαλλὶ (πολλὰ ἐριοφόρα ζῶα), πολυπρόβατος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ
;Πολύμαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολύμηλος.
;Πολυμανὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μανιώδης, ἐκμανής.
Πολυμάντευτος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον συῤῥέουν πολλοὶ ἵνα λάβωσι χρησμὸν (μαντείαν).
Πολύμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς μαστοὺς, (καθὼς εἰκονίζετο ἡ Γῆ ἢ ἡ Φύσις, διὰ τὸ πάμφορον).
Πολυμάσχαλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πολλὰς μασχάλας (παρακλάδια ἢ κοιλότητας ἐκ τῶν ὁπ. ἀναφύονται τοιαῦτα).
Πολυμάταιος (ὁ, ἡ). πολλὰ μάταιος.
Πολυμάχητος (ὁ, ἡ). διὰ τὸν ὁπ. γίνονται ἢ ἔγιναν πολλαὶ μάχαι (φιλονεικίαι), Περιμάχητος.
Πολυμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸ μέγεθος, μέγιστος.
Πολυμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλοὺς μεδίμνους· (συνκδχ.) χορηγὸς πλήθους γεννημάτων (πλουσίου θέρους).
Πολυμεθὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ μεθυσμένος ἢ μέθυσος.
Πολυμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ γινόμενος μὲ πολλὰς μεθόδους, πολύτροπος.
Πολυμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [π. μέλαθρον]. ὁ ἔχων πολλὰς οἰκίας (πολλοὺς ναοὺς ἢ θαλάμους).
Πολυμελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ μέλη. 2) ὁ ἔχων ποικίλην μελῳδίαν, πολλὰ ἁρμονικός. 3) (ἐνίοτε) καμωμένος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν (;).
†Πολυμελπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ μελῳδικός.
Πολυμελῶς, ἐπίρ. Μὲ πολὺ μέλος, μὲ πολλὴν ποικιλίαν μελῳδίας, πολλὰ μελῳδικά.
Πολυμεμφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μεμφόμενος τὰ πάντα (μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τίποτε), πολλὰ μεμψίμοιρος (παραπονιάρης).
Πολυμέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολυμεροῦς.

Πολυμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς πολλὰ μέρη (μόρια), πολυειδὴς, πολυσύνθετος.
Πολυμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων πολλὴν μέριμναν (συλλογὴν, ἀνησυχίαν), πολυφρόντιστος.
Πολυμέριστος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολλὰ μερίδια χωρισμένος ἢ χωριζόμενος.
Πολυμέρμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμέριμνος.
Πολυμερῶς, ἐπίρ. Πολυειδῶς.
Πολυμετάβλητος καὶ Πολυμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις μεταβαλλόμενος, πολλὰ εὐμετάβλητος.
Πολυμέταλλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ πολλὰ μέταλλα.
Πολυμετρία (ἡ). ποικιλία μέτρων (στίχου). »Ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ πολυμετρία τὸ σπουδαζόμενον,« Ἀνώνυμ. 2) »Πολυμετρία... κακία ἔπους, καθ' ἣν στίχος ἀπήρτισται ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκείμενος, οἷον· »Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν,« Εὐς. (ἀλλὰ μήπως ἄρά γε γραπτέον εἰς τὴν σημασ. ταύτην Πολυμερία (;), [ἐκ τοῦ
Πολύμετρος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων ἢ περιέχων πολλὰ μέτρα, μέγας, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, ἄφθονος. »Στάχυς —,« Ἀρστφ., =Πολύχους. 2) (γρμτ.) ὁ συγκείμενος ἀπὸ πολλὰ (διάφορα) μέτρα συλλαβῶν.
Πολυμηκὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ πολλάκις μηκάζουσα (βελάζουσα). »Αἶξ —,« Ἡρ.
Πολυμήκετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Πολυμήκης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μῆκος (πολλὴν ἔκτασιν), πολλὰ μακρὺς (ὑψηλὸς), =Περιμήκετος.
Πολύμηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ μῆλα ἢ (συνηθέστ. Π.) πολλὰ πρόβατα, πολυθρέμμων, πλούσιος εἰς ποίμνια.
Πολύμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῆνις]. ὁ ἔχων πολὺν (διαρκῆ) θυμὸν, πολλὰ μνησίκακος.
Πολυμήτα, αο, Αἰολ. Π. ἀντὶ
Πολυμήτης, ου (ὁ) ἢ
Πολύμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῆτις]. πλήρης φρονήσεως, πολλὰ συνετός (στοχαστικός), Πολύβουλος. »Ῥὶς μεγάλη σημεῖον πολυμήτου,« Ἀνώνυμ. Φυσιογνμ.
†Πολύμητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύκμητος.
Πολυμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ πολλῶν τέκνων.
Πολυμηχανία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις =
Πολυμήχανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-χάνως. Πολλῶν μηχανῶν (μηχανημάτων) ἔμπειρος, πολλὰ νοήμων, ἐφευρετικός, πολύτροπος.
Πολυμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (σύμμικτος) ἀπὸ πολλὰ καὶ διαφορα εἴδη, πολυσύνθετος, πολυποίκιλος, συγκεχυμένος.
Πολυμιγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κρᾶσις (μίξις) πολλῶν πραγμάτων, πολυποικιλία.
Πολυμίγματος καὶ
Πολύμικτος (ὁ, ἡ), =Πολυμιγής.
Πολυμιξία (ἡ), =Πολυμιγία.
Πολυμισὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ μισητός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πολὺν (ἀδρὸν) μισθὸν, μεγαλόμισθος.
†Πολυμιταρικὸς καὶ
Πολυμιτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πολύμιτα ὑφάσματα. »Πολυμιτικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν πολύμιτα.
Πολύμιτος (ὁ, ἡ), [π. μίτος]. ὑφασμένος μὲ πολλοὺς (πολλῶν λογιῶν) κλωσταὶς, πλουμιστὸς, πολυποίκιλος.
Πολύμναστος, ω (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολύμνηστος.
Πολυμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλῶν πραγμάτων μνήμων (πολλὰ ἐνθυμούμενος), ἔχων πολὺ ἐνθυμητικόν.
Πολυμνήστευτος (ὁ, ἡ). ἡ ὑπὸ πολλῶν μνηστευομένη (ζητουμένη εἰς γάμον).
Πολυμνήστη (ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμνήστευτος, (ὡς θηλ. τοῦ
Πολύμνηστος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ἐνθυμεῖται ἢ πρέπει νὰ ἐνθυμῆταί τις, ἀείμνηστος. »Χάρις—,« Αἰσχλ.
Πολυμνήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμνήμων.
Πολύμνητος (ὁ, ἡ), Π. =Πολύμνηστος, ἢ 2) ἀντὶ Πολυύμνητος, (παρβλ. τὸ ἐπμ.
Πολύμνια (ἡ), ἀντὶ Πολυύμνια, (μία ἀπὸ τὰς Μούσας, ἔφορος τῆς Λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐνίοτε τῆς Ῥητορικῆς).
Πολύμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μνίον (mousse). »Θάλασσα—,« Ἡσύχ.
;Πολυμοιρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν πολλὰς μοίρας (πολλὰ μερίδια), Πολύκληρος.
Πολύμολπος (ὁ, ἡ). πολλὰ μελῳδικός.
Πολύμορος (ὁ, ἡ), =Πολυκάμμορος ἢ πολλῶν δυστυχιῶν πρόξενος, ὀλεθριώτατος.
Πολυμορφία (ἡ). τὸ πολύμορφον, πολυποικιλία.
Πολύμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων διαφόρους μορφὰς, πολυειδὴς, πολυποίκιλος.
Πολυμόρφως, ἐπίρ. Μὲ (Ὑπὸ) διαφόρους μορφὰς, πολυειδῶς.
Πολύμουσος (ὁ, ἡ). ὁ θεραπεύων πολὺ τὰς Μούσας (τὰ γράμματα, τὰς ὡραίας τέχνας), πολλὰ ἔμμουσος (πεπαιδευμένος, φιλόκαλος κτλ.)· (ἐπὶ πραγμ.) πολλὰ κομψὸς, (παρβλ. Μουσικὸς).
†Πολυμόχθηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ μοχθηρὸς.
Πολύμοχθος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μόχθως. Πολλὰ κοπιαστικὸς (ἐπίμοχθος), (παρβλ.) Πολύκμητος. 2) πολλὰ δυστυχὴς (ταλαιπωρημένος), πολυπαθέστατος.
Πολυμύελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν μυελόν.
Πολυμυθία (ἡ), =Πολυλογία.
Πολύμυθος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλοὺς μύθους. »Ἐποποιϊκὸν λέγω τὸ πολύμυθον,« Ἀρστ. 2) Π. ἀντὶ Πολυλόγος ἢ (πθ.) Πολύλογος, περίφημος, πολυλάλητος. »Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι,« Πίνδ.
Πολύμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ πολλὰ φτίλια (μύξας).
Πολύμυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς μυχοὺς (κόλπους).
Πολύναος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ναούς.
Πολυναύτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ναύτας (πολλὰ καράβια).
Πολυνείκης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, πολλὰ φιλόνεικος.

Πολύνευρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ μὲ πολλὰ ἐξέχοντα νεῦρα, (κοιν.) πεντάνευρον.
Πολυνεφέλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ
Πολυνέφελος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ πλήθους νεφῶν (νεφελῶν), πολλὰ συνεφιασμένος.
;Πολυνηνεμία (ἡ), Π. ἄκρα (μεγάλη) νηνεμία, (ἄλλ. διορθ. Παλινηνεμία), (κυρ. θηλ. τοῦ
Πολυνηνέμιος, σ, ον. Πολλὰ νήνεμος (γαληνιῶν, ἥσυχος).
Πολύνηος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολύναος.
Πολυνίκης, ου (ὁ). ὁ πολλάκις νικήσας (κερδήσας πολλὰς νίκας).
Πολυνιφὴς, έος καὶ
Πολύνιφος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις νιφόμενος (χιονιζόμενος), πλήρης χιόνων.
Πολύνοια (ἡ), [πολύνους]. πολὺς νοῦς, μεγάλη φρόνησις, Περίνοια· (ἐνίοτε) πλῆθος ἐννοιῶν (ἰδεῶν, νοημάτων).
Πολύνομος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (τρεφόμενος μὲ) πολυειδῆ νομήν (»Πολυνομώτατον δὲ καὶ παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς,« Θφρ.)· πολλὰ (μὲ πολλὴν νομὴν) θρεμμένος· ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς) πολλοὺς νομούς. »Χώρα—,« Τζ.
Πολύνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προικισμένος ἐκ φύσεως μὲ) πολὺν νοῦν, πολλὰ φρόνιμος (στοχαστικὸς, ἐφευρετικὸς κτλ.)· (ἐπὶ λόγων) περιέχων (ἐκφρασμένος μὲ) πολὺν νοῦν.
Πολύνοσος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλὰς (συχνὰς) νόσους, νοσώδους κράσεως, πολλὰ φιλάσθενος.
Πολύνοστος (ὁ, ἡ). ὁ νοστῶν (ἐπιστρέφων, ἐπανερχόμενος) συχνάκις· (ἐπὶ σίτου κτλ.) πολλὰ θρεμμένος (μεστωμένος), ἔχων πολὺ ἀλεῦρι.
Πολύνους, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πολύνοος.
†Πολύνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολλὰς γυναῖκας συγχρόνως νυμφευθεὶς, πολύγαμος.
Πολύνως, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πολυνόως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν νοῦν (πολλὴν κρίσιν, σκέψιν), πολλὰ φρόνιμα.
Πολύξαντος (ὁ, ἡ), Π. [π. ξαίνω]. πολλὰ ξασμένος (ξεφτισμένος), καταφαγωμένος ἀπὸ τὰ κύματα κτλ.
Πολύξεινος, Π. Ἰων. ἀντὶ
Πολύξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δεχόμενος πολλοὺς ξένους (φίλους), πολλὰ φιλόξενος· (ἐπὶ τόπου) ὅπου συχνάζουν πολλοὶ ξένοι.
Πολύξεστος (ὁ, ἡ), Π. [π. ξέω]. φθειασμένος (πελεκημένος) μὲ πολλὴν τέχνην ᾗ ἐπιμέλειαν, (παρβλ.) Εὔξεστος.
†Πολύξηρος (ὁ, ἡ), Σχλ. πολλὰ ξηρός.
†Πολύξυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ξύλα ἢ δένδρα, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἄξυλος).
Πολύογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀγκώδης (βαρὺς, ὀχληρός).
Πολυοδία (ἡ). πλῆθος ὁδῶν ἢ μῆκος ὁδοῦ, δρόμος διεξοδικός· μακρυνὴ ὁδοιπορία· συχνὰ καὶ μακρυνὰ ταξείδια.
Πολύοδμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (δυνατὴν) ὀσμήν.
Πολυόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀδόντας. »Πρίων—,« Νίκ.
Πολυόδυνος (ὁ, ἡ), =Πολυώδυνος.

Πολυοζία (ὁ, ἡ). πλῆθος ὄζων (ῥόζων ἢ κλάδων), [ἐκ τοῦ
Πολύοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὄζους ἢ κλάδους (καὶ μτνμ. πολλὰς διαιρέσεις [Γαλλ. ramifications]).
Πολυοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πολὺ κρασί, εἶμαι πολύοινος.
Πολυοινία (ἡ). πλῆθος (ἀφθονία ἢ εὐφορία) οἴνου· (συνκδχ.) μεγάλη οἰνοποσία, μεθυσειὸ, [ἐκ τοῦ
Πολύοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν οἶνον, εὔφορος εἰς οἶνον, ἢ 2) πίνων πολὺν οἶνον, μέγας οἰνοπότης.
†Πολύοκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀκνὸς (ὀκνηρὸς, βραδὺς, ἀργοκίνητος).
Πολυολβία (ἡ). πλῆθος ὄλβου, πολὺς (μέγας) πλοῦτος.
Πολυολβιος, Π. καὶ
Πολύολβος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὄλβιος (εὐτυχὴς ἢ) πλούσιος· (μτβτ.) πρόξενος πολλῆς (μεγάλης) εὐτυχίας.
Πολυολκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (ζυγίζων) πολὺ, πολλὰ βαρὺς (εἰς τὸ ζύγι).
Πολυομβρία (ἡ). πλῆθος βροχῶν ῥαγδαίων (ὄμβρων), πολλὰ νερά.
Πολυόμβριος καὶ Πολύομβρος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ πολλὰς ᾗ ῥαγδαίας βροχὰς, πολλὰ βροχερός.
Πολυομίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλήσας (λαβὼν σχέσιν, συναναστροφὴν) μὲ πολλοὺς (πλησιάσας πολλὰς γυναῖκας).
Πολυόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὄμματα (ὀμμάτια) ἢ τρύπαις (Ὀμμάτια καθὼς τὸ δίκτυον).
Πολυόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀμφαλοὺς (μέρη ἐξέχοντα, κυρτότητας). 2) Π. ὑπερασπιζόμενος ἀπὸ πολλὰς ἀσπίδας (πολλοὺς ὁπλίτας). (ἴδε Ὀμφαλός).
Πολυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ (ι) κάμνων νὰ βλέπῃ τις πολλὰ ὄνειρα.
Πολύοπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὅπλα (πολλοὺς ὁπλίτας).
Πολύοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (τρύπας), πολύθυρος, ἢ 2) ὁ ἔχων πολὺν ὀπὸν (χυμὸν γαλακτώδη).
†Πολύοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν βλεπόμενος, Περίοπτος.
Πολυόργιος (ὁ, ἡ). ὁ τιμώμενος (πανηγυριζόμενος) μὲ πολλὰ ὄργια.
Πολυορκία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τις πολλοὺς ὅρκους. »Φύεται γὰρ ἐκ πολυορκίας ψευδορκία,« Φιλ., [ἐκ τοῦ
†Πολύορκος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (συνειθίζων νὰ κάμνῃ) πολλοὺς ὅρκους.
†Πολυόρμητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρμητικὸς, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολυάϊξ).
Πολυόρνιθος καὶ
Πολύορνις, ιθος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶνε πολλοὶ ὄρνιθες, πλήρης ὀρνίθων (πτηνῶν).
;Πολυόροφος (ὁ, ἡ), =Πολυώροφος.
Πολυοσμία (ἡ), =Πολυοδμία, [ἐκ τοῦ
Πολύοσμος (ὁ, ἡ), =Πολύοδμος.
Πολυόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ ὀστέα (κόκκαλα). »Τὸ δὲ ἄνω τοῦ ποδὸς πολυόστεον,« Πλδ.
†Πολυούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν οὐσίαν (περιουσίαν), (γρμτ. ἐτυμολογ. τοῦ Πλούσιος). 2) ὁ περιέχων πολλὴν οὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σίαν (πολὺν χυμὸν), (Γαλλ.) succulent. » Τὰ πολυούσια καὶ πολύτροφα,« Γαλ.

Πολυόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμοὺς (πολλὰ ᾽μμάτια [ᾖ ἐπὶ φυτ.] φύτρα). ‖ (οὐσ.) Πολυόφθαλμον,« Ἱππκρ., εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούφθαλμον.

†Πολυόχευτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀχευτικὸς (λάγνος). » Πολυόχευτον δὲ τὸ ζῷον (ὁ ἀλέκτωρ), « Αξ.

Πολυοχλέω-ῶ καὶ (συνήθ. μσ. ἡ πθ.) -οχλέομαι-οῦμαι, Μ. ἥσω, -ὁμαι. Ἔχω πολὺν ὄχλον (πολὺ πλῆθος), εἶμαι πολυάνθρωπος. » Δυνάμεις πολυοχλοῦσαι,« Δ. Ἁλ., στρατεύματα πολυάριθμα. »Πόλις πολυοχλουμένη, « Στρβ.

Πολυοχλία (ἡ). πολὺς ὄχλος, πλῆθος ὄχλου· (ἐν γέν.) πολυανθρωπία, [ἐκ τοῦ

Πολύοχλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν ὄχλον, (τόπος) ὅπου συρρέει πλῆθος ὄχλου, πολυάνθρωπος· (ἐν γέν.) πολυάριθμος.

‡Πολύοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλὰ (πλῆθος πράγματα), (ἄλλ. διορθ. Πολύοχλος· κυρ. δὲ εἶν᾽ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύγονος).

Πολυοψία (ἡ). πλῆθος ὄψων (φαγητῶν, [καὶ ἰδιαιτ.] ὀψαρίων), [ἐκ τοῦ

Πολύοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλὰ ὄψα (νόστιμα φαγητὰ [καὶ ἰδιαιτ.] ὀψάρια). » Λίμνη (»Τράπεζα)—,« Στρβ., Βασ.

Πολυπάθεια (ἡ). τὸ πολλὰ πάσχειν, τὸ πολυειδὲς τῶν παθῶν ἢ αἰσθημάτων εἰς τὰ ὁπ. ὑπόκειται ὁ

Πολυπαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ παθὼν ἢ πάσχων, ἐκτεθειμένος (ὑποκείμενος) εἰς πολλὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, πολυτρόπως παθαινόμενος (διατιθέμενος).

Πολυπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φιλοπαίγμων (παιγνιδιάρης).

Πολυπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πολύπαις (νὰ ἔχῃ πολλοὺς παῖδας ἢ δούλους).

Πολυπα(παλος (ὁ, ἡ), Π. [π. παίπαλος]. πολλὰ πανοῦργος (ἴδε Παιπάλη), πολύτροπος, (συγχ. τῷ) Πολυδαίδαλος.

Πολύπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς παῖδας ἢ δούλους. (ὁ Μελέαγρος ὠνόμασε καὶ τὴν) » Τύρον πολύπαιδα, « Ἐπγρ., διὰ τὰς πολλὰς ἀποικίας της.

Πολυπάμφαος (ὁ, ἡ). πολλὰ φωτεινὸς (φαεινὸς), ὑπέρλαμπρος.

Πολυπάμων (καὶ ὄχι Πολυπάμμων, καθὼς συνήθως εὑρίσκεται γραμμένον εἰς τὰς ἐκδόσεις), ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πάομαι],= Πολυκτήμων.

Πολυπάνσοφος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σοφὸς καθ᾽ ὅλα, πάνσοφος.

†Πολυπαρθένευτος (ὁ, ἡ). ἡ πολὺν καιρὸν παρθενευομένη (μένουσα ἀνύπανδρος).

Πολυπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰς παρθένους.

†Πολύπαστος (ὁ, ἡ). πασσισμένος (κουκκισμένος) μὲ πολλὰ ῥηκτὰ ψήγματα.

Πολυπάταγι (ὡς ἀπὸ τοῦ Πολυπάταξ), δοτ. ἑτερόκλ. τοῦ

Πολυπάταγος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κρότον (πάταγον), ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον (πάταγον) τῶν γορευόντων. » Θυμέλῃ—, « (Πρατίν. παρ᾽) Ἀθ.

Πολυπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν καὶ πολλάκις πατηθείς· (μτφορ.) τετριμμένος, πάγκοινος, (Γαλλ.) rebattu.

Πολύπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πατρίδας.

Πολυπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πατέρας.

Πολυπειρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολύπειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (πολλῶν πραγμάτων) πεῖραν, (ἐπμ.) φρόνιμος ἢ πανοῦργος, (κοιν.) πολύξευρος, τετραπέραστος.

Πολυπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πέρας]. ἀπὸ διαφόρους τόπους, παντοδαπὸς, ἢ (ἁπλούστερον) πολὺς, πολυάριθμος, (παρβλ. Ἀπείρων).

Πολυπείρως, ἐπίρ. Μὲ πολυπειρίαν, ὡς πολύπειρος.

†Πολυπελάστος (ὁ, ἡ). εἷς τὸν ὁπ. πελάζουν (πλησιάζουν) πολλοὶ ἢ πολλάκις, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Δασπλῆς).

Πολυπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλεθρος.

Πολυπενθής, ἐος καὶ

Πολυπένθιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων ὕλην (ἀφορμὴν) ἢ βυθισμένος εἰς μέγα πένθος, καταλυπημένος.

Πολυπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν φροντίδων περισπώμενος, ὑπὸ πολλῶν περισπασμῶν ἀπασχολούμενος.

Πολυπευθὴς ἐας (ὁ, ἡ), Π. [π. πυνθάνομαι]. ὁ κάμνων ἢ ὅπου κάμνουν πολλὰς ἐρωτήσεις. » Ἡμέρα—, « Πλ., καθ᾽ ἣν γίνονται πολλαὶ μαντεῖαι.

†Πολυπευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ καὶ ἐξετάζω πολλά.

†Πολυπήδητος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύσκαρθμος.

Πολυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πῆμα], = Πολυβλαβὴς, ὀλέθριος. 2) (σπν. πθ.) πολύβλαπτος.

Πολύπηνος (ὁ, ἡ), Π. [π. πῆνος]. ὑφασμένος μὲ χονδρὸν ὑφάδι (χονδρὴν κλωστὴν), (ἐν γέν.) πρόστυχος.

Πολυπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πήχεις (βραχίονας).

Πολυπίδακος καὶ

Πολυπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολλὰς πίδακας (πηγὰς ὕδατος).

†Πολυπικὸς, ἡ, ὀν, (νλγ.). Ὁ ἀνήκων εἰς πολύπους, χρήσιμος πρὸς χειρουργικὴν ἐκτομὴν πολύποδος. » Σπαθίον—, « Π. Αἰγιν., (ἄλλ.) Πολυποξύστης.

Πολύπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς (κυρ. ᾖ μτνμ.). ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) Πολυπικρα, ἐπιρ. ἀντι-

†Πολυπίκρως, ἐπίρ. Πολλὰ πικρὰ (φαρμακερά).

Πολυπινὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πιναρὸς (ῥυπαρὸς), καταλερωμένος.

Πολύπιστος (ὁ, ἡ). πολλὰ πιστὸς (πιστεμένος ἢ εὐκολόπιστος).

Πολύπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. πλάζω], = Πολυπλανὴς, πολυπλάνητος. » Ἄνεμος—, « Ἰλ. Α., ὁ ἀποπλανῶν (παρασύρων ἀπὸ τὸν δρόμον των, σκορπίζων τῇδε κἀκεῖσε) τὰ πλοῖα.

Πολυπλαγκτοσύνη (ἡ), Π. μεγάλη περιπλάνησις, ταξείδια μακρυνὰ καὶ πολυκαιρινὰ εἰς ἀγνώστους τόπους, ζωὴ πλανητική

Πολυπλανὴς, ἐος καὶ

Πολυπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ πλανηθεὶς (περιπλανηθεὶς) πολὺν καιρὸν καὶ εἰς πολλοὺς τόπους. » Τὸ Πελασγικὸν ἔθνος κάρτα πολυπλάνητον, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Κισσὸς—, « Αἰγγ., Ἐπγρ., ὁ πανταχόθεν ἐκτεινόμενος, (ὅπ. ἄλλ. ἀνγν. Πολυπλανὴς). 2) (μτφορ.) ὁ περιπίπτων ἢ παρασύρων εἰς πολλὰς πλάνας (πολλὰ σφάλματα).

Πολύπλανος (ὁ, ἡ), = Πολυπλανὴς, (ἔθεν

Πολυπλανῶ, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν περιπλάνησιν, μὲ πολλὰς περιστροφὰς (περιπλοκάς).

Πολυπλασιάζω, Πολυπλασιασμὸς, Πολυπλάσιος κτλ., = Πολλαπλασιάζω κτλ.

Πολύπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πολλῶν πλέθρων ἔκτασιν· (Π.) ἰδιοκτήτης πολλῶν πλέθρων γῆς, πολυκτήμων, πλούσιος (εἰς γαίας).

Πολύπλεκτος (ὁ, ἡ), = Πολύπλοκος.

Πολύπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πλευράς· (μθμτ.) = Πολύεδρος.

Πολυπλήθεια (ἡ). αὔξησις εἰς πλῆθος, πληθυσμὸς, (ἐν γέν.) πολὺ πλῆθος, ἀφθονία.

Πολυπληθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πληθαίνω πολλὰ, αὐξάνω εἰς πλῆθος, εἶμαι ἢ γίνομαι-

Πολυπληθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). »πολὺς τὸ πλῆθος (τὸν ἀριθμὸν), πολυάριθμος. (ἐνίοτε παρ᾽ ἰατρ.) πολλὰ πληθωρικός.

Πολυπληθία (ἡ), = Πολυπλήθεια.

†Πολυπληθύνω ᾖ Πολυπλήθω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολὺ πληθύνω (πλήθω).

Πολυπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους.

Πολυπλοκία (ἡ), τὸ πολύπλοκον (κυρ. τοῦ γαρακτῆρος), πανουργία.

Πολύπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πλοκὰς ἢ πολλοὺς πλοκαμοὺς (ὡς ὁ πολύπους), πολλὰ συμπλεγμένος (περιπεπλεγμένος)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ἐμπερζεμένος (δυσκολος)· (καὶ τρπ.) πανοῦργος, πολύτροπος, πολυμήχανος. » Οὕπω ταύτης ἥκουσα πολυπλοκωτέρας γυναικὸς, « Ἀρ.

Πολυπλόκως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰς πλοκὰς (περιπλοκὰς), μὲ τρόπον πολύπλοκον (δύσκολον, δυσδιάλυτον).

Πολύπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ὅπου κάμνουν πολλὰ ταξείδια (μὲ πλοῖα).

†Πολυπλούσιος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος.

Πολυπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πολύπλουτος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος.

Πολύπνοια (ἡ). σφυδήτης ἀνέμου, [ἐκ τοῦ

Πολύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων δυνατὰ (μὲ πολλὴν ὁρμὴν), σφοδρὸς (ἄνεμος). 2) ὁ ἀναδίδων πολλὴν (δυνατὴν) ὀσμήν. 3) ὁ ἀναπνέων δυνατὰ (ἔχων ἰσχυρὸν, διαρκὲς πνεῦμα).

Πολυποδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πολυπόδιον.

Πολυπόδειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ πολύποδος, ὁ κταποδισειος.

Πολυπόδης, ου (ὁ), = Πολύπους.

Πολυποδία (ἡ). πλῆθος ποδῶν, πολλὰ πόδια.

Πολυποδίνη (ἡ). »εἶδος μικροῦ πολύποδος, (ἄλλ.) Ὑσμήλες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροιας

Πολυπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πολύπους, ὀκταποδάκι. 2) εἶδος φυτοῦ (πτερίδος). »Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, δασεῖα, ᾗ ἔχουσα κοτυληδόνας, ὥσπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι· κἂν περιάψηταί τις, φησὶν ἐμφύεσθαι ὡς πολύπουν, « Θφρ. (παρβλ.) Σκολοπένδριον, (ὅθεν

Πολυποδίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ (τὸ φυτ.) πολυπόδιον.

Πολυποδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολύποδος, ὅμοιος μὲ πολύπουν, ἡ 2) πλήρης πολυπόδων (ὀκταποδίων).

Πολυπόθητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποθητός (ἀγαπητός, ἐπιθυμητός). 2) (ἐνεργ.) ὁ πολλὰ (σφοδρῶς) ἐπιθυμῶν. »Τοῦ δίψους οὐδέν ἐστι πολυποθητότερον, « Ἀθ.

Πολυποικιλία (ἡ). πολλὴ ποικιλία.

Πολυποίκιλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποικίλος (παρδαλός), πολυειδής, πολύμορφος, πολυσύνθετος.

Πολύποινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβάλλων πολλὰς καὶ διαφόρους ποινὰς, τιμωρῶν πολυτρόπως, (συγχ. τῷ Πολύπονος).

Πολύπολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰς πόλεις. »Πολύπολις δὲ ἡ Βοιωτία, « Εὐς. 2) (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος) ἡ τιμωμένη εἰς πολλὰς πόλεις, (Καλλίμ.).

Πολυπόνηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πονηρὸς, παμπόνηρος.

Πολυπονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Πολύπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν πολὺν πόνον (κόπον), πολύμοχθος, δύσκολος· ὁ ὑποφέρων γενναίως πολλοὺς κόπους, πολλὰ φερέπονος.

Πολυπόνως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν κόπον (πολλὴν δυσκολίαν), πολυμόχθως.

Πολυποξύστης [πολύπους, ξύω], ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκρίζωσιν πολύποδος.

Πολυπόρευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πορεύονται (ὑπάγουν, συχνάζουν) πολλοὶ, (Γαλλ.) très-fréquenté.

Πολύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πόρους (πολλὰ περάσματα, πολλὰς διόδους)· (μτνμ.) πολλὰ εὔπορος (εὐκατάστατος).

;Πολύπος (ὁ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύπους.

Πολυποσία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ πολυπότου, ὑπερβολὴ οἰνοποσίας.

Πολυπόταμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ποτιζόμενος ἀπὸ) πολλοὺς ποταμούς.

Πολυποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω πολὺ (κυρ. κρασὶ), εἶμαι-

Πολυπότης, ου (ὁ, ἡ). ὁ πίνων πολὺ (κυρ. κρασὶ), μέγας οἰνοπότης.

Πολυπότις, ιδος (ὁ, ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

Πολύποτμος (ὁ, ἡ), Π. [π. πότμος]. ὁ διέπων τὰς τύχας πολλῶν, (ἐπίθ. τῶν Μοιρῶν).

Πολυπότνια (ἡ), Π. πολλὰ πότνια (σεβαστὴ, σέβασμία), (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Πολυποτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (τέμνων) τοὺς πολύποδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Πολύποτος (ὁ, ἡ), = Πολυπότης.

Πολύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας. » Γεννᾷ δὲ καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν· καὶ ἄποδα, τὸν ὄφιν· ᾗ πολύποδα, τὸν ἀττελέβον, « Ἰλ. 2) (συνκδχ.) ὁ πατούμενος ὑπὸ πολλῶν πόδας, πολυάνθρωπος. » Πόλις—, « Χρσμ. ‖. (οὐσ. ἡ γεν. Πολύποδος καὶ ἐνίοτε Πολύπου, ἡ αἰτ. Πολύποδα καὶ συχνότ. Πολύπουν), εἶδος θαλασσ. ζ., (κοιν.) ὀκταπόδι. »Ἔδω δ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους, « (Ἀλκ. παρ') Ἀθ., ἴδε καὶ Πιλόω. 2) εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ.) Ὄνος, (κοιν.) χιλιοπόδαρον. 3) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Πολυπόδιον. 4) (ἰατρ.) εἶδ. ἐκφύματος (excroissance) τὸ ὁπ. σχηματίζεται ἀπὸ ἀνευρυσμὸν τῶν ἀγγείων συνήθως εἰς τὴν μύτην, (κοιν.) ὀκταπόδι.

Πολυπραγματέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, (ἀντιθετ. τῷ Μονοπραγματέω).

Πολυπράγματος (ὁ, ἡ), = Πολυπράγμων.

Πολυπραγμονεύω, Μ. εύσω καὶ

Πολυπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἀσχολοῦμαι εἰς) πολλὰ πράγματα ὁμοῦ, ἔχω πολλὰς ὑποθέσεις (περισπασμοὺς, ἀσχολίας), (Γαλλ.) εἶμαι très affairé· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀνακατόνομαι εἰς πολλὰ πράγματα χωρὶς νὰ πρέπῃ, δὲν κυττάζω τὸ ἔργον μου ἀλλ' ἐξετάζω τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, εἶμαι ἀνήσυχος (περίεργος, πολυπράγμων)· ῥαδιουργῶ κατὰ τῶν καθεστώτων, νεωτερίζω· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) καταγίνομαι ἐπιμόνως (μὲ ἐπιμέλειαν) εἴς τι, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω. (ἀμτβτ.) ἔχω πολλὴν πεῖραν πραγμάτων. »Ἔφη μὴ πολυπραγμονεῖν, ἄλλου ἄρχοντος, « Ξεν., δὲν σκοτίζεται, δὲν τὸν μέλει, δὲν ἀνακατόνεται. » Ἐρομένου δέ τινος αὐτὸν (τὸν Δημώνακτα), Περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει, « Λκ., μὴ φροντίζετε, μὴ ζαλίζεσθε. (καὶ πθ.) »Πολυπραγμονούμενος, « Αξ., τὸν περιέπλεξαν εἰς πολλὰς δυσκολίας, τὸν ἐμπέρδευσαν.

Πολυπραγμονητέον, θετ. τοῦ Πολυπραγμονέω.

Πολυπραγμόνως, ἐπίρ. Μετὰ πολυπραγμοσύνης ὡς πολυπράγμων.

Πολυπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ πολυπράγμονος, ἐνασχόλησις εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, ἀνακάτωμα εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, ἐξέτασις ἀδιάκριτος τοῦ τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, περιέργεια μικροπρεπὴς, λεπτολογία ἡ ὁπ. δὲν ἔχει τὸν τόπον της, κτλ. κτλ. (ἴδε Πλούταρχ. περὶ πολυπραγμ.)· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέτασις ἀκριβὴς (λεπτομερὴς), (ἐπμ.) πολυπειρία, ἱκανότης, δραστηριότης.

Πολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ πράττων, ἀσχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, πολυάσχολος· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀνακατωνόμενος χωρὶς νὰ πρέπῃ εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, ἐξετάζων ἀδιακρίτως τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ῥαδιοῦργος, ἀνακατωτούρης, ἀνήσυχος, (Γαλλ.) intriguant· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἐπιμελὴς, δραστήριος, ἄξιος πολύπειρος. » Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, « Ἀρςφ.

Πολυπράκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολυπράγμων.

Πολύπρᾳος (ὁ, ἡ). πολλὰ πρᾷος (ἥμερος).

†Πολύπρατος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοῦ πιπρασκόμενος (πωλούμενος), πολύτιμος.

Πολύπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ πρέμνα (στελέχη ἢ κωλοῤῥίζια).

Πολυπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐπρεπὴς, ἀριπρεπής.

Πολυπρηγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Πολυπραγμονέω.

Πολυπρήων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [π. πρηών]. ὁ ἔχων πολλὰς κορυφάς.

Πολυπρόβατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πρόβατα (ποίμνια), πλούσιος.

Πολύπροικος (ὁ, ἡ). ἡ λαβοῦσα πολλὴ προῖκα, προικισθεῖσα πλουσίως.

†Πολυπρόοδος (ὁ, ἡ). ὁ συχνὰ (πολλάκις) ἐξερχόμενος.

Πολυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πρόσωπα, πολύμορφος· (χορὸς, κωμῳδία) μὲ πολλὰ πρόσωπα. » Τὴν Ἰλιακὴν ἱστορίαν πολλὴν οὖσαν ᾗ πολυπρόσωπον, « Ακ.

Πολυπροσώπως, ἐπίρ. Ὑπὸ διαφόρους ὄψεις, πολυμόρφως.

Πολύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πτερά.

Πολυπτόητος καὶ Ἰων.

Πολυπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπτοημένος, κατατρομαγμένος· πολλὰ ἀνήσυχος (τεταραγμένος) ἢ· τρομερός(;). » Θάλασσα—, « Ἐπγρ.

Πολύπτολις, ιος (ὁ, ἡ), ἴδε Πολύπολις.

Πολύπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πτόρθους (κλάδους, βλαστούς).

Πολυπτυχία (ἡ). πολλαὶ πτύχες (δίπλαι), πολλὰ γυρίσματα, [ἐκ τοῦ

Πολύπτυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς (διπλωματιάς)· (ὄρος) μὲ πολλὰς κοιλότητας (πολλὰ ἀναβοκαταβάσματα)· (βιβλίον) μὲ πολλὰ φύλλα.

†Πολυπτὼξ, ῶκος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶνε πολλοὶ πτῶκες (λαγωοί).

Πολύπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πτώσεις. ‖. (οὐσ.) Πολύπτωτον, σχῆμα ῥητορ., ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως κατὰ διαφόρους πτώσεις.

Πολύπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πύλας (θύρας).

Πολύπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὠχυρωμένος μὲ) πολλοὺς πύργους.

Πολύπυρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πολλοὺς πυροὺς (πολὺ σιτάρι). » Ἀγορὰ—, « Ἐπγρφ., ὅπου πωλεῖται πολὺς σῖτος.

†Πολύπυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυρώδης, ὅλος πῦρ, διάπυρος.

Πολύπυστος (ὁ, ἡ), [π. πυνθάνομαι]. πολλὰ ἢ εἰς πολλοὺς γνωστὸς (ἀκουστὸς), περίφημος.

;Πολυπώγων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυγένειος.

Πολυρημονέω-ῶ, Π. ἀντὶ Πολυῤῥημονέω.

Πολυρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυῤῥήμων.

Πολύριζος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύῤῥιζος.

Πολύῤῥαβδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ῥάβδους (ἀράδας), ὅλος ἀραδωτός.

Πολυῤῥαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἐξερχόμενος μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πολλὰς ῥαγάδας (σχισμάδας, σήραγγας)· ὁ σπάνων (συντρίβων) πᾶν τὸ προστυχὸν, ὁρμητικός. » Ποταμὸς—, « Νίκ.

Πολυῤῥάθαγος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥαθαγέω] ὁ βούζων (ἀντηχῶν) δυνατά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυῤῥαθάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπίπτων μὲ πολλὰς ϛαλαγματιὰς (ῥαθάμιγγας). »Ὀπώρη—,« Νόνν., ἡ ϛαφυλῆ.

Πολυῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω]. πολλὰ ἀφανιϛικὸς (ἐξολοθρευτικός).

Πολύῤῥαπτος ϗ

Πολυῤῥαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν πτυχῶν ἢ τμημάτων συνεῤῥαμμένος, ἔχων πλῆθος ῥαφῶν. » Πολυῤῥαφῆ πέδιλα, « Νόνν.

Πολύῤῥηκτος (ὁ, ἡ), = Πολυῤῥαγής.

Πολυῤῥημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πολλὰ, εἶμαι =

Πολυῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πολλὰ λόγια (ῥήματα), πολυλόγος· (ἐνίοτε) ὁ ἔχων εὔροιαν λόγων.

(Πολύῤῥην), ηνος ϗ

Πολύῤῥηνος (ὁ, ἡ), Π. [π. †ἀρήν]. ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνιὰ (πρόβατα), πολυθρέμμων, πλούσιος.

†Πολύῤῥητος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. εἴρηται]. περίφημος, πολυλάλητος.

Πολυῤῥιζία (ἡ). πλῆθος ῥιζῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ῥίζας. ||. (ἰδιωνυμ. ϗ ὡς οὐσ.) Πολύῤῥιζον, τὸ φυτὸν Πολυπόδιον.

Πολύῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥινός]. ὁ συγκείμενος (καμωμένος) ἀπὸ πολλὰ δέρματα.

;Πολυῤῥόδης, έος ϗ

Πολυῤῥόδος (ὁ, ἡ). πλήρης ῥόδων. » Λειμὼν, « Ἀρϛφ.

Πολυῤῥόθιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺ τὸ ῥόθιον (πολὺν βρασμὸν κυμάτων), πολυτάραχος. »Πολυῤῥοθίους (ἄλλ. ἀναγν. Παλιῤῥοθίους) ἀνθρώπους,« Ἀρ., τῶν ὁπ. ὁ βίος εἶνε πολυκύμαντος.

Πολυῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυῤῥόθιος· (συνκδχ.) πολυήχητος, πολυβόητος· ἐπαναλαμβανόμενος ἀπὸ πολλὰ στόματα. » Φροιμίοις πολυῤῥόθοις,« Αἰσχλ.

Πολυῤῥοίβδητος ϗ

Πολύῤῥοιζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ πολλοῦ ῥοίζου (συριγμοῦ) περιστρεφόμενος, (ἐν γέν.) ἠχῶν (βούζων) δυνατὰ, πολυθόρυβος.

Πολύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πολὺ (ἀφθόνως ἢ σφοδρῶς) ῥέων· (μτνμ.) ὁ ἔχων εὔροιαν λόγου· (ἐν γέν.) πολὺς, πλήρης, ἄφθονος.

Πολύῤῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ῥυμοὺς (ἁμάξ.). 2) Π. ὁ ἔχων (φερόμενος μὲ) πολλὴν ῥύμην, πολλὰ ὁρμητικός.

Πολύῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Πολύῤῥοος.

Πολὺς, πολλὴ, πολὺ (ἡ γεν. Πολλοῦ, ῆς, οῦ, ἡ δοτ. Πολλῷ, ῇ, ῷ, ἡ αἰτ. Πολὺν, πολλὴν, πολὺ· πλθ. Πολλοὶ, αἱ, ὰ, ἡ γεν. Πολλῶν κτλ., τὸ παρθτ. Πλείων ϗ Πλέων, Πλεῖστος). Πολὺς (κατὰ διαφόρους σχέσεις, κυρ. δὲ) πολυπληθὴς, πολυάριθμος· ἄφθονος· (μάλιϛα ἐπὶ πραγμ. τὰ ὁπ. σύγκεινται ἀπὸ πολλὰ μέρη). » Πολὺς ὅμβρος,« Θκρ. » Πολὺς οἶνος,« Αξ. » Πολὺ ὕδωρ, « Ὀδ. Τ. » Πολλὰ κἀγαθὰ, « Ἀρϛφ. » Τὸ πολλὸν ἡγέαται ἰσχυρὸν εἶναι, « Ἡρ. (ἴδε 3). » Πολὺς λαὸς, « Αξ. » Πολὺ στράτευμα, « Αξ. » Πολλὸν ἔθνος, « Ἡρ. » Πολλὸν πλῆθος, « αὐτ. »Πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰ « Ὅμ. » Πολλαὶ μὲν βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,« Θκρ. » Ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς,« Αξ. » Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος, « Σοφ. » Πολλὰ ἤδη ἔτη, « Πλάτ. » Πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες, « Ξεν. (ἀντὶ) Πολλοὶ καλοί. (ϗ ἐπὶ συνεχ.) » Πολὺς ὕπνος, « Ὀδ. Ο., ὁ βαθὺς (διαρκής). » Πολλὴ σιγὴ, « Αξ., ἄκρα. (ϗ μετὰ τοῦ Τίς) » Πολύς τις, « ἀρκετὰ πολύς· κάμποσος. »Τὸ θηρίον τοῦτο πολύ τι νέμεται καὶ ἄφθονον, « Παυσ. (ϗ κατὰ συνκδχ. τὸ ἐν. ἀντὶ τοῦ πλθ.) »Καὶ γὰρ ἐκεῖ.. πολὺς ἦν ὁ ἐπιθημῶν ϗ ἐνεορτάζων τῷ τόπῳ, « Στρβ., ἀντὶ Πολλοὶ ἦσαν οἱ. (ϗ ἑλλ.) »Δαρήσεται πολλὰς (ἐνν. πληγὰς), « Γρφ. » Πολλὰ (ἐνν. ἐδέσματα) παρατιθέμενος, « Ξεν. » Πολλοῦ (ἐνν. ἀργυρίου ἢ τιμήματος) ἄξιος, « Ὅμ., πολύτιμος. » Πολλοῦ ὠνεῖσθαι, « Αξ. » Δέδοικα μὴ λελήθαμεν τὴν εἰρήνην ἐπὶ πολλῷ ἄγοντες ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι, « Δμ. » Πολλοῦ δύνασθαι παρά τινι, « Ἀλκίφρ. » Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, « Αξ., (Ατ.) magni facere. »Πολλὰ (ἐνν. πράγματα) πράττειν, « Εὐρ., = Πολυπραγμονεῖν. » Τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν,« αὐτ. » Πολλὰ λέγειν, « Αξ., = Πολυλογεῖν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; « Δμ. Πολλοῦ γε ϗ δεῖ, « Αξ. (ὅθ. 2) μέγας, μακρὺς, ὑψηλὸς, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος. »Βούπαις οὔπω πολλὸς,« Ἀπλλν. » Πολλός τις ἔκειτο, « Ἰλ. Η. » Πολὺς χρόνος, « Ἡρ. » Οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος, Θκρ. »Πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας,« Ἡσ. » Πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδὸς, « Γρφ. » Πολλὴ ἡ Σικελία, « Δκ. » Κόλπον πολὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, « Ἡρ. »Πολλῆς κρατέει γαίης, πολλῆς δὲ θαλάσσης, « Θκρ. »Ἦν δὲ αὐτοῦ καὶ παρὰ τοῖς συμμάχοις λόγος πολὺς,« Αξ. (ϗ ἑλλ.) »Ἐκ πολλοῦ (ἐνν. χρόνου), « Αξ., = Πρὸ πολλοῦ. » Διὰ πολλοῦ, « Δκ. » Μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν, « αὐτ. (ἢ τόπου) » Ἐκ πολλοῦ,« Αξ. » Οἱ ἵπποι τὰς καμήλους ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο, « Ξεν. » Ἐκ πλείονος ἢ τὸ πρόσθεν ἔφυγον, « αὐτ. » Οὐ πρὸ πολλοῦ, « Δ. Ἀλ. » Οὐκ ἐπὶ πολὺ (καὶ Ἰων.) πολλὸν, « Αξ. »Τὸ ἔθνος τοῦτο νέμεται τὴν πρὸς ἠὼ χώρην τῆς Σύρτιος οὐκ ἐπὶ πολλὸν,« Ἡρ. (καὶ χωρὶς τῆς προθ.) »Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα (χρόνου), « Ἀρϛφ. 3) (συνκδχ.) σφοδρὸς, δυνατός. » Πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, « Δμ. (ϗ ἐπὶ κρότου καὶ φων.) » Πολὺς ὀρυμαγδὸς (ὑμέναιος), « Ὅμ., Ἡσ. 4) (κατ' ἔκτ.) ὁ πολλάκις ἐπανερχόμενος (ἐπαναλαμβανόμενος), συχνός. » Τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, « Δμ., = Πολλάκις ἐρεῖ τοῦτο. » Πολὺς μὲν ὁ Φίλιππος ἔσται, ἀναμιχθήσεται δὲ ϗ τὸ τοῦ παιδὸς ὄνομα Ἀλεξάνδρου, « Αἰσχ. »Τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν, « Πλάτ., ἤθελε συμβαίνει συχνάκις. » Πολλὸς ἦν ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς αἰνεόμενος, « Ἡρ., ἐπαινούμενος ὑπὸ πάντων. » Πολλὸς ἦν λισσόμενος, « αὐτ., παρεκάλει ἐπιμόνως, (ἴδε Διπαρής). » Πολλὸν ἦν αὐτῷ φοιτέοντι τοῦτο τὸ ἔπος, « αὐτ., τὸ ἤκουεν ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις. » Πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, « Δμ., ἐπιμένει (ἐνδιατρίβειν) εἰς, τὰ ἀναμασσᾷ πολλάκις. » Μὴ καταπλαγῆτε ὑπὸ τῆς κραυγῆς τῆς τούτου· πολὺς γὰρ, πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος, « αὐτ., πολλὰ ὀχληρὸς ἢ ὁρμητικός. » Θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, « αὐτ. » Πολὺς ἀπαντᾷ, « Γρμ., ἀπαντᾶται πολλάκις. 5) (τρπ.) ἰσχύων, ἰσχυρὸς· ἔξοχος, περίφημος, ἔνδοξος. » Πολὺς τὴν σοφίαν, « Αξ. » Πολὺς μὲν ἐν γῇ, πολὺς δὲ ἐν θαλάσσῃ,« Αξ. » Ἰσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε ϗ πολὺς, « Ἀρϛφ. » Ἀντὶ πολλῆς πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος, « Θκρ.

6) (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ συγκρ. ἐνάρθρ.) οἱ πλειότεροι, μέγα ἢ (ἐνάρθ.) τὸ περισσότερον μέρος, (ὅθ. χωρὶς πτ.) ὁ κοινὸς λαὸς· ὁ ὄχλος. »Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, « Ἰσκρ. » Ὁ πολὺς ἄνθρωπος, « Ακ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Νίμμα ὁ πολὺς λέγει· ἡμεῖς ἀπόνιπτρον λέγομεν,« Φρύνιχ. »Ἡ πολλὴ τῆς στρατιᾶς,« Αξ. » Τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου, « Ἡρ. » Ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλὴν,« Θκ. »Τῆς νήσου τὰ πολλὰ, « αὐτ. » Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, « Ἀρϛφ. » Πολλὸν διέφυσε σαρκὸς ὀδόντι, « Ὀδ. Τ. (ϗ χωρὶς πτ.) » Ἀπῆλθον οἱ πολλοὶ, « Θκ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου (» Τῶν πολλῶν) εἷς, « Ακ., Δμ. » Περιπλεῦσαι τὴν Ἀραβίαν (τῆς Ἀραβίας) τὴν πολλὴν,« Ἀῤῥ. »Τὰ πολλὰ πάντα,« Ἡρ., (φρσ.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σχεδὸν κατὰ πάντα. ||. (τὸ οὐδ.) Πολὺ (καὶ Π. Πολλὸν) καὶ (πλθ.) Πολλὰ (ἑλλ. προθ.), ἀντὶ ἐπιῤ. Πολὺ, κατὰ πολλὰ, ἢ· πολλάκις. (ϗ σπν. παρὰ Π.) ἀντὶ Μᾶλλον ἢ Πολὺ μᾶλλον. » Πολύ γε αὐτοῖς μέλει, « Δμ. » Πολὺ τῆς ἀληθηίης ἀπολελειμμένοι, « Ἡρ. » Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεται ἢ δόμεν ἄλλῳ,« Ὀδ. Ρ. (καὶ κατ' ἐπαναδιπλσ.) » Τούτου πολὺ πολὺ πτωχιϛέρου, « Ἀρϛφ. (καὶ πλθ.) » Πολλά τευ μεμναμέναι, « Θκρ. » Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι αὐτόν, « Ξεν. » Πολλὰ χαίρειν, « Φρσ., = Πολλὰ τὰ ἔτη Σας! ἔχετε ὑγείαν. » Πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ,« Πλάτ., ἀποχαιρετήσαντες (διὰ πάντα) τὴν ἀλήθειαν. (καὶ ἐπὶ χρόνου) » Πολλὰ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρὶ, « αὐτ. (καὶ συγκρ. πρὸς συγκρ.) » Πολὺ εὐτακτοτέρους καὶ ἐπιμελεστέρους, « Ξεν. » Τοὺς ἑωυτῶν νόμους ἕκαστοι νομίζουσι πολὺ καλλίστους εἶναι,« αὐτ. » Ἡμῖν πολὺ προτέροις, « Θκρ. » Πολὺ πρῶτος (φέρτατος κτλ.), « Θκ., Ὅμ. » Πολὺ πλείους,« Δμ. »Ἐκ πολὺ ἐλάττονος ἀφορμῆς, « Ἀνδκδ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) » Πολὺ μάλιστα (ἥκιστα), « Ξεν., Πλάτ. (ϗ παρεντιθ. ἄλλων λέξ.) » Πολὺ δὲ ϗ αἱ θεραπεῖαι οἱ ἀπὸ τῶν τοιούτων εὐφραίνουσι μάλιστα, « Ξεν. (καὶ κατὰ δοτ.) » Πολλῷ πρῶτος, « Ἀρϛφ. » Πολλῷ ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μείνων, « Αἰσχλ. » Πολλῷ μᾶλλον, « Πλάτ. » Πολλῷ νικᾷν, « Ἀρσφ. (ᾧ κατὰ γεν.) » Θρασὺς εἶ πολλοῦ, « Ἀρσφ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Πολλῷ ὕστερον, « Θκ. (καὶ προθετ.) »Παρὰ (» Κατά, »Ἐπὶ πολύ, »Ἐπὶ τὸ πολύ, »Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ (ἡ μονολεκτ. Παραπολύ, Καταπολύ, Ἐπιπολύ, Ἐπιτοπολύ), »Ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, « Ἡρωδ. (καὶ κατ' ἀναςρφ. ἢ πρωθυςέρως) » Πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ, « Πλάτ. » Πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ὡς τὰ πολλὰ (ἐπὶ τὰ πολλά), (καὶ μονολεκτ.) »Ὡς ἐπιταπολλά, « (ᾧ ἁπλ.) »Τὰ πολλά, « Αξ., πολλάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (ᾧ χρον.) » Μετ' οὐ πολὺ (ἦ) » Οὐ μετὰ πολύ, « Αξ. » Δι' ὅλου τοῦ στρατοπέδου σέλας ἦν.. ᾧ κατέσχε τῆς νυκτὸς ἐπὶ πολύ,« Δ. Ἁλ.

Πολύαθρος (ὁ, ἡ). πολλὰ σαθρὸς (σεσαθρωμένος), παμπάλαιος, ἄχρηςος.

Πολύσαλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολὺν σάλον (κυματισμὸν) ὑποκείμενος.

†**Πολυσαρκέω-ῶ**, Μ. ἡσω. "Εχω πολλὰς σάρκας, εἶμαι πολύσαρκος (σωματώδης)

Πολυσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις -

Πολύσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (πολλὰ κρέατα), παχὺς, σωματώδης.

Πολυσέβαςος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεβαςὸς (σεβάσμιος, ἀξιοσέβαςος).

Πολύσιμνος ᾧ Π.

Πολύσεπτος (ὁ, ἡ), = Πολυσέβαςος.

Πολυσήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ σημαίνων πολλὰ (ἔχων πολλὰς σημασίας).

Πολυσημάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς ὁρίζων (προστάζων, διοικῶν), πολλῶν σημάντωρ (ἀρχηγός).

Πολυσημία (ἡ). πλῆθος σημασιῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύσημος (ὁ, ἡ). ᾧ ἐπίρ. -σήμως, = Πολυσήμαντος.

Πολυσθενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. σθένος], πολλὰ ἰσχυρὸς, πολυδύναμος.

Πολυσινὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. σίνομαι], = Πολυβλαβὴς, ὀλεθριώτατος.

Πολυσιτία (ἡ). πλῆθος (εὐφορία) σίτου ἢ ἀφθονία σίτων (τροφῶν), [ἐκ τοῦ

Πολύσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) πολὺν σῖτον.

Πολύσκαλμος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ πολλοὺς σκαλμοὺς (πολλὰ κωπία), πολύκωπος.

Πολύσκαφμος (ὁ, ἡ), Π. [π. σκαίρω], ὁ τηῶν ταχέως (ἐλεύθερα)· ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἱππεύειν, τρέχων ἔφιππος· (ἐν γέν.) ταχὺς, εὐκίνητος, « Ναῦς (» Ὄνος) —, « Κόϊντ., Νίκ.

Πολυσκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σκέλη (πολλοὺς πόδας).

Πολυσκεπὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων πολλὴν σκέπην. » Πέτρα—, « Αἰλ.

Πολύσκεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρατὸς, βλεπόμενος (φαινόμενος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περίσκεπτος.

Πολύσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξυπτιάζων (ἔχων ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τὸν) πολλοὺς τόπους ἢ ἀνθρώπους.

Πολύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολλὴν σκιὰν (παχὺν ἴσκιον).

Πολυσκόπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους, γεμάτος βράχους (βράχους).

Πολύσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (βλέπων, παρατηρῶν) πολλὰ πράγματα.

Πολυσκύλος, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς σκύλους (σκύλακας).

Πολύσκυλτος (ὁ, ἡ), [π. σκύλλω]. πολυφρόντιστος, πολυάσχολος.

Πολυσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ σκωπτικὸς (ἀστεῖος), ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐγγίζῃ (νὰ χωρατεύῃ).

Πολυσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. σμαραγέω]. ὁ κάμνων πολλὴν βοὴν (μέγαν κρότον), πολυθόρυβος.

†**Πολύσοφος** (ὁ, ἡ). πολλὰ σοφὸς, (ὀρθότ. διῤῥημ.).

Πολυσπαθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ ὑφάσμ.) πολλὰ κρουστὸς (σπαθητός).

Πολύσπαστος (ὁ, ἡ), [π. σπάω], ὁ σύρων (τραβῶν) διὰ πολλῶν μέσων ἢ μὲ πολλὴν δύναμιν. » Πολύσπαστον (μηχάνημα), « Πλ., τὸ συγκείμενον ἀπὸ πολλὰ καρούλια (πολλοὺς μακαράδες) ὁμοῦ, (Γαλλ.) **mouffle**.

Πολυσπείρητος καὶ

Πολύσπειρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (κουλουριασμένος εἰς) πολλὰς σπείρας, πολλὰ σκολιὸς (γυριςὸς)· (Γαλλ.) **tortueux**.

†**Πολυσπέρεια** (ἡ). ἡ εἰς πολλὰ μέρη διασπορὰ (λαοῦ), [ἐκ τοῦ

Πολυσπερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. σκορπισμένος (διεσπαρμένος) εἰς πολλὴν ἔκτασιν ἢ εἰς διάφορα μέρη, παμπληθὴς, πολυάριθμος. 2) (μτφ.) ὁ σπείρων τι εἰς πολλὰ μέρη.

Πολυσπερμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πολὺ σπέρμα.

†**Πολυσπερχὴς** [π. σπέρχομαι], ές (ὁ, ἡ). πολλὰ ταχὺς (θρασήριος, προθυμος).

Πολυσπιλὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πολλὰς σπιλάδας (βράχους σπηλαιώδεις).

†**Πολυσπλαγχία** (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†**Πολύσπλαγχνος** (ὁ, ἡ), =Πολυεύσπλαγχνος.

Πολύσπορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σπόρως. Ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν σπόρον, πολλὰ εὔσπορος (καὶ μτνμ. γόνιμος).

†**Πολυσπούδαστος** (ὁ, ἡ). πολλὰ θρασήριος (πρόθυμος).

Πολυσταγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (ῥέων) ἀφθόνως.

Πολυσταγὼς καὶ

Πολυστακτὶ, ἐπίῤῥ. Στάζοντας ἀφθόνως (ἀλλεπαλλήλως), (ἴδε Δστακτί).

Πολυσταισιαστὴς (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεχλούμενος ἀπὸ συχνὰς στάσεις (ταραχὰς, ἐπαναστάσεις).

Πολύστατος (ὁ, ἡ). στημένος κοντὰ-κοντά, πυκνός.

Πολυστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σταφύλια (καὶ συνκδχ. ἀμπέλια).

Πολύσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς στάχυας.

Πολυστεγὴς, ές καὶ

Πολύστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς στέγας (πολλὰ πατώματα), ὑψηλὸς, Πολυώροφος.

Πολύστειβος (ὁ, ἡ), = Πολύστιβος.

Πολύστειος (ὁ, ἡ), Π. [π. στοά] ὁ ἔχων πολλὰ λιθάρια, πετρώδης. » Αἰγιαλὸς —, « Νίκ., Κολλ.

Πολυστελέχης, ες καὶ

Πολυστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς στελέχους (κορμούς).

Πολυστέναχτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ στενάζων ἢ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος, (ἐν γέν.) πλήρης στεναγμῶν.

Πολύστεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις στεφθεὶς (στεφανωθεὶς), στολισμένος μὲ πολλοὺς στεφάνους.

Πολυστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ λαβὼν (ὡς νικητὴς) πολλοὺς στεφάνους· στολισμένος μὲ πολλοὺς στεφάνους.

Πολυστεφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Πολυστεπτος.

†**Πολύστημος** καὶ **Πολυστήμων, ονος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ στημόνι, πυκνὰ ὑφασμένος, (παρβλ. Πολύπηνος).

Πολυστιβὰς, άδος (ἡ). ἡ ἔχουσα (περιέχουσα) πολλὰς στιβάδας, (συνκδχ.) εὐρύχωρος. » Οἰκία—,« Σιμοκ.

Πολυστιβία (ἡ), Π. τὸ νὰ ἔχῃ δρόμους τις-

Πολύστιβος (ὁ, ἡ), [π. στείβω], πολλὰ (ἀπὸ πολλοὺς διαβάτας) πατημένος, πολυπόρευτος. » Θάλασσα—,« Νίκ., (ἀλλ. ἀνγν. Πολύστειος).

Πολύστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μὲ) πολλὰ στίγματα, ὅλος βούλλαις· -βουλλαις ἢ στιγμαῖς, πλουμιστός.

Πολύστιος (ὁ, ἡ), = Πολύστειος.

Πολύστιπτος (ὁ, ἡ), = Πολύστικτος.

Πολυστιχία (ἡ). πλῆθος στίχων ἢ γραμμῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς στίχους ἢ πολλαῖς ἁράδαις.

Πολυστοιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς στοίχους (πολλαῖς ἁράδαις).

Πολύστολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἑκατρατεύων μὲ) πολὺν στόλον, σύρων κατόπιν του πολὺ στράτευμα, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολὺς στόλος).

Πολυσταμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁμιλῶ πολλὰ, εἶμαι-

Πολύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ στόματα (Π.) ὁ ὁμιλῶν πολλὰ, πολυλόγος. » Ἠχὼ—, « Νόνν.

Πολυστονος (ὁ, ἡ). πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος ἢ ἄξιος, πολυστένακτος. » Ἔρις (» Ἰὸς)—, « Ὅμ.

†**Πολύστρεβλος** (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Πολλὰ στρεβλὸς (διάστρεφος, στραβοδίβουλος).

Πολύστρεπτος καὶ Π.

Πολυστρεφὴς, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ στριμμένος, πολλὰς στριφὰς στριφόμενος, εὐλύγιστος, εὔστροφος (μτφρ.) πολύτροπος· εὐμετάβολος.

Πολύστριβος καὶ (κατ' ἐπένθ. τοῦ ι) **Πολύστροιβος** (ὁ, ἡ), Π. [π. στρίβω], =Πολυδίνητος, πολυτάραχος.

Πολυστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ πολλὰς στροφάλιγγας (πολλὰ ἀνεμοςρόβιλα).

Πολυστροφὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πολύστροφος.

Πολυστροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Πολυστρεφὸς (ὁ, ἡ), =Πολυστρεφὴς, πολλὰ εὔστροφος (κυρ. καὶ μτφρ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ ἢ στηριζόμενος εἰς) πολλοὺς ςύλους.
†Πολυσύγκρατος καὶ
Πολυσύγκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν συγκεκραμένος (κεκριμένος), πολυμιγής, πολυσύνθετος.
Πολυσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς συλλαβάς.
Πολυσύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σύμφωνα.
Πολυσύνδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος πολλοὺς συνδέσμους.
Πολυσύνδετος (ὁ, ἡ), πολλὰ (στερεὰ) συνδεδεμένος· (γρμτ.)=Πολυσύνδεσμος, (ὀθ.) »Πολυσύνδετον (σχῆμα),« Ῥτρ., ἢ διὰ πολλῶν συνδέσμων συμπλοκὴ τοῦ λόγου.
†Πολυσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος ἀπὸ πολλὰ εἴδη (στοιχεῖα).
Πολύσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις σφάλλων ἢ ἀπατώμενος, πολλὰ εὐαπάτητος.
Πολυσφάραγος (ὁ, ἡ), Π.=Πολυσμάραγος.
†Πολύσφελμος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. σφέλμα]. χονδρόφλουδος.
Πολυσφόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς σφονδύλους.
Πολυσφράγιστος (ὁ, ἡ). σφραγισμένος καλὰ (μὲ πολλὰς σφραγῖδας).
†Πολυσχεδής, Πολυσχεδία, Πολυσχεδῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυσχιδὴς κτλ.
Πολυσχημάτιστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος πολυτρόπως· ἐκφρασμένος μὲ διάφορα (ῥητορ.) σχήματα.
Πολυσχημόνως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ (διάφορα) σχήματα, ὑπὸ διαφόρους μορφὰς, πολυτρόπως.
Πολύσχημος καὶ
Πολυσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων (παριστανόμενος ὑπὸ) πολλὰ καὶ διάφορα σχήματα.
Πολυσχήμως, ἐπίρ.=Πολυσχημόνως.
Πολυσχιδής, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος διῃρημένος) εἰς πολλὰ μέρη (εἰς πολλοὺς κλάδους), πολυειδής.
Πολυσχιδία (ἡ), τὸ πολυσχιδὲς (πολυειδὲς), ἡ ποικιλία. »Δογμάτων—,« Ἰσκρ.
Πολυσχιδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πολυσχιδῆ, κατὰ πολλὰς διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις, πολυειδῶς.
Πολύσχιστος (ὁ, ἡ), =Πολυσχιδής.
Πολύσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ πλεγμένος ἀπὸ) πολλοὺς σχοίνους, πλήρης σχοίνων.
Πολύσχολος (ὁ, ἡ), =Πολυάσχολος.
Πολυσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ σώματα, ἢ· σωματώδης, πολύσαρκος.
Πολυτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων πολλὰ τάλαντα, βαρύτατος. »Κρείσσων χρυσὸς ὀλίγος μολύβδου πολυταλάντου,« Γργ. 2) ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων (κοστίζων) πολλὰ τάλαντα, πλούσιος ἢ πολύτιμος.
Πολυτάρακτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεταραγμένος, (κοιν.) ἄνω-κάτω.
Πολυτάραχος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -άχως. Πλήρης ταραχῆς (θορύβου, τύρβης), ἢ· πρόξενος πολλῆς ταραχῆς, πολλὰ ἀνήσυχος.
Πολυταρβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. τάρβος] πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος, ἢ· πολλὰ τρομερὸς, πρόξενος φρίκης. »Πολυταρβέα ῥήξατο φωνὴν,« Νόνν.
Πολυτειρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. τείρω]. πολλὰ κοπιασμένος ἢ κοπιαςικὸς, πολλὰ ἐπίμοχθος. 2) [π. τείρεα] πλήρης ἄστρων, ὅλος κατάστερος.
Πολυτεκνέω-ῶ, Μ. ήσω. ἔχω πολλὰ τέκνα, εἶμαι πολύτεκνος.
Πολυτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Πολύτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γεννήσας πολλὰ τέκνα. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἱκέτ. 1029) πολυτεκνίας πρόξενος. »Ποταμὸς—,«
Πολυτέλεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολυτελοῦς, πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα πρὸς ἐπίδειξιν, (Γαλλ.) luxe· (ἐν γέν.) λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια.
Πολυτελέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, καὶ
Πολυτελεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ μὲ πολυτέλειαν, κάμνω πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα, εἶμαι-
Πολυτελὴς [π. τέλος], έος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα, πολυδάπανος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀκριβὸς, πολύτιμος· (ἐν γέν.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἐξαίρετος.
Πολυτελῶς, ἐπίρ. Μὲ πολυτέλειαν, μεγαλοπρεπῶς.
Πολυτενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐκτεταμένος.
Πολυτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τερπνὸς (εὐφρόσυνος).
Πολυτέχνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πολύτεχνος, πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος.
Πολυτεχνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τεχνικὸς, καμωμένος μὲ πολλὴν τέχνην.
Πολυτεχνία (ἡ). πολλῶν τεχνῶν ἐμπειρία.
Πολύτεχνος (ὁ, ἡ). πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος ἢ πολλὰ ἔμπειρος εἰς τὴν τέχνην του, (κοιν.) πολλὰ τεχνίτης ἢ πολυτεχνίτης· (ἐνίοτε) πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ καμωμένος).
†Πολυτιμητίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ πολυτίμητον, τιμῶ κατὰ πολλά.
Πολυτίμητος (ὁ, ἡ). πολλῆς τιμῆς ἄξιος, πολλὰ ἔντιμος· (σπν.)=Πολύτιμος. »Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Β. παρ' ἁμὲ πολυτίματος ᾧπερ τοὶ Θεοὶ,« Ἀρςφ.
†Πολυτίμιος καὶ
Πολύτιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). πολλῆς τιμῆς ἄξιος ἢ ὤνιος, (κοιν.) ἀκριβὸς· (ἐπὶ ἀνθρ.) πολλὰ ἔντιμος ἢ ἀξιότιμος.
†Πολυτιμώρητος (ὁ, ἡ). πολλὰ (σκληρὰ) τιμωρηθείς.
Πολύτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυτίμητος.
Πολύτλας, α, (ὁ) καὶ
Πολυτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. τλάω]. ὁ πολλὰ (δεινὰ) ὑπομείνας, πολυπαθὴς, πολλὰ ὑπομονητικὸς ἢ ταλαίπωρος.
Πολύτλητος (ὁ, ἡ), =Πολύτλας, πολυπαθής. 2) (πθ.) κακὸν τὸ ὁποῖον ὑπέφερέ τις πολὺν καιρόν. »Ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσι,« Κόϊντ.
Πολύτμητος (ὁ, ἡ), [π. τέμνω]. κομμένος εἰς πολλὰ μέρη ἢ τμήματα, κατακομμένος. 2) (μτφορ.) πολλὰ δριμὺς (ὀδυνηρός).
†Πολυτοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο. Ὁ περιέχων ἢ ἐμφαίνων πολλάκις τὴν αὐτὴν ἰδέαν (ἰδιότητα κτλ.), πολλάκις ἢ πολλαπλασίως τοιοῦτος.
Πολυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πολλὰ, εἶμαι πολυτόκος.
Πολυτοκία (ἡ). μεγάλη γονιμότης, [ἐκ τοῦ
Πολυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα πολλὰ νεογνὰ καὶ πολλάκις, πολλὰ γόνιμος.
†Πολύτολμος (ὁ, ἡ). πολλὰ τολμηρὸς, πλήρης τόλμης.
Πολυτόξευτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν τοξευόμενος, ἢ· πολλὰ ὀξύς.
Πολυτόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ τορεύματα (σκαλιστὰ πλουμίδια), μὲ πολλὴν τέχνην δουλευμένος, πολλὰ τετορνευμένος.
Πολύτορος (ὁ, ἡ), Π. [π. τείρω]. γεμάτος ἀγκάθια. »Ἐχῖνος—,« Ἡσύχ.
Πολυτραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς τρέφων, πολλὰ θρεπτικὸς ἢ εὔφορος.
Πολυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λαιμοὺς (τραχήλους), (ἴδε Πολυδειράς).
Πολύτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος, εὐμετάτρεπτος.
Πολυτρήρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς περιστερὰς (τρήρωνας).
Πολύτρητος (ὁ, ἡ), Π. [π. τιτράω]. ὅλος (γεμάτος) τρύπαις, πολυτρύπητος· »Σπόγγος—,« Ὅμ.
†Πολύτριμμα (τὸ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Περίτριμμα.
Πολυτρίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιέχων) πολλοὺς τρίποδας.
Πολύτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος, (ἐπὶ ὑφάσμ.) λυωμένος· (μτφορ.) πανοῦργος, πολύπειρος.
Πολύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, μαλλιαρός. ‖. (οὐσ.) Πολύτριχον, εἶδος φυτοῦ ἰατρ., (ἄλλ.) Ἀδίαντον, (Γαλλ.) capillaire.
Πολυτροπία (ἡ). ποικιλία· (μτφορ.) πανουργία, πολυπειρία κτλ., [ἐκ τοῦ
Πολύτροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους γινόμενος, πολυειδὴς, ποικίλος· (μτφορ.) ὁ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος ἢ πολλοὺς τρόπους ἐφευρίσκων, πολυμήχανος, πανοῦργος, ἢ (κατ' ἄλλ.) ὁ πολλοὺς τόπους γυρίσας, πολυπλάνητος, (κοιν.) κοσμογυρισμένος, (ἐπμ.) πολύπειρος.
Πολυτρόπως, ἐπίρ. Πολυειδῶς, κατὰ πολλοὺς (διαφόρους) τρόπους.
Πολυτροφία (ἡ). ἀφθονία τροφῆς ἢ θρεπτικοῦ χυμοῦ· (εἰς τὴν Ἀνθολογ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυστροφία), [ἐκ τοῦ
Πολύτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) πολλὰ θρεπτικός· (προπαροξ.) πολλὰ θρεμμένος, εὐτραφής.
Πολυτρόχαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων πολὺ (μὲ πολλὴν ταχύτητα), πολλὰ ὀγλίγωρος (ταχυκίνητος). »Γλῶσσα—,« Αἰξ. 2) ὁπου τρέχουν (συντρέχουν) πολλοί. »Ἀγορὰ—,« Ἐπγρ.
Πολυτρύπητος (ὁ, ἡ), =Πολύτρητος.
Πολύτρυτος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. τρύχω]. πολλὰ τυραννισμένος (βασανισμένος), πολυπαθής.
†Πολυτρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων πολλὰ (κυρ. τρωγάλια).
Πολυτύραννος (ὁ, ἡ). πολλὰ τυραννικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολύτυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολὺ τυρί, ἔχων ἀφθονίαν τυροῦ.
Πολυυδρία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) ἀφθονία ὕδατος, πολλὰ νερά, [ἐκ τοῦ
Πολύυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὑδάτων (πλῆθος νερά), καθύδρος.
Πολύυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὕλης.
Πολυύμνητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ὑμνηθείς (ἐγκωμιασθείς) ἢ, πολλῶν ὕμνων (ἐγκωμίων) ἄξιος, πολυεπαίνετος.
Πολυυμνία (ἡ), Ζ. Πολύμνια, [ἐκ τοῦ
Πολύυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ πολλῶν ὑμνούμενος ἢ ἄξιος ὑμνεῖσθαι, πολυύμνητος· πλήρης ὕμνων.
Πολυυπνία (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-
Πολύυπνος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ἢ φέρων βαθὺν ὕπνον, πολλὰ ὑπνώδης ἢ ὑπνωτικός. »Ἡεμίη—,« Ὑρρ.
Πολυφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρώγω πολύ, εἶμαι πολυφάγος.
Πολυφαγία (ἡ), τὸ νὰ ἤνέ τις-
Πολυφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολύ, (κοιν.) φαγᾶς.
Πολύφαμος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Πολύφημος.
†Πολυφανής, ές (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους φαινόμενος, περιφανής, ἢ πολυειδής, πολύμορφος.
Πολυφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κάμνων νὰ βλέπῃ τις πολλὰ φαντάσματα (ἀνύπαρκτα φαινόμενα).
Πολυφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μεταχειριζόμενος ἢ παράγων ἢ σύνθετος ἀπὸ πολλὰ φάρμακα (χόρτα ἰατρικὰ ἢ φαρμακερά). »Κίρκη—,« Ὅμ., ἢ πολλῶν μαγειῶν (φαρμακειῶν) ἔμπειρος.
†Πολυφασία (ἡ), Γλσ. [πολύφατος], =Πολυλογία.
†Πολυφάσματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παριστάνων πολλὰ φάσματα, φαινόμενος ὑπὸ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μορφάς. » Ἐκάτη—,« (Χρσμ. παρ') Εὐσ.
Πολύφατος (ὁ, ἡ), Π. [π. φημί]. περὶ τοῦ ἀπείρου πολλὰ ἐρρέθησαν (πολλοὶ ἐλάλησαν), περίφημος, πολυθρύλλητος.
†Πολυφαυλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φαῦλος (τιποτένιος, πρόστυχος), ἀχρειότατος.
Πολυφεγγής, ές (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολὺ φέγγος (πολλὴν λάμψιν), πολλὰ λαμπρὸς (φεγγοβόλος).
Πολυφειδής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ φειδωλός.
Πολυφερβής, ές (ὁ, ἡ), Π. =Πολύφορβος.
Πολύφερνος (ὁ, ἡ), =Πολύεδνος, πολύπροικος.
Πολυφημία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) φήμη (εὐφημία ἢ δυσφημία), [ἐκ τοῦ
Πολύφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην) φήμην (καλὴν ἢ κακήν), περίφημος· (ὄθ. κύρ. ὄνομ.) ὁ Πολύφημος.
2) ὁ γνωρίζων πολλὰς φήμας (ᾠδὰς ἢ πολλὰ ᾄδόμενα), πολύφωνος. » Λοιδὰς—,« Ὀδ. Χ. (ᾠ μεμπτ.) φωνακλᾶς. »Πάτραχος—,« Ὅμ. 3) (τόπος) ὅπου λέγονται καὶ ἀκούονται πολλαὶ φῆμαι ἢ γίνονται πολλαὶ φωναί, θορυβώδης. »Ἀγορὰ (»Ἑορτή)—,« Ὅμ., Ἄλκμ.
Πολυφήτωρ, ορος (ὁ), Π. =Πολύφημος.
Πολύφθαρτος (ὁ, ἡ), =Πολύφθορος.
Πολύφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβίβων πολλοὺς φθόγγους ἢ καθαρὸν φθόγγον, πολύηχος. »Αὐλός—,« Π., ἡ σύριγξ.
†Πολυφθόνερος (ὁ, ἡ). πολλὰ φθονερός. (εἰς -τὸν Αρτ. ἄλλ. ἀνγν. Πολύφθορος).
Πολυφθόνητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπίφθονος.
†Πολύφθονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φθονερὸς ἢ ἐπίφθονος, (εἰς τὸν Πλ. Κεφ. Ἑλλ. 9. νομίζ. ἐσφαλμ. ἀντὶ
;Πολύφθοος (ὁ, ἡ). ὅτε προσφέρονται πολλοὶ φθοΐς (πολλὰ πλακούντια) εἰς θυσίαν.
†Πολυφθορέων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυσπερέων.
Πολύφθορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ προξενῶν πολλὴν φθορὰν, πολλὰ φθοροποιός. (προπαροξ.) ὁ παθὼν πολλὴν (μεγάλην) φθορὰν, πλήρης σφαγῆς (φόνου), καταφανισμένος.
;Πολυφιλάνθρωπος (ὁ, ἡ). πολλὰ φιλάνθρωπος, (ὀθ.
Πολυφιλανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν.
†Πολυφίλητος (ὁ, ἡ), =Πολυαγάπητος.
Πολυφιλία (ἡ). πλῆθος φίλων, [ἐκ τοῦ
Πολύφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀγαπῶν νὰ ἔχῃ πολλοὺς φίλους.
Πολύφιλτρος (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ ὅλας τὰς φλόγας τοῦ ἔρωτος, πολλὰ ἐρωτόληπτος.
Πολυφίλως, ἐπίρ. Ὡς πολύφιλος.
Πολυφλέγματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ φλέγμα.
Πολύφλογος (ὁ, ἡ). πολλὰ φλογερὸς, (γραμμ. ἑξήγ. τοῦ Ζαφλεγής).
Πολύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν φλοιόν.
Πολύφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν φλοῖσβον (μεγάλην βοήν). »Θάλασσα—,« Ὅμ., Ἡσ.
†Πολυφλύαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ φλύαρος.
†Πολύφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ δειλός, πλήρης φόβου.
Πολύφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συχνάζων εἰς πολλὰ μέρη, περιερχόμενος πολλοὺς τόπους, πολυπλάνητος.
Πολυφόνος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν φόνον, φονικώτατος.
Πολύφορβος, ος ἡ η, ον, Π. ὁ τρέφων (παράγων χόρτον [φορβήν] διά) πολλὰ ζῶα.
Πολυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ πολύ, εἶμαι πολύφορος.
†Πολυφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πολύ, πολλὰ εὔφορος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) =Περιφόρητος.
Πολυφορία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) εὐφορία, [ἐκ τοῦ
Πολυφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πολύ, πολλὰ εὔφορος. » Γῆ—,« Αξ. (ᾰ μτνμ.) » Δαίμων—,« Ἀρχφ., πολλῶν συμφορῶν αἴτιος. 2) (οἶνος) ὁ σηκόνων πολὺ νερόν, δυνατός.
Πολύφορτος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) πολὺν φόρτον, βαρυφορτωμένος.
Πολυφραδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι=
Πολυφραδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. φράζομαι]. πολλὰ στοχαστικὸς (φρόνιμος ἢ εὐφραδὴς, ἔχων εὔρεσιν λόγου). » Μοῦσαι ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσιν.« Ησ.
Πολυφραδία ᾗ
Πολυφραδμοσύνη (ἡ), Π. πολλὴ φρόνησις ἢ εὔρεσις λόγων, [ἐκ τοῦ
Πολυφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυφραδής.
Πολύφραγος (ὁ, ἡ), [π. φράζω]. ὁ πολλάκις ῥηθείς (ἐπαναληφθείς), πολύκροτος, πολυθρύλλητος. 2) Π. [π. φράζομαι]. πολλὰ προσεκτικὸς (στοχαστικὸς). »Ἵππος—,« (Ξενοφ. παρά) Σξτ.
3) μὲ πολλὴν φρόνησιν (σχέσιν) ἐφευρημένος, πολλὰ ἐπιτήδειος. » Δόλος —, « Ὀππ.
Πολύφρεντις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης φροντίδων.
Πολυφρόντιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίστως. Μὲ πολλὴν φροντίδα (σκέψιν) κατωρθωμένος ἢ πολλὰ φροντιστικὸς (στοχαστικὸς, πρωσεκτικὸς, φρόνιμος).
Πολυφροσύνη (ἡ). πολλὴ φρόνησις (πανουργία, ἐπιτηδειότης), πολυτροπία, [ἐκ τοῦ
Πολύφρων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φρόνιμος (ἐφευρετικός, ἐπιτήδειος), πολύτροπος, πολυμήχανος. »Ἥφαιστος—,« Ὅμ.
Πολυφυής, ές (ὁ, ἡ). φύσει πολυειδὴς (πολύμορφος, πολυποίκιλος), διαιρούμενος ἢ ὑποδιαιρούμενος φυσικῶς εἰς πολλοὺς κλάδους, πολυσχιδής.
Πολύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ (πυκνὰ) φύλλα.
Πολύφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἢ διαιρούμενος εἰς πολλὰς φυλὰς (πολλὰ εἴδη ἢ γένη).
†Πολύφυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ φυτὰ, πλήρης φυτῶν, κατάφυτος, (συγχ. τῷ Πολύφυλος).
†Πολυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπέμπω πολλὰς φωνὰς (πολλοὺς ἤχους) ἢ ὁμιλῶ πολλὰ, (ἐν γέν.) εἶμαι πολύφωνος.
Πολυφωνία (ἡ). τάνος (μέγεθος) φωνῆς ἢ ἤχου· πλῆθος φωνῶν ἢ ἤχων συγκεχυμένων, θόρυβος· (ἐνίοτε) = Πολυλογία, [ἐκ τοῦ
Πολύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην, δυνατὴν) φωνὴν, ἤχων (βοΰζων) δυνατά· ὁ ἀναπέμπων πολλὰς (διαφόρους) φωνὰς ἢ ἤχους, θορυβώδης, συγκεχυμένος· ὁ πολλὰ λαλῶν, ἔχων εὔρεσιν λόγου. » Ὅμηρος ὁ τῶν ποιητῶν ἁπάντων πολυφωνότατος,« Δ. Ἁλ. »Πολύφωνος ὁ οἶνος ἐστι καὶ λαλιᾶς..καταπίμπλησι,« Πλ.
Πολύφωτος (ὁ, ἡ). πλήρης φωτὸς, φωτεινότατος. ‖. (οὐσ.) Πολύφωτον (τό), τὸ πολυκάνδηλον.
Πολυχαίτης, ου (ὁ), = Βαθυχαίτης.
Πολύχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων ἢ κατεσκευασμένος μὲ πολὺν χαλκόν. » Χώρα—, « Αξ., ἡ ἔχουσα πολλὰ καὶ πλούσια μεταλλεῖα χαλκοῦ. »Ἀνὴρ—,« Ὅμ., ὁ ἔχων πολλὰ χάλκινα σκεύη, (ὑηλ.) πλούσιος. » Οὐρανός —, « αὐτ., ὅλος χάλκινος, (ἐπμ.) στερεὸς ἢ, λαμπρός.
Πολυχανδής, ές (ὁ, ἡ), Π. [π. χανδάνω]. πολλὰ χωρητικός.
Πολυχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ ποικίλα χαράγματα (σκαλιστὰ κοσμήματα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος πολλὴν χαράν.
Πολυχαρίδα, κλητ. τοῦ Πολυχαρίδης, Λακων. (φιλικὴ προσφώνησις), ἀγαπητέ μου φίλε, φίλτατε!
Πολύχαρμος (ὁ, ἡ), Π. [π. χάρμη]. πολλὰ πολεμικὸς (φιλοπόλεμος).
Πολυχείμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλοὺς χειμῶνας (πολλὰς φουρτούνας).
Πολυχείμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποκείμενος εἰς (ταραττόμενος ἀπὸ) συχνοὺς χειμῶνας, πολλὰ δυσχείμερος.
Πολυχείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυχείμαστος.
Πολύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γινόμενος ἀπὸ πολλὰς χεῖρας. » Εὐπορία —, « Ἀλκιδ., ἡ ὑπὸ πολλῶν χορηγουμένη βοήθεια.
Πολυχειρία (ἡ). πλῆθος χειρῶν (ἀνθρώπων ἐργαζομένων), πολλὰ χέρια, [ἐκ τοῦ
Πολύχειρος (ὁ, ἡ), = Πολύχειρ.
;Πολυχερία (ἡ), = Πολυχειρία.
Πολύχεσος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ χέζων. »Νόσημα πολύχ., « (Κωμ. παρὰ) Σδ.
Πολυχεύματος ᾖ
Πολυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων ἢ χεόμενος ἀφθόνως, πολύῤῥυτος.
Πολυχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) πολλοὺς χιτῶνας (πολλὰ περικαλύμματα).
;Πολύχλωρος (ὁ, ἡ). πολλὰ χλωρὸς (χλωμός).
Πολύχνη(-ύχνιον), ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Πολίχνη, -ίχνιον.
Πολύχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) πολὺν χνοῦν (πολὺ χνοῦδι).
Πολυχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ πολλαπλασίως, εἶμαι πολύχους.
Πολυχοία (ἡ). πολλὴ καρποφορία, μεγάλη εὐφορία (κυρ. γεννημάτων)· (κατ' ἔκτ.) πολλὴ ποικιλία εἰδῶν, [ἐκ τοῦ
Πολύχοιος, Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύχοος.
Πολύχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν χολήν.
Πολύχοος-ους (ὁ, ἡ), [π. χέω]. (κυρ. ἐπὶ γεννημάτων) ὁ καρποφορῶν πολλαπλασίως· (ἐν γέν.) ἄφθονος ἢ· πολυποίκιλος. » Τὰ χεδροπὰ πολυχούστερα, « Θφρ. » Ἐντίκτει δὲ ἡ τενθρηδὼν κατὰ γῆς ὥσπερ οἱ σφῆκες· πολύχουν δ' ἐστιν, « Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) » Ἔστι δὲ πολύχους ταῖς λέξεσι, « Φώτ., (Γαλλ.) diffus. »Τὸ πολύχουν τῶν νοημάτων, « Χρσ.
Πολυχορδία (ἡ). πλῆθος χορδῶν, [ἐκ τοῦ
Πολύχορδος (ὁ ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς χορδὰς (καὶ συνκδχ. πολλὰς φωνὰς, πολλοὺς φθόγγους). » Αὐλὸς (» Ὠδὴ)—, « Εὐρ.
Πολύχορτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χόρτον (παχεῖαν, ἄφθονον βοσκήν). » Λειμὼν —, « Εὐς.
Πολύχους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ.) = Πολύχοος.
Πολύχρεως, ω (ὁ, ἡ), = Κατάχρεως.
Πολυχρηματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ χρήματα, εἶμαι πολυχρήματος.
Πολυχρηματία (ἡ). πλῆθος χρημάτων, πλοῦτος.
Πολυχρηματίας, ου (ὁ), = Πολυχρήματος.
;Πολυχρηματίζω, Μ. ίσω, = Πολυχρηματέω.
Πολυχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, πλούσιος.
Πολυχρημοσύνη (ἡ), = Πολυχρηματία, [ἐκ τοῦ
Πολυχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυχρήματος.
Πολυχρηστία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Πολύχρηστος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ εἰς πολλὰ χρήσιμος (εὔχρηστος).
Πολύχροια (ἡ). τὸ πολύχροον, ποικιλότης χρωμάτων.
;Πολύχροιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύχροος.
†Πολυχρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πολυχρονίζω.
Πολυχρονία (ἡ), = Πολυχρονιότης.
Πολυχρονίζω, Μ. ίσω, (Γρφ.). Διαρκῶ πολὺν χρόνον ἢ πολλοὺς χρόνους· (ἐνίοτε μτβτ.) κάμνω τι νὰ πολυχρονήσῃ· τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω. 2) (Ἐκκλησ.) εὔχομαι τὸ Πολυχρόνιον ποιήσαι Κύριος! «
Πολυχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ζήσας πολλοὺς χρόνους, ὁ διαρκῶν ἢ διαρκέσας πολὺν χρόνον, παλαιὸς, πολυκαιρινός· μακρόβιος.
Πολυχρονιότης (ἡ). μῆκος (διάρκεια) χρόνου, πλῆθος ἐτῶν, μακροβιότης.
Πολυχρονίως, ἐπίῤ. Πολὺν (Εἰς πολὺν) καιρόν.
†Πολύχρονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -χρόνως, σπν. ἀντὶ Πολυχρόνιος.
Πολύχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς χρόας (πολλὰ χρώματα), πολυποίκιλος.
Πολύχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χρυσὸν ἢ πολλὰ χρυσᾶ σκεύη καὶ στολίδια ἢ πλούσια χρυσοῦ μεταλλεῖα, (ἐν γέν.) πλούσιος ἢ χρυσοστόλιστος. » Σάρδεις αἱ πολύχρυσοι, « Σοφ. » Πολύχρυσος Ἀφροδίτη, « Ἡσ. » Χώρα —, « Στρβ. »Τῶν βασιλέων πολυχρυσότατον, « Ἀρτ.
Πολυχρώματος καὶ Πολύχρωμος (ὁ, ἡ). χρωματισμένος μὲ διάφορα χρώματα.
;Πολύχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Πολύχροος, πολυχρώματος.
Πολύχυλος καὶ
Πολύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χυλὸν (χυμόν).
Πολύχυτος (ὁ, ἡ). πολλὰ (εἰς μακρὰν ἔκτασιν) χυμένος, (ἐν γέν.) πολὺς, ἄφθονος· πολλαπλάσιος, (παρβλ. Πολύχους καὶ Νήχυτος).
†Πολυχώρητος (ὁ, ἡ). πολλὰ χωρητικὸς, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολυχανδής).
Πολυχωρία (ἡ). μεγάλη ἔκτασις, εὐρυχωρία. » Ἡ τῶν ὀνομάτων πολυχωρία, « Πτολ., τὸ πολυσήμαντον, [ἐκ τοῦ
Πολύχωρος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ χωρῶν, πολλῶν χωρητικὸς, εὐρύχωρος. » Τὸ περιφερὲς πολυχωρότατον, « Γαλ.
Πολύχωστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος ἀπὸ τὴν ἐπισώρευσιν πολλοῦ χώματος. »Τάφος—, « Αἰσχ.
Πολυψάμαθος καὶ Πολύψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ψάμμον (ψάμαθον), πολλὰ ἀμμώδης.
Πολύψεκτος (ὁ, ἡ), [π. ψέγω]. πολλὰ κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος.
Πολυψηφία (ἡ). πλῆθος ψήφων, πολλαὶ ψῆφοι.
Πολυψηφὶς, ίδος ἢ (;) ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς ψηφῖδας (πολλὰ χαλίκια, λιθάρια). »Ποταμὸς (» Αἰγιαλὸς) —, « Αξ.
Πολύψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ πολλὰς ψήφους (φωνὰς, γνώμας).
Πολύψοφος (ὁ, ἡ), [π. ψόφος]. ὁ κάμνων μέγαν κρότον, βροντώδης. » Κεραυνὸς —, « Π. Σιλεντ.
Πολυωδυνία (ἡ). ὑπερβολὴ ὀδύνης (πόνου), περιωδυνία, [ἐκ τοῦ
Πολυώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὑποφέρων πολὺν πόνον (πολλὰ δεινά)· πολλὰ ὀδυνηρὸς, κατώδυνος.
Πολυωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ ὀνόματα, εἶμαι πολυώνυμος.
Πολυωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις πολυώνυμος.
†Πολυωνυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολυωνυμίαν.
Πολυώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ (διάφορα) ὀνόματα ἢ· μέγα (ἐξακουσμένον) ὄνομα, πολυθρύλλητος, περιώνυμος. » Στυγὸς πολυώνυμον ὕδωρ, « Ἡσ.
Πολυωνύμως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὰ ᾖ διάφορα ὀνόματα.
Πολυώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὄνυχας.
Πολυωπέτις, ιδος (ἡ), Π. (μτγν.) θηλ. τοῦ
Πολυωπὴς, έος καὶ
Πολυωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [π. †ὤψ], ἀντὶ Πολυόμματος, (μτν. ἐπὶ δικτ.) = τῷ
Πολύωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (τρύπας).
Πολυωρέω-ῶ [π. ὥρα], Μ. ήσω. Πολλὰ φροντίζω περὶ τινος, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, τιμῶ. (μὲ αἰτ.) » Π. τινὰ βρώμασιν, « Αἰν., φιλεύειν. (καὶ πθ.) » Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων, « Ἀρστ., = Θεραπεύεσθαι.
Πολυωρητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πολυωρεῖν, θεραπευτικὸς, περιποιητικός.
Πολυωρία (ἡ). πολλὴ φροντὶς ὑπέρ τινος, πολὺ 'νοιάσιμον, μεγάλη περιποίησις, (Γαλλ.) grands égards, (ἀντιθ. τῷ Ὀλιγωρία).
Πολύωρος (ὁ, ἡ), [π. ὥρα]. πολυετὴς, πολλῶν χρόνων, παλαιός. » Οἶνος —, « Στβ., (ὅπου κατ' ἄλλ. ἀναγνωστέον Πολυφόρος).
Πολυώροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀροφὰς (πολλὰ πατώματα).
Πολύωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὦτα (αὐτία ἢ; πιασίματα).
Πολυωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπωφελής
Πολυωφελῶς, ἐπίῤ. Πολλὰ ἐπωφελῶς, πρὸς μέγα ὄφελός τινος.
Πολύωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυωπὴς ἢ Πολύωπος. » Ἀνέρα δ' ὑπνόωντα μίτῳ πολύωπι καλύπτω, « Ἐπγρ.
Πολφὸς (καὶ ὄχι) Πόλφος (ὁ), [συγγ. τῷ Βολβὸς], εἶδος φάρου ἢ (πιθανώτ.) φιδὲ τὸν ὀπ. ἐμαγείρευαν μὲ ὄσπρια. »Πολφοὶ μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον, « Πλδ., (ὅθεν
†Πολφοφάκη (ἡ), εἶδος μαγειρεύματος (σούπας;) ἀπὸ πολφὸν καὶ φακὴν, (παρβλ. Βολβοφάκη).
†Πόλχος, Αἰολ. ἀντὶ Ὄχλος, (ὅθ. τὸ Λτ. vulgus).
Πόμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πίνεται, τὸ πιοτόν.
†Πομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόμα.
†Πομπαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω = Πομπὴν ἄγω.
Πομπαῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πομπὴν (παραπομπὴν κτλ.). » Ἑρμῆς —, « Αἰσχλ., Σοφ. κλπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

ὁ (ἄλλ.) Ψυχοπομπός. » Ἄνεμος—, « Πίνδ., ὁ οὔριος. 2) (πθ.) ὁ στελλόμενός που. » Ἐλάταν—, « Εὐρ., (παρβλ. Πόμπιμος).

Πομπεία (ἡ). τὸ πομπεύειν· παράταξις (συνοδία) πομπῆς ἡ (εἰς τοὺς Ῥωμ.) θρίαμβος. 2) ἐπίδειξις· θεατρισμός. 3) αἱ πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ πρὸς ἀλλήλους ὕβρεις καὶ τὰ σκώμματα τῶν πομπευόντων (κυρ. εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης) ἢ τῶν συνοδευόντων τὸν Ῥωμαϊκὸν θρίαμβον στρατιωτῶν, (ὅθεν ἐν γέν.) ὕβρεις ἀναιδεῖς, λοιδορίαι, χλευασμός· περιφρόνησις. » Ἡ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία, « Ἡλ.

Πομπεῖον (τὸ). ἀγγεῖον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τὰς πομπάς. » Τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος, « Ἀνδκ. 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐκινοῦσαν αἱ πομπαὶ καὶ τὸ κτίριον ὅπου ἐφυλάττοντο τὰ σκεύη κλπ. τῆς πομπῆς, σκευοφυλάκιον. » Δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ τὸ Πομπεῖον, « Ἀρτ.

Πομπεύεσκε, Π. ἀντὶ Ἐπόμπευε.

Πομπεύς, έως (ὁ). ὁ πέμπων (παραπέμπων) τινα, = Πομπός. » Πομπῆα κελεύθου, « Νόνν. 2) ὁ συνοδεύων πομπὴν (Θκ. ς', 58).

Πόμπευσις, εως (ἡ). τὸ πομπεύειν, συνόδευσις πομπῆς, πομπεία.

Πομπευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πομπευτής.

Πομπευτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πομπεύειν, χρήσιμος (ἁρμόδιος) διὰ πομπήν. » Ὅσῳ διαλλάττει πολεμιστήρια ὅπλα πομπευτηρίων, « Δ. Ἁλ.

Πομπευτής, οῦ (ὁ). ὁ πομπεύων (συνοδεύων πομπήν), ἢ 2) παραπέμπων τινὰ ὡς πομπός.

Πομπευτικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Πομπευτήριος.

Πομπεύω, Μ. εύσω. (ἀρχ. καὶ Π.) Συνοδεύω τινὰ ὡς πομπός, ὁδηγῶ, παρακολουθῶ, παραπέμπω. » Αὐτὸς μὲν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο κεῖσ' ἐλθών, « Ὀδ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Ἑρμοῦ τέχνην πομπεύω, « Σοφ., μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι. 2) (συνήθ.) ὁδεύω ἐν πομπῇ, ἢ συνοδεύω πομπὴν (καὶ εἰς τὴν Ῥώμ.) θρίαμβον· (Τουρκ.) κάμνω ἀλάϊ. » Καὶ ἧκε μετάπεμπτος, ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων, ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων, « Συν. (καὶ πθ.) » Κἂν ἐν Ῥώμῃ τὸ σῶμα τελευτήσῃ, δι' ἀγορᾶς πομπευθὲν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσταλῆναι, « Πλ., (ὅθεν 3) (συνκδχ.) περιπατῶ μὲ ὕφος, κομπάζω, (κοιν.) θριαμβεύω, καμαρόνω. » Πομπεύσεις ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος, « Ακ., ἢ 4) ἐκθέτω ὑπ' ὄψιν πάντων, παραστήνω φανερά, σαφηνίζω· (ἐπὶ κακοῦ) θεατρίζω· (μὲ αἰτ. προθετ.) χλευάζω, κακολογῶ, ὑβρίζω (ἴδε Πομπεία), (ἐν γέν.) ἀτιμάζω. » Πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο, « Δμ. » Ἐντεῦθεν καὶ πομπεύειν λέγομεν τοὺς κακόν τι δράσαντας καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς μεθ' ὕβρεως ἀγομένους, « Σχλ. Τργ.

;Πομπέω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Πομπεύω.

Πομπὴ (ἡ), [πέμπω]. ἀποστολή. » Ξύλων ναυπηγησίμων πομπῇ, « Θκ. (καὶ πλθ.) » Ζεφύροιο πομπὰς, « Πίνδ. » Εὐρυσθέως πομπαῖσιν, « Εὐρ. 2) ἔμπνευσις θεία. » Πομπᾷ Διὸς ξενίου, « Αἰσχλ. 3) συνόδευσις (πρὸς τιμὴν ἢ ὑπεράσπισιν), (Γαλλ.) escorte, cortège. » Βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, « Ἰλ. Ζ. » Ἐπὶ τιμῇ καὶ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ πομπῇ τῶν ἀρίστων μάλα σεμνῶς ἀνιόντος, « Πλ. 4) (ἰδιαιτ.) ἡ πρὸς τιμὴν θεοῦ ἢ ἀνθρώπου ἐν παρατάξει πρόοδος, λιτανεία, (εἰς τὴν Ῥώμ.) θρίαμβος, (Τουρκ.) ἀλάϊ. » Πομπὴν ἄγειν (πέμπειν, κατάγειν κτλ.), « Αξ. » Πρὸς πομπὴν μᾶλλον ἢ μάχην ἐπιτήδεια, « Ἡρωδ. » Μετὰ τῶν δορυφόρων διεκόσμει, ὡς ἕκαστα ἐχρῆν τῆς πομπῆς προϊέναι, « Θκ. 5) (ἐν γέν.) λαμπρότης, ἐπίδειξις, μεγαλοπρέπεια, (Γαλλ.) pompe, faste, parade. » Οὐδαμοῦ τύφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικὴν, « Ἡρωδ. » Εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν, « Πλάτ.

†Πομπήμων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παμπήμων.

Πομπικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) διὰ πομπήν, πομπώδης, πανηγυρικὸς, θριαμβευτικός· ἐπιδεικτικός. » Λόγος—, « Αξ. » Ἔστι δὲ (ὁ Αἰσχίνης) ἐν τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικὸς ἅμα καὶ δεινὸς, « Δ. Ἁλ.

Πομπικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πομπῆς· πρὸς ἐπίδειξιν, πανηγυρικῶς. » Παρὰ Ξενοφῶντι ἡ τἀνθρωπίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς ἀναζωγραφεῖται, « Λογγ.

Πομπίλος (ὁ), (κυρ.) = Πομπός, (ἰδιαιτ. ναυτ.) πιλότος, (ὅθεν) εἶδος ἰχθύος ὅστις συνοδεύει τὰ πλοῖα ἢ (;) τὰ κήτη.

Πομπιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) πομπὴν (τὴν ἀποστολήν) » (Ἔστι δὲ ἡ θάλασσα) πόμπιμον πάντη καὶ πορεύσιμον ὄχημα τοῖς κομιζομένοις, « Πλ. » Πνεῦμα πόμπιμον, « Ἰουλ. » Κώπη—, « Σοφ. » Δαίμων—, « αὐτ., ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου στέλλεταί τις, (παρβλ. Πομπαῖος). 2) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ πέμψῃ, ἁρμόδιος πρὸς ἀποστολὴν (παραπομπὴν κτλ.). 3) (πθ.) ὁ πεμφθεὶς, σταλεὶς εἴς τινα. » Τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, « Σοφ.

Πόμπιος, α, ον, = Πομπικός.

Πομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (συνοδεύων, παραπέμπων) τινὰ, ὁδηγός. » Ἐμὲ προέηκε.. τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, « Ὀδ. Δ. » Ἄνεμος—, « Αἰλ., ὁ οὔριος. 2) ὁ στελλόμενος πουθενὰ μὲ παραγγελίαν (νὰ φέρῃ ἢ νὰ εἴπῃ τι), ἀπεσταλμένος, ἄγγελος. » Πομποῦ πυρὸς, « Αἰσχλ., τοῦ ἀναπτομένου ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν πρὸς εἰδοποίησιν.

Πομποστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέλλω πομπὴν ἢ μὲ πομπήν. 2) παραπέμπω (συνοδεύω) στόλον ἢ πλοῖον.

Πομφολυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πομφόλυγας (φούσκαις) καθὼς τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ.

Πομφολυγηρὸς, ὰ, ὸν, = Πομφολυγώδης.

Πομφολυγίζω, Μ. ίσω, = Πομφολυγέω. 2) γεμίζω φούσκαις (πομφόλυγας), φουσκαλιάζω.

Πομφολυγοπάφλασμα (τὸ), Κωμ. πομφόλυξ παφλάζοντος (χοχλακίζοντος) ὕδατος ἢ, κρότος πομφόλυγος.

Πομφολυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς πομφόλυγας.

Πομφολυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πομφόλυγος ἢ, κάμνων πομφόλυγας.

Πομφολυγωτὸς, ή, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πομφόλυγος, φουσκωτός. » Περόνη—, « Μθμτκ. Παλ., ἡ ἔχουσα κόμπον εἰς τὴν ἄκραν.

Πομφολύζω, Μ. ύξω. Κάμνω φούσκαις 'σὰν τὸ νερὸν 'που βράζει, χοχλάζω· (Π.) ἀναβράσσομαι, ἀναβλύζω. » Ἐκ δ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γλεφάρων, « Πίνδ., [ἐκ τοῦ

Πομφόλυξ [πομφὸς], υγος (ἡ). φοῦσκα τοῦ νεροῦ, φουσκαλίδα. 2) (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φοῦσκαν, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ἐξέχον εἰς τὴν μέσην (ὁ ἄλλ. Ὀμφαλὸς) τῆς ἀσπίδος. 3) στολίδιόν τι τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. 4) (ἰατρ.) τὸ ἄνθος τοῦ ζίνκου (τοῦ ψευδαργύρου) τὸ ὁπ. προσκολλᾶται εἰς τὸ σκέπασμα καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ χωνευτηρίου. » Πομφόλυγος εἴτε πεπλυμένου λέγειν ἐθέλοις ἀῤῥενικῶς εἴτε πεπλυμένης θηλυκῶς· οὐδὲν γὰρ ὁποτέρως ἂν εἴποις οὔτ' ὠφελήσεις οὔτε βλάψεις τὸ φάρμακον, « Γαλ.

†Πομφολύσσω, Μ. ύξω, = Πομφολύζω.

Πομφὸς (ὁ), [πέμφιξ]. φουσκαλίδα, (Γαλλ.) pustule. » Καταπίμπλαται πόμφων ὡς ὑπὸ κνίδης, « Ἱππκρ.

Ποναθῇ, Δ. ἀντὶ Πονηθῇ, γ'. ἐν. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. καὶ

Πονεῦμες, Δ. ἀντὶ Πονοῦμεν, πλθ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ

Πονέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ έσω (πρκ. Πεπόνηκα κτλ.). (χ. πτ.) Κοπιάζω, ἀγωνίζομαι· κουράζομαι· ἀποκάμνω· (κυρ.) αἰσθάνομαι πόνον (ὀδύνην), ἀλγῶ, (κοιν.) πονῶ, (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) μοῦ πονεῖ μέλος τι τοῦ σώματος)· (μτνμ. ἐν γέν.) εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, πάσχω, στενοχωροῦμαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) εἶμαι σάπιος (χαλασμένος)· (μὲ αἰτ. συνκδχ.) κάμνω, φθειάνω, ἐργάζομαι· κατορθόνω· (μὲ αἰτ. προθετ. καὶ σπν. Π. μὲ γεν.) καταγίνομαι μὲ κόπον εἴς τι· (σπν. μτβτ.) προξενῶ πόνον, πληγόνω· (ἐν γέν.) παρενοχλῶ, πειράζω. » Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην, « Αἰσχλ. » Τὰ χρήματα, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν, « Ξεν., μετὰ πόνου συνελέξαμεν. (καὶ αὐτπθ.) » Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν, Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις; « Ἀνακρ. (καὶ αἰτ. προθ.) » Ἐκ κατάῤῥου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνεον, « Ἱππκρ. (ἢ δοτ. τοῦ πθ.) » Δίψῃ πονοῦντες, « Αἰσχλ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ μὲν ὀδόντα πονοῦντες, ἢ δάκτυλον, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ πεπονηκότα τοῦ στρατοῦ, « Αξ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Στύλου πονήσαντος ὑπὸ χρόνου, « Στρ., σεσαθρωμένου καὶ κινδυνεύοντος νὰ πέσῃ. » Τὴν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, « Ακ. » Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει, « Θκ. (καὶ μτβτ.) » Οὔ με πονεῖ, « Πίνδ., δὲν μὲ πειράζει, δὲν μὲ δίδει κό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πον. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης, « Ἀνακρ. (καὶ μσ. Π.) » Ἥδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο, « Ἰλ. Β. (καὶ αὐτ.) » Εἴδατα, ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλωθάνῃ πονέονται, « Θκρ. » Σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, « Ἰλ. Ι., τελείωσεν ὀγλίγωρα ταῖς δουλειαῖς του. (ᾗ προθετ.) » Οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, « Ὅμ. » Περὶ δόρπα πονέοντο, « Ἰλ. Ω. (καὶ γεν. σπν.) » Κείνων πεπόνησο, « Ἀρ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Ὅπλα (» Ἄγγεα) τοῖς ἐπονεῖτο, « Ὅμ. (καὶ ἀπολ.) » Πονεύμενος, « αὐτ., ἀντὶ Μαχόμενος. (ᾗ παράλογγρ.) » Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, « Πλάτ. (ᾗ πθ.) » Ἱερὰ πεπονημένα, « Θκρ. » Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη, « αὐτ., γυμνασμένος, πεπαιδευμένος.

Πόνημα (τό), τὸ πονηθὲν (μετὰ πόνου κατορθωθὲν), ἔργον, ἐργόχειρον· (ᾗ μτνμ.) σύγγραμμα ἢ ποίημα.

Πονημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόνημα, συγγραμμάτιον, ποιημάτιον.

Πονήρευμα (τό), πονηρὸν ἔργον, [ἐκ τοῦ

Πονηρεύω καὶ (μσ. ὁ εὐχρηστότ.) -εύομαι, Μ. εὐσω, -εύμαι. Πράττω πονηρὰ ἔργα, φέρομαι κακῶς (μὲ πονηρίαν), εἶμαι ἀχρεῖος. 2) μτνμ. ἐπὶ πλήγ)γχειρατερεύω, κακοφορμίζω· (ἑνίοτε) πάσχω. » Τοῖς κατὰ νῆσιν πονηρευομένοις, « Ῥοῦφ.

Πονηρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ πονηροῦ, κακία, μοχθηρία, ἀχρειότης· (ἑνίοτε) πρᾶξις πονηρά, Πονήρευμα.

Πονηραγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). πονηρὸς τὴν γνώμην, κακῆς διαθέσεως ἄνθρωπος.

Πονηροδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος εἰς τὴν κακίαν (εἰς τὸ κακόν).

Πονηροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρὰν (διεστραμμένην) καρδίαν (ἀχρεῖαν ψυχήν).

Πονηροκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τοὺς πονηροὺς, εἶμαι (ζῶ) ὑπὸ τὰ κράτος αὐτῶν.

Πονηροκρατία (ἡ). τὸ νὰ ὁρίζουν (ἐξουσιάζουν, ἔχουν τὸ κράτος) οἱ πονηροί.

Πονηρολογία (ἡ). λόγος (ὁμιλία) περὶ πονηρῶν πραγμάτων, κακολογία, ἀχρειολογία.

Πονηρόπολις, εως (ἡ). πόλις τῶν πονηρῶν (τῶν ἀχρείων) ἀνθρώπων, (οὕτως ὠνόμασε Φίλιππος ὁ Μακεδὼν πόλιν τινα τῆς Θρᾴκης, ὅπου εἶχε περιορίσῃ ὅλους τοὺς ἀχρείους τῆς ἐπικρατείας τη).

Πονηρός, ά, όν. (κατὰ λέξ.) Αἴτιος ἢ Πλήρης πόνου (κόπου, ταλαιπωρίας), ὀχληρός, ἐπίπονος· ταλαίπωρος, ἄθλιος, ὄθ. ὁ πολύαθλος Ἡρακλῆς λέγεται ἀπὸ τὸν Ὅσ. Πονηρότατος), (εἰς ταύτην τὴν σημασ. προπαροξύνεται κατὰ τοὺς γραμτ., Αἰολικῶς ἢ λέξις) » Ὦ πόνηρε, « Ἀρ. ἄθλιε, (κοιν.) καϋμένε! » Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, « αὐτ. » Παπᾶ! πονήρους γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους, « αὐτ. » Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος, « (Αἰσχλ. παρὰ) Στϐ. 2) (συνήθ.) κακὸς, κακῆς ποιότητος ἢ διαθέσεως, κακοήθης, κακόηθρος, διεστραμμένος, πλημ., ἀχρεῖος, (παρϐλ.) Μοχθηρός. » Κρεῖττον εὐήθη δοκεῖν· ἢ πονηρὸν εἶναι, « Δημ. » Πόνηρ πονηρός, « Ἀρχφ., μὲ ὑπερϐολὴν πονηρός, κακεντρεχὴς, παμπόνηρος, ἀχρειέστατος. (κατ' ἐξοχὴν) » Πονηρός, « Ἐκκλησ., ὁ διάϐολος, τὸ πονηρὸν πνεῦμα. (ἐπὶ ζ.) » Πονηρὸν ἱππαρίον, « Ξεν., ἄθλιον, (κοιν.) παλῃάλογον. » Πονηρὸν θηρίον, « Δημ., κακοποιὸν, (ἐπὶ πραγμ.) » Σῶμα πονηρὸν, « Λξ., τὸ φιλάσθενον, (κοιν.) παθιασμένον. » Κόμμα πονηρὸν, « Ἀρχφ., τὸ κιϐδηλον. » Ὕδωρ πονηρὸν, « Λξ., τὸ βαρύ. » Πονηρὰ τὰ πράγματα, « Δημ., εἰς κακὴν κατάστασιν. (καὶ ἑλλ.) » Πονηρὰ πράττων, « Λξ., ὁ δυστυχῶν, τοῦ ὁπ. δὲν πάγουν καλὰ αἱ ὑποθέσεις. (ᾗ ἀντ ἐπ.ῤ.) » Πονηρὰ βλέπειν, « Δσκρ., μὲ ἄγριον (μανιῶδες, παράφορον) βλέμμα.

Πονηρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρὸν (βάσκανον) ὀφθαλμὸν (κοιν. κακὸν ὄμμα τι), φθονερός.

Πονηρόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πονηροὺς, φίλος τῶν κακῶν (τῶν ἀχρείων) ἀνθρώπων.

Πονηρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). πονηροῦ φρονήματος (κακῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος.

Πονηρῶς, ἐπῤ. Κακῶς, μὲ πονηρίαν. (συνήθ. προπαροξ.) Πονήρως, εἰς κακὴν κατάστασιν, ἀθλίως. » Πονήρως ἔχει (διάκειται), « Ξεν., Ἰσκρ. εἶνε κακὰ (εἰς κακὴν κατάστασιν), (ἐπὶ ἀσθεν.) εἶνε βαρειά. » Πονήρως πράττει, « Συν., δὲν πάγουν καλὰ αἱ ὑποθέσεις τη, δυσχεῖ.

Πόνησις, εως (ἡ). τὸ πονεῖν (ἐργάζεσθαι, ἀγωνίζεσθαι), δουλειὰ, κοπίασμα, κούρασμα. (μτνμ.) νόσος, συμφορὰ, ταλαιπωρία.

Πονητέον, θετ. τοῦ Πονέω.

Πονητικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ πονεῖν (κοπιάζειν), φιλεργὸς, φιλόπονος.

Πονιάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Πονέω.

Πονικὸς, ἡ, όν, =Πονητικὸς, φιλόπονος.

Πονόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης πόνου, κοπιαστικὸς, ἐπίπονος.

Πονοπαίκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ παίζων μὲ τοὺς πόνους, ἔχων παιγνίδι (ἀψηφῶν) τοὺς κόπους.

Πόνος (ὁ), [ᾗ πένω, πένομαι, (ἴσ. συγγ. καὶ τῷ) ποινή]. κόπος, κούρασις, ἔργον, δουλειὰ (κοπιαστική)· ἀγὼν· (ἰδιαιτ.) μάχη (» Ἐν δὲ τῷ πόνῳ τούτῳ ἀπέθανον πολλοί τε καὶ ὀνομαστοί, « Ἡρ.)· (ἴν γέν.) δυσκολία· θλῖψις, γενοχωρία, βάσανον· δυστυχία, κακοκάθεια, ταλαιπωρία· (ἑνίοτε) = Ἄλγος, ὀδύνη, (κοιν.) πόνος (» Ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέϐαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ, « Θκ.)· (συνκδχ.) τὸ διὰ κόπου ἀποκτηθὲν ἢ κατορθωθὲν, ἔργον, πόνημα (» Τὸν ἐμὸν δόλων πόνον, « Εὐρ. » Ὑψηλὸν.. τεκτόνων πόνον, « [Αἰσχλ. παρὰ] Πλ. » Κυκλωπίων πόνον χειρῶν, « Εὐρ.)· (σπν.) ἐκλειψις ἡλίου ἢ σελήνης· (ἑνίοτε) ἀντὶ Ἡϐάς. » Ἢ μὴν καὶ πόνος ἐξὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, « Ἰλ. Β., (κοιν.) πονεῖ ἕκαστος βάπτια τὴν πατρίδα τη. » Πόνον ἔχειν, « Ὅμ., Θκρ., = Πονεῖν, κοπιάζειν, ἀγωνίζεσθαι, » Πόνον τιθέναι τινί, « Ἡσ., = Πόνον παρέχειν, δυσκολεύειν.

†Πονταρχὴς ᾗ **Πόνταρχος**, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τοῦ πόντου (τῆς θαλάσσης), Ποντοκράτωρ, ἢ τοῦ (Εὐξ.) Πόντου, (ἐπιθ. τοῦ Ἀχιλλέως).

Ποντιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποντία, θαλασσία. » Δύρα (» Χελώνη) —, « Εὐρ., Ἀθ.

Ποντίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Καταποντίζω, βυθίζω (εἰς τὸ πέλαγος).

Ποντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ πόντου, θαλάσσιος· (συνήθ.) ὁ ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. »Ῥίζα ποντική, « Ἰατρ., τὸ ῥαϐδωτὸν. » Δένδρον Ποντικόν, « Λξ., ἡ φαντουκηά. (ᾗ ἑλλ.) » Ποντικὰ (ἔνν. κάρυα), « Λξ., τὰ φαντούκια.

;Ποντίλος (ὁ), εἶδ. ὀρχήσεως θαλασσινοῦ, (παρϐλ. Ναυτίλος ᾗ Πομπίλος).

Ποντιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐκ τοῦ Πόντου ἢ ἐν τῷ πόντῳ, θαλάσσιος, πελάγιος. » Ἐν ταῖς νήσοις ταῖς ποντίαις ἦττον γίγνεται σεισμὸς τῶν προαγείων, « Ἀρχ. » Ἄλλος ποντίας, « Εὐρ., τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης.

Πόντισμα (τὸ), Π. τὸ ποντισθὲν (καταποντισθὲν, ῥιφθὲν εἰς τὸ πέλαγος).

;Ποντιστὴς, οῦ (ὁ), απτ. ἡ ἐφαλμ. ἀντὶ Καταποντιστής.

Ποντοβάτης, ου (ὁ), = Θαλασσοπόρος

Ποντοβιφὴς, έος (ὁ, ἡ), [πόντος, βάπτω] καὶ

Ποντόβροχος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. βρέχω]. πνιγμένος (βυθισμένος) εἰς τὸ πέλαγος, καταποντισμένος, ὑποβρύχιος.

Ποντογένεια (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ

Ποντογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πόντου (ἐκ τῆς θαλάσσης), (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ποντόγονος (ὁ, ἡ), = Ποντογενὴς.

Ποντόθεν, ἐπῤ. Π. ἐκ τοῦ πόντου.

Ποντοθήρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ θηρεύων ἐν τῷ πόντῳ (ἐν τῷ πελάγει), ἁλιεύς.

;Ποντοκράτωρ, ορος (ὁ). «Κύριος τοῦ πόντου (τοῦ πελάγους), =Ποντοδαίμων.

†Ποντοκύκη (ἡ), [πόντος, κυκάω]. γυνὴ ἀνήσυχος (ταραχώδης) ὡς ἂν τὴν θάλασσαν.

Ποντομέδων (ὁ, ἡ), Π. = Ποντομέδων.

Ποντομέδουσα, ης (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ

Ποντομέδων, οντος (ὁ), Π. [πόντος, μέδω] βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) τῆς θαλάσσης, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ. ᾗ τοῦ Νηρέως).

Ποντοναύτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναύτης, θαλασσινός.

Πόντονδε, ἐπῤ. Π. εἰς (πρὸς) τὸν πόντον.

Ποντοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἰορμένος (θεμελιωμένος) ἐν τῷ πόντῳ, παραθαλάσσιος.

;Ποντοπλάνης, ητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ -

Ποντοπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) εἰς τὴν θάλασσαν, περιπλέων διαφορα πελαγη.

Ποντοπλάνος (ὁ, ἡ), = Ποντοπλάνητος.

Ποντοπόρεια (ἡ), Π. Θηλ. τοῦ Ποντοπόρος.

Ποντοπορέω, Μ. ήσω, =Πορεύω (Διαπερνῶ, Διαπερνίζω, Διαπερῶ) πέλαγος, πλέω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θαλασσοπορῶ. «Κύματα θαρσαλέως πον-τοπορεῖ βιότᾳ,» Π. Σ.λεντ.

Ποντοπορία (ἡ), = Θαλασσοπορία, (συγγ. τῷ Κοντοπορία).

Ποντοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πεσνῶν (ταξειδεύων, ἀρμενίζων εἰς τὸ) πέλαγος, θαλασσοπόρος. » Ναῦς—, « Ὅμ. « Ναύτης—,« Ἐπγρ.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ποντομέδων.

Πόντος (ὁ), [συγγ. τῷ Βένδος, ΐθ. τὸ Λτ. fundus]. τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης, (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα ἡ (μὲ ἐπίθ. κυρ. ὀνόματος) ἡ δεῖνα θάλασσα (ἰδιατ.) ὁ Εὔξεινος πόντος· (συνηθ.) ἡ ἐπαρχία τοῦ Πόντου· (μετφ.) πλῆθος ἀμέτρητον, ἄφθονος. » Χρυσίου—,« (Φοῖν. παρ') Ἀθ.

Ποντοσεφής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. σεφανωμένος (τριγωρισμένος, περικυκλωμένος) ἀπὸ θάλασσαν.

Ποντοτίνακτος (ὁ, ἡ). Π. [πόντος, τινάσσω]. ὁ κλονούμενος (κτυπούμενος) ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, παράλιος.

Ποντοφάρυξ, υγγος (ὁ, ἡ). φάρυγξ (καταβόθρα) τοῦ πελάγους, (Κωμ.) φαγᾶς, ἀχόρταγος, = Ποντοχάρυβδις.

Ποντόφι(φιν), Π. ἀντὶ Πόντῳ ἢ Πόντῳ.

Ποντοχάρυβδις, εως (ἡ), Π. χάρυβδις (καταβόθρα) τῆς θαλάσσης, (Κωμ.) φαγᾶς, ἀχόρταγος, (κοιν.) λάμια.

Ποντόω-ῶ, Μ. ωσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) πέλαγος, πλημμυρῶ, πελαγίζω.

Πόντωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ποντόω, καταποντισμός.

Ποοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ποαν, εἶμαι =

Ποοφάγος (ὁ, ἡ), = Ποηφάγος.

Ποπανεῖον (τὸ). ὀπτανεῖον ποπάνων.

Ποπάνευμα (τὸ), Π. [ποπανεύω] ἀντὶ

Πόπανον (τὸ), [πέπτω], = Πέμμα, ζυμαρικὸν πλατὺ λεπτὸν ἢ στρογγυλόν, πῆττα (κυρ. πρὸς θυσίαν), προσφορά.

Ποπανοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πόπανα, πλακουντοποιός.

Ποπανώδης, εος (ὁ, ἡ). ποπάνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, πλακουντώδης.

Πόπαξ, ἐπιφων. Σχετλ. = Πόποι καὶ Πόπαξ!

Ποπάς, άδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Πόπανον.

Ποπίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω πο πο 'σὰν τὸν ἔποπα (τὸν ὀπ. εἰς τὴν Πελοπόνν. ὀνομάζαν Πόπιζα).

Πόποι καὶ (σπν.) Ποποῖ, ἐπιφών. Σχετλ. (συνήθ.) «Ὦ πόποι ἢ (κατ' ἄλλ.) Ὦ πόποι, α Ὅμ., = Ὦ θεοί (οἱ ὀπ. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Δρυόπων ὠνομάζοντο πόποι). [πιθανώτ. συγγ. τῷ Παπαῖ], βαβαί! (κοιν.) πο πο! θεέμου! κτλ., (παρδλ. Τοτοῖ).

Ποππύζω [ὀνομτπ.], Μ. ύσω. Κάμνω μὲ τὸ στομά μου ἦχόν τινα ὅμοιον μὲ τοῦ φιλήματος· χαϊδεύω μὲ τοιοῦτον ἦχον τὸ ἄλογον· φωνάζω (πρισκαλῶ) τινα νὰ ἔλθῃ (κυρ. καθὼς φωνάζουν παῖς ὄρνιθας ἢ καθὼς εἰδοποιοῦνται μεταξὺ των οἱ ἐρωτευόμενοι), κάμνω πστ, στ· ἐπαινῶ ἐν εἴδει χειροκροτήσεως· ἀποτρέπω τὸν κέραυνὸν (καθὼς ἐσυνειθιζον ἢ συνειθίζουν ἀκόμη οἱ χωρικοὶ νὰ κάμνουν ὅταν βροντᾷ). » Κᾷν ἀστράψω, ποππύζουσιν, « Ἀρχ. (εἰς τὸν Θκρ.) παίζω τὴν τσαμπούναν.» Καλάμας αὐλὸν ποππύσθεν,« Θκρ.

Ποππυλιάζω, Μ. άσω ἢ

Ποππύσθω, Δ. ἀντὶ Ποππύζω.

Ποππυσμα (τὸ) ἢ

Ποππυσμὸς (ὁ), τὸ ποππύζειν, ὁ διὰ τοῦ πιπιλίσματος τοῦ ἀέρος γινόμενος ἦχος πρὸς χάϊδεμα τοῦ ἀλόγου (προσκάλεσμα, χειροκρότημα κτλ. κτλ.). « Δίδαγμα δέ ἐχι (τοῦ ἵππου) ἢ τὸ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι,« Ξεν.

Πορδακός, ἡ, όν, χυδ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρδακός.

Πορδάλεος, α, ου, Π. ἀντὶ Παρδάλεος. «Ῥινὸς—, « Ὅππ. 2) πορδαλᾶς, ῥυπαρός, βρωμερός, (Λξφν.).

Πορδαλιαγχὲς, Π. ἀντὶ Παρδαλιαγχὲς, [ἔχ τοῦ

Πόρδαλις, εως (ἡ καὶ ὁ), Π. ἀντὶ Πάρδαλις.

Ποιδὴ (ἡ), [πέρδομαι]. ὁ μετὰ κρότου ἐξερχόμενος τοῦ ἀφεδρῶνος ἄνεμος.

Πορδών, ωνος (ὁ). πορδαλᾶς, βρωμερὸς, ἀναίσχυντος.

Πόρε, Π. 6', ἐν. πρσ. τῆς πρς. ἢ ἀντὶ Ἔπορε, γ', ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὀρς. του Πορεῖν.

Πορεία (ἡ), τὸ πορεύειν ἢ πορεύεσθαι, πέρασμα· περιπάτημα· ταξεῖδι, ὁδοιπορία· (ἐνεργ.) διαπόρθμευσις· (τρπ.) τρόπος τοῦ ζῆν, διαγωγή, (ἄλλ.) τὰ διαβήματά τινος.

Πορεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ὑπαρ. τοῦ ἀχρ. Πόρω = Πορεύω (« Πῶς ἂν τις τὸν Θησέα δεῦρο πόρει; « Σοφ.) ἢ (συχνότ.) πορίζω, εἴδω, παρέχω, προμηθεύω· κάμνω νά γένῃ τι, προξενῶ, περιποιῶ. « Πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσι τιμὴν ἐπέσθαι, « Ἰλ. Ι. « Κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις, « Ὀδ. Ι. « Κύκνον θανάτῳ πόρεν, « Πίνδ., παρίδωκε. » Καί σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω, « Σοφ. » Πῶς ἂν τις.. δεῦρο θησέα πόροι, « αὐτ., φέροι, ἀγάγοι, (ἴδε ἢ Πέπρωμαι).

Πορεῖον (τὸ). μηχανὴ πρὸς τὸ κινεῖν ἐπὶ τὰ πρόσω (πορεύειν, μετακομίζειν) τι, ὄχημα, (παρδλ. Πορίον)· (μτφρ.) ἔξοδα τοῦ δρόμου.

Πόρευμα (τὸ). πορεία, ταξεῖδι, ὁδοιπορία.

Πορεύομαι, ἴδε Πορεύω.

Πορεὺς, έως (ὁ), = Πορθμεύς.

Πορευσιμος, ος καὶ (σπν.) η, ον. Ἐπὶ ἡ Δ.ὰ τοῦ ὀπ. δύναται τις νὰ πορευθῇ (νὰ περάσῃ, νὰ περιπατήσῃ), ὁδευτὸς. 2) πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πορείαν (ὁδοιπορίαν). «Ὅσα (τῶν ζώων) πορεύσιμα ἢ ὅσα μόνιμα,« Πλάτ.

†Πόρευσις, εως (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Πορεία, πέρασμα κτλ.

Πορευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πορεύομαι.

Πορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πορευόμενος (περιπατῶν) ἢ συνειθιζων (κομωμένος ἐκ φύσεως) νὰ περιπατῇ.

Πορευτὸς, ἡ, όν. Ὁ πορευθεὶς (διαβιβασθεὶς) ἢ δυνάμενος μεταβασθῆναι. « Πῦρ πορευτὸν, « Αἰσχλ., τὸ ἀναπτόμενον ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν πρὸς διαβίβασιν εἰδήσεως. 2) (ἐνίοτε) διὰ τοῦ ὀπ. (ἀπέρασε) διέβη ἢ δύναται νὰ διαβῇ τις, πορεύσιμος. » Ὁδοὺς ἀμάξαις πορευτάς, « Στρβ.— 3) (εἰς τὸν Θρ. Φυτ. Γ', 20) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπορευτός.

Πορεύω [πόρος], Μ. εύσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ (νὰ ὑπάγῃ), στέλλω ἢ φέρω πουθενά, διαβιβάζω. » Ποῖ με πορεύσεις; « Εὐρ. » Τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι, « Πλάτ. » Νέσσου, ὃς τὸν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ πόρευε,« Σοφ. (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) »Τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ πόρευσαν, « αὐτ. 2) Π. ἀντὶ Πορίζω, παρέχω, προμηθεύω. »Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν,« Εὐρ. 3)(σπν. ἑλλ. ἢ ἀμτβ.) ἀντὶ τοῦ (συνήθ. εὐχρ. λογογρφ. μσ. μὲ πθ. ἀόρ.) περιπατῶ, ὁδοιπορῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) περνῶ (ὑπάγω) πουθενά· (μὲ γεν. προθετ.) ἔρχομαι ἀπό. » Πορεύεσθαι ἀφοδρῶς ἀναγκάζουσα, « Ξεν. » Πορευθεὶς εἰς Δελφοὺς,« αὐτ. »Ἐβουλεύοντο τὴν λοιπὴν πορείαν πότερον κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν χρὴ πορεύεσθαι, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται, « Σοφ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς.., « Ἰσκρ. » Τὰ δύσβατα πορεύεσθαι, « Ξεν. (καὶ γεν. προθετ.) «Παρὰ βασιλῆος πορευόμενοι,« Ἡρ. (καὶ δοτ.) »Ἐὰν παρακαλέσωσί σε ἀσεβεῖς, λέγοντες, 'Βλθὲ μεθ' ἡμῶν..μὴ πορευθῇς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτῶν, « Γρφ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν,« αὐτ. (καὶ μτφρ.) «Ἵνα πορευώμεθα κατὰ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ,« αὐτ.

Πορθέω-ῶ [πέρθω], Μ. ήσω. Ληλατῶ, ἀφανίζω, ἐρημόω. « Πύλιν (« Τεῖχος, « Χώραν)—, « Δξ. » Αἰγυπτίων ἀγροὺς πόρθουν, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον,« Ὀδ. Ξ. (ἢ μτφρ.) «Κόρας βίᾳ πορθεμένας,« Εὐρ., βιαζομένας, ἀτιμαζομένας. » Ἐδίωκεν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, « Γρφ. (ἢ πθ.) » Ὅλης τῆς Ἑλλάδος πεπορθημένης, « Ἰσκρ. » Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐνδοθεν πορθούμεθα,« Αἰσχλ. (καὶ αἰτ. προσδιορ. τοῦ πράγμ.) » Ἀπόλλυμαι ὑπὸ τῶν.., τὰ σκόροδα πορθούμενος.« Ἀρχ. (καὶ ἀπολ.) »Πεπόρθημαι, « Πλατ., ἐχάθηκα. 3) πολιορκῶ(ς). » Τοὺς καταφυγόντας εἰς τὸ τεῖχος, διώξαντες, ἐπόρθησαν,« Διόδ.

Πόρθημα (τὸ). τὸ πορθηθὲν (λαφυραγωγηθέν), λάφυρον. 2) = τῷ

Πόρθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πορθέω, λαφυραγωγία, ληλατήσις, ἐρήμωσις πόλεως κτλ.

Πορθητήριος, α, ον, = Πορθητικός.

Πορθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πορθῶν (ληλατῶν), καταχτητὴς, ἀφανιστής. » Λύκος—, « Λυκ.

Πορθητικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ πορθεῖν, καταχρεπικός.

Πορθήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πορθητής.

Πορθμεία (ἡ). τὸ ἄργον τοῦ πορθμέως, τὸ πορθμεύειν (διαπορθμεύειν) τοὺς διαβαίνοντας πέραν θαλάσσης ἢ ποταμοῦ.

Πορθμεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαβαίνουν πορθμὸν ἢ ποταμόν, (χυδ.) περαντζάδα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) τὸ πλοῖον τὸ ὀπ. χρησιμεύει πρὸς τοῦτο, βάρκα, πέραμα. » Τοῦ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχεομένου διεπεραιοῦντο πορθμείοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον,« Πλ.
3) (πλθ.) τὸ ναῦλον τοῦ πορθμείου, ἡ πληρωμὴ τοῦ πορθμέως, (κοιν.) τὰ καϊκιάτικα. » Ἀπόδος τὰ πορθμεῖα.. ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην,« Ακ.

Πορθμευμα (τὸ), = Πορθμεία ἡ Πορθμός.

Πορθμεὺς, έως ᾖ

Πορθμευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πορθμεύων (διαβιβάζων εἰς τὸ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης) τοὺς διαβάτας, περαματάρης· (ἐν γέν.) καϊκτσῆς. » Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε, « Αἰσχ.

Πορθμευτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πορθμεύειν, πορθμέως (πορθμευτοῦ) ἴδιος.

Πορθμεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πορθμευτής.

Πορθμεύω, Μ. εύσω. Περνῶ (ἄλλον ἢ ὁ ἴδιος) πορθμὸν ἢ μὲ πορθμεῖον, διαβιβάζω ἢ διαβαίνω εἰς τὸ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης (» Τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας,« Αἰσχ. »Πορθμεύονται οὐκέτι κατὰ τὰ ῥέεθρα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ πεδίου, « Ἡρ.)· (Π. ἐν γέν.) διέρχομαι, περνῶ· (μτβτ. ἢ μσ.) διαβαίνω ἢ διαβιβάζω (» Πορθμ. πόδα ἢ ἴχνος, « Εὐρ., προβαίνω, προχωρῶ. [καὶ ἑλλ.] Τίς ποτ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; « αὐτ. [καὶ πθ. ἢ μσ.] » Λευκὸν αἰθέρα πορθμευόμενος, « αὐτ., διαβαίνων)· (ἐνίοτε ἀμτβτ.) εἶμαι πορθμεὺς (περαματάρης). » Ὕδωρ Ἀχέροντος πορθμεύειν,« Ἐπγρ.

Πορθμήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πορθμεῖον.

;Πορθμία (ἡ), = Πορθμεία.

Πορθμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πορθμεῖον.

†Πορθμικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορθμευτικός.

Πορθμίον (τὸ), = Πορθμεῖον.

Πορθμὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πορθμεῖον, βαρκίτσα, καϊκάκι. » Τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ, « Ἐπγρ. 2) Π. ἀντὶ Πορθμός. »Σικελὴ—,« Διον.

Πορθμὸς (ὁ), [πείρω, πόρος], Π. πέρασμα, διάβασις ἢ διαβίβασις· (λογογρφ. συνήθ.) μέρος θαλάσσης στενὸν ὅπου περνᾷ τις ἀντικρὺ, πέραμα, (ἐν γέν.) στενὸν (κυρ.) θαλάσσης (καθὼς τὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ κοιν. Κατάστενον, [Τουρκ.] μπογάζι). »Κατέσχον μέχρι Μουνυχίης πάντα τὸν πορθμὸν τῇσι ναυσὶ, « Ἡρ. » Περαιούμενον διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Προποντίδος πορθμοῦ,« Ἡρωδ.

Πορίζω, Μ. ίσω. (Π. καὶ κατὰ λέξ.) Ἀνοίγω (ἢ Φέρω εἰς) τὸν δρόμον. » Θεῶν καλῶς πορίζοντων, « Εὐρ. 2) (συνήθ. μτφορ.) εὑρίσκω ἢ ἐφευρίσκω πόρον (τρόπον), εὐκολύνω τὰ μέσα (τοὺς τρόπους) εἴς τινα ἢ (μσ.) εἰς ἐμαυτόν, (ἐν γέν.) χορηγῶ, προμηθεύω ἢ (μσ.) προμηθεύομαι. »Τροφὴν (» Τὰ πρὸς τὸν βίον)—, « Αξ. » Ἀπὸ τῆς γεωργίας ἄνθρωποι τὰ ἐπιτήδεια πορίζονται,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Ἐκ τούτου τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις πορίζεται, « αὐτ. 3) (μθμτ. καὶ λογικ.) ἐξάγω πόρισμα (συμπέρασμα)· ἀποδεικνύω, (Ἀρστ.).

Πόριμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων πόρον (πέρασμα, διέξοδον), πορεύσιμος, διοδεύσιμος· (ἰατρ.) διαχωρητικός. »Οἶνος—,« Γαλ., (ὄθ. 2) (συνήθ. μτφορ.) ὁ ἔχων τοὺς τρόπους (τὰ μέσα), εὔπορος, ἢ· ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ εὕρῃ πόρον (τρόπον), πορισταικὸς, εὐμήχανος. » Οὐ γὰρ ἐγένετο πορισμωτέρα φύσις ἐκείνης εἰς κακῶν εὕρεσιν, « Ἰουλ. » Πόριμος αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανος, « Ἀρστφ. (ᾖ τὸ ὀξύμωρον τοῦ Αἰσχλ.) » Ἄπορα πόριμος,« Προμ. 3) (ἐνίοτε) τὸν ὀπ. δύναται νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ) ἢ νὰ ἐφεύρῃ τις, εὐπόριστος. » Θεοῦ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον, « Συν.

Πορισμότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις πόριμος, ἢ πρὸς τὸ πορίζεσθαι (ἐπινοεῖν κτλ.) ἐπιτηδειότης. » Τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐπίχυσιν καὶ πορισμότητα τοῦ ποιητοῦ,« Εὐς.

Πόριον (τὸ), = Πορεῖον, πορθμεῖον, πλοιάριον (μονόξυλον ἢ σχεδία) πρὸς διαπόρθμευσιν στρατιωτῶν, (Γαλλ.) radeau, ponton.

Πορις, ιος (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πόρτις.

Πόρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πορίζεται (προμηθεύεται) τις, κέρδος, ἀπόκτημα· (συνήθ. μθμτ.) συμπέρασμα ἐξαγόμενον ἀπὸ τοῦ προαποδεδειγμένου θεωρήματος, (Γαλλ.) corollaire.

;Πορισματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πορίσματος.

Πορισμὸς (ὁ), τὸ πορίζειν ἢ πορίζεσθαι, ἐφεύρεσις τρόπων (πόρων)· προμήθευσις, ἀπόκτησις· (ἐν γέν.) κέρδος, ἀπόλαυσις. » Πορισμὸν ἡγουμένους τὴν εὐσέβειαν, « Γρφ. » Ἐπ' ἐργασίας ᾖ πορισμοὺς ὠθούμενον,« Πλ. » Δυσὶ μόνοις κεχρῆσθαι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ φειδοῖ, « αὐτ. (καὶ μετὰ γεν.) » Ἐπὶ πορισμῷ συγγνώμης, « Ἰώσ.

Πορισέον, θετ. τοῦ Πορίζω.

Πορισταὶς, οῦ (ὁ). ὁ πορίζων εἴς τινα ἢ εἰς ἑαυτόν τι (κερδίζων, προμηθεύων). » Οἱ λῃσταὶ πορισταὶς αὐτοὺς καλοῦσι νῦν, « Ἀρστ. (καὶ μετὰ γεν.) » Πορισταὶς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν, « Θκ.
2) (ἰδιαιτ.) ὁ συμβουλεύων περὶ πόρων (περὶ αὐξήσεως τῶν δημοσίων προσόδων, περὶ οἰκονομίας τοῦ κράτους), (Γαλλ.) financier· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν περὶ τούτου φροντίδα, (καθὼς τώρᾳ ὁ) διευθυντὴς ἢ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν. » Παρὰ τῶν πορισταῖν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶν πρακτόρων ᾖ τῶν ὑπογραμματέων,« Ἀντιφ.

Πορισταικὸς, ὴ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πορίζειν ἢ πορίζεσθαι (προμηθεύειν εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον) τι, κατορθωτικὸς ἢ ἐφευρετικὸς πόρων. » Τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ πορισταικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις, « Ξεν. 2) (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ πορισθῇ εὐκόλως ὅ,τι χρειάζεται, ἔχων εὐπόριστα τὰ πάντα.

Πορισταὶς, ὴ, όν. Τὸν ὀπ. ἐπορίσθη ἢ δύναται νὰ πορισθῇ (προμηθευθῇ, ἀποκτήσῃ) τις.

Πορκεὺς, έως (ὁ, ἡ). ἁλιεὺς ἁλιεύων μὲ πόρκον (ψαροκόφινον).

Πόρκης [συγγ. τῷ Πόρκη], ου (ὁ). τὸ στεφάνι (ἡ κρικέλα) ὅπου κρατεῖ τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος προσηρμοσμένην εἰς τὸ ἀκόντιον· (Π. ἐν γέν.) κρίκος, (ὅθεν) = Δακτύλιος. » Πόρκην, ὃν φιλέεσκε (ὁ Πολυκράτης), « Γργ., [παρβλ. ᾖ

Πόρκος (ὁ), [ἕρκος, ἄρκος], καλάθι διὰ ψάρευμα, (ἄλλ.) κύρτος, (κοιν.) ψαροκόφινον. 2) Ἀττ. ἀρχ. ἀντὶ Χοῖρος, (ὄθ. τὸ Ατν.) porcus, (παρβλ. Πρόξ).

Πορκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πόρκης, κρικώδης.

Πορνεία (ἡ), τὸ πορνεύειν, ἡ ἀθέμιτος ἢ ἐπὶ μισθῷ συνουσία, (ἐν γέν.) ἀσέλγεια.

Πορνεῖον (τὸ). τὸ μέρος (οἴκημα) ὅπου διαμένουσιν αἱ πόρναι, πορνοστάσιον.

Πορνεύτρια (ἡ), Π. ἀντὶ Πόρνη, πορνευομένη.

Πορνεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ πόρνος ἢ πόρνη, ξελογιάζω, ξεμυαλίζω· (πθ.) ἀσελγαίνω ὡς πόρνος ἢ.

Πόρνη (ἡ), [πέρνημι]. (κυρ. ᾖ κατὰ λέξ.) σκλάβα ἀγορασμένη· (ὄθ. συνήθ.) ἢ ἐπὶ μισθῷ ἀσελγαίνουσα (ἐμπορευομένη ἑαυτὴν), πουτάνα. »Ἐκ τῆς ἑταιρίας, ἑταίρας τοὔνομα προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις ἐληλυθώς, « (Ἀναξίλ. παρ') Ἀθ. »Ξέναι ξένων ᾖ φίλαι φίλων, καὶ ὅσα τριγενῆ εἰσι βαρυτόνως ἐκφέρουσι τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, πλὴν τοῦ Πόρναι πορνῶν,« Ἡρωδ.

Πόρνης, ου (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πόρνος.

Πορνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόρνη.

Πορνικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πόρνην ἢ πόρνον, τῶν τοιούτων ἴδιος, πουτανίστικος. »Πορνικὸν τέλος,« Αἰσχ., ὁ φόρος τὸν ὁποῖον ἐπλήρωναν αἱ πόρναι.

Πορνικῶς, ἐπίρ. Ὡς πόρνη, ἀκολάστως.

Πορνοβοσκεῖον (τὸ), = Πορνεῖον, πορνοστάσιον, [ἐκ τοῦ

Πορνοβοσκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πόρνας (ὡς πορνοβοσκὸς), κρατῶ πορνοστάσιον.

Πορνοβοσκία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πορνοβοσκοῦ.

Πορνοβοσκὸς (ὁ ᾖ ἡ). ὁ βόσκων (τρέφων ᾖ ἐκδίδων ἐπὶ μισθῷ) πόρνας, κρατῶν πορνοστάσιον.

Πορνογενὴς, έος καὶ

Πορνογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ πόρνην ἢ ἐκ πορνείας, υἱὸς ἢ θυγάτηρ πόρνης.

Πορνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ ζωγραφίζων τὰς πόρνας ἢ συγγράφων περὶ αὐτῶν, βιογράφος τῶν διαβοήτων πορνῶν.

Πορνοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος τῆς πορνείας ἢ τῶν πορνῶν, μαστροπὸς, (συνκδχ.) ἐντελὴς (κοιν. ξεσχολιαμένος) εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κακοηθείας.

†Πορνοδύτης, ου (ὁ), = Πορνοκόπος.

†Πορνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Συχνάζω ἀδιακόπως εἰς τὰς πόρνας, εἶμαι ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν.

†Πορνοκοπία (ἡ). ἡ μετὰ πορνῶν ἀδιάκοπος συναναστροφή, [ἐκ τοῦ

‡Πορνόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ συχνάζων ἀδιακόπως εἰς τὰς πόρνας, ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν, (κοιν.) πουτανιάρης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πορνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) πόρνην ἢ φονεύων τὰς πόρνας.

Πορνομανής, έος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος ὅλως διόλου εἰς (μανιώδης διὰ) τὰς πόρνας.

†Πορνομοιχής, έος (ὁ, ἡ). πόρνος ϗ μοιχὸς ἐνταντῷ, ἀσελγέστατος.

Πορνομύστης, ου (ὁ). μεμυημένος τὰ ὄργια τῆς πορνείας, πορνοκόπος.

Πορνοποιὸς (ὁ, ἡ). πορνείας αἴτιος, πορνοδιδάσκαλος.

Πόρνος (ὁ). ὁ πορνεύων ἢ πορνευόμενος. »Ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι,« Ξεν.

†Πορνοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παραμονεύων, ἔχων πάντοτε τὸ ἰμμάτι τυ εἰς) τὰς πόρνας. πυτανιάρης ἢ (Τυρκ.) ζαμπαρᾶς, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορνοκόπος).

†Πορνοστάσιον (τὸ), =Πορνεῖον.

Πορνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πορνεία.

Πορνοτελώνης, ου (ὁ). ὁ τελωνῶν (ἐργολαβῶν παρὰ τῆς διοικήσεως) τοὺς ἀπὸ τῶν πορνοστασίων φόρυς, ἡ· ἀγοράζων τὴν ἄδειαν νὰ κρατῇ πορνοστάσιον.

Πορνότριψ [πόρνη, τρίβω], ιβος (ὁ), =Πορνοκόπος.

Πορνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἐπὶ κερδοσκοπίᾳ) πόρνας, πορνοβοσκός.

Πορνοφίλας, α, Δ. ἀντὶ -

Πορνόφιλος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (κυνηγῶν) τὰς πόρνας, φιλόπορνος.

Πορνοφόνος (ὁ, ἡ), =Πορνοκτόνος.

Πορποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) δρόμον (πόρον, δίοδον), (ἰατρ.) ἀνοίγω τοὺς πόρους τοῦ σώματος.

Πορποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα πόρυ (δρόμου) ἢ τῶν πόρων (τοῦ σώματος).

Πόρος (ὁ), [πείρω]. πέρασμα, διάβασις. (»Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα νόμον ἔθεσθε· Ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ πλοῖον ἀνατρέψῃ, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι,« Αἰσχ.)· (συνήθ.) μέρος ῥηχὸν ἢ στενὸν ὅπου δύναταί τις νὰ περάσῃ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, πορθμὸς (Ἰόνιος [»Ὠκεανοῦ] πόρος,« Πίνδ., Ἡσ. »Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον,« Ἰλ. Β. »Πόρον Ἕλλας ἱερόν,« Πίνδ., τὸν Ἑλλήσποντον, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρςφν. παρῴδησεν [ἐν Σφ. 306] εἰς πορισμὸν χρημάτων), πέραμα· (ἐπὶ ξηρᾶς) ὁδὸς (»Πόρον σχιστὸν ἀμείβων,« Εὐρ. »Εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον,« Αἰσχλ.)· (εἰς τὸν Ἡρ.) γέφυρα· (συγν.) ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν συνήθως οἱ ταξειδεύοντες (κυρ. παραπλέοντες ἢ πορθμευόμενοι) διὰ θαλάσσης πυθενά. (»Τοὺς τὴν μεσόγαιαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους,« Θκ., εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τῶν πλοίων. »Εἶναι γὰρ αὐτοὺς [τοὺς Μεσσηνίους] ἐν πόρῳ μάλιςα τῆς Σικελίας,« αὐτ.)· (κατ' ἐκτ.) ἡ θάλασσα, τὸ πέλαγος (»Πόρυς ἁλός,« Ὀδ. Μ.)· (ἐν γέν.) δρόμος, δίοδος· κανάλι· τρύπα (»Σκολιὸς ὁ τῆς ἀκοῆς πόρος,« Πλδ. »Οὐρητικὸς πόρος,« Ἰωσὴφ Ὑπομνηστ., (ὀθ. ἰδιαιτ.) αἱ ἀφανεῖς ὁπαὶ τοῦ σώματος διὰ τῶν ὁποίων ἐξέρχεται ὁ ἱδρώς καὶ γίνεται ἡ ἄδηλος ἀναπνοή· (»Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων,« Γργ.)· οἱ πνεύμονες τῶν (ἢ αἱ κλωσταὶ ἀπὸ τὰς ὀπ. κρέμανται αἱ χρυσαλίδες μερικῶν) ἐντόμων· (μτφορ.) τρόπος (μέσον) πρὸς κατορθωσιν ὁποιουδήποτε σκοποῦ (κυρ. δὲ πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων ἢ προμηθεύσιν τῶν ἀναγκαίων) (»Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε Θεὸς,« Εὐρ. »Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους,« Αἰσχλ. »Οὐδὲ πόρος ἐφαίνετο τῆς ἁλώσιος,« Ἡρ.)· (ἁπλῶς) βοήθεια (»Εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον ϗ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον,« Ξεν.)· (ὀθ. ἐν γέν.) πρόσοδος, εἰσόδημα. »Πόρον χρημάτων,« Ξεν., (ὁ ὁποῖος συνέγραψε καὶ) »Περὶ πόρων,« περὶ τῶν δημοσ. προσόδων (fonds publics, finances) τῶν Ἀθην. »Περὶ δὲ πόρων τὸν μέλλοντα συμβουλεύσειν, δέοι ἂν τὰς προσόδυς τῆς πόλεως εἰδέναι τίνες καὶ πόσαι,« Ἀρςτ.

Πορπάζω, Μ. άσω, =Πορπάω.

Πορπακίζω, Μ. ίσω. Πιάνω τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν πόρπακα ἢ ||. (μα.) περνῶ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόρπακα τῆς ἀσπίδος καὶ τὴν ἁρματόνομαι.

†Πορπακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Φέρω (Κρατῶ) διὰ τοῦ πόρπακος τὴν ἀσπίδα.

Πόρπαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Πόρπημα.

Πόρπαξ [πόρπη], ακος (ὁ). τὸ πιάσιμον (ὁ κρίκος ἀπὸ τὸ μέσα μέρος) τῆς ἀσπίδος, (ἄλλ.) Ὄχανον, (ἂν καὶ ὁ Πλούτ. τὰ διαστέλλῃ). »Διδάξας αὐτοὺς.. τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος.« 2) (εἰς τὸν Εὐρ.) μέρος τι τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου, (ἴσ.) ἡ κορυφαία τοῦ χαλινοῦ, (Γαλλ.) la têtière.

Πορπάω-ῶ, Μ. άσω ἢ ήσω. Θηλυκόνω διὰ τῆς πόρπης.

Πόρπη (ἡ), [πείρω]. (κυρ.) ὁ κρίκος (τὸ θηλυκὸν μέρος) τοῦ θηλυκωτηρίου, (ἐν γέν.) θηλυκωτῆρι, (παρβλ. Περόνη).

Πορπηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πόρπης.

Πόρπημα (τὸ). φόρεμα τὸ ὁποῖον θηλυκόνεται μὲ πόρπην, (ἄλλ.) Ἐμπόρπημα. 2) ἀντὶ Πόρπη.

Πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, =Πορπάω, (ὀθ.

Πορπωμα (τὸ), =Πόρπημα.

Πόῤῥω, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Πρόσω (κατὰ μετάθ. Πόρσω), μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, πολλὰ μακρὰν (ἐμπροσθά)· (σπν. ἐπὶ χρόν.) ἔξωρας, ἀργότερα, ὑστερώτερα· τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς. »Παρεὼν μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω,« Θκρ. »Πόῤῥω ποιεῖν (ἢ) γίνεσθαι,« Δξ (ϗ μὲ γεν.) »Ῥίψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιστα πόῤῥω τῆς ὁλκάδος,« Πλ. »Οὕτως ἦν πόῤῥω τούτου ὡς κτλ.,« Ἰσκρ., τόσον ἀπεῖχε τοῦ νὰ τὸ κάμῃ. »Πόῤῥω τῆς πόλεως,« Δμ. (καὶ τρπ.) »Προβαίνειν πόῤῥω μοχθηρίας,« Ξεν. »Πόῤῥω σοφίας ἥκειν (ἐλαύνειν),« Πλάτ. »Πόῤῥω δεινῶν,« Συν., εἰς ὑπερβολήν. »Μέχρι πόῤῥω προήγαγον οὗτοι τὸ πρᾶγμα,« Δμ. (καὶ ἐπὶ χρόν.) »Ἤδη δὲ πόῤῥω τῆς ἡμέρας οὔσης,« Αἰσχ. »Ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας,« Ξεν. »Πόῤῥω τῆς νυκτὸς (ἢ) τῶν νυκτῶν,« Πλ. »Πόῤῥω τῆς ἡλικίας,« Ξεν., εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. »Πόῤῥω τέχνης,« Ἀρςφ., =Ἀτεχνῶς. (ϗ ἀπολ.) »Πόῤῥω πεπαίνεται,« Θκρ., ἀργὰ, ἐξώρας. (καὶ ἐνάρθρ.) »Ὁ πόῤῥω,« Αξ., μακρυνός· ξένος· (ἐνίοτε τρπ.) ἄπειρος, ἀνίδεος. »Τὸ πόῤῥω,« Αξ., τὸ μακρὰν (εἴτε τοπ. εἴτε χρον.) ἀπέχον, (παρβλ. Πρόσω).

Πόῤῥωθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν, (ϗ χρον.) ἀπ' ἀρχῆς, πρὸ πολλοῦ. »Πόῤῥωθεν ἀναγινώσκειν,« Πλ. »Πόῤῥωθεν ἀρχόμενος,« αὐτ. »Οὐ πόῤῥωθεν,« Συν., οὐ πρὸ πολλοῦ.

Πόῤῥωθι, ἐπίρ. Μακρὰν, εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν.

Πορῤῥώτατος, η, ον. Ὁ ὢν (ἀπέχων) πορῤῥωτάτω, μακρυνώτατος. ||. (τὸ οὐδ.) Πορῤῥώτατα, ἐπίρ. ἀντὶ -

Πορῤῥωτάτω, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Πόῤῥω, πολλὰ (ὅσον ἐνδέχεται) μακράν. (συνήθ. μετὰ τῶν ἐπιτατ. Ὡς ἢ Ὅτι) »Ὅτι πορῤῥωτάτω ἀπ' αὐτῶν φευκτέον,« Ακ. »Βουλόμενος ἐμαυτὸν ὡς πορῤῥωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν,« Ἰσκρ.

Πορῤῥώτερος, α, ον. Ὁ ὢν (ἀπέχων) πορῤῥωτέρω, μακρυνώτερος. ||. (τὸ οὐδ.) Πορῤῥώτερον, ἐπίρ. ἀντὶ -

Πορῤῥωτέρω, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Πόῤῥω, πλέον μακρὰν (ἐμπροσθά), μακρότερα (τοπ. καὶ χρον.) »Πορῤῥωτέρω τῆς φήμης προβῆναι,« Αξ., ἀποκτᾷν πλειοτέραν φήμην. »Πορῤῥωτέρω τῆς ἑβδόμης,« Γαλ., ἐπέκεινα. (καὶ τρπ.) »Ἀγαλλόμενοι τῇ νίκῃ, ἐδίωξαν πορῤῥωτέρω τοῦ καιροῦ,« Ξεν., ὑπὲρ τὸ δέον, (παρβλ. Προσωτέρω). (καὶ ἐνάρθρ.) »Ὁ πορῤῥωτέρω,« Αξ., ὁ ἀπέχων μακρύτερα, ὁ μακρυνώτερος. »Τὰ πορῤῥωτέρω,« Αξ., =Τὰ περαιτέρω·

Πορῤῥωτέρωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μακρύτερα ἢ ἀρχήτερα.

Πορσαίνω, Μ. ανῶ, Π. =Πορσύνω.

Πόρσιον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πορῤῥωτέρω, Πορῤῥώτερον καὶ

Πόρσιστα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πορῤῥωτάτω, Πορῤῥώτατα.

Πορσύνω [†πόρω, πόρσω], Μ. υνέω, -υνῶ, Π. (ἡ σπν. λογογρφ.), δίδω, προμηθεύω· (συνήθ.) ἑτοιμάζω· κατασκευάζω· (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ· κατορθόνω· (ἐνίοτε) περιθάλπω, περιποιοῦμαι· τιμῶ, λατρεύω· ἔχω περὶ πολλοῦ· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. καὶ) προκαλῶ, διεγείρω. »Πορσύνειν λέχος,« Ὅμ., (φρσ.) σαρόνειν (συγυρίζειν, καὶ κατ' εὐφημ. συμμερίζεσθαι) τὴν κλίνην τινός, συνευνάζεσθαι (κυρ. ἐπὶ παλλακῆς). »Οὐκ εἰμι κείνω πορσυνέουσα λέχος,« Ἰλ. Γ. »Οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,« Ἀπλλν., ἀνύπανδροι. »Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν βρέφος,« Πίνδ., τρέφειν, ἀνατρέφειν. »Πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ,« Ἡρ. »Θεὸν ὡς πορσυνέουσιν,« Ἀπλλν. »Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυνε,« Πίνδ., ἔχε περὶ πολλοῦ, ἐνθυμοῦ, ἀπομνημόνευε. »Πορσύνειν τὰ ἐπιτήδεια (κακὸν τοῖς πολεμίοις),« Ξεν. (καὶ πθ.) »Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο,« αὐτ., κατορθώθη, οἰκονομήθη. »Θεὰς δὲ πορσύνετο μῆτις,« Ἀπλλν. (ὅ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοιον τῷ. » Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, « Ὅμ.).

Πόρσω, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Πρόσω ἢ Πόῤῥω.

†Πορτάζω, Μ. άσω. Γεννῶ (ἐπὶ δαμάλεως) ἀτακτῶ (χοροπηδῶ) ὡς πόρτις (μοσχάρι).

†Πορτάκιον (τὸ). μοσχαράκι ἢ δαμαλάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Πόρταξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἀντὶ Πόρτις.

Πορτὶ, πρόθ. (κατὰ διάλεκτ. Κρητ.) ἀντὶ = Προτὶ = Πρό.

Πόρτις [φέρω], ιος (ἡ ϗ σπν. ὁ). μοσχάρι ἢ δαμάλι· (μτνμ.) νεᾶνις ἢ νεανίας. »Κεραὴ πόρτις,« Ὀρφ., ἢ ἔλαφος, (παρβλ. Προξ).

Πορτιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων πόρτιας (δαμάλια), εὔθετος πρὸς βοσκὴν ἀγελάδων. »Ἤπειρος—,« Ὅμ. Ὕμν.

Πορφύρα (ἡ), εἶδος θαλασσινοῦ (κογχύλης) τοῦ ὁποίου τὸν χυμὸν μετεχειρίζοντο ὡς βαφήν. 2) ἡ πολύτιμος παρὰ τοῖς ἀρχ. κοκκίνη (κρεμέζα) βαφὴ τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀπὸ τὴν πορφύραν. »Θάλασσα.. τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα,« Αἰσχλ. 3) ὕφασμα (κυρ. μάλλινον,) βαμμένον μὲ πορφύραν, (ἰδιαιτ.) βασιλικὸν ἐπανωφόριον, (ὅθ. συνκδχ.) βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία. »Πλατεῖα—,« Αξ., ἡ πορφυρᾶ ταινία (οὔγια) τοῦ φορέματος (τῆς τηβέννου] τῶν πατρικίων τῆς Ῥώμης, (Λτν.) latus clavus. » Ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα,« Ακ.

ϛΠορφυραῖος, α, ον, σπνττ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Πορφύρεος.

Πορφυράνθεμος καὶ

Πορφυρανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πορφυρᾶ ἄνθη ἢ (ϛ) βαμμένος μὲ πορφυρᾶν βαφὴν, πορφυροῦς. ‖. (οὐσ.) Πορφυρανθὲς (τὸ), = Ἡμεροκαλλίς.

Πορφυραυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ πορφυρᾶν αὐγὴν, πορφυροβαφής.

Πορφύρειον ἢ (ὀρθ.) Πορφυρεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἐργάζονται τὴν πορφύραν ἢ βάφουν πορφυρᾶ, πορφυροβαφεῖον.

Πορφύρειος, α, ον καὶ

Πορφύρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν, (τὸ παρθτ. Πορφυρώτερος, -ώτατος). Βαμμένος μὲ πορφύραν ἢ Ἔχων τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας, βαθὺς κόκκινος, κρεμέζος, μόρικος· (κατ' ἔκτ.) μαῦρος, σκοτεινὸς, ἢ αἱματοβαμμένος, (ὅθ.) » Πορφύρεος θάνατος, « Ὅμ., ὁ τοῦ φονευμένου εἰς τὸν πόλεμον ἢ (ἁπλ.) ἀντὶ Μέλας. » Πορφυροῦν ἀντὶ τοῦ Μέλαν· ἐοίκασι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν. « Εὐς. »Κῦμα πορφύρεον, « Ἰλ. Α. »Ἅλα πορφυρέην, « Ἰλ. Π., (παρβλ. Οἴνοψ). (συνκδχ.) » Πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, « Ακ., ἐνδυμένοι πορφυρᾶ. (καὶ καταχρ.) » Βίος πορφυροῦς, « Εὐρ., ὁ τοῦ πορφυρευτοῦ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ πορφυροῦν (πορφυρίτην) λίθον. »Κίων—,« Μαλαλ.

Πορφυρεὺς, έως ϗ

Πορφυρευτὴς, οῦ (ὁ), ὁ ἁλιεύων πορφύρας ἢ, ἐργαζόμενος τὴν (βάφων μὲ) πορφύραν.

Πορφυρευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πορφυρευτὴν ἢ εἰς τὸ ἔργον του, πορφυρευτοῦ ἴδιος.

Πορφυρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἁλιεύω πορφύρας ἢ Βάφω μὲ πορφύραν, εἶμαι πορφυρεύς. » Οἱ πορφυρευόμενοι,« Ἀθ., οἱ πορφυρευταί. »Πορφυρευθῆναι δέ φασι τὸ δέρας ἀπὸ τῆς θαλάσσης, « Σχλ., βαφῆναι πορφυροῦν.

Πορφυρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μτγν.) ἀντὶ Πορφύρω.

Πορφυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, κλίνω εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα.

Πορφύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πορφύρα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορφυρεῖον.

Πορφυρὶς, ίδος (ἡ), φορεμα (ἐπανωφόρι) πορφυροῦν. 2) εἶδ. πτηνοῦ (διαφορετικὸν τοῦ Πορφυρίωνος).

Πορφυρίτης, ου (ὁ) ϗ Πορφυρῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ πορφύραν. » Λίθος—,« Εὐσ., τὸ κόκκινον σομακί. »Ἡ περιβόητος αὕτη λιθοτομία ἡ πορφυρῖτις,« Ἀρςδ.

Πορφυρίων, ωνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ ἢ πέρδικος) μὲ ῥάμφος καὶ πόδας πορφυρᾶ, (ἴδε Ἀθ. Θ', 368 καὶ παρβλ. Λαθιπορφυρίς). 2) εἶδ. κήτους ϗ 3) εἶδ. πολύποδος.

Πορφυρόβαπτος (ὁ, ἡ), = Πορφυροβαφής.

Πορφυροβαφεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ὅπου βάπτων πορφυρᾶ βαφεῖον πορφύρας.

Πορφυροβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ πορφύραν, πορφυροῦς.

Πορφυροβαφικὸς, ἡ, όν. Πορφυροβάφου ἴδιος. ‖. » Πορφυροβαφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ.

Πορφυροβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάπτων πορφυρᾶ.

Πορφυροβλάστητος ϗ Πορφυρόβλαςος (ὁ, ἡ), μτνμ. ἀντὶ

Πορφυρογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν πορφύραν (εἰς πορφυροστόλιστόν ἢ πορφυροστύλωτόν τι δωμάτιον τοῦ παλατίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως διωρισμένον ἐπὶ τούτῳ), (δηλ.) ὁ γεννηθεὶς βασιλεύοντος (ἴδε Πορφύρα) τοῦ πατρός του.

Πορφυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πορφύρας, ὁμοιάζων μὲ πορφύραν.

Πορφυροειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει πορφύρας.

Πορφυρόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πορφύρεος, πορφυρόχρους, (ἐν γέν.) λαμπρὸς, (κοιν.) κτυπῶν εἰς τὰ 'μμάτια.

Πορφυροεργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐκ πορφύρας εἰργασμένος.

Πορφυρόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πορφυρᾶν ζώνην.

Πορφυρόθεν, ἐπίῤ. Ἐκ τῆς πορφύρας.

Πορφυρόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πορφυροῦν καυλόν.

Πορφυροκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων πορφύρας (πορφυρᾶ ἱμάτια).

Πορφυρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πορφυροῦν μαλλί.

Πορφυρομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ἀνάμεσα ϗ κλωςαὶς ἀπὸ) πορφύραν.

Πορφυρόνωτος (ὁ, ἡ). πορφυροῦς τὰ νῶτα. » Φᾶρος πορφυρόνωτον, « Νόνν., ἡ πορφύρα.

Πορφυρόπεζα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πορφυρόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πορφυροῦς πόδας ἢ πορφυροῦν ποδόγυρον (πέζαν).

Πορφυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πορφύραν ἢ πορφύρας.

Πορφυροπωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πορφυροπώλην. » Πορφυροπωλικὴ,« ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ πορφυροπώλου.

Πορφυρόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πορφυροπώλης.

Πορφυρόστρωτος (ὁ, ἡ). στωμένος μὲ πορφύραν (μὲ πορφυρᾶ στρωσίδια).

Πορφυροσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος μὲ πορφύραν, πορφυροστόλιστος.

Πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πορφύρεος.

Πορφυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πορφύραν, εἶμαι-

Πορφυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πορφύραν.

Πορφυρόφυτος (ὁ, ἡ), μτνμ. ἀντὶ Πορφυρογέννητος.

Πορφυρόχροος-ους (ὁ, ἡ). πορφυροῦς τὴν χροίαν.

Πορφυροχρυσόμικτος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐκ πορφύρας καὶ χρυσοῦ.

Πορφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ Βάφω τι πορφυροῦν, ἐνδύω μὲ πορφύραν.

Πορφύρω, Μ. υρῶ, Π. (σπνττ. μτβτ.) κάμνω (βάφω) τι πορφυροῦν· (συνήθ.) γίνομαι ἢ φαίνομαι πορφυροῦς, πορφυρίζω· (κατ' ἔκτ.) 'μαυρίζω (κυρ. 'σὰν τὴν θάλασσαν ὅταν ἀρχίζει νὰ φουρτουνιάζῃ), (ὅθεν τρπ.) εἶμαι εἰς ἀνησυχίαν, ταράττομαι (κυμαίνομαι) ὑπὸ διαφόρων λογισμῶν· (ἐν γέν.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἀναπολῶ, σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου. » Ὑακίνθοις ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες,« Ακ. » Καὶ τὸ δὲ, Κρᾶθι, οἴνῳ πορφύροις, « Θκρ. » Αἰδοῖ πορφύρουσα παρήϊον, « Κόϊντ. » Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι κωφῷ, « Ἰλ. Ξ. » Βότρυς πορφύρων, « Ἐπγρ. » Ἀκροφανὴς.. πορφύρεεν ἠώς, « Νόνν., « Λειμῶνες ἀνήρατα πορφυρέουσιν, « Ὀππ. (καὶ τρπ.) » Πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρεν, « Ὅμ. » Οὐ δέ τιν' ἄλλεν δίσσατο πορφύρουσα τοῖον ἔμμεναι, « Ἀπλλν., (παρβλ. Καλχαίνω).

Πορφυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πορφυροειδής.

Πορφυρώματα (τὰ), [πορφυρόω]. τὰ κρέατα τῶν θυσιαζομένων εἰς τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην χοίρων.

†Πόρω [συγγ. τῷ Πείρω καὶ Φέρω]. Μ. πόρσω (ἀόρ. β'. Ἔπορον), ἀχρ. θεματ. τοῦ Πορεῖν, (ὅπου ἴδε).

Πορώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόρους (τρύπας.

†Πός, πή, πόν, ἀρχ. καὶ ὅλως διόλου ἄχρ. ἀντνμ. ἀντὶ Τίς, (ὅθ. τὰ ἐπίῤ. Πού, Ποῖ, Πω, Πη καὶ τὰ απ' αὐτῶν Πόθεν, Πότε κτλ.).

Πόσ', Π. ἀντὶ Ποσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Πούς.

Ποσαετὴς, έος (ὁ, ἡ). πόσων ἐτῶν;

Ποσάκι, Π. ἀντὶ-

Ποσάκις, ἐπίῤ. Ἐρωτημ. πόσαις φοραῖς; ἢ (Θαυμαςι.) πόσαις φοραῖς! » Ποσάκις ἠθέλησα, καὶ οὐκ ἠθελήσατε! « Γρφ. » Ποσάκις ποσὸς (ἡ) πόσος, « Ἀριθμ.

Ποσαπλάσιος, α, ον καὶ

Ποσαπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ), καὶ

Ποσαπλοῦς, ῆ, οῦν. Πόσαις φοραῖς ἄλλας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόσος; ποσάκις πλειότερος ἢ μεγαλήτερος; (ἡ ἀπόκρισις εἶνε: Διπλάσιος, Τριπλάσιος κτλ.).

Ποσαπλῶς, ἐπίῤ. Ἐρωτημ. Κατὰ πόσους τρόπους; ἢ = Ποσάκις;

Ποσάπους, οδος (ὁ, ἡ). πόσων ποδῶν (ἐκτάσεως);

Ποσαχῆ, ἐπίῤ. Ἐρωτημ. Εἰς πόσα μέρη; ποῦ καὶ ποῦ;

Ποσάχορδος (ὁ, ἡ). μὲ πόσας χορδάς;

Ποσαχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς πόσα μέρη;

Ποσαχῶς, ἐπίῤ. Ἐρωτημ. Κατὰ πόσους τρόπους; πόσων λογιῶν;

Πόσε [†πός], ἐπίῤ. Ἐρωτ. Ποῦ; εἰς (πρὸς) ποῖον μέρος; » Στῆτε, πόσε φεύγετε; « Ὀδ. Ζ.

Ποσειδᾶν, ᾶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποσειδῶν, (ὅθ.

Ποσειδάνειος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ποσειδώνιος.

;Ποσειδάων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ποσειδῶν, (ὅθεν

;Ποσειδαώνιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ποσειδώνιος.

Ποσείδειον (τὸ), = Ποσειδώνιον.

Ποσειδεὼν [Ποσειδῶν], ῶνος (ὁ). ὁ ἕκτος μὴν τῶν Ἀθην. (Δεκέμβρ.-Ἰανουάρ.).

Ποσειδεωνὶς ἢ Ποσειδωνὶς, ίδος (ἡ). τὸ πουλὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ ἀλκυὼν, (κοιν.) θαλασσοποῦλι.

Ποσειδήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειος = Ποσειδώνιος.

Ποσειδῶν [ξεν.], ῶνος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ποσειδῶνα καὶ Ποσειδῶ, ἡ κλητ. Πόσειδον)· ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης.

Ποσειδώνειος (ιος), α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα. ||. (οὐσ.) Ποσειδωνία (ἡ), = Ποσειδεωνίς. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) Ποσειδώνιον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), ὁ ναὸς, καὶ Ποσειδώνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ ἢ θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ποσειδωνοπετὴς, έος (ὁ, ἡ). πεσμένος (δηλ. προερχόμενος) ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, (καθὼς Διιπετής).

;Ποσθαλίσκος (ὁ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Πόσθων.

Πόσθη (ἡ). ἡ ἀκροβυστία· (κατ' ἔκτ.) τὸ παιδογόνον μόριον τοῦ ἀνδρός.

Ποσθία (ἡ). τὸ σπυράκι ὅ,που βγαίνει εἰς τὰς ἄκρας τῶν βλεφάρων, (κοιν.) κριθάρι.

Πόσθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόσθη.

Πόσθιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόσθην.

Πόσθων, ωνος ᾖ Ποσθωνεὺς, έος (ὁ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην πόσθην, (χυδ.) πουτσαρᾶς, (χαϊδευτ. ὄνομα μικροῦ παιδιοῦ, ὅθ.) εὐήθης, παιδαριώδης.

Ποσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

Ποσίδειος, α, ον καὶ

Ποσιδήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειος, Ποσειδώνειος. ||. (οὐσ.) Ποσιδήϊον (ἐνν. ἱερὸν), ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

†Ποσιδηϊὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ποσειδεών.

Πόσιμος, η ἢ ος, ον, = Πότιμος.

Ποσίνδα [πόσος], ἐπίῤ. (ἐνν. Παίζειν), εἶδος παιγνιδ. τῶν παιδίων (ὅποιος εὕρῃ πόσα κρατεῖ ὁ ἄλλος εἰς τὴν φοῦκτάν του). » Οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι ποσίνδα (κατὰ διορθωσιν ἀντὶ Ποσὶ δὲ ἃ) δύνανται ἀπατᾶν, « Ξεν. (Ἰ. π.).

†Ποσιπτερνίδες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποτιπτερνίδες.

Πόσις, εως (ἡ). τὸ πίνειν, πιόσιμον· τὸ πιοτόν· (συνκδχ.) συμπόσιον, φαγοπότι. » Ἰλαδὸν συγγίνεσθαι ἐς πόσιν, « Ἡρ. » Ἤδη οὖν πόσιος ἐν βάθει ἦμες, « Θκρ.

Πόσις, ιος (ὁ), Π. [πόθος, ὅθ. ᾖ τὸ Ἰταλ. sposo]. ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς, ὁ σύζυγος· ὁ ἀῤῥαβωνιστικὸς· (ἐν γέν.) ὁ νόμιμος σύζυγος. » Φοβοῦμαι (λέγει ἡ Δηϊάνειρα), μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ, « Σοφ.

Ποσοποιὸς (ὁ, ἡ). ποσότητος ποιητικὸς (παρακτικός). » Τὸ μὲν γὰρ (τὸ ἓν) οὐ ποσοποιὸν, ᾗ δὲ (ἡ δυὰς) ποσοποιὸν, « Ἀρςτ.

Ποσὸς [†πὸς], ἡ, όν. Τόσος τις (ἀορίςως) κατὰ τὴν ποσότητα ἢ τὸ μέγεθος. » Ἐπὶ ποσὸν (ἡ) Κατὰ ποσὸν (ἡ) » Ἐπὶ ποσόν τι, « Αξ., μέχρι τινὸς (βαθμοῦ ἢ καιροῦ), (κοιν.) κἄμποσον. » Τὸ ποσὸν, « Αξ., ἀντὶ Ἡ ποσότης. » Τοῦ ποσοῦ τὸ μέν ἐστιν ἐν τοῖς συνεχέσι σώμασιν, ὃ δὴ μέγεθος καλεῖται, περὶ ὃ ἐστι μάλιστα ἡ Γεωμετρία· τὸ δὲ, ἐν διεστῶσιν, ὅπερ ἀριθμὸς καθέστηκε, περὶ ὃν ἡ ἀριθμητικὴ καταγίνεται, « Σξτ. » Ἡ δ' ὑπερβολὴ δισσή· καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ, « Ἀρςτ.

Πόσος [†πὸς]; η, ον (Ἐρωτημ. ἀναφερ. εἰς τὸ Τόσος); Ποίας ἐκτάσεως ἢ ποσότητος; » Τοὺς Λακεδαιμονίους ἔφη μὴ ἐρωτᾷν Πόσοι εἰσιν; ἀλλὰ Ποῦ εἰσιν, οἱ πολέμιοι; « Πλ. » Διατὶ πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες; « Ἀρςτ. » Πόσου χρόνου ξυγγεγένησαι Νεκίᾳ; « Ἀρςφ. » Πόσος χρόνος ἐςὶν, ἀφ' οὗ Ἀχ.; « Γρφ. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Μέχρι πόσου; « Αξ., ἕως ποῦ; ἢ ἕως πότε; » Πόσον ἄπεστι; « Ξεν. » Ἐπὶ πόσῳ (ἐνν. ἀργυρίῳ); « αὐτ. » Πόσου διδάσκει; — Πέντε μνῶν, « Πλάτ. » Πόσου ὁ λάβραξ; — Δέκ' ὀβολῶν, « Ἀθ. » Πόσ' ἄττα; « Αξ., πόσα ἄρά γε (πράγματα);

Ποσοσύλλαβος (ὁ, ἡ); πόσων συλλαβῶν; ἀπὸ πόσας συλλαβὰς συγκείμενος;

Ποσότης (ἡ). τὸ ποσὸν (ἀριθμοῦ ἢ ἐκτάσεως), (Γαλλ.) la quantité.

Ποσόω-ῶ, Μ. ὡσω. Προσδιορίζω τὸ ποσὸν, λέγω πόσον ἔχει (κοστίζει ἢ ἀξίζει) τι. » Θεῖναι ψήφους, καὶ ποσοῦν αὐτὰς καθ' ἑξακοσίους κατὰ μίαν, « Θφρ., ὑποθέτειν ὅτι ἡ κάθε μία παριστάνει 600. (καὶ πθ.) » Ἴλαι ἐς τρισχιλίους ποσούμεναι, « Βρυέν. » Πεποσωμένος, η, ον, « Αξ, τοῦ ὀπ. εἶνε προσδιωρισμένον τὸ ποσόν.

Ποσσάκι, Π. ἀντὶ Ποσάκις.

Ποσσῆμαρ; ἐπίῤ. Π. πόσας (εἰς πόσας) ἡμέρας;

Ποσσικλυτος (ὁ, ἡ), Π. κλυτὸς (περίφημος) διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν τα.

Ποσσίκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κροτῶν ἢ κροτούμενος μὲ τοὺς πόδας, καλὸς διὰ χορόν.

Ποσσὶν, Π. ἀντὶ Ποσὶν, δοτ. πλθ. τοῦ Ποῦς.

Ποσσος; η; ον; Π. ἀντὶ Πόσος;

Ποσταῖος [πόστος]; α; ον; Εἰς πόσας ἡμέρας; (ἡ ἀπόκρισις Δευτεραῖος, Τριταῖος κτλ.).

;Ποστημόριος; α; ον; Ὁ πόστον μέρος (μόριον) τοῦ ὅλου ἀποτελῶν; » Ποστημόριον; « τὸ ποσοστὸν μέρος; (ἡ ἀπόκρισις, Τριτημόριον, Πεμπτημόριον Ἀχ.). » Ἐκ ποστημορίου κεκληρονόμηκε; « Αξ., εἰς πόσα μερίδια ἦτον κληρονόμος;

Πόστος; η; ον; Ὁ μετὰ πόσους ἄλλους ἀριθμούμενος; » Πόστον ἔτος ἐστί; « Ὀδ. Ω. (ἡ ἀπόκρισις Πέμπτον, Δέκατον, Πεντηκοστὸν κτλ.). » Πόστον μέρος; « Πλ., = Ποστημόριον.

Ποσῶς, ἐπίῤ. Κατὰ ποσόν τινα τρόπον, ὁπωσδήποτε, ὁπωσοῦν.

Ποτ' (ἐπμ. φων.) ᾖ Ποτ (ἐπμ. τ.), Δ. ἀντὶ Ποτὶ = Πρός. » Πότ τῶ, « Θκρ., ἀντὶ Πρὸς τοῦ.

Ποτ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ποτὲ (ἀόρ.) ᾖ

Πότ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Πότε (ἐρωτημ.);

Πότα, ἐπίῤ. Αἰολ. ἀντὶ Πότε.

Ποτάγορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσήγορος.

Ποτ-άγω, Μ. αξῶ (ἀόρ. Ποτήγαγον Ἀχ.) Δ. ἀντὶ Προσάγω.

;Ποταγωγὶς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Προσαγωγὶς, (θηλ. τοῦ Προσαγωγεὺς), γυνὴ κατάσκοπος, (ἄλλ. διορθ. Ποταγωγίδης = Προσαγωγίδης).

Ποτ-αείδω, Μ. αεισῶ, Δ. ἀντὶ Προσᾴδω.

Ποταινὶ, ἐπίῤ. Π. ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, [ἐκ τοῦ

Ποταίνιος, α, ον, Π. [ποτὶ = Πρὸς, αἶνος], ἀντὶ Πρόσφατος, (συνκδχ.) καινοφανὴς, ἀνήκουςος, ἀσυνείθιςος, (Γαλλ.) extraordinaire, (ἀντίθ. τοῦ Παλαίφατος).

;Ποτ-ακούω, Μ. ακουσῶ, Δ. ἀντὶ Προσακούω.

Ποτ-αμείβομαι, Μ. αμειψοῦμαι, Δ. ἀντὶ Προσαμείβομαι.

Ποτάμειος, α, ον, = Ποτάμιος.

Ποτ-αμέλγω, Μ. αμελξῶ, Δ. ἀντὶ Προσαμέλγω.

Ποταμηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγόμενος (φερόμενος, πλέων) εἰς τοὺς ποταμούς.

Ποταμηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ποταμοῦ, ὡς ἂν ποτάμι.

Ποταμήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποτάμειος.

Ποταμηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμία.

Ποταμηπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περνῶν (διαβαίνων) ποταμούς.

Ποταμήρυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμόῤῥυτος ἢ 2) [ποτ. ἀρύω]. ὁ ἐκ ποταμοῦ ἀντληθείς. » Ὄλβος —, « Π. Σιλ.

Ποταμῆτις (ἴσ. ὀρθότ. Ποταμῖτις), ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμία.

Ποταμιαῖος, α, ον, = Ποτάμιος.

Ποτάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποταμὸς, ποταμάκι.

Ποτάμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ ποταμοῦ, ποταμήσιος. » Ἰχθὺς —, « Ἀθ. » Ἵππος ὁ ποτάμιος, « Ἀρςτ., ὁ (μονολεκτ.) Ἱπποπόταμος. ||. (οὐσ.) Ποταμία (ἐνν. χώρα), ἡ παρὰ τὸν ποταμόν.

Ποταμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ποταμὸς, ποταμάκι.

†Ποταμίτης, ου (ὁ), Γλσ. = Ὑδρομαςευτῆς, (Τουρκ.) σουγιολτζῆς.

;Ποταμῖτις, ιδος (ἡ), ἴδε Ποταμῆτις.

Ποταμογείτων, ονος (ὁ, ἡ). γείτων (πλησίον) ποταμοῦ, παραποτάμιος. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδος φυτοῦ παρυδατίου, (Δσκρ. Δ'. 101).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ποταμοδιάρτης, ου (ὁ). ὁ διαίρων (διαβιβάζων τοὺς διερχομένους) ποταμόν, περαματάρης.

Ποταμόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ κλυζόμενος (βρεχόμενος πανταχόθεν) ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.

Ποταμόνδε, ἐπίῤ. Π. εἰς (πρὸς) τὸν ποταμόν.

Ποταμόπνικτος (ὁ, ἡ). πνιγμένος εἰς ποταμόν.

Ποταμόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὡς ποταμὸς ἢ εἰς ποταμόν. »Ὕδωρ—, « Αξ., τὸ ποτάμιον. 2) ὁ ποτιζόμενος (καταῤῥεόμενος) ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.

Ποταμὸς (ὁ), [ποτός;]. ποτάμι· (ἐν γέν.) νερὸν τρεχάμενον.

Ποταμοφόρητος (ὁ, ἡ), [π. φέρω]. τὸν ὁπ. ἐπῆρε (παρέσυρε) τὸ ποτάμι.

Ποταμόχωστος (ὁ, ἡ). φραγμένος ἢ σκεπασμένος ἢ σχηματισμένος ἀπὸ τὸ χῶμα τὸ ὁπ. κατα:βάζει (ἐπισωρεύει) ποταμός.

Ποτανὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσηνής.

Ποτανὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Ποτηνός.

Ποτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐποτήθην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Πεπότημαι), Π. ἀντὶ Ἵπταμαι, πετῶ. » Μέλισσα οἷά τις πεπόταται, « Εὐρ.

Ποταπὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-απῶς,-Ποδαπὸς, (κυρ.) τί λογῆς. » Σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι, ᾗ ποταπὸν ὑπείληπται· χρηστὸν ἢ φαῦλον, « Ἑρμγ. » Καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος, « Εὐαγγ. » Οὐ συνῆκα ποταπὸν εἴη τῆς δε τῆς πόλεως τὸ ἦθος, « Ἰουλ. » Ποταπὴ τὴν γλῶτταν ἡ παρθένος, « Αβν. » Ἴδε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ, « Εὐαγγ.

Ποτ-αυγάζω, καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. ασῶ -εῦμαι, Δ. ἀντὶ Προσαυγάζω, -ομαι.

Ποτ-αυλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Προσαυλέω.

Ποταῶος, α, ον, Δ. ἀντὶ Προσηῶος.

Πότε [†πὸς], ἐπίῤ. Χρον. (Ἐρωτημ.) Εἰς ποῖον καιρόν; πότε; » Πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; « Δμ. » Πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο; « Ἰλ. Τ.

Ποτὲ ἢ (συνήθ. ἐγκλιτ.) Ποτε, ἐπίῤ. Χρον. (Ἀοριςολογ.) Μίαν (Καμμίαν) φορὰν, κάνενα καιρόν· ἐνίοτε· τέλος πάντων. »Δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον, « Θφρ. » Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ, « Ἀρςφ. » Πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα, « αὐτ. »Ἤδη ποτέ. » Πάλαι ποτέ. » Ἀεί ποτε, « Αξ. » Ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, « Αξ. »Μόγις οὖν ποτε ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέῳξε τὴν θύραν, « Πλάτ. » Ἐκκάλυπτε νῦν ποθ' ἡμῖν οὕς τινας λέγεις λόγους, « Εὐρ.

Ποτέδραμε, Δ. ἀντὶ Προσέδραμε.

Ποτέθηκα, Δ. ἀντὶ Προσέθηκα, ἀόρ. τοῦ Προστίθημι.

Ποτε:δᾶν, ᾶνος, Δ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποτένθης, Δ. ἀντὶ Προσέλθης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Προσέρχομαι.

Ποτέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ποτάομαι.

Ποτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πίνω, πότιμος, διὰ πιόσιμον. » Βρωτέων καὶ ποτέων, « Ακ.

Ποτερίσδω, Δ. ἀντὶ Προσερίζω.

Πότερος [†πος, ἕτερος], α, ον. Ποῖος (ἐκ) τῶν δύο; » Πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος, « Ξεν. »Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, « Ἰλ. Ε. ||. (συχνότ. τὸ οὐδ.) Πότερον ᾗ (πλθ.) Πότερα; ἀντὶ ἐπίῤ. Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο; Τί ἄρα γε; » Πότερον ἐχρῆν ἢ μή; « Ἰσκρ. » Οὐδ' ἔγνω πότερον, τεθνήκαμες ἢ ζοοὶ εἶμες, « Θκρ. » Πότερον, αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, « Πλ. » Πότερα, μὴ δῷ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δοίη; « Δμ.

Ποτέρχομαι, Δ. ἀντὶ Προσέρχομαι.

Ποτέρωθεν; ἐπίῤ. Ἀπὸ ποῖον καὶ

Ποτέρωθι; ἐπίῤ. Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη;

Ποτέρως; ἐπίῤ. Κατὰ ποῖον τῶν δύο τρόπων; » Ποτέρως ἂν μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι, ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτὰ, « Ξεν.

Ποτέρωσε; ἐπίῤ. Πρὸς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; » Τοῦτο αὖ ποτέρωσε θετέον; « Ξεν.

Ποτ-έχω, Μ. εξῶ, Δ. ἀντὶ Προσέχω.

Ποτή (ἡ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα. »Φωνῇ τ' ἠδὲ ποτῇσι τεληέντων οἰωνῶν, « Ὅμ. Ὑμν. ||. » Ποτῇ, ἐπίῤ. Πετῶντας, πεταχτά. » Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, « Ὀδ. Ε.

Ποτήγαγον, Δ. ἀντὶ Προσήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσάγω.

Πότημα, σπν. ἀντὶ Πόμα. »Ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον, « Δσκρ. » Ποτήματα καὶ ῥοφήματα, « Ἱππκρ. » Πότημα πρὸς σπληνικοὺς, « Γαλ.

Πότημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα. » Ὑπέρ τε πόντον ἀπτέροις ποτήμασιν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πωτήμασιν) ἦλθον, « Αἰσχλ.

Ποτηματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ποτὰ (ποτήματα), (Τουρκ.) σερπεττσῆς.

Ποτῆμεν, Δ. ἀντὶ Προσεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. έσομαι.

Ποτηνὸς, ἡ, ὸν, -Πτηνὸς, πτερωτός. » Αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, « Πίνδ. ||. (ἐπίῤ.) 'σὰν πουλὶ, πεταχτός.

Ποτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πότης. ||. (οὐσ.) -Ποτήριον.

Ποτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποτήριον, ποτηράκι.

;Ποτηρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ποτήριον.

†Ποτηριογλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα, κάμνων γλυπτὰ πλουμίδια εἰς τὰ) ποτήρια, (ἐσφαλμ. ἀντὶ-

†Ποτηριοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ποτήρια ἢ κλέψας ποτήριον, (οὕτως ἐπεγράφετο ποίημά τι μὴ σωζόμενον τοῦ Θκρ.).

Ποτήριον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ πιοτὸν, ποτῆρι. 2) εἶδος φυτ. θαμνώδους (ἀστραγάλου), Δσκρ. (Γ'. 17), (κυρ. οὐδ. τοῦ

;Ποτήριος, α ἢ ος, ον, -Ποτηρίδιος.

Ποτηριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ποτήριον ἢ ποτήρια.

Ποτηριοθήκη (ἡ). μέρος (ἁρμάρι) ὅπου ἀποθέτουν τὰ ποτήρια, (Γαλλ.) buffet.

Ποτηριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ποτήριον.

Ποτηροθήκη (ἡ), -Ποτηριοθήκη.

†Ποτηροπλύτης, ου (ὁ). ἀγγεῖον ὅπου πλύνουν τὰ ποτήρια.

Πότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (πολὺ), πολυπότης.

Ποτὴς, ῆτος (ἡ), Π. ἀντὶ Πόσις, ποτόν.

Ποτητὸς, ἡ, όν. Ὁ πετῶν ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πετᾶν, πτηνός. » Ποτητὰ, « Ὅμ., τὰ πτηνά.

Ποτὶ, πρόθ. Δ. ἀντὶ Πρός.

Ποτι-άπτω, Δ. ἀντὶ Προσάπτω.

Ποτι-βάλλω, Δ. ἀντὶ Προσβάλλω.

Ποτι-βλέπω, Δ. ἀντὶ Προσβλέπω.

Ποτιδέγμενος, η, ον, Δ. ἀντὶ Προσδέγμενος, Π. -Προσδεχόμενος.

Ποτιδεῖν, Δ. ἀντὶ Προσιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσοράω.

Ποτι-δέρκομαι, Δ. ἀντὶ Προσδέρκομαι.

Ποτι-δεύομαι, Δ. ἀντὶ Προσδέομαι.

Ποτιδόρπιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσδόρπιος

Ποτι-ειλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Προσειλέω.

Ποτίζω [πότος], Μ. ίσω. Δίδω τινὸς νὰ πίῃ· (μτνμ. ἐπὶ γῆς καὶ φυτῶν) -Ἄρδω. »Ὅταν αὐτὰ (τὰ φυτὰ) ὁ θεὸς ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ, « Ξεν. (καὶ πθ.) »Οἱ φοίνικες ποτιζόμενοι τρυγίᾳ οἴνου παλαιοῦ, « Γεωπον.

Ποτίθει, Δ. ἀντὶ Προστίθει ἢ Πρόσθες, ἐνς. ἢ ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Προστίθημι.

;Ποτιθύμιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσθύμιος.

Ποτικάρδιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσκάρδιος, ἐγκάρδιος.

†Ποτι-κλαίγω, Δ. ἀντὶ Προσκλαίω.

Ποτι-κιγκλίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Προσκινέω. » Οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγώ τυ κατήλασα, ᾗ τὺ σεσαρὼς εὖ ποτεκιγκλίσδευ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποτε κιγκλίζευ), καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας; « Θκρ.

Ποτι-κλίνομαι, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Προσκλίνομαι.

Ποτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς πότον.

Ποτίκρανον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πρόσκρανον, προσκεφάλαιον.

Ποτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἁρμόδιον (μὲ διάθεσιν) πρὸς οἰνοποσίαν. » Ποτικῶς ἔχω, « Πλ., ἔχω διάθεσιν πρὸς πότον.

Ποτι-λέγω, Μ. λεξῶ, Δ. ἀντὶ Προσλέγω.

Ποτι-μάσσομαι, Δ. ἀντὶ Προσμάσσομαι.

Ποτιμάστιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσμάστιος.

Πότιμος (ὁ, ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος) διὰ πιόσιμον, (νερον) ὅ,που πίνεται· (ᾗ μτφορ. λόγος) τὸν ὁπ. ἀκούει τις μὲ εὐχαρίστησιν, εὐάρεστος, νόστιμος.

Ποτι-μυθέομαι-εῦμαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσμυθέομαι.

Ποτι-νίσσομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσνίσσομαι.

Ποτιπεπτηυῖαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσπεπτωκυῖαι, πλθ. τοῦ πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προσπίπτω ἢ (κατ' ἄλλ.) Προσπεπτηχυῖαι, ἐκ τοῦ Προσπτήσσω (πτώσσω).

Ποτι-πτύσσω, -ομαι, Δ. ἀντὶ Προσπτύσσω, -ομαι.

Ποτι-πηχύνομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσπηχύνομαι.

Ποτιπτερνίδες (αἱ). αἱ φλέβες τοῦ ποδὸς πλησίον τῆς πτέρνας.

Πότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πότης.

Ποτίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Ποτίζω.

Πότισις, εως (ἡ), -Ποτισμός.

Πότισμα (τὸ). τὸ διδόμενον εἰς πόσιν, ποτόν, (ὅπου ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Πότημα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) τὸ ποτιζόμενον (ὡς κῆπος, φυτὸν ἢ ζῶον). 3) ἀντὶ-

Ποτισμὸς (ὁ). τὸ ποτίζειν ἢ ποτίζεσθαι, πότισμα.

Ποτι-στάζω, Μ. σταξῶ, Δ. ἀντὶ Προσςάζω.

Ποτίστατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Πότης.

Ποτιστέον, θετ. τοῦ Ποτίζω.

Ποτιστὴρ (ὁ), = Ποτιστής, (ὅθεν

†Ποτιστήριον (τὸ). τὸ αὐλάκι διὰ τοῦ ὁπ. ποτίζομεν.

Ποτιστὴς, οῦ (ὁ) ὁ ποτίζων (φυτὰ ἢ ζῶα). (ἐνίοτε) κεραστής.

Ποτίστρα (ἡ). μέρος ἢ ἀγγεῖον ὅπου ποτίζονται τὰ ζῶα.

†Ποτιστρὶς, (δος (ἡ), = Ποτίστρα.

Ποτισχομένη, Δ. ἀντὶ Προσχομένη. θηλ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προσέχω.

Ποτι-τέρπω, Μ. τερψῶ, Δ. ἀντὶ Προστέρπω.

Ποτιτρόπαιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προστρόπαιος.

Ποτι-φθέγγομαι, Δ. ἀντὶ Προσφθέγγομαι.

Ποτιφόριμος καὶ

Ποτίφορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσφόριμος, πρόσφορος.

Ποτιφύομαι, Δ. ἀντὶ Προσφύομαι.

Ποτιφωνήεις, εσσα, εν, Δ. Π. ἀντὶ Προσφωνήεις.

Ποτι-χρίμπτω, Δ. ἀντὶ Προσχρίμπτω.

Ποτι-ψαύω, Δ. ἀντὶ Προσψαύω.

Πότμος (ὁ), [πίπτω]. σύμπτωσις, τύχη (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κακὴ), συμφορὰ, (ἰδιαιτ.) θάνατος, ὄλεθρος. » Αὐτίκα τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ., (παρβλ. Μόρος).

Πότνα, Π. ἀντι-

Πότνια, Π. θηλ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Πότνιος, ἔντιμος, σεβαστὴ, ἱερὰ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὡς τιμητ. προσφών. θεῶν) κυρία, δέσποινα, » Πότνια θεὰ, « Ὅμ. » Πότνια μήτηρ, « αὐτ. » Αἰμνῆς Τριτωνιάδος ποτνίαν ἀκτὰν, « Εὐρ. » Πότνια νὺξ, « Θκρ. » Πότνι' Ἀθηναίων πόλι, « Δ. Χρσ. (καὶ ὑπερθ.) » Αἰνδον ποτνιωτάτην, « Αρτ. (καὶ μὲ γεν.) » Πότνια θηρῶν Ἄρτεμις, « αὐτ. » Πότνια δ' ὀξυτάτων βελέων Κυπρογένεια, « Πίνδ. (καὶ ὡς ὑπερθ.) » Πότνα θεάων, « Ὕμν. Ὅμ. » Ἄρτεμι, πότνα γυναικῶν, « Ἐπγρ. (παρβλ. Δῖος) (καὶ ἀπολ.) » Πότναν ἐμὰν, « Εὐρ., τὴν κυράν μου (λέγει ἡ δούλη). ‖. Πότνια, (κατ' ἐξοχὴν) ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη (καὶ εἰς τὸ πλθ.) αἱ Εὐμενίδες.

Ποτνιάδες (αἱ), Π. αἱ μαινάδες, αἱ Βάκχαι, (διὰ τοὺς ποτνιασμοὺς, τὰς φωνάς των), καὶ 2) (ἐπιθετ.) αἱ Εὐμενίδες (ὡς πότνιαι).

†Ποτνιάζομαι, Μ. άσομαι, = Ποτνιάομαι.

†Ποτνιάνακτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποντοτίνακτος.

Ποτνίασις, εως (ἡ) καὶ

Ποτνιασμὸς (ὁ). τὸ ποτνιᾶσθαι, ἐπίκλησις θεοῦ, ἱκεσία, δέησις (κυρ. μὲ θρηνώδη φωνὴν, μὲ ὀλολυγμόν).

Ποτνιάω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Ποτνιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐπικαλοῦμαι (κυρ. θεὰν τινὰ, κράζων Πότνια, Πότνια), (ἐν. γέν.) παρακαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν τινος (κυρ. μετὰ δακρύων ϗ οἰμωγῆς), ἱκετεύω, δέομαι· παραπονοῦμαι, (ἐπὶ αἰσχρ. σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ †Πουνιάζω).

(Πότνιος), [πόθος, ποθεινὸς], (κυρ. εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) Σεβαστὸς, ἔντιμος κτλ.), (ἴδε Πότνια).

Ποτόδδω, Λακων. ἀντὶ Ποτόσδω.

Ποτὸν (τὸ). πᾶν ὅ,τι πίνεται, πιοτὸν, (ἰδιαιτ. καὶ Π.) τὸ νερόν. » Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ, « Αἰσχλ. 2) = Πόσις, τὸ πίνειν. » Ἐπὶ δὲ κρόμμυον ποτῷ ὄψον, « Ἰλ. Α. (ὅθ. 3) = Πότος, συμπόσιον. » Μετὰ τὸν ποτὸν, « Ἀθ., (κυρ. οὐδ. τοῦ Ποτός).

Ποτοπτάζω, Π. Δ. ἀντὶ Προσοπτάζω.

Ποτὸς, ἡ, όν, = Πότιμος.

Πότος, ου (ὁ). τὸ πίνειν, πιόσιμον (κυρ. οἴνου), (ὅθ. συνήθ.) συμπόσιον, τραπέζι, φαγοπότι. » Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, συμπόται αὐτῷ εἰσιν ὡς μάλιστα δώδεκα, « Ἀθ. » Παρὰ πότον, « Αξ., ἐπάνω εἰς τὸ πιοτόν (εἰς τὸ τραπέζι). (καὶ πλθ.) » Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, « Ἰσκρ.

Ποτόσδω, Δ. ἀντὶ Προσόζω.

Ποττὰν, Ποττὸν, Ποττῶ, Ποττῷ, Δ. ἀντὶ Πρὸς τὴν (τὸν, τοῦ, τῷ), (ὀρθότ. διῃρημ. Πότ τὰν κτλ., ἴδε Πότ ϗ παρβλ. Κάρ ῥόον, Ἀμ πεδίον κτλ.).

Ποῦ [†πὸς], ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.). Εἰς ποῖον μέρος; ποῦ; (κυρ. ἐπὶ ςάσ.) » Ποῦ δὲ ἤμην ἐγὼ τότε; « Πλ. » Ποῦ 'ςιν; « Ἀρςφ., ἀντὶ Ποῦ ἐστιν; (καὶ μὲ γεν.) » Ποῦ γῆς; « Σοφ. » Ποῦ τύχης ἔςηκεν; « αὐτ., εἰς ποίαν κατάςασιν (πῶς) εἶνε; (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κινήσ.) » Ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται; « Ἰλ. Ν. » Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; « Σοφ. (καὶ μὲ ἐπίρ.) » Μέχρι ποῦ; « Αξ., ἕως ποῦ; ἢ ἕως πότε; (ἐνίοτε ἀντὶ Πῶς; πῶς εἶνε δυνατόν;) » Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; « Δμ. ‖ (ἐγκλιτ.) Που καὶ (ἐν συνεγκλίσει) Πού, ἀοριστολογ. Εἰς κἄποιον μέρος, κἄπου· τρόπον τινά· ἴσως, μὲ φαίνεται· σχεδὸν, ὡς ἔγγιςα· παραδείγματος χάριν· βέβαια (μὲ κἄποιαν ἀνεξήγ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων. ἔμφασιν). » Ἐμβαλεῖν που τῆς ἐκείνων χώρας, « Ξεν. » Εἶπε γάρ που Ὅμηρος, « Ξεν. » Πάντες πε οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, « αὐτ. » Ἀλλοθί που, « Αξ. » Πλησίον πε τῆς Κυζίκου, « Σχλ. (καὶ συχνότ. μὲ τὰ ἀριθμητ.) » Ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακὼς, « Ἡρωδ. » Περὶ πέντε πε μυριάδες, « Παυσ. » Τεσσαράκοντά που σταδίων, « Στρ.

†Πουγγὴ (ἡ), Βυζ. [Ατ. pugio]. σακκοῦλα, (ὅθ.

†Πουγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., σακκοῦλι, σακκουλάκι, (κοιν.) πουγγί· (κυρ.) φυλακτὸν, (Τουρκ.) χαμαϊλί.

Πουλὺ, Ἰων. ἀντὶ Πολὺ, οὐδ. τοῦ Πολύς.

Πουλυβότειρα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολυβότειρα, (ὁμοίως ϗ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Πουλύ).

Πουλὺς, Ἰων. ἀντὶ Πολύς.

†Πουνιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Πυγίζω, [ἐκ τοῦ

†Πούνιον (τὸ), Γλσ. ὁ δακτύλιος.

Ποῦς καὶ (κανονικώτερον) Πούς, ποδὸς (ὁ), (ἡ αἰτ. Πόδα ϗ σπνττ. Ποῦν, ἡ δοτ. πλθ. Ποσί). πόδι, ποδάρι (ἀνθρ. ἢ ζώου). » Χωλὸς ἕτερον πόδα, « Ἰλ. Β. » Ποδὸς λάβε πεσόντα, « Ὅμ. » Ἕλκε ποδοῖιν, « αὐτ. » Ξύλινον πόδα, « Ἡρ. » Εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Ἰλ. Σ. » Προβαίνειν πόδα, « Ἀρςφ. » Τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχων, « Ακ. » Ἄπιμεν, ἔνθα ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, « αὐτ. » Βοηθεῖν χειρὶ καὶ ποδὶ, « Πλάτ. » Φεύγειν ὅλῳ ποδὶ (ὅλοις ποσὶν, ὡς ἔχει τις ποδῶν), « φρσ., ὅσον ἠμπορεῖ ὀγλήγωρα, (Γαλλ.) à toutes jambes. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Φεύγειν ἀμφοῖν, « Αξ., (κοιν.) μὲ τὰ τέσσερα. (καὶ τρπ.) » Ἑκτὸς πηλοῦ (πημάτων κτλ.) πόδας ἔχειν, « φρσ., ἀπαλλάττεσθαι κινδύνου, ἢ ἀποφεύγειν τὰ κακά. » Πρὸ (καὶ Π. » Πάρ) ποδὸς, ἢ » Πρὸ ποδῶν, ἢ » Παρὰ πόδας, « Αξ., ἀντὶ Ἔμπροσθεν, ἢ Ἐκ τοῦ προχείρου. » Τὰ ἐν ποσὶν (» Τὰ πρὸ ποδῶν, » Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) οὐχ ὁρᾷ, « Αξ., τὰ παρόντα. » Πάντα τινὰ τὸν ἐν ποσὶ γιγνόμενον ἔκτεινον, « Ἡρ., τὸν ἀπαντώμενον. » Ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι, « Ακ., πρόχειροι, εὔκολοι. » Τὸν παρὰ πόδας κίνδυνον, « Αξ., τὸν ἐπικείμενον. » Ἐν ποδοῖν, « Αβν., = Ἐμποδών. » Ἐκ ποδῶν, « ἴδε Ἐκποδών. » Ἐκ ποδὸς, ἢ » Ἐκ ποδῶν, ἢ » Κατὰ πόδα (πόδας), « ἴδε Κατόπιν. » Ἐκ ποδὸς ἀκολουθεῖν, « Αξ. » Κατὰ πόδας τῆς μάχης, « Ἀρρ. » Τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, « Ἡρ. » Κατὰ πόδας πλέοντες, « Ξεν. » Ἀνὰ (» Ἐπὶ, ϗ σπν. » Ὑπὸ) πόδα χωρεῖν, « Αξ., = Ὀπισθοπορεῖν, ὀπισθοδρομεῖν, (ὅθ. τὸ κοιν. Ἀνάποδα). » Ἐπὶ πόδας γίνεται ἡ ἔξοδος, « Ἀρςτ. » Ἐπὶ ποδὸς (καὶ) » Ἐπὶ ποδῶν, « Αξ., εἰς τὸ ποδάρι, ὄρθιος. » Περὶ πόδα, ἢ » Περὶ ποδὶ, « Αξ., ταιρειασμένα, προσηρμοσμένα, (ἀπὸ μεταφορ. τῶν ἐμβάδων αἱ ὁπ. ἔρχονται καλὰ εἰς τὸ ποδάρι) · (καὶ τὸ ἐναντ.) » Ὑπὲρ πόδα, « Ἡρ., ἀνάρμοστα, παρὰ τὸ δέον. » Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα, « Πλάτ. » Ὑπὸ πόδας ἔχειν τι ἢ τίθεσθαι, « Πλ., περιφρονεῖν.

2) (μτνμ.) ποδάρι σκεύους, ποδαρικὸν, (ὅθ.) » Κλίνης πόδες, « οἱ (μονολεκτ.) Κλινόποδες, (ἴδε Κλινόπους). 3) ποδιὰ (ῥίζα) βουνοῦ. » Πόδες ὄρους, « ἴδε Ὑπώρεια. 4) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. διευθύνεται τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ, (ἄλλ.) Ποδεὼν, (ϗ κοιν.) μπότζος ἢ σκότα. » Πόδα νωμᾶν, « Σοφ. » Παριέναι (» Χαλᾶσαι) τοῦ ποδὸς, « Εὐρ., Σοφ., (κοιν.) μάϊνα ἢ, μόλα σκότα! » Τέγξαι πόδα, « αὐτ. » Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖτις, ἣν χαλᾷ πόδα, « αὐτ. » Τὴν ὑπέραν ἀφεὶς, τὸν πόδα διώκεις, « Παροιμ. 5) (μετρ.) ἡ κατὰ προσῳδίαν διαίρεσις τοῦ στίχου. » Ὁ Ἡρωϊκὸς στίχος ἔχει ἓξ πόδας, « Γρμτ. (ἴδε καὶ Ἀρςτ. Βατρ. 1322). 6) (συνκδχ.) μέτρον ἐκτάσ. περιέχον 4 παλαιστὰς ἢ 16 δακτ. » Ψύλλα πόσους ἄλλοιτο πόδας, « Ἀρςφ. 7) ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν. » Ἀντίλοχος νέος ποσὶ πάντας ἐνίκα, « Ἰλ. Ψ. 8) (μτγν.) ὁ ἐρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γομὰς (παρατηρούμενος ὡς καλὸς ἢ κακὸς οἰωνὸς), (κοιν.) τὸ ποδαρικόν. »Καὶ εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου, « Γρφ. 9) περίοδος λόγου μακρά, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐκφωνήσῃ τις ἀπνευστί. » Οἱ κήρυκες, ὅταν τὸν καλούμενον πόδα μέλλωσιν ἐρεῖν, « Γαλ., (παρβλ. Κῶλον).

Πόχ', Δ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Πόκα.

;Ποῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ποιῶ.

Ποώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος πόαν (χόρτον), πλήρης χόρτου.

Πρᾶγμα (τὸ). τὸ πραχθὲν ἢ πραττόμενον ἢ γεγονός, ἔργον· δουλειά, ὑπόθεσις· ἀσχολία, ἐπιχείρησις (κυρ. ἐμπορική)· συμβόλαιον, περίστασις· ὄν, ὑφιστάμενον· (κοιν.) πρᾶγμα· (συνηθ.) ἀνάγκη· δυσκολία, (εἰς τὸ πλθ.) σκοτούρια, (Τουρκ.) μπελάδες, (Ἰταλ.) τράβαλλα· (ἐνίοτε) κρισυλογίαι. » Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐςι, δοῦλον γενέσθαι ! « Ἀρςφ. »Πρᾶγμα γινόμενον ἐπὶ τοῖς μεγάλαις συμφοραῖς, « Πλ. » Ὁ θάνατος τυγχάνει ὢν οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν διάλυσις, τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος ἀπ' ἀλλήλων, « Πλάτ. « Μετέωρα πράγματα, « Ἀρςτ., τὰ περὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν ἢ τὰ οὐράνια. » Οὐτωσὶ Λάκριτος μέγα πρᾶγμα, « Δμ., (κοιν.) πολλὴ δουλειά, πολὺ πρᾶγμα, (παρβλ. Χρῆμα). » Οὐδὲν πρᾶγμα, « Πλάτ., δὲν εἶνε (δὲν σημαίνει) τίποτε, εἶνε ἀδιάφορον. » Μηδὲν πρᾶγμα ποιεῖσθε, « Ἡρ., μὴ τὸ κάμετε δουλειάν. (ἢ ὁοτ.) » Ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα, « αὐτ. » Οὐδὲν ἐςὶ τοὔτῳ πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας, « Δμ., δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. (ἢ μὲ ἀπαρ.) »Πρῆγμά οἱ εἶναι ἐλαύνειν, ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδις, « Ἡρ., ἀνάγκη. » Εὔρισκε οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, « αὐτ. » Τὸν ποταμὸν πρῆγμά ἐστι μοῦνον ἐπεῖναι σφέων ἐπὶ τὴν χώρην, « αὐτ. (εἰς τὸ πλθ.) »Πράγματα ἔχω ἢ παρέχω (τινί), « Ἀξ., εὑρίσκομαι εἰς ἢ προξενῶ εἰς ἄλλον περισπασμούς (μπελάδες). » Πολλὰ χρήματα ἔχων, πολλὰ ἔχεις πράγματα, τούτων ἐπιμελούμενος, « Ξεν. « Ἄνευ πραγμάτων, « Ἀξ., χωρὶς σκοτούρια. (ὑβ.) » Πράγματα, « (Α'.) τὰ συμφέροντά (ἢ κατάστασις) τινος. »Ὅς προδιδοῖ πρῆγματα τὰ σά, « Ἡρ. »Ἔρρει τἀμὰ πράγματα, « Ἀξ., ἐχάθηκα, ἀφανίσθηκα. (Β'. ἀπολ.) » Πράγματα, « Ἀξ, ἡ κατάςασις τῶν πραγμάτων. » Τὰ τούτων ὠροδοκήματα τῶν νυνὶ παροντων πραγμάτων γέγονεν αἴτια, « Δμ. (Γ'. κατ' ἐξοχὴν) « Πράγματα, ᾳ τὰ κοινά, τὰ πολιτικά, αἱ ὑποθέσεις (τὰ συμφέροντα) τοῦ Κράτους, (ἐν γέν.) ἡ πολιτεία, ἡ διοίκησις. » Τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, « Δμ. » Τίνας εἶχεν ἀφορμὰς ἡ πόλις, ὅτ' εἰς τὰ πράγματα εἰσῆειν, « αὐτ. » Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, (ἢ) » Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, « Ξεν., Θκ., οἱ ἄρχοντες, οἱ πολιτικοί, οἱ πλουσιώτεροι, οἱ σημαντικώτεροι. »Ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, « Θκ., ἐμβῆκαν εἰς ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν. » Στρατηγὸν εἵλοντο καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπίτρεψαν, « αὐτ.

Πραγματεία (ἡ), τὸ πραγματεύεσθαι (καταγίνεσθαι) περί τι, ἐνασχόλησις, ἐπιχείρησις (κυρ. ἐμπορική), (Γαλλ.) spéculation, (ὑβ. κοιν.) πραγμάτεια· (ἐν γέν.) κόπος, σκοτοῦρα, δυσκολία· (ὑβ. ἐνίοτε) λεπτὴ (δύσκολος) ἐπίνοια, (Γαλλ.) subtilité, finesse (ἴδε Πλάτ. Φαῖδ. §. ξ'.). » Μετὰ πολλῶν ἀναλωμάτων καὶ πραγματείας, « Λκ. » Ἄνευ πολλῆς πραγματείας, « Πλάτ. » Χρηματισμοῦ συναγωγὴν ἔχοντος ἐργώδη καὶ πραγματείαν, « Πλ. »Τὰς μὲν ἐργασίας καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους, « Ἰσκρ. »Ἡ πραγματεία ἅπασα ἢ τὸ κεφάλαιον τῆς ῥητορικῆς, « Πλάτ., τὸ πᾶν, (κοιν.) ὅλη ἡ δουλειά.

2) (μεγν.) πόνημα, σύγγραμμα (κυρ. ἱστορικόν). » Τῆς Τρωϊκῆς πραγματείας, « Ὑπόθ. Δ'. Σοφ., τῆς συλλογῆς τῶν Τρωϊκῶν συμβάντων.

Πραγματεϊώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ωδως. Ὁ ἀπαιτῶν πραγματείαν (δουλειάν, ἀσχολίαν), ἐργώδης.

Πραγμάτευμα (τὸ), = Πραγματεία, πόνημα.

Πραγματεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἔχω πράγματα (δυλειάς, σκοτούρια, ἀσχολίαις), καπιάζω, καταγίνομαι εἴς τι· προσπαθῶ· ἐπιχειρίζομαι· (ἰδιαιτ.) ἀσχολοῦμαι εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις (spéculations), (ὑβ. κοιν.) πραγματεύομαι· (ἐνίοτε) συντάττω (συνθέτω) πόνημά τι, συγγράφω, (Γαλλ.) traiter un sujet. »Πραγματεύομαι ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος, « Ξεν. »Ὅπως γε μὴν ἡδέως καταδάρθοι (ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν), οὐδ' ἂν εἴποι τις, ὅσα πραγματεύονται, « αὐτ. »Οὐδὲν ἄλλο πραγματεύονται, ἢ κτλ., « αὐτ., δὲν κάμνουν (δὲν ζαλίζονται νὰ κάμουν) ἄλλο, παρά. (καὶ πθ.) » Οὐδὲν ἔτι πραγματευθέντες, « Ἡρ., χωρὶς νὰ σκοτίζωνται περισσότερον. » Ἀκούω σε πεπραγματεῦσθαι (τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ᾖνε καὶ « Ἀκούω σοι πεπραγμ.) περὶ τούτων, « Ἰλθ. » Ἀνὴρ τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγματευομένων, « Πλ. « Ἀλεξανδρεῖς οἱ πραγματευόμενοι ἐν Περινθῳ, « Ἐπγρφ. «Δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, « Ξεν.

Πραγματευτέον, θετ. τοῦ Πραγματεύομαι.

Πραγματευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πραγματευόμενος (μετερχόμενος, ἀσχολούμενος εἰς) ἔργον τι, (ἰδιαιτ.) ὁ καταγινόμενος εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις (spéculations). » Τοκισταὶ καὶ πραγματευταὶ, « Πλ. »Τραπεζίτην ἢ πραγματευτὴν, « Ἀριστοφ.

Πραγματευτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πραγματεύεσθαι· ἁρμόδιος ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν εἰς τὰ ἐμπόρια.

†Πραγματίας ου (ὁ), = Πραγματεϊώδης.

Πραγματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐμπειρος εἰς τὰ πράγματα, εἰδήμων τοῦ κόσμου, πρακτικός· ὁρατήριος· (ἐνίοτε) σύμφωνος μὲ ἢ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὰ πράγματα, (Γαλλ.) réel. « Ἀλήθεια πραγματική, « Δίον. Ἁλ. » Ἰσορία—, « Πλθ, Πλ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον (περιζομένη τὰ συμπεράσματά της ἀπὸ) τὰ πράγματα, γραμμένη μὲ κρίσιν ἢ γνῶσιν τῶν πραγμάτων. « Στάσις—, « Νομ., ἡ ἔχουσα τὰς ἀποδείξεις ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. « Τὸ πραγματικόν, « Ἰσκρ., ἡ πρᾶξις, (Γαλλ.) la pratique, (ἀντιθ. τῷ Θεωρητικόν). » Πραγματικοί, « Μικ., οἱ ἔμπειροι τῶν νόμων, οἱ δικηγόροι, (Γαλλ.) les praticiens· (κυρ. δὲ) οἱ νομικοὶ οἱ δίδοντες συμβουλὰς εἰς τοὺς συνηγόρους, (Γαλλ.) avocats consultans, jurisconsultes.

Πραγματικῶς, ἐπίῤ. Ὡς πραγματικὸν, (πρακτικὸς), μὲ πεῖραν τοῦ κόσμου (τῶν πραγμάτων), ἐπιτηδείως, ἢ μὲ ἀποτέλεσμα. » Δι' ἀπορίαν τοῦ πραγματικῶς ἡμῖν ἀντιλέγειν, « Σξτ.

Πραγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρᾶγμα, μικρὴ ὑπόθεσις (δυλειὰ κτλ.).

;Πραγματιστήριον (τὸ), = Χρηματιστήριον.

;Πραγματιωδῶς, ἐπίῤ. = Πραγματειωδῶς.

Πραγματογραφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Γράφω (Χωγραφίζω, Περιγράφω) τὰ πράγματα καθὼς ἔγιναν, διηγοῦμαι λεπτομερῶς τὸ πρᾶγμα.

Πραγματοδίφης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ διφῶν (σκαλίζων, ἀνακατόνων) πράγματα, ζητῶν νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν εἰς κρισυλογίας, (Γαλλ.) chicaneur.

Πραγματοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Πραγματειώδης.

Πραγματοκοπέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἀνακατόνω ἀδιακόπως πράγματα, ῥαδιουργῶ, ἐντριγκάρω.

Πραγματολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Λέγω (διηγοῦμαι) πράγματα, ἐμβάινω εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ πράγματος· (ἐνίοτε) φιλονεικῶ.

Πραγματομαθὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεῖραν (μάθησιν) πραγμάτων, εἰδήμων (ἔμπειρος) τοῦ κόσμου.

Πραγματοποιΐα (ἡ). ἀναδίφησις πραγμάτων, ἀσχολία.

Πραγματορράφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ῥάπτων (συῤῥάπτων) πράγματα, ῥαδιουργός, ἐντριγκάντες.

Πραγματώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης πραγμάτων (κόπων, ἀσχολιῶν), ἐργώδης, παλύπλοκος, (ἐνίοτε) πολυάσχολος(;).

Πρᾶγος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πρᾶγμα.

Πρᾶέα, οὐδ. πλθ. ᾗ

Πρᾶεῖα, θηλ. ἐν ᾗ

Πραΐσι, ὁοτ. πλθ. τοῦ Πρᾶος ἢ Πραῦς.

Πραΐως, ἐπίῤ. = Πρᾴως.

Πραθέειν, Ἰων. Π. ἀντὶ Προθεῖν, ἀόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέρθω.

Πραθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Πιπράσκω.

†Πραιτώριον (τὸ), [Λτ.]. ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ ἢ, τὸ παλάτιον τοῦ διοικητοῦ (τοῦ πραίτορος, τῆς πόλεως, τὸ διοικητήριον.

†Πραιτωρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

†Πρᾶκτος, εος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Πρᾶγος, δίκη, ἢ δικαίωμα πρὸς εἰσπραξιν. » Εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν (βίβλιον) τὸν ὠνὸν πρᾶκτος ἔσεσθαι Κλιαρέτᾳ, « Ἐπγρφ.

Πρακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πράττω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Πράκτης, (ὅθεν

Πρακτήριος (ὁ, ἡ). κατορθωτικός, δραστήριος.

(Πράκτης), ου (ὁ). ὁ πράττων (ἐνεργῶν, κατορθόνων) τι, (ἰδιαιτ.) ἔμπορος («Ναυτάων οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν,« Ὅμ.). (μὲ γεν.) ἐκτελεστὴς (« Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων,« Ἰλ. Ι.)· (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) εἰσπράκτωρ, φορολόγος, (παρβλ.) Πράκτωρ. » Οἱ τοῦ διδράχμου πρακτῆρες, « Κύρ. » Παλαμναῖοι πρακτῆρες ἐξώρων ἐλλειμμάτων,« Θμς.

Πρακτικεύομαι, Μ. εὐσομαι. Πράττω (Φέρομαι) μὲ δραστηριότητα, εἶμαι ἢ φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ-

Πρακτικὸς, ἡ, όν. Ἱκανὸς ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ πράττειν ἢ, Ἔχων πρᾶξιν (ἐμπειρίαν) εἴς τι· κατορθωτικὸς, δραστήριος, ἢ ἔμπειρος, ἐπιτήδειος. «Ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων, « Ξεν. (καὶ γεν.) » Πρακτικὸς τῶν δικαίων,« Ἀρςτ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ συνιστάμενος εἰς τὸ πράττειν, πραγματικὸς, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Θεωρητικός). » Βίος —, « Ἀρςτ. » Πρακτικαὶ τέχναι, « Πλ., αἱ συνιστάμεναι εἰς τὴν πρᾶξιν (καθὼς ἡ μουσικὴ, ἡ χορευτικὴ κτλ. ἀπ' ἐναντ. τῷ Ποιητικαὶ, αἱ παράγουσαί τι τὸ ὁπ. μένει ϗ μετὰ τὴν πρᾶξιν, καθὼς ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ κτλ.). » Πρακτικὰ, « Βυζ., αἱ πράξεις τῶν Συνόδων.

Πρακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρακτικὸν (ἐνεργητικὸν, δραστήριον). » Τολμηρότερον καὶ πρακτικώτερον ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν χρώμενος ταῖς ἐπιβολαῖς,« Πλβ.

†Πρακτίμιος ϗ

†Πράκτιμος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Πράξιμος, ὁ ὑποκείμενος εἰς πρᾶκος (εἴσπραξιν), εἰσπράξιμος (διὰ τῆς βίας, διὰ τοῦ πράκτορος). » Εἰ δὲ μὴ παρέχοι (βέβαιον) τὰν ὠνὰν, πρακτίμιος ἔστω Καλλιγένης Σατύρῳ κατὰ τὸν νόμον,« Ἐπγρφ., (παρβλ. Ἔκτιμος).

Πρακτορεία (ἡ). ἔργον πράκτορος, φροντὶς περὶ κέρδους, (Γαλλ.) spéculation.

†Πρακτόρειον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐδρεύει ὁ πράκτωρ, (ἐχρησίμευεν ἰδίως ὡς) φυλακὴ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου.

†Πρακτορεύω, Μ. εὐσω. Μετέρχομαι τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ πράκτορος. 2) (μσ.) = Πραγματεύομαι. » Οἱ μὲν ἀπρακτοῦσιν, οἱ δὲ πρακτορεύονται, « Θ. Στδ.

†Πρακτορικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πράκτορος. » Διαλογισμὸς —,« Ἐπγρφ.

Πρακτὸς, ἡ, όν. Ὁ πραχθεὶς ἢ δυνάμενος πραχθῆναι, (ὅθ.) » Πρακτὰ,« Ἀρςτ., τὰ ἔργα, αἱ πράξεις. 2) ὑποκείμενος εἰς εἴσπραξιν. » Πρακτὸς ἔστω ὑπὸ..,« Νομ., νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ, (παρβλ. Πράκτιμος).

†Πρακτοψηφιστὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ὁ ψηφίζων (κρίνων) τὰς πράξεις, ἐξεταστὴς τῶν πρακτῶν (τῶν πράξεων).

Πρακτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶξις.

Πράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ πράττων (ἐκτελῶν) τι, αὐτουργὸς, ἐκτελεστὴς, (εἰς τὰς Ἀθ.) εἰσπράκτωρ (κυρ. τῶν προστίμων), (ἐν γεν.) φορολόγος· (ἰδιαιτ.) ὑπηρέτης τοῦ κριτιρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας, (Τουρκ.) μουγζούρης (« Μήποτε..ὁ κριτὴς σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βάλῃ εἰς φυλακὴν, « Γρφ. » Τῶν βαρβάρων οἱ πράκτορες φοβερώτεροι, « Θμς.)· (ὅθ. μτνμ.) ὁ λαμβάνων ἱκανοποίησιν, τιμωρὸς, ἐκδικητὴς. (μὲ γεν.) » Φόνου (» Αἵματος)—,« Σοφ., Αἰσχλ. » Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ,« Σοφ.

Πράμνειος (ὁ), (οἶνος) τραχὺς εἰς τὴν γεῦσιν πλὴν δυνατὸς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μπροῦσκο. » Τῶν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀςεμφέσιν, οὔτε πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ ϗ πέπονι νεκταροσταγεῖ, « Ἀρςφ., [ἴδε Προμένειος, ἢ ἐκ τοῦ

Πράμνη καὶ Πραμνία (ἡ), [πρέμνον]. ἄμπελος παλαιὰ ἢ φυτευμένη εἰς πετρώδη γῆν.

Πράμνιος (ὁ), = Πράμνειος.

Πράμος (ὁ), = Πρόμος, [ἐκ τοῦ

Πρὰν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πρώην, πρίν.

Πρανὴς, έος (ὁ, ἡ), Δ. ϗ Ἀττ. ἀντὶ Πρηνής.

Πρανίζω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Πρηνίζω.

Πρανὸς, ἡ, όν, = Πρηνής.

†Πραξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρᾶξις.

Πραξείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ πράξω.

Πραξικοπέω-ῶ [πρᾶξις, κόπτω], Μ. ήσω. Προσπαθῶ (Ὀργανίζω) νὰ κατορθώσω τι ἢ νὰ ἀπατήσω τινὰ διὰ σκευωρίας, ἐνεργῶ κρυφίως κατά τινος, ῥαδιουργῶ, ἰντριγκάρω. » Πραξικοπήσας κατέσχε τὴν πόλιν,« Πλβ., συνεννοηθεὶς μὲ τοὺς ἐν αὐτῇ προδότας, (καὶ πθ.) »Ἐπραξικοπήθη, « αὐτ., ἔγινε θῦμα τῶν ἐναντίον του ῥαδιουργούντων, ἠπατήθη, κατεςρατηγήθη.

Πράξιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δυνάμενος πραχθῆναι (εἰσπραχθῆναι).

Πρᾶξις, εως (ἡ), τὸ πράττειν, ἢ ἐκτέλεσις ἔργου. » Μετὰ τὴν πρᾶξιν, « Αξ. » Τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις, « Ἀρςτ. 2) τὸ πραχθὲν ἢ πρακτέον, ἔργον, κατόρθωμα, (κοιν.) κάμωμα. » Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων,« Γρφ. 3) δουλειὰ, ὑπόθεσις, ἐπιχείρησις (μάλιστα ἐμπορικὴ), πραγματεία, κερδοσκοπία, (ἐν γέν.) κέρδος, ὄφελος. »Πρῆξις οὔ τις πέλεται γόοιο,« Ἰλ. Ω. »Κατὰ πρᾶξιν, « Ὅμ. » Ἐξ Ἰθάκης εἰλήλουθμεν· πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος,« Ὀδ. Γ. » Εἶναι μὲν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, « Ξεν. » Λυμαίνεσθαί τινι τὴν πρᾶξιν, « Αξ., τοῦ χαλνᾷ τὴν δουλειάν. 4) (ἰδιαιτ.) διεύθυνσις τῶν δημοσίων πραγμάτων, ἀξίωμα. » Τῶν ἐν ἀξιώσει τινὶ ἢ πράξει καθεστώτων, « Ἡρωδ., (παρβλ. Πρᾶγμα). 5) (ἐπὶ κακοῦ) ῥαδιουργία, (Γαλλ.) ἴντριγκα, προδοσία. » Πρᾶξιν κατασκευάζειν,« Πλβ., Ἀρςτ., ὀργανίζειν, (ὅθ. τὸ Πραξικοπεῖν). 6) συμβὰν, περιστατικόν· (ἐν γέν.) τύχη· κατάστασις. » Ἀπέκλαιν τὴν ἐωυτοῦ πρῆξιν, « Ἡρ. 7) εἴσπραξις, φορολογία· (συνκδχ.) ὑποχρέωσις πρὸς εἴσπραξιν. » Τὴν δὲ πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, « Δμ., νὰ τὰ πληρώσουν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ καὶ ὁ καθεὶς διὰ τὸν ἄλλον (καθ' ὑποχρέωσιν ἀλληλέγγυον [solidairement]). 8) (μτγν.) σημείωσις (συγγραφὴ) τῶν πραχθέντων ἢ λεχθέντων ὑπό τινος. » Πράξεις Συνόδου, « Νομοκάν., τὰ (ἄλλ.) Πρακτικὰ αὐτῆς.

Πρᾶον, οὐδ. ἢ ἀρσ. τοῦ Πρᾶος.

Πρᾷον, οὐδ. τοῦ Πρᾴων, συγκρ. τοῦ Πρᾶος ||. (ἐπίρ.) ἀντὶ =

Πραόνως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν πραότητα, πραότερον, ἡμερώτερον, (ἁπλ. ἀντὶ) Πράως. » Μὴ πρὸς ὀργὴν, ἀλλὰ πραόνως ἔλεγχε,« Ἀρςφ.

Πρᾶος, εῖα, ον, (τὸ συγκρ. Πραότερος καὶ Πράων, καὶ τὸ ὑπερθ. Πραότατος), = Πραὺς, ἥμερος, ἀνεκτικὸς, συγκαταβατικὸς κτλ. (μτνμ. ἐπὶ κακοῦ) ὑποφερτὸς, μέτριος· (ἐνίοτε) πραϋντικὸς, μαλακτικὸς.

Πραότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριςικὸν) τοῦ πράου, ἡμερότης χαρακτῆρος, ἱλαρότης, ἐπιείκεια κτλ.

Πραπίδες (αἱ), [πράζω, συγγ. τοῦ Πρέπω]. τὸ διάφραγμα (τὸ μεταξὺ καρδίας καὶ πνεύμονος), αἱ φρένες· (ὅθ. μτφορ.) νοῦς, φρόνησις, ἢ ἐπιθυμία, ἔφεσις. »Ἰδύῃσι πραπίδεσσιν, « Ὅμ., μὲ νοῦν εἰδήμονα, μὲ πολλὴν τέχνην. »Ἀκοιτιν ἀραρυῖαν πραπίδεσσιν, « Ἡσ., τῆς καρδιάς του, Ἰταιρειασμένην, (τὸ ἐν. Πραπίδα ἔχει μόνον ὁ Εὐρ. καὶ ὁ Ἡσύχ.).

Πρασιὰ (ἡ). τὸ τετράγωνον χώρισμα τῶν κήπων ὅπου φυτεύουν λαχανικὰ [κυρ. πράσα] ἢ ἄνθη, (κοιν.) βραγιά, (Τουρκ.) ταχτάς. (κατ' ἔκτ.) κῆπος· (ἐν γέν.) ἀγρὸς καλλιεργημένος.

Πρασίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὡς ἂν πράσον, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ πράσου.

Πράσιμος (ὁ, ἡ), [πιπράσκω, πρᾶσις]. ὅστις εἶνε διὰ πούλημα.

†Πρασινίζω, Μ. ίσω, = Πρασίζω. »Τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φύλλου πρασινίζον,« Σχλ. »Τὴν πρασινίζουσαν ἴασπιν,« Πρφρσ. Διονυσ.

;Πρασινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πρασινώδης, πρασινωπὸς, [εἶδος καὶ

Πράσινος (ὁ, ἡ), ὁ καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ φύλλα πράσου ἢ (συχνότ.) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πράσου. » Τὸ τῶν ἀσώτων βαλάντιον πρασίνῳ δεσμῷ δέδεται,« Ἀποφθ. »Αἶθος πράσινος,« ὁ (ἄλλ.) Πρασίτης.

†Πρασινώδης, εος (ὁ, ἡ). πράσινος τὸ εἶδος, πράσινος, ἀνοικτὸς, πρασινωπὸς. »Εὐρὼς —,« Σχλ. Θκρ.

Πράσιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) marrube. »Καὶ χλοεροῦ πρασίοιο, τὸ δὴ μελιφυλλον ὑδεῦσι,« Νικ. 2) ὁ ὀξειδωμένος χαλκὸς, (κοιν.) ἰάρι, (Γαλλ.) verd-de-gris, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πράσιος (ὁ, ἡ), = Πράσινος.

Πρᾶσις, εως (ἡ), τὸ πιπράσκειν ἢ πιπράσκεσθαι, πούλημα.

Πρασίτης, ου (ὁ) ϗ Πρασῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ πράσον, πρασινω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πδς, πρασινοειδής. «Λίθος —,» Θφρ., εἶδος σμαράγδου, (κοιν.) σμαραγδόῤῥιζα.

Πρασοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ χρῶμα τοῦ πράσου, ὅμοιος μὲ πράσον, πρασινωπός. ||. (οὐσ.) «Πρασοειδές,» Γαλ., τὸ (ἄλλ.) Ἐμπετρον. (φυτόν).

Πρασόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης πράσων (κυρ. θαλασσίων φυκίων).

Πρασοκουρὶς [πράσον, κείρω], ίδος (ἡ). ἡ κάμπια τοῦ πράσου.

†Πρασόκουρον (τὸ), κηπουρικόν τι ἐργαλεῖον (δρεπανάκι, κλαδευτῆρι) μὲ τὸ ὁποῖον κουρεύουν τὰ πράσα.

Πράσον (τὸ), τὸ γνωστὸν κρομμυῶδες φυτόν. 2) εἶδος πρασίνου φύκους (φυτοῦ θαλασσίου).

†Πρασόργη (ἡ), Γλα. [πράσον, ἔργον], = Πρασόκουρον.

‡Πρασοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) πράσα, εἶμαι=

Πρασοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πράσα ἢ τὰ πράσα.

Πρασόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (γρόαν) πράσου, πράσινος (ἀνοικτός).

Πράσσω [περάω], Μ. πράξω (πρκ. Πέπραχα καὶ 6'. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτδτ. ἢ αὐτπθ] Πέπραγα ᾗ πθ. Πέπραγμαι ᾗ.). Κάμνω, φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθόνω, (κοιν.) κάμνω δυλειάν. (κυρ. καὶ κατ' ἐτυμολογ.) περνῶ. «Ὀδὸν ("Αλα) πρήσσοντες,» Ὅμ. (ὔθ. μτνμ.) «Ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει,» Ἰλ. Α. « Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι,» Ἰλ. Δ. « Οὔ τι πρήξεις ἀκαχήμενος,» Ἰλ. Ω. «Οὐδὲν πράξαντες ἀπῆλθον,» Ξεν. «Καὶ λέγει ᾗ πράττει ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων,» Δμ. «Τὰ ζῆκαια (» Τὰ κοινὰ, «Τὰ τῆς πόλεως) πράττειν,» Λξ. «Τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, « Λξ., =Ἰδιοπραγεῖν, (κοιν.) κυτάζει τὴν δουλειάν του. «Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε,» Σοφ. (καὶ μὲ δύω αἰτ.) «Ἀγαθόν τί σε βούλονται πράττειν,» Ξεν. (καὶ κατὰ πθ. τύπον) «Ὅ οὗτοι πεπραγμένοι (ἀντὶ πεπραχότες) εἰσί,» Δμ. (καὶ ἀπολ.) «Ἱκανὸς λέγειν τε καὶ πράττειν, « Ξεν. (καὶ πθ.) «Σαθρόν ἐστι φύσει πᾶν ὅ,τι ἂν μὴ δικαίως ᾗ πεπραγμένον,» Δμ. (ᾗ ἀπολ.) «Τὸ πραχθὲν, «Τὰ πραχθέντα, «Τὰ πεπραγμένα, « Λξ., τὰ ἔργα, αἱ πράξεις, τὰ κατορθώματα. (ᾗ τρτπρσ.) «Πέπρακται,» τετέλεσται! «Ὑπέπρακτ' ἄν,» ἤθελεν εἶνε χαμένα τὰ πάντα, (παρβλ. Διαπράσσω). 2) (ἰδιαιτ.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ἐνεργῶ) ὑπόθεσίν τινα, πραγματεύομαι περὶ αὐτῆς, (καιν.) ὀργανίζω, (Γαλλ.) **traiter, négocier.** (ἐπὶ κακ.) ῥαδιουργῶ, ἐντριγκάρω. « Πράττειν κάθοδον (ὅπλα) τινι,» Πλ., Σαφ. «Πράττειν τι πρός τινα,» Θκ. «Πράττειν περὶ εἰρήνης (περὶ συμμαχίας πρὸς αὐτούς), « Ξεν. « Ἔπραττε περὶ πλοίων, « αὐτ. «Πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου (ἢ Φιλίππῳ),» Δμ., ἐνεργεῖν (πολιτεύεσθαι) ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ. (ᾗ δοτ.) «Προπτόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάζου δὲ Κυζικηνοῖς,» Πλ. (καὶ πθ.) «Εἶτι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε,» Σοφ. (ὔθ. 3) κατορθόνω, ἀποκαμβάνω, (Γαλλ.) **obtenir.** «Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν,» Ἰσκρ. «Ἔλεγον, ὅτι πάντων, ὧν δέοιντο, πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως,» Ξεν. (ᾗ πθ.) « Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο, ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε,» Θκ. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ τοῦ Ἄγω, ἔχω. «Εἰρήνην πράσσειν,» Ξεν. « Ὤμοσεν ἀδόλως τὴν εἰρήνην πράξειν, « αὐτ. Ὅ) (μετὰ ἐπίῤῥ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. «Εὖ (» Καλῶς) πράττειν,« Λξ., εὐτυχεῖν, εὐδοκιμεῖν, (ᾗ τὸ ἐναντ.) «Κακῶς πράττειν,« Λξ., δυστυχεῖν. « Βέλτιον (» Ἄμεινον) πράττει, « Λξ. Ἅπαγε καλλήτερα. «Μεγάλα πράττειν,« Ἀρχτ., ἰσχύειν, ἀκμάζειν. «Ταπεινῶς ἢ («Ταπεινὰ) πράττειν,« Ἰσκρ. «Κρείττον ἐλπίδος πράττουσι,« Λξ , ἐπέτυχαν πλειότερον ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζαν, εὐτύχησαν παρ' ἐλπίδα. (καὶ προθετ.) « Πράττειν κατὰ νοῦν,« Λξ., καθὼς ἐπιθυμεῖ τις. «Πράττων οὐ κατὰ τὴν ἀξίαν,« Δμ., ἀναξιοπαθῶν. «Οὐ πάντες πράττουσιν ὁμοίως, ἀλλ' οἱ μὲν καὶ περισσὰ ἔχουσιν, οἱ δὲ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα,« Ξεν. «Οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἄνευ τοῦ γιγνώσκειν τε ἃ δεῖ ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ταῦτα περαίνηται, οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν,« αὐτ. « Ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι,« Πλάτ. «Ἰλίου πόλιν πρᾶξαι ὡς ἔπραξεν,« Αἰσχλ. « Ὁ ἐπ' Ἀθήνας στόλος οὕτω ἔπρηξε.« Ἡρ. (καὶ μσ.) «Οἱ δὲ Συρακούσιοι οἱ κατὰ τὴν ναυμαχίαν οὕτως ἐπεπράγεσαν,« Θκ. « Ὡς μακαρίως πεπράγατε,« Ἀρχ. (ὔθ. κατὰ μτχ.) « Εὖ πρήσσοντα,« Ἡρ., εὐτυχοῦντα, πλούσιον, εὐκατάστατον (ᾗ ἡ γνωστὴ προσφώνησις εἰς τὰς ἐπιζολάς). «Εὖ πράττειν,« (καιν.) καλῶς τὰ κάμνετε! « Ἀριστοτέλης Ἀλεξάνδρῳ, εὖ πράττειν, « Ἔπις. (καθὼς συνειθίζουν τῶρα μερικοὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν τὸ) Πανευτυχῶς, Πανευδαιμόνως, (παρβλ. Ποιῶ). 6) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πάσχω. « Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιζυνάζετε Αἰσχλ. 7) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) «Ἰσοπράττω (συνάζω ὠφελήματα ἢ διὰ τῆς βίας) χρήματα, φορολογῶ (ἐν γέν.) ἀπαιτῶ' (ὔθ. μτνμ.) ζητῶ ᾗ λαμβάνω (κανοποίησιν, τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι. «Πράσσει με τόκους,« Ὅμ. «Ὅσετο χρήματα πράξων,« Ξεν. «Τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ; Ακ., τί θὰ μου πάρῃς; τί νὰ σὲ πληρώσω; (καὶ μσ.) «Τῆς ὁραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια πράττεσθαι,« Ἡρ. «Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα, « Ξεν. « Τοὺς ἔχοντας αὐτὰ (τὰ ἀγάλματα) πρῆσσεσθαι ἐκέλευον,« Ἡρ. (ᾗ μτνμ.) «Φόνον πατρὸς πράξαντα (τὸν Ὀρέστην),« Αἰσχλ. «Ἐπραξόμην τούτων αὐτὸν δίκας,« Φλῆρ. (ᾗ κατὰ πθ. τύπον) « Πεπραγμένος φόρος,« Θκ., φορολογήσας. (ᾗ ἁπλ. πθτκ.) "Ὃς ἂν.. μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ.. διπλοῦν πρατέσθω,« Πλάτ. 7) (Π. ᾗ απντ.) Ἀντὶ Διαπράττομαι, φονεύω, (Αἰσχλ. Χ 438).

Ἰρασῴδης, ες (ὁ, ἡ), =Πρασοειδής. 2) πλήρης φυκίων (πράσων). «Θάλασσα—,» Μαρκ.

Πρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιπράσκω, ὅτις πρέπει ἢ εἶνε ἕνα πωληθῇ.

Πρατὴρ (ὁ). ὁ πιπράσκων (πωλῶν) τι, πωλητής. (συνιδίχ.) «Πρατὴρ λίθος (εἰς τὰς Ἀθ.),« ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδιαλαλεῖτο ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἡ ἐστέκετο ὁ πωλούμενος σκλάβος, (κατ' ἔκτ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ σκλάβοι.

Πρατήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν πρᾶσιν (πώλησιν). ||. (οὐσ.) Πρατήριον (τὸ), τὸ μέρος τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὰς πωλήσεις, ἡ ἀγορά.

Πράτης, ου (ὁ), ἀδκμ. ἀντὶ Πρατὴρ, (ἴδε χρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

†Πρατίας, ου (ὁ). ὁ ἐνεργῶν τὰς πράσεις (τὰς πωλήσεις), κῆρυξ δημόσιος.

†Πρατιστεύω, Μ. ευσῶ, Δ. ἀντὶ Πρωτιστεύω. πρωτεύω.

†Πράτιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πρώτιστος.

Πρατὸς, ἡ, ὁν. Ὁ πραθεὶς (πωληθεὶς) ἢ πρατέος, πράσιμος.

Πρᾶτος, α, ον. Δ. ἀντὶ Πρῶτος.

Πράτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πράτης, πωλήτρια, (καιν.) πλάτρα.

Πράττω, Μ. πράξω. Ἀντ. ἀντὶ Πράσσω.

†Πράτωρ, ορος (ὁ), =Πρατήρ.

Πραύγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πραὺν γλυκὺν (ἁπαλὸν) γέλωτα. «Ζέφυρος—,» Ἐπιγρ.

Πραΰθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πραύθυμος.

Πραύθυμία (ἡ). πραότης θυμοῦ (ψυχῆς), ἡμερότης χαρακτῆρος, ἀοργησία.

Πραύθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πραὺν θυμὸν (ἀγαθὴν ψυχὴν), καλῆς διαθέσεως (ἡμέρου χαρακτῆρος) ἄνθρωπος.

Πραϋλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πραότητα, ἔχων πρᾶον (γλυκὺν) τρόπον τοῦ λέγειν, (κοιν.) γλυκομίλητος.

Πραύμενής, ους (ὁ, ἡ). Π. [πραὺς, μένος], = Πραύθυμος, εὐμενὴς, (ἴδε Πρεωμενὴς), (ὔθ.

Πραΰμενῶς, ἐπίῤῥ. Π. μὲ πραότητα ψυχῆς, εὐμενῶς.

Πραύμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [πραὺς, μῆτις]. πρᾶος τὸ φρόνημα, καλῆς διαθέσεως.

‡Πραύνομος (ὁ, ἡ), Π. πρᾶος τὸ ἦθος, εὐζωγος, ἥμερος, (εἰς τὴν Ἀνθολογ. ἀσφαλμ. ἀντὶ=

Πραύνους-ους (ὁ, ἡ), =Πραύθυμος, εὐμενὴς, ἤπιος.

Πραΰνσις, εως (ἡ), τὸ πραύνειν ἢ πραύνεσθαι, ἡμέρωσις, καταπραΰνσις.

Πραυντικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πραΰνειν, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ καταπραΰνῃ (τοὺς πόνους, τὸν θυμὸν κτλ.).

Πραΰνω, Μ. υνῶ (πθ. προκ. Πεπραΰσμαι). Κάμνω τινὰ πραὺν (ἥμερον), ἡμερόνω, καταπραΰνω (κυρ. καὶ μτνμ.)· (πθ.) γίνομαι πρᾶος, ἡμερόνω, (καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀνέμου κλπ.) κοπάζω, καταπέρτω. (ἐπὶ πόνου) μαλακόνω, μετριάζω. «Πρᾳυνόμενος τοῦ χειμῶνος,» Ἡρ. «Πόνῳ πραΰνεται πως καὶ ὀγίεια,» Σξτ.

Πραΰπαθέω (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις πραΰπαθὴς, πραότης χαρακτῆρος, μετριοπάθεια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πραϋπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Πραϋπαθὴς [πραΰς, πάθος], ές (ὁ, ἡ). ἡμέρου χαρακτῆρος, ἀνεκτικός, μετριοπαθής.
Πραϋπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ πραϋπάθειαν, μετριοπαθῶς.
Πρᾱΰς [πρᾶν, πρανῆς], ές (εῖα, ὐ), (τὸ παρθ. -ύτερος, -ύτατος). Ἥμερος, εὐάγωγος, ἀνεκτικός, ἐπιεικὴς κτλ., (ἐπὶ πραγμ.) γλυκύς, τερπνός, ἱλαρὸς κτλ., (ἐνίοτε) πραϋντικός. «Πραΰ φάρμακον,» Πίνδ. «Φωνὴ πραεῖα,» Ξεν. «Αὔρα πραεῖα,» Αξ. «Σέλας πραΰ,» Ὁμ. «Πηγαὶ πραεῖαι,» Θμς. «Ἡ γεωργία φιλάνθρωπος καὶ πραεῖα τέχνη.» Ξεν.
‖Πραϋτένων, οντος (ὁ), Π. ὁ ἔχων πραεῖς (εὐκάμπτους) τένοντας, εὐπειθής, εὐάγωγος, ἥμερος. (παρβλ. Εὔλοφος).
Πραΰτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πραέος, πραότης, ἡμερότης κτλ.
Πραΰτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) πραέως καὶ ἀπόνως.
Πραΰ-ροπος (ὁ, ἡ). πραΰς τοὺς τρόπους (τὰ ἤθη), ἡμέρου χαρακτῆρος.
‖Πρᾴων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Πρᾶος, = Πραότερος.
Πρᾴως, ἐπίρ. Μὲ πραότητα, ἡσύχως, ἀταράχως, ἀνεπαισθήτως κτλ. «Πράως λέγει τὸ πάθος,» Ξεν. «Κάθες πράως εἰς τὸν κηρὸν,» Δσκρ. «Πράως ῥέων ποταμός,» Πλδ.
†Πρειγεία, κατὰ διάλεκτ. Κρητ. ἀντὶ Πρεσβεία, ᾱ
†Πρειγευτὰς, ᾶ (ὁ), Κρητ. ἀντὶ Πρεσβευτὴς, ᾱ
†Πρειγῆία (τὰ), Κρητ. ἀντὶ Πρεσβεῖα, ᾱ
†Πρείγιστος, α, ον, Κρητ. ἀντὶ Πρέσβιστος, [ἐκ τοῦ
†Πρεῖγυς, Δ. ἡ Αἰολ. ἀντὶ Πρέσβυς.
†Πρεμνιάζω, Π. άσω ᾱ
Πρεμνίζω, Μ. ίσω. Ἐξάγω τὸ πρέμνον (τὸ κούτσουρον) τοῦ δένδρου μὲ τὴν ῥίζαν του, ξερρίζονω ὅλως διόλου, ξεπατόνω.
Πρέμνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρέμνον.
Πρεμνόθεν ἢ Πρέμνοθεν, ἐπίρ. Π. σύῤῥιζα, ἀπὸ θεμελίου, [ἐκ τοῦ
Πρέμνον (τὸ), [προμός]. τὸ κατώτατον μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου («Ἐκ τῶν πρέμνων οἱ κλάδοι, κἀκ τούτων οἱ ἀκρέμονες,» Γαλ.), (ἐν γέν.) κορμός, ζέλεχος, (κοιν.) κούτσουρον· (μτγν. καὶ μτφρ.) βάσις, θεμέλιον. «Οἰκίας (»Ἀρετῆς)—,» «Ἠσύχ., Κοῦντ. «Ὀφθαλμοῦ —,» Πλδ., ἡ ῥίζα τοῦ ὀμματιοῦ.
‖Πρέμνος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Πρέμνον.
Πρεμνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρέμνον (κούτσουρον).
Πρεπόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πρέποντα (ἁρμόδιον), μὲ ἀξιοπρέπειαν, ἀνηκόντως.
Πρεπτὸς, ἡ, ὸν, Π. σεβαστὸς, ἔντιμος, ἐπίσημος. 2) (Γλσ.) «Πρεπτὰ,» «Ἠσύχ., εἰκόνες, μορφώματα, ὁμοιώματα, [ἐκ τοῦ
Πρέπω [πρὸ], Μ. (σπντ.) πρέψω (ἀόρ. Ἔπρεψα). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Προέχω, ἐξέχω, (ἐπιμ.) φαίνομαι· ὁμοιάζω· (ΘΠ. συνήθ.) ἁρμόζω, ταιριάζω. (σπν. Π. ἐπὶ φων.) ἀκούομαι· (συχν.) φαντάζω, διαπρέπω. «Μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν,» «Ἠπ., Ὁμ. «Ὅμοιος ἀτμὸς, ὥσπερ ἐκ τάφου, πρέπει,» «Αἰσχλ., φαίνεται. «Οἶμαι βοὴν ἐν πόλει πρέπειν,» «αὐτ., ὥστ' νὰ ἀκούεται. «Ὡς ὁ φρυκτὸς πρέπει,» «αὐτ., δείχνει· (καὶ πρὸς ἀπαρ.) «Τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικοῦ πρέπει μαθεῖν,» «αὐτ., ὁμοιάζει. «Πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν,» «Σοφ. «Ἐστάναι πρέπω,» «Καλλ., εἶμαι ἄξιος, μὲ πρέπει. (καὶ πρὸς μτχ.) «Σπλάγχνα πρέπουσ' ἔχοντες,» «αὐτ., φαίνονται κρατοῦντες· (συνήθ. δὲ μὲ δοτ.) «Ἐσθῆτι πρέπω,» «Εὐρ., μὲ ταιριάζει. «Φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπει,» «Αἰσχλ. «Εἶδος πρέπει θυγατέρι Κρόνου,» «Πίνδ., ὡμοίαζε! «Τί χρῆμα κουρᾶ τῇδε πρέπει;» «Εὐρ., τί σημαίνει; ‖ (καὶ συχνοτ. ἀπρ. ἢ κατὰ μτχ.) «Θνητὰ θνητοῖσι πρέπει,» «Πίνδ. «Θεοῖς πρέποντα,» «Πλάτ. «Δ πρέπει ἐλευθέρῳ,» «Αξ. (ᾱ αἰτ. πρόθετ.) «Εἰς ἀμφοτέρους ἔπρεπεν,» «Ἐπγρ. (ᾱ ἀπαρ.) «Τὸν πρέπει τυγχανέμεν μελέων,» «Πίνδ. «Ἀνδρὸς πρέποντος εἶναι Ῥωμαίοις φίλου,» «Πλ (καὶ κατὰ μτχ.) «Τιμὴ πρέπουσα,» «Αξ. (τὸ οὐδ.) «Τὸ πρέπον,» «τὸ πρωσῆκον, τὸ ἀνάλογον, τὸ ἱκανὸν, τὸ συμφέρον, τὸ δίκαιον. «Πρέπον ἂν εἴη,» «Ἰσκρ. «Τὸ πρέπον ἔχω,» «Πλάτ. «Κατὰ τὸ πρέπον ἑκάστῳ,» «αὐτ. «Δένδρων φυτεύσεις πρεπούσας ὕδασιν,» «αὐτ. (καὶ γεν. σπνττ.) «Πρέπον ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε,» «Σοφ. (καὶ ἀπολ.) «Πρέπον οὕτω ποιεῖν,» «Αξ. «Οὐ γὰρ δακρύεσθαι τἀκείνου πρέπον,» «Πλάτ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) = Πρεπόντως.
Πρεπώδης, ες (ὁ, ἡ), = Πρέπων, εὔσχημος, εὔλογος κτλ.
Πρεπωδῶς, ἐπίρ. = Πρεπόντως.
Πρέπων, οντος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ.
Πρέσβα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρέσβυς, σεβασμία (διὰ τὴν ἡλικίαν της), ἀξιοσέβαστος. «Πρέσβα θεά,» «Ὁμ. (καὶ πρὸς γεν. ὡς ὑπερθ.) «Πρέσβα θεάων,» «αὐτ., ἡ σεβασμιωτέρα. «Πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν,» «Ὀδ. Γ., ἡ πρεσβυτάτη.
Πρεσβεία (ἡ). ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πρεσβυτέρου κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ πρεσβεῖον, (Γαλλ.) **droit d'ancienneté ou d'ainesse.** (ἐν γέν.) ἀξία, ὑπόληψις. «Κατὰ πρεσβείαν ἄρχον,» «Ἀρχτ. 2 (συχνότ.) ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πρέσβεως· (συνκδχ.) ὁ πρέσβυς αὐτὸς μὲ τὴν συνοδίαν του. (Γαλλ.) **la légation.** «Οὐδεμίαν πρεσβείαν εἰς προεδρίαν καλέσας,» Αἰσχ., (ὀθ. 3) (μτγν.) δέησις, μεσιτεία. «Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον ἄγοιτο,» Γργ.
Πρεσβεῖα (τὰ), πλθ. τοῦ Πρεσβεῖον.
‖Πρέσβεια (ἡ), θηλ. τοῦ Πρέσβυς.
Πρεσβεῖον (τὸ). σέβας ἢ ὄφρον τιμῆς ἀπονεμόμενον ἢ ὀφειλόμενον εἰς τὸν (κατὰ τὴν ἡλικ.) πρεσβύτερον, τὸ δικαίωμα τοῦ προγενεστέρου. «Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον (καθὼς λέγει ὁ Πλ.), (ἐν γεν.) τιμὴ, πρατίμησις, (παρβλ.) Γέρας. «Ἀχῶν πρεσβῆϊα τέχνης,» «Ἐπγρ. 2) (Γρφ.) ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία. «Ἕως γήρους ᾧ πρεσβείᾳ,» Ψαλτ. 3) (Βυζ.) ὁ μισθὸς τοῦ πρέσβεως, ἢ τὰ ἐφόδιά του. «Πρειγῆία δὲ ὧκα χρείαν ἔχῃ πορτῆῳ παρεχόντων,» Ἐπγρφ.
Πρεσβεύω-ῶ [πρεσβεῖον], Μ. ώσω. Τιμῶ, σέβομαι, (παρβλ.) Γεραίρω.
Πρέσβειρα (ἡ), Π. Πρέσβα.
Πρέσβευμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς πρεσβείας· (ἐν γέν.) ἡ πρεσβεία. 2) Π. ἀντὶ Πρεσβεῖον, τιμὴ, προτίμησις κτλ.
‖Πρεσβεύς, έος (ὁ), σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Πρέσβυς.
†Πρεσβευσαία, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Πρέσβευσις, εως (ἡ), τὸ πρεσβεύειν, ἀποζολὴ ᾖ ἔργον πρέσβεως, πρεσβεία.
Πρεσβεύτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρεσβευτής. «Ὑσμὴ—,» «Ὀππ. (Κυνηγ. Δ, 404), ἡ προηγουμένη τῶν θηρευτικῶν κυνῶν, ὁδηγοῦσα τὴν ὄσφρησιν αὐτῶν πρὸς ἐχνηλάτησιν.
Πρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρεσβεύων, ἀπεσταλμένος πρέσβυς· (ιστορ.) μεσίτης· (ἐνίοτε) μηνυτὴς, ἄγγελος· (εἰς τὴν Ῥωμ. Ἱστορ.) τοποτηρητὴς ἀνθυπάτου ἢ πραίτορος, (Λτ.) **legatus.** «Καίσαρος μέλλοντος ἐξιέναι μετὰ στρατεύματος, ἠξίωσε πρεσβευτὴς αὐτῷ συστατεύειν,» Πλ.
Πρεσβευτικὸς, ἡ, όν, (ᾱ ἐπίῤ) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς πρεσβείαν, πρεσβευτοῦ ἴδιος.
Πρεσβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πρεσβύτης (γέρων) ἢ πρεσβύτερος (γεροντότερος) ἄλλου, ἔχω τὰ πρεσβεῖα (καὶ μτγν. τὰ πρωτεῖα), ὑπερέχω· (συνκδχ.) ἄρχω, κρατῶ· ἐπικρατῶ. «Αἰσχρὸν τὸ, πρεσβεύοντ' ἐμέ,» εὖτυ γελᾶσθαι τοῦ νεωτέρου πάρα,» Σοφ. (ᾱ μέ γεν.) «Δαρείῳ ἔσαν τέσσερες παῖδες, τῶν ἐπρέσβευε Ξέρξης,» «Ἡρ. «Τῶν νομοφυλάκων τοὺς ἀεὶ πρεσβεύοντας δέκα,» Πλάτ. (καὶ μτγν.) «Πρισβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων,» «αὐτ. «Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,» «Σοφ. (καὶ ἀπολ.) «Ὑπὲρ τούτου λόγος πρεσβεύει,» «Ἀῤῥ., ἄξεται ἔκπαλαι, ἐπικρατεῖ. 2) (μτβτ.) δίδω εἴς τινα τὰ πρωτεῖα (τὰ πρεσβεῖα), τιμῶ, προτιμῶ· (ὀθ. φλσφ.) φρονῶ ὡς βέβαιον, δοξάζω. «Ἀρξόμαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν (τέχνην),» «Πλάτ. «Θεὸν ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει,» Συν. «Ὃν ἡ ἁγία πρεσβεύει γραφὴ,» «Γργ. «Τὸ δυσεισέβες δόγμα τοῦ Ἀρείου πρεσβεύοντα,» Βασ. «Μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρισβεύσῃς πλέον,» «Σοφ. (ᾱ πθ.) «Παλλὰς προναία σ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται,» «Αἰσχλ. «Δίδως τε ᾧ εὐκαμία πρεσβεύονται,» «Πλ. 3) (συχνότ.) εἶμαι ἢ στέλλομαι ἢ ἐνεργῶ (διαπραγματεύομαι) τι ὡς πρέσβυς, (μτγν.) στέλλω πρέσβυν πρός τινα. (ὀθ. μτγν.) μεσιτεύω ὑπὲρ τινος. «Καὶ ταῦτα, εὖ εἰπον μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δὲ εὖ· ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ θηβαίους,» «Δμ. (καὶ μὲ αἰτ.) «Πρεσβεύειν τὴν εἰρήνην,» «Ἰσκρ., (Γαλλ.) **traiter, negocier.** (καὶ μτ.) «Ἀπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν ἐπρεσβεύοντο περὶ φιλίας, πρὸς αὐτὸν,» «Ξεν. (ᾱ πθ.) «Τὰ πεπρεσβευμένα,» «Δμ., ὅτε ἔπραξε (διεπραγματεύθη) τις ὡς πρέσβυς. 4)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐνίοτε) εἶμαι πρεσβευτὴς (τοποτηρητὴς, Ἀτν. legatus) πραίτορος ἢ ἀνθυπάτου.
Πρέσβη (ἡ), Ion. ἀντὶ Πρέσβα.
Πρέσβηες ἢ (ῆς) Πρεσβῆες, Ion. ἀντὶ Πρέσβεις, πλθ. τοῦ Πρέσβυς.
Πρεσβήϊον (τὸ), Ion. ἀντὶ Πρεσβεῖον.
Πρεσβήϊς, ίδος (ἡ), Π. πρεσβυτική, γεροντική, ἀρχαία. « Τιμὴ—,» Ὅμ. 2) (ὡς ἐπιθ. γυναικὸς) πρεσβῦτις, γερόντισσα, (ἐπιμ.) σεβασμία (διὰ τὴν ἡλικίαν της).
‡Πρέσβις, εως (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πρέσβυς.
Πρέσβις, ιδος (ἡ). γυνὴ ἀπεγκλαένη ὡς πρέσβυς, μεσίτρια. 2) = Πρεσβῦτις, γερόντισσα· (συνκδχ.) γεραρὰ, σεβασμία. 3) ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Πρεσβεία, τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, droit d'ancienneté. « Κατὰ πρέσβιν ἰζέσθω,» Πλάτ., κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἡλικίας ἢ τῆς ἀρχαιότητός του ἕκαστος· πρῶτα ὁ γεροντότερος ἢ ἀρχαιότερος καὶ ἔπειτα ὁ ἀμέσως μετ' αὐτὸν καὶ καθεξῆς.
Πρεσβίστατος καὶ
Πρέσβιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Πρεσβύτατος, ὑπερθ. τοῦ Πρέσβυς.
Πρέσβος, εος-ους (τὸ), Π. = Πρέσβευμα, ἀντικείμενον τιμῆς (φιλασμοῦ). « Πρέσβος Ἀργείων,» Αἰσχλ., οἱ πρεσβύτεροι (γεραρώτεροι), ἡ γερουσία.
Πρεσβυγένειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρεσβυγενής.
Πρεσβυγίνεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πρεσβυγενοῦς, ἡ κατὰ τὴν ἡλικίαν ὑπεροχὴ, πρωτοτοκία.
Πρεσβυγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), ὁ κατὰ γένος πρεσβύτερος, ἀρχαιότερος τὴν ἡλικίαν, προγενέστερος, (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιός. «Χρόνος—,» Πλ. (εἰς τὴν Σπάρτ.) « Πρεσβυγενέες,» Πλ., ἡ γερουσία, οἱ γεροντότερροι.
‡Πρεσβυρὸς, ὰ, ὸν, = Γεραρὸς, σεβαστὸς, ἔντιμος, [ἐκ τοῦ
Πρέσβυς [πρὸ, πρέπω], εως ☽ υος (ῆια, υ ῳ), (τὸ συγκρ. Πρεσβύτερος ☽ τὸ ὑπερθ. Πρεσβύτατος καὶ Π. Πρέσβιστος), (ἐπιθετ.) Ὁ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, γηραιὸς· (συνκδχ.) γεραρὸς, σεβάσμιος· (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, ἢ ἔντιμος· (εὐχρ. κυρ. μόνον τὸ παρθ.) « Πρεσβύτερος (-ύτατος) γενεῇ,» « Ὅμ. » Ἤρξατο λόγου· ☽ γὰρ ἦν πρεσβύτερος,» Ξεν. « Πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος,» « Ἀρχ. » Τὰ ζῶα, πρεσβύτερα γινόμενα, μελαντέρους ἔχει τοὺς ὀδόντας,» « Ἀριστ. (καὶ μετγν.) «Τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιοῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν,» « Ἡρ., = Περὶ πλείονος ἐποιοῦντο. » Ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι,» Πλάτ. « Εἰ δ' ἔστι τι πρεσβύτερον κακοῦ κακόν,» Σοφ., ἀρχαιότερον, προγενέστερον, μεγαλήτερον. ‖. (οὐσ.) = Πρεσβύτης, γέρων· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ γεροντότεροι (καὶ ἐπιμ. οἱ ἐντιμότεροι) τοῦ λαοῦ, οἱ πρῶτοι, οἱ βουλευταὶ κτλ. (ὅθεν ἐκκλησ.) « Πρεσβύτεροι,» οἱ ἱερεῖς. 2) (συνήθ. καὶ λογογρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) = Πρεσβευτὴς, ἀπεσταλμένος. (Τουρκ.) ἐλτσῆς· (ὅθεν ἐν γέν.) μεσίτης. « Ἴσως γὰρ ἡ κηρύξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι,» Αἰσχλ. 3) (εἰς τὸν Ἀριστ.) τὸ πτηνὸν ὁ Τροχίλος, (Γαλλ.) roitelet.
‡Πρεσβύτειρα, ἴδε Πρεσβεύτειρα.
‡Πρεσβυτερεῖον (τὸ). τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, τὸ καθ' ἡλικίαν πρεσβεῖον.
†Πρεσβυτερεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι πρεσβύτερος.
Πρεσβυτέριον (τὸ). τὸ συνέδριον τῶν πρεσβυτέρων, ἡ γερουσία. 2) (ἐκκλησ.) τὸ σύστημα (τὸ τάγμα) τῶν πρεσβυτέρων, τὸ ἱερατεῖον, ἡ 3) τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου (ὅπου γραπτέον ἴσως Πρεσβυτερεῖον).
Πρεσβύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρέσβυς, γεροντότερος, προγενέστερος, ἀρχαιότερος κτλ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) παλαιότερος. « Τοῦ δὲ κιττοῦ, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα (τὰ φύλλα)· πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, » Θφρ. ‖. (οὐσ. ἐκκλησ.) ἱερεύς. « Ἔνθα ἱερεὺς γενόμενος ἀκουσίως, Πίτρον ἑαυτὸν μετωνόμασεν, οὐκ ἐπίσκοπον μέν τοι, ἀλλ' ὃν περ καλεῖν πρεσβύτερον νενομίκασι, » Ηρκπ.
Πρεσβυτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν προτίμησιν, (ἐν γέν.) πλειότερον. «Πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι, » Πλάτ.
‡Πρεσβυτὴς, ῆτος (ἡ), Ἐπγρφ. ἡλικία πρεσβύτου, γῆρας.
Πρεσβύτης [πρέσβυς], ου (ὁ). γέρων, προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ. « Ὁ Πλάτων τοὺς πρεσβύτας μᾶλλον παρήνει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους, » Πλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Οἱ λέοντες ὅταν γένωνται πρεσβῦται,» Ἀριστ. (καὶ καταχρ.) « Λόγος πρεσβύτης,» Θεοφύλ., παλαιός. 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων πρεσβυωπίαν, βλέπων (διακρίνων) μόνον ἀπὸ μακρὰν.
Πρεσβυτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς πρεσβύτην, πρεσβύτου ἴδιος, γεροντικός.
Πρεσβυτικῶς, ἐπίρ. Ὡς πρεσβύτης, καθὼς ἀνήκει εἰς πρεσβύτην, γεροντικά.
Πρεσβυτὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πρεσβύτης, γερόντισσα.
Πρεσβυτοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (χαιρισμένως ὡς ἄουλον διὰ) τοὺς πρεσβύτας, μέρος ὅπου συνάζονται οἱ γέροντες (οἱ πρεσβύται).
Πρευμένεια (ἡ), Π. ἀντὶ †Πραϋμένεια, εὐμένεια, ἐπιείκεια, [ἐκ τοῦ
Πρευμενὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ †Πραΰμενὴς, εὐμενὴς, εὐάρεστος. « Φιλία (Τύχη)—, « Εὐρ., Αἰσχλ.
Πρευμενῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πραΰμενῶς, εὐμενῶς κτλ.
Πρεὼν, ῶνος (ὁ), Π. = Πρηών.
Πρῆγμα (τὸ), Ion. ἀντὶ Πρᾶγμα.
Πρηγορεὼν, ῶνος (ὁ), κατὰ κρσ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Προηγορεών [πρὸ, ἀγείρω], ἡ ἀγορὰ (ὁ πρῶτος στοιχαγὸς) τῶν ὀρνίθων, (καταχρ. ἐν γέν.) ὁ λάρυγξ, ὁ λαιμός. « Τὸν πρηγορεῶνά σου κτενῶ,» Ἀρχφ.
Πρηδὼν, όνος (ἡ), Π. [πρήθω, πίμπρημι]. φλόγωσις· πρήξιμον. φουσκαλίς. «Θοὼς δ' ἐπὶ γυῖα γέονται πρηδόνες, « Νίκ.
Πρηθῆναι, Ion. ἀντὶ Πραθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πιπράσκω.
Πρήθω [ὄνμ.πρ.], Μ. πρήσω (ἀόρ. Ἔπρησα καὶ σπν. Ἔπρισα), Π. ἀντὶ Πίμπρημι, καίω, κατακαίω. 3) (ἐπὶ ἀνέμου) φυσῶ· ἀναφυσῶ. « Πρήθοντος ἀήτεω, « Ἀπλλν. « Τὸ δ' (αἷμα) ἀνὰ στόμα πρῆσε γανώων, « Ἰλ. Π. 3) (συνκδχ.) φουσκόνω, (κοιν.) πρήσκω. «Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσε μέσον ἱστίον, « Ἰλ. Δ. (☽ πθ.) «Πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, « Γρφ.
Πρήϊον, Ion. ἀντὶ Πρᾶον, συγκρ. οὐδ. τοῦ Πρᾶος. 2) Π. ἀντὶ Πρότερον.
Πρηκτὴρ (ὁ), Π. Ion. ἀντὶ Πρακτήρ.
Πρηκτὸς, ἡ, όν, Ion. ἀντὶ Πρακτός.
Πρημαδιὴ (ἡ), [πρημάς], εἴδ. ἁλκὶς ἢ θύννου.
Πρημαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Πρήθω, φυσῶ μὲ ὁρμὴν· (μτθε.) φησκόνω, πρήσκω.
Πρημὰς (μνὰς), άδος (ἡ), εἴδ. θύννου, (Ἀρχ. Ζ. Ἰχ. Π', ιῆ).
Πρῆν, ῆνος (ὁ), Π. = Πρηών.
Πρηνηδὸν, ἐπίρ. Προῤῥύμνα, πίσταμα, [ἐκ τοῦ
Πρηνὴς [πρὰν], ἐος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γέρνων) ἐμπρὸς, πίπτων ἢ πεσμένος μὲ τὸ κεφάλι (προῤῥύμνα, πίστομα)· (ἐπὶ τόπ.) κατηφορικὸς, (ὅθεν τὸ Ἀτν.) pronus. « Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι γαμαὶ πέσεν, « Ἡσ. « Παλλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων, « Ἰλ. Λ. « Πρηνὴς γενόμενος, « Γρφ., πεσὼν προῤῥύμνα. « Τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, « Ἀρχ., τὰ ὀπίσθ.ν, ἡ ῥάχη. « Δεξιὸν, τὸ πρανὲς, « αὐτ. » (Τὰ φύλλα) τὰς ἴνας καὶ τὰς φλέβας ἐν τοῖς πρανέσιν ἔχουσι, « Θφρ. « Πρανὲς ὄστρακον, « Ἀρχ. « Βόλος πρανὴς, « Πλθ. « Οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς, « Πλ. «Εἰς τὸ πρανὲς, » Κατὰ πρανοῦς, « Ξεν., εἰς μέρος κατηφορικὸν, τὸν κατήφορον.
Πρηνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ πρηνῆ (Προῤῥύμνα, Πίστομα), κρημνίζω (☽ πθ. κρημνίζομαι, πίπτω) μὲ τὸ κεφάλι, προμυτίζω· (μτφορ.) καταστρέφω. « Καὶ νύ κεν Ἄργος ἔπερσε καὶ ἐπρήνιξε Μυκήνας, « Εὐρυσθ.
Πρηνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., ῥίψιμον ἢ πίσιμον προῤῥύμνα (μὲ τὸ κεφάλι), κρήμνισμα, προμυτισμὸς (μτφορ.) καταστροφή.
Πρηνιχθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. Ion. ἀντὶ Πρηνισθεὶς, πθ. ἀόρ. τῆς μεχ. τοῦ Πρηνίζω.
Πρῆξαι, Ion. ἀντὶ Πρᾶξαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πράσσω.
Πρῆξις, ιος (ἡ), Ion. ἀντὶ Πρᾶξις.
†Πρηοσία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Προηοσία.
Πρῆσε, Π. ἀντὶ Ἔπρησε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι.
Πρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι, καύσιμον, πυρπόλησις· (κατρ.) φλόγωσις, πρῆξιμον.
Πρῆσις, ιος (ἡ), Ion. ἀντὶ Πρᾶσις.
Πρῆσμα (τὸ). μέρος φλογισμένον (πρησμένον, καιεφορμισμένον), πρῆξιμον. «Ὑπὸ ὄρμου σφοδροῦ μάλιστα γίνεται πρήσματα,» Ἱππιατρ.
Πρησμονὴ (ἡ) καὶ
‡Πρησμὸς (ὁ), = Πρῆσις καὶ Πρῆσμα.
Πρήσσω, Μ. πρήξω, Ion. ἀντὶ Πράσσω.
Πρηστὴρ (ὁ), [πρήθω, πίμπρημι]. (ἐν γέν.) ὁ καιων (κατακαίων)· (ἰδιατ.) ἀνεμοστρόβιλος πυρώδης (συνωδευμένος μὲ ἀστραπὰς)· (συνήθ.) πρασινὸς, ἀστροπε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέκι. » Ὁ νεὼς ἐνεπρήσθη, πρηστῆρος ἐμπεσόντος, « Ξεν. » Πρηστὴρ χθόνιος, « Ἀρστ., ἀναφύσημα πυρῶδες τὸ ὀπ. σχηματίζεται εἰς ἀνεμοστρόβιλον. 2) εἶδος ὄφεως τοῦ ὀπ. τὸ δάγκαμα καίει καὶ πρήσκει, (Αἰλ.). 3) (πλθ.) αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ αἱ ὀπ. πρήσκονται ἀπὸ τὸν θυμὸν, (παρβλ.) Καρωτίδες. 4) Π. τὰ φυσερὰ τοῦ χαλκέως, (Ἀπλλν. Δ'. 777). 5) (ἐνίοτε) ῥύαξ, χείμαῤῥος ὁρμητικός. » Ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται, « Εὐρ.

†Πρηστηριάζω, Μ. άσω. Πρηστῆρι κατακαίω.

Πρηστήριος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρηστῆρα (κεραυνὸν), φλογώδης, καυστικός.

Πρηστηρίως, ἐπίῤ. Πρηστῆρος (Κεραυνοῦ) δίκην, διαπύρως.

Πρηστηροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). πρηστῆρι ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Πρηστηροκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του (διευθύνων) τὸν κεραυνόν.

Πρηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καίειν (φλογίζειν καὶ πρήσκειν), καυστικός, φλογιστικός.

;Πρῆστις, ιδος (ἡ), = Πρίστις.

†Πρητὴν [πρᾶτος], ῆνος (ὁ). ἀρνὶ χρονιάρικον, ζυγοῦρι· κριάρι τὸ ὀπ. ἄρχισεν ἤδη νὰ ἐπιθυμῇ συνουσίαν, (ὅθεν κοιν. πρητσίλα, ἡ βαρειὰ μυρωδιὰ τοῦ κρέατος τῶν τοιούτων).

Πρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πρατήριον.

Πρήττω, Ἰων. ἀντὶ Πράττω = Πράσσω.

Πρηΰγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πραΰγελως.

Πρηΰνομος, Πρηΰνοος, Ἰων. ἀντὶ Πραΰνομος, -νοος.

Πρηΰνω, Μ. υνέω, Ἰων. ἀντὶ Πραΰνω.

Πρηΰς, εῖα, ὑ, Ἰων. ἀντὶ Πραΰς.

Πρηϋτένων, οντος (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πραϋτένων.

Πρηὼν [πρᾶν, πρηνὴς], ῶνος ἢ όνος (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Πρηόσι), Π. λόφος ἀπόκρημνος, κορυφὴ (ἡ βράχος ἐξέχων εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὸ πλάγιον) βουνοῦ. (Πρίαμαι), ἄχρ. θεματ. (ὅθεν εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπριάμην, πρς. Πρίω, εὐκτ. Πριαίμην, ὑποτ. Πρίωμαι, ἀπαρ. Πρίασθαι, καὶ ἡ μτχ. Πριάμενος), Ἀττ. ἀντὶ Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω. » Πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; « Ἀρστ. » Ὁ μὲν πριάμενος οὑτοσὶ, ὁ δὲ πωλήσας ἐκεινοσὶ, « Μάξ. Πλαν. » Πριαίμην ἂν πρὸ πάντων χρημάτων, « Ξεν. » Πριάμενος ὠνὴν ἐκ τοῦ δημοσίου, « Ἀνδκδ. (ὁ Ἀρστφ. [Ἀχαρν. 36] παίζει χαριέντως μὲ τὴν λέξιν) » Τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, Ἀνθρακας πρίω, οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδην Πρίω· ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ πρίων ἀπῆν. «

Πριάμην, Π. ἀντὶ Ἐπριάμην, ἀόρ. τοῦ †Πρίαμαι.

Πριαμικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Πριάμου (βασιλέως τῆς Τρωάδος). » Πριαμικαὶ τύχαι, « Παροιμ., τραγικὰ (φρικτὰ) δυστυχήματα ὁποῖα τὰ τοῦ Πριάμου.

†Πριαμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω ξυρισμένην τὴν κεφαλὴν (καθὼς παριστάνετο συνήθως εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Πρίαμος).

Πριάπειος, α, ον, καὶ Ἰων.

Πριαπήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ Πριάπου. ||. (οὐσ.) Πριαπήϊον, εἶδος ἴου.

Πριαπίζω, Π. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμοιάζω) τὸν Πρίαπον, εἶμαι λάγνος (ἀσελγής).

Πριαπίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πρίαπος, ἀγαλμάτιον Πριαπῶδες.

Πριαπισκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Κατασκευάζω) τι εἰς σχῆμα πριαπίσκου, (ὅθ.

Πριαπισκωτὸς, ἡ, όν. Κατασκευασμένος εἰς σχῆμα πριαπίσκου (μικροῦ φαλλοῦ).

Πριαπισμὸς (ὁ). τὸ πριαπίζειν, (ἰατρ.) ἡ διαρκὴς ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, εἶδος σπασμοῦ.

Πρίαπος (ὁ). ὁ θεὸς τῶν κήπων (παριστανόμενος μὲ ἐντεταμένον αἰδοῖον καὶ λατρευόμενος κυρ. εἰς τὴν Λάμψακον)· (συνκδχ.) ὁ φαλλὸς (τὸ σύμβολον τῆς γονιμότητος). » Ὁ Πρίαπος εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ γόνιμον, « Ἀῤῥ.

Πριαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Πρίαπον (κατὰ τὴν ἔντασιν τοῦ αἰδοίου ἢ τὴν ἀσέλγειαν).

Πρίασθαι, ἀπαρ. τοῦ †Πρίαμαι.

Πρίζω, Μ. πρίσω, σπν. ἀντὶ Πρίω.

Πρίηπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος, (παρομοίως καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

†Πριμαδίη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρημαδία.

†Πριμηκήριος (ὁ), [Ἀτ.] ὁ πρῶτος μιᾶς ὁμάδος (κοινότητος, ἀδελφότητος).

Πρὶν [πρὸ], ἐπίῤ. Χρον. πρότερον, προτήτερα, προτοῦ, (χυδ.) πριχοῦ. » Πρὶν μέν τοι ὑπέσχετο· νῦν δὲ κτλ., « Ἰλ. Β. 1. » Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἵκηται· πρὶν δέ κεν οὔτι δεχοίμην, « Ὀδ. Ξ. » Πολὺ πρὶν, « Ὅμ. » Πρὶν ὅτε, « αὐτ., ἕως ὅτου. (καὶ πρὸς ὀρς.) » Οὔ κεν ἡμέας ἄλλο διέκρινε φιλέοντε, πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτου νέφος ἀμφεκάλυψεν, « Ὀδ. Δ. » Πρὶν ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα, « Αἰσχλ. » Οὐ πρότερον ἐδύναντο θεάσασθαι αὐτὸν, πρὶν ἡ Πάνθεια ἀπῆλθε, « Ξεν. » Μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε, « Δμ. (ᾖ μετὰ τοῦ Ἢ) » Ἔστησαν δ' οὐ προσθεν πρὶν ἢ ἐπὶ τῷ ὄρει ἐγένοντο, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) » Οὐ μὰ Δί', πρίν γε καὶ ἔθυσα, « αὐτ. (ᾖ ἐπαλλ.) » Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἐλλ.) » Πρὶν ὥρη (ἐνν. γένηται), « Ὀδ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ ἡ Ἂν πρὸς ὑποτ.) » Πρὶν ἢ τὸν νηὸν τῆς Ἀθηναίης ἀνορθώσωσι, « Ἡρ. » Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν (ἂν) ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, « Ἡσ. » Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ, « Πλάτ. » Ἐμφῦσα οὐκ ἀνίει, πρὶν ἂν διαφάγῃ, « Ἡρ. » Μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω, « Ἀρστφ. (ᾖ χωρὶς τοῦ Ἂν) » Οὔ πω καταδυσομεθ' εἰς Ἀΐδαο, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, « Ὀδ. Κ. (ἢ εὐκτ.) » Οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς, πρὶν ἂν κόρην σὴν... Ἀρτέμις λάβοι σφαγεῖσαν, « Εὐρ. (ᾖ χωρὶς τοῦ Ἂν) » Μὴ πρότερον τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη, « Πλάτ. » Ταῦτα ἠφάνιστο, ἄλλα δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι πρὶν ἡ τῶν μετάλλων ἀφίκοιτο τέχνη, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. συχντ.) » Πρὶν πατρῷα γαῖαν ἱκέσθαι, « Ὀδ. Ο. » Πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι, « Θκ. » Πρὶν ἓξ μῆνας γεγονέναι, « Πλάτ. » Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἐλεῖν τὴν ἅλμην κυκᾷς, « Παροιμ. (ᾖ πρὸς γεν. σπντ. παρὰ τοῖς ἀρχ.) » Πρὶν ὥρας, « Πίνδ. (καὶ παραλλ.) » Πρὶν ἢ (γράφ. καὶ » Πρινὴ) πρὸ μυρίων ἐτῶν, « Ακ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ (» Ἢ, » Τὸ) πρὶν, « ὁ πρότερος, περασμένος, προγενέστερος, ἀρχαιότερος. » Ἐντεῦθεν κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει, « Γργ. » Ὁ πρὶν χρόνος, « Αξ., ὁ παρελθών. » Τό τ' ἔπειτα ᾖ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν, « Σοφ. » Τὸ πρὶν καὶ (ὑφ' ἕν) » Τοπρὶν, = Πρὶν, προτοῦ. » Δούλους ἐόντας τοπρὶν, νῦν γεγονέναι δεσπότας, « Ἡρ. » Κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρὶν, « Εὐρ.

Πρινὴ, ἀντὶ Πρὶν ἡ, (ἴδε Πρίν).

Πρινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρῖνος, πριναράκι.

Πρίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ πρῖνον (ξύλον πρίνου), πριναρήσιος· (συνκδχ.) = Πρινώδης, σκληρός. » Ἀχαρνικοὶ στιπτοὶ γέροντες πρίνινοι, « Ἀρστφ.

Πρίνος (ἡ, καὶ ὁ). [πρίω (διὰ τὰ πριονωτά του φύλλα); ἡ ὀνμτπ. (ἀπὸ τοῦ κρότου τῶν φύλλων καὶ ξύλων του εἰς τὸ πῦρ;)], εἶδος δένδρου (δρυὸς) μὲ μικρὰ ἀγκαθωτὰ φύλλα, (κοιν.) πρινάρι ᾖ πουρνάρι. » Πρίνου ἄνθος, « Πλ., τὸ πρινοκόκκι.

Πρινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρῖνον, σκληρὸς σὰν τὸ ξύλον τοῦ πρίνου. 2) γεμάτος πρῖνα (πρινάρια).

Πρινὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πρίνους, δάσος πρίνων (πριναριῶν).

†Πριονίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Πρίζω.

Πριόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρίων, πριονάκι.

Πριονῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (μὲ ὀδοντωτὰ, πριονωτὰ φύλλα), (ἄλλ.) Κέστρον.

Πριονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πρίονος, πριονωτός.

Πριονοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει πρίονος.

;Πριονόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος πρίονος, τοῦ κάμνω ὀδόντια ἐξέχοντα ἐναλλὰξ ἑκατέρωθεν.

Πριονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πριονοειδὴς καὶ

Πριονωτὸς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα πρίονος, ὀδοντωτὸς (καθὼς π. χ. τοῦ πριναριοῦ τὰ φύλλα) (» Τοῦ δὲ κρανίου) τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφὶς, « Ἀρστ. » Ὑπ' ὀρθῇ καὶ πριονωτῇ τῇ λοφιᾷ, « Φλςρ. » Τειχοποιία πριονωτὴ, » Φιλ. Μθμτκ. » Πριονωτὴ, « Μαθμτκ. Παλ., εἶδος πολεμ. μηχανῆς.

Πρίου, πθ. πρς. τοῦ Πρίω.

†Πριόω-ῶ, Μ. ώσω (εὑρίσκεται μόνον ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Πεπριωμένος), = Πρίω. » Αἱ δέ τις... τῶν δενδρέων τι κόπτῃ ἢ θραύῃ ἢ πριωι ἢ ἄλλο τι σίνηται, « Ἐπγρφ.

Πρίσις καὶ ;Πρῆσις, εως (ἡ); τὸ πρίειν, πριόνισμα. » Κυμίνου —, « Εὐς. » Ὀδόντων —, « Πλ., Ἱππκρ., τρίξιμον.

Πρίσμα (τὸ), [πρίω]. τὸ λεπτὸν τμῆμα τὸ ὁποῖον πίπτει ἀπὸ τὸ πριονιζόμενον ξύλον, πριονίδι. 2) (μθμτκ.) γεωμετρικόν τι σχῆμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρίσμα.
Πρισμὸς (ὁ), =Πρῖσις, πριόνισμα.
Πριστέον, θετ. τοῦ Πρίω.
Πριστὴρ (ὁ). ὁ πρίων (πριονίζων) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Πριστῆρες δαιτὸς ὀδόντες,« Ἐπγρ., οἱ ἐμπροσθινοὶ (οἱ πρίζοντες), (ἄλλ.) Κτένες. ||. (οὐσ.) τὸ πριόνι.
Πριστηροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πριστῆρος, πριονοειδής. »Τροχοὺς ἁμάξης ἁλοῶντας πριςηροειδεῖς,« Γρφ. (Ἡσ. Μά, 15).
Πρίστης, ου (ὁ), =Πριστὴρ, πριονιστής. 2) =Πρίστις, εἶδος ἰχθύος (ῥίνης;) ἢ κήτους.
Πρίστις [πρίω], εως (ἡ), εἶδος κήτους, (κατά τινας διάφορον τοῦ Πρίστης). 2) (ἴσως διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος πολεμικοῦ πλοίου.
Πριστὸς, ἡ, όν. Πριονισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ πριονισθῇ, ἐπιδεκτικὸς πριονίσματος. » Ἐλέφας—, « Ὅμ. »Πριστοῦ κτενὸς ἐντομάς,« Ἐπγρ. »Πριςὸν,« Ἰώσ. εἶδος λίθου τὸ ὁποῖον κόπτεται μὲ τὸ πριόνι (ὡσὰν ταῖς πλάκαις τῆς Μάλτας). [ἐκ τοῦ
Πρίω [ὀνμπ.], Μ. πρίσω (πθ. πρκ. Πέπρισμαι ἢ αόρ. Ἐπρίσθην). Κόπτω μὲ τὸ πριόνι, πριονίζω· (μτνμ.) σφίγγω δυνατὰ καὶ τριζω (κυρ. ἀπὸ θυμόν) τοὺς ὀδόντας (»Καὶ ἔπριον ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν,« Γρφ.), (ὅθ. ἐν γέν.) σφίγγω δυνατὰ, δένω, συσφίγγω. » Ζωςῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων,« Σοφ. 2) (συνκδχ.) θυμόνω μέσα μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ ξεθυμάνω, σκάνω ἀπὸ τὸν θυμόν (ἀπὸ τὸ κακόν) μου. »Θυμὸν ὀδὰξ πρίειν,« Σοφ. » Λευγαλέον δὲ ἐπὶ οἱ πρῖε χόλον,« Ἀπλλν. (καὶ πθ.) » Πριομένη κάλλει Γανυμήδεος Ἥρη,« Ἐπγρ. »Παῦε, μὴ πρίου,« Μύθ.
Πρίω, κατὰ κρσ. Ἀττ. ἀντὶ Πρίασο, πρς. ἡ 2) Π. Ἐπρίω, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ †Πρίαμαι.
†Πρίωμα (τὸ), Γλσ. [πριόω] ἀντὶ Πρίσμα.
Πρίων, ονος (ὁ). τὸ πριόνι· τὸ πριονωτὸν τρυπάνι τῶν χειρούργων. » Πρίων μαχαιρωτὸς,« Γαλ., ὁ χωρὶς ὀδόντων (μὲ τὸν ὁπ. πριονίζουν ταῖς πέτραις), καὶ » Πρίων ὀδοντωτὸς ἢ χαρακτὸς, « αὐτ. ὁ συνειθισμένος. » Πρίων ὀδόντων, « Ἐπγρ., σειρὰ ὀδόντων πριονοειδῶς ἀραδιασμένων. 2) (μτνμ.) εἶδος κήτους, (ἄλλ.) Πρίστις [ἐκ τοῦ
Πρίων, οντος (ουσα, ον), μτχ. τοῦ Πρίω.
†Πριωτὸς, ἡ, όν, σπν. ἀντὶ Πριστὸς, Πριονισμένος.
Πρὸ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. ἢ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) τὸ Ἔμπροσθεν, (ἢ Τοπ.) ἐμπρὸς, παρεμπρὸς, ἐμπροσθὰ, (ἢ συνκδχ.) ἔξω. » Πρὸ τῶν θυρῶν, « Αξ. » Τὸ δὲ Ἡραῖον πρὸ τῆς πόλιός ἐστι τῆς Πλαταιέων, « Ἡρ. » Φυλακὰς καθιστάναι πρὸ τοῦ στρατοπέδου, « Ξεν. » Πρὸ ὀφθαλμῶν, » Πρὸ ποδῶν, » Τὸ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα πᾶν, « Πινδ., τὸ παρόν. » Πρὸ δόμων, « ἀντὶ ἔξω τοῦ οἴκου. » Ἄγεται πρὸ δόμων,« Εὐρ. »Ὤχοντο, ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, « Ἰλ. Δ., ἐπροχώρησαν εἰς τὸν (ἐπῆραν ἀρκετὸν) δρόμον ὥστε δὲν ἐφαίνοντο πλέον, (ἴδε Φροῦδος)· (ἢ Χρον.) προτήτερα, προτοῦ. » Πρὸ τῶν Περσικῶν τὰ Τρωϊκὰ, « Αξ. » Πρὸ Πολλοῦ, » Πρὸ ὀλίγου, »Πρὸ τούτου (καὶ Προτοῦ), » Ὁ προτοῦ χρόνος,« Θκ. » Πρὸ μιᾶς Καλανδῶν (νώνων), « Πλ. » Πρὸ ἔργου,« ἴδε Προὔργου. » Οἱ πρὸ ἡμῶν, « Αξ., οἱ προγενέστεροί μας. » Τὰ πρὸ Εὐκλείδου, « Αἰσχλ. » Πρὸ μοίρας τελευτῆσαι, « Ἰσκρ., πρόωρα.
2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὑπεροχὴν, προτίμησιν, τὸ μᾶλλον. » Οὐ δίκαιον ἄλλον τινὰ ἔχειν τὸ γέρας πρὸ ἑωυτοῦ,« Ἡρ. » Οἷσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον, « Ἡρ. » Πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν κρέσσον ὁτιῶν ἄλλο παθέειν, « αὐτ. » Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, « Πίνδ. » Πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην,« Ἰσκρ., (ὅθ. 3) τὸ Εἰς τόπον ἄλλου, Ἀνταλλαγὴν ἐκ παραθέσεως, (ἀντὶ τῆς) Ἀντί. » Ὁπόσους ἂν ἀξιοῖς σοι πείθεσθαι, ἢ ἐκεῖνοι ἀξιώσουσί σε πρὸ ἑαυτῶν βουλεύεσθαι,« Ξεν. » Οὐκ ἀρκῶ ὑμῖν ἐγὼ πράττων πρὸ ὑμῶν ὅ,τι ἂν δέῃ, « αὐτ. » Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου, « Μέν., (κοιν.) δοῦλος διὰ δοῦλος, (δηλ.) ἀδιάφορον, φθάνει νὰ ᾖνε δοῦλος. »Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι, « Αἰσχλ. = Τόπον ἐκ τόπου. 4) Αἰτίαν (ἢ Ποιητ.) » Περὶ γὰρ δὶς, μή μιν πρὸ φόβοιο λίποιεν, « Ἰλ. Γ. (ἢ Τελ.) τὸ Οὗ ἕνεκα, (κυρ.) πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, (ἀντὶ τῆς) Ὑπέρ. » Πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Μάχεσθαι πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν,« Ἰλ. Θ. » Ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος, « Ἰλ. Χ. » Πρὸ τῆς Ἑλλάδος (» Πρὸ τῆς Σπάρτης) ἀποθνήσκειν, « Ἡρ. » Εἴ τις διακινδυνεύσειε πρὸ βασιλέως, « Ξεν. » Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν, « Σοφ. ||. (ἐν δὲ συνθ.) 1) τὸ ἔμπροσθεν (ἢ Τοπ. ἢ Χρον.). » Προάγω, Προβάλλω, Προέρχομαι, Προπάτωρ, Προαίσθησις, Προάστειον. 2) Προτίμησιν ἢ τὸ Μᾶλλον. »Προτιμῶ, Προκρίνω, Προαιροῦμαι. 3) Ὑπεράσπισιν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. » Προκινδυνεύω, Πρόμαχος. 4) Π. Ἐπίτασιν. » Προβαθὺς, Πρόπας. ||. (παρὰ Ποιητ. Α'. τίθεται, χωρὶς πτ. ἀντὶ ἐπιρ. Τοπ.) » Κύματα πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, « Ἰλ. Ν. » Τὰ ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,« Ἡσ. » Ἰλιόθι (» Οὐρανόθι, »Ἠῶθι) πρὸ, « Ὅμ. (Β'. χωρίζεται, τοῦ συνθ. ῥήμ., παρεντιθεμένων ἄλλ. λέξ.). » Ἐπεὶ πρὸ οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, « Ὀδ. Α. (Γ'. συνάπτεται μὲ διαφόρους ἄλλ. προθ.) » Ἀπὸ (» Διὰ, » Ἐπὶ, » Περὶ) πρὸ, (καὶ μὲ ἑαυτὴν) Προπρὸ, « Ἀπλλν.
Προ-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ἀπὸ προτοῦ, ἀγαπῶ πρῶτος.
Προαγγελία (ἡ), = Προάγγελσις ἢ Προάγγελμα.
Προ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (Φανερόνω τι) προτήτερα, προειδοποιῶ· προλέγω· προμηνύω.
Προάγγελμα (τὸ). τὸ προαγγελθὲν, εἴδησις δοθεῖσα προτοῦ· πρόῤῥησις.
Προάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ προαγγέλλων (προαναγγέλλων) τι, δίδων προτοῦ εἴδησιν, προλέγων, προμηνύων. ||. (οὐσ.) »Προάγγελον (τὸ), = Προάγγελμα.
Προάγγελσις, εως (ἡ). τὸ προαγγέλλειν, προειδοποίησις· προμήνυμα.
Προαγγελτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα (τὸ προτέρημα, ἢ τὴν συνήθειαν) τοῦ προαγγέλλειν, προμηνυτικός.
Προ-αγιάζω, Μ. άσω. Ἁγιάζω (Καθαγιάζω) προτοῦ.
Προ-αγκτηριάζω, Μ. άσω. (χειρουργ.) Δένω προτοῦ (τὴν πληγὴν) διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.
Προάγνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Προ-αγνεύω, Μ. εύσω καὶ
Προ-αγνίζω, Μ. ίσω. Ἁγνίζω (Καθαρίζω θρησκευτικῶς) προτοῦ ἐμαυτὸν ἢ (;) ἄλλον, προετοιμάζομαι δι' ἐγκρατείας κτλ.
Προαγνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προ-αγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ ἀπὸ προτήτερα.
Προαγόντως, ἐπίῤ. (μτχ.). Προηγουμένως.
Προ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω προτήτερα.
Προ-αγορανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀγορανόμος προτήτερα. »Ὁ προηγορανομηκώς, « Δ. Κάσσ., ὁ χρηματίσας προτοῦ (ὁ πρῴην) ἀγορανόμος.
;Προαγορασία (ἡ). τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις προτήτερα, ψούνισμα προτοῦ.
Προαγοραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων ἢ ἀγοράσας προτήτερα, ὁ πρῶτος ἀγοραστής.
Προαγόρευμα (τὸ), τὸ προαγορευθὲν, χρησμὸς, προφητεία.
Προαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ προαγορεύειν, πρόῤῥησις· προειδοποίησις κτλ. » Εἴργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως· καὶ τοῦτο προαγόρευσις ἐκαλεῖτο, « Πλδ.
Προαγορευτέον, θετ. τοῦ Προαγορεύω.
†Προαγορευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προαγορεύων.
Προαγορευτικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ προαγορεύειν. » Προαγορευτικὴ, « Πλδ., ἡ τέχνη τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἡ μαντική.
Προ-αγορεύω, Μ. αγορεύσω καὶ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προεῖπον, πρκ. Προηγόρευκα καὶ [ἀνμλ.] Προείρηκα κτλ.). Προλέγω· προειδοποιῶ· προκηρύττω, προαναγγέλλω· (ἀπλ.) παραγγέλλω· (ἐνίοτε χωρὶς πτ.) ὁμιλῶ (δημηγορῶ) πρῶτος. » Θεμιστοκλέης ἐκ πάντων προηγόρευε, « Ἡρ. (ἴδε καὶ Προηγορεύω) » Ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε τοῖσι Ἴωσι, « αὐτ. »Τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν ἐκέλευσεν, ὅτι προαγορεύουσιν οἱ ἄρχοντες, ὅτι κτλ., « Ξεν. » Οἱ μάντεις προαγορεύουσι τὸ μέλλον, « αὐτ. » Προαγορεύειν πόλεμον,« Αξ., κηρύττειν. » Προαγορεύειν κρίσιν τινὶ, « Αξ., κινεῖν κατ' αὐτοῦ· (ἰδιαιτ.) προειδοποιεῖν τὸν φονέα νὰ ἀπέχῃ τῶν ἱερῶν ἕως οὗ ἀποφασισθῇ ἡ δίκη του. » Εὐμολπίδαι . . τοῖς ἄλλοις βαρβάροις εἴργεσθαι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ τοῖς ἀνδροφόνοις, προαγορεύουσιν, « Ἰσκρ.
Προ-αγορέω, Δ. (ἐν γέν.) ἀντὶ Προηγορέω. (ἰδιαιτ. παρὰ Σικελ.) εἶμαι-
Προάγορος (ὁ), [πρὸ, ἄγω]. ἀρχηγός, πρῶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τος. » Προαγορεύοντος Διοκλέους, γραμματεύοντος Ἀδρανίωνος, « Ἐπγρφ.

†Προ-αγρέω, Αἰολ. ἀντὶ Προαιρέω. »Τῷ δάμω.. ναῦον ἐν τῷ γυμνασίῳ κατειρῶν προαγρημένω, « Ἐπγρφ.

Προ-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀγρυπνῶ ὑπέρ (Ἐπαγρυπνῶ πρὸς φύλαξίν) τινος.

Προ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προήγαγον κτλ.). Φέρω τι ἐμπρὸς (πορεύομπρὸς) ἢ ἔξω (εἰς τὸ φανερόν), ἐβγάζω εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζω· ὁδηγῶ· (τρπ.) παρακινῶ, διεγείρω· ἀναγκάζω· κάμνω νὰ αὐξήσῃ ἢ νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ καταντήσῃ εἰς, προβιβάζω· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) προχωρῶ, προοδεύω· ὑπερέχω. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω προτήτερα· (καὶ προθετ.) καταντῶ. (ἀπολ.) ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. » Τὴν οἰμασιὰν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι, « Δμ. » Ὑποπτεύσαι, μὴ δόλῳ αὐτοὺς προάγοιεν, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Ἀνὴρ δεινὸς προάγειν τοὺς ξυνόντας εἰς πράγματα, « Ξεν. » Αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται ἄνθρωπον πονηρὸν, « Πλ. » Εἰς ὄσην αἴσχύνην καὶ ἀδοξίαν προῆγε τὴν πόλιν, « Δμ. (ξ μσ.) » Εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τινὰ, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Προῆγεν πρὸς ἄστυ, « Λκ. »Προῆγεν αὐτοὺς εἰς τὸ πέραν, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Τῆς ἡμέρας ἤδη προαγούσης ἐπὶ πολύ, « Πλβ. (καὶ τρπ.) »Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ τῇ ὠμότητι, « Δμ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς ἡ χρεία προάγει, « Θκ., καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις (μας). » Προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθήνη, « Δακρ. » Προάγει ἰὸν ἵνα μία πόλις ἀπόληται, καὶ μὴ ὅλον τὸ βασίλειον, « Συναξαρ., προτιμότερόν ἐστι, συμφέρει μᾶλλον. (ξ πβ.) » Εἰς τοῦτο προήχθητε εὐηθείας ᾗ ῥαθυμίας, « Δμ. » Προῆχθην τοῦτο λέγειν, « Λκ. (καὶ ἀπολ.) » Οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν, οὐδὲ προαχθήσομαι, « Δμ., δὲν θὰ μὲ 'πάρῃ ὁ θυμὸς, δὲν θὰ παρεκτραπῶ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Προηγμένος, « προπαιδαγωγηθείς, ἢ προβιβασθείς, προτιμηθείς, (ὕθεν) » Προηγμένα, « (κατὰ τοὺς Στωϊκ.), τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου, π. χ., ὑγεία, πλοῦτος, ζωὴ, εὐφυΐα κλπ. (ἀντιθ. τῷ Ἀποπροηγμένα).

Προαγωγεῖα (ἡ), τὸ προαγωγεύειν, μαστρωπεία. 2) (απν.) ἀντὶ Προαγωγή.

Προαγωγεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου διαμένουν συνήθως οἱ προαγωγοὶ, τὸ πορνοβοσκεῖον.

Προαγωγεύς, έως (ὁ), (μὲ γεν.) ὁ προάγων (παράγων) τι. » Ὡς προαγωγεὺς εἰς τὸ ὂν τῶν μὴ ὄντων (ὁ θεὸς), « Οἰκουμέν. 2) (χωρὶς πτωτ.) = Προαγωγός, (Δ. Κάσσ. ΜΣΤ', 6).

Προ-αγωγεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι προαγωγὸς τινος, ξεπλανῶ γυναῖκα (τὴν προξενῶ εἰς τινα) πρὸς ἀκολασίαν, (ἐν γέν.) ξελαγιάζω.

Προαγωγὴ (ἡ), τὸ προάγειν, προβιβασμὸς, προχώρησις, προτίμησις, κτλ. » Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο, « Ἰώσ., τοὺς προῆγεν, ἐπάσχιζε νὰ προβιβασθοῦν (νὰ προχωρήσουν). » Ἐκ προαγωγῆς (ὅπου συνήθ. ἀναγινώσκεται ἐκ προσαγωγῆς) φίλος, « Δμ., ὁ κατὰ τὰς περιστάσεις (ὅπως τὸν ὑπαγορεύσῃ τὸ συμφέρον τε).

Προαγωγία (ἡ), = Προαγωγεῖα ἢ (ξ) Προαγωγή.

Προαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν (προβιβάζειν) ἢ προαγωγεύειν (ξεπλανᾶν, ξελογιάζειν).

Προαγωγὸς (ὁ, ἡ). Ὁ προάγων (προβιβάζων κτλ.). » Προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον, « Σχλ. Σοφ. 2) (ἰδιαιτ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ ξεπλανῶν (παρακινῶν) πρὸς ἀκολασίαν, μεσίτης πορνείας, μαζροπός.

Προαγὼν καὶ (ὀρθότ.) Προάγων, ῶνος (ὁ). Ὁ πρὸ τοῦ καθαυτὸ ἀγῶνος γινόμενος ἀγὼν, προοίμιον (προγύμνασμα, προετοιμασία) τοῦ ἀγῶνος· πρόλογος (θράματος)· (Νμ.) = Προδικασία.

Προ-αγωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ἀγωνίζομαι πρῶτος ἢ προτήτερα· (μὲ γεν.) ἀγωνίζομαι ἔμπροσθεν ἢ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, προπολεμῶ, προκινδυνεύω.

Προαγώνισμα (τὸ), = Προαγών.

Προαγωνιστέον, θετ. τοῦ Προαγωνίζομαι.

Προαγωνιστὴς, οῦ (ὁ). Ὁ προαγωνιζόμενος (πολεμῶν πρὸ ἢ ὑπὲρ τινος), προασπιστὴς, πρόμαχος.

Προ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἀδικῶ πρῶτος ἐγὼ τινα.

Προ-άδω, Μ. άσομαι. Ἄδω (Τραγῳδῶ ἢ Ψάλλω) πρῶτος· ἀρχίζω τὴν ᾠδήν· προοιμιάζω, (Γαλλ.) **preluder**· (μτνμ.) προλέγω, προφητεύω.

Προ-αείδω, Μ. αείσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Προάδω.

†Προ-αθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθετῶ (Παραβαίνω. Ἀποδοκιμάζω) τι προτήτερα.

Προ-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθλῶ προτοῦ (πρὸ ἄλλου). » Εἰς τὴν τῶν προηθληκότων μνήμην, « Εὐσ., τῶν προγενεστέρων Μαρτύρων.

Προ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτήτερα, προβλέπω.

Προ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συνάζω (Συναθροίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προαιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι ᾗ αἰδεσθήσομαι. Ἐντρέπομαι ἔμπροσθεν τινος (ἀπό τινα)· μὲ ἔχει προϋπαχρεωμένον· (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Τίς ἐστι εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδοῦμαι; « Ἡρ. (ξ πβ.) » Αἴτινες αφι προηδέατό κού τι, « αὐτ.

Προ-αικίζω καὶ (μσ.-ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. Βασανίζω προηγουμένως τινὰ, ῥαβδίζω πρῶτον (πρὶν τῆς κεφαλικῆς ποινῆς) τὸν κακοῦργον.

Προ-αινίσσομαι (νίττομαι), Μ. ίξομαι. Προλέγω αἰνιγματωδῶς, προαημαίνομαι δι' αἰνιγμάτων.

†Προ-αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προθεραπεύω δι' αἰονήσεων (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Προαίρεσις, εως (ἡ), τὸ προαιρεῖσθαι, ἡ κατ' ἐκλογὴν θέλησις (ἀπόφασις)· σκοπὸς, πρόθεσις· εἶδος βίου ἢ πολιτεύματος (σύστημα πολιτικὸν ἢ φιλοσοφικὸν) τὸ ὁπ. ἀκολουθεῖ τις, φρόνημα· διάθεσις· κλίσις πρός τι, εὔνοια, προτίμησις. »Ἐκ προαιρέσεως (ἡ) » Κατὰ προαίρεσιν, « Αξ., κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ ἀπόφασιν, αὐτοπροαιρέτως· ἐκ προμελέτης. « Τῶν μὲν γὰρ ἑκουσίων καὶ παῖδες καὶ τὰ ἄλλα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ.. ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ, . ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, « Ἀρστ., ἴδε καὶ Προαιρέομαι.

Προαιρετέον, θετ. τοῦ Προαιρέομαι.

Προαιρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ προαιρεῖσθαι (ἐκλέγειν, προτιμᾶν κτλ.)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος κατὰ προαίρεσιν· (μὲ γεν.) ὁ προαιρούμενός (ἐκλέγων κατὰ προτίμησίν) τι. » Ἔσονται προαιρετικοὶ τοῦ πλεονεκτεῖν, « Ἀρστ. » Προαιρετικαὶ ἐνέργειαι, « Φίλ., αἱ κατ' ἐλευθέραν θέλησιν τοῦ πράττοντος. » Ῥήματα προαιρετικὰ, « Γρφ., τὰ σημαίνοντα προαίρεσιν (θέλησιν). » Τὸ προαιρετικὸν, « ἡ Προαίρεσις, τὸ αὐτεξούσιον. » Τὸ προαιρετικὸν ἀκώλυτον, « Ἐπίκτ.

Προαιρετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ προαίρεσιν, ἐκ προαιρέσεως, αὐτεθελήτως.

Προαιρετὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ετῶς. Τὸν ὁπ. προείλετό (ἐπροτίμησέ, ἀπεφάσισε κατὰ προαίρεσίν) τις, ἢ· ὁ ἐξαρτώμενος ἀπὸ τὴν προαίρεσίν τινος, θελητικός. » Τὸ προαιρετὸν, « Ἀρστ., τὸ κατὰ προαίρεσιν ἀποφασισθὲν ἢ ἀποφαστέον, τὸ ὁπ. δύναται νὰ πράξῃ ἢ νὰ μὴ πράξῃ τις. « Βουλητὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτὸ· πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστιν... ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ τοὔνομα, ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετὸν, « αὐτ., ἓξ τοῦ

Προ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προεῖλον καὶ μσ. Προειλόμην κτλ.). Ἐβγάζω καὶ Παίρνω τι, ἐβγάλλω ἀπὸ τὸ ταμεῖον (ἀπὸ τὴν ἀποθήκην) ὅ,τι μὲ χρησιμεύει ἢ μὲ ἀρέσῃ. « Καθάπερ ἐκ ταμείου προαιρῶν, « Λκ. (καὶ μσ.) » Ἐκ φορμίσκων τινῶν (ἀστραγάλους) προαιρούμενοι, « Πλάτ., (ὕθεν 2) (συνήθ. μσ.) 'παίρνω (καὶ τρπ. ἀποφασίζω) τι κατ' ἐκλογὴν (κατὰ προτίμησιν), θέλω μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. « Διὸ καὶ σεμάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων προειλόμην κατὰ κλέος, « Λκ. »Τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα προτρηγμένης, « Δμ. » (Ἡ βούλησις ἕτερον τῆς προαιρέσεως·) ὑγιαίνειν γὰρ βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιαναῦμεν, « Ἀρστ. » Τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι· προελόμενοι μέν, ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα, « αὐτ.

Προ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Προῆρα κτλ.). Σηκόνομαι καὶ ἀναχωρῶ προτήτερα.

Προ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Προησθόμην κτλ.). Αἰσθάνομαι (Μανθάνω, Καταλαμβάνω, Πληροφοροῦμαι) τι προτήτερα· προβλέπω, προμαντεύω (μὲ αἰτ.) » Καὶ ἅμα ὄρθρῳ ἐπιπίπτει αὐτοῖς ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προησθημένοις τὰ γεγενημένα, « Θκ. « Προαισθομένοις ἐπιόντας τοὺς Λακεδ.. « Δμ. (ἢ γεν.) « Προαισθόμενοι τῆς ἐνέδρας, « Πολύαιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προαίσθησις, εως (ἡ). τὸ προαισθάνεσθαι, (Γαλλ.) pressentiment.
Προ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προτοῦ (πρὶν γένῃ τι).
Προ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ἢ Ἐγκαλῶ τινα ὡς αἴτιον προτήτερα.
Προαίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρῶτος (πρότερος) αἴτιος. || (οὐσ.) Προαιτία (ἡ) καὶ Προαίτιον (τὸ), ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία.
Προ-αιχμαλωτίζω, Μ. ίσω. Αἰχμαλωτίζω προτοῦ.
Προαιώνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-νίως. Ὁ πρὸ αἰώνων (πρὸ τῶν αἰώνων) ὑπάρχων.
Προακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω πρὶν (πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἀκμῆς)· εἶμαι εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀκμῆς (τὴν τῶν ἐφήβων) ἡλικίαν. » Κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ προακμάζουσιν, « Ἱππκρ. » Σῦκα προακμάζοντα, « Ἡσύχ., τὰ (ἄλλ.) Πρόδρομα.
Προ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω προτήτερα.
Προ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (καὶ πθ. Ῥίπτομαι ὡς ἂν ἀκόντιον, Τινάζομαι) προτήτερα.
Προ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι πρῶτος ἢ προτήτερα. » Προακηκοεν, ὅτι, « Ἡρ., εἶχεν ἀκούσῃ (μάθῃ) προτήτερα. » Γενήσεσθε εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπά, ταῦτα προακούσαντες, « Δμ.
†Προ-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξακριβάνω προτοῦ.
Προ-ακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω προτοῦ (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μάχη) ἀκροβολισμούς.
Προακτέον, θετ. τοῦ Προάγω.
Προακτικός, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν (ἄλλον ἢ ἑαυτόν), προβιβαστικός, προοδευτικός· (ἐνίοτε) προπορευόμενος, προηγούμενος.
Προ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ (Πάσχω) ἀπὸ προτήτερα. » Ὅσαι τὴν ὀσφὺν προαλγοῦσι, « Ἅρστ.
Προ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω προτήτερα.
Προαλής [πρό, ἅλλομαι], έος (ὁ, ἡ). Ὁ πηδῶν ἢ γέρνων ἔμπρος· (ἐπὶ τόπ.) κρημνώδης, κατηφορικός· (μτφορ.) παρὰ τὸ δέον τολμηρός, προπετής, ἰταμός, ὁρμητικός. » Τίὸς ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλής; « Γρφ. » Ὕδωρ προαλὲς, « Ἀπλλν., Στρ., τὸ ῥέον εἰς κατηφορικὸν μέρος, (κοιν.) τρεχάμενον.
Προ-αλίζω, Μ. ίσω, = Προαθροίζω.
Προ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι (ἀόρ. Προάλων κτλ.). Πιάνομαι (Συλλαμβάνομαι, Αἰχμαλωτίζομαι [καὶ μτχ.] Χάνω τὴν κρίσιν μου, Καταδικάζομαι) προτήτερα.
‡Προ-αλλάσσομαι (τομαι), Μ. αλλάξομαι, = Προαμείβομαι.
Προ-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι προτοῦ (προτήτερα).
Προ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἔμπρὸς ἢ προτήτερα.
Πρόαλμα (τὸ). [προάλλομαι]. μέρος προαλὲς (προεξέχον), ἄκρα πολὺ προέχουσα. » Πεδίλων προάλματα, « Δ. Κεμν.
†Προαλῶς (εὔχρ. κυρ. τὸ παρθ. Προαλέστερον, -έστατα), ἐπίρ. Μὲ τρόπον προαλῆ (ὁρμητικόν), προπετῶς, ἅπροσγάστως. » Πλησιάζειν τῇ γῇ προαλέστερον, « Στρβ.
Προ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προήμαρτον κτλ.). Σφάλλω (Ἁμαρτάνω, Ἀποτυγχάνω) πρῶτος ἢ προτήτερα. » Τὰ προημαρτημένα, « Ἡρωδ., τὰ προλαβόντα ἁμαρτήματα.
Προ-αμείβω ᾰ (μσ.)-αμείβομαι, Μ. αμείψω,-ομαι. Ἀλλάζω (Κάμνω ἀλλαξιὰν ἢ Ἀποκρίνομαι) πρῶτος ἢ προτήτερα. » Ὃς ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ, « Πλάτ., συμφωνήσας (παραγγείλας) νὰ τοῦ κάμουν τι δὲν πληρόνῃ. » Γῆν προαμείβομαι, « Λξ., διαβαίνω πρῶτος ἢ προτοῦ, (παρβλ. Διαμείβω).
Προ-αμέλγω, Μ. έλξω. Ἁρμέγω προτοῦ.
†Προαμευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προηγούμενος (προπορευόμενος), [ἐκ τοῦ
†Προ-αμεύω, Μ. εύσω, Δ. ἡ Αἰολ. Π. προηγοῦμαι, προπορεύομαι· ὑπάγω προτήτερα, προλαμβάνω.
Προ-αμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ γεν.) Ὑπερμαχῶ, προασπίζω. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) τιμωρῶ (ἐκδικοῦμαι) προτήτερα, προλαμβάνω νὰ κακοποιήσω τὸν ἐχθρόν μου. » Τὸν ἐχθρὸν οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή, « Θκ.
Προ-αναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω πρῶτος ἢ προτήτερα.
Προ-αναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Προετοιμάζομαι νὰ ψάλλω ἢ τραγωδήσω, δοκιμάζω τὴν φωνήν μου, προοιμιάζω, (Γαλλ.) préluder. » Ἃ μὲν οὖν ἐβουλήθην, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, ταῦτά ἐστιν, « Ἰσκρ., (παρβλ. Προανακρούομαι).
Προ-αναβλέπω, Μ. βλέψομαι. Ἀναίγω ἢ Σηκόνω πρῶτος ἢ προτήτερα τὰ ἐμμάτια μου νὰ ἰδῶ.
Προ-αναβοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Φωνάζω (Ξιφωνίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ, προλέγω μεγαλοφώνως.
†Προαναβολὴ (ἡ). τὸ προαναβάλλεσθαι, ἡ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ᾠδῆς προετοιμασία, προοιμίασμα, (Γαλλ.) prélude, (παρβλ. Προανάκρουσις).
Προ-αναβράσσω(ττω), Μ. βράσω. Ἀναβράζω προτοῦ.
Προ-αναγγέλλω, Μ. ελῶ. Ἀναγγέλλω ἀπὸ προτήτερα, προϊδεάζω, προμηνύω.
Προ-ανα-γιγνώσκω, Μ. αναγνώσομαι (ἀόρ. Προανέγνων κτλ.). Ἀναγιγνώσκω προτοῦ.
Προ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω ἀπὸ προτήτερα.
Προ-αν-άγομαι, Μ. αναχθήσομαι. Σηκόνομαι (Ἀναχωρῶ) προτοῦ ἀπὸ τὸν λιμένα, (Θκ. Η', 11).
Προαναγόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. ταῦ-
Προ-αν-αγορεύω, Μ. αγορεύσω καὶ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προανηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προανεῖπον κτλ.). Ἀναγορεύω (Ἀνακηρύττω) προτοῦ.
Προ-αναγράφω, Μ. γράψω. Ἀναγράφω (Περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, Καταγράφω κτλ.) προτήτερα.
Προ-αναγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἢ Ξαναγυμνάζω προτοῦ, Προγυμνάζω.
Προ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προανήγαγον κτλ.). Ἀνάγω (Ἀναβάζω) ἀπὸ προτήτερα. 2) (μσ.) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα καὶ ἀναχωρῶ (ἀποπλέω) πρῶτον ἢ προτήτερα, Προεκπλέω.
Προ-αναδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀναδεικνύω ἀπὸ προτήτερα.
Προ-αναζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς ἐπὶ στήλης ἢ τοίχου ἀπὸ προτήτερα.
Προ-αναθεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω προτοῦ.
Προ-αναθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναθεωρῶ προτοῦ.
Προ-αν-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαθρέω.
Προ-αναθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προανέθορον κτλ.). Πηδῶ (Τινάζομαι) ἀπάνω πρῶτος ἢ προτήτερα.
Προ-αναιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προανεῖλον κτλ.). Φονεύω (Ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην) προτήτερα, ἀναιρῶ προλαμβάνων. » Ἑαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνέρος, « Πλ. » Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, « Ακ.
Προ-αν-αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προαναλίσκω, προεξοδεύω. » Ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ, « Ἡρ., τῷ παριελθόντι πρίν.
Προ-ανά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀφιερωμένος (Κεῖμαι πού ὡς ἀφιέρωμα) ἀπὸ προτήτερα.
‡Προανακεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακεφαλαιόνω προτοῦ (ἐν προοιμίῳ).
Προανακεφαλαίωσις, εως (ἡ), ἡ ἐκ προοιμίων ἀνακεφαλαίωσις, (παρβλ.) Προαναφώνησις.
Προανακήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Προ-ανακηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω προτοῦ εἰς ὅλους, προλέγω μεγαλοφώνως.
Προ-ανακινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακινῶ (Ἀνακατόνω) ἀπὸ προτήτερα. » Προανακινεῖσθαι τοῖς Νομαδικοῖς τοὺς πρὸς Ῥωμαίους ἀγῶνας, « Πλ.
Προανακινητέον, θετ. τοῦ προηγ.
Προ-αν-αλαίομαι, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Μυρολογῶ, Περαπονοῦμαι) προτοῦ.
Προ-αναλοιδομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀνακοινοῦμαι τι πρῶτος πρὸς ἄλλον. » Κατέβησαν (οἱ ποταμοὶ εἰς τὸν Ἀλφειὸν) προαναλοιωσάμενοι τὸ ῥεῦμα, « Παυσ., πρενωθέντες.
Προ-ανα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (Ἀποκρούω, Ἐμποδίζω) πρῶτον.
Προ-αν-αράζω Μ. κεκράξομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. Προανακέκραγα κτλ.). Φωνάζω δυνατὰ ἀπὸ προτήτερα, προλέγω μεγαλοφώνως.
Προ-ανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Προεξετάζω λεπτομερῶς καὶ ἐπανειλημμένως, ἐρευνῶ (ἀνακρίνω) πρῶτον ἢ προτήτερα. » Τὰς δ' ἀρχὰς περὶ μηδενὸς κρίνειν, ἀλλὰ μόνον προανακρίνειν, « Λοιδ.
Προανάκρουσις, εως (ἡ). τὸ προανακρούεσθαι (μυστ.) = Προαναβολὴ, (Γαλλ.) prélude. (μτφ. ἐν γεν.) Προοιμιασμα.
†Προανακρουσμα (τὸ). προοιμιον, κυρ. μυστ κ.λ. [ἐκ τοῦ
Προ-ανα-κρούω, Μ. κρούσω. Ἀποκρούω ἢ Ἐμποδίζω τινὰ (ᾰ μτ. ἢ πθ. Ἀποκρούομαι, Ὑποθοδρομῶ) πρῶτος. 2) (μ.-μαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μουσικ.) δοκιμάζω πρῶτον τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ. πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, παίζω πρῶτον ὀλίγον διὰ δοκιμήν, (Γαλλ.) préluder, (μτνμ. ἐν γέν.) ἀρχινῶ, προοιμιάζω. » Μέλος .. λιγυρὸν, ἅτε κιθαρῳδικοῦ νόμου, τοῦ λόγου προανεκρούσατο, « Εὐσ (καὶ πθ.) » Τί δή μοι ταῦτα προανακέκρουσαι; « Φλςρτ.

Προ·ανα·κύπτω, Μ. κύψω. Ἀνακύπτω προτοῦ ἢ ἐκτός.

Προ·ανα·λαμβάνω, Μ λήψομαι. Ἀναλαμβάνω (Ἀναδέχομαι) προτοῦ· προλαμβάνω (προκαταλαμβάνω) τινά· προδιαθέτω τὸν ἀκροατήν.

Προ·ανα·λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω (Ἀναλάμπω) προτοῦ.

†Προ·ανα·λέγω, Μ. λέξω. Προεκθέτω διὰ λόγου. 2) (μσ.) συλλέγω κατ' ἐκλογὴν προτοῦ. » Προαναλεξάμενος πᾶν λιθῶδες ἐκ τῶν βόθρων, « Γεωπον.

Προ·αν·αλίσκω, Μ. αλῶσω (ἀόρ. Προανήλωσα ἢ Προανάλωσα κτλ.). Ἐξοδεύω πρῶτος ἢ προτήτερα· προκαταβάλλω εἰς λογαριασμόν τινος τὰ ἔξοδα ἵνα τὰ ἰκάρω ὕστερα· ἀφανίζω (καταναλίσκω) ἀπὸ προτήτερα, Προαποκτείνω. » Εἰς στάσεις ἐμφυλίους προαναλίσκουσι τὴν ἰσχὺν, « Ἰωσ. » Οἱ τὰ τῶν μειζόνων κακὰ ζητοῦντες προαναλίσκουσι τῆς γνώσεως ἑαυτοὺς, « Πλ. » Τῷ λιμῷ προαναλωθέντες, « Ἰώσ.

Προαναλωμα (τὸ), τὸ προαναλωθὲν (προεξοδευθὲν), ἔξοδον γινόμενον προτήτερα· προκαταβολὴ ἐξόδων.

Προ·ανα·μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλάσσω (Μαλακόνω) πρῶτον διὰ χειραψίας. » Δεῖ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ἄρθρα, ὁκόταν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προαναμαλάξαι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προσαναμαλάξαι), « Ἱππκρ.

Προ·ανα·μέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω προτοῦ, προλέγω ψάλλων.

Προ·ανα·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ἐντελῶς ἀπὸ προτήτερα.

Προ·ανα·παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω (καὶ πθ. Ἀναπαύομαι) προτοῦ, (μτφορ.) προαποθνήσκω.

Προ·ανα·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω πρῶτον.

Προ·ανα·πέμπω, Μ. πέμψω. Προλαμβάνων ἀναπέμπω.

Προ·ανα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναθρώσκω.

Προ·ανα·πίμπλημι, Μ. ανα·πλήσω. Ἐκπληρῶ προηγουμένως.

Προ·ανα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. προανέπεσον κτλ.). Ἀναπίπτω (Χάνω τὴν προθυμίαν μου) προτοῦ ἀκόμη.

Προ·ανα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω, Σχηματίζω) προτοῦ· προσάπτω (προσκολλῶ) τι πρῶτον εἰς. » Ὃν αὐτῷ προανεπλάσατο ἐξουσίαν, « Φώτ.

Προ·ανα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω προτοῦ, ἐκπληρῶ προηγουμένως.

Προ·ανα·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἀναπνέω πρῶτον. » Οἱ μεγάλα φωνεῖν θελοντες, προαναπνέουσιν ἐπιπολῦ, « Σχλ. Πινδ.

Προαναπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προανίπταμαι.

Προ·ανα·πτύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω προτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ·αν·άπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω ἀπὸ προτήτερα.

Προ·αν·αρπάζω, Μ. άσω. Ἀναρπάζω τι πρῶτος ἢ προτοῦ. » Προανήρπαστο Γανυμήδης Πέλοπος, « Σχλ. Πινδ.

Προ·αναρ·ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σχίζω μὲ ὁρμὴν (Σπάνω) τι προηγουμένως.

Προανάρρησις, εως (ἡ), = Προαναγόρευσις.

Προαναρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προανάρχου θεοῦ ἴδιος.

Προάναρχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άρχως. Ὁ ᾐ τῶν ἀνάρχων αὐτῶν πρότερος, (θλγ.).

Προ·ανα·σείω, Μ. σείσω. Σείω τι προηγουμένως σηκόνοντάς το ὑψηλὰ (ἵνα φοβερίσω). » Τὰ ὅπλα —, « Διόδ. 2) προαναταράττω. » Τὸν δῆμον —, « Πλ.

Προ·ανα·σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Σηκόνω καὶ κουβαλῶ τὰ σκεύη μου ἀπὸ προτήτερα. » Τὰ λαμπρότατα τῶν κειμηλίων προανεσκεύαστο, « Ἰωσ.

Προ·ανα·σκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παρατηρῶ (Συλλογίζομαι) πρῶτον ἢ πρῶτος.

Προανάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προανίστημι.

Προ·ανα·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἐμποδίζω (Ἀναχαιτίζω) πρῶτον, προλαμβάνω τὴν ὁρμήν τινος.

Προ·ανα·στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω προτοῦ μετὰ ἀναρρήσεως.

Προ·ανα·στρέφω, Μ. στρέψω. Ἀναστρέφω (Ἐπιστρέφω) προτήτερα.

Προ·ανα·σώζω, Μ. σώσω. Προλαμβάνω ᾐ σώζω (διασώζω) τι ἐπάνω εἰς. » Καὶ εἰς Σηγὼρ προανασώθητι, « Ἀνδρ. Κρτ.

Προ·ανα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν (Διατάττω) προτήτερα, ἢ· τοποθετῶ (κατατάττω) εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. » Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι την Ἱορουσαλήμ, « Ψαλμ., (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Χρσ. ἑρμηνεύει Προανακρούομαι)

Προ·ανα·τείνω, Μ. τενῶ. Σηκόνω (Ἐκτείνω) τι πρῶτον πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἔμπροσθέν τινος.

Προ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνατέλλω προτήτερα (πρὸ ἄλλου φωστῆρος).

Προ·ανα·τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἀνατέμνω προτοῦ.

Προ·ανα·τίθημι, Μ. ανα·θήσω (ἀόρ. Προανέθηκα καὶ μσ. Προανεθέμην). Ἀναθέτω τι προτοῦ. » Τὴν τῆς πόλεως φρουρὰν τῷ ἀδελφῷ προαναθέμενος, « Ἄννα Κμν.

Προανατολὴ (ἡ), τὸ προανατέλλειν, προεμφάνισις ἀστέρος κτλ.

Προ·ανα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προανέδραμον κτλ.). Τρέχω πρῶτον πρὸς τὰ ἄνω, ὀπισθοδρομῶ προηγουμένως· (μτφορ.) ἀνατρέχω εἰς τὴν πρώτην ἀρχὴν, ἐπαναλαμβάνω τὴν σειρὰν τῆς διηγήσεως ἀπὸ παλαιότερα.

Προ·ανα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω πρῶτον (κυρ. ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ἀνάτριχα).

Προ·ανα·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω πρῶτον τὸν τύπον, διαγράφω (εἰκονίζω, σχεδιάζω) προτοῦ.

Προανατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ προοιμίων προδιατύπωσις.

Προ·ανα·φαίνω, Μ. φανῶ. Σηκόνω τι πρῶτον ὑψηλὰ ἵνα φανῇ, δείχνω προηγουμένως.

Προ·ανα·φέρω, Μ. αν·οίσω (ἀόρ. Προανήνεγκα κτλ.). Ἀναφέρω (Ἐνθυμίζω) προηγουμένως. 2) (μσ.) = Προανέρχομαι.

Προ·ανα·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι, = Προανακηρύττω, Προαγορεύω.

Προ·ανα·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναβαίνω, Προανέρχομαι.

Προαναφορὰ (ἡ), τὸ προαναφέρεσθαι, Προανατολή.

Προ·ανα·φυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναδεύω (Ἀνακατόνω) προτοῦ.

Προ·ανα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Προοιμιάζω φυσῶν τοὺς αὐλοὺς, (ἴδε Προανακρούομαι).

Προ·ανα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω προτοῦ, προλέγω (προαναγγέλλω) μεγαλοφώνως, προκηρύττω λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· (ἐπὶ ποιητ.) προοιμιάζομαι.

Προαναφώνημα (τὸ). τὸ λεγόμενον κατὰ προαναφώνησιν, προοίμιον (πρόλογος) ποιήματος.

Προαναφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προαναφωνέω, προαναγόρευσις, προανακήρυξις· (μτνμ.) ἔναρξις (προοιμίασμα) ποιήματος, (ἄλλ.) Εἰσβολή.

Προαναφωνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προαναφώνησιν (προοιμίασιν) ποιήματος.

Προαναφωνητικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (ποιητικῆς) προαναφωνήσεως, κατὰ προαναφώνησιν.

Προ·ανα·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω προτοῦ δι' ἀναμαλάξεως.

Προ·ανα·χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφητεύω ὡς χρησμῳδὸς, χρησμῳδῶν προαναφθέγγομαι.

Προ·ανα·χώννυμι, Μ. αναχώσω. Προανεγείρω κτίριον δι' ἀναχώματος.

Προ·ανα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Ἀποσύρομαι) προτοῦ.

Προαναχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·ανα·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Συζητῶ (Σκέπτομαι) ᾐ ἀποφασίζω τι προηγουμένως, προσοχάζομαι.

Προανειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προαναγορεύω.

Προ·αν·είργω, Μ. είρξω. Ἀνείργω (Ἀναχαιτίζω) τι προτοῦ, Προαναστέλλω.

Προανελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προαναιρέω.

Προ·αν·έλκω, Μ. ελκύσω. Ἀνέλκω (Ἀνασύρω) τι ἀπὸ προτήτερα.

†Προ·αν·εκ·τείνω, Μ. τενῶ, = Προανατείνω, ἐκτείνω τι πρῶτον πρὸς τὰ ἐπάνω (ὑψηλά).

Προ·αν·έρχομαι, Μ. αν·ελεύσομαι, = Προαναβαίνω.

Προάνεσις [πρὸ, ἀνίημι], εως (ἡ), ἄνεσις προηγουμένη.

Προ·αν·ευρύνω, Μ. υνῶ. Ἀνευρύνω προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα).

Προ·αν·ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνευφημῶ προτοῦ.

Προ·αν·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προανέσχον κτλ.). Σηκόνω τι πρῶτον ὑψηλὰ, προανυψόνω. (ἀμτβτ. ἢ ἀλλ.) φοτρόνω ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνατέλλω προτοῦ· (ἐν γέν. ἐξέχω, προεξέχω.

Προ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω πρῶτος ἢ προτήτερα.

†Προάνθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τὸ πρῶτον ἄνθισμα ἢ ἄνθος.

Προ·ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι προτοῦ εἰς ἄνθρακα.

Προ·αν·ίπταμαι, Μ. αναπτήσομαι (ἀόρ. Προανέπτην κτλ.). Πετῶ προτοῦ πρὸς τα ἄνω, προλαμβάνων ἀνίπταμαι. "Ὡς περ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτάν,« Γργ.

Προ·αν·ίστημι, Μ. αναςήσω (ἀόρ. β'. Προανέςην κτλ.). Σηκόνω (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω πρῶτος ἢ προτήτερα· προανεγείρω κτίριον. » Δρυφάκτες.. προανίστησι τῶν τεκτόνων, ἐφ' οἷς ἀσφαλῶς ἐργαζόμενοι κτλ.,« Ἰωσ. » Τί ποθ' ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι;« (Στράττ. παρὰ) Πλδ.

Προ·αν·ιςορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω πρῶτον νὰ πληροφορηθῶ. 2) = Προϊςορῶ, Προδιηγοῦμαι.

Προ·ανίσχω, = Προανέχω.

Προ·ανοίγνυμι ⚥

Προ·ανοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Προανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω προτοῦ.

Προ·αντ·ανίσχω (χωρὶς Μ.), = Προανίσχω, προανατέλλω, Προαναφύομαι.

Προ·ανύτω(·ανύω), Μ. ανύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι προτήτερα. »Πλέον προανύττειν ὧν χρῄζομεν,« Ξεν. (καὶ πθ.) » Τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος,« Σξτ. » Τοῦ προανυσθέντος ἔτους,« Πλδ.

Προ·απ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν προτοῦ, προειδοποιῶ, Προαναγγέλλω.

Προ·απ·αγορεύω, Μ. αγορεύσω ἢ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προαπεῖπον καὶ μσ. Προαπειπάμην, πρκ. Προαπείρηκα, κτλ., εὐχρηςότ. τὰ ἀνμλ.). Ἐμποδίζω (Ἀπαγορεύω) τι ἀπὸ προτήτερα. » Τὴν φιλίαν —,« Παυσ., προλαμβάνω καὶ διαλύω (χαλνῶ) αὐτὴν, λέγω προτοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἑξῆς. ‖ (ἀμτβτ.) ἀπαυδῶ (ἀποκάμνω) πρὶν τελειώσω ἢ πρὶν ἀκόμη ἐπιχειρήσω τὸ ἔργον μου. » Προαπειρηκότες τῇ ὁδοιπορίᾳ,« Παυσ. »Νῦν δέ με τὸ γῆρας ποιεῖ προαπαγορεύειν,« Ἰσκρ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεως ἑστώσης πολλάκις αἱ γραφαὶ τῶν ςηλῶν προαπεῖπον,« Λβν., προεξέλιπον.

Προ·απ·άγχομαι, Μ. άγξομαι. Κρεμηοῦμαι (Πνίγομαι μὲ τὴν θηλειὰν) προτοῦ.

Προ·απ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνομαι (Κινῶ) διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης προτήτερα, (μτφορ.) προαποθνήσκω.

Προ·απ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ προτοῦ. » Τὸν μισθὸν—,« Γαλ.

Προ·απ·αλείφω, Μ. αλείψω. Σβύνω (Ἐξαλείφω) τι προηγουμένως.

Προ·απ·αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἐλυτόνω (Ἀπαλλάττω) τινα προηγουμένως· δίδω τινὸς δρόμον προτήτερα, τὸν ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην· (ὅθ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ μσ.) προαναχωρῶ, (καὶ μτνμ.) προαποθνήσκω. » Οἱ προαπηλλαχότες,« Δξ., οἱ προαποθανόντες.

Προ·απ·αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἢ Ἐβγαίνω πρῶτος εἰς ἀπάντησίν τινος, προϋπαντῶ· (ἐν γέν.) προλαμβάνω.

Προαπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προϋπάντησις. 2) (σχῆμα ῥτρ.) ἢ εἰς τὴν τελευταίαν δύω προηγηθεισῶν προτάσεων γινομένη πρῶτον ἀπάντησις.

†Προ·απ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεπαντλέω.

Προ·απ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαριθμῶ προτοῦ.

Προ·απ·άργομαι, Μ. άρξομαι. Ἀπάρχομαι προτοῦ, προσφέρω τι ἐκ προοιμίων ὡς ἀπαρχήν.

Προ·απ·αστράπτω, Μ. άψω. Ἀπαςράπτω πρὸ ἄλλου.

Προ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·απ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαπαγορεύω, προαποκάμνω. » Προαπηύδηκε τῆς (ἢ ἐκ τῆς) νούσου ὁ κάμνων,« Ἀρετ.

Προ·απ·αφρίζω, Μ. ίσω. Ἠαίρνω προτοῦ τὸν ἀφρόν, προεξαφρίζω.

Προ·απ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω πρῶτος ἢ προτοῦ, προλαμβάνω τινὰ μὲ τὰς ἀπειλάς μου.

Προ·άπ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προαπῄειν κτλ.), = Προαπέρχομαι, (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Προαπειπάμην, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. ⚥

Προαπειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ⚥

Προαπείρηκα, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Προαπαγορεύω.

Προ·απ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀπελαύνω (Ἀποδιώκω) προτοῦ. » Καπνῷ προαπελαύνειν τὰς μελίττας,« Γεωποτ.

Προ·απ·ελέγχω, Μ. έγξω, = Προεξελέγχω.

Προ·απ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προαπῆλθον κτλ.). Ὑπάγω πουθενὰ (Ἀναχωρῶ) προτήτερα· (μτνμ. μετὰ ⚥ χωρὶς Τοῦ βίου) προαποθνήσκω· (ἐνίοτε μὲ γεν.) ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος.

Προαπέσβην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Προαποσβέννυμι.

Προ·απ·εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι (ἀόρ. Προαπηχθόμην κτλ.). Γίνομαι ἐχθρὸς μετὰ ἢ Ἔχω ἀντιπάθειαν (ἀπέχθειαν) κατά τινος ἀπὸ προτήτερα.

Προαπερῶ, μέλλ. τοῦ Προαπαγορεύω.

Προ·απ·ηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Προαφηγέομαι.

Προ·απ·ικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ Προαφικνέομαι.

Προάπλωσις, εως (ἡ). ἀνάπτυξις (ἐξήγησις) προηγουμένη.

Προ·απο·βάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω ἢ Ἀποῤῥίπτω τι προτήτερα.

Προ·απο·βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω προτήτερα.

Προ·απο·βύω, Μ. βύσω. Στουπόνω πρῶτον καλά.

Προ·απο·γεύομαι, Μ. γεύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι πρῶτον ὀλίγον, (κοιν.) Ἠαίρνω μιαν-δύω βούκαις.

Προ·απο·γινώσκω, Μ. απογνώσομαι (ἀόρ. Προαπέγνων κτλ.). Ἀπογινώσκω (Ἀπελπίζομαι) ἐκ προοιμίων. » Οὐ προαπογινώσκοντες ἃ ἐν ἀρχῇ φαίνεται δυσδιάγνωςα,« Γαλ.

Προ·απο·γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω προτοῦ ὀλίγον, βάλλω τι νὰ γλυκάνῃ (νὰ ξεπικρίσῃ) προτοῦ.

Προ·απο·γράφομαι, Μ. γράψομαι. Γράφω κατὰ σειρὰν (Καταγράφω) προτοῦ.

Προ·απο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδείχνω ἢ Βάλλω τι εἰς κατάστασιν νὰ φανῇ προηγουμένως.

Προαπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·απο·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀποδέχομαι προτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ·απο·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἢ Λείπω προτοῦ ἀπὸ τὸν δῆμον (τὴν πατρίδα) μου εἰς ξένον τόπον.

Προ·απο·δίδωμι, Μ. αποδώσω (ἀόρ. Προαπέδωκα κτλ.). Ἀποδίδω (Ἐκτελῶ) προηγουμένως· προεκθέτω διὰ λόγα. »Προαποδέδοται ἡμῖν τὸ κεφάλαιον ἐν τῷ πρὸς τοὺς γραμματικοὺς,« Σξτ.

Προ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι. Ὑδύνομαι (Ξεγυμνόνομαι) προτοῦ· (συνκδχ.) προετοιμάζομαι (κυρ. εἰς ἀγῶνα).

Προ·απο·ζέννυμι(·ζέω), Μ. ζέσω. Βράζω τι πρῶτον ὀλίγον, τὸ ἀφίνω πρῶτον νὰ πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις.

Προ·απο·θεσπίζω, Μ. ίσω. Ἀποθεσπίζω προτοῦ, προμαντεύω ὡς θεσπιῳδός.

Προ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Προαπέθανον κτλ.). Ἀποθνήσκω προτήτερα ἢ πρόωρα. »Ἔνιοι γὰρ, φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου,« Ξεν.

Προ·απο·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ προτοῦ.

Προ·απ·οικίζω, Μ. ίσω. Στέλλω προτοῦ εἰς ἀποικίαν.

Προ·απ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι Προαναχωρῶ, (μτφορ.) προαποθνήσκω.

Προ·απο·καθαίρω, Μ. αρῶ. Ἀποκαθαίρω προτοῦ, προκαθαρίζω.

Προ·απο·καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω (Φανερόνω) προτήτερα.

Προ·απο·κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Προαπέκαμον κτλ.). Ἀποκάμνω (Ἀπαυδῶ) προτήτερα.

Προ·από·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι βαλμένος κατὰ μέρος (φυλαγμένος) ἀπὸ προτήτερα.

Προ·απο·κείρω, Μ. κειρῶ. Κουρεύω ἐντελῶς προτοῦ.

Προ·απο·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἀρχίζω (Δοκιμάζω) πρῶτος ἢ προτοῦ τὸν πόλεμον.

Προ·απο·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἔξω ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Ἀποκλείω) προτοῦ.

Προ·απο·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσδιορίζω τι προηγουμένως (Προαποφασίζω) διὰ κλήρου.

Προ·απο·κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω πρῶτον (προτοῦ) μὲ πολὺ νερόν.

Προ·απο·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτων ἀφαιρῶ προτοῦ ὅλως διόλου.

Προ·απο·κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) ἀπὸ προτήτερα, προεκλέγω.

Προ·απο·κρούω (κρούομαι), Μ. κρούσω, -ομαι. Ἀποκρούω (Ἀπομακρύνω) προηγουμένως.

Προ·απο·κτείνω (κτίννυμι ἢ κτιννύω), Μ. κτενῶ. Φονεύω προτοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ·απο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (καὶ ἀόρ. Προαπέλαβον κτλ.).

Προ·απο·λαύω, Μ. λαύσομαι (ἀόρ. Προαπέλαυσα ἢ Προαπήλαυτα κτλ.). Ἀπολαμβάνω προτήτερα.

Προ·απο·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (Παραιτῶ) προτοῦ· (ἐνν. τὸν βίον) = Προαποθνήσκω.

Προ·απο·λεπίζω, Μ. ίσω. Πρῶτον ξεφλουδίζω.

Προ·απο·λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω (Παύω) προτήτερα.

Προ·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω. (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προαπόλωλα κτλ.). Χάνω (Φονεύω, Ἀφανίζω [καὶ μσ. ἢ πθ.] Ἀφανίζομαι, Ἀποθνήσκω) προτήτερα.

Προ·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι προτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ·απο·λύω, Μ. λύσω. Ἀπολύω (Ἀπαλλάττω [καὶ μσ.] Ἀπαλλάττομαι [καὶ τρπ.] Ἀθωόνομαι) προτοῦ, ἢ· Προαπολογοῦμαι.

Προ·απο·νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω ἐκ προοιμίων, προαποδίδωμι.

Προ·απο·νίπτω, Μ. νίψω. Ξεπλύνω προτοῦ.

Προ·απο·νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προεκνιτρόω.

Προ·απο·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πρῶτον ὅλως διόλου.

Προ·απο·ξυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω πρῶτον ὅλως διόλου.

Προ·απο·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ προτοῦ.

Προ·απο·πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προτοῦ, κάμνω πρῶτον ἀπόπειραν.

Προ·απο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ ὀπίσω (Ἀφίνω ἀπὸ κοντά μου, Ἀποπέμπω) τινά.

Προ·απο·περαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω προτοῦ.

Προ·απο·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προαπέπεσον κτλ.). Πίπτω ἀπὸ πουθενὰ προτήτερα ἢ πρόωρα (ἴδε Προαπόπτωτος).

Προ·απο·πλύνω, Μ. πλυνῶ, Πλύνω (Ξεπλύνω) πρῶτον.

Προ·απο·πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω (Ἀποπνίγω) πρῶτον.

Προαπόπτωτος (ὁ, ἡ), [προαποπίπτω]. Πεσμένος κάτω προτοῦ (πρὶν ὡριμάσῃ ἢ τρυγηθῇ).

Προ·απορέω-ῶ, καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Προτείνω προτοῦ ὡς ἀπορίαν, ἀπορῶ πρῶτον διατί. »Προηπορημένα,« Σξτ., αἱ προεκτεθεῖσαι ἀπορίαι.

Προ·απορ·ρέω, Μ. ρεύσομαι. Χύνομαι (Πίπτω, Μαδῶ) προτοῦ.

Προ·απορ·ρίπτω, Μ. ρίψω. Ἀπορρίπτω πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·απορ·ρύπτω, Μ. ρύψω, = Προαποπλύνω, προαποκαθαίρω.

Προ·απο·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι πρῶτον 'να σαρκώσῃ.

Προ·απο·σβέννυμι, Μ. σβέσω (ᾐ πθ. μέ σημασ. αὐτπθ. Προαπέσβην). Σβύνω (καὶ πθ. ἢ μσ. Σβύνομαι ὅλως διόλου, Ἐκλείπω) πρίν, Προαποθνήσκω (ὑπὸ γήρως).

Προ·απο·σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀποτινάζω προτοῦ ἀπὸ 'πάνω μου.

Προ·απο·σμήχω, Μ. σμήξω. Σφογγίζω (Παστρεύω) πρῶτόν τι καλῶς.

Προ·απο·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποσπῶ (Ξεκολλῶ) προηγουμένως.

Προ·απο·σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω ἢ Ὀχυρόνω πρῶτον διὰ σταυρώματος (περιφράγματος).

Προ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω (Ξεκινῶ) προτοῦ ἢ ἐμπροστά.

Προ·απο·στερέω, Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀποστερῶ) προτοῦ.

Προ·απο·σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω πρῶτον ὅλως διόλου, προαποκτείνω σφάζων.

Προ·απο·τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. (μὲ δοτ.) Ἀποχαιρετῶ (Παραιτῶ ὅλως διόλου, Ἀπαρνοῦμαι) προηγουμένως.

Προ·απο·τειχίζω, Μ. ίσω. Προαποκλείω διὰ ἢ ὡς διὰ τείχους, προεμποδίζω.

Προαποτέλεσμα (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος.

Προαποτελεσματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος.

Προ·απο·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἀποτελῶ προτοῦ, ἔχω ἤδη προτελειωμένον.

Προ·απο·τέμνω, Μ. τεμῶ, = Προαποκόπτω.

Προ·απο·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω προτοῦ ἐντελῶς.

Προ·απο·τίθημι, Μ. αποθέσω (ἀόρ. Προαπέθηκα κτλ.). Βάλλω κατὰ μέρος (Ἀποθέτω) προηγουμένως.

Προ·απο·τίκτω, Μ. τέξομαι (ἀόρ. Προαπέτεκον κτλ.). Γεννῶ προτοῦ.

Προ·απο·τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρνῶ ὀπίσω (Ὀπισθοδρομῶ) προτοῦ. »Προαπετράποντο διώκοντες,« Ξεν.

Προ·απο·τυγχάνω, Μ. αποτεύξομαι (ἀόρ. Προαπέτυχον κτλ.). Ἀποτυγχάνω ἐκ προοιμίων.

Προ·απο·τυπόομαι-οῦμαι. Λαμβάνω προτοῦ (Ἀπομιμοῦμαι) τὸν τύπον τινὸς πράγματος.

Προ·απο·φαίνω, Μ. φανῶ. Κάμνω νὰ φανῇ (Ἀποδείχνω) τι προηγουμένως. ‖ (μσ.) ἐκφράζω προτοῦ τὴν γνώμην μου.

Προ·από·φημι, Μ. φήσω. Ἀρνοῦμαι (Λέγω τὸ Ὄχι) προτοῦ, ἀπαρνοῦμαι ἐκ προοιμίων.

Προ·απο·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Προλέγω (ὡς ἀπὸ τρίποδος), προφητεύω.

Προ·απο·φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι (ἀόρ. Προαπεφθάρην, πρκ. Προαπέφθαρμαι ἢ [μσ.] Προαπέφθορα). Χάνομαι (Φθείρομαι) προτήτερα, προαποθνήσκω.

Προ·απο·φιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασιγάζω (Ἀπασβολόνω) πρῶτον.

Προ·απο·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναχωρῶ, Προαποθνήσκω.

Προ·απο·χράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Φονεύω προτοῦ, προαποκτείνω.

Προ·απο·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρύνομαι (Ἀποσύρομαι) προτοῦ, προαναχωρῶ.

Προ·άπτω, Μ. άψω, = Προανάπτω.

Προ·απ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ᾐ ώσω. Ἀπωθῶ πρῶτον, προαποκρούω.

Προ·αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἀπὸ προτοῦ ἀργός.

Προ·αρδεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα ποτίζω.

Προ·αρθρεμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβάλω πρῶτον εἰς τὸν τόπον 'του τὸ ἐξηρθρωμένον κόκκαλον.

Προαρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Προ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Λογαριάζω ἢ Πληρόνω) προτοῦ, προκαταβάλλω τὰ χρήματα εἰς μετρητά.

Προ·αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Προγευματίζω.

Προ·αριστεύω, Μ. εύσω. Ἀριστεύω πρῶτον.

Προαριστίδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ γεύματος (πρὸ τοῦ ἀρίστου) συμπληρούμενος· »Πλοῦς —,« Σκύλ., 250 σταδίων κατὰ τὸν Σαλμάσιον.

Προαρκτούριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ἀρκτούρου γινόμενος. ‖ (οὐσ.) Προαρκτούρια (τὰ), τὰ ἄλλ. Προηρόσια.

Προ·αρμόζω (αρμόττω), Μ. αρμόσω. Ταιρειάζω (Συναρμόζω, Προσαρμόζω, Συμβιβάζω κτλ.) προτήτερα.

Πρόαρον (τὸ), [πρὸ, ἀρύω]. κρατὴρ ξύλινος ὅπου ἔσμιγαν τὸ κρασὶ μὲ τὸ νερόν.

Προ·αροτριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργόνω προτήτερα.

Προαρπαγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Προ·αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·αρραβωνίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἐμπρὸς ἀρραβῶνα (Τουρκ. πέϊ).

Προαρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ πρῶτον ἢ ἐμπρός.

Προάρχιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ πάσης ἀρχῆς, προάναρχος.

Πρόαρχος (ὁ). πρῶτος ἄρχων, πρόκριτος.

Προ·άρχω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.)-άρχομαι, Μ. άρξω, -ομαι. Ἀρχίζω πρῶτος ἢ προτήτερα. »Ἀδικίας —,« Λξ., = Ἄρχω χειρῶν ἀδίκων. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι προτοῦ (πρὸ ἄλλου) ἄρχων. »Μηδεμίαν ἄλλην ἀρχὴν προάρξας,« Δ. Κάσσ. »Ὁ προάρξας τῆς Μακεδονίας,« αὐτ. 3) εἶμαι ὁ πρῶτος (τῆς πολιτείας) ἄρχων, προεξάρχω. »Θυμέλης —,« Εὐς.

Προ·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ ἀπὸ προτοῦ.

Προ·ασιτέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀσιτῶ πρὸ ἡμερῶν, προνηστεύω.

Προ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ προτοῦ, προγυμνάζω· προμελετῶ· προετοιμάζω.

Προάσκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προμελέτησις, προγύμνασις.

Προᾴσμα (τὸ), [προᾴδω]. τὸ πρὸ τοῦ ᾄσματος ᾀδόμενον, προοίμιον ᾠδῆς, Προαναφώνησις.

Προ·ασμενίζω, Μ. ίσω. Εὐαρεστοῦμαι ἐκ προοιμίων.

Προ·ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀσπάζομαι ἐκ προοιμίων.

Προ·ασπίζω, Μ. ίσω. Κρατῶ ἔμπροσθέν τινος τὴν ἀσπίδα, προφυλάττω, ὑπερασπίζω. (ἐνίοτε χ. πτ.) = Προπολεμῶ, προκινδυνεύω. 2) (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) κρατῶ ἢ βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς ἂν ἀσπίδα. »Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα,« Ἡλ.

Προασπιστὴρ, Π. ἀντὶ-

Προασπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προασπίζων τινὰ, ὑπερασπιστὴς, πρόμαχος.

Προάστειον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ἄστεος (τοῦ φρουρίου) μέρος τῆς πόλεως, (Τουρκβαρβ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαροῦσι, (Γαλλ.) faubourg. (πλθ.) »Προάστεια,« Ξεν., τὰ πρὸ τῆς πόλεως κτήματα (ὑποστατικά, ὀσπίτια), (κυρ. οὐδ. τοῦ

Προάστειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ ἄστεος κείμενος ἢ, ἀνήκων εἰς προάστειον. »Ὅρια τῆσδε γῆς προαστίας,« (Σοφ. παρὰ) Στφ.

Προάστιος, α ἢ ος, ον, σπν. ἀντὶ Προάστειος.

†Προ·ασφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω (Ὀχυρόνω, Ἐξασφαλίζω) προτοῦ.

†Προ·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπασχολῶ προτοῦ, προαπασχολῶ.

Προ·ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ προτοῦ, εἶμαι προεξησθενημένος.

Προ·ατυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτυχῶ ἐκ προοιμίων, εἶμαι ἀπὸ προτήτερα ἤδη δυστυχής. »Τὰ προητυχημένα,« Διόδ., τὰ προλαβόντα δυστυχήματα.

Προ·αυδάω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Προλέγω, προκηρύττω, προαναγγέλλω. »Πολεμον—,« Ἀρςφ.

Προ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω προτοῦ ὀλίγον (Δοκιμάζω πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω) τὸν αὐλόν, παίζω τὸ λεγόμενον προαύλιον, (ἐν γέν.) προοιμιάζω, (παρβλ.) Προανακρούομαι.

Προαύλημα (τὸ). τὸ τοῦ αὐλοῦ προανάκρουσμα (Γαλλ. prélude), ἴδε Προαύλιον.

Προ·αυλίζομαι, Μ. ισομαι. Αὐλίζομαι (Κωνεύω, Στρατοπεδεύω) ἔμπροσθεν τόπου τινός.

Προαύλιον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ οἴκου μέρος. ||. (πλθ.) »Προαύλια,« ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, (παρβλ. Ἐπαύλια).

Προαύλιον (τὸ), =Προαύλημα, (μτνμ.) προοίμιον. »Ἴσως γὰρ καὶ ῥᾴους ὑμᾶς ἂν ποιήσειε τὸ προαύλιον τοῦ λόγου,« Θμς.

Προαύλιος καὶ Προαυλὶς (ἡ), =Προαύλιον.

Προ·αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω (Πληθύνω, Μεγαλόνω) προτήτερα ἢ πρόωρα.

Προαυξὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ αὐξάνων ἢ αὐξήσας προτήτερα (πρὶν τῆς ὡρισμένης ἡλικίας).

Προαύξησις, εως (ἡ). τὸ προαυξάνειν ἢ προαυξάνεσθαι, ἢ πρόωρος (παρ' ἡλικίαν) αὔξησις, (ἐν γέν.) αὔξησις.

Προ·αύξω, Μ. αυξήσω, =Προαυξάνω.

Προ·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προαφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ προτοῦ· 'παίρνω (τρυγῶ, σηκόνω) πρὶν τοῦ διωρισμένου καιροῦ.

Προ·αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω προτοῦ ἢ πρόωρα.

Προ·αφ·αυαίνω, Μ. ανῶ καὶ πθ. ανθήσομαι. Προαποξηραίνω.

Προ·αφ·έψω, Μ. εψήσω. Βράζω προτοῦ.

Προ·αφ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προτήτερα.

Προ·αφ·ίημι, Μ. αφ·ήσω (ἀόρ. Προαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Συγχωρῶ κτλ.) Προτήτερα, προαποπέμπω, προαπολυω.

Προ·αφ·ικνέομαι, Μ. αφ·ίξομαι (ἀόρ. Προαφικόμην κτλ.). Ἔρχομαι (Φθάνω) πρῶτος ἢ προτήτερα, προλαμβάνω ἐρχόμενος ἢ ἀπερχόμενος.

Προ·αφ·ίστημι, Μ. απο·στήσω (ἀόρ. Προαπέστησα ᾖ μσ. Προαπέστην κτλ.). Χωρίζω (Ἀπομακρύνω, Κινῶ εἰς ἀποστασίαν, [καὶ μσ.] Χωρίζομαι, Ἀπομακρύνομαι, Ἀποστατῶ, Παραιτοῦμαι) πρῶτος ἢ προτοῦ. »Μὴ προαπογινώσκων τῆς.. εὐρέσεως μηδὲ προαφιστάμενος,« Γαλ.

Προ·αφ·ορίζω, Μ. ίσω. Προσδιορίζω ἀπὸ προτήτερα, προορίζω.

Προ·αφρίζω, Μ. ίσω, =Προαπαφρίζω.

Πρόβα, ἀντὶ Πρόβηθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Προβαίνω.

Προβάδην, ἐπίρ. Προβαίνοντας, περιπατῶντας, πηγαίνοντας. 2) βαθμηδὸν, κατ' ὀλίγον, ἐκ διαδοχῆς.

Προ·βαδίζω, Μ. βαδίσομαι ἢ βαδιοῦμαι. Ὑπάγω (Περιπατῶ) ἐμπρός, προπορεύομαι.

Προβάθμιος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων τὸν πρῶτον βαθμὸν, πρωτόθρονος, πρόκριτος.

Προβαθὺς, έος (εῖα, ὺ), Π. πολλὰ βαθύς.

Προ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προέβην ᾖ [κρσ.] Προὔβην κτλ.). Πηγαίνω ἐμπρὸς, προπατῶ· προχωρῶ (κυρ. καὶ μτφορ.), προοδεύω· (μὲ γεν.) ὑπερβαίνω· ὑπερέχω· (ὅθ.) ἐξουσιάζω. »Ὁποτε πορεύοιντο, ἡσύχως οὕτως ἦγεν, ὡς ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι,« Ξεν. (καὶ δοτ.) »Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες (ὅπου διορθ. πιθανώτ. Προσβαίνοντες),« αὐτ. (ᾖ αἰτ. ἑλλ. ἢ μτβτ.) »Πρόβαινε πόδα,« Θγν. »Οὐ προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον ἄν,« Ἀρςφ. (ᾖ μτνμ.) »Ἄστρα προβέβηκεν,« Ἰλ. Κ. »Τοῦ χρόνου (»Τοῦ πότου) προβαίνοντος,« Πλ. (ᾖ δοτ.) »Τῷ χρόνῳ (»Τῇ ἡλικίᾳ) προβεβηκὼς,« Αξ., προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος. (καὶ ἑλλ.) »Οἱ ἤδη προβεβηκότες,« Πλ. (ᾖ αἰτ. προθετ.) »Προβήσομαι εἰς τὸ πρόσω τοῦ λόγου,« Ἡρ. »Εἰς τοῦτο τόλμης προβεβηκὼς,« Δμ. »Ἐπὶ τὸ χεῖρον προὔβαινε τὰ πράγματα,« Πλβ. (ᾖ μὲ γεν.) »Πολὺ προβέβηκας ἁπάντων θάρσει.« Ἰλ. Ζ. »Ὁ γὰρ δυνάμει Τρηχῖνος προβέβηκεν,« Ἡσ., βασιλεύει. (ᾖ πρὸς μτχ.) »Προέβαινε τὸ ἔθνος ἄρχον,« Ἡρ. (καὶ ἐπίρ.) »Χώρει, πρόβαιν' ἐῤῥωμένως.« Ἀρςφ. »Ποῖ προβήσεται λόγος;« Εὐρ. »Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἱ προβήσεται,« αὐτ. ||. (εὕρηται καὶ ὁ ἐνεργ. μέλλ. μὲ σημασ. μεταβατ.) »Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει;« Πίνδ. 2) (μὲ γεν.) ἐβγαίνω. »Προβ. τῆς οἰκίας,« Χρσ.

Προβακχήϊος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Προβάκχειος, ὁ προϊστάμενος τῶν Βακχῶν, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

†Προβαλάνειον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ βαλανείου (τοῦ λουτροῦ) δωμάτιον.

Προβάλεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Προέβαλε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Προβάλλω.

†Προβαλλὸς (ὁ), Γλσ. ἀσπὶς, (παρβλ. Πρόβολος.

Προ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Προέβαλον ᾖ [κρσ.] Προὔβαλον κτλ.). Ῥίπτω τι ἐμπρὸς ἢ ἔξω, ἐκβάλλω· ἀναδίδω· προτείνω, (κοιν.) προβάλλω· ἐκθέτω· παραστήνω, παρουσιάζω· ἀναφέρω· (μσ.) βάλλω τι ἐμπρὸς μου πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀντιτάττω· (μτνμ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι· (ἐνίοτε) βάλλω ὑπ' ὄψιν, ἀρχινῶ· ἐπιχειρῶ, ἀποῤῥίπτω, ἀποστρέφομαι· (ἐνίοτε) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ (ὅθ. Προβολή). (ἑλλ. μὲ γεν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (κατὰ λεξ.) ῥίπτω μακρύτερα· »Τὴν (ναῦν) νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,« Ὀδ. Ε. »Προβάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν,« Ἀρετ. »Προβάλλει τὸ ἄνθος,« Δσκρ. »Τράγου ὀσμὴν προβάλλει,« αὐτ. »Ἄρες.. προβάλλῃ τὸν καρπὸν, εἶτα πεπανθῇ,« Εὐαγγ. »Ἔριδα προβαλόντες,« Ἰλ. Λ., κινήσαντες. »Προβάλλουσι σφέας αὐτοὺς,« Ἡρ., ἀπελπίζονται. »Ψυχὴν προβάλλοντα,« Εὐρ., ῥιψοκινδυνεύοντα, (παρβλ. Παρατίθημι 8.). »Αἴνιγμα αὐτῷ προὔβαλε,« Πλάτ. (καὶ μσ.) »Θεμέλια προβάλοντο,« Ἰλ. Ψ., ἔβαλαν (ἔῤῥιψαν) πρῶτα θεμέλια. »Οὐλοχύτας προβάλοντο,« Ὀμ., ἔχυσαν. »Σάρισσαν (»Ἀσπίδα) προβάλλεσθαι,« Αξ., κρατεῖν ἐμπρὸς, (καθὼς λέγουν τώρᾳ) προτείνειν λόγχην, (Γαλλ.) tenir en arrêt, (ὅθ.) »Προβεβλημένοι διὰ φόβον πρὸς ἅπαντας,« Πλβ., ὑποπτεύοντες (προφυλαττόμενοι ἀπὸ) ὅλους. »Προβεβλημένη ᾖ ἄπιστος ἦν ἡ προαίρεσις τῆς πολιτείας αὐτοῦ πρὸς τὸν Φίλιππον,« Δμ. »Προβεβλημένοι τοὺς θωρακοφόρους,« Ξεν. »Προβεβλημένοι ἀμφότεροι ποταμόν τινα ᾖ χαράδραν,« Διόδ. (καὶ τρπ.) »Τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα,« Δμ. »Μάρτυρας (»Νόμους) προβαλλόμενοι,« Αξ. »Ἔθνος οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι,« Ἡρ. »Οἱ ἄτεκνοι δὲ τίνα ἡμῖν εὐπρόσωπον αἰτίαν τῆς φειδωλίας προβάλλονται,« Βασ. (ᾖ μὲ γεν.) »Κρείσσων εἰς ἐμέθεν ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην,« Ἰλ. Τ. (ᾖ πθ.) »Τοῦ λιμένος δὲ (τῆς Πύλου) ἡ Σφακτηρία νῆσος προβέβληται,« Παυσ.

†Πρόβαλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβαλλός.

Προ·βαπτίζω, Μ. ίσω. Βουτῶ (Βυθίζω, [ᾖ ἐκκλησ.] Βαπτίζω) προτοῦ.

Προ·βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ προτοῦ. »Νέκταρι—,« Νίκ.

Προβὰς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς πτχ. τοῦ Προβαίνω.

Προ·βασανίζω, Μ. ίσω. Βασανίζω (Ἐξετάζω, Δοκιμάζω) προηγουμένως.

†Πρόβασι, Αἰολ. ἀντὶ Πρόβατοις, δοτ. πλθ. τοῦ Πρόβατον.

Προ·βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω πρίν.

Πρόβασις, εως (ἡ), τὸ προβαίνειν, πρόοδος, (συγχ. τῷ Πρόσβασις). 2) Π. τὸ προϊὸν τῶν προβάτων· (ἐν γέν.) εἰσοδιά, περιουσία. »Ἡμέας ἐσθέμεναι κειμηλιά τε πρόβασίν τε,« Ὀδ. Β.

Προ·βασκαίνω, Μ. ανῶ. Βασκαίνω προτοῦ.

Προβασκάνιον (τὸ). ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς βασκανίας, φυλακτὸν (ἔξωθεν τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἰδίως τῶν χαλκείων ἐκρεμοῦσαν ὡς τοιαῦτα γελοῖά τινα μορφώματα). 2) φόβητρον ὅ,που στήνουν εἰς τοὺς κήπους διὰ τὰ πτηνά.

Προβατεία (ἡ), τὸ προβατεύειν, ἐπιμέλεια προβάτων, κτῆσις ποιμνίων, (ἐν γέν.) κτηνοτροφία. »Ἔχει δὲ ᾖ προβατείαν (ἡ χώρα) ὑποδιφθέρου καὶ μαλακῆς ἐρέας,« Στρβ.

Προβάτειος, α, ον. Προβάτου ἴδιος, προβατήσιος. »Ἦθος—,« Ἐτμλγ., τὸ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προβάτου, εὐήθεια. » Προβάτεια (χωρία), « Δξ., τὰ ἐπιτήδεια πρὸς βοσκὴν καὶ αὔξησιν προβάτων.

Προβατέμπορος (ὁ), = Προβατοκάπηλος.

Προβάτερος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ Προβατωδέστερος, εὐηθέστερος.

Προβατεύς, έως (ὁ), = Προβατευτής.

Προβατεύσιμος, η ή υς, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) προβάτευσιν.

‡Προβάτευσις, εως (ἡ), = Προβατεία.

Προβατευτής, οῦ (ὁ). ὁ προβατεύων (ἐπιμελούμενος πρόβατα), ποιμήν.

Προβατευτικός, ή, όν. Προβατευτοῦ ἴδιος. » Κύων—,« Λόγγ., ὁ ποιμενικὸς, (κοιν.) μανδρόκυλος. » Προβατευτική,« Ξεν., ἡ τέχνη τοῦ προβατευτοῦ.

Προβατεύω, Μ. εὐσω. Τρέφω (Ἐπιμελοῦμαι) πρόβατα, καταγίνομαι εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν ποιμνίων (ἐν γέν.) εἰς τὴν κτηνοτροφίαν. « Γῆ ἀνεπιτήδειος προβατεύεσθαι, « Δ. Ἁλ., διὰ βοσκὴν καὶ πολλαπλασιασμὸν προβάτων.

†Προβάτημα (τὸ), Γλσ. πρόβατον.

†Προβατία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβατεία.

Προβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον ἢ εἰς τὰ πρόβατα. » Προβατικὴ (ἐνν. πύλη),« Γρφ., μία τῶν πυλῶν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Προβάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόβατον, προβατάκι· (μτγν.) εὐήθης. (ἐν γέν.) κτῆνος, θρέμμα. » Οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον ὑφ' ἡ αἶγες ἢ βόες,« Ἱππκρ.

Προβατοβοσκὸς (ὁ). βοσκὸς προβάτων, ποιμήν.

Προβατογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). Ὁ γνωρίζων ἀπὸ πρόβατα, διακρίνων τὴν ἡλικίαν (τὸ καλὸν γένος κτλ.) τῶν προβάτων· (Π. ἐν γέν.) πραγματογνώμων.

†Προβατοδάρας (ὁ), [πρβ. δέρω]. Ὁ γδέρνων τὰ πρόβατα. « Μὴν—,« Σχλ. Ἱππ., καθ' ὃν κειρεύονται τὰ πρόβατα, (ἄλλ.) Ληναιών.

Προβατοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) πρόβατα, (Τουρκ.) τζελλέπης.

Πρόβατον (τὸ), [προβαίνω]. (ἐν γέν. καὶ συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) κάθε ἡμερον τετράπουν (κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα) (« Τὰς βοῦς Αἰγύπτιοι σέβονται προβάτων πάντων μάλιστα, « Ἡρ. « » Θύουσι δὲ καὶ τἄλλα πρόβατα, καὶ ἵππους μάλιστα, « αὐτ.), (ἰδιαιτ.) τὸ πρόβατον (« Ὁ ταξιάρχης τῶν προβάτων ὁ θαυμασὸς μοι κριὸς ἀπόλωλε, « Θεοκρ.)· (μτφορ.) ἄνθρωπος εὐήθης (κουτὸς, εὐκαπάτητος). » Πρεσβύτου προβάτερος, « (Σώφρ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ., εὐηθέστερος.

Προβατόνους, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νοῦν προβάτου, εὐήθης, προβατώδης.

Προβατοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) πρόβατα ἢ ἄλλα ἡμερα ζῶα.

Προβατοσπαράκτης, ου (ὁ). ὁ σπαράσσων (ξεσχίζων) τὰ πρόβατα.

†Προβατοστάσιον (τὸ), Γλσ. ζωθμὸς προβάτων, μανδρί, ζάνη.

Προβατοσχήμων (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μορφὴν, ἐξωτερικὸν) προβάτου· (τρπ.) ὑποκρινόμενος ἀκλοτητα (ἀθωότητα).

Προβατοτρόφος (ὁ, ἡ) ὁ τρέφων πρόβατα, ποιμὴν, (ἐν γέν.) κτηνοτρόφος· (ἐπὶ τόπ.) ἁρμόδιος διὰ πρόβατα.

Προβατοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰ πρόβατα.

Προβατοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χιτῶνα ἀπὸ δέρμα προβάτου.

Προβατώδης, εος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ προβάτου, ὅμοιος μὲ πρόβατον· (τρπ.) εὐήθης.

Προ-βεβαιό-ω, Μ. ώσω. Βεβαιώνω προηγουμένως.

Προβέβηκα, πρκ. τοῦ Προβαίνω.

Προβεβιωκα, πρκ. τοῦ †Προβιόω.

Προβέβουλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Προβούλομαι, θέλω μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. » Θάνατον δ' ὅγε δηλοσύνας προβέβιλε,« (Ἴων παρὰ) Φίλ.

Προβεβουλευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ προβουλευσεως (προμελέτης), φρονίμως, προεσκεμμένως.

Πρόβημα (τὸ), [προβαίνω]. βῆμα (κίνημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προπάτημα.

Προ-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἐπιφέρω) πρῶτος βίαν· ἀναγκάζω πρωτοῦ.

Προ-βιβάζω, Μ. άσω καὶ (Ἀττ.) βιῶ. Κάμνω νὰ προβῇ (νὰ προχωρήσῃ) τι, φέρω ἐμπρὸς, προάγω (κυρ. καὶ μτγν.) (» Ὦ δημοτρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτέ; « Ἀρχφ.)· καθοδηγῶ, διδάσκω, ἐρμηνεύω (« Προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου, « Γρφ.)· (ἐπὶ ζ.) βατεύω προτοῦ. » Ὑχεύειν δὲ εἴωθε χορταζθείς, ἢ μὴ προβιβασας ἄλλην,« Ἀρχτ.

Προβιβάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Προβαίνων.

Προβίβασις, εως (ἡ) ἢ

Προβιβασμός (ὁ), τὸ προβιβάζειν (προάγειν κτλ.). (μτγν.) διορισμὸς εἰς ἀνώτερον βαθμόν· (ἐν γεν.) προκοπὴ, πρόοδος. » Ἔοικε τὰ πρόβατα (καθ' ὕπνους βλεπόμενα) ἀνθρώποις προβιβασμῷ καὶ τῇ ἐπὶ τὸ βέλτιον προκοπῇ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος,« Ἀρτεμίδ.

Προβιβάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Προβιβάσω, μέλλ. τοῦ Προβιβάζω. ‖ Π. ἀντὶ Προβαίνω. » Κραιπνὰ (« Κοῦφα) ποσὶ προβιβάς, « Ἰλ. Ν., Ὀδ. Ρ.

Προ-βιβρώσκω, Μ. προ-βρώσομαι. Τρώγω (Καταπρώγω) πρωτοῦ.

Προβιβών, ῶντος, Π. ἀντὶ Προβαίνων.

Προ-βιοτεύω, Μ. εύσω, = Προβιόω.

Προβιοτή ἢ

Προβιότης (ἡ). ὁ παρελθὼν βίος.

†Προ-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀόρ. Προεβίων, πρκ. Προβεβίωκα). Ζῶ πρωτοῦ (εὔχρ. κυρ. μόνον κατὰ παρῳχ. ἢ μτχ.) » Τὰ προβεβιωμένα,« Ἀξ., ἡ παρελθοῦσα ζωὴ ἢ ὅσα ἔπραξέ τις εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς. (Εἰς ἐπ.τρφ. εὑρηται καὶ) » Προβεβιωκὼς (ἀντὶ Προβεβιωμένος) χρόνος, « (τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνδέχεται νὰ ἦτον καὶ Προβεβηκὼς, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχέεται ἐνίοτε).

Προ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) πρωτήτερα ἢ πρωΐμα.

Πρόβλάστημα (τὸ). βλαστάρι τὸ ὁπ. ἐφύτρωσε πρῶτα ἢ προτοῦ, πρῶτον ἢ πρώϊμον βλάστημα.

Πρόβλαστος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος.

Προβλεπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προβλέπων τὸ μέλλον.

Προ-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω ἐμπρὸς ἢ πρωτοῦ· (μτγν.) βλέπω τὸ μέλλον· (ἐπιτ.) προλαμβάνω.

Πρόβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρὸς διὰ προφύλαξιν, ὅπλον ἀμυντήριον· προπύργιον· προμαχὼν, (Τυρκ.) μετερίζι, (μτγν.) σκέπασμα· μέρος προέχον (ἐξέχον) ἐμπροσθέν τινος, βράχος ἐξέχων εἰς τὴν θάλασσαν· (συνκδχ.) ἐμπόδιον· (μτγν.) πρότασις, ἐρώτημα ἢ δικαιολόγημα τὸ ὁπ. προτείνει τις· (τρπ.) πρόσχημα· (θλγ.) γέννημα. » Χειμῶνος (» Κρύους)—,« Εὐρ., Πλ. » Πρόβλημα λαβὼν (ποιησάμενος) τὸν ποταμὸν, « Πλὺ. » Προβλήματα νομίζοντες οὐ τὰ τείχη τοῖς ἀνδράσι, ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας τοῖς τείχεσι,« Στρβ. » Σάκει κυκλωτῷ σώματος προβλήματι, « Αἰσχλ. » Δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι,« Πλάτ. » Φανερὸν οὖν ὅτι ἴσα τε καὶ ταὐτά ἐστι τά τε προβλήματα τὰ διαλεκτικὰ καὶ αἱ πρότασις οἱ διαλεκτικοὶ,« Ἀρχτ. » Λύσιν τοῦ προβλήματος εὕρωντο ταύτην,« Πλὺ.

Προ-βληματίζομαι, Μ. ίσομαι. Βάλλω (Προτείνω) τι πρὸ ἐμαυτοῦ ὡς πρόβλημα.

Προβληματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προτεινόμενος ὡς πρόβλημα.

Προβλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόβλημα.

Προβληματοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων προβλήματα.

Προβληματουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προβληματουργόν. »Προβληματουργικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ προβληματουργοῦ.

‡Προβληματουργός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων προβλήματα (ὅπλα ἢ μηχανὰς πρὸς ὑπεράσπισιν).

Προβληματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρόβλημα (ἐρώτημα προτεινόμενον εἰς λύσιν), προβληματικός, αἰνιγματώδης

Προβλής, ῆτος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἀντὶ Πρόβολος, προεχὼν, ἐξέχων, σχηματίζων προβολήν. » Πέτρα (« Σκόπελος, » Ἀκτή) —, « Ὅμ. ‖ (οὐσ.) ἄκρα προέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον.

Προβλῆσις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προβολὴ, Ἐγάλσιμον ἔξω, χύσιμον. » Ὑγρασίης —, « Ἀρετ. 2) (μτγν.) προβιβασμὸς εἰς ἀξίωμα. »Ἐν ταῖς τῶν βασιλέων προεδλήσεσι, « Ν. Χων., ἀναγορεύσεσι.

Προβλητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἐλκυστικότητα τοῦ προβάλλειν (παράγειν, γεννᾶν).

Πρόβλητος (ὁ, ἡ). ῥηγμένος ἔξω, ἀπορῥηγμένος· (μὲ ἐπτ.) ἀφημένος (ἐκτεθειμένος) εἰς τὴν διάκρισίν τινος. » Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος,« Σοφ.

Προβλήτωρ, ορος (ὁ), = Προβολιεύς.

Προ-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω προτοῦ ἢ πρὸς τὰ ἐκτός.

Προ-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Προὔμολον), Π. ἐβγαίνω ἔξω, προβαίνω, προέρχομαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) προέχω ὡς πρόβολος.

Προ-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Π. φωνάζω δυνατὰ ἢ ἐμπροσθέν τινος· παρακελεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι μεγαλοφώνως, προκηρύττω. »Ἐκ τῆς προδεδομένης παρθενίας,« Βασ.

Προ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω προτήτερα ἢ ἐμπροσθὰ πρὸς βοήθειάν τινος· (εἰς τὸν Ἡρ. Η'. 144 διόρθ. Προσβοηθέω).

Προβόλαιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. βάλλει (προτείνει) τις ἐμπρός του. »Δόρυ—,« Θκρ. ‖. (οὐσ.) Προβόλαιον (τό), = Πρόβλημα, ὅπλον ἀμυντήριον, ἀσπὶς, προτείχισμα, (παρβλ. Προβόλιον).

Προβολεύς, έως (ὁ). ὁ προβάλλων (παράγων), γεννήτωρ.

Προβολὴ (ἡ), τὸ προβάλλειν (προτείνειν ἢ κρατεῖν ἐμπρός τι πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ ἀντίστασιν), ἀντίταξις προβλήματος (« Τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν ἐσκέπαζον ταῖς τῶν θυρεῶν προβολαῖς,« Πλδ.)· ἡ στάσις τοῦ πολεμιστοῦ ὅταν κρατῇ τὴν λόγχην ἐμπρὸς ἢ προσβάλῃ ἢ προσμένῃ τὸν ἐχθρὸν (»Ἡ τῆς φάλαγγος προβολὴ, « Πλδ. »Ἐν προβολῇ εἶναι [ἑστάναι], « Σχλ., λαμβάνειν τοιαύτην θέσιν, [Γαλλ.] se tenir en arrêt ou en garde). (ἐπὶ φυτ.) βλάστησις, φύτρωμα, (Νμ.) εἶδος δίκης, ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ δήμου κατὰ τῶν ἀσεβούντων εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς ἢ ἐνόχων εἰς ἄλλα δημόσια ἐγκλήματα. »Ἐψηφίσαντο, εἴτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι, ἢ προυβλήθησαν τέσσαρες,« Ξεν., (ἴδε ἢ Δημ. κατὰ Μειδ.). 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Πρόβλημα, πᾶν ὅτι ατέκεται ἢ βάλλεται ἐμπρὸς (διὰ προφύλαξιν, ὑπεράσπισιν), προπύργιον (κυρ. ἢ μτνμ.)· βράχος προέχων, Προβλής· ἀκρωτήριον, (μτφρ.) πρόσχημα. (μὲ γεν.) » Θανάτου (« Τῆς χώρας)—, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Τὰ βλέφαρα (τοῦ λαγοῦ) ἐλλείποντα, καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς· ἡ ὄψις οὖν διὰ τοῦτο ἀμαυρὰ, « αὐτ. » Ἀναύρων προβολαὶ, « Διον., αἱ ἄχθαι. »Ἐλέφαντος προβολὴ, « Ἀξ., ἡ προβοσκὶς. (καὶ μτφρ.) » Προβολὴ εἰς τὸ ζῆν, « Ἀξ., τὰ πρὸς ζωάρκειαν. 3) (ἁπλ.) Ὀγάλσιμον ἔξω. « Τῆς γλώσσης —, « Ἀρετ. 4) διορισμὸς εἰς ἀξίωμα. » Ἔστασαν ἡ πολις περὶ προβολὴν ἀρχιερίως,« Γρ., (συγγ. τῷ Προσβολή).

Προβόλιον (τὸ). ὅπλον ἀμυντήριον, (ἰδιαιτ.) εἶδ. κοντοῦ κυνηγετικοῦ δόρατος, (Γαλλ.) épieu, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Πρόβολος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν. καὶ ἐπίθετ.) ὁ προέχων (ἐξέχων) ἢ βαλλόμενος (κρατούμενος) ἐμπρὸς πρὸς ὑπεράσπισιν, (ὅθ. οὐσ.) βράχος ἐξέχων εἰς τὴν θάλασσαν, (ἄλλ.) Προβλής. »Ὡς ἁλιεὺς ἐπὶ προβόλῳ, « Ὁδ. Μ. »Ἔχωσας τοὺς λιμένας καὶ προβόλων ἔπλησας,« Δημ. »Τούτοις, ὥσπερ προβόλοις, προσπαίοντας,« αὐτ. 2) ὅπλον ἀμυντήριον, ἀσπὶς· κοντάρι (ἴδε Προβόλιον)· προπύργιον, (ὅθ. μτφρ.) ὑπερασπιστὴς, πρόμαχος. » Πρόβολον αὐτὴν (τὴν πόλιν) τῆς Συρίας πεποιῆσθαι,« Δ. Κάσσ. ‖. (συγγ. τῷ Πρόβλος ἢ Πρόλοβος).

Προβοσκὶς [προ, βόσκω], (δος (ἡ). ἡ μύτη (Γαλλ. la trompe) τοῦ ἐλέφαντος (τῆς μυίγας κτλ.)· (εἰς τὸν Ἀρχ.) οἱ πλοκαμοὶ (μάλιστα οἱ δύο ἐμπροσθινοὶ) τῆς ασπίδος.

Πρόβοσκος (ὁ). ὁ βοηθὸς (ὁ εἰς τὸν τόπον, ἀντὶ τοῦ βοσκοῦ.

Προβούλευμα (τὸ), [προβουλεύω]. ψήφισμα τῆς βουλῆς τὸ ὁπ. καθωπεβάλλετο εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου, (Δτ.) senatus consultum. » Τὸ δὲ προβούλευμα κύριον ἦν ἄχρις ἐνιαυτοῦ, μεθ' ὃ ἄκυρον ἐγίνετο,« Ἀξ. Ῥτρ.

Προβουλευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προβούλευμα.

Προβούλευσις, εως (ἡ), τὸ προβουλεύεσθαι, ἡ πρὸ τῆς πράξεως βουλὴ (συμβουλή).

Προ-βουλεύω, Μ. εὐσω. (ἐν γέν.) Σκέπτομαι προτοῦ, προατοχάζομαι. » Ὑπηρέτην, δυνάμενον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) » Καὶ προβουλεύειν τούτων ἢ προπονεῖν,« αὐτ. 2) (ἰδιατ.) εἶμαι ἡ πράττω τι ὡς πρόβουλος· συζητῶ καὶ ἀποφασίζω τι προηγουμένως εἰς τὴν βουλὴν (διὰ προβουλεύματος). »Τὴν δὲ βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν, ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνιντο,« Ξεν. (καὶ πθ.) » Τῇ μὲν οὖν βουλῇ προβεβούλευται, ὑμετέραν εἶναι τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν, « αὐτ. « Τῶν προβεβουλευμένων ὡρίων, « Δημ. « Ἢν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος,« Πλδ.

Προβουλὴ (ἡ). σκέψις (βουλὴ) προηγηθεῖσα, προμελέτη. » Ἐκ προβουλῆς, « Δ. Κάσσ., ἐκ προμελέτης.

†Προβούλιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Προβούλευσις.

†Προ-βούλομαι, ἄχρ. ἴδε Προβέβουλα.

Προβουλόπαις, αιδος (ἡ), Π. θυγάτηρ τῆς προβουλῆς (τῆς προμελέτης). » Πειθὼ —, « Αἰσχλ.

Πρόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος (βουλευόμενος) προτοῦ ἢ ὑπέρτινος, (ὅθεν οὐσ.) μέλος τῆς βουλῆς (τοῦ συμβουλίου), βουλευτής. » Ἴωνες δ' ἔπεμπον προβούλους σφέων αὐτέων ἐς Πανιώνιον· ἀπικομένοισι δὲ τούτοισι, καὶ βουλευομένοισι, ἔδοξε κτλ., « Ἡρ. » Ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἦσαν ἁλισμένοι πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολίων,« αὐτ.

‡Προβραχὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

‡Προβραχὺς, έος (εῖα, ὺ). πολλὰ βραχὺς, (κυρ. ἐπὶ ὑδάτ.) ῥηχὸς, ἀβαθὴς, (ἄλλ. διορθ. Προσβραχὴς).

Προ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Μουσκεύω) προτοῦ.

‡Πρόβροτος (ὁ), Π. ὅστις ὑπῆρξε προτοῦ βροτὸς (ἄνθρωπος).

Προβρωθεὶς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Προ-βιβρώσκω.

Προ-βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω προτοῦ.

Προ-βύω, Μ. βύσω. Κουντῶ ἢ Τραβῶ ἐμπρὸς (παρέξω) τὸ φτίλι τοῦ λύχνου ἵνα καίῃ καλλήτερα, ξεφτιλίζω, (ἄλλ. ἀνγν. Προμύσσω). » Γέλωτα προβύσαι,« Φρυχ., διεγεῖραι.

Προ-βωθέω, Ἰων. ἀντὶ Προβοηθέω.

Προβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ κείμενος (εὑρισκόμενος ἢ σφαγιαζόμενος). ‖. (οὐσ.) Προβώμιον (τὸ) καὶ Προβώμια (τὰ), τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ μέρος· (κατ' ἔκτ. ἐν γέν.) ὁ βωμός.

Προγάμειος (ὁ, ἡ). = Προγάμιος. ‖. (οὐσ.) Προγάμεια (ἐνν. ὥρα ἢ ἱερά), τὰ διδόμενα ἢ τελούμενα πρὸ τοῦ γάμου, (ἐν γέν.) αἱ προετοιμασίαι τοῦ γάμου.

Προ-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι ἢ Συνευρίσκομαι προτοῦ. » (Ἡ δὲ Ῥοδογούνη) Ἀντιγόνῳ προεγεγάμητο,« Ἀπ.

Προγαμιαῖος, α, ον καὶ

Προγάμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ γάμου.

Πρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπανδρευόμενος προτοῦ ἢ (ἢ) μέλλων νὰ ὑπανδρευθῇ· (ἐν γέν.) ὁ πρὸ τοῦ γάμου, (ὅθεν) » Πρόγαμοι, « τὰ προγάμεια.

Προ-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Φαιδρύνω (Χαροποιῶ) προτοῦ.

Προ-γαργαλίζω, Μ. ίσω. Γαργαλίζω προτοῦ.

Προγαστρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος ἔμπροσθεν τῆς γαστρός. » Ὅπλισις—, « Ἐπιλγ. (ὅθ. ‖. οὐσ.) Προγαστρίδιον (τὸ), εἶδος ποδιᾶς ἢ προσθετὴς γαστρὸς τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Προγάστριον (τὸ), τὸ προέχον τῆς γαστρὸς, (κοιν.) προκοίλιον.

Προγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην (προεξέχουσαν) γαστέρα, κοιλαράς.

Προ-γεγένημαι, πρκ. τοῦ Προγίγνομαι.

Προ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. Γελῶ προτοῦ· (μτφρ.) προφαίνομαι. » Ἡ ἡμέρα προγελᾷ, « Φίλ., πραυγάζει.

Προγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς προτοῦ.

Προγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸ ἢ προέχον γένειον (πηγοῦνι) ἢ πολλὰ (μακρὰ) γένεια.

‡Προγενεσία (ἡ). ἡ προλαβοῦσα (παλαιοτέρα) γέννησις ἢ δημιουργία. (Νμ.) προτεραιότης, (Γαλλ.) priorité.

Προγενέστατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Προγενέστερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Προγενής.

Προγενέτωρ, ορος (ὁ), = Προγεννήτωρ.

‡(Προγενὴς), ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς προτοῦ (προτήτερα), πρεσβύτερος, ἀρχαιότερος.

Προ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προτοῦ.

Προγεννήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Προγεννητὴρ καὶ

Προγεννήτωρ, ορος (ὁ). προπάτωρ, πρόγονος.

‡Πρόγευμα (τὸ). (ἐν γέν.) ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τρώγει ἢ πίνει τις ἵνα δοκιμάσῃ τὴν γεῦσιν· (ἰδιατ.) τὸ πρὸ τοῦ γεύματος φαγητόν, (Τυρκ.) καφεαλτί· (μτφρ.) δοκίμιον.

Προ-γευματίζω, Μ. ίσω, = Προγεύω.

Προγεύστης, ου (ὁ). ὁ προγευόμενος (δοκιμάζων προτοῦ τὸ φαγητὸν ἢ ποτόν) τινος δι' ἀσφάλειαν· (τρπ.) ὁ κόμνων δοκιμὴν ὁποιουδήποτε πράγματος.

Προγευστρὶς, ίδος (ἡ), Θηλ. τοῦ

Προγεύτης, ου (ὁ), = Προγεύστης. ‖ἐκ τοῦ

Προ-γεύω, Μ. γεύσω. Δίδω τινὸς νὰ γευθῇ (νὰ δοκιμάσῃ) τι προτοῦ. ‖. (κυρ. εὔχρ. τὸ μσ.) γεύομαι (δοκιμάζω τι εἰς τὴν γεῦσιν) πρῶτος ἢ προτοῦ. (μὲ γεν.) »Προγεύσεται [ὅπου ἄλλ. γρφ. Παραγεύσεται] σοι πρῶτον ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ, « Ἀθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ·γεωμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωμετρῶ (Καταμετρῶ γεωμετρικῶς) προτοῦ.

Προ·γηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω ἐκ προοιμίων.

Προ·γηράσκω, Μ. γηράσομαι. Γερνῶ προτοῦ ἢ πρόωρα (παράκαιρα).

Πρόγηρος (ὁ, ἡ). ὁ γηράσκων προτοῦ ἢ παράκαιρα.

Προ·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Προεγενόμην κτλ.). Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι προτοῦ. » Προγεγονότες ἢ » Προγεγενημένοι, « Ξεν., Ἡρ., οἱ πρόγονοι ἢ οἱ προγενέστεροι. » Τὰ προγεγενημένα, « τὰ παρελθόντα. 2) Π. προβαίνω, ἐβγαίνω ἔξω, φαίνομαι· προχωρῶ. » Ἄμυδις προγένοντο, « Ἡσ., συγχρόνως ἐπροχώρησαν, συναπαντήθησαν.

Προ·γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Προέγνων κτλ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) τι προτοῦ, προγνωρίζω· προμαντεύω. » Προγινώσκοντές με ἄνωθεν, ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν ὅτι κτλ., « Πρξ. Ἀπςλ. » Προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νουσέουσι.. τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Ὅπως τὸ πραττόμενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατραπῇ, « Ἡρωδ. » Ἐκ προγινωσκομένων πᾶσα διδασκαλία, « Ἀρςτ.

Προ·γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω (Ἀφίνω τι νὰ γλυκάνῃ) προτοῦ.

†Προ·γλωσσεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι πρόγλωσσος (γλωσσᾶς), αὐθαδιάζω.

Προγλωσσίς (ττίς), ίδος (ἡ). ἡ ἄκρα τῆς γλώσσης.

Πρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προτρέχουσαν τῆς διανοίας τὴν γλῶσσαν, λέγων ὅ,τι φθάσῃ, γλωσσᾶς, φλύαρος.

Προγνώμεναι, Π. ἀντὶ Προγνῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προγιγνώσκω.

Προ·γνωρίζω, Μ. ίσω. Γνωςοποιῶ προτοῦ.

Πρόγνωσις, εως (ἡ). τὸ προγινώσκειν, γνῶσις τὴν ὁποίαν ἔχει τις προτοῦ περί τινος· ἢ (ἐν γέν.) περὶ τῶν μελλόντων.

Προγνώστης, ου (ὁ). ὁ προγιγνώσκων τὸ μέλλον.

Προγνωστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὸ προτέρημα τοῦ προγινώσκειν τὸ μέλλον, προικισμένος μὲ πρόγνωσιν. » Προγνωστικὸν (σημεῖον), « Ἱππκρ., τὸ χρησιμεῦον εἰς πρόγνωσιν (προδηλωτικὸν) τοῦ μελλοντος, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) pronostic.

Προγνωστικῶς, ἐπίρ. Μὲ προγνωστικὸν τρόπον, διὰ προγνώσεως.

Προγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ Πρόγονος (2), ἡ θυγάτηρ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς ἢ τῆς δευτέρας γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν μητρυιὰν ἢ τὸν μητρυιόν της), (κοιν.) προγονή.

Προγονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς προγόνους ἢ ἄξιος τῶν προγόνων, προπατορικός· πατροπαράδοτος.

Προγονόθεν, ἐπίρ. Ἐκ προγόνων.

Πρόγονος (ὁ, ἡ), [προγίγνομαι]. ὁ γεννηθεὶς προτοῦ, πρεσβύτερος, προγενέστερος, (ἰδιαιτ.) » Πρόγονοι, « οἱ προπάτορες ἢ οἱ ἀρχαιότεροι τῆς οἰκογενείας. » Ἐκ (» Ἀπὸ) προγόνων, « Ἡρωδ., Συν. » Ἔτι καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομνημονεύεται (ὁ Ἀγησίλαος), ὁποστὸς ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλέους, « Ξεν., ἀναφερομένων ὀνομαστὶ τῶν προγόνων του μέχρι τοῦ Ἡρακλέους, (ὁ Σνεῦδερος ὅμως φρονεῖ ὅτι Πρόγονοι ἐλέγοντο ἰδιωνυμικῶς εἰς τὴν Σπάρτην οἱ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, οἱ ζῶντες δηλ. συγχρόνως μὲ αὐτὸν ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους). (καὶ ἐπὶ ζ.) » Μηλείοις.. ὑπὸ προγόνοις, « (Ἑρμησιάν. παρ') Ἀθ., ἀντὶ Πρωτογόνοις. 2) ἀντὶ Ἀπόγονος. » Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων, κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν τε καὶ τῶν προγόνων ὠμόσατε, « Δ. Ἀλ. 3) ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς ἢ τῆς δευτέρας γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν μητρυιὸν ἢ τὴν μητρυιὰν), (κοιν.) προγονός, » Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς, « Εὐρ. » Ἡ Φαίδρα κατειποῦσα τοῦ προγόνου, « Ακ. » Εἰώθασι δέ πως διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ καὶ αἱ πρόγονοι, « Δ. Ἀλ.

Πρόγραμμα (τὸ), [προγράφω]. ἔγγραφος προειδοποίησις, πίναξ περιέχων εἴδησιν κοινοποιουμένην ὑπὸ τῆς διοικήσεως καὶ ἐκτεθειμένος πρὸς γνῶσιν ἑκάστου· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πίναξ ὅπου ἦτο γραμμένον τὸ ἀντικείμενον καὶ ἡ τάξις τῆς συζητήσεως, τὴν ὁπ. δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ παραβοῦν οἱ ῥήτορες, (ὅθ.) » Ἐκ προγράμματος λέγειν, « Ῥτρ.

†Προγραμματεύς, έως (ὁ), Ἐπγρφ. ὁ ἀντὶ τοῦ γραμματέως, ὁ ἀναπληρῶν ἐν ἀπουσίᾳ τὸν γραμματέα, δεύτερος γραμματεύς.

Προγραφή (ἡ), τὸ προγράφειν, ἡ δι' ἐγγράφου (πίνακος) ἐκτεθειμένου εἰς μέρος δημόσιον προειδοποίησις, (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ προγράμματος κοινοποίησις τῆς καταδίκης τινὸς (φυγοδίκου) καὶ ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας του. » Προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο, πρινὴ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαννιτῶν διέφθειρε, « Στρβ.

Προ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω πρῶτος ἢ προτήτερα. » Τοῦτον ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων προέγραφον, « Πλ. 2) προειδοποιῶ ἐγγράφως (διὰ πίνακος ἐκτεθειμένου εἰς δημόσιον μέρος), (ἐν γέν.) δημοσιεύω· (ἰδιαιτ.) κοινοποιῶ διὰ προγράμματος τὴν καταδίκην τινὸς (φυγοδίκου) καὶ τὴν δήμευσιν τῶν ὑπαρχόντων του, (συνκδχ.) καταδικάζω εἰς ἐξορίαν (ἀειφυγίαν), δημεύω. » Δίκην (» Κρίσιν) προγράφειν τινί, « Πλ., Δμ., ἐνάγω (προσκαλῶ ἐγγράφως) εἰς τὸ κριτήριον. » Προγράφειν τινὰ τῆς βουλῆς, « Πλ., καταγράφω τινὰ μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς βουλῆς (τῶν τιμητῶν). (καὶ πθ.) » Ἐξήλθομεν εἰς Πάνακτον φρουρᾶς προγραφείσης, « Δμ.

Προ·γρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προεγρήγορα). Ἀγρυπνῶ ἢ Ἐξυπνῶ πρόωρα (παράκαιρα) ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προ·γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω προτοῦ, (μσ.) προεξασκοῦμαι, (ἰδιαιτ.) προμελετῶ (προετοιμάζομαι) νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸ δημόσιον, (παρβλ.) Φωνασκῶ.

Προγυμνασία (ἡ). προγύμνασμα, προεξάσκησις· προμελέτη.

Προγύμνασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κάμνει τις διὰ προγύμνασιν, (ἰδιαιτ.) δοκίμιον (μελέτημα) ῥητορικόν. 2) = Προγυμνασία.

Προγυμναστέον, θετ. τοῦ Προγυμνάζω.

Προγυμναστής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ προγυμνάζων (προετοιμάζων)· (ἰδιαιτ.) ὁ βοηθὸς (δευτερεύων) τοῦ γυμναστοῦ τῶν ἀθλητῶν ἢ τῶν γυμναζομένων πρὸς σωμασκίαν.

Προδαεὶς, εῖσα, ἐν, Π. πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Προδαῆναι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προδιδάσκω.

Προ·δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανειζομαι) προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

†Προδανειστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντὶ τοῦ δανειστοῦ συνυπογράφων τὴν ὁμολογίαν.

Προ·δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναλίσκω, προεξοδεύω.

Προδέδηα, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Προδιδάσκω.

Προδέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνατ.) τοῦ Προδείδω.

Προδέδοκτο, Π. ἀντὶ Προεδέδοκτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Προδοκέω.

Πρόδειγμα (τὸ), = Ὑπόδειγμα.

Προ·δείδω, Μ. δείσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προδέδοικα). Φοβοῦμαι προτοῦ, φοβοῦμαι διὰ μέλλον κακόν.

Προδείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων τι πρὶν τοῦ δειλινοῦ (πρὸ δείλης ὀψίας).

Προ·δείκνυμι (δεικνύω), Μ. δείξω. Δείχνω (Φανερόνω, Παραστήνω) τι προτοῦ· προσημαίνω. » Ἤρετο τοὺς μάγους, τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα· οἱ δὲ ἔφασαν, ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πολίων, « Ἡρ. 2) ἐκτείνω ἐμπρὸς (προτείνω) τὴν χεῖρα ἢ διὰ τῆς χειρός. » Σκήπτρῳ προδεικνύς, « Σοφ., δοκιμάζων προτοῦ μὲ τὸ ῥαβδὶ ποῦ θὰ πατήσῃ (καθὼς κάμνουν οἱ τυφλοί). 3) (παλαιςν.) δείχνω (προσποιοῦμαι) ὅτι θὰ κτυπήσω εἰς ἓν μέρος ἵνα περισπάσω τὴν προσοχὴν τοῦ ἀντιπάλου μου ἐκεῖ καὶ τὸν κτυπῶ ἀλλοῦ. » Χερσὶ προδεικνύς, « Θκρ. » Κατ' ἄλλους προδεικνὺς τόπους, κατ' ἄλλους πρόσαγε τὰ μηχανήματα, « Μθμτ. Παλ.

Προδείκτης, ου (ὁ). εἶδος μίμου ἀγύρτου, (παρβλ.) Δεικελιστής.

Προ·δειμαίνω, Μ. ανῶ, = Προδείδω.

Προ·δεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δεινοποιῶ ἐκ προοιμίων, μεγαλοποιῶ προτοῦ.

Προ·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ προτοῦ, [ἐκ τοῦ

;Πρόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν προτοῦ ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι πρὸ τοῦ δείπνου. (εἰς τὸν Ἀθήν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίδειπνον).

Προδέκτωρ, Ἰων. ἀντὶ Προδείκτωρ, ορος (ὁ). ὁ προδεικνύων (προσημαίνων) τι.

Προδέξας, Ἰων. ἀντὶ Προδείξας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προδείκνυμι.

Προ·δέομαι, Μ. δεήσομαι (ἀόρ. Προὐδεήθην κτλ.). Χρειάζομαι πρῶτον ἢ προτοῦ.

Προ·δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Προεδέρχθην κτλ.), Π. ἀντὶ Προβλέπω, προορῶ.

;Προ·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω πρῶτα ἢ προτοῦ, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσδεσμέω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ·δεύω, Μ. δεύσω. Μουσκεύω πρῶτα ἢ προτοῦ.

Προ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ἀναδέχομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ· (συνκδχ.) προστατεύω (προασπίζω) τινά.

;Προ·δηλέομαι-οῦμαι, Μ. δηλήσομαι. Βλάπτω προτοῦ, (εἰς τὸν Ἡρ. διωρθ. Προσδηλέομαι).

†Προ·δηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πρόδηλον, Προδηλόω.

Πρόδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φανερὸς, προφανὴς, ὁλοφάνερος. »Ἐκ προδήλου,« Σοφ. Πλ., ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, προδήλως.

Προ·δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω (Δηλοποιῶ) τι προτοῦ, προσημαίνω.

Προδήλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρόδηλον, ὁλοφάνερα.

Προδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδηλόω, φανέρωσις προτοῦ, προδηλοποίησις.

Προδηλωτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς προδήλωσιν, προσημαντικός. »Τῶν μελλόντων—,« Χρσ.

Προ·δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶ προτοῦ, προδιαθέτω δημαγωγικῶς τὸ πλῆθος.

Προ·δημεύω, Μ. εύσω. Δημοσιεύω προτοῦ.

Προ·δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ ἀπὸ προτήτερα.

Προ·δια·βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·δια·βάλλω, Μ. βαλῶ. Κατηγορῶ (Βάλλω σκάνδαλα, Κάμνω ὕποπτόν τινα) προτοῦ.

Προ·δια·βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Βεβαιόνω τι μὲ πολλὴν πεποίθησιν προτοῦ.

Προ·δια·βιβάζω, Μ. άσω. Διαβιβάζω παρεμπρὸς ἢ πρὸ ἄλλου.

Προ·δια·βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω (Διαβρέχω) προτοῦ.

Προ·δια·γιγνώσκω, Μ. δια·γνώσομαι (ἀόρ. Προδιέγνων κτλ.). Διακρίνω τι προτοῦ, προεξετάζω, προστοχάζομαι. » Τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστὶ, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε, « Θκ. 2) ἀποφασίζω πρὶν δικάσω, προαποφασίζω. » Δίκη προδιεγνωσμένη,« Ἰώσ., περὶ τῆς ὁποίας εἶνε προκατειλημμένοι οἱ δικασταί.

Προδιάγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ γινομένη προτοῦ σκέψις, προεξέτασις, ἡ· προαπόφασις.

Προδιαγόρευσις, εως (ἡ). πρόῤῥησις ἀκριβής. » Τῶν ὀξέων νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ προδιαγορεύσεις οὔτε τοῦ θανάτου οὔτε τῆς ὑγείης, « Ἱππκρ., [ἐκ τοῦ

Προ·δι·αγορεύω, Μ. εύσω. Ἐκφράζομαι ῥητῶς προτοῦ, προλέγω ἀκριβῶς.

Προ·δια·γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Σχεδιάζω) προτοῦ.

Προδιαγωγὴ (ἡ), [πρὸ, διάγω]. φέρσιμον διά τινος τόπου μακρύτερα.

Προ·δι·αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγωνίζομαι παντοιοτρόπως (Διαφιλονεικῶ) προτοῦ· ἀποφασίζω τι προτοῦ διὰ τῆς μάχης.

Προ·δια·δίδωμι, Μ. διαδώσω (ἀόρ. Προδιαδέδωκα κτλ.). Διαδίδω (Διανέμω ἢ Διασπείρω) τι προτοῦ.

Προ·δια·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Χωρίζω τι προτοῦ· (Γρμτ.) χωρίζω δύο λέξεις (δύο εὐθείας) προτάσσων μεταξὺ αὐτῶν τὸ ῥῆμα τὸ ὀπ. ἔπρεπε νὰ ἐπιφέρεται, (ὅθ.) » Προδιεζευγμένον σχῆμα, « Εὐς., τὸ (ἄλλ.) Κατὰ προεπίζευξιν.

Προ·δια·θερμαίνω, Μ. ανῶ.

;Προδιάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδιατίθημι, ἡ γινομένη προτοῦ διάταξις (διευθέτησις)· (Ῥτρ.) τὸ νὰ προδιαθέτῃ ὁ ῥήτωρ τὸν ἀκροατὴν, (παρβλ. Προδιοίκησις).

Προ·δι·αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προδιειλόμην κτλ.). Διαιρῶ κατ' εἶδος καὶ γένος (Διορίζω ἀκριβῶς) τι προτοῦ, ἀναπτύσσω προηγουμένως τὸ σχέδιόν μου.

Προδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. καὶ

Προδιαιρετέον, τὸ θετ. τοῦ Προδιαιρέομαι.

Προ·διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Προδιαθέτω (Προετοιμάζω) δι' ἀναλόγου διαίτης τὸν πάσχοντα.

Προ·διά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι προδιατεθειμένος οὕτως ἢ ἄλλως.

Προδιαίτησις, εως (ἡ). ἡ διὰ διαίτης προετοιμασία, (ἐν γέν.) Προδιάθεσις.

Προ·δια·καίω, Μ. καύσω. Καίω προτοῦ καλῶς, καίω πρῶτον ἄχρις ἐκπυρώσεως. » Ἀνθρακας—, « Γαλ.

Προ·δια·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω προτοῦ εἰς ἐντελῆ κίνησιν, προδιεγείρω.

Προ·δια·κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ ἢ Χρησιμεύω προτοῦ.

;Προ·δια·κρίνω, Μ. κρινῶ, =Προδιαιρέομαι, Προδιαστέλλω.

Προ·δια·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προδιέλαβον κτλ.). Καταλαμβάνω καὶ ἀποφασίζω τι (Κάμνω τὸ συμπέρασμά μου) προτοῦ· ἀναπτύσσω προηγουμένως, (παρβλ.) Προδιαιρέομαι. » Περὶ τῶν προδιειλημμένων, « Εὐς., τῶν προειρημένων.

Προ·δια·λέγομαι, Μ. λέξομαι. Συνομιλῶ (Συνδιαλέγομαι) προτοῦ, λαμβάνω προηγουμένως ὁμιλίαν μετά τινος.

†Προδιάλεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνομιλία γινομένη προτοῦ, προοίμιον, πρόλογος.

Προδιαληπτέον, θετ. τοῦ Προδιαλαμβάνω.

Προδιάληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδιαλαμβάνω, προδιασάφησις, προανάπτυξις.

Προ·δια·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Συλλογίζομαι προτοῦ.

Προ·δια·λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·δι·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προδιήμαρτον κτλ.). Προαποτυγχάνω, προλανθάνομαι.

Προ·δια·μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Διαμαρτύρομαι προτοῦ, (συγχ. τῷ Προσδιαμαρτύρομαι).

Προ·δια·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι προτοῦ.

Προδιαμόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·δι·ανα·παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω ἐκ διαλειμμάτων (Διαναπαύω) προτοῦ.

Προ·δι·αν·ίστημι, Μ. αναστήσω. Προδιεγείρω.

Προ·δια·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λαμβάνω τι προτοῦ κατὰ νοῦν· συλλογίζομαι προτήτερα· προβλέπω, προαισθάνομαι.

Προ·δι·αν·οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ὀλίγον (Μισοανοίγω) προτοῦ.

Προ·δι·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶν μετοχετεύω. (μτφορ.) » Πολὺς ἡμῖν προδιήντληται λόγος, « Ἀθ.

Προ·δια·νυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ἄγρυπνος.

Προ·δι·ανύω, Μ. ύσω. Τελειόνω (Κατορθώνω) τι προτήτερα· προαποδεικνύω. »Τὰ προδιηνυσμένα, « Δξ., τὰ προαποδειχθέντα.

Προ·δια·πέμπω, καὶ (μσ.) πέμπομαι, Μ. πέμψω, -ομαι. Στέλλω προτήτερα παντοῦ ἢ μέσα ἢ διὰ μέσου τινός.

Προ·δια·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, =Προδιαμαρτάνω.

Προ·δια·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Διαπλάττω τι προτοῦ, προδιαμορφόω.

Προ·δια·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ πρῶτος ἢ προτοῦ κολυμβῶν ἢ μὲ πλοῖον ἀντικρύ.

Προ·δια·πονέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προγυμνάζω.

Προ·δι·απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προτείνω προτοῦ (Προεξετάζω) ἀπορίαν.

Προ·δια·πράττω, Μ. πράξω. Κατορθόνω τι προτοῦ.

Προ·δι·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξηγῶ (Δίδω τὸν ὁρισμὸν) προτοῦ εὐκρινῶς, προδιασαφῶ.

Προ·δι·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προαπαριθμῶ.

Προ·δι·αρπάζω, Μ. άσω καὶ άξω. Διαρπάζω προτήτερα.

Προ·δια·σαλεύω, Μ. εύσω. Σείω (Σαλεύω) τι προτοῦ ἐκ θεμελίων.

Προ·δια·σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαφηνίζω τι προηγουμένως, προεξηγῶ, προαναπτύσσω.

Προδιασάφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνάπτυξις προηγουμένη, προεξήγησις, (συγχ. τῷ Προσδιασάφησις).

Προ·δια·σείω, Μ. σείσω, =Προδιασαλεύω, Προδιακινέω.

Προ·δια·σημαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Δηλοποιῶ προτοῦ, προϊδεάζω.

Προ·δια·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Διασκεδάζω (Διαλύω, Διασκορπίζω) προτοῦ.

Προ·δια·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Προεξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, καλοστοχάζομαι προτοῦ.

Προ·δια·σκευάζω, Μ. άσω. Συγυρίζω (Διευθετῶ) προτοῦ, προετοιμάζω.

Προ·δια·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (Περιεργάζομαι) προτοῦ, (μτνμ.) =Προδιασκέπτομαι.

Προ·δια·στέλλω, Μ. στελῶ. Διαστέλλω (Διαχωρίζω) προτοῦ. 2) (μσ.) παραγγέλλω ῥητῶς (Ἐξηγοῦμαι καθαρὰ) προτοῦ, κάμνω πρῶτον ῥητὴν συμφωνίαν μετά τινος. »Προδιεστειλάμην τῷ πορθμεῖ ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ,« Ἀθ.

Προ·δια·στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω (Διαφθείρω) προτοῦ, (ὅθ.

Προδιαστροφὴ (ἡ). διαστροφὴ (διαφθορὰ) προλαβοῦσα.

Προ·δια·σύρω, Μ. συρῶ. Περιπαίζω ἢ Παραβαίνω πρῶτος.

Προ·δια·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω προτοῦ εἰς τὴν μέσην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ-διατάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τοῦτο (Διευθετῶ) πρωτοῦ.

Προδιαταξις, εως (ἡ), το οὐσ. τοῦ προηγ., προλαβοῦσα διάταξις (διευθέτησις).

Προ-δια-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην πρωτοῦ.

Προ-δια-τίθημι, Μ. διαθήσω (ἀόρ. Προδιέθηκα κτλ.). Βάλλω πρωτοῦ εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν, προδιατάττω, προδιαθέτω. «Τὸν βασιλέα προδιέθηκεν οἰκείως ἔχειν,» Ἰώσ. «Ἃ μελλήσεσι δι' αὐτῶν παθεῖν τοὺς θρῶντας προδιαθεῖναι,» Φιλ.

Προ-διαι-τάω-ῶ, Μ. ήσω. Κοσκινίζω πρωτοῦ μὲ τὴν σήτταν, περνῶ πρῶτα ἀπὸ τὸ πανὶ ἢ τὸ ψιλὸν κοσκίνον.

Προ-δια-τυπόω-ῶ καὶ (μσ.) τυπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Διαγράφω πρωτοῦ τὸν τύπον τινὸς πράγματος, προσχεδιάζω.

Προδιατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προδιαγραφὴ τῶν τύπων, προσχεδίασμα.

Προ-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω (Χαλνῶ, Φονεύω, Ἀφανίζω) πρωτοῦ. «Προδιαφθείραντες τοὺς κριτάς,» Δημ.

Προδια-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω πρωτοῦ, προδιαλύω διὰ τῆς διαφορήσεως.

Προ-δια-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐγχαράττω (Ἐντυπόνω) πρωτοῦ.

Προ-δια-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πρῶτον πανταχόθεν ἢ ἀνάμεσα.

Προ-δια-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι (Χωρίζομαι ἀπό τινος, Χαλνῶ τὴν φιλίαν) πρῶτος ἢ πρωτοῦ.

Προ-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω (Πληροφορῶ) τινα πρωτοῦ. (ἁπλ.) διδάσκω, προγυμνάζω. «Περιτέρον με προδίδασκε,» Πλάτ. «Αἱ ἀηδόνες τοὺς νεοσσοὺς προδιδάσκουσιν ᾄδειν,» Πλ. (μσ.) «Ὧν ὁ θὴρ με Κένταυρος.. προὐδιδάξατο, περῆκα θεσμῶν οὐδέν,» Σοφ. || (μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. Π.) Προδέδαα καὶ ἀόρ. Προεδάην (οθ. ἡ μτχ. Προδαείς), μανθάνω (πληροφοροῦμαι) τι πρωτύτερα, ἔχω προλαβοῦσαν εἴδησιν. «Μήπως με προϊδὼν ἠὲ προδαείς ἀλέηται,» Ὁδ. Δ.

Προ-δίδωμι, Μ. προδώσω (ἀόρ. Προέδωκα καὶ Προὔδωκα κτλ.). Δίδω πρωτοῦ ἢ ἐμπροσθά, προπληρόνω. «Μισθὸν μηνὸς προέδωκε τοῖς στρατιώταις,» Ξεν. «Τὸν τε προοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν,» αὐτ. «Εἴ τις προέδωκεν αὐτῷ· καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ,» Γρφ. (καὶ πθ.) «Ἔδος ἦν ἐν τοῖς δείπνοις τῷ ἐξιάτορι... προδιόσθαι γραμματιδίον τι περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων,» Ἀθ. 2) (συνηθέσ.) παραδίδω ὁλίως εἰς τὸν ἐχθρόν, προδίδω· παραιτῶ τινα ἀδοήθητον ἐν καιρῷ κινδύνου (ἀνάγκης), θυσιάζω, ἀπατῶ, ἐγκαταλείπω· (μτνμ. ἐπὶ ψυχ.) δὲν ἐπαρκῶ, καταντῶ ἄχρηστος (σαθρὸς), ἐκλείπω. «Συμμάχους, μήτε ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς φθονήσοντας, μήτε ἐν τοῖς κακοῖς προδώσοντας,» Ξεν. «Τὰν φυγάδα μὴ προδῷς,» Αἰσχλ. (καὶ πθ.) «Προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμάχων, ὑπὸ τὴν παροιχομένην νύκτα διαῤῥάντων,» Ἡρ. «Ἀπολωλα τλήμων, προδέδομαι,» Σοφ. (καὶ μτνμ.) «Ὅταν προδῶσι τὰς ἡδονάς,» Σοφ., ὅταν τὰς ξερηθοῦν (δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ τὰς ἀπολαμβάνουν). «Τοῦ φράγματος προδεδωκότος (αὐτούς),» Ἡρ., ἐφάνη ἀνίκανον πρὸς ὑπερασπισίν των. «Τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν προδεδωκότων,» Δημ., δὲν καλοέβλεπαν πλέον. «Προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν,» Ἡρ., ἔμειναν χωρὶς νερόν, ἐστέρευσαν. «Βεχομένων τῶν κάτω πλίνθων ἢ προδιδουσῶν τὰς ἄνω, τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ ἢ ἐκλίνετο,» Ξεν.

Προ-δι-εξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προδιεξήγαγον κτλ.). Διευθύνω (Διευθετῶ) πρωτοῦ.

Προ-δι-εξ-ειμι, Μ. ειμι καὶ

Προ-δι-εξ-έρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Προδιεξῆλθον κτλ.). Περνῶ πρῶτος ἢ προτύτερα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἢ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην· (μτνμ.) προδηγοῦμαι ἢ προαναγινώσκω ἢ προεξηγῶ τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (κοιν. περαπέρα).

Προ-δι-εξ-οδεύω, Μ. εὐσω, =Προδιεξέρχομαι (κυρ. καὶ μτνμ.).

Προ-δι-εορτάζω, Μ. άσω. Προεκτελῶ ἑορτήν (θριαμβον κτλ.).

Προ-δι-έπω (παρτ. Προδιεῖπον καὶ πλέον οὔ). Διέπω (Διοικῶ) πρωτοῦ.

Προ-δι-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω (Κατορθόνω) πρωτοῦ· προδιαθέτω, προετοιμάζω· προαποκτείνω.

Προ-δι-ερεθίζω, Μ. ίσω. Διεγείρω (Διερεθίζω) ἀπὸ προτύτερα.

Προ-δι-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) πρωτα μὲ ἀκρίβειαν.

Προδιερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προδιερευνῶν (προεξετάζων), σπελλόμενος ἐμπρός νὰ κατασκοπεύσῃ, Γαλλ.) éclaireur.

Προ-δι-έρχομαι, Μ. διελεύσομαι (ἀόρ. Προδιῆλθον κτλ.). Περνῶ (Διαβαίνω) πρῶτος ἢ πρωτοῦ· (μτνμ.) προδιηγοῦμαι, προδιεξέρχομαι.

Προδιέστην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Προδίστημι.

Προ-δι-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεδιαλύζω (Ξεκαθαρίζω) πρωτοῦ, προδιασαφῶ.

Προ-δι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι πρωτοῦ, προεκθέτω τὴν ὑπόθεσιν τῆς διηγήσεως.

Προδιήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔκθεσις προηγουμένη (προοίμιον, προεισαγωγὴ) διηγήσεως.

Προ-δι-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ πρωτοῦ ὑγρόν τι ἀπὸ παν' ἢ τρυπητὸν (σουρονι, λαγαρίζω).

Προ-δι-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ἐλαφρὰ πρωτοῦ, προδιαφορῶ διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Προ-δι-ιστημι, Μ. δια-στήσω (ἀόρ. Προδιέστησα καὶ μσ. Προδιέστην κτλ.). Χωρίζω (ἢ μσ. Χωρίζομαι) πρῶτος ἢ πρωτοῦ.

Προ-δικάζω, Μ. άσω. Κρίνω (Δικάζω) ὑπόθεσίν τινα πρωτοῦ (πρὶν τῆς τελειωτικῆς δίκης). «Τῆς γνώσεως ἡ ὄσφρησις προκαθημένη, τὰ πρὸς ἑδωδὴν ἢ πόσιν σχεδὸν ἅπαντα προδικάζει,» Φίλ.

Προδικασία (ἡ). ἡ πρώτη κρίσις (δίκη) μιᾶς ὑποθέσεως· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ προηγούμεναι πράξεις τῆς καθαυτὸ δίκης εἰς τὰ ἐγκλήματα τοῦ φόνου.

†Προδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ προδικάζων (δικάζων πρωτοῦ ἢ ἀντὶ ἄλλου), πρωτοδίκης ἢ, πάρεδρος δικαστηρίου (μέλος συμπληρωτικόν).

Προ-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Δικάζομαι, ἢ Δικηγορῶ ὡς) προδικός τινος, ἐπιτροπεύω.

Προδικία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ προδίκου· συνηγορία· ἐπιτροπή, κηδεμονία. 2) δικαίωμα πρὸς προδικασίαν. «Εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ προεδρίαν ἢ προδικίαν,» Ἐπιγρφ.

Πρόδικος (ὁ, ἡ), (κυρ. δίκη) ἢ θεωρημένη πρωτοῦ (καθὼς τώρα ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου) ἢ κατ' αἵρεσιν κρισίαν, ἢ κατὰ προτίμησιν. «Ἐγὼ γάρ, εἴτι σ' ἠδίκηκα, ἐθέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν,» Ἀρχφ. || (οὐσ.) Πρόδικος (ὁ), ἐπίτροπος (κυρ. εἰς δίκην)· συνήγορος· κηδεμών. (ἐν γεν.) προξένης, ἀρχηγός, (παρδλ.) Πάτρων. «Τοὺς τῶν ὀρφανῶν βασιλέων ἐπιτρόπους Δακεδαιμόνιοι προδίκους ὠνόμαζον,» Πλ.

Προ-δι-οικέομαι, Μ. ήσομαι. Διοικῶ (Διευθετῶ, Τακτοποιῶ) προηγουμένως· προοικονομῶ· προδιαθέτω· προκατασκευάζω. (ἰατρ.) προδιαφορέω. «Σιτία προδιῳκημένα,» Ὀριβ.

Προδιοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τακτοποίησις (διευθέτησις) γινομένη πρωτοῦ· προεισαγωγὴ· προκατασκευή· προδιάθεσις.

Προδιοικητικός, ἡ, όν. Ἐπιβλεπὴς ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προδιοικεῖν (προδιαθέτειν) τὰ πράγματα, προμηθὴς, προβλεπτικός.

Προ-δι-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ μὲ τρόπον πρωτοῦ.

Προ-δι-ομαλίζω, Μ. ίσω, Προκαθησυχάζω, προκατευνάζω.

Προ-δι-μολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁμολογῶ (Ὑπόσχομαι ἢ Συμφωνῶ) πρωτοῦ, προϋπόσχομαι, προβεβαιόνω.

Προ-διορθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Διορθόνω πρωτοῦ (Ρτρ.) προοικονομῶ, προκατασκευάζω.

Προδιόρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διόρθωσις γινομένη πρωτοῦ (Ρτρ.) προδιοίκησις, προκατασκευή, προδιάθεσις, προὐθεραπεία.

Προ-δι-ορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω (Προσδιορίζω) τι προηγουμένως, βάλλω προτοῦ τὸν ὅρον (δίδω τὸν ὁρισμὸν) τοῦ πράγματος.

Προδιορισμός (ὁ). ὁ ἐκ προοιμίων ὁρισμὸς (διορισμὸς) τοῦ πράγματος.

Προ-δι-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω προτοῦ κατὰ μέρος ἢ πέρα-πέρα, προδιαχωρίζω δι' ὀρύγματος.

Προ-δι-υλίζω, Μ. ίσω, =Προδιηθέω, λαγαρίζω (λαμπικάρω) πρῶτα.

Προ-διώκω, Μ. διώξομαι. Διώκω (Κυνηγῶ) πολλὰ ἐμπρός, προχωρῶ διώκων τὸν ἐχθρόν, (εἰς τὸν Θκ. Ζ, 70, ἀλλ. γρφ. Προσδιώκω).

Προδίωξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κυνήγημα πολλὰ ἐμπρός (μακράν).

†Προ-δοκάζω [προδοκῶ], Μ. άσω. Προσμένω τινὰ εἰς τὸ καρτέρι, ἐγεδρεύω, παραμονεύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ·δοκέω-ῶ (εὔχρ. μόνον τρτπρα.) Προδοκεῖ, Μ. δόξει (ἀόρ. Προέδοξε ᾗ Προὔδοξε, πρκ. Προδέδοκται). Φαίνεται εὔλογον (Ἐγκρίνεται) προτοῦ. « Προεδέδοκτο,« Πλάτ., εἶχε προαποφασισθῆ.

Προδοκὴ (ἡ), [πρὸ δέχομαι]. μέρος στενὸν διὰ ἐνέδραν (καρτέρι).

†Προ·δοκιμάζω, Μ. άσω. Πρῶτα δοκιμάζω.

;Προδομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόδομος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδωμάτιον.

;Προ·δομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προοικοδομέω.

Προδομία (ἡ), ἐπ.θετ. ἡ Ἥρα τὴν ὀπ. ἐπεκαλοῦντο πρὶν ἀρχίσουν τὴν οἰκοδομήν. (εἰς τὸν Παυσ. [Κορινθ. Β', ιά, 2] διορθ. Προδρομία).

Πρόδομος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸ τοῦ οἴκου (δόμου) κείμενος ἢ γινόμενος. « Πυρὴ —,« Ἐπγρ. || (οὐσ.) τὸ μέρος τοῦ οἴκου τὸ πρὸ τῶν θαλάμων, ἡ σάλα ἢ τὸ γαγιάτι, (παρβλ. Αἴθουσα). (εἰς τοὺς ναοὺς) ὁ πρόναος.

Προ·δοξάζω, Μ. άσω. Ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην προλαβοῦσαν δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, φρονῶ ἀπὸ προτήτερα οὕτως ἢ ἄλλως.

†Προδόξασις, εως (ἡ). ἡ ἐκ προκαταλήψεως δόξα (δοξασία)· (ὁ Γαλην. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον).

;Προ·δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω προτοῦ ταιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν (δόξαν) εἴς τινα.

Πρόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοιαύτην ἢ τοιαύτην δόξαν (δοξασίαν) περί τινος ἐκ προλήψεως (πρὶν κρίνῃ).

;Προδοσεῖω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδωσεῖω.

;Προδοσέταιρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδωσέταιρος.

Προδοσία (ἡ), τὸ προδίδειν, ἡ ἐπιβουλὴ (ἀπιςία) τοῦ προδότου.

Προδοσίκομπος (ὁ, ἡ), Κωμ. [προδίδωμι, κόμπος]. ὁ κομπάζων (ὑποσχόμενος πολλὰ ᾗ μεγάλα) ᾗ μὴ κάμψων τίποτε.

Πρόδυσις [προδύω μι], εως (ἡ). προπλήρωμὴ, προκαταβολὴ, (Ταυρικ.) πέζ. 2) = Προδοσία.

Προδοτὴρ (ὁ), Π. ἀντι-

Προδότης, ου (ὁ). ὁ προδίδων (πόλιν ἢ τὸν φίλον του). « Λέκτρων —,« Εὐρ., ὁ μοιχός.

Προδοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προδότην, προδότου ἴδιας· πρόθυμος (ἐπιρρεπὴς) εἰς τὸ προδίδειν, ἔχων διάθεσιν προδότου.

Προδοτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν προδότης.

Προδοτὶς, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προδότης.

Πρόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ προδοθεὶς (παραδοθεὶς ἢ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους τα).

Προδότρια (ἡ), μτγν. ἀντὶ Προδότις.

Πρόδυλος (ὁ, ἡ), Π. δυλικὸς, ἰαόδυλος.

Προ·δουλέω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω δοῦλον (Ὑποδουλόνω) τινὰ προτοῦ.

Προ·δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προδέδηπα), Π. κάμνω (πίπτω μὲ) κρότον πρὶν.

Προδραμοῦμαι, μέλλ. τοῦ Προτρέχω.

Πρόδρομὴ καὶ Πρόδρομία (ἡ), τὸ προτρέχειν (προλαμβάνειν)· ἐπιδρομὴ ἢ συμπλοκὴ τῶν προδρόμων (τῆς προφυλακῆς) τοῦ στρατεύματος, (ἐν γέν.) ἔφοδος (εἰσβολὴ) ἐχθροῦ.

Πρόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ προτρέχων (προπορευόμενος δρόμῳ) τινὸς, (ἰδιαιτ.) ὁ τρέχων ἐμπρὸς νὰ δώσῃ εἴδησιν, (ἐπὶ στρατ.) ὁ στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ προλάβῃ ἢ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν ἐχθρὸν, στρατιώτης ἐλαφροαρματωμένος, (Γαλλ.) éclaireur, voltigeur. « Προδρόμους ἀποστείλαντες τῶν ἱππέων τοὺς ἀρίστους,« Ἡρ. « Ἦλθεν αὐτῷ πρόδρομος ἀγγελίη, « αὐτ. « Φυγάδα πρόδρομον, « Σοφ., φεύγοντα προτροπάδην. (καὶ μτγν.) « Σῦκα πρόδρομα, « Ἀθ., τὰ πρώϊμα. « Οἶνος —, « αὐτ., ὁ (ἄλλ.) Πρότροπος καὶ Πρόγυμα. (πλθ.) « Πρόδρομοι (Ἄνεμοι),« οἱ πνέοντες ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τῶν κυνικῶν κυμάτων. || (οὐσ. Π.) ἀντὶ Προδρομή.

;Πρόδυσις, εως (ἡ). ἡ πρὸ τῆς δύσεως ὥρα (κατάςαεις τοῦ οὐρανοῦ).

Προ·δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυστυχῶ προτοῦ.

Προ·δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω συςολὴν (Μετριάζω, Ἀναχαιτίζω) προτοῦ.

Προδωμάτιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ δωματίου μέρος (μικρότερον δωμάτιον), σαλόνι ἢ ἀντικάμαρα.

Προ·δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω (Φιλοδωρῶ) προτοῦ.

Προδωσεῖω (χωρὶς Μ.). Ἔχω ὄρεξιν (διάθεσιν) νὰ προδώσω.

Προδωσέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ προδίδων ἢ ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς φίλους (συντρόφους, ἑταίρους) τα.

Προεγγόνη (ἡ), ἡ θυγάτηρ ᾗ

Προέγγονος (ὁ, ἡ), ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐγγονὸς ἢ τῆς ἐγγόνης.

Προ·εγ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω εἰς σημαιωματάριον (εἰς τὸν κατάλογον κτλ., Καταγράφω) πρωτοῦ.

Προ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀβραβωνίζω.

Προ·εγ·γυμνάζω, Μ. άσω. Προγυμνάζω τινὰ εἰς.

†Προέγγυος, ἴδε Προὔγγυος.

Προ·εγείρω, Μ. ἐγερῶ. Σηκόνω ἐπάνω ἢ Ἐξυπνῶ ἢ Διεγείρω τινὰ προτοῦ.

Προ·εγ·κάθημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς, (ἐν γέν.)=Προέγκειμαι. « Προεγκαθήμενα,« Ἀξ., ὅσα ἔχει τις πρὸ πολλοῦ τυπωμένα εἰς τὸν νοῦν τα.

Προ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προτοῦ.

Προ·εγ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω προτοῦ (θεμέλιον), προκαταβάλλω εἰς.

Προ·εγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εὑρίσκομαι μέσα εἴς τι (Ὑπάρχω) πρὶν ἢ πρὸ πολλοῦ.

Προ·εγ·κελεύομαι, Μ. εὔσομαι. Ἐγκελεύομαι (Παρακινῶ δι' ἐγκελεύσεως) τινα προτοῦ.

Προ·εγ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω προτοῦ μέσα εἰς.

Προ·εγ·κρατεύομαι, Μ. εὔσομαι. Προετοιμάζομαι δι' ἐγκρατείας.

†Πρόεγμα (τὸ), [προέχω]. ὑποστήριγμα προέχον (ὑποῖα τὰ ὑπὸ τοὺς ἐξώστας τῶν οἰκιῶν).

Προεγρήγορα, μα. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Προγρηγορέω.

Προ·εγ·χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω προτοῦ μὲ τὸ ξυράφι. «Τὰς ἀρχὰς —,« Ἀρετ. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγχαράττω (ἐντυπόνω) τι προηγουμένως μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Προ·εγ·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.)=Προεπιχειρῶ. 2) προαποδεικνύω δι' ἐπιχειρημάτων. « Ἐκ τῶν περὶ φθορὰς ᾗ γενέσεως προεγχειρημένων ἡμῖν ἐν ταῖς ἀντιῤῥήσεσι,« Σέξτ.

Προ·εγ·χειρίζω, Μ. ήσω. Ἐγχειρίζω προτοῦ.

Προ·εγ·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω προτοῦ τι ἐσωθεν.

;Προ·εγ·χυματίζω. Μ. ίσω. Ἐγχυματίζω προτοῦ, χύνω πρῶτα ὡς ἰατρικὸν μέσα εἰς.

Προεγχυματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προεδρεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Προεδρεύω.

;Προέδρα (ἡ). ἡ πρώτη ἕδρα (καθέδρα), πρωτοκαθεδρία.

Προεδρεία ᾗ Προέδρευσις, εως (ἡ), τὸ προεδρεύειν, = Προεδρία.

Προ·εδρεύω, Μ. εὐσω. Προκάθημαι, ἔχω τὴν πρώτην θέσιν, εἶμαι πρόεδρος. «Τῆς βουλῆς —, « Δημ.

Προεδρία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ θέσις τοῦ προέδρου· τὸ δικαίωμα τοῦ προεδρεύειν, πρωτοκαθεδρία.

;Προέδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προέδρα.

Πρόεδρος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων (καθήμενος εἰς) τὴν πρώτην θέσιν (ἕδραν). ||. (οὐσ.) ὁ πρῶτος (πραιστὼς) σώματος, (Γαλλ.) président. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πρῶτος τῆς βουλῆς τῶν 500, (δηλ.) ὁ πρῶτος τῆς πρυτανευούσης ἑκάστοτε φυλῆς.

Προ·εἶδω, Π. ἀντὶ Προεῖδω.

Προ·εἴργω, Ἰων. ἀντὶ Προείργω.

Προέηκα, Ἰων. ἀντὶ Προῆκα, ἀόρ. ά τοῦ Προΐημι.

Προεθῆ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Προΐημι.

Προ·εθίζω, Μ. ίσω. Συνειθίζω προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα). ||. (ὁ πθ. πρκ.) Προείθιζαι, « συνειθίζεται πρὸ πολλοῦ [ἐκπαλαι], εἶνε προϋπάρχουσα συνήθεια.

Προεθισμὸς (ὁ), τὸ προεθίζειν ἢ προεθίζεσθαι.

Προεθιςέον, θετ. τοῦ Προεθίζω.

Προειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόοιδα.

Προειδὸν ᾗ (μσ.) Προειδόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Προοράω.

Προ·ειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Σχηματίζω) προτοῦ μὲ τὴν φαντασίαν μου, (Γαλλ.) figurer.

Προειδὼς, υῖα, ός, μτγ. τοῦ Πρόοιδα.

Προ·εικάζω, Μ. άσω. Συμπεραίνω ἐξ ὁμοιότητος, προμαντεύω κατὰ συμπερασμάν.

Προ·εικονίζω, Μ. ίσω. Παριςάνω τι προτοῦ (Μοσπηλίνω) δι' εἰκόνος.

Προεικόνισμα (τὸ), τὸ προεικονισθὲν (εἰκονικῶς προδηλωθέν).

Προείλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Προαιρέομαι.

Προείληφα, πρκ. τοῦ Προλαμβάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐημι.

Πρό·ειμι, Μ. έσομαι (παρτ. Προῆν κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω) πρίν, προϋπάρχω.

Πρό·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προήειν κτλ.), = Προέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.), προβαίνω, προχωρῶ κτλ. » Τοῦ χρόνου (» Τοῦ πότου) προϊόντος,« Ἡρ.

Προεῖνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. πρκ. τοῦ Προΐημι.

Προεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

;Πρόειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρῴρα.

Προ·είργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω προτοῦ ἢ στεκόμενος ἐμπρὸς, ἐμποδίζω τινὰ νὰ προχωρήσῃ, τοῦ κόπτω τὸν δρόμον.

Προείρηκα, ἐνεργ. ⚓

Προείρημαι, πθ. πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

Προ·ειρηνεύω, Μ. εύσω. Ἔχω ἢ Κάμνω προτοῦ εἰρήνην.

Προ·εισ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω προτοῦ. (συνκδχ.) παρουσιάζω προτοῦ εἰς τὸ θέατρον. »Ἡ Ἀνδρομέδα ὑγδόῳ ἔτει προεισῆκται,« Σχλ. Ἀρςφ.

Προεισαγωγὴ (ἡ), τὸ προεισάγειν, ἔμβασμα προτοῦ, (μτνμ.) προοίμιον λόγου ἢ συγγράμματος, (παρβλ.) Προκατασκευή.

Προεισαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προεισαγωγήν.

Προ·εισ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω προτοῦ, προεισέρχομαι.

Προ·εισ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι προτοῦ μέσα εἰς, Προεμβάλλω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κάμνω εἰσβολὴν (ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἐχθροῦ) πρῶτος ἢ προτήτερα· (μτνμ.) προοιμιάζω.

Προεισβολὴ (ἡ). ἡ πρώτη ἢ ἡ προλαβοῦσα εἰσβολὴ, προεισαγωγὴ, προοίμιον.

Προ·εισ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐμβάζω (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐμβαίνω) διώκων προτοῦ μέσα εἰς, προεισβάλλω (κυρ. ἔφιππος).

Προεισενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ⚓

Προεισενεκτέον, θετ. τοῦ Προεισφέρω.

Προ·εισ·έρχομαι, Μ. εισ·ελεύσομαι (ἀόρ. Προεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·εισ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω τι ἐκ προκαταβολῆς. » Κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προεισευπόρησα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προσεισευπόρησα) ἀργυρίου,« Ἰσ.

Προεῖσθαι, μσ. ἢ πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

Προ·εισ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα ἐντὸς (Εἰσκαλῶ) πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·εισ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἐντὸς ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εισ·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Ἐμβαίνω (Περνῶ μέσα, Εἰσχωρῶ) προτοῦ.

Προεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς εἰσόδου γινόμενος. »Ἑτοιμασία —,« Νικ. Χων.

Προεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς κυρίως εἰσόδου. ||. (οὐσ.) Προεισόδιον (τὸ) ⚓ Προεισόδια (τὰ), τὰ πρὸ τῆς εἰσόδου τελούμενα, αἱ προετοιμασίαι τῆς εἰσόδου, (ἐν γεν.) προεισαγωγὴ, προοίμιον.

Προ·εισ·οικίζω, Μ. ίσω. Προεισάγω εἰς τὸν οἶκον, προενοικίζω.

Προεισοίσω, μέλλ. τοῦ Προεισφέρω.

Προ·εισ·παίω, Μ. παίσω, = Προεισπίπτω.

Προ·εισ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ μέσα· ἐμβάζω μὲ πομπὴν (μὲ θρίαμβον), (παρβλ.) Προεισάγω.

Προ·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προεισέπεσον κτλ.). Πίπτω (Ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν, Ῥίπτομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ μέσα εἰς.

Προ·εισ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμβαίνω πρὶν ἢ προτοῦ, προεισβαίνω, προεισέρχομαι.

†Προ·εισ·πταίω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεισπαίω.

Προειστήκειν, ὑπερσ. τοῦ Προΐστημι.

Προ·εισ·τρέχω, Μ. τρέξω. Προεισέρχομαι τρέχων.

Προ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προεισήνεγκα κτλ.). Φέρω μέσα (Ἐμβάζω ἢ Συνεισφέρω) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προεισφορὰ (ἡ), τὸ προεισφέρειν, προκαταβολὴ συνεισφορᾶς (ἐράνου).

Προ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Προεξέβαλον κτλ.). Ἐβγάζω ἢ Ῥίπτω ἔξω προτοῦ.

†Προέκβασις, εως (ἡ). ἔκβασις (ἔξοδος) προλαβοῦσα.

Προ·εκ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω (Παρασύρω) προτοῦ, (εἰς τὸν Πλβ. διορθ. Προεμβιβάζω).

†Προεκγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

†Προέκγονος (ὁ), = Προέγγονος.

Προ·εκ·δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ (Κατεξοδεύω) πρίν.

Προ·εκ·δειματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξυππάζω (Κατατρομάζω) πρίν.

Προ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Παραλαμβάνω, Ἀναδέχομαι) πρίν, περιμένω (ἀπεκδέχομαι) πρὸ πολλοῦ.

Προ·εκ·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκδημῶ (Ἀναχωρῶ ἐκτὸς τοῦ δήμου μου) προτοῦ.

Προ·εκ·διδάσκω, Μ. διδάξω. Προδιδάσκω ἐντελῶς.

Προ·εκ·δίδωμι, Μ. εκ·δώσω (ἀόρ. Προεξέδωκα κτλ.). Ἐκδίδω (Κοινοποιῶ, Δημοσιεύω) τι προτοῦ.

Προέκδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔκδοσις (δημοσίευσις συγγράμματος) προλαβοῦσα.

Προεκδραμεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεκτρέχω.

Προεκδρομὴ (ἡ), τὸ προεκτρέχειν, ἔφοδος τῶν ἐκδρόμων (ἴδε τὴν λέξιν) στρατιωτῶν, ἐπιδρομὴ γινομένη προτοῦ.

Προ·εκ·ζέω, Μ. ζέσω. Ζεματίζω τι προτοῦ.

†Προ·εκ·θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·εκ·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω καλῶς προτοῦ.

Προέκθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκτίθημι, ἔκθεσις προκαταρκτικὴ, προοίμιον (προεισαγωγὴ) ἐκθέσεως.

Προεκθετέον, θετ. τοῦ Προεκτίθημι.

Προεκθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) προέκθεσιν, προπαρασκευαστικὸς τῆς ἐκθέσεως.

Προεκθετικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Κατὰ σχῆμα) προεκθέσεως.

Προ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Προεκτρέχω.

Προεκθορὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ

Προ·εκ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προεξέθορον κτλ.), = Προεκπηδάω.

Προ·εκ·καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ἐντελῶς (Ξεπαστρεύω) προτοῦ.

Προ·εκ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προεξέκηα κτλ.). Ἐξάπτω (Φλογίζω, Ἐρεθίζω) πρίν.

Προ·έκ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἐκτεθειμένος πρὶν ἢ ἐμπροσθὰ, προέχω, προεξέχω. » Στέρνα τὸ μέτριον προεκκείμενα,« Φλςρτ. » Προεκκείμενα,« Γρμτ., τὰ προεκτεθειμένα (προηγούμενα) μέρη σχοινοτενοῦς περιόδου.

Προ·εκ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω (Εὐκαιρόνω) πρὶν ὅλως διόλου, προεκκαινόνω.

Προ·εκ·κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐκκλύζω (Ξεπλύνω κλύζων) προτοῦ.

Προ·εκ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Ἐβγάζω, Κουβαλῶ ἔξω ἢ εἰς τὸν τάφον) προτοῦ

Προ·εκ·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω διόλου (Ἐκκόπτω) προτοῦ.

Προ·εκ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ξεχωρίζω (Ξεδιαλέγω) τι προτοῦ.

Προέκκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·εκ·κρούω, Μ. κρούσω. Ἐκκρούω (Ἀποκρούω) πρίν.

Προ·εκ·λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω πρίν.

Προ·εκ·λέγω, Μ. λέξω. Διαλέγω ἢ Συλλέγω (Συνάζω καὶ μσ. Εἰσπράττω) πρίν. » Τὰ χρήματα ὅσα προεξείλεκτο ἀπὸ τῆς Ῥόδου,« Ἀππ.

Προ·εκ·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (Παραιτῶ, Ἐγκαταλείπω ἢ [;] Λειποθυμῶ, Ἐκλείπω) πρίν.

Προ·εκ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶν εὑρίσκω (Συλλογίζομαι) προτοῦ, προστοχάζομαι.

Προ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἐκνευρίζω) προτοῦ.

Προ·εκ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προεξέμαθον κτλ.). Μανθάνω τι καλῶς (απ' ἔξω) πρίν.

Προ·εκ·νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπλύνω (Ξεπαστρεύω) πρῶτα μὲ νίτρον (σαπουνὶ ἢ λεσσίβαν).

Προ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ἔξω (Ξεκινῶ) προτοῦ.

Προ·εκ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐκτείνω (Ἐξαπλόνω) πρίν.

Προ·εκ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) πρῶτος ἢ προτήτερα ἔξω.

Προ·εκ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προεξέπιον κτλ.). Πίνω πρὶν ὅλως διόλου (μέχρι ῥανίδος).

Προ·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προεξέπεσον κτλ.). Πίπτω ἔξω (Ἐβγαίνω μὲ βίαν, Κοινολογοῦμαι) προτήτερα· προχωρῶ πλειότερον τοῦ δέοντος. (μτφορ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, ἐξοκέλλω εἰς ὑπερβολάς.

Προ·εκ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω (Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·εκ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκπληρῶ προτοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ-εκ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξυππάζω) πρίν, φέρω προτοῦ εἰς ἔκπληξιν
Προ-εκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω προτοῦ.
Προ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω πρίν.
Προ-εκ-πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω πρὶν ὅλως διόλου.
Προ-εκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω μὲ κόπον ἡ Καταπονῶ προηγουμένως.
Προέκπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκπίπτω, ἡ ὑπὲρ τὸ δέον προχώρησις· (μτφορ.) ὑπέρβασις τῶν ὅρων τοῦ μετρίου, ὑπερβολή.
Προ-εκ-πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπορθῶ (Διαγουμίζω) πρίν.
Προ-εκ-ρέω, Μ. ρεύσομαι καὶ ρυήσομαι (ἀόρ. Προεξέρρύην κτλ.). Ἐκρέω (Ξεχύνομαι) πρίν.
Προ-εκ-ρήγνυμαι, Μ. ραγήσομαι (ἀόρ. Προεξερράγην κτλ.). Ξεσπάνω πρίν.
Προ-εκ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω ἔξω (Ἐκρίπτω) πρίν.
Προ-εκ-ροφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ πρῶτον ἐντελῶς (Ἀποῤῥοφῶ).
Προ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω πρὶν ἡ παρεμπρός.
‡Προεκτέλεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
‡Προ-εκ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω, Τελειοποιῶ) προτοῦ. 2) προκατηχῶ (προετοιμάζω) τινα εἰς τελετήν.
Προ-εκ-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἐκτέμνω (Ἀποτέμνω) πρὶν, προεκκόπτω.
Προεκτέτισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προεκτίνω.
Προ-εκ-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω ὅλως διόλου (Κατατήκω) πρὶν· (συχνότ. πθ.) φθείρομαι (κατατήκομαι) προτοῦ ἡ πρώρα.
Προ-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω (ἀόρ. Προεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω πρὶν, ἀναφέρω (διηγοῦμαι) πρῶτον ἡ ἐν προοιμίοις.
Προ-εκ-τίκτω, Μ. τέξομαι (ἀόρ. Προεξέτεκον κτλ.). Γεννῶ (Παιδοκομῶ ἡ Ἀυτοκῶ) προτήτερα. « Οἱ κάραβοι προεκτίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας, » Ἀρστ.
Προ-εκ-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ πρὶν ὅλως διόλου.
Προ-εκ-τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω πρὶν, προεξοφλῶ. « Εἴ τινα χρὴ αὐτῷ γενέσθαι παρὰ φιλοσοφίας συντέλειαν, αὕτη προεκτέτισται ἱκανῶς, » Θμς.
Προ-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω πρῶτος ἡ προτήτερα· (Τακτ.) κάμνω προεκδρομήν.
Προ-εκ-τρύχω, Μ. τρύσω. Κατατρίβω (Καταπονῶ, Ἐξασθενῶ) προηγουμένως διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας.
Προ-εκ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι προηγουμένως (κατὰ τὸν τύπον ἄλλου).
Προεκτύπωμα (τὸ). τὸ προγεγονὸς ἐκτύπωμα.
Προεκτύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Προ-εκ-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκφαίνω πρίν.
Προ-εκ-φέρω, Μ. εξ-οίσω (ἀόρ. Προεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω προτήτερα ἔξω (ἐπὶ νεκροῦ) = Προεκκομίζω.
Προ-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Προεξέφυγον κτλ.). Φεύγω πρὶν ἔξω, φεύγων προτοῦ γλυτόνω.
Προ-εκ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυπάζω) πρῶτα ὅλως διόλου, κατατρομάζω πρίν.
Προεκφόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ
Προ-εκ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω προτοῦ ἔξω, κοινοποιοῦμαι (διαδίδομαι) προτήτερα.
Προ-εκ-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω προτοῦ.
Προ-εκ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω (Ἐκφωνῶ) προτοῦ.
Προ-εκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προεξέχεα κτλ.). Χύνω ἡ Σκορπίζω προτοῦ ἔξω.
Προ-εκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηγοῦμαι (Ἀναχωρῶ, Παραμερίζω) πρίν.
Προέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Προ-ελαύνω, Μ. ελάσω (πρκ. Προελήλακα κτλ.). Κτυπῶ (Γκάγω μὲ) τὸ ἄλογόν μου ἐμπρὸς ἡ πρὸ τῶν ἄλλων, προχωρῶ ἔφιππος, (παρβλ.) Προεξελαύνω· (μτνμ. ἐπὶ χρόν.) « Ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο, « Ἡρ., εἶχε περάσῃ πολλὴ ὥρα τῆς νυκτός.
Προ-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω (Ἐξελέγχω) πρὶν, προαποδείκνυμι.
Προ-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω πρὶν.
Προέλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ προέρχεσθαι (ἐβγαίνειν ἔξω)· (ἐπὶ στρατ.) ἐκδρομή· (συνήθ.) ἡ μετὰ παράταξεως (ἐν πομπῇ) ἔξοδος, (Τουρκ.) ἀλάϊ· (μτφορ.) προχώρησις, ἐπίδοσις, πρόοδος.
Προελκομένως, ἐπίρ (μτχ.). Διεξοδικῶς, εἰς μάκρος.
Προ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω πρίν.
Προ-ελκύω καὶ Προ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Προείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ἐμπρός. (μτφορ.) προκαλῶ.
Προελκόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προαιρέομαι.
Προ-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα), ἔχω προϋπάρχουσαν ἐλπίδα.
Προ-ελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω προτοῦ μὲ ἔλυτρον (ζῶφλοιον, περικάλυμμα).
Προ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προενέβην κτλ.). Πατῶ ἡ Ἐμβαίνω πρῶτος ἡ προτήτερα μέσα εἰς.
Προ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω τι (ἢ ἑλλ. Ἐμβαίνω) πρῶτος ἡ προτοῦ μέσα εἰς. « Ἐλπίδας προεμβάλλειν τινί, « Δξ., ἐμπνέειν πρίν. (καὶ ἑλλ.) » Προεμβαλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κερέων, « Ἡρ., ἐμπήγονται ὡς ἐξέγοντα ἐμπρός. « Προενέβαλον εἰς τὴν χώραν, « Δ. Κάσσ., ἔκαμαν πρῶτοι ἡ προτήτερα εἰσβολὴν (ἐπιδρομήν). » Προεμβαλούσης δὲ εἰς αὐτὴν (τὴν ναῦν) τριήρους, « Αξ., τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἔμβολον, ἔπεσεν ἐπάνω της.
Προεμβατήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προεμβάτην. » Γέρας προεμβατήριον, « Ἡλ., τὸ διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον ἐμβάντα εἰς πολεμούμενον πλοῖον.
Προεμβάτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐμβαίνων (κυρ. εἰς πολεμούμενον πλοῖον).
Προ-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω πρῶτα ἢ προτοῦ.
‡Προεμβόλιον (τὸ) καὶ
†Προεμβολίς, ίδος (ἡ) καὶ
†Προέμβολος (ὁ) καὶ
Προέμβολον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ ἐμβόλου (τῆς σουβλερᾶς μύτης) πολεμικοῦ πλοίου.
Προέμεν, Π. ἀντὶ Προεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προίημι.
†Προ-εμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Πρῶτα μουσκεύω, (εἰς τὸν Γαλ. Β'. 107 διορθ. Προεμβρέχω).
Προ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ προτοῦ.
Προ-εμ-πείρω, Μ. περῶ, Καρφόνω (Ἐμπήγω) πρῶτα μέσα εἰς.
Προ-εμ-πίπλημι, Μ. εμ-πλήσω (ἀόρ. Προενέπλησα κτλ.). Γεμίζω προτοῦ.
Προ-εμ-πίπρημι, Μ. εμ-πρήσω. Καίω (Κατακαίω) πρὶν.
Προ-εμ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδιατρίβω μελετῶν προτοῦ τι, προγυμνάζομαι.
Προ-εμ-πίπτω, Μ. εμ-πεσοῦμαι (ἀόρ. Προενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω προτοῦ μέσα (Περιπίπτω) εἰς.
Προ-εμ-πλήθω (χ. Μ.). Εἶμαι γεμάτος (ἔμπλεως) ἀπὸ προτήτερα.
Προεμπλήσω, μέλλ. τοῦ Προεμπίμπλημι.
Προ-εμ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Φυσῶ μέσα (Ἐμπνέω) πρὶν.
Προεμπολεύω, εως (ὁ). ὁ ἀγοράζων προτοῦ ἡ ἀπὸ πρῶτον χέρι ἵνα μεταπωλήσῃ, μεταπράτης.
‡Προ-εμ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμπορεύομαι προτοῦ, ἀγοράζω ἢ μεταπωλῶ ἀπὸ πρῶτον χέρι.
Προεμπρήσω, μέλλ. τοῦ Προεμπίπρημι.
Προέμπτωσις, εως (ἡ), τὸ προεμπίπτειν, προλαβοῦσα σύμπτωσις.
Προ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω) προτοῦ· προεικονίζω.
Προ-εμ-φανίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐμφανίζομαι (Παρουσιάζομαι) ἐμπρὸς ἡ προτήτερα.
Προέμφασις, εως (ἡ), τὸ προεμφαίνεσθαι, πρόληψις (προηγουμένη) ἔμφασις, προεμφάνισις.
Προ-εμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω (Χορταίνω) πρὶν.
Προ-εμ-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Σπουπόνω) προτοῦ.
Προ-εν-κα-κείμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀπὸ προτήτερα ἐναπατεθειμένος εἰς.
†Προ-εν-άρχομαι, Μ. άρξομαι. Κάνω ἔναρξιν προτήτερα.
Προ-ε'-νατενίζω, Μ. ίσω. Ἐνατενίζω προτοῦ.
Προ-εν-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἐμπράκτως (Ἀποδείχνω· [Νμ.] Καταμηνύω· [μσ.] Κάμνω ἐπιδειξιν ζήλου) πρὶν.
Προ-εν-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρὸ καιροῦ παρὼν εἰς τὸν δῆμόν (εἰς τὴν πατρίδα) μου· (μτνμ.) ἔχω πρὸ πολλοῦ ἕξιν εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Τοῖς πράγμασι —, « Πασιθ., τὰ γνωρίζω πρὶν ὡς θὰ νὰ ἦνε παρόντα. » Κακοῖς μείζοσι τῶν προενδεδημηκότων, « Ἰωσ., τῶν πρὸ καιροῦ συμβάντων.
Προ-ενδίδωμι, Μ. ενδώσω (ἀόρ. Προενέδωκα κτλ.). Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) προτοῦ.
Προ-εν-δύω, Μ. δύσω. Ἐνδύω προτοῦ.
Προενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφέρω.
†Προενίδρα (ἡ), γραμ. ἕξις τοῦ Προδικῆ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ·εν·εδρεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ προτοῦ εἰς ἐνέδραν.

Προ·έν·ειμι, Μ. εν·έσομαι. Εἶμαι ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προ·εν·είρω, Μ. έρσω. Βάλλω ἀνάμεσα (Ἐμπλέκω, Παρενείρω) πρίν.

Προενεκτέον, θετ. τοῦ Προφέρω.

Προένεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προφέρω, ἀναφορὰ ῥητοῦ.

Προ·εν·έπω (εννέπω), Μ. ενισπήσω, Π. λέγω πρῶτον, προλέγω. » Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω, « Σοφ. » Προὐννέπω δ' ὑμῖν ὅτι, « Αἰσχλ.

Προ·εν·εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἐνεργῶ) προτοῦ.

Προ·εν·έχομαι, Μ. εν·σχεθήσομαι (ἀόρ. Προενεσχόμην κτλ.). Εἶμαι πιασμένος (δεμένος, Ἐνέχομαι) ἀπὸ προτήτερα εἴς τι.

Προ·εν·εχυριάζω, Μ. άσω. Λαμβάνω ἐνέχυρον ἢ ὡς ἐνέχυρον ἀπὸ προτήτερα, (μτνμ.) προϋποχρεόνω.

†Προ·εν·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαναλαμβάνω συχνὰ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ) τι πρὶν εἰς τὰ ὦτά τινος.

Προ·εν·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προενεθυμήθην κτλ.). Βάλλω κατὰ νοῦν (Ἐνθυμοῦμαι, Συλλογίζομαι, Παρατηρῶ) τι πρίν, (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.).

Προενθύμησις, εως (ἡ). ἐνθύμησις προλαβοῦσα (προϋπάρχουσα), προνοια.

Προ·εν·ίσταμαι, Μ. εν·στήσομαι. Ἐναντιοῦμαι πρὶν, κάμνω ἐκ προοιμίων ἔνστασιν.

Προ·εννέπω, Ζ. Προενέπω.

Προ·εν·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προενθυμέομαι.

Προεννόημα (τὸ). τὸ προεννοηθὲν, προηγούμενον ἐνθύμημα.

Προ·εν·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ πρὶν (ἀπὸ προτήτερα) εἰς μέρος τι.

Προενοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ νὰ κατοικῇ ἢ νὰ ἑκατοίκησέ τις πρὶν εἰς μέρος τι.

Προ·εν·οικίζω, Μ. ίσω. Ἐνοικίζω πρίν.

Προ·ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνόνω προτοῦ.

Προ·εν·σείω, Μ. σείσω. Ῥίπτω (Βάλλω) τι πρὶν μέσα εἰς· ἐμπνέω προτοῦ αἴσθημά τι.

Προ·εν·σκευάζω, Μ. άσω. Προετοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη.

Προενστατέον, θετ. τοῦ Προενίσταμαι.

Προ·εν·τείνω, Μ. τενῶ Ἐντείνω (Κορδίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εν·τίθημι, Μ. εν·θήσω. Βάλλω ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προ·εν·τίκτω, Μ. εν·τέξομαι. Γεννῶ προτοῦ μέσα εἰς.

Προ·εν·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προενέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἀπαντῶ πρῶτος τινά, ἢ· Ἀνταμόνομαι (Λαμβάνω ὁμιλίαν) προηγουμένως μετά τινος. » Τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυχόντες, « Συν. » Ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, « αὐτ.

;Προ·εν·τύνω, Μ. υνῶ, Π. προετοιμάζω, προδιαθέτω.

Προ·εν·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐντυπόνω ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εν·υπ·άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προενώπια, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ἐνώπιόν (πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν) τινος.

Προ·εξ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Γνωστοποιῶ προτοῦ (Προδίδω) τὸ μυστικόν.

Προ·εξ·αγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Προετοιμάζομαι κάμνων προτοῦ διάφορα κινήματα (χειρονομίας) μὲ τοὺς ἀγκῶνάς μου καθὼς οἱ παλαισταί, (παρβλ. Ἐξαγκωνίζω).

Προ·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω (καὶ ἑλλ. ἢ μτ. Ἐβγαίνω) πρίν· (ἰδιαιτ.) κινῶ (ξεκινῶ) πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὁριά μου, παρασύρομαι. » Ἐὰν προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, « Αἰσχ., ἂν βιασθῶ ἀπὸ τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους μου.

Προ·εξ·αδυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατῶ πρὶν ὅλως διόλου, Προεξασθενῶ.

Προ·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προεξεῖλον κτλ.). Ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην (Ἀφαιρῶ, Ἀφανίζω) προτοῦ. » Προεξελὼν τὸ ἔρυμα, « Δ. Κάσσ., κυριεύσας (ἐκπολιορκήσας) αὐτὸ προτοῦ.

Προ·εξ·αίσσω, Μ. αίξω. Τινάζομαι ᾗ ἐβγαίνω πρὸ τῶν ἄλλων ἔξω, προεξορμῶ.

Προ·εξ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τι ἢ τινα παρά τινος ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εξ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Προεκπηδῶ.

Προέξαλμα (τὸ). πήδημα προπετὲς, πήδημα ἔξω ἀπό.

Προ·εξ·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προεξήμαρτον κτλ.). Ἁμαρτάνω (Ἀπατῶμαι, Ἀποτυγχάνω) προτοῦ.

Προ·εξ·αν·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεξανήγαγον κτλ.). Σηκόνομαι (Κινῶ) ἀπὸ τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα, προεκπλέω, (συγχ. τῷ, [ᾗ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ] Προεξάγω).

Προ·εξ·αν·αλίσκω, Μ. αν·αλώσω. Ἐξοδεύω (Δαπανῶ) προτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν. » Πλήθει ἀχρήστῳ καὶ ἀργῷ προεξανηλώθη τὰ τοῖς μαχίμοις διαρκεῖν δυνάμενα, « Ἰώσ.

Προ·εξ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω (Φυτρόνω, Ἀναδίδω) προτοῦ, (ὅθεν

Προεξάνθημα (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ἄνθους ἐκφυόμενον βλάστημα.

Προεξάνθησις, εως (ἡ), τὸ προεξανθεῖν, φύτρωμα (ἄνθισμα) πρόωρον.

Προ·εξ·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω (μσ. ἀόρ. Προεξανέστην κτλ.). Σηκόνω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ προεξέχῃ. || (συχνότ. μσ.) σηκόνομαι πρῶτος ἢ πρὶν τοῦ καιροῦ ἀπὸ τὸν τόπον μου. » Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται, « Ἡρ. (ᾗ μτνμ.) » Προεξανέστη τῷ πολέμῳ, « Πλ., ἄρχισε (ἔδωκε πρῶτος αἰτίαν εἰς) τὸν πόλεμον.

Προ·εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ προτοῦ.

Προ·εξ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω (Ἁπλόνω) προτοῦ, προαναπτύσσω.

Προεξάξαντες, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Προεξαίξαντες, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προεξαίσσω.

Προ·εξ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

Προ·εξ·άπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω προτοῦ.

Προ·εξ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Προαπαριθμῶ.

Προ·εξ·αρπάζω, Μ. άσω. Ἐξαρπάζω (Ἁρπάζων ἐξάγω) πρίν.

Προ·εξ·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ (Ἐξαρτῶ) τι πρὶν ἀπό.

Προ·εξ·αρτύω, Μ. ύσω. Προετοιμάζω.

Προ·εξ·άρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος ἢ προτοῦ. (συνκδχ.) πρωτεύω, προηγοῦμαι. » Ὁ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός, « Ἐτμλγ (καὶ μτνμ.) » Τὸν τῆς πόλεως προεξάρχοντα, « Κ. Πορφυρογ.

Προ·εξ·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω ὅλως διόλου τὰς δυνάμεις μου (Ἐξασθενῶ) προτοῦ.

Προ·εξ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προγυμνάζω.

Προ·εξ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω προτοῦ ἐπάνω, ἐξυπνῶ πρίν.

Προεξέδρα (ἡ). καθέδρα ἐξέχουσα τῶν ἄλλων· μέρος (διὰ κάθισμα) ἐξέχον τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος, (Τουρκ.) σαχνισί.

Προ·εξ·εικονίζω, Μ. ίσω. Προεικονίζω ἀκριβῶς.

Προεξειλεγμένος, η, ον, Ἀττ. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προεκλέγω.

Προ·έξ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προεξῄειν κτλ.), = Προεξέρχομαι· (Τακτ.) κάμνω προεκδρομήν.

†Προεξειρεσία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεξειρεσία.

Προ·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐβγαίνω ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα προτήτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. » Τῷ πλοίῳ—, « Πλ., προεκπλέω.

Προ·εξ·ελέγχω, Μ. έγξω. Ἐξελέγχω πρὶν (ἐκ προοιμίων).

Προ·εξ·ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·εξ·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ προτοῦ.

Προεξενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεκφέρω.

Προ·εξ·επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι μὲ ἀκρίβειαν ἀπὸ προτήτερα, προγινώσκω ἐντελῶς.

Προ·εξ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου προτοῦ.

Προ·εξ·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) προτοῦ μὲ ἐπιμέλειαν.

Προεξερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προεξετάζων· ὁ στελλόμενος προτοῦ νὰ ἐρευνήσῃ (νὰ παρατηρήσῃ).

Προ·εξ·έρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Προεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ἔξω (Παρουσιάζομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προεξέστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Προεξίστημι.

Προ·εξ·ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω (Ἐρευνῶ) προτοῦ.

;Προ·εξ·ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προδιευκρινέω.

Προ·εξ·ευμαρίζω, Μ. ίσω. Προευκολύνω.

Προ·εξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Προεφευρίσκω.

Προ·εξ·εφίεμαι, Μ. εφ·ήσομαι (ἀόρ. Προεξεφείμην κτλ.). Ἐκφράζω τὴν ἐπιθυμίαν μου (Παραγγέλλω ῥητῶς) πρίν, (ἁπλ.) Προεπιθυμῶ.

Προ·εξ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι καταλεπτῶς πρὶν, προεξηγῶ, προεκθέτω.

Προεξήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Προεκφέρω.

Προ·εξ·ιλεόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἐξιλεόνω πρίν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ·εξ·ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Προεξορμῶ ἔφιππος.

Προ·εξ·ίσταμαι, Μ. προεκ·στήσομαι (ἀόρ. Προεξέστην κτλ.). Ἐβγαίνω ἔξω (Ὑποχωρῶ, Παραμερίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ. (ἐπὶ πραγμ.) προεξέχω.

Προ·εξ·οδεύω, Μ. εύσω. Ἐβγαίνω (Κινῶ) διὰ δρόμον πρῶτος ἢ προτοῦ, ξεκινῶ ἐμπρὸς, προεκστρατεύω.

†Προέξοδος (ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Προμολή.

Προ·εξ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι (πρκ. Προεξώχηκα). Προαναχωρῶ, προεξέρχομαι. » Τοῦ βίου—, « Νικ. Εὐγ., προαποθνήσκω.

Προ·εξ·ομαλίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα ἐξομαλίζω.

Προ·εξ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ διὰ δρόμον (Ξεκινῶ) προτοῦ.

Προ·εξ·υβρίζω, Μ. ίσω. Ἐξυβρίζω προτοῦ.

Προ·εξ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξυμνῶ (Ἐγκωμιάζω) προτοῦ.

Προ·εξ·υπνίζω, Μ. ίσω. Ἐξυπνῶ προτοῦ.

Προ·εξ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω (Ἐξυφαίνω) πρίν.

Προεόντα, Ἰων. Π. ἀντὶ Προόντα, αἰτ. ἀρσ. ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ Πρόειμι, Μ. έσομαι.

Προ·εορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω πρίν.

Προεόρτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἑορτῆς.

Προ·επ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν προτοῦ, προαναγγέλλω. » Προεπήγγελλον ὡς ᾖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσάμενοι, ὥστε μηδεμίαν ἐν αὐτῇ κύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν,« Δ. Κάσσ. 2) (μσ.) προϋπόσχομαι. » Εὐαγγέλιον θεοῦ, ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν Γραφαῖς ἁγίαις,« Γρφ.

Προεπάγγελσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προαγγελία, προϋπόσχεσις.

Προ·επ·ᾴδω, Μ. άσω. Ἐπᾴδω προτοῦ, προδιαθέτω δι' ἐπῳδῶν.

Προ·επ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·επ·αίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω ἐκ προοιμίων.

Προ·επ·ανα·σείω, Μ. σείσω. Φοβερίζω πρὶν (κυρ. σηκόνω· ἐπάνω καὶ κουνῶν τὸ χέρι μου ἢ ὅπλον τι), προαπειλῶ, (Θκ. Ε', 17).

Προ·επ·αφ·ίημι, Μ. αφ·ήσω (ἀόρ. Προεπαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ξαπολνῶ) τινὰ προτοῦ κατά τινος.

Προ·επείγω, Μ. είξω. Ἐπείγω (Κατεπείγω) πρίν.

Προ·έπ·ειμι, Μ. ειμι. Προεφορμῶ κατά τινος.

;Προ·επ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω προτοῦ. « Προεπάντλει (διότι οὕτω νομίζω μᾶλλον διορθωτέον τὸ Προαπάντλει) τὰς ὠμοπλάτας θερμῷ ὕδατι, « Ἱππιατρ. (σελ. 90).

Προ·επ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προεπεισήνεγκα κτλ.). Εἰαφέρω (Εἰσάγω) πρὶν μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Προ·επ·εξ·ορμάω, Μ. ήσω. Ἐξορμῶ (Ἐφορμῶ) πρῶτος ἢ προτοῦ κατά τινος.

Προεπεξεργασία (ἡ). (Ῥτρ.) προκατασκευή.

Προ·επι·βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ· ἐκ δ'.) Ῥίπτω ἢ Βάλλω πρῶτος ἢ προτοῦ ἐπάνω εἰς.

Προ·επι·βουλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιβουλεύω πρῶτος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προεπιβουλή (ἡ). ἐπιβουλὴ τὴν ὁπ. κάμνει ἢ δοκιμάζει τις προτοῦ.

Προ·επι·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω τι πρῶτον ἀπὸ 'πάνω.

Προ·επι·γ·γνώσκω, Μ. επι·γνώσομαι (ἀόρ. Προεπέγνων κτλ.). Γνωρίζω μὲ ἀκρίβειαν (Πληροφοροῦμαι) ἢ Ἀναγνωρίζω τι πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·επι·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἐκθέτω, Ἀποδείχνω) τι προτοῦ. ‖ (μσ.) κάμνω πρῶτος ἢ πρότερον ἐπίδειξίν τινος πράγματος.

Προεπίδεσμος (ὁ). τὸ πρῶτον δέσιμον (φάσκιωμα) πληγῆς.

Προ·επι·δέω, Μ. δήσω. Δένω πρῶτον ἀπὸ 'πάνω.

Προ·επι·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιδημῶ προτοῦ.

Προ·επι·δίδωμι, Μ. επιδώσω (ἀόρ. Προεπέδωκα κτλ.). Δίδω αὐτοπροαιρέτως (Χαρίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ. » Προτρεπόμενος ἕτερον εἰς ἐπίδοσιν τῷ προεπιδοῦναι,« Κλμ.

Προεπίδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ προλαβοῦσα ἢ πρὶν τῆς αἰτήσεως γινομένη ἐπίδοσις.

†Προεπίζευξις [πρὸ, ἐπιζεύγνυμι], εως (ἡ). σχῆμα λογ. προεπιζευτικὸν, ἢ μεταξὺ τῶν δύο ἐκ πρώτου πτωτικῶν τοτοθέτησις τοῦ ῥήματος (π. χ. » Ἠχυρόας Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,« Ἰλ. Ε).

Προ·επι·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθεωρῶ προτοῦ.

Προ·επι·καλύπτω, Μ. καλύψω. Σκεπάζω πρὶν ἢ ἀπὸ 'πάνω.

Προ·επι·κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοινοποιῶ τι προτοῦ εἴς τινα (ἵνα τὸν συμβουλευθῶ περὶ αὐτοῦ).

;Προ·επι·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κάμνω (Ἐγκρίνω) τι προηγουμένως, (ἄλλ. γρφ. Προσεπικρίνω).

Προ·επι·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προηγουμένως.

Προ·επι·μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπιμελοῦμαι πρῶτον, (μὲ γεν.).

Προ·επι·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω, ἢ Ἐννοῶ, Συμπεραίνω) τι προηγουμένως.

Προ·επι·ξενόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Κονεύω προτοῦ εἰς τὸν οἶκον τινος ὡς ξένος (μισαφίρης).

Προ·επι·πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) πρῶτα ἀπὸ 'πάνω.

Προ·επι·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐπιπλήττω (καὶ μτνμ. Κολάζω, Μετριάζω) προηγουμένως.

Προεπίπληξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. ῥτρ.) εἶδος προδιοσθώσεως.

Προεπισημασία (ἡ). ἐπισημασία προηγηθεῖσα.

Προ·επι·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Προεπισκοπέω.

†Προ·επι·σκήπτομαι, Μ. σκήψομαι. Ἐγκαλῶ τινα ἢ Εἰσάγω τὴν δίκην μου κατὰ προτίμησιν.

Προ·επι·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτηρῶ (Παρατηρῶ) προτοῦ, προεπιθεωρῶ, προεξετάζω.

Προ·επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι (Εἶμαι πληροφορημένος περὶ αὐτοῦ) ἀπὸ προτήτερα.

Προ·επι·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω καὶ μηνῶ ἢ Στέλνω γράμμα (ἐπιστολὴν) προτοῦ.

Προ·επι·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω πρὶν ἐπιπολαίως.

Προ·επι·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω πρὶν, προδιατάττω.

Προ·επι·τίθημι, Μ. επιθήσω (ἀόρ. Προεπέθηκα κτλ.). Ἐπιβάλλω (καὶ μσ. Ἐπιπίπτω) πρίν.

Προ·επι·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι (ἀόρ. Προεπεφάνην). Ἐπιφαίνομαι προτοῦ.

Προ·επι·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βάλλω χέρι (Ἀρχινῶ ἢ Προσβάλλω τινὰ) πρῶτος.

Προεπιχείρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·επ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ προτοῦ ἢ πρὸ καιροῦ τόπον τινὰ ὡς ἔποικος.

†Προερανίστρια (ἡ). ἡ πρώτη (προεξάρχουσα) τῶν ἐρανιζουσῶν.

Προ·εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ὀργόνω (Δουλεύω) πρῶτα τὴν γῆν, τὴν προετοιμάζω διὰ τὸν σπόρον· (ἐν γέν.) κάμνω (κατορθόνω, ἀποκτῶ) τι προτοῦ. » Μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοι, « Ξεν.

Προ·ερεθίζω, Μ. ήσω. Ἐρεθίζω πρίν.

Προερεθισμός (ὁ). ἐρεθισμὸς προϋπάρχων.

Προ·ερείδω, Μ. είσω. Προϋποστηρίζω.

Προ·ερέσσω(ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ παρεμπρὸς, προχωρῶ μὲ τὰ κωπιά.

Προ·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ προτοῦ· ἐξετάζω πρῶτος ἢ πρῶτα, προεξετάζω.

;Προερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προερευνῶν (ὑπάγων ἢ στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ ἐξετάσῃ, νὰ παρατηρήσῃ)· ὁ πρῶτος ἢ προλαβὼν ἐξεταστὴς (παρατηρητὴς), (ὀρθότ. τὸ Προδιερευνητής).

Προερέω-ῶ, μελλ. ἀνμλ. τοῦ Προαγορεύω.

Προ·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Προεξηγῶ, προδιασαφῶ.

Προερρέθην, πθ ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Προλέγω ἢ Προαγορεύω.

Προ·ερύω, Μ. ερύσω ᾖ Π. ερύσσω. Τραβῶ (Σύρω) ἢ Κουντῶ ἐμπροσθά. » Νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν,« Ἰλ. Α.

Προ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προῆλθον κτλ.). Ὑπάγω ἐμπρὸς (παρεμπρὸς), προβαίνω, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.)· καταντῶ· (σπν. μὲ αἰτ.) περνῶ, προλαμβάνω. (μὲ γεν.) = Ἐξέρχομαι· ἐβγαίνω ἔξω ἢ ἐμπροσθά, παρουσιάζομαι. » Προελθόντα τῆς σκηνῆς, « Ἡρωδ. « Ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προέρχεσθαι,« Θκ. » Προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, « Δ. Ἀλ. « Εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῃτήσατο προελθεῖν, « Ἰσίδ. (καὶ μτνμ.) » Οἱ προελήλυθεν ἀσελγείας, « Δμ., εἰς ποίαν ἀχρειότητα κατήντησεν. » Τὰ Περσέων πρήγματα ἐς τοῦτο προελθόντα, « Ἡρ·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Οἱ προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις, « Ξεν., οἱ προβεβηκότες.

Προερῶ, ἴδε Προερέω.

Προ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ προτοῦ.

Πρόες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προ·εσ·άγω, Μ. άξω, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Προεισάγω, (ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Προεσ.).

Προεσάξαντο, Ἰων. ἀντὶ Προεισήξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. α. τοῦ Προεισάγω.

Προ·εσθίω, Μ. προέδομαι (ἀόρ. Προέφαγον καὶ Προὔφαγον, πρκ. Προεδήδοκα κτλ.). Τρώγω προτοῦ, (ὅθ. πθ.) » Προεσθιόμενα, « τὰ φαγητὰ ὅσα τρώγονται (παρατίθενται εἰς τὴν τράπεζαν) πρῶτα.

Πρόεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προΐημι, ἄφημα ὅλως διόλου· βγάλσιμον (χύσιμον) ἔξω· ἐξόδευμα, σκόρπισμα.

Προεσκεμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ προλαβοῦσαν σκέψιν, φρονίμως.

Προέσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Προσκέλλω.

Προεστέατε, Ἰων. ἀντὶ Προεστήκατε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. πρκ. τοῦ Προΐστημι.

†Προ·εστήκω, Μ. εστήξω καὶ εστήξομαι, νλγ. ἀντὶ Προέστηκα, προΐσταμαι.

Προ·εστιάω-ῶ, Μ. άσω, Φιλεύω προτοῦ.

Προεστώς, ῶσα, ώς, Ἀττ. ἀντὶ Προεστηκώς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐστημι.

Προέτειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ προλαβόντος (τοῦ παρελθόντος) ἔτους, περυσινός. 2) (ὁ νίοτε) ἀντὶ Ἐπέτειος.

Προετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προΐημι.

Προετικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιῤῥεπής εἰς πρόεσιν (σκόρπισμα, ἐξόδευμα)· πρόθυμος νὰ χαρίζῃ (νὰ ἐξοδεύῃ), ἀψήφιστος. » Πλουτεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε ληπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικὸν, προετικὸν δὲ, « Ἀρστ. (ᾗ μετὰ γεν.) » Καθεκτικώτερος δὲ ἐστιν ἡ προετικώτερος ὁ καθεύδων τοῦ πνεύματος, « αὐτ. (ᾗ δοτ. τοῦ ῥήμ.) » Προετικὸς τοῖς τυχοῦσι ᾗ τοῖς φίλοις, « αὐτ.

Προ·ετοιμάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα), προευτρεπίζω, προπαρασκευάζω.

Προετοίμασις, εως (ἡ), τὸ προετοιμάζειν, προπαρασκευὴ, προετοιμασία.

Προετοιμαστής, οῦ (ὁ). ὁ προετοιμάζων.

Προέτω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προ·ευαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω πρῶτος ἢ προτοῦ χαροποιάν τινα εἴδησιν (ἀγγελίαν)· (ἐκκλησ.) κηρύττω (ἢ διδάσκω τινὰ) προτοῦ τὸ εὐαγγέλιον.

Προ·ευδοκιμέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. » Εὐδοκιμῶ πρίν. » Τὸ προευδοκιμοῦν, « Δ. Κάσσ., ἡ προλαβοῦσα καλὴ ὑπόληψις. » Οἱ προευδοκιμηκότες, « Δ. Ἀλ., οἱ πρὶν ἐν ὑπολήψει.

Προ·ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ προτοῦ.

†Προ·ευθετίζω, Μ. ίσω. Διευθετῶ προτοῦ, προευτρεπίζω.

Προ·ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προδιευκρινέω.

Προ·ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσέχω (Προφυλάττομαι) πρίν.

Προ·ευμενίζω, Μ. ίσω. Προεξιλεόνω.

Προ·ευμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κατ' εὐτυχίαν ἀπὸ προτήτερα, εὐτύχησα ἤδη νὰ ἔχω.

(Προ·ευπάσχω), εὔχρ. κυρ. ὁ ἀόρ. τῆς μτχ. Προευπαθὼν, ὁ προαπολαύσας τι ἀγαθὸν (τινὰ εὐεργεσίαν).

Προ·ευπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω καλῶς ἀπὸ προτήτερα.

Προ·ευτελίζω, Μ. ίσω. Περιφρονῶ ὡς εὐτελὲς (Ἐξευτελίζω) τι πρίν.

Προ·ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Διευθετῶ (Συγυρίζω) τι ἀπὸ προτήτερα, προετοιμάζω.

Προευτρεπισμὸς (ὁ), = Προετοιμασία.

Προ·ευφραίνω, Μ. φρανῶ. Εὐφραίνω ἐκ προοιμίων.

Προ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. (μὲ γεν.) Εὔχομαι ὑπέρ τινος.

Προ·εφ·ίστημι, Μ. επιστήσω (ἀόρ. Προεπέστησα κλ.). (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστήσῃ (νὰ προσηλώσῃ) τὴν προσοχήν τυ εἴς τι.

Προ·εφ·οδεύω, Μ. εύσω. Περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ (Περιηγοῦμαι) πρῶτον.

Προ·εφ·οδιάζω, Μ. άσω. Ἐφοδιάζω πρίν.

Προ·εφ·οράω-ῶ, Μ. προεπ·οψομαι (ἀόρ. Προεπεῖδον κτλ.). Ἐπιτηρῶ (Ἐπιβλέπω) πρίν· προβλέπω, (ἴσ. διορθ. Προαφοράω).

Προ·εφ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐφορμῶ πρῶτος ἢ προτήτερα κατά τινος.

Προεχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προέχων (ἐξέχων, ὑπερέχων), (Γαλλ.) saillant, proeminent.

Προ·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ) τι ἔμπροσθέν τινος ἢ ἔμπροσθέν μου (κυρ. ἵνα ὑπερασπισθῶ)· προτείνω· (μτνμ.) μεταχειρίζομαι ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι. » Τὼ χεῖρε προέχων, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Προϊσχομένους τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, « Θκ. » Ἐξέφερον καὶ προὔσχομήν σε, « Ἀρςφ., σὲ ἐκρατοῦσα μακρὰν (μὲ τὰ ὀπίσθια προέχοντα) ἵνα κάμῃς τὴν χρείαν σου. (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο, « Ἰλ. Ρ. (καὶ μτνμ.) » Πρόφασιν τὴν Παυσανίεω ὕδριν προϊσχόμενοι, « Ἡρ. » Προϊσχομένου αὐτοῦ λόγον, « αὐτ. » Τὸ ψήφισμα· ὅπερ μάλιστα προὔχονται, « Θκ. » Ὁ δὲ, τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, « Ἡρωδ. » Ὁ δὲ, ἀκούσας αὐτῶν, ἃ προΐσχοντο, « Ἡρ. » Σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο, « Σοφ., (παρβλ. Προβάλλω). 2) (σπν.) ἔχω (ᾗ τρπ. ἐννοῶ, καταλαμβάνω) τι ἀπὸ προτήτερα. » Προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας, ἐλπίζων δὲ κτλ., « Ἡρ. (Θ'. 4). » Προεῖχεν ἤδη τι τῶν προὔργου, « Διόδ., προῄδει ἤ, εἶχε κατορθώσῃ. 3) ἔχω τι πρῶτος (προτήτερα ἀπὸ ἄλλον). » Οὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων, « Σοφ., (ὅθ. 4) (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐξέχω· (καὶ μτνμ.) εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερέχω· προηγοῦμαι· διαπρέπω· (τρτπρσ.) ὠφελῶ, χρησιμεύω. » Ἀκτὴ προὔχουσα, « Ὀδ. Ω. » Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, « Ἰλ. Χ. » Ἐδίωκε τὰς προεχούσας τῶν νεῶν, « Ξεν., τὰς προχωρημένας. (ᾗ μτνμ. μὲ γεν.) » Δήμου προὔχουσιν, « Ὁμ. Ὕμν. » Τὸ Ἄργος τοῦτον τὸν χρόνον προεῖχε ἅπασι τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, « Ἡρ. » Προέχω γὰρ αὐτέων τοσοῦτον, ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν, « αὐτ. » Προέχοντα ἡλικίᾳ ἑαυτοῦ, » Πλάτ. » Ἐμπειρίᾳ πολὺ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά, « Ξεν. (καὶ αἰτ.) » Ἐνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς, « αὐτ. (ὅθ. κατὰ μτχ. ἀπολ.) » Προὔχοντες, « οἱ πρῶτοι, οἱ προεστῶτες. (ᾗ τρτπρσ.) » Οὔ τι προέχει τουτέων ἐπιμεμνῆσθαι, « Ἡρ., δὲν ὠφελεῖ ἤ, δὲν πρέπει.

Προ·έψω, Μ. εψήσω. Βράζω (Μαγειρεύω) προτήτερα.

Προ·εωλίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω τι προτοῦ νὰ γένῃ ἔωλον (Τουρκ. νὰ μπαγιατιάσῃ, [ᾗ ἐπιμ.] νὰ τρυφεραίνῃ).

Προ·ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεπιβάλλω ζημίαν (ποινὴν, πρόστιμον), τιμωρῶ προτοῦ.

Προ·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἀναζητῶ) προτοῦ, προερευνῶ.

Προ·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω πρίν, προεικονίζω.

†Προ·ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω προτοῦ.

Προ·ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔφηβος πρόωρα, νεάζω (ἀκμάζω) πρίν.

Προήγαγον, ἀόρ. β', τοῦ Προάγω.

Προ·ηγεμονεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Προηγοῦμαι.

Προηγεμών, όνος (ὁ). ὁ προηγούμενος, ὁδηγός, ἀρχηγός.

Προ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρός, γίνομαι ὁδηγός, προπορεύομαι· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα, προέχω, ὑπερέχω. (μὲ γεν.) » Τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν, « Λξ., ἡ κορυφὴ (τὸ τρυφερώτερον μέρος) τοῦ βλασταριοῦ, τὸ κορφοβλάσταρον. » Οὐ χρὴ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν, « Ἐπικτ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Ἑρμοκράτους προηγουμένου, « Ξεν., προαγορεύοντος. » Αἴτια (» Ἀντίθεσις) προηγουμένη, « Πλ., Ἑρμγ., ἡ πρώτη, ἡ ἀρχική. » Τὸ προηγούμενον, « Ἀρστ., τὸ προκείμενον εἰς μίμησιν ἀρχέτυπον, τὸ πρότυπον. » Τὰ προηγούμενα, « Γαλ., τὰ ἀρχικὰ (παλαιὰ) τῶν νοσημάτων αἴτια, (ἀντιθ. τῷ Προκαταρκτικά). 2) (σπν.) φρονῶ (θεωρῶ) τι προέχον, (ἐπμ.) παραχωρῶ τὰ πρωτεῖα, ὑποχωρῶ. » Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, « Γρφ. 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προάγομαι). » Προηγουμένου (διορθ. Προηγμένου) εἰς ἄκρον τοῦ μίσους, « Λξ.

Προηγετήρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Προηγέτης, ου (ὁ) καὶ Προηγέτις, ιδος (ἡ), = Προηγητής.

Προήγησις, εως (ἡ). τὸ προηγεῖσθαι.

Προηγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Προηγητήρ καὶ

Προηγητής, οῦ (ὁ). ὁ προηγούμενος, ἀρχηγός, ὁδηγός, προηγεμών. » Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον, « Στβ.

Προηγητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προηγεῖσθαι, προηγητοῦ ἴδιος, ἀρχικός.

Προηγήτρια (ἡ), = Προηγήτειρα.

Προηγήτωρ, ορος (ὁ), = Προηγητήρ.

Προηγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

τοῦ Προάγω. ||. »Προηγμένα« (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὰ μὴ ἐντελῶς ἀποβλητέα ἀγαθὰ τοῦ βίου, π. χ., πλοῦτος, ὑγεία, ἐπιστήμη κτλ. (ἀντιθ. τῷ Ἀποπροηγμένα).

Προ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προαγορέω, ὁμιλῶ (δημηγορῶ) πρῶτος ἢ ὑπέρ τινος, εἶμαι προήγορος ἢ συνήγορος τινός.

;Προηγορεών, ῶνος (ὁ), ἴδε Πρηγορεών.

Προηγορία (ἡ), τὸ προηγορεῖν, τὸ νὰ ᾖνέ τις προήγορός τινος. » Τὴν προηγορίαν δέχου, και ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα,« Ακ.

Προήγορος (ὁ). ὁ ὁμιλῶν (δημηγορῶν) πρῶτος ἢ ὑπέρ τινος, συνήγορος, (ἴδε καὶ Προάγορος).

Προηγὸς (ὁ), =Ἀρχηγός.

Προηγουμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατὰ προηγούμενον (ἀρχικὸν) λόγον, ἐξαιρέτως, οὐσιωδῶς· ἐν πρώτοις, κατ' ἀρχάς. » Τὸ οὐ προηγουμένως ὑφεστηκὸς,« Βασ., τὸ μὴ αὐθύπαρκτον.

Προῃδέατο. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Προαιδέομαι.

Προῄδειν, παρτ. τοῦ Πρόοιδα.

Προ·ήδομαι, Μ. ηθήσομαι. Χαίρω (Τέρπομαι) πρίν.

;Προ·ηδύνω, Μ. υνῶ. Νοστιμίζω (Καρυκεύω) τι προτοῦ. ||. (μσ. αὐτπθ.) =Προήδομαι.

Προῄειν, παρτ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προήκης [πρὸ, ἀκή], έος ἢ εος (ὁ, ἡ). σοβλερὸς (κοπτερὸς) ἐμπρός· (κατ' ἄλλ.) προέχων, προεκτεινόμενος.

Προ·ήκω, Μ. ήξω. Προάγω, προβαίνω, προχωρῶ· (μτνμ.) προέχω. (μὲ γεν.) »Ἀξιώματι προήκειν τινός,« Δ. Κάσσ. (ᾗ χωρὶς πτ.) »Προήκων καθ' ἡλικίαν,« Ἀρστφ., προβεβηκώς.

Προήκω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Προΐημι.

Προ·ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Ἁπλόνω) προτοῦ εἰς τὸν ἥλιον, πρῶτα ἡλιάζω. »Τὰς σταφυλάς—,« Ἀθ.

Προήλω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Προαλίσκομαι.

Προῆμαρ, ἐπίρ. Π. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Προημερινός, ἡ, όν. Ὁ τῆς προλαβούσης ἡμέρας.

Προ·ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω προτοῦ.

Προῆν, παρτ. τοῦ Πρόειμι, Μ. έσομαι.

Προήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Προφέρω.

Προηρόσιος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ τιμώμενος πρὸ τῆς ἀρόσεως (τοῦ ὀργώματος). »Δημήτηρ—,« Πλ., τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο πρὶν τοῦ ἀρότου. (πλθ.) »Προηρόσια (ἐνν. ἱερὰ), τὰ τελούμενα πρὸ τοῦ ὀργώματος.

Προήσθε, β'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Προΐημι.

Προήσθησις, εως (ἡ), τὸ προήδεσθαι, χαρὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις πρίν.

Προ·ησσάω(ηττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (ᾗ πθ. Νικῶμαι) προτοῦ.

Προῆχα, σπν. πρκ. τοῦ Προάγω.

Προ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) προτοῦ.

Προήχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Προάγω.

Προθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων πρώϊμα ἢ κατὰ πολλὰ, εὐθαλής.

Προ·θανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Θανατόνω προτοῦ.

Προ·θαρσύνω, Μ. υνῶ. Προενθαῤῥύνω.

Προ·θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω προτοῦ.

Προ·θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαυματουργῶ προτοῦ.

†Προ·θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Προβλέπω, προορῶ, προεξετάζω.

Προ·θειλοπεδεύω, Μ. εύσω. Στεγνόνω (Ξηραίνω) πρὶν εἰς τὸν ἥλιον, Προηλιάζω.

Προθεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προτίθημι.

Προθέλυμνος (ὁ, ἡ), [πρὸ, θέλυμνον], =Πρόῤῥιζος. 2) Π. (ἐνίοτε) πυκνὸς, ἀλλεπάλληλος. » Σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ,« Ἰλ. Ν. ||. (τὸ οὐδ.) »Προθέλυμνα,« ἐπίρ. Ῥιζηδὸν, ἐκ θεμελίων.

Πρόθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προτίθεται (ἐκτίθεται), (ἰδιαιτ.) πρόγραμμα ἐκτεθειμένον (τοιχοκολλημένον) πρὸς γνῶσιν ἑκάστου, (Γαλλ.) affiche. 2) (μηχαν.) ἀντὶ Ὑπόθεμα, ὑποστήριγμα.

Προ·θεματίζω, Μ. ίσω. Προτείνω (Ἐκθέτω) ὡς πρόθεμα.

Προθεμέλιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ θεμελίου βαλλόμενος, θεμελιώδης.

Προ·θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προκαταβάλλω θεμέλιον.

Προθεμελίωσις, εως (ἡ). προκαταβολὴ θεμελίου.

Προθεραπεία (ἡ). τὸ προθεραπεύειν (Ῥτρ.) =Προδιόρθωσις.

Προ·θεραπεύω, Μ. εύσω. Θεραπεύω προτοῦ· προδιαθέτω.

Προ·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω (Ζεσταίνω) πρίν.

Πρόθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προτίθημι, βάλσιμον ἐμπρὸς (εἰς τὸ φανερὸν), ἔκθεσις· εἰδοποίησις (διὰ προγράμματος) σκοπὸς, σχέδιον· (γρμτ.) μέρος λόγου προτιθέμενον τῶν λέξεων. » Ἄρτοι τῆς προθέσεως,« Γρφ., αἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ναοῦ ἐκτεθειμέναι προσφοραί.

Προθέσμιος [πρὸ, θεσμὸς], α, ον. Διωρισμένος πρὶν (ἀπὸ προτήτερα). » Προθεσμία (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἡμέρα,« ἡ προσδιωρισμένη (κυρ. πρὸς ἀποδοσιν χρέους), ἡ διορία (παρβλ. Κυρία). » Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας,« Αξ., =Ἐκπρόθεσμος· (καὶ ἀπλ. ἀντὶ οὐσ.) »Ἡ ἀναγκαία προθεσμία,« Γργ., ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου.

Προ·θεσπίζω, Μ. ίσω. Προφητεύω.

Προθέσπισμα (τὸ), τὸ προθεσπισθὲν, προφητεία.

Προθέσπισις, εως (ἡ), τὸ προθεσπίζειν, προφήτευμα.

Προθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ πρόθεσιν, προαιρετικός. » Εὔλογον εἶναι προθετικὴν τὴν ἀρετὴν,« Ἀρστ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (γρμτ.) προθέσεις. »Μόριον προθετικὸν,« Διον., τὸ ἐν εἴδει προθέσεως.

Προ·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ἐμπρὸς ἢ παρεμπρός, Προτρέχω, Ἐξαπερνῶ τρέχων· (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι,« Ἰλ. Δ., προτρέχουσι τῶν λόγων αἱ ὕβρεις, (τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐξηγοῦν διὰ τοῦ

;Προθέω, Π. ἀντὶ Προτίθημι, προάγω, προτρέπω, ἐπιτρέπω.

Προ·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) προτοῦ, προμελετῶ, προεξετάζω· προβλέπω. » Τὰ δῆλα καθαπερ ἄδηλα μὴ προθεωρεῦντες,« Ἱππκρ.

Προθεωρητέον, θετ. τοῦ Προθεωρέω.

Προθεωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν ἢ τὴν πρόθεσιν τοῦ προθεωρεῖν, προβλεπτικός.

Προθεωρία (ἡ), τὸ προθεωρεῖν, προμελέτη, προεξέτασις· (γρμτ.) προγύμνασμα.

Προ·θήγω, θήξω, =Προακονάω.

Προθήκη (ἡ), =Πρόθεσις, σκοπός· ἔκθεσις, ἡ· 2) =Πρόθεμα, πρόγραμμα ἐργοστηρίου, (Γαλλ.) enseigne ἢ montre. »Καθάπερ αἱ προθῆκαι τῶν χρυσοχόων,« Χρσ.

Προ·θησαυρίζω, Μ. ίσω. Θησαυρίζω ἀπὸ προτοῦ· προαποταμιεύω.

Προ·θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Τσακκίζω πρῶτον.

Προ·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Προέθανον καὶ Προΰθανον κτλ.). Ἀποθνήσκω πρὶν ἢ πρόωρα ἢ ὑπέρ τινος, προαποθνήσκω. »Προετεθνήκειν τῷ δέει,« Δκ. »Εἴθε σου προετεθνήκειν,« Δ. Κάσσ.

Προθορὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προθρώσκω.

;Προθουρὸς (ὁ, ἡ), Π. [πρὸ, θοῦρος]. πολλὰ ὁρμητικὸς (ἰταμὸς), πηδῶν πρῶτος ἐπάνω.

Προ·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ (Θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προ·θρυλέω(λλέω)-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλλῶ (Διαθρυλλῶ) προτοῦ.

Προ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προέθορον κτλ.), Π. πηδῶ (τινάζομαι) ἐμπρός.

Πρόθυμα (τὸ), [προθύω]. τὸ πρὸ τῆς θυσίας προσφερόμενον. » Εἰσὶ δὲ οὐλοχύται, ὡς μὲν ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἰπεῖν, τὰ πρόθυματα,« Εὐς. (καὶ μτφορ.) » Ἐμὸν δὲ θάνατον, προθύματ' ἔλαβεν Ἀρτεμὶς πρὸς Ἴλιον,« Εὐρ.

†Προ·θυμαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω πρὶν ἢ μὲ ὑπερβολήν.

Προ·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι ᾗ ηθήσομαι (ἀόρ. Προεθυμήθην ᾗ Προὐθυμήθην καὶ Ἐπροθυμήθην). Ἔχω (Δείχνω) προθυμίαν, εἶμαι πρόθυμος (ἐμψυχωμένος), (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ γένῃ) τι. » Θεοῦ μέν ἐστι πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δεοντα προθυμεῖσθαι,« Ἀρστ. »Τὴν ὀλιγαρχίαν προθυμοῦντο,« Θκ. (ἢ δοτ.) » Τότε Μαρδονίῳ προεθυμέετο,« Ἡρ. »Ὅποι προθυμοῖτο,« Ἡλ. (καὶ ἀπαρ.) »Ποιεῖν ᾄει τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ,« Δμ. (καὶ ἀναλ.) »Οὐ γὰρ ὡς ὑστερήσειε τῆς πατρίδος προεθυμεῖτο,« Ξεν. » Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι,« Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιητέοι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι,« αὐτ., (συγχ. τῷ Προμηθέομαι).

Προθυμητέον, θετ. τοῦ Προθυμέομαι.

Προθυμία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις πρόθυμος (εὐδιάθετος), σπουδή, ζέσις· ἑτοιμότης, δραστηριότης· προσπάθεια· ἐπιθυμία. »Προθυμίην ἔχω,« Ἡρ., =Προθυμοῦμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Πᾶσαν (» Πλείστην) προθυμίαν παρέχομαι, « Ξεν. » Προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν (ἀπολείπειν), « αὐτ., Θκ. » Ἦσι προθυμίῃσι πεποιθώς, « Ἰλ. Ε., εἰς τὴν εὐτολμίαν του. » Προθυμίαν ἔργου λαβεῖν, « Σοφ., ἐπιχειρῆσαι προθύμως. » Εἰσί τινες φυσικαὶ προθυμίαι πρὸς τὸ λέγειν, « Ἐπίκτ. » Μισεῖ γὰρ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, μισοῦσι δ' ἀστοί, « Εὐρ. (καὶ καταχρ.) » Τίς προθυμία ποδῶν ἔχει σε; « αὐτ..

Προ-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Πρῶτα θυμιάζω (καπνίζω).

Προθυμοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὸ ἔργον μου.

Προθυμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω (Ἐμποιῶ) προθυμίαν· (μσ.) γίνομαι πρόθυμος.

Προθυμοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγουμ.

Πρόθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ζέσιν (προσπάθειαν, ἐπιθυμίαν) εἴς τι, ἄοκνος, ἕτοιμος, εὐδιάθετος· εὔτολμος. » Τιμῆσαι τὸν προθυμον ἐργάτην, « Ξεν. » Πρόθυμους ᾖ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, « αὐτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Οὐδαμῶς πρόθυμος ἦν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, « Ἡρ., δὲν εἶχε διάθεσιν (προθυμίαν) νά. » Οἷα δὲ ἐλευθερίης γευσάμενοι, οὐδαμῶς πρόθυμοι ἔσαν ἄλλον τύραννον δέκεσθαι, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί, « Σοφ., ἐπεθύμεις. ||. (τὸ οὐδ.) » Τὸ πρόθυμον, « ἀντὶ Ἡ προθυμία. » Ἀλλ' οὖν τό γε προθυμον παρεχόμενοι, « Πλ.

Προθύμως, ἐπίρ. Μὲ προθυμίαν. » Προθύμως ἔχειν πρός (ἢ περί) τι, « Αξ., = Προθυμεῖσθαι. (καὶ παραθετ.) » Προθυμότερον, » Προθυμότατα, » Παντάπασι προθυμότατα, « Πλάτ., μὲ ἄκραν (μεγάλην) προθυμίαν.

Προθύραιος, α ἢ ος, ον ᾖ

Προθυρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς) πρόθυρον, (ὅθ.) » Προθύραια, « Ὀμ. Ὕμν., τὰ πρόθυρα, (εἰς τὸν Ὀρφ. ἐπιθετ. ἢ Ἄρτεμις).

;Προθυρίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρωτίς.

Πρόθυρον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς θύρας μέρος τοῦ οἴκου, (ἐν γέν.) ἢ ἐξώπορτα. » Κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροισι τοῖσι ἑωϋτοῦ, ὁρᾷ παριόντας, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ἐν προθύροις τῆς πατρίδος, « Ἀρςδ. » Οἱ ἐν προθύροις ἰατρικῆς, « Φώτ. » Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος ᾖ τῶν προθύρων ἤδη τῶν κατὰ σὲ πλεονεκτημάτων ἀψάμενος, « Γργ. Κύπρ.

†Προθυρών, ῶνος (ὁ), = Πρόθυρον.

Πρόθυσις, εως (ἡ). ἡ πρώτη βάσις (ἡ κρηπὶς) τοῦ βωμοῦ, [ἐκ τοῦ

Προ-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πρὶν ἢ πρὸ τῆς καθαυτὸ θυσίας (μὲ γεν. ἢ μονην ἢ προθετ.) θυσιάζω ὑπέρ τινος. » Πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν εἶκος ἐκείνους, « Πλάτ. (ᾖ μσ.) » Προεθύετο ταῖς μούσαις, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, « Αχ. » Παιδὸς προθύσων ξένια ᾖ γενέθλια, « Εὐρ.

Προθωράκιον (τὸ). τὸ χρησιμεῦον ἀντὶ θώρακος.

;Προΐ, ἐπίρ. ἴδε Πρωΐ.

Προ-ϊάλλω, Μ. ϊαλῶ, Π. ἀντὶ Προπέμπω, ἀποστέλλω· ῥίπτω· τινάζω. » Ὀϊστὸν—, « Θκρ.

Προ-ϊάπτω, Μ. ϊάψω, Π. στέλλω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ. » Ἄϊδι προΐαψεν, « Ἰλ. Α., ἔστειλε πρόωρα (με βίαιον θάνατον) εἰς τὸν ᾅδην. » Τὸ γὰρ προϊάψαι.. φθοράν τινα ᾖ βλάβην σημαίνει, « Στρβ.

Προϊδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προοράω.

Προ-ϊδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω προτοῦ.

Προΐει, Ἀττ. ἀντὶ Προΐη, γ'. ᾖ

Προΐειν, Ἀττ. ἀντὶ Προΐην, ά. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ᾖ

Προϊέμεν ᾖ Προϊέμεναι,, Π. ἀντὶ -

Προϊέναι, ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

Προ-ϊερόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω πρίν. » Προϊερωμένην Ἀρτέμιδος, « Ἐπγρφ.

Προϊζάνω ᾖ Προ-ΐζω, Μ. ϊζήσω. Καθίζω τινὰ (καὶ μσ. Κάθημαι) προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· κάθημαι εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν, Προκάθημαι.

Προΐαλα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Προϊάλλω.

Προ-ΐημι, Μ. προ-ήσω (ἀόρ. Προῆκα καὶ μσ. Προηκάμην ἢ [εὐχρηστότ.] Προείμην κτλ.). Στέλλω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, ἀποστέλλω, ξεκινῶ· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω μακρὰν, τινάζω· (ἐν γέν.) ἀφίνω, παραιτῶ· παραδίδω· (τρπ.) ἐπιτρέπω· (μσ.) ἀφίνω (χύνω, ἐβγάλλω) ἀπὸ μέσα μου, ἀναδίδω· παραχωρῶ, θυσιάζω· ὀλιγωρῶ· ἐγκαταλείπω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας, « Ὀδ. Ι. » Αἰετὼ προέηκε πέτεσθαι, « Ὀμ. » Σὺ δέ με προΐεις εἰς πατέρα, « Ὀδ. Ω. » Προΐει ἔγχος (ὀϊστὸν), « Ὀμ. » Πηδάλιον ἐκ χειρῶν προέηκεν, « αὐτ. » Καί τι ἔπος προέηκεν, « αὐτ., τοῦ ἔφυγε. » Χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, « Ἡρ. » Τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ, « Ἰλ. Π., πέμψον. » Ἐς Πηνειὸν προΐει ὕδωρ, « Ἰλ. Β., χύνεται. » Ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὐτοὺς, « Ξεν. » Εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοὶ ἄγειν τὸ στράτευμα, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Προήκατο αὐτὴν χαμᾶζε, « Πλ. » Ῥῆμα (» Φωνὴν) προΐεμαι, « Αξ., ἐβγάζω. » Κύπρον (» Σπέρμα, » Φῦσαν κτλ.)—, « Αξ. » Προέσθαι αὐτοῖς χρήματα, τείχη, τέκνα κτλ., « Ξεν. » Τοὺς προεμένους σοι εὐεργεσίαν, « αὐτ. » Προϊέμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις, « αὐτ. » Οὐκ ἤθελε τοὺς φεύγοντας προέσθαι, « αὐτ. » Τῶν αὐτοῦ τι προϊέναι, « Ἀρςφ. » Δείσαντα μὴ πρόειται τὸν βίον, « Πλ. » Πάντα μᾶλλον ἢ σαυτὸν προοῦ, « Πλβ. » Μηδενὸς κέρδους τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων δίκαια προέσθαι, « Δμ. » Πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιρὸς προεῖνται τῇ πόλει, « αὐτ.

Προΐητι, Δ. ἀντὶ Προΐησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Προΐημι.

Προῖκα, ἐπίρ. Ἀμισθὶ, δωρεάν· χωρὶς ἀπόλαυσιν· εἰς μάτην· (ἐνίοτε) ἀτιμωρητί. » Οὐδεὶς προῖκα πονηρός, « Αξ. (καὶ πρὸς γεν.) » Οὐ χρημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ δόξης προῖκα καὶ ἀμισθὶ πολιτευόμενον, « Πλ., [κυρ. αἰτ. τοῦ Προΐξ].

Προίκειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς προικός.

Προ-ϊκετεύω, Μ. εύσω. Δέομαι (Παρακαλῶ) ὑπέρ τινος.

Προικίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προΐξ, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Προικίδιος, α, ον, = Προικῷος.

Προικίζω, Μ. ίσω. Δίδω προῖκα ἢ εἰς προῖκα.

Προικιμαῖος, α, ον. Ὁ διδόμενος ἢ προσγινόμενος προῖκα (δωρεὰν), (Γαλλ.) gratuit.

Προίκιος (ὁ, ἡ), = Προικιμαῖος.

Προικισμὸς (ὁ), τὸ προικίζειν, προίκισμα, προικοδότησις.

†Προ-ϊκνέομαι-οῦμαι, Μ. ἵξομαι. Προφθάνω πουθενὰ, προαφικνοῦμαι. » Φυλάττου καὶ, πρὶν ἐκεῖνον προϊκέσθαί σου (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προσκεῖσθαί σοι), πρότερον σὺ τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, « Ἀρςφ.

Προικοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω προῖκα, προικίζω. » Παρθένους ἀπόρους—, « Ν. Χων.

†Προικοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων προῖκα (προικίζων), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐδνωτής).

Προικοδότησις, εως (ἡ), τὸ προικοδοτεῖν προίκισμα.

Προικός, γεν. τοῦ Προΐξ. || Π. (κατ' ἔλλ. τοῦ Ἕνεκα), ἐπίρ. = Προῖκα, χάρισμα, δωρεάν.

Προικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (καὶ πθ Λαμβάνω) προῖκα ἢ ὡς προῖκα. [ἐκ τοῦ

Προικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων ἢ λαμβάνων) προῖκα.

Προίκτης [προΐσσομαι], ου (ὁ). ζητιάνος, διακονιάρης· (ἐν γέν.) ἀγύρτης.

Προικῷος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προῖκα (ἀποτελῶν μέρος τῆς προικός).

Προϊλάσκομαι, Μ. ϊλάσομαι. Προεξιλεύνω.

Πρόϊμος (ὁ, ἡ], = Πρώϊμος.

Προΐξ ᾖ Προΐξ [προΐημι ἢ προϊκνέομαι], προικὸς (ἡ). (ἀρχ. καὶ Π.) δῶρον, χάρισμα· (ὀθ. συνήθ.) προῖκα, προικιὸ, (ἄλλ.) Φερνή. » Μήτ' οὖν διδόναι μήτε δέχεσθαι προῖκα, « Πλάτ. ||. (ἡ αἰτ.) Προῖκα (ἐλλ. τῆς Κατά), ἀντὶ ἐπίρ. ἴδε Προῖκα.

Πρόϊος, α, ον, = Πρόϊμος.

Προϊππασία (ἡ). τὸ προάγειν (προηγεῖσθαι) ἐφ' ἵππου, προεκδρομὴ ἱππέως.

Προϊππεύω, Μ. εύσω. Προάγω (Προχωρῶ ἢ Προηγοῦμαι) ἔφιππος, ἱππεύω πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-ΐπταμαι, Μ. προ-πτήσομαι (ἀόρ. Προέπτην κτλ.). Πετῶ προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

Προ-ΐσημι (εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰ πρόσωπα), Π. ἀντὶ Πρόοιδα, προεπίσταμαι.

Προ-ΐσσομαι [προΐσχομαι], Μ. ἵξομαι, Π. προτείνω τὴν χεῖρα (κυρ. πρὸς ζητείαν), (ἐν γέν.) ζητῶ, ζητεύω.

Πρόϊστε, πλθ. β'. πρσ. τοῦ Πρόοιδα.

Προ-ΐστημι, Μ. προστήσω (μσ. ἀόρ. Προέστην ᾖ Προὔστην, μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Προέστηκα κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) διορίζω προστάτην (ἐπιστάτην)· (ἐνίοτε)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκθέτω εἰς πορνεῖον, προαγωγεύω, (ὅθ. τὸ Ατν. καὶ Γαλλ.) postituer· (ἐνίοτε) προτείνω ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι. ||. (συνήθ. μσ. αὐτπθ.) στέκομαι ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) ὑπερασπίζομαι, προστατεύω· ἐπιστατῶ, ἔχω τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν (ἐπιστασίαν), (ἐν γέν.) εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγὸς), πρωτεύω, προέχω. (μὲ ἐπίρ.) διέπω (διοικῶ) οὕτως ἢ ἄλλως· (σπντ.) ἵσταμαι ἐμποδών. » Οἷόν (σε) προςήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. (ᾧ μσ.) » Προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, « Πλ. (ᾧ γεν.) » Προΐσταται τουτονὶ αὐτῆς, « Δμ., τὸν διώρισε προστάτην (κηδεμόνα) της. » Φίλοι, πρύστητ' ἀναγκαίας τύχης, « Σοφ. (καὶ μτνμ.) » Τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται, « Δμ. » Τί τάδε προὐστήσω λόγων; « Εὐρ. » Τὴν ἐκκλησίαν προστησάμενος αὔξει βαλάντιον, « Συν. » Καί τι ἂν ἄλλο παράδειγμα τοῦδε ἄμεινον προεστησάμην, « Λκ. (καὶ αὐτπθ.) » Ἐν τούτῳ οἱ δορυφόροι αὐτοῦ προέςησαν, « Ἡρ. » Ἢ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προὔςη ποτέ; « Σοφ., ἀντέστη, (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Σχλ. ἐξηγεῖ περιττότερον » Προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ, «). » Ὅσον τε χρόνον προὔστη τῆς πόλεως, « Θκ. » Μεγίςων δὴ πραγμάτων προστάς, « Δμ. » Οὗτοι γὰρ μάλιστα προεστήκεσαν τῆς μεταβολῆς, « Θκ. (καὶ ἐπίρ.) » Οὐκ ὀρθῶς σεωυτοῦ προέστηκας, « Ἡρ., δὲν οἰκονομεῖς καλὰ τὸν ἑαυτόν σου. » Υἱὸς οὐκ ἐλευθερίως δοκῶν προΐστασθαι τῆς ὥρας, « Πλ. » Χείρονα νόσον ταύτην νοσοῦμεν, ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς, « Εὐρ., οἰκονομοῦμεν (συγκαλύπτομεν) αὐτὴν εὐσχήμως. » Ὁ τῆς βασιλείου μνήμης προεστὼς, « Ἡρωδ., ὁ ἐξ ἀποῤῥήτων τοῦ βασιλ. » Δήμου προεστὼς, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ προεστῶτες, « οἱ προὔχοντες, (κοιν.) οἱ προεστοί, (συγχ. τῷ Προσίςαμαι).

Προ·ϊστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω ἢ Διηγοῦμαι (Ἐξιςορῶ) προτοῦ.

Προΐστωρ, ορος (ὁ). ὁ προειδὼς (προγιώσκων) τι. 2) (Γλσ.) μάρτυς.

Προ·ϊσχάνω, Π. ἀντὶ Προΐσχω.

Προ·ϊσχναίνω, Μ. ανῶ. Ἰσχναίνω προτοῦ.

Προ·ίσχω ᾧ (μσ.) ·ίσχομαι, = Προέχω, προτείνω, προβάλλω, προφασίζομαι κτλ.

Προϊτέον, θετ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προϊχνεύω, Μ. εύσω. Ἐρευνῶ (Ἀνιχνεύω) πρίν. 2) προπορεύομαι(;).

Προϊὼν, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προΐωξις, ιος (ἡ), Π. [πρὸ, †ἰώκω]. κυνήγημα τῶν ἐχθρῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προδίωξις, (ἀντιθ. τῷ Παλίωξις).

Πρόκα [πρὸ ἢ πρὸξ], ἐπίρ. Ἰων. παρευθὺς, ἐν τῷ ἅμα, ἔξαφνα.

†Προ·καθ·δικάσθω, Μ. δικαξῶ, Δ. ἀντὶ Προκαταδικάζω.

Προ·καθ·αιρέω-ῶ, Μ. έσω (ἀόρ. 6'. Προκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (Χαλνῶ, Καταστρέφω) πρίν.

Προ·καθ·αίρω, Μ. αρῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) πρίν· (μτνμ.) προετοιμάζω διὰ θρησκευτικῶν ἁγνισμῶν (καθαρισμῶν).

Προ·καθαριεύω ἢ; Προκαθαρεύω, Μ. εύσω, = Προαγνίζομαι.

Προ·καθ·αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω πρῶτος ἢ προτοῦ μὲ ὁρμήν.

Προκαθάρσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς προκάθαρσιν ἁρμόδιος. » Ἑβδομὰς —, « Νομοκαν., ἢ Τυροφάγος.

Προκαθάρσιος (ὁ, ἡ), = Προκαθάρσιμος. ||. (οὐσ.) Προκαθάρσιον (τὸ), = τῷ

Προκάθαρσις, εως (ἡ), τὸ προκαθαίρειν ἢ προκαθαίρεσθαι, (κυρ.) ἡ διὰ θρησκευτικῶν ἁγνισμῶν προετοιμασία.

†Προκαθεδρία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Προεδρία, πρωτοκαθεδρία.

Προ·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Προκάθημαι, (συνκδχ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα. » Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν, « Γργ., τὴν πρωτεύουσαν.

Προκαθεῖναι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προκαθίημι.

Προ.καθ·εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι πρὶν ἢ ἔμπροσθέν τινος.

Προ·καθ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρὸς ὡς ὁδηγὸς ἢ ἀρχηγὸς, προηγοῦμαι· μάχομαι ὡς πρωτοστάτης· (τρπ.) καθοδηγῶ, συμβουλεύω. » Προκαθηγουμένη κρίσις, « Αξ., ἢ κατὰ πρόληψιν.

Προκαθηγέτις, ιδος (ἡ). προστάτις, πρωτοστάτις. » Καλλιόπεια, Μουσᾶν προκαθαγέτι, « Διονύσ.

Προκαθηγητὴρ ᾧ

Προκαθηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προκαθηγούμενος, ὁδηγὸς, ἀρχηγὸς, προηγεμὼν. ||. ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. τρυποῦν πρῶτα (ἀνοίγουν τρύπαν).

Προ·κάθ·ημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, προεδρεύω· (συνκδχ.) πρωτεύω, ἢ· φυλάττω, προςατεύω. (μὲ γεν.) » Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς τῶν ἑωυτοῦ προκατῆσθαι, « Ἡρ.

Προ·καθ·ιδρύω, Μ. ύσω. Τοποθετῶ προτοῦ.

Προ·καθ·ιερόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω προτοῦ.

Προ·καθ·ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (ἀμτβτ. ἢ μσ.) = Προκάθημαι· (κυρ.) κάθημαι μὲ ἐπίσημον τρόπον (ἐπὶ θρόνου). » Τὸν βασιλήϊον θρόνον, ἐν ᾧ προκατίζων ἐδίκαζε, « Ἡρ. » Προκατιζόμενον ἐς τὸ προάστειον, « αὐτ.

Προ·καθ·ίημι, Μ. καθ·ήσω (ἀόρ. Προκαθῆκα κτλ.). Καταιβάζω ἢ Ῥίπτω κάτω τι προτοῦ· προκαθίζω εἰς ἢ ὡς εἰς ἐνέδραν· (τρπ.) κάμνω νὰ περιπέσῃ τις εἰς. » Εἰς ταραχὴν προκαθιεναι τὴν πόλιν, « Δμ.

Προκάθισις, εως (ἡ), τὸ προκαθίζειν ἢ προκαθίζεσθαι, κάθισμα μὲ ἐπίσημον τρόπον (ἐπὶ θρόνου) ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·καθ·ίστημι, Μ. προκατα·στήσω (ἀόρ. Προκατέστησα κτλ.). Τοποθετῶ (Καθιστῶ, Διορίζω) πρίν. » Φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας, « Θκ. 2) (μτνμ.) προαποδεικνύω. » Ὅτι τῶν ἀδήλων ἐστὶν ἡ ἀπόδειξις προκατεστησάμεθα, « Σέτ.

;Προ·καθ·οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθοδηγῶ προτοῦ.

Προκαθοδήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·καθ·οράω-ῶ, Μ. προκατ·όψομαι (ἀόρ. Προκατεῖδον κτλ.). Παρατηρῶ προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα)· προβλέπω· προκατασκοπεύω. » Νῆας ἀπέστειλαν προκατοψομένας, « Ἡρ.

Προ·καθ·οσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω πρίν.

Προ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προέκηα κτλ.). Καίω (Ἀνάπτω) πρίν.

Προ·κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ προτοῦ ἢ πρὸ καιροῦ.

Πρόκακος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κακός. » Κακὰ πρόκακα, « Αἰσχλ., μεγάλα κακὰ πάνδεινα.

Προ·κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω (Κακομεταχειρίζομαί) τινα πρῶτος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω ἢ, προσκαλῶ ἐκ μέρους ἄλλου (ὡς ἀπεσταλμένος)· (ἰδιαιτ. μσ.) προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν ἢ (Νμ.) εἰς συμβιβασμὸν (κυρ. προτείνων νὰ βασανισθοῦν οἱ σκλάβοι ἵνα μαρτυρήσουν ἢ ἄλλο τι παρόμοιον τὸ ὁπ. δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον νὰ γένῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἴδε Πρόκλησις)· (ἐν γέν.) προβάλλω· ἀπαιτῶ· (μτνμ.) δίδω αἰτίαν, προσπαθῶ νὰ ἐλκύσω· παρακινῶ, διεγείρω, (Γαλλ.) provoquer. (μὲ ἀπαρ. ἐκ δ') » Ἤν τινά που προκαλέσσεται, οἰόθεν οἷος μαχέσασθαι, « Ἰλ. Η. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Προκαλοῦμαί τινα πρὸς μάχην (εἰς ἀγῶνα, εἰς σπονδὰς, ἐπὶ τὴν ξυμμαχίαν κτλ.), « Ξεν., Θκ. (καὶ ἀλλ. τῆς προθ.) » Οὐχ ἃ κρείττων ᾔδει ὤν, ταῦτα προκαλεῖτο τοὺς συνόντας, ἀλλ', ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, « αὐτ. » Διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται, « Ἀρςφ. » Τὰς πρεσβείας ἀπελαύνεις, οἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται, « αὐτ. » Εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἐφ' οἷς προεκαλοῦντο· προεκαλοῦντο δὲ καθελεῖν τῶν τειχῶν, « Ξεν. (ᾧ Νμ.) » Κράτιςόν μοί ἐστι, πρὸ τῆς γραφῆς, αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν, « Πλάτ., ἀπαιτεῖν νὰ ἀπολογηθῇ εἰς αὐτά. » Ἂν ὁ πατήρ μου προκαλῆται αὐτὴν ὀμόσαι.. τὴν πρόκλησιν μὴ δέξεσθαι, « Δμ. » Προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον Πάγον, « Λκ.

Προ·καλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Προκαλέομαι, προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν. » Ἀλλ' ὅ γ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, « Ἰλ. Δ.

Προ·καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκυλινδέω.

†Προκάλισμα (τὸ), Γλσ. [προκαλίζομαι]. μέσον εἰς πρόκλησιν (παρόρμησιν), ἐλατήριον.

Προκάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς προκάλυψιν, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφορ.) πρόσχημα, [ἐκ τοῦ

Προ·καλύπτω, Μ. ύψω. Βάλλω ἔμπροσθέν τινος κάλυμμα (σκέπασμα), σκεπάζω, ἀποκρύπτω. » Τὰ σκευορόρα δεῖ προκαλύφθαι ᾧ μηδαμῇ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι, « Ξεν. ||. (μσ.) βάλλω ἔμπρός μου τι (κρύπτομαι ὄπισθέν τινος) ἵνα μὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέρσιας

φαίνωμαι, (ὅθ. μτφορ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα. » Δόξαν μετριότητος προκαλυψάμενος,« Ἐπις.

Προκάλυψις, εως (ἡ), τὸ προκαλύπτειν ἢ προκαλύπτεσθαι, κρύψιμον ὄπισθεν καλύμματος.

Προ·κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Προέκαμον κτλ.). Κοπιάζω (Ταλαιπωροῦμαι, Ἀποκάμνω, Ἀῤῥωστῶ) πρίν. »Τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,« Θκ. » Καὶ τὰ βραχύτατα τοὺς προκεκμηκότας ἐκπλήσσει,« Δ. Κάσσ. » Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη,« Θκ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πάσχω (Κοπιάζω, Ἀγωνίζομαι) ὑπέρ τινος. »Πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμεν,« Ἀρςδ.

;Προκάμπυλος (ὁ, ἡ). καμπύλος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

†Προκάρδιον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς καρδίας κοῖλον μέρος τοῦ ςήθους, (κοιν.) τὸ καρδιοχούλιαρον, (παρβλ. Ἀντικάρδιον).

Προκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [πρὸ, κάρηνος]. γέρνων μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρός. || (τὸ οὐδ. πλθ.) Προκάρηνα, ἐπίρ. Κατακέφαλα.

Προ·καρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω προτοῦ εἰς κάρωσιν (ληθαργίαν).

Προκάρπιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέρος, (παρβλ. Μετακάρπιον).

Προκὰς, άδος (ἡ), Π. = Πρόξ.

Προ·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προκατέβην κτλ.). Καταβαίνω προτοῦ· καταβαίνω παρακάτω, προχωρῶ καταβαίνων.

Προ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω προτοῦ κάτω, κρημνίζω πρῶτα· πληρόνω πρίν· (ϗ μσ.) βάλλω θεμέλιον (συστήνω τι) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προκατάβλημα (τὸ), τὸ προκαταβληθὲν (πληρωθὲν προτοῦ κατὰ προκαταβολὴν) ἀργύριον, (παρβλ. Προκατάβλημα).

Προκαταβλητέον, θετ. τοῦ Προκαταβάλλω.

Προκαταβολὴ (ἡ), τὸ προκαταβάλλειν, (κυρ.) προπληρωμή· (συνκδχ.) = Προκατάβλημα. » Τὸ μέρος τῶν χρημάτων, ὃ πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν (οἱ τελῶναι) εἰς τὸ δημόσιον, Προκαταβολὴ καλεῖται,« Φώτ.

Προ·κατα·βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω προτοῦ καλά.

Προ·κατ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω (Γνωστοποιῶ) προτοῦ, προκηρύττω· προϋπόσχομαι.

Προκατάγγελσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·κατα·γελάω-ῶ, Μ. άσω. Καταγελῶ (Περιγελῶ) πρῶτα.

Προκαταγέτης, ου (ὁ) καὶ Προκαταγέτις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Προκαθηγητὴς, προηγεμών.

Προ·κατα·γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Προκατέγνων κτλ.). Ἀποφασίζω πρὶν κατά τινος, προκαταδικάζω. » Μὴ προκαταγίνωσκε, πρὶν ἂν ἀκούσῃς ἀμφοτέρων,« Ἀρςφ. (καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Θάνατον αὐτοῦ προκατεγνωκότας,« Διόδ. (καὶ πθ.) » Προκατεγνωσμένη δίκη,« Δξ., κατὰ τῆς ὁπ. εἶνε προκατειλημμένος ἤδη ὁ δικαστὴς ἢ προεξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Προ·κατ·άγνυμι, Μ. κατ·άξω (ἀόρ. Προκατέαξα κτλ.). Κατασυντρίβω πρίν.

Προκατάγνωσις, εως (ἡ), τὸ προκαταγινώσκειν, ἢ πρὶν τῆς δίκης καταδίκασις ἢ ἡ κατ' αὐτῆς τῶν δικαστῶν πρόληψις.

Προκαταγνωστέον, θετ. τοῦ Προκαταγιγνώσκω.

Προ·κατα·γοητεύω, Μ. εύσω. Καταγοητεύω πρίν.

Προ·κατα·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω πρίν.

Προ·κατ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προκατήγαγον κτλ.). Καταιβάζω πρίν· (μσ. ἢ πθ.) φθάνω (ἀράζω) εἰς τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προκαταγωγὴ (ἡ). τὸ προκατάγειν ἢ προκατάγεσθαι, φθάσιμον εἰς τὸν λιμένα (ἄραγμα) προτήτερα.

Προ·κατα·δέω, Μ. δήσω. Δένω προτοῦ σφιγκτά.

Προ·κατα·δικάζω, Μ. άσω. Καταδικάζω πρίν, κρίνω κατὰ προκατάγνωσιν. »Αἱ δὲ μή, προκαδδεδικάσθω δύο μνᾶς ἀργυρίω πὰρ τὰν σχοῖνον ἑκάσταν,« Ἐπγρφ.

Προ·κατα·δορατίζω, Μ. ίσω. Φονεύω διὰ τοῦ δόρατος (Καταδορατίζω) πρίν.

Προ·κατα·δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδουλόνω πρίν.

Προ·κατα·δύνω, = Προκαταδύομαι.

Προ·κατα·δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Προκατέδυν κτλ.). Βουλῶ (Καταβυθίζω ἢ [μσ.] Καταβυθίζομαι) πρίν.

Προ·κατα·θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω βαθειὰ (Καταθάπτω) πρίν.

;Προκατάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προκατατίθημι, προκαταβολὴ κτλ.

Προκαταθετικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς προκατάθεσιν.

Προ·κατα·θέω, Μ. θεύσομαι. Καταβαίνω τρέχων (ναυτ. Εἰσπλέω μὲ οὔριον ἄνεμον) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·κατα·θήγω, Μ. θήξω. Ἀκοντίζω καλὰ (καὶ μτφορ. Ἐρεθίζω) πρίν.

Προ·κατ·αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προκαταβρέχω ἰατρικῶς.

Προ·κατ·αικίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω πρίν.

Προ·κατ·αίρω, Μ. αρῶ, = Προκατάγομαι.

Προ·κατα·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προκατέκηα κτλ.). Πυρπολῶ (Κατακαίω) πρὶν ἢ ὅ,τι ἅπαντῶ ἐμπρός.

Προ·κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι πλαγιασμένος (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν) προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·κατα·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Κατατσακκίζω πρίν· (μτφορ.) ἐμπνέω ἀθυμίαν (κοιν. τσακκίζω τὴν καρδίαν τινος) προτοῦ.

Προ·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ (νὰ ἐξαπλωθῇ) εἰς τὴν τράπεζαν προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) εἰς τὸ κεφαλοτράπεζον. » Ἀλλ' ἐθέλεις τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου;« Ακ. 2) (μσ.) σκύπτω (πλαγιάζω) πρίν. » Διίσταντο καθ' οὓς ἴῃ (τὸ βέλος) καὶ προκατεκλίνοντο,« Ἰώσ.

Προκατάκλισις, εως (ἡ). τὸ προκατακλίνειν ἢ προκατακλίνεσθαι, ἡ πρωτοκαθεδρία εἰς τὴν τράπεζαν.

Προ·κατα·κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶν καταποντίζω προτοῦ.

Προ·κατα·κοιμίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα ἀποκοιμίζω.

Προ·κατα·κόπτω, Μ. κόψω. Κάμνω κομμάτια (Κατακομματιάζω) πρίν.

Προ·κατα·κρίνω, Μ. κρινῶ, = Προκαταγιγνώσκω.

Προ·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προκατέλαβον κτλ.). Πιάνω (Κυριεύω) προτοῦ· προφθάνω, προλαμβάνω. »Προκαταλαμβ. τὰ στενὰ τάφροις καὶ φυλακαῖς,« Πλβ. » Προκαταλαμβάνειν ἑαυτὸν,« Γργ. προασφαλίζεσθαι. (ϗ πθ.) » Προκαταληφθεὶς τοιαύτῃ φιλανθρωπίᾳ,« Πλβ. 2) ἐννοῶ (καταλαμβάνω) προτοῦ. » Δεῖ προκατειληφέναι ὅτι ἡμέρας οὔσης πάντως ἐστὶ καὶ φῶς,« Σξτ.

Προ·κατα·λάμπω, Μ. λάμψω. Καταλάμπω προτοῦ.

Προ·κατα·λεαίνω, Μ. λεανῶ. Κάμνω τι προτοῦ ἐντελῶς λεῖον (ὁμαλὸν), προεξομαλίζω.

Προ·κατα·λέγω, Μ. λέξω. Ἀπαριθμῶ (Διηγοῦμαι ἢ Περνῶ εἰς τὸν κατάλογον) προτοῦ.

Προ·κατα·λήγω, Μ. λήξω. Παύω (Τελειόνω) πρίν.

Προκατάληψις, εως (ἡ), τὸ προκαταλαμβάνειν ἢ προκαταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (κυρίευμα) ἀπὸ προτήτερα. (Ῥτρ.) πρόληψις τῆς ἐννοίας.

Προ·κατα·λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς (Καταλιπαρῶ) προτοῦ, προκαθικετεύω.

Προ·κατ·αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω ἕνα μετ' ἄλλου (Κάμνω ἀλλαξιὰν) προτοῦ· (μσ.) ἀλλάζω θέσιν (μεταβαίνω ἀλλοῦ) πρίν. ||. (πθ.) » Προκατηλλαγμένος χρόνος,« Κλμ., ὁ προδιωρισμένος.

Προ·κατα·λύω, Μ. λύσω. Χαλνῶ (Ἀναιρῶ, Ἀφανίζω, Τελειόνω) πρίν. » Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον,« Πλ., ἀπέθανε πρὶν τελειώσῃ τὸ ἔργον του.

Προ·κατα·μαλάσσω, Μ. άξω. Προμαλακόνω ἐντελῶς, προθεραπεύω διὰ πολλῶν μαλακτικῶν.

Προ·κατα·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προκατέμαθον κτλ.). Μανθάνω (Πληροφοροῦμαι ἢ Παρατηρῶ) καλὰ πρίν.

Προ·κατα·μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Προλέγω, προμαντεύω.

Προ·κατα·μηνύω, Μ. ύσω. Καταμηνύω πρίν.

Προ·κατ·αν·αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προκατηνάλωσα κτλ.). Κατεξοδεύω (Καταδαπανῶ) πρίν.

Προ·κατα·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ἢ Ἐννοῶ προτοῦ.

Προκατανόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πληροφορία ἢ παρατήρησις προλαβοῦσα, πρόγνωσις.

Προ·κατ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκαταιονάω.

Προ·κατα·νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Σουβλί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζω (Ἀγκυλόνω) πρίν· (μτφορ.) ἐγγίζω προτοῦ κατάκαρδα.

Προ·κατα·ξύω, Μ. ξύσω. Σκαλίζω (Χαρακόνω) τι προτοῦ. » Τῇ γραφίδι προκαταξύει (ὁ ζωγράφος), « Ἐτυμολ.

Προ·κατα·παύω, Μ. παύσω. Καταπαύω πρίν.

Προ·κατα·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω πρὶν κάτω.

Προ·κατα·πίμπλημι, Μ. κατα·πλήσω. Γεμίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·κατα·πίμπρημι, Μ. κατα·πρήσω, = Προκατακαίω.

Προ·κατα·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προκατέπιον κτλ.). Καταπίνω προτοῦ.

Προ·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προκατέπεσον κτλ.). Πίπτω ὅλως διόλου κάτω (Καταπίπτω) πρίν, προεξασθενῶ, προαποκάμνω. » Ταῖς ψυχαῖς—, « Διόδ.

2) (μὲ αἰτ. προθετ.) προφθάνω πουθενά. » Λόγοι παντοδαποὶ προκατέπιπτον εἰς τὴν Ῥώμην, « Πλ.

Προ·κατα·πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Φθάνω εἰς τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα, Προκατάγομαι.

Προ·κατα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Βάλλω προτοῦ κατάπλασμα.

Προ·κατα·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξυππάζω, Κατατρομάζω) πρίν.

Προ·κατα·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπονῶ προτοῦ, προκαταδαμάζω.

Προ·κατα·πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφοβίζω (Κατατρομάζω) πρίν.

Προ·κατ·αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταργῶ προτοῦ.

†Προκάταργμα (τὸ), [προκατάρχομαι] = Πρόθυμα.

Προ·κατ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἓν (Ἀπαριθμῶ) προτοῦ.

Προκαταρκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος κατὰ προκάταρξιν, χρησιμεύων ὡς πρώτη ἀρχὴ (ἀφορμή). » Μεγάλα μερὶς καὶ πρῶτα καὶ προκαταρκτικωτέρα ἐς ὅλαν τὰν βιοτὰν πέλει ἐν τᾷ τρεφοίσᾳ, « Πυθαγορ. » Προκαταρκτικὰ αἴτια, « Ἰατρ., τὰ ἐξωτερικὰ τὰ δίδοντα τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἰς ἀνάπτυξιν τῆς προϋπαρχούσης (ἴδε Προηγέομαι) ἤδη νόσου. » Παίων—, « Μετρ., ὁ ἔχων μακρὰν τὴν ἄρχουσαν συλλαβήν.

Προκάταρξις, εως (ἡ), τὸ προκατάρχειν ἢ προκατάρχεσθαι, ἡ πρώτη ἔναρξις (ἀρχή). » Τῆς δίκης—, « Νμ., ἡ προεξέτασις τῶν μαρτύρων.

Προ·καταρ·ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σπάνω (Συντρίβω) προτοῦ.

Προ·κατ·αρτίζω, Μ. ίσω. Διορθόνω (Διευθετῶ) προτοῦ, προεπισκευάζω, προετοιμάζω.

Προ·κατ·αρτύω, Μ. ύσω. Προπαρασκευάζω· (ἰδιαιτ.) προδιαθέτω ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον.

Προ·κατ·άρχω, Μ. άρξω. Προηγοῦμαι, προέχω, προλαμβάνω, προϋπάρχω. » Προκατάρξαν αἴτιον, « Φιλοσοφ., τὸ προκαταρκτικόν. ||. (μσ. μὲ γεν.) ἀρχίζω πρῶτος. » Προκατάρχεται τοῦ πολέμου, μηδὲν ἀδικηθεῖσα, « Διόδ. » Δίκης—, « Πανδ., κάμνω ἔναρξιν τῆς δίκης διὰ τῆς προεξετάσεως τῶν μαρτύρων. » Προκατάρχομαι τῶν ἱερῶν τινι, « Θκ., προσφέρω ἀπαρχὴν τῆς θυσίας εἴς τινα, ἢ ἐκτελῶ δι' αὐτοῦ τὸν ἐγκαινισμὸν (τὴν προκαθοσίωσιν) τοῦ θύματος κτλ.

Προ·κατα·σείω, Μ. σείσω. Σείω πρὶν ἐκ θεμελίων.

Προ·κατα·σημαίνω, Μ. ανῶ. Προμηνύω (Προδηλῶ) διὰ σημείων.

Προ·κατα·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ πρῶτα καλά, προεξετάζω, προκατασκοπεύω.

Προ·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω προτοῦ, προετοιμάζω, (ἰδιαιτ. ῥτρ.) τροπολογῶ (αἰτιολογῶ) προτοῦ τὴν πρότασίν μου, προδιαθέτω. ||. (μσ.) προμηθεύομαι πρίν. » Πρὸς τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γενέσθαι αὔξησιν μεγάλα προκατασκευασάμενος, « Διόδ.

Προκατασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προκατεσκεύασέ τις, ἔργον προετοιμασθέν.

Προ·κατα·σκευαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προκατασκευὴν (προδιάθεσιν).

Προκατασκευὴ (ἡ), τὸ προκατασκευάζειν, προπαρασκευὴ, προετοιμασία. (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προεισαγωγὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, προδιάθεσις.

Προ·κατα·σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ὅλως διόλου ἀπὸ προτήτερα. » Ἀπέχθεια προκατεσκιῤῥωμένη, « Γρφ., παλαιόθεν ῥιζωμένη.

Προ·κατα·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκατασκέπτομαι.

Προκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προκαθίστημι, (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προκατασκευὴ, προεισαγωγὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, προδιήγησις.

Προκαταστατικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προκατάστασιν, προκατασκευαστικὸς τῆς ὑποθέσεως.

Προ·κατα·στέλλω, Μ. στελῶ. Κατευνάζω (Καταπραύνω, Καθησυχάζω) προηγουμένως.

Προ·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Χαλνῶ (Καταστρέφω, Τελειόνω) πρίν. (μετὰ ᾖ χωρὶς τοῦ) » Τὸν βίον—, « προαποθνήσκω.

Προκαταστροφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταστροφὴ (μεταβολὴ) προηγουμένη· (ἐνν. τοῦ βίου) θάνατος πρόωρος.

Προ·κατα·σύρω, Μ. συρῶ. Ἀπηλατῶ προτοῦ.

Προ·κατα·σχέθω, Η. ἀντὶ Προκατέχω

Προ·κατα·σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Κατασφάζω) πρίν.

Προ·κατ·ασφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω καλῶς (Ἐξασφαλίζω) πρῶτον.

Προ·κατα·σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω πρῶτον καλῶς μὲ τὸ ξυράφι.

Προκατάσχεσις, εως (ἡ), τὸ προκατέχειν, προεμπόδισις ἢ προοικειοποίησις.

Προ·κατα·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω εἰς πολλὰ μέρη (Κατασχίζω) πρίν.

Προ·κατα·ταχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Προ·κατα·ταχύνω, Μ. υνῶ. Προφθάνω ταχύτερον, προλαμβάνω. » Δεῖν ἔγνω προκαταλαβεῖν καὶ προκαταταχῆσαι, « Κ. Μανασσ.

Προ·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω (ἀόρ. Προκατέθηκα καὶ μσ. Προκατεθέμην κτλ.). Καταθέτω ἢ Παρακαταθέτω πρῶτος ἢ προτήτερα, προκαταβάλλω. » Χάριν—, « Ἰώσ., εὐεργετῶ προτοῦ, προϋποχρεόνω. » Διὰ τοῦτο δὲ τὸν λόγον τοῦτον προκατατίθεμαι, ὅτι πολλοὶ . . ἀκόπαν τινὸς προτέρου ἀκούσωσι. . οὐκ ἀποδέχονται τὸν ὕστερον, « Ἰππκρ.

Προ·κατα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβων ἀφανίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·κατ·αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·κατ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προκαταλαμβάνω τὰς ἀκοὰς τινος παίζων τὸν αὐλόν

Προκαταύλησις, εως (ἡ). δοκίμασμα καινούργιου αὐλοῦ πρὶν τὸν μεταχειρισθῇ τις.

Προ·κατα·φέρω, Μ. κατ·οίσω. Προκαταβιβάζω (ᾖ πθ. ἢ μσ.) προκαταβαίνω· (μτφορ.) προαποθνήσκω.

Προ·κατα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω προτοῦ.

Προ·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προκατέχεα κτλ.). Χύνω (Κάμνω νὰ χυθῇ τι) πρῶτα κατὰ γῆς ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Προ·κατα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Καταχρῶμαι πρίν, προκαταναλίσκω ἐπὶ ματαίῳ. (μὲ αἰτ.) προαποκτείνω.

Προ·κατα·χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω πρὶν ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω (Παραλείφω).

Προ·κατα·χωρίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ χωρίζων (Καταχωρίζω) πρίν.

Προ·κατα·ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Ἀερίζω) πρὶν κτλῶς.

Προ·κατ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Προϋπόσχομαι εἴς τινα θυγατέρα ἢ ἀδελφήν μου εἰς ὑπανδρείαν, ἀῤῥαβωνίζω προτήτερα.

Προ·κατ·έδω, Μ. έδομαι καὶ εδοῦμαι, Η. ἀντὶ Προκατεσθίω, κατατρώγω προτοῦ.

Προκατεῖδον, ἀόρ. τοῦ Προκαθοράω.

Προκατείλημμαι, πθ. καὶ

Προκατείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προκαταλαμβάνω.

Προ·κατ·ειλίσσω, Μ. ίξω. Τυλίζω καλὰ (Περιτυλίσσω) προτοῦ.

Προ·κατ·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω ὡς βέβαιόν τι πρὶν τοῦ καιροῦ.

Προ·κατ·επείγω, Μ. επείξω. Βιάζω (Ἐπισπεύδω, Κατεπείγω) πρίν.

Προ·κατ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω, Καταφέρνω) πρίν. » Προκατειργασμένος τὴν διάνοιαν, « Ἰώσ., προδιατεθειμένος, ἢ προαποκαμωμένος.

Προ·κατ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προκατῆλθον κτλ.). Καταιβαίνω (Φθάνω, Ἐπιστρέφω) προτήτερα.

Προ·κατ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. (μὲ γεν.) Πρῶτα εὔχομαι (προσεύχομαι).

Προ·κατ·έχω, Μ. εξω (ἀόρ. Προκατέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ, Κυριεύω) πρίν, προκαταλαμβάνω. || (μσ.) κρατῶ τι ἔμπροσθέν μου (ὡς προκάλυμμα). » Προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην, « Ὅμ. Ὕμν.

Προ·κατ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κατηγορῶ προτοῦ.

Προκατηγορία (ἡ). προλαβοῦσα ἢ προκαταρκτικὴ κατηγορία.

Προκάτ·ημαι, Ἰων. ἀντὶ Προκάθημαι.

Προ·κατ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω (Κατηχῶ, Μυσταγωγῶ) προτοῦ. » Τῷ Μωσαϊκῷ προκατηχημένος νόμῳ, « Μιχ. Σύγκ. (εἰς τὰς ἐπιστολ. τοῦ Φαλάρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκατέσχησαι).

Προκατήχησις, εως (ἡ). ἡ πρώτη ἢ προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαβοῦσα κατήχησις (διδασκαλία), τὰ πρῶτα (προκαταρκτικὰ) μαθήματα.

Προ-κατ-ιδύομαι, υροῦμαι. Κλαίω παραπονετικὰ (θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προ-κατ-ονομάζω, Μ. άσω. Προαπαριθμῶ ὀνομαστί.

Προ-κατ-οπτεύω, Μ. εύσω. Παρατηρῶ προτοῦ, προεξετάζω, προκατασκοπεύω.

Πρόκατόψομαι, μέλλ. τοῦ Προκαθοράω.

Προ-κατ-οπτρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυττάζομαι προτοῦ εἰς τὸν (ἢ ὡς εἰς) καθρέπτην.

Προ-κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι προτοῦ.

Προ-κατ-ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν πρὶν τοῦ κινδύνου.

Προ-κατ-ορύσσω (ττω), Μ. ὀξω. Σκάπτω προτοῦ βαθειά.

Προκατοχὴ (ἡ), τὸ προκατέχειν, προκατάληψις.

Προ-κατ-σχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω πρὶν καλῶς.

Πρόκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ἔμπροσθέν τινος· χρησιμεύω ὡς προπύργιον (προκάλυμμα κτλ.)· εἶμαι ἐκτεθειμένος (ὡς πρόγραμμα, βραβεῖον, σκοπὸς κτλ.)· εἶμαι ἀφημένος εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος (ἀπορρήχμένος, ἀπηλπισμένος). (γεωγρφ.) ἐκτείνομαι κατὰ μῆκος ἢ, πρεέχω, ἐξέχω, ὑπερέχω. (μὲ ἢ χωρὶς γεν.). « Τοῦ δὲ λιμένος τῆς Τροιζῆνος πρόκειται Καλαυρία νησίδιον, » Στρβ. « Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρα πρόκειται Μινώα, ποιοῦσα τὸν ἐν τῇ Νισαίᾳ λιμένα, » αὐτ. « Ὡς μηδένα μηδενὸς προκεῖσθαι τῶν μαχομένων λόγων ὡς πιστότερον, » Σξτ., ὑπερέχειν, πρωτιμᾶσθαι. « Ὀνείατα προκείμενα, » Ὅμ. « Πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας, ἀφωσιωμένας τῇ θεᾷ, προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, » Ἀρτφ. « Γράμμα προκείμενον, » Ἐπγρ., τὸ κείμενον πρὶν ἄλλα, ἢ τὸ ἀρχικόν. « Ὁρῶ παιδίον προκείμενον, » Ἰπρ. « Θανάντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ, » Σοφ. « Τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, » Ἀρτφ. (ᾧ μτνμ.) « Τὰς προκειμένας ἡμέρας, » αὐτ., τὰς διωρισμένας. « Θανάτου ζημία πρόκειται, » Θκ. « Ἀνάγκη πρόκειται, » Ἰπρ. « Δύο κακῶν προκειμένων, » Ἡρωδ. « Ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου, » Ἰπρ. « Τρεῖς γνῶμαι προεκέατο, αὐτ. « Νομους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους, » Σοφ. « Πάσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον, » Αἰσχλ. (καὶ ἀρτ.) « Τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσιν ἆθλα πρόκειται, » Ξεν. « Οἷς τοσούτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται, » Πλάτ. « Προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, » Ἀθ. « Ἄτιμος πρόκειμαι, » Σοφ. « Θέαμα (« Παράδειγμα, » Σκυπὰς) πρόκειται, » Ἰουλ. (καὶ ἀπελ.) « Τὸ προκείμενον, » Ἀρστ., τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως (τῆς ἐπιχειρήσεως κτλ.), ἢ ὅτι τύχοι ἐμπρός. « Δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμαθεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτῷ πράττειν ἢ πάσχειν, » (Δείναρχ. παρὰ τῷ) Ἁρποκρατ. « Ἔξω τῶν προκειμένων, » Θκ. « Ἐπεισε μένειν ἐν τοῖς προκειμένοις, » Ἡρωδ.

Προκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [πρὸ, κέλευθος]. ὁ προπορευόμενος· πρόδρομος.

Προκέλευσμα (τὸ). φώναγμα προτρεπτικὸν (παρορμητικὸν), πρόσταγμα, παρακέλευσμα.

Προκελευσματικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς προκέλευσμα. « Οὗς ἡ Ῥυθμὸς—, » Μετρ., ὁ συγκειμενος ἀπὸ 4 βραχ. συλλαβάς.

;Προ-κελεύω, Μ. εύσω. Προστάζω πρὶν· παρακινῶ τινα νὰ προχωρήσῃ, προτρέπω, παρορμῶ.

Προ-κενεαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω προτοῦ διαιταν (διατηρῶ κενὸν τὸν στόμαχον).

Προ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Εὐκαιρόνω) πρίν. « Τὴν γαστέρα—, » « Ἀρετ. » Ὧν προκεκενωμένων, » Δκ.

Προ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Χαράζω) πρὶν, προσχεδιάζω, ἔθεν

Προκέντημα (τὸ), = Προχάραγμα, σχέδιον οἰκοδομήματος, ὑπόδειγμα.

Προ-κέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πρόκειμαι. (εὔχρ. κυρ. μόνον κατὰ διάλυσ. τῆς ει).

;Προ-κεύθω, Μ. κεύσω, Π. κρύπτω τι ἐν ἑαυτῷ (κρύπτομαι) πρὶν.

Προ-κεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Προεκθέτω κεφαλαιωδῶς, συγκεφαλαιῶ ἐκ προοιμίων.

Προκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προέχουσαν (πεταχτὴν ἐμπρὸς) κεφαλήν· (μτνμ.) στίχος ἔχων πλεονάζουσαν συλλαβὴν εἰς τὴν ἀρχήν.

†Προ-κηδεύω, Μ. εύσω. Κηδεύω πρὶν.

Προ-κήδομαι, Μ. κεκαδήσομαι, Π. (μὲ γεν.) φροντίζω (προνοῶ) περί τινος.

Προ-κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. (μὲ γεν.) μεριμνῶ (ἀνησυχῶ) περί τινος.

Προκήρυγμα (τὸ). τὸ προκηρυττόμενον (κοινολογούμενον διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἄλλως πρίν).

Προ-κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Γνωστοποιῶ προτοῦ διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύττω.

†Προκῆρυξ, υκος (ὁ), νλγ. Κῆρυξ προαποστελλόμενος.

Προκήρυξις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ·

Προ-κηρύσσω (ττω), Μ. ὐξω. Κηρύττω πρὶν, γνωστοποιῶ διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἄλλως, προειδοποιῶ δημοσίως.

Προκί, βοτ. τοῦ Πρᾶξ.

Προκιθάρισμα (τὸ). ἡ τῆς κιθάρας προανάκρουσις (prélude).

Προ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Κινδυνεύω πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, αἰφηφῶ (περιφρονῶ) τὸν κίνδυνον, ἐκθέτω ἐμαυτὸν πρῶτος ἢ (μὲ γεν.) πρὸς ὑπεράσπισίν τινος εἰς κίνδυνον, προπολεμῶ. « Φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι πρωτοκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, » Θκ. « Οἱ προκινδυνεύοντες, » Πλδ., οἱ πολεμοῦντες εἰς τὰς πρώτας τάξεις.

Προ-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ προτοῦ ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· (μσ. ἢ παθ.) κινοῦμαι πρῶτος ἢ ἐμπρὸς, προχωρῶ. « Προκινέεσθαι δοκέει οἷον εἴδωλον ὀρνίθων, » Ἱππκρ., τοῦ φαίνεται ὡς ἂν νὰ κινῆται ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν του. 2) (ἐκκλησ.) προβιβάζω. « Εἰς ἐκκλησιαστικὰς ἀξίας—, » Συνοδ.

Προ-κιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω. Κιρνῶ προτοῦ

Προ-κιχράω-ῶ, Μ. προ-χρήσω. Προδανείζω.

Προ-κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Μυρολογῶ) προτοῦ. « Προκλαύσαντες τὸν νεκρόν, » Ἡρ.

Πρόκλαστος (ὁ, ἡ), (στίχος) ὁ ἄλλως Δαγαρός.

Προ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω προτοῦ.

Προ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω προτοῦ.

Προ-κληδονίζομαι, Μ. ίσομαι. Προμαντεύω (κυρ. διὰ κληδόνος), προφητεύω.

Πρόκλησις, εως (ἡ), τὸ προκαλεῖν ἢ προκαλεῖσθαι, ἐρεθισμός, παρακίνησις· (ἴδιατ.) προσκάλεσμα εἰς μονομαχίαν, (Φαλλ.) δοῦ (« Οὐκ ἴση πρόκλησις αὕτη ἀσεβεῖ πρὸς εὐσεβῆ, ἀλλ' ὁμοίᾳ χρὴ εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ πατάξαι ἢ πληγῆναι προκαλέσαιτο, » Ἀρστ.)· (Νμ.) πρότασις γινομένη εἰς τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον διαιτητῶν, ἢ (κατὰ τὸν Ἀμμών.) ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, (ἴδιατ.) ἀπαίτησις νὰ βασανισθοῦν οἱ δοῦλοι (« Ὅσα μὴ δυνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστι τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλήσεις εὑρέθησαν, » Δμ.)· (συνεκδ.) τὸ πινάκιον ἐν ᾧ ἦν ἐγγεγραμμένη ἡ τοιαύτη πρόταοις. « Τὴν πρόκλησιν ἀνοίξας δεῖξαι τὰ γράμματα, » Δμ. « Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκτιθέντων τὴν πρόκλησιν, » αὐτ.

;Προκλησι, ἐπιρ. Κατὰ πρόκλησιν.

Προκλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ προκαλεῖν, ἐρεθιστικὸς, διεγερτικὸς· (μὲ γεν.) « Ὀρέξεως—, » Δσκρ., ὁ ἀνοίγων τὴν ὄρεξιν, ὀρεκτικὸς.

Πρόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προκληθεὶς (ἐρεθισθεὶς κτλ.), πρόθυμος.

†Προκλίνη (ἡ). θάλαμος, καιτὼν ἡ ἀνάκλιντρον.

Προ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω) ἐμπρὸς, ἀκκυμβῶ ἐπάνω εἰς.

†Προκλίτης, ου (ὁ). ὁ προκατακλινόμενος (ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν) εἰς τὴν τράπεζαν.

Προ-κλύζω, Μ. κλύσω. Πρῶτα ξεπλύνω μὲ πολὺ νερὸν (ἰατρ.) προκαθαρίζω διὰ κλυστῆρος.

Πρόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὶν (πρὸ πολλοῦ) ἀκούμενος, παλαίφατος, [ἐκ τοῦ

Προ-κλύω, Μ. κλύσομαι; Π. ἀκούω (μανθάνω) πρὶν.

Προκνήμιον (τὸ). τὸ ἔμπροσθινὸν (τὸ μεγαλήτερον) κόκκαλον τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Κερκὶς, (παρθλ. Παρακνήμιον).

Προκνημὶς, ῖδος (ἡ), εἶδος ακεπάσματος (προκάλυμμα) τῆς κνήμης.

Προκνὶς ἡ Πρόκνις [πρὸ, κνίζω]. ἶδος (ἡ), εἶδος σύκων ξηρῶν (Ἰσχάδων).

Προκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην (προέχουσαν) κοιλίαν, πρηγάστωρ. (μτνμ.) « Στίχος—, » Μετρ., ὁ ἔχων ἐν τῷ μέσῳ συλλαβὴν πλεονάζουσαν.

Προ-κοιλιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι προκοίλιος, ἀποκτῶ προέχουσαν κοιλίαν.

†Πρόκοιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκοίλιος.

Προ-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι πρὶν, (μτνμ.) προαποθνήσκω.

;Προκοιτεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προ·κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φυλάττω (Ἀγρυπνῶ) πρὸ τῶν θυρῶν τινος ὡς πρόκοιτος.

Προκοιτία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ προκοίτου, ἡ πρὸ τῶν θυρῶν φρουρά.

Προκοίτιον (τὸ), =Προκοιτών.

Πρόκοιτος (ὁ, ἡ), [πρὸ, κοίτη]. ὁ ἀγρυπνῶν πρὸ τῶν θυρῶν τινος, (ἐν γέν.) φρουρὸς, νυκτοφύλαξ.

Προκοιτὼν, ῶνος (ὁ). ὁ πρὸ τοῦ κοιτῶνος θάλαμος, σαλόνι, ἀντικάμαρα.

Προ·κολάζω, Μ. άσω. Παιδεύω (Τιμωρῶ τινά, ἡ Κολάζω, Μετριάζω τι) προτοῦ.

Προ·κολακεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα κολακεύω (χαϊδεύω).

Προκόλπιον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ χιτῶνος τὸ σκεπάζον ἢ σχηματίζον τὸν κόλπον, (ἐν γέν.) ὁ κόρφος· (μτνμ.) ἡ εἴσοδος (τὸ στόμιον) κόλπου θαλάσσ.

Προκομία (ἡ), =Προκόμιον.

Προκομιδὴ (ἡ), τὸ προκομίζειν ἢ προκομίζεσθαι, φέρσιμον (Ἐγάλσιμον) εἰς τὴν μέσην, παρουσίασις, (Νμ.) exhibition.

Προ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ἐμπρὸς ἢ παρεμπρός· ἐβγάζω· ἐκθέτω, παρουσιάζω. κάμνω τὴν ἐκφορὰν (τὰ ἐξόδια) νεκροῦ.

Προκόμιον (τὸ). τὸ ἔμπροσθεν μέρος (αἱ σκεπάζουσαι τὸ μέτωπον τρίχες) τῆς κόμης, τὰ (Τουρκ.) τζουλούφια. »Προκόμια περίθετα,« Ἀθ., τὰ προσθετὰ, εἶδος περρούκας.

Προκομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Προκομίζω.

Προκόνδυλος (ὁ). ὁ πρῶτος ἁρμὸς τῶν δακτύλων.

Προκοπὴ (ἡ), τὸ προκόπτειν, προχώρησις· (μτφορ.) πρόοδος· ἐπίδοσις· ἐπιτυχία· κέρδος, πρόσοδος. »Τὴν οἴησιν ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς,« (Βίων παρὰ) Αρτ.

Προ·κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ προτοῦ ἢ ἐμπρός· (συνήθ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ πθ.) προβαίνω, προχωρῶ, (μτφορ.) προοδεύω, εὐδοκιμῶ, ἐπιδίδω. »Ἡ νὺξ προέκοψε,« Γρφ., ἐπροχώρησε, (παρβλ. Προελαύνω). »Ὡς δὲ 30 σταδίους ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, χειμὼν ἡμᾶς κατέλαβεν,« Ἐπιστ., ἐπήραμεν δρόμον, ἐπροχωρήσαμεν. (καὶ μτφορ.) »Προέκοπτε σοφίᾳ ᾗ ἡλικίᾳ,« Γρφ. »Καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις,« Θκ., προοδοποιούντων (εὐκολυνόντων) εἰς αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν. »Προκόπτειν ἔν (ἢ ἐπί) τινι,« Αξ. »Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ,« Πλ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) »Ἀνωτέρω δὲ οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπτομένων,« Ἡρ. »Οὐδὲν προὔκοπτον ἐς τὸ ἀπολέσαι ἡμᾶς,« Ξεν., δὲν κατώρθωσαν. »Τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεὶ ςένειν;« Εὐρ. (ᾗ δοτ. σπν.) »Ἡ τοιαύτη παρατήρησις νύκτωρ ἴσως δύναται προκόπτειν τοῖς Χαλδαίοις,« Σξτ.

Προ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω (Συγυρίζω) πρὶν, προδιευθετῶ, προετοιμάζω.

Προκόσμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρὸς διὰ ςολισμόν· στολίδι πρόσθετόν.

Προκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ κόσμου, ὑπάρχων πρὶν γένῃ ὁ κόσμος, παλαιότερος τοῦ κόσμου. 2) (πλθ.) =Προκόσμημα. (συγχ. τῷ Προκόμιον).

Προκόττας, α (ὁ), Δ. ὁ κοσμῶν τὰ πρόσθεν τῆς κεφαλῆς [πρὸ, κόττος].

Προ·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω (Ἐξουσιάζω) προτοῦ.

Προ·κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ἐμπρός.

Πρόκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ προέχων ἐν εἴδει κρημνοῦ, σχηματίζων κρημνώδη ἄκραν.

Πρόκριμα (τὸ). κρίσις (ἀπόφασις) γινομένη πρὶν, δόγμα (φρόνημα) ἐκ προλήψεως, (Γαλλ.) préjudice, [ἐκ τοῦ

Προ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) πρίν. »Προκριθείσης διὰ τῶν ἱππέων τῆς μάχης,« Διοδ. (καὶ ἰατρ.) »Τὰ προκρινόμενα, ἣν ὠμῶς κριθῇ, ὑποστροφαί,« Ἱππκρ. 2) κρίνω τι αἱρετώτερον ἄλλου, προτιμῶ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) »Τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας,« Πλ. (ἡ ἀπαρ.) »Ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν,« Ξεν. »Προκρίνας τούτους καλλίστους εἶναι,« Ἰσκρ. (ᾗ πθ.) »Οἱ προκριθέντες,« Αξ., οἱ ἐκλεχθέντες ὑποψήφιοι κληρωτῆς ἀρχῆς.

†Πρόκρις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκνίς.

Πρόκρισις, εως (ἡ), τὸ προκρίνειν, κρίσις (ἀπόφασις) γινομένη πρὶν· προτίμησις.

Προκριτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προκρίνω.

Προκριτικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ πρόκρισιν. »Τὸ προκριτικὸν,« Φλςρ., ἡ βάσις τῆς προκρίσεως. »Προκριτικὸν (τὸ),« Πλ., εἶδος μέτρου προσῳδιακοῦ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκρητικόν).

Πρόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ προκριθεὶς (ἀποφασισθεὶς προτοῦ ἢ ἐκλεχθεὶς κατὰ προτίμησιν), διαλεκτός.

Πρόκροον, Λακων. ἀντὶ Προέκρουον, παρτ. τοῦ Προκρούω.

Πρόκροσσαι, Π. ἀντὶ Πρόκροσσοι, πλθ. θηλ. τοῦ

Πρόκροσσος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ προέχων (ἐξέχων) ἐν εἴδει κρόσσης (ἴδε τὴν λέξ.), ἢ· ἀραδιασμένος ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου κλιμακηδὸν (Γαλλ. en échelons). »Αἱ δὲ νῆες, ἅτε τοῦ αἰγιαλοῦ ἐόντος οὐ μεγάλου, πρόκροσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον, ᾗ ἐπὶ ὀκτὼ νέας,« Ἡρ. »Ἐβοηδρόμουν πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον,« Ἀθ. (ᾗ ὡς οὐσ.) »Πέριξ δὲ τοῦ κρητῆρος, γρυπῶν κεφαλαὶ (οἱ) πρόκροσσοί εἰσι,« Ἡρ., τὰ ἐξέχοντα ζωνάρια.

Πρόκρουσις, εως (ἡ) ᾗ

Προκρουσμὸς (ὁ), τὸ προκρούειν, (ιυιαιτ. μουσ.) = Πρόληψις ᾗ Προλημματισμὸς (ἐντατοῦ ὀργάνου).

Προ·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ πρῶτα, (μουσ.) = Προκνακρούομαι· (Κωμ.) συνευρίσκομαι προτοῦ. 2) κτυπῶν ἐκτείνω (καθὼς τὸ σφυρηλατούμενον μέταλλον), (ὅθ. ὁ λῃστὴς Προκρούσπης). 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) κτυπῶ κατεπάνω τινὸς, προσβάλλω. »Πρόκροον ποττὰ κᾶλα,« Ἀρςφ., προσέβαλλον τὰ πλοῖα.

Προ·κρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω πρίν.

Προ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ πρῶτα ἢ προτοῦ.

Προ·κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζω πρίν.

;Προ·κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω προτοῦ.

Προ·κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυβερνῶ (Διευθύνω) τὸ πλοῖον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

;Προ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἐκκυκλέω, ἐκφέρω τι κυλίωντάς το, (ἐν γέν.) ἐβγάζω.

Προ·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίω τι ἐμπρός. ‖ (μσ. μὲ δοτ.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινὸς, παρακαλῶ γονυπετὴς, προσκυνῶ ἕως ἐδάφους.

Προκυλίνδημα (τὸ). τὸ κυλούμενον (κυλινδούμενον) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, (π. χ.) κῦμα ἐπιφερόμενον. 2) =Προκύλισις.

Προ·κυλίνδω, Π. ἀντὶ Προκυλινδέω.

Προκύλισις, εως (ἡ) καὶ

Προκυλισμὸς (ὁ), τὸ προκυλίειν ἢ προκυλίεσθαι, κύλισμα ἔμπροσθέν τινος ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, κυματισμὸς· πέσιμον εἰς τὰ πόδιά τινος, ἱκεσία μετὰ γονυπετήσεως, [ἐκ τοῦ

Προ·κυλίω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Προκυλινδέω, (εὐχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ.) »Προκυλιόμενος τῶν δημοτικῶν ἑκάστου μετὰ δακρύων,« Δ. Ἀλ.

Προκυμαία καὶ Προκυμία (ἡ). κτίριον εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ἐμποδίζῃ τὰ κύματα, μόλος.

Πρόκυνες (οἱ), ἴδε Προκύων.

Προ·κυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλάττωμα τῶν λαγωνικῶν τὰ ὁποῖα γαβγύζουν πρὶν εὕρουν τὸ κυνῆγι.

Προκυπτικὸς, ἡ, όν, (Βυζ.). Ὁ τῆς προκύψεως (τοῦ Αὐτοκρατ.). »Κλωβίον προκυπτικὸν,« Κωδ., τὸ κιγκλιδωτὸν παράθυρον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ πρόκυψις τοῦ Αὐτοκρ.

Προ·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω (Γέρνω) ἐμπρὸς, προβάλλω τὴν κεφαλήν μου νὰ ἰδῶ· (ἐν γέν.) προέχω ἢ· προέρχομαι. »Προκύπτειν τῆς πόλεως,« Πλ. Προκύπτειν ἔξω τείχους,« Ἀρςφ. »Τὴν διάνοιαν διὰ τῶν αἰσθητικῶν πόρων ὥσπερ τινῶν ὀπῶν προκύπτουσαν,« Σξτ. »Οἱ βασιλεῖς εἰώθεσαν τὴν τοιαύτην ἡμέραν προκύπτειν,« Βυζ., προφαίνεσθαι ἐν παρατάξει, ἴδε Πρόκυψις.

Προ·κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω πρίν.

†Πρόκυψις, εως (ἡ). τὸ προκύπτειν· (ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς Βυζαντ.) ἡ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐμφάνισις τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὸν λαόν· (συνκδχ.) τὸ μέρος (κουβούκλιον ἢ θρόνος) ἀπὸ τοῦ ὁποίου προέκυπτεν οὕτως ὁ Αὐτοκράτωρ. »Ὁ βασιλεὺς ἐςάθη εἰς τὴν πρόκυψιν,« Κωδ. »Ἡ δὲ πρόκυψις περιεκεκάλυπτο πανταχόθεν ὑφάσμασι σηρικοῖς ἢ διαχρύσοις,« Ι. Καντακουζ. »Ποιήσαντες τὴν πρόκυψιν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως εἰς Κερασοῦντα,« Χρν. Τραπεζ.

Προκύων, κυνος (ὁ). ἀστερισμός τις ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει πρὶν τοῦ μεγάλου Κυνός. 2) (πλθ.) »Πρόκυνες,« Π., χαμερπεῖς κόλακες ἢ παράσιτοι· (ἐνίοτε) ὑλάκται, κατήγοροι προπετεῖς καὶ ἄκριτοι. »Πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες,« Ἐπγρ.

Προκώλυμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρὸς διὰ ἐμπόδιον ἢ προφύλαξιν, προτείχισμα, (συγχ. τῷ Προκάλυμμα).

Προκώμιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ κώμου (πανηγυρικῆς ᾠδῆς) ᾀδόμενον, πρόασμα.

Πρόκωνα καὶ Προκώνια (τὰ). (ἐνν. ἄλφιτα), ἀλεῦρι ἢ χύνδρος ἀπὸ κριθάρι νέον [μὴ σωρευθὲν ἀκόμην εἰς εἶδος κώνου περὶ τὸ κέντρον τῆς ἅλωνος]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προκωνίαι (οἱ), (ἐνν. πυροί), =Προκώνια.

Προκωπος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἢ κρατούμενος ἀπὸ τὴν κώπην (τὴν λαβήν), ἕτοιμος, πρόχειρος. » Ξίφος—, « Αἰσχλ. »Κἀγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν,« αὐτ., ξεσπαθωμένος.

Προλαβή (ἡ), =Λαβή.

Προλαβόντως, ἐπίρ. Προτοῦ, προτήτερα, προηγουμένως.

Προλαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Προέλαχον κτλ.). Ἰπαίρνω (Ἀποκτῶ) πρὶν διὰ λαχνοῦ.

Προλάζομαι καὶ Προλάζομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προλαμβάνω, ἰπαίρνω προτήτερα.

Προλάκκιον (τὸ). λάκκος μικρότερος ἔμπροσθεν ἄλλου μεγαλητέρου, (παρβλ. Πρόλιμνα).

Προλαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ προτοῦ, προλέγω· λαλῶ πρὶν σκεφθῶ, φλυαρῶ ἀπροστοχάστως.

Προλαλιά (ἡ), =Προοίμιον, πρόλογος.

Πρόλαλος (ὁ, ἡ). προπετὴς εἰς τὸ λαλεῖν, αὐθάδης.

Προλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προέλαβον καὶ Προὔλαβον κτλ.). Ἰπαίρνω προτήτερα, ἰπαίρνω τι πρὶν τὸ ἰπάρῃ ἄλλος, προφθαίνω καὶ ἰπαίρνω (κυριεύω) τι. »Καὶ ἀργύριον πολὺ προλαβόντες,« Δμ. » Ὅσα τῆς πόλεως προλάβῃ πρὸ τοῦ τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι,« Δμ. »Ἂν ἕτεροι τῷ λόγῳ προλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδενὸς οὔ τῶν ἑτέρων ἀκούετε,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυστα (τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα), προλαμβανόμενα ὅσον ἑ ἢ ζ',« Δσκρ. 2) κάμνω τι προτήτερα ἀπὸ ἄλλον, (ἰδικιτ.) προχωρῶ ἢ φθάνω πῦ ταχύτερον, ἰξαπερνῶ. »Ἐπειδὰν προλάβῃ ὁ λαγὼς τῷ ὁρόμῳ,« Ξεν. »Ἐὰν πολὺ προειληφυῖαι (αἱ κύνες) ὦσιν,« αὐτ. (ὅθ. κατὰ μτχ.) »Οἱ προλαβόντες (προειληφότες), « Λξ., οἱ πρὸ ἡμῶν, οἱ προγενέστεροι, καὶ » Προλαβόντα, « Λξ., τὰ παρελθόντα (περασμένα), προειρημένα, προηγούμενα. 3) (τρπ.) κρίνω ἢ ἐννοῶ τι κατὰ πρόληψιν, εἶμαι προτοῦ πεπεισμένος, προαποφασίζω. » Ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, ᾖ μὴ πρότερον προλαμβάνετε,« Δμ. (ᾖ πρὸς ἀπαρ.) »Οὐδεὶς γὰρ προὔλαβε πταῖσαι,« Ἱππκρ., κἀνεὶς δὲν εἶνε προτοῦ πεπεισμένος ὅτι θὰ ἀποτύχῃ.

Προλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω πρὶν ἢ (μὲ γεν.) περισσότερον ἄλλου· λάμπω (προφαίνομαι) μὲ ὅλην μου τὴν λάμψιν. »Πάλιν ἡμέρα προλάμπει μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν,« Συν.

†Πρόλαχος, εος-ους (τὸ). τὸ πρῶτον διὰ λαχνοῦ μερίδιον.

Προλεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι προτοῦ λεῖον, =Προεξομαλίζω. » Τὴν ὁδὸν—, « Χρσ.

Προλέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω (Διαλέγω) πρὶν ἢ κατ' ἐξοχήν. » Ἀριστῆες πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, « Θκρ., οἱ ἐκλεκτότεροι, οἱ λογάδες. 2) (συνήθ.) λέγω ἢ (παραγγέλλω) προτοῦ, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. εὔχρ. τὰ ἀνμλ. Προερῶ, Προεῖπον, Προείρηκα). (μὲ αἰτ.) »Ὁ νόμος πέφυκε προλέγειν ἃ μὴ δεῖ πράττειν,« Λυκοῦργ. » Οἷς ἅπασιν οἱ ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσι,« Δμ. »Προλέγομεν ὑμῖν ἀπιέναι ἀπὸ τῆς χώρας,« Ξεν. (καὶ ἀναλελ.) »Προεῖπεν, ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως,« αὐτ., (παρβλ. Προαγορεύω). (καὶ ἀπολ.) »Καλῶς ἐποίησας προειπών, « αὐτ. » Καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον,« Πλ. (καὶ πθ.) »Ἐξοχώτατοι προλέγονται,« Πίνδ., φημίζονται ἔκπαλαι. (καὶ κατὰ μτχ.) » Προλεγόμενα, « τὰ λεγόμενα πρὶν (τὸ προοίμιον) τοῦ λόγου.

Προλειόω-ῶ, Μ. ώσω, =Προλεαίνω. 2) πρῶτα λειόνω (κάμνω σκόνιν ἢ διαλύω). » Τὸν τροχίσκον προλειώσας μετὰ οἴνου,« Ἀλέξ. Τραλλ.

Προλείπω, Μ. λείψω. Προχωρῶν ἢ Ἀναχωρῶν ἀφίνω κατόπιν μου, παραιτῶ ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω. (ἐλλ.) σβύνω· χάνομαι· λειποθυμῶ, ἐκλείπω. » Φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν,« Ὀδ. Ψ. »Οὐ δέ σε πάγχυ μῆτις προλέλειπεν,« Ὀδ. Β. (ᾖ ἐλλ.) » Εἴ τῳ προλείπει ἡ ῥώμη,« Θκ., ὅς ς χάσῃ προτοῦ τὴν σωματικήν τε δύναμιν (ἐξασθενήσῃ). » Οἴ γὼ, προλείπω· λύεται δέ μου μέλη,« Εὐρ.

Προλεκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προλέγειν, προφητικός.

†Πρόλεξις, εως (ἡ), =Πρόρρησις.

Προλεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω προτοῦ, προϊσχναίνω.

Προλεσχηνεύω (-ομαι), Μ. εύσω, -ομαι Συνομιλῶ (Συνδιαλέγομαι) προτοῦ. »Ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι, « Ἡρ., τὰ εἶχεν ἀπὸ προτήτερα ὡμιλημένα.

Πρόλεσχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν πολλὰ ἢ μὲ πολλὰ προοίμια, ὁ προλαμβάνων τὴν ὁμιλίαν ἢ ὁμιλῶν πρὶν σκεφθῇ, προπετὴς εἰς τὸ λαλεῖν, (ἐν γέν.) ἀδολέσχος, φλύαρος.

Πλολευκαίνω, Μ. ανῶ. Πρῶτα λευκαίνω· (μτνμ.) προδιασαφῶ.

Προλεύσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προβλέπω.

†Προλήγω, Μ. λήξω, =Παραλήγω.

†Προληκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προλήγω.

Πρόλημμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προλαμβάνει ᾖ ἰπαίρνει τις, κέρδος, προνόμιον, πλεονέκτημα. » Πρόλημμα τῷ Φιλίππῳ ποιῶν οὐδέν, « Πλβ., μὴ ἀφίνοντάς τον νὰ προλάβῃ (νὰ ὠφεληθῇ) εἰς τίποτε.

†Προλημματίζω, Μ. ίσω. Λαμβάνω πρῶτόν τι ὡς λῆμμα (διδόμενον), προϋποθέτω.

Προλημματισμός (ὁ), (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐκλημματισμός (ἴδε τὴν λεξ. ᾖ παρβλ. Προληψις).

†Προλήνιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ληνοῦ κελάρι (μαγαζεῖ) ἢ· ὁ ἐν τῷ ἀμπελῶνι ληνός, ὅπου προαποτιθέμεναι πρὸς καιρὸν αἱ σταφυλαὶ μεταφέρονται ἔπειτα ἐκεῖθεν εἰς τὸν καθαυτὸ ληνόν.

†Πρόληξις, εως (ἡ), =Παράληξις.

Προληπτικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ πρόληψιν.

Προληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόληψιν (προκατάληψιν).

Πρόληψις, εως (ἡ), τὸ προλαμβάνειν ἢ προλαμβάνεσθαι· (μτφορ.) ἰδέα τὴν ὁπ. ἔφθασεν ἅπαξ νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἔχῃ τις, ἰδέα ἔμφυτος (ὁπώα π. χ. ἡ περὶ θεοῦ). (Ῥτρ.) τὸ νὰ προλαμβάνῃ καὶ νὰ ἀναιρῇ τις τὰς ἐνδεχομένας ἐνστάσεις τοῦ ἄλλου· (μουσ.) ἡ βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ βαρυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν ὀξύτερον μετάβασις, (ἀντιθ. τῷ Ἔκληψις).

†Προλιμβεύομαι, Μ. εύσομαι, =Προλιχνεύομαι.

Πρόλιμνα, ης (ἡ). λίμνη ἡ ὁπ. σχηματίζεται ἀπὸ τὰ πλημμυροῦντα ὕδατα ποταμῶν ἢ τῆς θαλάσσης, (παρβλ. Προχοή).

Προλιμνάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶν σχηματίζω προλιμνάδας.

Προλιμνάς, άδος (ἡ), =Πρόλιμνα.

Προλιμοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λιμοκτονῶ τινα προτοῦ, τὸν κάμνω ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας ἢ (ἰατρ.) τὸν καθυποβάλλω προηγουμένως εἰς αὐστηροτάτην δίαιταν.

Προλιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀφίνω πρῶτον νὰ παχύνῃ τι, ἢ· προαλείφω μὲ λίπος.

†Προλιχνεύω (εύομαι), Μ. εύσω, -ομαι. Τρώγω (ἀπὸ λαιμαργίαν) τὸ φαγεῖ πρὶν τὸ βάλλουν εἰς τὸ τραπέζι ἢ· τὸ τρώγω πρὶν μὲ τὰ ἰμμάτιά μου, κάμνω ἰσὰν λιμασμένος.

Προλόβιον (τὸ). τὸ προέχον μέρος τοῦ λοβοῦ (τῆς ἄκρας τοῦ αὐτιοῦ).

Πρόλοβος (ὁ). ὁ πρῶτος ςόμαχος (ἡ σγάρα) τῶν πτηνῶν, (ἄλλ.) Πρηγορεών, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Πρόβολος).

Προλοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) προλόβου.

†Προλογία (ἡ). πρόρρησις.

Προλογίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ πρῶτος (κυρ. εἰς τὸ θεάτρον), παρουσιάζομαι πρῶτος τῶν ἄλλων προσώπων εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐκφωνῶ τὸν πρόλογον τοῦ δράματος. 2) (μσ.) λογαριάζω προτοῦ, προστοχάζομαι.

Προλογισμός (ὁ). σκέψις προηγουμένη, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιλογισμός).

Πρόλογος (ὁ). ὁ πρὶν (κατ' ἀρχὰς) τῆς διηγήσεως λεγόμενος λόγος, τὸ προοίμιον (κυρ. δράματος), ἡ προέκθεσις, (ἴδε Προοίμιον)· (ἀριθμ.) ἡ ἀναλογία μεγαλητέρου ἀριθμοῦ πρὸς ἄλλον μικρότερον.

Προλούω, Μ. λούσω. Πρῶτα λούω (πλύνω).

Προλοχίζω, Μ. ίσω. Στήνω λόχον (ἐνέδραν) προτοῦ. » Προλοχίζω τὴν ὁδὸν, « Θκ., Πλ., προκαταλαμβάνω δι' ἐνέδρας. (καὶ πθ.) »Ἐσπίπτοντες ἐς τὰς προλελοχισμένας ἐνέδρας, « Θκ., προκατειλημμένας ὑπὸ τῶν λοχούντων.

Προλοχισμός (ὁ), τὸ προλοχίζειν, προενέδρευσις.

Προλυμαίνομαι, Μ. ανῦμαι. Χαλνῶ (Φθείρω, Ἀφανίζω) προτοῦ.

Προλυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Θλίβω, Ἐνοχλῶ) προτοῦ.

Προλύπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λύπη (ἐνόχλησις) τὴν ὁπ. προξενεῖ ἢ ὑποφέρει τις προτοῦ.

†Προλύτης, ου (ὁ), (Βυζ.). νομικὸς ὅστις ἔλαβεν ἤδη πρὸ ἑνὸς ἔτους τὸν βαθμὸν τοῦ λύτου (ἔχει δηλ. πέντε ἔτη ἀφ' ὅτου σπουδάζει).

Προλύω, Μ. λύσω. Λύω προτοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προμάθεια (ἡ), Δ. ἀντὶ Προμήθεια.
†Προμάθημα (τὸ). μάθημα προκαταρκτικὸν, προπαίδευμα.
Πρόμακρος (ὁ, ἡ), = Προμήκης, ἐπιμήκης.
Προμαλακτήριον (τὸ), [προμαλάσσω]. τὸ μέρος τοῦ λουτροῦ ὅπου ἔμενον ὀλίγον πρὶν ἔμβουν εἰς τὸ καθαυτὸ λυτρὸν ἵνα μαλακώσῃ τὸ σῶμά των.
Προ-μαλακύνω, Μ. υνῶ ᾗ
Προ-μαλάσσω, Μ. άξω. Ἀπαλύνω (Μαλακύνω) προτοῦ (μτφορ.) προδιαθέτω ἐπὶ τὸ ἠπιώτερον. » Μέγα εἰς ἀταραξίαν ψυχῆς τὸ ἑαυτὸν προμαλάξαι τῇ καραδοκίᾳ τοῦ μέλλοντος λυπηροῦ, « Ἐπ.
Πρόμαλος (ἡ), [ᾰ], εἶδ. θάμνου (ἄγνου [λυγαριᾶς] ἢ μυρίκης). (κατὰ τὸν Ἐτυμλγ.) εἶδ. δρυός. » Πολλαὶ ἐξῆεις πρόμαλοί τε ᾗ ἰτέαι ἐκπεφύασιν, « Ἀπλλν.
Προμάμμη (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς μάμμης (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ ἀπογόνα της).
Προ-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προέμαθον κτλ.). Μανθάνω πρὶν, προδιδάσκομαι. »Οἰκείᾳ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθών τι, οὔτ' ἐπιμαθών, « Θκ. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) »Ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προῦμαθον σέργειν κακά, « Σοφ., ἐσυνείθισα πρὸ πολλοῦ.
Προμαντεία (ἡ), τὸ προμαντεύεσθαι, πρόρρησις, προμάντευσις. 2) τὸ δικαίωμα (προνόμιον) τοῦ νὰ ἐρωτᾷ τις πρῶτος τὸ μαντεῖον, ἢ κατὰ τοῦτο προτίμησις.
†Προμάντευμα (τὸ). χρησμὸς, προφητεία.
Προμαντεύω (καὶ μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μαντεύω πρὶν, προλέγω ὡς μάντις, προφητεύω. 2) μαντεύομαι (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον) πρῶτος ἢ κατὰ προτίμησιν.
Προμαντεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Πρόμαντις.
Προμαντίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προμαντεία.
Προμάντιον (τὸ), Π. ἀντὶ Προμάντευμα, [ἐκ τοῦ
Πρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ προμαντεύων (προφητεύων), προφήτης, χρησμοδότης, (κατ' ἐξοχ. θηλ.) ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν. » Δίκη πρόμαντις, « Σοφ., ἡ προμηνύουσα ἑαυτήν.
Προ-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω πρὶν,
†Προ-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ προτοῦ.
Προμαρτυρία (ἡ). μαρτυρία διδομένη πρίν.
Προ-μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Προβεβαιόνω (Προαποδεικνύω) διὰ μαρτύρων.
‡Προ-μάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω προτοῦ.
Πρόμαστος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα προέχοντας μαστούς.
Προμάτωρ, ορος (ἁ), Δ. ἀντὶ Προμήτωρ.
Προ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) ἢ ὑπέρ τινος, Προμάχομαι.
Προμαχεών, ῶνος (ὁ), = Προμαχών.
Προμαχητικὸς (ᾗ Δ. Προμαχατικὸς), ἡ, όν. Πρόθυμος εἰς τὸ προμάχεσθαι.
Προ-μαχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Προμαχέω, (μὲ δοτ.) προηγοῦμαι (ἢ πολεμῶ κατά) τινος ὡς πρόμαχος.
Προ-μάχομαι, Μ. μαχέσομαι ἢ μαχοῦμαι. (μὲ γεν.) Μάχομαι πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) ἢ ὑπέρ τινος, προπολεμῶ (ὑπερασπίζω τινά) ὡς-
Πρόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν πρὸ τῶν ἄλλων (εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῆς μάχης). 2) ὁ πολεμῶν ὑπέρ τινος, προστάτης, ὑπέρμαχος.
Προμαχὼν, ῶνος (ὁ). πρόβολος (πρόχωμα, προτείχισμα) ὄπισθεν τοῦ ὁπ. τοποθετοῦνται οἱ προμαχόμενοι. » Προμαχὼν τείχους, « Ἀπ., τὸ (Τουρκ.) μπεδένι τοῦ κάστρου.
Προ-μεθ-ίημι, Μ. μεθ-ήσω (ἀόρ. Προμεθῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ξαπολνῶ) τι ἐμπρὸς ἢ προτήτερα. » Πελειάδα νηὸς ἄπο προμεθέντες (ἄλλ. γρφ. ἀποπρὸ μεθέντες), « Ἀπλλν.
Προ-μελαίνομαι, Μ. μελανθήσομαι. Εἶμαι ἐμπροσθὰ (εἰς τὴν ἄκραν) μαῦρος.
Προ-μεθύω (μεθύσκομαι), Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθῶ ἢ εἶμαι μεθυσμένος ἀπὸ προτήτερα.
Προ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ προτοῦ, προγυμνάζομαι· (μεσ.) προανακρούομαι. »Ὅπως προμελετήσωμεν ἃ δεῖ λέγειν, « Ἄρρφ.
Προμελέτησις, εως (ἡ), τὸ προμελετᾶν· προγύμνασις, προεξάσκησις. » Ὕπνος θανάτου προμελέτησις, « Αξ.
Προμένειος (ὁ, ἡ), Π. [πρό, μένος], μύχηρὸς εἰς τὴν γεῦσιν, στυφὸς ἢ ξοινός. » Σίδη—, « Νίκ., Ξοινόροδον (ᾗ), (παρδλ. Πράμνειος).
Προ-μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω (Μεριμνῶ, Ἀνησυχῶ) προτοῦ ἢ (μὲ γεν.) περί τινος.
Προ-μετα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω (Μεταποιῶ) προτοῦ.
Προ-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προτοῦ (κυρ. ὡς-
Προμετρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ μετρᾷ (νὰ ζυγίζῃ) προτοῦ τὰ πωλούμενα εἰς τὴν ἀγορὰν, ὑπάλληλος τοῦ μετρονόμου, (ἄλλ. γρφ. Πυρομετρητής).
Προμετρητὸς, ἡ, όν. Μετρημένος προτοῦ.
Προμετώπειος καὶ
Προμετωπίδιος καὶ Προμετώπιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ μετώπου, (ὄθεν ‖. οὐδ.) Προμετωπίδιον (τὸ), τὸ προέχον ἢ ἀνώτερον μέρος τοῦ μετώπου, καὶ 2) σκέπασμα ἢ στολίδι τοῦ μετώπου (κυρ. τῶν ἵππων), (Γαλλ.) frontal.
Προμετωπὶς, ίδος (ἡ), = Προμετωπίδιον.
Προμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πετακτὸν ἐμπρὸς τὸ μέτωπον.
Προμήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις προμηθῆ (προβλεπτικὸς), πρόνοια διὰ τὸ μέλλον, φρόνησις, προφύλαξις, περιποίησις. »Κῦρος Κροῖσον κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε ἀπειθώμαζέ τε, « Ἡρ.
Προ-μηθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φροντίζω πρὶν, προβλέπω (προνοῶ) διὰ τὸ μέλλον, εἶμαι προμηθὴς (προβλεπτικὸς), (μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι) περί τινος, (μὲ αἰτ.) σέβομαι (συστέλλομαι) τινα. » Τὸν ἀδελφὸν—, « Ἡρ.
Προμήθευμα (τὸ). τὸ τῆς προμηθείας ἀποτέλεσμα.
Προ-μηθεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προμηθέομαι, [ἐκ τοῦ
Προμηθεὺς, έως (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Προμηθὴς.
Προμηθεύσιος, εως (ἡ), = Προμήθεια.
Προμηθευτικὸς, ἡ, όν. Φύσει προμηθὴς (προβλεπτικὸς, προνοητικός).
Προμηθευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προμηθευτικὸν τρόπον, μὲ προμήθειαν.
Προμηθὴς [πρὸ, μῆδος], έος (ὁ, ἡ), ὁ φροντίζων πρὶν (προνοῶν διὰ τὸ μέλλον), προβλεπτικὸς, στοχαστικὸς, φρόνιμος. » Οὔ τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς. « Σοφ., ἀψηφῶν (ἀδιαφορῶν διὰ) τὸν θάνατον. » Τὰν ἀίδιον ἀρχὰν εἶναι προμαθεστάταν ὠρανῶ καὶ γᾶς, « Πυθαγορ.
Προμηθητέον, θετ. τοῦ προμηθέομαι.
Προμηθία, Ἀττ. καὶ
Προμηθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προμήθεια.
Προμηθικὸς, ἡ, όν, = Προμηθευτικὸς, (ΐῶ.
Προμηθικῶς καὶ
Προμηθῶς, ἐπίρ. Μὲ προμήθειαν, φρονίμως, προβλεπτικῶς. » Εὖγ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς, « Ἀρρφ.
Προμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος εἰς μῆκος, μακρουλός. »—τὴν κεφαλὴν, « Πλ., μακρουλοκέφαλος. » Τὰ τοῦ καλάμου φύλλα προμηκέστερα, « Θφρ.
Προ-μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐριτυῶ προτοῦ χειρουργικῶς διὰ τῆς μήλης.
Προμήνυμα (τὸ). προαγγελία.
‡Προμηνύτρια (ἡ). ἡ προμηνύουσά τι, προάγγελος.
Προ-μηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν (Γνωστοποιῶ) προτοῦ, προαναγγέλλω.
Προμήτωρ, ορος (ἡ). ἡ πρώτη μήτηρ, ἡ ἀρχηγὸς τοῦ γένους· ἡ μήτηρ τῆς μητρός, ἡ προμάμμη.
Προ-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προεπινοῶ μηχανὴν (τρόπον), συλλογίζομαι προτοῦ πῶς νὰ κατορθώσω τι.
Προ-μηχανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανουργῶ (Ῥᾳδιουργῶ) προτοῦ.
Προ-μιαίνω, Μ. μιανῶ. Μιαίνω (Μολύνω) προτοῦ.
Προ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω προτήτερα.
Προ-μιμνήσκω, Μ. προ-μνήσω. Φέρω προτοῦ εἰς τὴν μνήμην τινός, προενθυμίζω.
Προ-μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ μσ. Παίρνω) τι μὲ μισθὸν προτοῦ, προενοικιάζω.
†Προμνάμων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προμνήμων = Πρόβουλος, (πολιτικὴ τις ἀρχὴ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν).
Προ-μνάομαι-ῶμαι, Μ. μνήσομαι. Διαπραγματεύομαι ὑπόθεσίν τινα (κυρ. δὲ συνοικέσιον) ὑπέρ τινος, γίνομαι μεσίτης (προξενήτης), (κοιν.) κάμνω προξενειά, (ἐνεγέν.) προμηθεύω ἢ προσπαθῶ νὰ προμηθεύσω τι εἴς τινα. » Προμνᾶται τἀμοὶ γνώμα, « Σοφ., προμνηστεύει (κοιν. μὲ λέγει) ἡ ψυχή μου, ἔχω ἐσωτερικήν τινα προαίσθησιν.
†Προ-μνημονεύω, Μ. εύσω. Μνημονεύω (Ἀναφέρω) πρίν.
Προμνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προμνάομαι, μεσίτευσις, (ἴδιαιτ.) προξενειά.
Προ-μνηστεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προμνάομαι.
Προμνηστεύτρια (ἡ), = Προμνήστρια.
Προμνηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πρόμνησιν (προξενειάν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Προμνηστικὴ,» ἡ τέχνη τοῦ προμνηστευτοῦ (τοῦ πρυξενήτου).

Προμνηστῖνος, αι, α, Π. [προσμένω], κατὰ σειρὰν, εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου (εἰς ὁρκετὸν διάστημα). ἑνὰς-ἑνὰς. «Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες,» Ἐπγρ.

Προμνήστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Προμνήστωρ, μεσίτρια γάμου, προξενήτρια.

Προμνηστὶς, ίδος (ἡ), = Προμνήστρια.

Προμνήστωρ, ορος (ὁ), μεσίτης γάμου, προμνηστευτὴς, προξενήτης.

†Πρόμνος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόμος.

Πρόμοιρος (ὁ, ἡ), ὁ συμβὰς ἢ παθών τι πρὸ μοίρας (πρὸ τοῦ ὡρισμένου ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης καιροῦ), πρόωρος. «Θάνατος (« Νικρὸς) —,» « Αἰλ., Ἐπγρ.

Προμοίρως, ἐπίρ. Πρὸ μοίρας, πρώρα. «Πρ. βιώσας,» Ἐπγρφ.

Προμοιχεύω, Μ. εὐσω. Προδιαθείρω γυναῖκα ὕπανδρον· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Προαγωγεύω.

Προμολεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προβλώσκω.

Προμολὴ (ἡ), Π. [προμολεῖν]. πρόθυρον (οἴκου)· ἄκρα προέχουσα (κορυφὴ) ὄρους, (ἄλλ.) Προβολὴ· ἐκβολὴ ποταμοῦ, (ἄλλ.) Προχοή.

†Προμολύνω, Μ. υνῶ, = Προμιαίνω.

Πρόμορος (ὁ, ἡ), = Πρόμοιρος.

Πρόμος (ὁ), Π. [πρὸ]. ἀρχηγὸς· προστάτης· πρόμαχος· (ἐν γέν.) πρῶτος, (Λτ.) primus. (μὲ γεν.) «Ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἔσταο,» Ἀπλλν. « Πόλεως (»Νηὸς) —,» « Αἰσχλ., Ἀπλλν. «Ἀθηναίων Θησεῖδαι πρόμοι,» « Εὐρ. (ἢ δοτ.) « Μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ,» « Ἰλ. Χ.

Προμόσχευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Προμοσχεύω, Μ. εὐσω. Φυτεύω πρῶτα κλάδον δένδρου εἰς τὴν γῆν ἵνα κάμῃ ῥίζας ἔπειτα τὸν μεταφυτεύσω. «Χαλεπῶς δὲ καὶ ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει· διὸ καὶ προμοσχεύοντες φυτεύουσιν· ἰσχυρότερα γὰρ καὶ ἡβῇ βεβιωκότα,» Θφρ.

Προμοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κοπιάζω (Τελαιπωροῦμαι) πρωτοῦ ἢ ὑπὲρ τινος, προαγωνίζομαι.

†Πρόμοχθοι (οἱ). (ἀρχιτεκτ.) στύλοι ἢ λίθοι προέχοντες εἰς ὑποστήριξιν οἰκοδομήματος, (ἄλλ.) Ἄτλαντες.

Προμυέω-ῶ, Μ. ήσω. Προκατηχῶ (εἰς τὰ μυστήρια).

Προμύησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προκατήχησις.

†Προμυθίκτρια (ἡ), Δ. ἀντὶ Προμυθίζρια [πρὸ, μυθίζω], προμνήστρια, προξενήτρια.

Προμύθιον (τὸ), τὸ προοίμιον (ἢ προδιασάφησις τοῦ ἠθικοῦ μέρους) τοῦ μύθου, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιμύθιον). « Τὴν δὲ παραίνεσιν, δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον· ἐπιμύθιον δέ, τελευταῖον ἐπενεγκών,» Ἀφθόν.

Προμυκτὴρ (ὁ). ἡ ἄκρα τοῦ μυκτῆρος (τοῦ ῥύγχους, τῆς προβοσκίδος κτλ.).

†Προμυκτήριον (τὸ), = Ἀκρωτήριον, (Γλσ. ἑλλην. τοῦ Λτν. promunctorium).

Προμυλαία (ἡ). (θεὰ) ἡ προστατεύουσα τοὺς μύλους.

Προμυλλαίνω, Μ. ανῶ. Τεντόνω ἐμπρὸς τὰ χείλη μου (πρὸς περίγελων).

Προμύσσω (ττω), Μ. μύξω, = Προβύω, ξεφτιλίζω (τὸν λύχνο.)· (μτνμ.) ἀπατῶ τινα καὶ τοῦ 'παίρνω χρήματα, (ἀνάλογ. μὲ τὸ Γαλ.) tirer les vers du nez à quelqun.

Προνάϊος, α, ον, = Πρόναος. « Προναΐα, « Ἥρ., ἡ ἐν Δελφοῖς Ἀθηνᾶ τῆς ὁπ. τὸ ἄγαλμα ἢ ὁ ναὸς ἦτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, (ἴδε καὶ Πρόνοια).

Πρόναος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ κείμενος. « Θωμὸς —,» « Αἰσχλ. ||. (οὐσ.) Πρόναον (τὸ), τὸ προαύλιον (καθὼς τῶρ ὁ νάρθηξ) τοῦ ναοῦ.

Προ-ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκῶ πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, προκατονῶ, προαποκάμνω.

Προ-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ πρῶτος ἢ πρωτοῦ· (μὲ γεν.) ναυμαχῶ ἐμπροσθέν ἢ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος.

Προνέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (Διανέμω) πρίν· ἀπονέμω. « Χάριν —,» « Πίνδ. 2) = Προτείνω, παρέχω. « Τὴν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆτις ἐφέρπει,» « Αἰσχλ. 3) (μσ. μὲ ἐπίρ.) προχωρῶ βύσκων, (ἐν γέν.) προβαίνω, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.).

Προ-νέομαι, Μ. νεῖσομαι, Π. (μὲ γεν.) προέρχομαι· προβαίνω.

Προ-νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. « Χρὴ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνεῦσαι, ἐν μικρῷ δὲ ἀναλαμβάνομένου ἀναπίπτειν,» Ξεν.

Προ-νέω, Μ. νεύσομαι, = Προνήχομαι, (συγχ. τῷ Προσνέω).

Προ-νέω, Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω πρίν.

Πρόνεως, ω (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πρόναος.

Προ-νηέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Προνέω, Προεπισωρεύω.

Προνήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Προνάϊος.

Προ-νηστεύω, Μ. εὐσω. Πρῶτα νηστεύω.

Προ-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ πρωτοῦ.

Προ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ (Παρατηρῶ) προτοῦ, προβλέπω, προαισθάνομαι· προεφευρίσκω. « Οὔ τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον,» « Ὀδ. Ε. « Δόλον δ' οὔ τι προνόησαν,» « Ἰλ. Σ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι, λαμβάνω πρόνοιαν) περί τινος· (ἐν γέν.) φέρομαι ἢ πράττω μὲ προμήθειαν, προσέχω εἴς τι. «Οἱ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων,» Ξεν. « Προνοεῖν ἀλλήλων,» « αὐτ. (καὶ μσ.) « Καὶ τῆς χώρας προνοεῖσθαι δεῖ,» αὐτ. (καὶ αἰτ.) « Τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖτε,» « αὐτ. « Προνοούμενοι καλὰ,» « Γρφ. « Ἐπιστείλας δέ τινι οἰκίδιον αὐτῷ προνοήσασθαι,» « Λρτ. 3) πράττω τι ἐκ προνοίας (ἐκ προμελέτης). « Ὡς ἐγὼ προνοηθεὶς καὶ ἐπιβουλεύων ἦλθον ἐπὶ τὴν οἰκίαν,» « Λσ.

Προνοητέον, θετ. τοῦ Προνοέω.

†Προνοητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι προνοητὴς (ἐπιμελητὴς) πόλεως. « Ἀγορανομήσαντα, προνοητεύσαντα,» « Ἐπγρφ.

Προνοητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ προνοῶν περί τινος, κηδεμὼν, ἐπιμελητὴς. 2) (ἰδιαιτ. εἰς μερικὰς πόλεις) ἀξιωματικὸς ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπιμέλειαν τῶν δημοσ. κτιρίων, ναῶν, λιμένων κτλ.

Προνοητικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προνοεῖν, προμηθὴς, προβλεπτικός. « Τὸ προνοητικὸν « Ἀρστ., ἡ περὶ τὸ προνοεῖν ἱκανότης· προμήθεια, φρόνησις.

Προνοητικῶς, ἐπίρ. Μὲ προνοητικὸν τρόπον, μὲ πρόνοιαν (προμήθειαν).

Πρόνοια (ἡ), [πρόνους]. τὸ προνοεῖν, ἡ πρόγνωσις (προαίσθησις) τοῦ μέλλοντος. « Τὰ τῆς τύχης κρατεῖ, πρόνοια δ' ἔγὼ οὐδενὸς σαφής,» « Σοφ. « Παλαίφατος πρόνοια,» « αὐτ., ἡ τοῦ μαντείου. 2) σκέψις (φροντὶς) προηγουμένη, προμήθεια, προσοχὴ, κηδεμονία. « Τοῦ θεοῦ ἡ προνοίη,» « Ἥρ., = Ἡ θεία πρόνοια « Προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου,» « Αἰσχλ (καὶ γεν.) « Προνοίᾳ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας,» « Ἡρωδ., προνοῶν διὰ τὴν σωτηρίαν του. « Καὶ διανείμας οἷς ἐδοκίμαζε τῆς ὄχθης τοῦ Ἴστρου τὴν πρόνοιαν,» « αὐτ. « Πρόνοιαν ἔχειν (ποιεῖσθαι) τινος,» « Ἰσκρ., Δμ., = Προνοεῖν « Τὸν ἰητρὸν δοκέει ἄριστον εἶναι πρόνοιαν ἐπιτηδεύειν,» « Ἱππκρ. (καὶ ἀπαρ.) « Προνοεῖν μὴ,» « Λξ., προσέχειν μήπως. « Ἐκ προνοίης,» « Ἥρ., κατὰ πρόνοιαν, ἐκ προμελέτης. « Οὐκ ἔχω εἰπεῖν, οὔτε εἰ ἐκ προνοίης αὐτὰ ἐποίησε, οὔτε εἰ κατὰ τύχην,» « αὐτ. « Ἂν τις ἀποκτείνῃ φησὶν ἐκ προνοίας· ὡς εἴγε ἄκων, οὐ ταὐτὸν,» « Δμ. « Διὰ τοῦτο καὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ἐξαίφνης ἀκούσια καὶ ἀπρονόητα, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βουλεύεσθαι μετὰ προνοίας λέγουσι πεπρᾶχθαι,» « Γαλ. 3) (εἰς τοὺς Βυζ.) βοήθημα διδόμενον ἀπὸ τοῦ δημοσίου, (καθὼς λέγουν τῶρ εἰς τὴν Ἑλλάδα) ἐξοικονόμησις. «Προνοίαις τοὺς ἐπιδοξοτέρους.. ἐδωροῦντο,» « Παχυμ. ||. « Ἀθηνᾶ Πρόνοια,» « Παυσ., Αἰσχ., ἡ ἐν Δελφοῖς, (ἴδε Δμ. κατὰ Ἀριστογ. Α' [781] καὶ παρβλ. Προναΐα).

Προνομαία (ἡ), [προνομή]. ἡ προβοσκὶς τοῦ ἐλέφαντος (τῆς μελίσσης κτλ.).

Προναμεία (ἡ), τὰ προνομεύειν, ὁ ἀπὸ τῶν ἐχθρικῶν τόπων ἐπισιτισμὸς (στρατεύματος), (ἐν γέν.) λεηλασία.

Προνόμευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον προνομῆς (διαρπαγῆς), λάφυρον.

Προνομεύς, έως καὶ

Προνομευτὴς, οῦ (ὁ), ὁ προνομεύων, στρατιώτης διαρπάζων (ἢ ἐπισιτιζόμενος ἀπὸ) ἐχθρικὸν τόπον, (Γαλλ.) fourrageur.

Προ-νομεύω, Μ. εὐσω. Ἐβγαίνω ὡς στρατιώτης εἰς προνομὴν, (Γαλλ.) fourrager, butiner. (ἐν γέν.) διαρπάζω, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, αἰχμαλωτίζω. «Γ' προσκελισμοὺς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς,» « Γρφ. (καὶ παθ.) « Ἐπρονομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν,» « αὐτ. «Ἠναγκάζετο τὸν ποταμὸν διαβαίνειν διὰ τὸ τὴν κατόπιν χώραν προνενεμῆσθαι,» « Διόδ.

Προνομὴ (ἡ), [προνέμω]. ἐκδρομὴ στρατιωτῶν πρὸς ἀναζήτησιν καὶ διαρπαγὴν τροφῶν κλπ. (ἐπισιτισμὸς τοῦ στρατεύματος) ἀπὸ ἐχθρικὸν τόπον, (ἐν γέν.) διαρπαγὴ, λεηλασία. « Διεκείμαζεν ἐνταῦθα, αὐτόθεν οὖν προνομαῖς τὰ ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τήδεια τῇ ατρατιᾷ λαμβάνων, « Ξεν. » Συχνοὶ ἐν ταῖς προνομαῖς ἐφθείροντο,« Δ. Κάσσ. » Τὰς προνομὰς ἐπαφῆκε κατὰ τῆς χώρας, « Πλθ. » Πεδίων ἐπιλαβέσθαι προνομὰς ἐχόντων, « Πλ. 2) ἀντὶ Προνομαίαι, προβοσκίς (Πλθ. Ε', 84, γ'). 3) (σπν.) ἀντὶ Προνομία. » Ἀξίωμα ἢ γένος ἢ πλοῦτος ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν, « Λκ.

Προνομία (ἡ), = Προνόμιον (2). »Αἱ πόλεις προεδρίας καὶ προνομίας διδόασι, « Λκ. » Ὅμηρος· δεδόσθω γὰρ προνομία τῇ ἀρχαιότητι, « Στϐ.

Προνόμιος, α ἢ ος, ον. (μουσ.) Ὁ πρὸ τοῦ νόμου (τῆς ᾠδῆς) ψαλλόμενος. » Προνόμιον (μετὰ ᾖ χωρὶς τοῦ) μέλος, « Ἰμέρ., Συν., τὸ προοίμιον (prélude) τοῦ ᾄσματος, πρόᾳσμα. 2) (μτγν.) ἡ διὰ νόμου χορηγουμένη προίμησις, δικαίωμα τὸ ὁπ. νέμεταί τις κατ' ἐξαίρεσιν, (Λτν.) **privilegium**. » Τὸ τῆς μοναρχίας κρατύνειν προνόμιον, « Φώτ. » Τὸν ἀρραϐῶνα εἰ προνόμιον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προτίμιον) λέγοις, « Λκ.

Προνομοθετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Νομοθετῶ προτοῦ.

Πρόνομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προχωρῶν καὶ βόσκων (νεμόμενος). » Βατὰ πρόνομα, « Αἰσχλ., τὰ πρόϐατα καὶ λοιπὰ βοσκήματα. 2) (πλθ.) » Πρόνομα, « Γλσ., τὰ προνόμια (αἱ παλαιαὶ θεσμοθεσίαι ἢ τὰ ἔθιμά) τινος τόπου.

Πρόνοος-ους (ὁ, ἡ). προμηθὴς, προϐλεπτικὸς, προνοητικὸς, φρόνιμος. » Τούτου τίς ἂν σοι τἀνδρὸς ἦν προνούστερος; « Σοφ. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ.) ἀντὶ Προνοητὴς, ἐπιμελητὴς, κηδεμών. »Δαναὸν πρόνοον ᾗ βούλαρχον, « Ἱκέτ. 969.

Προ-νοσέω-ῶ, Μ. ἤσω. Νοσῶ (Ἀρρωστῶ) προτοῦ.

Προ-νοτίζω, Μ. ἰσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω) πρίν.

Προνουμηνία (ἡ). ἡ πρὸ τῆς νουμηνίας ἡμέρα, ἡ τελευταία τοῦ μηνός.

Πρόνους (τὸ παρθ. Προνούστερος,-ούστατος), κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Πρόνοος.

Προνὺξ, ἐπίρ. Π. ὅλης τῆς νυκτός. » Προνὺξ, προῆμαρ, « Σιμωνίδ.

Προνωπὴς [πρὸ ἢ πρὼν, τ-ῶψ], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (σκυμμένος) ἐμπροσθὰ, προγενευκὼς, (μτγμ.) κοντεύων νὰ πέσῃ πρανὴς, κατωφερὴς· (μτφρ.) ἐπιῤῥεπὴς ἢ προπετὴς· (ἐν γέν.) πρόθυμος, ἕτοιμος. » Στείχει προνωπὴς, « Εὐρ. » Ἤδη προνωπὴς ἐστι καὶ ψυχορῥαγεῖ, « αὐτ. (καὶ μτφρ.) » Ἄγαν προνωπὴς ἐς τὸ λοιδορεῖν φρήν, « αὐτ.

Προνώπιος (ὁ, ἡ), [προνωπὴς, ἢ πρὸ, ἐνώπιος]. ὁ προϐάλλων (παρουσιαζόμενος) πρῶτος εἰς τὰ ὄμματά τινος, εὑρισκόμενος ἔξω (εἰς τὸν δρόμον). » Πῶς προνώπιος φαίνῃ πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς ἔξω βεϐώς; « Εὐρ. » Προνώπιοι ἥρωες,« Δ. Ἁλ., οἱ ἱδρυμένοι εἰς τὰ πρόθυρα τῶν οἰκιῶν (Λτ. lares compitales) ἢ εἰς τὰς τριόδους ὡς πολιοῦχοι ἢ ἐφέστιοι. ||. (οὐσ.) Προνώπια, « τὰ πρόθυρα τῶν οἰκιῶν, (παρϐλ. Ἐνώπιος). (κατ' ἔκτ.) αἱ ἄγυιαὶ τῆς πόλεως. (Λτ.) compita. »Ἐς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει, « Εὐρ., Ὀλ ἐξίλθῃ τῆς οἰκίας.

Πρόνωπος (ὁ, ἡ), = Προνωπὴς ἢ Προνώπιος, (ὕθεν

Προνωπως, ἐπίῤῥ. Μὲ πολλὴν ζέσιν (προθυμίαν, ὁρμὴν), προπετῶς.

Πρὸξ, προκὸς (ἡ καὶ ὁ). ζαρκαδάκι ἢ, ἐλαφάκι, (ὕθεν ἡ Προκόννησος ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Στρϐ., ᾗ Ἐλαφόννησος), (παρϐλ. Δόρξ).

Πρόξενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρόξενος.

Προ-ξενέω-ῶ, Μ. ἤσω (ὁ παρτ. Ἐπροξένουν). Εἶμαι πρόξενός (ἐπίτροπος κτλ. ὥστε τὴν λέξ.) τινος, 'νοιάζομαι (ἐπιζητῶ εἰς) τὰς ὑποθέσεις του, (ἐν γέν.) προστατεύω, ὑπερασπίζομαι. (μέ γεν.) »Προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλειωτῶν, « Δημ. » Φίλος εἶμ' ὑμῖν, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί, « Ἀρχφ. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ᾗ δοτ. ἐκ δ'.) διαπραγματεύομαί τι ὑπὲρ τινος ἢ συνιστῶ (γνωστοποιῶ) τινα εἰς αὐτὸν ὡς μεσίτης (προξενήτης), (κοιν.) προξενεύω· (ὕθεν μτγμ.) γίνομαι αἴτιος νὰ γίνῃ τι, προξενῶ· προμηθεύω· (ἐνίοτε) λέγω εἰς τινα τὶ πρέπει νὰ κάμῃ, καθοδηγῶ, συμϐουλεύω. » Ὅτ' νυν πᾶν τελοῦντι πρεξένει, « Σοφ. » Ἐμεμαθήμην αὐτὸν λέγων, οἷον ἄνθρωπον προὐξένησά μοι, « Δημ. » Κόρην προξενεῖν τινι, « Λόγγ. » Ἵν' αὐτῷ φοιτητὴν προξενήσῃς καὶ ἐμέ, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Ἴσε με οὐδένα κίνδυνον προξενήσαντα ἡμῖν,« Ξεν.

Προξένησις, εως (ἡ), τὸ προξενεῖν, προξένημα, διαπραγμάτευσις, μεσίτευσις (Τουρκ. σαμσαρλήκι)· ἐπιτρόπευσις· προμήθευσις, κτλ.

Προξενητὴς, οῦ (ὁ), ὁ πρυξανῶν τι ἢ ὑπέρ τινος, μεσίτης (Τουρκ. σαμσάρης), προξενήτης.

Προξενητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν προξενητὴν, προξενητοῦ ἴδιος. » Προξενητικὸν (τὸ), ἡ πληρωμὴ (τὸ δικαίωμα) τοῦ προξενητοῦ (τοῦ μεσίτου).

Προξενήτρια (ἡ). θηλ. τοῦ Προξενητὴς, μεσίτρια (κυρ. συνοικεσίου), προξενήτρα.

Προξενία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ ἀξία) τοῦ προξένου, (Τουρκ.) καπου-κεχαγιαλίκι, (ἰδιαιτ.) ἡ μεταξὺ δύο πόλεων ἢ πόλεως ᾗ ἰδιώτου ξενία. » Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει, « Ξεν. »Ὁ.. τὰς ἐν ταῖς φλιαῖς τῶν νεῶν προξενίας ἐξερηκὼς Τίμαιός ἐστι, « Πλϐ.

Πρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ φιλοξενῶν (περιποιούμενος) τινα ὡς ξένος (φίλας), (ὧν. ἐν γέν.) ὁ πορίζων (προμηθεύων, χορηγῶν) τι, (μτγμ. ἐπὶ πραγμ.) αἴτιος, παραίτιος· (μὲ γεν.) » Πρόξενος σωτηρίας, « Γργ. » Σιτία νόσων πρόξενα, « Σχλ. ||. (οὐσ.) ὁ διωρισμένος νὰ δέχεται (νὰ φιλοξενῇ) ἐκ μέρους τῆς πόλεώς του τοὺς δημοσίους ξένους (πρέσϐεις, ἀπεσταλμένους) ἄλλης φιλικῆς πόλεως, ἢ 2) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπιστασίαν τῶν ὑποθέσεων ὅσας ἄλλη πολις ἢ καὶ ἰδιώτης ἔχει εἰς τὴν ἰδικήν του πόλιν, (ἀνάλογ. μὲ τὸ Γαλλ.) **consul** ἢ **résident**, (καὶ τὸ Τουρκ.) καπου-κεχαγιάς· (ἐν γεν.) μεσίτης, ἐπίτροπος, κομισιονάριος, (Γαλλ.) **agent, homme d'affaires**. » Πρόξενος γὰρ ἦν ὁ Ἀλκιϐιάδης τῶν Λακεδαιμονίων, « Πλ. » Οὔτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, « Λκ. » Οἱ δὲ πρόξενοι χειροτόνητοι ἦσαν, ἢ ὑπὸ βασιλέων· Ἡρόδοτος οὖν γέρας εἶναί φησι (ΣΤ', 57) τοῖς βασιλεῦσιν ἐν Σπάρτῃ τὸ καὶ προξένους ἀποδεικνύειν οὓς ἂν θέλωσι τῶν ἀζῶν,« Εὐρ. 3) (ἐνίοτε) ξένος δημόσιος παρεπιδημῶν (φιλοξενούμενος) εἰς πόλιν φίλην (σύμμαχον) τῆς ἰδικῆς του (ᾗ).

Προ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πρίν.

Προ-ξηροτριϐέω-ῶ, Μ. ἤσω. (ἰατρ.) Προϑιαθέτω τὸ σῶμα εἰς ϑεραπείαν διὰ ξηροτριϐίας.

Προ-ξυράω-ῶ, Μ. ἤσω καὶ **Προ-ξυρίζω**, Μ. ἰσω. Πρῶτα ξυρίζω.

Προ-ογκάομαι-ῶμαι, Μ. ἤσομαι. Ἐκαρύζω προτοῦ ἢ ἐμπροσθέν τινος.

Προόδευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προοδεύω.

Προοδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προοδεύων, πρόδρομός τινος.

Προ-οδεύω, Μ. εὔσω. Ὁδεύω ἐμπρός, προχωρῶ, προπορεύομαι. «Ἀκολούθει ταῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, « Λκ. (ᾗ μτφρ.) » Τὰ προωδευμένα,« Εὐρ., τὰ προειρημένα.

Προοδηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ὁδηγός. ||. (οὐσ.) = Ὁδηγός.

Προοδικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ κατὰ πρόοδον γινόμενος.

Προόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὁδοῦ ὢν (προχωρημένος), προγενέστερος.

Προ-οδοπορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁδοιπορῶ πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, προηγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, προπορεύομαι, [ἐκ τοῦ

Προοδοιπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πρυλαμϐάνων τοὺς ἄλλους ὁδοιπόρους, ὁδοιπορῶν ἐμπρός. ||. (οὐσ.) = Ὁδοιπόρος.

Προ-οδοποιέω-ῶ, Μ. ἤσω. Προπορευόμενος ἑτοιμάζω (ἑτοιμάζω) τὸν δρόμον, (μτγμ.) εὐκολύνω τὸν τρόπον, δίδω ἀφορμὴν, (μὲ γεν.) προετοιμάζω, προδιαθέτω· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Πρτοδ. τῷ φόϐῳ (πρὸς τὰς ὕστερον διατριϐὰς), « Ἀρχτ. » Τὸ μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε καὶ παρεσκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδρῶναι,« αὐτ. (ἐνίοτε αἰτ. ἢ γεν. ἐκ γ'· καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Προοδοποιεῖν τινί τι ἢ τινος, « Λξ., εἰσάγειν τινὰ εἴς τι, δίδειν τὰ παραδείγματα. ||. (ψιλότ. ἢ πϑ.) Ἐγὼ διάθεσιν (εἶμαι ἐπιῤῥεπὴς, κλίνω) πρός. » Προοδ. πρὸς τὴν φθορὰν,« Ἀρχτ, ὑποκείμενος.

Προοδοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προετοιμασία τῆς ὁδοῦ.

Προοδοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς προοδοποίησιν, προετοιμαστικὸς τῆς ὁδοῦ.

Προοδοποιὸς (ὁ, ἡ, ὁ προοδοποιῶν, προοδοποιητικός.

Πρόοδος (ὁ, ἡ). ὁ ὁδεύων ἐμπρός. ||. (οὐσ.) = Πρόδρομος, (Γαλλ.) **éclaireur**.

Πρόοδος (ἡ), = Προέλευσις (»Ἐπὶ τῶν πυλώνων εἱστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες,« Λκ.). (στρατ.) Ἐκδρομὴ, ἐκστράτευσις, ἔξοδος. » Θυμέλου τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγησιλάου ἐπὶ προόδῳ,« Ξεν. 2) προόδευσις, προχώρησις· (μτνμ.) προκοπή, ἐπίδοσις. »Ταῖς ἐκ δόξης εἰς δόξαν προόδοις καὶ προκοπαῖς,« Γργ.

Προ·οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Πονῶ προτοῦ.

Προ·οδύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προόδους, οντος (ὁ, ἡ), = Προώδων.

Πρό·οιδα, Μ. προ·είσομαι (παρτ. Προῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω (Ἔχω γνῶσιν, εἴδησιν τοῦ πράγματος) ἀπὸ προτήτερα. » Ἵνα προειδὼς ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ,« Ξεν., (συγχ. τῷ Προοράω).

Προ·οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχετίζω (Φιλιόνω, [ᾗ μσ.] Ἑλκύω εἰς τὸ μέρος μȣ) τινὰ ἀπὸ προτήτερα.

Προ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ προτοῦ.

;Προοικία (ἡ). μέρος ἐξέχον (ἡ ςέγη) τῆς οἰκίας.

Προ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ προτοῦ ἢ (μὲ γεν.) ἔμπροσθεν ἄλλου.

Προ·οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ προτοῦ, προδιαθέτω, προπαρασκευάζω.

Προοικονομία (ἡ). οἰκονομία γινομένη προτοῦ· προδιοίκησις, προδιάθεσις.

Προοικονομικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προοικονομίαν (προδιοίκησιν), προπαρασκευαστικός.

Προοικονομικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προοικονομίας.

†Πρόοικος (ὁ). πρῶτος τοῦ οἴκου, (οὕτω μεταφράζει ὁ Θεοφάνης τὸ) **Major domus**, (Γαλλ.) **maire du Palais**.

Προ·οιμιάζομαι, Μ. άσομαι. (κυρ. μουσ.) Ψάλλω τὸ προοίμιον τῆς ᾠδῆς· (ὀθ. συνήθ.) ἐκθέτω τι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγȣ (ὡς προοίμιον), (ἐν γέν.) κάμνω ἔναρξιν, (Γαλλ.) **débuter**. » Δεῖ μὴ.. προοιμιάζεσθαι μακρῶς,« Ἀρςτ. »(Οἱ οἰκέται) οὐ τὰ ἐρωτώμενα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ κύκλῳ, ᾗ προοιμιάζονται,« αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Προοιμιάσασθαι τὴν βασιλείαν τρισχιλίων πολιτῶν φόνῳ,« Ἰωσ.

Προοιμιακός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς προοίμιον.

Προοιμιαστέον, θετ. τοῦ Προοιμιάζομαι.

Προοίμιον (τὸ), [πρό, οἶμος]. (κυρ.) προαναφώνησις ᾠδῆς, πρόᾳσμα· (κατ' ἔκτ.) ὕμνος προοιμιώδης (» Ἀπόλλωνος —,« Θκ., Πλάτ. »Ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἐξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν,« Θμς.)· (συνήθ. μτνμ.) ἀρχὴ λόγου (διηγήσεως), πρόλογος (» Τὸ μὲν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον,« Ἀρςτ. » Τὸ ἀναγκαιότατον δὲ ἔργον τοῦ προοιμίου, καὶ ἴδιον τοῦτο, δηλῶσαι τί ἐστι τὸ τέλος, οὗ ἕνεκα ὁ λόγος· διόπερ, ἂν δῆλον ᾖ ἢ μικρὸν τὸ πρᾶγμα, οὐ χρηστέον προοιμίῳ,« αὐτ. » Μήδεια χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλȣς,« Εὐρ.)· (ἐν γέν.) ἔναρξις, (Γαλλ.) **début**. »Ὥστε δάκρυά μου τὰ προοίμια τῆς τέχνης,« Ακ. » Τῆς ἡμέρας προοίμιον,« Βασ. Σελευκ.

†Προοιμιώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει προοιμίου.

Πρόοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Προΐημι.

Προοῖσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προφέρω.

Προοιστέον, θετ. τοῦ Προφέρω.

Προοιστός [προφέρω], ή, όν. Φερμένος ἐμπρός, ἐκτεθειμένος· προτιμημένος, ἢ· προφερόμενος. » Τὰ κατὰ πεῦσιν προοιστὰ (τῶν ἐπιῤῥημάτων),« Ἀπλλν.

Προ·οιχνέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ -

Προ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Προπορεύομαι· προαναχωρῶ, προαπέρχομαι.

Προ·ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Προωλίσθηκα, καὶ β'. Προώλισθον). Ὀλιστρῶ (Σκοντάπτω) καὶ πίπτω πρίν.

Προ·όλλυμι, Μ. ολέσω (ἀόρ. Προώλεσα ᾗ μσ. β'. Προωλόμην καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Προόλωλα κτλ.). Χάνω (Ἀφανίζω, [καὶ μσ.] Χάνομαι, Ἀφανίζομαι) προτήτερα.

Προ·ομαλίζω, Μ. ίσω ᾗ

Προ·ομαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὁμαλὸν (Ἰσάζω [ᾗ μτφορ.] Καθησυχάζω) πρίν.

Προ·όμνυμι, Μ. ομόσω καὶ ομοῦμαι (ἀόρ. Προώμοσα κτλ.). Ὀμνύω πρὶν ἢ πρῶτος ἢ ἔμπροσθέν τινος (κυρ. θεοῦ τὸν ὀπ. ἐπικαλοῦμαι· ἔφορον τῶν ὅρκων μου).

Προ·ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑπόσχομαι ἢ· Συμφωνῶ) προτοῦ. » Προωμολογημένα,« Αξ., αἱ προλαβοῦσαι συμφωνίαι.

Προομολογητέον, θετ. τοῦ Προομολογέω.

Προομολόγησις, εως (ἡ), τὸ προομολογεῖν, ὁμολογία γενομένη προτοῦ.

Προομοσία (ἡ), = Προωμοσία.

Προ·ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·ονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω πρίν.

Προ·οξύνω, Μ. υνῶ. Παροξύνω (Ἐρεθίζω) πρῶτος ἢ προτήτερα· προκαλῶ.

†Προ·οπτάνω, νλγ. ἀντὶ Προοράω.

Προ·οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω προτήτερα.

Προοπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προοράω.

Προόπτης, ου (ὁ). ὁ προβλέπων (προορῶν), προμηθής, προορατικός.

Προοπτος (ὁ, ἡ), [προοράω]. ὁ βλεπόμενος (φαινόμενος) προτοῦ, κειμενος πρὸ ὀφθαλμῶν, προφανής, πρόδηλος, (εὐχρηςότ. τὸ συνηρ. Προῦπτος). » Προῦπτος ἀγγέλου λόγος,« Αἰσχλ. »Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς ἐς προῦπτον κίνδυνον καταστήσειαν,« Θκ.

Προόρασις, εως (ἡ), = Πρόοψις.

Προορατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὸ προτέρημα) τοῦ προορᾷν, προβλεπτικός.

Προορατός, ή, όν. Τὸν ὀπ. προεῖδεν ἢ δύναται νὰ προΐδῃ τις, φανερός.

Προ·οράω-ῶ, Μ. προ·όψομαι (ἀόρ. Προεῖδον καὶ μσ. Προειδόμην κτλ.). Βλέπω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, προβλέπω· (μτνμ.) προγινώσκω· (μὲ γεν.) φροντίζω, προνοῶ· (μσ.) προσέχω, ὑποπτεύω. »Ἐμοὶ μὲν οὐδὲν καινόν· καὶ γὰρ προῄδειν ᾗ προὔλεγον ὑμῖν τὴν τούτου μαλακίαν,« Πλ. (καὶ μσ.) »Ἐκ πολλοῦ προείδοντο τὴν ἐσομένην τοῦ σίτου σπάνιν,« Διόδ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἀγάμεθα τὴν πρόνοιαν ὅτι προείδετε ἡμέων οἰκοφθορημένων,« Ἡρ.

Προ·ορθρίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι (Ἐξυπνῶ) πρὸ τοῦ ὄρθρου.

Προ·ορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω (Προσδιορίζω, Ἀποφασίζω) προτοῦ· (μσ. Νμ.) κάμνω κατάσχεσιν κτήματος (ἴδε Ὅρος) ἀφ' οὗ πρῶτα τὸ ἐκτιμήσω. » Δισχιλίων προωρίσω (ὀρθότ. προσωρίσω) τὴν οἰκίαν,« Δμ.

Προόρισις, εως (ἡ), = Προορισμός.

Προορισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Προορίζω, προδιορισμός.

Προ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Ξεκινῶ) προτοῦ· (ἀμτβτ.) ὁρμῶ ἐμπρὸς ἢ (μὲ γεν.) ἐπέκεινά τινος. ||. (μσ.) εἶμαι ἕτοιμος νὰ κινήσω.

;Προ·ορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω τὸ πλοῖον ἔμπροσθέν τινος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

†Προορνιθίας (ὁ), (ἄνεμος) ὁ πνέων πρὶν πνεύσωσιν οἱ καλούμενοι ὀρνιθίαι.

Προ·ορούω, Μ. ορούσω. Ὁρμῶ προτοῦ, προεξορμῶ. » Τοῦ λογισμοῦ —,« Θμς.. ὁρμῶ προτοῦ νὰ σκεφθῶ.

Προ·ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω προτήτερα.

Προ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω πρὶν ἢ ἐμπροσθά, σέρνω τὸν χορόν.

Προορχηστήρ, Π. ἀντὶ -

Προορχηστής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ὁ σέρνων τὸν χορόν· (κατὰ τοὺς Θεσσαλ.) προαγωνιστής, προστάτης, πρόμαχος. »Προὔκρινε γὰρ προορχηστῆρα ἁ πόλις,« Ἐπγρφ. (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ἀποχρώντως ἄλλη Ἐπγρφ.) »Εἰλατίωνι τὰς εἰκόνας ὁ δᾶμος, εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν,« αὐτ.

Προοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προ·ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐρῶ (Κατουρῶ) προτοῦ.

Πρόουρον (τὸ). τὸ κρασὶ ὅ,που τρέχει ἀπὸ τὸν ληνὸν πρὶν πατηθοῦν τὰ ςαφύλια, (ἄλλ.) Πρόχυμα.

Προούσιος (ὁ, ἡ). ὁ προϋπάρχων τῆς ὕλης (τῆς οὐσίας τῶν ὄντων).

Προ·οφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωςῶ προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα). » Προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι,« Ἀρςφ., ἔχω χρέος δι' ὅσας εὐεργεσίας προαπήλαυσα. (συχνότ. πθ.) » Φόρος προοφειλόμενος,« Ἡρ. » Εὐεργεσίας προοφειλομένης,« Θκ. (καὶ τὸ ἐναντ.) »Ἡ ἔχθρη ἡ προὐφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων,« Ἡρ. » Μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος ὃ αὐτῷ προωφείλετο,« Δμ., ἂν δὲν εἶχε πάθῃ προτοῦ μέγα τι κακὸν διὰ τὸ ὀπ. ἐχρεωστοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ.

Προοφθαλμίς, ίδος (ἡ). τὸ πρῶτον φύτρον (ἐμμάτι) τῆς νέας ἀμπέλου.

Προοφθείς, ἀόρ. (ἀνμλ.) τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προοράω.

Προ·οχεύω, Μ. εύσω. Βατεύω πρίν.

Προοχή (ἡ), [προέχω]. ὄχθος, λόφος.

Προόψει, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) μέλλ. τοῦ Προοράω.

Πρόοψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προοράω. » Ἄνευ προόψεως αὐτῶν,« Θκ., χωρὶς νὰ τοὺς προϊδοῦν, ἐξ ἀπροόπτου.

Προπαγής [προπήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ἐμπηγμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ· σκληρὸς καὶ ἐνταυτῷ προίχων (ἐξέχων). » Ὀφθαλμοὶ προπαγεῖς, « Ακ., οἱ τῆς μυίας.

Προπάθεια (ἡ), τὸ προπάσχειν, ἡ προαίσθησις τοῦ πάθους (τῆς νόσου).

†Προπάθημα (τὸ). ὅ,τι ἔπαθέ τις πρὶν, πάθημα προλαβὸν, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμάθημα).

Προ-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ προτοῦ, προδιδάσκω, προγυμνάζω.

Προπαιδεία (ἡ)· παιδεία (διδασκαλία) προκαταρκτική (προπαρασκευαστική).

Προπαίδευμα (τὸ). μάθημα στοιχειῶδες (προκαταρκτικόν).

Προπαίδευσις, εως (ἡ), = Προπαιδεία.

Προ-παιδεύω, Μ. εύσω. Διδάσκω (Παιδεύω) προτοῦ, προκαταρτίζω μὲ τὰς προαπαιτουμένας γνώσεις διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκπαίδευσιν. » Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας καὶ πάσης τῆς παιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὐσι χρὴ προβάλλειν, « Πλάτ.

Προ-παιδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδοποιῶ (Τεκνοποιῶ) προτοῦ.

†Προ-παίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω προτοῦ, προετοιμάζομαι νὰ παίξω (ὄργανον), (Γαλλ.) préluder, (εἰς τὸν Ἀνακρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσπαίζω).

Πρόπαις, αιδος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ τετραετὴς παῖς. 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Προαγωγὸς, μαστροπός.

Πρόπαλαι, ἐπίρ. Ἀπὸ παρὰ πολὺν καιρὸν ἀρχήτερα.

†Προ-παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τι πρῶτα νὰ παλιώσῃ (νὰ μπαγιατιάσῃ), προεωλίζω.

Προπάλαιος (ὁ, ἡ). πολλὰ παλαιὸς (πολυκαιρινὸς), πμπάλαιος, ἀρχαιότατος.

Προ-παλαίω, Μ. αίσω. Παλαιῶ (Ἀντιπαλαίω) προτοῦ ἢ πρῶτα.

†Προπάλεια (ἡ), = Δαψίλεια, [ἐκ τοῦ

†Προπαλὴς [πρὸ, πάλλω], ές (ὁ, ἡ), (ἐπίρ.) -παλῶς, = Προαλὴς, Προπετής. » Γλῶττα (« Ὀφθαλμὸς) —, « Πλὸ., Φυσιογνμ. » Τὸ γένειον προπαλέστερος, » Πλῦ.

Προπαππικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προπάππου (ἐπμ.) παμπάλαιος.

Πρόπαππος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πάππου (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ ὄπισέγγονά του).

Πρόπαρ, ἐπίρ. Π. [πρὸ, παρὰ], Τοπ. ἐμπρὸς, ἐμπροσθὰ, (ἡ Χρον.) πρὶν, προτοῦ. » Πρόπαρ θανούσας, « Αἰσχλ., προαποθανούσης. » Πρόπαρ δὲ ἀγεῖται χρατοῦ, « Εὐρ., προηγεῖται. 2) (ὡς πρόθ. μὲ γεν.) ἐμπροσθὲν ἢ κατὰ μῆκός τινος. » Πρόπαρ αἰγιαλοῖο, « Ἀπλλν., (παρθ. Προπάροιθε).

Προ-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω προτοῦ ἐμπρὸς ἢ πλησίον τινος.

Προ-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω προτοῦ· προαναγγέλλω· προϋπόσχομαι.

Προ-παρα-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἔρχομαι προτοῦ.

Προ-παρα-δίδωμι, Μ. παρα-δώσω (ἀόρ. Προπαρέδωκα κτλ.). Παραδίδω ἢ Προδίδω προτοῦ.

Προ-παρ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω) πρὶν.

Προ-παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προπαρέλαβον κτλ.). Παραλαμβάνω πρὶν.

Προ-παρα-λήγω, Μ. λήξω. Ἔχω πρὶν τῆς παραληγούσης. » Προπαραλήγουσα, « Γρμτ., ἡ πρὸ τῆς παραληγούσης συλλαβή.

Προ-παρα-λύω, Μ. λύσω. Παραλύω προτοῦ.

Προ-παρα-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παραινῶ ἢ Παρηγορῶ προτοῦ. Προλέγω, προεκθέτω.

Προ-παρα-σημαίνω (-ομαι), Μ. ανῶ, -οῦμαι. Σημειόνω τι προτοῦ (εἰς τὸ περιθώριον) ὡς ἐπιλήψιμον ἢ ἀξιοπαρατήρητον, προεξηγῶ διὰ παρασημειώσεως.

Προ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Προετοιμάζω, προεφοδιάζω κτλ.

†Προπαρασκεύασμα (τὸ), = Προπαρασκευή.

Προπαρασκευαστέον, θετ. τοῦ Προπαρασκευάζω.

Προπαρασκευαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (συντελεστικὸς) εἰς προπαρασκευήν.

Προπαρασκευαστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τρόπον προπαρασκευῆς.

Προπαρασκευὴ (ἡ)· προετοιμασία.

Προ-παρα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ προτοῦ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Προ-παρα-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Παρατάττω πρὶν ἡ ἐμπροσθεν τόπου τινὸς ἢ κατὰ μέτωπον τοῦ ἐχθροῦ τὸ στρατεύμα μου.

Προπαρατέλευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ παρατελευταίου. » Ἡ προπαρατέλευτος (ἐνν. συλλαβὴ), « Γρμτ., ἡ προπαραλήγουσα.

Προ-παρα-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτοῦ.

Προπαρατήρησις, εως (ἡ). παρατήρησις προγεγονυῖα.

Προ-παρ-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (ἀόρ. Προπαρέθηκα κτλ.). Βάλλω τι προτοῦ πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· συγκρίνω πρὶν· (ἐπὶ φαγητῶν) βάλλω προτοῦ ἢ πρώτα -πρῶτα εἰς τὴν τράπεζαν. » Πότερον προπαρατίθεσθαι δεῖ τὰ τραγήματα; » Ἀθ.

Προ-παρ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Συστήνω (Παραγγέλλω) πρὶν· προασφαλίζω δι' ἐγγυήσεως (;)· προϋπόσχομαι.

Προ-παρ-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προπαρέσχον καὶ μσ. Προπαρεσχόμην κτλ.). Δίδω (Προμηθεύω) πρὶν· προετοιμάζω.

Προ-παρ-ίστημι, Μ. παρα-στήσω. Παρατήνω πρὶν.

Προπάροιθε(θεν), Π. [πρὸ, πάροιθεν]. ἐπίρ. (ἡ Τοπ.) ἐμπρὸς, ἐμπροσθὰ. « Προπάροιθε κιὼν, « Ἰλ. Ο. (ἡ Χρον.) πρὶν, προτοῦ. » Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν, « Ἰλ. Κ. » Στῆ δ' οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτε ἄρ' ὀπίσσω, « Ὀδ. Α. 2) (ὡς πρόθ. μὲ γεν.) ἔμπροσθεν. » Ἰθάνος (» Ὁμίλου) προπάροιθεν, « Ἰλ. Β, Γ. » Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, « Ἰλ. Ζ. » Γμείων προπάροιθε μαχοίατο, « Ἰλ. Δ. » Πεσέειν προπάροιθε πολέων, « Ἰλ. Ζ. (καὶ ἀλλ.) » Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε (ἐνγ. δόμων) φυλάσσει, » Ησ. (καὶ κατ' ἀνερφ.) » Θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθεν, « Ὀδ. Ο.

Προπαροξυντέον, θετ. τοῦ Προπαροξύνω.

Προπαροξυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ προπαροξύνῃ τὰς λέξεις.

Προ-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ [ξ

Προ-παρ-οξυτονέω-ῶ, Μ ησω. Βάλλω τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γράφω ἢ προφέρω τὴν λέξιν προπαροξυτόνως. ||. (παθ.) εἶμαι προπαροξύτονος.

Προπαροξυτονησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προπαροξυτονητέον, θετ. τοῦ Προπαροξύνω.

Προπαροξύτονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ ἔχων (τονιζόμενος μὲ) ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γραφόμενος ἢ προφερόμενος.

Προπαροξυτόνως, ἐπίρ. Μὲ ὀξεῖαν (προσῳδίαν) ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

Πρόπας, πασα, παν, Π. ὅλος χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὁλόκληρος. » Νῆάς τε προπάσας, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπίρ.) » Πρόπαν ἦμαρ, « Ὅμ., ὅλ' ὅλης τῆς ἡμέρας. = Πανημέριος. (καὶ ἀπλ.) » Ἅλ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν (ὅπου ἄλλ. γρφ. Πρόπαρ) ὤλεσεν, « Εὐρ.

†Προπαστὰς, άδος (ἡ). τὸ πρὸ τῆς παστάδος μέρος τῆς οἰκίας (ἅπερ ἦτον συνήθως τὸ τραπεζαρεῖον), (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Προστάς).

†Πρόπαστον (τὸ), = Προπαστάς.

Προ-πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Πρεπαθον καὶ Προὔπαθον κτλ.). Πάσχω (Δοκιμάζω, Ὑποφέρω) πρὶν καλὸν ἢ κακόν, κακοπαθαίνω πρότερον (Θκ. Γ', 82 ΣΓ', 38).

Προπατορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ προπάτορά ἢ προπάτοράς τινος.

Προπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς, ὁ πράπαππος· (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος πατὴρ (ἀρχηγὸς) τοῦ γένους. (πλθ.) « Προπάτορες, « οἱ πρόγονοι.

Προ-παύω, Μ. παύσω. Παύω (ξ μσ. Παύομαι) πρὶν.

Προ-πείθω, Μ. πείσω. Πείθω (Καταπείθω) πρὶν.

Πρόπειρα (ἡ). πεῖρα (δοκιμὴ) γινομένη πρὶν, πρώτη δοκιμὴ, ἀποπειρα.

†Προ-πειράζω ξ

Προ-πειράω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ ξ εὐχρηστότ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. (μ. γεν. ἢ ἀπαρ.) Δοκιμάζω πρὶν, κάμνω ἀποπειραν.

Προπείσομαι, μέλλ. τοῦ Προπάσχω.

Πρόπεμπτα, ἐπίρ. Πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Προπεμπτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς προπομπήν. » Λόγος —, « Λξ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς προπομπὴν νεκροῦ, ἐπικήδειος. » Προπεμπτήρια (ἐνν. ἱερὰ), « τὰ τελούμενα εἰς ἐκφοραν νεκροῦ, αἱ ἐπικήδειοι τελεταί.

Προπεμπτικὸς, ἡ, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Προπεμπτήριος. ||. » Προπεμπτικὸν (τὸ), « δῶρον ἢ ποίημα εἰς τιμὴν τοῦ προπεμπομένου.

Προ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ ἢ ἐμπροστά. » Προδρόμους προπέμψαντες, « Ἡρ. 2) (ἐν γέν.) στέλλω τινὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας.

νὰ ὑπάγῃ που, ἀποστέλλω. » Πρόμ' ἐπεμψεν Ἀγαμέμνων, πεῖσάσοι ἀγέμεν,« Ἰλ. Α. 3) (συνήθ.) συνοδεύω τιμῆς ἢ ἀσφαλείας χάριν τινὰ ἀναχωροῦντα, ξεπροδόω, ξεύγαζω (κυρ. μὲ παράταξιν)· συνοδεύω ἐκφοράν νεκροῦ, ἀποχαιρετῶ. » Ἀπιόντα δ' αὐτὸν παῦπεμπον ἅπαντες,« Ξεν. » Ποίαν νύμφην πώποτε τοσοῦτοι ἱππεῖς προὔπεμψαν; « αὐτ. »Ἀρτάβαζος δὲ, ἔχων ὑπὸ μυριάδας ὁπλιτῶν, προέπεμπε βασιλέα μέχρι τοῦ πόρου,« Ἡρ. » Μηδενὸς τῶν δημοτῶν εὐωχημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν βασιλέας, « Ἡρωδ. (ᾧ μτ.) »Τὸν προστάντα προὔπέμπετο, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Προπεμφθέντες καινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων,« Πλάτ.

†Προπένθερος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ πενθεροῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρὸν ἢ τὴν νύμφην του).

Προ·πεπαίνω, Μ. ἀνῶ. Ὡριμάζω πρίν.

Προπεπηγώς, υῖα, ός, μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προπήγνυμι.

Προπεπονθώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προπάσχω.

Προπέπομαι, πθ. πρκ. τοῦ Προπίνω.

Προπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προπετάνυμι.

Προ·πέπτω, Μ. πέψω, = Προπέσσω.

Προπέπυσμαι, πρκ. τοῦ Προπυνθάνομαι.

Προπέπωκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προπίνω.

Προ·περι·ειλέω-ῶ, Μ. ἥσω ᾧ

Προ·περι·ελίσσω, Μ. ἑλίξω. Τυλίζω (Περιτυλίζω) πρότήτερα.

Προ·περι·καθαίρω, Μ. ἀρῶ. Παρ,ρεύω (Καθαρίζω) πρῶτα ὁλοτρόγυρα.

Προ·περι·πατέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πρῶτα περιπατῶ (περιἀβαδίζω).

;Προπερισπασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Προπερισπάω.

Προπερισπαστέον, θετ. τοῦ -

Προ·περισπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τονίζω μὲ περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης. » Προπερισπώμενον, « Γρμτ., λέξις ἔχουσα τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης, γραφομένη ἢ προφερομένη.

Προπερισπωμένως, ἐπίρ. Μὲ περισπωμένην (περισφδίαν) ἐπὶ τῆς παραληγούσης.

Προ·περι·χαράσσω(ττω), Μ. ἄξω. Χαράζω πρῶτα ὁλοτρόγυρα.

;Προ·περονάω-ῶ, Μ. ἥσω. Μπυλόνω (Θηλυκόνω) πρὶν ἡ ἐμπροσθ., (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσπερονάω).

Πρὸπέρυσι(σιν), ἐπίρ. Χρν. τὸ παρελθὸν ἔτος, πρὸ δύο χρόνων, πρόπέρυσι.

Προπερυσινὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προπαρελθόντος ἔτους, προπέρυσινος.

Προ·πεσσω(ττω), Μ. πέψω. Ψήνω ἢ Χωνεύω πρίν.

Προπεσών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προπίπτω.

Προ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ἐμπροσθέν τινος ὡς προπέτασμα. »Ὥσπερ κυλικείου τοὐβόνιον προπέπταται, « (Ἀρχφ. παρ') Ἀθ.

Προπέτασμα (τὸ), = Παραπέτασμα, Καταπέτασμα. » Μεθέμενος ἥδη τῶν προπετασμάτων, αὐτοπρόσωπός σοι διαλέξεται,« Θμς.

Προπέτεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ προπετοῦς, ὁρμὴ ἀπροβούλευτος, παραφορά, θρασύτης, ἰταμότης (κυρ. εἰς τὸ ὁμιλεῖν), αὐθάδεια.

Προ·πετεύομαι, Μ. εὔσομαι καὶ Προ·πετέω-ῶ, Μ. ἥσω. Φέρομαι (Πράττω, Ὁμιλῶ) μὲ προπέτειαν. « Περὶ τῶν ἀδήλων μὴ προπετεύεσθαι,« Σξτ. »Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται· τουτέστιν, οὐ προπετεύεται· καὶ γὰρ σωφρόνως ἐργάζεται τὸν ἀγαπῶντα καὶ βαρὺν ᾧ βεβηκότα,« Χρσ.

Προπετὴς (ὁ, ἡ), [πρὸ, πίπτω]. πεσμένος ἢ κοντεύων νὰ πέσῃ προῦμυτα, κλίνων (γέρνων) ἐμπροσθᾳ, πεταγμένος ἔξω, προνευευκώς, ἐξέχων. »Ἀπό γε μὴν τοῦ στέρνου ὁ οὐρὴν τοῦ ἵππου μή, ὥσπερ κάπρου, προπετὴς πεφύκει, ἀλλ', ὥσπερ ἀλεκτρυόνος, ὀρθός,« Ξεν. »Τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο,« Ἀθ. » Προπετὴς τῷ βάρει γινόμενος, « Σϑ. » Προπετεῖς ὀφθαλμοί, « Γαλ. » Κεῖται προπετὲς,« Σοφ. » Κλῆρος προπετὴς, « Πινδ., ὁ πίπτων (ἐβγαίνων) πρῶτος ἢ προτοῦ ἀπὸ τὴν κάλπην. »Ἁρμονία προπετὴς,« Δ. Ἁλ., ἡ ῥέουσα, γλυκεῖα. (ᾧ αἰτ. πρυθετ.) »Προπετὴς ἐπὶ τὰ ἔξω,« Ἀλ. Ἀρχ. » Εἰ δὲ καταῤῥέοι (ὁ νοσῶν) προπετὴς ἐπὶ πόδας,« Ἱππκρ. (καὶ γεν.) »Τύμβου προπετῆ,« Εὐρ. 2) (μτφρ. μὲ αἰτ. πρυθετ.) κλίνων (ἐπιῤῥεπὴς) πρός· πολλὰ πρόθυμος εἰς· (ἐν γεν. χωρὶς πτ.) ἰταμὸς, ὁρμητικὸς, παράφορος· (κυρ.) θρασὺς εἰς τὸ λέγειν, αὐθάδης. (Ἰατρ.) ἐπιῤῥεπὴς εἰς εὐκοιλιότητα. » Προπετὴς πολιὰς ἐπὶ γαίτας,« Εὐρ., ἄρχισαν ἤδη νὰ ἀσπρίζουν αἱ τρίχες του. »Προπετὴς εἰς χεῖρα,« Φιλ. »Προπετὴς πρὸς τὰς ἡδονὰς,« Πλάτ. »Οὐ πάνυ προπετεῖς ἦσαν εἰς τὸ λέναι,« Ξεν. »Προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταχῆσαι,« αὐτ. (καὶ δοτ.) »Προπετὴς γλῶσσα,« Ἐπιγρ. »Πρόγλωσσος. (καὶ ἀποβ.) »Γέλως—,« Ἰσκρ. »Μειράκια λαμυρὰ ᾧ προπετῆ,« Πλ. »Οἱ θρασεῖς προπετεῖς,« Ἀρστ. »Τὸ προπετὲς ᾧ θρασύ,« Ἡρωδ.

Προπετῶς, ἐπίρ. Μὲ προπετῆ (ὁρμητικὸν, αὐθάδη κτλ.) τρόπον, μὲ προπέτειαν. » Ὡς μὴ προπετῶς εἰς τὸ κάπτοντες ὁ ἵππος φέρηται,« Ξεν. »Προπετῶς φέρεσθε ἐς αὐτὴν (τὴν τυραννίδα),« αὐτ. »Ἐπήρετο προπετῶς, ὡς ἂν παῖς, μηδέπω ὑποπτήσασα,« αὐτ.

Προπέφανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προφαίνω.

;Προπεφραδμένος, η, ον, Π. πθ. πρκ. τοῦ Προφράζομαι.

Προπῆγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐμπηγμένον ἔμπροσθεν τινός.

Προ·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἢ Πήζω πρίν.

Προ·πηδάω-ῶ, Μ. ἥσω. Πηδῶ προτοῦ ἢ ἐμπρὸς ἢ ἔξω ἀπό. » Ὁ δὲ μῦς χηραμοῦ προπηδήσας,« Βαβρ.

Προπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πήδημα ἔξω ἀπό. »Ὀφθαλμῶν—,« Φυσιογνμ., μμάτια πετακτά.

Προ·πηλακίζω, Μ. ἰσω. (κατὰ λίξ.) Ῥίπτω εἰς τὴν λάσπην· (συνήθ. μτφρ.) ὑβρίζω, ἀτιμάζω, (παρβλ.) Διασύρω.

Προπηλάκισις, εως (ἡ) καὶ

Προπηλακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προπηλακίζω, Ὕβρις, ἀτιμασμὸς, ἐξευτελισμός.

Προπηλακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προπηλακίζων, ὑβριστὴς, περιφρονητής.

;Προπηλακιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προπηλακίζων (περιφρονῶν) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ἐξευτελιστικός.

Προπηλακιστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον προπηλακιστικὸν, πρὸς περιφρόνησιν.

Πρόπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προπήγνυμι.

Προπήχιον (τὸ). τὸ μεγαλήτερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ πήχεος (τοῦ κάτω βραχίονος), (παρβλ. Προκνήμιον καὶ Παραπήχιον).

Προ·πιαίνω, Μ. ανῶ. Πιαίνω (Παχύνω) προτοῦ.

Προ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προέπιον καὶ Προὔπιον κτλ.). Πίνω προτήτερα ἀπὸ ἄλλον καὶ τῷ δίδω ἔπειτα τὸ ποτῆρι ἵνα πίῃ ἐκεῖνος τὸ ἐπίλοιπον, (κοιν.) πίνω εἰς ὑγείαν τινὸς, πίνω καὶ τὸν εὐρίσκω· (συνηθ.) προσφέρω, χαρίζω (διότι ἐσυνείθιζαν ἐνίοτε νὰ χαρίζουν ᾧ τὸ ποτῆρι, ἴδε Πίνδ., Ὀλ. Ζ' εἰς τὴν ἀρχήν). (ἀθ. μτφορ.) προδίδω, θυσιάζω. »Φιλοτησίαν προπίνειν τινί,« Δμ. » Προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσι,« Πλ. »Ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπινεν αὐτοῖς,« Δμ. (καὶ κατ' ἔκτ.) »Προὔπιεν αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας,« Πλ. (καὶ μτφορ.) » Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες Φιλίππῳ, « Δμ. (καὶ πθ.) »Διὰ τὸ μὴ συνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα,« Ἀθ. (καὶ μτφορ.) »Ἀδίκως εἰς τὴν ἑτέρων χάριν προποθείς,« Δμ., θυσιασθείς. »Προπέποται τῆς παρεούσης ἡδονῆς τὰ τῆς πόλεως πράγματα, « αὐτ., ἐθυσιάσθησαν διὰ προσωρινὴν ἡδονήν.

Προ·πιπίσκω, Μ. προπίσω. Ποτίζω (Δίδω τινὸς νὰ πίῃ κυρ. ὡς ἰατρικὸν) πρίν.

Προ·πιπράσκω, Μ. προπεράσω. Πωλῶ πρῶτος (ἀπὸ πρῶτον χέρι) ἢ προτοῦ.

Προ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προέπεσον καὶ Προὔπεσον κτλ.). Πίπτω ἢ Γέρνω ἢ Ἐξέχω ἐμπροστά. »Οἱ δὲ, προπεσόντες, ἔρεσσον,« Ὀδ. »Τὰ ῥύγχη προπίπτωκε μᾶλλον,« Σερβ. (ᾧ κατὰ μτχ.) »Προπεπτωκὼς,« ἐξέχων ἐμπρός, ξωπετακτός. »Ὅρος προπεπτωκὸς εἰς τὸν Ὠκεανὸν,« Διόδ. »Ἐπί τινος προπίπτωκυίας ἱκανῶς ἄκρας,« Στρβ., (παρβλ. Προνεύω). 2) (μτφορ.) ἐκπίπτω, ἐξοκέλλω, παρατρέπομαι. » Προέπεσεν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προσέπεσεν) εἰς ἄκαιρον γέλωτα,« Διόδ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Προέπεσον πλημμελῆσαι·« Μ. Ἀντ. (ὀθ. ἡ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) » Ἐξαπατώμενος, προπίπτων, ἄδικος ὢν,« Ἐπίκτ., = Προπετής. 3) = (καὶ συγχ.) τῷ Προσπίπτω.

Προ·πιστεύω, Μ. εὔσω. Πιστεύω ἢ Ἐμπιστεύομαι προτοῦ.

Προ·πιτνέω καὶ Προ·πίτνω, Π. ἀντὶ Προπίπτω.

Πρόπλασμα (τὸ). τὸ πλάσμα τὸ ὁποῖον κατασκευάζει πρὶν ὁ ἀγαλματοποιὸς διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοκιμὴν ἢ ὡς ὑπόδειγμα τοῦ ἔργου τα, τὸ πρότυπον (modèle) τοῦ ἀγάλματος κτλ., ‖ἐκ τοῦ

Προ-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω προτοῦ. «Δοκεῖ τοῦ ὅλου σώματος προπλάττεσθαι ἡ καρδία,» Φίλ.

Προ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ('Ενόνω) προτοῦ.

Προ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω προτοῦ ἢ ἐμπροστὰ, προλαμβάνω τοὺς ἄλλους ἢ προηγοῦμαι αὐτῶν μὲ τὸ πλοῖόν μου.

Προ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Χορταίνω) προτοῦ.

Προ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Πλήττω (Κτυπῶ) προτήτερα.

Πρόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἐμπροσθὰ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πρῶτα πλύνω.

Προ-πλύω, Ιων. ἀντὶ Προπλέω.

Προπνιγεῖον (τὸ). τὸ μέρος (δωμάτιον) τοῦ λουτροῦ τὸ πρὸ τοῦ πνιγείου.

Προποδηγέτης, ου (ὁ) καὶ Προποδηγέτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ-

Προποδηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ προπορευόμενός τινος ὡς ποδηγὸς (ὁδηγὸς), προηγεμὼν τῆς ὁδοῦ.

Προ-ποδίζω, Μ. ίσω, Π. βάλλω τὸ πόδι μου ἐμπρὸς, προχωρῶ κατ' ὀλίγον. (μὲ γεν. ἐλλειπτ.) προβαίνω ἀπό. «Τῆς πόλεως εἰς ὅσον ὄραχύ τι—,» Εὐς.

Προπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῶν ποδῶν κείμενος.

Προποδισμὸς (ὁ), τὸ προποδίζειν, ἡ κατ' ὀλίγον (βῆμα-βῆμα) προχώρησις.

Προποδὼν (ἀντὶ Πρὸ ποδῶν), ἐπίρ. Τοπ. 'Εμπρὸς εἰς τὰ πόδια· (συνκδχ.) πολλὰ πλησίον, (κοιν.) μέσ' ς' τὰ πόδιά τινος. (Χρον.) τώρα, εἰς τὴν παροῦσαν στιγμήν.

Προποδὼς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προπίνω.

Προ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τι προτοῦ, προετοιμάζω. προλαμβάνω καὶ κάμνω τι, (Θκ. Γ', 13).

Προ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ προτοῦ ἢ ἐμπροσθέν (ὑπέρ) τινος.

Προπολεμητήριον (τὸ). προφυλακτήριον τῶν πολεμούντων, προμαχὼν, προπύργιον.

Προπολέμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸ τοῦ πολέμου, προαπαιτούμενος διὰ τὸν πόλεμον. ‖. (οὐσ.) Προπολέμια (ἐνν. ἱερὰ), τὰ τελούμενα πρὸ τοῦ πολέμου.

†Προπόλεος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πρὸ τῆς πόλεως. ‖. (οὐσ.) «Προπόλεα,» τὰ προάστεια.

Προπόλευμα (τὸ), Π. ἔργον προπόλου, ὑπουργία, ὑπηρέτημα, ‖ἐκ τοῦ

Προ-πολεύω, Μ. εύσω καὶ

Προ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ('Υπηρετῶ ὡς) πρόπολος (κυρ. θεοῦ), (συνκδχ.) προφητεύω, (θθ.) «Φωνὴ προπολεμένη,» Ἀχ. Τάτ., ἡ μαντικὴ.

Πρόπολις (ὁ, ἡ). ὁ πρὶν τῆς ἡλικίας πολιός. ‖. (οὐσ.) «Προπόλιον,» Ἀθ., πολιὸν προκόμιον. 2) (=ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Προπόλεος.

Προ-πολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) πολιὸς (Ἀσπρίζουν ἡ τρίχες μου) πρόωρα.

Πρόπολις, εως (ἡ), τὸ πρὸ τῆς πόλεως μέρος, τὰ πρῶτα 'σπίτια 'που ἀπαντᾷ τις ἐρχόμενος εἰς πόλιν, ἡ εἴσοδος (τὰ προάστεια) τῆς πόλεως. 2) (μτγμ.) εἴδος κηροῦ ἢ κόμμιος μὲ τὸ ὁποῖον χρίουν πρῶτα αἱ μέλισσαι τὰς τρύπας τῆς κυψέλης των.

Προ-πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω τὰ τῆς πόλεως πρὶν ἢ (μὲ γεν.) πρό τινος ἄλλου, προηγοῦμαι ἢ προτιμῶμαι τῶν ἄλλων πολιτευομένων (πολιτικῶν ἀνδρῶν). (συνήθ.) «Τὰ προπεπολιτευμένα τινί,» Πλθ., αἱ προλαβοῦσαι πολιτικαὶ πράξεις τινός.

Πρόπολος (ὁ, ἡ), ‖πρὸ, πολέω ‖. ὁ ἀσχολούμενος ἢ πορευόμενος ἐμπροσθέν τινος, (συνκδχ.) ὑπηρέτης· (κυρ.) ὑπουργὸς θεοῦ, ἱερεὺς, ὑποφήτης, νεωκόρος· (Π. κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) πρῶτος, πρωτεύων, προϊστάμενος. «Πάτραν σὰν ἐπινικίοις φοιβαῖς πρόπολον εἶναι,» Πίνδ.

Πρόπομα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πίνει τις προτοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸ τοῦ γεύματος ἢ εἰς τὸ πρόγευμα πινόμενον κατασκευασὸν κρασὶ (πρὸς ἐρεθισμὸν τῆς ὀρέξεως, καθὼς τώρα τὸ ρακί). «Μετ' οἶνον, ἢ κονδίτου, ἢ ἑτέρου προπόματος,» Ἀέτ. 2) τὸ πρὸ τοῦ ἀρίστου γεῦμα, (καθὼς τώρα ἡ 'Ρωσσ.) ζακοῦσκα. «'Εκάλει τοὺς μὲν, ἐπὶ πρόπομα, τοὺς δ' ἐπ' ἄριστον, ἄλλους ἐπὶ δεῖπνον, ἐσχάτους δέ τινας ἐπὶ κῶμον,» Πλ.

Προπομπεία (ἡ), τὸ προπομπεύειν (προπορεύεσθαι χάριν προπομπῆς)· ἢ ἐν πομπῇ προέλευσις· «'Εν τρόπῳ προπομπίας,» (Ἱερωκλ. παρὰ) Στθ., ἢ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ προηγεῖσθαι εἰς τὰς πομπὰς, ἢ πρώτη θέσις εἰς πομπήν. «Εἰ περὶ τῆς προπομπείας ἀμφισβητοῦεν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι,» Ἑρμγν. «Ὡς περὶ τῆς προπομπίας Πλαταιᾶσιν ἀγωνιούμενοι,» Ἀκ.

Προπομπεὺς, έως (ὁ), ὁ ἄλλ. Πομπίλος (ἰχθύς).

Προ-πομπεύω, Μ. εύσω. Προπορεύομαι εἰς πομπήν τινα. «Οἵ τε ἱππῆς ἢ στρατὸς πᾶς προεπόμπευον τοῦ Θεοῦ,» 'Ηρωδ. 2) προβαίνω ἢ φέρομαι ἐν πομπῇ. «Τῶν ἱερῶν ἀεὶ προπομπεύει τὸ ὑβρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ,» Πλ.

Προπομπὴ (ἡ), τὸ προπέμπειν ἢ προπέμπεσθαι, συνόδευσις πρὸς τιμὴν, ξέβγαλμα, ξεπροβόδισμα· ἡ ἐν πομπῇ προέλευσις· ἐκφορὰ νεκροῦ· (συνκδχ.) ἡ συνοδία τῶν προπεμπόντων, (Τουρκ.) ἀλάϊ.

Προπομπία (ἡ), =Προπομπεία.

Προπόμπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος πρὸς) προπομπήν· «Τιμὴ—,» Γργ. 2) ἀντὶ Προπομπός. «Καὶ προπόμπιος ἡ φιλία γραῦς ὑπῆρχεν Ἀδροτονῳ,» Θεοφύλ.

Προπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ προπέμπων (συνοδεύων πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν) τινὰ, ὁ προπορευόμενός τινος διὰ πομπὴν ἢ ἐν πομπῇ. «Προπομποὶ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες.. φιλοσοφίας εἰσὶν ἄχλυς,» Θεοφύλ.

Προ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Κατορθόνω [Ἀποκτῶ] μὲ κόπον) προτοῦ. «Τοῖς ἐκείνῳ προπεπονημένοις αὐτὸς ἑαυτὸν εἰσεποίησε διάδοχον,» Πλ., τῶν προλαβόντων ἄθλων (κατορθωμάτων) ἐκείνου. «Τροφὴν οὐκ ὠμὴν, ἀλλὰ προπεπονημένην ὑπὸ τοῦ καυλοῦ καὶ τῶν βιζῶν,» Θφρ. 2) κουράζομαι (ἀποκάμνω) πρὶν, προαποκάμνω ἢ πρανσῶ. «Ἀθηνᾶ Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε ᾗ προπεπονηκότα ἐκ τοῦ ἐρώματος,» Ἀκ. «Προπεπονηκέναι τὸν ἄνθρωπον τῷ νεφρὸν ἢ τὸ ἧπαρ,» Ἀνών. 2) (μὲ γεν.) κοπιάζω πρό ἢ περί τινος. «Προνοεῖν τῶν συνόντων ᾗ προπονεῖν,» Μέν.

‡Πρόπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) πονῶν, ὀδυνηρότατος. «Πόνοι πρόπονοι (κατὰ ὕ.όρθ. ἀντὶ Πρόγονοι),» Αἰσχλ., δεινοὶ, ὑπερβολικοὶ, (παρδλ. Πρόκακος). 2) (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Πρόπολος. «Τῆς τε ὁδοῦ ἡγεμόνες ᾗ τοῦ ἔργου τούτου πρόπονοι,» Προκ.

Προποντὶς, ίδος (ἡ), ἡ πρὸ τοῦ (Εὐξείνου) Πόντου θάλασσα, (κοιν.) θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Προπορεία (ἡ), τὸ προπορεύεσθαι· προσδοκία. 2) (συνκδχ.) οἱ προπορευόμενοι στρατιῶται, (Γαλλ.) l'avant-garde.

Προ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. 'Υπάγω (καὶ απντ. μτδτ. Στέλλω [Σκινῶ] τινα ἢ 'Εγὼ πορευόμενον) ἐμπρὸς (μὲ γεν.) προηγοῦμαί τινος.

Προ-πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω (καὶ μσ. Προμηθεύομαι) προτοῦ.

Προπορεῖν (ὅθεν εἰς τὴν ὀρχ. Προίπορον καὶ Προΰπορον), Π. αόρ. β', τῆς ἀπαρ. τοῦ Προπορίζω.

†Πρόπος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πρόπους.

Πρόπωσις, εως (ἡ), τὸ προπίνειν (πίνειν προτοῦ ἢ εἰς ὑγείαν τινός), σήκωμα ποτηριοῦ, (Ἀγγλ.) toast. «Ἦν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπώσεως ἀσπασμὸς,» Ἀθ. «Τοὺς δεξιουμένους ἀλλήλους ταῖς προπώσεσιν,» «Ἰωσ. «Εὐνάστειραν ἔχοις τειρομένων πρόπωσιν,» (Ἀνδρόμαχ. παρὰ τῷ) Γαλ.

Προπότης, ου (ὁ). ὁ προπίνων (πίνων προτοῦ εἰς ὑγείαν τινός).

Προ-ποτίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω πρὶν, δίδω τινὸς πρῶτα νὰ πῇ (κυρ. ἰατρικὸν διὰ προφύλαξιν).

Προπότισμα (τὸ). τὸ ἰατρικὸν τὸ ὁπ. δίδεται τινος προτοῦ νὰ πῇ ὡς προφυλακτικόν.

Προποτισμὸς (ὁ), τὸ προποτίζειν, πότισμα ἰατρικοῦ διὰ προφύλαξιν. 2) =Προπότισμα.

Προποτιστέον, θετ. τοῦ Προποτίζω.

Πρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους πόδας. ‖. (οὐσ.) ἀστερισμὸς τις εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τοῦ πρώτου τῶν Διδύμων. ‖. (πλθ.) τὰ ἐμπροσθινὰ μέρη τῶν ποδῶν ἢ· οἱ ἐμπροσθινοὶ πόδες. 2) (μτγμ.) λόφοι προέχοντες εἰς τὴν ὑπώρειαν βουνοῦ· καὶ 3) (Ναυτ.) χονδρὰ ἀγοινιὰ (ἴδε Ποῦς) τὰ ὁπ. χρησιμεύουν διὰ τὸ μεταγύρισμα τῶν πανιῶν τοῦ καραβιοῦ.

Προ-πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Πραγματεύομαί τι προτοῦ (πρὸ ἄλλου).

Προ-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Πράττω ἢ εἰσπράττω πρίν.

Προπρατὴρ ᾗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προπράτης, ου ⚲

Προπράτωρ [πρὸ, πιπράσκω], ορος (ὁ), = Προπώλης.

Προπρεών, ῶνος (ὁ), Π. = Προπρηνὴς ⚲ (μτφορ.) Πρόφρων, πρόθυμος, προμυτισμένος. » Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα,« Ἰλ. Ω.

Προπρηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων ἐμπρός.

Προπρὸ, Π. κατ' ἐπίτ. ἀντὶ Πρὸ, πρόθ. ἢ ἐπίρ. (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.) πολλὰ (ὁλονὲν ἢ ὅλως διόλου) ἐμπρός. »Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι ἰνδάλλετο πάντα, « Ἀπλλ. » Μέχρις ἵκοντο προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, « αὐτ.

Προπρο·βιάζομαι, Μ. άσομαι, Π. (κατ' ἐπίτ.) ἀντὶ Προβιάζομαι.

Προπρο·θέω, Μ. θεύσομαι, Π. ἀντὶ Προθέω.

Πρόπροθι, ἐπίρ. Π. = Προπρὸ, παρεμπρός.

Προπρο·καλύπτω, Μ. ύψω, Π. ἀντὶ Προκαλύπτω (μετ' ἐπιτάσεως). » Προπροκαλυψάμενοι δέμας . . σισύρησιν,« Ὀππ. ροπροκαταίγδην, ἐπίρ. Π. μὲ μεγάλην πρὸς τὰ κάτω ἢ τὰ ἔμπροσθεν ὁρμήν.

;Προπρό·κειμαι, Μ. κείσομαι, Π. ἀντὶ Πρόκειμαι. » Δώδεκα ῥάβδοι ἔσαν προπροκείμεναι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προκείμεναι), « Θ. Πρόδρ., κείμεναι ἐν τάξει.

Προπρο·κυλίνδομαι, Π. ἀντὶ Προκυλινδέομαι.

Προπρο·τιταίνω, Π. ἀντὶ Προτείνω, τεντόνω ἐπὶ πολὺ ἢ ὁλονὲν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Πρόπρυμνα, ἐπίρ. Π. (ἐκ του ἀχρ. Πρόμνυμνος), ὁ βυθιζόμενος μὲ τὴν πρύμνην (δηλ. σύξυλος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας)· (ὀθ. μτνμ. ἐν γέν.) ἄρδην, ἐξ ὁλοκλήρου.

;Πρόπταισμα (τὸ). πταῖσμα (σκόνταμα, δυςύχημα) προγεγονὸς, (συγχ. τῷ Πρόσπταισμα), [ἐκ τοῦ

;Προ·πταίω, Μ. πταίσω. Σκονδάπτω (Σφάλλω, Ἀποτυγχάνω) πρὶν, (συγχ. τῷ Προσπταίω).

Προπτόρθιον (τὸ). τὸ προεξέχον μέρος τοῦ πτόρθου (τοῦ βλασταριοῦ), τὸ κορφοβλάσταρον.

Προ·πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐμπρός μου.

Πρόπτωμα (τὸ), = Πρόπτωσις, σύμπτωσις.

Πρόπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προπέπτω, πέσιμον εἰς τὰ ἔμπροσθεν· (μτφορ.) τάσις (ὁρμὴ, ῥοπὴ) πρός τι, (παρβλ. Προπέτεια)· (ἰατρ.) Ἐγάλσιμον τοῦ πάτου κτλ., σπάσιμον. » Ὀφθαλμῶν —,« Ἰατρ., πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ, » ὅταν ὑπό τινος βιαίας πληγῆς ἢ ἀγχονισμοῦ μετὰ συνεχοῦς πυρετοῦ ἢ κεφαλαλγίας ὀφθαλμὸς προπέσῃ,« Γαλ.

Προπτωτικὸς, ἡ, όν. Φύσει προπετὴς (ὁρμητικὸς), παράφορος.

Πρόπτωτος (ὁ, ἡ). πεσμένος ἢ ἐξέχων ἐμπρὸς, (παρβλ.) Προπετής.

Προπύλαιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρὸ τῆς πύλης. » Ἑρμῆς —, « Παυσ. » Ἄρτεμις (»Ἑκάτη) προπυλαία, « αὐτ. ‖. (οὐσ.) Προπύλαιον καὶ (πλθ.) Προπύλαια, τὰ πρόθυρα (ἢ εἴσοδος) ναοῦ (φρουρίου, παλατίου κτλ.), (περίφημα ἦσαν τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν).

Προπυλὶς, ίδος (ἡ) ⚲

Πρόπυλον (τὸ), = Προπύλαιον, (Π. κατὰ συνκδχ.) ναὸς, ἀνάκτορον. » Ὅσοι περ (θεοὶ) πρόπυλα ναίουσιν τάδε,« Σοφ.

Προπυλὼν, ῶνος (ὁ). μέγα πρόπυλον.

Προ·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ νὰ μάθω ἢ Μανθάνω (Πληροφοροῦμαι) πρὶν (Θκ. Δ', 42).

Προπύργιον (τὸ). πύργος προέχων πρὸς ὑπερασπισιν, προμαχὼν, προτείχισμα, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Πρόπυργος).

Προπύργιος ⚲

Πρόπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος πρὸ (ὑπὲρ) τοῦ πύργου. » Θυσία —, « Αἰσχλ., ἢ ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πόλεως. ‖. (οὐσ.) Πρόπυργον (τὸ), = Προπύργιον.

Προ·πυρεταίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (Πάσχω) προτοῦ πυρετόν.

Προ·πυριάω-ῶ, Μ. άσω. Πρῶτα ζεσταίνω (κινῶ ἰατρικῶς εἰς ἱδρῶτα) διὰ θερμῶν ἐπιθεμάτων.

Προ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρῶτα πυρόνω.

Προπυστος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν τι (πληροφορημένος περί τινος) ἢ γνωστὸς προτοῦ.

Προπωγώνιον (τὸ). ἢ ἄκρα ἢ αἱ πρῶται τρίχες τοῦ πώγωνος (τῶν γενείων).

Προ·πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ (Μεταπωλῶ) ὡς -

Προπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀπὸ πρῶτον χέρι (ἀγοράζων προτοῦ ὅλον τὸ πρᾶγμα ἵνα τὸ μεταπωλήσῃ), μεταπράτης· (ἐνίοτε) μεσίτης πωλήσεως, σεμσάρης.

†Προπωλητὴς, οῦ (ὁ), Ἐπγρφ. = Προπώλης.

Πρόραχοι (οἱ). βράχοι προέχοντες τοῦ αἰγιαλοῦ, ῥηχὰ τὰ ὁπ. ἐκτείνονται πρὸ τοῦ παραλίου.

Προ·ρέω, Μ. ρεύσομαι, Π. ἀντὶ Προῤῥέω.

Προ·ροφάνω ἢ Προ·ροφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ προτοῦ.

Προῤ·ῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

†Προῤ·ῥαντίζω, Μ. ίσω. = Προῤῥαίνω.

Πρόῤῥεσις, εως (ἡ). ῥεῦσις ἐπὶ τὰ πρόσω.

Προῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Ῥέω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, χύνομαι. » Ἐκ πέτρης προρέει, « Ἡσ. 2) Π. (μτβτ.) χύνω, ἐκχέω. » Ποταμὸς ὕδωρ προρέων,« Ὀρφ.

Προῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω (καὶ πθ. Σχίζομαι, Σπάνω) ἐμπροσθά.

Προῤῥηθεὶς, εῖσα, ὲν, πθ. ἀορ. ά. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ Προαγορεύω.

Πρόῤῥημα (τὸ). τὸ προῤῥηθὲν, προφητεία. 2) = τῷ

Πρόῤῥησις, εως (ἡ), τὸ προλέγειν, προφήτευσις, προφητεία· ἐντολὴ ῥητὴ, παραγγελία. » Ἐκ προῤῥήσεως πολεμεῖν,« Δμ., μετὰ παραγγελίαν.

Προῤῥητέος, α, ον, θετ. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

Προῤῥητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ περιέχων πρόῤῥησιν, προφητικός.

Πρόῤῥητος (ὁ, ἡ). ὁ προῤῥηθεὶς (προφητευθεὶς). » Καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα,« Σοφ.

Πρόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ἐβγαλμένος μὲ ὅλαις ταῖς ῥίζαις (σύῤῥιζος). ‖. (τὸ οὐδ.) Πρόῤῥιζον καὶ (πλθ.) Πρόῤῥιζα, ἐπίῤ. Καθὼς εἶνε μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν· (μτνμ.) ἄρδην, ῥιζηδὸν, ἐξ ὁλοκλήρου.

Προῤ·ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω ⚲

Προῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἔξω ἢ ἐμπρός· (συνκδχ.) ῥίπτω μὲ περιφρόνησιν, ἀποῤῥίπτω.

Προῤ·ῥοφάνω (ῥοφάω[ω]-ῶ), Μ. ήσω, = Προροφάω.

Προῤ·ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Ῥυθμίζω (Τακτοποιῶ) προτοῦ.

;Πρόῤῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, (παρβλ.) Πρόουρος.

Πρὸς [προ], πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ σημαίνει, ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) Τόπον ἢ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔρχεταί ἢ προέρχεταί ἢ πρὸς τὸ ὁπ. κεῖται ἢ διευθύνεταί τι. » Ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον,« Σοφ. »Δύο δέ τε οἱ θυραι εἰσίν· αἱ μὲν πρὸς βορέαο, αἱ δ' αὖ πρὸς νότου, « Ὀδ. Ν. » Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ χῶροι πρὸς θαλάσσης,« Ἡρ. » Ἐνταῦθα πρὸς ἡλίου δυσμέων ἐστὶ αἰγιαλὸς, « αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ. καὶ συγχρ. γεν.) »Ἐδίωκον πρὸς ἠῶ τε καὶ τοῦ Ταναΐδος, « αὐτ. (⚲ ἐπὶ προ.) » Πρὸς θεοῦ τἀγαθά, « Αξ. » Πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε, πτωχοί τε, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μτνμ.) » Πρὸς πατρὸς (μητρὸς), « Αξ., = Πατρόθεν, Μητρόθεν. » Καὶ τὰ πρὸς πατρὸς ἀστὸς ⚲ τὰ πρὸς μητρὸς,« Δμ. » Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, « αὐτ. (⚲ περιφρ.) » Οἱ πρὸς αἵματος φύσιν,« Σοφ., οἱ συγγενεῖς, (ὅθεν 2) Αἰτίαν (ποιητικήν). »Αἴσχε' ἀκούω πρὸς Τρώων,« Ἰλ. Ζ. » Ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν, « Σοφ. » Τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, « Ὀδ. Α. » Καλὸν κἀγαθὸν πρὸς πάντων ἐπονομαζόμενον, « Ξεν. » Ἐπαίνου τεύξεται πρός γ' ἐμοῦ, « Σοφ. » Ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων,« Ξεν. » Κακόν τι πρὸς θεῶν ἢ πρὸς ἀνθρώπων λάβει, « Ἡρ. » Μὴ ἀπαιρεθέω τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ, « αὐτ. » Τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γίνεσθαι· ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρηΐης,« αὐτ. » Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς οὐδαμῶν φανερή ἐστι γινωσκομένη, « αὐτ. » Οὐ λέγεται πρὸς οὐδαμῶν ἀνθρώπων, « αὐτ. » Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ; « Εὐρ. » Πρὸς τοῦ πάθους, « Γαλ. » Πρὸς τῆς δὲ τῆς γυναικὸς, « Σοφ. (καὶ παραλλ.) » Πρὸς τῶν πνεόντων οὐδενὸς θανεῖν ὕπο, « αὐτ. 3) τὸ μέρος μὲ τὸ ὁπ. (ὑπὲρ τοῦ ὁπ.) εἶνέ τις ἢ γίνεταί τι. » Πρὸς ἡμέων ἐστὶ, « Ἡρ. » Πρὸς ἡμέων γίγνεσθαι, « αὐτ. » Πρὸς τῶν ἐχόντων τὸν νόμον τιθεις, « Εὐρ., (ὅθεν 4) τὸ προσῆκον. »Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ, « Σοφ., δὲν εἶνε οἰκεῖον (ἴδιον). » Οὐ πρὸς τῆς ἡμετέρας δόξης τάδε, « Θκ. (καὶ περιφρ.) » Πρὸς θυμοῦ (» Πρὸς τρόπου) εἶναί τινι, « Αξ., ἁρμόδιος, (κοιν.) τῆς καρδιᾶς του. 5) τὸ Ἔμπροσθεν (κυρ. ἐπὶ ὅρκου, μαρτυρίας κτλ.). » Μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν πρός τε ἀνθρώπων, « Ἰλ. Α. »Δρῶμεν δὲ ἄδικον οὐδὲν, οὔτε πρὸς θεῶν, οὔτε πρὸς ἀνθρώπων, « Θκ. (⚲ συχνότ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρὸς Διός. » Πρὸς θεῶν, « Αξ. » Ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ὑμῖν ἀγαθῶν,« Δημ. » Τοῦτον, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, εἴποτε καὶ καλέσαι χρὴς « Ξεν. 6) (περιφρ. ἀντὶ ἐπίρ.) Τρόπον. »Πρὸς ὀνείδους ποιεῖσθαι (λαμβάνειν) τι, « Αξ. » Πρὸς δίκης, « Σοφ., ἀντὶ Δικαίως. » Οὐ μόνον οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ δέρματι, « Γαλ. » Μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἱ εἶναι τὴν πέρδοκα τὴν ἐς Βαβυλῶνα, « Ἡρ. » Λαβὼν πρὸς ὀργῆς τὸν λόγον, « Ἰώσ. » Ἦν μοι πρὸς γνώμης . . περὶ Καλλιμάχου διελθεῖν,« Θωμ. ‖ (μὲ δοτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πλησίον. » Τὴν δὲ προτί οἱ εἶλε πατήρ, « Ἰλ. Φ. » Πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται,« Ὀδ. Ε. » Πρὸς τῇ γῇ, « Θλ. (ξ συχνότ.) »Γίνεσθαι ἢ εἶναι πρός τινι,« Αξ., ἀσχολεῖσθαι. »Ὅταν ἔτη πρὸς τοῖς μαθήμασι γένωνται,« Ἀρστ. Ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος,« Πλ., ἐσυλλογίζετο. » Πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχειν, « Αἰσχ. » Ὠλιγώρουν αὐτῆς, πρὸς ἄλλας μείζοσι ᾖ ἀναγκαιοτέροις οὔσας,« Στρβ. (καὶ περιφρ.) » Οἱ πρὸς ταῖς κύλιξιν, « Ἡρωδ., οἱ οἰνοχόοι. 2) τὸ Ἐπάνω (ἢ κατά) τινος. » Μήτρᾳ ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν, « Ὀδ. Ζ. » Νήπια, βαλλόμενα προτὶ γαίῃ,« Ἰλ. Χ. 3) Προσθήκην. » Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, « Πλάτ. » Πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βεβιωκὼς ἔτη, « Θμς. » Πρὸς τοῖς εἰρημένοις, « Αξ. » Πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, « Μυθ. » Πρὸς τούτοις, « Ἡρ. (ξ κατὰ παρένθ.) » Καὶ πρὸς ἔτι τούτοις,« αὐτ. » Καὶ πρός γε τούτοις, « Πλάτ. » Πρὸς τούτοις ἔτι, « Δημ. (ξ πλεονασ.) » Πρὸς ἐπὶ τούτοις, « Ἀρστ. » Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; « Αἰσχλ. ‖ (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὴν εἰς μέρος τι διεύθυνσιν. » Εἶμι πρὸς Ὄλυμπον, « Ἰλ. Α. » Ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεόν, « Ἀρστ. »Ἐλάσασκε πρὸς οὐρανόν, « Ἰλ. Θ. »Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ, « Γρφ. » Ἀκτὴ πρὸς Τυρσηνίην τετραμμένη,« Ἡρ. »Οἰκημένον πρὸς ἀνατολάς, « αὐτ. » Κέεται δὲ πρὸς βορῆν τε καὶ νότον, « αὐτ. (καὶ μτγμ.) » Οὐκ οἷός τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸν προκείμενον ἄεθλον,« αὐτ. » Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, « Ἀρστ. » Πρὸς ἀρετὴν ἄγειν ἀνθρώπους,« Ξεν. (καὶ ἐπὶ χρόνου) » Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν, « Δσ. » Πρὸς χειμῶνα εἶναι, « Δ. Κάσσ. » Φρόνησις δὲ, εὐτυχὲς ὅτιῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο,« Πλάτ.

2) τὸ Ἐναντίον (κυρ. ξ μτγμ.). »Βελῆνει πρὸς στῆθος, « Ἰλ. Δ. » Πρὸς κέντρα λακτίζειν, « Παρ. » Ἄφρων, ὃς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν,« Ἡσ. »Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Ρ., ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ. » Ποιεῖ πρὸς φάρμακα θανάσιμα, « Δσκρ., ἐνεργεῖ κατ' αὐτῶν. » Πρὸς δυσωδίαν στόματος διαμασᾶται,« αὐτ. 3) Ἀναφορὰν. »Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς, « Γρφ. » Εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν, « Ἰλ. Α. » Ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν,« Ὀδ. Ξ. » Ἐπιφθονούμενη πρὸς τοὺς θεούς, « Ξεν., (παρβλ. Α'. Ὕ). « Τοῖς ἐμπόροις κτλέει ὁ νόμος εἶναι τὰς δίκας πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, « Δημ. » Οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσήλθομεν, « αὐτ. 4) (ἐν γέν.) Σχέσιν ἢ Συναλλαγὴν ὁποιανδήποτε. » Εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρός τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρός τι, « Πλ. » Ἠδέως ἴσχε πρὸς ἅπαντας, « Ἰσαρ. « Αἱ πρὸς βασιλέα συνθῆκαι, « αὐτ. » Συγγραφῆς σοι κειμένης πρὸς ἐμέ, « Δυσ. » Ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, « Αξ. »Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, « Δημ. » Ἦπται πρὸς ἑτέρους μᾶλλον ἢ πρὸς αὐτοὺς εἰθίσμεθα ζῆν, « Πλ. » Εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον, « αὐτ. » Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ, Δημ. »Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ἄψει, « Γρφ. » Σκεψάμενον πρὸς ἑαυτὸν, « Αξ. » Βούλει πρός με παῖσαι; « Ἀρστ. » Ἀμείβειν ὅπλα πρός τινα, « Ἰλ. Ζ. » Ἐναίματα πρὸς τὸν ἀδελφόν, « Δημ. (καὶ κατ' ἐναντιότητα) »Διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, « Λκ. » Δίκην πρὸς αὐτὸν εἰλῆχώς, « Δημ. » Ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον, « Πλ. 3) Σύγκρισιν. » Δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων, « Δημ. » Ποῖός τις ὁκεῖ εἶναι πρὸς τὸν πανίρα, « Ἡρ. »Ἔργα λόγου μέζω παρέχεται (ἡ Αἴγυπτος) πρὸς πᾶσαν χώρην, « αὐτ., παραβαλομένη. » Μήτε κατονοσθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας, « αὐτ., »Τὰ μὲν ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτα, « Πλάτ. » Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε, « αὐτ. » Ὥσπερ πρὸς μέλαν φαιὸν ἐπισκοποῦντας, « αὐτ. » Τί τοῦτ' ἐστι πρὸς χιλίας καὶ διακοσίας καμήλους; « » Οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, « Θκ. » Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, « Πλ. » Τὰ πολλὰ καὶ τὰ ἱκανὰ πρὸς τὰς χρήσεις κρίνεται, « Ξεν. (ἢ 6) Ἀναλογίαν. »Πωλεῖται δὶς πρὸς ἀργύριον, « Θρρ. » Θρῆξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἄλας ἠγορασμένος, « Μένανδρ. « Ὅπερ αἰώρα πρὸς γυμνάσιον ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις, « Πλ. » Πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστῳ,« Ἰσκρ. » Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμειν,« Πλ. » Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, « αὐτ. » Πρὸς τὴν παροῦσαν ἀρρωστίαν,« Θκ. » Πρὸς τὰ πυνθάνομαι, « Ἡρ., κατ' ἐκεῖνα 'που ἀκούω. « Πρὸς τὸ παρὸν, « Αξ, κατὰ τὸ παρόν. 7) Τρόπον (ἀντὶ τῆς Κατὰ ἢ περιφρ. ἀντὶ ἐπίρ.). »Πρὸς ἀκρίβειαν (βίαν, εὐσέβειαν, ἡδονὴν κτλ.),« ἀντὶ Ἀκριβῶς, Βιαίως, Εὐσεβῶς, Ἡδέως κτλ. » Πρὸς τὸ καρτερόν, « Αἰσχλ. ἀντὶ Καρτερῶς. » Μᾶζα πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. » Πρὸς χάριν λίγειν ἢ πράττειν τι, « Αξ. » Μήτ' ἐκείνου πρὸς χάριν, μήτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν, ἀκούσατε, « Δημ. » Εἰ μέλλει τις πρὸς ἀλήθειαν ῥητορεύειν, « Δ. Ἁλ. » Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε, « Πλ. » Ὁρῶ γὰρ ἅπαντας πρὸς τὴν παροῦσαν δύναμιν ᾗ τῶν δικαίων ἀξιουμένους, « Δημ. »Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα,« Εὐρ. (ἐγὼ ὑπάγ. καὶ αἱ γρτ.) »Πρὸς αὐλὴν ζέειν (ὀργίζεσθαι), « Ξεν. « Πρὸς ὀρθὴν (ὀρθὸς) ἄγειν, « Αξ., κατ' εὐθεῖαν (ἐνν. γραμμήν). » Πρὸς τὸ πνεῦμα πέποντοι, « Ἀρστ., κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. » Πρὸς ταῦτα, « Αξ., ἔπειτα, ἐπομένως. » Πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω, « Αἰσχλ. « Πρὸς καιρὸν λέγειν τι, « Σοφ., = Καίριον. » Πρὸς βραχὺ (βάλλειν), κτλ. (ξ) Αἰτίαν (ἢ τελικήν), ὑπὲρ τὸν σκοπόν. » Πρὸς ἐπίδειξιν, « Αξ. » Ἕτοιμος πρὸς τοὺς κινδύνους, « Ἀρστ. « Οὔτε πρὸς δόξαν καλὸν, οὔτ' ἄλλως συμφέρον. « Πλ. » Πρὸς τί με ταῦτα ἀρωτᾶς; « Ξεν. (ἢ ποιητικήν). » Πρὸς ταῦτα δείσας, « Ἡρ. »Πρὸς ταῦτα τόδε ποιήσαι, « » Πρὸς ὧν τὴν ὄψιν ταύτην, « αὐτ. » Συντεταγμένων πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρός, « Πλ. » Πρὸς οὐδὲν θυμούντεσσι, « Ἰσοκ. 9) (σπν.) τὸ Πλησίον (ἢ τοπ.). »Πρὸς τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα παρασταίην, « Ξεν. (ἢ χρον.) « Ποτὶ ἑσπέρα, « Ὀδ. Ρ., = Πρὸς ἑσπέραν. « Πρὸς ἡμέραν, « Αξ., (ὕπν. 10) (ἐπὶ ποσότ.) τὸ Σχεδὸν, ὡς ἔγγιστα, περίπου. »Οὗτες πρὸς πεντήκοντα, « Ἀρτ. ‖ (ἐν δὲ συνθ. 1) Κίνησιν πρός τι ἢ τὸ Πλησίον. »Προσάγω, Προσέρχομαι, Προσμένω. 2) Προσθήκην. » Προσεγγράφω, Προτροπείλω. 3) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. » Προνομεύω. 4) Σύγκρισιν ἢ Ἀναλογίαν. 5) τὸ Ὅμοῦ. » Προσπαίζω. 6) Ἐφαρμογήν. » Προσποιοῦμαι, Πρόσφορος. 7) τὸ Κατά τινος. » Προσβάλλω, Προσκολλῶ. ‖ (χ. πτ. ἐπέχει τοπον) ἐπίρ. Προσθεν. » Πρὸς δὲ, « Ἡρ. « Τὰ τε δὴ ἄλλα ἐτίμων αὐτόν, ᾗ δὴ πρὸς χορηγοῖσι ἐγέραιρον, « αὐτ. » Ἡγοῦμαι . . τὸν λόγον . . ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δὲ καὶ οὐδὲ δίκαιον, « Δημ. » Καὶ πρὸς πλέζει χρημάτων ἀγωνία, « Αἰσχλ. « Καὶ πρός γε πανουργίαν ποιήσουσι, « Πλάτ. « Καὶ κατακτενῶ γε πρὸς, « Εὐρ. « Δύο καὶ εἴκοσι μυσὶ καὶ πρός, « Ἰσ. ‖ (παρὰ Πειητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντεθεμένων ἄλλ. μορ.) » Πρὸς μῦθον ἔειπεν,« Ὅμ., ἀντὶ Προσέειπε, καὶ Β'. τίθεται κατ' ἀναζρφ. » Βούλει τάφων μοι πρὸς κασιγνήτης μυλεῖν; « Εὐρ.

Προσάββατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ σαββάτου. » Τείτονα νύκτα φέρουσα προσάββατος ἔτρεχεν ἠώς, « Νονν. ‖ (οὐσ.) Προσάββατον (τὸ), « Γρφ., ἡ παραμονὴ τοῦ σαββάτου.

Προσ-αγάλλω, Μ. αγαλλῶ (ἀόρ. Προσήγηλα κτλ.). Τιμῶ ἢ Στολίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ προσέτι. » Οὐχ ὅπως ἠγάπησα τηλικαύτης τιμῆς τυχὼν, ἀλλὰ προσηγανακτήσας εἶπε, « Δ. Ἁλ.

Προσ-αγάομαι-ῶμαι ἢ Προσ-άγαμαι, Μ. αγάσομαι ἢ αγασθήσομαι. Θαυμάζω ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι, ὑπερθαυμάζω. « Τοῦτον ἀπιδέξεντο τὸν λόγον, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἷεί, ἀφυόρτα τὸν Πράκλον, « Δαμίδ.

Προσαγγελεῖς, ἐως (δ'. ὁ πλεοναγγέλλων, μηνυτής, μανιατορέρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσαγγελία (ἡ). «Ἐξοπολήσις· καταμήνυσις. » Οὐκ ἄλλως . . ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης » Ἑσπέρα μὲν »γὰρ ἦν, « φησι κτλ.,« Λογγ., ἐκ τοῦ

Προσ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν (κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον)· καταμηνύω. » Βαρέως ἐνεγκὼν ὁ Μάρκελλος, προσήγγειλε τῇ βουλῇ τὸν ἄνθρωπον, « Πλ. » Προσαγγελλάντος τινος οὐσίαν ὡς ἐκ προγραφῆς ἀναιρεθέντος, οὐδὲ ἐωνήσατο, « αὐτ.

Προσαγγελτής, οῦ (ὁ). ὁ προσαγγέλλων τινά, καταμηνυτής, καταδότης.

Προσ-αγελάζω, Μ. άσω. Ἑνόνω προσέτι εἰς τὴν (ἢ ὡς εἰς) ἀγέλην· συνενόνω.

Προσαγῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαγάλλω.

Προσαγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Προσάγω.

Προσαγκαλίζομαι, Μ. ισομαι. Παίρνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Προσαγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσαγκαλίζεται τις. 2) τὸ προσαγκαλίζεσθαι.

Προσ-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω (Συναρμίζω) τι διὰ τῆς ἀγκύλης.

Προσ-αγλαΐζω, Μ. ίσω. Στολίζω (Πλουμίζω, Καλλωπίζω) προσέτι.

Προσ-αγνεύω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁγνοῶ προσέτι.

Προσ-άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. Προσέαξα ᾰξ.). Συντρίβω τι κατά τινος. (μὲ δοτ.) »Κρημνοὶ, οἷς τὰ κύματα προσάγνυται, « Ἐτυμολ. (καὶ παραλλ.) » Ἀνιηρῆσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς, « Κοίντ.

Προσ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω προσέτι.

Προσαγορεία (ἡ). = Προσαγόρευσις.

Προσαγόρευμα (τὸ). τὸ λεγόμενον διὰ προσαγορεύσεως, προσφώνημα, (Ρωλλ.) compliment.

Προσαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ προσαγορεύειν, χαιρετισμὸς, προσφώνησις, πρόσρησις. » Οὐ γὰρ ἦν ἡ συνήθης γεγραμμένη προσαγόρευσις, Ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ χαίρειν, « Πλ.

Προσαγορευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσαγορεύω.

Προσαγορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προσαγόρευσιν. » Προσαγορευτικὴ (ἡ), « Γραμτ., ἡ κλητική. » Προσαγορευτικὸν (τὸ), « Ἀππ., δῶρον γαιρετισμοῦ. 2) φιλοφρονητικὸς, εὐπροσήγορος. »Τὸ προσαγορευτικὸν, « ἡ εὐπροσηγορία.

Προσαγορευτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὑπεῖον οὐναταί τις νὰ προσαγορεύσῃ.

Προσ-αγορεύω, Μ. εύσω καὶ (ἀνωμ.) ερῶ (ἀόρ. Προσηγόρευσα καὶ [ἀνωμ.] Προσεῖπον, πρκ. Προσείρηκα κτλ.). Ὁμιλῶ (ἀποτεινόμενος ὀνομαστὶ) πρός τινα· χαιρετῶ (ἐξ ὀνόματος), προσφωνῶ· ὀνομάζω. (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ., ἁπλῶς) λέγω. »Πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις, « Φίλ. » Πατέρα (» Αὐτοκράτορα) προσαγορεύειν τινά, « Ξεν., Ἡρωδ. » Ὃ τί ἂν εἴπων σέ τις ὀρθῶς ἂν προσείποι ; « Δημ. » Ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι, προσκυνέουσι, « Ἡρ. » Ἀλλήλας προσέειπον, « Ἰσ. » Δεξιὴν προὔτειν' ἑκάστῳ, κοῦτις ἦν, ὃς οὐ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Προσαγορευθεὶς μὴ ἀντιπροσειπεῖν, « Θρρ. »Ἀλλ' ὥσπερ δυσχεροῦντες τὸ προσαγορευόμενα, « Θκ. « Ξύμπαντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιτ' ὀνόματι, « Πλάτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Προσαγορεύω σοι χαίρειν, « Ξεν.

Προσ-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγρυπνῶ (ἀσχολούμενος, προσέχων) εἰς τι.

Προσάγω, Μ. ξω (ἀόρ. Προσήγαγον ᾰγ.). Φέρω τι πλησίον· προσφέρω· εἰσάγω, παρουσιάζω· προξενῶ, ἐπιφέρω· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) παρακινῶ· (ἀμτδτ. ἡ ἑλλ.) πλησιάζω, προσέρχομαι, (ναυτ.) ἀράζω· (μσ.) φέρω πλησίον (εἰς τὸ μέρος μου), ἑλκύω, οἰκειοῦμαι. (ἰδίως ἐπὶ ἰατρ.) δίδω, ποτίζω, (ἁπλ.) διορίζω. » Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπίγαι, « Ἀρστ. »Μὴ πρόσαγε τὴν γεῖρά μοι, « Ἀρρ. » Προσάγουσιν αὐτῷ τοὺς αἰχμαλώτους, « Ξεν. » Προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, « αὐτ. » Ὄγκους προσάγων σφι, « Ἡρ. » Ἰατροὶ . . φάρμακον πικρόν, ἢ τομὴν, ἢ καῦσιν, ἤ τι τῶν τοιούτων προσάγειν μέλλοντες, « Χρσ. « Ἐρρίνα καὶ μασήματα προσάγειν, « Θεοφύλ. « Σατύρια προσάγοντα κινεῖν τὸ ἀκόλαστον, « Πλ. » Τροφὴν δὲ προσάγειν τῶν αὐζηρῶν, « Θεοφ. (καὶ ἑλλ.) » Πόταγ' ὡδε, « Θκρ., πλησίασε ἐδῶ. » Ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, « Ξεν. » Ἔστιν ἃς τῶν πόλεων προσηγάγοντο, « αὐτ. (καὶ μτγμ. μὲ δοτ.) « Ἡλικία δὲ . . τοῖς τετταράκοντα προσῆγε, « Πλ. (καὶ μσ.) » Χρυσάταν ἐφίλησε προσαγόμενος, « Ξεν. » Χρήμασι ᾗ διωρεαῖς τὸν δῆμον προσαγόμενος, « Πλάτ. « Τῇ τῶν τρόπων ἐπιεικείᾳ πάντας προσηγάγετο, « Διοδ. » Σιτία (» Τροφὴν) —, « Λεξτ., Πλ., τρώγω, (κατὰ λέξ.) φέρω εἰς τὸ στόμα μου, (παρδλ. Προσφέρομαι).

Προσαγωγεῖς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ προσάγειν· ὁ εἰσάγων τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθοῦν ἢ ἀναφέρων ὅ,τι ἀκούσῃ εἰς τὸν βασιλέα κτλ., (ἐν γέν.) μεσίτης. » Ψηφίσματα . . δι' ὧν ἠργολάβει, προσαγωγεῖ τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων, « Δμ.

Προσαγωγὴ (ἡ), τὸ προσάγειν, προσφορὰ, πλησίασμα· προσέλευσις κτλ. »Χωρίον οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἔχον, « Πλ., παντοχόθεν ἀπρόσιτον. « Προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, « Πλβ., πλησιάζειν (κυρ. πρὸς ἔφοδον). »Ἐκ προσαγωγῆς, « φρσ., (πλησιάζοντας) βαθμηδὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. « Περίπατοι ἐκ προσαγωγῆς, « Ἱππκρ. « Καύματα μεγάλα ᾗ οὐκ ἐκ προσαγωγῆς, « αὐτ.

Προσαγωγίδης, ου (ὁ), = Προσαγωγεὺς, κατάσκοπος.

Προσαγώγιον (τὸ). ἐργαλ. τῶν λεπτουργῶν μὲ τὸ ὑπ. ἰσάζουν τὰ στρεβὰ ξύλα.

Προσαγωγὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ προσαγωγεύς, γυνὴ κατάσκοπος.

Προσαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ προάγων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν, ἐλκυστικὸς, ἐπαγωγός. « Γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε, « Ἀκ.

Προσ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀγωνίζομαι πρός τινα, ἀνταγωνίζομαι.

Προσαγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος πρός τινα, ἀνταγωνιστής.

Προσ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀδικῶ προσέτι.

Προσ-άδω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τραγῳδῶ τι πρὸς τινα. (μὲ δοτ. ἐκ γ'.) τραγῳδῶ ἐνόνων τὴν φωνήν μου μετά τινος ἢ κατὰ τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου, (Ἰταλ.) ἀκκομπανιάρω, ὀθεν μτφρ.) συμφωνῶ. » Ἀκούσαντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἐὰν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, « Πλάτ., (συγχ. τῷ Προσάγω).

Προσ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συναθροίζω προσέτι ἢ πλησίον τινός.

Προσάθροισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. του προηγ.

Προσ-αθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀθυμῶ (Δυποῦμαι) διά τι.

Προσ-αθύρω, Μ. αθυρῶ. Παίζω μετά τινος, προσπαίζω.

Προσ-αιθρίζω, Μ. ίσω. Ἀναπέμπω μέχρι τοῦ αἰθέρος.

Προσ-αικίζω-ομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Βασανίζω προσέτι.

†Προσαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαίνω.

Προσ-αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Βρέχω (Καταβρέχω) πρὸς θεραπείαν ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαιονάω).

Προσαιονητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσειλόμην κτλ.). Ἐκλέγω προσέτι· προσλαμβάνω κατ' ἐκλογήν τινα ὡς συμβοηθόν μου. » Ἡ πόλις προσαιρεῖται τῷ ἱππάρχῳ συνεργοὺς φυλάρχους, « Ξεν. « Προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, « Πλ., προσέλαβε κατ' ἐκλογήν του.

Προ-σαίρω (εὔχρ. μόνον ὁ μσ. πρκ. [ἀντὶ ἑνὸς] Προσέσηρα). Προαίνω (γελῶν) τοὺς ὀδόντας· (μτγμ.) εἶμαι ὀλίγον σχισμένος ἐμπρός.

Πρόσ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ φέρω τι πρὸς ἢ πλησίον τινός, προσάγω· (μσ.) τρώγω. » Τὰς ἀπίους πλείους προσαράμενοι, « (Φ.λότ. παρ') Ἀθ.

Προσ-αισθάνομαι, Μ. αἰσθήσομαι. Αἰσθάνομαι (Ἐννοῶ, Παρατηρῶ) προσέτι, (ἄλλ. γρφ. Προαισθάνομαι).

Προσ-αίσσω, Μ. αξω Πηδῶ πρὸς (Πλησιάζω πηδῶν εἰς) τινα.

Προσ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προσέτι. » Νόμος . . , φονίας στογόνους χμένας ἐς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα, « Πίνδ.

2) ζητῶ ἐλεημοσύνην ἢ ζητεύω (διακονεύω) ὡς ἄνω.

Προσαίτης, ου (ὁ), = Ἐπαίτης, διακονιάρης.

Προσαίτησις, εως (ἡ). τὸ προσαιτεῖν. ζητεία, ζήτεμμα.

Προσαιτητὴς, οῦ (ὁ). = Προσαίτης.

Προσαιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι.

†Προσαίτις (ἡ), Γλσ. θηλ. τοῦ Προσαίτης.

Προσαιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ ᾗ σηκόνω (ὑψόνω) τι ἐπάνω εἰς. (μσ.) »Προσαιωρησάμενος τῇ λόγχῃ, « Δ.όδ., ἀκοντισθήσας εἰς τὴν λόγχην του.

Προσ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονῶ ἐπάνω εἰς τι, (μτφρ.) ἐρεθίζω (διεγείρω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ακοντίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ομαι. Ῥίπτω προσέτι κατά τινος καὶ τὸ ἀκόντιον.

Προσ·ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω προσέτι ἢ μὲ προσοχήν, δίδω ἀκρόασιν.

Προσ·ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξακριβόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκροῶμαι προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ·ακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκροβολίζομαι προσέτι ἢ πρός τινα.

Προσακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσάγω.

Προσακτρίδες (αἱ), [προσάγω]. οἱ μικροὶ πόδες οἱ πλησίον τοῦ στόματος τοῦ κανθάρου.

Προσ·αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλυποῦμαι.

Προσ·αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐπάνω τινός, ἐπαλείφω.

Προσαλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) παρόμοιος, Ἐναλίγκιος.

Προσ·αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι (ἀόρ. Προσεάλων κτλ.). Ἐκτὸς τούτου καὶ πιάνομαι (Χάνω καὶ τὴν κρίσιν μου).

Προσ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Προσηλάμην κτλ.). Πηδῶ κατά τινος, πηδῶ νὰ φθάσω τι τὸ ὀπ. εἶνε ὑψηλά.

Προσ·αλλοτριόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀλλοτριοῦμαι πρός τι ἢ τινα.

Προσάλπειος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀλπεων.

†Προσάλπιγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

;Προ·σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω πρὶν (τῆς μάχης), προαναγγέλλω διὰ τῆς σάλπιγγος.

†Προσαλπιστά, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρὸς σάλπιγγα.

Προσ·αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνάζω (Ἐπισωρεύω) προσέτι.

Προσάμβασις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προσανάβασις.

;Προσ·αμείβομαι, Μ. αμείψομαι. Κάμνω ἀλλαξιὰν πρός τινα· (μτνμ.) ἀποκρίνομαι.

Προσ·αμέλγω, Μ. αμέλξω. Ἀρμέγω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ·αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀμιλλῶμαι (Συνερίζομαι) πρός τινα.

Πρόσαμμα (τὸ), [προσάπτω]. δέμα προσηρμοσμένον ἐπάνω εἴς τι, ἐπίδεσμος.

Προσ·αμπεχω, Μ. αμφέξω, Π. πιάνω (καὶ πθ. πιάνομαι) εἴς τι. »Ἰξῷ—,« Ἐπγρ.

Προσ·αμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ δοτ.) Τρέχω πρὸς βοήθειαν τινός· (μσ.) ἀποκρούω (ἐκδικοῦμαι ἢ ἀνταμείβω) προσέτι.

Προσ·αμφι·έννυμι, Μ. αμφι·έσω. Ἐνδύω προσέτι· (μσ.) φορῶ καὶ ἄλλο ἔνδυμα ἀπὸ 'πάνω.

†Προσ·αμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφισβητῶ τι πρός τινα.

Προσ·ανα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσανέβην κτλ.). Ἀναβαίνω πουθενὰ ἢ ὑψηλότερα· (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ· (ἐπὶ ἱππέων) προστίθεμαι. » Εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς, « Ξεν., ἐὰν δὲν προστεθῶσι καὶ ἄλλοι.

Προσ·ανα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω ἀκόμη ἢ ἐκτὸς τούτου ἐπάνω (ὑψηλά).

Προσανάβασις, εως (ἡ). τὸ προσαναβαίνειν· (ἐπὶ ποτ.) πλημμύρισμα.

Προσ·ανα·γινώσκω, Μ. ἀνα·γνώσομαι (ἀόρ. Προσανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω προσέτι· ἐξακολουθῶ νὰ ἀναγινώσκω.

Προσ·αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω προσέτι, (ἢ ἁπλ.) ἀναγκάζω. »Ὅταν καθεζομένη (ἡ γυνὴ) παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ, Φάγε τουτί, ἔντραγε τουτί,« Ἀρστρ.

Προσαναγκαστέον, θετ. τοῦ Προσαγκάζω.

Προσ·ανα·γορεύω, Μ. εύσω. Ἀναγγέλλω (Ἀναγορεύω) προσέτι.

Προσ·ανα·γράφω, Μ. γράψω. Σημειόνω προσέτι, προσθέτω εἰς τὰς ἀναγραφάς (εἰς τὰς σημειώσεις) μου. »Κύκλου τμήματος δοθέντος προσαναγράψαι τὸν κύκλον,« Εὐκλείδ.

Προσ·αν·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσανήγαγον κτλ.). Ἀναιβάζω ἀκόμη (ἔτι μᾶλλον)· (ἀναιβάζων καὶ ἀμτβτ. ἀναιβαίνων) πλησιάζω.

;Προσ·ανα·δέρω, Μ. δερῶ. Ἰδέρνω (καὶ μτνμ. Ἀναξέω) προσέτι.

Προσ·ανα·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Προσμένω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ·ανα·δίδωμι, Μ. ανα·δώσω (ἀόρ. Προσανεδωκα κτλ.). Ἀναδίδω ἢ Διανέμω προσέτι.

Προσ·ανα·διπλάζω, Μ. άσω. Ἀναδιπλάζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ανα·θλίβω, Μ. θλίψω. Συνθλίβω ἢ Ἀναστέλλω ἔτι μᾶλλον.

†Προσ·αναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀναιδεύομαι ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἀναιδέστερος, ἀπαναισχυντῶ.

Προσ·αν·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσανεῖλον κτλ.). Σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην (Φονεύω, Ἀναιρῶ) προσέτι. » Προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ,« Ἡρ. » Τούτου δὲ δειχθέντος προσαναιρεῖται τὸ ἀληθές,« Ἀρστ. 2) (ἐπὶ μαντ.) χρησμοδοτῶ ἐκτὸς τούτου. » Τὴν Πυθίαν προσανελεῖν,« Πλ. 3) (μσ.) ἀναδέχομαι (ἀναλαμβάνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάττω προσανείλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος,« Θκ.

Προσ·αναισ·μόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Προσαναλίσκω.

Προσ·αναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσαναιδεύομαι.

Προσ·ανα·καίω, Μ. καύσω. Καίω (Κατακαίω) καθ' ὅσον προχωρῶ ἀναβαίνων.

Προσ·ανα·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἀνακαλῶ προσέτι.

Προσ·ανα·καλύπτω, Μ. καλύψω. Ξεσκεπάζω (Ἀνακαλύπτω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ανά·κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖμαι διαρκῶς πλησίον εἰς· (μτφορ.) εἶμαι ὅλως διόλου ἀφιερωμένος (προσηλωμένος) εἴς τι ἢ τινα. » Κυνηγεσίαις προσανέκειτο,« Πλ.

Προσ·ανα·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) προσέτι.

;Προσ·ανα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακινῶ (Ἀνερεθίζω) προσέτι, (συγχ. τῷ καὶ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Προανακινέω).

Προσ·ανα·κλαίομαι (κλάομαι), Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Ἐνόνω τὰ δάκρυά μου) μετά τινος· κλαίομαι (παραπονοῦμαι) πρός τινα, προσκλαίομαι. » Σοί με δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφορὰς,« Συν.

Προσανάκλιμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς προσανάκλισιν, ἀκκουμβιστῆρι, ἐπισκήριγμα. [ἐκ τοῦ

Προσ·ανα·κλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι ἢ κλινθήσομαι. Εἶμαι ἐξαπλωμένος (ἀκκουμβισμένος [ἰδιαιτ.] Καθημαι [πλαγιασμένος] εἰς τὴν τράπεζαν, [ἐν γεν.] Κεῖμαι) πλησίον τινός· ἐπακκουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι. » Ἰόρυται δὲ ἡ πόλις πρὸς τῷ ὄρει τὸ πλέον προσανακεκλιμένη,« Στρ.

Προσανάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. Ἐξάπλωμα ἢ πλάγιασμα πλησίον τινος· ἀκκούμβισμα ἐπάνω εἴς τι· (ἐν γέν.) γειτνίασις.

Προσ·ανα·κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κοινοποιῶ τι πρός τινα, ξεμυστηρεύομαι προσέτι.

Προσ·ανα·κουφίζω, Μ. ίσω. Ἐλαφρόνω (Ἀνακουφίζω) προσέτι.

Προσ·ανα·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω (Ἐρωτῶ νὰ μάθω) προσέτι· δοκιμάζω ἢ παραβάλλω τι πρὸς ἄλλο.

†Προσ·ανα·κρούομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προανακρούομαι.

Προσ·ανα·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Κάμνω τινὰ νὰ ἀναλάβῃ πάλιν (τὰς σωματικὰς δυνάμεις του) νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Προσ·ανα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσανέλαβον κτλ.). Παίρνω (Ξαναπαίρνω) προσέτι, 'παίρνω μέσα εἰς τὸ πλοῖόν μου ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· ἐνδυναμόνω πάλιν, = Προσανακτάομαι· ἐπαναλαμβάνω ἀπ' ἀρχῆς κτλ. » Τοὺς αὐτοὺς τούτους—,« Ἀρστδ.

Προσ·ανα·λέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἀναφέρω (Διηγοῦμαι, Ἀπαριθμῶ) προσέτι.

Προσ·ανα·λικμάω-ῶ, Μ. ήσω. Λιχνίζω ἢ Κοσκινίζω προσέτι.

Προσ·αν·αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προσανήλωσα ἢ Προσηνάλωσα). Ἐξοδεύω προσέτι. » Οὕτω πολυτελῶς καὶ ἀσωτως ζῇ, ὥστε πρὸς τοῖς αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων προσαναλίσκειν,« Δμ. » Προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα,« αὐτ.

Προσ·αν·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Προσανηλάμην κτλ.). Ἀναπηδῶ πρός.

Προσ·ανα·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου) προσέτι.

Προσ·ανα·μαλάσσω, Μ. μαλάξω. Μαλάζων ἀπαλύνω τι προσέτι, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαναμαλάσσω).

Προσ·ανα·μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζων 'παίρνω ἐπάνω μου (Ἀναλαμβάνω ἐκμάσσων) προσέτι.

Προσ·ανα·μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω (Ἀναμένω) προσέτι, ἀναβάλλω ἀκόμη τὸν καιρόν.

Προσ·ανα·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναμετρῶ προσέτι.

Προσ·ανα·μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀναμιγνύω προσέτι.

Προσ·ανα·μιμνήσκω, Μ. ανα·μνήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ.) Ἐνθυμίζω ἢ Ξαναενθυμίζω προσέτι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ-ανα-νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω προσέτι· ἐπαναφέρω τι ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην τινός (καὶ μσ.) εἰς τὴν μνήμην μου.

Προσ-ανα-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀνοίγω (ξεπετσόνω) πρσέτι.

Προσ-ανα-παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω προσέτι· (μσ.) ἐπαναπαύομαι εἴς τι.

Προσ-ανα-πείθω, Μ. πεισω. Καταπείθω προσέτι.

Προσ-ανα-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προσέτι.

Προσ-ανα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀναπηδῶ (Τινάζομαι ἐπάνω) εἰς.

Προσ-αναπίμπλημι, Μ. ανα-πλήσω. Ἀναπληρῶ προσέτι.

Προσ-ανα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Κάθημαι (πλαγιασμένος) εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τινός, προσανακλίνομαι.

Προσ-ανα-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσάπτω (Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς· (μτφορ.) ἐντυπόνω. «Ἡ ἑσθὴς τῷ σώματι προσυποῦται.. ᾗ προσαναπλάττεται, » Κλμ. 2) πρισθετω πλάσματα (εἰς διήγησίν τινα), καλλωπίζω μὲ πλασιὰ ἐπεισόδια, προσεπινοῶ περιστατικὰ μυθώδη. «Οὐδ' ἐγρῆν τῷ Διὶ φλύαρον ἦθος προσαναπλάσασθαι τὸν ποιητήν, » Αἰλ. (καὶ πθ.) «Τούτου δὲ γενομένου προσανεπλάσθη ὁ μῦθος,» Παλαίφ.

Προσ-ανα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἀνάμεσα, συμπλέκω· (μτφορ.) προσθέτω, παρενείρω προσέτι.

‡Προσ-ανα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἀναπλέω πρός.

Προσ-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσθέτων ἀναπληρόνω, ἀπογεμίζω. «Τὰ ἐλλείποντα—,» Ἀπλλν.

Προσ-ανα-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλόνω ἢ Ξαναδιπλόνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπεκτείνω.

Προσ-αν-άπτω, Μ. ἅψω. (μὲ δοτ.) Προσάπτω, προσκολλῶ συνάπτων.

Προσ-ανα-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) προσέτι.

†Προσ-αν-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁναρπάζω προσέτι.

Προσ-αναῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω τι (ᾗ μσ. Ξεσπάνω) ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μέ· (πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) ῥήγνυμαι (τινάζομαι) πρός.

Προσ-αναῤ-ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἐξάπτω (Διεγείρω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-αν-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐξαρτῶ ἀπό τινος.

Προσ-ανα-σείω, Μ. σείσω. Κουνῶ (ᾗ μτφορ. Διεγείρω) προσέτι. «Ἤδη δὲ ᾗ δίκαι αὐτῷ προσανεσείοντο, » Πλ.

†Προσ-ανα-σπάω-ῶ, Μ. άσω. Τραβῶ ἐπάνω (Ἐβγάζω, Ἀνασύρω) προσέτι.

Προσ-ανα-στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἐμποδίζω) πρός.

Προσ-ανα-στίζω, Μ στίξω. Στίζω (Πλουμίζω διὰ στιγματων) προσέτι. «Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες, ἐφ' ὕδρει στιχθῆναι μέρη τινὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ λοιπὰ προσανέστιξαν, ἐξαλείψασαι τὸν τῆς συμφορᾶς χαρακτῆρα,» Εὐς.

Προσ-ανα-σύρω, Μ. συρῶ. Ἀνασύρω προσέτι· ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνατάττω (Παρατάττω) τι πλησίον εἰς.

Προσ-ανα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἀνατείνω) τι πρός. «Τῷ καρχησίῳ τὸ ἱστίον προσανατείνουσι,» Σχλ. Πινδ. 2) (μσ.) θυμόνω κατά τινος, φοβερίζω μὲ θυμόν (ὡς νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα κατά τινος). «Τὰ μὲν παρακαλῶν, τὰ δὲ προσανατεινόμενος,» Πλδ. «Προσανατεινόμενος τὸν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων φόβον,» αὐτ., (παρβλ. Ἐπισείω).

Προσ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνυψοῦμαι σχεδὸν ἕως εἰς. «Εἰς οὐρανὸν κόνιν προσανετέλλωσαν,» Εὐρ. 2) ἀνατέλλω προσέτι. «Ἡ τῆς ἡμέρας δύναμις .. χάριν μοι προσανατέλλουσα χάριτι, » Ἀνδ. Κρτ.

Προσ-ανα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἀνατέμνω προσέτι. «Τὸ δέρμα—,» Γαλ.

Προσ-ανα-τίθημι, Μ. ανα-θήσω (ἀόρ. Προσανέθηκα ᾗ μσ. Προσανεθέμην κτλ.). Ἀναθέτω (καὶ μσ. Ἀναλαμβάνω, Ἐπιφορτίζομαι) προσέτι· (ἑλλ. ἢ μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ξεμυστηρεύομαί τι εἴς τινα ἵνα τὸν συμβουλευθῶ. «Ὦ Ζεῦ, τί σύννους καὶ κατωμόνας λαλεῖς; ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον, » Ακ. «Τοῖς μάντεσι προσανατιθέμενος περὶ τοῦ σημείου, » Διόδ. «Οὐ προσανεθέμην σαρκὶ ᾗ αἵματι,» Γρφ.

Προσ-ανα-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀνατρέπω (Ἀναποδογυρίζω) προσέτι.

Προσ-ανα-τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀναλαμβάνω κατ' ὀλίγον τὸν νοσοῦντα διὰ τακτικῆς τροφῆς.

Προσ-ανα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προσανέδραμον κτλ.). Τρέχω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω τρέχων· (μτνμ.) λαμβάνω ἐπίδοσιν (αὔξησιν). «Εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους τῆς νήσου τόπους —, » Διόδ. (ᾗ ἐλλειπτ. τῆς προθ.) «Δόξον τινὰ —,» Δ. Ἁλ. (καὶ μτφορ.) «Προσαναβαίνειν (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) τοῖς χρόνοις,» Πλδ. «Ταχὺ προσανέδραμον ταῖς οὐσίαις, » Διόδ.

Προσ-ανα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι (καὶ μσ. Τρίβομαι) συχνὰ ἐπάνω εἰς· (πθ. μὲ δοτ.) γυμνάζομαι ἢ φιλονεικῶ πρός τινα. «Μὴ φθονίσῃς προσανατριψάμενος σαυτόν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνῆσαι,» Πλάτ.

Προσ-ανα-φέρω, Μ. προσανοίσω(ἀόρ. Προσανήνεγκα κτλ.). Ἀναφέρω τι πρός τινα. «Προσαναφέρειν τῇ συγκλήτῳ περὶ τῶν προσπιπτόντων, » Πλδ. «Τοῖς μάντεσι προσανέφερε περὶ τῶν προσημαινομένων,» Διόδ.

Προσ-ανα-φλέγω, Μ. φλέξω. Ἀναφλέγω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανα-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω νὰ φυσῶ ἐπάνω εἰς.

Προσ-ανα-φύω, Μ. φύσω. Ἀναφύω προσέτι.

‡Προσ-ανα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ προσέτι, φωνάζω (ἀποτείνομαι μεγαλοφώνως) πρός τινα, προσφωνῶ, (θθ.

†Προσαναφώνησις, εως (ἡ). προσφώνησις ἢ ἐκφώνησις, ἀνεβόησις, (συγχ. ᾗ ἐσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαναφωνέω, -ώνησις).

Προσ-ανα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Μεταδίδω διὰ προσεγγίσεως τὸ χρῶμά τινος εἴς τι. ‖ (μσ.) λαμβάνω διὰ τῆς συχνῆς τριβῆς τὴν βαφὴν (καὶ μτνμ. τὸ ἦθός, τὸν χαρακτῆρά) τινος. «Δοκεῖ δὲ (ἡ αἴξ) ἐπιληψίᾳ καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῶν ζώων καὶ προσαναχρώννυσθαι τοῖς φαγοῦσι, » Πλ. «Χαίρομεν καὶ προσαναχρωννύμεθα τοῖς ἐκταράττουσιν,» αὐτ., (παρβλ. Προστρίβω).

Προσ-ανα-χώννυμι(χωννύω), Μ. ανα-χώσω. Προσθέτω (Προσεπισωρεύω) τι δι' ἀναχώσεως.

‡Προσ-ανδραποδίζω, Μ. ίσω. Προσέτι ᾗ ἀνδραποδίζω, (εἰς τὸ χειρόγρ. τοῦ Ἡροδ. εὕρηται ὀρθότ. διηρημ. Καὶ πρὸς ἠνδραποδίσθαι ἡμᾶς).

Προσ-αν-εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἀνεγείρω προσέτι· (μτφορ.) διεγείρω ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Προσ-άνειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προσανιέναι κτλ.). Ἀναβαίνω πρὸς, φθάνω (πλησιάζω) κατ' ὀλίγον ἕως ἐπάνω. «Πόλις προσανιοῦσα,» Πλδ., κειμένη εἰς μέρος κατωφερές.

Προσανι-πεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαναγορεύω.

Προσανενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαναφέρω.

Προσ-αν-έρομαι, Μ. ερήσομαι. Ἐρωτῶ ἢ Ξαναρωτῶ προσέτι.

Προσ-αν-έρπω, Μ ερπύσω. (μὲ δοτ.) Ἀναβαίνω σιγὰ σιγὰ (Καταντῶ ἀνεπαισθήτως νὰ ὑψωθῶ) ἕως εἰς.

Προσ-αν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσανέρομαι.

Προσ-αν-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Προσανεῦρον κτλ.). Ἀνευρίσκω (Ἐπινοῶ) προσέτι.

Προσ-αν-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προσανέσχον κτλ.). Ἀνυψόνω πρὸς· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προσηλόνω (καὶ ἑλλ. εἶμαι προσηλωμένος, ἐπιστηρίζομαι) εἰς· (μὲ αἰτ.) προσμένω, προφυλάττω. «Τὸν καιρὸν τῆς ἐντεύξεως—,» Πλδ.

Προσανής, ές (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσηνής.

Προσ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀνθῶ ὁμοῦ μὲ ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ-ανιάω-ῶ, Μ. άσω. Λυπῶ προσέτι.

Προσ-ανίημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Πρισανῆκα κτλ.) Χαλαρόνω προσέτι.

Προσ-αν-ίστημι, Μ. προσαναστήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνων (Ἀνασηκόνων) πλησιάζω τι πρός.

Προσ-αν-οίγνυμι(-οίγω), Μ. οίξω. (μὲ δοτ.) Ἀνοίγω εἴς τινα· 'μισανοίγω, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προανοίγω).

Προσ-αν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι (Φουσκόνω) κατ' ὀλίγον.

Προσ-αν-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνοικοδομῶ προσέτι, προσεπεκτείνω διὰ νέας οἰκοδομῆς.

Προσ-αν-οιμώζω, Μ. οιμώξω. Προσέτι ᾗ ἀνοιμώζω (κλαίω μὲ ὀνατοὺς ἀναστεναγμούς).

Προσ-αν-τέλλω, Π. ἀντὶ Προσανατέλλω.

Προσ-αντ-επι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προσα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

έτι ϗ ἀντεπιτάττω (προςάζω τὸν προστάξαντά με).

Προσ·αντ·έχω, Μ. ανθ·έξω (ἀόρ. Προσαντέσχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι προσηλωμένος ἢ Ἀντέχω εἴς τι.

Προσάντης [πρός, ἄντην], εος (ὁ, ἡ). ἀνηφορικὸς, δύσβατος· (μτφορ.) ὀχληρός· ἐναντίος· δύσκολος. » Ἀλλ' ἔν τί μοι πρόσαντες, « Εὐρ. » Πρόσαντες γάρ ἐςι τὸ ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις διανοίαις,« Ἰσκρ.

Προσ·αντ.βολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ προσέτι.

Προσ·αντι·λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Κρατῶ ϗ κρατοῦμαι ἀμοιβαίως. » (Ὀρχοῦνται) προσαντιλαμβανόμεναι τῶν χειρῶν,« Σερβ.

†Προσάντίος, α, ον, = Προσάντης, ἐναντίος.

;Προσαντιπεραίαν, ἐπίρ. Εἰς τὸ πέραν (ἀντιπέραν) μέρος, ἀντικρύ.

Προσ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶν χύνω τι ἐπάνω εἰς· (ἰατρ.) = Καταντλέω, περιχύνω μὲ θερμὸν νερὸν, (παρβλ.) Προσαιονάω.

Προσάντλημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν τὸ ὁπ. χρησιμεύει εἰς προσάντλησιν.

Προσάντλησις, εως (ἡ). βρέξιμον (περέχυμα) μὲ θερμὸν νερὸν πρὸς θεραπείαν, Κατάντλησις.

Προσάντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προσάντη (ὀχληρὸν, δύσκολον), μὲ δυσαρέσκειαν.

Προσ·αν·υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνυψόνω κατ' ὀλίγον ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρακαλῶ προσέτι ἢ ἐπιμόνως, ἀπαιτῶ (Ἰταλ. πρετενδέρω) ἐκτὸς τούτου.

Προσ·απ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀπαγγέλλω (Ἀναγγέλλω) προσέτι, (ἢ ἁπλ.) ἀναγγέλλω, ἀναφέρω.

Προσ·απ·αγορεύω, Μ. εύσω. Ἐμποδίζω (Ἀπαγορεύω) προσέτι.

Προσ·απ·αίρω, Μ. αρῶ. Ἀπαίρω πρός.

Προσ·απ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ χρεωστικῶς (Ἀπαιτῶ) προσέτι.

Προσ·απ·αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω πρὸς ἀπάντησίν τινος, προϋπαντῶ ἢ (ἁπλ.) ἀπαντῶ, συναπαντῶ.

Προσάπαξ, ἐπίρ. Διὰ μίαν ϗ μόνην φορὰν, ἐφάπαξ.

Προσ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι (Ἐκτὸς τούτου) ϗ ἀπατῶ, ἢ· ἀπατῶ προσέτι (καὶ εἰς ἄλλο τι).

Προσ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι ϗ ἀπειλῶ (φοβερίζω).

†Προσαπειλὴ (ἡ). ἀπειλὴ (φοβέρα) προστιθεμένη εἰς τὰ εἰρημένα.

Προσαπειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαπαγορεύω.

Προσ·απ·εκ·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Προσαπεξέδυν κτλ.). Ἐκδύομαι (Ἐβγάλλω ἀπὸ 'πάνω μου) προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) ὁμοῦ μέ.

Προσ·απ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω (Ἐκτελῶ, Κατασκευάζω) προσέτι.

Προσ·απ·ερείδομαι, Μ. ερείσομαι, (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἐπιςηρίζομαι (Ἐπιμένω) εἴς τι.

Προσ·απ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσαπῆλθον κτλ.). Ἀναχωρῶ προσέτι ἢ μετὰ τῶν ἄλλων.

Προσαπηνέχθην, πθ. ἀορ. τοῦ Προσαποφέρω.

Προσ·απιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπιστῶ προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) εἴς τι.

Προσ·απο·βάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω προσέτι (ἐκτὸς τῶν ὅσων ἔχασα).

Προσ·απο·βλέπω, Μ. βλέψω. Στρέφω τὰ βλέμματά μου μακρόθεν πρός τι.

Προσ·απο·γράφω, Μ. γράψω. Σημειόνω ἢ Ἐγκαλῶ προσέτι.

Προσ·απο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω ἢ Ἀναδεικνύω προσέτι.

Προσαποδεικτέον, θετ. τοῦ Προσαποδείκνυμι.

Προσ·απο·διδράσκω, Μ. απο·δράσω. Φεύγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·απο·δίδωμι, Μ. απο·δώσω (ἀόρ. Προσαπέδωκα κτλ.). Ἀποδίδω (Πωλῶ, Πληρόνω) προσέτι, δίδω ὀπίσω μὲ προσθήκην· (μτνμ.) προσθέτω εἰς τὰ εἰρημένα. » Τὸ λοιπὸν προσαπέδωκα τῆς ἀναγνώσεως,« Ἰουλ., ἀπετελείωσα.

Προσαπόδοσις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσθήκης ἀπόδοσις· (ῥτρ.) ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παραβολῆς.

Προσαποδοτέον, θετ. τοῦ Προσαποδίδωμι.

Προσ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι, = Προσαπεκδύομαι.

Προσ·απο·ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσαποστερῶ (καὶ πθ. Προσαποβάλλω) μὲ ζημίαν.

Προσ·απο·θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω μακρόθεν (Ἀποθαυμάζω) προσέτι.

Προσαπόθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαποτίθημι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐναπόθεσις (ἀποτομίευσις).

Προσ·απο·θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Στρυμόνω) τι πλησίον εἰς. » Τῇ θύρᾳ —, « Ἰώσ.

Προσ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Προσέτι (Ἐκτὸς τούτου) ϗ ἀποθνήσκω, ἢ ἀποθνήσκω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·απο·καλύπτω, Μ. ύψω. Ἀποκαλύπτω προσέτι.

Προσ·απο·κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐκκλίνω (Ἀποκλίνω) πρός.

Προσ·απο·κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὡς ἐκ προσθήκης ἀπό.

Προσ·απο·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Προσαπεκρινάμην ἢ Προσαπεκρίθην). Ἀποκρίνομαι μὲ προσθήκην (περισσότερον ἀφ' ὅ,τι μὲ 'ρωτοῦν), προσθέτω εἰς τὰς ἀποκρίσεις μου.

Προσαποκριτέον, θετ. τοῦ Προσαποκρίνομαι.

Προσ·απο·κρούομαι, Μ. κρούσομαι. Σφίγγω ἔτι μᾶλλον, (ἰατρ.).

Προσ·απο·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ·απο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παίρνω προσέτι ὀπίσω.

Προσ·απο·λαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

;Προσ·απο·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω (Παραιτῶ, Ἐγκαταλείπω) προσέτι, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαπολείπω).

Προσ·απο·λιμπάνω, Μ. λείψω, = Προσαπολείπω.

Προσ·απ·όλλυμι ϗ Προσ·απ·ολλύω, Μ. ολέσω (καὶ μσ.) ολοῦμαι (ἀόρ. Προσαπώλεσα καὶ μσ. Προσαπωλόμην κτλ.). Χάνω (Φονεύω, Ἀφανίζω) προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Ἐσσωθεὶς προσαπολλύεις πᾶσαν τὴν ἀρχὴν,« Ἡρ. » Ὅταν ϗ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκτήσαντο,« Πλάτ.

Προσ·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι προσέτι.

Προσ·απο·λύω, Μ. λύσω. Ἀπολύω (Ἀπαλλάττω) προσέτι καὶ ἀπό.

Προσ·απο·μαντεύομαι, Μ. εύσομαι, Μαντεύω (Προμαντεύω) προσέτι.

Προσ·απο·μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω περισσότερον, ἐξακολουθῶ νὰ περιμένω.

Προσ·απο·νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω προσέτι, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη ἀπονεμηθέν.

Προσ·απ·ονίναμαι, Μ. ονήσομαι (ἀόρ. Προσαπωνάμην). Ὠφελοῦμαι προσέτι, προσαπολαύω.

Προσ·απο·ξέω, Μ. ξέσω ϗ Ξύνων ἀφαιρῶ (Ἐξαλείφω) προσέτι.

Προσ·απο·πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προσέτι, κάμνω ἀκόμη μίαν ἀπόπειραν, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαποπειράομαι).

Προσ·απο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὀπίσω καὶ ἄλλο τι (ὡς προσθήκην).

Προσ·απο·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρῶ προσέτι.

Προσ·απο·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω (Ἀποπλύνω) προσέτι.

Προσ·απο·πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω ὅλως διόλου, ἀποπνίγω· προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πνίγω.

Προσ·απορ·ρίνω, Μ. ῥανῶ. Χύνω (ἀπὸ μέσα μου) προσέτι.

Προσ·απορ·ρύπτω, Μ. ρύψω, = Προσακοσμήχω, προσαποπλύνω.

Προσ·απο·σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου (Ξεκάμνω, Ξεφορτόνομαι) προσέτι.

;Προσ·απο·σμήχω, Μ. σμήξω. Σφουγγίζων ἀφαιρῶ (παστρεύω) προσέτι.

Προσ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποςέλλω προσέτι ἢ πρός τι, ἀπομακρύνω πρός.

Προσ·απο·στερέω-ῶ ϗ Προσ·απο·ςερίσκω, Μ. στερήσω. Προσέτι ϗ ἀποςερῶ. » — τινά τινος,« Χρσ.

Προσαποςῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαφίστημι.

Προσ·απο·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὀπίσω (Ἀπομακρύνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις, στρέφω πρός.

;Προσ·απο·σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω προσέτι.

Προσ·απο·τείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Ἀντιστέκομαι (Διατείνομαι) πρός τινα.

Προσ·απο·τίθημι, Μ. απο·θήσω (ἀόρ. Προσαπέθηκα κτλ.). Ἀποθέτω πλησίον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. || (μσ.) ἐβγάλλω ἀπὸ 'πάνω μου (παραιτῶ) προσέτι.

Προσ·απο·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω (ὡς χρέος ἢ πρόστιμον) προσέτι, πληρόνω περιπλέον.

Προσ·απο·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβων ἐβγάζω ἢ ἀφίνω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·απο·φαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι (Διατάττω, Διορίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·απο·φέρω, Μ. απ·οίσω (ἀόρ. Προσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

απήνεγκα, κτλ.). Παίρνω (ἢ μσ. Ἀπολαμβάνω) προσέτι. »Λέπραν τῷ θράσει προσαπηνέγκατο,« Ἰσιδ. 2) ἀναφέρω πρὸς τοῖς ἄλλοις. »Δόξαν ὑμῖν τοὺς βουλευτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προεισοίσοντας τῶν δημοτῶν, προσαπηνέχθη μου τοὔνομα,« Δμ.

†Προσ·απο·φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στοιππόνω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·απο·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι πρὸς τὸ χρῶμα ἄλλου.

Προσ·απο·ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβων ἀφαιρῶ ἢ Τρίβω ἐλαφρὰ προσέτι.

Προσαπτέον, θετ. τοῦ Προσάπτω.

†Προσαπτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ συνειθίζων νὰ ἐγγίζῃ, [ἐκ τοῦ

Προσ·άπτω, Μ. ἅψω (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'). Προσκολλῶ· προσαρμόζω· (μτνμ.) προξενῶ, περιποιῶ· ἀπονέμω· (ἐν γέν.) προσθέτω· ἀναθέσω· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) προσθέτομαι· ||· (μσ.) ἐγγίζω ἐπιπολαίως, ἐφάπτομαι. »Καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις,« Ξεν. (ἢ μτνμ.) »Κλέος (»Μομφὴν κτλ.) προσάπτειν τινί,« Αξ., (παρβλ. Περιάπτω). »Ἀθηνᾷ προσάπτουσι τὴν τῶν ἐλαιῶν ἡμέρωσιν,« Διόδ. (ἢ μσ.) »Ἵνα ἀληθείας πῇ προσάπτοιτο,« Πλάτ. »Προσαψάμενοι μόνον τῶν πραγμάτων,« Αἰσχ. »Ἦν περὶ τὰ ἐξ ἢ δέκα ἔτη καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο,« Ξεν. Ἐφέσ. (καὶ ἀμτβτ.) »Καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει,« Σοφ., ἂν προστεθοῦν (ἐνωθοῦν).

Προσ·απ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Ἀποκρούω πρὸς ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσαραγμός (ὁ), = Προσάραξις.

†Προσαρακτός [προσαράσσω], ή, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ συντριβόμενος ἐπάνω εἰς. »Κῦμα —,« Σχλ. Αἰσχλ.

Προσάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαράσσω, κτύπημα μὲ κρότον ἐπάνω εἰς, σύγκρουσις.

Προσ·αραρίσκω (εὔχρ. κυρ. ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσάραρα, ὀθ. ἢ μσχ. Προσαρηρώς), Π. ἀντὶ Προσαρμόζω. »Ὥσπερ νυκτερίδες, πρὸς τοῖς τείχεσι προσαρηρέναι,« Ξεν., νὰ κολλήσουν, νὰ στέκουν κολλημένοι.

Προσ·αράσσω, Μ. αράξω. Κτυπῶ μὲ κρότον τι ἐπάνω εἰς (μὲ δοτ. ἐκ δ'). »Τὰς θύρας αὐτῷ προσαράξασα,« Δκ., τοῦ κτύπησε (τοῦ ἔκλεισε) τὴν θύραν μέσ' ἐστὸ πρόσωπον· (καὶ μσ. αὐτπθ.) »Τὰ κύματα πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο,« Ἀλκ. (καὶ πθ.) »Τῇ γῇ προσαραχθῆναι τὸ βρέφος,« Αἰλ. (καὶ μτφορ.) »Ταῖς ἔνδοθεν προσαρασσόμενοι προσβολαῖς,« Γργ.

Προσ·άρδω, Μ. άρσω. Ποτίζω ἀφθόνως.

Προσ·αρήγω, Μ. ήξω. Προσβοηθῶ.

Προσάρηρα, Ἰων. ἀντὶ Προσάραρα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Προσαραρίσκω.

Προσαρήρεται, Π. ἀντὶ Προσαραρίσκει, προσαρμόζει.

Προσ·αρθροω-ῶ, Μ. ώσω. Προσαρμόζω διὰ τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν) τοῦ σώματος. Διαρθρόω.

Προσάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ἄρθρων (τῶν ἁρμῶν) τοῦ σώματος.

Προσ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συναριθμῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Προσαριθμητέον. θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω προσέτι (Προσθέτω) εἰς τὸ γεῦμά (ἄριστόν) μου.

Προσ·αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. (μὲ δοτ.) Προφθάνω εἰς τὴν ἀνάγκην τινὸς, βοηθῶ, συντρέχω, παραστέκω. (μὲ αἰτ. τοῦ πράγμ.) προσφέρω τὸ ἀρκοῦν. ||· (μσ.) ἐξαρκοῦμαι. »Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα,« Σοφ. »Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ ἐπιγραφῇ προσαγορεύσαντες,« Λογγ.

Προσάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ βλέπων πρὸς ἄρκτον, πρόσβορρος.

Προσαρμα (τὸ), [προσ·αίρω]. πᾶν ὅ,τι προσφέρεται ('παίρνει) τις διὰ τροφὴν του.

Προσ·αρμόζω (αρμόττω), Μ. αρμόσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ταιρειάζω τι πρὸς ἄλλο, συν(εφ)αρμόζω· (ἀμτβτ.) εἶμαι προσφυὴς ('ταιρειασμένος), συμφωνῶ, (Γαλλ.) cadrer avec.

Προσαρμοστέον, θετ. τοῦ Προσαρμόζω.

;Προσ·αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαρπάζω).

Προσαρσις [προσ·αίρω], εως (ἡ). τὸ προσφέρεσθαι ('παίρνειν τροφὴν ἢ ὡς τροφὴν, πρόσαρμα.

Προσ·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινὸς, ἐνόνω, προσαρμόζω· (μσ.) κρεμνῶ ἐπάνω μου· (μτνμ.) ἑλκύω (προσηλόνω) ὅλως διόλου εἰς ἐμαυτὸν, προσοικειοῦμαι· (πθ.) εἶμαι ἐξηρτημένος ἀπὸ ἢ συνδεδεμένος μετά τινος. »Προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθὸν,« Ξεν. »Οὐδὲ προσηρτήμεθα θύραις ἡγεμόνων,« Πλ.

Προσαρτέον, θετ. τοῦ Προσ·αίρω, δοτέον ἢ ληπτέον ὡς πρόσαρμα.

Προσάρτημα (τὸ). τὸ προσηρτημένον (κρεμάμενον πλησίον τινὸς ἢ ἐκ προσθήκης), παράρτημα.

Προσαρτής, έος (ὁ, ἡ). προσφυὴς, προσηρτημένος.

Προσάρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαρτάω, πρόσθεσις, προσκόλλησις. »Τὰ δὲ (τῶν καρπῶν ἀποβλητικὰ) τῷ τὴν προσάρτησιν ἔχειν ἀσθενῆ,« Θφρ., τὴν πρόσφυσιν.

†Προσαρτίως, ἐπίρ. Ἀρτίως, προσφάτως.

†Προσάρτυμα (τὸ). τὸ προστιθέμενον εἰς τὸ φαγητὸν ὡς ἄρτυμα.

;Προσ·άρχομαι, Μ. άρξομαι. Προσφέρω μέρος (ὡς ἀπαρχὴν) τινὸς εἴς τινα. »Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ εἰς βοήθειαν προσηρξάμην,« Πλάτ., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Προσηρκεσάμην).

Προσ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω ('Εξασκῶ) τινὰ προσέτι ἢ πρός τι.

†Προσ·αστείζομαι, Μ. ίσομαι. Προσθέτω τι εἰς τὴν ὁμιλίαν δι' ἀστεϊσμόν.

Προσ·αστράπτω, Μ. αστράψω. (μὲ δοτ.) Ἀστράπτω ἐπάνω εἴς τι, περιβάλλω μὲ τὴν λάμψιν μου.

Προσ·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ τινα (καὶ πθ. Ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσ·ατενίζω, Μ. ίσω. Ἀτενίζω πρὸς, ἐνατενίζω.

Προσ·ατιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ἢ ἀτιμάζω (καταδικάζω εἰς πολιτικὴν ἀτιμίαν).

Προσ·αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω (καὶ πθ. Ξηραίνομαι) ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ.) »Πέτραις —,« Αἰσχλ.

Προσ·αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω ἐπάνω τινὸς, προσβάλλω μὲ τὴν λάμψιν μου. »Λίθους ἥδιστον προσαυγάζοντας τοῖς ὁρῶσιν,« Ἰωσ. 2) (μσ.) βλέπω, προσβλέπω. »Ὥστε τὼς ποταυγασαμένως αὐτὸν κατακοσμηθῆμεν,« Στβ.

Προσαύγασις, εως καὶ

Προσαυγὴ (ἡ). λάμψις (ἀκτὶς) προσβάλλουσα. 2) θέα, θεωρία. »Ἀ τῷ ἀγαθῷ βασιλῆος ποταύγασις,« Στβ.

Προσ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ, ἀποτείνομαι) πρός τινα, προσφωνῶ. (μὲ αἰτ.) »Ταλθύβιον προσηύδα· Ταλθύβιε,« Ἰλ. Δ. »Κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,« Ἰλ. Χ. »Οὐ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν ὄνθ' ὑπηρέτην,« Αἰσχλ. (ἢ αἰτ. τοῦ πράγμ.) »Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,« Ἰλ. Α. (ἢ πθ.) »Ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδόμην ἀεί,« Σοφ.

Προσαύλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὴν αὐλὴν (εἰς τὴν ἔπαυλιν), ἀγροτικός.

Προσ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω σκοπόν τινα ἢ Συντροφεύω τὴν φωνήν τινος μὲ τὸν αὐλόν.

Προσαύλησις, εως (ἡ), τὸ προσαυλεῖν, παίξιμον σκοποῦ τινος εἰς (ἢ συντρόφευμα τῆς φωνῆς μὲ) τὸν αὐλόν.

Προσ·αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξενυκτῶ ἢ Κατοικῶ (Διατρίβω) πλησίον τινός.

Προσ·αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα.

Προσαύξησις, εως (ἡ). αὔξησις προσγινομένη, προσεπαύξησις.

Προσ·αύξω, Μ. αυξήσω, = Προσαυξάνω.

;Προσ·αυρίσκω, Μ. αυρῶ (ἀόρ. Προσηύρων κτλ.), Π. προσάγω, προσπελάζω· (ἀμτβτ.) ἐμπίπτω, περιπίπτω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Πυρὶ πόδα προσαύρῃ,« Σοφ. »Προσαυρίσκουσα χερσαίᾳ τροχῇ,« Ἡσύχ.

Προσ·αυτέω-ῶ, Μ. αύσω, Π. προσφωνῶ, ἀποκρίνομαι δι' ἀναφωνήσεων.

Προσ·αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐτομολῶ πρός.

Προσ·αυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μόνος μου προσέτι, γίνομαι ἐκτὸς τούτου αὐτουργὸς καί. »Κακόν τι —,« Θμς.

;Προσαυτοχειρία (ἡ), = Αὐτοχειρία.

Προσ·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προσαφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ προσέτι ἢ ἐκτὸς τούτου.

Προσ·αφ·αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω (Ἀφαρπάζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·αφ·εψω, Μ. εψήσω. Βράζω (Μαγειρεύω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ.

Προσαφὴ (ἡ), [προσάπτω]. ἔγγιγμα, χειραψία, (παρβλ.) Ἐπαφή.

Προσαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προσάπτων (προσεγγίζων), συνεχής. »Προσαφὴς ἐστιν αὐτῷ ὁ στόμαχος,« Ἱππκρ.

Προσ·αφ·ικνέομαι, Μ. αφ·ίξομαι (ἀόρ. Προσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αφικόμην κτλ.). Φθάνω πρὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·αφ·ίστημι, Μ. προσαποστήσω (ἀόρ. Προσαπέστησα ϗ δ'. Προσαπέστην κτλ.). Ἀποσπῶ (καὶ μσ. Ἀποσπῶμαι) τῆς οἰκειότητος ἢ τῆς συμμαχίας τινος (Ἀποστατῶ) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρὸς ἄλλον τινά.

Προσ·αφ·οδεύω, Μ. ευσω. Κάμνω τὴν χρείαν μου (Ἀποπατῶ) ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς.

Προσ·αφ·ομοιοω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφομοιῶ τι πρὸς ἄλλο, παρομοιάζω.

Προσ·αφ·ορίζω, Μ. ίσω. Ξεχωρίζω προσέτι διὰ συνόρων, (μτφορ.) προσδιορίζω ἐκτὸς τούτου.

Προσ·αφ·οσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφοσιόνω (Ἀφιερόνω) εἰς.

Προσ·αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ἐπάνω εἴς τι.

Προσ·βαθύνω, Μ. υνῶ. Βαθύνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσέβην κτλ.). Ὑπάγω πρός· πατῶ ἐπάνω ἢ πλησίον· ἀναβαίνω· πλησιάζω. (μὲ αἰτ.) » Προσεβήσατο Ὄλυμπον,« Ὅμ.

Προσ·βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐμπνέω βακχικῶς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οἴστρον ταῖς γυναιξὶ —, « Φλςρ. (καὶ ἀμτβτ.) » Τὸ χρησμῶδες αὐταῖς προσβακχεύει, « Ἱερκλ., ἐπικρατεῖ, τὰς κυριεύει.

Προσ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός (» Κλίμακας προσβαλὼν πύλαισιν, « Εὐρ. » Σικύαν ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς προσβαλὼν,« Γαλ.)· (ἐλλ. τοῦ ἐκ γ'.) ῥίπτω τι (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. κτυπῶ, πίπτω) ἐπάνω εἰς (» Τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων, « Δμ. » Ἥλιος προσέβαλλεν ἀρούρας, « Ἰλ. Η. » Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόῤῥωθεν; « Ακ. » Ἢ οὐ προσβάλλει σε κρόταλα; « Φλςρ.), (ὀθ. συνήθ.) κτυπῶ μὲ τὸ στράτευμά μου τὸν ἐχθρὸν ἢ μὲ τὰς μηχανὰς τεῖχος πόλεως, (Γαλλ.) attaquer, battre (» Προσέβαλε τῷ τείχει [ἢ] πρὸς τὸ τεῖχος,« Ξεν. [ϗ χωρὶς πτ.] » Καὶ κατὰ τέλεα ϗ παντοίως προσβάλλοντες, « Ἡρ.)· (μτνμ.) προσάπτω, προστρίβω, προξενῶ (» Ἵνα μηδεμίαν ἄσην τῷ πατρὶ προσβάλῃ, « Ἡρ.)· (μσ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω. » Ταύτην οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,« Ἰλ. Ε. (ἐνίοτε ἐλλ.) » Καὶ τὰ κρέα δὲ τῶν θρεμμάτων ἰχθύων προσβάλλειν (ἐνν. ὀσμὴν), « Στρβ., ἐκπέμπουσιν, ἀναδίδουσι. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ. ἐκ δ'.) » Τά μεν οὔ τι προσέβαλεν (ἐνν. τὸν νοῦν),« Σοφ., δὲν ἐπέςησε τὸν νοῦν της εἰς αὐτά, δὲν τὰ ἐννόησε. 2) βάλλω ὁμοῦ (πρὸς τοῖς ἄλλοις), (ὀθ. μσ.) συνεισφέρω, συντελῶ. »Πρὸς δέ τι καὶ Ἀριαράμνης προσεβάλετο (ἄλλ. γρφ. προσελάβετο) τούτου τοῦ πάθεος,« Ἡρ., (παρβλ. Συμβάλλω). 3) βάλλω τι ἐμπρός μου (διὰ προφύλαξιν), (συνκδχ.) φοβοῦμαι, ἀποστρέφομαι » Κῆτος προτιβάλλεται ὀλίγον ἰχθὺν,« Ὀππ.

Προσ·βαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνω ἔτι μᾶλλον (ἐκ προσθήκης).

†Προσβάρησις, εως (ἡ), τὸ βαρύνειν ἐπί τινος, κατάθλιψις.

Προσ·βασανίζω, Μ. ίσω. Βασανίζω (Δοκιμάζω) προσέτι, (συγχ. τῷ Προβασανίζω).

Πρόσβασις, εως (ἡ), τὸ προσβαίνειν, πλησίασις· ἀνάβασις. » (Ὄρος) ἀπότομον ϗ ὀλίγας ἔχον προσβάσεις, « Πλβ. » Λόφος ἔχων δέκα σταδίων προσβασιν, « αὐτ.

Προσβατός, ἡ, όν. (τόπος) Ὅπου δύναται τις νὰ προσβῇ (νὰ ἀναβῇ, νὰ πλησιάσῃ), (Γαλλ.) accessible. »Ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ,« Ξεν., ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ ὁ θάνατος.

Προσ·βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω προσέτι.

Προσ·βιάζομαι, Μ. βιάσομαι. Ἐπιφέρω βίαν, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι διὰ τῆς βίας (νὰ παραβιάσω). » Τὴν φύσιν —,« Πλ. (ϗ δοτ.) » Τόπῳ —, « Διόδ., προσβάλλω διὰ τῆς βίας.

Προσβιασμὸς (ὁ), ἡ διὰ τῆς βίας προσπέλασις.

Προσβιαστέον, θετ. τοῦ Προσβιάζομαι.

Προσ·βιβάζω καὶ Προσ·βιβάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ προσβῇ (νὰ πλησιάσῃ) που, (μτφορ.) καθοδηγῶ, ἐμβάζω εἰς τὴν ὑπόθεσιν. » Εὖ προσβιβάζεις μ',« Ἀρςφ.

Προσ·βιόω-ῶ, Μ. βιώσομαι (ἀόρ. Προσεβίων κτλ.). Ζῶ (τόσους) χρόνους ἀκόμη.

Προσ·βλάπτω, Μ. βλάψω. Προσέτι καὶ βλάπτω ἢ, Βλάπτω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·βλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι ϗ βλασφημῶ, προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα καὶ βλασφημίας (ὕβρεις).

Προσβλεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ

Προσ·βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. Βλέπω πρὸς ἢ, βλέπω κατὰ πρόσωπον, στρέφω ἢ προσηλόνω τὰ βλέμματά μου εἰς, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.).

Πρόσβλεψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κύτταγμα (κατὰ πρόσωπον).

Πρόσβλησις, εως (ἡ), σπνττ. ἀντὶ Προσβολή, προσθέσις.

Προσβλητικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσβάλλειν.

Προσβλητός, ἡ, όν. Βαλμένος ἢ Ῥηγμένος ἐπάνω, προσθετος. 2) ἐπιδεκτικὸς προσβολῆς.

;Προσ·βλύζω, Μ. βλύσω. Χύνω ἀπὸ μέσα μου (Ξερνῶ) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Ὥσπερ χολὴν τἀνδρὶ προσβέβλυκε (κατὰ διορθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Προσβέβληκε),« Πλ.

Προσ·βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἢ Ἀποκρίνομαι φωνάζων πρός τινα, (μσ.) προσκαλῶ μεγαλοφώνως. » Ὀρέων αὐτοὺς παριόντας, προσεβώσατο,« Ἡρ.

Προσ·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ὑπάγω) πρὸς βοήθειάν τινος ἢ ὡς βοηθὸς πουθενά.

Προσβολή (ἡ), τὸ προσβάλλειν, ῥίψιμον ἢ πέσιμον ἐπάνω, πλησίασμα· κτύπημα· συμπλοκὴ μάχης, ἔφοδος, (Γαλλ.) attaque. » Καὶ πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, « Ξεν. » Ἐν προσβολῇ τινι γενόμενος ἀπέθανεν,« αὐτ. » Προσβολὴν ἔχειν,« Αξ., εἶναι προσβλητός. » Ἐκ προσβολῆς, — Ἐξ ἐφόδου (καὶ μτνμ.) » Προσβολὴ πυρετοῦ, « Ἰατρ., (Γαλλ.) accès. » Ψύχους —, « Αξ., (Γαλλ.) impression. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ προσβολὴν (πλησίασμα κτλ.), (Γαλλ.) abords. »Ὁ Καῖσαρ ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφράστους ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθὼν, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο κτλ.,« Πλ. » Αἷς (ναυσὶν) εἴρητο πρίν. τὴν προσβολὴν (ὅπου ἄλλ. ἀνγνσ. Προβολὴν) τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν, « Θκ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβολή. » Δόρατος —,« Δ. Κάσσ. » Ἐν προσβολῇ (διορθ. προβολῇ) εἶναι,« Ακ.

Προσβόρειος ϗ (Ἰων.) Προσβόρεος ϗ

Πρόσβορος(;) ϗ Πρόσβορρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κείμενος πρὸς βορρᾶν, προσάρκτιος.

Προσ·βράσσω, Μ. βράσω. Βράζων προσθέτω τι εἰς, Ἐκβράσσω. » Φῦκος, προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ,« Ἡσυχ.

;Προσβραχής, έος (ὁ, ἡ), — Προβραχής.

Προσ·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω προσέτι, (συγχ. τῷ Προβρέχω).

;Προσ·βωθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Προσβοηθέω.

Προσβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὸν βωμὸν (παρὰ τὸν βωμὸν) ἱςάμενος.

Προσ·βωμολογεύομαι, Μ. εύσομαι. Κολακεύω ἢ Ἀςείζομαι βωμολοχικῶς.

;Πρόσγαιος ϗ

Πρόσγειος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς. »Ἡ νῆσος συνάπτει γεφύρᾳ πρὸς τὴν ἤπειρον πρόσγειος οὖσα, « Στρβ. » Πρόσγειος ἐπέτετο, « Αξ. (καὶ μτφορ.) » Πρόσγεια φρονεῖ, « Ἴμν. Ἐκκλησ., ταπεινά, γηΐνα.

Προσ·γειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι γείτων (πρόσοικός) τινος.

Προσ·γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Γελῶ βλέπων πρός τινα, χαμογελῶ (κυρ. ϗ μτνμ.). » Φῶς ἡμῖν προσεγέλασεν,« Εὐμάθ. » Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ, « Αἰσχλ. » Προσγελώντων αὐτῷ τῶν πραγμάτων,« Αξ., ἐφαίνοντο ὅτι ὑπάγουν καλά (δεξιά, εὐοδοῦνται).

Προσγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς γένας τινί, συγγενής.

Προσ·γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προσέτι.

Προσγέννησις, εως (ἡ). γέννησις ἐκ προσθήκης.

Προσγεννητός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ προσγέννησιν, προσθετός.

Προσ·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Προσεγενόμην κτλ.). Γίνομαι (Συμβαίνω) προσέτι, ἢ· Ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός· (ἐν γέν.) προστίθεμαι. » Οὕτω ποιεῖν, ὅπως τά τε ὄντα καλῶς ἕξει. ϗ ἄλλα ὅτι πλεῖςα προσγενήσεται,« Ξεν. (ϗ δοτ.) » Προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῷ,« Ἡρ.

Προσ·γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλισχρότερον (ἰξωδέστερον), γλισχραίνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·γλίχομαι (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ προσέτι.

†Προσγναθίδιον (τὸ), (ἐνν. δέμα), δέσιμον ἢ σκέπασμα τῶν γνάθων, (κοιν.) μαγουλίκα.

;Πρόσγραμμα (τὸ). τὸ γραφόμενον κατὰ προσγραφὴν (προσγραφόμενον), προσθή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κη εἰς ἔγγραφον, (ᾗ καθὼς λέγουν τῶρα) ὑστερόγραφον.

;Προσγραφεύς, έως. (ὁ). ὁ προσγράφων (καταγράφων) εἰς πίνακα ἢ κατάλογον.

Προσγραφή (ἡ), τὸ προσγράφειν (γράφειν εἰς τὸ πλάγιον). « Μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι, « Σχλ.

Προσγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἐκ προσθήκης, προσγεγραμμένος, (Δτ.) post scriptum, (ἐν γεν. καταγεγραμμένος. ‖ (οὐσ.) Προσγραφον (τὸ), ἀντίγραφον.

Προσ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω προσέτι. προσθέτω εἰς ἔγγραφον ἢ εἰς τὸν κατάλογον, ἐγγράφω, καταγράφω.

Προσ-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· γυμνάζω (ᾗ μσ. γυμνάζομαι) πρός τι ἢ κατά τινος.

;Προσ-δαίω, Μ. δαίσω, Π. ἀνάπτω (ἐξάπτω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) προσέτι, 'παίρνω καὶ δανεικά.

Προσ-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εξοδεύω προσέτι (ἐκ προσθήκης). » Προσεδαπάνησε τῶν ἰδίων, « 'Επγρφ.

Προσ-δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δαψιλεύομαι (Δίδω ἀφθόνως) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Πρόσδεγμα (τὸ), [προσδέχομαι]. ὑποδοχή.

Προσδέδια, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Προσδείδω. Καὶ φοβοῦμαι προσέτι.

Προσδέδορκα, μσ. πρκ. τοῦ Προσδέρκομαι.

Προσδεής [προσδέομαι], έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων ἐκόμη χρείαν τινός, ἐλλιπής, ἐνδεής.

Προσδέησις, εως (ἡ). τὸ προσδεῖσθαι (ἔχειν ἀνάγκην καὶ ἄλλου) τινος.

Προσδεθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσδέω.

Προσδεῖ, Μ. δεήσει, ἀπρσ. τοῦ Προσδέομαι. Χρειάζεται προσέτι (ἐκτὸς τούτου), εἶνε χρεία καὶ ἄλλου τινός. » Ὃ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, « Δμ.

Προσ-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προσέτι.

Προσδεικτέον, θετ. τοῦ Προσδείκνυμι.

Προσδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσδέχομαι.

Προσδεκτός, ή, όν. 'Ο προσδεχθεὶς ἢ προσδεκτέος, ἀποδοχῆς (παραδοχῆς) ἄξιος, εὐάρεστος, καταθύμιος.

;Πρόσδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ προσκολλώμενος εἰς τὰ δένδρα.

Πρόσδεξις, εως (ἡ), τὸ προσδέχεσθαι, παραδοχή.

Προσ-δέομαι, Μ. δεηθήσομαι (ἀόρ. Προσεδεήθην κτλ.). Χρειάζομαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἔχω ἀκόμη ἀνάγκην (ἔλλειψίν) τινος. » Ἀργύριον οὐδείς πω οὕτω πολὺ ἐκτήσατο, ὥστε μὴ ἔτι προσδεῖσθαι, « Ξεν. (συνήθ. μὲ γεν.) » Ἀποτετελεσμένον ἤδη τοῦτον ἡγῇ, ἢ ἤδη τινὸς προσδεῖται; « αὐτ. » Προσδεηθεὶς ἀργυρίου, « Δμ., (παρβλ. 'Ενδέομαι). 2) (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) παρακαλῶ (ζητῶ) ἐπιμόνως. » Οὐδὲν ποιήσομεν τῶν ἐκείνος ἡμέων προσεδέετο, « 'Ηρ. (ᾗ ἀπαρ.) » Προσεδεήθησαν αὐτέων σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα, « αὐτ.

Προσ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Προσβλέπω.

Πρόσδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσδέω, δεσιμόν τινος πρός τι.

Προσ-δεσμεύω, Μ. εύσω ᾗ

Προσ-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω τι πρὸς (ἀπὸ) ἄλλο, προσδέω.

Προσδετέον, θετ. τοῦ Προσδέω.

Πρόσδετος (ὁ, ἡ). δεμένος πρός τι ἢ ἀπό τινος, προσδεδεμένος. (μὲ δοτ.) » Λίθῳ —, « 'Επγρ.

Προσ-δεύομαι, Π. ἀντὶ Προσδέομαι.

Προσ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι πλησίον μου, δέχομαι εὐχαρίστως· (τρπ.) ἀποδέχομαι, παραδέχομαι. » Ἔπεμπον πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, ὁ δὲ οὐ προσεδέχετο, « Ξεν. » Τοὺς ἐπαινοῦντας ἥδιον προσδέχονται πάντες ἢ τοὺς ἐπιτιμῶντας, « Δμ. 2) προσμένω· προσδοκῶ, ἀπεκδέχομαι. » Πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτάς, « Ξεν. » 'Εμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν, « Ἰλ. Κ. » 'Εμὴν ποτιδέγμενον ἀγγελίην, « Ἰλ. Τ. » Οὐ προσδεκομένους τοιοῦτο οὐδὲν, « 'Ηρ. (ᾗ ἀπαρ.) » Οὐ προσεδέκοντο αὐτοὺς ἐλεύσεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἀναλ.) » Προσδεκόμενοι, ὡς πέμψετε, « αὐτ. (καὶ πθ. σπνττ.) » Νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, « Θκ., παρὰ προσδοκίαν.

Προσ-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι πρὸς (ἀπὸ) ἄλλο.

Προσ-δηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βλάπτω (Χαλνῶ) προσέτι.

Προσ-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλῶ (Σημαίνω, Φανερόνω) προσέτι.

Προσ-δια-βάλλω, Μ. βαλῶ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ Προσέτι καὶ διαβάλλω.

;Προσδιάθεσις, εως (ἡ). προσγενομένη (δευτερεύουσα) διάθεσις, προδιάθεσις.

Προσ-δι-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσδιειλόμην κτλ.). Διαιρῶ προσέτι, ὑποδιαιρῶ.

;Προσ-δια-ιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Διαιτῶμαι (Ζῶ) παρά τινι ἢ μετά τινος, συνδιαιτῶμαι.

;Προσδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνδιαίτησις.

Προσ-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ

;Προσ-δια-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Διαλαμβάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-δια-λέγομαι, Μ. λέξομαι. (μὲ δοτ.) 'Ομιλῶ (Διαλέγομαι) πρός τινα, συνδιαλέγομαι.

Προσδιάλεξις, εως (ἡ). συνομιλία, συνδιάλεξις.

Προσδιαληπτέον, θετ. τοῦ Προσδιαλαμβάνω.

Προσ-δια-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω προσέτι.

Προσ-δια-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ἢ ἀποδεικνύω διὰ μαρτύρων προσέτι.

;Προσ-δια-μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Διαμαρτύρομαι προσέτι, (εἰς τὸν Πλβ. διορθ. Προδιαμαρτύρομαι).

Προσ-δι-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω προσέτι.

Προσ-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (ᾗ μσ. Μοιράζομαι) προσέτι.

Προσ-δι-αν-ίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Προσδιανέστην κτλ.). Διεγείρομαι (Διανίσταμαι) πρὸς ἔργον τι ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐπαγρυπνῶ.

Προσ-δια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Προσδιενοήθην κτλ.) Διανοοῦμαι (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσδιανοητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-δια-πασσαλεύω (πατταλεύω), Μ. εύσω. Καρφόνω τι μὲ πασσάλους ἐπάνω εἰς.

Προσ-δια-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-δια-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω εἰς τέλος (Κατορθόνω) τι διὰ τοῦ πολέμου.

Προσ-δι-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ (Διαπορῶ) προσέτι, ἔχω ἢ προτείνω ᾗ ἄλλην ἀκόμη ἀπορίαν.

Προσ-δια-πράσσομαι(ττομαι), Μ. πράξομαι. 'Ενεργῶ (Κατορθόνω) προσέτι.

Προσ-δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρῶ (Διασαφῶ, 'Εκφράζομαι) προσέτι.

Προσ-δι-αρκέω-ῶ, Μ. έσω. Διαρκῶ προσέτι.

Προσ-δι-αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Διαρπάζω προσέτι.

Προσ-δια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Προσ-δια-σαφηνίζω, Μ. ίσω. Διασαφῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, κάμνω σαφέστερον.

Προσδιασάφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ προσθήκης διασάφησις, ἐπεξήγησις.

Προσδιασταλτέον, θετ. τοῦ-

Προσ-δια-στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι. Διορίζω (Παραγγέλλω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσθέτω ὅρον τινά· κάμνω ῥητὴν συμφωνίαν πρός τινα. » Τὸ δὲ φάναι, ὥσπερ τὴν αὐλητικὴν παντὶ τῷ δοθέντι μέλει ὀρθῶς δύνασθαι χρῆσθαι, οὕτω καὶ τὴν ἀρετὴν παντὶ πράγματι, ὑγιὲς μέν ἐστι· προσδιασταλτέον δὲ, ὡς οὔτε ἡ αὐλητικὴ ἄνευ οἰκείων ὀργάνων δυνατὴ ποιῆσαι τοῦτο, οὔθ' ἡ ἀρετὴ, « Ἀλεξ. Ἀφροδ. (εἰς τὸν Ἀθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιαστέλλομαι).

Προσδιαστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόσθεσις ὅρου εἰς συμφωνίαν ἢ ἀπόφασιν τινά, (Γαλλ.) restriction, (παρβλ. Προσδιορισμός).

Προσ-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω ἐκτὸς τούτου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δια-σύρω, Μ. συρῶ. Διασύρω ('Εξευτελίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δια-ταράσσω(ττω), Μ. ταράξω. Διαταράττω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-δια-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Διατάττω (Διορίζω) προσέτι, παραγγέλλω ἐκτὸς τούτου.

Προσδιατριβὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προσ-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω συνήθως εἴς τι ἢ μετά τινος, ἐνδιατρίβω· συνδιατρίβω. (μὲ αἰτ.) κατατρίβω εἴς τι.

Προσ-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω (Ἀφανίζω) προσέτι.

Προσ-δια-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφορῶ προσέτι.

Προσ-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω (Μανθάνω, Ἀποδείχνω) προσέτι.

Προσ-δίδωμι, Μ. προσ-δώσω (ἀόρ. Προσέδωκα κτλ.). Δίδω προσέτι (περιπλέον), ἢ· δίδω πρός τινα, μεταδίδω.

Προσ-δι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσδιῆλθον κτλ.), = Προσδιηγέομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ-διευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευκρινῶ προσέτι, προσδιασαφῶ.

Προσ-διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προσέτι.

†Προσ-διηθέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιηθέω.

Προσ-διϊστημι, Μ. διαστήσω. Διαζέλλω (Διαιρῶ) προσέτι.

Προσ-δικάζω, Μ. άσω. Προσδιορίζω (Ἀποφασίζω) δικαστικῶς ὅτι ἀνήκει τι εἰς τινα, ἐπιδικάζω, (Γαλλ.) adjuger.

Προσ-διοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθετῶ) προσέτι.

Προσ-διορθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Διορθόνω πρὸ τοῖς ἄλλοις· προσθέτω ἐν εἴδει διορθώσεως.

Προσ-διορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω ῥητῶς (ἀκριβῶς) ἢ ὑπὸ ἰδιαιτέρου τινα ὅρου· ἀποφασίζω ὡρισμένως, ἀποφαίνομαι. 2) διορίζω (ὑπόσχομαι) προσέτι. 3) προστίθετω εἰς τὸν ὑπάρχοντα ὅρον. « Οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ ἀνιέναι εἰς τὸ τεῖχος, « Ἑρμγν.

Προσδιορισμός (ὁ), τὸ προσδιορίζειν, ῥητὸς (ἀκριβὴς) διορισμός· διασάφησις ἢ τροποποίησις τῶν ὅρων ὑπὸ τοὺς ὁπ. διορίζεται τι, (Γαλλ.) restriction, (παρβλ. Προσδιαστολή).

Προσδιοριστέον, θετ. τοῦ Προσδιορίζομαι.

Προσδιοριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προσδιορισμόν.

;Προσ-διώκω. Μ. διώξομαι. Διώκω μακρύτερα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιώκω).

Προσδιωρισμένως, ἐπίρ. Μετὰ προσδιορισμοῦ.

Προσ-δοκάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω (ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν)· ἐλπίζω, ἀπεκδέχομαι. «Προσδοκῶ ἀνάςασιν νεκρῶν, « Σύμβ (καὶ ἀπαρ.) « Προσδοκέοντας ἀπολέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Τὰ προσδοκώμενα, « Λξ, τὰ ἐλπιζόμενα.

Προσ-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Φαίνομαι (Νομίζομαι) προσέτι καί, 2) ἀποφασίζομαι πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσδόκημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς προσδοκίας, τὸ προσδοκώμενον.

Προσδοκήσιμος (ὁ, ἡ), = Προσδόκιμος, ἐλπιζόμενος.

;Προσδόκησις, εως (ἡ). τὸ προσδοκᾶν, προσδοκία.

Προσδοκητέον, θετ. τοῦ Προσδοκάω.

Προσδοκητός, ἡ, όν. Ὁ προσδοκώμενος (ἐλπιζόμενος), ὄχι ἀπροσδόκητος.

Προσδοκία (ἡ). ἐλπίς, ἀπεκδοχὴ πρὸς τὸ μέλλον· (ἐνίοτε ἐνεργ.) διέγερσις ἐλπίδος· (συνκλ.) ἀνησυχία. «Ἔχειν ἡ Παρέχειν προσδοκίαν, « Δμ.

Προσδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρυσδοκώμενος (περιμενόμενος ἢ ἐλπιζόμενος) νὰ ἔλθῃ που ἢ νὰ πράξῃ τι. « Ἐπὶ δὲ Μίλητον ςρατὸς ἦν προσδόκιμος, « Ἡρ.

Προσδοκίμως, ἐπίρ. Μετὰ προσδοκίας (ἀνησυχίας) ἢ, Κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν περί τινος προσδοκίαν.

Πρόσδομα (τὸ). τὸ περιπλέον (κατὰ προσθήκην) διδόμενον, προσδιδόμενον, ἐπίμετρον.

Προσ-δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ (Δοξάζω) προσέτι.

Προσ-δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ προσθέτους δόξας (ἰδέας), κάμνω νὰ φρονῇ (νὰ δοξάζῃ) τις προσέτι.

Προσδόρπιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ δεῖπνον (πρὸς δόρπον).

Πρόσδοσις, εως (ἡ), τὸ προσδιδόναι, δόσις ἐκ ποσοθήκης.

Προσδοχὴ (ἡ). = Πρόσδεξις, παραδοχή.

Προσδρακεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσδέρκομαι.

Προσδρομῶν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μετχ. τοῦ Προστρέχω.

Προσδρομὴ (ἡ), τὸ προστρέχειν, πρόξιμον πρός.

Προσ-δυσκολαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Δυσκολαίνω (Ἀγανακτῶ, Χαλεπαίνω) ἔτι μᾶλλον κατά τινος, ἢ καὶ θυμόνω ἀκόμη (προσέτι) κατ' αὐτοῦ.

Προσ-διωρίομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω (Φιλοδωρῶ) προσέτι, προσθέτω εἰς ὅσα ἐχάρισα.

Προσ-εάω-ῶ, Μ. εάσω. Ἀφίνω (Ἐπιτρέπω) προσέτι, ἢ· ἀφίνω τινὰ νὰ ἔλθῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ πλησιάσῃ) πρός.

Προσ-εγγελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. (μὲ δοτ.) Προσέτι καὶ περιγελῶ.

Προσ-εγγίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἐγγίζω πρός τι πλησιάζω.

Προσέγγισις, εως (ἡ) = Προσεγγισμός.

Προσεγγισμός (ὁ), τὸ προσεγγίζειν, πλησίασμα.

Προσ-εγ-γράφω, Μ. γράψω. Ἐγγράφω (Καταγράφω) προσέτι, προσθέτω εἰς ἔγγραφον (εἰς τὸν κατάλογον).

Προσ-εγγυάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐγγυῶμαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἢ· καὶ ἐγγυῶμαι (γίνομαι ὁ ἐγγυητὴς) προσέτι.

;Πρόσεγγυς, ἐπίρ. Σχεδὸν ἐγγύς, ἐκεῖ κοντά, ὡς ἔγγιστα.

Προσ-εγ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγκαλῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἢ· καὶ ἐγκαλῶ προσέτι.

Προσ-έγ-κεισμαι, Μ. κείσομαι. Ἔγκειμαι (Ἐπί-κειμαι) ἔτι μᾶλλον, στενοχωρῶ ἐπικείμενος, κατεπείγω.

Προσ-εγ-κελεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Παρακινῶ (Παροτρύνω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εγ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐγκρίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη ἐγκριθέντα.

Προσ-εγ-κύπτω, Μ. κύψω. Ἐγκύπτω εἴς τι.

Προσ-εγ-χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Προσενέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι μέσα εἰς.

Προσ-εγ-χρίμπτω, Μ. χρίμψω. Ἐγγίζω (Προσβάλλω) μὲ ὁρμὴν εἰς.

Προσ-εγ-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) καὶ δευτέραν φορὰν μὲ ἰατρικόν.

Προσ-εγ-χώννυμι, Μ. χώσω. Χώνω ἀκόμη (Γεμίζω καὶ μὲ ἄλλο) χῶμα.

Προσ-εδαφίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω πρὸς τὸ ἔδαφος, (ἄλλ.) Προσουδίζω. 2) ςηρίζω (στερεόνω) εἰς. προσπλέκω.

Προσεδρεία (ἡ), τὸ προσεδρεύειν, παρακάθισις· πολιορκία· (ἐν γέν.) ἐπιμονή, προσπάθεια, (Γαλλ.) assiduité.

Προσεδρευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ προσεδρεύῃ (νὰ ἐπιμένῃ) εἰς τὸ ἔργον του, (Γαλλ.) assidu.

Προσ-εδρεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Καθημαι πλησίον τινός, παρακάθημαι· πολιορκῶ. 2) ἐπιμένω (ἀσχολοῦμαι μὲ πρασπάθειαν) εἴς τι, δὲν μεταπαλαίω ἂν δὲν τὸ κατορθώσω. 3) εἶμαι πρόσεδρος (πάρεδρος) τινος.

Προσεδρία (ἡ). = Προσεδρεία, ἐπιμονή. 2) τὸ ἔργον τοῦ προσέδρου.

Πρόσεδρος (ὁ, ἡ), [πρός, ἕδρα]. ὁ καθήμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον τινός (συνκλ.) ὁ ἀσχολούμενος ἐπιμόνως (μὲ προσπάθειαν) εἴς τι. || (οὐσ.) = Πάρεδρος, (Γαλλ.) assesseur.

Προσείπον, Ἰων. Π. ἀντὶ Προσεῖπον.

Προσέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Προστίθημι.

Προσ-ειθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐπ σ'.) Συνειθίζω τινὰ εἴς τι.

Προσειθισμός (ὁ), τὸ αὐτ. τοῦ πρηγ.

Προσειθιστέον, θετ. τοῦ Προσειθίζω.

Προσείθου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μπ. ἀορ. β'. τοῦ Προστίθημι.

Πρόσει, πρς. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόσοιδα.

Προσειδής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος τὸ εἶδος μέ τινα, (συγχ. τῷ Προσεικής).

Προσειδόμαι (χ. Μ.), Π. = Προσέοικα (τὸ εἶδος), παραφέρνω, παρομοιάζω.

Προσείδον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσοράω.

Προσείκα, Ἀττ. ἀντὶ Προσέοικα.

Προσ-εικάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ὅμοιον ἢ σχεδὸν ὅμοιον μέ, παρομοιάζω. « Ὁ τῷ μεγίστῳ προσηκάζομεν κύματι, « Πλάτ. 2) συμπεραίνω ἐκ συγκρίσεως καὶ εἰκασίας. «Οὐκ ἔγω προσεικάσαι, πάντ' ἐπισταθμώμενος, « Αἰσχλ.

Προσείκελος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὅμοιος ἢ σχεδὸν ὅμοιος μέ, παρόμοιος.

Προσεικής, ές (ὁ, ἡ), Π. [προσέοικα]. = Προσείκελος.

Προσεικῶς, ῦια, ός, ἀντὶ Προσεοικώς, πρκ. τοῦ Προσέοικα.

Προσ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συστρέφω (Συνελαύνω) πρὸς ἢ περί τι. « Αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοφι προτιειλεῖν, « Ἰλ. «Μὴ προτείλει χεῖρα, μηδ' ὦθει βίᾳ, « Ἀρ. (καὶ μσ.) « Σοφιστικῶς προειλούμενοι τῇ ἐκτεθείσῃ διαιρίσει, « Ξξτ., ἀντιφερόμενοι.

†Προσείλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι προσειλεῖται (περιστρέφεται) εἰς, (ἰδίως τὸ Τουρκ.) σαρίκι.

Προσείληφα, πρκ. τοῦ Προσλαμβάνω.

Προσείληχα, πρκ. τοῦ Προσλαγχάνω.

Πρόσειλος (ὁ, ἡ), [πρός, εἴλη]. ἐκτεθειμένος εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, πρισήλιος. « Αἱ ἐν προσείλοις (ῥοαὶ) τῶν ἐν παλισκίοις εὐσμόσεραι, καὶ μᾶλλον' αἱ πρὸς μεσημβρίαν, « Θρ. « Φοινᾶν χιὼν ἐς τὰ οὔτω πρόσειλα, « Φλῆρ.

Πρόσειμι, Μ. έτομαι (παρτ. Προσὼν -όντος). Εἶμαι ὁμοῦ (ἑνωμένος) μέ, εὑρίσκομαι συνάμα (ἑνταυτῷ), ἢ· εἶμαι προσέτι (παρ' ἐκτὸς τούτου), ἐνυπάρχω πρὸς τοῖς ἄλλοις. (μὲ δοτ.) « Τῇ βίᾳ πρόσεισιν ἔχθοι, « Ξεν. « Τῆς δυνάμεως τῷ ἑλλείποντι, τὴν Λακεδαιμονίων ξυμμαχίαν ἦιεν προσεσθαι, « Θκ. « Τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέσσαρα δεῖ πρόσεινα, « Φιλ. (ἐξ ἀπολ.) « Εἰ μὴ τὸ ἐκούσιον προσῆν, « Ἀρστ. (καὶ κατὰ μετχ.) « Τὸ προσὸν ἢ τὰ προσόντα, « Λξ., ὅσα ἔχει τις ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριπλέον ἢ κατὰ προσκτησιν· τὰ ἐπίκτητα (ἐπουσιώδη) χαρακτηριστικὰ τοῦ πράγματος· (ἁπλ.) ἡ περιουσία, τὰ ὑπάρχοντα. » Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν, « Δμ. » Διανέμειν τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα,« Αξ., (συγχ. τῷ

Προσ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προσῄειν κτλ.), = Προσέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.)· πλησιάζω· ἀνταμόνω (ἐπὶ γυν.) συνευρίσκομαι. (μὲ δοτ.) » Μηδένα αὐταῖς ἐθέλειν προσιέναι, « Ξεν. » Τῷ προσιόντι προσεῖναι, « Ἡσ., ἔσο εὐπρόσιτος. » Πρόσειμι (τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ), « Χρσ., κοινωνῶ (τοῦ θείου ἄρτου), μεταλαμβάνω. (ἢ αἰτ.) » Πρόσειμι δῶμα τὸ σόν,« Αἰσχλ. (ᾗ παρλλ.) » Προσῄϊσαν πρὸς τοὺς βαρβάρους,« Ἡρ. » Οὐ προσίει πρὸς τὰς ἀρχὰς,« Θκ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Προσῄει (ἐνν. τῇ βουλῇ) ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι,« Αἰσχ., παρουσιασθεὶς ἀνέφερε. (ᾗ μτνμ.) » Ἑσπέρας ἤδη προσιούσης, Ἡρωδ. » Ἐπεὰν προσίῃ ἡ ὥρη κυίσκεσθαι τὰς ἵππους,« Ἡρ. » Οὐ προσῄει τῇ πόλει τάλαντα ὑπὲρ τριάκοντα ἢ ἑκατόν, « Δμ. » Οὔτε ἀπὸ τῆς πολιτείας προσῄει αὐτῷ ἄξιον λόγου, « αὐτ. (καὶ ἑλλ. τῆς δοτ. τοῦ πρσ.) » Ἀπ' Αἰγύπτου δὲ καὶ Λιβύων 700 προσῄϊε τάλαντα, « Ἡρ. (ὅθεν κατὰ μτχ.) » Προσιόντα, « Αξ., τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι. » Ἐξὸν τούτοις καὶ εἰ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, « Δμ.

Προσεῖναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. έσομαι, ἢ 2) ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

†Προσ·είρομαι, Π. ἀντὶ Προσέρομαι.

Προσ·είρω, Μ. έρσω. Προσπλέκω, προσάπτω, προσαρμόζω.

Προσ·εισ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσεισήγαγον κτλ.). Εἰσάγω προσέτι, προσθέτω.

Προσεισενεκτέον, θετ. τοῦ Προσεισφέρω.

†Προσ·εισ·ευπορέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεισευπορέω.

Προσ·εισ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐμβάζω (Κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ τι) προσέτι.

Προσ·είσκω, Π. (μὲ δοτ.) = Προσεικάζω, παρομοιάζω μέ.

Προσείσομαι, μέλλ. τοῦ Πρόσοιδα.

Προσ·εισ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα (Εἰσπέμπω, Εἰσάγω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·εισ·πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω προσέτι (ἐκτὸς τῶν εἰσπραχθέντων ἤδη).

Προσ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προσεισήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω (Συνεισφέρω) προσέτι ἢ πρός τινα.

;Προσεισφορὰ (ἡ), τὸ προσεισφέρειν, ἡ ἐκ προσθήκης εἰσφορὰ (συνεισφορὰ), χάρις, ἀμοιβή.

Προσεῖτο, γ'. ἐν πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Προσίημι.

Προ·σείω, Μ. σείσω. Σείω τι πρὸς τὰ ἔμπροσθέν τινος. (ἰδιαιτ.) » Θαλλὸν προσείειν θρέμματι,« Πλάτ., κρατῶ κλαδὶ καὶ ὑπάγων ἐμπρὸς τὸ κουνῶ ἵνα τὸ βλέπῃ τὸ ζῶον καὶ μὲ ἀκολουθῇ, (ὅθεν μτνμ.) » Ἐλπίδας (Θήρατρον κτλ.) προσείειν τινί, « Αξ., Αἰλ., προτείνειν, ἐλκύειν (δελεάζειν) μέ. » Φόβον προσείειν,« Θκ., (παρβλ. Ἐπισείω).

;Προσ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω προσέτι ᾗ ἔξω. κάμνω καὶ ἀπόβασιν, κτυπῶ καὶ ἀναιβαίνω εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον. (εἰς τὸν Δ. Κάσσ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Μετεκβαίνω).

Προσ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάλλω παραέξω, προσεπεκτείνω. » Γραμμὴν—,« Στρβ.

Προσ·εκ·βοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Ἐβγάλλω ταῖς φωναῖς ἐνταυτῷ ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Προσεκδεκτέον, θετ. τοῦ Προσεκδέχομαι.

Προσ·εκ·δέρω, Μ. δερῶ. Προσέτι ᾗ γδέρνω ἢ δέρνω.

;Προσ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Προσμένω (Ἀπεκδέχομαι) ἢ Δέχομαι (Λαμβάνω τι) παρά τινος ἢ Ἐκλαμβάνω προσέτι.

†Προσ·εκ·δύω, Μ. δύσω. Ἐδύνω (Ξεγυμνόνω) προσέτι.

Προσεκέατο, Ἰων. ἀντὶ Προσέκειντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πρόσκειμαι.

Προσ·εκ·θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐβγάζω ἢ Καταθλίβω προσέτι.

;Προσ·εκ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προσεξέθορον). Τινάζομαι ἔξω (Ἐκπηδῶ) ἐπάνω εἰς.

Προσ·εκ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προσεξέκηα ἢ -έκαυσα). Ἐξάπτω ἔτι μᾶλλον. » Τὰς Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες προσεκκαίονται, « Σξτ.

;Προσ·εκ·καλύπτω, Μ. καλύψω. Ἐκκαλύπτω (Ξεσκεπάζω, Ἀνακαλύπτω) προσέτι.

;Προσ·έκ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Ἐξέχω πλησίον τινός, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προέκκειμαι).

Προσ·εκ·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ἐντελῶς (Ἐκκόπτω) προσέτι. » Καὶ τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν προσεκκόψαι, Στβ., τοῦ ἔβγαλε καὶ τἄλλο ἀμμάτι.

Προσ·εκ·λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω προσέτι, (μσ.) ἐκλεχθεὶς ἐγὼ ἐκλέγω ἔπειτα τοὺς συνεργάτας μου, (παρβλ.) Προσαιρέομαι.

Προσ·εκ·λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως (Ἐκλιπαρῶ) προσέτι.

Προσ·εκ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Προσέτι ᾗ ἐκνευρίζω (ἐξασθενίζω). (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεκλύω ἢ Προσελκύω).

;Προσ·εκ·μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Ξετρελλαίνομαι ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἔτι μᾶλλον (ἢ προσέτι καὶ) μανιώδης.

Προσ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Ἐκπέμπω (Ξεκινῶ, Ἀναδίδω) προσέτι ἢ ἐνταυτῷ.

Προσ·εκ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐξαπλόνω προσέτι.

Προσ·εκ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπηδῶ πρός.

Προσ·εκ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προσεξέπιον κτλ.). Πίνω ὅλως διόλου (μέχρι ῥανίδος) προσέτι καί.

;Προσ·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ἐκπίπτω (Ἐξοκέλλω) εἰς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεκπίπτω).

Προσ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ·εκ·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω) ἐκτὸς τούτου μὲ κόπον, Προσεξεργάζομαι.

Προσ·εκ·πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω προσέτι.

Προσεκποτέον, θετ. τοῦ Προσεκπίνω.

(Προσ·εκ·πρίαμαι), ἄχρ. ἀντὶ Προσεξωνέομαι. ἐξαγοράζω προσέτι (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ ἀπαρ. Προσεκπρίασθαι).

Προσ·εκ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω (Φλογίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εκ·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀνασπῶ (Ξερριζόνω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

;Προσ·εκ·ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω (Ἐξευτελίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εκ·ταράσσω (ττω), Μ. ταράξω. Καταταράττω ἀκόμη περισσότερον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσεκτέον, θετ. τοῦ Προσέχω.

Προσ·εκ·τίθημι, Μ. εκ·θήσω. Ἐκθέτω προσέτι.

Προσεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμποιῶν προσοχήν.

Προσεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προσοχήν. » Προσεκτ. ἔχω, « Αξ., ἔχω προσοχήν. εἶμαι προσεκτικός.

Προσ·εκ·τιλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·εκ·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω περιπλέον τι (κυρ. ὡς πρόστιμον).

Προσ·εκ·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι μὲ ἔμφασιν (Ἐκτραγῳδῶ) προσέτι.

Προσ·εκ·τραχηλίζω, Μ. ίσω. Ἐκτραχηλίζω προσέτι.

Προσ·εκ·τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ᾗ τυφλόνω ὅλως διόλου τινά.

Προσέκυρσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Προσκυρέω.

Προσ·εκ·φέρω, Μ. εξ·οίσω (ἀόρ. Προσεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω προσέτι· πληρόνω ὡς προσθήκην (ἐκτὸς τοῦ) προλαβόντος φόρου.

Προσ·εκφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων ἀποδιώκω (Ξυππάζω) προσέτι ἢ ἐνταυτῷ, (συγχ. τῷ Προεκφοβέω).

Προσ·εκ·χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Προσεξέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι ἔξω.

Προσ·εκ·χλευάζω, Μ. άσω. Προσέτι καὶ καταχλευάζω.

Προσέλα, πρς. τοῦ Προσελάω.

Προσέλαβον, ἀόρ. β. τοῦ Προσλαμβάνω.

†Προσελασία καὶ

Προσέλασις, εως (ἡ), τὸ προσελαύνειν, ἡ ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος πλησιασις, (ἐν γέν.) ἡ μεθ' ὁρμῆς προσέλευσις, ἔφοδος ἱππικοῦ, προσβολὴ πλοίου πολεμικοῦ κτλ.

Προσ·ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Ἀττ.) ελῶ. Φέρω (Κινῶ) τι μὲ βίαν πρός, καρφόνω ἐπάνω εἰς. » Μὴ προσέλα χέρα, « Εὐρ., μὴ βάλῃς χέρι ἐπάνω μου (ἵνα μὲ σπρωξῇς). » Ποδὰς διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος, « Πλ. 2) (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ἐνν. Ἵππον, Ἅρμα, Σρατὸν κτλ.) ὁρμῶ ἔφιππος ἢ μὲ στράτευμα (κυρ. ἱππικὸν) κατά τινος· (ἐν γέν.) προχωρῶ, πλησιάζω. » Προσελαυνούσης ἡμέρας, « Αξ.

Προσ·ελάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Προσελαύνω.

Προσέλευσις, εως (ἡ), τὸ προσέρχεσθαι, ἐρχομὸς ἢ πηγαιμὸς κοντά, πλησιασις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐκκλησ.) ἡ μετάληψις τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Προσ·ελέω-ῶ [πρὸς, ἕλος], Π. (σπν.) ἀντὶ Προπηλακίζω, καταφρονῶ, κακομεταχειρίζομαι. »Τοὺς μὲν δικαίους κτλ. προσελοῦμεν (ἄλλ. γρφ. Προσελοῦμεν),« Ἀρςφ. (καὶ πθ.) »Ὁρῶν ἐμαυτὸν ᾧδε προσελούμενον (ἡ) προυσελούμενον,« Αἰσχλ.

Προσεληναῖος, α ἡ ος, ον, =Προσέληνος.

Προσεληνίς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Προσέληνος. ‖. (κυρ.) »Νύμφαι προσεληνίδες,« αἱ τῆς Ἀρκαδίας.

Προσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάρχων πρὸ (προγενέστερος) τῆς σελήνης, (οὕτως ἐφημίζοντο οἱ Ἀρκάδες ὡς οἱ μόνοι αὐτόχθονες ἢ παλαιότεροι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου).

Προσελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσέρχομαι.

Προσ·ελκύω καὶ Προσ·έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Προσείλκυσα κλ.). Τραβῶ (Ἑλκύω) πρὸς, (μσ.) ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου.

Προσ·ελ·λείπω, Μ. λείψω. Ἐλλείπω (Χρειάζομαι πρὸς συμπλήρωσιν) ἀκόμη. »Τὰ προσελλείποντα,« Διόδ., τὰ προσαπαιτούμενα πρὸς ἀναπλήρωσιν.

Προσ·ελόω-ῶ, Μ. ώσω, =Προσελέω.

Προσ·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω προσέτι ἢ ἀκόμη, (εἰς τὸν Ἀθήν. διορθ. Προελπίζω).

Προσ·ελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω καὶ μὲ δεύτερον ἔλυτρον (περικάλυμμα), προσθέτω καὶ ἄλλο ἔλυτρον.

Προσελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον ἕλους· σχεδὸν βαλτώδης (ἑλώδης).

Προσ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσενέβην κτλ.). Ἐμβαίνω (Πατῶ) ἐπάνω εἰς· (μτφορ.) ἐπεμβαίνω ἀκόμη, προσεπεμβαίνω.

Προσ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐμβαίνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· ῥίπτω (ῥίπτομαι) ὁμοῦ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ·εμ·βατεύω, Μ. εύσω. Προσπελάζω (καθὼς τὰ βατευόμενα ζῶα).

Προσ·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, (παρβλ.) Προσβιβάζω.

†Προσ·εμ·βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι ᾗ φοβερίζω (μὲ θυμὸν, τρίζων τοὺς ὀδόντας ἢ μουγγρίζων).

;Προσ·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω, =Προσβλύζω.

Προσέμιξα, ἀόρ. ά. τοῦ Προσμίγνυμι.

Προσ·εμ·ματεύω, Μ. εύσω. Βάλλω μέσα τὸ χέρι μου ᾗ ψηλαφῶ, (εἰς τὸν Ἀρςτ. διορθ. Προσεμβατεύω).

Προσ·εμ·πάσσω, Μ. πάσω. Ῥήχνω ἀνάμεσα (Κουκκίζω) προσέτι.

;Προσ·εμπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκ προσθήκης.

;Προσ·εμ·πικραίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Ἐρεθίζομαι ἔτι μᾶλλον κατά τινος. »Προσεμπικρανέεσθαι (ἄλλ. διορθ. »Πάρος, ἐμπικρανέεσθαι) ἔμελλον αὐτοῖσι,« Ἡρ.

Προσ·εμ·πίπλημι, Μ. εμπλήσω. Γεμίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εμ·πίπρημι, Μ. εμ.πρήσω (ἀόρ. Προσενέπρησα κτλ.). Πυρπολῶ (Κατακαίω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον. »Πυρίκαυτα γὰρ ἐόντα τὰ ἕλκεα, προσεμπίπραται ὑπὸ τῆς θέρμης τῆς ἀναπνοῆς,« Ἀρετ.

Προσ·εμ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προσενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· συμπίπτω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

†Προσ·εμ·πλάσσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεμπάσσω.

Προσ·εμ·πλέκω, Μ. πλέξω. Ἐμπλέκω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εμπλήσω, μέλλ. τοῦ Προσμπίπλημι.

†Προσ·εμ·πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνω.

Προσεμπρήσω, μέλλ. τοῦ Προσεμπίπρημι.

Προσ·εμ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω (Φλογίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εμ·φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι μέσα εἰς (Ἐμφαίνομαι) προσέτι.

Προσ·εμ·φανίζω, Μ. ίσω. Ἐμφανίζω (Παραστήνω, Ἀποδεικνύω) προσέτι.

Προσεμφέρεια (ἡ). κἄποια ὁμοιότης, [ἐκ τοῦ

Προσεμφερὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) σχεδὸν ὅμοιος (ἐμφερὴς), παρόμοιος.

Προσ·εμ·φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Προσενήνεγκα κλ.), =Προσεμφορέω (;). 2) (μσ.) εἶμαι σχεδὸν ἢ κατά τι ὅμοιος· ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, (κοιν.) παραφέρνω.

Προσεμφερῶς, ἐπίρ. Μὲ κἄποιαν ὁμοιότητα.

Προσ·εμ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, Ῥήχνω) μέσα πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ. μὲ γεν.) ῥήχνω μέσα μου (τρώγω κατὰ κόρον) ἀκόμη καὶ ἀπό.

Προσ·εμ·φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Προσπίπτων ἐμφράσσω, (συγχ. τῷ Προεμφράσσω).

Προσ·εμ·φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Προσενεφυν κτλ.). Προσκολλῶμαι προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· προσγίνομαι ὡς ἔμφυτος ἰδιότης ἢ (μσ.) προσλαμβάνω ὡς ἔμφυτον ἰδιότητα.

Προσέναγχος, ἐπίρ. Σχεδὸν πρὸ ὀλίγου.

;Προσέναχε, Δ. ἀντὶ Προσένηχε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Προσνήχω.

Προσ·εν·δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Δείχνω ἐμπράκτως (Ἀποδείχνω) προσέτι.

Προσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ·εν·εδρεύω, Μ. εύσω. Ἐνεδρεύω (Παραμονεύω) ἀκόμη ἢ (μὲ δοτ.) πλησίον εἰς.

Προσ·εν·είρω, Μ. ερῶ (;). Ἐμβάλλω ὡς ἐκ προθέσεως, παρεμβάλλω, παρενείρω.

Προσενεκτέον, θετ. τοῦ Προσφέρω.

;Προσ·ενέπω (εὐχρ. μόνον τὸ Ποιητ. Προσεννέπω), Μ. ενισπήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ ἀποτεινόμενος) πρός τινα, Προσφωνῶ, Προσαγορεύω.

Προσένευσα, ἀόρ. ά. τοῦ Προσνεύω ἢ 2) τοῦ Προσνέω.

Προσ·εν·έχομαι, Μ. έξομαι. Ἐνέχομαι προσέτι.

Προσ·ενεχυράζω, Μ. άσω. Ἠαίρνω (Κάμνω νὰ μοῦ δοθῇ) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς ἐνέχυρον.

Προσενήνεγμαι, πθ. καὶ

Προσενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ·ενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσενεθυμήθην κτλ.). Βάλλω κατὰ νοῦν (Παρατηρῶ, Συλλογίζομαι) ἐκτὸς τούτου.

Προσενθυμητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·εν·ίημι, Μ. εν·ήσω. Ἐμβάλλω προσέτι, προσθέτω τι μέσα εἰς, Προσεμβάλλω.

Προσ·εννέπω, Π. = Προσενέπω.

Προσ·εν·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (μὲ τὸν νοῦν μου) ἐκτὸς τούτου. »Καὶ γὰρ ἄλλο τι προσενενόησα (κατὰ διόρθ. τοῦ Συνεϋδέρου, ἀντὶ Προσενόησα),« Ξεν.

Προσ·εν·οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ προσέσι (ἐκ προσθήκης) ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνόνω τι πρὸς ἄλλο, συνενόνω.

Προσ·εν·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἐμβάλλω προσέτι ἐν τάξει, προσθέτω, προσενείρω.

Προσ·εν·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ἔτι μᾶλλον ἐπάνω ἢ μέσα εἰς· (συνκδχ.) »Πληγὰς προσεντείνειν τινί,« Ακ., δίδειν (καταιβάζειν) προσέτι. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) »Ἑτέρας προσεντείνειν,« Πλ., νὰ τοῦ δώσῃ καὶ ἄλλαις (ἐνν. ξυλιαίς).

Προσ·εν·τέλλω(τέλλομαι), Μ. τελοῦμαι. Παραγγέλλω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ·εν·τίθημι, Μ. ενθήσω. Ἐμβάλλω προσέτι.

†Προσ·εν·τίκτω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεντίκτω.

Προσ·εν·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ ἐντρυφῶ.

†Προσ·εν·τυγχάνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεντυγχάνω.

Προσ·εν·υβρίζω, Μ. ίσω. Ἐνυβρίζω (Ἐπεμβαίνω ὑβριστικῶς) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εν·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω ἀνάμεσα (Παρενείρω εἰς τὸ ὕφασμα) καὶ ἄλλα πλουμίδια, ἐνυφαίνω προσέτι καί.

Προσ·εξ·αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξαγριόνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσεξεῖλον κτλ.). Ἠαίρνω (Ἐβγάζω) προσέτι ἀπὸ μέσα· ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην (ἀφανίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ.) ἐκλέγω προσέτι διὰ χρῆσίν μου.

Προσ·εξ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἀκόμη ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω, σηκόνω ᾗ Ἠαίρνω ἐκτὸς τούτου.

Προσ·εξ·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προσεξήμαρτον κτλ.). Κάμνω καὶ ἄλλο λάθος (ἁμάρτημα).

Προσ·εξ·ανδραποδίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσέτι καὶ ἀνδραποδίζομαι (σκλαβόνω). (εἰς τὸν Ἡρ. ἀναγν. διῃρημ. Πρὸς ἐξανδραποδισμόν).

Προσ·εξ·αν·ίσταμαι, Μ. εξανα·στήσομαι (ἀόρ. β'. Προσεξανέστην κτλ.). Σηκόνομαι ἐπάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρὸς σκοπόν τινα.

Προσ·εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ προσέτι.

†Προσ·εξ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπτύσσω (Σαφηνίζω) ἔτι μᾶλλον.

;Προσ·εξ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἐξαποστέλλω προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεξαποστέλλω).

Προσ·εξ·άπτω, Μ. άψω. Ἐξάπτω (Ἐρεθίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εξ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλωπίζω τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ πλειοτέραν ἐξάσκησιν (ἐξεργασίαν), τὸ κάμνω ἐντελέστερον.

Προσ-εξ-ελαύνω, Μ -ελάσω. Ἐκδιώκω προσέτι· (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐβγαίνω μὲ στράτευμα (κάμνω ἐκδρομήν) κατά τινος.

Προσ-εξ-ελέγχω, Μ. ελεγξω. Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εξ-ελίσσω(τττω), Μ. ελίξω. Ξετυλίσσω προσέτι· (μτγμ.) παρατάττω ὁ.ι· ἐξελίγμοῦ καὶ ἄλλους στρατιώτας.

Προσ-εξ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἐξερῶ προσέτι καί.

Προσ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐξεργάζομαι (Κατορθόνω, Ἀπυτελειόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-εξ-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-εξ-ερείδομαι, Μ. ερείσομαι. (μὲ δοτ. ἢ εἰς. προθετ.). Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι πρὸς (σκοπὸν τινα).

‡Προσ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσεξῆλθον κτλ). (μὲ δοτ.) Ἐβγαίνω (ἵνα ὑπάγω) πρός, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προέρχομαι ἢ Προεξέρχομαι).

Προσ-εξετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω προσέτι.

Προσεξεταστέον, θετ. τοῦ προηγ.

†Προσ-εξ-ευμαρίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεξευμαρίζω.

Προσεξεύρεσις, εως (ἡ). νέα (ἐκ προσθήκης) ἐφεύρεσις.

Προσεξεύρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσεξεῦρέ (πρισεπενόησέ) τις.

Προσ-εξευρίσκω, Μ.ευρήσω. Εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) προσέτι.

Προσ-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ ἢ Διηγοῦμαι προσέτι.

Προσ-εξ-ηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὁλονὲν εἰς ἤπειρον.

Πρισ-ξικμάζω, Μ. άσω. Ἐξικμάζω προσέτι.

Πρόσεξις, εως (ἡ), τὸ προσέχειν, προσοχή.

Προσ-εξ-ίστημι, Μ. προσεκ-στήσω. Κάμνω ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι καὶ ἐκστατικὸν, προσεπιρέρω καὶ ἔκστασιν.

Προσ-εξυβρίζω, Μ. ίσω. Πρισέτι καὶ ὑβρίζω.

Προσ-εξ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Προσέτι ἢ ἐξωθῶ (ἐξοστρακίζω).

Προσ-εοικα (πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Πρασείσκω). Εἶμαι ὅμοιος (ἢ σχεδὸν ὅμοιος) μὲ, παρεμφέρω· φαίνομαι ὡς νὰ («Τοιούτοις δέ τισι προσέοικεν ὁ γράφων τὸν νόμον χρῆσθαι,» Δμ.)* (συνκδχ.) εἶμαι πρόσφορος (ἁρμόδιος), ταιριάζω, (ὃθ. ἀπρσ.) «Προσέοικε, α = Προσήκει, καὶ (μτχ.) Προσεικώς, α = Προσήκων, ταιριασμένος. «Ὅταν τις ὁρᾷ τὰ μὴ προσεικότα,» Σορ.

Προσεικότως, ἐπίρ. (μτχ.) Σχεδὸν ὁμοίως, παρεμφερῶς, παραπλησίως.

Προσεούρουν. Ἀττ. παρτ. τοῦ Προσουρέω.

Προσ-επ-αγγέλλομαι, Μ. αγγελοῦμαι. Γνώσχομαι (Ἐπαγγέλλομαι) προσέτι.

Προσ-επάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσεπήγαγον κτλ.). Ἐπιφέρω προσέτι, προσθέτω.

Προσ-επ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προσέτι.

Προσεπαθρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-επ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ προσέτι.

Προσ-επ-αίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω (Σηκόνω, Ἀνυψόνω) ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι.

Προσ-επ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ-επ-αμύνω, Μ. υνῶ, = Προσβοηθέω.

Προσ-επ-αν-έρομαι, Μ. ερήσομαι. Ἐρωτῶ (Ξαναρωτῶ) προσέτι.

Προσ-επ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπανθῶ προσέτι.

Προσ-επ-αν-ίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι. Ἐπαναστᾶ προσέτι.

Προσ-επ-απειλέω ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω προσέτι (ἐκτὸς τούτου), προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας ἀπειλὰς ἢ ἄλλην.

Προσ-επ-αρόμαι-ῶμαι, Μ. αρέσομαι. Κατορῶμαι προσέτι.

Προσ-επ-άρχω, Μ. άρξω. Διοικῶ (Ἐξασιάζω) ὡς ἔπαρχος προσέτι.

Προσ-επ-αυξάνω(-αύξω), Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον.

Προσεπαύξησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης ἐπαύξησις.

Προσ-επ-αυρίσκομαι (ἀόρ. Προσεπηυράμην). (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω προσέτι, προσαπολαύω.

Προσ-επ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐπεγείρω προσέτι.

Προσεπεπείθν, ἀόρ. 6'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσεπιλέγω.

Προσ-επ-ειτ-άγω, Μ. άξω, = Προσεπιφέρω.

Προσ-επ-ει-σ-φέρω, Μ. εισ-οίσω (ἀόρ. Προσεπεισήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν προσγενομένην εἰσφορὰν. «Σάριν—,» Πλδ., ὁμολογῶ περισσοτέραν.

Προσ-επ-ελπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκτὸς τούτου.

Προσ-επ-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐπεμβαίνω ἔτι μᾶλλον, ἢ· καὶ ἐπεμβαίνω προσέτι (εἰς τὴν δυστυχίαν τινός).

Προσ-επ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω μεταξὺ (Παρενείρω) καὶ ἄλλα, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη παρεμβεβλημένα.

Προσ-επεξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐπεξεργάζομαι ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσεπεξεργασία (ἡ). νέα (ἐκ προσθήκης) ἐπεξεργασία.

Προσ-επ-εξ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. -εὗρον κτλ.). Ἐφευρίσκω προσέτι, ἐπινῶ (προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας ἢ ἄλλας) νέας ἐφευρέσεις.

Προσ-επ-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι ἢ Ἐξηγῶ σαφέστερον (Ἐπεξηγῶ) ἐκτὸς τούτου.

Προσ-επ-εργάζομαι, Μ. άσομαι, = Προσεπεξεργάζομαι.

Προσ-επ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσεπῆλθον κτλ.). Ἐπέρχομαι (Διυδεύω) προσέτι ἢ ἐπανειλημμένως.

Προσ-επ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ μὲ περιέργειαν προσέτι, κάμνω ἐπανειλημμένως ἢ ἄλλας ἐρωτήσεις, ξαναρωτῶ καὶ περί.

†Προσεπερωτητής, οῦ (ὁ). ὁ προσεπερωτῶν (κάμνων δικαστικὰς προσεπερωτήσεις), (Λτ.) adstipulator.

Προσεπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσπίπτω.

Προσ-επ-ευχομαι, Μ. εύξομαι. Ἐπεύχομαι προσέτι.

Προσ-επηρεάζω, Μ. άσω. Πειράζω ἐκτὸς τούτου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ ἐπηχῶ προσέτι.

Προσ-επι-βαίνω, Μ. βήσομαι, = Προσεμβαίνω· (τρπ.) Προσεπεμβαίνω.

Προσ-επι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐπιβάλλω προσέτι, προσθέτω περιπλέον.

Προσ-επι-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἐβγάζω ἔπειτα ἢ ἄλλα βλαστάρια.

Προσ-επι-βλέπω, Μ. βλέψω. Ἐπιβλέπω (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ-επι-βοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Φωνάζω καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἴς τι, ἐπευφημῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ μὲ ἐπανειλημμένας ἀναφωνήσεις.

Προσ-επι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μετ' ἄλλων πρὸς βοήθειάν τινος.

Προσ-επι-βουλεύω, Μ. εύσω. Πρισέτι (ἐκτὸς τούτου) ἢ ἐπιβουλεύομαί τινα, (εἰς τὸν Θκ. διορθ. Προεπιβουλεύω).

‡Προσ-επι-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πρισέτι.

Προσ-επι-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι ἢ Ἔρχομαι (Παραγίνομαι) πρὸς τοῖς ἄλλοις, συμβαίνω προσέτι.

Προσ-επι-γι-γνώσκω(γινώσκω), Μ. επιγνώσομαι. Γνωρίζω προσέτι (ὡς ἐκ προσθήκης).

Προσ-επι-γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἔτι μᾶλλον γλίσχρον.

Προσ-επι-γράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω πρισέτι, προσθέτω εἰς ἐπιγραφήν.

Πρισ-επι-δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δίδω προσέτι πλουσιοπαρόχως.

Προσ-επι-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προσέτι (μτ.) κάμνω ἐκτὸς τούτου ἢ ἐπίδειξιν.

Προσ-επι-δέομαι, Μ. δεήσομαι, = Προσδέομαι.

Πρισ-επ-ιδεσμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Προσ-επι-δέω, Μ. δήσω. Δένω προσέτι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ, (παρβλ. Προσεπικαταδέω).

Προσ-επ-ιδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιδημῶ (Φθάνω ἢ Διατρίβω ὡς ἐπίδημος) εἰς.

Προσ-επι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἔπειτα ἐκτὸς τούτου.

Προσ-επι-δίδωμι, Μ. επι-δώσω (ἀόρ. Προσεπέδωκα κτλ.). Δίδω αὐτιπροαιρέτως (Χαρίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ περιπλέον· (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) προκόπτω (αὐξάνω, ἐπιδίδω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-ορίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ (Διαστέλλω) ἢ Προσδιορίζω ἐκ προσθήκης.

Προσ-επι-δομέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἐπὶ προϋπαρχούσης οἰκοδομῆς, προσεποικοδομῶ.

Προσ-επι-δοξάζω, Μ. άσω. Ἀποδέχομαι (Συγκατατίθεμαι μὲ) τὴν γνώμην (δόξαν) τινος.

Προσεπιδοτικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ νὰ προσεπιδίδῃ, μεταδοτικὸς ἐκ προαιρέσεως.

Προσ-επι-δράσσομαι (δράττομαι), Μ. δρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξομαι. (μὲ γεν.) Βάλλω εἰς τὸ χέρι (Οἰκειοποιοῦμαι) προσέτι.

Προσ-επι-δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ δυσφορῶ, ἢ· δυσφορῶ ἔτι μᾶλλον.

†Προσ-επι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συνδέω (Συνενόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς (Ἀναζητῶ) προσέτι.

Προσ-επι-θεάομαι-ῶμαι, Μ.άσομαι,=Προσεπιθεωρέω.

Προσ-επι-θεσπίζω, Μ. ίσω. Προθεσπίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσεπιθέον, θετ. τοῦ Προσεπιτίθημι.

Προσ-επι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ προσεκτικῶς (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσεπιθεωρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-επι-θλίβω, Μ. θλίψω. Πατῶ (Ζελῶ) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκτὸς τούτου ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-θρύπτω, Μ. θρύψω. Ἐκνευρίζω ὑπὸ τρυφῆς ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω προσέτι.

Προσ-επι-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι. 2) (μσ.) ἐπικαλοῦμαι προσέτι.

†Προσ-επι-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω ἀπὸ πάνω (Ἐγκαλλωπίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-κατα-δέω, Μ. δήσω. Προσθέτω τι ἔπειτα εἰς εἶδος ἐπιδέσμου.

Προσ-επι-κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Βιάζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-κειμαι, Μ. κείσομαι, Ἐπίκειμαι (Ἐπιμένω ἀπαιτῶν) καὶ ἐγὼ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγελῶ προσέτι ᾗ μὲ πικροὺς σαρκασμούς.

Προσ-επι-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ἐκτὸς τούτου παντοῦ, διακηρύττω πρὸς τοῖς ἄλλοις· ἐπικηρύττω ᾗ ἀμοιβὴν κατά τινος.

Προσ-επι-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὀλίγον (Ἐπικλίνω) πρός, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαποκλίνω).

Προσ-επι-κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐπικλύζω (Κατακλύζω) ὡς ἐκ προσθήκης.

Προσ-επι-κλώθω, Μ. κλώσω. Ἐπικλώθω προσέτι.

Προσ-επι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικρατῶ (Ὑπερισχύω) ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἐπικρατέστερος.

Προσ-επι-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω ᾗ (Ἀττ.) κρεμάω-ῶ. Κρεμνῶ προσέτι ἐπάνω εἰς, προσεξαρτῶ.

Προσ-επι-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ἀκόμη ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-κτέομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσαποκτῶ) ἔπειτα.

†Προσεπίκτισμα (τὸ). οἰκοδόμημα κτισμένον ἔπειτα (προσθὲν εἰς τὸ ὅλον τοῦ κτιρίου).

Προσ-επι-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω λαλῶν, προσεπιλέγω.

Προσ-επι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσεπέλαβον κτλ.). Παίρνω προσέτι. || (μα. μὲ δοτ. ᾗ γεν.) λαμβάνω μέρος μετά τινος (τὸν βοηθῶ) εἰς τι. « Οὐδένα φασὶ σφίσι προσεπιλαβέσθαι τοῦ πολέμου, » Ἡρ.

Προσ-επι-λέγω, Μ. λέξω (ἀόρ. ἀνμλ. Προσεπεῖπον κτλ.). Ἐπιλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω ἐπὶ πᾶσιν εἰς ὅσα εἶπα. « Καὶ τὴν αἰτίαν προσεπιλέγειν, » Θμ.

2) (μσ.) ἐκλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Προσεπελέξατο τῶν πολιτῶν τοὺς ἐναντιουμένους, » Διόδ.

Προτ-επι-λιμώττω, Μ. λιμώξω. Λιμάζω (Ψοφῶ τῆς πείνας) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀρτύω (Καρυκεύω) προσέτι καὶ μὲ ἢ ὡς ἄν μὲ λίπος, προσθέτω ἐν εἴδει λίπους.

Προσ-επι-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσδιαπανῶ λιχνιώμενος (γλείφων τὸ αἷμα ὡς τὰ θηρία).

Προσ-επι-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσ-επι-λοιμώττω, Μ. λοιμώξω. Πάσχω προσέτι καὶ ὑπὸ λοιμοῦ.

Προσ-επι-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω ἔπειτα πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμαρτυρῶ προσέτι.

Προσ-επι-μασσήσομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι καὶ μασῶ κάτι τι.

Προσ-επι-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Ἐπιμελοῦμαι (Ἐννιάζομαι) προσέτι.

Προσ-επι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω περισσότερον τοῦ μέτρου, προσθέτω ὡς ἐπίμετρον, Προσεπιδίδωμι. « Τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας προσεπιμετρεῖν τῷ ὕπνῳ, » Λθ.

†Προσ-επι-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐφευρίσκω μηχανώμενος) προσέτι, προσεπινοῶ μηχανάς.

Προσεπιμηχανητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-επι-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω προσέτι.

Προσ-επι-μιμνήσκομαι, Μ. επι-μνησθήσομαι. Ἐνθυμοῦμαι προσέτι.

Προσ-επι-νεύω, Μ. νεύσω. Ἐπινεύω (Συγκατανεύω) προσέτι.

Προσ-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ προσέτι, προσφεύρισκω.

Προσεπι-νοητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-επι-νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ (Τρυπῶ μὲ τὸ νυχάρι) προσέτι ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ὅρκον ψευδῆ (καὶ ἐπιορκῶ) προσέτι.

Προσ-επι-πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Κυκίζω) προσέτι ἀπὸ πάνω, (Ἀρετ.).

Προσεπι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προσέτι.

Προσ-επι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ ἐπιπηδῶ.

Προσ-επι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Προσέτι καὶ ἐπιπίπτω κατά τινος.

Προσ-επι-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσθέτω τι ὡς πλάσμα ἔπειτα, προσεπινοῶ πλάσματα.

,Προσ-επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Προσθέτω ἔπειτα (Παρενείρω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. « Τοῖς ἔξωθεν προσεπιπλεκομένοις (ὁ ὀρθ. προσεπιπλαττομένοις), » Ἀλέξ. Τραλλ.

†Προσ-επι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἐπιπλέω (Κινοῦμαι νὰ ἐπιπάω μὲ τὸ πλοῖόν μου) κατά τινος.

Προσ-επι-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐπιπλήττω πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ· Καὶ ἐπιπλήττω προσέτι.

Προτ-επι-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐπιπνέω πρός.

Προσ-επι-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω ἀκόμη κόπον, προσκαρτερῶ ἐπιπόνως.

Προσ-επι-ῤῥέπω, Μ. ῥέψω,=Προσεπικλίνω.

Προσ-επ ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Προσεπῤῥύην κτλ.). Συῤῥέω (Ἐπιῤῥέω) προσέτι.

Προσ-επι-ῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ἐπιῤῥίπτω προσέτι ἢ ἐκ τοῦ πλησίον.

Προσ-επι-ῤῥώνυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμόνω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Τιμῶ (Σεμνύνω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-σημαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Δείχνω προσέτι δι' σημείων, κάμνω σημεῖωδεις πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-σιτίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐφοδιάζομαι καὶ μὲ ἄλλας τροφάς.

Προσ-επι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-σκευάζω, Μ. άσω. Διορθόνω (Ἐπισκευάζω) προσέτι.

Προσ-επ σκήπτω, Μ σκήψω. Παραγγέλλω ἢ Παρακαλῶ προσέτι.

Προσ-επι-σκώπτω, Μ. σκώψω. Καὶ περιπαίζω προσέτι, ἢ· Προσθέτω ἐν εἴδει σκώμματος.

Προσ-επι-σπάομαι-ῶμαι, Μ. σπάσομαι. Σύρω πρὸς τοῖς ἄλλοις μαζῆ μου (κατόπιν μου, πρὸς τὸ μέρος μου).

Προσ-επι-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω προσέτι ἀπὸ πάνω.

Προσ-επ σταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ-επι-στείχω (χ. Μ.), (ἀόρ. Προσεπέστιχον), Π. ὑπάγω κατ' ὀλίγον πρός, προσέρχομαι, πλησιάζω.

Προσ-επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Μηνῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου), παραγγέλλω (κυρδ.' ἐπιστολῆς) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω (ἢ Καὶ στεφανόνω) προσέτι.

†Προσ-επι-συν-άπτω, Μ. άψω. Συνάπτω προσέτι, προσθέτω.

Προσ-επι-συν-είρω, Μ. ερῶ(ῖ). Ἐπισυνείρω προσέτι, προσθέτω συνείρων (ὑμνολογῶν).

Προσ-επι-σύρω, Μ. συρῶ. Ἐπισύρω προσέτι.

Προσ-επι-σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω προσέτι ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-σφίγγω, Μ. σφίγξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφίγγω (Προσαρμόζω σφικτὰ) τι ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-σφραγίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπικυρόνω καὶ μὲ τὴν σφραγῖδά μου, προσθέτω ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἐπισφράγισμα τῶν λόγων μου.

Προσ-επ-ισχυρίζω, Μ. ίσω. Ἰσχυροποιῶ (Ἐνδυναμόνω, Ἀσφαλίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-σωρεύω, Μ. εύσω. Ἐπισωρεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι μᾶλλον.

†Προσ-επι-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι (Ἐπιμένω ταλαιπωρούμενος) ἀκόμη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ-επι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω (Παραγγέλλω) πρόσετι.

Προσ-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐπιτείνω (Αὐξάνω) ἔτι μᾶλλον· (τρπ.)=Προσεπικατατείνω.

Προσ-επι-τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ (Ἐπιτελῶ) πρόσετι.

Προσ-επι-τερατεύομαι, Μ. εύσομαι. Προσθέτω καὶ ἄλλα τεράστια σμβαντα (εἰς διήγησίν τινα). Προσεπιτραγῳδέω.

Προσ-επι-τέρπομαι, Μ. τέρψομαι ἢ ταρπήσομαι. Εὐφραίνομαι ἔτι μαλλον, ἀπολαμβάνω νέαν τέρψιν.

Προσ-επι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τεχνάζομαι (Μηχανῶμαι) πρόσετι· ἐφευρίσκω καὶ ἄλλην τέχνην (πανουργίαν).

Προσ-επι-τίθημι, Μ. επι-θήσω (ἀόρ. Προσεπέθηκα κτλ.). Ἐπιθέτω (Ἐγχειρίζω) πρόσετι· προσθέτω περιπλέον.

Προσ-επι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μέμφομαι (Ἐπιπλήττω) πρόσετι.

†Προσ-επι-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω καὶ ἄλλας τραγικὰς περιπετείας (ὑπερβολὰς), μεγαλοποιῶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Προσ-επι-τρέπω, Μ. τρέψω. Δίδω ἄδειαν (Ἀφίνω εἰς τὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ἐξουσίαν τινος, Ἐμπιστεύομαι) πρόσετι.

Προσ-επι-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐπιτρίβω ἔτι μᾶλλον ἢ ὁμοῦ μὲ, ἀφανίζω κατὰ κράτος.

Προσ-επι-τροπεύω, Μ. εύσω. Ἐπιτροπεύω (καὶ πθ. Ἐπιτριπεύομαι) περισσότερον καιρὸν ἀκόμη.

Προσ-επι-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προσεπέτυχον κτλ.). (μὲ γεν.) Κατορθόνω (Ἐπιτυγχάνω) πρόσετι.

Προσ-επι-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Φαίνομαι (Ἐπιφαίνομαι) ἀκομη.

Προσ-επι-φέρω, Μ. επ-οίσω (ἀόρ. Προσεπήνεγκα κτλ.). Ἐπιφερω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω. » Τον κολοφῶνα —, « Κλημ. 2) παράγω (καρποφορῶ) πρόσετι. » Ἡ γῆ, φέρουσα ταῦτα ἀφ' ὧν ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ᾗ ἀφ' ὧν ἡδυπαθοῦσι προσεπιφέρει, « Ξεν.

Προσ-επι-φημίζω, Μ. ίσω. Ἀποδίδω προσέτι (Προσθέτω) φήμην τινὰ εἴς τι, προσθέτω ἐν εἴδει ἐπιφημίσεως.

Προσ-επι-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ἀποκρίνομαι συμφώνως ἢ προσφῶς εἴς τι· (μτνμ. ἐπὶ οἰωνῶν) φαίνομαι αἴσιος, ἐπιτρέπω νὰ γένῃ τι.

Προσ-επι-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἐν εἴδει φιλοσοφικῆς παρατηρήσεως, λέγω φιλοσοφῶν προσέτι.

Προσ-επι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσφέρω φιλοτίμως πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσεπιθαψιλεύομαι.

Προσ-επι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπάγω (Πλησιάζω) συχνὰ εἰς.

Προσ-επι-φορτίζω, Μ. ίσω. Ἐπιφορτίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Προσεπέφυν κτλ.). Φυτρόνω (Γεννῶμαι ἢ Προσκολλῶμαι) ἐπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ὡς ἐπιφώνημα, ἐπιφωνῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-επι-χαράσσω, Μ. άξω. Ἐγχαράττω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἰς.

Προσ-επι-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω πρόσετι χάριν, κάμνω τι περιπλέον (προσθέτω) κατὰ χάριν.

Προσ-επι-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ πρόσετι· προσθέτω ὡς ἐπιχείρημα.

Προσ-επι-έω, Μ. χεύσω. Χύνω πρόσετι ἀπὸ πάνω.

Προσ-επι-χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-επι-χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω (Σκεπάζω) πρόσετι μὲ χῶμα, προσθέτω νέον πρόσχωμα.

Προσ-επι-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι πρόσετι, προσθέτω ᾗ ἄλλο ψεῦδος.

Προσ-επι-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπιψηφίζομαι πρόσετι.

Προσ-επλάκην, πθ. ἀόρ. 6'. τοῦ Προσπλέκω.

Προσ-επ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐποικοδομῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὰ ἐποικοδομηθέντα.

Προσ-επ-όνομαι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Προσεπωμοσα). Ὀρκίζομαι πρόσετι, ἢ· Κάμνω ἀκόμη (πρόσθετω εἰς ὅσα λέγω) ᾗ ὅρκον.

Προσ-επ-οργέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καὶ γορεύω πρόσετι ἐπάνω εἰς.

Προσ-επ-οφλισκάνω, Μ. οφλήσω. Μένω χρεώστης ἢ ἔνοχος (Καταδικάζομαι) πρόσετι.

Προσεπτύγμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Προσπτύσσω.

Προσ-εραν ίζω, Μ. ίσω. Προσθέτω τι τὸ ὁπ. ἐρανίσθην (ἤθρα ἀπ' ἄλλου). «Τὴν περιοδον παραπληρώματι λέξεως προσηρανίσθαι, « Δ. Ἁλ., εἶνε παραγεμισμένη μὲ λέξεις παρμένας απ' ἐδῶ ᾗ ἀπ' ἐκεῖ.

Προσ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κερδίζω (Ἀποκτῶ, Κατορθόνω) πρόσετι διὰ τῶν κόπων μου, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κατορθόνω τι περιπλέον πρὸς χάριν τινος.

Πρόσεργος (ὁ, ἡ), ὁ πρὸς ἔργον εὔχρηστος (ἀρμόδιος).

Προσ-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ερείδω, Μ. ερείσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ἀκουμβῶ τι (καὶ ἑλλ. ἢ μσ. Ἐπιστηρίζομαι ἢ Ἐπιμένω ἢ Πίπτω μὲ ὅλον μου το βάρος) ἐπάνω εἰς. » Τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τείχῳ προσερείσας, « Μυθ. » Κλίμακας τῷ τείχει προσερείσαντες, « Πλθ. (ᾗ μτνμ.) » Ἀκεανῷ προσερεῖσαι Μακεδονίαν, « Πλ. προσθεῖναι. (καὶ ἑλλ.) » Προσερείδουσα τοιχοις καὶ ὀρύφοις, « αὐτ., ἐπιστηριζομενη.

Προσέρεισις, εως (ἡ), τὸ προσερείδειν ἢ προσερεισθαι, ἐπακκούμπησις.

Προσερέτης, ου (ὁ). ὁ προσερέσσων, κωπηλάτης.

‡Προσ-ερέσσω, Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ πρὸς

Προσ-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. Προσήρυγον κτλ.). Ῥεύγομαι μέσα εἰς τὸ πρόσωπόν τινος· ξερνῶ (κυρ. καὶ μτνμ.) ἐπανω εἰς. « Κύματα προσερεύγεται πέτρην, « Ἰλ. Ο., προσβάλλουν ἀφρίζοντα.

Προσερείω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

Προσ-ερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ (Ἀγωνίζομαι) πρὸς τινα, συναγωνίζομαι.

Προσ-ερόμαι, Μ. ερήσομαι,=Προσερωτάω.

Προσ-ερπύζω, Μ. ύσω καὶ

Προσ-έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Προσείρπυσα κτλ.). Πλησιάζω ἕρπων (συρόμενος)· πλησιάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως, (Η.) φθάνω ὅσον οὔπω, καταντῶ. » Τὸν προσέρποντα χρόνον, « Πίνδ., τὸν μέλλοντα. » Ἴσ' ἀ χάρις ἐς τί ποθέρπει, « Θκρ., ποῦ καταντᾷ.

Προσ-ερυγγάνω, Μ. ερεύξομαι,=Προσερεύγομαι.

Προσ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσῆλθον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ σίτ. προθετ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω πρὸς τινα, πλησιάζω· σμίγω, ἀνταμώνομαι· (ἐπὶ γυν.) συνευρίσκομαι· (ἐν γέν.) ἔγω σχέσιν μετά (εἶμαι μαθητής) τινος· φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα· ὑπάγω εἰς τὸν ναὸν νὰ προσευχηθῶ (ἴδε Προσευχὴ) ἢ (ἐκκλησ.) νὰ κοινωνήσω, (συνηθ.) προσεύχομαι ἢ κοινωνῶ· γίνομαι προσήλυτος (θρησκείας τινός) (ἐπὶ εἰδώλ.) συνάζομαι. προσδέομαι. « Νῦν ἐλάττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτοῖσιν (ἀπὸ τῶν ἀγυρίων), « Ξεν., (ἴδε ᾗ Πρόσειμι).

Προσερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ πάλι πρόσετι.

Προσεσηρώς, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Προσείρω.

Προσέσθαι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσνέμω.

Προσεσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Προσέφαγον κτλ.). Τρώγω πρόσετι ἢ ὁμοῦ μὲ (ὡς προσφάγιον).

Πρόσεσις, εως (ἡ), τὸ προσίεσθαι, πρόσληψις, εἰσδοχή, παραδοχή.

Προσεσκληκώς, πρκ. (ἀντιένς.) τῆς μτχ. τοῦ Προσσκέλλω.

Προσεσπέριος καὶ Προσέσπερος (ὁ, ἡ). Ὁ πρὸς ἑσπέραν (πρὸς δυσμὰς), δυτικὸς ἢ βραδυνός. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) «Πυθέσπερα καὶ » Τὰ πυθέσπερα (Δ. ἀντὶ Προσέσπερα), « Θκρ., πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα.

‡Προσέσχατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἔσχατα μέρη (τὰ μεθόρια) τινὸς τόπος κείμενος, συνεχομένης ἀμέσως, (εἰς τὸν Στρβ. διορθ. Προσεχέστατος).

Προσέσχε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Προσέχω.

Προσ-εταιρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἑταῖρόν (συντροφόν) τινος ἢ (μὲ αὐτ.) κάμνω σύντροφόν μου τινά, (ἐν γέν.) οἰκειοῦμαι, σχετίζομαι μετά τινος.

Προσεταιριστὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσεταιριαθείς (συντροφεύσας, οἰκειωθείς) πρός τινα, σύντροφος, ἐθελοντής.

Προσ-εταιρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι,=Προσεταιρίζομαι.

Προσετέθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Προστίθημι.

Προσετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσίημι (-εμαι).

Προσέτι, ἐπίρ. Προς τούτοις, ἐκτὸς τούτου ἀκόμη.

Προσ-ευαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. Εὐαγγελίζομαι πρόσετι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρόσευγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς προσευχῆς, εὐχή, τάξιμον.

Προσ-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ ἐκτὸς τούτου, προσθέτω καὶ ἄλλην εὐεργεσίαν, ἢ· καὶ εὐεργετῶ προσέτι.

Προσ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Παίρνω λογαριασμὸν (εὐθύνας) παρά τινος, παιαθάλλω τοὺς λογαριασμούς του πρὸς ἐξίσωσιν.

Προσ-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐκαιρῶ (Μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν μου, Ἀσχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσευκτήριον (τό). μέρος διὰ προσευχήν. 2) = Προσευχή.

Προσευκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς προσευχήν, ἢ 2) (ς) ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ προσεύχηται.

Προσ-ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ εὐλογῶ.

Προσ-ευνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω πλησίον τινός.

Πρόσευξις, εως (ή), = Προσευχή.

Προσ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προμηθεύω (ᾗ μσ. Προμηθεύομαι) προσέτι.

Προσ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ὀρ. Προσεῦρον κτλ.). Εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) προσέτι.

†Προσ-ευσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου (Ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσ-ευφραίνω, Μ. ανῶ. Εὐφραίνω προσέτι.

Προσ-ευχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ εὐχαριστῶ προσέτι.

Προσεφείτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ π0. ὑπερσ. τοῦ Προσεφίημι.

Προσευχή (ἡ). εὐχὴ (ἱκεσία) πρὸς θεόν. 2) (κατά τισιν αἱρετικῶς) οἶκος προσευχῆς, εὐκτήριον.

Προσ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ δοτ. ἢ χωρὶς) Ἀποτείνω πρὸς τὸν θεὸν τὰς εὐχάς μου, κάμνω τὴν προσευχήν μου. (μὲ αἰτ.) ἐξαιτοῦμαι προσευχόμενος, προσεύχομαι διά. » Νίκην—, « Ξεν. (Ἑλλην. Γ', 6', 22).

Προσ-εφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Προσεπιπηδάω.

Προσ-εφ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ἐπάνω εἰς. » Γυμνὸν... προσεφαπλοῦσι γυμνῷ μαρμάρῳ, « Κ. Μανασσ.

Προσ-εφ-άπτομαι, Μ. άψομαι. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως, προσεγγίζω, (μὲ γεν.).

Προσεφ-αρμόζω, Μ. ώσω. Ἐφαρμόζω (Προσαρμοζω) προσέτι.

Προσ-εφ-έλκομαι, Μ. ἑλξομαι. Σύρω προσέτι κατόπιν μου, προσεπισύρω.

Προσ-εφ-έπομαι, Μ. ἑψομαι. Ἐπακολουθῶ πρὸς τοῖς ἄλλους.

Προσεφερμηνευτέον, θετ. τοῦ

‡Προσ-εφ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐπεξηγῶ προσέτι.

Προσ-εφ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω, = Προσευρίσκω, προσεπινοῶ.

Προσ-εφ-ίημι, Μ. εφ-ήσω. Ἐπιτρέπω πρὸς τοῖς ἄλλους.

Προσέχεια (ἡ). ἄμεσος γειτνίασις, συνάφεια, (Γαλλ.) adhérence. 2) (ἐνίοτε) = Προσοχή, ‖ἐκ τοῦ

Προσεχὴς ‖προσέχω‖, ές (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κείμενος ἢ τοποθετημένος ἀμέσως πλησίον τινός, γειτνιάζων· (φιλοσοφ.) ἄμεσος· (ἐπὶ χρόνου) πρόσφατος· (ἐνίοτε χωρὶς πτ.) ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἀμέσους προσβολὰς τῶν ἀνέμων (τῶν κυμάτων) (» Ἀλίμενος καὶ προσεχὴς [διορθ. πιθαν. κατὰ τὸν Κορ. Προσεχὴς] αἰγιαλός, « Στρβ.). (ἐπὶ ἀνθρ.) προσηλωμένος εἰς τινα, σχετικός, ἢ εἰς τὸ ἔργον του, προσεκτικός, ἐπιμελής.

Προσ-εχίζομαι, Μ. ισομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι προσεχής, συνέχομαι.

Προσεχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν, προσεκτικά, ‖ἐκ τοῦ

Προσ-έχω, Μ. εξω (ἀόρ. Προσέσχον κτλ.). Ἔχω προσέτι (ἐκτὸς τούτου), (Πλάτ. Σοφ.). 2) (συχνότ.) ἔχω (κρατῶ) τι πλησίον τινος· (ὄθεν κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦν) πλησιάζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω, (κοιν.) πιάνω. (ἐνίοτε) ἀποβιβάζω εἰς. » Τίς σε προσέσχε, « Σοφ. » Προσχόντες τὰς νῆας, ἀπέβησαν ἐς τὸν αἰγιαλόν, « Ἡρ. (καὶ ἀλλ.) » Προσχὼν ἐς Φάληρον, τὴν ζρατιὴν ἀπέβησε, « αὐτ. » Ἀναγκαῖον εἴη τῇ νηὶ πρισέχειν εἰς Ῥόδον, « Δημ. (καὶ παραλλ.) » Προσίσχον πρὸς τὴν Σίφνον, « Ἡρ. (καὶ χωρὶς πρθ.) » Πόθεν πλέων προσέσχες τὴν δε γῆν; « Σοφ., (ᾗ 3) (τρπ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὸν νοῦν) ἔχω προσηλωμένον τὸν νοῦν μου (καταγίνομαι μὲ προσοχήν, μὲ προσπάθειαν) εἴς τι· ἀκολουθῶ τὸ αὐτεπάγγελμα (εἶμαι ὁπαδὸς) τινος. » Παιδικοῖς πράγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν, « Ξεν. » Προσῖξε τοῖσι γυμνασίοισι, « Ἡρ. » Προσέχειν τῷ πολέμῳ, « Δημ. » Τῷ Γαΐῳ ὡς καὶ μοναρχήσοντι προσεῖχε, « Δ. Κάσσ. » Προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ τοῖς μαγείαις ἐξεπεπονηκέναι αὐτούς, « Πρξ. Ἄποσ. » Πρόσεχε σεαυτῷ, « Γρφ. (καὶ γεν. προθετ.) » Προσίσχετε ἀπὸ τῶν.., « αὐτ. 4) (μσ. ἢ ἀμτβτ.) συνέχομαι· προσκολλῶμαι. » Ὥσπερ λεπὰς προσεχομένος τῷ κίονι, « Ἀρχφ. « Προσίσχεθ' ὥστε κισσὸς ἕρνεσι δάφνης, « Εὐρ. » Ὅ,τι πρόσχοιτο τῷ κοντῷ, « Ἡρ., ὅτι κολλήσῃ ἐπάνω.

Προσεχῶς, ἐπίρ. Πλησίον, ἐκ τοῦ προσεχοῦς· (ἐπὶ χρόνου) τῶρα κοντά, ἀρτίως· ἀμέσως· (ἐνίοτε) = Προσεχόντως, Προσεκτικά (ς).

‡Προσέψημα (τό), = Προσόψημα.

†Προσεψιὰ (ἡ). συνδιάλεξις, συνομιλία (νὰ περνᾷ ὁ καιρός), (Γαλλ.) causerie.

Προσ-ίψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι πολλὴν ὥραν ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλα εἴδη.

Προσέῳξα, ἀόρ. τοῦ Προσοίγνυμι.

‡Προσεῴως (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἕω (πρὸς ἀνατολάς), ἀνατολικός.

Προσ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ζεύγω (Δένω, Ἑνόνω) τι πρὸς, συνάπτω, συνδέω.

Προσζευκτέον, θετ. τοῦ Προσζεύγνυμι.

Προσ-ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ᾗ ζημιόνω ἢ καθυποβάλλω εἰς πρόστιμον (ζημίαν).

Προσ-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ πρὸς τούτοις.

Προσ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ προσέτι.

Πρόσηβος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, 12—13 χρόνων.

Προσ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσαγορεύω.

Προσηγόρημα (τό), Π. ἀντὶ Προσαγόρευμα.

Προσηγορία (ἡ), = Προσαγόρευσις. 2) ὄνομασία· (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) προσηγορικὸν ὄνομα.

Προσηγορικός, ή, όν, (καὶ ἐπῴ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς προσηγόρευσιν. » Ὄνομα προσηγορικόν, « Γραμτ., τὸ κοινὸν καὶ κατὰ πολλῶν λεγόμενον, (εἰς δὲ τὴν Ῥωμ. ἰσορ.) τὸ πρὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ. » Ἃ τιθέμεθα γράφοντες ἢ μήτηρ τὸ μὲν ἴδιόν τε ᾗ συγγενικὸν ὄνομα, Τύλλιον, ἐπὶ τοῦ πατρός, τὸ δὲ κοινὸν καὶ προσηγορικόν, Σιρούϊον, ἐπὶ τῆς ἰδίας τύχης, « Δ. Ἁλ. » Ἦν καὶ κέκλημαι προσηγορικῶς μὲν γυναῖκα, ὀνομαστικῶς δὲ εὖαν, « Φίλ.

Προσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ προσαγορεύων (προσφωνῶν) τινα. » Τέρας τ' ἄπιστον, οἱ προσήγοροι δρύες, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) » Παλλάδος εὐγμάτων προσήγορος, « Σοφ. 2) (πθ.) ὁ προσφωνούμενος ὑπό τινος, οἰκεῖος, συνήθης, σχετικός (μὲ δοτ. » Εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς, τάδ' ἕρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος; « Σοφ. [καὶ μὲ γεν.] » Ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος, « αὐτ.) - (ἐπὶ πραγμ.) ἀνάλογος. » Ἀλλαλοις προσήγορα, « Στβ., ἔχοντα σχέσιν (ἀναλογίαν) πρὸς ἄλληλα. « Ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον φίλον τέ ἐστι καὶ προσήγορον, « Ἰάμβλ. » Ἆς ἄρα οἱ ἀπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώριμοί τε καὶ προσήγοροι γίνωνται, « αὐτ. » Καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ (τῷ κόσμῳ) μέρη μέρεσι προσήγορα ᾗ μεγόνενα, « Συν.

Προσ-ήδομαι, Μ. ησθήσομαι. Χαίρω (Εὐχαριστοῦμαι) ἐπί τινι ᾗ ἐπὶ μᾶλλον.

Προσῄει καὶ Ἀττ. Προσῇειν, παρτ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. εἰμι.

Προσήϊξαι, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ π0. πρκ. τοῦ Προσείσκω.

Προσηκάμην, μσ. ἀόρ. ἅ. τοῦ Προαίημι.

Προσηκόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρεπόντως, ἀνηκόντως, ‖ἐκ τοῦ

Προσ-ήκω, Μ. ήξω. Ἔρχομαι πρὸς, προσέρχομαι· (μτφ. ἐπὶ πραγμ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως, πλησιάζω. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Τὰς προσηκούσας ὁδοὺς ἐπὶ τὸν ποταμόν, « Ξεν. » Τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρου, « αὐτ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Εἰ περ ὡς φίλοι προσήκετε, « Σοφ., ἤλθετε, (ὄθεν 2) (συνήθ. μτφ. ᾗ τρπρσ.) ἀνήκει, ἁρμόζει, (Ἰταλ.) appartenere· ἀνάγεται, ἀναφέρεται. (καὶ τρπ.) πρέπει, ἁρμόζει. (καὶ ἀπολ.) εἶνε πιθανόν. » Προσήκει μοι τῆς πολέως, « Δημ., ἔχω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ἀπό. » Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; « Ἀρχφ., τί ἔχουν νὰ κάμουν; τί κοινὸν μεταξύ; » Δικαιοσύνης οὐδὲν ὑμῖν προσήκει, « Ξεν., (παρβλ. Μέτειμι). » Ἀρχῆς οὐδενὶ προσήκει, ὅστις μὴ βελτίων εἴη τῶν ἀρχομένων, « αὐτ. » Εἰ κατὰ τοῦτο εἶσι σοι προσήκειν τῶν τοῦτον, « Δημ. » Τὰ δ' ἐπίκεινα προσήκειν τῷ Γέτῃ, « Ἡρῳδ. (καὶ ἀπαρ.). » Τυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν, « Ἀρχ. » Ἀναμνήσθητε τοὺς τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων κινδύνους, ἵν' εἰδῆτε ὡς προσήκει ὑμῖν ἀγαθοῖς εἶναι, « Ξεν. (ξ ἐνν. τοῦ ἀπαρ.) » Ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον, « Δημ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀπονέμειν, « Πλ. » Τόποι προσήκοντες ἀρετῇ, « Πλάτ. (χ ἀπολ.) » Καὶ τὸ καλὸν χ τὸ προσῆκον ὁρῶν, « Θκρ. » Ὡς προσῆκον Ῥωμαίοις, « Λξ.

3) ἔχω σχέσιν (ἀναλογίαν) πρός· (ὅθ. ἰδιαιτ. κατὰ μτχ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Γένει) συγγενεύομαι. » Τοῦ παιδὸς τὰ μέρη προσήκει ἀλλήλοις, « Συν. » Ἦν δέ τι καὶ Λιβίᾳ κατὰ γένος προσήκων, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Βασιλέως προσήκοντές τινες, « Θκ., συγγενεῖς. » Γυναῖκες αἱ προσήκουσαι, « αὐτ. » Ὁ προσήκων ἐγγύτατα, « αὐτ., ὁ πλησιέστατος συγγενής. (καὶ ἐπίθετ.) » Τὰς προσηκούσας ἀρετάς, « αὐτ., τὰς οἰκείας.

Προσῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσέρχομαι.

Προσ-ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον (εἰς μέρος προσήλιον), ἡλιάζω.

Προσήλιος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀντικρύζων (ἐκτεθειμένος) εἰς τὸν ἥλιον, προσηλιακός.

†Πρίσηλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσειλος.

Προσ-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσηλόνω τι μὲ ἧλους (μὲ καρφιά), καρφόνω· (Ἐκκλησ.) σταυρόνω· (μτφορ.) προσηλόω. » Οἱ τοῖς θεάτροις προσηλωμένοι, « Χρσ.

Προσήλυσις, εως (ἡ), = Πρόσελευσις.

†Προσηλύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†Προσ-ηλυτεύω, Μ. εύσω. Παροικῶ πεθενὰ ὡς =

Προσήλυτος (ὁ, ἡ), [προσέρχομαι] ξένος ἐλθὼν καὶ κατοικήσας (καταταθεὶς) πουθενά, πάροικος, (παρβλ.) Ἐπήλυς. (εἰς τὴν Π. Γρφ.) ἐθνικὸς προσελθὼν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν χ ἀποτελῶν εἶδος εἵλωτος ἢ πελάτου.

Πρισήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσηλόω, κάρφωμα.

Πρόσ-ημαι (χωρὶς Μ.), = Προσκάθημαι, Πρόσκειμαι. » Νᾶσοι.. τᾷδε γᾷ προσήμεναι, « Αἰσχλ.

Προσημαίνω, Μ. ανῶ. Δηλοποιῶ διὰ σημείων προτοῦ, προμηνύω· (ἐν γέν.) προλέγω (» Ἃ δ' ἔστ' ἄσημα.. μάντεις προσημαίνουσιν, « Εὐρ.)· παραγγέλλω. » Ὅπως ὁ κῆρυξ προσημαίνοι τι αὐτοῖσι, « Ἡρ.

Προσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προσημαίνων (προμηνύων) τι· (μὲ γεν.) » Τοῦ μέλλοντος—, « Λξ.

Προσήμαντρον (τὸ). σημεῖον προσημαντικόν.

Προσημασία (ἡ). ἡ διὰ σημείων προδηλοποίησις, προμήνυμα, ἐπισημασία.

Προ-σημειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προσημαίνω. 2) (μτ.) σημειόνω (περαττικῶ) προτοῦ.

Προσήμεν, Ἀττ. ἀντὶ Προσῆμεν, πλθ. τοῦ Προσήειν.

†Προσ-ημερεύω, Μ. εύσω. Διημερεύω πρός τι·ι (μετά τινος).

Προσήμερος (ὁ, ἡ), ὁ διαρκῶν ὀλίγον (μίαν ἡμέραν μόνον), ἐφήμερος, πρόσκαιρος.

Πρόσημον (τὸ). σημεῖον προηγούμενον, προμήνυμα.

Προσήνεγκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Προσφέρω.

Προσήνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προσηνοῦς, πραότης, ἀγαθότης ψυχῆς, ἐπιείκεια.

Προσήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνέμου ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον. » Δικιᾶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἄλω, εὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου, « Ξεν.

†Προσηνιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι προσηνῶς πρός τινα, χαϊδεύω, (παρβλ.) Προσσαίνω.

Προσηνὴς [πρός, ἠνήνις], έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀπηνής, ὅηλ.) πρᾶος, ἥμερος, ἀγαθός, καλῆς διαθέτεως· (ἐπὶ πραγμ.) τερπνός, εὐάρεστος· (μὲ δοτ.) ἁρμόδιος, πρόσφορος. » Ἔστι δὲ οὐδὲν ἧσσον τοῦ ἐλαίου τῷ λύχνῳ προσηνές, « Ἡρ. » Τὸν τόπον εἶναι τοῖς ἐνδιατρῖψαι βουλομένοις προσηνέστατον, « Διῳδ.

Προσηνίη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Προσήνεια.

Προσηνῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προσηνῆ (ἥμερον), μὲ πραότητα· (μτχμ.) σιγανὸ· ἐπιεικῶς.

Προσῆξε, (απαντ.) ἀόρ. ἀ. τοῦ Προσάγω.

Προσῆξε, κατὰ κρ. ἀντὶ Προσῆξε, ἀόρ. τοῦ Προσοίσω.

Προ-σήπω, Μ. σήψω. Ἀφίνω τι νὰ σαπίσῃ (νὰ μπαγιατέψῃ) προτήτερα, (παρβλ.) Προσωλίζω. ||- (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνε.) Προσέσηπα, εἶμαι σαπισμένος προτοῦ.

Προσησμοσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Προσαρμοσμένως, ἁρμοδίως.

Προσ-ηυτόομαι-ῶμαι, Μ. ηυτηθήσομαι. Καὶ νικῶμαι προσέτι.

Προσ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (ἀντηχῶ) πρός. » Τῇ θαλάσσῃ —, « Φίλιππ.

†Προσηχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προσηχῶν (ἀντηχῶν), (συγχ. τῷ Προσεχὴς καὶ Προσηνής).

Προσηψις, εως (ἡ). σῆψις προλαβοῦσα.

Προσηῷος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Προσεῴος.

Πρόσθα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Πρόσθε.

Προσ-θακέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) = Προσκάθημαι.

Προσ-θάλπω, Μ. θάλψω. Θάλπω (Ζεσταίνω) τι ἀντίκρυ ἢ ἐπάνω εἰς· ζεσταίνω ἐτι μᾶλλον· (ἰατρ.) θεραπεύω διὰ θερμῶν προσθεμάτων (Ἰταλ. fomenti).

Προσθαφαίρεσις, εως (ἡ). πρόσθεσις καὶ ἀφαίρεσις.

Πρόσθε, ἐπίρ. ἴδε Πρόσθεν.

Προσθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προστίθημι.

Πρόσθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσίθεται (προσκολλᾶται, προσαρμόζεται), παράρτημα· (ἰατρ.) φομέντον ἢ κατάπλασμα· (ἐνίοτε) (ὑ)ποθετόν.

Πρόσθεν καὶ Π. Ἰων. Πρόσθε, [πρό]. ἐπίρ. ἢ (μὲ γεν.) πρόθ. σημ. Τόπ. ἢ Χρόν. Ἐμπρός, ἐμπροσθά· προτήτερα, προτοῦ. » Πρόσθεν ἔχω ἢ ποιοῦμαί τι, « Λξ., βάλλω ἢ κρατῶ ἐμπρός μου διὰ προφύλαξιν. » Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα, « Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Πρόσθεν τίθημι (ἢ) ἄγω τι, « Λξ., προκρίνω, προτιμῶ. » Προσθεν γίγνομαί τινος, « Λξ., ὑπερτερῶ. (ξ μὲ γεν.) » Πρόσθεν πάλιος, « Ἰλ. Χ. » Στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων, « Ἰλ. Θ. » Τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος, « Ἰλ. Τ. (καὶ μτνμ.) » Πρόσθεν φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν, « Ἰλ. Φ. (καὶ κατ' ἀναγρφ.) » Τῶν δὲ πρόσθ', « Ἰλ. Π. (ξ ἀπολ.) » Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, « Ἰλ. Ζ. » Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ', ἄλλοτ' ὄπισθεν, « Ἰλ. Ε. (καὶ χρον.) » Πρόσθεν ἐμοῦ τὴν γνώμην ἀποφαινόμενος, « Ξεν. » Ἦν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, « Σοφ. » Ἥρωες τοί πρόσθεν ἐγένοντο, « Θκρ. » Οὐ πρόσθεν, πρὶν ἄν, « Ξεν. » Πρόσθεν ἢ διατμηθῆναι, « Ἀρετ. » Ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον, « Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ) πρόσθεν, « Λξ., ὁ προηγούμενος ἢ προγενέστερος. » Μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγεῖται, « Ξεν. » Τῶν πρόσθεν ἡρώων, « Ἰλ. Ι. » Ἐν τῷ πρόσθεν (χρόνῳ), « Λξ. » Τῇ πρόσθεν (ἡμέρᾳ), « Λξ. » Εἰς τὸ πρόσθε παριέναι πειρώμενοι, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων, « Ξεν. » Δύο δὲ τράπεζαι ἐν τῷ πρόσθεν αὐτῶν ἐκείσθην, « Ασ.

Προσ-θεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ θεουργῶ (Θεοπο ῶ) προσέτι.

Πρόσθες, ἀόρ. β'., τῆς πρς. τοῦ Προστίθημι.

Πρόσθεσις [προστίθημι], εως (ἡ), τὸ προσθέτειν, προσθήκη· σύμπραξις· παράρτημα.

Προσθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ-θετέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἰατρ.) Βάλλω πρόσθετον (ὑποθετόν).

Προσθέτησις, εως (ἡ), = Πρόσθεσις, προσθήκη.

Προσθετικός, ἡ, όν. (ἀφρνμ.) Ὁ προσθέτων εἰς τὴν ταχύτητά του (ἐπιταχύνων ὁλονέν τὴν πορείαν του).

Πρόσθετος, ἡ ἢ ος, ὸν ἢ ον. Προστεθειμένος, βαλμένος· ἔπειτα (κατὰ πρόσθεσιν), ἐπεισακτος, (Γαπλ.) postiche. » Κόμη—, « Ξεν., μαλλιὰ ξένα, περούκα. » Προσθετὰ (ἐνν. φάρμακα), « ἰατρ., τὰ (ὑ)ποθετά. ||- (οὐσ.) » Πρόσθετος, « Πλ., σκλάβος διὰ χρέος, (Ατ.) addictus.

Προσ-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρός τινα, πλησιάζω τρέχων.

Προσ-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ ἢ Ἐξετάζω θεωρητικῶς) προσέτι.

Πρόσθήκη (ἡ). πρόσθεσις, ἐπαύξησις· προσθεμα, παράρτημα· ἐπεισόδιον. (ἐνίοτε) βοήθεια. » Θεοῦ πρόσθήκη, « Σοφ., σὺν θεῷ. » Ἐν προσθήκης μέρει γεγένησθε, « Δημ., κατηντήσατε περιττοί (διὰ τὸν τύπον μόνον).

Πρόσθημα (τὸ), = Πρόσθεμα.

Προσθήσω, μέλλ. τοῦ Προσίθημι.

Προσ-θιγγάνω, Μ. θίξομαι (ἀορ. Προσέθιγον). Ἐγγίζω· πιάνω.

Προσθίδιος, Π. ἀντὶ =

Πρόσθιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρόσθεν, ἐμπροσθινός. » Σκέλη τὰ πρόσθια, « Ξεν. » Πατέξας μαὐξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους, « Ἀρχ., τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια. » Τραύματα πρόσθια, « Ἔπιγρ., τὰ ὑπὸ

ἔλαβέ τις εἰς τὸ στῆθος κτλ. » Ἐκ τοῦ προσθίου,« Συν., = Ἐκ τοῦ πρόσθεν.

Προσ·θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ δυνατά· (μτνμ.) στενοχωρῶ, καταθλίβω.

Πρόσθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσθόδομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν προτοῦ ἢ προσσπίζων (προστατεύων) τὸν οἶκον. 2) (οὐσ.) τὸ ἔμπροσθεν μέρος οἰκοδομήματος, (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθόδομος).

Πρόσθου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Προςίθημι.

Προσθοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐκ τοῦ πρόσθεν.

Προσ·θροέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁμιλῶ (ἀποτείνομαι) πρός τινα, προσφωνέω.

;Προσθύμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς θυμοῦ, προσφιλής, εὐάρεστος, καταθύμιος.

Προσ·θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πρὸς τιμήν τινος.

Προσ·ιατρεύω, Μ. εύσω. Προσεδρεύω πρὸς ἰατρείαν τινός, τὸν θεραπεύω ἐπιμελῶς, (κοιν.) τοῦ κάμνω τακτικὴν κοῦραν.

Προσιδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Προσοράω.

Προσ·ιδιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω τι ὡς ἴδιον εἰς, οἶκε οποιῶ.

Προσ·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ἐπάνω εἰς (ἔργον τι).

Προσ·ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Ἱδρύω) τι πλησίον τινός.

Προσ·ιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, προστίθεμαι, προσφύομαι, προσκολλῶμαι. » Πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, « Αἰσχλ. » Προσίζει τῷ ἄμβικι, « Δσκρ. » Ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος καὶ μὴ προσιζάνουσα, « Ακ. » Κείνῃ μῶμος οὐ προσιζάνει,« Σιμ. » Αἰτία προσίζουσα,« Ἀρετ., ἢ ἐκ προσθέσεως. » Παρίσθμια προσίζοντα ἐπὶ μᾶλλον, « αὐτ., πλησιάζοντα πρὸς ἄλληλα, (ἐπμ.) ὀγκούμενα. (ᾗ παραλλ.) »Ἡ μέλισσα πρὸς οὐδὲν προσίζει σαπρόν, « Ἀρςτ.

Προσ·ίημι, Μ. προσ·ήσω (ἀόρ. Προσῆκα ᾗ μσ. Προσηκάμην ἢ Προσείμην κτλ.). Στέλλω πρός· προσάγω, πλησιάζω· (συνήθ. μσ.) ἀφίνω νὰ μὲ πλησιάσουν· (ὅθ.) δέχομαι· παρα(ἀπο, ἐπι)δέχομαι· ἐπιτρέπω ὑποφέρω. »Ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην οὐ προσίεται, « Ξεν. » Τοῦτον μὲν οὐ προσίεσθαι ἐς ταὐτὸ ἡμῖν,« αὐτ. » Δεόμενον φαρμακείας, καὶ οὐ προσιέμενον φάρμακον, « αὐτ. (ᾗ τρπ.) »Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐ προσίεμαι, « Ἡρ., δὲν τὸ δέχομαι. » Ἧτταν οὐ προσίεται, « Ξεν., εἶνε ἀήττητος. (ᾗ ἀντιςρφ.) » Τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἐν δ' οὐ προσίεταί με, « Ἀρςφ., δὲν μὲ ἔρχεται καλὰ, δὲν μὲ ἀρέσκει. » Τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι, « αὐτ. » Τῶν μὲν οὐδὲν προσίετό μιν, « Ἡρ., δὲν τὸν ἤγγιζε.

Προσίησαν, Π. ἀντὶ Προσίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Προσίημι.

Προσίκελος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Προσείκελος.

Προσ·ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Προσικόμην κτλ.). Ὑπάγω (Ἀφικνοῦμαι) πρός, προσέρχομαι, πλησιάζω (κυρ. ὡς ἱκέτης), προςρέχω, (μὲ δοτ.).

Προσίκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ προστρέχων (καταφεύγων) εἴς τινα, ἱκέτης.

Προ·σίνομαι, Μ. σινοῦμαι. Βλάπτω πρίν, Προβλάπτω, (Ἀρετ.).

Προσ·ιππάζομαι, Μ. άσομαι ᾗ.

Προσ·ιππεύω, Μ. εύσω. Προσέρχομαι (Πλησιάζω) ἔφιππος.

Προσ·ίπταμαι, Μ. προσ·πτήσομαι (ἀόρ. Προσέπτην κτλ.). Πετῶ πρός, πλησιάζω πετῶν· (Π.) ἐπέρχομαι· συμβαίνω.

;Προσ·ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο, ἰσάζω κατὰ προσαγωγήν, ἐξισάζω.

Προσ·ίστημι, Μ. στήσω (ἀόρ. Προσέστησα καὶ β'. Προσέςην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ [ᾗ μσ.] Στέκομαι) πλησίον τινός, πλησιάζω· (συνκδχ.) βοηθῶ, παραστέκω, προστατεύω· (μτφορ. μὲ αἰτ.) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ἐνθύμησιν) τινος. » Ὡς δὲ ἄρα μιν προσεῆναι τοῦτο, « Ἡρ. 2) στέκομαι (ὡς κόκκαλον) εἰς τὸν λαιμόν ἢ πίπτω εἰς τὸ ςομάχι τινός· (ὅθ. μτνμ.) ἀντιστέκομαι· (ἐπὶ πραγμ.) πλήττω, ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ. » Μηκυνόμεναι αἱ λέξεις, πάνυ προσίςανται ταῖς ἀκοαῖς,« Δ. Ἀλ. »Προσίςανταί σοι τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ, « Μ. Ἀντ. 3) (σπν.) ζυγίζω μαζῇ, προσθέτω ζυγίζων, (ἴδε Ἀθ. 243, ὅπου ᾗ λογοπαίγνιον εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασίας).

Προσ·ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω ἢ 2) ἐξιςορῶ (διηγοῦμαι) προσέτι.

Προσ·ισχύω, Μ. ισχύσω. (μὲ ἀπαρ.) Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ προσέτι ᾗ τὴν δύναμιν νά.

Προσ·ίσχω καὶ (μσ.) -ίσχομαι, = Προσέχω, προσκολλῶμαι, (κοιν.) κολνῶ, πιάνω, (μὲ δοτ.) »Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται, « Ἀρςφ. » Βδέλλας προσισχομένας τῇ καταπόσει, « Δσκρ. (καὶ προθετ. ἐκ παραλλ.) » Προσίσχεσθαι πρὸς τῷ δένδρῳ,« Θφρ.

Προσιτέον, θετ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προ·σιτεύω, Μ. εύσω. Τρέφω (Σιτεύω) προτοῦ.

Προσιτητέον, θετ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προ·σιτίζω, Μ. ίσω. Σιτίζω (Ταγίζω) προτοῦ.

Προσιτὸς [πρόσειμι], ἡ, όν. Εἰς τὸν ὀπ. δύναται νὰ πλησιάσῃ τις.

Προσιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσ·καθ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (Καταςρέφω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·καθ·άπτομαι, Μ. άψομαι. Καθάπτομαι προσέτι.

Προσκαθεδρία (ἡ), = Προσκάθισις, πολιορκία.

Προσ·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Προσκάθημαι· πολιορκῶ· παραφυλάττω· καταγίνομαι ἐπιμελῶς (προσεδρεύω) εἴς τι.

Προσ·καθ·έλκω, Μ. έλξω ᾗ ελκύσω (ἀόρ. Προσκαθείλκυσα κτλ.). Τραβῶ κάτω (Καταιβάζω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. (κυρ.) » Ναῦς—,« Πλ.

Προσ·κασεσσω, Μ. ευδήσω. Πλαγιάζω ᾗ κοιμῶμαι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς.

†Προσ·καθ·ήκω, Μ. ήξω, Γρφ. ἀντὶ Προσήκω ἢ Καθήκω, ἀνήκω, ἁρμόζω κτλ.

Προσ·καθ·ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω πρός τι, προσηλόνω, προσαρμόζω.

Προσ·κάθ·ημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι πλησίον τινός· (ἰδιαιτ. μὲ αἰτ.) πολιορκῶ· (ὅθ. μτνμ.) ἐπιμένω, προσεδρεύω.

Προσ·καθ·ιδρύω, Μ. ύσω, = Προσιδρύω.

Προσ·καθ·ίζω, Μ. ίσω καὶ ιζήσω. Καθίζω (καὶ μσ. ἢ ἐλλ. Κάθημαι) πλησίον τινος, προσκάθημαι, παρακάθημαι· (μτνμ.) ξεπρήσκομαι, κατακάθημαι. » Τὸ φύσημα προσεκάθισεν,« Ἀρρ. Ἐπίκτ.

Προσκάθισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παρακάθισις· πολιορκία.

Προσ·καθ·ίςημι, Μ. προσκατα·ςήσω (ἀόρ. Προσκατέστησα κτλ.). Καταστήνω (Τοποθετῶ, Διορίζω) πλησίον τινός ἢ προσέτι, τακτοποιῶ (διευθετῶ) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Τὰ ἐν τῷ Πόντῳ προσκατεςήσατο,« Δ. Κάσσ.

Προσ·καθ·οπλίζω, Μ. ίσω. Καθοπλίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·καθ·ορά-ω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Προσκατεῖδον κτλ.). Βλέπω (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ·καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινουργῶ (Καινοτομῶ) προσέτι.

Προσκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς καιρὸν ἢ ἐν καιρῷ, προσωρινός, ἢ· ἁρμόδιος, εὔθετος. » Ῥῆμα πρόσκαιρον, « Σχλ.

Προσκαίρως, ἐπίρ. Πρὸς καιρόν, ἢ· Ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως.

Προσ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προσέκηα κτλ.). Καίω τι ἐπάνω εἰς· καίω τὸ φαγεῖ'. ||. (πθ.) καίομαι ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα.

Προσ·κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κακοπαθῶ (Ταλφιπωροῦμαι) διά τι.

Προσ·κακουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ κακοποιῶ (ἢ δολιεύομαι πρός) τινα.

Προσ·κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω (Πειράζω) ἔτι μᾶλλον, κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) χειρότερα.

Προσ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω (πθ. ἀόρ. Προσεκλήθην κτλ.). Καλῶ (Κράζω ἢ Μηνῶ) τινα νὰ ἔλθῃ πρός. »Ὦ οὗτος, σὲ προσκαλῶ, « Σοφ. (ᾗ μσ.) »Ἔρχεται ᾗ προσκαλεῖται αὐτὸν ἐκ τοῦ στρατεύματος,« Ξεν. »Ὀνομάζοντές με πατρόθεν, προσκαλοῦνται,« αὐτ. 2) (ἰδιαιτ. μσ.) προσκαλῶ (κυρ. διὰ κλητῆρος) εἰς τὸ κριτήριον, ἐνάγω, ἐγκαλῶ. » Προσκαλοῦμαί σ', ὅςτις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων,« Ἀρςφ. » Προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον, « Ακ. (καὶ πθ.) » Δίκην (« Φόνου) προσκληθείς, « Δμ. (εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. συγχ. καὶ ἴσως ἰσοδυναμ. τῷ Προκαλέω) »Καὶ δίκας τῶν Φλιασίων προσκαλουμένων, οὐκ ἐδίδοσαν,« Ξεν. 3) (σπν.) καλῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. »Ὦ προσεκλήθη (ὅπου ὅμως φαίνεται προκριτωτέρα ἢ ἄλλη ἀναγνσ. Προσεκολλήθη) ἀριθμὸς ἀνδρῶν,« Γρφ.

Προσ·κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κοπιάζω (Καταγίνομαι) ἐπιμόνως εἴς τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσκάρδιος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Ποτικάρδιος, ὁ προσβάλλων (ἐγγίζων) τὴν καρδίαν.

Προσ·καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω καρτερῶς (διαρκῶς) εἴς τι· διαμένω πλησίον τινός· εἶμαι προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον μου (πιστὸς εἰς τὴν φιλίαν μου), ἐπιμένω, (παρβλ. Προσεδρεύω).

Προσκαρτέρησις, εως (ἡ), τὸ προσκαρτερεῖν, ἡ μετὰ καρτερίας ἐπιμονὴ (προσήλωσις) εἴς τι.

†Προσ·καρφόω-ῶ, Μ. ώσω, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Προσηλόνω.

Προσ·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρακάτω, καταβαίνων πλησιάζω.

‡Προσ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Πληρόνω (Καταβάλλω) προσέτι ἡ πρὸς ἀποπλήρωσιν, (ζῶ.

Προσκατάβλημα (τὸ). τὸ πληρονόμενον (καταβαλλόμενον) περιπλέον ἢ πρὸς ἀποπλήρωσιν· τὸ προστιθέμενον ἀπ' ἄλλων πόρων εἰς ἐξίσωσιν τοῦ ἐλλείποντος (déficit) τῶν ἐξόδων τῆς πολιτείας· (ἰδιωτ.) ἡ ποσότης τὴν ὁπ. ἐπλήρωναν ἔπειτα (εἰς τὴν δευτέραν ἢ τελευταίαν δόσιν) οἱ ἐργολαβοῦντες τὰς δημοσίας προσόδους, (παρβλ. Προκατάβλημα).

Προσκαταβολὴ (ἡ), τὸ προσκαταβάλλειν, ἡ ἐκ προθήκης ἢ πρὸς ἐξίσωσιν γινομένη πληρωμή. 2) = Προσκατάβλημα.

Προσκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ἔτι μᾶλλον καταγέλαστος, ἐκ τοῦ

Προσ·κατα·γελάω-ῶ, Μ. γελάσω. (μὲ γεν.) Προσέτι ᾗ καταγελῶ (περιγελῶ).

Προσ·κατα·γιγνώσκω(γινώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Προσκατέγνων κτλ.). Ἀποφασίζω δικαστικῶς ὅτι ἀνήκει τι εἰς τινα, κατακυρόνω, (Γαλλ.) adjuger. » Ζητοῦσι διαιτητὴν, ὅστις αὐτοῖς τὰ χωρία προσκαταγνώσεται,« Δμ.

Προσ·κατ·άγνυμι, Μ. κατ·άξω (ἀόρ. Προσκατέαξα κτλ.). Προσέτι καὶ κατασυντρίβω.

Προσ·κατα·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν καταγραφὴν (εἰς τὸν κατάλογον).

Προσ·κατ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσκατήγαγον κτλ.). Καταβάζω ἀκόμη.

Προσ·κατα·δείδω, Μ. δείσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσκαταδέδοικα). Φοβοῦμαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου) μὲ ὑπερβολήν.

Προσ·κατα·δείκνυμι, Μ. δείξω. Διορίζω (Ἐπιβάλλω) προσέτι. » Φόρους—, « Δ. Κάσσ.

Προσ·κατα·δέω, Μ. δήσω. Δένω σφικτὰ (Φασκιόνω) ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·κατα·δικάζομαι, Μ. άσομαι. Καταδικάζω προσέτι καὶ.

Προσ·κατ·αρῶ, Μ. αρῶ. Ἔρχομαι νὰ ἀράξω πουθενὰ, προσπλέω.

Προσ·κατ·αισχύνω, Μ. υνῶ. Καταισχύνω ἔτι μᾶλλον ἢ ὡς ἐκ προσθήκης.

Προσ·κατα·κλαίομαι, Μ. κατα·κλαύσομαι. Κλαίω παραπονετικὰ (Προσκλαίομαι) προσέτι.

Προσ·κατα·κλείω, Μ. κλείσω. Προσέτι ᾗ κατακλείω (φυλακόνω).

Προσ·κατα·κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Πλαγιάζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ, καταπουτίζω προσέτι.

Προσ·κατα·κρύπτω, Μ. κρύψω. Προσέτι ᾗ κατακρύπτω.

Προσ·κατα·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (κυρ. διὰ τῆς βίας) προσέτι.

Προσκατα·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ.κατα·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω προσέτι (εἰς εἶδος κυκεῶνος).

Προσ·κατα·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραζαλίζω (Ἀποστομόνω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου· (πθ.) ξεκουφαίνομαι (τὰ χάνω) ἀπὸ τὴν πολυλογίαν τινός.

Προσ·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσκατέλαβαν κτλ.). Πιάνω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·κατα·λέγω, Μ. λέξω. Μετρῶ (Λογαριάζω) προσέτι, συγκαταλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὸν κατάλογον.

Προσ·κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω προσέτι ὡς ὑπόλοιπον· (πθ.) μένω περιπλέον, περισσεύω. »Ἀντὶ τῶ πλέον ἔχειν, προσκαταλιπεῖν τὰ αὐτῶν ξυνέβη,« Θκ. »Τὰ προσκαταλειφθέντα,« Φίλ., τὰ ἐναπολειφθέντα, τὰ ἐπίλοιπα.

Προσ·κατ·αλείφω, Μ. είψω. Προσπλάσσων ἀλείφω (πασαλείφω).

Προσ·κατα·λλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Φιλιόνω (καὶ πθ. Φιλιόνομαι) προσέτι ἢ πρός τινα.

Προσ·κατα·λύω, Μ. λύσω. Προσέτι ᾗ καταλύω.

Προσ·κατα·νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω (Ἀποδίδω) προσέτι. 2) (μσ.) κατατρώγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ ἢ παρατηρῶ προσέτι.

‡Προσκατανόησις, εως (ἡ). ἡ μετ' ἐπισασίας (προσοχῆς) παρατήρησις.

Προσ.κατα·ξαίνω, Μ. ξανῶ. Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς, (εἰς τὸν Δυκόρρ. ἐξηγεῖται) ἀναξέω, διερεθίζω.

†Προσ·κατα·ξύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκατα·ξύω.

Προσ·κατα·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω βαθύτερα.

Προσ·κατα·πίμπρημι, Μ. καταπρήσω. Προσέτι καὶ κατακαίω.

Προσ·κατα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσθέτω κατάπλασμα.

Προσ·κατα·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξυππάζω) ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·ποντίζω, Μ. ίσω καὶ

Προσ·κατα·ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ᾗ καταποντίζω.

Προσ·κατα·πράσσω(ττω) καὶ (μσ.) πράσσομαι (πράττομαι), Μ. Πράξομαι. Κατορθόνω προσέτι.

Προσ·κατα·πρήσω, μέλλ. τοῦ Προσκατα·πίμπρημι.

Προσ·κατα·πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω ἔτι μᾶλλον, κόμνω πυκνότερον (ζερεώτερον).

Προσ·κατ·αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Προσέτι καὶ καταρῶμαι.

Προσ·κατ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκαταριθμῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Προσ·καταρ·ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σχίζω (Κατασχίζω) προσέτι. 2) (ς) Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς, (πθ.) συντρίβομαι προσβάλλων (κτυπῶν) καθὼς τὰ κύματα.

Προσ·κατα·σήπω, Μ. σήψω. Ἀφίνω τι νὰ σαπήσῃ ἀκόμη.

Προσ·κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω (Καταστρέφω) προσέτι.

Προσ·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Φθειάνω. (Κτίζω, Ἑτοιμάζω) προσέτι.

Προσ·κατα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Προσκαθέλκω.

Προσ·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Καταστρέφω (Ἀφανίζω ἢ [μσ.] Καθυποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου) προσέτι.

Προσ·κατα·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω προσέτι κατὰ γῆς· λεηλατῶ ἢ διασύρω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Καταττάττω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω. »Περιέμεινε συνοδίαν ἀνθυπάτου, ᾗ προσκατατάξας ἑαυτὸν παρέρχεται ἀσφαλῶς,« Ἐπικτ.

Προσ·κατα·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (καὶ συνεχῶς Στενοχωρῶ, Βασανίζω) ἔτι μᾶλλον. ‖ (μσ. μὲ δοτ.) προσπαθῶ ὅλαις δυνάμεσι νὰ κατορθώσω τι.

Προσ·κατα·τίθημι, Μ. καταθήσω (ἀόρ. Προσκατέθηκα κτλ.). Καταθέτω (Καταβάλλω, Πληρόνω) προσέτι.

Προσ·κατα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Ἀφανίζω δι' ἐπιδρομῆς (καταδρομῆς) προσέτι.

Προσ·κατα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. (μὲ δοτ.) Καταφεύγω πρός τινα.

Προσ·κατα·φθείρω, Μ. φθερῶ. Καταφθείρω (Ἀφανίζω) προσέτι.

Προσ·κατα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Προσέτι καὶ καταφρονῶ.

Προσ·κατα·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω προσέτι καὶ μεγάλην χάριν, (συγχ. τῷ Προσκαταχρῶμαι).

Προσ·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προσκατέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι ἐπάνω εἰς, περιχύνω καὶ μέ.

Προσ·κατα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Φονεύω (Ἀφανίζω) προσέτι.

†Προσ·κατα·χρηματίζω, Μ. ίσω, Ἐπιγρ. ἀντὶ Προϋπάρχω (ς).

†Προσ·κατα·χωρίζω, Μ. ίσω. Καταχωρίζω ἐκ προσθήκης.

Προσ·κατα·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν.) Ψεύδομαι προσέτι κατά τινος.

‡Προσ·κατ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγυῶμαι ἢ Ὑπόσχομαι προσέτι.

Προσ·κατ·έδομαι, μελλ. τῦ Προσκατεσθίω

Προσ·κατ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω ἢ Κερδίζω ἐργαζόμενος ἢ Φονεύω (Ἀφανίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. »Τοῖς κτηθεῖσιν ἀρκεσθῆναι ᾗ μηδὲν ἕτερον προσκατεργάσασθαι, « Δ. Κάσσ. » Δυσθανατοῦντα προσκατειργάσατο,« αὐτ.

Προσ·κατ·ερείπω, Μ. ερείψω. Κρημνίζω ὅλως διόλου· προσέτι ᾗ κατακρημνίζω.

Προσ·κατ·εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Προσκατ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐφαγον κτλ.). Κατατρώγω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·κατ·εύχομαι, Μ. εὔξομαι. Καὶ καταρῶμαι προσέτι.

Προσ·κατ·έχω, Μ. καθ·έξω (ἀόρ. Προσκατέσχον κτλ.). Κρατῶ (Ἐμποδίζω) προσέτι ἢ (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) πλησίον τινός.

Προσ·κατ·ηγορέω·ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κατηγορῶ προσέτι. «Προσκατηγορῶν ὅτι γυναῖκας ὑποδέχοιτο,» Πλ. 2 ἀποδίδω τι προσέτι ὡς κατηγόρημα (ὡς ὅρον) εἰς. «Ἀντίθεσις δ' ἐξὶ τριττῶς, ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτά, ἢ τοῖς ἐναντίοις τὰ ἐναντία προσκατηγορηθῇ (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ Προκατηγορηθείη),» Δ. Ἁλ.

Προσ·κάθ·ημαι, Ἰων. ἀντὶ Προσκάθημαι.

Προσ·κατ·οικίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω ἢ Φέρω νὰ κατοικήσουν (Κατοικίζω) προσέτι.

Προσ·κατ·όμνυμι, Μ. ομοῦμαι. Ὀμνύω προσέτι.

Προσ·κατ·ορθόω·ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω (Διευθετῶ, Κάμνω νὰ εὐοδωθῇ τι) προσέτι ἢ πρὸς χάριν τινός.

‡Προσ·καυλέω·ῶ, Μ. ήσω, Ἐβγάλλω (Ἀναβιβάζω) καυλὸν ἢ εἰς εἶδος καυλοῦ, (Ἰσ. διορθ. Προκαυλέω).

†Πρόσκαυμα (τό). τὸ προσκεκαυμένον μέρος (τῆς χύτρας κτλ.), καύσιμον.

‡Προσκαυσις, εως (ἡ), τὸ προσκαίειν ἢ προσκαίεσθαι, καύσιμον (τοῦ φαγητοῦ κτλ.).

Προσκαυστικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ προσκαίῃ (τὸ φαγεῖ'). » Μάγειρος—,» Ἀθ.

Πρόσ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι πλησίον τινός, εἶμαι προστεθειμένος (προσηρμοσμένος [καὶ μτγμ. προσηλωμένος, ἀφοσιωμένος, ἔκδοτος] ἐπιμένω, ἔχω προσπάθειαν) εἴς τι, (παρβλ.) Ἀνάκειμαι· ατενοχωρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, (παρβλ.) Ἔγκειμαι (μὲ δοτ.) «Τῇ θύρᾳ πρόσκεισο,» Ἀρχῶ, στέκου χ φύλαττε. «Θύραι προσκείμεναι,» Ακ., κλεισμέναι. «Εἰ προσκειταί τι γράμμα ἢ ἀφῄρηται,» Πλάτ. » Ταῦτα μὲν οὖν ἐκεῖνοις προσκείσθω τοῖς πρότερον εἰρημένοις,» Ἰσκρ. (καὶ μτγμ.) » Κακῷ πρόσκεισαι,» Σοφ., ἔχεις. » Ἦν οἱ φίλος, τῷ προσεκέετο μάλιστα,» Ἡρ. «Τούτῳ τῷ λόγῳ μάλιστα πρόσκειμαι,» αὐτ., πιςεύω πρὸ πάντων. «Ὕπνῳ κάρτα προσκέαται,» αὐτ. » Κύρῳ δὲ.. προσέκειτο ὁ Ἅρπαγος,» αὐτ. » Ἡ ἵππος μάλιστα προσέκειτο, χ ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας,» αὐτ., τοὺς ἑτενοχωροῦσε. «Τοῖς Δημοσθένους λόγοις προσέκειτο ὑπερφυῶς,» Ἀρχῶ. «Πρόσκειμαι πλέον τι ἢ οἱ λοιποὶ τῇ Ὁμήρου ποιήσει,» Παυσ. (καὶ τρπρ.) «Πρόσκειταί μοι,» Ἡρ., ἀνήκει (ἀποβλέπεται, ἀναφέρεται) εἴς τινα, εἶνε πρόνοιμον (δικαίωμα) ἢ μένει εἰς τὴν φροντίδα ἢ τὴν ἐπιστασίαν τινός. «Αὐτῷ ἢ τῶν ἐπιτηδείων παρασκευὴ προσκείσθω,» Δ. Κάσσ. «Τοῖσι προσεκέετο αὕτη ἢ τιμή,» Ἡρ. «Τὰ δὲ μεταξύ.. ἔθνη, προσκείμενα τοῖς Ἀκουϊτανοῖς ἐστι,» Στρβ.

Προσκειμένως, ἐπ. (μτγ.) Μὲ προσήλω-

σιν (προσπάθειαν), ἐπιμόνως, (Γαλλ.) assidûment.

Προσκέκοφα, πρκ. τοῦ Προσκόπτω.

(Προσκέλλω), (εὔχρ. κυρ. μόναν ὁ πρκ. Προέσκληκα καὶ ὁ ἀόρ Προέσκλην). Σκληρύνομαι ἢ Εἶμαι κατάξηρος ἀπὸ προτήτερα.

Προσ·κέλλω, Μ. κέλσω, Π. πλησιάζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω, προσορμίζομαι. » Νῆσῳ προσεκέλσαμεν,» Ὀρφ.

‡Προσ·κέλλομαι, Μ. κελήσομαι, Π. προστάζω (παραγγέλλω) προσέτι.

Προσ·κενόω·ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Κἐνκενόνω) προσέτι.

†Προσκέπασμα (τό), «Προκάλυμμα, πρόσχημα.

Προσ·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (Στοχάζομαι, Σκέπτομαι) προσοῦ. » Τὰ βηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προῦσκεπτο (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προὐσκέπτετο),» Θκ.

2) σκέπτομαι μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. »Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τοῦδε,» Εὐρ.

Προσ·κερδαίνω, Μ. κερδανῶ. Κερδίζω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

†Προσκεφαλάδιον (τό), Σχλ. ἀντὶ

Προσκεφάλαιον (τό). τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ στρωννύμενον, ἀκουμβιστήρι τῆς κεφαλῆς, προσκέφαλον, (Ἀτν.) μαξιλάρι. » Ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ,» Ἀρχῶ. «Ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια καὶ θώρακας ἔχομεν,» (Μνησιμαχ. παρ') Ἀθ.

Προσκίχωκα, πρκ. τοῦ Προσχώννυμι.

Πρόσκεψις, εως (ἡ), τὸ προσκίπτεσθαι, παρατήρησις γινομένη πρότοῦ.

Προσκηδὴς [πρὸς, κῆδος], ές (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενὴς, (ἐν γέν.) οἰκείος· προφιλὴς (ἐνίοτε ἐνεργ.) οἰκειότητος ἐμποιητικὸς (» Ξενοσύνη—,» Ὀδ. Φ.)· (κατ' ἔκτ.) μέτοχος, ἔνοχος. »Δίμματι—,» Ἀπλλν.

†Προσ·κήδομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκήδομαι, φροντίζω, προνοῶ.

Προσκήνιος (ὁ, ἡ). ὁ (κείμενος) πρὸ τῆς σκηνῆς. ‖ (οὐσ.) Προσκήνιον (τό), τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) l'avant-scène. » Ἡ δὲ Νάννιον ἐκαλεῖτο Προσκήνιον, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε καὶ ἐχρῆτο χρυσίοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσιν, ἐκδῦσα δ' ἦν αἰσχροτάτη,» Ἀρποκρατ.· (Γρφ.) ἡ εἴσοδος (τὸ πρόθυρον) τῆς Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, (Ἐκκλησ.) ὁ νάρθηξ τοῦ ναοῦ.

Προ·σκήπτω, Μ. σκήψω, «Προλέγω, προθεσπίζω.

Προσ·κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Στέλλω κήρυκα πρός τινα, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος, (παρβλ.) Ἐπικηρυκεύομαι.

Προσκηρύσσω (ττω), Μ. κηρύξω. Κηρύττω προσέτι· ἀναγγέλλω ἢ προσκαλῶ διὰ κήρυκος, (συγχ. τῷ Προκηρύσσω).

Προ·σκιαγραφέω·ῶ, Μ. ήσω. Σκιαγραφῶ (Σχεδιάζω) προτοῦ, προδιαγράφω.

Προσκίασμα (τό). τὸ βαλλόμενον ἢ κρατούμενον ἐμπρὸς διὰ τὸν ἴσκιον, (μτφορ.) προκάλυμμα, πρόσχημα.

Προσ·κιγκλίζω, Μ. ίσω, «Προσκινέω.

Προσ·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Προσέτι ἢ κινδυνεύω, ἢ· κινδυνεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κινέω·ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Κἐνῶ) τι πρὸς (μτ.) κουνῶμαι καὶ ἐγὼ συγχρόνως.

Πρόσκιον (τό). προσκιαγράφημα, σχέδιον ἢ προσκίασμα, πρόσχημα.

Πρόσκιος (ὀρθότ. Πρόσκιος), ου (ὁ, ἡ), « Σύσκιος.

Προσ·σκιρτάω·ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ (Χορεύω, Χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου) προτοῦ ἢ ἐμπροσθᾷ, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Προσκίρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. »Δεῖξαι μοι τὴν προσκίρτησιν, εἰ ᾗ μὴ ὡς Ἰωάννου, ἀπὸ γαστρὸς, ἀλλ' ὡς Δαβίδ, ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιθωτοῦ,» Γργ.

Προσ·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω προσέτι ἢ πλησίον τινός, παραπονοῦμαι πρός τινα, προσκλαίομαι.

Πρόσκλαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ·κλάω·ῶ, Μ. κλάσω. Τσακίζω τι κτυπῶντας πρός.

†Προσ·κληδονίζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκληδονίζομαι.

Προσκληθῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσκαλέω.

Προσκληναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσκέλλω.

Προσ·κληρόω·ῶ, Μ. ώσω. Ἀπονέμω (Προσδιορίζω) διὰ κλήρου. «Τῷ βίῳ τούτῳ ἢ τύχη σε προσεκλήρωσε,» Ακ.

Προσκλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσκλησις, εως (ἡ), τὸ προσκαλεῖν ἢ προσκαλεῖσθαι, προσκάλεσμα· (ἰδ.α.τ.) ἔγκλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, (συγχ. τῷ Πρόκλησις).

Προσκλητικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς πρόσκλησιν, προσκλητήριος.

Πρόσκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκληθεὶς (προσκαλεσθείς). » Ἐκκλησία—,» Ῥιφ., ἢ συγκροτουμένη κατὰ πρόσκλησιν, ἔκτακτος, (ἄλλ.) Σύγκλητος.

Προσκλινὴς [προσκλίνω], ές (ὁ, ἡ). γυρτὸς (ὀλίγον), ἐπικλινής.

Πρόσκλιντρον (τό). μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἀκουμβᾷ τις, ἀκουμβιστήριον θρονίου (ἐν γέν.)· «Ἀνά(Ἐπί)κλιντρον (κατὰ τὸν Ἐπιλγ.) μέρος τι τῆς εἰκίας,» (ἄλλ.) Πρόκλιτον, (Ἀτν.) accubitum, [ἐκ τοῦ

Προσ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Γέρνω (Ἀκουμβῶ) τι ἐπάνω εἰς, κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ πρὸς (» Τὸν μὲν θεὸν ἑαυτῷ.. προσκλινεῖ βίου τε ἀρετὴ χ γνώμης εὐσεβίᾳ,» Συν.)· (ἀμ.δτ. ἢ ἑλλ. καὶ μα.) ῥέπω (ἔχω κλίσιν) πρὸς, προστίθεμαι ἢ πρόκειμαι εἰς τὸ μέρος τινός. » Οἱ μὲν προσεκλίθησαν Ἀρείῳ, ἕτεροι δὲ Καλοῦθῳ,» Ἐπιφάν.

Πρόσκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. κλίσις (ῥοπὴ) πρός, (Γαλλ.) penchant. » Μὴ διαπραττεσθαί τι κατ' ἔχθραν ἢ κακὰ πρόσκλισιν,» Δξ., προσπάθειαν, ἑτερομέρειαν, (Γαλλ.) partialité. (καὶ μὲ δοτ.) « Εἴ τις αἵρεσιν εἶναι λέγει πρόσκλισιν δόγματι,» Στξ.

Πρόσκλιτόν (τό). ἴδε Πρόσκλιντρον.

Προσ·κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω (Κτυπῶ) μὲ τὰ κύματά μου· (ἰατρ.) ἐκπλύνω μὲ πολὺ νερόν, (παρβλ.) Προσαιονάω. » Τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρόσωπον προσκλύζειν ψυχρῷ πολλῷ,« Θεοφάνν. Νόνν.

Προσκλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσκλυσμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν τὸ ὀπ. χρησιμεύει εἰς ἰατρικὴν πρόσκλυσιν.

Προσ-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω τι ἐπάνω εἰς. » Τὰς γενειάδας —,« Παχυμ., στρήφειν, σγουραίνειν.

Προσ-κνάω(-κνήθω), Μ. κνήσω. Ξύνω (Τρίβω) ἐλαφρὰ (» Κάπρον.. παῖς ἂν νεογνὸς χειρὶ προσκνήθων νέᾳ, « [Ποιητ. παρὰ] Πλ.)· προξενῶ φαγοῦραν· (μσ. μὲ δοτ.) ξύνομαι ἐπάνω εἰς, ξεροτρίβομαι· (πθ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν (ἀνάγκην νὰ ξυσθῶ). » Οἱ τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, « Γργ., γαργαλιζόμενοι ἀπὸ περιέργειαν (ν' ἀκούσουν).

Προσ-κνυζάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Γαυγύζων μὲ λεπτὴν φωνὴν τρίβομαι συγχρόνως ἐπάνω εἰς ('σὰν τὰ σκυλιὰ ὅταν χαϊδεύωνται). » Τοῖς ποσὶ προσκνυζόμενος (διορθ. προσκνυζώμενος),« Φλςρ. (καὶ καταχρ.) » Πολλὰ τοῖς ὠσὶν αὐτῆς προσκνυζωμένη, « Ἡλ., προσκλαιομένη.

Προσ-κοιμίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω ἢ πλησίον τινός. »Κώπαις —, Ξεν., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. Προσκομίζομαι).

Προσ-κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κοινὸν (Κάμνω νὰ ἔχῃ συγκοινωνίαν, Ἐνόνω) μὲ ἄλλο, (παρβλ. ϡ

Προσ-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Μετέχω ἀπό. ||. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μεταδίδω τι εἴς τινα, τὸν κάμνω κοινωνόν (μέτοχόν) τινος. »Προσκοινωνήσας σφίσι τῶν παρόντων, « Δ. Κάσσ.

Προσ-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ἐπάνω εἰς. ||. (πθ. ἢ μσ.) εἶμαι κολλημένος (ϡ μτφορ. προσηλωμένος, ἀφωσιωμένος, ἔκδοτος) εἴς τι.

Προσκόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόλλημα ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) προσηλωσις, ἀφοσίωσις, (Γαλλ.) attachement.

Προσκολλητὸς, ἡ, όν. Προσκολλημένος εἰς.

Πρόσκολλος (ὁ, ἡ), = Προσκολλητὸς, (εὔχρ. κυρ. τὸ Δωρ. Ποτίκολλος).

Προσκομιδὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προσ-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) πρός· προσφέρω. » Καρποὺς —,« Ξεν., = Συγκομίζω.

Προσκομιστέον, θετ. τοῦ Προσκομίζω.

Προσκομιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρισκομίζων (κουβαλῶν πρός). » Γυναικῶν —,« Κύριλλ., = Προαγωγός.

Προσκομιστικὸς, ἡ, όν. Χρήσιμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσκομίζειν.

Πρόσκομμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὀπ. προσκόπτει (προσκρούει, σκοντάφτει) τις, ἐμπόδιον· (μτφορ.) αἴτιον ἀποτυχίας· (ἐκκλησ.) σκάνδαλον. 2) τὸ προσκόπτειν, πρόσκρουσις, σκόνταμμα.

Προ-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτοῦ, προστοχάζομαι· προεξετάζω ὡς πρόσκοπος. » Προσκοπεῖσθαι ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι,« Θφρ.

†Προσκοπὴ (ἡ), τὸ προσκόπτειν, πρόσκομμα (2). » Μηδεμίαν εν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν,« Γρφ.

Προσκοπὴ ϡ

Προσκόπησις, εως (ἡ), τὸ προσκοπεῖν, παρατήρησις γινομένη προτοῦ· (ςρατ.) ἡ διὰ προσκόπων προεξέτασις, (Γαλλ.) reconnaissance.

Προσκόπιον (τὸ). σκέπασμα προφυλακτικὸν τῶν ὀφθαλμῶν, προμετωπίδιον, (Γαλλ.) visière, (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. τινὲς Προσώπια).

Πρόσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων (παρατηρῶν) προτοῦ, προβλέπων. »Σύνεσις —,« Σχλ. Πινδ. ||. (οὐσ.) ὁ στελλόμενος προτοῦ ἢ τοποθετημένος ἐμπροσθὰ ἵνα παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐχθρῶν, (Γαλλ.) éclaireur.

Προσκοπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ δίδῃ πρόσκομα (ἀφορμὴν σκανδάλου), ἀκοινώνητος, δύσκολος.

Προσ-κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ (κυρ. τὸ πόδι μου) ἐπάνω εἰς, σκοντάβω· (μτφορ.) ἀπαντῶ ἐμπόδιον· προσκρούω· δίδω ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, ἐχθρεύομαι (κοιν. τὰ χαλνῶ) μετά τινος. (μὲ δοτ. τῆς προθέσ.) » Προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος, « Γρφ. » Καὶ κατῆλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, ϡ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, « αὐτ., προσέβαλον. (ἢ αἰτ. προθετ.) »Μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Προσέκοπτε τοῖς πολλοῖς, ἐλύπει δὲ καὶ τὸν Ἀντίοχον, « Πλβ. (ϡ μτφορικώτ.) » Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας, « Συν. » Προσκόψας τῷ ζῆν, « Διόδ., ἐβαρέθη τὴν ζωήν του. » Προσέκοψαν εἰς τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος, « Ἀρετ., ἀπέτυχον. (καὶ ἀπολ.) »Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται,« Γρφ.

Προσ-κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω μέχρι κόρου, παραχορταίνω.

Προσκορὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν κόρον (πλησμονὴν), πολλὰ χορταστικὸς, πλήσμιος· (μτφορ.) πληκτικὸς, ἄνοςος· (πθ.) πολλὰ χορτάτος, ἀηδιάζων ὑπὸ πλησμονῆς, (παρβλ. Κατακορὴς).

Προσκοροδοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω προτοῦ σκόρδον.

Πρόσκορος (ὁ, ἡ), = Προσκορὴς, πολλὰ χορταστικὸς, πλήσμιος.

;Πρόσκορσος (ὁ, ἡ), λέξις ἀνεξήγητος παρὰ τῷ Ἱπποκρ.

Προσκόρως, ἐπίρ. Μέχρι κόρου, κατακόρως. »Τὰ σιτία προσκόρως ἐρυγγάνειν,« Ἐπγρ.

Προσ-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω (Καλλωπίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

;Προσκοσμημα (τὸ). κόσμημα (στολίδι) πρόσθετον, (παρβλ. Προκόσμημα).

Προ-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω πρὶν, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσκοτόω).

Πρόσκρανον (τὸ), εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Ποτίκρανον = Προσκεφάλαιον.

Προσ-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμομαι (Εἶμαι κρεμασμένος) εἰς.

Προσ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι εἰς. ||. (πθ.) = Προσκρέμαμαι.

Προσ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀπονέμω ἢ Προσδιορίζω τι ὡς κριτὴς, Προσδικάζω. »Τὰ μὲν πράγματα τῇ ἱστορίᾳ προσκρινέτω, τὰς δὲ ὀλοφύρσεις τῷ γράφοντι, « Ἰώσ. 2) (πθ. μὲ δοτ.) εἰσχωρῶ ϡ ἐνόνομαι (καθὼς ἡ τροφὴ εἰς τὸ σῶμα), συσσωματοῦμαι. » Ἐν τοῖς προσκριθεῖσι καὶ ἐν τοῖς ἀποκεκριμένοις,« Σιμπλ.

Πρόσκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἕνωσις, συσσωμάτωσις.

Προσ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκρούω, συγκροτῶ.

Πρόσκρουμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὀπ. προσκρούει τις, πρόσκομμα (κυρ. ϡ μτνμ.), ἀφορμὴ πρὸς ἔχθραν (διένεξιν), αἰτία σκανδάλου, δυσαρέσκεια. » Καθημερινὰ προσκρούματα γυναικὸς ϡ ἀνδρὸς, « Πλ. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσκρούσεως, κτύπημα (κυρ. εἰς τὸ πόδι). » Διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥσπερ ἐν σώματι, προσκρουσμάτων διαδρομὰς ὀξείας ἐχόντων, ἀλλ' ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν καὶ βοηθεῖν,« Πλ.

Προσκρουσις, εως (ἡ), τὸ προσκρούειν, κτύπημα εἰς τὸ πόδι, σκόνταμμα (μτνμ.) διένεξις, σύγκρουσις κτλ.

Πρόσκρουσμα (τὸ), = Πρόσκρουμα.

Προσκρουσμὸς (ὁ), = Πρόσκρουσις.

Προσκρουστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προσκρούων (πειράζων ἢ πειραζόμενος) εὐκόλως, ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ προσκρούειν, (Γαλλ.) susceptible.

Προσ-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ (κυρ. ἐν ᾧ περιπατῶ), σκοντάβω· (μτφορ.) δυσαρεστῶ, γίνομαι ἐχθρὸς (κοιν. τὰ χαλνῶ) μέ τινα· εὑρίσκω ἐμπόδιον, ἀποτυγχάνω. » Προσκροῦσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι,« Δμ. »Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, « Πλ. » Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυτικῶς, « Αρτ. » Ἡ μὲν οὖν συνέχεια τῆς ὀργῆς ϡ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσι, « Πλ., (παρβλ. Προσκόπτω).

Προσ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (ϡ μτνμ. Ἑλκύω εἰς τὸ μέρος μου, Οἰκειοῦμαι) προσέτι.

Πρόσκτησις, εως (ἡ), τὸ προσκτᾶσθαι, ἀπόκτησις νέων κτημάτων, αὔξησις τῆς περιουσίας.

Πρόσκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς κατὰ πρόσκτησιν, ἐπίκτητος.

Προσ-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ πλησίον τινός. »Τὰς Θήβας τῇ Καδμείᾳ προσέκτισαν,« Στρβ.

;Προσκυδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπικυδὴς, ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσκηδὴς.

†Προσ-κυκλέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκυκλέω.

Προσ-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω ϡ

Προσ-κυλίνδω, Π. ἀντὶ Προσκυλίω.

†Προσκυλισμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκυλισμός.

Προσ-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλῶ (Φέρω κυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λῶν) τι πρὸς ἢ προσέτι· (πθ.) κυλιοῦμαι (πίπτω) εἰς τοὺς πόδας τινός, προσπίπτω, (ὀθ. συγχ. τῷ Προκυλίω).

Προσ-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Προσβάλλω μὲ τὰ κύματά μου, κυματίζω πρὸς, προσκλύζω.

†Πρόσκυνες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόκυνες.

Προσ-κυνέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (ἀόρ. Προσεκύνησα καὶ Προσέκυσα). (κυρ.) Φέρω τὸ χέρι μου εἰς τὸ στόμα ᾖ τὸ φιλῶ (ἢ κάμνω σχῆμα πῶς θὰ τὸ φιλήσω) εἰς σημεῖον σεβασμοῦ (χαιρετισμοῦ), (Λτ.) adorare, ἢ χαιρετῶ σκύπτων ἕως ἐδάφους (τάχα πῶς θὰ φιλήσω τὴν γῆν), (Τουρκ.) κάμνω τεμεννᾶ· (ὅθεν κυρ.) τιμῶ λατρευτικῶς (προσφέρω διὰ σημείων ὑποκλίσεως τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεόν. (ἁπλ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, τιμῶ, σέβομαι. »Αἰγύπτιοι ᾖ τόδε τοῖσι Ἕλλησι οὐ συμφέρονται· ἀντὶ γὰρ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι, προσκυνέουσι κατιέντες μέχρι τοῦ γούνατος τὴν χεῖρα, « Ἡρ. »Ἦν δὲ πολλῷ ᾖ οὕτερος (τῶν συντυγχανόντων Περσέων) ἀγενέστερος, προσπίπτων προσκυνέει τὸν ἕτερον, « αὐτ. » Τὴν γῆν πρόσκυσον ᾖ τοὺς θεούς, « Ἀρςφ. »Οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε, « Ξεν. » Ἆρ' ἔςι.. προσκύσαι σ' ὥσπερ θεόν; « Σοφ. »Τοὺς προσκυνοῦντας τὸν θεὸν ἐν πνεύματι ᾖ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν, « Γρφ. (καὶ μὲ δοτ.) » Καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, « αὐτ. (καὶ μτφορ. ἢ κατὰ συνκδχ.) » Ἀκρίβειάν τε προσκυνήσει καὶ ἀλήθειαν, « Εὐν., ἀσπάσεται

Προσκύνημα (τό). ἀντικείμενον προσκυνήσεως. 2) Γλσ. ἀντὶ Προσκύνησις.

†Προσκυνήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος προσκυνήσεως, προσκυνητός.

Προσκύνησις, εως (ἡ), τὸ προσκυνεῖν, σκύψιμον πρὸς χαιρετισμὸν, σημεῖον ὑποκλίσεως (λατρείας), προσκύνημα.

Προσκυνητέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσκυνέω.

†Προσκυνητήριον (τό). τόπος προσκυνήσεως, εὐκτήριον.

Προσκυνητής, οῦ (ὁ). ὁ προσκυνῶν (κυρ. τὸν θεόν), λάτρις τῆς θεότητος.

Προσκυνητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Προσκυνητοῦ ἴδιος.

Προσκυνητός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.)-ητῶς. Ὁ προσκυνούμενος ἢ Ἄξιος προσκυνήσεως.

Προσ-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω πρὸς, πλησιάζω σκύπτων. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Πρὸς τὸ οὖς —, « Ακ. (καὶ ἁπλ.) » Ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, καὶ προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφὼς, « Πλάτ.

Προσ-κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω, Π. Ἰων. ἀπαντῶ (συναπαντῶ) ἢ φθάνω (πλησιάζω) κατὰ τύχην· εἶμαι παρών· συμπίπτω, συμβαίνω. (μὲ δοτ.) » Δόμοισι πτῶμα προσκυροῖ νέον; « Αἰσχλ. (καὶ αἰτ.) » Δεινότατον πάθος πάντων ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη, « Σοφ. »Τοὺς τρεῖς νομοὺς, καὶ τὰ προσκυροῦντα τούτοις, « Ἰώσ., τὰ πλησιόχωρα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Προσκυρέοντας ἑωυτοῖσι κατασιλλαίνειν, « Ἱππκρ., συνειθίζοντας.

Προσκύρησις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ κατὰ τύχην ἄφιξις, συνάντησις, σύμπτωσις.

Προσ-κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· (μὲ δοτ. ἐκ δ') ἀπονέμω (παραχωρῶ) ὁριστικῶς τι εἴς τινα, (Γαλλ.) adjuger. » Προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰς αὐτῶν περιουσίας, « Πανδ. (καὶ καταχρ.) » Ὁ ποταμὸς.., τοῦ γηδίου τοῦ ἡμετέρου μοῖραν ἐσύλησε, καὶ τῷ σῷ ἀγρῷ προσεκύρωσε, « Θεοφύλ., (παρβλ. Κατακυρόω).

Προσκύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπικύρωσις, ἢ· κατακύρωσις.

Προσκυσόν, Π. ἀντὶ Προσκύνησον, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Προσκυνέω.

Προσ-κωμάζω, Μ. άσω. Ἔρχομαι ὡς κωμαστὴς (δηλ. μὲ θόρυβον ᾖ ἐπὶ κακῷ) πρός τινα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.) ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω, (παρβλ.) Εἰσκωμάζω.

Πρόσκωπος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος πρὸς (προσκείμενος) τῇ κώπῃ, κωπηλάτης.

Προσ-κωχεύω, Μ. εύσω, = Προσορμίζω, προσπελάζω.

Προσ-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Προσέλαχον, πρκ. Προσείληχα). Ἠαίρνω ἢ Ἐβγαίνω διὰ λαχνοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Δίκην προσείληχε, « Δμ. (Ζηνόθ.), ἐκίνησε καὶ ἀγωγὴν (κρισολογίαν) προσέτι ἐναντίον μας.

Προσ-λάζομαι (λάζυμαι), Π. ἀντὶ Προσλαμβάνω.

Προσ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ (Ἀποτείνομαι λαλῶν) πρός τινα, προσφωνῶ.

Προσλάλημα (τό) καὶ

Προσλαλιά (ἡ). ὁμιλία τὴν ὁπ. ἀποτείνει τις πρός τινα, προσφώνησις.

Προσ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσέλαβον κτλ.). Ἠαίρνω προσέτι (ἐκτὸς τούτου). » Ἄλλην που δόξαν γελοίαν κίνδυνος ἡμῖν προσλαβεῖν, « Ξεν. (ὀθ. πθ.) » Τὰ προσλαμβανόμενα, « Λογικ., τὰ συγκροτοῦντα τὴν πρόσληψιν τοῦ συλλογισμοῦ. 2) Ἠαίρνω μαζῇ, συμπερι (παρα)λαμβάνω. (ὅθεν ἐνίοτε)=Προσδέω, συνδέω. » Χρῶνται δὲ αὐτῷ (τῷ κνεώρῳ) πρὸς τὸ καταδεῖν καὶ προσλαμβάνειν ὥσπερ τῷ οἴσῳ, « Θφρ. (καὶ μσ.) » Ὠμοβοίνοις ἱμᾶσι προσλαμβάνονται τοὺς αὐχένας αὐτῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν, « Στρβ. (καὶ πθ.) » Περὶ τὰ ὀστᾶ αἱ σάρκες περιπεφύκασι, προσηλημμέναι λεπτοῖς ᾖ ἰνώδεσι δεσμοῖς, « Ἀρςτ. » Πᾶσα φύσις βελτίων γίνεται παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν, « Δμ. » Ταῖς δὲ πόλεσι ταύταις ᾖ τὰς Αἰγὰς προσληπτέον, « Στρβ. »Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἅσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι, « Γρφ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) Ἠαίρνω κοντά μου (ὑπὸ τὴν προστασίαν μου) ἢ εἰς τὸ μέρος μου, οἰκειοῦμαι· ἀναλαμβάνω. » Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με, « Γρφ., (ὅθ. 4) πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῇ· συνεργῶ, συντελῶ· παραςέκω, βοηθῶ· (Γρφ.) Περιποιοῦμαι, (ἐνίοτε) γλυκομιλῶ. »Καὶ ἅμα αὐτὸς προσελάμβανε, « Ξεν. » Ἄνδρες, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν, « Ἀρςφ. »Πρὸς δέ τι ᾖ Ἀριαράμνης προσελάβετο (διορθ. προσεβάλετο) τούτου τοῦ πάθεος, « Ἡρ. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι).

Προσ-λάμπω, Μ. λάμψω. (μὲ δοτ.) Λάμπω (Προσβάλλει ἢ λάμψις μου) ἐπάνω εἴς τι. » Τοὺς πλάνητας ἀπὸ τοῦ ἡλίου προσλάμπεσθαι, « Πλ.

Προσλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσβολὴ λάμψεως. » Ἶρις γίνεται κατὰ προσλαμψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς ἀέρα ὑδατοειδῆ, « (Ἐπίκ. παρὰ) Αρτ.

Προσ-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω προσέτι, ἢ (μσ.) Λέγω (Ἀποτείνομαι ὁμιλῶν) πρός τινα. » Τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ, « Ἀπλλν. (καὶ δοτ.) » Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κακὰ προσελέξατο θυμῷ, « Ἡσ., σχεδιάζει μὲ τὸν νοῦν του, βουλεύεται. 2) (μσ.) κάθημαι (κορ. πλαγιασμένος) πλησίον τινος. » Ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα, εἰσέ τε ᾖ προσέλεκτο, « Ὀδ. Μ.

Προσ-λείπω, Μ. λεύψω. Εἶμαι ἐλλιπὴς (ἀτελὴς) ἀκόμη κατά τι.

Προσ-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-λεύσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προσβλέπω.

Πρόσλημμα (τό). τὸ ληφθὲν κατὰ πρόσληψιν.

Προσληπτέον, θετ. τοῦ Προσλαμβάνω.

Προσληπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ προσλαμβάνειν, (εἰς τὴν Λογικ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρόσληψιν (τὴν ἐλάττονα πρότασιν) τοῦ συλλογισμοῦ.

Προσληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόσληψιν.

Πρόσληψις, εως (ἡ), τὸ προσλαμβάνειν· (εἰς τὴν Λογικ.) ἡ ἐλάττων πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ, (Λτ.) assumptio.

Προσ-λιμενεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

†Προσ-λιμενίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐμβαίνω ἢ Ἀράζω εἰς λιμένα, προσορμίζομαι.

Προσ-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω ἔτι μᾶλλον· κάμνω παχυτέραν τὴν γῆν προσεπισωρεύων χῶμα.

Προσ-λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσεδρεύω λιπαρῶς (ἐπιμόνως) εἴς τι, ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω· (ἰδιαιτ.) παρακαλῶ ἢ ἀπαιτῶ μετ' ἐπιμονῆς, δὲν ξεκολνῶ πρὶν κατορθώσω τὸ ζητούμενον. » Τοῖς χρήμασιν, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες, « Ξεν. » Μίαν χώραν κάτεχε, καὶ ταύτῃ προσλιπάρει, « Ἐπίκτ.

Προσλιπάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπιμονὴ (προσπάθεια, προσήλωσις) εἰς ἔργον τι, (Γαλλ.) assiduité, (παρβλ.) Προσεδρεία.

Προσ-λιχνεύομαι, Μ. εύσομαι. Πρόσκειμαι λαιμάργως εἴς τι.

Προσ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω προσέτι, προσθέτω (συμπεριλαμβάνω) εἰς τὸν λογαριασμόν· περνῶ τι εἰς λογαριασμόν τινος, ἀποδίδω.

Προσλογιστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-λογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Λογοποιῶ προσέτι, προσθέτω πλάσματα (μύθους) εἰς διήγησίν τινα.

Προσ-λοιδορέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὑβρίζω (Κακολογῶ) προσέτι.

Πρόσλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ μένων (περισσεύων) ὡς ἀπομεινάριον, ὑπόλοιπος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Χαλνῶ προσέτι.

†Προσ.λυπέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προλυπέω.

Προσ·λυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω (Καταφέρομαι 'σὰν λυσασμένος) κατά τινος.

;Προσμάθησις, εως (ἡ), τὸ προσμανθάνειν, μάθησις προσκτηθεῖσα (προσγενομένη), (εἰς τὸν Ξεν. [Ἀπομν. Δ', 8', 13] ἐσφαλμ. ἀντὶ: πρὸς μάθησιν).

Προσμαθητέον, θετ. τοῦ Προσμανθάνω.

;Προσ·μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλακόνω ἔτι μᾶλλον, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμαλάσσω).

Προσ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προσέμαθον κτλ.). Μανθάνω προσέτι. « Ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν, » Σοφ.

Προσ·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ προσέτι ἢ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων τινος, ἐπιβεβαιόνω διὰ τῆς μαρτυρίας μου.

Προσμαρτυρία (ἡ). μαρτυρία διδομένη ἐκ προσθήκης.

Προσμαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Μαρτύρομαι (Φέρω μάρτυρα) προσέτι καὶ

Προσμάρτυρος καὶ Προσμάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). ὁ προσμαρτυρῶν (συμμαρτυρῶν) τι.

Προσ·μάσσω(ττω), Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσκολλῶ τι (ὡς ἂν ζυμάρι) εἰς, προστραμώζω, (παρβλ.) Προσπλάσσω. «Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη, » Θκρ. « Προσέμαξε τὸν Πειραιᾶ τῇ πολεῖ (ὁ Θεμιστοκλῆς), » Ἀρχ. (καὶ πθ.) « Πλευραῖσι προσμαχθὲν (τὸ ἀμφίβληστρον), » Σοφ. « Κηλῖδα προσμεμάχθαι, » Φλςρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) « Ποτεμάξατο τὸ τηλέφιλον, » Θκρ.

Προσ·μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Καὶ μαστιγόνω προσέτι.

Προσμάστιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τοὺς μαζοὺς (πρὸς τὸ στῆθος), ἐπιστήθιος.

Προσ·μάχομαι, Μ. μαχέ(χή)σομαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι πρός τινα· προσβάλλω μαχόμενος.

Προσ·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Βλέπω τινὰ χαμογελῶν· χαμογελῶ διά τι.

†Προσ·μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Γλσ. ἀντὶ Ἐπιμελέομαι.

;Προσ·μέλλω, Μ. μελήσω. Μέλλω νὰ φθάσω πρός, πλησιάζω. « Οὗ προσέμελλε, » Ηλ.

Προσ·μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελῳδῶ πρός τι (πρὸς τὸν ἦχον ὀργάνου τινός).

‖Προσ·μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω πλησίον τινός, προσκαρτερῶ, παραμένω· ἐπιμένω· ἀπεκδέχομαι· δὲν φεύγω, περιμένω. « Ἐδέοντο προσμεῖναι χρόνον ὀλίγον, » Ἡρ. « Προσμένοι ἀλαλὰν Αὐκίων, » Πίνδ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφῆξειν, » Σοφ.

Προσ·μερίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσδιορίζω (Ἐδχάζω) τὸ μερίδιον τινός· προσθέτω εἰς τὸ μέρος του.

Προσ·μετα·πέμπομαι, Μ. πέμψομαι. Στέλνω καὶ φέρνω (Μηνῶ νὰ ἔλθῃ) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·μετα·σκευάζω, Μ. άσω. Μεταποιῶ (Μεταρρυθμίζω) προσέτι.

Προσ·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προσέτι, προσθέτω ὡς ἐπίμετρον.

;Προσ·μηνύω, Μ. ύσω, (φαίνεται εἶναι) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμηνύω.

Προσ·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι ('Επινοῶ) προσέτι. «Αὐτοὶ προσεμηχανήσαντο διατριβὴν ἑτέραν, » Δ. Ἁλ. 2) προπαρμόζω διὰ μηχανῆς (ἐντέχνως). « Σφίγγα γόμφοις προσμεμηχανευμένην, » Αἰσχλ.

Προσ·μηχανεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ.

Προσμηχανητέον, θετ. τοῦ Προσμηχανάομαι.

Προσμήχω, Μ. σμήξω. Πρῶτα σφογγίζω (παστρεύω).

Προσ·μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω ('Ενόνω) τι μετ' ἄλλου, συνάπτω (ἀμτθτ. ἡ ἑλλ. καὶ μα.) πλησιάζω· συναπαντῶμαι, ἀνταμώνομαι· συμπλέκομαι εἰς μάχην· (ἐνίοτε) προσβάλλω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) « Κράτει προσέμιξε δεσπότην, » Πίνδ., (περιφρ.) τὸν ἐπλησίασε πρὸς τὴν νίκην, (δηλ.) τὸν ἀνέδειξεν νικητήν, (καὶ ἀμτθτ.) « Βάσομαί τ' εἰς αἰθέρα, Ζηνὶ προσμίξων, » Εὐρ. « Ἐπεὶ προσέμιξαν τοῖσι βαρβάροισι, ἐμάχοντο, « Ἡρ. « Ἐπεὶ δὲ ἐκ τοῦ πελάγεος προσφερόμενοι, προσέμιξαν τῇ Νάξῳ, » αὐτ. « Τοῖς τείχεσι προσμίξαι, » Πλ. (καὶ αἰτ.) « Τάχα τις Ἀργείων ποθὶ βοηδρόμῳ μέλαθρα προσμίξει, » Εὐρ. (ᾗ πραθετ.) « Προσμίξας πρὸς τὰ ὑρία τῶν Ἀρμενίων, » Ξεν.

Προσ·μίμνω, Π. ἀντὶ Προσμένω. (εἰς τὸν Ὀρφ. [Διθ. 274] ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρὸς μένει).

Προσμιξία καὶ

Πρόσμιξις, εως (ἡ). τὸ προσμίγνυσθαι, σμίξιμον, ἕνωσις· πλησίασις· ἀντάμωσις· συμπλοκή· ἐπιμιξία.

Προσ·μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Προσμίγνυμι.

Προσ·μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἢ Καὶ μισῶ προσέτι, (ἄλλ. ἀγγν. κατὰ διάσχασιν).

Προσ·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ μσ. Λαμβάνω) μὲ μισθὸν προσέτι, ἐνοικιάζω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνω ᾗ ἄλλον μισθωτὸν ἐργάτην ἢ στρατιώτην.

Προσ·μορύσσω, Μ. άσω, = Προσμερίζω, Προσνέμω, ἀπονέμω.

Προσμολεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Προσβλώσκω, Π. ἀντὶ Προσέρχομαι.

Προσ·μολυβδοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω προσέτι καὶ μόλυβδον.

Προσμονή (ἡ), τὸ προσμένειν (παραμένειν), ἐπιμονή, προσεδρεία, προσκαρτέρια.

Πρόσμονος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ προσμονῆς, ἐπίμονος.

Προσμόνως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως.

Πρόσμορος (ὁ, ἡ), Π. [πρός, μόρος]. ὅστις εἶνε πεπρωμένον νὰ δυστυχῇ, προωρισμένος εἰς δυστυχίαν, κακόμοιρος.

Προσ·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Προσλαλῶ, ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα.

Προσ·μυθεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ρμαι. Μυθολογῶ προσέτι, προσθέτω μύθους (πλάσματα) εἰς διήγησίν τινα.

Προσ·μυθολογέω-ῶ ᾗ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (νὰ περνᾷ ἡ ὥρα) μετά τινος, συνομιλῶ οἰκιακῶς.

Προσ·μυθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσμυθεύω.

Προσ·μύρομαι, Μ. μυροῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) ῥέω πρὸς ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ·μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χλευάζω προσέτι.

†Προσ·ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ πλησίον τινός.

Προσ·ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυπηγῶ προσέτι, κατασκευάζω καὶ ἄλλα πλοῖα.

Προ·ναυτιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ναυτιῶ (Ἀναγκλιάζω, Ἀνακατόνομαι) διά τι.

Προσ·νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Νεανιεύομαι (Φέρομαι μὲ νεανικὴν θρασύτητα ἢ κουφότητα) πρός τι· καυχῶμαι προσέτι ἢ διά τι ὡς νεανίας.

Προσνεμητέον, θετ. τοῦ

Προσ·νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω· προσδιορίζω· ἀφιερόνω. « Προσνέμειν ἑαυτάν τινι, » Πλδ. « Φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν, » Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) « Προσνενέμησθε, οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δὲ ὡς ἐκείνους, » Δμ. 2) (σπν.) βόσκω (ποιμαίνω) πλησίον, ὁδηγῶ ὡς ποιμὴν πρός, (Εὐρ. Κύκλ. 36).

Πρόσνευσις, εως (ἡ). νεῦσις (τάσις, ῥοπὴ) πρός, ἐπίνευσις, [ἐκ τοῦ

Προσ·νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) πρός· κάμνω νεῦμα πρός τινα, ἐπινεύω, συγκατανεύω.

Προσ·νέω, Μ. νεύσομαι. Κολυμβῶ πρὸς (Θκδ. Γ', 112), ἴδε καὶ Προσνήχω.

Προσ·νέω, Μ. νήσω. Προσεπισωρεύω.

Προσ·νήχω ἢ (εὐχρηστότ.) νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πρός, πλησιάζω κολυμβῶν· (ἐπὶ ὕδατος) = Προσκλύζω, κτυπῶ μὲ τὰ κύματά μου.

Προσ·νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ προσέτι. 2) ἐπιμένω φιλονείκως (ἰσχυρογνωμόνως) εἴς τι.

Προσ·νίσσομαι, Μ. νίσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἀντὶ Προσέρχομαι, ὑπάγω (πλησιάζω) πρός· (μτνμ.) ἐμβαίνω ὡς εἰσοδήμα.

Προσ·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ ἢ Παρατηρῶ προσέτι· προσέχω εἴς τι, (συγχ. τῷ Προνοέω).

Προσ·νομίζω, Μ. ίσω. Νομίζω (Παραδέχομαι ἢ Συνειθίζω τι ὡς νόμιμον) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ·νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (ἐνν. πόδα) κινοῦμαι (ὑπάγω) πρός, προσέρχομαι. « Εἰς ὕδωρ—, » Σοφ., (παρβλ. Ἐπινωμάω).

Προσ·ξέω, Μ. ξέσω, = Προσεπιξέω· (συνκδχ.) προσχρίμπτω. (κατ' ἔκτ.) παρακινῶ, διεγείρω.

Προσ·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ἐπάνω εἰς.

Προσ·ξυνοικέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσ·συνοικέω.

Προ·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώκω (Κυνηγῶ) πρὶν ἡ πρώρα.

†Προσ·ογκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοτ.) Γκαρύζω βλέπων τι, (εἰς τὸν Ακ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προγκάομαι).

Προσογκέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω περισσότερον ἢ Σχηματίζω μεγαλήτερον ὄγκον, γίνομαι ὀγκωδέστερος, [ἐκ τοῦ

Προσογκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ἀρκετὰ μέγαν ὄγκον, ἀρκετὰ ὀγκώδης.

Προσόδευμα (τὸ). τὸ προσοδευθέν, εἰσόδημα.

Προσ-οδεύω, Μ. εύσω. Δίδω (ᾗ μσ. Παίρνω) εἰσόδημα, (ἐν γέν.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω· (ἐνίοτε) ἐφοδιάζομαι. » Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύσαντες, « Ἰαμβλ., ἐφοδιασθέντες. » Οἱ Στρωματεῖς ἡμῶν, κατὰ τὸν τοῦ Κωμικοῦ γεωργὸν, σῦκ' ἔλαιον ἰσχάδας μέλι προσοδεύουσι, « Κλμ. (καὶ πθ.) » Χρήματα προσοδευόμενα, « Οὐλπ., τὰ προσγινόμενα ἀπὸ πρόσοδων. » Γῆ προσοδευομένη, « Ἰώσ., ἡ φέρουσα πρόσοδον.

†Προσόδημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσόδευμα.

†Προσ-οδιάζω, Μ. άσω, Σχλ. ἀντὶ Προσοδεύω, λαμβάνω πρόσοδον.

Προσοδιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ προσόδιον καλούμενον ᾆσμα. » Ῥυθμὸς —, « Αξ., ὁ ἄλλως Ἐνόπλιος. » Μέτρον—, « Σχλ., τὸ τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Προσοδικὸς, ἡ, όν. Ὁ φέρων (δίδων) πρόσοδον.

Προσόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς θρησκευτικὴν πρόσοδον (λειτανείαν). » Προσάδια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μέλη, « τὰ ψαλλόμενα εἰς τὰς λιτανείας (προσόδους) ἢ, κατὰ τὸν Ἐτυμλγ. » Τὰ λεγόμενα ᾄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. » Ἐλέγετο δὲ προσόδιον, ἐπειδὴ προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, ᾗ ἐν τῷ προσιέναι ᾄδετο πρὸς αὐλὸν, « (Πρόκλ. παρὰ) Φωτ. » Προσώδια προσιέναι θεοῖς, « Ἀρχφ., κάμνειν λιτανείαν εἰς τιμὴν τῶν θεῶν.

Προσ-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ πρός.

Πρόσοδος (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ προσέρχεσθαι, πρισέλευσις, πλησίασις, ἄφιξις· (ᾗ ἐκθ.) προσβολὴ, ἔφοδος. (ἐνίοτε) συνουσία. » Αἱ δὲ προσόδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον, « Ξεν. » Μάχης («Νόσου)—, « Ἡρ., Ἀρετ συμπλοκὴ, προσβολή. 2) (ἴδιαιτ.) παρουσίασις (πρέσβεως, ῥήτορος ᾗ.) εἰς τὸ δημόσιον, (ὅθεν συνκδχ.) προσφώνησις, δημηγορία. » Μέχρι τῆς προσόδου δημοτικὸς, « Δμ. 3) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ εἰς τὸν ναὸν πρὸς θυσίαν ἢ προσευχὴν μετὰ πομπῆς τινος ἄφιξις, λιτανεία. » Καὶ σε θυσίαις ἱεραῖς, προσόδοις τε μεγάλαις διαπαντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγαλλῶμεν, « Ἀρχφ. 4) (συχν.) εἴσοδημα, (ἐν γέν.) κέρδος, ὄφελος. » Προσόδῳ οὔσης κατ' ἐνιαυτὸν, ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ τῶν ὑπερορίων, οὐ μεῖον χιλίων ταλάντων, « Ξεν. » Ἡ χώρα (τῆς Ἀττικῆς) πέφυκεν οἵα πλείστας προσόδους παρέχεσθαι, « αὐτ.

†Προσ-οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. οδυνηθήσομαι. Δίαν ὀδυνῶμαι.

Προσ-οδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω ρ' Ὀδύρομαι) διά τι ἢ πρός τινα, προσκλαίομαι.

Προσ-όζω, Μ. οζήσω καὶ οζέσω (πρκ. ἀναὶ ἑνς. Προσόδωδα). Μεταδίδω τὴν ὀσμήν μου εἴς τι, ἐξάγαλλω ὀσμὴν (ἀποφορὰν), βρωμῶ.

†Προσ-οίγνυμι, Μ. οίξω. Ἀνοίγω (τὴν θύραν) πρός τινα.

Πρόσοιδα, Μ. προσείσομαι (ἀόρ. Προσήδειν κτλ.). Ἐξεύρω (Γνωρίζω) προσέτι. » Προσειδέναι χάριν τινί, « Πλάτ., Ἀρχφ., νὰ τὸν γνωρίζῃ ἐκτὸς τούτου καὶ χάριν.

Προσ-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι οἰκεῖον πρός τινα, οἰκειοποιῶ, σχετίζω· (τρπ.) ἀπονέμω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Πρόσφυκείου ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ γένος, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Προσφκείωται τῇ φύσει μᾶλλον, « Ἀλέξ. Ἀφρ., ἔχει πλειοτέραν οἰκειότητα, εἶνε συγγενέστερον· (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ προσοικειούμενα, « Αξ., τὰ ἔχοντα σχέσιν (συνάφειαν) πρὸς ἄλληλα.

Προσοικειωτέον, θετ. τοῦ Προσοικειόω.

Προσοικέναι, Ἰων. ἀντὶ Προσεοικέναι, ἀπαρ. τοῦ Προσέοικα.

Προσ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ πλησίον (εἶμαι πρόσοικός) τινος. (μὲ δοτ.) » Τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας, « Ἡρώδ. (ἢ αἰτ.) » Ὅσοι λίμνας ᾗ ἕλη ᾗ ποταμοὺς ἢ θάλατταν προτοικοῦσιν, « Ἀρστ.

Προσοικησις, εως (ἡ), τὸ προσοικεῖν, ἡ πλησίον τινὸς κατοίκησις.

Προσ-οικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, σχηματίζω πλησίαν καὶ ἄλλην (ἢ αὐξάνω διὰ προσθήκης κατοίκων τὴν ὑπάρχουσαν) ἀποικίαν.

Προσ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν ὑπάρχουσαν οἰκοδομήν. » Μηνοειδὲς προσῳκοδόμουν, « Θκ. (καὶ καταχρ.) » Ὁ δὲ ἱδρὼς τῆξίς τις ἐστὶ τῶν οἷον κακῶς προσῳκοδομημένων ταῖς σαρξί, « Θρρ.

†Προσ-οικονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Οἰκονομῶ (Διευθετῶ, Τακτοποιῶ) προσέτι, (εἰς τὸν Ἰώσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προοικονομέομαι).

Πρόσοικος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατοικῶν πλησίον τινός, γείτων. » Τῶν Λυκίων προσοίκους, « Πλ. (καὶ καταχρ.) » Θάλασσα—, « Πλάτ. (καὶ συνκδχ.) » Πόλεμος—, « Πλ.

Προσ-οιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω πικρὰ (θρηνολογῶ) προσέτι ἢ διά τι.

Πρόσοισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσφέρεταί τις (κυρ. ὡς τροφὴ), φαγητὸν, (παρβλ.) Προσαρμα.

Προσοιστέος, α, ον, θέτ. ᾗ

Προσοίσω, μέλλ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ὑπάγω πρὸς, προσέρχομαι (πλησιάζω) εἰς.

Προσ-οκέλλω, Μ. οκελῶ (ἀόρ. Προσώκειλα). Φέρω τι μὲ ὁρμὴν πλησίον εἰς, προσαράσσω (» Πόδα —, « Αξ., προσκρούω). (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦν) προσορμίζω, ἀράζω, ἢ ῥήχνω ἔξω (καὶ ἐλλ. πίπτω) εἰς. » Κ' ὠότιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, « Δκ.

Προσ-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω παραπονετικὰ πρός τινα, προσκλαίομαι.

Προσόμαλος (ὁ, ἡ). ὅλος ἢ ὀπωσοῦν ὁμαλός.

Προσ-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ πλησίον τινός, παρακολουθῶ, συνοδεύω.

Προσ-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ("Εχω σχέσιν, συναναστροφὴν, οἰκειότητα) μετά τινος (ἐπὶ πραγμ.) πλησιάζω ἢ ἀσχολοῦμαι ἢ περιπίπτω εἴς τι (μτγν.) προσαλαῶ. (μὲ δοτ.) » Κακοῖσι μὴ προσομίλει ἀνδράσι, « Θγν. » Πουλύπου, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσῃ, « αὐτ. (ἢ αἰτ. προθ.) » Οἱ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, « Ξεν. » Κακὸν εἰς γηραιὸν σῶμα προσομιλῆσαν, « Ἡλ., Ἐνσκ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Τὰ ἴδια προσομιλοῦντες, « Θκ., = Ἰδιοπραγοῦντες. (ᾗ ἀπολ.) » Ἴδιόστας προσομιλεῖν, « Εὐρ., (κοιν.) πολλὰ γλυκομίλητος.

Προσομίλησις, εως (ἡ). προσλαλιά, προσομιλία.

Προσομιλητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσομιλεῖν, κοινωνικὸς, τῆς συναναστροφῆς ἄνθρωπος.

Προσομιλία (ἡ), τὸ προσομιλεῖν, σχέσις, συναναστροφὴ, ἐπιμιξία, προσλαλιὰ, συνομιλία (ἐπὶ πραγμ.) πλησιασις, μετουσία. » Θερμοῦ—, « Ἀλέξ. Ἀφρ.

Προσ-όμνυμι, Μ. ομοῦμαι. Ὀμνύω προσέτι, ἢ· Ἐπικυρόνω καὶ μὲ ὅρκον. » Οὐκ ἔφη προσωμοκέναι ταῖς ἡμέραις τὰς νύκτας, « Πλ.

Προσ-ομοιάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Ὁμοιάζω ὀπωσοῦν, εἶμαι =

Πρόσομοιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὀπωσοῦν) ὅμοιος, παρόμοιος.

Προσ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραβάλλω, παραλληλίζω.

Προσομοίως, ἐπίρ. Μὲ κάποιαν ὁμοιότητα, σχεδὸν ὅμοιος, παρομοίως.

Προσ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑποσχομαι) προσέτι, ἢ (ἀπλ.) συναινῶ, συνομολογῶ, συγκατανεύω. » Ἀρχαῖα ᾗ λίαν προσωμολογημένα, « Αἰσχ., (ὁθ.

Προσομολογία (ἡ). συναίνεσις, συγκατάβασις, συνομολογία.

Προσ-ομόργνυμι, Μ. ομόρξω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφηγγίζω (ᾗ συνκδχ. Ἐντυπόνω) τι ἐπάνω εἰς, προστρίβω, προσάπτω.

Προσ-ομορέω-ῶ, = Ὁμορέω, [ἐκ τοῦ

Προσόμορος ᾗ Ἰων. Προσόμουρος (ὁ, ἡ), = Ὅμορος, συνορεύων, πλησιόχωρος.

Προσ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, ὑβρίζω κατὰ πρόσωπον.

Προσ-ονίναμαι, Μ. ονήσομαι. Ὠφελοῦμαι ἢ Ἀπολαμβάνω τι ὁμοῦ μέ.

Προσ-ονομάζω, Μ. άσω. Ἐπονομάζω.

Προσονομασία (ἡ). ἐπωνυμία, ὀνομασία.

Προσονομαστέον, θετ. τοῦ Προσονομάζω.

†Προσονυμασία (ἡ), Δίυλ. (Ἐπιγρφ.) ἀντὶ Προσονομασία.

Προσ-οπτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Προσβλέπω, προσοράω.

Προσοπτέον, θετ. τοῦ Προσοράω.

Προσ-οπτίλλω, Μ. (λῶ, Π. = Προσοπτάζω· συχνοκυττάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρόσοπτος (ὁ, ἡ). ὁρατός, προφανής.

Προσ-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Προσεῖδον κτλ.). Βλέπω πρὸς, κυττάζω κατὰ πρόσωπον, προσβλέπω.

Προσ-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ὀργίζομαι διά τι ἢ κατά τινος. 2) ὀργίζομαι ἔτι μᾶλλον, παροργίζομαι.

Προσ-ορέγω, Μ. ἔξω. Δίδω (προτείνων τὴν χεῖρα, Προσφέρω) προσέτι. »Ἤσθιε, καὶ ἡμῖν προσώρεγε,« Κράτ. Ἐπιστ. 2) (μσ.) τείνω (δίδω) καὶ ἐγὼ χεῖρα βοηθείας εἴς τι, συλλαμβάνομαι, συντελῶ, (Ἡρ. Ζ', 6).

Προσ-ορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι πρόσορος (ὅμορος) τινος, συνορεύω.

Προσόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς (περὶ) τὸν ὄρθρον γινόμενος.

Προσ-ορίζω, Μ. ίσω. Βάλλω σύνορον, προσδιορίζω ἢ· ἐκτείνω διὰ προσθήκης τὰ ὅρια· (μσ. Νμ.) κάμνω προσέτι κατάσχεσιν. »Προσωρίσατο τὴν οἰκίαν δισχιλίων,« Δμ. 2) διορίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσέτι ᾖ προσδιορίζω. »Οἱ χρησμολόγοι οὐ προσδιορίζονται τὸ ποτε,« Ἀρστ. (καὶ πθ.) »Προσωρίσθησαν αὐτῷ στρατιῶται ἐπίλεκτοι,« Διόδ.

†Προσ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ μὲ ὁρμὴν (Παρορμῶ) ἔτι μᾶλλον· (ἀμτβ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (ἐφορμῶ) πρὸς, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προορμάω).

Προσ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἀραγμένος (προσωρμισμένος) πλησίον τινός.

Προσ-ορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω (ᾖ μσ. Ἔρχομαι μὲ) τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον (εἰς τὸν λιμένα), ἀράζω.

Προσόρμισις, εως (ἡ), τὸ προσορμίζειν ἢ προσορμίζεσθαι, ἄραγμα.

Προσορμισμός (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Προσόρμισις.

Προσορμισφήριον (τὸ). μέρος ὅπου προσορμίζονται τὰ πλοῖα, ἀραξοβόλιον.

Πρόσορμος (ὁ). τόπος διὰ ἄραγμα.

Πρόσορος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν ὅρων (τῶν ὁρίων), συνορεύων, πλησιόχωρος.

Προσ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω διά τι, χορεύω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ἀκούων ἢ βλέπων τι.

Προσ-ώσσομαι, Μ. ὄψομαι, Π. ἀντὶ Προσοράω, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ Δ. Ποτιόσσομαι).

Προσ-οσφραίνω, Μ. οσφρανῶ. Δίδω τινὸς νὰ μυρίσῃ (νὰ ὀσφρανθῇ) τι· (μσ.) μυρίζομαι (ὀσφραίνομαι) προσέτι.

Προσ-ουδίζω [πρὸς, οὖδας], Μ. ίσω. Ῥίπτω μὲ ὁρμὴν (Κτυπῶ) κατὰ γῆς.

Προσ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ τινά. »Καὶ ἔτυπτον, καὶ προσεούρουν, ᾖ οὐδὲν ὕβρεως ἐνέλιπον,« Δμ. (καὶ μτνμ.) »Ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ,« Ἀρστ., πλησιάσαντα, (τὸ ὀπ. ὅμως ὁ Σχλ. ἀναφέρει εἰς τὸ—

†Προσ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρμενίζω μὲ οὔριον ἄνεμον (Οὐριοδρομῶ) πρός· (μτφορ.) εὐδοκιμῶ εἴς τι.

Προσ-ουρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσορίζω.

Προσούριος (ὁ, ἡ), = Οὔριος, ἁρμόδιος. »Ἄνεμος —,« Γλσ.

Πρόσουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρόσορος.

Προσουσία (ἡ), = Συνουσία.

Προσοφειλέτης, ου (ὁ). ὁ προσοφείλων, χρεώστης καὶ ἄλλου (ἐκ προσθήκης) χρέους.

Προσ-οφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωστῶ προσέτι, μένω ἀκόμη (ἐκτὸς τούτου ᾖ) χρεώστης (»Αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασὶ, Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε,« Δμ.) (συνκδχ.) μένω ὀπίσω, ἐλαττοῦμαι. »Ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν,« Πλβ., ἐφαίνοντο πολὺ κατώτεροί του, τοὺς ἄφινε πολὺ ὀπίσω, (συγχ. συχν. τῷ Προοφείλω).

Προσ-οφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Προσβάλλω) τοὺς ὀφθαλμούς μου εἴς τι, ἐποφθαλμιῶ.

Προσ-οφλισκάνω ᾖ (Προσ-όφλω), Μ. οφλήσω (ἀόρ. Προσῶφλον). (ἐν γέν.) = Προσοφείλω, μένω ἀκόμη χρεώστης (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), δὲν ἐξώφλησα ὁλόκληρον τὸ ἐπιβληθέν μοι πρόστιμον, ἢ· καταδικάζομαι (ᾖ μτνμ. κρίνομαι ἔνοχος) προσέτι. »Ἀχαριστίας τῇ χαλεπότητι ᾖ ἀπιστίας προσωφλίσκανε δόξαν,« Πλ., ἔδιδεν αἰτίαν νὰ τὸν φρονοῦν ὄχι μόνον κακὸν ἀλλὰ καὶ ἄπιστον καὶ ἀχάριστον. »Τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγρωνίδης τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλε,« Ἀρτ.

Προσοχὴ (ἡ), τὸ προσέχειν, ἡ προσήλωσις τοῦ νοὸς εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντικείμενον. »Προσοχὴ νόμων,« Γρφ., ἡ τήρησις. 2) προσπέλασις. »Σκάφους —«, Ἰαμβλ., ἄραγμα.

Προσ-οχθέω-ῶ [πρὸς, ὄχθη. »Ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσφύεσθαι,« Σδ.], Μ. ήσω, (ἐτυμολογικῶς), = Προσκρούω, Προσκόπτω. (συνήθ. μὲ δοτ.) πλήκτω (βαρύνομαι, ἀδημονῶ, δυσαρεστοῦμαι) εἴς τι ἢ διά τι· ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι.

†Προσ-οχθίζω, Μ. ίσω, Γρφ. ἀντὶ Προσοχθέω· (ἐνίοτε μτβτ.) κινῶ εἰς ἀγανάκτησιν (ἀδημονίαν), παροργίζω. »Προσώχθισεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ,« Γρφ., ἤγγισεν, ἐπείραξε, (ὄθ.

†Προσόχθισμα (τό). αἴτιον (ἀντικείμενον) προσοχθισμοῦ (ἀποστροφῆς, δυσαρεσκείας). »Προσοχθίσματα ἡ Γραφὴ καλεῖ τὰ εἴδωλα,« Σδ.

†Προσοχθισμός (ὁ), τὸ προσοχθίζειν, ἀγανάκτησις, ἀδημονία· ἀποστροφή· δυσαρέσκεια.

Προσ-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (ἔτι μᾶλλον), καταντῶ πλέον ὀχληρός.

†Πρόσοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προσηλωμένον τὸν νοῦν του εἴς τι, προσεκτικός· φρονιμος.

Προσ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

†Προσόχως, ἐπίρ. Μὲ προσοχὴν, προσεκτικῶς.

;Προσ-οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς ἂν (ἢ Τρώγω μαζῇ ᾖ) προσφάγιον (ὄψον), προσφαγίζω, (ὄθ.

Προσόψημα (τὸ). προσφάγιον.

;Προσόψιος (ὁ, ἡ), = Ἐπόψιος.

Πρόσοψις, εως (ἡ), τὸ προσορᾶν, πρόσβλεψις· ἡ μορφὴ τὸ ἐξωτερικόν· (ἐν γέν.) θέα, ἔποψις ἢ ἄποψι. »Μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ,« Θκ.

Προσόψομαι, μέλλ. τοῦ Προσοράω.

Προσ-οψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψουνίζω προσέτι (ᾖ ἄλλο τι), προσθέτω εἰς τὰ ὀψωνηθέντα.

Προσπάθεια (ἡ). κλίσις ἐμπαθὴς πρός τι, ἀγάπη (προσήλωσις) ἐκ συμπαθείας. »Τῶν μὴ προσπαθείᾳ ἢ ἀντιπαθείᾳ κρινόντων τὰ ὁρώμενα,« Εὐαγρ.

Προσ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἔχω προσπάθειαν (Εἶμαι προσπαθῶς διατεθειμένος, προσηλωμένος) εἴς τι. »Κἂν πρὸς ἄλλην χώραν προσπαθῇς,« Ἐπίκτ.

Προσπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ὁ ἔχων κλίσιν ἐμπαθῆ πρός, προσηλωμένος μὲ πάθος εἰς.

Προσπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ πάθος πρός τι, μὲ προσπάθειαν. »Προσπαθῶς ἔχω πρός τι,« Δξ., = Προσπαθέω.

Προσ-παίζω, Μ. παίξομαι (ἀόρ. Ἀττ. Προσέπαισα κτλ.). (μὲ δοτ.) Παίζω πρός τινα (»Μὴ προσπαίζειν οἰκέταις,« Πλάτ.)· ἀστείζομαι ἐπί τινι (»Εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δήπου παρὰ πότον προσπαιστέον ἐστὶ τούτοις [τοῖς μουσικοῖς ὀργάνοις],« αὐτ.)· περιπαίζω (»Ἀεὶ σὺ προσπαίζεις τοὺς ῥήτορας,« αὐτ.)· (μὲ αἰτ. ἢ μόνην [;] ἢ προθετ.) ψάλλω ὕμνον εἰς τιμήν τινος. »Προσεπαίσαμεν μετρίως τε καὶ εὐφήμως.. Ἔρωτα,« αὐτ.

Πρόσπαιος (ὁ, ἡ), [προσπαίω]. ὁ προσπίπτων (συμβαίνων) τυχαῖος, ἀνέλπιστος· πρόσφατος, (παρβλ. Ἔμπαιος). »Ἐκ προσπαίου,« Ἀρστ., ἐξ ἀπροόπτου, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, κατὰ σύμπτωσιν· ἀρτίως.

Προσπαιστέον, θετ. τοῦ Προσπαίζω.

†Προσ-παίω, Μ. παίσω, = Προσπίπτω, προσκρούω· (ἐπὶ κακοῦ) ἐνσκήπτω· (τρπ.) συμβαίνω.

Προσπαίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα· ἀρτίως.

Προσ-παλαίω, Μ. αίσω. Παλαίω πρός τινα· (ἐν γέν.) γυμνάζομαι μὲ ἢ ταλαιπωροῦμαι εἴς τι. (μὲ δοτ.) »Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει,« Πινδ., ταλαιπωρεῖται κρατῶν τόν.

Προσ-παρα-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Βάλλω (Ἐπισωρεύω) προσέτι ἢ πλησίον, προσεπισωρεύω παρά. (Θκ. Ζ', 5).

Προσ-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω προσέτι.

Προσπαράγραμμα (τὸ), τὸ προσπαραγραφὲν, γράμμα πρόσθετον.

Προσ-παρα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω προσέτι εἰς τὸ πλάγιόν τινος. »Εἰώθασιν οἱ τραπεζῖται, πρῶτον τοῦ θέντος (τὸ ἀργύριον) τοὔνομα γράφειν, ἔπειτα παραγράφειν τίνι ἀποδοῦναι δεῖ, καὶ προσπαραγράφειν τοὔνομα τούτου, ὃς ἂν μέλλῃ συστήσειν αὐτόν,« Δμ. »Προσπαραγράψουσι νὴ Δία τὸν ἐκ Πλαγγόνος, ἂν σὲ ἐγγράφωσιν, ἐὰν δ' ἐμὲ, τῆς ἐμῆς μητρὸς τοὔνομα,« αὐτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ-παρ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω ἢ Παρακινῶ) προσέτι.
Προσ-παρ-αιρέυμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ Προσπαρειλόμην κτλ.). Ἀφαιρῶ (Παραιροῦμαι) πρυσέτι.
Προσ-παρα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Παρακινῶ προσέτι.
†Προσ-παρά-κειμαι, Μ. κείσομαι.(μὲ δοτ.) Κεῖμαι πλησίον τινός.
Προσ-παρα-κελεύομαι, Μ. εύσομαι. Προστάζω (Παραγγέλλω) προσέτι.
Προσ-παρα-λαμβάνω, Μ λήψομαι (ἀόρ. Προσπαρέλαβον κτλ.). Παραλαμβάνω προσέτι ἢ περιπλέον, λαμβάνω ἢ ἔχω κατὰ παράδοσιν πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-παρα-ληπτέον, θετ. τοῦ Προσπαραλαμβάνω.
Προσπαράληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περιπλέον λῆψις (πρόσληψις).
Προσ-παρα-μένω, Μ. μενῶ, = Προσμένω, παραμένω.
Προσ-παρα-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παρακινῶ ἢ Παρηγορῶ προσέτι.
Προσπαραμυθητέον, θετ. τοῦ προηγ.
Προσ-παρα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω προσέτι εἰς τὸ πλάγι ἢ πλησίον.
Προσ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
Προσ-παρα-τίθημι, Μ. παραθήσω (ἀόρ. Προσπαρέθηκα κτλ.). Βάλλω πλησίον ἢ Ἀναφέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου προσέτι, προσθέτω εἰς τὰ παρατεθέντα.
Προσ-παρα-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Προσπαρέτραγον κτλ.). Τρώγω ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὸ πλόγι (μτνμ. Πειράζω, Περιπαίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσπαρδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσπέρδομαι.
Προσ-παρ-εισ-έρχομαι, Μ. εισ-ελεύσομαι (ἀόρ. Προσπαρεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω πλαγίως (Παρεισδύομαι) προσέτι.
Προσ-παρ-ενοχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (Παρενοχλῶ) προσέτι.
Προσ-παρ-έχω, Μ. εξω (ἀόρ. Προσπαρέσχον κτλ.). Δίδω ἢ Ἀναδεικνύω (Κατορθόνω) προσέτι.
Προσ-παρ-ίστημι, Μ. παρα-στήσω (μσ. β'. ἀόρ. Προσπαρέστην κτλ.). Παραστήνω (Παρουσιάζω [καὶ μσ.] Παρουσιάζομαι, Ἔρχομαι κοντὰ [χ μτνμ.] Ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, [κατὰ μτχ.] Καθυποτάττω) προσέτι.
†Προσ-παρ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (κυρ. ὡς πάροικος) πλησίον τινός.
Προσ-παρ-οινέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ παροινῶ (ὑβρίζω, ἀτακτῶ κτλ. ὡς μεθυσμένος).
Προσ-παρ-οξύνω, Μ. υνῶ. Παροξύνω ἔτι μᾶλλον.
Προσ-παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ) προσέτι.
Προσ-πασ-αλεύω, Μ. εύσω. Προσαρμόζω διὰ πασσάλων, καρφόνω τι πουθενὰ μὲ ξυλοκάφια.
Προσ-πασαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ.
Προσ-πάσσω, Μ. πάσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κουκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἐπάνω εἰς.
Προσ-πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Προσέπαθον κτλ.). Πάσχω προσέτι. « Οὐ τὸ παθεῖν.. δεινὸν νομίζουσιν, ἀλλὰ μὴ μείζω προσπαθεῖν κέρδος τίθενται, » Ἀρχδ. 2) (μὲ δοτ.) ἔχω κλίσιν ἐμπαθῆ (προσπαθειαν) εἰς τι. » Τὸ δὲ μειράκιον ἐτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἢν προσπεπονθός, « Πλ. » Προσπεπονθέναι τι δεῖ τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανούμενον,« (Μάχ. παρ') Ἀθ.
Προσ-πατταλεύω, Μ. εύσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσπασαλεύω.
Προσ-πάττω, Μ. πάσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσπάσσω.
†Προσ-πάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) ἐμπρὸς ἢ πρῶτος, (εἰς τὸ Ἐτμλγ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσπάω).
†Πρόσπεινος (ὁ, ἡ). σχιδὸν (ὁπωσοῦν) πεινασμένος.
Προσ-πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κάμνω προσέτι χ δοκιμὴν (ἀπόπειραν).
Προσ-πελάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Φέρω τι (χ ἑλλ. Ἔρχομαι) πλησίον τινός, προσεγγίζω, πλησιάζω.
†Προσπέλασις, εως (ἡ), τὸ προσπελάζειν, πλησίασις.
Προσπελάται (οἱ). οἱ ἕλωτες (πελάται) τῶν Ἀρκάδων.
Προσ-πέκτω, Μ. πέκψω. Στέλλω πρὸς, μηνῶ θ.' ἀπεχθημένος. 2) χτένω προσέτι.
Προσ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.
Προσπεποιημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσποίησιν, μὲ τρόπον προσποιημένον (ὑποκριτικὸν, ὑπουλον).
Προσπέπυθα, πρκ. τοῦ Προσπάσχω.
Προσ-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Προσέπαρδον κτλ.). Κλάνω (συνκδχ. Περιφρονῶ) τινα.
Προσ-περι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω τι προσέτι (Προσθέτω) πέριξ τινός· (μσ. μτνμ.) περιποιῶ εἰς ἑαυτὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκτείνω κατὰ πρόσθιον τὸν κύκλον τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων. » Οὐχ οἷός τε ἐστιν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' δεί τι προσπερβάλλεται, « Δμ. » Ἀλλ' ὅτῳ περ ἂν πλεῖω προσπεριβάλωνται, τοῦ ἴσου δέονται, ἢ καὶ πλείονος, « Βσσ.
Προσ-περι-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Περισσεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκ προσθήκης, προαγίνομαι ὡς κέρδος (περίσσευμα).
Προσ-περι-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.
Προσ-περι-εργάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀσχολοῦμαι περιέργως (μὲ πολλὴν προσπάθειαν) εἴς τι.
Προσ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσπεριέλαβον κτλ.). Περιλαμβάνω προσέτι.
Προσ-περι-οδεύω, Μ. εύσω. Περιέρχομαι (Περιηγοῦμαι) καὶ περιγράφω προσέτι.
Προσ-περι-ορίζομαι, Μ. ίσομαι. Περικλείω (Περιλαμβάνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς ἐντὸς ὁρίων.
Προσ-περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω (Ἀποταμιεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις) λόγῳ οἰκονομίας τὸ περισσεῦον.
;Προσ-περι-παρίζω, Μ. ίσω. Ἐξάγω προσέτι (ἐκ τοῦ πορισθέντος ἤδη) καὶ ἄλλο πόρισμα (συμπέρασμα).
Προσ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσκρεμόζω διὰ περόνης, καρφόνω πλησίον (πρὸς τοῖς ἄλλοις).
Προσ-πέταμαι, = Προσπέτομαι.
;Προσ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἁπλόνω τι (ὡς καταπέτασμα) ἐπάνω εἰς.
;Προσπετὴς [πρὸς, πίπτω], ές (ὁ', πρόσφατος ἐντελῶς, (μουσικ.) μελῳδικώτατος, ἐναρμόνιος,(νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προπετής).
Προσ-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Προσέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς, πετῶν φθάνω που, προσβάλλω ἔξαφνα. » Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσίπτα μ' ἀφεγγὴς; « Αἰσχλ. » Ἐάν τίς σοι φίλος ὥσπερ μοῖα προσπτῆται, « Ξεν.
Προσ-πεύθομαι, Μ. πεύσομαι, = Προσπυνθάνομαι.
Προσπέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Προσφύομαι, (θθεν
Προσπεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.).=Προσφυῶς.
Πρόσπηγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐμπηγμένον ἢ προσκολλημένον διὰ πήξεως ἐπάνω εἰς. » Προσπήγματα μύξης,« Ἱππκρ., μυξώδη χ τυκνὰ περιτώματα, [ἐκ τοῦ
Προσ-πήγνυμι, Μ. πήξω (ὁ μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. Προσπέπηγα)- (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμπήγω (Καρφόνω) τι ἐπάνω εἰς.
Προσ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δατ.) Πηδῶ πρὸς, προσβάλλω ἔξαφνα. » Ἀτμὸς.. οὐχὶ προσπηδήσεται παῖς ῥ.αιν,« (Ἀλκίξ. παρ') Ἀθ.
Προσ-πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Προσπήγνυμι.
Προσ-πηχύνομαι, Μ. υνοῦμαι, Π. περιλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.
Προσ-πιεζέω-ῶ, καὶ
Προσ-πιέζω, Μ. εσω. Σφίγγω (Θλίβω, Στενοχωρῶ) προσέτι. « Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία, « Αἰσχλ., (ὅπου ὅμως ὁ Abrechius γράφει ὀρθότ. πρὸς πιέζει).
Προσ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφίγγω (Στρυμώνω) τι πλησίον εἰς.
Προσπίλναμαι, Μ. πελάσομαι, Π. ἀντὶ Προσπελάζω, πλησιάζω.
Προσ-πίνω, Μ. πιοῦμαι (ἀόρ. Προσέπιον κτλ.). Πίνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις). (συγχ. τῷ Προπίνω).
Προσ-πιπίσκω, Μ. προσ-πίσω. Ποτίζω τινὰ (Δίδω νὰ πίῃ) προσέτι.
Προσ-πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ προσέτι (ὡς ἐν εἴδει προσθήκης).
Προσ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προσέπεσον κτλ.). Πίπτω ἐπάνω ἢ ἔμπροσθεν τινός· πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός (νὰ τὸν παρακαλέσω)· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) προσβάλλω ἔξαφνα, ἐπιπίπτω,(μτνμ.) φθάνω ὡς ἀδόμενον εἰς τὰς ἀκοὰς τινος· (ἐν γέν.) φθάνω (ἔρχομαι) ἔξαφνα· συναντῶ, συναπαντῶ. (ἀθ. τρπ.) συμβαίνω, συμπίπτω. (ἰατρ. χ. πτ.) ξεπρήσκομαι, κατακάθομαι. (μὲ δοτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐννοουμένην). «Εἰ τῶν προσπέσοιμεν ἅφνω τε χ νυκτὸς, ἐλπίζω καταληχθῆναι ἂν τὰ πράγματα,« Θκ. «Ἀνήγετο περὶ μέσας νύκτας, ὡς ἐξαπιναίως προσπέσοι,«

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. «Ἥκω πρὸς σέ, καὶ ἱκέτης προσπίπτω,» αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ. Π.) «Γενοπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ' ἄναξ,» Εὐρ. (καὶ μτνμ.) «Φήμη τις αὐτῷ προσπίπτει,» Πλδ. «Προσπεπτωκυίας αὐτοῖς τῆς ἁλώσεως,» αὐτ. (καὶ τρπ.) «Συμφοραὶ προσπίπτουσαι,» Ἱππ. (καὶ κατὰ μεταφ. ἀπόλ.) «Τὰ προσπίπτοντα,» Λξ., τὰ συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις ἢ τὰ ἀδόμενα, αἱ φῆμαι. 2) Π. ἀντὶ Πρόσκειμαι. «Ἀκταὶ προβλῆτες, λιμένος πότιπεπτηυῖαι,» Ὀδ. Ν., (ἴδε ᾗ Προπίπτω (3.) καὶ Προσπτήσω).

Προσ-πιστεύω, Μ. εὐσω. Πιστεύω προσέτι.

Προσ-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Προσπίπτω.

‡Προσ-πιτύω, Μ. ὑσω. Πιτυλίζω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς. (οὕτω διώρθ. ὁ Σνεῦδ. τὸ Προσπτύω τοῦ Λρτ.).

Προσ-πλάζω, Μ. πλάσω, Π. ἀντὶ Προσπελάζω.

Προσ-πλάζω, Μ. πλάξω. Περιπλανῶμαι πρός.

Προσ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κολλῶ τι μὲ ἢ ὡσὰν μὲ λάσπην ἐπάνω εἰς· (μτνμ.) προσθέτω πλάσματα (μύθους) εἰς διήγησίν τινα· (ἐν γέν.) προσάπτω, προσκολλῶ. 2) μορφόνω τι ἐπάνω εἰς. 3) γεμίζω διὰ προσπλάσεως· (ἰατρ.) σαρκόνω.

Προσπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προσπλάσσειν.

Πρόσπλατος (καὶ ὄχι Πρόσπλαστος), ου (ὁ, ἡ), Π. [προσπλάζω]. = Προσιτός. «Οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις,» Αἰσχλ., ἀπρόσιτοι, ἄξενοι.

Προσ-πλάττω, Μ. πλάσω, ἀττ. ἀντὶ Προσπλάσσω.

Προσ-πλέκω, Μ. πλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλέκω τι ὁμοῦ μὲ, συμπλέκω· συνάπτω· προσθέτω. «Προσπλέκων τούτοις καζόριον (ἀφρόνιτρον),» Δσκρ., Γαλ. 2) (μσ.) ἑνόνομαι σφιγκτά, (ἐπὶ γυν.) πλησιάζω. (καὶ κατ' ἀντίθ.) συγκρούομαι, πιάνομαι. «Τῶν προηδικημένων ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ,» Ἡρόθ. Βατρ. Ἀρχῳ.

Προσ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρὸς, πλησιάζω πλέων (κατ' ἐχθρ. ἔνν.) ἐπιπλέω.

Προσ-πληρόω-ῶ, Μ. ὠσω. Γεμίζω ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· προσθέτω πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ ἁρματονῶν (ἑτοιμάζω) μὲ τὸ ἀπαιτούμενον πλήρωμα ᾗ ἄλλα πλοῖα, (ἐν γέν.) συμπληρόνω. «Ἱππέας προσεπλήρωσεν ἐς ὀκτακισχιλίους,» Ξεν.

Προσ-πλησιάζω, Μ. άσω. Πλησιάζω πρὸς, προσπελάζω.

‡Προσ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἐπάνω εἰς, προσβάλλω.

Προσπλοκή (ἡ), τὸ προσπλέκεσθαι, περιπλοκή. «Τὰς προσπλοκὰς τοῦ κισσοῦ,» Ἀρτεμδρ. «Καὶ τὰς πατρικὰς προσπλοκὰς καὶ προσφύσεις,» Θ. Πρόδρ.

Πρόσπλους-ους (ὁ), τὸ προσπλέειν, πλεύσιμον πρός· (ἐχθρ.) ἐπίπλους.

Προσ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλουτῶ προσέτι, ἔχω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσπλωτός, ἡ, όν. Ὅπου δύναται νὰ πλεύσῃ (νὰ προσπλεύσῃ) τις, προσιτός εἰς τοὺς πλέοντας. «Ποταμὸς —,» Ἡρ., [ἐκ τοῦ

Προσ-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. ἀντὶ Προσπλέω.

Πρόσπνευμα (τὸ) καὶ

Πρόσπνευσις, εως (ἡ). φύσημα πρός. προσβολὴ πνοῆς ἢ ὁσμῆς, ἀποφορά. (μτφορ.) ἔμπνευσις· ἐνθουσιασμός. (Γρμτ.) πνευματισμός, [ἐκ τοῦ

Προσ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ) πρός· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐμπνέω· (μὲ γεν.) ἀναζέω ὁσμῆν, μυρίζω (» Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν,» Ἀρχφ.). (Γρμτ.) γράφω ἢ προφέρω μὲ πνεῦμα, δασύνω. » Ὁ τἀῶς πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται,» Ἀθ.

Προσ-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποθῶ (Ἐπιθυμῶ) προσέτι.

Προσ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος τινός, κάμνω νὰ ἀποκτήσῃ τις, περιποιῶ· οἰκειοποιῶ, προσθέτω, (καὶ μσ.) προσκτῶμαι· οἰκειοποιοῦμαι· προμηθεύομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) «Ὅπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν προσποιήσειαν,» Θκ. «Φίλην Λέσβον προσποιήσαντες τῇ πόλει,» Ξεν. (καὶ μσ.) «Καὶ Χαλκηδονίους φίλως προσποιησάμενος,» αὐτ. «Τίνας θεοὺς προσποιούμενοι,» αὐτ., θεραπεύοντες διὰ θυσιῶν κλπ. καὶ οἰκειούμενοι αὐτούς. «Ξύλινον πόδα προσποιησάμενος,» Ἡρ., προμηθεύθείς. 2) ἀποδίδω τι εἰς ἑαυτὸν, ἀντιποιοῦμαι· οἰκειοποιοῦμαι· ἐπαγγέλλομαι· (μὲ ἀπαρ.) διϊσχυρίζομαι (Ἰταλ. pretendere) ὅτι. «Δέοιτο μή... προσποιῇ τῶν χρημάτων,» Ἀρχφ. » Ἢ ποσοὶ συγγενεῖς ᾗ υἱεῖς κατὰ δύσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτους,» Ἰσ. «Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ,» Γνμ., ἂν δὲν τὸ 'παίρνῃς ἐπάνω σου. » Ἐὰν λοιδορούμενος μὴ προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι,» Δρτ. » Δεῖ δέ, ᾗ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι,» Δμ. » Ἕκαστός τις προσεποιεῖτο καὶ τῆς βουλῆς μετεσχηκέναι, καὶ πλείστους ἀπεκτονέναι,» Ξεν. «Ὁ δὲ νικῶν, τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾶν,» αὐτ. «Μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην,» Πλάτ. 3) (συχνότ.) ὑποκρίνομαι ὅτι, καμώνομαι. » Ἐὰν μὴ δεόμενός του, δεῖσθαι προσποιῇ,» Ἰσκρ. » Πεζῇ προσποιούμενον ἐπιβουλεύειν, κατὰ θάλατταν ἐπιχειρῆσαι,» Ξεν. «Αἱ ἐπιβολαὶ ἐξ οὐδένων πλέονες τοῖς τυράννοις εἰσὶν, ἢ ἀπὸ τῶν μάλιστα φιλεῖν αὐτοὺς προσποιησαμένων,» αὐτ. (ᾗ κατὰ πθ. σχημτ.) » Προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονώς,» Πλδ. 4) (σπν. πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) προσηλόνομαι εἴς τι, προσπαθέω (;).

Προσποίημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι προσποιεῖται (οἰκειοποιεῖται ἢ καμώνεται) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς προσποιήσεως.

Προσποίησις, εως (ἡ), τὸ προσποιεῖν ἢ προσποιεῖσθαι, οἰκειοποίησις· ὑπόκρισις, (Γαλλ.) feinte; affectation; prétention, (Θκ. Β', 82). » Χθὲς σιμνότητος ἀληθινῆς ἐπὶ προσποίησιν καταφεύγειν,» Ξεν. «Ἡ δὲ προσποίησις, ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία,» Ἀρχτ.

Προσποιητικός, ἡ, όν. Ὁ προσποιῶν ἢ προσποιούμενός τι· (μὲ γεν.) » Ἀνδρίας —,» Ἀρχτ.

Προσποίητος, ἡ ἢ ος, ὂν ἢ ον. Ὁ κατὰ προσποίησιν, πλαστός· ἐπίκτητος. «Γίός —,» Λξ., ὁ (ἄλλ.) Εἰσποίητος.

Προσποιήτως, ἐπίρ. Κατὰ πρισποίησιν. » Οὐ προσποιήτως, ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν,» Πλάτ.

Προσ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ πρός τινα (ὡς ἐχθρός) ἢ μετά τινος (ὡς συμμαχος). «Εἴ τις τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὁρῶν ταύτῃ φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει,» Δμ. »Ἐν τίνι... δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; —Ἐν τῷ προσπολεμεῖν ᾗ συμμαχεῖν,» Πλάτ. (ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τοῦτο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι γράφεται καὶ Προπολεμεῖν, ἠμπορεῖ 'να ἀναχθῇ καὶ εἰς τὸ: » Ἐχθροὺς βλάπτειν, κατὰ σχῆμα τὸ λεγόμενον χιαστόν· Ὥστε ἡ δευτέρα σημασία μοὶ φαίνεται ἀνύπαρκτος).

Προσ-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω προσέτι εἰς πόλεμον κατά τινος, προσθέτω (καὶ μσ. προσθέτομαι) εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πολεμίων τον.

Προσ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρόσπολός τινος· (μὲ δοτ. Π.) προσέρχομαι, πλησιάζω.

Πρόσπολος (ὁ, ἡ), [πρός, πολέω]. Θεράπων, ὑπηρέτης· νεωκόρος.

Προσ-πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καταγίνομαι (Κοπιάζω) εἴς τι, (μὲ δοτ.) » Ἐχόμενον τοῦ γράφειν, καὶ αὐτῷ προσπονούμενον,» Δρσ. (εἰς τὸν Διόδωρ. [Ια', 42] ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεπενοοῦντο).

Προσ-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Γράγω πρός. πλησιάζω εἰς· πο. ισιάζομαι διά. «Πρὸς τὴν ἀγυρανομίαν —,» Πλδ., κινοῦμαι, ἐνεργῶ νὰ λάβω, (παρβλ. Μεταπορεύομαι). «Προσπορευομένου τοῦ μηνός,» Ἀρχτ., πλησιάζοντος.

Προσ-πορίζω, Μ. (σω. Προμηθεύω (ᾗ μσ. Προμηθεύομαι) προσέτι, εὑρίσκω (ἐξευρίσκω) καὶ ἄλλας πόρους πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος (déficit). » Αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει... εἰσι... ἵνα, εἰ μέν τινες αὐτῶν ἐνδεῶς ἔχσιν, ἐκπληρώσῃς· εἰ δὲ παραλειπονται, προσπορίσῃς,» Ξεν.

Προσπορισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πορισμὸς (προμήθευσις) καὶ ἄλλου τινὸς πράγματος, πρόσκτησις.

Προσπορίστέον, θετ. τοῦ Προσπορίζω.

Προσ-πορπάζω, Μ. άσω. = Προσπορπάω.

Προσπορπατός, ἡ, όν, Π. προσηρμοσμένος διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης, δεμένος σφικτά, [ἐκ τοῦ

Προσ-πορπάω, Μ. ήσω ἢ άσω. Προσαρμόζω διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης, προσπερονάω,

Προσ-πράσσω(ττω) καὶ (μσ.) πράσσομαι (ττομαι), Μ. πράξω, -ομαι. Εἰσπράττω καὶ πθ. Εἰσπράττ(ομαι) προσέτι, ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω ἐκτὸς τούτου καὶ. »Χρήματα —,» Δ. Κασσ.

‡Πρόσπταισις, εως (ἡ), τὸ προσπταίειν, πρόσκρουσις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρόσπταισμα (τὸ). κτύπημα τὸ ὀπ. ἔπαθέ τις προσπταίσας (σκοντάψας), πληγὴ ἐξ αἰτίας κτυπήματος τοῦ ποδός.

Προσ·πταίω, Μ. πταίσω. Κτυπῶ (κυρ. τὸ πόδι μου) πρὸς, σκοντάβω· (μτφορ.) σφάλλω· ἀποτυγχάνω· δίδω ἀφορμὴν εἰς ἔχθραν ἐναντίον μου, δυσαρεστῶ (ᾗ ἐνίοτε δυσαρεστοῦμαι) πρός τινα. (μὲ δοτ.) » Προσπταίειν τινὶ, « Αξ. » Προσπταίσας τῇ ναυμαχίῃ, « Ἡρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Τοὺς ἄλλους πολέμους εὐτυχέοντες οἱ Λακεδ., πρὸς Τεγεήτας μούνους προσέπταιον, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προσπταίειν, « αὐτ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ τῆς ὁμιλίας) » Οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος, « Συν., (παρβλ. Προσκρούω).

Προσπτάμενος, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προσίπτομαι.

;(Προσ·πτήσσω), Μ. πτήξω. Εἶμαι ζαρωμένος (σφυμωμένος) πρὸς, (ἀπ' ἐδῶ παράγουν τινὲς τὸν Δ. Π. πρκ. τῆς μτχ. Ποτιπεπτηὼς, ἀνήκοντα μᾶλλον εἰς τὸ Προσπίπτω).

Πρόσπτυγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσπτύσσεται (ἀγκαλιάζει) τις.

Πρόσπτυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ –

Προσ·πτύσσω, Μ. πτύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διπλόνω τι ἐπάνω εἰς· προσάπτω· περιβάλλω. ||· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) προσαρμόζω τὰς πτυχάς μου (προσαρμόζομαι) ἐπάνω εἰς (»Χιτὼν πλευραῖσι προσπτύσσεται, « Σοφ.)· (ὅθ. συνήθ. μτνμ.) ἀγκαλιάζω· (ἐν γέν.) ἀσπάζομαι· φιλοφρονοῦμαι· (κατ' ἔκτ.) ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα, προσφωνῶ· προσαγορεύω· (συνκδχ.) τιμῶ, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. » Πατέρα προσπτύξεται,« Ὀδ. Α. »Στόμα σου προσπτύξομαι, « Εὐρ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) »Ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ἠδ' ἐρέομαι, « Ὀδ. Ρ. (ὅθεν καὶ ὁ Νόνν. τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: »Ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδὲν, « παρέφρασεν:) »Οὐδὲν ἔτι προτέρω με σοφῷ προσπτύξετε μύθῳ. « (καὶ δοτ. ὀργ.) » Οὐδέ τιν' οὔτ' ἐπεὶ προσπτύσσετο, οὔτε τι ἔργῳ,« Ὀμ. Ὕμν. (καὶ ἀλληλοπθ.) » Ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, « Ὀδ. Γ., λόγον ἀλλήλοις δώσομεν, νὰ κρισολογηθῶμεν. (καὶ μτνμ.) »Θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο,« Πίνδ., ἦγεν ἐν τιμῇ.

Προσπτυστος (ὁ, ἡ). προσπτύσεως ἄξιος, σιχαμερὸς, καταφρονημένος, [ἐκ τοῦ

Προσ·πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω τινὸς, φτύνω μέσ' 'ς τὸ πρόσωπον· (συνκδχ.) καταφρονῶ. » Προσπτύω τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ,« ('Επίκτ. παρ') Ἀθ. (ᾗ μτνμ.) » Ἰσθμοῖ σκύβαλον προσέπτυσεν ἐλεεινὸν ἡ θάλασσα, « Κλμ., ἐξέβρασεν.

Προσπτωσις, εως (ἡ), τὸ προσπίπτειν, πέσιμον ἐπάνω εἰς· προσβολή· σύγκρουσις· (τρπ.) σύμπτωσις, περίπτωσις.

;Προσ·πτώσσω, Μ. πτώξω; = Προσπτήσσω.

†Προσπύλαιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προπύλαιον.

Προσ·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι (ἀόρ. Προσεπυθόμην κτλ.). 'Ερωτῶ ('Εξετάζω νὰ μάθω ἢ ᾗ μανθάνω) προσέτι.

†Προσ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυρόνω (Φλογίζω, 'Εξάπτω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πωρόω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ραίνω, Μ. ρανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ραίνω ('Ραντίζω) τι ἐπάνω εἰς.

Πρόσραμμα (τὸ). τὸ προσερράμμενον τινὶ, (καθὼς) σειρῆτι, προφύλι κτλ.

Προσ·ραντίζω, Μ. ίσω, = Προσραίνω.

Πρόσραξις, εως (ἡ), τὸ προσράσσειν, πρόσρηξις.

Προσραπτέον, θετ. τοῦ –

Προσ·ράπτω, Μ. ράψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ράπτω τι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς, προσκολλῶ διὰ ῥαφῆς. » Κώδιον προσράψαι τῷ τρίβωνι,« Αρτ.

Προσ·ράσσω(ττω), Μ. ράξω, = Προσρήσσω (ῥήγνυμι).

Προσ·ρέπω, Μ. ρέψω. (μὲ αἰτ. προθετ.) 'Ρέπω (Κλίνω) πρός· (μτβτ.) προσθέτω βάρος εἰς. » Ἀχθηδόνι τῇ ἐπικειμένῃ μείζονα προσρέπειν τὴν δυςυχίαν,« Ἰώσ.

Προσ·ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρυήσομαι. 'Ρέω (Συῤῥέω) πρὸς, (μτνμ.) προσέρχομαι. » Ἐκ τῶν δήμων ἄλλοι προσέῤῥεον, « Ἡρ. » Ἐξιόντι δὲ αὐτῷ προσρυεὶς Ποπίλιος, « Πλ.

Προσ·ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπάνω (Συντρίβω καὶ πθ. Συντρίβομαι) κτυπῶν ἐπάνω εἰς· συγκρούομαι. » Ἐθνῶν ἔθνεσι προσρηγνυμένων,« Εὐσ.

Πρόσρημα (τὸ). ὁ λόγος τὸν ὀπ. ἀποτείνει τις πρός τινα (κυρ. πρὸς χαιρετισμὸν), προσαγόρευμα. »Τῷ ἑωθινῷ προσρήματι Χαῖρε, « Δ. Κάσσ. 2) = Προσηγορία. » Μισθὸν λαμβάνει δοῦναι τῇ χώρᾳ τὸ πρόσρημα,« Ἱμέρ.

Πρόσρηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσρήγνυμι, κτύπημα ᾗ σπάσιμον ἐπάνω εἰς.

Πρόσρησις, εως (ἡ). προσφώνησις (κυρ. πρὸς χαιρετισμὸν), προσαγόρευσις. » Ὁ σὸς δὲ τύμβος.. τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ,« (Πλατ. παρὰ) Πλ.

Προσ·ρήσσω, Μ. ρήξω, Π. ἀντὶ Προσρήγνυμι.

Προσρητέος, α, ον, θετ. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

Προσρητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. προσεῖπε (προσηγόρευσέν) ἢ δύναται νὰ προσείπῃ (νὰ προσφωνήσῃ) τις, ἐπιδεκτικὸς προσρήσεως. ||. »Ἡμέρα —, « Αξ., καθ' ἣν οἱ πελάται ὑπάγουν πρὸς χαιρετισμὸν τοῦ πάτρωνός των.

Προσ·ριγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρυόνω πρὸς τούτοις.

Πρόσριζος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς (παρὰ) τὴν ῥίζαν, (συγχ. τῷ Πρόῤῥιζος).

Προσριζόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων φύλλα πρόσριζα.

;Προσ·ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ καλὰ (νὰ πιάσουν ἡ ῥίζαις του)· (μτφορ.) στερεόνω.

Προσ·ριπτέω-ῶ ᾗ

Προσ·ρίπτω, Μ. ρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ρίπτω τι πρός. « Προσέῤῥιψε τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον, « Σχλ. » Τῷ ἀρχιερεῖ ἑαυτὸν προσρίπτει, « Ἀκροπολ., προσπίπτει. »Ἕως ἄν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ, « Ἀθ. (καὶ μτνμ.) »Ἐπεὶ ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο προσέῤῥιψε, « Ακ. (ἢ πθ.) »Τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ προσερριμμένον,« Θεοδωρ. » Τοῦτο δ' οὐχ ὡς ἔτυχεν αὐτῷ προσέῤῥιπται, ἀλλ' ἀπὸ ἱστορίας,« Σχλ.

Προσ·ρυΐσκομαι, Μ. ρυήσομαι, = Προσρέω.

Προσ·ρύομαι, Μ. ρύσομαι. (μὲ δοτ.) Καταφεύγω νὰ σωθῷ πλησίον τινὸς ἢ εἰς μέρος τι.

Πρόσρυσις [προσρέω], εως (ἡ). συῤῥοή.

;Προσ·ρώννυμι, Μ. ρώσω. 'Ενισχύω ('Ενδυναμόνω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·σαίνω, Μ. σανῶ. (κυρ. ἐπὶ σκύλου) Κουνῶ τὴν οὐρὰν καὶ δείχνω διὰ τούτου τὴν χαρὰν μου πρός τινα (ἐν γέν.) χαϊδεύω, κολακεύω· (μτνμ.) θέλγω, ἀρέσκω. »Εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, « Αἰσχλ.

Προσ·σαίρω (εὔχρ. κυρ. ἀντὶ τοῦ ἐνς. ὁ μσ. πρκ. Προσέσηρα). Δείχνω τὰ 'δόντιά μου πρός τινα, προσβλέπω γελῶν ἢ φοβερίζων· (σπν. Π.) ξεσχίζω μὲ τὰ 'δόντια, κατατρώγω.

Προσ·σέβω (χωρὶς Μ.), Π. τιμῶ μὲ σέβας, λατρεύω.

Προσ·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) πρὸς, (συγχ. τῷ Προσείω).

Προσ·σελέω, Π. ἀντὶ Προσελέω.

Προσ·σεύομαι (χωρὶς Μ.), Π. ὁρμῶ πρός.

Προσ·σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω προσέτε.

Προσσημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ προσσημαίνων (δηλῶν προσέτι).

;Προσσημασία (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης (ᾗ ἄλλη ἀκομη) σημασία.

Προσ·σιαλίζω(σιελίζω), Μ. ίσω, μτγν. ᾗ Γρφ. ἀντὶ Προσπτύω.

;Προσ·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω προσέτι ἢ βαθύτερα ἀκόμη· προσεπισωρεύω τὸ ἀνασκαπτόμενον χῶμα.

Πρόσσκαψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσεπισώρευσις τοῦ ἀνασκαπτομένου χώματος, (παρβλ. Ἀμβολάς).

Προσ·σκέλλω, Μ. σκελῶ (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσέσκληκα). Ἀσχολοῦμαι ἀνενδότως (Εἶμαι προσηλωμένος, [κατὰ λέξ.] Ξηραίνομαι ἐπάνω) εἴς τι, (παρβλ. Προστήκομαι).

Προσ·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προσέτι.

;Προσ·σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω δι' ἐπιπροσθήσεως, συσκιάζω, (Πλβ.).

Προσ·σκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω(Χλευάζω) ἔτι μᾶλλον, ἢ· Προσέτι καὶ σκώπτω.

Πρόσσοθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Πρόσθεν ἢ Πρόσωθεν.

Προσσωτέρω, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Προσωτέρω.

Προσ·σπαίρω, Μ. σπαρῶ. (μὲ δοτ.) Σπαράζω (Τρέμω 'σὰν τὸ 'ψάρι) ἐπάνω εἰς· λαχταρῶ (καρδιοκτυπῶ) ἀκόμη διά.

Προσπαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ νὰ ἑλκύῃ προσέτι εἰς ἑαυτόν, προσεφελκυστικὸς, [ἐκ τοῦ

Προσ·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρὸς (πθ.) ἔχω σπασμοὺς, αἰσθάνομαι 'σὰν νὰ μὲ τραβοῦν ἀπ' ἐδῷ ᾗ ἀπ' ἐκεῖ.

Προσ·σπένδω, Μ. σπείσω. Χύνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἐν εἴδει σπονδῆς.

Προσ·πεύδω, Μ. σπεύσω. Σπεύδω προσέτι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσ-σπουδάζω, Μ. άσω. Σπουδάζω προσέτι.

Προσ-στάζω, Μ. στάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στάζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπιχέω.

Προσ-στασιάζω. Μ. άσω. Προσέτι ᾖ στασιάζω.

‡Πρόσστασις, εως (ἡ), τὸ προσίστασθαι, πρόσθεσις.

Προσ-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω τι μὲ σταυρούς (πασσάλους) πλησίον τινός. » Τὰς τριήρεις . . ἀναστήσας, ὑπὸ τὸ τείχισμα προσεσταύρωσε (ἄλλ. γρφ. προσεταύρωσε), « Θκ., τὰς ἀσφαλίσεν ἐντὸς χαρακώματος (palissade).

Προσ-στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. Προσέσχον κτλ.), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω πρὸς, προσέρχομαι, πρόσπορεύομαι.

Προσ-στέλλω, Μ. στελῶ. Σφίγγω (Συμμαζονω) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κολνῷ ἐπάνω εἰς· (συνεκδ. καὶ τρπ.) συστέλλω, μετριάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Χιτῶν πρεσζαλμένος διὰ ζώνης τῷ σώματι, « Βασ., σφικτός, κολλημένος ἐπάνω, μὴ σχηματίζων λόξις. »Φύλλα προσεζαλμένα ἐπ' ἄλληλα, « Δσκρ., σφικτὰ (κολλητὰ) ἐν-ἐπάνω-τοῦ ἄλλου. (καὶ χωρὶς πτ.) »Προσεσταλτο ὁ σκιρρώδης ὄγκος, « Γαλ., κατέπεσεν (ὠλιγόστευσε) τὸ πρήξιμον. » (Εἶησαν δ' ἂν Κανονίαι) οἱ ὀρθοὶ καὶ προσεσταλμένοι (καὶ ὄχι προεσταλμένοι) τὰς γαστέρας, « αὐτ. »Τῶν ζωων ὧν οἱ ὄρχεις προσεσταλμένοι τέ εἰσι καὶ οὐκ ἐκκρεμεῖς, « αὐτ. (ᾗ κατὰ μτχ. τρπ.) » Προσεσταλμένην καὶ κοσμίαν (τέχνην), « Πλάτ., μετρίαν, ταπεινὴν, συνεσταλμένην.

Προσ-στερνίζομαι, Μ. ίσομαι. Σφίγγω εἰς τὸ στῆθός μου, (μτφρ.) ἐγκολποῦμαι, ἐνστερνίζομαι.

Προσστῆναι, ἀόρ. δ' τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσίστημι, (δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ Προστῆναι).

Προσ-στηρίζω, Μ. ίσω. Στηρίζω (Στυλόνω, Ἀκκουμβῶ) τι πρός. » Τοὺς ἀγκῶνας τῇ γῇ—, « Δσκρ.

Προσ-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σημαδεύω (καὶ μτνμ. Συλλογίζομαι νὰ εὕρω, Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ-στρατοπεδεύω (εύομαι), Μ. εύσω (-σομαι). Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) πλησίον τινός· πολιορκῶ.

Προσ-συγ-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) προσέτι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Προσ-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ ἢ Καὶ συκοφαντῶ προσέτι.

Προσ-συλ-λαμβάνω, Μ. συλ-λήψομαι (ἀόρ. Προσυνέλαβον κτλ.). Συντελῶ ᾗ ἐγὼ προσέτι. » Καὶ προσξυνελάβοντο (ἄλλ. διορθ. προσξυνεβάλοντο) οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς αἱ Πελοπουν. νῆες, « Θκ., συνετέλεσαν πρὸς ταῖς ἄλλαις αἰτίαις ᾗ αὐταὶ εἰς τὸ νὰ τοὺς παρορμήσουν.

Προσ-συμ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Συντελῶ προσέτι.

Προσ-συμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω (ᾗ ἀλληλοπθ. Συμπλέκομαι) προσέτι.

Προσ-συν-άπτω, Μ. άψω. Συνάπτω (Συνενώνω) προσέτι.

Προσ-σύν-ειμι, Μ. ειμι (ἀπαρ. Προσυπέρχομαι κτλ.). Συμβαίνω (Συμπίπτω πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἁρμόζω (συμφωνῶ) προσέτι.

Προσ-συν-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω πρὸς τοῖς ἄλλους, μετεδίδω τῆς θερμότητός μου ᾗ εἰς.

Προσ-συν-ίημι, Μ. συν-ήσω. Ἐννοῶ (Καταλαμβάνω) προσέτι.

Προσ-συν-ίστημι, Μ. συστήσω. Συστήνω πρὸς τοῖς ἄλλους ἢ ὁμοῦ μὲ.

Προσ-συν-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνοικῶ (Συγκατοικῶ) προσέτι. » Προσξυνῴκησαν αὐτοῖς ᾗ Φωκέων τινὲς, « Θκ.

Προσ-συν-οικίζω, Μ. ίσω. Συνοικίζω ἢ Ὑπανδρεύω προσέτι. » Ἐκεῖνο αὐτῷ τὸ πρόσρημα ἀπέδωκε, καὶ τὴν θυγατέρα προσσυνῴκισε, « Δ. Κάτσ.

Προσ-συν-τίθεμαι, Μ. συν-θήσομαι (ἀόρ. Προσυνεθέμην κτλ.). Κάμνω συνθήκην (Συμφωνῶ) προσέτι κατά τινος.

Προσ-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι πρὸς ἢ πλησίον εἰς ἢ ἔτι μᾶλλον.

Πρόσσφαγμα (τὸ). τὸ σφαζόμενον πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, θῦμα (σφάγιον) προσφερόμενον εἰς ἐξιλασμόν, [ἐκ τοῦ

Προσ-σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω Σφάζω τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, (συγχ. τῷ Προσφάζω).

Προσ-σφετερίζομαι, Μ. ίσομαι. Σφετερίζομαι (Οἰκειοποιοῦμαι) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ Προσφίγγω).

Προσ-σχεδιάζω, Μ. άσω. Σχεδιάζω (Αὐτοσχεδιάζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Προσεσχεδιάζετο τοῖς πεπραγμένοις καὶ τὰ μὴ γενόμενα, « Ἰώσ.

Προσ-σχηματίζω, Μ. ίσω. (Γρμτ.) Ἐπεκτείνω λέξιν κατὰ προσσχηματισμόν. » Τὰ Ἀττικῶς προσσχηματιζόμενα ἑξῆτονα, οἷον Οὐτοσί, « Φιλήμ. Λξ.

Προσσχηματισμός (ὁ), Γρμτ. σχηματισμὸς λέξεως διὰ προσθήκης στοιχείου περὶ τὸ τέλος, (π. χ.) Λόγοισιν ἀντὶ Λόγοις, (παρβλ. Παρασχηματισμός).

Πρόσσω, ἐπιρ. Π. ἀντὶ Πρόσω.

‡Πρόσσωθεν, Π. ἀντὶ Πρόσωθεν, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσσιθεν.

Προσ-σωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωματοποιῶ προσέτι (διὰ προσθήκης).

Προσσώρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσ-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) τι πρός.

Προσταγὴ (ἡ), τὸ προστάζειν, πρόςταξις. 2) = τῷ =

Πρόσταγμα (τὸ). παράγγελμα προστάττοντος, προσταγὴ, διαταγή.

Προστακτέον, θετ. τοῦ Προστάσσω.

Προςκτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προστάττειν· ὁ ἐμφαίνων ἢ ἐκφράζων προσταγήν. » Προστακτικὸν, « Αρτ., ἡ Προστακτικὴ ἔγκλισις.

Προστακτικῶς, ἐπιρ. Μὲ προστακτικὸν ὕφος· (γρμτ.) εἰς προστακτικὴν ἔγκλισιν. » Οὐδὲ γὰρ προςακτικῶς εἶπε Ποίησον, ὡς ὑποδεεστέρῳ . . , ἀλλὰ Ποιήσωμεν, « Χρσ.

Προςκτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ προςαγὴν (παραγγελίαν), παραγγελτός. » Λειτουργία —, « Ψευ., ἡ παρεκτὸς τῆς ὡρισμένης, (καθὼς εσυνεθισαν νὰ λέγωσι τώρα) ἔκτακτος.

Προσ-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωρῶ (Ταλαιπωρεῦμαι) προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) ὁμοῦ μὲ ἢ εἰς τι.

Προσ-ταμιεύω, Μ. εύσω. Ἀποταμιεύω προσέτι.

‡Προσ-ταγύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Προστείνω.

Πρόσταξις, εως (ἡ), τὸ προστάττειν, ἢ ὁμοῦ ἢ κατόπιν τινὸς κατάταξις. 2) προςαγή, παραγγελία. 3) (Νμ.) ςέρησις πολιτικῶν τινων δικαιωμάτων ἐπιβαλλομένη ὡς ποινή, εἶδος ἀτιμάσεως.

Προσ-ταράσσω (ττω), Μ. ταράξω. Ταράττω προσέτι. » Καρδίαν παρωργισμένην μὴ προσταράξῃς, « Σειρ.

Προσ-ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (μὲ δοτ.) δένω τι εἰς, προσδέω.

Προστὰς [προϊστημι], άδος (ἡ). πρόδρομος (παστάδος), εἶδος ἀντικάμαρας, (παρβλ. Παραστάς). 2) πόρνη δημοσία, (Γαλλ.) **prostituée.**

Προστασία (ἡ), τὸ προίστασθαι, ὑπεροχή, κυριότης· ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, (Γαλλ.) **dignité.** » Ἀνέβαινεν εἰς ἄστυ μετὰ μεγάλης προστασίας, « Πλδ. » Ἱερὸν ἐπιφανέστατον τῷ τε πλούτῳ ᾗ τῇ λοιπῇ προστασίᾳ, « αὐτ. » Γυνὴ πρεσβυτέρα, καί τινα προστασίαν ἀξιωματικὴν ἐπιφαίνουσα, « αὐτ. (παρβλ. Προστασις). 2) τὸ ἔργον (τὸ καθῆκον) τοῦ προςάτου, βοήθεια, ὑπεράσπισις, (Γαλλ.) **protection, patronage.** » Προστασίαι πολλαὶ καὶ πανταχόθεν γίγνονται, καὶ τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται· μὲν ἅπαντες κτλ., « Δμ. » Οἱ δὲ (Πατρικίους κληθῆναι φασιν) ἀπὸ τῆς πατρωνείας· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὴν προστασίαν καὶ καλοῦσιν ἄχρι νῦν, « Πλ. » Ταῦτ' οὐ περιφάνεια πολλὴ ἐστιν ταῦτ' οὐχ ὁμολογουμένη προστασία ᾗ « Δμ. » Ὧν (Σόλωνων) ἡγοῦντο ἐπ' ἐτησίᾳ προστασίᾳ (ὑπὸ ἄλλ. γρφ. Προστατείᾳ) ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ, « Θκ. 3) (ἀρχιτεκτ.) = Πρόστασις. » Δεῖ τὰ τῆς Ἀθην. ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καθμείας, « Αἰσχ. » Τῆς περὶ τὸ Διονυσιακὸν θέατρον προστασίας, « Πλδ. (εἰς ταύτην τὴν σημασ. λέγουσί τινες ὅτι πρέπει νὰ γράφηται Προστασιὰ, ὀξυτόνως).

†Προ-στασιάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προ-στασιάζω.

Πρόστασις, εως (ἡ), τὸ προίστασθαι (προέχειν κτλ.), ὑπεροχὴ (ἐξουσία) προστατεύ· (ἐν γέν.) ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, (Γαλλ.) **ostentation.** » Ὅς μὴ, καθάπερ παῖς, ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, « Πλάτ., (παρβλ. Προστασία). 2) (ἰατρ.) ἡ ἐπικρατοῦσα ἕξις τῶν χυμῶν τοῦ σώματος. » Γλῶσσα ὁμόχρους τῇσι προστάσεσι, « Ἱππκρ. » Πρόστασιν παιδείην τῇ σαρκὶ πρὸς τὸ ἐστεον, « αὐτ., προσκόλλησιν, (καὶ διὰ τοῦτο ἄλλοι ἔγραψαν Πρόσθεσιν· Ἀλλὰ μήπως εἶνε ἁρά γε Πρόσφασιν;) 3) (ἀρχιτεκτ.) στοὰ (περίζυλον) πρὸ τῆς εἰσόδου (ᾗ). »Τὴν πρόςασιν εἶν πρὸς τοῦ θυρώματος, « Ἐπιγρφ., (παρβλ. Πρόςφον).

Προσ-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Κατατάττω) ὁμοῦ μὲ, συγκατατάττω· ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πονέμων διορίζω. (ὅθεν συνήθ.) ἐντέλλομαι, προστάζω, παραγγέλλω. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) » Τὰ ἔνδον ἔργα τῇ γυναικὶ προστάξαι δοκεῖ μοι ὁ θεός, « Ξεν. » Ἄρχοντα Ἐτεόνικον προστάξας, « Θκ. » Ἀπολεξάμενος οὖν αὐτὸς 150 ὁπλίτας, καὶ τοὺς ἄλλους Κλεαρίδᾳ προςάξας, « αὐτ. » Ἐπὶ μὲν τῇ... ἑωὐτὸν προστάσσειν, ἐπὶ δὲ τῇ... τὸν ἑωὐτοῦ παῖδα, « Ἡρ. » Τὰς διόδους προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοισι φυλάσσειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἰνδοὶ δὲ προσετετάχατο συστρατευόμενοι Φαρναζάθρῃ, « αὐτ. » Μιλησίοισι δὲ προσετέτακτο τὰς διόδους τηρεῖν, « αὐτ. » Οἱ μὲν νέας παρείχοντο, τοῖσι δὲ ἵππος προσετέτακτο, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) » Ἐπιτελέσαντα τὰ προσταχθέντα, « αὐτ.

Προστατεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ προστάτου, προστασία, ἐπιστασία. ἀρχηγία, (ἴδε Προστασία [2]).

†Προστατευτικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προστατεύειν.

Προ·στατεύω, Μ. εύσω καὶ

Προ·στατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προΐσταμαι, στέκω ἐμπρός· εἶμαι παρών. » Ὁ προστατῶν χρόνος, « Σοφ., ὁ παρών. 2) (συχνότ. συνκδχ.) εἶμαι προςάτης (προϊστάμενος, ὑπερασπιστής κτλ.) τινος, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν (κηδεμονίαν) μου· ἄρχω, διοικῶ· ἐπιστατῶ. (μὲ γεν.) » Ἰητροῦ νόσου προστατέοντος, « Ἱππκρ. » Τῆς πόλεως προστατεῖν, « Ξεν. » Εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει, « αὐτ. » Κελεύεις με προστατεύειν σου καὶ ἐπιμελεῖσθαι, « αὐτ. » Ἱκανός εἰμι τῶν ἔργων προςατεύειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Ὁ προστατῶν τῶν Σύρων, « αὐτ., ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός. (καὶ πθ.) » Μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι, « αὐτ.

3) (παρὰ τοῖς Κερκυρ.) προτείνω (καθυποβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιόν τι, (Γαλλ.) faire une motion.

Προστατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Προστάτης, (ὅθεν

Προστατήριος, α, ον. Ὁ προϊστάμενος (ᾗ συνκδχ. προστατεύων) τινος. » Προστατήριον καρδίας ποτᾶται, « Αἰσχλ., πρὸ τῆς ψυχῆς μου ἵσταται, μοῦ παρουσιάζεται εἰς τὴν ψυχὴν ὡς προαίσθημα. » Ἄρτεμις προστατηρία, « αὐτ. ||. (οὐσ.) » Προστατήριος, « Πλ., εἷς τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς, (ἴσως ὁ Ἀνθεστηριών).

Προστάτης, ου (ὁ). ὁ ἱστάμενος ἐμπρὸς (πρὸ τῶν ἄλλων), προϊστάμενος· (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον) πρωτοστάτης (παρβλ. Ἐπιστάτης καὶ Παραστάτης)· (ὅθ. μτνμ.) ἀρχηγὸς (πρῶτος, προεστώς, πρόκριτος) πόλεως κτλ., (κυρ. εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης προστατεύων (ἀντιπροσωπεύων εἰς τὰ πολιτικὰ συμβόλαια) μέτοικον, (ἀναλογ. μὲ τῶν Ῥωμ. τὸ) πάτρων, (ἐν γέν.) κηδεμών· ὑπερασπιστὴς, πρόμαχος. (Π.) ἱκέτης. » Πρὸς τοὺς ἐν Μαντινείᾳ τοῦ δήμου προστάτας, « Ξεν. » Προστάται γενόμενοι (οἱ Λακεδαιμόνιοι) τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου καλουμένης εἰρήνης, « αὐτ. » Εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου, « αὐτ. » Οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνῃσι προεστηκότες προστάται ἐκαλοῦντο, « Σδ., (καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἀπροστασίου ἐδιώκοντο, « Ἡσύχ.) » Ἁπάσαις πόλεσιν ἔστι τις ἐν Ῥώμῃ προστάτης, « Ἀππ. (ὅθ.) » Προστάτην νέμειν τινὰ, « Ἀρςτ., ἔχειν. » Οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι, « Σοφ., δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς προστασίας του. » Τοῦ θεοῦ προστάτην, « αὐτ. ἱκέτην, (ἴδε Προΐσταμαι). 2) (ἀνατομ.) » Τὰ ἐκ τῶν ὄρχεων ἐκφυόμενα κιρσοειδῆ ἢ ἀδενοειδῆ, « (Γαλ.).

Προστατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς προστάτην, προστάτου ἴδιος· πλήρης ἀξιοπρεπείας (ἴδε Προστασία), ἀρχικός· προστατευτικός. » Τοῦ Θησέως προστατικοῦ τινος καὶ βοηθητικοῦ γενομένου, « Πλ.

Προστατικῶς, ἐπίῤ. Μὲ προστατευτικὸν τρόπον ἢ ὕφος, μὲ ἀξιοπρέπειαν.

Προστάτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προςάτης. » Τοῦ βίου παντὸς προστάτιν ποιητέον τὴν φρόνησιν, « Φουρν. » Νύμφαις ὑδάτων προστάτισιν, « Πορφ. (καὶ ἐπιθετ.) » Προστάτις ἀρχὴ, « Ἀππ., ἡ τοῦ προστάτου.

†Προστάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Προστατήρ.

Προσ·τάττω, Μ. τάξω. Ἀττ. ἀντὶ Προστάσσω.

Προ·σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος διὰ σταυρώματος. » Παλίδα ἀνέῳξαν, ἢ προεσταύρωτο πυκνοτάτοις ςαυροῖς, « Ἀππ., (συγχ. τῷ Προσσταυρόω).

Προ·σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (καθὼς τὰς σταφίδας) προτοῦ.

Προστέγασμα (τὸ). μέρος προέχον ἵνα χρησιμεύῃ ὡς σκέπασμα.

Προστέγιον καὶ

;Προστέγισμα (τὸ), τὸ προέχον (ἐξέχον) μέρος τῆς στέγης, (παρβλ. Γεῖσον.

Προ·στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμφράττω πρίν.

Προστεθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ·τειχίζω, Μ. ίσω. Τειχίζω προσέτι, ὀχυρόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις διὰ τείχους (» Προστειχίσας Μίδειαν καὶ Μυκήνας, « Ἀπλλδρ.)· ἑνόνω μὲ τὴν προσθήκην νέα τείχους καὶ ἄλλο μέρος μὲ τὸ ἤδη περιτειχισμένον. » Προσετείχισε τῇ πόλει τὸν καλούμενον Καίλιον λόφον, « Δ. Ἀλ.

Προ·στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. Προέστιχον ᾗ Προΐστιχον), Π. ὑπάγω ἐμπρὸς, προβαίνω, προχωρῶ, (συγχ. τῷ Προσςείχω).

Προσ·τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Εἰκάζω (Συμπεραίνω) προσέτι.

Προσ·τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Τεκταίνομαι (Μηχανῶμαι) προσέτι, προσεποικοδομῶ.

Προσ·τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειοποιῶ (ᾗ πθ. Τελειοποιοῦμαι) διὰ προσαγωγῆς (βαθμηδὸν), φέρνω (καὶ πθ. φθάνω) κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀπαιτουμένην τελειότητα, (ἐπὶ ἡλικ.) γίνομαι τέλειος ἀνήρ. (ἐνίοτε μὲ δοτ.) μυοῦμαι ἐντελῶς (γίνομαι ἐποπτης, ἴδε τὴν λέξ.) εἰς τὰ μυστήρια.

Προστελείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Πληρόνω (Συνεισφέρω) προσέτι ἢ περιπλέον. (Θκ. ς'. 36, ὅπου ὅμως κατ' ἄλλ. γραπτέον Προστετελέκει).

Προ·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω προτοῦ ἢ ἐμπρός· (πθ. ἢ μσ.) παίρνω δρόμον, ὁδεύω. » Μακρὰν προὐστάλης ὁδόν, « Σοφ. 2) σκεπάζω ἀπὸ ἔμπροσθεν, βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς σκέπασμα. » Προςέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαστον τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι, « Θκ., (συγχ. τῷ Προσστέλλω).

†Προ·στενάζω καὶ

Προ·στένω, Μ. στενάξω. Στενάζω (Ἀναστενάζω, Θρηνῶ μὲ ςεναγμοὺς) προτοῦ.

Προσ·τερατεύομαι, Μ. εύσομαι. Τερατεύομαι ἔτι μᾶλλον, προσθέτω καὶ ἄλλα τερατώδη διηγήματα, Ἐπιτερατεύομαι.

Προστερνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ στέρνου (τοῦ στήθους) φορούμενος. ||. (οὐσ.) Προστερνίδιον (τὸ), σκέπασμα ἢ στολίδι τοῦ στήθους. » Ὅπλιζον δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις, « Ξεν.

†Προ·στερνίζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσστερνίζομαι.

Πρόστερνος (ὁ, ἡ), = Προστερνίδιος.

Προσ·τέρπω, Μ. τέρψω. Καθήμενος πλησίον τινὸς τὸν τέρπω (τὸν παρηγορῶ, τὸν διασκεδάζω).

Προ·στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω πρὶν ἢ πρῶτα.

Προσ·τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐφευρίσκω καὶ ἄλλο τέχνασμα) προσέτι.

†Προστήθειος καὶ

Προστηθίδιος (ὁ, ἡ), = Προστερνίδιος. » Ὅπλον —, « Πλδ., τὸ (ἄλλ.) Προςερνίδιον. ||. (οὐσ.) » Προστηθίδιον (τὸ), « Πλδ., κόσμημα (εἰκὼν φορουμένη πρὸ) τοῦ στήθους.

;Προστήθιον (τὸ) καὶ

†Προστηθὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἐξέχον μέρος ὑποκάτω (τὸ ἄλλ. ςῆθος) τοῦ ποδὸς πρὸς τοὺς δακτύλους.

Προσ·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς· (συνκδ.) Προσκολλῶ· (ὅθεν ||. συνήθ. ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς.) Προστέτηκα, (μὲ δοτ.) εἶμαι προσκολλημένος; ᾗ τρπ. προσηλωμένος) εἴς τι. » Ἐκπεπλῦσθαι κηλῖδας ἀρχαίας καὶ προστετηκότα ὀμόργματα, « Συν. » Ὅταν ἴδωμεν ἄνδρα τῷ πορισμῷ προστετηκότα, « Πλ.

Προστῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐστημι, (δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ Προσστῆναι).

Πρόστηξις [προστήκω], εως (ἡ). προσκόλλησις, προσήλωσις.

Προσ·τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν.

Προστήρησις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.

†Προ·στιβάζομαι, Μ. άσομαι, Γλσ. = Προπορεύομαι, [ἐκ τοῦ

;Προστιβὰς [πρὸ, στείβω], άδος (ἡ), = Πρόσβασις, μέρος ἵνα πατήσῃ ᾗ ἀναβῇ ἢ προχωρήσῃ τις· μονοπάτι. » Σπήλαιον προστιβάδας (διορθ. τρεῖς στιβάδας) ἐντετμημένας ἔχον κατὰ τὴν πέτραν, « Σδ. (ἐκ Διοδ.).

Προσ·τίθημι, Μ. προσ·θήσω (ἀόρ. Προσέθηκα κτλ.). Τίθημι (Βάλλω) τι πλησίον τινός, προταρμόζω. » Θυράων ἀπωσα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αθαι λίθον, ὃν πρισέθηκεν, « Ὀδ. Ι. » Προσθεῖναι τὰς θύρας τοῦ θαλάμου,« Ἡρ.,νὰ τὰς κλείσῃ. »Καὶ τὴν θύραν προστίθησι, « Δσ., (παρδ. Πρόσκειμαι). 2) βάλλω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ ὁμοῦ μέ, προσθέτω, ἑνόνω· (μσ.) προσκτῶμαι, προσλαμβάνω· προσάγομαι, οἰκειοῦμαι. (καὶ αὐτπθ.) προσγίνομαι, ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός. » Μικρὰ παρισαντες, τούτοις προστίθετε ἂν ἐλάττω φαίνηται, « Δμ. » Προσθέντα τὸ ὑπόλοιπον τῷ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς,« αὐτ. » Τί δ' ἐγὼ προσθείην πλέον; « Σοφ. » Τούτῳ ταύτην γυναῖκα προσθεῖναι, « Ἡρ., συζεύξαι, συναρμόσαι. (καὶ τρπ.) »Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεῆ προσέθηκε λόγῳ, « Πίνδ., κατέστησεν ἔνδοξον. (ᾧ μσ.) » Βάλαναν προστίθεμαι, « Ἱππκρ., βάλλω ὑποθετόν. » Προσθεμένη δὲ ταῦτα μὲν ἐκουφίσθη, « αὐτ. » Τὸν ζῆμον πάντα πρὸς τὴν ἑωυτοῦ μοίρην προσεθήκατο, « Ἡρ. » Ἔδοξεν οὐτῖσι τὸν Πρηξάσπεα φίλον προσθέσθαι, « αὐτ. » Πολεμὸν προσεθήκαντο, « αὐτ., ἀνέλαβον. (καὶ αὐτπθ.) »Ὁποτέροις πρόσθοιτο, τούτους ἔφαινε κρατεῖν τῶν ἑτέρων, « Δμ. » Ἢν οὖν σὺ γνώμῃ τῇ ἐμῇ προσθῇ, « Ἡρ., γνωμοδοτήσῃς σύμφωνα μὲ ἐμέ. » Ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι, « Ξεν., εἶνε σύμφωνοι (τῆς αὐτῆς γνώμης). (καὶ ἀπολ.) » Τῷ ἀστῷ ἀγωνιζομένῳ προσθήσονται, « Ἡρ., θὰ λάβουν (θὰ κλίνουν πρός) τὸ μέρος του. (καὶ παραλλ.) » Μὴ καὶ τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακὸν,« Αἰσχλ. 3) (ἐν γέν.) ἀπονέμω· ἐπιφέρω· προξενῶ. » Τιμὴν —, « Αξ. »Ἀνάγκην προστίθεις ἡμῖν θανεῖν, « Εὐρ., μὲ ἀναγκάζεις. » Ἔκπληξιν ἡμῖν ἀρασίαν τε προστίθεις, « αὐτ., ἐμποιεῖς. (ᾧ μσ.) » Οὐκ ἂν σφι αὐτοὺς μῆνιν οὐδεμίην προσθέσθαι, « Ἡρ., ἂν ἤθελον ὀργισθῇ κατ' αὐτῶν. (καὶ πθ.) « Μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ, « Θκ. » Τὸ δὲ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη,« αὐτ. 4) ἀναθέτω, ἐπιφορτίζω. »Ἀρῆγμα τὸ ἂν τοι προσθέω, μηδαμᾷ παραγρήσῃ, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Προσέθεσαν αὐτῷ πρήσσειν ἢ δύναιτο ἄριστα,« αὐτ.

5) (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ.) πράττω τι ἐκ προσθήκης, ἐξακολουθῶ ἢ ἀπειθῶ νά. » Καὶ προσέθετο Κῦρος λαλῆσαι τῷ Ἀγαζ, « Γρφ., εἶπε προσέτι, ἢ· ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ (ᾧ).

Προσ-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πλησίον.

Προσ-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπρίζω (Ταιρλίζω, Κουτσουλῶ) ἐπάνω εἰς.

Προσ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβάλλω εἰς τινα καὶ ἄλλο (ἢ ἁπλ. Καθυποβάλλω τινὰ εἰς) πρόστιμον, τιμωρῶ μὲ

Πρόστιμημα (τό). ἡ ἐκ προσθήκης (κατὰ πρόστιμησιν) ἐπιβαλλομένη ποινή, (ἐν γέν.) πρόστιμον.

Προστίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προστιμάω, ἐπιβολὴ ποινῆς βαρυτέρας παρὰ τὴν ὡρισμένην ὑπὸ τῶν νόμων.

Πρόστιμον (τό). =Πρόστίμημα, ποινὴ (κυρ. χρηματικὴ) ἐπιβαλλομένη κατ' ἀρέσκειαν (μὴ προσδιορισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου). (Τοιχρ.) ἑξήκοντα μνᾶς.

Προ-στιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ ὡς ἐκ τοῦ παραχρῆμα, παραστέκω. (μτνμ.) συντείνω (συντελῶ) πρὸς τι. » Προστιμωρέει δὲ καὶ ἡ θερμασίη τῇ πνιγῖ, « Ἀρετ., τὴν προσεπαυξάνει.

Προ-σταιδάζω, Μ. άσω. Στοιβάζω ἀπὸ πρωτήτερα, προεπισωρεύω.

Προ-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεκθέτω τὰ στοιχειῶδη μέρη τῆς ὑποθέσεως, προκαταρτίζω στοιχειωδῶς (ᾧ).

Προστομία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται τὰ ἄκρα τῶν χειλέων (ᾧ).

†Προστομιαῖον (τό). Ἐπιγρ. τὸ πρὸ τῆς θύρας πρόσπηγμα μετὰ παρωροφίδος.

Προστόμιον (τό). τὸ πρὸ τοῦ στομίου μέρος· (Π. ἐν γέν.) =Στόμιον. » Νείλου —, « Αἰσχλ.

Προστομίς, ίδος (ἡ). τὸ πρόσθετον μέρος τοῦ αὐλοῦ ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, (Τουρν.) τὸ ἀγιζλίκι.

Πρόστομος (ὁ, ἡ). ἐστομωμένος (ἀκονημένος) εἰς τὴν ἄκραν, σαθρὸς, κοπτερός.

Πρόστοον (τό), ἴδε Πρόστῳον.

†Προστοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σκέπτομαι πρὶν, προσκέπτομαι, προβλέπω (μαντεύω) ἐξ εἰκασίας, (συγχ. τῷ Προσ-σοχάζομαι), (ὄθεν

†Προστοχαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προστοχάζεται, προμηθὴς, προβλεπτικός.

Προσ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρισθέτω μὲ τραγικὴν ἔμφασιν, μεγαλοποιῶ ἐτι μᾶλλον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

†Προ-στρατοπεδεύω-ῶ, Μ. εύσω. Στρατοπεδεύω πρό (ἔμπροσθέν) τινος τόπου, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσ-στρατοπεδεύω).

Προσ-τραχηλίζω, Μ. ίσω. (Παλαιὸν) πιάνω ἀπὸ τὸν τράχηλον.

Προσ-τρέπω, Μ. τρέψω. Τρέπω (Γυρίζω) [καὶ μσ., Π. δὲ καὶ ἑλλ. ἢ ἀμετβ.] Εἶμαι γυρισμένος πρὸς· (ὄθεν συνήθ.) ὑπάγω πρὸς (» Ἰωλκὸν πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν, « Πίνδ. » Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, « Ψευδησιόδ.) (ᾧ κατὰ συνκδχ.) δέομαι, ἱκετεύω (» Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω,« Σοφ.)· ἐπικαλοῦμαι, ἢ λατρεύω θρησκευτικῶς, προσκυνῶ (» Πᾶς ὁ χειρώναξ λεὼς, οἳ τὴν Διὸς Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε,« Σοφ. » Προσετρέποντο [ὡς] ἥρωα τὸν Κλεομένην, «Πλ.)· (σπν.) ἀποτρέπω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποποιοῦμαι. » Ἐὰν ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι τὸ μίασμα, ὡς εἰς αὐτὸν περιελεηλυθὸς, τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην, « Πλάτ.

Προσ-τρέφω, Μ. θρέψω. (μὲ ὁστ. ἐκ δ'.) Τρέφω (Ἀνατρέφω) τι πλησίον ἢ ἐντός τινος (Αἰσχλ. Ἀγ. 745).

Προσ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προσέδραμον κτλ.). (μὲ ὁστ. ἢ πρθετ. αἰτ.) Τρέχω πρὸς, προσέρχομαι τρέχων· (συχν.) καταφεύγω· (ἐνίοτε μτνμ.) εἶμαι προσηλωμένος.

Προσ-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς. » Τὸν χρυσὸν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν, « Ηοσ. 2) (συνθ. μσ. συνκδχ.) τρίβων προσκολλῶ, (μτφρ.) προσάπτω· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) προξενῶ, περιποιῶ. » Πληγὰς τοὺς οἰκέτας προστρίβεται, « Ἀρχφ. (παρδλ. Ἐντρίβω)· (ᾧ μτνμ.) »Ἔοικεν ὥσπερ συγγενικὸν αὐτῷ νόσημα προστρίψασθαι τὴν φιλαργυρίαν, « Πλ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) »Πλούτου τινὰ δόξαν προστρίψατο τοῖς κεκτημένοις, « Δμ. (καὶ πθ.) » Γλώσσῃ ματοίᾳ ζημία προστρίβεται, « Αἰσχλ.

Πρόστριμμα (τό). πᾶν ὅ,τι προστρίβεται (προσκολλᾶται) εἰς· κηλὶς, μίασμα· (μτφρ.) αἶσχος, ὄνειδος· συμφορὰ, δυστύχημα.

Πρόστριψις, εως (ἡ), τὸ προστρίβειν ἢ προστρίβεσθαι, τρίψιμον ἐπάνω εἰς, προσκόλλησις διὰ τρίψεως.

Προστρόπαιος (ὁ, ἡ). ὁ καταφεύγων πρός τινα, ἱκέτης (κυρ.) χρήζων καθάρσεως ὡς ἔνοχος κακουργήματος, (ἄλλ.) Ἐναγὴς· (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Προστρόπαιος ἑστίας μολὼν, « Αἰσχλ. (ᾧ ἐπὶ πραγμ.) » Χρήματα προστρόπαια, « Φάλ. 2) =Ἱκέσιος. » Ζεὺς —, « Αξ. (παρδλ. Ἀλάστωρ). » Διταὶ πρόστρόπαιοι, « Σοφ., αἱ ἱκετήριοι. ‖. (ὡς οὐσ.) Προσρόπαιος (ἔνν. δαίμων) καὶ Προσρόπαιον (ἔνν. ἄγος),« μίασμα (ἁμάρτημα) χρῆζον καθάρσεως, (ἐπμ.) ὀργὴ θεοῦ, κατάρα, θεομηνία. » Προστρόπαιον καὶ ἑαυτοῦ ᾗ Αἰγύπτιοι πάσῃ προσέθεντο, « Δ. Κάσσ. (καὶ πλθ. »Ἡ τύχη.. παρέσχησεν αὐτῷ τινας ἐρινῦς καὶ ποινὰς καὶ προστροπαίους τῶν δι' ἐκεῖνον ἠτυχηκότων,« Πλθ., ἐκ τοῦ

Πρόστροπὴ (ἡ), τὸ προστρέπειν ἢ προσέπεσθαι, (συνκδχ.) προφυγὴ ἱκέτου (κυρ. ἐναγοῦς), ἱκεσία, δέησις· ἀρὰ· μίασμα (κακούργημα) χρῆζον καθάρσεως, ἅγος. » Προστροπὴν ἔχω θεᾶς, « Εὐρ., εἶμαι πρόστροπος (ἱκέτης, [κατ' ἔκτ.] ὑπηρέτις) αὐτῆς. » Τίνα πόλεως προστροπὴν, ἐμοῦ π' ἔχεις; « Σοφ. » Προστροπὴν ᾗ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο,« Αἰσχ. »Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν, ἀναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, « Συν.

Προστρόπιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Προστρόπαιος.

Πρόστροπος (ὁ, ἡ). [προστρέπω]. ἀνηφορικὸς, (παρδλ. Κατάτροπος). 2) ἱκέσιος, ἱκετήριος, (παρδλ.) Προστρόπαιος. ‖. (οὐσ.) ἱκέτης· (κατ' ἔκτ.) ὑπηρέτης (θεοῦ), ἱερεὺς, (ἴδε Προστροπή).

†Πρόστροχος (ὁ, ἡ). στρογγυλὸς, (παρδλ.) Εὔτροχος.

Προσ-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προσέτυχον κτλ.). (μὲ ὁστ. ἢ γεν.) Τυχαίνει νὰ εὕρω τι, συναπαντῶ κατὰ τύχην (» Ἐὰν μηδαμῶς ὕδατι προσευγχάνῃ, « Πλάτ. » Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, « Σοφ.)· (συχνότ. οὐδ. αὐτπθ.) τυχαίνω (τυχαίνει νὰ εὑρεθῶ) πλησίον, ἀπαντῶμαι (εὑρίσκομαι παρὼν) κατὰ τύχην ἐκείνην τὴν ὥραν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μτχ.) » Ὅπλοις αὐτισχεδίοις καὶ τοῖς προστυχοῦσιν ὡπλίζετο, « Ἡρωδ. » Τὸ προστυχὸν, « Αξ., ὅ,τι τύχει. »Τὸ προστυχὸν καὶ τὸ εἰκὸς, « Πλάτ. (ᾧ προθ.τ. ἀντὶ ἐπιβ.) » Ἐκ τοῦ προστυχόντος, « Αξ., κατὰ τύχην· ἐκ τοῦ πρωτείρα (τοῦ παραχρῆμα), (παρδλ. Παρατυγχάνω).

Πρόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐμπρὸς στύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λους. ||. (οὐσ.) Πρόστυλον (τὸ), προπύλαιον μὲ στύλους. (παρβλ.) Πρόστῳον.

Πρόστυμμα (τὸ), [προστύφω]. στυπτικὸν τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται οἱ βαφεῖς ἵνα προετοιμάσωσι (κυρ.) τὸ μαλλὶ ὥστε νὰ μὴ ξεβάφῃ.

Προστυπῆς, έος (ὁ, ἡ), = τῷ-

Πρόστυπος (ὁ, ἡ). τυπωμένος ἐπάνω εἰς· προσκολλημένος. » Φύλλα πρόστυπα.« Δσκρ. » Ἀδύνατον δὲ ἄψασθαι αὐτῶν (τῶν ὀδύμων), προστύπων ὄντων ὥσπερ ὑός, « Γαλ. 2) (ἐπὶ γλυπτ. ἔργασ.) δυλευμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐξέχουν ἢ νὰ ἐξέχουν μόλις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τὰ πλουμίδια, (Γαλλ.) bas relief, ἢ demi relief, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἔκτυπος), ἢ· (ς) χυμένος εἰς τὸν τύπον (εἰς τὸ καλοῦπι) ξεχωριστὰ ἢ ἔπειτα προσκολλημένος ἐπάνω εἰς. » Κρατῆρες ἔχοντες ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς γάστραις ζῶα πρόστυπα, « Ἀθ.

Προσ·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (Πατῶ) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ τυπωθῇ ἐπάνω εἰς· σφίγγω δυνατὰ· προσκολλῶ. »Προσπίπτουσα ἡ τοιαύτη ἑσθὴς τῷ σώματι, προστυποῦται αὐτῷ ὑγρότερον, « Κλιμ. 2) (γλυπτ.) δουλεύω πρόστυπον (ἴδε τὴν λέξ.).

Πρίστυπτος (ὁ, ἡ), [προστύφω]. πυκνωμένος (συνεσφιγμένος) ἀπὸ προτήτερα, προητοιμασμένος (καθὼς τὸ μαλλὶ πρὸς βαφὴν) διὰ προστύμματος.

Προστύπως, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προστύπου, κολλητά, σφιγκτά. » Ἐπίδει προστύπως,« Γαλ.

Προστύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προστυπόω, σφίξιμόν τινος σώματος ἐπάνω εἰς ἄλλο, πρόσθλιψις· (συνκδχ.) ἐντύπωσις.

Προ·στύφω, Μ. στύψω. Συσφίγγω (Συμπυκνόνω) πρὶν· (κυρ.) προετοιμάζω διὰ στυπτικῶν μέσων τὸ μαλλὶ ἵνα βαφῇ καλλήτερα (διαρκέστερα).

Προστυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προστυγχάνω.

Προστυχὴς, ές (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ προστυγχάνων (συμπίπτων κατὰ τύχην), τυχαῖος. (ἐνεργ.) ὁ περιπίπτων ἢ ὑπακείμενος ἢ ἔκδοτος εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Προστυχὴς γίγνομαι τινί, « αὐτ., = Προστυγχάνω. » Προστυχὴς γέγονας ταῖς..τιθασείαις τῶν ἰχθύων, « Πλάτ. » Προστυχεῖς τῷ βίῳ γιγνόμενοι, « αὐτ., πολλῶν αὐτοῦ περιπετειῶν ἔμπειροι.

Προστυχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τύχην.

Πρόστῳον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς αὐλῆς μέρος τοῦ οἴκου, πρόθυρον εἰς εἶδος αὐλῆς (περίστυλον). » Ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα, « Πλάτ. » Καθήμενον ἐν τῷ καταντικρὺ προστῴῳ ἐν θρόνῳ,« αὐτ., (παρβλ. Πρόστασις).

Προσ·υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Καὶ ὑβρίζω) πρισέτι.

Προ·συγ·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ἀναμένομαι (Δαμβάνω ὁμιλίαν) πρωτοῦ μετά τινος.

Προ·συγ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Συγγράφω) πρίν.

Προ·σύγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι συμφωνημένος ἀπὸ προτήτερα.

Προ·συγ·χέω, Μ. χεύσω. Συγχέω πρίν.

Προ·συ·ζεύγ·νυμι, Μ. ζεύξω. Ἑνόνω (Συνάπτω) πρίν.

Προσ·υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γαβγίζω πρός τινα (κατά τινος).

Προ·συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεγυμνόνω πρίν.

Προ·συλ·λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συνάζω, Συναθροίζω) πρίν.

Προ·συλ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι (Συμπεραίνω κατά) προσυλλογισμόν.

Προσυλλογισμὸς (ὁ). (λογικ.) συλλογισμὸς τοῦ ὁπ. τὸ συμπέρασμα γίνεται μείζων πρότασις ἄλλου συλλογισμοῦ.

Προσυλλογιστέον, θετ. τοῦ Προσυλλογίζομαι.

†Πρόσυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύλως. Προσηλωμένος εἰς τὴν ὕλην, ὑλικός, σαρκικός.'

Προ·συμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Συμβαίνω προτοῦ.

Προ·συμ·βιβάζω, Μ. άσω. Συμβιβάζω προτοῦ.

Προσύμβολον (τὸ). σημεῖον προηγούμενον, Πρόσημον.

Προ·συμ·μίγνυμι (μίσγω), Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω, Ἀνακατόνω) προτοῦ.

Προσ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶν προσφωνῶ τινα.

Προ·συμ·φύομαι, Μ. φύσω. Συνενόνομαι (Συγκολλῶμαι) πρίν.

Προ·συμ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμφωνῶ πρωτοῦ.

Προ·συν·αθροίζω, Μ. οίσω. Συνάζω (Συναθροίζω) πρίν.

Προ·συν·άπτω, Μ. άψω. Συνάπτω (Συνενόνω) πρίν.

Προ·συν·δέω, Μ. δήσω. Συνδέω (Συνενάνω) πρίν.

Προ·συν·εδρεύω, Μ. εύσω. Συνεδρεύω (Συνεδριάζω) πρωτοῦ, προσυσκέπτομαι.

Προ·συν·εθίζω, Μ. ίσω. Συνεθίζω ἀπὸ προτήτερα.

Προ·συν·ίημι, Μ. συν·ήσω (ἀόρ. Προσυνῆκα κτλ.). Ἐννοῶ (Καταλαμβάνω) πρίν.

Προ·συν·ίστημι, Μ. συστήσω (ἀόρ. Προσυνίστησα κλπ.). Συστήνω πρίν. » Προδιαβάλλει τὰ φαῦλα καὶ προσυνίστησι τὰ χρηστά,« Πλ.

Προ·συν·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνοικῶ (Συγκατοικῶ) προτοῦ· (σύνκδχ. μὲ δοτ.) εἶμαι ὑπανδρευμένος πρὶν μετά τινος.

‡Προ·συν·οικίζω, Μ. ίσω. Συνοικίζω (Ἑνόνω διὰ συνοικεσίου, Ὑπανδρεύω) πρίν, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσυνοικίζω).

Προ·συν·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἀποτελειόνω πρίν.

Προ·συν·τίθεμαι, Μ. συν·θήσομαι (ἀόρ. Προσυνεθέμην κτλ.). Κάμνω συνθήκην (Συμφωνῶ) μετά τινος προτοῦ.

Προ·συν·τρίβω, Μ. τρίψω. Συντρίβω πρὶν ἢ πρῶτα.

Προσ·υπ·άγομαι, Μ. άξομαι. Ἑλκύω (Ὑποδουλόνω δελεάζων) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·υπ·αινίττομαι, Μ. ίξομαι. Ὑπαινίττομαι προσέτι.

Προαυπακουστέον, θετ. τοῦ-

Προσ·υπ·ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἐννοῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. » Προσυπακουόμενον, « Γρμτ., τὸ συνεννοούμενον ἐξωθεν, συνυπονοούμενον, (Γαλλ.) sous-entendu.

Προσ·υπ·αν·άπτω, Μ. άψω. Ὑπανάπτω (καὶ μεταφορ. Ὑπερεθίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·υπ·αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω πρὸς ὑπάντησίν τινος· πρϊὔπαντῶ.

Προσυπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ·υπ·άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω προσέτι. (τρπρσ.) εἶναι δυνατὸν προσέτι.

Προσ·υπ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω ἀμυδρῶς πως (Ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ).

Προσ·υπερ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑπερβάλλω (Ὑπερβαίνω) προσέτι.

Προσ·υπ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι (Ἐνεργῶ, Κατορθόνω) τι κρυφίως πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·υπ·έχω, Μ. υφ·έξω (ἀόρ. Προσυπέσχον κτλ.). Ὑπέχω λόγον (Εἶμαι ὑπεύθυνος) προσέτι καὶ διά, (μὲ γεν.).

Προσ·υπ·ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. προσυποσχήσομαι (ἀόρ. Προσυπεσχόμην). Ὑπόσχομαι προσέτι.

Προσ·υπόνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμῶμαι πλησίον τινός.

Προσυπο·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ὑποκάτω (Ὑποβάλλω) προσέτι.

Προσ·υπο·γράφω, Μ. άψω. (μὲ δοτ.) Διαγράφω (Σχεδιάζω, Παραστήνω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ, (συγχ. τῷ Προϋπογράφω).

Προσ·υπο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προφανῶς ἢ ἀμυδρῶς πως (Κάμνω νὰ ὑπονοηθῇ τι) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσυποδεικτέον, θετ. τοῦ Προσυποδείκνυμι.

Προσ·υπο·θήγω, Μ. θήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω (ὡσὰν νὰ ἀκονῶ) τι ἐπί τινος.

Προσυπο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσυπέλαβον ᾠχρ.). Νομίζω (Ὑποθέτω) προσέτι.

Προσ·υπο·μένω, Μ. μενῶ. Ὑπομένω πρισέτι.

Προσυπομιμνήσκω, Μ. προσυπομνήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐνθυμίζω (ᾗ μσ. Ἐνθυμοῦμαι) προσέτι· σημειόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις (προσθέτω) εἰς τὰ ὑπομνήματά μου.

†Προσ·υπο·μνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω ἐν εἴδει ὑπομνήματος προσέτι, ὑπομνηματίζων (σχολιάζων) τι πραοθέτω, ἀναφέρω πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τὰ ὑπομνήματά μου.

Προσυπομνηστέον, θετ. τοῦ Προσυπομιμνήσκω.

Προσ·υπο·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσυποπτεύω.

Προαυπονοητέον, θετ. τοῦ Προσυπονοέω.

Προσ·υπο·πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσυποσχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσυπέχω.

Προσ·υπο·τάσσω (τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάσσω προσέτι.

Προσ·υπο·τίθεμαι, Μ. υπο·θήσω (ἀόρ. Προσυπεθέμην κτλ.). Ὑποθέτω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσυπο·τυπόω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰκάζω (Ὑποπτεύω) προσέτι.

Προσ·υπουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπουργῶ (Ὑπηρετῶ) προσέτι, κάμνω καὶ ἄλλην ἀκόμη ὑπηρεσίαν.

Προ·σωριγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ προτοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς εἶδος σύριγγος, ἀνοίγω πρῶτα σύριγγα (λαγοῦμι).

Προ·συρίζω (συρίττω), Μ. συρίξω. Πρῶτα σφυρίζω (δίδω διὰ τοῦ σφυρίγματος σημεῖον), προειδοποιῶ σφυρίζων.

Προ·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω πρὸς τὰ πρόσω.

Προ·συ·στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω, περιορίζω) προηγουμένως.

Προσ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ, συνυφαίνω (μτνμ.) συνενόνω. »Πόλις ἣν Θεοδόσιος προσύφηνε τῇ Κωνσταντίνου,« Θμς.

Προσ·υφ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·υφίσταμαι, Μ. προσυπο·στήσομαι (ἀόρ. Προσυπέστην κτλ.). Εἶμαι (Ὑφίσταμαι, Ὑπάρχω) πλησίον τινός. »Τὰ προσυφεστῶτα,« Μ. Ἀντ., τὰ ἔξωθεν προσγινόμενα (παριστάμενα) εἰς τὴν ψυχὴν ἀντικείμενα, αἱ ἀπὸ τῶν ἐκτὸς ἀντικειμένων ἐντυπώσεις, (ὅπου ἄλλ. διορθ. Προϋφεστῶτα).

Προσ·υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω ἔτι μᾶλλον.

Προσφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσεσθίω.

Προσφάγημα καὶ

†Προσφάγιον (τὸ), μτγν. ἀττὶ Προσόψημα, (κοιν.) προσφάγι.

Πρόσφαγμα (τὸ). θῦμα τὸ ὁποῖον σφάζεται προτοῦ ἢ ἔμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ Πρόσσφαγμα), [ἐκ τοῦ

Προ·σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω (Θυσιάζω) πρὶν ἢ ἔμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ Προσσφάζω).

Προσ·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι πρός τινα ἢ πλησίον τινὸς, ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην, =Ἐκ(Προ)φαίνομαι, παρουσιάζομαι.

Προ·σφάλλομαι, Μ. σφαλοῦμαι Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) πρίν.

†Προσφανὴς, έος (ὁ, ἡ), =Προφανής.

Προσφάσθαι, Π. μσ. ἀπαρ. τοῦ Προσφημι.

Πρόσφατος (ὁ, ἡ), [πρὸς, πεφνεῖν]. ὁ πρὸ ὀλίγου (τῶρα κοντὰ) σφαγμένος, (κυρ. ἐπὶ κρέατος) νωπὸς, (Ἰταλ.) φρέσκος, (Τουρκ.) ταζέδικος· (ἐν γέν.) νεωστὶ γενόμενος, (Γαλλ.) récent. [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ φημὶ] ὁ πρὸ ὀλίγου ῥηθείς. ||. (τὸ οὐδ.) Πρόσφατον, Π. ἀντὶ Προσφάτως.

Προ·σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Προσφάζω.

Προσφάτως, ἐπίρ. Νεωστὶ, ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, (Γαλλ.) fraîchement.

Προσφερὴς, έος (ὁ, ἡ), =Ἐμφερὴς, Προσεμφερὴς, ὅμοιος, ἢ σχεδὸν ὅμοιος. 2) (ἐνίοτε) =Πρόσφορος, [ἐκ τοῦ

Προσ·φέρω, Μ. προσ·οίσω (ἀόρ. Προσήνεγκα κτλ.). Φέρω ἢ Κουβαλῶ τι πρός· ἐπιφέρω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Χεῖρας (»Βίαν, »Πόλεμον κτλ.) προσφέρειν τινὶ,« Ἡρ. »Προσήνεγκε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ,« Πλβ., ἔγινεν αὐτόχειρ. »Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τὰν τύχαν καλεῖν,« Παροιμ. (ἢ αἰτ. προθετ.) »Ὁ δὲ πρὸς τὴν δωρεὴν τοιάδε ἐπιτηδεύσας προσέφερε,« Ἡρ., ἐμηχανεύθη. (ᾗ πθ.) »Τετρωμένος προσηνέχθη πρὸς τὴν φάλαγγα,« Ξεν. 2) φέρω τι πλησίον τινὸς (ἵνα τὸ 'πάρῃ), παρουσιάζω (ὡς δῶρον), (κοιν.) προσφέρω, (Γαλλ.) offrir, présenter. »Προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσοῦν κράνος καὶ περιβραχιόνια κτλ.,« Ξεν. »Καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα,« Γρφ., (ὅθ. 3) 'παίρνω καὶ τρώγω, (κατὰ λέξ.) φέρω εἰς τὸ στόμα μου. »Ἐπειδὰν ἀναμείνας προσφέρωμαί τι,« Ξεν. »Οὐχ ὑπέμειναν τὰ κρέα χωρὶς ἁλῶν προσφέρεσθαι,« Πλ. »Προσάσεσθαι γὰρ (τοὺς ἄρτους) ἥδιον ἐκ τῶν ἐκείνης χειρῶν,« Ἰώσ. (ᾗ κατὰ μτχ.) »Τὰ προσφερόμενα,« Αξ., αἱ τροφαί. 4) φέρω ὡς φορον (ἢ πρόσοδον), εἰσφέρω, (συνκδχ.) συντελῶ, ὠφελῶ. »Οὗτοι δὲ ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα προσέφερον,« Ἡρ., (ὅθ. κατὰ μτχ.) »Προσφέροντα,« Αξ., τὰ πρόσφορα, τὰ συμφέροντα. 5) (μτνμ.) προτείνω, προβάλλω. »Προσέφερεν αὐτῷ λόγον τοιόνδε,« Ἡρ. »Λόγους αὐτῶν προσφερόντων περὶ ὁμολογίης, οὐκ ἐνεδέκοντο,« αὐτ. (ᾗ χωρὶς τοῦ οὐσ.) »Προσέφερεν αὐτῷ τάδε,« αὐτ. 6) ὁμοιάζω σχεδὸν (κατά τι) μὲ, (κοιν.) προσφέρνω, παραφέρνω. »Ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤ τοι φύσιν, ἀθανάτοις,« Πίνδ. (καὶ μσ.) »Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκεε εἰς ἑωυτὸν,« Ἡρ. 7) (μσ.) φέρομαι (διευθύνομαι) πρὸς (ἢ κατά τινος), ἐφορμῶ. »Ὡς προσεφέρετο πρὸς αὐτὸν ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου κατήμενος, ὁ δὲ παίει αὐτὸν προσφερόμενον,« Ἡρ. »Ἐπεὶ δὲ, ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προσφερόμενοι, προσέμιξαν τῇ Νάξῳ,« αὐτ. 8) (ἁπλ.) ἔρχομαι πλησίον τινὸς, πλησιάζω· (ὅθ. συνκδχ.) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα ἢ πρός τι, μεταχειρίζομαι. »Ὁ δ' οὖν Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη,« Ξεν. »Πρὸς δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει διαφόρους, ὥσπερ πατὴρ πρὸς παῖδας προσεφέρετο,« αὐτ. »Τοῖς ἀντιπάλοις τὸ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ μὴ γνώμῃ προσφέρεσθαι, ὅλον ἁμάρτημα,« αὐτ. »Ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι,« αὐτ. »Τῇ τύχῃ (»Τῷ πολέμῳ) προσφέρεσθαι,« Αξ. 9) (σπν.) ἀναφέρω (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου), (Γαλλ.) citer, alléguer. »Καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προσφερόμενος,« Ξεν.

Προσφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως, ἐμφερῶς.

Προσ·φεύγω, Μ. φευξοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Φεύγω νὰ σωθῶ (Καταφεύγω) πρὸς, προστρέχω εἰς.

Προσφευκτέον, θετ. τοῦ Προσφεύγω.

Πρόσ·φημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Προσέφην καὶ μσ. Προσεφάμην). Λέγω (Ἀποτείνω τὸν λόγον) πρός τινα. »Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη,« Ὅμ. (ᾗ αἰτ. ἐκ δ'.) »Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη Διομήδης, αἰδεσθεὶς,« Ἰλ. Δ., δὲν ἀπεκριθη.

Προσ·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ (Ἀποτείνομαι) πρός τινα· προσφωνῶ, προσαγορεύω, χαιρετῶ (»Σῆμα ποτίφθεγξαι,« Ἀλκιμέδευς,« Ἐπγρ.)· (ὅθ. ἐνίοτε) ὀνομάζω. »Πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο,« Πίνδ., ἐκάλεσε.

Προσφθεγκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρόσφθεγξιν (τὴν προσαγόρευσιν), προσφωνητήριος. »Προσφθεγκτήρια (τὰ),« Πλδ., τὰ δῶρα ἅπου δίδει ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοβλέπῃ (τὴν πρωτομιλῇ), (ἄλλ.) Ἀνακαλυπτήρια.

Προσφθεγκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ χαιρετᾷ (νὰ προσφθέγγεται), εὐπροσήγορος. 2) =Προσφθεγκτήριος.

Πρόσφθεγκτὸς, ἡ ἡ ος, ὸν ἡ ον. Ὁ γινόμενος ἀντικείμενον τῆς προσφθέγξεώς (προσφωνήσεώς) τινος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνει τις τὸν λόγον. »Οὐδέ σου φωνῆς ἔτι γενήσομαι προσφθεγκτός;« Σοφ., δὲν θέλω ἀκούσει πλέον τὴν φωνήν σου προσφωνοῦντός με;

Πρόσφθεγμα (τὸ). λόγος τὸν ὁποῖον ἀποτείνει τις προσφθεγγόμενος (προσφωνῶν) τινα, πρόσρησις.

Πρόσφθεγξις, εως (ἡ). τὸ προσφθέγγεσθαι, προσφώνησις, προσαγόρευσις.

Προσ·φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Φθείρομαι πρός τινα, προσκολλῶμαι ἐπ' ὀλέθρῳ (πρὸς φθοράν) τινος. »Ἦν σοι λοιδορῆται προσφθαρεὶς,« Ἀρστφ., ἂν τὸν φέρῃ ὁ διάβολος ᾗ σὲ κολληθῇ μὲ ταῖς 'βρισιαίς. »Ἐπειδὰν ὁ παῖς τύχῃ προσεφθαρμένος ἑταίρᾳ τινὶ,« Χρσ. »Τοιούτῳ θηρίῳ προσεφθαρσαι,« Ἀλκίφρ., (ἴδε καὶ τὸ ἁπλοῦν).

Πρόσφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς πρόσφθεγξιν (προσφώνησιν), προσφθεγκτήριος. »Λόγος—,« Αἰσχλ. (ᾗ μὲ γεν.) »Βοὰν, νόστου πρόσφθογγον,« αὐτ., δηλωτικὴν, ἐκφραστικήν.

Προσ·φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φθονῶ ἀδιακόπως, πρόσκειμαι φθονῶν.

Προ·σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω προτοῦ, δένω πρῶτα σφιγκτὰ, (συγχ. τῷ Προσσφίγγω).

Προσφίλεια (ἡ). διάθεσις φιλικὴ, εὐμένεια, εὔνοια, [ἐκ τοῦ

Προσφιλὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ἀγαπητὸς, ἀξιαγάπητος. »Προσφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλεῖ,« Ἡρ. 2) φιλικῶς διατεθειμένος πρός τινα· προσηλωμένος διὰ φιλίας. »Ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ,« Σοφ. »Προσφιλῆ μὲν γὰρ δὴ ἀλλήλοις καὶ σύμβια τὰ φυτὰ,« Θφρ.

Προσ·φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φιλοκαλῶ προσέτι, προσθέτω φιλοκάλως.

Προσ·φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ἔτι μᾶλλον· (μὲ δοτ.) πρόσκειμαι (ἐπιμένω) φιλονείκως εἴς τι, φιλοτιμοῦμαι πεισματωδῶς νὰ τὸ κατορθώσω.

Προσ·φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πρόσκειμαι (Ἀσχολοῦμαι) φιλοπόνως εἴς τι, προσπαθῶ ἀόκνως νά.

Προσ·φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοσοφῶ πρὸς (περὶ) τι, τὸ θεωρῶ φιλοσοφικῶς. 2) φιλοσοφῶ μετά τινος ἢ παρά τινι, συμφιλοσοφῶ. 3) προσέτι (ἐκτὸς τούτου) καὶ φιλοσοφῶ.

Προσ·φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοτεχνῶ ἔτι μᾶλλον (Φιλοτιμοῦμαι) νὰ δείξω πλειοτέραν φιλοτεχνίαν περί τι, προσεφευρίσκω φιλοτέχνως.

Προσ·φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι ἔτι μᾶλλον ἢ Καὶ φιλοτιμοῦμαι προσέτι διά.

Προσ·φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προσέτι καὶ φιλοφρονοῦμαι (περιποιοῦμαι φιλοφρόνως) τινά.

Προσφιλῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον προσφιλῆ (φιλικόν· ὑποχρεωτικόν). » Προσφιλῶς ἔχειν τινί,« Ξεν., Πλδ. » Τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς ἀνθρώπους προσφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἂν κατεργάσαιο,« Ξεν.

Προσ·φλέγω, Μ. φλέξω. Προσκαίω, κατακαίω διὰ προσεγγίσεως.

Προσ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω συχνάκις πρός, συχνάζω πουθενά, (Γαλλ.) fréquenter. »Ἀναξαγόρᾳ προσεφοίτησεν Εὐριπίδης,« Δ. Ἀλ. » Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά,« (Ἀντιφάν. παρὰ) Στβ.

Προσφορά (ἡ). τὸ προσφέρειν ἢ προσφέρεσθαι, φέρσιμον πρός τινα· τρόπος καθ' ὃν φέρεταί (προσφέρεταί) τις πρός, κτλ. 2) (συνκδχ.) τὸ προσφερόμενον δῶρον· τροφὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει (προσφέρεταί) τις (»Ἑψόμενον δὲ γίνεσθαι λεκιθῶδες, ἡδὺ δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ,« Θφρ.)· πρόσοδος, εἰσόδημα. (ἐπὶ κακοῦ) μομφὴ προσαπτομένη εἴς τινα, κτλ. »Ἀξιόν γε τὸ γεγονὸς ὀνείδους καὶ προσφορᾶς,« Πλβ.

Προσ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προσφέρω, κουβαλῶ πρός, κουβαλῶν ἐπισωρεύω.

Προσφόρημα (τὸ). τὸ προσφορούμενον (προσφερόμενον), (κυρ.) τροφή.

Προσφόριμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προσφόρημα, φαγώσιμος, τρόφιμος.

Πρόσφορος (ὁ, ἡ), [προσφέρω]. προσήκων, κατάλληλος, πρεσφυής, ἀνάλογος ἁρμόδιος. (μὲ δοτ.) »Τοῦτι γέροντι πρόσφορον,« Ἀρςφ. »Ποτίφορος ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος,« Πίνδ. »Τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ,« Ἡρ. (καὶ χωρὶς πτωτ.) »Δικαστὴς—,« Πανδ., (Γαλλ.) juge compétent. »Τὰ πρόσφορα,« Αξ. αἱ διάφοροι μεταπτώσεις (les chances) τῶν κύβων. 2) =Προσφερής, ὅμοιος. » Οὐχὶ πρόσφορος ἀμερίῳ γέννᾳ,« Εὐρ. 3) =Προσφόριμος.

Προσφόρως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον πρόσφορον (ἁρμόδιον), πρεπόντως, ἀνηκόντως. »Προσφόρως ἔχει,« Αξ., εἶνε πρόσφορος.

Προ·σφραγίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα σφραγίζω (βουλλόνω).

Προσφυγή (ἡ), τὸ προσφεύγειν, καταφυγή.

Προσφύγιον (τὸ). καταφύγιον.

Προσφυγος (ὁ, ἡ), =Πρόσφυξ.

Προσφυέως, Ἰων. ἀντὶ Προσφυῶς.

Προσφυή (ἡ), =Πρόσφυσις.

Προσφυὴς [προσφύω], έος (ὁ, ἡ). φυσει προσκολλημένος (προσηρμοσμένος [καὶ τρπ.] ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος) εἴς τι· συμφυὴς (ἀποτελῶν ἓν σῶμα) μὲ· (ἐν γέν.) 'ταιρειασμένος, πρόσφορος, κατάλληλος. (μὲ δοτ. ἢ σπν. γεν. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) »Θρῆνυν προσφυέ' ἐξ αὐτῆς (τῆς κλισίης),« Ὀδ. Τ. » Ὁπόσοι τῶν δικαίων μὴ προσφυεῖς εἰσι,« Πλ., προσηλωμένοι εἰς τὸ δίκαιον· (καὶ ἀπαρ.) »Οἰκτίσασθαι προσφυέστατος,« Λογγ.

Πρόσφυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε προσπεφυκὸς (προσκολλημένον κατὰ πρόσθισιν) εἰς, παράρτημα.

Πρόσφυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ προσφυγὼν (καταφυγὼν) πρός τινα, ἱκέτης ζητῶν ἢ εὑρὼν ἄσυλον· (ἐνίοτε) =Πελάτης.

Προσφύς, φῦσα, μσ. ἢ β'. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προσφύω.

Προσ·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυσῶ τι ἐπάνω εἰς· φυσῶν ἀνάπτω.

Προσφύσημα (τὸ) καὶ

Προσφύσησις, εως (ἡ). τὸ προσφυσᾶν, φύσημα πρός.

Πρόσφυσις, εως (ἡ), τὸ προσφύεσθαι, ἕνωσις δύο σωμάτων προσφυῶς συνηνωμένων, συναύξησις· τὸ μέρος ὅπου φαίνεται (διακρίνεται) ἡ τοιαύτη ἕνωσις· (μτνμ.) σφικταγκάλιασμα· (τρπ.) προσήλωσις.

Προσ·φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω προσέτι ἢ πλησίον.

Πρόσφυτος (ὁ, ἡ). προσφυῶς ἡνωμένος, προσκολλημένος ἐκ φύσεως.

Προσ·φύω, Μ. φύσω (ἀόρ. Προσέφυσα καὶ [συχνοτ.] μσ. Προσέφυν, πρκ. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς.] Προσ·πέφυκα κτλ.). Κάμνω νὰ φυτρώσῃ (ᾗ συνκδχ. νὰ κολλήσῃ) τι ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ, προσκολλῶ, προσαρμόζω (» Τὰς ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσε,« Αβν.). ||. (μσ.) εἶμαι προσκολλημένος (προσηλωμένος) εἴς τι, ἀποτελῶ τρόπον τινὰ ἓν σῶμα μὲ. » Τῷ (τῷ Ἐρινεῷ) προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερὶς,« Ὀδ. Μ. » Οἱ προσφυόμενοι τῇ συκῇ κοχλίαι. Θφρ. » Προσπέφυκε δὲ ὥσπερ τὰ φύματα,« Ἀρςτ.

Προσφυῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον προσφυῆ (φύσει 'ταιρειασμένον, κατάλληλον, πρόσφορον), (Γαλλ.) à propos.

Προσ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Φωνάζω (Ἀποτείνομαι μεγαλοφώνως) πρός τινα, κράζω κατ' ὄνομα· (ἐν γέν.) προσλαλῶ· προσαγορεύω· (μτνμ.) ἀφιερόνω λόγον (σύγγραμμα κτλ.) εἴς τινα, (Γαλλ.) dédier. » Δοκεῖ δὲ ὑπερόπτης τις γεγονέναι (ὁ Χρύσιππος)· τοσαῦτα γοῦν βιβλία γράψας, οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσεφώνησε,« Αρτ. (καὶ πθ.) »Ἐκεῖνο μὲν (τὸ τοῦ Ἐπικούρου βιβλίον) Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ προσπεφώνηται,« Πλ.

Προσφωνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προσφωνεῖν, δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ.

Προσφώνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσφωνεῖ (λέγει ἀποτεινόμενός) τις πρός τινα, τὸ ἀντικείμενον τῆς προσφωνήσεως, λόγος προσφωνητήριος, πρόσρημα.

Προσφωνηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (λεγόμενος) ὡς προσφώνημα, προσφωνητήριος.

Προσ·φώνησις, εως (ἡ), τὸ προσφωνεῖν (ἀποτείνειν τὸν λόγον πρός τινα)· ἡ διὰ προσφωνήματος προσαγόρευσις· ὁμιλία ἢ ἐπιστολὴ προσφωνητήριος, ἀφιέρωσις συγγράμματος κτλ., (Γαλλ.) dédicace; allocution.

Προσφωνησέον, θετ. τοῦ Προσφωνέω.

†Προσφωνητήριος (ὁ, ἡ) ᾗ

Προσφωνητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσφωνεῖν, προσφωνηματικός.

Προσφωνητικῶς, ἐπίῤ. Χάριν ἢ Ἐν εἴδει προσφωνήσεως.

Προσ·χαίνω, Μ. χανοῦμαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσκέχηνα). (μὲ δοτ.) Χαίνω (Βλέπω χάσκων) πρός· κυττάζω ἢ ἀκούω (ᾗ συνκδχ. προσμένω) μὲ ἀνοικτὸν στόμα (μὲ θαυμασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν), ξυππάζομαι διά τι, (παρβλ. Τέθηπα). » Προσοφθαλμιῶν καὶ προσκεχηνὼς ταῖς μεγάλοις οὐσίαις,« Φίλ. » Παντὶ τῷ λεγομένῳ προσκεχηνέναι παιδικῶς,« Πλβ. »Μηδὲ χαμαιπετὲς βόκμα προσχάνῃς ἐμοί,« Αἰσχλ., μὴ ἀποτείνῃς πρός με χαμερπεῖς προσφωνήσεις.

Προσ·χαίρω, Μ. χαρήσομαι. (μὲ δοτ.) Χαίρω πρός (διά) τι.

Προσ·χαλκεύω, Μ. εύσω. Προσκολλῶ (Προσαρμόζω) τι διὰ χαλκοῦ ἐπάνω εἰς.

Προσχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προσχαίρων (προσλαλῶν ἢ προσβλέπων μετὰ χαρᾶς), πρόσχαρος.

Προσ·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Χαρίζομαι (Κάμνω χάριν) προσέτι· προσθέτω πρὸς χάριν τινός. » Ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι,« Ακ.

Προ·σχεδιάζομαι, Μ. άσομαι. Σχεδιάζω πρὶν μὲ τὸν νοῦν μου.

Προ·σχέθω, Π. ἀντὶ Προέχω, κρατῶ ἐμπρός, (μσ.) βάλλω (κρατῶ) τι ἐμπρός μου ὡς πρόσχημα.

Πρόσχειρος καὶ (Π.) Πρόσχερος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς χειρός τινος, πρόχειρος.

Πρόσχεσις, εως (ἡ), τὸ προέχειν (κρατεῖν ἐμπρός) τι ὡς πρόσχημα· (τρπ.) πρόφασις.

Προ·σχετλιάζω, Μ. άσω. Σχετλιάζω (Ἀδημονῶ) προτοῦ

Προσ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προσέχεα κτλ.). Χύνω τι (καὶ πθ. ἢ μσ. Χύνομαι) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός, περιχύνω. »Προσχέομαι ὕδατι ψυχρῷ,« Ἀρςτ.

Πρόσχημα (τὸ), [προέχω]. πᾶν ὅ,τι κρατεῖται (βάλλεται) ἐμπρὸς (κυρ. διὰ προφύλαξιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν), προκάλυμμα· προπύργιον· ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, (Λτ.) decorum· (συνήθ. μτφορ.) πρόφασις. » Ἡ Μίλητος τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα,« Ἡρ. » Κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημα,« Σοφ., στολισμός. » Οὐδαμῶς ἦν ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος,« Πλβ., τῆς ἀξιοπρεπείας. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Κενὸν πρόσχημα τῆς βασιλείας,« Διόδ., Ἰώσ., τύπος (σκιά) μόνον, (παρβλ. Δορυφόρημα). »Τὸ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα,« Θκ. » Πρόσχημα τοῦ λόγου,« Πλάτ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποστήριξιν, (Γαλλ.) autorité. » Πρόσχημα μὲν ποιεύμενος .., ἐν νόῳ δὲ ἔχων κτλ.,« Ἡρ. »Ἕνεκα προσχήματος,« Φίλ. (ᾗ ἐλλ.) »Πρόσχημα (ἐνν. Κατὰ),« Ἡρ., ὡς ἀφορμήν, διὰ τὸν τύπον μόνον.

†Προσχηματισμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσχηματισμός.

Προ·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

Πρόσχισμα (τὸ). σχίσιμον ἐμπρός. 2) εἶδος σανδαλίων (ὑποδημάτων) τὰ ὁποῖα ἦσαν σχισμένα ἐμπρός. 3) μέρος τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπεδύματος ἡ (κατ' ἄλλ. διόρθ.) τοῦ ὑπενδύματος, τραχηλιὰ ὑποκαμίσου (;).

Προσ-χλευάζω, Μ. ἀσω. Χλευάζω ἢ Καὶ χλευάζω προσέτι.

Πρόσχορδος (ὁ, ἡ). ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς χορδῆς, (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Παράχορδος)· (μὲ δοτ. ἐν γέν.) σύμφωνος, (Γαλλ.) d'accord.

Προσ-χορεύω, Μ. εὔσω. Χορεύω πρὸς (τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου).

Πρόσχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὸν χορόν ἢ, ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ.

Προσ-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι προσέτι ἢ· Μεταχειρίζομαί τι (κάμνω χρῆσίν τινος) πρός· ἀσχολοῦμαι εἰς.

Προσ-χρεμετίζω, Μ. ἰσω. Χρεμετίζω πρός (διά) τι.

Προσ-χρήζω καὶ (Ἰων.) Προσ-χρηίζω, Μ. χρήσω. (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) Ἔχω χρείαν (Χρειάζομαι) προσέτι, (μὲ γεν. καὶ ἀπαρ.) Δέομαι (Παρακαλῶ) ἐκτὸς τούτου. «Ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυγχεῖν,» Σοφ.

Πρόσχρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχράομαι, χρῆσις πρός· (ἁπλ.) χρῆσις, συνήθεια, ἔθιμον. «Διδότω τὰς δόσεις τῷ ἐργώνῃ πάσας κατὰ τὰς προσχρήσεις,» Ἐπιχρ.

Προσχρηστέον, θετ. τοῦ Προσχρόομαι.

Προσ-χρίμπτομαι, Μ. χριμψομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγγίζω (Πλησιάζω) μὲ ὁρμὴν πρός, προσβάλλω.

Προσ-χρίω, Μ. χρίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χρίω (Ἀλείφω) τι ἐπάνω εἰς.

Προσ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Προσκολλῶ χρῶμά τι ἐπάνω εἰς· προστρίβω.

Πρόσχρωτα, ἐπίρ. ἀντὶ Πρὸς χρῶτα, σῶμα μὲ σῶμα, (παρβλ. Σύγχρως).

Πρόσχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχέω, χύσιμον πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς, περίχυμα· (ἐνίοτε) συρροή.

†Προσχύτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχύτης.

Πρόσχωμα (τό). τὸ διὰ προσχώσεως σωρευσμένον πυθενὰ χῶμα· ξηρὰ σχηματισθεῖσα διὰ προσχώσεως· πρόχωμα.

Προσ-χώννυμι, Μ. χώσω. Προσεπισωρεύω χῶμα (« Δένδρα περισκαφέντα προσχῶσαι, » Γεωπον.)· σχηματίζω (μεταβάλλω εἰς) ξηρὰν δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, μαλόνω. « Τῶν ποταμῶν ταῦτα τὰ χωρία προσχωσάντων, » Ἡρ. (ᾧ πθ.) « Νῦν δὲ ὑπὸ ποταμῶν τινων προσκεχῶσθαι ᾗ εἶναι ἠϊόνα,» Θρρ.

Προσ-χωρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χωρῶ (Ὑπάγω, Μεταβαίνω) πρός· πλησιάζω· περνῶ μὲ τὸ μέρος τινός, παραδίδομαι εἰς· (μτφρ.) συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ μέ· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) « Τὰ δ' ἄλλα νόμαια τοῖσι Θρῄξι προσκεχωρήκασι, » Ἡρ. « Προσκεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν πρὸς τὰ Καρικὸν ἔθνος,» αὐτ. «Τὰς μὲν προσήγετο τῶν πόλεων, τὰς δὲ οὐ προσχωρούσας ἐλεηλάτει, » Ξεν. « Προσεχώρησαν ᾗ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, » Θκ.

Προσχώρησις, εως (ἡ), τὸ προσχωρεῖν, μετάβασις πρὸς τὸ μέρος τινός· παράδοσις πόλεως, κτλ.

;Προσχωριος ᾗ

Πρόσχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χώραν (κείμενος) πλησίον τινός, συνορεύων, πλησιόχωρος.

Πρόσχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχώννυμι, προσεπισώρευσις χώματος, γέμισμα τόπου τινὸς δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, (Γαλλ.) atterissement, alluvion. « Ὁ Νεῖλος ἀνέφηνε τὸ πεδίον καὶ ἀνεπλήρωσε προσχώσεσι,» Πλ. «Ἐς τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους ᾗ τῆς προσχώσεως, » Θκ.

Προσ-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως· προσεγγίζω. » Τὸ γὰρ πῦρ οὐ προσψαύσειεν, ἐνεπίμπρα αὐτίκα, » Ηρκπ.

†Προσ-ψελλίζω, Μ. ἰσω. Προσλαλῶ ψελλίζων.

Προσ-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι προσέτι, προσθέτω ψεύματα.

Προσ-ψηφίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ψηφίζομαι (Ἀποφασίζω [καὶ δοτ. ἐκ δ'.] Ἀπονέμω διὰ ψηφίσματος) προσέτι. « Καίσαρι, ὥσπερ ὑπέστησαν, τὴν ἑτέραν πενταετίαν προσεψηφίσαντο,» Ἀππ.

Προσ-ψιθυρίζω, Μ. ἰσω. Ψιθυρίζω πλησίον ἢ πρὸς τὸ ὠτίον τινός, προσλαλῶ ψιθυρίζων.

Προσ-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω· προσβάλλω δροσερὸς εἰς. 2) κρυόνω πλησιάζων εἰς ψυχρόν τι σῶμα. » Ὦ γονέες, τί μάτην κενεῷ προσψύχετε τύμβῳ, » Ἐπιγρ.

Πρόσω (τὸ παρθ. Προσωτέρω, -τάτω), ἐπίρ. Τοπ. Ἐμπρός, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. » Μὴ εἰς ὀπίσω τετράφθω· ἀλλὰ πρόσω ἰέσθω,» Ἰλ. Μ. « Ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσει, » Ἰλ. Γ., (ἴδε Ὀπίσω). » Τοὺς μὲν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν,» Ξεν. « Ἔγγὺς, οὐ πρόσω βέβηκας, » Εὐρ. (ᾧ μὲ γεν.) » Ὁ δὲ Στρυμὼν οὐ πρόσω τοῦ Ἑλλησπόντου, » Ἡρ. (καὶ ἐπὶ χρόνου) « Πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς, » αὐτ., ἦτον περασμένη (προχωρημένη) ἡ νύκτα· (καὶ προθετ.) » Πρόσω ἀπὸ τοῦ τείχους ἀπιέναι, » Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Γεγονὼς ἤδη ἡλικίας πρόσω, » Πλ. » Πρόσω πάνυ ἐλάσαι πλεονεξίας, » Ξεν. » Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκει,» Ἡρ. » Πρόσω δικαίων,» Αἰσχλ., εἶνε ἄδικον. » Ἦσαν πρόσω ζητήσεως, » Αξ., ἐπροχώρησαν εἰς τὴν ἔρευναν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Εἶναι τοῦ πρόσω, » Ξεν. (καθὼς λέγουν μτφρ. καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) Πάγει τῆς ἐμπρός (καὶ ὑφ' ἓν) » Ἐπορεύετο (» Ἤλαυνον τοὺς ἵππους) αἰεὶ τοπρόσω, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Ἴϊε ἀεὶ ἐς τὸ πρόσω, » αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Κάρτα ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται, » αὐτ., τὰ μέγιστα. (καὶ πυραθετ.) » Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος,» Πλ. « Ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, » Ξεν. » Προσωτέρω τοῦ καιροῦ προϊόντες, » αὐτ. (παρβλ. Πορρωτέρω). »Ὅτι προσωτέρω,» Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα. » Ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτ' ἐκφύγω,» Σοφ.

Προσώδης [πρεσόζω], εος (ὁ, ἡ). δυσώδης, βρωμερός.

†Προσῳδής [πρός, οἰδάω], εος (ὁ, ἡ). πρησμένος, φουσκωμένος.

Προσῳδία (ἡ), [προσῳδός]. (κυρ.) τὸ πρὸς κιθάραν ἢ αὐλὸν ᾄδειν, συντρόφευμα μουσικοῦ ὀργάνου μὲ τὴν φωνήν, (Ἰταλ.) accompagnamento. 2) (συνήθ.) ὁ τονισμὸς ἢ πνευματισμὸς τῶν λέξεων ᾗ τὸ διακριτικὸν τῆς προφορᾶς αὐτῶν σημεῖον. 3) (μτγν.) ἡ σημείωσις τοῦ μακροῦ καὶ τοῦ βραχέος (τῆς ἐκτάσεως ἢ συστολῆς τῶν συλλαβῶν) εἰς τὴν μετρικήν.

Προσῳδιακὸς καὶ (;)Προσῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προσῳδίαν. «Περὶ προσῳδικῆς,» Μετρ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσοδιακὸς, [ἐκ τοῦ

†Προσῳδίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσόδιον.

Προσῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσῴδων (συντρόφευων μὲ τὴν φωνὴν τοῦ μουσικὸν ὄργανον) ἢ (ἐν γέν.) συμφωνῶν πρὸς τὴν ᾠδὴν· (ὄθ. μὲ δοτ. μτφρ.) πρόσφορος, κατάλληλος· σύμφωνος· (παρβλ.) Συνῳδός. » Οἶμαι δὲ καὶ τὸν λόγον, ὁμοῦ συνεφαπτόμενον ὑμῶν καὶ συνυμαινεοῦντα, χρήσιμον ἂν τι ποῆσαι καὶ τῷ νόμῳ προσῳδὸν,» Πλ.

Πρόσωθεν [πρόσω], ἐπίρ. Μακρόθεν.

Προσ-ωθέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ὠθῶ (Κουντῶ, Σπρώχνω) πρός.

Προσώθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σπρωξιμον (κούντημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Προσὼν, όντος (οὖσα, όν), μτχ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ἐσομαι.

Προσ-ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω προσέτι.

†Προσωνομασία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρωνομασία.

Προσωνυμία (ἡ), =Ἐπωνυμία.

Προσώπασι, Π. ἀντὶ Προσώποις, δοτ. καὶ

Προσώπατα, Π. ἀντὶ Πρόσωπα, ὀνμ. ᾗ αἰτ. πλθ. τοῦ Πρόσωπον.

Προσωπεῖον (τὸ). πλαστὸν (πρόσθετον) πρόσωπον, μυτσοῦνα, προσωπίδα, (Γαλλ.) masque· (μτφρ.) πρόσχημα. « Τὸ τῆς ἐπιεικίας ἀπέδυσατο προσωπεῖον,» Γργ.

†Προσωπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λαμβάνω ὑπ' ὄψιν. »Μηδὲ τὸ τοῦ χειμῶνος προσωπήσας ὁρμὸ,» Γ. Ἀκροπολ.

Προσωπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προσώπιον.

Προσωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προσώπου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ (ἁπλ.) εἰς πρόσωπον· (Γρμτκ.) ὁ ἐμφαίνων (παριστάνων) πρόσωπον ἢ ὅλα τὰ πρόσωπα, (Γαλλ.) personnel.

Προσωπικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διαζολὴν προσώπων, ἢ· καθ' ἓν πρόσωπον, ἀτομικῶς.

Προσώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Προσωπὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πρόσωπον (προσωπεῖον). 2) =τῷ=

Προσωπῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄρκειον.

Προσωποειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος προσώπου.

†Προσωποληπτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Προσωπολήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων (βλέπων εἰς) πρόσωπον, κρίνων-

†Προσωπολήπτως, ἐπίρ. Μὲ προσωποληψίαν.

†Προσωποληψία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις προσωπολήπτης, (Γαλλ.) **partialité**, (ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἐπλάσθη ἡ) μεροληψία.

Πρόσωπον (τὸ), [πρὸς, †ὤψ]. τὸ πρῶτον καὶ κατ' ἐξοχὴν φαινόμενον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· (σπν. ἐπὶ ζ.) τὸ μούτσουνον. » Πρόσωπον δὲ (φορέει ἡ ἴβις) ἐπίγρυπον, « Ἡρ. » Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει, « Ξεν » Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, ὥστε προσωπεῖον κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν, « Ἐπγρ. » Τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, « Θκρ., — » Ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη, « Γρφ. » Εἰς (« Κατὰ) πρόσωπον, « Αξ. » Τὴν κατὰ πρόσωπον ἔντευξιν, « Πλ., τὴν προσωπικήν. » Εἰς πρόσωπον δέρε, « Γρφ., (κοιν.) προσωποδέρνει. 2) (συνκδχ.) ἄτομον, ὑποκείμενον (» Ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον, « Φωκυλ.)· (θλγ.) ὑπόστασις (» Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράφθητε καὶ τρισί· τρισὶ μὲν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· οὐδὲ γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔνοιαν οἱ συλλαβαὶ φέρωσιν· ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτ' οὖν θεότητος, « Γργ.)· (Γρμτ.) » Τὰ τρία πρόσωπα. « 3) τὸ ἐξωτερικὸν, ἡ ὄψις, ἡ ἐπιφάνεια· (μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν (τὸ φαινόμενον) μέρος διαφόρων πραγμάτων· (π. χ.) τὸ μέτωπον (Γαλλ. **le frontispice**) κτιρίου· ἡ κεφαλὶς ἡ ἡ πρώτη σελὶς βιβλίου· ἡ πρῴρα πλοίου (» Αἱ μὲν κατὰ πρόσωπον, αἱ δὲ κατ' οὐρὰν τῆς νεώς, « Ἀχιλλ. Τάτ. » Μασσαλιῶται τιθέασι τὰς φιάλας ἐπὶ προσώπου, « Ἀθ., — Ἐπὶ ςόμα, προὔμυτα)· (τρπ. ἐν γέν.) ἡ ἀρχὴ, τὸ προοίμιον, (Γαλλ.) **le début** (» Ἀρχομένου ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν φαεινὸν, « Πίνδ.). 4) — Προσωπεῖον (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ἄνευ τοῦ προσώπου (ἄλλ. γρφ. προσωπείου) κωμάζει, « Δμ. 5) τὸ παρουσιαζόμενον (Ἰταλ. φιγουράρον) εἰς τὴν σκηνὴν ὑποκείμενον (καὶ ἐπμ.) τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παραστήνει ἕκαστος τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὸ θέατρον, (Γαλλ.) **le rôle**. » Τοῦτό μοι τὸ πρόσωπον ἀνάλαβε, « Ἐπίκτ. » Ὅμηρος προθέμενος τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πρόσωπον, « Πλβ., (ὅθ. 6) (μτφορ.) ὁ διακριτικὸς χαρακτὴρ ἑκάστου εἰς τὴν κοινωνίαν, (ὅθ.) » Οὐ λήψῃ πρόσωπον ἐν κρίσει, « Γρφ., δὲν θέλεις κρίνει μὲ προσωποληψίαν.

Προσωποποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἰσάγω (Παριστάνω, Ὑποθέτω) πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα ὁμιλοῦντα ἢ πράττοντα. » Προσωποποιεῖν τὸν διάλογον, « Δ. Ἀλ., ἐκθέτειν ἐν εἴδει δράματος, (Γαλλ.) **mettre en action**.

Προσωποποίησις, εως ⚓

Προσωποποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ῥτρ.) σχῆμα λόγου, ὅταν ὑποθέτῃ τις πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα πράττοντα ἢ διαλεγόμενα.

Προσωποποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων προσωπεῖα (πρόσωπα). 2) (ς) ὁ εἰσάγων (ὑποθέτων) ὁμιλοῦντα ἢ πράττοντα πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα.

†Προσωποῦττα (Ἀττ. ἀντὶ Προσωπόεσσα), ης (ἡ), (ἐνν.) κύλιξ ἔχουσα πέριξ ἐγγεγλυμμένα πρόσωπα (ἀνθρ. ἢ ζ.).

Προ-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) πρὶν ἢ ἐμπροσθά.

Προσώτατος, η, ον, ὑπερθ. ⚓

Προσώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρόσω, μακρυνώτερος, -ώτατος. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπίρ.) Προσώτατα = Προσωτάτω.

Προσ-ωφελεω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Συντελῶ, Βοηθῶ) προσέτι· προσεπαρκῶ. (μὲ δοτ.) συναντιλαμβάνομαι. » Ἔρδον ὅσον ἐδυνέατο, προσωφελέειν ἐθέλοντες τοῖσι Ἕλλησι, « Ἡρ.

Προσωφέλημα (τὸ) ⚓

Προσωφέλησις, εως (ἡ). ἡ προσγινομένη παρά τινος ὠφέλεια, βοήθεια, ἐπικουρία.

Προσωφελητέον, θετ. τοῦ Προσωφελέω.

Πρόταγμα (τὸ). τὸ πρῶτον (τὸ προτεταγμένον τῶν λοιπῶν) τάγμα στρατ.

Πρόταγος (ὁ), [πρὸ, ταγὸς]. ἀρχηγὸς, πρῶτος, προηγούμενος.

Προταινὶ, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Πρὸ, ἔμπροσθεν, [ἐκ τοῦ

Προταίνιος, α, ον, Π. = Ποταίνιος, πρόσφατος· ἀπροσδόκητος. ||. (τὸ οὐδ.) Προταίνιον, ἐπίρ = Προταινὶ, προσφάτως, ἀρτίως πρὸ ὀλίγου.

Προτακτέον, θετ. τοῦ Προτάσσω.

Προτακτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ τοποθετούμενος κατὰ πρόταξιν, (Γαλλ.) **prépositif**.

Πρότακτος (ὁ, ἡ). προτεταγμένος· προαποφασισμένος, προδιατεταγμένος.

Προ-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυραννοῦμαι (Ταλαιπωροῦμαι) πρίν.

Προ-ταμιεύω(-εύομαι), Μ. εύσω(-ομαι). Προαποθέτω εἰς τὸ ταμεῖον, προαποταμιεύω.

Προ-τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Προτέμνω.

Προταξις, εως (ἡ), τὸ προτάττειν ἢ προτάττεσθαι, ἡ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος (εἰς τὴν πρώτην θέσιν) τοποθέτησις· (κυρ.) ἡ πρώτη τάξις (τὸ μέτωπον) τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, οἱ πρόμαχοι.

Προ-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχέω) πρὶν, προεμποιῶ ταραχήν.

Προ-ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι πρίν· (μὲ γεν.) φοβοῦμαι περί τινος.

Προ-ταριχεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα ταριχεύω (ἀλατίζω καὶ ξηραίνω). » Ὑπὸ τὰς ἀρχὰς τῶν νούσων προταριχεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἢ καὶ πλείονας, « Ἱππκρ.

Πρότασις, εως (ἡ). ζήτησις τὴν ὀπ. προτείνει τις εἰς λύσιν, πρόβλημα, (Γαλλ.) **proposition**. 2) (Λογικ.) = Λῆμμα. 3) (γρμτ. ⚓ ῥτρ.) τὸ πρῶτον μέρος (κῶλον) τῆς περιόδου. 4) τὸ πρῶτον μέρος (ἡ ἔκθεσις) τοῦ δράματος, (παρβλ. Ἐπίτασις).

Προ-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Τοποθετῶ) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) προκρίνω. 2) διορίζω πρὶν, προδιατάττω. » Τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀγωνίας ἆθλόν τι προὔτασαν, « Ἀρςτ.

Προτατέον, θετ. τοῦ Προτείνω.

Προτατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρότασιν (κυρ. τοῦ δράματος).

Προτατικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προτάσεως

Προ-τέγγω, Μ. τέγξω, = Προβρέχω, προμουσχεύω.

,Προτέγιον ⚓

;Προτέγισμα (τὸ), = Προστέγιον (-στέγισμα).

Προτεθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μεχ. τοῦ Προτίθημι.

Προ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἁπλόνω) τι ἔμπροσθέν τινος ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· προσφέρω· (συνήθ. μτνμ.) προβάλλω· προσδιορίζω· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) προφασίζομαι. » Τὼ πόδε πρότεινον, ὡς ὑπολύσω, « Ἀρςφ. » Τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φ., ἀντιπροὔτεινε καὶ ὁ Α., « Ξεν. » Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη. — Ὁπότε προτείνοιέν γι δραχμὰς εἴκοσι, « Ἀρςφ. » Προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ,τι χρῄζοι, « Ξεν. » Προτείνας ἑαυτὸν ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο, « Πλ. » Δέλεαρ προτείνειν τὴν ἡδονὴν, « αὐτ. » Μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει, « Αἰσχλ. » Ὅσοι μὲν γνωστὰ καὶ σαφῆ προτείνουσιν, ἄντικρυς δέονται νοῦ, « Ἀλ. Ἀφροδ. (καὶ μσ.) » Τὴν ἡλικίαν προὐτεινόμην, « Πλάτ. » Μισθὸν προετείνετο, « Ἡρ., ἐζήτει. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ἀπὸ τῆς ἄλλης ἠπείρου μακρὰ προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται, « Πλάτ.

Προ-τειχίζω, Μ. ίσω. Ὀχυρόνω διὰ προτειχίσματος.

Προτείχιον ⚓

Προτείχισμα (τὸ). τειχος κτισμένον ἔμπροσθέν τινος διὰ προφύλαξιν, προμαχὼν, προπύργιον, (Γαλλ.) **rempart; ouvrage avancé**.

Προτέλειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ὁποιουδήποτε ἔργου (κυρ. δὲ τελετῆς) γινόμενος. ||. (οὐσ.) Προτέλεια (ἐνν. ἱερὰ), τὰ τελούμενα πρὸ τῆς θυσίας (κυρ. τοῦ γάμου), προεόρτια· (ἐν γέν.) ἀρχὴ, προοίμιον, (Γαλλ.) **début**, (παρβλ.) Πρωτόλεια. » Βιότου —, « Αἰσχλ.

Προ-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Προετοιμάζω (Προδιαθέτω, Προαγιάζω) διὰ τῶν προαπαιτουμένων τελετῶν· προκατηχῶ.

Προτέλεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προτελέω, (ἀςρλγ.) πρόῤῥησις.

Προτέλεσμα (τὸ). τέλεσμα προκαταρκτικὸν, μύησις προηγουμένη.

Προτελεσματικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ (ἀςρλγ.) προτελέσματα.

Προτελευταῖος, α, ον. Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, (Γαλλ.) **l'avant-dernier**.

Προ-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω ἢ Ἀποθνήσκω πρίν. » Ἐὰν δευτερογαμοῦσα γυνὴ προτελευτήσῃ τῶν παίδων, « Νμ.

Προτελευτὴ (ἡ). ὁ προηγηθεὶς (ἄλλου) θάνατος.

Προ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Πληρόνω πρὶν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προκαταβάλλω (Θκ. ς', 31, κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ Προσετετελέκει). 2) προετοιμάζω πρὸς τελετὴν ἢ διὰ τελετῆς, = Προτελειόω· (μτφορ.) προκαταρτίζω διὰ τῶν προαπαιτουμένων μαθημάτων, προγυμνάζω.

Προτελής, έος (ὁ, ἡ), = Προτέλειος. »Θυσία—, « Ἀθ., ἡ πρὸ τοῦ γάμου.

Προ·τελίζω, Μ. ίσω, = Προτελέω προκαθαγιάζω (διὰ τελετῆς).

Προτεμένισμα (τὸ). τὸ προπύλαιον τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ). » Ἡ Σφίγξ ἡμῖν ἐπὶ τῶν προτεμενισμάτων ἵδρυται, « Συν.

Προ·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω προτοῦ ἢ ἐμπροσθὰ ἢ πέρα-πέρα. » Προτέμνειν καὶ μὴ τελείως κλαδεύειν, « Γεωπον. » Εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, « Ὀδ. Σ. » Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, « Ὀδ. Ψ.

Προτενής [προτείνω], έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προέχων. »Κεράτων ἀκρέμονες προτενεῖς, « Ὀππ.

Προ·τενθεύω καὶ (συνηθές. μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἁπλόνω ἀπὸ λαιμαργίαν πρῶτος εἰς τὸ φαγεῖ', τρώγω πρὸ τῶν ἄλλων· προαπογεύομαι, [ἐκ τοῦ

Προτένθης [πρό, τένθης], ου (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ ἁπλόνων πρῶτος εἰς τὸ φαγεῖ', ἢ ἀγοράζων προτοῦ τὰ καλλήτερα φαγησερὰ, λαίμαργος, κοιλιόδουλος. » Μία δὲ (τῶν πηλαμύδων) ἡ προτένθης ὅταν τὸ στόμα ἐναπερείσῃ (τῷ ἀγκίστρῳ), προσίασι καὶ αἱ λοιπαί, « Αἰλ. 2) = Προγεύστης, (ὅθ. 3) (εἰς τὰς Ἀθ.) σύστημά τι ἱεροποιῶν. » Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς οἱ προτένθαι ἄγουσιν, « Ἀθ., (παρβλ. Παράσιτος).

Προτεραῖος, α, ον. Ὁ πρὸ μιᾶς ἡμέρας. (συνήθ.) »Προτεραία (ἐνν. ἡμέρα), « Ἡρ., ἡ προλαβοῦσα, (Γαλλ.) la veille. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Προτεραῖος ἧκε, « Αξ., πρὸ μιᾶς ἡμέρας. » Πανάμω μηνὸς προτερείᾳ (sic), « Ἐπγρφ., τῇ πρὸ μιᾶς καλανδῶν Ἰουλίων.

Προτεραίτερος, α, ον. Κωμ. συγκρ. τοῦ Πρότερος, πλέον προτήτερα.

Προτερεύω, Μ. εύσω καὶ

Προ·τερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Πράττω τι) πρότερος ἄλλου, προλαμβάνω· ἔχω τὰ πρωτεῖα, ὑπερτερῶ. (σπν. μὲ αἰτ.) » Προτερεῖ τὸν ἄνεμον, « Θφρ. (συνήθ. μὲ γεν.). » Προτερῶν τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. » Προτερεῖ Λυσίου Ἰσοκράτης, « Αξ., εἶνε παλαιότερος. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐνν. τῆς γεν.) » Ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκὴν, « Πλβ., ὑπερεῖχον. (ᾗ δοτ. ἐλλ.) » Πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέρας, « Θφρ., φυτρόνων προτήτερα (πρωϊμώτερα). (ᾗ ἀπολύτ.) » Ποτὲ μὲν ὑστερεῖν, ποτὲ δὲ προτερεῖν ἀνάγκη, « Πλβ. » Οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, « Ἐπις. Φιλ.

Προτερηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος πρότερον, προγενέστερος.

Προτέρημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ προτερεῖ (ὑπερέχει) τις ἄλλου, πρωτεῖον, πλεονέκτημα, (Γαλλ.) avantage. » Ψυχικὸν προτέρημα, « Αξ., χάρισμα φυσικόν, (Γαλλ.) talent. » Ἐπὶ τοῦ προτερήματος γενέσθαι (ὑπάρξαι, εἶναι), « Διόδ., = Προτερεῖν, ὑπερτερεῖν, (Γαλλ.) avoir le dessus.

Προτέρησις, εως (ἡ), τὸ προτερεῖν (προλαμβάνειν κτλ.), ὑπεροχή, εὐδοκίμησις.

Προτερητέον, θετ. τοῦ Προτερέω.

;Προ·τερίζω, Μ. ίσω. Ἀμφισβητῶ περὶ πρωτείων· ἔχω ἀξιώσεις ὑπεροχῆς.

Προτερικός, ή, όν. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Πρώϊμος. » Συκῆ—, « Ἀθ.

Πρότερος [πρὸ], α, ον. Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν δύο· (ἐπὶ χρόν.) προτητερινός, ἀρχαιότερος· (ἐπὶ τόπου) ἐμπροσθινώτερος· (ἐν γέν. τρπ.) ἀνώτερος, προτιμότερος. »Πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα, « Ἰλ. Τ. » Ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων, « Ἰλ. Β. » Ὁ μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν· οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ψ. » Παίδων προτέρων οὐκέτι μέμνηται, « Ἰλ. Ο., τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐμέο πρότερος, « Ἰλ. Κ. » Ἐκ τῆς προτέρης γυναικὸς, « Ἡρ. » Ποῖ τῇ προτέρῃ, « Ἰλ. Ν., τῇ προτεραίᾳ. » Τοῦ προτέρου χειμῶνος, « Ασ., τὸν περασμένον χειμῶνα. » Προτέροισι πόδεσσι, « Ὀδ. Τ., τοῖς ἐμπροσθίοις. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Τὸν πρότερος μετέειπε, « Θκρ. » Ἡμῖν πολὺ προτέροις, « αὐτ. ||. (τὸ οὐδ.) Πρότερον, ἐπίρ. Προτήτερα, ἐμπροσθήτερα. » Ὀλίγῳ πρότερον τουτέων, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. μετὰ τοῦ Ἤ). » Πρότερον ἢ βασιλεῦσαι, « αὐτ. (καὶ πρὸς ὁρς. μετὰ τοῦ Πρὶν) » Οὐ πρότερον παύσομαι, πρὶν ἢ ἕλω τὰς Ἀθήνας, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Μηδὲ πρότερόν γε ἀποθάνοις ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κόλακας, « Ακ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἐπὶ τῶν πρότερον βασιλέων, « αὐτ. » Τῶν πρότερον ἀδικημάτων, « αὐτ. » Τὸ δὲ πρότερον τούτων, « αὐτ.

Προτέρω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Προσωτέρω, μακρύτερα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, περαιτέρω. » Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, « Ἰλ. Δ. (ᾗ τρπ.) » Προτέρω ἔτ' ἔρις γένετο, « Ἰλ. Ψ., ἐπροχώρησεν, ηὔξησεν. » Οὐ προτέρω μυθήσομαι, « Ἀπλν., δὲν θέλω ὁμιλήσῃ περισσότερον.

Προτέρωθε(θεν), ἐπίρ. Ἐκ τοῦ προτέρου, ἀπὸ προτήτερα.

Προτέρως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν πρότερον τρόπον· ἀρχήτερα, πρωτινώτερα.

Προτέρωσε, ἐπίρ. = Προτέρω.

;Προτεταμένως [προτείνω], ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἔκτασιν.

Προτετύχθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Προτεύχω, καμνω (καὶ πθ. γίνομαι, συμβαίνω) πρίν.

Προ·τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεχνολογῶ προτοῦ, ἀναλύω πρῶτα τεχνολογικῶς τι.

Προτεχνολόγημα (τὸ). προεισαγωγὴ εἰς τέχνην ἢ ἐπιστήμην τινά.

Προτήθη (ἡ), = Προμάμμη.

Πρότηθύς, υος ἡ ύος (ἡ). προγενεστέρα ᾗ αὐτῆς τῆς Τηθύος (δηλ. ὑπέργηρως) γυνή.

Προ·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω προτοῦ ἢ πρῶτα.

†Προτήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνιαύσιος τράγος, (παρβλ. Πρητὴν καὶ Ἐπιπρητὴν, ὅθεν ἡ παρ' ἡμῖν Πρηταίλα).

;Πρότηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λυώσιμον πρὸ καιροῦ· φθίσις, μαρασμός.

Προτί, πρόθ. Δ. ἀντὶ Πρὸς, (ὅθεν

Προτι·άπτω, Δ. Π. ἀντὶ Προσάπτω.

Προτι·βάλλομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσβάλλομαι, (καὶ καθεξῆς ὅλα τὰ ἐκ τῆς Προτί).

Προ·τιθασεύω, Μ. εύσω. Ἡμερόνω προτοῦ.

Πρότιθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Προετίθεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Προ·τίθημι, Μ. προ·θήσω (ἀόρ. Προέθηκα καὶ Προὔθηκα κτλ.). Βάλλω τι ἐμπρὸς ἢ (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἔμπροσθέν τινος. »Πέπλον ὀμμάτων προθεὶς, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος κιβωτὸν τοῦ σώματος, « Ἀθ. » Προθέμενοι τοὺς γροσφομάχους, « Πλβ. (καὶ μτφορ.) » Ἥν τιν' αἰτίαν προθεὶς, « Σοφ. (συχνότ. δὲ) » Δαῖτα (» Τράπεζαν)—, « Ἡσ., Ὅμ. » Μέγαν βοῦν δασσάμενος προὔθηκεν, « Ἡσ. » Κυσὶ μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν, « Ἰλ. Ψ., τὸν ἔῤῥιψε νὰ τὸν φάγουν. (καὶ μσ.) » Τραπέζας νίζον καὶ προτίθεντο, « Ὀδ. Α. (ἴδε Παρατίθημι). 2) ἐκθέτω (εἰς θέαν), (Γαλλ.) étaler· ἢ πρὸς γνῶσιν ἁπάντων, κοινοποιῶ διὰ προγράμματος (ἴδε Πρόθεμα), (Γαλλ.) afficher· (ὅθεν μτνμ.) κάμνω ἐπίδειξιν. » Τρεῖς ἡμέρας προτιθέασι τὸν νεκρὸν, « Ἡρ. » Ποτήρια ἀργύρεά τε καὶ χρύσεα προθοῖτο, « αὐτ. (καὶ μσ. μτνμ.) »Πένθος μέγα προεθήκαντο, « αὐτ. » Προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, « Ακ. »Τῶν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων, « αὐτ. 3) (ἐν γέν.) κηρύττω, προκηρύττω. » Ἔχθραν (» Πόλεμόν) τινι—, « Θκ., Ἡρ. » Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προὐθήκαντο, « Ἡρ. » Χρόνους τε προὔθεντο ἄνευ ξυγγραφῆς, ἐν οἷς χρῆν τοὺς μὴ ἐσιόντας, ἀμφοτέροις πολεμίους εἶναι, « Θκ., (παρβλ. ᾗ

4) βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς σημάδι· (μτνμ.) προσδιορίζω. » Ἐς ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ προτίθημι, « Ἡρ. » Σκοπὸν προέθηκε (προέθετο, προεθήκατο), « Αξ. » Ἡ πόλις στέφανον τοῖς λειπομένοις τῶν ἀγώνων προτιθεῖσα, « Θκ. » Τῶν νόμων τὰ ἔσχατα ἐπιτίμια προτεθεικότων, εἴτις κτλ., « Δμ., (ὅθεν συχν. 5) προβάλλω, προτείνω. » Συγκαλέσας τοὺς πρώτους, ἐς μέσον σφι προετίθεε τὸ πρῆγμα, συμβουλευόμενος, « Ἡρ. » Ὡς δὲ συνελέχθησαν, πρὶν ἢ αὐτὸν προθεῖναι τὸν λόγον, τῶν εἵνεκα συνήγαγε αὐτοὺς, « αὐτ. »Τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τῶν πρυτάνεων οὐ φασκόντων προθήσειν τὴν διαψήφισιν παρὰ τὸν νόμον, « αὐτ. »Βραχέα ἀπελογήσαντο· οὐ γὰρ προὐτέθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον, « αὐτ. (ᾗ ἀπαρ.) » Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν, « Δμ. 6) προκρίνω, προτιμῶ. » Πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέασι, « Ἡρ. (καὶ παραλλ.) » Πάρος τοὐμοῦ πόθου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προῦθεντο τὴν τυραννίδα, « Σοφ. 7) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. πρὸς ἀπαρ.) ἔχω σκοπὸν (πρόθεσιν), βάλλω κατὰ νοῦν, ἐπιχειρίζομαι· ἀποφασίζω. » Προέθηκε λέγειν, « Ἡρ.

Προ-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ προτοῦ.

Προ-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ προτοῦ.

Προτιμάσσω, Δ. ἀντὶ Προσμάσσω.

Προ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ πλειότερον. » Τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾷν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι, « Ξεν. (ᾧ πθ.) » Οὐ φθονήσασα τοῦ προτετιμῆσθαι αὐτοὺς, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον προτετίμηται τὸ κάλλος παρ' ἐκείνοις ἢ παρ' ἡμῖν, « Ἰσκρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) » Τῶν ἄλλων πλέον προτιμᾶσεσθε στρατιωτῶν ὑπὸ Κύρου, « αὐτ. 2) (συχνότ. μεθ' αἰτ. ἢ ἀπαρ.) προκρίνω, προαιροῦμαι μᾶλλον. » Ἀμφοῖν ὄντοιν φίλοιν ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν, « Ἀρχ. » Τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιναίου προτιμησαίμην, « Ξεν. » Προτιμῶντες καθαρεῖναι ἢ εὐπρεπέστεροι, « Ἡρ. » Προτιμῶν πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, « αὐτ. 3) (συνκβχ. πρὸς γεν. ᾧ πάντοτε σχεδὸν μὲ τὰ ἀρνητ. Μὴ καὶ Οὐ) δὲν φροντίζω, δὲν μοι μέλει, ἀδιαφορῶ. » Μὴ προτιμήσῃς ματαίων ὀλαγμάτων, « Αἰσχλ. » Οὐδὲν προτιμῶ σου, « Ἀρχ., δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδῶ, δὲν σὲ φοβοῦμαι. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλ.) » Εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν, « αὐτ.

Προτίμησις, εως (ἡ), τὸ προτιμᾶν ἢ προτιμᾶσθαι.

Προτιμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Προτιμάω.

Προτιμητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἠξεύρων νὰ προτιμᾷ, ἐπιῤῥεπὴς ἢ συντελῶν (ς) εἰς προτίμησιν.

Προτιμία (ἡ). Ὑπεροχὴ, προτίμησις.

‡Προτίμιον (τὸ), τὸ ὀδόμενον ἐμπρὸς ὡς προπληρωμὴ, ἀραβὼν, (Τουρκ.) πέϊ, (Ἰταλ.) καπάρο, (εἰς τὸν Ακ., ὅπου ᾧ μόνον εὑρηται, διωρθώθη Προ-όμιον)

Πρότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ τιμώμενος πλειότερον (προτιμώμενος) τῶν ἄλλων, προτιμητέος, προκριτώτερος. (μὲ γεν.) » Ποδῶν ταχυτὴς ἐστι πρότιμον ῥώμης, « (Ξνφν. παρ') Ἀθ.

Προτι-μυθέομαι, Δ. ἀντὶ Προσμυθέομαι.

Προ-τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ (καὶ μσ. Τιμωρῶ, Ἐκδικοῦμαι) προτοῦ.

Προτίοπτος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Πρόσοπτος.

Προτι-όσσομαι, Δ. Π. ἀντὶ †Προσσσομαι, προσοράω, προσβλέπω· (συνκβχ.) προσδοκῶ, καραδοκῶ· (ὅθεν κατ' ἔκτ.) προβλέπω, προαισθάνομαι. (μὲ ἀπαρ.) μαντεύω, συμπεραίνω. » Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, ἠὲ περ αὐτὴν νῆα, πέλειν, « Ἀπλλν.

Προ-τιταίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προτείνω.

Προ-τιτρώσκω, Μ. προτρώσω. Πληγόνω πρίν.

Προ-τιτύσκω (χ. Μ.), Π. προετοιμάζω.

Προ-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Προτιμῶ, τιμῶ μᾶλλον· (μὲ γεν. ἑλλ.) κρίνω ἄξιόν τινος. » Τάφου τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας, « Σοφ.

Πρότμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προτέμνω. 2) (συνκβχ.) τὸ προτετμημένον μέρος, (ὅθεν Π.) ὁ ὀμφαλὸς καὶ τὰ περὶ αὐτὸν μέρη, ἡ ὀφρύς.

†Πρότμητον (τὸ), = Πρότμησις (2).

Προ-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ τι πρῶτος ἢ πρὸ τῶν ἄλλων (Θκ. Γ', 84).

‡Προ-τολμίζομαι, Μ. ίσομαι. Τολμῶν προχωρῶ πρῶτος.

Προτομὴ (ἡ), [προτέμνω]. (κατὰ λέξ.) τὸ ἐμπροσθινὸν κόψιμον. (ὅθεν συνήθ.) τὸ ἐπάνω ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος· εἰκὼν παριστάνουσα τὸ μέρος τοῦτο (τὴν κεφαλὴν δηλ. καὶ τὸ στῆθος ἕως τὸν διαφαλὸν), (Γαλλ.) buste· τὸ πρόσωπον ᾧ ἡ κεφαλὴ ζώου. » Κριοῦ (» Μόσχου, » Λέοντος)—, « Διόδ., Γρφ.

Προ-τονίζω, Μ. ίσω. Ἀναβάζω ἢ Καταβάζω τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ διὰ τῶν προτόνων.

†Προτόνιον (τὸ), εἶδος ἱματίου τὸ ὁποῖον ἐφόρει ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, [ἐκ τοῦ

Πρότονον (τὸ) καὶ

Πρότονος (ὁ), [προτείνω]. (κυρ. εἰς τὰ πλθ.) τὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτιοῦ πρὸς τὴν πρῴραν καὶ πρύμνην τοῦ πλοίου διατείνοντα σχοινία, τὰ ἐξάρτια, (Γαλλ.) haubans. » Ἱστὸν ἐνιστήσαντο μεσάδμῃ, δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθεν, « Ἀπλλν. 2) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὁποίων εἶνε τεντωμένον τὸ πανὶ ἐπὶ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ (ὅθεν τὸ Προτόνιον).

Προτοῦ (ἀντὶ Πρὸ τοῦ = τούτου, ἐνν. τοῦ χρόνου), ἐπίρ. Πρὶν, προτήτερα. » Ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ, « Θκ. » Ὥσπερ καὶ προτοῦ, « Ἀρχ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορίων) » Πρὸ μὲν τοῦ οὐκ ἐξέφαινε.., ἐπεὶ δὲ, « Θμς.

Προ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω τι προτοῦ ἐν εἴδει τραγῳδίας, μεγαλοποιῶ πρῶτον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον, προοιμιάζω μὲ τραγικὴν ἔμφασιν.

Προτρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προτρέπειν, παρακινητικὸς. (πρὸς αἰτ. προθετ.) » Τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν, « Αἰσχ. » Λόγος προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, « Αρτ. (ἡ γεν.) » Ἔδεσμα γάλακτος προτρεπτικόν, « Γεωπον.

Προτρεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προτρεπτικὸν τρόπον, ἐν εἴδει προτροπῆς.

Προ-τρέπω, Μ. τρέψω καὶ πθ. τραπήσομαι (ἀόρ. πθ. Προετράπην κτλ.). Τρέπω (Γυρίζω, Διευθύνω) τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· (συνήθ. μτφορ.) παρορμῶ, παρακινῶ· (μσ.) κάμνω προσεκτικόν τινα (διεγείρω τὴν περιέργειάν τινος) εἴς τι· (πθ.) φεύγω προτροπάδην (προχωρῶ) πρός· (σπν. καὶ Π.) γίνομαι ἔκθυτος (παραδίδομαι ὅλος διόλου) εἴς τι. (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. ἢ Π. δοτ. ἢ προθ. γεν. ἐκ δ'.) » Τίς σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει; « Σοφ., τίς σε ἀναγκάζει εἰς τοῦτο; » Ἀλαζονείας ἀποτρέπων τοὺς συνόντας, ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπε, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Προτρέπονται ἐπὶ νῆας, « Ἰλ. Β., ἐτρέποντο εἰς φυγὴν πρός. « Ὅτ' ἂν ἀφ ἠελίοιο ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, « Ὀδ. Δ. » Προετρέψατο αὐτὸν τὰ κατὰ τὸν... « Ἡρ., τοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ καὶ νὰ μάθῃ. (καὶ δοτ.) » Ἔθελον δ' ὄγε προτραπέσθαι, « Ἰλ. Ζ., νὰ ἀρεθῶ (ἵνα εὕρω κάποιαν παρηγορίαν) εἰς τὴν ὀλίψιν μου, (παρβλ. Τέρπω) (καὶ πρόθετ.) » Ἐν τῷ πίνειν—, « Πλ., προήχθησαν, ἐπροχώρησαν.

Προ-τρέφω, Μ. θρέψω. Πρῶτα τρέφω (δίδω τροφήν).

Προ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προέδραμον κτλ.). Τρέχω προτοῦ ἢ ἐμπροσθήτερα, προπορεύομαι ὡς πρόδρομος, προλαμβάνω τρέχων. » Πολλοὺς ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας, « Ἰσηγ. » Προτρέχει τὰ καπριζόμενα τῶν ἀκόπων καὶ εἴκοσιν ἡμέρας, « Θηρ.

†Προτριακάς, άδος (ἡ), (ἐνν. ἡμέρα) ἢ πρὸ τῆς τριακάδος (τῆς τριακοστῆς), ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη.

‡Προτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). τριμμένος (ἀκονισμένος) ἐμπρὸς, ὀξὺς, σουβλερός· (μτνμ.) βριμὺς.

Προ-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω προτοῦ.

Πρότριτα, ἐπίρ. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρίν. (ἐνίοτε) ἀντὶ Πρόγθες ἢ Ἀντιπροχθές. » Χθὲς καὶ πρότριτα, « Δεύκ.

Προτροπάδην [προτρέπω], ἐπίρ. (κυρ. νὰ φεύγῃ τις) Χωρὶς νὰ γυρίζῃ διόλου νὰ ἰδῇ ὀπίσω του, (δηλ.) μὲ μεγάλην βίαν, ἀμεταστρεπτεί.

Προ-τροπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Προτρέπω.

Προτροπὴ (ἡ), τὸ προτρέπειν, παρόρμησις, παρακίνησις· μέσον διεγερτικὸν (ἐρεθιστικόν).

†Πρότροπος (ὁ), (αἶνος) ὁ ἄλλ. Πρόδρομος, (κοιν.) λαγάρα, κρατητήρα.

Πρότροχος (ὁ). Ὁ ἐμπρσθινὸς (εἷς μόνος) τροχὸς μηχανῆς.

†Πρωτρυγαῖος, α, ον. Ὁ προηγούμενος ἢ πρωτοστάμενος τοῦ τρύγους, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου). ‖. (οὐσ.) Πρωτρυγαία (ἐνν. Ἱερά), τὰ πρωτόρτια τοῦ τρύγους.

‡Προ-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ προτοῦ ἢ (ς) πρωΐμα.

‡Πρωτρυγεῖος (ὁ, ἡ), = Προτρυγαῖος.

‡Προτρύγης, ου (ὁ), = Προτρυγαῖος (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Προτρύγησις, εως (ἡ), τὸ προτρυγᾶν, τρύγημα πρωΐμον.

Προτρυγητὴρ, Π. ἀντὶ-

Προτρυγητὴς, οῦ (ὁ). ἀπλανὴς τις ἀστὴρ εἰς τὴν προσάρκτιον πλευρὰν τοῦ ζωδίου τῆς Παρθένου ὅς τις φαίνεται τὸ πρωΐ μερικὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ τρύγους.

Προ-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Προέτραγον κτλ.). Τρώγω προτοῦ ἢ πρῶτα.

Προ-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προέτυχον κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω) πρὶν· τυχαίνω ἐμπρός. » Τὸ προτυχὸν, « Πίνδ., ὅ,τι ἔτυχεν ἐμπρός, τὸ πρόστυχόν.

Πρότυπος (ὁ, ἡ). τυπωμένος (μορφωμένος, σχηματισμένος) πρὶν· προσχεδιασμένος. ‖. (οὐσ.) » Πρότυπον, « Πλιν., τὸ ἐκ γύψου ἢ πηλοῦ πλαστούργημα τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸν τεχνίτην ὡς παράδειγμα, (παρβλ.) Πρωτότυπον, (Γαλλ.) modèle.

Προ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) πρὶν· σχεδιάζω· προδηλῶ διὰ τύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πων· (μσ.) φαντάζομαι. » Φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἠγγέλθαι . . ἐμβεβληκέναι πολεμίους, « Λκ.

Προ·τύπτω, Μ. τύψω. (κατὰ λέξ.) Κτυπῶ ἐμπρός· (ὅθεν συνήθ. ἑλλ.) προβαίνω, προκύπτω· προορμῶ. » Ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισιν, « Ἀπλλν.

Προτύπωμα (τὸ), = Πρότυπον.

Προτύπως, ἐπίῤ. Ὡς ἐν εἴδει προτύπου, πρωτοτύπως.

Προτύπωσις, εως (ἡ), τὸ προτυποῦν, προσχεδίασμα, προδιατύπωσις.

Προτυχὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προτυγχάνω.

Προὔβαλον, Προὔβην κτλ. (κατὰ κρσ.) Ἀττ. ἀντὶ Προέβαλον, Προέβην κτλ.

Προὔγγυος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Προέγγυος, (ἴδε Πρώγγυος).

Προ·ϋγιαίνω (χ. Μ.). Εἶμαι ὑγιὴς προτοῦ.

Προ·ϋγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω προτοῦ.

Προὐγράφη, Προὐδιδάξατο, Προὔθηκε, Προὔκειτο κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Προεγράφη, κτλ.

Προ·ϋλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γαυγύζω πρό (ὡς φύλαξ) τινος.

Προὐλίγου, Ἀττ. ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου.

†Προὔμνη (ἡ), = Προὔμνος.

†Προὔμνον (τὸ), [Ἀτν.]. τὸ κορόμηλον ἢ ἀβράμυλον, (Γαλλ.) prune.

†Προὔμνος (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ προὔμνα δένδρον, ἡ ἀβραμυλιά.

†Προὔνεικος (ὁ, ἡ), [πρό, ἐνεγκεῖν]. = Προφερὴς, κατωφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγὴς, (ὅθεν συγχ. τῷ Πορνικός). 2) (οὐσ.) βαστάζος, (Τουρκ.) χαμάλης.

†Προὔνη (ἡ), = Προὔμνος.

Προὐννέπω, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προεννέπω.

†Προὔνον (τὸ), = Προὔμνον.

†Προὔνος (ἡ), = Προὔμνος.

Προὐξεπίσταμαι, Ἀττ. ἀντὶ Προεξεπίσταμαι.

Προὐξερευνάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Προεξερευνάω.

Προ·ϋπ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προϋπήγαγον κτλ.). Κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ (Φέρω) κατ' ὀλίγον εἰς· (μσ. μτφορ.) φέρω (ἑλκύω) προτοῦ μὲ τρόπον εἰς τὸ μέρος μου· προϋποτάσσω· (ἀμτβτ.) ἀναχωρῶ (φεύγω μὲ τρόπον) προτοῦ, Προὐπεξέρχομαι.

Προ·ϋπ·αντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι. Συναπαντῶ πρῶτος ἢ προτοῦ· ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν τινος.

Προϋπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·ϋπ·αντιάζω (-αντιάω-ῶ), Μ. ασω, = Προϋπαντάω

Προὔπαρξις, εως (ἡ), τὸ προϋπάρχειν, (Γαλλ.) préexistence.

Προϋπαρχὴ (ἡ). ἡ πρώτη ἀρχή· ἡ προϋπάρχουσα ἀφορμή· (ἰδιαιτ.) προκαταβολὴ εὐεργετημάτων (ἐκδουλεύσεων), προϋποχρέωσις

Προϋπαρχοντως, ἐπίῤ. Κατὰ προὔπαρξιν.

Προ·ϋπ·άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω πρὶν, προϋφίσταμαι. » Οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, « Λξ. » Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, « Δμ. 2) δίδω πρῶτος ἢ προτοῦ τὴν ἀρχὴν εἴς τι· προλαμβάνω. » Προϋπάρχω τῶν εὐεργεσιῶν (τῆς ἔχθρας), « Ἰσκρ. » Οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εὖ, « Δμ. (ὅθ.) « Προϋπηργμένα, « Λξ, τὰ προλαβόντα, (Γαλλ.) les antécédents. » Οὐ κατῄσχυνας οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ, « Δμ. » Μεταπεμψάμενος αὐτὸν, τῶν προϋπηργμένων ἐπῄνει, « αὐτ., διὰ τὰς προλαβούσας ὑποχρεώσεις.

Προ·ϋπ·ειμι, Μ. υπ·έσομαι, = Προϋπάρχω, προϋφίσταμαι. » Προϋπεῖναι τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος λέγουσιν, « Ὀλυμπιόδ.

Προ·ϋπ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Ἐξασθενῶ (Ἀδυνατίζω) πρῶτον ἢ προτοῦ.

Προὔπεμψα, Ἀττ. ἀντὶ Προέπεμψα.

Προ·ϋπ·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προϋπεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω πρῶτα κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Προ·ϋπ·εξ·έρχομαι, Μ. εξ·ελεύσομαι (ἀόρ. Προϋπεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω πρῶτα κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Προ·ϋπ·εξ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Προεξορμῶ αἰφνιδίως.

Προ·ϋπ·εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) τι προτοῦ μὲ τρόπον· (ῥτρ.) προδιαθέτω ἀνεπαισθήτως τὸν ἀκροατήν.

Προϋπεργασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προδιοίκησις (προκατασκευὴ) λανθάνουσα τὸν ἀκροατήν.

Προϋπεςην, ἀόρ. β'. τοῦ Προϋφίςημι.

Προϋπηργμένος, η, ον, πθ. πρκ. τοῦ Προϋπάρχω.

Προ·ϋπ·ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. ϋποσχήσομαι (ἀόρ. Προϋπεσχόμην κτλ.). Ὑποσχομαι προτοῦ, προϋποσχομαι.

Προ·ϋπο·βάλλω βάλλομαι), Μ. βαλῶ (-οῦμαι). Βάλλω πρῶτα ὑποκάτω (ὡς θεμέλιον).

Προϋπογραφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Προ·ϋπο·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω πρῶτα τι ἐν εἴδει ὑποδείγματος, προσχεδιάζω, προδιαγράφω.

Προ·ϋπο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (βάλλων ὑπ' ὄψιν) τι προηγουμένως, προεξηγῶ.

Προ·ϋπο·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ὑποδέχομαι προτοῦ.

Προϋποθετέον, θετ. τοῦ Προϋποτίθημι.

Προ·ϋπό·κειμαι, Μ. κείσομαι. Προϋπάρχω (ὡς βάσις). » Τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, « Φίλ., πρέπει νὰ προϋπάρχῃ καὶ κενὸν ἵνα δεχθῇ τὸ σῶμα.

Προ·ϋπο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προϋπέλαβον κτλ.). Φρονῶ (Νομίζω) πρίν· εἰκάζω, συμπεραίνω.

Προ·ϋπο·μιμνήσκω, Μ. ϋπο·μνήσω. Ἐνθυμίζω προηγουμέτως, προενθυμίζω.

Προ·ϋπο·μνηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Σημειόνω πρῶτα ἢ προτοῦ ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σχολιάζω (κάμνω σημειώσεις) πρίν.

Προ·ϋπο·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προϋποπτεύω.

Προϋποσχέσις, εως (ἡ), τὸ προϋπισχνεῖσθαι, ὑπόσχεσις δοθεῖσα πρίν.

Προ·ϋπο·πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) πρῶτα ὑποκάτω ἢ ὀλίγον τι.

Προ·ϋπο·πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα).

Προϋπόστασις, εως (ἡ), τὸ προϋφίςασθαι, ἢ καθ' ὑπόστασιν προὔπαρξις.

Προ·ϋπο·στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω πρῶτον ὑποκάτωθεν.

Προ·ϋπο·στίζω, Μ. ίξω Προδιαστέλλω δι' ὑποστιγμῶν.

Προϋποστικτέον, θετ. τοῦ προηγ.

†Προϋποστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προϋποστέλλω, (εἰς τὸν Θφν.) τὸ μέρος ὅπου προϋποστέλλεται (συστέλλεται προεξέχων) ὁ θόλος κτιρίου.

Προ·ϋπο·στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω πρῶτα ὑποκάτω, (μτνμ.) προϋπόκειμαι.

Προϋποστυφὴ (ἡ). ἡ διὰ τῶν στυπτικῶν προετοιμασία τοῦ μαλλιοῦ πρὶν νὰ βαφῇ.

Προ·ϋπο·τάσσω (τάττω), Μ. τάξω Ὑποτάττω προτοῦ.

Προ·ϋπο·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω πρῶτα ὑποκάτωθεν.

Προ·ϋπο·τίθημι, Μ. ϋπο·θήσω (ἀόρ. Προϋπέθηκα κτλ.). Βάλλω πρῶτα ὑποκάτω ὡς θεμέλιον, προϋποβάλλω· προσυμβουλεύω· (μσ.) προϋποθέτω, προϋπολαμβάνω.

Προ·ϋπο·τοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προεικάζω, προϋποπτεύω.

Προ·ϋπο·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεκθέτω ἐν εἴδει προτυπώσεως, προσχεδιάζω, προϋπογράφω.

Προϋποῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ Προὔπειμι.

Προ·ϋπο·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Ἀφίνω νὰ φανῇ) τι ἀμυδρῶς πως προτοῦ, προεικονίζω.

Προ·ϋπο·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω προτοῦ κρυφὰ (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσουν).

Προ·ϋπο·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πρῶτα ὑποκάτω.

Προ·ϋπο·ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω πρῶτα μετὰ μέλους.

Προ·ϋπτιάζω, Μ. άσω. Προδιαθέτω τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ τὸ εὐμενέςερον.

Προὔπτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Πρόοπτος, προφανής, προδηλος.

Προϋπὼν, όντος (οῦσα, όν), μτχ. τοῦ Προὔπειμι.

Προὐργιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. ᾖ

Προὐργιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Προὔργου, ἀναγκαιότερος (προτιμότερος ᾖ.), -ότατος. » Τὸ ἑαυτῶν προὐργιαίτερον ἐποιήσαντο, « Θκ., ἐστοχάσθησαν προκριτώτερον (ἐπροτίμησαν) τὸ ἑδικόν των συμφέρον μᾶλλον. ‖. (τὸ οὐδ.) Προὐργιαίτερον, -αίτατα, ἐπίῤ. Μετὰ πλείονος (πλειστης) σπουδῆς, μᾶλλον (μάλιστα) προὔργου.

Προὔργου (Ἀττ. ἀντὶ Πρὸ ἔργου ἴδε Προφέρω περὶ τὸ τέλος), ἐπίῤ. Ὑπὲρ τοῦ ἔργου, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἔργου, (δηλ.) χρησίμως, ἀνυσίμως, συμφερόντως. » Προὔργου τι πεποιήκαμεν πρὸς τὸ ἐξευρεῖν, « Πλάτ., κἄτι κατωρθώσαμεν (ἐπροχωρήσαμεν ὁπωσοῦν) πρὸς ἀνεύρευσιν τοῦ ζητουμένου. » Ἵνα προὔργου τι γένηται, « Ἰσκρ., ἵνα κατορθωθῇ κἄτι τι (νὰ γένῃ κἄποια δαλειά). » Διδάσκειν τι τῶν προὔργου, « Θκ., τῶν συντελούντων εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τῶν ὠφελούντων. » Μηδὲν εἶναι προὔργου, « Λξ., δὲν ὠφελεῖ καθόλου.

;Προυσελεω, ἴδε Προσελέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Προὐστήτην, Ἀττ. ἀντὶ Προεστήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Προΐστημι.

Προὐτίθει, Προὐτρέπετο, Προὔτυψα, Προὔφαγον, Ἀττ. ἀντὶ Προετίθει κτλ.

Προϋφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα).

Προϋφαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προϋφεῖλον κτλ.). Ἰαίρνω (Ἀφαιρῶ) προτοῦ κρυφίως.

Προϋφαρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω κρυφίως πρίν.

Προὐφείλω, Ἀττ. ἀντὶ Προοφείλω.

Προὔφθην, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προέφθην, β'. ἀόρ. τοῦ Προφθάνω.

;Προϋφηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι πρὶν ἐν συνόψει, προεκθέτω ἐν εἴδει προοιμίου τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διηγήματος.

Προϋφήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν συνόψει προέκθεσις τοῦ διηγήματος.

Προϋφίστημι, Μ. ὑποστήσω (ἀόρ. Προϋπέστητα καὶ β'. Προϋπέςην κτλ.). Δίδω προηγουμένως ὑπόστασιν εἴς τι, κάμνω νὰ προϋπάρχῃ (ὡς βάσις). » Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋποστήσας,« Γργ., (παρβλ. Προϋπόκειμαι). ||. (μσ.) προϋπάρχω καθ' ὑπόστασιν, ἔχω ἀπὸ προτήτερα τὸ εἶναι (τὴν ὕπαρξιν). » Τὸ αἴτιον ἤτοι συνυφίστασθαι δεῖ τῷ ἀποτελέσματι, ἢ προϋφίστασθαι τούτου, « Σξτ. (ὀθ.) » Προϋφεστηκότα, « Πλ., αἱ πρῶται (προηγούμεναι) ἀρχαὶ τῶν πραγμάτων.

Προὔφυν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προέφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Προφύω.

Προὔχω, Ἀττ. ἀντὶ Προέχω, (ὀθ. ἡ μτχ.) Προὔχοντες, οἱ πρόκριτοι, οἱ πρωτεύοντες, (Γαλλ.) les primats.

Προφαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεσθίω.

Προφαίνω, Μ. φανῶ. Φέγγω ἐμπρὸς, προπορεύομαι φέγγων (μὲ φανόν). » Ὑφεῖσαν ἐνέδραν αὐτῷ καταβαίνοντι ὑπὸ λαμπάδων, ᾗ πρῶτος ὁ προφαίνων αὐτῷ πληγεὶς ἀπέθανε, « Πλ. (ᾗ ἀπολ.) » Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινεν,« Ὀδ. Ι. (καὶ πθ. ἡ μσ.) » Νύκτα δι' ὀρφναίην, οὐδὲ προφαίνετ' ἰδέσθαι,« αὐτ., δὲν ἔφεγγεν ὥστε νὰ ἴδῃ τις. 2) (μτνμ.) δείχνω (φανερόνω τι [ᾗ πθ. ἡ μσ.] φαίνομαι) ἐμπρὸς ἢ μακρόθεν ἢ ὅλως διόλου, ἐβγάζω (καὶ πθ. ἡ μσ. ἐβγαίνω) εἰς τὸ φανερόν (καταχρ.) ἀκούομαι. » Τοῖσιν θεοὶ τέρατα προὔφαινον,« Ὀδ. Μ. (καὶ μσ. ἡ πθ.) » Ἐς πεδίον προφανέντε, « Ἰλ. Ω. » Ἐξαπίνης προφανέντα, « Ὀδ. Ω. » Τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα, « Ἰλ. Ξ., φαίνονται πανταχόθεν. (ᾗ καταχρ.) » Προὐφάνη κτύπος, « Σοφ. 3) δείχνω (φανερόνω) τι προτοῦ, προδηλῶ, προμηνύω. » Προφαίνει πολὺν καρπὸν, « Θφρ., δείχνει ὅτι θὰ κάμῃ. » Ὁ θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθὰ,« Ξεν. » Εἴρετο τοὺς μάγους, τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, « Ἥρ. » Σὺ δὲ ὅκως στρατιὴν πέμψεις, οὐ προφαίνεις,« δὲν δείχνεις (δὲν φαίνεται) νὰ ἔχῃς σκοπόν.

Προφάνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προφανοῦς, ἐνάργεια,(Γαλλ.) evidence.

Προφανερόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω προτοῦ, προδηλῶ, προμηνύω.

Προφανὴς [προφαίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μακρόθεν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ὅλως διόλου, πρὸ ὀφθαλμῶν κείμενος, πρόδηλος, ὁλοφάνερος. » Ἐκ (»Ἀπὸ) τοῦ προφανοῦς, « Θκ., Πλ. κλπ., = Προφανῶς. 2) Π. = Περιφανὴς, ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Προφανεῖς καὶ ἀγακλέας ἄνδρας,« Μανέθ.

;Πρόφανσις, εως (ἡ), τὸ προφαίνειν ἢ προφαίνεσθαι, προεμφάνισις, πρόῤῥησις. » Ἐπὶ προφάνσει (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προφάσει) θηρός, « Σοφ. (Τραχ. 662), κατὰ προδιδασκαλίαν τοῦ κενταύρου Νέσσου.

‡Πρόφαντις, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Προφῆτις.

Πρόφαντος (ὁ, ἡ), [προφαίνω]. φανερωμένος προτοῦ, προδεδηλωμένος, προειρημένος (ὑπὸ τοῦ μαντείου). ||. (οὐσ.) Πρόφαντον,« χρησμός, προφητεία. » Πρόφαντα δέ σφι ἔν τε Δωδώνῃ ᾗ ἐν Δελφοῖσι ἐγένετο, « Ἥρ. » Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι, πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, « Σοφ. 2) Π. ἀντὶ Προφανὴς, περιφανὴς, περίβλεπτος, ἔνδοξος. » Πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλληνας ἐόντα,« Πίνδ.

Προφάντωρ (ὁ). ὁ προφαίνων (προδηλῶν) τι, προφήτης.

Προφανῶς, ἐπιῤ. Μὲ τρόπον προφανῆ, προδήλως, ἐναργῶς· παῤῥησίᾳ.

Προφασίζομαι, Μ. ίσομαι. Εὑρίσκω (Προτείνω τι ὡς) πρόφασιν. (μὲ αἰτ.) » Γῆρας (» Ἀσχολίαν) προὐφασίζετο, « Ξεν. » Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφασιοῦνται, « Δμ. » Τὸ ᾗ τὸ σκήπτῃ καὶ προφασίζῃ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, « Γργ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἀῤῥωστεῖν προφασίζεται, « Δμ. (ᾗ ἀναλ.) » Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας τοῖς μὴ ἐργαζομένοις, ἔστι προφασίσασθαι ὅτι οὐκ ἐπίστανται, γῆν δὲ κτλ., « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι καὶ λέγοντας τοὺς μὲν, ὡς ἐξ ὑπογείου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευὴ, τοὺς δὲ, ὡς χαλεπόν ἐστιν ἴσους τῷ μεγέθει λόγους τῶν ἔργων ἐξευρεῖν, « Ἰσκρ. (εὕρηται ᾗ πθ.) » Ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων προδιδόναι, εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν,« Θκ.

Προφασιλογία (ἡ), τὸ λέγειν προφάσεις, εὑρεσιλογία προφασιζομένου.

Πρόφασις [προφαίνω], εως (ἡ). ἀφορμὴ (κυρ. προσποιημένη, μὴ πραγματικῶς τοιαύτη)· αἰτία τὴν ὁπ. προτείνει τις ὡς δικαιολόγημα χωρὶς νὰ ᾖνε, πρόσχημα, (Γαλλ.) prétexte. » Προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία, « Πλ. » Οἱ μὴ πράττοντες, ἀλλ' εὑρίσκοντες προφάσεις τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι, « Ξεν. » Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν, « Δμ. » Πάλαι εἰς σὲ προφάσιός τευ ἐδεόμην ἐπιλαβέσθαι, « Ἥρ. » Ποιήσας δὲ Σόλων τοῖσι Ἀθηναίοισι τοὺς νόμους, ἀπεδήμησε ἔτεα δέκα κατὰ θεωρίης προφασιν, ἵνα δὴ μή τινα τῶν νόμων ἀναγκασθείη λῦσαι, « Ἥρ. » Ἐγίνετο ἐπὶ Αἰβύην στρατιῆς στόλος, διὰ πρόφασιν τήνδε, « αὐτ. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως, « Θκ. » Μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μηδ' οὐκ ἔχω, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ. » Σῶμα πρόφασιν ἔχον, « Ἰσκρ., νοσῶδες, φιλάσθενον. (καὶ ἀπολ. κατ' ἔλλ. προθ.) » Προφάσει (ἡ) » Πρόφασιν,« Αξ., ἐπὶ λόγῳ τάχα. » Ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη, « Ἰλ. Τ. » Μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνους ἐπαινεῖν,« Πλ. » Ἐξαπεστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῖτον παραπέμψοντα, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς, « Δμ., (Ὁ Πίνδ. [Πυθ. Ε', 36] προσωποποιεῖ εὐφυέστατα τὴν Πρόφασιν ὡς θυγατέρα τοῦ Ἐπιμηθέως).

Προφασιστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς πρόφασις. » Λόγος—, « Γρφ.

Προφάσκω (χωρὶς Μ.), Π. προλέγω, προεκθέτω.

Προφάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Προφήτης.

Πρόφατος (ὁ, ἡ), Π. [πρόφημι]. περίφημος, περιβόητος.

Προφάω, Μ. φαύσω, Π. ἀντὶ Προφαίνω, προφέγγω.

;Προφείδομαι, Μ. φείσομαι. (μὲ γεν.) Κήδομαι (Φροντίζω) περί τινος, προνοῶ, (Ἰσκρ. Ἀρχ. 1, ὅπου διωρθ. Ψηφισαμένην).

Προφερὴς [προφέρω], έος (ὁ, ἡ). ὁ προέχων (ὑπερέχων, διαπρέπων), ἀνώτερος, καλλιώτερος· (εἰς τὸ πεζ. συνήθ.) πρώϊμος· (ὀθ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀνεπτυγμένος (κατὰ τὸν σωματικὸν ὀργανισμὸν, [ἐπμ.] ἀφροδισιάζων) πρόωρα, (Γαλλ.) précoce, (κυρ.) φαινόμενος πλέον ἡλικιωμένος παρ' ὅ,τι εἶνε. » Τῶνγε μὴν ἀλλάων προφερής τ' ἦν, πρεσβυτάτη τε, « Ἡσ. » Ἔνιοι, νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται, « Αἰσχ. » Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς τὴν ὄψιν,« Πλάτ., φανταχτερός. » Περὶ δὲ γενέσεως παίδων τάδε ἔλεγε· Καθόλου μὲν φυλάττεσθαι τὸ καλουμενὸν προφερές· οὔτε γὰρ τῶν ζώων οὔτε τῶν φυτῶν εὔκαρπα τὰ προφερῆ γίνεσθαι, « Ἰάμβλ. (καὶ ὑπερθετ.) » Ἄλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν,« Ὀδ. Θ.

Προφέρτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Προφερέστατος, ὑπερθ. τοῦ Προφερής.

Προφέρω, Μ. προοίσω (ἀόρ. Προήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἐμπρὸς ἢ ἔξω ἢ εἰς τὸ μέσον, ἐβγάζω, παρουσιάζω· (μτνμ.) λέγω παῤῥησίᾳ, ἐκφράζω, ἐκφωνῶ. (ὀθ.) ἀναφέρω (κυρ. πρὸς ὀνειδισμόν τινος), (κοιν.) κτυπῶ εἰς τὸ πρόσωπον· (ἐν γέν.) προτείνω, παραστήνω, (ἀπλ.) κάμνω, προξενῶ. » Προφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν,« Εὐρ. » Ὡς δ' ὄρνις νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, « Ἰλ. Ι. » Ὡς μ' ὄφελ' εἴχεσθαι προφέρουσα θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα,« Ἰλ. Ζ. » Ἄγε, πρόφερε κρατερὸν μένος,« Ἰλ. Κ., δεῖξε τὴν ἀνδρείαν σου. » Ὅπως μὴ παρ' ἑτέρου τὰ λοιπὰ ζητῇς, ἀλλ' ἐντεῦθεν ὥσπερ ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταμείου προφέρῃς, « Ἰσκρ. (καὶ μτνμ.) »Καὶ τούτων προφέρων ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους αὐτοὺς ἀπεργάζεσθαι, « Ξεν. (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Χρεωμένοισι δὲ αὐτοῖσι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην,« αὐτ. »Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν,« Πίνδ. (ϗ μσ.) »Ζῷα ἀνθρωπίνας προφερόμενα φωνὰς,« Σξτ. (καὶ πθ.) » Τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα,« Ἡρωδ. »Δόμοισι προὐνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις, « Αἰσχλ. (καὶ ἀπαρ.) » Ἀνέπειθον τὴν Πυθίην.. προφέρειν σφι τὰς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν, « Ἡρ. » Τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν σφι τὴν Μηδείης ἁρπαγὴν,« αὐτ. »Καὶ σφιν ὀνείδεα προφέροις,« Ἰλ. Β. (καὶ ἀπλ.) » Μή μοι δῶρα πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης· οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶν,« Ἰλ. Γ., μή μοι τὰ λέγῃς ὡς ὄνειδος. »Ὅστις, ἄνθρωπος ὤν, ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει.. ἀνόητον ἡγοῦμαι, « Δμ. »Ἔριδα προφέρουσαι, « Ὀδ. Θ., ἐρίζουσαι (ἀμιλλώμεναι) πρὸς ἀλλήλας. (καὶ μσ.) »Ἔριδα προφέρονται,« Ἰλ. Γ. »Ἄφρων ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται,« Ὀδ. Θ. »Ὅρκους προφερόμενοι,« Θκ. » Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρόν τι ἢ σόλοικον προενεγκαμένων,« Μ. Αἰλ. (ϗ πθ.) » Σκοποῦντί μοι προοῖσται γέλως πάμπολυς, « Αξ., ἐξερράγη. »Ἡ λεοντῆ τό τε ῥόπαλον.. προεφέρετο αὐτοῦ,« Δ. Κάσσ. 2) (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) φέρω τὰ πρωτεῖα, ἢ (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) εἶμαι ἀνώτερός τινος, (μὲ δοτ.) ὑπερτερῶ (ὑπερέχω) κατά τι. » Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιογυναικὸς,« Θκρ. »Πλούτῳ καὶ εἴδει προφέρων Ἀθηναίων,« Ἡρ. »Εἴρια καλλονῇ τε προφέροντα καὶ ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Φημὶ βροτῶν, οἵτινες οὐκ ἐφύτευσαν παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γειναμένων, « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,« Πίνδ., (ὅθ.

3) συντελῶ, ἔχω τὸ πλεονέκτημα. » Μέγα προφέρει ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν, « Θκ. (καὶ γεν. ἑλλ.) » Ἠὼς προφέροι μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου,« Ἡσ., ἡ αὐγὴ προάγει (κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ προχωρῇ) καὶ εἰς τὴν ὁδὸν ϗ εἰς τὸ ἔργον, (ὅθ. Πρὸ ὁδοῦ ϗ Προὔργου).

Προ·φεύγω, Μ. φευξοῦμαι (ἀόρ. Προέφυγον Προὔφυγον κτλ.). Φεύγω προτοῦ ἢ μακρὰν ἢ ἐμπρισθά· (μὲ αἰτ.) ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. » Ἀργὼ προφυγοῦσα πέτρας καὶ στόμα Πόντου, « Θκρ. (καὶ ἀπολ.) »Οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν,« Ἰλ. Α.

(Πρό·φημι), Μ. φήσω (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. Προέφην, =Προλέγω.

Προ·φημίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω τὴν φήμην (Διαφημίζω) προτοῦ.

;Προ·φητάζω, Μ. άσω, =Προφητίζω.

†Προφητάναξ, άνακτος (ὁ). προφήτης ὁ αὐτὸς ϗ βασιλεὺς (ἄναξ), (ἐπίθ. τοῦ Δαβίδ).

Προφητεία (ἡ). τὸ προφητεύειν· τὸ προφητικὸν πνεῦμα (χάρισμα). 2) λόγος προφητικὸς, πρόῤῥησις. 3) ἑρμηνεία τῶν θείων γραφῶν (;).

†Προφητεῖον (τὸ), (Ἐκκλησ.) ναὸς ἱδρυμένος εἰς τιμὴν προφήτου.

†Προφήτευμα (τὸ). λόγιον (πρόῤῥησις) προφήτου, προφητεία.

†Προφήτευσις, εως (ἡ), τὸ προφητεύειν, πρόῤῥησις.

Προ·φητεύω, Μ. εύσω. (ἡ αὔξησις τῶν παρῳχ. καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῆς προθ. Ὁ δὲ παρακείμ. εὕρηται παρὰ Κλμ. Προπεφητεῦσθαι). Εἶμαι (Ὑπηρετῶ εἰς τὸ μαντεῖον ἢ Προλέγω τὰ μέλλοντα ὡς) προφήτης. » Ἐχεκράτους προφητεύοντος,« Πλ. »Τὸ μαντεῖον, οὗ προεισῄκει προφητεύων,« Ακ. » Οὗτοί εἰσι οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱροῦ, « Ἡρ. » Προεφήτευσε λιμὸν μέλλειν ἔσεσθαι, « Γρφ. »Προφήτευσον ἡμῖν τίς ἐστιν ὁ παίσας σε,« αὐτ. 2) (Ἐκκλησ.) ἑρμηνεύω (ἐξηγῶ) τὰς θείας γραφάς (;). » Ὁ δὲ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν ϗ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν, « Παῦλ. πρὸς Κορινθ.

Προφήτης [πρὸ, φημὶ], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ ἑρμηνεύων τὰ χρησμοδοτούμενα ὑπὸ τοῦ μάντεως· ὁ πρῶτος τῶν λειτουργῶν τοῦ μαντείου, (παρβλ.) Προμαντις (»Πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν ϗ τοῦ προφήτεω, « Ἡρ.) (συνήθ. ἐν γέν.) ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, μάντις (»Διὸς προφάταν Τειρεσίαν,« Πίνδ.)· (μτνμ.) κῆρυξ, προάγγελος (» Ἀληθείας προφήτης,« Ακ. » Τὴν προφῆτιν τῆς ἀληθείας ἱστορίαν,« αὐτ.)· (ἐνίοτε) ποιητὴς (ὡς καὶ αὐτὸς) » Προφήτης τῶν μουσῶν, « Αξ. (καὶ μτνμ.) » Τέττιξ.. θέρεος γλυκὺς προφήτης, « Ἀνκρ. » Δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη,« (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. (εἰς τὴν Αἴγυπτ. ὠνομάζοντο Προφῆται ϗ οἱ Χημικοὶ, ἀναφερόμενοι συχνότατα εἰς τὸ Συμπλήρωμα τοῦ Διοσκορίδου).

Προ·φητίζω, Μ. ίσω, (σπν.) ἀντὶ Προφητεύω, ὅθεν τὸ (Γαλλ.) prophétiser.

Προφητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ προφήτην, προφήτου ἴδιος. ||. » Προφητικὴ,« ἡ χάρις ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ προφήτου, (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ἡ χημεία. »Τὰ πρωτεῖα ἐν προφητικῇ αὐχοῦντες,« Ὀλυμπιόδ.

Προφητικῶς, ἐπίρ. Μὲ προφητικὸν πνεῦμα, ὡς ἂν προφήτης. »Προφητικῶς εἰπεῖν, « Αξ., καθὼς λέγει ὁ (δεῖνα) προφήτης.

Προφῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προφήτης.

Προφητοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) προφήτην ἢ τοὺς προφήτας, φονεὺς τῶν προφητῶν.

Προφητοτόκος (ἡ). ἡ τέξασα προφήτην, μήτηρ προφήτου.

Προφητόφθεγκτος (ὁ, ἡ). [προφ. φθέγγομαι]. ὁ προειρημένος ὑπὸ προφήτου ἢ τῶν προφητῶν.

Προφητοφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Προφητοκτόνος.

Προφήτωρ (ὁ), Π. ἀντὶ Προφήτης.

Προφθαδίην, ἐπίρ. Ἰων. Προφθάνωντας, προλαμβάνοντας.

Προφθάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ·

Προ·φθάνω, Μ. φθάσω. (β'. ἀόρ. Προέφθην ϗ [κρσ.] Προύφθην). Φθάνω προτήτερα προλαμβάνω.

Προφθασία καὶ

Πρόφθασις, εως (ἡ), τὸ προφθάνειν, φθάσιμον προτήτερα.

;Προ·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ προτοῦ· προλέγω, προφητεύω.

†Πρόφθεγξις, εως (ἡ), τὸ προφθέγγεσθαι (προομιλεῖν)· προῤῥησις (;). (εἰς τὸν Πλδ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσφθεγξις).

Προφθῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφθάνω.

Προφθίμενος, η, ον, Π. [πρὸ, φθίνω]. προαποθανών.

Προ·φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ προτοῦ.

Προ·φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλεβοτομῶ προτοῦ.

Προφλεβοτομητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προ·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (καὶ πθ. Φοβοῦμαι) πρίν.

Προφοβητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ φοβῆται πρίν, (ἐπὶ καλοῦ) προνοητικὸς, (ἐπὶ κακοῦ) φιλύποπτος.

Προ·φοιβάζω, Μ. άσω, Π. =Προκαθαίρω, προκαγνίζω. 2) προφητεύω, προθεσπίζω, (ὅθ.

†Προφοίβασις, εως (ἡ), καὶ

†Προφοίβασμα (τὸ), καὶ

Προφοιβασμὸς (ὁ), =Προφητεία.

Προφοιβαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προφητεύων, προφήτης. »Τῶν μελλόντων —,« Παχυμ.

Προ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Προηγοῦμαι, προλαμβάνω.

Προφορὰ (ἡ), τὸ προφέρειν, φέρσιμον ἐμπρός, βάλσιμον εἰς τὴν μέσην· (συνήθ.) ἔκφρασις, ἐκφώνησις· (ἐνίοτε) ὀνειδισμὸς, ἐπίπληξις.

Προ·φορέομαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω πέραδῶθε, πηγαινοέρχομαι. »Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν, ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένως;« Ἀρςφ. »Αἱ δὲ (κύνες), προφορούμεναι παρὰ τὰ αὐτὰ (ἴχνη), « Ξεν. » Τὸν στήμονα προφορεῖσθαι,« Πίνδ., =Διάζεσθαι.

Προφορικὸς, ἡ, όν (ϗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προφορὰν ἢ γινόμενος δι' αὐτῆς ἐπαισθητός. » Λόγος —,« Εὐς., (ἀντιθ. τῷ Ἐνδιάθετος).

Πρόφορος (ὁ, ἡ). ὁ προβαίνων (προχωρῶν). » Διαβὰς προφόρῳ ποδὶ, « (Ἀρκτῖν. παρὰ) Διομ. ||. (οὐσ. ἐνν. ἰχώρ) ὁ εὐρισκόμενος ἐντὸς τοῦ περιέχοντος τὸ ἔμβρυον ὑμένος καὶ ἐκρέων πρὶν τοῦ τοκετοῦ.

†Προφόωσδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρὸ φόωσδε.

Προφραγμα (τὸ), [προφράσσω]. φραγμὸς χρησιμεύων ὡς προτείχισμα.

Προ·φράζω, Μ. φράσω (μσ. πρκ. Προπέφραδα καὶ πθ. Προπέφραδμαι). Λέγω προτοῦ, Προλέγω, προαναγγέλλω. » Δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν, « Ἀπλλν.

Πρόφρασσα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρόφρων, πρόθυμος. 2) [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Προφράζομαι], προμηθὴς, προνοητική.

Προ·φράσσω (φράττω), Μ. φράξω. Φράζω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

πρότοῦ ἢ ἀπ' ἐμπρὸς, κλείω (ὀχυρόνω) διὰ προτειχίσματος.

Προφρονέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Προφρόνως.

Προ-φροντίζω, Μ. ήσω. Φροντίζω πρὶν ἢ (μὲ γεν.) περί τινος, προνοῶ· προσκέπτομαι.

Προφρόνως, ἐπίρ. ἀντὶ Προθύμως.

Προ-φρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω (Καψαλίζω) προτοῦ.

Πρόφρων [[πρὸ, φρὴν]], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρόθυμος, εὐδιάθετος· (συχν. ἀντὶ ἐπίρ.) μετὰ πάσης χαρᾶς, ἐξ ὅλης ψυχῆς (καρδίας), ἐπιμόνως, (Λτν.) **propenso animo**. « Οὔ τοι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, « Ὅμ., δὲν σὲ τὸ λέγω μὲ τὰ ὅλα μου. (καὶ ἐμφαντ. μὲ εἰρων.) » Πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία λιτοίμην! « Ὀδ. Ξ.. τῷ ὄντι, μὲ πολὺ θάρρος ἤθελα τότε προσευχηθῇ!

Προφυλακὴ (ἡ), [[προφυλάσσω]]. προφύλαξις, πρόνοια, προμήθεια. 2) φρουρὰ (φυλακὴ) τοποθετημένη ἐμπρὸς ἢ προηγουμένη τοῦ στρατοῦ, (Γαλλ.) **garde (poste) avancée, avant poste.** 3) (σπν.) προφυλακτικὸν ἀσθενείας κτλ., (εἰς τὸν Δσκρ.) φυλακτόν.

Προφυλακὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ φυλάττουσα πρὸ τοῦ στόλου.

Προφυλακτέον, θετ. τοῦ Προφυλάσσω.

Προφυλακτήριον, (τὸ), = Προφυλακτικόν.

Προφυλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προφύλαξιν. « Προφυλακτικὴ (ἐνν. ἀγωγὴ), « μέρος τῆς ἰατρικῆς.

Προφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (διωρισμένος νὰ φυλάττῃ) ἐμπρός, φρουρὸς τοποθετημένος εἰς τὴν προφυλακὴν (**aux avant-postes**). 2) ἐπιτηρητὴς τῶν φυλάκων (τῶν φρουρῶν).

†**Προφύλαξις**, εως (ἡ), Σχλ. τὸ οὐσ. τοῦ

Προ-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. (μὲ γεν.) Φυλάττω (ὡς προφύλαξ) ἐμπροσθέν τινος. » Τὴν προφυλάσσουσαν νῆα, « Ὁμ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ. μὲ αἰτ.) » Κάλλιον δὲ προφυλάξαι τὸν τόπον ραφανίσιν. « Ἀλέξ. Τραλλ., νὰ ἐρεθίσῃ τις τὸ ἀλγοῦν μέρος διὰ ραφανίδων χάριν προφυλάξεως. (καὶ μτφρ.) » Αὐτῶν μὲν γὰρ προφυλάττουσιν οἱ νόμοι, « Ξεν. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) φυλάττομαι προτοῦ ἢ μακρόθεν (προσέχω πρὶν) ἀπό, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ τινος. » Ἀποχωροῦντες ἠναγκάζοντο προφυλάττεσθαι τὰ βέλη, « Ξεν. »Ποία ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανωτέρα προφυλάττεσθαι ἢ λιμὸν ἢ δίψος ἢ ψύχη ἢ θάλπη; « αὐτ.

Προφύναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφύω.

Προφύραμα (τὸ). ζυμάρι πραντοιμασμένον (ζυμωμένον ἀπὸ προτήτερα), ἀναιβατὸν, [[ἐκ τοῦ

Προ-φυράω-ῶ, Μ. άσω. Ζυμόνω ἀπὸ προτήτερα, κάμνω ψωμὶ ἀναιβατὸν, (μτφρ.) προπαρασκευάζω. « Προπεφύραται λόγος μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει, « Ἄρρφ. » Ἔστι κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον, « αὐτ., μαγειρευμένον ἐναντίον μου.

Προφυρητὸς, ἡ, όν. Ζυμωμένος ἀπὸ προτήτερα. »Μᾶζα—,« Ἀξ., ψωμὶ ἀναιβατόν.

†**Προφυσία** (ἡ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προφύσια, πλθ. τοῦ

Προφύσιον (τὸ). τὸ προκάλυμμα τοῦ ἀκροφυσίου (τῶν χαλκέων).

Πρόφυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προφύω,= Προβλάστησις. 2) (συχν. συνκδχ.) = Προβλάστημα, (συγχ. τῷ Πρόσφυσις).

Προ-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω πρὶν. (μτφρ.) προκατασκευάζω, προξενῶ.

Προφύω, Μ. φύσω (ἀόρ. β'. Προέφυν καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Προπέφυκα). Γεννῶ (Παράγω) πρὶν. ||. (μσ. ἀμτβτ.) προϋπάρχω φύσει.

Προ-φώγνυμι, Μ. φώξω. Ξεροψήνω (Καυσαλίζω) προτοῦ.

Προ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προλέγω παρρησίᾳ (μεγαλοφώνως), πρυτανεύω. » Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, « Σοφ.

Προ-φωτίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα φωτίζω (καὶ ἐκκλησ. βαπτίζω).

Προφωχθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προφώγνυμι.

†**Προ-χάζομαι**, Π. άσομαι, Γλσ.=Προχωρῶ.

Προ-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. Χάσκω ἀπὸ προτήτερα ἢ ἐμπροσθά. 2) Γλσ.=Προφάσκω, Προφασίζομαι (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσχαίνω).

Προ-χαίρω, Μ. χαρήσομαι· Χαίρω προτοῦ ἢ (Π.) κατὰ πολλὰ, (θθ.) »Προυχαίρετω, « Αἰσχλ.,»Μακρὰ χαιρέτω! ἐρρέτω!

Προ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Μαλακόνω (Κατευνάζω) προτοῦ, προαπαλύνω, (Ἀρετ.).

Προ-χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω πρὶν.

Προχάνη (ἡ), Π. [[προέχω ἢ Προχαίνω]], =Πρόσχημα, πρόφασις.

Προχάραγμα (τὸ). τὸ πρῶτον σχέδιον (σκιαγράφημα), (Γαλλ.) **ébauche.** »Τὰ εἴδη παραδείγματα προκεῖσθαι τῷ δημιουργῷ, ἐν' ἀφορῶν πρὸς αὐτὰ ὡς προκεντήματα καὶ παραχαράγματα, « Ἀρστ. 2) (ἐν γέν.) προϋποτύπωσις, προεικόνισμα. » Ἡ στάσις ἡ πρὸ τοῦ βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐστὶ προχάραγμα, « Γρ., [ἐκ τοῦ

Προ-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω (διὰ τῆς γλυφίδος) πρὶν, προσχεδιάζω, προϋπογράφω.

Προ-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χαρίζομαι (Κάμνω χάριν) εἴς τινα πρῶτος ἢ προτήτερα, προϋποχρεόνω.

Προχάρισμα (τὸ). χάρις προλαβοῦσα ἢ κατὰ προτίμησιν, προϋποχρέωσις.

Προχαριστήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήν. πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς τελουμένη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος· (τρώπον τινὰ) προεόρτια τῶν χαριστηρίων, προευχαριστήρια.

Προχειλὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πρόχειλος.

Προχειλίδιον (τὸ). τὸ προεξέχον μέρος τοῦ χείλους.

Πρόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (προεξέχοντα) χείλη, χειλᾶς. ||. (οὐσ.) Προχειλον (τὸ), « Πλδ., = Προχειλίδιον.

Προ-χειμάζω, Μ. άσω. Χειμονιάζω (Κάμνω κακοκαιρίαν) πρώρα. 2) ὑπάγω πρώϊμα ἢ πρῶτος εἰς τὸ χειμαδιὸν (νὰ ξεχειμάσω).

Προχείμασις, εως (ἡ), τὸ προχειμάζειν, χειμὼν πρώϊμος (παράκαιρος).

Προ-χειρίζω, Μ. (ισω. Ἐάμνω τι πρόχειρον ἢ ἐγχειρίζω (ς). ||. (συνήθ. μσ.) λαμβάνω ἢ ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἐβγάζω εἰς τὸ φανερὸν, ἐκθέτω· εὑτρεπίζω (» Προχειρίσθαι κλῆτέσθω τὴν οὐσίαν, « Ἀρχφ.)· ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω (« Ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, « Λκ.)· μεταχειρίζομαι (« Δημαγωγοὺς προχειρίζεσθαι, « Ἰσκρ.)· (μὲ γεν. προθετ.) πραγματεύομαι περί τινος ἐκ τοῦ προχείρου· (» Προχειρισάμενοι δὴ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων οὕτω καὶ περὶ τῶν λοιπῶν σκοπῶμεν, « Ἀρστ.)· (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ.) ἀποφασίζω (« Προεχειρίσαντο πέμπειν μετὰ στρατηγίδων Πόκλιον μὲν . . εἰς Ἰδηρίαν κτλ., « Πλδ.)· (ὅθεν) ἐκλέγω, διορίζω (« Γραμματέα κοινὸν προχειρίζονται, « Πλδ.)· (καὶ ἐκκλησ.) προβιβάζω (ἀναδεικνύω) διὰ τῆς χειροτονίας, (ὅθεν

Προχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Προχειρισμὸς (ὁ). ὁ διὰ χειροτονίας διορισμὸς ἢ προβιβασμὸς. 2) (ἀπλ.) ἡ ὑπ' ἄλλης δυνάμεως διδομένη κίνησις εἰς σῶμά τι πρὸς ἐνέργειαν. « Ἡ καθ' ἕξιν ἢ κατὰ προχείρησιν, « Σθ.

Προχειριστέον, θετ. τοῦ Προχειρίζω.

Πρόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῶν χειρῶν, (ἐπμ.) εὔκολος νὰ 'παρθῇ (νὰ εὑρεθῇ, νὰ κατορθωθῇ), ἕτοιμος, εὐπόριστος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ταμίας, ὁρμητικός. »Ὅπλοις πρόχειροι, « Ξεν., Πολβ., τὰς ὁπ. δύνανται ν' ἀπολαύσῃ τις ὁ 'Ἐκ προχείρου, « ὁ 'Ἐκ τοῦ προχείρου, « εὐκόλως, εὐχερῶς. » Τὸ πρόχειρον, « ἀντὶ 'Η προχειρότης. »Μειρακιῶδες τὸ πρόχειρον, « Ἡρ. ||. (οὐσ.) » Πρόχειρον (ἐνν. βιβλίον), « τὸ (ἄλλ.) 'Εγχειρίδιον, (Γαλλ.) **portatif.**

Προχειρότης (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πρόχειρος, εὐχέρεια, προθυμία, ἑτοιμότης.

Προ-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκλέγω (Ἀποφασίζω) πρὶν διὰ χειροτονίας.

Προχειροτονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ χειροτονίας προαπόφασις.

Προ-χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προεκτελῶ, προευτρεπίζω.

Προχείρως (τὸ παρθ. -ότερον, -ότατα), ἐπίρ. Ἐκ τοῦ προχείρου, εὐκόλως, ἐξ ἑτοίμου. » Ἐπιορκεῖ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων, « Λίσχ. » Δεξάμενος τὴν ἐλπίδα προχειρότερον τοῦ δέοντος, « Πλδ., εὐπιστότερον.

Πρόχευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς (ἢ τὸ σχηματιζόμενον διὰ) προχυσεως.

Πρόχευσις, εως (ἡ), = Πρόχυσις, [[ἐκ τοῦ

Προ-χεύω ἢ

Προ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προέχεα κτλ.). Χύνω τι προτοῦ ἢ ἔξω ἢ ἐμπροσθέν τινος, ἐκχέω (καὶ πθ.) ἐκχέομαι (κυρ. καὶ μτνμ.). « Τρὶς ὕδατος προχέειν, « Ἡσ. » Σπονδὰς προχέαντες, « Ἡρ. (ἢ μτνμ.) » Φωνὴν—, « Πίνδ. (ἢ πθ.) »Νεῶν ἄπο ἧς κλισιάων ἐς πεδίον προχέοντο, « Ἰλ. Β. « Προχέοντο φαλαγγηδόν, « Ἰλ. Ο.

Πρόχθες, ἐπίρ. Προχθές.

Προχθεσινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς πρόχθες ἡμέρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Πρόχλωρος (ὁ, ἡ),—ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόχλωρος.

Πρόγνυ, ἐπίρ. Π. [πρὸ, γόνυ], = Εἰς γόνυ, γονατιστά. « Πρόγνυ καθεζομένη. » Ἰλ. Ι 2 (μεταφορ.) ῥ ζηδὸν, ἐξ ὁλοκλήρου, (ἐν γέν.) ὅλως διόλου. « Ὀλέσθαι πρόγνυ, » Ὀδ. Ξ. « Ὣς κεν ἀπόλωνται πρόγνυ κακῶς. » Ἰλ. Φ. « Πρόγνυ γεράνδρυον, » Ἀπλλ., παμπάλαιον, (παρβλ. Γλύπετός).

Προχοή (ἡ), [προχέω], (ἐν γέν.) = Πρόγυσις· (ἰδιαιτ.) κύτος (στερῶμα, [συνήθ. δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.] ἐκβολή, στόμιον) ποταμοῦ· τὸ μέρος τὸ ὁπ. σκεπάζει πλημμυρῶν (κυρ. περὶ τὰς ἐκβολὰς του) ὁ ποταμός.

Προχόη (ἡ), = Πρόχους.

Προχοΐδιον καὶ Προχοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Προχοΐς, ἴδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πρόχους· κύλιξ, κρασοπότηρον· (ἰδιαιτ.) = Λαμίς, κατουροκάνατον.

Πρόχους-ους (ἡ), [προχέω]. ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. ἔχυναν νερὸν (κυρ. διὰ νίψιμον), (Τουρκ.) ἰμπρίκι· (ἐνίοτε) κροντῆρι, κρασοκάνατον, (ἐν γέν.) σκεῦος διὰ νερόν. « Οἰνοχόον βάλε γεῖρα δεξιτερὴν· πρόχους δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα, » Ὀδ. Σ. « Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέῃς ἀρύτεσθε πρόχουσιν, » Ἀρχῳ.

Προχοεύω, Μ. εὔσω. Χερεύω πρὶν ἢ ἐμπροσθὰ, προπορεύομαι χορεύων.

Πρόχους (ἡ), Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πρόχους, ὀθ.

Πρόχουσαι, δοτ. πλθ. τοῦ Πρόχους-ους.

Προχόω, Μ. χώσω, = Προχώννυμι. « Τὸ τῆς γῆς.. ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορρέον.. εὖτε χῶμα προχοῖ λόγου ἄξιον, » Πλάτ.

†Προχώρεια (ἡ)· τὸ ἀποταμιευμένον πρὸς πασαν χρείαν, (Τουρκ.) σερμαγές.

Προχρηματίζω, Μ. ἰσω, = Προλέγω (μαντικῶς), προθεσπίζω.

Προχρησμῳδέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χρησμῳδῶ πρωτοῦ, χρησμοδοτῶν προαγορεύω.

Προχριστέον, θετ. τοῦ -

Προχρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω ἢ Πλ. Αἱματόνω) πρὶν.

Προχρονέω-ῶ, Μ. ἥσω. Εἶμαι -

Πρόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος πρὸ χρόνων, παλαιὸς, ἢ· γινόμενος πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου, πρώιμος.

Πρόχυμα (τὸ), [προχέω]. τὸ χυνόμενον (ἐκρέον) πρὶν· τὸ κρασὶ τὸ ὁπ. τρέχει ἀπὸ τὸν ληνὸν πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια, (ἄλλ.) Πρότροπον. 2) (μηχαν.) τὸ προεξέχον τοῦ σανιδώματος, (Γαλλ.) **projection.**

Πρόχυσις, εως (ἡ), τὸ προχέειν ἢ προχέεσθαι, χύσιμον πρωτοῦ ἢ ἐμπρὸς· σπονδὴ πρὸ τῆς θυσίας· πασπάλισμα τοῦ θύματος μὲ τὰς λεγομένας οὐλοχύτας (κριθάς)· (μεταφ.) χύσις ἄφθονος, (Ἀττ.) **profusio.** « Οὐδὲ (σώζει ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Ὅμηρος τὴν προχύσιν ὁμοίαν (τῇ ἐν Ἰλιάδι) τῶν ἐπαλλήλων παθῶν, » Ἀαγγ.

2) (συνθ.) γῆ σχηματισθεῖσα ἀπὸ τὴν ὕλην τὴν ὁπ. ἐπιτωρύει (κυρ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ. (Γαλλ.) **terre d' alluvion**, (ἄλλ.) Προχωσις, (παρβλ. Προχοή). « Τὴν Αἴγυπτον δοκεῖ εἶναι [illegible] ὕλην τε ἢ πρόχυσιν ἐξ Αἰθιοπίης κατενηνεγμένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, » Ἡρ.

Προχύται (αἱ), (ἔνν. κριθαὶ) αἱ ἄλλ. Οὐλοχύται· μὲ τὰς ὁπ. ἐπασπάλιζον τὸ θῦμα καὶ τὸν βωμὸν πρὸ τῆς θυσίης· (κατ' ἔκτ.) ἄνθη κλπ. μὲ τὰ ὁπ. ἔῤῥαινον τινὰ πρὸς τιμὴν (καθὼς τῶρα τοὺς νεονύμφους μὲ ζαχαρωτὰ, νομίσματα κτλ.), (παρβλ. Κατάχυσμα)· (ἐν γέν.) ἀπαρχαὶ, φιλοδωρήματα.

Προχύτης, ου (ὁ), = Πρόχους, (κυρ.) εἶδος ξυλίνου ποτηρίου (κώθωνος) τῶν ἀγροίκων, (ἀπ' ἐδῶ παῤῥεθάρη ἡ κοιν.) μερκούτα.

†Προχυτίαν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχυθεῖσαν.

†Προχυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πρόχυσιν.

;Πρόχυτος, η ὴ ος, ον. Χυμένος ἔμπροσθέν τινος, σχηματισμένος διὰ προχύσεως. (ἐθ. κυριωνυμ.) « Προχύτη (νῆσος), » Γεωγρφ., ἡ πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως.

Προχωλὸς (ὁ, ἡ). Π. ἐντελῶς χωλός.

Προχώμα (τὸ), [προχώννυμι]. χῶμα σωρευμένον ἐμπρὸς, σωρὸς χώματος χρησιμεύων ὡς ἐμπόδισμα τῆς πλημμύρας ποταμοῦ κτλ., (Γαλλ.) **digue**, (συγχ. τῷ Πρόσχωμα).

†Προχῶναι (αἱ)· τὰ βαθιὰ κάκκαλα τῶν μηρῶν, (παρβλ. Κοχῶναι).

;Προχώννυμι, Μ. χώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Προσχώννυμι.

Προχωρέω-ῶ, Μ. ἥσω Χωρῶ ἐπὶ τὰ πρόσω, προοδεύω (κυρ. καὶ μεταφορ.), (κοιν.) ὑπάγω τῆς ἐμπρὸς, εὐδοκιμῶ, προκόπτω, ἐπιδίδω· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ.) κατορθοῦμαι, εὐοδοῦμαι, τελεσφορῶ, ἐπιτυχαίνω (Γαλλ.) **reussir.** « Ὁρᾷς τὰ Περσέων πρήγματα ἐς ὃ δυνάμεως προκιχώρηκε, » Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Ὥστε ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, εὐκ ἀπεικότως, καίπερ μέγα ὄν, προὐχώρησε, » Θκ. (ἢ ἐλλειπτικώτερον ἐν εἴδει ἀπρσ.) « Ὡς δέ αὐτῷ οὐ προυχώρει (ἔνν. τὸ ποᾶγμα), » αὐτ. (καὶ δοτ. τροπολογ.) « Ὡς οἱ δόλῳ οὐ προεχώρεε, » Ἡρ. (καὶ πληρέστερ.) « Εἰ μὴ κατὰ γνώμην προχωροίη, » Ἡρωδ. « Προχωρεῖ εἰς τοὐναντίον, » Χρσ. (καὶ ἀπολ.) « Ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, » Ξεν., ὅταν ἡμπορῇ (εὐκολύνεται) καθεὶς τῶν, ὅταν τοῦ τὰ συγχωρῇ ὁ καιρός. « Ἦν αὐτῷ πέμψῃς ὁπόσα (χρήματά) σοι προχωρεῖ, » αὐτ., ὅσα ἡμπορεῖς (εὐκολύνεσαι), (παρβλ. Ἐγχωρέω).

2) (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν (κόρσον), πιρνῶ. « Ἀφ' οὗ μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαί, » Ἀῤῥ.

Προχώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προχωρεῖ (προβαίνει, εὐοδοῦται), κατόρθωμα, ἐπίδοσις, ἐπιτυχία· (ἰατρ.) περίττωμα, Διαχώρημα.

Προχώρησις, εως (ἡ), τὸ προχωρεῖν. προόδευσις, ἐπίδοσις, αὔξησις· εὐόδωσις, ἐπιτυχία, (Γαλλ.) **reussite.**

Προχωρητέον, θετ. τοῦ Προχωρέω.

Προχωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν (ἁρμοδ.ος) εἰς προχώρησιν, κατορθωτικὸς.

†Προχωρίζομαι, Μ ἰσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχειρίζομαι.

Πρόχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προχώννυμι, σχηματισμὸς προχώματος, (συγχ. τῷ) Πρόσχωσις.

Προψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω πρίν.

Πρόψαλμα (τὸ). τὸ ψαλλόμενον προτοῦ (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ᾠδὴ), προοίμιον (**prélude**) ψάλτου.

Προψελλίζω, Μ. ἰσω. Ψελλίζω πρὶν, προλέγω τι ψελλίζων.

Προψηλαφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Πρῶτα ψηλαφῶ.

†Προψηλάφημα (τὸ), = Πρόψαλμα.

Προψηφίζω, Μ. ἰσω. Ψηφίζω (Ψηφηφορῶ) προτοῦ, προαποφασίζω διὰ ψηφηφορίας.

Προψιθυρίζω, Μ. ἰσω. Ψιθυρίζω πρὶν.

Προψυρίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι προτοῦ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ νὰ κρυώσῃ.

Προψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω ἢ (ς) Στεγνόνω τι προτοῦ εἰς τὸν ἀέρα.

†Προῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προῳδὸν, χρησιμεύων ἐν εἴδει προῳδοῦ.

Προῳδὸς (ἡ). προοίμιον ᾠδῆς, πρόφατμα, (εἰς τὴν λυρικ. ποίησ.) μικρὸ· στίχος προηγούμενος ἄλλου μεγαλητέρου, (παρβλ. Ἐπῳδός).

Προῴδων, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προέχοντας (ἐξέχοντας πρὸς τὰ ἔμπροσθεν) ὀδόντας.

Προωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ᾠσω (ἀόρ. Προέωσα ἢ Ἐπρόωσα καὶ [κρσ.] Ἔπρωσα). Κουντῶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, σπρώχνω (κουντῶ) τι νὰ ἐβγῇ ἢ νὰ προχωρήσῃ. « Προωθῶν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, » (Δαμάσκ. παρὰ) Σδ. « Αἱ ἄρκτοι, ὅταν φεύγωσι, τὰ σκυμνία προωθοῦσιν, » Ἀρστ. (ὁ κατὰ κρσ. ἀόρ. ἦτον ἐν χρήσει ὡς λίξ. παλαιστική). « Καὶ πρώσας πρόσπεσε ᾗ κάτεχε, » Ἔπγρ.

Προωλὴς [προωλλυμ.]. ες (ὁ, ἡ). χαμένος (ἀφανισμένος) ἢ ἄξιος νὰ χαθῇ πρώωρα ἢ ἐξ ὁλοκλήρου (κακὴν κακῶς).

Π:ώομαι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Προΐημι.

†Προωμοσία (ἡ). ἡ πρὸ τῆς δίκης ὁρκωμεσία.

Προωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω προτοῦ.

Προωνύμιον (τὸ). τὸ πρῶτον (τὸ καθαυτό) ὄνομα, (Γαλλ.) **prénom.**

Προωνυμος (ὁ, ἡ'. ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς μὲ ὄνομά τι τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἔλαβον ἀπ' αὐτοῦ ᾗ ἄλλοι.

Πραώριος. Π. ᾗ

Πρώωρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸ τῆς ὥρας (τοῦ διωρισμένου καιροῦ), παράκαιρος, ἄωρος, (Γαλλ.) **prématuré.**

Πρώωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προωθέω, σπρώξιμον (κούνημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς τὰ ἔξω. « Ὁμοίᾳ δὲ τρόπον τινὰ καὶ ἡ αὔξησις τοῦ σίτου· καὶ γὰρ οὗτος ἀεὶ τῇ προώσει τῆς ὑπαρχούσης αὐξάνεται, » Θῤῥ.

Προωσμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Πρόωσις.

Προωστὴς, ου (ὁ). ὁ προωθῶν (κουντῶν ἐμπρὸς, ἀποκρούων)· (μηχαν.) δοκὸς ἐξέχουσα πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν προσπιπτόντων σωμάτων ἢ ἐξακόντισιν λίθων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωωστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν εἰς πρόωσιν· (ἰατρ.) = Διαχωρητικός.
Πρωωστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόωσιν.
Πρω-ωφελέω-ῶ, Μ. ἦσω. Ὠφελῶ προηγουμένως.
Πρυλέες (αἱ), Π. πεζοὶ βαρέως ὡπλισμένοι στρατιῶται, ὁπλῖται· (συνκδχ.) πυκνοὶ (ἄνδρες, ἐνωμένοι) εἰς εἶδος ὁπλιτικῆς φάλαγγος, (κατὰ τὸν Ἐρμάννον, ἐτυμολογοῦντα τὴν λέξιν ἐκ τῆς Πρό), πρόμαχοι, προστάται στρατεύματος, [ἐκ τοῦ
Πρύλις, εως (ἡ), (κατὰ διάλεκτ. Κυπρ.) = Πρβλ. χη, χορὸς ἐνόπλιος.
Πρύμνα [πρυμνός], ης (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πρύμη. » Πρύμναν (ἢ »Ἐπὶ πρύμναν) κρούεσθαι (χωρεῖν, ἀνακρούεσθαι), « φρσ. ναυτ., ὀπισθοδρομεῖν κωπηλατοῦντας πρόσω (μὴ στρέψαντας τὸ πλοῖον). »Ἦν κατὰ πρύμναν ἱστῆται τὸ πνεῦμα, « Αξ., ἂν ἦνε πρύμος (ἀπὸ τὴν πρύμνη) ὁ ἄνεμος. » Ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ, « Αξ. (ᾗ μετνμ.) » Πρύμνα πόλεως, « Αἰσχλ., ἡ ἀκρόπολις, ἢ· τὰ πολιτικὰ πράγματα. » Ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν, « αὐτ.
Πρυμναῖος, α, ον. Ὁ τῆς πρύμνης, ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν πρύμνην. » Ἄνεμος —, « Νόνν., ὁ ἐκ πρύμνης. » Πρυμναίους κάλωας, « αὐτ., τὰ πρυμνήσια.
Πρύμνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρύμνα.
Πρύμνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πρύμνης, ἀπὸ τὴν πρύμναν.
Πρυμνήσιος, α, ον, = Πρυμναῖος. ||. (συνήθ. οὐσ.) Πρυμνήσια (τά), (ἐνν. σχοινία), τὰ παλαιμάρια μὲ τὰ ὁπ. κρατεῖται τὸ καράβι δεμένον εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὴν πρύμνην, (ἄλλ.) Ἀπόγεια. »Πρυμνήσια δῆσαι (λῦσαι, ἀνάψαι κτλ.), « Ὅμ. (ᾗ μτνμ.) »Πρυμνήσια ἀνήρθω τοῦ λόγου, « Ἀρχδ. (καὶ μτφορ.) »Ἐν σοὶ τἀμὰ βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται, « Ἐπιγρ.
Πρυμνήτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, ὁ πηδαλιοῦχος, καραβοκύριος· (μτφορ.) ἡγεμών, διοικητής. 2) (ἐνίοτε) = Πρυμνήσιος. » Κάλως—, « Εὐρ.
Πρυμνητικός, ή, όν, = Πρυμναῖος, Πρυμνήσιος.
Πρυμνόθεν, ἐπίρ. Π. ῥιζηδόν, (ἴσ. διορθ.) Πρεμνόθεν, [ἐκ τοῦ
Πρυμνὸς [πέρας], ή, όν. Ὁ κείμενος εἰς τὸ τέλος (εἰς τὴν ἄκραν ἢ κάτω-κάτω), ἀκρινός. (ὅθ.) » Πρυμνὴ ναῦς, « Ὅμ., ἡ πρύμνη τῆς νεώς. » Πρυμνὸν δόρυ, « Ἰλ. Ρ., ἡ ἄκρα τοῦ δόρατος. » Ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, « Ἰλ. Μ., περὶ τὰς ῥίζας. » Αἶθος πρυμνὸς παχύς, « αὐτ., χονδρὸς τὴν ἄκραν (τὸ κάτω μέρος). » Πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυὸς ἀνθρώπου πέλεται, « Ἰλ. Π. » Πρυμνὴν γλῶσσαν, « Ἰλ. Ν., τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης. » Ἀμφὶ πρυμνοῖσιν κεράεσσιν, « αὐτ., περὶ τὰς ῥίζας τῶν κεράτων. »Ἀνά τε Πήλιον ἀνά τε πρυμνὰς »Ὄσσας ἱερὰς νάπας, « Εὐρ., τὰς ἀκρωρείας. (ᾗ ἐν εἴδει ἐπίρ.) » Ἄκρην οὔτασε χεῖρα, πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος, « Ἰλ. Ε. (καὶ ὑπερθ.) » Βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτον, « Ὀδ. Ρ.
Πρυμνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν) (ἀπὸ τῆς πρύμν.) τὴν ναῦν » Κάλοι—, « Ἐπγρ., τὰ πρυμνήσια. » Αὔλιν—, « Εὐρ., ὅπου ἐκρατοῦντο τὰ πλοῖα τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Πρυμνώρεια (ἡ), [πρυμνὸς, ὄρος], = Ὑπώρεια ἢ (ᾗ) Ἀκρώρεια.
Πρυτανεία καὶ Ἰων. Πρυτανηίη (ἡ), [πρυτανεύω]. (ἐν γέν.) προεδρεία, ὑπεροχὴ ἐξουσίας, (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τῶν ἐν Ἀθῆν. πρυτάνεων, (ἴδε Πρύτανις). 3) τὸ διάστημα (35 ἢ 36, καὶ κατὰ τὸν ἐμβόλ. χρόνον, 38 ἢ 39 ἡμερ.) καθ' ὃ διήρκει ἡ ἐξουσία τῶν πρυτάνεων (» Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἐνδεκάτῃ, « Δημ.) καὶ 4) (κατ' ἔκτ.) ὁποιουδήποτε ἄλλου ἄρχοντος. « Ὡς ἑκάστου αὐτέων (τῶν στρατηγῶν) ἐγίνετο πρυτανηίη τῆς ἡμέρης, « Ἡρ.
Πρυτανεῖον καὶ Ἰων. Πρυτανήϊον (τὸ). μέγα καὶ ἱερὸν δημόσιον κτίριον τῶν Ἑλλην. πόλεων, ὅπου, παρὰ διαφόρους ἄλλας χρήσεις, διετηροῦντο τὰ ἀγάλματα τῶν παλιούχων θεῶν καὶ κυρ. τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς Ἑστίας (ἐκ τοῦ ὁπ. ἀνῆπτον ᾗ οἱ ἄποικοι τὸ τοῦ νεοσυστάτου πρυτανείου των), συνεδρίαζον οἱ πρυτάνεις (ὅθεν » Τὸ ἐπὶ Πρυτανείῳ δικαστήριον, « Ῥτρ., ἐν τῶν 4 Ἐφετείων τῶν Ἀθην.), ἔτρωγον οἱ ὑπὸ δημοσίαν σίτησιν πολῖται (ὅθεν » Τῆς ἐν Πρυτανείῳ τιμῶμαι σιτήσεως, « Πλάτ.) καὶ οἱ ἑκάστοτε διοριζόμενοι πρέσβεις, ξεναγοῦντο οἱ δημόσιοι ξένοι κτλ. (εἰς δὲ τὰς Ἀθ., ὅπου ὠνομάζετο καὶ Θόλος, ἐχρησίμευε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς δημοσία συνεθήκη).
2) (πλθ.) » Πρυτανεῖα (τά), « Νμ., ἡ ποσότης (τὸ δίκαιον τοῦ τιμήματος) τὴν ὁπ. προκατέθετον μὲν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ἔχανε δὲ μόνος ὁ καταδ. καζόμενος, διὰ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, (ὅθ.) »Πρυτανεῖα τιθέναι τινί, « Ῥτρ., ἐγκαλεῖν (διὰ τῆς παρακαταθέσεως τῆς ὡρισμένης ποσότητος) τινα εἰς τὸ δικαστήριον, κινεῖν κρίσιν κατ' αὐτοῦ.
Πρυτάνευμα (τὸ), τὸ ἔργον (ἡ δικαιοδοσία) τοῦ πρυτάνεως
Πρυτανεὺς, έως (ὁ), = Πρύτανις.
Πρυτανευτὴς, οῦ (ὁ). χορηγὸς, δοτήρ.
Πρυτανεύω, Μ. εὐσω. (ἀπθτ.) Εἶμαι (ἐν γέν. πρόεδρος, ἄρχων ἀνώτατος, ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) πρύτανις (ἴδε τὴν λέξ.). » Φυλῆς πρυτανευούσης Δεοντίδος, « Δημ. 2) (μτθτ.) διοικῶ (ἐν γέν. πράττω τι) ὡς πρύτανις, ἐκτελῶ τὰ τοῦ πρυτάνεως, ἐπιστατῶ, προεδρεύω (συνήθ. τινα), κτλ. » Πρυτανεύω περὶ εἰρήνης, « Ἀρχδ., βουλεύομαι (ὡς πρύτανις) περὶ. » Πρυτανεύειν εἰρήνην, « Ἰσκρ., Πλθ., τελειόνω ἢ καθυποβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου ἢ πραγματεύομαι ἀκόμη τὰ περὶ εἰρήνης, (ὅθ. 3) δίδω ἐξ ἰδίων, παρέχω, χορηγῶ, (πθ.) εἶμαι ὑπὸ σύνταξιν, λαμβάνω τὰ ἔξοδά μου παρά τινος. (ἐπὶ πραγμ.) ἐτοιμάζομαι δι' ἐξόδων τινός. » Ἐρῳμένως διαβιῴης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα, « Σων. » Χορηγὸν ἔχων Φίλιππον καὶ πρυτανευόμενος παρ' ἐκείνου, « Δημ. » Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς, « Πλ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Δείπνου χαριέντως πεπρυτανευμένου, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ.
Πρυτανηίη, Πρυτανήϊον, Ἰων. ἀντὶ Πρυτανεία, Πρυτανεῖον
Πρυτανικὸς, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν πρύτανιν ἢ τὴν πρυτανείαν ἀνήκων.
Πρύτανις [πρὸ], εως (ὁ). (ἐν γέν.) πρόεδρος, πρωτοστάμενος· (ἁπλ.) πρωτεύων, ὑπερέχων (» Ἡρόδοτον.. ἰάσος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν, « Ἐπγρ.) ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) ἄρχων, διοικητὴς, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, βασιλεὺς, (καὶ εἰς μερικὰς Ἑλλην. πόλεις) ἀρχιερεύς· (κατ' ἔκτ.) ἐξουσιαστὴς· φύλαξ· δοτήρ, χορηγός. »Πυρούπαν στεροπὰν κεραυνῶν τε πρύτανιν, « Πινδ. » Σφίγγα δακμερίαν πρύτανιν κύνα, « Αἰσχλ. (ἴδιαιτ. δὲ 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) Πρυτάνεις, οἱ κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι ἐξ ἑκάστης φυλῆς 50 ἄνδρες διὰ τὴν βουλὴν τῶν 500, οἱ ὁπ. ἐν διαστήματι μιᾶς πρυτανείας (ἴδε τὴν λέξ.) ὀνομαζόμενοι τότε « Ἡ πρυτανεύουσα φυλή, « προέδρευον τὴν βουλὴν ᾗ ἦσαν ὡς πρὸς αὐτὴν τὸ ἀνώτατον ἐκτελεστικὸν καὶ δικαστικὸν σῶμα τοῦ Κράτους, τρεφόμενοι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δημοσίως καὶ συνεστιώντες εἰς τὸ πρυτανεῖον, (παρβλ. Ἐπιστάτης καὶ Πρόεδρος).
Πρῳ̃ (καὶ ὄχι) Πρῷ, ἐπίρ. Αττ. ἀντὶ Πρωΐ.
Πρωαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Πρωαίτερος, α, ον, συγκρ. Αττ. τοῦ Πρῷος.
Πρώαν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πρώην.
Πρωγγυάω, Δ. ἀντὶ Προεγγυάω, [ἐκ τοῦ
Πρώγγυος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προέγγυος.
Πρῷζος, η ἢ ος, ον, Αττ. ἀντὶ Πρωΐζος.
Πρώην [πρό], ἐπίρ. Χρον. (κυρ.) = Πρόχθες (Θκ. Γ'. 113)· (κατ' ἔκτ.) πρωτοῦ· πρὸ ὀλίγου. » Πρώην τε καὶ χθές, « Ἡρ.
Πρωθευρετὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος εὑρετὴς (ἐφευρετής).
Πρωθήβη (ἡ), Θηλ. τοῦ
Πρωθήβης καὶ Πρώθηβος, ου (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἥβης, προσηβος.
Πρωθύπινον (τὸ). ὁ πρῶτος ὕπνος.
Πρωθύστερον (τὸ), Γραμτ. σχῆμα λόγου ὅταν τὰ πρῶτα τάττωνται ὕστερα καὶ τὰ ἀνάπαλιν, (π. χ. » Ὅσαι τράφεν ἦδ' ἐγέννοντο, « Ὑμ.), (παρβλ. Ὑστερολογία).
Πρωΐ [πρό], ἐπίρ. Χρον. Ἐνωρὶς τὴν αὐγὴν, (κοιν.) πουρνό· (ἐν γέν.) πολλὰ ἐνωρὶς, πρὸ τοῦ καιροῦ. « Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν, πρωΐ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ διατρίψωμεν αὐτοῦ, ὡς ἂν φῶς γένηται, « Πλάτ. « Τί δὴ οὕτω πρῲ ἀφῖξαι; « αὐτ. »Πρωΐ ἔτι τῆς ἡμέρης ἐγένετο ἡ μάχη, « Ἡρ. » Πρωΐ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσπάνιζον τροφῆς, « Θκ. (ᾗ ἐνάρθρ.) » Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωΐ καὶ πρὸς ἑσπέραν, « Γρφ. » Πρῲ πάνυ, « Ἀρχδ. » Λίαν πρωΐ, « Γρφ.
Πρωΐα (ἡ), Θηλ. τοῦ Πρωΐος.
Πρωΐαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Πρωΐαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρωΐος. ||. (τὸ οὐδ.) Πρωΐαίτερον, -αίτατα, ἐπίρ. Πλέον ἢ πολλὰ πρωΐ (ἐνωρίς), πουρνό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τερα, ενωρίτερα. «Ως μὲν ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξωρμᾶτο. » Ξεν. « Πρωϊαίτατα ἐς διδασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾷν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται, « Πλάτ.

Πρωϊάνθης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθίζων ᾽νωρίς (πρωΐμα).

Πρωϊβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι=

Πρωϊβλαστής, ές (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ βλαστάνων ᾽νωρίς (πρωΐμα).

Πρωϊβλαστία (ἡ). τὸ πρωϊβλαστεῖν, πρωΐμος βλάστησις.

Πρωϊβλαστος (ὁ, ἡ), = Πρωϊβλαστής.

Πρωΐζος καὶ ;Πρωΐζος (ὁ, ἡ), = Πρώϊος. ‖. (εὔχρ. κυρ. τὸ οὐσ.) Πρωΐζον ᾖ (συχνότ.) Πρωΐζα, ἐπίρ. Προχθές· (ἐν γέν.) ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, (κοιν.) ἀκόμη προχθές. «Χθιζά τε καὶ πρωΐζα, « Ἰλ. Β. » Οὕτω δὴ πρωΐζα κατέβραθες; « Θκρ., τόσον ᾽ξώρας (τῶρ᾽ κοντὰ τὸ πρωΐ) ἐκοιμήθης;

Πρωΐζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἡ Πράττω τι πρωϊνόν.

Πρωΐθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ.

Πρωϊκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ᾽νωρίς (πρωΐμα), εἶμαι πρωΐκαρπος.

Πρωϊκαρπια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καὶ τοῦ ἑπμ.

Πρωΐκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ᾽νωρίς (πρωΐμα).

Πρωΐμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρωΐ (᾽νωρίς, πρὶν τοῦ συνήθους καιροῦ). » Πρωΐμα λευκοΐα, « Ἐπγρ. » Πρωΐμον ἔτος, « Γεωπον., εἰς τὸ ὁπ. οἱ καρποὶ γίνονται πρωΐμοι.

Πρωϊνός, ἡ, όν. ᾽Ο γινόμενος τὸ πρωΐ, (κοιν.) πουρνήσιος, πουρνιάτικος. «Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει; « Βαβρ.

†Πρωϊνῶς, ἐπίρ. Τὸ πρωΐ, πουρνιάτικα.

†Πρωϊοθεν, ἐπίρ. Γρφ. ἀντὶ Πρωΐθεν.

Πρωΐος, α, ον, (τὸ παρθτ. -ἑαίτερος, -αίτατος), = Πρωϊνὸς καὶ Πρώϊμος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπίρ.) « Νευρήν, ἣν ἐνέδησα πρωΐου, « Ἰλ. Ο., τὸ πρωΐ. « ᾽Ο δὲ ναυτικὸς στρατὸς, ἔχρος ἐπιλάμψαντος, πρωΐος συνελέγετο ἐς Σάμον, « Ἡρ., εὐθὺς τὴν πρώτην ἀνοιξιν. » Τὰ μὲν πρωΐα, τὰ δ᾽ ὄψια πορίεσθαι, « Ἀρστ. « Συκαῖ πρωΐαι, « Θρρ., αἱ πρωΐκαρποι. » Τόπος πρωΐος, « αὐτ., ὁ συντελῶν πρὸς πρωΐκαρπίαν. ‖. (τὸ θηλ.) Πρωΐα (ἐννοῦμ. ὥρα), « τὸ πρωΐ, τὰ ξημερώματα. » Πρωΐας γενομένης, « Γρφ., ἀφ᾽ οὗ ἐξημέρωσε. » Δείλης πρωΐας, « Φλήμ. » Περὶ δείλην πρωΐην γενομένην, « ᾽Ηρ., περνῶντας τὸ πρωΐ, (δηλ.) κοντὰ τὸ μεσημέρι ἢ (κατ᾽ ἄλλ.) ᾽νωρὶς περὶ τὸ δειλινόν, (ἀντιθ. τῷ Δείλη ὀψία).

Πρωϊότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πρωΐον (πρώϊμον), πρωΐμοτης, πρωϊκαρπια.

Πρωϊσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ᾽νωρὶς (πρωΐμα), ‖ἐκ τοῦ

Πρωϊσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπειρόμενος πρωΐ (πρώϊμα).

Πρωΐτερον, = ἡ ἑσφαλμ. ἀντὶ Πρωϊαίτερον.

Πρωκτοπεντετηρίς, ίδος (ἡ), Κωμ. πεντετηρὶς πρωκτοῦ, (δηλ.) μέγας πρωκτὸς, (« Ὅαρ᾽ ὅσων διὰ πενταετηρίδος χρόνου ἤγοντο αἱ θεῶσιτ τῶν Δι᾽ ὁσίων, « Σ.λ.).

Πρωκτός (ὁ), ‖πρά‖. ὁ ἀφεδρὼν, ὁ κῶλος.

Πρωκτόσορος (ὁ, ἡ). σοφὸς τὰ περὶ πρωκτοῦ.

Πρωκτοτηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Τηράω) τὸν πρωκτόν.

Πρῶμος ἡ Πρῶμος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πρωΐμος.

Πρὼν, πρωνὸς (καὶ ὄχι) πρῶνος (ὁ), Π. = Πρηὼν, ἄκρα ἐξέχουσα (κορυφὴ) βουνοῦ· ὄχτος· ἀκρωτήριον.

Πρῶν, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πρῶϊν=Πρώην.

Πρὼξ ‖πρωῖ‖, ωκὸς (ἡ), Π. ῥαγὶς δρύσου, δρύσος. «Πρῶκες ἔρυζε πεσοῦσαι, « Καλλ.

Πρῶος ἡ Πρῶος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Πρωΐος.

†Πρωπέρυσι, ἐπίρ. = (καὶ κατὰ τὸν Φρυν. ᾖ Ἀπλλν. δοκιμώτερον τοῦ) Προπέρυσι.

Πρῶρα (καὶ ὄχι) Πρώρα ‖πρό‖, ας (ἡ). τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πλώρη· (μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος, τὸ προσωπον· (ἐνίοτε) ἡ ἄκρα, ἡ κορυφή. » Ἀμπέλου —, « Θρα.

†Πρωράζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Κάθημαι εἰς τὴν πρῶραν ὡς) πρωρεύς; 2) (πθ. ἡ μσ.) κλίνω πρὸς τὴν πρῶραν (καθὼς τὸ φορτωμένον πλοῖον)· (μτνμ.) γέρνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν (καθὼς οἱ γέροντες), καμπουριάζω.

Πρῳράθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν πρῷραν. « Τὰ πρῳράθεν, « Θκ., τὰ περὶ τὴν πρῷραν μέρη τοῦ πλοίου.

Πρῳρατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (᾽Επιστατῶ εἰς τὸ πλοῖον ὡς)·

Πρῳράτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος εἰς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου καὶ ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ κυβερνήτου (τοῦ πρυμνήτου), πλῳρεύς, (Ἰταλ.) πιλότος, (μτνμ.) « Πρῳράτης στρατοῦ, « Σοφ., ἀρχηγὸς, στρατηγός.

Πρῳρατικὸς, ἡ, όν. ᾽Ο ἀνήκων εἰς τὸν πρῳράτην ἢ εἰς τὸ ἔργον του.

†Πρωρεχθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλειότερον φορτωμα (ἄχθος) πρὸς τὰ μέρη τῆς πρῴρας, (ἐπμ.) κλίνων (γέρνων) πρὸς τα ἔμπροσθεν, (ἴδε Πρῳράζω).

Πρῳρεύς, έως (ὁ), = Πρῳράτης.

Πρῴρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πρῴραθεν.

†Πρῳρήσιος, α, ον. ᾽Ο τῆς πρῴρας. ‖. (οὐσ.) Πρῳρήσια (τὰ), τὰ (ἄλλ.) Κόρυμβα τοῦ πλοίου.

Πρῶσαι, Πρώσαι, Πρῶσον, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προώσαι κτλ. ἐκ τοῦ Προωθέω.

Πρῶτα, ἴδε Πρῶτος.

Πρωτάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγέλων τι πρῶτος, εἴδων πρῶτος τὴν εἴδησιν.

Πρωτάγριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἄγρας (τοῦ κυνηγίου), τὰ πρῶτα ἀγρευθέντα ζῶα.

Πρωταγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ἢ Δικηγορῶ ὡς) πρωταγωνιστής, (ἐν γέν. καὶ μτνμ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα, πρωτεύω, ὑπερέχω. » Ὥςτε τὸ καλὸν, ἀλλ᾽ οὐ τὸ θημωδὲς δεῖ πρωταγωνιστεῖν, « Ἀρστ.

Πρωταγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (παραστήνων, ὑποκρινόμενος) τὰ πρῶτα προσωπα τοῦ δράματος, ὁ πρῶτος ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου· ὁ πρῶτος τῶν διεκηγορούντων ἢ δημηγορούντων ῥητόρων· (ἐν γέν.) ὁ πρωτεύων· Γαλλ. φιγκράρων πρῶτος,) εἰς ὁποιονδήποτε ἀγῶνα ἢ ἔργον, κορυφαῖος. ‖. « Λόγος —, « Ἀρστ., ὁ πρόλογος.

Πρωτάεθλος, Ἰων. καὶ

Πρώταθλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ἀθλητὴς (ἀγωνιστὴς), (ἐκκλησ.) = Πρωτομάρτυς.

†Πρωταίτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος αἴτιος.

Πρωταίχμεια καὶ ;Πρωταίχμια (τὰ), Π. ‖πρῶτος, αἰχμή‖. τὰ πρῶτα λάφυρα (αἱ ἀπαρχαὶ) τῆς μάχης, τὰ (ἄλλ.) Πρωτόλεα.

Πρωτάργης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) ἄρχων τῶν πρωτοστατῶν, ἀρχηγὸς· ἀρχιστράτηγος. » Νεὼς (« Σκάφους) —, « Διόδ., Μανέθ., ναύαρχος, πλοίαρχος.

Πρώταρχος (ὁ, ἡ). ὁ θεωρούμενος ὡς πρώτη ἀρχὴ (αἰτία). ‖. (οὐσ.) = Πρωτάρχης.

†Πρωτέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος (καταγεγραμμένος), πρῶτος τοῦ καταλόγου.

Πρωτεία (ἡ). τὸ πρωτεύειν, (κοιν.) ἡ πρωτειά.

Πρωτεῖον (τὸ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρῶτον βραβεῖον, τὸ ἀριστεῖον· (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος βαθμὸς· ὑπεροχὴ, προτίμησις. « ᾽Εχειν ἢ Φέρεσθαι τὰ πρωτεῖα, « Λξ., = Πρωτεύειν. » ᾽Ημῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ᾽ ἓν ἑκάστης ἡτιᾶται τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ ταῦτ᾽ ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, « Συν., ‖κυρ. οὐδ. τοῦ

†Πρωτεῖος, α, ον. Πρωτεύων, πρῶτος.

†Πρωτείρης ‖πρῶτος, εἶρη‖, ου (ὁ), (ὠνομαζετο εἰς τὴν Σπάρτην) ὁ εἰκοσαετὴς νέος, (παρβλ. Εἴρην).

Πρωτέκδικος (ὁ), Βυζ. ὁ πρῶτος τῶν ἐκδίκων (ἴδε τὴν λέξ.).

†Πρωτελάτης ‖πρῶτος, ἐλαύνω‖, ου (ὁ), Βυζ. ὁ πρῶτος τῶν κωπηλατῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ δρομωνίου.

†Πρωτεξάδελφη (ἡ), θηλ. τοῦ

†Πρωτεξάδελφος (ὁ) ὁ πρῶτος ἐξάδελφος.

Πρωτεργάτης, ου (ὁ), = Πρωτουργὸς, πρωταίτιος.

Πρωτεργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

†Πρωτερ.κὴ (ἡ), = Πρωτερική.

Πρωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πρῶτος, ἔχω τὰ πρωτεῖα· (μὲ γεν. ἐκ γ᾽, ᾗ αἰτ. πρὸθετ. ἢ ὑπτ. ἐκ δ᾽.) εἶμαι ἀνωτερός τινος, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω. «Ἀρτέμιδος αὐτὸν πρωτεύειν κυνηγεσιαις, « Διόδ.

Πρωτηρότης, ου (ὁ), Π. ‖πρῶτος, ἀρόω‖. ὁ ὀργώνων πρῶτα-πρῶτα (᾽νωρὶς, πρωΐμα), (ἀντιθ. τῷ ᾽Οψαρότης).

†Πρωτιστεύω, Μ. εύσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Πρωτεύω, εἶμαι·

Πρῶτιστος, η ἢ ος, ον, Π. Ὑπερθ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πρῶτος, πρῶτος πάντων, ὁλόπρωτος. » Πολὺ πρωτιστος, « Ὁμ. » Κατὰ πρώτιστον ὀπωπήν, « αὐτ., ἐκ πρώτης ὄψεως. ‖ (τὸ οὐδ.) Πρώτιστον καὶ Πρώτιστα, ἐπίρ. Τὴν πρώτην (Κατὰ πρώτην) φορὰν, (κοιν.) πρῶτα-πρῶτα. « ᾽Εμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν πρώτιστα, « Ἀρρ. (καὶ ἐνάρθρ.) « ᾽Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ᾽ ἑπομην Ἀγαμέμνονι, « Ὁδ. Α.

†Πρωτόαλος (ὁ, ἡ), Γλσ. ‖πρῶτος, ἅλς‖, = Πρωτόπλους, πρωτοταξειδὸς.

†Πρωτοβαθμέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρρ Κάμνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινὰ πρωτόβαθρον, τῷ δίδω τὴν πρωτοκαθεδρίαν.

Πρωτόβαθρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸ πρῶτον βάθρον (θρονί, κάθισμα), ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύων (κυρ. δικαστηρίου).

Πρωτεβολέω-ῶ, Μ. ἥσω. (κατὰ λέξ.) Ῥήγνω πρῶτος· (κυρ. ἐπὶ ἵππου κλπ.) ἀλλάζω τὰ πρῶτα ὀδόντια. (ἐπὶ φυτ.) ἀρχίζω νὰ ξεβλασταρόνω (νὰ ἐβγαίνω εἰς τὸν ἀπόρον, νὰ ξεχαχόνω), [ἐκ τοῦ

Πωτεβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον βάλλων (ῥίπτων). (ὃθ. κυρ. ἵππος) ὁ ἐκβάλλων (ἀλλάζων) τοὺς πρώτους ὀδόντας· (ἐπὶ φυτ.) ὁ ἀρχίζων νὰ ξεβλαστορόνῃ (νὰ ἐβγαίνῃ εἰς τὸν ἀπόρον). 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος βαλλόμενος (προσβαλλόμενος). «Τέρμονα πρωτόβολον ἀλλίῳ, « Εὐρ.

Πρωτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῆς βουλῆς, πρῶτος σύμβουλος.

†Πρωτόγαλα, ακτος (τὸ). τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὴν γέννα, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πύος).

Πρωτόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν ὑπανδρευόμενος, ἡ = Νεόγαμος.

Πρωτογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρωτόγονος, πρωτότοκος.

Πρωτογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρωτογενής.

Πρωτογένειος (ὁ). τοῦ ὁποίου ἐφύτρωσαν ἤδη ἢ ἄρχονται νὰ φυτρόνωσι τὰ πρῶτα γένεια, = Πρῶτον ὑπηνήτης.

Πρωτογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ παραχθεὶς εἰς τὸ εἶναι πρῶτος, πρωτότοκος, πρωτογέννητος.

†Πρωτογέννημα (τὸ), Γρφ. τὸ πρῶτον γέννημα (προϊόν), αἱ ἀπαρχαὶ τῶν γεννημάτων.

Πρωτογέννητος (ὁ, ἡ), = Πρωτογενής.

Πρωτογεύστης, ου (ὁ), = Προγεύστης. 2) ὁ μονόκερως (διότι, κατὰ τὴν μυθώδη ἰδέαν, πίνει πρῶτος τῶν ἄλλων ζώων, ὡς γλυκαίνων τὸ νερὸν μὲ τὴν προσέγγισιν τοῦ κέρατός του).

Πρωτογέωργος (ὁ). ὁ γεωργῶν ἢ γεωργήσας τι πρῶτος, (μτγν.) πρωταίτιος.

Πρωταγλυφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἤδη ἢ πρὸ ὀλίγου πελεκηθεὶς (λαξευθεὶς) διὰ τῆς γλυφίδος.

§Πρωτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωμοδοτῶν πρῶτος. ‖. (οὐσ.) ὁ πρόεδρος τῆς ἐν Ῥώμῃ συγκλήτου (γερουσίας).

Πρωτογονία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πρωτογόνου.

Πρωτόγονος (ὁ, ἡ), (παροξ.) = Πρωτοτόκος. 2) (προπαροξ.) = Πρωτότοκος· πρωτογέννητος. 3) πρῶτος τὸ γένος, ἀρχαῖος, εὐγενὴς, (Σοφ. Φ.λ. 180).

Πρωτόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ γραφεὶς πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων).

†Πρωτογύναικες (οἱ). οἱ ἔχοντες τὴν πρώτην τῶν γυναῖκα ἢ, = Πρωτόγαμοι, πρωτοπανδρεμμένοι, (παρβλ. Πρωτόπασις).

Πρωτοδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πρῶτος, διδάσκω]. ὁ πρῶτος ἢ πρώτην ἤδη φορὰν μαθών τι, πρωτόπειρος, ἀρχάριος.

Πρωτοδότης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος δοτὴρ (χορηγός).

Πρωτόδοτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δότως Ὁ πρῶτος (ἐν πρώτοις) δοθείς.

Πρωτοδρομία (ἡ)· ὁ πρῶτος δρόμος (τῶν ἵππων εἰς τὸ ἱπποδρόμιον).

Πρωτοεδρία (ἡ), = Προεδρία.

Πρωτύζευκτος καὶ

Πρωτόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην ἤδη φορὰν ζευχθεὶς (καὶ μτφορ. συζευχθείς), πρωτόπειρος τοῦ ζυγοῦ, πρωτοπανδρεμμένος.

Πρωτοθεράπων, οντος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων (ὑπηρετῶν).

Πρωτόθετος (ὁ, ἡ)· ὁ πρῶτος τεθεὶς (παραχθείς), πρωτόγονος. « Ἀδὰμ ὁ πρωτόθετος, « Εὐς., = Πρωτόκτιστος. ‖. (οὐσ.) Πρωτόθετον (τὸ), Γρμτ. τὸ πρωτότυπον θεματικὸν (ἡ πρώτη ῥίζα) λέξεως.

Πρωτοθέτως, ἐπίρ. Ὡς πρωτόθετος, πρωτοτύπως.

†Πρωτοθοινία (ἡ). ἡ ἐν ταῖς θοίναις (εὐωχίαις) προτίμησις, τὸ νὰ λαμβάνῃ τις χάριν τιμῆς τὸ πρῶτον κομμάτι εἰς τὸ τραπέζι.

†Πρωτόθρονες (οἱ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Πρωτόθρονοι, πλθ. τοῦ·

Πρωτόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸν πρῶτον θρόνον, ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύων τῶν συνθρόνων του.

Πρωτόθρους-ους (ὁ, ἡ), Π. πρῶτος ἢ πρωτοῦ θρῶν (ὁμιλῶν), ὁ πρώτην ἤδη φορὰν ἀκουόμενος· προφητικός.

†Πρωτοθύτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων, πρωτοπαππᾶς.

Πρωτόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος θυσιασθείς, Πρωτόσφακτος.

†Πρωτοκαθεδρία (ἡ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Προεδρία, Πρωτοκλισία.

†Πρωτοκήρυς (ὁ, ἡ), (ἑλλην. τοῦ Λτν. primicerius), ὁ πρῶτος καταγεγραμμένος ἐπὶ τοῦ κηρωτοῦ πίνακος, πρῶτος τοῦ καταλόγου, πρωτέγγραφος, (ὃθ. τὸ Βυζ. ὀφφίκιον) Πριμικήριος.

†Πρωτοκῆρυξ, υκος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν κηρύκων (τῶν ἱεροκηρύκων, τῶν Ἀποστόλων).

§Πρωτοκλήσια (τὰ), [πρ. καλέω]. τὰ (ἄλλ.) Ἀνακλητήρια (ἡ ἀναγόρευσις τοῦ ἡλικιωθέντος) βασιλέως, (ἄλλ. ἀνγν. Πρωτοκλισια καὶ ὁ Grotius Πρωτοκούρια).

Πρωτόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ κληθεὶς (καλεσθεὶς) πρῶτος τῶν ἄλλων, πρωτοκαλεσμένος.

Πρωτοκλισία (ἡ), [πρ. κλίνω]. ἡ πρώτη θέσις (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν), πρωτοκαθεδρία.

§Πρωτοκλισια (τὰ), ἴδε Πρωτοκλήσια.

†Πρωτόκαλλον (τὸ). (κυρ.) τὸ πρῶτον φύλλον (τοῦ καλλιτοῦ γάρτου, παπύρου) τὸ ὁπ. περιέχει τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἑπομένων· (ἰδιαιτ.) κατάστιχον προχείρον, σημειωματάριον.

†Πρωτοκόμης, ου (ὁ). ὁ πρῶτον ἤδη κομῶν.

§Πρωτοκόμιον (τὸ), = Προκόμιον. 2) = Προνόμιον, (καὶ τότε ἴσ. διορθ. Πρωτονόμιον).

†Πρωτόκοσμος (ὁ). ὁ πρῶτος ἄρχων ([ἴδε Κοσμέω) εἰς τὴν Κρήτην.

Πρωτοκουρία (ἡ). τὸ πρῶτον κούρευμα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς (κυρ. εἰς σημεῖον πένθους), [ἐκ τοῦ

Πρωτόκουρος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν κουρευθείς. «Πόα—, « Ἀρστ.

†Πρωτοκτίστης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος κτίζης (δημιουργός).

Πρωτόκτιστος καὶ Πρωτόκτιτος (ὁ, ἡ). ὁ κτισθεὶς (δημιουργηθεὶς) πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων).

Πρωτοκτόνος (ὁ, ἡ). ς (παροξ.) ὁ πρῶτος κτείνας (φονεύσας), ὁ πρῶτος φονεὺς, (καθὼς π. χ. ὁ Κάϊν). 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος φονευθείς.

Πρωτοκύμων [πρ. κύω, κῦμα], ονος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν κυφορῶν (ἔγκυος), (μτφορ.) πρωτοπειρος. «Ἔρωτος—, « Ἀχλ. Τάτ.

Πρωτοκύων, ονος (ὁ), Κωμ. ὁ πρῶτος τῶν κυνῶν (τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων).

†Πρωτοκωμήτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν κωμητῶν, πρόκριτος κώμης.

Πρωτόλειον (τὸ) καὶ (συχνότ. πλθ.) Πρωτόλεια (τὰ), αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας, τὰ πρῶτα λάφυρα, (ἐν γέν.) τὰ ἀκροθίνια (κυρ. καὶ μτφορ.), (Γαλλ.) les prémices. « Ἐν κυνηγεσίοις πρωτόλεια τῷ πρώτως βαλόντι δίδοτε, « Σχλ. « Τὰ πρωτόλεια τῶν ἐμαυτοῦ σώφρων, « Ἰαλ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίρ.) «Τῶν σῶν γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω, « Εὐρ., (συγχ. τῷ Προτέλεια).

Πρωτολεχὴς [πρ. λέχος], έος (ἡ), = Πρωτοτόκος.

Πρωτολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω (Ὁμιλῶ [κυρ. δὲ] Δικηγορῶ ἢ Δημηγορῶ [καὶ ἐπὶ θεάτρ.] Ὑποκρίνομαι) πρῶτος, (παρβλ.) Πρωταγωνιστέω.

Πρωτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀγόρευσις ἢ παράστασις τοῦ πρωτολογοῦντος (ῥήτορος ἢ ὑποκριτοῦ), ἀρχὴ (προοίμιον) ὁμιλίας, πρόλογος (ς).

†Πρωτολογικὸς, ἡ, όν. Πρωτολογοῦντος ἢ ἁρμόζων.

†Πρωτολογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πρωτολογίας.

Πρωτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (κυρ. δὲ δικηγορῶν ἢ ὑποκρινόμενος εἰς τὸ θέατρον) πρῶτος, (ἄλλ.) Πρωταγωνιστὴς, (παρβλ. Δευτερολόγος).

Πρωτολογία (ἡ). ὁ πρῶτος λόγος ἢ ἡ πρώτη αἰτία τοῦ λόγου, τὸ (ἄλλ.) Μῆκος τῆς φάλαγγος.

Πρωτομάγειρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων, ἀρχιμάγειρος,

Πρωτόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος (ἀρχαιότατος) μάντις.

Πρωτομάρτυρ (-μάρτυς), υρος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, ὁ πρῶτος τῶν ἁγίων Μαρτύρων.

Πρωτόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρῶτος (μεταξὺ τῶν πρώτων, τῶν προμάχων).

Πρωτομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ πρώτη μήτηρ (τοῦ ἀνθρωπίνου γένους).

Πρωτόμισθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος λαμβάνων μισθὸν (ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ).

Πρωτόμορος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. μόρος]. ὁ πρῶτος ἀποθανὼν ἢ δυστυχήσας.

Πρωτομύστης, ου (ὁ). ὁ μυηθεὶς (κατηχηθεὶς εἰς τὰ μυστήρια) πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν (συνκδχ.) πρωτόπειρος.

†Πρωτόνεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν εἰς καράβι (ναῦν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωτάνοια (ἡ). ἡ πρώτη (ἀρχική) ἔννοια.
Πρωτονύμφευτος καὶ Πρωτόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν νυμφευθείς, πρωτόγαμος ἢ νεόγαμος.
Πρωτοπαγής, ές (ὁ, ἡ). Π. [πρ. πήγνυμι]. ὁ πρώτην φορὰν κατασκευασθείς, καινουργιοσθειασμένος. «Δίφρος (« Ἄμαξα) —,« Ὅμ.
Πρωτοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Πρωτοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρώτην ἤδη φορὰν αἰσθάνομαι πάθος τι, [ἐκ τοῦ
Πρωτοπαθής, ές (ὁ, ἡ). ὁ δοκιμάζων πρώτην ἤδη φορὰν πάθος ἢ αἴσθημά τι, πρωτόπειρος πάθους.
Πρωτοπαθῶς, ἐπίρ. Ὡς πρωτοπαθής.
‡Πρωτόπαλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος παλαιστής.
Πρωτόπαππος (ὁ), =Πρόπαππος.
†Πρωτοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος πατὴρ, προπάτωρ, ἀρχηγὸς πατριᾶς.
‡Πρωτόπειρα καὶ
†Πρωτοπειρία (ἡ), τό νὰ ἦνέ τις-
Πρωτόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πρῶτον ἤδη πεῖραν (δοκιμήν) τινος πράγματος, ἀρχάριος.
Πρωτοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. πῆμα]. πρωταίτιος βλάβης.
†Πρωτόπλασις, εως (ἡ), Σχλ. ἡ πρώτη πλάσις· τὸ πρότυπον, τὸ σχέδιον.
‡Πρωτοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος πλάστης (δημιουργὸς), προσχεδιαστής.
Πρωτόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πλασθεὶς (δημιουργηθεὶς) πρῶτος. «Ὁ πρωτόπλαστος,« Ἐκκλησ., ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ.
Πρωτόπλοια (ἡ). πρῶτος πλοῦς, πρῶτον ταξεῖδι, [ἐκ τοῦ
Πρωτόπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἢ (;)πλεύσας πρώτην ἤδη φορὰν, πρωτοτάξειδος, (μτφορ.) πρωτόπειρος. «Νεότης, « Ἔπγρ. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἑλλ. Ε'. ά, 27) =ἡ ἑσπερία. ἀντὶ Πρόπλους.
Πρωτόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας. « Τύχη—,« Πίνδ., ἡ ἀποτελοῦσα τὸ πρῶτον (οὐσιωδέστερον) μέρος τῆς πόλεως ἢ, προάγουσα τὴν πόλιν. «Τύρος ἡ—,« Νόνν., ἡ μητρόπολις.
†Πρωτοπολῖται (οἱ). οἱ πρῶτοι (προύχοντες, πράκριτοι) τῶν πολιτῶν.
Πρωτοπορεία ἡ (ὀρθότ.) Πρωτοπορία (ἡ). τὸ δικαίωμα ἢ ἡ προτίμησις τοῦ προπορεύεσθαι, (Γαλλ.) l'honneur du pas. 2) ἡ προφυλακὴ (l'avant-garde) στρατοῦ, [ἐκ τοῦ
Πρωτοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων). 2) (πθ.) διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ (διαβαίνει) τις πρώτην φορὰν· (μτφορ.) πρωτόπειρος.
Πρωτόποσις, εως (ἡ), Π. [πρ. πόσις]. ἡ ὑπανδρευθεῖσα πρώτην φορὰν (ἔχουσα τὸν πρῶτόν της ἄνδρα ἀκόμη'), πρωτόγαμος.
Πρωτοπραξία (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εἰσπράττῃ τις πρῶτος τὰ χρήματά του, προτίμησις δανειζοῦ παρὰ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων.
Πρωτόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ῥίζαν (τὴν πρώτην αἰτίαν) τῆς καταγωγῆς του.
Πρωτόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἢ ἀπὸ τῆς πρώτης πηγῆς ῥέων, (παρβλ.) Αὐτόῤῥυτος
†Πρωτὸς, ἡ, ὸν, =Πεπρωμένος.
Πρῶτος [πρό], η, ον. Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων (ἢ κατὰ τὴν ἀριθμητ. ἢ κατὰ τὴν χρονολογικὴν ἢ [μτφορ.] κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν), προέχων, προϊστάμενος, ἀνώτερος, πράκριτος κτλ., (ἐνίοτε) ἀντὶ Πρότερος. «Τῷ πρώτῳ μὲν τρίποδα θῆκε, τῷ δευτέρῳ δὲ ἵππον, τῷ τρίτῳ λέβητα κτλ.,« Ἰλ. Ψ. «Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος,« Γρφ. «Τὸ πρῶτον ψυχρὸν,« Φλσφ., τὸ στοιχεῖον τοῦ ψυχροῦ. «Περὶ πρῶτον ὕπνον,« Θκ. «Ἐπιβὰς ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀναγόμενον πλοῖον ἐς τὴν Ἑλλάδα,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) « Οὔτε πρῶτός τις ἀνέβη Κάτωνος οὔτε ὕστερος ἀπῆλθε,« Πλ. «Πρῶτος τῶν ἐν τῇ πόλει,« Λξ. «Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν,« Θκρ. «Τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερέων,« Ἡρ. «Οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνιχνεύσαντες,« Αἰλ., οἱ πρὸ ἐμοῦ. (καὶ μὲ ἐπιτατ.) «Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδεν τροφὸς Εὐρύκλεια,« Ὀδ. Ρ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤῥ.) « Αἰνείας μὲν πρῶτος ἀκόντισεν,« Ἰλ. Ν. (πλθ.) «Πρῶτοι,« Ὅμ., Ἡσ., οἱ πρωτεταγμένοι τοῦ στρατοῦ, οἱ πρόμαχοι. (καὶ παραλλ.) « Πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισιν, « Ὀδ. Σ. «Ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν,« Ἰλ. Χ., ἐν τοῖς προθύροις. « Τὰ πρῶτα φέρεσθαι,« Ἀν., τὰ πρωτεῖα. « Τῶν Αἰγινητέων τὰ πρῶτα,« Ἡρ., ἀντὶ Οἱ πρῶτοι (πρόκριτοι). « Μηχανικῶν ὧν τὰ πρῶτα,« Λκ. «Ἔστι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας,« Ἀρσφ. ||. (συχνότ. τὸ οὐδ. ἑλλ. προθ.) Πρῶτον καὶ Πρῶτα (καὶ ἐνάρθρ.) « Τὸ πρῶτον, Τὰ πρῶτα ἢ (ὀρθότ.) Τοπρῶτον, Ταπρῶτα, (καὶ προθετ.) «Ἐν πρώτοις, (καὶ θηλ.) « Τὴν πρώτην (ἐνν. ὥραν ἢ ὁδὸν), ἐπίῤῥ. Τὴν πρώτην φορὰν, κατ' ἀρχάς· πρῶτα καὶ ἀρχῇ· (μετὰ δὲ τὰ ἀναφορ. καὶ τὸ Ἔπειτα, Π.) ὅταν (ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὅπως) μιᾷ φορᾷ. «Πρῶτον μέν.. δεύτερον αὖ,« Ὅμ., (ἢ) « Πρῶτα μέν.. αὐτὰρ ἔπειτα,« αὐτ. «Πρῶτόν τε ᾧ ὕστερον, « Ἡσ. « Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λοβῶν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα.. μετὰ ταῦτα κτλ.,« Δμ. «Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν,« Ξεν. «Εἶπον τότ' εὐθύς, ὅτε πρῶτον εἶδον τοντονί, « Δμ. « Τοιαῦτα μέμνημαι αὐτῇ τὰ πρῶτα διαλεχθείς.« Ξεν. « Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος αὐτοὺς τὴν πρώτην εἶναι,« Ἡρ. « Τήν γε πρώτην μὴ βιάζεσθαι, « Ακ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) «Ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς,« Ὀδ. Α., εὐθὺς ὁποῦ μιᾷ φορᾷ. «Ἐπειδὴ πρῶτον ἐγείνατο,« Ὀδ. Δ., ἀφ' οὗ μιᾷ φορᾷ. (καὶ ἐπιφερομένου τοῦ Ἤ, ἀντὶ τοῦ πρότερον). «Οὐ πρῶτον αὐτὴν ἀπέκτειναν πρὶν ἢ ἀπεκύησεν,« Αἰλ.
†Πρωτοσέληνος (ὁ, ἡ), =Προσέληνος. ||. (οὐσ. θηλ. καὶ οὐθ.) ἡ πρώτη τῆς σελήνης (τοῦ μηνὸς), ἡ νουμηνία.
Πρωτόσπορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σπείρας (ἐξ ἀρχῆς δοὺς τὰς ἀρχὰς τῆς γενέσεως) πρῶτος· (μτφορ.) πρωτουργὸς, πρωταίτιος. 2) (προπαροξ.) ὅστις ἐσπάρη (ἐξ ἀρχῆς γεννήθη ἢ παρήχθη) πρῶτος, πρωτογέννητος.
Πρωτοστάκτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων πρῶτος. ||. (οὐσ.) Πρωτόστακτος (ἡ), (ἐνν. κονίς) καὶ Πρωτόστακτον (τὸ), τὸ πρῶτον νερὸν τῆς θολόστακτης.
†Πρωτοστασία (ἡ) καὶ †
Πρωτοστάσιον (τὸ). ἡ πρώτη θέσις, τὸ πρωτεῖον (ὁ βαθμὸς) τοῦ πρωτοστάτου.
Πρωτοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω εἰς τὴν πρώτην θέσιν, προϊσταμαι ὡς-
Πρωτοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος εἰς τὴν πρώτην θέσιν (κυρ. εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τοῦ λόχου, εἰς τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος), (ἐν γεν.) ἀρχηγὸς, πρῶτος, κορυφαῖος.
†Πρωτοστράτηγος (ὁ), =Ἀρχιστράτηγος.
†Πρωτοσύμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν συμβούλων (τοῦ συμβουλίου).
Πρωτοσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος συζηθεὶς (ὀργανισθείς).
Πρωτόσφακτος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγεὶς πρῶτος, πρωτόθυτος.
†Πρωτοσχεδὴς, ές καὶ
†Πρωτοσχέδιος (ὁ, ἡ). ὁ σχεδιασθεὶς πρῶτος (πρώτην φορὰν). « Βίβλος—,« Τζ., ἡ μή πω διορθωθεῖσα ἢ ἀντιγραφεῖσα.
‡Πρωτοταγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος πρῶτος (ἐπέχων τὴν πρώτην τάξιν).
Πρωτοταγῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν πρώτοις.
Πρωτοτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατέχω τὴν πρώτην τάξιν.
Πρωτότιμητος (ὁ, ἡ), ὁ τιμηθεὶς πρῶτος (ἐν εἴδει ἀπαρχῆς).
Πρωτοτοκεῖα (τὰ). τὰ δικαιώματα (τὰ πρωτεῖα) τοῦ πρωτοτόκου, (Γαλλ.) droit d'ainesse.
†Πρωτοτοκιόω, Μ. εύσω. Γρφ. Δίδω τὰ πρωτοτοκεῖα εἴς τινα.
Πρωτοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πρώτην φορὰν (ὡς πρωτότοκος).
†Πρωτοτοκία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ πρωτοτόκου.
†Πρωτοτόκια (τὰ), =Πρωτοτοκεῖα.
Πρωτότοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ πρώτην ἤδη φορὰν τίκτουσα (γεννῶσα), (κοιν.) πρωτάρα, πρωταριά. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων τέκνων).
Πρωτοτομέω-ῶ, Π. ήσω. Κόπτω τι πρώτην φορὰν ἢ πρῶτα-πρῶτα, [ἐκ τοῦ
Πρωτότομος (ὁ, ἡ), [πρ. τέμνω]. κομμένος (κλαδεμμένος) πρώτην φορὰν ἢ πρῶτα-πρῶτα. «Κρίμβης πρωτότομον,« Ἔπγρ., τὸ κορφοβλάσταρον.
Πρωτότρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων πρώτην φορὰν τέκνα (γεννήματα), καὶ 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) τραφείς, (ἐπμ.) =Πρωτότοκος.
†Πρωτοτυπία (ἡ), Γρμτ. ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πρωτοτύπου.
Πρωτότυπος (ὁ, ἡ). ὁ τυπωθεὶς (σχηματισθεὶς) πρῶτος καὶ χρησιμεύων ὡς ||. (οὐσ.) Πρωτότυπον (τὸ), ὁ πρῶτος τύπος (τὸ ἀρχέτυπον) κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου μορφόνονται ἔπειτα ἄλλα ὅμοια ἀντίτυπα, (Γαλλ.) modèle primitif, original· (γρμτ.) ἡ πρώτη (βιζικὴ) λέξις ἀπὸ τῆς ὁποίας σχηματίζονται ἄλλαι παράγωγοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωτοτύπως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν πρῶτον (ἀρχικὸν) τύπον, ὡς πρωτότυπον.

Πρωτοὔπνιον (τὸ), εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ Πρωθύπνιον.

Πρωτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος εἰς ἔργον τι, ἐνεργῶν πρῶτός τι, πρωταίτιος ἔργου τινός. »Δύναμις (»Αἰτία)—,« Κλμ., Ἰσλ.

Πρωτοφαὴς [πρ. φάος], έος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἤδη λάμπων (φέγγων), ἀρχίζων πρώτην φορὰν νὰ φέγγῃ. »Σελήνη—,« Σδ., ἡ νέα.

†Πρωτοφάνεια (ἡ). ἡ πρώτη ἐμφάνισις, [ἐκ τοῦ

†Πρωτοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ πρώτην φορὰν ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων φαινόμενος· καινοφανής.

†Πρωτοφόνος (ὁ, ἡ), =Πρωτοκτόνος.

Πρωτοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρω (Κρατῶ) τι πρῶτος ἢ μεταξὺ τῶν πρώτων. 2) καρποφορῶ πρώτην φοράν. 3) (εἰς τὸν Ἀθ. Π', 565) ἐσφαλμ., κατά τινας, ἀντὶ Πτορθοφορέω.

Πρωτοφόρημα (τὸ). τὸ προϊὸν τῆς πρώτης καρποφορίας, οἱ πρωτοφανήσιμοι καρποί, αἱ ἀπαρχαί.

Πρωτοφυής, έος καὶ

Πρωτόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώσας (καὶ μτνμ. γεννηθεὶς) πρῶτος. »Παῖς—,« Κ. Μανασσ.

Πρωτόχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀκόμη τὸν πρῶτον χνοῦν (τὸ πρῶτον χνοῦδι) τῶν γενείων.

†Πρωτόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῶν πρώτων (ἀρχαιοτάτων) χρόνων, ἤ· ὁ περὶ τοὺς πρώτους ἀκόμη τῆς ἡλικίας χρόνους, νέος.

Πρωτόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χυθεὶς πρῶτος ἢ πρώτην φοράν. »Οἶνος—,« Ἐπγρ.,=Πρόχυμα.

Πρώτως, ἐπίρ. Ἐν πρώτοις, κατὰ πρῶτον· πρὸ πάντων, ἐξαιρέτως· εἰς τὴν πρώτην (ἀρχικὴν) κατάςασιν τοῦ πράγματος. »Τὸ πρώτως ψυχρὸν,« Φλσφ., τὸ στοιχεῖον τοῦ ψυχροῦ. (οἱ Ἀττικοὶ ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν. »Οὐδὲ γὰρ δευτέρως καὶ τρίτως φαμὲν,« λέγει ὁ Φρύνιχ.).

Πρωὐδᾷν, Ἀττ. (κατὰ συναίρ. καὶ κρσ.) ἀντὶ Προαυδᾷν).

Πρώων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Πρών.

Πταίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πταίρω [ὀνμτπ.], Μ. πταρῶ (ἀόρ. Ἔπταρα ϗ β'. [εὐχρηςότ.] Ἔπταρον), =Πτάρνυμαι, πταρμίζομαι· (μτνμ. ἐπὶ λύχνου) σπινθηρίζω μὲ κρότον, κάμνω τσίρ-τσίρ.

Πταῖσμα (τὸ). σκόνταμα· (μτνμ.) δυστύχημα· ἀποτυχία (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον)· (ἐν γέν.) σφάλμα, λάθος, φταίξιμον. »Τὸν ἁμαρτόντα χρῆσθαι τοῖς πταίσμασι διδάγμασι,« Πλ.

Πταισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πταῖσμα.

Πταιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πταῖσμα, ὄχι ἄπταιστος. »Ἡ τέχνη πταιστὴ,« Ἱππκρ. »Τὸ πταιστὸν τῆς ἀνθρώπου φύσεως,« Εὐς.

Πταίω [συγγ. τῷ Πίπτω], Μ. πταίσω (πρκ. Ἔπταικα ϗ πθ. Ἔπταισμαι κτλ.). Κτυπῶ (τὸ πόδι μου) πουθενὰ, σκοντάπτω, Προσκόπτω. (μτφορ.) κάμνω λάθος (σφάλμα), (κοιν.) φταίγω· ἀποτυγχάνω· (σπν. μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀποτύχῃ, (Γαλλ.) frustrer. »Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν,« Παροιμ. (καὶ μτνμ.) »Διατί τῶν μεθυόντων ἡ γλῶττα πταίει;« Ἀρςτ. (καὶ μτφορ.) »Διεπολέμει πρὸς αὐτοὺς, τοτὲ μὲν κατορθῶν, τοτὲ δὲ πταίων,« Στρβ. (καὶ προθετ.) »Μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλὰς,« Ἡρ., δυστυχήσῃ. »Ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσῃ δὲ ἐν ἑνὶ, γέγονε πάντων ἔνοχος,« Γρφ. (ϗ μὲ γεν.) »Πταίων τῆς ἐλπίδος, ἀθύμως διέκειτο,« Ἡρωδ. (καὶ προθετ. ὡς πθ.) »Ἐπταικότας ὑπὸ Κλεομένους τῇ πατρίδι,« Πλβ. (καὶ πθ.) »Πταίεσθαι τὸ ἀληθὲς αὐτοῖς εἴωθεν,« Αἰλ., δὲν εὑρίσκουν (τοὺς διαφεύγει) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἀληθές. (καὶ κατὰ μτχ.) »Τὰ πταισθέντα,« Αξ., τὰ πταίσματα· αἱ ἀποτυχίαι.

Πτακάλα (ἡ), ἴδε Κάννη.

†Πτακὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πτὰξ, (ὅθ.

†Πτακισμὸς (ὁ). φόβος, δειλία, (κατὰ λέξ.) ζάρωμα ἀπὸ φόβον.

†Πτακωρέω-ῶ, Μ. ἡσω, Γλσ. ἀντὶ Πτήσσω.

Πτάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτανὸς, ὰ, ὸν, Δ. ἀντὶ Πτηνός.

Πτὰξ, ακὸς (ὁ ϗ ἡ), Π. [πτήσσω]. δειλὸς, (κατὰ λέξ.) ζαρόνων ἀπὸ φόβον, (παρβλ. Πτώξ).

Πταρμικὸς, ἡ, όν. Ὁ κινῶν (διεγείρων) πταρμὸν, (Γαλλ.) sternutatoire, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Πταρμικὴ (ἡ), (ἐνν. πόα ἢ ῥίζα), εἶδ. φυτοῦ (πύρεθρον).

Πταρμὸς (ὁ), τὸ πταίρειν (πτάρνυσθαι), φτάρμισμα ϗ φτέρνισμα. »Τὸν πταρμὸν θεὸν (δηλ. οἰωνὸν θεῖον) ἡγούμεθα,« Ἀρςτ. »Πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,« Ἀρςφ.

Πτάρνυμαι [πταίρω] Μ. πταρήσομαι. Πταρμίζομαι, φτερνίζομαι, (Γαλλ.) éternuer. »Οὐ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πτάρῃ,« Ἐπγρ.

Πταρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πταρμιζόμενος συχνὰ ἢ δυνατά. 2) ὁ συντελῶν πρὸς τοῦτο, =Πταρμικός.

Πτάτο, Π. ἀντὶ Ἔπτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτέλας [;], ου (ὁ), σπν. ὁ ἀγριόχοιρος.

Πτελέα (ἡ), εἶδ. δένδρου, (κοιν.) φτελὴ, (Τουρκ.) καρὰ ἀγάτσι, (Γαλλ.) orme.

Πτελέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον πτελέας.

Πτελεώδης, εος (ὁ, ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πτελέας, ὅμοιος μὲ πτελέαν.

Πτελεὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πτελέας, δάσος πτελεῶν.

†Πτέλος (ὁ), =Πτέλας.

Πτέρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ πτερά. »Ῥιπὶς—,« Ἐπγρ. 2) Κωμ. ἀντὶ Πτερωτὸς, (Ἀρςφ. Ὄρν. 903). 3) καμωμένος ἀπὸ πτέριν(;). »Ναὸς—,« (ὁ πρῶτος οἰκοδομηθεὶς εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἴδε τὸν Στρβ.).

Πτέρις, ιδος ἢ ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Θηρ. πτερὰ στρουθοκαμήλου), (κοιν.) φτέρη. »Νυμφαία πτέρις,« Δσκρ. ἡ Θηλυπτερὶς ἡ Δρυοπτερίς.

Πτερίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πτερὸν, πτεράκι.

†Πτέρισμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτερύγισμα.

Πτέρνα καὶ (Ἰων.) Πτέρνη [πείρω, πέρας], ης (ἡ). (κυρ.) τὸ ὄπισθεν κατώτατον μέρος τοῦ ποδὸς (τὸ μετὰ τοὺς ἀστραγάλους), (συνήθ.) ἡ φτέρνα, ἡ πατοῦνα· (ὅθ. μτνμ.) τὸ ὑποκάτω δέρμα (τὸ 'χνάρι) τοῦ ὑποδήματος, (παρβλ.) Πέλμα, (ὅθ.) =Ἴχνος. (ἐπὶ διαφόρ. πραγμ.) τὸ κατώτατον μέρος, ἡ βάσις, ἡ κρηπὶς (ὄρους, κτιρίου κτλ.)· (ἰδιαιτ.) τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸν ληνόν. 2) (Γρφ.) ἀντὶ Πτέρνισμα. 3) (ἐνίοτε) =Πέρνα, χοιρομέρι. »Οὐ τόμος ἐκ πτέρνης,« Ὅμ., (ὅθεν ϗ ὁ Πτερνογλύφος, ὄνομα μυὸς, κτλ.).

Πτερνίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ μὲ τὴν πτέρναν ἢ μὲ τὸν πτερνιστῆρα, λακτίζω, πεδικλόνω, συμποδίζω· (μτφορ.) ἀπατῶ, ὑποσκελίζω, (Γαλλ.) supplanter. 2) (Γλσ.) βάλλω καινούργια 'χνάρια (πέλματα) εἰς τὸ ὑπόδημα.

†Πτέρνιξ, ικος (ὁ). τὸ κοτσάνι (τὸ γουλὶ) τῆς ἀγκινάρας.

Πτερνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτέρνα(3).

†Πτερνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πτέρνα, (ἰδιαιτ. μτνμ.) ὁ πάτος ἀγγείου (λεκανίδος κτλ.).

;Πτέρνις, ιδος (ὁ), εἶδ. ὀρνέου (ἱέρακος), (ἄλλ. Μέρμνης), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέρκνης, ἴδε Περκνόπτερος).

Πτέρνισμα (τὸ) ϗ

Πτερνισμὸς (ὁ), τὸ πτερνίζειν, λακτισμὸς, (μτφορ.) ὑποσκελισμὸς, ἀπάτη.

;Πτερνιστὴρ, Π. ἀντὶ -

Πτερνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πτερνίζων (λακτίζων, ὑποσκελίζων κτλ.), ἀπειθὴς ἢ ἀπατεὼν, (κοιν.) μαριόλος, παιγνιδιάρης. »Τὸ Ἰακὼβ δὲ πτερνιστὴς καθ' Ἕλληνας σημαίνει,« Τζ.

Πτερνοβατέω-ῶ, Μ. ἡσω. Περιπατῶ πατῶν δυνατώτερα πρὸς τὸ μέρος τῆς πτέρνας, εἶμαι -

Πτερνοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (πατῶν) μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος τῆς πτέρνας, περιπατῶν βαρειά.

Πτερνογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (κάμνων τρύπαν μέσα εἰς) τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια), (Κωμ. ἐπίθ. ποντικοῦ εἰς τὴν Βτρχμχ.).

Πτερνοκοπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Θορυβῶ κτυπῶν (κόπτων) ταῖς πτέρναις μου κατὰ γῆς εἰς τὸ θέατρον πρὸς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας ἐναντίον ἀνεπιτηδείου ὑποκριτοῦ, (ἰσοδυναμ. τῷ) σφυρίζω.

Πτερνοκοπὶς, ίδος (ἡ). κοπὶς μάχαιρα διὰ τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια) (Κωμ. ἐπίθ. παρασιτου).

Πτερνοτρώκτης, ου καὶ

Πτερνοφάγος (ὁ). ὁ τρώγων τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια), ἴδε Πτερνογλύφος.

Πτεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (κινούμενος) μὲ πτερὰ, (ϗ μτνμ. ἐπὶ πλοίου) ἀρμενίζων μὲ πανιά.

Πτεροβολέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐκβάλλω πτερὰ, πτεροφυέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πτεροδόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν πτερῶν κινούμενος.

Πτεροδρομία (ἡ), Π. τὸ νὰ τρέχῃ τις μὲ πτερὰ ('σὰν πουλὶ), πέταγμα.

Πτεροείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πτερὸν, εἷμα]. ἐνδυμένος μὲ πτερὰ, πτερωτός.

Πτεροεὶς, εσσα καὶ (κρσ.) οῦσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πτερὰ, πτερωτός· (συνκδχ.) ταχύς· ὁρμητικὸς ἢ ἄστατος. » Ἀετὸς (» Πήγασος, » Ὀϊστὸς)—, « Πίνδ., Ὅμ. » Περσεὺς ἀμφὶ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, « Ἡσ. » Φυγὰν πτερόεσσαν, « Εὐρ. » Ὕμνος—, « Πίνδ. » Ἔπεα πτερόεντα, « Ὅμ. » Θυμὸς (» Νόος) —, « Ἀπλλν., Νόνν., Γργ., ὁ κοῦφος.

Πτερὸν (τὸ), [ἵπταμαι]. τὸ σκεπάζον τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, (κοιν.) φτερόν· (συχνότ.) = Πτέρυξ (» Τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι ἐμφερέστατα, « Ἡρ.)· (Π. κατὰ συνκδχ.) πτηνὸν (» Ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, « Ὀδ. Η. » Ὦ Πηγάσιον, γενναῖον πτερὸν, ὅπως πετήσει, « Ἀρςφ.), (ὅθεν) οἰωνὸς (Σοφ. Ο. Κ. 97), (παρβλ. Ὄρνις). (κατ' ἔκτ.) σύμπτωσις (τοιαύτη ἢ τοιαύτη) πραγμάτων, τύχη (« Αἰόλ' ἀνθρώπων κακὰ, πόνου δ' οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερὸν, « Αἰσχλ.)· (ἐνίοτε) πέταγμα, (ᾗ μτφορ.) ὁρμὴ, προθυμία, ἢ· προστασία, ὑπεράσπισις (» Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατὴρ, « Αἰσχλ., = » Ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων της, « Γρφ.)(μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἢ χρησιμεύει ὡς ἂν πτερὸν, (π. χ.) τὰ πανιὰ καὶ τὰ κωπιὰ τοῦ πλοίου (ἴδε Πτερόω)· ἡ ποδιαὶς πλατέος ἐπανωφορίου (Ἡλ. Β')· αἱ ἐξέχουσαι ἄκραι (les bords) τοῦ σκιαδίου ἢ τῆς περικεφαλαίας· αἱ πτέρυγες (τὰ πλαγινὰ μέρη) οἰκοδομήματος· σειρὰ στύλων (colonnade) ἑκατέρωθεν ναοῦ, ἢ τὸ σκηνοειδὲς σχῆμα τῆς ὀροφῆς αὐτοῦ (παρβλ. Ἀέτωμα)· εἶδος ἐπάλξεως εἰς κτίριον, (παρβλ. Πτερύγιον)· γέφυρα σηκωτὴ ἢ ὁπ. συγχρόνως χρησιμεύει καὶ ὡς πρόβολος τῆς πύλης τοῦ φρουρίου.

†Πτεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πτεροφυέω.

Πτεροποίκιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλα (παρδαλὰ) πτερά.

Πτερόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερωτοὺς (πτερὰ εἰς τοὺς) πόδας.

Πτερορρόεω καὶ Πτερορρυέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτουν (Μαδοῦν) τὰ πτερά μου· (μτνμ.) χάνω τὸν πλοῦτόν (τὴν δύναμίν) μου.

Πτερορρύησις, εως (ἡ). πέσιμον (μάδημα) τῶν πτερῶν, (Γαλλ.) mue.

Πτερότης (ἡ), (φλσφ.) τὸ ἔχειν πτερὰ, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πτερωτοῦ.

Πτερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον) μὲ πτερὰ, πτερωτὸς, (ἄλλ. διορθ. Πτερόφυτος).

Πτεροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) πτερὰ, πτερωτός. » Βέλος—, « Ἀρςφ. ||. (οὐσ.) Πτεροφόροι, » στρατιῶται ἢ ταχυδρόμοι τῶν Ῥωμ. φοροῦντες εἰς τὰ σκιάδιά των πτερὰ (καθὼς ἐφόρουν πρὸ ὀλίγου οἱ λεγόμενοι Τσαούσιδες τῆς Τουρκ. Πόρτας), ἢ κρατοῦντες λόγχας στολισμένας μὲ πτερὰ, (Ατ.) speculatores.

2) ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου κρατοῦντες ῥιπίδας πτερωτὰς ἢ φοροῦντες πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔμβλημα τῶν γραμμάτων.

Πτεροφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάζω) πτερὰ, γίνομαι πτερωτός.

Πτεροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐφύτρωσαν ἢ ἀρχινοῦν νὰ φυτρώνουν πτερὰ, πτερωτός.

Πτεροφύησις, εως καὶ

Πτεροφυΐα (ἡ). φύτρωμα πτερῶν.

Πτεροφύτευτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος μὲ πτερά. » Κῆπος—, « Κ. Μανασσ., ὁ Ταῶς.

Πτερόφυτος καὶ

Πτεροφύτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Πτεροφυής.

Πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐφαρμόζω) πτερὰ εἴς τι, κάμνω πτερωτόν· (μτνμ.) ἁρματόνω τὸ πλοῖον μὲ πανιὰ ἢ μὲ κωπιὰ, ἢ· τὸ ἔχω ἕτοιμον (καὶ μσ. μτβτ. στέκω ἕτοιμος) μὲ ἁπλωμένα τὰ πανιὰ ἢ σηκωμένα τὰ κωπιὰ, (κοιν.) εἰς τὰ πανιὰ ἢ εἰς τὰ κωπιὰ (» Ναῦς ἐπτερωκυῖα πρὸς ἐμβολὴν, « Πλβ.)· (μτφορ.) ἐγκαρδιόνω, ἐμπνέω θάρσος (φρόνημα, ἐλπίδας), ἐνθουσιάζω, ἀναπτερόνω. » Τότ' ἐς χορείην ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι, « Ἀνακρ. » Πρὸς τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ τὰ παιδία εὐθὺς, « Πλάτ.

Πτερυγίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (Κτυπῶ) τὰς πτέρυγας καθὼς τὸ πτηνὸν ὅταν 'παίρνῃ ἀέρα (ἢ τὸ νεογέννητον πουλὶ ὅταν δοκιμάζῃ πρώτην φορὰν) νὰ πετάξῃ, (παρβλ.) Πτερύσσομαι, (μτφορ.) κινοῦμαι (προσπαθῶ) εἰς μάτην. » Ἐλέγξαι μ' οὔ πω δύνασαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, « Ἀρςφ.

†Πτερύγινος, ἡ, όν. Ὁ ἐκ πτερύγων, πτέρινος.

Πτερύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτέρυξ. 2) (μτνμ.) ἄκρα ἐξέχουσα (κτιρίου, φορέματος κτλ.), ποδιὰ, οὔγια μὲ κρόσσια· (ἰδιαιτ.) ἡ ἐν εἴδει ἐπάλξεως προέχουσα ἄκρα τῆς ὀροφῆς (τῆς πτέρυγος) ναοῦ, (Γαλλ.) pinacle, (παρβλ.) Κρόσση· (ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὑμενοειδὴς ἀπόφυσις τοῦ κανθοῦ σπεπάζουσα τὸν κεράτινον ὑμένα· εἶδος παρωνυχίδος· (πλθ.) αἱ ἄκραι τῆς ὠμοπλάτης· οἱ λοβοὶ τοῦ ὠτίου· τὰ σαρκώδη ἢ χονδρώδη μέρη τῆς ῥινός· τὰ πλάγια μικρὰ πτερὰ τῶν ἰχθύων, (Γαλλ.) les nageoires, κτλ.

Πτερύγισμα (τὸ), τὸ πτερυγίζειν, Πτέρυξις.

Πτερυγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πτέρυγος, ἴδε Πτερυγώδης.

Πτερυγοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) πτέρυγος.

†Πτερυγολάβος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἢ ἁρπάζων ἀπὸ τὴν πτέρυγα.

Πτερυγόπους, ποδος (ὁ, ἡ), = Πτερόπους.

Πτερυγοτομία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πτερυγοτόμου χειρουργία.

Πτερυγοτομος (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκτομὴν τοῦ πτερυγίου τῶν ὀφθαλμῶν.

Πτερυγοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) πτέρυγας, πτερυγωτὸς, (παρβλ. Πτεροφόρος).

Πτερυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ πθ. Ἀποκτῶ) πτέρυγας· (μὲ αἰτ. προθ.) κινῶ τὰς πτέρυγάς μου (πετῶ) πρός. » Ὡς δὲ πάϊς πεδὰ ματέρα πεπτερύγωμαι, « (Σαπφ. παρ') Ἡρωδ.

Πτερυγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πτερυγοειδὴς (» Τὰ δὲ ὦτα [τοῦ ἐλέφαντος] πτερυγώδεα, « Ἀρετ.)· (ἰατρ.) ὁ ἔχων ἰσχνοὺς καὶ ἐξέχοντας (ὡς ἂν πτέρυγας) ὤμους. » Πτερυγώδεις ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς ὀνομάζειν τοὺς ὁμοίως ὀρνίθων πτέρυξι τὰς ὠμοπλάτας ἔχοντας ἐκκειμένας τε καὶ προηκούσας ἐς τοὐπίσω.. οἳ ᾗ πρὸς φθίσιν ἐπιτήδειοι τυγχάνουσιν ὄντες, « Γαλ.

Πτερυγωκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πτ. ὠκὺς], = Ταχύπτερος.

Πτερύγωμα (τὸ). αἱ πτέρυγες ᾗ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτὰς (ἐξέχει ἐν εἴδει πτερύγων)· τὰ πρὸς στολισμὸν πτερὰ ἢ αἱ ἐξέχουσαι ἄκραι τοῦ σκιαδίου (τῆς περικεφαλαίας κτλ.)· (ἀνατομ.) τὰ πτερύγια τῆς ῥινός· = Μυρτοχειλίδες.

Πτερυγωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων πτέρυγας· ἢ καμωμένος εἰς εἶδ. πτέρυγος. ||. » Χρησμὸς—, « Ἀρςφ., τοῦ ὁπ. τὸ ἀλληγορικὸν ἀντικείμενον εἶνε πτηνόν.

Πτερυλλὶς, ίδος (ἡ). ἡ ὑμενώδης πτέρυξ τινῶν ἐντόμων (τῶν ἀκρίδων κλπ.).

Πτέρυξ [πτερὸν], υγος (ἡ). φτεροῦγα πουλιοῦ (» Ἶβις λευκὴ πτεροῖσι.. πλὴν ἄκρων τῶν πτερύγων, « Ἡρ.)· (Π. κατὰ συνκδχ.) πτηνὸν ἢ, πέταγμα πτηνοῦ, (ἐν γέν.) ὁρμὴ (» Ἴσχουσα πτέρυγας γόων, « Σοφ.)· (ὅθεν) = Οἰωνὸς (» Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας.. ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες, « Ἐπγρ.), (παρβλ.) Ὄρνις, (ἐνίοτε) λόφος πτερωτὸς περικεφαλαίας. (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ πτέρυγα ἢ ἐξέχει ὡσὰν πτέρυξ, (π. χ.) ἡ σπάθη τοῦ (ἰχθ.) ξιφίου· ἡ ἄκρα (τὸ πλατὺ μέρος) τοῦ κωπιοῦ καὶ (ἐπμ.) τοῦ πηδαλίου· ἡ ἄκρη τῆς κόψης τοῦ σπαθιοῦ (τοῦ τσεκουριοῦ κτλ.)· ἡ πριονωτὴ περιφέρεια φύλλου· ποδιὰ φορέματος (» Τοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο ᾗ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρὸν, « Πλ.) ἢ θώρακος· τὸ τριγυρινὸν τοῦ σκιαδίου· ἄκρα ἢ πλευρὰ (κοιν. πλαγιὰ) βουνοῦ. » Τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλύσταν, « Εὐρ.

Πτέρυξις, εως (ἡ). τὸ πτερύσσεσθαι, κίνημα (κτύπημα) τῶν πτερύγων.

;Πτέρυσμα (τὸ), = Πτερύγισμα.

Πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Κουνῶ (Κτυπῶ) τὰς πτέρυγάς μου δοκιμάζων ἢ ἑτοιμαζόμενος ('παίρνων ἀέρα) νὰ πετάξω ἢ εἰς σημεῖον νίκης καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν θὰ φωνάξῃ. (μτνμ.) πηδῶ (κοιν. πετᾷ ἡ καρδιά μου) ἀπὸ χαράν. » Ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν· κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ. 2) (σπν.) πετῶ πρός. » Οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ Ταίναρον πτερύξεται, « Δυκ. » Ἄνω πτερυσσόμενοι δι' εὕρεσιν ἀληθείας, « Εὐς.

Πτέρωμα (τὸ). τὰ πτερὰ (ἢ πτέρωσις, [Γαλλ.] le plumage) τῶν πτηνῶν· (μτνμ.) τὸ περιστύλιον ναοῦ ἢ κτιρίου κλ. (ἴδε Πτέρυξ καὶ Πτερόν). (εἰς τὸν Δυκ.) βέλος πτερωτόν.

†Πτέρων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ. » Ἀλλ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ τρίορχος ἢ πτέρων ἢ στρουθίας, « Ἡσύχ.

Πτερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῶν πτερῶν παρονομασθείς, τοῦ ὀπ. τὸ ὄνομα παρήχθη (ἐσχηματίσθη) ἀπὸ τὴν λέξιν πτερόν.

Πτέρωσις, εως (ἡ). τὸ ἔχειν (ἀποκτᾷν πτερά· (ἐν γέν.) τὰ πτερά, (Γαλλ.) le plumage.

Πτερωτής, οῦ (ὁ). ὁ πτερόνων (ᾗ μτφορ. ἐνθαῤῥύνων, ἀναπτερόνων).

Πτερωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πτεροῦν (ἀναπτερόνειν), ἐνθαῤῥυντικός, ἐνθουσιαστικός.

Πτερωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ στολισμένος μὲ πτερά. » Πτερωτὰ προσκεφάλαια, « Αξ., τὰ (ἄλλ.) Πτιλωτά.

Πτέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέτομαι.

;Πτηκτικός [πτήσσω], ἡ, όν. Φύσει δειλός.

Πτῆμα (τὸ), = Πτῆσις, πέταγμα.

Πτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτηνάριον (τὸ), μικρὸν πτηνόν.

Πτηνοδρομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέχω ὡς πτηνόν, πετῶ τρέχων.

Πτηνοκράτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κρατῶν (βασιλεὺς) τῶν πτηνῶν.

Πτηνολέτης, ου (ὁ) καὶ Πτηνολέτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) τὰ πτηνά, ὀλετὴρ τῶν πτηνῶν. »Νεφέλη —, « Ἐπγρ., εἶδος διαφανοῦς κυνηγετικοῦ δικτύου.

Πτηνοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πτηνὰ (πτερωτὰ) πέδιλα καὶ

Πτηνόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερωτοὺς (πτηνὸς τοὺς) πόδας· ταχύπους.

Πτηνός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἵπτασθαι, καμωμένος ἵνα πετᾷ, πτερωτός· (ἐνίοτε) ἠμπορῶν (ὢν εἰς κατάστασιν) νὰ πετάξῃ. » Πτηνὸς Ἑρμῆς, « Ἐπγρ. » Πόδες (καὶ μτ.μ. » Λόγοι) πτηνοί, « Ἐπγρ., Πλάτ., ἴδε Πτερόεις »Τὰ μὲν ἡδόντα ἀμυχιαῖα ᾗ πτηνά,« Αἰσχ. Σωκρ. ||. (συνήθ. δὲ πλθ. ᾗ οὐσ.) »Πτηνά, « τὰ πετούμενα πουλιά. »Τῶν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά, οἷον ἀετὸς κτλ., τὰ δὲ πτιλωτά, οἷον μέλιττα κτλ., « Ἀρςτ. » Λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας, « Ἐπγρ. » Τὸ πτηνόν, « Αξ., τὸ γένος τῶν πτηνῶν.

Πτηνοτοξοπυρφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων πτερά, τόξον καὶ πῦρ, (ἐπίθ. τοῦ Ἔρωτος).

Πτηνώδης, εος (ὁ, ἡ). πτηνὸς (ὑπόκυφος) τὸ εἶδος, ὀρνεώδης, ἄστατος.

Πτῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πτήσσω, φόβισμα ἢ φόβος, ζάρωμα ἀπὸ φόβον, τρόμαγμα, ξύππασμα.

†Πτήσιμος, η ἢ ος, ον, = Πτητικός.

Πτῆσις, εως (ἡ), τὸ ἵπτασθαι, πέταγμα (πτηνοῦ).

Πτήσσω [πίπτω καὶ πτύσσω], Μ. πτήξω (πρκ. Ἔπτηχα καὶ εἰς τὴν μτχ. Π. Πεπτηὼς καὶ Πεπτεώς). Ζαρόνω ἀπὸ φόβον, τρομάζω· (σπν. καὶ ἀμφ. μτβτ.) φοβίζω, ξυππάζω. (ἐνίοτε) κάμνω τι φοβερὸν (ἐπίφοβον). » Ζυγὸν πτήσσειν, « Π. Σιλ. » Οὔ ποτ' ἀπειλὰς πτήξας, « Αἰσχλ. » Πτῆξε (ὅπου ἄλλ. διορθ. Πῆξε ἢ Πλῆξε) δὲ θυμὸν ἐπὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Ξ. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ πτήξαντες,« Εὐρ., κρυφθέντες. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ, « αὐτ. »Κείμην πεπτηὼς, « Ὁδ. Ξ. » Ἐγένετο βροντὴ ἰσχυρὰ, ὡς πάντας πτῆξαι, « Ἀθ. »Τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, ᾗ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι,« Ξεν., (παρβλ. Πτώσσω).

Πτῆται, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἵπτασθαι, πρὸς πτῆσιν ἐπιτήδειος.

Πτιλοβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάπτων πτίλα (πτερά).

Πτίλον (τὸ), [τίλλω ἢ πέτηλον], τὸ χνουδωτὸν πτερὸν τὸ ὀπ. σκεπάζει τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, (κοιν.) πουπούλον· (κατ' ἔκτ.) πτερὸν (» Πτίλα δὲ τὸ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστά κη ἐμφερέστατα,« Ἡρ.)· (συνκδχ.) φοῦντα (σεργοῦτσι) ἀπὸ πτερά· (ἐν γέν.) χνούδι. (ἐνίοτε) πτέρυξ (μάλιστα ἐντόμου)· (σπν.) Π. ἀντὶ Πέτηλον, φύλλον. » Ὅτ' ἄνθεα πάντα ᾗ ἐκ πτίλα ποικίλα χεύῃ, « Νίκ.

Πτιλόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτιλωτὸν (χνουδωτὸν) νῶτον. »Κάμπη —,« Ἐπγρ.

Πτίλος ἢ Πτιλός, η ἢ ος, ον. Τοῦ ὁποίου ἔπεσαν (ἐμάδισαν) ἀπὸ πτίλωσιν τὰ 'μματοτσύνουρα.

Πτιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πτερόω.

Πτίλωσις, εως (ἡ). πέσιμον (μάδημα) τῶν πτίλλων, (Γαλλ.) mue· (ἰατρ.) πάθος τι τῶν βλεφάρων ὅταν πίπτουν τὰ 'μματοτσύνουρα, εἶδος ἢ σύμπτωμα ψωροφθαλμίας. 2) = Πτέρωσις. » Τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσίν ἐστι τεφρὸς, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρὸς, « Αἰλ.

Πτιλώσσω, Μ. ώξω. Πάσχω πτίλωσιν.

Πτιλωτός, ἡ, όν. Σκεπασμένος ἢ Γεμισμένος μὲ πτίλα (πούπουλα). »Τῶν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετός· τὰ δὲ, πτιλωτά, οἷον μέλιττα, « Ἀρςτ. » Προσκεφάλαια πτιλωτά, « Αξ., τὰ πουπουλένια.

Πτισάνη (ἡ), [πτίσσω]. κριθάρι ξεφλουδισμένον, φάρος. 2) (συνκδχ.) τὸ χυλωμένον ζωμὶ τοῦ τοιούτου κριθαρίου (ῥοφώμενον κυρ. ὡς ἰατρικόν).

Πτίσανος (ἡ), Π. ἀντὶ Πτισάνη.

Πτισανοῤῥοφία (ἡ). τὸ νὰ ῥοφᾷ τις πτισάνην.

Πτίσις, εως (ἡ), = Πτισμός.

Πτίσμα (τὸ), [πτίσσω] γέννημα (κριθάρι κτλ.) ξεφλουδισμένον.

Πτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ πτίσσειν, κοπάνισμα, ςούμπισμα, ξεφλούδισμα (γεννήματος). 2) εἶδος ᾄσματος τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν πρὸς διασκεδασιν αἱ πτίσσουσαι τὴν κριθήν.

†Πτισσάνη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτισάνη.

Πτίσσω [συγγ. τῷ Τύπτω καὶ Πίπτω], Μ. πτίσω (πθ. πρκ. Ἔπτισμαι). Στουμπίζω, κοπανίζω· (κυρ.) ξεφλουδίζω κτυπῶν εἰς τὸ 'γδὶ μὲ τὸν κοπανον κριθάρι (σιτάρι κτλ.) νὰ τὸ συνθλάσω. »Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν κτλ. « (Φερεκρ. παρ') Ἐύς.

Πτιστέον, θετ. τοῦ Πτίσσω.

;Πτιστής, οῦ (ὁ). ὁ πτίσσων (στουμπίζων, κοπανίζων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Πτιστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς πτισμὸν (κοπάνισμα, στούμπισμα). »Αὔλημα πτιστικόν, « Πλδ., ἴδε Πτισμός.

Πτόα (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Πτοία, (ὅθεν

Πτοαλέος, α, ον, = Πτοιαλέος.

Πτοέω-ῶ [πτόα], Μ. ήσω. Ξυππάζω, φοβίζω· (συνκδχ.) φυγαδεύω· (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) ξυππάζομαι, κυριεύομαι ἀπὸ φόβον (ἀγωνίαν, ταραχὴν), τρομάζω· (κοιν.) τὰ χάνω· (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ.) εἶμαι ἢ κάμνω 'σὰν ξυππασμένος (εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ἀπολαύσεως) διά τι, τρέχω κατόπιν τινὸς ὡς ἐρωτόληπτος· (ἰατρ.) παραλογιάζω. » Τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, « Ὁδ. Χ., (κοιν.) πέταξ' ὁ νοῦς των ἀπὸ τὸν φόβον των. » Ὅταν ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, « Γρφ. » Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι,« αὐτ. » Πτοηθέντες δὲ τοῦ ὄρτυγος, « Πλ. » Ἔρωτι (» Ὑπ' ἔρωτι) πτοηθείς,« Εὐρ., Καλλ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Κουρότερος ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, « Ἡσ., ὁ νοῦς του εἶνε εἰς ἐκείνους (εἰς τὴν συναναστροφήν των). » Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι,« Ἀρςτ. » Ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες, « Ἀθ. » Τί τοσοῦτον περὶ τὸν πλοῦτον ἐπτόησαι; « Βασ. (ἢ δοτ.) »Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Πτοηθήσονται τινες κατὰ τὴν χώραν, « Ἰατρ., θὰ τρελλαθοῦν, θὰ παραλογιάσουν· (ᾗ κατὰ μτχ.) » Ἀναστάντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διάγουσι, « Παῦλ. Αἰγιν., ἀφ' οὗ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν μένουν δι' ὅλην των τὴν ζωὴν 'παρμένοι (Τουρκ. σερσέμιδες).

Πτόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξύππασμα, τρόμαγμα, παραλόγιασμα· ὁρμὴ πάθους, σφοδρὰ (ἀκράτητος) ἐπιθυμία.

Πτοία (ἡ), [συγγ. τῷ Ἵπταμαι]. φόβος (παράλογος), τρόμος, ἔκπληξις, (ἐν γέν.) ταραχὴ ψυχῆς ἐξ αἰτίας σφοδροῦ πάθους (κυρ. ἔρωτος), (ὅθεν

Πτοιαλέος, α, ον, Π. κυριευμένος ἀπὸ φόβον ἢ (ἐν γέν.) ταραχὴν ψυχῆς (ἀγωνίαν, ἀνησυχίαν) ἐξ αἰτίας σφοδροῦ πάθους (κυρ. ἔρωτος).

Πτοιάω ᾗ Πτοιέω-ῶ, Π. ἀντὶ Πτοέω, (ὁθ.

Πτοίησις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Πτοησις, καὶ

Πτοιητός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ †Πτοητός, τρομαγμένος, ξυππασμένος, ἐπτοημένος.

Πτοῖος (ὁ), Π. ἀντὶ Πτοία.

Πτοιώδης, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πτοώδης.

Πτολεμίζω, Μ. ίσω καὶ ίξω, Π. ἀντὶ Πολεμίζω, [ἐκ τοῦ

Πτόλεμος (ὁ) καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Π. ἀντὶ Πόλεμος κτλ.

Πτολίαρχος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίαρχος.

Πτολίεθρον (τὸ), Π. ἀντὶ †Πολίεθρον, = Πόλις, φρούριον.

Πτολιπόρθης καὶ Πτολιπόρθιος καὶ Πτολίπορθος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίπορθος, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πτόλις, εος (ἡ) καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Π. ἀντὶ Πόλις, κτλ.

Πτορθάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἀκανθωτοὺς πτόρθους (κλάδους).

Πτορθεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ

Πτόρθος (ὁ), [πτέρον, ἡ φέρω]. βλαστὸς φυτοῦ, βλαστάρι· (ἐν γεν.) κλάδος· (μτφορ.) ἔκγονος, ἀπόγονος. » Σιτεῖσθαι μαλάχης πτόρθους, « Ἀρςφ. » Πτόρθον κλάσε χερί, « Ὀδ. Ζ. » Πτόρθος Ἡρακλέους μέγας, « Ἐπγρ., τὸ ῥοπάλον, (παρβλ. Στόρθυγξ). 2) Π. ἔκφυσις πτορθῶν, βλάστησις. » Ὕλη φύλλα ἔραζε γέει, πτόρθοιό τε λήγει, « Ἡσ.

;Πτορθοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρω (Κρατῶ) πτόρθον (κλάδον), (παρβλ.) Θαλλοφορέω. » Τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι, ϗ τούτους πτορθοφορεῖν (κατὰ διορθ. ἀντὶ πρωτοφορεῖν) ἐπιτρέπουσιν, « Ἀθ. 2) ἐκβάλλω πτόρθους (βλαςοὺς ἢ κλάδους).

Πτόρος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πταρμός.

Πτοωδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης φόβου (πτοίας), τρομαγμένος, ἢ· δειλός, εὐπτόητος.

†Πτυάζω, Μ. άσω. Λικμίζω (διὰ τοῦ πτύου), φτυαρίζω.

Πτυαλίζω, Μ. ίσω. Ἔχω πολὺ πτύαλον (σίαλον), γεμίζει τὸ στόμα μου σάλια, (ὥστε) βιάζομαι νὰ συχνοφτύνω ἢ νὰ συχνοκαταπίνω.

Πτυαλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πληθώρα πτυάλου (σιάλου), (ἐπμ.) συχνὸν φτύσιμον ἢ κατάπιωμα.

Πτύαλον (τὸ), [πτύω]. = Σίαλον, σάλιον, (ἰατρ.) φλεγμα. » Οἶνος πτυέλου ἀναγωγός, « Ἀθ. » Ἀφρῶδες (» Χλωρὸν, » Ἰῶδες, » Αἰγυνῶδες κτλ.) —, « Ἰατρ. » Πάντα δὲ πτυελα πονηρὰ ἐςι, ὁκόσα ἂν τὴν ὀδύνην μὴ παύῃ, « Ἱππκρ.

Πτυαλώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης πτυάλου.

Πτυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτύον, φτυαράκι.

Πτυὰς [πτύω], άδος (ἡ), εἶδ. ὄφεως (ἀσπίδος).

Πτύγμα (τὸ), [πτύσσω]. πανὶ ἢ ἄλλο τι διπλωμένον, (κυρ.) ἐκεῖνο τὸ ὁπ. βάλλουν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν ἵνα μὴ τρίβεται ἀπὸ τὸ δέσιμον, (Γαλλ.) compresse.

Πτυγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτύγμα.

Πτύγξ, υγγὸς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτινόμου, (ἄλλ.) Πώϋγξ.

Πτυελίζω, Πτυελισμὸς, Πτύελον, = Πτυαλίζω κτλ.

†Πτυελὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Πτύελον.

Πτύελος (ἡ), Ἰων. ἢ Π. ἀντὶ Πύελος.

Πτυΐδιον (τὸ), = Πτυάριον.

†Πτυκτίζω, Μ. ίσω. Διπλόνω τι ὡς.

Πτυκτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτυκτὸς, πίναξ, βιβλιαράκι ὅπου διπλόνεται, σημειωματάριον.

Πτυκτὸς [πτύσσω], ἡ, όν. Διπλωμένος ἢ δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, ἐπιδεκτικὸς πτυέεως. » Πίναξ πτυκτὸς, « Ὁμ., πινακίδες διὰ γράψιμον αἱ ὁπ. ἐδιπλόνοντο (ἐκλείοντο) ὡς ἂν βιβλίον, (Γαλλ.) tablettes pliantes. » Πτυκταὶ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ δέλτοι), « Πανδ., = Πιττάκια. » Προφέρειν πτυκτὰς ϗ δικαιώματα, « αὐτ. » Πτυκτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ῥάκος ἢ λινοῦν, « Ἰατρ., = Πτύγμα.

Πτύξ, πτυχὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Πτυχὴ, διπλωματιά· ζαρωματιά· λόξα (φορέματος)· κτύκαλον (ὀστρέου)· φύλλον ἢ λαμα μετάλλου κείμενον ἀλλεπαλλήλως. » Πέντε δ' ἤλασε σάκεϊ πτύχας, τὰς δύο χαλκείους, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην, « Ἰλ. Γ., πέντε δίπλαις, (Τουρκ.) πέντε κάτια. » Γραμμάτων πτύχας, « Σοφ., φύλλα, (παρβλ. Πτυκτὸς). » Οἱ κάραβοι προστίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας, « Ἀρςτ. 2) (μτνμ.) κοίλωμα ([Γαλλ.] anfractuosité, σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν ὀφρῦν) ὄρους. » Πτυχὶ Ὀλύμποιο ἡμενος, « Ἰλ. Υ. » Οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖς, « Ὀμ. Ὕμν.

Πτύξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πτύσσω, δίπλωμα· τὸ μέρος ὅπου διπλόνεταί τι, τὸ τσάκκισμα, » Θώρακος —, « Γρφ.

Πτύον (τὸ), [συγγ. τῷ Πτύω]. φτυάρι (ἢ ἄλλο τι ὅμοιον ἐργαλεῖον) διὰ λίχνισμα, λικμητήριον. » Δήμητρος ἀλωάδος ἐπὶ σωρῷ πήξαμι μέγα πτύον, « Θκρ. (ὅπου ὁ Σχολ. σημ.) » Ὅταν λικμῶνται ϗ σωρεύωσι τὸν πυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον. « 2) (παρὰ Κυπρ.) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (χωρ. ½ τοῦ μεδίμνου).

Πτυόφι, Π. ἀντὶ Πτύου, γεν. τοῦ Πτύον.

Πτύρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πτυρμὸν (φόβον). 2) = τῷ

Πτυρμὸς (ὁ), τὸ πτύρειν ἢ πτύρεσθαι, φόβος, πτόησις.

Πτυρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πτυρόμενος (πτοούμενος, τρομάζων) εὐκόλως, εὐπτόητος.

Πτύρω [πτόα], Μ. πτυρῶ. Φοβίζω ϗ πθ. ἢ μσ.) Φοβοῦμαι, τρομάζω, σκιάζομαι, ξυππάζομαι, (παρβλ.) Πτοοῦμαι. » Οὐκ ἄν ποτε πτυρήεις τὸν θάνατον, « Πλάτ.

Πτύσις, εως (ἡ), τὸ πτύειν, πτύσιμον.

Πτύσμα (τὸ). τὸ πτυόμενον σίελον ἢ φτύσμα, φτύσιμον, ῥόχαλον. » Πτύσματα ἐρυθρὰ ϗ ὕφαιμα, « Ἱππκρ.

Πτυσμὸς (ὁ), = Πτύσις.

Πτύσσω [συγγ. τῷ Πίπτω], Μ. πτύξω. Διπλόνω. » Χιτῶνα (» Εἵματα) πτύξασα, « Ὀδ. Α., Ζ. » Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, « Γρφ. » Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, « Σοφ., περιβαλὼν (προσπτυξαμένος) αὐτας, (καὶ μσ.) » Πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, « Ἀρςφ., φορέσω, ἐνδυθῶ. (ϗ πθ.) » Ἄστολος χιτὼν ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται, « (Σοφ. παρὰ) Πλ. » Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα, « Ἰλ. Ν., ἐλυγοῦσαν.

Πτυχὴ (ἡ). τὸ ἀπότελεσμα τῆς πτύξεως, δίπλα, λόξα, (Τουρκ.) κάτι· (μτνμ.) κοίλωμα σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν ὀφρὺν ὄρους. » Πινδου (» Κρισσαῖαι) πτυχαί, « Πινδ. » Ἢ πόντου ἢ γῆς ἐν πτυχαῖς, « Πλάτ., τὰ βάθη. (καὶ κατ' ἔκτ.) » Ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχὰς Ζεὺς, « Εὐρ. (τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη ὁ Ὑμνογρφ.) » Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν, μύστης ὁ ᾧ πρὸς Πατρὸς ἐξικνούμενον ... Πνεῦμα, « Τρπρ., (παρβλ. Γυάλον). (καὶ καταχρ.) » Ὕμνων πτυχαί, « Πινδ., αἱ τεχνικαὶ ϗ πολύπλοκοι στροφαί. 2) (Σχλ.) = Πτυχίς.

Πτυχίον (τὸ), = Πτυκτίον.

†Πτυχὶς [πτυχὴ], ίδος (ἡ). τὸ μέρος (σανίδ.) τῆς πρωμνῆς ὅπου εἶνε γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

Πτυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς (ῥυτίδας, κοιλότητας), πολύπτυχος. » Τὸ τοῦ καρκίνου πτυχώδες ἐπικάλυμμα, « Ἀρςτ.

Πτύω [ὀνμτπ.], Μ. πτύσω (πθ. πρκ. Ἔπτυσμαι). Ἐκρίπτω τὸ σίελον τοῦ στόματος μου· φτύνω. » Αἷμα πτύοντα, « Ἰλ. Ψ. » Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, « Θκρ. » Μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι, « Ξεν. (ϗ μτνμ.) » Κύματα ἐπ' ἠιόνι πτύοντα, « Θκρ., ἀφρίζοντα. 2) (σπντ.) ἐξηλόνω τὰ πτύσματα (τὰ φλέγματα), συντελῶ πρὸς ἀποφλεγμάτωσιν. » Τῶν οἴνων οἱ μέλανες.. οὔτε οὐρέονται οὔτε πτύουσι, « Ἱππκρ.

;Πτωκάζω, Μ. άσω, Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πτωσκάζω.

Πτωκὰς [πτὼξ, πτώσσω], άδος (ἡ), Π. δειλὴ, ζαρωμένη ἀπὸ φόβον· εὐπτόητος· (μτνμ.) χαμηλὴ, προσγειος. » Κύπειρος —, « Ἡσυχ. » Αἴθυια —, « Ὁμ. ||. (οὐσ.) » Πτωκάδες, « Σοφ., αἱ ἅρπυιαι, (καθὼς λέγουν τῶρα οἱ ἁπλούστεροι) τὰ τελώνια, τὰ ἐξωτικά.

Πτῶμα (τὸ). πέσιμον (» Πρὸς πτώματα ποτίζεται, « Δσκρ.)· (μτφορ.) = Πταῖσμα, σφάλμα ἢ δυστύχημα, (Ατν.) casus. » Ποτερα δόμοισι πτῶμα προσκυροῖ νέον; « Αἰσχλ. 2) πρᾶγμα πισμένον, (ἰδιαιτ.) σῶμα νεκροῦ (σκοτωμένου)· ἐρείπιον (κυρ. καὶ μτνμ.)· χαλάςρα τείχους. » Ἐπὶ τοῦ πτώματος διαμάχεσθαι, « Πλβ.

Πτωματίζω, Μ. ίσω. Προξενῶ πτῶμα (πέσιμον), (ὀθ. συνήθ. πθ ἢ ἀμτβ.) πίπτω, καταπίπτω. » Ἐὰν δὲ τι πτωματίσῃ μέχρι τοῦ λιθολογήματος, « Ἐπγρφ. » Πτωματιζομένοι, « Π. Ἀλέξ., οἱ ἐπιληπτικοὶ, οἱ σεληνιαζόμενοι.

Πτωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς πτωματισμὸν, ἐπιληπτικός.

Πτωμάτιον (τὸ). μικρὸν πτῶμα νεκροῦ.

;Πτωματὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ποτηρίου (ἴσ. διότι, ἵνα ἀδειάζεται εὐθὺς, δὲν εἶχε πάτον νὰ στέκεται), (ἄλλ. διορθ. Πωματὶς)

Πτωματισμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ πτωματιζομένου, ἐπιληψία.

Πτωματοστρωτὸς (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ πτώματα (νεκρῶν). » Γῆ —, « Κ. Μανασσ.

Πτῶξ, πτωκὸς (ὁ καὶ ἡ), Π. [πτώσσω]. δειλὸς, εὐπτόητος, (ὀθ. ||. συνήθ. οὐσ.) ὁ λαγωός.

Πτωσιμος, η, ον, Π. ὁ πίπτων ἢ πεσμένος (σκοτωμένος). » Δορὶ —, « Αἰσχλ., φονευμένος εἰς τὸν πόλεμον, [ἐκ τοῦ

Πτώσις, εως (ἡ), τὸ πίπτειν, πέσιμον (» Ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τιθέσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα, « Πλάτ. » Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν ϗ ἀνάστασιν πολλῶν, « Εὐαγγ.)· (μτφορ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμφορά. δυστυχία· θραῦσις. » Οὐκ ἔςαι ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν, « Γρφ., οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εὑρεθήσεται φονευθεὶς, γενομένης ἐπιθεωρήσεως ϗ καταμετρήσεως αὐτῶν. ||. (Γρμτ.) ἡ περὶ τὴν κατάληξιν μεταβολὴ (μετάπτωσις) τῆς λέξεως κατὰ κλίσιν. » Πτῶσις ἐστὶν ὀνόματος ἢ ῥήματος.. Τὸ γὰρ Ἐβάδισεν ἢ Βάδιζε πτῶσις ῥήματος ἐστὶν,« Ἀρςτ.

Πτωσκάζω, Μ. άσω, Π. = τῷ

Πτώσσω [πτόα], Μ. ;πτώξω, Π. = Πτησσω, φοβοῦμαι, τρομάζω, δειλιῶ, (κυρ.) ζαρόνω (φεύγω, κρύπτομαι) ἀπὸ φόβον. » Τί πτώσεις; « Ἰλ. Δ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, « Ἰλ. Φ. (καὶ γεν.) » Πτώσσοντες ὑπ' ἀσπίδος, « Τυρτ., κρυπτόμενοι ὄπισθεν αὐτῆς. (καὶ δοτ.) » Πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι, « Ἰλ. Η. (ϗ ἐλλ. τῆς Διὰ) » Ποῖ με φυγᾷ πτώσσουσι μυχῶν; « Εὐρ. » Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν, « Ἰλ. Υ. 2) ἕρπω ἔμπροσθέν τινος ἀπὸ φόβον· (ὅθ.) ζητεύω, διακονεύω. » Πτώσσων κατὰ δῆμον, « Ὀδ. Ρ. (καὶ ἐλλ.) » Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους,« Ἡσ., (παρβλ. Πτωχεύω).

Πτωτικὸς, ἡ, όν. (Γρμτ.) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πτώσεις ἢ μεταβαλλόμενος κατὰ πτῶσιν, κλιτός.

Πτωτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς τὰ πτωτικά.

Πτωτὸς, ἡ, όν, = Πτώσιμος.

Πτωχαλαζὼν, όνος (ὁ, ἡ). πτωχὸς ϗ ἀλαζὼν ἐνταὐτῷ, πτωχοπερήφανος.

Πτωχεία (ἡ), τὸ πτωχεύειν, ἡ κατάςασις τοῦ πτωχοῦ, ἐπαιτεία, (διαφέρει τῆς Πενίας, ἴδε Πτωχός).

Πτωχεῖον (τὸ), = Πτωχοτροφεῖον. » Ἀφηγούμενος τοῦ πτωχείου τῶν λελωβημένων,« Παλλάδ.

Πτωχελένη (ἡ). (κατὰ λέξ.) Ἑλένη πτωχὴ (ζητιάνα), πόρνη, δημοσία, (οὕτως ἐπωνομάσθη ἡ ἑταίρα Καλλίστιον).

Πτωχεύω, Μ. εύσω. Ζητεύω (ὡς ἂν πτωχὸς, ἐπαίτης), διακονεύω. (μὲ αἰτ.) »Δαῖτα πτωχεύειν, « Ὅμ. » Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, « Θγν. (καὶ χωρὶς πτ.) » Κακὰ χροῖ εἵματα εἶμαι, πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον, « Ὀδ. Τ. » Ἀπεικάσαις αὐτὰς (τὰς Κελτικὰς κύνας) τοῖς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πτωχεύουσι· καὶ γὰρ φωνὴ αὐταῖς γοερά τε καὶ ἐλεεινή ἐστιν,« Ἀρρ. 2) (μτγν. καὶ κατὰ συνκδχ.) = Πένομαι, (κοιν.) πτωχαίνω· (μὲ γεν.) στεροῦμαι. » Δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν, « Γρφ. » Βρωμάτων πτωχεύοντα,« Πρκπ.

Πτωχηΐη (ἡ), ἰων. ἀντὶ Πτωχεία.

Πτωχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ πτωχὸν, τὸν καταντῶ νὰ γένῃ πτωχὸς (ἐπαίτης). » Κύριος πτωχίζει ϗ πλουτίζει, « Γρφ.

Πτωχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πτωχὸν (ἐπαίτην), πτωχοῦ (ζητιάνου) ἴδιος.

Πτωχίστερος, α, ον, σπν. ἀντὶ Πτωχότερος, συγκρ. τοῦ Πτωχός.

Πτωχοδοχεῖον (τὸ). οἶκος πρὸς ὑποδοχὴν πτωχῶν, πτωχοτροφεῖον.

Πτωχόκομπος (ὁ, ἡ), = Πτωχαλαζών.

Πτωχόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μοῦσαν (le génie) τῆς πτωχείας, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζητεύειν, ἢ· 2) (;)πτωχὸς ὡς πρὸς τὰς Μούσας, ἀγράμματος, ἄμουσος.

Πτωχόνοια (ἡ). πτωχεία νοὸς (πνεύματος), μικρόνοια.

;Πτωχοπλούσιος (ὁ, ἡ). πτωχὸς ϗ πλούσιος ἐνταὐτῷ, (δηλ.) πλούσιος ὅςτις ἀπὸ φιλαργυρίαν ζῇ ὡς ἂν πτωχὸς (ἐπαίτης), ἢ· πτωχὸς ὅςτις κάμνει ἐπιδείξιν πλουτίου, πτωχοπερήφανος.

Πτωχοποιὸς (ὁ, ἡ). πτωχείας ποιητικὸς (πρόξενος), ἢ· προσποιούμενος τὸν πτωχόν· μιμούμενος τοὺς ἐπαίτας, (οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἀρςφ. τὸν Εὐριπίδην, διότι συχνάκις παρέσταινε τὸν Τήλεφον ῥακενδύτην ϗ ἄλλα οἰκτρὰ τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας πρόσωπα).

Πτωχὸς [πτώσσω], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Ζαρωμένος (ἀπὸ φόβον), ὑποπεπτωκὼς, συνεσταλμένος· (ὅθ. συνήθ.) ζητιάνος, ἐπαίτης, ψωμοζήτης, (ἐπμ. διάφορ. τοῦ Πένης). » Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ζῆν μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδομένον ϗ τοῖς ἔργοις προσέχοντα· περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴ δ' ἐπιλείπειν. « Ἀρςφ. » Προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχοὺς, ἱκετεύοντα ϗ δεόμενον προσδοῦναι, « Ξεν. » Πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, « Ὀδ. Ζ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Πένης, (μὲ γεν.) στερημένος, ἄμοιρος. »Πτωχὸς τὰς φρένας (τῷ πνεύματι), « Τιμ., Γρφ. »Πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον γενόμενον,« Ἀθ.

Πτωχοτροφεῖον (τὸ). οἴκημα (κατάςημα) ὅπου τρέφονται πτωχοί.

Πτωχοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Περιθάλπω, Περιποιοῦμαι) πτωχούς.

Πτωχοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιθαλψις (περιποίησις) πτωχῶν.

Πτωχοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (περιποιούμενος) πτωχούς.

†Πύαλος (ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πύελος.

Πυανεψία (ἡ), (ἐνν. θυσία ἢ ἑορτὴ), ἢ (συνηθές.)

Πυανεψία (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ τῶν Ἀθην. εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπολλ. καθ' ἣν ἔβραζαν κουκκιὰ ϗ ἄλλα ὄσπρια [πύανον, ἑψω] καὶ τὰ ἔτρωγαν εἰς μνήμην τοῦ Θησέως.

Πυανεψιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τέταρτος μὴν τῶν Ἀθην. (15 Ὀκτωβρ.—15 Νοεμβρ.) καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Πυανέψια.

Πυάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύανος. 2) οὐδ. τοῦ-

Πυάνιος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ πυάνους (κυάμους).

Πύανον (τὸ) ϗ

†Πύανος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Κύαμος, κουκκί· (συνήθ.) εἰδ. ζωμοῦ ἀπὸ κουκκιὰ σιτάρι καὶ ἄλλα διάφορα ὄσπρια βρασμένα μαζῇ, (ἀναλογεῖ με τὸ παρ' ἡμῖν) κολλυβοζοῦμι.

†Πυανεψιὼν, ῶνος (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πυανεψιών.

Πῦαρ, ατος (τὸ), = Πῦος, τὸ πρωτόγαλα, (Ατ.) κολόστρα· (ἐνίοτε) πυτιὰ ἀπὸ κολόστραν.

;Πυαρίτης, ου (ὁ), (ἐνν. ζωμὸς), εἰδ. καϊμακιοῦ ἀπὸ κολόστραν (πῦαρ), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυριάτης).

Πυγαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὰ περὶ τὸν ἀφεδρῶνα μέρη). » Τὸ πυγαῖον, « Ἡσύχ., ἀντὶ Ἡ πυγὴ, τὰ ὀπίσθια, (ἰδιαιτ.) τὸ κολοκούκκουρον. » Πυγαῖα, « Ἀρχιτεκτ., αἱ βάσεις ἢ αἱ σπεῖραι τῶν κιόνων. 2) = Καταπύγων(;).

;Πυγαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλγῶν τὴν πυγὴν (τὰ ὀπίσθια), πάσχων τὴν ἰσχιαδικὴν νόσον ἢ ζοχάδες(;), (οὕτω διορθ. τὸ Πυγαλίας τοῦ Στρ. ΙΔ', 948).

;Πυγαλγίας, ου (ὁ), = Πυγαλγὴς, (κατ' ἄλλην διόρθωσιν).

Πύγαργος (ὁ, ἡ), [πυγὴ, ἀργὸς]. ὁ ἔχων λευκὰ ὀπίσθια, ἀσπρόκωλος, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἰδ. ἀγριόγιδας καὶ αὐτοῦ μὲ ἄσπρην οὐράν.

Πυγὴ (ἡ), [πύκα]. τὰ περὶ τὸν ἀφεδρῶνα μέρη, τὰ ὀπίσθια· ὁ κῶλος. »Ἐς τὰς πυγὰς νάρθηκι παιόμενος,« Ἀκ. (μτνμ.) » Ἀγροῦ πυγὴ,« Εὐς., τὸ καλλήτερον (παχύτερον) μέρος. (παρβλ. Οὖθαρ).

Πυγηδὸν, ἐπίρ. Κῶλον μὲ κῶλον.

Πυγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυγή.

Πυγίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὰ ὀπίσθια). 2) ἀρσενοκοιτῶ.

Πύγισμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πυγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πυγίζων, ἀρσενοκοίτης.

Πυγμαϊκὸς, ἡ, όν, = Πυγμαῖος.

Πυγμαιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς πυγμαίους, (ἐπίθ. τῶν γερανῶν).

Πυγμαῖος, α, ον. Ἰσομήκης μὲ πυγμὴν (πῆχυν), κοντὸς τὸ ἀνάστημα, (Τουρκ.) τζουτζές. ||. (οὐσ. πλθ.) ἔθνος τι μυθῶδες τῆς Λιβύας.

Πυγμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πὺξ μάχομαι, παίζω ταῖς γρονθιαῖς, ἀγωνίζομαι ὡς πυγμάχος.

Πυγμαχία (ἡ), τὸ πυγμαχεῖν, ὁ ἀγὼν τῶν πυγμάχων, (Γαλλ.) pugilat.

Πυγμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τῆς πυγμῆς (μὲ ταῖς γρονθιαῖς). ||. (οὐσ.) ἀθλητὴς ὅστις ἀγωνίζεται τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἀγῶνος, (Ἀγγλ.) boxeur.

Πυγμὴ (ἡ), [πὺξ]. γρονθιὰ, γρόνθος. 2) (συνκδχ.) = Πυγμαχία. 3) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων διάςημα, μέτρ. ἐκτασ. 1 1/8 ποδ., (παρβλ. Πῆχυς).

Πυγμικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς πυγμῆς.

;Πυγολαμπὰς, άδος ϗ

Πυγολαμπὶς [πυγὴ, λάμπω], ίδος (ἡ), εἰδ. ἐντόμου τοῦ ὀπ. λάμπουν τὴν νύκτα τὰ ὀπίσθια, (κοιν.) κωλοφωτιά.

;Πυγονιαῖος (καὶ ὄχι Πυγονιμαῖος), α, ον, ὀρθότ. κατά τινας τοῦ Πυγωνιαῖος.

†Πυγόριζα, ης (ἡ), Γλσ. ἡ παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου παραφυὰς, (κοιν.) κωλοῤῥίζι.

Πυγοσκελὶς [πυγὴ, σκέλος], ίδος (ἡ), εἰδ. θαλασσ. πτηνοῦ (κολυμβίδος).

Πυγοστόλος (ὁ, ἡ), Π. [πυγὴ, στέλλω], ἡ σολίζουσα τὰ ὀπίσθιά της, πόρνη.

Πυγούσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Πυγωνιαῖος.

Πυγὼν [πὺξ], όνος (ἡ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς κλειδώσεως τοῦ μι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κροῦ δακτύλου διάστημα, μέτρ. ἑκτάσ. 1 ¼ ποδ. ἡ 18 δακτ., (ὄθ.

Πυγωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν μιᾶς πυγόνος (πέντε παλαιστῶν ἡ 18 δακτ.), σχεδὸν πηχυαῖος.

Πυδαρίζω [ποῦς-ποδὸς ἡ πυγή;]. Μ. ἰσω. Χοροπηδῶ κεκτῶν μὲ τοὺς πόδας τὰ ὀπισθιά μου, = « Ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι, » Ἀρςφ. (Λυσ. 82). 2) Κλωτσῶ ϗ φεύγω (ὡς ἂν τὰ δυσάγωγα ὑποζύγια), ἀποσκιρτῶ, (Γαλλ.) pietiner.

Πυέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύελος.

Πυελίς, ίδος (ἡ). ἡ σφενδόνη (τὸ κοῖλον ὅπου κρατεῖται δεμένη ἡ πέτρα) τοῦ δακτυλιδίου, [κυρ. ὑποκορ. τοῦ.

Πύελος (ἡ), [κύω = γύω, γύαλος]. σκάφη (κυρ. διὰ λούσιμον), μαςέλλον· σκαφίδι ὅπου τρώγουν ἡ χῆνες (Ὀδ. Τ.)· (ἐν γέν.) κοίλωμα· γοῦρνα (« Τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ, » Ἀρςφ. « Τὰς πυέλους καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ » αὐτ. « Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν ταῖς σκαφίσιν ἀρύουσιν, » Ἀθ.)· λάρναξ. « Μετὰ δὲ τὸ ἐνταφῆναι ἐμὲ εἰς τὴν ὀςυθήκην, κλεῖσαι τὴν πυελίδα, » Ἐπγρφ.

Πυελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πυέλου, βαθουλὸς, βαθουλωτός, (εἰς τὸν Ἀρςτ. συγχ. τῷ Πηλώδης).

Πυετία (ἡ), = Πυτία.

Πυέω-ῶ [πῦον], Μ. ἡσω. Κάμνω τὸ ἀπόστημα νὰ ἐμπυάσῃ (νὰ ὡριμάσῃ). ||. (μσ.) ἐμπυάζω.

Πύη ϗ

Πύησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυέω, ἔμπυασμα· ἀπόστημα εἰς τὸν πνεύμονα, φθίσις.

Πυθαγόρειος (ὁ, ἡ), = Πυθαγορικός.

Πυθαγορίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι μαθητὴς ἡ Ἀκολουθῶ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πυθαγόραν, (κυρ.) ὀπαδὸς τοῦ συςήματος τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορικτᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Πυθαγοριστής.

Πυθαγορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορίς, ίδος (ἡ), = Πυθαγορική, γυνὴ πυθαγορίζουσα, θιασῶτις τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορισμὸς (ὁ), τὸ πυθαγορίζειν, ὁ βίος (τὸ σύστημα κτλ.) τῶν Πυθαγοριστῶν.

Πυθαγοριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πυθαγορίζων, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (τῆς αἱρέσεως) τοῦ Πυθαγόρου, (κατὰ τὸν Ἰαμβλ. Πυθαγόρειοι ἐλέγοντο οἱ καθαυτὸ καὶ Πυθαγορισταὶ οἱ μιμηταὶ αὐτῶν).

†Πυθαΐζω [Πυθώ], Μ. ἰσω. Ἐρωτῶ (Μαντεύομαι εἰς) τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, (ὅθεν

Πυθαϊστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαντευόμενος Πυθοῖ (εἰς τοὺς Δελφούς).

Πυθαύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν τὸν Πυθικὸν λεγόμενον νόμον, αὐλητὴς ἀγωνιζόμενος εἰς τὰ Πύθια.

Πυθεδὼν [πύθω], όνος (ἡ), Π. σῆψις, σηπεδών.

Πυθεῖον (τὸ). τὸ ἐν Πυθοῖ (Δελφοῖς) μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., (ἐν γέν.) μαντεῖον.

Πυθέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πύθεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔπυθε, ἀόρ. τοῦ Πύθω.

Πύθευ, Δ. ἀντὶ Πύθου, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Πυνθάνομαι

Πυθία (ἡ) κα

Πύθια (τὰ), ἴσε Πυθίας.

Πυθιάζω, Μ. ἀσω. Ἐνθουσιάζομαι ϗ μαντεύω (Χρησμοδοτῶ) ὡς ἡ Πυθία, φοιβάζω.

Πυθιὰς, άδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Πύθιος, (ὄθ. ||. οὐσ.) = Πυθία. 2) τὸ διάστημα ἑκάστης τετραετηρίδος καθ' ἣν ἑωρτάζοντο τὰ Πύθια, καὶ 3) ἡ ἑορτὴ ϗ οἱ ἀγῶνες τῶν Πυθίων.

Πυθικὸς, ή, όν, = Πύθιος. « Πυθικοὶ ἀγῶνες, » Αξ., τὰ Πύθια, « Τὸ Πυθικὸν αὐλεῖν, » Αξ., τὸν Πύθιον λεγόμενον νόμον.

;Πυθονίκη (ἡ). νίκη εἰς τὰ Πύθια.

Πυθονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Πύθια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πυθιόνικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην τῶν Πυθίων ἡ στεφανωθεὶς εἰς αὐτὴν, Πυθιονίκης.

Πύθιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἡ γινόμενος εἰς τὴν Πυθὼ (εἰς τοὺς Δελφούς). « Ἀπόλλων —, » ὁ χρησμοδοτῶν καὶ τιμώμενος εἰς τοὺς Δελφούς. ||. « Πύθιοι, » Ἡρ., Ξεν., (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ διωρισμένοι νὰ στέλλωνται πρὸς ἐρώτησιν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου διὰ δημοσίας ὑποθέσεις. ||. « Πυθία, » ἡ ἱέρεια ἡ χρησμοδοτοῦσα εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. ||. Πύθια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ ἡ ἀγωνίσματα), οἱ κατὰ τετραετίαν πανηγυριζόμενοι εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀγῶνες, (ὄθ.) « Νικᾶν (« Ἀναιρεῖσθαι) Πύθια, » Πλ., Παυσ., νικᾶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. « Τὰ Πύθια αὐλεῖν, » Ἀθ., παίζειν μὲ τὸν αὐλὸν τὸ πρὸς ἀνάμνησιν ϗ κατὰ μίμησιν τῆς πρὸς τὸν Πύθωνα μάχης τοῦ Ἀπόλλωνος συνθεμένου μέλος.

;Πυθίων, ονος (ὁ), εἶδος φυτοῦ βολβώδους.

Πυθμενέω-ῶ, Μ. ἡσω. (Ἀριθμ.) Ἔχω τὸν ἀρχικόν μου ἀριθμὸν, εἶμαι πυθμενικός.

†Πυθμενίζομαι, Μ. ἰσομαι. Στηρίζω, Θεμελιόνω.

Πυθμενικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πυθμένα (τὴν ῥίζαν) ἀριθμοῦ τινος, ῥιζικός.

Πυθμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυθμήν.

Πυθμενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πυθμένος.

Πυθμενόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πυθμένος, ῥιζηδὸν, ἐκ θεμελίων, ὁλότελα, διόλου. « Πυθμενόθεν οὐκ ἴσασι, » Ἱππκρ.

Πυθμὴν [βυθὸς ἡ βαθμὸς], ένος (ὁ). τὸ κατώτατον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος, ἡ βάσις· ὁ πάτος. « Θαλάσσης (« Ποτηρίου) —, » Σόλ., Ἀθ. (καὶ μτφορ.) « Κακῶν —, » Ὀρφ., πλῆθος ἀμέτρητον, πέλαγος, ἄβυσσος· (καὶ προθετ. ἐν εἴδει ἐπίρ.) « Ἐκ πυθμένων, » = Πυθμενόθεν. « Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις κραδαίνοι, » Αἰσχλ. « Πύλας ἐνήλατ', ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κλῆθρα, » Σοφ. 2) τὸ κατώτατον (τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν) μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, παρβλ.) Ἠρέμνον (ἐν γέν.) στέλεχος, ῥίζα (κυρ. ϗ μτφορ.), καταγωγὴ γένους, (Γαλλ.) souche. « Ἐλαίης (« Δρυὸς) —, » Ὅμ., Φωτ. « Σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμὴν, » Αἰσχλ. (ϗ μτνμ.) « Ὄρεος —, » Ἀρ., (κοιν.) ῥιζοβοῦνι (ὄθ. 3) (Ἀριθμητ.) ὁ ἀρχικὸς ἀριθμὸς, ἡ ῥίζα ἄλλων ἀριθμῶν, (ὄθ. εἰς τὴν μουσικ.) τὸ διάστημα τῶν τόνων τὸ ὁποῖον θεωρεῖται (λαμβάνεται) ὡς βάσις. « Πυθμὴν ἐπίτριτος, » Πλάτ., ῥιζικὸς ἀριθμὸς περιέχων ϗ τὸ τριτημόριον ἑαυτοῦ.

Πυθόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τῆς Πυθοῦς, ἐκ τῶν Δελφῶν.

Πυθοῖ, ἐπίρ. Εἰς τὴν Πυθὼ, εἰς τοὺς Δελφούς.

Πυθοῖδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυθοῖ δὲ, ἡ Πυθώδε.

Πυθόκραντος (ὁ, ἡ), [Πυθὼ, κραίνω], = Πυθόχρηστος.

Πυθοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν δράκοντα Πύθωνα, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Πυθόληπτος (ὁ, ἡ), [Π. λαμβάνω] ἐμπνευσμένος (κυριευμένος) ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ προφητικὸν πνεῦμα, φοιβόληπτος.

Πυθόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Πυθ. Ἀπόλλ. ||. « Ἐςία —, » Σοφ., ἡ καθέδρα (ὁ μαντικὸς τρίπους) ἡ ἡ οἰκία τῆς Πυθίας.

Πυθόμενος (τὸ υ βραχὺ), η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πυνθάνομαι, ἡ 2) (σπ. τὸ υ μακρ.) πθ. ἡ μσ. ἐνςτ. τῆς μτχ. τοῦ Πύθω.

Πυθόχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ χρησμοδοτηθεὶς (διαταχθεὶς ἡ ἐγκριθεὶς μὲ χρησμὸν) ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. « Θυσία —, » Πλ. « Νόμοι πυθόχρηστοι, » Ξεν., οἱ ἐπικυρωθέντες ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. « Οὐ Ζηνώνειον μᾶλλον ἢ πυθόχρηστον τὸ Ἀκολούθως τῇ φύσει ζῆν, » Φίλ.

Πύθω [πῦον], Μ. πύσω. Σήπω (καὶ πθ.) Σήπομαι, Σαπίζω, φθείρομαι (λυόνω) ἐξ αἰτίας σήψεως. Ὀστέα δέ σοι, περὶ ῥινοῖο σαπείσης.., πύθεται αἴῃ, » Ἡσ.

Πυθὼ [πύθως], οῦς (ἡ), ἀρχ. ὄνομα κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς πεδιάδος (βαλτώδους βέβαια) ἔπειτα δὲ καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν.

Πυθῶδε καὶ (ὄχι) Πυθῶδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὴν Πυθὼ, εἰς τοὺς Δελφούς. « Αὖθις οὖ Πυθῶδ' ὁδός, » Παροιμ., ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων.

Πυθῶθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πυθόθεν.

Πύθων, ωνος (ὁ). ὁ ἐν Πυθοῖ δράκων τὸν ὁποῖον ἐφονεύσεν ὁ Ἀπόλλ. 2) πνεῦμα (δαιμόνιον) τὸ ὁποῖον ἐνέπνεε τοὺς ἐγγαστριμύθους. 3) ὁ χρησμοδοτῶν κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Πύθωνος, ἐνθουσιασμένος μαντικῶς, ἐγγαστρίμυθος. « Τοὺς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νῦν δὲ Πύθωνας προσαγορευομένους, » Πλ.

Πυθὼν, ῶνος (ἡ), = Πυθὼ, (ὄθ.

Πυθώναδε, ἐπίρ. Π. = Πυθῶδε.

Πυθωνικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πύθωνα, ἐμπνευσμένος ἀπὸ πνεῦμα Πύθωνος, μαντικός, πυθόληπτος.

Πυθωνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Πύθων, γυνὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμπνευσμένη ἀπὸ πνεῦμα Πύθωνος (ἐγγαστρίμυθος).

Πυθωνόθεν, ἐπίῤ. Π. =Πυθῶθεν.

Πυθῷος, α, ον, =Πύθιος.

Πυΐσκω, Μ. ίσω, =Πυέω, ἐμπυάζω.

Πύκα [πὺξ], ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Πυκνά· σωρηδόν· (συνκδ.) 'γιερά· (μτφορ.) ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. »Σάκεος πύκα ποιητοῖο,« Ἰλ. Σ., 'γιεροῦ, καλοκαμωμένου, (ᾗ μτφορ.) »Πύκα φρονέων,« Ὅμ., ἔχων 'γιερὸν νοῦν, φρόνιμος, (παρβλ. Πυκινός).

Πυκάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πυκνὸν (ςερεόν)· σκεπάζω καλὰ (πυκνὰ), ἐνδύω· (συνκδχ.) κρύπτω σκιάζω· ὀχυρόνω· περικλείω· (ἐν γέν.) φθειάνω 'γιερὰ (καλὰ), στολίζω, ἑτοιμάζω. » Φάρει νέκυν πυκάσας,« Ἰλ. Ω. » Νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν, « Ὅμ. » Πέδιλα πίλοις ἔντοσθε πυκάσας,« Ἡσ. »Πρὶν σφῶϊν ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκᾶσαι τε γένυν λάχνῃ,« Ὀδ. Α. » Καὶ δῶμα πάκτου.. πύκαζε θᾶσσον,« Σοφ., κλεῖσον. »Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι πάντοθεν,« Ἡσ., στυλῶσαι, ἀσφαλίσαι. »Ἐντὸς (τῆς νεὼς) πυκάζοιεν σφέας αὐτοὺς,« Ὀδ. Μ. (καὶ μτνμ.) »Ἕκτορα δ' ἄχος πύκασε φρένας,« Ἰλ. Θ., ἐσκέπασεν (ἐκυρίευσε) λύπη τὴν ψυχήν τε. (ᾗ ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) »Ὡς ἄρκευθος πυκάζουσα,« Γρφ., πυκνόφυλος, σκιερά. »Συστήσασθε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάζουσιν, ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου,« αὐτ., τοῖς ἐπισεσωρευμένοις (ἀνθρώποις ἢ θύμασιν), πανηγυρίσατε μεγαλοπρεπῶς. (καὶ μσ.) »Τόξον εὖ πυκάζου,« Αἰσχλ., ἁρματώσου, ἑτοιμάσου. » Στεφάνοις κεφαλὰς πυκαζώμεθα,« Ἐπγρ. (καὶ πθ.) »Στέμμασι πυκασθεὶς,« Ἡρ. »Ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,« Ἰλ. »Ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους,« Ὀδ. Χ. »Ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι,« Ἡρ. (καὶ μτνμ.) »Μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστὶν,« Ἡσ., ἔχων 'γιερὸν νοῦν, φρόνιμος, (παρβλ. Πυκινός).

†Πύκασμα (τὸ), =Πύκνωμα, (συνκδχ.) στολιδι, φόρεμα, ἢ· κλάδος δένδρου πυκνος.

†Πυκασμὸς (ὁ), =Πύκνωμα, (συνκδχ.) σκέπασμα, στολισμός.

Πυκιμήδης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [πύκα, μῆδος]. ὁ ἔχων 'γιερὸν νοῦν, =Πυκινόφρων, φρόνιμος.

Πυκινά, ἐπίῤ. Π. ἴδε Πυκινός.

Πυκινόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυκνόθριξ, πυκνότριχος.

Πυκινοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ πυκινὰ (πυκνὰ) κινουμένος, ἀνήσυχος, συχνοκίνητος.

Πυκινόῤῥιζος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. =Πυκνόῤῥιζος.

Πυκινὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πυκνός. ||. (τὸ οὐδ.) Πυκινὸν καὶ (πλθ.) Πυκινὰ, ἐπίῤ. ἀντὶ Πυκνῶς, πυκνά· συχνά· κατὰ πολλά· 'γιερὰ (κυρ. καὶ μτνμ.), στερεά· (τρπ.) φρονίμως· ἐντέχνως· ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. »Πυκινὸν ἀχεύων,« Ὀδ. Α., φοβερὰ, κατὰ πολλά. »Πυκινὰ φρονέων,« Ὀδ. Ι., πολλὰ φρόνιμος, (παρβλ. Πύκα).

Πυκινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πυκινὰ ('γιερὰ) φρονῶν, ἔχων πολὺν καὶ βάσιμον νοῦν, στοχαστικὸς, φρόνιμος.

Πυκινῶς, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Πυκνῶς. » Θύραι (»Σανίδες) πυκινῶς ἀραρυῖαι,« Ὅμ., (ᾗ συνκδχ.) » Πυκινῶς ἀκάχημαι,« αὐτ., βαρέως, κατὰ πολλά· (καὶ τρπ.) »Πυκινῶς ὑποθήσομαι,« Ἰλ. Φ., ἐμφρόνως, ἐσκεμμένως, (ἴδε καὶ Πυκινός).

†Πυκνάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Συχνάζω.

Πυκνάκις, ἐπίῤ. Συχνάκις, πολλάκις.

Πυκνάρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πυκνὸς, †ἄρω] πυκνὰ ('γιερὰ, καλὰ) συνηρμοσμένος ἢ συναρμοζόμενος, (ἐν γέν.) πυκνὸς, (λέξις τοῦ Δημοκρίτου).

Πυκνόβλαστος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων (ἐβγάζων) πυκνὰ βλαστάρια.

Πυκνογόνατος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ γόνατα (οἱ κόμποι καθὼς τοῦ καλαμιοῦ) εἶνε πυκνὰ (κοντὰ-κοντά).

†Πυκνόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ ὀδόντια.

Πυκνοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ ἢ πολλὰ μαλλιά.

Πυκνόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας (πυκνὸν μαλλὶ), πυκνότριχος.

Πυκνόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πυκνοὺς τοὺς καρπούς τε, φορτωμένος ἀπὸ καρπόν.

Πυκνοκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ συχνὰ (πυκνὰ) ῥιψοκινδυνεύων, φιλοκίνδυνος.

Πυκνόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην (μαλλιῶν ἢ φύλλων). ||. (οὐσ.) Πυκνόκομον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ψωρίου).

Πυκνοπνεύματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν πνεῦμα (κοντανασαίνων), ἀσθματικός.

Πυκνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυκνὸν, πυκνόνω.

Πυκνόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνοὺς πόρους (σωλῆνας).

Πυκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ πτερά. (συνκδχ.) »Πυκνόπτεροι ἀηδόνες,« Σοφ., ἀγεληδὸν περιιπτάμεναι, πολυάριθμοι.

Πυκνόῤῥαξ, αγος (ὁ, ἡ), =Πυκνόῤῥωξ.

Πυκνόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰς (φυντωτὰς) ῥίζας.

Πυκνόῤῥωγος καὶ

Πυκνόῤῥωξ, ωγος ἢ ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰς ῥῶγας, πυκνόῤῥωγος. » Βότρυς —,« Ἐπγρ.

Πυκνὸς [πύκα, πυκινὸς], ἡ, όν. Τοῦ ὁπ. τὰ μέρη (τὰ μόρια) κεῖνται κοντὰ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, (κοιν.) πυκνὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἀραιός)· σφικτὸς· (ἐπμ.), σκληρὸς· (συνκδχ.) 'γιερὸς, εὐπαγὴς, ἢ· στεγανὸς, (ἐπμ.) σκοτεινὸς, σύσκιος, ἢ· πολὺς, μέγας· συχνὸς· ἀθρόος, ἀλλεπάλληλος· (τρπ. παρὰ Π.) ἐμβριθὴς, συνετός. »Θώρηξ—,« Ὅμ. » Πυκνότατα δοκεῖ εἶναι πύξος ᾗ ἔβενος,« Θφρ. »Θάμνους, τοὺς οὔτ' ἄνεμος εὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν,« Ὀδ. Ε. » Πυκνὸς σφυγμὸς,« Ἰατρ., ὁ ταχύς. » Πυκναὶ φάλαγγες,« Ὅμ. (ᾗ παραλλ.) » Ὀδόντες πυκνοὶ ᾗ θαμέες,« Ὀδ. Μ. (καὶ συνκδχ.) » Πυκινοὺς κευθμῶνας,« Ἡσ., βαθεῖς, σκοτεινούς. (ὅθεν μτνμ.) » Πυκινὸν ἄχος,« Ἰλ. Π. σκοτεινὸν (παρβλ. Μέλας) ἢ μέγα, φοβερόν. (καὶ τρπ.) » Πυκιναὶ φρένες,« Ὅμ. » Πυκινὸς νόος,« αὐτ., μέγας (πολὺς [κοιν.] 'γιερὸς) νοῦς. » Πυκινὴ βουλὴ (ἐφετμὴ),« αὐτ. ἢ συνετή. » Πυκινὸν ἔπος,« αὐτ. ἐμβριθὲς, ἐσκεμμένον. » Πυκινὰ μήδεα,« Ἰλ. Ω. (τὸ ὁπ. ἑρμηνεύει ὁ Ξεν.) »Σοφὰ βουλεύματα,« (Συμπ. Η'. 30) » Πυκνότατον κίναδος,« Ἀρςφ. (παρὰ μουσικ.) » Τόνοι πυκνοί,« (ἀντιθ. τῷ Ἀπυκνοί), οἱ ἔχοντες τὸ μεταξὺ τῶν δύο πρώτων χρονικὸν διάστημα βραχύτερον τοῦ τρίτου (οἱ ἀνιόντες ἐξ αὐτῶν λέγονται Ὀξύπυκνοι, οἱ κατιόντες Βαρύπυκνοι, καὶ οἱ μεσαῖοι Μεσόπυκνοι). ||. (τὸ οὐδ.) Πυκνὸν καὶ (συχνότ.) Πυκνὰ, ἐπίῤ. ἀντὶ Πυκνῶς, συχνὰ, πυκνὰ, ἀλλεπαλλήλως, κατὰ πολλά. » Πυκνὸν ἀναπνεῖ,« Ἀρςτ. » Πυκνὰ μάλα στενάχων,« Ἰλ. Σ. »Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην,« Ὀδ. Ν., ὅλο τρύπαις, καταξεσχισμένην.

Πυκνός, Ἀττ. γεν. τοῦ Πνύξ.

Πυκνόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὴν σάρκα (σφικτὰ, 'γιερὰ κρέατα), εὔσαρκος.

Πυκνοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω πυκνά, [ἐκ τοῦ

Πυκνόσπορος (ὁ, ἡ). πυκνὰ σπαρμένος.

Πυκνόστημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν στήμονα (στημόνι).

Πυκνόστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ στίγματα, κατάστικτος.

Πυκνόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνοὺς (κοντὰ-κοντὰ στημένους) στύλους.

Πυκνοτέρως, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ Πυκνῶς, συχνότερα, πυκνότερα.

Πυκνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πυκνοῦ, συνκδχ.) βαρύτης, (τρπ.) σύνεσις, ἐμβρίθεια. » Εἴσοι πυκνότης ἔνεστιν ἐν τῷ τρόπῳ,« Ἀρςφ.

Πυκνόφθαλμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ ὀφθαλμοὶ (καὶ μτνμ. ἐπὶ φυτ. τὰ 'μμάτια) εἶνε πυκνὰ (πολλὰ κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλο). » Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας,« (Μενανδρ. παρὰ) Στβ.

Πυκνόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα, φουντωτός.

Πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυκνὸν, συσφίγγω· σκληρύνω· συστέλλω, συμμαζόνω. » Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας,« Ἀρςφ., σφίξε τὸν νοῦν σου (ἄλλοι ἀναφέροισι τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν)· (καὶ πθ.) » Ὁ σίδηρος, ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται,« Πλ. » Στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενον,« αὐτ., μὲ ἕνα ἀνασασμόν. 2) κάμνω (ἐπαναλαμβάνω) τι συχνὰ πυκνὰ· πολλαπλασιάζω. » Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας,« Ἀρςφ.

Πύκνωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται συχνὰ πυκνὰ (ἐπαναλαμβάνεται συχνάκις). (ὁδιαιτ. παρὰ μουσικ.) φθόγγοι ἀλλεπάλληλοι, τρίγοργα, τετράγοργα κτλ. 2) πρᾶγμα πεπυκνωμένον (σφιγμένον, συνεσταλμένον). »Ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν,« Ἀλκίφρ. 3) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πύκνωσιν (κουκούλωμα), σκέπασμα, φόρεμα. » Πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασιν,« Αἰσχλ.

Πυκνῶς, ἐπίῤ. Πυκνὰ· (συνκδχ.) συχνά. » Νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἰέναι,« Πλάτ. 2) (μτφορ.) ἐμβριθῶς, συνετῶς. » Πυκνῶς ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν,« Ἀρςφ.

Πύκνωσις, εως (ἡ), τὸ πυκνοῦν ἢ πυκνοῦσθαι, πύκνωμα, σφίξιμον. » Πύκνωσις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φάλαγγός ἐστιν, ὅταν ἐξ ἀραιοτέρων ἐλάσσονα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ,« Τακτ.

Πυκνωτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς πύκνωσιν· (κυρ. ἰατρ.) ὁ συσφίγγων (συστέλλων) τοὺς πόρους τοῦ δέρματος.

†Πυκός, ή, όν, ἀρχ. ἀντὶ Πυκνός, (ὀθ. τὸ Λακων. ὑπερθ. Πουκότατος).

Πυκταλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Πυκτεύω, (Ἀνακρ. παρὰ Φωτ.).

†Πυκτεῖον (τὸ). μέρος ὅπου γυμνάζονται (ἀγωνίζονται) οἱ πύκται. 2) ἁρμάρι (συρτάρι) ὅπου φυλάττονται πυκτία (χαρτιά), σκρινιον.

Πύκτευσις, εως (ἡ), τὸ πυκτεύειν, πυγμαχία.

Πυκτευτής, οῦ (ὁ). ὁ πυκτεύων, πύκτης, πυγμαχος.

Πυκτεύω, Μ. εύσω. Ἀθλῶ (Ἀγωνίζομαι) ὡς πύκτης, παίζω ταῖς γρονθιαῖς, πυγμαχέω· (ἐν γέν.) ἀθλῶ, ἀγωνίζομαι. »Οὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων,« Γρφ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Τίς ἐς σὸν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν,« Εὐρ.

†Πυκτή (ἡ), = Πυγμαχία.

Πύκτης, ου (ὁ). ὁ πὺξ (διὰ τῆς πυγμῆς) ἀγωνιζόμενος ἀθλητής, πυγμάχος. »Πόλεμος πύκτης,« Ακ., = Πυγμαχία.

Πυκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὸ πυκτεύειν, πύκτου (πυγμάχου) ἴδιος. » Τέχνη πυκτική, « Πλατ., ἡ τῆς πυγμαχίας. » Πυγμὴ προὔκειτο καὶ πυκτικωτερος τῶν ἄλλων ἐγώ,« Μ. Ψελλ.

Πυκτικῶς, ἐπίρ. Ὡς πύκτης.

Πυκτίον (τό), = Πτυκτίον.

Πυκτίς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Πτυκτίς = Πτυκτίον, σανὶς ἀλειμμένη διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, πινακίδα.

Πυκτίς [;], ιδος (ἡ), εἰδ. ζώου ἀδιορίστου εἰσέτι, (κατά τινας) ὁ κάστωρ, (εἰς τὸν Ἀρςφ. ἀντικατέστησαν ἐκ τῶν χειρογράφων τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν Πικτίς καὶ ἑπομένως δὲν εἶνε παράξενον νὰ ᾖνε συγγενὲς τῷ Ἰκτίς).

Πυκτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Ἀγωνίζομαι) ὡς πύκτης, πυκτεύω.

Πυκτός, ή, όν, = Πτυκτός.

Πυκτοσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ πύκτου, πυγμαχία.

Πυλαγόρας [Πύλαι, ἀγείρω], ου (ὁ). ὁ εἷς τῶν δύο ἀπεσταλμένων (ἀντιπροσώπων) ἑκάστης τῶν Ἑλλην. πόλεων ὅσαι εἶχον ψῆφον εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, (κατὰ λέξ.) ὁ ἀγορεύων εἰς τὰς Θερμοπύλας, (ὁ ἄλλος ἐλέγετο Ἱερομνήμων).

Πυλαγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀπεσταλμένος εἰς τὸ Ἀμφικτυον. συνέδριον ὡς πυλαγόρας.

Πυλαία (ἡ), (ἐνν. σύνοδος), ἡ εἰς τὰς Πύλας (Θερμοπύλας) συγκροτουμένη τὸ φθινόπωρον συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, ᾗ » Πυλαία ἐαρινή, « Αξ., ἡ συγκροτουμένη τὸ ἔαρ εἰς τοὺς Δελφούς. 2) (συνκδχ.) τὸ δικαίωμα τοῦ στέλλειν πρεσβεῖς (ἔχειν ψῆφον) εἰς αὐτήν, (ἄλλ.) Ἀμφικτυονία, καὶ 3) ὁ τόπος ὅπου συνεκροτεῖτο. 4) ἡ συῤῥοὴ ᾗ ὁ θόρυβος τῶν ἐκεῖ (ὡς εἰς πανήγυριν) συνερχομένων ἀργῶν, θαυματοποιῶν κλπ., (ἴδε Πυλαιαστής), (ὀθ.) = Τερατεία, ψευδολογία. » Μύθων ἀπιθάνων πυλαία, « Πλ.

;Πυλαῖα (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ τελουμένη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Ἀμφικτυονίδος θυσία.

;Πυλαιακός, ή, όν, ὀρθότ. τοῦ Πυλαϊκός.

Πυλαιαστής, οῦ (ὁ). ὁ διὰ περιέργειαν ἢ ἀγυρτείαν συντρέχων εἰς τὴν Πυλαίαν, (ὀθ. ἐν γέν.) ἀγύρτης, ἀπατεών, λογοποιός, βωμολόχος κτλ.

Πυλαϊκός (ἴσως διορθ. Πυλαιακός), ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Πυλαίαν. » Ὀχλαγωγία—,« Πλ., αἱ φλυαρίαι (λογοποιΐαι) τῶν ἐκεῖ συῤῥεόντων ἀργῶν.

Πύλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πύλας ἢ κείμενος πρὸ τῶν πυλῶν, (ἰδιαιτ.) ὁ τῶν Θερμοπυλῶν, (ὀθ. ||. οὐσ.) Πυλαία, (ἴδε τὴν λέξ.).

Πυλαίστατος (ὁ), Κωμ. ὑπερθ. τοῦ

Πυλαϊστής, οῦ (ὁ). = Πυλαιαστής.

Πυλαΐτης, ου (ὁ) καὶ Πυλαΐτις ἢ Πυλαῖτις, ιδος (ἡ). φύλαξ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην.).

Πυλαμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν πυλῶν ἢ προσβάλλων τὰς πύλας πόλεως.

Πυλάρτης, ου (ὁ), Π. [πύλη, †ἄρω]. τοῦ ὁπ. αἱ πύλαι εἶνε καλὰ κλεισμέναι (συνηρμοσμέναι).

Πυλάτης (ὁ) καὶ Πυλᾶτις, ιδος (ἡ), = Πυλαῖος. » Ἀγορὰ—, « Σοφ., = Πυλαία.

Πυλαωρός (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Πυλωρός.

Πυλεών, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πυλων. 2) [φύλλον;] Λακων. ὁ στέφανος (τῆς Ἥρας).

Πύλη (ἡ), [κύω ἢ βύω]. θύρα (κυρ. πόλεως, ναοῦ, [ἐν γέν.] κτιρίου). » Πύλαι ᾅδου, « Ὅμ., Γρφ., (περιφρ.) ἀντὶ ὁ Ἅδης· (συνήθ. πλθ.) τὰ θυρόφυλλα τῆς πύλης (» Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην, « Ἡρ. » Πύλας ἐπίθεσθε,« Πλάτ., κλείσατε)· (μτνμ. ἐν γέν.) διοῖος, εἴσοδος (» Ἀναπετάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας, « Ξεν.)· (ἐνίοτε) πέραμα ποταμοῦ· (κυρ.) πέρασμα στενὸν μεταξὺ βουνῶν, (Γαλλ.) passage, défilé· (κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν Ἑλλάδα) τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Φωκίδος, αἱ Θερμοπύλαι. » Τὴν μὲν οὖν πάροδον Πύλας καλοῦσι καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα, « Στρβ. » Οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω, « Δμ.

Πυληγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν Πύλον.

Πυληγόρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πυλαγόρας.

Πυληδόκος (ὁ, ἡ), Π. [π δοκεω], = Πυλωρός.

Πύλιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Πύλου.

Πυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πύλη, πορτέλλον (παραπόρτι) κάστρου. » Τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶνος ὤνιος, « Ἰσ.

†Πυλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πύλης.

Πυλόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς Πύλου.

Πυλοιγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Πυληγενής.

Πύλονδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὴν Πύλον.

Πύλος (ἡ καὶ συχνότ. ὁ), Π. (σπν. ᾗ ἀμφ.) ἀντὶ Πύλη. ||. (συνήθ.) ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ τῆς Πελοπονν. πόλις (πατρὶς τοῦ Νέστορος, συγχεομένη μὲ ἄλλας δύο συνωνύμους αὐτῆς πόλεις τῆς Ἠλείας καὶ Τριφυλλίας).

Πυλουρός (ὁ, ἡ), = Πυλωρός.

Πυλοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύλας (θυρόφυλλα) ἢ κρατῶν (φυλάττων) τὰς πύλας.

Πυλόω-ῶ, Μ. ωσω. Βάλλω (Κλείω μὲ) πύλας, (ὄθεν

Πύλωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πύλη, κλείσιμον.

Πυλών, ῶνος (ὁ), μεγεθυντ. τοῦ Πύλη, μεγάλη πύλη· (κυρ.) Προπύλαιον μεγαλοπρεπὲς μὲ στοάς, (ἄλλο παρὰ τὸ) Πρόθυρον, (Γαλλ.) portail, porche, vestibule. » Πυλὼν τετράθυρος, « Ἀθ. »Τούτου δὲ (τοῦ τάφου τοῦ Ὀσυμανδύου) κατὰ μὲν τὴν εἴσοδον ὑπάρχειν πυλῶνα λίθου ποικίλου, τὸ μὲν μῆκος διπλεθρον, τὸ δ' ὕψος, τετραράκοντα ᾗ πέντε πηχῶν. Διελθόντι δ' αὐτὸν εἶναι λίθινον περίστυλον τετράγωνον κτλ., « Διόδ. » Πυλῶνες δὲ (ἐν τοῖς Περσῶν βασιλείοις) πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, προθυρά τε συχνεῖς εἰργόμενα σταδίοις ἀπ' ἀλλήλων, « Ἀρςτ. » Ποιεῖσθαι δὲ καὶ τὸ καθ' ἡμέραν τὴν δίαιταν ἐπὶ τῶν πυλώνων, « Πλβ. » Πολλοὶ ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, « Ακ.

Πυλωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς πυλωρός. » Ὁ πιννοθήρας... πυλωρεῖ τὴν κόγχην προκαθήμενος. « Πλ., (εἰς τὸν Ἀθήν. [Α'. 4, Α] ὁ Turnebs διορθ. Πολυωρῶν).

Πυλώριον (τό). τὸ παρὰ τὴν πύλην δωμάτιον τοῦ πυλωροῦ.

Πυλωρός (ὁ, ἡ), [πύλη, ὥρα]. ὁ φυλάττων (ἐπιτηρῶν) τὰς πύλας, φύλαξ (ἐπιστάτης) τῶν πυλῶν, θυρωρός. » Κύνας πυλωρούς, « Γργ. ||. (ἀνατομ.) τὸ κάτω στόμιον τοῦ στομάχου διὰ τοῦ ὁπ. ἐξερχομένη μετὰ τὴν χώνευσιν ἡ τροφὴ μεταβιβάζεται εἰς τὰ ἔντερα.

Πυματηγόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν τελευταῖος (λέγων τὸ τέλος μονον τῆς λέξεως). » Ἠχώ—, « Γργ., [ἀγορεύω καὶ

Πύματος [πυθμήν], η, ον, Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ τέλος (εἰς τὴν ἄκραν), τελευταῖος, ἔσχατος, ἀκρινός, ὁλοϋστερινός. » Πυμάτοις παρ' Αἰθιόπεσσι,« Θκρ., εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Αἰθιοπίας. »Ἀνδρῶν ἐνὶ πρώτοις, καὶ πύματος, καὶ μέσος,« αὐτ. (καὶ χρον.) » Πυμάτης ἐπὶ νυκτός,« Ὅμ. εἰς τὸ τέλος τῆς. ||. (τὸ οὐδ.) Πύματον καὶ Πύματα, ἐπίρ. Τελευταῖον, διὰ τελευταίαν φορᾶν, ὁλοϋστερα. »Πύματόν τε καὶ ὕστατον, « Ὅμ. »Ὕστατα καὶ πύματα, « αὐτ.

Πυνδαξ [βυθός, βένθος], ακος (ὁ), = Πυθμήν, πάτος καὶ (ἐνίοτε λαιμός (ἀγγεία), (ὄθεν Π.) ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, (Σοφ.).

Πυνθάνομαι [πύθω, ὡς ἐκ τῆς διὰ τῆς ὁμῆς ἀναζητήσεως καὶ ἀνευρέσεως, καθὼς καὶ κοινὸν λέγομεν Μυρίζομαι, ἀντὶ Ἠαίρνω εἴδησιν], Μ. πεύσομαι ᾗ (σπν.) πευσοῦμαι (ἀορ. Ἐπυθόμην, πρκ. Πέπυσμαι καὶ τὸ θετ. Πευστέον). Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω, Ἐρωτῶ) νὰ μάθω, (συν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κδχ.) μανθάνω (κυρ. ἐξ ἀκοῆς), πληροφοροῦμαι· (Π. ἐν γέν.) ἀκούω· (συνκδχ.) αἰσθάνομαι. (μὲ αἴτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἡ μόνην ἡ προθετ. ἐκ δ'.) » Πυθόμενος τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, « Ἰσκρ. » Εἰ μὲν αὐτὸν αὐτὴ οὐ γινωσκεις, οὐ δὲ παρὰ Ἀτοσης πύθευ, « Ἡρ. » Πύθου παρ' αὐτῶν διατί. « Αἰσχ. » Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ, « Ὀδ. Ν., ἤκουον περὶ αὐτῆς. » Πηλῆος οὔτι πέπυσμαι, « Ὅμ., δὲν ἔχω κἀμμιαν εἴδησιν περὶ τοῦ. » Ἐξ ςορήσαντες αὐτοὺς τὰ ἐβέλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς ςρατιῆς, « Ἡρ. » Προσδοκᾶς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα; « Αἰσχλ. » Τῇδε δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων, « Ἀρςφ. » Βραγέα σου πυθέσθαι βούλομαι, « αὐτ. » Πέμπει ἄνδρα πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὅ τι χρὴ ποιεῖν, « Πλάτ. » Ταῦτα πυνθάνονται παρὰ Περσῶν, « Ἡρ. (καὶ μτχ. εἰδ. ἐκ δ'.) » Πυνθανόμενοι τὴν στρατιὴν ἐπιπλέουσαν, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, « Θκ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ὁρικῶς.) » Πυθόμενος τίνων ἦν γονέων, « Πλ. (ϗ ἀπολ.) » Ὡς ἐγὼ πυνθανομαι, « Δμ. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ Ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς). » Προσηύδα, ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, « Ὀδ. Ρ. » Οὐδ' ἴχνια τοῖο (τοῦ λέοντος) φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὡρυθμοῖο πυθέσθαι, « Θκρ. (ὁθ. συνκδχ. ἀντὶ Αἰσθάνομαι, 'νοιωθω) » Πυθέσθην ἡνιόχοιο πεσόντος, « Ἰλ. Ρ.

Πὺξ [πτύσσω;], ἐπίρ. Μὲ κλεισμένα τὰ δάκτυλα (εἰς σχῆμα γρονθου). » Πὺξ τοὺς δακτύλους ἔχει, « Ἱππκρ. » Πὺξ διατεινάμενος, « Θκρ. 2) (συνήθ.) μὲ ταῖς γρονθιαῖς, (ὅθεν τὸ Ἀγγλ. box). » Πὺξ παίω (πατάσσω, ἐλαύνω, ἐντείνω), « Αξ., γρονθοκοπῶ. » Πὺξ μάχομαι, « Ὅμ., = Πυγμαχέω. » Πὺξ ἀγαθὸς Πολυδεύκης, « Ἰλ. Γ., καλὸς (περίφημος) πυγμάχος. » Ἦ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, « Ὀδ. Θ.

(Πὺξ), πυγὸς (ἡ), σπν. ἀντὶ Πυγή.

Πυξάκανθα, ης (ἡ), εἶδος θάμνου (πύξου) ἀκανθώδους, (ἄλλ.) Λύκιον, (παρβλ. Ῥάμνος).

†Πυξεὼν, ῶνος (ὁ), = Πυξών.

Πυξίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυξίον.

Πυξίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ πύξου, εἶμαι ὠχρός.

Πυξινεος, α, ον καὶ

Πύξινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον πύξου, τσιμισιρένιος· (συνκδχ.) ὠχρὸς ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πύξου.

Πυξίον (τὸ). σανίδι ἀπὸ πυξον (τσιμισίρι), πινακίδα διὰ γράψιμον. » Πυξία λίθινα, « Γρφ., (καταχρ.) αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. » Πυξίον ἐλεφάντινον, « αὐτ. (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Πυξὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) θήκη ἀπὸ ξύλον πύξου, (ἐν γέν.) κουτί. (ἰδιαιτ.) καλαμάρι. » Τὸν κάλαμον βάπτων εἰς τὴν πυξίδα, « Νεῖλ.

Πυξογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἐπάνω εἰς πυξίδα (πυξίνην πινακίδα).

Πυξοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πύξον.

Πύξος (ἡ), [πύκα], εἶδος δένδρου ἀειθαλοῦς μὲ κιτρινωπὸν πυκνότατον (σκληροτατον) ξύλον, (κοιν.) πυξάρι (Τουρκ.) τσιμισίρι.

†Πυξοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) φέρων (παράγων) πολλὴν πύξον.

Πυξώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυξοειδής. 2) πλήρης πύξων.

†Πυξὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πύξους, δάσος πύξων.

Πυοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἡ γεμάτος ἀπὸ-

Πύον (τὸ), [πυός]. αἷμα σεσηπὸς, ἔμπυον.

Πυοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ (νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔμπυον).

Πυοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πυοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων νὰ γείνῃ ἔμπυον (συντελῶν εἰς ἐμπύασμα ἀποστήματος), (Γαλλ.) suppuratif.

Πυοῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ῥέει) ἀπὸ μέσα μου ἔμπυον. » Ὦτα πυοῤῥοοῦντα, « Δσκρ.

;Πυόῤῥοια (ἡ). ῥοὴ (τρέξιμον) ἐμπύου, ἔμπυασμα.

Πυοῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χύνων (ἀπὸ τοῦ ὀπ. ῥεει) ἔμπυον.

;Πύος, εος-ους (τὸ), = Πύον, (ὅθεν τὸ Λτν.) pus.

Πυὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Πῖος, = Πίων]. τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὴν γένναν, (Λτ.) κολοστρα ϗ τὸ ἐξ αὐτοῦ σκευαζομενον ἔδεσμα (κρεμα), (ἄλλ.) Πύρεφθον ϗ Πυριάτης. » Ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα, « Ἀρςφ. (ϗ παραλλ.) » Πυὸν δαινύμενοι καμπιπλάμενοι πυριάτην, « (Κρατῖν. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ἀρςφ. (ὁ ὁποῖος τὰ ἀναφέρει ὡς συνώνυμα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ δεύτερον εἶν' ἐπίθετον τοῦ πρώτου).

Πυοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πυοποιέω.

Πυουλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (τραβῶν, ἐξάγων) τὸ ἔμπυον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ||. (οὐσ.) εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου.

Πυοω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ τι, Πυοποιέω.

;Πύπαξ, = Πύππαξ.

Πυππάζω, Μ. άσω. Φωνάζω (κυρ. ἐπευφημῶν ἢ θαυμάζων τινὰ, π. ππαξ. » Πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕετα, « (Κρατῖν. παρὰ) Φωτ. καὶ Σδ., (παρβλ. Ποππύζω).

Πύππαξ [ὀνμτπ.], ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Θαυμ. = Παπαι! (ἀναλογ. μὲ τὸ Ἰταλ.) bravo! (καὶ πιθανῶς προφερομενον μετὰ ποππυσμοῦ), (παρβλ. Βομβάξ).

Πῦρ, πυρὸς (τὸ), (πλθ. κατ' ἑτερογέν. Τὰ πυρὰ), τὸ καυστικὸν ϗ φωτιστικὸν στοιχεῖον, ἡ φωτιὰ (κυρ. καὶ μτφορ.)· (μτνμ.) θέρμη (καῦσις) μεγάλη, (ἰατρ.) πυρετός. » Πῦρ δρύϊνον, « Θκρ., τὸ ἐκ δρυΐνων ξύλων. » Πῦρ Διός, « Εὐρ., ὁ κεραυνός. » Πυρὶ διδόναι τι, « Ἡρ., ῥίπτειν εἰς τὸ πῦρ. » Ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ γενοίατο, « Ἰλ. Β., ἐῤῥέτωσαν! ἃς 'πᾶν νὰ χαθοῦν! » Ἐγὼ γοῦν μετ' αὐτοῦ κἂν διὰ πυρὸς ἰοίην, « Ξεν. (ὅθ. τρπ.) » Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, « Γρφ., διὰ πολυειδῶν κινδύνων, ἐδοκιμάσθημεν πολυτρόπως. » Πυρὶ δεχεσθαί τινα, « Εὐρ., = Μεταδιδόναι στέγης, φιλοξενεῖν. » Πῦρ πνέειν, « Ξεν., Πίνδ., εἶναι εἰς ἔξαψιν θυμοῦ. (ἰατρ.) » Πῦρ ἄγριον, « Ἱππκρ., τὸ ἐρυσίπελας. (τὸ πλθ.) » Πυρὰ, « Ὅμ., Ξεν., (κυρ.) αἱ φωτιαὶ τὰς ὁπ. ἀνάπτουν τὴν νύκτα εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ προφύλαξιν ἢ σύνθημα. » Ξύλα πολλὰ λέγεσθε, ὡς κεν παννύχιοι καίωμεν πυρὰ πολλὰ, μήπως κτλ., « Ἰλ. Θ.

Πυρὰ (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πῦρ.

Πυρὰ (ἡ). σωρὸς ξύλω ἀναμμένων (κυρ. διὰ καύσιμον σώματος νεκροῦ), (ἐν γέν.) μεγάλη φωτιὰ, (Γαλλ. bûcher. » Πυρὰν λαμπάδων ἅψαντες, « Διοδ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Ταφος, (Σοφ. Ἡλ. 901) ἢ 3) = Ἑστία, βωμός. = Ἶξε νῦν πυρας ἔπι (ἱκέτις), « Εὐρ.

Πυράγρα (ἡ), [πῦρ, ἀγρεω]. ἡ σιδηρὰ λαβὶς μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν τὰ καρβουνα (τὰ πυρωμένα σιδηρα κτλ.), (κοιν.) τσυμπίδα, (Τουρκ.) μασιά· (Ἰταλ.) τεναλλια τῶν χαλκέων.

Πυραγρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς πυράγρα. » Καρκῖνος —, « Ἐπγρ., ἡ πυράγρα.

Πυραγρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς πυράγρας. » Καρκῖνος —, « Εὐς., = Πυράγρα.

Πυραγροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πυράγραν.

;Πυράζω, Μ. άσω, = Πυρεύω.

Πύραθος (ὁ), Π. ἀντὶ Σπύραθος.

Πυραιθεῖον (τὸ), ναὸς τῶν Πυραίθων.

Πυραιθὴς [πῦρ, αἴθω]. έος (ὁ, ἡ). ὁ καίων ὡς πῦρ, ὅλος πῦρ, διάπυρος. » Στρογγύλμα πυραιθές, « Ἀγλ. Βυζ., νομισμα (τὸ ἄλλως λεγομενον) Ὑπερπυρον.

Πύραιθοι (οἱ). οἱ λατρεύοντες τὸ πῦρ εἰς τὴν Περσ.

†Πυραίθουσαν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πῦρ ἢ (ὀρθότ.) Πύρ' (= Πυρὶ) αἴθουσαν.

;Πυραίθω, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πῦρ ἢ (ὀρθότ.) Πύρ' αἴθω.

Πυράκανθα, ης (ἡ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους καρποφοροῦντος μικρὰ καὶ κόκκινα 'σὰν τὴν φωτιὰν κούκκουδα, (Γαλλ.) buisson ardent.

Πυρακτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Πυρακτόω-ῶ, [πῦρ, ἄγω], Μ. ώσω. Στρέφω τι εἰς τὸ πῦρ ἵνα κοκκινίσῃ ἢ σκληρυνθῇ, πυρόνω, (ἐν γεν.) φλογίζω, Ἐκπυρόω. » Πυρακτωθεὶς τὸν μηρόν, « Ακ., προσθέμενος καυτήριον (†), καυτηριασθεις. (καὶ μτφορ.) » Ζήλῳ πυρακτουμένη, « Ἡρ.

Πυράκτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κοκκινισμα εἰς τὴν φωτιαν, ἐκπύρωσις, ἔξαψις. » Ἀέρος —, « Εὐαγρ. » Πρὸς τὰς πυρακτώσεις τοῦ μετώπου ἀνδραχνην λειώσας, « Θφν. Νονν.

Πυραλὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ πυρὸς, κοκκινη 'σὰν τὴν φωτιὰν, κοκκινωπή. » Ἐλαία —, « Ὀρειβ. ||. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ (μὲ κοκκινωπὰ πτερὰ), πετρίτης ἢ χειμωνιάτης, (παρβλ. Πυῤῥούλας).

†Πυραμη (ἡ) [πυρὸς, ἄμη]. δρεπάνι, θέριστρον. 2) [πῦρ, ἄμη], νλγ. σκαφη χαλκεων ἢ, ὑδρία διὰ τὰς πυρκοϊάς.

Πυραμητὸς (ὁ), = Ἀμητὸς (τοῦ πυροῦ, τοῦ σίτου), θέρος.

Πυραμιδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα πυραμίδος, ἀποτελῶν (σχηματίζων) πυραμίδα, πυραμιδωτός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πυραμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος πυραμίδος.

Πυραμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς,=Πυραμιδικός.

Πυράμινος, η, ον, Π. ἀντὶ Πύρινος.

Πυραμὶς [πῦρ ἢ πυρὸς ἢ Αἰγυπτ. π ι ρ-σ-μ ω-ε ἀκτὶς ἡλίου, ἢ π ε-ρ α μ, ψήλωμα, ἢ π ι χ ρ ὰ μ, π ι χ α ρ ὰ μ, ἱερὸς τόπος], ίδος (ἡ). σχῆμα γεωμετρικὸν βάσεως τετραγώνου λῆγον εἰς ὀξεῖαν κορυφὴν ὥστε ἑκάστη πλευρά του σχηματίζει τρίγωνον ἰσόπλευρον· οἰκοδόμημα (κυρ. τάφος ἢ, κατ' ἄλλους, σιτοδοχεῖον τῶν Αἰγυπτ.) εἰς τοιοῦτον σχῆμα. 2) εἶδος ζυμαρικοῦ πυραμιδοειδοῦς, (παρβλ.) Πυραμοῦς.

Πυραμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πυραμίδος. » Ἡ καρδία πυραμοειδὴς, « Ἑρμ. Τρισμ.

Πυραμοῦς [πυρὸς], οῦντος (ὁ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Πυραμόεις (ἐνν. ἄρτος), εἶδος ζυμαρικοῦ (μελόπηττα) τὸ ὁπ. ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον ὅς τις ἤθελε μείνῃ ἄγρυπνος ὡς τὸ πρωῒ εἰς εὐωχίαν, (ἐν γέν.) = Πλακοῦς.

Πυραυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐγάζω ὡς πῦρ, εἶμαι πυραυγής.

Πυραύγημα (τὸ). λάμψις (αὐγὴ) πυρός.

Πυραυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐγὴν (τὴν λάμψιν) τοῦ πυρὸς, λάμπων ὡσὰν τὴν φωτιάν. » Ἥλιος (» Ἄνθραξ, » Ψηφὶς)—, « Κ. Μανασσ.

Πυραυγίζω, Μ. ίσω, = Πυραυγέω.

†Πυραυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ δι' αὐλοῦ (σωλῆνος) πυρπολῶν. » Ὄργανον—, « τὸ πυροβόλον.

Πύραυνος (ὁ) καὶ

Πύραυνον (τὸ), [πῦρ, αὔω], ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἀνάπτουν φωτιάν, (Τουρκ.) μανγκάλι.

Πυραύστης [πῦρ, αὔω], ου (ὁ). τὸ πτερωτὸν ζωΰφιον (ἡ πεταλοῦδα) ὅπου καίεται εἰς τὸν λύχνον, (Τουρκ.) περβανὲς, (ὅθεν ἢ παροιμ.) » Πυραύστου μόρος, Αἰσχλ., ὁ ἐξ ἀνοησίας, καὶ » Πυραύστου χαρὰ, « Αξ., ἡ στιγμιαία καὶ ἔχουσα ὀλέθρια παρεπόμενα.

†Πυράφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ἡ μὴ φλεχθεῖσα ἡ μὴ φλεγομένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς, διαμείνασα (-μένουσα) ἄφλεκτος εἰς τὸ πῦρ.

†Πυρβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πῦρ βάλλω (ἐκπέμπω), εἶμαι-

Πυρβόλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βάλλων (ἀναδίδων) πῦρ, χύνων φλόγας.

Πυργηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πύργου· (ἰδιαιτ.) εἰς σχῆμα φάλαγγος (πλινθίου), (Γαλλ.) en bataillon carré. » Καί ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, ἀλλ' οὐ δύνατο· ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, « Ἰλ. Ο.

Πυργηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω (Κρατῶ κλεισμένον) τινα (καὶ πθ. Εἶμαι κλεισμένος) ἐντὸς τῶν πύργων, πολιορκῶ, -ορκοῦμαι. » Ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρούμεθα, « Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Πυργήρης [πύργος, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). περικλεισμένος ἢ ὠχυρωμένος μὲ πύργους. 2) ὑψούμενος εἰς σχῆμα πύργου.

†Πυργηρόω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. ἀντὶ Πυργηρέω.

†Πυργηρῶς, ἐπίρ. Ὑψηλὰ, εἰς εἶδος πύργου.

Πυργίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίον.

Πύργινος, η, ον. Ὁ τοῦ πύργου (ᾗ συνκδχ. τῆς πόλεως). » Νόμιμα πύργινα, « Αἰσχλ., τὰ τῆς πόλεως.

Πυργίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύργος, πυργάκι.

Πυργισκάριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Πυργίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πυργίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πύργος, πυργάγι. 2) ἁρμάριον (εἰς σχῆμα πύργου;).

Πυργίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίσκος.

Πυργίτης, ου (ὁ) καὶ Πυργῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ πύργου. » Στρουθὸς—, « Γαλ., ὁ φωλεύων (διατρίβων) εἰς τοὺς πύργους, (ὅθεν κοιν.) σπουργίτης. ||. (οὐσ.) Πυργῖτις (βοτάνη), « Ἡσύχ., ἴσως ἢ Pyrgis τοῦ Ἀπουληΐου, (ἄλλ.) Κυνόγλωσσον.

Πυργόβαρις, εως (ἡ). βᾶρις (φρούριον, ὀχύρωμα) μὲ πύργους, προμαχὼν πυργωτός.

Πυργοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δαΐζω]. ὁ κρημνίζων (ἀφανίζων) τοὺς πύργους (τὰς πόλεις). » Πόλεμος—, « Αἰσχλ. (δὲν εἶνε ἄρα γε ἀναλογώτερον τὸ Πυργοδαΐκτας;).

†Πυργοδόμημα (τὸ). οἰκοδομὴ πύργου ἢ πύργων.

Πυργοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ κτίζων (οἰκοδομῶν) πύργον ἢ πύργους. » Κιθάρα—, « Νόνν., ἡ τοῦ Ἀμφίονος.

Πυργόδρομος (ὁ, ἡ). (οὐλαμὸς) ὁ τρέχων πυργηδὸν (ἐν τετραγώνῳ σχήματι).

Πυργοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πύργου, πυργωτός.

Πυργόεις, εσσα, εν, = Πυργωτός.

Πυργόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πύργου ἢ τῶν πύργων.

Πυργόκερας καὶ

Πυργόκερατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψούμενος (ὑψῶν τὸ κέρας του) εἰς εἶδος πύργου, = Ὑψίκερως.

Πυργοκτίστης, ου (ὁ). κτίστης πύργου ἢ πύργων.

Πυργομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς πύργον ἢ ἀπὸ πύργου (προσβάλλων ἢ ὑπερασπίζων πύργον).

Πυργομάχος (ὁ). ὁ μαχόμενος ἀπὸ πύργου ἢ (;) κατὰ πύργου.

Πυργοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Κατασκευάζω) πύργον ἢ πύργους.

Πυργοποιία (ἡ). κατασκευὴ (κτίσιμον) πύργου ἢ πύργων.

Πυργοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πύργους.

Πύργος (ὁ), [συγγ. τῷ Πέργαμον]. οἰκοδόμημα ὑψηλὸν καὶ ὀχυρὸν (κυρ. πρὸς ὑπεράσπισιν πόλεως)· τεῖχος, ὀχύρωμα φρούριον· (μτφορ.) προπύργιον, σωτηρία, καταφύγιον. » Πόλιος, ἣν πέρι πύργος ὑψηλός, « Ὀδ. Ζ. (ᾗ μτφορ. πρὸς γεν.) » Θανάτων πύργος, « Σοφ. » Ἀχιλλεὺς πύργος αὐτῆς, « Θκρ. 2) (ἐν γέν.) οἴκημα ὑψηλὸν (ἢ τὸ ἐξέχον μέρος τῆς οἰκίας) εἰς εἶδος πύργου. » Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ὤρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, « Γρφ. » Αἱ μὲν ἄλλαι θεράπαιναι ἐν τῷ πύργῳ ἦσαν, οὗπερ διαιτῶνται, « Δμ. 3) εἶδος πυργοειδοῦς πολεμικῆς μηχανῆς. » Τοιοῦτοι δὲ πύργοι σὺν τάξει ἀκολουθοῦντες, ἐδόκουν αὐτῇ μεγάλη ἐπικουρία γενέσθαι τῇ ἑαυτῆς φάλαγγι, μεγάλη δὲ βλάβη τῇ τῶν πολεμίων τάξει, « Ξεν. 4) τάγμα στρατ. παρατεταγμένον εἰς τετράγωνον ἢ ἐπίμηκες σχῆμα, (Γαλλ.) bataillon carré, (παρβλ.) Πλινθίον. » Πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, « Ἰλ. Δ. 5) σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁπ. κινοῦντες ἐῤῥίπτον τοὺς κύβους, (Γαλλ.) cornet.

Πυργοσείστης, ου (ὁ). ὁ σείων τοὺς πύργους.

Πυργοσκάφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκάπτων πύργους (κρημνίζων τείχη) πόλεων.

Πυργοῦχος (ὁ). τὸ σανίδωμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐστηρίζοντο οἱ πύργοι τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Πυργοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ πύργον, εἶμαι-

Πυργοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πύργον ἢ πύργους. » Κυβέλη (» Ἐλέφας)—, « Συν., Ἠλ.

Πυργοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ πύργου ἢ τῶν πύργων (πόλεως).

Πυργόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) μὲ πύργους, τειχίζω· κτίζω (ὑψόνω) τι εἰς σχῆμα πύργου· μεγαλοποιῶ (» Πρῶτος [τῶν Ἑλλήνων] πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, « Ἀρστ. » Λίαν πυργοῖς χάριν, « Εὐρ. » Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων, « αὐτ.), ἐπαίρω (καὶ πθ.) ἐπαίρομαι, σεμνύνομαι, καμαρόνω. » Χ' ἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ, « Αἰσχλ. » Ἐλέφας πυργωθεὶς, « Ἐπγρ., φορτωθεὶς μὲ πύργον.

Πυργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυργοειδὴς, εἰς σχῆμα πύργου, ὑψηλός.

Πύργωμα (τὸ). οἰκοδόμημα μὲ πύργους ἢ εἰς σχῆμα πύργου, (ἐν γέν.) πύργος, ὀχύρωμα. » Ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός, « Εὐρ.

Πύργωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυργόω, ἡ διὰ πύργων ὀχύρωσις κτλ., Πυργοποιία.

Πυργῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πυργωτὴ θηλ. τοῦ

Πυργωτὸς, ἡ, όν. Ὠχυρωμένος μὲ πύργους, ἡ· Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πύργου, πυργοειδὴς, ὑψηλός. » Σιτὼν—, « Ἐπγρ., τοῦ ὁποίου τὰ τριγυρινὰ (αἱ οὔγιαι) εἶνε κομμένα εἰς σχῆμα πύργων.

Πυρδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, δαίω]. ὁ καίων ἢ (;) καιόμενος, Πυριφλεγής.

Πυρδαλον καὶ Πύρδανον (τὸ). ξύλον διὰ προσάναμα, φρύγανον· ἐμπύρευμα. 2) γωνιὰ (διὰ τὴν φωτιάν)· πυρεστιά, (ὅθεν συνκδχ. Πούρδαιον καὶ Πουρδαΐιον, Λακων. τὸ) Μαγειρεῖον.

Πυρεθρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ ἀρωματικὴν (πιπερίζουσαν) γεῦσιν.

†Πυρεία (ἡ), τὸ πυρεύειν, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς (πυροφανίου) ἁλιεία.

Πυρεῖον (τὸ). ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ μετακόμισιν πυρός· (ὁσ. παρὰ Πέρσ.) ὁ κινητὸς δωμος τοῦ ἱεροῦ πυρὸς, (παρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐσχάρα). ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Πυρεῖα (τὰ), τὰ ξύλα μὲ τὰ ὁπ. (τρίβοντές τα πρὸς ἄλληλα) ἀναπτὰν φωτιὰν, καθὼς τώρα μὲ τὰ πυροβόλα (Τουρκ. τσακμάκια). » Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες ᾗ ἀνακαύσαντες,« Ακ.

†Πυρεκβαλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐκβάλλω πῦρ, πυροβολῶ.

Πυρεκβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβάλλων (ἀναβλύζων) πῦρ. ‖. (οὐσ.) Πυρεκβολα (τὰ).=Πυροβόλα.

Πυρέκγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς γεννηθείς.

Πυρεκτικὸς, ἡ, ὀν, (ᾗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς πυρετόν.

Πύρεξις, εως (ἡ), τὸ πυρέσσειν, περίοδος πυρετοῦ.

Πυρέσσω(ττω), Μ. ἕξω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) πυρετὸν, θερμαίνομαι. » Πυρέττειν τεταρταίῳ,« Λξ.

Πυρεταίνω, Μ. ανῶ ᾗ

Πυρετιάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Πυρέσσω.

Πυρέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πυρετὸς (ὁ), [πῦρ]. ζέστη μεγάλη, καῦσις (κυρ. ἀσθενείας), θέρμη. » Πυρετὸς διαλείπων (τριταῖος, τεταρταῖος),« Γαλ., θερμασιὰ, παροξυσμός. »Ὅ ἐςιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετὸς, τοῦτό ἐςιν ἐν τοῖς βουσὶ τὸ κραυρᾶν,« Ἀρςτ.

†Πυρετοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἐπιφέρων) πυρετόν.

Πυρέττω, Μ. ἑξω, Ἀττ. ἀντὶ Πυρέσσω.

Πυρετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πυρετοῦ, ὁ προξενῶν ἢ συνοδευόμενος μὲ πυρετὸν, (Γαλλ.) **febrile.**

Πυρεὺς, έος (ὁ). ὁ βάλλων πῦρ, πυροβολιστής. 2) ἀγγεῖον πυροδόχον, πυρεῖον, θυμιατήριον. »Τόνδε πυρῆ ἀνέθηκε Πολυμνήστου φίλος υἱός,« Ἐπγρ.

†Πυρευστικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρευτικός.

Πυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἁλιεύων διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τοῦ πυροφανίου).

Πυρευτικὸς, ἡ, ὀν. Πυρευτοῦ ἴδιος. » Πυρευτικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ πυρευτοῦ, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τοῦ πυροφανίου) ἁλιεία, [ἐκ τοῦ

Πυρεύω, Μ. εὐσω. Ἀνάπτω πῦρ· (μτγν.) φλογίζω· πυρπολῶ.

Πυρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πυρά.

Πυρήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πυρεῖον.

Πυρὴν [πῦρ; διότι τὰ ἐλαιοκόκκουτσα χρησιμεύουν διὰ καύσιμον, ἴδε Πυρήνη], ῆνος (ὁ), τὸ ἐντὸς ὀστεώδες τῶν ὀπωρικῶν, κεκκοῦτσι. 2) (μτγμ.) σπυρὶ ἄλατος (θυμιάματος κτλ.), (παρβλ.) Σόνδρος. 3) εἶδ. πολυτ. λίθου εἰς σχῆμα πυρῆνος (ἐλαίας). 4) ἡ στρογγυλὴ κεφαλὴ τῆς ἰατρ. μήλης. 5) Κωμ.) κόκκαλον ψαριοῦ.

Πυρήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνεμίζων τὸ πῦρ. »Ῥιπὶς—,« Ἐπγρ.

Πυρήνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυρὴν, κουκκουτσάκι.

Πυρηνειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πυρῆνα, ἔχων σχῆμα κουκουτσιοῦ.

Πυρηνοσρίλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ., σμίλη μὲ πυρῆνα.

Πυρηνώδης, εος (ὁ, ἡ),=Πυρηνειδής.

2) περιεκτικὸς πυρῆνος (ἐναντ. τῷ Ἀπύρηνος).

Πυρητόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (παράγων) πυρὸν, σιτοφόρος, (συγχ. τῷ

†Πυρήτοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τίκτων (γεννῶν) πῦρ, πυρεκβόλος. (προπαροξ.) =Πυριγενής.

Πυρήφατος (ὁ, ἡ), Π. [πυρὸς, πεφνεῖν] ὁ θραύων (συντρίβων) τὸν σῖτον.

Πυρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυροφόρος, σιτοφόρος.

Πυρία (ἡ). τὸ διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἢ τῆς ζέστης μόνον (χωρὶς νεροῦ) λουτρὸν ᾗ τὸ δι' αὐτοῦ ἱδρωμα· (ἐν γέν.) ἀτμός· ἄσχνισμα· (συνκδχ.) ἀγγεῖον διὰ ζέστασμα λουτροῦ ἢ ἄχνισμα. 2) Ἐπγρφ.=Καύσρα (σώματος νεκροῦ). 3)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυρεία.

;Πυριάζω, Μ. άσω,=Πυριάω.

;Πυριάλωτος (ὁ, ἡ), [πῦρ, ἁλίσκω]. ὁ πιανόμενος διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ των πυροφανίων, καθὼς τὰ Ψάρια).

Πυρίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς πυρίασιν. 2)=τῷ

Πυριασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυριάω, τὸ διὰ πυρίας (ἀτμοῦ) ζέσταμα ἢ ἱδρωμα, ἄγνισμα.

Πυριατέον, θετ. τοῦ Πυριάω.

Πυριάτη (ἡ),=Πυριάτης, (ὁ Φώτιος τὸν θηλυκὸν τοῦτον τύπον ἐγκρίνει ὡς μόνον δόκιμον).

Πυριατήριον (τὸ). μέρος (δωμάτιον λουτροῦ) ἁρμόδιον διὰ πυρίασιν. 2) (ἰατρ.) ἀγγεῖο μὲ θερμὸν ἔλαιον προσκολλώμενον ἐν εἴδει βεντούζας εἰς τὸ σῶμα πάσχοντος.

Πυριάτης [πυριάω], ου (ὁ). πρωτόγαλα πηγμένον διὰ τῆς ἑψήσεως, (Ἀλλ.) Πυρίεφθον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) κρίμα, (ἴδε ᾗ Πύός).

Πυριατὸς, ἡ, όν. Ζεσταμένος διὰ πυρίας ἢ πρὸς πυρίαν. « Κέραμος —, « Γαλ., τούβουλον πυρωμένον τὸ ὁπ. ἀβύνοντες μὲ νερὸν ἢ ξείδι ἐπιθέτουν εἰς τὰ πονεμένα μέρη τοῦ σώματος, [ἐκ τοῦ

Πυριάω, Μ. άσω. Θερμαίνω ἢ κινῶ εἰς ἱδρῶτα διὰ τῆς πυρίας, (κοιν.) ἀγνίζω. » Πυριᾷν θερμῇ θαλάσσῃ, « Δσκρ. (καὶ πθ.) » Βοηθεῖ πυριωμένῃ,« αὐτ., ὡς πυρίαμα.

Πυριβήτης, ου (ὁ), Π.=Ἐμπυριβήτης.

Πυρίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς τὸ πῦρ.

Πυρίβλητος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ὑπὸ πυρὸς· κεραυνόβλητος. 2) Π. ἀντὶ Πυροβόλος. » Πυριβλήτους πόθων ἀκίδας, « Ἐπγρ.

Πυρ.βρεμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρέμων (βοῦζων, ἀντηχῶν) εἰς τὸ πῦρ ἢ ὡς ἂν τὸ πῦρ (δηλ δυνατὰ), (ὅθ.)=Ἐριβρεμέτης, (παρβλ. ᾗ

Πυριβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐριβριθὴς, πολλὰ βαρύς.

Πυρίβρομος (ὁ, ἡ), Π.=Πυριβρεμέτης, (συγχ. τῷ Πυρίδρομος).

Πυρίβρωτος (ὁ, ἡ) [πῦρ, βιβρώσκω], καταφαγωμένος ὑπὸ τοῦ πυρος.

Πυριγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ-

Πυριγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ ἢ ἐντὸς τοῦ πυρὸς, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου). 2) (μτγν.) ὁ χαλκευθεὶς διὰ τοῦ πυρός. » Χαλυδὸς—, « Αἰσχλ. 3) (συνκδχ.) σκληρὸς, ἀπηνής. »Παλάμη—,« αὐτ.

Πυριγλήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρώδεις ὀφθαλμοὺς (γλήνας), (κοιν.) τὰ 'μμάτιά του 'βγάζουν φωτιαίς. » Λέων—,« Ὀππ.

Πυριγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρώδεις ἢ διὰ πυρὸς χαλκευθείσας γλωχῖνας (ἀκίδας). Κεραυνὸς—,« Νόνν.

Πυρίγονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν (ἀναδίδων) πῦρ· (προπαροξ.)=Πυριγενής.

Πυρίδαπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυρίδρωτος.

Πυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῦρ, ἡ 2) τοῦ Πυρός.

Πυρίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ὡς πῦρ ἢ μετὰ πυρὸς, (ἐν γέν.) πύρινος.

Πυρίεφθος (ὁ, ἡ), [πῦρ, ἕψω]. βρασμένος (εἰς τὸ πῦρ), μαγειρευμένος. ‖. (οὐσ.) Πυρίεφθον (τὸ),=Πυριάτης.

Πυρίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πυρία.

Πυριήκης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, ἀκή]. ὁ ἀκανισθεὶς (γενόμενος σουβλιτὸς) διὰ τοῦ πυρός.

Πυρίημα, Πυριητήριον κτλ. ἴδε Πυρίαμα κτλ.

Πυριθαλπὴς [π. θάλπω], έος (ὁ, ἡ). Ζεσταμένος εἰς τὸ πῦρ.

Πυρικαὴς, έος ᾗ

Πυρίκαυστος ᾗ Πυρίκαυτος (ὁ, ἡ). καυμένος ἀπὸ τὸ ἢ καίων ὡς ἂν πῦρ. »Ἕλκεα (» Νοσήματα) πυρίκαυτα,« Ἀρετ., Πλάτ. (καὶ ὡς οὐσ.) » Πυρίκαυτα,« ἰατρ., τὰ καυσίματα.

Πυρικαύτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ καίων, πυρώθης, φλογερός.

;Πυρικλοπία (ἡ), Π.=Πυρεκλοπία.

Πυρίκμητος (ὁ, ἡ), Π. [π. κάμνω], κατεσκευασμένος διὰ ἢ κατηναλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρος.

Πυρικοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς κοίτη (δεχεῖον) πυρός. » Νάρθηξ —, « Ἐπγρ, ὁ τοῦ Πραμηθέως.

Πυρικὸς (ὁ, ἡ), ἴδε Πυρετός.

†Πυρικρότσφος (ὁ, ἡ). ὁ κροτεύμενος (σφυρηλατούμενος) εἰς τὸ πῦρ. »Σίδηρος—,« Ἡσύχ.

Πυρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κτύπον (κρότον) εἰς τὸ πῦρ.

†Πυριλάμπη (ἡ),=Πυριλαμπὶς.

Πυριλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς ἂν τὸ πῦρ, ἀκτινοβολῶν, σπινθηριβολῶν. » Ἀστὴρ—,« Ἐπγρ.

Πυριλαμπὶς, ίδος (ἡ),=Λαμπυρὶς, κωλοφωτιὰ, (ἔντ.).

Πυρίλημπτος (ὁ, ἡ), [π. λαμβάνω]. περιεκτικὸς πυρὸς, ὅλος πῦρ, διάπυρος.

Πυριμάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ πυρὸς μαλαχθείς.

Πυριμαχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐξάπτομαι διὰ μιᾶς, γίνομαι ὅλος πῦρ, (κοιν.) κορόνω.

Πυριμάρμαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαρμαίρων (ἀστράπτων, ἀκτινοβολῶν) ὡς ἂν τὸ πῦρ.

Πυριμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἀνθέχων πολὺν χρόνον) εἰς τὸ πῦρ, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. πυρίτου λίθου.

Πυρίμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν πυρός (εἶδος πύριτου).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πύριμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πύρινος, σιταρένιος.

Πυρίνη (ἡ), = Πυρὴν (κυρ. ἐλαίας), ἐληοκούκκουσον. » Πυρίνη ποιεῖ εἰς βρῶσιν χοίρων ϗ εἰς καῦσιν,« Γεωπον., (ὁθ.

Πυρίνιον (τὸ), = Πυρήνιον.

Πύρινος (τὸ υ βραχὺ), ίνη, ον. Ὁ ἐκ πυρός· ὅλος πῦρ, διάπυρος.

Πύρινος (τὸ υ μακρ.), ίνη, ινον. Ὁ ἐκ πυρῶν (σίτου), σιταρένιος. » Ἄρτος (» Σῖτος, » Ἄχυρον)—, « Ξεν., Στρβ., Δσκρ.

†Πυρίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρεῖον.

Πυρίπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριγενὴς, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Πυριπλήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης πυρός.

Πυρίπλοκος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος διὰ τοῦ πυρός, (θηλ.) χαλκευτός. » Σειρὰ—,« Νόνν.

Πυριπνείων, ουσα, ον ϗ

Πυρίπνευστος (ὁ, ἡ) ϗ

Πυριπνέων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ

Πυρίπνοος-ους (ὁ, ἡ), ὁ πνέων πῦρ (κυρ. ϗ μτφορ.), (ἐν γέν.) διάπυρος. » Χίμαιρα (» Οἴστος)—,« Ἐπγρ., Μουσ.

;Πυρίπολος (ὁ, ἡ), = Πυρπόλος.

Πυρίπτερος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πύρινα πτερά.

Πυριῤῥαγὴς, εος (ὁ, ἡ), = Πυρυῤῥαγής.

†Πυρισθενὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πυροσθενὴς, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισθενής).

Πυρισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. σμαραγέω], ὁ ἀντηχῶν εἰς τὸ πῦρ ἢ ὡς ἂν τὸ πῦρ, (παρβλ. Πυρίβρομος).

Πυρίσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων (ἢ σπαρμένος μὲ) πῦρ, ὅλος πῦρ, φλογερὸς, διάπυρος.

Πυρισπείρητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [π. σπειράω], περιτυλιγμένος (περιτριγυρισμένος) ἀπὸ πῦρ.

Πυρίσπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ σπείρων (διαγέων) πῦρ ἢ λάμψιν, (προπαροξ.) = Πυρίσπαρτος ἢ· Πυριγενής.

Πυρίσσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διασωθεὶς ἐκ τοῦ πυρός.

Πυρίστακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ςάζων πῦρ (ἐξερνῶν φλόγας). » Πετρα—,« Εὐρ., τὸ βουὸν τῆς Αἴτνης.

†Πυριςάτης, ου (ὁ), = Ἐμπυριβήτης, πυροστιά.

Πυριστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (περικυκλωμένος) ἀπὸ πῦρ

Πυρισφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Πυρισμάραγος.

Πυρισφράγιστος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφραγισμένος (καὶ συνκδχ. γνωριζόμενος) διὰ τοῦ πυρός. » Πυρισφρήγιστον.. Ἰταλίης πέζαν ἐρίπνης,« Νόνν., τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου.

Πυρίτης (τὸ υ μακρ.), ου (ὁ), ὁ ἐκ πυρῶν (σίτου), σιταρένιος. » Ἄρτος—,« Λξ

Πυρίτης (τὸ υ βραχὺ), ου (ὁ) καὶ Πυρῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πῦρ. » Π. τὴν τέχνην, « Ακ., τεχνίτης ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρός, χαλκεὺς βάναυσος. »Πυρῖτις νάρδος, « Γαλ., ἡ (ἄλλ.) Θυλακῖτις καὶ Ὀρεία. || (οὐσ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) λίθος ὁ τοῦ πυροβόλου, ἡ (Τουρκοβαρβ.) τσακμακόπετρα. 2) εἰδ. ὀρυκτοῦ, (Γαλλ.) marcassite. 3) (θηλ.) εἰδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πύρεθρον.

Πυριτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρός.

Πυριτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὸ πῦρ, χρησιμεύων ὡς τροφὴ (ὕλη) πυρός.

Πυριτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαγράφων κύκλον (τροχιὰν) πυρὸς ἢ ἔχων πυρίνους τροχούς.

Πυρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, πεφνεῖν]. κατηναλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός, πυριβρωτος

Πυριφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φέγγος (λάμψιν) πυρὸς, πυραυγής.

Πυριφλεγέθων, οντος (ὁ), Π. ὁ φλέγων μὲ πῦρ (μὲ φλόγας πυρός), πύρινος. ||. (οὐσ.) ποταμὸς τοῦ ᾅδου.

Πυριφλεγὴς, εος (ὁ, ἡ), ὁ καίων ὡς πῦρ, φλογερὸς, (παρβλ.) Περιφλεγής.

Πυριφλέγων, οντος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριφλεγέθων.

Πυρίφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. καϋμένος (φλογισμένος ὑπὸ τοῦ πυρός, ἢ καίων (φλογίζων) ὡς ἂν τὸ πῦρ, διάπυρος. » Πόθος—,« Ἐπγρ.

Πυρίφλογος (ὁ, ἡ), Π. = Πυρίφλεκτος.

†Πυρίφοιτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠερίφοιτος.

Πυρίχη (ἡ), Π. ἀντὶ Πυῤῥίχη.

Πυρίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χρῶμα πυρὸς (εἶδος πύρινον).

Πυρικαεὺς, έος (ὁ), ὁ καίων (ἀνάπτων) πῦρ.

Πυρκαϊὰ (ἡ), σωρὸς ξύλων ἀναμμένων, (Γαλλ.) bûcher. » Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, « Ἰλ. Η. 2) πῦρ καῖον πολιν (οἰκίαν κτλ.), ἐμπρησμὸς, (Γαλλ.) incendie. 3) κούτσουρον καϋμένης ἐλαίας τὸ ὁπ. ἐβγάζει κωλοῤῥίζια, (ὁ Ῥείσκ. τὸ ἐξέλαβεν ἀντὶ Ἐλαιοτριβεῖα).

Πυρκόος (ὁ), [πῦρ, †κοέω ἀντὶ νοέω]. ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας ἢ τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος, (ἄλλ.) Θυοσκόος, (ὁθ. πλθ.) » Πυρκοοι, « Πλ., οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν.

Πυρμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, κατὰ συγκ. ἀντὶ Πυρομαχέω.

Πύρνα (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Πύρνος.

Πυρναῖος, α, ον, Π. φαγώσιμος, ὥριμος, [ἐκ τοῦ

Πύρνος (ὁ), Π. ἀντὶ Πύρινος, σιταρένιος, (ὁθ. ἐνν. ἄρτος) ψωμὶ (κυρ. ἀπὸ ἀλεῦρι σιταρίου ἀκοσκίνιστον), ἢ· κομμάτι (βοῦκκα) ψωμιοῦ· (κατ' ἔκτ.) τροφὴ ςερεὰ, φαγητόν· (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Πύρνα).

Πυρόβιος (ὁ, ἡ), = Πυρίβιος.

Πυροβόλος (ὁ, ἡ), ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἐκβάλλων) πῦρ. || (οὐσ.) Πυροβόλα (ἐνν. ὄργανα ἢ μηχανήματα),« Πλ., διὰ τῶν ὁπ. ἐσφενδόνιζον πυρφορα βέλη πρὸς ἐμπρησμόν.

Πυρεβορος (ὁ, ἡ), ὁ τρώγων πυρούς, σιτοφάγος.

;Πυρογενὴς (τὸ υ μακρ.), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννημένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ σῖτον.

Πυρογενὴς (τὸ υ βραχὺ), έος (ὁ, ἡ), = Πυριγενής.

;Πυρογόνος (ὁ, ἡ), = Πυριγόνος.

†Πυροδαίσιον (τὸ), [πῦρ, δαίω]. μέρος ὅπου ἀνάπτουν φωτιὰν, γωνιά· μαγειρεῖον.

Πυροδέγμων (δέκμων), ονος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον πυρὸς, πυρὸς δεκτικός (χωρητικός).

Πυροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον πυρῶν (σιτου).

Πυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σῖτον (πυρον), σιτοειδής.

Πυροειδὴς (τὸ υ βραχὺ), έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) ειδως. Ὅμοιος μὲ πῦρ, πύρινος τὸ εἶδος.

Πυρόεις, εσσα, εν. Πυρώδης, καυστικός. ||.(οὐσ.) ὁ πλανήτης τοῦ Ἄρεως. ||.(πλθ.) Πυροῦντες, « Ἀθ., εἰδ. ποταμ. ἰχθ., πέστροφα (ὡς πυροποίκιλος).

Πυροεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρὸς, χαλκεὺς, σιδηρουργὸς κτλ.

Πυροκαπηλεύω, Μ. εύσω. Ἐμπορεύομαι (Ἀγοράζω ϗ μεταπωλῶ) πυρούς (σῖτον).

Πυροκλοπία (ἡ), Π. κλοπὴ πυρὸς, [ἐκ τοῦ

;Πυροκλόπος (ὁ, ἡ) ὁ κλέπτων πῦρ ἢ κλέψας (καθὼς ὁ Προμηθ. ἀπὸ τὸν οὐρανὸν) τὸ πῦρ.

Πυρολαβὶς, ίδος (ἡ), = Πυράγρα, μασιά.

Πυρολαμπὶς, ιδος (ἡ), = Πυγολαμπις.

Πυρολόγος (ὁ, ἡ), ὁ συλλέγων πυρούς (σῖτον), σιτολόγος.

Πυρομαντεία (-μαντία), ας (ἡ), ἡ διὰ τοῦ πυρὸς μαντεία, [ἐκ τοῦ

Πυρόμαντις, εως (ὁ, ἡ), ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρὸς, (ἴδε Πυρκοος).

Πυρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι κατὰ τοῦ πυρός.

Πυρομάχος (ὁ, ἡ), = Πυριμάχος.

Πυρομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ πυρούς (σῖτον) ὡς -

Πυρομέτρης, ου (ὁ), ὁ μετρῶν πυρούς (σῖτον), μετρητὴς σιταριοῦ, σιτομέτρης.

Πυρομετρητὴς, οῦ (ὁ), = Πυρομέτρης.

Πυρόπιπης, ου (ὁ), ἴδε Πυῤῥοπίπης.

Πυροποικιλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων πυρόχροα ποικίλματα (στιγματα), παρβλ. Πυῤῥοποίκιλος.

Πυροπωλεῖον (τὸ), = Σιτοπωλεῖον.

Πυροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Πυροπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν πυρούς (σῖτον), σιτοπώλης.

Πυροῤῥαγὴς, έος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων ῥαγισμένος εἰς τὸ πῦρ, (ἐπμ.) σαθρὸς, ἄχρηστος, (μτφορ.) ἀδόκιμος.

Πυρὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Σπορος], ὁ σῖτος. » Ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἷς πυθμὴν, ὡς περ ἐξ ἑνὸς ᾠοῦ ἓν ζῷον,« Ἀρςτ. (συγνοτ. πλθ.) »Πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι,« Πλ. » Φέρῃσι δὲ γαῖα πυροὺς καὶ κριθὰς; « Ὀδ. Τ.

†Πυρὸς (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πυρά.

†Πυροσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σθένος (δύναμιν) πυρὸς, = Μεγασθενής, (Γλσ. μετάφρ. τοῦ Ατν. ignipotens).

†Πυροστάτης, ου (ὁ), = Πυριστάτης.

Πυρότης (ἡ), θερμότης, πυράδα.

Πυροτόκος (ὁ, ἡ), = Πυροφόρος, σιτοφόρος.

;Πυροτομία (ἡ), [πυρὸς, τέμνω], κόψιμον τοῦ σίτου, θέρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πυροτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὸ πῦρ, χρησιμεύων εἰς τροφὴν τοῦ πυρός.

Πυροφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς πῦρ, πυρὶ ὅμοιος.

Πυροφεγγής, έος (ὁ, ἡ), =Πυριφεγγής.

Πυροφορεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερων (παράγων, καρποφορῶν) πυρούς, σιτοφόρος, (ἐν γέν.) εὔφορος.

Πυροφόρος (ὁ, ἡ), (τὸ υ βραχὺ), =Πυρφόρος.

Πυρόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πυρός.

Πυρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), =Πυρίχρως.

Πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλον πῦρ, ἀνάπτω, φλογίζω· πυρπολῶ. (ἐπὶ μετάλλ.) λαγαρίζω. »Ἀργύριον πεπυρωμένον,« Γρφ. ‖ (πθ.) ἐξάπτομαι. »Τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι,« Γρφ.

†Πυρπαλαμάω-ῶ καὶ (συνηθές. μσ.) Πυρπαλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. τεχνουργῶ (κυρ. διὰ τοῦ πυρός), (μτφορ.) μηχανεύομαι δόλους (σκευωρίας). [ἐκ τοῦ

Πυρπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς τεχνουργημένος, ἢ· πύρινος τὴν κατασκευὴν, φλογερός· (μτφορ.) ὁ ἐπινοῶν τι ταχέως (ἴσα πυρὶ), πανοῦργος, παμμήχανος.

Πυρπνέω (εὕρηται μόνον ὁ ἐνς.), Π. ἀντὶ Πῦρ πνέω.

Πύρπνοος (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -πνόως, Π. ἀντὶ Πυρίπνοος.

Πυρπολεω-ῶ [πυρπόλος], Μ. ήσω. Ἀνάπτω (κυρ. Ἀσχολοῦμαι εἰς τὸ νὰ διατηρῶ ἀναμμένον) πῦρ. »Πυρπολεῖ τοὺς ἄνθρακας,« Ἀρςφ. »Πολλάκις δὲ καὶ ὄπισθεν τοῦ στρατοπέδου ἐπυρπόλουν,« Ξεν. 2) ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός, κατακαίω· (μτφορ.) φλογίζω. »Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον,« Γνμ. (ᾗ πθ.) »Πᾶσαν τὴν Ἀττικὴν πυρπολέεσθαι,« Ἡρ.

Πυρπόλημα (τὸ). τὸ πυρποληθὲν ἢ πυρπολούμενον, τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἀνάπτουν (ὁ ἀτηροῦν ἀναμμένον) τὴν νύκτα εἰς τὰ στρατόπεδα.

Πυρπολήσις, εως (ἡ), τὸ πυρπολεῖν ἢ πυρπολεῖσθαι, ἡ διὰ πυρὸς ἐρήμωσις.

†Πυρπολητής, οῦ (ὁ). ὁ πυρπολῶν (κατακαίων), ἀφανιστής.

Πυρπολος (ὁ, ἡ), [π. πολέω]. ὁ διατρίβων (ἀσχολούμενος, διαιτώμενος) περὶ τὸ πῦρ· ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς τοῦ πυρός, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου)· ὁ κατακαίων (ἐρημόνων) διὰ τοῦ πυρος· (πθ.) ὁ περιστοιχούμενος ὑπὸ πυρός, ὅλος πῦρ. »Ἄςη δὲ τε πυρπόλα θήσει,« (Π παρὰ) Φλέγ. Τραλλ.

Πύῤῥα (ἡ), εἰδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Πυραλλίς.

Πυῤῥάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πυῤῥὸς (ξανθοκόκκινος) τὸ χρῶμα.

Πυῤῥάκης, ου (ὁ), πυῤῥὸς τὴν ὄψιν, κοκκινωπός, ὑπόξανθος.

†Πυῤῥακίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι πυῤῥάκης (ξανθοκόκκινος).

†Πυῤῥάκων, ωνος (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Πυῤῥάκης.

;Πυῤῥαλίς, ίδος (ἡ), =Πυραλίς.

Πυῤῥίας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ κοκκινωπὰ (ξανθοκόκκινα) πτερὰ, (παρβλ. Πυραλὶς καὶ Πυῤῥούλας). 2) εἶδος ὄφεως μὲ πυῤῥὸν χρῶμα. 3) (ἐν γέν. ὡς ἐπίθ.) κοκκινωπὸς, ξανθοκόκκινος, (ὄθ. ὄνομα δούλων, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας).

Πυῤῥιάω-ῶ, Μ. άσω, =Ἐουθριάω. 2) =τῷ

Πυῤῥίζω, Μ. ίσω, =Πυῤῥάζω, κλίνω πρὸς τὸ πυῤῥὸν χρῶμα.

Πυῤῥίχη (ἡ), (ἐνν. ὄρχησις) εἶδος ἐνόπλου (πολεμικοῦ) χοροῦ ὀνομασθεὶς ἀπὸ Πυῤῥίχου τινὸς Κρητὸς ἢ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως ὅςτις πρῶτος τὸν ἐφεῦρε. 2) ᾠδὴ τὴν ὁποίαν ἐτραγωδοῦσαν εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.

Πυῤῥιχιακὸς, ὴ, ὸν, (ὄθ. τὸ ἐπίρ.)-ακῶς. Ὁ κατὰ τὸ πυῤῥίχιον τῆς στιχουργίας μέτρον.

Πυῤῥιχίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν πυῤῥίχην (ὄρχησιν).

Πυῤῥίχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν πυῤῥίχην· »Δρόμος (»Ὄρχησις)—,« Ἡρωδ., Λκ. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) (ποῦς ςίχου) συγκείμενος ἀπὸ δυο βραχ. συλλαβὰς τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν πυῤῥίχιον (ᾠδὴν).

Πυῤῥιχισμὸς (ὁ), =Πυῤῥίχη.

Πυῤῥιχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πυῤῥιχίζων, χορευτὴς χορεύων τὴν πυῤῥίχην.

Πυῤῥιχιστικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πυῤῥιχίζειν, πυῤῥιχιστοῦ ἴδιος.

Πυῤῥίχος, η, ον, Δ. ἀντὶ Πυῤῥὸς, ξανθοκόκκινος.

Πυῤῥιχοτρόγαιος (ὁ). (ποῦς ςίχου) ἐκ πυῤῥιχίου καὶ τρογαίου συγκείμενος.

Πυῤῥογειος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ γῆ εἶνε πυῤῥὰ (κοκκινόχωμα).

Πυῤῥογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυῤῥὸν (ξανθοκόκκινον) γενειον, κοκκινογενης.

Πυῤῥόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυῤῥὰς τρίχας (ξανθοκόκκινα μαλλια).

†Πυῤῥοκεφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυῤῥὰν κεφαλὴν (ξανθοκόκκινα μαλλιά).

Πυῤῥοκόμης, ου (ὁ). ὁ ἔχων πυῤῥὰν (ξανθοκόκκινον) κόμην, πυῤῥόθριξ τὴν κόμην.

Πυῤῥοκοραξ, ακος (ὁ). εἶδος κόρακος (μὲ πυῤῥὸν, κοκκινωπὸν ῥάμφος).

Πυῤῥοπίπης [πυῤῥὸς, ὀπιπτεύω], ου (ὁ). ὁ ἔχων εἰς τὸ 'μμάτι (ἐποφθαλμιῶν εἰς) τοὺς πυῤῥοὺς, Ποιδοπίπης, (Κωμ. κατὰ συνέμφ. τοῦ Πυροπίπης, ὁ ἐπιτηρῶν ἢ παραφυλάττων τὸν ἐν Πρυτανείῳ σῖτον).

Πυῤῥοποίκιλλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ πυῤῥὰ στίγματα. »Λίθος—,« Τζ., εἶδος γρανίτου, (Γαλλ.) granit rose.

Πυῤῥὸς [πῦρ], ὰ, όν. Κόκκινος 'σὰν τὴν φωτιὰν, κοκκινωπὸς, κιτρινοκόκκινος, ξανθοκόκκινος. »Πυῤῥὰν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα,« Αἰσχλ. »Πυῤῥὸν τὸ Σκυθικὸν γένος διὰ τὸ ψῦχος, οὐκ ἐπιγενομένου ὀξέος τοῦ ἡλίου· ὑπὸ δὲ τοῦ ψύχεος ἡ λευκότης ἐπικαίεται καὶ γίνεται πυῤῥὴ,« Ἱππκρ. »Ἐγγυτάτω τὴν φύσιν ἐστὶ τὸ πυῤῥὸν χρῶμα τῷ ξανθῷ· διαφέρει δ' ἀλλήλων τῷ τὸ μὲν λευκότερον εἶναι, τὸ δὲ στιλπνότερον,« Γαλ.

Πυῤῥότης (ἡ). τὸ χρῶμα (τὸ χαρακτηριςικὸν) τοῦ πυῤῥοῦ. »Ἡ τῶν Σκυθῶν—,« Γαλ.

Πυῤῥότριχος (ὁ, ἡ), =Πυῤῥόθριξ.

Πυῤῥούλας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ ξανθοκόκκινα πτερὰ, (κοιν.) πετρίτης ἢ χειμωνιάτης, (παρβλ. Πυραλίς).

Πυῤῥόχροος-ους (ὁ, ἡ). πυῤῥὸς τὴν χρόαν, ξανθοκόκκινος.

Πυῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ λάβῃ πυῤῥὸν χρῶμα.

;Πυῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ). πυῤῥὸς τὸ εἶδος, κλίνων πρὸς τὸ πυῤῥὸν, κοκκινωπός. (συγχ. μετὰ καὶ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Πυρώδης).

Πυῤῥωπὸς (ὁ, ἡ). πυῤῥὸς τὴν ὄψιν, ξανθοκοκκινωπός.

Πυρσὰ (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πυρσός.

Πυρσαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυρσὸν (κοκκινωπὸν ἢ ξανθοκόκκινον). »Μίλτος τὰ χείλη πυρσαίνουσα, ᾗ τὴν παρειὰν γράφουσα,« Φλςρ.

Πυρσαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λάμψιν (αὐγὴν) πυρσοῦ, στίλβων ὡς πυρσὸς, =Πυραυγής.

Πυρσεία (ἡ), τὸ πυρσεύειν, ἡ διὰ τῶν πυρσῶν δηλοποίησις καὶ ἡ δι' αὐτῶν διδομένη ἀγγελία.

Πύρσευμα (τὸ). τὸ τῆς πυρσείας ἀποτέλεσμα, εἴδησις διδομένη διὰ πυρσῶν.

Πυρσευτὴρ, ῆρος, καὶ

Πυρσευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνάπτων τὸν πυρσὸν ἢ τοὺς πυρσοὺς, ὁ δίδων διὰ τῶν πυρσῶν σημεῖα (ἀγγελίαν). »Λευτρῶν πυρσευτῆρες,« Ἀρετ., οἱ ἀνάπτοντες τὸ καμίνι τοῦ λ., (Τουρκ.) οἱ κιουλχαντζίδες. [ἐκ τοῦ

Πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἀνάπτω πυρσὸν (κυρ. ἵνα δώσω εἴδησιν), γνωςοποιῶ διὰ πυρσῶν, (ἐν γέν.) μηνύω, ἀναγγέλλω (»Ὑμεῖς δέ μοι πυρσεύετε κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε,« Εὐρ., δηλοποίησατέ μοι διὰ τῶν κραυγῶν σας τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγ.). (Π) καίω, φλογίζω (Ὀππ. Κυνηγ. Α. 326)· (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω (»Ἔχθραν πυρσεύειν,« Διοδ.)· (μτβτ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω νὰ λάμψῃ (νὰ φανῇ) τι εἰς τὰ ὄμματά τινος (»Τὸ κάλλος ἡμῖν ἐπυρσεύσατε,« Φλςρ.) (ᾗ ἀμτβτ. ἢ πθ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) διαχέω τὴν λάμψιν μου εἰς, φεγγοβολῶ πρὸς χάριν τινος. »Ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ φάρου) τοῖς ναυτιλλομένοις,« Λκ. (καὶ μτφορ.) »Ἔλεγε τὴν δόξαν (αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν), ὡς ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν οἰκουμένην πυρσεύεσθαι,« Πλ., διαχέεται ὡς λάμψις εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Πυρσίζω, Μ. ίσω. Ἔχω πυρσὸν (πυῤῥὸν) χρῶμα.

;Πυρσίτης, ου (ὁ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρσευτὴς, (ὄθ. 2) πυρσίζων (τὴν χρόαν).

Πυρσοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φεγγοβολῶ ὡς πυρσός. »Ἀκτῖνας—,« Μανέθ., =Ἀκτινοβολῶ, [ἐκ τοῦ

Πυρσοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (χύνων) ἀκτῖνας πυρὸς, φεγγοβόλος, ἀκτινοβόλος.

Πυρσογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν πῦρ, γόνιμος πυρός. »Λίθος—,« Νόνν., ἢ τσακμακόπετρα. 2) ;(πθ.) γεννημένος εἰς τὸ πῦρ ἢ ἀπὸ τὸ πῦρ, Πυριγενής.

†Πυρσόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων γλῶσσαν πυρός.

;Πυρσοδυνάστης, ου (ὁ), Π. ὁ δυνάστης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κυριάρχης) τοῦ πυρός, (ἐπίθετ. ὁ Ἥφαιστος).
Πυρασέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἑλισσόμενος (περιστρεφόμενος) εἰς τὸ πῦρ, ὅλος πῦρ.
Πυρασθρίς, ιχος (ὁ, ἡ), = Πυρρόθριξ.
Πυρσοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρρὰν (ξανθόχρυσον, πυραυγίζουσαν) κόμην.
Πυρσόκορσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρρὰν κόρσην (ξανθοκόκκινην χαίτην). » Λέων —, « Αἰσχύλ.
Πυρσοκόρυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρρὸν (κοκκινωπὸν) κόρυμβον.
Πυρσολαμπής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ὡς πυρσός.
Πυρσολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω τὸ πῦρ, εἶμαι =
Πυρσολάτρης, ου (ὁ) καὶ Πυρσολάτρις, ιδος (ἡ). ὁ λατρεύων (καθὼς οἱ παλαιοὶ Πέρσαι) τὸ πῦρ.
Πυρσόλοφος (ὁ, ἡ), Π. [πυρρός, λόφος = λέπος]. (ἱμὰς) ὁ ἀπὸ κοκκινωπὸν (ξηρὸν) δέρμα καμωμένος.
Πυρσόνωτος (ὁ, ἡ), Π. πυρρὸς τὰ νῶτα, ἔχων ξανθοκόκκινην ῥάχιν.
Πυρσοπόλος (ὁ, ἡ), = Πυρπόλος.
Πυρσὸς (ὁ), [πῦρ], (τὸ πλθ. Πυρσοί καὶ Πυραὶ καθ' ἑτερογέν.), δᾳδὶ ἀναμμένον. (Τουρκ.) μασαλᾶς· (κυρ.) φωτιὰ τὴν ὁποίαν ἄναπταν τὴν νύκτα ὡς σύνθημα (ἵνα δώσωσιν εἴδησιν)· φανὸς διὰ τοὺς πλέοντας, (παρβλ.) Φρυκτός· ἀπτὶς (ἡλίου)· (μετωρ.) φλόγα ἔρωτος. » Οὐ δὲ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, « Θκρ.
Πυρσὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Πυρρός.
Πυρσοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (ἀναδίδων) πῦρ. » Αἶθος —, « Ἐπγρ., ἡ τσακμακόπετρα.
Πυρσούριον (τὸ), = Φρυκτώριον.
Πυρσουρὶς, ίδος (ἡ) ※
Πυρσωρὸς (ὁ), = (ἡ ἑαφλμ. ἀντὶ) Πυρσωρίς, -ωρός.
Πυρσοφανὴς ※
Πυρσοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (φαίνων) ὡς πυρσὸς, πυριφεγγής.
Πυρσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω) πυρσὸν ὡς =
Πυρσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πυρσὸν· (Π.) περιεκτικὸς πυρός. » Νάρθηξ πυρσοφόρος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πυρσοπόρος), « Νόνν. (ὁ δὲ Πλανούδ. μετέφρασε ※ τὸ » O stelliferi conditor orbis, « τοῦ Βαηβίου διὰ τοῦ) » Ὦ πυρσοφόρου τέκτον Ὀλύμπου. « ||. (οὐσ.) = Πυρφόρος. 2) ἀγγεῖον πρὸς μετακομισιν πυρός.
Πυρσόω-ῶω, Μ. ώσω. Ἀνάπτω ὡς πυρσόν· φωτίζω διὰ (ἢ ὡς διὰ) πυρσοῦ· (ἀμτβτ.) φέγγω (λάμπω) ἢ καίω ὡς πυρσός, (παρβλ.) Πυρσεύω. » Ἐσθὴς ἁλουργὴς.. ἐπυρσοῦτο μὲν ἄνθρακιν, ηὐγάζετο δὲ μαργάροις, « Ι. Κίνν.
Πυρσωδὴς, ες (ὁ, ἡ). πυρσῷ ὅμοιος, πυρώδης.
Πυρσωπὴς, ές ※
Πυρσωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [κ. ※]. ὁ ἔχων πυρῶδες βλέμμα ἢ πρόσωπον = Πυρωπός.
Πυρσωρὶς, ίδος (ἡ). πύργος ὅπου καίονται πυρσοὶ διὰ τοὺς πλέοντας, φρυκτώριον, ἐκ τοῦ πυρσωρὸς (ὁ), [πυρσὸς, ὥρα]. ἐπιστάτης τῶν πυρσῶν, φρυκτωρός.
Πυρσορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ πυρσὸν ἢ πῦρ ὡς =
Πυρσόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πῦρ, χρησιμεύων ὡς ὄχημα πυρός· (ὁ Προμηθ.) ὅστις ἔφερεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ πῦρ. »Ὀϊστὸς—, « Θκ., ὁ πυροβολούμενος πρὸς ἐμπρησμόν. » Κεραυνὸς —, « Σοφ., ὁ (ἄλλ.) Πρηστήρ. »Θεός—, « αὐτ., ὁ πραξενῶν τοὺς λοιμώδεις πυρετούς. » Δήμητρα —, Εὐρ., ἡ κρατοῦσα πυρσὸν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρός της. ||. (οὐσ.) ὁ προπορευόμενος τοῦ στρατεύματος τῶν Λακεδ. καὶ κρατῶν ἄσβεστον τὸ διὰ τὰς θυσίας πῦρ ἱερεὺς ὅστις ἐθεωρεῖτο καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἱερὸς καὶ δὲν ἐφονεύετο, (ὀθ. ἡ παροιμ.) » Μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι, « Ἡρ., νὰ μὴ γλυτώσῃ μήτε πυρφόρος (ὀηλ. μήτε ἕνας).
Πυρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Πυροειδὴς, ὡς ἂν φωτιὰ, καυστικός.
Πυρωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πυρός.
Πύρωθρον (τὸ), = Πύρεθρον.
Πύρωμα (τὸ). σῶμα πεπυρωμένον· (ἰατρ.) εἶδος φλογώδους ἐξανθήματος (ἐρυσιπέλατος).
Πυρώπης, ου (ὁ) ※ Πυρῶπις, ιδος (ἡ), Π. = τῷ
Πυρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, ※]. ὁ ἔχων ὄψιν πυρὸς, κόκκινος ἢ ἀναμμένος 'σὰν τὴν φωτιάν. » Ἥλιος — « Αἰσχύλ. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ὁ πολυτιμος ἄνθραξ, τὸ καρβοῦνι.
Πύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυρόω, ἔξαψις, ἄναμμα· λαγάριομα· (ἐνίοτε) πυρπόλησις· (ἰατρ.) φλόγωσις.
Πυρώτερος, α, ον, Π. ἀντὶ Πυρωδέστερος, (ὀθ. εὐχρ. κυρ. ||. τὸ οὐδ.) Πυρώτερα, ἐπίρ. ἀντὶ Πυρωδέστερον.
Πυρωτὴς [πυρόω], οῦ (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (κυρ. μεταλλα) διὰ τοῦ πυρός, χαλκεύς, χρυσοχόος κτλ.
Πυρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πυρόνειν (καίειν κτλ.), προξενῶν πύρωσιν, καυστικός.
Πυρωτὸς, ἡ, όν. Πυρώδης, φλογερὸς, (ἑαφλμ. ἀντὶ Πυρωπός).
Πῦς, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ποῦ.
Πύσμα (τὸ), [πυνθάνομαι]. ἐρώτημα, ἐρώτησις, (οθ.
Πυσματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐρώτησιν, ἐρωτηματικός.
†Πυσσαχος (ὁ), κατὰ διάλεκτον ἀντὶ Πάσσαλος, (ἰδιαιτ.) γυριστὸν τι ξύλον τὸ ὁπ. ἔβαλλον εἰς τοὺς μυκτῆρας τῶν μουσχαρίων ἵνα μὴ βυζώνωσι.
Πυστιάομαι-ῶμαι, = Πυνθάνομαι, [ἐκ τοῦ
Πύστις, εως (ἡ), τὸ πυνθάνεσθαι, πεῦσις, ἐρώτησις· ἔρευνα· εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), φήμη· ἀθόμενον.
Πυστὸς, ἡ, όν. Γνωστὸς (εὐχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).
Πυτία (ἡ), [πῦον]. τὸ πρωτόγαλα ὅπου μένει εἰς τὸν στόμαχον τοῦ νεογεννηθέντος ζώου μὲ τὸ ὁπ. πήζουν τὸ τυρί, (κοιν.) πυτιά. 2) εἶδος φαγητοῦ (γαλατοπηττα, κρέμα ἢ καϊμάκι) ἀπὸ πρωτόγαλα, (παρβλ.) Πῦαρ.
Πυτιάζω, Μ. άσω. Πήζω (Τυροκομῶ) μὲ τὴν πυτιάν.
Πυτίζω [ἀνμτπ.], Μ. ίσω. Φτύνω συγνὰ πρέχουν τὰ σάλια μου· ῥαντίζω μὲ τὸ στόμα μου, (Τουρκ.) πουσκιουρλεδίζω.
2) βάλλω τι εἰς τὸ στόμα μου ἵνα τὸ δοκιμάσω (※ ἔπειτα τὸ φτύνω).
Πυτινάϊος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ κλόνους ἰτέας ἢ λυγαριᾶς. » Πτερὰ—, « Ἀρχ., (μτφρ.) ἡ πολιτικὴ θυναμις τὴν ὁπ. ἀπέκτησεν ὁ πλουτήσας πυτινοπλόκος Διιτρεφής.
Πυτίνη (ἡ), φιάλη περιπλεγμένη μὲ κλόνους λυγαριᾶς ἢ ἰτιᾶς, (κοιν.) δαμετσάνα, (ἐν γέν.) ἀγγεῖον διὰ κρασί, φλασκί, μποτίλλια, (παρβλ. Βυτίνη).
Πυτινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων πυτίνας (δαμετζάνας).
Πυτίνος (ὁ), εἶδος ἰχθύος, (ἴσως τὸ κοιν.) φλασκίψαρον. » Χάννας τ' ἐγχέλυάς τε καὶ ἐννυχίην πύτινον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πίτυνον), « (Νουμέν. παρ') Ἀθ.
Πύτισμα (τὸ), [πυτίζω]. πτύσιμον (ἀλλεπάλληλον)· ὑγρὸν ῥαινόμενον διὰ τοῦ στόματος·
Πυώδης, ες (ὁ, ἡ). ὄμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ πῦον (ἔμπυον), ἐμπυασμένος.
Πύωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυόω, ἔμπυσμα.
Πῶ [†πῆς]; ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ποῦ; » Πῶ τις ὄνον ὠνοσῆται; « (Σώφρ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ., (ὀθ.
Πω, μόρ. ἐγκλ. ἡ ἐπίρ. Χρον. ἀοριζολογ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τὰ ἀρνητ.) ἀκόμη ἕως τώρα. » Οὔπω, Μήπω, Οὐδέπω, Μηδέπω, (※ διϊσταμένως) «Οὐδείς πω,« Θκ. » Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ, « Ἀρχ.
Πώγων, ωνος (ὁ). τὰ γένεια. » Ξυρίσθω τὸν πώγωνα, « Ἀθ. » Πώγων ποδήρης καθεῖται, « Πλ. » Τὴν δὲ τοῖς ὄρνισιν ἐπὶ τῷ ῥύγει γινομένην, ἣν ἔνιοι πώγωνα καλοῦσιν, οὐκ ἔχει (ἡ μελεαγρίς), ἀλλ' ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων, « Ἀθ. (※ μτφ.) » Πυρὸς—, « Αἰσχύλ., ἡ πυρ. μιδεισῶς ὑψουμένη γλῶσσα τῆς φωτιᾶς.
Πωγωνιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ πώγωνος (τῶν γενείων). 2) = τῷ
Πωγωνίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων πώγωνα, (κοιν.) γενάτος. » Λοτὴρ—, « Ἀρχτ., εἶδος κομήτου.
Πωγωνιάτης, ου (ὁ) ※ Πωγωνίατις, ιδος (ἡ), = Πωγωνοφόρος.
Πωγώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πώγων, (κοιν.) γενάκι.
Πωγωνίτης, ου (ὁ) ※ Πωγωνῖτις, ιδος (ἡ), = Πωγωνιάτης.
†Πωγωνοκουρεῖον (τὸ). κουρεῖον (Ἰταλ. μπαρπερειόν) διὰ τὰ γένεια.
†Πωγωνοκουρία (ἡ). κουρὰ τοῦ πώγωνος, ξύρισμα τῶν γενείων.
Πωγωνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πώγωνα, ἔχω ἀφειμένα τὰ γένεια.
Πωγωνοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν πώγωνα (γένεια).
Πωγωνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πώγωνα (ἔχων ἀφειμένα τὰ γένεια), πωγωνοφόρος.
Πωγωνοφερία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πωγωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων πώγωνα (γένειον), γενάτος.
Πώεα (τά), πλθ. τοῦ Πῶϋ.
Πώλα, δυϊκ. τοῦ Πῶλης.
Πωλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πωλίον, μικρὸν πωλαράκι.
Πωλέεσκε, Ἰων. ἀντὶ Ἐπώλει, παρτ. τοῦ Πωλέω.
Πωλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πωλεύω, τὸ ἔργον τοῦ πωλευτοῦ, ἀνατροφὴ πώλων (πωλαρίων) καὶ ἄλλων ζώων, πωλοτροφία.
Πωλέσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπωλεῖτο, παρτ. τοῦ Πωλέομαι.
Πώλευμα (τό). ζῶον (κυρ. πωλάρι) γυμνασμένον ὑπὸ τοῦ πωλευτοῦ.
Πωλευσις, εως (ἡ), = Πωλεία.
Πωλευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν πωλείαν (τὴν ἀνατροφὴν τῶν πωλαρίων ἢ ἄλλων ζώων), πωλοδάμνης.
Πωλευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (ἁρμόδιος) εἰς τὸ πωλεύειν, πωλευτοῦ ἴδιος.
Πωλεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω καὶ Γυμνάζω πώλους (πωλάρια ἢ ἄλλα ζῶα)· (ἐν γέν.) δίδω τὴν ἀπαιτουμένην ἀγωγὴν, γυμνάζω, ἐκπαιδεύω.
Πωλέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ. καὶ ἐμιλγ.) = Πολέω, -ομαι, περιέρχομαι (κυρ. ὡς ἔμπορος), (ὅθεν συνήθ.) δίδω πρᾶγμα καὶ παίρνω χρήματα, (κοιν.) πουλῶ. » Πωλεῖν τί τινι (ἢ) πρός τινα, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν. δηλοῦσαν τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου) » Χρημάτων (» Ἀργυρίου) πωλεῖν τι, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἐπαίνου τὸ δεῖπνον πωλεῖ, « Ἐπκτ. (καὶ πθ.) » Οἱ ὑπὸ δόρυ πωλούμενοι, « Δ. Ἁλ., οἱ ἐν πολέμῳ, οἱ αἰχμάλωτοι. » Πωλεῖται δὶς πρὸς ἀργύριον, « Δσκρ. (καὶ δυτ.) » Πωλούμενος διπλασίῳ, « Πλ. 2) (μσ. Π.) = Πολέομαι, ἀναστρέφομαι (διατρίβω συνήθως ἢ συχνάζω) εἰς μέρος τι, φοιτῶ, θαμίζω· (ἐν γέν.) ὑπάγω ἢ ἔρχομαι συνήθως, (ὅθεν) ἔχω σχεσιν (ἔχω νὰ κάμω) μέ. » Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων, « Ὀδ. Δ. » Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ὅμ. Γμν. » Οὔτ' ἐς ἀγορὴν πωλέσκετο, οὔτ' ἐς πόλεμον, « Ἰλ. Λ. » Πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, » Ἡσ. » Ὅσαι πεφυσμένως πωλοῦνται, « Νμ. Σόλ., φοντῶσιν ἐμφανῶς πρὸς τοὺς διδόντας, πορνεύουσι.
Πωλὴ (ἡ), σπντ. ἀντὶ Πώλησις.
Πώλημα (τὸ). πρᾶγμα διὰ πούλημα, ἐμπόρευμα.
Πώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τι, πωλητὴς, (κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).
Πώλησις, εως (ἡ). τὸ πωλεῖν ἢ πωλεῖσθαι, πρᾶσις, πούλημα.
Πωλητήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γίνονται αἱ πωλήσεις, ἀγορὰ ἢ ἐργαστήριον. 2) τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο (συνεδρίαζον) οἱ ἐν Ἀθ. πωληταί.
Πωλητής, οῦ (ὁ). ὁ πωλῶν τι, (κοιν.) πελλητής. ‖ εἰς τὸς Ἀθ.) Πωληταί, οἱ διωρισμένοι νὰ ἐπιστατοῦν εἰς τὰς πωλήσεις τῶν δημοσίων προσόδων, τῶν δημευομένων περιουσιῶν κτλ. δέκα ἄνδρες (εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς).
Πωλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ πωλεῖν.
Πωλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ ἐπιτηδειότητα πωλητοῦ, ὡς πωλητής.
Πωλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πωλητής, γυνὴ πωλοῦσα.
Πωλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πῶλον (πωλάρι). » Ἀπήνη πωλική, « Σοφ., ἡ συρομένη ὑπὸ πώλων. 2) (μτμ.) ἀντὶ Παρθενικός. » Πωλικῶν ἐδωλίων, « Αἰσχλ., τῶν δωματίων ἐν οἷς διαιτῶνται αἱ παρθένοι.
Πωλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῶλος, πουλαράκι. 2) ἡ περιέχουσα τὸ ἔμβρυον πωλάρι εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του μεμβράνα, (παρβλ. Ἀμνίον).
Πωλοδαμαστής, οῦ (ὁ), = Πωλοδάμνης, (ὀθ.
Πωλοδαμαστικός, ἡ, όν, = Πωλοδαμνικός.
Πωλοδαμνέω ῶ, Μ. ήσω. Δαμάζω (Γυμνάζω) πωλάρια καὶ ἄλλα ζῶα ὡς.
Πωλοδάμνης, ου (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (γυμνάζων) τοὺς πώλους (τὰ πωλάρια), ἔχων ἔργον τὴν ἀγωγὴν τῶν πωλαρίων.
Πωλοδαμνία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πωλοδάμνου, γύμνασις πώλων (πωλαρίων).
Πωλοδαμνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς πωλοδάμνην, πωλοδάμνου ἴδιος. » Πωλοδαμνικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ πωλοδάμνου.
Πωλοδαμνικῶς, ἐπίρ. Ὡς πωλοδάμνης, καθὼς οἱ πωλοδάμναι.
Πωλονόμος (ὁ, ἡ), [πῶλος, νομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (τρέφων κτλ.) πωλάρια, ἱπποκόμος πώλων.
Πωλομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος ἐπὶ πώλου ἢ ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ πώλων.
Πῶλος (ὁ καὶ ἡ). ὁ νεογέννητος ἵππος, (κοιν.) πουλάρι· (ἐν γέν.) μικρὸν (νεογνὸν) ὁποιουδήποτε κτήνους (π. χ. ὄνος, ἐλέφαντος κτλ.)· (Π.) ἵππος σφριγῶν (ἀκμαῖος)· (καὶ μτφρ.) νέος παῖς, ἢ νέα κόρη. »Πῶλον ἄζυγα λέκτρων, « Εὐρ., παρθένον ἄγαμον (ἀπειρόζυγον), (παρβλ. Μόσχος). 2) νόμισμά τι τῶν Καρυθ. ἔχον ἐγκεχαραγμένον ἵππον (τὸν Πήγασον). » Καὶ τὰς μὲν (τῶν ἑταιρῶν) ἄξει, πῶλον ἢν διδῷ ἕνα, τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων φοιτῶσιν ἵππων ἁρτυρῶν, « (Εὐρ. παρὰ) Πλδ.
Πωλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πώλους (πωλάρια), κατοχυρώνομαι εἰς πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀνατροφὴν πώλων (ἵππων κτλ.), ἔγω ἱπποτροφεῖον.
Πωλοτροφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πωλοτρόφου, ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ πώλων.
Πωλοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πωλοτροφίαν ἢ εἰς τὸν πωλοτρόφον. » Πωλοτροφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ πωλοτρόφου.
Πωλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) πώλους, ἐσχολούμενος εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀνατροφὴν πωλαρίων (καὶ ἐν γέν. νέων ζώων), ἱπποτρόφος. » Θεσσαλία—, « Ἐπγρ.
Πωλύπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Πώλυπος, ω καὶ
Πώλυψ, υπος (ὁ), = Πολύπους.
Πῶμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πέμα, ποτὸν, ποτόν· (συνκδχ.) ποτήριον, ἔκπωμα.
Πῶμα (τὸ). σκέπασμα ἀγγείου, ἐπίθεμα, στρόππωμα, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόν. ποῦμα, (Τουρκ.) καπάκι, (μτμ.) καύκαλον ὀστρέου (ὅθεν
Πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω μὲ πῶμα, (Τουρκ.) καπακόνω, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόν. κοιν.) πουμόνω, = Στουπόνω. »Πωμασαντες τῷ δακτύλῳ, « Δσκρ. (ᾧ πθ.) » Λύλδς πωμασθείς, « Ἀρστ.
Πωμαίνω ᾧ Πωμαννύω, Γλσ. ἀντὶ Πωμάζω.
Πώμαλα, ἐπίρ. Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Οὖ πωμάλα, παντάπασιν, ὁλότελα
Πωμαστέον, θετ. τοῦ Πωμάζω.
Πωμαστήριον (τὸ), [πωμάζω]. σκέπασμα, (Τουρκ.) καπάκι. » Κιβωτίου—, « Συν.
Πωματίας [πῶμα], ου (ὁ). κοχλίας (σπλιαγκος) κλεισμένος εἰς τὸ καύκαλόν του διὰ τοῦ σχηματιζομένου ἀπὸ τὸν σίελον αὐτοῦ ὑμένος, (κοιν.) βουλλωμένος.
Πωματίζω, Μ. ἰσω, = Πωμάζω.
Πωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῶμα. 2) = Πωματίας.
Πώπεια, Δ. ἀντὶ=
Πώποτε, ἐπίρ. (προηγ. ἀρνήσ.). Ποτὲ (Οὐδέποτε) ἀκόμην ἕως τώρα. » Οὐκ εἶδον πώποτε, « Λξ. 2) (χ. ἀρν.) κάμμίαν φορὰν (ἕως τώρα). »Εἰπέ μοι, ἔφη, εἰς Δελφοὺς ἦλθ πώποτε ἀφικομένος « Ξεν. »Πολὺ μεγίστους τῶν πώποτε γενέσθαι, « αὐτ. » Εἰ πωποτ' ὠφελήθησαν, « Δημ. »Ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατε, « Πλάτ.
Πωρεῖος, α, ον, = Πώρινος.
Πωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πωρὸς (πηρὸς), τυφλώττω· (συνκδχ.) πάσχω, τυραννοῦμαι, θλίβομαι, (ὀθ. εὐχρ. κυρ. τὸ) Ταλαιπωρίω.
Πωρητὺς, ύος (ἡ), Π. ἀθλιότης, δυσχρία, ταλαιπωρία.
Πωρικός, ἡ, όν. Πλήρης πώρων.
Πωρίασις, εως (ἡ). σχηματισμὸς πώρων (κάλλων), (ἴσ. πρέπει νὰ διορθωθῇ Ὠρίασις).
Πωρίδιον (τὸ). μικρὸς πῶρος, λιθίδιον πωρῶδες.
Πώρινος, η, ον καὶ
Πώριος, α, ον. Ὁ ἐκ πώρου (λίθου). »Λίθος πώρινος, « Ἡρ., καὶ » Λίθος πωρία, « Στρβ. (IZ', 808),—Πῶρος, πωρί.
Πωροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, σύστασιν) πώρου, πωρώδης. » Λίθος —, « Ἀρετ.
Πωροκήλη (ἡ). κήλη πωρώδης, ἀπόστημα σκιρρώδες σχηματιζόμενον περὶ τοὺς ὄρχεις.
Πωρολυτικός, ἡ, όν. Ὁ διαλύων τὰς πωρώσεις (τὰ πωρώδη σκληρώματα).
Πωρόμφαλον (τὸ). πώρωσις τοῦ ὀμφαλοῦ, σχηματισμὸς σκληρώματος πωρώδους περὶ τὸν ὀμφαλόν.
Πωρὸς, ά, όν, Γρμτ. ἀντὶ Πηρὸς, τυφλὸς· μ. σημ. (ἐπιτ.) ἄθλιος, (ὅθεν τὸ) Ταλαίπωρος.
Πῶρος (ὁ). εἶδος λίθου λευκοῦ γεμάτου πόρους, (κοιν.) πωρί· εἶδος ἀσβεστίτου σχηματιζόμενον εἰς τινα σπήλαια ἀπὸ εἰσερχομένας ἀπολιθυομένας ὕλας. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑγρὸν τὸ ἀποῖον ἐκρέον ὡς ἰδρὼς ἀπὸ τὰ κόκκαλα χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν αὐτῶν ὅταν συντριβοῦν, (ὅθεν 3) σκλήρωμα τὸ ἐπ. σχηματίζεται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἀπὸ πηγμένην ὕλην (ἔμπρον), ῥόζος. » Ἐκ δὲ πύου γίνεται ἐν τῷ σώματι πῶρος, « Ἀρςτ.

Πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς πῶρον (πωρί), λιθοποιῶ, σκληρύνω (κυρ. ϗ μτφορ.)· συνδέω συντριμμένον κόκκαλον διὰ τῆς ἰδίας του ἰκμάδος. » Κάταγμα πωροῖ, « Δσκρ. (καὶ μτφορ.) » Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν. « Γρφ.

Πωρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πώρου (τοῦ πωριοῦ), σκληρός, λιθώδης.

Πώρωμα (τὸ). πωρόε.δὲς πρήξμον.

Πώρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πωρόω, σκλήρυνσις (κυρ. καὶ μτφορ.), ἀπολίθωσις· (ἰατρ.) σύνδεσις συντριβέντος κοκκάλου διὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἰκμάδος.

Πῶς [; πός]; ἐπίρ. Ἐρωτημ. Πῶς; τίνι τρόπῳ; τι λογῆς; » Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; « Σοφ. » Πῶς ἔσται μοι τοῦτο; « Γρφ. » Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; « Γργ. (ϗ ἑλλ.) » Πῶς δή; « Ὅμ. » Ἐκεῖνα μὲν ἄξια χάριτος κρίνω· πως γὰρ οὔ; « Δμ. (καὶ χωρὶς τοῦ Οὐ). » Πῶς γάρ; « Ακ., καὶ πῶς νὰ μή! ϗ διατί ὄχι! (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν πρὸς εὐκτ.) » Πῶς ἂν θάνοιμι; « Σοφ., πῶς νὰ ἦτον (ἂς ἦτον) τρόπος νὰ! ϗ ἐμφαντ. ἢ θαυμαστ.) » Πῶς δυσκόλως εἰσελεύσονται, « Γρφ., μὲ πόσην δυσκολίαν! » Οἱ δέ, πῶς δοκεῖς, αὐτὸν ἠπαζέντο; « Ἀρςφ., μὲ πόσην πρ θυμίαν (στοχάζεσαι ὅτι) τόν. » Ἀμαξιδὸς εἰργάζετο, πῶς δοκεῖς; « αὐτ., πόσον ἐπιτήδεια νομίζεις; (Ἐδῷ ὑπόγουσί τινες ϗ τὸ » Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, « αὐτ. 2) Τροπολογ. (κατ' ἀοριστολογίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.) κατὰ ποιόν τινα (ὁποιονδήποτε) τρόπον, οὕτως ἢ ἄλλως (κοιν.) κἄπως. » Οὐ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ἐργαζόμενος ἀλλ' ὁ πῶς, « Ἀρςτ. » Πῶς μέν. πῶς δέ, « Αξ., ποτὲ μὲν... δέ. (καὶ ἐγκλιτ.) » Καὶ πως ..χαίρουσι, « Σοφ. » Μέμψεώς γέ πως ἐσμὲν ἄξιοι, « Ξεν. » Εἴπως, Ἐάν πως » Μήπως, Ὧδέ (» Οὕτω) πως, » Ἤν πως δυνώμεθα. « Ξεν. 3) ἀντὶ τοῦ Πόσον; » Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; « Ἀρςφ.

Πως, ἐγκλιτ. ἴδε Πῶς (2).

Πωτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπωτήθην), Π. = Ποτάομαι, πετῶ, πετηνύμαι, τινάζομαι. » Σπινθαρίδες πωτῶντο, « Ὅμ. ὕμν.

Πωτήεις, εσσα, εν, Π. ὁ πετῶν (ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πετᾶν), πτηνός.

Πώτημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα, (ὀρθοτ. Πότημα).

Πωΰ, εος (τὸ), Π. [πάομαι], κοπάδι (κυρ. προβάτων), ποίμνιον.

Πωΰξ καὶ Πωΰξ [ὄνμπτ.], υγος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ ἐνυδροβίου (κολυμβίς). » Ἡ δὲ πωΰξ καλουμένη μάλιστά ἐστιν ὀφθαλμοβόρος τῶν ὀρνίθων, « Ἀρςτ. (Ὁ Ἐτυμολ. λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐλέγοντο κοινῶς Βοῦγγαι, ἀπὸ τῆς βοῆς).

Ρ

Ρ, ρ, ῥῶ (τὸ), ἄκλ., τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ρ', ἑκατὸν (100) ἢ ἑκατοστός, ή, όν· ϗ ρ, ἑκατὸν χιλιάδες (100,000).

Ῥ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ-

Ῥά, Π. μόρ. ἐγκλ. ἀντὶ Ἄρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παραπληρ.).

†Ῥᾷ ἢ Ῥᾶ, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ῥᾷον, ῥᾴδιον.

Ῥά (τὸ), ἄκλ., ἡ ῥίζα φυτοῦ τινος τῆς Σκυθίας, (κοιν.) ῥάβεντι, (ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Ῥαβάσσω (ττω), Μ. άξω, = Ἀράσσω, Ἀραβέω, κάμνω κρότον (κυρ. κτυπῶν τοὺς πόδας μου)· τρέχω ἐπάνω-κάτω, ἀναιβοκαταιβαίνω· (ἐν γεν.) θορυβῶ.

†Ῥαβδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ῥαβδεύω ϗ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω,-ομαι. Ψαρεύω μὲ τὴν ῥάβδον (μὲ τὸ καλαμίδι). 2) = Ῥαβδίζω (ζ).

Ῥαβδηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥαβδοφόρος.

Ῥαβδίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ ῥάβδον. » Πυροὺς —, « Γρφ., ἁλωνίζω μὲ τὰ ῥαβδιὰ (καθὼς ἁλωνίζουν τὸ ἀραποσιτι).

Ῥάβδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ῥάβδους (βέργαις).

Ῥαβδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάβδος, ῥαβδάκι, βεργίτσα· (ἰδιαιτ.) τὸ σιβηρὸν τὸ ὁπ. πυρόνοντες οἱ ζωγράφοι διαγέουν τὸν κηρὸν ἐπὶ τῶν ἐγκαυστικῶν ζωγραφημάτων, καὶ 2) τὸ καλαμι (καλαμίδι) τῶν Ψαράδων (ζ).

Ῥαβδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥαβδίζω, κτύπημα μὲ ῥάβδον, ῥάβδισμα.

Ῥαβδιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥαβδίζων, ξυλοκόπος.

Ῥαβδοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ (τῆς ζωγραφ.) ῥάβδου διαιτώμενος, ἢ ῥάβδου (ῥαβδισμῶν) ἄξιος διὰ τὸν τρόπον τῆς διαίτης του (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀβροδίαιτος).

Ῥαβδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) ῥάβδου ἢ γραμμῆς (ἀράδας) » Ῥαφη —, « Ἀνατομ., ἡ δευτέρα τοῦ κρανίου, (συγχ. τῷ Λαβδοειδὴς καὶ Ῥομβοειδής).

Ῥαβδομαντεία (ἡ), εἶδος μαντείας γινομένης διὰ ῥάβδων ἢ ῥάβδου (Γαλλ. baguette divinatoire).

Ῥαβδομαχία (ἡ). μάχη μὲ ῥάβδους, (ἴσως ἀναλογ. μὲ τῶν Ἀραβ. τὸ) λομπούτι ἢ τζιρίτι.

Ῥαβδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιςατῶ εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς)-

Ῥαβδονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν καὶ κινῶν (μεταχειριζόμενος, ἴδε Νωμάω) ῥάβδον, (ὅθεν ||. οὐσ.) ἄρχων (κυρ. δὲ δικαστὴς ἢ ἀγωνοθέτης) ῥαβδοφορῶν, (παρβλ. Βραβεύς). 2) (εἰς τὴν Ῥωμ.) = Ῥαβδοῦχος.

Ῥάβδος (ἡ), [ῥάπις, ιδος]. (ἐν γεν.) ξύλον διὰ κτύπημα ἢ ἀκκουμβισμα, ῥάβδι, (Ἰταλ.) μπαστοῦνι, βέργα· (ἰδιαιτ. ὡς σημεῖον ὑπεροχῆς ἢ ἐξουσίας) σκῆπτρον, δικανίκι (δικαστοῦ, ἀγωνοθέτου ἢ ῥαψῳδοῦ)· Ψαροκάλαμον, καλαμίδι· κονταρόξυλον (» Ἀκόντια ἔχοντα ςιφρὰς τὰς ῥάβδους, « Ξεν.)· (πλθ.) δεμάτι ῥάβδων τὸ ὁπ. ἐκράτουν (κυρ. πρὸς μαστίγωσιν τῶν κακούργων) οἱ ἐν Ῥώμῃ ῥαβδοῦχοι· ἐξόβεργα (παρβλ. Κάλαμος). (Π. κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Ῥαβδοφόρος (Αἰσχλ. ἱκ. 256)· (μτνμ.) στίχος γραμμάτων, σειρά, (κοιν.) ἀράδα (εἰς ὕφασμα ἢ γουναρικόν)· τὸ ἐξέχον μέρος χαρακωτῆς κολώνας, (Γαλλ.) strie ἢ cannelure· φλέβα πέτρας ἢ μεταλλείου· ἀκτὶς ἡλίου φαινομένη διὰ νέφους· αἱ σκοτειναὶ γραμμαὶ αἱ ὁπ. σχηματίζονται εἰς τὸν ὁρίζοντα ὅταν βρέχῃ. (γρμτ.) = Ὀβελός (3).

Ῥαβδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥάβδον, ῥαβδοφορῶ· εἶμαι ἢ ἐπιστατῶ (κυρ. εἰς τοὺς ἀγῶνας) ἢ προπορεύομαί τινος (καὶ μτβτ. δορυφορῶ τινα) ὡς ῥαβδοῦχος (» Δεῖλον μὴ ῥαβδουχεῖν, « Δ. Κάσσ.)· (πθ.) συνοδεύομαι ὑπὸ ῥαβδούχου ἢ ῥαβδούχων. » Ῥαβδουχοῦνται προϊοῦσαι αἱ Ἑστιάδες. « Πλ.

Ῥαβδουχία (ἡ), τὸ ῥαβδουχεῖν ἢ ῥαβδουχεῖσθαι, τὸ ἀξίωμα ϗ τὸ ἔργον τοῦ ῥαβδούχου· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἔχῃ τις προπορευομένους αὐτοῦ ῥαβδούχους. (ἐνίοτε πλθ.) ἀντὶ Ῥαβδοῦχοι. » Περιςησάμενος αὐτοῦ ῥαβδουχίας, « Πλ.

Ῥαβδουχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ῥαβδουχίαν, ῥαβδούχου ἴδιος.

Ῥαβδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ῥάβδον, (κυρ. ὡς) ἄρχων, δικαστὴς, ἀγωνοθέτης, (παρβλ.) Βραβευτὴς, (εἰς τὰς Ἀθ. ἦσαν διωρισμένοι πέντε τοιοῦτοι νὰ κρίνωσι τὰ δράματα τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν) (» Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴτις ποιητὴς αὐτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον, « Ἀρςφ.), (παρβλ. Ῥαβδοφόρος)· (εἰς τὴν Ῥώμην) ὑπηρέτης δημόσιος κρατῶν ἐπὶ τῶν ὤμων δεσμὴν ῥάβδων (fascies) καὶ προπορευομένος τῶν ἀρχόντων ὅσοι εἶχον τοῦτο τὸ δικαίωμα, (Λτ.) lictor. (ἐνίοτε) ὁ ἄρχων τοῦ ὁπ. προπορεύονται ῥαβδοῦχοι, (Λτ.) jus fascium, (παρβλ. Πελεκυφόρος).

Ῥαβδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥάβδον, εἶμαι (ἐπιστατῶ ἢ προπορεύομαί τινος ὡς)-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ραβδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ῥάβδον (κυρ. ὡς ἐπὶ τῆς) εὐταξίας, ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας, (Τουρκ.) γιασακτσῆς, (παρβλ.) 'Ραβδοῦχος.

†'Ραβδωδία καὶ 'Ραβδῳδός, Γραμτ. (πρὸς ἐτυμολογ. τοῦ) 'Ραψῳδία, 'Ραψῳδός.

'Ράβδωμα (τὸ), = 'Ράβδος.

'Ραβδωσις, εως (ἡ). ἡ αὐλάκωσις (Γαλλ. cannelure) τῶν γαρακωτῶν κιονίων.

'Ραβδωτός, ἡ, ὀν. Πλεγμένος (Καμωμένος) ἀπὸ ῥάβδους (βέργας). « Θύρα —, » Διόδ. 2, (ἐπὶ ὑφάσμ.) ἀραδωτός· (ἐπὶ κίονος) αὐλακωτός, χαρακωτός, (Γαλλ.) strie, cannelé.

'Ραγὰς [ῥήσσω], άδος (ἡ). σκάσιμον, σχισμάδα, ῥαγισμάδα (κυρ. τῶν χειλέων ἢ τῶν χειρῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους κτλ.).

'Ραγδαῖος, α, ον. Ὁ φερόμενος ῥάγδην (μὲ ὁρμήν), σφοδρός, ὁρμητικός ("Ομηρος, Ἄνεμος)· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἰταμός, ριψοκίνδυνος, βαιός.

'Ραγδαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥαγδαίου, σφοδρότης, ἰταμότης.

'Ραγδαίως, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν, βιαίως.

'Ράγδην [ῥήσσω], ἐπιρ. Ὡς ἂν νὰ σπάνῃ τι, μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδράτητα, διὰ μιᾶς.

'Ραγεῖς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ 'Ρήγνυμι.

'Ραγὴ (ἡ), = 'Ραγὰς καὶ 'Ρῆγμα.

'Ραγῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ρήγνυμι.

'Ραγίζω, Μ. ἰσω. Συλλέγω ῥᾶγας ςαφυλῆς, ῥαγολογῶ, μαζόνω ἢ τρυγῶ ἀπὸ ῥᾶγαν-ῥᾶγαν, ξεριγίζω τὸ σταφύλι.

'Ραγικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥᾶγα (ῥᾶγαν). « Μίσχος —, « Θφρ., τὸ τσιμπί τῆς σταφυλόρωγας.

'Ράγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράξ, ῥωγίτσα, (μτνμ.) εἶδος μικροῦ φαλαγγίου (ῥωγαλίδας).

'Ράγμα (τὸ), Δ. ἀντὶ 'Ρῆγμα.

'Ραγοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ῥαγὸς (ῥώγας), ὅμοιος μὲ σταφυλορωγαν. « Χιτὼν —, « Ἀνατομ., ἴδε Χοροειδής.

'Ραγόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ῥαγάδων (σχισμάδων), (Γαλλ.) crevasse, raboteux.

'Ραγολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ῥᾶγας, 'Ραγίζω.

'Ραγολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Ραγολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ῥᾶγας (σταφυλῆς κατόπιν τῶν τρυγητῶν).

†'Ραγόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥαγάδας (σκασίματα) περὶ τοὺς πόδας.

'Ραγὸς, γεν. τοῦ 'Ράξ.

§'Ράγος [ῥήγνυμι], εος-ους (τὸ), = 'Ράκος, § 2) = 'Ράξ.

'Ραγῶ, Μ. ὤσω, = 'Ρακῶ § 'Ρήγνυμι.

'Ραγώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Ραγοειδὴς, ἡ 2) = 'Ραγόεις(ς).

†'Ράδαλος, ἡ ἡ ος, ὀν ἡ ον, Π. (κατὰ τὴν ἀνγν. τοῦ Ζηνοδ. ἀντὶ 'Ροδανός). = Εὐκρᾶδαντος, εὔσειστος, (παρβλ. 'Ραδινός).

'Ράδαμνος (ὁ), [ῥάδις]. κλωνάρι τρυφερὸν, βλαστάρι, (ἄλλ. 'Ορόδαμνος).

†'Ραδαμνώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ῥάδαμνον, τρυφερός).

†'Ραδανίζω, Μ. ίσω. Σείω, κινῶ εὐκόλως, κραδαίνω, (παρβλ.) 'Ροδανίζω, [ἐκ τοῦ

†'Ραδανὸς, ἡ, ὀν, Γλσ. ἀντὶ = 'Ραδινὸς, ἡ, ὀν. Τρυφερὸς ('σὰν τὸ βλαστάρι), (ἐπιμ.) εὔλύγιστος, εὔκαμπτος (« Ἱμάσθλη [« Κυπάρισσος] —, « Ἰλ. Ψ., Θηρ.)· ταχὺς, εὐκίνητος (« Ὧδλοι [« Ὁδες] —, « Ἄνκρ., Ὅμ., Ἡσ.)· ὀξὺς, σουβλερὸς (« Ἀκοντες —, « Ἐπγρ.)· ψηλόλιγνος· ὡραῖος ἀναστήματος, (Γαλλ.) svelte (« Ἀφροδίτη [« Κυπάρισσος, « Κίονες] —, « Αἰσχλ., Θκρ., Ἰσκρ.)· ἀλιτκάτος, λεπτοκάμωτος (« Χεῖρες —, « Θγν.)· (ἐπὶ κακοῦ) θλιψπρεπὴς, ἐκνευρισμένος, ἄτονος (« Φθόγγος —, « Αξ.)· (ἔνιοτε) κινούμενος (ταραττόμενος) ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἡ· ἐπιμήκης, ἐκτεταμένος (« Ἠϊὼν —, « Ἐπγρ.), (παρβλ. 'Ροδανὸς). [ἐκ τοῦ

'Ράδις [ῥάσσω], ικος (ἡ). κλαδὶ (κλωνάρι) τρυφερὸν, βέργα· βλαστάρι· κορφοβλάσταρον.

'Ραδιολιγος (ὁ, ἡ). ὁ λίγων ῥᾳδίως ὅ,τι τοῦ κατοίδῃ, μωρολίγως.

'Ράδιος [ῥέα, ῥᾷ], α ἢ ος, ον, (τὸ συγκρ. ἀνωμλ. 'Ῥᾴων καὶ τὸ ὑπερθ. 'Ῥᾷστος ἢ απν. 'Ῥᾴστως ἢ). Εὔκολος· εὐλήπτος· εὐκατόρθωτος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀφελὴς, εὔκεκτος, εὐμεταχείριστος, εὐγνώστος, (Γαλλ.) complaisant, accommodant· (ἐπὶ κακοῦ) ἀστοχαστος, ἀπροβούλευτος, ἐλαφρογνωμος. « Ταφρος ῥηϊδίη περῆσαι, « Ἰλ. Μ. » Ῥηϊδίον τι ἔπος ἐρέω, « Ὀδ. Α. (καὶ ἀπολ.) » Εὑρεῖν οὐ ῥᾴδιόν ἐςι, « Θκρ. » Οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν, « Ξεν.

'Ραδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ὡς ῥᾳδιουργος, παραμελῶ τὸ ἔργον μου ἢ τὸ κάμνω χωρὶς ὕριξιν (ὅπως τύχῃ), καταγίνομαι εἰς πράγματα ἀνωφελῆ (ἀσήμαντα, εὔκολα), χασομερῶ. « Τὸν ἄργοντα οὐ τῷ ῥᾳδιουργεῖν χρὴ διαφέρειν τῶν ἀρχομένων, ἀλλὰ τῷ φιλοπονεῖν, « Ξεν. » Τὸ ἐᾶν ῥᾳδιουργεῖν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, τῷ ἡμίσει διαφέρει τοῦ ἔργου παντὸς, « αὐτ. 2) (συνκβ.) πράττω εὐκόλως (χωρὶς τύψιν συνειδότος, ἀσυστόλως, [Γαλλ.] sans scrupule) ὅ,τι τύχοι, (ἐπιμ.) = Πανουργεύομαι, δολιεύομαι, κακουργῶ· (μτδτ.) διαστρέφω, διαφθείρω. « Τὴν ἀλήθειαν —, « Φλςρ (καὶ πθ.) » Γνοὺς ἐν τούτοις (τοῖς οἴκοις) πλεῖστα ῥᾳδιουργεῖσθαι, εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια, « Ξεν., διαφθείρεσθαι.

'Ραδιούργημα (τὸ). ἔργον ῥᾳδιουργοῦ, πανουργία, σκευωρία, μηχανορραφία. « Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς (τοῖς διαβάλλουσι) κατὰ τοῦ ἀπόντος, ἡ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ πρισελιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα, « Αἰ.

'Ραδιουργία (ἡ). ἡ περὶ τὸ πράττειν εὐκολία (« Τῇ βασιλείᾳ πρυσήκειν οὐ ῥᾳδιουργίαν, ἀλλὰ κολοκαγαθίαν, « Ξεν.) (ἐπιμ.) ὀλιγωρία, ἀδιαφορία, (συγν.) = Κακουργία, Πανουργία. « Ἡ περὶ τὰς ἐπιγραφὰς ῥᾳδιουργία, « Γαλ., ἡ νόθευσις, ἡ πλαστογραφία.

'Ραδιουργικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ραδιουργὸς ἴδιος, ἡ· πρὸς τὸ ῥᾳδιουργεῖν ἐπιτήδειος.

'Ραδιουργὸς (ὁ, ἡ), [ῥᾴδιος, ἔργον]. ὁ πράττων εὐκόλως (κυρ. ἐπὶ κακοῦ, ἀμελῶς ἢ ἀσυστόλως, χωρὶς τύψιν συνειδότος) ὅ,τι τύχοι, πρόχειρος εἰς πᾶν ἔργον· (ἐπιμ.) ἀπρόσεκτος, ὀλίγωρος· εὔπιστος, ἡ· πανοῦργος, εὐσυνείδητος· (ἰδιαιτ. παρὰ μτγν.) πλασταγράφος. (ἐνίοτε πθ.) « Θυσίαι ῥᾳδιουργότεραι, « Ξεν., εἰς τὰς ὁπ. θυσιάζεται ἐκ τοῦ προχείρου (ἀδιαφόρως, χωρὶς παρατήρησιν ἂν ἦνε καθαρὸν ἢ ἀκάθαρτον) ὅ,τι τύχοι, (καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤ.) « Ῥᾳδιουργότερον γεγράφθαι, « Ἀρί., χωρὶς πολλὴν σωστολὴν ἢ προσοχήν, ἀφελέστερον τοῦ δέοντος.

'Ραδίως, επίρ. Μὲ τρόπον ῥᾴδιον (εὔκολον), χωρὶς δυσκολίαν· ἐκ τοῦ προχείρου· ἁπλῶς ἢ ὡς ἔτυχεν, ἀφελῶς, (Γαλλ.) sans façons· (ἐπὶ κακοῦ) ἀμελῶς, ἀπερισκέπτως· προπετῶς· ἀσυστόλως· χωρὶς τύψιν συνειδότος, (Γαλλ.) sans scrupule. « Ἀγρὸς τελάντου ῥᾳδίως ἄξιος, « Ἰσ. » Ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων, ῥᾳδίως ἄρχουσι, « Ξεν. « Ἐν τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τῇ πόλει ῥᾳδίως διαλεγμένος, « αὐτ. » Ῥᾳδίως φέρειν, « αὐτ., ἀνεκτικῶς, ἀνεκτόχως. « Τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἐθέλειν ἀπουνήσκειν, « Πλάτ. » Ῥᾳδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους, « αὐτ.

'Ράζω, Μ. ράξω(ς). = Ρίζω, κάμνω ρρρρ ('σὰν τὸν σκίλον ὅταν δείχνῃ τὰ ὄντα), γαυγίζω (κυρ. καὶ μτφρ.) κατά τινος.

'Ραθαγιω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βροντῶ, βοΰζω, [ἐκ τοῦ

†'Ράθαγος (ὁλ. = 'Ρέθας, κρότος, πάταγος.

'Ραθύμιγξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ραυλς, χαλαγματιά· (ἐν γεν.) ψῆγμα λεπτότατον, μύριον. « Κονίης ῥαθύμιγγες, « Ἰλ. Ψ. (παρὰ μτγν. ὁπ ἡ) « Πυρὸς —, « Π., οἱ σπινθῆρες. [ἐκ τοῦ

'Ραθυμίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ 'Ραίνω, ραντίζω.

'Ραθαπυγίζω, [ῥέθος ἢ ῥάθαγος, πυγή], Μ. ίσω, ἐκμ. κτυπῶ (κλωτσῶ) τινα εἰς τὰ ὀπίσθια, (Γαλλ.) donner un coup de pied au derrière.

'Ραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ραθύμως ἔχω (διάγω), εἶμαι ὀκνὸς (ἀμελὴς) ἢ ἀμέριμνος (ἄφροντις), περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς ἀργίαν ἢ εἰς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις.

'Ραθυμητέον, θετ. τοῦ 'Ραθυμέω.

'Ραθυμία (ἡ). ἡ διάθεσις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ῥαθυμοῦντος, ἀδράνεια, ὀκνηρία, ἀκηδία· ἀμεριμνία, ἀδιαφορία, ὀλιγωρία· ὄρεξις πρὸς διασκέδασιν, εὐθυμία, (Τουρκ.) κέϊφι. « Τίς ἡ ῥαθυμία; τί βακχιάζεται; Κύρ. » Ὁρῶν γὰρ τοὺς ἄριστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἁλίσκομαι λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥαθυμιῶν σὰν ἐν ταῖς ἀργίαις, ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ ταῖς κορτερίαις ἐνοῦσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλειπε κτλ., « Ἰσκρ. » Πολλὴ ἂν καὶ μακρὰ ῥαθυμία εἴη τοῦ λόγου, « Πλάτ., (Γαλλ.) témérité.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥᾳθυμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν ῥᾳθυμίαν (ἀκηδίαν, ἀμεριμνίαν ἢ εὐθυμίαν). »Ῥᾳθυμοποιὸν γὰρ (ἡ πενία) κακόν,« Θεοφύλ., ἀμεριμνίας (σχολῆς) πρόξενον.

Ῥᾴθυμος (ὁ, ἡ), [ῥᾴδιος, θυμός]. ἄτολμος (μαλθακὸς) τὴν ψυχήν· (ὅθ. συνήθ.) ὀκνὸς, ἀμελὴς, ἀδρανὴς, ἀγαπῶν τὴν εὐπάθειαν (τὰς ἡδονὰς, τὰς ἀναπαύσεις), ἀμέριμνος, ἀδιάφορος· (ἐνίοτε) εὐήθης(ς). εὔπειστος, ἀπονήρευτος, εὐαπάτητος. »Ὦ ῥᾳθυμότατε Σώκρατες,« Πλάτ. »Τὸ ῥᾴθυμον,« Πλ., ἀντὶ ἡ ῥᾳθυμία.

Ῥᾳθυμοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (προξενῶν) ῥᾳθυμίαν, ῥᾳθυμοποιός.

Ῥᾳθύμως, ἐπίρ. Μὲ ῥᾳθυμίαν (ὀκνηρίαν, ἀμεριμνίαν, ἀδιαφορίαν). »Οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον,« Ἰσκρ. (ᾗ ἐπὶ καλοῦ) »Ῥᾳθύμως φέρειν,« Πλάτ., ἀνεκτικῶς, ἀπαθῶς, ἀταράχως.

Ῥαΐα (ἡ), [ῥαΐζω]. ἀνάῤῥωσις, ὑγεία.

Ῥαιβηδόν, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ῥαιβὸν (καμμπύλον, σκολιὸν), λοξὰ, στραβοδιβόλα.

Ῥαιβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ῥαιβὸς (στρεβλὸς) τὸ εἶδος, κυρτὸς, ἐπικαμπής.

Ῥαιβόκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥαιβὰ (γυριστὰ) κέρατα.

Ῥαιβόκρανος (ὁ, ἡ). Π. [ῥαιβὸς, κράνον]. ὁ ἔχων γυρτὴν (γυριστὴν) κεφαλὴν (καθὼς ἡ στραβολαίκα, ἡ μαγκούρα τῶν βοσκῶν).

Ῥαιβὸς [ῥέμβω], ἡ, όν. Κυρτὸς (κυρ. τοὺς πόδας) περὶ τὰ ἔσω, στραβοπόδης, (παρβλ. Βλαιβὸς), (ἐν γέν.) στρεβλὸς, καμπύλος, σκολιός. »Πάγουρος—,« Νίκ.

Ῥαιβοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ῥαιβὸς τὰ σκέλη, στραβοπόδης. »Κάραβος—,« Ἐπγρ.

† Ῥαιβότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥαιβοῦ, ἡ ἐπὶ τὰ ἔσω καμπυλότης.

Ῥαιβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ῥαιβὸν (καμπύλον πρὸς τὰ ἔσω), =Κυρτόω, κάμπτω.

Ῥαΐζω [ῥᾴων], Μ. ίσω. Γίνομαι καλλήτερα, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν· (ἐν γέν.) ἐξανασαίνω, (μὲ γεν.) ἀναπαύομαι ἀπὸ. »Πόνων—,« Ξεν.

Ῥαίνω [ῥέω], Μ. ῥανῶ. (πρκ. Ἔῤῥαγκα ᾗ πθ. Ἔῤῥαμμαι καὶ Ἔῤῥασμαι, ὁ ἀόρ. Ἐῤῥάνθην, καὶ τὸ θετ. Ῥαντέον). Ῥαντίζω· χύνω ἐν εἴδει σπονδῆς· (ἐπὶ ξηρῶν) πυκκίζω, πασπαλίζω· σπείρω, διασπείρω· (μσ. αὐτπθ.) μαθῶ, πίπτω. »Πυροὺς—,« Ὀππ. (καὶ μτνμ.) »Ῥαίνειν τινὰ ὕμνῳ (εὐλογίαις),« Πίνδ. (καὶ πθ.) »Ῥαίνοντο κονίῃ,« Ἰλ. Λ. »Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι,« Ὀδ. Υ. (ᾗ μσ. αὐτπθ.) »Ῥαίνοντο τρίχες,« Νίκ. (Θκρ. 341), ἐχύνοντο, ἔπιπτον.

Ῥάϊστα, ἐπίρ. Δ. Π. ἀντὶ Ῥᾷστα, εὐκολώτατα.

Ῥαιστὴρ (ὁ καὶ σπν. ἡ), [ῥαίω], Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Ῥαίστης, ὀλετήρ, ἀφανιστής. »Δαλὸς—,« Ὀππ. 2) (συνήθ. ἐσ.) σφύρα (κυρτὴ χαλκέως), (κοιν.) βαρειά. »Οἰκοδόμου ἐνείροντος τῷ ῥαιστῆρι τὸν στελεόν,« Θεοδώρ. »Ῥαιστήρων ἐπ' ἄκμονι ῥαιόντων,« Νκμχ. (ὅθ.) »Χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος ἱστᾶναί τινα,« Ἐπγρ., σφυρήλατον, ὁλόχρυσον, (Γαλλ.) d'or massif.

Ῥαιστήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥαιστῆρα, προξενούμενος ἐξ αἰτίας τοῦ ῥαιστῆρος ἢ συντρίβων δίκην ῥαιστῆρος, (μτνμ. μὲ γεν.) ἀφανιστικὸς, ὀλέθριος. »Ἱδρὼς—,« Ὀππ., ὁ τοῦ σφυρηλατοῦντος χαλκέως. (καὶ μὲ γεν.) »Ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ,« Ἀπλλν., τὰ δηλητήρια. ||. (οὐσ.) Ῥαιστήριον (τὸ), =Ῥαιστήρ.

Ῥαιστηροκοπία (ἡ). κτύπημα (ἐργασία γινομένη) διὰ τοῦ ῥαιστῆρος, σφυροκοπία.

Ῥαίστης, ον (ὁ), [ῥαίω]. ὁ συντρίβων (ᾗ μτνμ. ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων). ||. (οὐσ.) =Ῥαιστήρ.

Ῥαιστὸς, ἡ, ὸν, Π. συντριμμένος, (μτφορ.) ἀφανισμένος.

Ῥάϊστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ῥήϊστος, ῥᾷστος.

Ῥαιστότυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τυπτόμενος (κτυπούμενος) διὰ τοῦ ῥαιστῆρος. »Ἄκμων—,« Μανέθ.

Ῥαίω [γράω], Μ. ῥαίσω (ἀόρ. πθ. Ἐῤῥαίσθην), Π. Συντρίβω· (καὶ πθ.) συντρίβομαι, σπάνω· (μτνμ.) φονεύω· ἀφανίζω· (ἐν γέν.) βλάπτω, κακοποιῶ, ἐπηρεάζω. »Ὡς δ' ὅτ' ἄν... Ποσειδάων νῆ' ἐνὶ πόντῳ ῥαίσῃ,« Ὀδ. Ψ. (»Δημνιάδες) ἑοὺς ἐῤῥαίσαν ἀκοίτας,« Ἀπλλν., ἀπεκτειναν· (καὶ πθ.) »Ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη,« Ἰλ. Π. »Πλῆξε στῆθος μέσσον, ἀμφὶ δὲ δουρὶ ὀστέον ἐῤῥαίσθη,« Ἀπλλν. »Οὔ μευ ἄκουσας ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔῤῥαιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,« Ὀδ. Ζ., κακοπαθοῦντος.

Ῥαΐων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥᾴων.

† Ῥάκαλος, η ἡ ος, ον, Γλα. ἀντὶ Ῥάκελος.

Ῥάκελος, η ἡ ος, ον, Π. [ῥήσσω]. τραχὺς, κρημνώδης, (παρβλ.) Ῥαγόεις.

Ῥακενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ξεσχισμένα ἐνδύματα, εἶμαι.

Ῥακενδύτης καὶ Ῥακένδυτος [ῥάκος, ἐνδύομαι], ου (ὁ). ὁ φορῶν ξεσχισμένα ἐνδύματα, κουρελλιάρης.

Ῥακετρίζω, Μ. ίσω, =Ῥαχετρίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥάκετρον (τὸ), [ῥάσσω]. σκεῦος μαγειρικὸν, κόφτης, (Τουρκ.) σατῆρι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥάχετρον.

Ῥακίζω, Μ. ίσω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥαχίζω.

Ῥάκινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ ῥάκη (κουρέλλια) καμωμένος.

Ῥάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάκος, κουρέλλι, μπάλλωμα.

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ συῤῥάπτων ῥάκια (κουρέλλια)· (μτνμ.) ὁ συνθέτων ἐλεεινοὺς κέντρωνας (ποιήματα 'παρμένα ἀπ' ἐδῷ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).

Ῥακκίζω, Μ. ίσω, =Ῥακίζω.

Ῥακοδυτέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ῥακενδυτέω, [ἐκ τοῦ

Ῥακοδύτης, ου (ὁ) καὶ

Ῥακόδυτος (ὁ, ἡ), =Ῥακενδύτης, κουρελλιάρης, ξεσχισμένος, κουρελλιασμένος. »Στολὴ—,« Εὐρ.

Ῥακόεις, εσσα, εν, Π. καταξεσχισμένος, κουρελλιασμένος· (μτνμ. ἐπὶ τόπου) =Ῥαγόεις, [ἐκ τοῦ

Ῥάκος [ῥάσσω, ῥήσσω], εος-ους (τὸ). κομμάτι σχισμένον ἀπὸ ὕφασμα, λωρίδα πανιοῦ (»Τὰς κνήμας ῥάκεσι φοινικέοισι κατεπλίχατο,« Ἀρ.)· κουρέλλι, μπάλωμα· (μτφορ.) ἐρείπιον, ἀπομεινάρι. »Τριβώνιον.. ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον,« Δκ. (καὶ μτνμ.) »Τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη,« Ἀρστρ., τὰς ῥυτίδας. (καὶ καταχρ.) »Οἰκίας—,« Ἀρστ., ἐρείπιον. (καὶ μτφορ.) »Ἁλίοιο βίου ῥάκος,« Ἐπγρ., θαλασσίου βίου λείψανον, (δηλ.) γέρων ἁλιεὺς ἢ ναύτης.

Ῥακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ῥάκη (κουρελλιασμένα φορέματα), εἶμαι.

Ῥακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ῥάκη (κουρέλλια), ῥακενδύτης.

Ῥακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ῥάκος, κουρελλιάζω· (μτνμ.) ζαρόνω, ῥυτιδόνω. (»Τὸ πυκνὰ λοῦσθαι) ῥακοῖ τὰ πρόσωπα, ᾗ προγηράσκειν ἀναγκάζει,« Κλμ. (καὶ πθ.) »Τὸ δέρμα φλιδᾷ ᾗ ῥακοῦται.« Πλ. »Ἐῤῥακωμένα πρόσωπα,« Δσκρ.

Ῥακτήριος [ῥάσσω], α, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς κτύπημα (κούντημα), ἢ κτυπούμενος, κρουόμενος· (ἐν γέν.) θορυβώδης, βαρύηχος. »Κέντρα (»Τύμπανα)—,« Ἡσύχ. »Μέλη ἄναυδα καὶ ῥακτήρια,« Σοφ.

Ῥακτὸς, ἡ, ὸν, Π. [ῥάσσω]. τραχὺς, κρημνώδης, (Γαλλ.) rocailleux.

† Ῥάκτος (ὁ). τόπος κρημνώδης (δύσβατος), πετρώδης ῥάχη βουνοῦ, βράχος ἀπότομος.

Ῥάκτρια (ἡ), (ἐνν. ῥάβδος) ἡ βέργα (τὸ κοντάρι) μὲ τὸ ὁποῖον τινάζουν ἀπὸ τὸ δένδρον ταῖς ἐλῃαῖς καὶ ἄλλα 'πωρικὰ, (κοιν.) λοῦρος.

Ῥακώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥάκει ὅμοιος (τὸ εἶδος), κουρελλιασμένος· (μτνμ.) ὅλος ζαρωματιαῖς, ῥυτιδώδης.

Ῥάκωμα (τὸ). φόρεμα ἐῤῥακωμένον (κουρελλιασμένον), ῥάκιον.

Ῥάκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥακόω, κουρελλιασμὰ (ὑφάσματος). ῥυτίδωμα (δέρματος)· ζάρωμα χαλαρωθέντος (ξεπρησθέντος) σώματος, (ὅθ. ἰατρ.) ἡ χαλάρωσις τοῦ ὀσχέου.

Ῥάμα (καὶ ὄχι Ῥάμμα) (τὸ), [ῥαίνω], =Ῥάσμα, ῥάντισμα.

Ῥάμμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος ῥαμμένον. ῥαφή. ῥάψιμον. »Αὖθι ῥάμμα,« Ἔτμλγ. 2) κλωστὴ διὰ ῥάψιμον. »Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος,« Ἡσύχ.

Ῥαμματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ῥαμμένος ἢ γεμάτος ῥαφαίς. 2) ὅμοιος μὲ ῥάμμα (μὲ κλωστήν).

Ῥάμνος (ἡ), [ῥάδαμνος], εἶδος θάμνου ἀκανθώδους (παλιούρου), (ἡ μέλαινα ἴσως εἶνε ἡ κοιν.) μαυραγκαθηά, (Γαλλ.) brande.

Ῥαμνοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) ῥάμνους. »Ὀνάριον ῥαμνοφαγοῦν,« Κ. Μανασσ.

Ῥαμφάζω, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ ῥάμφος.

Ῥαμφὴ (ἡ), [ῥάμφος]. μάχαιρα κυρτὴ, (παρβλ.) Ῥομφαία.

Ῥαμφηστὴς, οῦ (ὁ), εἶδος ἰχθ. μὲ κερατῶδες ῥάμφος, (ἄλλ.) Βελόνη καὶ Ῥαφὶς, (καὶ κοιν.) ζαργάνα.

Ῥάμφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάμφος.

Ῥαμφὶς, ίδος (ἡ). εἶδος κυρτῆς κοπίδος ἢ ἀξίνης. 2) εἶδος πλοίου μὲ κυρτὴν (εἰς σχῆμα ῥάμφους) πρῴραν.

Ῥάμφος [συγγ. τῷ ῥαιβὸς], εος-ους (τὸ),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ μύτη τῶν πτηνῶν (κυρ. τῶν σαρκοφάγων).

Ῥαμφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ (κυρτὸς ὡς ἄν) ῥάμφος.

Ῥανὶς [ῥαίνω], ίδος (ἡ). σταλαγματιὰ, ῥανίδα. (συνκδχ.) κηλὶς, στίγμα. » Τὰ πτίλα ἔχει ῥανίδας οἱονεὶ κρόκῳ παρεσκευασμένας,« Αἰλ. »Πέτραι ἐστιγμέναι ταῖς τοῦ χρυσοῦ ῥανίσι,« Φλςρ.

Ῥαντὴρ (ὁ). Π. ὁ ῥαίνων (ῥαντίζων). »Κανθὸς—,« Νίκ., ἡ μέσα κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπ' ὅπου ῥέουν τὰ δάκρυα.

Ῥαντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ῥάντισμα· (Π.) ῥαντισμένος. »Πέδον ῥαντήριον,« Αἰσχλ., αἱματόβρεκτον.

Ῥαντίζω [ῥαντὸς], Μ. ίσω. Βρέχω μὲ ῥανίδας, ῥαίνω. (συνκδχ.) καθαρίζω (διὰ ῥαντίσματος). »Ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς.« Γρφ.

Ῥάντισις, εως (ἡ), = Ῥαντισμός.

Ῥάντισμα (τὸ). τὸ ῥαντιζόμενον, ὑγρὸν χρησιμεῦον πρὸς ῥαντισμόν. 2) = τῷ

Ῥαντισμὸς (ὁ), τὸ ῥαντίζειν ἢ ῥαντίζεσθαι, ῥάντισμα.

Ῥάντιστρον (τὸ). τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου ῥαντίζομεν, βρεχτοῦρα, ῥαντιςήριον.

Ῥαντὸς [ῥαίνω], ἡ, όν. Ῥαντισμένος· ὅλος ῥανίδαις (βούλλαις), κατάστικτος, ποικίλος.

Ῥὰξ ἡ Ῥᾶξ [ῥάσσω;], (ἡ). ῥῶγα, (ἰδιαιτ.) σταφυλόῤῥωγα· (μτνμ.) »Ῥάγες,« Ῥοῦφ. Ἐφέσ., τὰ ἔσωθεν ἄκρα τῶν δακτύλων. 2) εἶδος μικροῦ φαλαγγίου, (κοιν.) ῥωγαλίδα, ἴδε Ῥώξ.

Ῥᾶξις, εως (ἡ), = Ῥῆξις, (κυρ.) συμπλοκὴ στρατευμάτων, σύῤῥαξις.

Ῥᾶον, οὐδ. τοῦ Ῥᾴων. ||. (συνήθ.) ἐπιῤ. ἀντὶ-

Ῥᾳόνως, ἐπιῤ. Εὐκολώτερον.

Ῥαπαταύλης καὶ Ῥαπάταυλος, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν (παίζων) τὴν ῥαπάτην.

†Ῥαπάτη (ἡ), [ῥίψ]. εἶδος αὐλοῦ, καλάμι, φλογέρα.

†Ῥαπαύλης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥαπαταύλης.

Ῥαπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάπιον.

Ῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ ῥαπίδα (μὲ βέργαν), ῥαβδίζω. » Ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι, « Πλ., = Μαστιγοῦσι. (καὶ πθ.) » Ῥεραπισμένῳ νώτῳ, « (Ἀνακρ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ὀμ. 2) κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην εἰς τὸ μάγουλον, μπατσίζω. » Ὅστις σὲ ῥαπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ ϗ τὴν ἑτέραν, « Εὐαγγ. 3) ἀντὶ Ῥιπίζω. » Ῥαπιζόμενος ἀὴρ, « Ἀριςτ. » Ῥαπιζομένου τοῦ ὑγροῦ, « αὐτ.

Ῥάπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάπις, ῥεπανάκι, (κατὰ τὸν Γαλην.) ἀγριοραπανίδα.

Ῥαπὶς ἡ Ῥάπις [ῥάσσω, ῥίψ], ίδος (ἡ). ῥαβδὶ, βέργα. 2) Δ. ἀντὶ Ῥαφίς(;). 3) Π. ἀντὶ Κρηπὶς, (Εὐς. Ὀδ. Χ. 277).

Ῥάπισμα (τὸ). κτύπημα μὲ τὴν ῥαπίδα (μὲ τὴν βέργαν) ἢ εἰς τὸ μάγουλον μὲ τὴν παλάμην, μπάτσος. 2, = (ἡ ἐσφαλμένον ἀντὶ) Ῥίπισμα. » Πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασιν, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.

Ῥαπισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαπίζειν, κτύπημα μὲ τὴν βέργαν, ἢ μπάτσισμα.

Ῥαπιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥαπισθεὶς ἢ ἄξιος νὰ ῥαπισθῇ.

†Ῥαπταύλης, ου (ὁ), = Ῥαπαταύλης.

Ῥάπτης, ου (ὁ). ὁ ῥάπτων, (κοιν.) ῥάφτης.

Ῥαπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ῥάπτειν, ῥάπτου ἴδιος.

Ῥάπτις, ιδος (ἡ), = Ῥάπτρια.

Ῥαπτὸς, ἡ, όν. Ῥαμμένος· καμωμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια συνεῤῥαμμένα, ἀμπαλλωμένος (ἐνίοτε) κεντητός. (μτφορ.) » Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί, « Πίνδ., = Ῥαψωδοί. ||. (οὐσ.) » Ῥαπτὰ (ἐνν. στρώματα), « Ξεν., (οἱ Τουρκ.) σιλτέδες.

†Ῥαπτρεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥάπτου, ῥαπτάδικον.

Ῥάπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ῥάπτης, γυνὴ ῥάπτουσα, ῥάφτισσα.

Ῥάπτω, Μ. ῥάψω (πθ. ἀόρ. β'. Ἐῤῥάφην). Συνάπτω διὰ τῆς βελόνης ϗ τῆς κλωστῆς, ῥάφτω· ἀμπαλλόνω· (μτγν.) κεντῶ· (μτνμ.) συνθέτω, συντάττω· (συχνότ.) πλέκω (ὀργανίζω) κακόν τι κατά τινος, μηχανοῤῥαφῶ. » Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν, « Ὀδ. Γ. » Τοῦτο τὸ ὑπόθημα ἔῤῥαψας μὲν σὺ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης, « Ἡρ., σὺ τὸ ἐσχεδίασες καὶ ἐκεῖνος τὸ κατώρθωσε.

Ῥάπυς, υος (ἡ), = Ῥάφυς.

Ῥαριὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ Ῥαρία; (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Ῥάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάρος, ἡ· οὐδ. τοῦ

Ῥάριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ῥᾶρον (πατέρα τοῦ Τριπτολέμου), (ἰδιαιτ. ||. Ῥάριον (ἐνν. πεδίον), πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος (ὅπου ἐσπάρησαν κατὰ πρῶτον κριθαὶ) ἀφιερωμένη εἰς τὴν Δήμητρα.

†Ῥάρος (ὁ). βρέφος γεννημένον παρὰ καιρὸν (κοιν. ἄσωστον). 2) (κατ' ἄλλ.) γαστὴρ ἢ μήτρα. 3) = Ῥᾶρος, ὁ πατὴρ τοῦ Τριπολέμου, (Σημ. ὅτι αἱ λέξ. αὗται καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν γράφονται κατὰ τοὺς πλειοτέρους γρμτκ. μὲ ψιλούμενον ῥ ὡς Αἰολικαί).

†Ῥασθαπυγίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥαθαπυγίζω.

Ῥάσμα (τὸ), [ῥαίνω], = Ῥάντισμα.

Ῥάσσατε, Π. ἀντὶ Ῥάνατε, ῥαντίσατε, β'. πλθ. προ. τῆς πρς. τοῦ Ῥαίνω.

Ῥάσσω [ὀνμτπ.], Μ. ῥάξω. Κτυπῶ· κτυπῶν συντρίβω ἢ ῥήχνω κατὰ γῆς (» Ὑποσκελίσαντές με καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, « Δμ.)· (κυρ. εἰς τὸν Ἰων. τύπον) σχίζω, δ αμελίζω· (ἀμτβτ.) συντρίβομαι, σπάνω ἢ πίπτω μὲ κρότον.

Ῥάσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥᾴων, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ῥᾴδιος.

Ῥᾷστα, ἐπιῤ. Εὐκολώτατα, (κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ

Ῥᾷστος, η, ον, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Ῥάϊστος, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Ῥᾴδιος, ὅλως διόλου εὔκολος, εὐκολώτατος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ῥᾷστα, ἐπιῤ. εὐκολώτατα. » Τὴν πεπρωμένην αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, « Αἰσχλ.

Ῥαστώνευσις, εως (ἡ), = Ῥᾳςώνη, [ἐκ τοῦ

Ῥᾳστωνεύω, Μ. εύσω καὶ

Ῥᾳστωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥαθυμῶ [ἐκ τοῦ

Ῥᾳστώνη (ἡ), [ῥᾷστος]. εὐκολία (» Τῷ μὲν ἐκπίπτοντι τῆς πολέως ὄχλῳ ῥᾳστώνην φυγῆς παρέσχον, « Πλ.)· ἐπιδεξιότης· ἐπιτυχία· (συχνότ.) ἄνεσις, ἀνάπαυσις (» Πονῶν ἠγάλετο, ῥᾳςώνην δὲ πάμπαν οὐ προσίετο, « Ξεν. » Ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ῥᾳστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ ςένειν,« Δμ.)· καλλητέρευσις (» Νοσήματος—, « Πλ.)· ῥᾳθυμία (» Ὑπολειπόμενον διὰ ῥᾳστώνην, « Ξεν.)· (ἐνίοτε) σκευωρία, ῥᾳδιουργία. » Ἐκ ῥηςώνης τῆς Δημοκήδεος, « Ἡρ. (Γ'. 136).

Ῥᾴτερος, α, ον, Π. Δ. ἀντὶ Ῥηΐτερος, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ῥᾴδιος.

†Ῥάφα (ἡ), Δ. ἡ μεγάλη ῥαφανίδα.

Ῥαφανέλαιον (τὸ), Ἰλάδι (ἀπὸ σπόρον;) ῥαφάνου.

Ῥαφάνη (ἡ), = Ῥαφανίς.

Ῥαφανηδὸν, ἐπιῤ. (χειρουργ.) Καθὼς κόπτεται τὸ ῥεπάνι, (παρβλ. Σικυηδόν).

Ῥαφανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥαφανὶς, ῥεπανάκι.

Ῥαφανιδοω-ῶ, Μ. ώσω. Τιμωρῶ (τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντα μοιχὸν) διὰ τῆς ῥαφανίδος (τὴν ὁπ. τοῦ ἔχωναν εἰς τὸν πρωκτὸν ἀφ' οὗ πρῶτον τὸν ἐμαδοῦσαν μὲ ζεστὴν στάκτην).

Ῥαφανιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ ἔχων ἀναλογίαν τινὰ μὲ ῥαφανίδα.

Ῥαφανίδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥαφανιδόω, ἡ διὰ τῆς ῥαφανίδος τιμωρία τοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντος μοιχοῦ.

Ῥαφάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥάφανον.

Ῥαφανὶς, ίδος ϗ (ὀρθότ.) ῖδος (ἡ). τὸ γνωστὸν γεγγυλῶδες καὶ ἐδώδιμον φυτὸν, ῥεπάνι. » Ῥαφανὶς ἀγρία,« ἡ (κοιν.) ῥεπανίδα· (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ῥάφανος. » Σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μάζης, φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων,« Ἀρςφ.

Ῥαφανίτης, ου (ὁ) καὶ Ῥαφανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ γένους τῆς ῥαφάνου.

Ῥάφανος (ἡ), [ῥάφυς], Ἀττ. ἡ κράμβη ἢ, ἡ λαψάνη· (κοιν. δὲ) ἡ Ῥαφανὶς, τὸ ῥεπάνι.

†Ῥαφανουρὸς (ὁ), Γλσ. = Κηπουρός.

Ῥαφανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥαφάνου, ὅμοιος μὲ ῥάφανον

Ῥαφεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥαφέως, ῥαπτάδικον.

Ῥαφεὺς, έως (ὁ), = Ῥάπτης, (μὲ γεν. μτνμ.) ὁ ἐνεργήσας (ὀργανίσας) τι. » Φόνου —, « Αἰσχλ.

Ῥαφὴ (ἡ). ῥάψιμον· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται τὰ συνεῤῥαμμένα τμήματα. (μτνμ.) » Κρανίου—, « Ἡρ.

Ῥαφιδεὺς, έως καὶ

Ῥαφιδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διὰ τῆς ῥαφίδος ποικίλων τὰ ὑφάσματα, κεντητὴς, (Τουρκικὸν) σουζενετζῆς.

Ῥαφιδευτικὸς, ἡ, όν. Ῥαφιδευτοῦ ἴδιος. » Ῥαφιδευτικὴ, « Χρσ., ἡ τέχνη τοῦ ῥαφιδευτοῦ.

Ῥαφιδευτὸς, ἡ, όν. Πεποικιλμένος διὰ τῆς ῥαφίδος, κεντητὸς, [ἐκ τοῦ

Ῥαφιδεύω, Μ. εύσω. Κεντῶ ἢ Ῥάπτω (διὰ τῆς ῥαφίδος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥαφιδοθήκη (ἡ). θήκη ῥαφίδων, βελονοθήκη.

Ῥάφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ῥαφίς, ίδος (ἡ). βελόνη (τοῦ ῥαψίματος). »Ῥαφίδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα συῤῥάψον,« (Ἀρχιππ. παρὰ) Πλδ. 2) (μτνμ.) εἶδ. ἰχθ. μὲ σουβλερὴν μύτην, (κοιν.) ζαργάνα. »Οὔτε κέστρας οὔτε ῥαφίδας,« Παροιμ.

Ῥάφη (ἡ), =Ῥάφα.

Ῥάφυς [ῥᾴ, φύω;], υος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ ῥεπανοειδοῦς, χράνος(;). »Ῥαφανὶς, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάῤῥινον, ὅμοια,« Ἀθ.

†Ῥαχάδην, ἐπίῤ. Μὲ τὴν ῥάχιν.

†Ῥαχὰς [ῥάχις ἢ ῥάχος], άδος (ἡ). τόπος ὑψηλὸς ἢ δασώδης (ἐν γέν.) δύσβατος.

Ῥαχετρίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (Διατέμνω) κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως, (παρβλ.) Ῥαχίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥάχετρον (τὸ). τὸ μῆκος τοῦ ῥαχοκοκκάλου, ἡ ῥαχοκοκκαλιά.

†Ῥάχη, ἐσφαλμ ἀντὶ Ῥάχος.

Ῥαχία (ἡ), [ῥάσσω], =Ῥηγμὶν, ἀκρογιαλιὰ πετρώδης ὅπου σπάνουν μὲ κρότον τὰ κύματα, (Γαλλ.) brisans. »Ῥαχίας λαλίστερος,« Παροιμ. »Ὅταν γὰρ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν χέρσον φέρηται λάβρως, ἡ μὲν θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει,« Πλβ. 2) (συνκδχ.) ἡ βοὴ (ὁ κρότος) τῶν συντριβομένων κυμάτων, (ἐν γέν.) ταραχὴ, θόρυβος. »Ὄχλου τοσούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην,« (Ποσειδιππ. παρ') Ἀθ. 3) τὸ τράβηγμα τῆς θαλάσσης εἰς τὰς παλιῤῥοίας, (ὄθ. κοιν.) ῥηχὰ, τὰ ἀβαθῆ μέρη. »Τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος,« Ἡρ. (Η'. 129), (ᾗ παραλλ.) »Ῥηχίη δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ κόλπῳ τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσ.) καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται,« αὐτ., =Παλίῤῥοια. »Ἔπλεον ἔξω τῆς νήσου κατὰ ῥηχίην στενήν· ἔτι γὰρ ἀνάπωτις κατεῖχε,« Ἀῤῥ. »Χαλεπῶς ὡρμίσαντο, ὅτι ῥηχίη ἦν, καὶ βράχεα καὶ χοιράδες ἐκ τοῦ πόντου ἀνεῖχον,« αὐτ. 4) φραγὴ ἀπὸ ῥάχους (ἀγκάθια), φράκτης· περίβολος.

Ῥαχιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥάχιν.

Ῥαχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (κυρ. τὸ ἱερεῖον) διὰ τῆς ῥάχης, (ἐν γέν.) σφάζω, φονεύω. »Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων, ἔσφαζε καῤῥάχιζε,« Σοφ. 2) (μτφορ. κατὰ συνκδχ.) μεγαλοῤῥημονῶ, κομπάζω, (κοιν.) κόπτω παλάβραις.

Ῥάχις [ῥάχος], εως (ἡ). ἡ ῥάχη, (κυρ.) ἡ κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως ἐξέχουσα σειρὰ τῶν 17 σφονδύλων τοῦ ῥαχοκοκκάλου, (ἄλλ.) Ἀκανθα· τὸ ἐξέχον κόκκαλον μεταξὺ τῆς ὠμοπλάτης. (μτνμ.) »Ὄρους—,« Ἡρ., (Γαλλ.) crête, croupe. »Φύλλου—,« Θφρ., τὸ ἐξέχον κατὰ μῆκος αὐτοῦ ὡς ἂν νεῦρον. »Ῥινὸς—,« Ἀνατομ., ἡ προεξέχουσα ἄκρα τοῦ ἠθμοειδοῦς ὀστοῦ, (Ατ.) vomer.

Ῥαχιστὴρ ᾗ

Ῥαχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥαχίζων (διασχίζων ἀπὸ τὴν ῥάχιν) τὸ θυσιαζόμενον ζῶον· (ἐν γέν.) φονεὺς, κακοῦργος· (μτνμ.) ἀλαζὼν, κομπαστὴς, μεγαλολόγος, (Γαλλ.) fanfaron.

Ῥαχιστὸς, ἡ, όν. Σχισμένος (κυρ. ἀπὸ τὴν ῥάχιν καθὼς τὸ σφαγμένον πρόβατον), (ἐν γέν.) κομματιαστός.

Ῥαχίτης, ου (ὁ) ᾗ Ῥαχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥάχιν, ῥαχιαῖος. »Μυελὸς,« (ὁ ἄλλ.) Νωτιαῖος. ‖. (οὐσ. θηλ.) Ῥαχῖτις (ἐνν. νοσος), ἡ συμβαίνουσα περὶ τὴν ῥάχιν, ἀτονία τοῦ ῥαχοκοκκάλου, εἶδ. φθίσεως.

Ῥαχιώδης, εος (ὁ, ἡ). αἰγιαλὸς ἔχων (σχηματίζων) ῥαχίας, πετρώδης. »Ῥαχιώδης τε ᾗ ἁλίμενος παραλία,« Στρβ.

†Ῥάχος, εος-ους (τὸ), =Ῥάκος· (ἐν γέν.) τμῆμα, κομμάτι (ἰδιαιτ. κομμένον ἀπὸ τὴν ῥάχιν), (ἴδε Ῥαχίζω).

Ῥάχος (ἡ ᾗ ὁ), [ῥάσσω, ῥήγνυμι]. θάμνος ἢ ῥάβδος (σκόλοψ) ἀκανθώδης. »Ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου· συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι,« Ξεν. 2) φράκτης ἀπὸ ἀγκαθωτὰ ξύλα (σκόλοπας). »Ἡ ἀκρόπολις τὸ παλαι τῶν Ἀθην. ῥήχῳ ἐπέφρακτο,« Ἡρ., (παρβλ. Αἱμασιά). 3) (ἐν γέν.) κλάδος· (καὶ ἰδιαιτ.) βέργα νέου κλήματος. »Ἅπαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐᾷν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥάχους (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ῥαχὰς),« Θφρ., (ἴδε Ῥάχη καὶ Ῥαχόω). 4) (κατὰ τοὺς Τροιζην.) ἡ ἀγριέλαιος.

Ῥαχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλαδεύω (κυρ. τὸ νέον ἀμπέλι) πλάγια εἰς τρόπον ὥστε γίνεται σουβλερὰ ἡ ἄκρα τοῦ κλήματος.

Ῥάψις [ῥάπτω], εως (ἡ). ῥάψιμον.

Ῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἀπ' ἔξω (Ἀπαγγέλλω) ποιήματα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἄλλων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἰδικά μου) ὡς ῥαψῳδός· (ὄθ. 2) λέγω ἀπὸ στήθους χωρὶς νὰ ἐννοῶ τὰ λεγόμενα, ὁμιλῶ μηχανικῶς, (κοιν.) ψάλλω ὅ,τι μοῦ κανοναρχοῦν· (ἐν γέν.) φλυαρῶ, μωρολογῶ. »Εἰ δέ με οἰήσει ῥαψῳδεῖν, ᾗ μύθους ταῦθ' ἡγησάμενος ἀμελήσεις,« Αβν. »Οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν οἱ πρέσβεις περιϊόντες,« Δμ. (καὶ πθ.) »Λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι,« Πλάτ.

Ῥαψῴδημα (τὸ). τὸ ῥαψῳδούμενον (ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ ῥαψῳδοῦ)· (ὄθ. ἐν γέν.) διήγημα μυθῶδες (χωρὶς βάσιν), ψευδολόγημα.

Ῥαψῳδία (ἡ), τὸ ῥαψῳδεῖν, ἀπαγγελία ξένου ποιήματος ἀποστηθισμένου. 2) (συνκδχ. ἐν γέν.) ποίημα ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ ῥαψῳδοῦ· (καὶ ἰδιαιτ.) ἀπόσπασμα (περικοπὴ) τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου (διότι αὐτὰ κατ' ἐξοχὴν ἐτραγῴδουν περιερχόμενοι οἱ ῥαψῳδοί).

Ῥαψῳδικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ῥαψῳδὸν, ῥαψῳδοῦ ἴδιος.

Ῥαψῳδικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν.

Ῥαψῳδὸς (ὁ), [ῥάπτω ἢ, κατ' ἄλλ., ῥάβδος, ᾠδή]. (ἐν γέν.) ὁ συῤῥάπτων (συναρμοζων εἰς ἓν) τὰ διάφορα ᾄσματα ἄλλου ποιητοῦ, ἢ ᾄδων (ἀπαγγέλλων) ἀπὸ στήθους ξένον ποίημα· (ἰδιαιτ. διεκρίνοντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα) οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος συναρμολογοῦντες κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστος ἱκανότητα καὶ κατά τινας ὡρισμένους κανόνας τὰ ποιήματα του Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ᾗ ἄλλων ἀρχαίων ποιητῶν ᾗ ἀπαγγέλλοντες αὐτὰ περιερχόμενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ κρατοῦντες συνήθως ᾗ ῥάβδον δάφνης (ὄθ. ἢ ἄλλ. ἐτυμολογ. τῆς λέξ.). »Κύων ῥαψῳδὸς,« Σοφ., ἡ Σφίγξ, διότι ἐπανελάμβανεν εἰς ἕκαστον τῶν προσερχομένων τὸ αἴνιγμά της.

Ῥᾴων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ῥᾴδιος, εὐκολώτερος (ἐπὶ ἀνθρ.) εἰς καλλιωτέραν κατάστασιν. »Ῥᾴων γίγνομαι,« Ακ., καλλητερεύω (ἀπὸ ἀσθένειαν)· ἢ· ἐλαφρόνομαι, ξεθυμαίνω. ‖. (τὸ οὐδ.) Ῥᾷον, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ Ῥᾳδίως, εὐκολώτερα κτλ.

Ῥέα [ῥέω;], ἐπίῤ. Η ἀντὶ Ῥᾳδίως, εὐκόλως.

Ῥέα (ἡ), [†ἔρα]. θεὰ τῆς μυθολογ. γυνὴ τοῦ Κρόνου ᾗ μήτηρ τοῦ Διὸς κτλ. (ἀλληγορ. ἡ γῆ).

Ῥεγεὺς, έως καὶ

;Ῥεγιστὴρ καὶ

†Ῥεγιστὴς [ῥέγος], οῦ (ὁ). βαφεὺς (σκεπασμάτων, ἐνδυμάτων)

Ῥέγκος, εος-ους (τὸ). ῥοχαλητὸν, [ἐκ τοῦ

Ῥέγκω ᾗ (μσ.) Ῥέγκομαι, Μ. ῥέγξω, -υμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ῥέγχω, ῥοχαλίζω. »Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος,« Ἀρςφ.

;Ῥεγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥέγκως (ῥοχαλητοῦ)· συνωδευμένος μὲ ῥοχαλητόν.

Ῥέγμα (τὸ), Π. [ῥέζω]. πρᾶγμα βαμμένον (χρωματισμένον).

Ῥέγξις, εως (ἡ). τὸ ῥέγχειν, ῥοχάλισμα.

Ῥέγος, εος-ους (τὸ), Π. =Ῥῆγος, φόρεμα (ἐπίβλημα) βαμμένον.

Ῥέγχος, εος-ους (τὸ), =Ῥέγκος, [ἐκ τοῦ

Ῥέγχω [ὀνμτπ.]. Μ. ῥέγξω. Ῥοχαλίζω (κοιμώμενος)· (συνκδχ.) κοιμῶμαι βαθειὰ (ἀξέννοιαστος)· (ἐπὶ ἵππ.) =Φριμάσσομαι.

Ῥεγχώδης, εος (ὁ, ἡ), =Ῥεγκώδης.

†Ῥέδη (ἡ), [Ατν.], εἶδος ἁμάξης.

†Ῥέδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥέδη, ἁμάξιον.

Ῥέεθρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥεῖθρον.

;Ῥεεύμενος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥεόμενος (ὡς ἐκ τοῦ †Ῥεέω, ἄχρ. ἀντὶ Ῥέω).

Ῥέζω [κατὰ μετάθ. ἐκ τοῦ Ἔρδω], Μ. ῥέξω (ἀόρ. Ἔρεξα καὶ Ἔῤῥεξα καὶ πθ. Ἐῤῥέχθην), Π. κάμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακὸν ἢ τολμηρὸν ἔργον), (ἐν γέν.) πράττω ἐῤῥωμένως. »Ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,« Θκρ. »Ἥρωες, ῥέξαντες καλὰ ἔργα,« αὐτ. »Ὅ,τι ποσσίν σε ῥέξει καὶ χερσὶν ἐῇσιν,« Ὀδ. Θ. »Ὅσσ' ἂν εἴπῃ καὶ ῥέξοιεν,« Ὀδ. Χ. (ᾗ μὲ δύο αἰτ.) »Οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω,« Ὀδ. Σ. »Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον,« Ὀδ. Χ. (καὶ δοτ.) »Μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,« Ὀδ. Υ. (ᾗ ἐπίῤ.) »Ὧδε ῥέζει,« Ὅμ. »Κακῶς ῥέζειν τινά,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω,« αὐτ., τὸ πραχθὲν, τὸ γεγονός. 2) (ἰδιαιτ.) θυσιάζω· »Φοίβῳ ἑκατόμβην ῥέξαι,« Ἰλ. Α. »Σοὶ δ' ἐγὼ ῥέξω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βοῦν,« Ὀδ. Γ, Ἰλ. Κ. » Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν,« Ἰλ. Β. 3) Δ.=Ῥήζω, βάπτω, χρωματίζω, (ὅθ. Ῥέγος ϗ Ῥέθος).

Ῥέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥέα (ἡ θεά).

†Ῥεθομαλίδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ϛρογγυλὰ καὶ κόκκινα (ʼσὰν τὰ μῆλα) μάγουλα, εὔμορφος, εὐπρόσωπος, [μῆλον καὶ

Ῥέθος, εος-ους (τὸ), Π. [ῥέζω=ῥήζω], τὸ πρόσωπον (καὶ ἰδιαιτ.) τὰ μάγουλα· (πλθ. ἐν γέν.) τὰ μέλη τοῦ σώματος. »Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, Ἀΐδος δε βεβήκει,« Ὅμ.

Ῥεῖα, ἐπίῤ. Π. =Ῥέα, εὐκόλως· ἀπόνως, ἀταράχως κτλ.

Ῥείη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥέα (ἡ θεά).

Ῥεῖθρον (τὸ), [ῥέω]. ῥεῦμα ὕδατος, νερὸν τρεχάμενον, ῥύαξ, ποταμός· (ἐνίοτε) στρῶμα (ἔλυτρον) ποταμοῦ. » Ἀπεξηρασμένου τοῦ ἀρχαίου ῥεέθρου,« Ἡρ.

Ῥείω, Π. ἀντὶ Ῥέω.

Ῥειώνη (ἡ), Π. ἡ θυγάτηρ τῆς Ῥέας, ἡ Ἥρα.

Ῥέκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ῥεκτὴρ (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥέκτης.

Ῥεκτήριος, α, ον. Δραστήριος, [ἐκ τοῦ

Ῥέκτης [ῥέζω], ου (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ πράττων τι. » Κακῶν—,« Ἡσ., κακοῦργος. 2) (ἀπολ.) ἐνεργὸς, δραστήριος. » Ῥέκτης ἀνὴρ,« Σον.

Ῥεκτὸς, ἡ, όν. Ὁ πραχθεὶς ἢ δυνάμενος πραχθῆναι, κατορθωτός.

Ῥεμβάζω καὶ (συχνότ. μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι,=Ῥέμβομαι, πλανῶμαι, κομαίνομαι τῇδε κἀκεῖσε, δὲν προσέχω.

†Ῥεμβάς, άδος (ἡ). ῥεμβομένη (περιπλανωμένη), ἄστατος.

†Ῥεμβασμὸς (ὁ), τὸ ῥεμβάζεσθαι, περιστροφὴ, περιπλάνησις· (τρπ.) ἀστασία (ταραχὴ) τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία, (Γαλλ.) distraction.

†Ῥεμβεύω (-ομαι), Μ. εύσω, -ομαι, =Ῥεμβάζω.

Ῥέμβη καὶ

Ῥεμβίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥεμβασμός.

Ῥεμβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), =Ῥεμβώδης.

;Ῥεμβονάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ., =Ῥυμβονάω, [ἐκ τοῦ

Ῥεμβὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥεμβόμενος (περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε), (Γαλλ.) vagabond· (τρπ.) ἀπρόσεκτος. (Γαλλ.) rêveur, distrait.

Ῥέμβος (ὁ), =Ῥεμβασμὸς, ταραχὴ (ἀνησυχία) τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία, [ἐκ τοῦ

Ῥέμβω [ῥέω], χωρὶς Μ. Στρέφω τι ἐν εἴδει ῥόμβου), περιστρέφω. ||. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) περιστρέφομαι· περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, περιφέρομαι χωρὶς σκοπόν· (τρπ.) δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἰς τὸ ἔργον μου, εἶμαι ἀπρόσεκτος (Γαλλ. distrait). » Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἡ χεὶρ αὐτόματος ἕλκεται,« Χρσ.

Ῥεμβώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥεμβῷ ὅμοιος, ἀπρόσεκτος, ἄστατος. » Βλέμμα ῥεμβῶδες,« Πλ., τὸ περιπλανώμενον τῇδε κἀκεῖσε. » Διατριβὴ ῥεμβώδης, « αὐτ., ἡ περισπῶσα (ἀπασχολοῦσα) τὸν νοῦν. »Πολιορκία—,« Πλθ., ἡ ἠμελημένη.

Ῥεμβὼν, όνος (ἡ), =Ῥομβών.

Ῥέμφος, εος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάμφος.

Ῥέοντα (τὰ), εἶδος ποτηρίων, (παρβλ. Ῥυτόν).

Ῥέος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥεῦμα, ῥεῖθρον. » Ἴησι... Νεῖλος εὔποτον ῥέος, « Αἰσχλ.

Ῥέπω [συγγ. τῷ Ῥέμβω ϗ Ῥίπτω], Μ. ῥέψω (ἀόρ. Ἔῤῥεψα καὶ πλέον οὔ). Κλίνω (Βαραίνω) καθὼς ἡ ζυγαριὰ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, γέρνω (ϗ μτφορ. ἔχω τάσιν ἢ κλίσιν) πρός· καταντῶ εἰς· (σπν. καὶ Π. μτβτ.) κάμνω τι νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ) πρός. » Ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν (ὁ Ζεὺς τὰ τάλαντα)· ῥέπε δ' Ἕκτορος ἦμαρ, « Ἰλ. Χ., ἐβάρυνεν. » Οἱ Ἀθην. ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλον,« Ἡρ., νὰ βαραίνουν, νὰ ὑπερισχύσουν. » Ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα, « Γαλ., ἡ τάσις του (τοῦ νοσήματος) εἶνε πρὸς τὰ ἐκεῖ. » Ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει, « Ἀρςφ., τείνει, ἀποβλέπει. » Τὸ πλῆθος ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους, « Ἰώσ. (ϗ ἐπίῤ.) »Φιλεῖ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,« Σοφ. »Ὅπου ἂν ῥέψῃς,« Ἀλκίφρ. »Ὁ γρῖφος ἐνταυθοῖ ῥέπει,« Ἀντιφ. (ϗ ἀπολ.) »Διστάζοντί μοι ὅμως ἔῤῥεψε δεῖν,« Πλάτ., ὑπερίσχυσεν ἐν ἐμοὶ ἡ γνώμη, ἀπεφάσισα μᾶλλον. (καὶ πθ.) »Τῶν δ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων,« Αἰσχλ., ζυγιζομένων, κρινομένων.

Ῥερῖφθαι, Π. ἀντὶ Ἐῤῥῖφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥίπτω.

Ῥερυπωμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐῤῥυπωμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ῥυπόω.

Ῥεῦμα (τὸ), [ῥέω], ῥοὴ ὕδατος· νερὸν τρεχάμενον, ῥεῖθρον, ῥύαξ, (κοιν.) ῥέμμα. » Θέρους αὐα σφίσιν (τοῖς Ἀργείοις) ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ,« Παυσ. » Οἱ ἄλλοι ποταμοὶ, ἐλάσσονες ἐόντες τοῦ Νείλου, ἀσθενέστερα τὰ ῥεύματα παρέχονται. « Ἡρ. » Ποταμὸς ἄβατος διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ῥεύματος, « Πλθ. » Κατὰ μὲν δὴ τὸν ἄλλον τόπον (τοῦ Βοσπόρου) παραπλήσιός ἐστιν ἡ φορὰ τοῦ ῥεύματος· ἐπὰν δὲ εἰς τὸ στενώτατον ὁ ῥοῦς βίᾳ προσπέσῃ κτλ., « Πλθ., (ἴδε καὶ Ῥοῦς). (καὶ μτφορ.) »Τύχης ῥεῦμα,« Μέν., ἡ ἄστατος μεταβολὴ, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων. 2) (μτνμ.) συῤῥοὴ πλήθους ἀνθρώπων. »Στρατοῦ—,« Σοφ. 3) (ἰατρ.) ῥοὴ νοσώδους ὕλης· καταῤῥοὴ, καταιβασιά· ῥευματισμός. » Τοὺς πόδας διέφθαρτο ὑπὸ ῥεύματος, « Ἀππ. » Ῥεῦμα στομάχου καὶ κοιλίας, « Δσκρ., διάῤῥοια.

Ῥευματίζω καὶ (πθ.) Ῥευματίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ὑπόκειμαι εἰς ῥεῦμα (εἰς παλίῤῥοιαν)· πλημμυρῶ. » Οἱ πορθμοὶ ῥευματίζονται κατ' ἄλλον τρόπον, « Στρ.

2) (ἰατρ.) προσβάλλομαι ὑπὸ ῥεύματος (ῥευματισμοῦ). » Ὀφθαλμοὶ ῥευματίζοντες,« Δσκρ., πάσχοντες δακρυῤῥοίαν.

Ῥευματικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς ῥευματισμούς· ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τῶν ῥευματισμῶν. » Νόσημα ῥευματικὸν, « Ἰατρ.

Ῥευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥεῦμα, ῥυάκιον, (κοιν.) ῥεμματάκι.

Ῥευματισμὸς (ὁ), τὸ ῥευματίζεσθαι, προσβολὴ ῥεύματος νοσώδους ὕλης, καταιβασιὰ ῥευματικῶν.

Ῥευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ῥεῦμα.

Ῥευματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ῥεύματι (ῥευματισμῷ), ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ῥευματικῶν νοσημάτων. » Ποταμὸς—, « Τζ., ὁ ἔχων ῥεύματα.

Ῥεῦσις, εως (ἡ). τὸ ῥέειν, ῥοὴ (τρέξιμον) ὑγροῦ. » Κοιλίας—, « Δσκρ., διάῤῥοια.

Ῥευσταλέος, η, ον, Π. καὶ

Ῥευστικὸς, ἡ, όν=τῷ

Ῥευστὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -στῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ῥέειν, (Γαλλ.) fluide· (μτφορ.) ἐφήμερος, πρόσκαιρος.

Ῥεφανὶς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥαφανίς.

Ῥέφανος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάφανος.

†Ῥέψις, εως (ἡ), =Ῥοπή.

Ῥέω [ὀνμτπ.], Μ. ῥεύσομαι καὶ (εὐχρηςότ. Ἀττ.) ῥυήσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥύην, πρκ. Ἐῤῥύηκα). Τρέχω (καθὼς τρέχει τὸ νερὸν), χύνομαι (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἐπὶ φύλλων, τριχῶν κλπ.) μαδῶ, πίπτω· (πθ.) βρέχομαι, περιχύνομαι· (μτφορ.) παρέρχομαι, διαλύομαι ταχέως· (σπν. μτβτ.) χύνω. » Πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας, ἔῤῥει χοὰς θανόντι,« Εὐρ. » Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, « Θκρ. (κυρ. δὲ ἀμτβτ.) » Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, « Ἰλ. Β. » Ὁ ποταμὸς ῥέει διὰ τῆς πόλεως, « Ξεν. » Τὸ δὲ πῦρ διατελεῖ ἀεὶ ῥέον ὥσπερ ποταμὸς,« Ἀρςτ. » Ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' ὠτειλὴν, « Ἰλ. Ρ. (καὶ γεν. σπν.) » Πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ, « Πλάτ., καταιβάζοντες λάσπην. (καὶ συχνότ. δοτ.) » Κρῆναι ῥέον ὕδατι λευκῷ, « Ὅμ. » Ῥέε δ' αἵματι γαῖα, « Ἰλ. Θ., ἐπλημμύρισεν, ἔτρεχεν ὡς ῥύαξ. » Πόλις χρυσῷ ῥέουσα, « Εὐρ., ἔχουσα ἄφθονον (πλημμυροῦσα ἀπὸ) χρυσόν. (ϗ πθ.) » Ἱδρῶτι ῥεόμενοι, « Ἡρ., βουτημένοι μέσ' ς' τὸν ἱδρῶν. » Ἐῤῥύει δὲ πλεῖστος ἑαυτοῦ καὶ μέγιστος τότε ὁ Εὐρώτας, « Πλ., ἐπλημμύρισε, (ϗ μτνμ.) » Ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, « Ἰλ. Μ. » Ῥέων στρατὸς ἔστειχεν, « Εὐρ. » Ῥεῖ πολὺς ὅδε λεώς, « Αἰσχλ. » Τοῦ ϗ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή,« Ἰλ. Δ. » Ἐῤῥύη λόγος ἐν τῷ δήμῳ, « Πλ., διεδόθη. » Τοῦ λόγου ῥυέντος ἐπὶ,« αὐτ., κατήντησεν εἰς. » Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, « Θκρ. » Ῥέουσιν αἱ ῥᾶγες, « Θφρ. » Θρασυνομένῳ ϗ πολλῷ ῥέοντι καθ' ἡμῶν, « Δμ., κατεφέρετο μὲ πολλὴν ὁρμὴν, (Γαλλ.) se repandre en invectives. (καὶ ἀπλ.) » Λέξις ῥέουσα, « Φώτ., ὁμαλὴ, ἀνεπιτήδειος, (Γαλλ.) style coulant. »Θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, « Φίλ., χαυνωμένοι, ἐκλελυμένοι. ||. (σπντ. μτβτ.) χύνω. » Ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρὶ, « Εὐρ. (ὅθεν πθ.) » Φόνῳ δὲ ναῦς ἐῤῥεῖτο, « αὐτ. »Ἡ γὰρ Ὁμήρου σειρὴν ὑμετέρων ῥεῖται ἀπὸ στομάτων, « Ἐπγρ.

†Ῥηγεὺς [ῥῆγος], έος (ὁ). βαφεύς.

†Ῥηγὴ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

Ῥῆγμα (τὸ), [ῥήσσω]. μέρος ἢ πρᾶγμα σχισμένον (ἀνοιγμένον), σχίσιμον, σχά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιμον. «Γῆς—,» Ἄρστ., χάσμα, (Γαλλ.) crevasse. 2) = Ἀπόῤῥηγμα.

Ῥηγματίας, ου (ὁ), ὁ πάσχων ἀπὸ ἐσωτερικόν τι ῥῆγμα (ἀπόστημα). «Τοὺς ἐκ βηχὸς ῥηγματίας,» Ἱππιατρ.

Ῥηγματώδης, εος (ὁ, ἡ), ῥήγματι ὅμοιος, ἢ γεμάτος ῥήγματα (σχασίματα), σκασμένος (ἀνοιγμένος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (Γαλλ.) fracassé. 2) (ἰατρ.) = Ῥηγματίας.

Ῥηγμίν ἡ (ὀρθότ.) Ῥηγμὶς (ἡ ὀνομ. οὐχ εὑρ.), ῖνος (ἡ), τὸ μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ ὅπου ῥήγνυνται (σπάνουν) τὰ κύματα, ἀκρογιαλιὰ πετρώδης, (παρβλ.) Ἀκτὴ καὶ Ῥαχία. (μτφορ.) «Ῥηγμὶν βίου,» Π., τὸ τέρμα τοῦ βίου, (παρβλ. Οὐδός). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κῦμα. «Ἀλλὰ ῥηγμῖνα βαλεῖαν τύπτετε κώπῃσιν,» Ὀδ. Μ. «Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς· ἐν τῇ θαλάττῃ ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνωσα ἐκβαίνῃ, αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκρηξιν. λεῖαι εἰσι καὶ βαθεῖαι,» Ἀρ.. 2) Γλσ. ἀντὶ Ῥῆγμα, σχίσμον.

†Ῥηγμὸς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ῥηγμὶν, ἡ Ῥωγμός.

Ῥήγνυμι [ῥήσω, ἔῤῥηξα, Μ. ῥήξω (μσν. [μὲ σημασ. πθ.] ἀντὶ ἐνεστ. Ἐῤῥώγνυα, ὀρθ. ἔ. πθ. Ἐῤῥάγην). Σχίζω (Διασχίζω) μὲ βίαν, σπάνω, συντρίβω· διασπῶ· κόμνω νὰ ξεσπάσῃ τι (καὶ μσ. ξασπάνω) ἔξαφνα, ἐκρήγνυμαι. (Γαλλ.) éclater· (πθ.) σκάνω, σχίζομαι κτλ. «Τεῖχος (» Πολλαὶ, » Ἰμάντα κτλ.)—,» «Ὅμ., Ὑσ. (καὶ μτνμ.) « Αἶνος δὲ πρῶτος Τρώων ῥῆξε φάλαγγας,» « Ἰλ. Ζ., διέσπασε, (Γαλλ.) il enfonça. « Κατὰ τὸ μέσον μὲν δὴ τοῦ στρατοπέδου ἐνίκων οἱ βάρβαροι, καὶ ῥήξαντες ἐδίωκον,» « Ἡρ. (καὶ μσ.)» Ῥήξαντο φάλαγγας,» « Ἰλ. Α.» Σῶρος πηγὰς ῥήγνυσι ναμάτων θερμῶν,» « Πλ., ἀναδίδει, ἀναβρύει.» Δακρύων ῥῆξασα θερμὰ νάματα,» « Σοφ. «Τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια,» « Ἀρ.» « Ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος, ὡς εἶδεν ἐπιόντα τὸν Πέρσην, ὑπὸ δέους ἔῤῥηξε φωνήν,» « Ἡρ., (καὶ μ.) ἔκαψε ταῖς φωναῖς.» Θέλων ἀκοῦσαι τῶν παιδίων, ἥν τινα φωνὴν ῥήξειαι πρώτην,» « σύτ.» « Ῥῆξαι κλαυθμόν,» « Πλ. (καὶ συνκδχ.) «Ῥηξάτω τὰ ὄρη εὐφροσύνην,» « Ῥῳρ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) « Κῦμα γέρσῳ ῥηγνύμενον,» « Ἰλ. Δ.» Ἱματίων ῥαγέντων ἄκεσαι,» « Ξεν.» Πηγαὶ ῥήγνυνται,» « Πλ.» Πελέμου ῥαγέντος,» « Λξ., ἐξέσπασεν, ἄνιξεν.» Ἐν ὀ αὐτοῖς ἕρισα ῥήγνυντο,» « Ἰλ. Υ.» Ἔῤῥωγε πηγὰ δακρύων,» « Σοφ.» Ῥαγεὶς ὁ Νεῖλος,» « Διοδ., ξεχειλίσας.» Βροντὴ ἐῤῥάγη,» « Ἀῤῥφ.» Ῥηγνυμένων χειμώνων ἐξαίσιων,» « Ἀρ.» (καὶ δστ.) « Σαὶ τάδ' ἔῤῥωγε κακά,» « Εὐρ., ἐξερράγησαν κατὰ σοῦ. (ἢ μὲ γεν. ἑλλ.) » Ῥαγῆναι κόσμου,» « Ἰρχ., ἀποσπασθῆναι, (Γαλλ.) rompre avec le monde· (καὶ δστ. αἰτιολογ.) « Ῥήγνυται φθόνῳ,» « Λξ., σκάνει ἀπό· (λατ.) rumpi invidiæ. 2) (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ῥήγνω (κτυπῶ) κάτω, (εὐχρηστότ. ὁ τύπος) Ῥάσσω ἢ Ῥήσσω (ὅπου ἴδε).

Ῥῆγος, έος-ους (τὸ), Π. [ῥίζω 3]. Ὕφασμα (πίθαν. μάλλινον) βαπτὸν τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε κυρ. ὡς στρωσίδι. «Ἔβαλλε θρονιεῖ ἐνὶ ῥήγεα καλὰ, πορφύρεα, καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν,» Ὀδ. Κ. « Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, ἢ ῥήγεα καλὰ, πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας,» Ἰλ. Ω., κελλίμι, ἀνδρομίδα.

Ῥήδιος, η, ον, Ἰων. Π. (κατὰ κρα.) ἀντὶ Ῥηΐδιος, Ῥᾴδιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ῥᾴδιον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ῥᾳδίως, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥηϊδίως, ῥᾳδίως.

Ῥηθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ Ῥηθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἔρω, λέγω, ἀγορεύω.

Ῥηΐδιος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾴδιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ῥηΐδιον, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ῥᾳδίως.

Ῥηΐδιως, ἐπίῤῥ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾳδίως.

Ῥηΐζω, Μ. ἰσω, Ἰων. ἀντὶ Ῥαΐζω.

Ῥηΐος, η, ον (τὸ παρθτ. Ῥηΐτερος, -ἔτατος, ἡ Ῥηΐων, Ῥηΐστος), Ἰων. Π. ἀντὶ Ῥᾴδιος.

Ῥήϊστος, η, ον, Ἰων. Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ῥᾴδιος, (ὕθεν τὸ οὐδ.

Ῥήϊστα, ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ Ῥᾷστα.

Ῥηΐτατος, η, ον, Ἰων. Π. ὑπερθ. καὶ Ῥηΐτερος, α, ον, ἡ (ἀνμλ.)

Ῥηΐων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. συγκρ. τοῦ Ῥᾴδιος.

Ῥήκτης, ου (ὁ). ὁ ῥήσσων (ῥηγνύων, διασχίζων) ἢ ῥηγνύμενος (σπάνων, ξασπάνων). « Σεισμὸς—,» « Ἀρχ., ὁ ἀνοίγων ῥήγματα (χάσματα).

Ῥηκτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥῆξιν (σχίσιμον, σπάσιμον κτλ.).

Ῥηκτός, ἡ, όν. Σχισμένος ἢ δυνάμενος νὰ σχισθῇ (νὰ πληγωθῇ), ἐπιδεκτικὸς ῥήξεως (σχίσματος). « Χ λκῷ—,» « Ἰλ. Ν., τρωτός.

Ῥῆμα (τὸ), [εἶδ. ῆμα]. Ν' γος, λέξις («Τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τ αὐτὰ ῥήματα,» Δημ.» Ἔργοις πεπονθώς,, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι,» Σοφ.» Τὰ δὲ τῆς μέμψεως οὐ περαιτέρω προῆλθεν, ἀλλὰ μέχρι ῥημάτων,» Χαρίτ.), ῥητὸν, ἀπόφθεγμα («Τὸ ῥῆμα τὸ φάσκον δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν,» Πλάτ.)· (γραμτ.) ἓν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου (ὅτι μόνον τοῦτο ἀπαρτίζει λόγον τέλειον)· (εἰς τὴν Γρμ.) ἀντὶ Πρᾶγμα. « Μὴ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα;» « Γενεσ. « Τί τὸ γεγονὸς ῥῆμα;» « Σαμ.

Ῥηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ῥῆμα.» Ῥῆμα λέγεται ἡ ἁπλῶς ῥηματικὴ φωνή,» « Σὸ.

Ῥημάτιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ῥῆμα, λεξίδιον.

Ῥηματίσκιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ῥημάτιον.

†Ῥῆμος (ὁ), [δστ.], τὸ φθυάρι μὲ τὸ ὁπ. φουρνίζουν τὸ ψωμί.

†Ῥήμων, ονος (ὁ). Π. ἀντὶ Ῥήτωρ.

Ῥήν, ῥηνὸς (ὁ, καὶ ἡ), (εὑρηται μόνον ἡ αἰτ. Ῥῆνα), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ἀρνὰς, πρόβατον.

;Ῥηνικὸς, ἡ όν. Ἀρνιακὸς, προβατίσιος, [ἐκ τοῦ

Ῥῆνίς, ικος (ἡ). δέρμα (γουναρικὸν) ἀρνιοῦ, μηλωτὴ, (κοιν.) ἀρνιακον.

;Ῥηνοφορεὺς, έως (ὁ). ὁ φορῶν προβηνὸν ἀρνιοῦ (ἀρνιακὸν), (ἐπιθ. τοῦ Διονύσου), (ἴσως ὀρθότ. Ῥιναφορεὺς).

Ῥῆξηνορίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀνδρεία (τόλμη) πολεμικὴ, [ἐκ τοῦ

Ῥηξήνωρ, ορος (ὁ), Π. [ῥήσσω, ἀνήρ]. ὁ διασχίζων τὰς φάλαγγας τῶν ἐχθρῶν, ἀτρόμητος (ἀνδρεῖος) πολεμιστής.

Ῥηξικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ῥήγνυμι. κέλευθος]. ὁ ἀνοίγων ὁρόμον.

Ῥηξίνεος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥήσσων (καταβάλλων) τὸν νοῦν, ἢ διακόπτων τὴν ἐνέργειαν τοῦ νοός, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ῥῆξις, εως (ἡ), τὸ σύστ. τοῦ Ῥήσσω (Ῥήγνυμι), σχίσιμον, σπάσιμον, ἢ 2) ἀντὶ Ῥῆγμα, σχισμάδα κλπ. 3) (συνκδχ.) ἔκχυσις ἐκ ῥήξεως. « Αἵματος—,» « Ἱππκρ., «Δἱμορῥαγία.

Ῥηξισθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥηγνύων (συντρίβων) παν τὸ ἐμποδὼν διὰ τοῦ σθένους του, παγσθενὴς, ἐρισθενής.

Ῥηξίφλοιος (ὁ, ἡ), [ῥήγνυμι, φλοιός]. ὁ ἔχων σχισμένην (σκασμένην) φλοιόδαν, (ἄλλ.) Φλοιερῥαγής.

Ῥηξῆφορων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ῥηξίνους.

Ῥηξιχθὼν, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ῥήγνυμι, χθών]. ὁ σχίζων τὴν γῆν.

Ῥῆ·ν (τὸ), (ἐπὶ τὸ ὁμαλώτερον σχηματισμένος τύπος τοῦ) Ῥᾶ, ῥαδινὸς.

Ῥησειδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥῆσις, ῥητὸν σύντομον.

†Ῥησιδρχος (ὁ, ἡ). ὁ προεξάρχων εἰς τοὺς χρησμοὺς (εἰς τὰς ῥήσεις), προιστάμενος χρηστηρίου.

Ῥησίδιον (τὸ), εὐχρηστότ. τὸ Ῥησειδιον.

†Ῥησιλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημηγορῶ (κυρ. κομπαστικῶς), μεγαλορῥημονῶ, (κοιν.) ῥ ω-ῥάφτω, ῥητορεύω (ἰσ. ὀρθότ. Ῥησμπεύω).

Ῥησιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μετρημένα (πρὸς μετρημένον ὕδωρ), ὁμηγορῶ.

Ῥῆσις, εως (ἡ), τὸ λέγειν, ὁμιλία, τρόπος τοῦ λέγειν, φράσις· ἔκφρασις, ἀπαγγελία (» Ὁ τοῦ Ἰσηρ. λογος ἀναγνώσεως μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν ἢ ῥήσεως,» Δ. Ἁλ.)· ῥητὸν, παροιμία («Τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν,» Ἡρ.» Ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσεις,» Πίνδ.)· διήγημα, ἀφόμενον· χωρίον (περικοπὴ) συγγραφέως ἢ ποιητοῦ, (Γαλλ.) tirade. « Παρανάγνωθι δ' ἡμῖν τὰς ῥήσεις, ἃς ἐλυμήνω·» Ἤκω λιπὼν κευθμῶνα,» « Δμ.» Τῶν Εὐριπίδου τινὰ ῥήσεων ἢ Σοφοκλέους εἶπεν ἀπὸ στόματος,» Πλ.» Ὕλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντα ἐκμανθάνειν,» Λδν.

2) (κατὰ τὸν Φώτ., σπέρνται μάρτυρα τὸν Κράτητα) = Ψήφισμα.

Ῥήσσω [ὁμοπρ., ἢ αὐγγ. τῷ ῥέξω], Μ. ῥήξω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) ἀντὶ Ῥήγνυμι, σχίζω, σπάνω, κτλ., « Φύματα ῥήττε,» « Δσκρ. (καὶ πθ.) « Ῥήσσουται χαλκαῖ ὑβρίαι,» « Στρβ. (ἰδιτ. 2) κτυπῶ δυνατά.» « Πέδον ῥήσσωσι τύδεσαι,» « Ἀπλλν., ἐκτυποῦσαν τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας των (χορεύοντες), καὶ 3) = Ῥάσσω, ῥήγνω (κτυπῶ) κατὰ γῆς. » Ἐδοξε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παλαίειν καὶ... ῥῆξαι τὸν ἀντίπαλον, « Ἀρτμδρ. » Δώματ' ἔῤῥηξεν χαμᾶζε, « Εὐρ.

Ῥηστώνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥαστώνη.

Ῥητέος, α, ον. θετ. (ἀνμλ.) τοῦ Λέγω.

Ῥήτερος η, ον, Ἰων. Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Ῥήτερος.

Ῥητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ῥήτωρ, (μὲ γεν.) ὁ λέγων τι

Ῥητίνη (ἡ), [ῥέω] ἡ ῥέουσα ἀπὸ τὰ λιπαρὰ δένδρα ὕλη, (κοιν.) ῥετσίνι. » Ῥητίνη τερεβενθίνη (Κολοφωνία, πευκίνη κτλ.), « Αξ. » Οἶνος ῥητίνην πιτυίνην ἔχων, « Δσκρ., ὁ (ἄλλ.) Ῥητινίτης.

Ῥητινίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κτλ. ῥητίνης, εἶμαι ῥητινώδης.

Ῥητινίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) περιέχων (κατεσκευασμένος μὲ) ῥητίνην, (κοιν.) ῥετσινάτος.

Ῥητινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (ἀπὸ τὰ δένδρα τὴν) ῥητίνην.

Ῥητινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνόνω ἢ Ἀλείφω μὲ ῥητίνην.

Ῥητινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ῥητίνην.

Ῥητολογία (ἡ). σύνθεσις (συνθήκη) λόγου, (καθὼς λέγουν τώρα) φρασεολογία.

Ῥητὸν (τὸ), ἴδε Ῥητός.

Ῥητορεία (ἡ), τὸ ῥητορεύειν, τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ῥήτορος· ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι (ὁμιλεῖν) κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς· ἀπαγγελία ῥητορικὴ (μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν)· εὔροια λόγων, εὐγλωττία. (ἐνίοτε) λόγος (δημηγορία) ῥήτορος.

Ῥητορεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ) ὡς ῥήτωρ· ἐκφωνῶ (ἀπαγγέλλω) τι μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν (μὲ καλὰς λέξεις χωρὶς νόημα. » Τοὺς μὲν περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων (λόγους) ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι, « Ἰσκρ.

Ῥητορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥητορεύειν, ῥήτορος [illegible] » Ῥητορικὴ καὶ » Ῥητορικά, « Πλ[illegible], Ἀρστ., Ἀρτ., ἡ τέχνη τοῦ ῥήτορος.

Ῥητορικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς, μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν (δεινότητα κτλ.), ὡς ῥήτωρ. » Ῥητορικῶς με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, « Πλάτ. » Ῥητορικῶς λέγεται, « Ἐτμλγ., εἶνε κυρίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ῥήτορσι.

Ῥητοροδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ῥητόρων (τῆς ῥητορικῆς).

Ῥητορομάστιξ, ιγος (ἡ). μάστιξ (πικρὸς κατήγορος) τῶν ῥητόρων.

Ῥητορόμυκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥητορομύκτης, Κωμ. [ῥ. μύζω]. χλευαστὴς (μυκτηριστὴς) τῶν ῥητόρων.

Ῥητὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥηθεὶς (ἐκφρασθεὶς)· ὡρισμένος· προαποφασισμένος (Λτ. ἐκ τοῦ Δ.) ratus. » Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, « Ἰλ. Φ., συμφωνηθέντι ῥητῶς. » Εἰς χρόνον ῥητὸν, « Ἡρ., προσδιωρισμένον. » Ἐπὶ ῥητοῖς, « Εὐρ., μὲ ὅρους τινὰς, μὲ συμφωνίας. » Ἤκιστα πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, αὐτὸς δὲ ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον, « Θκ., δὲν ἀκολουθεῖ σύστημα ὡρισμένον. 2) Π. ὀνομαστὸς, περίφημος, περιλάλητος. » Ἀνδρὲς ῥητοί τ' ἄῤῥητοί τε, « Ἡσ. 3) ὁ δυνάμενος ῥηθῆναι, περὶ τοῦ ὁπ. δὲν εἶν' ἐμποδισμένον (δὲν βλάπτει) νὰ ὁμιλῇ τις, μὴ ἀπόῤῥητος. » Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοινοῦ, « Ἰσκρ. » Ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα ὀνομάζων, « Δμ., λέγων (ἐκφωνῶν) ὅσα λέγονται καὶ ὅσα δὲν λέγονται, (ὀθ. παρὰ Φλσφ. καὶ Μθμτ.) » Ῥητὸς (ἀπ' ἐναντ. τοῦ ἄῤῥητος), (Γαλλ.) rationnel, (καὶ παρὰ Γρμτκ.) ὁ ἐν χρήσει εἰς τὴν ὁμιλίαν (εἰς τὴν γλῶσσαν). ||. (οὐδ.) Ῥητὸν, « φράσις συγγραφέως (τὴν ὁπ. ἀναφέρει τις), ῥῆσις, ἀπόφθεγμα.

Ῥητότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥητοῦ (τοῦ μαθηματικῶς ὡρισμένου).

Ῥήτρα (ἡ). ἡ ἐπὶ ῥητοῖς συνθήκη (συμφωνία)· (ἰδιαιτ. παρὰ μτγν.) στοίχημα. » Ῥήτρας ποιεῖσθαι ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ, « Αἰλ. 2) ῥῆσις· (κυρ.) χρησμός. (ὀθ. εἰς τὴν Σπάρτ.) » Ῥῆτραι, « Πλ., οἱ ἄγραφοι (ῥητοὶ) νόμοι τοῦ Λυκούργου τοὺς ὁπ. ἐσέβοντο ὡς χρησμούς. » Εὐθεῖαι ῥῆτραι, « Τυρτ., δικαία θεσμοθεσία. 3) (εἰς ἄλλας Δωρ. πολιτείας) ἡ ἄδεια τοῦ ὁμιλεῖν ἢ, προτείνειν νομοσχέδιον εἰς τὴν συνέλευσιν, καὶ αὐτὸ τὸ προτεινόμενον νομοσχέδιον (προβούλευμα). » Δαμάγητος ἐν τᾷ ἁλίᾳ ἔλεξεν, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν, « Ψηφ. Βυζ., (ὀθ. 4) Π. συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία, (Λυκ.). 5) ἀντὶ Ῥητορεία, τέχνη ῥητορική. » Ῥήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ (ὁ Δημοσθένης), « Ἐπγρ.

Ῥητρεύω, Μ. εύσω, Π. λέγω, ἐκφωνῶ, ἀπαγγέλλω. » Δίκας—, « Λυκ., = Δικάζω. 2) (μτγν.) ἀντὶ Ῥητορεύω. » Στόμα ῥητρεῦον, « Ἔμν. Ἐκκλησ.

Ῥητροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥητορεία.

Ῥητροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων τὰς ῥήτρας (τὰ δημόσια ἔγγραφα), ἀρχειοφύλαξ.

Ῥήτωρ [εἴρηται], ορος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λέγων (ὁμιλῶν), = Ῥητήρ· (ἰδιαιτ. ὁ ὁμιλῶν εἰς δημόσιον μέρος, εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ δήμου, ἐπ' ἐκκλησίας), δημηγόρος ἢ· δικηγόρος. » Ἑώρων δὲ καὶ ῥήτορας φαύλους ἀγαθοῖς δημηγόροις φίλους ὄντας, « Ξεν. 2) (μτγν.) ὁ ῥητορεύων ἐξ ἐπαγγέλματος διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς.

Ῥητῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ῥητὸν (ἐκφρασμένον αὐτυλεξεί), ἀκριβῶς, ὡρισμένως, (Γαλλ. expressément, formellement.

Ῥηχάδης [ῥῆχος], ου (ὁ). ὁ ῥίπτων καὶ φυλάττων τοὺς καταδίκους εἰς τὴν εἱρκτὴν, δεσμοφύλαξ.

†Ῥηχείη (ἡ), = Ῥηχίη.

†Ῥηχειάδης, ου (ὁ), = Ῥηχάδης.

Ῥηχίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥαχία.

†Ῥηχὶς, ίδος (ἡ), = Ῥάχις (ὄρους), βράχος.

Ῥηχὸς ἡ (ἴσ. ὀρθότ.) Ῥῆχος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥάχος, Ἕρκος, φράκτης, (ὅθεν

Ῥηχώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ῥήχῳ ὅμοιος, τραχὺς, πετρώδης· ἀκανθώδης.

Ῥήων, όνος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Ῥάων.

Ῥιγαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ῥιγηλός.

Ῥιγεδανὸς, ἡ, ὁ, όν, Π. ὁ προξενῶν ῥῖγος (φρίκην), παγετώδης (» Ῥιγεδανὴ πηγυλὶς, « Ἐπγρ.)· (μτφορ.) φρικώδης, μισητὸς, ἀποτρόπαιος. » Ῥιγεδανὴ Ἑλένη, « Ἰλ. Τ. » Ῥιγεδαναὶ ζύγαινας, « Ὀππ. (Ἡ ἐτυμολογία τοῦ Πλουτάρχου, » Ὅτι τὸ Ῥιγεδανὸς κακοθάνατός ἐστι· δάνον γὰρ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι, « δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς· διότι πρὸς τὸν αὐτὸν τόπον εἶνε σχηματισμένα καὶ τὰ Ἠπεδανὸς, Μηκεδανὸς, Οὐτιδανὸς κτλ.).

Ῥιγείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ῥιγέω

†Ῥιγεσίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥιγῶν δι' ὅλου τοῦ βίου του, δύσριγος ἢ πάμπτωχος.

Ῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνσκ. Ἔῤῥιγα), Π. ἀντὶ Ῥιγόω, τρέμω (κυρ. ἀπὸ φόβον), φρίττω, τρομάζω. » Ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, « Ἰλ. Γ. (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλ.) » Οὔ τι ἐγὼ ἔῤῥιγα μάχην, « Ἰλ. Ρ. (καὶ ἀπαρ.) » Τούτῳ γε μάχῃ ἔνι ἔῤῥιγ' ἀντιβολῆσαι, « Ἰλ. Η. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μή) » Θυμός μοι ἐῤῥίγει, μή τίς μ' ἀπόφοιτο, « Ὀδ. Ψ.

Ῥιγηλὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρίκην (ῥῖγος) ἐμποιῶν, φρικτὸς, φοβερός. 2) = Δύσριγος, (Γαλλ.) frilleux.

Ῥίγιον, ἐπίῤ. (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ῥῖγος), Π. ψυχρότερον· (μτνμ.) φρικτότερον· χειρότερον, χαλεπώτερον. » Τὸ οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται, « Ἰλ. Α.

Ῥίγιστος, η, ον, Π. (ὑπερθ. ἀνμλ. ἐκ τοῦ Ῥῖγος), φρικτότατος· δεινότατος, χαλεπώτατος. » Ῥίγιστα τετληότες, « Ἰλ. Ε., τὰ χείριστα, τὰ πάνδεινα. || (τὸ οὐδ.) Ῥίγιστον, ἐπίῤ. (ὑπερθ. τοῦ Ῥίγιον), ὅσον δίδεται φοβερώτερα (χειρότερα κτλ.). » Ῥίγιστον ὄδωδε, « Πλ. βρωμᾷ μὲ ὑπερβολήν.

Ῥιγνὸς, ἡ, όν, ἴδε Ῥικνός.

Ῥιγομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸς τὸ ψῦχος (τὸ ῥῖγος), (καθὼς οἱ Κυνικοί).

Ῥιγοπυρέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ῥιγοπύρετον (τὸ) καὶ

Ῥιγοπύρετος (ὁ). πυρετὸς μὲ ῥῖγος, παροξυσμός.

Ῥῖγος [ὀνμτπ.], εος (ους) (τὸ). αἴσθημα ψύχους τὸ ὁπ. προξενεῖ ἀνατριχίλαν, κρυάδα παροξυσμοῦ· (μτνμ.) φρίκη ἀπὸ φόβον, τρόμος, (ὅθεν τὸ Λατ. rigor καὶ frigus).

†Ῥιγεσίβιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιγεσίβιος.

Ῥιγόω-ῶ, Μ. ώσω (τὸ ἀπαρ. Ῥιγοῦν καὶ Ἀττ. Ῥιγῶν, ἡ εὐκτ. Ῥιγοίην καὶ Ῥιγῴην, τὸ γ'. πρσ. τῆς ὑποτ. Ῥιγῷ, καὶ ἡ θηλ. μτχ. Ῥιγῶσα) Αἰσθάνομαι ῥῖγος, κρυάδα, τρέμω ἀπὸ τὸ ψῦχος· ἔχω ἀνατριχίλαις (κρυάδαις) παροξυσμοῦ.

Ῥιγῷ, Ἀττ. ἀντὶ Ῥιγοῖ, γ'. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ῥιγόω.

†Ῥιγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς (ἐνοχλούμενος συγνάκις ἀπὸ) ῥῖγος. 2) ὁ συνοδευόμενος μὲ ῥῖγος. » Τρόμος—, « Γαλ.

Ῥιγῶν, Ἀττ. ἀντὶ Ῥιγοῦν, ἀπαρ. τοῦ Ῥιγόω.

Ῥίγωσις, εως (ἡ). τὸ ῥιγοῦν, ῥίγους αἴσθησις.

Ῥίζα, ης (ἡ). ἡ βάσις τοῦ δένδρου (τοῦ φυτοῦ), τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. κρατεῖται εἰς τὴν γῆν, (κοιν.) ῥίζα· (μτφορ.) ἀρχή, καταγωγή. » Γίνους—, « Πλ. (» Κυνή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νην), ἀστέων ῥίζαν, « Πίνδ., μητρόπολιν πολλῶν ἀποικιῶν. (καὶ μτνμ.) » Ὄρους (» Ὀφθαλμοῦ, » Ὀδόντων) ῥίζαι, « Αξ., Ὄμ. » Ῥίζαι γαίης, « Ἡρ., τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ῥιζάγρα, ας (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. (ὀδοντάγρα) διὰ τὰς ῥίζας τῶν ὀδοντιῶν.

†Ῥιζάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥίζα.

Ῥιζηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ῥίζης, εἰς σχῆμα ῥιζῶν.

Ῥίζηθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τὴν ῥίζαν, ῥιζόθεν.

Ῥιζίας, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς ῥίζης. » Ὀπὸς —, « Ἰατρ., ὁ λαμβανόμενος ἀπὸ τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ.

Ῥιζικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ῥίζης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥίζαν, (Γαλλ.) radical.

Ῥιζίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥίζα, ῥιζίτσα.

Ῥιζὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥίζα.

Ῥιζοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω ῥίζας, πιάνω, ῥιζόνω.

Ῥιζοβόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ῥιζοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ἐκβάλλων) ῥίζας.

Ῥιζοδάκτυλος (ὁ). ἡ ῥίζα (ἡ πρῶτος κόνδυλος) τοῦ δακτύλου (ἀλλ.) Προκόνδυλος.

Ῥιζοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥίζης.

Ῥιζόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόθι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ῥιζόθεν.

Ῥιζοκέφαλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου αἱ κεφαλαὶ (αἱ σποροθῆκαι) φυτρόνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ῥίζαν, (χαρακτηριστικὸν τινῶν φυτῶν).

Ῥιζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ῥίζας· χορτολογῶ τὸν ἀγρὸν (ξεῤῥιζόνων τὰ περιττὰ φυτὰ), (ὅθεν μτφορ.) ἀνασπῶ πρόῤῥιζον, ξεπατόνω, [ἐκ τοῦ

Ῥιζολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ῥίζας, (παρβλ.) Ῥιζοτόμος.

Ῥιζοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. αἱ ῥίζαι εἶνε στερεὰ ἐμπηγμέναι, καλὰ ῥιζωμένος.

Ῥιζοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥίζας (κυρ. ἰατρικὰς), φαρμακοπώλης.

Ῥιζοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Συνάζω κυρ. ἰατρικὰς) ῥίζας ὡς ῥιζοτόμος, ἢ· κόπτω τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ, τὸ καθαρίζω ἀπὸ τὰς περιττὰς ῥίζας· (μτφορ.) ξεπατόνω, ἐξολοθρεύω.

Ῥιζοτόμησις, εως καὶ

Ῥιζοτομία (ἡ), τὸ ῥιζοτομεῖν, κόψιμον ῥιζῶν (ἰατρικῶν) ἢ τῶν ῥιζῶν φυτοῦ, τὸ ἔργον τοῦ ῥιζοτόμου.

Ῥιζοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥιζοτόμον ἢ τὴν ῥιζοτομίαν.

Ῥιζοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, συλλέγων κυρ. ἰατρικὰς) ῥίζας, (Γαλλ.) herboriste, (Ἰταλ.) σπετσιέρης. ‖. » Ὥρα —, « Νίκ., ἡ πρὸς ἰατρικὴν ῥιζοτομίαν ἁρμοδία. 2) ὁ κόπτων τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ (ξεῤῥιζόνων, ξεπατόνων).

†Ῥιζοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

§Ῥιζοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὰς ῥίζας (συντελῶν πρὸς αὔξησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν ῥιζῶν).

†Ῥιζουχία (ἡ). τὸ ἔχειν ῥίζας, ἢ διὰ τῶν ῥιζῶν πρόσφυσις.

†Ῥιζουχίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Μεταφυτεύω τὸ φυτὸν μὲ ταῖς ῥίζαις του, [ἐκ τοῦ

Ῥιζοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥίζας, ῥιζωμένος. » Θεμείλια ῥιζοῦχα, « Ὀππ., τὰ στερεά. 2) ὁ συνέχων (κρατῶν) τὰ θεμέλια τῆς γῆς, (ἄλλ.) Γαιήοχος (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ῥιζοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ῥίζας, εἶμαι-

Ῥιζοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ῥίζας.

Ῥιζόφλοιος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ὁ φλοιὸς ὁμοιάζει ῥίζας, (ἄλλ. γρφ.) Ἰνόφλοιος ἢ Ῥηξίφλοιος. » Ἄμπελος —, « Θφρ.

§Ῥιζοφοίτητος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (βλαστάνων, προϊὼν) ἀπὸ ῥίζαν, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιζόφυτος).

Ῥιζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων, ἐκβάλλων) ῥίζας.

Ῥιζοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάλλω) ῥίζας, ῥιζοβολῶ, [ἐκ τοῦ

Ῥιζοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (ἐβγάλλων, κάμνων) ῥίζας, ῥιζοβόλος. 2) (πθ.) = Ῥιζόφυτος (§).

Ῥιζοφυία (ἡ). ἔκφυσις ῥιζῶν, ῥιζοβολία.

Ῥιζόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα ἀμέσως ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ φυόμενος (φυτρόνων) ἀπὸ τὴν ῥίζαν, (ἴδε Ῥιζοφοίτητος).

Ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πιάσῃ ῥίζας (νὰ ῥιζώσῃ), φυτεύω· (μτνμ.) στερεόνω, θεμελιόνω· (ἀμτβτ. ἡ [συχνότ.] πθ. καὶ μσ.) κάμνω (πιάνω) ῥίζαν, ῥιζόνω. » Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθεν, « Ὀδ. Ν. (§ πθ.) » Ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, « Ὀδ. Π., εἶνε φυτρωμένη. » Τῶν μὴ μεταβαλλόντων τοὺς τόπους (ὀστρέων) αἱ πίνναι ἐῤῥίζωνται, οἱ δὲ σωλῆνες .. ἀῤῥίζωτοι διαμένουσιν, « Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) » Ἐῤῥίζωσε (§ πθ. » Ἐῤῥιζωμένην ἔχων κάρτα) τὴν τυραννίδα, « Ἡρ.

Ῥιζώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥίζης, ὅμοιος μὲ ῥίζαν.

Ῥίζωμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι εἶνε ῥιζωμένον (στερεὸν) ἢ χρησιμεύει ὡς ῥίζα (βάσις, ἀρχὴ, καταγωγή). » Φύσεως —, « Πλ., ἡ τετρακτὺς τῶν Πυθαγορ. (διὰ τὰ 4 στοιχεῖα). » Ἀπ' ἀμφοῖν ἔκγονον ῥιζωμάτων, « (Θεόδ. παρ') Ἀρςφ., γενεῶν ἢ γονέων. 2) τὸ σύνολον (τὸ ἄθροισμα) τῶν ῥιζῶν. » Πλείονος δὲ ὄντος § ἰσχυροτέρου τοῦ ῥιζώματος, πλείων ἢ βλάστησις ἔσται καὶ καλλίων, « Θφρ.

Ῥιζώνυξ, υχος (ὁ) καὶ

Ῥιζωνυχία (ἡ) καὶ

Ῥιζωνύχιον (τὸ). ἡ ῥίζα τῶν ὀνύχων.

§Ῥιζωρύκτης, ου (ὁ), = Ῥιζωρύχος.

Ῥιζωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω ἵνα εὕρω (Ξεσκάπτω) ῥίζας, ξεῤῥιζόνω σκάπτων. » Τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώων ῥιζωρυχοῦντα τρέφεται, « Γργ., [ἐκ τοῦ

Ῥιζωρύχος (ὁ, ἡ). ὁ ξεσκάπτων (ἀνορύττων) ῥίζας· (μτνμ.) ὁ σκαλίζων νὰ εὕρῃ τὴν ἀρχικὴν ῥίζαν (τὴν ἐτυμολογίαν) λέξεως.

Ῥίζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥιζόω, ῥίζωμα (κυρ. καὶ μτνμ.).

Ῥιζωτὴρ (Π. ἀντὶ) Ῥιζωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων νὰ ῥιζόνουν τὰ φυτά. (ἐπίθ. τοῦ ἡλίου).

Ῥικνήεις § Ῥικνόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥικνός.

Ῥικνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ῥικνός, κοκκαλιάζω (ὑπὸ ψύχους), (ἐν γέν.) ζαρόνω, σκεβρόνω, καμπουριάζω (ἀπὸ γῆρας)· σκύφτω· χορεύω σκυφτόν τινα χορόν. (ἐπὶ ὑφασμ.) τσαλακόνομαι, ἢ σκάνω, παλῃόνω.

Ῥικνὸς [ἀντὶ Ῥιγνὸς, ἐκ τοῦ Ῥιγέω], ἡ, όν. Ζαρωμένος (κυρ. ὑπὸ ψύχους), σκεβρωμένος· (ἐν γέν.) τραχὺς (φρικώδης) τὴν ἐπιφάνειαν, ῥυτιδωμένος (» Χελώνη —, « Ἡσ.)· κυρτὸς ἢ λιγνὸς (κατάξηρος) ὑπὸ γήρως (» Πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνὸν, « Ἀλκίφρ.)· (κατ' ἔκτ.) στρεβλὸς, καμπύλος, σκολιός. » Ῥικνὸς πόδας, « Ὕμν. Ὄμ., στραβοπόδης.

Ῥικνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥικνοῦ, τραχύτης, κυρτότης κτλ.

Ῥικνοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ῥικνὸς τὴν φύσιν, φύσει κυρτὸς ἢ ζαρωμένος (σκεβρωμένος κτλ).

Ῥικνώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥικνὸς τὸ εἶδος, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, ζαρωμένος, ῥυτιδωμένος κτλ.

Ῥίκνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥικνόομαι, ζάρωμα, σκέβρωμα, κύρτωσις, ῥυτίδωσις κτλ.

Ῥίμμα (τὸ). βολὴ, ῥίψιμον. » Ποδῶν ῥίμματα, « Ἐπγρ., τὰ κινήματα (Ἰταλ. τὰ πάσσα) τοῦ χορεύοντος, (εἰς τὸν Πλδ.) » Τόξου ῥίμμα (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥῦμα).

†Ῥιμμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ῥίψις.

Ῥίμφα [ῥίπτω], ἐπίῤ. Π. ταχέως (κυρ. ἐπὶ ῥιπτομένων σωμάτων), μὲ εὐκολίαν, ἐλαφρά. » Ἵπποι ῥίμφα μάλα τροχῶσιν, « Ἰλ. Χ. » Ναῦς ῥίμφα θέουσα, « Ὀδ. Ν.

Ῥιμφαλέος, α, ον, Π. ταχὺς, τρέχων ταχέως (μὲ ὁρμήν).

Ῥιμφάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελούμενος διὰ ταχέος (ῥίμφα θέοντος) ἅρματος. » Διφρηλασία —, « Πίνδ.

Ῥίν, ῥινὸς (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ῥίς.

Ῥιναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διὰ τῆς ῥινὸς ἄγω (σύρω, ὁδηγῶ) τινὰ, (κοιν.) τραβῶ ἀπὸ τὴν μύτην (ὡς ἂν ἀρκοῦδαν).

Ῥινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥινίον, ῥινάκι.

Ῥιναυλέω-ῶ [ῥίς, αὐλέω], Μ. ήσω. Φυσῶ μὲ τὴν μύτην, μουσουνίζω (ἀπὸ θυμὸν κτλ.), (παρβλ.) Μυχθίζω. » Ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρὰ, « Τατ. (» Εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιψοφοῦσι, « Κλμ.)

Ῥινάω-ῶ, Μ. ήσω. Σέρνω τινὰ ἀπὸ τὴν μύτην (ῥῖνα), ἀπατῶ, περιπαίζω. » Ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων ἐρινώμεθα, « Ἀλκίφρ. 2) = Ῥινίζω, (καὶ συνκδχ.) φθείρω, τρώγω, ἀφανίζω. » Ῥινᾷν τὰ δεσμά, « Δ. Κάσσ. (καὶ μτνμ.) » Τὴν φρᾶσιν ῥινῶν καὶ τορεύων, « Δ. Ἀλ. (§ πθ.) » Φθὸῃ ῥινώμενον καὶ λειβόμενον, « (Αἰλ. παρὰ) Σδ.

Ῥινεγκαταπηξιγένειος (ὁ, ἡ). Π. Κωμ. τοῦ ὀπ. ἡ ῥὶς ἐγκαταπήγνυται εἰς τὸ γένειον, ὁ ἔχων μακρὰν καὶ κυρτὴν ῥῖνα (εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὅτι θὰ ἐμπηχθῇ εἰς [θὰ ἐνωθῇ μὲ] τὸ πηγοῦνί του).

Ῥινεγχυσία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ῥινεγχύτου ἐργασία, τὸ οὐσ. τοῦ-

Ῥινεγχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρὸν (ἰα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρικόν τι εἰς τὴν μύτην διὰ τοῦ ῥινεγχύτου.

'Ρινεγχύτης [ῥίς, ἐγχέω], ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. διὰ τοῦ ὀπ. χύνουν εἰς τὴν μύτην ὑγρὸν ἰατρικόν.

'Ρινέγχυτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἢ εἰς τὴν ῥῖνα ἐγχεόμενος. » 'Ρινέγχυτα (ἐνν. φάρμακα),« Γαλ., ἰατρικὰ χρησιμεύοντα πρὸς ῥινεγχυσίαν.

'Ρινέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ξύνω (ἰσάζω) μὲ τὴν ῥίνην, ῥινίζω.

'Ρίνη (ἡ). τὸ γνωστὸν σιδηροῦν ἐργαλ. μὲ τὸ ὀπ. ῥινίζουν, (κοιν.) ῥινί. 2) (μτνμ.) εἰδ. ἰχθ. (σελαχώδους) μὲ τοῦ ὀπ. τὸ ὡς ἂν ῥινὶ τραχὺ δέρμα ὑαλίζουν τὰ σανίδια ϗ τὰ μάρμαρα, (κοιν.) ῥίνα. ||. (κατὰ τὸν Ἀρκάδ. τὸ ἐργαλ. πρέπει νὰ γράφεται καὶ νὰ προσφέρεται 'Ρινὴ ὀξυτόνως).

'Ρινηλασία (ἡ). ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἀνίχνευσις (ἰχνηλασία), [ἐκ τοῦ

'Ρινηλατέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἰχνηλατῶ διὰ τῆς ῥινὸς (καθὼς τὸ λαγωνικὸν), (μτφορ.) ἐρευνῶ ἀκριβῶς (ὡς καλὸς—

'Ρινηλ της [ῥίς, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ κυνηγῶν (ἀκολουθῶν καθὼς ὁσκύλος τὰ ἴχνη τοῦ ζώου) μὲ τὴν μύτην (μὲ τὴν ὄσφρησιν)· (μτφορ.) ἀκριβὴς ἐξεταστής.

'Ρινήλατος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινηλασίας ἀνιχνευθείς. » Ἴχνος ῥινήλατον,« 'Οππ., τὸ ὑπὸ τοῦ ῥινηλατοῦντος κυνὸς ἀνευρεθέν.

'Ρίνημα (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ ῥινίσματος ἀποπίπτον ψῆγμα (μόριον), (Γαλλ.) limaille.

†'Ρινητήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ ῥίνησμα, ῥινί, [ἐκ τοῦ

'Ρινητὴς [ῥινέω], οῦ (ὁ). ὁ ῥινίζων, ῥινιστής.

'Ρινίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ = 'Ρινέω.

'Ρινίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ρίνη, ῥινάκι, ἢ 2) τοῦ 'Ρίς, (κυρ. πλθ.) 'Ρινία, ῥουθούνια.

'Ρίνισμα (τὸ), = 'Ρίνημα.

'Ρινόβατος (ὁ), εἰδ. ἰχθ. σελαχώδους (μεταξὺ ῥίνης καὶ βάτου).

'Ρι ὀβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ βάλλων (προσβάλλων) τὴν ῥῖνα (» Ἄνεμος—,« 'Ησύχ., ὁ διὰ τῆς ἕδρας). (προπαροξ.) ὁ βαλλόμενος (ἐκβαλλόμενος) διὰ τῆς ῥινός· » Πάταγος—, « 'Επγρ., ὁ γινόμενος μὲ τὴν μύτην (καθὼς π. χ. ὅταν ᾖνέ τις θυμωμένος).

†'Ρινοδέψης [ῥινὸς, δέφω], ου (ὁ), = Βυρσοδέψης.

'Ρινόκερως, ωτος καὶ ω (ὁ), εἶδος ζώου τὸ ὁποῖον ἔχει ἕνα κέρατον ἐπάνωθεν τῆς ῥινός (τοῦ ῥύγχους) του. 2) εἶδος πτηνοῦ (ἔχοντος κερατοειδές τι ἔκφυμα ἐπὶ τοῦ ῥάμφους).

'Ρινοκολούστης [ῥίς, κολούω], ου (ὁ). ὁ κόπτων μύταις ἢ τὴν μύτην τινός.

'Ρινοκοπέω-ῶ, Μ. ἡσω. (μὲ αἰτ. προσ.) Κόπτω τὴν μύτην τινός.

'Ρινοκτυπέω-ῶ, Μ. ἡσω. Κάμνω κτύπον (ἦχον) διὰ τῆς ῥινὸς, (παρβλ.) 'Ριναυλέω.

'Ρινοκτυπία (ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενος κρότος.

'Ρινολαβὶς, ίδος (ἡ). βασανιστικόν τι ἐργαλεῖον εἰς σχῆμα λαβίδος (τενάλλιας) μὲ τὸ ὁποῖον σφίγγουν καὶ στρήφουν τὴν ῥῖνα.

'Ρινολώβητος (ὁ, ἡ). λελωβημένος τὴν ῥῖνα, ῥινότμητος.

'Ρινόμακτρον (τὸ), [ῥίς, μάσσω]. σφουγγιστῆρι τῆς μύτης, μυξομάνδυλον.

;'Ρινομάχης, ου (ὁ). ὁ μαχόμενος διὰ τῆς ῥινὸς, (Ἀρετ. 11, 318).

'Ρινομήλη (ἡ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. (μήλη εἰς εἶδος ῥίνης), (ἄλλ.) Βλεφαρόξυστρον.

;'Ρινὸν (τὸ), Π. ἀντὶ 'Ρινὸς, ἀσπίς.

'Ρινοπύλη (ἡ), [ῥίς [3] πύλη]. θύρα (κάστρου) κρυφὴ (πλαγινὴ), πορτέλλον, παραπορτι.

'Ρινὸς (ἡ καὶ μτγν. ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. τὰ ῥινά). δέρμα (ἀνθρ. ἢ ζώου). »Τὸν βάλε χεῖρα λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός, « 'Οδ. Χ. » Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι,« 'Οδ. Ξ. » 'Υπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοός,« Ἰλ. Χ. » Ἔσσατο δὲ ῥινὸν λύκοιο,« αὐτ. 2) (συνκδχ.) ἀσπὶς (κυρ. ἀπὸ δέρμα βῳδιοῦ). »Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα,« Ἰλ. Δ.

'Ρινόσιμος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὴν ῥῖνα, (κοιν.) πατσομύτης.

'Ρινότμητος (ὁ, ἡ), [ῥίς, τέμνω]. κοψομύτης.

'Ρινοτομέω-ῶ, Μ. ἡσω, = 'Ρινοκοπέω, [ἐκ τοῦ

'Ρινοτόμος (ὁ, ἡ), [ῥίς ἢ ῥινὸς, τέμνω], = 'Ρινοκολούστης, ἢ = τῷ

'Ρινοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [ῥινὸς, τείρω]. ὁ διατρυπῶν τὸ δέρμα ἢ τὰς (ἐκ δέρματος) ἀσπίδας, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως).

'Ρινοῦχος (ὁ, ἡ), [ῥίς, ἔχω]. τρύπα ὀχετοῦ (λαγουμιοῦ), τρύπα εἰς τὰ τείχη κάστρου (ἵνα χύνωνται ἔξω τὰ νερά).

'Ρινοφάλιος (ὁ, ἡ), [ῥίς, φάλιος]. ὁ ἔχων λευκὴν ῥῖνα.

†'Ρινοχόος (ὁ), = 'Ρινεγχύτης.

†'Ρινώλεθρος (ὁ, ἡ), ὄλεθρος τῆς ῥινός. » 'Οσμὴ—, « Φρύν., βρῶμα ὑπερβολική.

†'Ρινωτηρία (ἡ), τὸ περὶ τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου γυριστὸν ἢ ἐξέχον (εἰς σχῆμα ῥινὸς) μέρος.

Ρίον (τὸ), [συγγ. τῷ 'Ρίς]. μέρος βουνοῦ ἐξέχον (εἴτε πρὸς τὰ ἄνω εἴτε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν), ἀκρώρεια, κορφοβοῦνι, ἢ· ἀκρωτήριον, (Τουρκ.) μύτη.

;'Ριπαύλης (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ ἢ παρεσχηματ. πρὸς ἐτυμολογ.) τοῦ 'Ραπαταύλης.

'Ριπὴ (ἡ). ἡ κίνησις (ἡ ῥύμη, ἡ ὁρμὴ) τοῦ ῥιπτομένου ἢ βιαίως φερομένου σώματος, βολή· προσβολή. » Λάος (» Αἰγανέης)—, « Ὅμ. » Κώνωπος—,« Αἰσχλ., ἡ κίνησις τῶν πτερῶν, τὸ πέτεγμα. » Πυρὸς (» Ἀνέμου)—, « αὐτ., Σοφ., ἡ βία, ἡ ὁρμή· (ἐνίοτε ἁπλ.) »'Ριπὴ, « Αξ., πνοὴ ἀνέμου, » Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, « Ἰλ. Θ. » Πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, « Ἡσ. » Ἄστρων παμφεγγεῖς ῥιπαί, « Σοφ., τὸ ἀκτινοβόλισμα. »'Οφθαλμοῦ—, « Αξ., ῥίψις βλέμματος, 'μματιά, (Γαλλ.) coup d'oeil, (παρβλ. 'Ρυπὴ). 2) (συνκδχ.) ὄργανον τὸ ὁποῖον βάλλει τις εἰς κίνησιν, (ἰδιαιτ.) πτέρυξ πτηνοῦ· (τρπ.) οἶστρος, ἐλατήριον. »'Πύτε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος ου τινάσσει ῥιπὴν, εὐκήλησιν ἐνενδιόων πτερύγεσιν, « Ἀπλλν. » Λεπταῖς κώνωπος ῥιπαῖσι θωβσσοντος, « Αἰσχλ. (καὶ μτφορ.) » 'Υπὸ ῥιπῆς Ἀφροδίτης, « 'Οππ., ἀπὸ ἐρωτικὸν οἶστρον. (ὅθεν 3) ἀντὶ 'Ριπίς, ἀνεμιστήριον (;) ἀπὸ πτερά.

'Ριπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ριπίς.

'Ριπίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς κίνησιν (κυρ. τὸν ἀέρα διὰ τῆς ῥιπίδος), ἀερίζω, ἀνεμίζω. » Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα, φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγρὰν, ἀδιάπνευστα ϗ ἀῤῥίπιστα μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) »Τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ, « Γργ. 2) (μτφορ. ἀπὸ τοῦ ῥιπιζομένου πυρὸς), ἐξάπτω, διεγείρω. » Ἔριν πολέμου—, « Ὅμ. 3) ἀντὶ 'Ρίπτω (;) ἢ κουνῶ δυνατὰ, (Πλ. Γ, 32).

'Ριπὶς, ῖδος καὶ ίδος (ἡ), (κυρ.) = 'Ρῖπος, πλέγμα ἀπὸ ῥάπην (ψαθὶ κτλ.), (ὅθ. 2) (συνήθ.) ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὀπ. φυσοῦν τὴν φωτιὰν ἢ ἀερίζονται, ἀνεμιστῆρι.

'Ρίπισις, εως (ἡ), τὸ ῥιπίζειν, φύσημα μὲ τὴν ῥιπίδα, ἀνέμισμα.

'Ρίπισμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀντικείκείμενον τῆς ῥιπίσεως, (μτφορ.) οἶστρος, ἐρέθισμα.

'Ριπισμὸς (ὁ), = 'Ρίπισις.

'Ριπιστήριος, α, ον. 'Ο ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ῥιπίζειν, (ὅθ. ||, οὐσ.) 'Ριπιστήριον, « Γλσ., = 'Ριπὶς, ἀνεμιστήριον.

'Ριπιστὸς, ῆ, όν. 'Ο ὑποκείμενος εἰς ῥιπισμὸν (ἀνέμισμα), ἐπιδεκτικὸς ῥιπίσματος· εὐρίπιστος. » 'Υπερῷα ῥιπιστά, « Γρφ., τὰ ὑψηλὰ, (ἐπμ.) ἀερικὰ, διαπνεόμενα.

'Ρίπος ἢ (δεθότ.) 'Ριπὸς (ὁ) ϗ Π.

'Ρῖπος [ῥίψ], εος-ους (τὸ). πλέγμα ἀπὸ ῥάπην (βούρλον, καλάμια κτλ.), ψάθα. »'Επιθεὶς ῥῖπον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ 'Ρῶπον) ἐκ καλάμου,« Δσκρ.

'Ριπτάζω, Μ. άσω. 'Ρίπτω ἀπ' ἐδῷ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. »'Ριπτάζων κατὰ δῶμα θεούς,« Ἰλ. Ξ., ξεκουντῶν αὐτοὺς δεξιὰ-ζερβὰ ἐν ᾧ ἐσκάλιζε νὰ μὲ εὕρῃ μεταξύ των. »'Οφρύσι ῥιπτάζεσκεν, « Ὕμν. Ὁμ., ἀναιδοκαταίβαζε τὰ 'φρύδια του (ἀναιγυκλείων τὰ 'μμάτια του). (καὶ μτφορ.) »Τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Πρᾶγμα πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐῤῥιπτασμένον, « Ἀρστφ. ||. (καὶ πθ.) πίπτω τῇδε κἀκεῖσε (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) παρακυλῶ (παραδέρνω) ἀπὸ στενοχωρίαν. 2) Π. ἀντὶ (ἁπλ.) 'Ρίπτω. » Τὴν σφαῖραν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, « 'Οδ. Θ.

'Ριπτάσκον, Π. παρτ. τοῦ 'Ρίπτω.

'Ριπτασμὸς (ὁ), τὸ ῥιπτάζειν ἢ ῥιπτάζεσθαι, ῥίψιμον ἢ πεσιμὸν ἀπ' ἐδῷ ϗ ἀπ' ἐκεῖ, περικάλυμμα, (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) ἀνησυχία, στενοχωρία.

'Ριπταστικὸς, ἡ, όν. 'Επιῤῥεπὴς εἰς ῥιπτασμὸν, φύσει ἀνήσυχος, ὄστατος. »Τὸ μὴ εὐμετακίνητον καὶ ῥιπταστικόν, « Μάρκ. Ἀντ.

'Ριπτέω-ῶ (παρτ. 'Εῤῥίπτεον-ουν ϗ πλέον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥίπτω (κυρ. ἀφ' οὗ πρῶτα κινήσω ὅ,τι εἶν' ἐκεῖνο, ἵνα ῥιφθῇ εὐκολώτερα).

Ῥιπτός, ή, όν. Ὁ ῥιφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ, ἐπιδεκτικὸς ῥίψεως. »Μορος—,« Σοφ., ὁ συμβὰς ἐξ αἰτίας (κατὰ συνέπειαν) ῥίψεως.

Ῥίπτω [συγγ. τῷ Ῥέπω], Μ. ῥίψω. Ῥήχνω (κάτω ἢ μακράν)· (ἐνίοτε ἀμτβ. ἢ ἑλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) πίπτω, ῥίπτομαι. »Ῥίψει ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο,« Ἰλ. Δ. »Ἐκ χειρὸς ῥίπτειν τὸ σπέρμα,« Ξεν. »Ἤ τις ἑλὼν ῥίψει ἀπὸ πύργου,« Ἰλ. Ω. (ᾗ γεν. ἑλλ. προθ.) »Ῥίψω πέτρον τάχα σου,« Εὐρ., κατὰ σοῦ. (καὶ μτνμ.) » Νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς,« αὐτ. »Ῥίψας λόγον οὐδαμῶς ἁρμόζοντα αὐτῷ,« Πλβ. (καὶ πθ.) »Ἐῤῥίφθω κύβος,« Παροιμ., ἃς δοκιμάσω τὴν τύχην μου καὶ ὅ,τι ἔβγῃ! (Γαλλ.) coûte qui coûte.

Ῥίς [συγγ. τῷ Ῥέω], ῥινός (ἡ). ἡ μύτη (» Ἀπεστράφη, τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα,« Ἀρςο.), (πλθ.) τὰ ῥουθούνια. » Τῆς δ' ἐκ ῥινῶν μύξαι ῥέον,« Ἡσ. »Τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί,« Ξεν. 2) (συνκδχ.) ἡ πρὸς τὸ ῥινηλατεῖν ἐπιτηδειότης, ἡ δύναμις τῆς ὀσφρήσεως τοῦ σκύλου. 3) (Ἐπγρφ.) τρύπα ὀχετοῦ, κανάλι. »Ὑπὸ τὴν ῥῖνα τὰν ἐν τῷ πύργῳ,« Ἐπγρφ. » Τὸν ῥοῖσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τᾶς ῥινός, τᾶς κατὰ τὸ ἱερὸν,« αὐτ., (παρβλ. Ῥινοῦχος ᾗ Ῥινοπύλη).

Ῥίσκος (ὁ), [ὑῤῥίσκος, ἄῤῥιχος]. εἶδος δερματίνου κιβωτίου. (Τουρκ.) σεπέτι ἢ τζαμμεβάνι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν χρημάτων), (Γαλλ.) coffre-fort, (ὅθ.

†Ῥισκοφυλάκιον (τό),= Θησαυροφυλάκιον καὶ

†Ῥισκοφύλαξ, ακος (ὁ),= Θησαυροφύλαξ.

Ῥιφή (ἡ),= Ῥίψις ᾗ Ῥίμμα, (παρβλ. Ῥιπή).

Ῥιψ [ῥέπω, συγγ. τῷ Ῥώψ], ῥιπός (ἡ ᾗ ὁ). (ἐν γέν.) κάθε λεπτὸν (εὐλύγιστον, ἱμαντῶδες) φυτὸν ἢ μέρος φυτοῦ, καλάμι, βοῦρλον, (κοιν.) ῥάπη, ψαθὶ κτλ., κλαδὶ λυγαρηᾶς (ἰτηᾶς κτλ.). 2) (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Ῥῖπος, πλέγμα ἀπὸ βοῦρλα (ῥάπην κτλ.), ψάθα, καλαμωτὴ κτλ. » Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις,« Γνμ.

Ῥίψασπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα του καὶ φυγὼν ἐκ τῆς μάχης, (εἰς τοὺς ἀρχ.)= Ἀτιμος (ἴδε Ασ. κατὰ Θεομνής.), (Γαλλ.) lâche.

Ῥιψαυχενέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὑψωμένην τὴν κεφαλήν μου ὡς ἵππος ῥιψαύχην, (παρβλ.) Ὑψαυχενέω· (μτνμ.) σείω τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς μου (καθὼς οἱ πρὸς ἀγορτείαν ἐνθουσιῶντες, (Γαλλ.) convulsionnaires).

Ῥιψαύχην, ενος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ ῥίπτων τὸν αὐχένα του ὀπίσω (κρατῶν ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν, καμαρονῶν), (ἄλλ.) Ὑψαύχην, (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ῥιψέπαλξις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (κρημνίζων) τὰς ἐπάλξεις τῶν τειχῶν »Αἶθος—,« Ν. Εὐγ.

;Ῥίψιμος (ὁ, ἡ). ῥίψεως ἄξιος, ἀπόβλητος, ἀποῤῥίψιμος. ||. (οὐσ.) Ῥίψιμον (τό), κόπριον, σκύβαλον.

Ῥίψις (κατὰ κανόν. Ῥῖψις), εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν, ῥίψιμον. » Ὀμμάτων ῥίψεις,« Πλ.,= Βολαί.

Ῥιψοκινδυνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Φέρομαι (Πράττω) ὡς=

Ῥιψοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ύνως. Ὁ μὴ ψηφῶν (ῥίπτων ἑαυτὸν παραβόλως εἰς) τὸν κίνδυνον, παράτολμος, ἀπόκοτος, (μτφορ. ἀπὸ τῆς ἀναῤῥίψεως τῶν κύβων, ἴδε Ῥίπτω).

Ῥιψολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω ἀπροσέκτως λόγους, λέγω ὅ,τι φθάσω.

Ῥίψοπλος (ὁ, ἡ),= Ῥίψασπις (ἴδε Ὅπλον).

Ῥιψοφθαλμία (ἡ). ἡ ἐμπαθὴς ῥῖψις τῶν ὀφθαλμῶν τινος (ὀμματιαῖς ταῖς ὀπ. ῥίπτει τις) πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας του, (ἐν γέν.) ἐπιθυμία, (Γαλλ.) convoitise.

Ῥιψοφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων τῇδε κἀκεῖσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ ῥεμβασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν ἀπολαύσεως.

Ῥοά (ἁ), Δ. ἀντὶ Ῥοή.

Ῥόα (καὶ ὄχι) Ῥοά (ἡ),= Ῥοιά, ῥῷδι ἢ ῥῳδιά.

Ῥοα (τόν). αἰτ. ἑτερόκλ. τοῦ Ῥόος-ῥοῦς.

Ῥοάς [ῥοή], άδος (ἡ). ἀῤῥωστία τῆς ἀμπέλου ὅταν γύνωνται (μαδοῦν) αἱ ῥῶγες, (Γαλλ.) coulure.

†Ῥοβδέω-ῶ, Μ. ήσω,= Ῥοιβδέω.

Ῥογκιάω-ῶ, Μ. άσω,= Ῥέγχω, ῥογχαλίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥόγκος (ὁ),= Ῥέγκος, Ῥόγχος, Ῥοχάλισμα.

†Ῥόγος (ὁ). ἀλευρόμυλος ἢ, σωρὸς σίτου, σιτοβόλιον, (ὅθ. τὸ Ατ. rogus, ἡ πυρά).

†Ῥογχάζω [ῥογχος], Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Ῥέγχω, ῥογχαλίζω.

Ῥογχασμός (ὁ),= τῷ=

Ῥόγχος (ὁ),= Ῥόγκος, ῥοχάλισμα, ῥοχαλητόν.

†Ῥοδακινέα (ἡ), νλγ. τὸ καρποφοροῦν τὰ ῥοδάκινα δένδρον.

†Ῥοδάκινον (τὸ), νλγ., [Ατ. duracinum]. τὸ γνωστὸν ὀπωρ.; (Γαλλ.) pêche, (ᾗ κυρ.) brugnon.

†Ῥοδάκισσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοδόκισσος.

Ῥοδαλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ῥόδινος.

†Ῥόδαμνος (ὁ),= Ῥάδαμνος καὶ Ὀρόδαμνος.

Ῥοδάνη (ἡ), Π. [ῥοδανός]. νῆμα, κλωςὴ, ὑφάδι.

Ῥοδάνθειος (ὁ, ἡ). εὐανθὴς ὡς τὸ ῥόδιον.

†Ῥοδανίζω, Μ. ίσω. Στρήφω κλωστὴν (ῥοδάνην), γνέθω, κλώθω.

;Ῥοδανός, ή, όν, Π.= Ῥαδινός, λεπτός, τρυφερὸς, εὐλύγιστος. » Παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα,« Ἰλ. Σ., τοῦ ὀπ. σείονται τὰ καλάμια ἀπὸ τὸν ἄνεμον, (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Ῥέω) ἀντὶ Πολύῤῥοος.

Ῥόδαξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόδον, τριανταφυλλάκι.

†Ῥοδαρὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥάδαλος ἢ Ῥαδινός.

Ῥοδέα (ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ συνῃρημ. Ῥοδῆ.

Ῥοδέεσσιν, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Ῥόδοις, ἢ 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοδέῃσι, Π. ἀντὶ Ῥοδέαι, δοτ. πλθ. τοῦ Ῥοδέα.

Ῥόδειος, α, ον. Ὁ ἐκ ῥόδων, τριανταφυλλένιος· ὅμοιος (τὸ χρῶμα ἢ τὴν ὀσμὴν) μὲ ῥόδον, ῥοδόχροος. ||. (οὐσ.) Ῥοδεία (ἐνν. στεφάνη),« στέφανος ἀπὸ ῥόδα.

†Ῥοδέλαιον (τὸ), ἴδε Ῥόδινος.

Ῥόδεος, α, ον, Π. ἀντὶ Ῥόδειος.

†Ῥοδεὼν, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ῥοδων.

Ῥοδῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ῥοδέα, ὁ ῥοδοφόρος θάμνος, ἡ τριανταφυλλήα.

;Ῥοδιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. κύλιξ), εἶδ. ποτηρίου, (ἄλλ.) Ῥοδιακή, (ἄλλ. γρφ. Ῥωσιάς).

Ῥοδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ῥόδον, ἔχω ὀσμὴν ἢ χρῶμα ῥόδου. 2) (μτβτ.) χρωματίζω ὡς τὸ ῥόδον. » Αἷμα ῥοδίζει τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραίνει,« Ἀλέξ. Ἀφροδ.

3) ῥαντίζω μὲ ῥοδόσταγμα (;) ἢ στολίζω μὲ ῥόδα. »Ἐπὶ τῷ ῥοδίζεσθαι αὐτὸν (τὸν τάφον),« Ἐπγρφ.

Ῥόδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ῥόδα, τριανταφυλλένιος. » Στέφανος—,« Ἀθ. » Μῦρον (» Χρίσμα, »Ἔλαιον) ῥόδινον,« Αξ., τὸ (μονολεκτ.) Ῥοδέλαιον.

Ῥόδιος, α, ον,= Ῥόδινος καὶ Ῥόδειος. ||. (οὐσ.) Ῥοδία (ἐνν. πόα ἢ ῥίζα),« ὄνομα διαφόρων φυτῶν. »Ῥοδία (σταφυλή),« εἶδος σταφυλίου μὲ ῥοδοκόκκινον χρῶμα, (κοιν.) ῥοδῖτις, (Τουρκ.) ῥοὺχ-νιγκιάρ, (συγχ. τῷ

Ῥόδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, Ῥοδίτης. »Ῥοδία τέχνη,« Ἀνκρ., ἡ ζωγραφική. ||. (οὐσ.) Ῥοδία, εἶδ. ἐμβάδος.

Ῥοδίς, ίδος (ἡ). μυρωδικὸν (σκόνι ἢ πομμάδα) ἀπὸ ῥόδα.

†Ῥοδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοδίζω, ὁ διὰ ῥόδων στολισμός.

Ῥοδίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ῥόδα.

Ῥοδοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ῥοδόχρουν χρῶμα.

Ῥοδοδάκτυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχροα (ῥοδοκόκκινα) δάκτυλα, (ἐπίθ. τῆς Αὐγῆς), (πιθανὸν ὅτι ἔβαφον μὲ κνᾶν καὶ τότε, καθὼς καὶ αἱ Τούρκισσαι ᾗ πολλαὶ Τουρκομερίτισσαι τῶρα, τὰ δάκτυλά των).

Ῥοδοδάφνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου μὲ ῥοδόχροα ἄνθη, (ἄλλ.) Νήριον, (ᾗ κοιν.) πικροδάφνη.

Ῥοδοδένδρον (τὸ),= Ῥοδοδάφνη.

Ῥοδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ῥόδου, ὅμοιος μὲ ῥόδον.

Ῥοδοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ῥόδου.

Ῥοδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥόδινος ἢ Ῥόδειος. » Ῥοδόεντα χείλεα,« Αξ. » Ῥοδόεν ἔλαιον,« Ὅμ., τὸ τριανταφυλλόλαδον.

†Ῥοδόκισσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥόδα κίσθος.

Ῥοδόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κόλπον (στῆθος) ῥοδόχρουν.

Ῥοδοκρινοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον εὔχρουν ὡς τὸ ῥόδον καὶ λευκὸν ὡς τὸ κρίνον.

Ῥοδόμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ῥοδόμηλον, μῆλον (μάγουλον) ῥοδοκόκκινον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥοδόμελι, ιτος (τὸ). μέλι ῥόδινον (κατεσκευασμένον μὲ ῥόδα).
Ῥοδόμηλον (τὸ), εἶδ. γλυκοῦ (κομπόςας) ἀπὸ μῆλα ϗ ῥοδόμελι.
Ῥοδομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ῥόδα.
Ῥόδον (τὸ), [ὄζω, μὲ τὸ δασὺ ρ]. τὸ γνωστὸν εὐῶδες ἄνθος, (κοιν.) τριαντάφυλλον καὶ ῥόδον. 2) (μτνμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Ῥοδόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα ῥοδόχρουν πέπλον.
Ῥοδόπη (ἡ), κύρ. ὄνομα, (κατὰ λέξ.) ἡ ἔχουσα ῥοδόχρουν ὄψιν.
Ῥοδόπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρους πήχεις (βραχίονας).
Ῥοδοπιτυίνη (ἡ). ῥητίνη πίτυος ἐνωμένη (ἐσκευασμένη) μὲ ῥόδα ἢ ῥοδέλαιον.
Ῥοδόπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (ἔχων ὀσμὴν, εὐωδίαν) ῥόδων.
Ῥοδοποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ῥοδόχροα στίγματα, ἢ ῥοδόχρους ποικίλος.
;Ῥοδόπυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρουν πυγήν.
†Ῥοδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥόδα.
Ῥοδοσάκχαρ (τὸ). σάκχαρι ἐσκευασμένον μὲ ῥόδα, ῥοδοζάχαρη.
Ῥοδόσταγμα καὶ Ῥοδόστακτον (τὸ). ςάγμα ῥόδων· συρόπι ἀπὸ ῥόδα, (ἄλλ.) Ῥοδόμελι.
Ῥοδοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος μὲ ῥόδα, (Νόν. Διον. ΜΗ', 631).
Ῥοδόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ῥοδόχροα σφυρὰ (πόδια).
Ῥοδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κάμνων) ῥόδα.
Ῥοδόχροια (ἡ). χροιὰ (χρῶμα) ῥόδων.
Ῥοδόχροος-ους καὶ Ῥοδόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρόαν) ῥόδου, ἀπροκόκκινος 'σὰν τὸ ῥόδον, ῥοδοκόκκινος. »Χείλη ῥοδόχροα, « Ἐπγρ. » Τριγλη —, « Ὀππ.
Ῥοδὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ ῥόδα.
Ῥόδωνες (οἱ). ἄνεμοι ἐτησίαι πνέοντες (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) ἀπὸ τὴν Ῥόδον.
Ῥοδωνιὰ (ἡ). κῆπος ἢ (;)θάμνος ῥοδοφόρος, τριανταφυλλήα. 2) τὸ αἰδοῖον τῆς γυν. 3) ἡ ῥοδοδάφνη.
Ῥοδωνία (ἡ), ἀντὶ Ῥοδία, ἢ τῶν ῥόδων ἢ ἐκ ῥόδων. »Κάλυξ—,« Αξ., τὸ μπουμπούκι (ὁ γοντζὲς) τοῦ τριανταφ. » Λοπὰς—, « Ἀθ., εἶδ. φαγητοῦ (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ῥοδουντία). » Σταφυλὴ—,« Φώτ., ἡ (ἄλλ.) Ῥοδία.
Ῥοδῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ῥοδωπὸς, ὴ, όν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥόδα ἢ μὲ ῥόδα (Λτ.) rosatum.
†Ῥοείδιον (τὸ), (Ἐπιγρφ.), ὑποκορ. τοῦ Ῥοῦς, αὐλάκι νεροῦ, ῥυάκιον.
Ῥοὴ (ἡ), =Ῥύσις, χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ. 2) (πλθ.) =Ῥεῖθρον, ῥεῦμα ποταμοῦ κτλ. » Εὐρίπου ῥοὰς, « Αἰσχλ. » Ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, « Ὅμ. (καὶ μτφορ.) »Προμαθείας ῥοαὶ, « Πίνδ., αἱ ὁδοὶ τῆς προνοίας.
Ῥοητόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (προξενῶν) ῥοὴν ὑδάτων, ὀμβροτόκος.

Ῥοθέω-ῶ, Μ. ἤσω,=Ῥοχθέω, κάμνω κρότον (ῥόθον), βούζω (καθὼς τὰ κύματα) (μτνμ. μὲ δοτ.) μουρμουρίζω κατά τινος.
Ῥοθιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ῥόθιον (κρότον κυρ. κωπηλασίας), (συνκδχ.) κωπηλατῶ 'γιερὰ (μετὰ ῥόθου). » Κατάγου ῥοθιάζων, « Ἀρςφ. 2) (Κωμ.) τρώγω γρύζων 'σὰν τὸν χοῖρον. »Ῥοθιάζειν ἰσχάδας,« αὐτ.
Ῥοθιὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ ῥοθιάζουσα (κροτοῦσα). » Κώπη—,« Αἰσχλ.
Ῥόθιος, α, ον. Ὁ προξενῶν ἢ συνωδευμένος μὲ ῥόθον (κρότον κυρ. ὕδατος), θορυβώδης· ὁρμητικός. » Κῦμα ῥόθιον,« Ὀδ. Ε., τὸ βούζον (μουγγρύζον) περὶ τὴν ξηράν. »Εἰρεσία—,« Πολύαιν., ἡ μετὰ κρότου κωπηλασία. » Ναῦς—,« Ἐπγρ., ἡ ταχυπλοοῦσα. » Μετὰ ῥοθίου βίας, « Ἀρςτ., μεγάλης ὁρμῆς. ||. (οὐσ.) Ῥόθιον (τὸ), ὁ κρότος (ὁ ῥόθος, ἡ βοὴ) τῶν κυμάτων ἢ τῆς κωπηλασίας· (ἐν γέν.) ἡ ῥύμη, ἡ ὁρμή. » Τὸ πλῆθος τῶν ἐλαυνόντων καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον, « Ὑπερ. »Ἐνσείει αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀθρόαν· οἱ δὲ διεσοβήθησαν, οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥόθιον,« Ἰώσ.
†Ῥοθιότης (ἡ). τὸ ῥόθιον, ἢ μετὰ ῥόθου φορὰ (ὁρμή).
Ῥοθίως, ἐπίῤ. Μὲ ῥόθον (κρότον), μὲ ὁρμὴν ῥοθίου (κύματος).
;Ῥοθοπυγίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ῥαθαπυγίζω
Ῥόθος (ὁ), [ὀνμτπ.]. ὁ κρότος (κυρ. τῶν κυμάτων, ἢ τῆς κωπηλασίας ἢ χειμάῤῥου ὁρμητικοῦ)· (ἐν γέν.) βοὴ συμμιγὴς, θόρυβος. »Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἐλκομένης, « Ἠσ. » Περσίδος γλώσσης ῥόθος,« Αἰσχλ., τὸ βαρβαρόφωνον. »Πτερύγων—, « Ὀππ. 2) (Βοιωτ.) δρόμος δύσβατος, μονοπάτι μεταξὺ κρημνῶν ϗ δένδρων. » Αἰγὸς—,« Νίκ.
Ῥοὶ, ὁοτ. ἑτερόκλ. τοῦ Ῥόος-οῦς.
Ῥοιὰ (ἡ), [ῥοῦς]. τὸ δένδρον ἢ ῥῳδιὰ, ϗ 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ ῥῷδι ἢ (καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλ.) ῥοΐδι. » Μῆλα καὶ ῥοὰς, « (Ἐπίλυκ. παρὰ) Φωτ.
†Ῥοία (ἡ), [ῥοή]. τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου ποτίζονται καὶ λούονται οἱ ἵπποι, (ἴδε Ῥοΐζω).
†Ῥοιαδικὸς, ἡ, όν, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥοαδικός.
;Ῥοίαξ, ακος (ὁ),=Ῥοΐσκος.
;Ῥοιὰς, άδος (ἡ).=Ῥοὰς ἢ Ῥυάς.
Ῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ῥοῖβδος].=Ῥοιζέω. » Κῦμα δ' ἐῤῥοίβδει μέγα, « (Ἰεζεκ. παρ') Εὐσ., ἢ 2) =Ῥοφέω, καταπίνω μὲ κρότον. »Ὅτε ῥοιβδήσειε Χάρυβδις,« Ὀδ. Μ.
Ῥοιβδηδὸν, ἐπίῤ. =Ῥοιζηδόν.
Ῥοίβδησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοιβδέω, ῥοίζησις.
†Ῥοιβδμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Ῥοῖβδος (ἡ), =Ῥοῖζος.
;Ῥοιβδῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω μετὰ ποιοῦ τινος κρότου (ὡς οἱ ποιμένες).
Ῥοιβδώδης, εος (ὁ, ἡ), =Ῥοιζώδης. (φαίνεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοιβδῳδεῖ, ἴδε τὸ προηγ.).
†Ῥοιβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), =Ῥῳβοειδὴς, ἢ Ῥοικοειδὴς, [ἐκ τοῦ
†Ῥοιβὸς, ἡ, όν, =Ῥαιβὸς, Ῥοικός·

Ῥοιδάριον ἢ Ῥοϊδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥοίδιον καὶ Ῥοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥοιὰ, ῥοϊδάκι.
Ῥοίζασκεν ἢ Ῥοίζεσκε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ
Ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥοῖζον (συριγμὸν ὅμοιον μὲ τοῦ φερομένου βέλους κτλ.), σφυρίζω (ὡς ἂν νὰ 'ποῦμεν τώρα) 'σὰν τὸ βόλι· φέρομαι μὲ ὁρμὴν (ἐπμ. μὲ συριγμόν). »Οἱ ἀέρια ῥοιζοῦντες ὄρνεις,« Δκ., οἱ πετῶντες εἰς τὸν ἀέρα. (καὶ πθ.) »Τὰ ῥοιζούμενα σώματα ψόφον ποιεῖ,« Νκμχ.
Ῥοιζηδὰ, Π. ἀντὶ Ῥοιζηδὸν, ἐπίῤ. Μὲ ῥοῖζον (κρότον μέγαν, συριγμόν).
Ῥοιζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ κάμνων ῥοῖζον (συριγμὸν), βούζων.
Ῥοίζημα (τὸ). ὁ ἦχος ἢ ἡ ῥύμη (ἡ ὁρμὴ) τοῦ μετὰ ῥοίζου κινουμένου ἢ φερομένου σώματος. »Τραγικὸν—,« Ἐπγρ., ἡ μεγαληγορία τῶν τραγικῶν.
Ῥοίζησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοιζέω, ἡ μετὰ ῥοίζου φορὰ (κίνησις).
Ῥοιζητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥοιζήσεως ἐπιδεκτικὸς, ὁρμητικός.
Ῥοιζήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ μετὰ ῥοίζου κινούμενος.
Ῥοιζόθεμις, ιδος (ἡ), Π. ἡ μετὰ κρότου (θορύβου) δικασθεῖσα κρισολογία, [θέμις ϗ
Ῥοίζος (ὁ, καὶ ἡ), [ὀνμτπ.]. ὁ διαπεραστικὸς ἦχος (ὁ συριγμὸς) τοῦ μὲ ὁρμὴν διερχομένου (διασχίζοντος τὸν ἀέρα) σώματος. » Οἰστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων,« Ἰλ. Π. »Ῥοίζοισιν ἱμάσθλης,« Ὀππ. 2) τὸ κατὰ μίμησιν τοῦ τοιούτου ἤχου γινόμενον μὲ τὸ ςόμα σφύριγμα. »Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα, « Ὀδ. Ι., σφυρίζων δυνατὰ (καθὼς σφυρίζουν οἱ βοσκοί). 3) (ἐν γέν.) ῥύμη (ὁρμὴ) σώματος κινουμένου ταχέως. »Τύχης—,« Αξ.
†Ῥοίζω, Μ. ίσω. Φέρω τὸν ἵππον εἰς τὸν ποταμὸν (ἴδε Ῥοία) ἵνα τὸν πλύνω. 2) (πθ.) πάσχω ἀπὸ ῥευματισμὸν ἢ (;) διάῤῥοιαν.
Ῥοιζώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥοίζῳ (συριγμῷ) ὅμοιος, ὀξὺς, διαπεραστικός, (Γαλλ.) sifflant. »Τὸ ῥοιζώδες τῆς περιαγωγῆς,« Πλ., ἡ μετὰ ῥοίζου ὁρμὴ, ἡ ῥύμη.
†Ῥοιζωτὴρ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιζήτωρ.
Ῥοίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥοιά.
Ῥοικοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (ὀλίγον τι) ῥοικὸς (κυρτὸς), ἐπικαμπής. »Καμπυλώταται πλευραὶ ἀνθρώπων εἰσὶ ῥοιβοειδέα τρόπον,« Ἱππκρ., ἀγκυροειδῶς. »Τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ λεγόμενον ῥοικοειδέα ϗ παρὰ Θεοκρίτῳ γεγραμμένον εὕρηται... τὸ μέντοι διὰ τοῦ β, οὐκ οἶδα, καί τοι κατά τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ β γέγραπται, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀξιοπιστοτέροις εὑρίσκεται τὸ κ, « Γαλ.
Ῥοικὸς [συγγ. τῷ Ῥικνὸς], ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπύλος, γυριστός. » Ῥοικός τις κατὰ κνήμην,« Ἀρχίλ., ὁ (ἄλλ.) Ῥοιβὸς, στραβοπόδης. ||. (οὐσ.) »Ῥοικὸν (ἐνν. ξύλον),« Θκρ., ἡ λαγκοῦσα (μαγγοῦρα, στραβολαίκα) τῶν βοσκῶν.
Ῥοϊκὸς, ἡ, όν, =Ῥευστὸς, ῥοώδης, ἢ (ἰατρ.) ὑποκείμενος εἰς αἱμόῤῥοιαν ἢ διάῤ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ροιαν ἢ λευκέβροιαν, (ἐν γέν.) μαλθακὸς, ἀδύνατος.

Ῥοικώδης, ους (ὁ, ἡ), = Ῥοικοειδής.

†Ῥοΐνος, η, ον. Ὁ ἐκ ξύλου ῥοιᾶς (ῥοΐδιᾶς).

Ῥοΐσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόα ἢ Ῥοιὰ, ῥοΐδι μικρὸν, ῥοῦάκι. 2) (μτγν.) φοῦντα (κόμβος) εἰς σχῆμα μικροῦ (ἀρτίως ἀπανθήσαντος) ῥοδιοῦ, (ἴδε Ἐξοδ. ΚΠ, 33).

†Ῥοΐσκος (ὁ), (Ἐπιγρ.), ὑποκορ. τοῦ Ῥόος =ῥοῦς, αὐλάκι νεροῦ, ῥ.άκιον, (ἴδε Ῥίς).

†Ῥοϊσμὸς (ὁ). τὸ ῥοΐζειν (πλέυνειν εἰς τὸν ποταμὸν) τὸν ἵππον.

Ῥοΐτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ῥοΐδια.

Ῥομβαία (ἡ), σπντ. ἀντὶ Ῥομφαία.

Ῥομβεω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὡς ῥόμβον· (συνκδχ.) σφενδονίζω.

Ῥομβηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν ῥόμβος (σβοῦρος).

Ῥομβητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ῥομβῶν (περιςρέφων ῥόμβον) καθὼς οἱ Κορύβαντες.

Ῥομβητὸς [ῥομβέω], ἡ, όν. Ὁ περιστρεφόμενος ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ εἰς εἶδος ῥόμβου (ῥομβηδόν).

Ῥομβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ῥόμβου, ἴδε Ἰσόπλευρος, (συγχ. τῷ Ῥαμβώδης καὶ Ῥομβοειδής).

Ῥόμβος (ὁ), [ῥέμβω]. τὸ τροχοειδὲς ξύλινον ὄργανον τὸ ὁπ. περιστρεφόμενον ἀποτελεῖ, βραδέως μὲν βαρὺν, ταχέως δὲ ὀξὺν ἦχον (τὸ μετεχειρίζοντο δὲ αἱ μάγισσαι καὶ οἱ Κορύβαντες εἰς τὰς τελετάς των). « Ἴθι δὴ λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον, » Ἀρςφ. « Καὶ τοὺς ῥόμβους τοὺς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένους, τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἡσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφιεντι ἦχον, ἰσχυρῶς δὲ ὀξύν, » Ἀρχύτ. (παρβλ. Κρόταλον ἢ Ῥόπτρον).

2) εἶδ. παιγνιδίου τῶν παιδίων, (ἄλλ.) Βίμβιξ, (κοιν.) ἀβοῦρος, (Τουρκ.) τοπάτσι ἢ φιριλντάκι. 3) (μθμτ.) τὸ σχῆμα δύο κώνων ἐχόντων συνηνωμένας τὰς βάσεις (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ◇), (Γαλλ.) losange, (ἐπμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.). 4) τὸ σιάκι (Γαλλ. turbot) καὶ τὰ ὁμοειδῆ του ὑψάρια, (ἴδε Σέλαχος). 5) ῥιβάνι, (Γαλλ.) rouel, ἡ 6) τόρνος. 7) ἡ μηχανὴ τὴν ὁπ. γρέφοντες ἀναβύρουν ἀπὸ τὰ πηγάδια νερόν. 8) τρόπος τις δεσίματος χειρουργικοῦ. 9) Π. ἡ περιστροφὴ σώματος κινουμένου ταχέως (καθὼς ὁ ῥόμβος) περὶ τὸν ἴδιαν ἄξονα, (ἐν γέν.) ὁρμὴ, ῥύμη· τίναγμα μὲ ὁρμήν. « Λίετοῦ (« Ἀκόντων) —, » Πίνδ.

†Ῥομβοστωμυλήθρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥωποπερπερήθρα.

†Ῥομβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥομβοειδὴς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥευδωδὴς.

Ῥομβωτὸς, ἡ, όν. Εἰς σχῆμα ῥόμβου. 2) Π. Ῥομβητὸς (ς).

†Ῥόμμα (τὸ), ἀντὶ Ῥόφημα.

†Ῥόμος [ῐ], ους (ὁ), σκωλὴξ ξυλοφάγος, τερηδών.

Ῥομφαῖα (ῆ), [ῥαμφή]. εἶδ. μεγάλου ξίφους ἢ ἀκοντίου (Θρακικοῦ).

Ῥομφαιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) ῥομφαίαν.

†Ῥομφάνω, Μ. ήσω; = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥομφόω, ῥοφῶ.

†Ῥομφεὺς [ῠ], έως (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ῥάμμα ἢ νεῦρον μὲ τὸ ὁπ. ῥάπτουν τὰ ὑποδήματα.

Ῥόον (τὸ), τὸ μαῦρον συκάμινον τὸ (ἄλλως) Μόρον. « Ῥόα, τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου, καὶ μόρα, ἅτινα ἄωρα ξηρανθέντα ἢ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιτάττεται, καθαπερ ἡ κυρίως ὀνομαζόμενος Τὲς, » Γαλ.

Ῥοὸς, γεν. τοῦ Ῥοῦς καὶ τοῦ

Ῥόος (ὁ), Ἰων. ἢ ἀσυναίρ. ἀντὶ Ῥοῦς, ῥοὴ ὕδατος κτλ., (ἴδε Ῥοῦς).

Ῥοπαλησῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥόπαλον ὡς -

†Ῥοπαληφόρος (ὁ, ἡ), = Ῥοπαλοφόρος,

Ῥοπαλίζω, Μ. ἴσω. Κινῶ (ἢ κτυπῶ μὲ) τὸ ῥόπαλον.

Ῥοπαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα ῥοπάλου (καταντῶν βαθμηδὸν εἰς τὴν μίαν ἄκραν χονδρότερος). (ὐθ. μτγν.) « Στίχος —, » ὁ συγκείμενος ἀπὸ λέξεις προχωρούσας βαθμηδὸν ἀπὸ μονοσυλλάβεις εἰς πολυσυλλάβεις, π. χ. « Ὦμάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, (Ἰλ. Ρ.) « Spes Deus eterna stationis conciliator. » (Serv.).

Ῥοπάλιον (τὸ). μικρὸν ῥόπαλον.

Ῥοπαλισμὸς (ὁ). κτύπημα μὲ τὸ ῥόπαλον· (Κωμ.) ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, πριαπισμός.

Ῥοπαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος, (σχῆμα) ῥοπάλου, ὅμοιος μὲ ῥόπαλον.

†Ῥοπαλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τοῦ ῥοπάλου.

Ῥόπαλον (τὸ), [ῥέπω]. ξύλον πρὸς τὴν μίαν ἄκραν χονδρότερον, ματσοῦκα. « Χάλκεον —, » Ὀδ. Α., τὸ (Τουρκ.) τοπούζι. « Ῥόπαλα ξύλινα τετυλωμένα σιδήρῳ, » Ἡρ. 2) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον (ἐντεταμένον). 3) = Ῥόπτρον. « Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἵγετο τοῦ ῥοπάλου, » Ξεν.

Ῥοπαλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) ῥόπαλον.

Ῥοπαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος ῥοπάλου, κάμνω νὰ γένῃ ἐμπροσθὰ χονδρότερον, (ὐθ.

Ῥοπάλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. « Τριχῶν —, » Γαλην., πάθος τι τῶν τριχῶν ὅταν χονδραίνων εἰς τοὺς ἄκρους.

Ῥοπαλωτὸς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα ῥοπάλου (ἐμπροσθὰ χονδρότερος).

Ῥοπὴ (ἡ), [ῥέπω]. ἡ πρὸς τὰ κάτω (ἢ σπν. πρὸς τὰ ἄνω) κλίσις τῆς ζυγαριᾶς ὅταν γέρνῃ. « Περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονοῦντων, καὶ φανερῶς ἀφελκόντων ἢ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν, » Πλ. « Τὰ μείζω ῥοπὴν ἔχοντα ἢ βάρους ἢ κουφότητος, » Ἀρςτ., τὰ μᾶλλον ῥέποντα ἢ πρὸς τὰ κάτω διὰ τὸ βάρος των ἢ πρὸς τὰ ἄνω διὰ τὴν ἐλαφρότητά των. 2) (συνκδχ.) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁπ. κάμνει τὴν ζυγαριὰν νὰ ῥέπῃ (νὰ γέρνῃ), τὸ βάρος. « Ἐγὼ ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ῥοπὴν ὀραγμὰς δέκα δύο, » Ἐπιγρ. (Ἀτ. Bacchk, 6'. 337), (ὐθ. 3) (συνόπτ. μτφρ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποφασισθῇ (νὰ τελειώσῃ) οὕτως ἢ ἄλλως τὸ πρᾶγμα· ἡ βαρύτης (ἢ ἐπιρροὴ) τὴν ὁπ. ἔχει τις ἢ τι πρός. « Ῥοπὴν ἔχειν τινὰ, » Δημ. « Πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγίστην ἔχει ῥοπήν, » Ἀρςτ. « Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ, » Σοφ. « Ἡ ἄνω ῥοπὴ, » Ἀρχ., ἡ θεία δύναμις. 4) ἡ κατάσασις πράγμ. ἡ πρσ. τινὸς ὅταν δὲν ἀπαιτῆται εἰμὴ ἐλαχίστη ἀφορμὴ ἵνα τὸ μεταβάλῃ, ἡ κρίσιμος στιγμή. « Ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ῥοπῆς ὁ Ἀρτ. διὰ τὸ γῆρας, » Πλ. « Ῥοπὴ βίου μοι, » Σοφ., ἡ ζωή μου εἶναι εἰς τὴν τελευτήν. « Μέγας γὰρ ὠγὼν, καὶ βλέπω δύο ῥοπάς· ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ με, ἢ πατρίδ' ἐλθεῖν, » Εὐρ. « Ἀσθενεῖς τε ἢ ῥοπῆς ἐπὶ μιᾷ ὄντες, » Θκ. « Ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ, » Βασίλ., = Ἐν ῥιπῇ (κοιν. « Ἐν ῥοπῇ) ὀφθαλμοῦ, (παρβλ. Ἀκμή).

Ῥοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ῥοπὴν (ἐπιῤῥοπὴν) ἢ (ἐνεργ.) δίδων εἰς τι τὴν ῥοπὴν (Γαλλ. l'impulsion) πρός.

†Ῥοπτὸς, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Ῥιφητός.

Ῥόπτρον (τὸ), (ἐν γέν.) = Ῥόπαλον, ξύλον μὲ χονδρὸν κεφάλι, (Τουρκ.) τοπούζι. « Ἔπαισεν αὐτὸν Δίκης ῥόπτρον, » Εὐρ. 2) (Ἰδιωτ.) τὸ (Τουρκ.) τοκμάκι (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἐπίσπαστρον) τῆς θύρας, (Γαλλ.) heurtoir. « Ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, » Ἀθ. 3) ἡ σκανδαλήθρα τῆς παγίδος, (ἄλλ.) Ἐσπληγξ. 4) εἶδ. τυμπάνου ἢ κυμβάλου ἢ σιίστρου, τὸ ὁπ. ἔχουσιν οἱ Κορύβαντες εἰς τὰς τελετάς των. « Ῥόπτρον βυρσοπηγὲς (Κορυβάντειον), » Πλ., Ἐπγρ.

†Ῥοῦδιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ῥιδίον.

Ῥοῦς (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ῥόος (ἡ γεν. Ῥοῦ καὶ μτγν. Ῥοὸς, ἡ δοτ. Ῥοΐ, ἠαίτ. Ῥόον-ῥοῦν καὶ μτγν. Ῥόα). ἡ ῥοὴ (τὸ τρέξιμον) τοῦ νεροῦ καὶ (ἀπλ.) κάθε ὑγροῦ· (ἰδιαιτ.) τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ ἢ θαλάσσης. « Ῥοῦς γυναικεῖος, » Ἀξ., τὰ καταμήνια τῶν γυν. « Ἀλφειοῦ (« Σκιαννοῦ) —, » Ὁμ. « Ἐκ Χαλκηδόνος οἱ βυλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον, οὐ δύνανται πλεῖν κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸν μεταξὺ ῥόον, ἀλλὰ παράγοντες ἐπὶ τὴν Χρυσόπολιν, ἐκ τῷ ἐμπροσθεν ἀφιέντες κατάῤῥῳ, φέρονται κατ' ἀνάγκην πρὸς τὸ Βυζ., » Πλ. « Ἀνὰ ῥόον, » Ὁμ., πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, ἐνάντα εἰς τὸ ῥεῦμα, (Γαλλ.) en amont, (καὶ τὸ ἐναντ.) « Κατὰ ῥοῦν, » Ἀξ., κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥεύματος, (Γαλλ.) en aval· (ἐξ μτφρ.) « Κατὰ ῥοῦν φερομένων αὐτῷ τῶν πραγμάτων, » Ἀξ., ὑπάγουν καλὰ, κατ' εὐχήν. (μτγν.) « Καπνοῦ ῥόον, » Πίνδ.

Ῥοῦς [ῠ], γγ. τῷ ἐρυθρὸς, ὐθ. τὸ Γαλλ. rouge, ῥοῦ καὶ ῥοὸς (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. θενδρίου (κοτίνου) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς καὶ ἡ φλοιὸς ἐχρησίμευον εἰς βυρσοδεψίαν. (κοιν.) ῥοῦδι, (Γαλλ.) sumac. « Ῥοῦς βυρσοδεψικὴ ἡ βαφικὴ (πρὸς διαστολὴν ἄλλου εἴδους τὸ ὁπ. ὠνομάζετο) » Ῥοῦς ἐπὶ τὰ ὕψη ἢ ἐρυθρὸς ἢ Συριακὸς, » Δωκρ., καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἄρωμα, ἴδε ἢ Ῥόον.

Ῥούσεος, α, ον, = Ῥούσιος.

†Ῥυσίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Κλίνω πρὸς τὸ κόκκινον, εἶμαι -

†Ῥούσιος (ὁ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ βαφικοῦ ῥοῦς ἢ βαμμένος (ἀγγα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμένος) μὲ ῥοῦδι, χαλκόχρους, ξανθοκόκκινος, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτ.) ῥοῦσσος. » Ἷα τὰ πορφύρεα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα, « Γεωπον. » Οἶνοι ῥούσιοι, « Ἀχμ. (τοὺς Ῥουσίους ἡνιόχους, μίαν τῶν τεσσάρων φατριῶν ἢ χρωμάτων τοῦ Ἱπποδρόμου, ὁ Δίων ἢ ὁ Ξιφιλῖνος ὀνομάζει. » Τῇ πυρρᾷ σκευῇ χρωμένους, «).

†Ῥουσιώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥούσιος (ξανθὸς) τὸ εἶδος, ὑπόξανθος, (Γαλλ.) roussâtre.

Ῥοφάνω, Γλσ. ἀντὶ

Ῥοφάω (έω)-ῶ [ὄνμτπ.], Μ. ἡσομαι. Ῥοφῶ, (Γαλλ.) humer· καταπίνω ῥουφηκτά. » Ῥοφοῦντα πίνειν ὥσπερ βοῦν, « Ξεν.

Ῥόφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ῥοφᾶται (κυρ.) φαγητὸν ῥευστὸν (νερουλὸν), σοῦπα, ἀλευριὰ κτλ. » Τὰ διὰ τοῦ χόνδρου ῥοφήματα, « Γαλ. 2) (μεγν.) ῥοφηματιά, ῥουφηξιά. » Τρία ῥοφήματα ἀκράτου, « Πτλμ.

Ῥοφηματίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόφημα, ὀλίγη (μία ῥουφηξιὰ) σοῦππα κτλ.

Ῥοφηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥοφήματι ὅμοιος, ῥευστός.

Ῥόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοφέω, ῥόφημα.

Ῥοφητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥόφησιν.

Ῥοφητὸς, ἡ, όν. Ῥοφημένος ἢ Δυνάμενος νὰ ῥοφηχθῇ, ῥουφηχτὸς, (δηλ.) νερουλός.

;Ῥοφος (ὁ). Π. (σπν. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ῥόφησις ἢ Ῥόφημα.

†Ῥόγγανον [ἴσ. ἀντὶ Ῥόγανον, ἐκ τοῦ Ῥόγος], ου (τὸ). τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἰσάζον τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, (ἄλλ.) Ἀπομάκτρα, (Γαλλ.) racloire.

Ῥοχθέω-ῶ [ῥόχθος], Μ. ήσω, Π. Βούζω (κυρ. καθὼς βούζουν τὰ κύματα), (ἐν γέν.) βροντῶ, ἠχῶ δυνατά.

Ῥόχθος (ὁ), Π. [ὄνμτπ. συγγ. τῷ Ῥίθος]. ὁ κρότος (ἡ βοὴ κυρ.) τῶν κυμάτων, (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος.

Ῥοώδης, εος (ὁ, ἡ), (& ἐπίρ.) -δῶς. Ὁ ἔχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ῥοῦν (εἰς ῥεῦμα), ῥευστός, ὁρμητικὸς (» Ἡ περὶ τὸν πορθμὸν τῆς Σικελ. θάλασσα ῥοώδης οὖσα, « Θκ.) (μτφορ.) εὔφθαρτος, ἄστατος. (ἰατρ.) = Ῥοϊκὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ προξενῶν διαῤῥοιαν. » Ῥοώδεις πυρετοὶ, « Ἰατρ. (ὅθεν) « Ῥοωδῶς πυρέττειν, « αὐτ. » Ῥοώδεες ὀφθαλμοὶ, « Ἱππκρ., αἱ ὕγραί. » Γυναῖκες ῥοώδεες, « αὐτ., αἱ πάσχουσαι αἱμόῤῥοιαν ἢ λευκόῤῥοιαν. » Ῥοώδη ὀστέα, « αὐτ., τὰ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Ἐρωτιανοῦ).

†Ῥοὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ ῥοάς (ῥοϊδιαίς).

;Ῥύα (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ῥοή.

Ῥυαδικὸς, ἡ, όν. Ῥυάδος ἴδιος, ῥοώδης, ῥοϊκός. » Πάθος —, « Π. Δίγ., αἱμόῤῥοια ἢ λευκόῤῥοια.

Ῥύακιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ῥύαξ, ακος (ὁ). νεράκι ὅ,πα τρέχει, ῥεῖθρον ὕδατος, (Γαλλ.) ruisseau· (ἰδιαιτ.) ποταμὸς λάβας ἐκρέων ἀπὸ Ἡφαίστειον ὄρος· (συνκδχ.) ὄρος Ἡφαίστειον, (Ἰταλ.) βολκάνο, [κυρ. Δ. ἀντὶ =

Ῥυὰς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ). ὁ ῥέων καὶ (μτνμ.) πίπτων (μαδῶν), ῥοώδης, ῥευστός· (συνκδχ.) χαλαρὸς, ἄτονος. » Σῶμα ῥυὰς καὶ μανὸν, « Ἀρστ. » Θρὶξ—, « Ἀέτ., ἡ πίπτουσα εὐκόλως. » Ἀμπελος—, « Θφρ., τῆς ὀπ. πίπτουν αἱ ῥάγες, (ἴδε Ῥοάς). » Ῥυὰς (ἐνν. νόσος), « Ἰατρ. πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ ὅταν δακρύζῃ ἀδιακόπως (ἴδε Ἐγκανθίς). » Ῥυάδες (ἰχθύες), « Ἀρστ., Ἀλλ., οἱ ταξειδεύοντες ἀγελαῖοι (καθὼς τὰ σκομβριὰ, ἢ ἀρίγγαις κτλ.), οἱ ἄλλ. Χυτοὶ (ἴδε τὴν λέξ.). 2) (εἰς τὸν Ἀρτμδρ. πιθαν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βύας.

;Ῥυάχετος (ὁ), [ῥύαξ], Λακων. συῤῥοὴ θορυβώδης λαοῦ, συρφετὸς, ὄχλος, (ἄλλ. ἀνγν. Ῥυχάχετος καὶ Ῥυέχετος).

;Ῥύβδην, ἐπίρ. = Ῥύδην.

†Ῥύγγαινα, ης (ἡ). ἡ ἔχουσα μέγα ῥύγγος (μεγάλην μύτην).

†Ῥυγγελέφας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥύγγος ἐλέφαντος (μεγάλην μύτην).

Ῥυγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥύγγος.

†Ῥυγχεμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ τοῦ ῥύγχους.

Ῥύγχος [ὄνμτπ. συγγ. τῷ Ῥέγχω], εος-ους (τὸ). ἡ μύτη κυρ. τοῦ χοίρου ἢ τοῦ ἐλέφαντος (καὶ ἐν γέν.) τῶν τετραπόδων· (ἐνίοτε) ῥάμφος πτηνοῦ· (κατ' ἐκτ.) πρόσωπον (μαλίστα ἄσχημον), (κοιν.) μοῦτρον, μούτσουνον. » Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον Ὀλυμπικὴ, « Ἐπγρ.

Ῥύδην, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ῥέοντος ὕδατος, χύδην, κρουνηδὸν, ποταμηδόν· (μτνμ.) ἀφθόνως. » Ἡσυχὴ & ῥύδην θύνναν δαιμόνιος, « Ἀθ.

Ῥυδὸν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ῥύδην.

;Ῥυέχετος (ὁ), ἄλλ. γρφ. ἀντὶ Ῥυάχετος.

†Ῥυζέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ῥύζω [ὄνμτπ.], Μ.. ; Φωνάζω σὰν τὸν σκύλον ὅταν δείχνῃ τὰ δόντιά του, κάμνω ρρρρ, μουγκρύζω, γρυνιάζω, (παρβλ. Γρύζω καὶ Ῥαζω.

Ῥύη, Π. ἀντὶ Ἐῤῥύη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Ῥέω.

Ῥύημα (τὸ), = Ῥεῦμα. 2) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ μέλι.

Ῥυήναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥέω.

Ῥυηφένεια (ἡ), Π. πλοῦτος, ἀφθονία ἀγαθῶν, δαψίλεια, περιουσία, [ἐκ τοῦ

Ῥυηφενὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. [ῥέω, ἄφενος]. ὁ ἔχων ἄφθονον (ῥύδην) πλοῦτον, μεγαλόπλουτος, (παρβλ. Εὐηφενὴς).

Ῥυηφενίη (ἡ), Π. Ἰων. = Ῥυηφένεια.

Ῥυθμίζω, Μ. ίσω. (κυρ. μουσικ.) Κανονίζω κατὰ τὸν ῥυθμὸν, μελοποιῶ, τονίζω· (ὀθ.) μετρῶ ἢ προφέρω στίχον κατὰ τὸν χρόνον, (Γαλλ.) scander· (μτν.) διευθετῶ, τακτοποιῶ, εὐτρεπίζω, (ἐν γέν.) φθειάνω, συγυρίζω. » Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσι, « Ξεν. » Λαβόμενος τῶν χειρῶν τοῦ παιδὸς ῥυθμίζει καὶ διδάσκει τινὰς κινεῖσθαι κινήσεις, « Σξτ. » Τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ, & παιδία, καὶ γυναῖκα, « Χ. σ. (καὶ πθ.) » Πρὸς τὴν μετάστασιν εὐτρεπίζετο, « Πλ., ἀντὶ Πτολεμάζετο. » Ὡδ' ἐῤῥύθμισμαι, « Αἰσχλ., οὕτω διετέθην.

Ῥυθμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ γινόμενος μὲ ῥυθμὸν (μὲ μέτρον), κανονικὸς.

Ῥυθμικῶς, ἐπίρ. μὲ ῥυθμὸν, κατὰ τοὺς περὶ ῥυθμοῦ κανόνας.

†Ῥυθμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥυθμίζων (διευθετῶν κτλ.).

Ῥυθμιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ ῥυθμίζειν ἐπιτήδειος.

Ῥυθμογραφία (ἡ). γραφὴ (σημείωσις) τῶν μουσικῶν ῥυθμῶν.

Ῥυθμογράφος (ὁ). ὁ γράφων περὶ ῥυθμῶν.

Ῥυθμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος μὲ) εἶδός τι ῥυθμοῦ.

Ῥυθμοποιία (ἡ). τὸ ποιεῖν (τονίζειν τι) κατὰ ῥυθμὸν, μελοποιία, [ἐκ τοῦ

Ῥυθμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν ῥυθμοὺς ἢ κατὰ ῥυθμὸν, ποιητὴς ῥυθμῶν, μελοποιός.

Ῥυθμὸς (ὁ), [ῥέω ἢ ῥόμβος]. (ἐν γέν.) κάθε κανονικὸν (ἔμμετρον) κίνημα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ κατὰ χρόνον διαίρεσις τοῦ μέλους (τῆς φωνῆς) εἰς τὸ ψάλσιμον ἢ τῶν κινήσεων τῶν ποδῶν καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος εἰς τὸν χορὸν, (Γαλλ.) tact, cadence· (ὀθ. ἐν γέν.) τάξις, συμμετρία, σχηματισμὸς ὁποιοσδήποτε, (κοιν.) τὸ κεφάλαιον· ἀναλογία· (Ῥτρ.) ἡ περὶ τὴν σωματικὴν τῶν συλλαβῶν ἢ τῶν φράσεων παρατηρητέα ἁρμονία· (Π.) τρόπος, εἶδος· (καὶ τρπ.) διάθεσις, χαρακτὴρ, ἦθος. » Ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην, « Γαλ. » Ὁ ῥυθμὸς ἐκ τοῦ ταχέος & βραδέος διενηνεγμένων πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε, « Πλάτ. » Διαφέρει δὲ ῥυθμὸς μέτρου, τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι, τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ, « Σδ. » Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μὴ, « Ἀρστ. » Χωρὶς γὰρ συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. Ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν τοὺς χαλκοῦς ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ & ῥυθμὸν ἀκούομεν κτλ., « Λογγ. Ὁ ῥυθμὸς ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ τὸ βραχὺ χαρακτηρίζεται, ὅς περ μόνος καὶ μέτρον λέγεται, « Φλοπν. » Ῥυθμὸς δὲ ἁπλοῦς ἢ πῶς (τὸ γὰρ αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμὸν), οὔτε ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, οὔτε μείζων τριῶν, « Δ. Ἀλ. » Ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον & τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, & κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. » Οἰκειοτέρα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου, « Ἀρστ. » Ἐν ῥυθμῷ, « Λξ., μὲ τάξιν, μὲ ῥυθμὸν, εὐρύθμως. » Ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλὸν, « Ἀκ. » Θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν (ἢ) ὑπάγειν, « Σδ., ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ἢ χορεύω γοργότερον· (καὶ ἐν γέν.) » Χρόνου δὲ προβαίνοντος, ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλον & τὸν ῥυθμὸν τῶν (Φοινικηΐων) γραμμάτων, μεταῤῥυθμίσαντες δέ σφεων ὀλίγα (οἱ Ἰωνες), ἐχρέωντο, « Πρ., τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν, (Γαλλ.) le tracé. » Τὸν ῥυθμὸν τῶν ἀρχαίων κατ' Αἴγυπτον ἀνδριάντων τὸν αὐτὸν εἶναι τοῖς ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθεῖσι παρὰ τοῖς Ἕλλησι, « Διόδ. » Κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἔπωμ' ὃν ποιήσει αὐτὸ, « Γρφ. » Στυλὴν Ἕλλην & ῥ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥυθμὸν πέπλων ἔχει, « Εὐρ., τὸ κόψιμον τῆς φορεσιᾶς του· (καὶ τρπ.) »Μήποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς, ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅς τις ἂν ᾖ, « Θγν. Ποίῳ τρόπῳ δὲ ϗ τίνι ῥυθμῷ φόνου κτείνει Θ. παῖδα; « Εὐρ. « Οὐκ ἕνα ῥυθμὸν κακῶν ἐχούσας, « αὐτ., εἶδος κακῶν. » Αὐτονόας ῥυθμὸς ὠϋτὸς, « Θκρ., ἔκαμε ϗ αὐτὴ τὸ ἴδιον (κίνημα).

2) (συνκδχ.) τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τοῦ ῥυθμοῦ, (ὅθ. πλθ.) » 'Ρυθμοὶ, « 'Πρωδιαν., ᾄσματα στιχηρὰ, τραγούδια, (καθὼς τὰ ἰδικά μας) κοτσάκια.

;'Ρυθμόω-ῶ, Μ. ώσω, ἀμφ. ἀντὶ 'Ρυθμίζω.

†'Ρυΐσκομαι, Μ. ῥυήσομαι, = 'Ροΐζομαι, ἔχω (ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ) διάῤῥοιαν.

;'Ρυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ρυκανίζω.

'Ρυκάνη, (ἡ), [ὀνμτπ.]. ἐργαλ. τεκτον., ῥοκάνι.

'Ρυκάνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ρυκανάω, ῥοκάνισμα, (ἴσ. ὀρθότ. 'Ρυκάνισις).

†'Ρυκανίζω, Μ. ίσω. Ξεω (ἰσάζω) μὲ τὴν ῥυκάνην, ῥοκανίζω.

'Ρύμα (τὸ), Π. ἀντὶ 'Ρεῦμα.

'Ρῦμα (τὸ), [ῥύω=ἐρύω]. τράβηγμα. »Τόξου—, « Αἰσχλ., = Βολὴ, σαγιττηὰ, (ὅθ.) » Εἰς τόξου ῥῦμα. » Ἐκ τόξου ῥύματος, « Ξεν., = Τόξου βολῆς. (καθὼς λέγομεν τῶρα) μιὰ τουφεκιὰ τόπον. 2) τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁπ. σύρομέν (τραβῶμέν) τι, (π. χ.) σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. ῥυμουλκεῖται τὸ πλοῖον, λουρὶ ὀχήματος (ἁμάξης), κτλ., (παρβλ.) 'Ρυτήρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ 'Ρυμός. 4) Π. ἀντὶ 'Ρῦσις, λύτρωσις, σωτηρία ἢ = Ἔρυμα, προπύργιον· (ἐν γέν.) ὑπεράσπισις προστασία. » Μικροὶ μεγάλων χωρὶς, σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται, « Σοφ. » Βωμὸς φυγάσι ῥῦμα, « Αἰσχλ.

'Ρυμάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἔφορος) μιᾶς ῥύμης (συνοικίας), (καθὼς εἰς τὰς Τουρκ. πόλεις ὁ) κεαγιᾶς τοῦ μαχαλλέ.

'Ρυμβέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ 'Ρομβέω.

'Ρύμβιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ 'Ρόμβιον, μικρὸς ῥόμβος (τροχὸς μαγικὸς κτλ.).

'Ρυμβονάω-ῶ [ῥυμβὼν], Μ. ήσω. Περιστρέφω ὡς ἂν ῥόμβον· (συνκδχ.) περιστρέφων σφενδονίζω· (ὅθεν μτνμ.) σκορπίζω κακὴν κακῶς, κατασωτεύω.

'Ρύμβος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ 'Ρόμβος.

'Ρυμβὼν [ῥύμβος], ὀνος (ἡ). περιστροφὴ ῥομβοειδὴς ἢ ἑλικοειδὴς, (κυρ.) ἡ περιστροφὴ τῆς σφενδόνης.

'Ρύμη (ἡ), [ῥύω=ἐρύω]. ἡ ὁρμὴ τοῦ μετὰ σφοδρότητος φερομένου ἢ κινουμένου σώματος, ἡ σφοδρότης τῆς προσβολῆς. » Ἀφίεσαν τὴν δοκὸν ἀπὸ τοῦ τείχους· ἡ δὲ, ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Ἡ ῥύμη τῆς τύχης, « Πλ., ἡ φορά. » Ὀργῆς—, « Φλςρ., ἡ παραφορά. 2) δρόμος ἢ μέρος πόλεως, (Τουρκ.) σωκάκι· μαχαλλές, (Γαλλ.) quartier. » Ἐξέλθετε εἰς τὰς ὁδοὺς ϗ εἰς τὰς ῥύμας, « Γρφ.

'Ρυμηδὸν, ἐπίρ. Μὲ ῥύμην, μὲ ὁρμήν.

'Ρυμμα (τὸ), [ῥύπτω]. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς πλύσεως, ῥύπος, ἀκαθαρσία, (παρβλ.) Λῦμα. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ πλύσιμον (πάστρεμμα), σαποῦνι, ἀλησσίδα κτλ. »'Ρύμμασι ϗ πόσις πρᾶττε σεαυτῷ τὸ κάλλος μακρότερον, « 'Επγρ.

†'Ρυμνὸς, ἡ, ὸν, Γρφ. ἀντὶ 'Ερυμνός.

'Ρυμὸς (ὁ), [†ῥύω=ἐρύω]. τὸ μεταξὺ τῶν ἵππων μακρὺ ξύλον (τὸ τιμόνι) τῆς ἁμάξης. » Πρῶτος—, « Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Ἀκροῤῥύμιον. 2) = 'Ρυτήρ. 3) = 'Ολκὸς, γραμμὴ, αὐλακιά. 4) ἀντὶ 'Ρύμη, μαχαλλές. 5) (Ἐπγρφ.) τμῆμα, διαίρεσις.

'Ρυμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Χωρίζω, Διαιρῶ) τὴν πόλιν κατὰ ῥύμας (δρόμους, μαχαλλέδες). (» Ἔστι δὲ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν) κακῶς ἐῤῥυτομημένη διὰ τὴν ἀρχαιότητα, « Δικαίαρχ.

'Ρυμοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ ῥύμας τομὴ (διαίρεσις) πόλεως. » Εὐστοχίᾳ τῆς ῥυμοτομίας ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις, « Διόδ.

'Ρυμουλκέω-ῶ [ῥῦμα, ἕλκω], Μ. ήσω. Τραβῶ (κυρ. τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν ξηρὰν) ἢ κατόπιν ἄλλου πλοίου μὲ τὸ σχοινὶ, (Τουρκ.) τραβῶ γεδέκι, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) remorquer.

†'Ρυμουλκὸς (ὁ). ὁ ῥυμουλκῶν, (Τουρκ.) γεδεκτσῆς.

'Ρυμφάνω καὶ 'Ρυμφέω, Μ. ήσω, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ 'Ροφέω.

'Ρυνδάκη (ἡ) καὶ

'Ρυνδάκης ἡ 'Ρυντάκης καὶ 'Ρύντακος [Περσ.], ου (ὁ). εἶδος πτηνοῦ παχυτάτου ἰσομεγέθους μὲ περιστεράν.

'Ρύομαι [ῥύω=ἐρύω], Μ. ῥύσομαι (ἀόρ. 'Ερρυσάμην καὶ πθ. [παρὰ μτγν.] 'Ερρύσθην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. 'Ρυσθῆναι κτλ.). (κυρ. καὶ Π.) Τραβῶ (καὶ συνκδ. Κρατῶ) τινα πλησίον μου, ἐμποδίζω. » Ἠῶ δ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ, « Ὀδ. Ψ. (ἴδε καὶ 'Ερύω), (ὅθ. 2) (συνήθ.) σώζω τινὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, γλυτόνω, ἀπαλλάττω· ἐξαγοράζω· διασώζω· διατηρῶ, ὑπερασπίζομαι, προστατεύω, προφυλάττω. » Ἀλλά τις θεῶν ἐῤῥύσατο ϗ ἐσάωσεν Ἕκτορα, « Ἰλ. Ο. (καὶ πληρέςερ.) »Τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενον, παραστῆναι καὶ ῥύσασθαί μιν ἐκ τοῦ παρεόντος κακοῦ, « 'Ηρ. » 'Ρύσασθαι ἄνδρας Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης, « αὐτ. (καὶ ἀπαρ.) » 'Ρύσεταί με μὴ θανεῖν, « Εὐρ. » Ἀριστήων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται, « Ἰλ. Ι. » Τὰ τείχεα ῥύεσθαι αὐτοὺς, « 'Ηρ., νὰ τὰ φυλάττουν. » Σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ῥύατο, « Ὀδ. Ρ. » Κυνέην ἥ τε ῥύεται κάρη, « Ἰλ. Κ. » Ἔῤῥυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ, « Ἰλ. Ψ., ἐμπόδιζεν. » Ἔργῳ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι τὰς αἰτίας, « Θκ., νὰ ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν (νὰ ἀθωωθῇ) ἀπό.

'Ρύπα, Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ 'Ρύπος.

'Ρυπαίνω [ῥύπος], Μ. ανῶ. Λερόνω· (μτφορ.) ὑβρίζω, δυσφημῶ, ἀτιμάζω. » Εἰς δουλείαν ἐῤῥυπαίνετο ὁ φιλόσοφος, « Σχλ., ἐδυσφημεῖτο.

'Ρύπανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λέρωμα.

;'Ρυπαξ, ακος (ὁ). ῥυπαρὸς, φιλάργυρος ἄνθρωπος.

'Ρυπαπαὶ ἡ (ὀρθότ.) 'Ρυππαπαὶ, ἐπιφών ναυτικὸν (τῶν Ἀθην. ναυτ.) καθὼς τὸ 'Ωόπ, (κοιν.) 'γειάσα! » Τὸ ῥυππαπαὶ, « Ἀρςφ., ὁ ὄχλος τῶν ναυτῶν, (κοιν.) ἡ μαρνεράτσα.

;'Ρυπαρεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (φέρομαι ὡς) ῥυπαρός.

'Ρυπαρία (ἡ), τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ ῥυπαροῦ, ἀκαθαρσία, (Τουρκ.) μουνταρλίκι· (συνκδχ.) ἄκρα φιλαργυρία, (Γαλλ.) avarice sordide. » Οἰκονομικὸς χωρὶς ῥυπαρίας, « Δ. Κασσ.

'Ρυπαρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον ῥυπαρὸν, φιλάργυρος.

'Ρυπαρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ῥυπαρὸς τὴν γνώμην, εὐτελῆ φρονῶν, χαμερπής.

†'Ρυπαρογραφία (ἡ). ζωγραφία ῥυπαρῶν (εὐτελῶν) ἀντικειμένων.

'Ρυπαρογράφος (ὁ). ζωγράφος εὐτελῶν (ῥυπαρῶν) ἀντικειμένων, (παρβλ. 'Ρωπογράφος).

'Ρυπαροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥυπαρῶς (εὐτελῶς) διαιτώμενος, 'Ρυπαρόβιος.

'Ρυπαροκέραμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ῥυπαροῦ κεράμου, στακτοκόκκινος ἢ 'μαυροκόκκινος.

'Ρυπαρομέλας, ανος (μέλαινα, μέλαν). ὁ ἔχων 'μαῦρον ῥυπαρὸν χρῶμα.

Ρυπαρὸς, ὰ, όν. Πλήρης ῥύπου, λερωμένος, βρωμερός. » Ἄρτος—, « Σιδ., τὸ 'μαῦρον ψωμί. 2) (συνκδχ.) εἰς ὑπερβολὴν φιλάργυρος, αἰσχροκερδής.

'Ρυπαρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ῥυπαροῦ, ῥυπαρία.

†'Ρυπαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ῥυπαρὰ (ἀκάθαρτα) φαγητά· φιλάργυρος.

;'Ρυπαροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ῥυπαρὰ φορέματα.

'Ρυπαροψυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

;'Ρυπαροψυχος (ὁ, ἡ), = 'Ρυπαρογνώμων.

'Ρυπαρῶς, ἐπίρ. Μὲ ῥυπαρίαν (ῥυπαρὰν φιλαργυρίαν), (Γαλλ.) sordidement. » 'Ρυπαρότατα ἀργυρολογεῖν, « Δ. Κάσσ.

†'Ρύπασμα (τὸ) καὶ

'Ρυπασμὸς (ὁ), = 'Ρύπος, λέρα, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

'Ρυπάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ῥυπαρὸς (λερωμένος). » Ἐκόμων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων, « Ἀρςφ. » Μάλα περ ῥυπόωντα (Π. ἀντὶ ῥυπῶντα) καθῆραι, « Ὅμ. » Χιτῶνα ῥυπόωντα, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Ἐκκαθαίρει τὰ ῥυπῶντα τῶν τραυμάτων, « Αἰλ. » Εἵματ' ἄγομαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται, « Ὀδ. Ζ.

'Ρυπέλαιον (τὸ). 'λάδι ῥυπαρὸν (ἄπαςρον).

'Ρυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ρυπαρός.

'Ρυπογράφος (ὁ, ἡ), ἴδε 'Ρυπαρογράφος καὶ 'Ρωπογράφος.

'Ρυπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Ρυπαρός. » 'Ρωγαλέα ῥυπόεντα (διορθ. ῥυπόωντα), « Ὀδ. Ν.

;'Ρυποκέραμος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ρυπαροκέραμος.

'Ρυποκόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥυπαροὺς κονδύλους (ἁρμοὺς, δακτύλους), (ἐν γέν.) ἀκάθαρτος, βρωμερὸς, φιλάργυρος.

Ρυπὸν καὶ 'Ρύπος, εος-ους (τὸ), = Ὀῤῥὸς, τυρόγαλον.

'Ρύπος (ὁ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. 'Ρύπα), [ῥύπτω]. λέρα, βρωμα, ἀκαθαρσία. » Πέντε ποκῶς, ... ἄπαν ῥύπος, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θκρ., (κοιν.) ὅλον βρῶμα. 2) (συνκδχ.) = Ῥυπαρία, φιλαργυρία· (ἐν γέν.) ἀχρειότης, βδελυρία. » Ἀχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, α, Σδ. 3) (ἰδιατ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) τὸ βουλλοκέρι. » Μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπᾶσαι, α Ἀρχφ., (ὅθ. ἢ τὸ Παραῤῥυπόω).

'Ρυπόω-ῶ [ῥύπος], Μ. ώσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. 'Ερρυπωμένος καὶ Π. 'Ρερυπωμένος ἢ [κατά τινας γρμτκ.] 'Ρερυπωμένος). Διερόνω (κυρ. καὶ μτνμ.), ἴδε 'Ρυπάω.

'Ρυπόων, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ρυπῶν, μτχ. τοῦ 'Ρυπάω.

'Ρυππαπαί, ἐπιφών. ἴδε 'Ρυπαπαί.

'Ρύπτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

'Ρυπτήρ (ὁ). ὁ ῥύπτων (παστρεύων, ξεῤῥυπίζων). 2) (εἰς τὸν Δσκρ. Β', 84) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀρυτήρ. » 'Ρυπτῆρι ῥαγδαίως τὸ ὕδωρ ἀνάχει, α Δσκρ.

'Ρυπτήριον (τὸ), = Καθαρτήριον.

'Ρυπτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτηδειος πρὸς ῥύψιν (πλύσιμον, πάστρεμα, ξεῤῥύπισμα), καθαριστικὸς τοῦ ῥύπου. » Καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κονίαν, α Πλ.

'Ρύπτω, Μ. ῥύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, πλύνω (κυρ. μὲ θολόστακτην ἢ μὲ σαποῦνι), παστρεύω, ξεῤῥυπίζω.

'Ρυπώδης, εος (ὁ, ἡ), ῥυπαρὸς τὸ εἶδος, πλήρης ῥύπου, βορβορώδης. » Ἀσφαλτος —, α Δσκρ. » Ἵνα χωρισθῇ τὸ ῥυπῶδες αὐτῆς, α αὐτ.

'Ρύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ρυπόω, λέρωμα, λέρα, ῥύπος. » Σπύγγῳ δὲ τὴν ῥύπωσιν ἐκμάξας ὅλην, α Γ. Πισσίδ.

'Ρυπωτὸς, ἡ, όν. 'Ρυπώδης, ῥυπαρὸς.

†'Ρυσαίνω [ῥυσός], Μ. ανῶ, = 'Ρυτιδόω.

'Ρυσαλέος, α, ον, Π. 'Ρυσὸς ὅλος, πλήρης ῥυτιδῶν.

†'Ρύσημα (τὸ), = 'Ρυτίς.'

'Ρῦσθαι, Π. ἀντὶ 'Ρύεσθαι, ἀπαρ. τοῦ 'Ρύομαι.

'Ρυσιάζω [ῥύσιον], Μ. άσω. Τραβῶ ('Παίρνω) μὲ βίαν, ἀποσπῶ. 2) (Νμ.) 'Παίρνω ἢ κρατῶ ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω.

'Ρυσίβωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥύομενος (φυλάττων, διασώζων, ὑπερασπίζων) τοὺς βωμούς.

'Ρυσίδιφρος (ὁ, ἡ), [ῥύομαι, δίφρος]. ὁ διέπων (διοικῶν) τὴν ἅμαξαν. » Χεὶρ —, » Πίνδ., ἡ τοῦ ἁρματηλάτου.

'Ρύσιμον (τὸ), Π. ἀντὶ 'Ερύσιμον.

'Ρύσιος, α ἢ ος, ον, Π. [ῥύομαι καὶ †ῥύω = ἐρύω]. σωτὴρ, λυτρωτὴς· ὑπερασπιστὴς· σωτήριος. » Αἷμα ῥύσιον, « Ἥμν. 'Εκκλησ., τὸ τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ. 2) (πθ.) ἔχων ἀνάγκην προστασίας (σωτηρίας), ἱκέτης (Αἰσχλ. Ἱκ. 423). 3) (Γρμτ.) τραθηγμένος, τεντωμένος. ||. (συμχνότ. τὸ οὐδ.) 'Ρύσιον, πᾶν ὅ,τι τραθᾷ καὶ 'παίρνει τις μὲ βίαν (κυρ. πρὸς ἐξασφάλισιν χρέους ἢ ἀποζημίωσιν [Γαλλ.] représailles), ἐνέχυρον, (ἐπὶ πρσ.) = Ὅμηρος, (Τουρκ.) ῥεχέμι. 2) = Λεία, λάφυρον, (ὅθεν) » 'Ρύσια καταγγέλλειν (» 'Ρύσιον θεῖναι) τινι, » Πλθ., Σοφ., προκηρύττειν πόλεμον (λαφυραγωγίαν) κατά τινος (κυρ. πρὸς ἀντεκδίκησιν), (ἄλλ. » Τὸ λάφυρον καταγγέλλειν τινί, » Πλθ.) » 'Ρύσι' λαφυρομένος, « Ἰλ. Δ., λαφυραγωγῶν πρὸς ἀντεκδίκησιν. 3) = Αὐτρον, σῶστρον, θυσία εὐχαριστήριος. » 'Ωδίνων —, » 'Επγρ., τὰ διὰ τὸν εὐτυχῆ τοκετόν.

'Ρυσίπολις, πόλισος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (σώζων, προστατεύων) τὴν πόλιν, σωτὴρ (ὑπερασπιστὴς) πόλεως.

'Ρυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (ἀπαλλάττων) ἀπὸ τοὺς πόνους (ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν).

'Ρυσίπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ρυσίπολις.

'Ρύσις [ῥέω], εως (ἡ), = 'Ρεῦσις.

'Ρῦσις [ῥύομαι], εως (ἡ). σωτηρία, λύτρωσις.

;'Ρυσὶς, ίδος (ἡ), εἶδος ποτηρίου, (ἄλλ.) 'Ρυτὸν, (ἄλλ. διορθ. Χρυσίς).

'Ρύσκεν, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ερύσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ 'Ρύομαι.

'Ρυσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ 'Ρυθμὸς, τρόπος, ἦθος, σχῆμα, τάξις κτλ. » Ὠτὸς μὲν Λιβύην ῥυσμὸς πλεῖ, « Διονύσ. » Ἀλλοίην ῥυσμοῦ φύσιν ἔλλαχ' ἑκάστη (ἠπειρος), « αὐτ. » Οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ, « Καλλ., οὐκ ἀπεικότως, ὄχι χωρὶς λόγον. (ἢ λέξις ἦτον ἰδίως ἐν χρήσει εἰς τὸ φιλοσοφικὸν σύσημα τοῦ Δημοκρίτου).

†'Ρυσμόω-ῶ, Μ. ώσω, ἀντὶ 'Ρυθμόω, ῥυθμίζω, μορφόνω, σχηματίζω.

'Ρυσόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ῥυσοὺς (ῥυτιδωμένους) καρπούς.

'Ρυσόκαρφος (ὁ, ἡ), [ῥυσὸς, κάρφος]. τοῦ ὀπ. τὰ κλωνάρια εἶνε ὅλον ῥυτίδαις.

Ρυσὸς [†ῥύω = ἐρύω], ἡ, ον. Ζαρωμένος, σουφρωμένος, ῥυτιδωμένος· (συνκδχ.) γέρων ἢ κατηφὴς, σκυθρωπός. » Δεσπότου πενέστου ῥυσὰ βουλευτήρια, « Θπμπ. παρ) Ἀθ. » (Πρεσβύτην) κυφὸν, ῥυσσὸν, μαθῶντα, νωθον, « Ἀρχφ. » 'Ρυσαῖ ἐλαῖαι, « Ἀθ. (καὶ δοτ.) » Δορὰ μὲν (τοῦ κροκοδείλου) φολίσι ῥυσὴ, « Ἀχ. Τάτ.

'Ρυσότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ῥυσοῦ, ῥικνότης.

;'Ρυσοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ῥυσὸν (ζαρωμένον) χιτῶνα, σκεπασμένος μὲ ζαρωμένον περικάλυμμα, (οὕτω διορθωτέον ἠγήσατο ὁ Tyriwhitt τὸ τοῦ Ὀρφ. [Λιθ. 715] Χρυσοχίτων, ὡς ἐπίθ. τῶν κόκκων τοῦ πεπέρεως).

'Ρυσόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ρικνόω, ῥυτιδόω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πθ.) ζαρόνω, (συνκδχ.) γηράσκω.

'Ρυσσαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ 'Ρυσαίνω, ῥυσσόω.

'Ρυσσαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ 'Ρυσαλέος.

'Ρυσσὸς, 'Ρυσσότης, 'Ρυσσόω κτλ. Π. ἀντὶ 'Ρυσὸς κτλ.

'Ρύσταγμα (τὸ), Π. τράθηγμα μὲ βίαν, ἀτίμασμα (γυναικὸς), κακομεταχείρισμα, [ἐκ τοῦ

'Ρυστάζω [†ῥύω = ἐρύω], Μ. άσω. Τραβῶ μὲ βίαν ἢ ἐπανειλημμένως (παρβλ. 'Ελκυστάζω), σύρω κατὰ γῆς· βιάζω (γυναῖκα)· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι.

'Ρυστακτὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων = 'Ρύσαγμα.

'Ρυστὴρ (ὁ), Π. σπν. ἀντὶ 'Ρυτήρ.

'Ρύστης [ῥύομαι], ου (ὁ). σωτὴρ, λυτρωτὴς.

'Ρύστις (ἡ), θηλ. τοῦ 'Ρύστης.

'Ρυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥυσὸς τὸ εἶδος, ῥικνώδης, ῥυτιδώδης.

'Ρύσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ρυσόω, ζάρωμα, σούφρωμα, ῥυτιδωσις.

;'Ρυσωτὸς, ἡ, όν, = 'Ρυσώδης.

'Ρυταγωγεὺς [ῥυτὸν, ἄγω], έως (ὁ). χαλινὸς εἰς εἶδος ἀγωγέως (καπιστριοῦ), (Γαλλ.) bridon, (παρβλ. 'Ρυτήρ).

'Ρυτὴ (ἡ), Δ. τὸ πήγανον, (ὅθεν τὸ Ἀτ.) ruta.

'Ρυτὴρ (ὁ), [†ῥύω = ἐρύω], Π. (μὲ γεν.) ὁ σύρων (τραθῶν) τι, » Ὀιστῶν —, « Ὅμ., τοξότης. 2) (συνήθ. καὶ λογογρφ.) τὸ λωρὶ τοῦ χαλινοῦ (κατ' ἔκτ.) ὁ χαλινός. » 'Ελαύνειν (» Σπεύδειν) ἀπὸ ῥυτῆρος, « Αξ., τρέχειν μὲ ζαπολυτὸν τὸ χαλινάρι, (Τουρκ.) δολλού - διζγκίν, (Γαλλ.) à toute bride, à bride abattue. » 'Ρυτῆρα λαβὼν μαστιγοῦν, « Αἰσχ. (καταχρ.) » 'Ρυτῆρι κρούων γλυκὺν ὑπτίου ποδὸς, « Σοφ., = 'Ραθαπυγίζειν. 3) (σπν.) Π. ἀντὶ 'Ρύστης, φύλαξ, λυτρωτής. » Σταθμῶν —, « Ὅμ., ἴδε καὶ 'Ρύτωρ.

'Ρυτιδοφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥυτιδώδη φλοιὸν (ἐξωφλοιον Κάρπες ῥυτίδων).

'Ρυτιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ὅλος ῥυτιδῶν, ζαρόνω.

'Ρυτιδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ῥυτίδων, ζαρωμένος.

'Ρυτίδωμα (τὸ). δέρμα (σῶμα) ῥυτιδωμένον.

'Ρυτίδωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Ρυτιδόω, ζάρωμα τοῦ δέρματος.

†'Ρυτίζω [ῥυτὶς], Μ. ίσω. Σουφρόνω (συνκδχ.) καταπιάνω μὲ τὸ βελόνι, τρουπόνω· 'μπαλλόνω, (ὅθεν τὸ Τουρκ.) οὐρουδίζω [ἴδε 'Ρύτισμα).

'Ρυτὶς [†ῥύω = ἐρύω, ῥυσὸς], ίδος (ἡ). πτυχὴ (ζαρωματιὰ) τοῦ δέρματος.

†'Ρύτισμα (τὸ), [ῥυτίζω]. 'μπάλλωμα. (κυρ. τὸ Τουρκ.) οὐρούδισμα. » Αἱ ἀκέστριαι τῶν διεῤῥυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν, « Φώτ.

'Ρύτο, Π. ἀντὶ 'Ερρυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ 'Ρύομαι.

'Ρυτὸν (τὸ), εἶδος ποτηρίου κερατοειδοῦς (ἀπὸ τὸ στενὸν μέρος τοῦ ὀπ. ἔῤῥεεν ὁ οἶνος), (ἴδε Κρουνίζω, καὶ παρβλ. Κέρας ἄ).

[κυρ. οὐδ. τοῦ

'Ρυτὸς (τὸ υ βρχ.), ἡ, όν, Π. ἀντὶ 'Ρευστὸς. » 'Ρυτὸν ὕδωρ, « Αξ., τὸ ἀπὸ ῥείθρου, (κοιν.) τρεχάμενον. » Διὸ πολλάκις ἂν ἁρμόσειε.. ῥυτὸν ὀμβρίῳ, « Θρρ. » 'Ρυτοῖς πόροις, » Αἰσχλ., ῥείθρα ποταμοῦ, νερὰ τρεχάμενα.

'Ρυτὸς (τὸ υ μακρ.), ἡ, όν, Π. ἀντὶ 'Ερυστὸς, ἑλκυστὸς, τραθηκτός. » 'Ρυτοῖσι λάεσσιν, « Ὅμ., μὲ λίθους συρτοὺς (ἀμαξαίους) (κοιν.) πέτραις ἀσήκωτας (ἀπὸ τὸ μέγεθος). 2) (οὐδ. πλθ.) » 'Ρυτὰ, « 'Ησ., τὰ λωρία τοῦ χαλινοῦ, (ὁ (ἄλλ.) 'Ρυτήρ.

'Ρύτρον (τὸ), = Λύτρον, σῶστρον, 'Ρύσιον.

'Ρύτρος [ξ], εος-ους (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ἠρυγγίου ἢ ἐχινόποδος) μὲ ἀκάνθας εἰς τὴν κορυφὴν μόνον.

'Ρύτωρ, ορος (ὁ), Π. = 'Ρυτήρ. » Ἱππου —, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπγρ., τοξότης. » Θανάτου—, « αὐτ., λυτρωτής. » Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον, « Ἐπγρ.

Ῥυφαίνω καὶ Ῥυφέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ῥοφέω, (ὅθ.

Ῥύφημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥόφημα.

Ῥύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥύπτω, πλύσιμον (μὲ θολοςακτην ἡ σαποῦνι), πάστρεμμα, ξεῤῥύπισμα.

†Ῥύω, Μ. ῥύσω, Γρμτ. ἀντὶ Ἐρύω, τραβῶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ.) Ῥύομαι, σώζω, ἀπαλλάττω κτλ.

ʒῬωδῆς, εος (ὁ, ἡ), = Ῥοώδης· (συγκδχ.) ἀθρόος· ἄφθονος.

Ῥῶ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Ρ.

Ῥωβικός, ἡ, όν, = Ῥωπικός.

Ῥωβοστωμυλήθρα ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥωποπερπερήθρα.

Ῥωγαλέος, η, ον, Π. ξεσχισμένος, κουρελλιασμένος. » Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, « Ὀδ. Ν., καταξεσχισμένην.

Ῥωγὰς [ῥώξ], άδος (ὁ, ἡ), Π. σχισμένος, ῥαγισμένος. » Πέτρα—, « Ἀπλλν, Νίκ. » Ῥωγὰς αἰπόλων πήρα, « Βαβρ. ‖ (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ ἢ Πέτρα), χάσμα γῆς· σπηλιά· βράχος ἀπότομος, (παρβλ. Ῥαγάς).

2) (ἐνν. Πέπλος), ἐπανωφόρι ἀνοικτὸν ἔμπρὸς καὶ θηλυκονόμενον εἰς τὸ στῆθος, (παρβλ.) Περονατρίς. 3) (ἐνν. θύρα) ἡ ἔχουσα καὶ μικροτέραν εἴσοδον, (ἄλλ.) Ἐκτομάς.

Ῥωγὴ (ἡ), [ῥώξ]. σχισμάδα, χαραμάδα· σχίσιμον χάσμα (γῆς), σπηλιά· χαράδρα.

ʒῬῶγμα (τὸ), = Ῥῆγμα, (ὅθ.

Ῥωγματίας, ου (ὁ), = Ῥηγματίας.

Ῥωγμὴ (ἡ), = Ῥωγὴ, Ῥωγμός.

Ῥωγμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥωγμοῦ (χαραγμάδος).

Ῥωγμὸς (ὁ), = Ῥωχμός.

Ῥωγολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥαγολογέω.

Ῥώθων [ῥόθος, ἴσ. συγγ. καὶ τῷ Ῥέθος], ωνος (ὁ). ἡ τρύπα τῆς μύτης, τὸ ῥουθοῦνι, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ῥουθούνια.

Ῥῶμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥώμη.

Ῥωμαλέος, α, ον. Ῥώμης ἔμπλεως, εὔρωστος, (Γαλλ.) robuste, (κοιν.) παλληκαρᾶς· (ἐν γέν.) ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος.

Ῥωμαλεότης (ἡ). τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ ῥωμαλέου, ἀνδρία (σωματ.).

Ῥωμαλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ῥωμαλέον (εὔρωστον), ἐνισχύω.

Ῥωμαλέως, ἐπίῤ. Μὲ ῥωμαλεότητα, (κοιν.) παλληκαρίσια.

Ῥώμη (ἡ). (ἐν γέν.) ἰσχὺς, δύναμις, (ἡ σωματ.) εὐεξία, εὐρωστία· (ἡ ψυχ.) ἀνδρία, ἀφοβία, εὐτολμία (» Ἀθυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις, « Ξεν.), (ἡ κοινων. δηλ.) στρατεύματα, χρήματα κτλ. » Οὐκ ἐκρατήθη οὔθ' ὑπὸ δώρων, οὔθ' ὑπὸ τῆς βασιλέως ῥώμης, « αὐτ. » Κατὰ πολλὴν ἰσχύος ῥώμην, « Φίλ., [ἐκ τοῦ

Ῥώννυμι καὶ Ῥωννύω [†ῥώω, ὅθ. ὁ] Μ. ῥώσω (πθ. πρκ. μὲ σημ. ἐνς. Ἔῤῥωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐῤῥώσθην). Ἐμποιῶ ῥώμην (δύναμιν), ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω· (συνήθ. μσ. ἢ πθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι δυνατὸς (ὑγιερὸς, εὔρωςος), ὑγιαίνω· (μτνμ.) ἀκμάζω· (συγκδχ.) πράττω τι μὲ δύναμιν (εὐρώςως), προθυμοῦμαι. » Ὅταν (αἱ κύνες) μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὴ τοῦτο ὅτι οὐκ ἔῤῥωνται, « Ξεν. » Ὅτ' ἐῤῥώμην (ἔγραφεν ὁ Νικίας ἀσθενῶν), πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα, « Θκ. (καὶ μτνμ.) » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἔῤῥωνται ʒ αἱ ἄλλαι τέχναι, « αὐτ. (ʒ προθετ.) » Ἔῤῥωντο εἰς τὸν πόλεμον, « Θκ., ἦσαν πρόθυμοι. » Ἐγὼ δὲ ʒ ὁ θρηςκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα, « Συν., ἐῤῥωμένως ἐπιπίπτομεν. (καὶ ἀπαρ.) » Ἔῤῥωτο πᾶς εἴτι δύναιτο ξυνεπιλαμβάνειν, « αὐτ., ἐπροθυμεῖτο. » Οὔτω σφόδρα ἔῤῥωτο ἡ βουλὴ κακόν τι ἐργάζεσθαι, « Ασ. (καὶ αἰτ. ἐλλειπτ.) » Πολὺ μᾶλλον ἢ πρότερον ἔῤῥωμαι τὴν ὀργὴν, « Δ. Ἀλ. (τὸ ἀπαρ.) » Ἐῤῥῶσθαι, = Ὑγιαίνειν, (καὶ τὸ πρς.) » Ἔῤῥωσο καὶ (πλθ.) » Ἔῤῥωσθε, » (ἐν εἴδει φιλοφρον. προσφων.) ὑγίαινε! ὑγιαίνετε! ἔχε (ἔχετε) ὑγείαν! (Γαλλ.) adieu! » Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, « Ακ. (ἐνίοτε εὐφων. καὶ κατ' εὐφημ. ἀντὶ) Ἔῤῥε, Ἐῤῥέτω! » Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι εἰπὼν τοῖς νομοις καὶ ὑμῖν, « Δμ., ἀποχαιρετήσας, (δηλ.) ἀφεὶς κατὰ μέρος, ἀδιαφορήσας ὅλως διόλου, (παρβλ.) Χαίρω). ‖ (ἡ μτχ., τὴν ὁπ. ἴδε) Ἐῤῥωμένος, η, ον, (ἐπιθ.) ἀντὶ Ῥωμαλέος, εὔρωστος κτλ. » Ἐῤῥωμένος ʒ εὐδαιμονῶν διετέλει, « Συν. (καὶ μτνμ.) » Μανίας ἔργον, ʒ ταύτης ἐῤῥωμένης, « Πλβ. (καὶ παραθετ.) » Ἐῤῥωμενεςάτην μάχην ἀγωνισάμενοι, « Πλ.

Ῥὼξ [ἔῤῥωγα], ῥωγὸς (ὁ ʒ ἡ). σχισμάδα· (ἐν γέν.) δίοδος ςενὴ, πέρασμα, (ὅθ. τὸ κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατν.) ῥοῦγα. » Μεγάροιο—, « Ὀδ. Χ., μακρυνάρι 'σπιτιοῦ, (Γαλλ.) corridor. 2) = Ῥάξ, ῥῶγα. ῥωγαλιὰ. » Ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, « Γρφ. » Αἰθαλόεις ῥὼξ κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος ποσὶν ἕρπων, « Νίκ.

Ῥώομαι [†ῥώω], Μ. ῥώσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥωσάμην), Π. κινοῦμαι ταχέως (μὲ ὁρμὴν, ἐῤῥωμένως), σπεύδω, προθυμοῦμαι. » Χαῖται δὲ ἐῤῥώοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο, « Ἰλ. Ψ., ἐσείοντο, ἐκυμάτιζον. » Ἀνέστη χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαὶ, « Ἰλ. Σ. » Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο· γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, « Ὀδ. Ψ. (καὶ προθετ.) » Αὐτοὶ δ' ἄψορροι πρὸς Ὄλυμπον ἐῤῥώσαντο, « Ὕμν. Ὁμ. » Ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐῤῥώοντο, « Ἡσ. » Τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο πυρὴν πέρι, « Ὀδ. Ω., περιήλασαν ἔνοπλοι (χάριν τιμῆς). » Ἀμφὶ θεράποντα ῥώοντο, « Ἰλ. Π., τὸν περιεςοίχουν. » Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο, « Ἰλ. Ω., ἐῤῥωμένως ἐχόρευσαν, (τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ ἐξεφέρε πληρέστερον·) » Καί τε μετ' ἀθανάτοις καλὸν χορὸν ἐῤῥώσαντο, « Ὕμν. Ἀφρ. (καὶ μετωνυμικώτερον). » Εὐρώπης δ' αἱ μὲν (νῆσοι) λαιῆς ὑπὸ νεύματι χειρὸς ῥώονθ' ἑξείης, Ἀσίης δ' ἐπὶ δεξιὰ κεῖνται, « (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: ὁρμῶνθ') Διονύσ.

Ῥωπάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Ῥώπαξ, ακος (ὁ), Γλσ. καὶ

Ῥωπὰς, άδος (ἡ), Π. τοῦφα ἀπὸ ῥώπας (θάμνους, χαμόκλαδα).

Ῥωπεῖον (τὸ), εὐχρηστότ. τὸ Ἰων. Ῥωπήϊον.

Ῥῶπες (αἱ), Π. ἴδε Ῥώψ.

†Ῥωπεύω, Μ. εύσω. Κόπτω (Συνάζω) ῥώπας (χαμόκλαδα, φρύγανα). 2) ἐνίοτε) = Ῥωποπωλέω.

Ῥωπήϊος, εσσα, εν, Π. γεμάτος ῥώπας (θάμνους, χαμόκλαδα).

Ῥωπήϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ῥωπεῖον, τόπος γεμάτος ῥώπας (θάμνους, χαμόκλαδα), (ἐν γέν.) = Ῥωπάς.

ʒῬωπίζω, Μ. ίσω, = Ῥωπεύω, δεματιάζω φρύγανα, (μτνμ.) συνάζω ὅ,τι τύχοι.

Ῥωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥῶπον, ῥώπου ἴδιος· (ἐπμ.) εὐτελὴς, ἀσήμαντος, ψεύτικος, πρόστυχος. » Τὰ ῥωπικὰ, « Αξ., ὁ ῥῶπος, αἱ εὐτελεῖς πραγματεῖαι, (ἐν γέν.) πράγματα μικρᾶς τιμῆς ἄξια (ἀσήμαντα), (Γαλλ.) bagatelles. » Ῥωπικὸν δῶρον, « Αξ., χωρὶς πραγματικὴν ἀξίαν. (καὶ μτνμ.) » Ἀνὴρ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικὸς, « Πλβ., χωρὶς βάσιν, ἐπιπόλαιος. » Ῥωπικὰ γράψασθαι, « Α. Ταρ., ζωγραφίζειν ῥωπογραφικῶς, (ὅθ.) » Τὸ ῥωπικὸν, « Λογγ., ἡ ἐπιπόλαιος καλλονὴ (le faux brillant) τοῦ λόγου. » Πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ἀκριβὴς, καὶ ἀνελλιπὴς, καὶ ἀπερίτμητος, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίςρατος, ἔχουσα ῥωπικὸν, « Πλ.

Ῥώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥώψ, φρύγανον, κλαδὶ εὐλύγιςον (Δ. Κάσσ. ΞΓ', 28).

Ῥωπογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ῥωπογράφου, ζωγραφία εὐτελὴς (χωρὶς ἀξίαν), ἡ

2) = Τοπογραφία, (Γαλλ.) paysage.

Ῥωπογράφος (ὁ, ἡ), [ῥῶπος ʒ ῥώψ, γράφω]. ὁ ζωγραφίζων ῥωπικὰ (εὐτελῆ, χονδροκοπιὰ) ἀντικείμενα καὶ μὲ φανταχτερὰ ('ποῦ κτυποῦν εἰς τὸ 'μμάτι) πλὴν ἀχρείας ποιότητος χρώματα, (συγχ. τῷ Ῥυπογράφος). 2) ὁ ζωγραφίζων ῥῶπας (θάμνους, χαμόκλαδα) ʒ ἄλλα παρόμοια τῆς ἐξοχῆς ἀντικείμενα, (ὅθ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τοπογράφος, (Γαλλ.) paysagiste.

Ῥωποπερπερήθρα (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, (Γαλλ.) caquet, commèrage. » Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερήθραν, « Αρτ., [ἐκ τοῦ

ʒῬωποπερπερήθρας [ῥῶπος, πέρπερος] » (ὁ). ὁ φλυαρῶν ὅ,τι τύχοι, μωρολόγος. » Τῶν κωμικῶν ὁ μέν τις αὐτὸν ἀποκαλεῖ ῥωποπερπερήθραν, « Πλ.

Ῥωποπωλεῖον (τὸ). ἐργαςήριον ῥωποπώλου.

Ῥωποπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαι ὡς) —

Ῥωποπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥώπους (διαφόρους λιανικὰς ʒ μικρᾶς τιμῆς πραγματείας), (Τουρκ.) ἀχτάρης, (Γαλλ.) mercier ἢ quincaillier, (παρβλ. Γελγοπώλης).

Ῥῶπος (ὁ), [ῥώψ]. πραγματεῖαι λιανικαὶ ʒ μικρᾶς τιμῆς (π. χ. βελόνια, κτένια, κουμπιὰ, βραχιόλια καὶ ἄλλα τοιαῦτα στολίδια, βαφαὶ, μυρωδικὰ κτλ. κτλ.), τὰ ὁπ. ἐπειδὴ συνήθως μετεκό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μιζον οἱ ναῦται ὡς παρεμπόρευμα [ragotille] εἰς μικροὺς φακέλλους [γρούπους] ἐλέγοντο ἄλλως καί) ‖ Αἰγιναία ἐμπολὴ (Στρβ.), (καθὼς τῶρα) πραγματειαὶς Βενέτικαις, (ΘΘ. ἐν γεν.) δουλειὰ (καὶ ἰδιαιτ. ζωγραφιὰ) χονδροκοπιὰ (χωρὶς πραγματικὴν ἀξίαν), (συγχ. τῷ 'Ρῖπος).

†'Ρωπιστωμυλήθρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ρωποπερπερήθρα.

'Ρωσθείς, εἴσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ 'Ρώννυμι.

'Ρῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ρώννυμι, ἐνδυνάμωσις, εὐρωστία.

'Ρωσκομένως, ἐπίῤῥ. (μτχ.) Ἰων. ἀντὶ 'Ερρωμένως (ἐκ τοῦ ἀχρ. 'Ρώσκομαι,=Ρώννυμαι).

'Ρώστας [†ῥώω, ῥώννυμι], ακος (ὁ), ὑπόθαθρον, ὑποστήριγμα. «'Η δὲ ἐλέπολις αὕτη (ὁ Κόραξ) ἐκ τριῶν μερῶν σύγκειται, ἔκ τε σταυροειδοῦς βάσεως καὶ ῥώστακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκότος ‖ περιπάτου,» Ἀπολλοδ.

'Ρωστὴρ (ὁ), Π. ὁ ῥωννύων (ἐνισχύων) (συγχ. τῷ καὶ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ 'Ραιστήρ).

'Ρωστήριος, α, ον καὶ

'Ρωστικός, ἡ, όν. 'Ο πρὸς χρῆσιν (ἐνδυνάμωσιν) συντελεστικός, δυναμωτικός· ἐνθαῤῥυντικός.

†'Ρωτακίζω, Μ. ἴσω. Μεταχειρίζομαι κατακόρως καὶ ἀλλεπαλλήλως εἰς τὴν ὁμιλίαν μου τὸ Ρ [ῥῶ].

;'Ρωτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ῥωτακίζειν, ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος χρῆσις τοῦ 'Ρῶ.

'Ρωχμὴ (ἡ) καὶ

'Ρωχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ρωγμός, σχισμάδα. «Γαίης—, « Ἰλ. Ψ., χαράδρα. 2) (μτγμ.) ἀντὶ 'Ρυτίς. 3) (νλγ. καὶ καταχρ.) ἀντὶ 'Ρόγκος, ῥόγχος.

†'Ρώχω, Γλσ. ἀντὶ Βρύχω.

'Ρῶψ [συγγ. τῷ 'Ρίψ], ῥωπὸς (ἡ ‖ ὁ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) κλαδιὰ θάμνων εὐλύγιστα, χαμόκλαδα, φρύγανα. « Κλισίην δ' ἠγήσατο δῖος ὑφορβός· εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας,» Ὀδ. Ξ. « Τὰ ἐκ τῶν ῥωπῶν πλέγματα κανᾶ καὶ σῆστρα, « Λξ., (παρβλ. 'Ρῖπός).

†'Ρώω [συγγ. τῷ 'Ρόω, τραβῶ, τευτόνω], Μ. ῥωσω, ἄχρ. θεματ. τοῦ 'Ρώννυμι καὶ 'Ρωμαι.

ΣΑΒ ΣΑΓ ΣΑΓ

Σ, σ, ς, σῖγμα ἡ σίγμα (τὸ), κλιτ. ‖ ἄκλιτ., τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ 'Ελλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) σ', διακόσια (200) ἡ, διακοσιοστὸς, ἡ, όν· ‖ σ, διακόσαι χιλιάδες (200,000).

Σ', Π. κατ' ἀποχρῆν. ἀντὶ Σέ, ἡ Σὰ καὶ (σπν.) Σοί.

Σὰ (τὸ α βραχ.), πλθ. οὐδ. καὶ

Σᾶ (τὸ α μακρ.), δωϊκ. θηλ. τοῦ Σός.

†Σὰ, Βοιωτ. ἀντὶ Ἄσσα ἡ Τινὰ, πλθ. οὐδ. τοῦ Τίς. « Σὰ μάν; « Ἀρχφ., ἀντὶ Τί μήν; (κατὰ τὴν αὐτὴν ἐναλλαγὴν ἔλεγον καὶ Τίτυρος ἀντὶ Σάτυρος).

Σᾶ, πλθ. οὐδ. τοῦ Σῶος-σῶς.

;Σαβάδιος καὶ

Σαβάζιος (ὁ), [σαβοῖ]. ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος. « Θεῷ Σαβαζίῳ πανκιράνῳ τόμ βωμὸν ἀνέστησα, « Ἐπγρ. 2) (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Βακχικός. « Σαβάζια θύσθλα νύκτερα, « Ὀππ., (ΘΘ. 3) ἀντὶ Σαβός.

Σαβάζω, Μ. ἀσω ἢ ἄξω; Φωνάζω τὸ Βακχικὸν ἐπιφώνημα σαβοῖ, ἑορτάζω εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ὀργιάζω, (παρβλ.) Εὐάζω. 2) (Ἰων.) σπάνω, συντρίβω, (ΘΘ. Σαβάκτης καὶ -

Σαβακὸς, ἡ, όν, Ἰων. σαθρὸς ἢ εὔθραυστος· (ΘΘ. ἰατρ.) ἔμπυος, ἔχων ἀπόχημα (« Ἢν δὲ ῥηγματίης ἔῃ ὁ τὴν νοῦσον ἔχων ‖ σαβακὸς,« Ἱππκρ.)· (μτφορ.) μαλθακὸς, τρυφηλὸς, (παρβλ. Σαυκὸς). «Σαβακαί,» Ἐπγρ., αἱ Βάκχαι.

Σαβάκτης [σαβάζω], ου (ὁ). ὁ συντρίβων (τὰς χύτρας), (ἐπιθ. κακοποιοῦ τινος δαιμονίου).

†Σαβακῶς, ἐπίῤῥ. Τραχέως, αὐστηρῶς.

Σάβανον (τὸ), [Λίγυπτ. ἴδε Σεβένιον καὶ παρβλ. Σάγανον]. πεστεμάλι τοῦ λευκροῦ ἀπὸ χονδρόπανον.

Σαβασμὸς (ὁ), τὸ Σαβάζειν, Εὐασμὸς, ὀργιασμὸς, ἐνθουσιασμός.

Σάββασι, ἀντὶ Σαββάτοις, δοτ. πλθ. τοῦ Σάββατον

†Σαββατεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνηθροίζοντο καὶ ἐώρταζον τὸ σάββατον.

Σαββατίζω, Μ. ἰσω. 'Ρορτάζω τὸ σάββατον, ἔχω ἀργίαν σαββάτου.

Σαββατικὸς, ἡ, όν. 'Ο τοῦ σαββάτου, (ἐν γὲν.) Ἰουδαϊκός. « Πόθος—, « Ἐπγρ., ἔρως πρὸς 'Εβραίαν ἢ 'Εβραῖον.

Σαββατισμὸς (ὁ). τὸ σαββατίζειν, ἡ τήρησις (ἀργία) τοῦ σαββάτου.

Σάββατον (τὸ), [Ἑβρ. ἀνάπαυσις]. ἡ ἑβδόμη (ἡ τελευταία) ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (ἀναπαύσιμος, κατὰ τοὺς Ἑβρ.). « Σαββάτου ὁδὸς, « τὸ διάστημα χιλίων βημάτων (περισσότερον τῶν ὁπ. δὲν συγχωρεῖται εἰς 'Εβρ. νὰ πεπιπατήσῃ τὸ σάββατον). «Σάββατον σαββάτων,» αὐτ., τὸ πάσχα (τὸ μέγα σάββατον) τῶν Ἑβρ. 2) (συνκδχ.) ἡ ἑβδομάς. « Νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου, « Εὐαγγ.,=Δὶς τῆς ἑβδομάδος· (ΘΘ.) « Μίαν σαββάτου (ἡ) Πρώτη σαββάτων, « αὐτ., ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἡ (καθ' ἡμᾶς) Κυριακή.

Σαβὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Σαβὸς, μαινὰς, βάκχη.

Σαβοῖ [Φρυγ.], ἐπιφών. Βακχ. (παρβλ.) Εὐοῖ.

Σάβὸς (ὁ). ἱερεὺς ἢ ὀργιαστὴς τοῦ Βάκχου, (ἐν γέν.) ἐνθουσιῶν, παράφορος, (ΘΘ. τὸ κοιν. Σαβός).

;Σαβρίας ἢ Σαμβρίας [;], ου (ὁ), εἶδ. ποτηρίου.

;Σαγάλινος, η, ον,=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σανδάλινος.

†Σάγανον (τὸ), Γλσ. [σάγη], =Σάβανον.

Σαγαπηνίζω, Μ. ἰσω. 'Ομοιάζω τὸ=

Σαγάπηνον (τὸ), (ἐνν. κόμμι) καὶ

Σαγάπηνὸς (ὁ), (ἐνν. ὀπὸς), εἶδος ἰατρικοῦ κόμμεως ἐκρέοντος ἀπὸ ναρθηκοειδοῦς τινος φυτοῦ τῆς Μηδίας.

Σάγαρις [Περσ.], εως (ἡ), εἶδ. ὅπλου κοπτεροῦ τῶν Ἀμαζόνων ἢ ἄλλων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, (Τουρκ.) μπαλτὰς ἢ σατῆρι, (ΘΘ. τὸ ἀπὸ τοῦ Ἀτν.) τσεκοῦρι, ἢ τὸ (Περσ.) χαντζάρι.

†Σαγαὸς, ὁ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ψάγδας, εἶδος μύρου ἢ θυμιάματος τῆς Αἰγύπτου.

Σαγὴ ἡ Σάγη (ἡ), [σάττω] (κυρ.) ἡ σκευὴ (Τουρκ. τὸ τακίμι) ἢ τὸ σάγισμα τοῦ ἀλόγου κτλ. («Ἵππος καλλίζωνος σαγῇ διακεκοσμημένος,« Μακκαβ.)· (αὐνθ.) ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ στρατιώτου. « Πανστελὴς —, « Αἰσχλ., ἡ (ἄλλ.) Πανσαγία, πανοπλία. 2) τὸ γέμισμα τοῦ σαγμαρίου. « Τοὺς δὲ Μακεδόνας ἀντὶ κναφάλων αὐτοῖς (ταῖς ἀπὸ τῶν δένδρων ἐρίοις) χρῆσθαι ‖ τοῖς σάγμασι σάγης,« Στρβ.

Σαγηναῖος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς σαγήνην, ἁλιευτικός. « Αἴνον—,« Ἐπγρ.

Σαγηνεία (ἡ), τὸ σαγηνεύειν, ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἁλιεία.

Σαγηνεὺς, έως καὶ

Σαγηνευτὴρ, Π. ἀντὶ

Σαγηνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ 'Ψαρεύων διὰ τῆς σαγήνης, (ἐν γέν.) ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Σαγηνεύω, Μ. εὐσω. Ἁγρεύω διὰ τῆς σαγήνης ἢ ὡς διὰ σαγήνης· (μτγμ.) αἰχμαλωτίζω ὅλους τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου (καθὼς ἔκαμναν οἱ Πέρσαι, ἴδε τὸν Ἡρ. Γ', 149 καὶ ΣΤ', 31)

Σαγήνη (ἡ), [σάγος], εἶδ. δικτύου (γρίπου), (κοιν.) συρτικὸν, (Γαλλ.) seine· (ἐνίοτε) ψάθα ἢ καλαμωτὴ χρησιμεύουσα ὡς γρίπος.

Σαγηνοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ψαρεύων μὲ) τὴν σαγήνην, ἁλιεύς.

Σαγηνόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος εἰς τὴν σαγήνην.

Σαγηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σάγον (καπόταν στρατιωτικήν).

†Σαγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάγος, (Γαλλ.) sayon.

†Σαγὶς [σάγος], ίδος (ἡ). ταγάρι τριχινον.

Σάγισμα καὶ Σάγ.στρον (τὸ). σκέπασμα ὑπου κτλ., (κοιν.) σάγισμα.

Σίγμα (τὸ), [σάττω]. σέλλα, σαμάρι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Παραξιφίδας ἐνέρραψεν εἰς σάγματα, ᾗ ταῦτα περιθεὶς ὑπεζυγίοις.« Πλ. 2) φόρτωμα, ἀλογοφόρτι» (ἐν γέν.) σωρὸς, στοίβα. » Εὗρε μόλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σώμασι, « Πλ. 3) σκευὴ (ἁρματωσιὰ) ἢ ἐπανωφόρι στρατιώτου. » Δοκεῖ δέ μοι ἐοικέναι (ἡ κωνώπη) μάλιστα Μορύχου σάγματι, « Ἀρρ. 4) ἁρμοστοθήκη. » Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι, « Εὐρ.

†Σαγμάριον (τὸ), ζῶον ἀχθαφόρον (σαγμαροφορον), γομάριον.

Σαγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάγμα, σαγμαράκι.

Σαγματογλήνη(γλύνη), ης (ἡ), [ξ]. εἶδ. ἐνδύκοῦ ὑφάσματος,(ἴσ. γραπτ. Σαγματοπήνη).

Σαγματοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σάγματα (σαγμάρια), σαμαρᾶς.

Σαγοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σάγον.

†Σαγοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σάγας (σαγιάκια).

Σάγος (ὁ), [Κελτ. ἢ συγγ. τῷ Σάγη,], εἶδ. χονδροῦ τριχίνου στρατιωτικοῦ ἐπανωφορίου, (καπότον ἀπὸ) σαγιάκι, (Γαλλ.) sajo, sayon. » Ἐνεπορπήσατο σάγον Ἰδηρικῶς,« Ἀπ.

Σαθέριον (τὸ), εἶδ. τετραπέδου (βύσσας ἢ κάστορος), (Τουρκ.) σαμοῦρι τοῦ νεροῦ, (παρβλ. Σαπούριον).

Σάθη (ἡ), τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

†Σαθροδοξία (ἡ). σαθρὰ δόξα (ὑπόληψις) περί τινος, κακοδοξία.

†Σαθροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαθρὸν, ὑποσκάπτω.

Σαθρὸς, ά, όν, (κυρ. καὶ ἔτυμολογ.)=Ψαθυρὸς, εὔθραυστος· σάπιος· ἑτοιμόρροπος· (μεταφορ.) ψαλερὸς, ἠθικῶς ἀτρὸς, προσκαιρος. « Τεῖχος σαθρὸν ὑπὸ χρόνου, « Ακ. »Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων,« αὐτ. » Φωνὴ σαθρὰ, « Ἀρστ., ἢ βραγχώδης (ὡς τοῦ ῥαγισμένου ἀγγείου). »Πρίν τι ᾗ σαθρὸν μετεξετέρωσι ἐγγενέσθαι, « Ἡρ., πρὶν ἐλαττωθῇ (ψυχρανθῇ) ἡ προθυμία των.

Σαθρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ σαθροῦ, τὸ σεσηπὸς (εὐθραυστον, ἑτοιμόρροπον κτλ.). » Νηῶν (Τέλου, » Τείχους)—, « Εὐς., Ἀχμ., Ι. Διάκ. (ᾗ μτφρ.) » Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιγνοὺς τὴν σαθρότητα, « Χρσ.

Σαθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαθρὸν (σάπιον, εὔθραυστον, ἑτοιμόρροπον κτλ.).

Σάθρωμα (τὸ). τὸ σαθρὸν μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ἐλάττωμα τοῦ σαθροῦ.

Σαθρῶς, ἐπίρ. Μὲ σαθρὸν τρόπον, ἐπισφαλῶς κτλ.

Σάθων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην σάθην, (ἄλλ.) Πόσθων.

Σαινίδωρος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (χαϊδεύων, κολακεύων) μὲ δῶρα.

†Σαινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (θωπεύων) διὰ λόγων, κόλαξ.

Σαινουρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Σαίνουρος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (χαϊδεύων 'σὰν τὸν σκύλον) μὲ τὴν οὐρὰν, κολακεύων μὲ τὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς.

Σαίνω [σείω], Μ. σανῶ (ἀόρ. Ἔσηνα καὶ Ἔσανα]. Κουνῶ ('σὰν τὸν σκύλον) τὴν οὐρὰν, δείχνω τὴν χαρὰν μου (χαϊδεύω) μὲ τὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς· (ἐν γέν.) χαϊδεύω, κολακεύω, φιλοφρονοῦμαι· (ἐνίοτε ἀμτβτ. Π.) χαίρομαι. » Ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες . . σαίνωσιν, « Ὀδ. Κ. (ᾗ δοτ.) »Οὐρῇ μέν ῥ' ἔγ' (ὁ κύων) ἔσηνε, ᾗ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, « αὐτ. »Κύων δ' ἐς μὲν ἰόντας σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε ᾗ οὔασιν, « Ἱπ. » Θῆρες κνοζηθμῷ σαίνουσιν, « Ἀπλλν. (καὶ ἐπὶ ἰχθ.) » Χοιρὰς δ' ἰχθῦσιν ἐπερρόθει σαίνουσιν οὐραίοισι, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ἀνθρ. μτνμ.) » Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ,« Εὐρ. » Δόλιος ἀνήρ, σαίνων ποτὶ πάντας,« Πίνδ.,=Προσσαίνων. » Σαίνων εὖ πρασσόντων, ἔσαναν ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν ἑσλοί, « αὐτ., ἐχάρησαν. (ᾗ ἑλλ. τῆς πρ.θ.) » Οὔ με σαίνει θέσφατα, « Εὐρ. » Ἀληθῆ δὲ τὰ λεγόμενα, ᾗ σαίνει τὴν ψυχήν, « Ἀρστ. « Σαίνειν μάρον ἀψυχίᾳ,« Αἰσχλ., ζητεῖ ν' ἀποφύγῃ. 2) (μτφορ.) παράττω, προξενῶ ἀνησυχίαν. » Παιδὸς με σαίνει φθόγγος, « Σοφ. (ᾗ πθ.) » Μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι, « Γρφ.

Σαΐρω [συγγ. τῷ Σύρω], Μ. σαρῶ. Σαρόνω, σκουπίζω. » Σαίρειν δῶμα, « Εὐρ. » Πᾶσαν κόνιν σήραντες (ἄλλ. γρφ. σύραντες), « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ῥαινόμενα καὶ σαιρόμενα, « Πλ. 2) (ἰδ αιτ.) σύρω τὰ γείλη καὶ δείχνω τοὺς ὀδόντας (φοβερίζων καθὼς ὁ σκύλος ἢ γελωνβεβιασμένος [σαρδόνιον, πρασπουημένον] γέλωτα, περιγελῶν μὲ θυμὸν ἢ χαμογελῶν). »Σαίρειν ὀδόντας,« Ὀππ., προφαίνειν (ᾗ μτνμ.) »Ἵν' ἀσεσήρῃ τὸ τρῶμα, « Ἀρετ. (συνήθ. ἑλλ. καὶ εἰς τὸν μα. πρκ. τῆς μτχ. ἀντὶ ἑνς. Σεσηρὼς, ῶτα, ὁς). » Καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς,« Θκρ., μειδιῶν. »Καὶ τι σεσαρὰς ᾗ ασβαρὸν μ' ἐγέλασεν, « αὐτ. » Σεσηρὼς ἐξεπατήκατε μ' οἵεται, « Ἀρςφ. » Πὰρ δ' Ἀχιλῆς εἰςήκει ἐπισμυγερῆ,.. ἅπλητον σεσαρυῖα, « Ἡσ. » Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας, « Πρκ. (ᾗ μτνμ.) » Τὴν μορφὴν τοῦ ἕλκους, ὅπως ἥκιστα σεσηρὸς ἔσται, « Ἱππκρ. (ᾗ μτφορ.) » Ἐὰν γνήσιον ᾖ ᾗ μὴ σεσηρὸς,« Μ. Ἀντ., προσποιημένον, ἐπιτετηδευμένον.

†Σακάδιον (τὸ), εἶδ. μουσικ. ὀργ. (ἀπὸ τοῦ περιφήμου Ἀγγείου μελοποιοῦ Σακάδα).

Σάκανδρος (ὁ), Κωμ. [σάκκος, ἀνὴρ], τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Σακελίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ),=Σακκελίζω κτλ.

Σανέσπαλος (ὁ, ἡ), Π. [σάκος, πάλλω]. ὁ σείων (κουνῶν) τὴν ἀσπίδα, ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Σακεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [σάκος ἢ σάκκος, φέρω], =Ἀσπιδοφόρος. 2) Κωμ.=Πωγωνοφόρος, (ἄλλ.) Σακκαγενειοτρόφος.

Σακεύω, Μ. εύσω,=Σακκεύω.

Σακίζω, Μ. ίσω,=Σακκίζω.

Σάκιλον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Σάκκιον.

Σακίτης, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Σηκίτης.

Σακκελίζω, Μ. ίσω,=Σακκίζω, σουρώνω.

Σακκέλισμα (τὸ). ὑγρὸν πρασμένον ἀπὸ σακκί (σουρωμένον, ατραγγισμένον).

Σακκελισμὸς (ὁ), τὸ αὐσ. τοῦ Σακκελίζω.

Σακκελιστήριον (τὸ). τὸ τρίχινον ὕφασμα διὰ τοῦ ὁπ. σακκελίζουν (σουρόνουν) τὰ ὑγρὰ, στραγγιστῆρι.

Σακκεύω, Μ. εύσω καὶ ;Σακκέω-ῶ, Μ. ήσω. Στραγγίζω (καθαρίζω) ὑγρόν τι περνῶντάς το ἀπὸ τὸ σακκί, σουρόνω, διϋλίζω.

Σακκίας, ου (ὁ), (κυρ. εἶνος) περασμένος ἀπὸ τὸ σακκί, σουρωμένος, λαγαρισμένος.

Σακκίζω, Μ. ίσω, =Σακκεύω, σουρόνω, λαγαρίζω.

Σάκκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὕφασμα σακκιοῦ, τρίχινος.

;Σακκισιὰς, ἡ, όν, ἴδε Σακτάς(;).

Σάκκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάκκος, σακκοῦλι, σακκουλάκι· σακκοῦλα. »Τὰ σακκία τῶν χρημάτων παραλύσας, « Πλ. »Ἐκ τοσούτου πλούτου μηδὲν ἕτερον εὑρηκὼς ἢ χρυσίου κεντηνάρια τρία, μιλιάρησια δὲ σακκία ἐννέα,« Βιζ., (καθὼς καὶ οἱ Ταῦρκοι λέγουσι τῶρα) ἐννηὰ πουγγιά.

Σακκογενειοτρόφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ τρέφων (ἔχων) μεγάλην γενειάδα, (κοιν.) ἕνα τορβᾶν γένειο.

Σακκοπήρα (ἡ). ταγάρι σάκκινον, δισάκκι.

Σακκοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σάκκους (κόσκινα, σχαγγιστήρια), (παρβλ.) σακκυφάντης.

Σάκκος καὶ (δρθότ.) Σάκος (ὁ), [σάττω ἡ Εβρ.]. (ἐν γέν.) χονδρὸν τρίχινον (συνήθ. ἀπὸ γιδότριχες) ὕφασμα ἢ φορεμα, ῥάσον. » Παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε, « Πλ., (παρβλ. Σάγος). 2) (ἰδιαιτ.) σακκί, (Τουρκ.) τσουβάλι. » Ἵτω εἰς ἐμοῦ σάκους ἔχων καὶ κωρύκους, « Ἀρςφ. 3) στραγγιστῆρι ἀπὸ σάκκινον ὕφασμα, (Γαλλ.) chausse. 4) Κωμ. γενειάδα. » Σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα, « Ἀρςφ.

Σακκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σάκκον (σάκκινον, ῥάσινον φόρεμα).

Σακκοφορία (ἡ), τὰ νὰ φορῇ τις σάκκινα (ῥάσινα) φορέματα, [ἐκ τοῦ

Σακκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σάκκον (σάκκινον φόρεμα), ῥασοφόρος.

†Σακκώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ σάκκου παρωνυμούμενος.

†Σακοδερμηστὴς, οῦ (ὁ). σκώληξ δερματοφάγος, ἢ

†Σακοδερμίτης, ου (ὁ), (ὄφις ἢ σκώληξ) ἔχων δέρμα χαλκυστικτον (ὅμοιον μὲ σάκος).

Σακὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Σηκός.

Σάκος (ὁ),=Σάκκος.

Σάκος [σάττω, σάγος], εος-ους (τὸ). ἀσπὶς πλεκτὴ ἐνδυμένη (καπλαδισμένη) μὲ δέρμα, (ἐν γέν.) ἀσπὶς.

†Σακοφόρος (ὁ, ἡ). ἐσφαλμ. ἀντὶ Σακεσφόρος.

†Σάκτας, α (ὁ), Βοιωτ. ὁ ἑατρὸς, (ἴσως κατὰ παραφθορ. τοῦ Ἀκεστής).

Σάκτας, ου (ὁ) καὶ

Σακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σάκκος, σακκί, ταγάρι, (παρβλ. Σάκτρα).

Σακτὸς [σάττω], ἡ, όν. Στοιβακτὸς, Πατωμένος· παραγεμισμένος ἢ δυνάμενος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ στοιβαχθῇ (νὰ πατωθῇ). » Τευθὶς σακτὴ, « Ἀθ. (» Ταὐτὸν εἰπεῖν κατὰ τοὺς ἰδιωτίζοντας) παραγεμιστὴ, « Εὐς. » Καλαμος—, « Πλδ., ὁ χρησιμεύων πρὸς γέμισμα τῶν σαγμαρίων κλπ. 2) περασμένος ἀπὸ τὸ σακκὶ, σουρωμένος. » Οἶνος—, « (Εὔπ. παρὰ) Πλδ., (ἀλλ' εἰς τὴν σημασ. ταύτην ἀναλογώτερον ἴσως ἤθελεν εἶναι τὸ Σακκιστος).

†Σάκτρα (ἡ), [σάττω]. ξεμπίλι ἢ κοφίνι (πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ἐφοδίων τροφῶν, τῆς κουμπάνιας).

Σάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ σάττων (πατόνων, ἐπισωρεύων). » Ἅδου—, « Αἰσχλ., ὁ γεμίζων τὸν ᾅδην μὲ νεκρούς.

Σάκχαρ, αρος καὶ

Σάκχαρι, εως (τὸ) καὶ

Σάκχαρις, εως (ἡ) καὶ

Σάκχαρον (τὸ), [Ἰνδ.]. ἡ αὐτοφυὴς ζάχαρι ἡ πηγνυμένη περὶ τοὺς κόμπους τοῦ Ἰνδικοῦ καλάμου (Μπανμποῦ), (Ἀραβ.) ταβασσίρ. » Τὸ γλυκυκάλαμον, ὃ ποιεῖ τὸ σάκχαρ (τὴν ζάχαριν), « Τζ.

Σακχυφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων σάκκους (σακκιὰ, στραγγιστήρια κτλ.) ἢ γυναικείους κεκρυφάλους.

Σάλα, ας (ἁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ζάλη, φουρτοῦνα, ταραχὴ (κυρ. καὶ μτνμ.).

;Σαλάβη (ἡ), = Σαλάμβη.

Σαλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον (ταραχὴν), ἠχῶ, βούζω. » Σαλαγεῦντος νότοιο, « Ὀππ. 2) (μτβτ.) σείω, ταράττω· (συνκδχ.) = Ὀπυίω. » Ὅστις σὴν ἄλοχον λεληθὼς ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ, « Ακ., [ἐκ τοῦ

Σαλάγη (ἡ), [σαλάσσω]. ταραχὴ, κρότος, θόρυβος.

†Σαλάγω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαλαγέω.

†Σαλαΐζω, Μ. ίσω, Π. [σάλα, σάλος]. ταράττομαι, ἀδημονῶ· κλαίω (κτυπηοδμαι) ἀπὸ τὸ κακόν μου, (ὅθεν

†Σαλαϊσμὸς (ὁ). ἀδημονία, θρῆνος, κοπετός.

Σαλάκων [σαλάσσω], ωνος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ κινῶν ἑαυτὸν (κουνούμενος) ἐν τῷ περιπατεῖν, περιπατῶν μὲ ὕφος (μὲ τσακκίσματα), (κατ' ἔκτ.) κάμνων μάταια καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμίν του ἔξοδα, ἀλαζὼν, κενόδοξος. (κοιν.) ξυππασμένος, ψωροπερήφανος. (Γαλλ.) fat. » Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (οἱ πλούσιοι), διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον ᾧ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν, « Ἀρστ., ξυππασμένοι, κάμνοντες ἐπίδειξιν (ὁμιλοῦντες πάντοτε περὶ) τοῦ πλούτου των. » Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ μικροπρεπὴς καὶ ὁ σαλάκων· ὁ μὲν γὰρ (ὁ σαλάκων δηλ.) ὑπερβάλλει τὸ πρέπον, ὁ δ' ἐλλείπει τοῦ πρέποντος, « αὐτ.

Σαλακωνεία (ἡ). ἀνάρμοστος πολυτέλεια ἢ μεγαλοπρέπεια, ἀλαζονεία, (κοιν.) ψωροπερηφάνεια ἢ ἀηδὴς περιαυτολογία, (Γαλλ.) fatuité· (κατὰ τὸν Δράκ.) βλακεία, (ἐνίοτε) θρύψις, κερασιτσηὰ, τσακκίσματα. » Οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας, ἃς, οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς ᾧ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν, « Ἀλκίφρ., [ἐκ τοῦ

Σαλακωνεύω, Μ. εύσω. Φέρομαι (Πράττω) ὡς σαλάκων, κάμνω μάταια ᾧ ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου ἔξοδα, περιπατῶ μὲ ὕφος (μὲ τσακκίσματα), (παρβλ. Σαυλοπρωκτιάω)· (ἐν γέν.) ἀλαζονεύομαι, (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι.

Σαλακωνία (ἡ), = Σαλακωνεία.

Σαλακωνίζω, Μ. ίσω, = Σαλακωνεύω, (ὅθ.

;Σαλακώνισμα (τὸ). κίνημα σαλάκωνος, ἀλαζόνευμα.

Σαλαμάνδρα (ἡ), εἶδος σαύρας (γουστερίτσας) μὲ μελανοξανθόσικτον δέρμα χωρὶς λεπίδας.

Σαλαμάνδρειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς σαλαμάνδρας. » Δάκος—, « Νίκ., τὸ δάγκαμά της.

Σαλάμβη (ἡ), [σέλας, ἐμβαίνω]. τρύπα εἰς τὴν στέγην (ἵνα ἐμβαίνῃ φῶς ἡ ἐβγαίνῃ ὁ καπνὸς), φεγγίτης ἢ καπνοδόχη, (παρβλ. Ὀπή).

Σάλαξ [σαλάσσω], ακος (ὁ). κόσκινον πρὸς χρῆσιν τῶν μεταλλουργῶν.

Σάλασσα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Θάλασσα.

Σαλάσσω(ττω), Μ. άξω, Π. [σάλος]. σείω, κουνῶ, ταράττω, (παρβλ.) Σαλεύω. 2) = Σάττω, φορτόνω, γεμίζω. » Σεσαλαγμένον οἴνῳ, « Ἐπγρ. (τὸ ὁποῖον ὁ Κορ. ἀνάγει εἰς τὴν 1 σημασ., διορθόνων τὸν Ἡσύχ., καὶ ἑρμηνεύων αὐτὸ διὰ τοῦ) σεσαλευμένον, (ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλο παράδειγμα πληρέστερον, εἰς τὴν Ἀνθολογίαν, ἀντιβαῖνον εἰς τὴν εἰκασίαν τοῦ σοφοῦ) » Γαστέρα σεσάλακτο γέρων Βάκχῳ, « Ἐπγρ.

†Σαλάχιον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σελάχιον.

;Σαλέη (ἡ), Π. ἀντὶ

Σαλεία (ἡ). τὸ σαλεύειν, ταραχὴ, ἀνησυχία. 2) (μτγν.) μωρία, εὐήθεια, ἀνοησία.

Σάλευμα (τὸ). κίνημα τοῦ σαλεύοντος (σαλευομένου), κούνημα· περιπάτημα πηδηκτὸν (καμαρωτὸν). » Ἵππου—, « Δ. Χρσ.

Σαλευμὸς (ὁ) καὶ

Σάλευσις, εως (ἡ), τὸ σαλεύειν ἢ σαλεύεσθαι, σάλευμα.

Σαλευτὸς, ὴ, όν. Ὁ σαλευόμενος (κλονούμενος), ἢ δυνάμενος σαλευθῆναι, κουνηστός. » Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς, « Ἐπγρ.

Σαλεύω [σάλος], Μ. εύσω. Σείω, κουνῶ. » Θεσσαλὸν ἵππον ἔχεις, ἀλλὰ σαλεῦσαι οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλίης, « Ἐπγρ. » Ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος πτέρυγα σαλεύει (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πτέρυγας ἀλύει), Εὐρ. (καὶ πθ.) » Χθὼν σεσάλευται, « Αἰσχλ. ||. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κουνηοῦμαι (κυρ. 'σὰν τὸ πλοῖον ὅταν τὸ παρακυλοῦν τὰ κύματα), (ὅθεν ναυτ.) εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὰ ἀνοικτὰ, στέκω εἰς τὸ σίδερον· (ᾧ μτφορ.) κυμαίνομαι (ταλαντεύομαι) μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, ἀνησυχῶ· (μὲ δοτ. προθετ.) ἔχω τὰς ἐλπίδας μου (ἐπιστηρίζομαι) εἰς, ἐξαρτῶμαι ἀπό· (ἐνίοτε) περιπατῶ κουνηστὸς (καμαρωτὸς, [κοιν.] 'σὰν τὴν νύμφην), ἀργοπατῶ, μόλις σαλεύω, (Γαλλ.) se dandiner. » Ὁμοίως γὰρ σαλεύουσιν (οἱ ἐκπεπτωκότες τοὺς μηροὺς) ἐν τῇ ὁδοιπορίῃ ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ἱππκρ. » Πορφυρίδα ἐνδὺς, καὶ στρεπτὸν περιθέμενος, σχολῇ σαλεύων ὑπήκουόν σοι, « Ξεν., (παρβλ. Σαλακωνεύω). » Οἱ ἐν πλοίοις, σαλεύοντες ἰσχυρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν, « αὐτ. » Οἱ θαλαττεύοντες, ὅταν ἐπὶ δύω ἀγκυρῶν σαλεύωσι, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι, « Βασ. » Ἡ ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεωρου (λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν) καὶ ἀγκύρας μιᾶς, « Συν. » Ἔδοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς πόλεις ὥσπερ ναῦς διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, « Ἡρ. (ὅθεν μτφορ.) » Πόλις ἄγαν σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷά τε φοινίου σάλου, « Σοφ. » Ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδενί πω βεβαίως ἱδρυμένη, « Ἡρωδ. » Πολλὰ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, ἀνέρριψεν ἐκ τῶν παρόντων τὸν κύδον, « Σδ. » Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ, « αὐτ., ἀγωνιῶν, φοβούμενος. » Ἐν αὐτῷ τὸ εἶναί τε καὶ τὸ τεθνάναι σαλεύων, « Ἡλ. » Ἐπὶ φίλοις σαλεύοντα, « Γνμ. » Ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχὴ, « Ἡρωδ. » Γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, « Ἀλκίφρ.

Σάλος (ὁ), [ἅλς ἢ ἅλλομαι]. ἡ κίνησις (ὁ κυματισμὸς) τῆς θαλάσσης, τὸ κούνημα (τὸ παρακύλημα) τοῦ πλοίου, τὸ (Τουρκ.) σαλυντὸ, (Γαλλ.) roulis· (συνκδχ.) ἡ κυματίζουσα τοιουτοτρόπως θάλασσα, (κοιν.) φουσκοθάλασσα, (Γαλλ.) houlle· (μτφορ.) ἀγωνία ψυχικὴ, ἀνησυχία, (παρβλ.) Ζάλη. » Ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα, καὶ καρηβαρεῖν ὑπὸ τοῦ σάλου, « Ακ. » Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος, « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐπιστάμενος ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ τὴν πόλιν γενομένην, « Ασ. 2) μέρος ὅπου δύναται πλοῖον νὰ ἀράξῃ εἰς τὰ ἀνοικτὰ (νὰ σταθῇ εἰς τὸ σίδηρον), (Ἰταλ.) splagia, (παρβλ.) Ἀγκυροβόλιον. » Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς, « Πλβ. » Σάλος ἐπ' ἀγκύρας ὑπόκειται τοῖς ναυτιλλομένοις, « Διόδ.

Σάλος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σάλος, (τρπ.) ταραχὴ τῆς ψυχῆς, ἀνησυχία. » Ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος, « Ἀλκμ.

†Σαλὸς, ὴ, όν, (Βυζ.). Μωρὸς, ἀνόητος, κουτὸς, (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Προῦσαν).

†Σαλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σαλοῦ, μωρία, εὐήθεια, ἀνοησία.

Σαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Σαλεύω, (πθ.) κουνηοῦμαι· (μτφορ.) ἀνησυχῶ, ταράττομαι.

Σάλπη (ἡ) ᾧ Π. Σάλπης (ὁ), [ἅλλομαι], εἶδος ἰχθ. μὲ ξανθὰς γραμμὰς, (κοιν.) σάλπα καὶ σάρπα.

Σαλπίγγιον (τὸ). μικρὰ σάλπιγξ.

Σαλπιγγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σάλπιγγος.

Σαλπιγγολογχυπηνάδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἔχων σάλπιγγα, λόγχην καὶ ὑπήνην (γενειάδα), σαλπιγκτὴς ἢ λογχοφόρος μὲ γένεια, (παρβλ. Σαρκασμοπιτυοκάμπτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Σαλπιγγωτός, ή, όν. Καμωμένος εἰς εἶδος σάλπιγγος. » Λυχνία—,« Ἐπγρφ.

Σαλπιγκτής, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν τὴν σάλπιγγα, (Ἰταλ.) τρομπεττιέρης.

Σάλπιγξ [συγγ. τῷ Ἄλλομαι, ἴδε Σάλπη], ιγγος (ἡ). τὸ σωληνοειδὲς ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον σαλπίζουν (κυρ. πρὸς μάχην), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) τρομπέττα. » Πολλὰ εἴδη σαλπίγγων.. πρῶτος δὲ Ἀρχωνδᾶς, συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα, « Σχλ. Σοφ. » Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ἢ Τυῤῥηνικὴ σάλπιγξ, μακρὰ τὸ σχῆμα, « Σχλ. Ὁμ. » Σάλπιγξ ἡ ἱερὰ σύγκειται ἐξ ὀστέου ϗ χαλκοῦ.. Στρογγύλη δὲ σάλπιγξ, οὐχ ἱερὸν ὄργανον, ἀλλὰ πολεμικόν, « Ἀρτμδρ. » Ὁ ἐλέφας φωνεῖ ὅμοιον σάλπιγγι τετραχυσμένῃ, « Ἀρςτ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Σάλπισμα, φωνὴ σάλπιγγος. » Οἷον τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον,« Ἀρςτ. » Ὥςε ἐξακισχιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι,« Δ. Ἀλ. 3) (μτμ.) εἶδος κόχλου (τὸ ὄστρακον τοῦ ὁποίου ἐχρησίμευεν ὡς σάλπιγξ), (παρβλ. Κῆρυξ καὶ Στρόμβος). 4) εἶδος πτηνοῦ σαλπιγγοφώνου, (ἄλλ.) Σαλπιγκτής. 5) εἶδος κομήτου, (ἄλλ.) Λογχίας. 6) ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ἀργείοις (ὡς εὑρετοῦ τῆς σάλπιγγος).

Σαλπίζω, Μ. ίγξω (καὶ μτγν.) ισω. Λαλῶ τὴν σάλπιγγα· σημαίνω (ἀναγγέλλω) διὰ τῆς σάλπιγγος, ἠχῶ (βούζω) ὡς ἂν σάλπιγξ, ἀντηχῶ. » Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός,« Ἰλ. Φ. » Ὁ Μεγαρεὺς Ἡρόδωρος ὁπότε σαλπίζοι, χαλεπὸν ἦν αὐτῷ πλησιάζειν,« Πλδ. (καὶ αἰτ.) » Ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισε, « Ακ. (ϗ μτφορ.) » Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου,« Εὐαγγ. (ὀθ. πθ.) » Οὐδὲν γὰρ εὐποιίας σαλπιζομένης ὄφελος,« Βασ.

Σαλπικτής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Σαλπιγκτής.

;Σάλπιξ, Π. (μτγν.) ἀντὶ Σάλπιγξ.

Σάλπισμα (τὸ) τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος φώναγμα ϗ τὸ δι' αὐτῆς διδόμενον σημεῖον (σύνθημα).

Σαλπιστής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Σαλπιγκτής.

Σαλπιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαλπίζειν, σαλπιστοῦ ἴδιος.

†Σαλύγη (ἡ), Γλσ. ἡ ταραχώδης ϗ συνεχὴς κίνησις (κυρ. σωματος περιστρεφομένου, π. χ. ῥοδάνης, ἀτράκτου κτλ.), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαλάγη).

Σᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Σῆμα.

Σαμαίνω, Δ. ἀντὶ Σημαίνω.

Σαμάκιον (τὸ). γυναικεῖόν τι στολίδιον, (παρβλ.) Καλαμίς (6), (κυρ. τὸ ὑποκορ. τοῦ

Σάμαξ, ακος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κάμαξ, κάλαμος (ἰδίως ὁ τοξικός). 2) (συνκδχ.) πλέγμα καλάμινον ἢ ψάθινον, φορμός.

;Σαμάρδακος (ὁ), [;], γόης, ἀγύρτης, γελωτοποιός, (Χρσ. καὶ Αὐγουστῖν.).

Σαμβαλίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σαμβαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Σάμβαλον (τὸ), Αἰσχλ. Π. ἀντὶ Σάνδαλον.

Σαμβύκη (ἡ), εἶδος μουσικοῦ ἐγχόρδου ὀργάνου εἰς σχῆμα τριγώνου (ὅμοιον μὲ τὸ Τουρκ. σαντοῦρι ἢ τὴν ἅρπαν). 2) εἶδ. μεγάλης πολιορκητ. μηχανῆς.

Σαμβύκης, ου (ὁ), = Σαμβυκιστής.

Σαμβυκίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν σαμβύκην.

Σαμβυκιστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων ϗ

Σαμβυκίστρια (ἡ), ἡ παίζουσα τὴν σαμβύκην.

Σάμβυξ, υκος (ἡ), = Σαμβύκη.

†Σάμεον (τὸ), Λακων. ἀντὶ Σημεῖον, παρασημον.

Σάμερον, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Σήμερον.

Σάμος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ἄμμος ἢ Ψάμμος, (ὀθ.) ὄχθος ἀμμώδης, (Γαλλ.) dune· (ἐν γέν.) ψήλωμα.

†Σαμπῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ἀριθμητικὸν σημεῖον ϡ (δηλ. σὰν C καὶ πι Π) τὸ ὁπ. παρίστησι τὸν ἀριθμὸν 900.

Σαμφόρας, ου (ὁ). (ἵππος) ὁ φέρων ἐγκεκαυμένον ἢ ἐγκεκομμένον ἐπὶ τοῦ μηροῦ του (σημαδευμένος μὲ) τὸ Σαν (C ἢ Σ).

†Σαμψουχον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σάμψυχον.

Σαμψυχίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω ὡς ἂν (Ὁμοιάζω κατὰ τὴν ὀσμὴν τὸ) σάμψυχον.

Σαμψύχινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ-

Σάμψυχον (τὸ), καὶ Σάμψυχος (ἡ), [ξεν.], εἶδος εὐώδους φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀμαρακον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτν.) μαντζουράνα.

Σὰν (τὸ), ἄκλ. Δ. ἀντὶ Σῖγμα. » Πρὶν μὲν εἶπε σχοινοτενειά τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων,« Πίνδ.

Σανδαλιοθήκη (ἡ), = Σανδαλοθήκη.

Σανδάλιον (τὸ), ὑποκορ. (εὐχρηστότ-) τοῦ Σάνδαλον. 2) εἶδος ἰχθ. (ἄλλ.) Βουγλωσσον. » Σανδαλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν, ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεςιν ἄνθεμα, « Πλδ. » Ὑπόδησε τὰ σανδάλιά σου,« Γρφ. 3) (Βυζ.) φελοῦκα καραβιοῦ (τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουσι) σαντάλ. » Καὶ ὁ εἷς.. ηὐρέθη βαλὼν ἑαυτὸν εἰς καρβιν λεγομενον σανδάλιν ἐπὶ ὄψιν,« Χρν. Ἀλεξανδρ.

Σανδαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σάνδαλον.

Σανδαλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σανδάλου.

Σανδαλοθήκη (ἡ). θήκη ἢ ἁρμάρι διὰ τὰ σανδάλια.

Σάνδαλον (τὸ), [σανίς], εἶδος γυναικείου (καὶ ἐνίοτε ἀνδρῴου) (συρτοῦ) ὑποδήματος, παποῦτσι ἢ τσαρούχι. » Μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης, « Θκρ. » Τραγῳδῷ θάτερον (ποδα) σανδάλῳ ὑποδεδεμένῳ,« Ακ., ἴδε καὶ Σανδάλιον.

2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) τὸ ὀψάριον Βούγλωσσον, (κοιν.) Γλῶσσα. » Σάνδαλα δ' οὗ παρέθηκεν ἀειγενῆ ἀθανατάων, βούγλωσσον, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ,« (Μάτρ. παρ') Ἀθ. 3) (διὰ δὲ τὸν τρόπον τοῦ δεσίματος τῶν λωρίων) εἶδος ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου, (ἄλλ.) βρόχος βουκολικός. 4) ὄχναρι, πέλμα ποδὸς ἢ ὑποδήματος, (ὅθεν ἡ νῆσος Σαρδὼ, ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ σχῆμά της, ἰχνοῦσα, προσωνομάσθη καὶ Σανδαλιῶτις).

†Σανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποδένω μὲ σάνδαλα (τσαρούχια).

Σανδαράκη (ἡ), [εἰς τὸ Σανσκριτ. ἰδίωμα σινδουρὰ ἢ σγιανδουρὰ ὀνομάζεται τὸ Κιννάβαρι], εἶδ. ἐρυθροῦ μεταλλικοῦ (κινναβάρεως), κόκκινον ἀρσενικιον, (ἐχρησίμευε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς) ἰατρικὸν διὰ τὰ ἄλογα. 2) εἶδ. κόμμεως τὸ ὁπ. συνάζουν (πρὸς τροφὴν) αἱ μέλισσαι, (παρβλ.) Ἐριθάκη ϗ Κήρινθος.

Σανδαρακίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς σανδαράκης.

Σανδαράκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Ἀλειμμένος μὲ σανδαράκην, κόκκινος ἀνοικτός.

Σανδαρακουργεῖον (τὸ). μεταλλουργεῖον τῆς σανδαράκης.

Σανδαράχη, Σανδαραχίζω κτλ., = Σανδαράκη κτλ.

Σανδαραχώδης, εος (ὁ, ἡ). σανδαράχῃ ὅμοιος τὸ εἶδος.

;Σάνδιξ καὶ

Σάνδυξ, υκος (ἡ), εἶδ. μεταλλικοῦ (μίλτου ἢ κάλχης) καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κόκκινον (σαρκόχρουν) χρῶμα (ὅμοιον κάλχῃ,« κατὰ τὸν Στρβ.) » Καιόμενον δὲ τὸ καθαρὸν ψιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον Συρικὸν μεταβάλλεται, ὅπερ οἱ ἰατροὶ σάνδυκα ὀνομάζουσιν,« Ἀέτ., (παρβλ. Σανδαράκη).

2) εἶδ. θάμνου ὁ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς βαφὴν τοιούτου χρώματος· (πλθ.) τὰ ἀπ' αὐτοῦ βαπτόμενα (κυρ. εἰς τὴν Λυδ.) λινὰ γυναικεῖα φορέματα (ἴδε Ι. Λυδοῦ τὸ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Γ', 62).

3) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ἡ κιβωτός, (Τουρκ.) σαντοκ!!

Σανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σανίς, σανιδάκι.

Σανιδοτοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τὸ σανίδι.

Σανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω (Πατόνω, Σκεπάζω) μὲ σανίδια, σανιδόνω.

Σανιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σανίδα. » Τὴν ἕξιν ῥαδινοί, σανιδώδεες, « Ἀρετ.

Σανίδωμα (τὸ). σανιδωτὸν κατασκεύασμα, πάτωμα (οἰκίας), κατάστρωμα (πλοίου) κτλ.

Σανιδωτός, ή, όν. Στρωμένος (Πατωμένος) μὲ σανίδια.

Σανίς, ίδος (ἡ). ξύλον πλατὺ φτενὸν καὶ μακρὺ, πλάκα ἀπὸ ξύλον, σανίδι, σανίδα. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅτι εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ σανίδια, (π. χ.) σοφᾶς, πάτωμα, κατάστρωμα, = Σανίδωμα· ἴδ. αιτ. Π. καὶ εἰς τὸ πλθ.) τὰ θυρόφυλλα. » Οὐδὲ πύλῃσιν εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα, ἀλλ' ἀναπεπταμένας, « Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ διάφορα ἐπίθ.) » Κληΐδες (» Δικλίδες » Κολληταὶ) σανίδες, « Ὁμ. 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) σανίδι ἀλειμμένον μὲ γύψον ἢ μάλθην ὅπου ἐγράφοντο αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ ὅ, τι ἄλλο ἦτο νὰ δημοσιευθῇ (παρβλ. Λεύκωμα, Πινάκιον καὶ Πρόγραμμα), (ἐν γέν.) = Πίναξ· σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes. » Θρῄσσαις ἐν σανίσιν, τὰς Ὀρφεία κατέγραψε γῆρυς, « Εὐρ. 3) (ἐν γέν.) δηλωτήριον, Σήμαντρον. » Αἱ γραπταὶ σανίδες ἐκεῖναι ϗ τὰ ῥάκη τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποπόρφυρα, ἃ δὴ πολλὰ τοῖς τῶν εὐδαιμόνων οἴκοις θαμὰ ἐπέβαλλε τὴν εἰς βασιλέα εὔνοιαν προϊσχόμενος, ϗ ταύτῃ ἅπαντα ἐσφετερίζετο, « Ἀγαθ. 4) ξύλον (σανίδι) εἰς τὸ ὁπ. ἔδεναν ἢ ἐκάρφοναν τοὺς κακούργους. » Ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν, « Ἡρ.

†Σάννας [σαίνως], α (ὁ). χάχας, εὐήθης, (Λτ.) sanna.

†Σαννίον (τὸ), [σαίνω]. οὐρά· (μτνμ.) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαύνιον).

†Σαννιόπληκτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαυνιόπληκτος.

†Σαννίων, ωνος (ὁ). μῖμος, βωμολόχος, ὑποκριτὴς (παλιάτσος) τοῦ θεάτρου.

Σαντάλινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ -

Σάνταλον (τὸ). τὸ εὐῶδες ξύλον δένδρου τινὸς τῆς Ἰνδίας.

Σαντόνιον (τὸ), εἶδ. ἀψινθίου, λεβιθόχορτον, (Γαλλ.) santoline.

†Σανυρίζω, Μ. ίσω. Χαϊδεύω, κολακεύω, [ἐκ τοῦ

†Σανυρὸς (ὁ), [σαίνω]. κόλαξ· βωμολόχος.

Σάξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σάττω, φόρτωμα, πάτωμα (εἰς σακκὶ), παραγέμισμα.

Σαοῖ (καὶ ὄχι Σάοι), Π. ἀντὶ Σώζοι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω.

Σαόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.

(Σάος), ου (ὁ), ἄχρ. ἀντὶ Σῶος, (ὅθ. εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ συγκρ. Σαώτερος).

;Σαοσίμβροτος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σωσίμβροτος.

Σώου, Π. ἀντὶ Σώζου, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἐνς. τῆς πρς. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω.

Σαοφρονέω, Σαοφροσύνη, Σαόφρων, Π. ἀντὶ Σωφρονέω κτλ.

Σαόω-ῶ [σάος], Μ. ώσω, Π., = Σώω, σώζω. » Ῥεῖα θεὸς κ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι, « Ὀδ. Γ. » Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ, « Ὀδ. Ν. (καὶ μσ.) » Τήνδε σάω πόλιν, « Ἐπγρ. » Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν ἠδὲ Πλάτωνα, τὸν μὲν ἵνα ψυχὴν, τὸν δ' ἵνα σῶμα σάοι (γρφ. σαοῖ), « αὐτ.

Σαπείην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Σήπω.

;Σαπείριον (τὸ), Ζ. Σαπύριον.

Σαπεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Σήπω.

Σαπέρδης [σήπω], ου (ὁ), εἶδος παστοῦ ἰχθύος (κορακίνου), ἀρίγγα (;) ἢ θρίσσα τῆς 'μαύρης θαλάσσης. » Σαπέρδας πέντε καὶ πέρκας τέτταρας, ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι, « Ακ.

Σαπέρδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαπέρδη ϗ τοῦ

Σαπερδὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθύος (ἀθερίνα) τῆς 'μαύρης θαλάσσης, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Σαπέρδης).

Σαπήῃ, Π. ἀντὶ Σαπῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Σήπω.

;Σαπήρινος, η, ον, Ζ. Σαπύρινος, [ἐκ τοῦ

;Σαπήριον (τὸ), Ζ. Σαπύριον.

Σαπρία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σαπροῦ, σῆψις, σαπρότης.

Σαπρίας, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ὁ παλαιός.

Σαπριάω-ῶ, Μ. άσω. Σαπρίαν ὠδίνω, εἶμαι σεσηπώς.

Σαπρίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω σαπρίαν (μοῦχλαν)· (πθ.) χαλνῶ, μυχλιάζω, σαπίζω.

†Σαπριόω-ῶ, Μ. ώσω, Γρφ. ἀντὶ Σήπω, κάμνω τι νὰ βρωμίσῃ (νὰ σαπήσῃ). » Μυῖαι θανατῶσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου, « Γρφ. (ἀλλὰ τοῦτο ἐνδέχεται νὰ ᾖνε καὶ μέλλ. β'. τοῦ Σαπρίζω).

Σαπρόγηρος (ὁ, ἡ). σαπρὸς γέρων, παληόγερως.

Σαπρόκνημος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ κνῆμαι σαπίζουν ἀπὸ τὰς πληγάς, σαπρὸς τὰς κνήμας.

†Σαπρολογία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Αἰσχρολογία.

Σαπρόπλουτος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Παλαιόπλουτος, ἡ γέρων (σαπρόγηρος) πλούσιος.

Σαπρὸς [σήπω], ὰ, όν. Σάπιος· βρώμιος· μουχλιασμένος· ταγκιασμένος· (ἐν γέν.) χαλασμένος ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, παλαιὸς, πολυκαιρινὸς, (ἐπμ.) ἀχρεῖος· (μτνμ.) αἰσχρός· (ὅθ.) ἄσχημος. » Σαπρὰν γυναῖκα δ' ὁ τρόπος εὔμορφον ποιεῖ, « Φιλήμ., (ἴδε Σαπρόφιλος). » Ἰχθύες σαπροί, « Ἀθ. » Σαπρὸς τάριχος, « αὐτ. » Φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρὸν, « Ἀρςφ. » Τὸν ἱμᾶντα διέῤῥηξ'· Εἰκότως, ὦ φλήναφε, σαπρὸς γὰρ ἦν, « (Μένανδρ. παρὰ) Θεοδωρήτῳ. » Διαπύου τοῦ πλεύμονος καὶ σαπροῦ γενομένου, « Ἱππκρ (καὶ μτνμ.) » Λόγος σαπρὸς, « Γρφ., αἰσχρολογία. (ἐπὶ καλοῦ) » Οἶνος —, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) σαπρίας. » Εἰρήνης σαπρᾶς, « Ἀρςφ., παλαιᾶς.

Σαπροσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). σαπρὸς τὰ σκέλη, Σαπρόκνημος.

Σαπρόστομος (ὁ, ἡ). βρωμόστομος.

Σαπρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σαπροῦ, σῆψις, σαπίλα, μοῦχλα, ταγκάδα κτλ.

Σαπρόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σαπρὰ (τὰ ἄσχημα) ἀντικείμενα.

†Σαπρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σαπριόω ϗ

Σαπρόνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ σῆψιν (σαπρίαν), χαλνῶ, σαπίζω κτλ.

†Σαπρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῆς λέξεως σαπρὸς παρωνυμούμενος, (π. χ. Σαπρίκιος).

Σαπρῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον σαπρὸν (βρωμερὸν), σιχαμερά.

;Σαπύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα σαπυρίου, σαμουρένιος, [ἐκ τοῦ

;Σαπύριον (τὸ), (οὕτω συμπερσίνω ἀπό τε τῆς κοινῆς προφορᾶς καὶ τῆς γρφ. Σαπύριον ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ τὸ Σαπείριον ἢ Σαπήριον), εἶδ. τετραπόδου (βύδρας), (ὅθ. τὸ κοιν.) σαμούριον, (παρβλ. Σαθέριον καὶ Σίμωρ).

Σαπφείρινος, η ἢ ος, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ σαπφείρου λίθου, ζαφειρένιος. » Λίθος —, « Φλςρτ., = Σάπφειρος.

Σαπφειρίτης, ου (ὁ) καὶ Σαπφειρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ σαπφείρου. » Λίθος —, « Σχλ. Ἀπλλν., = Σάπφειρος.

Σάπφειρος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ), [Ἑβρ.], εἶδ. πολυτ. (κυανοῦ καὶ χρυσίζοντος) λίθου, (ἐπμ. ἄλλου παρὰ τὸ κοιν.) ζαφεῖρι, (κατά τινας) τὸ Λατζιβέρτ-τασσὶ ἢ (πιθανώτ.) τὸ Γιλδίς-τασσί. » Ἡ σάπφειρός ἐστιν ὥσπερ χρυσόπαστος, « Θφρ. » Ἣν καλοῦσι σάπφειρον, μέλαινα, οὐκ ἄγαν πόῤῥω τοῦ κυάνου τοῦ ἄῤῥενος, « αὐτ.

Σαπφῶος, α, ον, = Σαπφικός.

Σαπφικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Σαπφοῦς (τῆς περιφήμου ποιητρίας).

Σάπφυρος (ὁ), = Σάπφειρος.

Σάπων [Κελτ. ἢ Γερμ.], ωνος (ὁ), εἶδος σμηκτικοῦ μίγματος, (κοιν.) σαποῦνι.

Σαπώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάπων, σαπουνάκι.

Σαράβαλα καὶ Σαράβαλλα καὶ ;Σαραβαρα καὶ ;Σαράπαρα (τὰ), [Ἀσ.], τὰ μακρυὰ καὶ πλατειὰ βρακκιὰ τῶν Ἀσιανῶν, (Τουρκ.) σαλβάρια, (παρβλ. Ἀναζυρίς).

Σαραπάραι(οἱ), ἔθνος τι σαλβαροφόρον τῆς Ἀσίας, (ὁ Στρβ. τὸ ἐξηγεῖ) Περισκελισταί.

Σαραπεῖον ϗ Σαραπιεῖον (τὸ). (ἐνν. ἱερὸν) ναὸς τοῦ Σαράπιδος.

Σαραπιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. πόα), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Τρίορχις.

Σάραπις [Αἰγ.], ιδος (ὁ). θεὸς τῶν Αἰγυπτ. 2) (θηλ.) εἶδ. Περσικοῦ ἀραβωτοῦ ἐνδύματος.

Σάράπος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ

Σαράπους [σαίρω, πούς], οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν (μεγάλους πόδας), πλατύπους.

Σαργάνη (ἡ), [ταῤῥὸς, ταργάνη]. (ἐν γέν.) πλεκτόν· (ἰδιαιτ.) ζεμπίλι, γεργάθι ἢ 2) σχοινὶ ἀπὸ βροῦλα, φλαμουρόσχοινον. » Βρόχου σαργάναις, « Αἰσχλ.

†Σαργῖνος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαρδῖνος.

Σαργὸς (ὁ), [ἀργὸς;], εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) σαργός.

Σάρδα (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (ἁλιευομένου περὶ τὴν Σαρδὼ νῆσον), μεγάλη σαρδέλλα.

†Σαρδάζω, Μ. άσω, = Σαρκάζω, γελῶ σαρδώνιον γέλωτα.

Σαρδάνιος [σαίρω;] α, ον. (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) » Γέλως —, « Αξ., ὁ γινόμενος μὲ σεσηρότα ('μισοανοικτὰ) χείλη (μὲ πικρίαν, μὲ σαρκασμὸν, χωρὶς ὄρεξιν), προσποιημένος, βεβιασμένος, (κατ' ἄλλους, ἀπό τινος φαρμακεροῦ φυτοῦ [βατραχίου] τῆς νήσου Σαρδοῦς, τὸ ὁποῖον [illegible] εἰς σπασμωδικὸν γέλωτα). » Καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον (γρφ. Σαρδώνιον), « Πλάτ.

Σαρδίνη (ἡ) καὶ

Σαρδῖνος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (τριχιοῦ, σάρδας), (κοιν.) σαρδέλλα.

Σάρδιον (τὸ), ἴδε τὸ ἐπμ.

Σάρδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῶν Σάρδεων (παλαιᾶς μητροπόλεως τῆς Λυδίας). ||. (οὐσ.) Σάρδιος (ὁ) καὶ Σάρδιον (τὸ), εἶδος πολυτ. λίθου, (Γαλλ.) cornaline, (παρβλ. Σαρδόνυξ).

Σαρδόνιος, α, ον, = Σαρδάνιος.

Σαρδόνυξ, υχος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου μεταξὺ σαρδίου καὶ ὄνυχος, (Γαλλ.) sardoine.

Σαρδὼ, οῦς (ἡ). νῆσος μεγάλη τοῦ Τυῤῥηνικοῦ πελάγους, (κοιν.) Σαρδίνια. 2) = Σάρδιον ἢ Σαρδόνυξ. » Φεῦ τῶν ταλάρων.. ἡ ὡς πολλὴ μὲν περὶ αὐτοὺς ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαρδὼ, πολλὴ δὲ ἡ σμάραγδος,« Φλςρ.
Σαρδὼν, όνος (ἡ). ἡ οὖγια (τὸ γραντὶ τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ κυνηγ. δικτύου ὅπου ἦσαν οἱ ἐπίδρομοι. 2) = Σαρδώ.
;Σαρδωνίζω, Μ. ίσω, = Σαρδάζω.
;Σαρδωνικὸς, ἡ, όν ⅔
;Σαρδώνιος, α, ον, = Σαρδάνιος.
Σαρδῷος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Σαρδοῦς.
Σάρι (τὸ), εἶδος φυτοῦ (σάρον) τῆς Αἰγ.
Σάρισα (τὸ). τὸ κλωνίον τοῦ φυτοῦ Σάρι ⅔ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον σάρωμα.
Σάρισα [ῥ.], ης (ἡ). λόγχη μακρὰ (14 πηχ.) τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Μακεδόνες.
Σαρισοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) σάρισαν ὡς-
Σαρισοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) σάρισαν, λογχοφόρος τῆς Μακεδονίας.
Σαρκάζω [σαίρω], Μ. άσω. Σύρω τὰ χείλη καὶ δείχνω τὰ 'δόντια 'σὰν τὸν σκύλον. 2) τρώγω καθὼς τρώγουν τὰ χορτοφάγα ζῶα (δεματιάζοντα πρῶτα τὸν χόρτον μὲ τὰ χείλη των) ἢ καθὼς ὁ σκύλος τὰς σάρκας [ὅθεν ἡ ἄλλη, κατ' ἁπλὴν μόνον σύμπτωσιν, ἐτυμολογ.] ἀπὸ τὸ κόκκαλον. 3) (συνήθ. μτνμ.) χλευάζω μὲ πικρίαν (μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα), δαγκάνω (ξεσχίζω) μὲ τοὺς χλευασμούς μου.
Σαρκασμοπιτυοκάμπτης (ὁ), Κωμ. γελοῖος (κωμικὸς) πιτυοκάμπτης, ὑποκριτὴς τραγῳδίας παριστάνων ἢ ἐνδυμένος μὲ κωμικὸν τρόπον.
Σαρκασμὸς (ὁ), τὸ σαρκάζειν, ὁ μετὰ πικρίας χλευασμὸς (ὁποῖος π. χ. ὁ τῶν Ἰουδ. πρὸς τὸν ἐπὶ σταυροῦ σωτῆρα: »Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ θεοῦ κτλ.).
Σαρκαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ μετὰ σαρκασμοῦ.
†Σαρκήρης [σάρξ, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένος (συνεστώς).
Σαρκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαρκίον.
Σαρκίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὰς σάρκας ἀπὸ τοῦ δέρματος, τὸ ξύνω καθὼς οἱ βυρσοδέψαι.
Σαρκικὸς, ἡ, όν. Σαρκὶ ὅμοιος. » Ὅταν σαρκικώτερα ᾖ τὴν χρόαν τὰ σημεῖα,« Ἀρετ. 2) (συνήθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σάρκα· (Ἐκκλησ.) προσηλωμένος εἰς τὰ τῆς σαρκὸς, ὑλικὸς, (ἀντιθ. τῷ Πνευματικὸς). ||. »Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ,« Γργ., ἀντὶ Ἡ σάρκωσις.
Σαρκικῶς, ἐπίρ. Ἐν σαρκὶ, κατὰ σάρκα.
Σάρκινος, η, ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ σάρκας, σωματικός. » Τὸν θεὸν μὴ δόκει σάρκινον καθεστάναι, « Αἰσχλ. » Ὅτι ἐντὶ θνατοὶ καὶ σάρκινοι (εἰ ἄνθρωποι),« Στβ. 2) σωματώδης, (Γαλλ.) corpulent. » Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, τότε δὲ ⅔ κοιλίαν εἰλήφει, « Πλβ. 3) (μτφορ.) = Σαρκικὸς, ὑλικός.
Σαρκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάρξ.
Σαρκοβορέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) σάρκας, εἶμαι-
Σαρκοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σάρκας (μὲ κρέατα), σαρκοφάγος.
Σαρκοβρὼς, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σαρκοβόρος

Σαρκογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς σαρκὸς (κατὰ σάρκα).
Σαρκοδακὴς [σάρξ, δάκνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκάνων τὸ κρέας, σαρκοφάγος.
Σαρκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος σαρκὸς, κρεατοειδής. » Τῶν λεπτῶν ἐντέρων τὸ κῶλον σαρκοειδέστερον,« Ἀρετ., (ἴδε καὶ Σαρκώδης).
Σαρκόθλασις, εως (ἡ) καὶ
†Σαρκόθλασμα (τὸ), (νλγ.). θλάσμα (ζούλισμα) τῆς σαρκὸς, (Γαλλ.) contusion.
Σαρκοκήλη (ἡ). κήλη σαρκώδης, πρήξιμον σκιῤῥῶδες περὶ τοὺς ὄρχεις.
Σαρκοκηλικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων σαρκοκήλην.
Σαρκοκόλλα, ης (ἡ). εἶδος κόμμεως τὸ ὁπ. ἐφέρετο ἀπὸ τὴν Περσ. καὶ ἐχρησίμευεν ὡς σαρκωτικὸν τῶν πληγῶν.
Σαρκολαβὶς, ίδος (ἡ) καὶ Σαρκολάβος (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. (λαβίδος) μὲ τὴν ὁπ. πιάνουν τὸ κρέας ὅ,που θελουν νὰ κόψουν.
Σαρκολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων τὴν σάρκα.
Σαρκολιπὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς τὴν σάρκα, ἰσχνὸς, ὀλιγόσαρκος.
Σαρκόμφαλον (τὸ). πρήξιμον σκιῤῥῶδες τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐξομφάλωσις σαρκώδης.
Σαρκοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [σάρξ, πήγνυμι]. συγκείμενος ἀπὸ σάρκας (κρέατα).
Σαρκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω σάρκας (κρέατα), σαρκόνω, ἢ· κάμνω τι ἀπὸ σάρκας.
Σαρκοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Σαρκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων σάρκας, σαρκῶν ποιητικὸς, θρεπτικός.
Σαρκόπυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκα ἔμπυον (ἐμπυασμένα κρέατα).
Σαρκοπυώδης, εος (ὁ, ἡ). σαρκόπυος τὸ εἶδος, ὁμοιάζων ἐμπυασμένον κρέας.
Σαρκόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη ῥίζαν (» Τῶν γὰρ ῥιζῶν αἱ μὲν λεπυριώδεις, αἱ δὲ σαρκώδεις, « Θφρ.).
Σαρκοτακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων τὰς σάρκας. » Νοῦσος—, « Μανέθ.
Σαρκοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω σάρκα, γεννῶ ἄμορφον κρέας. » Ἡ ἄρκτος σαρκοτοκεῖται, « Σξτ.
Σαρκοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν σάρκα (κρέας ἄμορφον).
Σαρκοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω τὴν σάρκα (τὸ σῶμά μου).
Σαρκοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὴν σάρκα, θρεπτικὸς, σαρκωτικός.
Σαρκοτυπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν σαρκὶ ἢ διὰ τῆς σαρκὸς τυφθεὶς (πληγωθεὶς).
Σαρκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) σάρκας, εἶμαι σαρκοφάγος.
Σαρκοφαγία (ἡ). τὸ σαρκοφαγεῖν, κρεωφαγία.
Σαρκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σάρκας, (Γαλλ.) carnivore. » Ὄρνεον—, « Πλ. 2) ὁ τρώγων (φθείρων) τὰς σάρκας. » Αἶθος—, « Πλδ., εἶδος πιτανώδους λίθου ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατεσκευάζαν λάρνακας διὰ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, (ἄλλ.) Ἄσσιος (ἀπὸ τῆς παρὰ τὴν Τριῤῥάδα πόλεως Ἄσσου), (ὀθ. ||. οὐσ. ἐν γέν.) λάρναξ νεκροῦ, σορὸς, τάφος.

Σαρκοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη (σαρκοφυῆ) ἐπιφάνειαν, σαρκοφόρος.
Σαρκοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (κατατρώγων) τὴν σάρκα.
Σαρκόφιλος (ὁ, ἡ), = Φιλόσαρκος.
Σαρκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σάρκα φορῶ, εἶμαι-
Σαρκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σάρκα (σῶμα σάρκινον)· (θλγ.) ἔνσαρκος, σωματωμένος.
Σαρκόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν (προσηλωμένος εἰς) τὰ τῆς σαρκὸς.
Σαρκοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω σάρκας (κρέατα), σαρκόνω.
Σαρκοφυΐα (ἡ). αὔξησις ἢ ἀναπλήρωσις σαρκῶν, σάρκωμα (πληγῆς).
Σαρκόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σαρκώδη (παχέα) φύλλα.
Σαρκοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τὰ τῆς σαρκὸς, φιλόσαρκος.
Σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ αὐξήσαν αἱ σάρκες, ἀναπληρῶ τὰς σάρκας πληγῆς, σαρκόνω· (πθ. παρὰ τοῖς θλγ.) λαμβάνω σάρκα (σῶμα), Ἐνανθρωπέω.
Σαρκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ σάρκα, σαρκοειδὴς, κρεατώδης. »Θεοὶ ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες,« Ἡρ. » Τὸ μαλακώτερον ξύλον σαρκωδέστερον, « Θφρ.
Σάρκωμα (τὸ). φῦμα (πρήξιμον) σαρκῶδες (κυρ. ἐντὸς τῶν μυκτήρων). » Διαφέρει δὲ σάρκωμα πολύπου μεγέθει καὶ κατασκευῇ, « Γαλ.
Σάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σαρκόω, αὔξησις ἢ ἀναπλήρωσις τῶν σαρκῶν, σάρκωμα (πληγῆς)· (ἐκκλησ.) προσληψις σαρκὸς (σώματος), = Ἐνανθρώπησις. 2) = Σάρκωμα. » Ἡ ἐν μήτρᾳ—, « Γαλ.
Σαρκωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σαρκόνειν, σαρκῶν ποιητικός.
†Σάρμα (τὸ), [σαίρω], Γλσ. ἀντὶ Χάσμα, σχισμάδα. 2) ἀντὶ Σάρωμα, σαρίδι, σκουπίδι.
†Σαρμεύω, Μ. εύσω. Σχηματίζω σωρὸν ἄμμου (κοπρίων κτλ.), [ἐκ τοῦ
Σαρμὸς (ὁ). σωρὸς ἄμμου (χώματος, σκουπιδιῶν).
Σάρξ [σαίρω = σύρω], σαρκὸς (ἡ). τὸ κρεατῶδες μέρος τοῦ σώματος, τὰ κρέατα (» Φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδὸς, « Αἰσχλ. » Ἅπας δὲ ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βροτέαν, ἄν που περικύρσῃ,« Ἀθ.)· (κατ' ἔκτ.) τὸ σῶμα (» Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡδῶσαν φέρει, « Αἰσχλ. »Οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἡ σὰρξ ἡμῶν,« Γρφ.)· (ἐκκλησ.) αἱ ὀρέξεις τοῦ σώματος, αἱ σαρκικαὶ ἐπιθυμίαι· ὁ κόσμος, ὁ ἄνθρωπος (» Οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ,« Γρφ., [κοιν.] δὲν ἤθελε γλυτώσῃ ψυχὴ [δηλ. οὔτε ἕνας])· (μτνμ.) τὸ σαρκῶδες μέρος φυτοῦ (ξύλου κτλ.). » Κολοκυντῆς αἱ σάρκες, « Ἀρετ. » Ἡ σὰρξ αὐτέων (τῶν Κυδωνίων μήλων), « αὐτ.
†Σάρον (τὸ) καὶ
Σάρος (ὁ), [σαίρω], εἶδος φυτοῦ [ἐκ τοῦ γέ ους τῶν βούρλων ἢ σπάρτων ἀπὸ τὸ ὁπ. κατεσκεύαζαν σαρώματα (ἐξ οὗ καὶ ὁ Σαρωνικὸς κόλπος). 2) = Σάρωθρον, σάρωμα, σκοῦπα. » Καὶ σπόγγον ⅔ σά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρον εὐθὺς ἔχων, « Ἐπγρ. 3) σκουπίδι, σαρίδι, (καὶ μτνμ.) κάθε ἄχρηστον καὶ περιττὸν πρᾶγμα, (ὅθεν ὁ ἴων ὀνομάζει τὴν γραίαν) » Παλαιὸν οἰκίας σάρον, « Ἡσύχ.

Σαρόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) ἀντὶ Σαίρω (2), σαρόνω, σκουπίζω· (συνκδχ.) κυλῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ (καθὼς τὸ πλοῖον ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε σῶμα ἢ θάλασσα).

;Σάρπη (ἡ), = Σάλπη.

†Σαρπίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Σάρπος (ὁ), ξύλινον κιβώτιον ἢ οἴκημα [ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ Σάρκος = Λάρκος].

Σαρῶ, μέλλ. τοῦ Σαίρω.

Σάρωθρον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. σαρόνομεν, σκοῦπα, σάρωμα.

Σάρωμα (τὸ). σκουπίδι, σαρίδι. »Γωνίας, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον,« Κλείδημ.

Σάρων [σαίρω], ωνος (ὁ). τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Σαρωνὶς [σαίρω], ίδος (ἡ). δρῦς παλαιὰ (σχασμένη ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν).

Σάρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σαρόω, σκούπισμα, σάρωμα.

†Σαρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σαρόνων (σκουπίζων).

†Σάρωτρον (τὸ), = Σάρωθρον.

Σάσσω, Μ. σάξω, = Σάττω.

Σατὲς ἢ Σᾶτες, ἐπίῤ. Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Τῆτες, ἐφέτος.

Σατίνη (ἡ), [†σάσαι, Κυπρ. ἀντὶ θᾶσαι, καθίσαι], ἁμάξι (πολεμικὸν ἢ φορτηγὸν), ὄχημα.

†Σάτον (τὸ), [Ἑβρ.], εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα. » Μόδιος γέμων ἢ κούμουλος, ἤγουν ἓν ἥμισυ μόδιον Ἰταλικόν,« Γλσ.

Σατραπεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπικράτεια ἢ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ σατράπου.

Σατραπεῖον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον (ἡ κατοικία) τοῦ σατράπου.

Σατραπεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Διοικῶ τόπον τινὰ ὡς) σατράπης. (μὲ γεν.) » Τῷ σατραπεύοντι τῆς χώρας, « Ἀῤῥ. (ἀλλὰ καὶ μὲ αἰτ.) » Ὃς βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ σατραπεύει τὴν Αἴγυπτον, « Ἡλ. (τὸ ὁποῖον ἐκάκισεν ἀδίκως ὁ Κοραῆς· διότι καὶ παρὰ τῷ Ἀῤῥιανῷ ἀπαντᾶται) » Τὰ ἐν μέσῳ τούτων πάντα σατραπεύουσιν οἱ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ φίλοι (Α', ζ', 6).

Σατραπήϊη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σατραπεία.

Σατράπης [Περσ. σ ι τ ρ ὰ μ π ἢ σ σ ὰ χ δ α ρ μ π ὰ ν, βασιλέως θυρωρὸς], ου (ὁ). διοικητὴς ἐπαρχίας παρὰ Πέρσαις, πασσᾶς. (ἐν γέν.) μεγιστάν.

Σατραπικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς σατράπην, σατράπου ἴδιος.

Σατραπὶς, ίδος (ἡ), = Σατραπική. » Ναῦς —, « Φλςρτ.

Σάττω [συγγ. τῷ Θάσσω = Θαάσω], Μ. σάξω. Σφίγγω τι ἵνα χωρέσῃ μεσα εἰς ἢ νὰ πατηθῇ καλὰ, γεμίζω, παραγεμίζω· φορτόνω· σαμαρόνω· ἐνδύω ςρατιωτικῶς, ἁρματόνω· (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω, προμηθεύω, ἐφοδιάζω. » Ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν; — Σάττοιμ' ἂν ἔγωγε· ὑπὸ γὰρ τοῦ ὕδατος εὖ οἶδ' ὅτι πηλὸς ἂν γίγνοιτο ἢ ἄσακτος γῆ, « Ξεν. » Σάττειν εἰς ἀγγεῖα,« Πλβ. »Σάξαντες ὕδατι, « Ἡρ., προμηθεύσαντες. (καὶ πθ.) » Τὴν γαστέρ' ἤων κἀχύρων σεσαγμένους, « (Εὐβουλ. παρ') Ἀθ. »Τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων,« Ξεν. »Πλούτου σεσαγμένος τὴν ψυχὴν, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Πημάτων σεσαγμένον, « Αἰσχλ. (καὶ δοτ.) » Ἀγγήϊον ὕδατι σεσαγμένον,« Ακ. » Ἱππῆες χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι, « Θκρ. » Ἰνδοὶ δὲ σκευῇ ἐσεσάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ,« Ἡρ.

Σατυρίας, ου (ὁ) καὶ

Σατυρίασις, εως (ἡ) καὶ

Σατυριασμὸς (ὁ), εἶδος ἢ σύμπτωμα λέπρας (ἐλεφαντιάσεως) ὅταν τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος γίνεται ὡς ἂν τοῦ σατύρου. 2) ἡ παρὰ φύσιν ἔντασις τοῦ αἰδοίου, εἶδος πριαπισμοῦ. 3) πρήξιμον τῶν παρωτίδων.

Σατυριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὁμοιάζω σάτυρος. 2) πάσχω πριαπισμὸν (σατυρίασιν).

Σατυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρίζω, Μ. ίσω, = Σατυριάω. 2) παραστήνω δρᾶμα σατυρικὸν (σάτυραν). » Σκηνὴν πεποιήκατε τὸν οὐρανὸν, ᾗ τὸ θεῖον ὑμῖν δρᾶμα γεγένηται, καὶ τὸ ἅγιον προσωπείοις δαιμονίων κεκωμῳδήκατε, τὴν ἀληθῆ θεοσέβειαν δεισιδαιμονίᾳ σατυρίσαντες, « Κλμ.

Σατυρικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς σάτυρον, σατύρου ἴδιος. » Δρᾶμα σατυρικὸν,« Πλάτ., εἶδος ἱλαροτραγῳδίας τῆς ὁπ. τὰ κύρια πρόσωπα ἦσαν Σάτυροι. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) »Πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην,« Ξεν. » Ἀνθρωποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις,« Πλ., σκηνικοὶ, θεατρικοὶ, φαυλόβιοι.

Σατυρικῶς, ἐπίῤ. Μὲ σατυρικὸν τρόπον (ὕφος).

Σατύριον (τὸ), βολβοειδές τι φυτὸν ἢ γένος φυτῶν (ἀπὸ ἓν εἶδος τοῦ ὁπ. γίνεται τὸ γνωστὸν) ἀαλέπι, [ἐκ τοῦ Σάτυρος, διὰ τὴν, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ἴσως, ὑποτιθεμένην ἀφροδισιαστικὴν ἰδιότητα τῶν ῥιζῶν του], (παρβλ. Ὀρχις). 2) (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σατύριον.

Σατυρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σάτυρος. 2) = Σατύριον.

Σατυρισμὸς (ὁ), = Σατυριασμός.

Σατυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραστήνων (ὑποκριτόμενος) πρόσωπον σατύρου εἰς τὰ σατυρικὰ δράματα.

Σατυρογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) σατύρους, ποιητὴς σατυρικῶν δραμάτων.

Σάτυρος (ὁ), [σάθη; ἢ τίτυρος]. (κατὰ τὴν μυθολογ.) τραγόμορφοί τινες ᾗ ἀσελγεῖς δαίμονες ὁπαδοὶ τοῦ Διονύσου κτλ. » Τοὺς ἡλικίᾳ τῶν Σατύρων προήκοντας ὀνομάζουσι Σειληνοὺς,« Παυσ. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος κερκοπιθήκου. » Αὔγκες καὶ σάτυροι, κἀπειθ' ἑξῆς κυνοκέφαλοι, « Ἀρςτ. 3) ἄνθρωπος λάγνος (ἀσελγής). 4) εἶδος δραματικοῦ ποιήματος (ἱλαροτραγῳδίας) τοῦ ὁποίου μόνον παράδειγμα διεσώθη ὁ Κύκλωψ τοῦ Εὐριπίδου. » Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ, ἵνα συμποιῶ, « Ἀρςφ.

Σατυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σάτυρον. » Τὰ δὲ ὦτα σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, « Ακ.

Σαυκὸς, ὰ, ὸν, Δ. (Συρακουσ.) ἀντὶ Αὖος, ξηρός.

Σαυκρόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Ἀβρόπους, [ποῦς καὶ

Σαυκρὸς [σαυκὸς], ὰ, ὸν, = Σαῦλος, ἁβρὸς, τρυφερός.

Σαυλοομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κινοῦμαι σαυλῶς (ἁβρῶς, θηλυπρεπῶς), χορεύω ἢ περιπατῶ καμαρωτὰ (μὲ τσακκίσματα), τρυφερεύομαι. » Ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι, « Εὐρ.

Σαυλοπρωκτιάω-ῶ, Μ. άσω, Κωμ. περιπατῶ καμαρωτὰ (μὲ τσακκίσματα, κουνῶν τὰ ὀπίσθιά μου), [πρωκτὸς καὶ

Σαῦλος [αὔω], η, ον. Ἁβρὸς, τρυφερὸς, δελικάτος· (συνκδχ.) μαλθακὸς, θηλυπρεπής· (ἰδιαιτ.) περιπατῶν ἀργὰ (καμαρωτὰ, 'σὰν τὴν νύμφην). » Χελώνη, σαῦλα ποσὶν βαίνουσα, « Ὁμ., Ὕμν. » Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίης, « (Σιμωνίδ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ.

Σαύλωμα (τὸ). κίνημα σαυλὸν (τρυφερὸν, θηλυπρεπὲς), τσακκίσματα γυναικώδη.

Σαυλῶς, ἐπίῤ. Ὡς σαυλὸς, ἁβρῶς, θηλυπρεπῶς, καμαρωτὰ, μὲ τσακκίσματα.

Σαυνιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω (Τινάζω ἢ Κτυπῶ μὲ) τό-

Σαύνιον (τὸ), [σαυνὸς ἢ Περσ. σ α ν ὶ τὸ δόρυ]. ἀκόντιον (τοῦ ὁπ. τὸ ξύλον ἐσκληρύνετο εἰς τὸ πῦρ), (Τουρκ.) τζιρίτι. »Φθάνει βαλὼν τὸ σαυνίον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον, « Διόδ. » Θηρεύουσι δὲ σαύνια ἀφ' ἵππων βάλλοντες, « Στρβ.

†Σαυνιοπληκτος (ὁ, ἡ). σαυνίῳ (δόρατι) πεπληγμένος.

;Σαυνὸς [αὖος], ἡ, ὸν, = Σαυκὸς, ξηρός.

Σαύρα (καὶ ὄχι) Σαῦρα (ἡ), ζ. γουστέρα, σαμμιαμῦθι, (ἴδε Ψιμύθιον). » Οἱ κροκοδείλοι τῇσι σαύρῃσι ἐμφερέστατοι, « Ἡρ. 2) εἶδος ἰχθύ., (συνηθ. ἀρσ.) Σαῦρος, σαυρίδι. 3) εἶδος χόρτου, (συνηθ. ὑποκορ.) Σαυρίδιον. 4) χειρουργικόν τι πλέγμα διὰ τὰ ἐξαρθρωμένα δακτύλα. (ὁ Κοραῆς εἰς τὴν σημασ. ταύτην διορθώτερον ἐνόμισεν εἰς τὸν Ἱππκρ. Σειρά). 5) τὸ ἀνδρικὸν μόριον τῶν παιδῶν ᾗ μειρακίων.

Σαύρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαύρα.

Σαυρίδιον (τὸ), εἶδος χόρτου, (ἄλλ.) Ἰβηρὶ, καὶ Θλασπὶ, (κοιν.) ἀγριοκάρδαμον, (παρβλ.) Γιγγίδιον, Καρδαμὶς καὶ Λεπίδιον, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

†Σαύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαύρα ἢ Σαῦρος.

†Σαυρὶς, ίδος (ἡ), = Σαῦρος (ἰχθύς).

Σαυρίτης, ου (ὁ) καὶ Σαυρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἡ ὁμοιάζων μὲ σαύραν. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ὄφεως. 2) (θηλ.) ἡ ἄλλως Ἀναγαλλὶς (βοτάνη).

Σαυροβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [σαῦρος = σαυρωτὴρ, βριθω]. ὁ ἔχων βαρὺν σαυρωτῆρα. » Δορυ—, « Ἡσυχ.

Σαυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σαύραν ἢ σαῦρον. » Ὁ δὲ γαμαιλέων ὅλον μὲν τοῦ σώματος ἔχει τὸ σχῆμα σαυροειδές, « Ἀρςτ.

Σταυροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰς σαύρας, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαυροπάτις ιδος (ἡ), [σ. πατέομαι]. ἡ τρώγουσα (τρεφομένη μὲ) σαύρας· (ἀςεία ἐτυμολογία τοῦ Σαυρομάτις).

Σαῦρος (ὁ), Π. ἀντὶ Σαύρα, γουςέρα. »Ἀνίκα δὴ ϗ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,« Θκρ. 2) (ἰδιαιτ. ὁ ἰχθὺς Τράχουρος, (κοιν.) σαυρίδι. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ-

Σαυρωτὴρ (ὁ), [σαυρὸς ἡ σαῦρος]. τὸ εἰς τὸ ὄπισθεν ἄκρον τοῦ δόρατος προσηρμοσμένον σουβλερὸν σιδήριον διὰ τοῦ ὑπ. ἐμπήγετο εἰς τὴν γῆν καὶ ἐν περιστάσει ἐχρησίμευε καὶ ἀντὶ τῆς καθαυτὸ λόγχης ἡ αἰχμῆς. » Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ· εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα ϗ μάταια,« Πλβ. »Πατάξας τῷ δόρατι καιρίως, ϗ προσενεγκὼν τῷ σαυρωτῆρι πληγὴν ἄλλην ἐκ διαλήψεως,« αὐτ.

Σαυρωτὸς, ἡ, όν. Παρδαλὸς (Κηλιδωτὸς) ὡς ἂν τὴν σαύραν. 2) ἔχων εἰς τὴν ἄκραν σαυρωτῆρα (σαῦρον).

†Σαῦσαξ [;], ακος (ὁ), Γλσ., εἶδ. ὀσπρίου. 2) χλωροτύρι, τροφαλίς.

Σαυσαρίζω, Μ. ίσω. Πιάνεται ('Μπερδεύεται) ἡ γλῶσσά μου, (ὅθ.

Σαυσαρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πιάσιμον ('μπέρδεμα) τῆς γλώσσης τοῦ ἀσθενοῦς (ἀπὸ ὑπερβολὴν θέρμης), [ἐκ τοῦ

†Σαυσαρὸς [αὖος, παρβλ. Ψαθυρὸς], ὰ, όν, Γλσ. στεγνὸς, κατάξηρος.

Σαυτοῦ, Σαυτῆς κτλ. κατ' ἀφαίρ. ἀντὶ Σεαυτοῦ κτλ.

Σάφα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Σαφῶς, φανερά· ῥητῶς, ἀκριβῶς κτλ. (πάντοτε σχεδὸν μετὰ τοῦ εἰδέναι ἢ Εἰπεῖν). » Εἰκάζοντας μᾶλλον ἢ σάφα εἰδότας,« Ἀντιφ. »Χῶρος ὅδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι,« Σοφ. » Οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι,« Θκρ.

Σαφανὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Σαφηνής.

Σαφέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Σαφῶς.

Σαφηγορὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Σαφήγορος (ὁ, ἡ), [σάφα, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν σαφῶς (εὐκρινῶς).

Σαφήνεια (ἡ), ἡ καθαρότης (ἡ εὐκρίνεια) τοῦ λόγου. (ὁ Δ. Ἁλικαρν., ἐπαινῶν τὴν πραγματικὴν) » Ἐν τοῖς ὀνόμασι καὶ πράγμασι σαφήνειαν (τοῦ Λυσίου, ἐπιφέρει:) Τούτου δὲ αἴτιον, ὅτι οὐ τοῖς ὀνόμασι δουλεύει τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα,« (ὁ δὲ Διογ. Λαέρτ., θαυμάζων τὴν λέξιν τοῦ Ἐπικούρου, ὡς κυρίαν ϗ ἰδιωτάτην, προσεπιφέρει:) »Σαφὴς δὲ ἦν οὕτως, ὡς ϗ ἐν τῷ Περὶ ῥητορικῆς ἀξιοῖ μηδὲν ἄλλα ἢ σαφήνειαν ἀπαιτεῖν,«.

†Σαφηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Σαφηνίζω.

Σαφηνέως, Ἰων. ἀντὶ Σαφηνῶς.

Σαφηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαφής.

Σαφηνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαφήνεια.

Σαφηνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαφὲς (φανερὸν), ἐξηγῶ σαφῶς (εὐκρινῶς), δείχνω καθαρὰ, γνωστοποιῶ, ἀναπτύσσω. » Ὁ ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τἄλλα πάντα σαφηνίζει,« Ξεν. »Ὁ κόραξ τῇ φωνῇ οὐ σαφηνίζει, ὅταν μέλλῃ ἀφανίζεσθαι,« Ἀρςτ., ἡ φωνή του δὲν εἶνε σαφὴς (διακεκριμένη).

Σαφηνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξήγησις, ἀνάπτυξις, διασάφησις.

Σαφηνιστέον, θετ. τοῦ Σαφηνίζω.

Σαφηνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σαφηνίζων τι, ἐξηγητὴς, ἑρμηνευτής.

Σαφηνιςικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σαφηνισμὸν, ἐξηγητικός.

Σαφηνῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Σαφῶς.

Σαφὴς [συγγ. τῷ Σοφὸς, ὅθ. τὸ Λτ. sapiens], έος (ὁ, ἡ). φανερὸς, εὐκρινὴς, ἀκριβὴς, βέβαιος, εὔληπτος. » Οὐκ ἔςιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφὴς,« Εὐρ., εἰλικρινής. »Τἄλλα ζῶα σαφεςέραν ἔχοντα τὴν ὄσφρησιν μηδ' οἰσθάνεσθαι,« Θφρ.

Σαφήτωρ, ορος (ὁ). ὁ διασαφῶν τι, ἑρμηνεὺς, ἐξηγητής.

Σαφῶς, ἐπίρ. Φανερὰ, καθαρὰ, ἀκριβῶς, εὐκρινῶς. » Σαφῶς εὖ ἴσθ' ὅτι,« Πλάτ. » Σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί,« Ἀρςφ. » Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς,« αὐτ. » Λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέςερον,« Αἰσχλ. » Ἀμαθέςερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον,« Ἀρςφ., » Πειρῶ φράζειν ὡς σαφέςατα,« Πλάτ.

Σάχαρ, αρος (τὸ), = Σάκχαρ.

Σαχθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Σάττω.

†Σαχνὸς, ἡ, όν, (κοινολεκτ.) ἀντὶ Ψαθυρὸς, διὰ ξηρασίαν εὔθρυπτος, (κοιν.) σαχλιασμένος· (κυρ. ἐπὶ κρέατος) εὐκολομάσητος, (κοιν.) ψαχνός.

Σάω-ῶ, Μ. σήσω, = Σήθω.

Σάω, Π. ἀντὶ Σάου, πρς. ἢ Ἐσάου γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Σάωθεν, Π. ἀντὶ Ἐσαώθησαν, γ'. πλθ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὀρς. καὶ

Σαωσέμεν, Π. ἀντὶ Σαῶσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω, ἀντὶ Σώζω.

Σαώσω, Π ἀντὶ Σώσω, μέλλ. τοῦ Σώζω.

Σαώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ (ἀχρ.) Σάος ἀντὶ Σῶος, ὑγιέστερος, εἰς καλλητέραν κατάστασιν.

Σαωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωτήρ.

Σαώτης, ου (ὁ) καὶ Σαώτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σώστης.

Σβέννυμι καὶ Σβεννύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ζέω], Μ. σβεσω καὶ (σπνττ.) σβήσομαι (μσ. πρκ. Ἔσβηκα καὶ πθ. Ἔσβεσμαι, μσ. ἢ β'. ἀόρ. Ἔσβην [ὅθ. τὸ εὐκτ. Σβέην, καὶ ἀπαρ. Σβῆναι] καὶ πθ. Ἐσβέσθην). Σβύνω (κυρ. καὶ μτνμ.), καταπαύω· (ἐπὶ ὑγρ.) στερεύω· (μτφορ.) ἀφανίζω, ἐξαλείφω. » Τυραννίδα —,« Πλ. » Σώματος εὐμορφίᾳ, ἣν βραχὺς καιρὸς ἔσβεσε,« Φίλ. (καὶ πθ.) » Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεις,« Ἐπγρ. »Γάλα αἰγῶν σβεννυμενάων,« Ἡσ., αἱ ὀπ. δὲν βυζάνουν πλέον. »Ὁκόσοισι τὸ σκέλεα γίνηται φυματώδεα καὶ μὴ ἐκπεπαίνηται, ἀλλὰ σβεσθῇ,« Ἱππκρ.

Σβέσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σβέννυμι, σβύσιμον.

Σβέσσαι, Π. ἀντὶ Σβέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σβέννυμι.

Σβεστὴρ (ὁ). ὁ σβύνων, σβύστης.

Σβεστήριος, α, ον καὶ

Σβεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σβέσιν. »Τὰ τοῦ πυρετοῦ σβεςήρια,« Ἰατρ. »Σβεστικώτατον εἶναί φασιν, ἐάν τις μίξῃ τὸ ὄξος τοῦ ᾠοῦ τῷ λευκῷ,« Θφρ.

Σβεστὸς, ἡ, όν. Ἐσβεσμένος, σβυστὸς, ἢ· σβέσεως ἐπιδεκτικός.

Σβῆναι, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σβέννυμι.

Σβεύγλα, ας (ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Ζεύγλη.

Σὲ, αἰτ. ἐν. τῆς πρωτοτ. ἀντνμ. Σύ.

Σέας, ἀντὶ Σῆτας, αἰτ. πλθ. τοῦ Σής.

Σεαυτοῦ καὶ Σαυτοῦ, ῆς, ῆ (ἡ δοτ. Σεαυτῷ, ῇ, ῷ· ἡ αἰτ. Σεαυτὸν, ήν, ὁ. πλθ. Ὑμῶν αὐτῶν κτλ.), ἀντνμ. σύνθ. [σὲ, αὐτοῦ], ἡ αὐτπθ. (χ. ὀνμς.). Τοῦ ἑαυτοῦ σου, σοῦ τοῦ ἰδίου. » Γνῶθι σαυτὸν,« Γνμ.

Σεβάζομαι, Μ. άσομαι, Π. συστέλλομαι (φοβοῦμαι) ἀπὸ σεβας νὰ πράξω τι, δυσωποῦμαι. 2) (μτγν.) ἀντὶ Σέβομαι.

Σέβας (τὸ), ἄκλ. [σέβω], (κυρ.) θάμβος, ἔκπληξις· (συνήθ.) συστολή· εὐλάβεια, (Γαλλ.) respect. (μτγν.) φόβος θεοῦ, αἴσθημα θρησκευτικόν. 2) Π. ἀντικείμενον σεβασμοῦ. » Σέβας ἔσῃ Ἀργείαισι,« Θκρ.

Σέβασις, εως (ἡ), = Σεβασμός.

Σεβασμα (τὸ). ἀντικείμενον σεβασμοῦ (λατρείας). 2) = Σεβασμός.

†Σεβασμιάζω, Μ. άσω. Διεγείρω εἰς σεβασμόν.

Σεβάσμιος, α ἢ ος, ον. Σεβαστὸς, σεβασμοῦ ἄξιος. ||. (οὐσ.) » Σεβάσμιόν τε καὶ βασιλέα προσηγορεύσαν,« Ἡρωδ., τὸν ἀνηγόρευσαν σεβαςὸν (Ατν. αὐγουστον). || (οὐδ.) Τὸ σεβάσμιον, ἀντὶ Σεβασμιότης ἢ· Σεβασμός. »Τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ὑμῶν σεβάσμιον,« αὐτ.

Σεβασμιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν (ἡ ἱερότης) τοῦ σεβασμίου.

Σεβασμίως, ἐπίρ. Μὲ σεβασμόν.

Σεβασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σεβάζομαι, τιμὴ ὑπαγορευομένη ἀπὸ σέβας (θαυμασμὸν κτλ.), λατρεία.

Σεβασμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Σεβασμιότης, ἢ Σεβασμός.

Σεβασσάμην, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐσεβασάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Σεβάζομαι.

Σεβαςεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος (τοῦ Αὐγούστου).

Σεβαςεον, θετ. τοῦ Σεβομαι ἢ Σεβάζομαι.

Σεβαστεύω, Μ. εύσω, μτγν. ἀντὶ Σεβάζομαι.

Σεβαστιὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ γυνὴ τοῦ Σεβαστοῦ (Καίσαρος).

Σεβαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Σεβασμοῦ ἄξιος, σεβάσμιος. 2) ὁ τοῦ Σεβαστοῦ (Καίσαρος), αὐτοκρατορικός.

Σεβαστὸς, ἡ, ον. Σεβασμοῦ ἄξιος, σεβάσμιος, (Γαλλ.) vénérable. ||. (οὐσ.) αὐτοκράτωρ (τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτοκράτορος Ὀκταβίου ὅς τις ἐπωνομάσθη Augustus, σεβαστός).

Σεβαστοφάντης, ου (ὁ) καὶ

;Σεβαστοφόρος (ὁ, ἡ). ἱερεὺς τοῦ σεβαςοῦ (Καίσαρος), (Λτ.) flamen Augustalis.

Σεβένινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Σεβένιον καὶ Σεβέννιον (τὸ), [Αἴγ.]. τὸ φλοιῶδες περικάλυμμα τοῦ ἄνθους καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, (παρβλ. Σπάθη).

Σεβῆσις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σέβισις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σεβίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Σέβω, σέβομαι, σεβάζομαι, τιμῶ, λατρεύω. » Σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας, « Εὐρ. » Τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι, « Αἰσχλ. » Σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τοῖσιν ἅμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθόωντα, ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι, « Ἐμπεδοκλ.

Σέβισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σέβας, σεβασμός, λατρεία. » Τῆς τῶν ἄστρων σεβήσεως (γρφ. σεβίσεως), « Κλμ.

Σεβισμα (τὸ). ἀντικείμενον σεβασμοῦ, (ἀπλ.) = Σέβισις.

†Σεβιστὸς, ἡ, ὸν, Γλσ. ἀντὶ Σεβαστός.

(Σεβος;), εος-ους (τὸ), = Σέβας.

Σέβω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστοτ.) Σέβομαι (χωρὶς Μ.), [σεύω]. (ἀρχ. ϗ Π.) συςέλλομαι, αἰδοῦμαι, δυσωποῦμαι· (συνήθ. τιμῶ(θρησκευτικῶς), λατρεύω, εὐλαβοῦμαι· (πθ.) εἶμαι σεβαστός. » Τά τε θεῖα σέβοντας, « Ἄρςφ. » Καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς καθέστηκεν ἄλλους ἐν τοῖς δόμοις σέβειν, οὐδέν τι ἧσσον τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ, « Παυσ. » Γίνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν, « (αὐτ. παρὰ) Πλ. » Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν, « Αἰσχλ. » Κακὸς γὰρ ὅς τις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν, « Εὐρ. » Ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν, « αὐτ. » Τίς ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν; « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Τά τε βιβλία σεβομένους μεγάλως ϗ τὰ λεγόμενα ἐκ τῶν βιβλίων ἔτι μειζόνως, « Ἡρ. » Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς πατέρα, « Πλβ. (καὶ ἀπολ.) » Ἀργεῖοι ἰόμωροι ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε; Ἰλ. Δ., δὲν αἰσχύνεσθε; (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἀντία φάσθαι, « Αἰσχλ.

Σέθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Σοῦ.

Σειληνικὸς, ἡ, όν. Σειληνοῦ ἴδιος.

Σειληνὸς (ὁ), = Σιληνός.

Σειληνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ Σειληνόν.

†Σεῖν, Λακων. ἀντὶ Θεῖν, τρέχειν.

Σεῖο, Π. ἀντὶ Σοῦ.

†Σεῖος, α, ον, Λακων. ἀντὶ Θεῖος.

Σειρὰ (ἡ), [εἴρω], σχοινὶ (πλεκτὸν), τριχιὰ, πλεξίδα· ἁλυσίδα. » Σειρῇσι πεπλεγμένῃσι ἐξ ἱμάντων, « Ἡρ. » Σειραὶ λεπταὶ, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι, « Ακ. » Σειρὰν πλέκειν, « Παλλαδ. » Σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου, « Γρφ., πλεξίδας. (καὶ καταχρ.) » Οὐραίην ἐπὶ σειρὴν, « Νίκ., ἀντὶ Οὐράν. 2) (μτνμ.) ἀντὶ Γενεαλογία. » Πατρῴα (« Μητρῴα) —, « Πανδ. 3) (νλγ.) ἀντὶ Σειρίασις.

Σειραγωγεὺς, έως (ὁ), = Ῥυταγωγεὺς, καπίστρι.

†Σειράδην, ἐπίρ. Διὰ σειρᾶς, μὲ σχοινί.

†Σειράδιον (τὸ), κοινολεκτ. ὑποκορ. τοῦ Σειρὰς, σχοινάκι, σειρητάκι(;) κτλ.

;Σειράζω, Μ. άσω. Δένω καὶ Σύρω μὲ τὸ σχοινὶ (σειράδην).

Σειράζω καὶ Σειραίνω [σείριος], Μ. άσω. Ξηραίνω διὰ τῆς θερμότητος.

Σειραῖος, α, ον. Ὁ σύρων ἢ συρόμενος διὰ σχοινίου (σειράδην). » Ἱμὰς —, « Πλδ., τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὴν ἅμαξαν ὁ » Σειραῖος ἵππος, « Σοφ., ὁ (ἄλλ.) Σειρασφόρος. (καὶ μτνμ.) » Σειραίοις ποσὶν, « Εὐρ., τοῖς παρακολουθοῦσι μηχανικῶς πως, μόλις συρομένοις.

Σειρὰς, άδος (ἡ), = Σειρὰ, σχοινὶ χονδρον, φλαμουρισχοινον.

Σειρασφόρος καὶ Σειραφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δεμένος μὲ) σχοινὶ, (λωρὶ κτλ.), (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) » Ἵππος, « ὁ δεμένος εἰς τὸ πλάγι τῶν εἰς τὴν ἅμαξαν ἐζευγμένων, (ἄλλ.) Παράσειρος, (Γαλλ.) cheval de trait ou de volée. » Ζευξάμενος καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν, θήλειαν δὲ εἰς μέσον, « Ἡρ. » Καὶ γένος Πάρθων οἱ Σειροφόροι καλούμενοι· μάχονται δὲ ἀπὸ ἵππων, σειρὰς ἱμάντων ἐλίσσοντες· πελάσαντες δὲ τοῖς πολεμίοις, ἐφιᾶσι τοὺς ἀπὸ τῶν ἱμάντων βροχοὺς, « Σδ.

;Σειράω-ῶ, Μ. άσω, = Σειράζω.

Σειρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σειρά.

Σειρηδὼν (κατὰ τὸ Ἀηδὼν), όνος (ἡ), Π. ἀντὶ =

Σειρὴν [εἴρω ἢ συρίζω], ῆνος (ἡ). πλάσμα τῆς μυθολογ. ἔχον τὰ ἄνω γυναικὸς καὶ τὰ κάτω πτηνοῦ ἢ ἰχθ. μὲ λιγυρὰν (θελκτικὴν) φωνὴν κτλ. » Κατὰ μὲν Ὅμηρον αἱ Σειρῆνες δύο, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους ποιητὰς, τρεῖς, « Ε.ς. 2) (μτφορ.) δύναμις ἑλκυστικὴ, χάρις, θέλγητρον. » Καὶ τῶν φανερῶν αὐτὸν (τὸν Δημοσθένην) ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς σειρῆνας τὰς ἀπὸ τῆς ἁρμονίας, « Δ. Ἀλ. 3) (Φυσιολογ.) εἰδ. ἐντόμου (ἀγριομελίσσης). » Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα, « Αξ., ϗ 4) (Γρφ.) εἶδος πτηνοῦ. » Ἀδελφὸς γέγονα σειρήνων, ἑταῖρος δὲ στρουθῶν, « Ἰωβ. » Τουτέστιν, ᾄδω τὰς ἐμαυτοῦ συμφορὰς, ὥσπερ αἱ σειρῆνες, « Σδ. » Σειρῆνας δὲ καλεῖ τὰ ἐν νυκτὶ θρηνώδη φωνὴν ἱέντα τῶν πτηνῶν, μονονουχὶ κατολολύζοντα, οἷον ἡ γλαὺξ καὶ τὰ ἐοικότα, « Σχλ. » Σειρῆνας λέγει ᾠδικούς τινας ὄρνιθας, ἀλκυόνας ἢ γλαύκας· ἄμφω γὰρ θρηνητικά, « Χρσ.

Σειρήνιος (ὁ, ἡ). Σειρῆνος ἴδιος, θελκτικὸς, γοητευτικός.

Σειρηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σειραφόρος.

Σειρίασις, εως (ἡ), εἶδος νόσου προερχομένης ἀπὸ μεγάλην καῦσιν, (κοιν.) ζοῦρα, [ἐκ τοῦ

Σειριάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω ἢ Λάμπω ὡς ὁ ἥλιος (ὁ Σείριος ἀστήρ.) 2) (ἀμτβτ.) πάσχω καθὼς πάσχουν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ θέρος) τὰ νήπια, (κοιν.) ζουριάζω, ἢ· μὲ κτυπᾷ ὁ ἥλιος εἰς τὸ κεφάλι, (παρβλ. Σειρόω).

Σείρινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σείριον ἀστέρα, = Θερινὸς, καλοκαιρινός. » Ἱμάτια —, « Ἁρποκρ., (συγχ. τῷ Σηρικός).

Σηριόεις, εσσα, εν, Π. θερμὸς (καυςικὸς) ὡς ὁ Σείριος ἀστήρ.

Σειριόκαυτος (ὁ, ἡ). καϋμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὰ κυνικὰ καύματα, [καίω καὶ

Σείριος, α, ον, (κυρ. ϗ κατ' ἐτμλγ.) Λακων. ἀντὶ Θέριος, θερμὸς, καυςικός· (ὅθ. συνήθ. μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ) » Ἀστήρ, « Π., ὁ ἥλιος, ἡ· (συχνότ.) τὸ ἄστρον τοῦ κυνὸς καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ, τὰ κυνικὰ καύματα· (κατ' ἐκτ.) ἄστρον (ἐν γέν.), παρβλ. Τείρια.

Σειρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σειρὰ, σειράδιον.

Σειρομάστης [σειρὸς, μαστεύω], ου (ὁ). λόγχη μὲ ἀγκιςρωτὴν μύτην, (κυρ.) εἰδ. σούβλας μὲ τὴν ὁπ. ἐρευνοῦσαν οἱ μὲν τελῶναι τὰς σιτοθήκας καὶ (ἐν γέν.) τὰ φορτία τῶν πραγματειῶν, εἰς δὲ τὸν πόλεμον τὸ ἔδαφος τῆς γῆς μήπως ἔχουν οἱ ἐχθροὶ σκαμμένον λάκκον.

†Σειρομάςιξ, ιγος (ἡ). μάστιξ κρεμαμένη ἐκ σειρᾶς, (συγχ. τῷ Σειρομάστης).

Σειρὸς (ὁ), = Σιρός.

Σειρὸς, ά, όν, = Σείρινος, θερινὸς, καλοκαιρινός. ||. (οὐσ.) Σειρὰ (ἐνν. ἐσθῆς) καὶ Σειρὸν (ἐνν. ἱμάτιον), = Θέριστρον.

†Σειροφόρος (ὁ, ἡ), = Σειραφόρος.

†Σειρόω-ῶ [σύρω], Μ. ώσω, Γρφ. ἐξαντλῶ· μεταγγίζω· (ὅθ. τὸ κοιν.) Σουρόνω, λαγαρίζω, (ὅθ.

†Σείρωμα (τὸ), (νλγ.) τὸ καταπάτι τοῦ βαλσάμου.

†Σείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σειρόω, στραγγισμα, λαγάρισμα, (ὅθ. τὸ κοιν.) σούρωμα.

Σεισάχθεια (ἡ), [σείω, ἄχθος]. (ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν Σόλωνα) ἡ κατάργησις (κατὰ λέξ. ἡ ἀποτίναξις τοῦ βάρους) τῶν χρεῶν ἐξ αἰτίας τῶν ὁπ. οἱ χρεῶσαι καταντοῦσαν θῆτες τῶν δανειστῶν.

Σεῖσις, εως (ἡ). τὸ σείειν ἢ σείεσθαι, κούνημα, σείσιμον.

Σεισίχθων, ονος (ὁ), Π. ὁ σείων τὴν γῆν, (ἄλλ.) Ἐννοσίχθων, (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδ.).

Σεῖσμα (τὸ), σπν. ἀντὶ Σεισμὸς, κούνημα.

Σεισματίας, ου (ὁ). ὁ ἐξ αἰτίας σεισμοῦ. » Τάφος —, « Πλ., Αρτ., ὁ τῶν ἀποθανόντων ὑπὸ σεισμοῦ.

Σεισμὸς (ὁ), (ἐν γεν.) = Σεῖσις (» Οὐρᾶς —, « Πλδ.). ||. (συνήθ. μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ Γῆς). » Ἦ νιν σεισμὸς ἐστρεψε χθονός, « Εὐρ. » Ὑπὸ σεισμῶν δῦσαν, « Πλάτ. » Καὶ ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν, « Ἀρςτ.

†Σεισόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ σείων τὸν λόφον (τῆς περικεφαλαίας του). ||. (οὐσ.) εἰδ. πτηνοῦ (τροχίλου).

†Σεισοπυγὶς [σείω, πυγή], ίδος καὶ

†Σεισοῦρα [σ οὐρὰ], ας (ἡ), εἰδ. πτηνοῦ, (κοιν.) σουσουράδα καὶ κωλοσοῦσα.

†Σεισόφυλλος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐννοσίφυλλος.

Σειστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σείων (κουνῶν, ταράττων κτλ.).

Σειστὸς, ἡ, όν. Ὁ σειόμενος ἢ δυνάμενος σεισθῆναι· τρεμουλιαστός. ||. (οὐσ.) Σειστὸν, « Μάξ. Γρμτ., τὸ ςρημμένον χρυσοῦν νῆμα, (Τουρκ.) τιρτίρι.

Σεῖστρον (τὸ), εἰδ. μυσ. ὀργ. τὸ ὁπ. μετεχειρίζονται οἱ Αἰγύπτ., εἰς τὰς τελετὰς τῆς Ἰσιδος (ἴδ. Πλ. περὶ Ἰσ. 64).

Σειςροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σεῖστρον.

Σείσων, ωνος (ὁ). πήλινόν τι ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐξηρόψηναν κουκκιὰ (καθὼς ἔχομεν ἡμεῖς τώρα τὸ) καβουρτιστῆρι τοῦ καφφέ, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σείω [σεύω], Μ. σείσω (πθ. πρκ. Σέσεισμαι). Κουνῶ. »Σείων κρατερὸν ἔγχος,« Θκρ. »Σείων κολλητὰς σανίδας, Ἰλ. Ι., κρούων τὴν θύραν. (καὶ ἑλλ.) »Αἰκύνες ἄκρᾳ τῇ οὐρᾷ σείουσι,« Ξεν. »Ὁ Ποσειδῶν σείσας αὐτοῖς ἐμβάλοι τὰς οἰκίας,« Ἀρςφ. (καὶ ἀπρσ.) »Τοῦ μηνὸς ἱσταμένου ἔσεισε,« Θκ., ἔγεινε σεισμός. (καὶ μσ.) »Σείσατο δ' ἐνὶ θρόνῳ,« Ἰλ. Ο. »Σείου σὺ ταχέως,« Ἀρςφ., (κοιν.) κουνήσου, κάμε γρήγορα. (καὶ πθ.) »Σείετο δέ οἱ πήληξ,« Ἰλ. Ν., ἐκυμάτιζεν. »Ἐσείοντο πόδες Ἴδης καὶ κορυφαί,« Ἰλ. Υ. »Οἷα δέ οἱ πρεσβυτέρῳ ἐόντι, τῶν ὀδόντων οἱ πλείους ἐσείοντο,« Ἡρ. »Ἔγχεα σειόμενα,« Ἰλ. Ν. (ᾗ ἀσυνήθ.) »Ὄρχος σειόμενος φύλλοισιν,« Ἡσ., (παρβλ. Ἐννοσίφυλλος). (καὶ μτμ.) »Τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαί μοι δοκεῖ,« Ἀρςφ., εἶναι σαλευμένος ὁ νοῦς του. 2) (μτφορ.) »Ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων,« ταράττω τὴν ἡσυχίαν τινός, τὸν φοβερίζω ἵνα τοῦ πάρω χρήματα, (παρβλ.) Διασείω. »Ἔσειον τοὺς πλουσίους,« Ἀρςφ. »Λογογράφοι σείοντες τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων,« Δικαίαρχ.

Σελᾳ, Π. ἀντὶ Σέλαϊ, δοτ. τοῦ Σέλας.

Σελαγέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. καὶ

†Σελαγίζω [σέλας], Μ. ίσω. Λάμπω, φεγγοβολῶ· (μτβτ.) φέγγω, φωτίζω. »Σὺν πεύκαις σελαγεῖ,« Ἀρςφ., λαμπαδηφορεῖ. (καὶ πθ.) »Εἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ, σελαγοῖν τ' ἂν εὐθύς,« αὐτ., θ' ἀνάψων, θὰ κορώσουν.

Σελάγισμα (τὸ) καὶ

Σελαγισμὸς (ὁ), Π. λάμψις (ἀστραπῆς), φεγγοβόλημα.

Σελαηγενέτης, ου (ὁ), Π. [σέλας, γεννάω]. ὁ γεννήτωρ τοῦ φωτός.

Σελαηφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Σελασφόρος.

Σελάνα ᾗ Σελαναία, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Σελήνη.

Σέλας [ἕλη], αος (τὸ). λάμψις· φῶς· φλόγα. »Σέλας πυρὸς αἰθομένοιο,« Ὅμ. »Διὸς σέλας,« Σοφ., ἡ ἀστραπή, ὁ κεραυνός. »Σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα,« Ὅμ. Ὕμν., κρατοῦσα φῶς.

Σέλασμα (τὸ), Π. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λάμψεως.

Σελασμὸς (ὁ), Π. λάμψις, φωτισμὸς, φεγγοβόλημα.

Σελάσσομαι (χ. Μ.), Π. = Σελάω, σελαγίζω, φεγγοβολῶ.

Σελασφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεγγοβολῶ.

Σελασφορία (ἡ). λάμψις, φεγγοβολία.

Σελασφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων σέλας (λάμψιν), φωτοφόρος, φεγγοβόλος.

Σελάχεια (τὰ). τὰ σελαχώδη ὀψάρια.

Σελάχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σέλαχος.

Σελαχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σελαχίων, ὅμοιος μὲ -

Σέλαχος [σέλας, ἔχω ἢ χέω, διὰ τὴν φωσφορικὴν τοῦ δέρματος του ὕλην], εος-ους (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), γένος ἰχθ. ἐχόντων ἀντὶ λεπίδων χονδρους (εἰς τὸ ὀπ. ὑπάγονται ὁ Βάτος, ὁ Ῥόμβος, ἡ Ῥίνη, ἡ Ψῆττα κλ.), (κοιν.) σαλάκι. »Καλεῖται δὲ σέλαχος ὃ ἄν τι, ἄπουν ὂν καὶ βραγχία ἔχον, ζωοτόκον ᾖ,« Ἀρςτ.

Σελαχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σελαχοειδὴς.

Σελάω (χωρὶς Μ.), Π. = Σελαγέω, φέγγω· (ἀμτβτ.) λαμπω.

†Σέλγη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γέλγη.

Σελευκὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ποτηρίου (ἀπὸ Σελεύκου). 2) εἶδ. ὑποδήματος γυναικείου (ἀπὸ τὴν πόλιν Σελεύκειαν). 3) εἶδ. πτηνοῦ (κίχλας) ἀκριδοφάγου, (παρβλ. Μεμνονίς).

Σεληνάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σεληνιάζομαι.

Σεληναία (ἡ), Π. ἀντὶ Σελήνη, (κυρ.) θηλ. τοῦ

Σεληναῖος, α, ον. Ὁ τῆς σελήνης ἢ· ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, σεληνοειδὴς, (ὄθ. || οὐσ.) Σεληναῖα,« Βυζ., τὰ πέταλα τῶν ἵππων.

Σελήνη (ἡ), [σέλας]. τὸ φεγγάρι· (κυρ.) ἡ πανσέληνος· (συνκδχ.) τὸ φῶς τῆς σελήνης· (ἐνίοτε) ἡ Ἄρτεμις (ὡς θεὰ τῆς σελ.). 2) ὁ σεληνιακὸς μήν. »Μὴ λύρας κτύπος ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας,« Εὐρ. »Ἐν μόναις δύο σελήναις εἶλέ τε αὐτοὺς καὶ.. παρεςήσατο τῇ βασιλείᾳ,« Ἰ. Λαυρ. 3) εἶδ. ἄρτου (πήττας) εἰς σχῆμα σελήνης τὸν ὀπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἂν πινάκι.

Σεληνήεις, εσσα, εν, Π. ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν λάμψιν τῆς σελ., κυκλοτερὴς ἢ φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη.

Σεληνιάζομαι, Μ. ασθήσομαι. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) σεληνιασμόν.

Σεληνιαῖος, α, ον. Ὁ τῆς σελήνης. »Ἔκλειψις—,« Αξ.

Σεληνιακὸς, ἡ, ὸν, = Σεληνιαῖος. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς σεληνιασμόν.

Σεληνιακῶς, ἐπίρ. Κατὰ σεληνιακὴν τάξιν.

Σεληνιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ σεληνιαζομένου, εἶδ. μανίας ἢ ἐπιληψίας, (κοιν.) φεγγαριάτικον.

Σεληνιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Σεληνιάζομαι.

Σεληνίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Σεληναῖος. ||. (οὐσ.) Σεληνίδιον (τὸ), τὸ φῶς τῆς σελ.

Σεληνίζω, Μ. ίσω, = Σεληνιάζομαι.

;Σελήνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ ψωμὶ τὸ λεγόμενον σελήνην, (συγχ. τῷ Σελίνινος).

Σελήνιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σελήνη, φεγγαράκι. »Φθίνοντος τοῦ σεληνίου,« (Δ. Χρσ. παρ') Ἀπλλν. 2) (Κωμ.) φαλάκρα, (ἴδε τὸν Συνεσ.).

Σεληνὶς, ίδος (ἡ) ᾗ

Σεληνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σελήνη, φεγγαράκι. 2) κόσμημά τι εἰς σχῆμα ἡμισελήνου τὸ ὀπ. οἱ πατρίκιοι τῆς Ῥώμης ἐφορουν εἰς τὰ ὑποδήματά των, (Ατ.) lunula. 3) φυλακτόν τι τῶν παίδων.

Σεληνίτης, ου (ὁ) ᾗ Σεληνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς σελήνης. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), εἶδ. διαφανοῦς λίθου (Λυχνίτου) τοῦ ὀπ. παρετηρήθη συμπάθειά τις πρὸς τὰς αὐξομειώσεις τῆς σελήνης, (ἄλλ.) Ἀφροσέληνον.

Σεληνόβλητος (ὁ, ἡ), [σ. βάλλω]. κτυπημένος ἀπὸ τὴν σελ., σεληνιακός.

Σεληνόγονος (ἡ) ᾗ Σεληνόγονον (τὸ), ἡ (ἄλλ.) Παιονία (βοτάνη).

†Σεληνοδρόμιον (τὸ). βιβλίον ἀστρολογικὸν προλέγον τὰ συμβαίνοντα ἀπὸ τοῦ δρόμου τῆς σελήνης.

Σεληνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελ.

Σεληνόπληκτος (ὁ, ἡ), = Σεληνόβλητος.

Σεληνοτρόπιον (τὸ). μυθῶδές τι φυτὸν νομιζόμενον ὅτι τρέπεται πρὸς τὴν σελήνην.

Σεληνόφως, ωτος (τὸ), Π. τὸ φῶς τῆς σελ.

Σελιδηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰς σελίδας τῶν βιβλίων.

Σελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σελίς.

Σελίδωμα (τὸ), = Σελίς.

Σελίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σέλινα.

Σελινίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ σέλινα.

Σελινῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. πόα) ὁ χαμαίκισσος.

Σελινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ -

Σέλινον (τὸ), [ἕλινος]. τὸ γνωςὸν φυτόν. »Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, οἱ μὲν δικτάμνῳ, οἱ δὲ σελίνῳ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ἐχίνῳ), οἱ δὲ λωτῷ στέφεσθαι φασι,« Σχλ. Εὐρ. »Σέλινον ἄγριον,« Βτν., τὸ φυτὸν Βατράχιον. »Σέλινον Μακεδονιον,« Ἀλέξ. Τραλλ., τὸ (κοιν.) Μακεδονῆσι, (ὅθεν παρεφθάρη) ὁ Μαγηδανός. »Οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ σούστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ,« Ἀρςτ. (Παροιμ.) = Οὐδ' ἐν ἀρχῇ πω τοῦ πράγματος, (ἴδε Πήγανον). »Σελίνου δεῖται,« Πλ., (παροιμ.) ἐπὶ τῶν ἐπισφαλῶς νοσούντων, σελίνοις γὰρ οἱ πενθοῦντες ἐστέφοντο.

Σελινόσπερμον (τὸ). σπέρμα σελίνου, σελινόσπορος.

Σελινούσιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἐν Σικελ. πόλεως Σελινοῦντος. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. κράμβης μὲ σγουρὰ ('σὰν τοῦ σελίνου) φύλλα.

Σελὶς, ίδος (ἡ). (κυρ.) τὸ μεταξὺ τῶν σελμάτων (τῶν καθισμάτων) τῶν κωπηλατῶν ἢ τοῦ θεάτρου διάστημα. 2) πατερὸν, ξύλον (δοκὸς) τῆς ςέγης, (Γαλλ.) chevron. »Τὴν ὀροφὴν κατιστᾶσιν, τὴν καμπύλην σελίδα εἰς ἕδραν.. ἐπαγαγοῦσιν,« Ἐπγρφ., (παρβλ. Σέλμα 3, 4). 3) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ τῶν στηλῶν ἢ τῶν στίχων ἄγραφον μέρος τοῦ βιβλίου, τὸ περιθώριον· (κατ' ἔκτ.) αἱ στῆλαι, τὸ καταιβατὸν, τὸ ὅλον τῶν στίχων (τῶν ἀράδων), (Π. ἐν γέν.) βιβλίον, σύγγραμμα. (ὀθ. ὁ Ὅμ.) »Δισσὰς ἡμιθέων ἐγράψατο σελίδας,« Ἐπγρ., τὴν Ἰλ. ᾗ Ὀδ (ᾗ μτνμ.) »Ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σελίδες,« Ἐπγρ.

†Σέλλα (ἡ), νλγ. ἐκ τοῦ Ατν. sella, [σέλμα], καθέδρα, κάθισμα, (ὄθ.

†Σελλάστρωσις, εως (ἡ), ἐξελλην. τοῦ Ατν. sellisternium, συμπόσιον ἐπὶ σκαμνίων (εἰς τιμὴν θεᾶς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Σέλλω (χωρὶς Μ.), Γλσ. [Δ. ἀντὶ Ἑλλάω]. κουνῶ, σείω.

Σέλμα (τὸ), [σελίς]. τὸ ἐκτεινόμενον κατὰ πλάτος καὶ ἑνόνον τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου ξύλον (τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζε) τὸ κατάστρωμα ἢ (ἐχρησίμευεν ὡς) ἐδώλιον (κάθισμα τῶν κωπηλατῶν). (θθ. μτφορ.) » Σέλμα σεμνὸν ἡμένων, « Αἰσχλ., τῶν ἐγόντων τὴν ὑπερτάτην ἑξουσίαν, (παρβλ. Ζυγόν). 2) (Π. κατὰ συνεκδχ.) ἀντὶ Πλοῖον, σκάφος. » Δίκωπον —, « Λυκ. 3) (ἐν γέν.) πῆγμα ξύλινον, Ἑκρίον, σανίδωμα, πάτωμα. »Πύργων —, « Αἰσχλ. 4) δόκος, πατερόν. » Τὴν ξυλείαν τὴν εἰς τὰς οἰκοδομὰς, σελμάτων εὐθυτάτων ᾗ εὐμηκεστάτων,« Στρ.

†Σελω, Λακων. ἀντὶ Θέλω.

Σεμίδαλις [ξεν.], εως (ἡ). τὸ καθαρώτερον μέρος (ὁ ἀθέρας) τοῦ ἀλευριοῦ, τὸ σεμιγδάλι. »Οὐδ' οἷα σὺ εἴωθας εἰς ταὐτὸν καρυκεύειν, μέλι, σεμίδαλιν, ᾠά,« (Μένανδρ. παρ') Ἀθ., ἴδε ᾗ τὸ ἐπμν.

Σεμιδαλίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ σεμίδαλιν, σεμιδαλένιος. »Ὁ μὲν οὖν καθαρώτατος ἄρτος ὀνομάζεται σιλιγνίτης, ὁ δὲ ἐφεξῆς αὐτῶν, σεμιδαλίτης.. Τροφιμώτατος μὲν οὖν ὁ σιλιγνίτης αὐτῶν, ἐφεξῆς δὲ ὁ σεμιδαλίτης,« Γαλ.

Σεμνεῖον (τὸ). ναὸς τῶν σεμνῶν θεῶν (τῶν Ἐριννύων), (ἐν γέν.) μέρος ἱερὸν, εὐκτήριον, τέμενος· (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) μοναστήριον.

Σεμνηγορέω-ῶ, Μ. ήσω.=Σεμνολογέω.

Σεμνηγορία (ἡ), =Σεμνολογια.

Σεμνηγορος (ὁ, ἡ), =Σεμνολόγος.

Σεμνόβιος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τὸν βίον.

Σεμνογαμία (ἡ). σεμνότης γάμου, σεμνὸς (σώφρων) γάμος.

Σεμνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς, =Σεμνοπρεπής, μεγαλοπρεπής.

Σεμνοήθης, εος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τὰ ἤθη, ἢ σεμνὸς (σοβαρὸς) τὸ ἦθος.

Σεμνοθεοι (οἱ). οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, (ἄλλ.) Δρυΐδαι (τοὺς ὁπ. ἐσέβοντο ὡς θεούς).

;Σεμνόθεσμος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τοὺς θεσμοὺς, μεγαλοπρεπής.

Σεμνοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σεμνολογῶ κομπαστικῶς, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι.

;Σεμνοληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μωρολογῶ μὲ ὕφος σοβαρόν.

Σεμνολογέω-ῶ ᾗ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Ἐκφράζω τι μὲ ὕφος σοβαρὸν (μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ σεμνότερον. » Διοπεπῆ τε εἶναι αὐτὸν σεμνολογοῦσιν,« Ἡρωδ.

Σεμνολόγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς σεμνολογίας.

Σεμνολογία (ἡ), τὸ σεμνολογεῖν, ὕφος λόγου σοβαρὸν ἢ ἐμφαντικὸν, μεγαλήγορία.

Σεμνολογικὸς, ἡ, ὸν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Σεμνολόγου ἢ Σεμνολογίας ἴδιος, ἐμφαντικός.

Σεμνολόγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λόγως. Ὁ ὁμιλῶν μὲ ὕφος σεμνὸν (σοβαρὸν, μεγαλοπρεπὲς) ἢ μὲ ὑπερβολὴν (μὲ ἔμφασιν), κομπαστής, μεγαλορρήμων.

Σεμνόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. σεμνὸς (σεβαστὸς) μάντις.

Σεμνομυθέω-ῶ, Μ. ήσω.=Σεμνολογέω.

Σεμνομυθία (ἡ),=Σεμνολογια.

†Σεμνοπανοῦργος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Βαυκοπανοῦργος.

Σεμνοπαράστατος (ὁ, ἡ). σεμνὸς (μέγας, σημαντικὸς) παράστατος.

Σεμνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω.=Σεμνύνω.

Σεμνοποιὸς (ὁ, ἡ). σεμνότητος ποιητικός. »Ἐπιπρέπει τις σεμνοποιὸς ὠχρότης,« Ἰ. Εὐχ.

;Σεμνόπονος (ὁ, ἡ), Π. σεμνὸς (πολυτελὴς) τὴν κατασκευὴν, πολυπόνου ἐργασίας, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Σεμνόποτος (ὁ, ἡ), Π. » Σιαγὼν—,« Ἀθ., ῥανὶς σεμνοῦ (πολυτίμου) ποτοῦ.

Σεμνοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ σεμνοπρεποῦς, σεμνὸν (μεγαλοπρεπὲς) ἐξωτερικὸν, ἀξιοπρέπεια.

Σεμνοπρεπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς σεμνὸν ἄνδρα, σεμνοῦ (κοσμίου ἢ ἐμβριθοῦς) ἀνθρώπου ἴδιος, μεγαλοπρεπὴς.

Σεμνοπρεπῶς, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, μὲ σεμνοπρέπειαν.

Σεμνοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω τὸ προσωπόν μου ἐπὶ τὸ σεμνότερον, λαμβάνω ὕφος σοβαρὸν, (κοιν.) καμνω τὸν βαρύ. » Σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας,« Συν.

Σεμνοπροσωπία (ἡ), τὸ σεμνοπροσωπεῖν, ὕφος σοβαρὸν, σχηματισμὸς τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ σεμνότερον.

Σεμνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ (σοβαρὸν) ἐξωτερικὸν, σεμνὸς τὸ προσωπον.

Σεμνὸς [σεβω], ἡ, ὸν. (κυρ.) Σοβαρὸς, ἐμβριθὴς, (Γαλλ.) sérieux, grave. »Ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος!« Ἀρςφ. »Γίνω πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνὸς,« Ἰσκρ. » Τὶς δ' σὺ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;« Εὐρ. »Σεμνότεροι ἢ βαρύτεροι;« Ἀρστ., σοβαροὶ (συνεσταλμένοι) μᾶλλον παρὰ ἀγέρωχοι. » Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις οὐ βίος ἀληθὼς ὁ βίος,« Εὐρ.,(ἐπμ. 2) ἐμπνεων σεβας, (δηλ. ἡ) φρικτὸς, φοβερὸς. » Σεμναὶ θεαὶ, « οἱ Ἐριννύες. » Σεμνὴ νυκτὸς, « Αξ., ἡ λέπρα ἢ ἡ πανυκλα, (ἡ 3) (ἐπὶ καλοῦ) σεβαστὸς, ἱερὸς. » Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα,« Εὐρ. »Σεμνὸν ὕδωρ,« Εὐρ. »Σεμνὸν ἀπόρρητον,« Συν., σεβάσμιον μυστήριον. » Μακεδόσι μὲν ἴσως ταῦτα σεμνά,« Ακ., (ἡ 4) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἐμφαντικὸς. »Ἀλκιβιάδης ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος,« Ξεν. » Αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται,« Ἀρςφ. »Λόγους σεμνοὺς λέγειν, ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν,« Ἀρςφ., »Σεμνολογεῖν. »Τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ Καλὸς τε κἀγαθὸς,« Ξεν. »Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει,« Πλ. » Τί δῆτα σεμνὸν σῷ κατείργασαι πόσει, ὅδραν ἔλειον εἰ διώλεσε κτανών;« Εὐρ. » Ἔτυχε σεμνοτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ταφῆς,« Ξεν. » Τὴν οἰκίαν αὐτῶν ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν,« Δμ. » Πολὺ σεμνότερον τρόπαιον τοῦ περὶ Λεῦκτρα,« Ἰσκρ., (ἡ 5) σώφρων, κόσμιος, (κοιν.) σεμνὸς. » Σεμναὶ γ' ἄλλοχοι τίουσ' ὁμοκοίτους,« Μανεθ. (ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζ. σύν.) »Σεμναὶ,« Θ. Ψελλ., οἱ μοναχαί. 6) (ὁ Πάππας Ζαχαρίας εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Διαλόγων τοῦ Πάππα Γρηγορίου μεταχειρίζεται, παραδόξως πως, τὸ Σεμνὸς) ἀντὶ Μικρὸς. » Χοῖρος σεμνὸς,« » Σκαφίδιον σεμνὸν,« κτλ. (χειρογράφων τι ὅμως τῆς τῶν Παρισίων βιβλιοθήκης ἔχει πάντοτε ἀντὶ τούτου τὸ Μικρὸς).

Σεμνόστομος (ὁ, ἡ), Π. σεμνῶς (σοβαρῶς) ἐκφρασμένος, ἐμφατικὸς.

Σεμνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σεμνοῦ, ἐμβρίθεια, σοβαρότης· μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης· ἱερότης, σεβασμιότης. »Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;— Νύκτωρ τὰ πολλὰ· σεμνοτης' ἔχει σκότος,« Εὐρ. » Εἰ δὲ δὴ ᾗ σεμνότης τις προσείη τῷ προσώπῳ,« Δ. Ἀλλ. »Τοὺς τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δυσκομπίαν τε καὶ τύφον ἀποκαλοῦντας,« Πλ.

Σεμνότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεμνῶς τιμώμενος, (ἐν γέν.) πολύτιμος, (παρβλ. Σεμνόπονος).

Σεμνοτροπος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τοὺς τρόπους. »Παρθένος—,« Κ. Μανασσ.

Σεμνοτυφία (ἡ)· τύφος (οἴησις) ὑπὸ τὸ πρόσχημα σεμνότητος.

Σεμνοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος σεμνὸς, σεμνοπρεπὴς ἢ ἐπιδεικνύμενος ὡς τοιοῦτος.

Σεμνόφωνος (ὁ, ἡ). σεμνὸς (μεγαλοπρεπὴς) τὴν φωνὴν, μεγαλήγορος.

Σεμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ φαίνεται σεμνὸν (ἔνδοξον), λαμπρύνω, καλλωπίζω, μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω.

Σεμνύνω, Μ. υνῶ, =Σεμνόω. ‖. (συνήθ. μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) καυχῶμαι (ὑπερηφανεύομαι) διά τι. »Ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος—,« Ἰσκρ. »Ἐπὶ εἰκοσιπέντε καταλύτῳ προγόνων σεμνυνομένων,« Πλάτ. (καὶ ἄλλ.) »Εὐπατρίδαις καὶ ἀξίοις τῆς βασιλείας αὐτοκράτορσι σεμνυνομένοις,« Ἡρωδ. (καὶ αὐτ.) » Τὴν Ἀντωνίνου μοιχείαν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύνοντο,« αὐτ. (ἢ ἀπαρεμφ.) » Ἀχιλλείδης γὰρ εἶναι σεμνύνεται,« Ἡλ.

Σεμνώμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον σεμνύνεταί τις, καύχημα.

Σεμνωνυμία (ἡ). σεμνότης ὀνόματος, σεμνηγορία περὶ τὴν ἐπωνυμίαν.

Σεμνῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σεμνὸν (ἐμβριθῆ, σοβαρὸν), μὲ ὕφος· λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς· ἐντίμως· σωφρόνως. »Σεμνῶς κεκοσμημένος ἐξῆλθε ᾗ ἐπὶ θρόνου ἐκαθέζετο,« Ξεν. » Καὶ ὃς, μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον,« αὐτ. »Τὴν δὲ μητέρα σεμνῶς πάνυ Γλαυκιθέαν ὠνόμαζε,« Δμ. »Οἴσθα οὖν τινας σεμνότερον (τῶν Ἀρεοπαγιτῶν) τάς τε δικὰς δικάζοντας ᾗ τἆλλα πάντα πράττοντας; Ξεν. » Τὴν σεμνῶς ζήσασαν ἀμώμητον τε σύνευνον,« Ἐπιγ.

Σέο, Ἰων. ἀντὶ Σοῦ.

†Σεοι, Λακων. ἀντὶ Θεοί.

Σεός, γεν. τοῦ Σής.

†Σεπτὰς, άδος (ἡ), Δ. (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ Ἑπτάς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σέβω.
†Σεπτεύω, Μ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Σέβω.
Σεπτήριος, α, ον καὶ
Σεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σεπτὰ (εἰς τὰ θεῖα, εἰς τὰ μυςήρια). »Σκεπτικὰ ῥήματα,« Γρμτ., τὰ ἐκφράζοντα σέβας. ||. (οὐσ.) »Σεπτήρια (ἐνν. ἱερὰ),« τὰ τελούμενα κατ' ἐνναετίαν εἰς τοὺς Δελφοὺς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ.
Σεπτὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ,) -πτῶς, -Σεβαστὸς, θεῖος, ἱερός.
Σεραπιὰς, άδος (ἡ), ἴδε Σαραπιὰς, [ἐκ τοῦ
Σέραπις, ιδος (ὁ), -Σάραπις.
Σέρις, εως καὶ ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου), πικραλίδα.
Σερίφη (ἡ), -Σέριφος.
Σερίφιον καὶ Σέριφον (τὸ), εἶδος θαλασσ. ἀψινθίου, [ἐκ τοῦ
Σέριφος (ἡ), [συγγ. τῷ Ἔριφος], (ὅθ. κυρ. καὶ ὡς ἐπίθ.) τραχεῖα, ξηρά. ||. (οὐσ.) εἶδος ἀκρίδος, (ἄλλ.) Μάντις. » Γραῦς σέριφος (πιθαν. ἔριφος) ἢ σερίφη,« Παροιμ., γραῖα παρθένος, (κοιν.) γεροντοκόρητσον. 2) -Σέριφον. 3) -τῷ
Σέρφος (ὁ), εἶδος μικροτάτου πτερωτοῦ ἐντόμου (ἐμπίδος), σκνίπα (κατ' ἄλλους) μύρμηξ πτερωτός. »Ἔνεςι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή,« Παροιμ.
Σέσαγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Σάττω.
Σεσαρὼς, υῖα, ὸς, Δ. ἀντὶ Σεσηρώς.
Σέσελι, εως (τὸ) καὶ
Σέσελις, εως (ἡ), εἶδος μαραθοειδοῦς φυτοῦ, (παρβλ.) Σέλι.
Σεσελίτης, ου (ὁ), εἶδος κοχλίου, (ἄλλ.) Σέσιλος.
Σεσερῖνος (ὁ), εἶδος ἰχθύος μὲ δύο ἀράδαις.
Σέσηπα, μσ. πρκ. μὲ σημασ. πθ. τοῦ Σήπω.
Σεσηρὼς, υῖα, ὸς, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Σαίρω (2).
Σεσησμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Σήθω.
Σεσιγημένως, ἐπίῤ (μτχ.). Σιωπηλῶς.
Σέσιλος (ὁ), εἶδος κοχλίου (γυμνοκοχλίου) (;), σάλιαγκος. »Κόγχον δὲ τὸν σέσιλον ἅπαγ' ἐς τὸν φθορον,« (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ
Σεσοβημένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Ἐσπευσμένως, ἐνθουσιωδῶς.
Σεσοφισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Σοφιστικῶς, ἐπιτετηδευμένως.
Σεσωφρονισμένως, ἐπίῤ (μτχ.). Μὲ συστολὴν, μὲ μετριότητα, φρονίμως.
Σεῦ καὶ (ἐγκλ.) Σευ, Δ. ἀντὶ Σοῦ ᾖ (ἐγκλ.) Σου.
Σεῦα, Π. ἀντὶ Ἔσευα, ἐνεργ. καὶ
Σεύατο, Π. ἀντὶ Ἐσεύατο, μσ. ἀόρ. τοῦ Σεύω.
Σευίδαι (οἱ), ἴδε Σκίταλοι.
Σεῦται, Π. κατὰ συγκ. ἀντὶ Σεύεται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ Σεύω.
Σεύτλιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σεῦτλον, φύλλον σεύτλου.
Σεύτλις, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, ἄλλο παρὰ τὸ Σεῦτλον (τοῦ ὁποίου φαίνεται ὡς ὑποκοριστικόν).
†Σευτλομαλάχη (ἡ) ᾖ (κοινότ.) Σευτλομολοχον (τὸ), εἶδος φυτοῦ μεταξὺ μαλάχης καὶ σεύτλου, (νομίζεται) σπανάκι.
Σεῦτλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (βλίτου), (κοιν.) σέσιλον.

Σεύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Σείω, Σοβέω κτλ.], Μ. ..; (ἀόρ. Ἔσσευα καὶ μσ. Ἐσσευάμην, πθ. ἡ μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔσσυμαι καὶ σπνττ. Σεῦμαι, ὑπερσ. ᾖ κατὰ συγκ. ἀόρ. Ἐσσύμην, ἀόρ. πθ. Ἐσσύθην καὶ [σπν.] Ἐσύθην), Π. βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κουντῶ· διώκω· φοβίζων φυγαδεύω· παρορμῶ, ἐρεθίζω· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω, τινάζω, σφενδονίζω. ||. (πθ.) κινοῦμαι ταχέως, τρέχω· σπεύδω, ἐπείγομαι· τινάζομαι μὲ ὁρμήν· (μτνμ.) λαχταρῶ, ἐπιθυμῶ· προθυμοῦμαι. »Θηρητὴρ κύνας σεύει ἢ ἐπὶ σοὶ ἠὲ λέοντι,« Ἰλ. Α. »Σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ πυκνῇσιν λιθάδεσσιν,« Ὀδ. Ξ. »Τὸν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας,« Ἰλ. Υ. » Ὅλμον δ' ὡς ἔσσευε κυλίνδεσθαι,« Ἰλ. Δ. » Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν,« Ἰλ. Ξ. »Ἐκ δ' ἀμφοτέροιν αἷμ' ἔσσευα,« Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) »Πῆχυν βάλε χειρὸς, σύτο δ' αἷμα,« Ἰλ. Φ. (καὶ μσ.) »Κάπρον ἀμφὶ κύνες σεύονται,« Ἰλ. Δ. » Ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε,« Ἰλ. Υ. (καὶ αὐτπθ.) »Ποσὶν ἔσσυμαι ἀμφοτέροισσιν,« Ἰλ. Ν. (ᾖ μτνμ.) »Θυμός μοι ἔσσυται,« Ὀδ. Κ. (ᾖ γεν. ἑλλ.) »Ἐσσύμενος ὀδοῖο,« Ὀδ. Δ. » Οὐ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμοιο,« Ἰλ. Ψ. (καὶ ἀπαρ.) »Ἐσσυμένους πολεμίζειν,« Ἰλ. Α. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Ὄφρα τάχιστα ὕλη σεύαιτο καήμεναι,« Ἰλ. Ψ.
Σεφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σέβω.
Σέω, Δ. ἀντὶ Θέω, (ὅθ. τὸ Σεύω, Σείω, Σούω, κτλ.).
Σέων, γεν. πλθ. τοῦ Σής.
Σεωϋτέου καὶ Σεωϋτοῦ (ὀρθότ.) Σεωυτοῦ κτλ. Ἰων. ἀντὶ Σεαυτοῦ κτλ.
†Σήγιςρον (τὸ), [σάγος], σκέπασμα (τοῦ ἀλόγου), σάγισμα, (Τουρκ.) τσοῦλι, (Ατν.) segestrum.
Σήθω [σείω], Μ. σήσω (πθ. πρκ. Σέσησμαι κτλ.). Κοσκινίζω, κρησαρίζω· (ἐπὶ ὑγρ.) περνῶ ἀπὸ τὸ πανὶ, -Σακκίζω.
Σηκάζω, Μ. άσω. Κλείω εἰς τὸν σηκὸν, μανδρίζω· (κατ' ἔκτ.) σταλίζω ἢ στανίζω. »Ἔνεστι γὰρ ὑπὸ ταῖς τοιαύταις ἐλαίαις καὶ σηκάζεσθαι,« Φώτ.
Σήκασθεν, Π. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἐσηκάσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Σηκάζω.
Σηκηκόρος (ὁ, ἡ), -Σηκοκόρος.
Σηκίζω, Μ. ισω, -Σηκάζω, (εἰς τὴν Ἀνθολογ. διορθ. Συκίζω).
Σηκὶς, ίδος (ἡ ᾖ ὁ). ἡ ἐν τῷ σηκῷ ὑπηρετοῦσα παιδίσκη, θυρωρὸς (τοῦ σηκοῦ), θεραπαινὶς, (ἁπλ.) δοῦλος ἢ δούλη οἰκογενείας.
Σηκίτης, ου (ὁ). ὁ βυζάνων ἀκόμη ἢ πρὸ ὀλίγου ἀπογαλακτισθεὶς (καὶ διὰ τοῦτο κλειόμενος εἰς ἰδιαίτερον σηκὸν), ἀμνὸς, (κοιν.) θρεφτάρι, μαννάρι.
Σηκοκόρος (ὁ, ἡ), [σηκὸς, κορέω]. ὁ σαρόνων τὸ μανδρὶ, ὑπηρέτης τῆς στάνης, (Βλχ.) τσέλιγγας. 2 -Νεωκόρος.
†Σηκολόης, ου (ὁ), Γλσ. [σηκὸς, ὄλλυμι]. ὁ ἀφανίζων (ἐρημόνων) ταῖς στάναις (τὰ μανδριά).
Σηκὸς (ὁ), [θήκη, τίθημι, παρβλ. Σῆμα] (ἐν γέν.) τόπος περιφραγμένος, περίβολος· κατοικία (μὲ περιοχὴν), ἔπαυλις. (ἰδιαιτ.) μάνδρα, στάνη· φωλεὰ (πτηνοῦ)· ναὸς (μικρὸς), ἡρῷον, παρεκκλήσιον (» Τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σηκοῦ,« Διοδ.)· μνῆμα (περικλεισμένον)· περιβόλι ἐλαιόφυτον· (εἰς τὸν Ασ.) κορμὸς παλαιᾶς ἐλαίας (μορίας) περιτειχισμένος καὶ πολύκλαδος. » Οὐκ ἐξῆν δὲ οὔτε τὰς σηκοὺς οὔτε τὰς μορίας ἐκκόπτειν,« Φώτ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σήκωμα, βαρύδι (κανταριοῦ κτλ.), (ὅθ.
Σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζυγίζω· κρατῶ εἰς ἰσορροπίαν.
Σηκύλη (ἡ), -Σηκίς.
Σηκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σηκοῦ (μικροῦ ναοῦ).
Σήκωμα (τὸ), [σηκόω]. τὸ ἀντίῤῥοπον βάρος τῆς πλάστιγγος, βαρύδι, ἀντιζύγιον· (μτφορ.) ἀνταμοιβή. » Τίς ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς;« Φάλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σηκὸς, ἡρῷον, μνῆμα. »Οἰκεῖν Λυκαίου πλησίον σηκώματος,« Εὐρ.
†Σηκωτὴρ (ὁ). τὸ λουρὶ (ὁ ἀναφορεὺς) τῆς πλάστιγγος.
†Σηκωτὸς, ἡ, όν. Ὁ χωρισμένος εἰς πολλοὺς σηκοὺς (μικρὰ χωρίσματα), ἢ 2) κλεισμένος καὶ τρεφόμενος εἰς ἰδιαίτερον σηκὸν (περίφραγμα), (ἐπμ.) παχὺς, τρυφερὸς, (παρβλ. Σηκίτης).
Σῆμα (τὸ), [τίθημι]. (ἐν γέν. Π. ἀντὶ) Σημεῖον, σημάδι, σύμβολον, σύνθημα (»Σῆμα κείμενον σκοποῦ,« Λυκ. »Ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη,« Ὀδ. Θ. » Ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος,« Αἰσχλ. »Καὶ τί δὴ τὸ σῆμα; — Φοῖβος,« Εὐρ.)· (ἰδιαιτ.) φαινόμενον τοῦ οὐρανοῦ (προσημαντικὸν τοῦ μελλοντος), διοσημεία (» Ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεῦον [ἄλλ. γρφ. ὀρθοτ. Γυρέων] ὀρθὸν ἵσταται νέφος, σῆμα χειμῶνος,« Ἀρχίλοχ. »Τρὶς δ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε Ζεὺς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσιν,« Ὀδ. Θ.)· (συνήθ.) τάφος, μνῆμα (»Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερείξαι,« Ὀδ. Α'. »Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος,« Ἰλ. Π.)· στήλη ἢ πλάκα μνήματος (»Τόδ' ἐστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' οὗ καθήμεθα,« Ἀρςφ. »Κακῶς ἄρ' ἐξόλοιο, ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν; αὐτ.)· (ἐνίοτε) γραπτὸν σημεῖον, ἢ· σφραγίς· (ὅθ.) τύπος (χάραγμα) νομίσματος.
Σημαία (ἡ), [σῆμα]. τὸ ἐξ ὑφάσματος σημεῖον τῶν στρατ. καὶ πλοίων, (Τουρκ.) μπαϊράκι, (Ἰταλ.) μπαντιέρα, φλάμπουρον, (ἴδε καὶ Σημεῖον). 2) (συνκδχ.) σῶμα στρατ. τεταγμένον ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν, λόφος, σπεῖρα, (Ατ.) manipulus 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Δείκελον, εἰκὼν, (ὅθ. 4) ἔμβλημα (παράσημον) οἰκογενείας, (Γαλλ.) écusson, (Σχλ. Ἀρςφ. Βάτρ. 903).
Σημαίνω [σῆμα], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐσήμανα καὶ Ἐσήμηνα, πθ. πρκ, Σεσήμασμαι). Δίδω σημεῖον (σύνθημα), γνωστοποιῶ διὰ σημείου, (ἐν γέν.) δίδω εἴδησιν, μηνύω, ἀναγγέλλω· ἢ προστάζω, παραγγέλλω· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) » Ἐπειδὰν ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικὸν,«

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξεν. (καὶ δοτ. ἐκ δ'., ἢ ὀργ.) » Σημαίνειν τῇ χειρὶ (τῇ σάλπιγγι), « Αξ. (ἢ περιπ.). » Οἱ σκοποὶ, οἳ σημαίνουσι τοῖς ἄλλοις ὅ,τι ἂν ὁρῶσι,« Ξεν. » Μὴ, διαφυγὼν, σημήνῃ τοῖς πολεμίοις, « αὐτ. » Ἐσήμηνεν ὁ θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι, « αὐτ. » Θυομένῳ ὁ θεὸς σημαίνει μὴ προσθέσθαι, « αὐτ. (ᾗ ὁρικ.) » Σημαίνειν αὐτῷ ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι,« Ξεν. » Σήμαιν' ὅ,τι χρή σοι ξυμπράσσειν,« Αἰσχλ. (ᾗ ἀναλελ.) » Ἐπεὶ αὐτῷ οἱ σκοποὶ ἐσήμηναν, ὅτι κτλ.,« αὐτ. (ᾗ αἰτ. προθετ.) » Σημαίνειν πρός τινα, « Πλ. (ἢ ἀπαρ.) » Ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ, « αὐτ. » Ἐσήμαινε πάντα παραρτέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ χωρὶς ἢ ἐνν. τοῦ πτ.) » Σιτοῦνται, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) » Τοῖσι δὲ Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνε (ἐνν. ἡ σάλπιγξ ἢ ὁ σαλπιγκτὴς), « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἕως ἂν τι σημανθείη αὐτοῖς,« Ξεν. (ὅθ. 2) Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) εἶμαι ἀρχηγός τινος, προΐσταμαι, ὁρίζω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν.) » Αἴθ' ὤφελλες ἄλλου στρατοῦ σημαίνειν, « Ἰλ. Ξ. (ἢ δοτ.) Πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν, « Ἰλ. Α. (ᾗ προθετ.) » Οὐδὲ ἐ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξὶν, « Ὀδ. Χ. (καὶ ἀπολύτ.) » Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, σημαίνειν, Ἰλ. Π. 3) παριστάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔννοιαν, δηλῶ, σημαίνω, φανερόνω. » Τὰ ὀνόματα σημαίνει τι, « Ἀρστ. » Σημαίνει ἡ ἐπιγραφὴ, « Θκ. » Ὁ γὰρ ἄναξ ᾗ ὁ Ἕκτωρ σχεδόν τι ταὐτὸ σημαίνει,« Πλάτ. ᾗ πθ.) » Τὸ σημαινόμενον,« Γρμτ., ἡ ἔννοια (ἡ σημασία) λέξεως. 4) (μσ.) βάλλω σημάδι, σημαδεύω· (ἰδιαιτ.) σφραγίζω. » Σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς,« Ἰλ. Ψ., ἔβαλε τὰ σημάδια μέχρι τῶν ὀπ. ἔπρεπε νὰ τρέξουν. » Σημηναμένας τὴν συγγραφὴν,« Δμ. » Ταῦτα γράψας καὶ σημηνάμενος ἐδίδου φέρειν, « Ξεν. » Σημαίνεται (τὸν βοῦν) βύβλῳ περὶ τὰ κέρεα εἱλίσσων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ, « Ξεν. » Διπλώματα σεσημασμένα, « Πλ. 5) τεκμαίρομαι (ἀπό τινος σημείου), μαντεύω, εἰκάζω, συμπεραίνω. » Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, « Σοφ. » Μὴ ἄστροις τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι,« Συν. 6) (σπν. ἀμτβτ.) φαίνομαι, (κοιν.) σημαδεύω. » Σημαίνει εἰς τὰ ἔξω,« Ἀρστ., (παρβλ. Ἐπισημαίνω).

Σημαιοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὴν σημαίαν, (Τουρκ.) μπαϊρακδάρης.

Σημαλέος, α, ον. Ὁ γνωστοποιῶν τι διὰ σημείων. « Ζεὺς —, « Παυσ.

Σήμανσις, εως (ἡ), τὸ σημαίνειν ἢ σημαίνεσθαι, σημάδευμα· δηλοποίησις κτλ.

Σημαντέον, θετ. τοῦ Σημαίνω.

Σημαντὴρ (ὁ). ὁ σημαίνων (προστάζων, παραγγέλλων), ἀρχηγὸς, διοικητὴς κτλ. (εὐχρηστότ. τὸ) Σημάντωρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ -

Σημαντήριον (τὸ). πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς σήμανσιν (σημάδευμα, βούλλωμα), σφραγὶς, σημάδι, (παρβλ.) Σήμαντρον· σφραγιστήριον (κυρ. νομισμάτων), (Γαλλ.) poinçon, (ὅθ.) = Νομισματοκοπεῖον.

Σημαντικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς σήμανσιν, ἐκφραστικὸς, δηλωτικὸς, (Γαλλ.) significatif.

Σημαντικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σημαντικὸν (ἐκφραστικὸν), εὐκρινῶς.

Σημάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σημαντήρ.

Σημαντρὶς, ίδος (ἡ). (κυρ.) γῆ, εἶδος πηλοῦ τὸ ὀπ. ἐχρησίμευεν ὡς βουλλοκέρι, (Γαλλ.) terre sigillaire. [ἐκ τοῦ

Σήμαντρον (τὸ), = Σημαντήριον, σφραγὶς, βοῦλλα, σημάδι. » Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ, « Ξεν. » Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, « αὐτ., νὰ ξεβουλλώσουν. » Τῶν σημάντρων ἐόντων σώων, « Ἡρ., ᾗ βούλλαις ἦσαν γιεραῖς (ἀπείρακταις).

Σημάντωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σημαντὴρ, (ἐν γέν.) ὁ σημαίνων (δηλοποιῶν) τι σημαντικὸς (» Ὡράων σημάντορα χαλκὸν,« Ἐπγρ., κώδωνα ὡρολογίου. » Πιστὸν βοθίων παγίδων σημάντορα φελλὸν, « αὐτ.)· (ἰδιαιτ.) ἀρχηγὸς, στρατηγὸς, διοικητὴς, ἐπιστάτης κτλ. » Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων, « Ἡσ. » Ἵππω δευέσθην σημάντορος, « Ἰλ. Θ., ἡνιόχου.

Σημασία (ἡ), τὸ σημαίνειν, ἡ διὰ σημείου διδομένη ἀγγελία καὶ αὐτὸ τὸ ἐπ. τούτῳ γινόμενον σημεῖον· (Γρμτ.) ἔννοια λέξεως. (ἰατρ.) εἰσβολὴ νόσου.

Σηματίζομαι, Μ. ίσομαι· Τεκμαίρομαι (Εἰκάζω) τι ἀπό τινος σημείου· σημειοῦμαι.

Σημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῆμα, σημαδάκι.

Σηματόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς σῆμα (μνῆμα).

Σηματουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων τὰ σήματα (ἐμβλήματα, σημεῖα) τῶν ἀσπίδων.

†Σημεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σημαία.

Σημειογραφεῖον (τὸ), γραφεῖον σημειογράφου.

Σημειογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω διὰ σημείων.

Σημειογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σημειογράφον ἢ τὴν τέχνην του.

Σημειογράφος (ὁ). ὁ γράφων διὰ σημείων (μεταχειριζόμενος πρὸς ταχυγραφίαν ἰδιαιτερά τινα σημεῖα), στενογράφος.

Σημειολυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λύω (Ξεδιαλύζω) σημεῖα ὡς-

Σημειολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐξηγῶν, ξεδιαλύζων) τὰ φαινόμενα σημεῖα.

Σημεῖον (τὸ), = Σῆμα, σημάδι, σύνθημα· σύμβολον· (Ἰταλ.) νότα (» Διὰ σημείων εἰς τάχος ἠσκημένος γράφειν, « Γαλ. [ὅθεν] » Ἑρμηνεία [» Ἐπιστολὴ] ἀπὸ σημείων, « Βυζ., ἡ ἐστενογραφημένη)· τύπος σφραγῖδος (» Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' οὗτοσι δύμος· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται, « Ἀρσφ.)· σημαία. (» Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος, « Ξεν.)· στήλη χρησιμεύουσα ὡς ὅριον, (ὅθεν ἰδιαιτ. παρὰ Ῥωμ.) = Μίλιον (» Ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης, « Ἡρωδ.)· ὥρα σημειωμένη εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον· φαινόμενον (τοῦ οὐρανοῦ) ἐκπληκτικὸν, θαῦμα (» Ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα,« Γρφ.)· (μθμτ.) στιγμὴ· (ἰατρ.) σύμπτωμα πρὸς διάγνωσιν τοῦ πάθους· (ἐν γέν.) γνώρισμα, τεκμήριον, (ὅθεν ῥτρ.) ἀπόδειξις (» Σημεῖον δὲ ἡ μὲν γὰρ εἰρήνη κτλ.,« Δμ.)· (ἐνίοτε) σημείωσις, σχόλιον. » Οὕτως Ἀριστάρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου, « Ἐτμλγ.

Σημειοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ φαινόμενα σημεῖα καὶ ἀπ' αὐτῶν προλέγω.

Σημειοσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παρατήρησις τῶν φαινομένων σημείων ᾗ ἡ ἀπ' αὐτῶν πρόρρησις.

Σημειοσκόπος (ὁ). ὁ παρατηρῶν τὰ σημεῖα (τὰ φαινόμενα) καὶ ἀπ' αὐτῶν προλέγων.

Σημειοφορικὸς, ἡ, όν. Σημειοφόρου ἴδιος.

Σημειοφορος (ὁ), = Σημαιοφορος. 2) (Βυζ.) θαυματουργὸς.

Σημειόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαρακτηρίζω τι διὰ σημείου, σημαδεύω (» Ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους,« Πλβ.). || (μσ.) σημαδεύω τι (ἵνα τὸ ἐνθυμοῦμαι), ἐπαίνω τι εἰς σημείωσιν. » Ὕστερον συνέταξε μετὰ κάλλους (ὁ Θκδ.) ἃ ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διὰ τὴν μνήμην.« Μαρκελλ. (τὸ πρς.) » Σημείωσαι, « Γρμτ., παρατήρησαι. 2) ἐκλαμβάνω τι ὡς σημεῖον, οἰωνίζομαι. » Σημειούμενοι τὸ γεγονὸς, οὐκ ἂν ἔφασαν ἔτι προελθεῖν εἰς τὸ πρόσθεν,« Πλβ.

Σημειώδης, εος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ χρησιμεύων ὡς σημεῖον· σημαντικὸς· ἐπίσημος, ἀξιοσημείωτος. (εἴτε ἐπὶ καλοῦ εἴτε ἐπὶ κακοῦ) » Ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλία,« Δ. Ἀλ. » Φευγέτω δὲ καὶ τὰ σημειώδη σχήματα· πᾶν γὰρ τὸ παράσημον, ἀσύνηθες καὶ οὐκ ἰδιωτικὸν, « Δ. Φαληρ. » Τὸ δὲ Ἄλλοθεν σημειῶδές ἐστι τοῖς παλαιοῖς, ὡς προπαροξυνόμενον, « Εὐς. » Κατὰ δὲ τὴν Ἰόπην ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου παραλία σημειωδῶς ἐπὶ τὴν ἄρκτον κάμπτεται,« Στρβ.

Σημείωμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς σημειώσεως.

Σημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σημειόω, σημάδευμα, σημείωμα· παρατήρησις (εἰς σύγγραμμα), σχόλιον.

Σημειωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σημειόω, σημειώσεως ἄξιος.

Σημειωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς σημείωσιν. » Ἴστωρ γὰρ πολλῶν ὁ ὄντως φιλόσοφος ᾗ σημειωτικὸς, « Πορφ. » Σημειωτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἰατρ. ἡ ἀπὸ τῶν σημείων (συμπτωμάτων) διαγνωστικὴ τῆς νόσου, (μέρος τῆς ἰατρικῆς).

Σημειωτὸς, ἡ, όν. Ὁ διακεκριμένος διὰ σημείου, σημαδευμένος, ἐπίσημος.

†Σημερινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς σήμερον ἡμέρας.

Σήμερον [ἡμέρα], ἐπίρ. Σήμερα. » Θανεῖ γὰρ σήμερον, « Εὐρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἡ σήμερον (ἐνν. ἡμέρα), « Αξ., ἡ ση-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μερινή. « Τὸ σήμερον μέλει μοι, τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν; » Ἀνακρ.

Σημήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Σημεῖον.

†Σημικίνθιον (τὸ), [Λτν. semicinctum]. τοδιὰ ἢ μανδύλι.

Σημοθέτας (ὁ, ἡ). Π. [σῆμα, τίθημι]. σημειωτὸς, σημαδεμένος.

Σημύδα (ἡ), εἶδ. δένδρου, (Γαλλ.) bouleau.

†Σημών, ὄνος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Θημών.

Σῆνουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαίνουρος.

Σηπεδονικὸς, ἡ, όν, (ἧς ἐπίρ.) -ικῶς. Σηπεδόνος ἴδιος, σεσηπὼς, διεφθαρὼς.

Σηπεδονόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω εἰς σηπεδόνα, γίνομαι=

Σηπεδονώδης, εος (ὁ, ἡ). σηπεδόνι ὅμοιος· σήψεως (σηπεδόνος) πρόξενος.

Σηπεδών, όνος (ἡ). σῆψις, σαπίλα· μοῦχλα· πληγὴ ἐμπυισμένη (σεσηπμένη). 2) εἶδ. ὄφεως, (καινὴ) σαπίτης, (παρβλ.) Σήψ.

Σηπεύω, Μ. εύσω, Π. φαρμακόνω (διὰ σηπτικοῦ φαρμάκου).

Σηπία (ἡ), [σιπύα], εἶδ. θαλασσινοῦ (μαλακίου), (κοιν.) σουπιά. »Ὁ δὲ Σηπιοῦς ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν,« Στρβ.

Σηπιὰς, άδος (ἡ), = Σήπιον.

Σηπιδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σηπίδιον ἢ τοῦ Σήπιον (τὸ). τὸ κόκκαλον τῆς σουπιᾶς.

Σηπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σηπίας, σηπίᾳ ὅμοιος.

Σηποποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν σῆψιν, σηπτικός.

Σηπτήριος, α, ον ἧ

Σηπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σήπειν, καταναλωτικὸς τῶν σαρκῶν διὰ σήψεως.

Σηπτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιφέρων ἢ ὑποκείμενος εἰς σῆψιν. ‖. (οὐσ.) Σηπτή, « εἶδ. σηπτικοῦ ἰατρικοῦ (μίγματος).

†Σηπύα (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Σιπύα, (παρβλ. Σηπία).

Σήπω, Μ. σήψω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Σέσηπα ἧ πθ. Σέσημμαι, ἀορ. πθ. ἐσάπην). Κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, φέρω (ἧ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ. Καταντῶ) εἰς σῆψιν, σαπίζω. »Ἔγιδ' ἔφυ σήπειν θ' γοῦς' ἂν ἄλλον,« Αἰσχλ. « Δεῦρα σέσηπε νεῶν, « Ἰλ. Β. « Σφακελισαντος δὲ τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος τελευτᾷ, « Ἡρ. « Λφροσύνη μὼλωπες ὀδωδότες ἀμφί μ' ἔσηφθεν, « Ἀπλλν.

†Σήρ, σῆρός (ὁ), (κυρ.) Λακων. ἀντὶ Σῆς, σκώληξ, (ζῶϊ. τὸ κοιν.) σάρακας· (ἰδιαιτ. ἧ νλγ.) ὁ μετοξυσκώληξ. ‖. (πλθ.) Σῆρες, ἔθνος Ἰνδ. οὗτοι κατὰ πρῶτον μετεκπαίδευσαν τὰ Σηρικά.

†Σήρ, σηρὸς (ὁ), Λακων. ἀντὶ Θήρ.

Σηράγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σήραγξ. ‖. μέρος εἰς τὸ παράλιον τοῦ Πειραιῶς γεμάτον σήραγγας (σπηλιαὶς) ὅπου ἐλούοντο, (ἴσ. εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. πρέπει νὰ γραφῇ Σηραγγεῖον).

Σηραγγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σήραγγι ὅμοιος τὸ εἶδος, σηραγγώδης.

Σηραγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ τι εἰς εἶδος σήραγγος. « Λυτρα σηραγγοῦται, «

Πλ., ἐκτείνονται ὑπὸ τὴν γῆν εἰς εἶδος σήραγγος.

Σηραγγώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος σήραγγας, σκαμμένος (τρυπημένος) εἰς εἶδος σήραγγος.

Σήραγξ [σαίρω 2], αγγος (ἡ). τρύπα ἐπιμήκης, χάσμα (σπήλαιον) γῆς ἐκτεινόμενον εἰς εἶδος ὑπονόμου. « Τὴν τοῦ πλεύμονος ἶδέαν, σήραγγας ἐντὸς ἔχεσαν οἷον σπόγγου κατατετρημένας, « Τίμ.

Σῆρες (οἱ), Ζ. Σήρ.

†Σηρικοδιαστὴς [σηρικὸν, διάζομαι], οῦ (ὁ). ὁ γνέθων (ἐβγάζων) ἧ

†Σηρικοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (ὑφαίνων) τὸ σηρικὸν γῆμα, μεταξουργός.

Σηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τοὺς Σῆρας. « Σηρικὸν (μετὰ ἧ χωρὶς τοῦ) νῆμα, « τὸ μετάξι. « Ἐσθὴς σηρικὴ (ἡ) » Σηρικὸν (ἐνν. ὕφασμα), « τὸ μεταξωτόν.

†Σηρικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σηρικὰ (μεταξωτά).

Σηροκτόνος (ὁ, ἡ), Λακων. ἀντὶ Θηροκτόνος.

†Σηροσκώληξ, ηκος (ὁ). ὁ Σηρικὸς σκώληξ, μεταξοσκώληξ.

Σὴς [σήθω], σεὸς καὶ (μτγν.) σητὸς (ὁ). σκώληξ ὁ κατατρώγων (ἐτυμολογ. κάμνων κόσκινον) τὰ ῥοῦχα καὶ τὰ βιβλία, βώτριδα, σάρακας. »Ἔριᾳ.. ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα,« Ἀρχφ.

Σὴς, Ἰων. ἀντὶ Σαῖς, δοτ. θηλ. πλθ. τοῦ Σός.

Σησαμαῖος, α, ον. Κατεσκευασμένος μὲ σουσάμι, σουσαμένιας.

Σησαμέα (ἡ), τὸ φυτὸν τοῦ σησάμου, ἡ σουσαμιά.

Σησάμη (ἡ), = Σήσαμον. « Πλάσματα ἐκ μήκωνος ἧ σησάμης,« Ἡσύχ.

Σησαμῆ (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ (παστέλι) ἀπὸ σουσάμι. « Οἶνος ἡδὺς, ὑφ' σησαμαῖ, « (Ἀμφ. παρ') Ἀθ., ἴδε ἧ Σησαμὶς.

Σησάμινος, η, ον. Ὁ ἐκ σησάμης, σουσαμένιος. « Ἔλαιον—, « Στρβ., Δσκρ., τὸ σουσαμόλαδον, (ἢ 2) ὁ ἐκ σησάμου τοῦ δένδρου. « Ξύλων σαγαλήνων καὶ δοκῶν ἧ φαλάγγων σησαμίνων καὶ ἐβενίνων,« Ἀρρ.

Σησάμιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Σήσαμον ἢ Σησαρῆ.

Σησαμὶς, ίδος ἧ ἴδος (ἡ). = Σησαμῆ. »Σησαμίδας, ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα, « Ἀθ. »Ὃς χαρίτων μὲν ὀμιχεῖ, .. σησαμίδας δὲ χέζει. « (Εὔπολ. παρ') αὐτ. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σησαμοειδὲς (τὸ μεγα).

Σησαμίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) ζυμωμένος· ἢ κουκκισμένος μὲ σησάμην. 2) = Σησαμὶς (2).

Σησαμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σησάμου ἢ τῆς σησάμης, ὅμοιος μὲ σησ. ‖. (οὐσ.) Σησαμοειδὲς, εἶδ. φυτοῦ (ὁ αἰωρούμενον εἰς) μέγα ἧ μικρόν.

†Σησαμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σησαμοῦσ.

Σήσαμον (τὸ). ὁ σπόρος τῆς σησάμης, τὸ (κοιν.) σουσάμι. « Τῶν θείων σπερόντες μελίνην ἧ σήσαμον, χρηίσκονται τῷ ὕδατι,« Ἡρ.

Σησαμόπασπος (ὁ, ἡ), [σ. πάσσω]. κουκκισμένος (πασπαλισμένος) μὲ σουσάμι.

Σήσαμος (ἡ ἢ ὁ), = Σήσαμον ἢ Σησάμη. « Τῷ τῆς (ἄλλ. γρφ. τοῦ) σησάμου λοβῷ,« Θφρ. 2) εἶδος δένδρου τῆς Περσ. καὶ τῶν Ἰνδ., (ὅθεν τὰ » Σησαμινα ξύλα, ἐμφερῆ ὄντα τῷ ἐβένῳ,« κατὰ τὸν Δσκρ.).

Σησαμότυρον (τὸ) καὶ ;Σησαμότυρος (ὁ). τυρὶ μὲ σουσάμι (διὰ πήτταν).

Σησαμοτυροπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). πηγμένος (ζυμωμένος) μὲ σουσάμι καὶ τυρί. »Πέμματα σασαμοτυροπαγῆ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ σασαμορυτοπαγῆ), « (Φιλόξ. παρ') Ἀθ.

Σησαμοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σησαμέες, (ἐνν. πλακοῦς) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ σουσάμι καὶ μέλι, παρέλι σασαμένιον. » Τὸν σησαμοῦν θ' ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω, « Ἀρχφ.

Σησαμόφωκτος (ὁ, ἡ). κουκκισμένος μὲ σησάμην καὶ ξηροψημένος (πεφωγμένος).

Σησαμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σησαμοειδής.

Σῆσι, Π. ἀντὶ Σαΐς, δοτ. θηλ. πλθ. τοῦ Σός.

Σῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σήθω, κοσκίνισμα, κρησάρισμα.

Σηστέον, θετ. τοῦ Σήθω.

Σηστὸς [σήθω], ἡ, όν. Περασμένος ἀπὸ τὸ κόσκινον, κρησαριστός.

Σῆστρον (τὸ), [σήθω]. τὸ ψιλὸν κόσκινον, ἡ σῆτα, (συγχ. τῷ Σείστρον).

Σητάνειος [σῆτες ἢ ;σήθω], α, ον. (κυρ. σῖτος) Ἐρετεινὸς, καινούργιος, (ὄρτος) καμωμένος ἀπὸ ταιοῦτον σῖτον, ἢ (κατ' ἄλλ.) περασμένος ἀπὸ ψιλὸν κόσκινον (σῆταν), κρησαριστὸς, (ἐπμ.) καθαρὸς (ἐν γέν.) ἐκλεκτὸς, (ὕθεν) » Μισπίλα (» Κρόμμυα) σητάνεια, « Δξ., εἶδ. μεσπίλων (κρομμύων).

Σητανίας, ου (ὁ). (κυρ. πυρὸς.=Σητάνειος, ἐρετεινὸς, ἀνοιξιάτικος, ἢ 2) εἶδ. σίτου μὲ πολλὰς παραφυάδας.

Σητάνιος (ὁ, ἡ),=Σητάνειος.

†Σητάω-ῶ, Γλσ. Κατατρώγω ὡς οἱ σῆτες τὰ ὑφάσματα.

†Σήτειος, α, ον. Ἐφετεινὸς, ἐπέτειος, [ἐκ τοῦ

Σῆτες, ἐπίρ. = Τῆτες, ἐφέτος.

Σητιβρωτὸς (ὁ, ἡ), [σὴς, βρώσκω]. βωτριδοφαγωμένος, σκωληκόβρωτος.

Σητόκοπος (ὁ, ἡ), [σὴς, κόπτω] = Σητόβρωτος.

Σητοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων σῆτας (σκώληκας).

Σήψ [σήπω], σηπὸς (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. ὄφεως, (κοιν.) σαπίτης (ἴδε Παυσαν. Π', δ', 7). 2) εἶδ. φαρμακερᾶς σαύρας, (ἄλλ.) Χαλκίς. 3) (ἰατρ.) πληγὴ παλαιὰ (σεσηπμένη).

Σηψιδακὴς, έος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. τὸ δάγκαμα προξενεῖ σῆψιν, φαρμακερός.

Σῆψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σήπω, σαπίλα, σάπισμα. »Κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πῖψις,« Ἀθ.

Σθε νρὶς, ά, όν, Π. [σθένος, ἰσχυρὸς, ἐω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαλέος. » Πτωχὸν ἐπεὶ παλάμης σθεναρῶν ἀπελύσατο φῶτα, « Ἀπλλινρ.
Σθεναρῶς, ἐπίρ. Εὐσθενῶς, ἰσχυρῶς.
Σθένεια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ καὶ ἀγὼν πυγμῆς ἐν Ἄργει εἰς τιμὴν τοῦ Σθενίου Διός.
Σθένιος (ὁ). ὁ δοτὴρ τοῦ σθένους (τῆς ἰσχύος). » Ζεὺς—, « Πλ.
Σθενοβλαβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὸ σθένος (τὴν ἰσχὺν), ἐκνευρίζων, ἐξασθενίζων.
†Σθενοβριθής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στερνοβριθής.
Σθένος [σθένω], εος-ους (τὸ). ῥώμη, δύμις, ἰσχύς· ἐξουσία· ὑπεροχή, ὑπερίσχυσις. » Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος, « Αἰσχλ. » Γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν, « Στβ. » Ὅσον σθένος, « Ἀπλλν. (ἢ) » Παντὶ σθένει, « Ξεν., ὅλαις δυνάμεσι. » Οὐ σθένος ἐστὶ περῆσαι, « Νόνν., ἀδύνατον. (καὶ περιφρ. παρὰ Π.) » Σθένος Ὠρίωνος (ἰδομενῆος κτλ.), « Ὅμ., ἀντὶ Ὁ ἰσχυρὸς Ὠρίων κτλ., (παρβλ. Βία). » Ποταμοῦ—, « Σοφ., ἡ ὁρμὴ τοῦ ποταμοῦ ἢ ὁ ὁρμητικὸς ποτ.
†Σθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω σθένος (ῥώμην), ἐνισχύω.
Σθένω (παρτ. Ἔσθενον ᾗ πλέον οὔ), [συγγ. τῷ Τείνω]. Ἔχω δύναμιν, ἰσχύω· (μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ νά. » Καθ' ὅσον ἂν σθένω, « Ἀρςφ., ὅσον δύναμαι. » Οἱ κάτω σθένοντες, « Εὐρ., οἱ θεοὶ τοῦ Ἅδου.
Σιαγόνιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σιαγὼν, σαγόνι, σαγονάκι.
Σιαγονίτης, ου (ὁ). ὁ τῆς σιαγόνος. » Μυὼν—, « Ἀλ. Ἀφρ.
Σιαγὼν [σείω], όνος (ἡ). τὸ σαγόνι, τὸ κατωσάγονον· (κατ' ἔκτ.) τὸ μάγουλον. » Σιηγόνας ἐντείνει (μαλθακὰς τίθησιν), « Ἱππκρ., (Σοφ. παρ') Ἀθ.
Σιαλίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω σίαλον, σαλιάζω.
Σιαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίαλον.
Σιαλὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. γλοιώδους, (κοιν.) σαλιακοῦδα, (παρβλ. Βλένος).
Σίαλις [ὀνμτπ.], ιδος ἢ ἰδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (Ἀθ. Θ', 392).
Σιαλισμὸς (ὁ). τὸ σιαλίζειν, σάλιασμα.
Σιαλιστήριον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Οἱ κατὰ μέσον ἐκ τῶν ἀξόνων (τοῦ στομίου τοῦ χαλινοῦ) δακτύλιοι κρεμάμενοι, ὅπως τούτους διώκων (ὁ ἵππος) τῇ τε γλώττῃ καὶ τοῖς ὀδοῦσιν, ἀμελῇ τοῦ ἀναλαμβάνειν πρὸς τὰς γνάθους τὸν χαλινὸν, « Ξεν., (ὅθεν τὸ Ατν.) σαλιβάριον.
Σιαλίτης, ου (ὁ), = Σιαλικός. » Οἱ σιαλῖται μύες, « Ἀνατομ.
Σίαλον (τὸ). τὸ γλοιῶδες ὑγρὸν τοῦ στόματος, τὸ σάλιον· ἡ περὶ τοὺς ἁρμοὺς γλισχρότης τῶν ἀδένων, (Ατν.) synovie· (ἐν γέν.) γλίντζα· (ἰδιαιτ.) λίγδα, πάχος, ἐύγγι (χοίρειον). » Σίαλον ἐγκηρώσας δέρματι, « Ἱππκρ., [κυρ. οὐδ. τοῦ Σίαλος].
†Σιαλοπάλλαγος (ὁ, ἡ), Γλσ. μωρὸς, ἀνόητος, (κοιν.) σαλιάρης ᾗ παλαυός.
Σίαλος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. παχὺς, εὐτραφὴς, (κυρ. μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) » Σῦς—, « Ὅμ. χοῖρος θρεμμένος (σιτευτός). » Σιάλου δαιδὸς πιοτάτης, « Ἱππκρ. 2) (συνκδχ.) μωρὸς, ἀναίσθητος, (ὅθ. ἀπ' ἄλλης αἰτίας τὸ κοιν.) σαλιάρης, (καὶ τὸ) Σαλός. ||. (οὐσ. ἐν γέν.) χοῖρος. » Ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο, « Ἰλ. Φ. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Σίαλον, ξύγγι· σάλιον(;).
Σιαλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχουν τὰ σάλιά μου, σαλιάζω. [ἐκ τοῦ
Σιαλοχόος (ὁ, ἡ), [σίαλον, χέω]. τοῦ ὀπ. τρέχουν (ἢ τινάζονται ἐν ᾧ λαλεῖ) τὰ σάλια, σαλιάρης.
Σιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ λίπος (λίγδαν, σίαλον)· (συνκδχ.) λαμπρύνω, ποικίλλω, καλλωπίζω.
Σιαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σίαλον (λίγδαν ἢ σάλιον)· πλήρης σιάλου, παχὺς, εὐτραφὴς, ἢ· σαλιάρης. » Παιδία σιαλώδεα καὶ μυξόῤῥοα, « Ἱππκρ.
Σιάλωμα (τὸ), [σιαλόω]. (ἐν γέν.) ςολίδι, κόσμημα· (ἰδιαιτ.) ὁ ὑαλιστερὸς γῦρος (τὸ μετάλλινον περβάζι) τῆς ἀσπίδος, (συνήθ.) Σιγάλωμα, (παρβλ.) Κέρχνωμα.
Σιβδη (ἡ), Π. ἀντὶ Σίδη.
Σίβυλλα [Αἰολ. ἢ Δωρ. ἀντὶ Θεοβούλη], ης (ἡ). γυνὴ προφῆτις (χρησμολόγος).
Σιβυλλαίνω, Μ. ανῶ. Προφητεύω (Χρησμολογῶ) ὡς αἱ Σιβύλλαι.
Σιβύλλειος, α ἢ ος, ον καὶ
Σιβυλλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Σιβύλλης.
Σιβυλλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐνθουσιῶ ἢ χρησμολογῶ ὡς αἱ Σιβύλλαι.
Σιβυλλίζω, Μ. ίσω, = Σιβυλλαίνω, μιμοῦμαι τὰς Σιβύλλας.
Σιβυλλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑρμηνεύων τοὺς χρησμοὺς τῶν Σιβυλλῶν καὶ προφητεύων κατ' αὐτούς.
Σιβύνη (ἡ) καὶ Σιβύνης [λέξ. Μακεδ. ἢ Κυπρ. συγγ. τῷ Σιπύη;], ου (ὁ). κοντάρι (κυρ. τοῦ κυνηγιοῦ). » Ἀγκυλόεις (» Εὐρυκάρηνος)—, « Ἐπγρ., Ὀππ. 2) (κατ' ἄλλ.) θήκη δερματίνη, φαρέτρα, αὐλοθήκη. » Ἀλλ' οὐκ ἔχω οὐδὲν, ἀλλὰ σιβήνην λάβε, « Ἀρςφ.
Σιβύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σίβυνον (τὸ) καὶ Σίβυνος (ὁ), = Σιβύνη.
Σίγα, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Σιγάω, σιώπα, (ὅθεν
Σῖγα, ἐπίρ. Σιωπῇ, μὲ σιωπήν. » Σῖγα πᾶς ἔστω λεώς, « Εὐρ. » Τί σῖγ' ἀφέρπεις; « Σοφ. » Σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε, « αὐτ. » Σῖγα.. νάπη φύλλ' εἶχεν, « Εὐρ.
Σιγάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ἐπιβάλλω σιγὴν, (εὐχρηςότ. τὸ) Κατασιγάζω.
Σιγαλέος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-λέως. Σιγηλὸς, σιωπηλός.
Σιγαλόεις, εσσα, εν, Π. [σίαλος]. (κατὰ λέξ.) ἀλειμμένος μὲ λίπος, (ἐπμ.) ςιλπνὸς, ὑαλιστερὸς, ἢ· εὐλύγιστος, ἁπαλὸς· (ἐν γέν.) λαμπρὸς, ἀνθηρὸς, μεγαλοπρεπὴς· (συνήθ. ἐπὶ τεχνητῶν) καλοδουλεμμένος, πολυποίκιλος, (παρβλ. Λιπαρός). » Χιτὼν (Θρόνος)—, « Ὅμ. » Ἡνία (» Εἵματα, » Ὑπερῷα) σιγαλόεντα, « Ὅμ. » Ἀμύγδαλα—, « (Ἕρμπ παρ') Ἀθ., τὰ ἀφράτα, ἀπαλόφλουδα.
Σιγαλὸς, ὁ, όν, Δ. ἀντὶ Σιγηλὸς.
†Σιγαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑαλίζω, λαμπρύνω, (παρβλ.) Σιαλόω, (ὅθεν
Σιγάλωμα (τὸ), = Σιάλωμα. 2) πράγμα (ἄλειμμα ἢ ἐργαλ.) μὲ τὸ ὀπ. ὑαλίζουν τὰ τομάρια.
Σιγάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (πθ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Σεσίγημαι). Σιωπῶ. (μτνμ.) ἡσυχάζω (σπν. μτβτ.) » Σίγα λόγον, « Εὐρ., φύλαξε τον μυςικόν· (συνήθ. ἀμτβτ.) » Οὐκ ἐσίγων, ἀλλ' ἔλεγον, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται, ἃ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία, « Θκρ. (ᾗ παραλλ.) » Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται, « Εὐρ. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; « Εὐρ., διατί τόση σιωπὴ εἰς τὸν οἶκόν του; (ἡ μτχ. ἀντὶ ὀνόματος) » Ἐκστάσιες σιγῶσαι, « Ἱππκρ., ἐπιφέρουσαι ἀφωνίαν, ἄλαλοι. » Ὅς τις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων, « Εὐρ., τὰ ἀπόῤῥητα. (καὶ πθ.) » Ῥητὸν ἢ σιγώμενον, « αὐτ.
Σιγέρπης [σῖγα, ἕρπω], ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (πλησιάζων) σιγανὰ (ὡσὰν τὸ κρυφοδαγκανιάρικον σκυλί).
Σιγὴ (ἡ), [σίζω]. σιωπὴ· ἡσυχία. » Σιγὴν ἔχειν, « Ἡρ., = Σιγᾷν. » Σιγῇ ἔχειν τι, « αὐτ., φυλάττειν μυστικόν. (ᾗ μτνμ.) » Σιγαὶ δ' ἀνέμων τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν, « Εὐρ. ||. (ἡ δοτ.) Σιγῇ, ἐπίρ. ἀντὶ Σῖγα, σιωπῇ! » Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω, « Ὀδ. Ο. » Εὔχεσθε.. σιγῇ ἐφ' ὑμείων, « Ἰλ. Η. (καὶ μὲ γεν.) » Σιγῇ τοῦ Αἰθίοπος, « Ἡρ., κρυφὰ ἀπὸ τόν.
Σιγηλὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ηλῶς, Ἀττ. ἀντὶ-
Σιγηρὸς, ὁ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ρῶς. Σιγανὸς· σιωπηλός. » Τὰ μὲν κωτίλα (τῶν πτηνῶν), τὰ δὲ σιγηλὰ, « Ἀρςτ. » Γυνὴ σιγηρὰ, « Γρφ. ||. (ἰδιωνυμ.) Σίγηλος (καὶ ὄχι Σιγηλὸς, πρὸς διαστολὴν) ἐπωνομάζετο Νάρκισσός τις ἥρως Ἐρετριεὺς, διότι, κατὰ τὸν Στρβ., ἐσίγων οἱ παριόντες τὰ μνῆμά του, (ὅθ.) » Τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν Σιγηλον ἥρω παριόντες, « Ἀλκίφρ.
Σιγητέος, α, ον, θετ. τοῦ Σιγάω.
Σιγητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Φύσει σιγηλὸς, σιωπηλός.
†Σίγλαι (αἱ), Δ. [σιγαλόεις]. σκουλαρήκια. 2) (Ατ.) συνθηματικὸν γράψιμον, (Ἰταλ.) τσίφρα.
Σίγλος (ὁ), = Σίκλος, ἐνώτιον καὶ νόμισμα, (ὅθεν
Σιγλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σίγλας (ἐνώτια). » Εὐνοῦχος—, « Ἡσύχ.
Σίγμα ἢ; Σῖγμα [σίζω], ατος (τὸ). τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Σ. » Τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. Διὸ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον, οὐχ ὑφ' ἓν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωστέον, ἀλλὰ δισυλλάβως μὲν τὰ σίγμα, ᾗ ἐπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διάστασιν. » Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ. » Ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ, ᾗ εἰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ .. τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐγρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν, « Δ. Ἀλ. 2) (ὡς ἐκ τοῦ παλαιοῦ σχήματος τοῦ σῖγμα C) ἡμικύκλιον. » Τὸ τοῦ θεάτρου σῖγμα, « Φώτ., ἡ ὀρχήστρα. » Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα, « Τζ.

Σιγματίζω, Μ. ίσω. Μεταχειρίζομαι κατακόρως τὸ (ἡ ἁπλ. Γράφω μέ) σῖγμα. » Τὸ Ὀδυσσεύς.. διπλῶς σιγματίζεται,« Εὐς., (ὅθεν

;Σιγματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ χρῆσις ἢ κατάχρησις τοῦ σίγματος.

Σιγματοειδής καὶ Σιγμοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ (παλαιοῦ) σίγμα, ἡμικυκλοειδής. » Οἱ νεφροὶ σχῆμα ἔχουσι σιγμοειδές,« Αξ., (ἴδε Σίγμα).

Σιγμός (ὁ). τὸ σίζειν, ὁ τῆς προφορᾶς τοῦ σίγμα (ἢ τοῦ πυρωμένου σιδήρου ὅταν βουτηχθῇ εἰς τὸ νερὸν) συριγμός. » Τὰ δὲ (ἀφίησι) σιγμὸν μικρὸν ὥσπερ αἱ χελῶναι, « Ἀρστ.

†Σῖγος, εος-ους (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σιγή.

†Σίγραι (οἱ), Γλσ. οἱ μικροὶ ἀγριόχοιροι (σύαγροι).

Σίγυμνος (ὁ), σπν. ἀντὶ Σίγυνος.

Σιγύνη (ἡ) καὶ Σιγύνης, ου (ὁ) καὶ

Σίγυνον (τὸ) καὶ Σίγυνος (ὁ), =Σιβύνη κτλ.

Σιδάρεος, α ἢ ος, ον, Δ. ἀντὶ Σιδήρεος, [ἐκ τοῦ

Σιδαρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Σίδηρος.

†Σίδειος, α, ον. Ὁ τῆς σίδης (τῆς ῥῳδιᾶς). » Καρπὸς—, « Γλσ., τὸ ῥῷδι.

†Σιδεύνης, α (ὁ), Δ. ἔφηβος.

Σίδη (ἡ), κατὰ διάλεκτ. (Βοιωτ. ᾗ Κρητ.) ἀντὶ Ῥοιά, ῥῷδι καὶ ῥῳδιὰ (ἴδε Ἀθήν. ΙΔ', 650). 2) εἶδος φυτοῦ (νυμφαίας). » Ἡ δὲ σίδη τὴν μὲν μορφὴν ἐστιν ὁμοία τῇ μήκωνι· καὶ γὰρ τὸ ἄνω κωδιῶδες ἔχει.. περὶ αὐτὸ δὲ φύλλα ἔξωθεν πόωδη, παραπλήσια τοῖς τῶν ῥοδῶν, ὅταν ἐν κάλυξιν ὦσι, τέτταρα τὸν ἀριθμὸν κτλ., « Θφρ.

Σιδηραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ἕλκων) τὸν σίδηρον. » Ὁ μάγνης—, « Σξτ.

Σιδηρεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σιδηρεύω, ἢ τοῦ σιδήρου ἐργασία (μεταλλουργία).

Σιδηρεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σιδηρέως, σιδηρουργεῖον.

Σιδήρειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σιδήρεος.

Σιδηρένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος μὲ σίδηρον.

Σιδήρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ σιδήρου, σιδηρένιος· (συνκδχ.) στερεός, ἢ σκληρὸς (κυρ. καὶ μτνμ.), ἀνηλεής, ἄκαμπτος· (ἐν γέν.) δεινός, φοβερός (ἐνίοτε) ἀναίσθητος· (ἐπὶ καλοῦ) σταθερὸς ἀνένδοτος. » Οὐρανὸς—, « Ὅμ. » Ὀρυμαγδὸς—, « αὐτ., ὁ ἀπὸ τῆς συγκρούσεως τῶν ὅπλων. » Πυρὸς μένος σιδήρεον, « αὐτ., φοβερόν. » Οὐ δέ μοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων, « Ὀδ. Ε. » Ἀναίσχυντος ὢν σιδηροῦς τ' ἀνήρ, « Ἀρςφ.

Σιδηρεύς, έως (ὁ), =Σιδηρουργός, σιδερᾶς.

Σιδηρεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι ἢ Μεταλλεύω τὸν σίδηρον· χαλκεύω.

Σιδηρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σιδήρεος.

Σιδηρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὴν σκληρότητα τοῦ σιδήρου, ὁμοιάζω σίδηρον· περιέχω μόρια ἢ συστατικὰ ζοιγεῖα (τοῦ) σιδήρου. » Λουτρὰ σιδηρίζοντα, « Ἰατρ.

;Σιδηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίδηρον. » Σιδηρική, « Αξ., ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ χαλκευτική.

Σιδήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίδηρον, τμῆμα σιδήρου, σιδεράκι· (συνήθ.) ἐργαλεῖον σιδηροῦν, (κοιν.) σιδερικόν. » (Τὸ δὲ ξύλον τῆς φιλύρας) μάλιστα ἀμβλύνει τὰ σιδήρια, « Θφρ.

Σιδηρίτης, ου (ὁ) καὶ Σιδηρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ ἐνωμένος μὲ σίδηρον. » Πόλεμος—, « Μινδ., ὁ διὰ σιδήρου ἢ, =Σιδήρεος, σκληρός. » Τέχνη—, « (Εὔπολ. παρὰ) Πλδ., ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ. » Γῆ (» Πέτρα) —, « Πλδ., Διόδ., ἡ σιδηροῦχος. » Αἶθος—, « Πλ., Στρβ., ἡ μαγνῆτις. ||. (οὐσ. θηλ.) Σιδηρῖτις (ἐνν. πόα ἢ βοτάνη),« Ἡσύχ., Ἰωσ., Δσκρ., εἶδος ἢ γένος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἱεροβοτάνη, Ἡράκλεια, Ἀχίλλεια, Χαμαίπιτυς κτλ.

Σιδηρόβαφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τοῦ σιδήρου.

†Σιδηροβόλιον (τὸ), Αξφν. ἀντὶ Ἀγκυρόλιον.

Σιδηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, σφενδονίζων) σίδηρον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Μηχανὴ—, « Αξ.

Σιδηροβόρος (ὁ, ἡ), Π. =Σιδηροβρώς. »Σίδηρος—, « Ὀππ., τὸ ῥινίον.

Σιδηροβριθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [σ. βρίθω]. βαρὺς 'σὰν τὸ σίδηρον ἢ διὰ τὸ πολύτυ σίδηρον.

Σιδηροβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων τὸν σίδηρον. » Θηγάνη—, « Σορ.

Σιδηροβρῶτις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Σιδηροβρώς.

Σιδηροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ δάκτυλα. » Τρίαινα—, « Ἐπγρ.

Σιδηροδέσμιος καὶ Σιδηρόδεσμος (ὁ, ἡ), =Σιδηρόδετος.

Σιδηροδετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ σίδηρον· βάλλω εἰς τὰ σίδερα, [ἐκ τοῦ

Σιδηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ σίδηρον ἢ μὲ σιδηρᾶ δεσμά, σιδηροδέσμιος. »Ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, « Ἡρ.

Σιδηροδμής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. δαμάω], =Σιδηροκμής.

†Σιδηροθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). θωρακισμένος μὲ σιδηροῦν θώρακα.

†Σιδηροκατάδικος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καταδικασμένος εἰς διὰ σιδήρου ἐκτελεστέαν ἐγχείρησιν. » Εὐνοῦχος—, « Σδ.

Σιδηροκμής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. κάμνω]. καμωμένος ἀπὸ ἢ φονευμένος μὲ σίδηρον.

Σιδηροκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (κτυπῶν, σφυρηλατῶν) τὸν σίδηρον, σιδηρουργός.

†Σιδηροκρότητος (ὁ, ἡ). κεκροτημένος διὰ σιδήρου, σιδήρεος. » Κορύνη—, « Εὐς., ἡ σιδηρᾶ ἢ σιδηροῖς ἥλοις ἐμπεπαρμένη.

†Σιδηρόλάβον (τὸ), λαβὶς σιδηρᾶ.

Σιδηρομήτωρ, ορος (ἡ), Π. (γῆ) ἡ γεννωσα (παράγουσα) τὸν σίδηρον, μήτηρ τοῦ σιδήρου.

Σίδηρον (τὸ), σπν. ἀντὶ Σίδηρος. ||. (εἰς τὸ πλθ.) Σίδηρα, τὰ σιδερικά.

Σιδηρονόμος (ὁ, ἡ), Π. [σ. νέμω]. ὁ κάμνων τὴν διανομὴν διὰ τοῦ ξίφους.

Σιδηρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σιδηροῦν νῶτον. » Ἀσπίς—, « Εὐρ.

Σιδηρόπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πάλλω]. ὁ διὰ ξίφους κληρωθεὶς (λαχὼν, ἀποκτηθεὶς), (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Σιδηρόπλαγκτος).

Σιδηροπέδη (ἡ). πέδη (δεσμὰ) σιδηρᾶ, (κοιν.) σίδερα.

Σιδηρόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλάζω] ὁ περιπλανώμενος (φυγαδευθεὶς) ἐξ αἰτίας τοῦ ξίφους (τοῦ πολέμου), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

;Σιδηρόπλακτος (Δ. ἀντὶ) Σιδηρόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλήττω]. ὁ κτυπηθεὶς (πληγωθεὶς) μὲ σίδηρον ἢ εἰς τὸν πόλεμον.

Σιδηρόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλάσσω]. καμωμένος ἀπὸ σίδηρον ἢ μὲ σιδηρᾶ καρφιὰ (ἵνα τρυπᾷ).

Σιδηρόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ σίδηρον (σιδηροῦν σύρμα).

Σιδηροποιία (ἡ), =Σιδηρουργία.

Σιδηροποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ ἢ σιδηρόχροα ποικίλματα. » Αἶθος—, « Πλίν., εἶδος πολυτίμου λίθου.

Σιδηρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦς (ἀκουράστους ἢ πεταλωμένους) πόδας. »Ἵππος—,« Νονν.

Σιδηρόπτερος καὶ

Σιδηροπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ πτερά.

Σιδηροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σίδηρον ἢ σιδερικὰ (ἐργαλεῖα).

Σίδηρος (ὁ καὶ Π. σπντ. ἡ). τὸ γνωστὸν μέταλλον, τὸ σίδηρον. »Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος,« Ὅμ. 2) (συνκδχ.) ὅπλον ἢ ἐργαλεῖον σιδηροῦν, ξίφος, δρέπανον κτλ. »Λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ,« Ὅμ. »Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθύ' ἀφαυροτέροισι σιδάροις; « Θκρ. »Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο ᾗ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν,« Θκ., τὸ θωρακοφορεῖν ἢ ὁπλοφορεῖν. »Δεδεμένους ἰσχυροτέρᾳ τινὶ ἀνάγκῃ ἢ εἰ ἐν σιδήρῳ ἐδέδεντο,« Ξεν. 3) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ σιδερικὰ (ὅπλα ἢ ἐργαλεῖα). » Ἀγαγόντα εἰς τὸν σίδηρον ἐπιδεῖξαι πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη,« Ξεν.

Σιδηροσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαρθεὶς (δηλ. προξενηθεὶς) ὑπὸ σιδήρου.

Σιδηρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦν στόμα. »Ἵππος—,« Ἐπιφάν., σκληρόστομος.

Σιδηροτέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. τέκτων σιδήρου, σιδηρουργός.

Σιδηροτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελῶν (συντελῶν, συνεισφέρων ἢ κατεργαζόμενος) σίδηρον, σιδηρουργός.

Σιδηρότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. τεύχω]. κατεσκευασμένος ἀπὸ σίδηρον ἢ διὰ σιδήρου.

Σιδηροτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω) σίδηρον, εἶμαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σιδηροτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) σίδηρον. »Γῆ—,« Ἐπγρ.

Σιδηροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω) διὰ σιδήρου, σχίζω μὲ τὴν μάχαιραν.

Σιδηρότροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦς τροχούς. »Ἅμαξα—,« Αξ.

Σιδηροτρύπανον (τὸ). τρυπάνι μὲ τὸ ὁποῖον τρυποῦν τὸ σίδηρον.

Σιδηρότρωτος (ὁ, ἡ), [σ. τιτρώσκω]. πληγωμένος μὲ σίδηρον (ξίφος κτλ.).

Σιδηρουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον σιδηρουργοῦ, σιδεράδικον.

Σιδηρουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ τοῦ σιδήρου ἐργασία.

Σιδηρουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, σιδερᾶς.

Σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σιδήρεος.

Σιδηροφορέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω. Φορῶ (Εἶμαι ὡπλισμένος μὲ) σίδηρον· (πθ.) ἔχω περὶ ἐμαυτὸν ὁπλοφόρους (σιδηροφόρους).

Σιδηροφορία (ἡ), τὸ σιδηροφορεῖν, ὁπλοφορία.

Σιδηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σίδηρον. »Γῆ—,« Ἀπλλν., ἡ Χαλυβία. 2) ὁ φορῶν (ὡπλισμένος μὲ) σίδηρον, ὁπλοφόρος. »Χεὶρ—,« Διονύσ.

Σιδηρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σιδηρᾶν φρένα (καρδίαν), σκληρόκαρδος.

Σιδηροφυὴς, έος-οῦς (ὁ, ἡ). σιδηροῦς τὴν φύσιν ἢ τὴν κατασκευήν.

Σιδηρόχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ σιδήρου ᾗ χαλκοῦ.

Σιδηροχάρμης, ου (ὁ), Π. [σ. χάρμη ἢ ; χάρμα] πολεμιστὴς σιδηροφόρος ἢ φιλοπόλεμος.

Σιδηροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν σιδηροῦν χιτῶνα (θώρακα), ἐνδυμένος ἢ σκεπασμένος μὲ σίδηρον.

Σιδηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ σίδηρον· (ἐνίοτε) ὁπλίζω.

†Σιδηρώδης, εος (ὁ, ἡ). σιδηροῦς τὸ εἶδος.

Σιδήρωμα (τὸ). σιδηροῦν κατασκεύασμα, σιδερικόν.

Σιδηρωρυχεῖον (τὸ), [σ. ὀρύσσω]. μεταλλεῖον σιδήρου.

Σιδήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σιδηρόω, ἡ διὰ σιδήρου περικάλυψις ἢ δέσμευσις. 2) = Σιδήρωμα, τὸ σύνολον τῶν σιδηρίων μηχανῆς κτλ.

Σιδιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα) τοῦ σιδίου, χλωμὸς 'σὰν τὴν φλοῦδαν τοῦ ῥῳδιοῦ.

Σιδόεις, εσσα, εν, Π. = Σιδιοειδὴς ἢ (;) Σιδόεις.

Σίδιον (τὸ). τὸ ἐξώφλοιον τῆς σίδης (τοῦ ῥῳδιοῦ), ῥῳδότσεφλον. 2) ὑποκορ. τοῦ Σίδη, ῥοΐδιον, σπυρὶ ῥοδιοῦ.

Σιδιωτὸν (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) ἰατρικόν τι μίγμα ἐσκευασμένον ἀπὸ σίδια (ῥοϊδόφλουδαις).

Σιδόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων σίδας (ῥοιάς). 2) σίδῃ ὅμοιος (τὸ χρῶμα), ἐρυθρός.

Σιδονυφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος εἰς τὴν Σιδόνα.

Σιδοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σιδόεις.

Σιελίζω, Σίελος κτλ., Ἰων. ἀντὶ Σιαλίζω κτλ.

Σιελιστήριον (τὸ), ἴδε Σιαλιστήριον.

Σίζω [ὀνμτπ.], Μ. σίξω ἢ σίσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Σέσιγα). Κάμνω σσσ ἢ ζζζ, βοῦζω 'σὰν τὸ πυρωμένον σίδηρον ὅταν τὸ βουτοῦν εἰς τὸ νερόν. 2) κάμνω σ, σ, σ ἐρεθίζων σκύλον κατά τινος. »Σῖξα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ »Σῖγα) δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τῷ κυνὶ,« Θκρ., ἢ 3) κάμνω σσσ τ διώχνων ζῶον (ἴδε Σίττα), ὅθεν ἡ ἐτμλγ. τοῦ Σιγή.

Σιηγόνιον, Σιηγών, Ἰων. ἀντὶ Σιαγόνιον κτλ.

Σικελίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ὡς Σικελὸς, (δηλ., κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ἰδέαν), πονηρεύομαι. 2) (ἀρχ.) χορεύω (ἴδε τὴν αἰτίαν εἰς τὸν Ἀθ. Α', 40).

Σίκερα [Ἑβρ.], ἄκλ. ἡ γεν. σίκερος (τὸ), (εὕρηται καὶ αἰτ. Σίκεραν). πᾶν μεθυστικὸν ποτὸν (ἐκτὸς τοῦ οἴνου), οἶνος τεχνητὸς, μπίρα κτλ.

Σικεροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω σίκερα.

Σικίννη (ἡ), = Σίκιννις.

Σικιννίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν σίκιννιν.

Σίκιννις, ιδος (ἡ). εἰδ. κωμικοῦ χοροῦ (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου) τὸν ὁπ. ἐχόρευον οἱ Σάτυροι εἰς τὰ ἀπ' αὐτῶν παρωνυμούμενα δράματα.

Σικιννιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σικιννίζων (χορεύων τὴν σίκιννιν), (ἐπώνυμον τῶν Σατύρων).

;Σίκιννος (ὁ, ἡ). γελοῖος, ἄσχημος.

Σικιννοτύρβη (ἡ). τύρβη (θόρυβος) σικιννιστῶν· ἦχος (σκοπὸς) μὲ τὸν ὁπ. ἐχόρευαν τὴν σίκιννιν.

Σίκλος (ὁ), [Ἑβρ σέκκέλ, ὅ ἐστι ῥοπὴ]. εἰδ. βάρους καὶ νομίσματος Ἀσιατικοῦ (ζυγίζοντος ἢ ἀξίζοντος παρὰ τοῖς Ἑβραίοις μὲν 2 ἢ 4 ἢ 3 1/2 δραχ. παρὰ τοῖς Πέρσαις δὲ 7 1/2 ἢ 8 ὀβολοὺς ἢ δύω δραχμὰς Ἀττικάς. 2) εἶδος ἐνωτίων, (ἄλλ.) Σίγλαι. 3) = Κίκιννις, σγουρὸν μαλλίων, (Γαλλ.) boucle. »Κρεῖττον ἦν μὴ οὕτω μαθᾶν, ἀλλὰ τρέφειν σίκλους κόμης ὑπὲρ τὸν Ἀβεσσαλὼμ,« Εὐς.

Σικύα (ἡ). ὁ ὥριμος σίκυος, τὸ πεπόνι· (μτγν.) τὸ μακρουλὸν κολοκύνθι, (ὅθ. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ἡ βεντοῦζα, (ὅθ.

Σικυάζω καὶ Σικυάω-ῶ Μ. άσω. Βάλλω (Κολνῶ) βεντούζαις.

Σικύασις, εως (ἡ) καὶ

Σικυασμὸς (ὁ). τὸ σικυάζειν, σικύων ἐπίθεσις.

Σικυαστέον, θετ. τοῦ Σικυάζω.

Σικυάω-ῶ, Μ. άσω, = Σικυάζω.

Σικύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίκυς, ἀγγουράκι.

Σικυηδὸν, ἐπίρ. 'Σὰν τὸ ἀγγοῦρι, (φρσ. χειρουργ. διὰ τὰ ὁμαλὰ συντρίμματα τῶν κοκκάλων), ἴδε Καυληδόν.

Σικυήλατον (το), [σίκυς, ἐλαύνω]. μέρος φυτευμένον μὲ ἀγγούρια (πεπόνια κλ.), (Τουρκ.) μποστάνι.

Σίκυον (τὸ). τὸ σπέρμα τῶν σικύων, ἀγγουρόσπορος, πεπονόσπορος κτλ.,

Σικυοπέπων, ονος (ὁ), μονολεκτ. ἀντὶ Σίκυὸς πέπων, πεπόνι.

Σίκυὸς καὶ

Σίκυς [κ.κυς;] υος (ὁ). τὸ ἀγγοῦρι ἢ, τὸ ξυλάγγουρον, (ὡς ἐσθιόμενον ἄωρον = ἄγουρον· διότι, κατὰ τὸν Στράτ.,) »Σίκυος συῶν βρῶμα πεπαινόμενος,« Ἐπγρ. (ὅθεν ᾗ ἡ παροιμ.) »Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν,« Σχλ. Ἀρςφ. 2) = Σικυοπέπων. »Ὡσὰν οἰκείας καὶ συγγενοῦς οὔσης τῷ σικύῳ τῆς γλυκύτητος,« Πλ. (συνήθως δὲ μετὰ τοῦ Πέπων ἢ Σπερματίας). »Σικύου πέπονος τὸ ἔνδον,« Ἱππκρ., (τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ὠνόμασε Πάλην = Παιπάλην).

Σικυώδης, εος (ὁ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σίκυος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σικύων, (Γαλλ.) cucurbitacé.

Σικυὼν, ῶνος (ὁ), = Σικυήλατον.

Σικυώνη καὶ Σικυωνία (ἡ), = Σικύα. 2) = Κολοκυνθίς.

Σικυώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Σικυῶνος. ||. (οὐσ.) Σικυώνια, εἰδ. γυναικ. ἐμβάδων.

†Σικχάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Σικχαίνω, Μ. ανῶ. Ἀηδιάζω (Ἀποστρέφομαι) καθὼς οἱ σικχοὶ τὰ φαγητά, (κοιν.) σικχαίνομαι· (συνκδχ.) περιγελῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω. »Σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια,« Καλλ.

Σικχαντὸς, ἡ, ὄν. Σικχασίας αἴτιος ἢ ἄξιος, σιχχαμμερός.

Σικχασία (ἡ), καὶ

Σικχασμὸς (ὁ). τὸ σικχάζειν, ἀποστροφὴ πρὸς τὸ φαγεῖν, ἀηδία, ἀνορεξία, (κοιν.) σιχχασιά.

Σικχὸς ||συγγ. τῷ Σαυκὸς, ὅθ. τὸ Ατ. siccus], ἡ, ὄν. Ὁ ἀηδιάζων κάθε τι καὶ ἰδιαιτ. τὸ φαγεῖ', (κοιν.) σιχχασιάρης· ὁ περιγελῶν τὰ πάντα, μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τίποτε, (ἐν γέν.) δυσάρεστος, = Δύσκολος.

;Σίκχος, εος-ους (τὸ), Γρφ. ἀντὶ βδέλυγμα, σίχχαμα.

†Σικχότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ σικχοῦ, ἀηδία, ἀνορεξία, (Γαλλ.) ennui.

Σιληνὸς (ὁ), [σιλλός], ὁ ἀρχαιότερος τῶν Σατύρων, σύντροφος ἀχώριστος ᾗ παιδαγωγὸς τοῦ Διονύσου, (παρβλ.) Σειληνός.

Σιληπορδέω-ῶ [τίλος, πέρδω], Μ. ήσω, Κωμ. φέρομαι ἀναιδῶς (ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς), (ὅθ. τὸ κοιν.) ταιληπορδῶ.

Σιληπορδία (ἡ), Κωμ. ὕβρις, ἀναίδεια.

;Σίλι (τὸ), ἄκλ. εἶδος ἢ γένος φυτοῦ μὲ παράδοξα φύλλα (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται τὸ) Σιλλικύπριον.

Σιλιγνίας, ου (ὁ), = Σιλιγνίτης.

†Σιλίγνιον (τὸ) ᾗ

Σίλιγνις, εως (ἡ). σεμιγδάλι ἀπὸ ἀσπροσίταρον [Ατν. siligo]. »Ἡ μὲν σεμίδαλις Ἑλληνικὸν καὶ παλαιὸν ὄνομά ἐστι· σιλίγνις δὲ, οὐχ Ἑλληνικὸν μέν, ἑτέρως δὲ αὐτὴν ὀνομάζειν οὐκ ἔχω,« Γαλ.

Σιλιγνίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ὁ ἐκ σιλίγνεως, σεμιδαλίτης.

Σιλλαίνω [σίλλος], Μ. ανῶ. Στραβόνω τὰ χείλη ἢ τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς περιγελιόν τινος, (χυδ.) γκαληουρίζω, (ἐν γέν.) περιγελῶ, περιπαίζω, (παρβλ. Ἰλλαίνω).

Σιλλικύπριον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. καρπὸς ὁ Κρότων (τὸ ῥίτσινον), (κατὰ λεξ.) σίλι Κυπριον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σιλλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σίλλους (σατύρας).
Σιλλαγραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Σιλλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σίλλους (σατύρας).
Σιλλός (ὁ), [ἴλλω]. (ἐν γέν.) ζρημμένος, γυριστός· (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων γυριστὴν τὴν μύτην πρὸς τὰ ἄνω, = Σιμός, (ἐπίθ. τῶν Σατύρων), (ὅθ.
Σίλλος (ὁ). (ἐν γέν.) σαρκασμός, ἀστεϊσμός· (ἰδιαιτ.) ποίημα χλευαστικόν, σάτυρα.
Σιλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σιλλαίνω.
Σίλλυβον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). καὶ
Σίλλυβος (ὁ), [σιλλός]. φοῦντα ἀπὸ κλωστὴν ζρημμένην), κόσσι· (ἐν γέν.) κρεμαζάρι· (ἰδιαιτ.) τμῆμα μεμβράνας προσηρτημένον εἰς τοὺς κυλίνδρους τῶν παλαιῶν συγγραμμάτων καὶ φέρον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἢ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου. 2) εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου ἀκανθώδους, (Γαλλ.) gundelia.
†Σιλλόδουρος (ὁ), Ατ. soldario, (ἑρμην.) Ἐγχωλιμαῖος.
Σιλουρισμός (ὁ). τὸ τρώγειν (ἢ φιλτύειν μὲ) σίλουρον.
Σίλουρος (ὁ), [σιλλός, οὐρά], εἶδ. μεγάλου ποταμ. ἰχθ. (κοιν.) μερσίνι.
‡Σίλυβον (τὸ) καὶ Σίλυβος (ὁ), = Σίλλυβον(βος).
Σίλφη (ἡ), εἶδ. ἐντόμου (κανθάρου) βρωμεροῦ, βρωμοῦσα. 2) εἶδ. σκώληκος βιβλιοφάγου.
Σιλφιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος μὲ) =
Σίλφιον (τὸ), [σίλφη;] εἶδ. φυτοῦ (νάρθηκος ἢ θαψίας) τοῦ ὀπ. ὁ ὀπὸς ὁ μὲν Κυρηναϊκὸς (Αt. laser) ἐχρησίμευεν ὡς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν (καθὼς καὶ ὁ καυλὸς καὶ ἡ ρίζα), ὁ δὲ Μηδικὸς (Αt. assa -fœtida, καὶ Τουρκ. σεϊτὰν-μποκοῦ) ὡς ἰατρικόν. » Ἡ ρίζα τῆς πόας σιλφιον ἰδίως ὀνομάζεται, « Γαλ. » Ἐν γὰρ ταῖς ῥίζαις (τοῦ σιλφίου) μᾶλλον ἡ φύσις, « Θφρ. » Τὸ δὲ τοῦ σιλφίου (δάκρυον) δριμύ, καθάπερ αὐτὸ τὸ σίλφιον· ὁ γὰρ ὀπὸς καλούμενος τοῦ σιλφίου δάκρυόν ἐστιν, « αὐτ. » Τοῦ σιλφίου τὸ μὲν σπέρμα καλεῖται μαγύδαρις, ἡ δὲ ῥίζα σίλφιον, τὸ δὲ φυτὸν καυλός, τὸ δὲ φύλλον μάσπετον, « Πλδ. » Παρήκει δὲ . μέχρι τοῦ στόματος τῆς Σύρτιος τὸ σίλφιον. . Εἰσὶ δὲ καὶ γαλαῖ ἐν τῷ σιλφίῳ γινόμεναι, « Ἡρ.
Σιλφιοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σίλφιον, εἶμαι =
‡Σιλφιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σίλφιον.
Σιλφιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ παράγων σίλφιον.
Σιλφιόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκευάζω μὲ σίλφιον.
Σιλφιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σιλφίου, σιλφίῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σιλφιωτός, ἡ, όν. Ἐσκευασμένος μὲ σίλφιον.
†Σιλφωτός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σιλφιωτός.
Σίμαλος (ὁ), = Σιμός ὀλίγον.
Σιμαύχην, ενος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸν αὐχένα, κοντολαίμης.
Σιμβλεύω, Μ. εύσω. Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ἐντὸς τοῦ σιμβλεῖ ἢ ὡς εἰς σιμβλον.
Σίμβλη (ἡ), Π. ἀντὶ Σίμβλος.
Σιμβλήιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Σίμβλιος.
Σιμβλητής, ίδος (ἡ), Π. = Σιμβλίς.
Σιμβλίος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίμβλον ἢ χρησιμεύων ὡς σίμβλος. » Σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν, « Ἀπλλν. τὰ μέλι, ἢ μελισσήτειαις. » Σίμβλιον μέλι, « Δσκρ., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ὑβλαῖον).
Σιμβλίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σιμβλία. » Πέτρα —, « Ἀπλλν., ἡ χρησιμεύουσα ὡς
†Σίμβλον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Σιμβλος.
Σιμβλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Θησαυρίζω μέλι εἰς τὸ) σίμβλον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. καὶ μτφρ.) » Αὐτὸς ἑαυτὸν ἀφανίσας, μελίσσης δίκην ἐν κρυπτῷ σιμβλοποιεῖται τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς, « Εὐς.
Σίμβλος (ὁ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογεν. Σίμβλα), [ἴδε Σιφλός]. ἡ κυψέλη (τὸ κυθέλι) τῶν μελισσῶν· τὸ μελίσσι· (μτγν.) πλῆθος ἄπειρον, (παρβλ.) Σμῆνας. » Χρημάτων —, « Ἀρστφ.
†Σιμικίνθιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σημικίνθιον.
Σιμίκιον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργ. μὲ 30 χορδάς.
†Σιμοειδής, έος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸ εἶδος (τὴν μορφήν).
Σιμοπρόσωπος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸ πρόσωπον.
Σιμός (τὸ παραθετ. -ότερος, -ότατος), ἡ, όν. Ὁ ἔχων πλακωτὴν καὶ ἐνταῦτῷ γυριστὴν πρὸς τὰ ἄνω μύτην (καθὼς οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρ.), πατσομύτης, (ἐναντ. τοῦ Γρυπός). » Τὰ παιδία πάντα σιμά, « Ἀρστ. » Μέλισσαι (» Ἔριφοι) σιμαί, « Θκρ. » Τὸ σιμὸν τῆς ῥινός, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ σιμότης (ἴδε τὴν λέξ.). 2) (ἐν γέν.) κοῖλος, κυττάζων τὸν ἀνήφορον, γυρτός, (ἐναντ. τῷ Κυρτός). » Χρὴ εἶναι ἐχούσας (τὰς κύνας) κεφαλὰς σιμὰς, « Ξεν. » Σιμὴ γαστήρ, « Πλάτ., ἡ τοῦ πεινῶντος. « Σιμὸς τὴν κνήμην, « Αξ., τὸ ἐναντ. τοῦ Παχύκνημος. « Τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος, « Γαλ., κοιλότητες, (ὅθ.
3) ἀνηφορικός, (Γαλλ.) qui s'élève en pente. » Ὁδοὺς τραχείας, σιμάς, « Ξεν. (καὶ οὐδ.) » Σιμὰ (ἐνν. χωρία), « αὐτ., τὰ ἀγνιματίζοντα λόφον. » Ἐπεζεύξαν πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν, « αὐτ. || (τὸ πλυ. τῶν ὀδ.) » Σιμά, ἐπίρ. Καθὼς οἱ σιμοί, (ὀνλ.) μὲ ἀνασεσυρμένην ῥῖνα, εἰρωνικῶς. » Σιμὰ γελᾶν, « Ἐπῤῥ. « Σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις, « αὐτ., (παρβλ. Σαίρω 2).
Σίμος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (θύννου).
Σιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σιμοῦ (ἀπ' ἐναντ. τῷ Γρυπότης ἢ Κυρτότης). » Ὁ ὗς ὁ ἄγριος, διὰ τὴν σιμότητα τῶν ὀδόντων, οὐ δύναται ὑπολαβεῖν τὸ σῶμα τοῦ προσπεπτωκότος, « Ξεν.
Σιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Γεωπον. ἀντὶ Βραχυτομέω, κοντοκλαδεύω.
Σιμοτράχηλος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸν τράχηλον, κοντολαίμης ἢ (ὁ) στραβολαίμης.
Σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σιμὸν (κοῖλον πρὸς τὸ μέσον καὶ γυρτὸν κατὰ τὰ ἄκρα), λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω· (ἰδιατ.) σουφρώνω τὴν μύτην μου (κυρ. διὰ περιγέλ.), μυκτηρίζω.
Σιμφθία (ἡ), εἶδ. ᾠδῆς ἀσέμνου (ἀπὸ Σίμου τοῦ μελοποιοῦ), ἱλαρῳδία.
Σιμῳδός (ὁ). ὁ ψάλλων τοιαύτας ᾠδάς.
Σίμωμα (τὸ). τὸ σιμὸν (κοῖλον καὶ γυρτὸν πρὸς τὰ ἄνω) μέρος τινὸς σώματος.
†Σίμωρ, ωρος (τὸ), εἶδ. ζώου (ποντικοῦ) τῆς Περσ. τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα ἐχρησίμευεν ὡς γουναρικόν, (ἴσ. τὸ κοιν.) σαμούρι, (παρβλ. Σαπόρον).
‡Σιναμωρεύμα (τὸ). βλάβη (ζημία) τὴν ὁπ. προξενεῖ τις ἀπὸ λαιμαργίαν.
Σιναμωρέω-ῶ [σινάμωρος], Μ. ήσω. Βλάπτω, φθείρω, ἀφανίζω ἐξυβρίζω ἀνοήτως, ἀσωτεύω, κλέπτω ἀπὸ λαιμαργίαν· λαγνεύω. » Γωγὴ σιναμωρουμένη χαίρει, « Ἄρχρ.
Σιναμωρία (ἡ). τάσις (ῥοπή) εἰς τὸ βλάπτειν· λαγνεία· λαιμαργία· ἀσωτία, [ἐκ τοῦ
Σινάμωρος (ὁ, ἡ), [σίνομαι, μόρος ἢ ὥρα]. ὁ φροντίζων πῶς νὰ βλάψῃ (ἔχων ἰδίωμα νὰ βλάπτῃ), λυμεών, φθοροποιός· (ἰδιαιτ.) λάγνος· λαίμαργος· ἄσωτος.
Σιναπέλαιον (τὸ). λάδι ἀπὸ σιναπόσπορον.
Σίναπι, εως (τὸ), κοιν. ἀντὶ Νᾶπυ, σινάπι, σιναπόσπορος.
Σιναπίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Σινάπιον. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ Σινωπικὴ μίλτος.
Σιναπίζω, Μ. ίσω, (ἰατρ.). Βάλλω κατάπλασμα ἀπὸ σιναπόσπορον.
Σινάπινος η, ον. Ὁ ἐκ σινάπεως.
Σινάπιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Σίναπι
Σιναπισμός (ὁ), τὸ σιναπίζειν, χρῆσις (ἢ θεραπεία διὰ) σιναπισμάτων.
Σιναπιστέον, θετ. τοῦ Σιναπίζω.
Σίναπυ, υος (τὸ), σπν. ἀντὶ Σίναπι.
Σιναρός, ἡ, όν, Π. Ἰων. [σίνομαι]. βλαβερός ἢ βεβλαμμένος.
Σινάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σιναρά, βλαβερά.
‡Σινδόνη (ἡ), = Σινδών.
Σινδόνιον (τὸ) καὶ
Σινδονίσκη (ἡ), Ὑποκορ. τοῦ Σινδών, πανάκι, σενδονάκι.
Σινδονίτης, ου (ὁ) καὶ Σινδονῖτις, ιδος (ἡ), = Σινδονοφόρος. 2) ὁ ἐκ σινδόνας. « Χιτὼν —, « Φωτ.
Σινδονοειδής, έος (ὁ, ἡ). σινδόνι ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σινδονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ φορέματα ἀπὸ σινδόνα (ψιλὸν πανί).
Σινδονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἐνδύματα ἀπὸ σινδόνα (ψιλὸν πανί).
Σινδονουργὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὑφασμένος εἰς λεπότητα σινδόνος.
†Σινδρὸς (ὁ), κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Σιναρός, βλαπτικός, φθοραποιός· (κυρ.) δοῦλος ἀχρεῖος (πονηρός).
†Σίνδρων, ωνος (ὁ), μεγεθυντ. τοῦ Σινδρὸς, δοῦλος ἀχρειότατος, = Δουλέκδικος.
†Σινδρωνεύομαι, Π. εὐσομαι. Φέρομαι ὡς σίνδρων (δοῦλος ἀχρεῖος), πονηρεύομαι.
Σινδών, όνος (ἡ). (κυρ.) πανὶ τῆς Ἰνδίας [Σινδικόν], τουλπάνι, μουσελίνα· (ἐν γέν.) Ὑφασμα ψιλὸν καὶ λευκόν, πανὶ (ὁποιονδήποτε), ἀστάρι, (« Ἐνειλίξεν αὐτὸ [τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ] σινδόνι καθαρᾷ, « Γρφ.)· πανὶ τρύπανδιου (« Τὴν τοῦ Ἱστίου σινδόνα ὑπερπετάσαντες, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλκίφρ.)· σενδόνι(«Περιεβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ, « Γρφ.)· προσόψι κτλ. «Ὡς γὰρ ἀφικόμην, ξυρεῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς κτλ., « Ἀλκίφρ.

Σινέομαι, Ἰων. ἀντὶ Σίνομαι.

Σινέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐσίνετο, ἐν. καὶ

Σινέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐσίνοντο, πλθ. γ'. πρα. τοῦ παρτ. τοῦ Σίνομαι.

Σίνηπι(πυ), εως ἡ υος (τὸ) Ἰων. ἀντὶ Σίναπι.

†Σινιάζω [σινίον], Μ. άσω. Κοσκινίζω.

†Σινίασμα (τὸ). ἀποκοσκινίδι, σκύβαλον.

Σινιατήριον καὶ Σινίατρον (τὸ), = Σινίον, κόσκινον.

Σινιάω-ῶ, Μ. άσω, = Σινιάζω.

Σινίον (τὸ), [σείω]. κόσκινον ἀρύ, δερμόνι.

Σίνις [σίνομαι,] ιδος (ὁ). κλέπτης, ληστής, κακοῦργος· (ἐν γέν.) λυμεών, ὀλετήρ. » Λέων—, « Καλλ.

Σίννομαι, Αἰολ. ἀντὶ Σίνομαι.

;Σινόδους, οντος (ὁ), κατά τινας μὲν, ἐσφαλμ. ἀντὶ, κατ' ἄλλους δὲ, ὀρθότερον τοῦ Συνόδους, [ὁδὸς καὶ

Σίνομαι [σίνος], Μ. σινοῦμαι ᾗ (εὐχρηστότ.) σινήσομαι (ἀόρ. Ἐσινάμην, πθ. πρκ. [σπνετ.] Σέσιμμαι). Βλάπτω, κακοποιῶ. »Μηδὲν σίνεσθαι, μήτε τὴν χώρην, μήτε τοὺς οἰκήτορας αὐτῆς, « Ἡρ. »Ἵνα οἱ ἱππέες σφέας μὴ σινοίατο,« αὐτ. » Κανθαρίδες κάρτα σίνονται κύστιν, « Ἀρετ. » Αἰδὼς ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν , « Ὅμ., Ἡσ. » Ὀτεινας γὰρ εὖ θέω, κεῖνοί με μᾶλιστα σίνονται,« (Σπφ. παρὰ τῷ) Ἐτυμλγ. (καὶ ἁπλ.) » Σιτίον δὲ προσφέρεσθαι κοῦφον ὅτι μὴ σινήσεται (κατὰ διόρθ. ἀντὶ εἰνήσεται), « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Ὡς τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι, « Ξεν. (ᾗ αὐτπθ.) » Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσὰ, πόδας δ' οὐκ ἦεν ἀρηρώς, « Ὁρφ.

;Σινόμωρος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Σινάμωρος.

Σίνος ᾗ ;Σῖνος [σείω], εος-ους (τὸ), βλάβη, κακοποίησις (» Οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῷ βασιλέως στρατιῇ,« Ἡρ.)· πρᾶγμα βλαπτικὸν (ὀλέθριον), δηλητήριον (»Ἄλλοτε μέν τ' ἐχίων ὅλοὸν σίνος, « Νίκ.)· ἐλάττωμα. » Τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας , εἴ τις (γρφ. τι) περὶ αὐτὰς (τὰς μορφὰς) ὑπάρχει σίνος, ὡς βασκάνως προβέβληνται,« Δ. Ἁλ.

Σινόω-ῶ, Μ. ώσω , μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Σίνομαι. « Σεσίνωτο τὰς χεῖρας ᾗ ἦν κυλλὸς,« Σχλ. Ἀρχφ., ἐπεπήρωτο.

Σίντης, ου καὶ Σίντις, ιος καὶ

Σίντωρ, ορος (ὁ), Π. λῃστὴς, κακοῦργος· (ἐν γέν.) βλαπτικὸς, κακοποιός. » Λέων (» Λύκος) —, « Ὅμ. » Σίντιες ἄνδρες,« αὐτ., οἱ κάτοικοι τῆς Λήμνου (διὰ τὰς πειρατείας των)· (καὶ μὲ γεν.) » Ἐχῖνον γλυκερῶν σίντορα θειλοπέδων, « Ἐπγρ.

;Σίνω, Μ. σινήσω, σπν. ᾗ ἀμφ. ἀντὶ Σίνομαι.

Σινώδων, οντος (ὁ) , = Σινόδους.

Σίνων, ωνος (ὁ), = Σίαων.

Σινωπίς, ίδος (ἡ). ἡ (ἄλλ.) Σινωπικὴ μίλτος, εἶδ. κοκκίνης ὀχρώδους βαφῆς ἡ ὁποία ἐφέρετο ἀπὸ τὴν Σινώπην, (κοιν. εἰς τὸν καιρὸν τὸ Εὐξιθ.)σινωπίδιον ἡ σινωπίδιον.

†Σινωτικὸς, ἡ, ὀν. Σίνους (Βλάβης) πρόξενος, βλαπτικός.

Σῖξις, εως (ἡ). τὸ σιζειν, = Σιγμός.

Σιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φυτοῦ σίου, ὅμοιος μὲ σίον.

†Σιοκόρος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Θεοκόρος.

Σίον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (νεροσελίνου),(Γαλλ.) berle, νεροκάρδαμον.

Σιός, Δ. Λακων. ἀντὶ Θεός. » Νὴ τὼσιὼ,« (συνήθ. ὅρκος τῶν Λακ.), μὰ τοὺς δύο θεοὺς (τοὺς Διοσκούρους)!

Σιπαλὸς, ἡ, ὀν, κατ' ἐπέκτ. Π. ἀντὶ Σιφλός.

†Σίπαρος (ὁ), [Λτ. suppara], τὸ πανὶ τῆς πρύμνης, τὸ περῤῥοκίττο , (παρβλ.) Ἀρτέμων.

Σιπύα καὶ (εὐχρηςότ.) Σιπύη (ἡ), [συγγ. τῷ Κύπη, Κίβισις καὶ Σιφλὸς]. σακκὶ (κυρ. διὰ τὸ ἀλεῦρι καὶ τὸ ψωμὶ), ἀμπάρι, ἀρτοθήκη.

Σιπύηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς Σιπύης.

Σιπυὶς, ἴδος (ἡ), μικρὰ σιπύη, κουτάκι.

Σίραιον (τὸ) καὶ Σίραιος (ὁ), μοῦζος βρασμένος, πετιμέζι· (ἄλλ.) Ἔψημα.

Σιρίασις, Σιριάω, = Σειρίασις, Σειριάω.

Σιρομάστης, ου (ὁ), = Σειρομάστης, [μαστεύω καὶ

Σιρὸς ἢ Σιῤῥὸς (ὁ). λάκκος (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν σίτε καὶ ἄλλων γεννημάτων).

Σισάριον (τὸ). γυναικεῖόν τι φολίδιον (ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ ἢ ἄλλο τι ὅμοιον).

Σίσαρον (τὸ), [σίον], εἶδ. φυτοῦ (σελίνου μὲ μεγάλην ῥίζαν), κερεβίζι.

Σισμὸς (ὁ), = Σιγμός.

†Σισόη (ἡ), εἶδος κουρεύματος ἢ πλεξίματος τῆς κεφαλῆς.

;Σίσυβος (ὁ), = Σίλλυβος.

Σισύμβρινος, η, ον. Κατασκευασμένος ἀπὸ

Σισύμβριον καὶ Σίσυμβρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἡδυόσμου).

Σισύρα (ἡ), [τίτυρος]. (κυρ.) δέρμα 'γιδιοῦ ἀκούρευτον, (ἐν γέν.) σκέπασμα ἢ φόρεμα ἀπὸ πριβάδι, γοῦνα, κοζόκα, κτλ. » Ἐνύδριες καὶ κάστορες τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται, « Ἡρ.

Σισυρίγχιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ βολβοῤῥιζῶδες (Ῥιζός).

Σισυρίνιον (τὸ), απν. ἀντὶ Σισύρνα, (ἴσ. Σισύρνιον, ὑποκορ. τοῦ

Σισύρνα ἢ (ὀρθότ.) Σίσυρνα, ης (ἡ),=Σισύρα, κοζόκα, μηλωτή.

Σισυροδύτης, ου (ὁ). ἐνδυμένος μὲ σισύρναν, σισυρνοφόρος.

Σίσυρνον (τὸ), = Σισύρνα.

Σίσυρνος (ὁ), = Σισυρνον. 2) (χειρουργ.) εἶδ. ἐπιδέσμου (φασκιώματος πλεγῆς).

Σισυρνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σισύρναν (κοζόκαν).

Σισυρνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σισύρνας (γούνας). » Χιτὼν—, « Σοφ.

;Σισυροδύτης, ου (ὁ), =, Σισυρνοδύτης.

†Σίσυρος (ὁ), = Σισύρα.

Σισυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σισύραν (γοῦναν), εἶμαι =

Σισυροφόρος (ὁ, ἡ),= Σισυρνοφόρος, (ἐπμ.) πένης ἢ χωριάτης. « Καὶ τὴν θέμιν αὐτὴν καὶ θεὸν, εἶμαι, τὸν στρατιὸν ἐγκαλύπτεσθαι, ὅταν ὁ σισυροφόρος ἄνθρωπος ἐξηγῆται χλαμύδας ἐχόντων, Συν.

†Σίσυς, υος (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Σισύρα.

Σισυφεύς, έως (ὁ). σοφὸς (εὐφυὴς) ἐφευρετὴς, (ἀπὸ τοῦ, περιφήμου διὰ τὰς ἐπινοίας του, Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου).

Σίσων, ονος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ τῆς Συρ. τοῦ ὅπ. ὁ σπόρος, ὁμοιος τῷ τοῦ σελίνου, ἐχρησίμευεν ὡς ἄρωμα καὶ ἰατρικόν.

Σῖτα (τὰ), πλθ. καθ' ἕτερογ. τοῦ Σῖτος, ἀντὶ Σιτία, τροφαί.

†Σιταγέρτης [σῖτος, ἀγείρω], ου (ὁ). ὁ συνάζων(κυρ. τὸν δημόσιον)σῖτον,(Τιμκ.) ἰστιρατζῆς, (παρβλ.) Σιτώνης.

Σιταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ σῖτον ὡς σιταγωγός.

Σιταγωγία (ἡ), τὸ σιταγωγεῖν, μετακόμισις σίτου.

Σιταγωγὸς (ὁ, ἡ), [σ. ἄγω]. ὁ κουβαλῶν (μεταφέρων) σῖτον (τροφὰς, γεννήματα) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Ναῦς—,« Ξεν., Ἡρ.

†Σιτανίας καὶ Σιτάνειος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σητανίας(-άνιος).

Σιτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῖτος. τιταράκι, ψωμάκι, φαγάκι. » Κἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου, « Ἀντιγρ., » Τρέφει γὰρ οὗτος (ὁ ἀγρὸς) ὥσπερ ἀρρωστοῦντά με , σιτάρια μικρὰ προσφέρων, « (Φιλήμ. παρὰ) Στθ. 2) (παρὰ τῷ μεγν. ἰατρ.) σιταρύσκιον. « Τὸ κεράτιον ἔχει σιτάρια δ', « Ὀρειθ.

;Σιτάρκεια (ἡ), = Σιταρκία.

Σιταρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω (Προφθαίνω τὸ στράτευμα κτλ. μὲ) σῖτον ἢ τροφὰς, χορηγῶ ἀρκούντως τὸν ἀπαιτούμενον σῖτον, τροφοδοτῶ. « Τεχνιτῶν πλῆθος σιταρκούμεναν ὑμμυσίᾳ,« Στρβ., (παρβλ. Σιταρχέω).

Σιταρκία (ἡ). προμήθευσις (χορηγία) σίτου ἢ τροφῶν, διανομὴ τῶν σιτηρεσίων εἰς τὸ στρατευμα κτλ., τροφοδοσία. « Τῶν στρατευομένων παρητεῖτο τὰς σιταρκίας,« Πλθ.

Σιταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ εἰς τὴν προμήθευσιν καὶ διανομὴν τῶν σιτηρεσίων τοῦ στρατεύματος κτλ. ὡς) σιτάρχης, (συγχ. καὶ ἴσ. εἰν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Σιταρκέω).

Σιτάρχημα (τὸ). τὸ χορηγούμενον ὑπὸ τοῦ σιτάρχου εἰς τὸν στρατιώτην σιτηρέσιον.

Σιτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν προμήθευσιν τοῦ σίτου (τὴν τροφοδοσίαν) στρατεύματος ἢ πόλεως , (παρβλ. Σιτώνης).

Σιταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ σιτάρχου· (πλθ.) ἡ διανομὴ τῶν σιτηρεσίων τοῦ στρατ., (ἐν γέν.) =Σιταρκία.

Σιτάρχης (ὁ), = Σιτάρχης.

Σιτεία (ἡ), τὸ σιτεύειν, τάγισμα (κυρ. ζώου)· (ἐνίστε) ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις.

Σιτέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐσιτοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σιτέομαι.

Σιτεύσιμος, η , ον, = Σιτευτός. || (οὐσ.) Σιτεύσιμον, (ἀρνὸς ἢ γαιδίου) θρεφτάρι. || (εἰς τὰ λιξ. ἐτυμολ.) = Ἰσιακ., λυσκάνικος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Σιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ τρέφων (σιτεύων) ζῶα.
Σιτευτός, ἡ, όν. Θρεμμένος (διὰ σφάξιμον), παχύς, [ἐκ τοῦ
Σιτεύω, Μ. εὐσω. Τρέφω (Ταγίζω) κυρ. ζῶον ἵνα παχύνῃ, σιτίζω.
Σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω. » Σιτούμενος ὥσπερ ἱερεῖον, ἵν', ὅταν ᾖ καιρὸς, τυθῇς, » (Φιλήμ. παρὰ) Στϐ. ||. (συνήθ. μσ. ἡ πϐ.) τρώγω. » Σιτία δὲ αἰτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα,« Ξεν. »Σιτοῦνται δὲ τὰ μαλακὰ τῶν πραϐάτων,« Ἡρ. (καὶ δϋτ.) »Συνέταξεν ὅπως οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τούτοις ὁμοίοις φέλ παρατιθοῖτο αὐτῷ, « Ξεν. « Οἰκοφόροι καὶ σιτούμενοι γαλακτι (οἱ Σκύθαι), « Σκύμν. (καὶ μσ. ἡ πϐ.) »Οἶκος, ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἴαυον, « Ὁδ. Ω.
Σιτηϐόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων τὸν σῖτον (τὰ γεννήματα), σιτοφάγος.
Σιτηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σιταγωγέω.
Σιτηγία (ἡ), = Σιταγωγία.
‡Σιτήγονος (ὁ, ἡ), Π. [σῖτος, γέγονα]. ὁ γεγονὼς πρὸς τροφὴν ἀνθρώπων ἢ ζώων, (ἄλλ. διορθ. Χιλήγονος).
Σιτηγὸς (ὁ, ἡ), = Σιταγωγός.
Σιτηρεσία (ἡ). χορηγία σιτηρεσίου, (παρϐλ.) Σιταρκία.
Σιτηρεσιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω ἢ Πληρόνω εἴς τινα τὸ σιτηρέσιόν του, ἐφοδιάζω.
Σιτηρέσιον (τὸ). τὸ ταγῆνι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν) εἰς τροφὰς ἢ εἰς χρήματα, ἡ μισθοτροφοδοσία, (κυρ. αὐδ. τοῦ
†Σιτηρέσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σῖτον (εἰς τὰς τροφὰς) ἢ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ δημοσίου σίτησιν.
Σιτηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σῖτον ἢ χρησιμεύων ὡς σῖτος, φαγητερός. » Σιτηρά,« Θφρ., Ἱππκρ., τὰ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου σπαρτὰ, τὰ γεννήματα. » Μέτρον (» Μόδιον) σιτηρὸν, « Ἀρχτ., Ἡσύχ., τὸ πρὸς καταμέτρησιν σίτου.
Σίτησις, εως (ἡ), τὸ σιτεῖσθαι (τρώγειν). » Σίτησιν λαμϐανόντων καθ' ἡμέραν πρόϐατον,« Στρϐ. »Ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις, « ἡ ἀπὸ τοῦ δημοσίου τροφοδότησις (πρὸς ζωοτροφίαν διδομένη σύνταξις), ἴδε Πρυτανεῖον.
‡Σιτητὸς, ἡ, όν, = Σιτευτός(ῆ).
Σίτθ', κατ' ἀποχρ. πρὸ φων. ϐασ. ἀντὶ Σίττα.
Σιτίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἑλλ. ἢ ὁοτ. τροπολ. ἐκ δ'.) Δίδω (κυρ. ζωῇ) νὰ φάγῃ, τρέφω, ταγίζω. ||. (μσ.) τρώγω, τρέφομαι μέ. » Μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ,« Θκρ. (ᾗ μτφρ.) »Τὸν ἰσαῖον ὗλον (ὁ Δημοσθένης) σεσιτίσαι,« (Πυθ. παρὰ) Δ. Ἁλ.
Σιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ σίτου ἢ περὶ σίτου. »Νόμος—,« Λξ. » Θέρος σιτικὸν, « αὐτ. »Ἐξαγωγὴ—,« Πλϐ.
Σίτινος, η, ον. Ὁ ἐκ σίτου, σιταρένιος. » Ἄχυρα σίτινα, « Γεωπον.
Σιτίον (τὸ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλϐ.) τροφαί, φαγητά, ζωοτροφίαι· (Κωμ.) περιττώματα. » Νῦν δὲ μου ἀγρὸς τις ἐγκλήσας' ἔχει τὰ σιτία, « Ἄρχφ.
Σίτισις, εως (ἡ), τὸ σιτίζειν ἢ σιτίζεσθαι, τάγισμα, θρέψιμον, (συγχ. τῷ Σίτησις).
Σίτισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σίτισιν, τροφή.
Σιτισμὸς (ὁ), = Σίτισις.
†Σιτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σιτίζων, τροφεὺς (ζώων), σιτευτής.
Σιτιστὸς, ἡ, όν, = Σιτευτός.
†Σίτλα (ἡ), [Λτ. situla], εἶδ. μέτρα, (ἴθ. ὁ κοιν.) σοῦπλος, σκεῦος πρὸς ὑδρείαν, ἀνασυρτῆρι.
Σιτοϐόλειον(λιον ;) καὶ ‡Σιτόϐολον (τὸ) ἢ Σιτοϐολὼν, ῶνος (ὁ). μέρος (ἀμπάρι, μαγαζεῖ' κτλ.) ὅπου ϐάλλουν τὸν σῖτον, ἀποθήκη γεννημάτων.
Σιτοϐόρος (ὁ, ἡ), = Σιτοφάγος.
Σιτοδαισία (ἡ), [Σ. δαίομαι]. διανομὴ (μοίρασμα) σίτου, σιτοδοσία.
Σιτοδεία (ἡ). ἔλλειψις τροφῶν (σίτου), πεῖνα.
‡Σιτοδέομαι, Μ. δεήσομαι. Πάσχω ἔλλειψιν τροφῶν (σίτου).
Σιτοδηζὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σιτοδεία.
Σιτοδόκη (ἡ), = Σιτοδοχεῖον, (ὡς θηλ. τοῦ
Σιτοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον σίτου ἢ τροφῶν. » Γαςὴρ (» Πήρα)—, «, Ἐπγρ.
Σιτοδοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Σιτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Μοιράζω [ἢ πϐ.] Δαμϐάνω) σῖτον, σιτομετρέω, -ομαι, (Θκδ. Δ', 39).
Σιτοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ (μοιραστὴς) σίτου, Σιτομέτρης, τροφοδότης (στρατ.).
Σιτοδοχεῖον (τὸ). δοχεῖον (ἀποθήκη) σίτου, σιτεϐόλιον, [ἐκ τοῦ
Σιτοδόχος (ὁ, ἡ), = Σιτοϐόκος.
Σιτοθήκη (ἡ), = Σιτοδοχεῖον.
Σιτοκαπηλεύω, Μ. εὐσω. Ἀγοράζω ἢ μεταπωλῶ (Ἐμπορεύομαι) σῖτον.
‡Σιτοκαπηλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτοκαπήλου, ἐμπόριον σίτου (γεννημάτων).
Σιτοκάπηλος (ὁ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σῖτον ἢ ἄλλα γεννήματα.
Σιτοκλέπτης, ου (ὁ). κλέπτης σίτου.
Σιτόκουρος (ὁ, ἡ), [σ. κείρω]. ὁ τρεφόμενος εἰς μάτην, χαλῶν τοῦ κάκου τὸ ψωμὶ, ἀχρησίμευτος.
Σιτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω σῖτον· (συχνότ. μὲ αἰτ.) = Προνομεύω.
Σιτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Σιτολόγιον (τὸ), κοινότ. ἀντὶ Σιτολογία.
Σιτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων σῖτον (γεννήματα). ||. (οὐσ.) σιτώνης.
Σιτομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Μοιράζω καὶ πϐ. Δαμϐάνω μὲ τὸ μέτρον) σῖτον, δίδω τὰ ταγήνια τῶν στρατιωτῶν ὡς -
Σιτομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν καὶ διανέμων τὸν σῖτον (τὰς ζωοτροφίας, τὰ ταγήνια) τῶν στρατ., τροφοδότης. 2) ὁ διωρισμένος ὑπὸ τῆς διοικήσεως νὰ ἐπιστατῇ ὥστε νὰ πωλῆται μὲ σωστὸν μέτρον ὁ σῖτος.
Σιτομετρία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτομέτρου, τὸ μοίραμα τῶν προαδιωρισμένων τροφῶν (τῶν ταγηνίων). 2) = τῷ
Σιτομέτριον καὶ Σιτόμετρον (τὸ). τὸ διδόμενον ὑπὸ τοῦ σιτομέτρου, τὸ ταγῆνι.
†Σιτομνημονεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι σιτομέτρης, (κατὰ λέξ.) κρατῶ σημείωσιν τοῦ μετρουμένου σίτου.
Σιτονόμος (ὁ, ἡ). ὁ διανέμων σῖτον (ζωοτροφίας).
Σιταποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ ὁοτ.) Ἑτοιμάζω τὸ ψωμὶ καὶ τὸ φαγεῖ' τινος, τοῦ ζυμόνω, τοῦ μαγειρεύω· (μσ.) ἑτοιμάζω (ἀλέθω σῖτον ὁιὰ) τὴν τροφήν μου· (κατ' ἐκτ.) τρώγω ψωμὶ, ὁειπνῶ, γευματίζω » Ἀνάγκη καὶ σιτοποιεῖσθαι καὶ κοιμᾶσθαι, « Ξεν.
Σιτοποιητικὸς, ἡ, όν, = Σισοποικός.
Σιτοποιία (ἡ). ἡ κατασκευὴ τῶν σίτων (τῶν τροφῶν), ἀρτοποιία.
Σιτοποικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σιτοποιίαν.
Σιτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τὸ ψωμὶ (καὶ ἐν γέν. τὴν τροφὴν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Μύλη—,« Πολύαιν. ||. (οὐσ.) ἀρτοποιὸς ἢ μάγειρος.
‡Σιτοπομπεία καὶ
Σιτοπομπία (ἡ), μετακόμισις ἢ παραπομπὴ σίτου.
‡Σιτοπόμπιον (τὸ), ἀμφ. ἀντὶ Σιτοπομπία, [ἐκ τοῦ
Σιτοπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων ἢ παραπέμπων σῖτον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
‡Σιτοπονέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σιτοποιέω.
‡Σιτοπονία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σιτοποιία.
‡Σιτοπόνος (ὁ, ἡ), = Σιτοποιός.
Σιτοπράτης, ου (ὁ), = Σιτοπώλης.
Σιτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σῖτον, ε.-μαι -
Σιτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σῖτον (γεννήματα), σιτοκάπηλος.
Σῖτος (ὁ). τὸ σιτάρι· (ἐν γέν.) τὰ γεννήματα· (συνκϐχ.) τὸ ψωμὶ· (ἐν γέν. τροφὴ (ἀνθρ. καὶ ζ.), φαγητόν· ζωοτροφίαι· (ἐνίοτε) σιτηρέσιον (Θκ. Ε', 47)· (σπν.) τόκος χρημάτων· (ἰατρ.) περίττωμα. » Ἐλθούσης ἑλμινθος ὑποπαγείης ἢ σίτου ὀλίγου, « Ἱππκρ. » Ἢν δὲ ὑπελήλυθῃ μὲν ὁ πᾶς παλαιὸς σῖτος, « Ἀριστ. ||. (τὸ οὐδ. πλθ.) »Σῖτα,« Π. ἀντὶ Σιτία, τροφαί, βρώματα.
Σιτόσπελτον (τὸ), = Δίγιλωψ, [ὡς Σίτου σπέλεθος].
Σιτόσπορος (ὁ, ἡ). σπαρμένος σιτάρι.
Σιτουργία (ἡ). ἡ περὶ τὴν καλλιέργειαν καὶ συγκομιδὴν τοῦ σίτου ἐργασία.
Σιτουργὸς (ὁ, ἡ), = Σιτοποιός.
Σιτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) σῖτον, εἶμαι -
Σιτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σῖτον, ψωμοφάγος. » Οὐ γὰρ σαρκοφάγος φύσει, ἀλλὰ σιτοφάγος ὁ ἄνθρωπος, « Κλμ.
Σιτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σῖτον. » Γῆ—,« Λξ. 2) ὁ μεταφέρων σῖτον (γεννήματα, ζωοτροφίας) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Κάμηλος—,« Ἡρ. ||. (οὐσ.) Σιτοφόρον (ἐν. ἀγγεῖον), τὸ χρησιμεῦον πρὸς μετακόμισιν τροφῶν, καλύθι (διὰ ψωμὶ, φαγεῖ' κτλ.), (συγχ. τῇ Σιτοϐόρος).
Σιτοφυλακεῖον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττεται σῖτος, ἀποθήκη γεννημάτων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σιτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σιτοφύλαξ.
Σιτοφυλακία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ σιτοφύλακος.
Σιτοφυλάκιον (τὸ), = Σιτοφυλακεῖον.
Σιτοφύλακος, ου (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ
Σιτοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) τοῦ σίτου. ||. (εἰς τὰς Ἀθ.) Σιτοφύλακες, 15 ἄρχοντες διωρισμένοι νὰ κρατοῦν σημειωσιν τοῦ εἰσαγομένου ϗ δαπανωμένου σίτου καὶ νὰ ἐπαγρυπνοῦν εἰς τὴν πώλησιν τῶν γεννημάτων, τοῦ ἀλεύρου ϗ τοῦ ἄρτου.
Σιτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, κιτρινωπὸς (ὁ σὰν τὸ σιτάρι).
Σίττα ἢ Σίττε [ἴδε Σίζω], ἐπιφων. ποιμεν. πρὸς ἐπίσπευσιν ἢ ἀποδίωξιν τῶν βοσκημάτων. »Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες, « Θκρ.
Σίττα, ης (ἡ), εἴδ. πτηνοῦ (δρυοκολάπτου).
Σιττάκη (ἡ) καὶ
Σιττακὸς (ὁ), = Ψιττακός.
;Σίττας, α, (ὁ), Γλσ. = τῷ προηγ.
Σίττε, ἴδε Σίττα.
;Σίττη (ἡ), ἴδε ὀρθότ. Σίττα, (πτην.).
†Σιττύβη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σισύρα.
†Σίττυβος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κάκκαβος. 2)=ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Σίλλυβος(;).
Σιτὼ, όος-οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα (ὡς θεὰ τοῦ σίτου).
Σιτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου. » Σιτώδη, « Θφρ., τὰ (ἄλλ.) Σιτηρὰ γεννήματα. » Τὰ μὲν γὰρ (τῶν γεννημάτων) σιτώδη, τὰ δὲ χεδροπὰ, « αὐτ.
Σιτὼν, ῶνος (ὁ). ἀγρὸς ἢ (πιθανώτ.) ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών.
Σιτωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω σῖτον ὡς-
Σιτώνης, ου (ὁ), ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων) σῖτον (κυρ. κατὰ παραγγελίαν ἢ εἰς λογαριασμὸν τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν τροφὴν τῶν στρατευμάτων), προμηθευτὴς τοῦ δημοσίου σίτου, (Τουρκ.) ἰςιρατζῆς.
Σιτώνησις, εως καὶ
Σιτωνία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σιτώνου καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ συνεωνημένος σῖτος.
†Σιτωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς σιτῶνας ἢ τὴν σιτωνίαν. » Χρήματα σιτωνικὰ, « Ἐπγρφ., τὰ πρὸς σιτωνίαν προσδιωρισμένα. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) » Τοῦ σιτωνικοῦ (ἐνν. ἀργυρίου) καταναλισκομένου, « αὐτ.
†Σιτώνιον (τὸ). ἀργύριον πρὸς σιτωνίαν χορηγούμενον. 2) μέρος πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦ συνεωνημένου σίτου.
†Σιφαῖος, α, ον, Λξφν. (ἄρτος) = Σιληγνίτης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σιπυαῖος).
Σίφαρος (ὁ), = Σίπαρος.
†Σιφάω-ῶ, = Σιφόω.
Σιφλὸς, ἡ, όν, (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Ἄδειος, κούφιος. » Νάρθηξ σιφλὸς τὰ ἐντὸς, « Εὐς., (ἴδε καὶ Σίφνος καὶ παρβλ. Σομφός), (ὅθ. 2) πεινασμένος· (ἐπμ.) ἀδδηφάγος, λαίμαργος, (Ὀππ. Ἀλ. Γ', 183). (ϗ τρπ.) μωρὸς, ἀνόητος, (κοιν.) κούφιον κεφάλι. 3) (συνκδχ.) χαῦνος· ἀδύνατος· μισερὸς, ἀνάπηρος, (Τουρκ.) σακάτης. » Σιφλὸς πόδα, « Ἀπλλν., χωλός. 4) (ἰδιαιτ. ὁ ἔχων ἐλάττωμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, (ὅθ. τὸ κοιν.) τσιμπλὸς (παρβλ. Σίμβλον), τσιμπλιάρης, (ἀπλ.) = Τυφλὸς (ἴδε Σιφνεύς). 5) (ἐν γέν.) δύσμορφος, ἄσχημος· (συνκδχ.) γελοῖος· (τρπ.) ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος.
Σίφλος (ὁ), χλεύη (κυρ. διὰ ἐλάττωμα σωματικὸν), μῶμος, ὄνειδος. » Μορφῆς ἔχοντες σίφλον ἢ μῶμαρ γένους, « Λυκ.
Σιφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σιφλὸν (μωρὸν ἢ ἀνάπηρον, [ἐπμ.] γελοῖον, ἐπονείδιστον), βλάπτω, σκοτίζω, τυφλόνω.
Σιφνεὺς [σιφνὸς], έως (ὁ), Π. ὁ ἀσπάλαξ, τὸ τυφλοπόντικον.
Σιφνιάζω, Μ. άσω, = Σκιμαλίζω (διότι οἱ Σίφνιοι διεβάλλοντο ὡς καταπύγωνες).
Σίφνις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Σιπύη, [ἐκ τοῦ
Σιφνὸς, ἡ, όν, = Σιφλὸς, κενὸς κτλ., (ὅθ.
Σίφνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγ. πελάγους (πιθ. διὰ τὰς ὑπονόμους τῶν μεταλλείων της).
†Σιφνύω ἢ (πιθαν.) Σιφνόω-ῶ καὶ
†Σιφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω, εὐκαιρόνω· (ὅθ. πθ. κατὰ συνκδχ.) χαυνοῦμαι, ἀδυνατίζω.
Σίφων [σιφόω], ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) σῶμα κοῖλον ἔνδοθεν (κούφιον), (ὅθ.) σωλήν· καλάμι· καλαμιά· (ἰδιαιτ.) καλάμι διὰ τοῦ ὁπ. ῥοφῶντες ἐβγάζουν ἀπὸ τὸ βαγένι τὸ κρασί· τλούμπα (»Κώνωπες, αἵματος σίφωνες, « Ἐπγρ.)· (μτνμ.) σίφωνας, (Γαλλ.) trombe (παρβλ. Τυφών)· (μτφορ.) ἄνθρωπος ῥυπαρὸς (φιλάργυρος) ἢ λαίμαργος, (παρβλ. Σκνιπός).
Σιφωνίζω, Μ. ίσω. Ῥοφῶ ἢ Μεταγγίζω τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ βαγένι διὰ τοῦ σίφωνος, (Γαλλ.) pomper.
Σιφώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίφων. 2) εἴδ. βρώμης (αἰγίλωπος).
Σιὼ, δυϊκ. τοῦ Σιὸς (ἴδε τὴν λέξ.).
Σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι. Παύομαι τοῦ λαλεῖν, (παρβλ.) Σιγῶ, (κοιν.) σωπαίνω, δὲν ὁμιλῶ· (ἐν γέν.) ἡσυχάζω· (μὲ αἰτ. ϗ δοτ. ἐλλ.) φυλάττω τι μυστικὸν ἀπό τινος, ἀποσιωπῶ· (μσ. μτβτ.) ἐπιβάλλω (διατάττω) σιωπὴν, κατασιγάζω. » Σιωπησάμενος (ὁ κήρυξ) τὰ πλήθη διὰ τοῦ σαλπιγκτοῦ, « Πλβ
Σιωπὴ (ἡ), τὸ σιωπᾶν, σιγή· (ἐν γέν.) ἡσυχία, ἀποσιώπησις· ἐχεμυθία. ||. (ἡ δοτ.) »Σιωπῇ, ἐπίρ. Σιωπηλῶς, μὲ σιωπήν.
Σιωπηλὸς, ἡ, όν, (ἡ ἐπίρ.) -λῶς. Ὁ φυλάττων σιωπήν· ἀθόρυβος, ἥσυχος· κρυφὸς, ἐχέμυθος.
Σιωπηρὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς, = Σιωπηλός.
†Σιώπησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Σιωπή· ἀποσιώπησις· σιωπηλότης. 2) (Γρφ. ἐκ τοῦ Ἑβρ. ἢ Συρ.) = Πέπλον, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) voile. » Ὀφθαλμοί σου περιςεραί, ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου, « Ἆσμα Ἀσμάτ.
Σιωπητέος, α, ον, θετ. τοῦ Σιωπάω.
Σιωπητικὸς, ἡ, όν, = Σιωπηλός.
Σκάζω [συγγ. τῷ Κήδω καὶ Σκαιὸς], Μ. σκάσω. Χωλαίνω, κατσαίνω· (μτνμ.) εἶμαι ἐλλιπὴς, (ὅθ.) » Σκάζων (στίχος), « Μετρ., ὁ Χωλίαμβος.
†Σκαιεμβατέω καὶ
Σκαιοβατέω-ῶ [σκαιὸς, βαίνω], Μ. ήσω. Παραπατῶ (βαδίζων ἢ χορεύων), ςραβοπατῶ.
Σκαιόβουλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βούλως. Ὁ σκαιὰ (παράλογα, ἄτοπα) βουλευόμενος.
Σκαιόθεν, ἐπίρ. Π. ἀριστεροθεν, [ἐκ τοῦ
Σκαιὸς [συγγ. τῷ Σκάζω], ὰ, όν. = Ἀριστερὸς, (Ατ.) scævus. »Σκαιὰ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χεῖρ, « Ὅμ., ἡ ἀριστερά.
2) ὁ πρὸς τὰ ἀριςερὰ κείμενος· (δηλ. γεωγρφ.) δυτικός. »Σκαιαὶ πύλαι, « Ὅμ., (ὅθ. 3) (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) ἀπαίσιος· (ἐν γέν.) κακὸς, ἀνάρμοστος, ἀδέξιος, στραβὸς, ἀνάποδος, δύσκολος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐήθης· ἄπρακτος· ἀνεπιτήδειος, (Γαλλ.) gauche. » Σκαιὸν ῥῖον, « Ὀδ. Γ., τὸ δυτικὸν (;) ἢ χαλεπὸν (ἐπικίνδυνον). »Φιλοτιμίη κτῆμα σκαιόν, « Ἡρ. (καὶ ὑπερθ.) » Σκαιότατον πάντων ἀνθρώπων, « αὐτ., μωρότατο
Σκαιοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ -
Σκαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκαιοῦ, ἀνεπιτηδειότης, ἀναποδιὰ, εὐήθεια, χωριατοσύνη, (Γαλλ.) gaucherie.
Σκαιότροπος (ὁ, ἡ). σκαιὸς τοὺς τρόπους, ἀνάποδος, δύστροπος.
;Σκαιουργέω-ῶ, Μ, ήσω. Φέρομαι σκαιῶς (χωριάτικα, ἀνάποδα), (εἰς τὸν Ἀρςφ. διορθ. Κακουργέω).
†Σκαιούργημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σκαιώρημα.
Σκαίρω [συγγ. τῷ Σπαίρω], Μ. σκαρῶ. Σκιρτῶ, πηδῶ, χοροπηδῶ, σπαράζω (σὰν τὸ ψάρι), σπαρταρῶ.
Σκαιώδης, εος (ὁ, ἡ). σκαιὸς τὸ εἶδος.
Σκαίωμα (τὸ). σκολιότης, γύρισμα, (ἄλλ. ἀνγν. Σκάλωμα).
†Σκαιωρέω-ῶ [σκαιὸς, ὥρα], Μ. ήσω, = Σκαιουργέω καὶ Σκευωρέω, (ὅθ.
†Σκαιώρημα (τὸ) καὶ
†Σκαιωρία (ἡ). πρᾶξις πονηρὰ, ἐπιβουλὴ, σκευωρία
Σκαιῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκαιὸν (ἀδέξιον, ἀπαίσιον, ἀνάποδον), ἀστόχως, ἀπειροκάλως, ἀνεπιτηδείως, (Γαλλ.) gauchement.
Σκαλαβώτης, ου (ὁ), = Ἀσκαλαβώτης.
Σκαλαθυρμάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Σκαλάθυρμα, λεπτολογία παιγνιώδης, ἐρώτημα σοφιςικὸν, λογοπαίγνιον, (Γαλλ.) jeu d'esprit, (παρβλ.) Σκαρίφημα, [ἐκ τοῦ
Σκαλαθύρω [σκάλλω, ἀθύρω], Μ. υρῶ. (κατὰ λέξ.) Παίζων σκαλίζω (τὸ χωράφι), σκαλεύω (καὶ μτνμ. λεπτολογῶ) πρὸς διασκέδασιν· (Κωμ.) = Βινέω.
Σκαλεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σκαλέως, σκάλισμα (τοῦ χωραφιοῦ).
Σκάλευθρον (τὸ), ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἀνακατόνουν (συνδαυλίζουν) τὴν φωτιὰν τοῦ φούρνου, (κοιν.) σκάλεθρον.
;Σκάλευμα (τὸ). μέρος σκαλισμένον (ἐσκαλευμένον). 2) = Σκάλευσις.
Σκαλεύς, έως (ὁ). ὁ σκαλεύων (σκαλίζων) τὸ χωράφι, σκαλιστής.
Σκάλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλεύειν, σκαλεία.
Σκαλευτὴς, οῦ (ὁ), = Σκαλεύς, [ἐκ τοῦ
Σκαλεύω [σκάλλω], Μ. εύσω. Σκάπτω μὲ τὸ σκαλιςῆρι, σκαλίζω (τὸ χωράφι), (Γαλλ.) sarcler. »Πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν, « Πυθαγ.
Σκαληνία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκαληνοῦ, λοξότης, ἀνισότης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκαληνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα σκαληνόν (σκολιόν). » Ὀχετοί —, « Ἱππικρ., οἱ πλάγιοι οὐρητῆρες.

Σκαληνός [σκάζω], ἡ, όν. Λοξός, ἄνισος, (παρβλ.) Σκολιός. «Ἀτραπὸς—, « Ἐπιγρ. » Φλέψ—, « Ἱππικρ. , ἡ κυρτὴ ἢ πλαγία· (ᾧ μτνμ.) » Ἀριθμὸς—, « ὁ περιττός. (συνήθ. δὲ) » Τρίγωνον σκαληνόν, « Μθματκ., τὸ ἔχον ἀνίσους τὰς πλευράς.

Σκαληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σκαληνόν (λοξόν, ἄνισον).

Σκαλία (ἡ) καὶ

Σκαλίας [σκάλλω], ου (ὁ). ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκυνύρας.

Σκαλιδεύω, Μ. εύσω, = Σκαλεύω, Σκαλίζω.

†Σκαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαλίς, σκαλιστήριον.

;Σκαλίδριξ, ιος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ, (ἴσως ἡ κοιν.) καλάνδρα (διότι γράφεται ᾗ Σκανδρὶς καὶ Καλίδριξ).

Σκαλίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω (Καθαρίζω τὸ χωράφι) διὰ τῆς σκαλίδος.

Σκαλὶς [σκάλλω], ίδος (ἡ), ἐργαλ. γεωργ., τσαπέτ', σκαλιστῆρι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκαφὶς, ποτήριον, καυκί, γαβάθι.

Σκάλισις, εως (ἡ) καὶ

Σκαλισμὸς (ὁ), = Σκάλευσις.

;Σκαλιστὴρ (ὁ), = Σκαλεὺς, (ὄθ.

†Σκαλιστήριον καὶ

†Σκάλιστρον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ Σκαλίς.

†Σκαλλίλον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκαφίον, (ἴδε Σκαλὶς 2).

Σκάλλω [συγγ. τῷ Σκέλλω], Μ. σκαλῶ. (κυρ.) Σύνω· (συνήθ.) σκαλίζω ('σὰν τὴν ὄρνιθα)· σκάπτω ἐπιπολαίως· ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτνμ.).

;Σκάλμη (ἡ), εἶδ. μαχαίρας ἢ ξίφους Θρακ.

Σκαλμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -

Σκαλμὸς (ὁ), [σκάλλω]. ὁ εἰς τὴν κυπαστὴν τοῦ πλοίου ἐμπηγνύμενος πάσσαλος περὶ τὸν ὁπ. εἶνε προσδεδεμένον διὰ λωρίου τὸ κωπίον, (κοιν.) σκαρμός. «Ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροποῖτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον,» Αἰσχλ. 2) (συνεκθ.) σειρὰ (τάξις) κωπηλατῶν. «Θρανίτης—, « Πλθ.

Σκολοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω που μὲ σκάλαν.

Σκαλιβάτης, ου (ὁ), = Σχοινοβάτης.

;Σκαλοπιὰ (ἡ). ἡ τρύπα (φωλεὰ) τοῦ τυφλοποντικοῦ, [ὅπερ καὶ

Σκάλευψ [σκάλλω], οπος (ὁ). ὁ τυφλοπόντικος, (ἴδε Σπάλαξ).

Σκάλσις, εως (ἡ), τὸ σκάλλειν, σκάλισμα, σκάλισις (ἀγροῦ).

;Σκάλωμα (τὸ). σκαλοῦνι, σκαλοπάτι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκολίωμα), ἴδε Σκαίωμα.

Σκομβεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Δοξοβρομῶ, στραβοπατῶ, [ἐκ τοῦ

Σκαμβὸς [κάμπτω], ἡ, όν. Κυρτὸς, στρεβλὸς (ὄθ. τὸ κοιν. γκαβός), σκολιός· (ἰδιωτ.) = Ῥαιβός. » Σκέλη σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά, « Γεωπον.

Σκαμβότης (ἡ). στρεβλότης, σκολιότης.

Σκαμβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρεβλόω, διαστρέφω.

Σκάμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σκάμμα (τὸ), [σκάπτω]. λάκκος, χανδάκι, ὄρυγμα· (ἰδιωτ.) μέρος σκαμμένον ἢ περιτριγυρισμένον μὲ χανδάκι ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταί, παλαίστρα, γυμνάσιον, (ὄθ. μτφρ.) ἀγών, ἄθλοι, κίνδυνος. » Ἐπὶ τοῦ σκάμματος εἶναι, « Παροιμ., εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ κινδύνου, (ἴδε καὶ Σκάπτω).

Σκαμμωνία ἡ Σκαμωνία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἰατρ. (καθαρτικοῦ).

Σκαμμώνιον ἢ Σκαμώνιον (τὸ), = Σκαμμωνία.

Σκαμωνίτης, ᾱ (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ σκαμμωνίαν.

Σκανὰ, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Σκηνή.

Σκανδάλα ἡ Σκανδάλη (ἡ) καὶ

Σκανδάληθρον (τὸ), [σκάζω]. τὸ γυρίζον ξύλον τῆς παγίδος ὅπου βάλλουν τὸ δόλωμα, (κοιν.) σκανδάλι, σκανδαλήθρα· (ἐν γέν.) = Παγὶς (κυρ. ᾗ μτφρ.). «Σκανδάληθρα ἱστάναι, « Ἀρρφ.

†Σκανδαλίζω, Μ. ίσω, Γρφ. δίδω αἰτίαν σκανδάλου, γίνομαι σκάνδαλον.

†Σκανδαλισμὸς (ὁ), τὸ σκανδαλίζειν ἢ σκανδαλίζεσθαι.

Σκάνδαλον (τὸ), = Σκανδάλη, σκανδάληθρον, παγὶς· (μτφρ.) ἀφορμὴ πρὸς ἁμαρτίαν, πειρασμὸς· ἐμπόδιον, πρόσκομμα.

Σκανδαλιπλόκος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πλόκως. Ὁ πλέκων (διεγείρων) σκάνδαλα, σκανδαλοποιός.

†Σκανδαλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (βάλλων) σκάνδαλα, σκανδαλιάρης.

†Σκάνδαλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σκάνδαλον.

†Σκανδαλουργὸς (ὁ, ἡ), = Σκανδαλοποιός.

;Σκανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σκανδαλίζω.

†Σκανδαλώδης, ες (ὁ, ἡ). σκανδάλου πρόξενος.

Σκανδικοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκάνδικας (μυρώνια), λαχανοπώλης.

Σκανδικώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκάνδικος, σκάνδικι ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σκάνδιξ καὶ (;) Σκάνδυξ, ικος καὶ υκος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος φυτοῦ (λαχάνου), μυρῶνι, (Γαλλ.) cerfeuil.

Σκανθαρίζω, Μ. ίσω, = Σκινθαρίζω.

Σκάνος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆνος.

Σκαπανεὺς, έως (ὁ), = Σκαφεὺς, [ἐκ τοῦ

Σκαπάνη (ἡ), ἐργαλ. δι' οὗ σκάπτομεν, τσάπα. 2) τὸ σκάπτειν, σκάψιμον.

;Σκαπανήτης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Σκαπανεύς, (ἴσως γραπτέον Σκαπανίτης).

;Σκαπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαπάνη.

Σκαπάνιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκηπάνιον.

;Σκαπανίτης, ου (ὁ), = Σκαπανεύς.

Σκάπερδα (ἡ), εἶδ. παιδιᾶς τὴν ὁπ. ἔπαιζον εἰς τὰ Διονύσια (δενόμενοι εἰς τὰς ἄκρας σχοινίου περασμένου εἰς τὴν κατὰ κορυφὴν τρύπαν τῆς ἐπὶ τούτῳ ατημένης δοκοῦ, ἐπροσπαθοῦσαν μὲ γυρισμένην πρὸς ἀλλήλους τὴν ῥάχιν, ποῖος νὰ ἀνασύρῃ τὸν ἄλλον). » Σκάπερδαν ἕλκειν, « Παροιμ., ἀγωνίζεσθαι δύσκολον ἀγῶνα.

†Σκαπερδεύω, Μ. εύσω. Λοιδορῶ· περιγελῶ. 2) συμμαχῶ, συναγωνίζομαι.

†Σκαπέρδης, ου (ὁ). ὁ νικηθεὶς εἰς τὴν σκαπέρδαν καλουμένην παιδιάν.

Σκάπετος (ἡ), [σκάπτω]. λάκκος, ὄρυγμα, (εὐχρηστότ. τὸ) Κάπετος.

Σκάπος (ὁ), Δ. ἀντὶ Σκῆπος, ῥάβδος· κλάδος.

Σκάπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Σκαπτήρ.

Σκαπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σκάπτω.

Σκαπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σκαφεύς.

Σκάπτον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκαπτὸς, ἡ, όν. Σκαμμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκαφῇ, ἐπιδεκτικὸς σκαψίματος.

Σκαπτοφόρος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Σκηπτροφόρος.

Σκαπτρίον (τὸ), = Σκάφιον, κατουρακάνα.

Σκᾶπτρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκάπτω [†κάπτω, ὄθ. τὸ Λτ. cavo, κοιλαίνω], Μ. σκάψω (πθ. ἀόρ. β'. Ἐσκάφην κτλ.). Σκάφτω. « Διὰ βοῶν σκάπτειν, « Γεωπον., ἐργόνειν. (καὶ μσ. Π.) » Εἴτις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ, « Φωκυλ. (πθ.) » Ἐσκαμμένα, « τὸ χανδάκι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς ὅριον εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ πένταθλον, (ὄθεν μτφρ.) « Πηξᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, « Παροιμ., νὰ ἐβγαίνῃ τις ἀπὸ τὰ ὁριά του.

;Σκάραβος (ὁ), = Κάραβος, κάνθαρος, (ὄθ. τὸ Γαλλ.) scarabée, escarbot.

Σκαραβαιτμὸς (ὁ), τὸ σκαραβαύσσειν, δυσγοκλείσιμον τῶν ὀμματιῶν.

Σκαραβαυκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκαραβαύσσω (συχνά), εἰμαι-

Σκαραβαυκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκαραβαύσσων.

Σκαραβαυκτὶ, ἐπίρ. Ἀνοιγοκλείωντας συχνὰ τὰ ὀμμάτια (ἐναντ. τῷ Ἀσκαραβαυκτί).

Σκαραβαυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἴδιωμα τοῦ σκαραβαύσσειν. » Ὀφθαλμοὶ σκαραβαυκτικαὶ δειλίας κατήγοροί εἰσι, « Φυσιογν.

Σκαραβαύσσω (ττω), Μ. ύξω, [σκαίρω]. Ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ ὀμμάτιά μου, ἀλλώπτω, Βλεφαρίζω. « Οὐ σκαραβαύσσει προσφερομένου τοῦ δακτύλου, « Ἱππκρ. » Σκαραβαύττουσι δὲ (οἱ ὄρν. θες] ἐκ τοῦ κανθοῦ ἕρματι ἐπιόντι πάντες, « Ἀρστ.

Σκαρθμὸς (ὁ), τὸ σκαίρειν, σκίρτημα, πήδημα· τρέξιμον πηδηκτὸν ('σὰν τοῦ ἀλόγου)· (Π.) ἀντὶ Πους, ποδὸς. » Ἵππου —, « Ἀρ.

Σκαρίζω, Μ. ίσω, = Σκαίρω, πηδῶ· απαρώζω ('σὰν τὸ Ψάρι), λακταρίζω, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσκαρίζω.

Σκαρὶς, ίδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀσκαρὶς.

†Σκαρισμὸς (ὁ), τὸ σκαρίζειν, πήδημα· απαρτάρισμα.

Σκαρίτης, ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου (ἔγοντος τὸν γρωματισμὸν τοῦ ἰχθ. σκάρου).

Σκαριφάομαι-ῶμαι [σκάριφος], Μ. ήσομαι. Σκαλίζω ('σὰν τὴν ὄρνιθα)· ζύνω μὲ τὰ νύχια· σκάπτω ἐπιπολαίως, χαράζω (ὄθεν ἴσ. τὸ Γαλλ. scarifier)· σχεδιάζω (ἰχνογραφῶ) ἐκ τοῦ προχείρου· (ὀθ. ἐν γέν.) πράττω τι ὡς ἐν παρέργῳ, αὐτοσχεδιάζω.

Σκαριφεύμα (τὸ), = Σκαρίφημα, [ἐκ τοῦ

Σκαριφεύω, Μ. εύσω, = Σκαριφάομαι.

Σκαρίφημα (τὸ). σχέδιον τὸ ὁπ. διαγράφει τις ἐκ τοῦ προχείρου (σκαριφώμενος), ἐγνογράφημα· (μτνμ.) λεπτολογία φλυαρώδης, ματαιολόγημα, (πυρβλ.) Σκαλαθυρμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκαριφισμός (ὁ), τὸ σκαριφίζειν (σκαριφεύειν), σκάψιμον (σκάλισμα) ἐπιπόλαιον, ξύσιμον· σχεδιασμὸς ἰχνογραφήματος· (ὅθεν μτγν.) ἐφεύρεσις λεπτολογιῶν ματαίων. « Ἀήρων—, « Ἄρχῳ. 2) (συχνότ.) = Σκαρίφημα.

¦Σκάριφον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Σκάριφος (ὁ), [σκαίρω]. (κατὰ λέξ.) ὀρνιθοσκάλισμα, (ὅθεν συνήθ. μτγν.) = Σκαρίφημα, σχέδιον (γενόμενον ἐκ τοῦ προχείρου), σκιαγράφημα. « Ὁ σκάριφος τοῦ παντὸς ἢ τῆς ἀστρῴας κινήσεως, « Κομ. Ἐνδπλ.

Σκάρος (ὁ), [σκαίρω], εἶδ. ἰχθ. (σαργοῦ), (κοιν.) σκάρος.

†Σκάρος, εος (τὸ), = Σκαρθμός, πήδημα.

†Σκάρτης, ου (ὁ). ὁ σκαίρων (πηδῶν ἐλαφρά)· πηδηκτὸς, εὐκίνητος.

Σκασμὸς (ὁ). τὸ σκάζειν (χωλαίνειν), κυτσαμάρα.

¦Σκατάω-ῶ, εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Διασκατάω.

Σκατὸς, γεν. τοῦ Σκώρ.

†(Σκάτος), εος-ους (τὸ), σπν. ἀντὶ Σκώρ.

Σκατοφαγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι·

Σκατοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκατὰ ἢ βοῦρκον. « Σάλπη—, « (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ. 2) (συνηθέστ.) ῥυπαρὸς, φιλάργυρος.

†Σκαῦρος (ὁ), [Ἀτ.]. τοῦ ὁπ. ἐξέχουν τὰ κότσια. « Ποῦς—, « Ἱπποτρ.

Σκαφεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σκαφέως, σκάψιμον.

Σκαφείδιον, ὑποκορ. τοῦ

Σκαφεῖον (τὸ), τὸ ἐργαλ. τοῦ σκαφίως, τσαπί, ξινάρι. « Βαρὺ τὸ σκαφ., « Παροιμ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκάφιον (2).

†Σκαφετὸς (ὁ), = Σκαφητός.

Σκαφεὺς, ἐως (ὁ). ὁ σκάπτων (ἔχων ἔργον τὸ σκάπτειν), σκαφτιᾶς. « Ἐκάλουν δὲ οἱ Κωμικοὶ σκαφέας καὶ τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι, « Ἁρπκρτ.

Σκάφευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκαφεύω.

Σκαφευτὴς, οῦ (ὁ), = Σκαφεύς.

Σκαφεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκαφευτήρ.

Σκαφεύω, Μ. εὔσω, = Σκάπτω. 2) κλείω τὸ σῶμά τινος μεταξὺ εἰς δύο σκάφαις εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχουν αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλή του καὶ τὸν ἀφίνω τοιουτοτρόπως ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ἕως ὅτου νὰ ἀποθάνῃ, (εἶδος τιμωρίας τὴν ὁπ. ἐσυνείθιζον οἱ Πέρσαι).

Σκαφὴ (ἡ), = Σκαφεία, σκάψιμον.

Σκάφη (ἡ). (ἐν γέν.) ξύλον σκαμμένον σκάφη, σκαφίδι· κούνια (βρέφους)· πλοῖον μονόξυλον, φελοῦκα (« Ἐγένετο αἰχμάλωτων καὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ πλοῖον.., Ἀννίβας δὲ ἐν σκάφῃ διέφυγε, « Πλ.) κτλ., (ἴδε καὶ) Σκάφος.

Σκαφήπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σκαφῶν μόνον πλεύμενος, ῥηχὸς, ἀβαθής.

Σκαφητὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ σκαψίματος.

Σκαφηφορέω-ῶ, Μ. ἤσω. Εἶμαι (Πομπεύω ὡς)·

Σκαφηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, κεφαλῶν) σκάφην, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθ. οἱ μέτοικοι, διότι εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ φέρουν αὐτοὶ ἀντὶ τῶν δούλων ἐπὶ κεφαλῆς τὰς σκάφας [τὰ ἀγγεῖα] τῆς θυσίας καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες των τὰς ὑδρίας [ὅθεν Ὑδριφόροι] καὶ αἱ θυγατέρες των τὰς σκιάδας τῶν Ἀθην. γυναικῶν [ὅθεν Σκιαδηφόροι]).

Σκαφιὰ (ἁ), Δ. Σικελ. ἀντὶ Σκάφος, λάκκος, ὄρυγμα.

Σκαφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκάφιον· σκαφιδάκι· σκαλιστηράκι· καϊκάκι, κτλ.

Σκαφιόκαρτος καὶ Σκαφιόκουρος (ὁ, ἡ). κουρευμένος κατὰ τὸ λεγόμενον σκαφίον εἶδος τῆς κουρᾶς.

†Σκαφίον (τὸ), = Σκαφεῖον, τσαπεῖ', (Αἰσχλ. Θκρ.).

Σκάφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαφὶς, Σκαφιδάκι· καϊκάκι κτλ. (ἰδιαιτ.) κατουροκάνατον διὰ τὰς γυναῖκας (Ἄρχῳ. Θεσμ. 633). 2) κοῖλον κάτοπτρον διὰ τοῦ ὁπ. αἱ Ἑταῖραι ἄναπταν ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὸ ἱερὸν πῦρ, (Πλ. Νμ. 9). 3) εἶδος κουρεύματος τῆς κεφαλῆς τῶν δούλων κατὰ τὸ ὁπ. ἄφηναν μόνην τὴν κορυφὴν ἀξύριστον. « Σκάφιον ἀποκεκαρμένην, « Ἄρχῳ. (ὅθεν 4) Κωμ. (κατὰ συνοχ.) ἀντὶ Κρανίον. « Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκαφίον πλήγεις ξύλῳ, « Ἄρχῳ.

Σκαφὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκάφη, σκαφίδι· καρδάρι· καυκὶ· πλοιάριον (μονόξυλον) κτλ., (ἰδιαιτ. 2) εἶδος ἡλιακοῦ (λεκανοειδοῦς) ὡρολογίου. 3) φτυάρι διὰ λίχνισμα, λικμιτήριον. 4) ἀντὶ Σκαφίον (ς). « Ῥητορικὴν δὲ οὐκ ἐργάζομαι, ἀλλὰ προυστησάμην τοῦ βίου τέχνας δύο, φυτηκμεῖν τε καὶ κυνοκομεῖν.. δάκτυλοι δὲ οὗτοι σκαφίσι (ἴσως σκαλίσι) καὶ προβολίοις τετρίφαται, « Συν.

†Σκαφιστήριον (τὸ), = Σκαφὶς (3).

Σκαφίτης, « (ὁ). ὁ διοικῶν σκαφίδα (πλοιάριον μονόξυλον), πορθμεὺς, περαματάρης.

Σκαφοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος σκάφει (πλοίῳ).

Σκαφολουσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Σκαφολουτρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λούομαι εἰς σκάφην.

Σκάφος, εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε πρᾶγμα σκαμμένον (βαθυλὸν), κοίλωμα· λάκκος· γοῦρνα. 2) πᾶν σήποτε σκεῦος κοῖλον, σκάφη, (παρβλ. Σκύφος)· τὸ κῦτος (ἡ σκάφη) τοῦ πλοίου, τὸ πλοῖον. 3) (ἀνατομ.) πᾶσα κοιλότης τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος· (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτὸς. 4) Π. ἀντὶ Σκαφητός. « Σκάφος (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. δρυότ. ἁρσ. ἢ ὀξυτον. Σκαφὸς) οἰνέων, « Ἡσ.

¦Σκαφώρη (ἡ), ἴδε Καφώρη.

(Σκεδάζω), Μ. άσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. καὶ παρὰ μτγν.) ἀντὶ

Σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ἢ Ἀττ. σκεδάω -ῶ (πθ. πρκ. Ἐσκέδασμαι κτλ.). Σκορπίζω, διαλύω, φυγαδεύω· διασκορπίζω· (ἐπὶ ῥευστῶν) χύνω. « Αἷμα—, « Ἰλ. Η. « Ὄψις ἀμαυρὰ, ἐσκεδασμένη, « Σεν., συγκεχυμένη.

Σκέδασις, εως (ἡ) καὶ

Σκεδασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκεδάννυμι, ἀκόρπισμα, φυγάδευσις κτλ.

Σκεδαστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σκεδάζειν, σκορπιστικὸς, διαλυτικός.

Σκεδαστὸς, ἡ, όν. Ὁ σκεδασθεὶς ἢ δυνάμενος σκεδασθῆναι (φυγαδευθῆναι κτλ.), ἐπιδεκτικὸς σκεδάσεως.

Σκεδάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Σκεδάννυμι.

Σκεδάω-ῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Σκεδάσω, μέλλ. τοῦ Σκεδάννυμι.

Σκεθρὸς [σχέω], ά, όν. Ἀκριβῶς προσηρμοσμένος, ἀκριβὴς, ἐντελὴς· ἐπίμονος, (ὅθεν

Σκεθρῶς, ἐπίρ. Ἀκριβῶς, ἐντελῶς.

Σκειραφία, Σκειραφεύω, = Σκιραφία, -φεύω.

Σκειρὸς, = Σκειρρός.

Σκειρὸς (ὁ), = Σκῖρος ἢ Σκίρρος.

Σκειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκιρρόω.

Σκείρων (ὀρθότ. Σκίρων), ωνος (ὁ). Ἄνεμός τις (δυτικοβόρειος) ἐπικρατῶν εἰς τὰς Ἀθ. (ὅθεν Σκειρωνίδες πέτραι, οἱ μεταξὺ Κορίνθ. καὶ Μεγαρ. βράχοι [ἡ Κακιὰ σκάλα], ἀπὸ τῶν ὁπ. ἐφυσοῦσε).

Σκελέα (ἡ), = Περισκελὶς, βρακί, σαλβάρι, πανταλόνι κτλ.

†Σκελεαγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σπασμένος (κατεαγὼς) τὰ σκέλη.

¦Σκελετάζω, Μ. άσω, = Σκελετεύω.

¦Σκελετεία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ κατεσκληκότος σώματος, ἰσχνότης, ἀτροφία.

¦Σκελέτευμα (τὸ). σῶμα κατεσκληκὸς (κατάξηρον, σκελετευμένον).

Σκελετεύω, Μ. εὐσω. Ἰσχναίνω ἢ Ξηραίνω τι εἰς εἶδος σκελετοῦ, κάμνω νὰ καταντήσῃ σκελετὸν ἀπὸ τὴν λιγνάδα· Μβαλσαμύνω (καθὼς ἐμβαλσάμοναν τοὺς μουμιαὶς)· ταριχεύω.

¦Σκελετία (ἡ), = Σκελετεία.

Σκελετὸς [σκέλλω], ἡ, όν. Κατεσκληκὼς, κατάξηρος, (καιν.) πετσὶ καὶ κόκκαλον. ||. (οὐσ. ἁρσ. καὶ οὐδ.) σῶμα νεκροῦ τοῦ ὁπ. ἔμεινε τὸ πετσὶ μόνον μὲ τὰ κόκκαλα (χωρὶς νὰ διαλυθοῦν)· μουμιὰ, σκέλεθρον.

Σκελετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων σκελετόν.

Σκελεφρὸς, ά, όν. Ἰσχνὸς, ξηρὸς, σκελετώδης, (ὅθεν κατὰ συγκ.) Σκληφρός.

¦Σκελιαγὴς [σκέλος, ἄγνυμι], ίος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου εἶνε τσακκισμένα τὰ σκέλη (τὰ πόδια). « Τὸ σκελιαγές, « Γλσ., τσάκκισμα τοῦ σκέλους.

Σκελίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ μὲ μεγάλα βήματα (ἀδρασκελίζων). 2) Γρφ. ἀντὶ Ὑποσκελίζω. 3) Π. ἀντὶ Σκελίζω (ς').

Σκελὶς, ίδος (ἡ). τμῆμα κρέατος κομμένον κατὰ μῆκος ἀπὸ τὰ πλευρὰ ἢ ἀπὸ τὰ ὀπισινὰ σκέλη τοῦ ζώου· ὁ κόπανος (τὸ μπούτι) τοῦ σφακτοῦ (ἰδίως) χωρισμένος. 2) = Σκελλίς.

Σκελίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σκέλος.

†Σκέλισμα (τὸ). περιπάτημα μὲ μεγάλα βήματα, ἀδρασκελιά, τρίσιμον.

¦Σκελιφρὸς, ά, όν. = Σκελεφρός.

Σκελλίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι σκελλὸς (ξεραθοῦδης).

†Σκελλὶς, ίδος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ἀγλὶς, σκελίδα (σκόρδου).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκελλὸς, ἡ, ὸν, = Ῥαιβὸς, στραβοπόδης, (παρβλ. Κυλλὸς), [ἐκ τοῦ

Σκέλλω [κέλλω], Μ. σκελῶ (ἀόρ. Ἔσκηλα, μσ. αὐτπθ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔσκληκα ϗ ἀόρ. Ἔσκλην, ὀθ. ἡ εὐκτ. Σκλαίην καὶ Σκλῆναι). Ξηραίνω (ὡς ἂν σκελετὸν), σκληρύνω. ||. (εὐχρηστότ. τὸ μσ.) ξηραίνομαι· λιγνεύω· τήκομαι· σκληρύνομαι· (συνκδχ.) σκεβρόνω.

†Σκελόδεσμος (ὁ). δεσμὸς (ταινία διὰ δέσιμον) τοῦ σκέλους, καλτσοδετι.

†Σκελοκοπία (ἡ). τσάκκισμα τοῦ σκέλους (τοῦ ποδός).

Σκέλος [σκέλλω], εος-ους (τὸ). (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) τὸ κοκκαλον (τὸ καλάμι) τοῦ ποδὸς· (ἐν γέν.) ὁ ποῦς. » Κατὰ σκέλος βαδίζειν, « Ἀρςτ., ἐπὶ τετραποδῶν ὅσα περιπατοῦν τὸ ἕνα πόδι κατόπιν τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ τὰ σταυρόνουν (καθὼς π. χ. ἡ καμήλα). » Ἐπὶ σκέλος ἀνάγειν,« φρσ., ὀπισθοδρομεῖν, ἀναποδίζειν· (μτνμ.) » Παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ, « Παροιμ., ἔρχεται παρ' ἐλπίδα (ἀνάποδα) τὸ πρᾶγμα. ||. (μτνμ.) » Σκέλη,« τὰ μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν ϗ ἄλλων πόλεων. »Τὰ Πειραϊκὰ (» Τὰ Μεγαρικὰ) σκέλη,« Ἐπγρ., Ἀρςφ. » Σκέλη κλίμακος, « Σχλ. Εὐρ., τὰ (ἄλλ.) Ἐνήλατα ἔνθα αἱ βαθμίδες πήγνυνται προσηλούμεναι. »Τοῦ ἐπιδέσμου τὰ σκέλη, « Ἰατρ., ἡ ἄκραις.

Σκελοτύρβη (ἡ), [σκέλος, τύρβη]. εἶδος παραλυσίας τῶν ποδῶν.

Σκελύδριον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Σκέλος.

Σκέμμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως, βουλὴ, στοχασμὸς, σχέδιον, ζήτημα.

†Σκεμμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Σκέψις.

Σκενδύλη (ἡ), = Σχενδύλη.

Σκενδύλιον (τὸ), = Σχενδύλιον.

Σκέπα, Π. ὀνμς. καὶ αἰτ. τοῦ Σκέπας.

Σκεπάζω, Μ. άσω. Βάλλω σκέπην (σκέπασμα) ἐπάνω εἴς τι, καλύπτω· στεγάζω· προφυλάττω.

Σκέπανον (τὸ), Π. ἀντὶ Σκέπασμα.

Σκεπανὸς, ἡ, ὸν, Π. σκεπασμένος.

Σκέπανος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἀτταγῖνος.

Σκεπαρνηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λεγομένου σκεπάρνου ἐπιδέσμου.

Σκεπαρνίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ μὲ τὸ σκεπάρνι.

Σκεπαρνισμὸς (ὁ). πελέκημα μὲ τὸ σκεπάρνι, σκεπάρνισμα. 2) (χειρουργ.) εἶδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου εἰς δύο τμήματα.

Σκέπαρνον (τὸ), [σκάπτω]. τὸ γνωστὸν τεκτν. ἐργαλ. σκεπάρνι (μὲ δύο κόψαις). 2) εἶδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον).

Σκέπαρνος (ὁ), = Σκέπαρνον (τὸ).

Σκέπας, αος (τὸ), (ἡ αἰτ. πλθ. Σκέπα), Π. ἀντὶ Σκέπη, σκέπασμα.

†Σκέπασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκεπάζω, σκέπασμα.

Σκέπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σκέπασιν, σκέπαστρον, σκεπαστήριον.

Σκεπασμὸς (ὁ), = Σκέπασις.

Σκεπαστέον, θετ. τοῦ Σκεπάζω.

Σκεπαστήριος, α, ον, = Σκεπαστικός. ||. (οὐδ.) Σκεπαστήριον (τὸ), = Σκέπαστρον.

†Σκεπαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκεπάζων· (μτνμ.) ὑπερασπιστής.

Σκεπαστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμοδιος εἰς τὸ σκεπάζειν.

Σκεπαστὸς, ἡ, ὸν. Σκεπασμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκεπασθῇ, ἐπιδεκτικὸς σκεπασματος.

Σκέπαστρον (τὸ), κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Σκεπαστήριον, σκέπασμα.

Σκεπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκεπάζω. » Ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι, « Θκρ.

Σκέπη (ἡ), [σκέπω]. σκέπασμα· σκεπαστή· (συνκδχ. καὶ τρπ.) προφύλαξις, ὑπεράσπισις· (ἐνίοτε) πρόσχημα, πρόφασις. » Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου (τοῦ κινδύνου), « Ἡρ., ἐκτὸς φ. κ., εἰς ἀφάλειαν.

Σκεπηνὸς, ἡ, ὸν, = Σκεπανός.

Σκέπηνος (ὁ), = Σκέπανος.

Σκεπινὸς, ἡ, ὸν, = Σκεπηνός.

Σκέπινος (ὁ), = Σκέπανος.

Σκεπόωσι, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Σκεπῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Σκεπάω.

Σκεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σκέπτομαι.

Σκεπτήριος, α, ον καὶ

Σκεπτικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκέπτεσθαι, ὁ συνειθίζων νὰ σκέπτηται, (ὅθεν) » Σκεπτικοί, « οἱ Πυῤῥωνικοὶ καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι (διότι δὲν ἀπεφάσιζαν ὡρισμένως περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἐσκέπτοντο περὶ πάντων ὡς ἐνδεχομένων).

Σκεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκεπτικὸν, κατὰ τοὺς Σκεπτικοὺς, διςακτικῶς, ἐφεκτικῶς.

Σκέπτομαι [σκήπτω ἢ σκέπω], Μ. σκέψομαι (πθ. πρκ. Ἔσκεμμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐσκέπην). (κυρ.) Κυττάζω μὲ προσοχὴν (βάλλων τὸ χέρι μου ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς σκέπην), στηρίζω τὸ βλέμμα μου εἰς, παρατηρῶ, περιεργάζομαι (τρπ.) κάμνω σκέψιν περί τινος, ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. » Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, « Ἰλ. Π. » Σκέπτεο, αἴ κεν ἴδηαι, « Ἰλ. Ρ. » Σκεψάμενός δ', ἐνόησα, « Ὀδ. Μ. » Πάντη διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος, « Θκρ. » Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; « Πλάτ., δὲν κυττάζεις ποῦ εἶνε, καὶ νὰ τὸν φέρῃς μέσα; » Σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν. (ϗ μτνμ.) » Σκεπτέον δὲ καὶ τόδε, εἰ ἐθέλει ἀποχωρεῖν, « αὐτ. » Σκέψασθε, εἰ ἄρα,« αὐτ. » Σκέψαι ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ, « αὐτ. » Σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται,« Θκ. »Τί ποτ' ἔστι περὶ οὗ βουλευόμεθα ϗ σκεπτόμεθα, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Τὰ οἰκήματα ᾠκοδόμηται πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένα, ὅπως κτλ., « Ξεν. (ϗ ἀπολ.) » Ἐσκεμμένος ἀνὴρ, « Λξ., στοχαστικὸς, φρόνιμος. (καὶ πθ.) » Ἐσκεμμένα λέγειν,« Ξεν., Δμ., σπουδῆς ἄξια· προμελετημένα. » Ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα,« Λογγ.

Σκεπτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Σκέψις.

Σκέπω (παρτ. Ἔσκεπον καὶ πλέον οὔ), [συγγ. τῷ κεύθω], σπν. ἀντὶ Σκεπάζω.

Σκερβολέω καὶ Σκερβόλλω, Μ. ήσω. Ὑβρίζω λοιδορῶ· κακολογῶ, = Κερτομῶ, [ἐκ τοῦ

Σκέρβολος (ὁ, ἡ), Π. [κέαρ, βάλλω], = Κέρτομος, ὑβριςικὸς, λοίδορος. » Σκέρβολα μυθήσαντο,« Καλλ.

Σκευαγωγέω-ῶ [σκευαγωγὸς], Μ. ήσω. Μαζόνω καὶ μεταφέρω τὰ σκεύη (τὰ πράγματά) μου. » Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγωγουν εἰς τὴν πόλιν,« Ἀρρ.

Σκευαγώγημα (τὸ). ὄχημα (ἁμάξι) σκευαγωγόν.

Σκευαγωγία (ἡ). τὸ σκευαγωγεῖν, ἡ τῶν σκευῶν μετακόμισις.

Σκευαγωγὸς (ὁ, ἡ), [σκεῦος, ἄγω]. ὁ μεταφέρων (κουβαλῶν) σκεύη (καλαμπαλίκια) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Σκευάζω [σκευὴ, σκεπάζω], Μ. άσω. Ἐνδύω· ὁπλίζω· (ἐπὶ φαγητ. κλπ.) κατασκευάζω· (ἐν γέν.) φθειάνω, ἑτοιμάζω. »Ταύτην τὴν γυναῖκα κατασκευάσαντες πανοπλίῃ,« Ἡρ. »Ἄνδρας γυναικῶν ἐσθῆτι σκευάσας,« αὐτ. (ϗ προθετ.) »Εἰς Βάκχας (» Εἰς Σατύρους » Εἰς ὁπλίτας κτλ.) σκευάσας, « Πλ., Θκ. (καὶ χωρὶς τῆς προθ.) »Χοίρους γὰρ ὑμὲ σκευάσας φασῶ φέρειν,« Ἀρςφ. (καὶ ἐπίρ.) »Οὕτω σκευάσαντες ἑαυτοὺς, « Πλ. » Πρόβατα πολλὰ κατακόψαντας καὶ σκευάσαντας προθεῖναι δαῖτα, « Ἡρ. » Σκευάσας ὡς εἰώθει τὰ θηρία σκευάζειν,« αὐτ. (ϗ ἀπολ.) »Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου,« Ὅμ. Ὕμν., συγυρίζοντα τὰ σκεύη (ἵνα τὰ κλέψῃ), = Σκευωρούμενον. (καὶ μσ. μτνμ.) » Προδοσίην ἐσκευάζοντο, « Ἡρ., (κοιν.) ἔψηναν, ἐμαγείρευαν. (καὶ αὐτπθ.) »Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων, εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος; « Ἀρςφ. »Τόξοισι ἐσκευασμένοι ἦσαν,« Ἡρ. » Στρατεύεται δὲ .. ϗ σιτίοις εὖ ἐσκευασμένος καὶ προβάτοις,« αὐτ. »Οὕτω ἐσκευάδατο,« αὐτ. (ϗ πθ.) » Τὰ ἔφθα πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκεύασται,« Ξεν.

Σκευάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκεῦος.

Σκευασία (ἡ). κατασκευὴ, ἑτοιμασία· τρόπος κατασκευῆς (κυρ. φαγητοῦ)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκευὴ, (Τουρκ.) τακίμι. »Τῶν ὄνων οἱ μὲν χρυσᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς σκευασίας εἶχον,« Ἀθ.

Σκεύασις, εως (ἡ), τὸ σκευάζειν, ἐνδύσιμον, ἁρμάτωμα· κατασκευὴ (φαγητοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) φθειάσιμον, ἑτοίμασμα.

Σκεύασμα (τὸ). πρᾶγμα ἐσκευασμένον (φθειασμένον, ἑτοιμασμένον), (κυρ.) σύνθεμα ἰαατρικὸν, ματζοῦνι κτλ. 2) = Σκευὴ, Σκευασία, Σκεῦος. » Πάντα τὰ σκευάσματα αὐτοῦ,« Γρφ.

Σκευαστέον, θετ. τοῦ Σκευάζω.

Σκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκευάζων (κατασκευάζων) τι. (μὲ γεν.) »Φαρμάκων—,« Τζ., φαρμακοποιός.

Σκευαστὸς, ἡ, όν. Ἐσκευασμένος ἢ Δυνάμενος νὰ σκευασθῇ· φθειαστὸς, τεχνητός. »Οἶνος—,« Θφρ. »Πῦρ—,« Θφν., τὸ (ἄλλ.) Γραικικὸν, feu Gregeois.

Σκευὴ (ἡ), [σκέπη], τὸ ὅλον τῶν σκευῶν, ἁρματωσιά· ἐνδυμασία, (Τουρκ.) τακίμι. »Πλοίου—,« Γρφ. »Καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους,« Ἀθ. » Σκευὴν .. βάκχης ἔχων.« Σοφ. » Τὴν σκευὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡνιόχου ἀνειληφὼς, « Ἡρωδ. » Σκευὰς Μηδικὰς ἐνδυόμενος, « Θκ. »Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικὶ, « Γρφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Σκεῦος.

Σκευηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Σκευοφορέω.

Σκευηφόρος (ὁ, ἡ), =Σκευοφόρος.

Σκευοθήκη (ἡ). ἀποθήκη σκευῶν, ἀγγειοθήκη· ὁπλοθήκη.

Σκευοπλαστία (ἡ). πλάσις σκευῶν (πηλίνων ἀγγείων).

Σκευοπλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἡ ἐπιτήδειος πρὸς σκευοπλαστίαν.

Σκευοποιέω καὶ (συχνότ. μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, =Σκευάζω, ἐνδύω (κυρ. ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον)· (ὅθ. ἐν γέν.) πλάττω, παραποιῶ, νοθεύω. »Διαθήκας—,« Ἰσ., (παραβλ.) Σκευωρέομαι.

Σκευοποίημα (τὸ). κατασκεύασμα σκευοποιοῦ, σκευὴ (ἐνδυμασία) ὑποκριτοῦ θεάτρ., (μτνμ.) δόλος, πλάσμα, πανουργία.

Σκευοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ σκευοποιοῦ, κατασκευὴ (κυρ. θεατρικῶν) σκευῶν, (ἐν γέν.) διακόσμησις (Γαλλ. décoration) θεάτρου.

Σκευοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σκεύη, (κυρ.) ὁ κατασκευάζων προσωπίδας (φορέματα κτλ.) διὰ τὸ θέατρον.

Σκευοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκεύη (ἔπιπλα).

Σκεῦος [συγγ. τῷ Σκέπω], εος-ους (τὸ). ἀγγεῖον ἡ ἐργαλεῖον (ὁποιονδήποτε), σύνεργον, ὄργανον (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἰδιαιτ.) προσωπεῖον καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ἐνδυμασίαν τῶν ὑποκριτῶν καὶ διακόσμησιν τοῦ θεάτρου. (εἰς τὸ πλθ.) »Σκεύη,« τὰ πρὸς ὁποιανδήποτε ὑπηρεσίαν χρειώδη. » Οἴκου—, « τὰ 'νοικοκυριὰ, τὰ (Τουρκ.) καλαμπαλίκια. »Νεὼς—,« Ξεν., τὰ σχοινιὰ κλπ. (Γαλλ. les agrès) τοῦ πλοίου. » Ἵππου—,« ἡ στρῶσις (τὸ Τουρκ. τακίμι) τοῦ ἀλόγου κτλ. » Ἐγενήθη αὐτῷ αἴρων σκεύη αὐτοῦ, « Γρφ., ὑπασπιστής 'του, (παρβλ. Ὅπλον).

Σκευουργία (ἡ), =Σκευοποιία.

Σκευουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σκευουργίαν ἐπιτήδειος.

Σκευουργὸς (ὁ), =Σκευοποιός.

Σκευοφορεῖον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς μετακόμισιν σκευῶν, (κυρ. δὲ)=Ἀνάφορον.

Σκευοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ (Μεταφέρω) σκεύη. ||. (μσ.) κουβαλοῦν τὰ σκεύη (τὴν ἀποσκευήν, τὰ καλαμπαλίκιά) μου. »Χιλίοις καμήλοις—,« Πλ.

Σκευοφορία (ἡ), τὸ σκευοφορεῖν, μετακόμισις σκευῶν.

Σκευοφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἡ χρησιμεύων πρὸς) σκευοφορίαν. »Βάρος—,« Ξεν., ὅσον σηκόνει ἓν σκευοφόρον ζῶον.

Σκευοφόριον (τὸ), =Σκευοφορεῖον.

†Σκευοφοριώτης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σκευοφόρος (κατὰ τὸ Εἰραφιώτης).

Σκευοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) σκεύη (ἡ τὰ σκεύη τινὸς), (ἰδιαιτ.) ὁ βαστῶν τὴν ἀσπίδα (Γρφ. ὁ αἴρων τὰ σκεύη) τοῦ ὁπλίτου ὑπηρέτης, ὑπασπιστής. (ἐν γέν.) »Σκευοφόροι,« οἱ ὑπηρέται τοῦ στρατεύματος, (Γαλλ.) goujats, ϗ » Σκευοφόρα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἅρματα ἢ κτήνη, « τὰ μετακομίζοντα τὴν ἀποσκευήν· (ἐν γέν.) ἡ ἀποσκευὴ τοῦ στρατ.

Σκευοφυλακεῖον (τὸ), =Σκευοφυλάκιον.

Σκευοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὰ σκεύη.

Σκευοφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ σκεύη, ἡ σκευοθήκη.

Σκευοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν σκευῶν, ἐπιστάτης τοῦ σκευοφυλακίου.

Σκευόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Σκευάζω, ἑτοιμάζω μὲ τὰ ἀναγκαία σκεύη (ὅπλα).

Σκευύφιον (τὸ), =Σκευάριον.

Σκευωρέω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ μόνον σχεδὸν εὔχρ.) -έομαι-οῦμαι [σκευωρὸς], Μ. ήσω, -ομαι. (κατὰ λέξ.) Συγυρίζω τὰ σκεύη (τὰ 'νοικοκυριὰ) τοῦ 'σπιτιοῦ· (ὅθ. συνκδχ.) σκαλίζω, ἀνακατόνω· (μὲ αἰτ. προθετ.) καταγίνομαι εἴς τι, (παρβλ.) Πραγματεύομαι· (ἐπὶ κακοῦ) ῥαδιουργῶ, σοφίζομαι δολίως, μηχανῶμαι· (ἰδιαιτ.) παραποιῶ (ὡς plagiaire) ξένον σύγγραμμα. »Τοὺς τῶν ἄλλων διαλόγους ἐσκευώρηται, « Ἀρτ., (παρβλ. Διασκευάζω).

Σκευώρημα (τὸ). τὸ σκευωρηθὲν (πραχθὲν ἢ ἐπινοηθὲν δολίως), πανούργημα, ῥαδιούργημα.

Σκευωρία (ἡ). φροντὶς, ἀσχολία σύντονος, περισπασμὸς, ἐπαγρύπνησις, (παρβλ.) Πραγματεία. » Ἤδη δὲ ϗ τῶν ἀῤῥένων τινὲς ὤφθησαν, ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοσσοὺς ποιούμενοι σκευωρίαν, περιάγοντές τε ϗ ἐκτρέφοντες, « Ἀρστ. 2) (συνήθ.) δολιότης, πανουργία, ἐπιβουλὴ, ῥαδιουργία. »Ἦν δὲ δόλος ἡ προσποίησις αὕτη τοῦ τυράννου, καὶ σκευωρία κατὰ τῶν Συρακουσίων,« Πλθ., [ἐκ τοῦ

†Σκευωρὸς (ὁ), Γλσ. [σκεῦος ὥρα], =Σκευοφύλαξ.

Σκέψις, εως (ἡ), τὸ σκέπτεσθαι, παρατήρησις· (τρπ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, μελέτη, στοχασμὸς, συλλογισμὸς· ζήτησις, ἔρευνα.

Σκῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ϗ

Σκήλειε, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ϗ

Σκήλη, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σκέλλω.

†Σκήλημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σκλῆμα, σκίῤῥωμα.

Σκηνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, =Σκηνόω.

Σκηνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑποκρίνομαι (ὡς ἐπὶ σκηνῆς), προσποιοῦμαι. » Εὐήθειαν—, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῇ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 31).

Σκηνέω-ῶ, Μ. ήσω, =Σκηνόω.

Σκηνὴ (ἡ), [σκιά]. τέντα, (Τουρκ.) τσαδῆρι· καλύβα, τσαρδάκι, μπαράκα· (ἐνίοτε) τὸ σκέπασμα τῆς ἁμάξης· (ἐν γέν.) στέγη· κατοικία. » Σκηνὴν πηγνύναι (ἱστάναι, καταλύειν), « Αξ. » Ἀπὸ σκηνῆς ἀγοράζων, « Θκρ., ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου (ὁποῖα τὰ πηγνύμενα ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, τὰ [Τουρκ.] σεργκιά). 2) τὸ σκεπασμένον μέρος τοῦ ἀρχ. θεάτρου ὅπου ἦσαν τὰ κατασκευάσματα (les décorations) καὶ παρίστανον οἱ ὑποκριταὶ (πρὸς διαστολὴν τῆς θυμέλης ὅπου ἵστατο ὁ χορός)· (κατ' ἔκτ.) τὸ θέατρον, (ὅθ.) » Οἱ ἀπὸ (ἐπὶ) σκηνῆς, « =οἱ σκηνικοὶ, καὶ » Τὰ ἀπὸ σκηνῆς (ἐνν. μέλη), « τὰ ᾀδόμενα ὑπὸ μόνου τοῦ ὑποκριτοῦ χωρὶς νὰ ἀνταποκρίνεται ὁ χορός. 4) πᾶν ὅ, τι παριστάνεται εἰς τὸ θ. ἡ ὡς εἰς θ., δρᾶμα· (μεφορ.) πλάσμα, ψεῦδος. »Οὐχὶ σκηνὴ ταῦτά ἐστι καὶ ὑπόκρισις;« Χρσ. » Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγνιον,« Ἐπγρ. 5) (συνκδχ.) δεῖπνον ἢ συναναστροφὴ στρατ. ὑπὸ σκηνήν. »Τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον,« Ξεν.

Σκήνημα (τὸ), =Σκήνωμα.

Σκηνήτης, ου (ὁ), =Σκηνικός. » Πυθόδωρον τὸν σκηνήτην καλούμενον,« Ἰσκρ. 2) ὁ κατοικῶν συνήθως ὑπὸ σκηνὴν (καθὼς οἱ Νομάδες). » Κισσὸς—, « Ἐπγρ., ὁ χρησιμεύων (σκιάζων) ὡς σκηνὴ, πυκνός. 3) σκηνήτου (Νομάδος) ἴδιος. » Βίος—,« Διόδ.

Σκηνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκηνή.

Σκηνικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑποκρίνομαί τι ὡς-

Σκηνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνὴν (τοῦ θεάτρου), θεατρικός. ||. (οὐσ.) ὑποκριτὴς τοῦ θ.

Σκηνικῶς, ἐπίῤ. Θεατρικῶς.

Σκηνὶς, ίδος (ἡ), =Σκηνὴ, τέντα.

Σκηνίτης, ου (ὁ), =Σκηνήτης.

Σκηνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω (Παρουσιάζομαι) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου· (μτβτ.) ἐκθέτω (παριστάνω) τι εἰς τὸ θ. ἡ ὡς εἰς θ., θεατρίζω. » Σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, « Ἡράκλ., πομπεύωσι. (καὶ πθ.) » Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται,« αὐτ.

Σκηνογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς σκηνογράφος (δηλ. en prespective)· (μτνμ.) ἐκθέτω (περιγράφω) τι μὲ δραματικὸν ὕφος (μὲ ὑπερβολὰς, μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον.

Σκηνογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σκηνογράφου, τὸ ζωγράφισμα τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου ϗ ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς τοιαύτης ζωγραφίας ἢ ὀπ. παραστήνει τὰ ἀντικείμενα καθὼς φαίνονται ἢ μόνον ἵνα φαίνωνται (φαντάζωσι) μακρόθεν, (Γαλλ.) la perspective, (παρβλ.) Σκιαγραφία· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἐπίδειξις πλαστὴ (θεατρικὴ), λόγια μόνον μεγάλα χωρὶς πράγματα, ἀπάτη, φαντασία, (Γαλλ.) illusion.

Σκηνογραφικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὁμοιάζων μὲ σκηνογραφίαν, θεατρικὸς, κάμνων ἐντύπωσιν (φαντάζων) μακρόθεν μόνον (Γαλλ.) en perrpective ἢ pittoresque. »Σκηνογραφικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς σκηνογραφίας.

Σκηνογράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων τὰς σκηνὰς ἢ καθὼς ζωγραφίζουν τὰς σκηνὰς τοῦ θεάτρου (δηλ. en perspective), (παρβλ. Σκιαγράφος)· (μτνμ.) ὁ περιγράφων (μεγαλοποιῶν) τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον.

;Σκηνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σκηνῆς· θεατροειδής.

Σκηνοπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πήγνυμι (Στήνω, Φθειά-ω) σκηνὴν ἢ ὡς ἂν σκηνήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, « Ἀθ.

Σκηνοπηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξήσιμον τέντας (τσαδηριοῦ), φθειρόσιμον καλύβας, (ἐν γέν.) κτίσιμον ἐκ τοῦ προχείρου. » Ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπ., « Ἀρστ., τὸ κτίσιμον τῆς φωλεᾶς της. ‖ (παρ' Ἑβρ.) = Σκηνοπήγια.

†Σκηνοπήγιον (τὸ), = Σκηνή (μετὰ πάντων τῶν περὶ αὐτήν). » Συρρέουσιν ἐπὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ σκηνοπήγιον,« Θρν. ‖ (πλθ.) Σκηνοπήγια (τὰ). (ἑνν. ἱερά), ἡ παρ' Ἑβραίοις ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας.

Σκηνοποιέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω -ομαι, = Σκηνοπηγέω, στήνω τὴν σκηνήν μου πουθενά, ἢ κατοικῶ ὑπὸ σκηνήν. » Οἱ περὶ τὸν Πόντον, ὅταν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου σκηνοποιῶνται, « Ἀρστ.

Σκηνοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξήσιμον (φθειράσιμον) σκηνῆς ἢ ἐν εἴδει σκηνῆς. » Ἡ τῆς τύχης—, « Ἰλ., αἱ συχναὶ (ὡς ἐν θεάτρῳ) μεταβολαὶ καὶ περιπέτειαι τῆς τ.

Σκηνοποιὸς (ὁ). ὁ φθειράνων σκηνάς (καλύβας κτλ.) ἢ, διευθετῶν τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) décorateur.

Σκηνορράφειον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνορράφου.

Σκηνορραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκηνορράφος.

Σκηνορραφικός, ἡ, όν. Σκηνορράφῳ ἴδιος.

Σκηνορράφος (ὁ). ὁ ῥάπτων σκηνάς, (Τουρκ.) τσαδηρτσῆς.

Σκῆνος, εος-ους (τὸ), = Σκηνή, κατοικία (αὐτοσχέδιος), (ὀθ. μτφρ.) τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (ὡς προσωρινὸν τῆς ψυχῆς εἴκημα). » Φλὲψ μεγάλη, δι' ἧς εὖλον τὸ σκῆνος τρέφεται, « Ἱππκρ. » Ψυχροὶ τὸ πᾶν σκῆνος, « Ἀρετ. » Ἐς γυναικεῖα σκάνεα, « Τίμ.

Σκηνοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ σκηνῆς, στρατιώτης διωρισμένος νὰ φυλάττῃ τὰς σκηνὰς εἰς τὸ στρατόπεδον ὅταν οἱ ἄλλοι πολεμοῦν.

Σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω σκηνὴν ἢ τὴν σκηνήν μου πουθενά· κωνεύω· στρατοπεδεύω· (ἐν γέν.) κατοικῶ, διατρίβω. » Οἰκίαι.., ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν,« Θκ. » Ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰμὴ αὐτὸς ἐσκήνου, « Ξεν. » Κατὰ ναῦς ἔμελλον οἱ ναῦται σκηνήσειν, « αὐτ. » Οἵκοι σκηνοῦνται, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Πόρρω ἐσκήνωται τοῦ.., « Πλάτ., μακρὰν ἀπέχει.

Σκηνύδριον (τὸ), = Σκηνίδιον, παληοκάλυδον.

Σκήνωμα (τὸ). μέρος πρὸς σκήνωσιν (κατοικίαν), ἐνδιαίτημα. » Ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ, ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγον' ἔχω σκηνώματα, « Εὐρ.

Σκήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκηνόω, κατοίκησις (ὑπὸ σκηνάς), κατασκήνωσις.

†Σκηνωτής, οῦ (ὁ), = Σκηνητής. 2) = Σύσκηνος.

Σκηπάνιον καὶ Ἰων. Σκηπήνιον (τὸ), Π. = Σκῆπων, βακτηρία.

Σκηπτοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (στημένος) ἐπὶ σκήπτρου. » Ἀετὸς—,« Σοφ.

Σκῆπτον (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκηπτὸς (ὁ), [σκήπτω]. κεραυνὸς πίπτων (κτυπῶν) πουθενά, (Γαλλ.) coup de foudre· (Π.) ἀνεμοστρόβιλος· (μτνμ.) πρασβολὴ δεινοῦ, πλαγὴ αἰφνίδιος, » Δεμοῦ—,« Αἰσχλ.

Σκηπτουχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀξία) τοῦ σκηπτούχου· (ἐν γέν.) διοίκησις στρατοῦ κτλ., ἡγεμονία.

Σκηπτοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκῆπτρον, σκηπτροφόρος. » Βασιλεὺς—, « Ὅμ. ‖. (οὐσ.) ῥαβδοῦχος· (ἰδίως εἰς τὴν Περσ.) τίτλος τιμῆς διδόμενος εἰς τοὺς μεγιστάνας.

Σκηπτροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Σκηπτοβάμων.

Σκηπτροκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκῆπτρον. βασιλεύω.

Σκηπτροκρατορία (ἡ). βασιλεία, [ἐκ τοῦ

Σκηπτροκράτωρ, ορος (ὁ), = Σκηπτοῦχος, βασιλεύς.

Σκῆπτρον (τὸ), = Σκῆπων, ῥάβδος, βακτηρία· (ἰδιαιτ.) τὸ σύμβολον τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας· (ἐν γέν.) ἡ βασιλικὴ δύναμις. » Βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρονου παῖς σκῆπτρον,« Ἰλ. Β. (ἐξ πλθ.) »Ὥστ' ἐμὲ σκῆπτρα κρατοῦντα τῆς δ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς, « Εὐρ. » Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; « Αἰσχλ.

2) (Βυζ.) δόρυ μὲ σημαίαν, σημαία, (συνκδχ.) τάγμα (στρατ.)· φυλή. » Κατὰ τὰ σκῆπτρα ὑμῶν, « Γρφ.

Σκηπτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκῆπτρον ἢ τὸ (βασιλ.) σκῆπτρον, βασιλεύω, [ἐκ τοῦ

Σκηπτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκῆπτρον ἢ τὸ σκῆπτρον, σκηπτοῦχος, βασιλεὺς ἢ ῥαβδοῦχος.

Σκήπτω [σκίμπτω], Μ. σκήψω. (κυρ.) Ἀκκουμβῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) δυνατά· (συνκδχ.) πίπτω μὲ ὁρμὴν (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐπάνω εἰς. »Βέλος σκῆπτειν,« Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » Τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κοτον σκήψῃσθε, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) »Ἔρις πέδῳ σκήψασα,« αὐτ. »Λοιμὸς σκήψας ἐλαύνει πόλιν, « Σοφ. (ἐξ μσ.) » Γαδδῳ σκηπτόμενος, « Ἀπλλν., (ἴδε καὶ Σκίμπτω). 2) (συνήθ. ἐξ λογογραφ. μσ.) προσποιοῦμαι, προφασίζομαι· (κυρ.) ἐπιστηρίζομαι εἰς δικαιολόγημά τι. »Τί ἂν σκηπτόμενοι πρὸς τοὺς συμμάχους, μὴ βοηθοῦμεν αὐτοῖς;» Θκ. »Σκεπτόμενος ὅτι ὑφ' εἷη,« Πλάτ. »Οὐ τοῦτό γε σκήψῃ, ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν,« Αἰσχ. »Ἐσκήψατο ἔκγασιν τῶν λογισμῶν,« Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Σκηψάμενος ἀρρωστεῖν,« αὐτ. » Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι, « Ἀρστ. (ἐξ χωρὶς πτ.) » Σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ, « Πλάτ., συνηγορῶ, προσπαθῶ νὰ σὲ δικαιολογήσω. »Πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτα σκήψαιτο;« Δμ., (παρβλ. Ἐπισκήπτω).

Σκήπων [σκήπτω], ωνος (ὁ). ῥαβδί, μπαστούνι, δικανίκι.

Σκηρίπτω, Μ. ίψω, = Σκήπτω, Ἀκκουμβῶ δυνατά. »Βόες ἐργατῖναι,.. ἐνὶ γαίῃ χηλὰς σκηρίπτοντε, « Ἀπλλ. (καὶ μσ.) » Σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσσίν τε,« Ὅμ. »Δὸς δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθαι,« Ὀδ. Ρ.

†Σκηρὸς, ά, όν, = Σκιῤῥὸς, σκληρός.

†Σκηῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκιῤῥόω.

Σκῆψις, εως (ἡ). τὸ σκήπτεσθαι, πρόφασις· δικαιολόγημα.

Σκιὰ (ἡ). ἰσκιος. »Δεδοικὼς ἐξ τὴν ἑαυτοῦ σκιάν,« Πλάτ. »Περὶ ὄνου σκιᾶς,« Παρ., διὰ τὸ οὐδέν. »Καπνοῦ σκιά,« Σοφ., πλέον παρὰ τίποτε. 2) μέρος σκιερὸν (κατάσκιον). »Ἐν σκιᾷ ἑζόμενον,« Ὀδ. 3) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν σκιάν. »Ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος,« Ξεν. 4) αἱ γραμμαὶ (τὰ σκότεινὰ μέρη) εἰκόνος· (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκιαγράφημα. 5) σύνδεσμος ἀκάλεστος τὸν ὁποῖον φέρει μαζῆ του ὁ καλεσμένος, (Λτν.) umbra. 6) Π. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων, (Γαλλ.) les mânes.

Σκιαγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς σκιαγράφος (ὅηλ. μὲ γραμμάς, μὲ ἴσκιον, ἢ en perspective), (παρβλ. Σκηνογραφέω)· (μτνμ.) παριστῶ τι ἀμυδρῶς, σχεδιάζω ἐκ τοῦ προχείρου.

Σκιαγράφημα (τὸ). τὸ σκιαγραφηθὲν (ζωγραφηθὲν κατὰ τὸν σκιαγραφικὸν τρόπον), σχέδιον ζωγραφίας, (παρβλ.) ἰχνογράφημα.

Σκιαγραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σκιαγράφου, ζωγραφία μὲ σκιὰν (μὲ γραμμὰς) ἢ en perspective (» Ἡ δημηγορικὴ λέξις παντελῶς ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ,« Ἀρστ.)· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἐπιδειξις ἢ μίμησις ἀπατηλή. »Ἀρετῆς—,« Πλάτ., (παρβλ. Σκηνογραφία).

Σκιαγραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκιαγραφίαν. » Σκιαγραφικὴ (ἐνν. τέχνη),« ἢ τῆς σκιαγραφίας, (παρβλ. Σκηνογραφικός).

Σκιαγράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων μὲ σκιὰν (μὲ γραμμὰς ἢ χρώματα παριστῶντα τὴν σκιὰν καὶ ἐπμ. τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόχρωσιν τῶν εἰκονιζομένων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὀπτικῆς, = Σκηνογράφος. 2) Ἰχνογράφος (ι).

†Σκιάδαι (οἱ), νομ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιάδες.

Σκιάδειον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς σκιάς, ὀμπρέλλα (» Ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδειον, ἐξ πάλιν ξυνήγετο, « Ἀρστ.), ἢ· καπέλλον, (κοιν.) σκιάδι. »(Ὁ δὲ πάναξ ἔχει) σκιάδιον ἐπ' ἄκρου ὡς ἀνήθου μακρόν, « Δσκρ.

Σκιαδεύς, έως (ὁ), = Σκίαινα.

Σκιαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκιάδα (ὀμπρέλλαν), ἴδε Σκαφηφόρος· (ἐπὶ φυτ.) εἶμαι -

Σκιαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκιάδα (ὀμπρέλλαν), ἴδε Σκαφηφόρος· (ἐπὶ φυτ.) = Πετασώδης, (Γαλλ.) ombellifère· (ἐπὶ δένδρ.) σχηματίζων εἶδος σκιάδος, φουντωτός.

†Σκιάδιον (τὸ), = Σκιάδειον. 2) = τῷ

Σκιαδίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκιάς.

Σκιαδοφορέω, Σκιαδοφόρος, μτγν. ἀντὶ Σκιαδηφορέω, -φόρος.

Σκιάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι μὲ σκιὰν ἢ μὲ τὴν σκιάν μου, ἰσκιάζω. » Ὁ γνώμων τὴν ἔκτην σκιάζει,« Ἀλκίφρ., δείχνει μὲ τὴν σκιάν τὴν 6 ὥρας. »Τὸ καῦμα σκιάζειν, « αὐτ., μετριάζειν διὰ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκιᾶς. (καὶ πθ.) » Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί, « Ὅμ. » Τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται, « Εὐρ., θριξὶ σκεπάζεται.

Σκιαθήρας, ου (ὁ), (ἐνν. γνώμων), = Σκιάθηρον.

Σκιαθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Ζητῶ διὰ τοῦ σκιοθήρου νὰ εὕρω) τὴν μεσουράνησιν τοῦ ἡλίου.

Σκιαθηρικὸς ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἡ ἀνήκων εἰς τὸ =

Σκιάθηρον (τὸ), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ὄργανον, τὸ χρησιμεῦον διὰ τῆς σκιᾶς τȣ πρὸς θήρευσιν (ἀνεύρεσιν) τῶν ὡρῶν, ὁ γνώμων τοῦ ἡλ. ὡρολογίου.

Σκιαθὶς, ίδος καὶ

Σκίαινα, ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (Γαλλ.) ombre.

;Σκιαινὶς, ίδος (ἡ), = Σκίαινα, (κατὰ διορθ. ἀντὶ Σκινίς).

Σκιαμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἐν τῇ σκιᾷ (κατ' οἶκον) ἢ πρὸς τὴν σκιάν μου (δηλ. μὲ κάνένα, μόνος μου) πρὸς σωμασκίαν ἢ γύμνασιν, ἢ πρὸς σκιὰν (δηλ. ἐχθρὸν ἀνύπαρκτον). » Καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας, « Πλ.

Σκιαμαχία (ἡ), τὸ σκιαμαχεῖν, μάχη προσποιητὴ πρὸς γύμνασιν ἢ σωμασκίαν· φιλονεικία πρὸς ἐχθρὸν ἀνύπαρκτον. » Ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος, ὅ φασιν ἀέρα δέρων, « Εὐς.

Σκιάποδες (οἱ), ἔθνος τι μυθῶδες τῆς Αιβ. τὸ ὁπ. μεταχειρίζεται τοὺς πόδας του ἀντὶ σκιάδος, (παρβλ. Ἐνωτοκοῖται).

Σκιαρόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκιαρὰν κόμην (φυλλάδα), φουντωτός. » Ὕλη—, « Εὐρ.

Σκιαρὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Σκιερός.

Σκιὰς, άδος (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἴσκιον, τέντα μὲ θολωτὴν ὀροφὴν, τσαδῆρι, κιόσκι, (Γαλλ.) pavillon (» Κατὰ τὴν ἑτέραν δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς [τῆς ἐν Σπάρτῃ] ἔξοδον, πεποίηταί σφισιν ἡ καλουμένη Σκιὰς, ἔνθα ᾖ νῦν ἔτι ἐκκλησιάζουσι, « Παυσ. » Ὁ δὲ τόπος [Ἀθήνησιν] ὅπου ἐςιῶνται οἱ πρυτάνεις καλεῖται Θόλος, ὑπ' ἐνίων δὲ Σκιάς, « Ἀμμών. [ὅθεν:] » Τὰ σταθμὰ παραδοῦναι αὐτόν.. τῷ τε ἐν τῇ Σκιάδι καθεσταμένῳ δημοσίῳ καὶ τῷ ἐν Πειραιεῖ, « Ἐπγρφ.) καλύβα σκεπασμένη μὲ φύλλα, τσαρδάκι· δράνα· (μτνμ.) ὁ πέτασος (Γαλλ. l'ombelle) τινῶν φυτῶν, (ἴδε Σκιάδειον). 2) εἶδ. φυτοῦ σκιαδηφόρου. » Πετασώδη δέ.. ἄνηθον, μάραθον, κώνειον, σκιὰς, ἣν ἔνιοι μυηφόνον, « (Φαν. παρ') Ἀθ.

†Σκίασις, εως (ἡ), Γλσ. = Σκιασμός.

Σκίασμα (τὸ), μέρος σκιαζόμενον, ἴσκιωμα, (Γαλλ.) ombrage.

Σκιασμὸς (ὁ). τὸ σκιάζειν, ἴσκιασμα.

†Σκιαστὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ σκιάζων. (ἰδιαιτ.) ὑπηρέτης διωρισμένος νὰ κρατῇ τὴν σκιάδα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐθέντου του. » Στρῶται, θυρωροὶ, κλήτορες, κοιμήτορες... γεῦσται, σκιασταὶ, νευμάτων ἐπίσκοποι, « Γργ. 2) = Σκιαγράφος, σκηνογράφος· (κατ' ἔκτ.) κεντητής. 3) (παρα Λακεδ.) ὁ ὀρχηστὴς, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

†Σκιαςικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σκιάζειν, σκιᾶς ποιητικός.

Σκιαςὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ σκιᾶς (σκηνογραφικῶς) ζωγραφιστὸς, πλουμιστός. » Ἐγραμμίσθησαν δὲ ἀπὸ δαφνῶν, κατὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προελεύσεων,.. καὶ ςεφάνια τὰ λεγόμενα σκιαστὰ, « Κ. Πορφυρογ. » Βίβλους καταζωγράφους, σκιαστὰς, « Ζώσ. Πανοπολ.

†Σκιάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκιαστής.

Σκιατραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω καὶ ἀμτβτ. ἡ πθ. Ἀνατρέφομαι) εἰς τὴν σκιὰν (δηλ. κατ' οἶκον), κάθημαι πάντοτε ὑπὸ σκιὰν, διάγω βίον τρυφηλόν (θηλυπρεπῆ, καθιστικόν). » Σκηνὰς πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο, « Ἡρ. » Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ ξηραίνεται· σκιατραφούμενος δὲ, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα, καὶ πεπαίνει, « Θφρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἐσκιατραφηκὼς ἢ Ἐσκιατραφημένος (ἀνὴρ), « ὁ μαλθακὸς, ἀσυνείθιστος εἰς τὴν κακοπάθειαν, τρυφηλός. » Ἀνὴρ πένης, ἰσχνὸς, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι, « Πλάτ. » Πόλεμος ἐσκιατραφημένων σωμάτων ἕξιν οὐ δέχεται, « Πλ.

Σκιατραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐσκιατραφημένος, (ἐπμ.) μαλθακὸς, θηλυπρεπὴς κτλ.

Σκιατραφία (ἡ). τὸ σκιατραφεῖσθαι, ὁ τρυφηλὸς (καθιστικὸς κτλ.) τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ σκιατραφουμένου.

Σκιατροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιατραφέω.

Σκιατροφία (ἡ), = Σκιατραφία.

Σκιατροφίας, ου (ὁ), = Σκιατραφής.

Σκιαυγέω-ῶ, Μ ήσω. Βλέπω σκοτεινὰ (ὡς ἐὰν ἔχω ἴσκιον ἐμπρὸς 'στὰ 'μμάτιά μȣ), δὲν καλοβλέπω.

Σκιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκιάζω.

Σκίγγος ἢ Σκίγκος (ὁ), εἶδ. σαύρας χρησίμου εἰς τὴν ἰατρ.

Σκίδναμαι (παρτ. Ἐσκιδνάμιν), Π. ἀντὶ Σκεδάννυμαι, πθ. τοῦ Σκεδάννυμι.

Σκιερὸς, ὰ, όν, (καὶ ἐπίῤ) -ρῶς. Ὁ κάμνων ἢ Εὑρισκόμενος ὑπὸ παχὺν ἴσκιον, σύσκιος, κατάσκιος. » Ἄλσος (» Θάμνος, » Πλατάνιστος)—, « Ὅμ., Θκρ. » Ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν, « Πινδ.

Σκιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σκιά.

Σκιητροφέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Σκιατραφέω.

†Σκιθακὸς καὶ Σκίθαρκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Τράχουρος. (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκίθαρος, = Κίθαρος.

Σκίλλα, ης (ἡ), εἶδ. φυτ. βολβοῤῥίζου, σκιλλοκρομμύδα, σκιλλοκρόμμυδον.

Σκιλλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκίλλα.

Σκίλλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ σκίλλαν (σκιλλοκρόμμυδον).

Σκιλλίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ὁ ἐσκευασμένος μὲ σκίλλαν.

Σκιλλιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς σκίλλης ἢ ἐκ σκίλλης.

Σκιλλοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκιλλοκρόμμυδα.

;Σκιλλοκέφαλος (ὁ ἡ), = Σχινοκέφαλος.

†Σκιλλοκρόμμυον (τὸ), κοιν. ἡ Σκίλλα.

Σκιλλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκίλλης, ὅμοιος μὲ σκιλλοκρόμμυον.

Σκιμαλίζω [σκίμπτω], Μ. ίσω. Κτυπῶ τινὰ μὲ τὸ μεταῖον δάκτυλον εἰς τὴν μύτην (πρὸς ὕβριν ἢ ἀστεϊσμὸν) ἢ· σκαλίζω μὲ τὸ δάκτυλον τὴν ὄρνιθα ἂν ἔχῃ αὐγὸν, (ἄλλ.) Βλιμάζω· δείχνω τὸ ἢ μὲ τὸ μσ. δάκτυλον εἰς σχῆμα ὕβρεως· (ἐν γέν.) περιφρονῶ, ὑβρίζω. » Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, « Ἀρςφ.

†Σκιμβάζω, Μ. άσω, Γλ. = Ὀκλάζω, χωλαίνω, [ἐκ τοῦ

†Σκιμβὸς [σκίμπτω], ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Σκαμβὸς· χωλός.

;Σκιμπάζω, Μ. άσω, = Σκιμβάζω.

Σκιμπόδιον (τὸ) καὶ

Σκιμποδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Σκίμπȣς, οδος (ὁ), (κυρ.) = Ὀκλαδίας (δίφρος)· (ἐν γέν.) σκαμνὶ εἰς εἶδος κρεββατιοῦ, fauteuil, καναπὲς κτλ., [ποῦς ᾖ

Σκίμπτω [συγγ. τῷ Κάμπτω], Μ. σκίμψω, = Σκήπτω· Ὀκλάζω. ||. (μσ.) ἐρείδομαι, ἐμπήγομαι, ἐπιπίπτω. » Τὸ δὲ δόρυ.. οὔδει ἔνι σκίμφθη, « Ἰλ. Π. » Ἣν εἰς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, « Ἱππκρ., (ὅθ.

Σκίμπων, ωνος (ὁ), = Σκήπων.

Σκίναξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [κινέω]. πηδηκτὸς, εὐκίνητος. ||. (οὐσ.) λαγωός.

Σκίναρ, αρος (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῆνος, σῶμα.

†Σκινδαλαμίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Σκαλίζω, ἀνακατόνω, [ἐκ τοῦ

Σκινδάλαμος (ὁ). [σχίζω]. σχίζα λεπτὴ, πελεκοῦδι σουβλερὸν (κυρ. καλαμιοῦ), ἀγκίδα· (μτφορ.) σοφιςικὴ λεπτολογία, (ἴδε Παραξόνιος καὶ παρβλ. Κοσκυλμάτιον).

Σκινδαλαμοφράστης [σκινδάλαμος, φράζω], ου (ὁ), Κωμ. σοφιστὴς λεπτολόγος, (Γαλλ.) ergoteur.

Σκινδαλμὸς (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκινδάλαμος.

Σκινδαρεύω, Μ. εύσω καὶ

Σκινδαρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκινθαρίζω

Σκινδάριον (τὸ), εἶδ. ἰχθ., ὑποκορ. τοῦ Σκίνις, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιθάριον = Κιθάριον, ὑποκορ. τοῦ Κίθαρος.

;Σκίνδαρος (ὁ), = Σκίνθαρος.

†Σκίνδαφος (ὁ), = Κίδαφος.

Σκινδαψὸς (ὁ), εἶδ. μȣσ. τετραχόρδȣ ὀργ. 2) εἶδ. φυτοῦ κισσοειδοῦς, (κατὰ τὸν Σουίδ.) ἀφάνα.

†Σκινδαρίζω, Μ. ίσω. Σκιμαλίζω, κτυπῶ τινα μὲ τὸ δάκτ. εἰς τὴν μύτην, [ἐκ τοῦ

†Σκίνθαρος (ὁ), [συγγ. τῷ Κύνδαλος;]. κτύπημα εἰς τὴν μύτην μὲ τὸ δάκτυλον, (κοιν.) σκορδομυτιὰ, (Γαλλ.) chiquenaude.

;Σκινθὸς [σκίναξ], ἡ, όν. Βȣτηκτὴς, καλυμβητὴς, (παρβλ.) Κυβιστητήρ.

;Σκινὶς, ίδος (ἡ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιαινίς.

;Σκίνιψ, ιπος (ὁ), = Σκνίψ.

Σκιογραφέω-ῶ, Σκιογραφία, Σκιογράφος, ἀδκρ. ἀντὶ Σκιαγραφέω, ία.

Σκιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ειδῶς, Σκιᾷ ὅμοιος, θολὸς, ἀμυδρός.

Σκιόειν, Π. ἀντὶ Σκιόεν, οὐδ. τοῦ =

Σκιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σκιερὸς, κατάσκιος· σκοτεινός· (συνκδχ.) μέγας, εὐρύχωρος. » Οὔρεα (» Μέγαρα) σκιόεντα, « Ὅμ. » Σκιόεις τύπος, « Ἐπγρ., σκιαγράφημα. 2) σκιᾷ ὅμοιος· μάταιος. » Σκιόεν κέρδος ὀνείρου, « Ἐπγρ.

Σκιοθήρας, ου (ὁ), = Σκιαθήρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκιοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιαθηρέω.
Σκιοθηρικός, ή, όν. Ὁ τοῦ σκιοθήρα ἰδιος.
Σκιόθηρον (τό), = Σκιάθηρον.
Σκιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ σκιᾶς (δηλ. περὶ οὐδενός)· πολυλογῶ ἐπὶ ματαίῳ.
Σκιομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, εὐχρηστότ. τὸ Σκιαμαχέω.
Σκιομαχία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Σκιαμαχία.
Σκιοτραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιατραφέω.
Σκιοτραφής, έος (ὁ, ἡ), = Σκιατραφής.
Σκίουρος (ὁ), ζ. [σκιά, οὐρά, διότι μὲ αὐτὴν σκιάζει τὸ σῶμά του], βερβερίτσα, (τὸ δέρμα του εἶνε τὸ γνωστὸν γουναρικόν) σεντζάπι.
Σκιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς σκιά, σκιᾷ ὅμοιος.
Σκιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κάμνων) σκιάν.
Σκιόφως, ωτος (τό). τὸ σκιῶδες (ἀμυδρὸν) φῶς τῆς ἑσπέρας, τὸ λυκαυγές.
Σκιόψυκτος (ὁ, ἡ), [σκιὰ, ψύχω]. στεγνωμένος εἰς τὸν ἴσκιον.
Σκιώντο, Π. ἀντὶ Ἐσκιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σκιάω.
;Σκιπναῖος, α, ον, Π. ὁ ἀκκουμβῶν εἰς σκίπωμα (ῥαβδί), ἀργοπατῶν, ἀργοκίνητος, (ἄλλ. διορθ. Σκνιπαῖος).
;Σκίπτω, Μ. σκίψω, = Σκήπτω, (ὅθ.
Σκίπων, ωνος (ὁ), = Σκήπων, ῥαβδί, μπαστούνι, (ὅθ. τὸ Ατν.) scipio.
Σκιράδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκίρον.
;Σκιραίνω, Μ. ανῶ, = Σκιρρόω, σκληρύνω.
Σκιράς, άδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ (ἀπὸ τῶν σκίρων ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ τόπου [ἴδε Σκῖρος] ὅπου ἦτον ὁ ναός της).
Σκιραφεία (ἡ), τὸ σκιραφεῖον, κυβεία, (καθὼς τώρα λέγομεν) χαρτοπαιξία.
Σκιραφεῖον (τό). μέρος ὅπου συνήρχοντο πρὸς σκιραφείαν, κυβευτήριον.
Σκιραφευτής, οῦ (ὁ), = Κυβευτής, [ἐκ τοῦ
Σκιραφεύω [σκίραφος], Μ. εύσω, = Κυβεύω.
;Σκιράφιον (τό), = Σκιραφεῖον.
Σκίραφος (ὁ), [σκίρον]. τὸ πλεκτὸν κουτί (cornet) εἰς τὸ ὁπ. ἀνακατόνουν τοὺς κύβους πρὶν τοὺς ῥίψουν· (μτνμ. ἐν γέν.) παίγνιον, φλυαρία. 2) (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἕκδοτος εἰς τὸ κυβεύειν, κυβευτὴς ἐξ ἐπαγγέλματος.
Σκιραφώδης, εος (ὁ, ἡ). σκίραφος τὸ εἶδος, ληριώδης, κόβαλος.
†Σκιρίδιον (τό), εἶδ. ἰχθύος, (ἄλλ.) Βασιλίσκος.
Σκιρίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Σκίρου (πόλ. τῆς Λακων. ἢ Ἀρκαδ.). » Σκιρίτης λόχος καὶ » Σκιρῖται, « στρατιωτικόν τι τάγμα παρὰ Λακεδ. συγκείμενον ἀπὸ 600 λοχάδας οἱ ὁπ. παρετάττοντο πάντοτε εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα καὶ ἐχρησίμευον ὡς ἔφεδροι.
Σκίρον (τό), εἶδ. λευκῆς πλεκτῆς (;) σκιάδος ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐπόμπευον ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ Ἡλίου εἰς τὰ »Σκίρα (πλθ.), τὰ σκιροφόρια. 3) μέρος τι τῶν Ἀθην. ὅπου διέτριδον συνήθως οἱ κυβευται καὶ φαυλόβιοι, (ὅθ.
;Σκιροπαίκτης, ου (ὁ), εἶδ. θαυματοποιοῦ, = Ψηφοπαίκτης(;).
;Σκιρὸς, ά, όν, ἀμφ. ἀντὶ Σκιῤῥὸς, (ὅθ.
Σκῖρος καὶ Σκίρος (ὁ). (ἐν γέν.) σῶμα σκληρὸν (ξηρὸν)· (ἰδιαιτ.) πελεκοῦδι μαρμάρου, (ἄλλ.) Ἀκτύπη· εἶδ. σκληρᾶς καὶ λευκῆς (γυψώδους) ἐπμν. ἀκαλλιεργήτου γῆς· (ὅθεν ἡ Σκίρος πύλις τῆς Ἀρκαδ. ἢ [μὲ ἄλλ. γρφ.] ἡ Σκῦρος νῆσος) (» Ἐρεχθείας μὲν (γῆς) διακάτιαι ἑβδεμήκοντα τρις σχοῖνοι, σκίρῳ δὲ ἢ ἀρρήκτῳ καὶ δρυμῷ πεντακάτιαι, « Ἑπτγρ. » Τῶν ξύλων τῶν ἐν τοῖς δρυμοῖς οὐδὲ τῶν ἐν τοῖς σκίροις οὐ πωλήσουσιν, « αὐτ.)· (ἐνίοτε) κορμὸς ξηροῦ δένδρου, κούτσουρον.
Σκιροφόρια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτή τις ἐν Ἀθ. εἰς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς (ἴδε Σκίρον) ἡ, κατ' ἄλλους, τῆς Δήμητρος ἢ Περσεφόνης.
Σκιροφοριῶν, ῶνος (ὁ). ὁ δωδέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἰουν.-Ἰουλ.) κατὰ τὴν ιβ'. τοῦ ὁποίου ἑωρτάζοντο τὰ σκιροφόρια.
Σκιρόωσι, Π. ἀντὶ Σκιρτῶσι.
†Σκιῤῥάινω, Μ. ανῶ, ἀμφ. ἀντὶ Σκιῤῥόω.
Σκιῤῥία (ἡ), = Σκιῤῥος, σκληρότης.
Σκιῤῥίτης, ου (ὁ). κεραμεὺς ἐργαζόμενος τὸν σκιῤῥον (γύψον).
Σκιῤῥον (τό). ἡ πέτσα (τὸ ἀπέζω) τοῦ τυριοῦ, [ἐκ τοῦ
Σκιῤῥὸς [συγχ. τῷ Χέρσος], ά, όν, [κατ' ἀναγραμματ.) ἀντὶ Ξηρὸς, σκληρὸς, (ὅθεν
Σκιῤῥος (ὁ), (κυρ.), = Σκῖρος, (ἐν γέν.) σῶμα σκληρὸν, (ἰδιαιτ. παρ' ἰατρ.) πρήξιμον σκιῤῥῶδες.
Σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐν γέν.) Σκληρύνω· (ἰδιαιτ.) μεταβάλλω (καὶ πθ. μεταβάλλομαι) εἰς σκιῤῥον.
Σκιῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ). σκληρὸς εἰς εἶδος σκιῤῥου (σὰν τὴν πέτραν)· (συνκδχ.) ἐπίμονος, δυσίατος.
Σκιῤῥωμα (τό). πρῆσμα σκιῤῥῶδες, σκιῤῥος.
;Σκιῤῥωτὸς, ή, όν, = Σκυρωτός.
Σκιρτάω-ῶ [σκαίρω], Μ. ήσω. Πηδῶ, χορευπηδῶ. » Ἐπ' ἀλλήλῃσι δὲ πᾶσαι σκιρτεῦσιν χορευτυπέσαισι ὁμοῖαι, « Ὁππ.
Σκιρτέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Σκιρτάω.
Σκιρτηδόν, ἐπίῤῥ. Πηδῶντας, πηδηκτά.
Σκιρτηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σκίρτησις.
Σκίρτημα (τό). πήδημα σκιρτῶντος, χορευπήδημα.
;Σκιρτηματικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤῥ.) -ικῶς, = Σκιρτητικός.
Σκίρτησις, εως (ἡ), τὸ σκιρτᾶν, πήδημα.
Σκιρτητὴς, οῦ (ὁ), ὁ σκιρτῶν, χορευτής.
Σκιρτητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ σκιρτᾶν, πηδητικός.
Σκιρτοπόδης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων σκιρτητικοὺς πόδας. » Σάτυρος —, « Αἰσχλ.
†Σκιρτιποιέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.) Βάμνω τι ἢ τινὰ νὰ σκιρτᾷ.
Σκίρωμα (τό), = Σκίῤῥωμα.
Σκίρων, ωνος (ὁ), = Σκιρῖτης.
Σκιταλίζω, Μ. ίσω, κατὰ διόρθ. ἀντὶ Σκυταλίζω, ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, [ἐκ τοῦ
Σκίταλος (ὁ). δαίμονές τινες τῆς λαγνείας ἢ (;) τῆς πανουργίας, [παρβλ. Κιδάφη ἢ Κόβαλος].
Σκιφίας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ξιφίας.
Σκίφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σκίφη (φύλλα φοίνικος).
Σκιφίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Ξιφίζω.
Σκιφός, ή, όν, = Κνιπός.
Σκίφος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Ξίφος. 2) (μτνμ.) τὸ φύλλον τοῦ φοίνικος.
;Σκιφύδριον (τό), Δ. ἀντὶ Ξιφύδριον.
;Σκιψ, σκιφὸς (ὁ), = Σκνίψ.
Σκιώδης, εος (ὁ, ἡ). σκιοειδὴς, θολὸς, ἀμυδρός· ὁμιχλώδης. » Ὀθινὸπωρον—, « Ἱππκρ.
Σκιωδῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει σκιᾶς, ἀμυδρῶς, αἰνιγματωδῶς.
Σκιωτὸς, ή, όν. Ἐσκιασμένος· χρώματος σκοτεινοῦ, (παρβλ. Σκιαστός).
Σκλαίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Σκέλλω.
Σκλῆμα (τό), = Σκλήρωμα, [ἐκ τοῦ
Σκλῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σκέλλω.
Σκληραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω ἢ Μεταχειρίζομαι τινὰ μὲ σκληρὰν ἀγωγὴν, συνειθίζω εἰς τὴν κακοπάθειαν.
Σκληραγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ σκληρὸς τρόπος τῆς ἀγωγῆς (τῆς διαίτης, τῆς ἀνατροφῆς), γύμνασις εἰς τὴν κακοπάθειαν.
Σκληράργιλλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ σκληρὰν (λιθώδη) ἄργιλλον.
Σκληραύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (ἄκαμπτον) αὐχένα, σκληροτράχηλος (κυρ. ἢ μτνμ.).
Σκληρευνία (ἡ), = Σκληροκοιτία.
Σκληρία (ἡ), = Σκληρότης.
Σκληρίασις, εως (ἡ), τὸ εἰδ. τοῦ -
;Σκληριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σκληρὸς, σκληρύνομαι.
Σκληρόβιος καὶ Σκληροβίοτος (ὁ, ἡ), = Σκληροβίωτος.
Σκληρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) σκληρὰν γῆν.
†Σκληρογνωμοσύνη (ἡ). σκληρότης γνώμης, σκληροκαρδία, [ἐκ τοῦ
†Σκληρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν γνώμην (διάθεσιν), σκληροκάρδιος.
Σκληρόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα. » Τῶν ἀναίμων σκληρόδερμοι οἱ ὀφθαλμοὶ εἰσιν, « Ἀρστ.
Σκληροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διαιτώμενος) μὲ σκληραγωγίαν.
Σκληροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὸ εἶδος.
Σκληρίθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰς τρίχας, (ἀβρὰ μαλλί).
Σκληροκαρδία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις -
Σκληροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν (ἀσυμπαθῆ) καρδίαν, σκληρόκαρδος, ἀσπλαγχνος, ἄκαμπτος.
Σκληροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν κεφαλήν.
Σκληρόκηρος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ σκληρὸν κηρί. » Δέλτος—, « Ἀρτ.
Σκληροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν κοιλίαν, δυσκοίλιος.
Σκληροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμῶμαι (Πλαγ. ἀζω) εἰς σκληρὰν κοίτην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκληροκοιτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα εἰς σκληρὸν στρῶμα.
Σκληρόκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς κόκκους (σκληρὰ κυκκούτσια).
†Σκληρολέκτης, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν σκληρὰ ἢ ἔχων σκληρὸν λεκτικὸν (ὕφος).
Σκληροπαγὴς [σκλ. πήγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν σύστασιν (τοῦ σώματος), σκληρόσαρκος.
§Σκληροπαίκτης, ου (ὁ), διορθ. Σκιροπαίκτης.
†Σκληροπετρόστερνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὸ στέρνον (τὸ στῆθος) εἶνε σκληρὸν ὡς τὴν πέτραν, σκληροκάρδιος.
Σκληροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σκληρὸν (νὰ σκληρυνθῇ), σκληρύνω, [ἐκ τοῦ
Σκληροποιὸς (ὁ,ἡ). σκληρότητος ποιητικὸς, σκληρυντικός.
Σκληρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς πόδας.
Σκληροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν πρόσωπον, ἀσυμπαθὴς, ἀδυσώπητος.
§Σκληροπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν πυρῆνα, σκληροκούκκουτσος.
Σκληρὸς [σκέλλω], ἀ, όν. Ξηρός· τραχὺς (κυρ. καὶ μτνμ.). ἰσχνός· ἀνθρώπ. (τρπ.) ἄκαμπτος· ἄοπλαγχνος· (ἐπὶ πραγμ.) βαρὺς, δύσκολος. » Τοῦ θέρους σκληρὰ ἡ γῆ. « Ξεν. » Τὰ σκληρὰ καὶ μαλακὰ, ἢ τὰ κοῦφα ἢ βαρέα, αὐτ. »Παῖδα μέγαν καὶ σκληρὸν, « Πλ. » Κοιλία σκληρὰ, « Ἱππκρ., ἡ τις δυσκοιλία. »Σκληρὰ ἡμίονος, « Γρ., ἡ δυσήνιος. »Σκληρὸς οἶνος, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) πράμνειος. » Τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων, « αὐτ., τὰ τραχέα. » Ὀσμαὶ σκληραὶ ἢ ἀγλυκεῖς, « Θφρ., αἱ βαρεῖαι. » Βρονταὶ σκληραὶ, « αὐτ., ξισχίζουσαι τὴν ἀκοὴν, δυναταί. » Πυγμαὶ—, « Θκρ. (καὶ τρπ.) »Δαίμων—, « αὐτ., σκληρὰ τύχη. » Ἐπιστολὴ σκληρὰ, « Πλ., γραμμένη μὲ σκληρὸν (πικρὸν, ἀπότομον) ὕφος. ||. (ὡς οὐσ.) » Ὅταν ἐν σκληροῖς (ἐνν. χωρίοις) ἐλαύνηται, « Ξεν. ||. (τὸ εὐθ.) Σκληρόν, ἐπίρ. ἀντὶ Σκληρῶς. » Σκληρὸν ἐβρόντησεν, « Ἰσ.
§Σκλῆρος (ὁ), εἶδος νόσου (σκωληκίασμα καὶ ἀράχνιασμα) τῶν μελισσίων, ([ὅρα Κλῆρος).
Σκληρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν σάρκα (σκλ. κρέας).
Σκληρόσομος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὁ ἔχων σκληρὸν σῶμα, (ἐπμ.) ἀπειθὴς, δυσμεταχείριστος. 2) (φθόγγος) τραχὺς εἰς τὴν ἀποφοράν, δυσπρόφορος. »Τὸ σίγμα σκληρόστομον, « Ἀθ.
Σκληρόστρακος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) σκληρὸν ὄστρακον, = Τραχυόστρακος.
†Σκληρόστρωτος (ὁ, ἡ). σκληρὰ (μὲ σκληρὰ στρώματα) στρωμένος.
Σκληρουσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (δυσπαθὲς, δυσκίνητον) σῶμα.
Σκληρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ σκληροῦ, τραχύτης (κυρ. ἢ μτνμ.)· (τρπ.) ἀοπλαγχνία, ἰσχυρογνωμία κτλ.
Σκληροτραχηλίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σκληροτράχηλος.
†Σκληροτραχηλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ σκληροτραχήλου, σκληροκαρδία.
†Σκληροτραχηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι σκληροτράχηλος.
Σκληροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (δυσλύγιστον) τράχηλον, (συνκδχ. καὶ τρπ.) δυσπειθὴς, δυσμετάπειστος.
Σκληρότριχος (ὁ, ἡ), = Σκληρόθριξ.
Σκληρουχία (ἡ). τὸ σκληρῶς ἔχειν (διάγειν), κακοπάθεια, κακουχία.
Σκληροφθαλμία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, φλόγωσις (ὀφθαλμία) χωρὶς ὑγρασίαν, (παρβλ.) Ξηροφθαλμία.
Σκληρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς (κοκκαλώδεις) ὀφθαλμοὺς καθὼς π. χ. ὁ καρκῖνος, (Ἀρστ.). 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων σκληροφθαλμίαν.
Σκληρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (ἄκαμπτον) φρόνημα, σκληρογνώμων.
Σκληροφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν φύσιν, τραχὺς ἐκ φύσεως.
§Σκληρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰ φύλλα.
Σκληροχάλινος (ὁ, ἡ). σκληρὸς (δυσπειθὴς) περὶ τὸν χαλινὸν, σκληρόστομος, δυσήνιος.
†Σκληρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰς χεῖρας.
Σκληρόψυχος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν ψυχὴν, σκληροκάρδιος.
Σκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκληρύνω.
Σκληρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σκληρύνειν.
Σκληρύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐσκλήρυμμαι καὶ Ἐσκλήρυσμαι). Κάμνω τι νὰ γένῃ σκληρὸν, τραχύνω (κυρ. ἢ μτνμ.).
Σκλήρυσμα (τὸ), = Σκλήρωμα.
Σκληρυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ σκληρύνειν, σκλήρυνσις.
Σκληρώδης, εος (ὁ, ἡ), σκληρὸς τὸ εἶδος. » Πέτρα—, « Μαν.
Σκλήρωμα (τὸ). μέρος ἢ σῶμα σκληρυνθὲν, (ἰατρ.) = Σκίρρωμα.
Σκληρῶς, ἐπίρ. Σκληρὰ, μὲ σκληρὸν (τραχὺν, ἀπότομον κτλ.) τρόπον. » Σκληρῶς ἐνάζεσθαι, « Ξεν., = Σκληροκοιτεῖν. » Ἐπὶ ταῖσι πέτραις σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως, « Ἀρχφ., χωρὶς προσκεφαλαίου. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Δυσκόλως. » Ἔδοξε γὰρ οὐκ εὐθυβόλοις κυλὰ, σκληρῶς μεταλλάσσειν ἐς τἀμήχανον, « Εὐρ.
Σκληφρὸς, ἀ, όν, Ἀττ. ἀντὶ Σκελιφρὸς· ἰσχνὸς ἢ τραχὺς (σκληρὸς)· (ἀπ' ἐναντ. τῷ Προφερὴς), φαινόμενος νεώτερος παρ' ὅ,τι εἶνε.
†Σκλοιὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σκολιός.
Σκνιπαῖος [σκιφὸς], α, ον, Π. = Κνεφαῖος, ([ὅρα καὶ Σκιπναῖος).
Σκνιπὸς, ἡ, ὀν, = Σκνιφός.
Σκνιποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκνίπας.
Σκνιπότης (ἡ), = Σκνιφότης.
†Σκνίπτω [σκνίζω], Μ. ίψω. Τσιμπῶ, νύσσω.
†Σκνίφος, εος-ους (τὸ), = Κνέφας, σκότος, ζόφ.
Σκνιφὸς, ἡ, ὀν. Θολὸς, ἀμαυρὸς· (κυρ.) ἀμυδρῶς βλέπων, ἀμβλυωπῶν. 2) ἀντὶ Κνιπὸς, ἰσχνὸς· φειδωλὸς, εὐτελὴς, μικρολόγος.
Σκνιφότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ σκνιφοῦ, = Κνιπότης, ἀμβλυωπία, ἡ 2) φειδωλία, φιλαργυρία.
Σκνιφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ σκνιφὸν (ἰσχνόν). 2) θολόνω, ἀμαυρόνω (κυρ. τοὺς ὀφθαλμούς).
Σκνιψὼς, ἐπίρ. Ὡς σκνιφὸς, φειδωλῶς, μικρολογως.
Σκνὶψ [σκνίπτω], σκνιπὸς καὶ σκνιφὸς (ὁ καὶ ἐνίοτε ἡ), (τὸ πλθ. Σκνῖπες), = Κνὶψ, (κοιν.) σκνῖπα. » Σκνὶψ ἐκ χώρας, « Παροιμ., ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων. 2) σκωλήκιόν τι ἀμπελοφιλόρον, (ἄλλ.) [ὑ. 3) (μτνμ.) = Κνιπὸς, εὐτελὴς, φιλάργυρος.
Σκοιὸς, ὰ, ὸν, Π. (σπν.) ἀντὶ Σκιερὸς.
Σκολιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι σκολιὸς· (μεταφορ.) = Σκολιοδρομῶ.
Σκολιαίνω, Μ. ανῶ, = Σκολιόω.
†Σκολιβούλος (ὁ, ἡ). σκολιὰ βουλευόμενος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγκυλομήτης).
Σκολιογνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκολιὰν (διεστραμμένην) γνώμην.
Σκολιόγραπτος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος μὲ σκολιὰς γραμμάς.
Σκολιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σκολιῶς (στραβοξίδολα).
Σκολιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (ἀκολουθῶ) σκολιὸν δρόμον (ἢ ἐπὶ πλανητ. λοξὴν τροχιάν)· (μεταφορ.) δὲν περιπατῶ ἴσια (τὴν εὐθεῖαν ὁδόν), [ἐκ τοῦ
Σκολιοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (περιπατῶν εἰς) σκολιὸν δρόμον.
Σκολιόθριξ, ὅτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκολιὰς τρίχας (σχ. ρὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Σκόλιον (τὸ), (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), εἶδος τῆς ὀπ. ἐτραγῳδοῦσαν μὲ τὴν λύραν εἰς τὰ συμπόσια (ὀνομασθείσης οὕτω διὰ τὴν σκολιότητα [τὸ ἄτακτον] τοῦ ῥυθμοῦ ἢ διὰ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁπ. διεδέχοντο ἀλλήλους οἱ τραγῳδοῦσαι).
§Σκολιόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων σκολιὰ (ἄτακτα) ὄνειρα, (ἀντίθετ. τῷ Εὐθυόνειρος).
Σκολιοπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) εἰς ἀκολιὰς ὁδοὺς, σκολιοδρόμος.
Σκολιοπορος (ὁ, ἡ), = Σκολιοδρόμος.
Σκολιὸς [σκέλλω], ὰ, όν. Λοξὸς, κεκαμπύλος, γωνιώδης· (μτφρ.) στραβὸς, ἀνάποδος· δύσκολος· δόλιος, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Εὐθὺς). » Μῦθοι σκολιοῖς, « Ἡσ., ἀπατηλοῖς. « Δίκαις σκολιαῖς, « αὐτ., ἀδίκοις. ||. (εἰς τὸν Στρ. ΙΔ', 948). » Σκολιὰ ἔργα (ὁ Κορ. διορθ.) »Σκόπα ἔργα, « ||. (οὐσ.) Σκολιὸν (ᾆσμα), [ὅρα Σκόλιον.
Σκολιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκολιοῦ, λοξότης, καμπυλότης· (τρπ.) πανουργία, δολιότης.
Σκολιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Σκολιόβουλος.
†Σκολιοχειλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγκυλογείλης.
Σκολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σκολιὸν (καμπύλον, γωνιῶδες)· (μτφρ.) διορθῶ.
Σκολιώδης, εος (ὁ, ἡ). σκολιὸς τὸ εἶδος, ὀφιώδης.
Σκολίωμα (τὸ). πρᾶγμα σκολιόν· σκολιότης, στρέβλωμα.
Σκολιωπὸς (ὁ, ἡ). Π. [σκολ. ὤψ]. στρεβλοκυττάζων, ἀλλοίθωρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκολιῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον σκολιὸν, μὲ γυρίσματα, ὄχι κατ' εὐθεῖαν· (μτφορ.) δολίως, ὑπούλως. »Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες,« Ἡσ.

Σκολίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκολιόω, στράβωμα· (ἰατρ.) καμπούριασμα.

Σκόλλυς [συγγ. τῷ Σκολιός], υος (ὁ). ἡ πλεξίδα τὴν ὁπ. ἀφίνουν (καὶ περιτυλίζουν) εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (ὀθ. καὶ τὸ κοιν.) σκουλί.

†Σκολλυφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) σκόλλυν, πλεξιδοφόρος.

†Σκόλοκρος (ὁ, ἡ), = Κόλος, κολοβὸς, κοντοκομμένος.

Σκολόπαξ [σκόλοψ], ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ μὲ σουβλερὸν ῥάμφος, (κοιν.) ξυλόκοττα καὶ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μπεκάτσα. 2) (κατά τινας) εἶδος ἰχθ. (ἐρυθίνου).

Σκολόπενδρα [σκόλοψ, ἕδρα], ας (ἡ), εἶδ. ἐντόμου πολυπόδου, (κοιν.) σαρανταπόδαρον, (παρβλ. Ἰούλος). 2) εἶδ. ἐντ. θαλασσ. τὸ ὁπ. τσούζει ὅπου ἐγγίσῃ, (παρβλ. Ἀκαλήφη). 3) εἶδ. κήτους ἢ σκώληκος θαλασσ. ἰοβόλου, (ἄλλ.) Ὀφιοκτόνη. 4) εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Σκολοπένδριον.

Σκολοπένδρειος, α, ον. Ὁ τῆς (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) σκολοπένδρας. » Σκολοπένδρειος βοτάνη καὶ (οὐσ.) » Σκολοπένδρειον (τὸ), = τῷ

Σκολοπένδριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (φτέρης), (ἄλλ.) Ἀσπληνον.

Σκολοπενδρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκολοπένδρας, ὅμοιος μὲ σκολόπενδραν.

Σκολοπηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ τοῦ σκόλοπος. » Μοῖρα—, « Μαν., ὁ διὰ τοῦ σκόλοπος (τοῦ παλουκιοῦ ἢ τοῦ σταυροῦ) θάνατος.

Σκολοπία (ἡ), = Σκολόπενδρα.

Σκολοπίζω, Μ. ίσω. Παλουκόνω ἢ Σταυρόνω, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀνασκολοπίζω. 2) (ἐνίοτε) ἐμπήγω ἀγκάθι. » Ἂν σκολοπισθῇ τις, « Δσκρ., ἂν ἐμπηχθῇ ἀγκάθι ἢ ἀγκίδα εἰς τὸ κρέας του.

Σκολόπιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Σκόλοψ).

Σκόλοπις, ιδος ὁ, ἡ ἡ;), εἶδ. ποταμ. ἰχθύος.

Σκολοπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκολοπίζω, ἀνασκολοπισμός, παλούκωμα ἢ σταύρωμα.

Σκολοποειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σκόλοπος, συβλερὸς (ἐὰν τὸ παλοῦκι). 2) σταυροειδής. » Τὰ τῆς συκῆς φύλλα, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, σκολοπώδη,« Θφρ.

Σκολοπόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης σκολόπων.

Σκολοπομαχαίριον (τὸ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. τοῦ ὁπ. τὸ ἓν μέρος εἶνε κοπτερὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀμβλύ.

Σκολοπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκολοποειδής.

Σκόλυψ [κόλος], οπος (ὁ). παλοῦκι· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ παλοῦκι, ἀγκάθι, ἀγκίδα· (μτφορ.) πειρασμὸς, βάσανος.

Σκολύθριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκόλυθρος, σκαμνάκι. » Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήζεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσι,« Πλάτ.

Σκόλυθρος (ὁ, ἡ), [σκολύπτω]. χαμηλός· (τρπ.) χαμερπής· εὐτελής, μικρολόγος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τριπόδιον χαμηλὸν, σκαμνὶ (τοῦ καπηλειοῦ).

Σκόλυμος (ὁ, ἡ), [σκῶλος, σκολύπτω], εἶδ. φυτ. ἀκανθ. (γαειδουραγκαθον), ἀγριαγκινάρα, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) ἀσκόλυμπρος.

Σκολυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκολύμου, ὅμοιος μὲ σκόλυμον.

Σκολύπτω [κόλος], Π. ύψω, = Κολούω, κολοβόνω· ξεφλουδίζω· ξεπατόνω, (εὐχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.)

†Σκόλυφρὸς, ὰ ἢ ος, ὸν ἢ ον, = Σκελιφρός.

†Σκομβρίζω, Μ. ίσω. Γογγύζω ἢ· Ῥαθαπυγίζω(;).

Σκομβρὶς, ίδος (ἡ). ὁ τσῆρος(;), ὑποκορ. τοῦ

Σκόμβρος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (θυνοειδοῦς), (κοιν.) σκουμπρί.

Σκόνυζα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κόνυζα.

Σκοπάρχης καὶ Σκόπαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων τῶν σκοπῶν (τῶν προσκόπων) τοῦ στρατεύματος.

Σκοπελοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων διὰ τῶν σκοπέλων (τῶν βράχων).

†Σκοπελοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς εἶδος (σχῆμα) σκοπέλου.

Σκόπελος (ὁ), [σκοπὸς, σκοπεύω]. πέτρα ὑψηλὴ (ἐξέχουσα), (ἐπμ. χρησιμεύουσα ὡς) Σκοπιά· βράχος· κορφοβοῦνι· ἀκρωτήριον (» Σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος, « Ἀρςφ.)· ἀκρόπολις (» Λιπαρᾶν Θηβᾶν μέγαν σκόπελον, « Πίνδ. » Στέφανον ἐλαίας, ἣν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο,« Εὐρ.)· (Γρφ.) τάφος ὑψηλὸς ἢ ἀπὸ πέτραν.

Σκοπελώδης, εος (ὁ), = Σκοπελοειδής. 2) πλήρης σκοπέλων (βράχων).

Σκοπεὺς, έως (ὁ), = Σκοπὸς, βιγλάτωρ· κατάσκοπος (;).

;Σκόπευμα (τὸ). τὸ πρὸς σκόπευσιν γινόμενον κίνημα (κυρ. βάλσιμον τῆς χειρὸς ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμούς).

†Σκόπευσις, εως (ἡ), τὸ σκοπεύειν, ἢ μακρόθεν παρατήρησις.

Σκοπευτήριον (τὸ), = Σκοπιά.

Σκοπευτὴς, οῦ (ὁ), = Σκοπός.

Σκοπευτικὸς, ὴ, όν. Σκοπευτοῦ ἴδιος.

Σκοπεύω, Μ. εύσω, σπν. ἀντὶ =

Σκοπέω-ῶ ᾖ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. σκέψομαι. Κυττάζω (κυρ. μακρόθεν), παρατηρῶ προσεκτικῶς νὰ ἴδω (νὰ ξανοίξω) τι, βιγλίζω· (μτνμ.) ἐρευνῶ μὲ περιέργειαν, ἐξετάζω (νὰ μάθω)· σκέπτομαι (πῶς νὰ κατορθώσω) τι. » Ἦν δ' εὖ σκοπῶν ηὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα, « Σοφ.. [ἐκ τοῦ

Σκοπὴ (ἡ), = Σκοπιά. 2) ἀντὶ Σκόπησις.

Σκοπητέον, θετ. τοῦ Σκοπέω.

Σκόπησις, εως (ἡ), τὸ σκοπεῖν, κύτταγμα μακρόθεν ἢ μὲ προσοχὴν, παρατήρησις· (μτνμ.) σκέψις.

Σκοπιὰ (ἡ). μέρος ὑψηλὸν (βουνὸν ἢ πύργος) ὅθεν ἠμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ ὅλα τὰ πέριξ ἢ μακρὰν, βίγλα (» Σκοπιὰν ἔχω,« Ὅμ., Ἡρ., = Σκοπιάζω)· ἀκρόπολις. »Πότε τὴν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες ἥξετ' οἴκους;« Εὐρ. ||. Σκοπιαὶ (νύμφαι), « αἱ Ὀρειάδες.

Σκοπιάασκον, Π. ἀντὶ Ἐσκοπίαζον, παρτ. τῆς ὀρς. καὶ

Σκοπιαζέμεν, Π. ἀντὶ Σκοπιάζειν, ἀπαρ. τοῦ

Σκοπιάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Παρατηρῶ ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, βιγλίζω, παραμονεύω. » Τὼς θύννως σκοπιάσδεται ὁ γριπεύς,« Θκρ. 2) (μτνμ.) παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, σκοπῶ, σκέπτομαι. » Σκοπιάζεσθαι δεῖ πῶς τε διαφθείρεσθαι πέφυκε τὰ ἔθεα καὶ πῶς διαμένειν,« (Ἱππόδ. παρὰ) Στβ.

Σκοπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σκοπιάζω.

Σκοπιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σκοπιά.

Σκοπιήτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ κατοικῶν τὰς σκοπιὰς (τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων), ὁ παρατηρῶν ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

Σκόπιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντείνων (ἁρμόδιος) εἰς τὸν σκοπόν.

Σκοπιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βιγλίζω (Παραμονεύω) ὡς =

Σκοπιωρὸς (ὁ, ἡ), [σκοπιὰ, ὥρα]. ὁ παρατηρῶν ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, παραμονευτὴς, βιγλάτωρ.

Σκοπὸς (ὁ), [σκέπτομαι] τὸ σημάδι πρὸς τὸ ὁπ. τείνει (σημαδεύει) ὁ τοξότης· (μτνμ.) τὸ τέλος πρὸς τὸ ὁπ. ἀποβλέπει τις· τὸ ἀντικείμενον τῆς πράξεως ἢ τῆς σκέψεως. » Κατὰ σκοπὸν, « φρσ., = Εὐςόχως καὶ » Ἀπὸ σκοποῦ, = Ἀςόχως. 2) ὁ διωρισμένος ἢ τοποθετημένος νὰ παρατηρῇ, φρουρὸς, βιγλάτωρ. (Γαλλ.) vedette· (μὲ γεν.) ἐπιςάτης, ἔφορος· (ἐνίοτε) κατάσκοπος. » Σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα,« Αἰσχλ.

Σκορακίζω, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Στέλλω εἰς κόρακας (εἰς τἀνάθεμα), ἀποῤῥίπτω καταφρονητικῶς, ἀποποιοῦμαι.

Σκορακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετὰ περιφρονήσεως ἀπόῤῥιψις (ἀποποίησις).

Σκορακιστέον, θετ. τοῦ Σκορακίζω.

Σκορδίζω, Μ. ίσω, κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκοροδίζω.

Σκορδινάομαι-ῶμαι καὶ Ἰων. Σκορδινέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κορδινέομαι, Καρηβαρέω· (συνκδχ.) ξηροτανηοῦμαι χασμώμενος (ἀπὸ νύσταν ἢ στενοχωρίαν).

Σκορδίνημα (τὸ) καὶ

;Σκορδινισμὸς (ὁ), τὸ σκορδινᾶσθαι, ξεροτάνισμα μὲ χασμουρητά.

Σκορδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τὸ =

Σκόρδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἰατρ. τὸ ὁπ. μυρίζει ὡς ἂν σκόρδον.

Σκορδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ

Σκόρδον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκόροδον.

Σκορδόπρασον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ γεῦσιν καὶ ὀσμὴν σκόρδου καὶ πράσου.

Σκορδοπώλης, ου (ὁ), = Σκοροδοπώλης.

Σκορδοφαγέω, Σκορδοφαγία, Σκορδοφάγος, Σκοροδοφαγέω κτλ.

Σκορδοφόρος (ὁ, ἡ), = Σκοροδοφόρος.

†Σκορδόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. = Σμοκορδόω.

Σκορδύλη (ἡ), = Κορδύλη.

Σκορδύλος (ὁ), = Κορδύλος.

Σκοροδάλμη (ἡ). ζωμὸς κατεσκευασμένος μὲ ἅλας (ἅλμην) καὶ σκόρδον.

Σκοροδίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω (καθὼς ἐσυνείθιζον νὰ ταγίζουν τοὺς μαγίμους πετεινοὺς) μὲ σκόρδον· κάμνω τι νὰ μυρίξῃ ὅλον σκόρδα· (ἀμτδτ.) ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν σκόρδου. »Κάθαλα ποιῆσαι πάν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κα κἀσκοροδισμένα, « (Δίφιλ. παρ') Ἀν
Σκορόδιον (τὸ), ὑποκορ. τῶ Σκόρυδον, σκελίδα σκόρδου, σκορδάκι.
Σκοροδεμάχοι (οἱ), Κωμ. πλαζόν τι ἔθνος τὸ ὁπ. μάχεται μὲ σκόροδα ἀντὶ λίθων.
Σκοροδομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ σκόρδου, ὅμοιος μὲ -
Σκόροδον (τὸ), [κόρος, ὄζω]. τὸ γνωστὸν (βαρύοσμον) φυτὸν σκόρδον, (συνκθχ.) ἡ ἀγορὰ ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ σκόρδα. «Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα ἢ τὰ κρόμμυα,» (Εὔπελ. παρὰ) Πλδ.
Σκοροδοπανδοκευτριαρτοπῶλις, ιδος (ἡ), Κωμ. πανδοκεύτρια πωλοῦσα σκόρδα ἢ ἄρτους.
Σκοροδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκόρδα.
†Σκοροδοφαγέω-ῶ, Μ. ἥσω. Τρώγω σκόροδα, εἶμαι -
Σκοροδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων σκόρδα ἢ τὰ σκόρδα.
Σκοροδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σκόρδα.
†Σκοροδόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκορδόω.
†Σκοροδὼν, ῶνος (ὁ). πρασιὰ σκορόδων.
Σκόρπαινα (ἡ), εἶδ. ἰχθ., σκορπίδι μεγάλον ἢ θηλυκόν, σκορπιδομάννα.
Σκόρπειος, α, ον καὶ ἰων.
Σκορπήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ σκορπίου.
Σκορπαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Βρεθίζομαι σὰν τὸν σκορπιόν.
Σκορπιανὸς, ἡ, όν. Γεννημένος ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Σκορπίου.
Σκορπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκορπίος.
Σκορπίζω [σκορπίος 4], Μ. ἰσω. Μακεδ. ἀντὶ Σκεδάννυμι.
Σκορπιόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκαμένος ὑπὸ σκορπίου, (καταχρ. ἀντὶ) Σκορπιόπληκτος.
Σκορπιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σκορπίου. ||. (οὐσ.) Σκορπιεειδὲς, εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σκορπίουρος.
Σκορπιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ σκορπίου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκορπίου.
Σκορπιόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ σκορπίον.
Σκορπιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς σκορπίους. ||. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ, Ἡλιοτρόπιον τὸ μέγα.
Σκορπιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς σκορπίους.
Σκορπιόπληκτος (ὁ, ἡ). πληγωμένος ὑπὸ σκορπίου.
Σκορπίος (ὁ), [συγγ. τῷ Σκάραβος]. τὸ γνωστὸν φαρμακερὸν ἔντομον, ὁ σκορπιός. 2) (μτγν.) εἶδ. ἰχθ. μὲ φαρμακ. κεντρί, (κοιν.) σκορπιὸς καὶ σκορπίδι. 3) εἶδ. φυτοῦ (σπάρτου) ἀκανθώδους. 4) εἶδος τοξοβόλου μηχανῆς. 5) εἶδ. πλεξίματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 6) ἀστερισμὸς τις τοῦ Ζωδιακοῦ.
Σκόρπιος, α, ον, = Σκόρπειος.
Σκορπίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν σκορπίου. ||. (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν οὐρὰν σκορπίου, ἡλιοτρόπιον (τὸ μέγα).
Σκορπιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθεν αὐτοῦ) σκορπίον.
Σκορπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βρεθίζω σὰν τὸν σκορπιόν.
Σκορπὶς, ἴδος (ἡ), = Σκόρπαινα.
Σκορπισμὸς (ὁ), τὸ σκορπίζειν ἢ σκορπίζεσθαι, σκόρπισμα.
Σκορπιστὰς, ἡ, όν. Σκορπισμένος.
Σκορπίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου, (πιθ.) ἀπολίθωσις θαλασσ. σκορπίου.
Σκορπιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκορπιοειδής.
†Σκορπίων, ωνος (ὁ), = Σκορπίος (4).
Σκοτάζω, Μ. άσω. Σκοτεινιάζω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ.) Συσκοτάζω.
Σκοταῖος, α, ον. Ὁ πράττων τι διὰ νυκτὸς (ἐν σκότει). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) « Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν,» Ξεν.
Σκοταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω τοῦ Σκότους. » Σκοταρχοῦντες, « Θεόδ. Στδ., οἱ δαίμονες.
Σκοτάρχης καὶ Σκόταρχος, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ὁ διάβολος.
Σκοτασμὸς (ὁ). τὸ σκοτάζειν, σκοτείνιασμα. » Ὀφθαλμῶν—, » Δοκρ.
Σκοτάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκοτάζω.
Σκοτεινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σκοτεινὸς τὸ εἶδος.
Σκοτεινολογία (ἡ). σκοτεινὴ (ἀσαφὴς, αἰνιγματώδης) ὁμιλία.
Σκοτεινόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σκοτεινὸν πέπλον, μαυροφόρος.
Σκοτεινὸς, ἡ, όν. Σκότους ἔμπλεως (μτγν.) ἀσαφὴς, δυσνόητος. (Π.) τυφλὸς (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1326)· ὑπουλος. » Ἦν γὰρ σκορπιώδης τε καὶ τὴν ὀργὴν σκοτεινὴ, « Πρκπ. ||. » Τὸ σκοτεινὸν, « Θκ., ἀντὶ Τὸ σκότος.
Σκοτεινότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σκοτεινοῦ, σκοτεινάδα.
†Σκοτεινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸ σκότος (τὰ σκοτεινά). » Θάνατος—, « Χρσ.
†Σκοτεινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκοτεινοειδής.
Σκοτεινῶς, ἐπίρ. Σκοτεινά· (μτγν.) ἀσαφῶς.
Σκότειος, α, ον καὶ Π.
Σκοτερὸς, ὰ, όν, σπν. ἀντὶ Σκότιος.
†Σκοτεύω, Μ. εὔσω. Κρύπτομαι (Διατρίβω) εἰς τὸ σκότος.
Σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκοτόω.
Σκοτία (ἡ). σκότος, σκοτάδι· τόπος σκοτεινὸς, ὑπόγειον. 2) (Ἀρχιτεκτ.) = Τρίγλυφον, ἡ μέρος τοῦ τριγλύφου.
Σκοτιαῖος, α, ον, = Σκοταῖος.
†Σκοτίας, ου (ὁ). ὁ κρυπτόμενος εἰς τὸ σκότος, (κυρ.) δοῦλος φυγὰς, δραπέτης.
Σκοτίζω, Μ. ίσω, = Σκοτόω, σκοτεινιάζω.
Σκότιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν τῷ σκότει· σκοτεινός· μαῦρος· (συνκθχ.) κρυφὸς. » Κύπρις—, « Ἐπγρ., ἡ κλεψιγαμία. «Μύες σκότιοι,» αὐτ., οἱ διατρίβοντες εἰς τὸ σκότος· (συνήθ.) » Σκότιος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) παῖς, « ὁ νόθος. ||. (εἰς τὴν Κρήτ.) Σκότειοι, οἱ ἄνηβοι παῖδες.
Σκοτισμὸς (ὁ), τὸ σκοτίζειν ἢ σκοτίζεσθαι· ζάλη, ἀντράλλα, Σκοτοδίνη.
Σκοτίτης, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς Κελαινεφὴς).
Σκοτίως, ἐπίρ. Ἐν τῷ σκότει, διὰ νυκτὸς ἢ κρυφίως.
Σκοτοδινιάω-ῶ, Μ. άσω. Βυνηπιάω ἐν τῷ σκότει (τὴν νύκτα), (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Σκοτοδινιάω).
Σκροτοδασυπυκνόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας ἢ πυκνὰς (δασείας) τρίχας.
†Σκοτόδειπνος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ζοφοδορπίδης.
Σκοτοδινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκοτοδινιάω.
Σκοτοδίνη (ἡ), [σκότος, δίνη], σπν. ἀντὶ Σκοτοδινία καὶ
Σκοτοδινίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τοῦ σκοτοδινιῶντος, ζάλη, σκοτοῦρα.
Σκοτοδινιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω σκοτοδίνην, μὲ φαίνεται ὅτι γυρίζουν τὰ περὶ ἐμὲ ἀντικείμενα, σκοτίζονται τὰ μμάτιά μου, ζαλίζομαι.
;Σκοτόδινος (ὁ), = Σκοτοδίνη.
;Σκοτοδίνως, ἐπίρ. Μετὰ σκοτοδινιάσεως.
Σκοτοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ (πρόξενος) σκότους, θανατηφόρος.
Σκοτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). σκότει ὅμοιος, ζοφώδης, ἀμαυρός.
Σκοτόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σκοτοειδὴς, σκοτεινός.
Σκοτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ σκότος ἢ διὰ νυκτός. » Κλιβανεὺς—, « Μανέθ.
†Σκοτοζόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κρυφὰ (εἰς τὸ σκότος), πανοῦργος, δόλιος.
Σκοτόμαινα, ης (ἡ), = Σκοτομήνη.
Σκοτομήδης, εος (ὁ, ἡ), Π. [σκότος, μῆδος]. κρυψίνους, δόλιος, ὕπουλος.
†Σκοτομήνη καὶ ;Σκοτομηνία (ἡ), [σκότος, μήνη]. χάσις φεγγαριοῦ, νὺξ ἀσέληνος, σκοτάδι.
Σκοτομήνιος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς, ἀσέληνος. » Νὺξ—, « Ὁμ.
Σκοτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκότος ἐμποιῶ, σκοτίζω.
Σκοτοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκοτισμός.
Σκοτοποιὸς (ὁ, ἡ). σκότους πρόξενος.
Σκότος [συγγ. τῷ Σκιά], ου (ὁ) καὶ Σκότος, εος-ους (τὸ). Ἐλλειψις φωτὸς, σκοτίδι, σκοτάδι (κυρ. καὶ μτφρ.). » Ἐν σκότει νέμεται, « Ξεν. » Ἐδείπνει ὀψὲ καὶ σκότους ἤδη, « Πλ. » Μόλις γὰρ ἤδυρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον,» Ἀρχῳ. »Τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν, « Ὅμ., σκοτίσθησαν τὰ μμάτιά τε. » Καὶ αὐτοῦ σκότος κατεχύθη, « Ἱππκρ. » Σκότου δίδορκα, « Εὐρ., εἶμαι τυφλός. » Κατέσχεν ὑπὸ σκότει τὸν φθόνον, « Ξεν., τὸν ἔκρυψε.
Σκοτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Προξενῶ ἢ Εὐρίσκομαι εἰς τὸ) σκότος.
Σκοτοφόρος (ὁ, ἡ). σκότους πρόξενος ἢ μέτοχος.
Σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκοτίζω· τυφλόνω· ζαλίζω· (ὅθεν τὸ κοιν.) σκοτόνω.
Σκοτωδὴς, εος (ὁ, ἡ), = Σκοτοειδὴς.
†Σκοτωδία (ἡ). σκοτώδης κατάστασις, σκοτάδι.
Σκότωμα (τὸ). σκότωσις τῆς κεφαλῆς, ζάλη, σκοτοῦρα.
Σκοτωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς σκότωσιν (ζαλάδαν). » Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι (οἶνοι) καὶ σκοτωματικοί, « Δσκρ.
Σκότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκοτόω, σκότισμα· ζάλισμα· ζάλη.
Σκυβαλίζω, Μ. ίσω. Ἀπορρίπτω τι ὡς σκύβαλον, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.
Σκυβαλικὸς, ἡ, όν. Ἀπορριπτέος ὡς σκύβαλον, τιποτένιος, ἀξιοκαταφρόνητος.
Σκυβάλισμα (τὸ). σκυβαλισμοῦ ἄξιον (πρᾶγμα ἢ πρόσ.), ἀπορριπτέον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκυβαλισμός (ὁ), τὸ σκυβαλίζειν, ἀπόρριψις μὲ περιφρόνησιν.

Σκύβαλον (τὸ), [κυσί, βάλλω]. πᾶν ὅ,τι ἀποῤῥίπτεται ὡς ἄχρηστον, σκουπίδι· περίττωμα· ἀποφάγι· ἀποκοσκινίδι· κουρέλλι· καταπάτι· 'τσώφλοιον. » Ναυτιλίης—, « Ἐπγρ., ναυάγιον.

Σκυβαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκυβαλικός. » Τὸ σκυβαλῶδες, « Λξ., τὰ σκύβαλα.

Σκυδμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Σκύζομαι, κακιόνω, σκυθρωπάζω.

Σκύζα [κύων], ης (ἡ). ὁρμὴ πρὸς συνουσίαν, ὀργασμὸς (κυρ. σκύλας).

Σκυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν (ὡς ἡ σκύλα), γαυριάζω, (παρβλ. Καπράω).

(Σκύζω) καὶ μσ. (ὃ ᾖ μόνον εὔχρ.) Σκύζομαι [κύων;], Μ . . . ; (κυρ.) Γρυνιάζω ('σὰν τὸν σκύλον) ἢ Κατσουφιάζω ('σὰν τὸ λεοντάρι ὅταν θυμόνῃ, ἴδε Ἐπισκύνιον)· (ἐν γέν.) χολιάζω, σκυθρωπάζω, κακιόνω· μουρμουρύζω. » Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, « Ὀδ. Ψ.

†Σκυθάριον (τὸ). Σκυθικόν τι ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἔβαφαν κίτρινα, (ἄλλ.) Θάψος.

Σκύθης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς Σκυθίας· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὑπηρέτης τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως, σειμένης· (συνκδχ.) ἀπαίδευτος, βάρβαρος.

Σκυθίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Σκυθῶν, πράττω (φέρομαι) ὡς Σκύθης· (ἰδιαιτ.) πίνω πολὺ ἢ ξυρίζομαι ἐν χρῷ καθὼς οἱ Σκύθαι, (παρβλ. Ἀπο[Ἐπι, Περι]σκυθίζω).

Σκυθικὸς, ἡ, όν. Τῶν Σκυθῶν ἢ τῆς Σκυθίας ἴδιος. » Σκυθικὴ ῥίζα, « Λξ., ἡ γλυκύῤῥιζα. ||. (οὐσ.) » Σκυθικαὶ (ἐνν. ἐμβάδες), « αὐτ., εἶδ. ὑποδημάτων. » Σκυθικόν, « αὐτ., εἶδ. βαφῆς, (ἴδε Σκυθάριον).

Σκυθικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν.

Σκυθὶς, ίδος (ἡ), = Σκυθικὴ. (ἐνν. γῆ) ἡ Σκυθία· (ἐνν. γυνὴ) ἡ ἐκ τῆς Σκυθίας.

Σκυθιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, [κυρ. δὲ] κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Σκυθῶν, καθὼς ὁμιλοῦν οἱ Σκῦθαι.

Σκύθος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Σκύφος.

Σκυθοτοξότης, ου (ὁ). τοξότης Σκύθης ἢ τοξεύων ὡς οἱ Σκῦθαι.

Σκυθράζω [σκυθρὸς], Μ. άσω, = Σκυδμαίνω, σκυθρωπάζω.

†Σκύθραξ, ακος (ὁ), Λακων. = Σκύρθαξ.

Σκυθρὸς [σκύζομαι], ὰ, όν. Σκυθρωπός· γρυνιάρης, παράξενος.

Σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σκυθρωπός, (χυδ.) κατσουφιάζω· (ἐπὶ χρωμ.) κλίνω εἰς τὸ μελανόν.

Σκυθρωπασμὸς (ὁ). τὸ σκυθρωπάζειν, (χυδ.) κατσούφιασμα.

;Σκυθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

;Σκυθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκυθρωπάζω.

Σκυθρωπὸς [σκυθρὸς †ὤψ], ἡ ἢ ὸς, όν. Κατηφής· σοβαρός· ἄγριος· (ἐπὶ χρωμ.) σκοτεινός. (συνκδχ. ἢ καταχρ.) σκυθρωπότητος αἴτιος. » Ἡμέρα ἀποφρὰς καὶ —, « Πλ. » Σκυθρωπὴ διήγησις, « Θ. Στδ. ||. (οὐσ.) » Τὸ σκυθρωπόν, « Λξ., ἀντὶ Ἡ σκυθρωπότης. » Σεμνὸς ἄνευ τοῦ σκυθρωποῦ, « Δ. Χρσ. » Ἐς σκυθρωπὸν τρέπεται ἡ μανίη, « Ἀρετ.

Σκυθρωπότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ σκυθρωποῦ, κατήφεια, σοβαρότης.

Σκυθρωπῶς, ἐπίῤ. Μὲ σκυθρωπότητα. » Σκυθρ. ἔχειν, « Ξεν., = Σκυθρωπάζειν.

Σκυλαδεψέω-ῶ, Σκυλαδέψης, = Σκυλοδεψέω, -δέψης.

Σκυλάκαινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Σκύλαξ.

Σκυλακεία (ἡ), τὸ σκυλακεύειν, ἡ ἐπιμέλεια τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν σκύλων.

Σκυλάκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σκύλακα.

Σκυλάκευμα (τὸ). σκύλας (σκύλακος) γέννημα ἢ ἀνάθρεμμα, κουτάβι.

Σκυλακεύς, έως (ἡ), Π. ἀντὶ Σκύλαξ.

Σκυλακευτὴς, οῦ (ὁ). σκυλάκων ἐπιμελητής, [ἐκ τοῦ

Σκυλακεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω ἢ Ζευγαρόνω πρὸς ὀχείαν σκύλακας.

;Σκυλάκη (ἡ), Π. ἀντὶ Σκυλάκαινα.

Σκυλακηδὸν, ἐπίῤ. Σκύλακος δίκην, κυνηδόν.

;Σκυλακία (ἡ), = Σκυλακεία.

;Σκυλακίζω, Μ. ίσω. Συνουσιάζομαι σκυλακηδόν.

†Σκυλακικὸς, ἡ, όν, καὶ Σκυλάκινος, η, ον. Σκύλακος ἴδιος, σκυλήτικος.

Σκυλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύλαξ.

Σκυλακῖτις, ιδος (ἡ). ἡ συνοδευομένη ἀπὸ σκύλακας (ἐπίθ. τῆς Ἀρτ.).

Σκυλακόδρομος (ὁ, ἡ), Π. » Ὥρη—, « ὁ καιρὸς τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Κυνὸς, τὰ κυνικὰ καύματα.

Σκυλακόκτονος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ φονεύων τοὺς (καὶ προπαροξ. ὁ φονευθεὶς ἀπὸ) σκύλακας.

Σκυλακοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν σκύλακας.

Σκυλακοτροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σκυλακοτροφίαν ἐπιτήδειος.

Σκυλακοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων σκύλακας.

Σκυλακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος ἢ τὸ ἦθος μὲ σκύλακα. » Τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσιν ὁμοίως προσπίπτειν, « Ξεν., τὸ χαϊδευτικὸν (κολακευτικὸν) τοῦ σκύλου.

Σκύλαξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Σκύλλος· (συνήθ.) = Σκύμνος, κουτάβι (κυρ. σκύλλου)· (ἐν γέν.) σκυλὶ (ἰδιαιτ. τοῦ κυνηγιοῦ). » Γαλέης (» Ἀλώπεκος, » Ἄρκτου) σκύλακας, « Νίκ., Σοφ., Λκ. » Δελφῖνες πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες, « Ἐπγρ. 2) ἀλυσίδα (Τουρκ. μπουκαγιᾶς) τοῦ λαιμοῦ.

†Σκυλατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ σκυλεύειν (ξεγυμνόνειν), ἁρπακτικός.

Σκυλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σπν. ἀντὶ Σκυλεύω.

Σκυλεία (ἡ), = Σκύλευσις.

Σκύλευμα (τὸ), τὸ σκυλευθὲν, σκῦλον, λάφυρον.

†Σκυλευμὸς (ὁ) καὶ

Σκύλευσις, εως (ἡ). τὸ σκυλεύειν, ξεγύμνωμα ἐχθροῦ θανατωθέντος.

Σκυλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκυλεύων (ξεγυμνόνων), λῃστής, πειρατής.

Σκυλευτικὸς, ἡ, όν. Σκυλευτοῦ ἴδιος, ἢ πρὸς τὸ σκυλεύειν ἐπιτήδειος.

Σκυλεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκυλευτής.

Σκυλεύω [σκῦλον], Μ. εύσω. Ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα κτλ. τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, τὸν ξεγυμνόνω· ἐβγάλλω τὸ δέρμα ζώου, τὸ 'γδέρνω· (ἐν γέν.) 'παίρνω διὰ τῆς βίας, ἁρπάζω, (παρβλ.) Συλέω.

Σκυλήτρια (ἡ), Π. ἡ σκυλεύουσα ἢ κοσμουμένη μὲ σκῦλα (λάφυρα), πολεμική.

Σκυληφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σκυλοφόρος.

Σκύλιον (τὸ), εἶδος ἰχθ., σκυλόψαρον.

Σκύλλα [σκύλλω], ης (ἡ). τέρας θαλάσσιον σκυλόμορφον.

Σκύλλαρος (ὁ), ἴδε Κύλλαρος.

†Σκύλλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Κύων, (καθὼς ὀνομάζεται κοινῶς καὶ παρ' ἡμῖν)

Σκύλλω [συγγ. τῷ Σκάλλω], Μ. σκυλῶ (πθ. πρκ. Ἔσκυλμαι). 'Γδέρνω· σχίζω· σπαράττω· ξεῤῥιζόνω· (ἐν γέν.) τυραννῶ, ταλαιπωρῶ, κουράζω, ἐνοχλῶ. » Κύριε, μὴ σκύλλου, « Γρφ., μὴ πειράζεσαι.

Σκύλμα (τὸ), = Σπάραγμα. » Κόμης—, « Ἐπγρ.

Σκυλμὸς (ὁ), τὸ σκύλλειν ἢ σκύλλεσθαι, ξέσχισμα· ξεῤῥίζωμα· (ἐν γέν.) πείραξις, ἐνόχλησις· κούρασις.

Σκυλοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργάζω δέρμα ὡς-

Σκυλοδέψης καὶ Σκυλοδεψὸς, οῦ (ὁ). ὁ ἀργάζων δέρματα, = Σκυτοδέψης, [δέφω καὶ

Σκῦλον καὶ Σκύλον (τὸ), [σκύλλω]. δέρμα ζώου· (συνκδχ.) σκέπασμα· (συνήθ.) ὅπλον (ἀσπὶς) ἢ φόρεμα ἐχθροῦ φονευθέντος τὸ ὁπ. τοῦ 'παίρνει ὁ νικητής· (ἐν γέν.) λάφυρον.

Σκύλος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῦλον.

Σκυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σκῦλα (λάφυρα), τροπαιοφόρος, (ἐπίθ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὁπ. ἀνέθετον τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ληφθέντα σκῦλα).

Σκυλοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [σκῦλον, χαίρω]. ὁ ἀγαπῶν τὰ σκῦλα (τὰ λάφυρα), φιλοπόλεμος.

;Σκυλόω-ῶ [σκῦλον], Μ. ώσω. Σκεπάζω.

†Σκύλσις, εως (ἡ), = Σκυλμός.

Σκυμναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω τοὺς σκύμνους (τὰ νεογνά) μου.

Σκύμνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σκύμνον, σκύμνου ἴδιος.

Σκυμνεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω σκύμνους (νεογνὰ ζῶα), σκυλακεύω, σκυμναγωγέω.

Σκυμνίον (τὸ). κουταβάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Σκύμνος (ὁ καὶ ἡ), [κύω]. νεογνὸν ζώου (κυρ. λέοντος), κουτάβι. 2) εἶδος ἰχθ. (γαλεοῦ).

Σκυμνοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ σκύμνους (κουτάβια), (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ὠοτοκέω).

Σκυμνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων σκύμνους (κουτάβια).

Σκύνιον (τὸ), Π. σπν. ἀντὶ Ἐπισκύνιον.

Σκύπφειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκύφειος, [ἐκ τοῦ

Σκύπφος (ὁ), Π. ἀντὶ Σκύφος.

;Σκυράω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιράω = Σκιρτάω, (ὅθεν

;Σκυρθάλιος καὶ

†Σκύρθαξ, ακος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Σκίρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταξ. νέος πηδηκτὸς, (κοιν.) σερπετὸς, ἔφηβος, (Τουρκ.) δελί-κανλῆς, (παρβλ. Κυρασάνιος).

‡Σκύριον ἡ (ὀρθότ.) Σκύρον (τὸ), Π. εἶδος φυτοῦ (ἐρυθροδάνου), παρβλ. Ἀσκυρον.

†Σκῦρον (τὸ) καὶ Σκύρος (ἡ), = Σκῖρος = Λατύπη.

†Σκυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκιῤῥόω· στρώνω μὲ πέτρας.

Σκυρόωσι, Π. ἀντὶ Σκυρῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. ἡ ὑποτ. τοῦ Σκυράω.

Σκυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκιῤῥώδης· λιθώδης.

Σκυρωτὸς [σκυρόω], ἡ, ὁν. Λιθόστρωτος.

†Σκυσμὸς (ὁ), τὸ σκύζεσθαι, σκυθρωπασμός· βαρυμηνία.

Σκυτάλη (ἡ), [σκῦτος ἡ σκύτη]. μάστιξ ἀπὸ δέρμα ἢ βούνευρον(;). 2) (συνήθ.) ῥάβδος κεφαλωτὴ, ματσούκα, ῥόπαλον. 3) κλαδὶ ἢ κωλιῤῥίζι δένδρου ξεμασχαλισμένον διὰ φύτευμα, γροθάρι. «Φυτεύουσι καθάπερ τὰς ἀπὸ σκυταλῶν ἐλαίας, » Ἀρχ. 4) μοχλὸς κυλινδροειδὴς πρὸς μετακίνησιν φορτίων ἢ περιστροφὴν μηχανῆς, μανέλλα, παλάνκα, (ὅθ. τὸ Ατ.) scutulae, (παρβλ.) Φάλαγξ. «Πρὸς δὲ τοῖς ἄκροις τῶν τετραγώνων ξύλων ὀνίσκοι ἔστωσαν πλάγιοι στρεφόμενοι.. τρήματα ἔχοντες, ὥστε ἐμβάλλεσθαι σκυτάλας ἐν αὐτοῖς, δι' ὧν ἐπιστραφήσονται, » Ἡρ. 5) (εἰς τοὺς Λακεδ.) προσταγὴ ἔγγραφος (διότι, περιτυλίζοντες λωρίδα μεμβράνας εἰς σκυτάλην, ἔγραφον ἐπ' αὐτῆς ὅ,τι ἤθελον καὶ ἔπειτα ξετυλίζοντές την, τὴν ἔστελλον, ὁ δὲ λαμβάνων αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀκριβῶς ἰσοπαχῆ τῆς πρώτης σκυτάλην, περὶ τὴν ὁπ. ξαναπυλίζων αὐτὴν τὴν ἀνεγίνωσκεν, (ἴδε Πλ. Λύσ. 19), (ὅθεν 6) (ἐν γέν.) ἀγγελία, μήνυμα, παραγγελία. » Μοισῶν —, » Πίνδ. 7) πλάκα ἐπιμήκης ἐκ μετάλλου, ἔλασμα, (Ἰλιοδ. Λίθ. Θ', ιά). 8) εἶδος ὄφεως καὶ 9) ἰχθύος. » Ἐκλήθη δὲ σκυτάλη, τῷ πληκτικῷ παρεμφερὴς οὖσα τῶν παίδων σκύτει, » Τζ.

Σκυταληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Βαςῶ) σκυτάλην, εἶμαι.

‡Σκυταληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκυτάλην, ῥοπαληφόρος.

Σκυταλίας, ου (ὁ). μακρὺς ὡς ἂν σκυτάλη. » Σικυὸς—, « Θφρ.

‡Σκυταλίζω, Μ. ίσω, (ἄχρ. ἀντὶ) Σκυταλόω, (ἴδε Σκυταλισμὸς). 2) ἴδε Σκιταλίζω.

Σκυτάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύταλον. 2) (ἰδιωνυμ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κοτυληδών.

Σκυταλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκυτάλη, ῥαβδίον ῥοπαλωτὸν (κυλινδροειδές)· μικρὴ μανέλλα ἢ παλάνκα· τὸ μεταξὺ δυο ἀρμῶν κόκκαλον τῶν δακτύλων, (ἄλλ.) Φάλαγξ· εἶδος καρίδος ἢ κάμπης· εἶδος μηχανῆς πυροβόλου.

Σκυταλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ (ἀχρ.) Σκυταλίζω, κτύπημα (θανάσιμον) μὲ σκυτάλην, ξυλοκόπημα.

Σκύταλον (τὸ), = Σκυτάλη, ῥόπαλον· (παρὰ Σικελ.) ὁ λαιμός.

Σκυταλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ σκυτάλην, ξυλοκοπῶ, ματσουκόνω. 2) βάλλω σκύταλα εἴς τι.

Σκυταλωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἐμπῆγμένα ἐπάνω του σκύταλα. » Τροχὸς—, « Ἐτυμλγ. 2) = Ῥαβδωτὸς, ἀραδωτὸς (τὸ ὁπ. ὁ Κορ. παραβάλλει πρὸς τὸ Ατν.) scutulatus.

Σκυτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύτος, τομάριον.

Σκυτεία (ἡ). ἡ τέχνη (ἢ ἐργασία) τοῦ σκυτέως.

Σκυτεῖον (τὸ). ἐργαστήριον σκυτέως, σκυτοτομεῖον.

Σκύτειος, η, ον, Π. σκυτέως ἴδιος.

Σκυτεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος ὁποιονδήποτε ἐργόχειρον ἀπὸ σκύτος (τομάρι), (κυρ. δὲ) παπουτσῆς, (ἄλλ.) Σκυτοτόμος.

‡Σκυτεύτρια (ἡ). γυνὴ σκυτεύουσα (σκυτοτόμος).

Σκυτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκυτεὺς, σκυτοτομέω.

Σκύτη (ἡ), Δ. Π. ἡ κεφαλὴ, (παρβλ.) Κόττα.

Σκυτικὸς, ἡ, όν. Σκυτέως, ἴδιος, σκυτοτομικὸς. || (οὐσ.) ἀντὶ Σκυτεύς.

Σκύτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σκύτος (τομάρι), δερμάτινος. || (οὐσ. Σκυτίνη (ἡ), ζώνη δερματίνη.

Σκυτὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκῦτος, λωρίδα ἀπὸ τομάρι.

Σκυτοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκύτινον βραχίονα.

Σκυτοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργάζω σκύτη (δέρματα) ὡς -

Σκυτοδέψης [σκύτος, δέφω], ου (ὁ). ὁ ἀργάζων δέρματα (τομάρια), βυρσοδέψης.

Σκυτοδεψικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν σκυτοδέψην. » Σκυτοδεψικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ σκυτοδέψου.

Σκυτοδεψὸς (ὁ), = Σκυτοδέψης.

†Σκυτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκύτη (τομάρια), τομαρᾶς.

Σκυτορράφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω (Σύῤῥάπτω) δέρματα ὡς -

Σκυτορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων σκῦτη (τομάρια). || (οὐσ.) = Σκυτεὺς, σκυτοτόμος, (Τουρκ.) σαράτσης, παπουτσῆς κτλ.

Σκῦτος [σκῦτος ἡ, κατὰ τὸν Ἐτυμλ., ξύω], εος-ους (τὸ). πετσὶ (γδαρμένον ἢ ἀργασμένον), δέρμα, τομάρι (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καλυμμένον ἀπὸ δέρμα, (π. χ.) ἀσπὶς· μάζι ἀπὸ λωρὶ, (ὅθ.) » Σκύτη βλέπειν, « Ἀρχ., = Μαστιγιᾶν.

Σκυτοτομεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου, σαρατσικον, κουτσαράδικον κτλ.

Σκυτοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκυτοτόμος.

Σκυτοτομία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν σκυτοτόμον. » Σκεῦος—, « τὸ ἐργαλεῖον ἢ » Σκυτοτεμική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτόμιον (τὸ), = (ἡ ἀσφαλμ. ἀντὶ) Σκυτοτομεῖον.

Σκυτοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων πρὸς διαφόρους ἐργασίας) σκύτη. || (οὐσ.) ἡνιοποιὸς, σαράτσης κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ὑποδηματοποιὸς, τσαγγάρης.

Σκυτοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Γκαναλίζω) τὰ τομάρια, εἶμαι.

Σκυτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ σκύτη (τὰ τομάρια), (συγχ. τῷ Σκατοφάγος ἢ διορθοῦται παρ' ἄλλων Συκοφάγος).

Σκυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ σκῦτος, πετσόνω.

Σκυτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σκῦτος (τομάρι). «Γηράσκοντες δὲ οἱ τολύποδες σκυτώδεις γίνονται, » Ἀρχτ.

‡Σκύφειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκυφοειδὴς. «Δέπας—, » Ἀθ.

Σκύφη (ἡ), = Σκύφος.

Σκυφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκυφίον.

Σκυφικὸς, ἡ, όν. Σκύφῳ ὅμοιος, σκυφοειδὴς.

Σκυφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύφος, καυκάκι· (ἰατρ.) τὸ κρανίον.

Σκύφιος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκύφειος.

Σκυφισμὸς (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐγχειρήσεως περὶ τὸ κρανίον, (ἄλλ. γρφ. Σκυθισμὸς), ἴδε Περισκυθίζω ἢ Ἱποσκυθισμός.

Σκυφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (καμωμένος εἰς σχῆμα) σκύφου.

Σκύφος (ὁ) ἢ Σκύφος, εος-ους (τὸ), [σκύω, κύπη]. ποτήριον (κυρ. τῶν βοσκῶν καὶ χωρικῶν), καυκί, ξυλοπότηρον. «Σκύφον μίγαν, εἰά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν, » Ἀλκμ.

Σκύφωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Σκύφος.

‡Σκωλήκησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκωλήκωσις ἡ

Σκωληκίασις, εως (ἡ). σκωλήκιασμα, [ἐκ τοῦ

Σκωληκιάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω (Γεμίζω) σκωλήκια, σκωληκιάζω.

Σκωληκίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Κινοῦμαι ὡς ἀν) σκωλήκιον. » Σφυγμὸς σκωληκίζων, « Ἰατρ., ὁ κτυπῶν βραδέως ἢ κυματίζων (ἐν εἴδει ὑρποντος σκώληκος).

Σκωλήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκώληξ, σκωληκάκι.

Σκωληκίτης, ου (ὁ) καὶ Σκωληκῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος σκώληκι ἢ, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκώληκος.

Σκωληκόβρωτος (ὁ, ἡ). [σκώληξ, βιβρώσκω]. σκωληκοφαγωμένος.

Σκωληκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σκώληκος.

Σκωληκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ Σκωληκοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ σκώληκας, εἶμαι σκωληκοτόκος.

Σκωληκοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σκωληκοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) σκώληκας.

Σκωληκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκώληκας.

Σκωληκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκωληκιάσῃ, (πθ.) = Σκωληκιάω.

Σκωληκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκωληκοειδὴς. 2) πλήρης σκωλήκων, σκωληκιάρης.

Σκωλήκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκωληκόω, σκωλήκιασμα.

Σκώληξ [σκόλος], ηκος (ὁ). σκωλῆκι. «Οἱ κόλακες εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες. » Ἀθ. 2) (μετμ.) κλωστὴ, γνῖμα. 3) εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόλλιξ. 4) σωρὸς εἴτου (περὶ τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἅλωνα), (ἄλλ.) Ἄντλος. 5) Αἰολ. ἀντὶ Κολόκυμα.

;Σκωλοβάτης [σκῶλον, βαίνω], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ περιπατῶν μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ξυλοπόδαρα, (ὁθ.) εἶδος ἐντόμου σιτοφάγου.

†Σκωλοβατίζω, Μ. ἴσω. Περιπατῶ ὡς σκωλοβάτης, =Ἀσκωλιάζω.

†Σκῶλον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Σκῶλος, σκόλοψ, (ὁθ. μτφορ.) σκάνδαλον, πρόσκομμα.

Σκῶλος (ὁ), =Σκόλοψ. παλοῦκι, ἀγκάθι. »Βάτου—,« Ἐπγρ.

;Σκωλύπτομαι [σκολιός], Μ. ύψομαι, Π. περιστρέφω σκωληκοειδῶς (ὀφιοειδῶς).

Σκῶμμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς σκῶψιν (ἀστεϊσμὸν), λόγος ἐγγικτικὸς πλὴν νόστιμος (μὲ πνεῦμα), χωρατᾶς, μέτωρον. »Τὸ σκῶμμα λοιδόρημά τι ἐςὶν,« Ἀρςτ. »Τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι σκώμματος, παντάπασιν ἀφεκτέον,« Πλ. »Τὸ δὲ εἴκασμά ἐστι σκῶμμα καθ' ὁμοιότητα,« Λξ.

Σκωμματικὸς, ἡ, όν, =Σκωπτικός.

Σκωμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκῶμμα.

Σκωπαῖος (ὁ), [σκώψ], παρὰ Συβαρίταις ὁ νάννος, (ἄλλ.) Στίλπων.

†Σκώπευμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκόπευμα.

†Σκωπταλέος, α, ον, =Σκωπτικός.

Σκώπτης, ου (ὁ). ὁ σκώπτων (χλευάζων), χωρατατζῆς, περιγελαστής.

Σκωπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκώπτειν, χλευαστικός.

;Σκωπτίλος καὶ

Σκωπτόλης, ου (ὁ). σκώπτης, χωρατατζῆς, ἀστεῖος, μουκαλίτης.

Σκώπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκώπτης.

Σκώπτω [σκώψ], Μ. σκώψω ϗ σκώψομαι. Μιμοῦμαί τι (Τουρκ. Κάμνω τὸ τακλίτι τινὸς) πρὸς γέλωτα· ἐγγίζω (πειράζω) μὲ νόςιμον τρόπον· (ἐν γέν.) χωρατεύω, ἀστεΐζομαι. »Ἐμμελῶς (»Ἀγροίκως)—,« Ἀρςτ., Ἀρςφ. »Σκώπτειν αὐτὸν εἰς μικρολογίαν,« Πλ. »Οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς τοῖς στόμασι φιλοῦντας,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Ἀπορρίπτοντες εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ, χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι,« Ἡρωδ.

Σκῶρ, σκατὸς (τὸ). κόπρος (ἀνθρ.), σκατὸν, περίττωμα.

Σκωραμὶς [σκῶρ, ἀμὶς], ίδος (ἡ). τὸ κοπροδόχον ἀγγεῖον, σκατοτσούκκαλον.

Σκωρία (ἡ). [σκῶρ]. ἡ σῆψις ἢ ὁ ἀφρὸς τῶν μετάλλων (κυρ. δὲ) τοῦ σιδήρου, (κοιν.) σκουριά· (ἐν γέν.) περίττωμα, σκύβαλον.

Σκωριοειδὴς, έος (ὁ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σκωρίαν.

Σκώψ [σκέπτω, διὰ τὸ μεγαλόφθαλμον τοῦ ζώου], σκωπὸς (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (κουκουβάγιας), τὸ ὁποῖον κάμνει διάφορα μιμητικὰ σχήματα, (Γαλλ.) duc (le petit), ἴδε καὶ Ἀείσκωψ, (ὁθ. 2) εἶδος χοροῦ κωμικοῦ.

Σκῶψις, εως (ἡ), τὸ σκώπτειν, ἔγγιγμα μὲ νόστιμον τρόπον, ἀστεϊσμὸς, χωράτευμα. »Ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλέον ἢ τέρπει πολύ, τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνεται,« (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.

Σμαλερὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Μαλερός.

Σμᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Σμῆμα, =Σμῆγμα, (εἰς τὸν Θκρ. ΙΕ'. 32 συγχ. τῷ Νᾶμα).

Σμᾶνος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Σμῆνος.

Σμαράγδειος, α, ον. Ὁ τοῦ σμαράγδου ἢ ἐκ σμαράγδου, σμαραγδένιος.

Σμαραγδίζω, Μ. ἴσω. Ὁμοιάζω τὴν σμάραγδον, ἔχω τὸ χρῶμα (κτλ.) τῆς σμαράγδου.

Σμαράγδινος, η, ον. Ὁ ἐκ σμαράγδου, σμαραγδένιος.

Σμαράγδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμάραγδος, σμαραγδάκι.

Σμαραγδίτης, ου (ὁ) καὶ Σμαραγδῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν.) λίθος ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς σμαράγδου.

Σμάραγδος (ὁ καὶ ἡ), [ἁμαρύσσω ἢ μαρμαίρω], πέτρ. πολύτ., (ὄχι τὸ γνωστὸν εἰς ἡμᾶς) σμαράγδι, (ἀλλ' ἡ) σμαραγδόρριζα, (ϗ ἀρχαιότ.) ὁ Μαλαχίτης ἢ Πράσιος ἢ Χλωρίτης λίθος (Ἰασπις), (παρβλ. Βήρυλλος).

Σμαραγδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμαράγδου, σμαραγδοειδής.

Σμαραγέω-ῶ [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ῥάσσω], Μ. ήσω. Ἠχῶ βαρέως (μὲ κρότον), βούζω, ἀντηχῶ. »Διὸς κεραυνὸν, δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ,« Ἰλ. Φ.

Σμαραγὴ (ἡ), Π. κρότος, βροντή.

Σμαραγίζω, Μ. ίσω, =Σμαραγέω.

;Σμάραγνα (ἡ), =Μάραγνα, μάστιξ (κροτοῦσα).

Σμαρὶς καὶ Σμάρις [συγγ. τῷ Μοῖρα καὶ Μαρίλη, διότι, κατὰ τὸν Ἀρςτ. Π', 30, τὸ θέρος 'μαυρίζει], ίδος ἢ ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ ἰχθ., (κοιν.) σμαρίδα ϗ μαρίδα. »Ὅμοια τῇ μαινίδι βόαξ ϗ σμαρίς,« Ἀθ.

Σμάω-ῶ [ἡμάω, μάσσω], Μ. σμήσω. Τρίβω· σφογγίζω· (ἰδιαιτ.) πλύνω μὲ σαποῦνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, (συνκδχ.) παστρεύω, (ἴδε ϗ) Σμήχω. »Σμᾶται, κτενίζετ', ἐκθέβηκε, τρίβεται,« (Ἀντιφάν. παρὰ) Κλμ. »Κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην ἐν τῇ πυέλῳ,« Ἀρςφ. (καὶ μσ.) »Λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον,« Καλλ. (καὶ πθ.) »Ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται,« Δσκρ.

Σμερδαλέος, α, ον καὶ

Σμερδνὸς, ἡ, όν, Π. φρικτὸς, φοβερὸς, καταπληκτικός. »Δράκων (»Χαλκὸς) —,« Ὅμ. »Γοργείη κεφαλὴ σμερδνὴ,« αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Σμερδνὸν ἢ Σμερδαλέον καὶ (πλθ.) Σμερδαλέα, ἀντὶ ἐπιρ. Φρικτὰ, φοβερά. »Σμερδ. κτυπέων,« Ὅμ., »Σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακεν,« Ὀρφ. »Σμερδνὸν βοόων,« Ἰλ. Ο., [ἐκ τοῦ

†Σμερδος, εος-ους (τὸ), Γλσ. δύναμις τερατώδης.

Σμέω, Μ. σμήσω, ἰων. ἀντὶ Σμάω.

Σμῆγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σμῆξιν, (π. χ.) πηλὸς, σαποῦνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, (παρβλ.) Ῥύμμα. »Παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἱρινομίκτοις χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες,« (Φιλόξ. παρ') Ἀθ. »Τῷ Γερμανικῷ σμήγματι· καλεῖται δὲ σάπων,« Ὀρειβ.

Σμηγματικὸς, ἡ, όν. Σμήγματος ἴδιος, σμηκτικός.

Σμηγματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σμήγματα (πομμάδαις, σαπούνια κτλ.).

Σμηγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σμήγματος ἢ χρησιμεύων ὡς σμῆγμα.

Σμήκτης, ου (ὁ). ὁ σμήχων (παστρεύων, ξερρυπίζων).

Σμηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σμήχειν (παστρεύειν), ῥυπτικός.

Σμηκτὶς (κτρὶς), ίδος (ἡ). (κυρ.) γῆ, ἡ (ἄλλ.) Κιμωλία, εἶδος χώματος τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς σμῆγμα (σαποῦνι), (καθὼς τώρα ὁ) πηλός.

Σμηκτὸς, ἡ, όν. Παστρεμμένος ἢ Δυνάμενος νὰ παστρευθῇ μὲ σμῆγμα, ἐπιδεκτικὸς σμήξεως.

Σμηκτρὶς, ίδος (ἡ), =Σμηκτίς.

Σμῆμα (τὸ), [σμάω], =Σμῆγμα.

Σμηματοδοκὶς, ίδος καὶ

Σμηματοθήκη (ἡ), =τῷ

Σμηματοφορεῖον (τὸ)· κουτὶ (κιβώτιον) πρὸς ἐναπόθεσιν σμημάτων, (καθὼς τώρα τὸ) σενδουκάκι τῆς τουαλέττας.

Σμηνεύω, Μ. εύσω. Φωλεύω καθὼς τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν.

Σμηνηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν σμῆνος (μελίσσι).

Σμηνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμῆνος,

Σμηνιὼν, ῶνος (ὁ), =Σμηνών.

Σμηνοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον σμήνους.

Σμηνοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιμελητὴς μελισσίων, σμηνουργὸς, [κομέω καὶ

Σμῆνος, εος-ους (τὸ), =Ἑσμὸς (μελισσῶν), μελίσσι, (συνκδχ.) πλῆθος ἄπειρον. »Μέγα τι θεῶν κινεῖται σμῆνος,« Ἀρςφ. 2) =Σιμβλον, κυψέλη. »Ἐν σμήνεσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι,« Ἡσ. »Ἄρχονται δὲ αἱ μέλισσαι πλάττουσαι ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους,« Ἀρςτ.

Σμηνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι σμήνη (μελίσσια) ὡς σμηνουργός. 2) (μσ. μὲ δοτ. προθετ. ἢ ἐπιρ.) κάμνω σμῆνος (φωλεύω ϗ πολλαπλασιάζομαι ὡς ἂν μελίσσι) πουθενά.

†Σμηνουργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔργον τοῦ σμηνουργοῦ.

Σμηνουργὸς (ὁ, ἡ), [σμῆνος, ἔργον], =Μελισσουργός.

;Σμηνὼν, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶνε τοποθετημένα σμήνη (μελίσσια), μελισσών.

Σμῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σμήχω, τρίψιμον (νὰ ἔβγῃ ἡ λέρα), ξερρύπισμα, πάστρεμμα.

;Σμηρέα καὶ Σμηρία (ἡ), εἶδος κισσοῦ, (ἀλλ. ἀνγν. Σπειραῖα).

Σμῆριξ, ιγγος (ἡ). Π. ἀντὶ Μῆριγξ.

Σμηρίζω, Μ. ίσω, =Σμυρίζω.

Σμήρινθος (ἡ), Π. ἀντὶ Μήρινθος.

Σμῆρις, ιδος (ἡ), =Σμύρις.

Σμήρισμα (τὸ). σωλήν, σωληνάριον.

Σμήχω, Μ. σμήξω, =Σμάω, τρίβων (σφογγίζων) παστρεύω. »Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον,« Ὀδ. Ζ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) »Σμηχομένη κρόταφον,« Ἐπγρ. 2) =Λεαίνω, ὑαλίζω.

Σμικρίνης [σμικρὸς], ου (ὁ), Κωμ. ὄνομα φιλαργύρου, ἐξηντοδελώνης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σμικρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μικρογνώμων, μικρόνους, μικρόψυχος.
Σμικρολογέω-ῶ, Σμικρολογία, Σμικρολόγος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Μικρολογέω, κτλ.
Σμικρός, Σμικρότης, Σμικρόνους, Ἰων. καὶ Ἀττ. (ἀρχ.) ἀντὶ Μικρός κτλ.
Σμίλα, ης (ἡ), = Σμίλη.
Σμιλάκινος, η, ον. Ὁ ἐκ σμίλακος.
Σμίλαξ, ακος (ἡ), εἶδ. δένδρου, (Γαλλ.) if, (Ἀτν.) taxus. 2) (εἰς τὴν Ἀρκαδ.) εἶδος δρυὸς (πρίνου χωρὶς ἀγκάθια). 3) εἶδος ἡ (μᾶλλον) γέν. φυτοῦ περιπλέκ. μὲ φύλλα κισσοειδῆ. « Σμίλαξ ἡ λεῖα, » εἶνε τὸ (κοιν.) σμιλάγκι, (Γαλλ.) fragon; liseron. « (ἡ δὲ) Κηπαία —, » τὸ ἀμπελοφάσουλον, (ἄλλ.) Δόλιχος.
Σμιλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμιλίον, ἐργαλ. χειρουργ.
Σμιλεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς σμίλης ἐργασία.
Σμίλευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένον τεχνούργημα ἢ πλουμίδι, ψιλαδουλειὰ ἢ· τὸ ἐν τῷ σμιλεύειν ἀποκοπτόμενον, πελεκοῦδι μαρμάρου κτλ., (μτγν.) λεπτομέρεια.
Σμίλευσις, εως (ἡ), τὸ σμιλεύειν, ἡ διὰ τῆς σμίλης ἐργασία.
Σμιλευτός, ἡ, όν. Ὁ διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένος· (ἐπμ.) λεπτουργημένος· (μτγν.) τετορνευμένος. « Γράμματα —, » Ἐπιγρ.
Σμιλεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω τι διὰ τῆς σμίλης, (ἐπμ.) λεπτουργῶ, (κοιν.) κάμνω ψιλοδουλειάν.
Σμίλη (ἡ), [συγγ. τῷ Σμινύη], ἐργαλ. κοπτερὸν ἢ σουβλερὸν χρήσιμον εἰς διαφόρους ἐργασίας, (π. χ.) σμιλάρι (τῶν λιθοξόων καὶ λεπτουργῶν), (Γαλλ.) ciseau, κοπίδι (τῶν κουντουράδων), (Ἰταλ.) σκαλπέλλο (τῶν χειρούργων), κονδυλομάχαιρον, κονδύλι (πρὸς ἐγχάραξιν τῶν στοιχείων κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν), κτλ., (παρδλ. Γλύφανον).
Σμιλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμίλη.
Σμιλιωτός, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα (κυρ. χειρουργ.) σμιλίου.
Σμιλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σμίλης, (ὄθεν
Σμιλοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) σμίλης.
Σμίλος (ἡ), Π. ἀντὶ Σμίλαξ (δένδρ.).
Σμίνθα (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σμίνθος ἡ (ἡ) Σμίνθη.
Σμινθεύς, έος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων [ἐκ τοῦ Σμίνθος, ὡς μυοφόνος, ἡ τῆς Σμίνθης πόλεως Τρωϊκῆς].
Σμίνθη (ἡ), = Μίνθη. 2) πόλις τῆς Τρωάδος, (ὄθ.
Σμίνθιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἄλλ.) Σμινθεύς.
Σμίνθος (ὁ), Κρητ. ὁ ποντικός.
Σμινύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σμινύη (ἡ), [σμινυός], ἐργαλ. γεωργ., τσαπεῖ', ξινάρι· σκαλιατῆρι. « Ἀλλ' ἱμάντα μοι δὸς καὶ σμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα, » Ἀρχ.
Σμινυὸς (ἡ), Π. ἢ
Σμινύς, ύος (ἡ), = Σμινύη.
Σμίρις, ίδος, = Σμύρις.
Σμοῖς [μύω], η, ον, Γλσ. = Στυγνός, σκυθρωπός· φοβερός.
Σμοκορδύω-ῶ, = Σπλεκόω.
Σμυγερός, ὰ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς, Π. [σμύχω]. παλαίπωρος, ἄθλιος· ἐπίπονος, (παρδλ.) Μογερός.
Σμύλα ἡ Σμύλλα, ης (ἡ), εἶδος ἰχθ. (σαυριδιοῦς), (παρδλ. Μύλλος), (εἰς τὸν Γρ. Νύσσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀσμύλη).
Σμύραινα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μύραινα, (συγγ. τῷ Σφύραινα).
Σμύραινος (ὁ), εἶδ. ἰχθ.
Σμυρινώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμυραίνης.
Σμυρίζω, Μ. ίσω (ἴσω. Τρίβω (Ὑαλίζω) λίθον διὰ τῆς σμύριδος. 2) Π. (σπν.) ἀντὶ Μυρίζω.
Σμύρις, ιδος (ἡ), εἶδος σιδηρούχου λίθου μὲ τὴν ἄμμον τοῦ ὑπ. δουλεύουν (ὑαλίζουν) τοὺς σκληροὺς λίθους (τὰ διαμάντια κτλ.), (Γαλλ.) émeri. (ἐπὶ Γρηγορ. τοῦ Κορίνθου ἐλέγετο κοινῶς) Σμερίν. « Τὸ δὲ σμερίν ἐστιν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν ᾗ πρισμὸν μαρμάρου, φύεται δὲ ἐν τῇ Σμύρνῃ, ᾗ λέγεται Σμύρνιον. »
Σμύριαμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμύριδος δυλευμένον (ὑαλισμένον) πρᾶγμα.
Σμυρισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμύρισμα.
Σμυρίτης, ου (ὁ), (κυρ. λίθος), = Σμύρις.
Σμύρνα, ης (ἡ), = Μύρρα, εἶδος ἀρώματος (κόμμι ὑδῶδες) δένδρου τινὸς τῆς Ἀραβ., (ἴδε ᾗ Στακτή). 2) πόλις παραθαλάσσ. τῆς μικρ. Ἀσίας.
Σμυρναῖος, α, ον. Ὁ τῆς σμύρνης ἢ ἐκ τῆς Σμύρνης.
Σμυρνεῖον (τὸ), ὀρθότ. τοῦ Σμύρνιον.
Σμυρνηφόρος (ὁ, ἡ), = Σμυρνοφόρος.
Σμυρνιάζω, Μ. άσω ᾗ
Σμυρνίζω, Μ. ίσω. Σκευάζω (Ἀνακατόνω) μὲ σμύρναν. 2) ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν σμύρνης.
Σμύρνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ σμύρναν.
Σμύρνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (Ἱπποσελίνου) τοῦ ὑπ. ὁ σπόρος μυρίζει 'σὰν τὴν σμύρναν, (παρδλ.) Μυρρίς. 2) = Σμυρίς.
Σμύρνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σμυρνίζω, ἡ διὰ σμύρνης σκευασία ἢ ἐπάλειψις.
Σμυρνεοβοτανον (τὸ), κοινολεκτ. τὸ φυτὸν Σμύρνιον.
Σμυρνοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ σμύρναν.
Σμυρνοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων) σμύρναν.
Σμῦρος (ὁ), ἡ ἀρσενικὴ σμύραινα ἢ ἄλλο ὁμοιογενὲς εἶδος ἰχθύων, (Ἀριστ. Ζ. ἐ, 10).
Σμύχω [συγγ. τῷ Σμώχω], Μ. σμύξω (πθ. ἀορ. ἔ. Ἐσμύγην). Καίω χωρὶς φλόγα (μὲ ὀλίγον πῦρ)· (μτφορ.) καταναλίσκω ἐσωτερικῶς, κατατήκω (καὶ πθ. κατατήκομαι) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. « Πάλαι γε σμύχομαι ἐν ἐμαυτῷ, » Ἠλ., (κοιν.) βράζω μέσα μου. « Ὡς δὲ μή.. σμύχηται ἐν τῇ λεπτῇ διαίτῃ ὀνοσέων, χαρίζεσθαι ὑπώρης μήλων ἐρθῶν ἐν ὕδατι κτλ. » Ἀρετ.
Σμωδιγξ, ιγγος (ἡ), Γρμτ. ἀντὶ Σμῶδιξ.
Σμωδικός, ἡ, όν. Ὁ θεραπεύων (χρησιμεύων διὰ) τὰς σμώδιγγας « Φάρμακον —, » Ἰατρ.
Σμῶδιξ, ιγγος (ἡ). πρήξιμον ἐξ αἰτίας κτυπήματος, μώλωψ. [ἐκ τοῦ
Σμώχω, Μ. σμώξω, = Σμήχω, τρίβω παρεύω· (μτγν.) κτυπῶ δυνατά, ἢ τρώγω μὲ βίαν, (κοιν.) κτυπῶ 'δόντι. « Σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν, » Ἄρχ., (παρδλ. Ψώχω).
Σοβαρεύομαι, Μ. εὐσόμαι. Φέρομαι σοβαρῶς (μὲ ὕφος), καμαρώνω, ἐπαίρομαι.
Σοβαρητικός, ἡ, όν. Σοβαρός.
Σοβαρόβλεφαρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων σοβαρὰ βλέφαρα (ἐπηρμένην ὀφρῦν), ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.
Σοβαρός [σοβέω], ά, όν. (κατὰ λέξ.) Ὁ περιπατῶν μὲ κουνηστὰ χέρια, (ὀλλ.) καμαρώνων, ἡ βιαιικός, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ὁρμητικός· (συνήθ. κατὰ συνκχ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. πολυεξοδος. « Τιμὴ —, » Αἰλ., ἡ ὑπέρογκος.
Σοβαρότης, ητος (ἡ). τὸ ὕφος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ σοβαροῦ.
Σοβαρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), σοβαρὸς τὸ φρόνημα, ἀγέρωχος.
Σοβαρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὕφος σοβαρόν (μεγαλοπρεπές, ἀγέρωχον).
Σοβᾶς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σοβαρὰ, (ὅθ. [ὑδος.] πόρνη, (ἄλλ.) Δρομὰς ἡ μαινὰς. 2) (εἰς τὸν Ἁθ. ἐνν. ὄρχησις), εἶδ. γελοίου χοροῦ, [ἐκ τοῦ
Σοβέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ.) = Φοβέω, φοβίζων διώκω (φυγαδεύω), (ἐν γέν.) βάλλω εἰς ταχεῖαν κίνησιν· κουνῶ· ταράττω· τινάζω· (ἀπθ. ἡ ἑλλ.) τρέχω, κινοῦμαι ταχέως· (ἰδιωτ.) κουνῶ τὰ χέρια μου περιπατῶν, (ἐπμ.) περιπατῶ βιαστικὰ (ὀγλίγωρα) ἢ μὲ ὕφος σοβαρὸν (ἀγέρωχον), καμαρώνω· (πθ.) κάμνω 'σὰν ξυππασμένος. « Σοβεῖν τὴν κόνιν, » Ξεν., τινάζειν. « Ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὸν κάλαμον καὶ τὴν ὕλην, ἵνα πέτωνται τὰ ὀρνίθια, » Ἀρστ. « Ταχὺν ποδ' ἀν κύκλῳ σοβεῖτε, » Ἀρχ. « Σοβεῖν τὴν κύλικα, » Φλχ., περιφέρειν ταχέως· (καὶ ἑλλ.) « Σοβεῖ (ἐνν. τοὺς πόδας ἢ τὸν ἵππον) εἰς Ἄργος, » Λκ., τρέχα, (κοιν.) κτύπα εἰς τὸ Ἄργ. « Τρεῖς ἀκολούθως ἢ τέτταρας ἔχων διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, » Δημ. (καὶ πθ.) « Ὀφθαλμὸς σοβούμενος, » Γρ., βλέμμα παράφορον (παραλογισμένον). « Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, » Βασ. « Ἄγριον δὲ τὸ ἦθος αὐτῷ καὶ σεσοβημένον, » Τιμαρ. (ᾗ προθετ.) « Μειράκιον ἐμπλήκτων ᾗ σεσοβημένον πρὸς δόξαν, » Πλ., ξυππασμένον, [ἐκ τοῦ
Σόβη (ἡ), [σοβέω]. ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου (διότι μὲ αὐτὴν διώχνει ταῖς μυίγαις). 2) φούντα περικεφαλαίας (ἀπὸ ἀλογοουρὰν), (παρδλ.) Φάβη.
Σόβησις, εως (ἡ), τὸ σοβεῖν ἢ σοβεῖσθαι, ξύππασμα, ὁ ὠξίμορ· (ἐν γέν.) ταχεῖα κίνησις· (ἰδιωτ.) περιπάτημα σοβαροῦ (καμαρωτοῦ)· (μεταίτ. προθετ.) ὁρμὴ περί τι.
Σόβητρον (τὸ), = Σόβη, μυιαστήριον.
Σοβὸς (ὁ), [σοβέομαι]. πηδηκτὰς, ὁρμητικός, (ἐπίθ. τῶν Σατύρων, παρδλ. Σ βάς).
Σόγκος (ὁ), = Σόγγος.
Σογκωδής, ους (ὁ, ἡ), = Σογχώδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σόγγος (ὁ), [σεμφός], εἶδ. φυτ., (κοιν.) ζοχός.

Σογχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σογχοῦ, ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ζοχόν, (Γαλλ.) chicoracé.

Σοΐ, δοτ. τοῦ Σύ, ἡ 2) ὀνμς. πλθ. τοῦ Σός.

Σοῖο, Ἰων. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σός.

†Σοΐς, ἴδος (ἡ), Γλσ. = Σοβάς.

Σοῖσι, Ἰων. ἀντὶ Σοῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Σός.

Σολοικία (ἡ), = Σολοικισμός.

Σολοικίζω, Μ. (σω. Ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς σόλοικος, κάμνω σολοικισμούς (περὶ τὴν γλῶσσαν ἢ τὰ ἤθη). » Φωνῇ δὲ νομίζουσι Σκυθικῇ, σολοικίζοντες αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἐπεὶ οὐ χρηστῶς ἐξέμαθον αὐτήν, « Ἡρ. » Ἀμεινόν ἐστι τῇ φωνῇ μᾶλλον ἢ τῷ βίῳ σολοικίζειν τε ἢ βαρβαρίζειν, « Γαλ.

Σολοικισμός (ὁ). τὸ σολοικίζειν (γράφειν ἢ προφέρειν παρὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης), σφάλμα περὶ τὴν γραμματικὴν ὀρθότητα τῶν λέξεων (καὶ μτνμ. περὶ τὸν καλὸν τρόπον τοῦ ζῆν), χωριατιά, βαρβαρότης. » Οὐ ζίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀσχήμασι ἢ πλημμελήμασι ἢ σολοικισμοῖς, « Πλ. » Ἔστι δὲ σολοικισμὸς, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, Ἐγὼ περιπάτων ὁ τοῖχος ἔπεσε, « Σδ. » Μιᾶς μὲν λέξεως κακία ἐστὶν ὁ βαρβαρισμός, ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμός, εἰ καί τινες εἰσηγήσαντο ἢ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν, εἰ κατὰ θηλείας φαίη τις Οὗτος κτλ., « Ἀπλλν. » Δῆλον δ' ὅτι, πολλῶν καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔχει κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν εἶτουν βαρβαρισμόν· κέκριται δὲ σολοικοφανῆ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα· πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον σχῆμα ἁμάρτημά ἐστιν ἑκούσιον, διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· σολοικισμὸς δὲ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας, « Εὐς. » Πλεῖστα δ' ἂν τις εὕροι παρ' αὐτῷ (τῷ Θουκυδίδῃ) τῶν σχημάτων. . , σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν, « Δ. Ἁλ.

Σολοικιστὴς, οῦ (ὁ), ὁ σολοικίζων συνήθως.

Σολοικοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος σόλοικος (ὁμοιάζων σολοικισμόν).

Σολοικος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ προφέρων παρὰ τοὺς κανόνας (καθὼς οἱ κάτοικοι τῶν Σόλων, ἀποικίας συσταθείσης ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰς τὴν Κιλικίαν, οἱ ὁπ. παρέφθειραν μὲ τὸν καιρὸν τὸ Ἀττικὸν τῆς γλώσσης ἰδίωμα)· (ἐπὶ λέξ.) ὁ ἐναντίον τῆς γραμματικῆς ἀκριβείας, ἐσφαλμένος, ἀδόκιμος, κακόζηλος· (μτνμ.) ἄπρακτος, ἀπολίτευτος, ἀπειρόκαλος· ἄτοπος· (παρβλ.) Σκαιός. » Τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτοὺς (ἀντὶ Ἡμᾶς ἢ Ὑμᾶς ἢ Σφᾶς αὐτοὺς), σόλοικον, « Ἀθ., » Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ἥρετο εἰμὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι, « Ξεν.

Σολοικοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νῶς. Ὁ φαινόμενος (γωρὶς νὰ ἦνε) σόλοικος, ὁμοιάζων σολοικισμόν.

Σολοικώδης, ες (ὁ, ἡ), σόλοικος τὸ εἶδος, μετέχων σολοικισμοῦ, σολοικοφανής.

Σολοίκως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (ἐκφράσεως) ἢ μὲ ἦθος σόλοικον, σκαιῶς, βαναύσως κτλ.

†Σολοιτύπος (ὁ, ἡ), = Μυδροκτύπος, [τύπτω καὶ

Σόλος (ὁ), [ὅλος ἢ σόομαι]. (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιουδήποτε σφαιροῦ σώματος (κυρ. δὲ) σιδήρου ὅπως ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον (ἐπμ. σχήματος κωνοειδοῦς, ὁ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ἀθλητὰς ὡς) δίσκος.

Σομφός [συγγ. τῷ Σιφνός], ἡ, όν. Σπογγώδης, χαῦνος, ἀραιός, διάκενος, (ἐπὶ φων.) βραχνὸς, ἀμαυρὸς, (Γαλλ.) creux, obscur, (παρβλ.) Μογγός.

Σομφότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σομφοῦ, χαυνότης κτλ., (ἐπὶ φων.) βραχνάδα.

Σομφώδης, εος (ὁ, ἡ). σομφὸς τὸ εἶδος, σπογγώδης.

Σόομαι, (ἴδε τὸ συνῃρ.) Σοῦμαι.

Σόος, η ἡ ος, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Σῶος-Σῶς. » Τῶν σημάντρων ἑόντων σόων, « Ἡρ.

Σορέλλην, ηνος (ὁ), Κωμ. = Σοροδαίμων.

†Σορεύω, Μ. εὐσω, = Σωρεύω καὶ

†Σορηδόν, ἐπίρ. = Σωρηδόν.

Σοροδαίμων [σορός, δαίμων], ονος (ὁ). Κωμ. γέρων ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον, ὑπέργηρως, παληόγερως, σαράβαλον, σάψαλον.

Σοροεργὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σοροπηγός.

Σοροπήγιον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σοροπηγοῦ.

Σοροπηγὸς (ὁ), [σορὸς, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων σανδοῦκια διὰ τοὺς νεκροὺς (κιβούρια).

Σοροπλήκτος καὶ Σοροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλήττω], = Σοροδαίμων.

†Σοροποιὸς (ὁ), = Σοροπηγός.

Σορὸς (ἡ), [συγγ. τῷ Σωρός]. θήκη νεκροῦ, κιβούριον· ξυλακρέβατον. (κατ' ἔκτ.) λόρναξ, σαρκοφάγος. » Ὁ ἐν Ἄσῳ λίθος, ἐξ οὗ τὰς σοροὺς ποιοῦσι, « Θφρ. 2) (συνκδχ.) γέρων ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον, Σοροδαίμων. » Ἐπεὶ πρεσβύτοις ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορὸς, « Ἀθ.

†Σορωνὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σαρωνίς.

Σός [σοῦ], ἡ, όν, (ἀντνμ. Κτητ. β'. πρσ.). Ὁ ἀνήκων ἢ ἀνταποκρινόμενος εἰς σέ, ἐδικός σου. » Ἐγὼ δὲ σός, καὶ μὴ σός, . . σός γέ τοι καλούμενος, « Σοφ., ἐτηλ. υἱός. » Ἀπάγου τὴν σὴν, « Ξεν., γυναῖκα· (ἢ πρὸς γεν. παρὰ Π.) » Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, « Ὅμ., τῷ σαυτοῦ. » Πρὸς ἀσμένης πέπτωκα σὰς παρηίδας, « Εὐρ. » Ὅρα μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν, « Σοφ., συμφέρον. « Τὸ σόν τ' ἦν ὦδ' ἂν εὐτυχέστερον, « Εὐρ., ἀντὶ Σὺ, τὰ κατὰ σέ. (καὶ πλθ.) » Ὡς μᾶλλον μέλει μοι ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἕξει ἢ ὅπως τὰ ἑαυτῶν, « Ξεν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τὰ σά, » Δξ., τὰ κτήματά σου. » Μηδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν σῶν κεκτῆσθαι, « Ξεν. (καὶ ἀντὶ προθετοπ.) » Εὐνοίᾳ ἐρῶ τῇ σῇ, « Πλάτ., = Τῇ πρὸς σέ.

Σοῦ, γεν. τοῦ Σός καὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.) τοῦ Σύ

Σοῦ, Β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Σοῦμαι.

Σοῦβος (ὁ), [σόβος;] εἰδ. δορκάδος ἢ αἰγάγρου.

†Σουβάριον (τὸ), [Ἀτν.] μανδύλι (διὰ τὸν ἱδρῶτα), = Καψιδρώτιον.

†Σούκινος, η, ον, (νλγ.). Καμωμένος ἀπὸ ἤλεκτρον (Ατ. σούκκινον), κεχριμπαρένιος. » Τὸ θάκρυον τὸ σούχιον (ὅπου γραπτέον ἴσως Σούκινον ἢ Σύκκινον) ἐπιπαπᾶται τὰ κάρφη, « Κλμ.

Σοῦμαι (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Σόομαι), Π. ἀντὶ Σεύομαι, κινοῦμαι ταχέως, ὁρμῶ, τρέχω, σπεύδω, φεύγω διωκόμενος. » Σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ, « Ἀρχ. (καθὼς ἢ κοιν. λέγομεν διώκοντες τὰς ὄρνιθας) ξοῦ, ξοῦ. » Σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν, « Αἰσχλ.

Σοῦνεκα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Σοῦ ἕνεκα.

Σουνιάρατος (ὁ, ἡ), Π. [Σούνιον, ἀράομαι]. ὁ ἐν τῷ Σουνίῳ λατρευόμενος, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Σοῦς, οῦ (ὁ), Π. [θοὸς, σεύω]. ὁρμὴ (πρὸς τὰ ἄνω), (Γαλλ.) élan.

Σοῦσθαι, Π. ἀπαρ. καὶ

Σοῦσθε, Π. Β'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. ἢ πρς. τοῦ Σοῦμαι.

Σουσιγενὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ γεννημένος εἰς τὰ Σοῦσα (πόλιν τῆς Περσ.).

†Σούσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ σοῦσα (κρῖνα).

†Σοῦσις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σοῦς.

†Σοῦσον (τὸ). Ἑβρ. ἢ Φρυγ. ἢ Φοινικ. τὸ κρῖνον (ἄνθ.).

Σούχινος, η, ον, = Σούκινος.

Σούχινον (τὸ), Ατν. τὸ ἤλεκτρον, succinum, ἴδε Σούκινος.

Σοφία (ἡ). ἡ ἕξις (ἡ ἱκανότης, ἢ ἀρετὴ) τοῦ σοφοῦ (« Ἅπας ἐγράψατο Ὅμηρος τῷ ὀνόματι σοφίαν, [Ἰλ. Ο, 412], οὐ καθάπερ νῦν τὴν διὰ λόγου καὶ πραγμάτων ἐπισκευὴν τοῦ ἤθους λέγων, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην, « Σδ. » Πλάτων δὲ ἰδιαίτατα μὲν σοφίαν ἡγεῖται εἶναι τὴν τῶν νοητῶν καὶ ὄντως ὄντων ἐπιστήμην. . ἰδίᾳ δὲ σοφίαν καὶ τὴν φιλισοφίαν καλεῖ, ὄρεξιν οὖσαν τῆς θειας σοφίας. Κοινῶς δὲ λέγεται παρ' αὐτῷ σοφία καὶ ἡ πᾶσα ἐμπειρία, οἷον ὅταν σοφὸν λέγῃ τὸν δημιουργόν, « Ἀρτ.) · (ἐν γέν.) γνῶσις ἐντελὴς, ἐπιτηδειότης (εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον), ἐμπειρία· πολυπειρία· (ἰδιαιτ.) φρόνησις (« Principesque omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Graeci vocant; prudentia enim, quam φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, « Cic. De offic. δ [1, 43]), εὐβουλία· τέχνη, πανουργία. » Τίς ἂν μοι τοῦτο ἐπιτελέσειε σοφίᾳ καὶ μὴ βίᾳ, « Ἡρ., μὲ ἐπιτηδειότητα, μὲ τρόπον. » Εἶναι ἔγγεις σοφίην, μηχανῶ ὡς κτλ. « Αὐτ., ὅδε καὶ Σοφιστής (2).

Σοφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ σοφὸν (ἔμπειρον, φρόνιμον)· (Γρφ.) - Συνεπιζω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πθ. ἢ μσ.) » Ναυτιλίης ἢ νηῶν σεσοφισμένος, « Ἡσ., εἰδήμων, ἔμπειρος. 2) (συνήθ. μσ. μὲ αἰτ.) ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω) τι σοφῶς (εὐφυῶς) ἢ σοφιστικῶς (μὲ πονηρίαν καὶ ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀπατήσω), βουλεύομαι, νοθεύω (» Τὴν πορφύραν—, « Φλγρτ.). ἀπατῶ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Μή με σοφίζου, κούφην μοι σταχύων ἀντιδιδοὺς καλάμην, « Ἐπγρ. » Ἀεὶ καινὰς ἰδέας σοφίζομαι, « Ἀρςφ. » Οὗτος σοφίζεται αὐτοῖσι τοιόνδε, « Ἡρ. » Πρὸς ὧν ταῦτα σοφίζονται (οἱ αἴλουροι) τάδε. « αὐτ. » Τοιαῦτα καὶ ἡμεῖς, νέοι ὄντες, ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, « Ξεν. » Ψέγουσι πολλοὶ τοὺς νῦν σοφιστὰς, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Σοφίζεσθαι πρὸς τὸν νόμον, « Πλ., ἀντιτάττειν σοφίσματα (ςρεψοδικίας), (ὅθ. πθ.) » Σεσοφισμένος, « Γρφ., σοφιςικὸς, ἀπατηλὸς, ἢ· σοφίας μέτοχος, ἔμπειρος, φρόνιμος. » Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνὴρ, « Φωκυλ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν, « Ἡσ. 3) (Γρφ.) ἐννοῶ, συμπεραίνω. » Ἐσοφίσαντο ὅτι Κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, « Βασιλ.

Σόφισμα (τὸ). τὸ εὐφυῶς ἢ (ἐπὶ κακοῦ) σοφιστικῶς ἐπινοηθὲν τέχνασμα· (ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς διαλεκτ. καὶ Ῥτρσ.) ἐρώτημα ἢ συμπέρασμα ἀπατηλὸν (στηριζόμενον εἰς ψευδῆ συλλογισμόν).

† Σοφισματίας, ου (ὁ). σοφιςὴς ἐπιτήδειος.

Σοφισματικὸς, ἡ, όν. Σοφίσματι ὅμοιος· σοφιστικός. ||. (οὐσ.) = Σοφιστής.

Σοφισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σόφισμα.

Σοφισματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σοφίσματος, σοφίσματι ὅμοιος.

Σοφισμὸς (ὁ). τὸ σοφίζεσθαι, ἡ διὰ σοφισμάτων ἑρμηνεία.

Σοφιςεία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ τρόπος) τοῦ σοφιστοῦ, ἡ σοφιστικὴ τερθρεία.

Σοφιστέον, θετ. τοῦ Σοφίζω.

Σοφίστευμα (τὸ). τέχνασμα (ἐπίνοια) σοφιστοῦ, σόφισμα.

Σοφιστεύω, Μ. εύσω. Πράττω (Διδάσκω) ὡς σοφιστὴς, μετέρχομαι (ἐπαγγέλλομαι) τὸ ἔργον τοῦ σοφιστοῦ. ||. (μτβτ.) καλλωπίζω ἢ ἐπινοῶ σοφιστικῶς.

Σοφιστήριον (τὸ). διδακτήριον (ἀκροατήριον) σοφιστοῦ. 2) (ς) μέσον πρὸς σοφισμὸν, τέχνασμα. σόφισμα.

Σοφιστὴς [σοφίζω], οῦ (ὁ). (κυρ. ϗ ἀρχ.) σοφὸς (ἱκανὸς, ἔξοχος) εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον ἢ ἐπάγγελμα, τεχνίτης ἄριστος εἰς τὸ εἶδός του· (ἰδιαιτ.) ποιητὴς ἢ· μουσικός· (ἐν γέν.) φιλόσοφος. » Οἱ πάντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταὶ, οἳ τοῦτον τὸν χρόνον ἐτύγχανον ἐόντες, ϗ δὴ καὶ Σόλων, « Ἡρ., οἱ (ἄλλ.) ἑπτὰ σοφοί· » Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ, « αὐτ. 2) (ὑςερότερα) διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς (τῆς πολιτικῆς, τῆς ἠθικῆς κτλ. [ἐν γέν.] τῆς φιλοσοφίας)· πανεπιςήμων· (ὅθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀλαζὼν, ἀπατεὼν, τσαρλατάνος (ὁποῖοι καταντοῦν συνήθ. οἱ τὰ πάντα ἐπαγγελλόμενοι). » Τοὺς τὴν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι, « Ξεν. » Ἔστι γὰρ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὔσης, « Ἀρςτ. » Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, ϗ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφιςαὶ προσηγορεύθησαν, « Πλ. » Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, « Δμ. » Οἱ σοφισταὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἐξαπατᾷν λέγουσι καὶ γράφουσιν ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, καὶ οὐδένα οὐδὲν ὠφελοῦσιν· οὐδὲ γὰρ σοφὸς ἐγένετο αὐτῶν οὐδεὶς οὐδ' ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἀρκεῖ ἑκάστῳ σοφιςὴν κληθῆναι, ὅ ἐςιν ὄνειδος παρά γε τοῖς εὖ φρονοῦσιν, « Ξεν. » Δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἔπειτα χρόνου, μὴ σοφισταὶ καλῶνται, « Πλάτ.

3) ῥήτωρ (κυρ. ὁ γράφων ἢ δημηγορῶν πρὸς ἐπίδειξιν), (Γαλλ.) déclamateur. » Ὥστε μηδένα δυνηθῆναι μήτε τῶν ποιητῶν, μήτε τῶν σοφιςῶν, ἀξίως τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων εἰπεῖν, « Ἰσκρ. » Ἰσοκράτης σοφιςὰς μὲν τοὺς περὶ τὴν ἔριν καὶ τοὺς.. διαλεκτικοὺς ἀποκαλεῖ, φιλόσοφον δ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ῥήτορας, « Ἀρςδ. » Σοφιστῶν θεαταῖς ἐοίκατε καθημένοις μᾶλλον, ἢ περὶ πόλεως βουλευομένοις, « Θκ. » Τοῖς γὰρ σοφισταῖς ἐφεῖται πρὸς ἐργασίαν ἢ δόξαν ἔςιν ὅτε τῶν λόγων κοσμεῖν τὸν ἥττονα παραλαμβάνοντας, « Πλ.

Σοφιστιάω-ῶ (ἄχρ. εἰς τοὺς ἄλλ. χρν.). Πράττω ἢ Γράφω ἢ Ὁμιλῶ ὡς σοφιςὴς (μὲ σοφιστικὴν δεινότητα), ἐπιδεικτιῶ σοφιστικῶς.

Σοφιστικὸς, ἡ, όν. Σοφιστοῦ ἴδιος, ἀπατηλός. ||. » Σοφιστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ σοφιστοῦ. » Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν, « Φλςρ.

Σοφιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ σοφιστικὸν (ἀπατηλὸν) τρόπον, μὲ σοφίσματα.

Σοφιστομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος (Ἔχω μανίαν) διὰ τοὺς σοφιστάς. » Σοφιστομανοῦσιν Ἀθήνῃσι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι ϗ ἀφρονέστεροι, « Γργ.

Σοφίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σοφιστής.

† Σοφοδότις, ιδος (ἡ). δότειρα (χορηγὸς) τῆς σοφίας.

† Σοφόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δωρούμενος σοφίαν.

Σοφόνους (ὁ, ἡ). σοφὸς τὸν νοῦν, εὐφυὴς, (παρβλ.) Θυμόσοφος.

† Σοφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ σοφὸν, σοφίζω.

† Σοφοποίησις, εως καὶ

Σοφοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σοφοποιὸς (ὁ, ἡ). σοφίας ἐμποιητικὸς, σοφοδότης.

Σοφὸς [συγγ. τῷ Σαφὴς, ὅθ, τὸ Ατν. sapiens], ἡ, όν. (κυρ.) Ἱκανὸς (εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον)· ἄριστος εἰς τὸ εἶδός τε, ἐπιτήδειος (» Τὸν δ' οὔτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα, οὔτ' ἄλλως τι σοφὸν, « Ὅμ. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] » Μίαν κυνα, ἥτις ἂν ᾖ σοφωτάτη ἰχνεύειν, « Ξεν.)· (ἐν γέν.) ἐπιστήμων, ἔμπειρος (» Πότερά σοι δοκοῦσιν οἱ σοφοὶ, ἃ ἐπίστανται, ταῦτα σοφοὶ εἶναι, ἢ εἰσί τινες ἃ μὴ ἐπίςανται σοφοί; Ξεν. » Πάντα σοφὸν οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἶναι, « = » Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφὸς, « Θγν.)· πολύπειρος· φρόνιμος (» Σοφὴν γ' ἔλεξας τὴν ἑκούσιον φυγὴν, « Εὐρ. » Ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφὰ, « αὐτ. » Συφὸν δὲ ἦν τὸ ἀποβῆναι νεὼς, « Συν.)· (ἐνίοτε) δεινὸς, πολύτροπος (» Δαρείῳ ἦν Ἱπποκόμος ἀνὴρ σοφὸς, « Ἡρ.)· (συχν.) πεπαιδευμένος, λόγιος (» Ὁ χρήσιμ' εἰδὼς οὐχ ὁ πόλλ' εἰδὼς σοφὸς, « [Αἰσχλ. παρὰ] Στβ. » Σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος, « Ἀρςφ. » Χρὴ δ' οὔποθ', ὅς τις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφοὺς, « Εὐρ.)· (Γρφ.) μάγας ἢ ἐπασιδὸς (» Ὡσεὶ ἀσπίδος. . ἥτις. . φαρμακοῦται φαρμακευομένου παρὰ σοφοῦ, « Ψαλμ.)· (ἐπὶ πραγμ.) φρονίμως ἐσκεμμένος. » Σοφὰ φάρμακα, « Θκρ. » Καὶ οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ τέκτονές εἰσι τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες, « Πλάτ. » Τοῦτο Θάλεω τὸ σοφὸν, « Πλ. » Τὸ σοφὸν θεῷ μόνῳ πρέπειν, « Ἀθ. » Οὐδὲν ποικίλον, οὐδὲ σοφὸν, « Δμ. » Οὐδὲν τὸ σοφόν μοι ἐγένετο, « Πλάτ., ἡ φρόνησις ἢ ἡ πανουργία μου δέν μοι ἐχρησίμευσε.

† Σοφόω-ῶ. Μ, ώσω. Κάμνω τινὰ σοφὸν, σοφίζω.

Σοφῶς, ἐπίρ. Μὲ σοφίαν, ἐπιτηδείως, φρονίμως, ἐσκεμμένως κτλ. » Ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν, « Ἀρςτ.

Σόω, ῃς, ῃ, Π. ἀντὶ Σώσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σώω = Σώζω, (ὅθ.

† Σοωδίνη (ἡ), Π. ἡ σώζουσα τὰς δίνας (τὰ ῥεύματα), ἔφορος τῶν ῥυάκων, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.).

† Σωοναύτης, ου (ὁ). ὁ σώζων τοὺς ναύτας. » Αἰμὴν —, « Σχλ., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. Σωοναύτης).

Σπαδίζω [σπάω], Μ. ίσω καὶ Ἰων. ίζω. Τεντόνω (καθὼς οἱ βυρσοδέψαι τὰ δέρματα), (παρβλ.) Θρανεύω. » Σπαδίξας τὸ δέρμα, « Ἡρ., ἐκδείρας.

Σπάδιξ [σπάω], ικος (ἡ). κλωνάρι ξεμασχαλισμένον ἀπὸ τὸ δένδρον· (ἰδιαιτ.) κλωνάρι φοίνικος μὲ τὸν καρπόν του, (παρβλ. Σπάθη). 2) ἢ φλοῦδα τῆς ῥίζης τοῦ πρίνου. 3) εἶδ. μεσ. ὀργ. 4) (ὡς ἐπίθ.) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ φοίνικος, (Λτ.) spadiceus.

† Σπάδιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Στάδιον.

Σπαδονίζω [σπαδὼν], Μ. ίσω, = Σπαράττω, (Γαλλ.) tirailler· διακόπτω, διασπῶ. » Τὸν ἦχον —, « Δ. Ἀλ.

Σπαδονικὸς, ἡ, όν. Διεσπασμένος, διακεκομμένος. » Ἦχος —, « Μουσικ.

Σπαδόνισμα (τὸ), = Σπάραγμα. 2) = τῷ

Σπαδονισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπαδονίζω, σπαραγμὸς, (Γαλλ.) tiraillement· διασπασμός. » Ἤχων —, « Δ. Ἀλ.

Σπαδὼν [σπάω], όνος (ἡ). σπασμὸς ἢ σπάσμα. » Ὁπόταν τι τῶν φλεβίων σπασθὲν μὴ ῥαγῇ παντελῶς, ἀλλὰ σπάδων (γρφ. σπαδὼν) ἐν αὐτῷ γένηται· γίνεται δὲ μάλιςα οἷον κιρσὸς, « Ἱππκρ., (συγχ. τῷ

Σπάδων, ωνος καὶ οντος (ὁ). εὐνοῦχος (τοῦ ὁπ. ἀπεσπάσθησαν οἱ ὄρχεις), ἐκτομίας.

§ Σπαθάλιον (τὸ), = Σπατάλιον.

† Σπαθαρίσκος (ὁ), = [σπαθάω]. ὕφασμα λεπτὸν καὶ κρουστὸν (καθὼς τὸ ἐδικόν μας μπρουντζοῦκι ἢ κρεπόνι) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες τῆς Ἀσ. ὡς σκέπασμα (voile), (παρβλ.) Θέριςρον.

Σπαθατὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Σπαθητός.

Σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τὸ ὕφασμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ τὴν σπάθην ἵνα γένῃ κρουστόν· (ἐν γέν.) ὑφαίνω (κυρ. ᾖ μτνμ.). »Διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα, « Δμ. 2) (συγχότ. μτφορ.) ἐξοδεύω πολλὰ (καθὼς καὶ εἰς τὸ κρουστὸν πανὶ ὑπάγει πλειότερον νῆμα), ἀσωτεύω, καταναλίσκω· (χωρὶς πτ.) = Σπαταλῶ, ξεφαντόνω. » Σπαθήσεις δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, « Ακ. (ᾖ πθ.) »Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται, « Πλ. (ἴδε Ἀρςφ. Νεφ. 54, ὅπου καὶ λογοπαίγνιον εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασ.)

Σπάθη (ἡ), [σπάω]. ἐργαλ. ὑφαντ. μὲ τὸ ὁπ. ἐκτυποῦσαν τὸ πανὶ (εἰς τὸν ὀρθὸν ἐργαλειὸν) ἵνα γένῃ κρουστὸν (καθὼς τώρα μὲ τὸ) κτένι. 2) εἶδ. σπαθιοῦ μὲ πλατεῖαν ἄκραν. 3) ἐργαλ. τῶν χειρούργων καὶ φαρμακοποιῶν, (Ατν.) spatula. 4) τὸ πλατὺ μέρος (ἡ ἄλλ. Πλάτη) τοῦ κωπιοῦ καὶ 5) τῆς πλευρᾶς. 6) ἡ ὠμοπλάτη, (Ατν.) spalla. 7) ξυστρὶ τοῦ ἀλόγου. 8) τὸ στυλάρι τῶν φύλλων καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, (παρβλ. Σπάδιξ). » Ὁ μὲν ἄῤῥην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, ἡ δὲ θήλεια καρπὸν, « Θφρ.

Σπάθημα (τὸ). ὕφασμα σπαθητὸν (κρουςόν)· (μτφορ.) »Φρενῶν—, « Σδ., 'γιερὸς νοῦς, (ἄλλ.) = Πυκναὶ φρένες.

Σπάθησις, εως (ἡ), τὸ σπαθᾷν, ἡ διὰ τῆς σπάθης πύκνωσις τοῦ ὑφάσματος· (μτφορ.) σπατάλη, ἀσώτευσις.

Σπαθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ σπαθῶν (σπαταλῶν), κακοξοδευτής.

Σπαθητὸς [σπαθάω], ἡ, όν. (κυρ. ἐπὶ ὑφάσμ.) Πυκνός, (κοιν.) κρουστός.

Σπαθηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σπάθην.

Σπαθίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς σπάθας (τὰς πλευράς). » Σπαθίης κτείς, « Ὀππ., τὸ κτένι τὸ ὁπ. σχηματίζει τὸ κουφάρι τοῦ ζώου μὲ τὰς πλευρὰς, (Γαλλ.) la carcasse, (ἴδε καὶ Σπάθιος).

Σπαθίζω, Μ. ίσω. Ἁπλόνω ἢ Ἀνακατόνω τι διὰ τῆς (φαρμακοπ.) σπαθίδος. 2) (νλγ.) κτυπῶ μὲ τὸ σπαθί.

†Σπαθιναῖος, α, ον καὶ

Σπαθίνης, ου (ὁ). (κυρ. ἔλαφος) τοῦ ὁπ. τὰ κέρατα εἶναι ἀκόμη πλατειὰ εἰς τὴν ἄκραν (ὡσὰν σπαθιά), (δηλ.) νέος, (παρβλ.) Ἀγαιίνης, (Γαλλ.) daguet.

Σπαθίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάθη.

Σπαθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σπάθη (κυρ. τῶν φαρμακοπ.). 2) εἶδ. ὑφάσματος, (ἴδε Σπαθαρίσκος).

†Σπάθισμα (τὸ), = Σπαδόνισμα.

†Σπαθισμὸς (ὁ), (νλγ.) κτύπημα μὲ τὸ σπαθί, σπαθιά.

†Σπαθιςὴρ (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου.

Σπαθίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ σπάθην (φοίνικος).

Σπαθυμήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ., μήλη εἰς σχῆμα σπάθης (3).

†Σπαθυποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σπάθας (σπαθιά).

Σπαθοφοίνικον (τὸ). ἡ ἀνθηφόρος σπάθη τοῦ φοίνικος.

;Σπαθόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων φύλλα εἰς σχῆμα σπάθης, (ἄλλ. διορθ. Σπανόφυλλος).

Σπαίρω (παρτ. Ἔσπαιρον), [σπάω]. Πηδῶ 'σὰν τὸ ψάρι εἰς τὴν ξηρὰν, σπαρταρῶ· κλωτσῶ 'σὰν τὸ ζῶον ὅταν τὸ σύρουν μὲ βίαν ἢ τὸ σφάζουν, παραδέρνω 'σὰν τὸν ψυχομαχοῦντα, σφαδάζω, (συνκδχ.) ἀντιτείνω, (εὐχρηςότ. τὸ) Ἀσπαίρω.

†Σπάλαθρον (τὸ), κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Σκάλευθρον.

Σπαλακία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμ., ἀμβλυωπία, [ἐκ τοῦ

Σπάλαξ, ακος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σκάλοψ, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσπάλαξ.

;Σπάλεθρον (τὸ), = Σπάλαθρον.

†Σπάλιον (τὸ), κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Ψάλιον καὶ

†Σπάλις, ιδος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ψαλὶς, (ὅθ.

Σπαλίων, ωνος (ὁ), εἶδ. σκεπαστῆς πλεκτῆς (Γαλλ. σπαλλιέρας) ὑπὸ τὴν ὁπ. εἰργάζοντο οἱ πολιορκοῦντες, (Γαλλ.) gabion.

Σπαναδελφία (ἡ). σπάνις ἀδελφῶν, [ἐκ τοῦ

Σπανάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν ἀδελφῶν (ὀλίγους ἀδελφ.).

Σπανανδρία (ἡ). σπάνις ἀνδρῶν, λειψανδρία.

†Σπάνη καὶ

†Σπανία (ἡ), ἀντὶ Σπάνις, σπανιότης, (παρβλ. Ἠπανία).

Σπανιάκις, ἐπίῤ. Σπανίως.

Σπανίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι Εἶμαι σπάνιος. » Τοῦ ἐλαίου σπανίζοντος, « Ἀρςφ. (καὶ μσ. ἡ πθ.) » Χρόνῳ σπανίζεται θάλασσα, « Γρφ. » Ἐσπανίσθη πᾶν ὕδωρ, « αὐτ. 2) (μὲ γεν.) ἔχω σπάνιν (ἔλλειψιν) τινος πράγματος, στεροῦμαι, Ἐνδέομαι. » Φίλων —, « Εὐρ. » Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; αὐτ. (ᾖ μσ.) » Μαλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Οἴνῳ δὲ σπανίζονται· τὸν δὲ γινόμενον ταχὺ ἀναλίσκουσι, « Στρβ. 3) (σπν. μτβτ.) κάμνω τι νὰ γένῃ σπάνιον. » Τοσοῦτον δ' ὁ τεχνίτης ἐδαπάνησε χαλκὸν, ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα, « Φίλ.

Σπάνιος [σπάνις], α, καὶ (σπν.) ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος σπανίως (ἀρῇ ᾖ ποῦ), ὀλιγοστὸς, δυσεύρετος. » Παρ' ἡμῖν τοῦτό ἐστι τὸ σὺ λέγεις· ἔστι γε μέν τοι οὐ πολλὸν, ἀλλὰ σπάνιον, « Ἡρ. » Ἐν Πέρσαις καὶ ἰδεῖν ἵππον, σπάνιον, « Ξεν. (ᾖ κατ' ἀνάλ. ἀπαρεμφ. ἡ μτχ.) » Σπάνιον εὑρεῖν ὅς τις ἂν ἀπόσχοιτο, « Πλάτ. » Ἡ δὲ χώρα αὕτη σπάνιον εἴ τι που τῶν καρπίμων δένδρων φύοι. « Στρβ.

Σπανιότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι σπάνιον.

Σπάνις [σπανὸς], εως (ἡ), = Σπανιότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, ἔνδεια. » Ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾷν κακά, « (; Φιλήμ. παρὰ) Στβ., ἡ ἔνδεια. (ᾖ μετὰ γεν.) » Ἦν δέ του σπάνιν τιν' ἴσχῃς, « Σοφ. » Πιεζόμενοι σπάνει σίτου, « Ξεν. (ᾖ ἐνν. τοῦ πράγμ.) » Τροφαῖς αἷς ἐν τῇ μεγάλῃ σπάνει παρέσχεν, « Ἐπγρφ., σιτοδεία.

†Σπανισμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Σπάνις.

Σπανιστὸς, ἡ, όν. Τοῦ ὁπ. σπανίζει (ἔχει σπάνιν) τις, ὀλιγοστὸς, σπάνιος· (μὲ γεν.) ὁ ἔχων σπάνιν τινός, ἐνδεής. » Ἡ δὲ παραλία (τῆς Περσίδος) σπανιςὴ καρποῦ ἐστι πλὴν φοινίκων, « Στρβ.

Σπανίως, ἐπίῤ. Ἀρῇ καὶ ποῦ, ὀλιγάκις.

Σπανοκαρπία (ἡ). σπάνις καρπῶν.

Σπανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπανὸν (ἀραιότριχον) οὐράν.

Σπανοπόλιος (ὁ, ἡ), ἴδε Σπαρνοπόλιος.

Σπανοπώγων, ωνος (ὁ). σπανογένης, [πώγων καὶ

Σπανὸς, ἡ, όν, = Σπάνιος, (μὲ γεν.) ἐλλειπής τινος, (ἐνίοτε) = Σπανοπώγων.

Σπανοσιτεία (ἡ). σπάνις σίτου ἢ τροφῶν, σιτοδεία, [ἐκ τοῦ

Σπανόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν σίτου ἢ τροφῶν.

Σπανοσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν σπέρματος (ὀλίγους σπόρους).

Σπανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπανὴν (ὀλιγότριχον) οὐράν.

Σπανότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν τέκνων (ὀλίγα τέκνα).

Σπανόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων σπανὰ (ἀραιὰ) φύλλα.

Σπάνυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν ὕδατος, (ἐπμ.) ποτιζόμενος σπανίως.

Σπάραγμα (τὸ). κομμάτι σώματος ἐσπαραγμένου, θραῦσμα, τεμάχιον, ἀπόσπασμα, (ἐπὶ φυτ.) = Παρασπάς. 2) = Σπαραγμός. » Ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν, « Εὐρ.

Σπαραγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὁμοιάζων μὲ σπαραγμόν. » Κραυγὴ —, « Πλ.

Σπαραγμὸς (ὁ). τὸ σπαράττειν, ξεσχισμὸς, κομματιασμὸς (δι' ἐλκυσμοῦ)· σπασμός.

Σπαραγμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπαραγματώδης, ἡ· Σπασμώδης (;).

Σπαράκτης, ου (ὁ). ὁ σπαράττων (ξεσχίζων ἢ [;] προξενῶν σπασμούς).

Σπαρακτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ σπαράττειν ἐπιτήδειος, ξεσχιστικός.

Σπαράκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σπαράκτης.

Σπάραξις, εως (ἡ), = Σπαραγμός.

Σπαράσσω (ττω), Μ. άξω, [σπάω]. Τραβῶν ξεσχίζω (κομματιάζω), καταξεσχίζω. » Κόμην —, « Εὐρ. » Ὥσπερ τὰ σκυλάκια τῷ ἕλκειν ᾖ σπαράττειν χαίροντες, « Πλ. 2) προξενῶ σπασμόν. » Σπαράττειν τὸν στόμαχον δακτύλων ἢ πετρῶν καθέσεσι, « Γαλ. (καὶ μσ.) » Σπαρασσόμενοι ἀνημέτως, « Ἱππκρ.

Σπαργανάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Σπαργανίζω, Μ. ίσω, = Σπαργανόω.

Σπαργάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάργανον. 2) εἶδος φυτοῦ (βουτόμου), (Γαλλ.) κορδέλλα τοῦ νεροῦ.

Σπαργανιώτης, ου (ὁ), Π. τυλιγμένος μὲ σπάργανα, φασκιωμένος (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, παρβλ. Εἰραφιώτης).

Σπάργανον (τὸ), [σπάργω]. (ἐν γέν.) κομμάτι πανιοῦ, κουρέλλι (» Τηλέφου τὰ σπάργανα, « Ἀρςφ.) (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) φασκιὰ μικροῦ παιδιοῦ, σπαργανίδα· (συνκδχ.) νηπιότης. » Ἐξ ἔτι σπαργάνων, » Ἐξ αὐτῶν (» Ἐκ πρώτων) σπαργάνων, « Φίλ., Σξτ.

Σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω τὸ βρέφος μὲ σπάργανα, φασκιόνω, σπαργανόνω.

Σπαργάνωμα (τὸ). τὸ ἐσπαργανωμένον. 2) = Σπάργανον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπαργάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπαργανόω, σπαργάνωμα, φάσκωμα (;). 2) (ἰατρ.) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σπάργωσις. » Μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπαργάνωσιν πρόϋνει, « Δσκρ.

Σπαργάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ μαστῶν) Εἶμαι γεμάτος (πρησμένος, τεντωμένος ἀπὸ τὸ πολὺ) γάλα, (ἐν γέν.) ἔχω πληθώραν χυμῶν ζητούντων διέξοδον, εἶμαι πλήρης γονιμότητος (κυρ. καὶ μτφορ.), στενοχωροῦμαι ἀπὸ ὁποιονδήποτε σφοδρὸν πάθος, ἔχω ἀνάγκην νὰ ξεσπάσω (νὰ ξεθυμάνω), (παρβλ.) Ὀργάω καὶ Σφριγάω, [ἐκ τοῦ

Σπαργή (ἡ), [συγγ. τῷ Ὀργή]. τὸ τέντωμα τῶν βυζιῶν ὅταν ᾖνε γεμάτα γάλα· (ἐν γέν.) ὀργασμὸς, σφοδρότης ἐπιθυμίας.

(Σπάργω), Μ. σπάρξω, Π. [σπάω]. Τυλίζω, φασκιόνω.

;Σπάργωσις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τῶν σπαργώντων μαστῶν, ἴδε Σπαργάνωσις,

Σπαρῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σπείρω.

†Σπαρίζω, Μ. ίσω, Γρμτ. ἀντὶ Σκαρίζω, πηδῶ, σπαρταρῶ.

Σπαρνοπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποῦ ⅔ ποῦ μερικαὶς ἄσπραις τρίχαις, (ἄλλ. γρφ.) Σπανοπόλιος, [πολιὸς καὶ

Σπαρνὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Σπανὸς, σπάνιος, (κυρ.) σποράδην κείμενος, (Γαλλ.) clair-semé. ||. (τὸ οὐδ.) Σπαρνὸν, ἐπίρ. ἀντὶ Σπανίως. » Σπαρνὸν.. ἄστυ κάτεισι, « Καλλ.

Σπάρξαν, Π. ἀντὶ Ἔσπαρξαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ (ἄλλ. ἄχρ.) Σπάργω.

Σπάρος (ὁ), [σπαίρω], εἶδος ἰχθ., (κοιν.) σπάρος, (παρβλ. Σκαρος).

Σπαρταγενὴς, έος (ὁ, ἡ). γεννημένος εἰς τὴν Σπάρτην, γέννημα τῆς Σπάρτης. 2) ὁ γεννῶν (παράγων) σπάρτον.

Σπαρτέον, θετ. τοῦ Σπείρω.

Σπάρτη (ἡ). σχοινίον (κυρ. ἀπὸ σπάρτον), φλαμουρόσχοινον· (ἰδιαιτ.) = Στάθμη.

;Σπαρτία (ἡ). ἡ ἐκ σπάρτων συρματὶς (σκοῦπα).

Σπάρτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σπάρτα. ||. (οὐσ.) Σπαρτίνη (ἐνν. ὁρμιὰ ἢ σχοῖνος), = Σπάρτη.

Σπαρτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάρτον ἢ Σπάρτη, σχοινάκι.

;Σπαρτιοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων χαίτην ἢ μαλλιὰ μὲ χρῶμα σπαρτίου, ψαρός. 2) (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπαρνοχαίτης, ἔχων ἀραιὰ μαλλιά.

Σπαρτόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ (σχοινὶ ἀπὸ) σπάρτον.

Σπάρτον (τὸ). σχοινὶ (κυρ. ἀπὸ σπάρτον), φλαμουρόσχοινον, παλαμάρι. » Δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται, « Ἰλ. Β. 2) = Σπάρτος (;).

Σπαρτοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σπάρτα, σχοινοπλόκος.

;Σπαρτοπόλιος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σπαρνοπόλιος.

Σπαρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σπάρτα (σχοινιὰ ἢ ὁποιαδήποτε πλέγματα ἀπὸ σπάρτον).

Σπαρτὸς, ἡ, όν. Σπαρμένος ἢ Σπειρόμενος. » Ἀσπαραγος — « Ἀθ. ||. (οὐσ. πλθ. οὐδ.) Σπαρτὰ, « Βυζ., τὰ κατ' ἔτος σπειρόμενα γεννήματα. 2) σποράδην κείμενος, σκορπιστός. ||. (ἰδιωνυμ.) Σπαρτοὶ, οἱ γεννηθέντες ἀπὸ τὰ 'δόντια τοῦ δράκοντος τὰ ὁπ. ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, (ἐν γέν. Π.) οἱ Θηβαῖοι.

Σπάρτος (ἡ καὶ ὁ), [σπείρω], εἶδ. ἡ γέν. φυτοῦ θαμνώδους μὲ φύλλα 'σὰν τοῦ σχοίνου, (κοιν.) σπάρτον. 2) (συνκδχ.) = Σπάρτη, σχοῖνος (ἀπὸ σπάρτον).

Σπαρτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σπάρτον.

†Σπαρτοχαίτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπαρτιοχαίτης.

Σπαρτῶς, ἐπίρ. = Σποράδην, σκορπιστά.

Σπάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπάω, τράβηγμα, τέντωμα. » Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει, « Ἀρστ., ῥουφηκτά. 2) (ἰατρ.) ἀντὶ Σπασμός.

Σπάσμα (τὸ). μέρος ἢ πρᾶγμα ἐσπασμένον (τραβηγμένον μὲ βίαν)· (ἰατρ.) πόνος ἐσωτερικὸς ἐξ αἰτίας τεντώματος τῶν μυώνων· σπασμός. 2) κομμάτι πράγματος σπασμένου, θραῦσμα. » Θωράκων σπάσματα σιδηρῶν, « Ἰλ. 3) ἡ κόψις (τὸ ἄλλ. Στόμα) τοῦ σπαθιοῦ.

Σπασματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος σπασμῷ (σπάσματι) ἢ συνωδευμένος μὲ σπασμοὺς, σπασμώδης.

Σπασμὸς (ὁ), = Σπάσις, τράβηγμα, τέντωμα· (ἰατρ.) τράβηγμα ἀκούσιον τῶν νεύρων καὶ μυόνων μέλους τινὸς ἢ ὅλου τοῦ σώματος, (Γαλλ.) convulsion. (ἰδιαιτ.) ἔντασις τοῦ αἰδοίου. » Ἢ πω πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει; « Ἀρστ.

Σπασμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπασματώδης, σπασμωδικός.

Σπασμωδέως, Ἰων. ἀντὶ-

Σπασμωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σπασμοῦ ἢ μετὰ σπασμῶν.

Σπαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἕλκειν (τεντόνειν κτλ.). 2) ὑποκείμενος εἰς σπασμοὺς, σπασμωδικός.

Σπαράγγης καὶ

Σπάταγγος ἢ Σπάταγος (ὁ), εἶδ. μεγάλων θαλασσ. ἐχίνων.

Σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω εἰς τρυφὰς (εἰς φαγοπότια), ἀσωτεύω· (ἐνίοτε) ἀτακτῶ. » Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων, « Ἐπιστ., [ἐκ τοῦ

Σπατάλη (ἡ), [σπαθάω]. ἡ ὑπὲρ τὸ δέον δαπάνη εἰς τρυφὰς (εἰς φαγοπότια κτλ.), ἀσωτεία, πολυτέλεια. 2) (συνκδχ.) φόρεμα σπαταλῶντος, στολίδιον πολυτελές. » Χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ, « Ἐπγρ., χρυσῷ βραχιολίῳ, (παρβλ. Σπατάλιον).

Σπατάλημα (τὸ). ἔργον σπατάλης, ἀσώτευμα.

Σπατάλιον (τὸ), εἶδος γυναικείου κοσμήματος, βραχιόλιον, (παρβλ. Χλιδών).

Σπαταλὸς, ἡ, όν. Ὁ βυθισμένος εἰς τὴν σπατάλην, τρυφηλὸς, ἐξοδευτὴς, ἄσωτος.

Σπατάλων, ωνος ἢ Σπαταλὼν, ῶνος (ὁ), = Σπαταλός.

†Σπάτειος [σπάτος], α, ον. Δερμάτινος.

†Σπατίζω [σπάω], Μ. ίσω. Τραβῶ τὸ πεταί· ἀρμέγω, βυζάνω.

Σπατίλη (ἡ), [σκωρ, σκατός]. ὑγρὰ κόπρος (ἀνθρπ.), τσίρλα. 2) [σπάτος] κοψίδι ἢ ἀπόξυσμα δέρματος.

†Σπατίλουρος (ὁ, ἡ), [σπατίλη, οὐρά]. ὁ κοπρίζων (τσιρλίζων) τὴν οὐράν του.

†Σπάτος, εος-ους (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Σκύτος, δέρμα.

†Σπατόω-ῶ, Μ. ώσω. Βοιωτ. ἀντὶ Σκυτόω, (ὅθεν Λεκσπάτωτος).

Σπάω-ῶ, Μ. σπάσω (πθ. πρκ. Ἔσπασμαι). Τραβῶ· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) τραβῶν ἐβγάζω, ἀνασπῶ, ξεῤῥιζόνω· (συνκδχ. ἐν γέν.) 'παίρνω· (ἐνίοτε) ῥοφῶ· (ἰατρ.) προξενῶ σπασμούς. » Σπασάμενος τανύηκες ἄορ, « Ὅμ. » Τὸ ξίφος ἐσπάτο, « Ἀρστ. » Σπασάμην λύγους, « Ὀδ. Κ. » Σὺν πυκινῇσιν ἔσπασα ῥίζῃς, « Θκρ. » Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων, « Πλ., ἔβγαλε τὸ πόδι του. (καὶ πθ.) » Τὸν μηρὸν σπασθῆναι, « Ἡρ. » Γυναῖκες ἀνδρῶν σπῶνται μᾶλλον, « Ἀρετ., ὑπόκεινται πλειότερον εἰς σπασμοὺς, εἶνε σπασμωδικώτεραι. » Τὰ ὑποζύγια σπώμενα ὁμοίως τοῖς ἐπιλήπτοις, « Θφρ. (καὶ μτφορ.) » Καθήμεθα σπώμενοι, « Ἐπίκτ., ὑπὸ μυρίων περισπασμῶν βασανιζόμενοι (ἀπασχολούμενοι). » Τοὺς πλείονος ἀκράτου σπῶντας, « Ἀθ. (καὶ ἑλλ.) » Λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γεναίως, « αὐτ. » Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου, « Ἠλ., ἐπῆραν ὀλίγον ὕπνον. » Οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε, « Ἀρστφ., (παροιμ.) δὲν ἐπέτυχε, δὲν ὠφέλησε, (κοιν.) δὲν ἔπιασεν (ἀπὸ μτφορ. τῶν ἁλιευόντων).

(Σπέας), ατος (τὸ), Π. (ἄχρ. ὀνμαστ. τῆς σπντ. δοτ. Σπεατεσσι), = Σπεῖος, σπήλαιον.

Σπεῖο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σποῦ, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἕπομαι.

Σπεῖος, εος-ους (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Σπέος.

Σπεῖρα ἢ ;Σπείρα [εἴρω], ας (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε συνεστραμμένον ἢ περιτυλιγμένον ἑλικοειδῶς· σχουρὸν μαλλιοῦ· κύκλος τὸν ὁπ. σχηματίζει μὲ τὸ σῶμά μου περιστρεφόμενον τὸ 'φείδι· ἕλιξ (Γαλλ. volute) ἐπιστυλίου· ῥόζος ἐξ αἰτίας συστροφῆς τῶν φλεβῶν τοῦ ξύλου· δεμάτι σχοινιῶν τὸ ὁπ. ἀφίνουν νὰ σύρεται ὄπισθεν τοῦ πλοίου ἔνα μετριάζῃ τὴν ὁρμὴν του ἐν καιρῷ τρικυμίας· λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐτύλιζαν τοὺς γρόνθους των οἱ πυγμάχοι· πανὶ ἢ ἄλλο τι κουλουριασμένον τὸ ὁπ. βάλλουν εἰς τὸ κεφάλι των οἱ σηκόνοντες φορτίον κτλ., (ἴδε ⅔ Σπεῖρον). 2) (παρὰ Ῥωμ.) σῶμα στρατιωτῶν (τὸ τριακοστημόριον τοῦ λεγεῶνος), (Ατ.) manipulus, (Γαλλ.) cohorte, (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ.) Ἴλη.

Σπειραία (ἡ), εἶδ. θάμνου (ἀκανθ.) μὲ συνεστραμμένους σπόρους.

Σπείραμα (τὸ), Π. [σπειράω]. πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον ἑλικοειδῶς (κουλουριασμένον)· κύκλος 'φειδιοῦ· σπεῖρα (στρατ.) κτλ., (ἐνίοτε) = Σπεῖρον, σπάργανον. (εἰς τὸν Νικ. Ἀλ. 417) σπέρμα, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Σπείρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπειράω, κουλούριασμα, κουβάριασμα. » Σπέρμα ὠνομάσθαι τὴν ἐπὶ μικρὸν ὄγκον ἐκ πολλοῦ σπείρασιν, « Ἠλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπειραχθής, ές (δ, ἡ), Π. (ὄσις κτλ.) ὁ σχηματίζων μὲ τὸ σῶμά του πολλὰς καὶ βαρείας σπείρας, κινούμενος σπειροειδῶς.

Σπειράω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Συστρέφω) εἰς εἶδος σπείρας, κάμνω κουβάρι, κουλουριάζω » Σχοινίου ἐσπειραμένου ὡς ὄφεως, « Σξτ. (ᾗ πθ.) » Ῥακίοις ἐσπειραμένοι, « Νικ. Χων.

Σπειρηδόν, ἐπίῤῥ. Σπειροειδῶς· (ἐπὶ ρρατ.) κατὰ σπείρας, (ὅηλ.) ἀνὰ τριάκοντα.

Σπείρημα (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Σπείραμα.

Σπειρίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σπεῖρον, φόρεμα (κυρ. ἐλαφρὸν, καλοκαιρινόν).

Σπειροειδὴς, ές (ὅ, ἡ), καὶ ἐπίῤῥ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει σπείρας, ἑλικοειδής.

†Σπειροκέφαλον (τὸ), (Ἐπγρ.) σπεῖρα (volute) κιονοκράνου.

Σπεῖρον (τό), Π. [σπεῖρα]. (ἐν γέν.) πανὶ διὰ τύλιγμα· περίδλημα, φόρεμα· (κυρ.) παλαιόπανον· (ἐπὶ νεκρῶ) σάβανον· (ἐνίοτε) πανὶ ἢ (ς) σχοινὶ τοῦ καραβιοῦ. » Νηῶν ὅπλα, πείσματα καὶ σπεῖρα ᾗ ἑρετμὰ, « Ὀδ. Ζ.

Σπειροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σπεῖρα (πανιὰ ἢ παληόσουγα).

Σπειροπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Σπειροπώλης. » Ἀγορά—, « Πλδ., ὅπου πωλοῦνται παληόρουχα, (Ραλλ.) fripperie, (εἰς τὴν Κων. εἶνε τὸ) ψειροπάζαρον.

Σπεῖρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σπεῖρον, φόρεμα, πουκάμισον (μτνμ.) » Σπείρεα βολέων, « Νίκ., τὰ κρομμυδοτσεφλα.

Σπειροῦγος (ὁ, ἡ), Π. [σπεῖρα, ἔγω]. ὁ διαγράφων σπείρας (ἕλικας, καμπύλας γραμμάς). » Κάρκινον—, « Ἐπγρ., ὁ διαβήτης.

Σπειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σπειράω. 2) = Σπαργανόω.

Σπείρω [συγγ. τῷ Σπαίρω], Μ. σπαρῶ (ἀόρ. Ἔσπειρα, πρκ. Ἔσπαρκα καὶ πθ. Ἐσπάρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσπάρην καὶ τὸ θετ. Σπαρτέον). (ἐν γέν.) Σκορπίζω, διασπείρω, (ἐπὶ ῥευς.) ῥαντίζω· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) σπέρνω, (κατ' ἔκτ.) φυτεύω· (μτνμ.) τεκνοποιῶ.

Σπειρώδης, ες (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (περιτυλιγμένος μὲ) πολλὰ σπεῖρα. » Σκίλλης κόρση—, « Νίκ., ἴδε Σπεῖρος.

Σπεῖσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Σπείσοσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔσπεισε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ὁρς τοῦ Σπένδω.

‡Σπεῖσις, εως (ἡ), τὸ σπένδειν ἢ σπένδεσθαι, χύσιμον σπονδῆς· (συνηθ.) συμβιβασμός, φιλίωσις.

Σπεισιτέον, θετ. τοῦ Σπένδω.

Σπείσω, μέλλ. τοῦ Σπένδω.

Σπεκλόω-ῶ, Μ. ώσω, κατὰ μτθσ. ἀντὶ Σπλεκόω, (ὕθεν

Σπέκλωμα (τὸ), ἀντὶ Σπλέκωμα.

Σπέλεθος (ὁ), = Πέλεθος.

†Σπέληξ(λληξ), ηκος (ὁ), = Σπέλεθος.

Σπένδεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔσπενδε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Σπένδω, Μ. σπείσω (πρκ. Ἔσπεικα ᾗ πθ. Ἔσπεισμαι). (ἐν γέν.) Χύνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ῥαντίζω· (ἰδιαιτ.) χύνω τι (προσφέρω) ἐν εἴδει σπονδῆς· (μτγν. ἐν γέν.) θυσιάζω. » Σπένδων οἴνοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, « Ἰλ. Α. (καὶ δοτ.) » Οὐκ ἔχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, ἀλλ' ὕδατι σπένδον, « Ὀδ. Μ. (καὶ ὄργαν.) » Χρυσέῳ δέπαϊ σπένδων, « Ἰλ. Ψ. (καὶ περιπ.) » Δώσω τοι καλὸν ἄλκιστον, ἵνα σπένδησθα θεείσιν, « Ὀδ. Α. (καὶ χωρὶς πτ.) » Σπείσας ἔπιεν οἶνον, « Ὀδ. Σ (καὶ μσ.) » Ὡς δὲ ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, ἐσπείσαντο καὶ ἐπῃνέσαν, « Ξεν. (ᾗ προθετ.) » Σπένδων ἐκ χρυσέης φιάλης ἐς τὴν θάλασσαν, εὔχετο, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου, « Ἐπιγρ., νὰ μὴ θυσιάσῃς, (ὅηλ.) νὰ μὴ δευτερογάμησῃς. (καὶ πθ.) » Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, « Ῥῆγ., πλησιάζει ὁ καιρός νὰ θυσιασθῶ. 2) (μσ.) κάμνω σπονδὰς (συμφωνῶ εἰρήνην, συμμαχίαν κτλ.) πρός τινα, φιλιώνομαι, συμβιβάζομαι. (μὲ δοτ.) »Περὶ πλείστου ἐποιεῖτο, εἴ τῳ σπείσαιτο, καὶ εἴ τῳ ὑπόσχοιτό τι, μηδὲν ψεύσεσθαι, « Ξεν. (ᾗ προθετ. αἰτ.) » Σπεισαμένους πρὸς ἀλλήλους, « Ἰσκρ. (καὶ αἰτ. προσδιορ. τοῦ ἀντικειμ.) » Τριήκοντα ἔτεα εἰρήνην αὐτοῖσι σπεισάμενοι, « Ἡρ. » Λόγος ἦν, σὲ καὶ πόσιν τὸν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι, « Εὐρ. (καὶ κατ' ἐπιδ.) » Σπονδὰς τρίτας τάδε σπένδεται, « Θκ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Πολέμιοι ἄνθρωποι καὶ σπένδονται αὖθις, ᾗ πιστοὶ γίνονται, » Ξεν. (καὶ πθ) » Ἐσπείσθησαν ἀνοχαί, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Ἦν ἤδη ἡ ναῦς τῶν ἐπιπλων γυμνή· ὁ δὲ χειμὼν οὐκ ἐσπένδετο, « Ἀχιλ. Τάτ.

Σπέος, [συγγ. τῷ Σπάω], σπέους-έους (τὸ), Π. σπήλαιον.

Σπέραδος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Σπέρμα.

Σπεργόδην [σπέργω], ἐπίῤῥ. Μετὰ σπουδῆς, μὲ βιαν, μὲ ὁρμήν.

Σπέρμα (τὸ), τὸ σπειρόμενον· σπόρος (φυτοῦ ἢ ἀνθρ.)· σπορικὸν (μτνμ.) υἱός, ἀπόγονος· γένος, γενεά· καταγωγή. »Σπέρμα κηρύκων, « Εὐρ., περ φρ. ἀντὶ Κήρυκες, (παρβλ. Παῖς) (καταχρ.) » Πυρὸς—, « Ὀδ. Ε., ὁ σπινθὴρ, τὸ ἔναυσμα.

Σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπῶλις, ιδος (ἡ), Κωμ. ἡ πωλοῦσα εἰς τὴν ἀγορὰν εὐτελῆ ὄσπρια καὶ λάχανα.

Σπερμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Σπείρω (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) παιδοποιῶ. » Γενεὴν—, « Ἡσ. 2) (μτγν. ἐπὶ φυτ.) σπαριάζω.

Σπερματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (περιέχων) σπέρμα. » Σικυὸς—, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) Πέπων, (ἀντιθ. τῷ Εὐνουχίας).

Σπερματίζω, Μ. ίσω. Χύνω ἢ κάμνω σπέρμα, εἶμαι (ἐβγαίνω) εἰς τὸν σπόρον, σποριάζω. » Ἡ κριθὴ παρεστηκυῖα, ᾗ τὸ λῖνον σπερματίζον, « Γρφ.

Σπερματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σπέρμα. » Ἀγγεῖα σπερμ., « Ἀνατομ., τὰ περιεκτικὰ τοῦ σπέρματος. » Λόγοι σπερμ., « Στωϊκ., οἱ ἐνυπάρχοντες ὡς σπέρματα (ἀρχαὶ ἢ αἰτίαι γονιμότητος) εἰς τὴν ὕλην.

Σπερματικῶς, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει σπέρματος· (μτνμ.) στοιχειωδῶς· (ἐπμ.) συντόμως, ἐν παρόδῳ. » Λέγειν—, « Κλιμ.

Σπερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπέρμα.

‡Σπερματίς, ίδος (ἡ). (φλὲψ) ἡ περιεκτικὴ τοῦ σπέρματος, (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπερματῖτις).

Σπερματισμὸς (ὁ), τὸ σπερματίζειν, φεῦσις σπέρματος· (βτν. εἰς τὸ πλθ.) φυτὰ τὰ ὁπ. σπείρονται πουθενά ἵνα μεταφυτευθῶσιν ἔπειτα ἀλλοῦ, (κοιν.) φυτοί.

Σπερματίτης, ου (ὁ) καὶ

Σπερματῖτις, ίδος (ἡ), = Σπερματικός. » Φλὲψ—, « Ἀρετ., ἴδε Σπερματίς.

Σκερματολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπερμολογέω.

Σπερματολόγος (ὁ, ἡ), = Σπερμολόγος.

†Σπερματοπώλης, ου (ὁ, ἡ). ὁ πωλῶν σπέρματα (απορ.κά).

Σπερματοῦχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σπέρμα, περιεκτικὸς σπέρματος.

Σπερματοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σπέρματα.

Σπερματοφυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπερμοφυέω, [ἐκ τοῦ

Σπερματοφυὴς, ές (ὅ, ἡ), = Σπερμοφυὴς.

Σπερματόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληρῶ σπέρματος, σπέρνω· (πθ.) σπειριάζω. » Ἐάν τις ἀποκνίζῃ καὶ ἀφαιρῇ τὸ ἄνθος καὶ μὴ ἐᾷ σπερματοῦσθαι, « Θφρ.

Σπερματώδης, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπέρματος, σπέρματι ὅμοιος· (μτφορ.) μὴ ἀνεπτυγμένος, στοιχειώδης. » Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί, « Ἀρτεμίδ.

Σπερμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπερματόω, καταβολὴ σπέρματος, σπάρσιμον· σπόριασμα.

Σπερμεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Σπέρμα.

Σπερμεῖος, α ἢ ος, ον καὶ

‡Σπερμιος (ὁ, ἡ), Π. ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Δήμητρα ὡς ἔφοροι καὶ γονιμοποιοὶ τῶν σπερμάτων.

Σπερμοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Χύνω, Σπείρω) σπέρμα.

Σπερμογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω) σπέρμα, εἶμαι σπερμογόνος.

Σπερμογονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γένεσις (καταβολὴ) σπέρματος.

Σπερμογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (παράγων) σπέρμα, σπέρματος γόνιμος.

Σπερμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (πρὸς τροφήν μου, Τρέφομαι καθὼς μερικὰ πτηνὰ μὲ) σπέρματα. 2) (μτνμ.) φλυαρῶ (ᾗ μὲ αἰτ. συῤῥάπτιω τι) ὡς σπερμολόγος.

Σπερμολογία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ σπερμολόγου, φλυαρία, βωμολοχία.

Σπερμολογικὸς, ἡ, όν. Σπερμολόγου ἦθος, βωμολοχικὸς, φλυαρώδης.

Σπερμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (τρεφόμενος καθὼς μερικὰ πτηνὰ μὲ) σπέρματα· (μτνμ.) βωμολόχος, παράσιτος, φλύαρος. »Ῥήματα σπερμολόγα, « Πλ., σπερμολογίαι.

†Σπερμονόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ (νεμόμενος τὰ) σπέρματα, = Σπερμολόγος.

‡Σπερμουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω σπέρμα, εἶμαι σπερματοῦχος.

Σπερμοφαγέω-ῶ, Σπερμοφαγία, Σπερμοφάγος, = Σπερματοφαγέω κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπερμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ("Εχω ἢ Κάμνω) σπέρμα, σποριάζω.
Σπερμοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σπέρμα, κόμνων σπόρον. 2) ὁ περιέχων σπέρματα (γεννήματα), δεκτικὸς ἢ χωρητικὸς σπερμ. »Μήρη—,« Ἐπγρ.
Σπερμοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω σπέρμα, εἶμαι =
Σπερμοφυής, ές (ὁ, ἡ). ὁ φύων (κάμνων) σπέρμα· (πθ.) ὁ φυτρόνων ἀπὸ σπόρον.
Σπερχνός, ἡ, όν. Ταχύς, ὀξύς, σφοδρός, ὁρμητικός. »Ἔγχος (» Νόσος, »Ὀδύνη) —, « Ἰλ., Ἱππκρ. 2) (ἐνίοτε ἐνεργ.) —, « Ἰλ., Ἱππκρ. 2) (ἐνίοτε ἐνεργ.) κατεπείγων. » Ἄγγελος —, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ
Σπέρχω, Μ. σπέρξω (πθ. ἀόρ. Ἐσπέρχθην). Βιάζω τινὰ νὰ τρέχῃ, ἐπισπεύδω, κατεπείγω· (ἀμτθ. ἢ πθ.) σπεύδω, προθυμοῦμαι, βιάζομαι, ἐρεθίζομαι. »Καί τε κύων σπερχθεῖσα τυφλὴν προέηκε γενέθλην, « Παροιμ., ἡ σκύλ' ἀπ' τὴν βιά' της γεννᾷ τυφλὰ τὰ παιδιά της. » Κροῖσος δὲ σπερχθείς, εἶπε, « Ἡρ., στενοχωρηθείς, ἀνυπόμονος (καὶ πρὸς δοτ.) » Κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο, καὶ ἐσπέρχετο τῷ.., « Ἡρ., ἐθύμωσεν (ἐσυγχύσθη) ἐναντίον του.
Σπέσθαι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἕπομαι.
Σπέσσι, Π. ἀντὶ Σπέεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Σπέος.
†Σπευδόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως.
Σπεύδω [ἕπομαι, ἐσπόμην], Μ. σπεύσω (μσ. πρκ. Ἔσπευσμαι). Ἐπείγω, βιάζω, ἐπιταχύνω· παρορμῶ, παροτρύνω· (συχνότ. ἀμτθ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ. ἢ πθ.) κάμνω ὀγλίγωρα, βιάζομαι· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. καὶ σπν. μὲ δοτ.) καταγίνομαι προθύμως (μὲ πολλὴν προσπάθειαν, εἶμαι προσηλωμένος) εἴς τι, (παρβλ.) Σπουδάζω· (Γρφ.) παράττομαι. »Γάμον —, « Ὁμ., Ἡρ. » Παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ξυνὸν γὰρ τοῦτο πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται,« αὐτ. (καὶ ἀμτθ. ἢ ἑλλ.) » Σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα, « Ὁμ., (κατ' ἐναλλαγ.) ἀντὶ Ἐτελείωσε σπεύσας. (ᾗ αἰτ. προθετ.) « Σπεύδ. ἐς μάχην, « Ἰλ. Δ. »Ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοί σιγῶσι κοὐ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα,« Εὐρ. (καὶ μσ.) » Σπεύσομαι ἐς Ἀχιλῆα, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἐνν. τῆς προθ.) » Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδην, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ' ὄξος, « (Σολ. παρά) Π.δ. (ᾗ συχνότ. πρὸς ἀπαρ.) »Σπεύδοντες ὡς τάχιστα ἐξελθεῖν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Σπεῦδε βραδέως, « Παροιμ. « Ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς ξυνάπτεται,« Αἰσχλ.
Σπευστέον, θετ. τοῦ Σπεύδω.
Σπευστικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνήθως σπεύδων, ταχὺς, βιαστικὸς, (Γαλλ.) expéditif.
Σπευστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἐπισπεύδει τις, ἐπιθυμητός.
Σπέσσι, Π. ἀντὶ Σπέεσι, δοτ. πλθ. ᾗ
Σπῆϊ, Π. Ἰων. ἀντὶ Σπέει, δοτ. ἑν. τοῦ (ᾗ γρ.) Σπῆος = Σπέος.
†Σπηλάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπήλαιον.
Σπηλαιοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σπηλαίου.
Σπήλαιον (τὸ), [σπέος]. κοίλωμα ὑπόγειον, σπηλιά· (Γρφ.) τὰ κρύφια μέλη. »Ὦ ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀναπροπῇ θολερᾷ καὶ μεθύσκων, ὅπως ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὰ σπήλαια αὐτῶν,« Λέβακ Β', ις'., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν.) γύμνωσιν ᾗ (ἄλλ.) ἀσχημοσύνην.
Σπηλυγγοειδὴς, ἐος ᾗ
Σπηλυγγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπηλαιώδης, [ἐκ τοῦ
Σπῆλυγξ, υγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπήλαιον, (ὃθ. τὸ Ατν.) spelunca.
(Σπῆος), εος-ους (τὸ), Π. (ᾗ γρ. ἀνμς. τῆς δοτ. Σπῆϊ καὶ Σπήεσσι), = Σπέος, σπήλαιον.
†Σπίγγος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σπίνος.
Σπιδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†σπίζω]. εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος. »Διὰ σπιδέος (ἄλλ. γρφ. » Δι' ἀσπιδίου) πεδίου,« Ἰλ. Α.
Σπίδιος, α, ον ᾗ
†Σπιδνός, ἡ, όν ᾗ
Σπιδόεις, εσσα, εν, Π. = Σπιδὴς, διεξοδικός· (συνκχ.) ἀκοτεινὸς, (παρβλ.) Λαγανής.
Σπιδόθεν [σπιδὴς], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μακρόθεν.
Σπίζα [σπίζω], ης (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε μικρὸν πτηνόν· (ἰδιαιτ.) σπίνος, (ὃθ.
Σπιζίας, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ ἱέρακος (ὑ ὁπ. θηρεύει σπίνους).
Σπιζίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπίζα.
Σπιζίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σπίζης, ἰσομεγέθης μὲ σπίζαν. ‖. (οὐσ.) εἶδ. αἰγιθαλοῦ, (παρβλ.) Σπιζίας.
Σπίζω [ῥνμτπ.], Μ. σπίσω, = Πιππίζω, φωνάζω 'σὰν μικρὸν πουλὶ (καὶ ἰδιαιτ. 'σὰν σπίνος). » Σπίνος ἠῶα σπίζων, « Ἦρ.
†Σπίζω [σπάω], Μ. σπίσω, Γρμτ. ἀντὶ Ἐκτείνω, (θεμ. ἐπινοηθὲν πρὸς παραγ. διαφόρ. λέξ.).
;Σπιθαμαῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Σπιθαμιαῖος.
Σπιθαμὴ (ἡ), [σπιδὴς]. τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτ. μέχρι τοῦ μεγάλου τῆς χειρὸς ἐκτεταμένης διάστημα, μέτρ. ἐκτάσ. (θ δακτ.), (κοιν.) πιθαμὴ. » Ἀνὴρ ἐγγέγλυπται, μέγεθος πέμπτης σπιθαμῆς,« Ἡρ., 4 ½ ποδ.
Σπιθαμιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μισῆς σπιθαμῆς ἔκτασιν.
Σπιθαμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπιθαμιαῖος.
Σπιλαδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης σπιλάδων ἢ ὅμοιος σπιλάδι
Σπιλὰς, άδος (ἡ). (ἐνν. πέτρα) βράχος καταφαγωμένος ἀπὸ τὰ κύματα (κυρ. γεμάτος σπιλους, κηλίδας ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπιφυομένου βρύου). »Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείους τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων, « Ἑκγρ. » Ὅθι φῶκαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις, « Καλλ. 2) = Σπῖλος, κηλίς. » (Δίθον) κατάστικτον σπιλάδεσι πυρσῇσιν, λευκαῖς τε μελαινομέναις χλιεραῖς τε, « Ὀρφ. (καὶ μτφορ.) » Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες,« Γρφ, κηλίδες, αἴσχη. 3) (ἐπιθετ.) » Γῆ—, « Θφρ., ἡ χρησιμεύουσα πρὸς καθαρισμὸν σπίλων, ἀργιλώδης.
Σπῖλος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπιλὰς, βράχος.
Σπῖλος ἡ (ἰσφαλμ.) Σπῖλος (ὁ), [ξυγγ. τῷ Πελὸς καὶ Πῖνος]. = Κηλὶς, λέρα ἢ ὁπ. δυσκόλως ἐξαίνει εἰς τὸ πλύσιμον, (Τουρκ.) λεκὲς· (μτφορ.) αἶσχος. » Τὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ῥυτίδα, « Γρφ. 2) = Σπιλάς. » Ἁλίμενος ἡ χώρα καὶ.. ῥαχίαις ᾗ σπίλοις ἀπρόσιτος,« Ἀρρ.
Σπιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κηλιδόω, (Τουρκ.) λεκιάζω· (μτφορ.) μολύνω. » Ἡ γλῶσσα.. σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Μέλανι συνθήματι τὸ ὑπὲρ πῆχυν ἐσπίλωτο, « Ἰλ. »Μέλαιναν ἐσπιλώσθαι φυσικήν τινα κηλῖδα νομίζων, « Λκ. » Σπιλούμενον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ὠφελούμενον ἢ Ὠ ψελούμενον) τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησε,« Σατ. » Praxiteles fecit.. Spilumenem,« Plin. (ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι εἶνε Ψελιούμενον).
Σπιλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπιλαδώδης.
†Σπίλωμα (τὸ), = Σπῖλος, κηλὶς ἢ σπιλάς.
Σπιλωτὸς, ἡ, όν. Κηλιδωμένος, λεκιασμένος.
†Σπίνα, ης (ἡ), Γλσ. = Σπίνος.
Σπινδάλας (ὁ), εἶδος πτηνοῦ. »Ἔτι δὲ ἐμφερὲς τῷ Ἀτταγᾷ τοῦτό γε, Αἰλ.
Σπινθάριγξ, ιγγος ᾗ
Σπινθαρὶς, ίδος ᾗ
Σπινθάρυξ, υγος (ἡ), Π. ἀντὶ =
Σπινθὴρ, ῆρος (ὁ). σπίθα, ταμπλίδα.
Σπινθηρακίζω, Μ. ίσω, = Σπινθηρίζω.
Σπινθηράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπινθὴρ.
Σπινθηράκισμα (τὸ), σπινθηροβόλημα.
Σπινθηρακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπινθηροειδὴς, σπινθηροβόλος.
Σπινθηριάω-ῶ, Μ. άσω, = τῷ
Σπινθηρίζω, Μ. ίσω, = τῷ
Σπινθηροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπινθῆρας βάλλω (ἐκβάλλω), σπιθοβολῶ.
Σπινθηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ σπινθηροβολῶν (ἐβγάζων φωτιαῖς, ταμπλίδας).
Σπινθηροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). σπινθῆρι ὅμοιος (τὸ εἶδος), σπινθηροβόλος
Σπινθηροπομπὸς (ὁ, ἡ), = Σπινθηροβόλος.
Σπινιδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σπινίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σπίνος (ὁ), [ὀνμτπ. ἴδε Σπίζω], εἶδος μικροῦ κελαδιστικοῦ πτηνοῦ, (κοιν.) σπίνος. 2) εἶδος λίθου ὁ ὁπ. ἀνάπτει μὲ τὸ νερὸν ('σὰν τὸν ἀσβέστην), καὶ 3) εἶδος ὀρυκτοῦ (σπουπτηρίας).
†Σπινὸς, ἡ, όν ᾗ
Σπινώδης, εος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Ἰσχνός.
Σπλαγχνεύω ᾗ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -εύομαι. Γεύομαι τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος (μετὰ τὴν θυσίαν). 2) μαντεύω παρατηρῶν ἢ ὁρκίζομαι κρατῶν τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου· σχίζω (ξεκοιλιάζω) ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὰ θυσιασθέντα ζῶα.
Σπλαγχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλάγχνον.
†Σπλαγχνίζω, Μ. ίσω, (σπν. Γρφ.) ἀντὶ Σπλαγχνεύω. 2) (συνήθ. μσ.) οἰκτεί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρω, κινοῦμαι εἰς συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίζομαι.
Σπλαγχνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σπλάγχνα.
†Σπλαγχνίς, ίδος (ἡ). Σχλ. ἡ καρδία, τό (κατ' ἐξοχ.) σπλάγχνον.
†Σπλαγχνισμός (ὁ), Γρφ. τὸ σπλαγχνίζεσθαι, οἰκτιρμός, συμπάθεια. 2 (ἐνίοτε) διανομὴ τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος.
Σπλάγχνον (τὸ), [πλέκω ἢ σπλήν, Δ. σπλάν]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐντόσθια, (κοιν.) ᾽σωθικά, (ὅηλ.) τὸ ἦπαρ, ὁ πνεύμων, (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἡ καρδία (κυρ. ἢ συνεκδ.). » Ἀνιάσασα δὴ μάλα τοὺμὸν σπλάγχνον, « Σοφ. »Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος, « Εὐρ. » Θυμοῦμαι καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ, « Ἀρχ. 2) (ἰδιαιτ.) τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος τὰ ὁπ. ἐτρώγοντο μετὰ τὴν θυσίαν· (συνεκδ.) ἡ διανομὴ αὐτῶν πρὸς εὐωχίαν εἰς τοὺς συγκεκλημένους. » Σπλάγχνοις Διὸς παραγενέσθαι, « Ἀρχ. 3) (ἐνίοτε) ἡ κοιλία τῆς μητρός. »Ἅτι μητρὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἐόντα,« Σμ., (ὅθ. 4) (Γρφ.) ἡ μητρικὴ ἀγάπη, φιλοστοργία· (ἀπλ.) εὐσπλαγχνία. »Ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ, « Παῦλ. » Σπλάγχνα οἰκτιρμῶν (ἡ) « Σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί,« αὐτ.
Σπλαγχνόπτης [σπλάγχνον, ὀπτάω ἢ ὅσομαι], ου (ὁ). ὁ ᾽ψήνων ἢ παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος, Σπλαγχνοσκόπος.
Σπλαγχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μαντικῶς τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου.
Σπλαγχνοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σπλαγχνοσκόπου, ἡ πρὸς μαντείαν παρατήρησις τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου.
Σπλαγχνοσκόπος (ὁ), [σπλ, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων, Ἱεροσκόπος.
Σπλαγχνοτομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σπλαγχνοτόμου, κομμάτιασμα τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου.
Σπλαγχνοτομικός, ἡ, όν. Σπλαγχνοτόμου ἴδιος.
Σπλαγχνοτόμος (ὁ, ἡ), [σπλ. τέμνω]. ὁ σχίζων ἢ κομματιάζων τὰ ἐντόσθια τῶν ἱερείων.
Σπλαγχνοτύπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (πληγόνων) τὰ σπλάγχνα ἢ τὸ σπλάγχνον (τὴν καρδίαν).
Σπλαγχνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἢ κατατρώγων τὰ) σπλάγχνα.
Σπλεκοω-ῶ [πλέκω ;], Μ. ώσω, =Βυνέω, συνουσιάζω.
Σπλέκωμα (τὸ), τὸ σύσ. τοῦ προηγ., σαρκ. συνουσία.
Σπληδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σπαθός.
Σπλήν, ηνὸς (ὁ). ἡ σπλῆνα. (πλθ.) τὸ πάθος τοῦ σπληνός. 2) =Σπλήνιον, εἶδ. χειρουργ. ἐπιθέσμου.
†Σπληνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλήν(2).
Σπληνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) σπλῆνα. » Σπληνιῶν, « σπληνιάσης, σπληνιασμένος.
Σπληνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλήνιον.
Σπληνίζομαι, Μ. ίσομαι, = Σπληνιάω, σπληνιόζω.
Σπληνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα, Σπληνίτης, ἢ· πάσχων σπλῆνα, σπληνιάρης. » Οἱ τέλειοι σπληνικοὶ οὔτε ἀσφαίνεσθαι οὔτε γελᾶν οὔτε μὴν πάρυνσθαι δύνανται,« Ὡραπολλ.
Σπληνιόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος χειρουργ. μέ-
Σπλήνιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. ἐπιθέσμου ἢ πτύγματος (compresse) εἰς σχῆμα σπλήνας. « Ὡς σπλήνιον, πρὸς ἕλκος οἰκεῖως τεθέν, τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος, « (Φιλήμ. παρὰ) Στϐ. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀσπλήνιον. 3) (εἰς τὸν Θῆρ. [Φυτ. Ἰζ. ΣΤ', δ'] νομίζεται) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηνίον.
Σπληνιάκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σπλήν (2).
Σπληνίτης, ου (ὁ) ἢ Σπληνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα. » Φλὲψ—,« Ἀνατομ.
Σπληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Φασκιόνω διὰ τοῦ χειρουργ. σπληνίου.
Σπληνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπληνικός. 2) σπληνὶ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σπογγάριον (τὸ). Ὑποκορ. τοῦ Σπογγίον.
Σπογγεύς, έως (ὁ). σφουγγαρᾶς.
Σπογγιὰ (ἡ), = Σπόγγος.
Σπογγίζω, Μ. ίσω. Καθαίρω (Ἐκμάσσω) διὰ τοῦ σπόγγου, σφουγγαρίζω.
Σπογγίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σπόγγος, σφουγγαράκι.
Σπόγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ σπόγγου ἀφαιρούμενον, λέρα.
Σπογγιστὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σπογγίζειν.
Σπογγίτης, ου (ὁ) ἢ Σπογγῖτις, ιδος (ἡ) ὁ ἐν εἴδει σπογγιᾶς ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπόγγου. « Ἄρτος—,« Ὑσ., ψωμὶ σφουγγάτον(ἀφράτον). «Λίθος—,« εἶδ. πέτρας εὑρισκομένης ἐντὸς τῶν σπόγγων.
Σπογγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σπόγγου.
Σπογγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων σπόγγους, σφουγγαρᾶς.
Σπογγοθηρευτικὸς, ἡ, όν. Σπογγοθηρευτοῦ ἴδιος.
Σπογγοκολυμβητὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολυμβῶν καὶ ἐκβάλλων σπόγγους, σφουγγαρᾶς.
Σπογγολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω(εἰς τὴν θάλασσ.) σπόγγους. 2) (μὲ αἰτ.) ᾽παίρνω (μαζόνω) μὲ τὸ σφογγάρι, σφουγγίζω.
Σπόγγος (ὁ). τὸ γνωστὸν θαλάσσ. φυτὸν ἢ ζωόφυτον σφουγγάρι. 2) (μτγν. εἰς τὸ πλθ.) αἱ βαλανίδες τοῦ λαιμοῦ (διὰ τὸ σπογγώδες τῆς συστάσεώς των).
Σπογγοτήρης, ου (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ζωῴφιου τηροῦντος τὸν σπόγγον ὡς ὁ Πενοντήρης τὴν πίνναν, (συγχ. τῷ Σπογγοθήρας).
Σπογγοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων (τέμνων) ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης σπόγγους. ||. (οὐσ.) = Σπογγοθήρας.
Σπογγώδης, εος (ὁ, ἡ). σπογγοειδὴς, (Γαλλ.) spongieux.
Σποδεύνης, ου (ὁ), Π. [σποδὸς, εὐνή]. ὁ κοιμώμενος εἰς τὴν στάκτην.
Σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω τὴν στάκτην (τὴν σποδὸν) ἀπὸ τοῦ βωμοῦ (ἐν γέν.) σκουπίζω, παστρεύω, ξετινάζω · (συνεκδ.) κτυπῶ, (κοιν.) τινάζω τὴν προβιὰν (ἐπὶ ἀψύχ.) σπάνω, συντρίβω· ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην, ἀφανίζω, (κοιν.) ξεπαστρεύω. » Φλᾶν ταῦτα πάντα ἀποδεῖν, « Ἀρχ., ξεκοκκαλίζειν. » Συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χοὰς ἢ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω ἀποδῶν,« (Κρατ. παρ') Ἀθ. (καὶ πθ.) » Στρατοῦ κομώντος καὶ κακῶς ἀποδουμένου, « Αἰσχλ. (παρϐλ. Σποδόω). 2) = Βινέω, (Ἀρχ. Ἐκκλ. 113).
Σποδησιλαύρα (ἡ). [σποδέω, λαύρα]. πόρνη δημοσία, (κατὰ λέξ.) σκουπίζουσα (ἢ; σποδουμένη εἰς) τοὺς δρόμους, (παρϐλ.) Δρομάς.
Σποδιὰ (ἡ). σωρὸς ἀποδοῦ (στάκτης)· ςάκτη, (εἰς τὸν Ἀρ. 1039 ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπουδῆ).
Σποδιάζω, Μ. άσω. Ψήνω εἰς τὴν σποδιάν.
†Σποδιαῖος, α, ον, = Σπόδιος.
Σποδιακὸς, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ σπόδιον (σκωρίαν μετάλλ.).
Σποδιὰς, άδος (ἡ), εἶδ. ἀγρίας πομμυηλέας.
Σποδίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ σποδὸν (στάκτην)· ᾽ψήνω εἰς τὴν ςάκτην. 2) κάμνω στάκτην, κατακαίω. 3) (ἀμτϐτ.) ἔχω χρῶμα στάκτης (ς).
Σπόδιον (τὸ). ἡ στάκτη (ἡ σκωρία ὁ ἀσβέστης) τῶν μετάλλων.
Σποδὸς, ὁ, ὁν. Ὁ ἔχων χρῶμα σποδοῦ, στακτερὸς (ἀνοικτὸς), (παρϐλ.) Τεφρός.
†Σποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ σποδὸν (στάκτην).
Σποδίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) ᾽Ψημένος εἰς τὴν στάκτην, (ἄλλ.) Ἐγκρυφίας
Σποδιώδης εος (ὁ, ἡ), = τῷ
Σποδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος σποδῷ, ἢ πλήρης ἀποδοῦ· στακτερός.
Σποδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σποδοειδής.
†Σποδόρχης [σποδέω, ὄρχις], ου (ὁ), = Κίναιδος.
Σποδὸς (ἡ), [ἴδε Ψῆθος]. στάκτη (κυρ. ξεστὴ ἀκόμη), χωδόλη· (κατ' ἔκτ.) σκόνι· (ἐνίοτε) = Σπόδιον· (ἐν γέν.) σκωρία, σαπρία, (ὅθ.) » Πίθων ἀποδὸς γραῦς, « ᾽Επγρ., γραῖα μέθυσος, (κατὰ λέξ.) καταπάτι τοῦ βαγενιοῦ, ἢ· ἀποδοῦσα (σκυπίζουσα) τὰ βαγένια.
Σποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) σποδὸν, καίω ᾽ως οὗ νὰ γένῃ στάκτη. 2) σκεπάζω μὲ (᾽ψήνω εἰς τὴν) στάκτην. 3) (ς) = Σποδέω, τινάζω τὴν στάκτην, ξεσκονίζω κτλ.
Σποδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σποδοειδής.
Σπολὰς, άδος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. (Αἰολ.) ἀντὶ Στολάς.
Σπολεὺς [Περσ.], έως (ὁ), εἶδ. ἄρτου.
†Σπόλια (τὰ), Δτν. τὰ μαλλιὰ ᾽ποῦ μαδοῦν ἀπὸ τὰ σκέλη τῶν πρόβατων.
Σπόμενος, η, ον, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ "Εσπομαι.
†Σπονδαγωγὸς (ὁ, ἡ), [σπονδὴ, ἄγω]. = Σπονδοφόρος.
†Σπονδαΐζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπονδειάζω.
Σπονδαϊκὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ=Σπονδειακός.
Σπονδαρχία (ἡ). τὸ ἔργον ἢ τὸ ἀξιώμιον τοῦ σπονδάρχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπόνδαρχος (ὁ). ὁ ἀρχίζων πρῶτος τὴν σπονδὴν εἰς τὰς θυσίας.

Σπονδαυλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι (Αὐλῶ ὡς)-

Σπονδαύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν αὐλὸν εἰς τὰς σπονδὰς (εἰς τὰς θυσίας).

Σπονδειάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι σπονδεῖον μέτρον, (μουσ.) ἀναιβάζω τὸν τόνον 5/4.

Σπονδειακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σπονδεῖον εἶδος τῆς μελῳδίας. » Αὐλὸς—,« τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ σπονδαυλοῦντες. » Μέτρον—, « τὸ συγκείμενον ἀπὸ σπονδείους πόδας.

Σπονδειακῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸ σπονδειακὸν μέτρον.

Σπονδειασμὸς (ὁ), τὸ σπονδειάζειν, ἡ χρῆσις τοῦ σπονδείου ποδός· διάστημά τι εἰς τὴν ἁρμονικὴν μουσικήν.

†Σπονδειοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καταλήγων εἰς σπονδεῖον (πόδα).

Σπονδεῖον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ τοῦ ὁπ. ἔσπενδον εἰς τὰς θυσίας.

†Σπονδειοπαράληκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπονδεῖον (πόδα) εἰς τὴν παραλήγουσαν.

Σπονδεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν σπονδήν. » Ζεὺς —, « ὁ ἔφορος τῶν σπονδῶν. » Μέλος —, « τὸ ψαλλόμενον εἰς τὰς σπονδάς. » Σπονδεῖος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) πούς,« Μετρ., ὁ συγκείμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν (τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ σπονδεῖον μέλος).

Σπονδὴ (ἡ), [σπένδω]. οἶνος ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἔχυνον ἐπὶ τοῦ θύματος ἢ τοῦ βωμοῦ πρὶν τῆς θυσίας ἢ κατὰ γῆς μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· (εἰς τὸ πλθ.) εὐχὴ ἢ θυσία τοιαύτη (κυρ. ἡ γινομένη πρὸς ἐπικύρωσιν ὁποιασδήποτε συμφωνίας), (ὀθ. ἁπλ. ἀντὶ) συνθήκη, εἰρήνη, ἀνακωχὴ, συμμαχία. »Σπονδὰς ποιεῖν (λύειν καὶ καταχρ. τέμνειν),« Ξεν., Εὐρ. » Τρίται σπονδαί, « αὐτ., αἱ μετὰ τὸ δεῖπνον, αἱ τελευταῖαι, ἢ αἱ εἰς τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν καὶ τὰς Χάριτας προσφερόμεναι. »Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος, « Εὐρ. »Πότερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον,« Ξεν. » Κήρυκας ἔπεμψε περὶ σπονδῶν, « αὐτ. » Ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ (τριακονταετεῖς) σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι αὐτοῖς τούτῳ τῷ ἔτει, « αὐτ.

†Σπονδήσιμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπονδὰς ἅμα.

;Σπονδήτης, ου (ὁ) ᾗ Σπονδῆτις, ιδος (ἡ), = Σπονδίτης.

Σπονδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπονδοφορέω.

Σπονδηφορος (ὁ, ἡ), = Σπονδοφόρος.

;Σπονδιὰς, άδος (ἡ), = Σποδιάς.

†Σπονδίζομαι, Μ. ίσομαι, νλγ. ἀντὶ Σπένδομαι.

Σπονδίζω, Μ. ίσω, = Σπονδειάζω.

Σπονδίον (τὸ), = Σπονδεῖον.

Σπονδίτης, ου (ὁ) ᾗ Σπονδῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπονδεῖος. »Σταγὼν—,« Ἐπγρ.

Σπονδοποιέομαι-οῦμαι Μ. ήσομαι. Σπονδὴν ἢ Σπονδὰς ποιοῦμαι, σπένδομαι.

Σπονδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ σπονδὴν ἢ προτάσεις περὶ σπονδῶν ὡς-

Σπονδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν σπονδὴν ἢ προτάσεις περὶ σπονδῶν. ||. (οὐσ.) κῆρυξ ἢ πρεσβυς περὶ σπονδῶν, (Ατν.) fetialis, (παρβλ.) Εἰρηνοδίκης.

Σπονδύλη (ἡ), ἴδε Σφονδύλη.

Σπονδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπόνδυλος.

†Σπονδύλιος καὶ

Σπονδυλος (ὁ), [συγγ. τῷ Κόνδυλος], τὸ ἀστραγγαλῶδες κόκκαλον τὸ σχηματίζον τὴν ῥαχοκοκκαλιάν, (κοιν.) σφονδύλι· (κατ' ἐξοχὴν) τὸ δεύτερον σφονδύλι τοῦ λαιμοῦ, ὁ (ἄλλ.) Ὀδούς. 2) (μτνμ.) τὸ σφονδύλι τοῦ ἀδρακτιοῦ. 3) κάθε κομμάτ. (tambour) τῆς κολώνας (ὅταν δὲν ἦναι μονόλιθος). 4) (βτν.) τὸ κεφάλι μερικῶν φυτῶν (π. χ. τῆς ἀγκινάρας) ἀφ' οὗ πέσουν τὰ ἄνθη. 5) κύβος χαλκοῦς τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ψῆφον οἱ δικασταί.

Σπονδυλώδης, εος (ὁ, ἡ). σπονδύλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σπορὰ (ἡ), τὸ σπείρειν, σπάρσιμον. »Κοινωνία ἐπὶ παίδων σπορᾷ, « Πλδ. 2) ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, (ἄλλ.) Σπορητός. » Ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦται ταῖς ἁπάσαις, « Θφρ. 3) = Σπέρμα, (ὀθ. 4) (μτφορ.) γένος, γενεά, καταγωγή. » Τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν; « Σοφ.

Σποράδην [σπορὰς], ἐπίῤ. Ἐδῷ καὶ ἐκεῖ, σκορπιστά. » Τὸν Ὅμηρον ἤθροισα σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον, « Ἐπγρ.

Σποραδικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Σκορπιστὸς ἐδῷ ᾗ ἐκεῖ. » Ζῶα σποραδικὰ,« Ἀρςτ. τὰ ζῶντα, σποράδην, μὴ ἀγελαῖα. » Νοσήματα —,« Ἰατρ., τὰ συμβαίνοντα εἰς κάθε καιρὸν καὶ τόπον, ἀκατάστατα.

Σποραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπόρον. ||. (οὐσ.) »Σποραῖα,« Βαβρ., τὰ σπέρματα.

Σπορὰς, άδος (ὁ, ἡ). διεσπαρμένος τῇδε κἀκεῖσε, σκορπιςός. »Γῆ—, « Φιλ., ἡ ἄμμος. » Βίος —, « Εὐρ., ὁ νομαδικός. » Λόγος—, « Πλ., ὁ χωρὶς συνέχειαν, ἀσυνάρτητος. » Νῆσοι—,« (συνήθ. μὲν) αἱ παρεκτὸς τῶν Κυκλάδων τοῦ Αἰγ. πελάγους· (κατὰ τὸν Σουίδ. ὅμως,) αὐταὶ αἱ Κυκλάδες, (μὲ τὸν ὁπ. φαίνεται συμφωνῶν καὶ ὁ Οὐϊργίλλ.) » Sparsasque per æquor Cyclades, « Αἰν. Γ. » Νῆσοι—, « Ἱππκρ., τὰ (ἄλλ.) Σποραδικὰ νοσήματα.

Σπορεὺς, έως καὶ

†Σπορευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σπείρων, (Γαλλ.) semeur.

Σπορευτὸς, ἡ, όν. Σπαρμένος. » Χώρα—,« Θφρ., [ἐκ τοῦ

;Σπορεύω, Μ. εύσω. = Σπείρω.

Σπορητὸς, ἡ, όν = Σπορευτὸς. ||. (οὐσ.) ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, σπάρσιμον.

Σπόριμος, η, ἢ ος, ον. Ὁ συνήθως σπειρόμενος ἢ πρὸς σπορὰν ἐπιτήδειος, ἐπιδεκτικὸς σπαρσίματος. » Γῆ—,« Ξεν. » Αἰδὼς—,« Μανέθ., τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον. ||. (οὐσ.) Σπόριμα,« Εὐαγγ., τὰ σπαρτά.

;Σπορολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰ σπαρτὰ (τὰ γεννήματα)· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπωρολογέω).

Σπορος (ὁ), = Σπέρμα ᾗ 2) = Σπορητός.

Σπουδάζω, Μ. άσω καὶ άσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. προθετ.) Πράττω (Ἀσχολοῦμαι εἴς) τι μετὰ σπουδῆς, (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) ἔχω ἢ δείχνω προσπάθειαν εἴς τι ἢ τινα, (μὲ ἀπαρ.) προσπαθῶ νὰ φιλοτιμοῦμαι· (μτβτ.) ἔχω περὶ πολλοῦ· (χ. πτ.) ἔχω ἢ πράττω τι τῷ ὄντι (μὲ τὰ σωςά μου, [Γαλλ.] sérieusement.). »Σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει; « Πλατ. »Τοιαῦτα περὶ τούτων ἔπαιζεν, ἅμα σπουδάζων, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Ἐσπούδακας ὅτι...., « Πλάτ., τὸ πίςευσες; (ᾗ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Μάλα ἐσπουδακότι προσώπῳ, « Ξεν., σοβαρῷ (ᾗ προθετ.) » Τοσοῦτοι ἐσπούδασαν περὶ σέ, « αὐτ. » Πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδεπώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων,« Δμ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Τὰ ἐκείνου καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ ἑαυτοῦ σπουδάζοντα,« Ξεν. » Γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυε,« Συν. (ᾗ γεν. προθετ.) »Σπουδάζειν ὑπέρ τινος, « Πλ. (ᾗ δοτ. σπν.) »Σπουδάζειν τῷ κωμῳδῷ ἀκοσμότερον, « (Ἐπίκτ. παρ') Ἀῤῥ. (καὶ ἀπαρ.) »Σπουδάζοντες ἄρχειν, « Πλ. (ᾗ ἀναλ.) » Σπουδαστέον ὅπως ὁρισθῶσι καλῶς, « Ἀρςτ. (καὶ μτχ. σπν.) » Ἐπακούειν τι, ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὴν Ἀσπασίαν ὡς σοφήν τινα ᾗ πολιτικὴν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι λέγουσι, « Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Ἀνὴρ μάλιστα σπουδαζόμενος, « Αξ., περισπούδαστος. » Τὰ μάλα ἐσπουδασμένα σιτία,« Ξεν.

Σπουδαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) σπουδαίως (sérieusement) ἢ περὶ σπουδαίων ἀντικειμένων. » Δοκῶ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει, « Ξεν.

Σπουδαιολόγημα (ἡ), τὸ σπουδαιολογεῖν, ἢ περὶ σπουδαίων ὁμιλία.

Σπουδαιολόγος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -λόγως Ὁ ὁμιλῶν περὶ σπουδαίων.

Σπουδαιόμυθος (ὁ, ἡ); = Σπουδαιολόγος.

Σπουδαῖος, α, ον, (τὸ παρθ. -ότερος -ότατος καὶ -έςερος, -έστατος). (ἐν γέν.) Σπουδῆς (Λόγου, Σκέψεως) ἄξιος, περιρισπούδαστος, (Γαλλ.) important, intéressant, ἢ σοβαρὸς, ἐμβριθὴς, (Γαλλ.) sérieux· (ἰδιαιτ. ἐπὶ προσ.) ἱκανὸς, δραστήριος· εὐδόκιμος, ἔμπειρος· (ἠθ.) σεμνὸς, χρηστοήθης, κόσμιος· πεπαιδευμένος· φρονιμος· (ἁπλ.) καλὸς κἀγαθὸς, ἐνάρετος· (ἐπμ. ἀξιότιμος, εὐϋπόληπτος· (ἐπὶ πραγμ.) ἄριστος εἰς τὸ εἶδος του, ἐξαίρετος, ἀξιολογος. »Ἀνδράποδον σπουδαῖον, « Δμ. » Μύρον (» Σπέρμα) —,« Πλ. » Νομαὶ σπουδαῖαι, « Ἡρ. » Πότερον σπουδαιότερόν ἐστι ταῖς πόλεσιν, ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοὶ, ἢ ἄνδρες ἀγαθοὶ,« Αἰσχ. Σωκρ. » Ἄνδρα τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾷν ἀναπείθων,« Ξεν. » Θεμιςοκλῆς τοσοῦτον διήνεγκε τῶν πολιτῶν, ὥστε πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δεηθείη, « αὐτ. » Αὐλητὴς (»Κιθαριστὴς κτλ.)—,« αὐτ. » Καὶ τὰς ὀλίγου ἀξίας τέχνας οὐκ ἂν γένοιτό τις σπουδαῖος· ἄνευ διδασκάλων ἱκανῶν, « αὐτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες, εἰσὶ σπουδαῖοι, « Ἀρτ. » Πολὺ διεςώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, ϗ τὰς τῶν φαύλων διανοίας, « Ἰσκρ. (ἐπὶ πραγμ.) » Οὐχ ὁρᾶτε, ὡς σπουδαῖαι αὐτοῦ αἱ ὀφρύες; « Ξεν. » Τοιαῦτα, καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα, ϗ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο, « αὐτ. » Τά τε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη, « Παυσ. » Τὰ φαυλότερα οὐχ οἷοί τε διδάσκειν, τὰ δὲ σπουδαιότερα, « Πλάτ. » Τούτῳ τὰ σπουδαιέστατα τῶν πραγμάτων ὑπερετίθετο, « Ἡρ. » Οἱ τὰ σπουδαιότατα ἐπιστάμενοι, οὗτοι ἄριςα διαλέγονται, « Ξεν. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ὧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι, « Ἡρ.

Σπουδαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπουδαίου, ἐμβρίθεια, σοβαρότης· ἱκανότης, δραστηριότης κτλ. (ἐν γέν.) ἀξιολογότης.

Σπουδαιοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδιατρίβω (Καταγίνομαι) σπουδαίως εἴς τι.

Σπουδαιοτρίβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ σπουδῆς ἐνασχόλησις.

Σπουδαίως (τὸ παρθτ. -ότερον, -ότατον ϗ -έστερον, -έστατον), ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς (προσπαθείας) · προθύμως· σεμνῶς· σοβαρῶς, ἐμβριθῶς· τῷ ὄντι, (Γαλλ.) sérieusement. » Στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως ϗ εὐσχημόνως προσενεγκεῖν τὴν φιάλην, « Ξεν. » Σπουδαίως εἰρημένος, « Πλάτ. » Σπουδαίως ἔχειν πρός τι ἤ τινα, « Ἀξ., = Σπουδάζειν, (ἴδε καὶ Σπουδή).

Σπουδαρχαιρεσία (ἡ). ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν σπουδὴ (προσπάθεια), Σπουδαρχία.

Σπουδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπουδάζω (Προσπαθῶ, Ῥᾳδιουργῶ) νὰ διορισθῶ ἄρχων, εἶμαι.

Σπουδάρχης, ου (ὁ). ὁ καταβάλλων πᾶσαν σπουδὴν (προσπάθειαν, ῥᾳδιουργίαν) νὰ διορισθῇ ἄρχων.

Σπουδαρχία (ἡ). ἡ πρὸς ἐπίτευξιν ἀρχῆς (ὑπουργήματος) ἐπίμεμπτος σπουδὴ (προσπάθεια), ῥᾳδιουργία σπουδαρχοῦντος.

Σπουδαρχιάω-ῶ, Μ. άσω, = Σπουδαρχέω.

Σπουδαρχίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σπουδάρχης.

Σπουδάσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔχει τις περὶ πολλοῦ ἢ πρὸς κατόρθωσιν καὶ διατήρησιν τοῦ ὑπ. καταβάλλει πολλὴν σπουδὴν, περισπούδαστον ἀντικείμενον, πόνημα, ἀριςούργημα. » Τὰ τοῦ Πολυκλείτου ἐκείνου σπουδάσματα, « Ἄννα Κομν.

Σπουδασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ. πονημάτιον.

Σπουδαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Σπουδάζω, σπουδῆς ἄξιος, περισπούδαστος.

Σπουδαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σπουδάζων (ἔχων προσπάθειαν) περί τι ἤ τινα, (Γαλλ.) partisan.

Σπουδαςικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει σπουδάζων, δραστήριος, φιλότιμος, ἢ· ἀγαπῶν τὰ σπουδαῖα πράγματα, φροντιστικός.

Σπουδαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σπουδαστικόν, ἐπιμελῶς. » Σπουδ. ἔχω, « Πλ.

Σπουδαστὸς, ἡ, όν. Σπουδῆς ἄξιος, περισπούδαστος.

Σπουδὴ (ἡ), [σπεύδω]. ταχύτης, βία, ὀγλιγωράδα· (τρπ.) προσπάθεια περί τι ἤ τινα· ζῆλος, προθυμία· φιλοτιμία· δραστηριότης· ἐμβρίθεια, βαρύτης, ἀξιοπρέπεια, σοβαρότης, (Γαλλ.) sérieux· φροντὶς (εὔνοια, κλίσις) ἰδιαιτέρα, (Γαλλ.) égard. (ἐνίοτε) ῥᾳδιουργίαι φατρίας, (Γαλλ.) brigues, intrigues. » Σπουδαῖς ϗ συνηγορίαις κτώμενος δύναμιν, « Πλ. » Διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν, « Ἀντφ., τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸς χάριν μου. » Σπουδὴν ἔχω (ποιοῦμαι), « Ἡρ., = Σπεύδω, βιάζομαι· (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ.) προσπαθῶ, προθυμοῦμαι κτλ. » Ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε, « Σοφ. » Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα ϗ σπουδὴν ἔχεις; « Εὐρ. » Ἐν σπουδῇ τίθεσθαί τι, « Πλ. » Ἐγένετο αὐτῷ διὰ σπουδῆς, « Φίλ. » Παισὶ σφαῖραι καὶ τροχοὶ διὰ σπουδῆς εἰσι, « Σξτ. » Ἄτερ σπουδῆς τάνυσε τόξον, « Ὀδ. Φ., εὐκόλως, χωρὶς κόπον. » Οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ ϗ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς, « Ξεν. » Εἰ ἐτεὸν δὴ τοῦτο ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, « Ὅμ., = Σπουδάζων, μὲ τὰ σωστά σου. » Σπουδῆς ἄξιος, « Ἀξ., περὶ πολλοῦ, περισπούδαστος, (ἐπὶ πραγμ.) πολύτιμος. » Τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον κτλ., Πλ., τὰ πολυτιμότατα. » Ἐν σπουδῇ τίθεσθαί τι, « Ἀξ., = Σπουδάζειν περί. ‖. (συχνότ. ἡ δοτ.) Σπουδῇ (ἑλλ. τῆς Σὺν), ἐπίρ. ἀντὶ Σπουδαίως, Μετὰ σπουδῆς, Διὰ σπουδῆς, Κατὰ σπουδὴν, βιαςικὰ, ὀγλίγωρα· προθύμως (» Ἀνεχώρουν [» Παρηκολουθουν] σπουδῇ, « Ξεν. » Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, « Ὀδ. Ο. [ϗ μετὰ τῶν ἐπιτατ.] » Πάνυ σπουδῇ, ἢ » Σπουδῇ πάνυ, « Πλάτ.)· τῷ ὄντι, (Γαλλ.) sérieusement (» Παίζεις, ἔφη; — Ἦ μὴν σπουδῇ λέγω, « Ξεν. » Σπουδῇ χαριεντίζεται, « Πλάτ. » Ἐν τοῖς σπουδῇ γραφομένοις λόγοις, « Δ. Ἀλ.)· δυσκόλως, μόλις ϗ μετὰ βίας. » Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ, « Ἰλ. Ψ. » Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἄν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο, « Γαλ., (φρσ.) = Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ποῦ ἔμεινε πλέον; (εἰς τὸν Θκ. Π', 27 ἄλλ. γρφ. Ποῦ δὴ), (παρβλ. Σχολή).

Σπουδογέλοιος (ὁ, ἡ). ὁ παρενείρων ϗ σπουδαῖα μεταξὺ τῶν γελοίων (σπουδάζων ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ γελοίου).

;Σπυραθία (ἡ) καὶ

Σπυράθιον (τὸ) καὶ

Σπύραθος (ὁ καὶ ἡ), [σπεῖρα]. ἡ κόπρος τοῦ γιδιοῦ (τοῦ προβάτου κτλ.), τριβηλιά.

Σπυραθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σπύραθον. » Κοιλίαι σπυραθώδεες, « Ἱππκρ., αἱ ξηραὶ (καὶ ἐπμ.) ἐκκρίνουσαι σπυραθώδη περιττώματα.

Σπυρὰς, άδος (ἡ), = Σπύραθος. 2) (μτνμ.) σπυρὶ, κουκκί. » (Μύῤῥας) τρεῖς καταπιεῖν σπυράδας, « Ἱππκρ.

†Σπύρδανον (τὸ), Γλσ. = Σπύραθος.

†Σπυρθίζω, Μ. ίσω, Γλσ. = Πυδαρίζω.

Σπυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπυρὶς, ζεμπιλάκι.

Σπυριδὸν, ἐπίρ. Εἰς εἶδος (σχῆμα) σπυρίδος, (ἄλλ. γρφ. Σπειρηδόν).

Σπυριδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σπυρίδος.

†Σπυρίδων, ονος (ὁ), Γλσ. = τῷ

Σπυρὶς [σπεῖρα], ίδος (ἡ). σκεῦος πλεκτὸν, κοφίνι ἢ ζεμπίλι.

Σπυρίχνιον (τὸ), = Σπυρίδιον.

†Σταβατίνης, ου καὶ

†Σταβεὺς [ςαμὶν], έως (ὁ), ὁ (ἄλλ.) Κωπεών.

Στάγδην, ἐπίρ. Στάζοντας, σταλαγματιά-σταλαγματιά.

Στάγες, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Σταγόνες, πλθ. τοῦ Σταγών.

Σταγετὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Σταγών.

†Στάγιον (τὸ), κατὰ παραφθορ. ἀντὶ Ἐξάγιον.

Στάγμα (τὸ). (ἐν γέν.) ὑγρὸν στάζον (ςαλάζον)· σταλαγματιά· (ἰδιαιτ.) ἀπόςαγμα. » Ῥόδου —, « Νόνν., τὸ παρ' ἡμῖν (μονολεκτ.) Ῥοδόσταγμα.

Σταγονίας, ου (ὁ). ὁ ῥέων κατὰ σταγόνας, (παρβλ.) Στακτός.

Σταγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σταγών, όνος (ἡ). ῥανὶς στάζουσα, κόμπος ὑγροῦ, σταλαγματιά. » Λεσβία —, « Π., ὁ Λέσβιος οἶνος. » Κατὰ σταγόνα παρεκχέειν, « Σξτ., = Στάγδην. 2) (μτνμ.) κηλίς. » Κυανέαις σταγόσι κατέστικται, « Αἰλ. 3) μέταλλον (κυρ. σίδηρον) λαγαρισμένον, λαγάρα σιδήρου. (κατ' ἄλλ.) ὁ Ὠρίχαλκος, τὸ ἄσπρον χάλκωμα.

Σταδαῖος, α, ον. Ὁ ἱστάμενος ὄρθιος, ἡ· ἀνήκων εἰς τὴν σταδίαν (ἐκ τοῦ συςάδην) μάχην· (ἐν γέν.) ἑδραῖος. » Ἐκ δὲ τῶ τετραγώνω γεννᾶσθαι τὸν κύβον ἑδραιότατον καὶ σταδαῖον παντᾷ σῶμα, « Τίμ. » Ἔγχη —, « Αἰσχλ., τὰ ἀγχέμαχα. » Μέλος —, « Ἡσύχ., τὸ μὲ βραδὺν ῥυθμὸν, ἐκ τοῦ

Στάδην, ἐπίρ. Στέκοντας ὄρθιος (εἰς τὸ ποδάρι) ἢ ἀσάλευτος (εἰς τὸν τόπον). » Ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται, « (Ἀρςφ. παρ') Ἀθ.

Σταδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν ἑνὸς σταδίου. 2) ἀντὶ Σταδαῖος ἢ Στάδιος.

Σταδιάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ σταδίου.

;Σταδίας, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Σταδιεὺς, (εἰς τὴν Ἀνθολογ. τὸ διορθ. Σταδιῆ).

Σταδιασμὸς (ὁ). ἡ κατὰ στάδια διαίρεσις διαστήματος.

Σταδιεὺς, έως (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

†Σταδιευτὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ἀντὶ Σταδιεύς.

Σταδιεύω, Μ. εύσω. Τρέχω (Διατρέχω) τὸ στάδιον ὡς σταδιεὺς, σταδιοδρομῶ.

Σταδιῆ, Ἰων. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Σταδιέα, αἰτ. τοῦ Σταδιεύς.

Σταδίη (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ Στάδιος.

Σταδίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Σταδίας.

Σταδιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀγωνίζομαι) εἰς τὸ στάδιον ὡς -

†Σταδιοδρόμης, ου (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

Σταδιοδρομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σταδιοδρόμον ἢ τὴν σταδιοδρομίαν.

Σταδιοδρόμος (ὁ). ὁ τρέχων κατὰ συναγωνισμὸν εἰς τὸ στάδιον, δρομεὺς ςαδίου.

Στάδιον (τὸ). μέτρον ἐκτάσ. (διάστημα) περιέχον 600 Ἑλλ. πόδας ἢ 125 βή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματα. » Αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαί εἰσι στάδιον ἐξάπλεθρον, « Ἡρ. 2) τὸ μέρος ὅπου ἠγωνίζοντο καὶ τὸ διάστημα (ἑνὸς Ὀλυμπ. σταδίου) τὸ ὁπ. διέτρεχον οἱ σταδιοδρόμοι· (συνκδχ.) ὁ ἀγὼν αὐτὸς τοῦ σταδίου, (ὅθ.) »Στάδιον δραμεῖν (νικᾷν, ἀγωνίζεσθαι), « Δξ., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Στάδιος, α, ον. Ὁ στεκόμενος ὄρθιος ἢ εἰς τὸν τόπον, ἀλύγιστος ἢ ἀσάλευτος. » Θώρηξ—, « Ἀπλλν., ὁ μονοκόμματος, (ἀντιθ. τῷ Ἀλυσιδωτός). » Χιτὼν—, « Καλλ., (ὁ ἄλλ.) Στατός. » Πίδαξ σταδίη, « Ὀππ., νερὸν στεκάμενον. » Μάχη—, « Θκ., ἡ ἐκ τοῦ συστάδην. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι, ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, « Ἰλ. Ο. ||. (οὐσ.) » Τὸ στάδιον, ἀντὶ Τὸ στάσιμον, ἡ ἀκινησία. » Τῷ σταδίῳ τῶν σκαφῶν προδιδόμενοι, δεινῶς ἤσχαλλον, « Δ. Κάσσ. 2) Π. ζυγιστὸς, μὲ τὸ ζύγι. » Σταδίην ὀππάζεο νάρδου ῥιζίδα, « Νίκ., (παρβλ. Στάσιμος).

Στάδιος (ὁ), εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Στάδιον.

†Σταδισμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταδιασμός.

Σταδιώτης, ου (ὁ), = Σταδιοδρόμος.

Στάζω, Μ. στάξω. Χύνω τι (καὶ ἀμτβτ. Χύνομαι, Πίπτω) ἀπὸ σταλαγματιάν-σταλαγματιάν, στάζω, (συνκδχ.) λαγαρίζω, κατασταλάζω. » Καρπώματα στάζοντα, « Αἰσχλ., τὰ ὥριμα. » Τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα, « Αἰν., τὰ πτώσιμα (ἑτοιμόῤῥοπα). »Φιλίσκῳ, τετορταίῳ καὶ πεμπταίῳ σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξε καὶ ἀπέθανεν, « Ἱππκρ.

Στάθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐστάθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἵστημι.

Σταθερὸς, ὰ, όν. Ὁ ἱστάμενος ἀκίνητος, ἀσάλευτος, μόνιμος· (ἐπμ.) 'γιερὸς, ςερεός. » Σταθερὰ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἠϊών, « Ἐπγρ., τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς ὅπου δὲν φθάνουν τὰ κύματα, (ἐν γέν.) ἡ στερεά. » Μεσημβρία—, « Πλάτ. καὶ » Ἦμαρ —, « Ἀπλλν., τὸ καταμεσήμερον (ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος ἵσταται). » Θέρος—, « Ἀπλλν., ἡ ἀκμὴ τοῦ θέρους. »Νυκτὸς τὸ σταθερώτατον, « Εὐνάπ., τὸ μεσονύκτιον. (ᾗ μτνμ.) »Ἡλικία—, « ἡ μεσαία, (ἴδε ᾗ Κρίνω 6). »Ὕδωρ —, « Ἀππ., (ἀδκμ.) ἀντὶ Στάσιμον.

Σταθερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σταθεροῦ, μονιμότης, στερεότης.

Σταθερῶς, ἐπίῤ. Μὲ σταθερότητα, βεβαίως.

Στάθευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταθεύω, ἡ κατὰ μικρὸν (μὲ ὀλίγον πῦρ) ὄπτησις.

Σταθευτὸς, ὴ, όν. Ψημένος μὲ ὀλίγην φωτιὰν, καϋμένος ἀπὸ μακράν, [ἐκ τοῦ

Σταθεύω [σταθερὸς], Μ. εὐσω. Ψήνω μὲ ὀλίγην (ἢ μακρὰν ἀπὸ τὴν) φωτιὰν, ξεροψήνω, καυσαλίζω. » Τὰς σηπίας στάθευε, » Ἀρςφ. »Ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος σταθευόμενος, « Θφρ.

;Σταθηρὸς, Σταθηρότης, = Σταθερὸς, -ότης.

Σταθι, Δ. ἀντὶ Στῆθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἵστημι.

Σταθμάω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ μόνον σχεοὸν εὔχρ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ήσομαι. Μετρῶ (κυρ. μὲ τὴν στάθμην), σταφνίζω· (συχνότ.) ζυγίζω (μὲ τὸν σταθμόν)· (μτνμ.) κρίνω ἐξ εἰκασίας, λογαριάζω, συμπεραίνω. » Πλέθρου σταθμήσας μῆκος, « Εὐρ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ἄλσος σταθμᾶτο πατρὶ, « Πίνδ., καταμετρήσας ἐχώρισε καὶ ἀφιέρωσεν ὡς τέμενος. (καὶ ὄργαν.) » Σταθμήσονταί τινες αὐτῇ (τῇ στάθμῃ), « Δκ. (καὶ μτνμ.) » Τῇ ἀρετῇ σταθμώμενος τὰ πάντα, « Εὐρ. » Πολλοῖσι καὶ ἄλλοισί ἐςι σταθμώσασθαι, ὅτι κτλ., Ἡρ. » Τούτων δὲ τί σταθμᾷ, « Πλάτ., τί συμπεραίνεις; (καὶ πθ.) » Ταλάντῳ σταθμήσεται, « Ἀρςφ., ἀντὶ Σταθμηθήσεται.

Σταθμεύω, Μ. εὐσω. Ἔχω ἢ Κάμνω τὸν σταθμὸν (τὸ κονάκι) μὲ πυθενά, κονεύω.

Στάθμη (ἡ), [ἵστημι]. τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σημαδεύουν καὶ ἰσάζουν οἱ τέκτονες τὰ ξύλα, (κοιν.) στάφνη, ἢ· τὸ ζύγι (νεροζύγι) τῶν κτιστῶν καὶ οἰκοδόμων, (Γαλλ.) niveau· (ἐν γέν.)=Κανὼν, Γνώμων (κυρ. καὶ μτνμ.). »Στάθμῃ δόρυ ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσιν, « Ἰλ. Ο. » Στάθμην ἰθυτενῆ μολυβαχθέα, « Σδ. » Πρὸς (» Ἐπὶ, » Κατὰ) στάθμην, « ἴσια, μὲ ἀκρίβειαν. (ᾗ τὸ ἐναντ.) » Παρὰ στάθμην, « Αἰσχλ., στραβά, παρὰ τὸ δίκαιον. » Κατὰ στάθμην ἐνόησας, « Θκρ., καλὰ τὸ κατάλαβες. »Πρὸς στάθμῃ πέτρον τίθεσθαι, « Παροιμ., πράττειν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, (ἄλλ. » Τὸν λίθον ποτὶ τὰν σπάρταν ἄγειν, « Βασ.). » Λευκὴ (καὶ ἀκριβέστ. » Λευκῷ λίθῳ λευκὴ) στάθμη, « ἡ μὴ σημαδεύουσα (μὴ χωρίζουσα) τίποτε· (ὅθεν παροιμ.) »Λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρός τι, « Πλάτ., δὲν κάμνω κἀμμίαν διάκρισιν μεταξὺ, μοὶ εἶνε τὸ ἴδιον (ἀδιάφορον). 2) ἡ γραμμὴ ἡ χωρίζουσα τὰς θέσεις εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὰς συνελεύσεις (τοῦ λαοῦ) ἡ, τὸ διάστημα τὸ ὁπ. ὤφειλον νὰ διατρέξουν οἱ σταδιοδρόμοι· (ὅθ. Π. ἐν γέν.) τέρμα, ὅριον ἢ κρίσιμος περίςασις. »Βίου —, « Εὐρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Βάσις, (ὅθ.) » Δόρατος—, « Διόδ., ὁ σαυρωτὴρ, (παρβλ. Ὑποστάθμη).

†Σταθμηδὸν, ἐπίῤ. Γλσ. ἐξήγ. τοῦ Στήδην.

Στάθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταθμάομαι, ζύγισμα· στάφνισμα, κτλ.

Σταθμητέον, θετ. τοῦ Σταθμάομαι.

Σταθμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς στάθμησιν.

Σταθμητὸς, ὴ, όν. Σταθμημένος ἢ Δυνάμενος νὰ σταθμηθῇ, ἐπιδεκτικὸς σταθμήσεως. » Πλῆθος οὐ σταθμητὸν, « Ἀῤῥ., ἀμέτρητον.

;Σταθμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταθμίον.

†Σταθμίζω, Μ. ίσω, = Σταθμάομαι.

;Σταθμικὸς, ἡ, όν, = Σταθμητικὸς.

Στάθμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταθμὸς, ζύγι, στατέρι κτλ.

Σταθμὶς, ίδος (ἡ), = Κανόνιον. 2) (;) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταμίν.

Σταθμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σταθμίζων, ζυγιαστὴς· (μτνμ.) ἐξεταστής.

Σταθμοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (διορίζων) τοὺς σταθμοὺς τῶν στρατ., (Γαλλ.) maréchal des logis, (Τουρκ.) κονακτσῆς.

Σταθμόνδε, ἐπίῤ. Π. εἰς τὸν σταθμόν.

Σταθμὸς (ὁ), (πλθ. οἱ Σταθμοὶ καὶ [καθ' ἑτερογέν] τὰ Σταθμά). (ἐν γέν.) μέρος ὅπου δύναταί τις νὰ σταθῇ (νὰ μείνῃ), (Γαλλ.) station· (ἰδιαιτ.) 'σπίτι εἰς τὴν ἐξοχὴν· ζευγαλατειό· σταῦλος ζώων. » Σταθμὸς ποιμνήϊος, « Ἰλ. Β., μάνδρα, στάνη. » Κατῴκισε αὐτοὺς ἐν σταθμῷ ἑωυτοῦ, « Ἡρ., εἰς ἕνα τοῦ χωρίου (τσιφτλίκι). 2) κατάλυμα, (Τουρκ.) κονάκι. » Πλησίον ἦν ὁ σταθμὸς, ἔνθα ἔμελλε καταλύσειν, « Ξεν. 3) (συνκδχ.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς ἄλλον σταθμὸν διάστημα ὁδοιπορίας, (Γαλλ.) couchée, journée (de marche). » Πορευτέον ἡμῖν τοὺς πρώτους σταθμοὺς ὡς ἂν δυνώμεθα μακροτάτους, « Ξεν. 4) ἡ (ἄλλ.) Παραστὰς τῆς θύρας. » Αἱ δὲ πύλαι τοῦ τείχεος χάλκεαι πᾶσαι, καὶ σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα ὡσαύτως, « Ἡρ. » Ὦρσεν ἐπ' οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων, « Θκρ. 5) ὅσον ζυγίζει (τραβᾷ εἰς τὸ ζύγι) σῶμά τι, (ἄλλ.) Ὁλκή. » Ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα, « Ἡρ. »Σίτου σταθμὸς πέντε μνέαι, « αὐτ. 6) (ἰδιαιτ.) τὸ προσδιωρισμένον βάρος (τὰ δράμια, αἱ ὀκάδες) τῆς ζυγαριᾶς, ἢ τὸ βαρύδι τοῦ κανταριοῦ· (ἐν γέν.) ζύγι, στατέρι, ζυγαριά. » Ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας, « Ἡρ. » Σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα, « Ἰλ. Μ.

Σταθμοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) σταθμὸν (κωνάκι) διὰ τοὺς ὁδοιπόρους, πανδοχεύς.

Σταθμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τινος σταθμὸν (κωνάκι, [καὶ μσ.] Κωνεύω, Καταλύω) πουθενά. 2) (ὁμσ. ἀόρ.) Σταθμώσασθαι (παρ' Ἡρ.) ἀντὶ Σταθμήσασθαι.

Σταθμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σταθμὴν (ὑποστάθμην), θολὸς, ἀλαγάριστος, ἢ ἕλκων πολὺν σταθμὸν, βαρύς.

Σταθμὼν, ῶνος (ὁ), = Σταθμὸς, σταῦλος ἢ· παραστάτης (θύρας).

Στᾶθος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Στῆθος.

Σταθῶ, πθ. ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ

Σταιην, ἐν. καὶ

Σταῖμεν, Ἀττ. ἀντὶ Σταίημεν, πλθ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵστημι.

Σταῖς ἢ Σταὶς [ἵστημι], σταιτος (τὸ), Ἰων. ζυμάρι (διὰ ψωμί). » Φυρῶσι τὸ σταῖς τοῖσι ποσί, τον δὲ πηλὸν τῇσι χερσί, « Ἡρ. 2) ἀντὶ Στέαρ, ἐξύγγι, ἄλειμμα. »Οἴος—, « Ἱππκρ.

Σταιτήϊος καὶ Σταίτινος [σταῖς], η, ον, Ἰων. καμωμένος ἀπὸ ζυμάρι.

†Σταιτίτης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Σταιτίτης.

;Σταιτώδης, εος (ὁ). σταιτὶ ὅμοιος τὸ εἶδος, ζυμώδης.

Στακτὴ (ἡ), Ζ. Στακτός.

Στακτικὸς, ἡ, όν, σπν. ἀντὶ-

Στακτὸς, ἡ, όν. Χυμένος στάλα-στάλα, σταλακτὸς, (ἐπμ.) λαγαρισμένος, ἢ (ἀπλ.) ῥευστός. » Ἅλμη (» Κονία)—, « Αξ, ἡ περασμένη ἀπὸ πανὶ ἢ καταςαλαγμένη. » Ἔλαιον στακτὸν, « Γεωπ., τὸ ῥέον ἀφ' ἑαυτοῦ (πρὶν πατηθοῦν αἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐλαῖαι). ‖. (ἰδιαιτ. οὐσ.) Στακτή, « Γρφ., τὸ ἀπὸ τῆς προσφάτου σμύρνης ϗ τοῦ κινναμώμου ἐκθλιβόμενον εὐῶδες ἔλαιον. » Τῆς σμύρνης ἡ μὲν, στακτὴ, ἡ δὲ, πλαστὴ, « Θρφ. (καὶ πλθ.) » Στακτὰ, « Πλάτ., τὰ ῥητινώδη ἀρώματα, βάλσαμα κλπ.

Στάλα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Στήλη.

Σταλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

Στάλαγμα (τὸ). ὑγρὸν σταλάζον ἢ κατασταλαγμένον, λαγάρα· σταλαγμός.

Σταλαγμιαῖος, α, ον. Ὁ πίπτων κατὰ σταλαγμούς· ἴσος σταλαγμῷ.

Σταλαγμίας, ου (ὁ). ὁ σχηματισμένος διὰ σταλαγμῶν, σταλακτός. ‖. (οὐσ.)=Σταλακτίς.

Σταλαγμὸς (ὁ). τὸ σταλάζειν, λαγάρισμα, καταστάλαγμα. 2) (συνήθ.)=Σταγὼν, σταλαγματιά.

Σταλάζω, Μ. άξω, =Στάζω, (ἐπμ.) λαγαρίζω, κατασταλάζω.

Σταλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ στάζῃ (νὰ σταλάζῃ).

Σταλακτὶς, ίδος (ἡ), =Σταλακτή. ‖. (οὐσ.) ἡ καθαρὰ (λαγαρισμένη ἐκ φύσεως) χάλκανθος.

Σταλακτὸς, ἡ, όν, =Στακτὸς, πίπτων ἀπὸ στάλα-στάλα.

Σταλάσσω καὶ (Ἀττ.)-ττω, Π. άξω καὶ

Σταλάω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

†Σταληδὼν, όνος (ἡ). ῥανὶς (στάζουσα), σταλαγμός.

Σταλῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στέλλω.

;Στάληξ, Στάλυξ.

Σταλίδωμα (τὸ) καὶ

Στάλιξ, ικος (ἁ), Δ. ἀντὶ

Σταλὶς, ίδος (ἡ). κοντάρι ἢ παλοῦκι τὸ ὁπ. κρατεῖ στημένα τὰ κυνηγ. δίκτυα, (παρβλ.) Σχαλὶς, [κυρ. = τῷ

Σταλὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Στηλίς.

Σταλουργὸς (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Στηλουργός.

Στάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στέλλω, ἀναστολή.

Σταλτέος, α, ον, θετ. τοῦ Στέλλω.

Σταλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέλλειν (συστέλλειν), στυπτικός.

;Σταλύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

†Στάλυξ, υγος (ἡ), Γλσ. = Σταλαγμός.

Σταμὶν ἡ (ὀρθότ.) Σταμὶς [ἵστημι], ίνος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὀρθὰ (ἡ, κατ' ἄλλ. πλάγια) ξύλα ἐπὶ τῶν ὁπ. στηρίζονται αἱ ἐπηγκενίδες (ἴδε τὴν λέξ. ϗ παρβλ. Ἐγκοίλιον) τοῦ πλοίου.

Σταμνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σταμνίον (τὸ) καὶ

Σταμνίσκος (ὁ). σταμνάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Στάμνος (ὁ ϗ σπν. ἡ), [;ἵστημι ἡ ;συγγ. τῷ Ἄμνιον]. στάμνα, σταμνὶ, κρασολάγηνον.

Στὰν, Π Αἰολ. ἀντὶ Ἔσταν=Ἔστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρστ. ἡ 2) οὐδ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

†Στανύω, (Ἐπγρφ.) Κρητ. ἀντὶ Ἵστημι, συνιστῶ.

Στὰξ, σταγὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Σταγών.

Στάξις, εως (ἡ). τὸ στάζειν (μτβτ. ϗ ἀμτβτ.), στάξιμον (κυρ αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην), 'μάτωμα τῆς μύτης.

Στὰς, στᾶσα, στὰν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

Στὰς, ᾳτὸς (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Σταίς.

Στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ στάσιν (Σχηματίζω φατρίαν, Ἐπαναστατῶ) κατά τινος· εὑρίσκομαι εἰς ἐσωτερικὰς ταραχὰς (εἰς διχόνοιαν, εἰς ἐμφύλιον πόλεμον)· (μτνμ.) διαφωνῶ, διαφέρομαι. (σπν. μτβτ.) διεγείρω εἰς ἀποστασίαν. (μὲ δοτ. ἡ προθετ. αἰτ.) »Στασιάζειν τινὶ ἢ πρός τινα ἢ (σπν.) ἐπί τινι, « Ξεν., Ἡρ. (ϗ χωρὶς πτ.) » Ἐστασίασεν ἡ πόλις, « αὐτ. » Ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς αὐτοῦ οἱ παῖδες ἐστασίαζον, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Στασιάζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, « Συν., δὲν συμφωνοῦν οἱ λόγοι του μὲ τὰ φρονήματά του, ἄλλα ἔχει εἰς τὸν νοῦν καὶ ἄλλα εἰς τὸ στόμα. » Σῶμα νοσῶδες στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ, « Πλάτ. (καὶ μτβτ.) » Οὐδεὶς ἑταίραις ὁμιλῶν . . στασιάζει τὰ κοινὰ, « Ἀλκ.

Στασιάρχης καὶ Στασίαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς στάσεως (φατρίας, ἀποστασίας).

Στασιασμὸς (ὁ), τὸ στασιάζειν, φατρία, διχόνοια, ἐπανάστασις.

Στασιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ στασιάζων, κινῶν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) στάσιν, (εὐχρηστοτ. τὸ) Στασιώτης.

Στασιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στασιάζειν, ἐπαναστατικός· δημεγέρτης, φιλοτάραχος.

Στασιαστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ στασιαστικὸν (δημεγερτικὸν) τρόπον, ἐπαναστατικῶς. » Στασ. ἔχω πρός τινα, « Αξ., =Στασιάζω.

Στάσιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δυνάμενος σταθῆναι, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ στέκεται, ἑδραῖος, βάσιμος· (ἐπὶ ὑδάτ.) ἀκίνητος, (κοιν.) στεκάμενος (»Ὁ Φᾶσις στασιμώτατος τῶν ποταμῶν, « Ἱππκρ.)· (συνκδχ.) βαρὺς, ἐμβριθὴς, μεγαλοπρεπὴς ἡ· ἡρεμαῖος, ἀτάραχος· (τρπ.) εὐσταθὴς, (Γαλλ.) posé· (ἐπὶ κακοῦ) νωθρὸς, ἀργοκίνητος. » Οὐδ' ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος, « Πλ. » Τὸ στάσιμον αὐτῷ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστιν, « αὐτ. » Ἡ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον, « Ἀρστ. » Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον στασιμώτατον ϗ ὀγκωδέστατον, « αὐτ. » Στάσιμον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μέλος, « τὸ ὁποῖον ἔψαλλεν ὁ χορὸς ἀφ' οὗ ἐτοποθετεῖτο εἰς την ὀρχήστραν, (ἀντιθ. τῷ Πάροδος). 2) (σπν. ἐνεργ.) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σταματᾶν, προξενῶν ἀκινησίαν. » Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, « Ἀρστ. (καὶ μὲ γεν.) » Στάσιμος αἵματος, « Ἱππκρ., = Ἰσχαιμος. 3) (ἐνίοτε) ζυγιστὸς, ἐπιδεκτικὸς ζυγίσματος, (ὀθ. ἀρχ. Ἀττ. Νμ.) » Ἀργύριον στάσιμον, « Ασ., τὸ δανειζόμενον (διότι κατὰ τὸν Ἡσύχ., » Ἐπὶ σταθμῷ πάλαι ἐδάνειζον).

Στασίμως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον στάσιμον, μονίμως, βεβαίως κτλ.

Στασιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω στάσεις (ταραχὰς), (παρβλ.) Δημοκοπέω.

Στασιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Στασιοποιὸς (ὁ, ἡ). στάσεως πρόξενος, στασιαστικός.

Στάσις [ἵστημι], εως (ἡ). (σπν. μτβτ.) στήσιμον· τοποθέτησις. » Δικτύων—, « Ξεν. » Εἰκόνος χρυσῆς (» Ἀνδριάντων κτλ.)—, « Δ. Ἀλ., Πλ. 2) (συγνότ. μσ.) στάσιμον, τρόπος ἢ τόπος τοῦ ἵστασθαι· θέσις· τοποθεσία. » Ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, « Αἰσχ. » Ἵνα ᾖ ἄδηλος ἡ στάσις τῆς ποδοστράβης, « Ξεν. » Ἐκεῖ ἑστηκὼς θέρου· κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ, « Ἀρστφ. » Ἡ στάσις, ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ βήματος, « Γργ. » Στάσιν ὑπερδέξιον ἔχοντες, « Διόδ. » Ἔνθ' ὄνων ἵππων τε στάσεις, « (Ἔφιππ. παρ') Ἀθ., = Ἱπποστασία. (καὶ μτνμ.) » Ὅταν τις ἦν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, « Ἀῤῥ., (ὅθεν 3) (τὸ ἐναντ. τῆς κινήσεως) ἡρεμία, ἀκινησία. » Τὴν στάσιν στέρησιν λέγουσιν κινήσεως, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος, « Πλ. » Ἐν στάσει τὸ ἡρεμοῦν, « Λογγ. » Στάσεις λαμβάνειν (τὰ ὀνόματα) ἰσχυρὰς, « Δ. Ἀλ., ἀναβολὰς, διαστάσεις. 4) (γεωγρ. ϗ ἀστρονμ.) θέσις, κλῖμα, κατάστασις (τῆς ἀτμοσφαίρας). » Εἰ ἡ στάσις ἤλλακτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ νῦν ὁ βορέης ἕστηκε, ταύτῃ τοῦ νότου ἦν ἡ στάσις, « Ἡρ. » Ἀέρος στάσις, « Ἱππκρ., ἡ κρᾶσις. » Τῶν ἐτησίων ἤδη στάσιν ἐχόντων, « Πλβ., = Ἐπεχόντων, κατάστασιν λαβόντων. » Ἐπιχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, κάλλιστα γινώσκουσιν, « αὐτ.

5) παῦσις· στάμάτισμα, ἀνάπαυσις. » Ἀέρος—. « Σχλ. Θκ., Συν. » Οὐδὲ ἐκεῖ οὐκ ἀναπαύσει σε, οὐδ' οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, « Γρφ., ἡ 6) διάρκεια. » Ἀνέμου —, « Σδ., (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ καὶ εἰς τὸ 7) (συχν.) διχόνοια, διαφωνία· (ἰδιαιτ.) διαίρεσις τῶν πολιτῶν εἰς δύο ἐναντία κόμματα, φατριασμός· φατρία, συμμορία· ἐπανάστασις· ἐπιβουλὴ, συνωμοσία (;). » Στασιαζόντων τῶν παράλων καὶ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου Ἀθηναίων, Πεισίστρατος καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, ἤγειρε τρίτην στάσιν, « Ἡρ. » Ἢ φίλους ἢ πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος, « Θκ. » Ἀγαθὸς πολίτης . . . ὁ ἐν δημηγορίᾳ στάσεις τε παύων καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιῶν, « Ξεν. » Ναὶ, λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτο κοὐκ ἔνι στάσις, « Αἰσχλ. » Ἐπεὶ δὲ πολλὴ στάσις ἐστὶ, καὶ οἱ μέν φασιν, οἱ δ' οὔ, « Αρτ. (καὶ μτνμ.) » Γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν, ὥστε τὰς στοὰς σαλεύειν, « Πλβ. 8) (ἐνίοτε) ζύγισμα, στάθμισις· (συνκδχ.) πλήρωμα (» Μισθοῦ—, « Ἱππ.)· (μουσ.) ῥύθμισις, τόνισμα, » Μελῶν—, « Ἀρστφ., (παρβλ. Στάσιμος 1). 9) (σπν. καὶ ἀμφ.) δέσις ποταμοῦ, πρόχωμα, ἡ· (κατὰ τὸν Φωτ.) σπαρτὰ, φυτεῖαι, δενδροφυτεῖαι. » Διὰ τῶν πεδίων ἔῤῥει, καὶ, τῆς στάσεως πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ροσθρων, ἐφόρει τὸς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους, « Ἀρχφ., (ἀλλὰ τοῦτο ἡμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ᾗ ἁπλῶς) τῆς θέσεως των. » Ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα τὰν πράταν (δευτέραν κτλ.) στάσιν τῶν ἀμπελων, « Ἐπγρφ. 10) (ῥτρ.) ἡ ὑπόθεσις (τὸ θέμα) τῆς δίκης, (Γαλλ.) l' état de la question. » Στάσις ἐστὶ φάσις τουτὶ πεπράχθαι ἢ κλεθῆναι, ἢ ποιότητος ἐξαίτησις, « Σωπατρ. εἰς Μαρκελλῖν.

Στασιώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = Στασιαστικὸς, φιλοτάραχος.

;Στασιωρὸς (ὁ), Π. φροντιστὴς (ἐπιμελητὴς) τῆς στάνης (τοῦ μανδρίου). » Τοῦ μηλοβάτα στασιωρὸς Κύκλωπος, « Εὐρ. (εὖτω διώρθ. ὁ Heath, συναινοῦντος ᾗ τοῦ Both, ἀντὶ Στασίωρον).

Στασιωτεία (ὁ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ στασιώτου.

Στασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς στάσιν, (φατρίαν) τινὰ, μέλος (τῆς αὐτῆς) συμμορίας, συνωμότης. 2) (σπν.) = Στασιώδης.

Στασιωτικὸς, ἡ, όν. Στασιώτου ἴδιος, στασιαστικὸς, ὀημεγερτικός. »Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, « Ἀρχτ. » Λόγος (» Καιρὸς) — , « Θκ. » Τὸ στασιωτικὸν, « (περιληπτ.) Οἱ στασιῶται ἢ Τὸ στασιαστικὸν πνεῦμα. » Ἀντειπόντος αὐτῷ κατὰ τὸ στασιωτικὸν, « Θκ.

Στασιωτικῶς, ἐπίρ. Ὡς στασιώτης, φατριαστικῶς.

Στάσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔστη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἵστημι.

Στατέον, θετ. τοῦ Ἵστημι.

Στάτευσις, εως (ἡ), = Στοθευσις, [ἐκ τοῦ Στατεύω, Μ. εὐσω, = Σταθεύω.

Στατὴρ [Ἵστημι], ῆρος (ὁ). (ἐν γέν.) = Σταθμὸς 6), (ὀθ. τὸ κοιν. στατέρι. »Ὁ δὲ γρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἱσταμένοις τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατῆρα ὀνομάζουσι, καὶ ὅταν εἴπωσι πενταστάτηρον, πεντάμνουν δοκοῦσι λέγειν, « Πλδ » Κρόκης πέντε στατῆρας εἶχεν, « (Εὔπολ. παρὰ τῷ) αὐτ. 2) νομισμα ἢ ἀργυροῦν (εἰς τὰς Ἀθ. = Τετρόδραχμον) ἢ συχνότ. χρυσοῦν (διαφόρου ἀξίας: ὁ Περσικὸς [ἄλλ. Δαρεικὸς] ἢ Κιζυκηνὲς ἦτον ὁ μεγαλήτερος [28 δραχμ.], καὶ ὁ Φωκαϊκὸς ἢ Φωκαΐτης ἢ Φωκαεὺς ὁ μικρότερος· ὁ δὲ Ἀττικὸς ἐζύγιζε δύω δραγμὰς ᾗ ἄξιζεν εἴκοσι). » Στατῆρσι δ' εἰ θεράποντες ἀρτιάζομεν, « Ἀρχφ. » Εἰ μὲν χρυσοῦς εἶποις, προσυπακούεται ὁ στατὴρ· εἰ δὲ στατὴρ, οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς, « Πλδ. » Εἰ δὲ καὶ Δαρεικός τις εἶπεν, ὁ χρυσοῦς προσηκούετο, « αὐτ. (ἐλέγετο δὲ) « Στατὴρ χρυσοῦς (καὶ) χρυσοῦ (καὶ) χρυσίου (ᾗ) ἐκ χρυσίου. « 3) Δ. χρεώστης. « Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς, « Ἐπίχ.

Στατηριαῖος, α, ον. Ἑνὸς στατῆρος ἄξιος (ἰσότιμος).

Στατίας ἢ Στᾳτίας, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σταιτίτης.

Στατίζω, Μ. ίσω, Π. [στατός]. σταματῶ, (καὶ ἀμτθτ. ἡ μσ.) στέκομαι πυθενά.

Στατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σταματᾶν, (ἰατρ.) = Στολτικός. « Κοιλίας — , « Δσκρ. ||. (οὐσ.) Στατικὴ (ἐνν. πόα), εἶδος χόρτου στυπτικοῦ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζύγισμα. » Τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον στατικὸς διακρίνει, « Πλάτ. » Στατικὴ (ἐπιστήμη), « Πλδ. , ἡ περὶ τῆς βαρύτητος καὶ ἰσορροπίας τῶν σωμάτων, μέρος τῆς μηχανικῆς.

Στάτινος ἢ Στᾴτινος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Σταίτινος.

Στᾳτίτης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σταιτίτης (ἐνν.) ἄρτος ἢ πλακοῦς στᾳτινος.

Στατὸς, ἡ, όν. 'Ο στεκόμενος. » Ἵππος —, « Ὅμ., ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν σταῦλον. » Λίθος—, « Ἐπγρ. , ὁ ἐπὶ μνήματος. »Ὕδωρ στατὸν, « Σοφ., τὸ (ἄλλ.) Στάσιμον. ||.(οὐσ.) »Στατὸς (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ γιτὼν, « Ἀῤρ., Πλ., ὁ μὴ κάμνων δίπλαις (καθὼς π. χ. τὸ στιχάριον τῶν διακόνων). 3) εἶδος ἄρχοντος ὁποῖοι εἰ λεγόμενοι Ἀγαθοεργοί, (ἴδε τὴν λέξ. καὶ παρβλ. Ἐπιστατήρ). ||. (οὐσ.) ;Στατὸν, τὸ πεντάμνουν, (ὀθ. Διστατον, τὸ δεκάμνουν), παρβλ. Στατήρ.

†Σταυρηδὸν, ἐπίρ. Εἰς εἶδος σταυροῦ ἢ σταυρῶν.

†Σταυρικὸς, ἡ, όν. 'Ο τοῦ σταυροῦ ἢ διὰ σταυροῦ.

†Σταυρικῶς, ἐπίρ. Διὰ σταυροῦ ἢ ἐν εἴδει σταυροῦ.

†Σταυρίον (τὸ), = Σταυρός.

†Σ αυρο)ραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σημειόνω μὲ) σταυρόν.

†Σταυροζύγος (ὁ, ἡ). σταυροῦ ἢ τοῦ Σταυροῦ δεκτικὸς (χωρητικός).

Σταυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. 'Ο ἐν εἴδει (εἰς σχῆμα) σταυροῦ, σταυρωτός.

†Σταυρολάτρης, ου (ὁ). λάτρης τοῦ Σταυροῦ.

†Σταυρόμορφος (ὁ, ἡ), = Σταυρότυπος.

†Σταυροπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ σταυροῦ πρόσπαγείς (πρισηλωθείς).

†Σταυροπάτης, ου (ὁ). ὁ καταπατήσας τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὅρκον του, ἐπίορκος.

Σταυρὸς (ὁ), [Ἵστημι], παλοῦκι (κυρ. διὰ φράκτην). » Αἱ εἰκίαι κύκλῳ περιεζώρωντο μεγάλοις σταυροῖς τῶν πριβάτων ἕνεκα, « Ξεν. 2) (μτγν.) σταυρωτὸν παλοῦκι εἰς τὸ ὑπ. ἐκρεμνύσαν τοὺς κακούργους. » Τῶν κολαζομένων ἕκαστος κακούργων ἐκφέρει τὸν αὐτοῦ σταυρὸν, » Πλ. 3) ('Εκκλησ.) τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. » Σταυροὺς γράφειν (ποιεῖν κτλ.), « Βυζ., = Σταυρογραφεῖν.

†Σταυρότυπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τύπως. 'Ο ἔχων τύπον (σχῆμα) σταυροῦ.

†Σπαυροφάνεια (τὰ), (ἐκκλησ.). ἡ φανέρωσις (ἀνεύρεσις) τοῦ Σταυροῦ.

;Σταυριφανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Σταυροειδὴς, (ὅθεν Σταυριφανῶς, ἐπίρ. Σταυροειδῶς.

†Σταυριφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) σταυρὸν ὡς

Σταυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σταυρὸν ἢ τὸν Σταυρόν.

Σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικλείω μὲ ταυροὺς (παλοῦκια). » Ξύλοις μεγίστοις ᾗ ἀγκύραις τὰ βάθη ἐσταύρωσαν, « Διόδ. (καὶ πθ.) » Ὅσα ἐσταυρώθη τοῦ ὑπατειχίσματος, « Θκ. 2) κρεμνῶ ἢ καρφόνω εἰς τὸν σταυρόν. » Τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ἐσταύρωσαν, « Πλδ.

Σταύρωμα (τὸ). τὸ διὰ σταυρῶν (πασσάλων) περίφραγμα, χαράκωμα, (Γαλλ.) palissade.

Σταυρωσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σταύρωσιν. » Ἡμέρα—, « Ἐκκλησ., ἡ παρασκευή.

Σταύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταυρόω, ἢ διὰ σταυρῶν (σκυλόπων) περίφραξις, ἢ· ἡ ἐπὶ σταυροῦ προσήλωσις, σταύρωμα.

†Σταυρωτὴρ, ῆρος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σαυρωτήρ.

Σταυρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σταυρόνων (προσηλόνων ἐπὶ σταυροῦ).

Σταφιδευταῖος, α, ον. 'Ο ἐκ σταφιδωμένων σταφυλῶν. » Τρὺξ—, « Ἱππκρ.

Σταφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταφίς.

Σταφίδιος (ὁ, ἡ) καὶ

Σταφιδίτης, ου (ὁ) ᾗ Σταφιδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ σταφίδων. » Οἶνος—, « Ἱππκρ.

Σταφιδοποιία (ἡ). κατασκευὴ σταφίδων.

Σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ξηραίνω ὡς ἂν) σταφίδα· (πθ.) σταφιδιάζω.

Σταφὶς, ίδος (ἡ). σταφύλι σιεγνωμένον εἰς τὸν ἥλιον, σταφίδα. » Σταφὶς ἀγρία (ᾗ Π. ἀγριτέρη), « Δσκρ., Νίκ., ἡ (παρ' ἡμῖν μονολεκτ.) ἀγριοσταπίδα, εἶδος φυτοῦ.

Σταφυλάγρα, ας (ἡ), καὶ

Σταφυλεπάρτης, ου (ὁ), ἐργαλ. χειρμγ. μὲ τὸ ὁπ. πιάνουν ἢ σηκώνουν τὸν ταφυλίτην, [ἄγρα, ἢ ἐπαιρω καὶ

Σταφυλὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Στάχυς ᾗ Στέμφυλον]. σταφύλι· σταφυλιβρώγα· (μτνμ.) ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ· (κυρ. ὅταν πρηισθῇ ἢ ἄρατε). »Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν, « Ὑπόθ. » Ὁκόσοισιν ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βὴξ προσίσταται, σταφυλὴν εἴωθε μείζονα ἔχειν, « Ἱππκρ. 'Ο γαργαρεὼν πλεῖνα πάσχει πόνεα· ᾗ γὰρ ἐπὶ φλεγμονῇ παχύνεται.. καὶ ἐρύθημα ἴσχει· κίων δὲ τοῦδε τοῦ πάθεος ἡ ἐπίκλησις. Εἰ δὲ κατὰ πέρας μοῦνον στρογγύλεται καὶ μεγάθει πελιδνὸς γίγνεται καὶ ὑπομελανίζεται, σταφυλὴ ἐπώνυμον τόδε τὸ πάθος, « Ἀρετ. » Ἡ Σταφυλὴ καὶ ἡ Κιονὶς καὶ ἡ Ἰμὰς πάθη εἰσὶ τοῦ γαργαρεῶνος, « Ἥρων.

Σταφυλὴ (ἡ). ἡ κάθετος στάθμη (τὸ νεροζυγὶ) τῶν οἰκοδόμων, (κυρ δὲ) τὸ ταφυλοειδὲς μολύβι ὁ,πα εἶνε κρεμασμένον εἰς αὐτήν.

Σταφυλοκόμος (ὁ, ἡ). Π. [σταφ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) τὰς ταφυλὰς, ἀμπελουργός.

Σταφυλοτιμία, Σταφυλοτόμος, = Σταφυλοτομία, κτλ.

Σταφυλοφόρος (ὁ, ἡ), = Σταφυλοφόρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σταφυλίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ (Ἰσάζω) μὲ τὴν οἰκοδ. σταφύλην, (Γαλλ.) niveler.

Σταφυλῖνος (ὁ ϗ ἡ), εἶδ. φυτ. εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται) ὁ Δαῦκος, τὸ (Τουρκ.) χαβοῦτσι. » Αὐχμηρὴν σκόλυμόν τε καὶ ἀγριάδα σταφυλῖνον, « Νίκ. » Φύεται δὲ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Ἀρκάσι). . καὶ ἦν ἐκεῖνο· μὲν ϛαφυλῖνον ἄγριον καλοῦσι, τῶν δ' ἰατρῶν τινες Κέρας, « Θφρ. » Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαυξὴς σταφυλῖνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ., (ὀθ. τὸ Γαλλ. καὶ Ἰταλ.) carotte. 2) εἶδ. ἐντόμου, (παρβλ.) Σφονδύλη.

Σταφύλινος, η, ον. Ὁ ἐκ σταφυλῶν, ϛαφυλένιος.

Σταφύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σταφυλίς, σταφυλάκι.

Σταφυλίς, ίδος (ἡ), = Σταφυλή, σταφύλι. 2) = Σταφίς. 3) (κυρ.) τὸ τσουνὶ τοῦ σταφυλιοῦ.

Σταφυλίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ὁ ἐκ σταφίδων, (ἄλλ.) Σταφιδίτης.

Σταφυλοβολεῖον καὶ Σταφυλοβόλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου βάλλουν (ῥήγνουν) τὰ ϛαφύλια ἵνα τὰ πατήσουν, πατητῆρι.

Σταφυλόδενδρον (τὸ), εἶδ. δένδρου, (Πλίν. ιϛ', 16).

Σταφυλοκαύϛης, ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἔκαιον τὰ πρηξίματα τοῦ ϛαφυλίτου.

Σταφυλοκλέπτης ϗ Κωμ. Σταφυλοκλοπίδης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων σταφύλια.

Σταφυλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω σταφύλια ἢ τὸν ϛαφυλίτην τοῦ λαιμοῦ διὰ χειρουργ. ἐργασίας.

;Σταφυλοτομία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον σταφυλιῶν ἢ (χειρουργ.) τοῦ σταφυλίτου, [ἐκ τοῦ

Σταφυλοτόμος (ὁ, ἡ), [σταφ. τέμνω]. ὁ κόπτων σταφύλια ἢ (χειρουργ.) τὸν σταφυλίτην, (ὀθ. ||. οὐσ.) Σταφυλοτόμον, ἐργαλ. χειρουργ. χρήσιμον πρὸς τομὴν τοῦ σταφυλίτου.

;Σταφυλόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) σταφυλῆς, σταφυλοειδής.

Σταφυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σταφυλὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Κόφινος—, « Εὐϛ. » Μόριον σταφυλοφόρον. « Ἀρϛτ., ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ, (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταφυλόμορφον).

Σταφύλωμα (τὸ). πρήξιμον τι ϛαφυλοειδὲς τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Σταχάνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Τρυτάνη, στατέρι, ζυγαριά.

Στάχι, ιος (ὁ), εἶδος κοκκινοχώματος (ἀμμίου). (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) τὸ κορασάνι.

Σταχυοκομάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔχω πολλὰ καὶ φουντωτὰ (ὡς ἂν κόμην) ϛάχυα.

Σταχυηκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ϛαχ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ στάχυα (τὰ γεννήματα). » Δημήτηρ—, « Νόνν. 2) ὁ κομῶν ἀπὸ (εὔφορος εἰς) ἀστάχυα. » Αἴγυπτος—, « Ἀπλλνρ.

Σταχυηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σταχυολόγος.

Σταχυηρὰ (τὰ). τὰ ϛαχυοφόρα φυτὰ, τὰ γεννήματα.

Σταχυητόμος (ὁ, ἡ), Π. [στάχ. τέμνω]. ὁ κόπτων τὰ ϛάχυα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Σταχυητρόφος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέφων στάχυας. » Αὔλαξ—, « Ἐπγρ.

Σταχυηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ, κρατῶν) ἀστάχυα.

Σταχύϊνος, η, ον. Ὁ τῶν σταχύων ἢ ἐκ σταχύων, » Στέφανος—, « Ι. Λυδ.

Σταχυμήτωρ, ορος (ἡ), Π. ἡ μήτηρ τῶν σταχύων, (ἐπίθ. τῆς Ἴσιδος).

Σταχυοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Κάμνω) στάχυας, ξεσταχόνω.

Σταχυόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ τρίχες (καὶ μτνμ. τὰ φύλλα) σχηματίζουν στάχυν. » Νάρδος—, « Ἐπγρ.

Σταχυολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (κατόπιν τῶν θεριϛῶν) τὰ ἀποπίπτοντα ἢ ἐναπολειπόμενα ἀστάχυα, σταχολογῶ.

Σταχυολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ϛαχολόγημα.

Σταχυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ϛάχυας, ϛαχολόγος.

Σταχυοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. οἱ πλόκαμοι (αἱ πλεξίδες τῆς κεφαλῆς) εἶνε ϛολισμένοι μὲ ἀστάχυα, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Σταχυοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος μὲ ἀστάχυα.

Σταχυοτρόφος (ὁ, ἡ), = Σταχυητρόφος.

Σταχυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Καρποφορῶ) ἀστάχυα.

Σταχυοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καρποφορία ἀσταχύων.

Σταχυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ϛάχυν ἢ ϛάχυας.

Σταχυοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐκβάλλω) στάχυας.

Σταχυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (Σχηματίζω) εἰς εἶδος στάχυος. ||. (συνήθ. πθ.) κάμνω (σχηματίζομαι εἰς) ϛάχυν, μεϛόνω, ξεσταχόνω. » Σπέρμα ἐσταχυωμένον, « Δσκρ.

Στάχυς, υος (ὁ). τὸ ϛάχι (τοῦ σίτου κτλ.), ἀστάχι. 2) Π. βλάστημα (κυρ. ϗ μτνμ.), υἱός, ἀπόγονος. 3) = Ἐφήβαιον. 4) εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου (ἰατρ.). 5) ἀϛερισμός τις, (Γαλλ.) epi de la vierge. 6) εἶδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου.

Σταχυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στάχυος, ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ϛάχυν· γεμάτος στάχια.

Στέαρ [ἵϛημι], ατος (τὸ). τὸ πηκτὸν ἄλλειμμα, ἐύγγι. (μτνμ.) τὸ καλλήτερον ἢ τὸ ἐνδότατον μέρος, ὁ ἀθέρας ἢ ἡ καρδιά. » Σκίλλης τὸ περικάρδιον, τουτέϛι τὰ ἀπαλώτατα αὐτῆς καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τὸ στέαρ; « Γεωπον. (ὀθ. τὰ Γρφ.) » Τὸ ϛέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν, « Ψαλμ. (ἑρμηνεύει ὁ Κύριλλος). » Ἐν καρδίᾳ ἐπικταίνοντο κακὰ, « (καθὼς ϗ τὸ). » Ἐξελεύσεται ὡς ἐκ ϛέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν· διήλθοσαν εἰς διάθεσιν καρδίας, « αὐτ. (τὸ δὲ) » Μετὰ στέατος νεφρῶν πυροῦ, « Δευτερονόμ., (ὁ Θεοδώρ. ἐξηγεῖ) τοῦ καλλίστου σίτου καὶ ἄρτου, (παρβλ. Πῖαρ).

2) = Σταῖς, ζυμάρι. » Ταῦτα δὲ ἐψεῖν, ὡς οἷον ϛέαρ γε ἔσθαι, « Ἱππκρ. (ὅμοιον τῷ) » Ἐψεῖν ἕως ἂν οἷόν περ σταῖς γένηται, « αὐτ. » Ὀπτᾶται δὲ στέατι περιπλασθὲν καὶ ἐγκρυφθὲν εἰς ἄνθρακας, ἄχρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ στέαρ, « Δσκρ. » Στέατι δὲ ἢ πηλῷ περιπλάσσεται, καὶ δίδοται εἰς κλίβανον, « αὐτ. (τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Πλίνιος, μετέφρασε:) Conjicitur in clibanum, aut furnum, vel adipe aut luto illita. (Ἐδῷ ὑπάγουσί τινες ϗ τὸ ἀνωτέρω ῥητὸν τοῦ ψαλμοῦ) » Τὸ ϛόμα αὐτῶν συνέκλεισαν, « Τὴν ζύμην τῆς κακίας αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἐγκατέκρυψαν, (ἀλλ' ἡ πρώτη ἑρμηνεία μοὶ φαίνεται φυσικωτέρα).

Στεάτινος, η, ον. Ὁ ἐκ ϛέατος (ἀλείμματος ἢ ζυμαριοῦ).

Στεάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέαρ, ἀλειμματάκι ἢ, ζυμαράκι.

Στεατίτης, ου (ὁ) καὶ Στεατῖτις, ιδος (ἡ) ὅμοιος στέατι ἢ ἐνωμένος μὲ στέαρ. » Γῆ—, « Αξ., εἶδος πηλοῦ.

Στεατοκήλη (ἡ), εἶδος κήλης (πρηξίματος τοῦ ὀσχέου).

Στεατόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ϛέαρ· (Γρφ.) παχύνω· (ἰατρ.) κάμνω (καὶ πθ. ἀποκτῶ ἢ γίνομαι) στεάτωμα.

Στεατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος στέατι ἢ πλήρης ϛέατος (ἀλείμματος ἢ ζύμης).

Στεάτωμα (τὸ). (ἰατρ.) πρήξιμον ϛεατῶδες, (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Πλδ.) » Πιμελῆς παραῤῥοὴ ὑπὸ τῷ δέρματι, «.

Στεατωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην. » Οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν, « Σοφ., δὲν μὲ ἔπαιρνε, (κατὰ λέξ.) δὲν μὲ ἐσκέπαζε, (δηλ.) δὲν ἐκοιμώμην ἥσυχα.

Στεγάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Στέγασμα, σκέπασμα.

;Στεγανογραφία (ἡ), εἶδ. κρυφοῦ (μυϛηριώδους, ἐμβληματικοῦ) γραψίματος, [ἐκ τοῦ

Στενογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων στεγανῶς (μυστηριωδῶς, [κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.] μὲ τοίφραις).

Στεγανόμιον (τὸ). τὸ πληρονόμενον εἰς τὸν ϛεγανόμον, ἐνοίκιον (πανδοχείου).

Στεγανόμος (ὁ), [στέγη, νέμω]. ὁ δίδων στέγην (κατάλυμα). ||. (οὐσ.) πανδοχεύς· (ἐν γέν.) οἰκοδεσπότης.

Στεγανόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ϛεγανοὺς (μεμβράναις ἐνωμένους τὰ μεταξὺ τῶν δακτύλ.) πόδας, (ἀντιθέτ. τῷ Σχιζόπους). » Ὁ χὴν—, « Αξ. 2) (εἰς τὸν Στρ. Ζ'. 485) = Σκιόπους.

;Στεγανόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στεγανὰ (ἐνωμένα τὰ μεταξὺ τῶν ταρσῶν) δάκτυλα ὡς ἂν πτερὰ (καθὼς ἡ νυκτερίς).

Στεγανὸς [στέγω], ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην, σκεπασμένος καλά. » Πύργος ἄνωθεν—, « Θκ. 2) (μτνμ.) πυκνός, κρουστὸς, σφικτός· (ἐπμ.) 'γιερός, ϛερεός· ἀδιαπέραϛος· » Δίκτυον—, « Α'σχλ., » Καὶ τῶν προβλημάτων τοῦτο στεγανώτατόν ἐστι, « Πλ. » Νηδὺς —, « Νίκ., ἡ τοῦ δυσκοιλίου, ἴδε καὶ Στεγνός. 3) (μτφορ.) κρυφὸς, κρυψίνους· ἐχέμυθος. » Ἀρεοπαγίτου ϛεγανώτερος, « Ἀλκίφρ. 4) (σπν. μτβτ.) ὁ στεγάζων (σκεπάζων) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Δοκὸς—, « Εὐρ. ||. (οὐσ.) » Στεγανὰ (τὰ), στέγαι, στεγάσματα.

Στεγανότης (ἡ). ἡ κατάϛασις τοῦ ϛεγανοῦ, πυκνότης, στερεότης κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στεγανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ στεγανόν, κλείω στεγανῶς.

†Στεγάνωμα (τό). δέμα σιδηροῦν, τὸ ὁπ. βάλλουν εἰς τοὺς τοίχους ἵνα ᾖνε στερεοί, (παρβλ.) ἰμάντωμα.

Στεγανῶς, ἐπίρ. Πυκνῶς, σφικτά· κατὰ συνέχειαν. « Πωμάσας—,« Δσκρ., χωρὶς νὰ ξεθυμαίνῃ,(Γαλλ.) **hermétiquement.**

Στεγάνωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Στεγανόω, κλείσιμον στεγανόν, ἀσφάλισις.

Στέγαρχος (ὁ). ἄρχων τῆς στέγης, ὁ οἰκοδεσπότης.

Στεγάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς στέγασιν χρήσιμος, (Γλσ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρέψιμος).

Στέγασις, εως (ἡ), τὸ στεγάζειν, ἡ τῆς στέγης ἐπίθεσις· (ἐν γέν.) σκέπασις· (συνκδχ.) πύκνωσις.

Στέγασμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στέγασιν, στέγη· σκέπασμα.

Στεγαστέον, θετ. τοῦ Στεγάζω.

†Στεγαστήρ, ῆρος (ὁ). (εἰς τὸ πλθ.) τὰ πέταυρα μὲ τὰ ὁπ. σκεπάζουν ἀντὶ κεραμίδων τὰς οἰκίας, (Γερμ.) σιντρίλλια, (κυρ.) = τῷ

Στεγαστής, οῦ (ὁ). ὁ στεγάζων (βάλλων τὴν στέγην ἐπὶ τῆς οἰκίας), (Γαλλ.) **couvreur.**

Στέγαστος, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος (σκεπασμένος καλὰ) ἢ δυνάμενος νὰ στεγασθῇ, ἐπιδεκτικὸς στεγάσεως.

Στεγαστρίς, ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα ὡς Στέγασμα, σκέπασμα· (ἰδιαιτ.) ἐπανωφόρι δερμάτινον (διὰ τὴν βροχὴν καὶ τὸν χειμῶνα), (ὕθεν τὸ Ατν.) **segestre.**

Στέγη (ἡ), [στέγω]. σκέπη (σκεπαστὴ) οἰκοδομήματος· (συνκδχ.) μέρος σκεπασμένον, σπίτι, κάμαρα (« Ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ, « Ξεν.)· (ἐν γέν.) κατοικία (« Κατώρυξ στέγη, « [Δόλ. παρὰ] Φωτ., σπήλαιον)· (ἐνίοτε) κατάστρωμα (πλοίου)· (ἐνίοτε) πάτωμα ὑπόστιτιοῦ· (κατ' εὐφημ.) πορνοστάσιον, (ἄλλ.) Οἴκημα.

Στεγήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [στέγη, †ἄρω]. σκεπασμένος μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Στεγίτης, ου (ὁ) καὶ Στεγῖτις, ιδος (ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ διατρίβων συνήθως ὑπὸ στέγην, οἰκουρός, οἰκιακός· (ἰδιαιτ. θηλ.) πόρνη δημοσία (ἴδε Στέγη).

Στεγνοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἐμφράξεις (ξηρασίαν).

Στεγνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ ἐμφράξεις (ξηρασίαν), στεγνόνω.

Στεγνός, ἡ, όν, (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Στεγανός, σκεπασμένος καλά· πυκνός, συνεχής (« Πτερὰ—, « Νίκ., ἴδε Στεγανόπτερος)· ἀδιαπέραστος ἀπὸ νερόν, (Γαλλ.) **imperméable** (« Πῖλος—,« Ἡρ.)· (συνκδχ.) ξηρός, (κοιν.) στεγνός. « Πυρετὸς —,« Γαλ. (ἀπολ.) » Στεγνόν,« Στέγος, μέρος σκεπασμένον. » Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν ἐν ὑπαίθρῳ ἐστίν, ἀλλὰ στεγνῶν δεῖται,« Ξεν.

Στεγνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στεγνοῦ, πυκνότης· ξηρότης, (κοιν.) ζεγγάδα· (ὕθ. ἰατρ.) ἐμφράξεις. « Γαστρὸς —,« δυσκοιλιότης.

Στεγνοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσει ζεγνὸς (πυκνὸς, σφικτὸς κτλ.), στεγνῆς φύσεως.

Στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω, (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Στεγανόω, κλείω καλὰ (ζεγανῶς)· πυκνόνω, συγκολλῶ· (ἰατρ.) ζύφω, (ὕθ. τὰ κοιν.) στεγνόνω. » Στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, « Ἀλέξ. Ἀφρ., γίνονται δυσκοίλιοι, ἀπαλλάσσονται ἀπὸ διάρροιαν.

Στέγνωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ πρηγ., πύκνωσις· συγκόλλησις· (ἰατρ.) στύψιμον, ἔμφραξις (« Κοιλίας—,« Δσκρ.), (ὕθ. τὸ κοιν.) στέγνωμα.

Στεγνωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στεγνόνειν, (κυρ. ἰατρ.) στεγνότητος ἐμποιητικός, στυπτικός.

Στεγονόμιον (τό), εὐχρηστότ. τὸ Στεγανόμιον.

Στεγοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κατασκευάζω στέγην.

Στέγος, εος-ους (τό), = Στέγη, οἴκημα, πορνοστάσιον· (εἰς τὸν Αυκ.) τάφος.

Στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω (ὕθ. τὸ Ατ.) **tego** (« Ταῦτα δὲ παρίξοντι οἰκοδομημένα καὶ στεγόμενα καὶ τεθυρωμένα,« Ἐπγρφ.)· (συνκδχ.) προφυλάττω. «Κεράμῳ τὰς πλευρὰς— , « Ἀρχ. » Πύργοι πόλιν στέγουσι,« Σοφ. 2) ἐμποδίζω τι νὰ διαπεράσῃ (ἔξωθεν ἔσω ἢ τὸ ἀνάπαλιν)· (καὶ ἀλλ. ἢ ἀμτθτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀδιαπέραστος (**imperméable**). » Οἱ πῖλοι οὐκ ἐστεγον τὰ τυξεύματα,« Θκ. » Δόμος ἄλα στέγων,« Αἰσχλ., (περιφρ.) ἢ ναῦς. »Αἱ νῆες, διὰ χρόνιε καθελκυσθεῖσαι, οὐδὲν ἔστεγον ,« Θκ., ἔπαιρναν (ἔκαμναν) ἀπ' ἔλα τὰ μέρη νερά. (ᾧ μσ. Π.) » Παράλεξα στέγετο ὄμβρους, « Πίνδ. (ᾧ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) «Καθελκυσθέντα (τὰ ξύλα) συμμύει καὶ στέγει,« Θφρ. 3) (ἐν γέν.) κρατῶ μέσα μου· (ὕθ. μτνμ.) φυλάττω τι (εἰς τὸν νοῦν μου) μυστικὸν ἢ χωρὶς νὰ τὸ λησμονήσω. »Ἀγγεῖον οὐδὲν τὸ ὕδωρ στέγει,« Πλ., δὲν τὸ βαστᾷ, τὸ βγάζει. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀνεικ.) »Ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμύει ᾗ στέγει,« Θφρ. »Τὴν οἰκίαν στέγουσαν παραλαβών,« Ἐπγρφ., μὴ στοζοῦσαν. « Τὸ ξύλον ἔχειν ἡ γῆ, ζωφυτος οὖσα,« Πλ., τὸ ἐβύζαξε, (ὅηλ.) ἐρρίζωσε, (κοιν.) ἔπιασε· (καὶ μτνμ.) « Τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες,« Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Οὐ δυνάμενοι οὐδὲν στέγειν,« Πλάτ., μνημονεύειν. « Στέγειν τὸ κριθὲν,« Πλδ., φυλάττειν μυστικόν. « Τί χρή με στέγειν, ἢ τί λέγειν; Σοφ. (ᾧ μέ ἀκριβ. προσδιορ.) »Στεγῇ στέγω ταῦτα,« αὐτ. (ᾧ μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) « Πρὸς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν οὐκ ἔχειε τὸν λόγον,« Πλδ. 4) (ἀπολ.) κρατῶ, βαστῶ, ἀντέχω· (τρπ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. « Δύο κιόνων στεγόντων τὸν ὄροφον, « Ἰώσ. » Τοῦ ξύλου τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, « Πλ. (καὶ τρπ.) »Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει ,« Γρφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Οὐ στέγοντες κρύπτειν,« Χρσ., μὴ δυνάμενοι.

;Στεία (ἡ), σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Στία.

Στείβω, Μ. στείψω (ἀόρ. Ἔστιβον ᾗ πθ. Ἐστίβην, πθ. πρκ. Ἐστίβημαι). Πατῶ, τσαλαπατῶ. « Ἵπποι ζείβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας ,« Ὅμ. « Στείβον ἄ' ἐν βόθρῳσι (τὰ εἵματα),« αὐτ., τὰ πατοῦσαν νὰ πλυθοῦν. 2) πατῶ πυθενά· (ἄλλ.) περιπατῶ, ὑπάγω. « Νομὸν ζείβουσι δράκοντες,« Νίκ. (καὶ ἀπολ.) »Ἵνα στείβουσι κύνες,« Εὐρ. (καὶ πθ.) « Κονία στειβομένη καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη ,« Θκρ. « Ὁδοὶ στειβόμεναι ,« Ξεν., διὰ τῶν ὁπ. περνοδιαβαίνουν συχνὰ ἄνθρωποι, (Γαλλ.) **fréquentées.**

Στείλα, Π. ἀντὶ Ἔστειλα, ἀόρ. τοῦ Στέλλω.

;Στειλαιὸς (ὁ) καὶ Στειλαιὸν (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στελεός, -όν.

Στειλεά καὶ Ἰων. Στειλειὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Στελεή.

Στειλειόν, Π. ἀντὶ

Στειλεὸν (τό), = Στελεόν.

Στειναύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Στεναύχην.

Στεινόπορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Στενόπορος.

Στεινός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Στενός.

Στείνος, εος-ους (τό), Π. [στείνω]. στενὸν μέρος (πέρασμα), στενότοπος, στένωμα· (τρπ.) ἀγωνία, ζενοχωρία, ἀμηχανία.

Στεινόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Στενόω.

Στείνω, Μ. ζενῶ (ἀόρ. Ἔστεινα). Π. ζενεώω· (συνκδχ.) ζενοχωρῶ, (καὶ συχνότ. πθ.) ζενοχωροῦμαι· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) εἶμαι γεμάτος ἀπό. »Διωκόμενοι δὲ..κτείνοντο, φόνῳ ζείζοντες (κατὰ διόρθ. ἀντὶ τὸ φόβῳ στίζοντες) Ἰδάσπην ,« Νόνν. » Στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων,« Ὁδ. Ι. » Στείνετο γὰρ πυκινῇσι μεληδόσιν, « Χριζόδωρ.

Στείνωμα (τό), Ἰων. ἀντὶ Στένωμα.

Στεινωπὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Στενωπός.

Στείομεν, Π. ἀντὶ Στῶμεν, ά. πλθ. πρτ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.

Στειπτὸς, ἡ, όν, ἴδε Στιπτός.

Στείρα (ἡ). ἡ τρόπις (τὸ θεμέλιον, ἡ [Ἰταλ.] καρίνα) τοῦ πλοίου, (συγχ. παραλόγως τῷ

Στεῖρα (ἡ). γυνὴ μὴ τεκνοποιοῦσα, (θηλ. τοῦ ἀχρ. Στεῖρος).

†Στειρεύω, Μ. εὐσω. (Γρφ.) Εἶμαι =

Στεῖρος, ᾱ ή ος, αν. (κυρ.)=Στερεός, σκληρός, (ἐπμ. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ ζ.) ἄγονος, (ἐπὶ χώρ.) ἄκαρπος.

Στειροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ στείρας βλαστήσας (γεννηθείς).

Στειρόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γινομαι) στεῖρος (ἄγονος), Στειρεύω.

Στειρωδης, εος (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ στεῖρος (ἄγονος).

;Στείρωμα (τό). ἡ στεῖρα (τρόπις) τοῦ πλοίου.

Στειρωσις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Στειρόω, ἔλλειψις γονιμοτητος, (Γαλλ.) **stérilité.**

Στειρωτικὸς, ἡ, όν. Στειρωσιακὸς αἴτιος.

;Στειφρὸς, ά, όν, ἀμφ. ἀντὶ Στιφρός.

Στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. β'. Ἔστιχον). Περιπατῶ (κυρ. κατὰ τάξιν). (ἐν γέν. ᾗ μάλιστα παρὰ Π.) πορεύομαι, ὑπάγω· (μὲ αἰτ. ἢ πρθετ.) « Ὑποστᾶν στίχησι πρὸς οὖρανὸν (ἠέλιος),« Ὁδ. Α. »Στείχειν εἰς πόλεμον,« Ἰλ. Β. Δ (ἢ ἐλλειπτ.) »Ἔστιχε νήσους εἰναλίας,« Καλλ. «Πείσῃ ἢ ταύταν ἢ κείναν στίχω; « Εὐρ. (ἢ ἐπίρ.) » Ἐμοὶ στείχοντι θεῦρο,« Σνφ. (ᾗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπολ.) » Εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ, « Στβ.

Στεκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέγειν, προφυλακτικός (κυρ. ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν).

†Στελγιδολήκυθος (ὁ, ἡ), = Στλεγγιδολήκυθος.

Στελγιδοποιός, Στελγίζω, Στελγίς κτλ. ἴδε Στλεγγιδοποιός κτλ.

Στελεγγίς, ίδος (ἡ), = (καὶ ἐτμλγ. ἀναλογώτερον τοῦ) Στλεγγίς.

Στελεή (ἡ), Ἰων. Π. ἡ τρύπα τῆς ἀξίνης κτλ. εἰς τὴν ὁπ. ἐμπήγεται τὸ ςελεόν. 2) = Στελεόν.

;Στελειὸν (τὸ), = Στελεὸν, (ὅθ.

Στελειόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. βάλλω (ἐμπήγω) εἰς τὴν ἀξίνην κτλ. τὸ =

Στελεὸν (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ

Στελεὸς (ὁ), [ςέλεχος]. τὸ ςειλιάρι. » Στειλειὸν ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρὸς, « Ὀδ. Ε. » Ἀγροικικῶς ὡς εἶχε, τὸν ςελεὸν τῆς μετὰ χεῖρας δικέλλης ἐκβαλὼν, τούτῳ τοὺς ἐπιόντας ἠμύνετο, « Μαρτύρ. Ἱέρ., (ὅθ.

Στελεόω-ῶ, Μ. ωσω, = Στελειόω.

Στελεφοῦρος (ὁ), [στέλεχος, οὐρὰ], εἶδ. φυτοῦ, (;) πεντάνευρον στενόφυλλον.

;Στελεχηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει ςελέχους, κορμηδὸν, (εἰς τὸν Ἀπλλν. διορθ. Στοιχηδὸν).

Στελεχητόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων τὰ ςελέχη (τοὺς κορμοὺς) τῶν δένδ.

Στελεχιαῖος, α, ον. Ὁ ἐν εἴδει ςελέχους (κορμοῦ). » Φλὲψ —, « Γαλ., (Γαλλ.) la veine porte.

†Στελέχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέλεχος.

†Στελεχοειδής, έος (ὁ, ἡ, = Στελεχιαῖος, στελεχώδης.

Στελεχόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ φέρων τὸν καρπὸν ἐπὶ τοῦ στελέχους.

Στέλεχος [συγγ. τῷ στήλη], εος-ους (τὸ ⚥ [σπν. ἢ ἀμφ.] ὁ). κορμὸς τοῦ δένδρου (κυρ. πρὸς τὴν ῥίζαν)· ξύλον ἀπὸ τοῦ στελέχους, κούτσουρον, (παρβλ.) Πρέμνον. » Στελέχη φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας, « Ἀρςφ. » Ἐλᾶαι.. πλοῖον ἢ χίλια στελέχη, « Δμ., (κοιν.) ὑπὲρ τὰς χιλίας ῥίζας. (καὶ μτνμ.) » Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, ςέλεχος εἶ, « Δικαίαρχ., ἀναίσθητος, (κοιν.) κούτσουρον.

Στελεχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω στέλεχος (κορμὸν), ἀδρύνομαι.

Στελεχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος στελέχει (κορμῷ), Στελεχιαῖος.

Στελέω, Ἰων. μέλλ. τοῦ Στέλλω.

Στελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στελεὸν, ςειλιαράκι.

Στελὶς [περίεργον ὅτι ἡ λέξις ἦτον ἰδιάζουσα εἰς τὴν Εὔβοιαν, ὅπου καὶ σήμερον ἀκόμην ὑπάρχει τόπος καλούμενος Στελίδα ἢ Στυλίδα], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ παρασιτικοῦ (ἰξοῦ), (Γαλλ.) loranthe, (ἴσ. ὀρθότ. Ἀστυλίς).

Στέλλω, Μ. στελῶ (ἀόρ. Ἔστειλα ⚥ μσ. Ἐστειλάμην, πρκ. Ἔσταλκα ⚥ πθ. Ἔσταλμαι, ἀόρ. πθ. Ἐστάλην). (κυρ. καὶ ἐτυμλγ.) Στήνω, σταματῶ· συστέλλω, συμμαζόνω· ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· (μσ.) ὑποχωρῶ· (τρπ.) ἀποφεύγω ἢ ὑποστέλλομαι. » Ἱστία νηὸς στεῖλαν (καὶ μσ. στείλαντο) ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, « Ὅμ., ἐμάζωξαν (κοιν. ἐστίγγαραν) τὰ πανιά. » Τὴν φυσῶσαν οἴησιν στέλλειν, « Φιλ., ἀναστέλλειν. » Τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, « Ἀλεξ. Ἀφρ., τὰ στυπτικά » Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα, « Δσκρ. (καὶ πθ.) » Σταλεὶς ⚥ χαλινωθεὶς, « Φίλ. » Σταλέντος αἵματος, « Ἀλ. Ἀφρ. » Φλέβες στέλλονται, « Νικ., συστέλλονται σπασμωδικῶς. (καὶ μσ.) » Στείλασθαι τὸ πρόσωπον, « Φρύν., (κοιν.) νὰ ξοινίσῃ τὴν μύτην του. (καὶ μτνμ.) » Πότερά σοι παῤῥησίᾳ φράσω τὰ κεῖθεν ἢ λόγον στειλώμεθα; « Εὐρ., νὰ μαζώξωμεν τὰ λογιά μας, νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ πλειοτέραν συστολήν; (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται, « Γρφ., ἀποφεύγοντες. (καὶ ἀπολ.) » Οὔτ' ἂν ἀπόσχοιντο οὐδενὸς, οὐδὲ στείλαιντο, « Ἱππκρ. (ἰδιαιτ. δὲ) » Ἐπιστολάδην χιτῶνας ἐστάλατο, « Ἡσ., εἶχαν ζωσμένους τοὺς χιτῶνάς των, ἦσαν ἀνασκουμπωμένοι, (ὅθ. 2) (συνήθ.) ἑτοιμάζω (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι κυρ.) διὰ δρόμον, ἐνδύω, στολίζω, ἁρματόνω, (Γαλλ.) équiper, (παρβλ.) Σκευάζω. » Ἐννέα νῆας στῆλα, « Ὀδ. Ξ. » Μετὰ δὲ μείζω στόλον στείλαντες, ἀπέπεμψαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, « Ἡρ. » Ναῶν πλόον εἶπε στέλλεν ἐς..., « Πίνδ. » Οὓς ἑταίρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Στείλας αὐ ἦν ἐσθῆτι δουληΐη, « Ἡρ. » Τοὺς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δὲ ὡς θεραπαίνας, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, « Ἰλ. Ψ., ἑτοιμασθῆτε. » Μελαίνῃ ἐσθῆτι στειλάμενοι, νεκρικῶς, « αὐτ. (⚥ πθ.) » Ὀθόναις ἐσταλμένος, « Ακ. » Ἐσταλμένοι καθάπερ Ἕλληνες, « Ἡρ. » Ἐςαλμένος ἐς πόλεμον ὡς κάλλιστα, « Ξεν. » Γέρων δημοτικῶς ἐσταλμένος, « Ακ. (ὅθ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. ἢ ἑλλ. κατὰ συνκδχ.) κινῶ (ἄλλον ἢ [μσ. ⚥ ἑλλ.] ἐμαυτὸν) διὰ ταξεῖδι, στέλνω, ξεκινῶ, ἐκστρατεύω. » Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα, « Ακ., φέρουσα, ὑπάγουσα. (καὶ πθ.) » Νῦν πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ στέλλεται, « Συν. (συνήθ. δὲ μσ.) » Ὅσοι ἐς τὴν ἀποικίην ἐστάλησαν, « Ἡρ. » Πυθόμενοι ὅτι βασιλεὺς στέλλοιτο ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, « αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἐστέλλετο αὐτόσε, « αὐτ. » Ἐστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως, « Ακ. » Σοῦ δ' αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, « Ἀρςφ., ἐπῆρες τὸν δρόμον τῆς. (καὶ ἑλλ.) » Ἔστελλε (ἐνν. στόλον) εἰς ἀποικίην, « Ἡρ. » Κέλευθον τήνδ' ἐκ δόμων ἔστειλα (ἐνν. ἐμαυτὴν), « Αἰσχλ., ἦλθον. » Κεῖνος ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ἔστελλε, « Σοφ., ἀπήρχετο. (⚥ ἀπολ.) » Ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν, « αὐτ., θὰ κινήσωμεν. 4) (ἐνίοτε) στέλνω ⚥ φέρνω, μηνῶ τινα νὰ ἔλθῃ, μεταπέμπομαι. » Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἔστειλ' ἱκέσθαι, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Οὐ σ' ᾔδειν μῶρα φωνήσοντ'· ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην, « αὐτ.

†Στέλμα (τὸ), Γλσ. [στέλλω]. ζῶμα, ζωνάρι.

Στελμονίαι (αἱ), [τελαμὼν ἢ στέλμα]. λωριὰ μὲ τὰ ὁπ. ζώνουν τὰ σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ.

†Στεμβάζω, Μ. άσω. Λοιδορῶ, περιγελῶ, περιυβρίζω, [ἐκ τοῦ

†Στεμβω (παρτ. Ἔστεμβον ⚥ πλέον οὐ), Γλσ. = Στείβω, πατῶ, τσαλαπατῶ· σείω, κλονῶ· (μτφορ.) περιυβρίζω, προπηλακίζω.

Στέμμα (τὸ), [στέφω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στέφανος, (ἰδιαιτ. δὲ) ταινία μαλλίνη μὲ τὴν ὁπ. ἐστεφάνοναν τὰ θύματα καὶ τοὺς ἱκετηρίους κλάδους (ἴδε Εἰρεσιώνη)· (ὅθ. ἐνίοτε Π.) μαλλὶ (Εὐρ. Ὀρ. 12)· (συχν.) κορώνα (βασιλ.), διάδημα· (ὅθ. παρὰ Ῥωμ.) οἰκογένεια εὐγενὴς (ἀπὸ βασιλικὴν καταγωγήν).

†Στεμματιαῖος, α, ον ⚥

Στεμματίας, ου (ὁ). ὁ φορῶν ἢ κρατῶν στέμμα.

Στεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέμμα.

Στεμματόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέμμα, στεφανόνω.

;Στεμφυλίς, ίδος (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Στεμφυλῖτις.

Στεμφυλίτης, ου (ὁ) ⚥ Στεμφυλῖτις, ιδος (ἡ). καμωμένος ἀπὸ στέμφυλα (τσήπουρα). » Οἶνος —, « Αξ. » Ἐλαία —, « Αξ., ἡ ἄλλ. Πιτυρίς.

Στέμφυλον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ἀποστραγγίδι τοῦ σταφυλιοῦ καὶ τῆς ἐλῃᾶς, (κοιν.) τσήπουρον, [ἐκ τοῦ

†Στέμφω, = Στέμβω.

Σπέναγμα (τὸ) ⚥

Στεναγμὸς (ὁ). ἀναστεναγμὸς, ἀναστέναγμα, [ἐκ τοῦ

Στενάζω, Μ. άξω, = Στένω, ἀναστενάζω (κυρ. μὲ ἀλλεπαλλήλους στεναγμοὺς), ἴδε Στενάχω.

Στενακτέον, θετ. τοῦ Στενάζω.

Στενακτικὸς, ή, όν. Ὁ παρακινῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στενάζειν.

Στενακτὸς, ή, όν. Στεναγμῶν ἄξιος. » Στενάζεθ', ὡς στενακτά, « Εὐρ. » Ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς ἐξεπέμπετο, « Σοφ.

Στεναύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν αὐχένα, στενόλαιμος.

;Στεναχέω, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στοναχέω.

;Στεναχίζω, Μ. ίσω ⚥

Στενάχω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Στενάζω. » Πυκνὰ μάλα (» Βαρέα, » Βαρὺ) —, « Ὅμ. (καὶ μτνμ. ἢ καταχρ.) » Χαράδραι μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων, « Ἰλ. Π. » Αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες τριβόμεναι, « Ἀπλλν.

Στενόβουλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ βουλὴ (ἡ θέλησις) εἶνε στενὴ (δηλ. ἀμετάτρεπτος).

Στενόβρογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςενὸν βρόγχον, στενόλαιμος.

†Στενοεπιμήκης, εος (ὁ, ἡ), = Στενόμακρος.

Στενοθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν στῆθος (θώρακα).

Στενοκοίλιος, α, ον. ὁ ἔχων στενὴν κοιλίαν ἢ στενὸν κοίλωμα (τρύπαν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στενοκορίασις, εως (ἡ). τὸ παρὰ φύσιν στένεμμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Στενοκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλὰ κύματα ἐξ αἰτίας τῆς στενότητός του. » Ἰταλίας πορθμὸς —, « Ἀθ., (παρβλ. Στενόπορθμος).

Στενοκώκυτος (ὁ, ἡ), Π. [στενὸς, κωκύω]. ἐξ αἰτίας τοῦ ὀπ. βογγᾷ τις δυνατά. » Τρίχες —, « Ἀρςφ.

Στενολεσχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ὁμιλῶ περὶ στενῶν (σμικρῶν, εὐτελῶν) πραγμάτων, Λεπτολογῶ, [ἐκ τοῦ

Στενολέσχης, ου (ὁ), = Λεπτολόγος, (ὅθ.

Στενολεσχία (ἡ), = Λεπτολογία.

Στενολογέω-ῶ, Μ. ἡσω, = Στενολεσχέω, [ἐκ τοῦ

Στενολόγος (ὁ, ἡ), = Στενολέσχης.

†Στενόμακρος ϗ

†Στενομήκης, εος (ὁ, ἡ). στενὸς καὶ μακρύς.

Στενοπορθμὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Στενόπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων ἢ κείμενος εἰς) στενὸν πορθμόν. » Χαλκὶς (» Μεσσήνη) —, « Εὐρ., Ἀρχέςρτ.

Στενοπορία (ἡ). στενότης πόρου· στενὸν πέρασμα, [ἐκ τοῦ

Στενόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) στενὸν πόρον (πέρασμα). » Ὁ στενόπορος αὐλὸς ὀξύηχος, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. » Τὰ στενόπορα, « Ἡρ., Ξεν., = Αἱ στενοπορίαι.

†Στενόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενοὺς (ἰσχνοὺς) πόδας, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Στεγανόπους).

Στενοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν πρόσωπον.

Στενόπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςενὸν πρωκτὸν, (παρβλ.) Ἄπυγος.

Στενόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν (λεπτὴν) ῥῖνα.

†Στενοῤῥύμη (ἡ), Γλσ. στενὴ ῥύμη, ςενοσώκακον.

Στενὸς, ἡ, ὸν, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), τὸ ἐναντ. τοῦ Πλατύς. » Ἰσθμὸς —, « Ἡρ. (εἰς τὸ οὐδ.) » Στενὰ (ἐνν. χωρία), « στενὴ δίοδος, κλεισούρα, στενοπορία, (Τουρκ.) δερβένι. » Ὑπερβαλὼν ἐκ τῆς Ἀργείας κατὰ τὰ ςενὰ εἰς Κόρινθον, « Ξεν. (ἰδιαιτ. δὲ) » Πλεῖν εἰς τὰ στενὰ, « Θκ., εἰς τὰς Θερμοπύλας. 2) (συνκδχ.) σμικρὸς, εὐτελὴς· (ἐπὶ λόγ.) σύντομος· (ἐν γέν.) περιωρισμένος. » Ἀπὸ σμικρῶν καὶ ςενῶν οὕτως ὁρμώμενος, « Πλ. » Στενὸν ἐρώτημα, « Ἡλ. » Ἐν ςενῷ, « Κωμ., = Ἐν συντόμῳ.

Στένος, εος-ους (τὸ), Π. = Στεῖνος, ςενοχωρία. » Ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει, « Αἰσχλ.

Στενόσημος (ὁ, ἡ), [ς. σῆμα]. (κυρ. ἐσθὴς ϗ ἰδιαιτ. ἡ περιπόρφυρος τῶν εὐγενῶν τῆς Ῥώμης) ἔχουσα στενὴν οὔγιαν, (Λτν.) augusticlavium, (ἀντιθ. τῷ Πλατύσημος).

Στενόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν ςόμα ἢ στόμιον.

Στενότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στενοῦ (κυρ. καὶ μτνμ.).

Στενοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςενὸν τράχηλον, στενόλαιμος.

Στενόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὰς φλέβας.

Στενοφλεβοτόμος (ὁ), εἶδος ςενοῦ φλεβοτόμου (νυστεριοῦ).

†Στενοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσει στενός.

Στενοφυλλία (ἡ). στενότης φύλλων.

Στενόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ςενὰ φύλλα.

Στενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν φωνὴν, ἰσχνόφωνος.

Στενοχωρέω-ῶ καὶ (πθ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ἡσω, ηθήσομαι. Εἶμαι εἰς ςενὸν τόπον, δὲν ἔχω εὐρυχωρίαν, ςενοχωροῦμαι (κυρ. καὶ μτνμ.). » Οὐ δυνάμενος παρελθεῖν ῥᾳδίως, ἀλλὰ ςενοχωρῶν, « (Μάχ. παρ') Ἀθ. » Οὐκ ἄσχημον δὴ οὐδ' ἦν τις ἰητρὸς, στενοχωρέων τῷ παρεόντι ἐπί τινι νοσέοντι καὶ ἐπισκοτεόμενος τῇ ἀπειρίῃ, κελεύῃ καὶ ἑτέρους εἰσάγειν, « Ἱππκρ.

†Στενοχώρημα (τὸ), = Στενοχωρία ἢ Στενοτοπία.

Στενοχωρὴς, έος (ὁ, ἡ), = Στενόχωρος.

Στενοχώρησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ

Στενοχωρία (ἡ). στενότης τόπου (διαςήματος), ἔλλειψις εὐρυχωρίας· (μτνμ.) πλῆξις, ἀδημονία· ἀπορία, ἀμηχανία, κτλ., [ἐκ τοῦ

Στενόχωρος (ὁ, ἡ), [ς. χῶρος]. ὁ ἔχων ἢ εὑρισκόμενος εἰς ὀλίγον (περιωρισμένον) διάστημα, (ἀντιθετ. τῷ Εὐρύχωρος).

Στενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στενὸν, στενεύω· (μτνμ.) στενοχωρῶ, φέρω (καὶ πθ. εἶμαι) εἰς τὰ στενά.

Στενυγρὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. ἀντὶ Στενός. » Μοῦνος στενυγρῇ ξυντυχὼν ἐν ἀτραπῷ, « Σιμων. ‖. (οὐσ.) » Στενυγρὴ (ἐνν. ὁδὸς), « Εὐσ., = Στενωπὸς, Στενοπορία.

Στενυγροχωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Στενοχωρία.

Στενυγρόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Στενόω· (ἰατρ.) = Στεγνόω.

Στένω (παρτ. Ἔστενον καὶ πλέον οὐ). (κυρ.) = Στείνω, -ομαι, στενοχωροῦμαι (ἠθικῶς), ἔχω βάρος εἰς τὴν ψυχήν μου, (Γαλλ.) être oppressé (» Μέγα δ' ἔςενε κυδάλιμον κῆρ', « Ὅμ.)· (ἐπμ.) ἀνασαίνω δυνατὰ νὰ ξεθυμάνω. (ὅθ. συνήθ.) ἀναστενάζω· (συνκδχ.) λυποῦμαι, θλίβομαι, οἰκτείρω· (ἐνίοτε μὲ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας, « Αἰσχλ. (ἢ γεν.) » Ἑλλάδος μάλις' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω, « Εὐρ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Κλάω, στένομαι, « Αἰσχλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Ἔστενε τρυγὼν, « Θκρ. (ϗ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πόντος ἔστενεν, οἴόματι θύων, « Ἰλ. Ψ, ἐμούγγριζεν, ἐβοῦζε.

Στενώδης, εος (ὁ, ἡ). στενῷ (στενῇ διόδῳ) ὅμοιος, ἰσθμώδης.

Στένωμα (τὸ). στενὸν πέρασμα, στενότοπος, στενοῦρα.

Στενώπαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῶν στενωπῶν ἢ ςενωποῦ, (παρβλ.) Ῥυμάρχης.

Στενωπὴ (ἡ), σπν. ἀντὶ Στενωπός.

Στενώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Στενωπὸς [ς. ὤψ], ἡ, ὸν, = Στενός. » Ὁδὸς —, « Ὅμ., Ἀρρ. (συνήθ. ἐνν. τὸ οὐσ.) ἀντὶ Στενοπορία, δρόμος στενός, (Τουρκ.) σωκάκι, (ἀντιθ. τῷ Πλατεῖα). » Ἁλὸς (ἡ » Θαλάσσιος) —, « Ἀπλλν., Αἰσχλ., = Πορθμός. » Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀτεπλέομεν, « Ὀδ. Μ., τὸ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως στενόν.

Στενῶς, ἐπίῤ. Στενά· στενόχωρα.

Στένωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στενόω, στένεμμα· στενοχωρία.

Στέξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στέγω, συγκράτησις, περιφύλαξις.

Στεπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς στέψιν. » Ἔριον —, « Ἡσύχ., = Στέμμα.

Στεπτὸς, ἡ, ὸν. Ἐστεμμένος, στεφανωμένος.

Στέργηθρον (τὸ), Π. [στέργω]. φίλτρον, θέλγητρον· στοργή. 2) εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους, (ἄλλ.) Κοτυληδὼν, Ὀμφάλιον κτλ., (» Χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς φίλτρα, « Δσκρ., ὅθεν ἐξηγεῖται καὶ ἡ αἰτία τοῦ ὀνόματος της).

Στεργοξύνευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν σύζυγόν του ἢ, ἡ ἀγαπῶσα τὸν σύζυγόν της. [σύνευνος καὶ

Στέργω [συγγ. τῷ Σπέργω], Μ. στέρξω (πρκ. Ἔστοργα). Ἀγαπῶ (κυρ. μὲ πατρικὴν [ἢ μητρικὴν] ἢ υἱικὴν ἀγάπην), λαμβάνω συμπάθειαν πρός. (Γαλλ.) affectionner. » Τὴν μάλιστα στέρξας τῶν γυναικῶν, « Ἡρ. » Πείθου γυναιξὶ καί περ οὐ στέργων ὅμως, « Αἰσχλ. » Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην, « Σοφ. » Οὔτε γὰρ ἑαυτὸν οὔτε τὰ ἑαυτοῦ χρὴ τόν γε μέγαν ἄνδρα ἐσόμενον ςέργειν, ἀλλὰ τὰ δίκαια, « Πλᾶτ. » Αἱ κύνες τὸν διδόντα τὰ ἐπιτήδεια στέργουσι, « Ξεν. (καὶ πθ.) Στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων, « αὐτ. 2) εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, (κοιν.) στρέγω· (ἐν γεν.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. » Στέργειν αἱ πάθαι με χὠ μακρὸς χρόνος διδάσκει, « Σοφ. » Ἔστεργον τὰ παρεόντα, « Ἡρ. » Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίονα, « Ἰσκρ. » Στέργε τὴν γυναῖκα, « Ἡρ., ὑπόφερε την. (συνήθ. μὲ δοτ.) » Στέργειν τοῖς παροῦσι, « Εὐρ. » Στέργω σκοροδάλμῃ, « Ἀρςφ., (παρβλ. Ἀγαπῶ). 3) Π. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) εὔχομαι, ἐφίεμαι, δέομαι. » Τὸν Ἀπόλλω στέργω μολεῖν ἀρωγὸν, « Σοφ.

Στερέμνιος, α ἢ ος, ον, = Στερεός.

Στερεμνιότης (ἡ), = Στερεότης.

Στερεμνιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στερεόω.

Στερεμνιώδης, εος (ὁ, ἡ). στερεὸς (ςερέμνιος) τὸ εἶδος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στερεῶν σωμάτων.

Στερεμνίως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Στερεῶς.

Στερεογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερεαν γνώμην (ἀπόφασιν) ἢ ςαθερὸν φρόνημα· ἰσχυρογνώμων.

Στερεοδερμος (ὁ, ἡ), = Σκληρόδερμος.

Στερεοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). στερεὸς τὸ εἶδος.

Στερεοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερεὰν ἢ σκληρὰν καρδίαν, ἰσχυρογνώμων, σκληροκάρδιος.

Στερεομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὰ ςερεὰ σώματα ὡς.

Στερεομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὰ ςερεὰ σώματα.

Στερεομετρία (ἡ). ἡ καταμέτρησις τῶν στερεῶν σωμάτων καὶ ἡ περὶ τούτου ἐπιστήμη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στερεομετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν στερεομετρίαν. « Ποῦς—, « Μθμτκ., ὁ κυβικός.

Στερεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι στερεόν, στερεόνω.

Στερεὸς [ἵστημι], ά, όν. Ὁ μὴ χαῦνος, ᾿γιερός· σκληρός· μεστός· ἀσάλευτος· (μτφορ.) ἄκαμπτος· εὔτονος· μονιμος, κτλ. « Στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος, « Ὀδ. Τ. « Βοέῃς αὔῃσι, στερεῇσι, « Ἰλ. Τ. « Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεὰ, « Ἀρςτ. » Τῶν καλάμων τὸν μὲν εἶναι μανὸν καὶ κοῖλον, ὃν καλοῦσί τινες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχοντα ξύλου καὶ σαρκὸς· τὸν δὲ πυκνὸν καὶ στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ, « Θφρ. » Ἄπτεσθαι τροφῆς στερεωτέρας, « Ἀῤῥ. » Στερεὸν σῶμα, « Γεωμετρ., τὸ ἔχον μῆκος, βάθος καὶ πλάτος, (Γαλλ.) solide. » Ἀριθμός—, « Μθμτκ., ὁ κυβικός. (καὶ μτνμ.) « Σοὶ δ' ἀεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, « Ὀδ. Ψ. » Νείκεον, ἄλλον μειλιχίοις ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν, « Ἰλ. Μ. « Στερεῇ δ' ἀπεπέμψατο φωνῇ, « Τρυφιόδ. « Χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα.. στερεῇ φρενὶ τλῆναι ὀϊζύν, « Κόϊντ., (ἴδε ᾖ Στερρός).

Στερεόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερεὰν σάρκα (σφικτὸν κρέας). » Ὁ ἀνὴρ στερεοσαρκότερος τῆς γυναικός, « Ἱππκρ.

Στερεότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ στερεοῦ.

Στερεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερεὸν (ἄκαμπτον ἢ σταθερὸν) φρόνημα, Στερεογνώμων.

Στερεόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερεὰν (᾿γιερὴν) φωνήν.

Στερεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στερεὸν (σκληρὸν ἢ μόνιμον), στερεόνω. » Ὁ στερεῶν βροντὴν, « Γρφ.,=Ἰσχυροποιῶν. » Ἡ ἐστερεωμένη (ἐνν. γῆ), « ἡ ξηρὰ, ἡ στερεά.

†Στερέσιμος (ὁ, ἡ), ἴδε Στερήσιμος.

Στερέω-ῶ [συγγ. τῷ Στερεὸς], Μ. ήσω καὶ Π. έσω. Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος· (πθ.) χάνω (ὑστεροῦμαί) τι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Οὔνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης, « Ὀδ. Ν. » Ἐστέρησαν αὐτὸν τῆς πατρίδος, « Ξεν., τὸν ἐξώρισαν. (καὶ πθ.) » Τῆς κεφαλῆς στερηθήσεσθαι, « αὐτ., νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι τȣ (καὶ αἰτ. σπν.) » Ἢ πάρεστι μὲν στένειν, πλούτου πατρῴαν κτῆσιν ἐστερημένῃ, « Σοφ., (ἴδε καὶ Στέρομαι).

Στερεώδης, εος (ὁ, ἡ). στερεὸς τὸ εἶδος.

Στερέωμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶνε στερεωμένον (πεπηγὸς, μόνιμον) ἢ χρησιμεύει πρὸς στερέωσιν, θεμέλιον, ςήριγμα, (ὅθ.) = Στείρωμα (πλοίου)· (γεωμετρ.) σῶμα στερεόν.

Στερεῶς, ἐπίρ. Στερεὰ, ᾿γιερὰ, δυνατά· (μτνμ.) ἐντόνως, ἀποτόμως, ἐπιμόνως κτλ. » Στερεῶς κατέδησαν, « Ὀδ. Ξ. » Στ. ἀνήνατο, « Ὅμ. Ὕμν.

Στερέωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στερεόω, παγίωσις, στήριξις.

Στερεωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ στερεώσας τι, θεμελιωτής.

Στερεωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς στερέωσιν.

Στέρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐστερήθη τις, τὸ ἀφαιρεθὲν ἀπό τινος.

;Στερήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ςέρησιν, δημεύσιμος.

Στέρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στερέω, ἀφαίρεσις, (πθ.) χάσιμον, (κοιν.) ὑστέρησις· (γρμτ. καὶ φλσφ.) = Ἀπόφασις, ἄρνησις.

Στερητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς στέρησιν· (γρμτ. καὶ φλσφ.) ὁ σημαίνων στέρησιν, ἀρνητικὸς, ἀποφατικός.

Στερητικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.) Κατὰ ςέρησιν.

†Στερίζω, Μ. ίσω, Σχλ. ἀντὶ

Στερίσκω, Μ. στερήσω κτλ. = ᾖ εἰς τὸν ἐνς. εὐχρηστότ. τοῦ) Στερέω.

†Στεριφεύομαι, Μ. εύσομαι. Μένω στέριφος (ἄγονος), = Παρθενεύομαι.

†Στεριφνὸς, ἡ, όν, = Στέριφος.

Στεριφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στερεοποιέω, [ποιῶ καὶ

Στέριφος, η, ον, = Στερεὸς, σκληρὸς, πάγιος. 2) = Στεῖρος, ἄγονος. ‖. (οὐσ.) Στερίφη, στείρα (γυνὴ), καὶ (ς) στεῖρα (τρόπις) πλοίου.

Στεριφότης (ἡ), ἡ ἰδιότης τοῦ στερίφου, στερεότης, σκληρότης.

Στεριφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στερεόω, (ὅθ.

Στερίφωμα (τὸ), = Στερέωμα, ὀχύρωμα.

Στερκτέον, θετ. τοῦ Στέργω.

Στερκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στέργειν (ἀγαπᾷν κυρ. μὲ πατρ. μητρ. ἢ υἱϊκὴν ἀγάπην). » Τὸ στερκτικὸν, « Πλ., ἢ πρὸς ςοργὴν διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου. 2) ὁ στέργων (εὐχαριστούμενος) εἰς κάθε τι, ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικὸς, (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σητασίαν ὀρθότ. τὸ Στεκτικός).

Στερκτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. ςέργει ἢ πρέπει νὰ ςέργῃ τις, ἀγαπητός. 2) πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον εὐχαριςεῖται ἢ πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ τις.

Στερνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στερνίον.

†Στέρνιξ [στέρνον], ικος (ἡ ἡ ὁ), = Ἐντεριώνη.

Στερνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέρνον, στηθάρι. 2) εἶδ. φαγητοῦ (ἴσως ἀπὸ κρέας στήθους) καὶ 3) εἶδ. ὀψαρίου ἢ ὀστρακοδέρμου.

Στερνίτης, ου (ὁ) καὶ Στερνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ στέρνου (τοῦ στήθους), ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στέρνον. » Πλευραὶ—, « Πλδ.

Στερνοβριθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ᾿γιερὸν (βριαρὸν) στέρνον. » Ἵππος—, « Πολύαιν., (κατὰ διρθ. ἀντὶ Σθενοβριθής).

Στερνοκοπέομαι (;κτυπέομαι)-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Στερνοτυπέομαι.

Στερνοκτυπία (ἡ), = Στερνοτυπία.

Στερνόμαντις, εως (ὁ, ἡ), = Ἐνςερνόμαντις.

Στέρνον (τὸ), [στερεός]. (κυρ. τὸ πλατὺ καὶ ὀστῶδες μέρος τοῦ ςήθους, (ἐν γέν.) τὸ στῆθος (» Ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας βεβλήκει πρὸς στῆθος, « Ἰλ. Δ. » Ἔδειξε μαστοὺς ςέρνα θ' ὡς ἀγάλματος, « Εὐρ.)· (συνκδχ.) ὁ νοῦς. » Χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, « Σοφ., ἔχειν κατὰ νοῦν, ἐνθυμεῖσθαι, (παρβλ. Φρήν)· (μτνμ.) » Στέρνα γῆς, « Π., αἱ πεδιάδες, τὰ εὔκαρπα μέρη, (παρβλ. Οὔθαρ).

Στερνόπληκτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἢ πληγωμένος εἰς τὸ στῆθος.

;Στερνοσώματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ στέρνου καὶ τοῦ σώματος, (ἄλλ. διορθ. Στερροσώματος).

Στερνοτυπέω-ῶ καὶ (συχνότ.) Στερνοτυπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κτυπῶ τὸ ςῆθός μου (Κτυπηοῦμαι) ἀπὸ λύπην, [ἐκ τοῦ

Στερνοτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [στέρνον, τύπτω]. ὁ κτυπῶν τὸ στῆθός του ἢ συνωδευμένος μὲ κτυπήματα τοῦ στήθους. » Ἰάλεμος—, « Εὐρ.

Στερνοτυπία (ἡ). κτύπημα τοῦ ςήθȣς (εἰς σημεῖον λύπης).

;Στερνοτύπτης, ου (ὁ), = Στερνοτυπής.

Στερνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [στέρνον, ἔχω]. ὁ ἔχων εὐφόρους ᾖ εὐρυχώρους πεδιάδας. » Χθὼν—, « Σοφ.

Στερνοφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμὸν ἢ ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ στῆθος.

†Στερνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ςέρνου ἢ μέγα (πλατὺ) στέρνον.

Στέρξις, εως (ἡ), τὸ στέργειν, στοργή, ἀγάπησις ἢ στέρξιμον (εὐχαρίστησις) εἴς τι, (Γαλλ.) résignation, (συγχ. τῷ Στέξις).

Στέρομαι, Μ. στερήσομαι (ἀόρ. β'. τῆς μτχ. Στερεὶς), = Στερίσκομαι, στεροῦμαι, ἢ εἶμαι στερημένος, ἔχασα. » Τὰς εὐφροσύνας, ὅσαις ἐχρώμην ὅτ' ἦν ἰδιώτης, νῦν, ἐπειδὴ τύραννος ἐγενόμην, αἰσθάνομαι στερόμενος αὐτῶν, « Ξεν. » Στέρομαι δ' οἴκων, ςέρομαι παίδων, « Εὐρ.

;Στεροπεὺς, έως (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρερχόμενος ὡς ἀστραπὴ (στεροπή). » Ὄνειρος—, « Πλ., (ἄλλ. διορθ. Ἠπεροπεύς).

Στεροπὴ (ἡ), Π. = Ἀστεροπὴ, λάμψις, ἀστραπή. » Χαλκοῦ (Ἡλίου)—, « Ὅμ., Σοφ.

Στεροπηγερέτα, αο (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Στεροπηγερέτης, Π. ὁ ἀγείρων (συναθροίζων) ἢ ἐγείρων (διεγείρων) τὰς ἀστραπάς, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Στέροψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ὡς ἀστραπή. 2) = Στεροπή.

†Στερροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). στερρὸς ᾖ βαρύς.

†Στερροβόας, ου (ὁ). ὁ στερρῶς (ἰσχυρῶς) βοῶν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Χαλκοβόας).

†Στερροβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερεοὺς (στιβαροὺς) βραχίονας.

Στερρόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [στερρὸς, γυῖον]. ὁ ἔχων ᾿γιερὰ (εὔρωστα) μέλη.

Στερροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στερεοποιέω.

Στερρόπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὀχυρωμένος μὲ) στερεοὺς πύργους.

Στερρὸς, ὰ ἢ ὸς, όν, Ἀττ. ἀντὶ Στερεὸς, ᾿γιερὸς, σκληρὸς, δυνατὸς, εὔρωστος· (τρπ.) ἀνένδοτος, ἄκαμπτος. » Στερρὰ γὰρ ἀνάγκη, « Εὐρ. » Τὰ στερρὰ τῶν θηλέων ἀφροδισιαςικά, « Ἀρςτ. ‖. (οὐσ.) Στερρὰ, = Στεῖρα (γυνὴ) ἢ· ςερεὰ (γῆ). » Ἐν τῇ ςερρᾷ τῆς Χερσοννήσȣ, « Στρβ.

Στερροσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερρὸν (ςερεὸν) σῶμα, = Στερεόσαρκος.

Στερρότης (ἡ), = Στερεότης.

Στερρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στερεόω.

Στερρῶς, ἐπίρ. = Στερεῶς· σκληρῶς· (μτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νμ.) ἀνενδότως, ἐπιμόνως, ἰσχυρογνωμόνως. » Ἡμεῖς δὲ ὁρῶντες πολλὰ ἀγαθά, ςερρῶς αὐτῶν ἀπειχόμεθα, « Ξεν. (καὶ ὑπερθ.) » Ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα ἔτη λέγεται στερρότατα βιῶναι, « Ακ., ἐρρωμενέστατα.

Στέρφινος [στέρφος], η, ον καὶ Π.

Στέρφνιος (ὁ, ἡ). σκληρός, στερεός, ςερέμνιος, ἄκαμπτος· (ἰδιαιτ.) δερμάτινος.

Στερφόπεπλος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ δέρμα, (ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλ.), [πέπλος καὶ

Στέρφος [στέριφος], εος-ους (τὸ). δέρμα (σκληρόν)· (ἐν γέν.) σκέπασμα (ςερεὸν), λέπυρον, ἐξώφλοιον.

Στέρφος, ου (ὁ), = Σέρφος, (ἔντ.).

Στερφόω-ῶ, Μ. ώσω. Στέρφει (Δέρματι) καλύπτω, (Τουρκβαρβ.) καπλατίζω μὲ πετσί.

Στέρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ δέρματος περικάλυψις.

Στερφωτὴρ (ὁ), Π. ἐνδυμένος μὲ ςέρφη (δέρματα).

Στεύομαι (εὔχρ. μόνον εἰς μερικοὺς κατὰ συγκ. τύπους Στεῦται, Στεῦνται, ᾗ παρτ. Στεῦτο, Στεῦντο), Π. ἀντὶ Ἵσταμαι, (συνήθ. μὲ ἀπαρ.) βάλλω ἐμαυτὸν εἰς θέσιν νὰ (ἢ δείχνω ἢ καυχῶμαι [ὑπόσχομαι] ἢ φοβερίζω ὅτι θὰ) κάμω τι. »Στεῦται γάρ τι ἐρέειν,« Ὅμ., φαίνεται ὅτι. » Στεῦνται ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι, « Αἰσχλ., καυχῶνται. » Στεῦται δ' ἠελίου γόνος ἔμμεναι,« Ἀπλλν. » Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὔατα, « Ἰλ. Φ.

Στεφάνη (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι περιέχει (ἢ περιβάλλεται εἴς) τι ὡς στέφανος, γύρος, (κοιν.) στεφάνι, (Τουρκ.) περβάζι, (Γαλλ.) corniche· κορώνα, = Στέφανος, κτλ. (» Τὸ τῆς Ἥρας ἄγαλμα ςεφάνην εἶχε χρυσῆν, « [Καλλίξ. παρ'] Ἀθ. » Στεφάνη κύκλω περιθεῖ λίθοις ἰνδικοῖς διάστερος,« Ακ.)· (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς ὅπου τελειόνουν τὰ μαλλιά· (ἀνατομ.) ἡ περὶ τὸ κρανίον ῥαφή, (Ατ.) sutura coronalis· τὸ πρὸς τὸ μέτωπον μέρος τῆς περικεφαλαίας,(ἐν γέν.) ἡ περικεφαλαία· εἶδος περρούκας· τὸ χεῖλος (ἡ περιφέρεια) τοῦ ποτηρίου· τὸ κατὰ κορυφὴν περίζωμα (ἴδε Κρόσση) τοῦ τείχους· ἐξοχὴ κρημνώδης (Ὀφρὺς) ὄρους· ἡ ἴρις τοῦ ὀφθαλμοῦ· πάθος τι περὶ τὴν ὁπλὴν (χηλὴν) τοῦ ἵππου, (Γαλλ.) couronne. (ἀνατ.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ δακτυλίου καὶ· τὸ περὶ τὴν πόσθην σαρκῶδες (;), « ὅπερ ἐστὶ μυωδέςατον τοῦ καυλοῦ, « κατὰ τὸν Ῥοῦφ.

Στεφανηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν στεφάνη, ὁλοτρόγυρα.

Στεφανηπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω ςεφάνους ὡς στεφανηπλόκος.

Στεφανηπλοκία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ςεφανηπλόκου, πλέξιμον στεφάνων.

Στεφανηπλόκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πλέκονται καὶ πωλοῦνται στέφανοι.

Στεφανηπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (μετερχόμενος τὸ ἔργον τοῦ πλέκειν) στεφάνους.

Στεφανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ στέφανον· εἶμαι στεφανηφόρος. » Χορούς ἱςάναι.. καὶ στεφανηφορεῖν, « Δμ. Ἡγέας Ἀντιόχου στεφανηφορήσας, « Ἐπγρφ.

Στεφανηφορία (ἡ), τὸ στεφανηφορεῖν· ἡ ἀξία τοῦ στεφανηφόρου.

Στεφανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ φορεῖν στέφανον. » Ἀγὼν —,« Ἡρ., ὁ (ἄλλ.) Στεφανίτης. »Ἀρχὴ —, « Ἀθ. ἡ τοῦ στεφανηφόρου. ||. (οὐσ.) ἄρχων ἢ ἱερεὺς ὅςτις ἐφόρει εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς στέφανον. »Ὑπὸ τῆς πατρίδος ςεφανηφόρος αἱρεθεὶς, « Ἀθ.

Στεφανιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ στέφανον.

Στεφανίζω, Μ. ίσω. Στεφανόνω.

†Στεφανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προσδιωρισμένος διὰ στέφανον.

Στεφάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέφανος.

Στεφανὶς, ίδος (ἡ), = Στεφάνη. » Τείχους —, « Σχλ., τὸ γεῖσον.

Στεφανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Στέφανος.

Στεφανίτης, ου (ὁ) καὶ Στεφανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀνταμειβόμενος μὲ στέφανον, (ἐκκλησ.) νικητής. » Ἀγὼν —, « Ξεν., τοῦ ὁπ. τὸ βραβεῖον ἦτον στέφανος. » Μυρσίνη— ,« Σχλ. Ὁμ., ἡ χρησιμεύουσα πρὸς στεφανηπλοκίαν. ||. (οὐσ. ἐνν. ῥαφὴ) ἡ ἄλλ. Στεφάνη τοῦ κρανίου.

Στεφανιτικὸς, ἡ, όν. Στεφανίτου ἴδιος.

†Στεφανίων, ωνος(ὁ), εἶδ. κολοιοῦ (διὰ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του σχηματιζόμενον στέφανον).

Στεφανοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ ςεφάνου βραβευτής.

Στεφανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ςεφάνῳ ὅμοιος.

Στεφανοπλοκέω, -πλοκία, -πλόκος, = Στεφανηπλοκέω κτλ.

Στεφανοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ςεφάνους, στεφανοπλόκος.

Στεφανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ςεφάνους.

Στεφανοπωλήτρια ᾗ Στεφανόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Στεφανοπώλης.

Στέφανος (ὁ), [στέφω], (ἐν γέν.) = Στεφάνη, κύκλος· περίβολος. » Τείχεος—,« Πίνδ. » Πολέμοιο, « Ἰλ. Ν., ἡ συγκροτουμένη ὁλοτρόγυρα μάχη. 2) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς στολισμὸν ἢ ὡς σημεῖον τιμῆς ἢ ἐξουσίας φορούμενος, κορώνα, διάδημα· (συνκόχ.) δόξα, καύχημα, ἡ· βραβεῖον, ἀμοιβή.

Στεφανοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) στέφανον.

Στεφανοφορέω, -φορία, -φόρος, = Στεφανηφορέω κτλ.

Στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐν γέν.) Περιέχω τι ὡς στέφανος, περικυκλόνω. »Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐςεφάνωτο,« Ὀδ. Κ. »Ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐςεφάνωτο,« Ὅμ. Ὕμν., ἦτον συναγμένος ὁλοτρόγυρα. »Δίκτυα μολίβῳ ςεφανούμενα,« Ἐπγρ. 2) (ἰδιαιτ. ᾗ συνήθ.) ςολίζω μὲ στέφανον, στεφανόνω· (ἐν γέν.) τιμῶ· στολίζω· δωρῶμαι, ἀνταμείβω. »Ἐστεφάνωσαν αὐτὸν 10 μναῖς, « Πλ. » Κυρωθείσης δὲ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῖς, ἐστεφάνωσαν παραχρῆμα τὸν βασιλέα πεντακοσίοις ἀργυρίου ταλάντοις, χιλίοις δὲ λιβανωτοῦ, καὶ διακοσίοις τῆς λεγομένης στακτῆς, « Πλβ. » Ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, « Ἀρςφ. » Τοῦτο τὸ ἡρῷον ςεφανοῖ ἢ ἔργασία τῶν βαφέων,« Ἐπγρφ. » Τύμβον αἵματι ςεφανοῦν, « Εὐρ. »Στεφάνωσον Ἑλλάδι ἀξίως τὴν δὲ κτανὼν σεαυτοῦ, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἡ πόλις ἐπανηγύρισεν ἐν ἡμέραις ἑπτά, ἀργυρέοις τε ἐστεφάνωτο σκεύεσι, « Θεοφύλ., εἶχεν αὐτὰ ἐκτεθειμένα πρὸς στολισμὸν εἰς τῶν οἰκιῶν τὰς θυρίδας.

Στεφανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἢ χρησιμεύων διὰ στέφανον.

Στεφάνωμα (το). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στεφάνωσιν, στέφανος· τιμή, βραβεῖον, ἀμοιβή· (ἐνίοτε) περίβολος. » Πύργων —, « Σοφ. » Ἡ λύγος ἀγροίκων ςεφάνωμα, « Ἀθ. » Ὁ νάρκισσος ἀρχαῖον τῶν χθονίων θεῶν ςεφάνωμα, « Πλ. (καὶ καταχρ.) » Ἄνδρα Κυράνας στεφάνωμα, « Πίνδ.

Στεφανωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς στεφάνωμα, στεφανωτικός.

Στεφάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στεφανόω, στέψις, στεφάνωμα.

Στεφανωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ στεφανόνων.

Στεφανωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς στεφάνωσιν ἢ κατασκευὴν στεφάνων.

Στεφανωτὶς(τρὶς), ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν στεφάνων.

Στεφηπλόκος (ὁ, ἡ), = Στεφανηπλόκος.

Στεφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στεφανηφορέω.

Στεφηφορία (ἡ), = Στεφανηφορία.

Στεφηφόρος (ὁ, ἡ), = Στεφανηφόρος. 2) (μεγν.) ἡγεμὼν, βασιλεύς. » Τῷ Θράκης στεφηφόρῳ, « Τζ.

Στεφοδότης, ου (ὁ), = Στεφανοδότης.

Στέφος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Στέμμα, στέφανος, διάδημα, [ἐκ τοῦ

Στέφω [συγγ. τῷ Στείβω, παρβλ. Πυκάζω], Μ. ςέψω. Στεφανόνω· περικυκλόνω· (συνκόχ.) τιμῶ· ςολίζω. »Θεὸς μορφὴν ἔπεσι ςέφει, « Ὀδ. Θ. (ᾗ πθ.) »Στέφεσθαι ἰούλους, « Ἀνκρ. 2) (ἐνίοτε) Π. γεμίζω (κυρ. τὸ ποτήρι μέχρι τῆς στεφάνης), (ἴδε Ἐπιστέφω).

Στέψις, εως (ἡ), τὸ στέφειν ἢ ςέφεσθαι, στεφάνωσις.

Στέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Στῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Στῆ, Π. ἀντὶ Ἔστη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ 2) Π. ἀντὶ Στῆσον, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἵστημι.

Στήδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Στάδην, μὲ τὸ ζύγι.

Στήης, η, Ἰων. Π. ἀντὶ Στῆς, στῇ, β'. ᾗ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.

Στήθειος, α, ον. Ὁ τοῦ στήθους.

Στήθεσφι, Π. γεν. ᾗ δοτ. πλθ. τοῦ Στῆθος.

†Στηθιαῖος, α, ον, = Στηθικός.

†Στηθίας, ου (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ.

Στηθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στῆθος.

Στηθικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ στήθους, ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος εἰς τὸ στῆθος.

Στηθίον (τὸ), = Στῆθος.

Στηθιστὴρ (ὁ). τὸ περὶ τὸ στῆθος τοῦ ἵππου φορούμενον λωρίον.

Στηθοδέσμη καὶ Στηθοδεσμὶς (ἡ) καὶ Στηθοδέσμιον καὶ Στηθόδεσμον (τὸ) καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στηθόδεσμος (ὁ). δέσιμον ἵνα κρατῇ τὰ στήθη τῶν γυναικ., στηθοπάνι.

Στηθοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στήθους.

Στηθολαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τιτθολαβέω.

Στηθομελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν ἀπὸ τοῦ στήθους. » Τέττιξ—, « Γργ.

Στῆθος [ἵστημι ἡ [πιθανώτ.] συγγ. τῷ Τιτθός, Τῆθος], εος-ους (τὸ). τὸ σαρκῶδες (ἰξίχον) μέρος τοῦ στήθους, τὸ στῆθος, (ἐν γέν.) τὸ στῆθος· (συνκδχ.) ἡ καρδία (ὡς ἕδρα τῶν παθῶν καὶ αἰσθημάτων).

2) (μνμ.) τὸ ὑποκάτω τῶν ποδῶν καὶ τὸ ἐντὸς τῆς παλάμης παρὰ τοὺς δακτύλους σαρκῶδες μέρος. 3) ξέρα σχηματισμένη εἰς τὰ ῥηχὰ τῆς θαλάσσης ἢ ποταμοῦ ἀπὸ τὴν ἐπισωρευμένην ἄμμον, (ἄλλ.) Ταινία, ὀθ. 4) (ἰατρ.) ὄγκος, πρήξιμον. » Τὰ ἐν τῷ ἥπατι στήθεα διασκιδνάναι, « Ἀρετ.

Στηθύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στῆθος.

†Στήκω (χωρὶς ἄλλ. χρν.), Γρφ. ἀντὶ Ἵσταμαι, (ὀθ. τὸ κοιν.) στέκω, -ομαι.

Στήλη (ἡ), [ἵστημι]. στύλος πέτρινος· κολώνα σημένη (κυρ. ὡς μνημεῖον [Γαλλ. cippe] ἢ στήριγμα ἢ σύνορον, ἢ πρὸς ἀναγραφὴν τῶν δημοσίων πράξεων [συνθηκῶν, διατάξεων κτλ.] καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν στηλιτευομένων). » Στήλας προβλῆτας [πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων, « Ἰλ. Μ. » Στήλη, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκῃ τεθνηότος, ἠὲ γυναικός, « Ἰλ. Ρ. » Καὶ σφῶν ἑστάσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στῆλαι, τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι, « Παυσ. » Κατέθεντο εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες, εἰς ἀκρόπολιν, « Δμ. » Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι « Αἰσχ., = Ἔνσπονδον γενέσθαι. » Κατὰ δέκα στάδια στήλας τιθέασι, τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλούσας, « Στρ.

2) (ἰδιαιτ.) ἡ περὶ τὸν καμπτῆρα τοῦ σταδίου, (ἄλλ.) Νύσσα, (Σοφ. Ἠλ. 720). » Ἁρματηλατοῦντα ἐγγὺς τῆς στήλης κάμψαι, « Ξεν. (ὀθ.) » Περὶ τοῦτον τὸν καπηλὸν ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται, « Δσ. 3) (μτγν.) ἀνδριὰς (ἐπὶ στήλης), (ἐν γέν.) εἰκών. » Φλάμμουλον τὴν τοῦ βασιλέως ἔχον στήλην ἔφιππον, « Κωδιν. » Τάς τε Ζήνωνος στήλας καταβάλλουσι πάσας, « Μάλχ.

Στηλήτης, ου (ὁ) καὶ Στηλῆτις, ιδος (ἡ), = Στηλίτης, -ῖτις.

Στηλίδιον (τὸ) καὶ

Στηλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Στήλη.

Στηλίτευμα (τὸ). ἔργον στηλιτευμένον (ἄτιμον).

Στηλίτευσις, εως (ἡ), τὸ στηλιτεύειν, ἡ ἐπὶ στήλης ἀτιμωτικὴ ἀναγραφή, (ἐν γέν.) θεατρισμός, παραδειγμάτισις.

Στηλιτευτικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος πρὸς στηλίτευσιν, ἀτιμαστικός.

Στηλιτεύω, Μ. εύσω. Ἀναγράφω τι ἐπὶ στήλης (πρὸς δημοσίευσιν), στηλογραφέω· (ἰδιαιτ.) γράφω εἰς στήλην τὸ ὄνομά καὶ τὸ ἔγκλημά τινος πρὸς ἀτιμίαν, (ἐν γέν.) πομπεύω, θεατρίζω, [ἐκ τοῦ

Στηλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἀντὶ στήλης. 2) (συνήθ.) ὁ ἀναγεγραμμένος, κυρ. πρὸς ἀτιμίαν) ἐπὶ στήλης. » Ἐκόλαζον δὲ οὕτως, οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν, « Δμ.

3) (Βυζ.) ἀσκητὴς κατοικῶν εἰς τὴν κορυφὴν στήλης.

†Στηλοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (κατοικῶν) ἐπὶ στήλης, Στηλίτης (3).

Στηλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ἀναγράφω) τι ἐπὶ στήλης· (ἐπὶ κακοῦ) προγράφω, στηλιτεύω.

Στηλογράφημα (τὸ). τὸ ἐστηλογραφημένον ἀπεικόνισμα.

Στηλογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπὶ στήλης ἀναγραφή, (ἐπὶ κακοῦ) στηλίτευσις.

Στηλογραφικός, ή, όν. Ὁ διὰ στηλογραφίας.

Στηλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (καμωμένος εἰς σχῆμα) στήλης.

Στηλοκόπας, α, Δ. ἀντὶ Στηλοκόπης, ου (ὁ), = Στηλοκόπος.

Στηλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χαράττω) τι ἐπὶ στήλης, στηλογραφέω. 2) τσακκίζω (κατατρίβω) στήλην ἢ τὰς στήλας.

Στηλοκοπία (ἡ), = Στηλογραφία.

;Στηλοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (κατατρίβων διὰ τῆς συχνῆς μελέτης) τὰς στήλας, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ ἀρχαιολόγος Πολέμων).

Στηλουργὸς (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (ἐξειργασμένος) εἰς εἶδος στήλης. » Τύμβος —, « Αἰσχλ.

Στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὡς στήλην, ἱδρύω· (μσ. μὲ δοτ.) προσκολλῶμαι ἀναποσπάστως (ἀμετατρέπτως), προσηλόνομαι. » Θεῷ—, « Γργ.

Στήλωμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι ἐστήλωται, στήλη, ἵδρυμα.

Στήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στηλόω, στήσιμον στήλης, ἢ· ἀναγραφὴ ἐπὶ στήλης.

Στῆμα (τὸ), = Στήμων (ἰδιαιτ. ἄνθους ἢ φυτοῦ) καὶ 2) (ναυτ.) = Σταμίν. 3) (ἀνατομ.) τὸ κατηρτημένον τοῦ αἰδοίου.

;Στήμνιος (ὁ, ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Στημόνιος.

Στημονητικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στημονονητικός.

Στημονίας, ου (ὁ) λεπτὸς καὶ μακρὺς 'σάν στημόνι, στήμονι ὅμοιος.

Στημονίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι λεπτὸν ὡς τὴν κλωστὴν τοῦ στήμονος. 2) (μσ.) βάλλω τὸ στημόνι εἰς τὸν ἐργαλειόν.

Στημόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στήμων.

Στημόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει στήμονος ἢ ἀντὶ στήμονος.

Στημονονητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νῆσιν (εἰς τὸ κλώσιμον) τοῦ στήμονος. » Στημονονητικὴ (κατὰ διορθ. ἀντὶ Στημονητικὴ), « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν (ἑτοιμάζειν) τὸ στημόνιον.

Στημονοφυής, έος (ὁ, ἡ). στημονώδης τὴν φύσιν.

Στημονώδης, εος (ὁ, ἡ). στήμονι ὅμοιος.

Στημοῤῥαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥήγνυνται (Κόπτονται) αἱ κλωσταὶ τοῦ στήμονος, μου, σχίζομαι, λυόνω.

Στήμων [ἵστημι], ονος (ὁ). τὸ στημόνι [τὸ ὑπ. εἰς τὸν ὀρθὸν ἐργαλειὸν [ἱστὸν] τῶν παλαιῶν ἐξετείνετο κατὰ κάθετον). (ἐν γέν.) κλωστή· (μτνμ.) ἡ χονδρὴ βέργα τῶν πλεκτῶν ἐργοχείρων περὶ τὴν ὁπ. διαπλέκονται αἱ λεπτότεραι.

Στήνια (τὰ), [;], ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. τελουμένη τὴν νύκτα εἰς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τοῦ ᾅδου ἀναβάσεως τῆς Δήμητρος (καθ' ἣν ἐλοιδοροῦντο μεταξύ των πρὸς ἀστεϊσμὸν αἱ γυναῖκες), (ὀθ.

Στηνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑβρίζω, λοιδορῶ (καθὼς αἱ γυναῖκες εἰς τὰ Στήνια).

Στῆρ, στῆρος (τὸ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Στέαρ. » Σίλφης τῆς βδεούσης, τὸ στῆρ, « Ἀετ. » Στῆρος μοσχείου, « Ἀφρικ.

Στήριγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στηριγμὸν, ἑδραίωμα, ὑποστήριγμα.

Στηριγμὸς (ὁ), τὸ στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι, στερέωσις, στύλωμα· μονιμότης· ἠρεμία· (ἀστρνμ.) ἀκινησία τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων.

Στῆριγξ, ιγγος (ἡ), (ἐν γέν.) = Στήριγμα, ὑποστήριγμα· (ἰδιαιτ.) τὸ διχαλωτὸν ξύλον ὅ,που κρατεῖ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ὅταν ᾖναι ἄζευκτος, (Ατν.) furca, (ἀνατομ.) = Παρακερκίς.

Στηρίζω [ἵστημι], Μ. ίξω. Στήνω τι μονίμως (στερεά), στυλόνω· ἐμπήγω· ἀκκουμβῶ· προσηλόνω· (μτφορ.) κρατύνω, βεβαιόνω, Ἐμπεδόω· (μσ. ἡ ἀμτβτ.) στέκω ἀκίνητος (καὶ εἰς τὸν πρκ. καὶ ὑπερσ.) εἶμαι στημένος στερεὰ (ἀκκουμβισμένος κτλ.) εἰς. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) » Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, » Ὅμ. (καὶ ἀμτβτ.) » Κῦμα οὐρανῷ στηρίζον, « Εὐρ. » Οὐδέ πη εἶχον οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι, « Ὀδ. Μ. (καὶ μτνμ.) » Κλέος οὐρανῷ στηρίζον, « Εὐρ., φθάνον ἕως. (μὲ γεν.) » Λίθον στήριξε κατὰ χθονός, « Ἡσ. (καὶ μσ.) » Ποσὶν ἀμφοτέροισι στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, « Τυρτ. (καὶ αἰτ.) » Πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται, « Ἡσ. » Καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι (τὸ νόσημα), ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν κτλ., « Θκ. (καὶ ἐπιρ.) » Οὐδαμῇ ἐστήρικτο, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, « Εὐαγγ.

Στηρικτέον, θετ. τοῦ Στηρίζω.

Στηρικτής, οῦ (ὁ). ὁ στηρίζων.

Στηρικτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ στηρίζειν.

Στηρικτός, ή, όν. Στηρίξεως ἐπιδεκτικός.

Στήριξις, εως (ἡ), τὸ στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι, στύλωμα· ἀκκούμβημα.

Στήσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵστημι.

Στήσιος (ὁ), ὁ (Ατν. stator) Ζεὺς, (ἄλλ.) Ἐπιστάσιος.

†Στησίφυλλον (τὸ), τὸ φυτὸν Τηλέφιον.

Στήτα, ας, Δ. ἀντὶ Στήτη, ης (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Γυνή, [ἐκ τοῦ Τηθη ἡ, κατ' ἄλλ., ἐκ τῆς ἐσφαλμ. ἀναγν. τοῦ Διὰ στήτην ἐρίσαντε, ἐξηγουμένου = Διὰ γυναῖκα].

Στητώδης, εος (ὁ, ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Στεατώδης.

Στήωσι, Π. ἀντὶ Στῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.

Στία (ἡ). πετρίτσα (λιθαράκι) τοῦ 'γιαλοῦ, (παρβλ. Ψία), (ὀθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Στιάζω, Μ. άσω. Λίθοις βάλλω, λιθοβολώ.

Στιβαδεύω, Μ. εύσω. Στρώνω ἐν εἴδει στιβάδος.

Στιβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στιβάς.

Στιβαδοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμῶμαι ἐπὶ στιβάδος. » Ἐν σάγοις, ἐν οἷς περ καὶ στιβαδοκοιτοῦσι.

Στιβαδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ς.βάδα. (συνήθ. μσ.) »Φυτὸν, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι ς.βαδοποιοῦνται,« Σχλ. Θκρ.

Στιβάζω ξ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, = Στειβεύω.

Στιβαρὸς [στείβω], ὰ, όν. Δυνατὰ στιβαγμένος (πατημένος), (ἐπμ.) πυκνὸς, αφικτὸς· (συνκδχ.) ᾽γιερὸς, ἰσχυρὸς, εὔτονος.

Στιβαρῶς, ἐπίρ. Γιερὰ, βαρειὰ, δυνατά.

Στιβὰς [στείβω], άδος (ἡ). στρῶμα ἀπὸ φύλλα (χόρτα, καλαμιαὶς κτλ.), ἀχυρόστρωμα. » Ἐκάθευδεν ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου,« Πλ. 2) κλάδος διὰ στρῶσιμον. » Στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, καὶ ἐστρώννυον εἰς τὴν ὁδὸν,« Εὐαγγ, ἴδε καὶ Στοιβάς.

Στιβεία (ἡ), τὸ ς.βεύειν (ὀβεύειν), πορεία, περιπάτημα· ἰχνηλασία.

Στιβεὺς, έως, Π. καὶ

Στιβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ στιβεύων (περιπατῶν· ἰχνηλατῶν). »Κύων—,« ᾽Οππ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Γναφεύς (ς).

Στιβεύω, Μ. εύσω, καὶ Π.

Στιβέω-ῶ, Μ. ήσω, =Στείβω, πατῶ· περιπατῶ· (μτβτ.) ὀιοβεύω· (συνκδχ.) ἰχνηλατῶ· (μτνμ.) ἀνερευνῶ, ἐξετάζω. »Ἰχνεσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι τὸ μέλλον,« Πλ.

Στίβη (ἡ), [στείβω]. ἡ πάχνη, τὸ ψῦχος τῆς αὐγῆς.

Στιβήεις, εσσα, εν, Π. ψυχρὸς ἐξ αἰτίας πάχνης.

Στιβί(τὸ), (ἄκλ.), τὸ ὀξειδωμένον μαῦρον ἀντιμόνιον, εἶδος μεταλλικῆς βαφῆς, (ἄλλ.) Στίμμι.

Στιβὶς (ἡ), Π. ἀντὶ Στιβεία. 2) =Στίβος.

Στιβιάω ῶ [στίβη], Μ. άσω. Παγόνω ἐξ αἰτίας τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους, κρυόνω.

Στιβίζω, Μ. ίσω, =Στιμμίζω.

Στίβος (ὁ), [στείβω]. ὁδὸς τετριμμένη (πεπατημένη), τρίβος· ἴχνος, πατημασιά· (Π.) ἀντὶ Στιβεία, ἰχνηλασία.

Στίβω, σπντ. ἀντὶ Στείβω.

Στιγεὺς, έως (ὁ). ὁ στίζων (κάμνων ς.γματα) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, ἐργαλεῖον πρὸς στίξιν ἐπιτήδειον, καυτήριον ἢ τρυπητήριον.

Στίγμα (τὸ). τὸ σημάδι (τὸ ἀποτέλεσμα) τῆς στίξεως· (ἐν γέν.) κηλὶς, βοῦλλα ἐπὶ τοῦ δέρματος. » Στίγματα δὲ ὁράκουσι κυάνεα κατὰ νῶτα,« ᾽Ησ.

;Στιγμαῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Στιγμιαῖος.

Στιγματηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐπὶ τοῦ σώματός μου στίγματα, εἶμαι =

Στιγματηφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (ἔχων) ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ στίγματα, σημαδεμένος, στιγματισμένος.

Στιγματίας, ου (ὁ). (κυρ. σκλάβος ἢ κακοῦργος) σημαδεμένος μὲ καῦμενον αἴδηρον, ς.γματισμένος. 2) (Κωμ.) γραμματικὸς ἀσχολούμενος μὲ τὰς ς.γμὰς καὶ ὑποστιγμάς.

Στιγματίζω, Μ. ίσω, = Στίζω, κάμνω (σημαδεύω μὲ) στίγματα· (συνκδχ.) ἀτιμάζω, (Γαλλ.) flétrir.

Στιγματοφόρος (ὁ, ἡ), = Στιγματηφόρος.

Στιγμὴ (ἡ). σημεῖον στίξεως· (γρμτ.) κουκκίδα, (ὀηλ. γεωμετρ.) γραμμῆς πέρας, (Γαλλ.) point· (ἐν γέν.) τὸ ἐλάχιστον. » Χρόνου—,« Πλ., τὸ στιγμιαῖον διάςτημα, (Γαλλ.) moment, instant. » Εἶγ' εἶχε στιγμὴν ἡ σκιὰν τούτων,« Δμ.

Στιγμιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ στιγμὴν, ἔχων μιᾶς στιγμῆς διάρκειαν, βραχύτατος, ἀκαριαῖος. » Ὁ μακρότατος βίος στιγμιαῖός ἐστι πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα, « Πλ.

Στιγμὸς (ὁ), = Στίξις.

†Στιγών, ῶνος (ὁ), = Στιγματίας.

Στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω μὲ σουβλερὸν ἢ καῦμένον αἰδηρον· (ἐπὶ κακοῦ) = Στιγματίζω· (Γρμτ.) βάλλω στιγμὴν, (Γαλλ.) ponctuer. » Τῇ βακτηρίᾳ—,« Ἀρχφ., κτυπᾷν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μείνουν σημάδια. » Στίζειν χωρίον,« βάλλειν εἰς ὑπομνήκην, (κατὰ λέξ.) ἐκθέτειν ἐπὶ στήλης τὴν περὶ τούτου ὁμολογίαν, (καθὼς λέγομεν τώρα) ταιχοκολλᾷν τὸ κατασχετήριον ἔγγραφον, (ἴδε Ὅρος).

Στικτὸς, ὰ, ον, θετ. τοῦ Στίζω.

Στικτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στικτοὺς πόδας. »Ἔλαφοι—,« ᾽Οππ.

Στικτὸς, ὴ, όν. Ἐστιγμένος, σημαδεμένος ἢ πλουμισμένος μὲ στίγματα, παρδαλὸς· (γρμτ.) σημειωμένος μὲ ς.γμάς. » Χωρὶν στικτὸν, « Πλδ., τὸ ἐνυπόθηκον, (ἴδε Στίζω).

;Στικτόχρους-ους (ὁ, ἡ). στ.κτὸς τὴν χρόαν, πλευμιστὸς, παρδαλὸς.

Στιλβὴ (ἡ), = Στιλβηδὼν, λάμψις, ὐαλάδα. 2) καθρέπτης. 3) φανὸς, λυχνάρι, (Ἰταλ.) λάμπα.

†Στιλβηδὼν, ἐπίρ. Μὲ λάμψιν (ὐαλάδαν), ὐαλιστερά

Στιλβηδὼν, όνος (ἡ). στιλπνότης, ὐαλάδα, (Ἰταλ.) λούστρον. »Ὅσα τῶν ξυλων στιλβηδόνα δέχεται,« Θφρ.

Στιλβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ στίλβῃ (νὰ ὐαλίζῃ), λουστράρω, ὐαλίζω.

Στιλβὸς, ὴ, όν, = Στιλπνός.

†Στιλβότης (ἡ), = Στιλπνότης.

Στιλβόω-ῶ, Μ. ώσω. = Στιλβοποιέω, ὐαλίζω, στιλβόνω. » Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει,« Γρφ.

Στιλβὼ [ῖλλω;], Μ. στίλψω. Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ὐαλίζω. » Κάλλει ςίλβων, « ᾽Ομ. » Ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) αἰγλῆεν στιλβουσιν, « αὐτ. 2) (ἐνίοτε μτβτ.) ἀντὶ Στιλβόω(;). » Τὸ δὲ ἐν αὐτῷ εὑρισκόμενον ὑγρὸν, στίλβει (διορθ. στιλβοῖ) πρόσωπον ἐπιχριόμενον,« Δσκρ.

Στιλβωμα (τὸ). τὸ ἐστιλβωμένον (ὐαλιστερὸν) σῶμα. 2) (ἐνεργ.) = Στιλβωτῆρα, (Δσκρ.).

Στιλβων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ Στιλβω. ||

(οῦσ.) ὁ πλανήτης τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἀφροδίτης.

Στιλβωσις, έως (ἡ), τὸ οἷσ. τοῦ Στιλβόω, ὐάλισμα, στίλβωμα, (Ἰταλ.) λουστράρισμα.

Στιλβωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ στιλβόνων (λευχράρων), ὐαλιστὴς.

Στιλβωτὴρ (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στιλβωσιν (ὐάλισμα).

Στίλη (ἡ), = Σταλαγμὸς, (κοιν.) σταλὶ, στάλα, (συνκδχ.) τὸ ἐλάχιστον. » Οὐδ' ὅσον στίλην,« Ἀρχ.

Στιλπνὸς, ὴ, όν. Ὁ στίλβων, ὐαλιστερός.

Στιλπνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στιλπνοῦ, ὐαλάδα.

Στιλπνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στιλβόω.

;Στιλπω, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Στίλβω, (ὀθεν

Στίλπων, ωνος (ὁ), (παρὰ Συβυρ.) ὁ νῶνος.

Στίλψις, εως (ἡ), τὸ στίλβειν, στιλπνότης.

Στίμμι [Αἰγυπτ.], εως καὶ ιος (τὸ), εἶδος χημικῆς κατασκευῆς (ὀξειδωμένον ἀντιμόνιον) τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο πρὸς βαφὴν τῶν βλεφαρίδων, (Τουρκ.) βασμὰ, (ἢ διὰ τὴν χρῆσίν του) σουρμὲ· (κατεσκευάζετο δὲ εἰς τετράγωνα πλακίδια, ὅθεν ἐλέγετο ἢ Τετράγωνον).

Στιμμίζω, Μ. ίσω. Βάφω (τὰ φρύδια καὶ τὰ μματοτσούνουρα) μὲ τὸ στιμμι.

Στίμμις, ιδος ἢ εως (ἡ), = Στίμμι. »Στίμμιν, κάτοπτρα, κρωβύλους, κεκρυφάλους,« (Ἀντιφάν. παρὰ) Φωτ.

Στίμμισμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ στίμμεως χρωμάτισμα (βάψιμον) τῶν φρυδιῶν κλπ., (Τουρκ.) σουρμές.

(Στιξ), στιχὸς (ἡ), Π. (Ἀγρ. εἰς τὴν ἐν. ὀνομ.) ἀντὶ Στίχος, σειρὰ, τάξις. » Τερμόνων μακραὶ στίχες, « Ἀρ. » Ἐπὶ ςίγας, « ᾽Ομ., κατὰ σειρὰν. » Τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰῶν, « Ἀπολλν., ἔφερεν εἰς τάξιν, παρήγαγε.

Στίξις, εως (ἡ), τὸ ὠὰ. τοῦ Στίζω, σημάδεμμα (μὲ σουβλερὸν ἢ καυτερὸν αἰδηρον)· (γρμτ.) ἡ διὰ στιγμῶν σημείωσις.

;Στπον (τὸ), = Στὶσ.

Στιπτὸς, ὴ, όν, = Στειπτὸς, ςιφρὸς. »Ἀνθρακες στιπτοί,« Θφρ., εἶδος σκληρῶν καρβούνων. (Θθ.) »Γέροντες—,« Δρχφ., οἱ Ἀχαρνεῖς, (παρδλ.) Πρίνινος ἢ Σφενδάμνινος. » Φυλλὰς—,« Δξ., = Στειπτὸς.

Στὶσθω, Μ. στιξῶ, Δ. ἀντὶ Στίζω.

Στῖφος [στίβω], εος-ους (τὸ). σῶμα (κυρ. στρατιωτ.) πεπυκνωμένον.

Στιφρὸς [στείβω], ὰ, όν. (κυρ. ἐπὶ σαρκὸς) Σφικτὸς· πηκτὸς (» Ἔστι δὲ ἡ τοῦ αἵματος αὐτῶν πηξις οὐ στιφρὰ, καθάπερ ἡ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ πλαδῶσα, « Ἀριστ.)· (ἐν γέν.) ᾽γιερὸς, στιβαρὸς.

Στιφρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στιφροῦ, πυκνότης, σφικτότης (κυρ. σαρκός).

Στιφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ςιφρὸν (νὰ λάβῃ σύςασιν, νὰ πήξῃ).

Στιχαδικὸς, ὴ, όν ἢ

Στιχαδίτης, « (ὁ) ἢ ;Στιχαδῖτις, ιδος (ἡ),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἐκ στιχάδος. » Οἶνος—,« Αξ. »Ὄξος στιχαδικὸν,« Δσκρ.

Στιχαοιδὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Στοιχῳδός.

Στιχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στίχος.

Στιχὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Στίχος. 2) ἀντὶ Στιχάς.

Στιχάω καὶ (εὐχρηστότ.) τὸ μσ. -άομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Στείχω, ὑπάγω ςιχηδὸν (κατὰ τάξιν).

Στίχες, πλθ. τοῦ ἀχρ. Στίξ.

Στιχηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ στίχον, κατὰ τειρὰν, κατὰ τάξιν, (Γαλλ.) à la file. 2) διὰ στίχων.

Στιχήρης, εος (ὁ, ἡ) ⅔

Στιχηρὸς, ὰ, όν. Βαλμένος ἢ Διῃρημένος κατὰ στίχους. 2) γραμμένος διὰ στίχων.

Στιχηρῶς, ἐπίρ. Κατὰ στίχον ἢ Διὰ ςίχων, Στιχηδόν.

Στιχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στίχος.

;Στιχίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ κατὰ στίχον, ἀραδιάζω. 2) στιχουργῶ.

Στίχινος, η, ον. Ὁ ἐκ στίχων ἢ ἐξ αἰτίας στίχων. » Θάνατος—,« Ἐπγρ.

†Στιχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ στιχίζων, στιχουργός.

Στιχογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων στίχους ἢ διὰ στίχων, στιχουργός.

Στιχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω) στίχους.

Στιχολογία (ἡ), τὸ στιχολογεῖν, ἀπαγγελία στίχων.

Στιχομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Διαλέγομαι) διὰ στίχων, ἀποκρίνομαι εἰς ςίχον μὲ στίχον.

Στιχομυθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ στίχων συνδιάλεξις.

†Στιχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στιχουργέω.

Στιχοποιία (ἡ). ποίησις ςίχων ἢ διὰ ςίχων, στιχουργία, [ἐκ τοῦ

Στιχοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (συνθέτων) ςίχους, στιχουργός.

Στιχὸς, γεν. τοῦ (ἀχρ.) Στίξ.

Στίχος (ὁ), [στείχω]. σειρὰ, ἀράδα, τάξις (στρατ.)· στίχος (ποιήματος).

Στιχουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Συνθέτω) στίχους ὡς στιχουργός.

Στιχούργημα (τὸ). πόνημα στιχουργοῦ.

Στιχουργία (ἡ), = Στιχοποιία, [ἐκ τοῦ

Στιχουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων στίχους, (Γαλλ.) versificateur.

Στιχῳδὸς (ὁ, ἡ), [στ. ᾄδω]. ποιητὴς, ῥαψῳδός.

Στιώδης [στία, εἶδος], εος (ὁ, ἡ). πλήρης πετραδίων, λιθώδης.

Στλεγγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στλεγγίον.

†Στλεγγιδολήκυθος (ὁ), = Ξυστρολήκυθος.

Στλεγγιδοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων στλεγγίδας.

Στλεγγίζω, Μ. ίσω. Τρίβω μὲ τὴν ςλεγγίδα.

Στλεγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Στλεγγὶς [στέλεχος;], ίδος (ἡ). ξύστρα (τὴν ὀπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὸ λουτρὸν), (Ατν.) strigil. (αἱ τῶν Λακώνων ἦσαν κατὰ τὸν Πλούτ., καλάμιναι, ὅθ. 2) =Σίφων. »Στλεγγίδας λαβοῦσαι σιφωνίζομεν τὸν οἶνον,« Ἀρςφ. »Οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι, « Σδ. 3) στολίδιόν τι (ἀπὸ χρυσοῦν ἔλασμα) τὸ ὀπ. ἐφόρουν εἰς τὴν κεφαλὴν αἱ γυναῖκες καὶ οἱ εἰς τὰ μαντεῖα στελλόμενοι θεωροί, (ἴσ. ἀπ' ἐδῷ εἶνε τὸ Τουρκ.) τσελέγγι (καθ' ὅσον μάλιστα καὶ Ἡρακλείδης μὲν ὁ Ταραντῖνος λέγει ὅτι συνέκειτο ἀπὸ χρυσᾶ ταινίδια, ὁ δὲ Σχλ. τοῦ Πλάτ. καὶ ὁ Πλδ. τὸ γράφει Στελεγγίς). » Ἀγῶνα ἔθηκε· τὰ δὲ ἆθλα ἦσαν στλεγγίδες χρυσαῖ, « Ξεν., (παρβλ. Καλαμίς 6).

Στλέγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς στλεγγίδος ἀφαιρούμενον, λέρα τὴν ὀπ. ἐβγάζει τις τριβόμενος εἰς τὸ λουτρόν.

Στλέγγιστρον (τὸ), = Στλεγγίς. 2) εἶδος πλατείας μαχαίρας πρὸς ἀποξέσιν τῶν πίλων, (ἄλλ.) Σπαθίς.

;Στλεγγοποιὸς (ὁ, ἡ), = Στλεγγιδοποιὸς, [ἐκ τοῦ

Στλέγγος, εος-ους (τὸ), = Στλεγγίς.

Στοὰ (ἡ), [ἵστημι]. κτίριον καμαρωτὸν (ἐπίμηκες) στηριζόμενον ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους εἰς κολώναις, (Γαλλ.) portique. (κατ' ἐξοχ. εἰς τὰς Ἀθ.) »Ἡ ποικίλη (μετὰ καὶ χωρὶς) στοὰ, « ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων, (ὅθεν) » Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, « οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι. 2) κελλάρι, ἀποθήκη (σίτου, οἴνου κτλ.), μαγαζεῖ, (ὅθεν 3) (παρὰ Ῥωμ.) εἶδος μηχανῆς πολιορκητ., (Ατ.) vinea. »Προεβάλοντο στοὰν παράλληλον τῷ τείχει σχεδὸν ἐπὶ δύο πλέθρα, « Πλβ.

Στόαξ, ακος (ὁ), περιφρονητ. ἀντὶ Στωϊκὸς φιλόσοφος.

†Στοβάζω, Μ. άσω, = Στοβέω, (ὅθεν

†Στοβασμα (τὸ). ῥρισιὰ, λοιδόρημα.

Στοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ, κακολογῶ, [ἐκ τοῦ

Στοβὸς (ὁ), = Στόμφος, λοιδορία, κακολογία· κομπορρημοσύνη.

;Στοιὰ (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Στοά.

;Στοιβαδεύομαι, Μ. εύσομαι, = Στιβαδεύομαι.

Στοιβάζω [στοιβὴ], Μ. άσω. Γεμίζω (στρῶμα κτλ.), πατόνω· (ἐν γέν., κάμνω στοῖβαν, σωρεύω. »Ἐστοίβασε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον,« Γρφ.

;Στοιβὰς, άδος (ἡ), = Στιβάς.

†Στοιβασία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Στοιβασμός.

Στοιβάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ στοιβάσῃ, ἐπιδεκτικὸς στοιβάγματος.

Στοιβασμὸς (ὁ), τὸ στοιβάζειν, γέμισμα (στρώματος κτλ.)· (ἐν γέν.) συσσώρευσις, στοίβαγμα.

†Στοιβαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ στοιβάζων (γεμίζων) στρώματα κτλ., στοιβακτής.

Στοιβὴ (ἡ), [στείβω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ στοίβαγμα (στρώματος κτλ.), (μτνμ.) παραπληρωματικόν τι μόριον (λόγου), παραγέμισμα. » Κἂν πω δὶς εἴπω ταὐτὸν ἢ στοιβὴν ἴδῃς ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον,« Ἀρςφ. »Ὃν γὰρ τρόπον εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων εὐχρηστεῖ ἡ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορεῖς κτλ.« Ἀπλλν. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδος χόρτου (ἄλλ. Φλέως) μὲ τὰ φύλλα τοῦ ὁποίου ἐγέμιζαν τὰ ςρώματα (τὰ σαγμάρια κτλ.) καὶ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἔκαμναν σαρώματα, (κοιν.) ῥαγάζι. » Ἄνθρωπον ηὗρε τὴν στέγην ὀφέλλοντα, οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα, πυθθμένι στοιβῆς,« (Ἱππών. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Λυκόφρ. 3) ἀντὶ Στιβὰς, (ὅθ. 4) (μτγν.) σωρὸς, (κοιν.) στοίβα. » Λίθων (»Κρεάτων)—,« Εὐς. (καὶ μτνμ.) »Ἀποφάσεων—,« αὐτ., σωρεία. » Συχνὸς τοῦ βίου ἐκθεριζόμενος δραγμεύοιτο ἂν εἰς στοιβὰς,« αὐτ.

Στοιβηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει στοιβῆς, σωρηδόν.

Στοιβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ) ὁ ὁμοιάζων στοιβὴν (στιβάδα), σπογγώδης. » Σπληνὸς στοιβοειδὴς ἢ σάρξ,« Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Στοίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στοά.

Στοιχαδικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Στοιχαδίτης, ου (ὁ) καὶ Στοιχαδῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ φύλλα ἢ ἄνθη στοιχάδος.

Στοιχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στοῖχος.

Στοιχὰς, άδος (ἡ). (ἐπιθετ.) ἡ κατὰ στοῖχον (κατὰ σειρὰν) κειμένη. » Ἐλαῖαι (»Νῆσοι κτλ.) ςοιχάδες,« Αξ. 2) (οὐσ.) δενδροφυτεία διῃρημένη εἰς σχῆμα περιπάτων, (παρβλ. Περίστοιχος). 3) εἶδος φυτοῦ εὐώδους, (Τουρκ.) καρὰ-μπάσι, (καὶ ἄλλ.) χαμολίβανον.

Στοιχειακὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ κατὰ στοιχεῖον ἢ μόνον μὲ τὰ ςοιχεῖα, στοιχειώδης.

Στοιχεῖον (τὸ), (κυρ.) τὸ σχηματίζον ἢ κείμενον κατὰ στοῖχον, (ὅθ. ἰδιαιτ.) τὸ μῆκος τῆς σκιᾶς τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, (ἐν γέν.) ἢ σκιὰ τοῦ ὡροδείκτου, ἢ ὥρα. »Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ ςοιχεῖον,« Ἀρςφ. 2) (συχνότ.) τὸ πρῶτον (ἁπλοῦν, ἀδιαίρετον) συστατικὸν μόριον ὁποιουδήποτε σώματος ἢ πράγματος, (Γαλλ.) élément, (παρβλ. Ἀρχή). » Ἐδόκει δὲ αὐτῷ (τῷ Ἐμπεδοκλεῖ), στοιχεῖα εἶναι τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν, ἀέρα,« Αρτ. (ὅθ. 3) (ἐν γέν.) αἱ βάσεις (τὰ ἀρχικὰ καὶ ἀναγκαιότερα διδόμενα) ἑκάστης ἐπιστήμης. »Στοιχεῖα γεωμέτρου, γραμμαί, σημεῖα, ἐπιπεδα κτλ.,« Ἰ. Φλπν. »Στοιχεῖα ἐνθυμημάτων,« Λογικ., οἱ τόποι τῶν συλλογισμῶν. »Ταῦτα ςοιχεῖα πρῶτα ⅔ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας,« Ἰσκρ. 4) (ἰδιαιτ.) τὰ γράμματα (τὰ ψηφιὰ) τοῦ ἀλφαβήτου. »Στοιχεῖα καλεῖται τὰ γράμματα διὰ τὸ ἔχειν ςοῖχόν τινα καὶ τάξιν,« Δ. Θρ. » Στοιχεῖον ἐςι φωνὴ ἀδιαίρετος,« Δ. Ἀλ. »Αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα,« Πλάτ. 5) (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Εἰκὼν, σχῆμα, μορφὴ, (ὅθ.) » Στοιχεῖα οὐράνια,« τὰ ἄστρα. » Τὰ δώδεκα—,« Αρτ., τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, (ὅθ. 6) (Βυζ.) =Τέλεσμα, (κοιν.) στοιχειὸν, φάντασμα, ἴσκιος νεκροῦ κτλ. » Θεάσασθαι τὰ ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ ςοιχεῖα,« Κωδιν.

Στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Διδάσκω (καὶ πθ. Διδάσκομαι) τὰ πρῶτα στοιχεῖα τέχνης ἢ ἐπιστήμης· (συνκδχ.) ἐφοδιάζω (καὶ πθ. ἐφοδιάζομαι) μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται, εἶμαι καλὰ συγκεκροτημένος. »Στοιχειούμενος φόβῳ,« Γργ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Στοιχεῖς, Αἰολ. ἀντὶ Στοιχων, μτχ. τοῦ Στοίχημι.

Στοιχειώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς στοιχεῖον (πρῶτον συστατικὸν θεμέλιον). » Γῆ στοιχειωδέστατον πάντων,« Ἀρςτ.

Στοιχειωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον στοιχειώδη (περιεκτικὸν τῶν ἀναγκαιοτέρων), κεφαλαιωδῶς. » Ταῦτα ὡς ἐν κεφαλαίῳ λελέχθω ἡμῖν καὶ στοιχειωδῶς,« Ἀρτ.

Στοιχείωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στοιχεῖον, προπαίδευμα, (Γαλλ.) **rudiment.** 2) (ἀστρολογ.) τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ, (ὅθεν

Στοιχειωματικὸς, ὴ, ὸν, (ἐπίρ.) -ικῶς, = Στοιχειώδης καὶ 2) Στοιχειωματικοὶ, « οἱ ἀστρολόγοι.

Στοιχείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στοιχειόω, ἡ διδασκαλία τῶν πρώτων ςοιχείων τέχνης ἢ ἐπιστήμης. 2) ἡ τῶν στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου διάταξις. »Εἴκοσι δύο στοιχείων (τῶν τοῦ Ἑβρ. ἀλφαβήτου) τῶν κατὰ τὴν τῶν Σύρων ςοιχείωσιν, « Ἐπιφάν.

Στοιχειωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διδάσκων τὰ πρῶτα στοιχεῖα τέχνης ἢ ἐπιστήμης.

Στοιχειωτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς στοιχείωσιν.

Στοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω κατὰ ςοῖχον (κατὰ σειρὰν), (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ ἢ εἶμαι τεταγμένος κατόπιν τινὸς (»Οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ὦ ἂν στοιχῶ, « Ὅρκ. παρὰ Πλδ.), (ἐν γέν.) ἕπομαι, (καὶ μτνμ.) συμφωνῶ, ἀρκοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι. » Μιᾷ γυναικὶ ςοιχεῖν, « Σχλ. Ἀρςφ. » Τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες, « Γργ. » Διαριθμησαμένους τὰς γνώμας τῶν συνέδρων, ταῖς πλείοσι γνώμαις ςοιχεῖν, « Δ. Ἀλ. 2) (εἰς τὸν Ἐκκλησ. ΙΑ', 6) ἀντὶ Τελεσφορῶ, εὐδοκιμῶ. » Ἐν ἑσπέρᾳ σπεῖρον τὸ σπέρμα σου, καὶ εἰς ἑσπέραν μὴ ἀφέτω ἡ χεὶρ σου· ὅτι οὐ γινώσκεις ποῖον ςοιχήσῃ, τοῦτο ἢ τοῦτο, καὶ ἐὰν τὰ δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀγαθὰ, « (ὅπου ὁ μὲν Ἀκύλας μετέφρασεν Εὐθετήσει, Ὁ δὲ Σύμμαχ. Εὐρούσῃ. Ἀλλὰ μήπως εἶνε ἆρά γε Σταχυώσῃ; σκεψάσθωσαν ἄλλοι).

Στοιχηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [στοῖχος, ἀγορεύω]. λέγω (διηγοῦμαι) κατὰ σειράν.

Στοιχηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ στοῖχον, κατὰ σειρὰν, ἀραδικῶς.

Στοίχημα (τὸ), νλγ. [στοιχέω]. τὸ ἐνέχυρον (κατὰ δὲ τὸν Σχλ. τοῦ Θκρ. » Ἆθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, « » Κληρικὸν οὗ δεῖ ἐγγύας διδόναι, ἤγουν στοιχήματα ποιεῖν ἐν ἱπποδρομίῳ, ἢ ἐν παιγνίῳ τινὶ ,« Καν.) ἢ (κυριωτερον) τὸ προεπιβαλλόμενον πρόστιμον κατὰ τοῦ παραβάτου τῆς συμφωνίας.

†(Στοίχημι), Αἰολ. ἀντὶ Στοιχέω, (ὅθ. ἡ μτχ. Στοιχεὶς).

Στοιχητέον, θετ. τοῦ Στοιχέω.

Στοιχίζω, Μ. ισω. Βάλλω τι (κυρ. δὲ Ἐμπήγω τὰ παλούκια τῶν κυνηγ. δικτύων) κατὰ στοῖχον, (μτνμ. ἐν γέν.) διατάττω. ||. (μπ.) = Στοιχηγορέω.

Στοιχισμὸς (ὁ), τὸ στοιχίζειν, ἡ διὰ τῶν στοίχων (τῶν κυνηγ. δικτ.) περικύκλωσις ϗ ὁ δι' αὐτῶν σχηματιζόμενος περίβολος.

†Στοιχομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στοιχηγορέω.

Στοῖχος (ὁ), [στείχω]. σειρὰ, ἀράδα. »Καὶ ἐπιπλινθοβολήσει ὕψος ἓξ στοίχους, « Ἐπγρφ. » Κατὰ στοῖχον (ἡ) »Ἐπὶ στοίχου, « Θκ., Παυσ., = Στοιχηδόν. 2) (ἰδιαιτ.) σειρὰ πασσάλων κρατούντων στημένα τὰ κυνηγ. δίκτυα. » Ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω ὁ ἀρκυωρὸς, « Ξεν.

Στοιχώδης, εος (ὁ, ἡ). στοίχῳ ὅμοιος, ἀραδιαστός.

Στολάρχης, ου (ὁ), = Στόλαρχος.

Στολαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) τοῦ στολάρχου.

Στολαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς στόλου (ἁρμάδας).

Στολὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταξειδεύων [ἴδε Στέλλω], ταξειδιάρης. » Αἰβυες οἰωνοὶ στολάδες « Εὐρ. 2) (οὐσ. θηλ.) στολὴ στρατιώτου, θώραξ. » Τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευρὰς,« Ξεν., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Σπολάς).

Στολὴ (ἡ), [στέλλω]. φορεσιὰ, ἐνδυμασία, (ἐπὶ στρατ.) ἁρματωσιὰ, (παρβλ.) Σκευή. » Λῃσταῖς ἐοικότας καὶ τὸ πλῆθος ϗ τὰς στολὰς, « Ξεν. »Τῶν γραμματέων τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν, « Εὐαγγ. 2) Π. ἀντὶ Στόλος, ἐκστρατεία (κυρ. διὰ θαλάσσης). » Οὔ τι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ ςολὴ,« Αἰσχλ.

Στολίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στολὴ καὶ Στολίς.

Στολιδόω-ῶ [στολὶς], Μ. ώσω. Ἐνδύω, στολίζω. 2) (ς) ζαρόνω, σουφρόνω.

Στολιδώδης (ὁ, ἡ). ὅμοιος στολίδι ἢ σχηματίζων στολίδας (λόξας), σουφρωτός.

Στολίδωμα (τὸ). φόρεμα στολιδωτὸν (σουφρωτὸν)· σοῦφρα, λόξα.

Στολιδωτὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων ἢ σχηματίζων στολίδας (λόξας), σουφρωτός. » Χιτὼν—, « Ξεν.

Στολίζω, Μ. ίσω, = Στέλλω, ἐνδύω· (ἐν γέν.) εὐτρεπίζω, ἁρματόνω, (Γαλλ.) **équiper.** » Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ, « Ἡσ. 2) εἶμαι (ἱερατεύω ὡς) στολιστὴς (ἴδε τὴν λέξ.). » Στολίζοντος Αἰμιλίου, « Ἐπγρφ.

Στολίον (τὸ), = Στολίδιον, (ὑποκορ. τοῦ

Στολὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Στολή. » Νηὼν στολίδες, « Ἐρατοσθ., τὰ πανιὰ καὶ » Στολίδες ἄκραι, « αὐτ., τὰ ἀκροστόλια τοῦ πλοίου. 2) (συχνότ.) σοῦφρα (λόξα) φορέματος· (ὅθεν κατ' ἔκτ.) ῥυτίς. » Τὸ λεγόμενον κονδύλωμα, ἐν ἕδρᾳ γίνεται, τῶν ἀναδιπλουμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδος τινὸς ἐπανισταμένης ϗ διογκουμένης παρὰ φύσιν· στολιδώδης γὰρ (ὢν) ὁ δακτύλιος, συνιςαμένας ἔχει τὰς ῥυτίδας· ὅταν δὲ πλέον διογκωθῇ ἡ ςολὶς, τότε γίνεται κονδύλωμα, « Ἀετ.

Στόλισις, εως (ἡ), = Στολισμός.

Στόλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στολισμὸν, φόρεμα.

Στολισμὸς (ὁ). τὸ στολίζειν ἢ στολίζεσθαι, ἐνδύσιμον, ἁρμάτωμα· ἱματισμὸς, ἐνδυμασία.

Στολιστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐνδύοντο οἱ ἱερεῖς ἢ ἔνδυον (ἐστόλιζον) τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, (ἴδε τὸ ἑπόμ.).

Στολιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπὶ τῶν στολισμῶν (τῶν φορεμάτων), (Τουρκ.) καφτὰν-ἀγασί. » Ἐξάγαγε ἔνδυμα τοῖς δούλοις τοῦ Βάαλ. καὶ ἐξῆνεγκεν αὐτοῖς ὁ στολιστὴς, « Γρφ. 2) (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) τάγμα τι ἱερέων οἱ ὁποῖοι ἐνέδυον εἰς ἑορτάς τινας τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, (ἄλλ.) ἱεροστολισταὶ καὶ ἱεροστόλοι, (τοὺς ἀπ. ἐννοεῖ καὶ ἡ ἑξῆς περικοπὴ τῆς ἐν Πηλουσίῳ, « Ἐπγρφ. » Οἱ ἀρχιερεῖς ϗ προφῆται καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν, «).

Στολιστρία (ἡ), θηλ. τοῦ Στολιστής.

Στολμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Στολισμός.

Στολοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω μὲ ἄλλα πλοῖα ὁμοῦ (Γαλλ. **de conserve**) εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζω στόλον.

†Στολοκρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ περικεκομμένος τὴν κόμην (καὶ καταχρ.) τὰ κέρατα, κολοβος. ||. (οὐσ.) Στολοκρον (τὸ), ἡ ῥίζα (ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν ὄζος) τοῦ κέρατος.

Στόλος (ὁ), [στέλλω]. (ἐν γέν.) κίνημα (ἑτοιμασία) διὰ ταξεῖδι· ταξεῖδι (κυρ. διὰ θαλάσσης)· ἐκστρατεία· (συνήθ.) πολλὰ καράβια ὁμοῦ πλέοντα εἰς πόλεμον ἢ διὰ προφύλαξιν, (κοιν.) ἁρμάδα· (Ἰταλ.) **convojo**· (ἁπλ.) συνοδία, (Γαλλ.) **train, suite.** » Τὸν ςόλον ποιοῦμαι εἰς,« Ξεν., = Στέλλομαι. 2) τὸ ἐξέχον ξύλον εἰς τὴν πρῴραν τοῦ πλοίου, (ἐν γέν.) ἄκρα προεξέχουσα, ἀκωκή, προβολος. » Κωπήρης—,« Αἰσχλ., (περιφρ.) τὰ κωπιά.

Στόμα (τὸ). τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος, στόμα (ἀνθρ. ἢ ζ.)· (συνκδχ.) τὸ πρόσωπον. » Λύειν (» Διαίρειν, » Ἀνοίγειν) στόμα, « Ἰσκρ., Δμ., Γρφ. » Πέσε πρηνὴς ἐπὶ στόμα, « Ἰλ. Ζ., (κοιν.) Ἐπίστομα. » Κατὰ στόμα, « Ἡρ., κατὰ προσωπον, κατάντικρυ » Στομα πρὸς στόμα, « Γρφ., = Προσωπον πρὸς προσωπον. » Ἀνὰ (σπν. » Διὰ) στόμα (ἡ) » Ἐν στόματι (ἡ) » Διὰ στόματος ἔχειν τι ἢ τινὰ, « φρα, ὁμιλεῖν πάντοτε περὶ αὐτοῦ (ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ). » Ἔχε ςόμα, « Εὐρ., σιώπα. » Ἀπὸ στόματος λέγειν τι, « Ξεν., ἐκ στήθους, ἀπιστοματίζειν. » Ἀφ' (» Ἐξ) ἑνὸς στόματος (ἡ) »Ἐν ἑνὶ στόματι, « Αξ., ὁμοφώνως, ὁμοθυμαδον. » Ὅ,τι ἂν ἐπὶ στόμα ἔλθοι, « Αξ., ὅ,τι τοῦ καταίβῃ. 2) (συνκδχ.) λόγος ἐξεργόμενος τοῦ στόματος, φωνή· (κατ' ἔκτ.) δύναμις λόγου, δεινότης ποιητοῦ ἢ ῥήτορος. » Πινδάρου—, « Αξ. » Ἰέντες στόμα, « Σοφ., προφέροντες. » Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ Εὐριπίδου) τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ,« Ἀρςφ., ταῖς τετορνευμέναις φράσεσι. » Κωφός, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,« Πίνδ., οὐκ ἐγκωμιάζει. »Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ, σιγᾷν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ στόμα,« Συβ. » Πολλοῦ δεῖ (ὁ λόγος) τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν στόμα, « Δ. Ἀλ. » Ἐκ τοῦ στόματος σου κρινῶ σε, « Εὐαγγ. » Ἐγὼ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν,« αὐτ. 3) (μτνμ.) τρύπα, στόμιον· (ἐν γέν.) ἰσοῦος ἢ ἔξοδος, (ὅθεν τρπ.) ἀρχὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ς) τέλος. » Φρέατος (» Ὀρυγματος, » Πόντου, » Λιμένος, » Ἀγυιᾶς, [συχνότ. δὲ] » Ποταμοῦ)—, « Ἡρ., Θκ., Ξεν. » Γαστρὸς (» Κοιλίας)—, « Ἰατρ., ὁ Στόμαχος. » Ὁ δ' οὗ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχρισμένου ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα, « (Ἀρςφ. παρὰ) Δ. Χρσ. » Πέπλοιο στόμα, « Ἐπγρ., ἡ τραχηλιά. (καὶ τρπ.) » Τεύχων.. πολέμοιο μέγα στόμα, « Ἰλ. Κ., προμηνύων ἀρχὴν μεγάλου πολέμου. » Πρὸς τὸ ςόμα τοῦ βίου, « Ξεν., τὸ τέρμα. 4) (ἐν γέν.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, ἡ ἄκρα, (ὀθ. ἐπὶ στρατ.) τὸ μέτωπον, (Γαλλ.) le front· (ἐπὶ σπαθ.) ἡ κόψις. » Ξυστὰ ναυμάχα, κολλήεντα, ἐπὶ στόμα εἱμένα χαλκῷ, « Ἰλ. Ο. » Ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ στρατεύματος, « Ξεν. » Παραπέμπει ἐπ' οὐρὰν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος ἱππικόν, « αὐτ. » Βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην ςόμα, « Σοφ.

Στομακάκη (ἡ). πόθος (νόσημα) τοῦ στόματος, (Ἰταλ.) σκορμποῦτο.

Στομαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονεῖ τὸ ςόμα μου· (μτνμ.) ἔχω τάσιν (ὁρμὴν ἀκράτητον) εἰς τὸ ὁμιλεῖν, [ἐκ τοῦ

Στομαλγής [στ. ἀλγέω], έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. πονεῖ τὸ στόμα· (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸ στόμα του, φλύαρος.

Στομαλγία (ἡ). πόνος τοῦ στόματος· (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) τάσις ἀκράτητος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, = Γλωσσαλγία.

Στόμαλγος (ὁ, ἡ), = Στομαλγής.

Στομαλίμνη (ἡ) καὶ ;Στομάλιμνον (τὸ). λίμνη σχηματιζομένη ἀπὸ (ἢ γειτνιάζουσα εἰς) τὴν θάλασσαν, (ἄλλ.) Λιμνοθάλασσα.

Στομαργέω-ῶ, Στομαργία, Στόμαργος, Ἀττ. ἀντὶ Στομαλγέω κτλ.

Στοματικός, ή, όν, Ὁ τοῦ στόματος. (ἰδίως) » Στοματικά (φάρμακα), « Ἰατρ., τὰ πρὸς θεραπείαν τοῦ στόματος. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς τὰ νοσήματα τοῦ ςόματος, (συγχ. τῷ Στομαχικός).

Στομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στόμα, στοματάκι.

Στοματοδιαςολεύς, έως (ὁ), ἐργ. χειρουργ. πρὸς διάνοιξιν (διαστολὴν) τοῦ ςόματος.

Στοματουργὸς (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ στόματος, δημιουργὸς λέξεων.

Στομαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ κατά τινα ἰδιαίτερον (ἀπροσδιόριστον εἰσέτι) τρόπον.

Στομαχάω(; έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ στομάχι, εἶμαι κακοστόμαχος.

Στομαχικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὠφελῶν εἰς ἢ πάσχων κατὰ τὸν στόμαχον.

Στόμαχος (ὁ). (ἐν γέν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀνατομ.) στόμιον· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) ὁ οἰσοφάγος· (μτνμ. κατ' ἔκτ.) τὸ στομάχι.

;Στομβάζω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στομφάζω, [ἐκ τοῦ

Στόμβος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στόμφος.

;Στομήρης [στόμα, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), = Εὔστομος.

Στομίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέγα (ς) ἢ σκληρὸν στόμα. » Ἵππος—, « Σδ., Ἠσύχ.

Στόμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στόμα, ςοματάκι. 2) (ἐπὶ ἀψυχ.) τρύπα, (Γαλλ.) orifice· (ἐπὶ ποτ.) ἐκβολή. 3) τὸ μέρος τοῦ χαλινοῦ ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀλόγου. 4) εἶδος στολιδίου γυναικός.

Στομίς, ίδος (ἡ), = Στόμιον, (ἰδιαιτ.) ἡ φορβειὰ (ὁ χειλωτὴρ) τῶν αὐλητῶν.

Στόμις, ιδος (ὁ), = Στομίας.

(Στόμον), Π. κατὰ συγκπ. ἀντὶ Στόμιον.

Στομόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τινὸς τὸ ςόμα. » Πώλους φιμοῖσιν ἐστομωμένας, « (Αἰσχλ. παρ' Εὐς., ἡ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) κάμνω τι νὰ ἔχῃ (ἢ τοῦ ἀνοίγω τὸ) στόμα, Ἀναστομόω· (μτνμ. ἐπὶ σιδήρου) κάμνω κοπτερὸν ἢ σουβλερόν, σκληρύνω διὰ τῆς βαφῆς ἢ τοῦ χάλυβος, τσελικόνω· (ὅθεν μτφορ.) ἰσχυροποιῶ, γυμνάζω, (μὲ αἰτ. προθετ.) ἀναδεικνύω ἱκανὸν πρός. » Τὰ μιμηλὰ τῶν πτηνῶν ϗ ὅσα ἡ φύσις πρὸς μουσουργίαν ἐστόμωσε, « Νικ. Χων.

Στομφάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ μὲ ςόμφον (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ, κομπάζω, (παρβλ.) Πλατειάζω.

Στόμφαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ ςόμφον (μὲ ἔμφασιν), κομπαστής, μεγαλορρήμων.

Στομφασμός (ὁ), τὸ στομφάζειν (ὁμιλεῖν μὲ ὀγκώδεις λέξεις), πλατειασμός· μεγαλαυχία. » Ἡ ἀμφασία στομφασμοῦ χάριν προσέλαβε τὸ μ, « Εὐς.

Στομφαστής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ ςομφάζῃ, στομφαξ, κομπαστής, μεγαλορρήμων.

Στομφαστικός, ή, όν. Πλήρης στομφασμοῦ, ἐμφατικός, κομπαστικός, πομπώδης.

Στομφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ στόμφον (μὲ ἔμφασιν), στομφάζω.

;Στομφός, ή, όν, = Στομφώδης.

Στόμφος (ὁ, ἡ), [ςέμφω ἢ συγγ. τῷ Ὄμφαξ, ὅθεν τὸ Γερμαν. Stumpf]. βαρύφθογγος, ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé, ἡ· κομπαστής, (Γαλλ.) fanfaron. ‖. (συνήθ. οὐσ.) ὄγκος λέξεων, ὕφος δεθυραμβικὸν (πομπῶδες), μεγαληγορία, ἔμφασις. » Τραγῳδίᾳ, πράγματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφον, « Πλ.

Στομφώδης, εος (ὁ, ἡ). στόμφῳ ὅμοιος ἢ· στόμφου ἔμπλεως, (συγχ. τῷ Συμφώδης).

Στομώδης (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Στομφώδης), εος (ὁ, ἡ), = Εὔστομος, (ἄλλ. ἀνγν. Στομήρης).

Στόμωμα (τὸ). τὸ σκληρυνθὲν διὰ τῆς στομώσεως σίδηρον, τσελίκι· (μτφορ.) τόνος, ἀκμή, ὀξύτης, δραςηριότης. 2) Π. (σπνττ.) ἀντὶ Στόμα, στόμιον.

Στόμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στομόω, ἀκόνισμα ἢ τσελίκωμα τοῦ σιδήρου· (συνκδχ.) ἡ διὰ τούτου προσγινομένη εἰς αὐτὸν ἀκμή, (Γαλλ.) trempe· (ἐν γέν.) = Στόμωμα (κυρ. καὶ μτφορ.).

Στομωτήρ, Π. ἀντὶ

Στομωτής, οῦ (ὁ). ὁ στομόνων (σκληρύνων διὰ τῆς στομώσεως) τὸν σίδηρον.

Στομωτός, ή ή ος, ον. Ἐστομωμένος, κοπτερός, ὀξύς.

Στοναχέω-ῶ, Π. ἀντὶ Στενάζω, [ἐκ τοῦ

Στοναχὴ (ἡ), Π. = Στόναχος.

Στοναχίζω ϗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Στενάζω. (κυρ. ϗ μτνμ.) » Βυασόθεν ἐστονάχιζε, « Μουσ. (ϗ αἰτ. ἐλλ.) » Μήτηρ δ' ἀγνοτόκεια νέον στοναχίζεται υἷα, » Θεόδ. Πρόδρ. » Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζεται δῶμα, « Ὀδ. Κ., [ἐκ τοῦ

Στόναχος (ὁ), Π. ἀντὶ Στένος.

Στονόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ἢ αἴτιος πολλῶν στεναγμῶν, λυπηρός, ὀδυνηρός, [ἐκ τοῦ

Στόνος (ὁ), [στένω], = Στεναγμός, (συνκδχ.) θλίψις, ταλαιπωρία.

Στόνυξ, όνυχος (ὁ). ἡ κοπτερὴ ἄκρα τῶν ὀνύχων· (ἐν γέν.) τὸ σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν μέρος ὁποιουδήποτε πράγμ. » Πετραῖος—, « Ἀπλλν. » Συλόνυξ—, « Ἐπγρ., τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. κόπτουν τὰ νύχια.

Στονυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει στόνυχος, κοπτερὸς ἢ σουβλερός.

†Στοργέω, Π. ήσω, = Στέργω.

Στοργὴ (ἡ), [στέργω]. ἀγάπη (κυρ. πατρικὴ ἢ υἱική), (ἐν γέν.) ἀγάπη τρυφερὰ (ἐγκάρδιος).

Στορέννυμι, Μ. στορέσω καὶ Ἀττ. στορῶ (πθ. πρκ. Ἐστόρεσμαι). Στρόνω, ἀπλόνω κατὰ γῆς· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) καταβάλλω, ταπεινόνω· καταπραύνω, κτλ. » Τὴν ὀργὴν—, « Αἰσχλ. » Ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα, « Θκ., (ἴδε καὶ Στρώννυμι).

Στορεύς, έως (ὁ). ὁ στρώνων (ἀπλόνων, καταβάλλων, καταπραύνων κτλ.). 2) ἀντὶ Τορεύς, κομμάτι ξύλου ἔκτος τοῦ ὁπ. περιστρέφοντες ἄλλο ἄναπταν πῦρ, ἡ ἐσχάρα τῶν πυρείων.

Στόρθη καὶ

Στόρθυξ [πτόρθος], υγγος (ἡ). ἡ ἄκρα (ἡ αἰχμὴ) τοῦ δόρατος, (ἐν γέν.) ὀξύτης, ἀκωκή, (παρβλ. Στύραξ).

Στόρνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζώνη.

Στόρνυμι, Μ. ςορέσω, Π. ἀντὶ Στορέννυμι.

Στορύνη (ἡ), [τορέω], ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς αἱμάτωσιν τῆς μύτης.

‡Στορχάζω [ὄρχος], Μ. άσω, = Σηκάζω, μανδρίζω.

Στοχάζομαι [στόχος], Μ. άσομαι. (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. ϗ σπν. αἰτ. μόνην) Σκοπεύω, 'μματιάζω, σημαδεύω· (μτφορ.) τεκμαίρομαι, εἰκάζω, κρίνω, συμπεραίνω. τείνω (ἀποβλέπω) πρὸς· παρατηρῶ, ἐξετάζω· ἐπιτυχαίνω ἢ, προσπαθῶ (κυττάζω νὰ) ἐπιτύχω, (ἴδε ϗ Στοχαςικῶς).

Στοχάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Στοιχάς. » Οἰωνοί—, « Εὐρ., οἱ κατὰ στοῖχον (εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου) ἱπτάμενοι, ἢ (κατ' ἄλλ.) στοχαστικοί, μαντευτικοί, (ἄλλ. γρφ. Στολάδες). 2) (οὐσ. θηλ.) λοφος ἁρμόδιος διὰ στήσιμον κυνηγ. δικτύων.

Στόχασις, εως (ἡ), = Στοχασμός.

Στόχασμα (τὸ). τὸ ὄργανον ἢ τὸ ἀντικείμενον τοῦ στοχασμοῦ (κυρ. καὶ μτφορ.)· σκοπὸς ἢ μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.

Στοχασμὸς (ὁ), τὸ στοχάζεσθαι, σημαδεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα, 'μμάτιασμα· (μτφορ.) κρίσις (συμπερασμὸς) ἐξ εἰκασίας.
Στοχαστέον, θετ. τοῦ Στιχάζομαι.
Στοχαστής, οῦ (ὁ). ὁ στοχαζόμενος ('μματιάζων, σημαδεύων ἢ, εἰκάζων, συμπεραίνων).
Στοχαστικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ στοχάζεσθαι (κυρ. καὶ μτφορ.), εἰκαστικός· ὁ ἐπιζητιζόμενος εἰς ζοχασμοὺς (εἰς εἰκασίας).
Στοχαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ στοχασμόν, εὐστόχως· μὲ τάσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ στοχάζεσθαι. » Πρὸς τὰ ἔνδοξα ζοχ. ἔχειν, « Ἀρστ., τείνειν, ἀποβλέπειν, (Γαλλ.) viser.
Στόχος (ὁ), (κυρ.) = Στοῖχος, (ὅθ. εἰς τὸν Ξεν.) σκοπὸς, σημάδι. » Τοὺς τοιούτους ἐπὶ ζόχον ἱέντας (κατὰ διορθ. ἀντὶ 'Επὶ στοίχων ἵοντας), « 2) Π. ἀντὶ Στοχασμὸς, εἰκασία.
Στραβαλοκομάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι = Στραβαλοκόμης, ου (ὁ), = Οὐλοκόμης, σγρομάλλης, [κόμη καὶ
Στραβᾶλος (ὁ, ἡ), [στρέφω], = Στρεβλὸς, ζαρωμένος· στραβοδίβολος· (ἐπὶ τριχ.) σγουρὸς, κατσαρός.
;Στράβη (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ σύνθ. Ποδοστράβη.
Στραβηλος (ὁ), (ἐν γέν.) = Στρόβιλος, (ἰδιαιτ.) κοχλίας (θαλάσσ.), (ἄλλ.) Κῆρυξ. 2) = Κοτινὰς (ἐλαία).
Στραβίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι στραβὸς, ἀλλοιωρίζω.
Στραβισμὸς (ὁ), τὸ στραβίζειν, ἀλλοιθώρισμα.
Στραβὸς, ἡ, όν, (ἐν γέν.) = Στρεβλὸς, (ἰδιαιτ.) διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλοίθωρος.
Στραβότης (ἡ), τὸ ἐλάττωμα τοῦ στραβοῦ.
†Στραβὼν (ὅθεν τὸ κύρ. ὄν. Στραβὼν), ῶνος (ὁ), = Στραβὸς, ἀλλοίθωρος.
;Στραγγαλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Στραγγαλόω.
Στραγγάλη (ἡ), [†στράγγω]. θηλειὰ (διὰ πνίξιμον), βρόχος, κρεμασταρνιά. »'Επὶ τὴν στραγγάλην πορευόμενος, « Πλ.
Στραγγαλία (ἡ), = Στραγγαλὶς, (ὅθεν
Στραγγαλιάω-ῶ, Μ. άσω. Στήνω θηλειαὶς (παγίδας), (μτφορ.) προσπαθῶ νὰ παγιδεύσω τινὰ μὲ σοφίσματα.
Στραγγαλίζω, Μ. ίσω. Σφίγγω (κυρ. τὸν λαιμὸν) μὲ τὴν στραγγάλην, πνίγω. 2) (μτγν.) διαστρέφω, (κοιν.) στραγγουλίζω. » Κυνηγεσίᾳ δέ ποτε στραγγαλισθεὶς Δαρεῖος, « Τζ.
Στραγγάλιον (τὸ). σκίρρωμα εἰς εἶδος γαργαλήθρας τὸ ὁπ. σχηματίζεται κυρ. περὶ τοὺς ἁρμοὺς, (ἴδε τὸ ἑπμν.).
Στραγγαλὶς, ίδος (ἡ), = Στραγγάλη, θηλειὰ, συρτοθηλειὰ· παγίδα· (μτφορ.) σοφιστικὸν ἐρώτημα, δίλημμα· (ἐν γέν.) δόλος, πανουργία. » ('Ο Χρύσιππος ἐπωνομάσθη) τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων ὁ κόπις, « Πλ. 2) = Στραγγάλιον. » 'Ενίαις δὲ τὸ γάλα ῥέει οὐ μόνον κατὰ τὰς θηλὰς, ἀλλὰ πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ καὶ κατὰ τὰς μασχάλας, ἃ διαμένουσιν ἐς τὸν ὕστερον χρόνον στραγγαλίδες, ὅταν μὴ ἐκπεφθῇ μηδὲ ἐξέλθῃ ἡ ὑγρότης, » Ἀρστ.
Στραγγαλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Στραγγαλίζω, σφίξιμον (κυρ. τοῦ λαιμοῦ) μὲ τὴν στραγγάλην, πνίξιμον.
Στραγγαλιώδης, εος (ὁ, ἡ). στραγγαλιῶδιος, σαρηγμένος· (μτφορ.) σοφιστικὸς, διεστραμμένος, δόλιος.
Στραγγαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Συστρέφω, στρεβλόνω, (ὅθεν τὸ κοιν.) στραγγουλίζω· (πθ.) στραβόνω, καμπουριάζω· (Γρφ.) = Στραγγαλίζω, (ὅθεν
Στραγγαλωτὸς, ἡ, όν. Στρηγμένος (εἰς εἶδος στραγγάλης), (πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διστραγαλωτὸς).
Στραγγεία (ἡ), τὸ στραγγεύεσθαι (ξεροστρήφεσθαι), γρανοτριβὴ, ἀργοπορία.
Στραγγεῖον (τὸ), εἶδος ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκπίεσιν αἵματος κτλ., εἶδ. βεντούζας.
Στράγγευμα (τὸ), = Στραγγεία, [ἐκ τοῦ
Στραγγεύω [†στράγγω], Μ. εὔσω. = Στρέφω, στρηφογυρίζω· (συνκδχ.) Στραγγίζω. ||. (συνήθ. μσ.) ξεροστρήφομαι, κλωθογυρίζω, (ὅθ. συνκδχ.) χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, χασομερῶ· πλήκτω, ταλαιπωροῦμαι, (παρβλ.) Στρεύγομαι.
;Στραγγία (ἡ), Π. ἀντὶ Στραγγεία.
Στραγγίας, ου (ὁ), (κυρ. πυρὸς) εἶδ. σίτου.
Στραγγίζω, Μ. ίσω. 'Εκθλίβω κατὰ στράγγα (ἀπὸ ῥανίδα-ῥανίδα)· περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ πανί· (ἐν γέν.) στρέφω, ξεζουμίζω.
Στραγγὶς, (ἴδος ;ἡ), = Στράγξ.
Στραγγὸς [†στράγγω], ἡ, όν. Στρημμένος· στρεβλὸς· (μτφορ.) μοχθηρὸς, διεστραμμένος. (ἰατρ.) ὁ κατὰ στράγγα, (ἐπμ.) δύσκολος. » Πυρετὸς —, « 'Ρουφ. » Διαφέρει δὲ τῆς ἐπιχρῆς (τῶν ἐμμήνων) ἡ μετὰ πόνου στραγγὴ κάθαρσις, ὡς καὶ τῆς ἰσχουρίας ἡ στραγγουρία, « Σωραν. » Δι' μουσπάθειαι τῶν ὀφθαλμῶν στραγγότεραί εἰσι, « Κάσσ. Πρσβλ.
Στραγγουρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στραγγωριάω.
Στραγγουρία (ἡ), [στράγξ, οὐρέω]. τὸ νὰ κατουρῇ τις συχνὰ πλὴν ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον ἢ μὲ δυσκολίαν, εἶδος δυσουρίας.
Στραγγουριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω στραγγουρίαν. » Συμβαίνει τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα στραγγουριᾶν, « Σχλ.
Στραγγουρικὸς, ἡ, όν, καὶ
Στραγγουριώδης, εος (ὁ, ἡ). 'Ο πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς στραγγουρίαν. » Τὸ στραγγουρικὸ, « Ἰατρ. ἀντὶ 'Η στραγγουρία.
(Στράγγω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Στράγξ καὶ αὐγγ. τοῦ Στρέφω, Στρεύγομαι κτλ., (ὅθ. τὸ Ατν.) stringo.
Στραγγῶς, ἐπίρ. Κατὰ στράγγα, (ἐπμ.) δυσκόλως. » Αἱ στραγγῶς καὶ μετὰ πόνου καθαιρόμεναι, « Ἰατρ.
Στράγξ [†στράγγω], στραγγὸς (ἡ). ῥανὶς (κυρ. ἡ ἐκθλιβομένη διὰ στρηψίματος). »Κατὰ στράγγα ῥεῖν, « Δ. Ἁλ., ζάγθην, κατ' ὀλίγον.
†Στραγὸς, ὁ, ἡ, ὀν, Γλσ. ἀντὶ Στραγγός.
Στράπτω, Μ. στράψω Π. ἀντὶ Ἀστράπτω.
Στρατάομαι-ῶμαι (ὅθ. ὁ παρτ. 'Εστρατόωντο), Π. ἀντὶ Στρατοπεδεύω.
Στραταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) »
Στρατάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) στρατοῦ, ὑπαρχιστράτηγος.
Στραταργία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) τοῦ στρατάρχου, διοίκησις στρατεύματος.
Στράταρχος (ὁ), = Στρατάρχης.
Στρατεία (ἡ), τὸ στρατεύειν, ἐκστρατεία, (Γαλλ.) campagne· στράτευμα πρὸς ἐκστρατείαν· στρατιωτικὴ ὑπηρεσία. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ.
Στράτευμα (τὸ), = Στρατὸς ἢ 2) Στρατεία, ἐκστρατεία. » Οὐ συνελάβοντο αὐτῷ τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐπὶ Σάμον, « 'Ηρ.
Στρατευματικὸς, ἡ, όν. Στρατεύματος ('Εκστρατείας) ἴδιος, πολεμικὸς, στρατιωτικὸς, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρατευτικὸς).
Στρατευσείω (χ. Μ.) 'Επιθυμῶ ('Εχω διάθεσιν) νὰ ἐκστρατεύσω.
Στρατεύσιμος (ὁ, ἡ), ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) εἰς στράτευσιν.
Στράτευσις, εως (ἡ), τὸ στρατεύεσθαι, ἐκστρατεία, ἐπιστρατεία.
Στρατευτέον, θετ. τοῦ Στρατεύω.
Στρατευτικὸς, ἡ, όν. 'Επιτήδειος ἢ Γυμνασμένος εἰς τὸ στρατεύεσθαι, πολεμικὸς.
Στρατεύω, Μ. εύσω. Στρατεύω συνάγω, στρατολογῶ. » Οὐ δήπου τοὺς ἱερεῖς στρατεύετε, « 'Ηρθ. 2) (συνήθ.) ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης· (μὲ αἰτ. πρόθετ.) ὑπάγω μὲ στράτευμα, ἐκστρατεύω κατά τινος. »Εἰς Σικελίαν στρατεύσαντες, « Ξεν. » 'Εστράτευσαν ἐπὶ νηῶν, « Θκ. (ᾠμσ.) » 'Ο Κῦρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο, « Ξεν. (καὶ ἀπρλ.) » Οὐ γὰρ εἶχε κω ἡλικίην στρατεύεσθαι, « 'Ηρ.
Στρατηγεῖον (τὸ), τὸ μέρος τοῦ στρατοπέδου ὅπου ἦτον ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) le quartier-général· (εἰς τὰς Ἀθ. τὸ οἴκημα ὅπου συνεδρίαζον οἱ δέκα στρατηγοί. (εἰς τὴν 'Ρωμην) το Prætorium.
Στρατηγέτης, ου (ὁ) καὶ Στρατηγέτις, ιδος (ἡ), = Στρατηγὸς.
Στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ απ. δοτ.) Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) στρατηγός.
2) μεταχειρίζομαι (ἢ μεθ. νικῶ τινα μὲ) στρατηγήματα.
Στρατήγημα (τὸ), (ἐν γέν.) ἔργον στρατηγοῦ, κίνημα πολεμικὸν· (ἰδιαιτ.) δόλος (ἐπίνοια) πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ.
Στρατηγηματικὸς, ἡ, όν. Στρατηγήματος ἴδιος.
Στρατήγησις, εως (ἡ), τὸ στρατηγεῖν, στρατηγία.
Στρατηγητέον, θετ. τοῦ Στρατηγέω.
;Στρατηγητικὸς, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στρατηγικός.
Στρατηγία (ἡ), τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, ἡ πρὸς τὸ στρατηγεῖν ἱκανότης· ('Ρωμ.) ἐπαρχία διοικουμένη ὑπὸ στρατηγοῦ, (Λτ.) prætura.
Στρατηγιάω-ῶ, Μ. άσω. 'Επιθυμῶ στρατηγίαν, ἐνεργῶ νὰ διορισθῶ στρατηγός.
Στρατηγικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς στρατηγίαν, στρατηγοῦ ἴδιος. ||. » Στρατηγικὰ (ἐνν. βιβλία), « τὰ περὶ στρατηγίας πραγματευόμενα.
Στρατηγικῶς, ἐπίρ. Ὡς στρατηγὸς, μὲ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στρατήγιον (τὸ), = Στρατηγεῖον· (εἰς τὸν Σοφ. Αἴ. 721) στρατόπεδον.

Στρατηγίς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) = Στρατηγική. « Πύλαι στρατηγίδες, » Σοφ., αἱ τοῦ στρατηγίου. » Στρατηγὶς (μετὰ ᾧ χωρὶς τοῦ) ναῦς, « Ηλδ., Ἡρ., ἡ ναυαρχίς. 2) (οὐσ.) θηλ. τοῦ

Στρατηγός (ὁ καὶ Κωμ. ἡ). ὁ ἄγων (διοικῶν) τὸν στρατόν, ἀρχηγὸς στρατεύματος, (Γαλλ.) **général**· (εἰς τὰς Ἀθ.) εἷς τῶν **10** ἀρχόντων οἱ ὁπ. ἐφρόντιζον περὶ τῶν πολεμικῶν, (παρβλ.) Πολέμαρχος· (εἰς ἄλλας πόλεις) διοικητὴς στρατιωτικὸς καὶ πολιτικός, (παρὰ Ῥωμ.) **prætor**· (ἐν γέν.) ἄρχων, ἀρχηγός, (Γαλλ.) **commandant**· (ἐνίοτε) στρατολόγος. ν' Ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, « Ηράξ. Ἄπος., ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοῦ ἱεροῦ φρουρᾶς (ἄδηλον ἂν ἦτον ἐθνικὸς ἢ Ἰουδαῖος).

Στρατηΐη, Ἰων. ἀντὶ Στρατεία.

Στρατηλασία (ἡ), = Στρατεία, ἐκστρατεία· (ἐνίοτε) στράτευμα εἰς κίνησιν (εἰς ἐνέργειαν). «Εἴδετε τῆς Ξέρξεω στρατηλασίης τὸ πλῆθος,» Ἡρ., ‖ἐκ τοῦ

Στρατηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὁδηγῶ στρατεύματα ἢ Στρατεύω κατά τινος ὡς)=

Στρατηλάτης ‖στρατὸς, ἐλαύνω‖, ου (ὁ). ἀρχηγὸς στρατεύματος ἢ ἐκστρατείας, στρατηγός· (ἐν γέν.) ἄρχων.

Στρατηλατικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Στρατηλάτου ἢ στρατηλασίας ἴδιος, στρατηγικός·

Στρατιὰ (ἡ). στράτευμα (εἰς κίνησιν)· (ἐν γέν.) πλῆθος· (ἐνίοτε) ἀντὶ στρατεία, ἐκστρατεία. » Ὅσοις περὶ πόλεως χρῶνται ἄνθρωποι, πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδ. εὐποροῦσι, « Ξεν., (παρβλ. Φρουρά).

Στρατιάρχης ᾧ Στρατίαρχος, ου (ὁ). ἄρχων στρατιᾶς, στρατάρχης, στρατηλάτης.

Στράτιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐφαρεύων) τὸν στρατὸν, πολεμικὸς, (ἐπιθ. τοῦ Διὸς ᾧ τοῦ Ἄρ.)· (συνκδχ.) φιέρωσις, (ὅθ. ἀντὶ ἐπιῤ) » Μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν, « Ἀρχῤ.

Στρατιώτης ‖στρατιὰ‖, ου (ὁ). ὁ στρατευόμενος (ἀρχ. πολίτης καὶ μεγν. μισθοφόρος), (Ἰταλ.) **soldato**. (ἐνίοτε ἐπιθετικῶς ἀντὶ Στρατιωτικός). » Ὁ πολὺς ὅμιλος καὶ στρατιώτης, « Θκ. 2) (συνκδχ.) εἶδ. φυτοῦ ἰαματικοῦ τῶν πληγῶν, (ἴδε τὸ ἑπμν.).

Στρατιωτικὸς, ἡ, ὸν. Στρατιώτου ἴδιος, πολεμικός. «Τὸ στρατιωτικὸν (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) **la soldatesque**. » Τὰ στρατιωτικὰ (ἐνν. πράγματα), « Ξεν., τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν βίον καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ στρατιώτου. ‖. (οὐσ.) Στρατιωτικὴ (ἐνν. βοτάνη ἢ πόα), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Στρατιώτης (ὁ χιλιόφυλλος).

Στρατιωτικῶς, ἐπίῤ. Ὡς στρατιώτης, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν, (Γαλλ.) **militairement**.

Στρατιῶτις, ίδος (ἡ), ἐπίθ. ἀντὶ Στρατιωτική. » Ναῦς, « Ξεν., Θκ., ἡ (ἄλλως) Ὁπλιταγωγός. ‖. (οὐσ.) θηλ. τοῦ Στρατιώτης, γυνὴ στρατιώτου. 2) εἶδος μεγάλης μυίγας, (ἄλλ.) Κύων, (ᾧ κοιν.) κρεατόμυια.

Στρατοκῆρυξ, υκος (ὁ). κῆρυξ τοῦ στρατοῦ (ὑπηρετῶν εἰς τὸν στρατόν).

Στρατολεκτέω-ῶ καὶ

Στρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω στρατιώτας, συνάζω στράτευμα.

Στρατολόγημα (τὸ). στράτευμα στρατολογημένον.

Στρατολόγησις, εως καὶ

Στρατολογία (ἡ). τὸ στρατολογεῖν ἢ στρατολογεῖσθαι.

‖Στρατολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων στρατιώτας.

Στρατόμαντις, εως (ὁ). ὁ παρὰ τῷ στρατῷ μάντις.

Στρατοπεδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)=

Στρατοπεδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τοῦ στρατοπέδου, (Λτ.) **tribunus legionis**.

Στρατοπεδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ στρατοπεδάρχου.

Στρατοπεδαρχικὸς, ἡ, όν. Στρατοπεδάρχου ἴδιος.

Στρατοπεδεία (ἡ), = Στρατοπέδευσις καὶ

Στρατοπέδευμα (τὸ). τὸ στρατοπεδευμένον στράτευμα, στρατόπεδον.

Στρατοπέδευσις, εως (ἡ), τὸ στρατοπεδεύειν, ἡ κατασκήνωσις ἢ τοποθέτησις τοῦ στρατεύματος, (Γαλλ.) **campement**.

Στρατοπεδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν στρατοπέδευσιν.

Στρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στήνω (Τοποθετῶ ἢ Τοποθετοῦμαι μὲ) τὸ στρατόπεδόν μου πουθενά, (Γαλλ.) **camper**.

Στρατόπεδον (τὸ), ‖στρατὸς, πέδον‖. τὸ μέρος ὅπου στήνουν τὰς σκηνάς των (τοποθετοῦνται πρὸς ἀνάπαυσιν) οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) **camp**· (συνκδχ.) τὸ τοιουτοτρόπως τοποθετημένον στράτευμα. (Τουρκ.) ὀρδί. « Μήτηρ στρατοπέδων, « Ἐπιγρ., τίτλος τιμῆς διδόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰς μητέρας τῶν αὐτοκρατόρων.

Στρατόπλωτος (ὁ). ὁ κινῶν εἰς πλοῦν (εἰς ἀπόπλουν) τὸν στρατόν. » Ῥῆτρα —, « Δυκ.

Στρατὸς (ὁ), ‖στορέννυμι‖· στρατόπεδον· (συνήθ.) στράτευμα. (Π. καὶ ἀρχ., ἐν γέν.) πλῆθος, μάζωμα, ὁμήγυρις. «Ἀμφικτυόνων —, « Πλτ.

Στρατόφι(φιν), Π. ἀντὶ Στρατοῦ ἢ Στρατῷ.

Στρατοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (ἀρχηγὸς, ἐπιστάτης) τοῦ στρατοῦ.

Στρατόωντο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐστρατῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Στρατάομαι.

Στρατωνίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Πολεμιστὴς, στρατιώτης.

Στραφείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. καὶ

Στραφῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στρέφω.

‡Στρέβλωμα (τὸ), Γρφ. στρεβλότης (τρόπων), μοχθηρία.

Στρέβλη (ἡ), ‖στρέφω‖. μηχανὴ τὴν ὁπ. ἡ διὰ τῆς ὁπ. στρήφοντες σφίγγουν ἢ τεντόνουν τι· εἶδ. τιμωρητικοῦ ὀργάνου, (ἄλλ.) Στρεβλωτήριον. « Ναυτικὴ —, « Αἰσχλ., ὁ μποτζοργάτης.

Στρεβλοκαρδάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι =

Στρεβλοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὴν (διεστραμμένην) καρδίαν.

Στρεβλόκερατος καὶ

Στρεβλόκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὰ (κυρτὰ, στραβὰ) κέρατα.

Στρεβλόνους (ὁ, ἡ). στρεβλὸς τὸν νοῦν.

Στρεβλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλοὺς πόδας, στραβοπούδης.

Στρεβλόῤῥιν, ῥινος καὶ Στρεβλόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὴν ῥῖνα, καμπουρομύτης.

Στρεβλὸς ‖στρέφω‖, ἡ, όν. Στραβὸς, στραβοδιδόλως· κυρτὸς· ἀλλοίθωρος· (μτφρ.) μοχθηρὸς, διεστραμμένος, δόλιος, (παρβλ.) Σκολιός.

Στρεβλόστομος (ὁ, ἡ). στραβόστομος.

Στρεβλότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ στρεβλοῦ, κυρτότης· σκολιότης (κυρ. καὶ μτφρ.), μοχθηρία.

Στρεβλόχειλος (ὁ, ἡ). στραβοχείλης· (μτφρ.) ἀπατηλὸς εἰς τοὺς λόγους του, δόλιος.

Στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρήφω σφίγγω ἢ τεντόνω τι διὰ τῆς στρεβλῆς· στραβώνω· στραγγαλίζω· (ἰδιαιτ.) τυραννῶ, βασανίζω, (Γαλλ.) **torturer**· (μτφρ.) διαστρέφω. » Ἐν οἷς εἶσι δυσκολότατα τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς στρεβλοῦσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφὰς, πρὸς τὴν τῶν πολλῶν ἀπώλειαν, « Γρφ. « Ῥὶς στρεβλουμένη, « Νίκ., ἡ γινομένη μακρυτέρα καὶ καμπυλοτέρα καθὼς τῶν νεκρῶν.

Στρέβλωμα (τὸ) καὶ

Στρέβλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρεβλόω, στραγγούλισμα (μὲ τὴν στρέβλην), βασάνισμα.

Στρεβλωτὴρ (ὁ), = Στρεβλωτὴς, (ὅθ.

Στρεβλωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς στρέβλωσιν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Στρεβλωτήριον (ἐνν. ὄργανον), τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἐστρέβλοναν τοὺς βασανιζομένους.

Στρεβλωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ στρεβλῶνων (τοὺς κατηδίκους), βασανιστὴς, δήμιος.

Στρεβλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς στρέβλωσιν χρήσιμος. » Ὄργανον —, « Ἡσύχ. = Στρέβλη, στρεβλωτήριον.

Στρέμμα (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε πρᾶγμα στρεμμένον· (ἰδιαιτ.) μέλος ἐξαρθρωμένον, στραγγούλισμα· ἀμμάδι πληγῆς στρογγύλον (συνεστραμμένον)· εἶδ. ζυμαρικοῦ, (ἄλλ.) Στρεπτός.

Στρεπταίγλος (ὁ, ἡ), Π. ‖στρεπτὸς, αἴγλη‖. τοῦ ὁπ. ἡ λάμψις στρέφεται τῇδε κἀκεῖσε (καθὼς τῆς ἀστραπῆς).

Στρεπτέον, θετ. τοῦ Στρέφω.

Στρεπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Στροφεύς.

Στρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ στρέφειν (χρήσιμον) ἐπιτήδειος. » Τῆς ὑφαντικῆς τὸ μὲν τι στρεπτικόν, τὸ δὲ συμπλεκτικόν, « Πλάτ.

Στρεπτίνοα, ἐπίῤ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παγνιδιοῦ (μὲ ἓν κεραμιδοκόμματον ἢ νόμισμα τὸ ὁπ. ἔῤῥιπτον μακρόθεν ἐπράσπαθον ν' ἀναποδογυρίσουν ἄλλο ὅμοιο τὸ ὁπ. ἦτο κατὰ γῆς).

Στρεπτὸς ‖στρέφω‖, ἡ, όν. Στρημμένος, γυριστὸς ἢ, δυνάμενος γραφῆναι, εὐλύγιστος, εὔχροφος· (μτφρ.) εὐμετάπειστος. » Στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὅμ. » Χιτὼν—, « Ἰλ. Ε., θώραξ κρικωτὸς (ἀλυσιδωτός)· (ἰδιαιτ.) » Στρεπτὸς (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κύκλος, ᾗ »Στρεπτὸν (ἐνν. κόσμημα ἢ περιδέραιον), « Διόδ., Ξεν., χαρχάλι, ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, καὶ » Στρεπτὸς (ἐνν. ἄρτος ἢ πλακοῦς), « Δημ., εἶδ. στρογγυλοῦ ζυμαρικοῦ, κουλοῦρα. » Τὰ στρεπτὰ τῶν ζύλων, « Γρφ., τὰ ἐν εἴδει σχοινίων περιεγλυμμένα. »Στρεπτὰ τριχῶν, « αὐτ., τὰ σγουρὰ τῶν μαλλιῶν.

Στρεπτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν στρεπτὸν (περιδέραιον).

Στρευγεδών, όνος (ἡ). Π. πλῆξις, στενοχωρία· (ἰατρ.) δυσουρία ἢ στραγγουρία, [ἐκ τοῦ

Στρεύγομαι [στρέφω], Μ. . . ; Π. τήκομαι, (κοιν.) στραγγίζω (λυόνω) ἀπὸ κακοπάθειαν ἢ θλῖψιν, (ἐν γέν.) τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. » Βέλτερον ἦ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι, « Ἰλ. Ο.

Στρεφεδινέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [στρέφω, δινέω]. στροφογυρίζω (μτθτ. καὶ ἀμτθτ.). ‖ (πθ.) γυρίζει τὸ κεφάλι μου, ζαλίζομαι, σκοτίζομαι.

† Στρέφος, εος-ους (τὸ), = Στρέμμα. 2) (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Στέρφος.

Στρέφω [στρέπω], Μ. στρέψω (πθ. πρκ. Ἔστραμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐστράφην κτλ.). Γυρίζω τι (ᾗ ἑλλ. ἢ μσ. Γυρίζω ἐμαυτόν) πρὸς ἄλλο ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· στρήφω· στραβόνω· στραγγουλίζω· ἀνανατόνω· ἀναποδογυρίζω (συνκθ.) ξενοχωρῶ, ταράττω· μεταβάλλω· (ἰδιαιτ. μσ.) περιστρέφομαι, (ᾗ μὲ προσδιορ. τοῦ μέρους) Ἀναστρέφομαι· (ἑλλ. καὶ τρπ. μὲ γεν.) φροντίζω, μοὶ μέλει. » Τήν γῆν στρέφειν, « Ξεν., ἀναπυδαγυρίζειν διὰ τοῦ ὀργώματος. » Ἵππους τε στρέψαι ᾗ ἐναντίβιον μαχέσασθαι, « Ἰλ. Θ. » Ἐὰν στρέψῃ με περὶ τὴν γαστέρα ἢ τὸν ὀμφαλόν, « Λθ., ἂν μὲ πιάσῃ πόνος (ἴδε Στροφός). (καὶ μτνμ.) « Στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχήν, μὴ. . . « Πλατ., τὸν ἀνησυχοῦν. (καὶ ἑλλ.) « Κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, μήποτε ἀληθὲς ἐξ τὸ θρυλλούμενον, « Βασ., ἐσυλλογιζόμην. (Γαλλ.) **rouler dans son esprit.** » Στρέφειν δοῦλον ἐπὶ στρατηγοῦ, (Ἐπικτ. παρ') Ἀρρ., παρυσιάζειν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ στρατ. πρὸς ἀπελευθέρωσιν (κατὰ τὴν συνήθ. τῶν Ῥωμ.). » Στρέψω τὸ πέλαγος αὐτῶν εἰς χαρμονήν, » Γρφ. » Φεῦ τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει θεός, « (Μελέαγρ. παρὰ) Στό. » Ἐριδας στρέφειν, « Πίνδ., πλέκειν, διεγείρειν· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτθτ.) » Στρέψαντες βάδην ἀπεχώρουν, « Ξεν. » Ὅποτε στρέψαντες (ἀροτῆρες) ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης, « Ἰλ. Σ. (καὶ μσ.) » Στραφέντες ἔφευγον, « Ξεν. » Οὐδέ μιν ὄπνος ᾑρει, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ἰλ. Ω. » Ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ ἄνω καὶ κάτω στρέφεται, « Πλάτ. » Τί ταῦτα στρέφει, τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις τριβάς; « Ἀρχφ., τί τὰ πᾶς καὶ τὰ φέρνεις; τί τὰ κλωθογυρίζεις; (καὶ μὲ αἰτ. ἐπιθετ.) »Πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, « Πλάτ., κάμνει κάθε τρόπον πρὸς ἀποφυγήν. (καὶ πθ.) » Ἀποθρώσκων ἀπ' ἵππου ἐστράφη τὸν πόδα, « Ἡρ., ἐστραγγούλισε τὸ πόδι του. » Σύλα στρεφόμενα, « Θφρ., γραδόγοντα. (καὶ μτνμ.) Κἂν σου στραφείη θυμὸς, « Σοφ., θὰ γυρίσῃ ἡ καρδιά σου (ἢ γνώμη σου), θὰ μεταπεισθῇς. (ᾗ προθετ.) » Περὶ τὸ αὐτὸ γρέφεται, « Πλάτ. » Τὴν ἔξω πλευρὰν τῆς Σικελίας, τὴν πρὸς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος ἐγραμμένην, « Πλθ. (καὶ συνκθ. μὲ γεν.) » Τοῦ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν γραφείην, « Σοφ., ἀδιαφορῶ, δὲν συγχύζομαι, (παρθλ. Ἐπιγρέφομαι).

†Στρέφωσις, εως (ἡ), κατὰ μετάθ. ἀντὶ Στέρφωσις.

Στρέψασκον, Π. ἀντὶ Ἔστρεψαν.

Στρεψάχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γρέφων τὸν αὐχένα τοῦ πίνοντος. » Κώθων—, « Λθ.

Στρεψίκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γρημμένον (κατσαρὸν) μαλλί. 2) (μτφρ.) πανοῦργος, δόλιος.

†Στρεψίμελος (ὁ, ἡ). [γρέφω, μέλος,] ὁ μεταβάλλων τὴν μελῳδίαν.

Στρέψις, εως (ἡ), τὸ στρέφειν, ατροφὴ, στρήψιμον, γύρισμα κτλ.

Στρεψοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμ. Διαγρέφω (μὲ σοφίσματα) τὴν δίκην, (Γαλλ.) **chicaner.**

Στρεψοδικοπανουργία (ἡ), Κωμ. ἡ διὰ πανουργιῶν στρεψοδικία.

Στρηνὴς [στρῆνος], ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὀξὺς, διαπεραστικὸς, ἠ· τραχὺς, σκληρὸς, (Γαλλ.) **aigre**· (ἐν γέν.) αφοβος, ὁρμητικὸς, (ὄθ. τὸ Λτν.) **strenuus.** (κυρ. εὔχρ. τὸ ἀδ.) »Στρηνὲς, ἀντὶ ἐπίρ., Μὲ ὀξὺν ἢ τραχὺν φθόγγον.

Στρηνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι εἰς ὀργασμὸν (εἰς παραφορὰν χαρᾶς, ἐπιθυμίας κτλ.), (κοιν.) γαυριῶ, [ἐκ τοῦ

†Στρηνὰς, ᾶ, ὰν, = Στρηνὴς.

Στρῆνος, εος-ους (τὸ). (κυρ.) ὀργασμὸς· αφορὰ ἐπιθυμία· (ἐν γέν.) ὁρμὴ, παραφορὰ· ὕβρις, αὐθάδεια, ἀταξία.

†Στρηνόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρηνὴν (τραχεῖαν) φωνὴν, σκληρόφωνος.

†Στρηνύζω, Μ. ύσω. Φωνάζω μὲ τραχεῖαν ἢ διαπεραστικὴν φωνὴν, (κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἐλέφαντος ὅταν εὑρίσκεται εἰς ὀργασμόν).

Στριβιλικιάζ, λέξ. Κωμ. (πλασθεῖσα κατὰ μιμησιν τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν πτηνῶν καὶ σημαίνουσα) τὸ ἐλάχιστον ψίγαλον, (καθὼς καὶ τὸ) Γρῦ, [ἴσ. ἐκ τοῦ

;Στρίβος καὶ

Στριγμὸς (ὁ), = Τριγμὸς, φωνὴ μικροῦ πτηνοῦ.

Στρίγξ [†στρίζω = τρίζω], στριγγὸς (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτικόρακ, νυκτοκόρακας· (κατ' ἄλλ.) = Κραγγνής.

Στρῖξ, ιγὸς (ἡ), [θρῖξ]. σειρὰ, ἁράδα (κυρ. κολώνας), (Γαλλ.) **cannelure,** (ὄθ. τὸ Λτ.) **striga.** 2) = Στρίγξ.

;Στριφνὸς, ἡ, όν, = Στιφρὸς καὶ Στυφνὸς, (ὄθ.

Στρίφνος (ὁ), Γρφ. στιφρότης (σαρκὸς), κομμάτι κρέατος (βιβλίου) τραχὺ, (ἄλλ. ἀνγν. Στρυγνός).

†Στριφνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στυφνόω.

Στροβιλοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑλικοβλέφαρος, [βλέφ. καὶ

†Στροβιλὸς [στροβέω], ἡ, όν. Στραγγυλὸς, συνεσταλμένος, ἢ περιστρεφόμενος (ὡς γρόβιλος), (συνκθ.) ζωηρὸς, εὐκίνητος. 2) ;(ἐνίοτε) ἀντὶ Στριβλὸς, σκολιός.

†Στριβεὺς, έως (ὁ), εἶδ. κυλίνδρου τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ γναφεῖς, (Τουρκ.) μέγγενες, [ἐκ τοῦ

Στροβέω-ῶ [στρόβος], Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὡς στρόμβον, (συνκθ.) ταράττω, φέρω ἄνω-κάτω, (ὄθ.

Στρόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διαταραξις, σύγχυσις.

Στροβητὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ητῶς. Στρημμένος, γυριστός.

†Στροβιλέα (ἡ). ἡ στροβιλοφόρος πίτυς, κουκκουναρηά, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) στροφιλιά.

Στροβιλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στριβιλίζω.

Στροβιλεών, ῶνος (ὁ). τόπος καταφυτος ἀπὸ στροβιλέας, δάσος στροβίλων (κουκκουναρηῶν).

Στροβίλη (ἡ). φτίλι (διὰ πληγὴν) εἰς σχῆμα στροβίλου.

Στροβιλίζω, Μ. ίσω. Συστρέφω (Περιστρέφω) τι δίκην στροβίλου, στρηφογυρίζω.

Στροβίλινος, η, ον. Ὁ ἐκ στροβίλων, πιτύϊνος.

Στροβίλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρόβιλος, (ἰδιαιτ.) σκουλαρίκιον εἰς σχῆμα στροβίλου (κωνοειδές).

Στροβιλίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ στροβίλους (κουκκουνάρας), ρετσινάτος.

;Στροβιλοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑλικοβλέφαρος. [τὸ θιορθ., διὰ τὸ μέτρον, Στροβελοβλέφορος).

Στροβιλοειδὴς, ες (ὁ, ἡ), ᾗ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στροβίλου, κωνοειδὴς.

†Στροβιλοκομάω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐλοκομάω, [κόμη ᾗ

Στρόβιλος (ὁ), [στρόβος]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅτι ἔχει σχῆμα στρόμβου ἢ στρέφεται ὡς στρόμβος, (ἰδιαιτ.) ὁ κωνοειδὴς καρπὸς (ἢ κουκκουνάρα) τῆς πίτυος καὶ ἄλλων ῥητινοφόρων δένδρων, (ἐνίοτε θηλ.) ἢ Στροβίλεα· ὁ θαλασσ. κοχλίας· εἶδος σκουλαρικίων (ἴδε Στροβίλιον)· εἶδος χοροῦ, (Γερμ.) βάλτ. 2) συστροφὴ ἀνέμου ἢ ῥεύματος, δίνη, ἀνεμοστρόβιλος.

;Στροβιλὸς, η ἢ ἡ, ον ἢ όν, = Στροβιλὸς.

Στροβιλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρπιφορῶν) στροβίλους.

;Στροβιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στροβιλέω ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Στριβλόω.

Στροβιλώδης, ες (ὁ, ἡ), = Στροβιλοειδὴς, στροβίλῳ ὅμοιος.

Στρόβος (ὁ), Π. [στρέφω]. = Δίνη, συστροφὴ, περιστροφὴ, ἀνεμοστρόβιλος. 2) = Στρόμβος(;) ἢ 3) = Στροφος.

†Στρομβόω ῶ, Μ. ώσω, = Στρομβόω ἢ Στρομβέω.

Στρογγυλαίνω, Μ. ανῶ, = Στρογγυλόω

†Στρογγύλευμα (τὸ), = Στρογγύλωμα [ἐκ τοῦ

†Στρογγυλεύω, Μ. εύσω, = Στρογγυλίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Στρογγυλίας, ου (ὁ). ἄνθρωπος κοντόχονδρος (ὁλοστρόγγυλος), (κοιν.) ςρούμπουλος.

Στρογγυλίζω, Μ. ίσω ⚥

Στρογγύλλω, Μ. υλῶ, = Στρογγυλόω. (μτνμ.) » Συστρέφειν καὶ στρογγ. τὰ νοήματα, « Δ. Ἀλ., ἐκφράζειν μὲ τρόπον εὐσύνοπτον.

Στρόγγυλμα (τό), = Στρογγύλωμα,

Στρογγυλόγλυφος (ὁ, ἡ). ςρογγυλὰ γλυμμένος (σκαλισμένος).

Στρογγυλοδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ςρ. δινέω]. ςρογγυλογυρισμένος, ςρογγυλός. »Κόλλιξ—,« Ἀθ.

Στρογγυλοειδής, έος (ὁ, ἡ), (⚥ ἐπίρ.) -ειδῶς. Στρογγυλὸς τὸ εἶδος (τὸ σχῆμα).

Στρογγυλόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων στρογγυλὸν καυλὸν (κοτσάνι).

Στρογγυλόλοβος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων (ἢ περιεχόμενος εἰς) στρογγυλοὺς λοβούς.

Στρογγυλοναύτης, ου (ὁ). ὁ πλέων ἐπὶ στρογγύλης (ἐμπορικῆς) νεώς.

Στρογγυλόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςρογγυλὰς (εὐσάρκους) πλευράς. »Ἔγχελυς —,« Ἀθ.

Στρογγυλοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων. ςρογγ. πρόσ.

Στρογγύλος [†στράγγω, στρόμβος], η, ον. Στρογγυλὸς, περιφερὴς, σφαιροειδὴς ἢ κυλινδροειδής. »Στρογγ. πλοῖον,« Ξεν., τὸ ἐμπορικὸν (ἀπ' ἐναντ. τῷ Μακρόν). » Στρογγ. ξύλα,« Θφρ., τὰ ἀπελέκητα. » Στρογγύλοις ἱστίοις,« Ἀππ., μὲ γεμάτα (φουσκωμένα) πανιά. »Στρογγύλον στόμα, « Ἀρςφ., τὸ γλαφυρὸν, στωμύλον, εὔλαλον. » Λέξις στρογγύλη, « Δ. Ἀλ., ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμφαντική. » Σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται, « Πλάτ.

Στρογγυλότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στρογγύλου, στρογγυλάδα.

Στρογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ςρογγύλον, στρογγυλαίνω, (ἴδε καὶ Στρογγυλίζω).

Στρογγύλωμα (τὸ). σῶμα στρογγύλον (σφαιροειδὲς ἢ κυλινδροειδές).

Στρογγύλως, ἐπίρ. Στρογγυλὰ· (ῥτρ.) μὲ τρόπον εὐσύνοπτον (ἀκριβῆ ⚥ σύντομον). » Στρογγ. βιοῦν, « Πλ., = Γλίσχρως, στενοχωρημένα.

Στρογγύλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρογγυλόω, στρογγύλευμα.

Στρογγυλῶψ, ῶπος (ὁ, ἡ). στρογγυλόφθαλμος ἢ στρογγυλοπρόσωπος.

†Στροιβάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Στροβέω.

†Στροίβηλος (ὁ). πρήξιμον εἰς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ κτύπημα.

Στρομβεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Στρομβίον.

Στρομβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στροβέω.

Στρομβηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει στρόμβου (ἀνεμοστροβίλου).

Στρόμβησις, εως (ἡ), = Στρόβησις.

Στρομβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρόμβος.

Στρομβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ςρομβου (στροβίλου), κωνοειδής, (ἰδιαιτ. δὲ) κοχλοειδής, (Γαλλ.) turbiné.

Στρόμβος (ὁ), [στρέφω]. (ἐν γέν.) σῶμα στρογγυλὸν ἢ ἑλικοειδὲς καταλῆγον εἰς ὀξύτητα, (π. χ.) ὄστρακον κοχλίου· (ἰδιαιτ.)=Βέμβιξ, (κοιν.) σβοῦρος· ἀδρακτι· κουκκουνάρα· ὀβελίσκος· (Π.) ἀνεμοστρόβιλος, κτλ., (παρβλ. Στρόβιλος).

Στρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρογγυλαίνω ἢ Περιστρέφω τι εἰς εἶδος στρόμβου.

Στρομβωδής, εος (ὁ, ἡ), = Στρομβοειδής, κοχλιοειδής.

Στρουθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρουθίον.

Στρούθειος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στρουθίων ἢ τοῦ (φυτ.) στρουθίου. (κυρ.) » Μηλέα —, « ἡ καρποφοροῦσα τὰ » Στρούθεια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μῆλα, « Γεωπον., Διοσκ., εἶδος ἐκλεκτῶν κυδωνίων, (μονολεκτ.) Στρουθόμηλα. ||. (οὐσ.) Στρούθειον (τὸ), τὸ ἄλλ. Στρουθίον, (φυτον).

;Στρουθιάζω, Μ. άσω. Πάσχω λέπραν (ἴδε Στρουθός).

Στρουθιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ στρουθιῶντος, λέπρα.

Στρουθίζω, Μ. ίσω. Πλύνω μὲ (τὸ φυτὸν) στρουθίον. 2) μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τοῦ (πτηνοῦ) στρουθίου, τσυρίζω. » Ὅσα δὲ (τῶν ὀρνίθων) μὴ τοιαῦτα (δηλ. κελαδιστικὰ), ἢ κλάζουσιν ἢ κρώζουσιν ἢ στρουθίζουσιν,« Εὐς.

Στρουθιομήτωρ, ορος (ἡ), = Στρουθομήτωρ.

Στρουθίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρουθὸς, (ἐν γέν.) κάθε μικρὸν πτηνον, (ἰδιαιτ. δὲ τὸ) σπουργίτι, τσυροπούλι. 2) εἰδ. φυτοῦ, (Τουρκ.) οὐδαάτσι (διότι τὰ ἄνθη τοῦ μυρίζουν ὡς ἂν τὸ οὐδαάτσι, εἰ ⚥ ὁ Θφρ. τὸ λέγει ἄοσμον), (οἱ παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο πρὸς πλύσιν τῶν ἐρίων, καθὼς ἡμεῖς τὸ) τσόενι, (ὄθ.) σαπουνόχορτον. 3) (ὡς ἐπίθ.) οὐδ. τοῦ -

†Στρούθιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρούθειος.

Στρουθιοφόντης, ου (ὁ). φονεὺς τῶν ςρουθίων.

Στρουθίων, ωνος (ὁ) ⚥

Στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος πτηνοῦ μὲ λαιμὸν καὶ πόδια 'σὰν τῆς καμήλας, (Τουρκ.) δεβέ-κουσου.

Στρουθοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν στρουθοῦ (μακρὰν δηλ. καὶ δυσανάλογον), ἀσχημοκέφαλος.

Στρουθόμηλον (τὸ), εἶδος κυδωνίου, ἴδε Στρούθειος.

Στρουθομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ στρουθῶν, θηλυκὸν στρουθίον.

Στρουθόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας στρουθοῦ (στρουθοκαμήλου ἢ σπουργιτιοῦ), (ἐν γέν.) ἀσχημοπόδαρος.

Στρουθὸς (ὁ καὶ ἡ), [ῥόθος], = Στρουθίον, τσυροπούλι· (ἀπλ.) κάθε πουλί, (ὅθεν) » Στρουθοῖο κατοικάδος, « Νίκ., τῆς ἀλεκτορίδος. 2) σαπουνόχορτον. » Τὸ μὲν φύλλον ἔχουσα οἷον στρουθὸς, ὦ τὰ ὀθόνια λευκαίνουσι, « Θφρ. 3) (συνήθ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὰ ἐπίθ. Ἀραβική, Αἰβυκὴ ἢ Αἰβυσσα ἢ Κατάγεως ἢ Μεγάλη) τὸ στρουθοκάμηλον. » Καλὸν γε ⚥ λευκὸν τὸ τοῦ στρουθοῦ πτερὸν, « Ἀρςφ. » Τοῖς τῶν στρουθῶν πτεροῖς, ἃ παρατίθενται παρὰ τὰ κράνη, « Θφρ. »Ὄψιν ἔχεις στρουθῷ πανομοίιον,« Ἐπγρ., λεπρῶσαν (ὡς τὸ δέρμα τοῦ στρουθοῦ), κατεῤῥυτιδωμένην, (ὅθεν Στρουθιασμὸς ⚥

;Στρουθὸς, ἡ, όν. Λεπρός.

Στρουθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων στρουθοὺς (τρεφόμενος μὲ τὸ κρέας των).

Στρουθωδής, εος (ὁ, ἡ). στρουθῷ ὅμοιος.

Στρουθωτὸς, ἡ, όν. Πεποικιλμένος μὲ ςρουθοὺς (εἰκόνας πτηνῶν).

Στροφαῖος, α, ον. Ὁ παρὰ τὸν στροφέα τῆς θύρας ἱδρυμένος, ἢ· (ἐκ τοῦ στροφὴ) πανούργος, πολύτροπος, δόλιος, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

Στροφάλιγξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ στροφὴ, συστροφή. » Καπνοῦ (»Κονίης)—,« Ὁμ. 2) καμπή· (ἀςρνμ.) τροχιά. 3) = Στροφεὺς (θύρας)· ἄξων (ἁμάξ.). 4) = Τροφαλὶς (τυροῦ), [ἐκ τοῦ

Στροφαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Στρέφω, στρήφω, γυρίζω. » Ἠλάκατα—, « Ὁμ., γνέθω.

†Στροφαλος (ὁ), (νλγ.). χεροῦλι πρὸς περιστροφὴν ἢ τέντωμα μηχανῆς, στροφεῖον, (Γαλλ.) manivelle. 2) ῥοδάνι. »Ἑκατικὸς —, « Σχλ. Σον., ὁ μαγικὸς τροχός, (παρβλ. Ῥόμβος).

Στροφὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ περιστρεφομένη. » Ἀελλα —, « Ὀρφ., ἀνεμοστρόβιλος. » Γέρανοι —, « Ἀρ., αἱ ἐπιστρεφουσαι κατ' ἔτος. (κυριωνυμ.) » Στροφάδες (ἐνν. νῆσοι), « αἱ περὶ τὴν Ζάκυνθον (τὰς ὀπ. ὑπέθετον πλωτάς), (κοιν.) Στροφάδια ⚥ Σκρόφαις.

†Στροφάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρωφάω.

Στροφεῖον (τὸ). μηχάνημα ἢ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὀπ. στρέφεται (περιστρέφεται) τι, (ἰδιαιτ. εἰς τὸ θέατρ.) = Εἰσκύκλημα· (ναυτ.) μποτζαργάτης.

Στροφεὺς, έως (ὁ). ἁρμὸς (κυρ. τοῦ ῥαχοκοκκάλου), σπόνδυλος, (ἐν γέν.) κλείδωσις· (ὄθ. μτνμ.) τὸ θηλυκωτῆρι (ὁ Τουρκ. ῥεζὲς) τῆς θύρας κτλ., (ἴδε καὶ Στρόφιγξ).

Στροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στρέφω, (καὶ ἀμτβτ.) στρέφομαι· (μτφορ.) ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ

Στροφὴ (ἡ), τὸ στρέφεσθαι, περιστροφὴ, γύρισμα· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ θέατρ.) ἢ ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀκροατῶν ἐπιστροφὴ τοῦ χοροῦ καὶ τὸ ᾆσμα τὸ ὀπ. ἔψαλλε τότε (οὗ ἐναντ. τὸ Ἀντιστροφή)· (μτφορ.) δόλος, πανουργία, (Γαλλ.) détours.

Στροφιγγοειδής, έος (ὁ, ἡ), (⚥ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει στρόφιγγος.

Στρόφιγξ, ιγγος (ἡ ἢ ὁ), = Στροφεὺς, σπόνδυλος· (ἰδιαιτ.) τὸ θηλύκι (τὸ θηλυκὸν μέρος) τοῦ ῥεζὲ τῆς θύρας· τὸ γυριστὸν μέρος τοῦ μουσλουκιοῦ τῆς βρύσης· ὁ πεῖρος (τὸ στούππωμα) τῆς κάνουλας τοῦ βαγενιοῦ, κτλ. (Π.) ἀντὶ Στροφὴ, εὐςροφία. » Γλώσσης—,« Ἀρςφ., (Γαλλ.) volubilité.

†Στροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ςροφήν. » Σπέρματα στροφικὰ, « Γεωπον., τὰ ἀναποδογυριζόμενα μὲ τὴν σκαπάνην πρὸς κοπρισμὸν τοῦ ἀγροῦ.

Στρόφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρόφος, (ἰδιαιτ.) ταινία (ἡ ὀπ. ἐχρησιμέυεν εἰς μὲν τὰς γυναῖκας ὡς) στηθόπανον, (εἰς δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς ἄνδρας ὡς) διάδημα, (Τουρκ.) σαρίκι, (παρβλ.) Μίτρα.

Στρόφις, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Στρόφος, κόμπος, δέσιμον.

Στρόφις, ιος (ὁ), Κωμ. πανοῦργος, πολύτροπος.

Στροφοδινόω-ῶ, Μ. ήσω, = Στρεφεδινέω.

;Στροφολογία (ἡ). στροφὴ λόγων, πανουργία.

Στροφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἔχω στρόφον (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.

Στρόφος (ὁ). (κυρ. ἐνν. ἱμὰς) λωρὶ ςρημμένον, (ἐν γέν.) σχοινὶ, τριχιά· δέμα· πλεξίδα· = Στρόφιον. 2) πόνος (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.

Στροφουργία (ἡ). μηχανόῤῥαφία, μηχανουργία.

Στροφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἢ συνωδευμένος μὲ ςρόφον (κόψιμον). »Μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν, « Ἐρωτ.

Στροφωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει στρόφου, ἢ· μετὰ στρόφου.

†Στρόφωμα (τὸ), νλγ. ἀντὶ Στρόφιγξ, θηλύκι (τῆς θύρας), ῥεζές.

†Στροφωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρόφωμα.

Στροφωτὸς, ἡ, όν. Στρόφῳ ὅμοιος, ςρηφτός.

Στρύζω, σπντ. ἀντὶ Τρύζω.

Στρυμονίας, ου (ὁ), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ἄνεμος) ὁ πνέων ἀπὸ τοῦ ποτ. Στρυμόνος, (ἄλλ.) Θρᾳσκίας.

Στρυφνὸς, ἡ, ὸν, (ἐπὶ χυμ.) = Στυφὸς (» Τῶν κυδωνίων τὰ μείζω ἧττον ςρυφνά, « Γαλ.)· (μτφορ.) πικρὸς τὸ ἦθος, αὐστηρὸς, παράξενος, δύστροπος· (ἐπὶ λόγ.) τραχὺς, δηκτικὸς, (συγχ. τῷ Στιφρός).

Στρυφνότης (ἡ). ἡ γεῦσις (καὶ μτφορ. τὸ ἦθος, ὁ χαρακτὴρ) τοῦ στρυφνοῦ, ςυφάδα, δυστροπία· (ἐπὶ λόγ.) δριμύτης.

Στρυφνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω στρυφνὸν (στυφὸν), τραχύνω.

Στρυφνῶς, ἐπίρ. Μετὰ στρυφνότητος.

;Στρύχνη (ἡ) ᾖ Στρύχνον (τὸ) ᾖ

Στρύχνος (ὁ), [στρυφνὸς], εἶδος φυτοῦ, ἀγριομελιτζάνα, (Γαλλ.) morelle. »Μανικὸς—, « φυτ. φαρμακ., (ἄλλ.) Θρύον ᾖ Δορύκνιον, (Ἰταλ.) μπελλα-δόνα.

Στρῶμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ἐπάνω ἢ ὑποκάτωθέν τινος διὰ κάθισμα ἢ σκέπασμα ἢ πλάγιασμα, στρῶμα, στρωσίδι· σάγισμα ἀλόγου. (κατ' ἔκτ.) λιθόστρωτον, (Γαλλ.) pavé. » Τὸ στρῶμα τοῦ νεὼ τοῦ Ἀπόλλωνος, « Ἐπγρφ.

2) (εἰς τὸ πλθ.) συγγράμματα διαφόρου ὕλης περιεκτικὰ, ποικίλα (καθὼς ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ στρώματα), σύμμικτα, (Γαλλ.) variétés, (ἴδε Στρωματεύς).

3) τὰ ὑποστηρίζοντα ξυλίνην γέφυραν παλούκια, (Ατν.) sublicæ.

Στρωματεὺς, έως (ὁ), = Στρῶμα (1 ᾖ 2). »Τῶν παρ' Ἕλλησι φιλοσόφων ἐγὼ σοι τὰς περὶ ἀρχῶν δόξας κτλ. ἀπὸ τῶν Πλουτάρχου Στρωματέων ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκθήσομαι, « Εὐσ. (Τοιούτους Στρωματεῖς συνέταξεν ὁ Ἀλεξανδρεὺς Κλήμης, ὅςτις ἐπεκλήθη διὰ τοῦτο Στρωματεύς). 2) = Στρωματόδεσμος. 3) εἶδος ἰχθ. παρδαλοῦ τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσης.

†Στρωματίζω, Μ. ίσω. Στρώνω (κυρ. ζῶον) διὰ καββαλίκευμα ἢ φορτωμα.

Στρωματίτης, ου (ὁ). ὁ συνιστάμενος εἰς στρώματα. »Ἔρανος—, « Φώτ., Ἡσύχ., εἰς τὸν ὀπ. ὁ οἰκοκύρης δίδει τὰ ςρωμ. ᾖ οἱ ἄλλοι τὸ φαγεῖ'.

Στρωματόδεσμον (τὸ) ᾖ

Στρωματόδεσμος (ὁ). σακκὶ (δερμάτινον ἢ πάνινον) ὅπου ἔδεναν (ἐτύλιζαν) τὰ στρώματα, (Τουρκ.) χαράρι, σαϊσανᾶς.

2) = Στρωματεύς, συλλογὴ ποικίλης ὕλης. » Πολλοὺς παρεῖναι τῷ δείπνῳ, ὥσπερ συμβολὰς κομίζοντας τὰ ἀπὸ τῶν στρωματοδέσμων γράμματα, « Ἀθ.

Στρωματοθήκη (ἡ). σακκὶ ἢ ἁρμάρι πρὸς ἐναπόθεσιν στρωμάτων, (Τουρκ.) γιοῦκι ἢ χαράρι.

Στρωματοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἐπιστάτης) τῶν στρωμάτων.

Στρωμνὴ (ἡ). στρῶμα (τοῦ ὕπνου), ςρωσίδια τοῦ κρεββατιοῦ, κρεββατοστρῶσις. » Δαπίδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων, οὐχ οἵαν ὑποβεβλῆσθαι στρωμνῇ, ἀλλ' οἵαν αὐτὴν εἶναι ᾖ μόνην στρωμνὴν, « Συν., [ἐκ τοῦ

Στρώννυμι καὶ Στρωννύω, Μ. στρώσω (πθ. πρκ. Ἔστρωμαι κτλ.), κατὰ συγκ. ἀντὶ Στορέννυμι, στρώνω, ἁπλόνω τι κατὰ γῆς ἢ ἐπάνωθεν τινος· (ἐν γέν.) ῥίπτω, καταβάλλω· (συνκδχ.) ἰσάζω, ὁμαλίζω· (τρπ.) ταπεινόνω. » Κλίνην στρώσαντες, « Ἡρ., Ξεν. (καὶ ἐλλειπτ.) »Ἐν οἰκίᾳ πενιχρᾷ οἱ αὐτοὶ ὑψοποιοῦσι, κοροῦσι, ςρωννύουσιν, « Ἀρςδ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Στρῶσον ἡμῖν ἔνδον, « Ἀθ. » Μυρσίνῃσι στορνύντες τὴν ὁδὸν, « Ἡρ. »Κλάδους ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ, « Γρφ. » Οἱ ἀρχιτέκτονες στορεννύντες τὰς ὁδοὺς, Στρβ. » Στρωννύει ἵππον, « Σχλ. »Ἀνθρακιὴν—, « Ὅμ., ἁπλόνω τὴν καρβουνιὰν ἵνα ψήσω τι. » Θεὸς δ' ἐςόρεσσεν πόντον, « Ὀδ. Γ., ἐγαλήνισε, (καὶ πθ.) »Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, ᾖ τὸ κῦμα ἔστρωτο, « Ἡρ. »Ὅσον ἐστὶ τὸ ἐστρωμένον τῆς στοᾶς, « Ἀρςδ. (ᾖ μσ.) » Στρωσάμενοι βρύον αὖον, « Θκρ. (καὶ τρπ.) » Ἵνα στορεσωμεν αὐτῶν τὸ φρόνημα, « Θκ.

Στρῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρώννυμι, στρώσιμον. »Ὀδῶν—, « Στρ.

Στρωτὴρ (ὁ), = Στρώτης. 2) (πλθ.) τὰ πατερὰ ἢ τὰ πέταυρα τῆς ὀροφῆς.

Στρωτηρίδιον ᾖ Στρωτήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στρωτήρ.

Στρώτης, ου (ὁ). ὁ στρώνων (τὸ κρεββάτι ἢ τὴν κάμαραν), ὁ ἔχων ὄργον (ἐπάγγελμα) τὸ στρώσιμον. (ἴδε Σκιαςής).

Στρωτὸς, ἡ, όν. Στρωμένος· ἁπλωτός. » Δεμνίοις στρωτα βάλλουσαν φάρη, « Σοφ.

Στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Στρέφω, στρήφω κτλ. »Ἠλάκατα στρωφῶτα, « Ὀδ. Ζ. » Στρωφῶν πηδάλιον παλάμῃ, « Ἐπγρ. (καὶ μσ.) » Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι, « Ὀρφ. » Γλῶσσα μὲν στρωφᾶται ἐν τῷ ςόματι ποικίλως, « Ἀρετ. 2) (μσ. ἢ ἐλλ.) ἀναστρέφομαι (περιστρέφομαι) πουθενά. » Ἀνὰ τὴν πόλιν—, « Ἡρ.

Στυγανὸς [στυγέω], ἡ, όν, σπν. ἀντὶ Στυγνός.

Στυγάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), [στυγάω, ἀνήρ]. ἡ μισοῦσα τοὺς ἄνδρας. » Ἀμαζὼν—, « Αἰσχλ.

Στυγερὸς [στυγέω], ά, όν. Μισητὸς, ἀποτρόπαιος· σκυθρωπὸς, θλιβερὸς· φρικώδης, φοβερός.

;Στυγερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ στυγεροῦ.

Στυγερώπης, ου (ὁ) καὶ Στυγερῶπις, ιδος (ἡ) ᾖ

Στυγερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. στυγερὸς τὴν ὄψιν, φρικτὸς, δυσθέατος, ἀποτρόπαιος.

Στυγερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον στυγερὸν (ἐμπνέοντα φρίκην, ἀποστροφὴν), ἐλεεινῶς.

Στυγέω-ῶ [στύγος], Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἔστυγον καὶ σπν. Ἔστυξα). Μισῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· φρίττω, φοβοῦμαι· (μὲ ἀπαρ.) συστέλλομαι· (χωρὶς πτ.) εἶμαι τρομαγμένος· (ἐνίοτε πθ.) σκυθρωπάζω· (σπν. μεβτ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω τι νὰ φανῇ φρικτὸν εἴς τινα. » Τῷ κέ τεῳ στυξαίμι χεῖρας, « Ὀδ. Α.

Στύγημα (τὸ), Π. στύγους (φρίκης, ἀποστροφῆς) ἄξιον ἀντικείμενον, ἄγος, βδέλυγμα.

Στυγητέος, ον, θετ. τοῦ Στυγέω.

Στυγητὸς, ά, όν. Στύγους ἄξιος, στυγερὸς, ἀποτρόπαιος, μισητός.

Στυγιος, α ἡ ος, ον. Ὁ τῆς Στυγὸς, (ἐπμ.) φρικώδης, στυγερός.

Στυγνάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ςυγνὸς (κατηφὴς), σκυθρωπάζω.

Στυγνηγόρος (ὁ, ἡ), Π. [στυγνὸς, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν περὶ ἢ χρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν σκυθρωπῶν (θλιβερῶν) ἀντικειμένων.

†Στυγνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Στυγνάζειν ποιῶ.

†Στυγνοποιὸς (ὁ, ἡ). αἴτιος στυγνότητος (σκυθρωπότητος).

Στυγνὸς, ἡ, όν, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Στυγανὸς, κατηφὴς, σκυθρωπὸς, περίλυπος. »Ὄμμα—, « Ξεν. 2) = Στυγερὸς, φρικώδης, ἄγριος, ἀποτρόπαιος. »Ἅδης—, « Σοφ.

Στυγνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στυγνοῦ, σκυθρωπότης, ἀγριάδα.

Στυγνόχροος (ὁ, ἡ). στυγνὸς (σκυθρωπὸς) τὴν χρόαν.

Στυγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) στυγνὸς (περίλυπος), στυγνάζω, σκυθρωπάζω.

Στυγοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. [στυγέω, δέμνιον], ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τὸν γάμον.

Στύγος [στῦξ], εος-ους (τὸ), Π. μῖσος, ἀποστροφὴ· θλῖψις, κατήφεια, ἢ· ἀντικείμενον μίσους ἢ θλίψεως, ἄγος, στύγημα. »Ἥτις ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος, « Αἰσχλ.

Στυλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Στύλος· (ναυτ.) μικρὸν κατάρτι πρὸς τὴν πρύμνην ὅπου ὑψοῦται ἡ σημαία.

Στυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Στύλος.

Στυλίτης, ου (ὁ) καὶ Στυλῖτις, ιδος (ἡ). ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἢ βαλμένος ἐπὶ ςύλου, (Ἐκκλησ.) μοναχὸς ἀσκητεύων ἐπὶ στύλου, (ἄλλ.) Κιονίτης.

Στυλιτικός, ή, όν. Στυλίτου (ἀσκητοῦ) ἴδιος.

Στυλοβάτης, ου (ὁ). βάσις στύλου, (Γαλλ.) piedestal.

Στυλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στύλου.

Στυλοπινάκιον (τὸ). στύλος μὲ ζωγραφίας (;).

Στῦλος καὶ (Αἰολ.) Στύλος (ὁ), = Στήλη, κολῶνα· (ἐν γέν.) ὑποστήριγμα. 2) ἐργαλ. σουβλερὸν πρὸς ἐγχάραξιν γραμμάτων κλπ., (Γαλλ.) stylet.

Στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στηρίζω διὰ στύλων, στυλόνω (κυρ. καὶ μτφορ.).

†Στυλωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) στύλους.

;Στύμα (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Στόμα.

Στῦμα (τὸ), [στύω]. ἔντασις τοῦ αἰδοίου.

Στύμμα ἢ κατ' ἄλλ. Στῦμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στύψιν, πρᾶγμα στυπτικόν, (ἰδιαιτ.) τὸ προσεμβαλλόμενον εἰς τὸ μύρον ἵνα τὸ κάμῃ διαρκέστερον.

†Στυμνός [στύφω], ή, όν. Πυκνός, σφικτός, πάγιος.

Στύξ [†ςύγω, = στύφω], στυγὸς (ἡ). ψῦχος φρικῶδες· (Π. ἐν γεν.) φρίκη ἢ ἀντικείμενον φρίκης (ἀποςροφῆς). ||. (ἰδιωνυμ.) πηγή τις εἰς τὴν Ἀρκαδ. τῆς ἐπ. τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ψυχρότητά του ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον καὶ ἦτον ὁ φρικτότερος ὅρκος τῶν παλαιῶν.

Στύξαι, αόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στυγέω.

†Στυπάζω [στύπος], Μ. άσω. Κτυπῶ, στουμπανίζω· (ἀμτβ.) βροντῶ.

Στύπαξ, ακος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Στυπιοπώλης.

Στυπεῖον (τὸ), [στύπη]. τὸ χονδρὸν τοῦ λιναριοῦ, τὸ στουπί.

Στύπειος, α, ον, = Στύπινος.

Στυπειοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν στυπεῖον ἢ σχοινιὰ (ἀπὸ στουπί).

Στύπη (ἡ), [στύπος]. λινάρι ἢ κανάβι ἀλανάριστον (ἀκατέργαστον), στουπί.

Στύπινος, η, ον. Ὁ ἐκ στύπης (στυπείου) καμωμένος, στουπένιος.

;Στυπίον (τὸ), = Στυπεῖον.

;Στυπιοπώλης, ου (ὁ), = Στυπειοπώλης.

†Στυπογλύφος (ὁ, ἡ). ξυλουργός, [γλύφω καὶ

Στύπος, εος-ους (τὸ). κορμὸς δένδρου, ςέλεχος, κούτσουρον· κομμάτι ξύλου, ῥόπαλον.

Στύππαξ, Στυππεῖον, Στύππινος κτλ., = Στύπαξ κτλ.

Στυπτηρία (ἡ), (ἐνν. γῆ), εἶδος ὀρυκτοῦ (ἅλατος), (κοιν.) στύψις, (κυρ. θηλ. τοῦ

Στυπτήριος, α, ον, = Στυπτικός.

Στυπτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). στυπτηρίᾳ ὅμοιος (τὴν γεῦσιν) ἢ τὴν σύστασιν, ὑπόστυφος.

Στυπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ στύφειν, (Γαλλ.) astringent.

Στυρακίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸν στύρακα (τὸν σαυρωτῆρα) τοῦ κονταριοῦ. 2) ἔχω σχῆμα ἢ γεῦσιν στύρακος.

Στυράκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ στύρακα.

Στυράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Στύραξ [ἵστημι], ακος (ὁ). ἡ κάτω ἄκρα (ὁ ἄλλ. Σαυρωτὴρ) τοῦ δόρατος· (κατ' ἔκτ.) κοντάρι. 2) (ὁ καὶ ἡ) εἶδος δένδρου (ἀπὸ τοὺς κλάδους τοῦ ὁπ. ἔκαμναν κοντάρια). 3) (ἡ) εἶδ. ῥητίνης εὐώδους (θυμιάματος) τὸ ὁπ. ἐκρέει ἀπὸ τὸ δένδρον τοῦ ςύρακος, μοσχοθυμίαμα, (Τουρκ.) μεντζουβί.

;Στῦσις, εως (ἡ). τὸ στύεσθαι, ἡ τοῦ αἰδοίου ἔντασις.

;Στυτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς στῦσιν, διεγερτικὸς πρὸς συνουσίαν.

†Στυφεδανός, έσφαλμ. ἀντὶ Τυφεδανός.

Στυφελίζω, Μ. ίσω, Π. Ἰων. [στυφελός]. κτυπῶν τραντάζω, σπρώχνω μὲ ὁρμήν, ξεσκουντῶ, συσσείω, συνταράττω· (μτνμ.) κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω, ἀτιμάζω.

Στυφελισμὸς (ὁ), Π. τὸ ςυφελίζειν, κούντημα, σπρώξιμον· (ἐν γέν.) ὕβρις, κακομεταχείρισμα.

Στυφελός, ή, όν, Π. [στύφω]. σφικτός, σκληρός· τραχύς· στερεός· (ἐπὶ χυμ.) στυφός· (μτφορ.) αὐθάδης, ἰταμός.

Στυφελώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. στυφελὸς τὸ εἶδος, τραχύς, ἀπότομος. » Πέτρα—, « Κοῖντ.

Στυφλός, ή, όν, Π. (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Στυφελός.

;Στυφνός, ή, όν, = Στυφός

Στυφοεις, εσσα, εν, Π. στυφός· στυπτικός.

Στυφοκόμπος (ἀμφ. ἀντὶ) Στυφοκόπος (ὁ, ἡ), Π. [στύπος, κόπτω]. ὁ κτυπῶν μὲ τὸ ξύλον, (παρβλ.) Ὀρτυγοκόπος. » Μειδίας δ' ἐκεῖ (παρὰ τοῖς Ὄρνισιν) Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ἧκεν ὄρτυγι, ὑπὸ ςυφοκόπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ, « Ἀρςφ.

Στυφὸς [στύφω], ή, όν, = Στιφρὸς, Στρυφνός· (ἐπὶ χυμ.) συσταλτικὸς τῶν γευστικῶν μυώνων, (κοιν.) στυφός.

Στυφότης (ἡ), ἡ κατάστασις (ἡ ποιότης) τοῦ στυφοῦ· (ἐπὶ χυμ.) στυφάδα.

Στυφρός, ά, όν, = Στυφός.

Στύφω [στείβω], Μ. στύψω. Σφίγγω, συσφίγγω· (ἰδιαιτ. ἐπὶ χυμ.) συςέλλω τοὺς γευστικοὺς μυῶνας· (ἰατρ.) σκευάζω (προετοιμάζω) τὸ μύρον ἢ τὴν βαφὴν διὰ στυμμάτων· (ἀμτβτ.) εἶμαι στυφός, στυφίζω. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) στάζω κατὰ στράγγα, στραγγίζω, (καθὼς τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον). » Οὐρέει πυκνὰ, καὶ στύφει κατ' ὀλίγον τὸ οὖρον, «

Στύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στύφω, πύκνωσις, σφίξιμον· (ἐπὶ χυμ.) στυφάδα· (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ στυπτικῶν εἰδῶν κατασκευὴ βαφῆς ἢ μύρου πρὸς διάρκειαν. » Ὡς τὸ πολὺ δὲ, μίγνυται τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ ἢ ὀμφακίνῳ, πρὸς μὲν τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου, σχῖνος· πρὸς δὲ τὴν εὐωδίαν, κόστος κτλ., « Δσκρ.

Στύω [ἵστημι], Μ. στύσω. Στήνω, σηκόνω (κυρ. τὸ αἰδοῖον), (συνήθως μσ. ᾖ εἰς τὸν πρκ. ἀμτβτ.) εἶμαι εἰς στάσιν ἐντάσεως τοῦ αἰδοίου (Γαλλ.) en érection).

Στωὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Στοά.

Στῴδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στοιὰ = Στοά.

Στωϊκεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς-

Στωϊκός, ή, όν. Ὁ τῆς στοᾶς ἢ ἐκ τῆς στοᾶς (κυρ. τῆς ἐν Ἀθ. ποικίλης, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων), (ὅθεν ἰδιαιτ.) ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (τῆς φιλοσοφίας) τοῦ Ζήνωνος κτλ.

;Στωΐς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Στωϊκή.

Στωμυλεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι καὶ

Στωμυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στωμύλλω, -ομαι.

;Στωμυλήθρα (ἡ). φλυαρία, πολυλογία.

Στωμύληθρος (ὁ, ἡ), [στωμύλος]. ἀδόλεσχος, φλυαρος.

Στωμυλία (ἡ). τὸ προτέρημα ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ στωμύλου, εὐγλωττία ἢ πολυλογία.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ συλλέγων στωμυλίας (κομψὰς μωρολογίας).

Στωμύλλω καὶ (μσ.) -ύλλομαι, Μ. υλῶ, -οῦμαι. Ὁμιλῶ στωμύλως (μὲ κομψότητα ἢ ταχύτητα [ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] χωρὶς σκέψιν ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ ςόμα), φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, (ὅθεν

Στωμύλμα (τὸ). φλυαρία, μωρολογία.

Στωμύλος (ὁ, ἡ), [στόμα]. ὁ ὁμιλῶν μὲ χάριν (κομψότητα) καὶ εὐκολίαν, εὐτράπελος, εὔλαλος, (παρβλ.) Αἴμυλος· (ἐπὶ κακοῦ) ἀδόλεσχος, φλύαρος.

Σὺ (ἡ γεν. Σοῦ καὶ [ἐγκλ.] Σου, ἡ δοτ. Σοὶ καὶ Σοι, ἡ αἰτ. Σὲ καὶ Σε· Δεῖκ. Σφῶϊ ἢ Σφώ· Πλθ. Ὑμεῖς κτλ.), ἀντνμ. πρωτοτ. (β'. προσ.) Ἐσύ. » Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, « Ἰλ. Α. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) » Μὴ σύ γε, « Αξ.

Συάγρειος (ὁ, ἡ). Ὁ τοῦ συάγρου, ἀγριογρουνήσιος.

Συαγρεσία (ἡ), Π. ἄγρα (κυνῆγι) συάγρων.

Συαγρευτής, οῦ (ὁ). ὁ κυνηγῶν συάγρους (ἀγριογούρουνα).

Συάγριος (ὁ, ἡ), = Συάγρειος.

;Συαγρίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (ἴσ. = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Συναγρίς).

Συαγρος (ὁ, ἡ), [σῦς, ἄγρα], = Συαγρευτής. » Σὺ δ', ὦ σύαγρε (ἐπίθ. κυνός), Πηλιωτικὸν τρέφος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Βρέφος), « Σοφ. 2) (οὐσ.) σῦς ἄγριος, ἀγριόχοιρος.

Συαγρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σύαγρον, ἔχων ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τοῦ συάγρου.

†Σύαγχος (ὁ, ἡ), [σῦς, ἄγχω]. ὁ πνίγων τοὺς χοίρους, (εἶδος χόρτου).

Σύαινα [σῦς], ης (ἡ). γροῦνα, σκρόφα. 2) εἶδος ἰχθ. (σύακος).

Συάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύαξ, συακάκι.

Συανία (ἁ), Δ. ἀντὶ Συηνία.

Σύαξ, ακος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (κοιν.) συάκι. » Ἰχθύας σύακα καὶ λαύρακα, ὡς μὲν μεγίστους, ὡς δὲ πίονας, « Νικ. Χων.

†Συᾶς, άδος (ἡ), ἀντὶ Ὑάς.

†Συβάλλας, α καὶ

†Σύβαξ [σῦς], ακος (ὁ, ἡ). ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος, (κοιν.) γουρουνάνθρωπος· (ἰδιαιτ.) λάγνος. 2) (οὐσ.) εἶδ. ἰχθ. (ἴσ.) = Σύαξ.

Συβαρίζω, Μ. ίσω. Ζῶ ὡς Συβαρίτης, μι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοῦμαι (κατὰ τὴν λαγνείαν, τὴν τρυφὴν) τοὺς Συβαρίτας.
Σύβαρις, εως ἡ ιδος (ἡ). πόλις τῆς Ἰταλ. (περίφημος διὰ τὴν τρυφὴν τῶν κατοίκων της),
Συβαρίτης, ου (ὁ). ὁ κάτοικος τῆς Συβάρεως· (ἐπιμ.) τρυφηλὰς, φιλήδονος· ἀσελγής· ἀβροδίαιτος.
Συβαριτικὸς, ἡ, όν. Συβαρίτου ἴδιος, πολυτελὴς, τρυφηλὸς, ἡδονικὸς κτλ.
Συβαρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συβαρίτης.
†Συβὰς, άδος (ὁ, ἡ). = Σύβαξ.
Συβήνη ἡ Συβίνη (ἡ). θήκη ἀπὸ δέρμα χοίρου (συὸς), φαρέτρα, τοξοθήκη, ἢ· αὐλοθήκη.
Συβήσιον (τὸ). κοπάδι ἢ μανδρὶ χοίρων, ‖ἐκ τοῦ
‡Συβότης, ου (ὁ), εὐχρηστότ. τὸ Συβώτης.
Συβριάζω, Μ. άσω. = Συβαρίζω.
Συβριακὸς, ἡ, όν. = Συβαριτικός.
Συβριασμὸς (ὁ), τὸ Συβριάζειν, ζωὴ Συβαρίτου, τρυφὴ, φιληδονία κτλ.
‡Συβωτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (βόσκω χοίρους ὡς) =
Συβώτης, ου (ὁ), ὁ βόσκων συῦς (γρούνια), χοιροβοσκός.
Συβωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συβώτην, συβώτου ἴδιος.
Συβώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συβώτης, γρουνάρισσα.
Συγγάλακτος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάλακτος.
†Σύγγαμβροι (οἱ). = Ὁμόγαμβροι.
Συγ-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σύγγαμός τινος.
†Συγγαμία (ἡ). ἡ διὰ γάμου συγγένεια, κηδεστία, ἐπιγαμία.
Σύγγαμος (ὁ, ἡ). συνοικειωμένος διὰ γάμου, Ὁμόγαμος.
Συγ-γανύσκομαι, Μ. ύσομαι = Συγχαίρω. Συνήδομαι.
Συγγείναθαι, μσ. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συγγίνομαι.
Συγγείτων, ονος (ὁ, ἡ), = Γείτων.
Συγ-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ ἢ γελῶ ὁμοῦ.
Συ-γγελοιάζω, Μ. άσω. Γελοιάζω ὁμοῦ μέ
‡Συγ-γενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γενεαλογῶ ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν αὐτὴν γενεαλογίαν.
Συγγένεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις συγγενὴς τινος, σχέσις (οἰκειότης) κατὰ γένος· (περιληπτ.) συγγενολόγι.
Συγ-γενειάζω, Μ. άσω. Εἶμαι συγγενὴς τινος, συγγενεύω, -ομαι.
Συγγενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Συγγενέτης, ου (ὁ) καὶ Συγγενέτις, ιδος (ἡ), κοινὸς πατὴρ ἢ κοινὴ μήτηρ τινός. 2) ἀντὶ -
Συγγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὁμοῦ (συγχρόνως) μὲ, συμφυὴς. » Τῶν τριχῶν αἱ μὲν συγγενεῖς, οἷον αἱ ἐν τῇ κεφαλῇ... αἱ δὲ ὑστερογενεῖς, οἷον αἱ ἐπὶ τοῦ γενείου, « Ἀρστ. » Ἅμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, « Πίνδ. 2) (συνήθ.) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οἰκεῖος (προσήκων) κατὰ γένος· (μτνμ.) ἀνάλογος, ὅμοιος. » Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου, « Ἀρστφ. ‖. (οὐδ.) » Τὸ συγγενὲς, « ἀντὶ Ἡ συγγένεια. « Τῆς δὲ γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πιστότεροι ἑτέρων ἐσμὲν, « Θκ. » Ἠξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ ξυγγενὲς, αὐτ.
Συγγένησις, εως (ἡ), τὸ συγγίνεσθαι, συνουσία, ἕνωσις.
Συγγενικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ συγγένειαν, συγγενοῦς ἴδιος. » Ῥωμαίων ἑκάφ κοινόν τι ὄνομα κεῖται, καὶ μετὰ τὸ κοινὸν ἕτερον, ὃ δὴ συγγενικὸν αὐτοῖς ἐζι καὶ πατρωνυμικὸν, Δ. Ἁλ. » Ἀφορίσειε δ' ἄν τις τήν τε συγγενικὴν καὶ τὴν ἑταιρικὴν φιλίαν, Ἀρστ.
Συγγενικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συγγένειαν.
Συγγενὶς, ίδος (ἡ), = Συγγενὴς (ἡ).
Συγ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συγγέννημα (τὸ). = Σύγγονος.
Συγγενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) συγγενῆ του.
Συγγενῶς, ἐπίρ. Συμφυῶς· συμφώνως· ὁμοτρόπως· συνήθως. » Ἓξ δ' ἀεὶ κακῶς ἔς', οὐδὲν ἀλγεῖ, ξυγγενῶς δύζηνος ὤν, « Εὐρ.
Συγγενήτωρ, ορος (ὁ), κοινὸς πατὴρ (γεννήτωρ).
Συγγέρων, οντος (ὁ). ὁμοίως γέρων.
Συγ-γεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι ὁμοῦ.
Συγ-γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωργῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Συγγέωργος (ὁ, ἡ). ὁ γεωργῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συντροφικά).
Συγ-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Συγγέγηθα). Συγχαίρω, συνευφραίνομαι.
Συγγηραλέος, α, ον. Ὁμοίως γηραλέος.
Συ-γγηράσκω (-γηράω-ῶ), Μ. γηράσομαι. Γερνῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Σύγγηρος (ὁ, ἡ). ὁ συγγηράσας τινὶ, ὁμοίως γέρων.
Συγγίνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Συνεγενόμην κτλ.). Γεννῶμαι (καὶ μόνον εἰς τὸν μσ. ἀόρ. μτδτ. Γεννῶ) ὁμοῦ. 2) (συνήθ.) συνέρχομαι· συνδιατρίβω· συναναστρέφομαι· (ἐπὶ γυν.) συνουσιάζομαι. » Συγγίνεσθαι εἰς λόγους τινὶ, « Ξεν., λαμβάνειν ὁμιλίαν μετά τινος. (Γαλλ.) avoir une conférence avec, s'aboucher. 3) (συνκθγ.) συμβοηθῶ, συμπαραστέκω. » Ὦ θεοί, « συγγένεσθε, « Σοφ. » Δίσπονα Νίκη, ξυγγενεῦ, « Ἀρχφ.
Συγ-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. συγ-γνώσομαι (ἀόρ. Συνέγνων κτλ.). Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφάσκω, συμφωνῶ, γνωρίζω τι καὶ ὁ ἴδιος, σύνοιδα, πείθομαι, (Γαλλ.) convenir. » Συγγινώσκω σοι τοῦτο, « Ἀξ. (συνήθ. δὲ πρὸς ἀπχρ.) » Συνέγνω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἁμαρτάδα. « Ἡρ., ἐπείσθη. » Οὗ οἱ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, « αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ παιήσασιν ὀρθῶς, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Συγγινώσκειαι εἶναι ἥσσων. « αὐτ., γνωρίζεις καὶ ἀτός σου ὅτι. » Οὐ συνεγινώσκετο αὐτὸς τούτου εἶναι αἴτιος, « αὐτ., δὲν ἐπείθετο, δὲν ἐπίστευε· (καὶ πληρέστερ.) « Συνεγινώσκετο ἑωυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πράγματα διέπειν, « αὐτ. (ἢ κατὰ μτγ. ἀπολ.) » Ἀηθέντων τῶν συνεγνωκότων, « Ἀπ., τῶν συνειδότων. 2) (συχνότ. μτνμ.) συγχωρῶ, παραβλέπω· ἐπιτρέπω. » Συγγνῶναί τινι τὴν ἁμαρτίαν (ἢ) τῆς ἁμαρτίας, « Θκ. (καὶ τρπρσ.) » Συγγινώσκεταί μοι, « Ἀξ., ἔχω συμπάθειον, μὲ συγχωροῦν.
Συγ-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συντελῶ πρὸς γλυκασμόν τινος.
Σύγγνεια (ἡ), Π. ἀντὶ Συγγνώμη.
†Συγ-γνωματεύω, Μ. εύσω. Δίδω συγγνώμην, συγχωρῶ, (Θμς.).
Συγγνώμη (ἡ). τὸ συγγινώσκειν, ἄφεσις, συγχώρησις, συμπάθειον. » Συγγνώμην ἔχειν τινί, « συγχωρεῖν, καὶ » Συγγνώμην ἔχειν, ἢ « Συγγνώμης τυγχάνειν, « συγχωρεῖσθαι. » Τοῖς μεθύουσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν· ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν, « Ἀρστ. (καὶ μετὰ τοῦ Εἶναι) » Καὶ ξυγγνώμην εἶναι εἴ τι ἡναντιοῦντο, « Θκ. (ἢ ἐνν. τοῦ ὑπαρκτ.) » Εἰ μὲν ἔζης ἐλάφρου ταγοῦ χρόνον ἢ κορώνης, συγγνώμη πλεῖστον πλούτου ἀγειρομένῳ, « Ἐπγρ.
Συγ-γνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συγγνώμων πρός τινα, τὸν συγχωρῶ.
Συγγνωμοντηρίαν, θ. τ. τοῦ Συγγνωμονέω.
Συγγνωμονικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Πρόθυμος (εὐδόκητος) εἰς τὸ συγγινώσκειν, συγχωρητικός· (ἐπὶ πραγμ.) συγγνώμης ἄξιος, συγχωρητέος. » Τῶν ἀκουσίων (πράκημάτων) τὰ μὲν ἐζι συγγνωμονικὰ, τὰ δ' οὔ συγγνωμονικά, « Ἀρστ.
Συγγνωμόνως, ἐπίρ. Μετὰ συγγνώμης.
Συγγνωμοσύνη (ἡ). = Συγγνώμη.
Συγγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συγγινώσκων (συνειδὼς) τι, ἢ· ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁμογνώμων, σύμφωνος. 2) (συνήθ.) ὁ συγχωρῶν (παραβλέπων), συμπαθητικός, ἢ· (πθ.) συγγνωζός, συγχωρητέος. » Συγγνωμων ἐζι τὸ ἀκούσιον, « Θκ.
Σύγγνωσις, εως (ἡ). τὸ συγγινώσκειν, συγγνώμη· (συνήθ.) συνείδησις.
Συγγνωστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγγινώσκω.
Συγγνωστὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -γνωζῶς. Συγγνώμης ἄξιος, συγχωρητέος.
Συγ-γογγυλίζω, Μ. ίσω. Στρογγυλαίνω τι ὁμοῦ, συστρέφω, κάμνω ἕνα κουβάρι.
Συγγομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διὰ γόμφων, συναρμόζω.
‡Συγγονεὺς, έως (ὁ) καὶ
Σύγγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, σύμφυτος, συνήθης. » Σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον, « Αἰσχλ. ‖. (οὐσ.) συγγενὴς (ἐξ αἵματος), ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή. » Τὴν Ἀκραιναν ξύγγονον Διοσκόροιν Ἑλένην, « Εὐρ.
Συγ-γονυκλιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γονυκλιτῶ μετά τινος.
Σύγγραμμα (τὸ). τὸ συγγεγραμμένον (κυρ. εἰς τὸ πεζὸν), πόνημα συγγραφέως (ἰσορ. κοῦ κτλ.), (Γαλλ.) ouvrage, écrit. » Καὶ τῶν συγγραμμάτων ἢ τῶν ποιημάτων τὰ χρησιμώτατα, « Ἰσκρ.
Συγγραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύγγραμμα.
†Συγγραμματοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ συγγραμμάτων, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ῥητροφύλαξ).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συγγραφεύς, έως (ὁ), ὁ συγγράφων (κυρ. εἰς τὸ πεζόν), λογογράφος (ἰδιαιτ. ἱστορικός). (Γαλλ.) écrivain. 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) μέλος ἐπιτροπῆς διοριζομένης πρὸς σύνταξιν νέου πολιτεύματος ἢ τροποποίησιν τοῦ ὑπάρχοντος.

Συγγραφή (ἡ). σύνταξις συγγράμματος, σύγγραμμα (κυρ. ἱστορικόν). « Θωύματα γῆ Λυδίη ἐς συγγραφὴν οὐ μάλα ἔχει,« Ἡρ. 2) συμφωνία ἔγγραφος, συμφωνητικόν, ὁμόλογον, (Ἰταλ.) contratto· (ἰδιαιτ.) παραγγελία ἔργου τινος εἰς τεχνίτην. « Ἀνδριάντα ἐκθεθωκὼς κατὰ συγγραφήν, « Δημ.

‡Συγγραφία (ἡ), ἀδημ. ἀντὶ Συγγραφή.

Συγγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συγγραφὴν (συμφωνητικὸν ἢ σύγγραμμα), συγγραφῆς ἴδιος, (ὀθ.

Συγγραφικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν συγγραφῶν (τῶν συμφωνητικῶν ἐγγράφων) ἢ καθὼς οἱ συγγραφεῖς, (δηλ.) ὡρισμένως, ἀκριβῶς, ἢ· ἀφελῶς καὶ ἀνεπιτηδεύτως. « Τὰ μὲν προοίμια τοῦ συντόνου ταῦτα καὶ τὰ τοιοῦτοις παραπλήσια· τοῦ δὲ ἀνέτου καὶ συγγραφικοῦ λόγου ἦσαν ἐγκατάσκευα, « Φώτ.

†Σύγγραφος (ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Συγγραφή, ὁμολογία.

Συγγραφοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ συγγραφῆς (ὁμολογίας) ἢ τῶν συγγραφῶν.

Συγγράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι ὁμοῦ (κατὰ παράθεσιν, [ἐπιμ.] μὲ προσοχήν), (ὀθ. συνήθ.) συνθετω (συντάττω) συγγραμμα (κυρ. ἱστορικόν). «Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, « Θκ. «Ὅσοι τοὺς περιτρεπτικοὺς λόγους συγγράφουσιν, « Ἰσοκρ. (ἢ μσ.) « Συγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια, « Πλάτ. « Συγγράψαντα τὸν Ῥυξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, « Ἡρ. 2) (μσ.) κάμνω συμφωνίαν ἔγγραφον (contratto), συμφωνῶ ἢ ὑπόσχομαι ἐγγράφως. « Γάμον —, « Πλ. « Εἰρήνην εἰς ἅπαντα συνεγράψαντο τὸν χρόνον, « Ἰσοκρ. « Τοὺς γρόφιγγας τῶν θυρῶν.. συγγράφονται οἱ ἀρχιτέκτονες ποιεῖν ἐκ μήτρας, « Θρφρ. « Ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ ξυγγραφόμενοι, « Πλάτ., ὑποσχόμενοί τι (ἰδίως δέ, κατὰ συναγωνισμὸν ἐργαλείαν) δι' ἀναφορᾶς των. (καὶ πθ.) « Συγγεγραμμένος, « Ἱππκρ., ὁ ὑποχρεωμένος δι' ἐγγράφου.

Συγγυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ. «Συγγυμνάζεσθαι προὐκαλούμην αὐτόν, « Πλάτ. « Ἄλλοι δὲ συγγυμνάζονται καὶ συγκυνηγοῦσιν, « Ἀρρτ.

Συγγυμνασία (ἡ), τὸ συγγυμνάζεσθαι, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη γύμνασις.

Συγγυμναστής, οῦ (ὁ). ὁ συγγυμναζόμενος, σύντροφος εἰς τὴν γύμνασιν.

Σύγε, ἀντὶ Σύ γε, (ἴδε Συ).

Συγκαθαγίζω, Μ. ίσω. Συγκατακαίω τι ὡς ὁλοκαύτωμα, προσφέρω θυσίαν ἢ ἀφιερόνω τι ὁμοῦ.

Συγκαθαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συγκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (Ξεφορτόνω, [καὶ μτγμ.] Καταστρέφω ἢ Κυτορθόνω) τι ὁμοῦ μέ. « Φορτίον συγκαθαιρεῖν καὶ μὴ συνεπιτιθέναι, « Ἀρτ. «Τῶν ἑπτὰ Περσῶν τῶν συγκαθελόντων τὸν μάγον, « Διόδ.

Συγκαθαρεύω, Μ. εύσω. Συνδιάγω ἐν καθαρότητι, καθαρεύω παρομοίως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγκαθαρμόζω, Μ. όσω. Ἁρμόζω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου· Συγκηδεύω.

Συγκαθαρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω (Καθαρπάζω) ἐκ συμφώνου.

Συγκαθεδρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Συγκάθεδρος (ὁ, ἡ), = Σύνεδρος, σύνθρονος, [ἐκ τοῦ-

Συγκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι.

Συγκαθείμαρμαι (εὔχρ. κυρ. μονον τὸ γ' πρσ. ᾖ ἡ μτχ.) Εἶμαι προαποφασισμένος (προωρισμένος) ὁμοῦ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, ἔχω τὴν αὐτὴν τύχην.

Συγκαθείργω(-είργνυμι), Μ. ειρξω. Κλείω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὴν αὐτὴν εἱρκτὴν) μὲ ἄλλον, συγκατακλείω.

Συγκαθείς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συγκαθίημι.

Συγκαθέλκω, Μ. έλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συγκαθείλκυσα κτλ.). Τραβῶν καταβάζω τι ὁμοῦ, σύρω μαζῆ μου. « Εὐσεβὴς ἀνήρ, ἀνοσίοισι συμμιγείς, ξυγκαθελκυσθήσεται, « Αἰσχλ.

Συγκάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συγκαθεύδω, Μ. ευδήσω, = Συγκοιμῶμαι.

Συγκαθεύω (εὐέω-ῶ) Μ. εὐήσω. Βράζω τι ὁμοῦ μέ ἄλλο ἢ καλὰ (ὡς οὐ νὰ λυώσῃ).

Συγκάθημαι (χ. Μ.). Κάθημαι ὁμοῦ (εἰς τὴν αὐτὴν καθέδραν ἢ κατοικίαν) μέ.

2) συνεδριάζω. « Σφεῖς μὲν γὰρ περὶ εἰρήνης ξυγκαθῆσθαι, « Θκ. 3) καταπάθημαι, κοντοκάθομαι, (παρβλ.) Συγκαθίζω. « Τελέως δὲ τὰ ὀπίσθια (τῆς καμηλοπαρδάλεως) ταπεινότερα τῶν ἐμπροσθίων ἐστίν, ὥστε δοκεῖν συγκαθῆσθαι τῷ οὐραίῳ μέρει, Στοβ.

Συγκαθεδρόω, Μ. ίσω. Καθιστῶ μονίμως (Καθεδρόω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ. « Ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεδρυμένων τῷ Πριήπῳ, « Σχλ. Θκρ.

Συγκαθεδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθεδρόνω (Λριερόνω) τι ὁμοῦ.

Συγκαθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τι ὁμοῦ, τοποθετῶ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν· (μσ. ἢ ἀμτβτ.) κάθημαι ὁμοῦ ἢ πλησίον· συνεδριάζω (« Ἐπεὶ ξυνεκαθίζετο τὸ δικαστήριον, « Ξεν.)· κοντοκαθίζω (« Ὅταν διωκόμενός τις συγκαθίζῃ, « Ἀντιγ.). (ὀθ. Γρφ.) παρακάθημαι πρὸς φύλαξίν τινος, παραφυλάττω. « Καὶ κατεδὴ τὰ ὄρεα ἐπὶ τὰ ὀιχοτομήματα, καὶ συνεκάθισεν αὐτοῖς Ἄθρυμ, « Γενεσ.

Συγκαθίημι, Μ. συγκαθήσω. Καταβάζω τι (καὶ μσ. ἢ ἑλλ. Καταβαίνω) ὁμοῦ μέ· (ἐπὶ θεάτρ.) παραστήνω συγχρόνως χαμηλόνω κοντοκαθιζόν (« Συγκαθείσης τῆς θηλείας ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπιδύνει τὸ ἄῤῥεν, ὥσπερ οἱ ἀλεκτρυόνες, « Ἀρστ.), (ὀθ. μὲ αἰτ. πράθετ.) κρύπτομαι (τοποθετοῦμαι πρὸς ἔνεδραν) πουθενά (« Συγκαθέντες εἰς τινα τόπον ὑλώδη, « Πλ.)· (τρπ.) ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, Συγκαταβαίνω. « Συγκαθιέναι τῇ τιμῇ, « Ἀθ.

Συγκαθίστημι, Μ. καταστήσω (ἀόρ. β'. Συγκατέστην κτλ.). Βάλλω τι εἰς καταστασιν (Διαθέτω, Διορίζω) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ· (μσ. μὲ ὀοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ.) παρατάττομαι εἰς πόλεμον κατά τινος, βάλλομαι εἰς θέσιν νὰ τὸν κτυπήσω (νὰ τὸν ἀντιχαθῶ), πιάνομαι μαζῆ του, (ὀθ. ἀπολ.) « Συγκαθεστῶτες, « Πλθ., οἱ πρὸς πόλεμον ἢ μάχην ἀντιπαρατεταγμένοι.

Συγκαθοράω-ῶ, Μ. κατόψομαι. Βλέπω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἄλλον.

Συγκαθορμίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (ἢ μσ. ἢ πθ. Ἐμβαίνω) εἰς τὸν λιμένα ὁμοῦ μέ, ἐλλιμενίζομαι συγχρόνως ἢ εἰς τὸν αὐτὸν ὅρμον.

Συγκαθοσιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συγκαθιερόω.

Συγκαθυβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Καθυβρίζω) ὁμοῦ μέ.

Συγκαθυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ὁμοῦ μὲ, ἐπάνω εἰς τὸ αὐτὸ ὕφασμα.

Σύγκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν (κατὰ τὸν καιρόν).

Συγκαίω, Μ. καύσω. Καίω ὁμοῦ ἢ ἐντελῶς· (ἰατρ.) ξηραίνω διὰ συγκαύσεως· « Κοιλίαι συγκαίειν ἀγαθαί, « Ἱππκρ. εὐδιάθετοι πρὸς δυσκοιλιότητα.

Συγκακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ ὁμοῦ, συμπάσχω· συλλυπᾶμαι, συμπονῶ.

Συγκακουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακουργῶ (Κακοποιῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, εἶμαι συμμέτοχος κακουργήματος. (ἰδιαιτ.) συγενοοῦμαι πρὸς ἐξαπάτησίν τινος.

Συγκακούργημα (τό). τὸ ἐκ συμφώνου (ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ ἢ κατὰ συνεννόησιν) κακούργημα.

‡Συγκακουργία (ἡ), τὸ συγκακουργεῖν, συμμετοχὴ εἰς κακούργημα, συνεννοησις πρὸς ἐξαπάτησιν.

Συγκακούργος (ὁ). συνένοχος κακουργήματος.

Συγκακοχρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Συγκακοπαθῶ, συνταλαιπωροῦμαι.

Συγκακόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Συγκακόνω, Μ. υνῶ. Βλάπτω (Χαλνῶ, Διαφθείρω) τι ὁμοῦ.

Συγκαλεστέον, θετ. τοῦ -

Συγκαλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ πολλοὺς ὁμοῦ νὰ συνέλθουν, συναθροίζω διὰ προσκλήσεως.

Συγκαλινδέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = κυλινδέομαι.

Συγκαλλύνω, Μ. υνῶ. Σορόνω (Φλοκαλῶ) ὁμοῦ, συναθροίζω μὲ τὸ κάλλυντρον.

†Συγκάλυμμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς συγκάλυψιν, σκέπασμα.

Συγκαλυμμὸς (ὁ), = Συγκάλυψις.

Συγκαλυπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγκαλύπτω.

Συγκαλυπτὸς, ἡ, όν. Συγκεκαλυμμένος, σκεπασμένος πανταχόθεν, ἢ· Δυνάμενος νὰ συγκαλυφθῇ, ἐπιδεκτικὸς συγκαλύψεως.

Συγκαλύπτω, Μ. ὑψω. Σκεπάζω τι ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν, κουκκαλόνω· (μτγμ.) συγκρύπτω, ἀπασκεπάζω.

Συγκάλυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κουκκούλωμα· κρύψιμον.

Συγκάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Συνέκαμον κτλ.). Κοπιάζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νου, συνεργάζομαι· συμβοηθῶ· συμπάσχω, συμπονῶ, (μὲ δοτ.).
Συγκαμπὴ (ἡ). τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ σύγκαμψις, ἁρμός, κλείδωσις.
Συγκαμπτὸς, ἡ, όν. Λυγιστὸς κατὰ σύγκαμψιν. » Ὡς κλειστῶν ἢ συγκαπτῶν οὐσῶν τῶν κλιμάκων, « Πορφ., ἐκ τοῦ
Συγ·κάμπτω, Μ. κάμψω. Κόμπτω (Λυγίζω) τι ὁμοῦ (δηλ. εἰς τρόπον ὥστε καὶ αἱ δύο ἄκραι νὰ κλίνουν ἑνταὐτῷ). « Ἰδὼν αὐτὸν χειμῶνος συγκεκαμμένον, « Λρτ. » Διατὶ συγκεκαμμένον βέλτιον κατακεῖσθαι, « Ἀρχτ. (καὶ μτφρ.) » Οἱ δὲ τέως ἀπιστεῦντες, πρὸς τὴν τοῦ φανέντος αἴσθησιν συνεκάμφθησαν, « Εὐνάπ.
Σύγκαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λύγισμα (εἰς τρόπον ὥστε καὶ αἱ δύο ἄκραι νὰ κλίνουν ἑνταὐτῷ).
Συγ·κανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κανηφορῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συμπομπεύω ὡς κανηφόρος.
Συγ·καπηλεύομαι, Μ. εὐσομαι. Νοθεύω (Καπηλεύω) τι ὁμοῦ.
Συγ·καρκινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Συμπεριπλέκονται αἱ ῥίζαι μου (ὡς ἂν τὰ πόδια τοῦ καρκίνου), ῥιζόνω καλά.
†Συγ·καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ ('Υποφέρω) γενναίως (ἀγογγύστως).
Συγκασιγνήτη (ἡ), Π. ἀντὶ Συναδελφή.
Σύγκασις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συναδελφός.
Συγ·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συγκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου)· (μτνμ.) συμπίπτω (καταντῶ) εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον· (συνήθ. μτφρ.) κλίνω κατὰ συγκατάβασιν εἴς τι, ταπεινοῦμαι ἢ συγκατανεύω πρὸς χάριν τινὸς (κατωτέρου), (Γαλλ.) condescendre.
Συγ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κάτω ἢ Πληρόνω ὁμοῦ.
Συγκατάβασις, εως (ἡ), τὸ συγκαταβαίνειν, (συνήθ. μτφρ.) ταπείνωσις πρὸς χάριν τινὸς (κατωτέρου), (Γαλλ.) condescendance.
Συγκαταβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ συγκαταβαίνων εὐκόλως, εὐδιάθετος πρὸς συγκατάβασιν.
Συγκαταβατικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συγκατάβασιν.
Συγ·κατα·βιβάζω, Μ. άσω. Καταιβάζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.
Συγ·κατα·βιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συγκαταζάω.
Συγ·κατα·βῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ προηγ.
Συγκαταγήρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Συγ·κατα·γηράσκω (γηράω-ῶ), Μ. γηράσομαι. Συγγηράσκω μέχρι τέλους, φθάνω ὁμοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ γήρως.
Συγ·κατα·γιγνώσκω (·γι·ώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Συγκατέγνων κτλ.). Καταδικάζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.
Συγ·κατ·άγνυμι, Μ. κατεάξω. Συντρίβω ὁμοῦ μὲ.
Συγ·κατα·γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω τι πανταχόθεν (στερεῶς) μὲ γόμφους.
Συγ·κατα·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω ὁμοῦ μὲ, συγκαταλέγω.
Συγ·κατ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συγκατήγαγον κτλ.), = Συγκαταβιβάζω· (ἰδ. αιτ.) συνεργῶ πρὸς κάθοδον (ἐπιστροφὴν) φυγάδος.
Συγκαταγωγὴ (ἡ), τὸ ουσ. τοῦ προηγ.
Συγ·κατα·δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ Συγκατέδαρθον), = Συγκαθεύδω, συγκοιμῶμαι, συνευνάζομαι.
Συγκατάθεσις, εως (ἡ), = Σύνδεσις, ἐκ τοῦ
Συγ·κατα·δέω, Μ. δήσω. Συνδένω σφικτά.
Συγ·κατα·δικάζω, Μ. άσω, = Συγκαταγιγνώσκω.
Συγ·κατα·δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δουλόνω ὁμοῦ ἢ ἑνταὐτῷ, συνυποδουλόνω.
Συγ·κατα·δύνω(-δύομαι), Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. β'. Συγκατέδυν κτλ.). Βουτῶ (Βυθίζομαι [ἐπὶ ἀστέρ.] Δύω) ὁμοῦ μέ.
Συγκατάδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως γινομένη δύσις.
Συγ·κατα·ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Συγκατέζησα ἢ Συγκατεβίων κτλ.). Ζῶ μέχρι τέλους (Περνῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν) ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ζεύγω τι ἀδιασπάσως ἢ διὰ τῆς βίας ὁμοῦ μὲ, (μτφρ.) συνάπτω εἰς γάμον, συνδέω.
Συγ·κατα·θάπτω, Μ. θάψω. Παραχώνω('Ενταφιάζω) ὁμοῦ.
Συγκατάθεσις, εως (ἡ), τὸ συγκατατίθεσθαι, συναίνεσις, συγκατάνευσις.
Συγκαταθετέον, θετ. τοῦ Συγκατατίθημι.
Συγκαταθετικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ συντελῶν πρὸς) συγκατάθεσιν, (Γαλλ.) approbatif.
Συγ·κατα·θέω, Μ. θεύσομαι. Κάμνω ἐκ συμφώνου ἐπιδρομὴν (καταδρομὴν) εἰς ἐχθρ. τόπον, συγκατατρέχω.
Συγ·κατα·θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Κατασπάνω (Κατασυντρίβω) ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατα·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Συγκατέθανον κτλ.), = Συναποθνήσκω. "Εκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανε, « Ἐπγρ.
Συγ·κατα·θύω, Μ. θύσω Θυσιάζω ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατ·αίθω (χ. Μ.), = Συγκατακαίω.
Συγκαταίνεσις, εως (ἡ), = Συναίνεσις, συγκατάθεσις, ἐκ τοῦ
Συγ·κατ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω, = Συναινῶ, συγκατανεύω· ἐγκρίνω· ἐπιτρέπω, ἐκ τοῦ
Συγκάταινος (ὁ, ἡ), ὁ συγκαταινῶν (συγκατανεύων) εἴς τι, ὁμογνώμων, σύμφωνος. » Σ. γίνομαί τινι, « Λξ., = Συγκαταινῶ.
Συγκατ·αιρέω, Ἰων. ἀντὶ Συγκαθαιρέω.
Συγ·κατ·αίρω, Μ. ορῶ, Φθάνω ἢ Λράζω ὁμοῦ (συγχρόνως).
Συγ·κατ·αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ὁμοῦ ἢ ἑνταὐτῷ.
Συγ·κατα·καίνω, Μ. κανῶ, = Συγκατακτείνω.
Συγ·κατα·καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω ὁμοῦ.
Συγ·κατα·καλύπτω, Μ. ὑψω. Συγκαλύπτω πανταχόθεν.
Συγ·κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι 'Εκπλωμένος ἢ πλαγιασμένος ὁμοῦ.
Συγ·κατα·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Συγκερνῶ ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατα·κερματίζω, Μ. ίσω. Κατακερματίζω ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατα·κλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατατσακίζω ὁμοῦ.
Συγκατακλειτέον, θετ. τοῦ -
Συγκατακλείω, Μ. κλείσω. Κλείω πανταχόθεν (Φυλακόνω) τινὰ ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατα·κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκαταλέγω εἰς τοὺς κληρονόμους (εἰς τοὺς κληροῦχους). 2) (;) κληρονομῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ μέ, γίνομαι συγκληρονόμος.
Συγ·κατα·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδιανέμω κατὰ κλῆρον.
Συγ·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἢ νὰ καθήσῃ (ἢ μα. Πλαγιάζω ἢ Κάθημαι) εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μέ.
Συγκατάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα εἰς τὴν κλίνην ἢ κάθισμα εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατα·κλύζω, Μ. ύσω. Κατακλύζω ὁμοῦ (διὰ μιᾶς). 2) συῤῥέω πλημμυρῶν.
Συγ·κατα·κοιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμίζω (ἢ μσ. Κοιμῶμαι) ὁμοῦ, συγκατευνάζω-ομαι (κυρ. καὶ μτνμ.).
Συγ·κατ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνακολουθῶ μέχρι τέλους.
Συγ·κατα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ, Καταιβάζω) κάτω ὁμοῦ.
Συγ·κατα·κόπτω, Μ. κόψω. Κατακόπτω (Κατακομματιάζω) τι ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατα·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.
Συγκατακόσμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου διακόσμησις (διευθέτησις).
Συγκατακραῶ, ᾷς, ᾷ, πθ. ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Συγκατακεράννυμι.
Συγ·κατα·κρημνίζω, Κατακρημνίζω ὁμοῦ.
Συγ·κατα·κρίνω, Μ. κριῶ, = Συγκαταγιγνώσκω.
Συγ·κατα·κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κατακτῶμαι ὁμοῦ, συνεργῶ πρὸς κατάκτησιν.
Συγκατακτὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ
Συγ·κατα·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω (Λποκτείνω) ὁμοῦ.
Συγ·κατα·κυλίω, Μ. ίσω. Κατακυλίω ὁμοῦ.
Συγ·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συγκατέλαβον κτλ.). Πιάνω ὁμοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ πανταχόθεν· συμπεριλαμβάνω. » Συγκατέλαβε τὸ χωρίον, « Θκ., τὸ ἐχώρισεν, ἔβαλε τὰ θεμέλια τοῦ τείχους.
Συγ·κατα·λέγω, Μ. λέξω. Συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον, συγκαταριθμῶ, συγκαταττάτω.
Συγ·κατ·αλλάσσω(·τω), Μ. αλλάξω. Φιλιόνω τινὰ μετ' ἄλλου, συνδιαλλάττω.
Συγ·κατα·λείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Συγκατέλιπον κτλ.). Ἀφίνω ἐκ συμφώνου. » Συγκαταλιπόντες ἅπαντες τῷ τειχίσματι φρουρὸν, « Θκ. (Ε', 75).
Συγ·κατα·λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω ὁμοῦ μέ.
Συγ·κατα·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω τι ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμόν.
Συγ·κατα·λύω, Μ. λύσω. Χαλνῶ ἢ Τελειόνω τι ὁμοῦ, συγκατατρίβω. » Χρὴ, τριῴμένους καίσαρα, συγκαταλύειν κάκει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τον αὐτῷ, « Πλ. « Τῷ μακρῷ βίῳ τὴν ἱερωσύνην συγκαταλύσαντες, « Συν. ||. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) κωνεύω συγχρόνως ἢ εἰς τὸ αὐτὸ κατάλυμα μετά τινος.

Συγ·κατ·αμελέω·ῶ, Μ. ήσω. Ἀμελῶ ὅλως διόλου (Παραμελῶ) τι ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·μένω, Μ. μενῶ. Μένω (Ἀπομένω) ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·μηνύω, Μ. ύσω. Καταμηνύω ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀνακατόνω τι ὅλως διόλου μετ' ἄλλου.

Συγ·κατα·μύω, Μ. μύσω. Κλείω (κυρ. τοὺς ὀφθαλμοὺς) ὁμοῦ (συγχρόνως) μέ.

Συγ·κατα·ναυμαχέω·ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὁμοῦ κατὰ κράτος διὰ ναυμαχίας.

Συγ·κατα·νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (Διανέμω) τι ὁμοῦ· συγκαταλέγω. ||. (μσ.) μοιράζομαί τι ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλων.

Συγκατάνευσις, εως (ἡ), τὸ συγκατανεύειν, ἔγκρισις, συγκατάθεσις.

Συγκατανευσιφάγος (ὁ), Κωμ. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ τὴν εἰς πάντα συγκατάνευσίν του, συγκατανεύων εἰς ὅλα διὰ τὸ φαγεῖ', παράσιτος.

Συγ·κατα·νεύω, Μ. εὐσω. Κατανεύω ἐκ συμφώνου μετά τινος, ἐγκρίνω (ἀποδέχομαι) τὴν γνώμην του, κλίνω (συμφωνῶ) εἰς τοὺς λόγους του.

Συγ·κατα·νοέω·ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ (Κατανοῶ) ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·παίζω, Μ. παίξω. Καταπαίζω (Περιπαίζω) συγχρόνως.

Συγ·κατα·πατέω·ῶ, Μ. ήσω. Καταπατῶ ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συγ·κατα·παύω, Μ. παύσω. Καταπαύω τι (καὶ μσ. ἢ πθ. Παύω, Τελειόνω) ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ·κατα·πίμπλημι, Μ. κατα·πλήσω. Γεμίζω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ ἀπὸ κακόν τι.

Συγ·κατα·πίμπρημι, Μ. κατα·πρήσω. Πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συγ·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. 6'. Συγκατέπεσον κτλ.). Καταπίπτω ᾗ ἐγὼ μαζῇ (συγχρόνως μετά τινος).

Συγ·κατα·πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ὁμοῦ, ἐμπερδεύω ἕνα μετ' ἄλλου, συγκαταμιγνύω.

Συγ·κατα·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Καταπλήττω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·πνίγω, Μ. πνίξω. Καταπνίγω ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·πολεμέω·ῶ, Μ. ήσω. Καταπολεμῶ ὁμοῦ (ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου).

Συγ·κατα·ποντόω·ῶ, Μ. ώσω. Καταποντίζω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Κατορθόνω τι ὁμοῦ (ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου), συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι.

Συγκαταπρήσω, μέλλ. τοῦ Συγκαταπίμπρημι.

Συγ·κατα·ριθμέω·ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῇ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ἀριθμόν, συγκατατάττω.

Συγκαταριθμητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συγ·καταρ·ρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. 6'. Συγκατερρύην κτλ.). Λύνομαι ἢ Πίπτω ὁμοῦ.

Συγ·καταρ·ριπτέω·ῶ, Μ. ήσω καὶ Συγκαταρρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ὁμοῦ κάτω, συγκαταχρημνίζω.

Συγ·καταρ·ροφάω(έω)·ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ ἐντελῶς (Ἀποῤῥοφῶ) ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατ·αρτίζω, Μ. ίσω. Καταρτίζω (Διευθετῶ) ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατ·άρχω, Μ. άρξω. Ἄρχω ἢ (μσ.) Ἄρχίζω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω (ᾗ μτνμ. Καταπαύω, Ἐξαλείφω) τι ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συγ·κατα·σείω, Μ. σείσω. Κατασείω (Καταταράττω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, κατασείων συγκατορρίπτω.

Συγ·κατα·σημαίνω, Μ. ανῶ. Φανερόνω (Κατασημαίνω) συγχρόνως.

Συγ·κατα·σήπω, Μ. σήψω. Σήπω (ᾗ πθ. Σήπομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συγκατασκάπτης, ου (ὁ), ὁ συγκατασκάψας πόλιν (συνεργήσας, συμμαχήτας εἰς τὴν καταστροφήν της).

Συγ·κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω (Κατορῤῥέω, Κατακρημνίζω) ὁμοῦ, συνεξολοθρεύω.

Συγ·κατα·σκεδάζω(·ασκεδάννυμι), Μ. σκεδάσω. Χύνω (Ἀδειάζω) τι συγχρόνως κατὰ γῆς.

Συγ·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω τι ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς κατασκευήν (διευθέτησίν) τινος, συγκατορθω. «Σχεδὸν ἅπαντα τὰ δι' ἡμῶν μεμηχανημένα λόγος ἡμῖν ἔχει ὁ συγκατασκευάσας, « Ἰακρ.

Συγ·κατα·σκηνόω·ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ (Τοῦ δίδω κατάλυμα) εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον.

Συγ·κατα·σκήπτω, Μ. σκήψω. Πίπτω συγχρόνως μὲ ὁρμὴν κατά τινος.

Συγκατάσκοπος (ὁ), κατάσκοπος στελλόμενος ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συγκατάσπασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συγ·κατα·σπάω·ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ τι ἐνταὐτῷ μὲ βίαν (μὲ ὁρμὴν) κάτω, Συγκαθέλκω.

Συγ·κατα·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἢ Διασπείρω τι ὁμοῦ.

Συγκατασπορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συγ·κατα·στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ συγχρόνως εἰς ἐπανάστασιν.

Συγκατάσασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκαθίσταμαι, ἡ πρὸς μάχην τοποθέτησις, (συνκθχ.) συμπλοκὴ μάχης.

Συγ·κατα·στέλλω, Μ. στελῶ. Κατευνάζω (Κατασέλλω) συγχρόνως.

Συγ·κατα·στεναζω, Μ. άξω. Ἀναστενάζω ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·στρατεύω, Μ. εύσω. Συνεκστρατεύω κατά τινος.

Συγ·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Τελειόνω (ᾗ μσ. Καθυποτάττω) συγχρόνως. « Τὸν βιον—, « Πλ., συναποθνήσκω.

Συγ·κατα·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω κατὰ γῆς (Κατασύρω) ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·σφάττω, Μ. σφάξω. Κατασφάζω ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·σχηματίζω, Μ. ίσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, ἑνόνω ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχῆμα.

Συγ·κατα·σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (Διασχίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Καττάττω ὁμοῦ, βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν.

Συγ·κατα·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (ᾗ μσ. Προσπαθῶ) ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συγ·κατα·τήκω, Μ. τήξω καὶ πθ. τακήσομαι (ἀόρ. πθ. Συγκατετάκην, μσ. [μὲ σημασ. πθ.] πρκ. Συγκατατέτηκα). Λυόνω τι (καὶ πθ. Τήκομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου. « Τοῖς ἔργοις συγκατατήκονται, « Μ. Ἀντ., λυόνουν ἐπάνω (καταγίνονται μὲ πολλὴν προσπάθειαν) εἰς τὰ ἔργα των.

Συγ·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω. Καταθέτω τι ὁμοῦ. ||. (συνήθ. μσ. τρπ.) συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανεύω. «Τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τοῦ συγκατατίθεσθαι φιλοσοφώτερον, « Πλ.

Συγ·κατα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συγκατέδραμον κτλ.). Τρέχω ὁμοῦ πρὸς τὰ κάτω, συμπίπτω, συνενοῦμαι.

Συγ·κατα·τρίβω, Μ. τρίψω. Κατατρίβω ὁμοῦ μὲ, συντρίβω ἐντελῶς.

Συγ·κατα·τρώγω, Π. τρώξομαι (ἀόρ. Συγκατέτραγον). Κατατρώγω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συγκαταφαγεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συγκατεσθίω.

Συγ·κατα·φέρω, Μ. κατ·οίσω ᾗ πθ. κατενεχθήσομαι (ἀόρ. πθ. Συγκατηνέχθην κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου πρὸς τὰ κάτω, συγκαταβιβάζω, (πθ.) συγκαταπίπτω· συγκατέρχομαι, συμπίπτω· (τρπ.) συναινῶ, συγκατανεύω.

Συγ·κατα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συγ·κατα·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου (Ἀφανίζω) τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου.

Συγ·κατα·φλέγω, Μ. φλέξω. Καταφλέγω τι ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συγ·κατα·φοιτάω·ῶ, Μ. ήσω. Συγκατέρχομαι.

Συγ·κατα·φονεύω, Μ. εύσω. Καταφονεύω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·φρονέω, Μ. ήσω. Καταφρονῶ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συγκατάφυρτος (ὁ, ἡ). ζυμωμένος ὅλως διόλου μαζῇ, ἀνακατωμένος ἐντελῶς.

Συγ·κατα·χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω κατὰ (πρὸς περίγελόν) τινος ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·χράομαι·ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι ἢ Κακομεταχειρίζομαί τι (καὶ μὲ αἰτ. Φονεύω τινὰ) ὁμοῦ μὲ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ·κατα·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι διὰ βάθους ὁμοῦ μέ

Συγ·κατα·χώννυμι, Μ. χώσω. Παραχώνω τι ὁμοῦ (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συγ·κατα·ψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ ὁμοῦ, συγκατηγορῶ.

Συγ·κατα·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) Λέγω ἐκ συμφώνου ψεύματα κατά τινος, κατηγορῶ ψευδῶς (συκοφαντῶ) καὶ ἐγὼ τινα.

Συγ·κατα·ψηφίζω, Μ. ίσω. Ἐκλέγω (καὶ μσ. μὲ γεν. Καταδικάζω) τινὰ ὁμοῦ.

Συγ·κατα·ψύχω, Μ. ψ.ξω. Κατεψυχραίνω ὁμοῦ μέ.

Συγκατεδήδοκα, παρακ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ

Συγ·κατ·έδω, Μ. έδομαι, Π. ἀντὶ Συγκατεσθίω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συγ·κάτ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συγκατήειν κτλ.), = Συγκατέρχομαι.
Συγ·κατ·είργω, Μ. είρξω, = Συγκατακλείω.
Συγ·κατ·επείγω, Μ. είξω. Κατεπείγω μετὰ τῶν ἄλλων, συνεπιπαπείγω.
Συγ·κατ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω τι ἐκ συμφώνου μετὰ (ἢ Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι πρὸς χάριν) τινός. « Τοὺς τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα τῶν ἔργων ἡμῖν συγκατειργασμένους, » Πλδ. 2) = Συναποκτείνω.
Συγ·κατ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συγκατῆλθον κτλ.). Καταιβαίνω ἢ Ἐπιστρέφω (ἀπὸ τὴν ἐξορίαν) ὁμοῦ.
Συγ·κατ·εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Συγκατέφαγον κτλ.), = Συγκατατρώγω.
;Συγκάτευγμα (τὸ), [συγκατατεύχομαι]. ἀντικείμενον εὐχῆς γενομένης ἐκ συμφώνου, κοινὸν τάξιμον πρὸς τὸν θεόν.
Συγ·κατ·ευθύνω, Μ. υνῶ. Διέπω (Διευθύνω) τι ἐκ συμφώνου.
;Συγ·κατ·ευνάζω, Μ. άσω. Συγκαταποιμίζω (ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐνῆς), (ὄθεν
Συγκατεύνασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐνῆς κατάκλισις.
Συγ·κατ·εύχομαι, Μ. εὔξομαι. Προσεύχομαι ὁμοῦ, ἐπικαλοῦμαι (ἐξαιτοῦμαι ἀπὸ ἢ τάζω τι εἰς) τὸν θεὸν ἐκ συμφώνου.
Συγ·κατ·έχω, Μ. καθ·έξω (ἀόρ. Συγκατέσχον κτλ.). Κατέχω ("Ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Κρατῶ) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου· συμπεριέχω, συμπεριλαμβάνω.
Συγ·κατ·ηγορέω·ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ τινα ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου· (Δογικ. καὶ Γρμτκ.) εἶμαι·
Συγκατηγόρημα (τὸ). (Λογικ. & Γρμτκ.) λέξις ἢ ὁπ. χωρὶς νὰ ἐνωθῇ μὲ ἄλλην δὲν ἀποτελεῖ (δὲν ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς) κατηγόρημα (ἴδε τὴν λέξ.).
Συγκατηγορηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς συγκατηγόρημα.
Συγκατηγόρησις, εως (ἡ), τὸ συγκατηγορεῖν τινα, ἢ ἐκ συμφώνου (παρὰ πολλῶν ὁμοῦ) γινομένη κατηγορία.
Συγκατῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συγκατέρχομαι.
Συγ·κάτ·ημαι, Ἰων. ἀντὶ Συγκάθημαι.
Συγκατήνεγκα, ἐνέργ. καὶ
Συγκατηνέχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συγκαταφέρω.
Συγκατηρεφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). πανταχόθεν σκεπασμένος (κατηρεφής).
Συγ·κατ·οικέω·ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὁμοῦ, εἶμαι συγκάτοικός τινος, συνοικῶ.
Συγ·κατ·οικίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Βάλλω) τινὰς νὰ συγκατοικήσουν πουθενά, κατοικίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, σχηματίζω ἀποικίαν ἀπὸ συγκατοίκους. (ἐνίοτε) ὑπανδρεύω.
Συγκάτοικος (ὁ, ἡ), = Σύνοικος.
Συγ·κατ·οικτίζω, Μ. ίσω. Οἰκτείρω τινὰ ὁμοῦ, συλλυποῦμαι· (μσ.) λέγω τὰ πάθη μου πρός τινα ἵνα μὲ συλλυπηθῇ, κλαίω ἐκ συμφώνου τὴν κατάστασίν μου.
Συγ·κατ·οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ ἐκ συμφώνου.
Συγ·κατ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Συναφανίζομαι.
Συγ·κατ·ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω ὁμοῦ καὶ ἐγὼ κάτω.
Συγ·κατ·ορθόω·ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι (καὶ ἀμτθ. ἢ ἄλλ. Κύδοκιμῶ, Ἐπιτυγαίνω) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς κατόρθωσιν.
Συγ·κατ·ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Παραχώνω τι ὁμοῦ.
Συγ·κατ·ουσιόω·ῶ, Μ. ώσω. Συγκαταμιγνύω τι εἰς τὴν οὐσίαν τινὸς, συνενόνω κατ' οὐσίαν.
Συγκάτυσις, εως (ἡ). σύρραψις, (ἐν γέν.) σύνθεσις. « Ῥωμάτων—, » Κλμ., ἐκ τοῦ
Συγ·κατ·τύω, Μ. ύσω. Συρράπτω (κυρ. ἀχνάρια ὑποδημάτων), (ἐν γέν.) συνθέτω. « Μύθους (» Ψεύσματα) —, » Ἐπγρ., Κλμ.
Σύγκαυρις, εως (ἡ), τὸ συγκαίειν ἢ συγκαίεσθαι, ἢ διὰ τῆς καύσεως σύμπηξις (ξήρανσις). « Κεράμων—, » Ἀρχτ.
Συγ·κάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Συγκαίω.
Σύγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὁμοῦ· εἶμαι συνθεμένος (συνίσταμαι) ἀπό· (τρπρ. καὶ κατὰ μτχ.) εἶμαι συμφωνημένος μεταξύ τινων. « Χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος, » Σεν. « Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, » Αἰσχ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) « Στιβὰς δικτύων ξυγκειμένη, » Φλ.ρτ. (καὶ ὡς πθ.) « Αἱ ἀγγελίαι αὗται, οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου· ἐκ δὲ ἀνδρῶν.. ξύγκεινται, » Θκ. « Κτῆμα ἐς ἀεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα . . ξύγκειται, » αὐτ. « Συμφοραῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκειμέναις, » Ἰσκρ., συνθεμέναις. « Ἔρι μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος, » Πλάτ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιθέτου) « Λαμπροῦ καὶ συγκειμένου λυγκὸς, » Σδ. (καὶ τρπρ.) « Τῆς ὥρης, ἐς τὴν δὴ συνέκειτό οἱ ἀπαλλάσσεσθαι, » Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ, ὥσπερ ξυνέκειτο, ἦκον οἱ ὁπλῖται, » Ξεν. (& κατὰ μτχ.) « Ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθον, » αὐτ. « Τὰς συγκειμένας ἡμέρας, » Ἡρ. « Κατὰ (ἢ » Παρὰ) τὰ συγκείμενα, » Ξεν., τὰς συμφωνίας. « Οὐ ποιοῦντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἃ ἤρητο, » Θκ.
Συγκείμενος, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ τὰ συγκείμενα, κατὰ προϋπάρχουσαν συνθήκην (συμφωνίαν).
Συγκεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπασζά.
Συγκεκομμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συγκοπήν.
Συγκέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συγκεράννυμι, (ὄθεν
Συγκεκρομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ σύγκρασιν, μετρίως.
Συγκεκροτημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφικτά, γιερὰ, δυνατά.
Συγ·κελεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Προστάζω (Παραγγέλλω, Παρακινῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.
Συγ·κέλλω, Μ. κέλσω, Π. σπρώχνω ἢ ῥίπτω μαζῆ, συσωρεύω.
Συγ·κενόω·ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Εὐκαιρόνω) ὁμοῦ.
Συγ·κεντέω·ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ (Συζλίζω) ὁμοῦ ἢ διὰ πολλῶν ἀκεντείων ὁμοῦ.
;Συγ·κεντρόω·ῶ, Μ. ώσω. Συνενόνω εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον (σημεῖον τῆς περιφερείας).
Συγκέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον (σημεῖον) συνένωσις.
Συγ·κεράννυμι, Μ. κεράσω (πθ. πρκ. Συγκέκραμαι). Ἑνόνω (Ἀνακατόνω) δύο τινὰ (κυρ. ὑγρά) ὁμοῦ, (συνκδχ.) μετριάζω, συγκερνῶ, (Γαλλ.) tempérer· (τρπ. ἐν γέν.) συνάπτω (« Φιλίαν—πρός τινα, » Ἡρ.)· (μσ. ἢ πθ. μὲ δοτ. ἢ πρυθετ. αἰτ.) ἑνόνομαι, ταυτίζομαι (« Ἐν πυλλῷ δὲ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν [τῶν κυνῶν καὶ ἀλωπέκων] ἡ φύσις, » Ξεν.)· (τρπ.) συνοικειοῦμαι. « Ταχὺ τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο, ὥστε εἰκότως διακεῖσθαι, » αὐτ.
‡Συγκέρασμα (τὸ). ὑγρὸν συγκερασμένον, κρᾶμα, (Γαλλ.) mélange.
Συγκερασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκεράννυμι, σύγκρασις, συγκέρασμα.
Συγκεραστὸς, ἡ, όν. Συγκερασμένος, (Γαλλ.) tempéré.
Συγ·κεράτιζομαι, Μ. ίσομαι. Συγκερούομαι διὰ τῶν κεράτων (καθὼς τὰ κριάρια).
Συγ·κεραυνόω·ῶ, Μ. ώσω. Συντρίβω ἢ Συγχέω τι ὡς κεραυνὸς, παραζαλίζω. « Οἶνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας, » (Ἀρχ χίλοχ. παρ') Ἀθ.
Συγ·κεράω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Συγκερώννυμι.
Συγ·κερκίζω, Μ. ίσω, = Συνυφαίνω.
Συγ·κεφαλαιόω·ῶ καὶ (μσ.)·όομαι·οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Συνάπτω (Συμπεριλαμβάνω) διάφορα κεφάλαια εἰς ἓν, (ἰταλ.) σουμμάρω, (ἐν γέν.) ἀνάγω τὸ ὅλον εἰς μίαν κεφαλαιώδη ἀρχήν, (Γαλλ.) résumer.
Συγκεφαλαίωμα (τὸ). τὸ ἄθροισμα τῶν συγκεφαλαιωθέντων ποσῶν, τὸ πόρισμα τῆς συγκεφαλαιώσεως, (Γαλλ.) le résumé.
Συγκεφαλαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκεφαλαιόω, ἡ σύναψις διαφόρων κεφαλαίων εἰς ἕν, σουμμάρισμα.
Συγκεφαλαιωτέον, θετ. τοῦ Συγκεφαλαιόω.
Συγκεφαλαιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκεφαλαίωσιν, συνοπτικὸς, περιληπτικός.
Συγκεχυμένως [συγχέω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωρὶς τάξιν, ἀνάκατα, ἐμπερδεμένα.
Συγ·κέω, απν. ἀντὶ Συγκαίω.
;Συγκηδεμὼν, όνος (ὁ). ὁ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον διωρισμένος κηδεμὼν, συνεργάτης κηδεμόνος.
Συγκηδεστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατὰ κηδεστείαν συγγενὴς, συμπένθερος, αὐγγαμβρος.
Συγ·κηδεύω, Μ. εύσω. Κηδεύω τινὰ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συμπαρευρίσκομαι εἰς τὴν κηδείαν του.
;Συγκήρυγμα (τὸ). τὸ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου γινόμενον κήρυγμα, [ἐκ τοῦ
Συγ·κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μέ.
Συγκινδυνευτέον, θετ. τοῦ
Συγ·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Κινδυνεύω ὁμοῦ συμμετέχω τοῦ κινδύνου.
Συγ·κινέω·ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὁμοῦ (διὰ μιᾶς)· (τρπ.) διεγείρω ζωηρόν τι πάθος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι εἰς τὴν ψυχήν τινος, κινῶ εἰς συμπάθειαν (εἰς θαυμασμὸν κτλ.).
Συγκίνημα (τὸ). τὸ κατὰ συγκίνησιν διεγειρόμενον αἴσθημα. 2) = τῷ
Συγκίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκινέω, κίνησις (διέγερσις) ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς, ταραχή, ἀνησυχία.
Συγκινητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν συγκίνησιν.
Συγ-κιρνάω-ῶ(-κίρνημι),=Συγκεράννυμι.
Συγ-κίχραμαι, Μ. χρήσομαι, = Συνδανείζομαι, (σ.γχ. τῷ Συγχρόμαι).
Συγ-κλάζω, Μ. κλάγξω. Ἴχῦ (Βούζω) ὁμοῦ.
Συγ-κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω ὁμοῦ, συνθρηνῶ.
Σύγκλασις, εως (ἡ) καὶ
†Συγκλασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκλάω, σύνθλασις, σύγκρουσις. »Φάλαγγος—,« Ἀρρ.
Συγ-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι (κυρ. διὰ βιαίας συγκάμψεως), συνθλάω.
Συγ-κλάω, Ἀττ. ἀντὶ Συγκλαίω.
Σύγκλεισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκλείω, κλείσιμον συγχρόνως ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (συνκθχ.) δίοδος στενὴ, κλεισοῦρα, ξενοπορία, (τρπ.) στενοχωρία, (συγχ. τῷ Σύγκλισις).
†Σύγκλεισμα (τὸ), (Γρφ.). κατασκεύασμα σύνθετον ἀπὸ διάφορα κομμάτια.
Συγκλεισμὸς (ὁ), = Σύγκλεισις, (Γρφ.) εἱρκτή.
Συγκλειστός, ἡ ἡ ος, ὂν ἡ ον. Ὁ δυνάμενος συγκλείεσθαι. » Τῶν διθύρων ὀστρακοδέρμων τὰ συγκλειστά. « Ἀρχ. τ. 2)συγκεκλεισμένος (» Ἄστομοι γὰρ οἱ σύγκλειστοιλιχθύες, « Ματθ.)· συνδεδεμένος· συνηνωμένος· συνθεμένος ἀπὸ ἄφορα κομμάτια, (ὅθεν || οὐσ.) Συγκλειστὸν, « Γρφ., = Σύγκλεισμα, ‖ ἐκ τοῦ
Συγ-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν, περικλείω· (συνκθχ.) συσφίγγω (Θκδ. Δ. 36)· στενοχωρῶ, βιάζω, κατεπείγω. » Συγκλειούσης τῆς ὥρας, « Πλθ., ἐπλησίαζεν, (παρβλ. Συνάπτω).
Συγκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ὁμοῦ, σύντροφος κλέπτου.
Συγ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (μτνμ.) ἀπατῶ κατὰ συνεννόησιν· (ἁπλῶς) συγκρύπτω, ἀπατῶ. » Συγκλέπτουσι τὴν γνώμην καὶ τὴν ὄψιν τοῦ ἰατροῦ αὐτοὶ αἱ ῥᾳθυμίαι,« Ἱππκρ.
Συγ-κλῄω, Μ. ἤσω, Ἀττ. καὶ
Συγ-κληΐζω(κληΐω), Μ. ἴσω, Ἰων. ἀντὶ Συγκλείω.
Συγκληρία (ἡ), [σύγκληρος], = Συγκυρία, συμπτωσις, ἢ· συνάφεια, συμμετοχή.
†Συγκληρικὸς (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ τάγμα κληρικός.
Συγ-κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι συγκληρονόμος τινος, κληρονομῶ ἐκ συμφώνου.
Συγκληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν ὁμοῦ.
Σύγκληρος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τοῦ αὐτοῦ κλήρου (τῆς αὐτῆς τύχης). ὁμόκληρος. » Θνητῷ βίῳ—, « Πλ., ἐπίσης ὑποκείμενος εἰς.
Συγ-κληροω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σύγκληρόν τινος, ἑνόνω διὰ κλήρου. » Διαικαστήριον—,« Πλ., συγκροτῶ. » Ἡ τύχη με συνεκλήρωσεν ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) » Γυνὴ συνεκληρωθῆ σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου, « Βασ.
Συγκλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ κλήρου συνένωσις, ἢ τοῦ αὐτοῦ κλήρου (τῆς αὐτῆς τύχης) συμμέθεξις.
;Συγκληταία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Σύγκλητος.
Συγκλητικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς συγκλήτου (βουλῆς). ‖. (οὐσ.) βουλευτής, (Γαλλ.) sénateur.
Σύγκλητος (ὁ, ἡ), συγκαλεσμένος. » Ἐκκλησία—,« Ῥητ., ἡ ἔκτακτος. » Πλείους δὲ ἐκκλησίας συγκλήτους ἠναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν μετὰ φόβου καὶ θορύβου, ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων,« Αἰσχ. ‖. (οὐσ. ἐνν. βουλὴ) τὸ συνέδριον τῶν συγκλητικῶν (τῶν βουλευτῶν), ἡ γερουσία.
Συγκλινὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὁμόκλινος, σύνευνος. 2) (μὲ δοτ. προθετ.) ὁ κλίνων ὁμοῦ (συμπίπτων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον), (ὀθ.
Συγκλινία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται (καταντοῦν) οἱ κατήφοροι δύο βουνῶν, φάραγξ, κλεισοῦρα.
Σύγκλινος (ὁ, ἡ), = Συγκλίτης.
Συγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὁμοῦ (συγχρόνως), συνάπτω κλίνων. 2) = Συγκατακλίνω.
;Συγκλισις, εως (ἡ),=Συγκλινία, (ἴδε Σύγκλεισις).
Συγκλιτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης, συγκαθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, (παρβλ.) Παρακλίτης.
Συγ-κλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονῶ ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συστείνω, συνταράττω.
Συγκλόνησις, εως (ἡ), τὸ ουσ. τοῦ προηγ., συντάραξις, σύγχυσις.
Συγ-κλυδάζομαι, Μ. άσομαι, = Συγκλυδωνίζομαι, συνταράττομαι (ὡς ὑπὸ κλύδωνος), κυμαίνομαι.
;Σύγκλυδος (ὁ, ἡ), = Σύγκλυς.
;Συγ-κλυδωνίζω, Μ. ἴσω καὶ
Συγ-κλύζω, Μ. κλύσω. Κατακλύζω πανταχόθεν καὶ διὰ μιᾶς, καταποντίζω (κυρ. καὶ μτνμ.).
Σύγκλυς, υδος (ὁ, ἡ). ὁ συῤῥεύσας (κυρ. καὶ μτνμ.). »Ὄχλος—, « Πλ., Ἡρωδ., ὁ πανταχόθεν συνηθροισμένος, παντοδαπὸς, συμμικτος, (Ατν.) colluvies.
Συγκλυσμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς (ἢ συναθροιζόμενον κατὰ) συγκλυσμόν.
Συγκλυσμὸς (ὁ). συῤῥοὴ ὑγρῶν, κατακλυσμός.
;Συγ-κλύω, Μ. κλύσω, Π. συμφωνῶ, συναινῶ. (εἰς τὸν Σοφ. Αἴαντα ἡ Σὺν ἀναφέρεται εἰς τὸ Γελᾷ).
Συγ-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ὁμοῦ· (μτφρ.) συνδέω τιμὲ τὴν τύχην τινός, (ὀθ. πθ.) » Συγκεκλωσμένα, « Μ. Ἀντ., τὰ ὑπὸ τῆς τύχης διωρισμένα ἢ κατὰ συναρμογὴν περιςάσεων συμβαίνοντα, (παρβλ. Ἐπινήθω).
Σύγκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (μτφρ.) συναρμογὴ (ἀλληλουχία) περιστάσεων.
Συγ-κνισάω-ῶ, Μ. ώτω. Τσιγαρίζω μαζῦ, ψήνω ὁμοῦ εἰς κλειστὸν ἀγγεῖον.
Συγ-κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνω (καθαλόνω) ὁμοῦ. » Τοῦ αἰτοῦντος λαμβάνοντος, ἵσταται ὁ Χριστὸς συγκοιλαίνων τούτῳ τὴν χεῖρα, « Βαλσ.
Συγ-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Κοιμῶμαι ὁμοῦ (μετα τινος).
Συγκοίμημα (τὸ), τὸ ὑποκείμενον μετὰ τοῦ ὁπ. συγκοιμᾶται τις, ὁ ἢ ἡ σύνευνος. 2) = τῷ
Συγκοίμησις, εως (ἡ), τὸ συγκοιμᾶσθαι.
Συγκοιμητὴρ καὶ Συγκοιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συγκοιμώμενος, σύνευνος.
Συγ-κοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω ὁμοῦ.
;Σύγκοινος (ὁ, ἡ). κοινὸς εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, (εἰς τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ ἀπόσπασμα τοῦ Αἰσχύλ. ὁ Porson διορθ. Σύγκωμος).
Συ-κοινόω-ῶ, καὶ (συνηθέστ. μσ.) δομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω ἢ ἔχω τι κοινὸν μετά τινος, κοινοποιῶ διὰ λόγου, = Κοινολογοῦμαι.
Συγ-κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινωνῶ μετά τινος, μετέχω, συμμετέχω.
Συγκοινωνητέον, θετ. τοῦ Συγκοινωνέω.
†Συγκοινωνία (ἡ), τὸ συγκοινωνεῖν τινί τινος, συμμετοχή.
Συγκοινωνὸς (ὁ, ἡ), = Κοινωνὸς, συμμέτοχος, σύντροφος.
†Συγκοιτάδιος (ὁ, ἡ), = Σύγκοιτος.
Συγ-κοιτάζομαι, Μ. ασθήσομαι, = Συγκοιμῶμαι (εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην).
Συγκοίτιον (τὸ). τὸ διδόμενον εἰς τὴν σύγκοιτον, μίσθωμα πόρνης.
Σύγκοιτις,ιδος (ἡ),=Σύγκοιτος, παλλακίς.
Σύγκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην συγκοιμώμενος, ὁμόκοιτος, σύνευνος.
Συγ-κολάζω, Μ. άσω. Κολάζω ὁμοῦ, μετριάζω διὰ συγχάσεως.
Συγ-κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ μαζῦ, συγκολνῶ· (ἐν γέν.) συνάπτω, συναρμόζω.
Συγκόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόλλημα μαζῦ, (ἐν γέν.) συναρμογὴ, συνένωσις.
Συγκολλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συγκολλῶν τι. » Ψευδῶν—, « Ἀρχφ.
Συγκολλητὸς καὶ
Σύγκολλος (ὁ, ἡ). συγκολλημένος, συνηρμισμένος, (μτφρ.) ἐντελῶς συμφωνος, (ὅθεν
Συγκόλως, ἐπίῤῥ. Προσφυῶς, (κατὰ λέξ.) κολλητά. »Σ. ἔχειν, « Αἰσχλ., συμφωνεῖν ἀκριβῶς.
Συγ-κολυμβάω-ῶ,Μ. ήσω. Κολυμβῶ μαζῦ.
Συγκομιδὴ (ἡ), το συγκομίζειν ἢ συγκομίζεσθαι, συνάθροισις (ἀνθρώπων), συῤῥοὴ (Θκ. Β', 52), συλλογὴ (καρπῶν)· κηδεία (νεκροῦ) κτλ.
Συγ-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ὁμοῦ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ), συνάζω· συναθροίζω· συμμαζόνω· (ἰδιωτ.) κουβαλῶ εἰς τὴν ἀπυθίκην τοὺς καρποὺς (τὰ γεννήματα κτλ.), ·σωδιάζω, θησαυρίζω· συγυρίζω νεκρὸν πρὸς ταφὴν, κηδεύω.
Συγκομισμὸς (ὁ), = Συγκομιδή.
Συγκομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγκομίζω.
;Συγκομιστὴρ (ὁ). ὁ συγκομίζων, (ὀθ.
Συγκομιστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρησιμεύων πρὸς συγκομιδὴν, (ὅθεν) » Συγκομιστήρια (ἑνν. ἱερά), « τὰ τελούμενα ἐν καιρῷ τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.

Συγκομιςῆς, οῦ (ὁ). ὁ συγκομίζων ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκομιδήν.

Συγκομιστὸς, ἡ, ὁν. Φερμένος ἀπὸ διάφορα μέρη, μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. » Ἄρτος —, « ὁ καμωμένος ἀπὸ διάφορα γεννήματα ἢ ἀλεύρια, πρόστυχος. » Δεῖπνον—, « εἷς τὸ ὁπ. φέρει καθεὶς τὸ φαγεῖ' του, (Γαλλ.) piquenique.

Συγκομμάτιον (τὸ), εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ λιανισμένα (συγκεκομμένα) κρέατα, (παρβλ.) Περίκομμα.

Συγ·κονιόμαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, ἀντὶ Συγκονίομαι, συμπαλαίω (παπαλιζόμενος μὲ ἢ κυλιόμενος εἰς τὴν αὐτὴν κόνιν) μετά τινος, συναγωνίζομαι.

Συγκοπὴ (ἡ), τὸ συγκόπτειν ἢ συγκόπτεσθαι, λιάνισμα· ψαλίδισμα· (συνκδχ.) σμίκρυνσις· (ἑνίοτε) σύγκρισις· (ἰατρ.) ἀποκαμωμὸς αἰφνίδιος, λειποθυμία· (γραμτ.) ἀφαίρεσις (κόψιμον) συλλαβῆς ἀπὸ τὴν μέσην τῆς λέξεως.

† Συγ·κοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Κοπιάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου). 2) εἶνε κομμένα τὰ ἥπατά μου, εἶμαι –

Σύγκοπος (ὁ, ἡ). ἀποκαμωμένος, λιγωμένος.

Συγκοπτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἐπιφέρων συγκοπὴν (λειποθυμίαν).

Σύγκοπτὸς (ὁ, ἡ). συγκεκομμένος, λιανισμένος, ψαλιδισμένος (ἀπὸ τὴν μέσην), συντετμημένος.

Συγ·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ὁμοῦ (ἐξ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), κόπτω ἀπὸ τὴν μέσην· ψαλιδίζω· (συνκδχ.) συντέμνω· (ἑνίοτε) συγκρούω· (συχνότ.) λιανίζω, κομματιάζω· σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον ἢ ἀπὸ τὸν κόπον, (Γαλλ.) harrasser, (ὀθ. πθ.) εἶμαι κατασκοτωμένος (ἀποκαμωμένον), (κοιν.) εἶνε κομμένα τὰ ἥπατά μου· (ἰατρ.) λειποθυμῶ ἐξαίφνης. « Ἔνιοι δὲ σπασθέντες καὶ μετὰ νοτίδος ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον, » Ἀρετ.

† Συγ·κορδυλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

† Συγ·κορδυλίζω, Μ. ίσω, = Συστρέφω, Συναθροίζω, (παρβλ. Συγγογγυλίζω).

Συγ·κορυβαντιάω-ῶ, Μ. άσω, = Συνενθουσιῶ ὡς οἱ Κορύβαντες.

Συγκόρυφος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ κορυφήν.

Συγ·κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συγκεφαλαιόω, (ὀθ.

Συγκορύφωσις, εως (ἡ), = Συγκεφαλαίωσις.

Συγ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἢ Διευθετῶ ὁμοῦ, συντελῶ (συνεργῶ) πρὸς στολισμὸν ἢ διευθέτησιν.

Συγ·κοτταβίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν κόττα βον μετά τινος.

Συγ·κουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω (Ἀνακουφίζω) τι μετά τινος, συνεργῶ πρὸς ἀνακούφισιν.

Συγ·κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Συσσείω, συγκλονῶ.

Συγ·κραιπαλίω-ῶ, Μ. ήσω. Κραιπαλῶ μετά τινος.

Σύγκραμα (τὸ). ὑγρὸν συγκερασμένον, μίγμα, (συγχ. τῷ Σύγκριμα).

Συγκραματικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος εἰς σύγκραμα, συγκρύσεως μέτοχος, (συγχ. τῷ Συγκριματικός).

Σύγκρασις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ Συγκεράννυμι, μίξις, συγκέρασις, σύνθεσις. » Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσυλὰ καὶ κακὰ· ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς, « (Εὐρ. παρὰ) Στϐ.

Συγκρατέον, θετ. τοῦ Συγκεράννυμι.

Συγ·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὁμοῦ, συνέχω, συντηρῶ. » Τὸ πνεῦμα —, « Πλ. » Ὁ μάλιστα τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν συγκρατεῖν ἐξεπίσταται, » Γεωπον.

Συγκρατικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἢ συμβαίνων κατὰ σύγκρασιν, (λείπ. τῶν ἀς. ὁλόγ.).

Σύγκρατος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ κρᾶσιν, συγκερασμένος, σύμμικτος.

Συγ·κρατύνω, Μ. υνῶ. Κρατύνω τι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω.

Συγ·κρέκω, Μ. κρέξω, = Συνηχῶ ἢ Συνυφαίνω.

Συγ·κρημνίζω, Μ. ίσω. Κρημνίζω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

† Συγ·κρητίζω, Μ. ίσω. Ἑνόνομαι καθὼς οἱ Κρῆτες (ἐν καιρῷ ἐξωτερικοῦ πολέμου), (ὀθ.

Συγκρητισμὸς (ὁ). ἡ ἕνωσις τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Κρήτης ὁσάκις εἶχον ἐξωτερικὸν πόλεμον.

Σύγκριμα (τὸ). τὸ σχηματισθὲν κατὰ σύγκρισιν, πρᾶγμα ἢ σῶμα σύνθετον ἀπὸ διάφορα μόρια, ὕλη, μίγμα, σύγκραμα. » Ἐπίκουρος... τὰ πρῶτα (σώματα) ἁπλᾶ, τὰ δὲ ἐξ ἐκείνων συγκρίματα, « Πλ. 2) (Γρφ.) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρίσεως (τῆς ἐξηγήσεως). » Ἐνυπνίου—, « Δαν.

Συγκριματικὸς, ἡ, ὁν. (Φλσφ.) Ὁ συνιζάμενος εἰς σύγκριμα, ὑλικὸς, (Γαλλ.) concret.

Συγκριμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύγκριμα.

Συγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ξεχωρίζων βάλλω τι) ὁμοῦ, συνθέτω, ἑνόνω, (ὀθ. Φλσοφ.) σωματοποιῶ. 2) κρίνω ἐκ παραθέσεως, παραβάλλω (» Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, « Ἐπγρ.)· (ὀθ. Γρφ.) ἐξηγῶ. » Ἐνύπνια—, « Γρφ. 3) (μσ. μὲ αἰτ. πρωθ.) φιλονεικῶ (κρισολογοῦμαι κτλ.) πρός τινα, (Γαλλ.) se mesurer, (ὁ Δκ. περιγελᾷ τὴν χρῆσιν ταύτην).

Σύγκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. φλσοφ.) σύνθεσις, σωματοποιησις, (Γαλλ.) concrétion. 2) παραλληλισμὸς, κρίσις ἐξ ἀντιπαραθέσεως, (ὀθ. Γρφ.) ἐξήγησις. » Ἐνυπνίου —, « Γρφ. » Ἐχθροὺς ποιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις, « Φιλήμ.

Συγκριτέον, θετ. τοῦ Συγκρίνω.

Συγκριτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ χρησιμεύων πρὸς) σύγκρισιν, (Φλσοφ.) συνθετικὸς· (γραμτ.) παραθετικός.

Συγκριτικῶς, ἐπίρ. Διὰ συγκρίσεως ἢ Κατὰ σύγκρισιν,

Σύγκριτὸς, ἡ ἡ ος, ὁν ἡ ον. (παροξ.) Ὁ δυνάμενος νὰ συγκριθῇ, ἐπιδεκτικὸς συγκρίσεως. 2) (προπαροξ.) σύνθετος, (ἐπμ.) ἔχων σύστασιν, εὐπαγὴς, ἀρμονικὸς.

Συγ·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου). » Τὼ χεῖρε—, « Σεν. 2) κτυπῶν ἑνόνω (κάμνω στερεόν), συσφίγγω· (ἐν γέν.) συνόπτω, συνθέτω, συνιστῶ, συναρμόζω. » Ἡότον (» Πελέμον, » Στράτευμα κτλ.)—, « Ἀξ. (καὶ πθ.) » Συγκεκρότηται δὲ καὶ καλεῖται ἀρετὴ (ἀντὶ αἱρετὴ), « Πλάτ., συνιζρέθη. 2) (συνκδχ.) γυμνάζω, ἑτοιμαζω· ἁρματόνω. » Συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορὸν, « Δμ. (καὶ πρὸς ἀπρόσωπ.) » Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, « Φίλ. (καὶ πθ.) » Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, « Δμ. » Ὁ μὲν δὴ, ἐξ ἀλλῶν, συνεκρότειτο, « Ξεν., ἑτοιμαζετο (νὰ παραστήσῃ), (ὀθ.) » Λέξις στρογγύλη καὶ συγκεκροτημένη ἧς μηδὲν ἔχουσα κολπώδες, « Δ. Ἁλ.

Συγκρότημα (τὸ), τὸ συγκροτηθὲν (σχηματισθὲν διὰ συγκροτήσεως), σῶμα, σύστημα, συνάθροισμα, (Γαλλ.) assemblage· (ἀπὶ κακοῦ) φατρία, συμμορία, ἢ σκυωρία, μηχανορραφημα.

Συγκρότησις, εως (ἡ), τὸ συγκροτεῖν, συνένωσις, σύστασις· (συνκδχ.) ἐξάκησις, γύμνασις· (ἑνίοτε) σχηματισμὸς φατρίας, συνωμοσία.

Συγκροτητικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ πρὸς τὸ συγκροτεῖν (συνάπτειν, συναρμοζειν) ἐπιτήδειος.

Σύγκροτος (ὁ, ἡ), Π. συγκεκροτημένος, συνηνωμένος, συνημμένος, σύνθετος, (ἐπμ.) πυκνὸς, (Γαλλ.) compacte.

† Σύγκρουμα (τὸ). δάνειον ἢ τόκος χρέους. 2) φαγητὸν ἀπὸ διάφορα εἴδη, (Τουρκ.) τουρλοῦ.

† Συγκρουσιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος μὲ σύγκρουσιν. » Γέλως—, « Σδ., ὁ σπασμωδικός.

Σύγκρουσις, εως (ἡ), τὸ συγκρούειν ἢ συγκρούεσθαι, κτύπημα δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα· (μετγμ.) συμπλοκὴ μαχομένων ἢ (ἁπλ.) ἀντιφερομένων, (κοιν.) τσούγκρυσμα· (ἐν γέν.) διχόνοια, διαφωνία· (μσ.) κτύπημα δύο χερῶν ἐπανειλημμένως.

Συγκρουσμὸς (ὁ), = Σύγκρουσις.

Συγκρουστικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σύγκρουσιν (συμπλοκὴν), διδων ἀφορμὴν εἰς πόλεμον (φιλονεικίαν).

Συγκρουσὸς, ἡ, ὁν. Κτυπημένος μαζῆ, συγκεκρουσμένος. » Ἱματίων —, « Ἡσυχ., τὸ (ἄλλ.) Ἀνάτριπτον. » Λίθων συγκρουστῶν, « Φίλ. Βελοπ., χωνευθοῦ, ειμένων (ζ).

Συγ·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ δύο σώματα ἕνα μετ' ἄλλου. » Τὼ χεῖρε—, « Ἀρρφ. 2) κάμνω δύο ἀντιφερομένους νὰ πιασθοῦν, ἐριθίζω πρὸς ἔχθραν ἢ συμπλοκὴν, (κοιν.) τσουγκρίζω (ἢ ἄλλ. ἢ ἀμπδ.) τσουγκρίζομαι· (ἐν γέν.) τα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράττω, διεγείρω. » Πόλεμον—,« Διόδ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Συγκροτῶ(;).

Συγ·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) ἕνα μετ' ἄλλου ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, συγκαλύπτω. » Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας, « Στβ. » Αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύπτειν τὰ ὀνείδη,« Δμ.

Σύγκρυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συγ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (καὶ εἰς τὸν πρκ. Ἔχω ὡς κτῆμά) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, (Θκ. ς', 69).

Συγ·κτερείζω, Μ. ίσω, Π. = Συγκηδεύω, συνενταφιάζω (μὲ τὰς ἀνηκούσας τιμάς).

Συγκτεισίδιον ϗ Συγκτησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -

Σύγκτησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου κτῆσις, κτῆμα κοινὸν (συντροφικόν).

Συγκτήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκ συμφώνου κτήτωρ (ἰδιοκτήτης), σύντροφος εἰς κτῆμα.

Συγ·κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου)· συγκατοικίζω.

Σύγκτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου κτίσις.

Συγκτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίζων ἢ συνοικίζων πόλιν ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συνεργὸς εἰς κτίσιν πόλεως ἢ σύςασιν ἀποικίας.

Συγ·κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Βούζω), ὁμοῦ, ἀντηχῶ συγκρουόμενος.

Συγ·κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυβερνῶ ὁμοῦ.

Συγ·κυβέρνησις, εως (ἡ), τὸ συγκυβερνᾶν, ἢ ἐκ συμφώνου κυβέρνησις.

Συγκυβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συγκυβεύων μετά τινος, συμπαίκτωρ εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων.

Συγ·κυβεύω, Μ. εύσω. Παίζω τοὺς κύβους μετά τινος, συμπαίζω εἰς τυχηρὸν παιγνίδι.

Συγ·κυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυοφορῶ ὁμοῦ.

Συγ·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω ὁμοῦ, συγχέω, συνταράττω.

Συγ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

;Συγ·κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Συστρέφω· περικυκλόνω, (Ἀρςτ. Ζ, δ', 8).

†Συγκύκλωψ, ωπος (ὁ). Κύκλωψ σύντροφος ἄλλου Κύκλωπος.

Συγ·κυλινδέω-ῶ καὶ Συγ·κυλίνδω, Μ. ήσω καὶ

Συγ·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλῶ (καὶ πθ. ἡ μσ. Κυληοῦμαι) μαζῇ, (μτφορ.) εἶμαι ἔκδοτος εἰς πάθος τι· (μὲ δοτ.) » Ἀκρασίᾳ —, « Ξεν.

Συγ·κυμαίνομαι, Μ. κυμανθήσομαι. Κυμαίνομαι συγκρουόμενος.

Συγ·κυνηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ μαζῇ, εἶμαι συγκυνηγέτης τινός.

Συγκυνηγέτης, ου (ὁ), = Συγκυνηγός.

Συγ·κυνηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συγκυνηγετέω, [ἐκ τοῦ

Συγκυνηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κυνηγῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος τοῦ κυνηγιοῦ.

Συγ·κυνίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι παρομοίως κυνικὸς ὡς καὶ ἄλλος τις.

Συγκύπτης, ου (ὁ). εἶδος στυλώματος (ςηρίγματος), (παρβλ.) Ἀμείβων ϗ Ἄτλας, [ἐκ τοῦ

Συγ·κύπτω, Μ. κόψω. Κύπτω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, (ἐπμ.) ἐνόνομαι (κυρ. κατὰ κορυφὴν), συμπίπτω, πλησιάζω· (συνκδχ.) ἐνόνω τὰς προσπαθείας μου, καταγίνομαι ἐκ συμφώνου, (Γαλλ.) faire cause commune. » Οἱ κακοῦντες τὰ κοινὰ συγκύψαντες ποιοῦσι, « Ἡρ. 2) κύπτω πρὸς ἐμαυτὸν, γέρνω, καμπουριάζω. » Καὶ ἦν συγκύπτουσα ϗ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελὲς, « Εὐαγγ. 3) (μτφορ. καὶ κατὰ συνκδχ.) σπουδάζω συγκεκυφὼς, μελετῶ (κοιν.) χωρὶς νὰ σηκώσω κεφάλι. » Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, « Συν. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Βάσκανος, ἀλιτήριος, ἀεὶ συγκεκυφὼς, ἀεὶ συννεφὴς, « Θμς.

Συγ·κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ϗ κύρσω, (σπν. λογογρφ.) = Συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶμαι· (τρπ. κατὰ μτχ.) συμβαίνω (κατὰ συγκυρίαν), συμπίπτω. » Ἦσι δὲ συνεκύρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃσι νοσῆσαι, « Ἱππκρ. » Χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ, « Συν.

Συγκύρημα (τὸ). τὸ κατὰ συγκυρίαν συμβὰν, περιστατικὸν τυχαῖον, συναπάντημα ἀπρόοπτον.

Συγκύρησις, εως καὶ

Συγκυρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκυρέω, περίστασις, σύμπτωσις.

Συγ·κυριολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὀνομάζω) τινὰ κύριον ὁμοῦ μετ' ἄλλου. 2) (;) συνεκφέρω τι κυριολεκτικῶς.

Συγ·κυρκανάω-ώ, Μ. ήσω, Π. Κωμ. ἀντὶ Συγκυκάω.

Σύγκυρμα (τὸ), = Συγκύρημα.

Συγ·κυρόω ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Σύγκυρσις, εως (ἡ), = Συγκύρησις.

Συγ·κωθωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Συμμεθύσκομαι μετά τινος, (χυδ.) σβανάρω μαζῇ.

Σύγκωλος (ὁ, ἡ), [σὺν, κῶλον]. ὁ μὴ πολὺ ἀπέχων, ἢ (κατ' ἄλλ.) = Στιφρὸς, εὐπαγής. » Σκέλη—, « Ξεν.

Συγ·κωμάζω, Μ. άσω. Κωμάζω (Ξεφαντόνω) μετά τινος.

Συγκωμαστὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Σύγκωμος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων τοῦ κώμου, σύντροφος κωμαστῶν.

Συγ·κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ·ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω ϗ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συγ·ξενιτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι εἰς τὴν ξενιτειὰν μετά τινος, συναποδημῶ εἰς ξένους τόπους.

Συγ·ξέω, Μ. ξέσω. Ξέω (Πελεκῶ) τι ὁμαλῶς ἢ ἐπανειλημμένως, κάμνω ἐντελῶς λεῖον διὰ τῆς ξέσεως, τορνεύω (κυρ. καὶ μτνμ.).

Συγ·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ.

Συγ·ξυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω ὁμοῦ.

Συγ·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἀλλεπαλλήλως ἢ ἓν μετ' ἄλλου, ξύνων λεπτύνω, (παρβλ. Συγξέω).

†Συγ·χάζω, Μ. χάσω, = Συγχωρῶ, ὑποχωρῶ.

Συγ·χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω ϗ ἐγὼ ὁμοῦ, συναισθάνομαι (συμμερίζομαι) τὴν χαράν τινος· (συνκδχ.) ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν τὴν τοιαύτην διάθεσίν μου, (κοιν.) τὸν συγχαίρομαι· (ἐνίοτε ἐπὶ κακοῦ) = Ἐπιχαίρω, (Δμ. 194).

Συγχαλάω-ῶ, Μ. χαλάσω. Χαλαρόνω τι ὁμοῦ (ἐνταύτῳ ἢ ἀμοιβαίως).

Συγ·χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω τι ὁμοῦ.

Συγ·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράττω συγχρόνως ἢ διὰ συγκρούσεως.

Συγχαρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν τῆς διαθέσεως τοῦ συγχαίροντος.

Συγ·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Χαρίζομαι προθύμως, φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ ὑποχρεωτικὸς (Γαλλ. complaisant, prévenant). » Τοῦ λόγου τὸ συγκεχαρισμένον,« Πλ., ὁ ὑποχρεωτικὸς τρόπος.

;Συγχαρτικὸς, ἡ, όν, = Συγχαρητικὸς.

Συγ·χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω συγχρόνως ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τι.

Συγχειλίαι (αἱ). αἱ γωνίαι ὅπου συνάπτονται τὰ χείλη ἑκατέρωθεν τοῦ ςόματος.

Συγ·χειμάζω, Μ. άσω. Ξεχειμάζω (Παραχειμάζω) πιυθενὰ μετά τινος, συνδιάγω τὸν χειμῶνα. 2) (μσ.) δοκιμάζω τὸν αὐτὸν χειμῶνα μετά τινος, ὑποφέρω ὁμοῦ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ χειμῶνος.

Συγ·χειρίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, = Συνδιαχειρίζω.

Συγ·χειροπονέω-ῶ, Αξφν. ἀντὶ Συγ·χειρουργέω.

Συγ·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειροτονῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συγ·χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναντιλαμβάνομαι τῇ χειρὶ τοῦ ἔργου, συνεργάζομαι (ἰδίᾳ χειρί). » Τὰ ἱερὰ—, « Ἰσ., = Συνιερουργῶ. » Πάντων, ἕνεκα τοῦ συναινεῖν, μόνον οὐ συγχειρουργησάντων τὸ ἀδίκημα, « Φίλ.

Συγ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνέχεα καὶ Π. Συνέχευα, πθ. ἀόρ. Συνεχύθην ϗ ὁ πρκ. Συγκέχυμαι). Ἀνακατόνω ὁμοῦ (κυρ. πράγματα 'που χύνονται)· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς σύγχυσιν (εἰς ἀταξίαν), κάμνω ἄνω κάτω· μπερδεύω· ζαλίζω (» Οὐ γάρ.. κακώτερον ἄλλο θαλάσσης ἄνδρα συγχεῦαι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, « Ὀδ. Θ)· συγχύζω· παραλύω (ἐπμ.) κάμνω ἀνενέργητον, ματαιόνω· χαλνῶ· ἀθετῶ, καταργῶ· ἀνατρέπω· (ἐνίοτε) = Συγκρούω, διεγείρω, » Πόλεμον—, « Πλβ.

Συγχιλίαρχος (ὁ). συνάρχων (Γαλλ. adjoint) χιλιάρχου.

Συγ·χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συγχόνδρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ χόνδρου συνένωσις δύο κοκκάλων.

Συγχορδία (ἡ). συμφωνία τῶν χορδῶν μουσ. ὀργ., [ἐκ τοῦ

Σύγχορδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. συμφωνοῦσιν αἱ χορδαὶ, (ἐν γέν.) σύμφωνος, (Γαλλ.) d'accord.

Συγχορευτὴς, οῦ (ὁ) ϗ Συγχορεύτρια (ἡ). ὁ χορεύων μετά τινος, σύντροφος εἰς τὸν χορόν.

Συγ·χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω μετά τινος.

Συγ·χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), εἶμαι συγχορηγός τινος.

Συγχορηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χορηγῶν (ἐπιςατῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸν χορδὸν ἢ [ἁπλ.] προμηθιεύων τὰ ἔξοδα) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Σύγχορος (ὁ, ἡ). ὁ χορεύων εἰς τὸν αὐτὸν χορόν, (ἐν γέν.) σύντροφος.
Σύγχορτος (ὁ, ἡ), Π. συνορεύων, πλησιόχωρος.
Συγ·χόω-ῶ, Μ. χώσω, = Συγχώννυμι.
†Συγ·χραίνω, Μ. χρανῶ. Μολύνω διὰ συγχρωτισμοῦ.
Συγ·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι ἐκ συμφώνου (ὁμοῦ μὲ ἄλλον)· (συνκδχ.) ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν) μετά τινος. « Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις, » Γρφ., (συγχ. τῷ Συγκίχραμαι).
†Συγ·χρηματίζω, Μ. ίσω, μτγν. ᾗ ἀδκμ. ἀντὶ Συ·υπάρχω.
Σύγχρησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου χρῆσις (μεταχείρισις)· (συνκδχ.) συναναστροφὴ, ἐπιμιξία.
Συγχρήσομαι, μέλλ. τοῦ Συγχράομαι ᾗ τοῦ Συγκίχραμαι.
Συγχρηστέον, θετ. τοῦ Συγχράομαι.
Συγ·χρηστηριάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον (τὸ χρηστήριον) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.
Συγ·χρίμπτω, Μ. χρίμψω, Π. πλησιάζω τι (κυρ. μὲ ὁρμὴν) πρὸς ἄλλο, συγκροὐω.
Σύγχρισμα (τὸ). χρῖσμα, μῦρον, ἀλοιφή.
Συγχριστέον, θετ. τοῦ Συγχρίω.
Συγχριστὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς σύγχρισμα.
Συγ·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πανταχόθεν ἢ συγχρόνως, (Ἀρετ.).
Συγχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύγχρονός τινος. 2) (γρμτ. εἰς τὸ πθ.) συμφωνῶ κατὰ τὸν χρόνον, (παρβλ. Ὁμοχρονέω).
†Συγ·χρονίζω, Μ. ίσω, = Συγχρονέω, (ὄθ.
Συγχρονισμὸς (ὁ). τὸ συγχρονίζειν (ζῆν ἢ ὑφίστασθαι συγχρόνως), ταυτότης χρόνου.
Σύγχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ὑφιστάμενος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μὲ ἄλλον, ὁμόχρονος.
Σύγχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ χρῶμα, ὁμόχροος. 2) Π. ἀντὶ Σύγχρως.
Συγ·χρώζω Μ. ώσω καὶ
†Συγ·χρωματίζω, Μ. ίσω. Χρωματίζω τι (καὶ πθ. Χρωματίζομαι) ὁμοῦ, μεταδίδω ἢ (πθ.) λαμβάνω τὸ αὐτὸ χρῶμα (κυρ. καὶ μτγν.)· (ἐπὶ βαφ.) συναλοίμαι, (ᾗ ἐπμ.) ἑνόνομαι, (παρβλ. Συγχρωτίζομαι).
Συγχρωματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
†Συγχρωματιστὸς, ἡ, όν. Χρωματισμένος μὲ τὸ ἴδιον χρῶμα.
Συγ·χρώννυμι, Μ. χρώσω, = Συγχρωματίζω.
Σύγχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος σῶμα μὲ σῶμα. ‖. (ἡ αἰτ.) Σύγχρωτα, ἀντὶ ἐπίρ. Σῶμα μὲ σῶμα, ἀγκαλιαστά, ὄθ.
Συγ·χρωτίζω, Μ. ίσω. Ἑνόνω τι (καὶ μσ. Ἑνόνομαι) μετά τινος σῶμα μὲ σῶμα, (ἐν γέν.) ἔχω ἢ λαμβάνω ἄμεσον σχέσιν, ταυτίζομαι.
Συγ·χυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ἀφ' ἑαυτοῦ (κοιν. σιγοβράζοντάς το) εἰς χυλόν.
Σύγχυμος (ὁ, ἡ). χυλωμένος, καλοβραμένος.
†Συγγύνω, μτγν. ᾗ σπν. ἀντὶ Συγχέω. « Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους, » Γρφ.
Σύγχυσις, εως (ἡ), τὸ συγχέειν ἢ συγχέεσθαι, ἐμπίρδεμα, ἀνακάτωμα· ἀταξία· ταραχὴ· ἀνατροπὴ· (γρμτ.) ἀντιμετάθεσις λέξεων. « Σπονδῶν (υ' Ὁρκίων) —, » Θκ., Πλάτ., Πλ. παράβασις, ἀθέτησις.
Συγχυτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ συγχέειν, ἐμποιητικὸς συγχύσεως.
Σύγχυτο, Π. ἀντὶ Συνεκέχυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Συγχέω.
Συγ·χωλαίνω, Μ. ανῶ καὶ
Συγ·χωλεύω, Μ. εύσω. Χωλαίνω ὁμοῦ (μὲ ἄλλον), χωλαίνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης.
Σύγχωμα (τὸ), [συγχώννυμι]. σωρὸς, ἐπισώρευμα.
Συγ·χωνεύω, Μ. εύσω. Συναναλύω εἰς τὸ χωνευτήριον.
Συγ·χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω ἢ Σκεπάζω μὲ χῶμα, παραχώνω· ἀφανίζω, καταβαφίζω.
Συγ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω ὁμοῦ· (ὄθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ. καὶ μτφορ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, παραχωρῶ· χαρίζω· ἐπιτρέπω, (κοιν.) συγχωρῶ, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι· συμφωνῶ, συγκατανεύω· (μὲ αἰτ. ἑλλ.) « Ἢ ᾗ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε; » Ξεν. (καὶ δοτ. περιπ.) « Τοῦτό σοι συγχωρῶ, τοὺς ἐπαίνους ἡδίως εἶναι, » αὐτ. « Φησὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, » Δμ. « Ὅς τις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκε βροτῶν, σοφὸς, » Πλ. « Γυναῖκα χρὴν πάντα συγχωρεῖν πόσει, ἥτις φρενῆρης, » Εὐρ. « Οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον ἐπιταχθήσεσθε, » Θκ. (καὶ γεν.) « Εἰ τῆς ἡγεμονίης συγχωρήσομεν αὐτοῖσι, » Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) « Συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι, » Ξεν. (ᾗ ἀποδ.) « Ταῦτα λεγόντων συνεχώρησεν ὁ Ἀ., » Ἡρ. (καὶ ἄπρσ.) « Εἰ συγχωροίη, » Ξεν., (κοιν.) ἂν τὸ συγχωρῇ ὁ καιρὸς (ἡ περίστασις). « Ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ, » Θκ., ὅπως συνηθῶσι. (καὶ πθ.) « Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται, » αὐτ. « Τοῦτο γὰρ ἀμφισβητεῖται, τὰ δ' ἄλλα ὡς συγκεχωρημένα τῇ φύσει τίθεται, » Θφρ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) « Συνεχωρήθη τὴν ἐκδημίαν, » Δμ. « Ἡμέρα συγχωρηθεῖσα, » αὐτ., προσδιορισθεῖσα. « Ἡ τότε συγχωρηθεῖσα εἰρήνη, » αὐτ., συμφωνηθεῖσα. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) « Συγχωρεῖται καὶ συνάγεται, » Πλ., μαζώνει, τραβιέται. (ἡ μτχ.) « Τὸ συγκεχωρηκὸς, » Δμ., ἡ συγκατάθεσις, ἡ ἐπιείκεια.
Συγχώρημα (τὸ). τὸ συγχωρηθὲν (συμφωνηθὲν, παραχωρηθὲν κτλ.). « Καὶ πωλεῖν ἐφῆκε τὸν υἱὸν τῷ πατρὶ, οὐδὲν ἐπιζημιοῦσθαι, εἴτις ὠμὸν ὑπολήψεται τὸ συγχώρημα, » Δ. Ἁλ.
Συγχώρησις, εως (ἡ), τὸ συγχωρεῖν (ὑποχωρεῖν, ἐπιτρέπειν κτλ.), ἄδεια, συγκατάθεσις. « Τὴν σιγήν σου ξυγχώρησιν θήσω, » Πλάτ.
Συγχωρητέον, θετ. τοῦ Συγχωρέω.
Συγχωρητικὸς, ἡ, όν. Εὐδιάθετος εἰς τὸ συγχωρεῖν, συγκαταβατικὸς ἢ ἐμφαίνων συγχώρησιν (συγκατάθεσιν, ἄδειαν κτλ.)
Συγχωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συγχώρησις.
Σύγχωρος (ὁ, ἡ). ὅμορος, πλησιόχωρος.
Σύγχωσμα (τὸ), = Σύγχωμα, σωρὸς χώματος κτλ.
Συγγωσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγχώννυμι, συσσώρευσις χώματος, παράχωμα.
Συγχωστέον, θετ. τοῦ Συγχώννυμι.
Σύδην, ἐπίρ. Π. [σείω]. μὲ ὁρμήν.
Σύειος, α, ον, = Ὑήιος, γρουνήσιος.
Συ·ζάω-ῶ, Μ. ζήσω ἢ βιώσομαι (ἀδρ. Συνέζησα ἢ Συνεβίων κτλ.). Ζῶ ὁμοῦ, περνῶ τὴν ζωήν μου μέ. « Πενίᾳ —, » Ἀξ.
Σύζεσμα (τὸ). ἀπόβρασμα ῥευστοῦ συζέσαντος, (οὕτω γραπτέον καὶ ἐξηγητέον νομίζω τὸ τοῦ Ἡσυχ. « Σύζωσμα, [ἐκόφραστος] ἐν τῷ Μεταλλικῷ τὸν ἐκρέοντα χαλκόν, »).
Συ·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν), ἑνόνω, ζευγαρόνω· (συνήθ. μτγν.) συνάπτω εἰς γάμον. « Ὁ νόμος συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα, » Ξεν. (καὶ ἐπὶ ζ.) « Κατὰ δὲ τὴν ὀχείαν ἁλίσκεται πολλὰ συνεζευγμένα, » Ἀρστ. (καὶ τρπ.) « Οἵᾳ ξυμφορᾷ συνεζύγης; » Εὐρ.
Συζευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σύζευξιν, συναπτικός.
Σύζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συζεύγνυμι, ἕνωσις (εἰς γάμον). συνδυασμός.
Συ·ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω τι ὁμοῦ.
Συ·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἐρευνῶ, Ἐξετάζω) τι ἢ περί τινος ἐκ συμφώνου μέ. « Συζητεῖν τινι (ἢ) πρός τινα, » Ἀξ. « Καὶ ἐβουλεύσαντο πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτούς, λέγοντας· Τί ἐστι τοῦτο; » Εὐαγ.
Συζήτησις, εως (ἡ), τὸ συζητεῖν, ἢ ἐκ συμφώ. ν γινομένη ζήτησις (ἔρευνα) περί τινος, (Γαλλ.) discussion.
Συζητητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συζητῶν (κυρ. φιλοσοφικῶς) τι.
Συ·ζορόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκατέω.
Συ·ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ζευγμένος (ἢ στρατ. τοποθετημένος) εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν· βαίνω ἐκ συμφώνου, (ἀλλ.) Συστοιχέω. « Ὅπου γὰρ ἰσχὺς ξυζυγεῖσα καὶ δίκη, ποῖα ξυνοῖς τῶν δὲ κατ' ἠπειρώτερα; » (Αἰσχλ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ὑμ.
Συζυγὴς, ἐος (ὁ, ἡ). συνημμένος (εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν), (μτγν.) ἡνωμένος εἰς γάμον κοινωνίαν, συνεζευγμένος, Σύζυγος.
Συζυγία (ἡ). ἡ θέσις (ἢ ἕνωσις) τῶν συζύγων· ζεῦγος, συνωρίς· (γρμτ.) κλίσις ῥήματος.
Συζύγιος, α, ον. Ὁ τῶν συζύγων ἢ τῆς συζυγίας ἔρως. « Ἥρα —, » Στρ., ἡ προστάτις τοῦ γάμου. 2) Π. ἀντὶ Συζυγὴς, συνηνωμένος.
†Συζυγίτης, « (ὁ) καὶ Συζυγῖται, ἐων (ἡ), νλγ. ἀντὶ Συζυγὴς, συζυγες.
Σύζυγος (ὁ, ἡ). ὁ συνεζευγμένος (καὶ ἐπὶ στρατ. τοποθετημένος) εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν, ὁμόζυγος, (ἐν γέν.) συνηνωμένος, ὅμοιος. ‖. (οὐσ.) σύντριφος, (ὄθ. συνήθ. ἐπὶ γάμου) σύμβιος.
Συ·ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι ὑγρὸν εἰς κατάστασιν ζυμώσεως, κάμνω νὰ φυσκώσῃ ὁλόν ζυμωμένον (νὰ ἁρμαλ) μαζῆς.
Σύζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Σύζυγος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὁμοῦ.

Σύζωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ ζώσιμον, λωρί, ταινία κτλ., [ἐκ τοῦ

Συ-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁμοῦ, σφίγγω (συστέλλω) διὰ τῆς ζώνης, (ὅθ. μσ.) ἀνασκουμπόνομαι, ἑτοιμάζομαι· (κοι μὲ αἰτ.) φορῶ (κυρ. εἰς τὴν μέσην μ.), ζώνομαι. » Συνεζώσατο τὰ σκεύη αὐτοῦ τὰ πολεμικά, « Μακκαβ.

Συ-ζωογονέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Συ-ζωοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωοποιῶ ὁμοῦ, συνεπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν.

Σύζωσις (ὁ, ἡ). ὁ συνυπάρχων μετ' ἄλλου.

‡Σύζωσμα, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύζεσμα.

Συηβόλος (ὁ, ἡ), Π. [σῦς, βάλλω]. ὁ κτυπῶν ἢ φονεύων τὰ ἀγριογούρουνα.

Συήλη (ἡ), [σῦς]. βεῦρκος (λασπότοπος) ὅπου κυλίονται οἱ χοῖροι, (ὅθ. τὰ Λτ.) sulla.

Συηνέω-ῶ [συηνός], Μ. ήσω. Φέρομαι (ζῶ) 'σὰν τὸ γροῦνι.

Συηνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκαιότης, βαρβαρότης, ἀχρειότης, ἀνυπαρξία.

Συηνός [σῦς], ἡ, όν. Ὁ ζῶν (φερόμενος) ὡς ἂν τὸν χοῖρον, κτηνώδης, βάναυσος, ἀναίσθητος κτλ.

Σύθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς ἔρχ. καὶ

Σύθι, Π. ἀντὶ Σύθητι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς πρχ. τοῦ Σεύω.

Συΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῦς, χοιρίδιον.

‡Συϊκός, ἡ, όν καὶ

Σύϊνος, η, ον, = Σύειος, χοίρειος.

Συκάζω, Μ. άσω. Συνάζω (δοκιμάζων τὰ ὥριμα) σῦκα· (μτφρ.) συκοφαντῶ, (ἐν γέν.) πειράζω· (ἐνίοτε) ψηλοφῶ ἡδονικῶς, βλιμάζω, (ἁπλ.) δοκιμάζω. » Συκάζειν αὐτῆς τὸν τρόπον, ὅπως ἔχει συμβάσεως περὶ σέ, « Ἀριστοφ.

Συκαλίς καὶ (διὰ τὸ μέτρον μόνον) Συκαλλίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, συκοφάγος.

‡Συκαλόδος (ὁ, ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Συκολόγος. ‖. (οὐσ.) ἡ μαγκούρα τῶν βοσκῶν.

Συκαμινέα (ἡ), τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ μουρηά, (Τουρκ.) ντουτιά.

Συκάμινον (τὸ), [σῦκον]. ὁ καρπὸς τῆς συκαμινηᾶς, τὸ (Τουρκ.) ντοῦτι. » Τὸ συκάμινον ἐρυθρὸν ὀξύτερόν ἐςιν ἢ λευκόν, « Θερ. « Οὐδ' ὥσπερ ὑμεῖς συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχρημέναι, « (Εὐβουλ. παρ') Ἀθ. 2) (ἰατρ.) εἶδος φύματος, (κυρ. περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἕδραν).

Συκάμινος (ἡ ἢ σπανιότ. ὁ), = Συκαμινέα, ἡ Συκομορέα. » Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μούρων καρπὸν φέρουσιν, αἱ δὲ τὸν τοῖς σύκοις ἐμφερῆ, « Διοδ.

Συκαμινώδης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ συκαμίνου, ὅμοιος μὲ συκάμινον.

Συκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῦκον, συκάκι, συκαλάκι.

Συκᾶς, άδος (ἡ). ἡ νέα συκῆ, (ἁπλ.) = Συκῆ.

Συκαστής, οῦ (ὁ). ὁ συκάζων, συκολόγος ἢ (Κωμ.) συκοφάντης.

Συκάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συκαστής.

Συκέα καὶ Ἰων. Συκέη-ῆ (ἡ), τὸ δένδρ., ἡ συκιά. » Συκῆ Αἰγυπτία, « Ἀθ., ἡ συκομορέα. 2) (ἐνίοτε) ἡ συκομορέα. » Πυρ ἦν συκῆς ἀπὸ ῥίζης, « Ἱππκρ. 3) (ἰατρ.) = Σῦκον. » Ἀφαιροῦσι δὲ (οἱ ἐδώδιμοι βολβοὶ) ᾗ συκᾶς ὀπτηθέντες ἐν θερμοσποδίᾳ, « Δακρ.

Συκηγορία (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκία (ἰ), Δ. ἀντὶ Συκέα.

Συκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Συκῆ ἢ Σῦκον.

Συκίζω, Μ. ίσω. Τρέφω μὲ σῦκα.

Σύκινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ συκῆς ἢ σύκων. (συνκθχ.) χαῦνος (εὔθραυστος) σὰν τὸ ξύλον τῆς συκηᾶς, (ἐν γέν.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, ἀχρησίμευτος. » Συκίνη ἐπικουρία, « Παροιμ. » Συκίνη μάχαιρα, « Κωμ., ἡ συκοφαντία.

‡Συκινόφυλλον (τὸ), Γλω. ἀντὶ Συκόφυλλον.

Σύκιον (τὸ). ποτὸν ἀπὸ βρασμένα ξηρὰ σῦκα.

Συκίς, ίδος (ἡ). κλωνάρι συκῆς (διὰ φύτευμα), = Συκᾶς. 2) γυνὴ ἔχουσα πρήξιμον τὸ λεγόμενον σῦκον.

Συκίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκιυασμένος μὲ σῦκα.

Συκοβασίλεια (τὰ), εἶδ. σύκων, βασιλικὰ σῦκα.

Συκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ σῦκα (ᾗ Κωμ. ἀπὸ συκοφαντίας).

Συκοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων σῦκα, λαθρέμπορος σύκων.

Συκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω σῦκα. 2) ὁμιλῶ περὶ σύκων. 3) (Κωμ.) = Συκοφαντῶ, [ἐκ τοῦ

Συκολάγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων σῦκα ἢ (;) ὁμιλῶν περὶ σύκων. 2) (Κωμ.) = Συκοφάντης.

Συκομαγίς, ίδος (ἡ). μίγμα σύκων εἰς εἴδος μάζης, εἶδος παστελίου.

Συκομάμας (μμᾶς), α (ὁ). εὐθῆλυς, μαμμάκουθος, (παρβλ.) Βλιτομάμμας.

Συκομορέα (ἡ), εἶδ. δένδρου (μὲ καρπὸν συκῆς καὶ φύλλα μορέας) τῆς Αἰγύπτου.

Συκομορίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ συκόμορα.

Συκόμορον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας. » Ἡ συκάμινος ἡ ἐκφέρουσα τὸν λεγόμενον καρπὸν συκόμορον· σῦκῳ γὰρ ἔοικεν· ἄτιμον δέ ἐστι κατὰ τὴν γεῦσιν, « Στρβ.

Συκόμορος (ἡ), = Συκομορέα. » Τῆς συκομόρου ὁ καρπὸς οὐ πεπαίνεται, « Σδ.

Σῦκον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς συκῆς. 2) (μτνμ.) εἶδ. πρηξίματος σαρκώδους τὸ ὀπ. σχηματίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περὶ τὰ βλέφαρα, (Γαλλ.) fic. 3) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Συκοπέδιλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Συκοφάντης, (κατὰ λέξ.) φορῶν συκοφάντα πέδιλα, (παρῳδ. τοῦ Χρυσοπέδιλος).

Συκοπρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σῦκα.

Συκοπρίστης, ου (ὁ). ὁ πριονίζων τὸ σῦκον εἰς δύο, (δηλ.) εἰς ἄκρον φιλάργυρος, (παρβλ.) Κυμινοπρίστης.

Συκοπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῦκον (πρήξιμον) εἰς τὸν πρωκτόν.

‡Συκοσπαδίας, ου καὶ

Συκοσπᾶς, άδος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Συκοφάντης, (παρῳδ. τοῦ Λυκοσπάς).

Συκοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σῦκα, [ἐκ τοῦ

Συκοτράγος καὶ Συκοτρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων σῦκα.

Συκουρὸς (ὁ), = Συκωρός.

Συκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συκοτραγέω.

Συκοφάγος (ὁ, ἡ), = Συκοτράγος.

Συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ᾗ μτβτ. Κατηγορῶ ἢ Ἐνοχλῶ τινα, [ἐν γέν.] Ῥαδιουργῶ ὡς) συκοφάντης.

Συκοφάντημα (τὸ). τὸ πρὸς συκοφαντείαν λεγόμενον.

Συκοφάντης [σῦκον, φαίνω], ου (ὁ). (κυρ. καὶ ἀρχ.) ὁ καταμηνύων τοὺς μετερχομένους τὸ λαθρεμπόριον τῶν σύκων (τῶν ὀπ. ἦτον ἀπηγορευμένη ἡ ἐξαγωγὴ ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν), (ὕθ. ἐν γέν.) ὁ κατηγορῶν ψευδῶς ἢ διὰ χρήματα, ἔχων ἔργον τὸ προσβάλειν (καταγγέλλειν), (Τουρκ.) σερέτης. » Τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν, « Δμ.

Συκοφαντήσις, εως (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκοφαντητέος, α, ον, θετ. τοῦ Συκοφαντέω.

Συκοφαντητός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ συκοφαντήσῃ τις, ἐπιδεκτικὸς συκοφαντίας.

Συκοφαντία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συκοφάντου, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή.

Συκοφαντίας, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἄνεμος τῆς συκοφ., (κατὰ μίμησιν τοῦ Καικίας, Ὀρνιθίας κτλ.).

Συκοφαντικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Συκοφάντου ἦθος.

Συκοφαντίς, ίδος καὶ

Συκοφάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συκοφάντης.

Συκοφαντῴδης, ους (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ῳδῶς. Ὁ ἐν εἴδει συκοφαντίας, συκοφαντικός.

‡Συκόφασις, εως (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκοφορεῖον (τὸ). ἀγγεῖον (καλάθ.) διὰ σῦκα, [ἐκ τοῦ

Συκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω σῦκα, εἶμαι·

Συκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ ἔχων) σῦκα.

Συκόφυλλον (τὸ), Γλω. ἐξήγ. τοῦ Θρῖον.

Συκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συκίζω. 2) (πθ.) ἐβγάζω (ἢ μεταβάλλομαι εἰς) σῦκον (2).

‡Συκχάς, άδος ᾗ Συκχίς, ίδος (ἡ) καὶ

‡Σύκχος (ὁ), εἶδ. ξυλίνου ὑποθήματος (γαλέντζας), (Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Λτ.) socque.

Συκώδης, εος (ὁ, ἡ). σύκῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Σύκωμα (τὸ), = Σῦκον (2).

Συκών, ῶνος (ὁ). τόπος (κῆπος) περιεκτικὸς συκῶν.

‡Συκωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς)-

Συκωρός (ὁ), [σ. ῶρα]. φύλαξ τῶν σύκων ἢ τῶν συκῶν. 2) = Συκοφάντης.

Σύκωσις [συκόω], εως (ἡ). ἔκφυσις σύκου (2) περὶ τὰ βλέφαρα, εἶδ. ὑπερσαρκώσεως.

Συκωτὸς, ἡ, όν. Θρεμμένος μὲ σῦκα, (ἐπμ.) παχὺς, εὔτροφος.

Σύλα, ης (ἡ), = Σύλη καὶ Σῦλον.

Σύλα, Π. ἀντὶ Ἔσυλα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Συλάω.

Συλαγωγέω-ῶ [σῦλον, ἄγω], Μ. ήσω. Διαρπάζω, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ· ξαγυμνόνω· (τρπ.) ἀπατῶ.

Συλαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύλασκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐσύλα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Συλάω-ῶ [[σῦλον]], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἠαίρνω τι διὰ τῆς βίας, ἐβγάζω, ἀφαιρῶ· (ἰδιαιτ.) Ἠαίρνω ὡς λάφυρον ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν (ἴδε Σύλη)· (ἐν γέν.) ἁρπάζω, ξεγυμνόνω· σφετερίζομαι. » Συλῶσιν ἀλλήλους ῥήματα, « Δ. Ἀλ.

Συλεύω, Μ. εύσω καὶ

Συλέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Συλάω.

Σύλη (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ κουρσεύειν (συλᾷν) τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου (Γαλλ. droit de représailles) ἢ τοῦ κρατεῖν διὰ τῆς βίας πλοῖον ἀνῆκον εἰς ἀλλοδαπὸν χρεώστην πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἐντοπίου δανειστοῦ, (Γαλλ.) embargo ἢ saisie arrêt. » Σ. διδόναι τινὶ κατά τινος, « Δμ., Ἀρςτ.

Σύλημα (τὸ). τὸ συληθὲν, λάφυρον, σκύλευμα.

;Συλήσιος (ὁ, ἡ). ἁρπαγμένος, κλοπιμαῖος, [[ἐκ τοῦ

Σύλησις, εως (ἡ). τὸ συλᾷν, ξεγύμνωμα, διαρπαγὴ, λεηλασία.

Συλήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Συλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ -

Συλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συλῶν (λεηλατῶν, ἁρπάζων, ξεγυμνόνων), λῃστής.

Συλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συλητής.

Συλήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Συλητής.

Συλλαβὴ (ἡ). τὸ συλλαμβάνειν, σύναψις· συνένωσις· σύλληψις (τέκνου)· (συνήθ.) ἕνωσις γραμμάτων ἀποτελοῦσα φθόγγον· (μουσ.) ἡ διὰ τεσσάρων ἁρμονία, (Γαλλ.) quatre.

Συλλαβίζω, Μ. ίσω. Συνάπτω δύο ἢ καὶ πλειότερα γράμματα πρὸς σχηματισμὸν συλλαβῆς, σχηματίζω ἢ προφέρω κατὰ συλλαβήν.

Συλλαβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιςάμενος εἰς συλλαβήν.

Συλλαβικῶς, ἐπίρ. Διὰ συλλαβῆς ἢ Κατὰ συλλαβήν.

Συλλαβομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Φιλονεικῶ) περὶ συλλαβῶν ἢ συλλαβῆς.

;Συλλαβομαχία (ἡ). ἡ περὶ συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν λογομαχία.

Συλλαβοπευσιλαλητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ πυνθανόμενος (ἐρωτῶν) καὶ λαλῶν πάντοτε περὶ συλλαβῶν.

;Σύλλαβος (ὁ). πίναξ βιβλίου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σίλλυβος.

Συλλαγνεύω, Μ. εύσω. Συμπορνεύω, συνακολασταίνω.

Συλλαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Συνέλαχον κτλ.). Λαμβάνω τι διὰ λαχνοῦ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἔλαχεν εἰς τὸ μερίδιόν μου τὸ νὰ ᾖμαι μαζῇ (ἑνωμένος) μέ. (μὲ δοτ.) » Βαρεῖ ᾖ βιαίῳ ἀνταγωνιςῇ —, « Πλ. (παρβλ. Συνεκπίπτω).

Συλλαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ μετά τινος, συνομιλῶ.

Συλλάλησις, εως (ἡ), τὸ συλλαλεῖν, συνομιλία.

Συλλαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνέλαβον κτλ.). Πιάνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνάπτω, ἑνόνω. » Τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς (τοῦ ἀποθνήσκοντος) —, « Πλάτ., κλείω. » Συλλαβὼν τῆς στρατιῆς τοὺς περιγενομένους, « Ἡρ., συναθροίσας. » Πᾶν συλλαβὼν εἴρηκας, αὐτ., = Συλλήβδην.

2) πιάνω τι μαζῇ μὲ ἄλλον, (ὅθ. συνκδχ.) βοηθῶ, συνεργῶ, (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ, χρησιμεύω. (μὲ γεν. τοῦ πράγμ.) » Ὅςτις ξυλλάβοι τῶν σχοινίων, « Ἀρςφ. (καὶ συχνότ. δοτ. τοῦ πρσ.) » Τὰς χεῖρας ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησε, « Ξεν. » Τὰ ψεύδη τούτῳ συλλαμβάνει, « Ἰσ. » Τῷ γὰρ πονοῦντι γὼ θεὸς ξυλλαμβάνει, « Σχλ. (ᾖ μὲ δύο δοτ.) » Οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασι συνελάμβανον ἡμῖν, « Δμ. (καὶ προθετ. αἰτ.) » Πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει, « Ξεν. (ᾖ μσ.) » Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο, μισθὸν οὐδέτερος παρέξει, « αὐτ. 3) πιάνω σφικτὰ, ἀδράχνω· πιάνω κυνηγῶν, βάλλω εἰς τὸ χέρι, (χυδ.) τσακόνω. » Δίλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, « Μυθ. » Ἐκέλευσε συλλαβεῖν τινας τῶν ἀνὰ τὸ πεδίον, « Ξεν. » Συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, « Ἰσκρ. (καὶ μὲ γεν. προσδιορ. τὸ πόθεν) » Τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνέλαβες, « Ακ. (καὶ πθ.) » Ἐπεὶ δὲ οὗτοι συνειλημμένοι ἦσαν, « Ξεν.

4) ἠαίρνω μαζῇ μου, συμπαραλαμβάνω. « Ἀπῄει συλλαβὼν τὸ ἕτερον ςράτευμα, « Ξεν. » Ἔκπλει, σαυτὸν ξυλλαβὼν, ἐκ τῆς δε γῆς, « Σοφ., (φρσ.) σπεῦσον νά.

5) περιλαμβάνω· (ὅθ. ἐπὶ γυν.) λαμβάνω ἐν γαστρὶ, ἐγγαστρόνομαι· (μτφορ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, (Γαλλ.) comprendre. » Συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρᾳ, « Γρφ. » Συνέλαβε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, « Ἡρ. » Τὴν φωνὴν τὴν μὲν τῶν γυναικῶν οἱ ἄνδρες οὐκ ἐδυνέατο μαθεῖν, τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες συνέλαβον, « αὐτ. » Οὐ συλλαβὼν τὸ ῥηθὲν, « αὐτ. » Συλλαβὼν τὸ χρηστήριον, « Πλ. » Τοῦτο μὴν ἱκανῶς συνειλήφαμεν, « Πλάτ.

Συλλάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύλλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐκ συμφώνου ἢ πανταχόθεν λάμψις, λάμψις ἑνωμένη δύο ἢ καὶ πλειοτέρων σωμάτων ὁμοῦ, (παρβλ.) Συναύγεια.

Συλλανθάνω, Μ. λήσομαι (ἀόρ. Συνέλαθον κτλ.). Λανθάνω (Περνῶ χωρὶς νὰ φανῶ, Μένω κρυμμένος ἢ ἀγνώριστος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συλλατρεύω, Μ. εύσω. Λατρεύω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συλλαφύσσω, Μ. ύξω. Συγκατατρώγω. (μτνμ.) λεηλατῶ ὁμοῦ, συναφανίζω.

Συλλεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν) ὁμοῦ μὲ ἢ ἀμοιβαίως· λειόνω ἢ κοπανίζω μαζῇ, (Ἀρετ.).

Συλλέγδην, ἐπίρ. = Συλλήβδην.

Συλλέγω, Μ. λέξω. Συνάζω (κυρ. κατ' ἐκλογὴν), μαζόνω (ἀπὸ ἕνα-ἕνα), (ἐπὶ πρσ.) συναθροίζω. » Ἀνορύξας τὸν τάφον, καὶ τὰ ὀστέα συλλέξας, « Ἡρ. » Φρύγανα συλλέγοντες, « Ξεν. » Συλλέξας 100 τάλαντα, « αὐτ. » Συνέλεξε τοὺς φίλους, « αὐτ. » Στρατὸν συλλέγειν, « = Στρατολογεῖν. » Συνέλεγεν ὁπλίτας πολλοὺς, « αὐτ. (ᾖ μσ.) » Ἑταίρους ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, « Ὀδ. Β. Φιλίας —, « Πλ., = Συνάπτειν. » Ἐκ τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνείλεγμαι, « Ἀξίοχ. » Ἐπειδὰν δὲ συλλεγῶσι ᾖ μετ' ἀλλήλων γένωνται, « Δμ. (ᾖ πθ.) » Ἐκ πάντων τούτων ἡ πολυλογία συνελέγετο αὐτῷ, « Ξεν., προσεγίνετο βαθμηδόν. 2) Π. ἀντὶ Συγκαθεύδω, συνευνάζομαι.

Συλλειαίνω, Μ. ανῶ, = Συλλεαίνω.

Συλλείβω, Μ. λείψω. Ἑνόνω γύνων τι (καὶ πθ. Συνάζομαι γυνόμενος παθενὰ, Συῤῥέω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον (ἀπὸ στάλαν-στάλαν).

Συλλειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρίβω τι ὁμοῦ ὡς οὐ νὰ γένῃ σκονί, συντρίβω ψιλά· λειόνω μαζῇ. » Σκίλλα συλλειωθεῖσα ὄξει, « Γεωπον.

Συλλειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ μετά τινος δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν (ἐκκλησ.) συνιερουργῶ ὡς συλλειτουργός.

Συλλειτούγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συλλειτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφορτισμένος ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν). (Ἐκκλησ.) ὁ ἐκτελῶν ὁμοῦ τὴν θείαν λειτουργίαν.

;Συλλεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ συλλέγειν.

Σύλλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ συλλογὴν συνηγμένος (συνηθροισμένος).

Σύλλεκτρος (ὁ, ἡ). κοινωνὸς τοῦ αὐτοῦ λέκτρου, ὁμόλεκτρος, σύνευνος.

Σύλλεξις, εως (ἡ), τὸ συλλέγειν ἢ συλλέγεσθαι, σύναξις (κατ' ἐκλογὴν), συλλογή· συνάθροισις· (ἐνίοτε) συγκοίμησις (;), (συγχ. τῷ Σύλληξις).

Συλλεσχηνεύω, Μ. εύσω. Συνομιλῶ (κυρ. πρὸς διασκέδασιν).

Συλλήβδην, ἐπίρ. = Συλληπτικῶς, περιληπτικῶς, ἐν συνόψει, ἐνὶ λόγῳ.

Συλλήγω, Μ. λήξω. Παύω ὁμοῦ ἢ ἐνταύτῳ.

Συλληίζομαι, Μ. ίσομαι. Λεηλατῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύλληξις [[συλλαγχάνω]], εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου συνένωσις, ὁ διὰ λαχνοῦ συνδυασμός· σύμπτωσις περιστάσεων.

;Συλλήπτειρα (ἡ), = Συλλήπτρια.

Συλληπτέον, θετ. τοῦ Συλλαμβάνω.

;Συλληπτὴρ (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Συλλήπτωρ.

Συλληπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλαμβάνειν (ἐν γαστρὶ) ἢ περιλαμβάνειν, (Γρμτ.) = Περιληπτικός.

Συλληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συλλήψιν, περιληπτικῶς.

;Συλληπτὸς, ἡ, όν. Ὁ συλληφθεὶς ἢ δυνάμενος συλληφθῆναι, περιληπτός.

Συλλήπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ

Συλλήπτωρ, ορος (ὁ). ὁ συλλαμβάνων (συγκαταπιάνων), συνεργὸς, συμβοηθὸς, συναντιλήπτωρ.

Συλλήπτως, ἐπίρ. = Συλληπτικῶς.

Συλληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ (Μωρολογῶ) μετά τινος· καταγίνομαι ἐπίσης εἰς εὐτελῆ (μικροπρεπῆ) πράγματα.

Συλλῃστεύω, Μ. εύσω. Λῃστεύω ὁμοῦ, μετέρχομαι ἐκ συμφώνου τὴν λῃστείαν.

;Συλλῃστὴρ καὶ

Συλλῃστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συλλῃστεύων, σύντροφος (συνένοχος) λῃστοῦ ἢ λῃστῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συλλήστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συλλῃστήρ.
Συλληφθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Συλλαμβάνω.
Σύλληψις, εως (ἡ). τὸ συλλαμβάνειν ἢ συλλαμβάνεσθαι, πιάσιμον· (ἐπὶ γυν.) ἐγγάστρωμα· (τρπ.) κατανόησις· (ἰνίοτε) = Ἀντίληψις· (Γρμτ.) εἶδος συνεκδοχῆς.
Συλ-λιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς λίθον.
Συλ-λιμώττω, Μ. ώξω. Λιμώττω ἢ ἐγὼ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.
Συλ-λιπαίνω, Μ. ανῶ. Λυδνω τι ὁμοῦ, συγχωνεύω.
Συλλογεύς, έως (ὁ). ὁ συλλέγων (συνάζων), ἐρανιστής, (Γαλλ.) collecteur.
Συλλογευτικός, ή, όν. Ὁ συναχθείς ἢ συναζόμενος ὑπὸ συλλογέως.
Συλλογή (ἡ), = Σύλλεξις, σύναξις (κατ' ἐκλογήν), (Γαλλ.) collection· (ἐν γέν.) μαζωμός, συνάθροισις.
Συλ-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶ (Λογαριάζω) τι ὁμοῦ (συλλήβδην), Συγκεφαλαιόω· (συνήθ.) συνάπτω ἰδέας (διάφορα διδόμενα) πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος· (ἐν γέν.) συμπεραίνω· σκέπτομαι. « Εἴ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων ἔργα συλλογίσαιτο, ἐλάσσονα . . φανείη ἐόντα τοῦ λαβυρίνθου, « Ἡρ. » Διὰ τῶν ὁρωμένων τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, « Γργ. « Ἐκ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι, καὶ, συναγαγόντα τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι, « Ἀρστ. » Αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, « Πλ.
Συλ-λογίζω, Μ. ίσω, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ Συλλέγω, (συγχ. τῷ Συλλογίζω).
Συλλογιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως. Μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.
Συλλογισμός (ὁ), τὸ συλλογίζεσθαι, περίληψις λογαριασμοῦ, συγκεφαλαίωσις· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Λογικ.) σύναψις διαφόρων διδομένων ἢ προτάσεων πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος, ἢ (κατὰ τὸν Γαλ.) « Λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τούτων κατ' ἀνάγκην συνάγεται, πρότερον ἀγνοούμενον, « (ἐν γέν.) σκέψις, κρίσις. « Ἡ σύνεσις δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι, « Πλάτ. « Πολλὰ γὰρ οὐδὲ συλλογισμοῦ, ἀλλὰ βοηθείης δεῖται τῶν πραγμάτων, « Ἱππκρ. « Συνελογίσατο παρ' ἑαυτῷ . . συλλογισμὸν βαρβαρικόν, « Πλθ. « Εἰδεχθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν, καὶ περ ἐκ συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων, « αὐτ., κατὰ τὸν νοῦν.
Συλλογιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συλλογίζομαι.
Συλλογιστής, οῦ (ὁ). ὁ συλλογιζόμενος (θεωρῶν λογαριασμὸν ἢ κάμνων συλλογισμούς).
Συλλογιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συλλογισμόν.
Συλλογιστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν συλλογιστικὴν μέθοδον, ἐν εἴδει συλλογισμοῦ. « Τὸ μέγα ἔφρος μεγάλην τὴν τοῦ ἥρωος χεῖρα δηλοῖ συλλογιστικῶς, « Εὐρ.
Σύλλογος (ὁ), = Σύλλεξις, σύναξις, συνάθροισις, ὁμήγυρις· σύσκεψις, συνδιάλεξις. « Ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ἢ τῇ πόλει σύλλογος ἢ περὶ ναυπηγῶν, « Πλάτ. « Σύλλογον ψυχῆς λαβέ, « Εὐρ., ἕλα (σύνελθε) εἰς τὸν ἑαυτόν σου, λάβε θάρρος.
Συλ-λογχεύω, Μ. εύσω. Λογχεύω ὁμοῦ.
Συλ-λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ (Κακολογῶ) ὁμοῦ.
Συλ-λούω, Μ. λούσω. Λούω (ξ μσ. Λούομαι) μαζῆ.
Συλ-λογάω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. ἁμφ. ἀντὶ Συλλογίζω.
Συλλογία (ἡ), = Συλλογισμός, (ἰατρ. κατὰ μτγμ.) ἄθροισμα.
Συλ-λογίζω, Μ. ίσω. Συγκροτῶ (Συνενόνω εἰς διαφόρους) λόγους, (ἀλλ.) Καταλογίζω.
Συλλογισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ εἰς λόγους ἕνωσις, (ἀλλ.) Καταλογισμός.
Συλλογίτης, ου (ὁ). ὁ εἰς τὸν αὐτὸν λόχον ἀνήκων (τεταγμένος) στρατιώτης, συστρατιώτης (ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου).
Συλ-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Πικραίνω) τινὰ ὁμοῦ· (μσ.) συμμερίζομαι τὴν λύπην τινός, ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν τὸ αἰσθημά μου τοῦτο. « Ἡ ξυνησθήσεται ἅπασα (ἡ πόλις) ἢ συλλυπήσεται.
Σύλλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συλλύω, συνδιαλλαγή, φιλίωσις.
Συλ-λυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω ξ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης.
Συλ-λύω, Μ. λύσω. Λύω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συνεργῶ πρὸς λύσιν· (κυρ. μτφρ.) συμβιβάζω (καὶ μσ. συμβιβάζομαι) πρός τινα, φιλιόνω-ομαι, (παρβλ.) Διαλύω. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Χοηφ. 201) ἀντὶ τοῦ Συγκαταλύω, συνοικῶ, (κατὰ τὸν Porson).
Σῦλον (τὸ), = Σκῦλον, λάφυρον· (Νμ.) τὸ κρατούμενον διὰ τῆς βίας ἢ θημευόμενον πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ δανειστοῦ, (ὅθεν) « Σύλα διδόναι τινὶ κατά τινος, « Ἀρστ., δίδειν τὸ δικαίωμα τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως. « Ἐγράφη ψήφισμα σῦλα πλοίων πολεμίων εἶναι, « Δμ., (ἴδε Σύλη).
Συλόνυξ, όνυχος (ὁ), Π. ὁ συλῶν (περικόπτων) τοὺς ὄνυχας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Στόνυξ—, « Ἐπγρ.
Συμ-βάδην [συμβαίνω], ἐπίρ. Μὲ ἡνωμένα τὰ πόδια, (ἀντιθ. τῷ Περιβάδην).
Συμ-βαδίζω, Μ. ίσω. Βαδίζω (Περιπατῶ) ὁμοῦ.
Συμ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνέβην κτλ.). (κυρ. καὶ σπν.) Πατῶ μὲ ἑνωμένα (κοντὰ ἕνα τοῦ ἄλλου) τὰ πόδια (ἀντιθέτ. τῷ Διαβαίνω). « Ὅταν τι ἀπὸ τῆς γῆς ἅρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες ἐπιχειροῦσιν αἴρεσθαι, « Ξεν. 2) συμπεριπατῶ, συνέρχομαι. « Ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ ξυμβῆναι ποδί, « Σοφ. (καὶ μτγμ.) « Ἐπὴν . . ἐς ὠτειλὴν ξυμβῇ τὸ τρῶμα, « Ἀρετ., (ὅθεν 3) (συνήθ. κατὰ συνκδχ. καὶ μτφρ.) συμφωνῶ· συμβιβάζομαι· ταιριάζω. « Συμβουλεύω συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διακητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων, « Πλάτ. (καὶ μέσ.) « Συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτοὶ αὐτοῖς, « Ξεν. (καὶ τρπ.) « Ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, « Συν. (καὶ ἀπαρ.) « Συνέβησαν αὐτοῖς ἀφᾶς τε αὐτοὺς ξ ὅπλα παραδοῦναι, « Θκ. « Ὁ χρόνος τῆς ἐκθέσιος τῇ ἡλικίᾳ τοῦ παιδὸς ἐδόκει συμβαίνειν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἕως ἂν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ, « Θκ., ἕως οὗ γένῃ συμβιβασμός· τις περὶ τῶν περαιτέρω. 4) (συχνότ. τρπρ. ἢ κατὰ μτχ.) τυγχάνει νὰ γένῃ ἢ νὰ ᾖνε τι, συμπίπτει· ἀκολουθεῖ· (παρὰ Διαλεκτ.) ἐξάγεται ὡς πόρισμα, ἕπεται. « Συλλόγισαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ, εἰ ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὡμολογημένων, « Πλάτ. « Μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχὴν, « αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Οὕτω γὰρ συμβαίνει ἅμα καὶ ἡ τῶν δε εὐγένεια κοσμουμένη, « αὐτ. (συνήθ. δὲ πρὸς ἀπαρ.) « Συνέβη αὐτῷ ἀνελέσθαι Ὀλυμπιάδα, « Ἡρ. « Εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, « Ξεν. » Ἀλλ' εὖτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτὶς Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν, « Σοφ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολύτ.) « Συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἐτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς, « Συν. « Καὶ τῶν διατιθεμένων οἱ πολλοὶ οὐδὲ λέγουσι τοῖς παραγινομένοις ᾗ, τι διατίθενται . . , τῷ δὲ συμβαίνοντός ἐστι καὶ γραμματεῖον ἀλλογῆναι καὶ τἀναντία . . μεταγραφῆναι, « Ἰσ., τυχαίνει, ἢ· εἶν' ἐπόμενον. (καὶ ὡς οὐσ.) « Συμβὰν ἢ συμβεβηκός, ὃ ὑπάρχει μέν τινι, οὐ μέν τοι οὔτε ἐξ ἀνάγκης, οὔτε ἐπὶ πολύ, « Ἀρστ. « Ῥινόκερως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, « αὐτ. β) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καλὴν) ἔκβασιν, Ἀποβαίνω (κυρ. κατ' εὐχήν). « Καὶ ἦν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή κτλ., « Θκ. « Καί μοι δοκεῖ τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυμβῆναι ἢ προσεδέχοντο, « αὐτ. « Πολέμου κακῶς συμβάντος, « Ξεν.
Συμ-βακχεύω, Μ. εύσω. Συνενθουσιάζω ἢ Συνεορτάζω βακχικῶς.
Συμβάκχη (ἡ) καὶ Σύμβακχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμβακχεύων (συνενθουσιῶν) μετά τινος.
Συμ-βαλανεύομαι, Μ. εύσομαι. Συλλούομαι (εἰς τὸ αὐτὸ βαλανεῖον). « Πόρναις —, « Ι. Λυδός.
Συμβαλέειν, Ἰων. ἀντὶ Συμβαλεῖν.
Συμ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Συνέβαλον κτλ.). Βάλλω ἢ (σπν.) Ῥίπτω τι ὁμοῦ, (ὅθ. συνήθ.) ἑνόνω, συνάπτω· συνάγω· (καὶ ἄλλ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι· συμπίπτω· συναπαντῶμαι· ἀνταμόνομαι. « Χεῖρα πὰ συμβάλλειν, « Θῆρ. « Τὼ χεῖρε περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία συμβάλλοντες, « Ἀρχφ., συμπλέκοντες. « Στέφανον —, « Φλςρ. « Τὰς δεξιὰς —, « Εὐρ. « Συμβάλλοντες τὰς ἀσπίδας, « Ξεν. « Ὄμμα—, « Αἰσχλ., κλείω. « Τοὺς δὲ ἀπὸ Φρυγίας συμβαλεῖν, « Ξεν., ἀθροῖσαι. « Ἴχνη ῥοᾶς Σιμόεις συμβάλλεται ἠδὲ Σκάμανδρος, « Ἰλ. Κ. (καὶ ἄλλ.) « Ποταμοὶ συμβάλλοντες ἀλλήλοις, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) « Τούτων (τῶν ποταμῶν) συμβαλλομένων τὸ ἀφέτερον ὕδωρ, « Ἡρ. « Συνεδόκει αὐτοῖς συμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγους, « Ξεν., νὰ συνομιλήσουν. (καὶ ἄλλ.) « Πῶς γὰρ τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἥδιον αὐτῷ συμβάλοι,« Πλ., νὰ τὸν ἀνταμώσῃ; (παρβλ. Ἀντιβάλλω 2). (καὶ ἐνν. τῆς πτ.) » Περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι, « Ξεν., ὁμιλῶ, ἀναφέρω. » Οἱ συμβαλλόμενοι τὸ χρυσίον,« Γρφ., συνάζοντες, θησαυρίζοντες. (καὶ ἀλληλοπθ.) »Ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ, « Ἰλ. Γ., συναπαντηθῇς μαζῇ του. » Τῷ δὲ, θύραζε ἐρχομένῳ, ξύμβλητο,« Ὀδ. Ζ. »Μή τις με προσαυδάτω ξυμβλήμενος, ἢ ἐν ἀγρῷ ἢ ἐνὶ κρήνῃ, « Ὀδ. Θ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) συνεισφέρω· συντελῶ, χρησιμεύω. » Συμβάλλειν λόγον τινὶ,« Ακργ. » Δανεισμῷ συμβάλλειν τὰ χρήματα,« Ἡρ. » Πότερος ἄρα πλείω συμβέβληται ἡμῶν, « Ξεν. » Οἱ δὲ Ἠλεῖοι καὶ ἀργυρίου τρία τάλαντα συνεβάλοντο αὐτοῖς, « αὐτ. » Γνώμας συμβάλλεσθαι, « Ἡρ., γνωμοδοτεῖν. » Συμβαλοῦ γνώμην, « Σοφ., συμβούλευσον. (ᾗ αἰτ. προθετ.) » Συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλους ἱμάτια, « Ἀρςφ, δανείζειν ἀμοιβαίως, συναλλάζειν. » Χρήματα οὐ συμβαλλομένους εἰς τὸ ναυτικὸν, « Ξεν. » Μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται, « Πλάτ. » Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν, « Ξεν. » Τί πλοῦτος συμβέβληται ὑμῖν; « Γρφ., τί σᾶς ὠφέλησε; 3) βάλλω τινὰς νὰ πιασθοῦν μαζῇ (νὰ πολεμήσουν), συγκρούω, (καὶ ἐλλ.) πιάνομαι (μέ τινα νὰ πολεμήσω), συνάπτω (συμπλέκω εἰς) μάχην. » Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ Μενέλαον συμβάλλετε μάχεσθαι, « Ἰλ. Γ. » Συμβάλλειν αὐτοὺς εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.) » Τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν, « αὐτ. » Συμβαλεῖν φίλους ἄνδρας, « αὐτ., (παρβλ. Διαβάλλω). (καὶ δοτ.) » Συμβαλέειν σκύμνον λέοντος σκύλακι κυνὸς, « Ἡρ. » Ἄνδρα ἀνδρὶ καὶ ἵππον ἵππῳ συνέβαλον, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ δ', ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύνοντο φάλαγγας, σύμβαλον μάχεσθαι, « Ἰλ. Π. » Συμβαλὼν ἐνίκησε, « Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Συμβαλὼν αὐτοῖς, ἐσσώθη, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς τὸ μαχόμενον ἀεὶ συμβάλλωμεν,« Ξεν. (καὶ μσ.) » Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, « Ἰλ. Μ. 2) συγκρίνω, παραβάλλω. » Μικρὰ μεγάλοισι συμβαλέειν, « Ἡρ. » Τούτῳ οὐδεὶς ἠξίωσέ κω ἑωυτὸν συμβαλέειν, « αὐτ. (ᾗ αἰτ. προθετ.) »Ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Οὐδὲ εἰς ἄξιός ἐστιν αὐτῷ μεγαλοπρεπίην συμβληθῆναι,« αὐτ. »Τὸ ἀργύριον τὸ Βαβυλώνιον πρὸς τὸ Εὐβοϊκὸν συμβαλλόμενον τάλαντον, « αὐτ., (ὁθ. 5) λογαριάζων εὑρίσκω, (ἐν γέν.) τεκμαίρομαι, μαντεύω, συμπεραίνω, ἐννοῶ, ἐξηγῶ, (Λτν.) conjicere. »Ῥήμαθ' ἱππόκρημνα, ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον, « Ἀρςφ. »Ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὑρίσκω, « Ἡρ. » Οὐκ εἶχον συμβαλέσθαι τὸ πρῆγμα, « αὐτ. »Ἐπὶ δακτύλων συμβαλεόμενος τοὺς μῆνας, « αὐτ. » Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι, ἐπ' ὅτευ τὰ ὀνόματα αὐτῇ κέεται, « αὐτ. »Συνεβαλόμην τὸν ὄνειρον εἰς βραδύτητα, « Φλςρ. » Συμβάλλειν τὰ λεγόμενα, « Κέβ. »Τῇ δε συμβαλεόμενος, ὅτι πτλ.,« Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Συνεβάλετο ἐκ τοῦ ὀνείρου τελευτήσειν ἐν τῇ ἑωυτοῦ,« αὐτ. » Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἡ ὁδὸς ἡ ἡμερησίη ἀνὰ 200 στάδια συμβέβληταί μοι, « αὐτ. 6) συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν. » Συνεβάλοντο λόφον, εἰς ὃν δέοι πάντας ἀλίζεσθαι, « Ξεν. » Ξενίαν —, « αὐτ., συνάπτω. » Συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες, « Δμ. » Συμβόλαια περὶ ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι, « Πλάτ. » Καττάδε δοκεῖ τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Λακεδ. ξυμβαλέσθαι ποττὼς Ἀργείως, « Θκ. (ᾗ πθ.) »Ὅτι οὐκ ἦν αὐτῷ τοῦτο τὸ συμβόλαιον ἠλιθίως συμβεβλημένον, « Δμ. (ὁθ. κατὰ μτχ.) » Συμβάλλοντες, « Δ. Ἀλ., οἱ δανείζοντες ἔμποροι, (Ἰταλ.) οἱ κρεδιτόροι.

Σύμβαμα (τό). (φλσοφ.) συμβὰν, συμβεβηκός· (διαλεκτ.) πρότασις (ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος) ἀποτελοῦσα πλήρη ἔννοιαν, π. χ. Σωκράτης περιπατεῖ, (ἀντιθ. τῷ Παρασύμβαμα).

Συμβαματικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ σύμβαμα (συμβεβηκὸς), τυχαῖος.

†Συμ-βαπτίζω, Μ. ίσω. Βαπτίζω ὁμοῦ.

Συμ-βαρβαρίζω, Μ. ίσω. Βαρβαρίζω ᾗ ἐγὼ ἐπίσης ἢ μετά τινος.

Συμ-βαρύνω, Μ. υ.ῶ. Βαρύνω (ᾗ πθ. Βαρύνομαι) καὶ ἐγὼ ὁμοίως.

Συμ-βασείω (χωρὶς Μ.). Ἔχω κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς σύμβασιν, ἐπιθυμῶ νὰ συμβιβασθῶ.

Συμβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ συμβασιλεύων τινί.

Συμ-βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Σύμβασις, εως (ἡ), τὸ συμβαίνειν (πατεῖν ὁμοῦ [συγχρόνως] ἢ συμφωνεῖν), συμβιβασμὸς, φιλίωσις, εἰρήνη· συνθήκη, συμφωνία. » Συμβάσεις ποιεῖσθαι,« Στρ., συμφωνεῖν εἰρήνην. 2) = Σύμβαμα, περίστασις, σύμπτωσις. » Ὑπὸ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων, « Πλάτ.

Συμ-βαστάζω, Μ. άσω. Βαστῶ (Σηκόνω) τι ὁμοῦ· (συνκδχ.) συγκρίνω.

Συμβατέον, θετ. τοῦ Συμβαίνω.

Συμ-βατεύω, Μ. εύσω, = Συμβαδίζω. 2) Συνδυάζομαι.

Συμβατήριος (ὁ, ἡ) ᾗ

Συμβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος πρὸς σύμβασιν, κλίνων πρὸς συμβιβασμὸν, συμβιβασμοῦ κατορθωτικός. » Λόγος—,« Θκ.

Συμβατικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβατικὸν τρόπον, μὲ διάθεσιν πρὸς συμβιβασμόν. »Σ. ἔγω,« Πλ., = Συμβασείω.

Συμβατὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος συμβῆναι (συμβιβασθῆναι). » Μὴ συμβατὸν, « Πλβ., ἀσυμβίβαστον (μὲ τὰ πράγματα), ἀδύνατον.

†Συμ-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω τι ὁμοῦ (ἐπίσης ἢ ἐκ συμφώνου).

Συμβεβηκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συμβεβηκός.

Συμ-βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβηλόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συμβελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος ἀπὸ ῥιφθέντα ἐναντίον του) βέλη.

Συμ-βελτιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Βελτιοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ᾗ

Συμβήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Συμβαίνω.

Συμ-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (Στενοχωρῶ) ἐνταὐτῷ ἢ πανταχόθεν· συνενόνω διὰ τῆς βίας.

Συμ-βιβάζω, Μ. βιβάσω, καὶ Ἀττ. βιβῶ. Φέρω ὁμοῦ, συνάπτω, συναρμόζω· 'ταιρειάζω· (συνήθ. μτνμ.) διαλλάττω, ἐξισάζω, φιλιόνω· (Γρφ.) πληροφορῶ, καθοδηγῶ, διδάσκω (παρβλ. Προσβιβάζω)· (ἐνίοτε) συγκρίνω, παραβάλλω, (ὁθ.) εἰκάζω, συμπεραίνω· (ἀμτβτ.) συμφωνῶ, (παρβλ. Συμβάλλω).

Συμβίβασις, εως (ἡ) ᾗ

Συμβιβασμὸς (ὁ), τὸ συμβιβάζειν ἢ συμβιβάζεσθαι, συνάρμοσις, 'ταίρεισαμα· (μτνμ.) ἐξιλασμὸς, φιλίωσις· (ἐνίοτε) παραλληλισμὸς, σύγκρισις, (ὁθ.) διδασκαλία, καθοδήγησις, (ᾗ πθ.) πληροφορία.

Συμβιβαστέον, θετ. τοῦ Συμβιβάζω.

Συμβιβαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμβιβάζων (φιλιόνων), διαλλακτής.

Συμβιβαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμβιβασμὸν, διαλλακτικός.

Συμβιβάω-ῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Συμβιβάζω.

Συμ-βιβάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ᾗ μτγν. ἀντὶ Συμβιβάζω.

Σύμβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βιῶν) ὁμοῦ, σύντροφος, σύζυγος.

Συμβιότευσις, εως (ἡ), = Συμβίωσις.

Συμ-βιοτεύω, Μ. εύσω ᾗ

(Συμ-βιόω-ῶ), Μ. ώσομαι. Ζῶ ὁμοῦ, συζῶ, συνδιάγω.

Συμβίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμβιόω, ἡ μετά τινος συνδιαίτησις, ἡ ζωὴ τὴν ὀπ. περνοῦν ὁμοῦ οἱ σύμβιοι.

Συμβιωτέον, θετ. τοῦ Συμβιόω.

Συμβιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμβιωτεύων μετά τινος, σύντροφος, σύμβιος.

Συμβιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμβίωσιν.

†Συμ-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω τι ὁμοῦ (μετά τινος).

Συμ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) ὁμοῦ.

;Συμβλαστὴς, οῦ (ὁ). συντελεστικὸς πρὸς βλάστησιν. » Ἀὴρ—,« Θφρ. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐβλαστής).

Συμ-βλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλασφημῶ ὁμοῦ.

Συμβλήδην [συμβάλλω], ἐπίρ. = Συλλήβδην, ὁμοῦ, (Ἀρετ.).

†Σύμβλημα (τὸ), [συμβάλλω]. Ἁρμὸς, κλείδωσις· θηλύκι, (Τουρκ.) ῥεζές.

Συμβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμβάλλων ἢ συμβαλλόμενος (συμπίπτων, συγκρουόμενος).;

Σύμβλησις [συμβάλλω], εως (ἡ). συμπλοκὴ, συναρμογὴ· σχέσις, συνάφεια·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύγκρισις· ἐξήγησις. 2) (Γρμ.) = Σύμβλημα.

Συμβλήσομαι, Π. ἀντὶ Συμβληθήσομαι, πθ. μέλλ. καὶ

Συμβλητέον, θετ. τοῦ Συμβάλλω.

‡Συμβλητικός, ἡ, όν. Συγκριτικός, παραβολικός, ἡ· 2) συντελεστικός.

Συμβλητός, ἡ, όν. Συγκρίσεως (Συμβλήσεως) ἐπιδεκτικός, παραβλητός· (συνεβχ.) καταληπτός. » Οὐ συμβλητός, « Θρρ., ἀκατανόητος. »Τὸ πλῆθος εὐ συμβλητοί, « αὐτ., ἀναρίθμητοι.

Συμβλύω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω συγχρόνως.

Συμβοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ᾧ ἐγὼ μαζῇ, φωνάζω ἐκ συμφώνου.

Συμβοήθεια (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου (ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ) γινομένη βοήθεια, ‖ἐκ τοῦ

Συμβοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ,συντρέχω πρὸς βοήθειάν τινος, ‖ἐκ τοῦ

Συμβοηθὸς (ὁ, ἡ). ὁ βοηθῶν τινα ὁμοῦ μὲ ἄλλους (συμφώνως πρὸς βοήθειάν τινος).

†Συμβολαιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντάττω συμβόλαιον ὡς -

‡Συμβολαιογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐξ ἐπαγγέλματος τὰ συμβόλαια (τὰ συμφωνητικά, τὰ περὶ συναλλαγμάτων ἔγγραφα), νοτάριος.

Συμβόλαιον (τὸ), (ἐν γέν. ἄν καὶ σπν.) = Σύμβολον· (ὄθ. ἰδιαιτ.) συμφωνητικὸν (ἔγγραφον), (Ἰταλ.) κοντράτον· (ἐν γέν.) σχέσις (ὑπόθεσις) ἐμπορική, συνάλλαγμα, ληψοδοσία, (κυρ. εὐδ. τοῦ

Συμβόλαιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολὴν(συνθήκην,συμφωνίαν). »Δίκη —, -θκ., ἡ περὶ συναλλαγμάτων, ἐμπορική.

Συμ·βολατεύω, Μ. εὔσω. (μὲ δοτ.) Ἀνταποκρίνομαι διὰ συμβόλων (διὰ συνθήματος) μετά τινος.

Συμβολεὺς, έως (ὁ). ὁ συμβάλλων (συμπλέκων, συναρμοζων κτλ.). « Σχοινίων —, « Ἀξ., »Σχοινοπλόκος. »Φίλων—,« Φρυχ., συμβιβαστής (;). ‖. (οὖσ.) τὸ στρογγυλὸν ξύλον (τὸ καλοῦπι) τῶν δικτυοπλόκων.

‡Συμ·βολεύω, Μ.εὔσω. Συμβάλλομαι, συνεισφέρω.

Συμβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συμβάλλω, συναντῶ, συναπαντῶ. »Καὶ πῶς συνεβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις, « Βαβρ.

Συμβολὴ (ἡ). τὸ συμβάλλειν ἢ συμβάλλεσθαι, συναρμογή, συνάφεια· ἕνωσις, ἀντάμωσις· (ἐπὶ ποτ.) σύρροια· (ἐπὶ περιστάσ.) σύμπτωσις. « Ὁδοῦ συμβολαί,« Ξεν., τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται (συμπίπτουν) δύο ὄρομοι. 2) (ἐπὶ μαχομένων) συμπλοκή, σύγκρουσις, (Γαλλ.) rencontre. » Ἐλθόντες ἔνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο, « Ξεν. 3) (συνεβχ.) = Σύμβλημα. » Ὀστέων (» Ἄξονος) —,« Πλάτ., Ξεν. »Τὰς ταινίας οἱ Χαλκιδεῖς συμβολὰς καλοῦσιν, « (Ἁλ. παρ') Ἀθ.

4) (συνήθ.) συνεισφορὰ (κυρ. πρὸς δεῖπνον), ἔρανος, (Τουρκ.) ρεφενές. » Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην, « Ἀθ. » Δεῖπνον ἐκ συμβολῆς, « Ἀξ.

‡Συμβόλησις, εως (ἡ), = Συμβολή, συνεμμαγή.

Συμβολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολὴν ἢ σύμβολον, ὁ γινομενος ἢ ἐμφαίνων τι διὰ συμβόλων, εἰκονικός, συνθηματικὸς, αἰνιγματώδης.

Συμβολικῶς, ἐπίρ. Διὰ συμβόλων, εἰκονικῶς, μεταφορικῶς, αἰνιγματωδῶς.

Συμβολιμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συμβόλαια (εἰς τὰ συναλλάγματα).

Συμβολογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι συμβολικῶς(διὰ συμβόλων). » Αὐτίππος ὁ Σικυώνιος, ὅ,τι ποτὲ ἐχιν ὁ χρόνος καλῶς συμβολαιογραφῶν, κυφὸν αὐτὸν ἠγαλμάτωσεν, ὀπισθοφάλακρον πτεροποδάτε, « Βλεμμ.

Συμβολογράφημα (τὸ). γραφὴ ἢ ζωγραφία συμβολική.

Συμβολογραφία (ἡ). τὸ συμβολογραφεῖν, ἡ διὰ συμβόλων ζωγραφία.

Συμβολογράφος (ὁ). γραφεὺς (συγγραφεὺς ἢ ζωγράφος) συμβόλων.

Συμβολοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δεικνύων (ὑποδεικνύων ἢ προμαντεύων) τι διὰ συμβόλων, Συμβολομάντις.

†Συμβολοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ (ἔμαι ἔκδοτος εἰς) τὰ ἐκ συμβολῶν δεῖπνα. » Οἴνῳ— μετά τινος, « Γρρ., μεθοκοπῶ, συμποσιάζω.

†Συμβολοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ συμβολοκοπῶν (καταναλίσκων τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρήματά του εἰς τὰ ἐκ συμβολῶν δεῖπνα), ἄσωτος.

‡Συμβολολογία (ἡ). ἡ τῶν συμβολῶν (τῶν ἐράνων) συλλογή, ἡ συναξις τοῦ ῥεφενέ.

Συμβολομαντεία (ἡ). ἡ διὰ συμβόλων μαντεία.

Συμβολομάντις, εως (ὁ). ὁ ἀπὸ συμβόλων (σημείων) μαντεύων.

Σύμβολον (τὸ), [συμβάλλω]. (ἐν γέν.)σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. γνωρίζεται ἢ συμπεραίνεται ἢ εἰκονίζεται τι, σφραγὶς· οἰωνὸς· συνθήκη· ἀρραβὼν· ὁμολογία· σύνθημα· ἔμβλημα· παράσημον, κτλ. ((ἰδιαιτ) ξύλον ἢ μέταλλον χωρισμένον εἰς τὴν μέσην τοῦ ὁπ. ἑκάτερος τῶν συμφωνέντων κρατεῖ ἓν ἡμίτομον,(κοιν.) τσέτουλα, (παρβλ.) Λίσπη· (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ εἰσιτήριον ἢ διαμονητήριον ἔγγραφον τῶν παρεπιδημούντων ξένων· τὸ πινακίδιον ἢ γραμμάτιον (billet) τὸ ὁπ. ἐδίδετο εἰς ἕκαστον τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν δικαζῶν κλπ., ὥστε, ἀποδίδων ἔπειτα αὐτὸ, νὰ λάβῃ τὸν μισθόν του· (εἰς τὰ δ.' ἐράνου δεῖπνα) τὸ σημεῖον (δακτυλίδι ἢ ἄλλο τι) τὸ ὁπ. ἔδιδεν ἕκαστος τῶν συνδείπνων εἰς τὸν ἐρανάρχην ἐπὶ τῇ ὑπογρεώσει τοῦ νὰ τὸ λάβῃ ἔπειτα καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν τε. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) Σύμβολα,« ἡ μεταξὺ δύο πόλεων ἐμπορικὴ συνθήκη δυνάμει τῆς ὁπ. ἕκαστος τῶν διαφερομένων ἐδικάζετο κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἰδίας του πατρίδος, (ὐπ.) » Ἀπὸ συμβόλων δίκη, « Ῥτρ., ἢ ἐπὶ τῷ βάσει τοιαύτης συνθήκης.

Σύμβολος (ὁ, ἡ). ὁ συμβάλλων (συναπαντῶμενος)μετά τινος, (Αἰσχλ. Ἱκέτ. 502).

2) (σπν. οὖσ.) ἀντὶ Σύμβολον, οἰωνὸς, συναπάντημα. » Οἰωνούς τε ᾧ φῆμας ᾧ συμβόλους, τε ᾧ μάντεις, « Σύνοτ. » Ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται, « Συν.

Συμ·βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βόσκω (ᾧ μσ. βόσκομαι) μετά τινος.

†Συμβότης, ου (ὁ). ὁ συμβόσκων ἢ συντρώγων μετά τινος, σύντριφος.

†Σύμβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπα βόσκονται τινὲς τὰ ζῶά των ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), (παρβλ.) Σύνομος.

Συμβούλευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβουλῆς.

Συμβούλευσις, εως (ἡ), τὸ συμβουλεύειν, συμβουλή.

Συμβουλευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συμβουλεύω.

Συμβουλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμβουλεύων, σύμβουλος· συνάρχων βουλευτοῦ.

Συμβουλευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.

Συμβουλευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβουλευτικὸν τρόπον.

Συμ·βουλεύω, Μ. εὔσω. (μὲ ὀστ. ἢ καὶ ἀπαρ. ἐκδ'.) Δίδω συμβουλὴν, νουθετῶ. ‖. (μσ.) σκέπτομαι μετά τινος, ἢ· τοῦ ζητῶ συμβουλὴν, τὸν συμβουλεύομαι.

Συμβουλὴ καὶ Συμβουλία (ἡ). ἡ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) γινομένη βουλή, συσκεψις, ἢ· νουθεσία.

‡Συμβουλιογραφεύς, έως (ὁ), Ἐπιγρ. γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου.

Συμβούλιον (τὸ). συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν (συμβουλὴν), συνέδριον συμβούλων.

Συμ·βούλομαι, Μ. βουλήσομαι. Βούλομαί τι μετά τινος, θέλω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

Σύμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ συμβουλεύων (νουθετῶν) τινὰ ἢ συσκεπτόμενος μετά τινος. » Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρελθόντος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλήν· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ, Δμ.

Συμ·βραβεύω, Μ. εὔσω. Συνδιοικῶ ἢ, Συνδικάζω.

Συμ·βράζω(-βράσσω). Μ. βράσω. Βράζω (μτβ. καὶ ἀμτβ.) ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλως διόλου, συνταράττω· ἕρνῶ (ἐβγάλλω ἀπὸ μέσα μου) συγχρόνως.

Συμβρέμω (χ. Μ.). Βυΐζω (Μυρμιυρίζω) καὶ ἐγὼ μαζῇ.

Συμ·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρίχω (Μουσχεύω) μαζῇ.

Συμ·βρύκω, Μ. βρύξω. Τρίζω σφίγγων ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου). « Τοὺς ὀδόντας —, « Ἰλιμβλ.

Συμ·βύω, Μ. βύσω. Στουπόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Σύμβωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἕγων (λατρευόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Συμμαθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαθητῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον (διδασκόμενος [ἀκούων] τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμ·μαθητιάω-ῶ. Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γείνω συμμαθητὴς τινος (νὰ διδαχθῶ τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμμαθήτρια (ἡ). ἡ μαθητεύουσα μετ' ἄλλης.

Συμ·μαίνομαι, Μ. μανήσομαι ἢ μανοῦμαι (πρκ. Συμμέμηνα). Μαίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν αὐτὴν μανίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμ-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλάζω (Συμόνων μαλακόνω) τι όμοῦ μέ.
Συμ-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τι όμοῦ μέ· εἶμαι συμμαθητής τινος· μανθάνω κατ' ὀλίγον, συνειθίζω· (Η.) πληροφορῶ, διδάσκω, ἤ· (ἀμτθτ.) ἔχω εἴδησιν.
Συμμάντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Συμ-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω συγχρόνως.
Συμ-μάρπτω, Μ. μάρψω, Π. πιάνω (ἁρπάζω) μαζῆ, ἀδράχνω ἐν εἴδει δεματίου. « Χερσὶ συμμάρψασα διάβροχον ὕδατι γαῖταν, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος, « αὐτ.
Συμμάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ). μάρτυς ὁμοῦ μὲ ἄλλον (περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος).
Συμ-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον (ὡς συμμάρτυς), αὐτομολογῶ ὡς μάρτυς, ἐπιβεβαιῶ διὰ τῆς μαρτυρίας μου· ἀποδεικνύω.
Συμ-μαρτύρομαι, Μ. ὑροῦμαι, = Συμμαρτυρέω.
Συμμάρτυρος καὶ Σύμμαρτυς (ὁ, ἡ), = Συμμάρτυς.
Συμ-μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ ὁμοῦ.
Συμ-μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαστιγόνω ὁμοῦ.
Συμ-μαχέομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Συμμάχομαι.
Συμ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι σύμμαχος ἢ (ἁπλ.) συμβοηθός τινος, συναγωνίζομαι, συμπράττω, βοηθῶ, (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ. « Ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη, « (Εὐρ. παρὰ) Στϐ.
Συμμαχία (ἡ), τὸ νὰ γίνῃ τις σύμμαχός τινος, ἕνωσις πρὸς μάχην· συνθήκη ἀμοιβαίας βοηθείας ἐν καιρῷ πολέμου· (ἐν γέν.) σύμπραξις, βοήθεια· (συνκθχ.) γράτευμα συμμαχικόν (« Συμμαχίαν ἐξέπεμψαν τριήρεις μ', « Διόδ.)· πόλις σύμμαχος. « Ἧκε τὰς ἄλλας ἔπεμπε συμμαχίας καὶ δὴ καὶ ἐς Λακεδαίμονα, « Ἡρ.
Συμμαχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμμάχους ἢ εἰς συμμαχίαν. « Τὸ συμμαχικόν, « Θκ., ἀντὶ Ἡ συμμαχία.
Συμμαχικῶς, ἐπίρ. Ὡς σύμμαχος.
Συμμαχίς, ίδος (ἡ), = Συμμαχική ἢ Σύμμαχος.
Συμ-μάχομαι, Μ. μαχοῦμαι καὶ μαχήσομαι. Πολεμῶ μετά τινος (ὡς σύμμαχος), συμπολεμῶ· (ἐν γέν.) συνεργῶ, συμβοηθῶ, συναγωνίζομαι.
Σύμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν ὁμοῦ, συμβοηθὸς εἰς μάχην, (ἐν γέν.) συνεργός, (ἐπὶ πραγμ.) συντελεστικός. « Μνήμην ξύμμαχον ἔχων, « Πλάτ. « Τὸ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον, « Ἰσκρ. « Συνέλαβε καὶ ἄλλα οἱ σύμμαχα γενόμενα, « Ἡρ.
Συμ-μεγεθύνομαι, Μ. γεθυνθήσομαι. Μεγαλόνω ὁμοῦ μέ.
Συμ-μεθ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Μεταπηδῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμ-μεθ-αρμόζω(αρμόττω), Μ. όσω. Μεθαρμόζω (Μεταρρυθμίζω) τι ὁμοῦ μὲ, συμμεταβάλλω.
Συμ-μεθ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Συμμεθείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ὁμοῦ πρὸς ἄλλο μέρος, συμπαρασύρω.
Συμμέθεξις, εως (ἡ), τὸ συμμετέχειν, συμμετοχή, συγκοινωνία.
Συμ-μεθ-έπω (χ. Μ.), Π. συνθιέπω, συνδιευθύνω. « Σκῆπτρα—, « Ἐπγρ., συμβασιλεύω.
Συμ-μεθ-ίστημι, Μ. μετα-στήσω (ἀόρ. ϐ'. Συμμετέστην κτλ.). Μεταθέτω (Μετατοπίζω) τι ὁμοῦ, (μτνμ.) Συμμεταβάλλω· (μσ.) συμμεταβαίνω, (ᾳ μτνμ.) συμμεταβάλλομαι.
Συμ-μεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι καὶ
Συμ-μεθύω, Μ. ύσω. Μεθύω (Μεθοκοπῶ) μετά τινος.
Συμ-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ ὁμοῦ μέ.
Συμ-μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σμικρύνω (Ὀλιγοστεύω) τι ὁμοῦ μέ.
Συμμειρακιώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐπίσης ἢ ὅλως διόλου μειρακιώδης.
Συμμείραξ, ακος (ὁ, ἡ). συνηλιώτης μείραξ.
Συμμελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ὅλως διόλου ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμ-μελανειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαυροφορῶ ὁμοῦ.
Συμ-μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ ὁμοῦ, συγγυμνάζομαι.
Συμμελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συμφωνῶν κατὰ τὸ μέλος, συμφώνων, σύμφωνος.
Συμ-μέλπω, Μ. μέλψω καὶ
Συμ-μελφδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέλπω (Μελῳδῶ) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.
Συμμεμετρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμμέτρως.
Συμμεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμμίκτως.
Συμμέμνημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Συμμιμνήσκομαι.
Συμ-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω (Ἀπομένω) μετά τινος· (συνήθ. χωρὶς πτ.) μένω σταθερός· διαρκῶ, διαμένω. « Σκοπεῖν ὅπως ἡ φιλία ὑπὲρ πλεῖστον χρόνον συμμενεῖ, « Ξεν.
Συμ-μερίζω, Μ. ίσω. Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι) τι μὲ ἄλλον, λαμϐάνω μέρος, συμμετέχω.
Συμ-μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω (Μεριμνῶ) ἐκ συμφώνου.
Συμμεριστέον, θετ. τοῦ Συμμερίζω.
Συμμεριστήρ καὶ Συμμεριστής, οῦ (ὁ). ὁ συμμεριζόμενός τι μετ' ἄλλου, κοινωνός, συμμέτοχος.
Συμμερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.
Συμ-μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημϐρινόν.
Συμμεσουράνημα (τὸ) καὶ
Συμμεσουράνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Συμμεσουράνιος, α, ον. Ὁ φθάνων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὰ αὐτὰ μεσουράνιαν (ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημϐρινόν).
Συμ-μετ-αίρω, Μ. ἀρῶ. Συμμεταϐαίνω, Συμμετατοπίζομαι.
Συμμεταίτιος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς αἰτίας, συναίτιος.
Συμ-μετα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετακινῶ ὁμοῦ συμμετατοπίζω· συμμεταϐάλλω.
Συμ-μετα-κίρνημι, Μ. μετακιράσω. Μεταγγίζω ὁμοῦ, συμμεταϐάλλω κιρνῶν.
Συμ-μετα-κλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι. Συγκαθήμαι (Συνανακλίνομαι) εἰς τὴν τράπεζαν.
Συμ-μετα-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιακοσμῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταρρυθμίζω ὁμοῦ μὲ, συμμεταϐάλλω.
Συμ-μετα-λαμϐάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμμετέλαϐον κτλ.). Λαμϐάνω μέρος ὁμοῦ μὲ. συμμετέχω, συμμερίζομαι.
Συμμετάληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμέθεξις, συγκοινωνία.
Συμ-μετ-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Συμμεταϐάλλω.
Συμ-μετα-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω ὁμοῦ μὲ, συμμεταϐάλλω τὴν μορφὴν τινος.
Συμ-μετ-αν-έομαι, Μ. ανα-ήσομαι. Συμμεταϐάλλω ὄψιν, συμμετατοπίζομαι.
Συμ-μετα-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετανοῶ ὁμοῦ μέ.
Συμ-μετα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Μεταπίπτω ἢ Ἐπιπίπτω ὁμοῦ μὲ, συμμεταϐάλλομαι (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον).
Συμ-μετα-πλέκω, Μ. πλέξω. Συμμετοφέρω ἢ Συμμεταϐάλλω πλέκων.
Συμ-μετα-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταποιῶ τι ὁμοῦ μὲ, συμμεταϐάλλω.
Συμ-μετα-ποιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταϐάλλω τὴν φύσιν (τὴν ποιότητα) τινος.
Συμ-μετα-ρρέω, Μ. ρεύσω. Συμμεταϐαίνω ῥέων.
Συμ-μετα-ρρυθμίζω, Μ. ίσω. Συμμεταϐάλλω ῥυθμίζων, μεταρρυθμίζω ὁμοῦ μέ.
Συμ-μετα-σκευάζω, Μ. άσω. Συμμεταποιῶ, Συμμεταϐάλλω.
Συμ-μετα-στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι. Στέλλω καὶ μηνῶ ὁμοῦ μὲ ἢ συγχρόνως.
Συμ-μετα-στρέφω, Μ. στρέψω. Τρέπω (Μεταστρέφω) τι ὁμοῦ, συμμεταϐάλλω (ἐπὶ τὸ χεῖρον), συνδιαφθείρω.
Συμ-μετα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Μετασχηματίζω τι ὁμοῦ μὲ, συμμεταϐάλλω. « Τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενος, « Μυθ., μεταϐαλλόμενος κατὰ (συμμορφούμενος μὲ) τὰς περιστάσεις.
Συμ-μετα-τίθημι, Μ. μετα-θήσω (ἀόρ. Συμμετέθηκα κτλ.). Μεταθέτω (Μετατοπίζω) τι ὁμοῦ, συμμεταϐάλλω.
Συμ-μετα-τρέπω, Μ. τρέψω. Συμμεταϐάλλω.
Συμ-μετα-φέρω, Μ. μετ-οίσω (ἀόρ. Συμμετήνεγκα κτλ.). Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὁμοῦ.
Συμ-μετα-χειρίζω, καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἔχω ἀνὰ χεῖρας (Διαχειρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμμετ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμμετῆλθον κτλ.). Συμμεταβαίνω.

Συμ-μετ-έχω, Μ. μεθ-έξω (ἀόρ. Συμμετέσχον κτλ.). Μετέχω (Λαμβάνω μέρος) καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἔχω μετοχὴν ἢ γίνομαι συμμέτοχος.

Συμμετεωρίζω, Μ. ίσω. Ὑψόνω (Μετεωρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συμ-μετεωροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετεωροπολῶ ὁμοῦ, συνδιατρίβω εἰς τὴν περὶ τῶν μετεώρων ἔρευναν.

†Συμ-μετεωροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριπατῶ μετέωρος (μετάρσιος).

Συμ-μετ-ίσχω, = Συμμετέχω.

Συμ-μετ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμεταβαίνω νὰ κατοικήσω που ὡς μέτοικος, συμμεταβάλλω κατοικίαν, συμμετατοπίζομαι.

Συμμετοικίζω, Μ. ίσω. Συμμεταφέρω εἰς ἄλλην κατοικίαν ἢ ἀποικίαν.

Συμμετοχὴ (ἡ), τὸ συμμετέχειν, συμμέθεξις.

Συμμέτοχος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων (ἔχων συμμετοχὴν ἀπό) τινος, συγκοινωνός.

Συμ-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ') Μετρῶ τι κατὰ τὸ μέτρον ἄλλου τινὸς ἢ ἐκ παραθέσεως ἢ ἀναλογίας, κάμνω τι σύμμετρον (ἰσόμετρον) μὲ ἄλλο. ‖. (μσ.) λογαριάζων ἢ μετρῶν ἐξ εἰκασίας εὑρίσκω, συμπεραίνω. ‖. (πθ.) εἶμαι σύμμετρος (ἀνάλογος) μὲ, Ἐταιριάζω, συμφωνῶ.

Συμμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ παραθέσεως ἢ ἐξ ἀναλογίας καταμέτρησις.

Συμμετρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μετρῶν (καταμετρῶν).

Συμμετρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι σύμμετρον (ἀνάλογον), ἰσομετρία, ἀναλογία. 2) φόρεμα γυναικ. μὲ παδύγυρον τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως τὰ πόδια (χωρὶς νὰ σύρεται), φουστάνι.

Συμ-μετριάζω, Μ. άσω. Μετριάζω παρομοίως, συγκαταβαίνω.

Σύμμετρος (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσόμετρος, οὔτε μεγαλήτερος οὔτε μικρότερος τοῦ δέοντος· ἀνάλογος (συνκθγ.) ἀποχρῶν, ἁρμόδιος, πρόσφορος· (ἐνίοτε) = Μέτριος.

Συμμετρότης (ἡ), σπν. ἀντὶ Συμμετρία.

Συμμέτρως, ἐπίρ. Μὲ συμμετρίαν (ἰσομετρίαν), ἀναλόγως· ἀρκούντως, ἀποχρώντως· (ἐπὶ χρόνου) ἐν δέοντι, ἐγκαίρως.

†Συμ-μηκίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Μακρύνω τι ὁμοῦ, συνεκτείνω κατὰ μῆκος.

Συμμηνία (ἡ), [ἐσύν, μήνη]. τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς δὲν φαίνεται ἡ σελήνη, (κοιν.) χασοφεγγαριά.

Συμμηρία (ἡ), ἡ τῶν μηρῶν συνένωσις.

Σύμμηρος (ὁ, ἡ). ταῦ-ὀπ. οἱ μηροὶ ἑνόνονται (δὲν εἶνε διεστηκότες).

Συμ-μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Συγκλώθω, συνυφαίνω.

Συμμήρυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συμμήστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ συμβουλευόμενος (συσκεπτόμενος), σύμβουλος.

Συμ-μητιάομαι-ῶμαι, Π. συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι.

Συμ-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συσκεπτόμενος ἐφευρίσκω ἢ σχεδιάζω τι, συνεπινοῶ.

Συμ-μιαίνω, Μ. ανῶ. Μιαίνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ, συμμολύνω.

Σύμμιγα καὶ Π. Συμμίγδην, ἐπίρ. Συμμίκτως, ἀνάκατα· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ.

Συμμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). Σύμμικτος, συγκεχυμένος.

‡Συμμιγία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Σύμμιξις.

Σύμμιγμα (τὸ). σύμμικτόν τι, μίγμα, σύγκραμα, (Γαλλ.) **mélange**, [ἐκ τοῦ

Συμ-μίγνυμι ἢ Συμ-μιγνύω, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σμίγω, ἑνόνω, ἀνακατόνω, (καὶ ἑλλ. ἢ μσ. καὶ πθ.) ἑνόνομαι, συνάπτομαι· ἀνταμόνομαι· ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν) ἢ λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος· (ἐπὶ κακοῦ) πιάνομαι (νὰ πολεμήσω), συμπλέκομαι (εἰς μάχην). (ἁπλ.) φθάνω, πλησιάζω.

Συμμικτέον, θετ. τοῦ Συμμίγνυμι.

Σύμμικτος (ὁ, ἡ). συμμεμιγμένος, ἀνακατωμένος, σύνθετος. » Λοπὰς—,« Ἡσύχ., ἴδε Σύγκρουμα.

Συμμίκτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύμμικτον, ἀνάκατα.

Συμ-μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συμμιμητὴς, οῦ (ὁ). μιμητὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συμ-μιμνήσκομαι, Μ. συμ-μνήσομαι (ἀόρ. Συνεμνήσθην κτλ.). Ἐνθυμοῦμαι συγχρόνως.

Συμ-μινύθω (χ. Μ.), Π. Σμικρύνομαι (Ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ.

Συμμίσγω, Ἰων. Π. ἀντὶ Συμμίγνυμι.

Συμ-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ὁμοῦ. »Καὶ συμμισεῖν τοὺς φίλους δεῖ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ συναγαπᾶν τοὺς φίλους,« Πλθ.

Συμ-μισοπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἐπίσης τοὺς πονηροὺς ἢ τὴν πονηρίαν, συναισθάνομαι κατ' αὐτῶν τὸ αὐτὸ μῖσος.

‡Συ-μνάομαι-ῶμαι; Ἰων, ἀντὶ Συμ-μιμνήσκομαι.

Συμμνημόνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ-μνημονεύω, Μ. εὐσω. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ἀναφέρω τι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμμνηστέον, θετ. τοῦ Συμμιμνήσκομαι.

Συμ-μογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κοπιάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμμοιράω-ῶ, Μ. άσω. Μοιράζω (ᾠμσ. Μοιράζομαί) τι διὰ λαχνοῦ, ἔτυχε νὰ συμμετέχω.

Σύμμολπος (ὁ, ἡ), Π. = Συνῳδός.

Συμμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συμ-μοναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβασιλεύω ὡς μοναρχὴς.

Συμμονὴ (ἡ), τὸ συμμένειν, ἡ μετ' ἄλλων διαμονὴ, συμβίωσις· συντήρησις.

Συμ-μονόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μένω μόνος μετά τινος.

Συμμορία (ἡ), [σύμμορος]. σύστημα ἀνθρώπων συνηνωμένων κατὰ πολιτικὴν διαίρεσιν, ἑταιρία, (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ εἰκοστημόριον τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν ὅσοι συνεισέφερον εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας (λειτουργίας), (ἑκάστη συμμορία περιεῖχεν 60 ἄνδρας ἢ ἑκάστη φυλὴ δύο συμμορίας).

Συμμοριάρχης καὶ Συμμοριάρχος, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς (προεστὼς) ἑκάστης συμμορ.

Συμμορίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας.

Σύμμορος (ὁ, ἡ). [σὺν, μείρομαι]. = Συντελὴς, σύμμαχος, (Θκ. Δ. 93).

Συμμορφὴ (ἡ), Ἰων. τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, ἡ κατάστασις· »Τῆς νούσου ἡ —,« Ἀρετ.

Συμ-μορφίζω, Μ. ίσω, = Συμμορφόω.

Σύμμορφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὅμοιος τὴν μορφὴν, (Ἀπν. ἢ Γαλλ.) **conforme**.

Συμ-μορφόω-ῶ, Μ. ωσω. Κάμνω τι σύμμορφον (ὅμοιον κατὰ τὴν μορφὴν) μὲ ἄλλο.

Συμμόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ μορφὴν ὁμοίωσις.

Συμ-μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ἢ Ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ, συμμετέχω τῶν μόχθων (τῶν θλίψεων, τῶν κόπων).

Σύμμοχθος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῶν μόχθων, συναγωνιατής.

Συμ-μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηχῶ τινα ὁμοῦ εἰς τὰ μυστήρια.

†Συμμυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συμμύων (κλείων τὸ στόμα του καὶ φυλάττων) λόγον, ἐχέμυθος.

Σύμμυσις, εως (ἡ), τὸ συμμύειν, κλείσιμον (τοῦ στόματος, τῶν ὀφθαλμῶν κτλ.).

Συμ-μυσταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυσταγωγῶ ἐκ συμφώνου.

Συμμυσταγωγὸς (ὁ). συνεργὸς (συλλειτουργὸς) μυσταγωγίας.

Συμμύστης, ου (ὁ). ὁ μυηθεὶς εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια.

Σύμμυστις, ιδος (ἡ). θηλ. τοῦ Συμμύστης.

Συμ-μύω, Μ. μύσω. Συμπλησιάζων κλείω (μετβτ. καὶ ἀμετβτ.), (ἰδιαιτ.) κλείω τὰ χείλη μου (ὅθ. συνκδχ.) μελλόνω, σιωπῶ. » Ἵνα συμμύσαντες πειθαρχῶσι,« Πλθ.

Συμ-μωραίνω, Μ. ανῶ. Μωραίνω (Ἀνοηταίνω) ἐπίσης.

Συμπαγὴς, έως (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος διὰ συμπήξεως, (Γαλλ.) **compacte**.

Συμπαγία (ἡ). συναρμογὴ σώματος συμπεπηγότος, σύμπηξις.

Συμπάθεια (ἡ). συμμετοχὴ (συγκοινωνία) αἰσθημάτων, ὁμοιοπάθεια (» Ἄξιον μὴ παραλιπεῖν τὴν τῆς ἐλαίας πρὸς τὴν ἄμπελον συμπάθειαν,« Γεωπον.)· συναίσθησις πάθους (λύπης), συμπόνεσις εἰς τὰ δεινὰ τοῦ ἄλλου, (Γαλλ.) **compassion**. » Μηδείης τύπος οὗτος· ἴδ' ὡς τὸ μὲν ἐχθρὸν αἴρει ὄμμα, τὸ δ' εἰς παίδων ἔκλασε συμπαθήν,« Ἐπγρ.

Συμ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναισθάνομαι τὸ αὐτὸ πάθος, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος· Ἔχω συμπάθειαν πρός τι, συμπάσχω, συμπονῶ, (Γαλλ.) **compatir**. » Ἴσμεν καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις, ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε τοὺς συμπαθήσοντας,« Ἰσοκρ., [ἐκ τοῦ

Συμπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συμπάσχων (συνδιατιθέμενος οὕτως ἢ ἄλλως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάθους)· ὁ συμπονῶν εἰς τὰ δεινὰ (εἰς τὰ παθήματα) τῶν ἄλλων, συμπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θητικός, εὔσπλαγχνος, (Γαλλ.) compatissant. » Δεῖ τὰν εὐνομουμέναν πόλιν. . συμπαθέα τε ᾖ ὁμοιόνομον ἦμεν,« (Φιντ. παρὰ) Στβ. 2) ὁ ἐμπνέων συμπάθειαν. » Μακρὰν καὶ συμπαθῆ διεξῆλθε δέησιν. « Δ. Ἀλ.

Συμπάθησις, εως (ἡ), τὸ συμπαθεῖν, συμπάθεια.

Συμπαθητέον, θετ. τοῦ Συμπαθέω.

†Συμ-παθητιάω, Μ. άσω. Ἔχω (Εἶμαι διατεθειμένος πρὸς) συμπάθειαν πρός τινα.

Συμπαθητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φύσει συμπαθὴς (πονετικὸς, εὔσπλαγχνος).

Συμπαθία (ἡ), Π. ἀντὶ Συμπάθεια.

Συμπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ αἴσθημα συμπαθείας· (μὲ δοτ.) κατὰ συμπάθειαν (ὁμοιοπάθειαν) πρός.

Συμ-παιανίζω. Μ. ίσω. Παιανίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ), = Συμπαίκτωρ.

Συμ-παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ ὁμοῦ, συνανατρέφω παιδαγωγικῶς.

Συμ-παιδεύω, Μ. εύσω. Παιδεύω (Διδάσκω) ὁμοῦ, συνειθίζω.

Συμ-παίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω μετά τινος. » Ἑορτὴν—, « Ἀρςφ., συνεκτελῶ, συνεορτάζω.

;Συμπαίκτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Συμπαίκτρια.

Συμπαίκτης, ου (ὁ) καὶ Συμπαίκτρια (ἡ), = τῷ

Συμπαίκτωρ, ορος (ὁ). ὁ παίζων (συμπαίζων) μετά τινος.

Συμπαίστης, ου (ὁ) καὶ Συμπαίστρια (ἡ) καὶ Π.

Συμπαίστωρ, ορος (ὁ), = Συμπαίκτωρ.

Συμ-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὁμοῦ (ἐνταυτῷ ἢ ἕνα μετ' ἄλλου). 2) Π. ἀντὶ Συμπίπτω.

Συμ-παιωνίζω, Μ. ίσω, = Συμπαιανίζω.

Συμ-παλαίω, Μ. αίσω. Παλαίω μετά τινος ἢ πρός τινα.

Συμ-παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνεφευρίσκω εὐμηχάνως, συντεχνάομαι.

Σύμπαν, παντος (τὸ), οὐδ. τοῦ Σύμπας.

Συμ-πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Πανηγυρίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεορτάζω.

†Συμπανηγυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμπανηγυρίζων, συντελεστὴς πανηγύρεως.

Συμ-παννυχίζω, Μ. ίσω. Συννυκτερεύω, Συνδιανυκτερεύω.

Συμ-πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πανουργῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεργῶ διὰ πανουργίας.

Συμ-παρα-βαδίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ ὁμοῦ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Συμ-παρα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ παρεμπρὸς μετά τινος.

Συμ-παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Συγκρίνω (Παραβάλλω) τι ὁμοῦ.

Συμ-παρα-βύω, Μ. βύσω. Χώνω συγχρόνως (ἐνταὐτῷ) ἀπὸ τὸ πλάγι, στρυμόνω ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω (Ἐνεργῶ περὶ δημοσίας θέσεως) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον.

Συμ-παρα-γίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Συμπαρεγενόμην κτλ.). Φθάνω πουθενὰ ἢ Παρευρίσκομαι ὁμοῦ.

Συμ-παρα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Συμ-παρ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συμπαρήγαγον κτλ.). Περνῶ ἐμπρός (Κάμνω νὰ παρέλθῃ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (Γρμτ.) παράγω ὁμοίως. » Τὸ Ἀλλοδαπὸς τῷ Ἡμεδαπὸς συμπαρήχθη, « Ἀπλλν.

Συμ-παρα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι συγχρόνως κατὰ παράθεσιν ἢ ὡς παράδειγμα.

Συμ-παρα-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω ἐνταυτῷ ὡς ἐν παρόδῳ ἢ παραδείγματι.

Συμ-παρα-δίδωμι, Μ. παρα-δώσω. Παραδίδω ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συμ-παρα-δύομαι, Μ. δύσομαι. Χώνομαι συγχρόνως (μὲ τρόπον, εἰσχωρῶ πλαγίως (παρεισδύομαι) ὁμοῦ.

Συμ-παρα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιόν τινος, συνενόνω.

Συμ-παρα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὁμοῦ εἰς τὸ πλάγιόν τινος, συμπαρακολουθῶ τρέχων.

Συμ-παρ-αθύρω Μ. . .; Συμπαίζω ἐμπαρόδως.

Συμ-παρ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω) ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συμ-παρ-αιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμπαρακαλῶ.

Συμπαραίτιος (ὁ, ἡ), = Συναίτιος.

Συμ-παρα-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι καὶ

Συμ-παρα-κάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι. Κάθημαι πλησίον τινός.

Συμ-παρα-καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω πλησίον (ᾖ μσ. πλησίον μου) μετὰ τῶν ἄλλων. » Συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, ᾖ συμπαρακαθισάμενος τὸν ἀδελφὸν, « Δμ.

Συμ-παρα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Ἐπικαλοῦμαι ἢ Παραινῶ συγχρόνως.

Συμ-παρα-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ (καὶ μσ. Κάθημαι) ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν ἢ πλαγιάζω ὁμοῦ πλησίον τινός.

Συμ-παρα-κατα-μίγνυμι, Μ. μίξω. Συνενόνω (Ἀνακατόνω) ἐντελῶς καὶ κατ' ὀλίγον.

Συμ-παράκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων πλησίον τινός.

Συμ-παρα-κελεύομαι, Μ. εύσομαι, Συμπαρακινῶ, συμπαραγγέλλω.

Συμ-παρα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακινῶ ᾖ ἐγὼ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συμ-παρ-ακμάζω, Μ. άσω. Παρακμάζω συγχρόνως ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον (Παρακολουθῶ) μετ' ἄλλων, συμπαρέπομαι. » Τῷ λόγῳ —, « Πλάτ.

Συμ-παρα-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὁμοῦ ἐκ τοῦ πλησίον. ‖. (μσ.) συμπαραγίνομαι ἔποχος.

Συμ-παρα-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω συγχρόνως ἔξω ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι νὰ ἰδῶ ἢ νὰ ἀκούσω.

Συμ-παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμπαρέλαβον κτλ.). Ἠαίρνω μαζῇ μου.

Συμ-παρα-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω συγχρόνως ἐκ τοῦ πλησίον.

Συμπαραληπτικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ συμπαραλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ ᾖ ἄλλους.

Συμπαραληπτέον, θετ. τοῦ Συμπαραλαμβάνω.

Συμπαράληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπαραλαμβάνω.

Συμ-παρα-λύω, Μ. λύσω. Παραλύω (Καταργῶ, Ἀκυρόνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρα-μένω, Μ. μενῶ. Μένω διαρκῶς μετά τινος.

Συμ-παρα-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι κατὰ παράθεσιν ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρα-μίγνυμι καὶ Συμ-παρα-μιγνύω ᾖ (Π.) Συμ-παρα-μίσγω, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι ὁμοῦ κατ' ὀλίγον.

Συμ-παρ-αναλίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἐξοδεύω εἰς μάτην (Καταναλίσκω) ὁμοῦ.

Συμ-παρα-νεύω, Μ. νεύσω. Συγκατανεύω πλαγίως καὶ ὡς ἀμφιβάλλων.

Συμ-παρα-νέω, Μ. νεύσω καὶ

Συμ-παρα-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ὁμοῦ πλησίον τινός, συμπαρακολουθῶ κολυμβῶν.

Συμ-παρα-νομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ὁμοῦ παρανομίαν, γίνομαι συγχρόνως ἢ ἐπίσης παραβάτης νόμου.

Συμ-παρα-πέμπω, Μ. πέμψω. Συμπαρακολουθῶν προπέμπω (ξεβγάζω, παραπέμπω).

Συμ-παρα-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω Τι (καὶ μσ. Εἶμαι Ἐμπηγμένος) πλησίον τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συμ-παρα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω συγχρόνως ἀνάμεσα, συνεμβάλλω πλέκων, συμπαρενείρω.

Συμ-παρα-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Παραπλέω ὁμοῦ.

†Συμπαραπληρωματικός, ή, όν, = Παραπληρωματικός.

Συμ-παρ-απολαύω, Μ. αύσω. Ἀπολαύω τι μετά τινος ὡς ἐν παρόδῳ.

Συμ-παρ-απ-όλλυμαι, Μ. ολοῦμαι (μσ. πρκ. μὲ σημ. πθ. Συμπαραπόλωλα). Χάνομαι ὁμοῦ ἀδίκως (χωρὶς λόγον), γίνομαι συγχρόνως ἢ ἐπίσης παρανάλωμα.

Συμ-παραρ-ρέω, Μ. ρεύσω. Συμπαρέρχομαι ῥέων.

Συμ-παρα-σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Συμπαρακολουθῶ σκαίρων (σκιρτῶν ὡς ἂν πωλάριον κτλ.)

Συμ-παρα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου), συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι.

Συμ-παρα-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ὁμοῦ ἐκ διαλειμμάτων ἢ ὡς ἐν παρόδῳ.

Συμ-παρα-σπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω ὁμοῦ τὰς σπονδὰς, γίνομαι συνένοχος παρασπονδήσεως.

Συμ-παρα-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω πλησίον τινὸς (Βοηθῶ, Παραστέκω) ὡς —

Συμπαραστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, συμβοηθὸς, παραστεκόμενος.

Συμ-παρα-σύρω, Μ. συρῶ. Παρασύρω ὁμοῦ μέ.

Συμπαράταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ-παρα-τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. Παρατάττομαι ὁμοῦ εἰς μάχην, ἀντιτάττομαι ἐκ συμφώνου κατά τινος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμ-παρα-τείνω, Μ. τενῶ. Παρατείνω ὁμοῦ μὲ, συμπαρεκτείνω.

Συμ-παρα-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν).

Συμπαρατήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν γινομένη παρατήρησις.

Συμ-παρα-τίθημι, Μ. παραθήσομαι. Βάλλω τι συγχρόνως πλησίον.

Συμ-παρα-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τι ὁμοῦ (κυρ. ὡς περιττόν). « Ἀφαιρεθεὶς τὴν συνήθη τροφὴν, ἠγάπα συμπαρατρεφόμενος τοῖς βοσκήμασι, » Θμς.

Συμ-παρα-τρέχω, Μ. δρομοῦμαι καὶ

Συμ-παρα-τροχάζω, Μ. άσω. Τρέχω ὁμοῦ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, συμπαρακολουθῶ τρέχων.

Συμ-παρ-αύξω, Μ. αὐξήσω. Αὐξάνω κατ' ὀλίγον ὁμοῦ μὲ, συναυξάνω μετά τινος.

Συμ-παρα-φέρω, Μ. παρ-οίσω ἢ (πθ.) παρενεχθήσομαι (ἀόρ. πθ. Συμπαρηνέχθην κτλ.), = Συμπαρακομίζω· (πθ.) Συμπαρατρέχω· (τρπ.) Συμπαρεκτρέπομαι.

Συμ-παρα-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω προστακτικῶς (Παραφυλάττω) ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρα-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συμπαρέφυν κτλ.). Φυτρόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιόν τινος (ἐν εἴδει παραφυάδος).

Συμ-παρα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραχωρῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-εδρεύω, Μ. εὑσω. Παρεδρεύω μετά τινος, συμπαρακάθημαι ὡς πάρεδρος.

Συμπάρεδρος (ὁ, ἡ). ὁ συμπαρεδρεύων τινί, σύνεδρος, πάρεδρος.

Συμ-πάρ-ειμι, Μ. έσομαι (παρτ. Συμπαρὼν κτλ.). Εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ παρὼν, παρευρίσκομαι συγχρόνως (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συμ-πάρ-ειμι, Μ. εἶμι (παρτ. Συμπαρὼν κτλ.). Περνῶ συγχρόνως ἀπὸ πουθενά.

Συμ-παρ-εισ-άγω, Μ. άξω. Εἰσάγω μὲ τρόπον (Παρεισάγω) ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-εισ-έρχομαι, Μ. εισ-ελεύσομαι. Ἐμβαίνω συγχρόνως μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν) πουθενὰ, παρεισδύομαι ὁμοῦ.

Συμ-παρ-εισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως μὲ τρόπον μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Συμ-παρ-εισ-φθείρομαι, Μ. φθεροῦμαι· Συμπαρεισδύομαί ποὺ πρὸς φθορὰν ἑμαυτοῦ ἢ ἄλλου.

Συμπαρέκτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ-παρ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ὁμοῦ κατὰ μῆκός τινος ἢ κατὰ παράθεσιν· συμπαραβάλλω. » Μείζονι μὴ συμπαρεκτείνου, « Σδ.

Συμπαρενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συμπαραφέρω.

Συμπαρενεκτέον, θετ. τοῦ Συμπαραφέρω.

Συμ-παρ-έπομαι, Μ. ἑψομαι. (μὲ δοτ.) Συνακολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον· (μτνμ.) εἶμαι ἄμεσον παρεπόμενόν τινος.

Συμ-παρ-έρπω, Μ. ερπύσω. Συμπαρέρχομαι ἕρπων.

Συμ-πορ-έρχομαι, Μ. παρελεύσομαι, = Συμπάρειμι, Μ. εἶμι.

Συμπάρευνος (ὁ, ἡ), = Σύνευνος, πάρευνος.

Συ.μ-παρ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Συμπαρέσχον κτλ.). Παρέχω (Δίδω, προξενῶ) τι ἐκ συμφώνου, συντελῶ εἰς τὸ νὰ δοθῇ (νὰ κατορθωθῇ) τι.

Συμ-παρ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-ήκω, Μ. ήξω. Παρουσιάζομαι ἢ Παρευρίσκομαι συγχρόνως.

Συμπάρθενος (ἡ). παρθένος σύντροφος ἄλλης ἢ ἄλλων παρθ.

Συμ-παρ-ιππεύω, Μ. εὑσω. Συμπαρακολουθῶ ἔφιππος.

Συμ-παρ-ίπταμαι, Μ. παρα-πτήσομαι (ἀόρ. Συμπαρέπτην κτλ.). Συμπαρακολουθῶ ἢ Συμπαρέρχομαι πετῶν.

Συμ-παρ-ίστημι, Μ. παρα-στήσω (ἀόρ. 6'. Συμπαρέστην κτλ.). Παρουσιάζω τι (καὶ μσ. Παρουσιάζομαι ἢ Παραστέκομαι) ὁμοῦ, Συμπαραστατῶ.

Συμ-παρ-οδεύω, Μ. εὑσω. Συμπαρακολουθῶ ὁδεύων.

Συμ-παρ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιαμένω που μετά τινος ὡς πάροικος.

Συμπάροικος (ὁ, ἡ). ὁ παροικῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, πάροικος γείτων ἄλλου παροίκου.

Συμ-παρ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Περνῶ ἢ γίνομαι ὁμοῦ, συμπαρέρχομαι.

Συμ-παρ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶν ἐκπίπτω (παρεκπίπτω) ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-ορμαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συμπαρακολουθῶ.

Συμ-παρ-ορύσσω, Μ. υχῶ. Ἐρεθίζω (Διεγείρω ἢ Παροργίζω) τινὰ ὁμοῦ μέ.

Συμ-παρ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ, Πρατρέπω) ἐκ συμφώνου.

Συμ-παρ-ορύσσω, Μ. υχῶ, = τῷ προηγ.

Σύμπας, αντος (-πασα, -παν). Ὅλος ὁμοῦ, ἁθρόος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) « Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, » Σοφ. « Σύμπασα ἡ πόλις, » Πλάτ. » Τὸ σύμπαν ἢ » Τὰ σύμπαντα, « τὰ πᾶν, ὅλος ὁ κόσμος. ||. (ἀντ. ἐπίρ.) ἁπλῶς, ἐν γένει, καθ' ὁλοκληρίαν.

Σύμπασμα (τὸ), = Διάπασμα, ξἐκ τοῦ

Συμ-πάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Συμ-πάσχω, Μ. πείσομαι. Πάσχω ὁμοῦ, συναισθάνομαι τὸ αὐτὸ πάθος, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως. » Οἱ τοὺς γασμωμένους καταντικρὺ ὁρῶντες ταὐτὸ τοῦτο ξυμπάσχουσι, « Πλάτ.

Συμ-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ὁμοῦ (Συγκρούω) μὲ κρότον, Συμπλαταγέω.

Συμ-πατάσσω, Μ. παταξῶ. Κτυπῶ ὁμοῦ (διὰ μιᾶς)· συνταράσσω.

Συμ-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ ἕνα μετ' ἄλλου ἢ ἀμφότερα τὰ δύο πόδια ὁμοῦ· (γυδ.) τσαλαπατῶ. » Τὰς ζαφυλὰς—, « Γεωπον.

Συμπάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πάτημα μὲ τὰ δύο πόδια, τσαλαπάτημα.

Συμπατριώτης, ου (ὁ). (κυρ. ξένος ἢ δοῦλος) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, συντοπίτης.

Συμ-παχύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Παχαίνω ἢ Χονδραίνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμ-πεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁμοῦ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ πέδας, συνδέω στερεῶς.

Συμ-πείθω, Μ. πείσω. Πείθω ὁμοῦ, συντελῶ εἰς τὸ νὰ πεισθῇ τις, συγκαταπείθω. ||. (μσ.) πείθομαι εἰς τοὺς λόγους τινός, συγκατανεύω.

Σύμπειρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων πεῖραν τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπίσης ἔμπειρος.

Συμ-πείρω, Μ. πειρῶ. Τρυπῶ (Διατρυπῶ) ὁμοῦ.

†Συμ-πελάζω, Μ. άσω, = Συμπλησιάζω.

Συμ-πελτάζομαι, Μ. ασθήσομαι· (μὲ δοτ.) Συμπλέκομαι ἢ (;) Συγγυμνάζομαι ὡς πελταστὴς μετά τινος.

Συμ-πέμπω, Μ. πέψω. Πέμπω ὁμοῦ, συναποστέλλω. » Ὀπάονας δὲ φράστορας τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον, « Αἰσχλ.

2) συμπαρακολουθῶ ὡς πομπὸς, συμπαραπέμπω. » Ὁμοπήν—, « Ασ.

Συμ-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ (Πενθηφορῶ ἢ [μὲ αἰτ. ἑλλ.] Θρηνῶ, Ταλανίζω) ἐκ συμφώνου.

Συμ-πένομαι (χ. Μ.). Εἶμαι ἐπίσης πένης (ἢ μὲ γεν. ἑνδεὴς τινος). 2) (Π.) καταγίνομαι ὁμοῦ, συγκοπιάζω.

Σύμπεντε, ἄκλ. Ἀπὸ πέντε-πέντε ὁμοῦ.

Συμ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀπ' ἑμαυτοῦ.

Συμ-πέπαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συμπείρω.

Συμπέπηγα, μσ. πρκ. τοῦ Συμπήγνυμι.

Συμπεπλεγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συμπεπλεγμένον (ἐμπερδευμένον).

Συμπεπνιγμένως, ἐπ.ρ. (μτχ.). Ὡς οἱ συμπνιγόμενοι.

Συμπεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σύμπεψιν, χωνευτικὸς, ξἐκ τοῦ

Συμ-πέπτω, Μ. πέψω. Χωνεύω ἢ Ὡριμάζω τι ὁμοῦ (ἐν καιρῷ) ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Συμπεπωκὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπίνω.

Συμ-περαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω τι ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ (νὰ λάβῃ πέρας), συνδιαπράττομαι· (εἰς τὴν Λογικ.) συνάγω πόρισμα (συμπέρασμα), (καὶ τρπρσ.) εἶναι ἐπόμενον παρεπόμενον· (ασν.) συνδέω, συναρμόζω. « Κλῆθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, » Εὐρ., κλείοντες καλὰ, ἀμπαρόνοντες ||. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) περατοῦμαι (καταντῶ) μετά τινος εἰς, (Ἀρστ.).

Συμ-περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειόνω (Φέρω εἰς πέρας) τι ὁμοῦ. ||. (πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) καταντῶ εἰς.

Συμπεραίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπλήρωσις.

Συμπέρανσις, εως (ἡ), = Συμπεραίωσις.

Συμπεραντέον, θετ. τοῦ Συμπεραίνω.

Συμπεραντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ συμπεραίνειν χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος.

Συμπέρασμα (τὸ), (εἰς τὴν Λογικ.) τὸ κατὰ συμπερασμὸν ἐξαγόμενον, τὸ πόρισμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ παρεπόμενον· (ἐν γέν.) τὸ τέρμα, τὸ τέλος, ἢ συμπλήρωσις.

Συμπερασματικὸς, ἡ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς συμπέρασμα.

Συμπερασμὸς (ὁ). τὸ συμπεραίνειν, ἐξαγωγὴ συμπεράσματος· (ἐν γέν.) τέλος, συμπέρασμα.

Συμπερατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Συμπερασματικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμ-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνδέω.

Συμ-πέρθω, Μ. πέρσω, Π. ἀντὶ Συμπορθέω.

Συμ-περι-άγω καὶ (μσ.) -άγομαι, Μ. άξω, -ομαι. Φέρω (Κυβερνῶ) παντοῦ μαζῆ μου, συμπεριφέρω.

Συμπεριαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ περιάγων (περιφέρων) τι μεθ' ἑαυτοῦ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Συμ-περι-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ (Περιαιρῶ) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐνταύτῳ.

Συμ-περι-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνακολουθῶ (Παρακολουθῶ) τινα τῇδε κἀκεῖσε.

Συμ-περι-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ὁλοτρόγυρα, συμπεριέρχομαι βομβῶν.

Συμ-περι-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ὑπερισχύω ἢ Ἐπιζῶ ἢ Περισσεύω ὁμοῦ.

Συμ-περι-γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Περιορίζω) ὁμοῦ, περικλείω διὰ τῆς αὐτῆς γραμμῆς.

Συμ-περι-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὁμοῦ εἰς εἶδος δίνης.

Συμ-περι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπερισρέφω.

Συμ-περι-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίσσω ὁμοῦ μέ.

Συμπεριειλημμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμπεριληπτικῶς.

Συμ-περί-ειμι, Μ. ειμι (παρατ. Συμπεριῆειν κτλ.), = Συμπερίειμι.

Συμ-περι-έλκω, Μ. ελκύσω. Σύρω ὁμοῦ πέριξ τινός.

Συμπεριενεκτέον, θετ. καὶ

Συμπεριενεχθείς, εἴσα, ἐν, ἀόρ. πθ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπεριφέρω.

Συμ-περι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι ὁμοῦ.

Συμ-περι-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Συμπεριέσχον κτλ.). Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ὁμοῦ.

Συμ-περι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁμοῦ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Συμ-περι-θέω, Μ. θεύσομαι, = Συμπεριτρέχω.

Συμ-περι-ίπταμαι, Μ. περι-πτήσομαι (ἀόρ. Συμπεριέπτην κτλ.). Πετῶ ὁμοῦ πέριξ τινός.

Συμ-περι-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι πέριξ τινὸς ὁμοῦ μέ.

Συμ-περι-κλείω, Μ. κλείσω. Περικλείω ὁμοῦ μέ.

Συμ-περι-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (Περικλώθω) ὁμοῦ μέ.

Συμ-περι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμπεριέλαβον κτλ.). Περιλαμβάνω τι ὁμοῦ.

Συμ-περι-λάμπω, Μ. λάμψω. Περιλάμπω ὁμοῦ μέ.

Συμπεριληπτικός, ἡ, όν. Ὁ συμπεριλαβεῖν δυνάμενος, περιεκτικὸς πολλῶν ὁμοῦ.

Συμ-περι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν νοῦν μου, κατανοῶ ὁμοῦ.

Συμ-περι-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Τριγυρνῶ μαζῆ, συμπεριέρχομαι.

Συμ-περι-οδεύω, Μ. εύσω. Περιοδεύω ὁμοῦ, κάμνω μαζῆ τὸν γῦρον (τὴν περίοδον) τόπου τινός, συμπεριέρχομαι.

Συμ-περι-ορίζω, Μ. ίσω. Περιορίζω ὁμοῦ.

Συμ-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὁμοῦ, συμπεριοδεύω πρὸς περίπατον.

Συμ-περι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Συμπεριίπταμαι.

Συμ-περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως πέριξ τινός.

Συμ-περι-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. πλανηθήσομαι. Περιπλανῶμαι ὁμοῦ.

Συμ-περι-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ὁμοῦ, ἑνόνω διὰ συμπεριπλοκῆς. ‖. (μσ.) = Συμπεριπτύσσομαι.

Συμ-περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω ὁμοῦ, συμπεριέρχομαι πλέων.

Συμπεριπλοκὴ (ἡ). ἡ μετ' ἀλλήλων συμπλοκὴ (περιπλοκή), περίπλεγμα ἑνὸς μετ' ἄλλου, ἀγκάλιασμα.

Συμ-περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιῶ (Προξενῶ, Προμηθεύω, Συντελῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ καὶ μσ. Προσκτῶμαι) τι ἐκ συμφώνου.

Συμ-περι-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρομαι (Κυκλοφορῶ) μετά τινος, συμπεριστρέφομαι.

Συμπεριπόλησις, εως (ἡ), τὸ συμπεριπολεῖν, ἡ μετά τινος περιδίνησις.

Συμπερίπολος (ὁ, ἡ). ὁ περιπολῶν ὁμοῦ, συναναστρεφόμενος μετά τινος συνήθως, συνόμιλος, σύντροφος.

Συμ-περι-πτύσσομαι, Μ. πτύξομαι. Ἀγκαλιάζω ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Συμ-περ-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τριγύρωμαι (Περισκοπῶ) ὁμοῦ μέ.

†Συμ-περι-σπάομαι-ῶμαι, Μ. σπασθήσομαι. Δαμβάνω ἐπίσης περισπωμένην (ἐπὶ τῆς λεγομένης).

Συμ-περι-στέλλω, Μ. στελῶ. Περιστέλλω (Περικαλύπτω) ὁμοῦ.

Συμ-περι-στρέφω, Μ. στρέψω. Περιστρέφω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συμ-περι-σύρω, Μ. συρῶ. Περισύρω ὁμοῦ μέ.

Συμ-περι-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ἕνα μετ' ἄλλου ὁλοτρόγυρα, συσφίγγω πέριξ τινός.

Συμ-περι-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ὁμοῦ πέριξ τινός.

Συμ-περι-τειχίζω, Μ. ίσω. Περιτειχίζω τι ὁμοῦ, περικλείω (περιλαμβάνω) ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ περιτειχίσματος.

Συμ-περι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Περιτέμνω ὁμοῦ μέ. ◦ Τῇ σαρκὶ καὶ τὰ πάθη—, « Ἄννα.

Συμ-περι-τίθημι, Μ. περι-θήσω (ἀόρ. Συμπεριέθηκα κτλ.). Βάλλω τι συγχρόνως ὁλοτρόγυρα (μτνμ.) = Συμπεριποιῶ. ◦ Δόξαν τινί—, « Πλ.

Συμ-περι-τρέπω, Μ. τρέψω. Πεοιτρέπω (Ἀνατρέπω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Συνεναγήσας καὶ συμπερι-τραπείς, « Ἀκροπολ.

Συμ-περι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συμπεριέδραμον κτλ.). Τρέχω συγχρόνως ὁλοτρόγυρα, περιτρέχω ἐκ συμφώνου.

‡Συμ-περι-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Συμπεριέτυχον κτλ.). Συναπαντῶ κατὰ τύχην (Περιτυγχάνω τινί) μετ' ἄλλων.

Συμ-περι-φαντάζομαι, Μ. άσομαι. Φαντάζομαι ὁμοῦ, περιλαμβάνω τι συνάμα εἰς τὴν φαντασίαν μου.

Συμ-περι-φέρω, Μ. περι-οίσω (ἀόρ. Συμπερι-ήνεγκα καὶ πθ. -ηνέχθην κτλ.). Περιφέρω τι (ἢ πθ. ἢ μσ. Περιφέρομαι) ὁμοῦ, γυρίζω καὶ ἐγὼ μαζῆ, συμπεριστρέφομαι. « Τροχῷ προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεί, « Δκ. 2) (συνήθ. μτνμ.) συμμορφοῦμαι κατὰ συγκατάβασιν μὲ τὰς θελήσεις τινός, ὑποφέρω τὰς ἐλλείψεις (τὰς ἀδυναμίας) του, κάμνω ὅ,τι κάμνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἵνα μὴ φανῶ δυσάρεστος· (ἐν γεν.) συγκαταβαίνω ἢ συμμορφοῦμαι. « Τοῖς παραγγελλομένοις—, « Πλδ. « Καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάρρει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἂν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει, « Ἀρτ. « Τοῖς γὰρ καιροῖς ἀνάγκη συμπεριφέρεσθαι πρὸς τὸ κράτιστον καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν πόλιν, « Αἰσχ.

Συμ-περι-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Περιφέρομαι μετά τινος πρὸς φθορὰν (πρὸς ὄλεθρόν) μου, συμφθείρομαι περιερχόμενος.

Συμπερι-φορὰ (ἡ). τὸ συμπεριφέρεσθαι (κυρ. εἰς τὴν συναναστροφὴν), τρόπος ὑποχρεωτικός, ἁρέσκεια, συγκατάβασις, (Γαλλ.) complaisance· πεῖρα πραγμάτων ἢ προσώπων, γνῶσις τοῦ κόσμου· (ἐνίοτε) ἀσωτία, (Γαλλ.) débauche. « Μηδὲ εἰς συμπεριφορὰν ὄχλων καθήσθω, « Ἰουλ.

Συμ-περι-φράσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ὁλοτρόγυρα, περικλείω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ περιφράγματος.

Συμ-περι-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συμπεφύην κτλ.). Γεννῶμαι (Φυτρώνω, Αὐξάνω) πέριξ τινός συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Περονάω ὁμοῦ, συνδέω διὰ ἢ ὡς διὰ περόνης, συμβάπτω. « Τῶν προσαιτούντων αἱ ἐρεστρίδες ἐκ βακίων συμπεπερόνηνται, « Θμς.

Συμπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συμπίπτω.

Συμ-πέσσω (ττω), Μ. πέψω, = Συμπέπτω.

Συμ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω ὁμοῦ.

Συμ-πέτομαι, Μ. πτήσομαι. Πετῶ μαζῆ.

Συμ-πέττω, Ἀττ. ἀντὶ Συμπέσσω.

Συμπεφορμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα.

Σύμπεψις, εως (ἡ), τὸ εὐσ. τοῦ Συμπέπτω, ἡ βαθμηδὸν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ χώνευσις.

Συμπηγία (ἡ), = Συμπαγία.

Σύμπηγμα (τὸ). κατασκεύασμα συμπεπηγμένον.

Συμ-πήγνυμι καὶ Συμ-πηγνύω, Μ. πήξω. Συνάπτω (Συσφίγγω) τι διὰ πήξεως, συνθέτω, συναρμόζω (κυρ. ᾧ μτνμ.) « Ὅσπερ ἂν εἰ ἐκ λευρῶν ἐρεβινθων λευκῶν πολλὰ συμπαγείη, « Ἀρστ. « Τὰ ἐπὶ γῆς ξυμπαγῆ πάχνη λέγεται, « Πλάτ.

‡Συμ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πηδῶ ὁμοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Συμπήδημα (τὸ). πήδημα γινόμενον συγχρόνως.

Σύμπηκτος (ὁ, ἡ). συνηνιομένος (συνηρμοσμένος) διὰ σομπήξεως, (Γαλλ.) compact.

Σύμπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπήγνυμι, ἡ διὰ πήξεως συνένωσις, συναρμογή, σύνθεσις.

‡Συμ-πήσσω, Μ. πήξω, = Συμπήγνυμι.

Συμ-πιέζω, Μ. πιέσω. Σφίγγω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου), πιάνω σφικτὰ, συνθλίβω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Συμπίεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπιέζω, σύνθλιψις (κυρ. καὶ μτφορ.).

Συμπίεσμα (τὸ), τὸ διὰ συμπιέσεως σχηματιζόμενον ἄθροισμα.

Συμπιεσμὸς (ὁ), = Συμπίεσις.

Συμ-πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συσφίγγω (Συμπυκνόνω τι ἐν εἴδει πίλου (κετσὲ). «Κομὴν συμπεπιλημένην, « Ακ.

Συμπίλημα (τὸ), σῶμα (χῶμα κτλ.) συμπεπιλημένον.

Συμπίλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν εἴδει πίλου (κετσὲ) συμπύκνωσις.

‡Συμπιλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσφίγγων διὰ συμπιλήσεως.

Συμπιλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς συμπίλησιν (ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συμπυκνόνειν).

Συμ-πιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συμπιλέω.

Συμ-πίνω, Μ. πιομαι (ἀόρ. Συνέπιον κλπ.). Πίνω μαζῆ, ὁμοποτῶ μετά τινος, συμποσιάζω· (μτφ. ἐπὶ ξύλων) βοφῶ (ποτίζομαι ἀπὸ) τὴν ὑγρασίαν.

Συμ-πιπράσκω, Μ. πράσω. Πωλῶ μαζῆ.

Συμ-πίπρημι, Μ. συμ-πρήσω (ἀόρ. Συνέπρησα κτλ.). Καίω τι μαζῆ μὲ ἄλλο, συγκαίω.

Συμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Συνέπεσον κτλ.). Πίπτω ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἢ τόπον)· συνέρχομαι εἰς ἓν (σημεῖον)· συγκλείομαι (« Ὥστ' ἐκπεσεῖν τοὺς σφῆνας, εἶτ' εὐθὺς συμπίπτειν τὰ μέρη τοῦ ξύλου, « Στρβ. « Μυκτῆρες συμπεπτωκότες, « Πλάτ.)· συμπλέκομαι (εἰς μάχην) (« Πρῶτα μὲν αὐτοὺς λέγεται διιστάντας ἐς ἀλλήλους τοξεύειν· μετὰ δὲ, συμπεσόντας, τῖσι αἰχμῆσι συνέχεσθαι, « Ἡρ.)· (ἐπὶ κρημνιζομένων οἰκοδ.) σωριάζομαι, βουλῶ· (ὄθ. ἐπὶ σωμ.) χάνω τὸ πάχος μου, λιγνεύω, ξαρόνω (« Στεφυλὴ συμπεπτωκυῖα, « Δέτ., σταπιδιασμένη. « Πρόσωπον συμπεπτωκὸς, « Φλῶρ., λιγνὸν ἢ σκυθρωπὸν, [κοιν.] καταιθαπμένον, [Γαλλ.] abattu)· (μτφορ.) συνάδω, συμφωνῶ, (Γαλλ.) coïncider (« Ὥστε συμπεσεῖν τὸ πάθος τῷ χρηστηρίῳ τῷ γενομένῳ, « Ἡρ.)· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ὁυτ.) καταντῶ (περιπίπτω) εἰς (« Μὴ, συμπεσόντες πολεμίοις, πάθητέ τι, « Ξεν. « Οὐκ ἂν τις οὕτω... ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν, μεῦνος στενωπῷ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ, « [Σιμωνίδ. παρὰ] Γαλ. «Ἰδὼν μιν ἀλουσίησί τε καὶ ἀσιτίησι συμπεπτωκότα οἰκτείρας, « Ἡρ.)· (συνήθ. πρπρ. ἢ κατὰ μτχ.) γίνομαι κατὰ σύμπτωσιν, συμβαίνω. « Ἀσθενείᾳ τις αὐτῷ ξυνέπεσε, « Πλάτ. « Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπιπτώκει ἥρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) « Πρὸς τὸ συμπίπτον ἀεὶ διατάττων, « Ξεν. » Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, « (Εὐρ. παρὰ) Στβ.

Συμ-πιστεύω, Μ. εὐσω. Πιστεύω ὁμοῦ, ἔχω τὴν αὐτὴν πίστιν πρός τι ἢ τινα.

Συμ-πιστόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πιστοποιῶ προσέτι.

Συμ-πίτνω καὶ

Συμ-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Συμπίπτω. «Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι, « Αἰσχλ.

Συμ-πλάζομαι, Μ. πλάγξομαι καὶ

Συμ-πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλανῶμαι (Περιπλανῶμαι) μετά τινος.

Συμπλανήτης, ου (ὁ) καὶ

Συμπλανῆτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Σύμπλανος (ὁ, ἡ), (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὁ πλανώμενος ἢ περιπλανώμενος μετά τινος, πλάνητος σύντροφος.

Σύμπλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπλάσσω.

Σύμπλασμα (τὸ). πρᾶγμα συμπεπλασμένον, (μτφορ.) ψεῦδος.

Συμ-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Δίδω μορφὴν εἴς) τι, δημιουργῶ ὡς πλάστης (« Ὁ πλακοῦς πέπεπται, σήσαμῇ συμπλάττεται, « Ἄρχφ.)· (συνήθ. μτνμ.) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου, συνθέτω ψεύματα. «Τῶν θεῶν, συμπλάσας ἑαυτῷ ἐνύπνιον, κατεψεύσατο, « Αἰσχ.

Συμ-πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαστουργῶ (Δημιουργῶ) ἐκ συμφώνου τι ὡς

Συμπλαστουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλαστουργῶν τι ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου, συνεργάτης πλαστουργοῦ.

Συμ-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ μὲ κρότον δύο (πλατέα) σώματα μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου). « Χερσὶ συμπλατάγησεν, « Ἰλ. Ψ., συνεκρότησε.

Συμπλεγόνην, ἐπίρ. Κατὰ σύμπλεξιν, περιπλεκτὰ, ἕνα μετ' ἄλλου.

Σύμπλεγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε συμπεπλεγμένον (συνηνωμένον κατὰ σύμπλεξιν), (ὕδωρ ζωγρφ. ἢ γλυπτ.) συνωρὶς (Γαλλ. groupe) ἀθλητῶν εἰς θέσιν συμπλοκῆς.

Συμπλείονες ᾗ Συμπλείους (οἱ, αἱ). πολλοὶ μαζῆ.

Συμπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ). συνημμένος κατὰ σύμπλεξιν, συμπεπλεγμένος.

‡Συμπλέκτειρα (ἡ), Π. ἡ συμπλέκουσα, (εἰς τὸν Ὀρφ. ὅ.υρθ. τινὲς Συμπαίκτειρα).

Συμπλεκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) «ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμπλέκειν, συνδετικὸς κατὰ συμπλοκήν.

Σύμπλεκτος (ὁ, ἡ), = Συμπλεκὴς, συμπεπλεγμένος. ‖. (οὐσ.) Σύμπλεκτον, « Γρφ., θώραξ ἀλυσιδωτὸς, ‖ἐκ τοῦ

Συμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), ἑνόνω, συνάπτω («Τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες, « Θκ.) συγχέω, ἐμπερδεύω, (Γαλλ.) compliquer. « Ἔστι δὲ τοῦ χειμῶνος τὰ ἴχνη ὀρθὰ ἐπὶ τὸ πολὺ, τοῦ δὲ ἦρος συμπεπλεγμένα, « Ξεν. ‖ (συχν. μσ.) πιάνομαι (νὰ παλαίψω, νὰ μαλώσω, νὰ πολεμήσω), (χυδ.) τσακώνομαι. (μτνμ.) ξεχνῶ ἢ λαμβάνω σχέσιν μετά τινος· (ἑνίοτε) συνεπιάζομαι. « Τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτε, « Εὐρ.

Σύμπλεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μεθ' ἑτέρου συμπλοκὴ (περιπλοκὴ), ἕνωσις.

Σύμπλευρος (ὁ, ἡ). ὅστις εἶνε πλευρὸν μὲ πλευρὸν μετά τινος.

Συμ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ταξειδεύω ἢ Ἀρμενίζω) μαζῆ, συνταξειδεύω (εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον).

Σύμπλεως (ὁ, ἡ). γεμάτος ὅσα μὲ τὰ χείλη, ἔμπλεως.

Συμπληγὰς [συμπλήσσω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ συγκρουόμενος. (ὄθ. εἰς τὸ πλθ.) «Συμπληγάδες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) πέτραι, οἱ περὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου σκόπελοι (διότι, κατὰ τὴν μυθολογ., κινούμενοι συνεκρούοντο). ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ συμπλοκὴ, σύγκρουσις.

Συμπλήγδην, ἐπίρ. Κτυπῶντας (Κτυπητὰ) ἕνα μετ' ἄλλου.

Συμ-πληθύνω, Μ. υνῶ καὶ Ἰων.

Συμ-πληθύω, Μ. ύσω. Συντελῶ πρὸς πληθυσμὸν (πρὸς αὔξησιν), αὐξάνω συγχρόνως. «Χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς, συνεπλήθυνε (ἄλλ. συνεπλήθυσε) καὶ τὰς ἀσυχίας, « Δογγ.

Συμ-πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ὁμοῦ μέ.

Συμπλῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπλήσσω, κτύπημα ἑνὸς μετ' ἄλλου, σύγκρουσις.

Συμπλήρης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὡς ἐπάνω, ἐντελῶς πλήρης.

Συμ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συντελῶ πρὸς πλήρωσιν. 2) γεμίζω ἐντελῶς, ἀναπληρῶ τὸν ἀριθμὸν, ἀπογεμίζω· (μτνμ.) = Ἐκπληρῶ.

Συμπλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς συμπλήρωσιν.

Συμπληρωματικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) «ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ὡς συμπλήρωμα.

Συμπλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπληρόω, ἐκπλήρωσις, ἀναπλήρωσις.

Συμπληρωτικὸς, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίρ.) «ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμπλήρωσιν.

Συμ-πλησιάζω, Μ. άσω. Πλησιάζω ἑαυτὸν τῷ ἢ ἀμοιβαίως πρός τινα, ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος.

Συμ-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω.

Σύμπλοια (ἡ). τὸ συμπλέειν, συνταξείδευμα (διὰ θαλάσσης).

Συμπλοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σύμπλουν ἢ σύμπλοιαν. « Φιλία—, « Ἀρχτ., ἡ μεταξὺ συμπλόων.

Συμπλοκὴ (ἡ). ἡ μεθ' ἑτέρου πλοκὴ, περιπλοκὴ· συμβολὴ μαχομένων, (Γαλλ.) mêlée, couflit, «ngagement· (ἐνίοτε) συνουσία. (μουσ.) ἕνωσις διαφόρων ἀντιθέτων τόνων· (στρ.) εἶδ. ἐπαναλήψεως.

Σύμπλοκος (ὁ, ἡ), = Συμπλεκτος, ὁμοπλοκος.

Σύμπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ συμπλέων μετά τινος (εἴτε εἰς τὸ αὐτὸ εἴτε καὶ μὲ ἄλλο πλοῖον), συνταξειδεύων (διὰ θαλάσσης).

Συμ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλουτῶ ὁμοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμ·πλουτίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω παρομοίως.
Συμπλωτήρ (ὁ), = Σύμπλους.
Συμ·πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Συμπλέω.
Σύμπνευσις, εως (ἡ) καὶ
Συμπνευσμὸς (ὁ), = Σύμπνοια, [ἐκ τοῦ
Συμ·πνέω, Μ. πνεύσω ϗ πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ ἢ Ἀναπνέω) ὁμοῦ, συναναπνέω· (συνκδχ. ϗ τρπ.) εἶμαι σύμπνους (σύμφωνος), ὁμονοῶ, συνεννοοῦμαι, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) conspirer. » Ὡς οὐδ' ἂν εἴτι γένοιτο, ἔτι συμπνευσόντων ἡμῶν καὶ Θηβαίων,« Δμ. » Ἡ Ἰταλία τε πᾶσα συμπεπνεύκοι, « Ἡρωδ. »Οὐ μὴν ἡ τύχη πρὸς τοῦτο ξυνέπνευσεν,« Ἄννα.
Συμπνιγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πνιγηρὸς, στενόχωρος, [ἐκ τοῦ
Συμ·πνίγω, Μ. πνίξω. Συσφίγγων πνίγω (στενοχωρῶ), συνθλίβω.
Σύμπνοια (ἡ), τὸ συμπνέειν, τὸ ἐκ συμφώνου φύσημα· (συνήθ. μτφορ.) ὁμόνοια, συμφωνία φρονημάτων (αἰσθημάτων), συνεννόησις, [ἐκ τοῦ
Σύμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ συμπνέων (φυσῶν ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου)· (συνήθ. μτνμ.) ὁμόφρων, σύμφωνος.
Συμ·ποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδέω τοὺς πόδας τινὸς, = Συμποδίζω.
Συμ·ποδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Καθοδηγῶ) ὁμοῦ ὡς ποδηγός.
Συμ·ποδίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Ἐμπερδεύω τὰ πόδια τινὸς ἕνα μετ' ἄλλου, πεδικλόνω· (μτφορ.) βάλλω πρόσκομμα, παρεμποδίζω.
Συμποδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πεδίκλωμα, (μτφορ.) παρεμπόδισμα.
Συμποδιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμποδίζων (παρεμποδίζων).
†Συμ·ποδοδεσμέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύμποδα δεσμέω.
Συμ·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, συνεργῶ. » Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ, ἵνα συμποιῶ,« Ἀρστφ.
Συμ·ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Πλουμίζω (Παρδαλίζω) τι ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς ποικιλμόν.
Συμ·ποιμαίνω, Μ. ποιμανῶ. Βόσκω ὁμοῦ (μετ' ἄλλων), συμβόσκω ὡς-
Συμποίμην, ποίμενος (ὁ). σύντροφος ποιμένος.
Συμ·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος, εἶμαι σύμμαχος.
Συμ·πολεμίζω, Μ. ίσω, = Συμπολεμέω.
;Συμ·πολεύομαι, Μ. εύσομαι, = Συμπεριπολῶ, συμπεριφέρομαι.
Συμ·πολίζω, Μ. ίσω. Συνενόνω (Συγκατοικίζω, Συμπεριλαμβάνω) εἰς μίαν πόλιν.
Συμ·πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ ὁμοῦ.
Συμπολιτεία (ἡ). συνένωσις διαφόρων πόλεων ἢ ἐπικρατειῶν εἰς μίαν πολιτείαν (εἰς ἓν σύστημα διοικήσεως), συμμέθεξις τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. » Ἡ τῶν Ἀχαιων—, « Πλβ., [ἐκ τοῦ
Συμ·πολιτεύω, Μ. εύσω. Συναποτελῶ (Εἶμαι συνηνωμένος εἰς) μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολιτείαν (ἓν εἶδος διοικήσεως) μετ' ἄλλων, συμμετέχω τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. ||. (ἰδιαιτ. μσ.) πράττω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος τὰ πολιτικὰ πράγματα, διοικῶ ὁμοῦ τὴν πολιτείαν, (ἁπλ.) συνδιάγω, συμβιοτεύω. » Μετὰ κλεπτῶν—, « Συν.
Συμπολίτης, ου (ὁ) ϗ Συμπολῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἢ πολιτείας πολίτης. » Οὔτε συμπολίτην οὔτε συνδημότην λέγουσιν (οἱ Ἀττικίζοντες), Πολίτην δὲ καὶ Δημότην ἄνευ τῆς Σύν· Συνέφηβον δὲ καὶ Συμπότην μετὰ τῆς Σύν· Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης που λέγει: Ὦ ξυμπολῖται, « Σχλ.
Συμ·πολλαπλασιάζω, Μ. άσω. Συνάπτω (Συγκεφαλαιῶ) πολλαπλασιάζων.
Σύμπολυς, πόλλη, πολυ. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Πολλοὶ ὁμοῦ. » Ἕνα τε πείθειν ϗ ξυμπόλλους, « Πλάτ.
Συμ·πομπεύω, Μ. εύσω. Πομπεύω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συνεκτελῶ πομπὴν ἢ ἀγῶνας, συνεορτάζω.
Συμ·πονέω-ῶ καὶ (μσ.) -πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κοπιάζω ἢ Ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ, συμμετέχω τῶν πόνων (τῶν κόπων) τινός.
Συμ·πονηρεύομαι, Μ. εύσομαι. Συμμετέχω τῶν πονηριῶν (τῆς ἀχρειότητός) τινος, πονηρεύομαι ἐπίσης.
Σύμπονος (ὁ, ἡ). ὁ συμπονῶν (συγκοπιάζων) τινι, συμμέτοχος τῶν πόνων, συνεργάτης· (Βυζ.) τοποτηρητὴς ἢ πάρεδρος ἄρχοντος. » Οἱ ἄρχοντες οὐκ ὀφείλουσι τὴν ἐπαρχίαν καταλιμπάνειν .. οὔτε οἱ σύμπονοι οὔτε οἱ δομέστικοι,« Εὐς.
Συμ·ποντίζω, Μ. ίσω ϗ
Συμ·ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταποντίζω ὁμοῦ.
Συμ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω πουθενὰ μετά τινος, συνοδοιπορῶ· συνέρχομαι (εἰς ἐκκλησίαν, εἰς γάμον).
Συμ·πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πορθῶ (Λεηλατῶ) ὁμοῦ, ἐρημόνω ἐκ συμφώνου.
Συμ·πορίζω, Μ. ίσω. Προξενῶ (Περιποιῶ) ἢ Προμηθεύω ἐκ συμφώνου. ||. (μσ.) πορίζομαί (προμηθεύομαί) τι ἀπὸ διάφορα μέρη, συναθροίζω.
Συμπορισμὸς (ὁ), τὸ συμπορίζειν ἢ συμπορίζεσθαι, προμήθευσις γινομένη παρὰ πολλῶν ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν.
Συμ·πορνεύω, Μ. εύσω. Πορνεύω ὁμοῦ.
Σύμπορος (ὁ, ἡ). ὁ συμπορευόμενός τινι, συνοδοιπόρος.
Συμ·πορπάω-ῶ, Μ. άσω ϗ Ἰων. ήσω. Θηλυκόνω ὁμοῦ διὰ τῆς πόρπης.
;Συμπορπητὸς, ἡ, ὸν ϗ
Σύμπορπος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) Ὁ συναπτόμενος διὰ πόρπης (καὶ ὄχι διὰ ῥαφῶν), θηλυκωτός.
Συμ·πορσύνω, Μ. υνῶ. Ἰων. Π. συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι, συνευκολύνω, συγκατασκευάζω.
Συμποσία (ἡ), = Σύμποσις.
Συμ·ποσιάζω, Μ. άσω. Τρώγω καὶ πίνω (Ξεφαντόνω) μαζῇ, συνευωχοῦμαι (εἰς συμπόσιον).
Συμποσιακὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς συμπόσιον, ὁ συνειθιζόμενος εἰς τὰ συμπόσια.
Συμ·ποσιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς) -
Συμποσιάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ συμποσίου· (εἴς τινας πόλεις) εἶδος ἄρχοντος.
Συμποσιαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ συμποσιάρχου.
Συμποσίαρχος (ὁ), = Συμποσιάρχης.
Συμποσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμποσιάζων, σύνδειπνος εἰς -
Συμπόσιον (τὸ). δεῖπνον (τραπέζι) συγκροτούμενον ἀπὸ συμπότας, (Τουρκ. πιθαν. κατὰ παραφθορ.) τζουμποῦσι, ζιαφέτι· (συνκδχ.) ὁ τόπος (ἡ σάλλα) ὅπου συγκροτεῖται τὸ συμπ., (κατ' ἔκτ.) οἱ σύνδειπνοι.
Συμ·ποσόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διαφόρους ποσότητας εἰς ἕν, Συγκεφαλαιόω.
Συμ·ποτάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Συμποσιάζω.
Συμπότης, ου (ὁ). ὁ συμπίνων (συμποσιάζων) μετά τινος, σύντροφος εἰς συμπόσιον, σύνδειπνος.
Συμποτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συμπόσιον, συνειθιζόμενος εἰς τὰ συμπόσια· καλὸς (εὐάρεστος κτλ.) συμπότης. » Προσμάνθανε ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός, « Ἀρστ. »Ἡ ἰσοτιμία συμποτικώτατον,« Λκ.
Συμπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συμπότης.
Συμ·ποτνιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Παραπονοῦμαι μετά τινος.
Συμπότρια (ἡ), Συμπότις.
Σύμπους, ποδος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος ἢ (ἐπὶ ἀγαλμ.) συνηνωμένος τοὺς πόδας. ||. (τὸ οὐδ. πλθ.) Σύμποδα, ἀντὶ ἐπιφ. Τὰ δύο πόδια μαζῇ. »Σ. δεσμεῖ,« Στρ. (ὅπου ἄλλ. ἀναγν. Συμποδοδεσμεῖ).
Συμ·πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαπραγματεύομαι (ἢ Καταγίνομαι εἴς) τι ἐκ συμφώνου, συνεργῶ νὰ πραγματοποιηθῇ τι.
Συμπρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συμπράττειν ἐπιτήδειος, συντελεστικός.
Συμπράκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ -
Συμπράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ συμπράττων, συνεργὸς, συνεργάτης. »Ὁδοῦ—,« Σοφ., συνοδοιπόρος, σύντροφος.
Σύμπραξις, εως (ἡ), τὸ συμπράττειν, συνεργία, συμβοήθεια.
Συμ·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Πράττω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι, συμβοηθῶ. ||. (μσ.) συνεκδικοῦμαι.
Συμπράτης [συμπιπράσκω], ου (ὁ). ὁ πωλῶν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος πωλητοῦ.
Συμπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ συμπρέπων (ἁρμόζων) εἴς τι, πρόσφορος.
Συμπρεπόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Καταλλήλως, προσφόρως, ἀνηκόντως.
Συμ·πρέπω (χωρὶς Μ.). (μὲ δοτ.) Πρέπω (Ταιρειάζω, Ἁρμόζω) εἴς τι, εἶμαι πρόσφορος. » Βοὰ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει,« Πίνδ.
Συμπρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμπρεσβεύων (διωρισμένος πρεσβευτὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλον), πρέσβυς συναπεσταλμένος.
Συμ·πρεσβεύω, Μ. εύσω. Πρεσβεύω (Εἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοι διωρισμένος πρέσβυς πουθενά) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.
Σύμπρεσβυς, εως (ὁ), = Συμπρεσβευτής.
†Συμπρεσβύτερος (ὁ). συναδελφός (ὁμοταγής) πρεσβυτέρου, ἐπίσης πρεσβύτερος.
Συμπρήκτωρ, Σύμπρηξις, Συμπρήσσω, ἥων. ἀντὶ Συμπράκτωρ κτλ.
Συμπρίασθαι, ἀόρ. ἀνμλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνωνέομαι.
Συμ-προ-άγω, Μ. άξω. Προάγω (Προβιβάζω) τι ἢ τινα (ᾗ ἑλλ. ἡ ἀμτβ. Προχωρῶ, Προοδεύω) ἐκ συμφώνου.
Συμ-προ-αύξομαι, Μ. αὐξηθήσομαι. Προχωρῶ ὁμοῦ εἰς αὔξησιν.
Συμ-προ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συμπροέβην κτλ.). Προβαίνω (Προχωρῶ) ὁμοῦ μὲ, συμπροοδεύω.
Συμ-προ-βάλλω καὶ (μσ.) βάλλομαι, Μ. βαλῶ, βαλοῦμαι. Προβάλλω (Παράγω ἀπ' ἐμοῦ εἰς τὸ εἶναι ἢ 'Εκλέγω) ὁμοῦ μέ.
Συμπρόβουλος (ὁ). συνάρχων προβόλου.
Συμ-προ-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Προβλέπω (Προγνωρίζω) τι συγχρόνως.
Συμ-προ-δίδωμι, Μ. προ-δώσω. Προδίδω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).
Συμπρόεδρος (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον πρόεδρος, συνάρχων προέδρου.
Συμ-πρό-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συμπροῆειν κτλ.), = Συμπροέρχομαι, συμπροοδεύω, συναυξάνομαι.
Συμ-προ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπροῆλθον κτλ.). Προέρχομαι ὁμοῦ, συνεξέρχομαι.
Συμ-προ-θυμέομαι-εῦμαι, Μ. ήσομαι Προθυμοῦμαι ἐκ συμφώνου, ἔχω ἢ δείχνω τὴν αὐτὴν προθυμίαν, συμπράττω (συνεργῶ) προθύμως εἴς τι.
Συμ-προθυμοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προθυμοποιοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμπροθυμοῦμαι.
Συμ-προ-ίημι, Μ. προ-ήσω (ὑόρ. Συμπροεῖκα κτλ.), = Συμπροπέμπω.
Συμ-προ-κόπτω, Μ. κόψω. Προκόπτω (Προχωρῶ) ὁμοῦ, συμπροοδεύω.
Συμ-προ-κύπτω, Μ. κύψω. Προκύπτω (Πρενεύω ἢ Προφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
†Συμπρομνάμων, ονος (ὁ). συνάρχων προμνήμονος (παρὰ τοῖς Ἀκαρνᾶσι).
Συμ-προ-νομεύω, Μ. εύσω. Ὑπάγω ὁμοῦ εἰς προνομήν.
Συμ-προ-πέμπω, Μ. πέμψω. Προπέμπω (Ξεπροβοῶ) τινὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλους.
Συμ-προ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐβγαίνω μὲ βίαν (Πετειοῦμαι ἔξω) καὶ ἀναχωρῶ μετά τινος.
†Συμ-προ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Προπορεύομαι μετά τινος.
Συμ-προ-σαγορεύω, Μ. εύσω. Προσαγορεύω ἐκ συμφώνου.
Συμ-προσ-άγω, Μ. άξω. Πλησιάζω συγχρόνως (κυρ. ἐπὶ στρατευμ. προχωρούντων ἐνταυτῷ πρὸς συμπλοκήν).
Συμ-πρόσ-ειμι, Μ. έσομαι. Εἶμαι συγχρόνως πλησίον τινός. » Μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας,« Γρῳ.
Συμ-πρόσ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συμπροσῆειν κτλ.), =τῷ Συμ-προσ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπροσῆλθον κτλ.). Προσέρχομαι (Πλησιάζω) πσθενὰ μετά τινος.
Συμ-προσ-εύχομαι, Μ. εύξομαι. Προσεύχομαι ὁμοῦ (μετά τινος).
Συμ-προσ-έχω(-προσ-ίσχω), Μ. έξω. (μὲ δοτ.) Προσέχω (ἐνν. τὸν νοῦν) συγχρόνως (καὶ μσ. Εἶμαι ὁμοῦ προσκολλημένος) εἴς τι.
Συμ-προσ-κυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσκυνῶ ὁμοῦ.
Συμ-προσ-μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἑνόνω (Πλησιάζω, [καὶ ἑλλ. ἡ ἀμτβ.] Σμίγω, Ἀνταμώνομαι) μετά τινος.
Συμ-προσ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἔρχομαι συγχρόνως εἰς τὸν νοῦν τινος.
Συμ-προσ-πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω τι μετά τινος, συμπεριπλέκω.
†Συμπροστάτης, ου (ὁ). συνάρχων προεστώτος (προεστῶτος).
Συμ-προσ-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι ὁμοῦ, ἄπτομαι ἐπιπολαίως.
Συμ-προτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐπίσης πρότερος (ἀνώτερος) τινος, συνυπερβαίνω.
Συμ-προ-τρέπω, Μ. τρέψω. Προτρέπω ὁμοῦ, συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.
Συμ-προ-φαίνω, Μ. φανῶ. Προφαίνω (καὶ μσ. Προφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συμ-προφητεύω, Μ. εύσω. Προφητεύω τι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).
Συμπροφήτης, ου (ὁ) καὶ Συμπρωφῆτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐπίσης προφήτης.
Συμ-προ-χέω, Μ. χεύσω. Προχέω ὁμοῦ, συνεκχέω.
Συμ-προ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προχωρῶ ὁμοῦ.
;Συμ-προ-ψαύω, Μ. ψαύσω, = Συμπροσψαύω.
Συμ-πρυτανεύω, Μ. εύσω. Συνάρχω (Συνεπιστατῶ) ὡς -
Συμπρύτανις, εως (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον πρύτανις, συνάρχων τοῦ πρυτάνεως.
Συμ-πρωτεύω, Μ. εύσω. Πρωτεύω μετά τινος, ἔχω ἐπίσης τὰ πρωτεῖα.
Συμ-πτερόομαι-οῦμαι, Μ. πτερωθήσομαι. Ἀποκτῶ ὁμοίως καὶ ἐγὼ πτερὰ, γίνομαι ἐπίσης πτερωτὸς (μετάρσιος), (συνδχ.) συνανυψοῦμαι.
†Συμ-πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Ἀνοίγω ἢ Κουνῶ ὁμοίως καὶ ἐγὼ τὰ πτερά μου, δοκιμάζω κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλου νὰ πετάξω.
Σύμπτυγμα (τὸ). σοῦφρα (λύξα) ὑφάσματος.
Συμπτυκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμπτύσσειν (συγκλείειν, συντυλίσσειν κτλ.).
Σύμπτυκτος (ὁ, ἡ), =Συνεπτυγμένος. »Παρατίθημ' ὁλοσχερῆ ἄρν' ἐς μέσον σύμπτυκτον,« (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.
Σύμπτυξις, εως (ἡ), τὸ συμπτύσσειν ἢ συμπτύσσεσθαι, (ἀντιθ. τῷ Ἀνάπτυξις).
Συμ-πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ὁμοῦ (τὴν μίαν ἄκραν μὲ τὴν ἄλλην), (συνδχ.) περιλαμβάνω εἰς ὀλίγην ἔκτασιν, (ὅθ. μτγν.) περικλείω τὴν ἔννοιαν εἰς ὀλίγας λέξεις, (ἀντιθ. τῷ Ἀναπτύσσω).
Συμπωθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπίπτω.
Σύμπτωμα (τὸ). τὸ συμβαῖνον κατὰ σύμπτωσιν, περιστατικόν, συνάντημα· (ἰατρ.) τὸ χαρακτηριστικὸν παρακολούθημα τῆς νόσου. » Οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύομεν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ συμπτωμα νοσήματος,« Γαλ.
Συμπτωματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ κατὰ σύμπτωσιν (περίπτωσιν), (ἰατρ.) ὁ μετέχων (ἢ ἐν εἴδει) συμπτώματος.
Συμπτωσία, σπν. ἀντὶ
Σύμπτωσις, εως (ἡ), τὸ συμπίπτειν, συνάντησις, ἕνωσις· συνδρομὴ περιστάσεων, περίπτωσις, (Γαλλ.) coïncidence· συμβολὴ (ἐχθρῶν), σύγκρουσις· κρήμνισμα, πέσιμον (» Οἰκίας—,« Στρβ.)· (ἰατρ.) πέσιμον τοῦ ὄγκου ἢ τοῦ τόνου τῆς σαρκός, χαύνωσις, (Γαλλ.) affaissement. » Προσώπου (»Ὄμματος)—,« Ἰατρ.
Σύμπτωχος (ὁ, ἡ). σύντροφός τινος εἰς τὴν πτωχείαν, ἐπίσης πτωχός.
Συμ-πυκάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ἑνόνων τι πυκνῶς ἕνα μετ' ἄλλου. » Αὐλῶνος δένδρεσι συμπεπυκασμένου,« Διόδ.
Σύμπυκνός (ὁ, ἡ). πολλὰ πυκνός (στενός, σφικτός).
Συμ-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω συσφίγγων, συνενόνω πυκνῶς.
Συμ-πυκτεύω, Μ. εύσω. Πυκτεύω μετά τινος, συμπαλαίω ὡς πύκτης.
Συμ-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω νὰ μάθω) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.
Συμ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Φλογίζω (Πυρπολῶ) ὁμοῦ, συγκαταkαίω.
Συμ-πυρπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκαταkαίω.
Συμ-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὁμοῦ.
Συμ-πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω (Συγκολλῶ) διὰ πωρώσεως· (πθ.) συνδέομαι καθὼς τὰ συντετριμμένα κοκκαλα (διὰ τῆς ἰδίας των ἰκμάδος).
Συμφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνεσθίω.
Συμ-φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Φαιδρύνω ὁμοῦ μέ.
Συμ-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ὁμοῦ (συγχρόνως).
Συμφάναι, ἀπαρ. τοῦ Σύμφημι.
Συμφάνεια (ἡ), τὸ συμφαίνεσθαι, ἡ σύγχρονος ἐμφάνισις.
Συμφανής, ές (ὁ, ἡ). πανταχόθεν φανερός, ὁλοφάνερος.
;Συμ-φανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι συμφανὲς (καταφανές), φανερόνω ἀριδήλως.
Συμ-φαντάζομαι, Μ. άσομαι, = Συμφαίνομαι.
Σύμφασις, εως (ἡ), τὸ συμφαίνεσθαι, ἡ σύγχρονος ἢ κατὰ συναυγειαν ἐμφάνισις.
Συμ-φατριάζω, Μ. άσω. Φατριάζω μετά τινος, συναποτελῶ φατρίαν.
Συμφατριαστής, οῦ (ὁ). ὁ συμφατριάζων· συνεταῖρος φατρίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμφέρον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Συμφέρω. ||. (συνήθ. ὡς οὐσ.) κέρδος, ὄφελος, (Ἰταλ.) ἐντερέσσο, (ὅθ.

Συμφερόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρὸς τὸ συμφέρον, ὠφελίμως. » Καλῶς ἔχειν καὶ συμφερόντως, « Ἰσκρ. (καὶ δοτ.) « Συμφερόντως καὶ αὐτοῖς ᾧ τοῖς φίλοις, « Ξεν.

Συμφερτός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Συμφορητός, συναγμένος εἰς ἕν, συνηνωμένος. »Ἀρετὴ —, « Ἰλ. Ν., ἡ ἀνδρία πολλῶν ὁμοῦ ὅταν ᾖνε ἡνωμένοι. » Πορεία—, « Νόνν., ἡ μετὰ συνοδίας. »Θάμβος ἔχων γελόω πῶς ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης συμφερτὸς γενόμην ἐξαπίνης Σάτυρος, « Ἐπιγρ., [ἐκ τοῦ

Συμ-φέρω, Μ. συνοίσω (ἀόρ. Συνήνεγκα καὶ πθ. Συνηνέχθην κτλ.). Φέρω (Σηκώνω ἢ Κουβαλῶ [καὶ μτφορ.] Ὑποφέρω) ὁμοῦ μὲ ἄλλον. » Ὅ,τι ἂν δέῃ ὅπλων φέρειν, ὁ ἵππος τοῦτο συμφέρει, « Ξεν. (ᾧ πθ.) » Συμφέρεσθαι τῷ ἡλίῳ, « Πλ., κυκλοφορεῖν ὁμοῦ. (καὶ μτφορ.) »Ὅσῳ ἂν μᾶλλον συμφέροιμι τούτῳ τὴν τότε πενίαν, « Ξεν. 2) φέρω (συναζω) εἰς ἓν μέρος, Συμφορῶ, συναθροίζω (κατὰ συνεισφοράν), συνεισφέρω. »Χρήματα —, « Θκ. » Καὶ αὐτοῖς ἠξίουν τὸ ναυτικὸν, ἀπὸ τῆς δαπάνης, ἣν ἐκεῖνοι (οἱ ξύμμαχοι) ξυμφέροιεν, « αὐτ. »Τοὺς νεκροὺς συνενεγκόντες ἔθαψαν, « Ξεν. » Πολλὰ συνενηνοχέναι ὑπόθιον οἶον τε ἦν, « αὐτ., (ὕθεν 3) (συνήθ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ. μὲ δοτ.) συμβάλλω, συντελῶ, ὠφελῶ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) ἑταιριάζω, συμφωνῶ, (Γαλλ.) convenir. » Ὅ,τι συμφέροι τοῖς κάμνουσι, « Ξεν. » Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον, « αὐτ. » Τὸ γὰρ τῳ ξυνενεγκὸν ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε, « Θκ. » Σιμὴ ἄν σοι (γυνὴ) ἰσχυρῶς συμφέροι, « Ξεν. »Ὅτῳ συνενηνόχασιν οἱ καιροί, « Θκ., τῷ ἦλθον δεξιαὶ αἱ περιστάσεις. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ τῇ πόλει συμφέρον, « Ἰλ. (καὶ γεν.) » Τὰ μικρὰ συμφεροντα τῆς πόλεως, « Δημ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς σφῶϊν ἐστὶ συμφέρον τὸ μηθὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ, « Ἀρχῳ. » Τὸ ἡμέτερον συμφέρον, « Ξεν. » Ἐπιστέλλειτε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι, « αὐτ. »Τοῦ δικαίου αὐτοῖς μέλει μᾶλλον ἢ τοῦ συμφέροντος, « αὐτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ξυνηνέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶπε, « Πλάτ. » Τόδε δὲ ἴδιον νενομίκασι, καὶ οὐδαμοῖσι ἄλλοισι συμφέρονται ἀνθρώπων, « Ἡρ. » Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, « Πλ., εἶμαι μὲ τὴν γνώμην των. » Συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν, « αὐτ., συμμορφοῦσθαι μὲ τὰς περιστάσεις. (καὶ ἀπολ.) » Ἐὰν ἀνὴρ καὶ γυνὴ μὴ συμφέρωνται, « Πλάτ., δὲν συμφωνοῦν. » Καθ' αὑτοὺς ξυμφέρεσθαι, « Θκ., νὰ συμβιβάζωνται μεταξύ των, (ᾗ ἢ (πθ.) Π. ἀντὶ Σύναιμι. » Οὐκ ἐμελλὸν σε λείπειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνοίσῃ, « Σοφ. » Συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ, « Ἡρ., θὰ καταντήσῃ (θὰ περιπέσῃ) εἰς. » Συνοίσεται στόχῳ, « Αἰσχλ., θὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του, (ὕθ. συνήθ. ὅθ) (τρπρσ.) συμπίπτει νὰ γίνω (νὰ λάβω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν), συμβαίνω κατὰ σύμπτωσιν. » Τοὐμὸν ξυνοίσειν οὔνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, « Σοφ., νὰ συμπέσῃ νὰ συμφωνήσῃ. » Τὰ δ' ἄλλα συνήνεκται αὐτῇ εἰς εὐτυχίην γενόμενα, « Ἡρ., συνέπεσε νὰ λάβουν εὐτυχῆ ὡς πρὸς αὐτὴν ἔκβασιν. (συνήθ. πρὸς ἀπαρέμφ.) » Συνήνεικε αὐτόθι θωῦμα ταῦτα δὲ γενέσθαι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Συμφέρεται ἡμῖν ἐπὶ τὸ ἄμεινον, « αὐτ. » Οὐδὲν σφι χρηστὸν συνεφέρετο, « αὐτ.. » Παθήματα συνηνέχθη γενέσθαι, « αὐτ. » Συμφέρεται τωὐτὰ εἶναι, « αὐτ., συμπίπτει νὰ ᾖνε. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ συμφερόμενα, « Αξ., τὰ συμπίπτοντα, αἱ περιστάσεις.

Συμ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἢ Φυγαδεύομαι (Ἐξοριζομαι ἢ Καταφεύγω) ὁμοῦ.

Σύμ-φημι, Μ. φήσω. Λέγω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (συνκδχ.) λέγω τὸ Ναί, στέργω, συναινῶ, συγκατανεύω· συνομολογῶ, εἶμαι σύμφωνος. »Ὅ,τι ἂν σε τούτων ἐρωτᾷ, σύμφαθι, « Ξεν. »Τοῦτο δὴ πρῶτον ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ ἀντιφῆς, « Πλάτ. » Σύμφαθι, ἢ ἄπειπε, « αὐτ. (καὶ ἑπομένου ἀπαρεμφ.) » Συνέφασαν ᾧ ταῦτα ποιήσειν, « Ξεν.

Συμφήτωρ, ορος (ὁ), Π. [σύμφημι], μάρτυς.

Συμ-φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύμφθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφθείρω, καταστροφή, ἀφανισμός· (ζωγρφ.) συνένωσις γρωμάτων.

Συμ-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Φθέγγομαι ὁμοῦ (τὸν αὐτὸν φθόγγον) μετά τινος, συνᾴδω, συνηχῶ, (μτνμ.) συμφωνῶ, (Γαλλ.) être d'accord.

Συμ-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω τι ὁμοῦ, χαλνῶ (ἀφανίζω) ἕνα μετ' ἄλλου· (ζωγρφ.) συγκερνῶ ἀνεπαισθήτως τὰ χρώματα, μετριάζω δι' ἀμιξίας ἀναχράσεως τὴν ζωηρότητά των, (παρβλ. Ἀπαχραίνω). ||. (μσ. μὲ αἴτ. προθετ.) συνέρχομαι πού ἐπὶ κακῷ (πρὸς φθορὰν) ἑαυτοῦ ᾧ ἄλλων.

Συμ-φθίνω, Μ. φθίσω. Σμικρύνω (Κατατήκω) τι (καὶ οὐδ. αὐτπθ. Λυόνω, Τελειόνω) ἀνεπαισθήτως.

Σύμφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνεκπέμπων τὸν αὐτὸν φθόγγον, συνῳδός, συμφωνος. ||. (οὐσ.) ἡ βασεῖα ἢ τὸ Γ τῶν Αἰολ.

Συμ-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

†Συμφιλία (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου ἢ ἀμοιβαία φιλία.

†Συμ-φιλιάζω, Μ. άσω. Συνάπτω ἢ Διατηρῶ φιλίαν μετά τινος, (Χρσ.).

Συμ-φιλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Φιλιόνω ἕνα μετ' ἄλλου, συνδιαλλάττω.

Συμ-φιλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συναμιλλῶμαι μετά τινος (Προσπαθῶ ἐπίσης) πρὸς ἀπόκτησιν δόξης, εἶμαι ἐπίσης φιλόδοξος, ἢ 2) συμπράττω πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς φιλοδοξίας τινός.

Συμ-φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνασχολοῦμαι ἢ Συναμιλλῶμαι φιλοκάλως εἴς τι, εἶμαι ἐπίσης φιλόκαλος.

Συμ-φιλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλολογῶ μετά τινος, καταγίνομαι ὁμοῦ εἰς τὴν φιλολογίαν ἢ, πραγματεύομαι συμφώνως φιλολογικόν τι ἀντικείμενον.

Συμ-φιλομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπίσης φιλομαθής, ἔχω (ἢ καταγίνομαι εἴς τι μὲ) τὴν αὐτὴν φιλομάθειαν.

Συμ-φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ὁμοῦ, συναμιλλῶμαι φιλονείκως.

Συμ-φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπράττω φιλοπόνως.

Συμ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ μετά τινος, συμμετέρχομαι τὴν φιλοσοφίαν ἢ συζητῶ φιλοσοφικόν τι ἀντικείμενον.

Συμ-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συναμιλλῶμαι φιλοτίμως, συμπράττω ὑπὸ φιλοτιμίας.

Συμ-φλάω-ῶ, Μ. φλάσω, = Συνθλάω, Συνθλίβω.

Συμ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω (Φλογίζομαι, Κακοφορμίζω) ὁμοῦ.

Συμ-φλέγω, Μ. φλέξω ᾧ

Συμ-φλογίζω, Μ. (σω. Καίω (Φλογίζω) τι ὁμοῦ, συμπυρπολῶ, συγκατακαίω.

†Συμ-φλυκρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ (Μωρολογῶ) ὁμοῦ.

Συμ-φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξεπάζω) ὁμοῦ.

Συμ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Συχνάζω παρέα (κυρ. δὲ εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον) μετά τινος, συμμαθητεύω, (ὅθ.) » Φίλος ὢν αὐτῷ καὶ συμπεφοιτηκὼς, « Πλ., = Συμφοιτητής.

Συμφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμαθητεία.

Συμφοιτητής, οῦ (ὁ). ὁ συμφοιτῶν τινι, (ἰδιαιτ.) συμμαθητής.

Συμ-φονεύω, Μ. εύσω. Φονεύω ὁμοῦ, γίνομαι συνένοχος φόνου.

Συμφορά (ἡ). τὸ συμφέρειν (φέρειν ὁμοῦ) συμφόρησις, συσωρευσις. »Ἡλίων (»Χιόνος)—, « Παλέμ., Πισιδ. 2) (συνήθ) συνδρομὴ περιστάσεων (συμβεβηκότων), σύμπτωσις (ἰδιαιτ.) περίστασις δεινή, κακόν, δυστύχημα· (ἐνίοτε) ἀτύχημα. »Ἐπὶ συμφορῇσιν ἀταθαῖς, « Ἀρχῳ. »Χορεύς ἐπ' ἀεθλαῖς ξυμφορῇσιν ἵστασαι, « Εὐρ. » Συμφοραὶ βίου (πραγμάτων), « Σοφ. »Αἱ ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγχεόμεναι συμφοραί, « Ξεν. » Συμφορᾷ χρῆσθαι, « Ἀξ., περιπίπτειν εἰς. » Συμφορὴν πεπεῖσθαί τι, « Ἡρ., = Δεινοπαθεῖν. » Κατὰ συμφορὰν, « Ξεν., κατὰ περίστασιν. » Μετὰ συμφορᾶς ζωπυρεῖν, « Δημ., μετὰ δεινοπαθείας.

†Συμ-φοράζω, Μ. άσω, Γρφ. καί.

Συμ-φραίνω, Μ. ανῶ, Ἰων. = Συμφοράω παιοῦμαι. 2) = Συμφορῶ χρῶμαι.

Συμφορικὸς, ἐως (ὁ), παρὰ Δακεδ. ὑπαδὸς, ἀκόλουθος, σύντροφος· (ἰδιαιτ.) ταπεινρτὴς ἢ ὑπασπιστὴς (adjutant) τοῦ πολεμάρχου, (ἀνάλογ. τῷ τῶν Λατιν.) Legatus Imperatorum.

Συμ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) πολλὰ πράγματα ὁμοῦ εἰς ἕν μέρος, συνάζω, συναθροίζω, συνεπισωρεύω. « Λίθους ξύλα συμφοροῦντες, « Θκ. (ᾧ μτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νμ.) «Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας,» Δημ. (ᾠμπ.) «Ποταμοὶ ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπρουθεν εἰς ἓν ἰόντες,» Ἀπολλ. «Εἰσδυόμενος εἰς τὰ ςελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος,» Ἀρςτ. (καὶ πθ.) «Καλιὰν ἐκ δένδρων συμπεφορημένην,» Ακ.

Συμφορὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συμφορά.

Συμφορηδόν, ἐπίῤ. = Σωρηδόν.

Συμφόρημα (τὸ). τὸ συμφορηθέν (συνεπισωρευθέν) που, σωρὸς, στοῖβα ἀπὸ διάφορα πράγματα συσσωρευμένα.

Συμφόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφορέω, ἡ εἰς ἓν μέρος συσσώρευσις.

Συμφορητὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ συμφόρησιν συναγμένος, συγκομιςός. «Διῖπνον—,» Ἀρςτ., εἰς τὸ ὁπ. καθεὶς φέρει τὸ φαγεῖ᾽ τε ἡ πληρόνει τὸ ἀνάλογον τε, (Γαλλ.) pique-nique.

Συμφοροποιὸς (ὁ, ἡ). συμφορᾶς παραίτιος (πρόξενος).

Σύμφορος (ὁ, ἡ). ὁ συμφέρων ἢ συμφερόμενός τινι, λυσιτελὴς, ὠφέλιμος, ἁρμόδ.ος, πρόσφορος. «Οὔτοι σύμφορόν ἐς γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι,» Θγν. «Θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον,» Σοφ. ‖ (οὐδ.) «Τὸ σύμφορον,» Ξεν., τὸ συμφέρον. 2) Π. ὁ συμπαρεπόμενος, ἀκόλουθος. «Λιμὸς ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ,» Ἡρ. 3) ἀντὶ Συμφερτὸς, συμφορητός.

Συμφόρως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον σύμφορον, ἐπωφελῶς· πρασφόρως, ἁρμοδίως. «Συμφόρως (καὶ παρθ. «Συμφορώτερον, -ώτατα) χρῆσθαί τινι,» Ξεν. «Σ. ἔχειν,» Ἰσκρ., συμφέρειν. (καὶ δοτ.) «Ὅτῳ τρόπῳ ἄριστα καὶ ξυμφορώτατα ἀμφοτέροις πολεμήσεται, Θκ.

Συμφράγνυμι, = Συμφράσσω.

Συμφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βουλευόμενος μετά τινος, σύμβουλος· σύμφωνος, [ἐκ τοῦ

Συμφράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. (μὲ δοτ.) βουλεύομαι μετά τινος, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι· συνεπινοῶ, συνεφευρίσκω. «Ἐῷ συμφράσσατο θυμῷ,» Ὅμ., ἐσκέφθη καὶ᾽ ἐαυτὸν, ἐσυλλογίσθη.

Συμφράζω, Μ. φράσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τι ὁμοῦ. «Ἔργον ὅταν ψιλῶς Ὅμηρος λέγῃ, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου, τὴν γεωργίαν δηλοῖ,» Ἀπολλ.

Σύμφραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφράσσω, φράξιμον ἀπ᾽ὅλα τὰ μέρη, (Θφρ. Ε', ιά, 3).

Σύμφρασις, εως (ἡ). ἡ ὑφὴ (ἡ συνέχεια) τοῦ λόγου. «Τῷ τῶν περιόδων σχοινοτενεῖ τὴν σύμφρασιν οἱονεὶ διακόπτων,» Φώτ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συμφρόνησις.

Συμφράσσατο, Π. ἀντὶ Συνεφράσσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Συμφράζομαι.

Συμφράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Κλείω, Στουβόνω) βάλλων τι κόντα ἕνα μετ᾽ἄλλου (ἐν εἴδει φραγμοῦ), συμπυκνόνω. «Συμφράξας τὸν λιμένα τῷ στόλῳ,» Ξεν. «Τοὺς θυρεοὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ποιήσαντες συνέφραξαν ἑαυτοὺς ᾗ συνεξέπεσον,» Πλθ., Διόδ. (ᾗ μτφρ.) «Συμφράττονται δὴ μᾶλλον κατ᾽αὐτοῦ οἱ.,» Φώτ. «Εἰς τὸν τούτου διωγμὸν πᾶσα ἡ οἰκουμένη συνεφράξατο,» Μόσχ.

Συμφρίω, Μ. φρίξω, = Συμφορέω.

Συμφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φρονῶ τὰ αὐτὰ (εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τοῦ αὐτοῦ φρονήματος) μετά τινος, Ὁμοφρονῶ· (ἰδιαιτ.) συμφατριάζω. «Συμφρονήσαντες ἐπὶ φυλακῇ τε ἀλλήλων καὶ μεταςάσει τῆς πολιτείας,» Δ. Ἁλ.

2) (μὲ ἀπαρ. εἶδ.) Ἐννοῶ· παρατηρῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω. «Παρ᾽αὐτὸν τὸν τῆς χρείας καιρὸν συμφρονήσας ὅ δέον εἴη ποιεῖν,» Πλθ. «Εἶτα μέν τοι συμφρονήσας ὡς ὄνου υἱὸς εἴη, κατέπαυσε τὸν δρόμον,» Πλ. «Εἴτ᾽ ὑποθεμένου τινὸς τῶν φίλων, εἴτ᾽ αὐτοὶ συμφρονήσαντες,» Δ. Ἁλ. 3) (χωρὶς πτ.) ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι. «Ὁ δὲ, συμφρονήσας, ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,» Πλ.

†Συμφρόνημα (τὸ). ἔργον συμφρονήσεως (φατριασμοῦ).

Συμφρόνησις, εως (ἡ). τὸ συμφρονεῖν, ταυτότης φρονήματος, συναίνεσις, σύμπνοια, ὁμοφροσύνη. «Ἔστι γὰρ ἁρμονία, κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς, πολυμιγέων ἑνωσις καὶ δίχα φρονεόντων συμφρόνασις,» Νικομαχ.

†Συμφρονίζω, Μ. ίσω. Συμφρονεῖν ποιῶ τινα, σωφρονίζω.

Συμφροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω ἐκ συμφώνου μετά τινος, συσκέπτομαι.

Συμφρόνως, ἐπίῤ. Ἐν ὁμονοίᾳ (ὁμοφροσύνῃ).

Συμφροσύνη (ἡ), = Συμφρόνησις, ὁμοφροσύνη.

Συμφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρουρῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ὡς-

Σύμφρουρος (ὁ, ἡ). σύντροφος φρουρεῖν, συμφύλαξ. (Π.) ἀντὶ Φρούρος.

Συμφρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω τι ὁμοῦ ἢ ὅλως διόλου, συτρέλλω φρύγων (ξεροψήνων). «Καὶ τα δατᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν,» Ψαλμ.

Σύμφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα μὲ ἄλλον, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμφυάς, άδος (ἡ). ὁμὰς (ἄθροισμα) πραγμάτων συμπεφυκότων.

Συμφυγαδεύω, Μ. εύσω. Φυγαδεύω τινὰ ὁμοῦ, συνεξορίζω.

Συμφυγάς, άδος (ὁ, ἡ). σύντροφος φυγάδος, συνεξοριστος.

†Συμφύγιον (τὸ), = Καταφύγιον.

Συμφυὴ (ἡ), = Σύμφυσις.

Συμφυὴς [συμφύω], ές (ὁ, ἡ). γεννημένος ὁμοῦ, συνηνωμένος ἐκ φύσεως, σύμφυτος· τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίας φύσεως. «Διὸ ἤρῳ μὲν ἰὸς, ξύλοις δὲ θρῖπες συμφυεῖς εἶσι λύμαι,» Πλθ. «Πύῤῥον φασὶ τὸν Ἠπειρώτην συμφυεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχειν,» Πλθ.

Συμφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ συμφυοῦς, ἕνωσις φυσικὴ, συμπάθεια. «Ἐν τοῖς ὕπνοις μυσάντων τῶν αἰσθητικῶν πόρων, χωρίζεται τῆς πρὸς τὸ περιέχον συμφυΐας ὁ ἐν ἡμῖν νοῦς,» Σξτ.

†Συμφυλακίζω, Μ. ίσω. Φυλακόνω ὁμοῦ (εἰς τὴν αὐτὴν εἱρκτήν).

†Συμφυλακίτης, ου (ὁ) καὶ Συμφυλακῖτις, ιδος (ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν (ὁμοῦ μὲ ἄλλον) φυλακὴν φυλακωμένος.

Συμφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ φυλάττων (φρουρῶν) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συμφύλαρχος (ὁ). συνάρχων φυλάρχου.

Συμφυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμφυλέτης, ου (ὁ) καὶ Συμφυλέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς· (ἐπμ.) ὁμοεθνὴς, συμπατριώτης· (ἐνίοτε) συγγενὴς (ς).

Σύμφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁμοφυλος· (συνκβ.) πρόσφυὴς· (μτνμ.) συγγενὴς, ὁμοειδὴς· (ἐνίοτε) ἐντόπιος (ς). «Αἱ μέλιτται καὶ τὰ σύμφυλα ζῷα ταύταις,» Ἀρςτ. «Σύμφυλα καὶ φαρμακώδη σπέρματα,» Δσκρ., τὰ πρόχειρα, τὰ πρὸς καθημερινὴν τοῦ ἀνθρώπου χρῆσιν. «Ἑκάστου γένει ζῴῳ μία τροφὴ σύμφυλός ἐστι,» Πλ.

Συμφυράω-ῶ, Μ. άσω, = Συμφύρω.

Συμφυρδὴν [συμφύρω], ἐπίῤ. Ἀνάκατα, συγχεχυμένως.

Συμφυρμὸς (ὁ) καὶ

Σύμφυρσις, εως (ἡ) ἀνακατωμὸς, σύγχυσις.

Σύμφυρτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μαζῆ, συγχεχυμένος, [ἐκ τοῦ

Συμφύρω, Μ. φύρσω. Ζυμόνω (Ἀνακατόνω) τι μαζῆ μὲ ἄλλο· συγχέω· συμμιγνύω· (πθ. ἡ μσ.) συμμολύνομαι.

Συμφυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ὁμοῦ, ἑνόνω τὸ φύσημά μου· (συνκβ. καὶ μτνμ.) συμπνέω, συμφωνῶ.

Συμφυσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω (Ἑνοποιῶ) τι μετὰ τῆς φύσεως, συγενοῦμαι φυσικῶς.

Σύμφυσις, εως (ἡ), τὸ συμφύεσθαι, ἡ φυσικὴ συναλλαξις, ἡ κατὰ φύσιν συνένωσις (σύμπηξις) (ἐν γέ.) συνάφεια. «Ἕλκους—,» Ἀρετ. 2) μέρος συνεχόμενον (συμπεφυκὸς) μετ᾽ ἄλλου, ἁρμὸς, συνάρθρωσις. «Ὁ ἑλέφας ἕντερον ἔχει συμφύσεις ἔχον, ὥστε φαίνεσθαι τέτταρας κοιλίας ἔχειν,» Ἀρςτ., κόλπους συνεχομένους μετὰ τοῦ ἑντέρου.

Συμφυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω (καὶ κατὰ συνκβ. Παράγω) τι ὁμοῦ ‖ (ἡ πθ. μτχ.) Συμπεφυτευμένος, η, ον, = Σύμφυτος, ἔμφυτος.

Συμφυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμφύειν (συγκολλᾶν κτλ.), καταθωπευτικὸς συμφύσεως.

Σύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ συμπεφυκὼς (γεννημένος ἢ φυτρωμένος ὁμοῦ, συνηνωμένος ἐκ φύσεως), συμφυὴς, ὁμοφυὴς (Γρφ.) συμμέτοχος. 2) (συνκβ.) πρόσφυὴς, κατάλληλος. 3) (ἐνίοτε) πλήρης πυκνῶν φυτῶν, κατάφυτος. ‖ (ὑπτ.) Σύμφυτου, εἶδ. φυτ. τὸ ὁπ. ἰατρεύει (ταρχόνει, συγκολλᾷ) τὰς πληγὰς (Γαλλ.) contusion.

Συμφύτως, ἐπίῤ. = Συμφυῶς. «Συμφύτως τῷ πυρὶ σύνεστιν ἡ θερμότης,» Ἀλεξ. Ἀφροδ.

Συμφύω, Μ. φύσω (μτ. ἀόρ. Συνέφυν, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Συμπέφυκα). Συνενόνω εἰς ἓν σῶμα, συνάπτω (συμφυῶς), συγκολλῶ. «Δέρμα, ὃ ἐὰν διακοπῇ, οὐ συμφύεται,» Ἀρςτ. «Δεῖ δὲ ὁμοιοπαθῆ εἶναι τὰ μέλλοντα συμφύεσθαι, καὶ μὴ ἐναντία, καθάπερ λίθον ᾗ ξύλον,» Θφρ. ‖ (μσ.) γεννῶμαι ἢ φυτρόνω ὁμοῦ (εἰς ἓν σῶμα). (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι συμφυῶς συνηνωμένος (συνδεδεμένος, συσσωμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τωμένος), συνέχομαι, συνυπάρχω. »Συμπεφυκώς, ὥσπερ οἱ ἱπποκένταυροι,« Ξεν. » Τῶν δὲ διθύρων (ὀχρέων) ὅσα ἀνάπτυκα, οἷον οἱ κτένες καὶ οἱ μύες, ἅπαντα ταῦτα τῇ μὲν συμπέφυκε, τῇ δὲ διαλέλυται, « Ἀρχ. (καὶ ὅστ.) » Συμφυέντες ἀλλήλοις, διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον,« Ἀππ., ἀγκαλιασθέντες σφικτά. » Συμφυόμενοι τοῖς χωρίοις ἀποτόμοις εἰσιν, ἐχώρουν ἄνω, « Πλ., προσκολλώμενοι τρόπον τινὰ εἰς αὐτὰ μὲ τα χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια. (ᾗ τρπ.) » Τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀναρὰ συμπέφυκε , « Δ. Κωσ. , εἶναι ἀχώριστα.

Συμφυῶς , ἐπίῤ. Κατὰ σύμφυσιν (συνάφειαν), σφικτὰ (συγκολλητὰ) εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζεται ἕν σῶμα.

Συμ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνῶ ὁμοῦ, ἑνόνω τὴν φωνήν μου, λαλῶ ἢ μελῳδῶ συμφώνως (de concert). (ΘΘ. συνήθ. μτφρ.) εἶμαι σύμφωνος (ὁμόφωνος.[Γαλλ.] d'accord), συνεννοοῦμαι, Συμφρονῶ, (ἐπὶ πραγμ.) ᾽ταιριάζω, (παῤβλ.) Συνάδω, κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) μετά τινος, (κοιν.) συμφωνῶ. » Συνεφώνησαν πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ Χαλκηδόνος , « Ξεν. » Μήποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι τοῖς πένησιν, « Ἀρχ. , Διόδ. (καὶ πθ.) » Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειρᾶσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου ; « Γρφ. » Πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθὸν, « Γργ. » Οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι ; « Εὐαγγ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ οὐσ) » Τὰ συμπεφωνημένα, « Αξ. , αἱ συμφωνίαι.

†Συμφώνημα (τὸ). τὸ συμφωνηθὲν, συμφωνία.

Συμφώνησις, εως (ἡ), τὸ συμφωνεῖν, ᾽ταίριασμα κατὰ τὴν φωνὴν , συνήχησις, (Γαλλ.) consonnance· (μτφρ.) συναίνεσις· ὁμόνοια· συμβιβασμὸς, συμφωνία.

Συμφωνία (ἡ), = Συμφώνησις, (κυρ. παρὰ μουσ.) ἡ συνήχησις τῶν τριῶν συμφώνων χορδῶν ἢ φωνῶν (δηλ. τῶν διὰ τεσσάρων, πέντε καὶ ὀκτὼ) ἢ πολλῶν ὁμοῦ φωνῶν ἢ ὀργάνων συνηχούντων, (Γαλλ.) concert; unisson, [ἐκ τοῦ

Σύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνῶν ὁμοῦ (συνηχῶν), συνῳδὸς, ὁμοφωνος· (μτφρ.) σύμπνους, ὁμόφρων· κατάλληλος , πρόσφορος. ||. (οὐσ.) Σύμφωνον , « συμφωνία, συμφωνητικὸν, συμβόλαιον· (Γρμτ.)γράμμα μὴ ἀποτελοῦν φωνὴν καθ' ἑαυτὸ ἀλλὰ μετὰ φωνήεντος. (ἰατρ.) εἶδος ἰατρικοῦ διὰ τὸν βῆχα.

Συμφωνούντως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Συμφώνως. » Συμφωνούντως ἑαυτῷ λέγειν, « Πλάτ.

Συμφώνως, ἐπίῤ. Μὲ μίαν (ἑνωμένην ἢ ᾽ταιριασμένην μετ' ἄλλα) φωνὴν, ὁμοφώνως· (μτφρ.) ὁμοθυμαδὸν, ἐκ συμφώνου. » Οὐκ ἔχει συμφώνως τοῖς ἰσορουμένοις, « Πλατ., δὲν συμφωνοῦσι.

Συμ-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ὁμοῦ (ἐνταὐτῷ ἢ κατὰ συναύγειαν).

Συμ-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

†Σύμψαλμα (τὸ). συμφωνία τῶν χορδῶν (ἢ τῆς φωνῆς μὲ τας χορδὰς) μια. ὀργάνου.

Σύμψαυσις, εως (ἡ), τὸ συμψαύειν, συνάφεια.

Συμ-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ψαύω (Ἐγγίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (ἀμτβτ.) εἶμαι πλησίον (ἢ μὲ γεν. εἰς συνάφειαν μετά) τινος.

Συμ-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Σύνω ἢ τρίβω τι ὁμοῦ· ἰσάζω ξύνων· ἐξαλείφω τὰ ἴχνη· (ἐπὶ ποτ.) στρηφογυρίζων συναρπάζω. » Συμψήσασα τἀργυρίδιον, « Εὔπολ. (ᾗ πθ.) »Συνεψήσθη εὐφροσύνη ἐκ τῆς Μωαβίτιδος, « Γρφ.

†Συμψέλιον (τὸ), Λτν. subsellium, σκαμνίον.

Συμ-ψελλίζω , Μ. ίσω. Ψελλίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης. » Τοῖς παιδίοις—, « Λῤῥ.

Συμψελλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συμ-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συμ-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ίσω. Ψηλαφῶ ὁμοῦ.

Συμ-ψηφίζω, Μ. ίσω. Λογαριάζω τι ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμὸν, συναριθμῶ. 2) (μσ.) ψηφοφορῶ ἐκ συμφώνου μετά τ νος.

Συμψηφισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σύμψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων ὁμοίαν ψῆφον μὲ ἄλλον, ὁμόψηφος· σύμφωνος. » Ἐὰν καὶ τὸ τῆς Πυθίας οὕτω συμψηφον ᾖ, « Πλάτ.

Συμ-ψήχω, Μ. ψήξω. Σύνω ἢ Τρίβω ὁμοῦ· συντρίβω.

Συμ-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω ὁμοῦ.

Συμ-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψόφον(κρότον) ὁμοῦ, συγκρούω μετὰ κρότου.

Συμ-ψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύμψυχος (σύμφωνος), ὁμόφρονῶ.

Συμψυχία (ἡ), = Ὁμοψυχία, σύμπνοια, ὁμόνοια, ξἐκ τοῦ

Σύμψυχος (ὁ, ἡ), = Ὁμόψυχος, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμ-ψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνενόνω δύω ψυχὰς εἰς μίαν ἢ δύω σώματα εἰς μίαν ψυχήν.

Συμ-ψύχω, Μ. ψύξω. Ψυχραίνω ἢ Ἀραιίζω τι ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸ ἀφίνω νὰ κρυώσῃ

Σὺν καὶ Ἀπ (ἀρχ.) Σὺν, προθ. (συντ. μὲ ὅστ. καὶ σημ. 1) τὸ ὁμοῦ, μαζῆ, μετά τινος. (κοιν.) μέ. « Ἐπιφανέντος δὲ αὐτοῦ σὺν νεαρῷ στρατῷ , « Ἡρωδ. βθ. 2) (συνκδχ.) βοήθειαν, συνέργειαν, ᾗθέλησιν, ἄδειαν. » Ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ « Ἰλ. Γ. » Ἐβρωμένον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, σὺν τοῖς θεοῖς σε ὁρῶμεν , « Ξεν. » Σὺν τῷ θεῷ πᾶς ᾗ γελᾷ κἀδύρεται, « Γνμ. »Μὴ οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον εἶναι, « Ἡρ., κατὰ θείαν ἐμπνευσιν, (ὅθ. 3) τὸ Μὲ τὸ μέρος τινός. » Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι, « Αξ. 4) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς. » Σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,« Ὅμ. » Σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισσαν,« αὐτ., ἀκριβῶς ὁλα τὰ πληρώσουν ! (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Σὺν τῇ βίᾳ. » Σὺν νόμῳ, » Σὺν τῷ δικαίῳ κτλ., ἀντὶ Βιαίως, Κατὰ νόμον, Δικαίως ᾗ. ||. (ἐνίοτε ἡ προθ. ἐνν.) » Πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσί, « Θκ. (καὶ συχν. μετὰ τοῦ Αὐτὸς) » Αὐτοῖσιν ἵπποισι ᾗ ὄρμασιν, « Ὅμ. » Ὡς εἶχεν αὐτῇ σὺν αὐτῇ, « Αξ ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ὁμοῦ. συνάμα, ἐνταυτῷ. « Συνάρχων, Συνδέω, Συνοδεύω, Σύντροφος κτλ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) σύμπραξιν, βοήθειαν ἢ σύμπνοιαν. » Συμμαχέω, Σύμφημι. 3) τὸ ἕνα μετ' ἄλλου. » Συγκρούω, Συῤῥήγνυμι. 4) τὸ Ὅλως διόλου. » Συγκόπτω , Συντρίβω, Συγκλείω, Συμπληρόω. 5) διάρκειαν, μονιμότητα. » Συμμένω, Συνίζομαι. 6) τὸ Οἴκοθεν ἢ Κατ' ὀλίγον. » Συναρκέω, Συναύξω. ||. (παρὰ Ποιητ. Α', τίθεται μετὰ τὸ πτωτ.) » Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν, « Ὀδ. Ο. (Β', χωρίζεται τὸ συνθ. ῥήματος, κατὰ παρένθ. ἅλλ. λέξ.) » Σὺν ῥ' ἕβαλον ὀιστούς, « Ὅμ. (Γ', χωρὶς πτωτ. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπίῤ. σημ.) τὸ Ὁμοῦ, συγχρόνως· ἐπίσης· πρωτίτ. »Οἵκαδε νεισομεθα κενεὸς σὺν νεῖρας ἔχοντες, « Ὀδ. Κ. » Σὺν δὲ πτερὰ λίασθεν,« Ἰλ. Ψ. »Σὺν δ' αὕτως ἐγὼ, « Σοφ. (Ἐδῶ ὑπάγεται καὶ ἡ Γραφικὴ χρῆσις) »Σὺν τὸν δίκαιον καὶ σὺν τὸν ἀσεβῆ κρινεῖ ὁ θεός, « ||. (εἰς ἐπιγραφὰς, καθὼς ᾗ παρὰ τοῖς κάτω Βυζαντινοῖς, εὕρηται συντασσομένη καὶ μὲ γενικὴν). » Σεβῆρος Σωκράτου σὺν γυναικὸς Μελιτίνης, « ||. (ἐν συνθ. πρὸ τοῦ β, μ, π, φ, ψ. τρέπεται εἰς Συμ· πρὸ τοῦ γ, κ, ξ, χ. εἰς Συγ· πρὸ τοῦ λ, εἰς Συλ· πρὸ τοῦ ῥ, εἰς Συῤ· πρὸ τοῦ σ, εἰς Συσ· καὶ πρὸ τοῦ ζ σκ, σπ, σφ, σχ, ἀποβάλλει τὸ ν. Συζυγος. Σύσκηνος. Σύστημα κτλ.).

Σύν, σ'ν. ἐν. τοῦ Σύς.

Συναγαγεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνάγω.

Συν-αγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ Συναγάλλομαι, Μ. ἀγαλοῦμαι. Ἀγάλλομαι (Χαίρω) μετά τινος, συνευφραίνομαι.

Συν-άγαμαι , Μ. αγασθήσομαι. Θαυμάζω (Ἐπαινῶ) τι ἢ τινα ἐκ συμφώνου.

Συν-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ ᾗ ἐγὼ ἐπίσης, συμμερίζομαι τὴν ἀγανάκτησίν τινος.

Συναγανάκτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συν-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, γνωστοποιῶ τι ὡς -

Συνάγγελος (ὁ). ὁ μετ' ἄλλου, ἢ ἄλλων στελλόμενος ἄγγελος (μηνυτής).

Συν-αγειρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω, συναθροίζω. 2) (μσ.) Π. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόνμου, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι.

Συν-αγελάζω, Μ. άσω, Συναθροίζω (ᾗ πθ. Συνδιαιτῶμαι) εἰς ἀγέλην, περιπατῶ κοπαδιαστός.

Συναγελασμὸς (ὁ). τὸ συναγελάζειν ἢ συναγελάζεσθαι, ἢ εἰς ἀγέλην συνδιαιτησις.

Συναγελαστικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ φύσει ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ συναγελάζειν, κοινωνικός. » Ἡ φύσις συναγελαστικοὺς ἡμᾶς ἀπειργάσατο, « (Ἱεροκλ. παρὰ) Στοβ. » Συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῷον ᾗ οὐ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζοις μονάζοντα, « Εὐς.

†Συναγέννητος καὶ Συναγίννητος (ὁ, ᾗ).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(θλγ.) ἐπίσης ἀγένητος (ἄναρχος, ἄκτιστος).

Συνάγερθεν, Αἰολ. ἀντὶ Συνηγέρθησαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Συναγείρω.

‡Συναγερμὸς (ὁ), = Συναγυρμός.

Συνάγεσκον, Ἰων. ἀντὶ Συνήγων, παρτ. ᾗ

Συναγηοχεῖ, γ'. ἐν. προσ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Συνάγω.

Συν-αγιάζω, Μ. άσω. Ἁγιάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-αγινέω, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Συνάγω.

Συνάγκεια (ἡ), [σύν, ἄγκος]. τὸ βάθος τῆς φάραγγος ὅπου συρρέουσι τὰ ὕδατα τῶν πέριξ ἢ ἐκατέρωθεν βουνῶν, (ἄλλ.) Μισγάγκεια. «Διὰ τῶν συναγκειῶν τοῦ Ταύρου,» Στρβ.

‡Σύναγκος (ἡ), = Συνάγκεια.

‡ Συναγλαΐζω, Μ. ίσω. Λαμπρύνω (Στολίζω) τι ὁμοῦ ἢ ἑνταυτῷ.

Σύναγμα (τὸ). τὸ συναζόμενον εἰς ἓν μέρος, καταπάτ. (ἰδιωτ.) πέτρα ἢ ἄμμος εἰς τὰ νεφρά.

Συν-αγνεύω, Μ. εύσω. Ἁγνεύω ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συναγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ ἐπίσης (καθὼς καὶ ἄλλος τις ἢ καὶ οἱ ἄλλοι), εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν.

Συν-άγνυμι, Μ. άξω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι κατὰ μεσῆς (συνάγων μὲ βίαν τὰς δύο ἄκρας), σπάνω, συντρίβω.

Συν-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω τι ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν, ἀγοράζω ὅλην τὴν ποσότητα τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὅση εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀγοράν.

Συναγόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ-

Συν-αγορεύω, Μ. εύσω καὶ ερῶ (ἀόρ. Συνηγόρευσα καὶ Συνεῖπον κτλ.). Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μετὰ (ἢ 2) πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος, συνηγορῶ· βοηθῶ μὲ τὰς συμβουλάς μου, συμφωνῶ. (ἐπὶ πραγμ.) συνεργῶ (συντελῶ) πρὸς τὸν σκοπόν. » Δὶ δὲ γυναῖκες ἅπασαι συνεπάμεναι, .. ἐνιαύσιον ἐπένθησαν χρόνον, « Δ. Ἁλ., συμφωνήσασαι, (Γαλλ.) elles se donnèrent le mot.

Συν-αγραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγραυλῶ (Διατρίβω ἢ Διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγροὺς) μετά τινος.

Συν-αγρεύω, Μ. εύσω. Κυνηγῶ ἢ Πιάνω κυνηγῶν μετά τινος.

Συν-αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἀγριαίνω ἐπίσης.

Συναγρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., συναγρίδα.

Συναγρόμενος, Π. ἀντὶ Συναγειρόμενος.

Συν-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ μετά τινος, συνθ. ἀνυκτερεύω ἀγρυπνος.

Συνάγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ συναγρυπνῶν μετά τινος, συγχρόνως ἢ ἐπίσης ἄγρυπνος.

Συν-αγρώσσω, Π. ἀντὶ Συναγρεύω.

Συναγυρμὸς (ὁ). τὸ συναγείρειν ἢ συναγείρεσθαι, συνάθροισις, μαζωμός.

Συναγυρτὸς, ἡ, ὁν [συναγείρω]. Συναγμένος ἀπεῤῥῶ ᾗ ἀπεκεῖ. »Ὕδωρ—,« Πλάτ., τὸ συῤῥέον πηθενά, (παρβλ. Συλλείβω).

Συνάγχη (ἡ), [σύν, ἄγχω]. πρήξιμον ἐσωτερικὸν μὲ φλόγωσιν τοῦ λαιμοῦ, (Ἰταλ.) σκαραντσία, (παρβλ.) Κυνάγχη.

Συναγχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὑποκείμενος εἰς πάσχων ἀπὸ συνάγχην.

Συνάγγω, Μ. άξω, = Συμπνίγω.

Συν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνήγαγον κτλ.). Φέρω δύο ἢ ᾗ πλειότερα πράγματα εἰς ἕν, μαζόνω, συνάζω, συναθροίζω· ἑνόνω, συνάπτω· (μετνμ.) συμβιβάζω· (ἐπὶ κακοῦ) συγκρούω· (ἐνίοτε) συστέλλω, συμμαζόνω· (συνεχ.) δέχομαι εἰς τὸν εἰκόν μου, (Γαλλ.) accueillir· ἢ ξενοχωρῶ, ἀναγκάζω· (Λογικ.) συμπεραίνω· (ἐλλ. ἢ ἀρτδτ.) συμπασιάζω. » Τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον, « Ξεν. » Τὰ ὦτα (» Τὰς ὀφρῦς) συνάγειν, « Ἀρχῳ., ζαρόνειν. »Ἐξεπετάννυτο, ὥσπερ σκιάδειον, ἐκ πάλιν ξυνήγετο, « Ἀρχῳ. » Κρέα συνάγει, « Δσκρ., κάμνει τὴν πληγὴν νὰ δέσῃ (νὰ σαρκώσῃ). » Τὰ ζύφοντα συνάγουσι τὴν γλῶσσαν, « Γαλ. » Ἠρώρην συνάγοντες, « Ἡρ., ζενεύοντες τὸ πλοῖον ὥστε νὰ σχηματίσῃ πρώρην. » Συνάγειν εἰς ἀλίγον, « αὐτ. » Ἀρὴν (» Πόλεμον) συνάγειν, « Ὅμ., συνάπτειν, συγκρατεῖν. (ᾗ μετνμ.) » Συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο, « Ἡρωδ., νὰ τοὺς φιλιώσῃ. «Ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετέ με, « Γρφ., ἐπεριποιήθητε, ἐφιλοξενήσατε. (ᾗ πληρέστερον). » Οὐκ ἦν ἀνὴρ συνάγων αὐτοὺς εἰς εἰκίαν, « Γρφ. » Συναγαγὼν μόλις ἑαυτὸν ὑπὸ ἀσθενείας, « Πλ. »Ὅλον μοι σαυτὸν ἐνταῦθα συνάγαγε, « Βασ. (καὶ ἐλλ.) » Συνάγειν (ἐνν. ἑαυτοὺς) εἰς χεῖρας, « Δξ., συμπλέκεσθαι εἰς μάχην. « Σὺ ἄγειν συμπόσιον, « Στρβ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὖσ.) » Συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν, « (Διφ. παρ') Ἀθ., συγκροτεῖν συμπόσιον ἐκ συνεισφορᾶς. (ᾗ πθ.) »Ἐπειδὴν ἅπαν συναγθῇ τὸ νόμισμα, « Ξεν. » Διοίγεσθαι καὶ συνάγεσθαι, « Ἀρστ. » Εἰς ὀξὺ (» Εἰς στενὸν) συνῆχθαι, « Σδ., Διόδ. » Τῇ σιτοδείᾳ (» Τῷ λιμῷ) συναγόμενοι, « Πλδ., πιεζόμενοι. » Ἀργαὶ συναχθεῖσαι κατ' ἐπιγαμίαν, » Ἡρωδ., οἰκειωθεῖσαι πρὸς ἀλλήλας, συγγενεύσασαι. (καὶ κατὰ μτχ.) » Συναγόμενον, « Θμς., τὸ συμπέρασμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ πόρισμα.

Συναγωγεὺς, έως (ὁ). ὁ συνάγων (ἑνόνων, συνάπτων, συμβιβάζων κτλ.), φιλιωτὴς, μεσίτης. (ἀνατομ.) = Σφιγκτὴρ (μυών).

Συναγωγὴ (ἡ), τὸ συνάγειν, συνάθροισις, σύναξις (» Σίτου—, « Πλθ. » Ἀργὶ συναγωγῆς δὲ τῶν λογιστῶν ἡ βουλὴ αὐτοκράτωρ ἔστω, « Ἐπγρφ.)· συλλογὴ (» Νόμων—, « Δ. Ἁλ. » Mearum epistolarum nulla est συναγωγή, « Κικέρ.)· συστολὴ (» Προσώπου—, « Ἰσκρ., σκυθρώπασμα. » Κλίμαξ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγου τὴν συναγωγὴν λαμβάνουσα μέχρι τῆς κορυφῆς, « Διόδ.)· συναρμογὴ· συγκροτησις (» Πολέμου—, « Θκ.). (εἰς τὴν Λογικ.) συμπερασμός· (Ἐκκλησ.) τὸ συναγώγιον τῶν Ἰουδ. « Παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς, « Εὐαγγ.

‡Συναγωγία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Συναγωγή.

Συναγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ συναγωγὴν συγκροτούμενος. « Δεῖπνον—, « Ἀθ., τὸ (ἄλλ.) Συμφορητὸν ἢ Ἐκ σωβολῆς.

Συναγώγιον (τὸ), (κυρ. δεῖπνον) = Συναγώγιμον.

Συναγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ συνάγων ἢ συναγόμενος.

Συν-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀγωνιῶ μετά τινος, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν, ἀνησυχῶ (καρδιοκτυπῶ) ἐπίσης.

Συν-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀγωνίζομαι μετά τινος, συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ.

Συναγώνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πράττει τις συναγωνιζόμενος, βοήθημα συναγωνιστοῦ.

Συναγωνισμὸς (ὁ), τὸ συναγωνίζεσθαι.

Συναγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συναγωνιζόμενος (συμπράττων εἰς τὸν ἀγῶνα), σύντροφος ἀγωνιστοῦ· σύμμαχος. « Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἔθηκαν Ἄπιν, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Συναγωνιστὴ χρησάμενος τῷ ποταμῷ, « Πλ.6.

Συνάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς. 2) (μτγν.) συντεχνίτης, σύντροφος, (Γαλλ.) confrère.

Συν-αθλέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι (Μένω) ἐπίσης ἄθλος.

Συν-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ μετά τινος, γίνομαι συνένοχος ἀδικίας.

Συνᾴδοντως, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόπον συνᾴδοντα, συμφώνως.

Συν-αδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδοξῶ μετά τινος, συμμετέχω τῆς ἀδοξίας του, εἶμαι ἐπίσης ἄδοξος.

Συν-ᾴδω, Μ. άσομαι. Ἄδω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος, συμψάλλω· (συνεχ. καὶ τρπ.) ταιριάζω, συμφωνῶ.

Συν-αεθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Συναθλέω.

Συνάεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύναθλος.

Συν-αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Συνᾴδω.

Συν-αείρω, Μ. αερῶ, Π. ἀντὶ Συναίρω.

Συν-αείρω, Π. ἀντὶ Συναύξω

Συν-αθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθετῶ (Ἀκυρόνω ἢ Παραβαίνω) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συν-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι (Συμπολεμῶ) ὡς-

Συναθλητὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Σύναθλος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων τῶν ἄθλων (τῶν ἀγώνων), συναγωνιστής.

Συν-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνθεωρῶ.

Συν-αθροίζω, Μ. οίσω. Συνάγω εἰς ἓν ἄθροισμα, μαζόνω, συμμαζόνω.

Συνάθροισις, εως (ἡ), τὸ συναθροίζειν ἢ συναθροίζεσθαι, σύναξις, μάζωμα.

Συνάθροισμα (τὸ). τὸ συναχθὲν κατὰ συνάθροισιν, σωρὸς, μάζωμα.

Συναθροισμὸς (ὁ), = Συνάθροισις.

Συν-αθύρω, Μ. αθυρῶ, = Συμπαίζω.

Συναΐγδην, ἐπίῤῥ. Π. [συναΐσσω]. ὁρμῶντας ὁμοῦ (συγχρόνως).

‡Συν-αϊδιάζω, Μ. άσω. Συνδιατρίβω (Συνδιανυκτερεύω) εἰς τὸ ὕπαιθρον. 2) ἐξατερεύω συγχρόνως (;).

Συν-αϊδύσσω, Μ. ύξω, Π. κινοῦμαι ταχέως (πετῶ) μετά τινος.

‡Συναϊκλία (ἡ), [σύν, αἴκλον], Δακων. ἀντὶ Σύνδειπνον.

Σύναιμος καὶ Συναίμων, ονος (ὁ, ἡ). συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γενὴς ἐξ αἵματος. ||. (οὐσ.) ἀδελφὸς (-φὴ) ὁμομήτριος, Ὁμαίμων. » Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς, « Θγν.

Συναίνεσις, εως (ἡ). τὸ συναινεῖν, ἀποδοχὴ, συγκατάθεσις.

Συναινετέον, θετ. τοῦ Συναινέω.

Συναινέτης, ου (ὁ). ὁ συναινῶν εἴς τι, (Γαλλ.) partisan.

Συν-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω, (μὲ αἰτ.)=Συνεπαινῶ (ς)· (συνήθ.) ἐγκρίνω (στέργω, ἀποδέχομαι, συγκατανεύω εἴς) τι· (μὲ δοτ.) σύμφημι, εἶμαι σύμφωνος· (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) ἐπιτρέπω ἢ ὑποσχόμαί τι εἴς τινα.

Συναινίττομαι, Μ. ἴξομαι. Αἰνίττομαι (Ὑπαινίττομαι) συγχρόνως.

Σύναινος (ὁ, ἡ). ὁ συναινῶν εἴς τι, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συν-αίνυμαι (χ. Μ.), Π. Ἰπαίρνω τι ὁμοῦ, συνάγω, συμμαζόνω.

†Συναίρεμα (τὸ). τὸ κατὰ συναίρεσιν συστελλόμενον.

Συναίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναιρέω, συστολὴ, συμμάζωμα· (Γρμτ.) ἕνωσις δύο φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβὴν ἢ δίφθογγον, ἴδε Κρᾶσις.

Συναιρεσιώτης, ου (ὁ) καὶ Συναιρεσιῶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον αἵρεσιν, ὁμόδοξος αἱρετικοῦ (αἱρεσιώτου).

Συναιρετέον, θετ. τοῦ Συναιρέω.

Συναιρέτης, ου (ὁ). ὁ συναιρῶν (συγχέων) εἰς ἓν τὰ φύσει διεστῶτα.

†Συν-αιρετίζω, Μ. ίσω. Συμφωνῶ μὲ τὴν αἵρεσίν τινος.

Συναιρετικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συναιρεῖν χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος.

Συναιρετιστὴς, ου (ὁ), = Συναιρεσιώτης.

Συν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεῖλον κ.τ.). Ἰπαίρνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἄλλον. »Συστρατεύεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ συνελεῖν τὴν πόλιν,« Ἡρ. »Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, « Ἰλ. Π., (ὅθ. 2) (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) συστέλλω, συμμαζόνω· (ἐπμ.) συσφίγγω, ἢ· συντέμνω. » Χλαῖναν συνελὼν, « Ὀδ. Γ., τυλίξας, διπλώσας. » Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων, καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων, συνεῖλε τὰς ἀσπίδας καὶ κατεσκεύασε πέλτας συμμέτρους,« Διόδ. » Πολλὴν ὁδὸν συνελὼν, « Πλ. » Συνῄρει τὸν χρόνον, « Διόδ. » Νῦν δὲ (ὁ περίβολος τῆς πόλεως) καὶ μᾶλλον ἔτι συνῄρηται, « Πλβ. » Συνελὼν λέγω, « Θκ. » Συνελόντι εἰπεῖν (φάναι), « Ξεν., Εὐρ., μὲ συντομίαν. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀπαρεμφ.) » Συνελὸν ἃ δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος κτλ., « Ἰσ. (καὶ πθ.) » Πρὸς οὓς τὸ φιλεῖν συνῄρηται,« Ἀρστ., συνεδέθη, (Γαλλ.) on a contracté de l'amitié. (ὅθεν παρὰ Γρμ.) » Συνῃρημέναι λέξεις, « αἱ παθοῦσαι συναίρεσιν. 3) τελειόνω. » Πόλεμον—,« Πλ. (καὶ πθ.) » Τὸ διάστημα συνῄρητο, « αὐτ., διεπλεύσθη. » Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, « Θκ.

Συν-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλο. » Ἐὰν ἴδῃς τὸ ὑποζύνιον τοῦ ἐκθροῦ σου πεπτωκὸς ὑπὸ τὸν γόμον αὐτοῦ, οὐ παρελεύσῃ αὐτὸ, ἀλλὰ συναρεῖς αὐτὸ μετ' αὐτοῦ, « Γρφ. »Συναίρειν λόγον μετά τινος, « αὐτ., κυττάζω (Ἰπαίρνω) λογαριασμόν. 2) (συνήθ. μσ. μὲ δοτ. συνκδχ.)=Συλλαμβάνομαι, βοηθῶ. » Συναίρομαί τινι τοῦ κινδύνου (ἡ) κίνδυνον, « Θκ., συμμερίζομαι τὸν κίνδ., συγκινδυνεύω. » Συνάρασθαι εἰς τὸ αὐτὸ, « Ξεν., συμμαχῆσαι. (καὶ πληρέστερον) » Ἔπλευσε καὶ πάρεστιν, ἀλλὰ, μηνίων στρατηλάταισιν, οὐ συναίρεται δόρυ, « Εὐρ. (ᾗ μτνμ.) » Ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη, « Ἡρωδ. » Οὐκ ἐλάχιστον αὐτῷ πρὸς εὐδαιμονίαν καὶ τὸ πολυχρόνιον τῆς ἡγεμονίας συνήρετο,« Δ. Κάσσ. 3) Π. ἀντὶ Συνάπτομαι. »Κύπριν—, « Αἰσχλ.

Συν-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Συνῃσθόμην κτλ.). Αἰσθάνομαί τι ἐξίσου ἢ συγχρόνως μετά τινος, προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, ἔχω τὴν συναισθησίν τινος πράγματος. » Τῆς δὲ Καμβύσου μανίας φῦλα ὁμοῦ καὶ ἔθνη ξυνῄσθετο, « Θμς.

Συναίσθησις, εως (ἡ), τὸ συναισθάνεσθαι, ἢ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος ἀντίληψις· συμπάθεια· αἴσθησις ἐνδόμυχος (συνείδησις) τὴν ὁπ. ἔχει τις περί τινος.

Συναισθητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συναισθανόμενος ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συναισθάνεσθαι, ἐπιδεκτικὸς συναισθήσεως.

Συν-αίσσω, Μ. αίξω. Τινάζομαι (Ὁρμῶ) συγχρόνως· συνεπείγομαι.

Συν-αισχύνω, Μ. υνῶ. Αἰσχύνω (Καταισχύνω) ἐνταυτῷ.

Συναιτία (ἡ). συνενοχὴ εἰς ἔγκλημα. 2) = Συναίτιον, αἰτία συνεργοῦσα (ς).

Συν-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ τινα μετά (ὡς συναίτιόν) τινος.

Συναίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ μετ' ἄλλου τινὸς αἴτιος, συνεργὸς ἢ, συνένοχος, (Γαλλ.) complice. ||. (οὐσ.) »Συναίτιον,« Φιλοφ., τὸ συντελεστικὸν αἴτιον, ἢ συνενεργοῦσα αἰτία. » Συναίτιον, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα· οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἄροτρον βοῶν συναίτιον εἶναί φασι τῆς ὁλκῆς τοῦ ἀρότρου, « Σξτ.

Συν-αιχμάζω, Μ. άσω, Π. συμπολεμῶ τινι ὡς σύναιχμος (σύμμαχος).

Συν-αιχμαλωτίζω, Μ. ίσω. Αἰχμαλωτίζω συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλων.

Συναιχμάλωτις, ιδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ

Συναιχμάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ἄλλων αἰχμαλωτισθεὶς, σύντροφος αἰχμαλώτου, ἐπίσης αἰχμάλωτος.

Σύναιχμος (ὁ, ἡ), Π. [[σὺν, αἰχμὴ]], ἀντὶ Σύμμαχος.

Συν-αιωνίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι-

Συναιώνιος (ὁ, ἡ). ἐπίσης αἰώνιος, συναΐδιος.

Συν-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνανυψοῦμαι· (τρπ.) εἶμαι μετέωρος (ἀμφίβολος) ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετ' ἄλλου αἰώρησις, συνανύψωσις· (τρπ.) τὸ ἀναποφάσιστον, « Γαλλ.) indécision.

Συν-ακαταληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπίσης δὲν καταλαμβάνω, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀκαταληψίαν.

Συν-ακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω ὁμοῦ (συγχρόνως) μετά τινος· (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ.) φιλοτιμοῦμαι μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἴς τι. » Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν, « Πλβ.

Συν-ακολασταίνω, Μ. ανῶ. Ἀκολασταίνω μετά (Εἶμαι σύντροφος τῆς ἀκολασίας) τινος, συνασελγαίνω.

Συν-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ μετά τινος· (μτφορ. μὲ αἰτ.) εἶμαι σύμφωνος εἴς τι· συγχωρῶ· (τρπρσ.) παρέπομαι. » Τοῦτο συνακολουθῶ, « Πλάτ., σύμφημι κατὰ τοῦτο. » Τοῦτ' οὐκέτ' ἂν ἐγώ σοι ξυνακολουθήσαιμ' ἄν, « αὐτ.

Συνακολούθησις, εως (ἡ), τὸ συνακολουθεῖν, συγκατάθεσις.

Συνακολουθία (ἡ). σχέσις, συναναφορὰ, συνέπεια.

Συνακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ συνακολουθῶν τινι, (ἐπὶ πραγμ.) παρεπόμενον.

Συν-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (ᾗ μτβτ. Τρυπῶ, Φονεύω τινὰ μὲ) τὸ ἀκόντιον συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συνάκοος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Συνήκοος.

Συν-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνυπονοῶ, συνυπακούω, (Γαλλ.) sous-entendre· ἀκούω (διδάσκομαι, παραδίδομαι) τὰ αὐτὰ μαθήματα ἢ ἀπὸ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον, εἶμαι συνακροατής τινος.

Συν-ακρατίζομαι, Μ. ίσομαι. Προγεύομαι (Ἀκρατίζομαι) μετά τινος.

Συν-ακροάομαι-ωμαι, Μ. άσομαι. Ἀκροῶμαί τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνακούω.

Συνακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συνάγω.

Συνακτὴρ (ὁ). ὁ συνάγων (συνάπτων, συμμαζόνων) τι.

Συνακτήριον (τὸ). μέρος ὅπου συνάζονται ἢ συσσωρεύονται (πράγματα ἢ πρόσωπα), τόπος συνάξεως· σωρὸς, μάζωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Συνακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς σύναξιν, συνακτικός.

Συνακτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συνάγειν· (κυρ. ἐπὶ ῥήτορ.) ὁ συνενόνων τὰ ἐπιχειρήματά (τὰ συμπεράσματά) του πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, (συγχ. τῷ Συνεκτικός).

Συναλάλαγμα (τὸ). κραυγὴ συναλαλαζόντων, ἀλαλαγμὸς γινόμενος ἐκ συμφώνου (ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ).

Συν-αλαλάζω, Μ. άξω. Ἀλαλάζω ἐκ συμφώνου.

Συν-αλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλανῶμαι μετά τινος, συμπεριπλανῶμαι.

Συν-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναισθάνομαι τὰ δεινὰ (τὰς θλίψεις) τινός, συμπάσχω, συλλυποῦμαι, συμπονῶ.

Συναλγηδὼν, όνος (ἡ). τὸ συναλγεῖν, συμπόνεσις. 2) Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Συναλγοῦσα.

Συνάλγησις, εως (ἡ), τὸ συναλγεῖν.

Συν-αλγύνω, Μ. υνῶ. Λυπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον. ||. (ἀμτβτ.)=Συναλγῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναλδής, ές (ὁ, ἡ), Π. (ἐπί φυτ.) αὐξάνων συγχρόνως.
Συν-αλεαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς ἁλέαν, συνθερμαίνω.
‡Συν-αλέγω, Μ. ἑξω, = Συμφροντίζω.
Συνάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς συνάλειψιν, ἀλοιφή.
Συναλειπτικός, ἡ, όν. Συναλοιφῆς ποιητικός, συγχωνευτικός· (ἐπρ.) συνοπτικός.
Συναλειπτικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.) Κατὰ συναλοιφήν.
Συναλειπτός, ἡ, όν. Συναλοιφῆς ἐπιδεκτικός.
Συν-αλείφω, Μ. λείψω. Ἀλείφω τι ὁμοῦ ἢ ἑνταὐτῷ (ἕνα μετ' ἄλλου)· ἀλείφων συγχέω (τὰ χρώματα ἕνα μετ' ἄλλου), κάμνω ἓν μίγμα, συγχωνεύω· (μτγν.) κάμνω τι νὰ μὴ πολυφαίνεται (καθὼς οἱ ζωγράφοι μετριάζοντες διὰ τῆς συγκράσεως τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων), συγκρύπτω, συσκιάζω (« Κολακείας δὲ, καὶ τὸ ταγαθὸ ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, « Ἀρστ)· (Γρμτ.) συναιρῶ δύο φωνήεντα εἰς ἓν (ἴδε Συναλοιφή).
Συν-αλέω-ῶ, Μ. αλέσω. Ἀλέθω τι ὁμοῦ· κάμνω ψιλὸν 'σὰν ἀλεῦρι, (συγχ. τῷ Συναλοάω).
Συν-αληθεύω, Μ. εὐσω. Λέγω μετά τινος τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι ἐπίσης φιλαλήθης ἢ (ἐπὶ πραγμ.) ἀληθής. « Αἱ ἀντιφάσεις, κατὰ μὲν Ἡράκλειτον, συναληθεύουσι· κατὰ δὲ Ἀναξαγόραν, συμψεύδονται, « Σχλ. Ἀρστ.
Συν-αλήθω, Μ. ήσω, = Συναλέω.
Συν-αλητεύω, Μ. εὐσω. Συμπεριπλανῶμαι ὡς ἀλήτης.
Συν-αλθαίνω (-θάσσω ; -θέω, -θήσκω), Μ. αλθήσω καὶ Ἰων. ήξω. Ἰατρεύω (καὶ πθ. ἰατρεύομαι) συγχρόνως.
Συν-αλιάζω, Μ. άσω. Συναθροίζω εἰς συνέλευσιν (ἁλίαν).
Συν-αλίζω, Μ. ίσω. Συνάγω, συναθροίζω.
‡Συν-αλίσγω, Μ. αλισγήσω, Γρφ. = Συμμολύνω, συμμιαίνω.
Συν-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συναλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναλίζω, συναγωγή, σύναξις, (συγχ. τῷ Συναυλισμός).
Συναλλαγή (ἡ). ἀντάλλαγή· δοσοληψία· σχίσις, κοινωνία, ἐπιμιξία· διαλλαγή, φιλίωσις· συνθήκη, συμφωνία· (τρπ.) σύμπτωσις, συνυγία. « Νόσου —, « Σοφ.
Συνάλλαγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς συναλλαγῆς (δοσοληψίας)· ὑπόθεσις ἐμπορική· Συμβόλαιον· (Ἰταλ.) cambio.
Συναλλαγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα (τὰς δοσοληψίας, τὰ συμβόλαια), ἐμπορικός.
Συναλλαγματικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν συναλλαγματων ἢ, διὰ συναλλάγματος.
Συναλλακτής, οῦ (ὁ). ὁ συναλλάσσων (ἔχων σχίσιν, δοσοληψίαν ἢ, κάμνων συμφωνίαν, συναλλαγήν) μετά τινος. 2) φιλιωτής, μεσίτης.
Συναλλακτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συναλλαγήν (ληψοδοσίαν ἢ συμφωνίαν).
Συνάλλαξις, εως (ἡ), = Συναλλαγή.
Συν-αλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Κάμνω ἀνταλλαγήν, 'παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο (συνκδγ.) συνάπτω, φιλιόνω, διαλλάττω. ||. (ἑλλ. ἢ μσ. καὶ πθ.) ἔχω σχέσιν ἢ δοσοληψίαν ἢ κάμνω συμφωνίαν ('παίρνω ᾗ δίδω) μετά τινος. « Τοῖς δεσμένοις συναλλάττοντα (ἐνν. λόγως), « Πλ., ἀνταμόνοντα. (καὶ πθ.) « Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάγθης ἐμοί, « Σοφ., συνευρέθης. « Συναλλαγθεῖσα γάμοις, « Εὐρ., συζευχθεῖσα εἰς γ.
Συν-αλληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλληγορῶ ὁμοῦ ἢ παρομοίως.
Συν-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλάζω (Ἀλλοιόνω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω.
Συν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ὁμοῦ, Συμπηδῶ. 2) πετηοῦμαι ἀπὸ φόβον, ξυππάζομαι. « Συνάλεσθαι φαμὲν καὶ τοὺς ἀνωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνιδίοις, « Ἀρτεμδρ.
Συν-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλοτριόνω παρομοίως, συναπεξενόνω.
Σύναλμα (τὸ), = Συμπήδημα.
Σύναλμος (ὁ, ἡ). φθειρασμένος μὲ ἄλμην, ἁλμυρός.
Συν-αλοάω (καὶ Π. -αλοιάω)-ῶ, Μ. ήσω. Κοπανίζω (Ἀλωνίζω) τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), (ἐν γέν.) συντρίβω, κατασυντρίβω.
Συναλοιφή (ἡ). [συναλείφω]. συνένωσις (κυρ. τῶν ἀλειφομένων χρωμάτων), συγχώνευσις· (ἰδιαιτ. παρὰ Γρμτ.) συναίρεσις δύο φωνηέντων εἰς ἓν (κατὰ κρᾶσιν ἢ ἔκθλιψιν). « Καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός, « Σδ. « Ἐρύθεια, . λέγεται ᾗ Ἐρύθη κατὰ συναλοιφήν, ὡς τὸ Ζέλεια Ζέλη, Μαντίεια Μαντίνη, « Στφ. Βυζ.
‡Σύναλος (ὁ, ἡ). ὁ τρωγων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἁλατος (καιν. τρώγων ψωμὶ καὶ ἅλας) μετά τινος, (ἐνγέν.) σύντροφος παλαιός, συντράπεζος.
Συν-αλόω (χ. Μ.). Ἁλύω (Πλανῶμαι ἢ Ἀνησυχῶ) ἐπίσης, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν συνοχωρίαν (πλῆξιν, ἀδημονίαν).
Συν-αλωνιάζω, Μ. άσω. Συνεορτάζω τὰ ἁλῶα (τὴν ἑορτὴν τοῦ θέρους) μετά τινος.
‡Συν-αλωνίζω, Μ. ίσω. Συνδιατρίβω εἰς τὰ ἁλώνια μετά τινος.
Σύναμα (ἀντὶ Σὺν ἅμα), ἐπ. Ἐνταύτα, ἑνταὐτῷ, πολλοὶ ὁμοῦ. « Πλουσιωτέρου σύναμα Κροισων ἑκκαίδεκα, « Αν. 2) = Συγχρόνως. « Σύναμα τῷ βοαχεῖαν ἰδεῖν αἵματος ῥύσιν ὠγρᾷ, « Σξτ.
Συν-αμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. συναφανίζω.
Συν-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. συνάζων 'παίρνω, μαζόνω, συσσωρεύω.
Συν-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) ὁμοῦ, γίνομαι συνένοχος ἁμαρτήματος.
Συν-αμείβω, Μ. είψω. Ἀλλάζω ἓν μετ' ἄλλου, συναλλάζω.
Συν-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀμιλλῶμαι (Ἀγωνίζομαι) μετά τινος, συναγωνίζομαι.
Συνάμιλλος (ὁ, ἡ). συναγωνιστής.
Σύναμμα (τό), [συνάπτω]. κόμπος, δεμάτι, κομπόδεμα.
†Συναμματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω σύναμμα, κομποδένω.
Συν-αμπέχω αμπίσχω), Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) τι ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν συγκαλύπτω.
Συν-αμπρεύω, Μ. εύσω. Τραβῶ μαζῆ (κυρτὴν ἄμαξαν), συνεργῶ εἰς τὸ τράβηγμα, συνέλκω.
Συν-αμύνω, Μ. υνῶ. Συμπράττω πρὸς ἄμυναν, Συμβοηθῶ. ||. (μσ.) συνεκδικοῦμαι.
Συν-αμφιάζω, Μ. άσω, = Συναμπέχω.
Συν-αμφι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι συγχρόνως περιξ τινός, συμπεριλαμβάνω ὡς ἂν μὲ ὀμφίβληστρον. 2) διστάζω (ἀμφιβάλλω) ἐπίσης.
Συναμφότερος, α, ον. Ὁ ἐξ ἀμφοτέρων (συγκείμενος, αὐτὸς) (πλθ.) ἢ οἱ δύο ὁμοῦ. « Ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, συναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, « Ξεν. « Ἡ μίσθωσις τοῦ μὲν ἀγροῦ ιδ' μναῖ, τῶν δὲ οἰκιῶν γ', αἳ ιέ μναῖ συναμφότεραι γίνονται, « Ἰσ. « Τί πωλεῖς ; σαυτήν, ἢ τὰ ῥόδα, ἢ συναμφότερα; « Ἐπιγρ. ||. (τὸ οὐδ.) Συναμφότερον, = τῷ-
Συναμφοτέρως, ἐπίρ. Καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους ἑνταὐτῷ.
Συνάμφω (ἀνάρθρ.). Καὶ οἱ (αἱ, τὰ) δύο ὁμοῦ. « Δακτύλιον καὶ ἐνώτιον ἄγαντα συνάμφω δ' δραχμὰς, « Λρτ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Συμμάχων δὲ μιᾶ' ἑκατέρων ἦσαν οἱ συνάμφω πεζοὶ μὲν τρισμύριοι, τρισχίλιοι δ' ἱππεῖς, « Πλδ.
†Συνάμωρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σινάμωρος.
Συν-αναβαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω ὁμοῦ.
Συν-αναβακχεύω, Μ. εύσω, = Συμβακχεύω.
Συν-αναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀρχίζω ὁμοῦ νὰ βάλλω.
Συν-αναβάζω, Μ. άσω. Ἀναβάζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-αναβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἀναβλαστάνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συν-αναβλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβλύζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συναναβρύω.
Συν-αναβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβοῶ ὁμοῦ.
Συν-αναβοσκομαι, Μ. βοσκήσομαι. Βόσκομαι ᾗ αὐξάνω (τρέφομαι) ὁμοῦ.
Συν-αναγιγνώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀναγιγνώσκω ὁμοῦ.
Συν-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω ἐκ συμφώνου ἢ πανταχόθεν, καταναγκάζω· ἀποδεικνύω ἀναντιῤῥήτως, (ὅθ.
Συναναγκασμός (ὁ). ἀπόδειξις ἀναντιῤῥήτος.
Συνανάγνωσις, εως (ἡ), τὸ συναναγινώσκειν, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη ἀνάγνωσις.
Συν-αναγορεύω, Μ. εὐσω. Ἀναγορεύω ὁμοῦ.
Συν-αναγράφω, Μ. γράψω. Περνῶ ὁμοῦ εἰς τὸν κατάλογον, καταγράφω σὺν τοῖς ἄλλοις.
Συν-αναγυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ὁμοῦ.
Συν-αν-άγω, Μ. άξω (ἰδ. Συνανήγαγον κτλ.). Ἀνάγω (Ἀναιβάζω) τι ὁμοῦ. ||.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μσ.) κινῶ (σηκόνομαι) συγχρόνως ἀπὸ τὸν λιμένα, ἐβγαίνω μαζῆ εἰς τὰ πανιά.

Συν-αν-αδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀναδείκνυμι (Ἀναγορεύω) τινὰ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον. || Βασιλέα —, Ζωσ.

Συν-αν-αδέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀναδέχομαί (Παίρνω ἐπάνω μου ἢ Ἐγγυῶμαι διά) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-αν-αδίδωμι, Μ. αναδώσω. Διαδίδω (κυρ. τὴν τροφὴν διὰ τῆς χωνεύσεως εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος) συγχρόνως.

†Συναναδίπλωσις, εως (ἡ), ἡ συνάμα γινομένη ἀναδίπλωσις, ἐπαναδίπλωσις.

Συν-αν-αζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Σηκόνω τὸ στρατόπεδον μου καὶ ἀναχωρῶ (Κινῶ πρὸς μετατόπισιν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-αν-αζέω, Μ. ζέσω. Βάλλω τι νὰ βράσῃ (νὰ πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις) μαζῆ.

Συν-αν-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζητῶ τι μετά τινος, ζητῶ ὁμοῦ νὰ εὕρω.

Συν-αν-αζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναναδεύω διὰ τῆς ζυμώσεως.

Συν-αν-ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζωπυρῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ.

Συν-αν-θάλλω, Μ. θαλήσω. Ἀναθάλλω ὁμοῦ μὲ, συναναβλαστάνω.

Συν-αν-θιματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ ὁμοῦ, συναναβοῶ θρηνῶν.

Συναναίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν-αν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνανεῖλον κτλ.). Ἀναιρῶ ὁμοῦ, συνάφανίζω. || Ἐὰν τὸ ἕτερον αὐτῶν ἀνέλωμεν, ἢ τὸ λειπόμενον συναναιρεθήσεται, Σξτ. 2) χρησμοδοτῶν παραγγέλλω. || Ἐὰν ἢ ἡ Πυθία συναναιρῇ, Πλάτ.

Συν-αν-κάμπτω, Μ. κάμψω. Ἀνακάμπτω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συνεπιστρέφω. 2) συμπεριπατῶ πρὸς διασκέδασιν ἢ σωμασκίαν, (Ἰταλ.) σολατσάρω ὁμοῦ.

Συν-ανά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀφιερωμένος ἢ Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετά τινος.

Συν-αν-αγεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συν-αν-κεφαλαίόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεπαναλαμβάνω τι κεφαλαιωδῶς, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν αὐτὴν ἀνακεφαλαίωσιν.

Συν-αν-κηρύσσω(ττω) Μ. ύξω. Ἀνακηρύττω ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι πρὸς τὰ ἄνω (Ἀνακινῶ) ὁμοῦ.

Συν-αν-κίρνημι καὶ Συν-αν-κιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω, = Συνανακεράννυμι.

Συν-αν-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἢ νὰ καθήσῃ (ἢ μσ. Πλαγιάζω ἢ Κάθημαι) εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συνανάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγεμ.

Συν-αν-κενδομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συμβουλεύομαι μετά τινος.

Συν-αν-κομίζω, καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Παίρνω τι πάλιν ὀπίσω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-αν-κόπτω, Μ. κόψω. Κοπανίζω τι ὁμοῦ, συγκατακόπτω.

Συν-αν-κουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνακουφίζω μετά τινος, συνεργῶ πρὸς ἀνακούφισιν.

Συνανάκρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνανακεράννυμι, σύγκρασις, ἀνάμιξις.

Συνανακρατικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς συνανάκρασιν ἁρμόδιος.

Συν-αν-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀνακρίνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-αν-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριστρέφω τι κατ' ἀνακύκλησιν.

Συν-αν-κυλίω, Μ. ίσω. Ἀνακυλίω τι ὁμοῦ.

Συν-αν-κύπτω, Μ. κύψω. Σηκόνω τὸ κεφάλι μου ἢ Ἀνασηκόνομαι ὁμοῦ.

Συν-αν-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἀναλαμβάνω τι ὁμοῦ.

Συν-αν-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἀναλάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω. Συνδαπανῶ, συνεξοδεύω.

Συν-αν-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀναδεύω (Ζυμόνω) μαλάσσω (λειόνω) τι ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-μέλπω, Μ. μέλψω. Ἀναμέλπω ὁμοῦ.

Συν-αν-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι ὁμοῦ, κάμνω ἓν μίγμα.

Συν-αν-μιμνήσκω, Μ. αναμνήσω. Ἐνθυμίζω (καὶ μσ. Ἐνθυμοῦμαι) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνανάμιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναναμίγνυμι, ἡ μεθ' ἑτέρου ἀνάμιξις, συνανάκρασις, συναναστροφή, ἐπιμιξία.

Συν-αν-νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-πάλλομαι (χωρὶς Μ.). Τινάζομαι ὁμοῦ ἐπάνω.

Συν-αν-παύομαι, Μ. παύσομαι. Ἀναπαύομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· συγκοιμῶμαι.

Συν-αν-πείθω, Μ. πείσω. Ἀναπείθω (Καταπείθω ἢ Παρακινῶ) συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλου.

Συν-αν-πέμπω, Μ. πέμψω. Ἀναπέμπω ἢ Ἀναδίδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. 2) (κατὰ τὴν Ῥωμ. νομοθεσ.) συγκληρονομῶ.

Συν-αν-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω.

Συν-αν-πιέζω, Μ. πιέσω. Συνανατινάζω πιέζων.

Συν-αν-πίμπλημι, Μ. αναπλήσω. Γεμίζω συγχρόνως ὡς ἐπάνω.

Συν-αν-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-αν-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) τι ἐκ νέου ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἢ Τυλίζω τι ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλο.

Συν-αν-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὑπάγω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω (Ἀναβαίνω ἢ Ἐπανέρχομαι) μετά τινος.

Συν-αν-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω τι (ὀφειλόμενον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμπράττω πρὸς εἰσπραξιν χρέους.

Συν-αν-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, κάμνω ἐπίσης ἀνάρπασιν.

Συν-αναβ-ιβιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Συν-αναβ-βίπτω, Μ. βίψω. Ῥίπτω (Τινάζω) τι ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω.

†Συνάναρχος (ὁ, ἡ). (θλγ.) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἄναρχος, ἐπίσης ἄναρχος.

Συν-αν-σκάπτω, Μ. σκάψω. Μεσκάπτω (Σθεμελιόνω) τι ὁμοῦ μὲ, συναναστρέπω σκάπτων.

Συν-αν-σκευάζω, Μ. άσω. Ἀνατρέπω (ἢ μτν. Ἀναιρῶ) τι ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-σκευή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-αν-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασκιρτῶ ὁμοῦ.

Συν-αν-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀνασπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανάσσω, Μ. άξω, -Συμβασιλεύω.

Συναναστάς, άσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνανίσταμαι.

Συν-αν-στομόω-ῶ ἢ (συχνότ. πθ.) -δομαι -οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κόνομαι ὁμοῦ (διὰ τοῦ αὐτοῦ στομίου).

Συν-αν-στρέφω, Μ. στρέψω. Ἐπιστρέφω τινὰ ἢ (ἄλλ.) ἐμαυτὸν ὁμοῦ μέ, συνεπιστρέφω. 2) (μσ.) ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος.

Συναναστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος ἐπιστροφὴ ἢ ἐπιμιξία, συνδιατριβή.

Συν-αν-σώζω, Μ. σώσω. Γλυτόνω ἢ Παίρνω τι πάλιν ὀπίσω ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-τείνω, Μ. τενῶ. Ἀνατείνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. || (πθ. ἢ μσ.) συνεπαίρομαι.

Συν-αν-τέλλω καὶ (μσ.) -τέλλομαι, Μ. τελῶ, -οῦμαι. Ἀνατέλλω ἢ Ἀναβλαστάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-τήκω, Μ. τήξω. Συγχωνεύω, συναναλύω.

Συν-αν-τίθημι, Μ. αν-θήσω. Ἀναθέτω ἢ Ἀφιερόνω τι ὁμοῦ μέ.

Συναντολή (ἡ). τὸ συναντέλλειν, ἡ σύγχρονος ἀνατολὴ δύο ἀστέρων.

Συν-αν-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀνατρέπω ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀνατρέφω ὁμοῦ.

Συν-αν-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, συναναβαίνω τρέχων.

Συν-αν-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἐπανειλημμένως (Συχνοτρίβω ἢ Ξανατρίβω) τι ὁμοῦ μέ. || (πθ. κατὰ μτφρ. μὲ δοτ.) συναναστρέφομαι.

Συν-αν-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναφαίνω (ἢ πθ. ἢ μσ. Ἀναφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-φέρω, Μ. αν-οίσω (ἀόρ. Συνανήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, συναναβιβάζω· (τρπ.) ἀνάγω (ἐπ. δίδω) τι μετ' ἄλλων εἰς. || (ἄλλ. ἢ ὁμτθ.) ἔρχομαι συγχρόνως εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συναλαμβάνω τὴν προτέραν ἀκμήν ἢ δυναμίν μου.

Συν-αν-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Λέγω τι συγχρόνως μὲ συνατὴν ἢ ἐμφαντικὴν φωνήν.

Συν-αν-φλίγω, Μ. φλίξω. Ἀνάπτω (Ἐξάπτω) ὁμοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναναφορά (ἡ), τὸ συναναφέρειν ἢ συναναφέρεσθαι.

Συν-αν-αφυράω-ῶ καὶ (συχνότ.)

Συν-αν-αφύρω, Μ. φυρῶ. Ζυμόνω (Ἀνακατόνω [καὶ πθ.] Ζυμόνομαι) μαζῆ, (μτφορ. κατὰ συνκθ.) συναναζέφομαι ἐπὶ κακῷ μετά τινος, συμμολύνομαι. « Ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ, οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν, » Ἀθ.

Συν-αν-αφύω, Μ. φύσω (ἀόρ. 6'. Συνανέφυν κτλ.). Ἀναβλύω (καὶ ἀμτθ. Ἀναβλύομαι, Φυτρόνω) ὁμοῦ μέ. « Οὐ δέ τις εὐποτμία μὴ συναναφυόμενον ἔχουσα καὶ τὸ κνίζον, » Κ. Μανασσ.

Συν-αν-αφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναφωνῶ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-αχαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαυνόνω (Χαλαρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-αγέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνανέγεκα κτλ.). Χόνω ἐπανειλημμένως (Ξαναχύνω) τι ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον), ἀναπατόνω.

Συν-αν-αχορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω (Ἀναχορεύω) μετά τινος, εἶμαι τεταγμένος εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν (εἰς τὴν αὐτὴν σειράν).

Συν-αν-αχρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐκπτύω ὁμοῦ. « Τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος—, » Ακ.

Συν-αν-αχρώζω ϗ (συχνότ.) Συν-αν-αχρώνυμι, Μ. χρώσω. Μεταβάλλω διὰ τῆς προσεγγίσεως τὸ χρῶμά (ϗ ἐν γέν. τὴν ποιότητά [καὶ μτνμ.] τὰ ἰδιώματά) μιᾶς τι, προστρίβω διὰ τῆς ἀναχρώσεως· (μσ. ἀλληλοπθ.) λαμβάνω διὰ τῆς προσεγγίσεως τὸ χρῶμά (ϗ διὰ τῆς συναναστροφῆς μτνμ. τὰς ἕξεις) τινος.

Συναναχρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς προσεγγίσεως μετάδοσις ἢ μετάληψις τοῦ χρώματος (ϗ μτνμ. τοῦ νοήματός ἢ [μτφορ.] τῶν ἕξεών) τινος.

Συν-αν-αχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Μιαίνω ἢ Ἀποσύρομαι ἢ Ἐπιχρέφω) ὁμοῦ. (Συν-ανδάνω), ἄχρ. (ἴδε Συνεύαδε).

Συν-ανδραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνδραγαθῶ συγχρόνως ἢ ἐπίσης.

Συν-αν-δρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ἀνὴρ (Ἡλικιοῦμαι) συγχρόνως.

Συν-άν-ειμι, Μ. ειμι, = Συνανέρχομαι, (μτνμ.) συναυξάνω.

;Συν-αν-είργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω (Ἀναχαιτίζω) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-αν-έλκω, Μ. ἕλξω καὶ ἑλκύσω (ἀόρ. Συνανείλκυσα κτλ.). Τραβῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω.

Συν-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνανῆλθον κτλ.). Ἀνέρχομαι συγχρόνως, συναναβαίνω ἢ συνανυψοῦμαι.

Συν-αν-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Συνανέσχον ϗ). Ἐκτείνω ἢ Σηκόνω τι (καὶ πθ. Σηκονομαι) συγχρόνως ὑψηλά· (ἐπὶ ἀστέρ.) Συνανατέλλω, (καὶ μτνμ.) συνακμάζω (« Συνανασχὼν Διδανίφ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, » Εὐνάπ.)· συνυποσηρίζω. « Τὸ κράτος αὐτῷ συνανέχοντ, » Ἀνών.

Συν-αν-ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνηβῶ (Ἀνανεοῦμαι) συγχρόνως.

Συν-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθῶ (Ἀνθίζω) συγχρόνως, (μτφορ.) συνακμάζω.

Συν-ανθρωπολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀνθρωπολογοῦμαι (Συμφωνῶ) μετά τινος.

Συν-ανθρωπεύω καὶ (συχνότ. μσ.) εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ζῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἢ καλῶς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, εἶμαι κοινωνικὸς (ϗ ἐπὶ ζ.) οἰκιακὸς, (Γαλλ.) s'humaniser. « Ζῶμεν συνανθρωπευόμενοι, » Ἀρετ., τὰ συνδιαιτώμενα μετὰ τῶν ἀνθρ., τὰ κατοικίδια.

Συν-ανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

Συν-ανθρωπίζω, Μ. ίσω, = Συνανθρωπεύω.

Συνανθρωπιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ συνανθρωπίζῃ (νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἀνθρ.).

Συνάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοφυὴς ἄλλῳ ἀνθρώπου ἄνθρωπος, ὁμοίως ἄνθρωπος.

Συν-ανιάω-ῶ, Μ. άσω, = Συλλυπῶ, (καὶ πθ.) συλλυποῦμαι.

Συν-αν-ίημι, Μ. αν-ήσω (ἀόρ. Συνανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω (Ξετεντόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-ίπταμαι, Μ. αναπτήσομαι (ἀόρ. Συνανέπτην ϗ). Πετῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, ἀνίπταμαι ὁμοῦ (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συν-αν-ίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Συνανέστησα ϗ 6'. Συνανέστην κτλ.). Σηκόνω τι (ϗ πθ. Σηκονομαι) ἐπάνω· (ἐπὶ κτιρ. Ἀνοικοδομῶ, [ἐπὶ νεκρ. ἐκκλησ.] Ἀναστήνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-ισχω, Μ. αναξήσω, = Συνανέχω.

Συν-αν-ιχνεύω, Μ. εύσω. Ἀνιχνεύω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συν-αν-οηταίνω, Μ. ανοητήσω. Ἀνοηταίνω μετά τ.νος, εἶμαι ἢ γίνομαι ἐπίσης ἀνόητος.

Συν-αν-οίγ-νυμι (-οίγω), Μ. αν-οίξω (ἀόρ. Συνανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-αν-οιμώζω, Μ. ώξω. Ἀναστενάζω δυνατὰ (Θρηνολογῶ ξενάζων) ὁμοῦ.

Συν-αν-ολολύζω, Μ. ύξω. Ἀνολολύζω ἐκ συμφώνου.

Συν-αν-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνομολογῶ ἐκ συμφώνου.

;Συν-αντ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀντιστέκομαι (Ἀνταγωνίζομαι) ὁμοῦ, συναγωνίζομαι κατά τινος.

Συν-αντάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, ἀνταμόνω καθ' ἑδὸν (κατὰ τύχην)· (ἐνίοτε) συμπίπτω, (ἐθ.

Συνάντημα (τὸ). συμβεβηκὸς, συναπάντημα.

Συνάντησις, εως (ἡ), τὸ συναντᾶν, συναπάντησις· (ἐνίοτε) σύμπτωσις. 2) = Συνάντημα.

Συναντ άζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Συναντάω.

Συν-αντι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἀντιθέτω ἢ Παραβάλλω συγχρόνως, συμπαραβάλλω.

Συν-αντι-λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) Βοηθῶ τινα νὰ κάμῃ τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῆ, συμβοηθῶ.

Συναντίληψις, εως (ἡ), = Ἀντίληψις, συμβοήθεια.

Συν-αντ-λέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ (ϗ συνκθ. Ὑποφέρω) ϗ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Συναντάω.

Συν-ανύτω(-ανύω), Μ. ανύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι ὁμοῦ, συνεκτελῶ.

Συν-αν-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνυψῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-ωθέω-ῶ, Μ. αν-ωθήσω, ϗ αν-ώσω. Ὠθῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, συναν-υψῶ ὠθῶν.

†Σύναξ-μος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Συμφορτός.

Συν-αξ-όω-ῶ, Μ. ώσω. Εὑρίσκω εὔλογόν τι ἢ Κρίνω ἄξιόν τινα πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Σύναξις, εως (ἡ), τὸ συνάγειν ἢ συνάγεσθαι, συναγωγὴ, συνάθροισις, συνέλευσις.

Συνάοιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνᾴδων (συνφδός).

Συν-αορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) εἶμαι συνάορός τινος, συνακολουθῶ, σύνειμι.

Συνάορ, ορος ϗ

Συνάορος (ὁ, ἡ', Π. [σὺν, †ὄρω]. συναρμοσμένος (συνδεδεμένος, συνεζευγμένος) μετά τινος· (ἐν γέν.) ταιριασμένος, πρόσφορος. ||. (λύσ.) σύζυγος· (ἀπλ.) δπαδός, σύντροφος. « Νύμφας ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων, » Εὐρ. « Εὔλογία φόρμιγγι συνάορος, » Πίνδ., (ἴδε καὶ Συνήορος).

Συν-απ-αγορεύω, Μ. εύσω. Ἀπαγορεύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συναπῆγαγον κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ (μετά τινος) εἰς ἄλλο μέρος. « Ἵππον ἔδωκε, καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσει, » Ξεν. (ϗ μσ.) « Συναπάγομαι τοῖς ταπεινοῖς, » Γρφ., συνταπεινοῦμαι. « Συναπῆχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, » αὐτ., συμπαρεσύρη.

†Συν-απ-αθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἀθάνατον (Θεοποιῶ) τινα ὁμοῦ.

Συν-απ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνομαι (Κινῶ διὰ τοξεῖδι, Ἀναχωρῶ) μετά τινος, συναπέρχομαι.

Συν-απ-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀπαλλάττω (Ἐλευθερόνω) συγχρόνως.

Συν-απ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

;Συν-απ-αντίζω, Μ. ίσω, = Συναντάω.

Συν-απ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπαρνοῦμαι συγχρόνως.

Συν-απ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι συγχρόνως ἀπό.

Συν-απ-αρτίζω, Μ. ίσω. Ἀπαρτίζω (Ἀποτελειόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ (μὲ δοτ. ἢ ἑλλ. καὶ πθ.) ἀντιστοιχῶ, ἐξισοῦμαι.

Συναπαρτισμὸς (ὁ), τὸ συναπαρτίζειν ἢ συναπαρτίζεσθαι, συναποτελείωσις.

Συν-απ-άρχομαι, Μ. άρξομαι. Ἀρχινῶ συγχρόνως.

Συνάπας, ασα, αν, = Σύμπας.

Συν-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απ-αυγάζομαι, Μ. άσομαι. Λάμπω. (Διαχέεται ἡ λάμψις μου, συγχρόνως ἀπό τινος, συνεκλάμπω.

Συν-απειλέω-ῶ ϗ (μσ)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπειλῶ (Φ. βερίζω) ὁμοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Οὐ μόνον τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ ᾗ τοῖς μηδὲν αἴτιοις συναπειλῆσαι, « Εὐρ.

Συν-άπ-ειμι, Μ. ἐσομαι. Εἶμαι συγχρόνως ἀπών, Ἀλλείπω μετά τινος.

Συν-άπ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συναπῆειν κτλ.), = Συναπέρχομαι.

Συναπειπεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναπαγορεύω.

Συν-απ-είργω, Μ. εἴρξω. Ἐμποδίζω συγχρόνως ἀπό, (μὲ γεν. ἐκ δ').

†Συν-απ-εκ-δύω, Μ. δύσω. Γδύνω (Γυμνόνω) συγχρόνως ἀπό.

Σύν-απ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀπελαύνω (Ἀποδιώκω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

;Συν-απ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ, = Συνεπελαφρύνω.

Συν-απ-ελέγχω, Μ. ἐγξω. Ἐξελέγγαλλω εἰς τὸ φανερὸν (Ἐλέγχω) συγχρόνως.

Συναπελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπελευθερωθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἐπίσης ἀπελεύθερος.

Συν-απ-εμπολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναπέπτην, ἀόρ. τῆς ὀρχ. τοῦ Συναφίπταμαι.

Συν-απ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπεργάζομαι (Ἀποτελειόνω ἔργον τι) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ (νὰ κατορθωθῇ) τι τέλειον.

Συν-απ-ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμπῶν ἀφίνω (καὶ μτγν. Προσάπτω, Προστρίβω) τι συγχρόνως εἰς. » Τῷ λόγῳ συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, « Πλ.

Συναπερεῖν, μέλλ. ἀγμλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναπαγορεύω.

Συν-απ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ὑπάγω ἢ Ἀναχωρῶ ὁμοῦ.

Συν-απ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω τι ὁμοῦ, συνδιορθόνω, συνδιευθύνω. (συγχ. τῷ, ᾗ ἴσως ἡμάρτηται ἀντὶ τοῦ Συνεπευθύνω).

Συν-απ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι. Γίνομαι ἐχθρὸς ἢ μισητὸς συγχρόνως.

Συν-απ-ίσταμαι, Ἰων. ἀντὶ Συναφίσταμαι.

Συν-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω μετά τινος ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, κάμνω ὁμοῦ ἀπόβασιν.

Συν-απο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω ἢ Ἀπορρίπτω τι ὁμοῦ. » Εἰρήνης δ' ἕνεκεν συναποβάλλειν (συναποβάλλεσθαι) τοῖς τὸν χειτῶνα πειρωμένοις λαβεῖν καὶ θοιμάτιον, « Νικηφ. Χοῦμν.

Συν-απο-διάζομαι, Μ. άσομαι. Συμπαρεμποδίζω διὰ τῆς βίας.

Συναποβρέχω, Μ. βρέξω. Μυσκεύω ὁμοῦ μὲ (ἵνα πάρω τὸν ζωμόν).

Συν-απο-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω ἀπ' ἐμοῦ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἐκλείπω (Παύω τοῦ ὑπάρχειν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀπελπίζομαι συγχρόνως ἢ παρομοίως.

Συναπογραπτέον, θετ. τοῦ -

Συν-απο-γράφομαι, Μ. γράψομαι. Καταγράφομαι εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν (π. χ. ὡς ὑποψήφιος διὰ τὸ αὐτὸ ὑπούργημα) μετ' ἄλλων. (συγκδχ. ᾗ μτφορ.) πρεσβεύω τὰς αὐτὰς ἀρχὰς (τὰ αὐτὰ δόγματα), εἶμαι τῷ αὐτοῦ συζήματος, ἀνήκω εἰς τὴν ἰδίαν αἵρεσιν, (ἐν γέν.) συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι. » Οἷς καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς συναπεγράψαντο, « Σξτ. 2) ἀπογράφω (σημειόνω) συγχρόνως. » Ἡ χωρογραφία, ἀποτεμνομένη τοὺς κατὰ μέρος τόπους, . . συναπογράφει(-γράφεται) καὶ τὰ σμικρότατα, « Πτλμ.

Συν-απο-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ὁμοῦ, Συναποδύω.

Συν-απο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Τούτῳ διειλεγμένος, κἀκεῖνο συναποδέδεικται, « Χρσ.

Συναπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετ' ἄλλου ἀπόδειξις.

Συν-απο-δέρω, Μ. δερῶ. Γδέρνω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδημῶ ὁμοῦ, Ἀλλείπω ἢ ἀναχωρῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου μετά τινος.

Συναπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδημῶν μετά τινος, σύντροφος ἀποδημοῦντος.

Συν-απο-διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω κρυφίως ἀπὸ πουθενὰ μετά τινος, δραπετεύω ὁμοῦ.

Συν-απο-δίδωμι Μ. δώσω. Ἀποδίδω τι ὁμοῦ, συνεκφράζω, συναπαρτίζω. » Ὅσα.. διὰ τοῦ προανασδίντος ἡμῖν ὑπομνήματος ἐπεληλύθαμεν, συναποδόντες αὐτοῖς ᾗ τὴν ἄνωθεν ἱστορίαν, « Σξτ. 2) πωλῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Πεμώνθου τοῦ συναποδομένου, « Πάπυρ. Αἰγυπτ.

Συν-απο-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἀποδοκιμάζω τι ὁμοῦ (ἐπίσης ἢ ἐκ συμφώνου).

Συναποδοκιμαστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν-απο-δύρομαι, Μ. ὀροῦμαι. Θρηνολογῶ ἐκ συμφώνου.

Συν-απο-δύω, Μ. δύσω (δόρ. 6'. Συναπέδυν κτλ.). Ξεγυμνόνω (καὶ μσ. Ξεγυμνόνομαι, Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πάνω μου ὡς ἔνδυμα) ὁμοῦ μέ. 2) (συνκδχ.) συμπαλαίω ἢ συναγωνίζομαι. » Ἐσφαίριζε δ' οὐκ ἀηδῶς, καὶ πολλοὶ αὐτῷ συναπεδύσαντο τῶν Ἀντιγόνου φίλων, « Ἀθ.

Συν-απο-θεω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθεόνω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-θλίβω, Μ. θλίψω. Στραγγίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Καὶ τὰ φύλλα—, « Δσκρ.

Συν-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω μετά τινος. » Τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχή, « Πλάτ. » Ὅσα δ' ἂν αὐτοῖσι (ταῖσι γέρκαι) χρόνια νοσήματα γένηται τὰ πολλὰ συναποθνήσκει, « Ἱππκρ.

Συν-απ-οικίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω συγχρόνως μὲ ἄλλον (ἢ Μεταφέρω καὶ ἄλλους ὁμοῦ εἰς) ἀποικίαν.

Συν-απ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Ἀναχωρῶ (Γίνομαι ἄφαντος ἢ Ἀποθνήσκω) ὁμοῦ μέ, συνεκλείπω.

Συν-απο-καθ-αίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-καθ-ίστημι, Μ. καταστήσω. Φέρω (ᾗ μσ. Ἔρχομαι) συγχρόνως εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

Συν-απο-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποκάμνω (Ἀτονῶ, Ἀποβλέπω) ὁμοῦ.

Συναποκατάστασις, εως (ἡ). σύγχρονος ἀποκατάστασις.

;Συν-απο-κείμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀπτεθειμένος (ἀποκείμενος) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὅλως διόλου (Ἀποκόπτω, Ἀφαιρῶ) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω συνόλιζων ὁμοῦ, συναποκτείνω κεντῶν.

Συν-απο-κηρύσσω(ττω), Μ. ὀξω. Ἀποκηρύττω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω ὁμοῦ μὲ, συγκινδυνεύω.

Συν-απο-κλαίομαι, Μ. κλαύσομαι. Ἀποκλαίομαι (Θρηνολογῶ διὰ τὴν τύχην μου) μετά τινος.

Συν-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Ἀποκλείω) ὁμοῦ μέ, συγκατακλείω.

Συν-απο-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω πρὸς ἄλλο μέρος (Ἐκκλίνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνων ἀποκαθαίρω (Ἀποκλύζω) ἐντοῦτῳ.

Συν-απο-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) συγχρόνως ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.

Συν-απο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτων ἀφαιρῶ ὁμοῦ, ἀποκόπτω συγχρόνως.

Συν-απο-κρίνω, Μ. κρινῶ. Συναποβάλλω τι διὰ τῆς ἐκκρίσεως (ὡς περίττωμα). 2) (μσ.) ἀποκρίνομαι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συν-απο-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ὅλως διόλου μετά τινος.

Συν-απο-κτείνω (κτίννυμι), Μ. κτενῶ. Φονεύω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-απο-κυέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ὁμοῦ.

Συν-απο-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίων ἀπορρίπτω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Πείρνω ὀπίσω μετά τινος.

Συν-απο-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (Διαχέεται ἡ λάμψις μου) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεκλάμπω.

Συν-απολούω, Μ. λούσομαι. Ἀπολαμβάνω τι (καλὸν ἢ κακὸν) ἐντοῦτῳ ἢ ὁμοῦ μὲ, συμμετέχω τῆς ἀπολαύσεως.

Συν-απο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω μετὰ τῶν ἄλλων ὀπίσω. 2) (ἀμτβτ.) = Συνεκλείπω.

Συν-απο-λήγω, Μ. λήξω. Παύω (Τελειόνω) τι ὁμοῦ μὲ (ἀμτβτ.) καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα ἢ ἀποτέλεσμα μετά τινος.

Συν-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω ἢ Ἀφανίζω τι ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι (ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου) ἐκ συμφώνου ἢ συγχρόνως.

Συν-απο-λούω, Μ. λούσω. Ξεπλύνω λούων ὁμοῦ μέ, συναποβάλλω λούων.

Συν-απο-λύω, Μ. λύσω. = Συναπαλλάττω.

Συν-απο-μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλάζων ἀπαλαύω τι ὁμοῦ.

Συν-απο-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω (καὶ πθ. Μαραίνομαι, [ᾗ μτγν.] Σβύνω, Ἐκλείπω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλατόνω (Ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) συγχρόνως πρός. » Πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δοξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, « Θκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν·απ·ονίναμαι, Μ. ονήσομαι. Ὠφελοῦμαι καὶ ἐγὼ μετά τινος, συναπολαύω τῆς ὠφελείας.

Συν·απο·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπελπίζομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, πράττω ἐπίσης ὡς ἀπονενοημένος.

Συν·απο·ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·απο·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τι συγχρόνως ἀπό τινος.

Συν·απο·παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ὅλως διόλου μετά τινος.

Συν·απο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὁμοῦ ὀπίσω ἢ μακρὰν, συναποστέλλω.

Συν·απο·πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς πέτραν.

Συν·απο·πήγνυμι, Μ. πήξω. Παγόνων ἀπομένω που μετά τινος.

Συν·απο·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἀποπλέω ὁμοῦ, συναναχωρῶ διὰ θαλάσσης, Συναπαίρω.

Συν·απο·πνέω, Μ. πνεύσω. Ξεψυχῶ ὁμοῦ, συνεκπνέω.

Συν·απο·πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω ὁμοῦ μέ.

Συν·απορέω-ῶ καὶ (πθ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπορῶ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μὲ, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ἀπορίαν. »Εἰ γὰρ ἀπορεῖται τὸ ἐξ οὗ, ἀνάγκη συνηπορῆσθαι καὶ τὸ ἐν ᾧ,« Σξτ.

Συν·απορ·ρέω, Μ. ρεύσω ϗ ῥυήσομαι. Χύνομαι (Ξεχύνομαι) ὁμοῦ μέ (μτφορ.) συναναχωρῶ, συνεκλείπω. »Οἱ κόλακες τῷ πλούτῳ συναπερρύησαν,« Ἀστέρ.

Συν·απορ·ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σχίζων ἢ Σπάνων ἀφαιρῶ ὁμοῦ, συναποσπῶ.

Συν·απορ·ρίπτω, Μ. ρίψω. Ἀπορρίπτω τι ὁμοῦ.

Συν·απορρύπτω, Μ. ρύψω. Συναποκαθαίρω, συναποπλύνω.

Συν·απο·σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω ὁμοῦ ὅλως διόλου, (μτνμ.) συναποπαύομαι. »Ἔρωτος πεπαυμένου, συναποσβέννυται καὶ θυμὸς,« Λβν.

Συν·απο·σεμνύνω, Μ. υνῶ. Ἐκθειάζω (Μεγαλοποιῶ, Ἀποσεμνύνω) τι ἢ τινα ὁμοῦ.

Συν·απο·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω (Ἀποσπῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·απο·στάζω, Μ. στάξω. Κάμνω νὰ στάζῃ τι (ϗ ἀμτβτ. Στάζω) ὁμοῦ ἢ ἐνταύτῳ ἀπό τινος.

Συν·απο·στασιάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντι-

Συν·απο·στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποστατῶ ὁμοῦ.

Συναποστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀποστατῶν ὁμοῦ, σύντροφος ἀποστασίας, ἐπίσης ἀποστάτης.

Συν·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποστέλλω ὁμοῦ.

Συν·απο·στενόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναποκλείω εἰς στενόν.

Συν·απο·στερέω-ῶ Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος (Ἀποστερῶ) ὁμοῦ.

Συναποστῆναι, ἀόρ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναφίστημι.

Συν·απο·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζων ἀφαιρῶ (Ἀποσχίζω) ὁμοῦ.

Συν·απο·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ὁμοῦ, συνδιατηρῶ.

Συν·απο·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ὁμοῦ ἐπ' ἄπειρον, συνεπεκτείνω.

Συν·απο·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω (Ἀποτελειόνω) τι ὁμοῦ, συναπεργάζομαί τι τέλειον.

Συν·απο·τέμνω, Μ. τεμῶ, = Συναποκόπτω.

†Συν·απο·τερματίζω, Μ. ίσω. Ἀποτελειόνω (Ἀποτερματίζω) τι συγχρόνως.

Συν·απο·τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς τέφραν, συγκατακαίω.

Συν·απο·τίθημι καὶ (συχνότ.) -τίθεμαι. Μ. αποθήσω, -ομαι. Ἀποθέτω (Ἀποποιοῦμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·απο·τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ (Παράγω εἰς τὸ εἶναι) ὁμοῦ.

Συν·απο·τίλλω. Μ. τιλῶ. Μαδῶ ὁμοῦ, συνανασπῶ.

Συν·απο·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνων ἀποδίδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. »Καὶ τὰ δάνεια—,« Ἐπγρφ.

Συν·απο·τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀποτρέπω (Ἐμποδίζω, Μεταπείθω) ὁμοῦ.

Συν·απο·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Φεύγω ὁμοῦ (Συναναχωρῶ) τρέχων.

Συν·απο·τροχάζω, Μ. άσω, = Συναποτρέχω.

Συν·απο·φαίνω, Μ. φανῶ, = Συναποδείκνυμι. ‖. (μσ.) ἐκφράζω ὁμοῦ τὴν γνώμην μου, ἀποφαίνομαι συγχρόνως ἢ συμφώνως.

Συναπόφασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναποφημι, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη ἄρνησις (ἀνάνευσις).

Συν·απο·φέρω, Μ. απ·οίσω (ἀόρ. Συναπήνεγκα κτλ.). Παίρνω (Σηκόνω) τι συγχρόνως ϗ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ. ‖. (μσ.) λαμβάνω τι ὁμοῦ εἰς ἐμαυτόν.

Συν·αποφημι, Μ. φήσω. Λέγω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ τὸ Ὄχι, ἀπαρνοῦμαι ἢ ἀποποιοῦμαι ἐκ συμφώνου.

Συν·απο·φθίνω, Μ. φθίσω, Π. ἀφανίζω ὁμοῦ, συναποκτείνω, (καὶ πθ. ἢ ἀμτβτ.) συναποθνήσκω.

Συν·απο·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι ἀποχρώντως ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀφειδῶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκαταχρῶμαι.

Συν·απο·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποχωρῶ (Ἀποσύρομαι ἢ Ἀναχωρῶ) ὁμοῦ, συναναχωρῶ.

Συναπτέον, θετ. τοῦ Συνάπτω.

Συναπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συνάπτειν (ἑνόνειν), συνδετικός κατὰ συνάφειαν.

†Συναπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν (συνέχειαν), εὐθὺς, ἀμέσως.

Συναπτός, ή, όν. Συνημμένος ἢ δυνάμενος νὰ συναφθῇ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ συνάπτεται (νὰ συνδέεται, νὰ συμμαζόνεται).

Συν·άπτω, Μ. άψω. Κάμνω τι νὰ πιάσῃ (νὰ ἑνωθῇ) μετ' ἄλλου, συναρμόζω· (ἐνίοτε) πράττω τι κατὰ συνέχειαν· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) συνέχομαι, ἐγγίζω, πλησιάζω, ἢ· συνέρχομαι (φθάνω ὁμοῦ) εἰς. »Χεῖρας συνάπτειν,« Φλςρ. »Χερὶ σύναπτε χεῖρα,« Ἀρςφ. »Ἡ φιλία συνάπτει τοὺς καλοὺς τε κἀγαθοὺς,« Ξεν. »Γάμον (»Κῆδος, »Κοινωνίαν) συνάπτειν,« Αξ. (καὶ ἐπὶ ἐναντ.) »Μάχην (»Πόλεμον)—,« αὐτ., συγκροτεῖν. (ϗ μσ.) »Οὗτος δ' ἐμοὶ ἐπιβουλεύσας ϗ ἐξ ἀντιλογίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος,« Δμ. (ϗ πληρέστερ.) »Συνάπτειν τὰ στρατόπεδα εἰς μάχην,« αὐτ. (καὶ ἐλλ.) »Μελλόντων δὲ αὐτῶν συνάπτειν,« αὐτ., νὰ ἔλθουν εἰς συμπλοκὴν, νὰ πιασθοῦν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) »Εἰμὴ ξυνάψων (αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην), ἀλλὰ συλλύσων πάρει,« Σοφ. (ϗ πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) »Ὅτε μοι πρὸς Καρχηδονίους νεῖκος συνῆπτο,« Αξ. (ἢ δοτ.) »Συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους,« Εὐρ., συνομιλεῖν. (καὶ πληρέστ.) »Τί τοῖς δὲ σαυτὸν ἐς λόγον ξυνάπτεις;« Ἀρςφ. »Τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ,« Ἡρ. »Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων,« Αἰσχλ. »Δέησις αὐτοῦ ἕως τῶν νεφελῶν συνάψει,« Σειρ. (καὶ μτνμ.) »Τῆς ὥρας συναπτούσης,« Πλβ., = Συγκλειούσης, πλησιαζούσης. »Συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος,« αὐτ. »Ὥρα συνάπτει,« Πίνδ., ἐπείγει. »Λέγεται δέ τις λόγος πρὸς μῦθον συνάπτων,« Ἀρςτ., μύθῳ ὅμοιος. 2) Συναντιλαμβάνομαι, βοηθῶ, συνεργῶ. »Ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς συνάπτεται,« Αἰσχλ.

Συναπτῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν, χωρὶς διακοπῆς, συνεχῶς.

Συν·απ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Ἀμπώθω (Ἀποκρούω) τι ὁμοῦ.

Συναπωνάμην, ἀόρ. τῆς ὀρς. τοῦ Συναπονίναμαι.

Συν·αράσσω(ττω), Μ. άξω. Κτυπῶ δυνατὰ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω, συντρίβω. »Τὰ μέτωπα συναράττουσιν ὥσπερ οἱ κριοί,« Ακ. (καὶ κατὰ τμσ.) »Σὺν δ' ὀστέ' ἄραξεν πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς,« Ἰλ. Μ. 2) Π. ἀντὶ Συναρμόζω. »Ἰσοβοῆα συνάρασσε κορώνῃ,« Ἀπλλν.

Συν·αραχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμπλέκω ἀραχνοειδῶς. »Ὁ τράχηλος ξυναραχνοῦται,« Ἱππκρ., »λεπτοῖς ἅμα καὶ πολλοῖς φλεβίοις ὥσπερ ἀράχνης ὑφάσμασι διαπλέκεται,« Γαλ.

Συν·αρέσκω, Μ. αρέσω. Ἀρέσκομαι ϗ ἐγὼ εἴς τι, ἐγκρίνω (ϗ τρτπρσ. μοὶ ἀρέσκει) ἐπίσης τι, συνευδοκῶ, συμβιβάζομαι, συμφωνῶ. (μὲ δοτ.) »Θησῆϊ ξυναρέσσατο Μίνως,« Ἀπλλν. »Τούτῳ ἐγὼ τῷ καταρτισμῷ οὐ συναρέσκομαι,« Ὀρειβ. (ϗ αἰτ. ἐλλ.) »Θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν,« Ἀπλλν.

Συν·αρήγω, Μ. αρήξω, = Συμβοηθῶ.

Συνάρηρα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ (ἀχρ.) Συνάρω ἢ Συναναρίσκω, = Συναρμόζω, (ὀθ. ἢ μτχ.) »Συναρηρὼς ἢ Συναραρὼς, υἷα, ὸς, Συνηρμοσμένος, (μτνμ.) σύμφωνος.

Συν·αρθμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ.

Συνάρθμιος (ὁ, ἡ), Π. ταιρειασμένος, συνηρμοσμένος· σύμφωνος, σύντροφος.

Συν·αρθμόω-ω, Μ. ώσω, = Συναρμόζω, Συναρθρόω.

†Σύναρθρος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.) ἐκφερόμενος ἐνάρθρως.

Συν·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω τὰ μέλη πρὸς ἄλληλα διὰ τῶν ἄρθρων (τῶν ἁρμῶν). »Τὸ ἄνω πέρας τοῦ στέρνου τῇ πρώτῃ συναρθροῦται πλευρᾷ,« Γαλ.

†Συνάρθρως, ἐπίρ. »Κατὰ τὸ καλούμενον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύναρθρον εἶδος τῆς ἑρμηνείας, « Γαλ.
Συνάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν ἄρθρων σύνδεσις.
Συναριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῆ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ἀριθμόν. 2) συγκεφαλαιόω.
Συναρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συγκαταρίθμησις, συγκεφαλαίωσις. « Ἡ συναρίθμησις τοῦ Κόσμου ὀνόματος ἑξακόσιά ἐστι, « Θλγ. Ἀριθμ.
Συναριθμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Συναριθμέω.
Συνάριθμος ᾗ
Συνάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὸν ἀριθμόν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ. 2, ὅμοιος τὸν ἀριθμόν, ἰσάριθμος.
Συν-αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Γευματίζω ὁμοῦ (μετά τινος), συντρώγω εἰς τὸ μεσημερινὸν ἢ πρωϊνὸν φαγεῖ' (τὸ ἄριστον).
Συν-αριστεύω, Μ. εύσω. Ἀριστεύω ὁμοῦ (μετά τινος), συνανδραγαθῶ.
‡Συνάριστος (ὁ, ἡ). ὁ συναριστῶν μετά τινος, (καθὼς Συνδειπνος), (εἰς τὸν Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάριστος).
Συν-αρκέομαι-οῦμαι, Μ. αρκεσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἐξαρκῶ ἢ Διαρκῶ ὁμοῦ.
Συναρμογή (ἡ). ἡ μετά τινος ἁρμογή, ταίριασμα τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα, σύνδυασμὸς ἐντελής· (μουσ.) ἁρμονία, ‖ἐκ τοῦ
Συν-αρμόζω, Μ. ώσω. Ἁρμόζω τι πρὸς ἄλλο, συνδέω (ὡς δι' ἁρμῶν), συνάπτω, συνενόω· (συνδχ.) συνθέτω ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον· (καὶ ἀμτδτ. ᾗ πθ. ᾗ μσ.) ταιριάζω, συμφωνῶ. « Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν, « Ξεν.
†Συν-αρμολογεω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. ἀντὶ Συναρμόζω.
Συν-αρμονιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εἰς ἁρμονίαν μετά τινος, συμφωνῶ.
Σύναρμος (ὁ, ἡ). ταιριασμένος, συνηρμοσμένος, σύμφωνος.
‡Συνάρμοσις, εως (ἡ), = Συναρμογή, συνένωσις.
Συναρμοστέον, θετ. τοῦ Συναρμόζω.
†Συν-αρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συναρμονιάω, συναρμόζομαι.
Συναρμοστής, οῦ (ὁ). ὁ συναρμόζων (συνάπτων, συμβιβάζων κτλ.)· συνάρχων ἁρμοστοῦ (διοικητοῦ).
Συναρμοστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συναρμόζειν, συναπτικός, συμβιβαστικός.
Συναρμοττόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συναρμόζοντα (ταιριασμένον), προσφυῶς, ἁρμοζόντως, ‖ἐν τοῦ
Συν-αρμόττω, Μ. όσω, Αττ. ἀντὶ Συναρμόζω.
‡Συν-αρμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναρθρόω.
Συν-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὁμοῦ, συναπαρνοῦμαι.
Συναρπαγή (ἡ), τὸ συναρπάζειν ἢ συναρπάζεσθαι, ἡ διὰ μιᾶς ἢ ἐξ ὁλοκλήρου ἁρπαγή. « Κατὰ συναρπαγὴν, ἢ « Ἐκ συναρπαγῆς, « Κλμ., ἀπριβουλεύτως.
Συν-αρπάζω, Μ. άσω καὶ (μτγν.) άξω. Ἁρπάζω τι ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ διὰ μιᾶς· (μτφορ.) καταπείθω τινὰ ἐκ συναρπαγῆς (χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσω πολὺ νὰ σκεφθῇ)· (ἐπὶ πραγμ.) μανθάνω ἢ καταλαμβάνω τι ταχέως.
Συν-αρρώστεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρρωστῶ ὁμοῦ, εἶμαι συγχρόνως ἄρρωστος (ἀνήμπορος).
Σύναρσις, εως (ἡ); τὸ συναίρειν ἢ συναίρεσθαι, συναντίληψις. 2) τὸ συναρηρέναι, συναρμογή, συνάφεια.
Συν-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ ὁμοῦ· (συνδχ.) συνδέω· (πθ.) συμπλέκομαι μετά τινος, συνάπτω μάχην· (ἐν γέν.) συνέχομαι, συμπαρέπομαι.
Συνάρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπλοκὴ, συνάφεια· συνέπεια.
Συν-αρτίζω, Μ. ίσω. Συμπληρῶ, συναπαρτίζω.
Συν-αρτύνω(-αρτύω), Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω (διευθετῶ) ἕνα μετ' ἄλλου, συγχροτῶ. « Λοιπὸν—, « Ἀπλλ., = Συνασπίζω. 2) σκευάζω διὰ συνενώσεως διαφόρων ἀρτυμάτων.
Συν-αρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Ἀρχαιρεσιάζω μετά τινος, ἐνεργῶ ἐκ συμφώνου νὰ ἐκλεχθῇ τις ἄρχων.
Συναρχία (ἡ), τὸ συνάρχειν, ἡ ἐκ συμφώνου ἀρχηγία. « Ἐν τῇ τοῦ Ἀντωνίου ᾗ Λεπίδου συναρχίᾳ, « Δ. Κάσσ. ‖(πλθ.) « Συναρχίαι, « Ἀρχ., ἡ ὁλομέλεια τῶν ἀρχόντων μιᾶς πόλεως, (Γαλλ.) le corps de la magistrature.
Συν-αρχιερασμαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐκλέγομαι ὁμοῦ ἀρχιερεὺς, συναρχιερατεύω.
†Συναρχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἔχοντας τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (τὰ αὐτὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα), ἀρχινώντας παρομοίως.
Σύναρχος (ὁ, ἡ). ὁ συμμεριζόμενος τὴν ἀρχὴν (τὴν ἐξουσίαν) μετά τινος. ‖(οὐσ.) συνάρχειν, (Γαλλ.) collègue.
Συν-άρχω, Μ. άρξω. Ἄρχω (Διοικῶ, Ἐξουσιάζω) ἐκ συμφώνου μετά τινος, εἶμαι διωρισμένος ὁμοῦ ἄρχων. ‖(ἡμτχ.) Συνάρχων, (ὡς οὐσ.) = Σύναρχος. 2) (μσ.) ἀρχίζω παρομοίως, ἔχω τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (ᾗ Γρμτ. τὰ αὐτὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα).
†Συν-άρω, ἄχρ. ἴδε Συνάρηρα.
Συναρωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ συναρήγων, συμβοηθός.
Συν-ασεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσεβῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης, εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος ἀσεβείας.
Συν-ασελγαίνω, Μ. ανῶ. Ἀσελγαίνω μετά τινος.
Συν-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ ὁμοῦ.
Συν-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον· ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, (παρβλ.) Συγκροτῶ.
Συνάσκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον γιγομένη ἄσκησις, ἐξάσκησις.
Συνασκητὴς, οῦ (ὁ). συναθλητὴς ἀσκητοῦ.
Συν-ασπενίζω, Μ. (σω, = Συνευφραίνομαι, (ὕθεν
Συνασπενισμὸς (ὁ). χαρὰ κοινή.
Συν-ασσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἐπίσης ἄσσοφος, συνανοητεύω.
Συν-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀσπάζομαι ὁμοῦ· (μεντ.) συναποδέχομαι.
Συν-ασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω ᾗ
Συν-ασπίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Κρατῶ τὴν ἀσπίδα μου πλησίον τῆς ἀσπίδος τοῦ παραστάτου μου, μάχομαι μὲ πυκνωμένας ἀσπίδας (δηλ. κατὰ μέτωπον)· (ἐν γέν.) πολεμῶ πλησίον τινὸς, συμπολεμῶ.
Συνασπισμὸς (ὁ), τὸ συνασπίζειν, ἡ τῶν ἀσπίδων ἐν τῇ μάχῃ συμπύκνωσις, (ἴδε τὴν περιγρ. Ἱλ. Ν. 130), (κατὰ τὴν τακτ. τῶν Ῥωμ.) ὁ σχηματισμὸς τῆς λεγομένης Χελώνης· (ἐν γέν.) συμβοηθεια (εἰς τὸν πόλεμον), συμμαχία.
Συν-ασπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνασπίζων τινὶ, συμβοηθὸς εἰς τὸν πόλεμον, συναγωνιζὴς, σύμμαχος.
Συν-αστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμετέχω τῆς ἀστασίας τινὸς, εἶμαι ἐπίσης ἄστατος.
Συν-αστοχέω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι πλήρης ἀστοχούν.
Συνάστερος (ὁ, ἡ). γεννημένος ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.
Συν-αστραγαλίζω, Μ. ίσω. Ἀστραγαλίζω (Συμπαίζω τοὺς ἀστραγάλους) μετά τινος.
Συν-αστράπτω, Μ. αστράψω. Ἀστράπτω ὁμοῦ (συγχρόνως).
Συν-αστρίω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπίπτω ἢ Συμβιβάζομαι ἀστρολογικῶς, συνυπάγομαι εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.
Συναστρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστέρα συγκυρία.
Συν-αστρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναστρίω.
Συν-ασφαλίζομαι, Μ. ισομαι. Ἀσφαλίζω (Ἐξασφαλίζω) συγχρόνως.
Συν-ασχαλάω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Συν-ασχάλλω, Μ. αλῶ. Ἀσχάλλω (Λύπημονῶ) ᾗ ἐγὼ ὁμοῦ, συναγανακτῶ, συμπάσχω, συλλυποῦμαι.
Συν-ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχημονῶ καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, πράττω τὰς αὐτὰς ἀσχημοσύνας (ἀταξίας), φέρομαι ἐπίσης ἀσχημόνως.
Συν-ασχολέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐνασχολοῦμαι ὁμοῦ εἴς τι.
Συν-ατενίζω, Μ. ίσω. Ἀτενίζω συγχρόνως εἴς τι.
Συν-ατιμάζω, Μ. άσω καὶ Συν-ατιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀτιμάζω ὁμοῦ ἢ ἐπίσης.
Συν-ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συν-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὁμοῦ μέ.
Συν-ατροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτροφῶ ἐπίσης.
Συν-ατυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδυστυχῶ, εἶμαι=
Συνατυχὴς, ές (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς ἀτυχίας (δυστυχίας) τινὸς, ἐπίσης ἀτυχής.
Συν-αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ (ἐνταυτῷ).
Συν-αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω ὁμοῦ, συναναλάμπω.
Συναυγασμὸς (ὁ) καὶ
Συναύγεια (ἡ). ἡ εἰς ἓν σημεῖον συνδρομὴ (συνένωσις) τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός.
Συν-αυλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σύμφημι, συναινῶ, συμφωνῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπαίζω τὸν αὐλόν.

Συναυλία (ἡ). συμφωνία δύο ἢ πλειοτέρων αὐλῶν ἢ αὐλοῦ καὶ κιθάρας ἢ (ἐν γέν.) διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων, (Γαλλ.) concert. « Συναυλίαν θρηνεῖν, « Ἐπιτ., = Συνθρηνεῖν. 2) (ὡς ἀπ' ἄλλ. ἀρχ.) = Συναυλισμός, συνοίκησις, κοινωνία γάμου (ἐν γέν.) ἕνωσις. » Δορὸς—, « Αἰσχ., συμπλοκὴ μάχης, μονομαχία.

Συν-αυλίζω, Μ. ίσω. Συναθροίζω εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αὐλὴν (περιοχήν). = Συναλίζω. ‖. (μσ. μὲ δοτ.) συνοικῶ, συγκατοικῶ· συνδιατρίβω.

Συναύλισις, εως (ἡ) καὶ

Συναυλισμός (ὁ). τὸ συναυλίζεσθαι, συνοίκησις.

Σύναυλος (ὁ, ἡ). ὁ συναυλῶν μετά τινος, (ἐν γέν.) = Συνιρδός, σύμφωνος. » Ἀνέμῳ—, « Ἄνακρ., ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος. 2) ὁ συναυλιζόμενος μετά τινος, συνών, σύνοικος. » Μανίᾳ—, « Σοφ.

Συν-αυξάνω, Μ. αὐξήσω, = Συναύξω.

Συναύξησις, εως (ἡ), τὸ συναύξειν ἢ συναύξεσθαι, ἢ κατ' ὀλίγον αὔξησις.

Συναυξομειόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Αὔξω καὶ μειοῦμαι (ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ μέ. » Κρήνη. συναυξομειουμένη τῷ ποταμῷ, « Στρβ.

Συν-αύξω, Μ. αὐξήσω. Αὐξάνω (καὶ μσ. Αὐξάνομαι, Πληθαίνω, Μεγαλόνω) ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον, συναυξάνω. «Αὐξανομένῳ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες, « Ἡρ. » Σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι συναυξανομένην ᾗ τὴν ἐμὴν δύναμιν, « Ξεν.

Συν-αυτοκρατορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβασιλεύω ὡς αὐτοκράτωρ.

Συν-αυχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπίσης ἢ ὁμοίως αὐχμηρός.

Συν-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Συναφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταύτῳ.

Συν-αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-αφαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄφαντον ὁμοῦ μέ.

Συνάφεια (ἡ), [συναφής]. σχέσις (κυρ. διὰ τῆς ἁφῆς), συνέχεια ἀμέσος, ἕνωσις.

Συνάφεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναφίημι, ἢ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως γινομένη ἄφεσις. » Ποταμῶν—, « Σχλ., ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς ἀνάδυσις.

Συν-αφ-ιψέω-ῶ, Μ. ήσω. Βράζων ὁμοῦ παίρνω τὸν ζωμόν.

Συναφὴ (ἡ), = Συνάφεια.

Συναφὴς [συνάπτω], ές (ὁ, ἡ). ἑνωμένος (κυρ. διὰ τῆς ἁφῆς), συνημμένος, συνεχὴς, συνηνωμένος.

Συν-αφ-ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (ἄγαλμα, ἕδρυμα) ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συν-αφ-ίημι, Μ. αφήσω (ἀόρ. Συναφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ἀποδίνω) ὁμοῦ.

Συν-αφ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. αφίξομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω) πουθενὰ μετά τινος.

Συν-αφ-ίπταμαι, Μ. συναποπτήσομαι (ἀόρ. Συναπέπτην κτλ.). Πετῶ ᾗ φεύγω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. « Συναπέπτη δέ μοι καὶ ὁ ὕπνος εὐθύς, « Εὐμάθ.

Συν-αφ-ιστάνω καὶ Συν-αφ-ιστάω-ῶ, μεγ. ἀντι-

Συν-αφ-ίστημι, Μ. αποστήσω (ἀόρ. Συναπέστησα ᾗ β'. Συναπέστην κτλ.). Ἀποστῶ (Ἀπομακρύνω [καὶ μσ.] Ἀπομακρύνομαι, (καὶ ἰδιαιτ.) Ἀποχατῶ) ὁμοῦ.

Συν-αφ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ὅμοιον μὲ ἄλλο τι.

Συν-αφ-ορίζω, Μ. ορίσω. Ἀποχωρίζω ἢ Προσδιορίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συν-αφραίνω (χωρὶς Μ.). Συνανοηταίνω.

Συν-αφ-υπνίζω, Μ. ίσω. Ἐξυπνῶ ὁμοῦ.

Συναφῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν, ἀμέσως.

Συν-άχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Συναγανακτῶ, συλλυποῦμαι.

Συν-άγνυμαι, Μ. αναχήσομαι, Π. συλλυποῦμαι.

Συν-αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαχρειόνω ὁμοῦ μέ.

Σύναψις, εως (ἡ), τὸ συνάπτειν ἢ συνάπτεσθαι, συναφὴ, σύνδεσις, συνένωσις· (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χειρῶν) συμπλοκὴ, σύγκρουσις. (εἰς τὴν Γρφ. Βασιλ. Α', ις', 20) συνωμοσία.

Συν-δαίζω, Μ. ίξω, Π. ξεσχίζω (φονεύω) ὁμοῦ.

Συν-δαίνυμι, Μ. δαίσω, Π. συγκροτῶ δαῖτα (συμπόσιον), φιλεύω ὁμοῦ, συνεστιῶ. ‖. (μσ.) συντρώγω, συνευωχοῦμαι.

Συνδαιταλεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ συνεστιώμενος, συντράπεζος, σύνδειπνος.

Σύνδαιτις, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Συνδαίτωρ, ορος (ὁ), Π. σύνδειπνος, [ἐκ τοῦ

(Συν-δαίω), Μ. δαίσω, Π. = Συνδαίνυμι. » Γάμους τινί—, « Εὐρ., = Συνεστιῶ, συνεκτελῶ.

Συν-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω μαζῆ ἢ αφικτὰ, αφίγγω μὲ τὰ δόντια.

Σύνδακρυς (ὁ, ἡ), = Ἔνδακρυς.

Συν-δακρύω, Μ. δακρύσω. Δακρύζω (Κλαίω) ὁμοῦ· (μὲ αἰτ.) συνθρηνολογῶ τινα.

Συν-δαμάζω καὶ (Π.) Συν-δάμνημι, Μ. δαμάσω. Δαμάζω (Καταπονῶ) συγχρόνως ἢ ἐντελῶς, καταδαμάζω.

Συνδανείζομαι, Μ. είσομαι. Δανείζομαι συγχρόνως ἢ πανταχόθεν.

Συν-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ ὁμοῦ, συνεξοδεύω.

Συνδεδεμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνημμένως (διὰ συνδέσμων).

(Συν-δείδω), Μ. δείσομαι (κυρ. εὔγρ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνεργ. Συνδέδοικα ἢ Συνδέδια). Φοβοῦμαι προσέτι ἢ ἐπίσης.

Συν-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ μετά τινος, συντρώγω.

Συνδείπνιον, Π. ἀντὶ

Σύνδειπνον (τὸ). δεῖπνον εἰς τὸ ὁπ. τρώγουν πολλοὶ ὁμοῦ, συμπόσιον συσσίτιον.

Σύνδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ συνδειπνῶν μετά τινος, (ἐν γέν.) συντράπεζος, (Γαλλ.) convive.

Συν-δεκάζω, Μ. άσω. Δεκάζω (Διαφθείρω διὰ δωροδοκίας) πολλοὺς ὁμοῦ ἢ ἕνα μετ' ἄλλου.

Συν-δεκατεύω, Μ. εύσω. Δεκατίζω συγχρόνως. 2) συνεορτάζω τὴν δεκάτην.

ἡ Συνδενδρίας (ἡ). τυπος σύνδενδρος.

Σύνδενδρος (ὁ, ἡ). γεμάτος (ἀκεπασμένος ἀπὸ) πυκνὰ δένδρα. » Σύνδενδρον, « Πλ., τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους.

Συν-δέομαι, Μ. δεήσομαι. Δέομαι (Παρακαλῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δέρω, Μ. δερῶ. Δέρνω ὁμοῦ.

Σύνδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνδέω, δέσιμον μαζῆ (ἑνὸς μετ' ἄλλου), συνένωσις, συνάφεια.

Συν-δεσμεύω, Μ. ευσω καὶ

Συν-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου).

†Συνδεσμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (γραμματ.) συνδέσμους.

Συνδέσμιος (ὁ, ἡ). δέσμιος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συναιχμάλωτος.

Συν-δεσμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). συνδέσμῳ ὅμοιος.

Σύνδεσμος (ὁ), (τὸ πληθ. Π. καθ' ἑτερογέν. Τὰ σύνδεσμα). δεσμὸς, δέσιμον· κόμπος· δεμάτι· (μτφορ.) σχέσεις, ὁμόνοια. (Γραμτκ.) μέρος λόγου ἄκλιτον (μόριον) χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν τῶν λέξεων ἢ φράσεων.

Συνδεσμώτης, ου (ὁ), = Συνδέσμιος.

†Συνδεσποτεία (ἡ), τὸ συνδεσπόζειν, συμμετοχὴ τῆς δεσποτείας (τῆς ἐξουσίας).

Συνδετέος, α, ον, θετ. τοῦ Συνδέω.

Συνδετὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνδέων ἢ (ᾗ) συνδεδεμένος.

Συν-δετικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σύνδεσιν (συνένωσιν), συναπτικός.

Σύνδετος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος. ‖. (οὐσ.) Σύνδετον, Π. ἀντὶ Σύνδεσμος, δεσμός.

Συν-δεύμενος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Συνδεόμενος, πθ. μτχ. τοῦ Συνδέω.

Συν-δεύω, Μ. δεύσω. Βρέχω (Μουσκεύω) μαζῆ.

Συν-δέω, Μ. δήσω. Δένω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου)· (ἐν γέν.) συνάπτω, συνενόνω· (ἐνίοτε) κρατῶ, ἐμποδίζω. ‖. (ἡ μτχ.) Συνδούμενος, κατὰ κρα. ἀντὶ Συνδεόμενος, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Σύνδηλος (ὁ, ἡ). ἐπίσης ἢ πάντη δῆλος (φανερὸς), πρόδηλος.

Συν-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλῶ (Φανερόνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶ ἐνταύτῳ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταύτῳ, εἶμαι·

Συνδημιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δημιουργῶν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συνεργῶν εἰς τὴν δημιουργίαν). ‖. (οὐσ.) συνάρχων δημιουργοῦ.

Συνδημότης, οῦ (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου.

Συν-διαβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνδιέβην κτλ.). Διαβαίνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετά τινος.

Συν-διαβάλλω, Μ. βαλῶ, = Συνδιαβιβάζω. 2) (συχνότ.) διαβάλλω (κατηγορῶ) τινα ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-δια-βαπτίζομαι, Μ. ίσομαι. Βουτῶ εἰς τὸ νερὸν μετά τινος (διαγωνιζόμενος πρὸς τινα)· (μτφορ.) ἀντικρούω τὴν βίαν διὰ τῆς βίας (τὴν ὕβριν διὰ τῆς ὕβρεως), συνερίζομαι εἰς ὅλα.

Συν-δια-βαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω τι μετά τινος ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ, συνδιαφέρω.

Συν-δια-βιβάζω, Μ. άσω. Διαβιβάζω τινὰ ὁμοῦ, συνεργῶ πρὸς διαβίβασιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν·δια·βρέχω, Μ. βρέξω. Μοσχεύω (Διαβρέχω) ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·γιγνώσκω, Μ. δια·γνώσομαι (ἀόρ. β'. Συνδιέγνων κτλ.). Κρίνω καὶ ἀποφασίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνεδριάζω ὡς σύνδικος, συνδικάζω.

Συν·δια·γράφω, Μ. γράψω. Διαγράφω ὁμοῦ μέ.

Συν·δι·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνδιήγαγον κτλ.), = Συνδιακομίζω· (μτνμ. ἐνν. τὸν βίον) Συζῶ, συνδιατρίβω μετά τινος.

Συνδιαγωγή (ἡ), τὸ συνδιάγειν, συνδιατριβή, συνδιαίτησις.

Συν·δια·δίδωμι, Μ. δια·δώσω (ἀόρ. Συνδιέδωκα κτλ.) Διαδίδω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συν·δια·δορατίζω, Μ. ίσω. Διατρυπῶ ὁμοῦ διὰ τοῦ δόρατος.

Συν·δια·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Διαθερμαίνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συνδιάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνδιατίθημι.

Συν·δια·θέω, Μ. θεύσομαι. Διατρέχω ὁμοῦ, συνδιέρχομαι τρέχων.

Συν·δι·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ (Διαχωρίζω ἢ Διακρίνω) τι ὁμοῦ.

Συν·δι·αιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιαθετῶ ὡς διαιτητής. 2) (συχνότ. μσ.) Συζῶ, συγκατοικῶ.

Συνδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ νὰ συζῇ τις μετά τινος, συγκατοίκησις· (μὲ αἰτ. προθετ.) τρόπος τοῦ φέρεσθαι.

Συνδιαιτητής, (ὁ) καὶ

Συνδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ συνδιαιτώμενος (συζῶν) μετά τινος, συγκάτοικος, σύντροφος, συντράπεζος, ὁμοδίαιτος.

Συν·δι·αιωνίζω, Μ. ίσω. Συνδιάγω αἰωνίως μετά τινος.

Συν·δια·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Συνδιέκηα κτλ.). Καίω ἐσωτερικῶς ἢ κατακαίω τι ὁμοῦ.

Συν·διά·κειμαι, Μ. κείσομαι, = Συνδιατίθεμαι.

Συν·δια·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Διακινδυνεύω μετά τινος, συναγωνίζομαι ῥιψοκινδύνως.

Συν·δια·κομίζω, Μ. ίσω. Μετακομίζω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ εἰς τὸ ἄλλο (τὸ πέραν) μέρος, συνδιαβιβάζω.

Συν·διακονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνυπηρετῶ ὡς-

Συνδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ διακονῶν ὁμοῦ (μετά τινος), συνεργάτης, συνυπηρέτης.

Συν·δια·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω κατὰ μῆκος ἢ πέρα-πέρα (Διακόπτω) ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διακοσμῶ (Διευθετῶ) ὁμοῦ, συνδιατάττω.

Συν·δια·κρίνω, Μ. κρινῶ. Διακρίνω (Διαχωρίζω, Ξεκαθαρίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλα, ἀποφασίζω κρίνων συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνδιάκτορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὁμοῦ μὲ ἄλλον εἴδησιν, συναπεσταλμένος πρὸς διακτορίαν, συνάγγελος.

Συν·δια·κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διακυβερνῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω.

Συν·δια·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνδιέλαβον κτλ.). Διαχωρίζω ἢ Διακόπτω τι (καὶ ἀμτβ. ἢ ἐλλ. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω περί τινος) ὁμοῦ μέ, συνδιασκέπτομαι.

Συν·δια·λάμπω, Μ. λάμψω. Διαλάμπω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·λέγομαι, Μ. λέξομαι (πρκ. Συνδιείλεγμαι, ἀόρ. Συνδιελέχθην κτλ.). Διαλέγομαι μετά τινος, συνομιλῶ.

Συνδιάληψις, εως (ἡ). τὸ συνδιαλαμβάνειν, ἡ μετά τινος διάσκεψις, σύσκεψις.

Συνδιαλλαγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν·δι·αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Διαλλάττω (Φιλιόνω) τινὰ μετ' ἄλλου ἢ συνεργῶ πρὸς διαλλαγήν. 2) συμμεταβάλλω.

Συν·δια·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Συνδιαφθείρω.

Συν·δια·λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (μτφορ.) = Συνδιαλλάττω. ||. (μσ.) πληρόνω ὁμοῦ χρέος, συνεισφέρω πρὸς ἐξόφλησιν.

Συν·δια·μάχομαι, Μ. μαχήσομαι. Διαμάχομαι (Φιλονεικῶ) ὁμοῦ κατά τινος.

Συν·δια·μένω, Μ. μενῶ. Διαμένω μετά τινος.

Συν·δια·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ἀναφέρω τι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συν·δια·νέμω, Μ. νεμῶ. Διανέμω (Διαμοιράζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω συγχρόνως πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Συν·δια·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Συγκολυμβῶ.

Συν·δι·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω. Συνδιεγείρω.

Συν·δια·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Συνδιενοήθην κτλ.). Διανοοῦμαι ὁμοῦ, συνδιασκέπτομαι.

Συν·δια·νυκτερεύω, Μ. εύσω. Διανυκτερεύω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι ὁμοῦ εἰς πέρας, διαπεραίνω ταὐτοχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν·δια·περαιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι ᾖ

Συν·δια·περάω-ῶ, Μ. άσω. Διαπεραιοῦμαι ὁμοῦ μέ, συνδιαβαίνω πέραν (ποταμοῦ κτλ.).

Συν·δια·πέτομαι, Μ. πτήσομαι. Συνδιαβαίνω πετῶν.

Συν·δια·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Διαπίπτω (Παραπίπτω καὶ Χάνομαι) ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·πλέκω, Μ. πλέξω. Διαπλέκω (Περιπλέκω, Παρενείρω) ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Διαπλέω μετά τινος, συνδιαβαίνω πλέων.

Συν·δια·πληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. Διαπληκτίζομαι μετά τινος.

Συν·δια·πνέομαι, Μ. πνεύσομαι, = Συνεξατμίζομαι.

Συν·δια·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπολεμῶ μέχρι τέλους, = Συνδιαφέρω τὸν πόλεμον.

Συν·δια·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω μετά τινος ἐπίπονόν τι ἔργον, συγκατορθόνω τι (μὲ κόπον).

Συν·δια·πορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαπορῶ ὁμοῦ, συζατῶ ἀπορίαν.

Συν·δια·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι ὁμοῦ. ||. (μσ.) ἐνεργῶ (ὀργανίζω) συγχρόνως.

Συν·δι·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω τι ὁμοῦ διὰ τῶν ἄρθρων· (μτνμ.) προφέρω συγχρόνως μὲ τρόπον εὐκρινῆ.

Συν·δι·αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Διαρκῶ ὁμοῦ, συνυπάρχω ἢ συμπαραμένω διαρκῶς.

Συν·διαῤῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Διαῤῥέω ὁμοῦ μέ. « Ἀέρος γεννήματα, τῷ πατρὶ ἐοικότα καὶ συνδιαῤῥέοντα ῥέοντι, » Θεοφύλ.

Συν·διαῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω ἢ Σπάνω τι ὁμοῦ.

Συν·δια·σείω, Μ. σείσω. Διασείω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·σήπω, Μ. σήψω. Διασήπω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἢ Ἐξετάζω τι ἀκριβῶς μετά τινος.

Συνδιάσκεψις, εως (ἡ), τὸ συνδιασκέπτεσθαι, ἡ μετά τινος διάσκεψις, σύσκεψις.

Συν·δια·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνδιασκέπτομαι.

Συν·δια·σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Διασπαράττω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Διασπῶ ὁμοῦ μέ, συνδιασχίζω.

Συν·δια·στέλλω, Μ. στελῶ. Συνδιακρίνω.

Συν·δια·στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω τι ὁμοῦ, συνδιαφθείρω.

Συν·δια·σχηματίζω, Μ. ίσω. Συνδιαθέτω τὸ σχῆμά τινος πράγματος, συμμεταβάλλω κατὰ σχῆμα.

Συν·δια·σχίζω, Μ. σχίσω. Διασχίζω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·σώζω, Μ. σώσω. Διασώζω (Ἀπαλλάττω ἢ Διατηρῶ) τι ὁμοῦ μέ

Συν·δια·ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιάγω ταλαιπωρούμενος, ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ μέχρι τέλους.

Συν·δια·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Διαταράττω (Καταταράττω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ὁμοῦ (ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν· (μετὰ ᾖ χωρὶς τοῦ Ὁδόν) σπεύδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ||. (μσ. μτνμ.) διατείνομαι (προσπαθῶ) ἐκ συμφώνου.

Συν·δια·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω τι ὁμοῦ· συνεπιμένω μέχρι τέλους.

Συν·δια·τέμνω, Μ. τεμῶ. Διατέμνω ὁμοῦ μέ, συνδιαχωρίζω, συνδιακόπτω.

Συν·δια·τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ (Διαφυλάττω) τι ὁμοῦ.

Συν·δια·τίθημι, Μ. δια·θήσω (ἀόρ. Συνδιέθηκα κτλ.). Βάλλω εἰς τάξιν (Διευθετῶ) τι ὁμοῦ μέ, συνδιατάττω. « Ἰφίτῳ συνακμάσαι (φασὶ τὸν Λυκοῦργον) καὶ συνδιαθεῖναι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκεχειρίαν, » Πλ. 2) συμμεταβάλλω τὴν διάθεσίν τινος οὕτως ἢ ἄλλως, (συχνότ. πθ. ἢ μσ.) συμπάσχω, συγκινοῦμαι, συναισθάνομαι. « Δακτύλου τεμνομένου τὸ ὅλον σῶμα συνδιατίθεται, » Σξτ. « Ἀναγινώσκοντός τι τοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ (τῷ τε Πολέμωνι καὶ τῷ Κράτητι), τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι, » Αρτ.

Συν·δια·τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Διασαφῶ (Διατρανῶ) συγχρόνως.

Συν·δια·τρέπω, Μ. τρέψω. Κάμνω τινὰ συγχρόνως νὰ διατραπῇ (νὰ ἐντραπῇ ἢ νὰ θορυβηθῇ).

Συν·δια·τρέφω, Μ. δια·θρέψω. Τρέφω (Διατρέφω) ὁμοῦ μέ.

Συνδιατριβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν·δια·τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω (τὸν καιρὸν) μετά τινος, συνδιάγω (κυρ. μανθάνων ἢ ἀκούων τι)· συναναστρέφομαι. » Τῶν μύθων ἥδιστα συνδιατρίβομεν τοῖς Τρωϊκοῖς ἢ Περσικοῖς,« Πλβ., διασκεδάζομεν ἀναγινώσκοντες.

Συνδιατριπτέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν·δια·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνδιασχηματίζω.

Συν·δια·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Διαφαίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·φέρω, Μ. συνδι·οίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον του μετά τινος, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ μεταφέρῃ (καὶ μτνμ. νὰ ὑποφέρῃ) τι· ἐξακολουθῶ ὁμοῦ μέχρι τέλους. »Τὸν πόλεμον—, « Ἡρ., Ἀρςφ. 2) = Συνδιαφορέω.

Συν·δια·φεύγω, Μ. φεύξομαι (ἀόρ. Συνδιέφυγον κτλ.). Φεύγω κρυφίως ἀπὸ πουθενὰ (Διαφεύγω) μετά τινος.

Συν·δια·φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω ὁμοῦ.

Συν·δια·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφορῶ (Διασκορπίζω) τι ὁμοῦ.

Συν·δια·φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Διαφυλάττω τι ὁμοῦ.

Συν·δια·χειμάζω, Μ. άσω. Συνδιάγω τὸν χειμῶνα μετά τινος, Συμπαραχειμάζω.

Συν·δια·χειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἀνὰ χεῖρας, συνδιέπω, συνδιευθύνω.

Συν·δια·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνδιέχεα κτλ.). Χύνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος (Μεταχύνω) ἢ Διαλύω (Διασκορπίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·χωρίζω, Μ. ίσω. Διαχωρίζω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·ψελλίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνομιλῶ ψελλίζων μετά τινος.

Συν·διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δίδωμι, Μ. συν·δώσω (ἀόρ. Συνέδωκα κτλ.). Δίδω ὁμοῦ, συνάζω, συναθροίζω. ||. (ἀμτβτ. ἢ πθ.) καταπίπτω, κατακάθημαι, ἐνδίδω, μετριάζω. » Τοῖςδε καὶ πυρετοὶ καὶ τὰ δεινὰ ξυνδιδοῖ, ῥηιδίως τε ἀλθέξεται πάντα, « Ἀρετ.

Συν·δι·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐκβάλλω (δι' ὀπῆς) ὁμοῦ μέ.

†Συν·δι·εκ·κύπτω, Μ. κύψω. Προκύπτω (Ξετρυπόνω) συγχρόνως.

Συν·δι·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Συνδιεξέπεσον κτλ.). Διεκπίπτω (Διεκφεύγω) ὁμοῦ μέ.

Συν·δι·ελαύνω, Μ. ελάσω. Συνδιέρχομαι. 2) (μτβτ.) συνδιατρυπῶ. (ἀμτβτ.) Συνδιαβαίνω.

Συν·δι·εξ·άγω, Μ. άξω. Διεξάγω ὁμοῦ, συνδιέπω, συνδιευθύνω.

Συν·διεξ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνδιεξῄειν κτλ.), = τῷ

Συν·δι·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνδιεξῆλθον κτλ.). Διεξέρχομαι (ᾗ μτμν. Διηγοῦμαι ἢ Ἀναγινώσκω τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους) μετά τινος.

Συν·δι·εξ·ίημι, Μ. εξήσω (ἀόρ. Συνδιεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι νὰ ἔβγῃ (νὰ περάσῃ ἀπὸ πουθενά) μαζῇ.

†Συν·δι·έπω (παρτ. Συνδιεῖπον ᾗ πλ. οὐ). Διέπω (Διοικῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω.

Συν·δι·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διερευνῶ ὁμοῦ, συνεξετάζω.

Συν·δι·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνδιῆλθον κτλ.). Διέρχομαι (Περνῶ) ὁμοῦ, συνδιαβαίνω.

Συν·δι·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Σουρόνω (Στραγγίζω, Λαγαρίζω) τι ὁμοῦ.

Συν·δι·ήκω, Μ. ήξω, = Συνδιέρχομαι.

Συνδιημέρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν·δι·ημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τὴν ἡμέραν μου (Διημερεύω) μετά τινος, συνδιάγω (συνδιατρίβω) καθημέραν ἢ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Συν·δι·ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι, = Συνδιέρχομαι.

Συν·δι·ίστημι, Μ. δια·στήσω. Συνδιαχωρίζω.

Συν·δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους. ||. (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνδεκάζω).

Συνδικασία (ἡ). δίκη (κρισολογία) εἰς τὴν ὁπ. ἐνάγονται πολλοὶ ὁμοῦ.

Συνδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ συνδικάζων (διωρισμένος δικαστὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλους).

Συν·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνηγορῶ ὑπέρ τινος (κυρ. ὡς σύνδικος). » Τοὺς δικαζομένους ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι, « Ξεν. 2) εἶμαι σύνδικος (συνάρχων δικαςοῦ). » Μὴ ἐξέςω αὐτῷ. . μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι μηδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ, « Νόμ. » Τῷ βασιλικῷ συνδεδικηκότα, « Δ. Κασσ., ἐχρημάτισε σύνδικος (συνήγορος) τοῦ δημοσίου θησαυροῦ.

Συνδικία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνδίκου, ἡ ὑπέρ τινος συνηγορία.

Σύνδικος (ὁ, ἡ). ὁ συνδικῶν (δικηγορῶν) ὑπέρ τινος, (ἐν γέν.) σύμμαχος, ὑπέρμαχος· (Ο.) ὁ ἀνήκων εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, κοινός (»Φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος ᾗ Μοισᾶν σύνδικον κτέανον,« Πίνδ.) σύμφωνος, σύμψηφος (» Σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου τύμβος,« Πίνδ., μάρτυς τῆς ἀνδρίας του. ||. (οὐσ.) συνήγορος· (εἰς τας Ἀθ.) ἄρχων (συνδικαστὴς) διωρισμένος ἐπὶ τῶν δημευομένων. »Ἐὰν δὲ ἐκκαλέσηταί τις ἢ ἐμὲ ἢ τὸν ἀνθύπατον, χειροτονείτω συνδίκους ὁ δῆμος, « Ἐπγρφ.

Συνδίκως, ἐπίρ. Δικαίως. (μὲ δοτ.) συμφώνως.

Συν·δι·ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρήσκω (Φουσκόνω, καὶ πθ. Πρήσκομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δι·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθετῶ ἢ Κυβερνῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω. »Ἀμέλει δὲ καὶ συνδιοικήσασθαι μετὰ τῶν πρυτάνεων, ὅπως ἀπαγγείλῃ τῷ δήμῳ, τὰ ἱερά, « Θφρ.

Συν·δι·οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ ὁμοῦ, συνδιευθετῶ.

Συν·δι·όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Σκοτόνω, Ἀφανίζω) ὁμοῦ ὅλως διόλου, συνεξολοθρεύω.

Συν·δι·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δι·ορίζω, Μ. ίσω. Διαχωρίζω ἢ Προσδιορίζω τι συγχρόνως (διὰ τῶν αὐτῶν ὁρίων).

Συν·δισκεύω, Μ. εύσω. Παίζω μετά τινος τὸν δίσκον (τὸ λιθάρι).

Συν·δι·υλίζω, Μ. ίσω. Διυλίζω ὁμοῦ μέ, Συνδιηθέω.

Συν·διψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ ὁμοίως.

†Συνδιωκομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Βιαστικά, ὡς ἂν νὰ τὸν κυνηγοῦν, ἐκ τοῦ

Συν·διώκω, Μ. διώξω καὶ μσ. ώξομαι. Κυνηγῶ (Καταδιώκω) ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἢ ἐκ τοῦ πλησίον τινά. ||. (πθ.) ἀκολουθοῦμαι ἐκ τοῦ σύνεγγυς· (μτνμ.) συνέχομαι. » Τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον,« Λογγ., τὸ κατεσπευσμένον, τὸ σύντονον.

†Συνδίωξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ἢ ἐκ τοῦ πλησίον γινομένη καταδίωξις.

†Συν·δοιάζω, Συνδοιασμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνδυάζω, κτλ.

Συν·δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Εἶμαι τῆς εὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ, συνευδοκῶ. ||. (συνήθ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) » Συνδοκεῖ μοι,« ἐγκρίνω τι ἐπίσης, φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ ὅτι οὕτως ἔχει· εἶμαι σύμφωνος. »Ὡς οὔτε μάντεις φασί, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ, « Ξεν. » Τοῖς φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα,« αὐτ., (ᾗ κατὰ μτχ. ἀπόλ.) »Συνδόξαν πᾶσι,« αὐτ., κοινῇ γνώμῃ· (ᾗ ἀντὶ ἐπιθ.) » Συνδόξασα ἡμέρα, « Πανδ., ἡ προσδιορισθεῖσα ἐκ συμφώνου· (ἢ οὐσ.) »Τὰ συνδόξαντα, « αὐτ., τὰ συμφωνηθέντα.

Συν·δοκιμάζω, Μ. άσω. Δοκιμάζω τι ὁμοῦ, καθυποβάλλω συγχρόνως εἰς δοκιμασίαν.

Συν·δολοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. μηχανορραφῶ (ῥαδιουργῶ) μετά τινος.

Συν·δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ, συνταράττω. » Συνδονεύμενα εἰλεῖται περὶ κοιλίην τὰ ἔντερα,« Ἱππκρ.

Συν·δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ τὸ αὐτὸ, συμψηφίζω. » Νόμοι συνδεδοξασμένοι ὑπὸ πάντων τῶν πολιτευομένων, « Ἀρςτ.

2) (μτγν.) δοξάζω (τιμῶ) ὁμοῦ. » Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ σὺν Πατρὶ ᾗ Υἱῷ συνδοξαζόμενον, « Σύμβ.

Συνδόξαν, μτχ. ἀπολ. τοῦ Συνδοκέω.

Συν·δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξολογῶ ὁμοῦ.

Σύνδορπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνδειπνος.

Συνδοσία (ἡ), Βυζ. ἀντὶ

Σύνδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνδίδωμι, συνάθροισις. » Ὑγρῶν—, « Ἱππκρ., συῤῥοή. 2) (μτγν.) συνεισφορά. » Ἦν δὲ συχνὸν τὸ τῆς συνδοσίας διὰ τὴν σπάνιν τῶν χρημάτων, « Παχυμ.

Συνδοτὴρ (ὁ). ὁ συνδιδοὺς (δίδων τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον).

Συνδότης, ου (ὁ). σύντροφος φορολογουμένου, συμφορολογούμενος.

;Συνδοτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς σύνδοσιν.

Συνδουλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν·δουλεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Εἶμαι εἰς τὴν σκλαβιὰν) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνυπηρετῶ ὡς δοῦλος.

Συνδούλη (ἡ), μτγν. θηλ. τοῦ Σύνδουλος.

Συνδουλικός, ή, όν. Συνδούλου ἴδιος.

Συν·δουλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγράφω) μετὰ τῶν δούλων τινά.

Σύνδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον· δοῦλος τοῦ αὐτοῦ δεσπότου.

Συν·δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραματουργῶ μετά τινος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συντρέχω.

Συν-δραπετεύω, Μ. εὐσω. Δραπετεύω μετά τινος.

Συν-δράσαω(ττω), Μ. δράξω. Πιάνω (Ἀδράχνω) ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς.

Συν-δράω-ῶ, Μ. δράσω,=Συμπράττω, συνεργῶ, (ὕθ.

Συνδρήτειρα (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ ‡Συνδρητὴρ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Συμπράκτωρ, συνεργάτης.

Συνδρομάς, άδος (ἡ), = Σύνδρομος (ἡ). ||. (κυρ.) Συνδρομάδες (μετὰ χ χωρὶς τοῦ) πέτραι, « αἱ (ἄλλ.) Συμπληγάδες.

Συνδρομὴ (ἡ), τὰ συντρέχειν. συρροή, συνάθροισις· συνάντησις, σύμπτωσις, (Γαλλ.) concurrence, concours; (συνκδχ.) βοήθεια, σύμπραξις.

Σύνδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συντρέχων, [χ μτνμ.] συμπίπτων, συμφωνῶν), συναδοιπόρος, σύντροφος· (τρπ.) σύμφωνος· ἁρμόδιος, (παρβλ.) Σύμφορος. » Πέτραι σύνδρομοι, « Πίνδ., αἱ (ἄλλ.) Συνδρομάδες, « ||. (εὐσ.) Σύνδρομος, « Στρβ., τὸ μέρος ὅπου συναπαντῶνται (σταυρόνουν) δύο ἢ καὶ πλειότεροι δρόμοι.

Συνδρόμως, ἐπίρ. Συμφώνως, (Γαλλ.) concurremment.

Συν-δυάζω, Μ. άσω. Ἑνόνω ἀνὰ δύο (πρόσ. ἡ πράγμ.) ὁμοῦ, συνάπτω κατὰ δυάδας, ζευγαρόνω, (χ ἀμτβτ. ἡ πθ.) ζευγαρόνομαι, (ἰδιαιτ.) συνέρχομαι εἰς γάμου κοινωνίαν· (ἐν γέν.) συνενόνομαι, συνοικειοῦμαι (« Οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν, « Ψαλμ.)· (ἐπὶ κακοῦ) συμφωνῶ (συνεννοοῦμαι) πρὸς βλάβην τινός, (Ἰουστιν. Νεαρ. ρλ').

‡Συν-δυαίνω, Μ. ανῶ. Διπλόνω, διπλασιάζω.

Συ·δυάς, άδος (ἡ). συνδυασμένη (συνηνωμένη) μετά τινος, σύζυγος.

Συνδύασις, εως (ἡ), = Συνδυασμός.

Συνδύασμα (τὸ). τὸ τοῦ συνδυασμοῦ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα.

Συνδυασμὸς (ὁ), τὸ συνδυάζειν ἢ συνδυάζεσθαι, ἕνωσις δύο πρσ. ἢ πραγμ. ὁμοῦ, ζευγάρωμα (κυρ. ζώων συνερχομένων πρὸς ὀχείαν), συνουσία· αὔξευξις· (ἐπὶ κακοῦ) συνεννόησις πρὸς βλάβην τινός, (Γαλλ.) connivence.

Συνδυαστέον, τὸ θετ. τοῦ Συνδυάζω.

Συνδυαστικός, ἡ, όν. Ἐπιρρεπὴς ἢ Συντελεστικὸς πρὸς συνδυασμόν.

Συν-δυναστεύω, Μ. εὐσω. Δυναστεύω ὁμοῦ, συμβασιλεύω (ὡς δυνάστης).

Συν-δύνω, Μ. δύσω, = Συνδύομαι.

Σύνδυο (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. Ἀνὰ δύο ὁμοῦ. » Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ σύνδυο χ σύντρεις συνιόντες οἰκίαν κατεσκευάζοντο μίαν, « Δ. Ἁλ.

Συν-δύομαι, Μ. δύσομαι. Πουλῶ (Βυθίζομαι) ὁμοῦ· (μτνμ.) συστέλλομαι, συντοπεινοῦμαι.

Συν-δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυστυχῶ ὁμοῦ. εἶμαι -

Συνδυστυχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυστυχῶν μετά (συμμεριζόμενος τὴν δυστυχίαν) τινος, ἐπίσης δυστυχής.

Συν-δυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσφημῶ ὁμοῦ.

Συν-δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Δυσχεραίνω(Δυσφορῶ) ὁμοῦ, συναγανακτῶ.

Συν-δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ ἐκ συμφώνου, συμπαρακαλῶ.

Συνδώδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. Δώδεκα (Καὶ οἱ δώδεκα) ὁμοῦ.

Συνέαξε, Ἀττ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Συνάγνυμι.

Συν-εαρίζω, Μ. ίσω. Συνδιάγω τὸ ἔαρ μετά τινος· (μτνμ.) = Συνηδάω. ||. (εἰς τὸν Πλ. ἄλλ. διορθ. Συνεαρίζω).

Συν-εγγίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι σύνεγγύς τινος, συμπλησιάζω.

Συνεγγισμὸς (ὁ), τὸ συνεγγίζειν τινί, προσέγγισις, πλησιασμός.

Συνέγγιστα, ἐπίρ. Πολλὰ πλησίον.

Συν-εγ-γράφω, Μ. γράψω. Ἐγγράφω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον) μὲ ἄλλους, συγκαταριθμῶ, συγκαταγράφω.

Συν-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω μὲ ἐγγύησιν (Ὑπόσχομαι· Ἀραβωνίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμπράττω εἰς ἐγγύην.

Συνεγγυητής, οῦ (ὁ). ὁ συνυποχρεωμένος εἰς ἐγγύην.

Σύνεγγυς (ἀντὶ Σὺν, ἐγγὺς), ἐπίρ. Ὡς ἔγγιστα· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) πολλὰ ἢ ὅσον ἐνδέχεται πλησίον τινὸς, (Γαλλ.) tout près.

Συν-εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐγείρω (Σηκόνω, Ἀναστήνω) ὁμοῦ, (συγχ. τῷ Συνεγείρω). ‡Συν-εγ-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) ὁμοῦ.

Συν-εγ-κλείω, Μ. κλείσω. Ἐγκλείω ὁμοῦ μέ·

Συν-εγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω, Ὑποχωρῶ) συγχρόνως· (Γρμτ.) γράφω τι ὁμοῦ ὡς ἐγκλιτικόν.

Συνεγκλιτικὸς, ἡ, όν. (Γρμτ.), ὁ μετ' ἄλλων ἐγκλιτικῶν μορίων ἐγκλινόμενος.

Συνέγνωκα, ἐνεργ. καὶ

Συνέγνωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συγγινώσκω.

Συν-εγ-γυλίζω, Μ. ίσω. Βράζω τι ὁμοῦ μέχρι γυλώσεως.

†Συνέδρα (ἡ), = Συνεδρία (κυρ. στρατεύματος), (Γαλλ.) quartier général, station 2) συνεδρίασις. » Καὶ ἀπολογιξάσθω εἰς βιβλὰν ἐν τῷ πράϊῳ συνέδρᾳ, « Ἐπιγρφ.

Συνέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Συντρέχω.

Συνεδρεία (ἡ), = Συνεδρία.

Συνεδρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνεδρεύων μετ' ἄλλων (κυρ. ὡς συνάρχων, σύνεδρος.

Συν-εδρεύω, Μ. εὐσω. Συγκάθημαι (Συνεδριάζω [χ συνκδχ.] Συσκέπτομαι) μετά τινος ὡς σύνεδρος. » Συνεδρεύειν εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν, « Πουσ., μετέχειν (ἀνήκειν εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀχ. συνεδρίου (ἡ μτχ.) » Συνεδρεύοντες, « Δμ., ἀντὶ Σύνεδροι. (πθ.) » Τὰ ἐνθάδε συνεδρευόμενα, « Δ. Ἁλ., τὰ εἰς τὰ ἐνταῦθα συνέδριον συζητούμενα χ ἀποφασιζόμενα.

2) (μτνμ. ἐν γέν.) ἀνήκω ὁμοῦ εἰς, συμπαρίσταμαι, (ὕθ. Γρμτ. χ Ῥτρ.) » Συνεδρεύοντα, « Δ. Ἁλ., τὰ συγκατηγορούμενα τοῦ λόγου, τὰ (ἄλλ.) Ἐπιρρήματα.

Συνεδρία (ἡ), τὸ συνεδρεύειν, σύνοδος (συνέλευσις) συνέδρων, συνεδρίασις πρὸς σκεψιν· (ἐν γέν.) ὁμήγυρις, σύναξις· (ἐπὶ στρατ.) = Καταγωγὴ, κατάλυσις, (Γαλλ.) station· (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) συνδρομὴ πτηνῶν συνέδρων (συμφωνούντων πρὸς ἄλληλα), (ἀντιθ. τῷ Διεδρία).

Συν-εδριάζω, Μ. άσω, Γρρ. ἀντὶ Συνεδρεύω.

Συνεδριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συνεδρίαν ἢ συνέδριον. »Πολιτεία—, « Πλδ., ἡ κοινοβουλευτική.

Συν-εδριάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Συνεδρεύω.

Συνέδριον (τὸ). σύνοδος (συνέλευσις) συνέδρων, συμβούλιον· (ἐνίοτε) σχολεῖον· (συνκδχ.) τόπος συνεδριάσεως· (περιληπτ.) ἡ διήγυρις (ἡ ὁλομέλεια) τῶν συνέδρων, οἱ συνεδριάζοντες βουλευταὶ (δικασταὶ κτλ.).

Σύνεδρος (ὁ, ἡ), [σὺν, ἕδρα]. συγκάθεδρος (κυρ. εἰς συνέλευσιν βουλευτῶν ἢ δικαστῶν), μέλος συμβουλίου· (συνκδχ.) συνόμιλος· (ὅθεν κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) » Σύνεδρα (πτηνὰ), τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα, « Ἀρστ. ||. « Σύνεδρος ἐκκλησία, « Λξ., ἡ σύγκλητος.

Συνεείκοσι, Π. ἀντὶ Συνείκοσι.

Συν-εεργάθω, Π. ἀντὶ Συνειργάθω.

Συν-εέργω, Π. ἀντὶ Συνείργω.

Συνεζευγμένως[συζεύγνυμι], ἐπίρ. (μτχ.). Συνηγμένως, (Γαλλ.) conjointement.

Συν-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι, Συγκαθέζομαι.

Συνέηκ', Π. (κατ' ἀπρσρ.) ἀντὶ Συνῆκε.

Συνέηκα, Ἰων. ἀντὶ Συνῆκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Συνίημι.

Συν-εθέλω, Μ. εθελήσω. Θέλω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συνευδοκῶ, ἐγκρίνω. » Θεῶν συνεθελόντων, « Ξεν.

Συνεθίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. χ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τινὰ νὰ συνεθίσῃ εἴς τι, συνειθίζω.

Συνεθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνείθισμα.

Συνεθιστέον, θετ. τοῦ Συνειθίζω.

Συνειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Σύνοιδα.

Συνείδησις, εως (ἡ), τὸ συνειδέναι (ἔχειν τὴν αὐτὴν γνῶσιν [εἰδησιν] περί τινος· (ἰδιαιτ.) ἡ ἐσωτερικὴ συμμαρτυρία (τὸ συνειδὸς) τοῦ ἀνθρώπου, (Γαλλ.) la conscience· (ἀπλ.) ὑπόληψις. » Συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων, « Γρφ., (Γαλλ.) la bonne opinion.

Συνειδήσω, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Σύνοιδα.

Συν-ειδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰδοποιῶ ὁμοῦ.

Συνειδὼς, υῖα, ὸς, ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ Σύνοιδα.

Συν-εικάζω, Μ. άσω. Εἰκάζω δύο πράγματα ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συγκρίνω, παρομοιάζω.

Συνείκοσι (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. Εἴκοσι μαζῦ.

Συν-είκω, Μ. είξω. Εἴκω (Ὑποχωρῶ) ὁμοῦ, ἐνδίδω κατὰ πάντα.

Συν-ειλαπινάζω, Π. άσω. Συνευωχοῦμαι, συμποσιάζω.

Συνείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συλλέγω.

Συν-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρυμόνω «ἐς ἓν μέρος, κάμνω ἕνα κουβάρι· δηματιάζω.

Συνειλημμένως, ἐπίρ. = Συλλήβδην, συνημμένως.

Συνείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνειλέω, κουβάρισμα (στρύμωμα) εἰς ἓν μέρος.

Συνείληφα, πρκ. τοῦ Συλλαμβάνω.

Συνείληχα, πρκ. τοῦ Συλλαγχάνω.

Συν-ειλίσσω, Μ. ίξω, = Συνελίσσω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνείλοχα, πρκ. τοῦ Συλλέγω.

Συν-είλω, = Συνειλέω.

Συνείμαρμαι (χωρὶς Μ. οὔτε ἄλλ. χρόν.). Εἶμαι προωρισμένος συγχρόνως ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, (Οὐ.) «Συνείμαρμένα,» Πλ., τὰ ὁμοῦ παρὰ τῆς εἱμαρμένης ἀποφασισμένα (συγκεκλωσμένα).

Σύν-ειμι, Μ. ἐσομαι (παρτ. Συνὼν κτλ.). Εἶμαι μαζῆ, συζῶ· συναναστρέφομαι· ἔχω σχέσιν μετά (εἶμαι μὲ τὸ μέρος) τινος· (εὑρ.) συνευρίσκομαι· (περιφρ.) «Νόσῳ (« Λιμῷ) —, « ἀντὶ Νοσῶ, Λιμώττω. « Ὀνείρῳ —, « Ακ., βλέπω ὄνειρον. « Βίῳ ἀρίστῳ —, « Αξ., διάγω βίον ἄρ. « Ἐλπίσι —, « Αξ., ἔχω ἐλπ. « Βιβλίοις (« Γεωργίᾳ) —, « Αξ., Ξεν., καταγίνομαι ἀδιακόπως εἰς. « Συνεῖναι ἑαυτῷ, « Πλ., ἰδιοπραγεῖν ἢ μονάζειν. « Συνῆν ἐμαυτῷ, ὁπότε ἡσυχίας ἐπιθυμήσαιμι, « Ξεν. ‖. (οὐσ.) « Οἱ συνόντες, « οἱ φίλοι (ὀπαδοί, μαθηταί, σύντροφοί) τινος.

Σύν-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνὼν κτλ.), = Συνέρχομαι· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμπλέκομαι· (ἐπὶ χρημάτων) συνάζομαι. «Εἰς λόγους συνιέναι τινί, « Αξ., λαμβάνειν ὁμιλίαν μετά τινος.

Συνεῖναι, (μὲ δοτ.) ἀόρ. πῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ἐσομαι ἧ 2) (μὲ αἰτ.) τοῦ Συνίημι.

Σύνειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνείκω, συνένδοσις.

Συνείπασθαι (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ Συμφωνῆσαι), μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ᾰ

Συνεῖπον, ἀόρ. β'. τῆς ὀρς. τοῦ Συναγορεύω.

Συν-ειργάθω, Π. ἡ κατὰ μεταπλ. ἀντι-

Συν-είργνυμι (παρτ. Συνείργνυον) ᾰ

Συν-είργω, Μ. ειρξω. Κλείω ὁμοῦ, συγκλείω· (ἐν γέν.) συνδέω· συσφίγγω. «Ζωστῆρι συνέεργε χιτῶνα,» Ὁδ. Ξ.

Συνείρηκα, πρκ. (ἀνωμ.) τοῦ Συναγορεύω.

Συνειρμός (ὁ), [συνείρω]· συνάφεια, ἀλληλουχία.

;Σύνειρξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνείργω.

Συν-είρω, Μ. ἐρσω. Συμπλέκω, συνδέω· (ἑλλ.) ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον (καὶ μτνμ. τὸν λόγον) μου ἀδιακόπως· (ἐν γέν.) ἐκτείνομαι κατὰ συνέχειαν. «Συνείρον ἀπιόντες,» Ξεν., ἐξηκολούθουν φυλάττοντες ἀδιάσπαστον τὴν σειρὰν των. «Ἐπὶ πολὺ συνείρειν, « αὐτ., ἐκτείνεσθαι. « Τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γένεσιν; « Ἀρχτ., τῆς περὶ τὰς γεννήσεις ἀδιακοπεῖ συνεχείας; «Σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς σύνειρε, « Ακ., ἐξακολούθει ὁμιλῶν περί. (καὶ αἰτ.) « Ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴν ἑπτὰ ᾗ πέντε στίχους συνείρειν, « Πλθ.

Συν-εισ-άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Συνεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω τι ὁμοῦ· φέρω μέσα μαζῆ μου.

Συνεισακτέον, θετ. τοῦ Συνεισάγω.

Συνείσακτος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. ἔφερε μέσα (εἰσήγαγέ) τις μεθ' ἑαυτοῦ· (ἰδιωτ.) γυνὴ τὴν ὁπ. παίρνει τις (ἄγαμος) εἰς τὸν οἶκον του ᾗ συζῇ μετ' αὐτῆς.

Συν-εισ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Εἰσπηδῶ ὁμοῦ μέ, συνεισέρχομαι πηδῶν.

Συν-εισ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεισέβην κτλ.). Ἐμβαίνω ὁμοῦ.

Συν-εισ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ ῥίπτω τι μέσα εἰς· (συνήθ. ἑλλ.) ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς (κάμνω εἰσβολὴν) μετά τινος εἰς μέρος τι, ἐπιπίπτω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος. «Ὁ δὲ Ἀβραδ. εἰς τὴν τῶν Αἰγυπτ. φάλαγγα ἐμβάλλει· συνεισέβαλον δὲ αὐτῷ ᾗ οἱ .., « Ξεν. (καὶ μτνμ.) « Εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλε,» Γαλ.

Συνεισβολή (ἡ), τὸ συνεισβάλλειν, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη εἰσβολὴ (ἐπιδρομή).

Συν-εισ-δύνω καὶ Συν-εισ-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Συνεισέδυν κτλ.). Εἰσδύνω (Εἰσχωρῶ, Διαπερνῶ εἰς τὰ ἐντός) ὁμοῦ ἢ ἑνταυτῷ.

Συν-εισ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεισήειν κτλ.), = Συνεισέρχομαι.

Συν-εισ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώχνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα (καὶ ἑλλ. Ἐμβαίνω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁρματος) ὁμοῦ μὲ, συνεισάγω ἢ συνεισέρχομαι ἐλαύνων.

Συν-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω μαζῆ, εἰσέρχομαι μετά τινος· (μτνμ.) παρέπομαι. «Τῇ ἐποχῇ συνεισέρχεται ἡ ἀταραξία,» Σξτ. «Ἐν στροφαῖς παραβολῶν συνεισελεύσεται, « Σειρ., παρακολουθήσει. (Γαλλ.) pénetrera.

Συν-εισ-ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ προμηθευθῇ τίς τι.

Συνεισέφρησε, Ἀττ. ἀόρ. τοῦ Συνεισφορέω.

Συν-εισ-ηγέσμαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσάγω (καὶ μτνμ. Προτείνω ἢ Συμβουλεύω) ὁμοῦ ὡς εἰσηγητής.

Συνεισήνεγκα, ἀόρ. β'. τοῦ Συνεισφέρω.

Συν-εισ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Συνειστρέχω.

Συνεισθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Συν-εισ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι, = Συνεισπηδάω.

Συνεισιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Συνείσειμι.

;Συν-εισ-κατ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκατοικῶ μέσα εἰς.

Συν-εισ-κομίζω, Μ. ίσω. Κουβαλῶ μέσα (Εἰσκομίζω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εισ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ τις συγχρόνως μέσα εἰς· συμπαρεισάγω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Συνείσομαι, μέλλ. τοῦ Σύνοιδα.

Συν-εισ-πέμπω, Μ. πεμψω. Στέλλω ὁμοῦ μέσα εἰς.

Συν-εισ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὁμοῦ μέσα εἰς.

Συν-εισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω (Ῥήγνυμαι) ὁμοῦ μέτα εἰς.

Συν-εισ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Εἰσπλέω ὁμοῦ, ἐλλιμενίζομαι συγχρόνως.

Συν-εισ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἔμβῃ ὁμοῦ μέσα (νὰ οἰκειωθῇ, νὰ συνδεθῇ μετά τινος), οἰκειοποιῶ (ᾰ μσ. οἰκειοποιοῦμαι) ἑνταυτῷ.

Συν-εισ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμβαίνω ὁμοῦ μέσα εἰς, συνεισέρχομαι.

Συν-εισ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω ὁμοῦ.

Συν-εισ-ρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ ρυήσομαι. Ῥέω (Χύνομαι) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μέσα εἰς, (μτνμ.) συνεισερχομαι βιαίως ἢ κρυφίως.

Συν-εισ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Συνεισέρχομαι τρέχων· κάμνω συγχρόνως εἰσόρμησιν (ἐπιδρομήν).

Συν-εισ-φέρω, Μ. εισοίσω (ἀόρ. Συνεισήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντελῶ εἰς εἰσφοράν (συνεισφοράν).

Συν-εισ-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Συνεισέρχομαι πρὸς φθορὰν ἐμαυτοῦ ᾗ ἄλλων.

Συνεισφορὰ (ἡ), τὸ συνεισφέρειν, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη εἰσφορά, (Γαλλ.) contribution.

;Συν-εισ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεισφέρω.

Συνείσφρες, πρς. τοῦ

Συν-εισ-φρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀττ. ἀντὶ Συνεισφορεω, ἐμβάζω (καὶ ἀμτβτ. ἐμβαίνω) ὁμοῦ μέσα εἰς.

Συν-εκ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω μαζῆ.

Συν-εκ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάζω (ἀπὸ τὴν θέσιν του τινὰ ἢ τι) ὁμοῦ μέ. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι (ἔχω τὰς ἐκβολάς μου) διὰ τοῦ αὐτοῦ ρομίσι.

Συν-εκ-διβάζω, Μ. ασω. Ἐβγάζω (ἀπὸ μέσα) ὁμοῦ μέ.

Συν-εκ-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἐκβλύζω (Ἀναβρύω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εκ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω (Διακηρύττω) συγχρόνως ὁμοῦ μέ.

Συν-εκ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω καὶ τρέχω ὁμοῦ πρὸς βοήθειάν τινος.

Συν-εκ-βράσσω(ττω), Μ. βράσω. Ἐβγάζω βράζων (Βερνῶ καθὼς ἡ θάλασσα) ὁμοῦ μέ.

Συν-εκ-δαπανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ. Καταναλίσκω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Παραλαμβάνω, [καὶ τρπ.] Ἐκλαμβάνω) τι ὁμοῦ μέ (γρμτ.) ἐννοῶ ἀπὸ κοινοῦ (κατὰ συνεκλοχήν). « Διὰ τὸ συνεκδέχεσθαι.. ἤχειν συνεννεῖσθαι ταῖς ὀφρῦσι τὴν ὅλην κεφαλήν,» Εὐς. 2) προσδοκῶ, ἀπεκδέχομαι. « Τὴν ἀνάλυσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος,» Ἁλλαδ.

Συν-εκ-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ὁμοῦ ἀπὸ τὸν δῆμόν (τὴν πατρίδα) μου, συναποδημῶ, συνταξειδεύω.

†Συνεκδημία (ἡ), ἡ μετά τινος ἀποδημία.

Συνέκδημος (ὁ, ἡ), ὁ συνεκδημῶν (ἀποδημῶν μετά τινος), συνεμφερὸς εἰς ἐκδημίαν, συνταξειδιώτης.

Συν-εκ-δίδωμι, Μ. εκδώσω (ἀόρ. Συνεξέδωκα κτλ.). Συνεκβάλλω. « Τῷ συνεκδιδομένῳ μετὰ τῆς ἀναπνοῆς ζεναγμῷ,» Γρ. Νύσσ. 2) Ἐκδίδω (κυρ. εἰς γάμον) ὁμοῦ μέ, συνεργῶ ἢ συνεισφέρω πρὸς ὑπανδρείαν (θυγατρὸς ἢ ἀδελφῆς).

Συνεκδοχή (ἡ), τὸ συνεκδέχεσθαί τι. (Ἰδιωτ. γρμτ.) σχῆμα λόγου (ὅταν ἐκλαμβάνεται συνυπονοούμενον τὸ ὅλον ἐκ τοῦ μέρους, τὸ γένος ἐκ τοῦ εἴδους, τὰ ἡγούμενον ἐκ τοῦ ἑπομένου κτλ., ἢ τὸ ἀνάπαλιν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Συνεκδοχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡ ἐκφρασμένος κατὰ συνεκδοχήν.
Συνεκδοχικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ συνεκδοχήν.
Συνεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνεκτρέχω.
Συνεκδρομὴ (ἡ). τὸ συνεκτρέχειν, (κυρ. παρὰ Γρμτκ.) ὁ κατὰ σύμπτωσιν μόνον μετ' ἄλλης λέξεως σχηματισμός. » Τονώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ Ἰδὲ καὶ Λαβὲ ἀντὶ τοῦ Ἴδε καὶ Λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Εἰπὲ, Ἐλθὲ, Εὑρὲ, « Εὐς.
Συνεκδρομικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ συνεκδρομὴν, ὡς ἐκ τῆς ῥύμης τοῦ λόγου.
Συνέκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκτρέχων (συνεκπηγάζων κτλ.). » Σέλας—, « Πισίδ., τὸ συνεκλάμπον.
Συν-εκ-δύνω καὶ (μσ.) -δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. β'. Συνεξέδυν κτλ.). Ἐβγαίνω (Ξετρυπόνω) ἀπὸ πουθενὰ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Δρόμῳ τὸ ἄστυ εἰσέδυμέν τε καὶ συνεξέδυμεν, « Νικ. Εὐγ.
Συν-εκ-δύω, Μ. δύσω. Ὑδύνω (καὶ πθ. ἢ μσ. Ὑδύνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, ἐβγάλλω μαζῇ μὲ τὰ φορέματά μου ᾖ » Τὴν αἰδὼ—, « Ἡρ.
Συν-εκ-θειάζω, Μ. άσω. Ἐκθειάζω (Θεοποιῶ) τινα συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξάπτω (Ἐκθερμαίνω) ὁμοῦ μέ, διεγείρω συγχρόνως τὴν θερμότητά (καὶ μτνμ. τὴν προθυμίαν) τινος.
Συν-εκ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Συνεκτρέχω.
Συν-εκ-θηλύνω, Μ. υνῶ. Ἐκθηλύνω (Ἐκνευρίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-θλίβω, Μ. θλίψω. Ἐκθλίβω (Ἐκπιέζω) συγχρόνως, συνθλίβων ἐκβάλλω.
Συν-εκ-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἐκθνήσκω (Ξεψυχῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, τελειόνω καὶ ἐγὼ μαζῇ.
Συν-εκ-θόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι. Συνεξορμῶ, συνεκπηδῶ.
Συνεκκαίδεκα, ἄκλ. Δεκαὲξ (Ἀνὰ 16) ὁμοῦ.
Συν-εκ-καίω, Μ. καύσω. Ἐκκαίω (ᾖ μτνμ.) Ἐξάπτω, Ἐρεθίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συντελῶ πρὸς ἔξαψιν.
Συν-εκ-καλέομαι-οῦμαι, Μ. καλέσομαι. Ἐκκαλῶ (καὶ μτνμ. Δίδω αἰτίαν, Διεγείρω) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι, = Συνεκπονέω, συγκατορθόνω.
Συν-έκ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἐκκείμενος (ἐκτεθειμένος) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκκενόνω ὁμοῦ μέ. » Τὰ δὲ κατέῤῥει τῶν σπλάγχνων τῇ κόπρῳ συνεκκενούμενα, « Βασ.
Συν-εκ-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶν φονεύω (Ἐκκεντῶ) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτων ἐβγάζω (Παίρνω κρυφίως) ὁμοῦ μέ. » Ὅδ' ἀνὴρ, ὃς συνεκκλέπτει γάμους τοὺς σοὺς, « Εὐρ., προσποιεῖται ὅτι εἶναι σύζυγός σου.
Συν-εκ-κλησιάζω, Μ. άσω. Ἐκκλησιάζω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συμπαρευρίσκομαι εἰς τὴν συνέλευσιν· (Ἐκκλησ.) ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν.
Συνεκκλησίασις, εως (ἡ), τὸ συνεκκλησιάζειν.
Συν-εκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὁμοῦ πρὸς τὸ ἕξω μέρος, συνεκβαίνω κλίνων ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ξεκλίνω ἐπίσης.
Συν-εκ-κλύζω, Μ. κλύσω. Κλύζων ἐκπλύνω (Ἐκκλύζω) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω (Ὑλυτόνω) κολυμβῶν ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-κομίζω, Μ. ίσω. Ἐκφέρω (Ἐκκομίζω, [καὶ Π. κατὰ μτνμ.] Ὑποφέρω) ὁμοῦ. » Κακά—, « Εὐρ., = Συνεπελαφρύνω.
Συν-εκ-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ ἀπὸ τὴν ῥίζαν.
Συν-εκ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ξεδιαλέγων (Ξεκαθαρίζων) ἐβγάλλω τι ὁμοῦ μὲ, συνεκβάλλω ὡς περίττωμα (ἔκκριμα).
Συν-εκ-κρούω, Μ. κρούσω. Κρούων πανταχόθεν συγχρόνως ἐκβάλλω (ᾖ μτνμ. ζαλίζω, συγχύζω).
Συν-εκ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ (Ξεστομίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐνταυτῷ.
Συν-εκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνεξέλαβον κτλ.). Ἐκλαμβάνω ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω (Ἀναλάμπω) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω (τρίβων τι ἕνα μετ' ἄλλου) ὅλως διόλου λεῖον, λειόνω (κοπανίζων) μαζῇ.
Συν-εκ-λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω (Διαλέγω) μαζῇ.
Συν-εκ-λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνεκλεαίνω.
Συν-εκ-λείπω, Μ. λείψω. Ἐκλείπω (Χάνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Ἐκλείποντι τῷ ποταμῷ συνεκλείπειν (τοὺς βατράχους), « Ὡραπόλλ.
†Συνεκλεκτὸς, ἡ, όν. Ὁ συνεκλεχθεὶς (ἐκλεχθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλους), ὁ ἐκ τοῦ χοροῦ τῶν ἐκλεκτῶν.
Συν-εκ-λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἐκνευρίζω, [ᾖ αὐτπθ.] Ἀτονῶ, Ἀποκάμνω) συγχρόνως.
Συν-εκ-μαίνω, Μ. μανῶ. Ἐκμαίνω (Ξετρελλαίνω) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσομαι. Μάχομαι ὁμοῦ (ὡς σύμμαχός τινος) εἰς ξενην χώραν.
Συν-εκ-μοχλεύω, Μ. εύσω. Ἐκβάλλω (Ξεῤῥίζονω) τι συγχρόνως μὲ τὸν μοχλὸν, ἐκμοχλεύω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.
Συν-εκ-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Συνεκκολυμβάω.
Συν-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μαζῇ ἔξω (εἰς ἐκστρατείαν κτλ.).
Συν-εκ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω (μτβτ. καὶ μσ. αὐτπθ.) εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅλως διόλου, ἢ· συντελῶ πρὸς ἐντελῆ ὡρίμασιν.
;Συν-εκ-πέπτω, Μ. πέψω, = Συνεκπέσσω.
Συν-εκ-περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (Ἐβγάζω ἢ [ἐλλ.] Ἐβγαίνω) πέραν ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-πέσσω(ττω), Μ. πέψω. Χωνεύω ἢ Ὡριμάζω τι ὁμοῦ μὲ, συνεργῶ πρὸς χώνευσιν ἢ ὡρίμασιν· (μτφορ.) = Συγκατευνάζω.
Συν-εκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπηδῶ ὁμοῦ μὲ, συνεξέρχομαι πηδῶν.
Συν-εκ-πιέζω, Μ. έσω. Σφίγγων ὁμοῦ (Συμπιέζων) ἐκβάλλω, Συνεκθλίβω.
Συν-εκ-πικραίνω, Μ. ανῶ. Συντελῶ πρὸς παροργισμόν (ἐρεθισμόν) τινος, τὸν κάμνω καὶ ἐγὼ πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ γένῃ ἔκπικρος (ὀξύθυμος, δύστροπος).
Συν-εκ-πίμπλημι, Μ. εκπλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω ὁμοῦ μέ, συντελῶ πρὸς ἐκπλήρωσιν.
Συν-εκ-πίμπρημι, Μ. εκπρήσω, = Συνεκκαίω.
Συν-εκ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Συνεξέπιον κτλ.). Πίνω τι ὁμοῦ μέχρι ῥανίδος· ἀδειάζω συγχρόνως τὸ ποτῆρι.
Συν-εκ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἔξω (Ἐβγαίνω, Ῥίπτομαι) ὁμοῦ· (μτφορ.) συμπαρασύρομαι, (ἐνίοτε) συμφυγαδεύομαι· (ἀπὸ τῶν ἐκπιπτασῶν τῆς κάλπης ψήφων) συμπίπτω, συμφωνῶ. » Ἀγωνιζόμενος στάδιον, συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, « Ἡρ., ἔλαχε (ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν κάλπην τὸ ὄνομά του) νὰ τρέξῃ μὲ τὸν πρῶτον. » Κατὰ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον, « αὐτ.
Συν-εκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω (Κινῶ διὰ ταξεῖδι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπογεμίζω (ᾖ μτφορ. Ἐκτελῶ, Ἐκπληρόνω) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.
Συν-εκ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κινῶ εἰς ἔκπληξιν (Ξυππάζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. ἀντὶ Συνεκπλέω.
Συν-εκ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω (Ξεθυμαίνω ἢ Ξεψυχῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
;Συν-εκ-ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀρκοῦμαι εἴς (Μὲ ἐξαρκεῖ) τι.
Συν-εκ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω εὐτυχῶς τὸν πόλεμον (συμπολεμῶν) μετά τινος, νικῶ (κατατροπόνω) ἐκ συμφώνου.
Συν-εκ-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω ὁμοῦ εἰς πόλεμον.
Συν-εκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ ἐκπονηθῇ (κατορθωθῇ) τι, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι (κυρ. ἐπίπονον ἔργον). » Τῇ καμήλῳ τῇ συνεκπεπονηκυίᾳ μάλιστα τὴν ὁδὸν τὴν διὰ τῆς ἐρήμου, « Στρβ.
Συνεκπονητέον, θετ. τοῦ Συνεκπονέω.
Συν-εκ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω ἔξω (Ἐκπορεύομαι, Ἀναχωρῶ) μετά τινος, συνεξέρχομαι.
Συν-εκ-πορίζω, Μ. ίσω. Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ) τίς τι, ἐκπορίζω ἐκ συμφώνου.
Συνεκποτέον, θετ. τοῦ Συνεκπίνω.
Συν-εκ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ πρὸς ἔκπραξιν (εἴσπραξιν)· (μσ.) συνεκδικοῦμαι.
Συν-εκ-πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον πῦρ (Ἐξάπτω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συνεργῶ πρὸς ἔξαψιν (ἐκπύρωσιν), πυρόνω ἕνα μετ' ἄλλου.
Συν-εκ-ρέω, Μ. ρυήσομαι (ἀόρ. Συνεξεῤῥύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι ἔξω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Συνεξεῤῥύη δὲ τῇ κόπρῳ καὶ τὰ ἔγκατα τοῦ δειλαίου, « Ζων.
Συν-εκ-ρήγνυμαι, Μ. ρηχθήσομαι. Ξεσπάνων ἐβγαίνω ὁμοῦ μέ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν-εκ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξερριζόνω μαζῆ μέ.
Συν-εκ-ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκροφῶ (Ἀποῤῥοφῶ) ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω μετά τινος.
Συν-εκ-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω τινὰ ὁμοῦ ἐκ τῶν κινδύνων, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ διασωθῇ τις.
Συν-εκ-τανύω, Μ. ύσω, Ἐκτείνω ὁμοῦ, συνεκτείνω.
Συν-εκ-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω ὅλως διόλου ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐκταράττω ὁμοῦ, βάλλω συγχρόνως εἰς ἄκραν ταραχήν.
Συν-εκ-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἐβγάζω ἢ παρατάττω εἰς μάχην ὁμοῦ μέ, συμπαρατάττω.
Συν-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Ἡ γαστὴρ τῇ ἁπλησίᾳ τῆς παρασκευῆς οὐ συνεκτείνεται,» Γρ.
Συν-εκ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Ἀποτελῶ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· συμπράττω πρὸς ἐκτέλεσιν.
Συν-εκ-τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. Συνεξέταμον κτλ.). Ἐκτέμνω (Κόπτων ἐβγάζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκτέον, θετ. τοῦ Συνέχω.
Συν-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω. Ἐκθέτω τι ὁμοῦ.
Συν-εκ-τιθηνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνεκτρέφω βυζάνουσα, συνανατρέφω ὡς νήπιον.
Συνεκτικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ συνέχων (συγκρατῶν) τι, συντηρητικός· (χωρὶς πτ.) διαρκὴς ἢ περιεκτικὸς, οὐσιώδης, κεφαλαιώδης. «Αἴτια συνεκτικὰ,» Ἰατρ., τὰ συμμένοντα ἢ ἐνεργοῦντα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νόσου, (ἀντιθ. τῷ Προκαταρκτικά).
Συν-εκ-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συνεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον συνεκτικὸν (περιεκτικὸν), συνοπτικῶς, κεφαλαιωδῶς.
Συν-εκ-τίνυμι(τινύω) καὶ
Συν-εκ-τίνω(τίω), Μ. τίσω. Πληρόνω(χρέος, πρόστιμον κτλ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνεισφέρω πρὸς ἔκτισιν (ἐξόφλησιν) χρέους κτλ.
Συν-εκ-τοκίζω, Μ. ίσω. Συντελῶ πρὸς τὸ ἐκτοκεῖν, γεγεννῶ.
Συν-εκ-τραχηλίζομαι, Μ. ισομαι. Ἐκτραχηλίζομαι ὡς ἂν τὸ ἄλογον (Ξεπαίρνομαι) ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-τραχύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτραχύνω (Ἐξαγριόνω) ὁμοῦ, συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι τραχύτερον παρ' ὅτι εἶνε.
Συν-εκ-τρέπω, Μ. τρέψω. Συμμεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, συνδιαφθείρω.
Συν-εκ-τρέφω, Μ. θρέψω. Ἐκτρέφω (Ἀνατρέφω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐκτροφὴν (ἀνατροφήν) τινος.
Συν-εκ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνεξέδραμον κτλ.). Ἐκβαίνω τρέχων ὁμοῦ, κάμνω μαζῆ μὲ ἄλλους ἐκδρομήν· (συνηθ. ἐν γέν.) συμβοηθῶ, συμπράττω· (μτνμ.) ἀναπτύσσομαι συγχρόνως ἢ ἐξ ἴσου, συμπροοδεύω κατά τι· (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) συμπίπτω, (παρβλ.) Συντρέχω. (Γρμτ.) λαμβάνω κατὰ σύμπτωσιν μόνον τὸν τύπον ἄλλης λέξεως (ἴδε Συνεκδρομή). (μὲ δότ.) «Τῆς τύχης αὐτῷ συνεκδραμούσης,» Πλθ., τὸν εὐοδήθησε. «Τὸ δὲ σπανίοις συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον,» αὐτ., συνέπεσεν, ἔτυχε νὰ τὸ ἔχουν.
Συν-εκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκτρίβω (Ἐξολοθρεύω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Τῆς μνήμης ὥσπερ ἐκτριβείσης ᾗ ἡ τῆς ἐπιζήμης συνεκτέτριπται γνῶσις,» Πλάτ.
† Συνέκτροφος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκτραφείς (συνανατραφείς) μετά τινος, σύντροφος.
Συν-εκ-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-φαίνω, Μ. φανῶ. Φανερόνω (Γνωστοποιῶ) ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συνεκφαντικός, ἡ, όν. Ὁ συνεκφαίνων τι, δηλωτικὸς καὶ ἄλλου τινὸς ἐνταὐτῷ.
Συν-εκ-φέρω, Μ. συνεξοίσω (ἀόρ. Συνεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω (Κουβαλῶ) μαζῆ ἔξω· συνοδεύω (συμπράττω πρὸς) ἐκφορὰν νεκροῦ· προφέρω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ λέξιν, συνεκφωνῶ· (τρπ.) ὑποφέρω μετά τινος, (παρβλ.) Συνεκκομίζω. (ἑνίστε) = Συνεκφαίνω. («Μόνος γὰρ οὗτος [ὁ Λύσιππος] κατεμήνυε τῷ χαλκῷ τὸ ἦθος αὐτοῦ [τοῦ Ἀλεξ.], ᾗ συνεξέφερε τῇ μορφῇ τὴν ἀρετήν,» Πλ.). (πθ.) συμπαρασύρομαι. «Τοῖς θυμοῖς —,» Πλ.
Συν-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἀπὸ πουθενὰ καὶ γλυτώνω μαζῆ μὲ ἄλλον.
Συν-εκ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Καταντῶ εἰς φλόγωσιν ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερχόμενος αυχνάζω που μετ' ἄλλων.
Συνεκφορά (ἡ), τὸ συνεκφέρειν ἢ συνεκφέρεσθαι, ἢ ἐνταὐτῷ γιγνομένη ἐκφορὰ (νεκροῦ) ἢ προφορὰ (λέξεως).
Συν-εκ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεκφέρω, Συνεκκομίζω.
Συν-εκ-φροντίζω, Μ. ίσω. Συνεκτελῶ πεφροντισμένος, σύμμετέχω τῶν φροντίδων τινός.
Συν-εκ-φύομαι, Μ. φύσομαι. Φυτρόνω ἀπὸ τινος ὁμοῦ μέ.
Συν-εκ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, προφέρω μὲ ἕνα ᾗ τὸν αὐτὸν φθόγγον, (θθ.
Συνεκφώνησις, εως (ἡ), τὸ συνεκφωνεῖν ἢ συνεκφωνεῖσθαι, ἢ σύγχρονος ἐκφώνησις, (Γρμτ.) = Συνίζησις.
Συν-εκ-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω τι συγχρόνως καθ' ὁλοκληρίαν, συγκαταφωτίζω.
Συν-εκ-χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Συνεξέχεα κλπ.). Χύνω ἔξω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ || (μσ. μτνμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ πηθενὰ μὲ πολλοὺς ἄλλους, συνεξέρχομαι σωρηδόν.
Συν-εκ-χυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντελῶ πρὸς ἐκκένωσιν τῶν χυμῶν, εὐκολύνω τὴν ἐκχύμωσιν.
† Συν-ελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεργῶ πρὸς ἐλάττωσιν.
Συν-ελαύνω, Μ. ελάσω ᾗ Ἀττ. ελῶ. Διώκων (Ἐλαύνων) πανταχόθεν συνάζω εἰς ἓν μέρος· φέρω (καὶ ἀμτβτ. καταντῶ) εἰς τὰ στενὰ, στενοχωρῶ, βιάζω· (συχν.) συμβάλλω (καὶ ἐλλ. συμπλέκομαι) εἰς μάχην· Συγκροίω, Συνωθῶ.
Συν-ελαφρίζω, Μ. ίσω. Συνανακουφίζω.
Συν-ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω παντοῦθεν (καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἀνατιῤῥήτως).
Σύνελεν, Π. ἀντὶ Συνεῖλεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Συναιρέω.
Συν-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συμπράττω πρὸς ἐλευθέρωσίν τινος.
Συνέλευσις, εως (ἡ). Ἕνωσις ἀνθρώπων συνερχομένων εἰς ἓν μέρος, συνάθροισις, ἀντάμωσις· σύνοδος.
Συνελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνελευστικός, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ συνέρχεσθαι, κοινωνικός. «Τὸ συνελευστικὸν,» Πλ., ἢ πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον ροπή (τάσις).
Συνελήλυθα, πρκ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνελήφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συλλαμβάνω.
Συνελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνέρχομαι.
Συνέλιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Συν-ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Τυλίζω (Κουλουριάζω) μαζῆ ἕνα μετ' ἄλλου ἢ αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ, κάμνω ἕνα κουβάρι. «Κέρκον δὲ ἕλκει (ὁ χαμαιλέων).... συνελιττομένην ἐπὶ πολὺ, καθάπερ ἱμάντα,» Ἀρετ.
Συν-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑλκόω (Πληγάνω) κατὰ συμπάθειαν.
Συνελκυστέον, θετ. τοῦ =
Συν-ελκύω καὶ
Συν-έλκω, Μ. έλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνείλκυσα κτλ.). Τραβῶ μαζῆ (εἰς ἓν μέρος)· συστέλλω· συμπερασύρω.
Συν-ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω παρομοίως.
Συνελών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συναιρέω.
Συν-εμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω ὁμοῦ.
Συν-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάλλω (Ἐμβάζω, [καὶ ἐλλ.] Ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συνεισβάλλω.
Συν-εμ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω (κυρ. εἰς τὸ πλοῖον) ὁμοῦ μέ
Συνεμβολή (ἡ), τὸ συνεμβάλλειν, ἢ συγχρόνως γινομένη ἐμβολή. «Κώπης —,» Αἰσχλ., ἢ ἐκ συμφώνου κωπηλασία.
Συνέμεν, Δ. ἀντὶ Συνεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι.
Συν-εμέω-ῶ, Μ. έσω. Ξερνῶ ὁμοῦ καὶ «Χολὴν —,» Θ. Πρόδρ.
Συν-εμ-πάσσω, Μ. πάσω. Κεκκίζω (Σκορπίζω) ἀνόμεσα μετὰ τῶν ἄλλων.
Συν-εμ-πείρω, Μ. περῶ. Ἐμπείρω (Καρφόνω, Πειρουνιάζω) ὁμοῦ.
Συν-εμ-πιμπρημι, Μ. εμ-πρήσω. Καίω (Πυρπολῶ) ὁμοῦ μέ.
Συν-εμ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ὁμοῦ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· κάμνω ἐπιδρομὴν (ἐπιπίπτω) συγχρόνως κατά τινος· (μτνμ.) συμπίπτω εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν.
Συν-εμ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω μαζῆ ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω.
Συν-εμ-πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐμπνέω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.
Συνέμπνους-ους (ὁ, ἡ), = Σύμπνους, σύμφωνος.
Συν-εμ-πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὁμοῦ.
Συνέμπορος (ὁ, ἡ). σύντροφος ἐμπόρῳ (ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοιπόρου), συνοδοιπόρος, συντοξειδώτης· (ἐν γέν.) κοινωνός, συμμέτοχος, σύντροφος. «Ἀλλ' ἔζι πρᾶξις τῶν λόγων συνέμπορος,» Γρ.

Συν-εμ-πρήθω, Μ. πρήσω, = Συνεμπίπρημι.

† Συνέμπτωσις, εως (ἡ). τὸ συνεμπίπτειν, συντυγία, σύμπτωσις.

Συν-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Ἐμφαίνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· σημαίνω (ἀφίνω νὰ ἐννοηθῇ) τι κατὰ συνέμφασιν.

Συν-εμ-φανίζω, Μ. ἰσω. Ἐμφαίνω (Ἐμφανίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνέμφασις, εως (ἡ), τὸ συνεμφαίνειν (δηλοῦν συγχρόνως, ὑπαινίττεσθαι ἢ ἄλλο) τι, (Γαλλ.) allusion. «Οἰκειοῦσιν Ἀφροδίτῃ φαλαρίδα.. κατὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ,» Ἀθ.

Συν-εμ-φέρω, Μ. συνενοίσω (ἀόρ. Συνενήνεγκα κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ συγχρόνως μέσα· συντελῶ ὁμοῦ.

Συν-εμ-φορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἐμφορῶ ὁμοῦ, συνεμβάλλω.

Συνεναντίον, ἐπίρ. Ἴσια, καταντικρὺ (ἀγνάντια).

Συν-εν-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἀποδείχνω, Φανερόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εν-δεκάζω, Μ. άσω καὶ

Συν-εν-δεκατίζω, Μ. ίσω, Συνεορτάζω τὴν ἐνδεκάτην τοῦ μηνός, (εἰς τὸν Δημ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνδεκάζω).

Συν-εν-δίδωμι, Μ. εν-δώσω (ἀόρ. Συνενέδωκα κτλ.). Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) συγχρόνως.

Συνένδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, συγκατάβασις.

Συν-εν-δύω, Μ. δύσω. Ἐνδύω συγχρόνως.

Συν-εν-είκομαι, Π. ἀντὶ Συμφέρομαι, φέρομαι ὁμοῦ· συναπαντῶμαι μετά τινος.

Συνένεξις, εως (ἡ), = Συμπεριφορά.

Συν-ενθουσιάζω (ενθουσιάω-ῶ), Μ. άσω. Συμμετέχω τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τινος, ἐνθουσιάζομαι ἐπίσης.

Συν-εν-ίημι, Μ. εν-ήσω (ἀόρ. Συνενῆκα κτλ.). Ῥίπτω (Βάλλω, Ἀφίνω) τι συγχρόνως μέσα εἰς.

Συν-εν-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω κατὰ νοῦν (Ἐννοῶ, Κατανοῶ) συγχρόνως.

Συν-ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ, συνενόνω.

Συνέντασις, εως (ἡ), τὸ συνεντείνειν ἢ συνεντείνεσθαι, τέντωμα ὅλων τῶν μερῶν ἑνὸς σώματος ὁμοῦ, (ἐν γέν.) = Ἔντασις.

† Συν-εν-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω ὁμοῦ εἰς τάξιν, ἐγκατατάττω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-εν-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐντείνω ὁμοῦ, δίδω συγχρόνως τόνον εἰς.

Συνέντευξις, εως (ἡ), = Συντυχία, [ἐκ τοῦ

Συν-εν-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι, = Συντυγχάνω.

Συν-εν-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐντρυφῶ ὁμοῦ.

Συν-εν-τυμβεύω, Μ. εύσω. Συνθάπτω (ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ τύμβου).

Συνένωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἕνωσις δύο ἢ καὶ πλειοτέρων πραγμάτων ὁμοῦ.

Συν-εξ-άγω, Μ. άξω. Ἐξάγω μαζῦ· (μεταφορ.) συναποκτείνω. «Καὶ τῆσδε μὲν ἐνθάδε ἐπεμνήσθην, ὅτι τὸν ἄνδρα περισώζουσα ἀπετύγχανέ τε καὶ συνεξήγαγεν ἑαυτήν,» Ἀπ.

Συν-εξ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς αἰθέρα.

Συν-εξ-αιωρίζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω ὁμοῦ εἰς τὸ ὕπαιθρον (εἰς τὴν ἐξαστεριάν, εἰς τὸν ἀέρα).

Συν-εξ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς αἷμα.

Συν-εξ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεξεῖλον κτλ.). Ἁρπάζω (Ἐξάγω, Ἀφαιρῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, κυριεύω πόλιν ἢ χώραν μετὰ (ὡς σύμμαχός) τινος. «Ἥρας, Ἀθάνας θ', αἳ συνεξεῖλον Φρύγας,» Εὐρ.

Συν-εξ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ Παίρνω (Σηκόνω ὑψηλά) τι ὁμοῦ μέ, συνανυψόνω (κυρ. καὶ μπνμ.). || (ἐλλ.) σηκόνομαι ἢ ἀναχωρῶ μετά τινος, Συναναζεύγνυμι.

Συν-εξ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερχόμενος ἀκολουθῶ κατόπιν τινός (τὸν συνοδεύω).

Συνεξακολούθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (Γρμτ.) = Συνεκβρομή.

Συν-εξ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω ἔξω (Ἐξακοντίζω) ὁμοῦ μέ.

Συνεξακουστέον, θετ. τοῦ

Συν-εξ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι μακρόθεν ἢ εὐκρινῶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον. (Γρμτ.) ἐννοῶ ἀπὸ κοινοῦ, συνυπακούω. «Εἴ που δέ τι τῶν δεόντων ῥηθῆναι ἐξετάζων εὕροις λεῖπον τοῦ γράμματος.. οἷον πως κἀκεῖνό τοῖς ῥηθεῖσι συνεξακούεσθαι,» Ι. Ἀκτ.

Συν-εξ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἐξαλείφω ὁμοῦ.

Συν-εξ-αλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Συμμεταβάλλω.

Συν-εξ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ μαζῦ ἔξω ἀπό.

Συν-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Συνεξήμαρτον κτλ.). Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-αμείβω, Μ. είψω. Συναλλάσσω, Συνεξαλλάσσω.

Συν-εξ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξαμιλλῶμαι (Φιλονεικῶ, Ξεσυνερίζομαι) συγχρόνως πρός τινα.

Συν-εξ-αν-αλίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἐξανδεύω τι ὅλως διόλου (Καταδαπανῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-αναπληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω (Ἀπογεμίζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω ἄνθη ἢ Ἀνοίγω ὡς ἂν ἄνθος (Ἀναδίδομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ανίημι, Μ. αν-ήσω. Ἐξανοίγω (Χαλαρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ανίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Συνεξανέστησα καὶ ϐ'. Συνεξανέστην κτλ.). Σηκόνω (ἢ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω (Ἐπαναστατῶ, Μετατοπίζω, [ἐν γέν.] Κινοῦμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Τοῖς καιροῖς—, » Πλϐ., κινοῦμαι κατὰ τὰς περιστάσεις (ἅμα εὕρω εὐκαιρίαν) πρὸς ἐπανάστασιν.

Συν-εξ-ανοίγω, Μ. ανοίξω (ἀόρ. Συνεξήνοιξα ἢ Συνεξανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω τι ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συν-εξ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαντλῶ (καὶ μεταφορ. Γποφέρω) ὁμοῦ.

Συν-εξ-ανύτω (-ανύω), Μ. ανύσω. Ἐκτελῶ (Φέρω εἰς πέρας) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. «Οὐ συνεξανύτων (ἐνν. τὴν ὁδόν),» Πλ., μὴ φθάνοντας ἂν εἰς τὸν ὄρυμον, μένων ὀπίσω.

Συν-εξ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ συγχρόνως.

Συν-εξ-αποστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ἔξω (Ἐξαποστέλλω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-άπτω, Μ. ἅψω. Ἐξάπτω (Ἐξαρτῶ) τι ἀπό τινος ὁμοῦ μὲ, συνδέω. 2) ἀνάπτω συγχρόνως, Συνεκπυρόω.

Συν-εξ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸ μέτρημα.

Συν-εξ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Ἐξαρκῶ ὁμοῦ πρός τι, ἐξισοῦμαι ἀναλόγως.

Συν-εξ-άρχω, Μ. ἄρξω. Ἄρχίζω (Ἐπιχειρίζομαι) τι ὁμοῦ μὲ. «Μαινομένῳ δὴ μὶρ συνεξάρχειν [ὅπου ὁ Κορ. διορθ. συνεξαρκεῖν], » Πλάτ. (Ἀξίοχ.).

Συν-εξ-αστράπτω, Μ. ἄψω. Ἐξαστράπτω ὁμοῦ μὲ, συνεκλάμπω ὡς ἀστραπή.

Συν-εξ-ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὁμοῦ ὅλως διόλου, ἐξασθενῶ συγχρόνως.

Συν-εξ-αυαίνω, Μ. αυανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ ὅλως διόλου, συναποξηραίνω.

Συν-εξ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω ἀπὸ τὸν ὕπνον (Ἐξυπνῶ [καὶ μεταφορ.] Διεγείρω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεξιέναι Ξρ.), = Συνεξέρχομαι.

Συν-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐξελαύνω (Ἐκδιώκω) ὁμοῦ μέ. 2) (ἐλλ.) Συνεξέρχομαι (κυρ. ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος)· συνεκστρατεύω.

Συνεξελεύθερος (ὁ, ἡ), = Συναπελεύθερος.

Συν-εξ-ελίσσω (ττω), Μ. ελίξω. Στυλίζω (Διπλόνω) συγχρόνως.

Συν-εξ-ελκω, Μ. έλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνεξείλκυσα κτλ.). Τραϐῶ συγχρόνως ἔξω, τραϐῶν ἐϐγάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ἐμῶ μαζῦ, Ἐμῶν ἐϐγάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι, = Συγκατεργάζομαι.

Συν-εξ-ερεύθω (χωρὶς Μ). Κάμνω τι συγχρόνως νὰ γένῃ ἐξέρυθρον (κατακόκκινον).

Συν-εξ-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ μὲ ἐπιμονὴν (Ἐξετάζω) συγχρόνως νὰ εὕρω (νὰ ἀνακαλύψω) τι.

Συν-εξ-ερύω, Μ. ερύσω, = Συνεξέλκω.

Συν-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεξῆλθον κτλ.). Ἐϐγαίνω μαζῦ ἔξω, ἐξέρχομαι συγχρόνως.

Συν-εξ-ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω τι ὁμοῦ μὲ (παραλλήλως πρὸς) ἄλλο, συμπαραϐάλλω. || (πθ.) συγκρίνομαι (παραϐάλλομαι) πρός τινα· ἐξισοῦμαι, συναριθμοῦμαι.

Συνεξέτασις, εως (ἡ), τὸ συνεξετάζειν ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνεξετάζεσθαι, ἡ ἐκ παραλλήλου ἐξέτασις.

Συν-εξ-ε-πορεύ-ω-ῶ, Μ. ήσω ᾗ.

Συν-εξ-ευπορίζω, Μ. ίσω, = Συνεκπορίζω.

Συν-εξ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Ἐρευνῶν εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ.

Συν-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ ἢ Ἐξηγῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ημερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἡμερόνω (Ἡμερόνομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συν-εξ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεκφωνῶ.

Συν-εξ-ιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἰατρεύω ὁμοῦ.

Συν-εξ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τι συγχρόνως διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ἐν εἴδει ἱδρῶτος.

Συν-εξ-ικμάζω, Μ. άσω. Ἐκβάλλω ὁμοῦ ἐν εἴδει ἰκμάδος, συνεξδρόω.

Σύνεξις, εως (ἡ), τὸ συνέχειν ἢ συνέχεσθαι, συνοχή, συγκράτησις.

†Συν-εξ-ισάζω, Μ. άξω. Ἐξισάζω τι μετά τινος.

Συν-εξ-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο τι.

Συν-εξ-ίσταμαι, Μ. συνεκ-στήσομαι (ἀόρ. Συνεξέστην κτλ.). Ἐξίσταμαι (Ἐβγαίνω [κυρ.] ἀπὸ τὰς φρένας μου, Ἐνθουσιάζομαι) συγχρόνως ἢ ἐπίσης.

Συν-εξ-ιχνεύω, Μ. εύσω. Ἀνιχνεύω (Ἀνερευνῶ, Ἐξιχνιάζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-οδεύω, Μ. εύσω. Συνακολουθῶ εἰς ἔξοδον, συνεξέρχομαι.

Συν-εξ-οζω, Μ. οξήσω. Ἀναβίβω συγχρόνως ὀσμήν.

Συν-εξ-οκέλλω, Μ. οκελῶ. Ἐξοκέλλω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Συνεξώλισθον κτλ.). Γλιστρῶν ἐκπίπτω ἢ ἐκφεύγω (Ξεγλιστρῶ) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὅμοιον μέ. ‖. (παθ. ἢ μσ.) ἐξομοιοῦμαι πρός.

Συνεξομοίωσις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετά τινος ἐντελὴς ὁμοίωσις (ἐξομοίωσις). « Τὴν πρὸς τοὺς τόπους συνεξομοίωσιν τοῦ πολύποδος, » Αἰὺς.

‡Συν-εξ-οπλίζω, Μ. ίσω. Ἐξοπλίζω συγχρόνως.

Συν-εξ-ορθιάζω, Μ. άσω. Ἐξορθιάζω συγχρόνως, συνδιεγείρω.

†Συν-εξ-ορίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Συμπαρορμῶ· (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) ὁρμῶν ἐξ ρχομαι (καὶ μτνμ. ἐκβλαστάνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ορούω, Μ. ορούσω, = Συνεξορμῶ, πετιοῦμαι μαζῆ ἔξω.

Συν-εξ-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτων ἐβγάζω (Ξεσκάπτω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξορχοῦμαι (Θεατρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συν-εξ-ωστρακίζω, Μ. ίσω. Ἐξωστρακίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμφυγαδεύω (διὰ τοῦ ἐξωστρακισμοῦ), συνεξορίζω.

Συν-εξ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω τι συγχρόνως διὰ τῶν οὔρων.

Συν-εξ-υγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι συγχρόνως ἔξυγρον (κάθυγρον), ὑγραίνω ὅμου ὅλως διόλου.

Συν-εξ-υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξυμνῶ ὁμοῦ μὲ συνανομνῶ.

Συν-εξ-ω-τ-άγομαι, Μ. άξομαι. Συνεξαπατῶ, συμπαρασύρω.

Συν-εξ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξυφαίνω ὁμοῦ μέ.

Συ -εξ-ωθέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεξέωσα). Σπρωχνων ἐβγάζω (Ἐξωθῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συν-εξ-ωραΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω (Καθωραΐζω) ὁμοῦ μέ.

Συν-εορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω ἐκ συμφώνου, συμπανηγυρίζω.

Συνεορταστής, οῦ (ὁ). ὁ συνεορτάζων.

Συνεοχμός (ὁ), Π. ἀντὶ Συνοχὴ, κλείδωσις.

†Συν-επ-αγείρω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεπεγείρω.

Συν-επ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνεπήγαγον κτλ.). Ἐπάγω (Ἐπιφέρω) τι ὁμοῦ κατά τινος. ‖. (μσ.) φέρω (κουβαλῶ) μαζῆ μὲ ὅπου πάγω.

Συν-επ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπαγωνίζομαι μετά τινος, συναγωνίζομαι ἐπανειλημμένως ἢ ἐπιμόνως, (ἐν γέν.) συμμαχῶ, συμβοηθῶ.

Συν-επ-άδω, Μ. άσομαι. Ἐπάδω (Ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ ᾄσμα) μετά τινος.

Συν-επ-αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Συνεπάδω.

Συνεπαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συμπάσχω.

Συν-επ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου)· (μτνμ.) = Συναινῶ, συμφωνῶ.

Συνέπαινος (ὁ, ἡ). ὁ συνεπαινῶν (ἢ μτνμ. συναινῶν εἷς) τι, ὁμογνώμων, σύμφωνος. « Συνέπαινος εἰμί τινι, » Ἡρ., = Συναινῶ εἷς.

Συν-επ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω μαζῆ ἐπάνω· (μτφορ. πρὸς ἀπαρ.) συμπαρορμῶ, συνδιεγείρω. « Ὅτε γὰρ οἶνος συνεπαίρει.. παῤῥησιάζεσθαι, » Ξεν.

Συν-επ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαί ἢ Ἐννοῶ τι μὲ τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν, συναισθάνομαι ἐπίσης.

Συν-επ-αιτιάσομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ὡς συναίτιον (ἐπίσης ἔνοχόν) τινα, συγκατηγορῶ.

Συν-επ-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κρέμαμαι ὁμοῦ μετέωρος ἐπάνωθέν τινος, ἐπίκειμαι ἢ ἀερόβατῶ ἐπίσης.

Συν-επ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, συνακολουθῶ κατ' ἴχνος· (μτνμ.) εἶμαι τοῦ αὐτοῦ φρονήματος (συστήματος).

Συνεπακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Συγκυνηγός.

Συν-επ-αλαλάζω, Μ. άξω. Ἐπαλαλάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεπηχῶ (συνεπευφημῶ) ἀλαλάζων.

Συν-επ-αλείφω, Μ. είψω. Συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.

Συν-επ-αμύνω, Μ. αμυνῶ. Συμβοηθῶ τινα νὰ ἀντισταθῇ ἢ νὰ ὑπερασπισθῇ, συνεπικουρῶ (πρὸς ἄμυναν).

Συν-επ-άνειμι, Μ. ειμι καὶ

Συν-επ-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεπανῆλθον κτλ.). Ἐπιστρέφω (Ἀπανέρχομαι) μετά τινος.

Συν-επ-αν-ίστημι, Μ. ανα-στήσω (ἀόρ. Συνεπανέστησα ἢ β'. Συνεπανέστην κτλ.). Κινῶ τινα (καὶ μσ. Κινοῦμαι) ὁμοῦ εἰς ἐπανάστασιν, ἐπαναστατῶ συγχρόνως.

Συν-επ-αν-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω πάλιν (Ξαναδιορθόνω) ὁμοῦ μέ, ἐπανορθέρω συγχρόνως εἰς τὴν προτέραν τάξιν.

Συν-επ-απ-ειλέω, Μ. ειλέσω, = Συναπειλέω.

Συν-επ-άπτομαι, Ἰων. ἀντὶ Συνεφάπτομαι.

Συν-επ-αρήγω, Μ. αρήξω. Συμβοηθῶ.

‡Συν-επ-αρτύω, Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω τι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συν-επ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγυμνάζω (Συνεξασκῶ) τινα κατά τινος.

Συν-επ-αυγάζω, Μ. άσω. Συνεκλάμπω.

Συν-επ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμπροάγω (καὶ ἀμτθτ. ἢ πθ. συμπροάγομαι) εἰς αὔξησιν.

Συν-επ-αφ-ίημι, Μ. αφ-ήσω (ἀόρ. Συνεπαφῆκα κτλ.). Ἀφήνω (Ῥήχνω, Ξαπολνῶ) τι συγχρόνως κατά τινος.

Συν-επ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Διεγείρω συγχρόνως.

Συνέπεια (ἡ), [ἕσυν, ἕπος]. συνέχεια (ἀλληλουχία) λεξέων ἢ φράσεων· συμπλοκὴ λόγου· περικοπὴ στίχων, (Γαλλ.) **tirade.**

Συν-επ-είγω, Μ. επείξω. Ἐπείγω (Κατεπείγω) ὁμοῦ· (μτνμ.) συνεπαυξάνω. ‖. (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) ἐπείγομαι συγχρόνως, ἀπεύδω ἐπίσης. « Χρὴ ὧν τὸν ζητρὸν τοῦ πάθους ξυνεπείγειν μάλιστα ἀρήγοντα, » Ἀρετ. (καὶ μσ.) » Ἀριστος (καιρὸς) δὲ ὁ μετὰ ἑβδόμην· πρόσθεν δὲ μὴ συνεπειχθείης, » αὐτ.

Συνεπεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Συνεφοράω.

Συν-επ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεπήειν ᾗ.). Ἐπέρχομαι (Ἐφορμῶ) ὁμοῦ κατά τινος.

Συνέπειξις, εως (ἡ), τὸ συνεπείγειν ἢ συνεπείγεσθαι, σπουδή, ἐπίσπευσις.

Συν-επ-εισ-ειμι, Μ. ειμι (παρατ. Συνεπεισήειν κτλ.). Ἐμβαίνω κατόπιν (Ἐπεισέρχομαι) ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συν-επ-εισ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριστρέφων ἐμβάζω τι μέσα εἰς, συνεπεισφέρω ὡς δι' ἐγκυκλήματος.

Συν-επ-εισ-πίπτω, Μ. εισπεσοῦμαι (ἀόρ. Συνεισέπεσον κτλ.). Εἰσπίπτω κατά τινος (Ἐπεισπίπτω) ὁμοῦ μέ.

Συν-επ-εισ-ρέω, Μ. ρεύσω καὶ ρυήσομαι. Εἰσρέω ἀδιακόπως (Ἐπεισρέω) ὁμοῦ μέ.

‡Συν-επ-εισ-φέρομαι, Μ. εισ-οίσομαι (ἀόρ. Συνεπεισηνέχθην κτλ.). Φέρω τινὰ κατόπιν μου μέσα εἰς.

Συν-επ-εκ-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὁμοῦ ἔπειτα ἀπό.

Συν-επ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ὁμοῦ ἔτι μᾶλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι διαρκέστερον. « Παγτὶ τῷ αἰῶνι συνεπεκτείνεται, » Ἀμφιλόχ., συνδιαιωνίζει.

Συν-επ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Συμβοηθῶν κάμνω ἐλαφρύτερον τὸ φορτίον, συμμερίζομαι τὸ βάρος, συνεπικουρίζω.

Συν-επ-εμβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεπενέβην κτλ.). Ἐπεμβαίνω ὁμοῦ μὲ, συνεπιβαρύνω. « Ταῖς ἀτυχίαις τινὸς (« Τοῖς κατ' ἀλλήλων καιροῖς) —, »

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλθ., μετεχειρίζομαι πρὸς ὄφελός μου, (παρβλ. Συνεπιτίθεμαι).

†Συν-επ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμ ω νὰ φαίνεται) τι συγχρόνως εἰς τὴν ἐπιφάνειάν μου.

Συν-επ-εξ-άγω, Μ. άξω, = Συνεπάγω ὡς εἰς ἐκδρομήν, (μετνμ.) Συνεπαίρω.

Συν-επ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Συγκατεργάζομαι, συγκατορθόνω.

Συν-επ-ερ-είδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶ (μτθ. καὶ ἀμτθτ.) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς.

Συν-επ-ερίζω, Μ. ίσω. Συναμιλλῶμαι πρός τινα.

Συν-επ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐπέρχομαι ὁμοῦ, συνεφορμῶ, συνεπιπίπτω.

Συνεπεσπόμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ Συνεφέπομαι.

Συν-επ-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνευδοκῶ (Συγκατατίθεμαι) ἐπί τινι.

Συν-επ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Συνδιευθύνω τι (Συνεργῶ) πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.

Συνεπ-ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπευφημῶ ὁμοῦ, δείχνω ἐπίσης ὅτι ἐπευφημήσεων τὴν συγκατάθεσίν μου εἰς τι.

Συν-επ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι. Ἐπεύχομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεπικαλοῦμαι εὐχόμενος.

Συνεπήρικα, πρκ. τοῦ Συνεπερίζω.

Συν-επ-έχω, Μ. ἕξω. Ἐπιμένω ὁμοῦ, Συμπαρακολουθῶ.

Συν-επ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ ἐγὼ συγχρόνως ἦχον, συνοδεύω μὲ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου τὴν φωνὴν τοῦ ψάλλοντος· (ἐπὶ ἀψύχ.) βούζω (ἀντηχῶ) ὁμοῦ. » Ὁ οὐρανὸς τά τε περὶξ οἰκοδομήματα φρικώδες τι συνεπήχησαν, « Δ. Κάσσ.

Συν-επ-ιβαίνω, Μ. βήσομαι (φόρ. Συνεπέβην κτλ.). Ἀναβαίνω ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (μτφρ.) λαμβάνω μέρος εἰς ἐπιχείρησίν τινα· συνεπεμβαίνω. » Νηὶς (»Ἄρματος)—, « Εὐμάθ., Λογγ. » Ἔνιαι συνετρίβοντο τῶν κλιμάκων, πολλῶν ἅμα διὰ τὸ μέγεθος συνεπιβαινόντων, « Πλθ.

Συν-επ-ιβάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ῥίπτω) τι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (ἑλλ.) παρατηρῶ συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν· (ὡς ἀπρσ.) συμπίπτω. » Ὅσα συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, « Πλθ. || (μσ.) ἐπιχειρίζομαί τι ἐκ συμφώνου μετά τινος. » Συνεπιβάλλεσθέ μοι τοῦ ἔργου, « Ακ., (ὅπου ὅμως φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεπιλάβεσθε).

Συν-επ-ιβλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἢ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντελῶ πρὸς βλάβην τινός, προσθέτω ἐπίσης βλάβην.

Συν-επ-ιβλέπω, Μ. βλέψω. Ἐπιβλέπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επ-ιδράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιδοῶ ὁμοῦ μέ.

Συν-επ-ιβουλεύω, Μ. εὐσω. Ἐπιβουλεύομαι τινὰ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συν-επ-αγαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τις γαῦρος (ἀγέρωχος), ἐγκαρδιόνω ἐκ συμφώνου.

Συν-επ-ιγίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἐπέρχομαι (Συμβαίνω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνεπιγνώσκων (ἐγχρίνων ὁμοῦ μὲ ἄλλον) τι.

Συνεπιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διορισμένος ἐπιγραφεὺς (ἴδε τὴν λέξ.) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ἐπιγραφέως.

Συν-επ-ιγράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω (ἢ μτφρ. Ἀποδίδω) τι ἐκ συμφώνου εἴς τινα. » Δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι—, « Πλ. (καὶ μσ.) » Τοῖς ἑτέρων ἁμαρτήμασι συνεπιγράφεσθαι, « Κλμ., = Κοινωνεῖν ἁμαρτίας ἀλλοτρίας.

2) (μσ.) συνεπιδοκιμάζω, συγκατατίθεμαι. »Εἰ μάτην ὁ Δίντίας ἀναίσιος ὢν θανεῖται, οὔτε συνεπιγραφεὶς τῷ τῶν Ἰριαμιδῶν πολέμῳ καὶ νωθρότερον δὲ περὶ τὴν μάχην διακείμενος, « Εὐρ.

Συν-επ-ιδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἢ Ἀποδείχνω συγχρόνως.

Συν-επ-ιδέω, Μ. δήσω. Δένω (ἐπὶ πλγ. Φασκόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-επ-ιδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθάνω ἢ Διατρίβω πουθενὰ ὡς ταξειδιώτης μετά τινος, ἐπιδημῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επ-ιδίδωμι, Μ. επι.δώσω (ἀόρ. Συνεπέδωκα κτλ.). Δίδω τι (κυρ. ὡς προσθήκην ἢ συνεισφοράν, [καὶ ἑλλ.] Αὐξάνω, Προσδίδω, Ἐπιδίδω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επ-ιδράσσομαι (δράττομαι), Μ. δράξομαι. Ἁρπάζω συγχρόνως, συνεπισπῶμαι. » Τῶν ηνιῶν—, « Εὐρ. (εἰς τὸν Πλθ. ἄλλ. γρφ. Προσεπιδράσσομαι).

†Συν-επ-ιζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ὁμοῦ (ἕνα κατόπιν ἄλλου), ἁρμόζω ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν, (εἰς τὸν Ἀθ. ἄλλ. γρφ. Συνυποζεύγνυμι).

Συν-επ-ιζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐπιζητῶ) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, συνεξετάζω.

Συν-επ-ιθειάζω, Μ. άσω. Ἀποδίδω τι καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου εἰς τὴν θείαν δύναμιν.

Συν-επ-ιθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (Ἐπιθεωρῶ) συγχρόνως.

Συν-επ-ιθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι (καὶ μτφρ. Ἐρεθίζω τινὰ) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος, συμπαροξύνω.

Συν-επ-ιθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ θόρυβον πρὸς Ἐνδειξιν ἐπιδοκιμασίας, συνεπευφημῶ θορυβωδῶς.

Συν-επ-ιθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὁμοῦ διά τι, ἐπιθρηνῶ ἐκ συμφώνου.

Συνεπιθρήνησις, εως (ἡ), τὸ συνεπιθρηνεῖν.

Συνεπίθρυψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιθρύπτεσθαι μετά (συμμερίζεσθαι τὴν ἐκ τῆς ἡδυπαθείας χαύνωσίν) τινος.

Συν-επ-ιθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ τι ἐπίσης.

Συνεπιθυμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιθυμῶν τι τὸ ὑπ. ἐπιθυμεῖ συγχρόνως ἢ ἄλλος, συνεραστής, (Γαλλ.) compétiteur.

Συν-επ-ιθώσσω, Μ. θώξω. Ἐρεθίζω συγχρόνως (Συμπαρορμῶ, Συνεπεγείρω) μὲ ταῖς φωναῖς μου.

Συν-επ-ικαθημαι (παρατ. Συνεπεκαθήμην). Κάθημαι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς.

Συν-επ-ικαίω, Μ. καύσω. Καίω συγχρόνως ἀπὸ πάνω.

Συν-επ-ικαλέομαι-οῦμαι, Μ. καλέσομαι. Ἐπικαλοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επ-ικειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εἶμαι πεσμένος ἢ ἕτοιμος νὰ πέσω) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς, ἐπίκειμαι συγχρόνως.

Συν-επ-ικεράννυμι, Μ. κεράσω. Συγκεννῶ (Ἀνακατόνω) πάλιν ὁμοῦ.

Συν-επ-ικλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζω ἢ Ταπεινῶ τι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (κυρ. μτφρ.) κινῶ ἐκ συμφώνου εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), συντελῶ πρὸς τοῦτο.

Συν-επ-ικλύζω, Μ. κλύσω. Χύνομαι κρουνηδὸν (Πλημμυρῶ) συγχρόνως ἐπάνω εἰς.

Συν-επ-ικοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοινωνῶ.

Συν-επ-ικοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικοσμῶ ἢ ἐγὼ ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς καλλωπισμόν τινος.

Συν-επ-ικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρέχω (Συντελῶ) πρὸς ἐπικουρίαν τινός, συμβοηθῶ, συμπαραστέκω.

Συν-επ-ικουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνακουφίζω ὁμοῦ (βοηθῶ ὥς νὰ γένῃ ἐλαφρότερον) τὸ βάρος τινός, συντελῶ πρὸς ἀνακούφισιν (καὶ τρπ. παρηγορίαν ἢ ἐμψύχωσιν) τινος. Συνεπελαφρύνω. » Τὸ μὲν οὖν εὐτυχεῖν καὶ τοὺς φυσει μικροὺς συνεπικουφίζει τοῖς φρονήμασιν, ὥστε φαίνεσθαί τι μέγεθος περὶ αὐτούς, « Πλ.

Συν-επ-ικραδαίνω, Μ. ανῶ. Κουνῶ συγχρόνως.

Συν-επ-ικρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἐπικρίνω) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνεπίκρισις, εως (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ.

Συν-επ-ικροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικροτῶ ὁμοῦ (κυρ. πρὸς Ἐνδειξιν συναινέσεως). συνεπευφημῶ (χειροκροτῶν).

Συν-επ-ικρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) τι ὁμοῦ μέ, συγκρύπτω (συγκαλύπτω) ἐκ συμφώνου.

Συν-επ-ικυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συν-επ-ικωκύω, Μ. ύσω. Συνεπιθρηνῶ κωκύων.

Συν-επ-ικωμάζω, Μ. άσω. Ὑπάγω ὡς κωμαστὴς (Ἐπικωμάζω) πρὸς τινα μαζῆ μὲ ἄλλους.

Συν-επ-ιλαμβάνω (σπουδ. ἀντί) Συνεπιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνεπελαβόμην κτλ.). Πιάνω (Βάλλω χέρι) καὶ ἐγὼ μαζῆ (κυρ. ἵνα βοηθήσω ἢ ἐμποδίσω), (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, (παρβλ.) Συλλαμβάνω καὶ Συναντιλαμβάνομαι.

Συν-επ-ιλαμπρύνω, Μ. υνῶ. Συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι λαμπρότερον (μεγαλοπρεπέστερον κτλ.), συναυγάνω. » Τὸ φρόνημα—, « Πλ.

Συν-επ-ιλάμπω, Μ. λάμψω. Ἐπιλάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεκατέλλω λαμπρός.

Συν-επ-ιλέγομαι, Μ. λέξομαι. Προσθέτω ἐν εἴδει ἐπιλόγου, λέγω πρὸς τέλους. 2) συναναγινώσκω (ἐπιτροχάδην), ἐπιλέγομαι (4) μετά τινος.

Συν-επ-ιλείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Συνεπέλιπον κτλ.). Ἐκλείπω (Ἐπιλείπω) συγχρόνως.

†Συνεπίλεκτέον, θετ. τοῦ Συνεπιλέγω.

Συνεπιληπτέον, θετ. τοῦ Συνεπιλαμβάνω.

Συν-επ-ιλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ὁμοῦ μέ, ἐπιλογίζομαι συγχρόνως.

Συνεπιλογιστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συν-επι-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω 'Επιμαρτυρῶ μετά τινος, ἐπικυρόνω καὶ ἐγὼ συγχρόνως μὲ τὴν μαρτυρίαν μου. «Παρέξομαι τοῖς λόγοις συνεπιμαρτυροῦντα τὰ πράγματα, » Λυκ. Κομ. » Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ θείου σημείοις τε καὶ τέρασι,» Γρφ.

Συνεπιμαρτύρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τινὸς) γινομένη ἐπιμαρτύρησις.

Συν-επι-μαρτύρομαι, Μ. μαρτυροῦμαι (ἀόρ. Συνεπεμαρτυρήμην). 'Επιμαρτυρῶ μετά τινος

Συν-επι-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ συγχρόνως διά τι.

Συν-επι-μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Συνεπεμελήθην). 'Επιμελοῦμαι (Φροντίζω, 'Εννοιάζομαι) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου περί τινος.

Συνεπιμελητής, οῦ (ὁ). ὁ συνεπιμελούμενός τι ἢ τινα, συμβοηθὸς ἐπιμελητοῦ.

Συν-επι-μερίζω, Μ. ίσω. Προσδιορίζω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος.

Συν-επι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὁμοῦ ὡς ἐπίμετρον (ἐν εἴδει προσθήκης).

Συν-επι-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀναματόνω) προσέτι.

Συν-επι-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ τὴν κεφαλὴν (Συγκατανεύω ἐπίσης) εἴς τι.

Συν-επι-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, συνεπιπλέω.

Συν-επι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επινοῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνεπινοητέον, θετ. τοῦ Συνεπινοέω.

Συνέπιον, ἀόρ. 6'. τοῦ Συμπίνω.

Συν-επι-ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιορκῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), γίνομαι συνένοχος τῆς ἐπιορκίας τινός.

Συν-επι-πάσχω, Μ. πείσομαι. Συμπάσχω (κατ' ἐπιφάνειαν;).

Συν-επι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ὁμοῦ (ἕνα μετ'ἄλλου), συμπλέκω, περιπλέκω.

Συν-επι-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς ('Επιπλέω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπιπλοκή (ἡ), τὸ συνεπιπλέκειν ἢ συνεπιπλέκεσθαι, μίξις, ἐπιμιξία.

Συν-επι-πολάζω, Μ. άσω. 'Επιπολάζω παρομοίως.

Συν-επι-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοπιάζω ἔτι μᾶλλον (μὲ πλειοτέραν προθυμίαν).

Συν-επι-ῤ-ραπίζω, Μ. ίσω. 'Επιῤῥαπίζω (ᾗ μτφορ. 'Επιπλήττω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-ῤ-ρέπω, Μ. ῥέψω. Γέρνω ὁμοῦ (καὶ τρπ. Κλίνω ἐπίσης) πρός.

Συν-επι-ῤ-ρέω, Μ. ῥυήσομαι. Συῤῥέω ἀδιακόπως.

Συν-επι-ῤ-ρώνυμι, Μ. ῥώσω. 'Ενισχύω ('Ενδυναμόνω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐπιῤῥωσίν τινος.

Συν-επι-σείω, Μ. σείσω. 'Επισείω συγχρόνως, σείω κινῶν ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-σημαίνω, Μ. ανῶ. Συνεπιμαρτυρῶ διὰ σημείων ἢ ὡς σημεῖον. 2) (μσ.) δείχνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου διά σημείων τὴν συγκατάθεσιν ἢ δυσαρέσκειάν μου εἴς τι.

Συν-επι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. = Συνεπισκοπέω. παρατηρῶ (ἐξετάζω)ἐκ συμφώνου ἢ ὁμοῦ μὲ, ἐπισκέπτομαι συγχρόνως. «Συνεπισκέψασθε δέ, ᾗ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, « Πλάτ.

Συν-επι-σκευάζω, Μ. άσω. 'Επισκευάζω('Ετοιμάζω ἢ 'Επιδιορθόνω) συγχρόνως.

Συν-επι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιβλέπω ('Επιτηρῶ, παρατηρῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, Συνεπισκέπτομαι. » Συνεπισκοπουμένους τῷ πυρετῷ τήν τε φλέβα ᾗ τὴν ἀρτηρίαν, « Γαλ.

Συνεπίσκοπος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιτηρητὴς (ἐπόπτης, ἔφορος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ('Εκκλησ.) συμβοηθὸς τοῦ ἐπισκόπου, (Γαλλ.) coadjuteur.

Συν-επι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτίζω (Σκοτεινιάζω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ πανταχόθεν.

Συν-επι-σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Σκυθρωπάζω ὁμοῦ διά τι.

Συν-επι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι ὁμοῦ πρὸς ἑμαυτὸν, τραβῶ μαζὶ μου ἢ κατόπιν μου, συμπαρασύρω, Συνεφέλκομαι.

Συν-επι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. 'Επισπεύδω ('Επιταχύνω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος. ||. (ἑλλ. μὲ μσ. μέλλ.) σπεύδω ἐπίσης πρός.

Συνεπισπομενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνεφέπομαι.

Συν-επι-στάμαι, Μ. επιστήσομαι. 'Ηξεύρω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, Σύνοιδα. » Οὐδὲν ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην, « Δκ., ἡ συνείδησις μου μοί ἔλεγεν ὅτι δέν.

‡Συνεπίστασις, εως (ἡ), τὸ συνεπίστασθαι, ἡ ἐκ συμφώνου μετ' ἐπιστάσεως παρατήρησις.

Συν-επι-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιστατῶ ὁμοῦ (Εἶμαι διωρισμένος συνεπιστάτης) εἴς τι.

Συν-επι-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ὁμοῦ (εἴδησιν ἢ γράμμα) πρός τινα, μηνῶ (παραγγέλλω) συγχρόνως (δι' ἐπιστολῆς ἢ ἀπεσταλμένου).

Συν-επι-στενάζω, Μ. στενάξω καὶ

Συν-επι-στένω (χωρὶς Μ.). Ἀναστενάζω ὁμοῦ διά τι, ἐλεεινολογῶ στενάζων καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Συν-επι-στρατεύω, Μ. εύσω. 'Επιστρατεύω ὁμοῦ (Συνεκστρατεύω) κατά τινος.

Συν-επι-στρέφω, Μ. ψω καὶ (πθ.) φραφήσομαι. 'Επιστρέφω (τινὰ ἢ [ἑλλ. καὶ μτ.] ἑμαυτὸν) συγχρόνως πρός· συνδ.-ευθύνω, -ομαι· (μτνμ.) φέρω τινὰ εἰς ἑαυτόν, τὸν κάμνω προσεκτικὸν εἴς τι. » Ἡ δὲ φωνὴ αὕτη συνεπιστρέφει καὶ κατακοσμεῖ τοὺς πρυστυγχάνοντας,« Πλ. (καὶ ἀμτθτ.) » Αἱ κεραῖαι τῆς πέλτης κεκμπὰς ἔχουσαι, καὶ συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, « αὐτ. (ᾗ πθ.) » Πρὸς ἓν τέλος ὀφείλοντας (τοὺς νέους) ἐξ ἀρχῆς ἄγεσθαι, καὶ συνεπιζρέφεσθαι τοῖς ἤθεσιν, « αὐτ.

‡Συνεπίστροφος (ὁ, ἡ). σφιχτὸς ᾗ γρογγυλὸς, συνεστραμμένος.

Συν-επι-συν-άπτω, Μ. άψω. Συνάπτω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Συν-επι-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω μετὰ τῶν ἄλλων, συμπαρασύρω.

Συν-επι-σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω ὁμοῦ τινα ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Συν-επισφραγίζω καὶ (μσ.) ίζομαι Μ. ίσω. -ομαι. 'Επισφραγίζω ὁμοῦ μὲ (καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων).

Συν-επι-σχύω, Μ. ισχύσω. 'Ενισχύω ('Εγκαρδιόνω) καὶ ἐγὼ τινα εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, = Συνεπ.ῤρώνυμι.

Συνεπίτασις, εως (ἡ), τὸ συνεπιτείνειν ἢ συνεπιτείνεσθαι, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ἐπίτασις (αὔξησις, παρακίνησις).

Συν-επι-ταχύνω, Μ. υνῶ. 'Επιταχύνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Αὐξάνω ἐπὶ μᾶλλον ('Επιτείνω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ. » Τὴν ὀργὴν —, « Πλθ. » Ὁ προσθεὶς ἑαυτῷ γνῶσιν συνεπιτείνει πάντως τῷ μαθήσει τὸν πόνον, « Γρ. Νύσσ.

Συν-επι-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. 'Εκτελῶ ('Επιτελῶ) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος, συντελῶ πρὸς ἐκτέλεσιν.

Συν-επι-τέλλω, Μ. τελῶ. Συναναφαίνομαι εἰς τὸν ὁρίζοντα, συνανατέλλω.

†Συν-επι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Συντέμνω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τίθημι, Μ. επιθήσω (ἀόρ. Συνεπέθηκα κτλ.). 'Επιτίθεμαι (καὶ μσ. 'Επιπίπτω) συγχρόνως εἰς. (μτφορ.) » Τοῖς καιροῖς (» Τῇ ἀγνοίᾳ) τινὸς συνεπιτίθεσθαι, « Πλθ., = Συνεπεμβαίνειν. «Τέλος καὶ νόσου τῷ λιμῷ συνεπιθεμένης, ὥσπερ εἴωθε, « Πλ. » Καὶ ὀργὴν μεγάλην ἐγὼ ὀργίζομαι ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ συνεπιθέμενα, ἀνθ' ὧν ἐγὼ μέν ὠργίσθην μεγάλα, αὐτοὶ δὲ συνεπέθεντο εἰς κακά,« Γρφ.

Συν-επι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιτιμῶ ('Επιπλήττω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-επι-τρέπω, Μ. τρέψω. 'Επιτρέπω ἐκ συμφώνου.

Συν-επι-τρέχω, Μ. δρέξομαι καὶ δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνεπέδραμον ᾗ). Τρέχω ἐπιδρομάδην (ἐλαφροπατῶν) μετά τινος.

Συν-επι-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἀφανίζω καὶ ἢ κακῶς ('Επιτρίβω) ὁμοῦ μέ.

Συν-επι-τροπεύω, Μ. εύσω. 'Επιμελοῦμαι ('Επιστατῶ) τινος ὡς -

Συνεπίτροπος (ὁ). ἐπίτροπος διωρισμένος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκηδεμών, συνεπιστάτης.

Συν-επι-τροχάζω, Μ. άσω, Συνεπιτρέχω· συνδιέρχομαι (ᾗ μτνμ. συναναγινώσκω) τι ἐπιτροχάδην.

Συν-επι-τυφόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εμπνέω καὶ ἐγὼ ἐπίσης τύφον (ἔπαρσιν) εἴς τινα, συντελῶ εἰς τὸ νὰ γεμίσῃ τὸ κεφάλι του καπνόν.

Συν-επι-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ἐπάνω ἢ διά μιᾶς ὁμοῦ μέ, ἀναφαίνομαι (ἐμφανίζομαι) συγχρόνως, (συγχ. τῷ Συναποφαίνομαι).

Συν-επι-φέσκω, Μ. φήσω, = Συνεπίφημι.

Συν-επι-φέρω, Μ. συνεπ-οίσω (ἀόρ. Συνεπήνεγκα κτλ.). Φέρω συγχρόνως τι κατά τινος (» Ὕπλα—,« Αξ.) δίδω (προσφέρω, ἀπονέμω) τι ἐκ συμφώνου εἰς τινα (» Ὄνομα—,« Πλ.). ||. μσ. φέρω (κω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαλῶ) μαζῇ μου· (χωρὶς πτ.) ἐπιπίπτω (ἐφορμῶ) ὁμοῦ κατά τινος.

Συν·επι·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι = Συνεπευφημῶ.

Συν·επι·φορτίζω, Μ. ίσω. Ἐπιφορτίζω ὁμοῦ μέ, συμβοηθῶ εἰς τὸ νὰ φορτωθῇ τι.

Συν·επι·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιφωνῶ ὁμοῦ μέ.

Συν·επι·χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Ἐπιχαίρω ὁμοῦ μέ, συγχαίρω ἐπί.

Συν·επι·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ συγχρόνως τι· κινοῦμαι ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος.

Συν·επι·χειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἢ Ἐπικυρόνω (Ἐπιχειροτονῶ) τι ὁμοῦ διὰ τῆς βίας. » Τοῖς ἑαυτῶν παρανομήμασι συνεπιχειρονομοῦντες, « Διόδ.

Συν·επι·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγχωρῶ (Συγκατατίθεμαι) ἐπί. » Τοῖς ἐψηφισμένοις φιλανθρώποις —, « Ἐπγρφ.

Συν·επι·χωριάζω, Μ. άσω. Συνδιατρίβω μετά τινος εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, Συνεπιδημέω.

Συν·επι·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὁμοῦ περί τινος, προσθέτω ἐκ συμφώνου ψεύματα· συνεπιμαρτυρῶ εἰς τὰ ψεύδη τινός, (Καλλ.).

Συν·επι·ψηφίζω, Μ. ίσω. Ἐπικυρόνω τι ᾗ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων διὰ τῆς ψήφου μου, ἐπιψηφίζω ἐκ συμφώνου.

Συνεποίσω, μέλλ. τοῦ Συνεπιφέρω.

Συν·επ·οκέλλω, Μ. οκελῶ. Πλησιάζω εἰς τὴν ξηρὰν (Ἀράζω) συγχρόνως.

Συν·έπομαι, Μ. έψομαι. Ἀκολουθῶ ὁμοῦ κατόπιν τινός, συνακολουθῶ· παρακολουθῶ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, (ἐπμ.) ἐννοῶ τὰ λεγόμενα· συμμορφοῦμαι· (ἐπὶ πραγμ.) = Παρέπομαι, (ὅθ.) » Τὸ συνεπόμενον, « ἡ συνέπεια. » Καὶ τ' ἄλλα ὁπόσα τούτων ξυνεπόμενα εἴπομεν, « Πλάτ.

Συν·επ·όμνυμι, Μ. ομόσω ἢ ομοῦμαι (ἀόρ. Συνεπώμοσα). Ὀμνύω συγχρόνως ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Συν·επ·οπτεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβλέπω (Ἐφορῶ, Ἐπιτηρῶ) συγχρόνως· γίνομαι ὁμοῦ ἐπόπτης.

Συν·επ·οτρύνω, Μ. υνῶ. Παρακινῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.

Συνεπούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς, Συνούλωσις.

Συν·επ·ουρίζω, Μ. ίσω. Βοηθῶ τινα νὰ προχωρῇ φυσῶν κατόπιν ὡς οὔριος ἄνεμος.

Συν·επ·οχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συγκάθημαι μετά τινος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος.

Συνέποχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος συγκαθήμενος.

Συνεπτυγμένως [συμπτύσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον περιεκτικόν (συνεπτυγμένον).

Συν·επ·ωάζω, Μ. ωάσω. Κλωσσῶ (Ἐπωάζω) καὶ ἐγὼ μαζῇ.

Συν·επ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ᾗ ώσω. Κουντῶ (Σπρώχνω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ πρός· (μτνμ.) συμπαρορμῶ, συνεποτρύνω. » Τοῦ τυχιδίου ἢ συνεπωθοῦντος ἢ ἀντιπράττοντος, « Εὐς.

Συν·ερανίζω, Μ. ίσω. Συνάζω ἢ Συνεισφέρω ὁμοῦ ἔρανον, συνάζω (ᾗ πθ. συνάζομαι) ἐν εἴδει ἐράνου, (ἐν γέν.) συνεισφέρω, συντελῶ. » Τὰς χρείας ἀλλήλοις συνηρανίζον, « Ἀππ., συνεβοηθοῦντο ἀμοιβαίως εἰς τὰς χρείας των. (καὶ πθ.) » Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνερανισθέντων, « Φίλ. » Σώματα κόσμοις ἐπιθέτοις συνερανιζόμενα, « Λξ., σύνθετα ἀπό. » Δῆμος ἐκ σύγκλυδος ὄχλου συνηρανισμένος, « Δ. Ἀλ.

Συνερανισμὸς (ὁ). τὸ συνερανίζειν ἢ συνερανίζεσθαι, συλλογὴ ἢ συνεισφορὰ ἐράνου· (ἐν γέν.) συνάθροισις, σύναξις.

Συνερανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνερανίζων (συνάζων ἢ συνεισφέρων ἔρανον ἢ ἐν εἴδει ἐράνου).

Συνεραστὴς, οῦ (ὁ). ἐραστής τινος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, [ἐκ τοῦ

Συν·εράω-ῶ, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Συνηράσθην). Ἀγαπῶ τινα (Εἶμαι ἐραστής τινος) τὸν ὁπ. ἀγαπᾷ (ἐρωτεύεται) συγχρόνως καὶ ἄλλος. ||. (μα. ἀλληλπθ. μὲ δοτ.) ἀγαπῶ (ἐρωτικῶς) καὶ ἀγαπῶμαι ἐπίσης. ||. (εἰς τὸν Εὐρ. Ἀνδρομ. 222.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συναίρω. ||. (συγχ. τῷ-

Συν·εράω-ῶ, Μ. άσω. Συγχέω, ἀνακατόνω. » Κἂν πολλὰ συνεράσας τις ᾠά... ἔψῃ, « Ἀρστ.

Συν·εργάζομαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Συνειργάσθην κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐργάζομαι ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον) μετά (Εἶμαι συνεργάτης ἢ σύντροφος) τινος, δουλεύω συντροφικά. (μὲ αἰτ.) ἐργάζομαί τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναρμοσθῇ πρὸς ἄλλο τι, ἰσάζω· (ἐν γέν.) = Ἐξεργάζομαι, (ὅθ.) » Λίθοι οὐ ξυνειργασμένοι, « Θκ., ἀδούλευτοι, ἀπελέκητοι

Συν·εργάθω (παρτ. Συνεέργαθον), Π. ἀντὶ Συνείργω.

Συνεργασία (ἡ), τὸ συνεργάζεσθαι, ἢ ἐκ συμφώνου γινομένη ἐργασία· συνεργία. 2) μέρος (οἴκημα) ὅπου εἰργάζοντο πολλοὶ ὁμοῦ κλεισμένοι σκλάβοι ἢ χρεῶσται, (Ατν.) ergastulum. 3) ὁμὰς (συντροφία) τεχνιτῶν, συντεχνία, (Τουρκ.) ἐσνάφ. » Ἡ τῶν ἀργυροκόπων ᾗ χρυσοχόων —, « Ἐπγρφ. (παρβλ. Συνεργεῖον).

Συνεργάτης, ου (ὁ). ὁ συνεργαζόμενος (ἐργαζόμενος τὸ αὐτὸ ἔργον) μετά τινος, (Γαλλ.) collaborateur· (ἐν γέν.) συνεργός, συμβοηθός.

Συνεργατίνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Συνεργάτης.

Συνεργάτις, ιδος (ἡ). θηλ. τοῦ Συνεργάτης.

†Συνεργεῖον (τὸ). μέρος (ἐργαστήριον) ὅπου ἐργάζονται πολλοὶ ὁμοῦ, (Γαλλ.) atelier, usine, (παρβλ. Συνεργασία 3).

Συν·εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἐνεργῶ) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβοηθῶ ὡς συνεργός, συμπράττω· (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ. » Τὸν δρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες, « Ἡλ., τοῖς εὐκόλυναν τὴν φυγήν· (ᾗ πθ.) » Συνεργούμενοι, « Δ. Ἀλ., ἔχοντες συνεργοὺς, βοηθούμενοι.

Συνέργημα (τὸ). τὸ διὰ συνεργίας τινὸς βοήθημα.

Συνεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Συνεργὸς, Συνεργητικός. » Τὸ συνεργὲς —, « Ἀρις., ἡ συνεργία.

Συνεργητέον, θετ. τοῦ Συνεργέω.

†Συνεργήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Συνεργός.

Συνεργητικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ συνεργήσῃ εἴς τι, συντελεστικός, χρήσιμος.

Συνεργία (ἡ), τὸ συνεργεῖν εἴς τι, σύμπραξις, συνέργεια· (ἐπὶ κακοῦ) σκευωρία (ῥᾳδιουργία) τὴν ὁπ. ἐνεργοῦν πολλοὶ ὁμοῦ. » Ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν καὶ συνεργιῶν, « Δμ.

†Συνέργιον (τὸ), = Συνεργεῖον.

Συνεργολάβος (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν τι ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, σύντροφος εἰς ἐργολαβίαν.

Συν·εργοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ὁμοῦ ὡς -

Συνεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἔργον) τι ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συμπράκτωρ, συνεργάτης, (Γαλλ.) coopérateur· (ἐπὶ κακοῦ) συνένοχος· (ἐν γέν.) σύντροφος· (ἐνίοτε) συντεχνίτης (καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. μερικοὶ τὸ γράφουν προπαροξυτόνως Σύνεργος).

†Σύνεργος (ὁ), ἴδε τὸ προηγ.

Συν·έργω, Π. ἀντὶ Συνείργω.

Συν·έρβω, Μ. έρξω. Π. ἀντὶ Συμπράττω, συνεργῶ.

Συν·ερείδω, Μ. ερείσω. Ἐρείδω (Ἀκκουμβῶ [μτβτ. καὶ ἀμτβτ.], Στηρίζω, -ομαι) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς ἢ ἕνα μετ' ἄλλου· συνδέω· συναρμόζω. συσφίγγω. » Τοὺς ὀδόντας —, « Ἱππκρ. || (μα.) συνεπιστηρίζομαι ἀμοιβαίως· (ἑλλ.) ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν· (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ Χεῖρας) συμπλέκομαι, συμβάλλω· (ἐν γέν.) Συγκρούομαι. » Ὁπότε συνερείσειαν αἱ ναῦς, « Διόδ. » Τέλος, συνερείσαντες, ἐξωθοῦσι τοὺς πολεμίους, « Πλ.

Συν·ερείπω, Μ. ερείψω. Κρημνίζω ὅλως διόλου, κατεδαφίζω, (μτνμ.) καταστρέφω.

Συνέρεισις, εως (ἡ), τὸ συνερείδειν, συνώθησις· σύσφιγξις· σύγκρουσις. » Ὀδόντων —, « Ἱππκρ.

Συνερειστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συνερείδειν (στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι δι' ἀμοιβαίας συνωθήσεως).

Συν·ερέσσω, Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ ὁμοῦ· (μτνμ.) πράττω τι ἐκ συμφώνου, συμπράττω, συνεργῶ.

Συν·ερετμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνερέσσω.

Συνερέω, Ἰων. καὶ Συνερῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Συναγορεύω.

Συν·ερίζω, Μ. ερίσω. Ἐρίζω (Φιλονεικῶ) μετά τινος, συγκρούομαι, (κοιν.) συνερίζομαι, (συγχ. τῷ Συνερείδω).

Συνέριθος (ὁ, ἡ), Π. συνεργάτης (κυρ. εἰς ἐριουργίαν ἢ γεωργίαν)· (ἐν γέν.) συμπράκτωρ, συνεργός, συμβοηθός.

†Συν·εριπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνερείπω.

;Συνερκτικὸς [συνέργω], ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνείργειν (συγκλείειν), (ἰδιαιτ. ἐπὶ ῥήτορος) ὁ συναναγκάζων (συμπείθων, δένων τρόπον τινὰ πανταχόθεν μὲ τὰς ἀποδείξεις του) τὸν ἀκροατὴν, (ἄλλ. γρφ. Συνερτικός), (παρβλ. Συνακτικός).

Συν·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύνερξις, εως (ἡ). τὸ συνέργειν (συνείργειν), συνάφεια, σύνδεσις, (ἰδιαιτ.) σύζευξις εἰς γάμον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Συν-έρομαι, Μ. ερήσομαι (εὐχρ. κυρ. τὸ ἀπαρ. Συνέρεσθαι), = Συνερωτάω.

Συν-ερπύζω ἢ Συν-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Συνείρπυσα κτλ.). Ἕρπω ὁμοῦ. « Συμπαίζειν αὐτοῖς (τοῖς παιδίοις) καὶ συνέρπειν, « Ἀρρ.

Συνέρρουν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Συνέρρεον, παρτ. τοῦ Συρρέω.

Συνέρρωγα, μα. (ἀντὶ πθ.), πρκ. τοῦ Συρρήγνυμι.

;Συνερτικὸς [συνείρω], ἡ, ὁν. Ὁ συνδέων (συμπλέκων) ἐπιτηδείως τὰς ἀποδείξεις του, (οὕτως ἀνέγνωσεν ὁ Σχλ. εἰς τὸν Ἀρχ. ἀντὶ Συνεκτικός).

Συνερύω, Μ. ὑσω. Σύρω (Τραβῶ) ὁμοῦ, = Συσπάω.

Συν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι συγχρόνως· (συνήθ.) ἔρχομαι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος μετά τινος, σμίχω, ἀνταμώνομαι· (ἐπὶ πολλῶν) συνάζομαι, συναθροίζομαι· (μτγμ.) εἶμαι σύμφωνος· (ἐπὶ πραγμ.) συμπίπτω. « Πολλάκις συνερχόμεθά τινες ἐς ταὐτό, « Πλάτ. » Συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ πεδίον, « Ἡρ. » Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν, « Θκ. » Οὐ συνῆλθομεν ὡς πολεμήσοντες, « Ξεν. (ἢ κατ' ἀσυνήθ. συνκόλ.) « Μάχῃ ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πολεμίων ξυνελθοῦσα, « Θκ., συγκροτηθεῖσα. » Ἐπὶ τὸ σὸν λέχος συνῆλθον, « Σοφ., συνήρθην σοι εἰς γάμου (ἢ ἑλλ.) » Πρὶν ἡ συνελθεῖν αὐτούς, « Γρ., πρὶν συνεμρεθοῦν· (καὶ μὲ δοτ.) » Γυναιξὶ συνελθόντες τεκνοποιούμεθα, « Ξεν. (καὶ μτγμ.) » Εἰς λόγους αὐτῷ συνελθεῖν, « Πλ., νὰ ἀνταμωθῇ μαζῇ του νὰ ὁμιλήσουν. » Συνῆλθέ σοι, « Σοφ., ἐσυμφώνησε, τὰ ἐταιριάσατε μαζῇ· (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Ταῦτα πάντα συνελθόντα, « Ἡρ., συνδραμόντα, συμπεσόντα.

Συνερῶ, ἴδε Συνερέω.

Συν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ συγχρόνως· συγδέω τὰς ἐρωτήσεις μου· (ὁδ. εἰς τὴν διαλεκτικὴν) πρατείνω ἐρωτηματικὸν συλλογισμόν. » Ἐγκώμια οὐκ ἀσυλλόγιστα, ἀλλὰ συνηρωτημένα, « Ακ., πεπορισμένα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς διαλεκτικῆς. » Καὶ ὅλως συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον, « αὐτ.

Συνερώτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συλλογισμὸς συνηρτημένων (συνδεδεμένων) ἐρωτήσεων.

Συνερωτητέον, θετ. τοῦ Συνερωτάω.

Σύνες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Συνίημι.

Συν-εσθίω, Μ. ἔδομαι (πρκ. Συνεδήδοκα κτλ.). Τρώγω μαζῇ, συνεράω.

Σύνεσις [συνίημι], εως (ἡ). (κυρ. καὶ Π.) συνάντησις, ἕνωσις· (ὀθ. ἐπὶ ποτ.) συμβολή, συρροια. (ἁπλ.) σύμπτωσις. « Διὰ τὴν σύνεσιν τῶν δύω γραμμῶν ὑφ' ἓν σημεῖον, « Εὐκλ. 2) (συνήθ. μτγμ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς κρίσις (ἀντίληψις)· (ὀθ.) γνῶσις, φρόνησις. « Οἰκεία γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα ὅς' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, « Θκ. » Ἀπάτῃ περιγενόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελώμβανεν, « αὐτ. » Ὡς ἥδιὸν συνέσει χρηστότης κεκαμένη, « (Μένανδρ. παρὰ) Στϐ. (καὶ μετὰ γεν.) » Ἡ διὰ τῆς ἱστορίας περιγινομένη σύνεσις τῶν ἀλλοτρίων ἀποτευγμάτων τε καὶ κατορθωμάτων, « Διόδ. 3) (σπν.) = Συνείδησις. » Τίς σ' ἀπόλλυσιν; Ἡ ξύνεσις, ὅτι σύνοιδα δεινὰ εἰργασμένος, « Εὐρ. » Οὐδεὶς οὕτως οὔτε μάρτυς ἐστὶ φοβερὸς οὔτε κατήγορος δεινὸς ὡς ἡ σύνεσις ἡ ἐγκατοικοῦσα ταῖς ἑκάστων ψυχαῖς, « Πλϐ.

Συνεσκευασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεσκευασμένον, μὲ προετοιμασίαν.

Συνεσκιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σκιωδῶς πως, συγκεκαλυμμένως.

Συνεσπόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Συνέπομαι.

Συνεσπουδασμένως, ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, προθύμως.

Συνεσταλμένως [συστέλλω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ συστολήν· μὲ τρόπον περιωρισμένον (συμμαζωμένον)· μὲ οἰκονομίαν· (γραμτ.) κατὰ συστολὴν τῆς συλλαϐῆς (τοῦ φωνήεντος), βραχέως.

Συνεστέον, θετ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ἐσομαι.

Συνεστεῶς, Ἰων. ἀντὶ Συνεστώς.

Συνεστηκότως [συνίστημι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεστῶτα (σταθερόν, μόνιμον), βεβαίως· ἐπιμόνως.

Συνέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Συνίστημι.

Συνεστίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνεστιάω, συμπόσιον.

Συνεστιάτωρ, ορος (ὁ), = Συνδαιτυμών, σύνδειπνος.

Συνεστιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Φιλεύω τινὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλους. ‖. (μσ.) συντρώγω, συνευωχοῦμαι, (ἐν γέν.) εἶμαι συνέστιός τινος.

;Συνεστίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνεστίασις, (εἰς τὸν Ἡρ. ἄλλ. ἀνγν. Συνεστοῖ).

Συνέστιος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν ἑστίαν (οἶκον) μετά τινος, συγκάτοικος· συντράπεζος· (ἐν γέν.) ὁμοδίαιτος· (ἐπὶ ζ.) οἰκιακὸς, (παρϐλ.) Σύντροφος. « Ζεὺς —, « Αἰσχλ., ὁ Ξένιος.

Συνεστοῦ, δοτ. τῷ Συνεστώ.

Συνεσταλμένως [συστρέφω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεστραμμένον (περιεκτικόν, συνεσφιγμένον), μὲ ὀλίγας πλὴν ἐντόνους λέξεις, (παρϐλ.) Στρογγύλως.

Συνεστὼς [σύνειμι], ὁος-οῦς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνουσία, συναναστροφὴ, συμϐίωσις.

Συνεσφιγμένως [συστρίγγω], ἐπίρ. (μτχ.). Συνεπτυγμένως.

;Συνετάζω, Μ. άσω. Συνεξετάζω.

Συνεταίρα (ἡ), = Σύντροφος, συντρόφισσα.

Συν-εταιρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι Μ. ήσω,-ομαι. Ἔχω φιλίαν (ἑταιρίαν) μετά τινος.

Συν-εταιρίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσλαμϐάνω εἰς τὴν ἑταιρίαν μου, συνοικειοῦμαι.

Συνεταιρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Συνέταιρος (ὁ). σύντροφος, (Γαλλ.) compagnon.

Συνετάφην, παθ. ἀόρ. β'. τοῦ Συνθάπτω.

Σύνετε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Συνίημι.

;Συνετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἔχω ἢ Λαμϐάνω γνῶσίν (σύνεσιν) τινος πράγματος, ἐννοῶ παρατηρῶ. (εἰς τὸν Ἱπποκρ. γρφ. Συνετῆ).

†Συνετίζω, Μ. ίσω, (Γρφ.). Κάμνω συνετὸν (φρόνιμον, Ἐμπνέω σύνεσιν [γνῶσιν] εἰς) τινα, φωτίζω (τὸν νοῦν).

Συνετὸς [συνίημι], ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), νοήμων, γνωστικὸς· (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἔμπειρος. « Συνετοὶ γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, « Ακ (ἢ αἰτ.) « Ἐγὼ τά τ' οἰκεῖα συνετός εἰμι καὶ τὰ μὴ, « Εὐρ. ‖. (ὡς οὐσ.) « Ἡ συνετὴ (ἐνν. θρὶξ), « Ἐπγρ., ἡ πολιά, ὡς » συνετὴς ἄγγελος ἡλικίης, « αὐτ. ‖. (οὐδ.) » Τὸ συνετὸν, « Θκ., ἀντὶ Ἡ σύνεσις. » Μετὰ τοῦ δυνατοῦ τὸ συνετὸν ἔχοντες, « Πλ. » Ἡ μέλιττα σύνεγγυς ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ συνετὸν, « Γεωπον.

2) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) καταληπτός. « Συνετά σφι ηὖδα, « Ἡρ. » Οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, « Συν.

3) (σπνττ. ἐπὶ χειῶνος) δυνάμενος νὰ ἐνωθῇ (νὰ θηλυκωθῇ ἢ νὰ σταυρωθῇ), κλειστός.

Συνετῶς, ἐπίρ. Μὲ σύνεσιν, φρονίμως. « Σ. βουλευσάμενος, « Πλϐ. 2) μὲ τρόπον συνετὸν (καταληπτὸν), εὐκρινῶς. » Φθεγξαμένου μόλις οὐδὲν συνετῶς (τοῦ Σατύρου), ἀλλὰ τραχεῖάν τινα φωνὴν ἀφέντος, « Πλ.

Συνεύαδε, Π. Αἰολ. ἀντὶ Συνέχδε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ (ἀχρ.) Συναυδάνω, ἀρέσκω εἰς παλλοὺς ἢ ὅλους ὁμοῦ.

Συν-ευαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Συνευδοκῶ, Συναρέσκομαι. « Τῇ γραφῇ —, « Διόδ.

Συνευαστὴρ (ὁ), Π [σὺν, εὐάζω]. συνεορταστὴς τῶν ὀργίων τοῦ Βάκχου.

Συν-ευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδαιμονῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐδαιμονίας τινὸς, συνευτυχῶ.

Συν-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκρίνω ἢ ἐγὼ ἐπίσης, συναινῶ, συναποδέχομαι. (πθ.) » Συνευδοκούμενον, « τὸ ἐκ συμφώνου ἐγκριθὲν, εὐάρεστον πολλοῖς ὁμοῦ.

†Συνευδοκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνευδοκῶν εἴς τι, ὁμόψηφος, σύμφωνος.

;Συν-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ ἢ ἐγὼ συγχρόνως ἢ ἐπίσης μετά τινος.

Συν-εύδω, Μ. ευδήσω, = Συγκοιμῶμαι.

Συν-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐημερῶ ὁμοῦ, συναπολαμϐάνω τῆς εὐημερίας τινός.

Συν-ευθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συγχαίρω, Συνευφραίνομαι.

Συν-ευθύνω, Μ. υνῶ. Συνεργῶ πρὸς διεύθυνσιν (διόρθωσιν) τινός.

†Συν-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐυκαιρῶ (Σχολάζω) μετά τινος καταγίνομαι ὁμοῦ εἰς.

†Συν-ευκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἐπγρ.) = Συνδιακοσμῶ, συνδιέπω, συνδιατάττω.

Συν-ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ ἐκ συμφώνου.

Συν-ευνάζω (ευνάω-ῶ), Μ. άσω. Συγκαταλίνω εἰς τὴν αὐτὴν εὐνὴν, συγκοιμίζω. Ὑπανδρεύω· (πθ.) συγκοιμῶμαι.

Συνεύνασις, εως (ἡ), τὸ συνευνάζειν ἢ συνευνάζεσθαι, συγκοίμησις.

;Συνευναστικὸς, ἡ, ὁν, διάφ. ἀνάγν. ἀντὶ Συνδυαστικὸς.

Συν-ευνάω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνευνάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνευνέτης, ου (ὁ) καὶ Συνευνέτις, ιδος (ἡ), = Σύνευνος, σύζυγος.

;Συνεύνη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Συνευνέτις.

†Συνεύνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνευνος.

Συν·ευνομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολαμβάνω τὴν αὐτὴν εὐνομίαν, εὐνομοῦμαι ἐπίσης.

Σύνευνος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν εὐνὴν (κοίτην) μὲ ἄλλον κοιμώμενος. » Οὐ σὺ καθιστᾷς ἄρνα σύνδειπνον λύκῳ ϗ βοῦν σύνευνον θηρίοις ἀνημέροις; « Εὐγέν. ||. (οὐσ.) σύζυγος.

Συν·ευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναπολαμβάνω τῆς εὐπαθείας τινός, συνευθυμῶ, συνευφραίνομαι.

;Συν·ευπάσχω, Μ. πείσομαι (πρκ. Συνευπέπονθα). Συναπολαμβάνω τῆς εὐεργεσίας, εὖ πάσχω καὶ ἐγὼ ἐπίσης, (ὀρθότ. διῃρημ. Σὺν εὖ πάσχω).

Συν·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβοηθῶ τινὰ εἰς τὸ νὰ εὐπορήσῃ (νὰ ἀπολαύσῃ τι), συνεργῶ ἢ συνεισφέρω πρὸς εὐπορίαν τινός· τὸν εὐκολύνω εἰς τὸ νὰ προμηθευθῇ τι· (ἐν γέν.) συμπράττω, συντελῶ πρός, (παρβλ.) Συμπορίζω.

Συν·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω ἢ Ἐφευρίσκω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·ευρύνω, Μ. υνῶ. Συνεκτείνω κατὰ πλάτος.

Συν·ευσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσχημονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, εἶμαι ἐπίσης εὐσχήμων (εὔτακτος).

Συν·ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐτυχῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐτυχίας τινὸς ἢ εἶμαι ἐπίσης εὐτυχής.

Συν·ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἐπίσης εὔφημα (ἢ Δὲν προφέρω ἀπαίσια) λόγια, (ἐπμ.) συνευδοκῶ, συναποδέχομαι. 2) (μτβτ.) συνανυμνῶ, συνεγκωμιάζω.

;Συν·ευφράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι (παρατηρῶ ἢ συμβουλεύομαι) φρονίμως ἢ μετ' ἐπιτυχίας, (ὀρθότ. διῃρημ. Σὺν εὖ φράζομαι).

Συν·ευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι μετά τινος, συμμετέχω (συναπολαμβάνω) τῆς εὐφροσύνης τινός.

Συν·εύχομαι, Μ. εύξομαι. Εὔχομαι μετά (Ἐνόνω τὰς εὐχάς μου μὲ τὰς εὐχάς) τινος.

Συν·ευωδιάζω, Μ. άσω. Εὐωδιάζω συγχρόνως.

Συν·ευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐωχοῦμαι (Ξεφαντόνω) μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συν·εφ·άπτομαι, Μ. άψομαι. Βάλλω χέρι ὁμοῦ εἴς τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῇ, συμβοηθῶ.

Συν·εφ·αρμόζω (.αρμόττω), Μ. αρμόσω. Ἐφαρμόζω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συν·εφ·εδρεύω, Μ. εύσω. Καιροφυλακτῶ ὁμοῦ ὡς ἔφεδρος.

Συν·εφ·έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Συνεφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) συγχρόνως μαζῇ μου ἢ κατόπιν μου.

Συν·εφ·έπομαι, Μ. έψομαι (ἀόρ. Συνεφεσπόμην). Ἀκολουθῶ κατόπιν τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλους. » Ξενοφῶντα, τῶν ὁπλιτῶν τοὺς νεωτάτους λαβόντα, συνεπισπέσθαι, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ἵνα δὲ σαφέστερον ϑ λέγω δηλώσω, τῇδέ μοι συνεπισπέσθε, « Πλάτ.

Συν·εφ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Ἐφευρίσκω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·εφ·ηβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι συνέφηβος (συνομήλικος ἐφήβου) τινος· συνδιάγω τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν μου μετά τινος.

Συνέφηβος (ὁ, ἡ). συνομήλικος ἐφήβου, (ἐν γέν.) νέος συνηλικιώτης.

Συν·εφ·ιζάνω, Μ. ιζήσω. Συγκάθημαι μετά τινος ἐπάνω εἰς.

Συν·εφ·ιστάνω καὶ

Συν·εφ·ίστημι, Μ. συνεπι-στήσω (ἀόρ. Συνεπέστησα ϗ β'. Συνεπέστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· διορίζω τινὰ συνεπιστάτην, (καὶ μσ.) ἐπιστατῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (μτνμ. ἐνν. τὴν διάνοιαν) κάμνω τινὰ προσεκτικὸν (καὶ μσ. προσέχω) συγχρόνως εἴς τι· (ἰδιαιτ. εἰς τὸν β'. ἀόρ.) ἐπαναστατῶ ὁμοῦ κατά τινος, Συνεπανίσταμαι. » Συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, « Γρφ., ἐσηκώθη ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἐναντίον των.

Συν·εφ·οράω-ῶ, Μ. επ·όψομαι (ἀόρ. Συνεπεῖδον κτλ.). Ἐπιβλέπω (Ἐφορῶ) συγχρόνως.

Συν·εφ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ ὁμοῦ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου) κατά τινος.

Συνέφορος (ὁ). συνάρχων ἐφόρου, συνεπιστάτης.

Συνέχεια (ἡ), τὸ συνέχεσθαι, σειρὰ πραγμάτων συγκρατουμένων, ἀλληλουχία· διάρκεια· προσπάθεια (ἐπιμονή) συνεχής· » Ἡ ἐμὴ συνέχεια, καὶ πλάνοι, ϗ ταλαιπωρίαι, « Δμ.

Συνεχέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Συνεχῶς.

Συνεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνεχόμενος ἢ σχηματίζων ἀδιάκοπον σειρὰν μετά τινος· ἀμέσως γειτνιάζων· (ἐπὶ χρόν.) διαρκὴς, ἀδιάκοπος· (ἐν γέν.) συχνὸς, ἀλλεπάλληλος· ἐπίμονος. » Προθύμους καὶ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, ϗ συνεχεῖς, « Ξεν. » Πυρετοὶ οἱ μὲν συνεχέες, οἱ δὲ ἡμέρην ἔχουσι, νύκτα διαλείπουσι, νύκτα ἔχουσι, ἡμέρην διαλείπουσι, « Ἱππκρ. » Συνόχους μὲν ἰδίως καλοῦμεν τοὺς ἐπὶ ὑπερζέσει τοῦ αἵματος ἀναπτομένους πυρετούς, συνεχεῖς δὲ τοὺς μᾶλλον ἐπὶ σήψει διαφόρων συνισταμένας χυμῶν, « Ἀκτ. » Τὸ συνεχὲς, « ἀντὶ Ἡ συνέχεια· (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Κατὰ τὸ συνεχὲς. (καὶ ἐλλ.) » Συνεχὲς, ἀντὶ Συνεχῶς, ἀδιακόπως, κατὰ συνέχειαν, ἀμέσως. (ἢ τοπ.) » Ὁ Ἰόνιος πόρος, καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, « Πλ. » Καὶ μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς (ὅπου τινὲς γρφ. διὰ τὸ μέτρον συνεχὲς) εἶδε, « Θκρ. (ἢ χρν.) » Ὕε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχὲς, « Ἰλ. Μ. (καὶ κατ' ἐπίτ.) » Δύο νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθα, « Ὀδ. Ι. (καὶ ὑπερθ.) » Πειρῶνται ὡς συνεχέστατα ποιεῖν, « Ξεν.

Συν·εχθαίρω, Μ. αρῶ. Μισῶ (Ἐχθρεύομαι) ὁμοῦ.

Συν·εχθραίνω, Μ. ανῶ καὶ Π.

Συν·έχθω, = Συνεχθαίρω.

†Συν·εχίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Κάμνω τι νὰ ᾖνε συνεχὲς (νὰ συνέχεται) μὲ ἄλλο, συνάπτω, συνενόνω.

†Συνεχισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. συγχνὴ (συνεχὴς) χρῆσις, συνέχεια.

†Συνεχιστέον, θετ. τοῦ Συνεχίζω.

†Συνεχόντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Συνεχῶς, συχνά, (Ἱππιατρ.).

Συν·έχω, Μ. συν·έξω καὶ πθ. συσχεθήσομαι (ἀόρ. Συνέσχον κτλ.). Κρατῶ συνημμένα δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ, συγκρατῶ, (καὶ ἐλλ.) ἐνόνομαι. » Ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, « Ὅμ. » Ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, « αὐτ. (ἐδῷ ὑπάγουσί τινες καὶ τὸ) » Δέκατός ἐστι τρόπος, ὃς καὶ μάλιστα συνέχει πρὸς τὰ ἠθικά, « Σξτ., ἀνάγεται, ὑπάγεται, (ἀλλ' ὁ Schneyder, ὀβελιστέον ἡγησάμενος τὸ Πρὸς, ἀνήγαγε τὸ παράδειγμα εἰς τὴν 3 σημασ.). 2) κρατῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περιέχω. » Ἀμφὶ δ' ἴτυν (τρίποδος) ῥέεν Ὠκεανός, πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος, « Ἡσ. 3) (συνκδχ.) συντηρῶ, διατηρῶ. » Ἐν τῇ πατρίδι δύο σχολὰς συνεῖχε, πρωὶ μὲν τὴν ῥητορικὴν, δείλης δὲ τὴν γραμματικὴν, « Στρβ. » Ταύτης ἥρα ποτὲ ὁ.. καὶ συνεῖχ' αὐτὴν μόνος, γαμετῆς τρόπον γυναικός, « (Μάχ. παρ') Ἀθ. (ὅθεν) » Τὸ συνέχον, « Φιλόσοφ. καὶ Ῥτρ. τὸ κυριώτερον (τὸ οὐσιῶδες) μέρος τῆς ὑποθέσεως. » Παρασιωπᾷν τὰς ἀρχὰς ϗ τὰ συνέχοντα τῶν πραγμάτων, « Πλβ. 4) ςενοχωρῶ· ἐπικρατῶ· ἐπείγω (» Τῷ συνέχοντι καιρῷ, « Ἡλ.), (καὶ πθ.) εἶμαι κυριευμένος ἀπό. » Λύπῃ (» Φόβῳ, » Ὀργῇ, » Λιμῷ, » Δίψῃ, » Ἀκρασίᾳ, » Ἀμηχανίᾳ κτλ.) —, « Δξ. » Δουληίῃ συνέχεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἀσυνήθ.) » Πατρὶ συνείχετο ὀργὴν χαλεπῷ, « αὐτ., εἶχε νὰ κάμῃ μέ.

Συνεχῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνέχειαν (χρν. ἢ τοπ.), ἀδιακόπως· διαρκῶς· ἐπιμόνως (κατ' ἔκτ.) πολλὰ συχνά, σχεδὸν ἀκατάπαυστα. » Οὐκ ἔλεγόν σοι συνεχῶς; « Χρσ. » Ὁ πρῶτος πόλεμος δέκα ἔτη συνεχῶς γενόμενος, « Θκ., (ἴδε ϗ Συνεχὴς).

Συν·εψέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνέψω.

Συνέψημα (τὸ), τὸ συνεψόμενον, ἄρτυμα (μαγειρεύματος), ἢ· σύβρασις. » Χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρόμμυα προσφέρονται, « Γαλ.

Συνεψητέον, θετ. τοῦ Συνέψω.

Συν·εψιάω, καὶ (μσ.) -άομαι -ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Συμπαίζω. » Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάουσα (-άζουσα;) Χαρικλὼ, « Ἐπγρ.

Συν·έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι ὁμοῦ μὲ ἢ εἰς τρόπον ὥστε νὰ βράσῃ καλὰ, συγοβράζω, (ϗ ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω, (κοιν.) Ὑψήνομαι. » Ὑπὸ τοῦ ἡλίου συνεψόμενον, « Θρρ.

Συνεώρακα, πρκ. τοῦ Συνοράω.

Συνέωσα, ἀόρ. ά τοῦ Συνωθέω.

Συν·ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου μετά τινος, (συνκδχ.) συμπαίζω, συνευφραίνομαι.

Συν·ηβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Συμβάλλω, συναντῶ, συναπαντῶμαι μετά τινος.

Συνηβολίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Συμβολή, συνάντησις, σύμπτωσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύνηβος (ὁ, ἡ). νέος συνηλικιώτης, συνέφηβος.

Συνηβώοντος, Π. Ἰων. ἀντὶ Συνηβῶντος.

Συνηγεμονικός, ἡ, όν. Ἐπίσης ἡγεμονικός.

Συνηγεμών, όνος (ὁ). συνάρχων ἡγεμόνος.

Συν-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμπροηγοῦμαι (ὡς ὁδηγὸς ἢ ἄρχων), Συνηγεμονεύω.

Συνηγέτωρ, ορος (ὁ), = Συνηγεμών, συστράτηγος.

Συνηγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). = Συλλήβδην, συνημμένως.

Συν-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (ὡς συνήγορος) ὑπέρ τινος, Συναγορεύω, (χ. πτ.) = Σύμφημι.

Συνηγόρημα (τὸ). ἔργον συνηγόρου, συναγόρευσις.

Συνηγορητέον, θετ. τοῦ Συνηγορέω.

Συνηγορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνηγόρου, ἡ ὑπέρ τινος ἀπολογία, ὑπεράσπισις, (ἐν γέν.) Συναγόρευσις.

Συνηγορικός, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν συνηγορίαν ἢ τὸν συνήγορον, συνηγόρου ἴδιος. ||. » Τὸ συνηγορικόν, « Ἀρςφ., ὁ μισθὸς τοῦ συνηγόρου.

Συνήγορος (ὁ, ἡ). ὁ συναγορεύων (ὁμιλῶν μετὰ ἢ ὑπέρ τινος)· (ἰδιαιτ. καὶ οὐσ.) δικηγόρος ὑπερασπιστὴς κρισολογουμένου, (Ατ.) advocatus· (ἐνίοτε) ἀντιδικος, (Ἀρςφ. Ἀχ. 706).

Συνηθέατε, Ἰων. ἀντὶ Συνήθειτε, Β'. πλθ. πρσ τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Σύνοιδα.

Συν-ήδομαι, Μ. ησθήσομαι (ἀόρ. Συνήσθην), = Συγχαίρω.

Συνήεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι.

Συν-ηδύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Συνήδυσμαι). Ἡδύνω (Νοστιμίζω) τι διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ἑνώσεώς μου. » Τὸν ἄρτον ὁ ἅλς συνηδύνει, « Πλ. 2) (μτφορ.) εὐφραίνω διὰ τῆς συναναστροφῆς μου. » Τοὺς φίλους—, « Ἀρςτ.

Συνήθεια (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις συνήθης μετά τινος, συνδιαίτησις· συναναστροφή· σχέσις, οἰκειότης· (εἰς τὸν Πλβ. ΛΑ', 21) συμπόσιον· (ἐνίοτε) συνουσία. » Λόγους αὐτῇ προσήνεγκε περὶ συνηθείας, « Ξεν. 2) = Ἔθος, (κοιν.) συνήθεια· (ὀθ. γρμτ.) τὸ κοινὸν (τετριμμένον) ἰδίωμα τοῦ λόγου. ||. πλθ. (εἰς τὸν Ἀρςτ.) τὰ συνήθεια (τῶν γυν.)

Συν-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαγαρίζω διὰ τοῦ ἠθμοῦ (Σουρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συνήθης [σὺν, ἦθος], εος (ὁ, ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Συνήθων). (κυρ.) Ὁ συνδιατρίβων (συνδιαιτώμενος) μετά τινος· (ἐπμ.) οἰκεῖος, φίλος· (ἐν γέν.) γνωστός, συνειθισμένος.

Συνήθως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, κατὰ τὸ σύνηθες· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Συνηκολουθηκότως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατὰ συνακολούθησιν, συνεπῶς, (Γαλλ.) consequemment.

Συνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συμμαθητής, συνακροατής. 2) ὁ συνακουόμενος μετά τινος. » Τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν, « Πλάτ., νὰ συνακούωνται μεταξύ των, ν' ἀκούῃ ἕνας τὸν ἄλλον.

Συν-ήκω, Μ. ήξω, (κυρ.) = Συνέρχομαι (« Συνήκετε περὶ σωτηρίας βουλεύσοντες, « Θκ.)· (ὀθ. συνήθ.) καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμπίπτω, συνάπτομαι. » Εἰς στενὸν—, « Ἀρςτ., ςενεύω. » Ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χονδρώδεις, εἰς ὀξὺ συνηκούσας, « αὐτ. 2) (τρπ.) 'ταιρειάζω, συμφωνῶ. ||. (τρπρσ.) Συνήκει, = Προσήκει, ἁρμόζει.

Συνήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Συνελαύνω.

Συνῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συνέρχομαι.

Συνηλικιώτης, ου (ὁ) καὶ ;Συνηλικιῶτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Συνήλικος ᾖ

Συνῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον ἡλικίαν, συνομήλικος· (συνκδχ. ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος.

†Συν-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω μαζῇ.

Σύνηλυς [συνήλυθον], υδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος μὲ ἄλλους ἢ πολλοὺς μαζῇ, (συγχ. τῷ Σύγκλυς).

Συνηλυσίη ᾖ

Συνήλυσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Συνέλευσις, σύνοδος.

†Συνήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνηλόω, κάρφωμα μαζῇ.

Συνημέρευσις, εως (ἡ), = Συνδιημέρευσις.

Συνημερευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνημερεύων (συνδιημερεύων) μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος.

Συν-ημερεύω, Μ. εύσω, = Συνδιημερεύω.

Συν-ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συνάπτω, (ὀθ.

Συνημμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνάφειαν, συνημοσμένως· (Γρμτ.) ὀφ' ἕν.

Συνημοσύνη (ἡ), Π. σύμβασις, συνθήκη, συμφωνία· σχέσις, φιλία, οἰκειότης, [ἐκ τοῦ

Συνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήθης, οἰκεῖος· σύνοικος· (ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος.

Συνήνεγκα ᾖ Ἰων. Συνήνεικα, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ Συμφέρω.

Συνήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ σκορπιζόμενος μὲ τὸν ἄνεμον, ἀνεμώλιος. » Ἐλπὶς —, « Ἡράκλτ.

Συνηνέχθην ᾖ Ἰων. Συνηνείχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συμφέρω.

Συν-ηνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡνιοχῶ ὁμοῦ, συνδιευθύνω (ὡς ἡνίοχος), (ἐν γέν.) συνδιέπω.

Συνηνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνημμένως.

Συνήορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνάορος, 'ταιρειασμένος, συνηρμοσμένος. » Φόρμιγξ δαιτὶ—, « Ὀδ. Θ. ||. (οὐσ. ἐν γέν.) σύντροφος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συν-ηπερσπεύω, Μ. εύσω, Π. ἀπατῶ τινα ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον.

Συν-ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠρεμῶ ὁμοῦ.

Συνηρέτης [σὺν, ἐρέσσω], ου (ὁ). συγκωπηλάτης· (μτνμ. ἐν γέν.) συμβοηθὸς, συμπράκτωρ, συνεργάτης.

Συν-ηρετμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνερέσσω, κωπηλατῶ ὁμοῦ· (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, (παρβλ.) Ὁμοῤῥοθέω.

Συνηρεφεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ συνηρεφοῦς, ἴσκιος (ἴσκιωμα) ἀπὸ πυκνὰ δένδρα.

Συν-ηρεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιάζω πυκνῶς, συσκιάζω· (ἀμτβτ.) εἶμαι.

Συνηρεφὴς [σὺν, ἐρέφω], έος (ὁ, ἡ). σκιασμένος ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, σύσκιος· (ἐν γεν.) δασὺς, πυκνός· (ἁπλ.) σκεπασμένος. » Τῶν καρκίνων ἡ θήλεια μεῖζον καὶ συνηρεφέστερον ἔχει τὸ ἐπικάλυμμα, « Ἀρςτ. » Ἐν τῷ συνηρεφεῖ, « Ακ., εἰς τὸ ἴσκιωμα. 2) (μτνμ.) σκυθρωπός. » Ξυνηρεφὲς πρόσωπον ἐς γῆν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ, « Εὐρ.

Συνηρεφία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνηρέφεια.

Συνηρημένως, ἐπίρ. Κατὰ συναίρεσιν.

Συνήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [σὺν, †ἄρω]. συνηρμοσμένος· κοινός. » Δαὶς—, « Ν κ. 2) (Γλσ.) ἀντὶ Συνηρεφὴς, σύσκιος.

Συνήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνάριθμος.

Συνηρμοσμένως [συναρμόζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ συναρμογὴν, καταλλήλως, 'ταιρειασμένα.

†Συνήσθησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύνθεσις.

Συνησκημένως [συνασκέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολὺν (πρὸς τὸν καλλωπισμὸν τινος πράγματος) κόπον.

Συν-ησσάομαι (ττάομαι)-ῶμαι, Μ. ηττηθήσομαι. Νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-ησυχάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω παρομοίως.

Συνῆχα, πρκ. τοῦ Συνάγω.

Συν-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) ἐκ συμφώνου μετά τινος, ἀναπέμπω τὸν αὐτὸν ἦχον. » Φθεγγόμενοι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὡς συνηχεῖν αὐτοῖς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐργαστήρια, « Θφρ.

Συνήχησις, εως (ἡ), τὸ συνηχεῖν, (παρβλ.) Συμφωνία.

Συνήωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Συνήορος.

Συν-θακέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συγκάθημαι, [ἐκ τοῦ

Σύνθακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συγκάθεδρος· σύνθρονος· (ἐπὶ θεοτήτ.) = Σύνναος.

Συν-θαλαμεύομαι, Μ. εύσομαι. Φυλάττομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλην (παρθένον) ἐντὸς θαλάμου, θαλαμεύομαι παρομοίως.

Συν-θάλλω, Μ. θαλήσω. Θάλλω ὁμοῦ.

Συνθαλπτέον, θετ. τοῦ -

Συν-θάλπω, Μ. θάλψω, = Συνθερμαίνω· (μτφορ.) τιμῶ ἢ παρηγορῶ ὁμοῦ, συνθεραπεύω.

Συμ-θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπλήττομαι (βλέπων ἢ ἀκούων) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συν-θανατόω-ῶ, Μ. ήσω. Θανατόνω ὁμοῦ.

Συνθανεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνθνήσκω.

Συν-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ἢ ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον. » Συνετάφημεν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος, « Γρφ.

Συν-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω ᾖ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαυματουργῶ ὁμοῦ (μετά τινος).

Συν-θεάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ ἢ Πράττω ᾖ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ὡς θεόληπτος, συνενθουσιάζομαι.

Συν-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κυττάζω (Σεριανίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους. » Ἐπὶ κωμῳδῶν θεαν βαδίζοντι καὶ ἐμὲ ἀνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πείθοντι προθύμως συνθεᾶσθαι, « Ξεν. 2) παρατηρῶ μὲ ἀκρίβειαν, Συνθεωρέω. » Ἐν ταῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος,« Πλβ.

Συνθεατὴς, οῦ (ὁ). ὁ βλέπων τι (κυρ. δὲ ὁ θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον) μαζῇ μὲ ἄλλους.

Συνθεάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συνθεατής. 2) (εἰς τὸν Πρκπ.) ἡ παρασταίνουσα μὲ ἄλλας γυναῖκας εἰς τὸ θέατρον, σύντροφος τῶν ὑποκριτριῶν τοῦ θεάτρου.

†Συνθεία (ἡ), (θλγ.). τὸ συνεῖναι τῆς θεότητος.

;Συ-θειάζω, Μ. άσω, = Συνθεάζω.

Συν-θέλω, Μ. θελήσω, = Συνεθέλω.

Σύνθεμα (τὸ), Π. (καὶ μτγν. μόνον λογογρφ.) ἀντὶ Σύνθημα.

Συν-θεμιστεύω, Μ. εύσω, = Συνδικάζω, Συνδικέω.

Σύνθεο, Π. ἀντὶ Σύνθου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Συντίθημι.

Συν-θεολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναριθμῶ (Συγκαταλέγω) μετὰ τῶν θεῶν. 2) ὁμιλῶ περὶ θεοῦ (θεολογῶ) μετά τινος.

Σύνθεος (ὁ, ἡ). ὁ συνυπάρχων τῷ θεῷ, ἐπίσης ἡ συνανάρχως θεός.

Συν-θεραπεύω, Μ. εύσω. Τιμῶ (Περιποιοῦμαι) ἡ ἰατρεύω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνθεράπων, οντος (ὁ). συνυπηρέτης, σύνδουλος.

Συν-θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω ἡ (ἁπλ.) Κόπτω ὁμοῦ.

Συν-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἢ κατ' ὀλίγον. »Συνθερμαίνουσι τοὺς νεοττοὺς ἀμφότεροι,« Ἀρςτ. »Ὅταν.. συνθερμανθῇ τοῦτο καὶ πεφθῇ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, « Θφρ.

Συνθερμαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συνθερμαίνειν, θερμότητος ἐμποιητικός.

Συνθεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνθήκη, συμφωνία, παραγγελία, στοίχημα.

Σύνθεσις [συντίθημι], εως (ἡ). ἡ ὁμοῦ κατὰ τάξιν θέσις· ἕνωσις· (ἰδιαιτ.) ἡ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματ. ἡ ῥητορ. συναρμογὴ τῶν λέξ. ἢ φρα. (» Τὸ ῥῆμα καὶ τοὔνομα, ποιοῦντα τὴν πρώτην τό τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν, ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευκε, « Πλ. » Παράδειγμα δὲ βραχείας συνθέσεως τὸ, Λακεδαιμόνιοι Φιλίππῳ, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, « Δμτρ. » Ξηρᾶς δέ τινος συνθέσεως τὸ, Ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρὰ κτλ., « αὐτ.)· (εἰς τὴν Λογικ. καὶ Μαθηματικ.) ἡ ἀπὸ τῶν ἁπλῶν εἰς τὰ σύνθετα βαδίζουσα (πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ζητουμένου) μέθοδος, (ἀντιθ. τῷ Ἀνάλυσις)· (ἰατρ.) ἡ τῶν διαφόρων ἰατρικῶν ἢ ἀρωμάτων ἀνάμιξις, (ἁπλ.) σκευασία (»Ὅταν ἀκμάζῃ τὸ ἄνθος [τοῦ ῥόδου], ῥοδίζουσι τὰς συνθέσεις,« Θφρ.)· (Π.) ἀντὶ Συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) εἴδ. ἐπανωφορίου· (ἴσ.) robe de chambre. »Ac plerumque synthesim (al. synthesinam) indutus (Nero), ligato circum collum sudario prodierit in publicum, sine cinctu, et discalceatus,« Sueton.

Συν-θεσπιῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμῳδῶ ὁμοῦ μέ.

Συνθετέον, θετ. τοῦ Συντίθημι.

Συνθέτης, ου (ὁ). ὁ συνθέτων (συναρμόζων) τι· (ἰδιαιτ. δὲ) »Ὀνομάτων —, « Δ. Ἀλ., ὁ ῥήτωρ ϗ »Λόγων—,« Παυσ., ὁ λογογράφος.

†Συν-θετίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθετίζω.

Συνθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνθέτειν· (Λογικ.) ὁ προβαίνων κατὰ σύνθεσιν.

Σύνθετο, Π. ἀντὶ Συνέθετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Συντίθημι.

Σύνθετὸς, ἡ ἢ ος, ὸν ἢ ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ διάφορα μέρη ἢ πράγματα συνηνωμένα. » Συνθετὸς καὶ πάλιν διαιρετὸς ἱπποκένταυρος, « Ξεν. » Τῶν φωνῶν αἱ μὲν εἰσιν ἁπλαῖ, αἱ δὲ σύνθετοι, « Σξτ. » Πάντοτε αὐτὴν Σάμον Θρηϊκίην καλεῖ καὶ οὐδέποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον, « Ἡσύχ. 2) πλαστός. » Λόγος—, « Αἰσχλ. 3) συμφωνημένος. »Ἐκ συνθέτου,« Ἡρ., »Ἐκ συνθήματος.

Συνθέτως, ἐπίρ. Διὰ συνθέσεως· κατὰ σύνθεσιν (συμφωνίαν)· (Γρμτ.) ἐν συνθέσει. » Αἴνου σπέρμα, ὃ καὶ συνθέτως ὀνομάζουσι λινόσπερμον,« Γαλ.

Συν-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω μαζῇ (ἐκ συμφώνου) ἢ πρὸς ἓν μέρος, συνέρχομαι τρέχων, συντρέχω. » Ἦν τὰ τοῦ χαλινοῦ διατρέχῃ καὶ συνθέῃ, « Ξεν., ἂν γυρίζουν (δουλεύουν) ἕνα μετ' ἄλλου εὔκολα. 2) (τρπ.) λαμβάνω τὴν ἀπαιτουμένην ἔκβασιν, ἀποβαίνω σύμφωνα μὲ τὴν θέλησίν τινος. »Οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, « Ὀδ., δὲν θὰ τελεσφορήσῃ, δὲν θὰ ἐπιτύχῃ.

Συν-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο. »Τὰς εἰκόνας αὐτῶν θεωροῦντες χαίρομεν ὅτι τὴν δημιουργήσασαν τέχνην συνθεωροῦμεν,« Ἀρςτ. 2) θεωρῶ διὰ τοῦ νοὸς ἢ μετ' ἐπιστασίας. »Ἐγὼ, συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, « Θφρ. 3) (χωρὶς πτ.) εἶμαι (ἀποστέλλομαι ὡς) συνθέωρος. » Ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει,« Ἀρςφ.

Συνθεωρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συνθέωρος καὶ ὄχι Συνθεωρὸς (ὁ). συναπεσταλμένος εἰς (θρησκευτ.) θεωρίαν.

Συν-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου)· (μτφορ.) συμπαροξύνω.

Συνθήκη (ἡ). συμφωνία (ἔγγραφος ἢ ἄγραφος), σύμβασις ὁποιαδήποτε, (ἰδιαιτ.) συνυπόσχεσις πρὸς διατήρησιν εἰρήνης. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) »Συνθήκας ποιεῖσθαι (τίθεσθαι κτλ.), « Αξ. » Ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, « Ἰσκρ. »Ὑπερβαίνειν (» Ἀναιρεῖν, » Ψεύδεσθαι) τὰς συνθήκας, « Αξ. 2) (συνκδχ.) ἔγγραφον συνθήκης, συμφωνητικόν· ὁμολογία. » Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ,« Λυκοῦργ. »Ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας,« Δμ. 3) = Σύνθεσις (λόγου). »Ὑπομνήματα εἰς ἔσχατον χυδαιότητος λέξει τε καὶ διανοίᾳ καὶ συνθήκῃ.. ἐλαύνοντα,« Φώτ.

†Συνθηκοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω συνθήκας.

Συνθηκοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (dépositaire τοῦ ἐγγράφου) τῆς συνθήκης.

Σύνθημα (τὸ). (ἐν γεν.) σημεῖον, γνώρισμα· (ἰδιαιτ.) τὸ συμφωνημένον μεταξὺ τινῶν πρὸς ἀμοιβαίαν συνεννόησιν· (π. χ.) ὁ λόγος διὰ τοῦ ὁπ. γνωρίζονται μεταξύ των οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) mut d' ordre, ἢ· τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. εἰδοποιοῦνται μακρόθεν, (Γαλλ.) signal· ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ διὰ τοῦ ὁπ. γράφονται αἱ μυστικαὶ ἐπιστολαί, (Γαλλ.) chiffre· ξύλον εἰς εἶδος τσέδουλας χρησιμεῦον πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν περιπόλων, (παρβλ.) Σύμβολον. » Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, ϗ δηλοῦν τοῖς συνθεμένοις, προειδόσι δὲ, τὰ πράγματα, « Πλάτ. » Εὐγενείας σύνθημα παρὰ βαρβάροις τὸ στίζεσθαι, « Σξτ. » Αἱ πλείστοις συνιοῦσαι (παρ' Αἰγυπτίοις) καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐτοῖς σεμνολογήματος,« αὐτ. » Τὰς πινακίδας, ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς,« Συν. »Παρηγγύα σύνθημα Ζεὺς συμμαχος, « Ξεν. »Ἤρετο τίς ὁ θόρυβος εἴη· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται. Καὶ ὃς ἤρετο, ὅτι καὶ εἴη τὸ σύνθημα· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι Ζεὺς σωτὴρ ϗ Νίκη, « αὐτ. » Οὐ πρότερον ἐπιθήσεσθαι, ἢ τὸ σύνθημά σφι ἔμελλε φανήσεσθαι παρὰ τῶν περιπλεόντων ὡς ἡκόντων, « Ἡρ. »Ἐκ (»Ἀπό, »Ὡς ἐκ) συνθήματος, « αὐτ., ἐκ συμφώνου. » Ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, « Γργ., τὰ διδόμενα εἰς τοὺς ταξειδεύοντας μὲ ὀχήματα τοῦ δημοσίου, ἢ (ἁπλ.) Συστατικά, (Λτν.) literas dimissorias ἢ formatas. 2) σχέσις, μετοχή, κοινωνία. » Τί γὰρ ἀσπίδι σύνθημα καὶ βακτηρίᾳ; « Ἀθ., τί κοινὸν μεταξύ; 3) συνθήκη, συμφωνία, (ὅθ.

Συνθηματιαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ συνθήματος (κατὰ συνθήκην), παραγγελτός, συμφωνημένος. » Στέφανος—,« Ἀρςφ.

†Συν-θηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω τὸ σύνθημα, παραγγέλλω τι ἐκ συνθήματος. » Αἱ βρονταὶ εἶεν ἂν κατὰ σάλπιγγας μάχην συνθηματιζούσας, « Βύς. ||.(μσ.) κάμνω συμφωνίαν, συμφωνῶ προτοῦ. » Παιδιᾶς ἡμέραν συνθηματίζεται δι' ἀσιδήρων δορατισμῶν,« Ν. Χων.

Συνθηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐκ συνθήματος. » Ἐπιστολὴ —, ἢ » γεγραμμένη συνθηματικῶς, « Πλβ., μὲ ἰδιαιτέρους (συμφωνημένους πρὶν μεταξὺ τοῦ γράφοντος καὶ τοῦ δεχομένου τὴν ἐπιστολ.) χαρακτῆρας, (Γαλλ.) en chiffres.

Συνθημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύνθημα.

Συνθηρατὴς, οῦ (ὁ). σύντροφος κυνηγοῦ, συνθηρευτής, [ἐκ τοῦ

Συν-θηράω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. Κυνηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), (μτνμ. ἐν γέν.) Συλλαμβάνω. » Χεῖρες.. ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι, « Σοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνθηρευτής, οῦ (ὁ), = Συγκυνηγὸς, [ἐκ τοῦ

Συν-θηρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, = Συνθηράω, -ομαι.

Σύνθηρος (ὁ, ἡ). ὁ θηρεύων τι (κυνηγῶν συντροφικὰ) μετά τινος.

Συν-θητεύω, Μ. εύσω. Θητεύω (Ξενοδουλεύω) μετά τινος.

Συν-θιασεύω, Μ. εύσω. Ἐκτελῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος) τὸν θίασον, (ἐν γέν.) συνεορτάζω.

Συνθιασώτης, ου (ὁ). ὁ συνεορτάζων τὸν θίασον, (ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος. »Δύο πρεσβύτα συνθιασώτα τοῦ ληρεῖν,« Ἀρςφ., φλυαροῦντες ἐκ συμφώνου.

Συνθιγγάνω, Μ...; Ἐγγίζω ὁμοῦ, συναντιλαμβάνομαι.

†Συνθλασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ =

†Συν-θλάττω, ἀδκμ. ἀντὶ -

Συν-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Σπάνω τι (κυρ. διὰ συνθλίψεως) ὅλως διόλου, (παρβλ.) Συνθραύω.

Συν-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ τι συγχρόνως ἀπ' ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, συμπιέζω, (Γαλλ.) comprimer.

Σύνθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σφίξιμον (ζούλισμα) ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, (Γαλλ.) compression.

Συν-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Συνέθανον). Ἀποθνήσκω ἢ Φονεύομαι μετά τινος, συναποθνήσκω.

Συνθοινάτωρ, ορος (ὁ), Π. [σὺν, θοινάομαι]. ὁ συνεσθίων τινὶ, σύνδειπνος.

;Συνθοίνιος ᾖ

Σύνθοινος (ὁ, ἡ), [σὺν, θοίνη]. σύντροφος, σύνδειπνος.

Συν-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω (καὶ τρπ. Σκοτίζω) ὅλως διόλου, συγχέω.

Συνθόλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-θόρνυμι, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Συνέθορον). Πηδῶ ὁμοῦ.

Συν-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶ ὁμοῦ, κάμνω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων θόρυβον (κυρ. πρὸς ἔνδειξιν ἀποδοχῆς).

Συν-θρανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Συνθραύω.

Συν-θράττω, μτγν. ἀντὶ -

Συν-θραύω, Μ. θραύσω. Θραύω (Κτυπῶν σπάνω) τι ὅλως διόλου, συντρίβω. »Ἡ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,« Εὐρ. »Εἰκὼν αὐτοῦ τις κατέπεσεν ἀπὸ ταὐτομάτου ᾖ συνεθραύσθη,« Δ. Κάσσ.

Συν-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).

Συνθρηνήτρια (ἡ). ἡ συνθρηνοῦσα τινὶ, μυρολογήτρια.

Σύνθρηνος (ὁ, ἡ). ὁ συνθρηνῶν τινί.

Συν-θριαμβεύω, Μ. δύσω. Θριαμβεύω ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

†Συν-θρίζω, Μ. θρίσω, Π. ἀντὶ Συνθερίζω.

Συνθρόησις [σὺν, θροέω], εως (ἡ). ταραχὴ μεγάλη, σύγχυσις.

Σύνθρονος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τοῦ θρόνου (ᾖ συνκδχ. τοῦ κράτους, τῆς βασιλείας), ὁμόθρονος. (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὁμότιμος. »Δικαιοσύνη καὶ φρόνησις, καὶ αἱ σύνθρονοι ταύτης ἀρεταί,« Φιλ.

Σύνθρους (ὁ, ἡ), [σὺν θρόος]. ὁ ἠχῶν (ἀντηχῶν) ὁμοῦ, ἀποδίδων τὸν αὐτὸν ἦχον »Κιθάρῃ —,« Ἐπγρ.

Συν-θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω ὁμοῦ (κτυπῶν ἕνα μετ' ἄλλου) θρύμματα, συντρίβω· (μτφορ.) χαυνόνω ὅλως διόλου, ἐκνευρίζω.

†Συν-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, εἶμαι σύμφωνος (ὁμόθυμος).

†Συν-θυμόομαι-οῦμαι, Μ. θυμωθήσομαι. Θυμόνω ἐκ συμφώνου, συμμερίζομαι τὸν θυμόν (τὴν ἀγανάκτησίν) τινος.

Συν-θυραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυραυλῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύνθυρος (ὁ, ἡ), γείτων, πρόσοικος.

Συν-θυσιάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ Συνθύω.

Συνθύτης, ου (ὁ). συνεργὸς (συμβοηθὸς) τοῦ θύτου, [ἐκ τοῦ

Συν-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω ὁμοῦ, προσφέρω καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου θυσίαν.

Συν-θωκεύω, Μ. εύσω, καὶ

Συν-θωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Συνθακέω, [ἐκ τοῦ

Σύνθωκος (ὁ, ἡ), Π. = Σύνθακος.

Συν-καίνω, Μ. ιανῶ, Π. ἀντὶ Συνθερμαίνω· (συνκδχ.) Συνευφραίνω, Συνθεραπεύω.

Συν-ιδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ὁμοῦ ἴδιόν τινος, ἰδιοποιῶ συνάμα.

Συνιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνοράω.

Συν-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-ιδρύω, Μ. ύσω. Ἱδρύω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συγκαθιδρύω, συγκαθιερόνω. »Συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος,« Σχλ. Ἀρςφ.

Συνιδρώσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνιδρόω.

Συνίει, ἀντὶ Συνίεθι, πρς. καὶ

Συνιεῖς, εῖσα, εν, μτχ. καὶ

Συνιεῖν, Π. ἀντὶ Συνιέναι, ἀρχ. ἐνς. καὶ

Συνιέμεν, Π. ἀντὶ

Συνιέναι, ἀπαρ. τοῦ Συνίημι.

Συν-ιεράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἱερεὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-ιερατεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συλλειτουργῶ, συνιερουργῶ.

Συνιερεύς, έως (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἐπίσης ἱερεὺς, συμμέτοχος τῆς ἱερωσύνης, συλλειτουργος ἱερέως.

Συν-ιερεύω, Μ. εύσω, = Συνιερατεύω.

†Συν-ιερη(ρει)τεύω, Μ. εύσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Συνιερατεύω.

Συν-ιεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνιερουργῶ ὡς -

Συνιεροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ διωρισμένος ἱεροποιὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεκτελεςὴς τῶν ἱερῶν, συνθύτης.

Συνίερος (ὁ, ἡ). ὁ τιμώμενος εἰς τὸ αὐτὸ ἱερὸν ἢ διὰ τῶν αὐτῶν ἱερῶν (ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν λατρείαν) μὲ ἄλλον, (παρβλ. Σύνναος).

Συν-ιερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἱερουργῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεκτελῶ ἱερουργίαν.

Συνιερουργία (ἡ). συμμετοχὴ εἰς ἱερουργίαν.

Συνιερουργὸς (ὁ). συνεργὸς ἱερουργοῦντος.

Συν-ιζάνω, Μ. ιζήσω. Καθίζω (Τοποθετῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. || (συχνότ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) = Συγκάθημαι, συνεδριάζω· κατακάθημαι· βουλῶ· λυόνω (»Σάρκες ἱδρῶτι συνιζανον,« Θκρ.)· συστέλλομαι, ζαρόνω· καταπέφτω, ὀλιγοστεύω, (παρβλ.) Συμπίπτω· (Γρμτ.) πάσχω συνίζησιν, συναιροῦμαι, ἴδε Συνίζω.

Συνίζησις, εως (ἡ), τὸ συνιζάνειν, συγκάθισμα, βούλιασμα, κατακάθισμα· (Γρμτ.) συνεκφώνησις δύο φωνηέντων.

Συν-ίζω, Μ. ιζήσω, = Συνιζάνω. »Τὸ ἄλφιτον βρεχθὲν συνίζει,« Ἀρετ. »Καὶ δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συνίζουσιν, ἡνίκα παρὰ τὴν γήραϊ τρισσύλλαβον δισύλλαβόν φαμεν τὴν γήρᾳ,« Ἀπλλν. »Καὶ τὰ διαλελυμένα συνίζει, ὡς ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ πασιμέλουσα ᾖ κηρεσσιφορήτους,« αὐτ.

Συν-ίημι, Μ. συνήσω (ἀόρ. Συνῆκα ᾖ β'. Συνῆν [ὅθ. ἡ μτχ. Συνεὶς], μσ. ἀόρ. Συνείμην, ὅθ. ὑποτ. Συνώμεθα κτλ.). Φερω εἰς ἓν μέρος, (κυρ. ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) = Συμβάλλω, συγκρουω. »Τίς σφῶε ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;« Ἰλ. Λ. 2) (συνήθ. ᾖ λογογρφ.) ἀκούω· ἐννοῶ, καταλαμβάνω, (μὲ αἰτ.) »Σύνες, ὅ τοι λέγω,« Ἀρςφ. »Τὰ μὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα,« αὐτ. »Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,« αὐτ. »Συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπρωμένον,« Πλ. (ἡ γεν.) »Τὰ μήπω φωνῆς ξυνιέντα παιδία,« Πλάτ. »Οὐ συνιεῖν τῶν λεγομένων οὐδὲν,« Γργ. »Οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαςοι Ἕλληνες, ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν,« Θκ., ἑκαταλάμβαναν ἕνας τοῦ ἄλλου (ὡμιλοῦσαν ὡς ἔγγιστα τὴν αὐτήν) γλῶσσαν. »Τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος,« Ακ. (ᾖ ἀπολ.) »Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκεν,« Ἰλ. Ο. (καὶ μσ. Π.) »Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο Μενέλαος,« Ὀδ. Δ. (καὶ μτχ. εἰδ. κατὰ τὰ γνως.) »Ξυνίημι καταγελώμενος,« Αἰξ. (ᾖ ἀναλελυμ.) »Ξυνίημ' ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν,« Ἀρςφ. 3) (μσ. Π.) συνεννοοῦμαι, συμφωνῶ. »Ὄφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ,« Ἰλ. Ν.

Συν-ικετεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ (Ἱκετεύω) ἐκ συμφώνου ὡς -

Συν-ικέτης, ου (ὁ). σύντροφος ἱκέτου.

Συν-ικμάζω, Μ. άσω. Ὑγραίνω (Νοτίζω) ὅλως διόλου, μουσκεύω ἕνα μετ' ἄλλου.

Συν-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Συνικόμην κτλ.). Φθάνω ὁμοῦ, συνέρχομαι, συμπίπτω.

Συνίμεν, Π. ἀντὶ Συνεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι.

Σύνιον, Π. ἀντὶ Συνίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Συνίημι.

Συν-ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω (Ὑπάγω) ὁμοῦ ἔφιππος, Συνιππεύω.

Συνίππαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἵππαρχος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων (adjoint) τοῦ ἱππάρχου.

Συνιππεύς, έως (ὁ). σύντροφος (συλλοχίτης) ἱππέως.

Συν-ιππεύω, Μ. εύσω. Ἱππεύω ὁμοῦ, συνοδεύω τινὰ ἔφιππος· συστρατεύομαι ὡς ἱππεύς.

†Συνιππία (ἡ). ἀγέλη (συνοδία) ἵππων.

Σύνιππος (ὁ, ἡ). ὁ σὺν τῷ ἵππῳ. »Τὸν Κούρτιον, σύνιππον τῷ λάκκῳ πεπτωκότα,« Τζ.

Συν-ίπταμαι, Μ. συμ-πτήσομαι (ἀόρ. Συνέπτην κτλ.). Πετῶ ὁμοῦ.

Σύνισαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύνειμι, Μ. ειμι, ἡ 2) ἀντὶ Συνῄδεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνοιδα.

Συν-ισθμίζω, Μ. ίσω. Συνάπτομαι δι' ἰσθμοῦ.

Συν-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο, ἐξισάζω.

Συν-ιστάνω καὶ Συν-ιστάω-ῶ. μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ

Συν-ίστημι, Μ. συ-στήσω (ἀόρ. Συνέστησα καὶ δ'. Συνέστην, μσ. πρκ. Συνέστηκα κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ὁμοῦ· ἑνόνω· συνάπτω· συνάζω· (μτνμ.) σχετίζω, φιλιόνω, (ἐπὶ κακοῦ) σχηματίζω φατρίαν (συμμορίαν). » Τοὺς ἐκ τῆς φυγῆς σκεδασθέντας—, « Δ. Ἁλ., (Γαλλ.) rallier. (καὶ μσ.) » Τὸν μέν τινα συνεστηκότα ἐν κύκλῳ, τὸν δὲ καθήμενον, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Συνιστάναι πόλεις, « Ἰσκρ., συνενόνειν αὐτὰς εἰς συμμαχίαν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Τὴν Ἀσίαν πᾶσαν συστήσας ἑωυτῷ, « Ἡρ., ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του. » Στρατιώτας τινὶ συνιστάναι, « Διόδ., στρατολογεῖν ὑπέρ. (ᾗ μσ.) » Συστήσασθαι μισθοφόρους, « Πλβ. (καὶ ἀλλπθ.) » Λέχος Ἡρακλεῖ ξυστᾶσα, « Σοφ., συζευχθεῖσα εἰς γάμον. (συχνότ. ἐπὶ κακοῦ) » Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπ' αὐτὸν συνιστάς, « Παυσ., (Γαλλ.) ameuter. » Συνιστὰς τοὺς Ἀρκάδας ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Συστάντες τινὲς, « Θκ., συνομόσαντες. » Πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνιστάμενοί τε καὶ θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία, « Ξεν. » Συνεστάναι τοὺς Λακεδ. ᾗ Ἀρκάδας, « αὐτ. » Ἐργαστήρια μοχθηρῶν ἀνθρώπων συνεστηκότων ἐπὶ τοὺς ἐμπόρους, « Δμ. » Συνίσταται μετὰ τοῦ Λάμπιδος, « αὐτ., ἑνόνεται, συναγρηκηοῦνται. » Ἐάν τις συνίσταται ἢ συνδεκάζῃ τὴν ἡλιαίαν ἢ τῶν δικαστηρίων τι, « αὐτ. » Τῶν ἡθάδων καὶ συνεστηκότων ῥητόρων ἀπαλλαγήσεσθε, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Ἀτὰρ καὶ τὸν νοσέοντα χρὴ ἄλκιμον ἔμμεναι καὶ ξυνίστασθαι τῷ ἰητρῷ κατὰ τοῦ νοσήματος, « Ἀρετ. 2) γνωριοποιῶ τινα εἰς ἄλλον ὡς φίλον μου ἢ ἄξιον τῆς εὐνοίας του ἢ δυνάμενον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, συσταίνω, (Γαλλ.) recommander. » Συστήσω σοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, « Ξεν. » Ἐπιμελέστερον ἐξετάζειν οὓς συνίστησι, « Πλ. (ᾗ μτνμ.) » Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, « Συν., τὸν κατέστησε γνωστὸν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. (ᾗ ἀσυνήθ.) » Μαντικὴν ἑωυτῷ συστῆσαι, « Ἡρ., οἰκειώθη μετ' αὐτῆς, τὴν ἐνηγκαλίσθη. (καὶ πθ.) » Συνεστάθη Κύρῳ, « Ξεν. » Ὑπὸ Ἀριστίππου συσταθῆναι, « Ἀρτ.

3) (ἐπὶ πραγμ.) συστέλλω, συμμαζόνω, συσφίγγω· πυκνόνω· (ἐπὶ ῥευστ.) πήζω. » Συστήσας τὸ πρόσωπον, « Πλ., σουφρώσας, σκυθρωπάσας. » Συνιστάναι γάλα, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) » Χιὼν συνεστηκυῖα, « Πλβ. (καὶ πθ.) » Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Παρειαὶ συνιστάμεναι, « Ἐπγρ., ἀρχίζουσαι νὰ ζαρόνουν. » Συνισταμένου τοῦ ἀέρος, « Πλ., ἄρχισε νὰ συννεφιάζῃ (νὰ κακοκαιριάζῃ), (δθ. 4) κάμνω στερεὸν, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω· αὐξάνω. (ἐπὶ καρπ.) μεστόνω. » Αἱ βόρειαι καταστάσιες τὰ σώματα συνιστῶσι, « Ἱππκρ., τὰ κάμνουν σφικτότερα. (ᾗ μσ.) » Αἱ σάρκες συνεστήκασι μᾶλλον τῶν προσγείων ἰχθύων, « Ἀρστ., εἶνε στιφρότεραι. » Συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου, « Δμ., = Συντιμῶν, ἀναιβάζων. » Ἐπιγενομένου δὲ χρόνου ᾗ ὥσπερ ἤδη συνεστηκότων (τῶν κυάμων), « Θφρ. » Εὑρίσκομεν τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας καὶ εὐρωτιῶντας, τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς ᾗ συνεστηκότας, « Ἀκ. » Οἷς συνεστήκασιν αἱ κοιλίαι, « Ἰατρ., (ὅθεν 5) δίδω σύστασιν (ὕπαρξιν) εἴς τι, συνθέτω ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον, συγκροτῶ, κατασκευάζω· (μτνμ.) καθιστῶ, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν, διοργανίζω· (ἐπὶ κακοῦ) μηχανῶμαι· (ἐνίοτε) ἐπικυρόνω· ἀποδεικνύω· (μσ.) ὑφίσταμαι, λαμβάνω ὕπαρξιν, γίνομαι, σύγκειμαι· διατηροῦμαι (εἰς μόνιμον κατάστασιν), διαρκῶ. » Ὁ τὸ πᾶν συστήσας (καὶ μσ. συστησάμενος), « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ συνιστὰς συνέστησε, « Πλάτ., ὁ δημιουργὸς (τὸν κόσμον). » Κλεωναῖον ἡγεμόνα συστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ταῖς δυνάμεσι, « Πλβ., καταστήσας. » Τοῦτο ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις, « Ἀρστ., τὸ βεβαιόνει ἢ τὸ πιθανολογεῖ. » Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ θεός, « Γρφ., ἀποδεικνύει, » Ὁ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ θεοῦ, « Βασ. » Ἡ ἀδικία ἡμῶν θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, « Γρφ. » Ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Ὡς συστήσων ἐπὶ τῷ μάγῳ θάνατον, « Ἡρ. (καὶ αἰτ.) » Συνιστ. πόλεμον ἐπί τινα, « Δμ. (καὶ μσ.) » Συνίστασθαι δυναστείαν, « Πλβ. » Συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, « αὐτ., διευθετήσαντες. (καὶ αὐτπθ.) » Σύλλογοι ἐγίνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο, « Ξεν., συνεκροτοῦντο. » Ἡ πόλις ἐκ πλειόνων ἢ μυρίων οἰκιῶν συνέστηκε, « Ξεν. » Πόλις οὕτω συστᾶσα, « Πλ. » Δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης, « Θφρ. » Καὶ ἄνευ σπερματικῆς ἀρχῆς αὐτόματα πολλὰ συνίσταται τῶν φυτῶν, « αὐτ. » Πᾶν ὃ συνίσταται ἐκ τινῶν, « Ἀρστ. » Μύθους εὖ συνεστῶτας, « αὐτ. » Ἠξίουν τε αὐτοὺς μὴ τειχίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον, ὅσοις ξυνεστήκει, ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους, « Θκ., ὅσοι εἶχον συνεστῶτας (ὑφισταμένους ἀκόμη) περιβόλους· (καὶ μτνμ.) » Συνιστάμενον ᾗ φυόμενον κακόν, « Δμ. » Δύναμις συνεστῶσα, « Ἡρωδ. » Τὸ ἱππικὸν ἔτι συνεστηκός, « Ξεν. » Τῆς μάχης συνεστεώσης, « Ἡρ. (ὅμοιον μὲ τὸ) » Πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς, « Ἰλ. Ξ., ἐν ἀκμῇ τῆς μάχης. » Διὰ τὸ περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνεστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα, « Πλβ. » Τοῦτο δὲ ξυνεστήκεε, μέχρι οὗ..., « Ἡρ. (ὅθεν) » Ζήτημα συνεστηκός, « Νμ., τὸ οὐσιῶδες τῆς προτάσεως. (καὶ πλθ.) » Τὰ συνεστηκότα, « Δξ., τὸ ἐν ἐνεργείᾳ πολίτευμα, τὰ κεθεστῶτα. 6) (ἰδιαιτ. μσ.) εἶμαι ἑνωμένος (σύμφωνος) μετά τινος, συνέχομαι. » Συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ, « Πλ., συνώμοσαν μέ. » Οἱ συνιστάμενοι τῷ κενῷ, « Θμς., οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν (φρονοῦντες ὅτι ὑπάρχει), ἢ 7) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) εἶμαι εἰς σύγκρουσιν (καὶ τρπ. εἰς διαφωνίαν) μετά τινος, ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, διαφέρομαι, (ἐπὶ πραγμ.) παλαίω μέ. » Αἱμῷ (« Πόνῳ, « Καμάτῳ κτλ.) —, « Ἡρ. » Θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι; « Ἐπγρ. » Ὥστε καὶ τοῖς ἐλέφασιν εἰς ἀλκὴν συνίστασθαι, « Διόδ. » Οἱ Λακεδ., βουλόμενοι τοὺς Ἀθ. ἔχειν πόνον συνεστεῶτας Βοιωτοῖσι, « Ἡρ. » Συνεστήκεε ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω, « αὐτ., ἦτον ἐναντία. (ᾗ ἀπολ.) » Συνεστηκότων δὲ τῶν στρατηγῶν, « αὐτ., διαφωνούντων, φιλονεικούντων. » Γνῶμαι πολλαὶ ἐγίνοντο, καὶ αἵδε συνεστηκυῖαι μάλιστα, « αὐτ., ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας, ἐκ διαμέτρου ἐναντίαι. 8) (ἐνίοτε) ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω. » Πόλεμον—, « Ἰσκρ. » Λόγον ὑπέρ τινος—, « Πλβ. » Συνεστήσαντο τὸν κίνδυνον ἐῤῥωμένως, « Διόδ.

Συν-ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνίστωρ τινός, σύνοιδά τινί τι. 2) ἱστορῶ (διηγοῦμαι) παρομοίως.

Συνίστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ συνειδώς τινί τι, συμμάρτυς, (ἐπὶ κακοῦ) συνένοχος.

Συν-ισχαίνω (-ισχάνω), Ἀττ. ἀντὶ Συνίσχω, συνέχω.

Συν-ισχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἰσχνόν· σμικρύνω, ἐλλαττόνω. » Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχνανεῖ, « Εὐρ.

Συν-ισχυρίζω, Μ. ίσω. Συντελῶ πρὸς ἰσχυροποίησίν τινος, ἐνδυναμόνω ἐκ συμφώνου.

Συν-ισχύω, Μ. ύσω. Ἰσχύω μετά τινος, εἶμαι ἐπίσης ἢ διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ἑνώσεώς μου ἰσχυρός.

Συν-ίσχω, = Συνέχω.

Συν-ιχνεύω, Μ. εύσω. Συνακολουθῶ κατ' ἴχνος, ἀνιχνεύω ἐκ συμφώνου.

Συνιὼν, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι, ἢ 2) τοῦ Συνίημι.

Συνναίεσκον, Π. Ἰων, παρτ. τοῦ

Συν-ναίω, Μ. νάσομαι, Π. ἀντὶ Συνοικῶ.

Σύνναος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τιμώμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου ναόν.

Συν-νάσσω, Μ. νάξω. Συσφίγγω, συμπυκνόνω, (οὕτω διορθ. εἰς τὸν Ἡρ. [2'. 60] τὸ Συνάξαντες).

Συν-ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυαγῶ ὁμοῦ.

Συνναυβάτης, ου (ὁ), Π. συνταξειδιώτης εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, σύμπλους, συνεπιβάτης.

Συνναύκληρος (ὁ). ὁ ναυκληρῶν (ὁρίζων πλοῖον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος (συνιδιοκτήτης) τοῦ ναυκλήρου, (εἰς τὸν Λακ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύγκληρος).

Συν-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ ὁμοῦ (ὡς σύμμαχος) μὲ ἄλλον, λαμβάνω μέρος μετά τινος εἰς ναυμαχίαν.

Συν-ναυστολέω-ῶ, Μ. ώσω. Ναυστολῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμμεταφέρω διὰ θαλάσσης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνναύτης, ου (ὁ). ναύτης ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους, σύντροφος ναύτου.
Συννεάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου μετά τινος. 2) ἀντὶ-
Συννεανιεύομαι, Μ. εὐσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ νεανικῶς, νεανιεύομαι ἐπίσης.
Συννεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεκρόνω ὁμοῦ.
Συννέκρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Συννέμησις, έως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Συν-νέμω, Μ. νεμῶ. Βόσκω (καὶ μσ. Βόσκομαι) ὁμοῦ. « Τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ἀγεύειν, « Ἀρστ.
Συννενέαται, Ἰων. ἀντὶ Συννένηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Συννέν(η)μαι, πθ. πρκ. τοῦ Συννέω.
†Συννευρία (ἡ). συγκρότημα νεύρων, σάρξ συγκειμένη ἐκ νεύρων.
Συννεύρωσις, εως (ἡ). (ἀνατομ.) ἡ διὰ τῶν νεύρων σύμφυσις (συνένωσις) τῶν κοκκάλων ἢ τῶν χόνδρων.
Σύννευσις, εως (ἡ), ἡ ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον) νεῦσις, συνένωσις δύο σωμάτων τὰ ὁπ. γέρνουν συγχρόνως ἓν πρὸς τὸ ἄλλο (« Τὰ ἰσχυρὰ τῶν οἰκοδομημάτων τῇ πρὸς ἄλληλα ξυννεύσει τῶν ἐν αὐτοῖς λίθων ξυνδέδεται καὶ ἕστηκε καὶ μένει, « Μάξ.)· (μτφορ.) συναίνεσις, συγκατάνευσις· συνεννόησις, (Γαλλ.) connivence, (γεωμετρ.) convergence, [ἐκ τοῦ
Συν-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) τι συγχρόνως ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο· συζέλλω, συνενόνω. « Τὰς ὀφρῦς—, « Ακ., «Συν-φρυόομαι. (ᾧ πθ.) » Συννενευμένος τῷ βλέμματι, « Γρ. Νύσ. || (ἑλλ.) γέρνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου· (τρπ.) ἐπινεύω, συγκατανεύω εἰς (ἢ ἔχω κλίσιν πρὸς) τι, συνεννοοῦμαι μετά τινος, (Γαλλ.) être de connivence.
(Συννέφει), ἀπρσ. (εὔγρ. κυρ. ὁ πρκ.) Συννέφωσε, εἶνε συννεφιασμένος (ὁ καιρός). » Καὶ ξυννέφωσε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ, « Ἀρχφ., ([ἴδε καὶ Συννεφάω).
Συννέφεια (ἡ). συνένωσις νεφῶν, καιρὸς συννεφιασμένος, (κοιν.) συννεφιά.
Συννέφελος (ὁ, ἡ), = Συννεφής.
Συννεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω συννεφιάν, συννεφιάζω. »Τί γάρ ὁ Ζεὺς ποιεῖς ἰάπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖς; « Ἀρχφ. 2) (μτφορ.) σκυθρωπάζω. »Συννεφοῦσαν ὄμματα, « Εὐρ. « Τί τὸ πράωπον συννεφοῖς; « Εὐρ. (ᾧ κατὰ μτγ.) » Συννενεφῶσα βαθίζει, « Ἀρχφ., σκυθρωπή, (κοιν.) μὲ καταβασμένα μοῦτρα, [ἐκ τοῦ
Συννεφής [σὰν, νέφος], έος (ὁ, ἡ). συννεφιασμένος· (μτφορ.) σκυθρωπός, περίλυπος. » Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ πρὸς δόμους στείχοντα, « Εὐρ. « Ἡ συννεφὴς ἕξις αὐθάδειαν ἐμφαίνει, « Ψευτογνμ.
Συννεφία (ἡ), Π. ἀντὶ Συννέφεια.
Συν-νεφόω-ῶ. Μ. ὠσω, = Συννεφέω.
‡Συννέφω, ἄγρ. ἴδε Συννέφει.
†Συννεχὲς, Συννεχέως, Π. (διὰ τὸ μέτρον) ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεχὲς, -έως.
Συν-νέω, Μ. νεύσομαι, = Συγκολυμβάω. » Ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, « Ακ. (Φιλοψ. 34).
Συννέω, Μ. νήσω (πθ. πρκ. Συννένημαι). Μαζώνω εἰς ἕνα σωρὸν, συνεπισωρεύω. » Συννήσει πυρὴν μεγάλην, « Ἴλ. (καὶ πθ.) » Τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων, « Θκ.
Συννεωκόρος (ὁ, ἡ). σύντροφος νεωκόρου.
Συν-νεωτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω μετά τινος νεώτερα πράγματα, γίνομαι συνένοχος νεωτερισμῶν. » Τῷ γὰρ ἐκείνου νεωτερισμῷ συνενεωτέρισαν ᾧ ἄλλοι, « Στρβ. (ΙΔ', έ).
Συν-νηέω, Ἰων. ἀντὶ Συννέω.
Συν-νήθω. Μ. νήσω (πθ. πρκ. Συνένησμαι), = Συγκλώθω.
Συν-νηπιάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ἐπίσης νήπιον.
Συννῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συννέω ἢ Συννήθω.
Σύννησις, εως (ἡ). τὸ συννῆθειν, σύγκλωσις.
Συν-νηστεύω, Μ. εὔσω. Νηστεύω μετά τινος.
Συν-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Συγκολυμβάω.
Συν-νήω, Ἰων. ἀντὶ Συννέω.
Συν-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὁμοῦ. «Νικῶντι μέν τοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί, « Εὐρ.
Συν-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω κατὰ νοῦν, ἐννοῶ, διαλογίζομαι, διανοοῦμαι. (μσ. ἢ πθ.) εἶμαι σύννους (συλλογισμένος), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) συννοήμαι. » Φαίην τι ἐσκυθρωπακέναι, ᾧ εἰς γῆν βλέπειν, ὡς τι συννοούμενος, « Ἀρχφ. (καὶ πθ.) » Συνυπάρχειν καὶ συννοεῖσθαι ἀλλήλοις, « Σξτ.
Συν-νοητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συννοεῖν.
Συννοητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται τις νὰ συλλάβῃ κατὰ νοῦν (νὰ συννοηθῇ), καταληπτός.
Σύννοια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις σύννους, σκέψις, συλλογή. » Καὶ τί ἂν τις ξυννοεῖτο; — Τὴν μεγίστην ξύνοιαν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, « Πλάτ. » Ἐπὶ συννοίας ἔχω (γίνομαι, καθέστηκα), « Αξ., (ἡ) »Συννοίαι ἔχομαι, « Ἡρ., = Συννοέομαι. » Ἐπὶ συννοίας βαδίζει, « Ακ., περιπατεῖ συλλογισμένος. » Δεῖ τὴν γυναῖκα κοινωνεῖν τῷ ἀνδρὶ καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ συννοίας καὶ γέλωτος, « Πλ.
†Συννομεὺς, έως (ὁ). ὁ συννέμων τινί, σύντροφος βοσκοῦ (νομέως).
Συννομὴ (ἡ), τὰ συννέμειν, συμβέσκησις. 2) ἡ ἐξ ἴσου διανομὴ, διακόσμησις, διευθέτησις.
Συν-νομίζω, Μ. ίσω. Νομίζω τὸ ἴδιον, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης.
Συννομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸ συννέμειν. » Τεχνη —, « Πλάτ., ἡ τῶν συννομέων.
Συννόμιον (τὸ). κοπάδι συννόμων ζώων.
Συν-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ ὁμοῦ, βάλλω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου νόμους ὡς-
Συννομοθέτης, ου (ὁ). συνεργὸς νομοθέτου.
Σύννομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ συννέμων τινί, συννομεύς. 2) (συνήθ. προπαροξ.) ὁ συννεμόμενος (βοσκων, [καὶ ἐπὶ ἀνθρ.] συνδιαιτώμενος) μετ' ἄλλων, συνήθης, συνόμιλος, (μὲ γεν.) συμμέτοχος· (ἐν γέν.) σύντροφος, (ὅθεν ὡς οὐσ.) σύζυγος, (ἐπὶ πραγμ.) ταιριασμένος, ἁρμογέθης. » Λίθος —, « Πλθ., Στρ., Ἴλ., πελεκημένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναρμόζεται προσφυέστατα, τετράγωνος. » Θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες πέτραι, « Εὐρ., γειτονες, παράλληλοι. || (οὐσ.) ἀντὶ Συννομὴ, συμβόσκησις· (ἐν γέν.) συγκοινωνία, συνδιαίτησις.
Σύννους-ους (ὁ, ἡ). συλλογισμένος, σκεπτικός. »Ἔθιζε σεαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν, « Ἰσκρ. 2) ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐρχόμενος, (Πλ. Η', 172).
Συν-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ τὴν αὐτὴν νόσον μὲ ἄλλον).
Σύννους (ὁ, ἡ), κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Σύννους.
Συν-νυκτερεύω, Μ. εὔσω. Περνῶ τὴν νύκτα μετά τινος, συνδιανυκτερεύω.
Συν-νυμφεύομαι, Μ. εὐσομαι. Συνάπτομαι νυμφικῶς, ὑπανδρεύομαι.
†Συννύμφη (ἡ), μτγν. ἀντὶ Σύννυμφος.
Συννυμφοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ συνοδεύων τὴν νύμφην μετὰ (ὡς συμβοηθὸς) τοῦ νυμφοκόμου.
†Σύννυμφος (ἡ). ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδραδέλφου, (κοιν.) συννυμφάδα.
Συν-νυμφοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφοστολῶ ὁμοῦ, συνοδεύω ὡς νυμφοστόλος.
Συν-αγκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ὀγκῶμαι ὁμοῦ.
Συν-ογκόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐξογκοῦμαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.
Συνοδεύω, Μ. εὐσω. Ὁδεύω (Περιπατῶ) ὁμοῦ, συντροφεύω τινὰ ὡς συναδίτης· (ἀστρνμ.) εἶμαι εἰς σύνοδον (conjonction).
Συνοδια (ἡ), τὸ συνοδεύειν (συνοδοιπορεῖν)· (συνηθ.) ὁμιλος (ἑταιρία) συνοδευόντων, (Τουρκ.) κερβάνι. 2) (εἰς τὸν Πλάτ. Κικ.) συνδιάλεξις, συνομιλία (κυρ. εἰς περίπατον).
†Συνοδιάρχης, ου, (ὁ). ἀρχηγὸς συνοδίας, (Τουρκ.) κερβὰν-άγας. » Νεαῖ Ἀλᾷ .. συνοδιάρχην οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι, « Ἐπίγρ.
Συνοδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς συνόδους (κυρ. τῶν πλανητῶν). «Μήνη —, « ἡ (ἄλλ.) Συμμηνία. «Νὺξ—, « Συν., καθ' ἣν γίνεται νέα (εἶνε εἰς σύνοδον μετὰ τοῦ ἡλίου ἡ σελήνη. » Ἐλλειπτικὴ—, « Πλ., ἡ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου.
Συνόδιον (τὸ), (ἀστρνμ.) ἡ τῆς σελήνης (μετὰ τοῦ ἡλίου) σύνοδος (conjonction), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) ἡλιοχρισι.
Συνοδίτης, ου (ὁ). σύντροφος ὁδίτου (ὁδοιπόρου), συνοδοιπόρος.
Συν-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ ὁμοῦ, συναξειδεύω ὡς-
Συνοδοιπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁδοιπορῶν ὁμοῦ, σύντροφος ὁδοιπορούντος, συνοδίτης.
Συνοδοντὶς [συνόδους], ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. τοῦ Νείλου (ἐκ τοῦ γένους τῶν βύννων).
Συναδοντίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου εὑρισκομένου εἰς τὸν μυελὸν τοῦ ἰχθ. συνόδοντος.
Σύνοδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἐρχομὸς δύο ἢ καὶ πλειοτέρων εἰς ἓν μέρος, ἀντάμωσις, συναναστροφὴ (« Ἀποκτείναντα Βοιωτὸν ἐν δείπνῳ καὶ συνέδῳ, « Δμ.)· (ἰδιαιτ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνέλευσις (εἰς συμβούλιον), (Γαλλ.) congrès, (ἐκκλησ.) concile· (ἐνίοτε) συνουσία· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμβολὴ, σύγκρουσις, (Γαλλ.) mêlée· (ἀςρνμ.) ἀντάμωσις δύο πλανητῶν, (Γαλλ.) conjonction, (ἴδε Διχότομος)· (σπν.) ἀντὶ Πρόσοδος. » Χρημάτων —, « Ἡρ.

Σύνοδος (ὁ, ἡ), = Συνοδίτης, σύντροφος. »Ναῦν ἔσχε σύγγηρον.. τὴν αὐτὴν ζωῆς ϗ θανάτου σύνοδον,« Ἐπγρ.

Συνόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συνεχεῖς ὀδόντας, (ἀντιθ. τῷ Καρχαρόδους). »Τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίνοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες, « Ἀρςτ., (ὅθ. ||. οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ἰχθ. ἐρυθροῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς συναγρίδος), (κοιν.) συνόδι, (κατ' ἄλλ. ὀρθότερον τὸ Σινόδους).

Συνοδυνάω-ῶ, Μ. ἡσω. Προξενῶ ἐπίσης πόνον (θλίψιν, ὀδύνην). ||. (πθ.) συναισθάνομαι τὴν θλίψιν ἢ τὸν πόνον τινὸς, συμπάσχω, συναλγῶ.

Συνοδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι, = Συνθρηνῶ.

Συνόζω, Μ. οζήσω. Ἀναδίδω ὁμοῦ ὀσμήν.

Σύνοιδα, Μ. συνείσομαι (παρτ. Συνῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω τι τὸ ὀπ. ἠξεύρει ϗ ἄλλος τις, εἶμαι ἐπίσης εἰδήμων (πληροφορημένος περί) τινος· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ εἰδ. μτχ. ἐκ δ'.) » Συνειδέναι τινί τι, « Ἡρ. » Συνοίδαμεν ὑμῖν ἑοῦσι πολλὸν προθυμοτάτοισι, « αὐτ., μαρτυροῦμεν ἐν συνειδήσει (εἴμεθα πεπεισμένοι) ὅτι. » Σύνοιδα ἐμαυτῷ τελέως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν, « Ξεν., ἔχω συμμαρτυροῦσαν τὴν συνείδησίν μου ὅτι. » Σύνοιδεν ἑαυτῷ οὐδὲν δυναμένῳ φράσαι, « Αἰσχλ., εἶνε πεπεισμένος ἐσωτερικῶς καὶ ὁ ἴδιος. » Καὶ τί μοι σύνοισθα τοιοῦτον εἰργασμένῳ; « Ξεν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Οἱ συνειδόδοτες, « Ξεν., οἱ συνένοχοι τῆς συνωμοσίας. (ὅθ. ὡς οὐσ.) » Τὸ συνειδὸς, « Δμ., ἡ συνείδησις.

Συνοιδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Πρήσκομαι ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ διὰ μιᾶς.

Συνοίδησις, εως (ἡ). πρήξιμον τῶν πέριξ μορίων εἰς ἕν. » Φλεγμονὴ περὶ τὸν ἐντὸς τόπον γινομένη τοῦ δακτυλίου καὶ συνοίδησις, « Μνησίθ.

Συνοικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ οἰκεῖόν τινος, σχετίζω, συμβιβάζω· (ϗ πθ.) σχετίζομαι (οἰκειόνομαι) μετά τινος· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τὰ ἀγνοούμενα τοῖς γνωριζομένοις συνοικειοῦν, « Πλ. » Τὴν Ἀχιλλέως δόξαν αὐτῷ συνοικειοῦν βουλόμενος, « αὐτ.

Συνοικείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος οἰκείωσις, ἕνωσις, προσοικείωσις· (ῥτρ.) συνένωσις δύο, ἀντιθέτων ὡς πρὸς τὸ φαινόμενον, ἰδεῶν εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον.

Συνοικεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνοίκησις.

Συνοικέσιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Συνοίκησις (κυρ. ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς), ὑπανδρεία.

Συνοικέτης, ου (ὁ). σύνοικος, συγκάτοικος· σύζυγος, [ἐκ τοῦ

Συνοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὁμοῦ (μετινος), συγκατοικῶ· (ἐν γέν.) συζῶ· (ἰδιαιτ. ἐπὶ συμβιώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς) εἶμαι ὑπανδρευμένος, ὑπανδρεύομαι. » Ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὸν ἀστὸν τῇ ξένῃ, « Δμ. » Τούτων συνοικησάντων, γίνεται Κλεισθένης, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Κακῷ (» Λύπῃ, « Φόβῳ) συνοικῶ, « Αξ., συνέχομαι. ||. (πθ.) » Χώρα συνοικουμένη, « Ξεν., κατοικημένη ὑπὸ πολλῶν συνοίκων, πολυάνθρωπος.

Συνοίκημα (τὸ), ἄθροισμα συνοίκων, κοινωνία ἀνθρ. συνοικούντων· συνοικία(;).

Συνοίκησις, εως (ἡ), τὸ συνοικεῖν, συγκατοίκησις, (ἐν γέν.) συνδιατριβὴ, συνδιαίτησις, (ἰδιαιτ.) συμβίωσις ἀνδρὸς ϗ γυναικὸς, ὑπανδρεία.

Συνοικητὴρ, ῆρος, ἀντὶ Συνοικητὴς καὶ

Συνοικήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σύνοικος, συγκάτοικος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συνοικία (ἡ), = Συνοίκησις. 2) (συχνότ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἕνωσις οἴκων (οἰκιῶν) εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν ἢ περιοχὴν, 'σπίτι μεγάλον (μὲ διάφορα χωρίσματα) ὅπου κατοικοῦν πολλοὶ 'νοικάτορες. (Γαλλ.) hotel, (Τουρκ.) κυραχανὲς (ἴδε Πλούτ. Σύλ. ά.) ἢ· μαχαλές. » Οὐκ ἂν οἴεσθαι μίαν ἐν Ῥώμῃ συνοικίαν Καίσαρα προσειπεῖν Νομφίδιον, « Πλ.

Συνοίκια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήν. εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθην., (ἄλλ.) Μετοίκια.

Συνοικίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ σύνοικόν (συγκάτοικόν) τινος, ὑπανδρεύω. » Τὴν θυγατέρα τινὶ —, « Ἡρ. 2) κατοικίζω τόπον τινὰ διὰ συνοίκων, μεταφέρω τοὺς κατοίκους διαφόρων πόλεων εἰς μίαν, σχηματίζω συνοικίαν. » Συνῴκισε τοὺς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντας εἰς ἓν ἄστυ, « Πλ. » Εἰς ἣν τὰς ἐκ τῆς χερσοννήσου πόλεις συνῴκισε, « Αξ.

Συνοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Συνοικισμὸς (ὁ), τὸ συνοικίζειν ἢ συνοικίζεσθαι, κατοίκισις τόπου τινὸς διὰ ἢ ὑπὸ συνοίκων, σχηματισμὸς συνοικίας. 2) = Συνοίκησις (ἀνδρογύνου), συνοικέσιον (;).

Συνοικιστὴρ, Π. ἀντὶ

Συνοικιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνοικίζων (κατοικίζων διὰ συνοικισμοῦ) τόπον τινὰ, θεμελιωτὴς πόλεως συνοικισθείσης.

Συνοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος), (συγχ. τῷ -

Συνοικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ (Διευθετῶ) ὁμοῦ, κατορθόνω συγχρόνως δι' οἰκονομίας.

Σύνοικος (ὁ, ἡ). ὁ συνοικῶν τινι, συγκάτοικος, (ἐν γέν.) σύντροφος, ὁμοδίαιτος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συνοικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Μένω συνήθως εἰς) τὸν οἶκον μετά τινος, εἶμαι -

Συνοίκουρὸς (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἢ καθήμενος πάντοτε εἰς τὸν οἶκον μετά τινος, ἐπίσης οἰκουρῶν.

Συνοικτίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Συλλυποῦμαί τινα, συνταλανίζω.

Συνοίμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνῳδὸς, 'ταιρειασμένος, σύμφωνος. » Ὕμνος φόρμιγγι —, « Ἀπλλν.

Συνοιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ ὁμοῦ, συνθρηνῶ μετ' οἰμωγῆς.

Συνοινοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰνοχοῶ μετ' ἄλλου.

Συνοίομαι, Μ. οιήσομαι. Φρονῶ συμφώνως μετά τινος, εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας (δοξασίας).

Σύνοισις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Συνοῖσον, συμφέρον, ἀσφάλεια.

Συνοίσομαι, μσ. μέλλ. καὶ

Συνοῖσον, οὐδ. τοῦ μέλλ. τῆς μτχ. καὶ

Συνοίσω, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Συμφέρω.

Συνοίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Συναναχωρῶ, συναπέρχομαι, (μτνμ.) συναποθνήσκω.

Συνοκλάζω, Μ. άσω. Κλίνω συγχρόνως καὶ τὰ δύο γόνατα, κάθημαι διπλοπόδι ἢ ἀνακούρκουδα, συγκάθημαι.

Συνόκτω (οἱ, αἱ, τὰ). ὀκτὼ ὁμοῦ.

Συνοκωχὴ (ἡ), = Συνοχὴ, σύμπτωσις· σύσφιγξις· (μτνμ.) στενοχωρία.

Συνολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Ὑλιστρῶ ϗ πίπτω ὁμοῦ.

Συνολκὴ (ἡ). τὸ συνέλκειν ἢ συνέλκεσθαι, συστολὴ, συμμάζωμα.

Συνολλύμι, Π. ολέσω. Συναφανίζω, (ϗ μσ.) -ίζομαι.

Συνολολύζω, Μ. ύσω. Ὀλολύζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).

Σύνολος, η ἢ ος, ον. Ὅλος ὁμοῦ, Σύμπας. ||. (συνῆθ. εἰς τὸ οὐδ.) » Τὸ σύνολον, « τὸ ὅλον ὁμοῦ, ἡ ὁλότης. ||. (ἐλλ. τῆς Κατὰ) ἀντὶ Συνόλως, ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐν γένει κτλ.

Συνολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Συνθρηνῶ (μετ' ὀλοφυρμοῦ), συνοδύρομαι.

Συνόλως, ἐπίρ. Ὅλως διόλου, καθ' ὁλοκληρίαν, ἀπεξαπλῶς, ὁλοτελῶς, ἐν γένει, (παρβλ.) Συλλήβδην.

Συνόμαιμος καὶ

Συνομαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμαίμων, συγγενὴς ἐξ αἵματος, ἀδελφὸς ὁμομήτριος.

Συνομαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν)· ἰσάζω ἕνα μετ' ἄλλου.

Συνομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνακολουθῶ.

Συνομβρίζω, Μ. ίσω. (τρπρσ.) Κάμνει πολλὴν καὶ συνεχῆ βροχήν.

Σύνομβρος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ βροχὴν ῥαγδαίαν (ὄμβρον).

Συνόμευνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνευνος.

Συνομήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήθης.

Συνομήλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνῆλιξ, (κοιν.) συνομήλικος.

Συνομηρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι δομένος ὅμηρον (ἐνέχυρον, [Τουρκ.] ῥεχέμι) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συνομήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [σὺν, ὁμήρης], συνηθροισμένος, συνηνωμένος ἢ συνεχής. » Θάλαμοι —, « Νίκ.

Συνομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Συναναστρέφομαι συνήθως, Ἔχω σχέσιν) μετά τινος.

Συνομιλία (ἡ). ὁμιλία μετά τινος συναναστροφὴ ἢ συνδιάλεξις.

Συνόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ διατρίβων συνήθως μετά τινος, σύντροφος ἀχώριστος.

Συνόμνυμι(-ομνύω), Μ. ομόσω ἢ ομοῦμαι. Ὀμνύω ὁμοῦ (τὸν αὐτὸν ὅρκον ἢ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμ. μετά τινος)· ὑποχρεοῦμαι ἀμοιβαίως (συνενόνομαι) δι'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅρκου· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) κάμνω συνωμοσίαν, (Γαλλ.) conspirer. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ϗ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) »Πάντων συνωμοσάντων ἐπὶ σοί, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) » Ξυνώμοσαν γὰρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν, πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην, « Αἰσχύλ. (καὶ μσ.) »Οἱ συνωμοσάμενοι τῷ Περπέννῃ, « Πλ., οἱ συνένοχοι τῆς συνωμοσίας τοῦ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ συνομόσαντες (ἢ) συνομωμοκότες, « ἀντὶ Οἱ συνωμόται, (Γαλλ.) les conjurés.

Συνομοζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύζυγός (ὁμόζυγός) τινος.

;Συνομοιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνομοπαθέω.

Συνομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ὅμοιον μὲ ἄλλο.

Συνομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ αὐτὰ (Μαρτυρῶ ἐκ συμφώνου) μετά τινος· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Συνωμολόγεόν σφι (ταῦτα) καὶ οἱ ἄλλοι, « Ἡρ. (ϗ πρὸς ἀπαρ. εἰδ.) » Ποιητὴν ἀγαθὸν Ὅμηρον γεγενῆσθαι πάντες σοι ξυνομολογήσουσι, « Λκ. 2) ὑπόσχομαι ἀμοιβαίως, κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν, ὁμολογίαν). » Ταῦτα οὕτω συνωμολογεῖτο, « Ξεν., ἐσυμφωνήθησαν. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ συνωμολογημένα, « Πλβ., τὰ ἑκατέρωθεν συμφωνηθέντα.

Συνομολογία (ἡ). συνυπόσχεσις· συμμαρτυρία· συνθήκη, συμφωνία.

;Συνομόλογος (ὁ, ἡ). ὁ συνομολογῶν (ἢ συναινῶν εἴς) τι, σύμφωνος.

Συνομολογουμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ'ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν, συμφώνως.

Συνομονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ τὰ αὐτὰ, εἶμαι ὁμογνώμων τινί.

Συνομοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιατίθεμαι (οὕτως ἢ ἄλλως), συμμορφοῦμαι. »Τοῖς ἐπιτηδεύμασι ϗ ταῖς διαίταις—, « Πλ.

Συνομορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνόμορός (Συνορεύω μετά) τινος.

†Συνόμορος (ὁ, ἡ). ὁ συνορεύων μετά τινος, γείτων ἄμεσος, πλησιόχωρος.

†Συνομοσία, ἀδκμ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνωμοσία.

Συνομοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνομονοέω.

†Συνομωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνώνυμος (Ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά) τινος.

Συνομώνυμος (ὁ, ἡ), = Συνώνυμος, συνονόματος.

Συνονειρώσσω(ττω) Μ. ώξω. Ὀνειρώττω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συνονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω συγχρόνως ἢ (;) μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Συνοξύνω, Μ. υνῶ. Συνάγω (ϗ πθ. Συνάγομαι, Καταντῶ) εἰς ὀξύτητα, εἶμαι ἢ γίνομαι σύνοξυς. 2) (Γρμτ.) ὀξύνω λέξιν τινὰ καθὼς ἄλλην. »Ὀξυνομένῳ ἄρα τῷ Ὅς, συνοξυνθήσεται τὸ Ἤ, « Ἀπλλν.

Σύνοξυς (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν συνηγμένος εἰς ὀξύτητα, ἐντελῶς ὀξὺς (σουβλερός).

Συνοπαδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνακολουθῶ.

Συνοπαδός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀπαδός, ἀκόλουθος· συνόμιλος, σύντροφος. » Ἰχνεῖ σῷ ξυνοπηδὸν ἐμὸν φίλου ἦτορ ἐρείσθη, « Ἀπλλνρ.

Συνοπάζομαι, Μ. άσομαι, Π, (μὲ δοτ.) ἀντὶ Συνακολουθῶ.

Συνοπάων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Συνοπαδός.

Συνοπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (καὶ πθ. ἢ μσ. Ὁπλίζομαι) ὁμοῦ· (πθ.) » Συνοπλιζόμενοι, « Πλδ., οἱ σύνοπλοι.

Συνοπλιτεύω, Μ. εύσω. Συστρατεύομαι ἢ Συμπολεμῶ ὡς ὁπλίτης, (ἁπλ.) Συμμαχῶ.

Συνοπλίτης, ου (ὁ). σύντροφος ὁπλίτου.

Σύνοπλος (ὁ, ἡ). σύντροφος ὁπλοφόρου, συμπολεμιστής, συστρατιώτης, (Γαλλ.) frère d'armes.

Συνοπλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁπλοφορῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνοπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω μαζῇ.

Συνοπτέον, θετ. τοῦ Συνοράω.

Συνοπτικός, ἡ, όν. Ὁ βλέπων ἐν συνόψει (πολλὰ ἀντικείμενα διὰ μιᾶς), διορατικός, (μτφορ.) ὀξύνους. ||. (οὐσ.) » Τὸ συνοπτικόν, « τὸ διορατικόν, (Γαλλ.) la perspicacité. 2) ὁ ἐκτεθειμένος ἐν συνόψει (συντόμως ἢ περιεκτικῶς). »Ὅρος—, « Διον.

Συνοπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ συνοπτικὸν τρόπον, ἐν συνόψει, γενικῶς, (δηλ.) συντόμως καὶ περιεκτικῶς.

Σύνοπτος (ὁ, ἡ), [συνοράω]. τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς (d'un coup d'œil), εὔθετος ὡς πρὸς τὴν ὄψιν, συμφανής, εὐσύνοπτος· (μτνμ.) εὔληπτος.

Συνόρασις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Σύνοψις.

Συνορατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συνορᾶν, διορατικός.

Συνοράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Συνεῖδον κλ.). Βλέπω συγχρόνως ἢ διὰ μιᾶς πολλὰ ἀντικείμενα, (Γαλλ.) embrasser d'un coup d'œil· παρατηρῶ συγχρόνως (ὡς ἐκ περιωπῆς)· (συχντ. μτνμ.) =Συννοῶ, κατανοῶ. » Δεινὴ φύσιν μικρῶν παιδίων συνιδεῖν εὐπρεπῆ, « Δμ. »Ὥστε μηδὲν' ἂν δυνηθῆναι συνιδεῖν μήτε τοὺς χρησίμους μήτε τοὺς ἀχρήστους αὐτῶν (τῶν νόμων), « Ἰσκρ. 2) (ἐνίοτε) βλέπω ϗ βλέπομαι συγχρόνως. »Νύκτωρ πυρὰ πολλὰ ἔκαιον, καὶ συνεώρων ἀλλήλους, « Ξεν. 3) (Βυζαντ.) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. » Συνορῶμεν αὐτὸν ἀποβληθῆναι τοῦ σώματος τῶν ἐκκλησιῶν, « Συνοδ.

Συνοργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ ὁμοῦ τὰ ὄργια, συνεορτάζω.

Συνοργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμμερίζομαι τὴν κατά τινος ὀργήν, συναγανακτῶ. » Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος, « Καλλ.

Συνορέγομαι, Μ. έξομαι. Συνεπιθυμῶ.

Συνορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνορεύω μετά τινος, συνομορεύω.

Συνορθιάζω, Μ. άσω. Σηκόνομαι ὁμοῦ ὄρθιος· (μτφορ.) συνανυψοῦμαι.

Συνορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὀρθὸν (ϗ μτφορ. Διορθόνω, Βάλλω εἰς τάξιν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύνορθρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ τὸν ὄρθρον (μὲ τὴν αὐγήν).

Συνορία (ἡ). ἡ θέσις τῶν συνορευόντων, γειτονία.

†Συνοριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Συνορέγομαι.

Συνορίζω, Μ. ίσω. Συνάπτω ἢ Συμπεριλαμβάνω διὰ τῶν αὐτῶν ὁρίων· (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) συνορεύω μετά τινος.

Συνορίνω, Μ. ινῶ, Π. ἀντὶ Συγκινῶ, συνταράττω· (τρπ.) συνδιεγείρω.

†Συνόριον (τὸ), = Συνορία.

Σύνορκος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος, (συνυποχρεωμένος) μετά τινος ἐνόρκως, τοῦ αὐτοῦ ὅρκου συμμέτοχος, σύμμαχος ἔνορκος, συνωμότης.

Συνορμάδες (αἱ), Π. αἱ (ἄλλ.) Συνδρομάδες (ἐνν. πέτραι), [ἐκ τοῦ

Συνορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὁμοῦ, συμπαρορμῶ. ||. (σπν. ἑλλ. ἢ μσ.) ὁρμῶ (κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνόρμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Συνορόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνόρνυμι.

Συνορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (εἰς ὅρμον) μαζῇ μὲ ἄλλον.

Συνορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω (πολλὰ πλοῖα) μαζῇ (κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου).

Συνόρνυμι, Μ. όρσω, Π. = Συνορίνω.

Σύνορος (ὁ, ἡ), [σύν, ὅρος]. ὁ συνορεύων μετά τινος, Ὅμορος, γείτων· (μτφορ.) σχετικός· ὅμοιος· (Π.) συγγενής (;).

Συνορούω, Μ. ορούσω, Π. ὁρμῶ συγχρόνως. » Αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, « Ἀπλλν.

Συνοροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη) μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὄροφον, συσκιάζω.

Συνορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω (Χοροπηδῶ) μαζῇ.

Συνοσφραίνω, Μ. ανῶ. Δίδω τινὸς νὰ ὀσφρανθῇ τι συγχρόνως.

Συνουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ἰατρεύω) πληγὴν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐνωθοῦν τὰ χείλη της καὶ νὰ κάμῃ οὐλήν.

Συνούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς διὰ σχηματισμοῦ οὐλῆς.

Συνουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κλείειν τὰς πληγάς, χρησιμεύων πρὸς συνούλωσιν.

Συνουρίζω, Σύνουρος, Ἰων. ἀντὶ Συνορίζω, Σύνορος.

Συνουσία (ἡ), τὸ συνεῖναι (συνυπάρχειν ἢ συνδιάγειν), συμβίωσις, συνδιαίτησις, συναναστροφή (» Ἄνευ φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος, « Ξεν. » Χρώμενος συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, « Πλ. » Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ, « Σοφ.)· σύναξις (ἀντάμωσις) πρὸς σύσκεψιν (» Συνουσίαν τῶν προσηκόντων ποιεῖσθαι, « Παρθ. » Τοῖς συμβουλεύειν ἐπιχειροῦσι πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι [τὴν] συνουσίαν, ἀλλ' αὐτοὺς πλησιάσαντας, « Ἰσκρ.)· συνομιλία (κυρ. μεταξὺ φίλων ἢ διδασκάλου ϗ μαθητῶν), διδασκαλία (» Οὐδένα μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο, « Ξεν.)· συμπόσιον (» Ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, ὃν ἂν εἰδείη τῷ ὄψῳ τε ϗ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις, « Ξεν.)· (συχνότ.) σαρκικὴ μίξις (» Ἐγκρατεστάτην εἶναι ἀνδρῶν συνουσίας, « Ξεν.)· (ἐν γέν.) σχέσις καθημερινή, συνδιατριβή, συνοικία (» Οὐλόγοις, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον, « Σοφ.)· (συνκδχ.) ἀντὶ Οἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνόντες· (εἰς τὸν Θρρ. Ἱς. Φυτ. Α'. 5) ἀντὶ ; Σύστασις, οὐσία, (Γαλλ.) consistance.

Συν·ουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μαζῆ, συνδιατρίβω συνήθως (συναναστρέφομαι) μετά τινος· συνέρχομαι, ἀνταμόνομαι· (ἰδιαιτ.) συνευρίσκομαι (σαρκικῶς), συνουσιάζομαι· (μτβτ.) ὑπανδρεύω (;). »Τὴν δὲ Ἄνθιαν οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει,« Ξεν. Ἐφέσ.

;Συνουσίασις, εως (ἡ) καὶ

Συνουσιασμὸς (ὁ). τὸ συνουσιάζειν, (ἰδιαιτ.) σαρκικὴ μίξις, συνουσία.

Συνουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνουσιάζων (συναναστρεφόμενος συνήθως) μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος· (ὄθ. κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Σωκρ.) μαθητής.

Συνουσιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς συνουσίαν.

† Συν·ουσιόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Συνάπτω εἰς μίαν οὐσίαν, ἑνόνω κατ' οὐσίαν. »Τὰς ῥίζας τῶν ἁμαρτιῶν τὰς συνουσιωμένας ἀρχῆθεν τοῖς ἀνθρώποις,« Τιμόθ.

Συνουσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' οὐσίαν ἕνωσις.

Συνουσιώτης, ου (ὁ), = Συνουσιαστὴς, θιασώτης.

Συν·ουτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πληγόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συστέλλω τὰς ὀφρῦς, γίνομαι σύνοφρυς, σκυθρωπάζω.

Σύνοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑνωμένα (Τουρκ. τσατμαλίδικα) ἢ πυκνὰ ὀφρύδια. »Τὸν δὲ τοιοῦτον μίξοφρυν ὁ Κρατῖνος καλεῖ,« Πλδ. 2) ὁ σουφρόνων τὰ ὀφρύδιά του, σκυθρωπὸς ἢ· ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. »Τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς, σύνοφρυς ἐντεῦθεν γινόμενος,« Εὐς.

Συνοφρύωμα (τὸ). ἡ ἕνωσις (ὁ Τουρκ. τσατμὰς) τῶν ὀφρυδίων. 2) σούφρωμα τοῦ μετώπου, σκυθρώπασμα, (παρβλ.) Ἐπισκύνιον.

Συνοχεὺς, έως (ὁ). ὁ συνέχων (συγκρατῶν ἢ ;περιέχων) τι. »Ὁ τῶν οὐρανῶν δημιουργός τε καὶ συνοχεὺς,« Δαμασκ. 2) »Ἄνθρωπος—,« Ὡραπόλλ., ὁ συνεχὴς, (Γαλλ.) conséquent.

Συν·οχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμεταφέρω τι (ᾧ πθ. Συγκάθημαι ἢ Συνταξειδεύω) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος.

Συνοχὴ (ἡ), τὸ συνέχειν ἢ συνέχεσθαι, συγκράτησις, συνένωσις (»Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ,« Ἰλ. Ψ., εἰς τὸ μέρος ὅπου στενεύει ὁ δρόμος)· (τρπ.) στενοχωρία, ἀδημονία· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμβολὴ, συμπλοκὴ (»Ἐν ξυνοχῇσιν ἀγῶνος,« Κοϊντ.)· (Π. εἰς τὸ πλθ.) δεσμὰ, (Μανέθ.)

Συνοχηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν συνοχῇ, σφιγκτά.

Συνοχικὸς, ἡ, όν. »Ὁ δυνάμενος συνέχειν (συγκρατεῖν, συντηρεῖν), ἐπιτήδειος πρὸς συνοχήν.

Συν·οχμάζω, Μ. άσω. Συνέχω (Συγκρατῶ) ὁμοῦ, συνδέω.

;Συνοχμὸς (ὁ), = Συνοχὴ, (εὔχρ. κυρ. τὸ Π. Συνεοχμός).

Σύνοχος (ὁ, ἡ). ὁ συνεχόμενος μετά τινος, συνηρμοσμένος, σύμφωνος· (ἐνίοτε) συνεχὴς, διαρκὴς, ἀδιάκοπος· (μετὰ ᾧ χωρὶς τοῦ) »Πυρετὸς,« Γαλ., ἴδε Συνεχής.

Συνόχωκα, Ἰων. Π. (ἀντὶ Συνόκωχα), μσ. πρκ. τοῦ Συνέχω, εἶμαι συνηνωμένος (συνεσφιγμένος). »Ὤμω συνοχωκότε,« Ἰλ. Β., συνηγμένοι εἰς ςενότητα, συμπεπτωκότες, (ὄθ. 2) (μτγν.) συμπίπτω, καταπίπτω. »Τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν κονίῃσι,« Κοϊντ.

Συν·οψίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω ἐν συνόψει, συντάττω συνοπτικῶς, συντέμνω. 2) φέρω εἰς ὄψιν τινός, (καὶ καθὼς ἐσυνείσαν νὰ λέγωσι τῶρα) παρουσιάζω. Ὁ δὲ τοῦτον τῷ βασιλεῖ συνοψίζει,« Βυζ.

Σύνοψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνοράω, ἡ διὰ μιᾶς πολλῶν ὁμοῦ ἀντικειμένων ἐπίβλεψις, ἡ ὑπὸ μίαν ἔποψιν περίληψις· (μτνμ.) ἐπιτομή· ὑποτύπωσις· (σπν. τρπ.) κατανόησις. »Ἐν συνόψει ἀλλήλων,« Πλβ., εἰς θέσιν ὥστε νὰ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. »Τόπος ἐπιτήδειος εἰς σύνοψιν τοῦ στρατηγοῦ,« αὐτ., ἀπὸ τὸν ὁπ. νὰ ἠμπορῇ νὰ βλέπῃ διὰ μιᾶς τὰ πάντα. »Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν,« αὐτ., νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς τρόπον εὐσύνοπτον. »Συνόψεως ἕνεκα,« Βασ., χάριν συντομίας.

† Συνοψισμὸς (ὁ), τὸ συνοψίζειν, ἀντάμωσις, παρουσίασις.

Συνόψομαι, μέλλ. τοῦ Συνοράω.

Συν·οψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρώγω ὄψα (νόστιμα φαγητὰ) μετά τινος, συμμετέχω τῆς ὀψοφαγίας του.

;Συν·ρέζω, Συν·σάτω, Συν·σταθμεύω κτλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Συῤῥέζω, Συσσάτω κτλ.

Συνταγὴ (ἡ), [συντάσσω]. διάταξις, διαταγὴ, παραγγελία (κυρ. ἰατροῦ), (Ἰταλ.) ῥίτσετα. »Ἀναγραψάμενον... συνταγὰς καὶ θεραπείας τὰς ἀπὸ Σαράπιδος δοθείσας,« Ἀρτμδρ. 2) (πλθ.) = Συνθῆκαι, συμφωνίαι. »Πρὸς τὰς συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας,« Ἰάμβλ.

Σύνταγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε συντεταγμένον (συγκεκροτημένον ἐν τάξει), (ἰδιαιτ.) σύστημα συνηρμοσμένον ἐκ τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, (Γαλλ.) constitution. »Πρὸς τὸ τὰ σφέτερα βεβαίως διαφυλάττειν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τηρεῖν, οὔτ' ἔστιν, οὔτε γέγονεν οὐδὲν αἱρετώτερον τοῦ Λακωνικοῦ συντάγματος,« Πλβ. 2) τὸ ὅλον ἄθροισμα τῶν στρατιωτ. τὸ ὁπ. συνεισφέρουν κατ' ἀναλογίαν αἱ συμμαχικαὶ πόλεις, (Γαλλ.) le contingent. »Εἰς ἑξακισχιλίους δὲ τὸ σύνταγμα τῶν συμμάχων,« Ξεν., (παρβλ. Σύνταξις). 3) (Τακτ.) σῶμα στρατ. συγκείμενον (κυρ.) ἀπὸ δύο τάγματα ἢ σπείρας. »Ἱππέων —,« Πλβ. »Τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις κοόρτις,« Πλβ. 4) συλλογὴ (σύγγραμμα ἐρανισμένον καὶ συνηρμοσμένον ἐκ) διαφόρων ἄλλων πραγματειῶν περὶ τῆς αὐτῆς ὕλης, (Γαλλ.) corps d'ouvrage.

Συνταγματαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ στρατὸν ὡς)·

Συνταγματάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς ἑνὸς (στρατ.) συντάγματος.

Συνταγματαρχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνταγματάρχου, ἀρχηγία συντάγματος (στρατ.).

Συνταγματικὸς, ἡ, όν. Διῃρημένος κατὰ τάξιν (ἐν εἴδει συντάγματος), εὐμέθοδος. »Σύγγραμμα—,« Ἀμμ.

Συνταγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύνταγμα(ἡ), συγγραμμάτιον συντεταγμένον εὐμεθόδως.

Συντακῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συντήκω.

Συντακτὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ σύντηξιν (μαρασμὸν), φθισικός.

Συντακτέον, θετ. τοῦ Συντάσσω.

Συντακτήριος (ὁ, ἡ), = Συντακτικός.

;Συντάκτης, ου (ὁ). ὁ συντάττων εὐμέθοδα συγγράμματα, ἐρανιστής, (Γαλλ.) compilateur. »Ὠριγένους τοῦ Συντάκτου,« Ἐπιφάν.

Συντακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡ χρησιμεύων πρὸς σύνταξιν, μεθοδικός. »Λόγος —,« Αξ., ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν λεγόμενος (ἐκφωνούμενος), ὁ(ἄλλ.) Συντακτήριος, (Γαλλ.) discours d'adieu. »Οἷος ὁ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὃν ὁ Ἅγιος συγγραψάμενος καὶ δημοσίᾳ ἀναγνοὺς, ἐξέστη τοῦ θρόνου καὶ εἰς τὴν οἰκίαν πατρίδα ἐπανῆλθε,« Κύριλλ. ᾧ Ζωναρ.

Συντακτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος συνταχθῆναι, ἐπιδεκτικὸς συντάξεως. »Ἔστι δὲ τὸ κατηγόρημα πρᾶγμα λεκτὸν... συντακτὸν ὀρθῇ πτώσει πρὸς ἀξιώματος γένεσιν,« Ἀρτ.

Συν·ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι καὶ ἐγὼ μετά τινος, συγκακοπαθῶ, συμπάσχω. »Συνταλαιπωρέει ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ,« Ἀρετ.

Συν·ταλασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλασιουργῶ (Γνέθω, Κλώθω) ᾧ ἐγὼ ὁμοῦ μέ. »Ταῖς γυναιξὶ—,« Ἀθ.

Συνταμίας καὶ ;Συνταμιείας, ου (ὁ). συνάρχων τοῦ ταμία.

Συν·τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Συντέμνω.

Συν·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Συντείνω, τεντόνω ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς.

Σύνταξις, εως (ἡ), τὸ συντάττειν, ἡ ἐν τάξει σύνθεσις, διάταξις. »Τῶν ὅλων —,« Σωσίπ., ἡ κατὰ τάξιν διακόσμησιν τοῦ παντός. »Σύνταξιν τοῦ στρατεύματος, ὥσπερ ἔμελλον ὁρμιεῖσθαί τε καὶ στρατοπεδεύεσθαι, οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο,« Θκ. »Ἐξέτασιν δέ ποτε πάντων τοῦ Κύρου ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ σύνταξιν,« Ξεν. »Εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος,« Συν. 2) σχέσις. »Τὴν τοῦ ἀνθρώπου σύνταξιν πρὸς τὸ ὅλον,« Ὠκελλ. 3) συνεισφορὰ κατ' ἀναλογίαν εἰς ἀνθρ. ἢ χρήματα, (Γαλλ.) contingent; subsides. »Εἶναι δὲ σύνταξιν Ἑλληνικὴν, μυρίας μὲν ἀσπίδας, χιλίους δὲ ἵππους, ναῦς δὲ ἑκατὸν ἐπὶ τὸν πρὸς βαρβάρους πόλεμον,« Πλ., (παρβλ. Σύνταγμα)· 4) (κατ' εὐφ.) ἀντὶ Φορος, (Γαλλ.) taxe. »Σύνταξιν ἐν τῷ παρόνει οὐδενὶ διδόντες, ἡμεῖς ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν,« Ὑπερίδ. 5) μισθὸς διωρισμένος, σιτηρέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιον, (Γαλλ.) pension; solde (Δμ. περὶ Χερσ.). » Δαπάνην καὶ σύνταξιν οὐχ ὅσην ἐδίδου τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ τετραπλῆν ἐκείνῳ παρεῖχε, « Πλ. 6) συνθήκη, συμφωνία· ὀργανισμὸς πολιτικὸς, (Γαλλ.) constitution, (Ἀρστ. Πολ. Ζ', 6', 9). 7) σύνθεσις συγγράμματος, πραγματεία· σύγγραμμα. » Ταῦτα ἐν ταῖς προτοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν, « Πλβ. 8) (γρμτ.) ἡ κατὰ κανόνας συναρμογὴ τῶν μερῶν τοῦ λόγου πρὸς ἄλληλα, (ἁπλ.) ἡ σειρὰ τοῦ λόγου, ἡ κατὰ τάξιν τοποθέτησις τῶν λέξεων. »Τὸ οἷ ἄρθρον ἐστὶν ἐγκλιτικόν· διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον,« Σχλ. Ὀμ.

Συν-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συντάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ=

Συν-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω ὅλως διόλου, κάμνω ἄνω-κάτω, συγχύζω· διεγείρω. » Πόλεμον—,« Πλ., Πλβ.

Συν-ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω.

Σύνταῤῥος (ὁ, ἡ). συμπεπλεγμένος ἐν εἴδει ταῤῥοῦ (καλαμωτῆς). » Δένδρον—,« Θφρ., τοῦ ὀπ. αἱ ῥίζαι εἶνε συμπεριπεπλεγμέναι, (παρβλ. Συγκαρκινόομαι).

Συν-ταῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμπλέκω ἐν εἴδει ταῤῥοῦ (καλαμωτῆς).

Σύντασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συντείνω, τέντωμα δυνατόν· (μτφορ.) προθυμία· ἐπιμονή. » Γνώμης—, « Θκ., (Γαλλ.) contention.

Συντασσομένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐν τάξει, κατὰ τάξιν, [ἐκ τοῦ

Συν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Ἀραδιάζω) ὁμοῦ· βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν (σειράν)· συγκροτῶ ἐκ πολλῶν ἕν ὅλον· (ἰδιαιτ. ἐπὶ στρατ.) συμπαρατάττω, ἢ (ἁπλ.) παρατάττω. » Συντάττοντος δὲ τοῦ Ἀλκιβ. τὸ στράτευμα πᾶν, οἱ πρότεροι στρατιῶται οὐκ ἠβούλοντο τοῖς μετὰ Θρασύλου συντάττεσθαι, « Ξεν. »Ὁ δὲ Ἐπαμινώνδας καὶ πεζοὺς ἀμίππους συνέταξεν αὐτοῖς (τοῖς ἱππεῦσι),« αὐτ. » Συντάξας τούς τε ἀπὸ τῶν αὐτοῦ νεῶν τετρακοσίους καὶ τοὺς ἐκ τῶν πόλεων φυγάδας, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Οἱ δὲ.. ξυνετάξαντο καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ 50 ἀσπίδων· οὕτω δὲ ξυντεταγμένοι ἐχώρουν ἄνω, « αὐτ. » Ναυτικὸν πάλιν παρεσκεύαζον, καὶ συνετάττοντο εἰς 60 ναῦς, « αὐτ. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Οἱ μὲν συντεταγμένοι ἡμῶν ὅπλα κεκτήμεθα δή που, « αὐτ., οἱ στρατευόμενοι, οἱ εἰς ἐνέργειαν ὑπηρεσίας. (ὀθ. μτφορ.) »Ἦν δὲ οὗτος.. μᾶλλόν τε συντεταγμένος ᾖ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός, « αὐτ., συγκεκροτημένος, ἐμπειροπόλεμος. 2) ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω· (ἰατρ.) διορίζω. »Ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε κίχλην ὁ ἰατρὸς, « Πλ. (ᾖ πρὸς ἀπαρ.) » Δασμοὺς συνέταξαν ἀποφέρειν καὶ τούτους, « Ξεν. (καὶ ἀναλ.) »Ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν συνέταξεν, ὅπως ἀεὶ παρατίθοιτο ἱκανὰ παμπόλλοις ἀνθρώποις, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Πυθομένου εἴ τι συνετέτακτο Σκιπίων αὐτῷ περὶ χρημάτων, « Πλβ. 3) συναρμόζω, κατασκευάζω· (ἰδιαιτ.) συνθέτω (σύγγραμμα)· πραγματεύομαι ἐγγράφως περί. » Λόγους (»Ὑπόθεσιν)—, « Δ. Ἁλ. (συχν.) » Συντάσσειν γενικῇ (ἢ) μετὰ γενικῆς (ἢ) ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν ᾖ.,« Γρμτ. 4) (μσ.) συντίθεμαι (κάμνω συνθήκην) πρός τινα, συμφωνῶ περί τινος. » Συνετάξω τῷ Χριστῷ, « Εὐχολγ. (ᾖ προθετ.) » Συντάττεσθαι ἡμέραν πρός τινα, « Πλβ., προσδιορίζειν ἐκ συμφώνου. (καὶ πθ.) » Τὸ συνταχθὲν (ἢ) συντεταγμένον,« Λξ., τὸ συμφωνηθέν. 5) (μτγν.) ἀναχωρῶν ἀφίνω ὑγείαν, ἀποχαιρετῶ. » Λόγοι, συντάσσομαι ὑμῖν, « Ἐπγρ.

Συντατέον, θετ. τοῦ Συντείνω.

Συντατικός, ἡ, όν. Συντάσεως (Προθυμίας κτλ.) ἐμποιητικός, (ἰατρ.) τονικός.

Συν-τάττω, Μ. τάξω, Ἀττ. ἀντὶ Συντάσσω.

Σύνταφος (ὁ, ἡ). θαμμένος μαζῇ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον) μὲ ἄλλον.

Συν-ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπισπεύδω (Ἐπιταχύνω) ὁμοῦ μέ, συνεπιταχύνω. || (ἀμτβτ.) σπεύδω ὅσον ἔνεστι. » Συνταχύνειν αὐτῷ τὸν βίον, « Ἡρ., ἡ ζωή του εἶνε πολλὰ ὀλίγη.

Συντεθειμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Κατὰ συνθήκην (συνεννόησιν), (ἐπμ.) πανούργως, ἐπιτετηδευμένως κτλ.

Συν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (συχνότ.) τεντόνω δυνατὰ (καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια)· (μτφορ.) παρακινῶ συντόνως, ἐπισπεύδω· διεγείρω (»Ῥήμασί τε καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοωδεστάταις ἁρμονίαις συντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχὰς, « Πλάτ. [καὶ προθετ.] » Ἐπὶ πόλεμον ἀεί τινα τὰς αὐτῶν ξυντείνοντες πόλεις, « Πλβ.)· (συνήθ. ἑλλ.) προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἐξακολουθῶ ἐπιμόνως (» Ξύντεινε σαυτόν, « Πλάτ. »Ξυντείνας αὐτόν τε καὶ τὸν ἡγούμενον, τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησιν,« αὐτ.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) σπεύδω (διευθύνομαι ἀμεταστρεπτὶ) πρὸς (» Συνέτεινε δρόμῳ εἰς ἄστυ,« Πλ. [καὶ ἑλλ. τοῦ προθετ.] » Καί σε μήτε κατ' οἶκον εὑρὼν, μήτε ἐπ' ἀγορᾶς, δεῦρο πρὸς τούτους ἐτεκμαιρόμην ἥκειν, καὶ συνέτεινον εὐθὺς, ἵνα μηδὲν ἀγνοῆτε, « Πλάτ.)· (μτνμ.) τείνω πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν (» Οὐδὲν εἶναι τῶν πεπραγμένων αὐτῷ, ὅ,τι οὐκ εἰς τοῦτο συντείνει, « Ξεν.)· (ἀπολ.) λαμβάνω πλειοτέραν ἔντασιν, γίνομαι σφοδρότερος (συντονώτερος), αὐξάνω. »Συντείνοντος τοῦ κακοῦ μᾶλλον, « Πλ. (ᾖ κατὰ μτχ.) » Τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους, « Ξεν., μὲ ἐπίμονον θέλησιν, μὲ προσπάθειαν ἀνένδοτον. » Παίζοντι μὲν ἐξέστω τινὶ περὶ του λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ· συντεταμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ μὴ ἐξέστω μηδενί, « Πλάτ.

Συν-τειχίζω, Μ. ίσω. Περιτειχίζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ.

Συν-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι ᾖ Συν-τεκμηριόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας ἢ ἀπὸ πολλὰ τεκμήρια (διδόμενα) συγχρόνως, συνεικάζω.

†Συντεκνία (ἡ), Βυζ. ἡ μεταξὺ συντέκνων συγγένεια, (κοιν.) κουμπαρειά. »Τὰς λεγομένας συντεκνίας τέλεον ἐκκόπτειν,« Καν.

Συν-τεκνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεκνοποιῶ ὁμοῦ, συμπράττω πρὸς τεκνοποιίαν.

Σύντεκνος (ὁ, ἡ). κοινὸς πατὴρ ἢ μήτηρ τέκνων. 2) (Βυζ.) ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ τοῦ ἀναδεκτοῦ, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἢ τὴν ἀνάδοχον.

Συν-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεκνοποιῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Τεκταίνομαι ὁμοῦ, συγκατασκευάζω· (μτνμ.) μηχανορραφῶ ἐκ συμφώνου, Συντεχνάζομαι. » Δολον—,« Ἀπλλν.

Συν-τελέθω (χωρὶς Μ.), Π. συνυπάρχω τινί.

Συντέλεια (ἡ), τὸ συντελεῖν, ἡ ἐκ συμφώνου συνεισφορά· (ἐν γέν.) σύμπραξις πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν· συνεργία. »Οὐκ εἰδὼς αὐτῶν (τῶν θεῶν) τὴν συντέλειαν ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται, « Πλάτ. » Ἀνδριάσιν ἐκ συντελείας ἐτίμησαν, « Δ. Κάσσ. 2) (συνκδχ.) τὸ ἄθροισμα (ἡ ὁλότης) τῶν συντελούντων (συμφορολογουμένων). » Τὴν περιοικίδος συντέλειαν, « Διοδ.

3) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) συντροφία 16—60 πολιτῶν (ἴδε Συντελὴς) πρὸς κατασκευὴν μιᾶς τριήρους ἢ ἄλλην δημοσ. λειτουργίαν, (παρβλ.) Συμμορία, (ὄθ. 4) (ἐν γέν.) κοινότης, ἑταιρία, σύστημα, (Γαλλ.) association. » Θεῶν—, Αἰσχ., ἡ ὁμήγυρις (ἡ ὁλομέλεια) τῶν Τελείων λεγομένων θεῶν. 5) τελειοποίησις, (ἐπὶ καρπ.) ὡρίμασμα· (ἐν γέν.) τέλος, τελείωμα. » Ἡ πόλις αὐτὸν (τὸν ναὸν) εἰς συντέλειαν ἐξειργάσατο, « Δ. Ἁλ. »Ἔκλαυσεν ἕως συντελείας μεγάλης, « Γρφ., = Εἰς ὑπερβολὴν, ἄχρι κόρου, (παρβλ. Νῖκος). 6) (γρμτ.) τὸ τετελεσμένον τῆς πράξεως τὸ ὀπ. ἐκφράζει ὁ παρακ. 7) (φλσφ. μτγν.) = Ἐντελέχεια. 8) (εἰς τὴν Γρφ.) διαφθορὰ, κακία, (Γαλλ.) excès. »Ἀνέβη συντέλεια τῆς πόλεως ἕως οὐρανοῦ,« Ἰουδ.

Συν-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειόνω (Τελειοποιῶ) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συντελείωσις, εως (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Συντέλεια.

Συν-τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συντελειόω.

†Συντέλεσις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Συντελείωσις.

Συντέλεσμα (τὸ). τὸ συνεισφερόμενον κατὰ συντέλειαν (ὑπὸ πολλῶν συντελούντων ἀναλόγως). 2) τελείωμα, συντέλεια.

Συντελεστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συντελῶν (τελειοποιῶν τι) ἢ 2) συνεισφέρων, συμφορολογούμενος, (Γαλλ.) contribuable.

Συντελεστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Συντελικός· (ἐνν. χρόνος) ὁ παρακείμενος,

Συντελέστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συντελεστής.

Συν-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω· (μτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

6τ. καὶ ἀμτ6τ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (μτνμ.) συναποθνήσκω.

Συν-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω (Ἐκτελῶ, Φέρω εἰς πέρας) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω, κατορθόνω. » Ἀγῶνα (»Ἐκφορὰν κτλ.) —, « Πλ. (καὶ μσ.) » Πρᾶξιν πολεμικὴν ἢ μνήμης ἀξίαν οὐδ' ἡντινοῦν συνετελέσατο, « Διόδ. 2) (ἐνν. ὁδὸν) φθάνω πουθενά, (μτ.μ.) καταντῶ εἰς, (Πλβ.). 3) πληρόνω τέλος (δόσιμον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, εἶμαι συντελής τινος· (ἐν γέν.) συνεισφέρω. » Διελογίζετο ὅσον ἑκάστους ἔδει συντελεῖν,« Αἰσχ. »Εἰς τὸν πόλεμον—,« Δμ.

4) (συνκδχ.) ἀνήκω ὡς σύμμαχος ἢ ὑποτελὴς εἰς πόλιν ἢ ὡς μέλος εἰς ἑταιρίαν τινὰ, (ἐν γέν.) συνυπάγομαι εἰς· συναριθμοῦμαι μετά. » Ἡ Χαιρώνεια εἰς Ὀρχομενὸν τὸν Βοιώτειον ξυντελεῖ, « Θκ. » Εἰς τοὺς νόθους —, « Πλ., ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν των. » Ἐπειδὰν εἰς ἄνδρας συντελῶσιν, « Ἰσκρ. (ᾗ δοτ.) » Μάγνητας καὶ Φθιώτας Θετταλοῖς συντελεῖν, « Παυσ., ὑπάγονται ὁμοῦ εἰς τὴν Θεσσαλ., ἀποτελοῦν ὁμοῦ μίαν ἐπαρχίαν.

Συντελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πληρόνων τέλος (φόρον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεισφέρων ἐκ συμφώνου, ἢ ὑπαγόμενος (ὡς ὑποτελὴς) εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον πόλιν· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἢ ἑταιρίαν τῶν φορολογουμένων, μέλος τῆς αὐτῆς συμμορίας (συντελείας, ἵδε τὴν λέξ.)· (ἐν γέν.) ὁ τείνων ἢ συντελῶν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Συντελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς συντελεῖς ἢ τὴν συντέλειαν. » Τὸ συντελικὸν, « Πλβ., ἡ τάξις τῶν συντελῶν. 2) (γρμτ.) ὁ ἐκφράζων τὸ συντελὲς (τὸ ἐντελὲς) τῆς πράξεως. »Χρόνος—, « ὁ παρακείμενος. » Στάσις—,« Ῥτρ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον πρᾶξιν τετελεσμένην (περασμένην). »Πᾶσα μετοχὴ ὀξύτονος εἰς ων λήγουσα ἐστὶν συντελικὴ,« Ἀπλλν.

Συντελικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.). Κατὰ συντελικὸν (παρακείμενον ἢ ἀόριστον) χρόνον.

Συντελούντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Συντελεστικῶς ἢ Συντετελεσμένως.

Συν-τέμνω, Μ. τεμῶ. (σπν. κυριολεκτ.) Κόπτω ὁμοῦ (συγχρόνως). »Τὸ μὲν δένδρον τεμνόμενον, τὸν δὲ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἥλιον μὴ συντεμνόμενον, « Πράξ. Πατ. 2) κόπτω τι ἀναλόγως ἀπ' ἐδῷ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χωρίζω κόπτων (καθὼς ὁ ῥάπτης). »Χιτῶνας—, « Ξεν. 3) (συνήθ. συνκδχ.) σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· περιορίζω. » Συντέμνειν τὰς δαπάνας εἰς τὰ καθ' ἡμέραν, « Ξεν. » Τὴν μισθοφορὰν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι,« Θκ., (ὅθ. 4) (ἐλλ., ἐνν. τὴν ὁδὸν) κάμνω συντομώτερον τὸν (ἢ 'παίρνω τὸν συντομώτ.) δρόμον. »Συντάμνων ἀπ' ἄκρης ἐπ' ἄκρην, « Ἡρ., περνῶν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ ἓν ἀκρωτήριον εἰς τὸ ἄλλο, μὴ κατακολπίζων. (ᾗ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) » Συντέμνουσι θεῶν βλάβαι τοὺς κακόφρονας,« Σοφ., κόπτουν τὸν δρόμον των, τοὺς προφθαίνουν. (καὶ ἀπολ.) » Τοῦ χρόνου συντάμνοντος, « Ἡρ., πλησιάζοντος ὅσον οὔπω, (ἐπμ.) κατεπείγοντος. 4) (ἐνν. τὸν λόγον) ὁμιλῶ συντόμως. » Συντεμόντι (»Ὡς συντέμνοντι) εἰπεῖν,« (καὶ ἀπλ.) » Συντεμόντι, « (Ἀναξίλ. παρ') Ἀθ. »Ὡς δὴ συντέμνω, « Εὐρ., (παρβλ. Συναιρέω).

Συν-τερατεύομαι, Μ. εύσομαι. Τερατεύομαι (Τερατολογῶ) μετά τινος.

Συν-τερετίζω, Μ. ίσω. Τερετίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμπαρακολουθῶ μὲ τὴν φωνήν μου τὸν τερετίζοντα.

Συν-τερμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συντέρμων (Συνορεύω μετά) τινος.

Συντέρμων [σύν, τέρμω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνορεύων μετά τινος, ὅμορος, πλησιόχωρος.

Συν-τέρπω, Μ. τέρψω, = Συνευφραίνω.

Συντεταγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς συντεταγμένον στράτευμα, ἐν τάξει, ἀθορύβως. 2) κατὰ συνθήκην (συμφωνίαν).

Συντεταμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ συντάσεως (προσπαθείας), συντόμως· προθύμως· ἐπιμόνως. »Ὁτιὴ προθύμως ἥκετε καὶ συντεταμένως, κοὐ κατεβλακευμένως,« Ἀρςφ.

Συντετελεσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εἰς συντέλειαν, ἐντελῶς.

Συντετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ συντηρήσεως, ἐπιμελῶς, προσεκτικῶς.

Συντετμημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συντόμως.

Συν-τετραίνω, = Συντετραίνω.

Συντευξις, εως (ἡ), = Συντυχία, συνάντησις· ἀντάμωσις· συνέντευξις· σύμπτωσις.

Συν-τεχνάζω, Μ. άσω ᾗ

Συν-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μεταχειρίζομαι ἐκ συμφώνου τέχνην (ἀπάτην, πανουργίαν), συνυποκρίνομαι πρὸς ἐξαπάτησίν τινος.

†Συντεχνίτης, ου (ὁ), (Γλσ.) ἀντὶ -

†Σύντεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μετερχόμενος) τὴν αὐτὴν τέχνην μετά τινος, ὁμότεχνος.

Σύντηγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συντήξεως. » Περίττωμα καὶ σύντηγμα, « Γαλ. 2) = Σύντηξις.

Συντήκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς σύντηξιν (φθίσιν, διάλυσιν). » Πυρετὸς—, « Ἰατρ. (ᾗ πθ.) »Τὸ τῶν πολυπόδων γένος φύσει συντηκτικὸν ἐςι· πιλούμενος γὰρ ἀφίησιν ἀεί τι, καὶ τέλος ἀφανίζεται, « Ἀρςτ. » Καὶ τοὺς δὲ ἐκίκλησκον ξυντηκτικοὺς τοὺς ἐπὶ ἕλκεσι ἥπατι ἰσχνοὺς ἀποθνήσκοντας,« Ἀρετ.

Συν-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνενόνω δι' ἀναλύσεως, συγχωνεύω, (Γαλλ.) amalgamer· (μτφορ.) »Ὅςτις τρόποισι συντακῇ, « Εὐρ., συνενωθῇ. 2) λυόνω ὅλως διόλου· ἀφανίζω· (ἰατρ.) φέρω εἰς φθίσιν (εἰς μαρασμόν). » Ξυντήκει τὸν ἄνθρωπον,« Ἀρετ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν, « Εὐρ. || (συχνότ. ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς.) »Συντέτηκα,« ἐκτίκιασα, ἔλυωσα. »Ξυντετήκασι πυρετοῖσι χρονίοισι, « Ἀρετ. » Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;« Εὐρ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Ἀναβήσσοντα, ξυντετηκότα, « Ἀρετ.

Σύντηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ τῆς ἀναλύσεως συνένωσις, συγχώνευσις, (Γαλλ.) colliquation. » Τῆς πρὸς τὸ ποθούμενον συντήξεως, « Φίλ.

2) λυώσιμον· (ἰατρ.) φθίσις, μαρασμός, (Γαλλ.) consomption. » Σύντηξις γίνεται διὰ πυρετὸν κακοήθη τηκομένης τῆς πιμελῆς, ἢ καὶ σαρκὸς τῆς ἀπαλῆς,« Γαλ.

Συν-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ, (Διαφυλάττω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἀκριβῶς. » Συνετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα, « Ἐπαγγ. » Διηγήσεις ἀνδρῶν ὀνομαστῶν συντηρήσει, « Σοφ. 2) παρατηρῶ, παραμονεύω. » Διδάξας πορρωθεν συντηροῦσι παίειν τοὺς Καρχηδονίους,« Πλ.

Συντήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μετ' ἐπιμελείας διατήρησις ἢ 2) παρατήρησις.

Συντηρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συντηρεῖν, ἐπιτήδειος πρὸς συντήρησιν.

Συν-τίθημι, Μ. συν-θήσω (ἀόρ. Συνέθηκα καὶ μσ. Συνεθέμην καὶ πθ. Συνετέθην, πρκ. Συντέθεικα κτλ.) Βάλλω μαζῇ ἢ κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου, προσθέτω, ςοιβάζω. »Ἐξεύγνυσαν δὲ ὧδε· πεντηκοντόρους καὶ τριήρεας συνθέντες κτλ., « Ἡρ. » Σιγᾶτε.. συνθέντες ἄρθρα στόματος· οὐδὲ πνεῖν ἐῶ, « Εὐρ. » Γίνεται δ', ἐάν τις συντιθῇ τό τ' ἀρχαῖον ᾗ τὸ πρόσεργον τῶν δέκα, μάλιστα τρία τάλαντα, « Δμ. » Ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ, « Παυσ. (καὶ πθ.) »Τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον γίνεται 2,317,610, « αὐτ. 2) (συνήθ.) κατασκευάζω (κυρ. ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον), συναρμόζω, (ἰδιαιτ. ἐπὶ συγγραμ.) συνθέτω, συντάττω, (Γαλλ.) composer. » Ὑποδήματα, ὁ μὲν σχίζων μόνον τρέφεται, ὁ δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων, ὁ δὲ.. συντιθεὶς ταῦτα, « Ξεν. (ᾗ πθ.) »Τὸ διὰ τοῦ κενταυρίου συντιθέμενον φάρμακον, « Ἰατρ. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγχειρίζω (ἐμπιστεύομαι) τι εἴς τινα (κυρ. νὰ τὸ φέρῃ πουθενά). »Κηδεύσας Ἀθηναίων τοὺς τετελευτηκότας, καὶ συνθεὶς Ἀντιπάτρῳ τὰ τούτων ὀστᾶ,« Πλβ., (παρβλ. Ἐπιτίθημι 2). 4) (μσ.) συνάπτω μὲ τὸν νοῦν μου ἰδέας, (ἐπμ.) συμπεραίνω· συννοῶ, (παρβλ.) Συμβάλλω. » Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς, « Ἰλ. Γ. » Ἀφθίτε, κυδαίνω σε, ἐμῆς ὅτι σύνθεο φωνῆς, « Ἀπλνρ., = Ἐξομολογήσομαί σοι ὅτι ἐπήκουσάς μου. (καὶ μὲ δοτ. προσδιορ.) » Τοῦ δ' ὑπερωΐοθεν φρεσὶ σύνθετο ἀοιδὴν Πηνελόπεια, « Ὀδ. Δ. » Τῶν δ' Ἕλενος σύνθετο βουλήν, « Ἰλ. Η. » Ἔπος τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ,« Ὀδ. Ο. » Συνθεὶς λογισμῷ, « Ἀρρ. 5) (συχνότ. λογρφ.) κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) πρός τινα, (Γαλλ.) convenir· (μὲ ἀπαρ.) ὑπόσχομαι, (ὅθεν ἐνίοτε) ςοιχηματίζω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Συντιθεταί οἱ προδοσίην, « Ἡρ. » Ἐποίει τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περ τῷ Δαρείῳ συνεθήκατο, « αὐτ. » Ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο, « Ξεν. (ἡ αἰτ. προθετ.) » Πέμπειν ἀγγέλους, ὁμαιχμίην συνθησομένους πρὸς τὸν Πέρσην, « Ἡρ. » Ὅταν περὶ τοῦ μεγέθους οἱ τεχνῖται πρὸς ἀλλήλους συνθῶνται, « Διόδ. » Συνθέμενος πρὸς τοὺς ἑταίρους, « Πλ., στοιχηματίσας. (καὶ ἀπαρ.) » Ξένους τινὰς συνεθέμην ἀναμένειν ἐνθάδε, « Ξεν. » Ὄνομα ὃ ἄν τινες ξυνθέμενοι καλεῖν καλῶσι, « Πλάτ. » Συνθέμενος ἡμέραν, « Θκ., προσδιορίσας ἐκ συμφώνου. » Ἀμφοτέροις νύκτα συνέθετο τὴν αὐτήν, « Ξεν. (ᾗ πθ.) » Ἐλθόντος τοῦ συντεθέντος χρόνου, « Πλάτ. 6) (ἐν γέν.) στέργω, συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι. » Ταύτῃ τῇ γνώμῃ οὐ συντίθεμαι, « Αξ.

Συν-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ (Παράγω) συγχρόνως.

Συν-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ) μαζῇ μέ

Συν-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ ὁμοῦ. » Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ (ὁ Προμηθεὺς), καθάπερ ὁ Ἥφαιστος, « Σχλ. Σοφ. 2) ἐκτιμῶ τι ἐκ συμφώνου ἢ κατὰ συνεννόησιν μετά τινος, προσδιορίζω κατ' ἐκτίμησιν· ||. (πθ.) αὐξάνει (ἀναιβαίνει) ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου, ἀκριβαίνει. » Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον, « Δμ., (παρβλ. Ἐπιτιμάω 3).

†Συντίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου ἐκτίμησις· (Γρφ.) τιμή, ἀξία.

Συν-τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβοηθῶ τινα, συμπράττω, ὠφελῶ. » Καὶ ἰσχυρίη ἐπὶ φλεγμασίῃ γίνεται συντιμωρέουσα τῷ ὀξέϊ τῆς φλεγμασίης, « Ἀρετ.

Συν-τινάσσω, Μ. άξω, = Συσσείω, συνταράττω.

Συν-τίνω, Μ. τίσω, = Συνεκτίνω. » Χρέος τινί —, « Θμς.

Συν-τιταίνω, Ἰων. ἀντὶ Συντείνω.

Συν-τιτραίνω καὶ

Συν-τιτράω-ῶ, Μ. συν-τρήσω (ἀόρ. Συνέτρησα κτλ. Τρυπῶ ὁμοῦ· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἀνοίγω τρύπαν δίοδον πρὸς, (συνκδχ.) διαβιβάζω (» Δι' ὤτων συντέτραινε μῦθον βάσει φρενῶν, « Αἰσχλ.)· (πθ.) συγκοινωνῶ διά τινος ὀπῆς μέ. » Συντέτρηται ἡ ὄσφρησις τῷ στόματι κατὰ τὸν οὐρανὸν, « Ἀρςτ. » Εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται, « Πλ.

Συν-τιτρώσκω, Μ. συν-τρώσω. Πληγόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἀπὸ πολλὰ μέρη.

Συν-τλάω, Μ. τλήσω. Ὑποφέρω ὁμοῦ, (παρβλ. Συναντλέω).

Σύντμησις, εως (ἡ), τὸ συντέμνειν ἢ συντέμνεσθαι, συντομὴ, ἐπιτομή.

Συν-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-τολυπεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω μαζῇ τὸ μαλλὶ καὶ τὸ κάμνω τυλούπαν. (μτφορ.) συγκατορθόνω (μὲ κόπον), συγκατεργάζομαι.

;Συντομὰς, άδος (ἡ). συντετμημένη. » Ὁδὸς —, « Ἐπγρφ., ἡ συντομωτέρα, (Τυρκ.) κεστιρμὲ-γιολού.

Συν-τομεύω, Μ. εύσω καὶ

†Συν-τομέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντέμνω, σμικρύνω.

Συντομὴ (ἡ), τὸ συντέμνειν, σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις.

Συντομία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συντόμου, (ἰδιαιτ.) βραχυλογία.

Συντόμια (τὰ). (νλγ.) εἰδ. τσέδουλας διὰ τῆς ὁπ. ἐμοιράζετο εἰς τοὺς πτωχοὺς σιτάριον, (ἄλλ.) Κάλαμος (6).

†Συν-τομίζω, Μ. ίσω, = Συντέμνω.

Σύντομος (ὁ, ἡ). συντετμημένος, κοντοκομμένος, (ἐπμ.) βραχὺς, εὐσύνοπτος. (κυρ.) » Λόγος —, « Ἰσκρ. » Ἄν τε γὰρ ἀδολεσχῇ ἡ λέξις, οὐ σαφὴς, οὐδ' ἂν σύντομος, « Ἀρςτ. (καὶ καταχρ.) » Ἀνὴρ —, « Αἰσχ., Σξτ., Καλλ., ὁ βραχυλόγος. » Ὁδὸς —, « Ἡρ., ἡ (ἄλλως) Συντομάς. » Θάνατον ἀποτελεῖ σύντομον, « Θφν.

Συντόμως ἐπίρ. Μὲ συντομίαν, (κυρ.) μὲ ὀλίγα λόγια, (οἰκ.) κοντοσύλλαβα, εἰς ὀλίγον διάςημα καιροῦ. » Κατάῤῥοι συντόμως ἀπολλύντες, « Ἱππκρ., (συγχ. τῷ Συντόνως).

Συν-τονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω τόνον εἴς τι, τὸ κάμνω σύντονον.

Συντονία (ἡ), [σύντονος], = Ἔντασις (κυρ. καὶ μτφορ.), (Γαλλ.) contension. 2) (ἐνίοτε) = Συμφωνία. » Τὴν τῶν οὐρανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν ᾗ συντονίαν, « Αρτ.

Συντονολυδιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν σύντονον τρόπον τῆς Λυδιςὶ λεγομένης ἁρμονίας.

Σύντονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος διαρκῶς, συντεταμένος· (συνκδχ.) σφοδρός· ὁρμητικός· συνεχὴς, (Γαλλ.) soutenu. » Πορεία —, « Πλβ., (Γαλλ.) marche forcée. » Πενία —, « ἡ ἄκρα, ἐσχάτη. » Ἕψειν μαλακῶς καὶ μὴ συντόνῳ τῷ πυρὶ, « Ἀρςτ. » Τοῖς δ' ἀπειρηκόσι διὰ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τοιούτοις, « αὐτ. 2) (μυσ.) ὁ ἠχῶν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. (τὸ οὐδ.) Σύντονον καὶ (πλθ.) Σύντονα, ἐπίρ. ἀντὶ Συντόνως ἢ Συμφώνως, (Γαλλ.) sur le même ton. » Ἵνα ᾗ γλώσσῃ σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ, « Εὐρ.

Συν-τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σύντονον, τῷ δίδω τόνον. » Ἐπίθεμα τὴν σπλῆνα συντονοῦν, « Ἀλεξ. Τραλλ. 2) (Γρμτ.) Τονίζω μὲ τὸν αὐτὸν τόνον. » Τὸ Τὼς τῷ Ὣς συνετονώθη, « Ἀνών.

Συντόνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύντονον, μὲ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον προσπάθειαν, ἀνενδότως. » Σ. ἐβάδιζε, « Πλ., χωρὶς νὰ σταθῇ.

Συν-τορμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διὰ τόρμων (πασσάλων), (Γαλλ.) cheviller.

Συν-τορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω μὲ τὴν τορύνην (χουλιάραν).

Συν-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν τραγῳδίαν ἐκ συμφώνου μετά τινος, (μτνμ.) συνυποκρίνομαι.

Συν-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεκφέρω τρανῶς (εὐκρινῶς).

Συντράπεζος (ὁ, ἡ). = Ὁμοτράπεζος.

Συν-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Σύντρεις, τρεις, τρια. Τρεῖς (Ἀνὰ τρεῖς) ὁμοῦ.

Συν-τρέπω, Μ. τρέψω. Τρέπω (Γυρίζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμμεταβάλλω. » Ἔνια τῶν φυτῶν συντρέπεται τῷ ἡλίῳ, « Ἰάμβλ. ||. (πθ. ἡ μσ.) τρέπομαι εἰς φυγὴν, νικῶμαι μετά τινος.

Συν-τρέφω, Μ. θρέψω (πθ. πρκ. Συντέθραμμαι κτλ.). Τρέφω (Ἀνατρέφω) ὁμοῦ μὲ, συναναστρέφω, (καὶ πθ.) συναναστρέφομαι· συζῶ. 2) (ἐπὶ ῥευς.) πήζων ἑνόνω καὶ (πθ. ἡ μσ.) ἑνόνομαι, λαμβάνω σύστασιν (consistance). » Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται, « Πλάτ.

Συν-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνέδραμον). Τρέχω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ· τρέχων συναπαντῶμαι μετά τινος, (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συνέρχομαι εἰς μάχην (» Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον, « Ἰλ. Π.)· (ἐπὶ ποτ.) συῤῥέω· (ἐν γέν.) συναθροίζομαι· (ἐπὶ τριχῶν) συςρέφομαι, σγυραίνω· (τρπ.) συμπίπτω (συχν.) συναρμόζομαι (παρβλ. Ἐντρέχω)· συμβιβάζομαι· συμφωνῶ. » Δί γνῶμαι εἰς τωὐτὸ συνέδραμον, « Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Οὐ συντρέχει τοῖς ἐγκαλυμένοις, ἀλλ' ἀρνεῖται παντάπασι, « Αβ., δὲν ὁμολογεῖ. » Συντρέχειν τοῖς κριταῖς, « Ξεν., συμπράττειν κατ' ἀμοιβαίαν συνεννόησιν (;).

Σύντρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συντιτράω· (συνκδχ.) ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἑνόνεται (συγκοινωνεῖ) τι μετ' ἄλλυ. » Τῶν μυκτήρων —, « Ἀρςτ.

Σύντρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος πέρα-πέρα· ἑνωμένος (συγκοινωνῶν μετ' ἄλλυ) διὰ συντρήσεως.

Συν-τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι ἄνω κάτω (Ἀναποδογυρίζω) διὰ τῆς ἢ ὡς διὰ τριαίνης.

†Συντριβὴ (ἡ), (Γρφ.) ἀντὶ Σύντριψις.

†Συντριβὴς, έος (ὁ, ἡ), Σύντριψ, συνήθης. » Τῷ καμάτῳ, « Πρκ.

Συν-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἕνα μετ' ἄλλυ (» Τὰ πυρεῖα —, « Ακ.)· τρίβων τσακκίζω (κομματιάζω), κάμνω θρύμματα (» Τὴν χύτραν —, « Ἀρςφ. » Παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνὸς, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι ἑκάστοτε οἱ σκώπτοντες, « Πλ. [καὶ πθ.] » Ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυεὶς, « Ἀρςφ.)· σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, στυμπανίζω· (μτφορ.) χαλνῶ, καταστρέφω (» Συντρίψει θρόνους δυναστῶν, « Γρφ.), ἀφανίζω (» Τὰ συντρίβοντα τοὺς οἴκους ταῦτά ἐστι, « Ξεν.)· (πθ.) συγκρούομαι (» Πῶ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα ᾗ ποῦ δυσχεραίνεται; « Δμ., ποῦ συγκρούονται κυρίως τὰ ἀμοιβαῖα συμφέροντα; τίς ἡ καθ' αὐτὸ αἰτία τῆς διαφωνίας;)· (Γρφ.) αἰσθάνομαι συντριβὴν καρδίας, λυποῦμαι (ἀπὸ μεταμέλειαν), ταπεινοῦμαι.

Συν-τριηραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω ἢ Συνεισφέρω μετά τινος ὡς συντριήραρχος.

Συντριηράρχημα (τὸ). τὸ ὑπὸ τοῦ συντριηράρχου πληρονόμενον, τὸ ἀνάλογον τῆς συνεισφορᾶς ἑκάστου τῶν συντριηράρχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συντριήραρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος τριήραρχος μαζῇ μὲ ἄλλον, συνάρχων ἢ συντελὴς τριηράρχου.

Σύντριμμα (τὸ). κομμάτι πράγματος συντριμμένου. 2) = Σύντριψις, τσάκκισμα (κυρ. καὶ μτνμ.), καταστροφή· δυστύχημα.

†Συντριμμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Σύντριψις.

†Συντριπτικὸς, ἡ, όν. Συντριβῆς πρόξενος, σκληρός,

Σύντριχος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶνε μὲ ὅλαις ταῖς τρίχαις.

Σύντριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ συντρίβων. 2) = Οἰκότριψ (;), ἴδε Συντριβής.

Σύντριψις, εως (ἡ). τὸ συντρίβειν ἢ συντρίβεσθαι, τρίψιμον ἑνὸς μετ' ἄλλου, τσάκκισμα· (γρφ.) συντριβὴ καρδίας, θλίψις ἐσωτερικὴ μετανοοῦντος.

Σύντρομος (ὁ, ἡ), = Ἔντρομος.

;Σύντροπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τρόπον τινὶ, ταιρειασμένος, κατάλληλος, εὐάρμυστος, (εἰς τὸν Ἱππκρ. διόρθ. Σύντροφος).

;Συντρόπως, ἐπίρ. = Πρὸς τρόπου, καταλλήλως, ἁρμοζόντως.

;Συντροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύντροφός (Συντρέφομαι, Σύζῶ μετά) τινος.

Συντροφία (ἡ). τὸ συντρέφεσθαί τινι, συμβίωσις· συνδιαίτησις· συναναστροφή· συγκοινωνία· (ἐνίοτε) συναύξησις. (Π.) ἀντὶ Σύντροφος. «Πόντος (ὁ τὸν δελφῖνα ἐξεώσας), ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης,« Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Σύντροφος (ὁ, ἡ), ὁ συντρεφόμενος ἢ συνανατραφεὶς μετά τινος, συντράπεζος· ὁμοδίαιτος· (ἐν γέν.) συνήθης, οἰκεῖος· πρόσφορος, ἁρμόδιος· (μὲ δοτ.) « Ὀθόνια χυμῷ ἔγχυμα ᾧ ἕκαστα σύντροφα,« Ἱππκρ. « Τῇ Ἑλλάδι πενίη αἰεί κοτε σύντροφός ἐστι,« Ἡρ. (ἢ γεν.) « Σύντροφος ἁρμονίας,« Ἐπγρ. « Εἰσὶ δ' οἱ μόθακες σύντροφοι Λακεδαιμονίων,« Ἀθ. 2) (ἐνεργ.) ὁ συντελῶν πρὸς τροφήν (διατροφήν) τινος. « Πνεύματα τοῖς ὕδασι ξύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων,« Πλάτ.

Συντρόφως, ἐπίρ. Συνήθως, οἰκείως, ἢ. προσφόρως, ἁρμοδίως. « Τοῖσι μὲν γὰρ ἐπιδεξιὰ ἐπιδεῖν συντρόφως ἔχει, τοῖσι δ' ἐπαριστερά,« Ἱππκρ.

Συν-τροχάζω καὶ Συντροχάω (καὶ Π. τροχέω)-ῶ, Μ. άσω, = Συντρέχω.

Σύντροχος (ὁ, ἡ). ὁ συντρέχων τινὶ, συμβαίνων (συμπίπτων) συγχρόνως, Σύνδρομος.

Συν-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-τρυφάω-ῶ, Π. ήσω. Τρυφῶ ὁμοῦ, συνευφραίνομαι τρυφῶν, συναπολαμβάνω τὰς τρυφὰς τοῦ βίου.

Συν-τρώγω, Μ. φαγοῦμαι (ἀόρ. Συνέφαγον). Τρώγω ὁμοῦ (μετά τινος).

Συν-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Συνέτυχον κτλ.). Τυχαίνω (Τυχαίνει νὰ εὑρεθῶ) ὁμοῦ· συναπαντῶ (« Τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ;« Εὐρ. « Ὁδοῦ παραχωρεῖν τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται,« Ξεν.)· ἀνταμόνομαι (« Οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον,« Εὐαγγ.)· (ἐνίοτε) συνομιλῶ, (ὅθ. τὸ κοιν.) συντυχαίνω (« Εἴ τις συντυγχάνει ἐν τῷ καιρῷ τῆς λειτουργίας, ἐπικατάρατος,« Καν.)· (τρπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) συμβαίνω κατὰ τύχην, συμπίπτω· (μὲ δοτ.) « Συντυχεῖν τέ οἱ ἰόντι ἐπὶ Κ., καὶ ἐς λόγους ἀπικέσθαι,« Ἡρ. (καὶ γεν. Π.) « Συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν,« Σοφ. (καὶ ἀπρ.) « Τὰ κατὰ θάλατταν συντυχόντα σφι παθήματα,« Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Τὸ συντυχόν,« Αξ., ὅ,τι τύχοι (εὑρεθῇ κατὰ τύχην), τὸ προστυχόν. « Πᾶν τὸ συντυχὸν ἡδέως ἤσθιε,« Ξεν.

Σύντυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (θαμμένος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου τύμβον.

Συντυμβία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-τυμβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυμβωρυχῶ ὁμοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος τυμβωρυχίας.

Συν-τυπόομαι-οῦμαι, Μ. τυπωθήσομαι. Συσχηματίζομαι κατὰ τὸν τύπον τινὸς πράγματος, συνδιατίθεμαι κατὰ τὰς προσγινομένας εἰς τὴν ψυχήν μου ἐντυπώσεις.

Συν-τυραννεύω, Μ. εύσω. Συμβασιλεύω (ὡς τύραννος).

Συν-τυραννοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω ἐκ συμφώνου τύραννον ἢ τοὺς τυράννους, γίνομαι ὁμοῦ τυραννοκτόνος.

Συντύραννος (ὁ). ὁ τυραννῶν ὁμοῦ, συμμεριζόμενος τὴν ἐξουσίαν μετά τινος, συμβασιλεύων.

Συν-τυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Συν-τυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι ὁμοῦ ἐν εἴδει τυροῦ, (μτφορ.) ῥᾳδιουργῶ ἐκ συμφώνου (κατὰ συνεννόησιν).

Συν-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὁμοῦ.

†Συν-τυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Συντυγχάνω.

†Συντύχημα (τὸ), Γλσ. συμβεβηκὸς τυχαῖον, συναπάντημα.

Συντυχία (ἡ). σύμπτωσις (περίπτωσις) τυχαία. « Κατὰ συντυχίην,« Ἡρ., κατὰ τύχην. « Καὶ συντυχίῃ χρησάμενος καὶ σοφίῃ,« αὐτ. 2) (μτγν.) συνέντευξις, ἀντάμωσις· συνομιλία.

†Συντυχικὸς, ἡ, όν, (νλγ.). Ὁ κατὰ συντυχίαν (συγκυρίαν), τυχαῖος.

†Συντυχικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τύχην (συντυχίαν), ἐκ περιστάσεως.

†Συν-υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συγκακολογῶ.

Συν-υγραίνομαι, Μ. υγρανθήσομαι. Ὑγραίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συν-υθλέω-ῶ, Μ. ήσω, Αξφν. ἀντὶ Συμφλυαρῶ.

Συν-υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαυγύζω ᾧ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-υμεναιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεκτελῶ τὸν γάμον (τὸν ὑμέναιόν) τινος, συντελῶ πρὸς τὴν διὰ τοῦ γάμου συνάφειαν (συνένωσιν).

Συν-υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶ (Δοξολογῶ) ὁμοῦ.

Συν-υπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνυπήγαγον κτλ.). Ὑπάγω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμπαρασύρω. «Συνυπήχθησαν δὲ τῇ τούτων βουλῇ καὶ ὁ.. καὶ ὁ.., « Ἄννα.

Συνυπακουστέον, θετ. τοῦ =

Συν-υπακούω, Μ. ακούσομαι. Ὑπακούω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (γρμτ.) ἐννοῶ συγχρόνως ἔξωθεν, (Γαλλ.) sous-entendre.

Συνύπαρκτος (ὁ, ἡ), (θλγ.). ὁ συνυπάρχων.

Συνύπαρξις, εως (ἡ). τὸ συνυπάρχειν, (Γαλλ.) coëxistence.

Συνύπαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ὕπαρχος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ὑπάρχου (διοικητοῦ), συνδιοικητής.

Συν-υπ-άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, (Γαλλ.) coëxister.

Συν-υπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι =

Συνύπατος (ὁ). ὁ διωρισμένος ὕπατος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ὑπάτου.

;Συν-ύπ-ειμι, Μ. έσομαι. Εἶμαι ὑπὼν (παρὼν, ἀνάμεσα) ὁμοῦ μέ, συμπαρευρίσκομαι μεταξύ· συνυπόκειμαι (;).

Συνυπεξούσιος (ὁ, ἡ). ὑπεξούσιος ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-υπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Περνῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνυπερβαίνω.

Συν-υπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ ὁμοῦ, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, (ἐν γέν.) συνεργῶ, συμβοηθῶ.

Συν-υπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηχῶ ἐκ συμφώνου, ἀκολουθῶ καὶ ἐγὼ τὸν αὐτὸν ἦχον, (κοιν.) κρατῶ τὸ ἴσον. «Ἄδοντι αὐτῷ συνυπηχεῖν τὰ πάντα,« Ἱμέρ.

†Συν-υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκοιμῶμαι.

Συν-υπο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑποβάλλω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συν-υπο-γράφω, Μ. γράψω. Ὑπογράφω ὁμοῦ μέ.

Συν-υπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Φανερόνω, Ἀναπτύσσω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνυποδεικτέον, θετ. τοῦ Συνυποδείκνυμι.

Συν-υπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ὑποδέχομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-υπο-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Συνυπέδυν κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) συγχρόνως ὑποκάτω· (συνκδχ.) ἐπιχειρίζομαι (ἀναλαμβάνω) ἐκ συμφώνου ἐπίπονον τι ἔργον, συνεπιφορτίζομαι.

Συν-υπο-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Βάλλω ὁμοῦ ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζεύγω δύω ἢ ᾧ πλειότερα ζῶα μαζῇ εἰς ἓν ἁμάξι.

Συν-υπόκειμαι, Μ. κείσομαι. Συνυπάρχω ὡς ὑποκείμενον.

†Συν-υπο-κορίζω ᾧ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ὑποκορίζω συγχρόνως, μετριάζω ἐν ταὐτῷ μὲ τρόπον εὔσχημον τὸ ἀπότομον ἢ ἀπαίσιον τῆς ἐκφράσεως.

Συν-υπο-κουφίζω, Μ. ίσω. Συνανακουφίζω, συνεπελαφρύνω.

Συν-υπο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Προσποιοῦμαι (Ὑποκρίνομαι) ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνυπόκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-υπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ὑποστηρίζω (Ὑπερασπίζομαι) ὁμοῦ μὲ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-υπο-λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συγκαταλήγω.

Συν-υπο-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπονοῶ (Ὑπυπτεύω) τι συγχρόνως· (γρμτ.) ἐκλαμβάνω τι ὡς συνυπακουόμενον (συνεννοούμενον ἔξωθεν).

Συν-υπο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως ὑποκάτω· (μτνμ.) ἔρχομαι ὁμοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸν νοῦν τινος (ὡς συνυπονοούμενον), συνυπακούομαι.

Συν-υπο-πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω συγχρόνως.

Συνυπόπτωσις, εως (ἡ). τὸ συνυποπίπτειν (συνυπακούεσθαι).

Συν-υπο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ὑποσπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συναποσύρω μὲ τρόπον.

†Συνυπόστασις, εως (ἡ), τὸ συνυφίστασθαι, συνύπαρξις.

†Συνυπόστατος (ὁ, ἡ), θλγ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἢ, συνυπάρχων καθ' ὑπόστασιν.

Συν-υπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Σμικρύνω, Συμμαζόνω) συγχρόνως.

Συν-υπο-στηρίζω, Μ. ἰξω. Ὑποστηρίζω ἐκ συμφώνου. « Οὔτε γὰρ ἂν πρὸς ἀσφαλῶς βαδίσειε μὴ συνυποστηρίζοντος τοῦ ἑτέρου, « Βασ.

Συν-υπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Ὑποστρέφω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συνυπο-τάσσω(τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάττω ὁμοῦ μὲ.

Συνυπο-τίθεμαι, Μ. υπο-θήσομαι(ἀόρ. Συνυπεθέμην κτλ.). Ὑποτίθεμαι (Ὑποβάλλω) συγχρόνως.

Συν-υπο-τυπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ὑποτυπόομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-υπ-ουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνυπηρετέω.

Συν-υπο-φέρω, Μ. υπ-οίσω (ἀόρ. Συνυπήνεγκα κτλ.). Συνταπεινόω, συγκαταβιάζω.

Συν-υπο-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συνυπέφυν κτλ.). Γεννῶμαι (Φυτρύνω) συγχρόνως ὑποκάτωθεν.

Συν-υπο-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχωρῶ (Ὀπισθοδρομῶ [καὶ μτνμ.] Ἐνδίδω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-υφ-αίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω ὁμοῦ (μτνμ.) συνάπτω, συνδέω, συνενόνω (μτφορ.) μηχανορράφῶ.

Συν-υφ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι. Ὑφαιρῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνύφανσις, εως (ἡ). τὸ συνυφαίνειν.

Συνύφασμα (τὸ). τὸ συνυφασμένον, (ἐν γέν.) Ὕφασμα.

Συνύφεια (ἡ), = Συνυφή, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ὕφασμα (ἡ πλοκὴ) τῆς κνρήθρας.

Συνυφή (ἡ). ἡ πλοκὴ τοῦ ὑφάσματος, (Γαλλ.) **la contexture** (ἐν γέν.) ἡ συναρμογή. « Οἰκήσεων—, « Πλάτ.

Συνυφὴς, έος (ὁ, ἡ). συνυφασμένος, συνενωμένος διὰ ἢ ὡς διὰ συνυφάνσεως· συνηρμοσμένος.

Συν-υφ-ίζημι, Μ. συνυπ-οίσω (ἀόρ. Συνυπέστησα ἢ ἔ. Συνυπέστην κτλ.). Κάμνω τι νὰ ὑφίσταται (νὰ ὑπάρχῃ [καὶ μσ. ἀποθ.] Ὑφίσταμαι) ὁμοῦ μὲ, συνυπάρχω· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) ἐπιχειρίζομαι (ἀναλαμβάνω) ἢ ὑποφέρω τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω μαζῆ.

Συν-φδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω συνῳδὰ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συνφδὴ καὶ Συνφδία (ἡ). τὸ συνᾴδειν, ἡ ἐκ συμφώνου ψαλμῳδία, συμφωνία.

Συν-ωδίνω, Μ. ωδινῶ. Κοιλοπονῶ (ᾗ μτθτ. Γεννῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ· (Π.) συμπάσχω, συμπονῶ, Συνοδυνῶμαι. » Κακοῖς—, « Εὐρ.

Συνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ συνᾴδων (συμψάλλων) τινί, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.). «Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.« Εὐρ. » Ὁκόσα πεπέρι ξυνῳδά, « Ἀρετ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Συνῳδά, ἐπίρ. ἀντὶ Συμφώνως, ἐκ συμφώνου.

Συν-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ὤσω (ἀόρ. Συνέωσα κτλ.). Σπρώχνω ὁμοῦ, σπρώχνων συνάζω εἰς ἓν μέρος, στρυμόνω.

Συνώθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καύντημα (σπρῶξιμον) ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, στρύμωμα.

Συνωθισμὸς (ὁ), = Συνώθησις.

Συνώμεθα, πλθ. ά. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Συνίημι.

Συνωμία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται (συνάπτονται) οἱ δύω ὦμοι, ἡ συναρμογὴ τῶν ὠμοπλατῶν. 2) = τῷ

Συνωμίασις, εως (ἡ), εἶδος πάθης (ξεπλάτισμα) τῶν ἵππων.

Συνωμοσία (ἡ). συμφωνία μεταξὺ συνωμοτῶν, συνένωσις ἔνορκος (κυρ. πρὸς ἐπιβουλήν τινος), (Γαλλ.) **complot.** 2) (εἰς τὸν Θκδ. Η', 54) ἑταιρία, φατρία (ὠργανισμένη), συμμορία, (ἀναλογ. μὲ τὸ Ἀγγλο-Γαλλ.) **club.**

Συνωμόσιον (τὸ). ἡ πρὸς συνένωσιν ὁρκωμοσία, (ἐν γέν.) = Συνωμοσία.

Συνωμότης [συνόμνυμι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ συνηνωμένος ἔνορκως μετά τινος, (ἰδιαιτ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ συμφωνήσας πρὸς ἐπιβουλήν τινος, (Γαλλ.) **conjuré.**

Συνωμοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνωμότην ἢ συνωμοσίαν ἀνήκων, συνωμοτῶν ἴδιος.

Συνωμοτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει συνωμοσίας, ὡς συνωμότης.

Συνωμότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συνωμότης.

Συνώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ὅρκου συνηνωμένος. » Τὸ συνώμοταν, « Θκ., ἀντὶ Ἡ συνωμοσία, ἡ ἔνορκος συμμαχία.

Συν-ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω ὁμοῦ, συνάζω (συμπορίζομαι) διὰ χρημάτων. » Ὁ νόμος ἀπαγορεύει μηδένα τῶν ἐν τῇ πόλει πλείω σῖτον 50 φορμῶν συνωνεῖσθαι, « Λσ. » Ὁμολογεῖς πλείω σῖτον συμπρίασθαι 50 φορμῶν, « αὐτ.

Συνωνὴ (ἡ). τὸ συνωνεῖσθαι, ἡ πανταχόθεν συγχρόνως ἀγορὰ τῶν πωλουμένων.

Συνωνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνωνημένος, (Γαλλ.) **accapareur.**

Συνωνητὸς, ἡ, όν. Συνεωνημένος, (Γαλλ.) **accaparé.**

Συν-ωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνώνυμός τινος.

Συνωνυμία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συνωνύμου, ταυτότης ὀνόματος ἢ σημασίας.

Συνώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταυτόσημον ὄνομα [Αἰολ. ὄνυμα] μὲ ἄλλον.

Συνωνυμούντως καὶ Συνωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ συνωνυμίαν, ταὐτοσήμως.

Συνῶπται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Συνοράω.

Συνωριαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἁμαξηλατῶν ἐπὶ συνωρίδος.

Συν-ωρίζω, Μ. ίσω. Ζεύγω δύω ἵππους ὁμοῦ (συνωρίδα ἵππων)· (ἐν γέν.) = Συζεύγνυμι, συνάπτω, συνέ

» Συνωρίζου χέρα, « Εὐρ., ἑνωχεῖρά σου μὲ τὴν χεῖρά μου, ᾗς πιεσθῶμεν χέρι μὲ χέρι.

Συν-ωρικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὀχοῦμαι ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δύω ἵππων, [ἐκ τοῦ

Συνωρὶς [σὺν, †ἄρω], ίδος (ἡ). Ζεῦγος ἵππων ἢ ἡμιόνων αὐρόντων ἅμαξαν, (κσιν.) ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια· (ἐν γέν.) δυάς, ζεῦγος· (Π. κατ' ἔκτ.) δεσμός, σύνδεσμος. » Πέδας τε χειρῶν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα, Αἰσχλ.

†Σύνωρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Συνάορος.

Σύνωσις, εως (ἡ), = Συνώθησις.

Συν-ωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Χρησιμεύω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συνεργῶ πρός ὠφελειάν τινος, (ἐν γέν.) Συμβοηθῶ.

Συνώφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συνοράω.

Συνωχαδὸν, ἐπίρ. Δ. Π. ἀντὶ Συνοχῇδόν, κατὰ συνέχειαν, ἀλλεπαλλήλως, ἀδιακόπως, ἢ· παρευθὺς, ἀμέσως.

Συν-ωχριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὠχριῶ ὁμοῦ μέ.

†Συσβαύβαλος καὶ Σοβαυνος (ὁ). σταῦλος χοίρων, Συφεός.

Συσβοιωτοὶ (οἱ), Κωμ. ὑβριστ. ἐπίθ. τῶν Βοιωτῶν, (ἀναλογ. μὲ τὸ Βοιωτία ὗς).

Συσθήλητος (ὁ, ἡ), Π. [σὺς, θηλέομαι]. ὁ βλαφθεὶς ἢ φονευθεὶς ὑπὸ χοίρου (ἀγριοχοίρου).

Συσθήρας, ου (ὁ). Θηρευτὴς συῶν (ἀγριοχοίρων).

Συσθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τοὺς σῦς (τοὺς χοίρους), χρησιμεύων πρὸς τροφὴν τῶν χοίρων.

Συσκτασία καὶ Συσκτονία (ἡ). σφαγὴ (θυσία) χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συσκτόνος (ὁ, ἡ), [σῦς, κτείνω]. (παροξ.) ὁ φονεύων χοίρους ἢ τοὺς χοίρους· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ χοίρου (ἀγριοχοίρου).

Συσπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ πληγεὶς (πληγωθεὶς) ὑπὸ συός. » Ἀδωνις—, « Ψευδοκαλλισθ.

Συστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων χοίρους ἢ ἀγριοχοίρους, (τόπος) ἔχων πλῆθος χοίρων.

Συσφόντης, ου καὶ Συσφόντις, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Συσκτόνος.

Συσφορβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω χοίρους, ἔχω (καὶ πλθ. τρέφομαι ὡς χοῖρος εἰς)·

Συσφόρβιον (τὸ). σταῦλος ἢ αὐλὴ χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συσφορβὸς (ὁ), [σῦς, φέρβω]. ὁ βόσκων χοίρους, χοιροβοσκὸς, γρουνάρης.

†Σύρα (ἡ), = Σισύρα.

†Σύρβα, Γλσ. ἐπίρ. ἀντὶ Τύρβα. Θορυβωδῶς.

†Συρβάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Θορυβέω, [ἐκ τοῦ

Σύρβη (ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ.) Τύρβη, θορυβος.

†Συρβηνεὺς, έως (ὁ). κακὸς (ἀνεπιτήδειος) αὐλητὴς ἢ χορευτὴς, [ἐκ τοῦ

Συρβηνὸς (ὁ, ἡ). τύρβης [σύρβης] πρόξενος, θορυβώδης.

Σύργαστρος καὶ

Συργάστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ συρόμενος μὲ τὴν γαστέρα (καθὼς ὁ) ὄφις. (ἐν γέν.) ἑρπετὸν· (μτνμ.) κοινὸς (τοῦ ὄχλου) ἄνθρωπος, ἐργάτης, μερεμετιθιάρης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύρδην [σύρω], ἐπίρ. Σφοδρῶς, ὁρμητικῶς.

;Συριγγέμβολος (ὁ), [σύριγξ, ἔμβολος]. ὀχετὸς ὑπόγειος (κυρ. πρὸς ὑδραγωγίαν πόλεως πολιορκουμένης).

Συριγγίας, ου (ὁ). ὁ ἐν εἴδει σύριγγος. » Κάλαμος —, « Δσκρ., ὁ κοῖλος (κούφιος) ἔνδοθεν, (ἀντιθ. τῷ Ναστός).

Συριγγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Συρίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύριγξ (κυρ. 2 καὶ 7).

Συριγγὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συριγγίας.

;Συριγγοέμβολος (ὁ), = Συριγγέμβολος.

;Συριγγοτόμιον (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. πρὸς διατομὴν σύριγγος, [ἐκ τοῦ

Συριγγοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων χειρουργικῶς τὴν σύριγγα (τὸν φίστουλαν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὅθεν ||. οὐσ.) = Συριγγοτόμιον.

Συριγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Διατρυπῶ τι (καὶ πθ. Σχηματίζομαι) εἰς εἶδος σύριγγος· (ἰατρ.) φιστουλιάζω· (ἀμτβτ.) διέρχομαι ἢ διατείνω ὡς διὰ σύριγγος. » Διὰ τοῦ ὀστέου σεσυρίγγωκε, « Ἱππκρ.

Συριγγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρυπημένος κατὰ μῆκος εἰς) εἶδος σύριγγος· (ἰατρ.) φιστουλιασμένος.

Συρίγγωμα (τὸ). συριγγῶδες ἀπόστημα, (Λτν.) fistula.

Συρίγγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συριγγόω, σχηματισμὸς σύριγγος, φιστούλιασμα.

†Συριγκτὴς, οῦ (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Συρικτής.

Σύριγμα (τὸ). ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, (κοιν.) σφύριγμα.

Συριγματώδης, εος (ὁ, ἡ). συριγμῷ (συρίγματι) ὅμοιος. » Ἦχος —, « Κάσσ. Πρόβλ.

Συριγμὸς (ὁ). τὸ συρίζειν, σφύρισμα, σούριγμα. ||. » Ὤτων —, « Δσκρ., τὸ βοῦσμα τῶν αὐτιῶν.

Σύριγξ καὶ (κατὰ καν.) Σῦριγξ, ιγγος (ἡ). (ἐν γέν.) σωλήν. 2) (ἰδιαιτ.) κάλαμος κοῖλος ἔνδοθεν (κούφιος), (ὅθεν συνήθ.) αὐλὸς (κυρ. τῶν βοσκῶν), φλογέρα· σουρήχτρα· (ἰδιαιτ. δὲ) εἶδος αὐλοῦ συγκειμένου ἀπὸ 7 ἢ 9 ἄνισα καλάμια συνηνωμένα πλαγίως, (Τουρκ.) μισκάλι. 3) (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τρυπημένον εἰς σχῆμα αὐλοῦ (σωλῆνος), (π. χ.) ἡ δορατοθήκη· ἡ (ἄλλ.) Πλήμνη ἢ Χοινικὶς τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης· τὸ κοῖλον τοῦ στροφέως ἢ τῆς βίδας· ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας, κτλ. 4) δρόμος ὑπόγειος, ὑπόνομος, (Τουρκ.) λαγοῦμι (» Συρίγγων τετμημένων δυεῖν, « Στρ.), (παρβλ.) Σήραγξ· (ἰδιαιτ.) μνῆμα (Γαλλ. catacombe) τῶν βασιλ. τῆς Αἰγύπτου. 5) (ἀρχιτεκτ.) μακρυνάρι (μὲ καμάραις) μεταξὺ οἰκοδομῶν, (Γαλλ.) corridor. 6) (ἀνατομ.) φλέβα, (παρβλ. Αὐλός). 7) (ἰατρ.) πληγὴ ἐκτεινομένη σωληνοειδῶς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φίστουλας, [ἐκ τοῦ

Συρίζω [σύρω ἢ δυομτπ.], Μ. ίξω ᾖ (Ἀττικώτ.) ίξομαι καὶ (σπντπ.) ίσω. Σφυρίζω (μὲ τὸ στόμα ἢ μὲ τὴν σουρήχτραν)· λαλῶ τὴν σύριγγα (τὴν φλογέραν ἢ τὸ μισκάλι)· (μὲ αἰτ.) χλευάζω τινὰ σφυρίζοντάς τον.

Συρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη (τὴν γλῶσσαν κτλ.) τῶν Σύρων.

Συριηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. Σύρος (ἐκ τῆς Συρίας) τὸ γένος.

Συρικὸς, ὴ, όν. Ὁ τῶν Σύρων ἢ τῆς Συρίας.

Συρικτὰς, ᾶ, Δ. καὶ

Συρικτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Συρικτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συρίζων (λαλῶν τὴν σύριγγα), συριστὴς, αὐλητής.

Σύριος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Σύρου.

Συρίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Συρίζω.

;Συρίσκος (ὁ), = Ὑρρίσκος.

Σύρισμα (τὸ), = Σύριγμα.

Συρισμὸς (ὁ), = Συριγμός.

Συρίσσω, Π. ἀντὶ Συρίττω.

Συριστὴς, οῦ (ὁ), = Συρικτής. 2) (Γλσ.) ὁ ἀρσεν. γέρανος (;).

Συριστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Σύρων, Συρικά.

Συριστικὸς, ὴ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συρίζειν ἐπιτήδειος.

Συρίττω, Μ. ίξω, -ομαι, Ἀττ. ἀντὶ Συρίζω.

;Σύριγος (ὁ), = Ὑρρίσκος.

Συρκάζω (-ίζω), Αἰολ. ἀντὶ Σαρκάζω (-ίζω).

Σύρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινὸς ἢ κατὰ γῆς, (π. χ.) μακρὺ (συρτὸν) φόρεμα τῶν γυν. ἢ τῶν ὑποκρ. τοῦ θεάτρου. » Πλοκάμων —, « Ἐπγρ., μακρυὰ μαλλιά. 2) σαρίδι, σκούπουρον, (παρβλ.) Συρφετός. » Σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων, « Δσκρ. 3) (μουσ.) σύρσιμον τῆς φωνῆς.

Συρμαία (ἡ), [συρμὸς], εἶδος καθαρτικοῦ καὶ ἐμετικοῦ ποτοῦ (κατασκευαζόμενον κυρ. ἀπὸ ῥαπανόζουμον καὶ ἅλμην) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Αἰγύπτ., (συνκδχ.) τὸ ἐμαυροράπανον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πρὸς τὴν κατασκευὴν ταύτην. » Συρμαίαν βλέπειν, « Παροιμ., ἔχειν ἀνάγκην ἐμετικοῦ ἢ διάθεσιν πρὸς ἔμετον (ἀχρείαν ὄψιν).

Συρμαΐζω, Μ. ίσω. Ἠαίρνω (Μεταχειρίζομαι) καθαρτικὸν (συρμαίαν).

Συρμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν συρμαίαν (καθάρσια).

Συρμαϊσμὸς (ὁ). τὸ συρμαΐζειν, ἡ χρῆσις τῆς συρμαίας καὶ ὁ δι' αὐτῆς καθαρισμὸς τοῦ σώματος.

Συρμὰς, άδος (ἡ), Π. = Συρμὸς ἢ Συρφετός.

†Συρματὶς, ίδος (ἡ). σκοῦπα, σάρωμα.

Συρματῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. κόπρος) ἡ γινομένη ἀπὸ σύρματα (σκουπίδια).

†Συρμεύομαι [συρμὸς], Μ. εύσομαι. Λαλῶ ὅ,τι τύχοι, φλυαρῶ, μωρολογῶ.

Σύρμιον (τὸ), [συρμὸς], εἶδος καθαρτικοῦ φυτοῦ (μακεδονησίου).

†Συρμιστὴρ (ὁ), Γλσ. ὁ πωλῶν σύρματα (μαζώματα ξηρῶν φύλλων ᾖ χόρτων, φρύγανα).

Συρμὸς (ὁ). τὸ σύρειν ἢ σύρεσθαι, σύρσιμον (» Γινέσθω μὴ κατὰ πληγὴν ἢ ἐγχάραξις, ἀλλὰ κατὰ συρμὸν, « Ἰατρ.)· ὁρμὴ, σφοδρότης (» Πρηστήρων, » Νιφετῶν κτλ.)· = Ὁλκὸς (» Ὄφεως —, « Λξ.)· (ἰατρ.) κένωσις διὰ καθαρσίου ἢ ἐμέτου (ὅθεν Συρμαία)· (μουσ.) = Σύρμα.

Σὺρξ, σύρκος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Σάρξ.

Συρομένως, ἐπίρ. Σύρδην, συρτά· σωρηδόν.

Συροπέρδιξ, ικος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, πέρδικα τῆς Συρίας.

Σύρος (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Συρίας.

Συρραγὴ (ἡ), = Σύρρηξις.

Συρ-ραδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥαδιουργῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος ῥαδιουργίας, συγκακουργῶ.

Συρ-ραθαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συντρίβω μὲ κρότον. » Ὀδοῦσι —, « Νίκ., ῥοκανίζω, ξεκοκκαλίζω.

Σύρραξις, εως (ἡ). τὸ συρράσσειν, σύρρηξις, σύγκρουσις.

Συρ-ραπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

;Σύρραπτος (ὁ, ἡ). ῥαμμένος μαζῇ, συνερραμμένος.

Συρ-ράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω μαζῇ (ἕνα μετ' ἄλλου), ῥάπτων ἑνόνω. » Τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων —, « Πλάτ., κλείω· (καὶ μτφορ.) » Δόλους —, « Λξ., μηχανορραφῶ.

Συρ-ράσσω (ττω), Μ. ράξω, = Συρρήγνυμι, συγκρούω, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) συγκρούομαι. » Ὁπότε σφίσιν αὐτοῖς ξυρράξουσι, « Θκ., νὰ συγκρουσθοῦν μεταξύ των.

†Συρραφεὺς, έως (ὁ). ὁ συρράπτων (κυρ. καὶ μτφορ.) τι. » Ἱστίων —, « Σχλ., = Ἱστιορράφος.

Συρραφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συρράπτω, ῥάψιμον ἑνὸς μετ' ἄλλου· (μτφορ.) μηχανουργία.

Συρ-ρέζω, Μ. ρέξω, Π. πράττω τι (ἐρρωμένως) ὁμοῦ μέ, (ἰδιαιτ.) συνεκτελῶ θυσίαν.

Συρ-ρέμβομαι (χ. Μ.). Συμπεριπλανῶμαι.

Συρ-ρέπω, Μ. ρέψω. (σπν. μτβτ.) Γέρνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύρρευσις, εως (ἡ), = Σύρροια, [ἐκ τοῦ

Συρ-ρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Συνερρύην κτλ.). Ῥέω ὁμοῦ μέ (ἄλλον ποταμόν)· (μτνμ.) συνάζομαι πανταχόθεν, συντρέχω, συναθροίζομαι, (Γαλλ.) affluer. » Εἰς (τὸ γῆρας) πάντα τὰ χαλεπὰ συρρεῖ, « Ξεν.

Σύρρηγμα (τὸ). σύρρηξις, σύγκρουσις, (Γαλλ.) choc, [ἐκ τοῦ

Συρ-ρήγνυμι, Μ. ρήξω (ἀόρ. Συνέρρηξα ᾖ πθ. Συνερράγην, μσ. [ἀντὶ πθ.] πρκ. Συνέρρωγα κτλ.). Κτυπῶ μαζῇ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω· κτυπῶν συντρίβω. κάμνω νὰ ξεσπάσῃ τι, (ᾖ ἀμτβτ. ἢ πθ.) ξεσπάνω· συγκρούομαι· (ἐπὶ ποτ.) συρρέω μὲ κρότον καὶ ὁρμήν. » Τὸν πόλεμον φιληδονία καὶ πλεονεξία συρρήγνυσι, « Πλ. (καὶ μσ.) » Πόλεμος συνερρώγει, « Θκ. καὶ Δ. Κάσσ., εἶχεν ἐκραγῆ καὶ ἦτον εἰς ἀκμήν. » Κραυγὴ συνερρήγνυτο πανταχόθεν ἄσημος, « Πλ., ἀντηχοῦσεν ἀμοιβαίως ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Πότου δὲ νεανικοῦ συρραγέντος, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν, « Ὀδ. Θ., εἶνε ἀφανισμένος (ἀτονισμένος) ἀπό.

Σύρρηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύγκρουσις, συνώθησις, συμπλοκὴ μάχης.

Συῤῥήσσω, Μ. ῥήξω, = Συῤῥήγνυμι.

Συῤῥητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω μετά τινος, συμμελετῶ ῥητορικῶς.

Συῤῥιζόομαι-οῦμαι, Μ. ῥιζωθήσομαι. Ῥιζόνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.

†Σύῤῥιζος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ τὰς ῥίζας, πιασμένος ῥίζαν μὲ ῥίζαν (ς). 2) Γλσ. ἀντὶ Πρόῤῥιζος.

Συῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συῤῥοὴ καὶ

Συῤῥοία (ἡ). τὸ συῤῥέειν, συνδρομὴ ῥευστῶν· συμβολὴ ποταμῶν, (Γαλλ.) confluent· (μτνμ.) συνάθροισις πλήθους συντρέχοντος εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, (Γαλλ.) affluence.

Συῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναποτελῶ ῥοῖζον (ποιόν τινα ἦχον), συνηχῶ.

Σύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμοῦ (ἔχων τὸν αὐτὸν ῥοῦν) μέ. » Αἵμνη τῇ θαλάττῃ—, « Πλβ., συνηνωμένη.

Σύῤῥουσις, εως (ἡ), = Σύῤῥευσις.

Συῤῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμόνω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐπίῤῥωσίν τινος.

†Σύρσις, εως (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Συρμὸς, σύρσιμον.

Σύρτης, ου (ὁ). σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σύρουν· (μηχαν.) εἶδος τροχιλέας (μακαρᾶ).

Σύρτις, ιδος (ἡ). ῥηχὰ ἀμμώδη (ξέραις ἀπὸ σωροὺς ἄμμου) ὅπου σύρονται ἀπὸ τὰ ῥεύματα ἢ τὰς παλιῤῥοίας τὰ πλοῖα καὶ χάνονται [περιηγητής τις τῶν νεωτέρων ἐτυμολογεῖ τὴν λεξ. ἐκ τοῦ σέρτ, σημαίνοντος Ἀραβιστὶ τὴν ἔρημον].

Συρτὸς, ὴ, όν. Ὁ συρόμενος· συναγμένος μὲ τὸ σάρωμα· καταιβασμένος ἀπὸ τὸ ποτάμι, (Γαλλ.) charrié· (ἐπὶ μετάλλ.) λαγαριστός. » Συρτὸς (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χιτὼν, « Πλβ., Σχλ. Ἀρςφ., ὁ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, (ἄλλως) Σύρμα. » Ὄργησις τῶν συρτῶν, « Ἐπγρφ., ὁ παρ' ἡμῖν Συρτὸς χορός.

Σύρφαξ, ακος (ὁ, ἡ), (ἐπιθετ.) = Συρφετώδης. ||. (οὐσ.) = Σύρφος, συρφετός.

Συρφετὸς (ὁ), [σύρφος]. σωρὸς χόρτων (φρυγάνων, σκουπιδιῶν)· (μτνμ.) ὁ κοινὸς λαὸς, ὁ ὄχλος, (Γαλλ.) la canaille (» Τοῦτο ἡμῖν ᾐνίξατο, τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀποῤῥήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε, « Πλάτ.)· (ἐνίοτε) ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, χυδαῖος. » Οὐ κομψὸς, ἀλλὰ συρφετὸς, « αὐτ. » Τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις, « Σιμπλ.

Συρφετώδης, εος (ὁ, ἡ). μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ ϗ ἀπ' ἐκεῖ ἐν εἴδει συρφετοῦ· (μτνμ.) χυδαῖος, βάναυσος. » Ὄχλος—, « Πλβ., Πλ., ὁ κοινὸς λαὸς, τὸ σκυλολόγι.

Συρφετωδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει συρφετοῦ, κατὰ τὸν συρφετώδη ὄχλον, χυδαϊκῶς.

Σύρφος (ὁ), = Σύρμα, σκουπίδι, (εὐχρηστότ. τὸ κατ' ἐπέκτ.) Συρφετὸς, [ἐκ τοῦ

Σύρω, Μ. συρῶ (πθ. πρκ. Σέσυρμαι, καὶ ἀόρ. β'. Ἐσύρην). Σέρνω. τραβῶ· σβαρνίζω· συνάζω μὲ τὸ σάρωμα, σκουπίζω· (ἐπὶ ποταμ.) καταιβάζω, (Γαλλ.) rouler, charrier. » Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται· καταφέρουσι γὰρ οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χείμαῤῥοι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον, « Στρ. (ϗ πθ.) » Συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ὀγετοὺς ἐῤῥίπτοντο, « Ἡρωδ.

Σῦς [σεύομαι, θύω], συὸς (ὁ, καὶ σπν. ἡ), = Ὗς, χοῖρος, (θηλ.) σκρόφα· (κυρ.) ἀγριόχοιρος. » Σὺς ἄγριος, « Πλ., = Σύαγρος. » Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον, « Πινδ.

Συσβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω μαζῇ ἢ ἐκ συμφώνου.

†Συσκανία, Σύσκανος κτλ., Δωρ. ἀντὶ Συσκηνία, Σύσκηνος κτλ.

Συσκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὁμοῦ· συνάζω (συνεπισωρεύω) σκάπτων· σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ χῶμα.

Συσκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Σκορπίζω (Διασκορπίζω) τι ὅλως διόλου ἢ ὁμοῦ μέ.

†Σύσκεμμα (τὸ). σύσκεψις, ἀντικείμενον συσκέψεως.

Συσκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλως διόλου, συγκαλύπτω.

Συσκεπτέον, θετ. τοῦ

Συσκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Σκέπτομαι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).

Συσκευάζω, Μ. άσω. Συνάζω τὰ σκεύη· (ὅθεν συνήθ. συνκδχ.) συγυρίζω, ἑτοιμάζω (» Παῖ παῖ, τὸ δεῖπνον συσκεύαζε νῷν, « Ἀρςφ.)· ἁρματόνω (» Πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς συσκευάζει, « Δμ.)· (μτνμ.) ἐνεργῶ, ῥαδιουργῶ, ὀργανίζω (» Συσκευάζοντας αὐτῷ τὴν βασιλείαν, « Δ. Ἀλ.). ||. (συχνότ. μσ.) μαζόνω τὰ σκεύη (τὰ πράγματά) μου, ἑτοιμάζομαι (κυρ. διὰ ταξεῖδι), (Γαλλ.) plier bagage, faire son paquet (» Τοῖς ςρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν, « Ξεν. » Συσκευάζου, ὦ Κῦρε· ἤδη γὰρ πρὸς θεοὺς ἄπει, « αὐτ. [ϗ πρὸς αἰτ. ἐλλ.] » Συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, « αὐτ. » Συσκευασάμενοι πάντα ἃ ἔδει, ἐκοιμήθησαν, « αὐτ. [καὶ ἀπολ.] » Συνεσκευασμένος, « ἕτοιμος)· (ἐν γέν.) συνάζω καὶ καλοθέτω, συγυρίζω πρὸς ὄφελός μου (» Συσκευασάμενοι ὅπλα τε ὅσα ἔλαβον καὶ σκεύη, « Ξεν.)· (ὅθεν μτνμ.) ἐλκύω μὲ τρόπον πρὸς τὸ μέρος μου· ἀπατῶ· δημαγωγῶ. » Συσκευαζόμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πόλιν, « Πλ. » Συσκευάζεται ὁ ἔρως τὸν ἄνθρωπον, « Ξεν.

Συσκευασία (ἡ). τὸ συσκευάζεσθαι, μάζωμα τῶν σκευῶν (τῶν ἐπίπλων), ἑτοιμασία (διὰ ταξεῖδι).

Συσκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσκευάζων (ἑτοιμάζων, ὀργανίζων κτλ.). » Συνωμοσίας—, « Γργ. μηχανοῤῥάφος.

Συσκευὴ (ἡ). ἑτοιμασία (κυρ. τοῦ θεάτρου), (ὅθεν μτνμ.) ἀπάτη, (Γαλλ.) illusion, (ἐν γέν.) σκευωρία, ῥαδιουργία. » Συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε, « Ἡρωδ.

;Συσκευοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μαζῇ τὰ σκεύη.

Συσκευωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ῥαδιουργῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος), συντεχνάζομαι· συνυπηρετῶ, συνασχολοῦμαί τινι περί τι. » Τῇ μητρὶ τελούσῃ.. καὶ τἄλλα συνεσκευωροῦ, « Δμ.

†Σύσκεψις, εως (ἡ), τὸ συσκέπτεσθαι, συμβούλιον.

Συσκηνάω (-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Σύσκηνος (Συγκατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν ἢ Συντρώγω μετά) τινος, (ἐν γεν.) συνδιαιτῶμαι.

Συσκηνήτρια (ἡ), ὡς θηλ. τοῦ Συσκηνητὴρ, σύσκηνος (ἡ).

Συσκηνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις σύσκηνός τινος, συνοίκησις, συντροφία, συνδιαίτησις.

Συσκήνιον (τὸ), = Συσσίτιον (κυρ. ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκηνήν).

Σύσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον, ὁμόσκηνος. ὁμοτράπεζος· (ἐν γέν.) σύντροφος, ὁμοδίαιτος.

;Συσκηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σσυσκηνέω.

Συσκιάζω. Μ. άσω. Σκιάζω (Σκεπάζω τι μὲ ἴσκιον) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μτνμ.) Συγκαλύπτω.

Συσκίασις, εως (ἡ), τὸ συσκιάζειν ἢ συσκιάζεσθαι, ἢ πανταχόθεν ἐπισκίασις.

Συσκίασμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος συσκιαζόμενον· ἴσκιωμα.

Συσκιασμὸς (ὁ), = Συσκίασις.

Σύσκιος (ὁ, ἡ). (τόπος) πανταχόθεν σκιαζόμενος, κατάσκιος.

Συσκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς σκιῤῥόν.

Συσκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ ὁμοῦ.

Συσκολύπτω, Μ. ύψω, Γλσ. ἀντὶ Συγκαλύπτω.

Συσκοπέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Παρατηρῶ ὁμοῦ· (μτνμ.) συσκέπτομαι.

Συσκοτάζω, Μ. άσω. Σκοτεινιάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) » Ἐπειδὴ θᾶττον συνεσκότασε, « Δμ., εὐθὺς ἀφοῦ ἐσκοτείνιασεν. » Ἤδη συσκοτάζοντος, « Ασ., ὅτι ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ.

Συσκοτασμὸς (ὁ), τὸ συσκοτάζειν, σκοτείνιασμα.

Συσκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκοτάζω.

Συσκυθρωπάζω, Μ. άσω. Σκυθρωπάζω μετά τινος ἢ ἅμα ἀκούσω τι.

Συσκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω ϗ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συσμηρίζω, Μ. ίσω. Ἰσάζω διὰ ἢ ὡς διὰ σμύριδος, ὁμαλίζω ἐντελῶς· κλείω ςεγανῶς, συγκολλῶ.

Συσπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ξεσχίζω τραβῶν συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, καταξεσχίζω.

Συσπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σπαργανόνω ὁμοῦ.

Σύσπασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συσπάω. ἡ δι' ἑλκύσεως σύσφιγξις, συστολή.

Σύσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ συσπώμενος (καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ σουφρόνῃ, νὰ μαζόνεται). » Βαλάντιον—, « Πλάτ., τὸ ὁπ. ἀνοιγοκλείεται μὲ τὸ τράβηγμα. ||. » Σύσπαστον (ἐνν. ἐγχειρίδιον), « μαχαίριόν τι πρὸς χρῆσιν τῶν θαυματοποιῶν καὶ σκηνικῶν, τοῦ ὁπ. ἡ λάμα, ἐνῷ φαίνεται ὅτι ἐμπήγεται, ἀνασύρεται ἐντὸς τῆς λαβῆς.

Συσπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ συγχρόνως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπ' ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, (ἐπμ.) συστέλλω, σεφρόνω, συμμαζόνω. »Συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, « Ακ. » Περίδρομοι, δι' ὧν συσπᾶται γύργαθος, « Ἡσύχ. ||. (μσ. αὐτπθ.) πιάνονται τὰ μέλη μου, πιόνομαι, (Ἱππιατρ.).

Συ·σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω μαζῇ ἕνα μετ' ἄλλου, κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) ἕνα κουβάρι. »Ὁ δὲ, ἔν τινι γωνίᾳ συνεσπειραμένος, ὡς καθευδήσων, ἐνέπιπτεν εἰς λογισμόν, « Πλ. » Συσπειραθέντες οἱ ἱππεῖς, ἐμβάλλουσι, « Ξεν.

Συ·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ὁμοῦ.

Συ·σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) σπονδὴν (θυσίαν). ||. (μσ.) κάμνω σπονδὰς (συνθήκας, εἰρήνην) μετά τινος.

Συ·σπεύδω, Μ. σπεύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Σπεύδω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμπράττω (συνεργῶ) μετὰ σπουδῆς, συμπροθυμοῦμαι. » Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός, « Εὐρ.

Συ·σπλαγχνεύω, Μ. εύσω. Συγγεύομαι τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου μετὰ τὴν θυσίαν.

†Συ·σποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκόπτω εἰς λεπτὰ, κάμνω θρύμματα.

Σύσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ συσπένδων τινί, συγκοινωνὸς τῆς σπονδῆς ἢ τῶν σπονδῶν, σύμμαχος.

Συ·σπουδάζω, Μ. άσω, = Συσπεύδω. » Ἀθλητῇ—, « Δ. Κάσσ., λαμβάνω μέρος (ἰντερεσσάρομαι) ὑπὲρ αὐτοῦ.

Συσπουδαστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Εὐδιάθετος εἰς τὸ συσπουδάζειν τινί. »Τὸ συσπουδαστικὸν αὐτοῖς, « Μ. Αὐρ., τὴν πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῶν πρόθυμον σύμπραξιν.

Συσ·σαίνω, Μ. ανῶ. Χαϊδεύω (Κολακεύω) ἐνταυτῷ. ||. (πθ.) αἰσθάνομαι κολακευομένην τὴν φιλαυτίαν μου κατά τι. »Οἱ πλεῖστοι συνεσαίνοντο ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ, « Πλβ., ἐκολακεύετο ἡ φιλαυτία των, εὐχαριστοῦντο.

Συσσαρκία (ἡ), = Εὐσαρκία. 2) (θλγ.) ἡ μετὰ σαρκὸς ἕνωσις.

Συσ·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Συνενόνω πληγὴν διὰ σαρκώσεως.

Συσσάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σαρκώσεως συνένωσις (πληγῆς).

Συσσαρκωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατὰ συσσάρκωσιν, συνουλωτικός.

Συσ·σάττω, Μ. σάξω. Γεμίζω (Πατόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Συσσεισμὸς (ὁ). κούνημα δυνατόν· (ἰδιαιτ.) σεισμὸς τῆς γῆς, ἢ ἀνεμοστρόβιλος, [ἐκ τοῦ

Συσ·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) δυνατὰ ἢ ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, συγκλονῶ. » Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας αὐτὴν, « Γρφ. (ᾗ μτνμ.) » Συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς, « (Ξέναρχ. παρ') Ἀθ.

Συν·σεύω (χ. Μ.), Π. βάλλω εἰς κίνησιν (κουντῶ, διώκω, [καὶ πθ. ἢ μσ.] ὁρμῶ) συγχρόνως.

Συσ·σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω (Δηλῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ||. (μσ.). βουλλόνω ἢ ὑπογράφω τι ὁμοῦ μέ, συνυπογράφομαι. » Κατὰ τὴν συγγραφὴν, καθ' ἣν ἐδάνεισα, τούτου αὐτοῦ γράφοντος καὶ συσσημηναμένου, « Δμ.

†Συσσημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (δηλῶν) συγχρόνως καὶ ἄλλο τι, συνεμφαντικὸς, ἡ· ταυτόσημος.

Σύσσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μὲ) τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνημένος. (Γαλλ.) convenu. ||. (οὐδ.) Σύσσημον, « τὸ ἐκ συνθήματος σημεῖον, σύμβολον. » Θὲς μόνον ἢ ζώνην ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον σύσσημον, « Ἐπγρ. » Τοῖς ἀστυνόμοις μέτρων μέλει ᾗ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῦντο, « Στρ., μὲ σωστὸν (βουλλωμένον [Γαλλ.] étalonné) ζύγι.

Συσ·σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω μαζῇ. »Τὰς διασεσηπυίας τῶν ῥαγῶν ἐκτέμνουσι ψαλιδίῳ, ἵνα μὴ συσσήψωσι τὰς πλησίον, « Γεωπον.

Σύσσηψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀμοιβαία σῆψις.

Συσ·σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύσσιτός (συντρώγω μετά) τινος, (ἐν γέν.) συνδιαιτῶμαι.

Συσσίτησις, εως (ἡ). τὸ συσσιτεῖσθαι (τρώγειν συντροφικὰ), συνδιαίτησις.

Συσσιτία (ἡ), = Συσσίτησις. 2) (συνκδχ.) συντροφία συσσίτων, συσσίτιον, (χυδ.) μάντρα. » Πάντα δὲ σκεύη... τῇ συσσιτίᾳ ἑκάστῃ κομίζει (ἡ ναῦς), « Ξεν.

Συσσιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διά-

Συσσίτιον (τὸ). τραπέζι κοινὸν (ὅπου τρώγουν πολλοὶ μαζῇ, συντροφικόν)· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου συντρώγουν οἱ σύσσιτοι. ||. (ἰδιαιτ.) Συσσίτια, τὰ (ἄλλ.) Φιδίτια τῶν Σπαρτ.

Συσ·σιτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυμόνω μαζῇ, ἀνακατόνω μὲ τὸ ψωμὶ εἰς τὸ ζύμωμα ἢ μὲ τὸ φαγεῖ' εἰς τὸ μαγείρευμα.

Σύσσιτος (ὁ, ἡ), [σὺν, σῖτος]. ὁ συντρώγων μετά τινος, σύντροφος εἰς τὸ φαγεῖ, συντράπεζος, ὁμοδίαιτος.

Συσ·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Σιωπῶ ᾗ ἐγὼ μετά τινος.

Συσσοὴ καὶ Σύσσοια (ἡ). ἡ ὁμοῦ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) φορὰ (ὁρμὴ) τῶν κινουμένων σωμάτων, (κατὰ τὴν φιλοσοφ. τοῦ Δμκρτ.), [ἐκ τοῦ

Συσ·σοῦμαι, Π. ἀντὶ Συσσεύομαι, κινοῦμαι ὁμοῦ μὲ ὁρμὴν, φέρομαι συγχρόνως πρός.

Συσ·συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου, συγκατηγορῶ ὡς συκοφάντης.

;Συσφάλλομαι, Μ. σφαλήσομαι, = Συνολισθαίνω.

Συσ·σύρω, Μ. συρῶ. Σέρνω μαζῇ· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· παρενοχλῶ, ταράττω.

Συσ·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ὁμοῦ, συμπράττω πρὸς σωτηρίαν τινός· (ἀπλ.) Συντηρῶ, διατηρῶ· (ἐνίοτε) παρατηρῶ, παραμονεύω, (Πλβ.).

Συσ·σωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωματοποιῶ ὁμοῦ, συνενόνω εἰς ἓν σῶμα.

†Σύσσωμος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος εἰς ἓν σῶμα, συσσωματωμένος.

Συσ·σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω ὁμοῦ (εἰς ἓν μέρος), συνάζω εἰς σωρὸν, ἐπισωρεύω.

Συσ·σωφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωφρονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (κατὰ μίμησίν τινος), φέρομαι μὲ φρόνησιν.

Συστάδην καὶ Συσταδὸν [συνίστημι], ἐπίρ. Στεκόμενος κοντὰ, ἐκ τοῦ πλησίον. » Ἡ συσταδὸν μάχη, « Ἡρ., ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Συ·σταθεύω, Μ. εύσω. Ὠθήνω (Ξεροψήνω) μαζῇ ἢ ἐντελῶς.

;Συ·σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Συμμετρέω, συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας, μετρῶ καὶ εὑρίσκω μὲ συμπερασμὸν (ὡς ἔγγιστα). » Τὰ βάρη—, « Ἰάμβλ.

Συ·σταθμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ζυγίζω ἢ Μετρῶ ὁμοῦ ἢ ἐξίσου, ἐνόνω διάφορα εἴδη τῆς αὐτῆς ποσότητος.

Συσταθμία (ἡ). ὁμοιότης κατὰ τὸν σταθμὸν (κατὰ τὸ βάρος), ταυτότης βάρους, [ἐκ τοῦ

Σύσταθμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸν σταθμὸν (κατὰ τὸ βάρος), ἰσοβαρῶς (εἰς ἴσην ποσότητα) συνηνωμένος.

Συσταλτέον, θετ. τοῦ Συστέλλω.

Συσταλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συστέλλειν.

Συ·σταμνίζω, Μ. ίσω. Χύνω μαζῇ (Ἐνόνω) εἰς τὴν αὐτὴν στάμνον.

Συστὰς [συνίστημι], άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ ὁμοῦ (κοντὰ-κοντὰ) στημένη ἢ ἱσταμένη. » Ἄμπελος—, « Ἀρστ., τῆς ὀπ. τὰ κλήματα (σαυρωτὰ φυτευμένα) συγκρατοῦνται ἕνα μετ' ἄλλου εἰς εἶδος κληματαριᾶς, (Λτ.) vites compluviatæ. ||. (οὐσ.) συνάθροισις, = Σύστασις. » Ἀμπέλων —, « Ἀρστ., ἴδε ἀνωτέρω. » Ὀμβρίων ὑδάτων—, « Στρ., λίμνη σχηματιζομένη πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὰ βρόχινα νερὰ, (Γαλλ.) flaque d'eau.

Συστὰς, άσα, άν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνίστημι.

Συ·στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ (καὶ ἀμτβτ. Κινοῦμαι) ὁμοῦ εἰς στάσιν, ἐπαναστατῶ ἢ ἀντιπολιτεύομαι ἐκ συμφώνου, εἶμαι συστασιώτης τινός.

†Συστασιαστὴς, οῦ (ὁ). σύντροφος (συνωμότης) στασιαστοῦ, συνεπαναστάτης.

Σύστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνίστημι. ἡ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων στάσις, συνένωσις, συνάθροισις· ἑταιρία· συντεχνία (» Καπήλων —, « Πλβ.). (τρπ.) συμβιβασμός· (ἐπὶ κακοῦ) φατριασμός, συνωμοσία. » Κατὰ συστάσεις γιγνόμενοι, « Θκ., ils formaient des attroupements. » Ἐπί τινα —, « Πλβ., Πλ. 2) συναρμογὴ (» Λυομένων τῶν ἁρμῶν τᾶς συστάσιος, « Τιμ. » Καὶ οὗτοι ἂν καταγελῷεν εἴτις οἴεται τραγῳδίαν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὴν τούτων [τῶν ῥήσεων] σύστασιν, « Πλάτ.)· (ἐπὶ ῥευστ.) πῆξις (» Ἕψεται δὲ μέχρι συστάσεως, « Ἰατρ. » Μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἐψηθὲν, « Γαλ.)· (ἐν γέν.) κατασκευὴ, σύνθεσις· (ὀθ.) ἀρχὴ, καταγωγὴ, γένεσις. » Θνητὴν γὰρ ἔχεις ἐκ προοιμίου τὴν σύστασιν, « Ἱππκρ. 3) (συνκδχ.) σῶμα συνεστηκὸς (σχηματισμένον ἐκ συστάσεως, (Γαλλ.) concrétion. » Ξηρὰς συστάσεις (τῆς κύστεως), ἐξ ὧν οἱ λίθοι γίνονται τοῖς κάμνουσιν, « Ἀρστ. » Ἤν τις πόνος ἢ σύστασις γίνηται τῷ ἀνθρώπῳ, « Ἱππκρ. » Κάεσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συστάσεις τινὰς ζήων,« Ἀρστ. 4) διάθεσις· κατάστασις. » Ὅταν τινὶ ἡ τοῦ σώματος σύστασις εὖ ἔχῃ .« Δ. Κάσσ. » Πολιτείας—,« Πλδ. » Προσώπου — ἄθρυπτος εἰς γέλωτα,« Πλ. 5) συμπλοκὴ μάχης (κυρ. ἐκ τοῦ συστάδην). »Ὅταν μάλιστα σύρασιν ὁ ἀγὼν ἔχῃ,« Ἀξ., εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς μάχης. » Μάχη ἐκ συστάσεως,« Ἡρωδ., ἡ (ἐκ τοῦ) συστάδην. 6) (ἐνίοτε) σύστασις εἴς τινα, (Γαλλ.) **recommandation**, (Σχλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 19). 7) (ἐνίοτε) συναγὴ (ψυχῆς), ζενοχωρία. »Πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύρασιν (ὅπα ἄλλ. γρφ. ὀρθότ. σύνταsιν) τῆς γνώμης εἶχε,« Θκ.

Συστασιώτης, ου (ὁ), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ζάσεως (φατρίας)· σύντροφος (συνεταῖρος) στασιώτου, συνωμότης.

†Συστατέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Συνίζημι, συζήνω, (Γαλλ.) **recommander**.

Συστάτης, ου (ὁ). ὁ συστήνων ἢ κρατῶν στημέναν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον. (ϑῦ. πλθ.)

Συστάται, οἱ (ἄλλ.) Ἀμείβοντες τῆς ζέγης.

Συστατικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συνιστᾶν (συνάπτειν, συμπηγνύειν, συναρμόζειν κτλ.)· ὁ συντελῶν πρὸς συντήρησίν ἢ χρησιμεύων πρὸς σύστασίν (**recommandation**) τινος. » Τὸ κάλλος πάσης συζητικώτερον ἐπιζολῆς,« Λρτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ρῦσ.) » Εἰς Αἴγυπτον ἀπάραι συστατικὰς φέροντα παρ' Ἀγησιλάου πρὸς Νεκτανάβιν, αὐτ.

Συστατὸς, ἡ, όν. Συστῆναι δυνατὸς, συστάσεως ἐπιδεκτικός.

Συσταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκλείω (Περικλείω παντα/όθεν) μὲ σταυρούς. (Ἐκκλησ. μὲ δοτ. ἐκ θ'.) σταυρόνω μαζῆ.

Συστεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Συστεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σωρ.γγω στεγανῶς, συγκολλῶ.

Σύστειπτος (ὁ, ἡ), [σὺν, στείβω]. πατημένος μαζῆ ἢ δυνατά.

Συ.στε(χω, Μ. στείξω Ὑπάγω ὁμοῦ, συμπορεύομαι.

Συ.στέλλω, Μ. στελῶ (πθ. ἀόρ. Συνεστάλην κτλ.). Συνάγω εἰς ὀλίγην ἔκτασιν, συνέλκω, συμμαζόνω· σουφρόνω· (συνκδχ.) σμικρύνω· (μτφ.) ταπεινόνω, περιορίζω· (ἐνίοτε) σκεπάζω, Περιζέλλω· (συνκδχ.) συγκρύπτω· (Γρμ.) βραχύνω κατὰ τὴν προσῳδ. τὴν συλλαβὴν (ἀντιθ. τῷ Ἐκτείνω)· (πθ. ἡ μσ.) συμμαζόνομαι, ζαρόνω (κυρ. καὶ μτφορ.), ταπεινοῦμαι. » Τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς ταπεῖν' ἔθηκε, καὶ συνέζειλεν πάλην,« Εὐρ. » Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσι σωφρονεστέρους,« Ἰσκρ. »Ἐντι τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεστάλθαι τίθεται, καὶ χάριν ὁμολογεῖ τῷ συστείλαντι,« Γργ.

Συ.στενάζω, Μ. άξω, (Γρρ.) καὶ

Συ.στενάχομαι, Μ. ζεναχήσομαι, Π. Στενάζω ὁμοῦ, συναναστενάζω.

†Σύστενος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν βαθμηδὸν στενὸς (καταλήγων εἰς ζενότητα). »Χιτῶν—,« Ἡσύχ.

Συ.στενοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στενοχωρῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περικλείω εἰς ζενότητα, περιορίζω.

Συ.στένω (χ. Μ.), = Συστενάζω.

Συ.στερέω-ῶ, Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀποστερῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συ.στεφανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Στεφανηφορῶ καὶ ἐγὼ μετ' ἄλλων.

Συ.στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συστέφω, Μ. στεψω, = Συστεφανόω.

Σύστημα (τὸ). τὸ ἐκ πολλῶν τινων συνιζέμενον (συγκείμενον, συναποτελούμενον) ἓν ὅλον σῶμα, ἄθροισμα· (ἐπὶ ζ.) ἀγέλη· (ἐπὶ ἀνθρ.) κοινότης· ἑταιρία· συμπολιτεία· (μουσ.) ἢ ἐκ τεσσάρων διαφόρων τόνων συμφωνία· (μετρ.) στιχούργημα πολυσύνθετον· (μτγν. ἰατρ.) συσσώρευμα ὑγρῶν ἢ αἵματος· (ἰδιαιτ.) τὸ ὅλον τῶν κανόνων καὶ προτάσεων ὅσαι συγκροτοῦσι τέχνην τινὰ ἢ ἐπιζήμην.

Συστηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ σχηματίζων (συναποτελῶν) ἓν ὅλον (ἓν σύζημα)· (ἰατρ.) πολυσύνθετος, (Γαλλ.) **compliqué**. » Συστηματικὴ ἀνωμαλία τῶν σφυγμῶν,« Γαλ.

Συ.στιχάομαι, Π. ἀντὶ Συστοίχω, συμπορεύομαι.

Συ.στοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι σύστοιχος (τεταγμένος εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν μετά) τινος, ὑπάγομαι εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἢ γένος· (ἐν γέν.) συμφωνῶ.

Συστοιχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις σύστοιχός τινος, ἢ κατ' εἶδος, ἢ κατὰ γένος σχέσις (συνάφεια) πρὸς ἄλλο τι· (γρμτ.) ἡ πρὸς ἄλληλα συγγένεια τινῶν στοιχείων.

Σύστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον) μὲ ἄλλον τεταγμένος· (μτνμ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἢ εἶδος (ἔχων σχέσιν ἄμεσον πρός ἄλλο τι)· (ϑῦ.) »Σύστοιχα γράμματα·« Γρμτ., τὰ ἔχοντα συγγένειαν (κατὰ τὴν προφορὰν) πρὸς ἄλληλα, (παρβλ. Ἀντίστοιχος).

Συστοίχω, ἐπίρ. Κατὰ συστοιχίαν· ὁμοειδῶς· συμφώνως·

Συστολὴ (ἡ), τὸ συστέλλειν ἢ συστέλλεσθαι, συμμάζωμα, ζάρωμα· (συνκδχ.) σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις· περιορισμὸς τῶν ἐξόδων, οἰκονομία· (γρμτ.) τροπὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχὺ ἢ ἐκφώνησις τοῦ μακροῦ ὡς βραχέος.

Συ.σταλίζω, Μ. ίσω, = Συστέλλω, ἐνδύω, περ.στέλλω.

Σύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συμμαζωκτὸν (στενὸν ἢ κλειστὸν) στόμα ἢ χόμιον. »Ἀγκύθου (» Σκάφης) συστομώτερος,« Παροιμ., ἀφωνότερος.

Συστομόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σύστομον, τοῦ στενεύω τὸ στόμα ἢ τὸ στόμιον. 2) ἑνόνω στόμιον μὲ στόμιον, (Στρ. Ζ'. 473).

Συ.ζοναχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Στενάζω.

Συστορέννυμι καὶ (κατὰ συγκ.) Συ.ζορνυμι ἢ Συ.ζορνύω, Μ. στορέσω. Στρώνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· στρώνων σκεπάζω· διπλόνω (ζ').

Συ.στοχάζομαι, Μ. άσομαι, (μὲ γεν.) Σημαδεύω μαζῆ μὲ (ἄλλους), πείνω πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Συστρατεία (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου ἐκστρατεία, ἡ εἰς τὸ στρατιωτικὸν ὑπηρεσία, [ἐκ τοῦ

Συ.στρατεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Συνεκστρατεύω ἢ· συνυπηρετῶ στρατιωτικῶς. » Συνεστρατεύοντο δὲ Χῖοι καὶ Λέσβιοι πεντήκοντα νανσὶ,« Ξεν. » Νομίζεται ξὺν τῷ βασιλεῖ ϑύο τῶν ἐφόρων ξυστρατεύεσθαι,« αὐτ.

Συστρατηγέτις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. ϑηλ. τοῦ Συστράτηγος.

Συ.στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), εἶμαι =

Συστράτηγος (ὁ). ὁ διωρισμένος στρατηγὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων στρατηγοῦ.

Συστρατιώτης, ου (ὁ) καὶ Συστρατιῶτις, ιδος (ἡ). σύντροφος στρατιώτου.

Συ.στρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατολογῶ ὁμοῦ.

Συ.στρατόομαι, Π. ἀντὶ Συστρατεύομαι.

Συ.στρατοπεδεύω (καὶ συχνότ. μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στρατοπεδεύω ὁμοῦ μέ.

Σύστρεμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε συνεζραμμένον (τυλιγμένον 'σὰν κουβάρι), ζρογγύλωμα (ἰατρ.) πρήξιμον, (παρβλ. Σύζημα)· (Τακτ.) σῶμα (κυρ. 2,000) ζρατ., (παρβλ.) Σύνταγμα· (μτφορ.) ὄλος, ἀπάτη, πανουργία, (παρβλ.) Στροφή.

Συστρεμματάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἑνὸς ζρατ.) συστρέμματος, (παρβλ.) Συνταγματάρχης.

Συ.σρεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύζρεμμα. » Ὑδάτων—,« Ἀρστ., δίνη.

Συστρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συζρέφειν (πυκνόνειν διὰ συστροφῆς), σχηματιστικὸς συζρέμματος (ἰατρ.).

Συ.στρέφω, Μ. στρέψω καὶ πθ. στραφῆσομαι (ἀόρ. πθ. Συνεστράφην καὶ πρκ. Συνέστραμμαι κτλ.). Στρήφω τι ὁμοῦ μὲ ἢ περὶ ἑαυτὸ, συνάγω (συμμαζόνω) ζρήφων, συγκεντρόνω· περιορίζω· συμπυκνόνω· κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) ἕνα κουβάρι, κουλουριάζω, -ομαι. » Ὑλίος τὰς κόμας συστρέφει ,« Στρ., σγαρίνει. » Χάλαζα δὲ γίνεται ὑετοῦ συζραφέντος,« Ἀρστ. » Συζρέψας τὸν ἵππον, ὥρμησεν ἐπ' αὐτὸν,« Πλ., τὸν ἠρέθισε τραβήξας τὸν χαλινὸν ἢ κτυπήσας τοὺς μύωπας· (καὶ ἐλλ.) » Συστρέψας ἐνέβαλε πρῶτος,« αὐτ. » Συνέζρεψε τὸ Μηδικὸν ἔθνος,« Ἡρ., συνήνωσεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του. (καὶ συχνότ. ἐπὶ ζρατ.) » Πάντῃ συστρέψαντες ἑωυτούς, ἢ πυκνώσαντες ὡς μάλιστα,« αὐτ., = Συσπειρωθέντες. (καὶ μσ. αὐτπθ.) » Συζρεφόμενοι δὲ κατὰ δέκα καὶ πλεῦνές τε ἢ ἐλάσσονες, εἰσέπιπτον εἰς τοὺς..., « αὐτ. » Συστραφέντες γὰρ οἱ στρατηγοὶ τῶν Περσέων, καὶ ἓν ποιήσαντες στρατόπεδον,« αὐτ. » Οὐκ ἐλάττον ἢ ἐπὶ 60 ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν ,« Ξεν. (ἢ τρπ.) » Συνεστράφην ἐπὶ τὸν κύριόν μου,« Γρφ. »συνώμοσα.« » Συστραφῆναι εἰς ἑαυτὸν,« Γργ., (Γαλλ.) **se recueillir**· (καὶ μτνμ. ἐπὶ ὕφους λόγου) » Συστρέφειν τὴν σύνθεσιν (τὸ πρᾶγμα, τὰ νοήματα),« Δ. Ἁλ., συσφίγγειν, ἐκθέτειν συντόμως καὶ ἐμφαντικῶς. » Καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴν ἓς γε τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταί,« αὐτ. (ὀθ.) « Συνεστραμμένη λέξις, « αὐτ., ἡ συνεπτυγμένη καὶ (ἐπιμ.) ἐνεργητικωτέρα, (παρβλ.) Σπραγγύλη, καὶ « Συνεστραμμένον, « Πλάτ., τὸ Δακωνικὸν ὕφος. « Ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεςτραμμένον τι ἔχει καὶ θηματικόν, « Δμτρ.

Συ-στρογγυλίζω, Μ. ἰσω ᾰ

Συστρογγύλω, Μ. υλῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου στρογγυλὸν (ὁλοστρόγγυλον). « Τὴν οὐσίαν—,« Ἀθ., καταναλίσκω.

Συστροφὴ (ἡ), τὸ συστρέφειν ἢ συστρέφεσθαι, κοιλούριασμα, στρηφογύρισμα· (συνκδχ.) σῶμα συνεστραμμένον, Σύστρεμμα, σωρὸς, ἄθροισμα· (βτν.) βόζος δένδρου· (ἰατρ.) πρήξιμον. « Πλήθεος—,« Ἱππ., συνέγωσις, συσσωμάτωσις. « Σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν, « Ψαλμ. « Ἀνέμου —, « Ἀξ., ἀνεμοστρόβιλος. «Ὀμβρου—,« Ἀξ. ἀνεμιβρόχι. « Ὑδάτων —, « Ἀξ., δίνη· (μτνμ.) « Λέξεως —, Δ. Ἁλ., σύμπτυξις, (Γαλλ.) concision, (ἴδε Συρρέφω).

Συστροφία (ἡ). = Εὐστροφία· (μτφορ.) πολυτροπία, [ἐκ τοῦ

Σύστροφος (ὁ, ἡ). συνεστραμμένος (συμπεπυκνωμένος), ὁλοστρόγγυλος· (συνκδχ.) εὔστροφος, εὐδίνητος· (μτφορ.) πανοῦργος, πολύτροπος.

Συ-στρωννύω(-στρώννυμι), Μ. στρώσω, = Συστορέννυμι.

Συ-στυγνάζω, Μ. άσω, = Συακυθρωπάζω.

Σύστυλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὅπ. οἱ στύλοι ἀπέχουν ὀλίγον (τὸ διπλοῦν τῆς διαμέτρου των) ἕνας τοῦ ἄλλου.

Συ-στύφω, Μ. στύψω. Στύφω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συσφίγγω, συστέλλω. ||. (ἀμτθ.) συσφίγγομαι· συγκλείομαι· (μτνμ.) Συακυθρωπάζω.

Συ-σφάζω(ττω), Μ. σφάξω. Σφάζω ὁμοῦ μέ.

Συ-σφαιρίζω, Μ. ἰσω. Παίζω μετά τινος τὴν σφαῖραν.

Συσφαιριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσφαιρίζων, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδι τῆς σφαίρας.

Συ-σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς σφαιροειδὲς (ὁλοστρόγγυλον).

Συ-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω νὰ 'γλιστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ τις (καὶ πθ. 'Γλιστρῶ ᾰ πίπτω) ὁμοῦ μὲ, (μτνμ.) = Συνολισθαίνω.

Συ-σφάττω, Ἀττ. ἀντὶ Συσφάζω.

Συ-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. συνδέω σφιγκτὰ, συσφίγγω, συνενόνω.

;Συ-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συσφίγγω (ὡς ἂν μὲ σφῆναν), συνθλίβω, συμπιέζω.

Συ-σφίγγω, Μ. σφίξω. Σφίγγω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συνδέω σφιγκτὰ, συστέλλω σφίγγων. « Ζώνη τὸ περιῤῥέον τοῦ χιτῶνος τῇ ἰξύϊ συσφίγγασα,« Γργ.

†Συσφιγκτὴρ (ὁ), Γρφ. εἶδ. χιτῶνος συσφίγγοντος (συσφιγγομένω περὶ) τὸ σῶμα.

;Σύσφιγκτος (ὁ, ἡ), συνεσφιγμένος. ||. (οὐσ.) Σύσφιγκτον (τὸ),« Γρφ., = τῷ

;Σύσφιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συσφίγγεται (συνδέεται σφιγκτά)· (ὀθ. Γρφ.) ἁλυσίδα ἢ, θηλυκωτῆρι.

Σύσφιγξις, εως (ἡ), τὸ συσφίγγειν ἢ συσφίγγεσθαι· (Γρφ.) = Σύσφιγμα.

Συ-σφραγίζω, Μ. ἰσω. Σφραγίζω ὁμοῦ ἢ ἀκριβῶς, ἐπισφραγίζω.

Συσχεθείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Συνέχω.

Συσχετήριον (τὸ). μέρος ὅπου συνέχεται (κρατεῖται κλεισμένον) τι, κλωδί· θηριοτροφεῖον κτλ.

Συ-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω (καὶ πθ. ἢ μσ. μὲ δοτ. Σχηματίζομαι) πρός ἄλλο τι, συμμεταβάλλομαι, συμμορφοῦμαι (« Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, « Γρφ.)· (ἀζρνμ.) ταμβάνω σχετικῶς πρὸς ἄλλον πλανήτην ἢ ἀστερισμὸν τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν.

Συσχηματίσις, εως (ἡ) ᾰ

Συσχηματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχηματισμὸς πρὸς ἄλλο τι, (ἰδιαιτ. ἀζρνμ.) ἢ σχετικῶς πρὸς ἀλλήλα θεωρουμένη θέσις τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Συσχιδὴς, ές (ὁ, ἡ), συνεσχισμένος, [ἐκ τοῦ

Συ-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὁμοῦ.

Συ-σχολάζω, Μ. άσω. Σχολάζω (Συνδιατρίβω σχολάζων) μετά τινος· (ἰδιαιτ. μὲ δοτ.) Συμμαθητεύω, (ὀθ.

Συσχολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσχολάζων τινί· (ἰδιαιτ.) συμμαθητὴς ἢ (ᾐ) συνεορταστής.

Σύσχολος (ὁ, ἡ). ὁ συναπολαμβάνων σχολῆς (ἀργίας, ἡσυχίας), (ἐν γέν.) ἀπράγμων, ἡσυχος· (μὲ γεν.) = Συσχολαστής.

Σύτο, Π. ἀντὶ Ἔσυτο, γ' ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Σεύω.

†Συφακίζω, Μ. ίσω, = Ὀπωρίζω, [ἐκ τοῦ †Σύφαξ [;], ακος (ὁ), = Γλεῦκος, μοῦστος.

Σῦφαρ (τὸ), ἄκλ., (ἐν γέν.) τὸ ῥυτιδωμένον (ἐπιμ. παλαιὸν, γεροντικὸν) δέρμα, (ὀθ. ἰδιαιτ.) ἢ κοιν. τσύπα τοῦ γαγάκτος, (ἄλλ.) Γραῦς, ᾰ τὸ 'πουκάμισον τοῦ ᾠοειδοῦ ᾰ τῶν ἐντόμων, (ἄλλ.) Γῆρας· (συνκδχ.) ἀντὶ Γέρων, ὑπέργηρως. « Σῦφαρ θανεῖται,« Λυκ.

Συφειὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Συφεός.

Συφεόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς τὸν Συφεόν.

Συφεὸς (ὁ), Π. [σῦς], ὁ σταῦλος (τὸ μανδρὶ) τῶν χοίρων.

;Συφετὸς ᾰ

Συφεὼν, ῶνος (ὁ), = Συφεός.

Συφορβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω χοίρους ὡς συφορβός.

Συφόρβιον (τὸ). ἀγέλη χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συφορβὸς (ὁ), [σῦς, φέρβω], = Συβώτης, χοιροβοσκὸς, γρουνάρης.

Συφὸς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Συφεός.

†Σύφος, Αἰολ. ἀντὶ Σοφὸς.

Συχνάζω, Μ. άσω. Πράττω τι συχνάκις, Θαμίζω, (ἀμτθ.) εἶμαι συχνὸς (πυκνὸς, συνεχής).

Συχνάκις, ἐπίῤῥ. Συχνά.

;Σύχνασμα (τὸ), Γλσ. τὸ συχνάκις γινόμενον.

Συχνὸς, ἡ, ὸν, = Συνεχὴς, διεξοδικὸς· ἀδιάκοπος· (ἐνίοτε) πολυάνθρωπος· (ἐν γέν.) πολὺς, ἄφθονος. «Οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄλλοι συχνοί, « Ἀρχφ. «Ἐν τῇ πόλιες συχναὶ ἔνεισι, « Ἱππ. « Συχνὸς λόγος, « αὐτ. « Συχνῷ χρόνῳ ὕστερον, « Ξεν. « Τὸ πολίχνιον συχνὸν παιοῦσι, « Πλάτ., πολυάνθρωπον. « Τὸ συχνὸν τοῦ βίου, « αὐτ., τὸ πλεῖστον μέρος. || (ἡ δοτ. ἑλλ.) Συχνῇ (ᾐ τὸ οὐδ.) Συχνὸν ᾰ (πλθ.) Συχνά, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Συχνῶς, πολὺ, κατὰ πολλά. «Συχνῷ βελτίων,« Πλάτ., πολὺ καλλιώτερος. «Νεώτερον ὄντα ἐμοῦ καὶ συχνῷ, « αὐτ. «Ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων, « Ξεν. « Τὴν δὲ θύραν ποιῆται οὐκ ἐκ τῶν σύνεγγυς τόπων τῆς νεοττιᾶς, ἀλλὰ συχνὸν ἀποπτάς, « Ἀρστ., (παρβλ. Μακρὸς).

†Συχνασύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος μὲ συχνὰς (συνεχεῖς, ἀλλεπαλλήλους) περιόδους). « Χωρίον οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι ἢ οὐ διίξεται τὰ πᾶν ἀπνευστὶ ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται, « Εὐζ.

Συχνῶς, ἐπίῤῥ., = Συνεχῶς, συχνάκις· ἀφθόνως, (ἴδε ᾰ Συχνὸς).

Συψέλιον (τὸ), = Συμψέλιον.

Συώδης, ες (ὁ, ἡ). συὶ ὅμοιος (τὸ εἶδος [καὶ τρπ.] τὸ ἦθος), βρωμερὸς, ἀδηφάγος κτλ. « Πῖ τις αὐτοῦ (τοῦ Εὐναπίου) περιέλοι τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρυωνῶδες .. καὶ συωδέστερον,« Φώτ.

†Σφάγανον (τὸ), Γρμτ. θεματ. τοῦ Φάσγανον.

Σφαγεῖον (τὸ). τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαγίων. 2) Π. ἀντὶ Σφάγιον.

Σφαγεὺς, έως (ὁ). ὁ σφάζων, φονεύς. 2) μάχαιρα πρὸς σφαγήν.

Σφαγὴ (ἡ), τὸ σφάζειν, σφάξιμον. « Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγήν, « Γρφ. 2) (συνκδχ.) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ λαιμοῦ ὅπου συνήθως χώνουν τὸ σίδηρον οἱ σφάζοντες. «Οὕτω εἰς τὰς σφαγὰς καθέντες, σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον,« Θκ. 3) Π. θυσία. « Ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός, « Αἰσχλ. 4) (καταχρ.) τὸ ἀναπηδῶν ἀπὸ τῆς σφαγῆς αἷμα. «Ἐκφυσιᾶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν, « Αἰσχλ., (παρβλ. Αὐλὸς).

Σφαγία (ἡ), ἴδε Σφάγιος.

Σφαγ-άζω ᾰ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -όμαι. Σφάζω (ζῶον πρὸς θυσίαν, σφάγιον), θυσιάζω.

Σφαγιασμὸς (ὁ), τὸ σφαγιάζειν ἢ σφαγιάζεσθαι, σφάξιμον (πρὸς θυσίαν), θυσίασμα.

†Σφαγιαστήριον (τὸ), = Σφαγεῖον.

Σφαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαγίς.

;Σφαγίζω, Μ. ίσω, = Σφαγιάζω.

Σφάγιον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπ.

Σφάγιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς σφαγὴν· φόνιος, θανατηφόρος. « Σφάγιοι (ἐνν. φλέβες), « Ἀνατ., αἱ (ἄλλ.) Σφαγίτιδες. ||. «Σφάγια (ἐνν. ἡμέρα), « Γλσ., ἡ τῆς θυσίας καὶ « Σφάγιον (κυρ. εἰς τὸ πλθ.),« Ἀξ., τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ζῶον. «Σφάγια καλὰ (χρηστὰ), « Ξεν., τὰ αἴσια, (παρβλ. Ἱερὸς). 2) = Σφαγεῖον.

Σφαγὶς, ἴδος (ἡ). (ἐνν. μάχαιρα) ἡ χρη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιμεύουσα πρὸς σφαγὴν τῶν θυμάτων· (ἐν γέν.) = Κοπίς.

Σφαγῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν σφαγήν, (κυρ.) « Σφαγίτιδες (ἐνν. φλέβες), « Ἀνατ., αἱ περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ λαιμοῦ, (Γαλλ.) les veines jugulaires.

Σφάγνος (ὁ), = Σφάκος.

Σφαδάζω [συγγ. τῷ Σπάω καὶ Σφάζω], Μ. άσω. Κινοῦμαι σπασμωδῶς, κτυπῶ τὰ πόδια μου κατὰ γῆς (ἀπὸ πόνον ἢ ἀγανάκτησιν), τιράτσομαι, σπαράζω· (συνκδχ.) λακταρῶ, (μὲ αἰτ. πρόθετ.) εἶμαι ἀνυπόμονος διά τι. « Μάλιστα δ' ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην, « Πλ. (καὶ μτγν.) « Σφαδάζων πρὸς δόξαν, « αὐτ., (παρβλ. Σπαίρω καὶ Σπαργάω).

‡Σφαδαΐζω, = Σφαδάζω.

Σφαδανός, ἡ, όν. = Σφεδανός.

Σφάδασμα (τὸ) ἢ

Σφαδασμός (ὁ), τὸ σφαδάζειν, σπασμὸς σφαδάζοντος, σπαρτάρισμα· (συνκδχ.) ἀγωνία, ἀδημονία, ἀνυποφορησία.

Σφαδαστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ σφαδάζῃ, ἀνυπόμονος.

Σφάζω [συγγ. τοῦ Σπάω καὶ Σχάζω], Μ. σφάξω (πθ. ἀόρ. β'. Ἐσφάγην κτλ.). Κόπτω (διατέμνω διὰ μαχαίρας) τὸν λαιμόν, (ἐν γέν.) φονεύω· θυσιάζω. « Αἷμα—, « Εὐρ., χύνω.

Σφαῖρα [συγγ. τῷ Σπεῖρα], ας (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε στρογγυλὸν (ὁλιστρόγγυλον) σῶμα, (ἰδιαιτ.) ἡ πάλλα (τὸ τόπι) μὲ τὸ ὁπ. παίζουν. « Τῶν ἀπὸ σφαίρας τινὲ νεανίσκων, « Πλ., τῶν συσφαιριζόντων αὐτῷ. « Σφαίρας κυπαρίσσου, « Θεοφρ., κυπαρισσόμηλα. « Σφαῖρα θαλαττία, « Ἀρχέτ., εἶδος ζωοφύτου. « Σφαῖραν παιεῖν τὴν οὐσίαν, « Κωμ., = Συστρογγύλειν, καταπαταλᾶν. 2) ὄργανόν τι τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο (περιέδενον εἰς τοὺς γρόνθους των) γυμναζόμενοι οἱ πύκται.

†Σφαιράρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος εἰς τὸ παιγνίδι τῆς σφαιρομαχίας.

Σφαιρεύς, έως (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ εἰς ἡλικίαν τοῦ σφαιρομαχεῖν νέος.

Σφαιρηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφαῖρας, ὡς ἂν σφαῖραν.

Σφαιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαιρίον.

Σφαιρίζω, Μ. ἴσω. Παίζω τὴν σφαῖραν (τὸ τόπι). 2) σφενδονίζω ὡσὰν σφαῖραν.

Σφαιρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ σφαῖραν, στρογγυλός, σφαιροειδής. ||. « Σφαιρικὰ (ἐνν. πράγματα), « Ἐπιγρ., τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν περὶ τῆς σφαίρας μαθηματικὴν θεωρίαν.

Σφαιρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφαίρας.

Σφαίριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαῖρα, (Γαλλ.) globule.

Σφαίρισις, εως (ἡ), τὸ σφαιρίζειν, παίξιμον τῆς σφαίρας.

Σφαίρισμα (τὸ). τὸ ρίξιμον τῆς σφαίρας ἢ τὸ δι' αὐτῆς κτύπημα ἐν τῷ σφαιρίζειν.

Σφαιρισμός (ὁ). = Σφαίρισις.

Σφαιριστὴς (ὁ), Π. ἀντὶ Σφαιριστής.

Σφαιριστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου παίζουν τὴν σφαῖραν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Σφαιριστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὸ σφαιρίζειν. « Σφαιριστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ σφαιρίζειν.

‡Σφαιρίστρα (ἡ), = Σφαιριστήριον.

Σφαιρίτης, ου (ὁ) καὶ Σφαιρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀνήκων εἰς σφαῖραν. « Κυπάρισσος—, « Γαλ., ἡ φέρουσα σφαιροειδεῖς καρποὺς (κυπαρισσόμηλα).

Σφαιρογραφία (ἡ). περιγραφὴ τῆς σφαίρας (τοῦ παντός).

†Σφαιροδρόμιον (τὸ). ἡ ἔφιππος σφαιρομαχία, ἱπποδρόμιον σφαιριζόντων.

Σφαιροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὡς σφαῖρα ἢ διατρέχων τὰς διαφόρους σφαίρας τοῦ παντός. « Ἥλιος—, « Τζ.

Σφαιροειδὴς, έος (ὁ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφαίρας, στρογγυλός.

Σφαιροθεσία (ἡ). ἡ θέσις ἢ τοποθέτησις τῆς σφαίρας.

Σφαιρομαχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Παίζω τὴν σφαῖραν, Σφαιρίζω· μάχομαι (γυμνάζομαι) ὡς οἱ πύκται μὲ σφαίρας ἀντὶ ἱμάντων.

Σφαιρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς σφαίρας παιδιά, πυγμαχία.

Σφαιρομάχος (ὁ, ἡ), = Σφαιροπαίκτης.

Σφαιρόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) σφαίρας.

Σφαιροπαικτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Παίζω τὴν σφαῖραν ὡς =

Σφαιροπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὴν σφαῖραν (τὸ τόπι), σφαιριστής.

Σφαιροπαικτικὸς, ἡ, όν. Σφαιροπαίκτου ἴδιος. ||. Σφαιροπαικτικὴ (τέχνη), ἡ τῆς σφαιρομαχίας.

Σφαιροποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) σφαίρας· σχηματίζω τι στρογγυλὸν εἰς εἶδος σφαίρας.

Σφαιροποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σφαιροποιοῦ, σχηματισμὸς (κατασκευὴ) σφαιρῶν ἢ σφαίρας.

Σφαιροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων σφαίρας ἢ στρογγύλον τι εἰς εἶδος σφαίρας.

Σφαῖρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σφαιρικὸς, σφαιροειδής. 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἀντὶ Σφαῖρα. « Ὁ Ἐμπεδόκλειος Σφαῖρος, ὃν ᾧ θεὸν ἐπονομάζει ᾧ εὐδετέρως πωτὲ καλεῖ, « Σιμπλ.

Σφαιροσύνθετος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος σφαίρας, σφαιροειδής.

†Σφαιροτομέω-ῶ, Μ. ἥσω. Χαράσσω ἰατρικῶς, βάλλω χαρακταὶ βεντούζας, (ἄλλ. ὀιρθ. Σφαιροτομέω).

†Σφαιρουργία (ἡ), = Σφαιροποιΐα.

Σφαιρόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι στρογγυλὸν εἰς εἶδος σφαίρας (« Οἷον κόκκον κνίδιον σφαιρώσας δίδου, « Θεοφρ. Νόνν.) ἢ περιβάλλω τὴν ἄκραν του μὲ σφαῖραν. « Ἀκόντια ἐσφαιρωμένα, « Ξεν., ἔγοντα εἰς τὴν ἄκρην σφαιρίδια (ἵνα μὴ τρυποῦν). « Στήθεα ἐσφαίρωτα καὶ νῶτον, « Θκρ., εἶχε στρογγυλὲ (σφαιροειδῆ) στήθη ᾧ νῶτα.

Σφαίρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε σχηματισμένον (στρογγυλὸν) εἰς εἶδος σφαίρας· (ἰδιαιτ.) τὸ στρογγυλὸν βαρύδι τοῦ ζυγηριοῦ· (ᾧ εἰς τὸ πλθ.) τὰ κωλομέρια.

Σφαιρὼν, ῶνος (ὁ). εἶδ. στρογγυλοῦ ἁλιευτ. δικτύου.

Σφαίρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφαιρόω, στρογγύλωσις, σφαιροποίησις.

†Σφαιρωτὴρ (ὁ). τὸ λωρὶ (ἢ πιθανώτ. τὸ κουμπὶ ἢ τὸ θηλυκωτῆρι, [Γαλλ.] la boucle) τῶν ὑποδημάτων (ἴδε καὶ Σφυρωτὴρ ᾧ παρβλ. Ἀγκύλη). 2) τὸ σφαίρωμα (Γαλλ. le pommeau) τοῦ καυδηλερικοῦ κτλ.

Σφαιρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφαιρῶν (σφαιροποιῶν) τι. « Ἀστρων—, « Συν.

Σφαιρωτὸς, ἡ, όν. Στρογγυλευμένος εἰς εἶδος σφαίρας ἢ ἔχων εἰς τὴν ἄκραν σφαῖραν, Ἐσφαιρωμένος, (ἴδε Σφαιρόω).

Σφακελίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς σφάκελον.

Σφακελίζω, Μ. ἰσω. Παθαίνω σφάκελον, ξηραίνομαι (κυρ. καθὼς τὰ κόκκαλα καὶ τὰ ξεπαγιασμένα μέλη), γαγγραινιάζω, (Γαλλ.) se carier, se mortifier. « Καταπλυθείσης δὲ τῆς ἅλμης, ὥσπερ συμφύτου τινὸς στερόμενος, σφακελίζει τε (ὁ ἐρέβινθος) καὶ ὑπὸ καμπῶν κατεσθέται, « Θρφ. (καὶ μτφρ.) « Ἐσφακελισμένος νοῦς, « Γρφ., πεπωρωμένος. 2) = Σφαδάζω.

Σφακελισμὸς (ὁ), = τῷ

Σφάκελος (ὁ), [σφάζω]. νέκρωσις (σῆψις κυρ.) τῶν κοκκάλων (Γαλλ. carie) καὶ τῶν ξεπαγιασμένων μελῶν, ξηρὰ γάγγραινα. 2) Π. ἀντὶ Σφαδασμὸς, σπασμός· (μτγν.) ὁρμὴ, βιαία κίνησις, συστροφή. « Ἀνέμων—, « Αἰσχλ., ἀνεμοστρόβιλος. 3) Γλσ. ὁ μεσαῖος δάκτυλος, (θθ. κοιν. Φάσκελα ἀντὶ Σφάκελα, ἡ ἄλλ. Μούντζα).

‡Σφάκελος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φάκελος. « Ξύλων—, « Σχλ. Αἰσχλ.

Σφακελώδης, εος (ὁ, ἡ). σφακέλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σφάκος (ὁ), εἶδος φυτοῦ (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται ὁ) ἑλελίσφακος, (κοιν.) σφάκα. 2) εἶδος βρύου τὸ ὁπ. κρέμαται εἰς τὰ δένδρα, (ἄλλ.) Φάσκον, (καὶ κοιν.) Νεραϊδονέματα.

†Σφάκτης, ου, (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σφαγεύς, θύτης.

Σφακτὸς, ἡ, όν. Σφαγμένος· φονευμένος.

†Σφάκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σφάκτης· ἱέρεια.

†Σφάκτρον (τὸ). ὁ μισθὸς τοῦ σφάκτου, τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος.

Σφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σφάκου, σφάκῳ ὅμοιος.

†Σφάλαξ, ακος (ὁ). ὁ παλίουρος ἢ (πιθανώτ.) ὁ ἀσπάλαθος, φυτ. ἀκανθ., [ξίκ τοῦ

†Σφαλάσσω, Μ. άξω. Γλσ. ἀντὶ Κεντῶ, συβλίζω.

†Σφαλερόνηκτος (ὁ, ἡ), ἐπικίνδυνος διὰ κολούριθμα, [νήγκομαι καὶ

Σφαλερὸς, ὰ, όν. Ὁ σφάλλων (κάμνων νὰ σκοντάπτῃ τις) εὐκόλως, ὀλισθηρός· (μτφρ.) ἀπατηλός· ἀβέβαιος· ἐπικίνδυνος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐβλιθος, εὐπάτη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τος. ‖. (τὸ οὐδ.) Σφαλερὸν, ἐπίρ. ἀντ. Σφαλερῶς, ἐπίρ. Ἐπισφαλῶς, ἐπικινδύνως.

Σφαλῆναι, πθ. ἀόρ. Β'. τοῦ Σφάλλω.

†Σφαλίζω [σφαλὸς], Μ. ἰσω. (νλγ.) Δένω (εἰς τὸ κούτσουρον)· κλείω· (κοιν.) σφαλῶ. » Ὥστε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρά, « Βυζ.

Σφαλλὸς (ὁ), = Σφαλός.

Σφάλλω [Πάλλω, Βάλλω, ΘΘ. τὸ Λτ. fallo], Μ. σφαλῶ (σόρ. Ἔσφηλα, πθ. πρκ. Ἔσφαλμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσφάλην). Κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ (νὰ σκοντάψῃ) ἢ νὰ πέσῃ, ῥίπτω κάτω· (συνκδ.) καταπονῶ, καταβάλλω· φονεύω· ἀνατρέπω· (τρπ.) φέρω εἰς ἀμφιβολίαν, ἀπατῶ, (Γαλλ.) supplanter. ‖. (πθ.) κλονοῦμαι (κονδυλῶ) καὶ πίπτω, σκοντάπτω· (συχνότ. μτφρ.) κάμνω λάθος, (κοιν.) σφάλλω· ἀπατῶμαι, παρασύρομαι· (μὲ γεν.) δυστυχῶ· ἀποτυγχάνω. »Τοὺς μὴ εἰδότας, αὐτούς τε σφάλλεσθαι, ἢ ἄλλους σφάλλειν, « Σεν. » Σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος, « Ξεν. » Εἰ τοῦδε σφάλλοιτο,« Θκ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Συνεπικουροῦσιν, ἐάν τι σφαλλόμενον(αὐτὸν)ὁρῶσι,« Ξεν.

Σφάλμα (τὸ). σκόνταμα, παραπάτημα, (μτγμ.) λάθος, ἁμάρτημα, δυστυχία, ἀποτυχία, (ΘΘ.

†Σφαλμάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Σφάλλομαι, σκονδάπτω, ἀποτυγχάνω.

Σφαλμὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Σφάλας]. ξύλον (κούτσουρον) εἰς τὸ ὀπ. ἐκλείοντο οἱ πόδες τῶν φυλακωμένων, (Γουρκ.) τομπροῦκι. 2) μαλύθδινός τις ὄγκος τὸν ὀπ. ἔῤῥιπτον ὡς δίσκον. 3) εἶδ. χειρίδος (gantelet) τῶν πυγμάχων.

Σφάλτης, ου (ὁ). ὁ σφάλλων (ῥίπτων κάτω, ἀπατῶν, παρασύρων).

†Σφάνιον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Κλινίδιον.

Σφᾶξ, ακὸς (ὰ), Δ. ἀντὶ Σφῆξ.

Σφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Σμαραγέω, κάμνω κρότον (σφάραγον), βούζω. 2) (μσ.) = Σπαργάω, εἶμαι γεμάτος (πεντωμένος). »Οὔθατα σφαραγεῦντες,« Ὀδ. Ι.

Σφαραγίζω, Μ. ίσω, Π. κινῶ (διεγείρω) μὲ κρότον. » Ἀνεμοι κόνιν ἐσφαράγιζον, « Ἰλ., ἐσήκοναν αὐρίζοντες, ξέκ τοῦ

Σφάραγος (ὁ), Π. = Σμαραγὴ, βοὴ, κρότος (νεροῦ βράζοντος ἢ ἀναβρύοντος), γαργουρηθὸν τοῦ λάρυγγος, (Γαλλ.) gargouillement· (κατ' ἔκτ.) ἡ φάρυγξ, ὁ λάρυγγας.

Σφᾶς, Π. ἀντ. θηλ. πλθ. τῆς κτητ. Σφός.

Σπᾶς καὶ (σπν. ἐγκλιτ.) Σφας, αἰτ. τοῦ Σφεῖς.

Σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Σφάζω.

Σφὲ καὶ (ἐγκλιτ.) Σφε, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς, αἰτ. πλθ. ἡ· Σφωὶ, δυϊκ. τοῦ Σφεῖς. 2) ἀντὶ Ἑ, ἑαυτὸν(-τήν). 3) (ἐνίοτε καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ.) ἀντὶ Αὐτόν (-τήν).

Σφέα, Ἰων. αἰτ. πλθ. οὐδ. τοῦ Σφεῖς.

Σφέας, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς.

Σφεδανός, ἡ, όν, Π. [σπεύδω], σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· (συνκδ.) τρομερὸς, καταπληκτικός. » Κάρηνον—, « Νίκ. ‖. (τὸ οὐδ.) Σφεδανὸν, ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς, συντόνως.

Σφεῖας, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς.

Σφεῖς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ἀχρ. Σφέες), ἡ γεν. σφέων-σφῶν, ἡ δοτ. σφίσι καὶ (Ἰων. καὶ τραγ.) σφὶ καὶ σφίν, ἡ αἰτ. σφέας-σφᾶς ἢ Π. σφε, (τὸ οὐδ. Σφέα), ἀνταν. πλθ. τοῦ γ'. πρσ. ἀντὶ Αὐτοί, αἱ, ὰ, ἡ Ἑαυτῶν. » Φράζοντες ὡς σφεῖς δαλεύσουσι, « Πρ. » Ὥσαν ἀπὸ σφείων, « Ὁμ. » Βρίθει αφιν ἄρουρα, « αὐτ. »Χάρι δοῦναί σφιν, « Σοφ. » Καὶ σφᾶς κακεῖς κάκιστ' ξυναρπάσειαν,« αὐτ. »Ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνῆκεν, « Ὀδ. Ω. (καὶ παραλ.) » Ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν, « Ἰλ. Μ. » Σφῶν αὐτῶν κήδε' ἑκάστη, « Ἰλ. Τ. » Ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, « Ἀπλλν.

Σφείων, Π. ἀντὶ Σφέων-σφῶν.

Σφέλας, ατος (τὸ), (ἡ δοτ. Σφέλᾳ ἢ πλθ. τὰ Σφέλα), Π. [συγγ. τῷ Σφαλός]. κομμάτι ξύλου (κούτσουρον) σκαμμένον εἰς εἶδος ὅλμου· σκάμνι ὅπου ἀκκουμβοῦν τὰ πόδια, κάθισμα τοῦ κωπηλάτη, (παρβλ.) Θρῆνυς· βάσις (ὑποπόδιον) ἀνδριάντος. » Ταὐτοῦ λίθου εἶμ' ἀνδριὰς ἢ τὸ σφέλας, « Ἐπγρφ.

†Σφέλμα (τὸ), [ξ]. τὸ ἄνθος τοῦ πρίνου.

Σφενδάμνινος, η, ον. Κατασκευάσμενος ἀπὸ ξύλον σφενδάμνου, (συνκδ.) σκληρὸς, ἀκαμπτος. » Τοῦ λοιποῦ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε, « Συν. (παρβλ. Πρίνινος).

Σφένδαμνος (ἡ), εἶδος δένδρου (ὡς ἂν τὸν πλάτανον) μὲ σκληρὸν ξύλον, (κοιν.) σφεντάμνι, (Γαλλ.) érable.

Σφενδοβολιστὴς, οῦ (ὁ), = Σφενδονήτης.

Σφενδοβόλον (τὸ), = Σφενδόνη.

Σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (τινάζω) τι μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ τὴν σφενδόνην, σφενδονίζω.

Σφενδονέω, Ἰων. ἀντὶ Σφενδονάω.

Σφενδόνη (ἡ). τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ πετροβολήματος, ἡ σφεντόνα. 2) (συνκδ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος κεφαλοδέματος (διαδήματος) γυναικείου. 3) δέμα περὶ τὸ αἰδοῖον, (ἄλλ.) Φυλακεῖον. 4) φασκιὰ διὰ δέσιμον πληγῆς. 5) τὸ μέρος τοῦ δακτυλιδιοῦ ὅπου δένεται ἡ πέτρα, (Γαλλ.) chaton. 6) εἶδος γεωγρφ. χάρτου διὰ τοὺς ταξειδιώτας. 7) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τεξοειδὲς, καμάρα· ἀμφιθέατρον κτλ. 8) Π. ἀντὶ Σφενδόνησις, ἡ 9) Σφενδόνισμα.

Σφενδονηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει σφενδόνης, ἢ ὡς διὰ σφενδόνης.

Σφενδονήσεις, εως (ἡ), τὸ σφενδονᾶν, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης ῥίψιμον (τίναγμα), σφενδόνισμα.

Σφενδονήτης, ου (ὁ). ὁ σφενδονῶν (πετροβολῶν μὲ τὴν σφενδόνην), στρατιώτης ὡπλισμένος μὲ σφενδ.

σφενδονητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνῆκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον ἢ ἔργον) τὴν σφενδόνησιν, σφενδονήτου ἴδιος. » Σφενδονητικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ σφενδ.

‡Σφενδονίζω, Μ. ίσω, = Σφενδονάω.

Σφενδόνισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἢ ὡς διὰ σφενδόνης ῥιπτόμενον σῶμα.

‡Σφενδονιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ †Σφενδονίστης, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σφενδονήτης.

Σφενδονοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφενδόνης.

Σφενδονοστρόφος (ὁ, ἡ), = Σφενδονήτης.

Σφέος, α, ον, Π. ἀντὶ Σφὸς, Σφέτερος.

Σφὲς, Λίολ. καὶ Δ. ἀντὶ Σφεῖς.

Σφετερίζω καὶ (συνηθέσ. μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κάμνω ἢ Μεταχειρίζομαι ὡς ἰδικόν μου τὸ ξένον (καὶ μάλιστα δημόσιον) πρᾶγμα, οἰκειοποιοῦμαι δι' ἀδεμίτων μέσων, (Γαλλ.) s'arroger, usurper.

Σφετέρισις, εως (ἡ) καὶ

Σφετερισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἰδιοποίησις ξένου (καὶ μάλιστα δημοσίου) πράγματος, ἀθέμιτος οἰκειοποίησις.

Σφετεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφετεριζόμενος (οἰκειοποιούμενος) τὰ ξένα ἢ κοινὰ πράγματα, (Γαλλ.) concussionnaire.

Σφέτερος [σφὲ], α, ον. ἀντων. κτητ. (γ'. πρσ.). Ἰδικός των (του). » Θεοὶ κατ' ἀσφέτερον πάντα τελοῦσι χῶον, « Θγν. » Προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας, ὤρεσε, « Ὅσ. 2) (ἢ ἀντὶ Ἐμὸς (» Σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι, « Θκρ.) ἢ » Σὸς (» Σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης,« Θκρ.) καὶ 3) ἀντὶ Ἡμέτερος (» Καὶ περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων, ὡς ἐπιβουλευομένων, πράγματα εἶχον, φοβούμενος, « Θκν.) ἢ Ὑμέτερος. » Μοῦσαι..δεῦτε δ' ἐνέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, « Ὅσ. » Σφετέρῃ ὑπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβήν, ὧν ἕκαμε, ὄφρον κατὰ νηδὺς ὕμμε φέρουσα, « Ἀπλλν.

Σφέων, Ἰων. ἀντὶ Σφῶν.

Σφῇ, δοτ. θηλ. ἐν. τοῦ Σφός.

Σφηκεῖον (τὸ), εἶδος ἀράχνης.

Σφήκειος, α, ον. Σφηκὸς ἴδιος ἢ, Σφηκὶ ὅμοιος.

Σφηκιὰ ἢ Σφηκία (ἡ). σφηκομάνδρι, σφηκοφωλιὰ, (Γαλλ.) guêpier.

Σφηκίας, ου (ὁ). (στίχος) ἐντεταμμένος σφηκασιδῶς εἰς δύο ἰσοσυλλάβους τομὰς, (παρβλ.) Λαγαρός.

Σφηκίον (τὸ). τὸ κηρίον τῶν σφηκῶν.

Σφηκίσκος (ὁ). κομμάτι ξύλου μακρὸ καὶ σουβλερὸν ὡς ἂν παλοῦκι, (συγγ. τῷ Σφηνίσκος). » Σφηκίσκους τῆς ἐπορφίας, « Ἐπγρφ., τὰ σφηνωτὰ σανίδια τῆς στέγης, (Γερμ.) sinträlla. « Πύλα εἰς σφηκίσκου λόγον, « Ἠλε. »Τεῖ δικαστηρίοις γράμμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰδάδος,« (Ἀρχτ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ἱππρ.

Σφηκισμὸς (ὁ), εἶδος αὐλήματος ὁμοίου μὲ τὸν βόμβον τῶν σφηκῶν.

‡Σφηκίωσις, εως (ἡ), = Σφηκιά.

Σφηκοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). σφηκὶ ὅμοιος τὰ εἴδος, μὲ πολλὰ λιγνὴν μέσην, ψηλόλιγνος· (ἐν γεν.) ἰσγνὸς· (ἐπὶ στίχ.) λαγορός· (τρπ.) πικρὸς, δύστροπος, κυβερνίστος.

Σφηκὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Σφηκώδης.

Σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (ἐπιμ. Σφηνεύω) κατὰ μέσης, δένω ασ.κατ· κλείω καλὰ, (πκρβλ.) Σφηνόω. » Ἀεὶ ἐν ἐσφηκωται, « Νίκ. Ἔχει λαιμὸν σφηκωθὲν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(στενὸν κατὰ μέσης) « Πλεγμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο, « Ἰλ. Ρ., ἦσαν δεμένοι. « Θωρῆξ ἐσφηκωμένα, « Ἀρχ.

Σφηκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σφηκοειδής.

Σφήκωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐσφηκωμένον (σφικτοδεμένον) ἢ χρησιμεύει διὰ δέσιμον (σφίξιμον), ζωνάρι κτλ. (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ κάτω μέρος (τὸ πλεκτὸν) τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, (συγχ. τῷ Σφήνωμα).

Σφηκών, ῶνος (ὁ), = Σφηκιά.

Σφῆλαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Σφῆλεν, Π. ἀντὶ ἔσφηλεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Σφάλλω.

†Σφηλὸς [σφάλλω], ή, όν, Γλσ. εὐκίνητος, εὐσείστος, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ σύνθ. Ἐρισφηλος).

Σφὴν [συγγ. τῷ Σπάω ἢ Σφίγγω], σφηνὸς (ἡ). σφῆνα. 2) (συνηθ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα σφήνας. 3) (ἰδιαιτ.) βασανιστικόν τι ὄργανον.

Σφηνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφήν.

Σφηνεύς, έως (ὁ), εἶδος ἰχθ. (ἐκ τῶν γέν. τῶν κεστρέων).

Σφηνίσκος (ὁ), = Σφηνάριον.

Σφηνοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφηνός, (Γαλλ.) cunéiforme. « Σφηνοειδὲς, τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου, « Γαλ.

Σφηνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σφηνοειδῆ κεφαλήν, σουβλοκέφαλος.

Σφηνοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων σφηνοειδῆ (εἰς ὀξὺ λήγοντα) πώγωνα, σουβλερὸν ἀγενείου ἢ γένειον, (ὁποῖα τὰ πρόσωπα τῶν γερόντων εἰς τὴν ἀρχ. κωμῳδ.).

Σφηνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Σχηματίζω τι ἐν εἴδει σφηνός. σχίζω ἢ σφίγγω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα· κλείω σφικτὰ, στυπόνω, (παρβλ.) Σφηκόω· βασανίζω μὲ τὴν σφῆνα (3), (ἁπλ.) στενοχωρῶ (« Ἐμίσαι βουληθεὶς μετὰ δεῖπνον καὶ σφηνωθεὶς, ἀπέθανε, « Σδ.)· ἐμπήγω ἐν εἴδει σφηνός. « Κλίνη χρυσῷ ἐσφηνωμένη, « Λκ., πλουμισμένη μὲ χρυσᾶ καρφία.

Σφήνωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε σχισμένον ἢ σφιγμένον μὲ ἢ ἐμπηγμένον ὡς ἂν σφῆνα, (συγχ. τῷ Σφήκωμα).

Σφήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφηνόω, σχίσιμον ἢ σφίξιμον μὲ τὴν ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα· στρύπωμα· (Ἰατρ.) ἔμφραξις, στένωσις. « Τοῦ πνεύματος —, « Πλ. « Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἐγκαύσει ἅμα ἢ σφήνωσιν ἐχόντων, « Ἀλεξ. Τραλλ.

Σφήξ [σφάζω, παρβλ. Διασφὰξ], σφηκὸς (ὁ καὶ ἡ), τὸ γνωστὸν ἔντομον, ἡ σφῆκα.

Σφήττιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ (ἐν τῇ Ἀττ.) δήμου τῶν Σφηττῶν (ὅπου ἐγίνετο δριμύτατον ὄξος), (ὅθεν Κωμ.) ὀξύχολος, σφηκώδης, εὐερέθιστος.

Σφί (καὶ πρὸ φων.) Σφίν, Π. Ἰων. δοτ. πλθ. ἡ ἑν. τῆς ἀντιμ. Σφεῖς.

†Σφιγγία (ἡ), Γρφ. = Σκνιφότης, βυπαρία, φιλαργυρία, (Σφικτοχέρην λέγομεν κοιν. τὸν φειδωλόν).

Σφίγγιον (τὸ), [σφίγγω]. βραχιόλιον ἢ περιδέρραιον. 2) [σφίγξ;] εἶδος μικροῦ πιθήκου, (Γαλλ.) gueuuobe ἢ sapajou. « Οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφίγγια καὶ τὰ σκιρράλια (τὸ ὀπ. διορθοῦσιν, ἀμφιβάλλω ἂν κατ' ἀποδεξειγμένην διορθώσεως ἀνάγκην, Κυράλια, ἐκλαμβάνοντες τὸ Σφιγγία ἐπὶ τῆς πρώτης αἰτιατικῆς), « Λκ.

Σφιγγόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας εἰς σχῆμα σφιγγὸς (σφίγγας ἀντὶ ποδῶν). « Κλίνη —, « Ἀθ.

Σφίγγω, Μ. σφίξω (παθ. πρκ. Ἔσφιγμαι, ιγξαι, ιγκται, ἀόρ. παθ. Ἐσφίγχθην). Δένω (Ζώνω, Πιάνω) σφιγκτά· (ἑλλ. ἢ ἀπολ.) εἶμαι σφιγκτὸς (σφιγκτὰ δεμένος κτλ.). « Πύλας —, « Ἐπγρ., κλείω καλά. « Τὸ Λίθους βάλλειν καὶ Τοίχους ὀρύσσειν Λιθοβολεῖν καὶ Τοιχωρυχεῖν ἐπιταχύνοντες καὶ σφίγγοντες τὴν φράσιν λέγουσι, « Πλ. « Ἡ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα, τῆς νήσου σφιγγομένης ἑκατέρωθεν ταῖς θαλάσσαις, « αὐτ.

Σφιγκτήρ (ὁ). ὁ σφίγγων ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. « Δεσμὸς —, « Νόνν., ὁ τῆς ἀγχόνης. ||. (ἰδιαιτ. ἀνατ.) ὁ περὶ τὴν τρύπαν τοῦ πρωκτοῦ συστελτικὸς μυών.

2) εἶδος χιτῶνος τῶν Ταραντ., (ἄλλ.) Συσφιγκτὴρ

†Σφίγκτις, ου (ὁ), = Κίναιδος, (Λτ.) splintria.

Σφιγκτὸς, ἡ, όν. Σφικτὸς, σφιγμένος. « Θάνατος —, « Εὐρ., ὁ δι' ἀγχόνης.

Σφίγκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σφιγκτήρ.

†Σφιγκτῶς, ἐπίρ. Σφιγκτά.

Σφίγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σφίγγεται ἢ εἶνε σφιγμένον (σφικτὰ δεμένον). 2) = Σφίγξις, σφίξιμον.

;Σφίγμας (ὁ), = Σφίγξις.

Σφίγξ, σφιγγὸς (ἡ). τὸ γνωστὸν γυναικόμορφον τέρας τῆς μυθολ. (ἴσ. διότι ἔπνιγε). Ἡ Σφὶγξ τῶν Δίγυπτ. ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Κοπτ. Φι-ι ς, ὁ δαίμων. Κατ' ἄλλους ἦτον ἔμβλημα τῶν Χριδίων Παρθένου καὶ Λέοντος, τὰ ὁποῖα εἰσιόντος τοῦ ἡλίου πλημμυρεῖ ὁ Νεῖλος. 2) Κωμ. ὁ λαλῶν αἰνιγματωδῶς. 3) γυνὴ ἀσελγὴς ἢ κακότροπος, (κοιν.) στρίγγλα.

Σφίγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφίγγω, σφίξιμον· πνίξιμον· στενοχώρεμα.

†Σφίδη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χορδὴ, ἔντερον, (Λτ.) fides.

;Σφικάω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ ὡς ὁ κώνωψ.

Σφίν, ἴδε Σφί.

Σφίσι ἢ (πρὸ φων.) Σφίσιν, δοτ. τοῦ Σφεῖς.

Σφογγιὰ, Σφόγγιον, Σφόγγος, κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Σπογγιὰ κτλ.

Σφόδρα, ἐπίρ. (Ἐπιτ.). Πολλὰ, κατὰ πολλὰ· μὲ ὁρμὴν· δυνατά. « Σφόδρα τῇ βακτηρίᾳ τὴν γῆν πατάξας, « Πλ. « Σὺ ἠνθύραν ἔκοπτες οὐτωσὶ σφόδρα; « Ἀρχ. « Ὑπερήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) « Τὸ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, « Λύτ. « Καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἁλέαις, « Ἀρχ. 2) (ἐνίοτε) Ἀκριβῶς· διαρρήδην. « Ὅσα δὲ μὴ σφόδρα περιείληφεν ὁ νόμος ἐνι ὀνόματι πρισαγορεύσας, « Λυκοῦργ. « Ἔτη οὐδέπω γεγονὼς σφόδρα εἴκοσι, « Πλάτ. [ἐκ τοῦ

Σφοδρὸς [συγγ. τῷ Σπεύδω], ὰ, όν. Ὁρμητικὸς, βίαιος· ταχυρός· ἐντονος. « Ἡ γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει, « Ξεν., γιερόν. « Ἦν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον ἢ τὸν ῥήτορα δεῖ; « Δμ.

Σφοδρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σφοδροῦ, ὁρμητικότης, (Γαλλ.) véhémence.

Σφοδρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Σφοδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι σφοδρὸν (ὁρμητικὸν), ἰσχυροποιῶ. ||. (πθ. ἢ οὐδ.) γίνομαι σφοδρὸς (ἰταμὸς), αὐξάνω, δυναμόνω. « Ὁ Ἄνεμος . . μεγεθύνεται ἢ σφοδρύνει, « Ἀλεξ. Ἀφρ. « Διατὶ ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται; « αὐτ.

Σφοδρῶς, ἐπίρ. Μὲ σφοδρότητα, ὁρμητικῶς, ἐντόνως· πολὺ, κατὰ πολλὰ, σφόδρα. « Σφ. ἔγω πρός τι, « Ξεν., εἶμαι πολλὰ ἐπιρρεπὴς ἢ πρόθυμος.

Σφονδύλειον (τὸ), εἶδος φυτ., (Γαλλ.) berce, [ἐκ τοῦ

Σφονδύλη (ἡ), [σφόνδυλος], εἶδος θυσιώδους ριζοφάγου ἐντόμου (κανθάρου ἢ σίλφης). « Τὸν δὲ σταφυλῖνον εἶναι δῆμον ταῖς σφονδύλαις . . γίνεσθαι δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς παντοχῇ, καὶ πορεύεσθαι ἐπηρκότα τὴν οὐρὰν, « Ἱππιατρ.

Σφονδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφόνδυλος. « Τὸ σφονδύλιον ἔπεσε τοῦ ἀτράκτου, « Ὀνειροκρ. 2) = Σφονδύλειον.

Σφονδύλιος (ὁ), = Σφόνδυλος.

Σφονδυλὶς, (ίδος (ἡ), = Σφονδύλειον.

†Σφονδυλοδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ σφονδύλου δινούμενος (περιστρεφόμενος). « Νῆμα —, « Ἐπγρ.

Σφονδυλόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ σφονδύλους. « Τράχηλος —, « Μανέθ.

Σφονδυλόμαντις (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ σφονδύλων (μὲ τὸ γύρισμα τοῦ σφονδυλιοῦ).

Σφονδυλος (ὁ ἢ σπν. ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπόνδυλος.

Σφὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Σφέτερος.

Σφραγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφραγὶς.

Σφραγιδονυχραγοκομήτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ μὴ φροντίζων δι' ἄλλο τι παρὰ διὰ τὰς αφραγῖδάς του, τὰ ὀνύχια του καὶ τὴν κόμην του, ἢ ἔχων σκεπασμένα μέχρι τῶν ὀνύχων τὰ δάκτυλά του μὲ σφραγιδοφόρα δακτυλίδια, ἀργὸς καλλωπιστής.

Σφραγιδοφυλάκιον (τὸ). μέρος (κουτὶ κτλ.) πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ φύλαξιν σφραγίδων, δακτυλιοθήκη. 2) = Θυελίς.

Σφραγιδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῆς σφραγῖδος.

Σφραγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ('Επιθέτω) σφραγῖδα, βυλλόνω· (ἐν γέν.) σημαδεύω· (συνηθ.) τελειόνω, ἐπισφραγίζω.

Σφρᾶγιν, Αἰολ. ἀντὶ Σφραγῖδα, αἰτ. τοῦ

Σφραγὶς [φράσω;], ῖδος (ἡ). βυῦλλα (τὸ ὄργ. καὶ τὸ σημ.). « Λίθος ὀξύς, τῷ ἢ τὰς αφραγῖδας γλύφουσι, « Πρ. « Ἀρρήτων ἐπέων γλώσσῃ, αφραγὶς ἐπιτείσθω, « Ἐπγρ. 2) δακτυλίδι μὲ (ἢ καὶ χωρὶς) βυῦλλαν. « Ἦν οἱ αφραγὶς τὴν ἐφόρεε, χρυσόδετος, σμαράγδου λίθου, « Πρ. 3) (συνηθ.) λίθος πολύτιμος (διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σφραγῖδα). » Κιθάραν χρυσῆν πᾶσαν σφραγῖσι καὶ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, « Ακ. 4) σημάδι ὁποιονδήποτε· χάραγμα· στίγμα, ποίκιλμα. » Οἷά τε θηρῶν πορδαλίων σφραγῖδες ἐπὶ χροῒ μαρμαίρουσιν, « Ὀππ. 5) πρᾶγμα (ἔγγραφον κτλ.) βουλλωμένον, σύμβολον (Ἀρςφ. Ὄρν. 1212), ὁμόλογον. » Φέρων σφραγῖδα 500 νομισμάτων, « Ι. Καρπάθ.

Σφράγισμα (τὸ). σημεῖον (ἐκτύπωμα) σφραγῖδος, βοῦλλα. » Ἐπιστολὴν, τὸ βασίλειον ἔχουσαν σφράγισμα, « Ξεν.

Σφραγιστὴρ (ὁ), = Σφραγιστής. 2) = τῷ

Σφραγιστήριον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον τοῦ σφραγίσματος, ἡ βοῦλλα μὲ τὴν ὁπ. σφραγίζουν.

Σφραγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφραγίζων (βουλλόνων, σημαδεύων). (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ σφραγίζων τὰ πρὸς θυσίαν ἁρμόδια ζῶα.

Σφραγιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς σφράγισιν.

Σφραγιστὸς, ἡ, όν. Σφραγισμένος, βουλλωμένος, σημαδευμένος.

Σφρηγίζω, Μ. ίσω. Ἰων. ἀντὶ Σφραγίζω.

Σφρηγὶς, ῖδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σφραγίς.

Σφριγανὸς, ἡ, όν. Σφριγῶν, σφριγώδης.

Σφριγάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ μαστῶν) Εἶμαι σφικτὸς (γεμάτος), = Σπαργάω, κυδωνιάω· (ἐν γέν.) εἶμαι πλήρης ζωτικῶν χυμῶν (ἰσχύος, ὑγείας), ἀκμάζω· αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν (ὀργῶ) πρός τι· γαυριάζω, [ἐκ τοῦ

Σφρῖγος [ῥῖγος], εος-ους (τὸ). στιφρότης (παγιότης) σαρκὸς ἐξ αἰτίας πλήθους χυμῶν· ἀκμὴ ὑγείας (εὐρωστίας)· ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν, Ὀργασμὸς, ἐπιθυμία.

Σφριγώδης, εος (ὁ, ἡ). σφριγῶν, ῥωμαλέος, εὔρωστος, (Γαλλ.) vigoureux.

Σφῦγμα (τὸ), = Σφυγμός.

Σφυγματώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ωδῶς, = Σφυγμώδης.

;Σφυγμὴ (ἡ), = Σφυγμὸς (κυρ. ὁ ἄτακτος).

Σφυγμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ τοῦ σφυγμοῦ.

Σφυγμοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει σφυγμοῦ, καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμός.

Σφυγμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμολόγος (ὁ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Αογομαχῶ (Ματαιολογῶ, Σκιαμαχῶ) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμὸς (ὁ), [σφύζω]. (ἐν γέν.) παλμός· (ἰδιαιτ.) ὁ τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν· (συνκδχ.) ὁρμὴ (σφοδρότης) ἐπιθυμίας.

Σφυγμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ σφυγμὸν, παλμώδης, σπασμώδης· (συνκδχ.) σφοδρός. » Χαρὰ—, « Πλ.

Σφυγμωδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει σφυγμοῦ (παλμοῦ), μὲ σφοδροὺς παλμούς.

Σφύζω [συγγ. τῷ Σπάω], Μ. σφύξω. Κινοῦμαι (μὲ παλμοὺς καθὼς κινεῖται τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας), κτυπῶ καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμὸς (κυρ. εἰς ἀκμὴν θέρμης), (ἐν γέν.) εἶμαι εἰς ὁρμὴν πάθους (ἐπιθυμίας), Ὀργῶ, (παρβλ.) Σφαδάζω. » Σφύζεις, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκῃ τὰς φρένας, « Πισίδ. » Φασῶ τὰν κεφαλὰν ϗ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύσδειν, « Θκρ.

Σφύξις, εως (ἡ), = Σφυγμὸς, τὸ σφύζειν, κτύπημα (τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῆς καρδίας).

Σφῦρα ἡ ; Σφύρα [συγγ. τῷ σφαῖρα], ας (ἡ). ἐργαλ. (χαλκ.), σφυρὶ, ἡ 2) (γεωργ.) βωλοκόπι, (κοιν.) σβάρνα. 3) (συνκδχ.) εἶδος μέτρου ἐκτάσ. » Ὅσα, τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι, ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστὶν, « Ἐπγρφ. 4) = τῷ.

Σφύραινα [σφῦρα], ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Κέστρα, (κοιν.) σφυρίδα (;), (συγγ. τῷ Σμύραινα, παρβλ. Ζύγαινα).

Σφυρὰς, άδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπυράς.

Σφυρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Δουλεύω κυρ. μέταλλον) μὲ τὸ σφυρὶ, σφυροκοπῶ.

Σφυρηλάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κτύπημα (δούλευμα) μὲ τὸ σφυρὶ, σφυροκόπημα (μετάλλου).

Σφυρήλατος (ὁ, ἡ), [σφῦρα, ἐλαύνω]. (κυρ. ἐπὶ μετάλλ.) δουλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ, (ἀντιθ. τῷ Χωνευτὸς), (ἐπμ.) πυκνὸς, στερεὸς, (Γαλλ.) massif· (συνκδχ.) 'γιερὸς (κυρ. καὶ μτφορ), ἰσχυρὸς· βάσιμος· μόνιμος, (Ατν. καὶ Γαλλ.) solide. » Νοῦς (» Λόγος, » Φιλία)—, « Πλ., Ακ. » Ἀνάγκη—, « Πίνδ., ἡ σκληρά. (ὁ Φιλῆς ὠνόμασε καὶ τὸν πλέοντα ἐλέφαντα) » Σφυρήλατον σκάφος, « ὡς σφύραις ἐλαυνόμενον.

Σφύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφῦρα, σφυράκι.

Σφυρὶς, ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπυρίς.

Σφυρῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. φλὲψ) ἡ τοῦ σφυροῦ (τοῦ ποδαριοῦ), (Γαλλ.) la saphaine.

†Σφυροδέτης, ου (ὁ). τὸ περὶ τὰ σφυρὰ δενόμενον λωρὶ τοῦ ὑποδήματος, (ἴδε Σφαιρωτήρ).

†Σφυροκόπανον (τὸ), εἶδ. σφυριοῦ τοῦ ὁπ. τὸ ἓν μέρος εἶνε κοπτερόν.

Σφυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Δουλεύω, Κοπανίζω) μὲ τὸ σφυρὶ.

Σφυροκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ σφυρίου ἐργασία, σφυρηλασία.

Σφυρόκοπος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων (κοπανίζων, δουλεύων) μὲ τὸ σφυρὶ, χαλκεὺς κτλ. 2) (προπαροξ.) δουλευμένος (κοπανισμένος) μὲ τὸ σφυρὶ, σφυρήλατος.

;Σφυροκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σφυροκοπέω.

Σφυρὸν (τὸ), [σφῦρα]. τὸ κόται (καὶ κατ' ἔκτ. ἡ πτέρνα) τοῦ ποδός (» Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον, ϗ τὸ σφυρὸν παλίνορσον ἐξεκόκκισεν, « Ἀρςφ. » Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνὴ, « Ἀρχίλ. » Ἀ γὰρ ἄκανθ' ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ ὑπὸ τὸ σφυρὸν, « Θκρ. » Μηροὶ, κνῆμαί τε, ἠδὲ σφυρὰ ὑπένερθε, « Ἰλ. Ζ. Θοιμάτιον καθεὶς ἄχρι τῶν σφυρῶν, « Δμ. » Μειράκια ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν, « Ἀρςδ.)· (συνκδχ.) τὸ πόδι (» Ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ὠκύτερον, « Ὀππ. [καὶ μτφορ.] (» Ἀποικίαν ὀρθῷ ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ, « Πίνδ.)· (μτνμ.) τὸ κατώτατον ἢ ἔσχατον μέρος, (π.χ.) οἱ πρόποδες ὄρους κτλ. » Φοίνικες οἰκοῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, « Θκρ., οἱ Καρχηδόνιοι (ὡς κατοικοῦντες τὰς ἐσχατιὰς τῆς Λιβ.).

Σφυροπρησιπύρα (ἡ), Π. ἡ καίουσα τοὺς πόδας (πυρπολοῦσα τὰ σφυρὰ), (ἐπίθετ. τῆς Ποδάγρας).

;Σφυροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω τὴν παρὰ τὸν σφυρὸν φλέβα (τὴν λεγομένην σφυρῖτιν), (οὕτω διορθωτέον, κατά τινας, τὸ Σφαιροτομέω).

Σφυροτυπία (ἡ), = Σφυροκοπία.

Σφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ τὸ σφυρὶ, σφυροκοπῶ, ἡ· 2) βωλοκοπῶ (σβαρνίζω) τὸν ἀγρόν (;). 3) τυλίζω τὸ λωρὶ τοῦ ὑποδήματός μου περὶ τὰ σφυρὰ, ὑποδένομαι, ἡ (;) φορῶ ποδήρη (μέχρι τῶν σφυρῶν ἐκτεινόμενον) χιτῶνα.

Σφύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφυρόω (κυρ. 2) σβάρνισμα τοῦ ἀγροῦ (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος).

;Σφυρωτὴρ (ὁ), ἄλλ. γρφ. (κατὰ διορθ.) ἀντὶ Σφαιρωτήρ. » Σφυρωτῆρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματος τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, « Χρσ.

†Σφυρωτὸς, ἡ, όν. Δουλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ, σφυρήλατος.

Σφύσδω, Δ. ἀντὶ Σφύζω.

Σφῶ, Π. ἀντὶ Σφῶϊ, ἡ (;) Σφωέ.

Σφωὲ (ἐγκλ.), γεν. ϗ δοτ. δυϊκ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῶϊ, αἰτ. καὶ γεν. δυϊκ. τοῦ Σύ.

Σφωΐν (ἐγκλ.), δοτ. δυϊκ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῶϊν, δοτ. δυϊκ. τοῦ Σύ.

Σφωΐτερος [σφωΐ], α, ον, Π. ἀντυμ. κτητ. (δ'. πρσ.). Ὑμῶν ἀμφοτέρων, τῶν δύο σας. » Σφωΐτερον ἔπος, « Ἰλ. Α. 2) (σπν. τοῦ γ'. πρσ.) αὐτῶν ἀμφοτέρων, τῶν δύω τους, (Ἀντμχ.). 3) ἀντὶ Σός. » Εἴ τινα δῆμον λιλαίεαι [σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι, « Ἀπλλν.

4) ἀντὶ Ἑός. » Αὐγείης σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, « Θκρ. τῷ ἑαυτοῦ. » Ἀνὴρ... σφωϊτέρους ἐνόησε θόμους, « Ἀπλλν., τοὺς ἑαυτοῦ, (παρβλ. Σφέτερος).

Σφῶν, γεν. πλθ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῷν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σφῶϊν.

Σχαδὼν, όνος (ἡ). ἡ νύμφη (τὸ πουλὶ) τῶν μελισσῶν ϗ τῶν σφηκῶν. 2) (συνκδχ.) αἱ τρύπαι τῆς κηρήθρας καὶ 3) (κατ' ἔκτ.) ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος (;), [ἐκ τοῦ

Σχάζω [κεάζω], Μ. σχάσω. Σχίζω, (κυρ. ἰατρ.) ἀνοίγω μὲ τὸ νυστέρι (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Τὴν φλέβα), φλεβοτομῶ· χαράζω· (ἀμτβτ.) ἀνοίγομαι, (κοιν.) σκάνω. » Εἴαρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν βόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ χείματι πορφυρίας ἐσχάσαμεν κάλυκας, « Ἐπγρ. » Ἡ δ' ἔνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα, « Ακ. 2) [χάζω] χαλαρόνω· ῥήχνω κάτω, χαμηλόνω (» Τὴν οὐρὰν—, « Ξεν.)· ἀπολνῶ (» Τὴν ἄγκυραν—, « Αξ. » Σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν, « Ἀρςφ.)· ἀφίνω νὰ πέσῃ. » Τὴν βαλβῖδα—, « Αξ, ἀρχίζω (ἀνοίγω) τὸν ἱππόδρομον. (ϗ πθ) » Σχασθεὶς λίθος ἐκ τοῦ πετροβόλου, « Γαλ. » Τῆς μυάγρας τὸ ἱςάμενόν τε καὶ σχαζόμενον παττάλιον, « Πλδ. » Εἰ σχασθήσεται παγὶς ἐπὶ τῆς γῆς ἄνευ τοῦ συλλαβεῖν τι; « Γρφ. 3) κάμνω νὰ παύσῃ τι, καταργῶ, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. » Κώπην (» Γῆρυν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτλ.) —, « Πίνδ. » Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμά, . . Ἄστυρον ἐκτίσσαντο, « Καλλ., ἴδε καὶ Σχάω. 4) (ἑλλ. ἢ μσ.) ὑπογωρῶ, παραχωρῶ· ἐνδίδω· παύω· παραιτῶ. » Σχασάμενος τὴν ἱππικήν, « Ἀρςφ.

Σχαλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκαλόνω τὸ ςημένον δίκτυον (τοῦ κυνηγ.) εἰς τὰς σχαλίδας.

Σχαλίδωμα (τὸ). τὸ διχάλι τῆς σχαλίδος εἰς τὸ ὀπ. σκαλόνεται τὸ δίκτυον.

Σχαλίς, ίδος (ἡ), (κυρ.) = Σκαλίς, δίκελλα, (ὀθ. 2) (συνήθ.) παλοῦκι διχαλωτὸν χρησιμεῦον εἰς τὸ ςήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων.

Σχάσαις, Αἰολ. ἀντὶ Σχάσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Σχάζω.

Σχάσις, εως (ἡ), τὸ σχάζειν, σχίσιμον (μὲ τὸ νυστέρι κτλ.), χάραγμα. 2) = τῷ

Σχάσμα (τὸ). μέρος σχασμένον, ἐντομή, χαραγματιά.

Σχασμὸς (ὁ), = Σχάσις.

†Σχαστὴρ (ὁ), Γλσ. [σχάζω]. παγίδα.

Σχαστηρία (ἡ). τὸ πρὸ τῆς βαλβῖδος τοῦ σταδίου τεντωμένον σχοινίον τὸ ὁποῖον ἀφίνετο διὰ μιᾶς (ἴδε Σχάζω] ὡς σημεῖον τοῦ νὰ κινήσουν οἱ δρομεῖς. 2) (μηχαν.) τὸ σχοινὶ τῆς τροχιλαίας (τοῦ μακαρᾶ).

Σχαςήριον (τὸ), [σχάζω]. τὸ φλεβοτόμον μαχαιρίδιον, (κοιν.) νυστέρι, (καὶ Ἰταλ.) λαντσέττα.

Σχάω-ῶ, Μ. σχάσω, σπν. ἀντὶ Σχάζω, χαράζω. » Ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέαι, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, « Ἀρςφ. 2) χαλαρόνω, ἐξαπολνῶ. » Ἐκπίπτει μὲν γνάθος ὀλιγάκις, σχᾶται μέν σοι πολλάκις ἐν χάσμαισιν, « Ἱππκρ., = Χαλᾶται.

Σχεδάριον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Σχέδη, πινακίδιον, σημειωματάριον, (Γαλλ.) livret, ἢ σχέδιον ἐγγράφου, πρωτόγραφον, (Γαλλ.) minute. » Τὸ κοινῶς καλούμενον σχεδάριον, ὃ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον, « Εὐς. » Ἀπὸ σχεδαρίου. . ἀνέγνω θεῖον γράμμα, « Συνοδ. » Ὁ τὴν μεταγραφὴν ἀπὸ τῶν σχεδαρίων ἐν τετράσι ποιησάμενος, « Ἐπιφάν. » Ἢ αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, ἢ ὃ παρεκβληθῇ οὐκ ἀπὸ σχεδαρίου, ἀλλὰ τοῦ κώδικος· τοῦτο γὰρ πρωτότυπόν ἐστι, « Σχλ. Βασιλικ. » Ἔνθεν καὶ σχεδάριον λέλεκται τὸ τοῖς γραφεῦσιν ἄνευ παρατηρήσεως ἐκδιδόμενον, « Λξ.

†Σχεδεκδότης, ου (ὁ). ἐκδότης σχεδῶν (χειρογράφων).

†Σχεδεργάτης, ου (ὁ). ὁ ἀντιγράφων ἢ(;) πλαστογραφῶν σχέδας (ἀρχαῖα χειρόγραφα), = Σχεδεκδότης.

†Σχέδη (ἡ), νλγ. [σχίζω]. φύλλον μεμβράνας (διὰ γράψιμον), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατν.) σχέδα, σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes, ἢ· χειρόγραφον ἀρχαῖον ἐν μεμβράναις, σχέδιον (πρωτόγραφον) συγγράμματος, (ἴδε Σχεδάριον).

Σχέδην [σχεῖν], ἐπίρ. Βραδέως. μὲ ἀργὰ βήματα, ἀγάλι-ἀγάλια. » Ἐπειδὰν δὲ τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι, τὴν ἄλλην ἤδη καλὸν σχέδην εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν, « Ξεν. » Ἢν ἐκρέῃ σχέδην, « Ἀρετ. 2) = Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου(;). » Σχ. ἐπέραινον ῥήσεις, « Ἀθ. 3) = Σχεδὸν, πλησίον, ἐχομένως, (Εὐς.).

Σχεδία (ἡ), [σχέδιος]. ναῦς ἢ γέφυρα κατεσκευασμένη ἐκ τοῦ προχείρου, (Γαλλ.) radeau, (Τουρκ.) σάλι. 2) [σχεῖν] δέσις τοίχου, (κοιν.) κλάπα. » Σιδηρᾶ —, «

Σχεδιάζω, Μ. άσω. Πράττω τι ἢ Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου (χωρὶς ἀκρίβειαν), αὐτοσχεδιάζω. » Σχεδιάζοντα λέγειν ὅ,τι ἂν τύχῃ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδιάσαι; « Σχλ. Ἀρςφ. 2) Γρφ. [σχεδὸν], = Ἐγγίζω, πλησιάζω. » Ἐσχεδιάσαμεν πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν φωνῆς αὐτοῦ, «

;Σχεδιακῶς, ἐπίρ. = Σχεδικῶς.

Σχεδιὰς, άδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς Ἀγχούσης), (ἄλλ.) Χοιροσπέλεθος(;).

Σχεδίασμα (τὸ). τὸ γινόμενον αὐτοσχεδίως (ἐκ τοῦ προχείρου), λόγος ἢ πρᾶξις ἀπρομελέτητος, Σχέδιον.

†Σχεδιασμὸς (ὁ). τὸ σχεδιάζειν (πράττειν ἢ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου).

†Σχεδιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σχεδιάζων (αὐτοσχεδιάζων) τι. » Ὁ μὲν γάρ ἐστι μεθυςικὸς, ὁ αὐλὸς, ἄλης ἐρωτικῆς σχεδιαστὴς καὶ ἀδημονίας, « Κλμ.

†Σχεδιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ σχεδιάζῃ νὰ πράττῃ ἢ νὰ ὁμιλῇ —

Σχεδιαστικῶς, ἐπίρ. Χωρὶς ἀκρίβειαν, ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως.

Σχεδίην [σχέδιος], ἐπίρ. Π. Ἰων. ἐκ τοῦ πλησίον· (ἐπὶ χρόν.) μετ' οὐ πολύ.

†Σχεδικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι —

†Σχεδικῶς, ἐπίρ. Ἐξ αὐτοσχεδίου, ἐκ τοῦ προχείρου, (ἐπμ.) ἀπερισκέπτως, ὅπως τύχῃ, ἢ ἐν εἴδει σχέδους (ἴδε τὴν λέξιν), (ἐπμ.) αὐτογνωμόνως, ἰδιορρύθμως.

Σχέδιον (τὸ). ἔργον γινόμενον ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδίως), (Γαλλ.) ébauche, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Σχέδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος σχεδὸν (ἐκ τοῦ πλησίον). » Μάχη —, « Λξ., ἢ ἐκ τοῦ συςάδην. » Βέλος —, « Αἰσχλ., τὸ ἀγχέμαχον ὅπλον. 2) ὁ γινόμενος ἐκ τοῦ παράχρῆμα (ἐπμ. χωρὶς ἀκρίβειαν), αὐτοσχέδιος, πρόχειρος, πρόστυχος· ὀλιγοχρόνιος. (ὅθ. ὡς οὐσ.) » Σχεδία (ἐνν. ναῦς ἢ γέφυρα), « ἴδε τὴν λέξ. (καὶ προθετ.) » Ἐπὶ σχεδίου (ἐνν. χρόνου), » Ἀρετ., ἐπίρ. ἀντὶ Σχεδίως, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ.

Σχεδιουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σχεδίας (ξύλινα πήγματα, radeaux).

;Σχεδισμὸς (ὁ), εἶδ. χοροῦ γυναικ.

Σχεδίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἐκ τοῦ παραχρῆμα, αὐτοσχεδίως. » Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ. . σχεδίως ὠπτημένος, « Σχλ. Ακ.

†Σχεδογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σχέδη ἢ ἐπὶ σχέδης (ἴδε ᾖ τὰς δύο λέξεις).

†Σχεδογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐπὶ σχέδης (δηλ. ἐκ τοῦ προχείρου) σημείωσις, (ἰδιαιτ.) σχέδιον (ἰχνογράφημα) γεωγρφ. ἢ ἀςρνμ. χάρτου.

†Σχεδογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν σχεδογραφίαν, σχεδογράφου ἴδιος.

†Σχεδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σχέδη ἢ ἐπὶ σχέδης. » Τὸ γὰρ σαφές τε καὶ πρόδηλον ἐν λόγοις, λογογράφοις ἥδιστον, οὐ σχεδογράφοις, καὶ ταῦτα κλῆσιν τὸ σχέδην κεκτημένοις· γρίφους δέ σοι πλέκοντι τοὺς ἐν τῷ σχέδει, ἐπαχθές ἐστι πᾶν πρόχειρον ᾐσχέδην, « Ἰωάνν. Εὐχ.

Σχεδόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) σιμὰ (πλησίον) τινὸς, [ἐκ τοῦ

Σχεδὸν [σχεῖν], ἐπίρ. (κυρ. καὶ Π.) πλησίον. » Παρεῶν μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόρρω, « Θκρ. » Οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ τηλοῦ, « Ὀδ. Ι. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν, « Θκρ. (ἢ δοτ.) » Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγειν ἀρξῃ, « Ἰλ. Ν. (ᾐ μτνμ.) » Καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδὸν, « Ἰλ. Κ., πολλὰ κοντινὸς συγγενής, (παρβλ. Ἐγγυτέρω). (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἐκ τοῦ σχεδὸν, « Συν., ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. 2) (συνήθ. μτνμ. καὶ συνκδχ.) ὡς ἔγγιςα, περί που, παρ' ὀλίγον, (κοιν.) σχεδόν. » Σχεδὸν ἐνδεκαταῖος, « Θκρ. (καὶ συχν. μετὰ τοῦ Που ἢ Τι) » Σχεδόν τι, « Ξεν. » Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ κτλ., « Σοφ.

Σχέδος, εος-ους (τὸ), = Σχέδη, (ἰδιαιτ.) τὰ προκαταρκτικὰ (εὐσύνοπτα) ᾐ ἐπμ. δυσνόητα τῆς τεχνολογίας μαθήματα, (Λαν.) partes. » Τοῦ δὲ σχέδους ἡ τέχνη εὕρημα τῶν νεωτέρων ἐςὶ καὶ τῆς ἐφ' ἡμῖν γενεᾶς, « Ἀνν. Κομν.

†Σχεδουργία (ἡ), = Σχεδογραφία.

†Σχεδουργικὸς, ἡ, όν, = Σχεδογραφικός.

†Σχεδουργὸς (ὁ), = Σχεδογράφος.

†Σχεδρὸς, ὰ, όν, Γλσ. ἀντὶ Σκεθρός.

Σχεθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἔχω.

Σχεθέμεν, Δ. ἀντὶ Σχέθειν, ἐνς. ἢ Σχεθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Σχέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἔχω, κέκτημαι, ἢ (συχν.) ἴσχω, κρατῶ, κατέχω, σταματῶ, ἐμποδίξω. » Ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον, « Ὀδ. Τ. » Σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, « Ὅμ. » Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν (κατὰ διορθ. τοῦ Elmsleïou ἀντὶ τοῦ συνήθ. Σχέθειν), « Αἰσχ., « Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθῶν, « αὐτ. » Ἐκπέρσειν πόλιν. . φησὶν, οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδῶν σχεθεῖν, « Εὐρ.

Σχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔχω.

Σχελὶς, ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σκελίς.

†Σχελυνάζω, = Χελυνάζω.

Σχέμεν ᾐ (κατὰ προσσχημ.) Σχέμεναι. Δ. Ἰων. ἀντὶ Σχεῖν.

Σχένδυλα [σχεῖν], ης (ἡ), ἐργαλεῖόν τι (εἶδ. λαβίδος) τῶν τεκτόνων.

Σχενδυλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω μὲ τὴν σχενδύλην.

Σχενδύλη (ἡ), = Σχένδυλα.

Σχενδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχενδύλη.

†Σχενδυλόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς σχενδύλης λαμβανόμενος (πιανόμενος).

Σχέο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σχοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἔχω.

†Σχερὸς [σχεῖν], ὰ ἢ ὸς, όν, Γλσ. συνεχής(;), (Γαλλ.) continu, ἢ· (κατὰ μετάθ. ςοιχ.) ἀντὶ Ξηρός, (παρβλ.) Σκιρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῥός, (ὅθ. ὡς οὐσ.) ἡ ξηρὰ (γῆ), ἡ ςερεὰ, (Γαλλ.) le continent. ||. (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ δοτ. προθετ.) » Ἐν σχερῷ, » Ἐπὶ σχερῷ, « Π., κατὰ συνέχειαν (τοπ. ἢ χρον.), ἀδιακόπως, (ὀρθότ. ἐν συνθ. Ἐνσχερὼ, Ἐπισχερώ).

Σχὲς, ἀόρ. β'. τῆς πρς. καὶ

Σχέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔχω.

Σχέσις, εως (ἡ). τὸ ἔχειν (διακεῖσθαι) οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ κατάςασις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεται ἢ ἡ ἀναφορὰ (Γαλλ. relation, rapport) τὴν ὁπ. ἔχει τις ἤ τι πρὸς ἕτερον (« Τὸ γοῦν δεξιὸν φύσει μὲν οὐκ ἔστι δεξιὸν, κατὰ δὲ τὴν ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σχέσιν νοεῖται· μετατεθέντος γοῦν ἐκείνου, οὐκέτ' ἔσται δεξιόν, « Αρτ.)· (ἰδιαιτ. παρ' ἰατρ.) ἡ μὴ μόνιμος (μὴ καθ' ἕξιν) διάθεσις τοῦ σώματος πρὸς νόσον. » Ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις Ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, Ἐν ἕξει, « Γαλ. » Τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; « Ακ. 2) (ἐνίοτε) βάσταγμα, πιάσιμον, κράτησις. » Οὔρων (» Ἐπιμηνίων)—, « Ἀρετ., Ἀρςτ.

†Σχεταῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σχέτλιος.

Σχετήριος, α, ον. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κρατεῖν (ἐμποδίζειν). » Λιμοῦ σχετήριον, « Εὐρ., μέσον πρὸς θεραπείαν (κατάπαυσιν).

Σχετικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σχέσιν (κράτητησιν) ἐπιτήδειος, συνεκτικὸς, ἐμποδιστικός. 2) ὁ ἔχων σχέσιν (ἀναφορὰν ἢ οἰκειότητα) πρὸς ἕτερον· (Λογικ.) ἀναφορικός· (Γαλλ.) rélatif. » Τὸ Πατὴρ σχετικὸν καὶ τὸ Υἱὸς ὁμοίως, « Θεοδώρ. » Περὶ τὴν σχετικὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, « Θφν.

Σχετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ σχέσιν πρὸς ἕτερον, ἀναφορικῶς, (Γαλλ.) relativement· (ἐνίοτε) μὲ οἰκειότητα.

Σχετλιάζω, Μ. άσω. Ἀδημονῶ ἢ Παραπονοῦμαι ὡς ὑποφέρων σχέτλια ἔργα, δεινοπαθῶ. » Οὐ δεῖ σχετλιάζειν ϗ βοᾷν πρὶν ἂν μάθῃς, « Ἀρςφ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς τὴν τύχην ἐσχετλίαζεν, « Ἀρςντ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Σχετλιάζουσα τὸ συμβὰν, « αὐτ.

Σχετλιασμὸς (ὁ). τὸ σχετλιάζειν, ἀγανάκτησις (ἀδημονία) δεινοπαθοῦντος.

Σχετλιαστικὸς, ἡ, όν. (γρμτ.) Σχετλιασμοῦ (Δεινοπαθείας) ἐκφραστικός.

Σχετλιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς σχετλιάζων, μετὰ σχετλιασμοῦ (δεινοπαθείας).

Σχέτλιος [ἔχω ἢ ἴσχω], α, ον. (κυρ.) Ὁ ὑποφέρων ἢ ἐπιμένων εἴς τι· (ἐπμ.) τολμητίας· ἐπιχειρηματίας· ἰσχυρογνώμων· ἀπονενοημένος· σκληρὸς, ἀνένδοτος, ἄκαμπτος· κακότροπος, βίαιος· ταλαίπωρος, ἄθλιος (παρβλ.) Τλήμων· (ἐπὶ πραγμ.) δεινὸς, ἀθέμιτος· ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος· (ἐν γέν.) φοβερὸς, ὀλέθριος. » Ὕπνος—, « Ὀδ. Κ. » Ἔρις—, « Ἡσ. » Σχέτλια ἔργα, « Ἡσ., Ὅμ. » Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, « Ὀδ. Ξ. » Σχέτλια πέπονθα πράγματα, ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας, « Ἀρςφ. » Σχέτλια λέγεις ϗ ὑπερφυῆ, « Πλάτ., φοβερὰ, παράξενα. » Νενόμισται ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ σχέτλια ἔργα πάντα Λήμνια καλέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Ὅσα σχέτλια καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγονα, « αὐτ. (παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἔμφασιν). » Σχέτλιε, πῶς ἔτλς Ἀϊδός δε κατελθέμεν; « Ὀδ. Α. » Σχέτλιε, οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν; « Ὀδ. Μ. » Σχέτλιος εἷς, Ὀδυσσεῦ· οὐδέ τοι γυῖα κάμνεις· σιδήρεά τοι πάντα τέτυκται, « αὐτ. » Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔ ποτε λήγεις, « Ἰλ. Κ. » Μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη, « Ἰλ. Γ.

Σχετλίως, ἐπίρ. Δεινῶς, ἐλεεινῶς, ἀθλίως, κτλ.

Σχέτο, Π. ἀντὶ Ἔσχετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἔχω.

Σχῆμα (τὸ), [ἔχω]. ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνε βαλμένον (ἡ θέσις καθ' ἣν παρουσιάζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς) τι, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον· ἡ ἐνδυμασία (τὸ περιπάτημα κτλ.) τοῦ ἀνθρ., (ἐν γέν.) τὸ φέρσιμον (» Γνοίη δ' ἄν, ὡς τὰ πολλὰ γ' ἀνθρώπου πέρι, τὸ σχῆμ' ἰδὼν τις, εἰ πέφυκεν εὐγενὴς, « Εὐρ. » Ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, « Πλάτ. » Σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος ςολῆς ὑπάρχει προσφιλεςάτης ἐμοί, « Σοφ. » Οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ ϗ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων, « Ξεν. » Εἰσελθόντος τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως μετὰ τοῦ σχήματος ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, « Χρνγρφ., μὲ τὰ παράσημα ϗ τὴν δορυφορίαν τοῦ ἀξιώματός του. » Τὸ μικρὸν [» Τὸ μέγα, » Τὸ ἀγγελικὸν] σχῆμα, « Ἐκκλησ., τὸ τῶν μοναχῶν.)· (ἐπὶ ζ.) = Σκευὴ (Ξεν. ΚΠ. Ζ', ά, 49)· (ἰδιαιτ.) πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς ἐπίδειξιν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν· (ἐπμ.) = Πλάσμα, πρόσχημα (» Γέροντες οὐδέν ἐσμεν πλὴν ὄχλος καὶ σχῆμα, « Εὐρ.)· ὕφος, ἔμφασις, ἀξιοπρέπεια, (Γαλλ. contenance, dignité (» Μήτε ὀφρῦν κατὰ σχῆμα κινῶν, « Πλ. » Κατὰ σχῆμα κάονται [οἱ Βραχμᾶνες], οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως, « Ακ. » Οὐκ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἡμῖν ἐπιστέλλεις, ἀλλὰ τὸν εἰωθότα τρόπον, « Βασίλ.)· (ἰδ.) κίνημα (Ἰταλ. πάσσο) χορεύοντος (Ἡρ. ς', 129) ἢ ἁπλῶς ὑποκρινομένου (παριςάνοντος) (» Μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιςον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα, « Ἀρςφ., ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζαντ. Σχηματάριος, ὁ παντομῖμος· ἴδε καὶ Σχηματίζω· σχέδιον ἰχνογραφήματος· (γεωμετρ.) » Ἐπιφάνεια καὶ περιγραφὴ καὶ πέρας σώματος (Πλ.)· (ἁπλ.) μορφή· εἶδος (» Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, « Γρφ. » Ἐν ἀπολογίας σχήματι τοὺς λόγους ποιούμενος, « Ἰσκρ. » Ἐν τείχους σχήματι προβέβληται τῆς Ἰταλίας, « Ἡρωδ.)· (ῥτρ.) » Λόγου (» Λέξεως) σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρειν μηδ' ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν διάνοιαν, κόσμου τινὸς τῇ πλάσει, ἢ χρείας ἕνεκα (Τιβέρ.), « (Γαλλ.) figure.

Σχηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω σχῆμα (μορφὴν) εἴς τι (» Ἡ τῶν ὄντων οὐσία.. οὖσα ἀσχημάτιστος, ὑπό τινος αἰτίας ὀφείλει σχηματίζεσθαι, « Σξτ.)· καλλωπίζω (» Λαμπρῷ καλέπτρῳ σχηματίζεται κόμην, « Εὐρ.)· κάμνω σχήματα (πάσσα, χειρονομίαις), χορεύω (» Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς, οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύετον, « Ἀρςφ.)· (μσ.) λαμβάνω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα (τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν), διαθέτω τὸ ἐξωτερικόν μου οὕτως ἢ ἄλλως (» Οἱ λιθιῶντες, σχηματισθέντες ὥςε τὸν λίθον μὴ προσπίπτειν πρὸς τὸν οὐρητῆρα, ῥηϊδίως οὐρέουσιν, « Ἱππκρ.)· (μτνμ.) καμόνομαι, ὑποκρίνομαι, » Πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισαι, « Πλάτ., προσποιεῖται ὅτι τὸ ἐξεύρει. » Ἐξαρνοῦνται (φιλοσοφίαν) καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Λόγος ἐσχηματισμένος, « Αξ., ὁ ἀλληγορικὸς ἢ (ἡ) ἐπιτετηδευμένος.

Σχηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ διὰ σχημάτων ἢ κατὰ σχῆμα μόνον, εἰκονικός.

Σχημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχῆμα.

Σχημάτισις, εως (ἡ) καὶ

Σχηματισμὸς (ὁ), τὸ σχηματίζειν ἢ σχηματίζεσθαι, μόρφωσις, τροποποίησις τοῦ σχήματος· (μτνμ.) ὑπόκρισις, προσποίησις· ἐπιτήδευσις· ἐπίδειξις· (ῥτρ.) καλλωπισμὸς διὰ σχημάτων. » Περικλῆς μὲν οὖν, ἀπό τ' ἀρετῆς ἀληθινῆς ϗ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων, οὐδενὸς ἐδεῖτο σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον, οὐδὲ πιθανότητος, « Πλ. » Ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον, « Πλάτ. » Γοργίας πρῶτος ἐχρήσατο τοῖς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις, « Διόδ.

Σχηματόγραπτος (ὁ, ἡ). περιγεγραμμένος διὰ σχημάτων.

Σχηματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Διαγράφω) σχήματα· περιγράφω τὸ σχῆμά τινος· ἰχνογραφῶ.

Σχηματογραφία (ἡ). διαγραφὴ σχημάτων ἢ τοῦ σχήματός τινος, ἰχνογραφία.

Σχηματόδεσμος (ὁ), εἰδ. ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου.

Σχηματοθήκη (ἡ). ἀποθήκη σχημάτων (προσωπείων, ἐνδυμασιῶν), σκευοθήκη θεάτρου.

Σχηματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω σχήματα, σχηματίζω τι ἢ (μσ.) ἐμαυτὸν οὕτως ἢ ἄλλως.

Σχηματοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ σώματος παράστασις διαφόρων σχημάτων, χορὸς παντομίμου.

Σχηματότης (ἡ), (φλαφ.) ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχοντος ἢ δυναμένου νὰ λάβῃ σχῆμα, ἐπιδεκτικότης σχήματος.

Σχηματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Σχηματοποιῶ, σχηματίζω.

Σχηματουργία (ἡ), = Σχηματισμὸς, σχηματοποιία.

†Σχῆσις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σχέσις.

Σχήσω, μέλλ. τοῦ Ἔχω ἢ τοῦ Ἴσχω.

Σχίδα, Π. ἀντὶ Σχίδην, αἰτ. ἀνμλ. τοῦ Σχίδη.

Σχιδακηδὸν (κιδὸν), ἐπίρ. Ἐν εἴδει σχίδακος, καθὼς σχίζεται τὸ πελεκοῦδι.

Σχιδακίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς σχίδακας, σχίζω εἰς λεπτά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχιδακώδης, εος (ὁ). ὁ ἐν εἴδει σχίδακος, σχιδάκι ὅμοιος.
Σχιδανόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Σχιζόπους.
Σχίδαξ, ακος (ὁ) καὶ
Σχίδη (ἡ). σχίσμα (τμῆμα) ξύλου, πελεκοῦδι.
Σχίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχίδη, πελεκουδάκι. 2) (μτνμ.) κλωστὴ ξεφτίσματος (ξαντοῦ), (Γαλλ.) brin de charpie.
†Σχίδος, εος-ους (τό), (Γλσ.) ἀντὶ Σχίδη.
‡Σχιδώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὸν ὄνυχι, δίχηλος.
Σχίζα, ης (ἡ). κομμάτι ξύλου σχισμένον διὰ καύσιμον, (κοιν.) σκίζα. 2) (σπν.) ἀντὶ Βέλος ἢ Δόρυ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σχίσις, (Συν.).
Σχιζίας, ου (ὁ). λιγνὸς καὶ ξηρὸς ὡς ἂν σχίζα, ψηλόλιγνος.
Σχιζίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχίζα, πελεκουδάκι, (παρβλ.) Σχίδιον. » Σχιζία ἄρτου ξηροῦ, « Κύριλλ. Σκυθοπολ., τάκος παξιμαδίου.
Σχιζοποδία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν σχιζοπόδων ζώων.
Σχιζόπους, ὁπόδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὸν (διῃρημένον εἰς δακτύλους) πόδα, (ἀντιθ. τῷ Στεγανόπους).
Σχιζόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὰ (διῃρημένα εἰς γωνιαστὰ κονδύλια) πτερά, (ἀντιθ. τῷ Στεγανόπτερος).
Σχίζω [συγγ. τῷ Σχάζω], Μ. σχίσω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην, σκίζω, ξεσχίζω· διαιρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.). »Λέων, σώματι κύρσας, ῥινὸν κρατερῆς ὀνύχεσσι σχίσσεν, « Ἡσ. » Ὁ Νεῖλος ῥέει, μέσην Αἴγυπτον σχίζων, « Ἡρ. (ᾗ πθ.) » Δίχα μὲν τὸ θέριζρον ἔσχιζαι, « Θκρ. » Σχιζομένης τῆς ὁδοῦ, καὶ τῆς μὲν ἐς ἀριστερὴν φερούσης, τῆς δὲ ἐς δεξιήν, « Ἡρ. » Σχίζεται τὸ γάλα, « Ἀσκρ., κόπτει, τυριάζει, χωρίζεται ἀπὸ τὸν ὀρρόν. (καὶ μτφρ.) » Καὶ σφεων ἐσχίζοντο αἱ γνῶμαι, « Ἡρ. » Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, ᾗ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰ., οἱ δὲ σὺν τοῖς Ἀ., « Γρφ.
Σχινδάλαμος, Π. καὶ
Σχινδαλμὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σκινδαλμός.
‡Σχινδυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχίζω εἰς λεπτὰ τμήματα, [ἐκ τοῦ
‡Σχινδύλη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σχίδη, σχίζα λεπτή, πελεκοῦδι, (ὅθ. τὸ Ἀττ.) scindula.
Σχινδύλησις, εως (ἡ), τὸ ιὸν. τοῦ Σχινδυλέω, σχίσιμον εἰς λεπτὰ τμήματα.
Σχινέλαιον (τό), τὸ ἐκ τῶν κόκκων τοῦ σχίνου ἔλαιον, τσυκκουδόλαδον.
Σχινίζω, Μ. ίσω. Παστρεύω (κυρ. τοὺς ὀδόντας) μὲ ξύλον σχίνου. ||. (μσ.) μασῶ μαστίχην ἢ παστρεύω τὰ ὀδόντιά μου μὲ ξύλον σχίνου (ἵνα ᾖ ἄσπρα). ||. (εἰς τὸν Ἀθ. 621. τὸ διορθ. Σχοινίζομαι ἢ Σκινθίζομαι), χορεύω πηδηκτόν τινα χορόν.
Σχίνινος, η, ον. Ὁ ἐκ σχίνου. ||. (οὐσ.) Σχινίνη (ἐνν. ῥητίνη), « Δσκρ., ἡ μαστίχα.
Σχινίς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδ. (εἰς τὴν ὑπ. ἦτον ἀφιερωμένον, ὡς ἀφροδισιαστικὸν φυτόν, ἡ σχῖνος, τὸ σκιλλοκρόμμυδον). 2) ὁ κόκκος τοῦ δένδρ. σχίνου, τὸ (κοιν.) τσύκκουδον.
Σχινοκέφαλος (ὁ, ἡ), Κωμ. Π. ὁ ἔχων μεγάλην ᾗ σουβλερὰν κεφαλὴν εἰς εἶδος σχίνου(2).
Σχῖνος (ἡ), [σχίζω], εἶδ. δένδρ. ἡ θάμνου, (κοιν.) σχίνος, ἡ μαστιχιά, (παρβλ. Τερέβινθος). 2) τὸ φυτὸν Σκίλλα, (κοιν.) σκιλλοκρόμμυδον.
Σχινοτρώκτης, ου ᾗ
Σχινοτρώξ, ῶγος (ὁ), [σχῖνος, τρώγω]. ὁ μασῶν μαστίχαν, (συνκδχ.) γυναικώδης, θηλυδρίας.
Σχινώδης, εος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχίνου, ὅμοιος μὲ σχῖνον ἢ γεμάτος σχῖνα.
Σχίσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σχίζω, κόψιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην, σχίσιμον, σχισμάδα. »Γάλακτος —, « Ὀρειθ., τὸ κόψιμον.
Σχίσμα (τό). τὸ σχισμένον μέρος ἢ πρᾶγμα, σχίσιμον, ξέσχισμα· (μτφρ.) χωρισμὸς βίαιος, ῥῆξις, (Γαλλ.) scission· κόμμα, (ἐκκλησ.) αἵρεσις.
Σχισματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σχίσμα (κόμμα, αἵρεσιν).
Σχισμὴ (ἡ), = Σχίσμα, σχισμάδα, χαραγμάδα.
Σχισμὰς (ὁ), = Σχίσις ἢ Σχίσμα.
Σχιστὸς, ἡ, όν. Σχισμένος ἢ δυνάμενος νὰ σχισθῇ. » Ῥάλα σχιστὰν, « Ὀρειθ., τὸ χωρισμένον ἀπὸ τὸ τυρόγαλον. «Λίνον σχιστὸν, « Γρφ., τὸ κτένιστον. ||. (οὐσ.) Σχιστὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Στυππηρία), « Ἐπιτρ. » Σχιστὰν (ἐνν. ἱμάτιον), εἶδος γυναικ. φορέματος (πιθαν. μὲ γιρομάτσια), καὶ » Σχιαταὶ (ἐνν. κρηπῖδες ἢ ἐμβάδες), εἶδ. γυναικ. ὑποδημάτων, (παρβλ. Πρόσχημα).
Σχοίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σχοῖντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. Β'. τῆς εὐκτ. ᾗ
Σχοίην, ἐνέργ. ἀόρ. Β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔχω.
Σχοινάνθη (ἡ) ᾗ
Σχοινάνθιον ᾗ Σχοίνανθον (τό) ᾗ
Σχοίναντος (ἡ), εἶδος σχίνου εὐώδους, ἴδε Σχῖνος.
Σχοινιὰ (ἡ). τοῦφα σχοίνων (ἴδε Σχοῖνος). 2) πλέγμα ἀπὸ βρούλα· (ἐν γέν.) πλέγμα, περιπλοκάδα. » Σχ. βυτρύων εἰς κύκλον περιηγμένη, « Ἰώσ.
†Σχοινιαία (ἡ). μέρος ὅπου ῥήφην (κάμνουν) σχοινία.
Σχοινίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ τὸ σχοινὶ (Καταμετρῶ) γῆν, (Γαλλ.) arpenter. 2) (συνκδχ.) διανέμω γῆν (κυρ. εἰς τοὺς κληρούχους). 3) (μσ.) χορεύω παντομιμικόν τινα χορὸν, (κατὰ διορθ. ἀντὶ Σχινίζομαι).
Σχοινικλος καὶ Σχοίνιλος (ὁ), εἶδ. πτην. παρυδατίου, (ἄλλ.) Σχοινίων, (κοιν.) σκοινοπούλι (εἶδ. σουσουράδας), (παρβλ.) Κίγκλος.
Σχοινικὸς, ἡ, όν ᾗ
Σχοίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος μὲ σχοῖνον, (συνκδχ.) μακρὺς καὶ λιγνός. » Φωνὴ —, « Ἡσυχ., ἡ σαῦρα ᾗ διερρωγυῖα.
Σχοινίον (τὸ). τὸ ἐκ σχοίνων πλέγμα, σχοινὶ (κυρ. ἀπὸ βρούλα), φλαμπροσχοινον· (ἰδιαιτ.) σχοινίον πρὸς καταμέτρησιν ἰδάφους, (Γαλλ.) cordeau (pour arpenter), μέτρον ἐκτάσ., (ἄλλ.) Σχοῖνος (« Σχοινία ἔπεσάν μοι ἐν τοῖς κρατίστοις μου· καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μου κρατίστη μοί ἐστι, « Ψαλμ., = « Σχοῖνοί μοι κρατεροῖσιν ἐφωρμήθησαν ἐπ' ἔργοις· » Καὶ γὰρ κλῆρος ἐμὸς κρατερὸς ᾗ πιῳδὸς ἐτύχθη, « Ἀπολλιναρ.)· (μτφρ.) σειρὰ ἀδιάκοπος. « Μεριμνῶν —, « Ἱππ.
Σχοινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σχοινία, σχοινᾶς.
Σχοίνιος, α ᾗ ος, ον, = Σχοινινος.
Σχοινιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων σχοινία, Σχοινοπλόκος. 2) ὁ περιστρέφων διὰ τῆς τροχιλαίας τὸ σχοινίον τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἀνασύρων ὕδωρ, (παρβλ.) ἡμονιόστροφος.
Σχοινιοσυμβολεὺς, έως (ὁ). ὁ συμβάλλων (συμπλέκων κυρ. καραβιοῦ) σχοινία, σχοινιοπλόκος.
Σχοινὶς, ίδος ᾗ τδος (ἡ), (ἐπιθ.) ἀντὶ Σχοινίνη. » Κύρτη —, « Νίκ. ||. (οὐσ.) πλέγμα (σχοινὶ, καλάθι, κόσκινον κτλ.) ἀπὸ βρούλα. «Σκῦφος ἀργυροῦν ἔχον σχοινίδα, « Ἐπγρφ., σχοινοειδὲς περικόσμημα. » Τὰ δὲ κύματα στρεπτὰ, τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινίδων ἔκτυπον, « Ἀρις. 2) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου, (συγκ. τῷ Σχινίς).
Σχοίνισια (τὰ). μέρος γῆς μετρημένον μὲ τὸν σχοῖνον καὶ μοιρασμένον εἰς κληρούχους· (ἐν γέν.) μερὶς, κλῆρος. »Ἐγένετο τὰ δύο σχοινίσματα τοῦ θανατῶσαι, καὶ τὰ δύο σχοινίσματα ἐζώγρησε, « Γρφ.
Σχοινισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ σχοινίζω, ἡ διὰ τοῦ σχοινίου καταμέτρησις (arpentage) ᾗ διανομὴ γῆς. 2) εἶδ. στερέωσεως, (Ἰταλ.) corda.
Σχοινίτης, ου (ὁ) καὶ Σχοινῖτις, ιδος (ἡ). καμωμένος ἀπὸ σχοῖνον (βροῦλα). «Καλύβη —, « Ἐπγρ.
Σχοινίων, ονος (ὁ), = Σχοινίκλος. 2) (μουσ.) εἶδ. αὐλήματος.
Σχοινοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Χορεύω) εἰς τὸ σχοινὶ ὡς -
Σχοινοβάτης [σχ. βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν (χορεύων) ἐπάνω εἰς τὸ τεντωμένον σχοινὶ, (Γαλλ.) funambule.
Σχοινοβατία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σχοινοβάτου.
Σχοινοβατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σχοινοβάτην, σχοινοβάτου ἴδιος. «Σχοινοβατικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ σχοινοβ.
†Σχοινόδεσμος (ὁ), (νλγ.), σχοινὶ (δεσμὸς) ἀπὸ βρούλα.
Σχοινοδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ σχοινὶ (ἀπὸ βρούλα).
Σχοινοδρομία (ἡ). τὸ τρέξιμον ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ ἢ εἰς τὰ σχοινιὰ, Σχοινοβατία, [ἐκ τοῦ
Σχοινοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ (ὡς) σχοινοβάτης ἢ, ἀναβαίνων εἰς τὰ σχοινιὰ τοῦ καραβιοῦ (ὡς) ναύτης.
Σχοινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχοίνου, ὅμοιος μὲ σχοῖνον ἢ σχοινί.
Σχοινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σχοινώδης, ὅμοιος μὲ σχοῖνον, ἢ γεμάτος σχοίνους (βρούλα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχοινολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ σχοινοτενῶς, μακρολογῶ.

Σχοινομέτρης, ου (ὁ). χωρομέτρης καταμετρῶν τὰς ἀποστάσεις διὰ σχοίνου. »Τοῦ τῆς Συρίας σχοινομέτρου,« Εὐσ., Ξενοφῶντος τοῦ Λαμψακηνοῦ.

Σχοινόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ σχοῖνον (βροῦλον).

Σχοινοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω σχοίνους (σχοινία).

Σχοινοπλοκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σχοινοπλόκον, σχοινοπλόκου ἴδιος. » Σχοινοπλοκικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ σχοινοπλ.

Σχοινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ⅔

;Σχοινοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σχοινιὰ (καλάθια, ψάθας κτλ.) ἀπὸ σχοῖνον.

†Σχοινορραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω μὲ σχοῖνον (βροῦλον).

Σχοῖνος (ὁ ⅔ μτγν. ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) βοῦρλον, (Γαλλ.) jonc. » Σχοῖνος ὁ ἀρωματικὸς ἢ εὐώδης ἢ μυρεψικὸς, « ὁ καὶ (ἁπλ.) » Σχοῖνος,« Δσκρ., εἶδος φυτοῦ τῆς Συρίας, (ἄλλ.) Σχοίνανθος. »Κάλαμον καὶ σχοῖνον καὶ τὴν ἄλλην ὕλην τὴν ἀρωματίζουσαν,« Διόδ. » Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος, « Ἐπγρ. 2) μέρος κατάφυτον ἀπὸ σχοίνους, ἢ τοῦφα σχοίνου, (ἀλλ.) Σχοινιά. »Ἐγκέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ, « Πίνδ. 3) πλέγμα (σχοινὶ, καλάθι, ψάθα) ἀπὸ σχοῖνον. » Κατίει σχοίνῳ σπυρίδα ἐς τὴν λίμνην, « Ἡρ. » Αὖσον τᾶς σχοίνω με,« Θκρ. 4) μέτρ. ἑκτάσ. (κυρ. πρὸς καταμέτρησιν κατακτηθείσης γῆς τὴν ὀπ. παρεχώρουν εἰς κληρούχους ἢ διένεμον πρὸς γεωργίαν εἰς σκλάβους). » Πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι, « Ἡρ. 5) (παρ' Αἰγυπτ.) μέτρ. ἑκτάσ. περιέχον 25, ἢ 30, ἢ 40, ἢ 60 (ἴδε Ἡρ. Β', 6) ἢ 120 στάδ. » Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκρατον ὀρχήσασθαι καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι,« Χρησμ. παρ' Ἡρ. »Τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου σὺ ἐξιχνίασας, » Ψαλμ., τὴν διαγωγήν μου.

Σχοινοστρόφος (ὁ, ἡ), = Σχοινιοστρόφος.

Σχοινοσυμβολεὺς, έως (ὁ), = Σχοινιοσυμβολεύς.

Σχοινοτένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Σχοινοτενὴς [[σχ. τείνω]], έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ὡς ἂν τὸ σχοινὶ (τὸ ὀπ. στρήφουν ἢ μὲ τὸ ὀπ. μετροῦν), ἴσιος, ὁλοΐσιος. » Διώρυξ (» Διέξοδος) —,« Ἡρ. 2) (συνκδχ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.) μακρὺς, διεξοδικὸς. » Ἀοιδὴ (» Περίοδος) —, « Πίνδ., Γρμτ. 3) = Σχοινότονος. » Σπυρὶς —, « Ἐπγρ., σχοινόπλεκτος.

Σχοινοτενῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν σχοινὶ τεντωμένον, ὁλοΐσια· διεξοδικῶς.

;Σχοινοτονία (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν φορὰ (διεύθυνσις)· μῆκος, [[ἐκ τοῦ

Σχοινότονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) σχοινία τεντωμένα· σχοινόπλεκτος(;). » Κλίνη —,« Ἱππκρ., κρεββάτι τὸ ὀπ. ἀντὶ σανίδων ἔχει σχοινιά.

Σχοινουργὸς (ὁ, ἡ), = Σχοινοπλόκος.

Σχοινοῦς, οῦσσα, οῦν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Σχοινόεις, πλήρης σχοίνων, (ὁ Στρβ. Γ', 160, δι' αὐτοῦ μεταφράζει τὸ Λτν. spartarium).

†Σχοινοφιλίνδα (-φολίνδα ἢ ὀρθότ. -βολίνδα), ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς ἀναλογ. μὲ τὸ Γαλλ. jeu du mouchoir.

Σχοινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σχοῖνον. 2) ὁ κρατῶν σχοινὶ ἢ ἄλλο τι πλέγμα ἀπὸ σχοῖνον.

;Σχοινοφυλίνδα, = Σχοινοφιλίνδα.

Σχοινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σχοινίον ἢ παράγων σχοίνους.

;Σχοινοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλινὸν ἐκ σχοίνου (σχοινίου).

Σχοινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σχοινόεις.

Σχοινωτὸς, ἡ, όν. Στρημμένος ὡς ἂν σχοινί.

Σχολάζω, Μ. άσω. Σχολὴν ἄγω, ἀργῶ, ἀπρακτῶ (» Ἀσχολούμεθα γὰρ, ἵνα σχολάζωμεν, « Ἀρστ. » Διονύσιος πρὸς τὸν πυθόμενον εἰ σχολάζοι, Μηδέποτ', εἶπεν, ἐμοὶ τοῦτο συμβαίη, « Πλ.)· (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) παύω (ἀναπαύομαι, [κοιν.] σχολνῶ) ἀπὸ (»Τοὺς παῖδας σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων, « Πλ.)· (μὲ ἀπαρ.) ἀδειάζω (εὐκαιρῶ) νὰ κάμω τι (» Σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ θεός, « Ψαλμ. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] » Ἀρκεῖ γὰρ ἂν βασιλεὺς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ,« Πλ. »Ἔνιοι γὰρ τὸ κοινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι, « Λκ.)· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) καταγινομαι (ἀφιερόνω τὸν καιρόν μου) εἴς τι, (Γαλλ.) vaquer à (» Ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες,« Λκ. »Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι, « Ξεν. » Πρεσβείᾳ τινὶ τοῦ πατρὸς σχολάζοντος, « Πλ. » Οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐσχόλασα, « Ξεν.)· (ἰδιαιτ.) εἶμαι μαθητὴς (συγχνάζω εἰς τὸ σχολεῖον) τινος· (ἐνίοτε) ἔχω σχολεῖον, παραδίδω μαθήματα, διδάσκω (» Ἐχρήσατο Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγητῇ, καὶ περ Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος, « Πλ.)· (ἐπὶ τόπ.) εἶμαι κενὸς (ἄδειος). »Τόπος σχολάζων,« Πλ. »Καθέδρα σχολάζουσα,« Ἰουλ., ἡ χηρεύουσα, (Γαλλ.) vacante. »Ἡμέρα —, « Αξ., ἡ (κοιν.) Σχολή.

Σχολαῖος, α, ον, (τὸ παρθ. Ἀττ. -αίτερος, -αίτατος). Ὁ σχολῇ (ἐν ἀνέσει, μὲ ἀργοπορίαν) γινόμενος ἢ πράττων τι, βραδύς· ἀμελὴς, ἀργοκίνητος. »Τὸ σχολαῖον τοῦ βαδίσματος,« Πλ.

Σχολαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σχολαίου, βραδύτης, ὀκνηρία, ἀργοπορία.

Σχολαίως (τὸ παρθ. Ἀττ. -αίτερον, -αίτατα), ἐπίρ. = Σχολῇ, μὲ ἀργοπορίαν, βραδέως, ἐν ἀνέσει· κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως. » Ὁ μὲν θᾶττον, ὁ δὲ σχολαίτερον, « Δμ. » Ἄρχεσθαι πολέμου ὡς σχολαίτατα.. καταλύεσθαι δὲ ᾗ δυνατὸν τάχιστα,« Ξεν.

Σχολαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Σχολάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) σχολῆς ἢ αἱρέσεως (συστήματος φιλοσοφ.).

Σχολαστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον εἰς τὸ σχολάζειν, δωμάτιον πρὸς σπουδὴν καὶ ἀνάπαυσιν, (Γαλλ.) cabinet d'étude.

Σχολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σχολάζων, ἀργός. » Βίος —,« Πλ.

Σχολαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ σχολάζειν, σχολαστοῦ ἴδιος. » Σύλλογοι —,« Ἀρστ., συναθροίσεις ἀργῶν ἀνθρ. » Τὸ σχολαστικὸν, « αὐτ., ἢ πρὸς τὸ σχολάζειν ῥοπή. 2) ὁ σχολάζων περὶ τὰς μαθήσεις, σπουδαῖος, λόγιος. » Μειράκια σχολαστικὰ θηρεύων,« Ἀθ. 3) (μτγν.) ὁ περιορίζων ὅλην του τὴν σοφίαν εἰς τὰ γράμματα τοῦ σχολείου, (ἐπμ.) ἄχρηστος καὶ γελοῖος ὡς πρὸς τὰ τοῦ βίου, (Γαλλ.) pédant. » Ὁρᾷς οὖν ὅτι σχολαστικὸν σε δεῖ γενέσθαι, τοῦτο τὸ ζῷον οὗ πάντες καταγελῶσιν; « Ἐπικτ. » Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστιν; ἢ δῆλον ὡς σχολαστικὴ νόησις ὑπὸ περιεργείας λήγουσα εἰς ψυχρότητα, « Λογγ. 4) (Βυζ.) δικηγόρος. » Δοθῆναι ἄδειαν τοῦ καταστῆναι ἐκδίκους σχολαστικοὺς, οἵτινες αὐτὸ τοῦτο τὸ λειτούργημα τοῦ ἐκδικεῖν τὰ πράγματα ἐπιτήδευμα ἔχουσι,« Συνοδ.

Σχολεῖον (τὸ). τόπος σχολῆς (διατριβῆς πρὸς μάθησιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν), διδασκαλεῖον, σπουδαστήριον.

Σχολὴ (ἡ), [[σχεῖν]], ἀργία, εὐκαιρία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, (Γαλλ.) loisir. »Ἄλλως καὶ σχολῇ ἐστι· τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις; « Θκρ. » Οὐ σχολὴ,« Λκ., δὲν ἔχω καιρὸν, δὲν ἀδειάζω. »Αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω, « Εὐρ. »Ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγεις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, « Λκ. (καὶ μὲ γεν.) » Πόνων —, « Εὐρ. (καὶ προθετ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) »Ἐπὶ σχολῆς, « αὐτ., ἢ » Κατὰ σχολὴν,« Ἀρστ., ἐν ἀνέσει, καθ' ἡσυχίαν. » Σχολὴν ἄγειν ἀπό τινος, « Ξεν., = Σχολάζειν. » Δοκεῖ τε ἡ εὐδαιμονία ἐν τῇ σχολῇ εἶναι, « Ἀρστ. 2) ὁ καιρὸς τὸν ὀπ. ἀφιερόνει τις εἴς τι, ἐνασχόλησις. » Σχολὴν ἔχειν πρός τι (ἢ) ἀμφί τινα, « Ξεν., ἐνασχολεῖσθαι εἰς. 3) ἔργον τὸ ὀπ. πράττει τις ἐπὶ σχολῆς (σχολάζων)· (ἰδιαιτ.) παράδοσις ἢ ἀκρόασις μαθήματος, σπουδὴ, μελέτη· μάθημα γραμμένον, μελέτημα. » Τὴν γενομένην μοι σχολὴν περὶ τοῦ ἀκούειν, ἀπέσταλκά σοι, « Πλ. 4) = Σχολεῖον. » Οἷς ἐν τῇ σχολῇ παραδείγμασι χρώμεθα,« Ἀρρ. »Τῆς Ἀθηναίων πόλεως εἰκόνα ποιήσας τὴν ἑαυτοῦ σχολὴν, « Δ. Ἀλ. » Μεμνημένος ὡς οὐκ εἰς θέατρον, οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται. 5) = Σχολαστήριον. 6) βραδύτης, χρονοτριβὴ, ἀργοπορία. »Ὡς δ' αὐτῷ ἐδόκει σχολὴ γίγνεσθαι, « Θκ., (ὀθ. ||. ἢ δοτ.) Σχολῇ (ἑλλ. προθ.), ἐπιρ. ἀντὶ Σχολαίως, ἀγάλι-ἀγάλια, ἐν ἀνέσει, βραδέως· δυσκόλως· μόλις καὶ μετὰ βίας· (κατ' ἔκτ.) παντάπασιν, οὐδόλως. »Σχολῇ σκοπεῖν, « Ἀνδκδ., = Ἐπὶ σχολῇ. »Εἰ σχολῇ ὑπήκουόν σοι,« Ξεν. »Σχολῇ πορεύεσθαι, « αὐτ. » Σχολῇ σ' ἂν ἐστειλάμην, « Σοφ. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) » Σχολῇ γε, « (φρσ.) ποῦ ἔμεινε πλέον?

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολὺ ὀλιγώτερον. » Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων, « Ἀρστ. » Μὴ γιγνώσκων τὴν οὐσίαν . ., σχολῇ τήν γε ὀρθότητα διαγνώσεται, « Πλάτ., (παρβλ.) Σπουδή.

†Σχολιάζω, Μ. ἀσω. Κάμνω (Ἐξηγῶ μὲ) σχόλια.

†Σχολιαστής, οῦ (ὁ). ὁ σχολιάζων (ἑρμηνεύων μὲ σχόλια) παλαιὸν συγγραφέα.

Σχολικός, ἡ, όν. Σχολῆς (Σχολείου) ἴδιος. » Παράδοσις (» Ὑπόθεσις, » Παρασημείωσις) σχολική, « Γραμ. » Ὑπερμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, ᾗ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν, « Ἀπλλν. 2) (ἐνίοτε κατὰ συγκοπ.) ἀντὶ Παιδαριώδης. (Γαλλ.) qui sent l' école. » Ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον ᾗ κενὸν (ᾗ σχολικὸν) ἔνθα μὴ δεῖ πάθους, ἢ ἄμετρον ἔνθα μετρίᾳ δεῖ, « Λογγ. » Σχολικὸν ἀγώνισμα, « Σχλ. Ὁμ.

Σχολικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σχολείων, καθὼς συνειθίζουν εἰς τὰ σχολ.

Σχολιογραφέω-ῶ, Μ. ἥσω. Γράφω σχόλια, σχολιάζω, [ἐκ τοῦ

Σχολιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σχόλια (ὑπομνήματα). ‖. (οὐσ.) Σχολιαστής.

Σχόλιον (τὸ). τὸ κατὰ σχολὴν ἢ ἐν τῇ σχολῇ (4) γινόμενον σημείωμα πρὸς ἑρμηνείαν συγγραφέως. 2) αχολικὸν μελέτημα, γύμνασμα (συνθεμένον μὲ ποικίλας λέξεις). » Ἀκούσατέ μου σχόλια λέγοντος, « Ἀρρ.

†Σχολιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σχολίων ἢ μετὰ σχολίων.

Σχολύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχόλιον.

Σχόμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Σχοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἔχω.

†Σχῦρος (ὁ), Γλσ. ὁ ἀκανθόχοιρος.

Σχῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Σχών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἔχω.

Σῶ, δωτ. ἐν. τῆς κτητ. ἀντνμ. Σός.

Σῷ, Αττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σῶοι, ὀνμς. πλθ. τοῦ Σῶς.

†Σωβάριον (τὸ), = Σουβάριον.

Σωδες (αἱ), εἶδος κελαδιστικῶν πτηνῶν, (Ὀππ. Ἰξ. Γ', 2).

Σῶες, ἀφυναίρ. ἀντὶ Σῶς, σπν. ὀνμστ. πλθ. τοῦ Σώς.

Σωεσκον, Π. Ἰων. παρτ. τοῦ Σώω=Σώζω.

†Σωζόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Σωσίπολις.

Σώζω ᾗ (κατ' ἀρχ. παράδ.) Σῴζω [σῶς], Μ. σωσω (ἀόρ. Ἔσωσα. πρκ. Σέσωκα ᾗ αθ. Σέσωσμαι ᾗ Αττ. Σέσωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσώθην). Φυλάττω (σῶον), διατηρῶ διαφυλάττω. » Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὖσι« Ὀδ. Ε, φυλάττων διὰ προσάναμμα. » Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ (εἰπεῖν τὸν κύνα πρὸς τὰς ὕῒς) ὁ ὑμᾶς σώζων ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι, « Σεν. « Ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀταξία πολλοὺς ἤδη ἀπολώλεκεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Πάντας, εὔγεσθαι μετὰ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, Ἀθήνας μάλιστα σώζεσθαι, « αὐτ. » Ἵνα τὸ διάφορον ἑκατέρων σώζηται, « Ἀξ. 2) (μὲ γεν. ἢ μόνην ἡ πρθετ.) Ἐλυτόνω, ἀπαλλάττω, προφυλάττω, ἐλευθερόνω. » Ἐχθρῶν (» Κακῶν, » Ἐκ θανάτου, » Ἐκ πολέμου κτλ.)—, « Σοφ., Εὐρ., Ὁμ., Σεν. (καὶ ἄπαρ.) » Σέ σώζουσι θανεῖν, « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Ὅπως, ἢν μέν δυνώμεθα, καλῶς νικῶντες σωζώμεθα· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν, « Ξεν. 3) (μτνμ.) φυλάττω ἀπαράβατον. » Τὸν νόμον —, « 4) (μὲ δοτ. ἢ [συνκόπτ.] πρυθτ. αὖτ. ἢ ἄπρ.) φέρω τι ἢ τινα σῶον (καὶ πθ. φύω ἢ ἐπιστρέφω) σῶος πουθενά. » Εἰς ποταμόν (» Πόλινδε)—, « Ὁμ. » Αἶκε νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ γυμνόν, « Ἰλ. Ρ. » Σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμόν, « Ἡρ. » Μόλις ὕμμιν ἐσώθην, « Θκρ. 5) (μσ.) φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. » Σώζου τοίνυν, « Σοφ. » Ὧν με προῒδιδάξατο, οὐδὲν παρῆκα, ἀλλ' ἐσωζόμην, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἃ δ' ἂν μάθῃ τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ πρὸς γῆρας, « Εὐρ. 6) (πθ.) εἶμαι ὑγιὴς (εἰς καλὴν κατάστασιν), εὖ ἔχω· (ἐν γέν.) ὑπάρχω· διαμένω (ὅλ. Σῶμα)· εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω (» Τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν, « Ἰλ.)· (Ἐκκλησ.) σῴζω τὴν ψυχήν μου. » Ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι, « Σοφ. » Ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι, « Θγν., μὴ ὑγιαίνοντες, παραφρονοῦντες ἢ ἀπελπισμένοι. » Ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, « Γρφ, » Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, « αὐτ. (καὶ ἐν εἴδει εὐχῆς ἢ προσφωνήσεως) » Σῴζου, » Σῶσον, « Σωθείης, « Ἀξ. » Πιερίδες, σώζοισθε « Ἐπγρ.

†Σωκάριον (τὸ), = Σχοινίον (χωρομετρ.) » Τὸ σωκάριον τῆς σπορίμου γῆς ἱ ἐργειὰς ὀφείλειν, « Ἡρ.

Σωκέω-ῶ, Μ. ἥσω, Π. ἐσχόω. (μὲ ἄπαρ.) δύναμαι (ἰσχυρῶ) νὰ, [ἐκ τοῦ

Σῶκος (ὁ), Π. ὁ ἰσχῶν, ἰσχυρός· (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ) σωστικός, ἢ σωτήριος.

Σωκρατέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μιμοῦμαι τὸν Σωκράτην, ζῶ (ἐνδύομαι κτλ.) Σωκρατικῶς.

Σωκρατίζω, Μ. ἴσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη ἢ ἀκολουθῶ τὴν διδασκαλίαν (εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ συστήματος) τοῦ Σωκρ.

Σωκρατικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ Σωκράτους, (ἰδιαιτ.) μαθητὴς τῆς σχολῆς (ὀπαδὸς τοῦ συστήματος) τοῦ Σωκρ.

Σωλὴν [αὐλὸς] ᾗ, ῆνος (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα καλάμου. (ἰδιαιτ.) σωληνάριον ὑδραγωγείου, (Τουρκ.) κιουνγκι-κεραμίδα στέγης. 2) (μτνμ.) αὐλακιὰ στήλης, (Γαλλ.) cannelure· (ὅλ.) ὑπλωματιὰ ἐνδύματος. 3) εἶδ. θαλασσ. ὀστρακοδέρμου, (καιν.) σουλήνα.

Σωληνάριον καὶ Σωληνίδιον (τὸ), = Σωληνίσκος.

Σωληνίζω, Μ. ἰσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος σωλῆνος, (Γαλλ.) canneler, (παρβλ.) Σωληνόω.

Σωληνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σωλὴν, σωληναράκι.

Σωλήνιον (τὸ), = Σωληνίσκος.

Σωληνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σωληνίζω.

Σωληνιστὴς, οῦ (ὁ), = Σωληνοθήρας.

Σωληνοειδὴς, έος (ὁ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σωλῆνος. » Ἔστι δέ τι σωληνοειδὲς ἐπὶ τῶν μαγειρείων, δι' οὗ ὁ καπνὸς ἐξεισι, « Σχλ. Ἀρστφ.

Σωληνοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωλῆνος.

Σωληνοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (ἁλιεύων) σωλῆνας.

Σωληνόω-ῶ, Μ. ὠσω. Σχηματίζω (Κοιλαίνω κατὰ μῆκος) εἰς εἶδος σωλῆνος, (παρβλ.) Σωληνίζω.

Σωληνωτὸς, ἡ, όν. Σκαμμένος ἐσωθεν (Καμωμένος) εἰς εἶδος σωλῆνος. » Στολὰς σωληνωτάς, « Βυζ., πλατείας ὡσεὶ πυχαὶ αὐτῶν καταπιπτουσαι νὰ σχηματίζωσι σωλῆνας, ἢ (ἁπλῶς) ἀραιωτάς.

Σῶμα (τὸ), [σώζω 6]. τὸ κορμὶ (ἀνθρ. ᾗ ζ.)· (κυρ. καὶ εἰς τὸν Ὅμ. πάντοτε ἀντὶ) λειψανον νεκροῦ, πτῶμα. » Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὅταν τελευτήσω, τῇ γῇ ὡς πάχιστα ἀπόδοτε, » Ξεν. » Ἔγωγε οὐδέποτε τοῦτο ἐπείσθην, ὡς ἡψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τεθνηκεν, « αὐτ. » Εὖ ἔχων τὰ σώματα πρὸς τὸ δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν, « αὐτ. 2) (συνκόχ.) ἄνθρωπος, πρόσωπον, ὑποκείμενον· (ἴσως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) σκλάβοι, ἀνδράποδα. » Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ ἔαμεν, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον, « Ἀρστφ. » Σώματα ἐλεύθερα, « Ξεν. » Σῶμα γυναικεῖον οἰκογενές, « Ἐπγρ. » Εὐθύνεια χρημάτων καὶ σωμάτων, « Ἀρστ. » Σώματα ἀγαθὰ καὶ καλὰ πότερον ἐκ βοιωτῶν εἶει πλείω ἂν ἐκλεγθῆναι ἢ ἐξ Ἀθηνῶν; « Ξεν. 3) (ἐνίοτε) τὸ γεννητ. μόριον. » Σῶμα παιδοποιόν, « Λίλ. 4) (ἐν γέν.) ὕγκος ὕλης ὁποιασδήποτε, (Γαλλ.) masse· σύνθετον τι ἐκ πολλῶν μορίων· (ὅλ. μτνμ.) σύστημα, (Γαλλ.) corps. » Τὸ σῶμα τὸ τοῦ ὅλου πᾶν, « Ἀριστ. » Τὰ τῆς ἀμπέλου σώματα . . συγγράφοντας, τὸ σῶμα δ' αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγενὲς ἐπαγαγόντας, « Λκ. » Βιβλίου σῶμα, « καὶ » Βιβλία ἐν σώματι, « Συνοδ., τὰ δεμένα εἰς φύλλα ὄχι τυλιγμένα (εἰλητὰ, εἰλητάρια). » Σῶμα ἐξ μέγεθος τριχῇ διαστατόν, « Γαλ.

Σωματαλειπτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀλείφω τὸ σῶμά μου καθὼς οἱ ἀθληταὶ, γυμνάζομαι, Σωμασκέω.

Σωμασκέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀσκῶ (Ἐξασκῶ) τὸ σῶμά μου, γυμνάζομαι (σπν. μτβ.) γυμνάζω. » Ἐσωμάσκει τὸν πόλεμον, « Πλ., ἑτοιμάζετο πρὸς.

Σωμασκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ σωμασκῶν (γυμνάζων) τοὺς ἀθλητὰς, ἄλλ.) Ἀλείπτης.

Σωμασκία (ἡ), τὸ σωμασκεῖν, ἢ τοῦ σώματος ἐξάσκησις (γύμνασις).

Σωματεῖον (τὸ), = Σωμάτιον. 2) = Σχηματοθήκη (Θεάτρον)· 3) συγκρότημα, σύστημα, (Γαλλ.) corporation (ς).

Σωματεμπορέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἐμπορεύομαι σώματα (ἀνδράποδα), μετέρχομαι τὴν σωματεμπορίαν.

Σωματεμπορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σωματεμπόρου.

Σωματέμπορος (ὁ). ὁ ἀγοράζων καὶ με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σώματα (σκλάβους), (ἄλλ.) Ἀνδραποδοκάπηλος.
Σωματηγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὁδηγῶ σῶμα (στρατιωτῶν κτλ.), εἶμαι.
Σωματηγὸς (ὁ, ἡ). ἀρχηγὸς σώματος (στρατ. κτλ.); 2) (Γλσ.) ὁ ἄγων (φέρων, σηκόνων) ἄνθρωπον. » Ἡμίονος —, « Ἐτμλγ., (πρὸς διαστολὴν τοῦ Φορτηγός).
Σωματία (ἡ), Γλσ. δέρμα ζώου ἐργασμένον διὰ γράψιμον, μεμβράνα.
;Σωματίζω, Μ. ίσω, (Φλσφ.) = Ἐνσωματόω, (Γαλλ.) incorporer.
Σωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα· ὁ τοῦ σώματος ἢ μετὰ σώματος, (Γαλλ.) corporel· σαρκικός.
Σωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν σώματι ἢ Μετὰ σώματος.
†Σωμάτινος, η, ον. Ὁ τοῦ σώματος ἢ ἐκ σώματος.
Σωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῶμα, μικρὸν ἢ εὐτελὲς σῶμα, κορμάκι· μόριον· ἄτομον. 2) τομίδιον (βιβλίου). 3) = Σωματεῖον(;).
Σωματοβλαβία (ἡ). βλάβη τοῦ σώματος (εἰς τὸ σῶμα).
Σωματοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει σώματος, σώματι ὅμοιος, ἢ (μτνμ.) ὁ ἀποτελῶν ἓν σῶμα (μίαν συνέχειαν), συστηματικός. » Ἱστορία —, « Πλβ.
Σωματοθήκη (ἡ). θήκη σώματος (νεκροῦ), νεκροθήκη.
Σωματοκάπηλος (ὁ), = Σωματέμπορος
Σωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω σωμα (Δίδω σύστασιν εἴς) τι, αὐξάνω, ἐνδυναμόνω. 2) (συγνότ.) συγκροτῶ ἐκ πολλῶν (ἑνόνω εἰς) ἓν σῶμα. 3) Σχλ. ἀντὶ Προσωποποιέω.
Σωματοποιία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχηματισμὸς (σύστασις) σώματος.
Σωματοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς σῶμα, σώματος ἴδιος.
Σωματότης (ἡ), (φλσφ.). ἡ ἰδιότης (τὸ ἀφῃρημ. χαρακτηριστικὸν) τοῦ σώματος.
Σωματοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται σώματα (σκλάβοι, ἀνδράποδα).
Σωματουργία (ἡ), = Σωματοποιία.
Σωματοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Διαφθείρω, Ἀφανίζω) τὸ σῶμα, (εἰς τὸν Αἰσχλ. τὸ διώρθ. Δωματοφθορέω).
†Σωματοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸ σῶμα.
Σωματοφορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [σ. φέρβω]. ὁ τρέφων τὸ σῶμα, θρεπτικός.
Σωματοφρουρατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωματοφύλαξ.
Σωματοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς) σωματοφύλαξ.
Σωματοφυλακία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σωματοφύλακος.
Σωματοφυλάκιον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττεται σῶμα (νεκροῦ), τάφος.
Σωματοφύλαξ, ακος (ὁ) φύλαξ τοῦ σώματος (βασιλέως), δορυφόρος.
Σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ λάβῃ σῶμα (σύστασιν), σωματοποιῶ· (πθ.) λαμβάνω ἢ μεταβάλλομαι εἰς σῶμα, πήζω. » Ὁποὶ σωματωθέντες, « Θρρ.

Σωματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σωματοειδὴς, ὀγκώδης, στερεὸς, (Γαλλ.) corpulent.
Σωματωδῶς, ἐπίρ. Σωματικῶς, Σωματοειδῶς.
Σωμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Σωματόω, ἡ εἰς ὄγκον σύστασις, συσσωμάτωσις, πῆξις.
Σῶν, αἰτ. καὶ οὐδ. τοῦ Σῶς.
Σωννύω, Π. σπν. ἀντὶ Σώζω.
Σώομαι, Π. πθ. ἢ μσ. τοῦ Σώω = Σώζω. 2) (ἐνίοτε καταχρ.) ἀντὶ Σοῦμαι = Σεύομαι, ὁρμῶ. » Σώοντο παρέξ, « Ἀπλλν.
Σωοναύτης, ου (ὁ), Π. = Σωωναύτης.
Σῶος, α ἢ ος, ον, ἀσυναίρ. ἢ κατ' ἐπέκτ. (σπν. ἐν.) ἀντὶ Σῶς.
†Σωπαίνω καὶ Σωπιαίνω, Μ. ανῶ, Γλσ. (κυρ. ἐπὶ σκύλου) καὶ
Σωπάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Σιωπῶ.
Σωρακὶς, ίδος (ἡ). κομμάτι χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος μὲ τὸ ὁπ. σφουγγίζουν καὶ ἰσάζουν τὰς τρίχας τοῦ ἀλόγου ἀφ' οὗ τὸ ξυστρίσουν, (Ταρκ.) γκεμπρὲς, [ἐκ τοῦ
Σώρακος (ὁ), [σωρός]. καλάθι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν ξηρῶν σύκων ἢ φοινίκων). 2) = Ξυλοκανθήλιον. 3) πλεκτόν τι κιβώτιον (σεπέτι) διὰ τὰ ἐνδύματα τῶν ὑποκρ. τοῦ θεάτρου.
Σωρεία (ἡ), = Σωρός. 2) = Σώρευσις.
Σωρείτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ σωροῦ ἢ ἐν εἴδει σωροῦ, σωρευτός· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν διαλεκτ.) εἶδος συλλογισμοῦ ἐκ πολλῶν ἀλλεπαλλήλως ἐπιφερομένων (ἐπισεσωρευμένων) προτάσεων.
†Σωρεὸς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σωρός.
Σώρευμα (τὸ). σωρὸς, συμφόρημα, ἐπισώρευμα.
Σώρευσις, εως (ἡ). τὸ σωρεύειν, συσσώρευσις, ἐπισώρευσις.
Σωρευτὸς, ἡ, όν. Σωρευμένος, σωριαστός.
Σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Συνάζω εἰς) σωρὸν, σωριάζω· σκεπάζω μὲ σωροὺς ἀπό. » Τοὺς βωμοὺς λιβάνῳ —, « Ἡρωδ.
Σωρηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωροῦ· (μτνμ.) εἰς πλῆθος, ἀλλεπαλλήλως.
Σωρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ σωρόν. » Σωρικὴ ἀπορία, « Σξτ., = Σωρείτης (συλλογισμός).
Σωρίτης, ου (ὁ). = Σωρείτης, Σωρικός.
Σωριτικὸς, ἡ, όν. Ὅμοιος μὲ σωρίτην, (ὅθ.
Σωριτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωρίτου.
Σωρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Σωρίτης, (ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα) ὡς ἔφορος ἢ χορηγὸς τῶν σωρῶν (τῶν γεννημάτων).
Σωροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὁ ἐν εἴδει σωροῦ.
Σωρὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Σάττω καὶ Σύρω]. σωρὸς, στοῖβα· (μτνμ. ἐν γέν.) πλῆθος. » Ἀγκθῶν, — « Αξ.
Σῶς (ὁ, ἡ), (τὸ οὐδ. Σῶν, πλθ. ἡ ὀνμ. Σῷ ἢ Σῶς [κατὰ κρσ. ἀντὶ Σῶες], ἡ αἰτ. Σῶς, οὐδ. πλθ. σπν. Σᾶ), Ἀττ. ἀντὶ Σόος = Σῶος, ἀκέραιος, ἀπείρακτος· (μτφορ.) βέβαιος, ἄφευκτος. » Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, « Ὁμ. (τὸ ὁπ. ὁ Κορ. παρέφρασεν εἰς τὸ κοιν.) τώρᾳ ἔσωσεν ὁ ἀφανισμός σου.
†Σωσάνιον (τὸ), Γλσ. τὸ μέρος τοῦ θώρακος τὸ ὁπ. ἐσκέπαζε (ἔσωζε) τοὺς ὤμους.

Σῶσι, ἰων. ἀντὶ Σήθουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Σήθω.
Σωσίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν ζωὴν (τὸν βίον), σωτὴρ, σωτήριος.
Σωσίκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν) τὸν κόσμον ἢ τὴν τάξιν.
Σωσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς βροτοὺς (τοὺς ἀνθρ.).
Σωσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς οἴκους.
Σωσίπολις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰς πόλεις ἢ τὴν πόλιν.
Σώστης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Σωτήρ.
Σωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σώζειν, σωτήριος· (μὲ γεν.) συντηρητικός. » Τὸ ἴσον, σωστικόν ἐστι τῆς ὁμονοίας, « Ἀρστ.
Σωστικῶς, ἐπίρ. Σωτηρίως. » Σ. ἔχω, « Αξ., ἠμπορῶ (εἶν' ἐλπὶς) νὰ σωθῶ.
Σωστὸς, ἡ, όν. Σεσωσμένος ἢ, Δυνάμενος νὰ σωθῇ, ἐπιδεκτικὸς σωτηρίας.
Σῶστρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τινὸς προσφερόμενον (θῦμα ἢ δῶρον), (κυρ.) τὸ διδόμενον εἰς τὸ ἰατρὸν πρὸς ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν θεραπείαν ἀσθενοῦς. 2) = Σῶτρον.
Σώτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Σωτήρ.
Σωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σώζω.
Σωτὴρ (ὁ), (ἡ κλητ. Σῶτερ). ὁ σώζων (προφυλάττων ἢ ἀπαλλάττων) τινὰ ἀπὸ κακοῦ, λυτρωτής, ἐλευθερωτής· προστάτης· (ἐπιθετ.) Σωτήριος. » Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, « Εὐρ.
Σωτηρία (ἡ). λύτρωσις, ἀπαλλαγή· (μὲ αἰτ. προθετ.) εὐτυχὴς ἐπιστροφὴ (ἀποκατάστασις).
†Σωτηριακὸν (τὸ), Γλσ. φιλοδώρημα διὰ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, ἔξοδον θανῆς.
Σωτήριος (ὁ, ἡ). σωτηρίας πρόξενος, σωστικὸς, σωτηριώδης, (Γαλλ.) salutaire. » Τὸ σωτήριον, « Αξ., ἀντὶ Ἡ σωτηρία. ‖. Σωτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα ὡς εὐχαριστήρια διὰ τὴν σωτηρίαν τινός. » Ἐπεί, περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων, οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος ἐφάνη, δοκεῖ μοι εὔξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ (ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς) θύσειν σωτήρια, « Ξεν. 2) σωτηρίας ἐπιδεκτικός. » Νόσημα —, « Γαλ. 3) (εἰς τὴν Σμύρνην ἢ, κατ' ἄλλ., τὴν Μυρίνην καὶ ἀλλοῦ) τὸ ἀναγκαῖον, (Ἐπγρ.).
Σωτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). σωτηρίας πρόξενος, σωτήριος.
Σωτηριωδῶς καὶ
Σωτηρίως, ἐπίρ. Μετὰ σωτηρίας, πρὸς σωτηρίαν, Σωστικῶς.
†Σώτρευμα καὶ
Σῶτρον (τὸ), [σόομαι ἢ σῶς]. τὸ ξύλον τῆς περιφερείας (τῆς ἀψίδος) τοῦ τροχοῦ, (Γαλλ.) la jante· (ἐν γέν.) ὁ τροχὸς (ὅθ. Εὔσωτρος ἀπήνη).
Σωφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σώφρων (σεμνὸς, ἐγκρατὴς ἢ φρόνιμος), φέρομαι φρονίμως ἢ, φυλάττω σωφροσύνην. » Τὰ σεσωφρονημένα, « Αἰσχν., τὰ σωφρόνως (φρονίμως) πεπραγμένα.
Σωφρόνημα (τὸ). ἔργον σωφροσύνης (ἐγκρατείας ἢ φρονήσεως).
;Σωφρονητικὸς, ἡ, όν, = Σωφρονικός. » Τὸ σωφρονητικὸν, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ σωφροσύνη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σωφρονίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ σώφρονα (φρόνιμον), (κοιν.) βάλλω γνῶσιν, τιμωρῶ ἢ ἐπιπλήττω πρὸς διόρθωσιν, (παρβλ. Νουθετῶ).

Σωφρονικός, ή, όν. Φύσει σώφρων (σεμνός, φρόνιμος).

Σωφρονικῶς, ἐπίρ. Σωφρόνως, κοσμίως, φρονίμως.

Σωφρόνισις, εως (ἡ), = Σωφρονισμός,

Σωφρόνισμα (τὸ), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς σωφρονισμόν τινος, ἐπίπληξις ἢ τιμωρία πρὸς διόρθωσιν, νουθεσία.

Σωφρονισμός (ὁ), τὸ σωφρονίζειν ἢ σωφρονίζεσθαι, ἡ δι' ἐπιπλήξεως ἢ ἐλαφρᾶς τιμωρίας διορθωσις.

Σωφρονιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωφρονιστής. ||. » Σωφρονιστῆρες (ἐνν. ὀδόντες), « οἱ τελευταῖοι τραπεζῖται, (ἄλλ.) Κραντῆρες, (Γαλλ.) dents de sagesse.

Σωφρονιστήριον (τὸ). μέσον διὰ τοῦ ὁπ. ἡ μέρος ὅπου σωφρονίζεταί τις, ἐπανορθωτικὸν κατάστημα.

Σωφρονιστής, οῦ (ὁ). ὁ σωφρονίζων (βάλλων γνῶσιν, κάμνων φρονιμώτερόν) τινα, διορθωτὴς τῶν ἠθῶν. ||. (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιτήρησιν τῆς εὐκοσμίας εἰς τὰ γυμνάσια.

Σωφρονιστικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σωφρονίζειν.

Σωφρονιστὺς, ύος, (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σωφρονισμός.

Σωφρονούντως, ἐπίρ. (μτχ.) ἀντὶ-

Σωφρόνως, ἐπίρ. Μὲ σωφροσύνην (φρόνησιν, ἐγκράτειαν), σεμνῶς, φρονίμως κτλ

Σωφροσύνη (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ σώφρονος, ἐγκράτεια, φρόνησις, σεμνότης, κοσμιότης κτλ. » Εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη, τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, « Πλάτ.

Σώφρων [σῶς, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) φρόνιμος· (ἰδιαι.) ἐγκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, σεμνὸς, χρηστοήθης, μέτριος, (Γαλλ.) chaste. » Τὸ σῶφρον, « Ἀξ., ἀντὶ Ἡ σωφροσύνη. » Ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον, « Ἡρ., μὲ πλειοτέραν φρόνησιν, φρονιμώτερα.

Σώχω, Ἰων. ἀντὶ Ψώχω, τρίβω, κατατρίβω.

Σώω, Μ. σώσω, Μ. ἀντὶ Σώζω, (ἴδε καὶ Σώομαι).

Τ

ΤΑΓ ΤΑΓ ΤΑΙ

Τ, τ, ταῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ δέκατον ἕνατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβ. ||. (ἀριθμ.) τ', τριακόσια (300) ἢ τριακοσιοστός, ή, όν· καὶ ,τ, τριακόσιαι χιλιάδες (300, 000).

Τ', κατ' ἀποστροφ. ἀντὶ Τὲ ἢ 2) Π. ἀντὶ Τοι.

Τὰ (τὸ α βρχ.), οὐδ. πλθ. τοῦ Ὁ. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἅ, οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅς.

Τὰ (τὸ α μκρ.), θυϊκ. θηλ. τοῦ Ὁ.

Τᾷ, Δ. ἀντὶ Τῇ (δοτ. θηλ. τοῦ Ὁ) ἢ Ἦ (δοτ. θηλ. τοῦ Ὅς).

Ταβαίτας [ξεν.], ου (ὁ), ξύλινον ποτήριον (καυκὶ) τῶν Ἀσιανῶν

Τάβαλα (τὰ), [Περσ.] τὸ τύμπανον, (Τουρκ.) νταβούλ.

;Ταβαρίτης, ου (ὁ), εἶδ. ἄρτου (Ὑψημένος εἰς τὸν ταβᾶν), (παραβλ.) Ταγηνίας.

†Ταβελλίων [Ατ.], ωνος (ὁ). γραμματικὸς τῆς πόλεως, (ἄλλ.) νοτάριος.

†Ταβερνεῖον (τὸ), Ατ. ἐργαστήριον ξενοδοχεῖον· (ὅθ. κοιν.) ταβέρνα.

†Τάβλα, ας (ἡ), (ἐκ τοῦ Ατ. tabula), τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζουν τοὺς κύβους, (κοιν.) τάβλι, (ὅθ.

†Ταβλίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸ τάβλι, κυβεύω.

Ταβλιόπη (ἡ), Π. ἀντὶ Κυβεία, ταβλοπαιξία, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Καλλιόπη).

†Ταβλιστήριον (τὸ). μέρος (οἴκημα) ὅπου ταβλίζουν (παίζουν τὸ τάβλι).

Ταβλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ταβλίζων (παίζων τὸ τάβλι), κυβευτὴς, ταβλοπαίκτης.

;Ταβυρίτης, ου (ὁ), ἴδε Ταβαρίτης.

Ταγά (ά), Δ. ἀντὶ Ταγή.

Τἀγαθὸν, Τἀγαθὰ, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τὸ ἀγαθὸν, Τὰ ἀγαθά.

†Ταγαῖος [ταγή], α, ον. Ὁ πράττων κατ' ἐπιταγὴν (τελῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς) τινος.

Ταγγὴ (ἡ), [τήκω]. ταγγάδα. 2) (ἰατρ.) εἶδ. πρηξίματος (χοιράδος)

;Ταγγίασις, εως (ἡ). ταγκάδα, τάγκιασμα.

Ταγγίζω, Μ. ίσω. Ταγγιάζω, γίνομαι-

†Ταγγὸς, ή, όν. Ταγγιασμένος.

Τάγγος, εος-ους (τὸ), = Ταγγή.

Τάγγω, = Ταγγίζω.

Ταγεία (ἡ), [ταγεύω], τὸ ἀξίωμα τοῦ ταγοῦ, σατραπεία, (κυρ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ἡγεμονία· (ἐν γέν.) ἀρχὴ, ἐξουσία.

Ταγεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τάσσω.

Ταγεύω, Μ, εύσω καὶ Π.

Ταγέω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ταγὸς (ἀρχηγὸς), (κυρ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ἡγεμονεύω· (Π. ἐν γέν.) ἄγω, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν.) » Ἐν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος ταγεῖν, « Αἰσχλ. 2) (μὲ αἰτ.) τάττω εἰς μάχην, παρατάττω. » Ἄνδρας ἀρίστους πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος, « αὐτ.

Ταγὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Τάξις. 2) (Βυζ.) ἀντὶ Συνταξις, (ὅθ. τὸ κοιν.) ταγῆνι.

†Ταγηνάριον (τὸ), (νλγ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀτταγὴν, εἶδ. πτηνοῦ, λιβαδοπέρδικα.

Ταγηνίας, ου (ὁ), = Ταγηνίτης.

Ταγηνίζω, Μ. ίσω. Ψήνω εἰς τὸ τάγηνον, τηγανίζω, (ὅθ.

Ταγηνιστὸς, ή, όν, = Τηγανιστός.

Ταγηνίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) Ὑψημένος εἰς τὸ τάγηνον (εἰς τὸν ταβᾶν), μπογάτσα.

†Ταγηνοκνισσοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων τὴν κνίσσαν (τὴν ὀσμὴν) τοῦ τηγανίου, ῥινηλατῶν τὰ τηγανητὰ, (Κωμ. ἐπιθ. παρασίτου).

Τάγηνον (τὸ), = Τήγανον, τηγάνιον.

Ταγηνοστρόφιον καὶ Ταγηνοστροφον (τὸ). ἐργαλ. μαγειρ. διὰ τοῦ ὁπ. στρέφουν τὰ τηγανιζόμενα.

Τἄγκιστρον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄγκιστρον.

Τάγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τεταγμένον (βαλμένον εἰς τάξιν ἢ διωρισμένον)· (ἰδιαιτ) σῶμα στρατ., σπεῖρα, λεγεὼν, κτλ. » Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς ἄγων, « Πλ. 2) τάξιμον εἰς τὸν θεόν, ἀφιέρωμα κατὰ συνέπειαν εὐχῆς, (χυδ.) τάμμα. » Ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγμα τι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, « Ἀρστ.

Ταγματαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ταγματάρχης καὶ Ταγμάταρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (στρατ.) τάγματος.

Ταγματικὸς, ή, όν Ὁ ἀνήκων εἰς (στρατ.) τάγμα, (Γαλλ.) légionnaire. » Ἵπποι ταγματικοὶ, « Γλσ., οἱ φέροντες τὴν ἀποσκευὴν τοῦ τάγματος.

Ταγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάγμα.

†Ταγματοστραταρχία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τάγματαρχία, [ἐκ τοῦ

†Ταγματοστράταρχος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ταγμάταρχος.

Ταγὸς (ὁ), [τάσσω], (Π. ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, διοικητὴς (» Ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων, « Ἀρςφ.), (παρβλ.) Ἀγός· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ὁ πρῶτος ἄρχων, ὁ ἀνώτατος (γενικὸς) ἀρχηγός. » Ἰάσων ταγὸς τῶν Θεσσαλ. καθειστήκει, « Ξεν.

Ταγοῦχος (ὁ), Π. [ταγὴ, ἔχω], = Ταγὸς, ἀγχηγός.

Τάγυρι (τὸ), ἄκλ, [γῦρις]. ψίχαλον, τὸ ἐλάχιστον, (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Μηδὲ τάγυρι, « Εὐπ., (παρβλ. Γρῦ καὶ Στίλη.)

†Ταγύριον (τὸ), Γλσ. = τῷ προηγ.

Τάδε, οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τᾷδε, Δ. ἀντὶ Τῇδε.

Ταδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τάδε.

Τἄδικον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄδικον.

Τάθη, Π. ἀντὶ Ἐτάθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὁρστ. καὶ

Ταθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τείνω.

Ταὶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἱ (πλθ. θηλ. τοῦ Ὁ) ἢ Αἵ (πλθ. θηλ. τοῦ Ὅς).

Ταΐ, Αἰολ. ἀντὶ Ταδὶ, τάδε, ταῦτα.

Ταινία (ἡ), [τείνω]. λωρίδα (κυρ. ὑφάσματος), φασκιὰ, κορδέλλα· (ἰδιαιτ.) δέμα (χυδ. μπαντλίκα) τῆς κεφαλῆς, διάδημα ἢ, στηθοπάνι· (ἐνίοτε) φλάμπουρον ἢ· ἀνεμοδείκτης. 2) (μτνμ.) ἀκρωτήριον ἐπίμηκες, γλῶσσα (γῆς), ἢ· πρόχωμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄμμου (περὶ τὰς ἐκβολὰς ποταμοῦ ἢ τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσ.), ξέρα στενόμακρος ἀπὸ ἄμμον. (ἄλλ.) Στῆθος. 3) εἶδ. σκώληκος τῶν ἐντέρων, (ἄλλ.) Ἕλμινς πλατεῖα, (Γαλλ.) ver solitaire. 4) εἶδ. ἰχθύος, (παρβλ.) Βελόνη. 5) (Γρφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τανεῖαι (σανίδων).

Ταινιάζω, Μ. άσω, = Ταινιόω.

Ταινίδιον καὶ Ταίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ταινία.

Ταινιόπωλις, ιδος (ἡ), ἡ πωλοῦσα ταινίας (κορδέλλας κτλ.).

Ταινιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναδέω μὲ ταινίαν (κορδέλλαν), στεφανόνω μὲ διάδημα. « Οὐδεὶς δὲ οὐκ ἐδεξιώσατο ἐκεῖναν, καὶ ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσε, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Νικήσαντα ταινιοῦσθαι. « Ἀρστφ.

Ταινιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ταινίας, λεπτὸς καὶ στενόμακρος. « Ξύλα ταινιώδη. « Θρρ., τῶν ὀπ. αἱ ψιλέδες ἔχουν σχῆμα ταινίας.

Ταῖσι, Π. ἀντὶ Ταῖς.

Τάκεῖ, Ἀττ. κατὰ κρ. ἀντὶ Τὰ ἐκεῖ.

Τἀκείνων, Ἀττ. κατὰ κρ. ἀντὶ Τὰ ἐκείνων.

Τακείς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τήκω.

Τακερὸς [τήκω], ά, όν. Λιωμένος, ἁπαλὸς· τρυφερὸς (« Σκελίδες τακερώτεραι, « Ἀθ., ὅ,που λυόνουν εἰς τὸ στόμα)· (ἐπὶ ὁσπρ.) εὐκολόβραστος· (μτγμ.) μαλθακός, ἄτονος (« Γέροντες —, « Ακ.)· (ἐνεργ.) σήψεως πρόξενος. « Ὕδατα τακερά, « Ἱππκρ., μὲ τὰ ὁπ. βράζουν εὐκολώτερα (λυόνουν εἰς τὸ βράσιμον) τὰ ὄσπρια. « Ἔρως —, « Ἀνκρ. « Πένθος —, « Λξ. « Ἄσμα —, « Αἰλ. « Βλέμμα —, « Ἀθ., τὸ ἐρωτικὸν, (Γαλλ.) tendre.

Τακερόχρως, ωτος ἢ ωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τακερὸν (τρυφερὸν) χρῶτα, ἁπαλόσαρκος.

Τακερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τακερὸν (νὰ λυώσῃ), ἁπαλύνω (κυρ. δι' ἐψήσεως).

Τακερῶς, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ λυώσῃ. « Τακερῶς ἕψειν, « Ασκρ., τὸ βράζειν ὡς οὗ νὰ λυώσῃ.

Τακῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τήκω.

Τακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Τάσσω.

Τακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (κυρ.) εἰς τὴν στρατ. τάξιν ἢ, ἱκανὸς εἰς τὸ τάττειν (παρατάττειν) στράτευμα, ὑπαγόμενος εἰς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου. « Τακτικοὶ ἀριθμοί, « Ξεν., αἱ πολεμικαὶ τάξεις, τὰ στρατ. τάγματα. « Τακτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ πολέμου καὶ τῆς στρατ. διατάξεως. « Τακτικὰ (ἐνν. ἔργα ἢ πραγγέλματα), « τὰ ἀφορῶντα τὴν τέχνην τοῦ πολέμου καὶ τῶν στρατ. κινημάτων. « Τακτικοὶ (συγγραφεῖς), « Λξ., οἱ συγγράψαντες περὶ τῶν τακτ. « Τακτικὰ κινήματα, « Γργ., τὰ κανονικά.

Τακτικῶς, ἐπίρ. Ἐν τάξει, τακτικὰ, κανονικῶς· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς (στρατ.) τακτικῆς.

Τακτὸς, ἡ, όν. Ταγμένος, ὡρισμένος. « Τακτὸν ἀργύριον, « Ξεν., τὸ εἰς προσδιωρισμένην ποσότητα.

Τάκω, Μ. τακῶ, Δ. ἀντὶ Τήκω.

†Τακὼν, ῶνος (ὁ). τάκος (κομμάτι, τροχοῦλι) λαρδιοῦ ἢ τηγανητοῦ.

Ταλαεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, ἔργον]. ὁ ὑπομένων (ἀντέχων εἰς) τοὺς κόπους τῆς ἐργασίας, καρτερικός, φερέπονος· (ἐνίοτε) κοπιαστικὸς, πολύμοχθος. « Πόνος —, « Ὀππ.

Ταλαίμοχθος καὶ

Ταλαιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυπαθὴς, Πολύμοχθος.

Ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω κόπους (βάσανα), κακοπαθῶ, κοπιάζω, τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. « Οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, « Θκ. (καὶ ὡς πθ.) « Ἡ στρατιὰ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) « Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) « Ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου, « Δμ. « Τὸ σῶμα ταλαιπωρούμενον, « Πλ. « Ἐλέει ταλαιπωρουμένους, « Ἀρστφ.

Ταλαιπώρημα (τὸ). ὅ,τι ὑποφέρει τις ταλαιπωρούμενος, κόπος, βάσανον, ταλαιπωρία.

;Ταλαιπώρησις, εως καὶ

Ταλαιπωρία (ἡ). τὸ ταλαιπωρεῖν, κόπος μέγας, κακοπάθεια· ἀθλιότης.

;Ταλαιπωροποιὸς (ὁ, ἡ). ταλαιπωρίας πρόξενος.

Ταλαίπωρος (ὁ, ἡ), [†τλάω, πῶρος, παρβλ. καὶ Ταλαπείριος]. ὁ ὑποφέρων ἢ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ κόπους (κακοπαθείας), καρτερικὸς, φερέπονος, ἢ· (συνηθέστ.) τυραννισμένος, ἄθλιος. « Τὸ ταλαίπωρον, « Αξ., τὸ πρὸς τὰς ταλαιπωρίας ἀνένδοτον, τὸ φερέπονον.

Ταλαιπώρως, ἐπίρ. Μετὰ ταλαιπωρίας, δυσκόλως ἢ· ἀθλίως.

Ταλαΐφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλαίφρων καὶ

Ταλακάρδιος (ὁ, ἡ), Π. καρτερικός, γενναιόκαρδος.

Τάλαν, οῦ, ἡ κλητ. τοῦ Τάλας.

Ταλανίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ἢ ἀποκαλῶ τινα τάλανα (ἄθλιον), ἐλεεινολογῶ, κακοτυχίζω.

Ταλανισμὸς (ὁ). τὸ ταλανίζειν, ἐλεεινολογία, κακοτύχισμα.

;Ταλανταῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Ταλαντιαῖος.

Ταλάντατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Τάλας.

Ταλαντάω-ῶ, Μ. ήσω, ἀμφ. ἀντὶ Ταλαντεύω.

Ταλάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Τάλας.

Ταλαντεύω, Μ. εὐσω. Ζυγίζω μὲ τὸ τάλαντον, ζυγοσταθμίζω· (κατ' ἔκτ.) μετρῶ, (Γαλλ.) évaluer· (μτφρ.) κρίνω· δοκιμάζω· (μτγμ. ἐν γέν.) κάμνω νὰ κλίνῃ τι (καὶ συνήθ. μα. ἢ πθ. καὶ σπν. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ. κλίνω) πρὸς ἑδῶ καὶ πρὸς ἐκεῖ καθὼς ἡ ζυγαριὰ, ῥέπω τῇδε κἀκεῖσε, εἶμαι ἀβέβαιος (ἀναποφάστος). « Ὁ Ζεὺς ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου, « Ἐπγρ. « Ταλαντεύει τὰ καθ' ἡμᾶς ἡ μοῖρα, « Ἰλ. « Ἐλλίποι ταλαντεύουσι κελεύθους, « Ἐπγρ. « Κελτοὶ Ῥήνῳ τέκνα ταλαντεύουσιν, « αὐτ., κρίνουν (ἐκθέτοντές τα εἰς τὸ ῥεῦμά του) ἂν ἦνε γνήσια. « Καίμε ταλαντεύει, « Γργ. (καὶ ἀμτβτ.) « Τῇ μὲν ἐταλάντευε τὸ ἕλκος, τῇδ' ὁ νόμος ἀντέβαινε, « Φίλ. (καὶ μσ.) « Χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ἢ νίκη (ἢ νικῶσα ψῆφος) πρὸς τὸ μέρος των. (καὶ πθ.) « Τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, « Ἀλκίφρ., δὲν ἐξαρτᾶται. « Καθάπερ τρυτάνη ταῖς ἑπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, « Ακ. « Ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, « Γργ. εἶμαι μὲ δύο γνώμας, διστάζω, ἀμφιβάλλω. « Τῆς νίκης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης, « Διόδ.

Ταλαντιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίων ἓν τάλαντον. « Χάλαζα —, « Γρφ. « Ταλαντιαίους γοῦν ὠνοῦνται τοὺς κριοὺς εἰς τὰς ἀγελας. « Στρβ. « Ἄγγυας —, « Ἀρστ., ἀξιόχρεως δι' ἓν τάλ.

†Ταλαντίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ταλαντεύω.

Ταλαντοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ταλαντώδης.

Τάλαντον (τὸ), [†τλάω]. ζύγι, ζυγαριά· (πλθ.) αἱ πλάστιγγες τῆς ζυγαριᾶς· (συνκχ.) τὸ βάρος (ὁ ἀταθμὸς) τοῦ ζυγιζομένου (;)· (μτφρ.) ἡ πλάστιγξ τῆς τύχης· (συνήθ. ὡς μέτρ.) 60 μναῖ Ἀττ. (ἀναλγ. κατὰ τὸ βάρος μὲν, μὲ 62 λίτρ. Γαλλ. ἢ 23 ὀκ. καὶ 333 δρμ. Τουρκ., δηλ. σχεδὸν ἓν) καντάρι· (κατὰ τὴν νομισματ. ἀξίαν δὲ μέ) 6,000 δραχμ. Ἀττ. ἢ 5,000 λίτρ. Γαλλ. (ἀλλ' ἦτον πολλὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου Ἀττ. ἢ Κορινθ., τοῦ Αἰγιν., Εὐβοϊκ., Βυβλων., Αἰγυπτ. κτλ. ταλ.).

Ταλαντοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν τὸ τάλαντον (τὴν πλάστιγγα), (μτφρ. με γεν.) ὁ ἀποφασίζων περὶ (κάμνων νὰ κλίνῃ οὕτως ἢ ἄλλως ἡ πλαστιγξ) τῆς τύχης τινός.

Ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ταλαντεύω.

Ταλαντώδης, εος (ὁ, ἡ, ὸ (ῥίπτων τζύγα κἀκεῖσε) ἐν εἴδει τἀλάντου, ἐμφιβρεπής, ἀναποφάστατος.

Ταλάντωσις, εως (ὁ, ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταλαντόω, ἡ διὰ τοῦ ταλάντου σταθμισις· ἡ τῇδε κἀκεῖσε ῥοπὴ τῆς ζυγαριᾶς, « (Γαλλ.) balancement.

Ταλαὸς, ἡ, όν, Π. = Τλήμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος.

;Ταλαπαθὴς, έος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τλησπαθὴς ἢ Ταλαιπαθὴς.

Ταλαπείριος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω ἢ τῆλε, πεῖρα]. ὁ πολλῶν (δεινῶν) πεῖραν λαβὼν, πολυπαθὴς, ταλαίπωρος· (μτγν.) = Ἀλήτης, τυχοδιώκτης, ζήτουλας.

Ταλαπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Μ. [†τλάω ἢ τῆλε, πένθος]. = Πολυπενθὴς, (ἑπμ.) πολυπαθὴς.

Ταλάριον (τὸ) καὶ

;Ταλαρὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Ταλαρίσκος (ὁ), κοφινάκι, καλαθάκι κτλ., (ὑποκορ. τοῦ

Τάλαρος (ὁ), [†τλάω]. καλάθι, κοφίνι, πανάρι (ἰδαιτ. πρὸς ἀναπόθεσιν τῶν γυνωθομένων ἰρίων ἢ τοῦ νεοπήκτου τυροῦ), (παρβλ.) Τορβός.

Τάλας [†τλάω], αινα, αν (ἡ γεν. Τάλανος, ταλαίνης, ἡ κλητ. Τάλαν, καὶ τὸ παρθ. Ταλάντερας, άντατος), = Τλήμων, ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Ταλασηΐος, η, ον, Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνέσιμον τῶν ἐρίων (εἰς τὴν ταλασίαν). » Ταλασσήϊα ἔργα, « Ἀπλλν., = τῷ
Ταλασία (ἡ), = Ταλασιουργία.
†Ταλάσιον (τό). τὸ πρὸς ταλασίαν (ἐριουργίαν) βεβρεγμένον ἢ ἕτοιμον ἔριον.
†Ταλάσιος (ὁ), Γλσ. = Ταλασιουργός.
Ταλασιουργέω-ῶ, Μ. ἥσω. Γνέθω μαλλὶ (ταλάσιον).
Ταλασιουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ταλασιουργοῦ, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία·
†Ταλασιουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταλασιουργὸν ἢ τὴν ταλασιουργίαν, ταλασιουργοῦ ἴδιος. » Ταλασιουργικὴ τέχνη, « Ξεν., ἡ τοῦ ταλασιουργοῦ.
Ταλασιουργός (ὁ, ἡ). ὁ ξαίνων (γνέθων κτλ.) μαλλὶ (ταλάσιον), ἐριουργός.
Ταλασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, φρήν]. ὁ ἔχων γενναῖαν (ὑπομονητικὴν) καρδίαν, καρτερικός, γενναιόψυχος· τολμηρός· ἀπτόητος.
Ταλάσσω, ης, η. Π. ἀντὶ Τλήσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ †Τλάω.
Ταλαυγής, έος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Τηλαυγής.
Ταλαύρινος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, ῥινός] τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα ἢ ἡ ἀσπὶς ἀντέχει εἰς τὰς προσβολὰς τῆς μάχης, ἱερός, ἰσχυρός, καρτερικός, τολμηρός. 2) (μτγν.) ὁ ἔχων σκληρὸν (χονδρὸν) δέρμα, (ἄλλ.) Κραταίρινος.
Ταλάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλασίφρων.
Ψάληθὲς, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἀληθές.
Ταλικοῦτος, Δ. ἀντὶ Τηλικοῦτος.
Τάλις, ιδος; (ἡ), Π, [ταλίκος; ἢ θάλλω;]. ἡ ἐπίγαμος ἢ μελλόγαμος (μεμνηζευμένη) παρθένος.
Τάλλα ἡ; Τάλλα, κατὰ συνλφ. ἢ συγκ. ἀντὶ Τὰ ἄλλα. » Καὶ τάλλα, « καὶ τὰ λοιπὰ, **et cetera.** » Τἄλλα (ἑλλ. τοῦ κατά), « ἀντὶ ἐπίρ., = Ἄλλως τε, ἐκτὸς τούτου.
Τάμά, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐμά.
Ταμάλιστα, ἐπίρ. ἀντὶ Τὰ μάλιστα, κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων· καθ' ὑπερβολὴν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.
Τἄματα, Π. Δ. ἀντὶ Τὰ ἤματα.
Τάμε, Π. ἀντὶ Ἔταμε, γ'. ἑν, πρσ. τοῦ ἀορ. 6', τῆς ὁρατ. καὶ
Ταμέειν, Ἰων. ἀντὶ Ταμεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.
;Ταμείας, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Ταμίας.
Τἄμεινον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄμεινον.
Ταμεῖον (τό), ἀντὶ Ταμιεῖον.
Ταμέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.
Ταμεστ/ρωσ, ωτος ἡ ος (ὁ, ἡ), Π. [τέμνω, χρώς]. ὁ τέμνων τὸ δέρμα (τὴν σάρκα). » Ἐγχείη—, « Ὅμ.
Ταμέω, Ἰων. ἀντὶ Τεμῶ, μελλ. τῆς ὁρς. καὶ
Τάμῃσι, Π. ἀντὶ Τάμῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέμνω.
Ταμία (ἡ), θηλ. τοῦ Ταμίας, κελλάρισσα. (Γαλλ.) femme de charge· (Π. ἐν γέν). χορηγὸς, δότειρα. » Εὐνομία καὶ εἰρήνη, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, « Πίνδ.
Ταμιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ταμίου, (Γαλλ.) fiscal.
Ταμίας [τέμνω], ου (ὁ). (κυρ. καὶ ἐπιλγ.) διανομεὺς (ἰῶν μερίδων), μοιραστὴς, τροφοδότης (» Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες, « Ἰλ. Τ.)· κελλάρης· οἰκονόμος· (ὃθ. ἐν γέν.) διοικητὴς, διευθυντὴς (» Τῆς Παράλου—, « Δημ.), ἐπιστάτης· (ἰδιωτ.) θησαυροφύλαξ ἢ (Τουρκ.) καμπσιμάλης· (ἐνίοτε) ἱερεύς· (παρὰ Ῥωμ.) quaestor· (Π. μὲ γεν.) ἐξουσιαστὴς, κύριος, (Γαλλ.) arbitre. » Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, « Ὅμ. » Ἀλὸς ταμίαι. « Ἔπγρ., θαλασσοκράτορες. » Οἰνοβαρέων γ' ὤμμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης, « Θγν., δὲν ὁρίζω τὸν νοῦν μου.
Ταμιεία (ἡ), τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ταμίου, (ἐν γέν.) διεύθυνσις, ἐπιστασία· (ἐνίοτε) προμήθευσις ἢ διαχείρισις τῶν πρὸς τὸ ζῆν· ἐφοδιασμὸς· οἰκονομία.
;Ταμιείας, ου (ὁ), = Ταμίας.
Ταμιεῖδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Ταμιεῖον (τό), [ταμιεύω]. τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (κυρ.) τὰ τρόφιμα, κελλάρι, ἀποθήκη· (ἰδιωτ.) τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον, (Γαλλ.) le fisc· (ἐνίοτε) δωμάτιον παρόμερον, κουτὸν. » Εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖον σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. πρόσευαι... ἐν τῷ κρυπτῷ, « Γρφ.
Ταμίευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ταμιείας, τὸ ἐν τῷ ταμείῳ φυλαττόμενον· τὸ διὰ τῆς ταμιείας οἰκονομούμενον, (Γαλλ.) épargne. 2) ἀντι-
Ταμίευσις, εως (ἡ), τὸ ταμιεύειν ἢ ταμιεύεσθαι, ἡ τοῦ ταμείου διαχείρισις, ἡ ἐν τῷ ταμείῳ ἐναπόθεσις καὶ διατήρησις· (ἐν γέν.) διεύθυνσις· διανομὴ· οἰκονομία· (ἐνίοτε) ὄφμενσις (;).
Ταμιευτήριον (τὸ), = Ταμιεῖον.
Ταμιευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιβρέπτης εἰς τὸ ταμιεύειν (οἰκονομεῖν, φυλάττειν, θησαυρίζειν), (κοιν.) καλὸς οἰκονόμος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ ταμιείαν (questure). » Νόμος—, « Δξ., loi fiscale.
Ταμιευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ οἰκονομίαν, (κοιν.) ὡς ἂν καλὸς οἰκονόμος.
Ταμιεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ταμίας, διανομεύς, πρύτανις, [ἐκ τοῦ
Ταμιεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Ἄρχω, Διοικῶ, Ἐπιστατῶ ὡς) ταμίας· (ἐν γέν.) κυβερνῶ, διέπω, διευθύνω. » Σὺ ταμιεύουσα ἔτυχες, « Ἀρστφ., εἶχες τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ταμείου, ἦσουν κελλάρισσα. » Ταμιεύων Φιλίππῳ « Δημ., ὢν ταμίας του. » Ταμιεύσας τῆς Παράλου, « αὐτ., χρημάτισας διευθυντὴς (ταμίας) της· (καὶ πθ.) » Χώραν Δωριεῖ λαῷ ταμιευσμένην, « Πίνδ., διοικουμένην, (ὃθ. 2) οἰκονομῶ, φυλάττω· κρύπτω δι' ἄλλοτε, (Γαλλ.) reserver. » Οὐ καὶ τἄνδον χρήματα ταμιεύομεν ὑμῖν « Ἀρστφ. » Ποιητικῇ δέδοται ταμιεύειν τὴν εὐκλειαν, « Συν. » Τὴν τύχην (» Τὸν καιρὸν) ταμιεύειν, « Δ. Ἀλ. » Ἐν ἑαυτῷ τὸ μῖσος ταμιεύειν, « Φίλ. (καὶ μσ.) » Εἰς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὰ μῖσος « Ακ. » Ταμιεύου παργύριον, « αὐτ. » Κλαίειν αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὸ σάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νυξίν, « Ἀρστφ. » Ψυχὴν ἑαυτῷ ταμιεύεσθαι, « Δ. Ἀλ., προοικονομεῖν ὡς τελευταῖον καταφύγιον· (καὶ πθ.) » Ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν, « Γργ. 3) μοιράζω, διανέμω. » Τὸ ὕδωρ—, « Δ. Ἀλ. 4) (ἐνίοτε) ὀημεύω (πρὸς ὄφελος τοῦ ταμείου). ὄ) (μσ.) Παίρνω (ὡς ἀπὸ ταμεῖον) ὅσον ἢ ὅτι μοὶ χρειάζεται, μεταχειρίζομαι μὲ οἰκονομίαν. » Ὅταν ἡδυπαθῆσαι βουληθῶ, οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι, « Ξεν. » Καταλείσαντες ἑαυτοὺς (οἱ πολέμιοι) εἰς ἕρμα, παρέσχον ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστε ὁπόσοις ἐβουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι, « αὐτ. » Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον ἐβουλόμεθα ἄρχειν, « Θκ. » Κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν, « Διόδ. » Δεῖ ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον, « Πλάτ. » Ἅτε οὐδὲν οὐ ταμιευσάμενος ἐν τῷ ἀγῶνι, « Δ. Χρσ., ἀγωνισθεὶς ἀφειδῶς.
Ταμίη (ἡ), Π, Ἰων. ἀντὶ Ταμία.
Ταμίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ταμίας.
†Ταμιουχέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Ταμιεύω, εἶμαι (διοικῶ, ἐπιστατῶ ὡς)·
†Ταμιοῦχος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ταμίας, διανομεύς, κελλάρης, ἐπιστάτης κτλ.
Ταμισίνης, ου (ὁ), (κυρ. τυρὸς) κατεσκευασμένος μὲ πυτιάν, [ἐκ τοῦ
Τάμισός (ἡ), Δ. ἡ Πυτία.
Τἀμμέσῳ, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τὰν μέσῳ = Τὰ ἐν μέσῳ.
Τάμνω, Μ. ταμέω-ῶ, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Τέμνω.
Τάμος, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Τῆμος.
Τὰμπαλι, Π. κατὰ κρσ. καὶ ἀποκπ. ἀντὶ Τὰ ἔμπαλιν, τὸ ἐναντίον, ἀνάποδα κτλ.
Ταμῶ, μέλλ. τοῦ Τάμνω = Τέμνω.
Ταμὼν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Τέμνω.
Τὰν ἡ ;Τάν, (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ὢ 'τὰν ἡ » Ὢ 'τὰν, (κλητ. ἀμλ. ἡ κατ' ἀποκ. τοῦ Ἄτης-ᾱ ἡ τοῦ Τῆνος), = Ὦ οὗτος, ὦ φίλε (πολλάκις ἐν εἴδ. ἐπιπλήξ. ἢ εἰρων.).
Τὰν, Δ. ἀντὶ Τὴν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὁ ἡ Ὅς.
Τὰν, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐν.
Τᾶν, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τοι ἄν.
Τᾶν, Δ ἀντὶ Τῶν, γεν. θηλ. πλθ. τοῦ Ὁ.
†Τανάγρα, ας (ἡ), Γλσ. ἀγγεῖον χάλκινον, χύτρα, λεβήτι.
†Ταναγρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.
Ταναήκης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [τανᾶς, ἀκή]. ὁ ἔχων μακρὰν αἰχμὴν (ἀκωκὴν), ὀξύς, σουβλερός· (ἐν γέν.) προμήκης, ἐπιμήκης.
Ταναηχέτα, αο (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ
Ταναηχέτης, ου (ὁ.), Π. [τανᾶς, ἠχέω]. ὁ μακρὰν ἠχῶν (ἀντηχῶν), πολυήχος.
Ταναιμύκης καὶ Ταναίμυκος, ου (ὁ), Π. [τανᾶς, μυκάομαι]. ὁ μουγγρίζων δυνατά, (ἄλλ.) Ἐριμυκος.
Ταναλεγὴς, ές (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Ταγηλεγής.
Τἀναντία, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐναντία.
Ταναόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [τανᾶς, δειρή]. ὁ ἔχων μακρὸν λαιμὸν, Δολιχοδείρος.
Τανᾶς, ἡ ἡ ός, όν, Π. [τείνω] μακρὸς, ἐκτεταμένος· ὑψηλὸς· (συνκδχ.) λεπτὸς, τρυφερὸς ἢ ὀξὺς, διαπεραστικός. » Πύρ—, « Ἐμπεδ. » Γῆρος—, « Ἔπγρ., τὸ (ἄλλ.) Βαθύ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ταναύπους (ἀντὶ Τανυπόπους), οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτείνων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν (περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα), ταχύπους, ἡ ἡ ἔχων λεπτοὺς (τανα-οὺς) πόδας, ἰσχνόπους.

†Ταναΰφης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ταναὸς, ὑφὴ], ἀντὶ Δεπτοϋφής.

‡Τανάγαλκος (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Πολύχαλκος. » Λέβης, « Ἐπγρ., (ἴσ. ὀρθότ.) Τανύχαλκος.

Ταναῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ταναὸς, ὤψ]. ἡ μακρὰν βλέπουσα.

Τἄνδρον ἡ Τάνδον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἔνδον.

Τἀνδρί, Τἀνδρὸς, Ἀττ. κατὰ συνῳρ. ἀντὶ Τῷ ἀνδρί, Τοῦ ἀνδρός.

Τανεῖται (αἱ), [τείνω]. μακρὰ κομμάτια ξύλων, γρεντιαΐς.

Τανηλεγής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ταναὸς, λέγω]. ὁ τεντόνων (ἐξαπλόνων) τὸν ἄνθρωπον μακρὺν-πλατὺν ἢ, κοιμίζων αὐτὸν ἐπὶ μήκιστον (κοιν. τὸν ἀξύπνητον) » Θάνατος—, « Ὅμ.

Τανήλοφος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ταναὸς, λόφος]. ὁ ἔχων μακρὺν λαιμὸν ἢ ὑψηλὴν κορυφήν.

‡Τανθαλύζω(-ρύζω), Μ. ύξω, Γλσ. [ζόμπτ. συγγ. τῷ Τονθορύζω, Βομβαλίζω κτλ.], τρέμω, τραντάζομαι, (σθ.

‡Τανθαρυστὸς (ὁ, ἡ) καὶ Τανθαρύστρια (ἡ). ὁ κάμνων νὰ τρέμῃ (νὰ νταρνταν-ίζεται) τις, τρόμου πρόξενος.

Τανίκα, Τάνος, Δ. ἀντὶ Τηνίκα. Τῆνος.

Τανταλεία (ἡ). ἡ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τινος ἐπαιώρησις πράγματος ἀπειλοῦντος πτῶσιν (καθὼς ὁ λίθος τοῦ Ταντάλου), [ἐκ τοῦ

Ταντάλειος(-λιος), α, ον. Ὁ τοῦ Ταντάλου ἢ ὡς ἂν τοῦ Ταντάλου.

Τανταλεύω, Μ. εύσω καὶ Π.

Ταντᾰλίζω, Μ. ίσω, (κατὰ μετάθ. στοιχ. καὶ ὀνμπ.) ἀντὶ Ταλαντεύω, λουνῶ (πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ), τραντάζω, νταρτανίζω· (σμτθτ.) τρέμω, σείομαι (καθὼς ὁ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταντάλου λίθος). ‖. » Τὰ Ταντάλου πάλαντα ταντᾰλίζεται, « Ἀρστφ., ζυγίζει ἴσα μὲ (εἶνε πλούσιος ὡς ἂν) τὸν Τάντ.

Τανταλὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Ταντάλου.

Τανταλῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. πύα), εἰδ. φυτ., (ἄλλ.) Λιθόσπερμον.

Ταντᾰλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ταντᾰλίζω, σείω (καὶ πθ.) σείομαι· (συγκδχ.) ζαλίζομαι καὶ πίπτω.

Τἀντὸς, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐντός.

Ταντύγληνος (ὁ, ἡ), Π. [ταντύω, γλήνη]. ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς. » Ταῦρος —, « Νύν.

Ταντύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν [ταντύω] γλῶσσαν, λάλος. » Κοχώνη—, « Ὅμ., (παρβλ. Λακέρυζα).

Ταντυγλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [τ. γλωχίν]. ὁ ἔχων ἐπιμήκεις (σουβλερὰς) ἀγκίδας. » Ὀϊστὸς—, « Ὅμ., (παρβλ. Ταναήκης).

Ταντύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν (ἐκτεταμένον) δρόμον, τρέχων μακράν, ταχὺς, ὀγλίγωρος.

Ταντυέθειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ἔθειρα]. ἡ ἔχουσα μακρὰν μαλλιὰ, μακρομαλλοῦσα.

Ταντυήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ταναήκης, μακρὺς καὶ κοπτερός.

Ταντῦλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν.

‡Ταντυηγέτα, ου (ὁ), Ζ. Ταναηγέτα.

Ταντύθριξ, ὑτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς καὶ λείας (ὄχι σγουρὰς) τρίχας. » Λίξ (» Ἴς)—, « Ἴπ., Σιμ.

Ταντυκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς κνημῖδας (καὶ συνκδχ. κνήμας), (ἐπμ.) = τῷ

Ταντύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς κνήμας, μακροπόδης, (παρβλ. Ταντυφυρος).

Ταντύκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. κραῖρα]. ὁ ἔχων μεγάλα (ἐκτεταμένα) κέρατα (ἐπὶ βοών.) = Ταντύλοφος.

Ταντυκρῆπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) μακρὰς κρηπῖδας.

Τάντυμαι, Π. ἀντὶ Ταντύομαι, πθ. τοῦ Ταντύω.

Ταντύμετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένην περίμετρον ἢ διάμετρον, μέγας, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.

Ταντυμήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἐκτεταμένος εἰς μῆκος, μακρὺς, ὑψηλός. » Ἰτέα—, « Ἔπγρ.

Ταντῦν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τὰ νῦν, κατὰ τὸ παρὸν, τώρα.

Ταντύπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φορεῦσα μακρὸν (μεγαλοπρεπῶς γυνόμενον ἢ κυματίζοντα) πέπλον, (συνδχ.) ἔχουσα ὡραῖον ἀνάστημα, εὔμήκης. (μτγν.) » Πλανκοῦς—, « Βατρχμχ., ζυμαρικὸν μὲ πολλὰ φύλλα.

Ταντύπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων (συγκείμενος ἀπὸ) ἐκτεταμένον πλέγμα.

Ταντύπλευρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (μεγάλας, ἐκτεταμένας) πλευράς.

Ταντυπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς πλοκάμους (μακραὶς πλεξίδας).

Ταντύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Ταναύπους.

Ταντύπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ πρέμνα (ζελέχη, μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα), Πολύπρεμνος. » Ἴλη—, « Νύνν.

Ταντύπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν (ἐκτεταμένην) πρῷραν (ᾗ μτνμ.) ἄκραν. » Καλύπτρα—, « Ἡσύχ., ἡ προέχουσα ὑπὲρ τὸ πρόσωπον (;).

Ταντύπτερος καὶ Ταντυπτέρυξ, υγος καὶ

Ταντυπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ (ἐκτεταμένα) ἢ τεντωμένα πάντοτε (καθὼς ἡ μυῖγα) τὰ πτερὰ, (ἐν γέν.) ταχύπτερος.

Ταντύπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς (ἐκτεταμένους) πτόρθους (κλάδους).

Ταντύῤῥιζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (ἐκτεταμένας) ῥίζας.

Ταντύῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν (ἐκτεταμένην) ῥῖνα, μακρομύτης. 2) σκεπασμένος μὲ τεντωμένον δέρμα (βιόνι).

Ταντυσθεὶς, εἰσα, ἐν, πθ. ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Ταντύω.

Ταντυσίπτερος καὶ Ταντυσιπτέρυγος (ὁ, ἡ). Π. Ταντύπτερος, -πτέρυγος.

Τάντυσις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάσις, τάντυσμα, τέντωμα.

Ταντύσκιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. ἡ σκιὰ ἐκτείνεται μακράν, (θηλ.) ὑψηλὸς, (παρβλ.) Δηλιχόσκιος.

Ταντυσκόπελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς ἢ μακρὰν παρατεινομένους σκοπέλους.

‡Ταντύσκω, Μ. ύσω, Π. (μτγν.) ἀντὶ Ταντύω.

Ταντυσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Τονυσάμενος, μα. ἀόρ. τῆς μτγ. τοῦ Ταντύω.

Ταντύστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφειδῶς περιστρεφόμενος. » Σκενδόνη—, « Κύρ.

Ταντυτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάνυσις, τέντωμα. » Τοξεύω—, « Ὀδ. Φ,

Ταντύφυρος (ὁ, ἡ), Π. [ταντύω, φυρὸς]. ἡ ἔχουσα τετανοὺς (εὐμήκεις ἴσιους, [ν. γέν.] εὐμόρφους, καλοκαμωμένους) πόδας, Καλλίφυρος.

Ταντύτριχος (ὁ, ἡ), Π. Ταντύθριξ.

Ταντύφθογγος (ὁ, ἡ) Π. τοῦ ὀπ. ὁ φθόγγος (ὁ ἦχος τῆς φωνῆς) ἐκτείνεται μακράν, μεγαλόφωνος.

Ταντύχλοιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων τετανὸν (λεῖον, ἀρρυτίδωτον) ἢ πυκνὸν φλοιόν. » Ἐλάτη (» Κράνεια, » Ἐρινεὸς)—, « Ὀρφ., Ὅμ., Θκρ.

Τα ὑφύλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λεῖα (τετανὰ) ἢ πυκνὰ φύλλα, » Ἴλαίη—, « Ὅμ. » Ὄρος—, « Θκρ., (συνκδχ.) τὸ πολύδενδρον.

Ταντυχειλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ (ἐκτεταμ.) χείλος ἢ ῥάμφος ἢ προβοσκίδα. » Μέλισσα—, « Κοῦντ.

Ταντύω, Μ. ύσω (πθ. πρκ. Τετάνυσμαι), Ἰων. ἀντὶ Τείνω, ἐκτείνω, τεντόνω· πλέκω, στρώνω (» Τράπεζαν—, » Ὀδ. Λ. [καὶ πθ.] » Κίτται τανυσθεὶς, « Ἰλ. Ν.)· (καὶ μτνμ.) ἀντὶ Αὐξάνω, ἐπιτείνω. » Πόνον (Ἔριν)—, « Ὅμ.

Ταξειδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάξις, μικρὸν στρατ. σῶμα.

†Ταξιώτης, ου (ὁ), νλγ. ὁ ἐπὶ τῆς τάξεως (εὐταξίας) ὑπηρέτης ἄρχοντος ἢ δικαστηρίου, (Γαλλ.) appariteur, huissier.

†Ταξεωτικὸς, ἡ, όν. Ταξιώτου ἴδιος.

Ταξιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κίμκι.

Ταξιάρχης, ου (ὁ), = Ταξίαρχος.

Ταξιαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ταξιάρχου.

Ταξίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς στρατ. τάξεως, λοχαγὸς, ἑκατόνταρχος· (ἐν γέν.) πρῶτος (ἀρχηγὸς) στρατεύματος, καπετάνιος· (ἐνίοτε) ὁ πρῶτος τῆς σειρᾶς (ὁ πρωτοστάτης) στρατ.

Ταξιλοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων εἰς τάξιν (παρατάττων) τοὺς λόχους τοῦ στρατ., στρατηγὸς, (ἐν γέν.) ἀρχιστράτηγος.

Ταξιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τάττω (τοποθετῶ) τινὰ ὡς στρατιώτην εἰς τὴν τάξιν του.

Τάξις [τάσσω], εως (ἡ). διάταξις, διευθέτησις· εὐταξία. » Οὐδὲν οὕτως εὐχρηστον, οὔτε καλὸν ἀνθρώποις, ὡς ἡ τάξις, « Ξεν. » Τὴν τῶν ὅλων τάξιν, « αὐτ., τὴν διακόσμησιν τοῦ παντός. » Ἡ τῶν λόγων τάξις, « Δημ., ὁ τρόπος τῆς συνθέσεως, (Γαλλ.) le plan. » Εἰς τάξιν οὐτὸ ἤγαγεν ἐξ ἀταξίας. « Πλάτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Διὰ τάξεως, « αὐτ., κοσμίως, εὐτάκτως. 2) (ζῶικτ.) διάταξις στρατεύματος, παράταξις. » Πρώτη (» Ἐσχάτη) —, « Ἀξ. Δξ. » Ἐν τάξει χωρεῖν, « Θκ. » Τίς οὐκ ἂν ἥβαιδίως θέλοι τοὺς ὁπλίτας πολλοὺς ἐν τάξει πορευομένους; τίς δ' οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ τάξιν ἑλαύνοντας ; « Ξεν. 3) θέσις (στρατιώτου), (Γαλλ.) poste· (μτφορ.) ἡ κοινωνικὴ θέσις τὴν ὁπ. ἔχει τις, (Γαλλ.) rang, état, condition. « Ἐν τῇ τάξει εἶχε ἑαυτόν, « Ἡρ. » Λείπειν τὴν τάξιν, « Αἰσχν., = Λειποτακτεῖν. (καὶ μτφορ.) » Τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς ὁσιωτ. οὐκ ἔλιπον, « Δημ. » Εἷς τινα τοξιν ἑαυτὸν τάξει τῆς πολιτείας, « αὐτ. » Γλοῦ τάξιν ἔχειν παράτινι, « Ἀρτ. » Θεραπαίνης τάξιν ἐπέχειν, « Ἀθ. « Οἰκέτου τάξιν, οὐκ ἐλευθέρου παιδός, ἔχων, « Δημ. » Ἐν γαμετῆς ἔχειν τάξει, « Πλ., τὴν ἔχει ὡς σύζυγον. » Ἐν ἐγγυοῦ τάξει, « Δημ. (παρδλ. Μοῖρα), » Νόμου τάξιν ἔχειν, « Δξ., ἰσχυν. 4) σῶμα (τάγμα) στρατ., λόχος, ἑκατονταρχία· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ σῶμα τῶν πεζῶν (128) στρατ. τοὺς ὁπ. ἐδίδεν ἑκάστη φυλή, » Τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον ἀκληρωτὶ τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμπειν, « Ασ. (παρδλ. φυλή). « Ἄθλα προὔθηκε καὶ ταῖς ἱππικαῖς τάξεσι καὶ ταῖς ὁπλιτικαῖς, « Ξεν. » Τὸ μὲν μέσον τοῦ στρατοπέδου ἐγίνετο ἐπὶ τάξιος ὀλίγης, καὶ ταύτῃ ἦν ἀσθενέστατον· τὸ δὲ κέρας ἑκάτερον ἔρρωτο πλήθει, « Ἡρ. 5) οἱ κατόπιν τινος (μεγιστᾶνος, ἀξιωματικοῦ) ἀκολουθοῦντες ὑπηρέται (δορυφόροι), (Γαλλ.) le cortège, la suite. « Ἡ ὑπάρχουσα—, « Συν., Παυδ. » Ὅπως γὰρ βασιλέως παρουσία, καὶ ἡ τάξις παραγίνεται, « Γιμν. Ἐκκλησ. » Εἰς τάξιν γεγενημένος, « Πλ., καταταγθεὶς εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς αὐλῆς, διαριθεὶς ταξίαρχος (ι). 6) ἐπιβολὴ ἢ πληρωμὴ ποσότητος τεταγμένης, (Γαλλ.) taxe· πληρωμὴ μὲ διορίαν. » Τάξιν τοῖς δίκαις ἐπιτιθέναι, « Δκ., κανονίζειν (προσδιορίζειν) τὰ δικαστικὰ ἔξοδα. » Περὶ ἀφέσεως τοῦ ὀρλήματος ἢ τάξεως, « Δμ.

Ταξ φυλλος (ὁ, ἡ). ταῦ ὁπ. τὰ φύλλα εἶνε διατεθειμένα κατὰ τ. ξιν.

‡Ταξιώτης, Ταξιωτικός, = Ταξεώτης, Ταξεωτικός.

†Τάξος (ὁ), νλγ. [Ατ.], εἶδ. δένδρ., (ἄλλ.) Σμίλαξ.

Ταοί, ῶν (οἱ), πλθ. ἀνμστ. τοῦ Ταώς.

Ταπεινολυγία καὶ

Ταπεινορρήμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ταπεινὰ (μὲ ταπεινὸν ὕφος).

Ταπεινὸς [†ὄαπος = ἔδαφος], ἡ, ὁν. Χαμηλός, ἐδαφιαῖος· (συνκδ.) κατηφὴς· (μτφορ.) μικροῦ φρονήματος, χαμερπὴς· μικρόψυχος· εὐτελής, πόταπος, ἀσήμαντος, εὐκαταφρόνητος· (ἐπὶ καλοῦ) μετριόφρων, ὄχι ὑπερήφανος. » Ταπεινὴ λέξεις, « Ῥτρ., ἡ μὴ ἔχουσα ὕψος, (Γαλλ.) style rampant. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ταπεινά, ἐπίρ. ἀντὶ Ταπεινῶς, χαμηλά· (ᾧ μτφορ.) εὐτελῶς κτλ. » Κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται, « Πίνδ. » Ταπεινὰ πράττειν, « Δξ., εἶναι πτωχὸς (ἀσήμαντος).

Ταπεινότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ταπεινοῦ, χαμηλότης· (μτφορ.) χαμέρπεια, μικροψυχία· (ἐπὶ καλοῦ) ταπείνωσις. » Πολλὴν ἔμφασιν σιωπήν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι, « Ξεν., κατήφειαν, ἀθυμίαν.

Ταπεινοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ταπεινά, εἶμαι ταπεινόφρων.

Ταπεινοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ ταπεινοφροσύνην.

Ταπεινοφροσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλλάττωμα ἢ ἡ ἀρετὴ) τοῦ ταπεινόφρονος.

Ταπεινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), ταπεινὸς τὸ φρόνημα, μετριόφρων ἢ (ἐπὶ κακοῦ) μικρόψυχος, ἄτολμος.

Ταπεινω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ταπεινόν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω· ἐξασθενίζω, ἐξευτελίζω.

Ταπεινωμα (τὸ), = Ταπείνωσις, χαμήλωμα· ταπεινὴ ἔκφρασις.

Ταπεινῶς, ἐπίρ. Μὲ ταπείνωσιν, μὲ ὕφος ταπεινόν (εὐτελὲς ἢ μέτριον).

Ταπείνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταπεινόω, χαμήλωμα· (μτφορ.) ἐξευτελισμός, ταπείνωμα· (ἐπὶ καλοῦ) ταπεινότης, μετριοφροσύνη.

Ταπεινωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ταπεινόνειν, ταπεινώσεως αἴτιος.

Τάπης [†ὄάπας = ὄάπεδον], ητος (ὁ). μάλλινον ὕφασμα διὰ στρώσιμον ἢ σκέπασμα, (Τουρκ.) χαλί, κιλίμι, (Γαλλ.) tapis.

Ταπήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάπης, κιλιμάκι.

Τάπι, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐπί.

Τάπις, ιδος ἢ (ὁ) ίδος (ἡ), = Τάπης.

Τάπο, Ἀττ., κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἀπό.

Ταπυλλὰ, ἀντὶ Τὰ πυλλὰ (ἑλλ. τῆς κατά), ἐπ ρ. Πολλάκις· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ταπρῶτα, ἀντὶ Τὰ πρῶτα (ἑλλ. τῆς Κατά). ἐπίρ. Ἐν Πρώτοις· πρώτην φοράν· κατ' ἀρχάς.

Τάραγμα (-τὸ) καὶ

Ταραγμος (ὁ), = Τάραξις, ταραχή· σύγχυσις.

Ταράκτης, ου (ὁ), ταράσσων, ταραχοποιός.

Ταρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ταράσσειν, ταραχῆς ἐμποιητικός (πρόξενος). » Τῆς γαστρὸς—, « Ἰατρ., ὁ φέρων διάρροιαν. » Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, « Πλ., τὰ ἐπιφέροντα ταραγάς.

Ταρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ταραχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ταραχθῇ, ἐπιδεκτικὸς ταράξεως.

Τάρακτρον (τὸ), ὄργανον ταραχῆς (ἀνακατώματος), = Κύκηθρον.

Ταράκτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ταράκτης.

Τάρανδος (ὁ), εἶδ. ζ κερασφόρου τῆς Ἀρκτ. Εὐρ., (Γαλλ.) renne.

Ταραντίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (κυρ. κατὰ τὴν ἱππασίαν) τοὺς Ταραντίνους, ἱππεύω ἔνοπλος, (ἴσ. ὀρθότ. Ταραντινίζω).

Ταραντινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ταραντίνιον (τὸ), εἶδ. λεπτοτάτου γυναικ. φορέματος τὸ ὁπ. ὑφαίνετο εἰς τὴν πόλιν (τῆς Ἰταλ.) Τάραντα.

Ταραντινίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ταραντίζω.

Ταράντιος, η, ον. Ὁ τοῦ ἢ (ὁ) ἐκ τοῦ Τάραντος.

Ταραξίας, ου (ὁ). ὁ πραξενῶν ταραχὰς (ἀνακατώματα), ταράκτης, φιλοτάραχος, (Γαλλ.) brouillon.

Ταραξικάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταράσσων τὴν καρδίαν, πρόξενος ψυχικῆς ἀνησυχίας.

Ταράξιππος (ὁ, ἡ), ὁ ταράττων τοὺς ἵππους, (ἐπίθ. ἥρωός τινος τοῦ ὁπ. τὸ ἄγαλμα ἡ ὁ βωμὸς [ὡς ἀποτρεπτικοῦ τῆς ταραχῆς τῶν ἵππων] ἔκειτο παρὰ τὴν νύσσαν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ σταδίου).

Ταραξιππόστρατος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ταράττων τὸν ἱππικὸν στρατὸν ἢ τὸ ἱππικὸν καὶ τὸν στρατόν.

Τάραξις, εως (ἡ). ταραχή, σύγχυσις· (ἰατρ.) θόλωμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Ταράσσω (ττω), Μ. άξω, [τάρασσω]. Ἀνακατόνω· (ἐπὶ ὑγρ.) θολόνω· (μτνμ.) ξυπνάζω· συγχύζω· φέρω ἄνω-κάτω (ἐνίοτε) διεγείρω· (πθ.) ξυπνάζομαι, τρομάζω· (ἐνίοτε) φοβοῦμαι. » Ταράσσειν ἀγυιᾶς, « Δακρ. » Ἐτάραξε πόντον (ὁ Ποσειδῶν), χεραὶ τριαίναν ἕλων, « Ὑδ. Π. » Ταράττειν τὴν κοιλίαν, « Ἰατρ., φέρειν διάρροιαν. » Τὰ ναυήγια, περὶ τὰς πρώρας τῶν νεῶν εἰλίοντο, καὶ ἐτάρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Στάσεις καὶ πολέμους ταράσειν, « Ξεν., (Γαλλ.) susciter. (ᾧ πθ.) » Τῆς στρατιᾶς ὑπὸ τῆς ἵππου ταρασσομένης, « Ἡρ. » Ἵππων ταρασσομένων καὶ' ὁμιλον, « Θκρ. » Ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμοι πρὸς τοὺς... ἐταράχθη, « Δημ. (καὶ αὐτπθ.) » Ταρασσόμενος περὶ παιδί, « Θκρ. (καὶ ἐπιρεμ. τῷ Μή) » Ταράττομαι μή τις φήσῃ, « Πλάτ.

Ταραχὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνακατωμάδ, θόρυβος, ἀταξία, σύγχυσις, ἀνησυχία· » Κοιλίας—, « Ἰατρ., διάρροια.

Τάραχος (ὁ), Ἀττ, ἀντὶ Ταραχή.

Ταραχώδης, ους (ὁ, ἡ), πρόξενος ἢ πλήρης ταραχῆς, θορυβώδης, τεταραγμένος· ἀστατὸς, ἀβέβαιος, ἡ· ἀνήσυχος, φιλοταραχος. » Τὸ θεῖον φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες, « Ἡρ., τὰ τῆς τύχης ἐπίφθονα καὶ ἄβηλα ἢ ἀβέβαια. » Κοιλίᾳ—, « Ἰατρ., ἡ πάσχουσα διάρροιαν. » Ἰγνη ταραχώδη, « Ξεν., συγκεχυμένα, δυσδιάκριτα.

Ταραχωδῶς, ἐπίρ. Μὲ ταραχήν.

Ταρβαλέος, α, ον, Π. [τάρβος], τρομακτικός, φρικώδης, φρικαλέος· (πθ.) τρομαγμένος, πεφοβισμένος, ἢ· δειλὸς, εὐπτόητος.

Ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι, τρομάζω· (συνκδ.) σέβομαι. « Ὁ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν τε, « Ἰλ. Β. (καὶ δστ. ὀρς.) » Οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, « Ἰλ. Φ. (καὶ αὐτ. ἑλλ. προθ.) » Ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην, « Ἰλ. Ζ., [ἐκ τοῦ

†Τάρβη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Τάρβος [ταράσσω], εος-ους(τὸ), Π. φόβος, τρόμος· σέβας, (Γαλλ.) sainte horreur.

Ταρβοσύνη (ἡ), Π. = Τάρβος.

Ταρβοσυνος (ὁ, ἡ), Π. τάρβους (τρόμου) πρόξενος, δεινός. » Φόβος—, « Αἰσχλ.

†Ταρβύζω, Μ. ύξω, Γλσ. ἀντὶ Ταρβέω.

†Ταργαίνω, Μ. ανῶ, Γλσ. ἀντὶ Ταράσσω.

†Ταργάνη (ἡ), Γλσ. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Σαργάνη.

Τάργανον (τὸ), [ταράσσω], ὁ (ἄλλ.) Δευτερίας· ἢ Στεμφυλίτης οἶνος, (κοιν.) Ἀγγεῖον, (60.

Ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τὸ κρασὶ νὰ κόψῃ (νὰ χαλάσῃ). » Οἶνος τεταργανωμένος, « Πλάτ., Κωμ., χαλασμένος, ξιθυμασμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Ταργανόω-ῶ [†ταργάνη], Μ. ώσω. Δένω, συνδέω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Προσταργανόω).

Ταριχεία (ἡ), = Ταρίχευσις. 2) = τῷ

Ταριχεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ταριχεύονται ὀψάρια ἢ σώματα νεκρῶν.

Ταριχέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ταρίχη (ταριχευτὰ κρέατα ἢ ὀψάρια), (Τουρκ.) μπαστιρματζῆς, μπακάλης.

Ταρίχευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταριχεύω, ἁλάτισμα καὶ πάστωμα ἢ κάπνισμα κρεάτων ἢ ὀψαρίων· ἐμβαλσάμωμα νεκρῶν σωμάτων κτλ.

Ταριχευτήρ, Π. ἀντὶ-

Ταριχευτής, οῦ (ὁ). ὁ ταριχεύων ὀψάρια ἢ κρέατα· (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ ἐμβαλσαμόνων τὰ νεκρὰ σώματα.

Ταριχευτός, ή, όν. Τεταριχευμένος, παστὸς ἢ καπνιστός· (ἐπὶ νεκρ. σωμ.) ἐμβαλσαμωμένος ὡς ἂν μουμμιά.

Ταριχεύω [τάριχος], Μ. εύσω. Κατασκευάζω (κυρ.) τὸ κρέας ὥστε νὰ μένῃ ἄσηπτον, παστόνω, ἁλατίζω, ξηραίνω εἰς τὸν καπνόν, (Τουρκβαρβ.) κάμω μπαστιρμᾶν· (ἐπὶ νεκρ.) ἐμβαλσαμόνω, κάμνω μουμμιάν, (παρβλ. Ταρχύω). (μτνμ.) κατατρύχω (διὰ κακοπαθείας)· ταλαιπωρῶ, κατατήκω, (παρβλ.) Σκελετεύω. » Ξύλα—, « Θφρ., τὰ ἀφίνω νὰ σφίξουν (τὰ ἐργάζω) εἰς τὸ νερόν. » Ὄξει ταριχεύειν, « Δσκρ., κάμνειν ἐξειδάτα (τουρσῆ). (καὶ μτνμ.) » Πρόσφατος δὲ καὶ νεαλὴς ὢν ἐκεῖνος, περιῆν αὐτοῦ τεταριχευμένου, « Δμ., ἀτονισμένου ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον φυλακήν.

Ταριχηγὸς (ὁ, ἡ), [τάριχος, ἄγω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν, εἰσάγων εἰς ἐμπόρευμα) παστὰ κρέατα καὶ ὀψάρια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ταριχήϊη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ταριχεία.

Ταριχήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ταριχεῖον.

Ταριχηρὸς, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ ταρίχους, παστὸς, καπνιστός. » Τὰ ταριχηρά, « Αξ., τὰ ταριχευτὰ (κρέατα, ὀψάρια, λαχανικὰ), (Γαλλ.) salaisons. » Ἀγγεῖον ταριχηρὸν, « Αξ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐναπόθεσιν ταρίχους.

Ταρίχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάριχος.

Ταριχόπλεως, ω (ὁ, ἡ), Κωμ. πλήρης (ἔμπλεως) ταρίχους. » Βόσπορος—, « Ἀθ.

Ταριχοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ ταρίχη (τὰ ἁλμυρά), τὸ ἐργαστήριον τοῦ ταριχοπώλου.

Ταριχοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ταρίχη, εἶμαι-

Ταριχοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ταρίχη (παστὰ, ἁλμυρὰ), μπαστιρματζῆς, μπακάλης.

Τάριχος (ὁ) καὶ Τάριχος, εος ους (τὸ), [συγγ. τοῦ Ταρσὸς ϗ ;Στέριφος]. κρέας ἢ ἄλλο τι κατεσκευασμένον εἰς τρόπον ὥστε νὰ μένῃ ἄσηπτον, παστὸν, καπνιστόν, (Τουρκ.) μπαστιρμᾶς, τουρσῆ κτλ.

Τάριχος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Ταριχευτός. » Νεκρὸς τάριχος, εἰσορᾷν Αἰγύπτιος, « Σοφ. (ἀποσπάσμ.).

†Ταρμύζω, Μ. ύξω; Γλσ. ἀντὶ Ταρβέω.

Τάρνεα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ὄρνεα.

†Ταρπάνη καὶ Τάρπη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ταργάνη = Σαργάνη, κόφφα, γεργάθι κτλ.

Ταρπήμεναι, Π. ἀντὶ Ταρπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρπω.

;Ταρπονὴ (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ταρπάνη.

†Ταρπὸς (ἡ), Γλσ. = Τάρπη, (παρβλ. Ταρσός).

Ταῤῥίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ταῤῥός.

Τάῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐπιτάῤῥοθος.

Ταῤῥὸς, Ταῤῥόω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Ταρσὸς κτλ.

Ταρσὰ (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ

Ταρσὸς (ὁ), [τέρσω]. (κυρ.) ἡ καλαμωτὴ ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρὶ ἢ τὰ 'πωρικά. » Τυρὸς δ' οὐ λείπει με... ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεὶ, « Θκρ. 2) (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε πλεγμένον ἢ ἀραδιασμένον ὡς ἂν ταῖς βέργαις τῆς καλαμωτῆς. » Ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες, « Ἡρ. 3) (μτνμ.) ἡ πτέρυξ (κυρ. ἡ σειρὰ τῶν κονδυλιῶν τῆς πτέρυγος) πτηνοῦ. 4) τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ, (κατ' ἔκτ.) τὸ κωπὶ ἢ ἡ σειρὰ τῶν κωπιῶν (Ἡρ. Π', 12, Πλβ. ιϛ', 3). 5) ἡ σειρὰ τῶν 'δοντιῶν τοῦ πριονιοῦ (Ὀππ. Ἀλ. Ε', 207). 6) ἡ σειρὰ τῶν βλεφαρίδων, (κατ' ἔκτ.) τὸ βλέφαρον. 7) (συχν.) τὸ πλατὺ μέρος ἢ πατοῦνα (τὸ ἀλλ. Πέλμα) τοῦ ποδὸς, (Ἡρ. Θ', 37, Ἰλ. Α, 37).

Ταρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Στεγνόνω) εἰς τὸν ταρσὸν (εἰς τὴν καλαμωτήν)· σχηματίζω τι (καὶ συχνότ. πθ. σχηματίζομαι ἢ εἶμαι σχηματισμένος) εἰς εἶδος καλαμωτῆς. » Ταῤῥοῦνται αἱ ῥίζαι, « Θφρ., συμπεριπλέκονται, (παρβλ. Καρκινοῦμαι). » Φλὲψ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν (ἐκ) τετάρσωται, « Ἱππκρτ. (ἐπὶ φυτ.) » Τεταρσωμένος, « Δσκρ. πτερυγοειδῶς διατεθειμένος, (Γαλλ.) pinnatifide.

Ταρσώδης, εος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος (ἀραδιασμένος ἢ συμπεπλεγμένος) εἰς εἶδος ταρσοῦ (καλαμωτῆς).

Τάρσωμα (τὸ). τὸ πλέγμα τοῦ ταρσοῦ (τῆς καλαμωτῆς)· (μτνμ.) ἡ σειρὰ τῶν κωπιῶν.

Τάρταρα (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Τάρταρος.

Ταρτάρειος, α, ον. Ὁ τοῦ ταρτάρου ἢ ἐν τῷ ταρτάρῳ, καταχθόνιος.

Ταρταρίζω, Μ. ίσω. Τρέμω (κυρ. ὀπὸ ψύχους), (ὅθ, τὸ κοιν. Ντερντανίζω).

Ταρτάριος, α, ον, καὶ

Ταρταρόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ταρτάρειος.

Ταρταρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖς (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) τοῦ Ταρτάρου.

Τάρταρος (ὁ καὶ σπν. ἡ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Τὰ τάρταρα), [ὄνμτπ. ἀναλογ. τοῦ Γάργαρα, Κάρκαρος κτλ.]. τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ ᾅδου (ὅπου ἐτιμωροῦντο οἱ κακοῦργοι), ἡ κόλασις (τῶν παλαιῶν)· (ἐν γέν.) βάραθρον· ἄβυσσος. » Κρυόεις—, « Ἡσ. » Τάρταρα γαίης, « αὐτ., τὰ βάθη τῆς γῆς.

Ταρταρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥίπτω (Κρημνίζω, Καταδικάζω) εἰς τὸν τάρταρον.

†Ταρφέα, ἐπίῤ. καὶ

Ταρφέες, πλθ. τοῦ Ταρφύς.

Ταρφειὸς, ά, όν, Π. = Ταρφύς.

Τάρφθη, Π. ἀντὶ Ἐτέρφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὀρστ. καὶ

Ταρφθήμεναι, Π. ἀντὶ Τερφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρπω.

Τάρφος, εος-ους (τὸ), Π. πύκνωμα. (κυρ.) » Ὕλης—, « Ὅμ., τὸ πυκνότερον μέρος (τὸ βάθος) τοῦ δάσους, [ἐκ τοῦ

Ταρφὺς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τρέφω]. πυκνὸς, δασύς. » Θρὶξ—, « Αἰσχλ. » Ταρφέες ἰοὶ, « Ὅμ., ἀλλεπάλληλοι. » Ταρφειαὶ νιφάδες (κόρυθες), « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ταρφέα, ἐπίῤ. Συχνὰ, συχνάκις.

†Τάρχαι (αἱ), = Τάρχεα.

Τάρχαῖα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἀρχαῖα.

Ταρχαίνω [τάρχη], = Ταράσσω.

†Ταρχάνιος, α, ον, Γλσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδείαν (νεκροῦ), (Γαλλ.) funéraire, [ἐκ τοῦ

†Τάρχεα (τὰ), Γλσ. [ταρχύω]. ἡ κηδεία (τὰ τελούμενα εἰς τὴν ταφὴν, τὰ νομιζόμενα) νεκροῦ.

;Ταρχεῖον (τὸ). ταφεῖον, κοιμητήριον, (ὅθ. εἰς τὴν Αἴγυπτ.) = Ταριχεῖον.

†Ταρχεύω, Μ. εύσω. καὶ

;Ταρχέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ταρχύω.

Τάρχη (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Ταραχή.

†Τάρχος, εὔχρ. κυρ. τὸ πλθ. Τάρχεα.

;Ταρχύματα (τὰ), = Τάρχεα, [ἐκ τοῦ

Ταρχύω [ταριχεύω], Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Κηδεύω (νεκρὸν), ἐνταφιάζω, » Χθονὶ (»Τύμβῳ, » Στήλῃ)—, « Ὅμ. » Τὸν δὲ νέκυν ἀποδώσω, ὄφρα ἐ ταρχύσωσιν, « Ἰλ. Π. » Οὔνομα ταρχύσας, « Ἐπγρ., ἐγείρας κενοτάφιον εἰς ὄνομά του.

Τᾶς, Δ. ἀντὶ Τῆς, ἡ Ἧς, γεν. θηλ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Τᾶςδε, Δ. ἀντὶ Τῆςδε, γεν. θηλ. τοῦ Ὅδε.

Τάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τείνω, τέντωμα (» Ὀφρύων—, « Ἐπγρ.)· (μτνμ.) ἐπίτασις (»Φωνῆς—, « Αξ.)· ῥοπή· προσπάθεια· (γρμτ.) τονισμὸς λέξεως, προσῳδία. » Βαρεῖαι τάσεις καὶ ὀξεῖαι, « Δ. Ἀλ.

Τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω (Τοποθετῶ) κατὰ τάξιν, διευθετῶ, τακτοποιῶ, ῥυθμίζω. » Τάττειν τὸν κόσμον, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Φύσει σώφρων καὶ τεταγμένος τοῖς ἐπιθυμίας, « Πλ., μέτριος· εὔτακτος. 2) (ἰδιαιτ.) βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα, παρατάττω. » Τάσσειν εἰς μάχην τὴν στρατιάν, « Ξεν. » Ἐν τοῖς ἀγῶσι πρῶτον ἑαυτὸν τάττων, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενος τὰς ναῦς, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην, « αὐτ. » Ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι, « Ξεν. » Οὐδένα κόσμον ταχθέντες, « Ἡρ. » Τεταγμένη στρατιά, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Τάσσω ἐμαυτὸν μετὰ σοῦ, « Φλστρ., εἶμαι (συμφωνῶ) μὲ τὴν γνώμην σου, (Γαλλ.) je me range de votre avis. » Τάττεσθαι ὑπὸ θεῷ (ὑπὸ ἐξουσίαν), « Γρφ., διατελῶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς, ὑποτάσσομαι. 3) βάλλω εἰς τὴν σειρὰν (εἰς τὸν ἀριθμὸν), κατατάττω. » Εἰς τοὺς ἄνδρας—, « Ξεν. » Ἐπὶ μιᾶς (ἐνν. τάξεως),— « αὐτ., εἰς μίαν ϗ τὴν αὐτὴν τάξιν. » Τάττειν τὴν μουσικὴν ἐν παιδείᾳ, « Ἀριστ., » Ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι (» Μετὰ τῶν ἀδελφῶν)—, « Πλ., Συν, » Ἐμαυτὸν τάττω τῶν ἀπιστούντων « Δμ. 4) διορίζω (εἰς θέσιν). » Ἄρχοντας—, « Ξεν. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἴτ. ἡ γεν. ἡ δοτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἐπὶ ταῖς τριήρεσιν (» Ἐπὶ τὰς πράξεις) τάττειν τινὰ, « Δμ., Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Ταχθεὶς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, « Ἡρωδ. (ᾗ πθ.) » Ἐπ' οὗ ἐτάχθημεν, ταύτῃ πειρασόμεθα εἶναι χρηστοί, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Ταχθέντες ἀναλαβεῖν, « Πλάτ. » Οἱ τεταγμένοι φύλακες, « Πλ. 5) (κυρ. ἐπὶ ποσότ. πληρωτέας) προσδιορίζω, (ὅθ. τὸ (Γαλλ.) taxer, (καὶ τὸ κοιν.) τάζω. » Τάξαι τῷ ναύτῃ βραχμὴν, « Ξεν. » Φόρους τάττειν τινὶ, « Αἰσχν. » Θάνατον τὴν ζημίαν τάττειν, « Δμ. (καὶ μσ.) » Ἀποτείνει ζημίαν τὴν ἂν εἰ ἱρέες τάξωνται, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐτάξατο φόρους οἱ προσιέναι κατὰ ἔθνεα, « Ἡρ. (καὶ αὐτπθ.) » Παρέδοσαν ἑαυτοὺς ἀμαχητὶ, καὶ φόρον ἐτάξαντο, « Ἡρ. ὑπεσχέθησαν νὰ πληρόνουν ὡρισμένην τινὰ ποσότητα. » Δῶρα τὰ ἐτάξαντο, ἀγίνεον, « αὐτ., (κοιν.) τὰ ὁποῖα εἶχαν τάξῃ. » Καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι, « Θκ., νὰ τὰ πληρώσουν μὲ διορίας. » Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν, « αὐτ. (καὶ ἀλλπθ.) » Τάξασθαι ἡμέραν πρός τινα, « Πλβ. » Τῶν ἔσωθεν αὐτῷ ταξαμένων, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἡμέρα (» Χώρα) τεταγμένη, « Συν., Ξεν. » Ὁ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται, « Πλ. 6) προστάζω, παραγγέλλω, διατάττω. » Οὐκοῦν σὺ ἀπαγγείλαις ἄν; ὁ δὲ εἶπεν, Εἰ σὺ τάττοις· ἀλλὰ τάττω, ἔφη, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἄγειν τὸν ὖν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Τὸ ταχθὲν τελεῖν, « Σοφ.

Τάτα, τιμητ. προσφών., = Τέττια.

Ταταὶ ἐπιφών. Σχετλ., = Παπαὶ, Ἀτταταὶ κτλ.

Τατάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Τητάω.

Τᾶτες, Δ. ἀντὶ Τῆτες.

Τατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ τείνειν (τεντόνειν), τάσεως ποιητικός.

Τᾴτιον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ αἴτιον.

Τάττω, Ἀττ. ἀντὶ Τάσσω.

†Τατύρας καὶ Τάτυρος, ου (ὁ), [Περσ.] ὁ φασιανὸς (ὄρνις).

Τατώμενος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τητώμενος.

†Ταύλη, Ταυλίζω, = Τάβλα, Ταβλίζω.

†Ταύρα, ας (ἡ), ἀρχ. ἡ στεῖρα βοῦς (ἀγελάδα).

Ταυράω-ῶ (χ. Μ.), (ἐπὶ βοὸς) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, ἐπιθυμῶ τὸν ταῦρον.

Ταυρέα(έη)-ῆ, έης-ῆς (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα τοῦ ταύρου. 2) (συνκδχ.) μάστιξ ἢ (ς) τύμπανον ἀπὸ δέρμα ταύρου.

Ταύρειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ ταύρου ἢ ἀπὸ δέρμα ταύρου. » Αἷμα (» Ἀσπὶς) —, « Θκ., Ὅμ. ||. (οὐσ.) » Ταυρεία (ἐνν. δορὰ ἢ μάστιξ), = Ταυρέη, (ἴδε καὶ Ταύρεος).

Ταυρειὼν, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν μηνῶν παρὰ Κυζικηνοῖς, (ἴδε Ταύρεος ᾗ Ταύρια).

Ταυρελάτης [ταῦρος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ κυνηγῶν ταύρους ἢ τὸν ταῦρον, (ἴδε Ταυροκαθάπτης).

Ταυρέλαφος (ὁ), εἶδος φορτηγοῦ ζώου τῆς Ἰνδ.

Ταυρελέφας, αντος (ὁ), εἶδος ζ. (μεταξὺ ταύρου καὶ ἐλέφαντος) τῆς Ἰνδ.

Ταύρεος, η, ον, Π. ἰων. ἀντὶ Ταύρειος, (κυρ. ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν, ἢ διότι τῷ ἐθυσίαζον ταύρους, ἢ διότι ὁ Ὠκεανὸς καὶ οἱ ποταμοὶ παριστάνοντο μὲ κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρου).

Ταυρῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ταυρέα.

Ταυρηδὸν, ἐπίῤ. Ὡς ἂν ταῦρος, μὲ ἄγριον βλέμμα.

Ταύρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ ταυρείου Ποσειδῶνος.

†Ταυριανὸς, ἡ, όν, (νλγ.). Γεννημένος ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Ταύρου.

;Ταυριάω-ω (χ. Μ.), = Ταυράω.

Ταυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ταῦρος.

Ταυρικὸς, ἡ, όν. Ταύρου ἴδιος, ταύρειος.

Ταυροβόας, ου (ὁ), Π. ὁ βοῶν ὡς ἂν ταῦρος (ἔχων φωνὴν ταύρου).

Ταυροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, φονεύων) ταῦρον ἢ ταύρους. » Τελετὴ —, « Ἐπγρ., ἡ διὰ θυσίας ταύρου ἢ ταύρων (κυρ. εἰς τιμὴν τῆς Ῥέας), (συγχ. τῷ Ταυροπόλος).

Ταυρόβορος (ὁ, ἡ), (παροξ.) = Ταυροφάγος. 2) (προπαροξ.) φαγωθεὶς ὑπὸ ταύρου.

Ταυρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γαστέρα ταύρου (μεγάλην).

Ταυρογενὴς, έος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἢ καταγόμενος ἀπὸ ταῦρον.

Ταυροδέτης, ου (ὁ) καὶ Ταυροδέτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ δένων ταῦρον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Βύρσα —, « Ἐπγρ.

Ταυρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κολλημένος) μὲ ταυροκόλλαν.

Ταυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) ταύρου.

Ταυρόθρους (ὁ, ἡ), Π. [τ. θρόος], = Ταυρόφθογγος.

Ταυρόθυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ θυσίας ταύρου ἢ ταύρων. » Λοιδὴ —, « Ὀρφ., (παρβλ. Ταυροβόλος).

†Ταυροκαθάπτης [τ. καθάπτομαι], ου (ὁ), Γλσ. ὁ κυνηγῶν ἔφιππος ταῦρον (κυρ. εἰς τὰ-

†Ταυροκαθάψια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ καθ' ἣν γίνεται ταυρομαχία.

Ταυρόκερως, ωτος καὶ

Ταυροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παριστανόμενος μὲ κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρου.

Ταυροκόλλα, ης (ἡ). κόλλα κατεσκευασμένη ἀπὸ αὐτιὰ κλπ. ταύρου.

Ταυροκολλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ταυροκόλλαν.

Ταυρόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταυροκέφαλος.

Ταυροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω ἢ Θυσιάζω) ταῦρον ἢ ταύρους, [ἐκ τοῦ

Ταυρόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων ἢ φονεύσας ταῦρον ἢ ταύρους· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ ταύρου.

†Ταυρομαχία (ἡ) καὶ

†Ταυρομάχιον (τὸ), Ἐπγρ. μάχη ταύρων ἢ πρὸς ταύρους.

Ταυρομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέτωπον (ᾗ συνκδχ. πρόσωπον ἢ κέρατα) ταύρου.

Ταυρόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ταύρου.

Ταυροπάρθενος (ἡ), Π. παρθένος ἁρπαχθεῖσα ὑπὸ ταύρου, (ἐπιθ. τῆς Βυρώπης).

Ταυροπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) πατέρα ταῦρον.

Ταυροπόλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμ. Ταυροπόλου.

Ταυροπόλος καὶ Ταυροπόλη (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ Ἄρτεμις (ἢ διότι ἐσύρετο μὲ βῳδάμαξον, ἢ διότι ἐτιμᾶτο εἰς τοὺς Ταύρους τῆς Σκυθίας [εἰς τὴν Ταυρίδα]). » Γυναῖκες ταυροπόλοι, « Ἀθ., μάγισσαι προσφέρουσαι θυσίας εἰς τὴν Ἑκάτην.

Ταυρόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ταύρου.

Ταυροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου.

Ταῦρος (ὁ), [†ταῦς]. τὸ ἀρσεν. ἀμουνούχιστον βῴδι, (Τουρκ.) μπογᾶς. 2) (μτνμ.) ὁ ἀνήρ. 3) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. 4) τὸ περίνεον, (ὅθεν Λάςαυρος). 5) (ἀστρνμ.) ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. 6) ὁ ἱερεὺς τοῦ Ταυρέου Ποσειδ.

Ταυροσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (πρὸς θυσίαν) ταῦρον.

Ταυροσφάγος (ὁ, ἡ). ὁ σφάζων ταῦρον ἢ ταύρους, Ταυροκτόνος.

Ταυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ταύρους, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, διότι εἰς τοὺς διθυραμβοποιοὺς ἐδίδετο βραβεῖον ταῦρος).

Ταυροφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ταῦρος (ἔχων μορφὴν [ἐξωτερικὸν] ταύρου).

Ταυρόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φθόγγον (φωνὴν) ταύρου.

Ταυροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ταύρους ἢ φονεύσας ταῦρον, (ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλ.).

Ταυροφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (βαστάζων) ταῦρον· (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (ὀχούμενος ἐφ' ἁμάξης συρομένης) ὑπὸ ταύρων.

Ταυροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ταύρῳ ὅμοιος τὴν φύσιν ἢ τὸ εἶδος.

Ταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ταῦρον (μτφορ.) ἐξαγριόνω. » Ὄμμασι ταυρουμένην, « Εὐρ., ταυρηδὸν ὑποβλέπουσαν, ἀγριουμένην, (παρβλ. Ἀποταυρόω).

†Ταυρὼ, όος-οῦς (ἡ), ἐπιθετ.) ἡ Ἄρτεμις (ἄλλ. Ταυροπόλος).

Ταυρῶπις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ

Ταυρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τοῦ †ὤψ]. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ βλέμμα ταύρου, ἀγριωπός.

Ταυρώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Ταυρωπός.

†Ταῦς ἡ Ταὺς, ἀρχ. Δ. (ἀχρ.) ἀντὶ Μέγας, (ἐξ οὗ Ταύγετος).

†Ταύσιμος (ὁ, ἡ), Γλσ. καὶ

Ταύσιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τηΰσιος.

Ταὐτὰ, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ αὐτά.

Ταῦτα, πλθ. οὐδ. τοῦ Οὗτος.

Ταυταγὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Ταυτί.

†Ταυτάζω, Μ. άσω. Λέγω ἢ Πράττω (ἐν γέν. Ἐνδιατρίβω εἰς) τὰ αὐτὰ, (ἴδε Τευτάζω).

Ταύτῃ καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) Ταυτηὶ ᾗ

Ταύτης καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) Ταυτησὶ, γεν. τοῦ Οὗτος.

Ταυτί, Ἀττ. ἀντὶ Ταῦτα.

†Ταυτίζω, Μ. ίσω. Θεωρῶ ἢ Ἐκλαμβάνω τι ὡς ταὐτὸ (τὸ αὐτὸ) μὲ ἕτερον, (Γαλλ.) identifier. ||. (μσ.) = Ἰδιοποιοῦμαι.

Ταὐτὸ ἡ Ταυτὸ, κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ αὐτό.

†Ταυτόαιμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος.

†Ταυταβουλία (ἡ), (νλγ.). ταὐτότης βουλήσεως (θελήσεως).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Ταυτογενής, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής, ὁμογενής.
†Ταυτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Γράφω τὰ αὐτά (περὶ τῶν αὐτῶν ἢ μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον). «Ταυτογραφούμενα,» τὰ περὶ τῶν αὐτῶν πραγματευόμενα ἢ μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον γραμμένα συγγράμματα.
†Ταυτόδοξος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δοξασίαν (τὰ αὐτὰ φρονήματα), ὁμόδοξος.
†Ταυτοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Εἶμαι-
†Ταυτοδύναμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δύναμιν (ἰσχὺν ἢ ἀξίαν ἢ σημασίαν).
†Ταυτοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὁμοειδὴς ἢ ὁμοιόμορφος.
†Ταυτοέπεια-(ἡ), = Ταυτολογία.
†Ταυτοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ταυτολογέω.
†Ταυτοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὸ αὐτὸ (ἔργον).
†Ταυτοεργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
†Ταυτόζηλος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων (κινούμενος ἀπὸ) τὸν αὐτὸν ζῆλον, ἐπίσης ζηλωτὴς (πρόθυμος).
†Ταυτοθελὴς, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ θέλων τὸ αὐτὸ (ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον θέλησιν). «Τὸ αὐτοθελὲς,» = Ἡ ταυτοβουλία.
†Ταυτόθροος (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ταυτόφωνος.
†Ταυτοκίνητος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (πάντοτε ἢ μὲ ἄλλον τινὰ) κίνησιν.
Ταυτοκλινὴς, ές (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (ἀστρνμ.) κλίσιν (κείμενος ὑπὸ τὸ αὐτὸ κλίμα).
Ταυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἐπαναλαμβάνω μὲ ἄλλας λέξεις) τὰ αὐτά.
Ταυτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων (μὲ ἄλλας λέξεις).
†Ταυτολογικῶς, ἐπίρ. Διὰ ταυτολογίας.
Ταυτολόγος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ λέγων (ἐπαναλαμβάνων μὲ ἄλλας λέξεις) τὰ αὐτά.
Ταυτόματον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ αὐτόματον.
†Ταυτομήκης, ους (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μῆκος, ἰσομήκης.
Ταυτὸν, Ἀττ. κατὰ κρσ. (πρὸ φων.) ἀντὶ Τὸ αὐτό.
†Ταυτοπάθεια (ἡ), (νλγ.). τὸ πάσχειν τὰ αὐτὰ, Ὁμοιοπάθεια, ‖ἐκ τοῦ
†Ταυτοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ πάσχων τὰ αὐτὰ, Ὁμοιοπαθής.
†Ταυτοποδία (ἡ), Σχλ. ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποδὸς εἰς τὸν αὐτὸν στίχον.
;Ταυτοπροσωπικῶς, ἐπίρ. Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον.
†Ταυτοσήμαντος καὶ Ταυτόσημος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ σημαίνων τὸ αὐτὸ (ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν).
†Ταυτοσθενὴς, ές (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ἰσοσθενὴς, Ταυτοδύναμος.
†Ταυτόσπορος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος (γένους).
†Ταυτοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἔχω τὰς αὐτὰς συλλαβάς.
†Ταυτότης (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τι τὸ αὐτὸ. (Γαλλ.) identité, conformité· (γρμτ.) ταυτολογία, ἐπανάληψις.
†Ταυτοφωνία (ἡ), (νλγ.). ταυτότης φωνῆς, ‖ὡς οὐσ. τοῦ
†Ταυτόφωνος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνήν.
†Ταυτώνυμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὁμώνυμος.
Τάφε, Π. ἀντὶ Ἔταφε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Τέθνηπα.
;Ταφεῖος, α, ον, ἴδε Ταφήϊος.
Ταφεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀορ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Θάπτω.
Ταφεὺς, έως (ὁ). ὁ θάπτων τοὺς νεκροὺς, ἐνταφιαστὴς, νεκροθάπτης.
Ταφὴ (ἡ), τὸ θάπτειν, θάψιμον (νεκροῦ)· (συχν. πλθ.) τελετὴ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία· (ἐνίοτε) ἀντὶ Τάφος ἢ Ταφεῖον («Εἰς ταφὰς τιθέναι,» Σοφ. «Καὶ αὐτοῦ εἰσὶ ταφαὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι,» Ἡρ.)· (ἐνίοτε) ἔξοδα τῆς ταφῆς. «Οὐδὲ τοὺς θάψαντι (τὸν πατέρα) τὴν ταφὴν ἀπέδωκε,» Δημ.
Ταφήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ταφεῖος, ἀνήκων εἰς ταφήν. «Μῆλα ταφήϊα,» Ἀπλλν., τὰ θυσιαζόμενα εἰς τὴν κηδείαν νεκροῦ.
Τάφιος, α, ων, Π. = Ταφήϊος.
Τάφιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Τάφου.
Ταφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τάφου (μνήματος).
Τάφον, Π. ἀντὶ Ἔταφον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Τέθνηπα.
Τάφος (ὁ), [[θάπτω]]. μνῆμα (νεκροῦ). 2) Π. ἀντὶ Ταφὴ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία· (ἴδιαιτ.) τὸ τραπέζι τῆς θυσίης, (ἄλλ.) Περίδειπνον («Λύτὰρ ὁ τοῖσι τάφον θαίνυν,» Ἰλ. Ψ.) καὶ οἱ τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος ἀγῶνες. «Ἐς τάφον, ὅθι πάντας ἐίκα,» Ὀδ. Γ.
Τάφος [[τέθνηπα]], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Θάμβος, ἔκπληξις.
Ταφρεία (ἡ), τὸ ταφρεύειν, σκάψιμον (ἄνοιγμα) τάφρου· φράξιμον (περίκλεισμα) μὲ τάφρον.
Τάφρευμα (τὸ), = Τάφρος· χαράκωμα, ‖ἐκ τοῦ
Ταφρεύω, Μ. εὔσω. Σκάπτω (Ἀνοίγω, Ὀχυρόνω μὲ) τάφρον.
Τάφρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάφρος.
†Ταφροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. τραβῶ χανδάκι (τάφρον).
Ταφροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τάφρου (χανδακιοῦ).
;Ταφροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) τάφρον.
Τάφρος (ἡ), [[θάπτω]]. ὄρυγμα ἐπίμηκες, χανδάκι, (κοιν.) τράφος· (ἐνίοτε) ὑπονομος.
Ταφριδὴς, ές (ὁ, ἡ), = Ταφροειδής.
Ταφρωρύχος (ὁ). ὁ σκάπτων (ὀρύττων) τάφρον, (Τουρκ.) λαγουμτζῆς.
Ταφὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Τέθνηπα.
Τάχα, ἐπίρ. (χρον.) = Ταχέως. «Τάχα σε παρέρχεται ὡς ὄναρ ἡβη,» Θκρ. «Τάχα ἐπειδὰν,» Πλάτ., = Ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ἀρ' οὗ. 2) (συνήθ. Διχκτ.) ἴσως, τυχὸν, πιθανῶς. «Τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν,» Πλάτ., Γρφ. (καὶ παραλλ.) «Τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι,» Ἀρχῴ.
Ταχέως (τὸ συγκρ. ἀνωμλ. Θάσσων καὶ τὸ ὑπερθ. Τάχιστα), ἐπίρ. Κατὰ τάχος, ὀγλίγωρα.
Ταχινὰ, ἐπίρ. ἴδε Ταχινός.
Ταχίνη, ου (ὁ) καὶ
Ταχινὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ταχὺς, ὀγλίγωρος. «Πτὼξ (» Ἔλαφος)—,» Ἐπγρ. ‖· (τὸ πλθ. οὐδ.) «Ταχινὰ, ἐπίρ. ἀντὶ-
Ταχινῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ταχέως.
Τάχιον, ἐπίρ. = Θάσσον, ταχύτερον, (ὑπερθ.) Τάχιστα, ἐπίρ. = Τὴν ταχίστην, (ἴδε Ταχύς).
Τάχος, εος-ους (τὸ), = Ταχύτης, ὀγλιγωρόθα. «Ψυχῆς —,» Πλάτ., ὀξύνοια, ὀραστηριότης. «Σημασίας—,» Ἡρ., γοργότης, ζωηρότης. «Ὡς εἶχον τάχους,» Θκ., ὅσον ὀγλιγωρότερα ἠμποροῦσαν. (καὶ ἄλλ.) «Ὅσον (» Ὅτι, «Ἥ, «Ὡς) τάχος,» (καὶ προθετ.) «Διὰ τάχους,» «Ἐν τόχει,» Κατὰ τοχος,» (καὶ ἄλλ.) «Τάχει,» Τάχος, = Ταχέως. «Ἅπτε τάχος πεύκας,» Ἐπγρ.
Ταχὺ, ἐπίρ. ἴδε Ταχύς.
Ταχυάλωτος (ὁ, ἡ) ὁ ταχέως ἁλισκόμενος, εὐάλωτος. «Χώρη—,» Ἡρ.
†Ταχυβάδιστος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ-
Ταχυβάμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Ταχυβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (βαδίζων, περιπατῶν) ταχέως.
Ταχυβλαστία (ἡ). τὸ νὰ βλαστάνῃ (φυτρόνῃ) τι ταχέως, ἡ περὶ τὸ βλαστάνειν ταχύτης.
Ταχύβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως βουλευόμενος, πολύβουλος, ἄστατος, ἐπιπόλαιος.
Ταχυγαμία (ἡ), τὸ νὰ συνάπτῃ τις ταχέως (πρόωρα ἢ ἀπερίβλεπτως) γάμον.
Ταχύγηρος, Ἰων. ἀντὶ-
Ταχυγήρως (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως γηράσκων.
Ταχύγλωσσος (ὁ, ἡ), ταχὺς τὴν γλῶσσαν, ταχυλόγος.
Ταχυγονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ταχυγόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (καρποφορῶν) ταχέως.
Ταχύγουνος (ὁ, ἡ), Π. ταχὺς τὰ γόνατα (γοῦνα), ταχύπους.
Ταχυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ταχέως, εἶμαι-
Ταχυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ταχέως. ‖· (οὐσ.) στενογράφος.
†Ταχύδακρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόχειρα τὰ δάκρυα, ταχὺς εἰς τὸ δακρύειν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀριδακρυς).
Ταχυδινὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος (περιστρεφόμενος) ταχέως.
Ταχυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ταχέως.
Ταχυδρομία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ταχυδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ταχέως, ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον (εἰς τὸ τρέξιμον).
Ταχυεργὴς, ές (ὁ, ἡ). = Ταχύεργος.
Ταχυεργία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-
Ταχύεργος (ὁ, ἡ). ταχὺς εἰς τὸ ἔργον τῶν δραστήριος, (Γαλλ.) expéditif. 2) (ἐνίοτε) ἀστόχαστος· ἄστατος.
Ταχυήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (διὰ ταχείας εἰρεσίας) κινούμενος (κωπηλατούμενος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ταχυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων (ἢ ἀποθνήσκων μὲ) ταχὺν θάνατον.
‡Ταχύϊππος (ὁ, ἡ), ὁ μετὰ ταχύτητος ἱππεύων, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ταχύπωλος).
Ταχυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως κινούμενος.
‡Ταχυκρίσιμος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ ταχέως κρινόμενος (λαμβάνων κρίσιν).
Ταχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ταχέως.
Ταχυμαθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὃ ταχέως μανθάνων (εὐμαθής).
Ταχύμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως μαίνεσθαι (χολιάζων), ὀξύθυμος.
Ταχυμήτης, ου (ὁ) ᾗ
Ταχυμῆτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύβουλος.
Ταχυμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ταχέως γινομένη μήτηρ (γεννῶσα συχνά), πολύγονος.
†Ταχύμοιρος ᾗ
Ταχύμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχεῖαν μοῖραν ἔχων, βραχύβιος, ταχυθάνατος.
Ταχύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχυλόγος.
Ταχυναυτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀρμενίζω ὀγλίγωρα, Ταχυπλοέω.
‡Ταχύνοια (ἡ). τάχος νοὸς, ὀξύνοια, [ἐκ τοῦ
‡Ταχύνους-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νοῦν ταχὺν (ὀγλίγωρον), ὀξύνους.
Ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κάμνω ὀγλίγωρα.
‡Ταχύοδος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ὀδεύων, ὀγλίγωρος.
Ταχυπειθής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως πειθόμενος, εὔπειστος.
†Ταχυπέτης, ου (ὁ). ὁ ταχέως πετῶν, ταχύπτερος.
Ταχυπλοέω-ῶ, Μ. ἤσω. Πλέω ὀγλίγωρα, εἰμαι ταχύπλους.
Ταχυπλοΐα (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ
Ταχύπλους-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ταχέως, ὀγλίγωρος εἰς τὸ πλεύσιμον.
Ταχύπνοια (ἡ), τὸ νὰ ἀναπνέῃ τις ταχέως (συχνὰ), κοντανάσασμα.
Ταχύπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ταχέως (διὰ ταχείας πομπῆς). » Διωγμὸς —, « Αἰσχλ.
‡Ταχύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ὑποπτεύων, πολλὰ φιλύποπτος, (ἄλλ. διορθ. Καχύποπτος).
Ταχυπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος ταχέως.
Ταχύποτμος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχύμορος.
Ταχύπους, οδος (ὁ, ἡ). ταχὺς τοὺς πόδας, τρέχων ὀγλίγωρα.
Ταχύπτερνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύπους.
Ταχυπτερορρύεω-ῶ, Μ. ήσω. Πτερορρύω ταχέως, πίπτουν ὀγλίγωρα τὰ πτερά μου.
Ταχύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀγλίγωρα πτερὰ (πετῶν ταχέως).
Ταχύπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ταχεῖς πώλους (ἵππους), ἱππεύων ταχέως, ὀγλίγωρος (ἐπιτήδειος) ἱππεύς.
Ταχυῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μὲ πολλὴν ῥύμην (πολὺ ῥόθιον), ὀγλίγωρος.
Ταχύῤῥωστος (ὁ, ἡ), Π. [ταχύς, ῥώομαι]. ταχυκίνητος. » Πελειὰς —, « Σοφ., ταχύπτερος.
Ταχὺς, ἐος (εῖα, ὐ), (τὸ παρθτ. Ταχύτερος, -ύτατος καὶ [συγνότ. ἀνμλ.] Ταχίων ᾗ Θάσσων, Τάχιστος). Γοργὸς, ὀγλίγωρος, » Πόδας —, « Ὅμ., — Ταχύπους. » Πορεία (« Ἱππασία) —, « Ξεν. « Ναῦς —, « αὐτ. « Ὑπηρέτας ταχεῖς καὶ ἀόκνους, « αὐτ. « Ταχεῖα διήγησις, « Ἀρστ., σύντομος, (Γαλλ.) rapide. » Διὰ ταχέων (ἐνν. βημάτων), « = Διὰ τάχους. » Τὴν ταχίστην (ἐνν. ὁδὸν), « = Ὅσον τάχιστα. ‖ (τὸ οὐδ.) Ταχὺ (καὶ παρθτ.) Θᾶσσον ἢ Τάχιον, Τάχιστα, ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ταχέως. » Ταχὺ καὶ ῥᾳδίως, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἔμφ. καὶ εἰρων.) » Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δημ. » Ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν, « Ἀρστ., ἀντὶ Οὐδόλως, (κοιν.) ταχειά ! » Ὃς γὰρ ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὐκ ἐβοήθησε, ταχύ γ' ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κίνδυνόν τινα ὑπομείνειε, « Λῆξ. » Ἐπειδὰν τάχιστα, « Λκ., εὐθὺς ἀφ' οὗ. » Ὡς δὲ ἡμέρα τάχιστα ἐγεγόνει, « Ἡρ.
Ταχύσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως σκιρτῶν, Εὔσκαρθμος, ταχυκίνητος.
Ταχυσκελὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Ταχύπους.
Ταχύσπερμος καὶ Ταχύσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτῶν ταχέως σπέρμα.
Ταχυστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχυδινής.
Ταχυτὴς ἡ (σπν. καὶ ἀμφ.) Ταχύτης, ῆτος (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ Ταχὺς, ὀγλιγωράδα.
Ταχυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα ταχέως (συχνὰ καὶ μὲ εὐκολίαν).
Ταχύφωνος (ὁ, ἡ), ὁ ὁμιλῶν ταχέως, ταχύγλωσσος.
Ταχυχειλὴς, ἐος (ὁ ἡ), Π. ὁ ταχέως διὰ τῶν χειλέων φυρώμενος. » Αὐλὸς —, « Ἐπιγρ., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ταυχειλής).
Ταχύχειρ, ειρος (ἡ). ταχὺς τὰς χεῖρας, ταχύεργος.
Ταχυχειρία (ἡ). ταχύτης χειρῶν, εὐχειρία, ταχυεργία.
(Τάω), θεματ. ἄγρ. τοῦ Τῆ καὶ Τεταγών.
Ταὼ, γεν. ένν. καὶ
Τοῷ, ὀνμστ. πλθ. καὶ
Τοῖ, δοτ. ἑν. τοῦ Ταὼς.
Ταὼν, ῶνος (ὁ), = Ταὼς.
Τάων, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Τῶν ἢ Ὤν, γεν. πλθ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.
Ταὼς [ὀνμτπ.], ὼ (ὁ), (τὸ πλθ. Ταὼ ἢ Ταοὶ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) παγῶνι, 2) εἶδ. ἰχθ.
Τε, μόρ. ἐγκλιτ. ἢ Σύνδ. Συμπλ. ἐπιφερόμενον ἢ τοῦ Καὶ :) » Εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι, « Θκ· (ἢ ἄλλου Τε) » Εἶός τε, μέγεθός τε, « Ὅμ. (ἐνίοτε παραπληρωμ. ἢ ἐμφαντ.) » Ὡς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, « Ὅμ.
‡Τὲ, Δ. ἀντὶ Σέ, αἰτ. τοῦ Σύ.
Τέ', Π. (κατ' ἀποσυρφ.) ἀντὶ-
Τεὰ, Π. πλθ. οὐδ. τοῦ Τεὸς = Σός.
Τέγγω [συγγ. τοῦ τήκω, ὀθ. τὸ Δτ. tingo], Μ. τέγξω (πθ. πρκ. Τέτεγμαι, εγξαι, εγκται, ἀόρ. πθ. Ἐτέγχθην). Βρέχω, μουσκεύω· (συνκδχ.) βάφω. » Δακρύοις τέγγειν κόρας, « Εὐρ. » Ψευδῆ τέγγειν λόγον, « Πίνδ. 2) λυόνω· (συνκδχ.) χύνω· » Ἱδρῶτα (« Δάκρυα) —, « Ἀρισττ., Πίνδ. 3) (μτφρ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), μαλάσσω. » Μὴ τέγγεσθε, « Ἀρστφ., μείνετε ἄκαμπτοι (ἀτεγκτοι).
Τέγεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ τέγους. » Θάλαμος —, « Ἰλ. Ζ., ὁ παρὰ τὸ τέγος, (ἄλλ.) Ὑπερῷον.
†Τέγη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Στέγη.
Τεγκτὸς [τέγγω], ἡ, ον. Βεβρεγμένος, μουσκευμένος, ἢ· δυνάμενος νὰ μασκευθῇ, ἐπιθεκτικὸς τέγξεως· (μτφρ.) εὔκαμπτος, εὐσυμπάθητος.
Τέγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τέγγω, βρέξιμον, μούσκευμα κτλ.
Τέγος, εος-ους (τὸ), = Στέγος, στέγη, ὀροφή· (συνκδχ.) οἶκος· οἴκημα· δωμάτιον (κυρ. ὑπερῷον)· (μτνμ.) πορνοστάσιον.
Τεῆς, Ἰων. ἀντὶ Τῆς = Ἧς, γεν. τοῦ Ὅς.
Τεθαλυῖα, Π. ἀντὶ Τεθηλυῖα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Θάλλω.
Τέθαμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Θάπτω.
Τεθαῤῥηκότως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Μὲ θάῤῥος, θαῤῥούντως.
Τεθάφαται, Ἰων. ἀντὶ Τεθαμμένοι (αι, α), εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. ᾗ
Τεθάψομαι, μετ' ὀλιγ. μέλλ. τοῦ Θάπτω.
Τεθέαμαι, πρκ. τοῦ Θεάομαι.
Τεθεῖεν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. ᾗ
Τέθεικα, ἐνεργ. ᾗ
Τέθειμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τίθημι.
Τεθέληκα, πρκ. τοῦ Θέλω.
Τέθηλα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Θάλλω.
Τεθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
Τέθηπα (ὑπερσ. Ἐτεθήπειν), μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ (ἀχρ.) Θάμβω = Θαμβέω, κυττάζω μὲ ἔκστασιν, ἐκπλήττομαι· ξυπάζομαι· τρομάζω· ἀποῶ. « Τέθηπα ἀκούων νῆσαν πλωτήν, « Ἡρ. » Στῆ δὲ ταφὼν, « Ὅμ.
Τεθλαγμένος, Δ. ἀντὶ Τεθλασμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θλάω.
Τέθλιμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Θλίβω.
Τεθμιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Θέσμιος, νόμιμος. ‖ (τὸ οὐδ.) Τέθμιον (οὐσ. ἀντὶ-
Τεθμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεσμός.
Τέθναθι, πρατ. καὶ
Τεθναίην, εὐκτ. πρκ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνάκαμες, Δ. ἀντὶ Τεθνακαμεν, ά. πρσ. τοῦ Τέθνηκα.
Τεθνάκην, Δ. ἀντὶ Ἐτεθνήκειν, ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνάμεν καὶ Τεθνάμεναι, Π. ἀντὶ Τεθνᾶναι.
Τέθναμεν, ατε, ασι, Ἀττ. ἀντὶ Τεθνᾶμεν, πλθ. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνασαν, Π. ἀντὶ Ἐτέθνασαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνᾶσι, Ἀττ. ἀντὶ Τεθνήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνασο, Π. μσ. ἀμλ. πρς. τοῦ Τέθνηκα.
Τέθνεικα, Βοιωτ. ἀντὶ Τέθνηκα.
Τεθνειὼς, ῶτος ἢ ότος, Π. Ἰων. ἀντὶ Τεθνεώς.
Τεθνεὸς, οὖθ. τοῦ
Τεθνεῶς, ῶσα, ὡς, Ἰων. Ἀττ. ἀντὶ Τεθνηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θνήσκω.
Τέθνηκα, πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Τεθνήξομαι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Θνήσκω.
Τεθνηῶς, Ἰων. Π. ναὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τεθνὼς, Π. ἀντὶ Τεθνηκώς.

Τεθορεῖν, Π. ἀντὶ Θορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θρώσκω ἢ Θόρνυμαι.

Τεθορυβημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ θορύβου· ἀτάκτως· συγκεχυμένως.

Τέθραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τρέφω.

Τεθρήμερον (τὸ). τεσσάρων ἡμερῶν διάστημα, τέσσαρες ἡμέραι.

Τεθριππηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων τέθριππον ἢ ἐπὶ τεθρίππου.

Τεθριπποβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (ὀχούμενος) ἐπὶ τεθρίππου.

Τεθριπποβάτης, ου (ὁ), = Τεθριπποβάμων.

Τέθριππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συρόμενος ἀπὸ) τέσσαρας ἵππους. ‖. (οὐσ.) Τέθριππον, (ἐνν.) ἅρμα μὲ 4 ἵππους, (Γαλλ.) quadrige. » Ἵππων τρέφειν τέθριππον, « Ἀρστφ., = Τεθριπποτροφεῖν.

Τεθριπποτροφέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέφω ἵππους, διὰ τέθριππον, εἶμαι.

Τεθριπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἵππους διὰ τέθριππον (ἅρμα).

Τεθρυλλημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πασίγνωστον (διαβοητον).

Τεθρυμμένως [θρύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον χαῦνον (μαλθακὸν), θηλυπρεπῶς.

Τεθυωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θυόω.

Τέϊ, Δ. ἀντὶ Σέ, αἰτ. καὶ

Τεῖν, Π. ἀντὶ Σοί, δοτ. ἐν. τοῦ Σύ.

Τεῖνδε, Δ. ἀντὶ Τῇδε.

Τεινεσμὸς (ὁ), εἰδ. κωλικῆς νόσου, τάνυσμα (διάθεσις πρὸς διάῤῥοιαν) χωρὶς νὰ ἐβραίνῃ κόπρος.

Τεινεσμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ πάσχων ἀπὸ τεινεσμόν

Τείνω [†τάω], Μ. τενῶ (ἀόρ. Ἔτεινα, πρκ. Τέτακα καὶ πθ. Τέταμαι, ἀόρ. Ἐτάθην). Τεντόνω· (συνκδχ.) σφίγγω· δένω. » Τόξον—, « Ὅμ. » Ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) » Ἰμὰς, ὃς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, « Ἰλ. Γ. » Ταθεὶς ἐνὶ δεσμῷ, « Ὀδ. Χ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω. » Ἔκτορα τανύσας ἐν κονίῃσιν, « Ἰλ. Ψ. » Ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, « Ἰλ. Π., σκεπάσῃ τὸν οὐρανὸν μέ. (καὶ πθ.) » Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο, « Ἰλ. Δ. » Ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς, « Ἰλ. Ν., Χ. » Φάσγανον ὑπὸ λαπάρην τέτατο, « Ἰλ. Χ., ἐκρέματο μακρὺ-πλατύ. » Νηὸς ἱστία τέτατο, « Ὀδ. Α., ἦσαν ἀνοικτὰ ἡ γεμάτα (Ἰταλ. κάργκα). » Ἀὴρ (» Νὺξ, [καὶ μτν.] » Πόλεμος) τέταται, « Ἡσ., Ὅμ., σκεπάζει τὸ περιέχον. » Ὀφρύς μοι μία μακρὰ ἐπὶ παντὶ μετώπῳ, ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον, « Θκρ. 3) (μτνμ.) τραβῶ ἐμπρὸς (εἰς μάκρος), παρατείνω· (συνκδχ.) ἐπιτείνω. » Αἰώνα—, « Εὐρ. » Αὐδὰν—, « Αἰσχλ. (καὶ μτνμ.) » Μὴ τεῖνε μακρὰν (ἐνν. ὁδὸν). « Σοφ., μὴ ὁμιλῇς πολλὰ, σύντεμνε. 4) (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ.) διευθύνω, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) διευθύνομαι πρός· (μτφορ.) ἀποβλέπω, ἀναφέρομαι, ἀνήκω· (πθ.) εἶμαι προσηλωμένος. » Ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι βέλη, « Σοφ. (ὅθ. συνκδχ.) » Φόνον τείνειν εἴς τινα, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Ἐπὶ σοὶ τέτακα τὸν νοῦν, « Δ. Ἀλ. (καὶ ἐλλ.) » Τὰ πρὸς ἀρετὴν τείνοντα, « Ἀρστ. » Πρὸς σὲ μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα, ἢ πρὸς ἐμὲ, « Ξεν. » Ταῦτα ὧν πάντα εἰς σὲ νῦν τείνει, καὶ ἐκ σέο ἄρτηται, « Ἡρ. » Τείνειν εἰς τροφὴν, « Αξ., συντείνειν. » Πρὸς τὸν Σκίῤῥωνα μᾶλλον τείνει, « Πλάτ., ἔχει πλειοτέραν ἀναλογίαν μὲ, κλίνει μᾶλλον· (καὶ ἐπίρ.) » Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει; « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος, « Ακ., (κοιν.) κτυπᾷ ἴσια πρός, (παρβλ. Σοβέω). » Ὅταν λυθῇς, τάχιστα φεύξει, καὶ τε εἰς ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία οἴκαδε, « Ἀρστφ. » Ἐγγύς τι τείνειν τινὸς, « Πλάτ., πλησιάζειν. (καὶ πθ.) » Τετάσθαι τὴν διάνοιαν ἐπί τι, « Ἐπκτ. » Ὅλος πρὸς τὸν θεὸν τέταμαι, « αὐτ., (ὅθ. 5) (γεωγρφ.) ἐκτείνομαι, φθάνω ἕως. » Γῆ, τὰ πρὸς μεσημβρίην τείνουσα ἐς τὸν Στρυμόνα, « Ἡρ. » Τὰ δὲ πρὸς νότον, ἡ ἀκτὴ αὕτη τείνει μέχρι..., « αὐτ. » Τὰ ἐπὶ τὸ Λέχαιον τείνοντα τείχη (τῆς Κορίνθου), « Ξεν. 6) (ἀπολ.) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ. » Τείνειν βιαίως, « Ἀρστ.

Τεῖρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Τέρας, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Τείρεα, « Ὅμ., (κυρ.) οἱ ἀστερισμοί, τὰ ζώδια, (παρβλ. Τέκμαρ ᾗ Σείριος).

Τείρω (παρτ. Ἔτειρον, [;] ἀόρ. Ἔτειρα), Π. τρίβων φθείρω, κατατρίβω· (συχνότ. μτνμ.) τυραννῶ, ταλαιπωρῶ, στενοχωρῶ, βασανίζω. » Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, « Ὅμ. » Τεῖρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος, « αὐτ. » Ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης, « αὐτ. » Τείρετο γήραϊ (πένθεϊ), « αὐτ.

;Τειχεσιβλήτης, ου (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τειχεσιπλήτης ἢ

Τειχεσιπλήκτης, ου (ὁ), Π. ὁ πλήττων (κτυπῶν καὶ καταβάλλων) τὰ τείχη. » Κριὸς—, « Νίκ.

Τειχεσιπλήτης, ου (ὁ), Π. [τ. πελάζω]. ὁ πλησιάζων (ὡς ἐχθρὸς) εἰς τὰ τείχη, (ἄλλ. γρφ. Τειχεσιβλήτης καὶ ἄλλ. Τειχεσιπλήκτης).

Τειχέω-ῶ, Μ. ἡσω, Ἰων. ἀντὶ Τειχίζω.

Τειχήεις, εσσα, εν, Π. = Τειχιόεις.

Τειχήρης [τεῖχος, †ἄρω], εος-ους (ὁ, ἡ). ὠχυρωμένος ἢ ἀποκλεισμένος μὲ τεῖχος, περιτειχισμένος ἢ, πολιορκημένος.

†Τειχηρὸς, ά, όν, Γρφ. ἀντὶ Τειχήρης.

Τειχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τειχίον.

Τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Περικλείω, Ὀχυρόνω μὲ) τεῖχος, περιτειχίζω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) χωρίζω ἢ ἀσφαλίζω ὡς διὰ τείχους. » Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην, « Ἰσκρ.

Τειχικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τεῖχος ἢ εἰς τὰ τείχη, ὁ τοῦ τείχους.

Τειχιόεις, εσσα, εν, Π. περιτειχισμένος (ὠχυρωμένος) μὲ ἰσχυρὰ τείχη. » Τίρυνς—, « Ὅμ.

Τειχίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπ. μόνον) τοῦ Τεῖχος, περιτείχισμα αὐλῆς (οἰκίας), (κατ' ἔκτ.) οἴκημα.

Τείχισις, εως (ἡ), τὸ τειχίζειν, κτίσιμον τείχους, ὀχύρωσις διὰ τειχίσματος, περιτείχισις.

Τείχισμα (τὸ). τεῖχος πρὸς ὀχύρωσιν, ὀχύρωμα, περιτείχισμα.

Τειχισμὸς (ὁ), = Τείχισις.

Τειχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τειχίζων (περιτειχίζων) πόλιν κατ., κατασκευαστὴς τείχους.

Τειχοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τεῖχος ἢ τείχη (κάστρα, ὀχυρώματα).

Τειχοδομία (ἡ). κτίσιμον τείχους, [ἐκ τοῦ

Τειχοδόμος (ὁ, ἡ), [τ. δέμω]. ὁ κτίζων τείχη, κτίστης (τειχῶν).

†Τειχοκαταλύτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ καταλύων (κρημνίζων) τείχη.

Τειχοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω (Ἐξουσιάζω) τὸ τεῖχος (πόλεως).

Τειχολέτης, ου (ὁ) καὶ Τειχολέτις, ιδος (ἡ), Π. [τ. ὄλλυμι.]. ὁ ἀφανίζων (χαλνῶν, ἀνατρέπων) τείχη.

;Τειχομαχεῖον (τὸ), = Τειχομάχιον.

Τειχομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ τὸ τεῖχος ἢ ἐπὶ τοῦ τείχους, προσβάλλω ἢ ὑπερασπίζω τὰ τείχη πόλεως.

Τειχομάχης, ου (ὁ), = Τειχομάχος.

Τειχομαχία (ἡ). μάχη περὶ τὸ τεῖχος ἢ ἐπὶ τοῦ τείχους (ἔφοδος ἢ ὑπεράσπισις τῶν τειχῶν) πόλεως.

Τειχομαχικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τειχομαχίαν.

Τειχομάχιον (τὸ), εἰδ. μηχανῆς πολιορκητικῆς μὲ τὴν ὀπ. προσέβαλλον τὰ τείχη.

Τειχομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος περὶ τὰ τείχη ἢ ἐπὶ τῶν τειχῶν (προσβάλλων δηλ. ἢ ὑπερασπίζων τὰ τείχη) πόλεως.

Τειχομελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τειχίζων πόλιν μὲ τὴν μελῳδίαν του. » Κιθάρη—, « Ἐπγρ., ἢ τοῦ Ἀμφίονος.

;Τειχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Κατασκευάζω) τεῖχος.

Τειχοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ τειχοποιοῦ, κατασκευὴ τείχους ἢ ἐπιστασία πρὸς τοῦτο.

Τειχοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τείχη. ‖. (οὐσ.) ἐπιστάτης διωρισμένος εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως.

;Τειχοπύργιον (τὸ). πύργος ἐπὶ τοῦ τείχους.

Τεῖχος [τεύχως], εος-ους (τὸ). τοῖχος πόλεως, τειχόκαστρον· κάστρον, φρούριον· (ἐκ γέν.) ὀχύρωμα· (μτφορ.) προπύργιον· (εἰς τὸν Δ. Κάσσ.) σῶμα (τάγμα) στρατ., (Ατ.) castra. » Τοὺς λόχους τῶν νυκτοφυλάκων εἰς ἓν τεῖχος συνήγαγε. »

†Τειχοσειστὴρ καὶ Τειχοσείστης, ου (ὁ) καὶ Τειχοσείστρια (ἡ), (νλγ.) ὁ σείων τὰ τείχη.

†Τειχοσκοπία (ἡ). ἡ ἀπὸ τῶν τειχῶν πόλεως θεωρία (παρατήρησις).

Τειχοφυλακέω (ἐκτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἐπὶ τῶν τειχῶν (πόλεως) ὡς.

Τειχοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τείχους ἢ τῶν τειχῶν πόλεως.

Τειχύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τεῖχος, καστράκι κτλ.

Τείως, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Τέως.

Τέκε, Π. ἀντὶ Ἔτεκε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὀρς. καὶ

Τεκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίκτω.

;Τεκεκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τεκνοκτόνος.

Τεκμαίρω, Μ. αρῶ. (σπν. καὶ μόνον Π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μτβτ.) Δεικνύω Γνωςοποιῶ διὰ σημείου, φανερόνω, ἀποδεικνύω. » Τεκμαίρει χρῆν' ἕκαστον, « Πίνδ., τὸν καθένα τὸν δείχνουν (τί εἶνε) αἱ πράξεις του. 2) βάλλω πέρας (ὅριον), τελειόνω. » Τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδήν, « Ἀρ., (ὅθεν 3) (συνήθ. μσ.) διαγράφω, προσδιορίζω. » Πολεμον (» Δίκην αὐτοῖς τεκμαίρεται Ζεύς, « Ἡσ. » Ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, « Ὀδ. Κ. » Ἑκάστη δ' ἐς ἄνεμον τεκμαίρεται ὁλκόν, « Διον., διευθύνει τὸν δρόμον της (διευθύνεται) πρός. » Οὖρον δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται, « αὐτ., καταντᾷ (περατοῦται) εἰς. » Πομπὴν δ' ἐς . . , αὔριον τεκμαίρομαι, « Ὀδ. Π. (ὁθ. 4) (ἐνίοτε) μαντεύω, προλέγω, προμηνύω. » Τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον, « (ὅθεν 5) (συνήθ. λογογρφ.) εὐρίσκω μὲ συμπερασμόν, εἰκάζω, συμπεραίνω. » Ὅπα κούρης τεκμαίρετο, « Ἀπλλν., ἐγνώριζεν. » Τίς ἂν τάδε τεκμήραιτος; « αὐτ., πῶς νὰ τὰ μετρήσῃ! ἀναρίθμητα! (ᾠδστ. τρπλγ.) » Μάντιες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, « Πίνδ. » Τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι, « Ἱςτρ. » Τῷ ἐσθῆτι (» Τῷ ψάρῳ)—, « Ἠρ., Ξεν. (καὶ γεν. ἢ αἰτ. πρθετ.) » Τεκμαιρόμενος τὰ νῦν ἐκ τῶν τότε, « Πλ. » Πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον τεκμαίρεσθαι, « Δμ. (καὶ ἀπαρ. ἀνλ.) » Τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν ἀμφότεροι, « Θκ., ⟦ἐκ τοῦ

Τέκμαρ (τὸ), ἄκλ. Π. = Τέρμα, πέρας, ὅριον, τέλος (κυρ. καὶ μτφρ.), σκοπὸς ἔκβασις. » Τὸ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, « Ἀρςτ. » Ἵκετο τέκμωρ, « Ἰλ. Π. (καὶ γεν.) » Βίσῃσε τέκμωρ Ἰλίου εὐρωμεν, « Ὅμ. (ὅθεν 2) (ἐν γεν.) δεῖγμα, τεκμήριον, ἀπόδειξις (ἰδιαιτ.) σημεῖον (κυρ. ἐν τῷ οὐρανῷ) προβηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος, τέρας, (παρβλ.) Τεῖρος. » Τοῦτο γὰρ (ἡ καπάνευσις τῆς κεφαλῆς) ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τέκμωρ, « Ἰλ. Δ. » Τέκμωρ δὲ βροτοῖς ᾗ σῆμα τέτυκται (ἡ σελήνη), « Ὅμ. Ὕμν. » Σαφῶς ἐκ Διὸς τέκμωρ, « Πίνδ.

Τέκμαρσις, εως (ἡ), τὸ τεκμαίρεσθαι, συμπερασμὸς (ἐκ τεκμηρίων), εἰκασία· πιθανότης. » Ποιεῖσθαι τὴν τέκμαρσιν ἐκ τινος, « Δ. Ἁλ., = Τεκμαίρεσθαι.

Τεκμαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Τεκμαίρομαι.

‡Τεκμαρτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰκαστικός.

Τεκμαρτός, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ λάβῃ ὡς τεκμήριον, ἐπιδεκτικὸς συμπεράσματος (τεκμάρσεως).

Τεκμήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόδειξιν, σημεῖον (ἀλάνθαστον). γνώρισμα. » Τῶν σημείων . . τὸ ἀναγκαῖον, τεκμήριον . . οἷον εἴτις εἴποιε, σημεῖον ὅτι νοσεῖ, πυρέσσει γάρ· ἢ τέτοκεν, ὅτι γάλα ἔχει . . μόνον γάρ, ἂν ἀληθὲς ᾖ, ἄλυτόν ἐστιν, « Ἀρςτ. » Ὧν ἐστι τεκμήρια μὲν ὀρᾶν τὰ τρόπαια, μαρτύριον δὲ μέγιστον τὴν ἐλευθερίαν, « Ξεν. (ᾠ ἐλλ.) » Τεκμήριον δὲ (ἐνν. τούτου ἐςίν, ὅτι) χρήματα μὲν κτλ., « Δμ.

Τεκμηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποδεικνύω (καὶ μσ. Κρίνω, Συμπεραίνω) διὰ τεκμηρίων.

Τεκμηριώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τεκμήριον, τεκμηρίῳ ὅμοιος. » Ἐνθύμημα—, « Ἀρςτ.

Τεκμηρίωσις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ Τεκμηριόω, ἡ διὰ τεκμηρίων εἰκασία ἢ ἀπόδειξις.

Τέκμωρ (τὸ), ἄκλ. Π. = Τέκμαρ.

Τεκνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τεκνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τέκνον, παιδάκι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαϊδευτ.) » Τεκνία μου, « Γρφ., παιδάκια μου!

Τεκνογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ τέκνα, (παρβλ.) Τεκνοποιῶ.

Τεκνογονία (ἡ). γέννησις τέκνων, (παρβλ.) Τεκνοποιία.

Τεκνογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν τέκνα.

Τεκνοδαίτης, ου (ὁ), Π. ⟦τ. δαίνυμαι⟧, ἀντὶ Τεκνοφάγος.

Τεκτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τὰ τέκνα μου, γίνομαι τεκνοκτόνος.

Τεκνοκτονία (ἡ). τὸ κακούργημα τοῦ τεκνοκτόνου.

Τεκνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰ ἴδιά του τέκνα.

Τεκνολέτειρα (ἡ), Π. ἡ φονεύσασα ἢ ἀπολέσασα τὰ τέκνα της. » Ἀηδὼν—, « Σοφ., (ὡς θηλ. τοῦ

Τεκνολέτηρ (ὁ), Π. ⟦τ. ὄλλυμι⟧, φονεύς (ὀλετὴρ) τῶν τέκνων του, τεκνοκτόνος.

Τέκνον (τὸ), ⟦τίκτω⟧, παιδίον (χωρὶς διάκρισιν γένους), υἱὸς ἢ θυγάτηρ· μικρὸν (νεογνὸν) ζώου· (ἐν γέν.) γέννημα. » Διδόναι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, « Ξεν. » Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι, « Γρφ. (καὶ ὡς χαϊδευτ. προσφών.) » Φίλε τέκνον, « Ὅμ. » Τέκνα τέκνων, « Βύρ., οἱ ἀπόγονοι. » Νήρεια τέκνα, « Ἀθ., τὰ τοῦ Νηρέως, (θηλ.) τὰ ὑψάρια.

Τεκνοποιέω-ῶ ᾗ (μσ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρὸς) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω τέκνα (παιδιά). » Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφει, « Ξεν. » Γυναῖκας, αἷς συ ἐλθόντες τεκνοποιούμεθα, « αὐτ.

‡Τεκνοποίησις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τεκνοποιία.

Τεκνοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ τεκνοποιεῖν.

Τεκνοποιία (ἡ), τὸ τεκνοποιεῖν, γέννησις τέκνων, παιδοποιία.

Τεκνόποινος (ὁ, ἡ), Π. ⟦τ. ποινή⟧. ὁ τιμωρῶν τὰ τέκνα ἢ διὰ τῶν τέκνων (ἐκδικούμενος τεκνοκτονίαν διὰ τεκνοκτονίας).

Τεκνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέκνα (παιδιά), ἱκανὸς ἢ χρήσιμος πρὸς τεκνοποίαν. » Γυνὴ—, « Ἠρ., ἢ μὴ χεῖρα. » Ἐν τοῖς τεκνοποιοῖς ἀφροδισίοις, « Ξεν., τοῖς πρὸς τεκνοποίαν, (ἀντιθ. τῷ Παιδικοῖς).

Τεκνορραίστης, ου (ὁ, ἡ), Π. ⟦τ. ῥαίω⟧. ἀντὶ Τεκνολέτηρ, τεκνοκτόνος.

Τεκνοσπορία (ἡ), Π. τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνοποίησις, ⟦ἐκ τοῦ

Τεκνοσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων (γεννῶν) τέκνα, τεκνογόνος.

Τεκνοσαόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰ τέκνα ἢ τὸ τέκνον του.

Τεκνοσταγία (ἡ). σφάξιμον τέκνου ἢ τῶν τέκνων, τεκνοκτονία.

Τεκνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τέκνα ἢ τὰ τέκνα μου, εἶμαι τεκνοτρόφος.

Τεκνοτροφία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., τροφὴ (ἀνατροφὴ) τέκνων.

Τεκνότροφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τέκνα ἢ τὰ τέκνα του· (προπαροξ.) ὁ τραφεὶς ἢ τρεφόμενος ὑπὸ τῶν τέκνων του.

Τεκνουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τεκνοποιέω.

Τεκνουργία (ἡ), = Τεκνοποιία.

Τεκνουργὸς (ὁ, ἡ), = Τεκνοποιός.

Τεκνοῦσσα, Π. ἀντὶ Τεκνοῦσα, μτχ. τοῦ

Τεκνόω, ἡ (κατ' ἄλλ.) κατὰ κρσ. ἀντὶ Τεκνέουσα, ἡ ἔχουσα τέκνα, μήτηρ τέκνων.

Τεκνοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ ἢ νὰ ἔφαγέ τις τὰ τέκνα του.

Τεκνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἢ φαγὼν τὰ τέκνα του.

Τεκνοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Φονεύω) τὰ τέκνα μου, γίνομαι τεκνοφθόρος.

Τεκνοφθορία (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ προηγ., τεκνοκτονία, ⟦ἐκ τοῦ

Τεκνοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (φονεύων) τὰ ἴδιά του τέκνα, τεκνοκτόνος.

Τεκνόφι, Π. ἀντὶ Τέκνου ἢ Τέκνῳ.

Τεκνοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τεκνοκτονέω, ⟦ἐκ τοῦ

Τεκνοφόνος (ὁ, ἡ), = Τεκνοκτόνος. » Τελετὴ—, « Γρφ., καθ' ἣν ἐθυσίαζον τὰ τέκνα των.

Τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τέκνα, τεκνοποιῶ (κυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρός). » Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, ᾗ τοῖς ἄῤῥεσι τοῦ τεκνοῦν, « Ἀρςτ. » Τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν, « Αἰσχλ. (καὶ μτμ.) » Πάτρα με τεκνοῖ, « Ἐπγρ. 2) υἱοθετῶ, (Δ.Δίδ.) 3) (πθ.) Π. ἀποκτῶ τέκνα, γίνομαι πατὴρ τέκνου ἢ τέκνων. » Λαΐου ἐτεκνώθη, « Λξ.

Τέκνωμα (τὸ). τὸ τεκνωθὲν, τέκνον, γέννημα.

Τέκνωσις, εως (ἡ), τὸ αὐσ. τοῦ Τεκνόω, γέννησις, τεκνοποίησις. 2) υἱοθέτησις.

‡Τεκοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τεκνοκτόνος.

Τέκον, Π. ἀντὶ Ἔτεκον, ἀόρ. β'. τοῦ Τίκτω.

Τέκος, εος-ους (τὸ). (ἡ δοτ. Τέκεσσι καὶ Τεκέεσι), Π. ἀντὶ Τέκνον.

Τέκταινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τέκτων.

Τεκταίνω καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι (ἀόρ. Ἐτεκτηνάμην). Θεμελιόνω (Κατασκευάζω) τι ὡς τέκτων, δουλεύω (ξύλα, μέταλλα κτλ.)· (ἐν γέν.) κάμνω, κατορθόνω· (μτφρ.) μηχανῶμαι. » Νῆας—, « Ὅμ. « Ὑλίκα (καὶ μτφρ. » Δόλους)—, « Ἀπλλν.

Τέκτηνα, Π. ἀντὶ Ἐτέκτηνα, ἀόρ. τοῦ Τεκταίνω.

Τέκτηνα, ης (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Τέκταινα.

Τεκτόναρχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρχιτέκτων.

Τεκτονεία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ τέκτονος.

Τεκτονεῖον (τὸ). ἐργαστήριον τέκτονος.

Τεκτονεύω, Μ. εύσω καὶ

‡Τεκτονίω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι ὡς) τέκτων· (μτβτ.) = Τεκταίνομαί, κατασκευάζω.
Τεκτονία (ἡ), = Τεκτονεία.
Τεκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τεκταίνειν, τέκτονος ἴδιος. » Τεκτονική) (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ τέκτονος, ἡ ξυλουργικὴ (οἰκοδομικὴ κτλ.), (κοιν.) λεπτουργοσύνη.
Τεκτονικῶς, ἐπίρ. Μὲ τεκτονικὴν τέχνην (ἐπιτηδειότητα), κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τεκτονικῆς, ὡς καλὸς τέκτων.
‡Τεκτονόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χεῖρα τέκτονος ἢ δουλεύων μὲ τὰς χεῖράς του· (ἐν γέν.) τέκτων.
Τεκτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Τεκτονεία, ἔργον (τέχνη) τέκτονος· (ἐν γέν.) κατασκευή, συναρμογή. » Ἐπέων—, « Ἐπγρ., (κυρ. θηλ. τοῦ
Τεκτόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Τεκτονικός.
Τέκτων [τίκτω, τέχνη], ονος (ὁ). (ἐν γέν.) τεχνίτης, τεχνουργός, δημιουργός· (ἰδιαιτ.) ξυλουργός, οἰκοδόμος, (κοιν.) λεπτουργός· μαραγγὸς κτλ. » Τέκτονος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, « Ὅμ. (καὶ γεν. προσδιορ.) » Νηῶν τέκτονες ἄνδρες, « αὐτ., ναυπηγοί· (ᾠ μετνμ.) » Τέκτονες σοφοὶ ἐπέων, « Πίνδ., ἑποποιοί. » Τέκτον' ἀνωδυνίας, « αὐτ., ἰατρόν.
Τεκὼν, οὖσα, ὄν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Τίκτω.
Τελαμὼν [τλάω, τελάμων], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) φασκιά, λωρίδα. » Σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες τὰ ἕλκεα, « Ἡρ. » Νεοκλώστου τελαμῶνος, « Θκρ. » Οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας, « Ἐπγρ. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ λωρὶ (ὁ ἄλλ. Ἀναφορεὺς) τοῦ σπαθιοῦ ἢ τῆς ἀσπίδος (Γαλλ.) baudrier. » Δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου, « Ἰλ. Ξ., (ὅθ. 3) (ὡς σύμβολον τιμῆς), ταινία, (Γαλλ.) cordon. » Τὴν μετὰ ξίφους καὶ τελαμῶνος ἀρχὴν ἄρχειν, « Γργ. 4) (ἀρχιτεκτ.) = Ἄτλας, ὑποστήριγμα οἰκοδομήματος. 5) (ἐνίοτε) εἰλικτὸν βιβλίον (Γαλλ. rouleau) ἐκ παπύρου, (ἐν γέν.) βίβλος.
‡Τελαμωνίαι (αἱ), ἴδε Στελμονίαι.
Τελαμωνίζω, Μ. ήσω. Δένω (κυρ. πληγὴν) μὲ τελαμῶνας, φασκιόνω.
Τελάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς ἑνὸς στρατ. τέλους (μιᾶς μοίρας), ταγματάρχης.
Τελαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ τελάρχου, ἀρχηγία ἑνὸς στρατ. τέλους (τάγματος).
Τελεαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ τελεάρχου.
Τελέαρχος (ὁ). (εἰς τὰς Θήβ.) ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῶν ὁδῶν, εἶδος ἀστυνόμου.
Τελέεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τελήεις.
†Τελέεσσι, Π. ἀντὶ Τέλεσιν, δοτ. πλθ. τοῦ Τέλος.
Τελέθεσκε, Π. παρτ. τοῦ
Τελέθω καὶ (μσ.) -έθομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Τέλλω ἢ Τέλλομαι, ὑπάρχω, εἶμαι, γίνομαι. » Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, « Ἰλ. Π. » Θαρσαλέος ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισι τελέθει, « Ὀδ. Η. » Ὅσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης, « Θκρ.
Τελευγονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γεννῶμαι τέλειος (τελεύγονος, τελεόμηνος), φθάνω εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα.
Τελειογονία (ἡ), τὸ νὰ γνέ τις τελειόγονος, ἢ ἐν καιρῷ γέννησις ἢ ὡρίμασις.
Τελειόγονος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ γεννῶν τέλεια (τελειόμηνα) γεννήματα· (μεταφορ.) ὁ παράγων ἔργα τέλεια· (ἐπὶ φυτ.) = Τελεσφόρος, Τελεόκαρπος. 2) (παροπτρεξ.) ὁ γεννώμενος (καὶ ἐπὶ καρπ. ὡριμάζων) ἐν καιρῷ (φθάνων εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα).
Τελειοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ καρποὺς τελείους· φέρω εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα τοὺς καρπούς μου, εἶμαι-
‡Τελειόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τοὺς καρποὺς (τὰ γεννήματά) του εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα.
Τελειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι τέλειον, φέρω εἰς τὴν ἀπαιτουμένην ἐντέλειαν, [ἐκ τοῦ
Τελειοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι τέλειον (ἐντελές), τελειότητος ποιητικός.
Τέλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ τέλους, (Γαλλ.) final. » Ἡμέρα—, « Πλ., ἡ τελευταία τοῦ βίου. 2) (συνήθ.) ὁ φθάσας εἰς τὸ προσδιωρισμένον τέλος (εἰς τὴν ἀπαιτουμένην αὔξησιν), ἐντελὴς (φυσ. καὶ ἠθ.)· ἀνελλιπὴς· ὥριμος (κυρ. ᾠ μετνμ.)· » Ἀνὴρ—, « Ξεν., σωστὸς ἢ (ἐνίοτε) νυμφευμένος ἄνδρας, (καὶ ἀπολ.) » Ἡ τῶν τελείων στολή, « Ἀπ., —» Τὸ τέλειον ἱμάτιον, « Πλ., τὸ ἀνδρικόν. » Ἡ τελεία ἡλικία, « αὐτ. » Τὰ τέλεια, « Πλάτ., τὰ τῶν τελείων (ἀνδρῶν). » Ἀρνῶν αἰγῶν τε τελείων, « Ὅμ. (ὄθ.) » Ἱερὰ τέλεια, « Λκ., τὰ ἐκ τελείων τὴν ἡλικίαν καὶ ἀκεραίων ζώων, ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν τῶν θρησκευτ. παρατηρήσεων. » Ἅρμα τέλειον, « Λκ., τὸ ἐκ τελείων τὴν ἡλικ. ἵππων (ἀντιθ. τῷ) Πωλικόν. » Τελεία τροφή, « Γργ., ἡ σεμιδᾶλις (ἁρμοδία διὰ τοὺς ἐντελεῖς τὴν ἡλικ.). » Τελεία ἀρετή, « Ἀρχ. » Τὸ τέλειον ἀγαθόν, « Δμ., τὸ ἄκρον. » Τὸ τέλειον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ τελειότης. » Τέλειος τὰ ποιητικὰ (πρὸς τὴν ἀρετήν), « Ἀρχδ., Διόδ. » Τέλειος ἰατρός, « Γαλ., ὁ συγκεκροτημένος πράξει καὶ θεωρίᾳ. » Τέλειοι θεοί, « Αἰσχλ., οἱ 12 μεγάλοι, οἱ (ἄλλ.) Συντελεῖς· (ἰδιαιτ.) » Ζεὺς τέλειος, καὶ » Ἥρα τελεία, « ὡς ἔφοροι (τελεσιουργοὶ) τοῦ γάμου. » Αἰετὸς τελειώτατος πετεινῶν, « Ὅμ., εὐγενέστατος ἢ οἰωνιστικώτατος (ἀλάνθαστος εἰς τὰς προσημασίας του). » Ἀπόλλωνος, τελειοτάτοιο θεοῖο, « Θκρ.
‡Τελειογραμμή (ἡ). στιγμὴ τελεία (βαλλομένη εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ.).
Τελειότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τελείου, ἐντέλεια, ἀκεραιότης.
Τελειοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ τέλεια (τελεόμηνα) τὰ τέκνα μου, εἶμαι τελειοτόκος.
Τελειοτοκία (ἡ), τὸ νὰ γνέ τις-
Τελειοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα τέλεια (σωστὰ, τελεόμηνα) τὰ τέκνα της, τελειογόνος.
Τελειουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέλειον (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου· (ἐπὶ φυτ.) = Τελειοκαρπέω.
Τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι τέλειον, τελειοποιῶ· φέρω εἰς τὸ τέλος, ἐντελῶ, (κοιν.) τελειόνω· (ἐνίοτε) ἐπικυρόνω θρησκευτικῶς, καθιερόνω, (Γαλλ.) sanctifier, (Πρ. Γ. 86). ||. (παθ.) γίνομαι τέλειος (φυσ. ἢ ἠθ.), ἀνδροῦμαι· (ἐνίοτε) νυμφεύομαι· (ἐπὶ καρπ.) μεστόνω, ὡριμάζω· (Γρφ.) φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου μου, (ἄλλ.) Τελευτάω, (καὶ κοιν.) τελειόνω. » Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς, « Γρφ.
Τελείω (παρ. Ἐτέλειον), Π. Ἰων. ἀντὶ Τελέω.
Τελείωμα (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Τελείωσις.
Τελείως, ἐπίρ. Ἐντελῶς (ἐνίοτε) τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους (ς).
Τελείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τελειόω, τελείωμα, τελειοποίησις· ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις· (ἐπὶ καρ.) ὡρίμασις, μέστωμα· (θρησκ.) καθιέρωσις.
Τελειωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τελειῶν (τελειόνων, τελειοποιῶν ἢ ἐπισφραγίζων) τι, ἐκπληρωτὴς, τελεσιουργός· καθιερωτής·
Τελειωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ τελειόνειν (τελειοποιεῖν, ἐπισφραγίζειν κτλ.), τελειώτητος κατορθωτικός.
Τελεογονέομαι-οῦμαι, Τελεογονία, Τελεόγονος, = Τελειογονέομαι κτλ.
Τελεοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (Ἐκτελῶ) τὸν δρόμον μου, [ἐκ τοῦ
Τελεόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων τὸν δρόμον του.
Τελεοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τελειοκαρπέω.
Τελεόκαρπος (ὁ, ἡ), = Τελειόκαρπος.
Τελεόμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τέλειος ὡς πρὸς) τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν μηνῶν· (ἐπὶ βρέφ.) γεννημένος εἰς τὸν διωρισμένον μῆνα.
Τέλεος, α, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Τέλειος. ||, (τὸ οὐδ.) Τέλεον, ἐπίρ. ἀντὶ Τελέως.
Τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Τελειόω.
†Τελεσιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Τελετουργῶ, θυσιάζω (διὰ τελετῆς).
‡Τελεσιγαμος (ὁ, ἡ). ὁ τελειῶν (τελεσιουργῶν, καθιερόνων) τὸν γάμον.
Τελεσίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεόδρομος. » Ἀρετὴ—, » Στρ., ἡ τελεία.
Τελεσίερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελεσιουργῶν τὰ ἱερὰ (τὰς θυσίας). » Παιὰν—, « Ἡσύχ.
Τελεσίκαρπος (ὁ, ἡ), = Τελεόκαρπος.
Τελεσίνεος-υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελῶν τὸν σκοπὸν (τὰς βουλὰς) του, τελειόνων ὅ,τι ἔχει κατὰ νοῦν. » Μοῖρα—, » Ὀρφ., (παρβλ. Τελεσσιδώτειρα).
Τελέσιος (ὁ, ἡ). τελειωτικὸς, ἡ· τελευταῖος. » Ἡμέρα—, « Ἡσύχ.
Τελεσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου, (ἐν γέν.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω, κατορθόνω· (θρησκευτ.) = Τελειόω, καθιερόνω· (πθ. ἐπὶ καρπ.) μεστόνω, ὡριμάζω.
Τελεσιούργημα (τὸ). τὸ τελεσιουργηθὲν, πέρας, ἀποτέλεσμα· » Πράξεως—, « Πλ.
Τελεσιουργία (ἡ). ἐκτέλεσις (τελείωσις) ἔργου.
Τελεσιουργικός, ἡ, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θειος) πρὸς τὸ τελεσιουργεῖν, κατορθωτικὸς, δραστήριος.
Τελεσιουργὸς (ὁ, ἡ) = ὁ φέρων εἰς πέρας (ἐκτελῶν) τὸ ἔργον τιν., ἐνεργὸς, μὲ γεν.) ἐκτελεστικὸς. » Τῶν ὑποσχέσεων —, « Πλ.
Τέλεσις, εως (ἡ), τὸ τελεῖν, ἐκτέλεσις· (θρησκ.) τελετουργία, μύησις, (ὠδ.
† Τελεσιφάντης [τέλειος, φαίνω], ου (ὁ), Γλσ. = Ἱεροφάντης.
Τελεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελῶν τὸν σκοπὸν (τὰ φρόνημά) του, = Τελεσίνους.
Τέλεσμα (τὸ), τὸ τελούμενον (πληροῦμενον ὡς τέλος), ὄσιμον· ἔξοδον. 2) (μτγ.) τελετὴ (κυρ. μαγική)· (συνκδχ.) φυλακτὸν (ἔγγραφον), (ὠδ. τὸ Γαλλ.) talisman.
† Τελεσμὸς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τελείωσις· (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ τελετῆς μύησις (καθιέρωσις).
Τελέσσαι, Π. ἀντὶ Τελέσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τελέω.
Τελεσσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίγαμος.
Τελεσσίγονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελειογόνος.
Τελεστικοδώτειρα (ἡ), Π. ἡ διδοῦσα τὴν ἐκτέλεσιν, τελεσιουργὸς τῆς ἐκβάσεως. » Μοῖρα —, « Εὐρ., (παρβλ. Τελεσίνους).
Τελεσσίμορος (ὁ, ἡ), Π. [τελέω, μόρος]. ὁ ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος.
Τελεσσίνους-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίνους.
Τελεσσίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων τέλεια (τελεόμενα) γεννήματα ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Τελεστήριον (τὸ), μέρος (ἱερὸν) ὅπου τελοῦνται οἱ μυούμενοι ἢ τὰ μυστήρια. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) » Τελεστήρια (ἐνν. ἱερὰ), « Ξεν., τὰ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς εὐχαριστήρια.
Τελεστής, ου (ὁ), = Τελειωτὴς, ἐκτελεσ τὴς, ἡ· 2) μυσταγωγὸς (τῶν τελουμένων).
Τελεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τέλεσιν (ἐκτέλεσιν ἢ μύησιν), τελεσιουργικὸς ἢ· μυσταγωγικός. » Σοφία (» Θεολογία) —, « Πλ., ἡ τῶν μυστηρίων, (ἐπμ.) συμβολικὴ, μυστηριώδης.
Τελεστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τελεστικὸν (μυσταγωγικὸν), συμβολικῶς, μυστηριωδῶς.
Τελεστὸς, ἡ, όν. Τετελεσμένος (κυρ. εἰς τὰ μυστήρια), μεμυημένος.
Τελέστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τελεστής.
Τελεσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι εἰς τὸ τέλος (εἰς τὸ τέρμα) του· (ἐπὶ γυν.) γεννῶ ἐν καιρῷ (σωστὸν, τελειμηνον) τὸ τέκνον μου· (ἐπὶ δένδρ.) φέρω τὸν καρπόν μου εἰς ἐντελῆ ὡρίμασιν· (ἐνίοτε) πληρόνω τέλος (τελώνιον), ὄσιμον, (ὠθ. ἐν γέν.) δίδω κέρδος (πρόσοδον), εἶμαι τελεσφόρος, (παρβλ.) Λυσιτελέω.
Τελεσφόρησις, εως (ἡ), τὸ τελεσφορεῖν, καρποφόρησις, (μτφρ.) εὐδοκίμησις.
Τελεσφορία (ἡ), = Τελεσφόρησις, καρποφορία· τελεογονία· δασμοφορία· (μτφρ. ἐν γέν.) κέρδος, ὠφέλεια. 2) θυσία (ἱερῶν τελειων)· (ἐν γέν.) τελετὴ θρησκευτικὴ, (ἰδιαιτ.) μυσταγωγία.
Τελεσφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων τι εἰς τὸ τέλος (εἰς τὸ τέρμα) του· (ἐπὶ γυν.) = Τελεστόκος· (ἐπὶ δένδρ.) Τελεοκαρπος· (ἐνίοτε) ὁ δίδων κέρδος (πρόσοδον)· (ἐν γέν.) ἐπικερδὴς, (παρβλ.) Λυσιτελὴς, ἡ· (πθ.) ἐντελὴς, ἀπηρτισμένος· λαμβάνων τὴν ἀπαιτουμένην ἔκβασιν, πραγματοποιούμενος. » Ἐνιαυτὸς —, « Ὀππ., ὁ συμπληρώσας ἐντελῶς τὴν περίοδον του, ὁλόκληρος, (Γαλλ.) révolu, (παρβλ. Τελέω), ἢ ὁ διὰ τῆς τακτικῆς περιόδου του κάμνων νὰ αὐξάνουν (νὰ τελεσφοροῦν) αἱ πρόσοδοι. » Οἶκος —, « Ἡσύχ., ὁ τοῦ τεκνοποιήσαντος, ἢ (κοιν.) νοικοκυραιμένος, (ὀθ.) » Τελεσφόρος ἀωμάτων γυνὴ, « Αἰσχύλ., ἢ καλὴ οἰκοκυρά. » Ἐλπὶς —, « Αξ., ἡ ἐκπληρουμένη. » Ὄναρ τελεσφόρον, « Σοφ., τὸ ἐπαληθεῦον.
Τελεταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυσταγωγῶ (ἱερουργῶ, καθαγιάζω) ὡς-
Τελετάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς (ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς) τῆς τελετῆς τῶν μυστηρίων· ὁ προεδρεύων εἰς τὰς τελετὰς, ὁ πρῶτος μυσταγωγός.
Τελεταρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ τελετάρχου, ἡ προεδρία εἰς τὰς τελετὰς· (Θλγ.) ἡ Ἁγία Τριὰς ὡς ἀρχὴ (πηγὴ) πάσης μυστηριώδους τελετῆς.
Τελεταρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ τελετάρχου ἢ τῆς τελεταρχίας.
Τελετὴ (ἡ), (ἀρχ. καὶ Π.) = Τέλος, πέρας, ἔκβασις. » Πολέμου —, « Βτρχμχ. 2) (συνήθ.) πρᾶξις θρησκευτικὴ, θυσία, ἁγιστεία, ἱερουργία, (Γαλλ.) cérémonie du culte· (ἰδιαιτ.) ἡ ἐκτέλεσις τῶν μυστηρίων (τῆς Δήμητρ.)· (ἐν γέν.) μεγάλη ἢ μυστηριώδης ἑορτή· » Τελετὰς καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς, τῶν εἰς αὐτὰς ὁρπανημάτων ἕνεκα. Τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν, « Ἀθ. » Τῆς Δήμητρος τελετῆς πέρι, τὴν οἱ Ἕλληνες Θεσμοφόρια καλέουσι, « Ἡρ. » Λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων εἰσὶ διὰ θυσιῶν τοῖς τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσι, « Πλάτ.
Τελετουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ τελετὴν (μυσταγωγίαν), ἱερουργῶ· (μτθτ.) μυσταγωγῶ· καθαγιάζω.
Τελετουργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἱερουργία τελετῆς, ἁγιστεία, μυσαγωγία.
Τελετουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τελετὴν (ἱερουργίαν, μυσταγωγίαν) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Δύναμις —, « Διον. Ἀρεοπαγ., ἡ ἐνεργοῦσα διὰ τῆς τελετῆς.
Τελεύτει, Δ. ἀντὶ Τελοῦσι, γ'. πλθ. πρα. τοῦ Τελέω.
Τελευταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος περὶ τὴν τελευτὴν (τὸ τέλος), ὀλοῦστερινὸς, ἔσχατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τελευταῖον ἢ (ἐνάρθρ.) Τὸ τελευταῖον ἢ (πλθ.) Τελευταῖα (Τὰ τελευταῖα), ἐπ' ἐρ. Τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους, ὡς τὰ ὕστερα.
† Τελεύτατος, η, ον, Γλσ. ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Τελευταῖος.
Τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι εἰς τὴν τελευτὴν (εἰς τὸ τέλος) του, τελειόνω· ἐκπληρῶ· πραγματοποιῶ, κατορθόνω· (ἀμτθτ. ἢ ἑλλ.) φθάνω εἰς τὸ τέλος, περατοῦμαι, καταντῶ· (τρπ.) πραγματοποιοῦμαι, ἀποβαίνω· (συχν. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὸν βίον) ἀποθνήσκω, (καὶ πθ.) τελευνόμαι. » Οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νεήμοσιν πάντα τελευτᾷ, « Ἰλ., ἐκπληροῖ. » Αἴθ' ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα, « Ὀδ. Π., νὰ τὰ ἐκτελέσῃ. » Ὅμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, « Ὅμ. » Τελευτᾷν τὸν αἰῶνα (τὸν βίον), « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω, « Ξεν. » Τελευτᾷν λόγου, « Θκ. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀπολ.) » Τοὺς τελευτήσαντας κατακαίειν πυρί, « Ἡρ. (καὶ προθετ. ὡς πθ.) » Ἐτελεύτησεν ὑπ' Ἀθηναίων, « Ἡρῳδ. Τετελεύτηκε ὑπὸ τῶν ἑωυτοῦ οἰκηιοτάτων, « Ἡρ. (καὶ αἰτ προθετ.) » Τελευτᾷ δὲ ὁ Ἴστρος ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, « αἰτ. (καὶ τρπ.) » Αἱ πολλαὶ εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν, « Ἡρ. » Εἰς συμφορὰς (» Πρὸς ἐνδειαν) —, « Πλ., Ἀρθν. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) » Τελευτῶν, ὥσα, ὤντες κτλ., ἀντὶ Τελευταῖον, ἐπὶ τέλους. » Τελευτῶν συνεχώρησε, « Πλάτ. » Τελευτῶν εἶπε, « Ξεν. » Τελευτῶσαι οὐδὲ πεῖσαντα (αἱ κύνες), « αὐτ., καταντοῦν ὡς τὰ ὕστερα νὰ μὴ. » Τελευτῶσα πληγὴ ἐγίνετ' ἄν, « Σοφ., ἤθελε καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα (ἡ λογοτριβὴ) ὡς τὰ ὕστερα εἰς ξυλιάς.
Τελευτέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Τελευτάω.
Τελευτὴ (ἡ). τέλος· ἄκρα· (τρπ.) ἔκβασις· ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις· (συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ βίου) θάνατος » Μύθου (» Βιότοιο [καὶ κατακρ.] » Θανάτοιο) —, « Ὅμ., Ἡσ. ‖. (ἡ γεν. ἡ ὀυτ. ἢ αἰτ. προθετ.) » Εἰς τελευτὴν ἢ » Ἐπὶ τελευτῆς ἢ (ἑλλ.) » Τελευτὴν καὶ » Τελευτῇ, « Ὅμ., Πλάτ., Ἡσ., Αἰσχλ., ἀντὶ Ἐπὶ τέλους, τελευταῖον.
Τελέω-ῶ, Μ. τελέσω (πθ. πρκ. Τετέλεσμαι). Δίδω τέλος (πέρας) εἴς τι, φέρω εἰς τὸ τέλος, τελειόνω· βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) παρέχω· πρόξενῶ· (ἐν γέν.) κάμνω· (ἐνίοτε ἑλλ. τὸν βίον) τελευτῶ· (πθ.) ἐκτελεῖμαι, γίνομαι. » Νοῦσον τελέσαι, « Ὑπ., νὰ περάσῃ, νὰ ξεγιερεύσῃ. » Ἄθλον (» Μέγα ἔργον) —, « Θκρ. » Τελεσαί μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης, « Ὅμ. » Κότον (» Χόλον, » Ἔλδωρ), αὐτ., ἐξαρκεῖν, ἱκανοποιεῖν. » Ἔπος —, « αὐτ., (κοιν.) κάμνω τὸν λόγον (ἔργον). » Νόμον —, « Γρφ. » Νόστον (» Οἶκόνδε) —, « Ὅμ., Ἁπλᾶ. » Ὅρκια —, « αὐτ. » Ὡς ἤρᾶθ' ὁ γέρων, αὐ δὲ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσε, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἑλλ.) » Καί σοι κακὸν ἤλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσε ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο, « Ἀπολλ., δὲν ἐτελείωσες εὐφραινομένη τὸν βίον σου. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν, « Ὅμ., δὲν κατώρθωσε νά. (καὶ ἀμτθτ.) » Τελοῦσιν ἀραί, « Σοφ., ἀντὶ Τελοῦνται ἢ (ἑλλ.) ἐνεργοῦσιν. (καὶ πθ.) » Ἤματα μακρὰ τελέσθη, « Ὅμ., Ἡσ., ἔγιναν μεγάλαι αἱ ἡμέραι. » Εὐχόμενοι ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι, « αὐτ. » Ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, « αὐτ., εἶπε καὶ ἐγένετο. » Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶν, « Ὅμ. (καὶ προθετ.) » Τί ἀγαθὸν τελεσθείῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων, « Ξεν. (καὶ κατὰ μετχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Τετελεσμένος ἐνιαυτὸς, « Ἡσι., ὁ συμπληρωθεὶς, ὁλόκληρος, (παρβλ.) Τελεσφόρος. 2) πληρόνω (κυρ.) τέλος (φόρον, δόσιμον)· (ἐν γέν.) δίδω· ἐξοδεύω. « Δύο ὁραχμὰς μισθὸν—, « Ἀρχ. » Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ διόρχυμα; « Γρφ. » Συντάξεις (» Ἀργύριον)—, « Αἰσχν., Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Οὐ πολὺ τελέσας ἐκτήσατο φίλον, « αὐτ. » Μὴ ἱκανὰ ἔχοντες εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἀπέδειξε εἰς τὸ δεῖπνον 400 τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα, « Ἡρ., ἐξοδευθέντα. (καὶ ἀποπλ.) » Τὸ τελούμενον, « Λξ., τὸ πληρονόμενον (ὡς τέλος ἡ δαπάνημα). (καὶ ὡς ἐκ μέρους τοῦ λαμβάνοντος) » Χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι, « Δμ., πληρωμένοι, δωροδοκημένοι, (ὅθεν 3) (συνκδχ. ἀπὸ τῶν διαφόρων βαθμῶν τῆς φορολογίας) ἀνήκω εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν, ὑπάγομαι πολιτικῶς εἰς· (ἐν γέν.) ἀνήκω εἰς, εἶμαι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν. » Τὸ ξενικὸν (» Τὸ θητικὸν) τελεῖν, « Λξ. (καὶ προθετ.) »Εἰς ἱππάδα (ἢ σπντ. » Τὴν ἱππάδα) τελεῖν, « Λξ. » Εἰς ἄνδρας (» Εἰς Βοιωτούς, »Εἰς τὸν μοναδικὸν βίον) —, « Ακ., Ἡρ., Συν. » Οἱ ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμ. τελοῦντες ἡγεμονίαν, « Θδρτ. (καὶ δοτ. σπν.) » Οἱ ἐν συγκλήτῳ τελοῦντες, « Πλ., οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου, οἱ συγκλητικοί. » Τὴν ὕπατον τελέσας ἀρχὴν δεύτερον, « Ἡρωδ., χρηματίσας (ἐκλεχθεὶς) δὶς ὕπατος, (Γαλλ.) ayant rempli (exercé) le consulat, (παρβλ. Συντελέω). 4) ἐκτελῶ (θυσίαν, ἑορτὴν), ἐπιτελῶ (ἴδε Τελετή)· (ἰδιαιτ. δὲ πθ.) μυοῦμαι (εἰς τὰ μυστήρια). » Θέας (» Πομπὴν, » Γάμους κτλ.) —, « Λξ. » Τελεῖν τὰ Παναθήναια, « Λδν. (κοι πθ.) »Ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερὰ, « Ξεν. » Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, « Ακ. » Καὶ ἐτελίσθησαν τῷ Βεελφεγὼρ, « Γρφ., μετέσχον (ἐπμ. ἐμιάνθησαν διὰ) τῆς τελετῆς του. » Τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι, « Γρ., ἁγιασθεὶς διὰ τοῦ. » Τελούμενοι ἱερεῖς, « Ἐκκλησ., οἱ χειροτονούμενοι. (καὶ μτφορ.) »Τοῖς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις, « Ξεν., ἀφωσιωμένοις, (ὅθεν 5)(πθ.) ἐκλέγομαι, ἀναγορεύομαι, (τρόπον τινὰ) καθιεροῦμαι. » Τελεσθῆναι στρατηγὸς ἑκατὸς ἀπουδάζων, « Δμ. 6) (ἑλλ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) φθάνω, ἀφικνοῦμαι. » Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε (ἐνν. τὴν ὁδὸν), « Θκ. » Ὁδῷ δὲ τὰ ξυντομώτατα ἐξ Ἀδρήνων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὖ ζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ, « αὐτ. » Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, « Ακ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Τελεῖν τὰς πόλεις, « Γρφ., περιέρχεσθαι. (καὶ μτφορ.) » Πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι, « Ἡρ., νὰ παραδληθῇ.

Τελέως, ἐπίῤ. = Τελείως, ἐντελῶς.

Τελέωσις, εως (ἡ), = Τελείωσις.

†Τελεωτικὸς, ἡ, ὸν, ἀμφ. ἀντὶ Τελειωτικός.

Τελήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τέλειος. »Ἑκατόμβη—, « Ὅμ. » Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο, « Ἡσ., τοῦ εἰς ἑαυτὸν τελευτῶντος (ἐπαναῤῥέοντος). 2) ἐκτελούμενος· ἐπαληθεύων. » Οἰωνὸς—, « αὐτ. « Ἔπεα τελέεντα, « Τυρτ.

Τέλθος, εος-ους (τὸ), Π. σπν. ἀντὶ Τέλος, δόσιμον, χρέος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Τελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ (συχνότ.) φέρων εἰς τὸ τέλος· οὐσιώδης. » Τελικὰ ἀγαθὰ, « Στωϊκ., τὰ συντείνοντα πρὸς τὸ τέλος (πρὸς τὸν σκοπόν). »Τελικὰ κεφάλαια, « Ῥτρ., τὰ κυριώτερα τῆς ὑποθ.

;Τελίνη (ἡ), = Τελλίνη.

Τελίσκω (παρτ. Ἐτέλισκον), Π. ἀντὶ Τελέω.

;Τέλισμα (τὸ), ἀμφ. ἀντὶ Τέλεσμα, δαπάνημα.

Τέλλη καὶ Τελλίνη (ἡ), εἶδ. ὀστρέου διθύρου, μυδὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, (ἄλλ. ὡς ἀπὸ τοῦ σχήμ.) Ψιφύδιον.

Τέλλω [στέλλω], Μ. τελῶ (Δόρ. Ἔτειλα κτλ. εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Ἀνα-[Ἐπι-]τέλλω), Π. ἀντὶ Τελέω, κάμνω, παράγω, ἐκτελῶ· (πθ.) ὑπάρχω· γίνομαι· (ἐνίοτε ἀμτθ.) ἀνατέλλω. »Ἔτειλαν Διὸς δόδν, « Πίνδ., διήνυσαν, ἐξετέλεσαν. » Τελοῦντες ἢ νοεῖς, « Σοφ., ἕτοιμοι νὰ κάμωμεν ὅπως θέλεις (ἐπιθυμεῖς). (καὶ πθ.) » Εἴ τοι πρὸς χάριν τέλλεται, « Πίνδ., ἐστι. » Γένος φυτευθὲν λοιπὸν φέι τέλλετο, « αὐτ., διετέλει ὑπάρχον.

Τέλμα (τὸ), [τέλλω = ἀνατέλλω]. νερὸν στεκάμενον (λασπῶδες), βάλτος (» Τὸ ὑωρμὲν ὁ ἄνω θεὸς παρέχει, τὰ δὲ κοῖλα πάντα τέλματα γίγνεται, « Ξεν.)· βυῤῥικὸς· λάσπη· (συνκδχ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου διαστήματα τὰ ὁπ. γεμίζουν οἱ κτίσται μὲ πηλόν. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέλμα.

Τελματιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ τέλματος (τοῦ βάλτου). » Βάτραχος—, « Λξ. » Ὕδωρ—, « Ἀρισττ.

Τελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς τέλμα, βαλτόνω. » Ἐπὶ τοῖς χειλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν, « Στρ.

Τελματώδης, εος (ὁ, ἡ), τέλματι ὅμοιος, βαλτώδης.

Τελμὶς, ίδος (ἡ), λάσπη τέλματος (βάλτου), βυῤῥικὸς.

;Τελοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Τελειοδρομέω.

Τέλος [τελλω, συγγ. τῷ Τήλε], εος-ους (τὸ). τὸ ἀκρότατον (τὸ τελευταῖον) σημεῖον ὅπου τελειόνει τι, τὸ τέρμα, τὸ πέρας· ἡ ἐντέλεια· (μτνμ.) ὁ σκοπὸς· ἡ ἔκβασις, τὸ ἀποτέλεσμα. » Δόγου (» Βιβλίου)—, « Λξ. » Πολέμου—, « Ὅμ. » Τέλος ἔχειν, « Αἰσχλ., τελειοῦσθαι. » Βίου (καὶ Π. ὡς κτην. » Θανάτοιο)—, « Λξ., ἡ τελευτὴ, ὁ θάνατος. (ὅθ.) » Οἱ τέλος ἔχοντες, « Πλάτ., οἱ τελευτήσαντες. » Οὗτος ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε, « Ξεν. » Γάμου (» Δίκης, » Μύθου)—, « Ὅμ., Ἡσ., ἡ ἐκτέλεσις. » Ψευστήσεις, οὐδ' οὕτε τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις, « Ὅμ. » Οὐ τέλος ἴκεο μύθων, « αὐτ., δὲν εἶπες τὸ οὐσιωδέστερον (τὸ κυριώτερον, τὸ συμπέρασμα). » Δόξε τῆς ἀρετῆς τέλος, « Πλ., σκοπὸς. » Οὔ τι τέλος χαριέστερον ἄλλο, ἢ ὅτ' ἂν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον κτλ., « Ὀδ. Ι. » Ἦν οἱς τέλος ἐστὶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε, « Ἡσ. ||. (προθετ.) » Εἰς τέλος, » Διὰ τέλους, « Σιφ, ἀντὶ ἐπίῤ. Διὰ παντὸς, μέχρι τέλους, ἦ· » Εἰς τέλος, « Πλδ., ἀντὶ Ἐντελῶς, ἦ· » Εἰς τέλος, » Ἐπὶ τέλους', » Ἐπὶ τέλει, (καὶ ἁπλ.) » Τέλος, « = Τελευταῖον, τέλος πάντων. 2) τὸ πληρονόμενον χρεωστικῶς (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), φόρος, δόσιμον, τελώνιον· (ἐν γέν.) δαπάνημα, ἔξοδον. » Τέλεσι τοῖς οἰκείοις, « Θκ., μὲ ἴδιά των ἔξοδα. » Τὰ δημόσια τέλη, « Πλ., αἱ προσόδοι τοῦ κράτους. » Ἀνεῖσθαι τὰ τέλη, « Δμ., ἐνοικιάζειν τὰς δημοσ. προσόδους. » Τότε μὲν ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος φέρουσα τρέφει με, « Ξεν. » Τὸ τῶνδε ρῶν τέλος, « Δμ., ἡ δαπάνη, (ὅθ. 3) τὸ τίμημα τῆς περιουσίας ἑκάστου πολίτου, (Λτ.) census· (καὶ συνκδχ.) ἡ τάξις εἰς τὴν ὁπ. ἀνήκει· (ἐν γέν.) ἡ κοινωνικὴ θέσις, ὁ βαθμός. » Κατὰ τέλος ζημιοῦσθαι, « ..., κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμήματος τῆς περιουσίας του. » Τὸ τῶν ἱππέων τέλος, « Δ. Ἁλ., τὸ τάγμα » Εἰς ἀνδρὸς τέλος εἶναι, « Πλάτ., = Τελεῖν εἰς ἄνδρας, (ὅθ. 4)(κατ' ἔξοχ.) θέσις δημόσιος, ἀξίωμα πολιτικὸν· ὑπούργημα (Π. ἐν γέν.) ἔργον· (συνκδχ. ὡς ἐπὶ τῶν πλείς τὸ πλθ.) οἱ ἄρχοντες (οἱ ἀξιωματικοὶ, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι) τῆς πόλεως, (Γαλλ.) la magistrature, les autorités. » Γραφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος, « Αἰσχλ. » Ἐς τόδε τὸ τέλος κατέστην, « Ξεν. » Ἐπεὶ ἐν τῷ τέλει ταύτῳ ἐγενόμην, « αὐτ. » Ἔδοξε Καδμείων τέλει, « Αἰσχλ. » Τέλος ἔχοντες τόντων, « Θκ., πλημμεζουσιότητα. » Οἱ ἐν τέλει βιῶτες. « Σοφ. (καὶ ἁπλ.) » Οἱ ἐν τέλει, « Λξ., εἰ ἐν ἀξιώμασιν. » Τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ, « Ξεν. » Ἀθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν, « αὐτ. » Προσελθὼν τοῖς τέλεσι « Θκ. 5) τάγμα (σῶμα) στρατ., μοῖρα, λόχος. » Κατὰ στρατὸν ἐν τελέσσιν, « Ὅμ. » Πρῶτος ἕλχισε κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Λαίῃ, « Ἡρ. » Τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν, « Θκ. 6)(ἀντὶ Τελετή) (κυρ. τῶν μυστηρίων)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Θῦμα. » Θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη, « Σοφ. « Σεμνὰ τέλη, « αὐτ. « Νυμφικὰ τέλη, « αὐτ., ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, (ὅθ. καὶ τὰ Ὁμηρ.) » Τέλος γάμοιο, « » Τελεῖσθαι μεγάλοις τέλεσι, « Πλάτ., εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια. 7) (ἐνίοτε) δόγμα, ἀπόφασις. » Τέλος ἐξέφερε, « Δ. Ἁλ., Πλ., ἐξέδωκε διάταγμα. 8) (ἐνίοτε) ὅριον πληρωμῆς, προθεσμία (Γαλλ.) terme. » Μισθοῦ—, Ὅμ.

Τέλοσδε, Π. ἀντὶ Εἰς τέλος, ἄχρι τέλους.

Τέλσαν (τὸ), Π. [τέλλω] ἀντὶ Τέλος, τέρμα, πέρας, ὅριον. » Ἀρούρης—, « Ὅμ. » Τέλσα παρ' Ἰταλίης. « Ἐπγρ., εἰς τὰς ἀγαπιάς, εἰς τὰ πέρατα.

Τελχὶν [θέλγω], ίνος (ὁ). γόης, μάγος· βάσκανος, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Ῥόδου, καταγινόμενοι εἰς τὴν μεταλλουργίαν καὶ νομιζόμενοι κακοποιοὶ καὶ φθονεροί).

†Τελχινώδης, εος (ὁ, ἡ). Τελχὶν τὸ εἶδος, ἀνάποδος, διεστραμμένος, σκληροτράχηλος.

†Τελχιταίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι κακότροπος (σκληροτράχηλος) ὡς οἱ Τελχῖνες.

Τελωναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Τελωνάρχης, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν τελωνῶν, ἀρχιτελώνης, (Γαλλ.) fermier général.

Τελωνεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ τελώνου, ἡ ἐκμίσθωσις ϗ εἴσπραξις τῶν τελῶν (τῶν δημ. προσόδων, τῶν τελωνίων).

Τελωνεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἰσπράττονται τὰ τέλη (τὰ τελώνια), τὸ ἀρχεῖον (γραφεῖον) τοῦ τελώνου, (Τουρκ.) γιουμπροῦκι καὶ (ἰταλ.) δοάνα.

Τελωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργολαβῶ καὶ εἰσπράττω τὰ δημοσ. τέλη (τὰς προσόδους, τὰ τελώνια), εἶμαι τελώνης· (ἐν γέν.) φορολογῶ. » Πικρῶς τοὺς ἀφικνουμένους —, « Στρ. (καὶ μτνμ.) » Τοὺς λόγους —, « Βασ., ἐμπορεύομαι.

Τελώνης [τέλος, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν (ἐνοικιάζων) παρὰ τῆς διοικήσεως καὶ συνάζων τὰς δημοσ. προσόδους (τὰ τελώνια), εἰσπράκτωρ τῶν δοσιμάτων, καμπσιμάλης, φορολογος· (ἰδιαιτ.) κουμερκιάρης. » Τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα, οὐχὶ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν, τὰ κεκρυμένα ζητοῦντες, ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφωνται, « Πλ.

Τελωνητὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Τελώνης.

Τελωνία (ἡ), = Τελωνεία.

Τελωνιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τελωνικὴ, τελώνου ἰδία ἡ ἄξια. » Μάζα —, « Ἐπγρ., ἡ πολυτελής.

Τελωνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τελώνην, τελώνου ἴδιος.

Τελώνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τοῦ τελώνου εἰσπραττόμενον, κουμέρκι. 2) = Τελωνεῖον.

Τεμαχίζω, Μ. ήσω. Κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω (κυρ. μεγάλον ψάρι διὰ πάστωμα), (ἐν γέν.) διαιρῶ εἰς τμήματα. » Τὴν πραγματείαν —, « Πλ.

Τεμάχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τέμαχος.

Τεμαχισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεμαχίζω, κόψιμον (κυρ. μεγάλου ψαριοῦ) εἰς τεμάχια, κομμάτιασμα.

Τεμαχιστὸς, ἡ, όν. (κυρ. ἰχθὺς) Κομμένος εἰς τεμάχια (τροχούλια), κομματιαστός.

Τεμαχίτης, ου (ὁ) καὶ Τεμαχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κοπτόμενος εἰς τεμάχια (τροχούλια). » Ἰχθὺς —, « Σχλ. Ἀρστφ., ὁ μεγάλος ἡ παστός.

Τεμαχοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τεμάχη (παστὰ κομμάτια) ἰχθύων, (παρβλ.) Ταριχοπώλης.

Τέμαχος [τέμνω], εος-ους (τὸ). τμῆμα (κυρ.) παστοῦ ἰχθύος, (κοιν.) τροχοῦλι (ξιφιοῦ, λακέρδας, κτλ), (ἐν γέν.) κομμάτι.

Τεμενίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω ϗ καθιερόνω τόπον τινὰ ὡς τέμενος.

Τεμενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τέμενος. » Φυλλὰς —, « Σοφ., δάσος ἱερὸν, τέμενος.

Τεμένισμα (τὸ), [τεμενίζω], μέρος καθιερωμένον, κτίριον ἢ δάσος ἱερὸν, ναὸς, τέμενος.

Τεμενίτης, ου (ὁ) καὶ Τεμενῖτις, ιδος (ἡ), = Τεμένιος.

Τέμενος [τέμνω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μέρος γῆς (γεωργησίμου) χωρισμένον μὲ τράφον ἢ φράκτην καὶ ἀνῆκον ὡς κτῆμα εἴς τινα, περιβολι· (συνήθ.) ἀγρὸς ἢ δενδρότοπος ἀφιερωμένος εἰς θεότητά τινα ἢ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἢ εἰς ἐπίσημον ἄνδρα (ἥρωα) ὡς βραβεῖον διὰ τὰς ἀνδραγαθίας ἢ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις του· (ἰδιαιτ.) δάσος ἱερὸν (ἄλσος) μὲ ναόν· (ἐν γέν.) ναὸς, ἡρῷον. » Καὶ μέν οἱ (τῷ Βελλεροφόντι) Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρουρης, ὄφρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. » Ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐς Πάφον ἵκανεν, ἔνθα οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, « Ὀδ. Θ. » Νείλου —, « Πίνδ., ἡ Αἴγυπτος ἢ (κυρ.) τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου. (καταχρ.) » Ποσειδῶνος —, « Π., ἡ θάλασσα.

Τεμενοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων ἢ κατοικῶν εἰς) τέμενος.

Τεμενωρὸς (ὁ), [τ. ὥρα], φύλαξ τεμένους (ἄλσους ἱεροῦ, ναοῦ κτλ.).

;Τεμμάχιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεμάχιον.

Τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. ἔταμον καὶ Ἀττ. Ἔτεμον, πρκ. Τέτμηκα καὶ πθ. Τέτμημαι, ἀόρ. πθ. Ἐτμήθην ϗ τὸ θετ. Τμητέον). Κόπτω, χωρίζω ἢ ἀφαιρῶ κόπτων· σχίζω· κομματιάζω· σφάζω, θυσιάζω· (ἐνίοτε) = Ἐκτέμνω, εὐνουχίζω· (μεφορ.) διαιρῶ. » Ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ, « Ἰλ. Ρ. » Δούρατα μακρὰ ταμὼν, « Ὀδ. Ε. » Σῖτον τέμνειν, « Ξεν., θερίζειν. » Τέμνειν τὴν γῆν ἢ (ἐνν. μέρος τι) τῆς γῆς, « Θκ., Ξεν., = Δενδροτομεῖν. » Τέμνειν φάρμακον, « Πλάτ., κατασκευάζειν (ῥιζοτομικῶς). » Ἰχθῦς τάμνουσα παρέχει βορὴν τοῖσι θηρίοισι, « Ἡρ. » Καπρον ϗ βοῦν ταμνεμεν, « Ἡσ., ἐκτέμνειν. » Καπρον ταμέειν Διί, « Ἰλ. Τ., θῦσαι. (ὀθ. συχν.) » Ὅρκια τέμνειν (καὶ μσ. τέμνεσθαι), « Ὅμ., Ἡρ., θυσιάζειν πρὸς ἐπικύρωσιν ὅρκου, (συνκδχ. ἐν γέν.) συμφωνεῖν ἢ ὑπόσχεσθαι ἐνόρκως (εἰρήνην, ἀνακωχὴν κτλ.). (καὶ δοτ. περιπ. καὶ ἀπαρ.) » Ταμόντες αὐτοῖσι χρόνον μένειν ἀεὶ τὸ ὅρκιον, ὅσον ἂν ἡ γῆ μένοι, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Θάνατον νύ τοι ὅρκι' ἔτεμνον, « Ἰλ. Δ., πρὸς θάνατον ἐδικόν σου ἔκαμα ἔνορκον ἀνακωχήν. (μτγν.) » Φιλίαν (» Συνθεσίας) —, « Εὐρ., (Λτ.) foedus ferire. » Πλίνθους —, « Λξ., = Πλινθοτομεῖν. » Ὀχετοὺς —, « Πλάτ., σκάπτειν, ἀνοίγειν. » Ὁδὸν (» Τὴν μεσόγαιον τῶν ὁδῶν) —, « Θκ., Ἡρ. » Πέλαγος (» Πλόον) —, « Ὅμ., Ἀπλλν., διαπλέειν, (κατὰ λέξ.) διασχίζειν. (ὅθεν ἐλλ.) » Τέμνειν ἢ Τέμνεσθαι (ἐνν. ὁδὸν), « Ἀπλλν., = Ὁδεύειν, ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι. » Ψευδῆ τέμνοισαι ἐλπίδες, « Πίνδ., ἀκολουθοῦσαι ψευδῆ δρόμον, μάταιαι. (καὶ παροιμ.) » Μέσον τέμνειν, « Πλάτ., ἀκολουθεῖν τὴν μέσην ὁδὸν, φυλάττειν τὸν μέσον ὅρον (Γαλλ. un juste milieu). (καὶ μτνμ.) » Τέμνειν πόλιν εἰς μέρη, « Πλάτ., διαιρεῖν. ||. (μσ.) κόπτω πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν ἢ διὰ μέσου ἄλλου. » Κρέα τεμνομένους, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον, « Ὀδ. Ω. » Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, « Ὀδ. Ε. » Ἐτέμνετο λίθους περιμήκεας, « Ἡρ. ||. (καὶ πθ.) » Ῥόπαλον τετμημένον, « Ὀδ. Ρ. » Οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν, « Ἡρ. » Συρίγγων τετμημένων δυεῖν, « Συρ. » Γλῶσσα τέμνεται, « Παροιμ. (ἀπὸ τῆς τεμνομένης γλώσσης τοῦ ἱερείου), καιρὸς σιωπῆς! 2) ξεχωρίζω· ἀποχωρίζω· (συνκδχ.) ἀπονέμω. » Καὶ οἱ τέμενος τάμον, « Ὅμ. » Ἀξίας τιμὰς τέμνειν, « Στβ. (καὶ μσ.) » Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, « Ἰλ. Σ., ἐλεηλάτουν. (καὶ πθ. μὲ γεν. ἐλλ.) » Τέμνεσθαι ἀλλήλων τῇ ἐξουσίᾳ, « Γργ., νὰ ἦνε χωρισμέναι. 3) (μτνμ.) τελειόνω (διὰ μιᾶς), ἀποφασίζω. » Δίκην (» Τὸ Φιλονεικούμενον) —, « Πανδ., (κοιν.) κόπτω τὴν κρίσιν, (Γαλλ.) trancher la question. » Κίνδυνον τέμνειν σιδήρῳ, « Εὐρ., ἀποφασίζειν τὴν τύχην τῆς μάχης διὰ τοῦ ξίφους. » Μαχᾶν τέμνειν τέλος, « Πίνδ. (ϗ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Λόγος τέμνων, « Πλάτ., ἀπότομος, (Γαλλ.) tranchant, décisif. 4) Π. εὑρίσκω, ἐπιτυχαίνω, (ἴδε †Τέτμω).

Τέμπεα-η (τὰ), [;]. (ἰδιωνυμ.) ἡ μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης τερπνοτάτη κοιλὰς τῆς Θεσσαλ., (ἐν γέν.) στενὸν πέρασμα (κοιλὰς) μεταξὺ βουνῶν.

Τεμπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Τέμπη.

Τεμπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τεμπική.

Τεμπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ διατεμνόμενος ἀπὸ τέμπη (κοιλάδας).

Τέμω, ῃς, ῃ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέμνω.

Τεναγίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τέναγος, σκεπάζομαι ἀπὸ ῥηχὰ νερὰ, εἶμαι ῥηχὸς (τεναγώδης). » Τεναγίζοντα τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ περὶ τὰς νησίδας, « Πλ.

Τεναγίτης, ου (ὁ) καὶ Τεναγῖτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) τέναγος, ῥηχός.

Τέναγος [Αἰγυπτ. τινὲχ ἢ τίνχ τὸ Πηλούσιον], εος-ους (τὸ). μέρος σκεπασμένον ἀπὸ ῥηχὰ (ἐπιπολαίως διαμένοντα ἢ πλημμυρίζοντα) νερὰ, ῥηχότοπος ἀμμώδης ἢ βαλτώδης. » Ἐς τὴν Σαλμυδησσὸν πολλαὶ τῶν εἰς τὸν Πόντον νεῶν ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι· τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης, « Ξεν.

Τεναγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ϗ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς τέναγος.

Τεναγώδης, εος (ὁ, ἡ). (τόπος) σχηματίζων τέναγος, ῥηχὸς, βαλτώδης.

Τένδω, Μ. ...; Π. [;]. τρώγω ἢ γλύφω (βυζάνω) λαιμάργως, ξερογλύφω.

Τενθεία (ἡ). λιχνεία, λαιμαργία, [ἐκ τοῦ

Τενθεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω,-ομαι, = Λιχνεύομαι, εἶμαι (κάμνω ὡς ἂν)-

Τένθης [τένθω], ου (ὁ). γαστρίμαργος, λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

Τενθρηδὼν, όνος (ἡ), εἶδος ἀγριομέλισσας, (ἄλλ.) Πεμφρηδὼν, (παρβλ.) Ἀνθρηδών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τενθρηδών (ή). = Τενθρηδών· (Π.) ἀντὶ Μέλισσα, (παρβλ.) Ἀνθρήνη.
Τενθρήνιον (τὸ). ἡ φωλιὰ τῆς τενθρήνης, (ἴδε καὶ) Ἀνθρήνιον.
Τενθρηνιώδης καὶ Τενθρηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (πολύτρητος, σηραγγώδης ὡς ἂν τὸ) τενθρήνιον.
Τένθω, Ἀττ. ἀντὶ Τένδω.
‡Τενία, Τενίδιον, Γλσ. ἀντὶ Ταινία, -ίδιον.
Τενοντάγρα (ἡ). πιάσιμον τῶν νεύρων (τῶν τενόντων) τοῦ λαιμοῦ, πάθος.
Τενοντότρωτος (ὁ, ἡ), [τένων, τιτρώσκω]. πληγωμένος εἰς τὸν τένοντα (τὸ νεῦρον) τοῦ λαιμοῦ, (Ἀλλ.) Νευρότρωτος.
‡Τενοντόω-ῶ, Μ. ώτω. Κόπτω τοὺς τένοντας (τὰ νεῦρα) τοῦ λαιμοῦ, λαιμοτομῶ.
Τένων [τείνω], οντος (ὁ). (ἐν γέν.) νεῦρον πλατὺ καὶ τεντωμένον, σύνθεμα νεύρων ἢ μυώνων, (Γαλλ.) tendon· (ἰδιαιτ.) τὸ ὄπισθεν τῆς πτέρνας καὶ τοῦ λαιμοῦ, (ὅθεν συνκδχ.) ὁ σβέρκος, τὸ (Ἀλλ.) Ἰνίον τοῦ τραχήλου· (καὶ μτνμ.) φάραγξ, ξενοτοπία, (παρβλ.) Αὐχήν.
Τεξείσθε, Π. ἀντὶ Τεξεῖσθε ἢ Τέξεσθε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τίκτω.
†Τέξις, εως (ἡ), τὸ τίκτειν, τοκετὸς, γέννησις, γέννα.
Τέξω καὶ Τεξομαι, μέλλ. τοῦ Τίκτω.
Τέος Ἰων. Π. ἀντὶ Τίνος; ἡ (ἐγκλ.) Τινός, γεν. τοῦ Τίς; ἢ Τις. 2) Δ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σύ.
Τεοῖο, Ἰων. ἀντὶ Τεοῦ, γεν. τοῦ Τεὸς ἢ Π. (σπν.) ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σύ.
Τέοισι, Ἰων. ἀντὶ Τισὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Τίς.
Τεὸς [τυ-σὺ], ή, όν, Π. ἀντὶ Σός.
Τεοῦ, Π. γεν. τοῦ Τεὸς ἢ 2) Δ. = τῷ
Τεοῦς, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Τύ.
Τέρα, Ἀττ. ἀντὶ Τέρατα, πλθ. τοῦ Τέρας.
Τεράζω, Μ. άσω, Π. δεικνύω τέρας (σημεῖον), προλέγω, προμαντεύω.
†Τεράμνιον (τὸ), Σχλ. ξύλον τῆς ὀροφῆς, στέγασμα, [ἐκ τοῦ
Τέραμνον (τὸ), Π. = Τέρεμνον.
Τέραμνος (ὁ, ἡ), = Τέρεμνος ἢ 2) (;) = Τεράμων, (ὅθεν
Τεραμνότης ἡ Τεραμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τεράμονος (βραστεροῦ) ὀσπρίου, τρυφερότης.
Τεράμων [τέρην], ονος (ὁ, ἡ). τρυφερὸς, ἁπαλὸς, (κυρ. ἐπὶ ὀσπρ.) εὐκολόβρωτος, ἐψανός.
Τέρας [συγγ. τῷ Τέρμα], ατος (τὸ). τὸ πλθ. Τέρατα καὶ Ἀττ. Τέρα (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Π. Τέρεα, ἡ γεν. Τεράτων καὶ Τεράων-ῶν, ἡ δοτ. Τέραι καὶ Π. Τεράεσσι. (Π. ἐν γέν.) σημεῖον· σύμβολον· (ἰδιαιτ.) σπάνιον (ἀσύνηθες) φαινόμενον τοῦ οὐρανοῦ (μετέωρον) ἐκλαμβανόμενον ὡς προδηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος (»Διὸς τέρας, « Ὅμ. , = Διοσημεῖα. » Λατέρα ἦκε Κρόνου παῖς λαμπρὸν, ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ, « Ἰλ. Δ. » Τοῦτο τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι κακῶν ἔφηνε ὁ θεὸς, « Ἡρ., [ὅδε καὶ Τείρεα]· (οὐ. λογογρ. ἐν γέν.) πρᾶγμα παράδοξον (παρὰ φύσιν), τεράστιον· (ἰδιαιτ.) ζῶον ἀλλόκοτον (σημειωμένον) ἢ φοβερὸν, ἔκτρωμα, (Γαλλ.) monstre. » Ἐπεύχεται αὐτοὺς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, « Αἰσχν. » Τέρας σφι ἐφάνη μέγα· ἵππος γὰρ ἔτεκε λαγόν, « Ἡρ. » Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας, « Θκρ.
Τερασκόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τερατοσκόπος.
Τεράστιος, α, ον. Ὁ παρὰ φύσιν, παράδοξος, θαυμάσιος· τερατώδης, ἀλλόκοτος. » Βρέφος — , « Αἰλ. » Τεράστιον (ἐνν. ἔργον), « Χρσ., τὸ ὑπὲρ φύσιν, τερατούργημα. »Ζεὺς τεράστιος, « Ι. Δυβ., ὁ διὰ τεράτων προσημαίνων τὰ μέλλοντα.
Τεραστίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τεράστιον (παράδοξον, ἀσυνείθιστον), θαυμασίως.
Τερατεία (ἡ), τὸ τερατεύεσθαι, τερατολογία· (ἐν γέν.) ἀπάτη, ἀγυρτεία.
Τεράτευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος τερατευομένου, τερατολόγημα, τερατούργημα· (ἐν γέν.) ψεῦδος, φάντασμα.
Τερατεύω καὶ (συχνόν. μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -σμαι. Κάμνω ἢ Διηγοῦμαι τέρατα (τεράστια), τερατολογῶ, μεγαλορρημονῶ (ὡς οἱ ἀγύρται), λέγω μεγάλα (τερατώδη) λόγια ἵνα ξυπάσω.
Τερατίας, ου (ὁ). ἀγύρτης, τερατουργὸς, τερατολόγος.
Τερατικὸς, ἡ, όν, = Τεράστιος.
Τερατικῶς, ἐπίρ. = Τερασπίως.
†Τερατογονία (ἡ). γέννησις τεράτων (παρὰ φύσιν γεννημάτων, ἐκτρωμάτων).
Τερατογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τερατολογίας ἢ περὶ τεράτων (διασημειῶν ἢ ἐκτρωμάτων).
†Τερατουργάτης, ου (ὁ), νλγ. ἀντὶ Τερατουργός.
Τερατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ τεράτων, διηγοῦμαι τεράστια (παράδοξα, τερατώδη συμβάντα).
Τερατολόγημα (τὸ) καὶ
Τερατολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ περὶ τεράτων (τερατωδῶν συμβάντων) ὁμιλία, διήγησις ἀπίθανος (τερατώδης), (ἐν γέν.) ψευδολογία, παραδοξολογία.
Τερατολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) περὶ τεράτων (διηγούμενος πράγματα μυθώδη, τερατώδη), (ἐν γέν.) ἀγύρτης, ψευδολόγος.
Τερατόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέρατος (τερατώδη) μορφήν.
Τερατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέρατα (τερόστια), εἶμαι τερατοποιός.
Τερατοποιία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀγυρτεία) τοῦ τερατοποιοῦ, τερατουργία, θαυματοποιία.
Τερατοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέρατα (τεράστια), τερατουργὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιὸς, ἀγύρτης.
Τερατοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ τερατοσκόπου, ἡ παρατήρησις τῶν τερατείων φαινομένων (κυρ. τῶν μετεώρων) καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν μαντεία.
Τερατοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὰ τέρατα (τὰ παράδοξα φαινόμενα [καὶ ἰδιαιτ.] τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖα) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων. || (οὐσ. ἐν γέν.) μάντις, οἰωνοσκόπος.
Τερατοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω (Γενῶ) τέρατα (ἐκτρώματα).
Τερατοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γέννησις τεράτων (ἐκτρωμάτων), τερατογονία.
Τερατοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) τέρατα (ἐκτρώματα).
Τερατουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέρατα (τεράστια), θαυματουργῶ· (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιῶ.
Τερατούργημα (τὸ) καὶ
Τερατουργία (ἡ). ἔργον τερατουργοῦ, θαυματουργία, (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιία, ἀγυρτεία, (Γαλλ.) jonglerie.
Τερατουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέρατα (τεράστια), θαυματουργὸς· (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιὸς, ἀγύρτης, (Γαλλ.) jongleur.
Τερατόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Βλέπω τι μὲ ἔκπληξιν (ὡς τέρας, ὅταν ξυπνασμένος), (παρβλ.) Τέθηπα.
Τερατώδης, εος (ὁ, ἡ). τέρατι ὅμοιος (τὸ εἶδος), παρὰ φύσιν, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος· σημειώδης· θηριώδης· τερατόμορφος. » Τὸ τερατῶδες, « Λξ., τὸ θαυμαστὸν τοῦ πράγματος, (Γαλλ.) le merveilleux.
Τερατωδεία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τερατώδους, τὸ τερατῶδες.
Τερατωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τερατώδη (παράδοξον, ἀσυνείθιστον), ἐν εἴδει τέρατος, παρὰ φύσιν.
Τερατωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τ. ὤψ]. τερατώδης τὴν ὄψιν τὸν (σχηματισμὸν), τερατόμορφος.
Τέρβινθος (ἡ), κατ' ἀποκ. ἀντὶ Τερέβινθος, (ἴδε Τέρμινθος).
Τέρεα (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Τέρατα, πλθ. τοῦ Τέρας.
Τερεβινθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (κυρ. κατὰ τὴν ὀσμὴν) τὴν τερέβινθον, μυρίζω ὡσὰν τρεμεντίνα.
Τερεβίνθινος, η, ον. Ὁ τῆς τερεβίνθου. || (οὐσ.) Τερεβινθίνη (ἐνν. ῥητίνη), « ἡ ἐκ τῆς Τερεβίνθου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) τρεμεντίνα.
Τερεβίνθινος (ἡ), εἶδ. δένδρ. (σχίνα), (κοιν.) τσικκουδιὰ (ἀπὸ τὴν ὀπ. στάζει ἡ τρεμεντίνα).
Τερεβινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τερέβινθον ἢ τερεβινθίνην· πλήρης τερεβίνθων.
Τέρεινα, Π. θηλ. τοῦ Τέρην.
Τέρεμνον (τὸ), Π. δοκὸς τῆς στέγης· (ἐν γέν.) στέγη, στέγασμα· (συνκδχ.) κιβώτιον ἢ οἴκημα. » Ἀντὶ εὐτελῶν δωματίων ὑψηλὰ τέρεμνα, « Ακ., [ἐκ τοῦ
†Τέρεμνος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ †Στέρεμνος, στερεὸς, στερέμνιος.
Τερένης, Π. ἀντὶ Τερείνης, γεν. θηλ. τοῦ Τέρην.
Τερενοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. [τέρην, πλόκαμος]. ὁ ἔχων ψιλαὶς (εὐμορφοκαμωμένας) πλεξίδας.
Τερενόχροος-ους, ὁ
Τερενόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [τέρην, χροῦς ἢ χρώς]. ὁ ἔχων τρυφερὸν σῶμα ἢ δέρμα, ἁπαλόσαρκος.
Τερετίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Κελαδῶ (κυρ.) καθὼς ὁ τέττιξ καὶ ἡ χελιδών· (οὐ.) ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ποικίλλων τὴν φωνὴν (κοιν. μὲ πολλὰ τερερὲμ), (Γαλλ.) fredonner· (ἰδιαιτ.) προαναπαύομαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Γαλλ. prélude) ᾄσμα ἢ κιθαρίζων· (μτγν.) φλυαρῶ, μωρολογῶ.

Τερέτισμα (τό), ᾄσμα (φωνῆ) τερετίζοντος· (μουσ.) προανάκρουσμα· (μτγν.) μωρολόγημα.

Τερετισμός (ὁ), τό τερετίζειν, κελάδημα (κυρ. χελιδόνος ἢ τεττίγος)· ψαλσιμον ἢ τραγῳδίσιμα μὲ πολλὰς περιστροφὰς (πολλὰ τερερέμ)· (ἰδιαν. μουσ.) εἴδ. κιθαριστικῆς προανακρούσεως, (Γαλλ.) trille· (μτφορ.) φλυαρία, μωρολογία.

Τερετιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν συνήθειαν τοῦ τερετίζειν.

Τερέτριον (τό), [τείρω, τιτράω]. = Τρύπανον.

Τερηδονίζομαι, Μ. ισομαι. Κατατρώγομαι ὑπὸ τῆς τερηδόνος ἢ τῶν τερηδόνων, σήπομαι.

Τερηδών [τείρω, τιτράω], όνος (ἡ), εἶδ. σκώληκος (ἐντόμου) ξυλοφάγου, (κοιν.) τρηδόνι, ξυλοσάρακας. 2) εἶδ. σκώληκος (λεβίθας) τῆς κοιλίας τῶν ἵππων. 3) (ἰατρ.) σῆψις ὀστέου, (Γαλλ.) carie, (παρβλ. Σφάκελος).

Τέρην [τείρω], ενος (τέρεινα, τέρεν). (κατὰ λέξ.) Τριμμένος, (ἐπμ.) λεῖος, ἢ λεπτός, εὔθρυπτος· (ὀθ. συνήθ.) τρυφερός, ἁπαλός, (Ατν. κατ' ἀναγραμτ.) tener, (ὀθ. Γαλλ.) tendre. «Φύλλον («Ἄνθος)—, «Ὅμ. «Τέρεν ὄδαξυ, «αὐτ., γλυκύ. «Τέρενες αὐλοί, «Ἀνακρ., θελκτικοί, λιγύφωνοι. «Τέρενα χρόα, «Ὅμ., Ἡσ. (καὶ συγκρ.) «Καὶ μνοῦ χρῶτα περιτερώτερη, «Ἐπγρ.

Τερθρεία (ἡ), τό τερθρεύεσθαι, (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Τερατεία, τερατολογία· ματαία ἢ ἀπατηλὴ (σοφιστικὴ) λεπτολογία, ματαιολογία. «Διαλεκτικοί, οἱ περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατριβόμενοι, «Ἀρτ.

Τέρθρευμα (τό), Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τεράτευμα, φλυάρημα, τερατολόγημα.

Τερθρεύομαι, Μ. ευσομαι, (κυρ.) Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τερατεύομαι, ὁμιλῶ σοφιστικῶς, λεπτολογῶ, ματαιολογῶ, κομπάζω. «Τερθρευόμενοί τινες τῶν νέων καὶ παρεπιδεικνύμενοι διαλεκτικὴν, «Πλ.

Τερθρηδών, όνος (ὁ), = Τερθριωτήρ.

Τερθρία (ἡ), ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Τερθρεία.

Τέρθριος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ τέρθρου (τῆς ἀντέννας τοῦ πλοίου). ‖ (οὐσ. ἐνν. κάλως) ὁ (ἄλλ.) Κεροΐας. «Τοὺς τερθρίους (ὅπου ἄλλ. γρφ. τοὺς δὴ θρίας) παρίει τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται, «Ἀριστφ., (ἴδε Θρῖος).

Τέρθρον (τό), [τείρω, ἴδε Τέρμα]. (ἐνγέν.) τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ· τὸ τέλος. «Θυράων—, «Ἡρωτ., ὁ οὐδὸς τῆς θύρας. «Τὸ—τὲ πάθεος, «Ἱππκρ., ἡ ἐρία.

2) (ἰδιαιτ. ναυτ.) ἡ ἄκρα τῆς ἀντέννας ἢ (κατ' ἄλλ.) ἡ κατὰ κορυφὴν τρύπα τοῦ καταρτίου ὅπου ἦτον δεμένη ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου.

Τερθριωτήρ (ὁ). τὸ πρὸς τὴν πρῴραν μέρος τοῦ πλοίου (ὅπου ἦτον τὸ τέρθρον ἢ ἱστὰτα παρατηρῶν) ὁ πρωρεύς· (ἐνν. ἰχὼς) ὁ Ἀρτέμων.

Τέρμα (τό), [τείρω ἢ τηρέω ἢ [πιθανώτ.] = Ἕρμα]. τὸ σημεῖον τὸ ὁπ. ἔπρεπε νὰ φθάσουν οἱ ἁρχιοδρόμοι (οἱ διασκέλοντες κτλ.), (ἐν γέν.) ἡ ἄκρα τοῦ σταδίου, ὁ ἔσχατος ὅρος, τὸ τέλος, τὸ πέρας· (μτφρ.) ὁ σκοπός· (Π.) ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία. «Τέρμ' ἔχων Κορίνθου, «Σιμ., τὸ ἀνώτατον κράτος. «Θεοὶ ἀπάντων τέρμ' ἔχοντες, «Εὐρ. «Σωτηρίας τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη, «αὐτ. «Τερμα νίκης (τέγγνης), «Ἐπγρ. «Εὐρώπης τέρματα, «Ἡρ., τὰ ἄκρα, τὰ ἔσχατα. «Ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου, «Ξεν. ‖. (ἢ αἰτ.) Τέρμα (ἐλλ. προθ.), Π. ἀντὶ Τελευταῖον, τέλος πάντων.

†Τερμάζω, Μ. άσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Τερματίζω, Μ. ίσω, Βάλλω τέρματα (ὅρια)· (μτγν.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω.

†Τερματόω-ῶ, Μ. ώσω, νλγ. ἀντὶ Τερματίζω.

Τερμερίειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Τερμέρου (ἀκρωτηρίου τῆς Καρ., ἢ τοῦ περιφήμου λῃστοῦ ὅστις, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν ὁδοιπόρων, ἐφονεύθη μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὀθ. συνήθ.) «Τερμέρειον κακὸν, «Παροιμ., τὸ μέγα ἢ κατ' ὁμοιοπάθειαν.

Τερμιεύς, έως (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς ὡς ἔφορος τῶν τερμάτων (τῶν ὁρίων), (ἄλλ.) Ὅριος.

Τερμινθινος, η, ον, ἀρχ. καὶ Π. ἀντὶ Τερεβινθινος.

Τερμινθίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τερμινθίνη = Τερεβινθίνη.

Τερμινθος (ἡ), Π. καὶ ἀρχ. ἀντὶ Τερέβινθος. 3) εἶδ. φυτ. λινοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἔπλεκον ὁρμιάς. 3) (ἰατρ.) εἶδ. ἐκφύματος (σπυριοῦ) τὸ ὁπ. ἐβγαίνει κυρ. εἰς τὰς κνήμας, (κοιν.) μοῦρος.

Τερμιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ φθάνων (ἐκτεινόμενος) ἄχρι τοῦ τέρματος (ἕως τὴν ἄκραν), ἢ· (2) ἔχων τέρματα (περιβάλια, σειρήτια κτλ.), (ἐν γέν.) πρισφυής, εὐάρμοστος. «Χιτὼν («Ἀσπὶς) —, «Ὅμ., Ἡσ., = Ποδηνεκής.

Τέρμιος, α, ον, Π. ὁ τοῦ τέρματος, τελευταῖος, ἀκρινός, ὑστερινός. «Χώρα («Ἡμέρα)—, «Σοφ. 3 Γλσ. ἁρμόδιος, πρόσφορος.

†Τέρμις, ιος (ὁ), Γλσ. ὁ πούς ἢ ἡ πτέρνα τοῦ ποδὸς (ὡς τέρμα τοῦ σώματος).

Τερμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέχω πρὸς τὸ τέρμα ἢ μέχρι τοῦ τέρματος, σταδιοδρομῶ.

Τερμονιος, α, ον, Π. = Τέρμιος, [ἐκ τοῦ

Τερμόριον (τό), Π. (ἀμφ.) τὸ γεννητ. μόριον.

Τέρμιων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Τέρμα, τέλος, ὅριον. 2) θεός τις τῶν Ῥωμ., (ἴδε Τερμιεύς).

Τερπικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τοὺς κεραυνοὺς (εἰς τὸ κεραυνοβολεῖν) τερπόμενος.

Τερπνίστατος, η. ον, Π. ὑπερθετ. τοῦ

Τέρπνιστος, η, ον. Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ

Τερπνός, ἡ, όν. Ὁ τέρπων (τέρψεως πρόξενος), ἡδύς, θελκτικός, εὑάρεστος, νόστιμος. «Τὸ τερπνὸν, «ἀντὶ Τὴ τέρψις, ἡ ἡδονή.

Τερπνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τερπνοῦ, ἡδύτης, θελκτικότης κτλ.

Τερπνῶς, ἐπίρ. Μὲ τέρψιν (εὐχαρίσησιν), ἡδέως.

†Τερπότραμις, ιδος (ἡ), Π. ἡ τῶν ἀφροδισίων (περὶ τὴν τράμιν) τέρψις.

Τέρπω [συγγ. τῷ Τρέφω], Μ. τέρψω (ἀόρ. 6'. Ἐταρπον καὶ μσ. Ἐταρπόμην καὶ πθ. Ἐτάρφθην ἢ Ἐτάρπην ἀντὶ Ἐτέρφθην κτλ.) (κυρ. ᾗ Π.) Χορταίνω, (ἐπμ.) εὐχαριστῶ, ἀναπαύω· (ὀθ. συνήθ.) εὐφραίνω, παρηγορῶ, ἡδύνω, (καὶ μσ.) ἡδύνομαι, διασκεδάζω· (Π. μὲ γεν.) ἀπολαμβάνω, εὐχαριστοῦμαι. «Τέρποντες πυκνῶς ἀκαχημένον, «Ὅμ. «Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψαν, «Θκ. (καὶ ἀπολ.) «Καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει, «αὐτ. (καὶ δοτ. ὀργ.) «Φορμιγγι («Πασαῦσι) θυμὸν τέρπειν, «Ὅμ. (καὶ μσ.) «Θυμῷ (ἢ) «Θυμὸν τέρπεσθαι, «Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ. (καὶ δοτ. ὀργ.) «Μύθοισι («Δαιτὶ, «Δίσκοισι κτλ.) τέρπεσθαι. «αὐτ. (καὶ γεν.) «Ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, «Ἰλ. Ψ. Ὕπνου («Εὐνῆς, «Φιλότητος)—, «Ὅμ., Ἡσ. «Ἠδὲς ταρπῆναι, «Ὀδ. Ψ., νὰ ἀπολαύσωμεν (νὰ χαρῶμεν) τὰ νειάτα μας. (καὶ αἰτ. σπν.) «Οἵην μοίρην τέρπεται, «Ἡσ., ἡδύνεται. (καὶ ἀπολ.) «Σκοπῶν, τί ἂν ἴδὼν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης, «Ξεν.

Τερπωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Τέρψις.

Τερραίνω [τέρσω], Μ. ανῶ. Στεγνόνω, ξηραίνω. «Δίμα—, «Ἰλ. Π., παύω τὴν ῥοήν του, τὸ σταματῶ.

Τερσήεις, εσσα, εν, Π. στεγνός, ξηρός· (ἐπμ.) σκληρός, τραχύς.

Τερσήμεναι ἢ Τεραῆναι, Π. πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρσω.

Τέρσηνε, Π. ἀντὶ Ἐτέρσηνε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ἀ. τοῦ Τερσαίνω.

Τερσιά (ἡ), = Ταρσός, Τρασιά, καλαμῶτὴ ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρί.

Τέρσω (παρτ. Ἕτερσον), Π. [συγγ. τῷ τείρω καὶ θέρω]. στεγνόνω, ξηραίνω, (κυρ. πθ.) «Κλέος ἑτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, «Ἰλ. Δ. «Εἵματα ἠελίοιο τερσήμεναι αὐγῇ, «Ὀδ. Ζ. (καὶ γεν. ἑλλ.) «Οὐδέποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, «Ὀδ. Ε., ἐστέγνονταν (ἐξηματοῦσαν) ἀπὸ τὰ δ.

Τέρσω, Αἰολ. μέλλ. τοῦ Τείρω,

†Τερύνης, ου (ὁ), (κυρ.) ὄνος ἀτονισμένος ὑπὸ τῆ γήρως ἢ τῆς κακοπαθείας, [ἐκ τῶ

†Τέρυς [τέρην], υνος (ὁ, ἡ). τετριμμένος, ἀτονισμένος, ἐξηντλημένος (ὑπὸ ταλαιπωρίας). «Ἵππος—, «Γλσ., πεπληγὼς, ψοφίμι, (ὀθ.

†Τερύσκομαι (παρτ. Ἐτερυσκόμην), Γλσ. εἶμαι ἐξηντλημένος (ἀποκαμωμένος), ἀτονῶ, ἐξασθενῶ.

Τέρφος, εος-ους (τό), Π. = Στέρφος, ἐξώφλιον, λέπυρον. «Καστάνου—, «Νίκ.

Τέρχνος, εος-ους (τό), Π. = Τρέχνος, βλαστάρι, φύτρον, κορφοβλάσταρον.

Τερψίθυμος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θυμός]. ὁ τέρπων τὴν ψυχήν.

Τερψιμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τοὺς βροτούς. «Ἥλιος—, «Ὅμ.

Τερψίνους (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τὸν νοῦν (τὴν ψυχήν), εὐφρόσυνος.

Τέρψις, εως (ἡ), τὸ τέρπειν ἢ τέρπεσθαι, (κυρ. καὶ Π.) χορτασμός, (ἐπμ.) εὐχαριστησις· (ὀθ. συνήθ.) εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἡδονή· παρηγορία, διασκέδασις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τερψίχορος, ᾱ ἡ ος, ον. Π. ὁ τέρπων ἢ τερπόμενος διὰ τοῦ χοροῦ, ἀγαπῶν τὸν χορόν.
Τέσσαρα, οὐδ. τοῦ Τέσσαρες.
Τεσσαράβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 4 βόας (ζῶα ἢ νομίσματα). 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ 4 βυρδοτόμαρα.
Τεσσαρακαίδεκα, οὐδ. τοῦ Τεσσαρεσκαίδεκα.
Τεσσαρακαιδεκάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 14 δώρων (παλαιστῶν ἢ γ' τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.
Τεσσαρακαιδεκαταῖος, α, ον, =Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος.
Τεσσαρακαιδεκατίτης, ου (ὁ), =Τεσσαρεσκαιδεκατίτης.
Τεσσαρακαιδέκατος, η, ον, =Τεσσαρεσκαιδέκατος.
Τεσσαρακαιδεκέτης, ου (ὁ) καὶ Τεσσαρακαιδεκέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 14 ἔτη, τεσσαρακαίδεκα ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκέτης).
Τεσσαρακονθήμερος (ὁ, ἡ). 40 ἡμερῶν, σαρανταήμερος.
Τεσσαράκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ., (40), σαράντα.
Τεσσαρακονταέτης, εος ἢ έος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 40 ἔτη, τεσσαράκοντα ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαέτης).
Τεσσαρακονταετία (ἡ). 40 ἔτη.
;Τεσσαρακονταῖος, α, ον, Γρφ. ἀμφ. ἀντὶ Τεσσαρακοσταῖος.
Τεσσαρακονταπενταπεντακισχιλιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 44,999.
Τεσσαρακοντάκις, ἐπίρ. 40 φοραίς.
Τεσσαρακοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 40 πηχῶν.
Τεσσαρακοντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 40 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 40 μονάδων (πρτ. ἡ πραγμ.), (κοιν.) σαραντάρηά· (εἰς τὸν Ἱππκρ.) σαραντάμερον.
Τεσσαρακονταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 40 σταδίων ἔκτασιν.
Τεσσαρακοντήρης, εος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ 40 κωπιά, (ἴδε Τριήρης).
Τεσσαρακοντόργυιος (ὁ, ἡ). 40 ὀργυῶν.
Τεσσαρακοντούτης, ου (ὁ), κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τεσσαρακονταέτης.
†Τεσσαρακόσιοι, αι, α, Γρμ. ἀντὶ Τετρακόσιοι.
Τεσσαρακοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 40 ἡμέρας, ‖ἐκ τοῦ
Τεσσαρακοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 39. ‖. Τεσσαρακοστή (ἐνν. μερίς), τὸ τεσσαρακοστημόριον· (ἐνν. ἡμέρα) τὸ σαραντάμερον. ‖. (πλθ.) Τεσσαρακοσταί, «Θκ., εἶδος νομίσματος (σαραντάρια) τῶν Χίων.
Τεσσαρακοστόγδοος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 47, τεσσαρακοστὸς ὄγδοος.
Τέσσαρες, ες, α (ἡ γεν. Τεσσάρων, ἡ δοτ. Τέσσαρσι, ἡ αἰτ. Τέσσαρας, α), ἀριθμ. 4, (κοιν.) τέσσερης, τέσσερα· (συνκλ.) ὀλίγα. «Πάνυ βαιά, τέτταρα, «Ἀρχ. «Τὰ τέσσαρα (ἐνν. ξύλα), «τὰ συγκροτοῦντα τὴν θύραν τοῦ οἴκου, (ὀθ.) «Ἐντὸς τεσσάρων γενέσθαι, «Πλδ., Ἐντὸς θυρῶν, καὶ «Παρεδῆναι τέτταρα, «Λκ., ἐκδῆναι τῆς οἰκίας.
Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ. (14), δεκατέσσαρες, -τέσσαρα.
Τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου (ὁ), =Τεσσαρακαιδεκέτης.
Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 14 ἡμέρας, δεκατεσσάρων ἡμερῶν.
†Τεσσαρεσκαιδεκατίτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς ἑορτάζων τὸ πάσχα εἰς τὰς 14 τῆς σελήνης τοῦ Μαρτίου (μετὰ τῶν Ἰουδαίων).
Τεσσαρεσκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 13, δέκατος τέταρτος.
Τέσσαρσι, δοτ. τοῦ Τέσσαρες.
Τέσσερες, α, Ἰων. ἀντὶ Τέσσαρες.
Τεσσερήκοντα, Ἰων. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.
Τεταγμένως [τάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν τάξει, κατὰ τάξιν, εἰς καιρὸν τεταγμένον (ὡρισμένον).
Τεταγών, Π. πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Τάω, πιάσας. «Ποδὸς—, «Ὁμ.
Τέτακα, πρκ. τοῦ Τείνω.
Τέταλμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τέλλω.
Τέταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τείνω.
Τεταμιευμένως [ταμιεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ οἰκονομίαν, φειδομένως.
Τετανικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς τέτανον.
;Τετανοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τετάνου· (ξ) τετανὸς τὸ εἶδος.
Τετανόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺ καὶ τετανὰ (λεῖα, ὀχι σγουρὰ) μαλλιά.
Τετανόπους, ὁποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετανοὺς (λείους, εὐμορφοκαμωμένους) πόδας, (παρβλ.) Ταυύσφυρος.
Τετανὸς [τείνω], ἡ, όν. Τεντωμένος, (ἐπμ.) λεῖος, ὁμαλὸς, ὑαλιστερός· (ἀπὶ δέρμ.) ἀρρυτίδωτος· (ἐνίοτε) μακρὸς καὶ σκληρὸς (τραχύς).
Τέτανος (ὁ), (ἐν γέν.) =Τάσις, τέντωμα. ἔνταστις (τοῦ αἰδοίου)· (ἰδιαιτ. ἰατρ.) εἶδ. σπασμοῦ ἐπιφέροντος διαστροφὴν καὶ ἀκινησίαν μέλους τινὸς ἢ καὶ ὅλου τοῦ σώματος.
Τετανόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τετανὸν (λεῖον, ὑαλιστερὸν), τσιτόνω.
Τέτανται, Π. ἀντὶ Ἐτείνατο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τείνω.
Τετάνωθρον καὶ ;Τετάνωμα (τὸ), κοσμητικόν τι τὸ ὁπ. τεντόνει (ἀφαιρεῖ τὰς βυτίδας ἀπὸ) τὸ δέρμα.
Τεταραγμένως [ταράττω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ταραχὴν, συγκεχυμένως.
Τετάρπετο, Π. μσ. ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ
Τεταιπόμενος, Π. μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τερπω.
;Τεταρτάζω, Μ. άσω. Διαιρῶ εἰς τέσσαρα μέρη (κομμάτια).
Τεταρταῖζω, Μ. (ισω. Πάσχω τεταρταῖον (πυρετόν)· εἶμαι τεταρταῖος.
Τεταρταϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς τεταρταῖον (πυρετόν).
Τεταρταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς τέσσαρας ἡμέρας· (ἰδιαιτ. ἢ χωρὶς τοῦ πυρετὸς) ὁ ἐπανερχόμενος περιοδικῶς κάθε τέσσαρας ἡμέρας.
Τεταρτημοριαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἕν-
Τεταρτημόριον (τὸ). τὸ τέταρτον μέρος, (ἰδιαιτ. τοῦ ὁδόλοῦ), (δηλ.) δίχαλκον (Ατ.) κοβράντης.
†Τεταρτίζω, Μ. (σω, Γλσ. ἀντὶ Τεταρταίζω. 2) λαμβάνω τὸ τεταρτημόριον (ἓν εἰς τὰ 4).
†Τεταρτολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. Ἐπαίρνω (ἐκλέγω) ἕνα εἰς τοὺς τέσσαρας.
Τέταρτος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν τρίτον ἢ μὲ ἄλλους τρεῖς. «Τὸ τέταρτον (ἐνν. μέρος), «τὸ τεταρτημόριον. «Τὸ τέταρτον, «Ὁμ., ἐπίρ. τὴν τετάρτην φοράν. ‖. (οὐσ.) Τετάρτη, «Ἡρ., εἶδ. μέτρου (χωρητ.) διὰ τὰ ξηρὰ, καὶ «Τέταρτον, «μέτρ. ἐκτάσ.
Τετάρτως, ἐπίρ. Τέταρτον.
Τετάσθην, Π. ἀντὶ Ἐτετάσθην, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τείνω.
Τετάχαται, Ἰων. ἀντὶ Τεταγμένοι εἰσὶ, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Τάσσω.
Τετευγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. ;
Τέτευχα, Π. Ἰων. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Τεύχω ἢ τοῦ Τυγχάνω.
Τετεύχαται, Ἰων. ἀντὶ Τετευγμένοι εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Τεύχω.
Τετευχῆσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Τευχέω(άω)-ῶ, ὁπλίζω, ἁρματόνω.
Τετεχνημένως [τεχνάομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐντέχνως, τεχνηέντως.
Τετηρημένως [τηράω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ παρατήρησιν, προσεκτικῶς.
Τετίημαι, Π. πρκ. τοῦ Τίω, τιμιόρῶ. (εὖς χρ. κορ. τὸ δυϊκ.) «Τετίηθον, «Ἰλ. Θ., εἴσθε συγχυσμένοι (καὶ μτχ.) «Τετιημένος καὶ Τετιηώς, «Ὁμ., περίλυπος, τεταραγμένος.
Τετίηθον καὶ
Τετιηώς, ἴδε Τετίημαι.
Τέτλαθι, Τετλαίην, Τέτλαμεν ἀντὶ Τετλαναι, πρς, εὐκτ. καὶ ἀπαρ. τοῦ
Τέτληκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ ἀχρ. Τλάω.
Τετληὼς, υῖα, ός, Π. Ἰων. ἀντὶ Τετληκώς, μτχ. τοῦ Τέτληκα.
Τέτμηκα, ἐνεργ. καὶ
Τέτμημαι, πθ. πρκ. τοῦ Τέμνω.
Τετμηότι, Π. Ἰων. ἀντὶ Τετμημένῳ, πθ. (μὲ τύπον μσ.) πρκ. τοῦ Τέμνω.
(Τέμνω), ἀχρ. ἐνς. τοῦ ἀορ. Τέτμεν καὶ Ἔτετμε ;μσ. Ἐτέτμετο, Π. ἀντὶ Τέμνω, κόπτω (κυρ. τὸν δρόμον τινός), (ἐπμ.) εὑρίσκω, συναντῶ, συναπαντῶ· (μὲ γεν.) λαμβάνω εἰς τὸ μερίδιόν μου, συνέπεσε νὰ ἔχω. «Ὡς δέ κε τέτμῃ ἀστερόπης γενέθλης, «Ἡσ., λάχῃ (νὰ ζῇ) τῆς πονηρᾶς γενεᾶς· (καὶ πθ.) «Ἐτέτμητο ἅλμῃ ὑπὸ πρῶτον, «Ὀππ., ἐσχίζετο, ὅπου ἄλλ. γρφ. Ἐτέμνετο).
Τετοκυῖα, πρκ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Τίκτω.
Τετολμηκότως [τολμάω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τόλμην, τολμηρά.
Τέτορε, Π. ἀντὶ Ἔτορε, ἀόρ. β'. (μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ †Τορέω.
Τέτορες, α, Π. ἀντὶ Τέτταρες =Τέσσαρες.
Τετορήσω, Π. μέλλ. (μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ †Τορέω.
Τετραβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων ἐπὶ τεσσάρων, τετράπους ἢ (ἐπὶ ὄρματος) τετράκυκλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Τετραβαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων τετράκις τόσον.
ϛΤετραβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας βασιλεῖς.
Τετράβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ, διηρημένος εἰς) τέσσαρας βίβλους.
Τετραβόειος καὶ
Τετράβοιος (ὁ, ἡ), = Τεσσαράβοιος.
Τετράβραχυς, εος (ὁ). (κυρ. ποῦς) συγκείμενος ἐκ τεσσάρων βραχέων, (ἄλλ.) Προκελευσματικός.
Τετράγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [τέσσαρες. γῆρυς]. ὁ ἔχων 4 φθόγγους, τετράφωνος· (ἐπὶ μουσ. ὀργ.) τετράχορδος.
Τετράγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ἢ γραμμένος εἰς) τέσσαρας γλώσσας.
Τετραγλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τέσσαρας γλωχῖνας (ἀγκίδας ἢ γωνίας), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ διὰ τὰ τετράγωνα ἀγάλματά του).
Τετράγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας γνάθους (σιαγόνας). ‖. (οὐσ.) Τετράγναθον, εἶδος φαλαγγίου φαρμακερωῦ.
Τετραγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρα γράμματα, (καθὼς π. χ. τὸ ὄνομα Ἀδάμ). » Τετραγράμματον, « Ἐκκλησ., τὸ μυστηριῶδες ὄνομα τοῦ θεοῦ παρ' Ἑβραίοις.
Τετράγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μὲ) τέσσαρας γραμμάς.
Τετράγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων τέσσαρας γύας (40 περίπου ὀργυιάς). »Τετράγυον (τὸ), μέτρον γῆς (ἀ ὡς ἐγγύτατα ἀτρεμμάτων, τετράπλεθρον) τὸ ὁπ. ἠμποροῦσε νὰ ὀργώσῃ ἕνας καλὸς ἐργάτης εἰς μίαν ἡμέραν, (κοιν.) σπορηά.
Τετραγωνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Σχηματίζω (Παρουσιάζω θέσιν) τετράγωνον· (κυρ. ἀρχιτ.) » Ἀρης τετραγωνεῖ τὸν Δία, « Δκ., ἱρίσκεται εἰς τετραγωνισμὸν μετὰ τοῦ.
Τετραγωνία (ἡ), εἶδ. δένδρου ἡ βάμνος μὲ τετραγώνους σπόρους ἢ (ϛ)κλάδους, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) fusain.
Τετραγωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα (ἐπίπ. ἀνήκων εἰς) τετράγωνον. » Δίθος —, « Γρφ., τὸ ἀγκωνάρι.
Τετραγωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι (Τῷ δίνω σχῆμα) τετράγωνον. ‖. (ἀμτθτ. ἢ ἀλλ. καὶ μσ.) εἶμαι τετράγωνος· (ἑνίοτε ἀχρημ.) = Τετραγωνέω.
Τετραγώνιον (τὸ), (ἐνν.) ἱμάτιον μὲ τέσσαρας γωνίας, (ἴδε Τετράγωνος εἰς τὸ τέλος).
Τετραγωνισμός (ὁ), τὸ τετραγωνίζειν, σχηματισμὸς τετραγώνου· (μθμτ.) ὁ πολλαπλασιασμὸς ἀριθμοῦ τινος πρὸς ἑαυτόν.
Τετραγωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τετραγώνου, τετράγωνος τὸ εἶδος.
Τετραγωνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετράγωνον πρόσωπον.
Τετράγωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας (κώχαις), τεσσεράγκωνος· (συνκδχ. τρπ.) ἑδραῖος, μόνιμος, βάσιμος· τέλειος. » Ἀνὴρ —, « Ἀρετ. » Νοῦ—, « Πλάτ., ἔχων ἱερὸν νοῦν (εὐσταθὲς φρόνημα). » Ἀριθμὸς—, « Μθμτ., ὁ ἰσάκις ἴσος ἢ ὑπὸ δύο ἴσων παραγόμενος (περιεχόμενος) » Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας, « Θκ. » Τετράγωνον ἱμάτιον (ἡ) σχῆμα, « Ἀθ., Ἀπ., τὸ Ἑλληνικὸν (πρὸς διαστολὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζεν ἡμικύκλιον).
†Τετραγωνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τετραγωνοειδής.
Τετραδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων 4 δακτύλων ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ
Τετραδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα δάκτυλα.
Τετραδαρχέω, Μ. ήσω, = Τετραρχέω
Τετραδαρχία (ἡ), = Τετραρχία.
Τετραδεῖον ἢ Τετράδιον (τὸ). τὸ ἐκ μιᾶς τετράδος (πρα. ἢ πραγμ.) συγκείμενον. » Στρατιωτῶν —, « Γρφ., τὸ συγκροτούμενον ἀπὸ 4 χρωτιώτας· (νλγ.) φύλλον χάρτου διπλωμένον εἰς τὰ τέσσαρα, (κοιν.) τέτροδον.
Τετραδιστής, οῦ (ὁ). ὁ γεννηθεὶς τὴν τετράδα τοῦ μηνὸς, τετραδογεννημένος, (ἐπιμ. κατ' ἀρχλγ. παρατήρησιν) πολυπαθὴς, ταλαίπωρος (συνκδχ. ἀπὸ τοῦ Ἡρακλ. ὅστις γεννηθεὶς ταύτην ἡμέραν, ἐκοπίαζε δι' ἄλλους). ‖. (πλθ.) » Τετραδισταί, « ἑταιρία νέων οἱ ὁπ. ἐώρταζον συμποσιάζοντες τὴν τετράδα ἑκάστου μηνός, (παρβλ. Εἰκαδισταί).
Τετραδῖται (οἱ), = Τεσσαρεσκαιδεκατῖται.
Τετραδραχμαῖος ἢ (ὀρθότ.) -δραχμιαῖος, α, ον, = τῷ
Τετράδραχμος (ὁ, ἡ), ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας δραχμάς ‖. (οὐσ.) Τετράδραχμον (τὸ), νόμισμα 4 δραχμῶν.
Τετράδυμος (ὁ, ἡ), = Τετραπλοῦς· (ἰδ. αἰτ.) γεννημένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς μὲ ἄλλους τρεῖς συγχρόνως. » Τετράδυμα τίκτειν, « Στρ.
Τετράδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 4 δῶρων (παλαιστῶν, γ' τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.
Τετραέλικτος καὶ
Τετραέλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. τετράκις περιτυλιγμένος, πολυέλικτος. ‖. (οὐσ. ἀρχ.) εἶδ. φυτοῦ (ἀκανθ.).
Τετραένης, εος καὶ Τετράενος, ου (ὁ), Π. [τ. ἔνος], ἀντὶ Τετραετής.
Τετραετηρία (ἡ), = Τετραετηρίς.
Τετραετηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συμβαίνων κατὰ τετραετηρίαν.
Τετραετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον τέσσαρα ἔτη, τετραετηρία· ἑορτὴ τελουμένη κάθε τέσσαρα ἔτη.
Τετραέτηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετραετής.
Τετραετής, εος ἢ έος οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τέσσαρα ἔτη, (παρβλ. Δεκαετής).
Τετραετία (ἡ). τέσσαρα ἔτη.
Τετράζευκτος καὶ
Τετράζευγος καὶ
Τετράζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος ἀπὸ τέσσαρα ὑποζύγια· (μτνμ. ἐν γέν.) Τετραπλοῦς, συναποτελῶν μίαν τετράδα. » Τετραζύγιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἅρμα, « = Τέθριππον. » Τετράζυγες ἵπποι, « οἱ συνεζευγμένοι τέσσαρες ὁμοῦ· (μτνμ.) » Ὕες—, « Π., ἀντὶ Τέσσαρες.
Τετράζω [ὀνμτπ.], Μ. άξω, Φωνάζω ὡσὰν τὴν ὄρνιθα ὅταν θὰ γεννήσῃ, (παρβλ.) Κακκάζω.
Τετράημερος (ὁ, ἡ). τεσσάρων ἡμερῶν.
Τετραθέλυμνος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θέλυμνον], ὁ ἔχων τέσσαρας ἐπαλλήλους θέσεις, » Σάκος—, « Ὅμ., = Τετραβόειον.
Τετράθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας θύρας
Τετραίνω, Μ. τετρανέω (ἀόρ. Ἐτέτρηνα), Π. ἀντὶ Τιτραίνω, τρυπῶ.
Τετρᾴππος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τέθριππος.
Τετρακαιδεκαέτης, εος ἢ έος-οῦς (ὁ, ἡ), Τεσσαρακαιδεκέτης, 14 ἐτῶν.
Τετρακαιδέκατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τεσσαρεσκαιδέκατος.
Τετρακέρατος καὶ
Τετράκερως, ω ἢ ωτος. Ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα. » Ἔλαφος—, « Ἐπιγρ.
Τετρακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας κεφαλάς.
ϛΤετρακίνη (ἡ), Π. ἀντὶ Θριδακίνη.
Τετράκι, Π. ἀντὶ-
Τετράκις, ἐπίρ. Τέσσαραις φοραῖς.
Τετρακισμύριοι, αι, α. Τέσσαρες μυριάδες, 40,000.
Τετρακισχίλιοι, αι, α. Τέσσαρες χιλιάδες, 4,000.
Τετρακίων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) τέσσαρας κίονας, τετράστυλος.
Τετράκλωστος (ὁ, ἡ), [τ. κλάω], τσακισμένος εἰς τέσσαρα κομμάτια (εἰς τὰ 4).
†Τετράκλιμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ κείμενος πρὸς τὰ τέσσαρα κλίματα (σημεῖα) τοῦ οὐρανοῦ. » Γῆ—, « Νικήτ.
Τετράκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας κλίνας.
Τετράκνημος καὶ
ϛΤετρακνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ-
Τετράκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας (ἀκτῖνας). » Τροχὸς—, « Ἠίνθ.
Τετρακόρυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας ἢ τετραγωνοειδῶς διατεθειμένους (ϛ) κορύμβους. « Κισσὸς—, « Ἐπιγρ.
Τετρακόρωνος (ὁ, ἡ), Π. τετράκις μακροβιώτερος τῆς κορώνης, μακροβιώτατος.
Τετρακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 400.
Τετρακοσιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 399.
ϛΤετρακοστός, ή, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τετταρακοστός.
Τετρακοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ τέσσαρας κοτύλας.
Τετρακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν τέσσαρας κοτύλας.
Τετρακτύς, ύος (ἡ), (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ Τετράς.
Τετράκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) τέσσαρας κύκλους· (ἐπὶ ἁμάξ.) τετράτροχος.
Τετράκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα κῶλα (μέλη)· (Π.) τετράπους.
Τετρακωμία (ἡ). τέσσαρες κῶμαι ὁμοῦ.
Τετράκωμος (ὁ, ἡ). Ὕμνος τις ἐπινίκιος συνωδευμένος μὲ χορὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλ.
Τετράλινον (τὸ). περιδέραιον μὲ τέσσαρας σειρὰς (κλωνὰς) μαργαριτάρι.
ϛΤετράλιξ, ικος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τετραέλιξ.
Τετραλογία (ἡ). τὰ τέσσαρα δράματα (πρίν τραγικὰ καὶ ἓν σατυρικόν) τὰ ὁπ. ἕκαστος τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔπρεπε νὰ παραστήσῃ εἰς τὰς τέσσαρας ἑορτὰς τοῦ Διονύσου.
‡Τετραμελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ τέσσαρα μέλη ἢ μέρη ἢ τέσσαρα εἴδη μελῳδίας.
Τετραμέρεια (ἡ), = Τετραμοιρία.
Τετραμερής, ές (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διηρημένος εἰς τέσσαρα μέρη. » Τετραμερὲς (τὸ), τὸ τεταρτημόριον.
Τετραμερῶς, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρα μέρη (μεριδια).
‡Τετραμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν τέσσαρας μετρητάς.
Τετράμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τεσσάρων (κυρ. πρωσῳδ.) μέτρων. » Στίχος ἢ Ῥυθμὸς —, « Γραμτ. » Γωνία —, « Ἀθ., ἡ ὀρθή. ‖. (οὐσ.) Τετράμετρον (ἐνν. ποίημα), τὸ ἐκ τετραμέτρων συγκείμενον. 2) τὸ τεταρτημόριον ὁποιουδήποτε μέτρου (κυρ. δὲ τοῦ μεδίμνου).
Τετραμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν ἢ περιέχων ἓν τετράμηνον.
Τετράμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τέσσαρας μῆνας, τεσσάρων μηνῶν. »Τετράμηνος (ἡ) καὶ Τετράμηνον (τὸ), τεσσάρων μηνῶν διάστημα, μία τετραμηνία.
Τέτραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τρέπω.
Τετραμναῖος, α, ον καὶ
Τετράμνους (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας μνᾶς.
Τετραμοιρία (ἡ). τετραπλῆ μερὶς (μισθοῦ, σιτηρεσίου κτλ.), τὸ τετραπλάσιον μερίδιον, ⟦ἐκ τοῦ
Τετράμοιρος (ὁ, ἡ), = Τετραμερής, ὁ συναποτελῶν ἢ μοιρασμένος εἰς τέσσαρα μερίδια. » Νυκτὸς φρουρὰ —, « Εὐρ., τὸ τέταρτον μέρος (ἢ τετάρτη φυλακὴ) τῆς νυκτός. ‖. (οὐσ.) Τετράμοιρον, τὸ τεταρτημόριον. » Κηρίῳ —, « Νίκ.
Τετρόμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετράμοιρος.
Τετράμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φαινόμενος ὑπό) τέσσαρας μορφάς. » Ὧραι —, « Εὐρ., οἱ 4 καιροὶ τοῦ ἔτους.
†Τετρανυκτία (ἡ). τέσσαρες νύκτες (κατὰ συνέχειαν).
Τέτραξ ⟦τετράζω⟧, αγος καὶ ακος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) cane-petière ἢ coq de bruyère, (κοιν.) ξυλοπετεινός.
Τετράξοος (ὁ, ἡ). ὁ τετράκις ἢ τετραγωνικῶς ξεσθεὶς ἢ συνάμενος νὰ ξεσθῇ (νὰ δουλευθῇ τεκτονικῶς), (παρβλ. Δίξοος). » Δένδρα —, « Θφρ.
Τετραξός, ἡ, όν, = Τετραπλοῦς, (καθὼς Διξός).
Τετραοδία (ἡ) καὶ
‡Τετραόδιον ἢ Τετράοδον (τὸ) καὶ
Τετράοδος (ἡ). μέρος ὅπου ἀντιμόνονται (ἑνόνονται) τέσσαρες ὁδοί, σταυροδρόμιον.
Τετραοίδιος (ὁ, ἡ), ⟦τ. ἀοιδή⟧. σύνθετος ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν (μελῳδιῶν). » Νόμος —, « Πλ.
Τετράοργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων ὀργυιῶν ἔκτασιν.
Τετραορία (ἡ). συζυγία τεσσάρων ἵππων, (κοιν.) δύο ζευγάρια ταλιγάρια, ⟦ἐκ τοῦ
Τετράορος (ὁ, ἡ), ⟦τ. ἀείρω ἢ ἄρω⟧, τετραπλῶς συνηρμοσμένος (συνεζευγμένος). » Ἵππος —, « Ὁμ., ὁ συναποτελῶν τετραορίαν. » Τετράορον (μετὰ ᾧ χωρὶς τοῦ) ἅρμα, « Πίνδ., = Τέθριππον. (Π) » Τετράορον φάσμα ταύρου, « Σοφ., τὸ συγκροτούμενον ἐξ ἑνὸς ταύρου τετράποδος.
Τετράπαλαι, ἐπίρ. Τετράκις πάλαι· πολλὰ ἀρχήτερα (παλαιότερα), (παρβλ. Δεκάπαλαι).
Τετραπαλαιστιαῖος, α, ον καὶ
Τετραπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων παλαιστῶν ἔκτασιν.
Τετράπεδος (ὁ, ἡ), ⟦τ. πέδον⟧. ὁ ἔχων τέσσαρας βάσεις (πλευράς), τετράγωνος. » Λίθος —, « Διόδ., ἢ 2) τεσσάρων ποδῶν ἔκτασιν. » Μέγεθος —, « Ἐπιγρ. (παρὰ Πλ.).
Τετράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ⟦τ. πέζα⟧ ἀντὶ Τετράπους.
Τετραπέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πέρατα (ἄκρα, τέρματα), περατούμενος ἀπὸ τὰ 4 μέρη.
Τετραπηχυαῖος, α, ον καὶ
Τετράπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων πηχῶν ἔκτασιν.
Τετραπλασιάζω, Μ. ἀσω. Κάμνω τι τετραπλάσιον ἀφ' ὅτι εἶνε.
Τετραπλασιασμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τετραπλασίασμα.
Τετραπλασιεπίπεμπτος (= ἐπιτέταρτος, = ἐπίτριτος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ ἓν πέμπτον (τέταρτον, τρίτον) τοῦ ὅλου.
Τετραπλασιεφήμισυς, εος (εια, υ). ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ προσέτι τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου.
Τετραπλάσιος, α, ον καὶ
Τετραπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), τετράκις τόσος ἢ μεγαλήτερος.
Τετραπλευρία (ἡ). τεσσάρων πλέθρων ἔκτασις, 4 πλέθρα ἐκτάσεως, ⟦ἐκ τοῦ
Τετράπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων πλέθρων ἔκτασιν.
Τετράπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας πλευρὰς ἢ βάσεις, τετράγωνος ἰσόπλευρος, (Γαλλ.) quadrilatère.
Τετραπλῇ ἢ ‡Τετραπλῇ, ἐπίρ. = Τετραπλῶς.
Τετραπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = Τετραπλάσιος.
Τετραπλῶς, ἐπίρ. = Τετραπλασίως.
Τετράπνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Τετράπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (ἀναπνέων) ἀπὸ τέσσαρας ῥώθωνας.
Τετραποδηδόν, ἐπίρ. = Τετραποδητί, ὡς ἂν τετράπους.
Τετραπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας ἢ τεσσάρων ποδῶν ἔκτασιν.
Τετραποδητί, ἐπίρ. Μὲ τέσσαρα πόδια, ὡς ἂν τετράπους.
Τετραποδία (ἡ). Ἐπιγρφ. τεσσάρων ποδῶν ἔκτασις (μέτρον, διάστημα).
Τετραποδίζω, Μ. ἰσω. Περιπατῶ τετραποδητί (μὲ τὰ τέσσαρα). » Παιδίον ὧν, ἕρπει τετραποδίζων, « Ἀρχτ.
Τετραποδιστής, οῦ (ὁ). ὁ τετραποδίζων (περιπατῶν μὲ τὰ τέσσαρα).
Τετραποδιστί, ἐπίρ. = Τετραποδητί.
Τετράποδος (ὁ, ἡ), = Τετράπους ἢ 2) = Τετράπεδος.
Τετράπολις, εως (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ) τέσσαρας πόλεις.
Τετράπολος (ὁ, ἡ), ⟦τ. πολέω⟧. τετράκις ὀργωμένος (γυρισμένος).
Τετράπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας πόρους (τρύπας, εἰσόδους).
Τετράπους (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ
Τετράπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιπατῶν) μὲ τέσσαρας πόδας. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ. πλθ.) » Τετράποδα (ἐνν. ζῶα), « les quadrupèdes, (καὶ ἰδιαιτ.) τὰ φορτηγὰ ἢ ὑποζύγια ἢ θρέμματα. » Κρεῶν ἐφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων, « Ἡρ. (Γ', 18). » Πάντα τὰ τετράποδα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ πρόβατα, « Σχλ. (Ὁμ.).
Τετραπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πρόσωπα.
Τετράπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πτερὰ (4 πτέρυγας).
Τετραπτερυλλίς, ίδος (ἡ), Κωμ. ᾧ Βοιωτ. ἡ ἀκρὶς (ὡς-
Τετραπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Τετράπτερος.
Τετράπτιλος (ὁ, ἡ), Π. ⟦τ. πτίλον⟧ ἀντὶ Τετράπτερος.
Τέτραπτο, Π. ἀντὶ Ἐτέτραπτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω.
Τετράπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Τετράπολις.
Τετράπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διπλωμένος εἰς) τέσσαρας πτυχὰς, τετράδιπλος, τετραπλάσιος.
†Τετράπτωτος (ὁ, ἡ), Γραμτ. ὁ ἔχων (κλινόμενος εἰς) τέσσαρας μόνον πτώσεις.
Τετράπυλος (ὁ, ἡ). (πόλις, ναὸς κτλ.) μὲ τέσσαρας πύλας.
Τετραπυργία (ἡ). Ὀπίτι (κυρ. εἰς τὴν ἐξοχὴν) μὲ τέσσαρας πύργους (εἰς κάθε κώχην ἀπὸ ἕνα).
†Τετραπωλία (ἡ), Γλσ. = Τετραωρία.
†Τετράρεδος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Τετράκνημος.
Τετράῤῥυθμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Τετράμετρος (στίχος).
Τετρόῤῥυμος καὶ ‡Τετράρυμος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ τέσσαρας ῥυμοὺς καὶ ὀκτὼ ἵππους.
Τετραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τετράρχης. ‖ (πθ.) διοικοῦμαι τετραρχικῶς (ὑπὸ τετράρχου).
Τετράρχης, ου (ὁ). Ἀρχηγὸς μιᾶς στρατ. τετραρχίας (τεσσάρων λόχων). 2) (συχνότ.) ἡγεμὼν μιᾶς τετραρχίας (τοῦ τεταρτημορίου μιᾶς ἐπικρατείας).
Τετραρχία (ἡ). ἡ ἐξουσία τοῦ τετράρχου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένη στρατιωτικὴ μοῖρα ἢ ἐπαρχία, συναρχία τεσσάρων στρατ. λόχων, ἢ· τὸ τεταρτημόριον μιᾶς ἐπικρατείας διηρημένης εἰς 4 μέρη.
Τετραρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τετράρχην.
Τετρὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 4 ἀριθμοῦ. » Ἑρμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται, « Πλ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) τεσσάρων μονάδων (πρα. ἢ πραγμ. συνήθ. δὲ ἡμερῶν). »Τετρὰδι τῇ πρωτέρῃ, « Ὁμ. Ἥμν., εἰς τὸ πρῶτον δ'. τοῦ φεγγαριοῦ, εἰς τὰς 4 πρὶν ἡμέρας (ἀφ' ἧς ἐγεννήθη). »Λάγηνον οἴνου κατὰ μῆνα δίδοσθαι, ᾧ μεδίμνῳ ἁλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δος, « Πλ., κάθε ἑπτὰ ἡμέρας, (κοιν.) τὴν ἑβδομάδα. 3) ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς (ἀρχομένου ἢ ἰσταμένου ἢ φθίνοντος). «Ἔνη, τετράς τε, ᾗ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ, « Ἡσ. 4) (νλγ.) τετράδιον χάρτου.

†Τετρᾶς, ᾶντος (ὁ). τὸ τεταρτημόριον (κυρ. νομίσματος καὶ ἰδιαιτ. τοῦ Ῥωμ. ἀσσαρίου), (Λτν.) quadrans. 2) (ἐνίοτε) τετράγλωχιν, ἡμιωβόλιον.

Τετράσειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. σειρά] = Τετράορος, Τετράζυγος, Τέθριππος.

Τετράσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος.

Τέτρασι, Π. ἀντὶ Τέτταρσι, Ἀττ. ἀντὶ Τέσσαρσι.

Τετράσκαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας σκαλμοὺς (4 κωπιά).

Τετρασκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη (4 πόδας).

†Τετρασὸν (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), νλγ. ἀντὶ Τετράδιον (χάρτου), τέτραδον.

†Τετράσσαρον (τὸ), νλγ. νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων, τετράγλωχιν (Ῥωμ.).

Τετραστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων σταδίων ἔκτασιν. ‖. (οὐσ.) Τετραστάδιον (τὸ), 4 σταδ. διάστημα.

Τετραστάτης (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας στατῆρας.

Τετράστεγος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τέσσαρας ζέγας (τέσσαρα πατώματα), τετράπατος.

Τετράστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς τέσσαρας στίχους ἢ σειράς. ‖. (οὐσ.) Τετράστιχον (το), ᾆσμα (ἐπίγραμμα κτλ.) 4 στίχων, (Γαλλ.) quatrain.

Τετραστοιχία (ἡ). τετρὰς στοίχων (σειρῶν), (ὡς οὐσ. τοῦ

Τετράστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας στοίχους (σειράς).

Τετράστους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (περιεχόμενος ἀπὸ) τέσσαρας στοάς. ‖. (οὐσ.) Τετράστουν (τὸ), περαύλιον ἢ προθωμάτιον μὲ 4 στοάς, (Λτν.) atrium.

Τετράστυλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ὑποστηριζόμενος ἀπὸ) τέσσαρας στύλους.

Τετρασυλλαβία (ἡ). ἄθροισμα τεσσάρων συλλαβῶν.

Τετρασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας συλλαβάς.

Τετρασυλλάβως, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρας συλλαβάς.

†Τετράσχιστος (ὁ, ἡ), Γλσ. σχισμένος (χωρισμένος) εἰς τὰ τέσσαρα.

Τετράσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 4 σχοίνων (240 σταδ.).

Τετρασώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σύνθετος ἀπὸ) τέσσαρα σώματα.

†Τετράτομος (ὁ, ἡ), νλγ. κομμένος (διηρημένος) εἰς τέσσαρα τμήματα (εἰς τὰ τέσσαρα). « Σφαῖρα —, « Π. Σιλεντ.

Τετράτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας τόνους. ‖.(οὐσ.) τετράτονον (τὸ), « Μσ., ἡ μικρὰ ἕκτη, (Γαλλ.) la sixte mineure.

Τέτρατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τέταρτος.

†Τετράτροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ τέσσαρας τροχούς, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Τετράκυκλος.

Τετράτρυφος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θρύπτω], ὁ δυνάμενος νὰ κεπῇ (νὰ χωρισθῇ) εἰς τέσσαρα κομμάτια (εἰς τὰ 4). « Ἄρτος —, « Ἡσ.

Τέτραφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Τρέπω. 2) Π. ἀντὶ Τέτροφα, μσ. (μὲ σημ. πθ.) πρκ. τοῦ Τρέφω.

Τετραφαλαγγαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐπιστασία τοῦ τετραφαλαγγάρχου.

Τετραφαλαγγάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς τετραφαλαγγίας ἢ (πιθανώτ.) ἑνὸς τεταρτημορίου τῆς φάλαγγος.

Τετραφαλαγγία (ἡ). σῶμα στρατ. συγκείμενον ἀπὸ 4 φάλαγγας ἢ ἓν τέταρτον τῆς φάλαγγος).

Τετραφάληρος, Ἰων. ἀντὶ Τετραφάλαρος καὶ

Τετράφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. περικεφαλαία) μὲ τέσσαρας φάλους (λόφους ἢ ἀσπιδειδῆ καρφία), (παρβλ. Ἀμφίφαλος).

Τετραφάρμακος (ὁ, ἡ). σύνθετος ἀπὸ τέσσαρα φάρμακα (ἰατρικὰ εἴδη).

Τετράφαται, Τετράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω.

Τετραφόρος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βαστάζος ὅστις μὲ ἄλλους πρεῖς σηκονει (κουβαλεῖ) τὸ –

ζΤετράφορον (τὸ). φορεῖον τὸ ὁπ. σηκόνουν (κουβαλοῦν) τέσσαρες ἄνθρωποι.

Τετράφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκριτούμενος ἀπὸ ἢ διηρημένος εἰς τέσσαρας φυλάς.

Τέτραχα, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρα μέρη (τμήματα, μερίδια), εἰς τὰ 4.

Τετράχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας.

†Τετραχειρόπους, οδος (ὁ, ἡ), (νλγ.), ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας ἢ τέσσαρας πόδας.

Τετραχῇ, ἐπίρ = Τετραχῶς.

Τετράχηλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τετραπλῆν (σχισμένην εἰς 4) τὴν χηλὴν (τὸ ὄνυχι ποὺ ποδός).

Τετραχθᾶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τέτραχα.

†Τετραχίζω [τέτραχα], Μ. ἴσω. Διαιρῶ εἰς τὰ τέσσαρα. 2) κάμνω (ἐργάζομαι) τι ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ λάβω τὸ τέταρτον.

Τέτραχμον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Τετράδραχμον.

Τετραχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη.

†Τετραχοιαῖος, α, ον, Ἐπγρφ. ἀντὶ Τετράχους.

†Τετραχοίνικος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ.

Τετραχοῦνις, ικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας χοίνικας.

Τετράχους-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας χόας. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος μέτρου χωρ. 4 χόας.

Τετράχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας χορδάς. ‖. (οὐσ.) Τετράχορδον (τὸ), εἶδ. μσν. ὀργάνου, ἢ αἱ τέσσαρες χορδαὶ (τὸ ἥμισυ) τῆς μουσ. κλίμακος (de l'octave).

Τετραχρονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Τετράχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας χρόνους (προσῳδ.).

Τετράχυτρος (ὁ, ἡ). ἵππος μὲ τέσσαρας χύτρας.

Τετράχωρος (ὁ, ἡ). (Στν.) ὁ ἔχων (διηρημένος εἰς) τέσσαρας χώρας (4 δοχεῖα).

Τετραχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τέσσαρας τρόπους, τεσσάρων λογιῶν.

Τετράψομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Τρέπω.

Τετράων [τετράζω], ωνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τέτραξ (ὁ μέγας) ἡ, μικρὰ μελεαγρίς.

Τετράωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) μὲ δύο αὐτιά (χερούλια, πιασίματα).

Τετρεμαίνω, Π. ἀντὶ Τρέμω.

Τέτρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Τιτραίνω.

ζΤετρήμερος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τεταήμερος.

Τέτρηνα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτέτρανα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Τιτραίνω.

ζΤετρήνεται, ἐσφαλμ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Τεταίνεται.

Τετρήρης (ἡ). (ναῦς) μὲ πέντε σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Τετρηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει τετρήρους. « Πλοῖον —, « Λξ., = Τετρήρης.

Τέτρηχα (παρτ. Ἐτετρήχειν ἢ Τετρήχειν), Π. Ἰων. ἀντὶ Τέτραχα, μσ. πρκ. (ἀντὶ πθ ἑνς.) τοῦ Ταράσσω ἢ Θράσσω, εἶμαι τεταραγμένος. ‖. (μτχ.) Τετηχὼς, υῖα, ὸς, Π. θορυβώδης· θορυβοποιός· (μτνμ.) τραχὺς, δύσβατος· ἄγριος. «Βῶλος (« Πόγος, « Θάλασσα) —, « Νίκ.

Τετρήχει, Π. ἀντὶ Ἐτετρήχει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. (ἀντὶ πθ. παρτ.) ἢ Τετρηχὼς, υῖα, ὸς, μτχ. τοῦ Τέτρηχα.

Τετριγῶτας, Π. ἀντὶ Τετριγότας, αἰτ. πλθ. τοῦ μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Τρίζω.

Τέτριξι, ιγος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ, (διαφορ. τοῦ) Τέτραξ.

Τετριμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Τρίβω.

Τετρόργυιος (ὁ, ἡ), = Τετραόργυιος.

Τέτροφα, ἀρχ. ἐνεργ. πρκ. τοῦ Τρέπω, ἢ 2) Π. πρκ. (ἀντὶ πθ. ἑνς.) τοῦ Τρέφω.

ζΤετρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας ὀφθαλμούς.

Τετρύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρύω.

Τετρωβολιαῖος, α, ον, Ἐνὸς τετρωβόλιου ἄξιος ἢ ἰσοστάσιος.

Τετρωβολίζω, Μ. ἴσω. Λαμβάνω ὡς μισθὸν τετρώβολον, (δηλ. Κωμ.) εἶμαι δικαιῆς.

Τετρώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων τέσσαρας ὀβολούς. ‖. (οὐσ.) Τετρώβολον (τὸ), ποσότης ἢ νόμισμα 4 ὀβολῶν, (κοιν.) τεσσάρι.

Τετρώκοντα, Δ. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.

Τετρωκοστημόριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Τεσσαρακοστημορίων, [ἐκ τοῦ

Τετρωκοστὸς, ἀ, ὸν, Δ. ἀντὶ Τεσσαρακοστός.

Τέτρωμαι, πθ, πρκ. τοῦ Τιτρώσκω.

Τετρωρία καὶ

Τετρωρὶς, ίδος (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Τεταρορία, 2) (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ τετρακτύς.

Τετρώριστος καὶ

Τέτρωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετράορος. ‖. (οὐσ.) Τέτρωρον, = Τέθριππον. 2) = Τετράδραχμον, τετράστρατον. 3) (ἀνατομ.) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδὸς (ὡς τετράεδρος).

Τετρώροφος (ὁ, ἡ), (κυρ. οἶκος) μὲ τέσσαρας ὀροφὰς, τετρόστεγος.

Τέττα, (ἄκλ.) προσφών. (τιμητ.) νεωτέρου πρὸς γεροντότερον, (παρβλ. Ἄππα).

Τέτταρα, Τεταράκοντα, Τετταρακοντα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εττα, Τέτταρες κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Τέσσαρα, Τεσσαράκοντα κτλ.

Τεττιγομήτρα (ἡ). ἡ μεταμορφωμένη κάμπη (larve) τοῦ τέττιγος (οἱ παλαιοὶ τὴν ἔτρωγαν).

Τεττιγόνιον (τὸ), εἶδ. μικροῦ τέττιγος.

Τεττιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) εἰς τὴν κεφαλὴν (καθὼς οἱ Ἀθῆν. τὸ παλαιὸν ὡς ἔμβλημα τῆς αὐτοχθονίας των χρυσοῦν) τέττιγα.

Τεττιγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) τέττιγος.

Τέττιξ [τιτίζω], ιγος (ὁ). τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ τσιντζυρας. 2) « Χρυσοῦ —, » Θκ., κόσμημά τι τῆς κεφαλῆς (εἶδ. καρφοβελόνης) εἰς σχῆμα τέττιγος τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ ἀρχ. Ἀθην. ὡς σεῖγμα τῆς αὐτοχθονίας των. 3) « Ἐνάλιος —, » Αἰλ., εἶδ. καρίδος.

Τέτυγμαι, Π. πθ. πρκ, καὶ

Τετυκεῖν, Π. ἀόρ. 6'. (κατ' ἀναδιπλ.) καὶ

Τέτυξο, Π. ἀντὶ Ἐτέτυξο, 6'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.

Τετυπόντες, πλθ. τοῦ Τετυπῶν, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀντὶ Τυπῶν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τύπτω.

Τετυφωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς τετυφωμένος (ξυππασμένος, ξεπερμένος), μὲ οἴησιν.

Τετυχεῖν, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀντὶ Τυχεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Τετύχηκα, πρκ. τῆς ὁρστ. τοῦ Τυγχάνω.

Τετύχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τεύχω.

Τεῦ; ἡ (ἐγκλιτ.) Τεῦ, Δ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Τίνος; ἢ Τινὸς, γεν. τοῦ Τίς, ἡ Τίς. 2) Δ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Τὺ = Σύ.

Τεῦγμα (τὸ), Π. [τεύχω]. ἔργον τελειωμένον, πόνημα, κατασκεύασμα.

Τευθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τευθίς, καλαμαράκι.

Τευθιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τευθίδος, τευθίδι ὅμοιος.

Τευθίς, ίδος (ἡ), εἶδ. θαλασσ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῶν μαλακίων), (κοιν.) καλαμάρι, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Τευθὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Τῆθος]. τὸ μεγάλον (θαλασσ.) καλαμάρι. » Διαφέρουσι δὲ τῷ σχήματι τῶν τευθίδων οἱ τεῦθοι· τὸ γὰρ κύκλῳ πτερύγιον περὶ ἅπαν ἐστὶ τὸ κῦτος, τῇ δὲ τευθίδι ἐλλείπει, » Ἀρστ.

Τευθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τεύθων, τεύθῳ ὅμοιος.

Τεύκριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (χαμαίδρυος), (ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ἥρωος).

Τευκτὴρ (ὁ), Π. [τεύχω]. δημιουργὸς, κατασκευαστής.

Τευκτικὸς [τυγχάνω]. ἡ, όν. Ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων (κατορθόνων, ἀπολαμβάνων). (μὲ γεν.) » Ἀγαθοῦ—, » Ἀρστ.

†Τευκτὸς, ἡ, όν, Π. [τεύχω]. τεχνητὸς, κατασκευαστὸς, χειροποίητος.

Τεύκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τευκτήρ.

Τευμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Τεύχω, τεχνάομαι, κατασκευάζω.

Τεῦξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυγχάνω, ἐπίτευξις, ἐπιτυχία, ἢ 2) Π. τοῦ Τεύχω, κατασκευὴ, δημιουργία.

Τεύξομαι, μέλλ. τοῦ Τυγχάνω.

Τεύξω, μέλλ. τοῦ Τεύχω.

Τεῦς, Δ. ἀντὶ Τεῦ, γεν. τοῦ Τὺ = Σύ.

Τευτάζω καὶ (μσ. σπν.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, (κυρ.) = Ταυτάζω, ἐνδιατρίβω ἐπὶ πολὺ (ἐπιμένω) εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι, πραγματεύομαι, σπουδάζω.

Τευτασμὸς (ὁ), τὸ τευτάζειν (ἐνδιατρίβειν) περί τι, σπουδὴ, ἐπιμονὴ, ἀσχολία.

Τευτλίον, Τευτλὶς, Τεῦτλον, Ἀττ. ἀντὶ Σευτλίον κτλ.

Τευτλοφάκη (ἡ), φακῆ μαγειρευμένη μὲ τεῦτλα (σέσκλα).

Τευχεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [τεῦχος, φέρω], ὡπλισμένος, ὁπλοφόρος.

†Τευχέω-ῶ), ὄχρ. ἐνς. τοῦ Τετευχῆσθαι.

Τευχήεις, εσσα, εν καὶ

Τευχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τεῦχος, †ἄρω] ὡπλισμένος, ἔνοπλος, ἁρματωμένος.

Τευχητὴρ καὶ

Τευχητὴς, οῦ (ὁ), Π. [τεῦχος]. ὁπλίτης, πολεμιστὴς, στρατιώτης.

Τευχήτης, ου καὶ

Τευχήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Τευχητής.

Τευχοπλάστης, ου (ὁ) καὶ Τευχοπλάστις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων σκεύη (πήλινα), κεραμεὺς, [πλάσσω καὶ

Τεῦχος [τεύχω], εος-ους (τὸ), Π. (ἐν γέν.) σκεῦος· ἄγγεῖον· ὄργανον· ἔπιπλον· (ἰδιαιτ.) ὅπλον· (Ἀλεξανδρ.) βιβλίον, (θθ. Πευτάτευχος, Ὀκτάτευχος).

Τευχοφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Τευχεσφόρος.

Τεύχω [συγγ. τῷ Τίκτω, Τέκω], Μ. τεύξω (ἀόρ. 6'. Π. Ἔτυκον καὶ Τέτυκον καὶ μσ. Τετυκόμην, πθ. πρκ. Τέτυγμαι καὶ μσ. [ἀντὶ πθ.] Τέτευχα, ἀόρ. πθ. Ἐτύχθην). Κάμνω, φθειάνω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω· (μτγμ.) προξενῶ· μηχανῶμαι. || (πθ.) εἶμαι φθειασμένος (καμωμένος)· (ἐν γέν. καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸν μσ. πρκ. & ὑπερσ.) εἶμαι, ὑπάρχω· γίνομαι. » Τὸ (σκῆπτρον) Ἥφαιστος κάμε τεύχων, « Ἰλ. Β. » Τέκτονος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, « Ἰλ. Ε. » Καὶ οἱ δῶμα τ' ἔτευξε, « Ὀδ. Α. (καὶ μσ.) » Τετύκοντό τε δαῖτα, « Ἰλ. Α. (καὶ μτγμ.) » Βοὴν τεῦχε δι' ἄστεος, « Ὀδ. Κ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Θάνατον (» Ἄλγεα) τεύχειν τινί, » Ὁμ. » Τέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ αἰτ. σπν.) Τί σε τεύξω; « Σοφ. (καὶ ἐπιρ.) » Οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειεν, « Ὀδ. Θ. (& πθ) » (Εἵματα) τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν, « Ἰλ. Χ. » Δώματα τετυγμένα ξεστοῖσιν λάεσσιν, « Ὀδ. Κ. (καὶ γεν. προθετ.) » Στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος, « Θκρ. (καὶ ἄλλ. τοῦ προθ.) » Περόνη χρυσοῦ τέτυκτο, « Ὀδ. Τ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) » Βοὸς ῥινοῖο τετευχὼς, « Ὀδ. Μ. (καὶ ἀπολ.) » Δῶσω τοι κρατῆρα τετυγμένον, « Ὀδ. Δ., καλοκαμωμένον, » Εὔτυκτον. » Νόος ἐν στήθεσι τετυγμένος, « Ὀδ. Γ., Ἡσιόδ. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) » Ταμίης πολέμοιο τέτυκται, « Ὁμ. » Εἵμοι μοῖρα τέτυκται, » Ἰλ. Σ. » Γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο, « Ἰλ. Θ., ἔγινες ἴσα μὲ γυν. » Ὅ μοι θεὸς ὡς ἐτέτυκτο, « Κοΐντ. » Οὐ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, « Γνμ. (καὶ ἀντὶ βοηθ.) » Ἐτετεύχει γὰρ καὶ οὗτος ἐπισπόμενος, « Ἡρ., (παρβλ. Τυγχάνω).

Τέφρα [τύφω], ας (ἡ), στάκτη.

Τεφραῖος, α, ον, = Τεφρώδης, στακτερός.

Τεφρὰς, άδος (ὁ, ἡ), = Τεφρός.

Τέφρη· ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τέφρα.

Τεφρήεις, εσσα, εν, Π. = Τεφρός.

Τεφρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι τεφρὸς (στακτερός). 2) (ἀμτβ.) = Τεφρόω (ῑ).

Τεφρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τέφρας ἢ τεφροῦ χρώματος. » Κολλύριον—, » Ἰατρ., εἶδ. ἰατρικοῦ διὰ τὰ ὄμματα, (ἄλλ.) Σποδιακόν.

Τέφρινος, η, ον. Ὁ ἐκ τέφρας ἢ τεφροῦ χρώματος, στακτερός.

Τέφριον (τὸ), = Τεφρικὸν (κολλύριον).

Τεφροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). τεφρὸς τὸ εἶδος, στακτερός.

Τεφρὸς, ὰ, όν. Τέφρᾳ ὅμοιος (τὸ χρῶμα), στακτερὸν (βαθὺς), (παρβλ. Σποδιός).

Τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι ὥς οὐ νὰ γένῃ τέφρα (στάκτη).

Τεφρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τεφροειδὴς, ἢ πλήρης τέφρας.

Τέφρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τεφρόω ἢ εἰς τέφραν (στάκτην) μεταβολή, ἀποτέφρωσις.

Τεχνάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω. -ομαι, = Τεχνάω, -ομαι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφρ.) δολιεύομαι, ὑποκρίνομαι. » Ὡρὼν αὐτὸν τεχνάζονται. « Ἡρ. » Τεχνάζει τῷ βαδίσει (ὁ λαγώς). « Ξεν.

Τεχνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Τεχνήεις.]

Τεχνάομαι-ῶμαι, Ζ. Τεχνάω.

Τέχνασμα (τὸ), ἔργον τεχνίζοντος, τεχνούργημα· (κυρ. μτφρ.) δόλος, σκευωρία, μηχανουργία.

Τεχνασμὸς (ὁ). τὸ τεχνάζειν (κυρ. μτγμ.), πανουργία, μηχανορραφία.

Τεχναστέον, θετ. τοῦ Τεχνάζω.

Τεχναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τεχνάζων, τεχνίτης ἐπιτήδειος· (μτφρ.) μηχανορράφος.

Τεχναστὸς ἡ, όν. Κατασκευαστὸς μὲ τέχνην (καὶ μτφρ. μὲ πανουργίαν), πλαστός.

Τεχνάω-ῶ καὶ (συχνότ. μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω (κατασκευάζω ἢ Ἐφευρίσκω) τι μὲ τὴν τέχνην (& μτγμ.) μὲ πανουργίαν, ἐπινοῶ, ὀργανίζω, μηχανῶμαι· (μέ αἰτ. πρσ.) ἀπατῶ· (ἀμτβτ.) δολιεύομαι. « Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νυήσω, « Ἰλ. Ψ. » Ἀδύνατον, πολλὰ τεχνώμενον, πάντα καλῶς ποιεῖν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπρ. ἀναλ.) » Τεχνήσομαι, ὡς κε γένηται, « Ὁμ. Ἴλμν.

†Τεχνεύω, Μ. εὐσω, (νλγ.). Φθειάνω (ἐντέχνως), κατασκευάζω.

Τέχνη (ἡ), [τεύχω]. (ἐν γέν.) γνῶσις (ἐμπειρία) ὁποιουδήποτε ἔργου· (ἰδιαιτ.) ἡ περί τι ἐπάγγελμα κατὰ μάθησιν πρισκηθεῖσα ἐπιτηδειότης· ἐπιτήδευμα· ἐπιστήμη· (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορικὴ καὶ γραμματική. » Τῶν τεχνῶν αἱ μὲν λογικαί, αἱ δὲ πρακτικαί, « Φιλόσ. » Μίαν ἕκαστος τέχνην ἐν πόλει κεκτημένος, ἀπὸ ταύτης ὅμα καὶ τὸ ζῆν κτᾶσθω, « Πλάτ. » Ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) ἡ περί τινος ἐπιστήμης (καὶ ἰδιαιτ. τῆς ῥτρ. καὶ γραμτ.) πραγματεία· ἢ (πλθ.) τὰ περὶ αὐτῆς κανόνες. « Τέχναι ῥητορικαί. « Ἀξ. 3) ἔργον, τέχνημα, τεχνούρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γημα,(Λογγ.). 4) (μτνμ.) δόλος, ἀπάτη, πανουργία· (ἐν γέν.) τρόπος (ἐπιτήδειος)· (Π. κατ' ἔκτ.) ἦθος ἢ ἔθος, συνήθεια. » Τέχνην δὲ κακὴν ἔχει (ὁ κύων). ἐς μὲν ἰόντας σαίνει· ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, « Ἡσ. » Τῆς ἐκ τῶν βασιλείων ἐξελάσεως ἡ σεμνότης ἡμῖν δοκεῖ μία τῶν τεχνῶν εἶναι τῶν μεμηχανημένων, τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι, « Ξεν. (ὀθ.) » Πάσῃ τέχνῃ, « Ἀρστφ., μὲ κάθε τρόπον, ἀφεύκτως. Μηδεμιῇ τέχνῃ, « Ἡρ., κατ' οὐδένα τρόπον. » Ἰθείῃ τέχνῃ, « αὐτ., τῷ ὄντι, » Πόῤῥω τέχνης, « φρσ., = Ἀτεχνῶς, (Γαλλ.) sans détours, sans façons, (παρβλ. Μηχανή).

Τεχνήεις, εσσα, εν, Π. καμωμένος μὲ τέχνην, τεχνικὸς, ἔντεχνος, ἐπιτήδειος.

Τεχνηέντως, ἐπίῤ. Π. μὲ τέχνην, τεχνικὰ, ἐντέχνως, ἐπιτηδείως.

Τέχνημα (τὸ). ἔργον τέχνης (τεχνικὸν), τεχνούργημα· (μτφορ.) μηχανούργημα, τέχνασμα.

Τεχνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Τεχνήεις, τεχνικός· ἐπιτήδειος.

†Τεχνήτης, ου (ὁ), σπν. καὶ ἀδκμ. ἀντὶ Τεχνίτης.

Τεχνητικὸς, ἡ, όν. Τεχνήτου ἴδιος. κατάτεχνος, ἔντεχνος. » Ἀσωτία—, « Ἀθ., ἡ ἐκ συστήματος.

Τεχνητὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος διὰ τέχνης, πλαστὸς, κατασκευαστὸς, (Γαλλ.) artificiel.

Τεχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τεχνίον.

†Τεχνίζομαι, Μ. ἴσομαι, Γρφ. ἀντὶ Τεχνάζομαι.

Τεχνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τέχνην τινὰ, ὁ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ἐπιστημονικὸς· συστηματικὸς· (ἐν γέν.) ἔντεχνος, ἐπιτήδειος. (ἰδιαιτ.) » Τεχνικοὶ, « Λογγ., οἱ διδάσκαλοι τῆς τέχνης (τῆς ῥητορ. δηλ. ᾗ γρμτ.), οἱ ἐπιτήδειοι ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος γραμματικοὶ καὶ ῥήτορες.

Τεχνικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τέχνην, τεχνικὰ, ἐπιτηδείως.

Τεχνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τέχνη.

Τεχνιτεία (ἡ). ἱκανότης τεχνίτου, τεχνικὴ ἐργασία· (ἐπὶ κακ.) τέχνασμα, σοφιστεία.

Τεχνίτευμα (τὸ). ἔργον τεχνίτου, τεχνούργημα· (μτνμ.) τέχνασμα, [ἐκ τοῦ

Τεχνιτεύω, Μ. εύσω. Πράττω (Ἐργάζομαί) τι ὡς τεχνίτης, μετέρχομαι, ἐπιτηδεύω· (μτφορ.) τεχνάζομαι, μηχανῶμαι. » Ἐτεχνίτευε τίνι τρόπῳ προέχειν, « Ἰώσ.

Τεχνίτης, ου (ὁ) καὶ Τεχνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐπιστάμενος ἢ μετερχόμενος τέχνην τινέ· (ἰδιαιτ.) μουσικὸς ἢ ὑποκριτὴς (κτλ.) θεάτρου, σκηνικός. (τὸ θηλ. ἐνίοτε) ἀντὶ Ἑταίρα.

Τεχνογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω, Πραγματεύομαι) περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, ἐκθέτω τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (ὡς τεχνογράφος).

Τεχνογραφικὸς, ἡ, όν. Τεχνογράφου ἴδιος. » Λόγος—, « Δ. Ἀλ., ἐπιδεικτικὸς (ς).

Τεχνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) περὶ τέχνης τινὸς, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκθέτων ἐγγράφως τοὺς κανόνας (τὴν μέθοδον) τῆς ῥητορικῆς ἢ γραμματικῆς (τέχνης).

Τεχνοδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τέχνης διαιτώμενος, τεχνίτης, βιομήχανος.

Τεχνοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ (ἐνεργῶν) ἐν εἴδει τέχνης (ὡς ἐκ συστήματος).

Τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, ἐκθέτω τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (κυρ. τῆς ῥητ. ἢ γρμτ.)· συζητῶ τι μὲ διαλεκτικὴν λεπτολογίαν (ὡς τεχνολόγος).

Τεχνολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν ὁμιλία ἢ πραγματεία, ἔκθεσις ἢ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τῆς τέχνης (κυρ. τῆς ῥητ. ἢ γρμτ.)· (ἐνίοτε) τεχνικὴ (σοφιστικὴ) λεπτολογία, δεινότης διαλεκτική.

Τεχνολογικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Τεχνολόγου ἢ Τεχνολογίας ἴδιος, μεθοδικὸς, διδακτικὸς· (ἐνίοτε) σοφιστικός.

Τεχνολόγος (ὁ, ἡ), ὁ λέγων (ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος) περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκθέτων ἢ ἐφαρμόζων τοὺς κανόνας τῆς (γρμτ. ἢ ῥητ.) τέχνης· (ἐνίοτε) σοφιστικὸς λεπτολόγος, διαλεκτικὸς ἐπιτήδειος.

Τεχνοπαίγνιον (τὸ). παίγνιον τῆς τέχνης, (ἰδιαιτ.) ποίημα παιγνιῶδες ἐντέχνως συνθεμένον (ὁποῖον π. χ. τὸ ΙΒ' τῶν εἰδυλλ. τοῦ Αὐσον.).

Τεχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐκτελῶ) τι μὲ τέχνην· ἐφευρίσκω τέχνας (δόλους), τεχνάζομαι.

Τεχνοπωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πωλεῖν τὴν τέχνην, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν τέχνην του.

Τεχνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Τέχνη.

Τεχνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Κατασκευάζω) τι μὲ τέχνην, δημιουργῶ ἐντέχνως.

Τεχνούργημα (τὸ). ἔργον τέχνης, τεχνικὸν κατασκεύασμα, ἐργόχειρον (δημιούργημα)· (μτνμ.) = Τέχνασμα.

Τεχνουργία (ἡ), τὸ τεχνουργεῖν, ἔντεχνος ἐργασία· (μτνμ.) μηχανουργία.

Τεχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ μέτοχον (ἔμπειρον) τέχνης τινὸς, διδάσκω (ᾗ πθ. διδάσκομαι) τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Τεχνύδριον καὶ Τεχνύφιον (τὸ), = Τεχνίδιον.

Τεῷ, Π. δοτ. τοῦ Τεός.

Τέῳ καὶ (ἐγκλιτ.) Τεῳ, Ἰων. δοτ. καὶ

Τέων; καὶ (ἐγκλιτ.) Τεων, Ἰων. γεν. πλθ. τοῦ Τίς; ἢ Τίς. 2) Π. ἀντὶ Τῶν = Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς.

Τέως [τὸ], ἐπίῤ. Χρν. ἕως τότε, ἕως ὅτου· ἕως εἰς ἕνα καιρόν· εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ, ἐν τοσούτῳ. » Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο, ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενὸς, « Ξεν. » Πρῶτοι Ἑλλήνων.. ἀνέσχοντο ἐσθῆτα Μηδικὴν ὁρέοντες· τέως δὲ ἦν τοῖσι Ἕλλησι καὶ τὸ οὔνομα τῶν Μήδων φόβος ἀκοῦσαι, « Ἡρ. » Τὸν δὲ τέως μὲν σιγὴν ἔχειν ἐρωτεόμενον· μετὰ δὲ, ὡς ἠναγκάζετο εἰπεῖν, « αὐτ. » Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ ξυνέβημεν, « Ἀρστφ. » Εἰπέ μοι ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα, ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἀναφορ. πρὸς τὸ Ἕως) » Δεδέσθω τέως ἕως ἂν ἐκτίσῃ, « Δμ. » Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα... ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφειὸν ἄλλος ἔπεφνεν, « Ὀδ. Δ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ (ἢ πιθανώτ. ἐλλ.) τοῦ Ἕως. » Ἡ δὲ, τέως μὲν ὁ Ἀρκ. ἐν τῇ Β. διαιτᾶτο, εἶχε αὐτὴ τοῦ παιδὸς τὰ γέρεα· ἐπεὶ δὲ κτλ., « Ἡρ. » Τέως μὲν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὸν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, « Δμ.

Τῇ, Π. τοῦ (ἀχρ.) Τάω, λάβε, 'πάρε, πιάσε, (Γαλλ.) tenez. » Τῇ τόδε φάρμακον, « Ὀδ. Κ. » Τῇ, πίε οἶνον, « Ὀδ. Ι.

Τῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὁ. 2) Π. Ἰων. ἀντὶ Ἦ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὅς. ||. (συχν. ἐλλ. ἀντὶ) ἐπίῤ. (Τοπ.) ἐδῶ· ἐκεῖ· ἢ (Τρπ.) οὕτως. » Τῇ.. ᾗ, « » Στρεφομένου γὰρ τοῦ σώματος ἢ τῇ ἢ τῇ, « Ἱππκρ. (ἴδε Ὁ). ||. (ἐπαναλ.) » Τῇ μὲν... τῇ δὲ, « ἔνθεν μὲν, ἔνθεν δὲ, ἢ· ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ· κατά τι μὲν, κατά τι δέ. » Καὶ Σωκράτης, τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν, « Ἀρστ.

Τήβεννα [Τήμενος κυρ. ὄν.], ης (ἡ). εἰδ. χλαμύδος (ἐπανωφορίου) τῶν πλουσίων τῆς Ἀργολ., (ὀθ. συνήθ.) ἡ toga ἢ trabea τῶν Ῥωμ. τὴν ὀπ. ἐφορουν ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας.

Τηβέννειος (ὁ, ἡ) καὶ

Τηβεννικὸς, ἡ, ον. Ὁ τῆς τηβέννου. » Ἐσθὴς—, « Στρ., ἡ Τήβεννος.

Τηβέννις, ίδος καὶ

Τήβεννος (ἡ), = Τήβεννα.

Τηβεννοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ τήβεννον, εἶμαι.

Τηβεννοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τήβεννον.

Τηγανίζω, Μ. ίσω. Ψήνω ἢ Τσηγαρίζω εἰς τὸ τήγανον.

Τηγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τήγανον, τηγανάκι.

Τηγανισμὸς (ὁ), τὸ τηγανίζειν ἢ τηγανίζεσθαι, τηγάνισμα, τσηγάρισμα.

Τηγανιστὸς, ἡ, όν. Ψημένος εἰς τὸ τήγανον, τηγανητὸς, τηγανισμένος.

Τηγανίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς τὸ τηγάνι, (κοιν.) τηγανήτα.

Τήγανον (τὸ), [τήκω]. τηγάνι.

†Τήγανος (ὁ), = Τήγανον. 2) (ναυτ.) σκόπελος 'μαῦρος.

Τῆγμα (τὸ), [τήκω]. πρᾶγμα λυωμένον (ἀναλυμένον).

Τῇδε, δοτ. τοῦ Ὅδε. ||. (ἐλλ. τοῦ Ὀδῷ ἢ Μεθόδῳ), ἐπίῤ. (Τοπ.) ἐνθάδε, ἢ (Τρπ.) οὕτω. » Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καθίξας, « Θκρ. » Τῇδε κἀκεῖσε, « Αξ., ἐδῷθε-κεῖθε. » Σὺ τῇδε κρίνεις, κείνῃ δ' ἐγὼ, « Εὐρ. » Πάντες οἱ τῇδε, « Πλάτ.

†Τῇδες, Ζ. Τῆτες.

Τῇδι, ἐπίῤ. Ἀττ. ἀντὶ Τῇδε.

Τηθαλλαδοῦς καὶ †Τηθαλλαδὺς, οῦ καὶ

Τεθέλης [τηθή], ου (ὁ), Κωμ. ὁ (ἄλλ.) Μαμμόθρεπτος, (ἐπμ.) χαϊδεμένος, κανακάρης· (ὅθεν συνήθ.) εὐήθης, μαμμάκουθος, (Γαλλ.) enfant gâté.

;Τηθεύω, Μ. εύσω, = Τιτθεύω, [ἐκ τοῦ

Τήθη (ἡ), = Τίτθη, βυζάστρα, παραμάνα. 2) ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) κυροῦλα, (ᾗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τηρκ.) γιαγιά, (ὡς τιμητ. προσφών.) κάθε γερόντισσα, (παρβλ.) Μαΐα.

Τήθη, έων (τά), πλθ. τοῦ Τῆθος.

†Τηθία (ἡ), = Τηθίς. 2) (ὡς τιμητ. προσφών.) κάθε γερόντισσα, (κοιν.) θειά.

†Τηθίβιος (ἡ), Γλσ. = Τηθία (ἡ).

Τηθίς [τήθη], ίδος (ἡ), θεία πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρός.

Τῆθος [τηθή, τιτθός], εος-ους (τὸ), εἶδ. θαλασσ. (μαλακοδέρμου), (κοιν.) φοῦσκα, (καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπλ.) σβούρδουκλος.

†Τήθυα (τά), = Τήθεα, πλθ. τοῦ Τῆθος, ἡ 2) = Στήθεα, μέρη βαλτώδη, τενάγη.

†Τηθυνάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τῆθος (†τήθυον).

Τηθὺς [τήθη], ύος (ἡ), Π. ἡ γῆ ϗ (μτγν.) ἡ θάλασσα, (κατὰ τὴν μυθολογ.) γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ (« Ὃς γαῖαν δίνησιν πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας, α), (συγχ. τῷ Θέτις).

Τηκεδανὸς, ἡ, ὸν, Π. ὁ τηκόμενος (λυόνων) εὐκόλως, εὔτηκτος, εὔφθαρτος, ἐπίκηρος.

†Τηκεδονικὸς, ἡ, όν. Τηκεδόνος ἐμποιητικὸς, φθαρτικός.

Τηκεδὼν, όνος (ἡ), = Τῆξις, λυώσιμον· (μτνμ.) φθίσις, μάρασμος, ἀκτικιόν· (ἰατρ.) διαλυτικὸν τῶν ἐμφράξεων ἢ τοῦ περιττοῦ πάχους, Τηκτικόν.

†Τηκόλιθος (ὁ), (νλγ.), εἶδος λίθου (τῆς Ἰουδ.) ὁ ὁπ. ἐφημίζετο ὡς τηκτικὸς τῆς ἐν τῇ κύστει πέτρας.

Τηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ τήκειν, διαλυτικός.

Τηκτὸς, ἡ, όν. Λυωμένος ἢ, Δυνάμενος νὰ λειωθῇ, ἐπιδεκτικὸς τήξεως.

Τήκω [συγγ. τῷ τέγγω], Μ. τήξω (μσ. πρκ. ἀντὶ πθ. ἐνς. Τέτηκα, ἀόρ. πθ. Ἐτάκην). Λυόνω, χωνεύω, ἀναλύω· (συνκδχ.) φθείρω, μαραίνω· (τρπ.) κατατήκω. « Κηρόν—, « Θκρ. (καὶ πθ.). « Ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός, « Γρφ. (καὶ τρπ.) « Ζηλοῖ με καὶ τήκεται, « Θκρ. « Ἐτήκεθ' ὑπ' ἔρωτος, « αὐτ. « Τηκόμενος νόσῳ, « Ἡρ. (ϗ μσ. αὐτπθ.) « Εἴκαζον τετηκέναι τὴν χιόνα, καὶ ἐτετήκει, « Ξεν. « Κλαίουσα τέτηκα, « Ἰλ. Γ.

Τηλαυγέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φέγγω (Λάμπω) μακρόθεν ἢ μακράν, εἶμαι τηλαυγής.

Τηλαύγημα (τὸ). τὸ μακρὰν ἢ μακρόθεν λάμπον φέγγος. 2) (Γρφ.) λεύκωμα τοῦ δέρματος (τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς λέπρας).

Τηλαυγὴς [τῆλε, αὐγὴ], έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων (φέγγων) μακρὰν ἢ μακρόθεν. « Ἀκτὶς (καὶ μτνμ. « Φήμη)—, « Ἀρςφ., Πίνδ. « Τηλαυγέστερον ὁρᾶν, « Διόδ., καθαρώτερον καὶ μακρύτερον.

Τηλαύγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τηλαυγέω, ἡ μακρὰν ἢ μακρόθεν φθάνουσα λάμψις, ἀστραπή.

†Τηλαυγῶς, ἐπίρ. Μὲ τηλαυγὲς φέγγος, (ἴδε Τηλαυγής).

Τῆλε [; Περσ. ντοὺλ], ἐπίρ. Π. μακράν· μακρόθεν. « Τῆλε βάλεν, « Ἰλ. Γ. « Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίας, « Ἰλ. Β. (καὶ ὑπερθ.) « Τήλιστα ὄπωπεν, « Ὀππ., (ἴδε ϗ Τηλοῦ).

Τηλεβαθὴς, ες, (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαθύς· (καὶ κατὰ πλειοτ. ἀκρίβ.) μακρὰν (ὄχι δηλ. πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ) βαθὺς, (ἀντιθ. τοῦ Ἀγχιβαθής).

†Τηλεβόας ου (ὁ), Π. ὁ βοῶν καὶ ἀκουόμενος μακρὰν, μεγαλόφωνος· (καὶ μτφορ.) ἐξακουστὸς, περίφημος.

†Τηλεβολέω-ῶ, Μ. Μ. ήσω, (νλγ.). Ῥίπτω (Τινάζω) τι μακρὰν, εἶμαι-

Τηλεβόλος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, βάλλω]. (παροξ.) ὁ ῥίπτων καὶ κτυπῶν (ϗ προπαροξ. ῥιπτόμενος) μακρόθεν ἢ μακράν. « Τηλεβόλα (ἐνν. ὅπλα), « Στρ., τὰ σφενδονιζόμενα ἢ ἀκοντιζόμενα μακρόθεν, (Γαλλ.) projectiles, (ἀντιθ. τῷ Ἀγχέμαχα).

;Τηλέγονος (ὁ, ἡ), = Τηλύγετος.

;Τηλεδανὸς, ἡ, όν, Π. [τῆλε]. ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, χρόνιος.

Τηλεδαπὸς, ἡ, όν, Π. [τῆλε, †δάπος]. ὁ μακρὰν κείμενος ἢ ἀπὸ μακρυνὸν τόπον ἐρχόμενος, (ἐν γέν.) ἀλλοδαπός. « Νῆσος (« Ξένος)—, « Ὀμ.

Τηλεθάω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θάλλω, ἀκμάζω (κυρ. καὶ μτφορ.). « Ὕλη (« Χαίτη) τηλεθόωσα, « Ὀμ., εὐθαλής, φουντωτή. « Ἔρνος (« Δένδρον) τηλεθάον, « αὐτ. « Παῖδες τηλεθάοντες, « αὐτ. (καὶ δοτ.) « Ἄνθεσι τηλεθάων, « αὐτ.

Τηλέθροος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, θρόος], = Τηλεβόας ἢ-

Τηλέκλειτὸς, (ὁ, ἡ), Π. [τ. κλειτὸς], τοῦ ὁπ. ἡ φήμη ἐκτείνεται μακρὰν, ἐξακουστὸς, περίφημος, (συγχ. τῷ

Τηλέκλητος (ὁ, ἡ), Π. [τ. καλέω]. ὁ προσκληθεὶς ϗ ἐλθὼν μακρόθεν, (συγχ. τῷ

Τηλέκλυτὸς (ὁ, ἡ), Π. [τ. κλύω], = Τηλέκλειτός.

†Τηλεμάχος (ὁ, ἡ), (Ἀξφν.). = Τηλεβόλος.

Τηλέπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πλάζομαι]. ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) μακρὰν (εἰς μακρυνοὺς τόπους), πολυπλάνητος.

Τηλέπομπος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πέμπω]. ὁ στελλόμενος (φθάνων) μακράν. « Φάος—, « Αἰσχλ., τὸ τηλαυγές.

Τηλέπορος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πείρω]. ὁ περνῶν (ἐκτεινόμενος) μακρὰν, (ἐν γέν.) μακρὸς, ἐκτεταμένος, ἢ· μακρυνὸς (;). « Λιμὴν (« Ἀτραπιτὸς)—, « Νόνν. « Τηλέπορον βόημα, « Ἀρςφ., φωνὴ διαπεραστική, (παρβλ.) Διάτορος.

Τηλέπυλος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) τῆς ὁπ. αἱ πύλαι κεῖνται μακρὰν ἀλλήλων ἢ ἐκτείνονται εἰς ὕψος ϗ πλάτος, (ἐν γέν.) μεγάλη, εὐρύχωρος.

Τηλεσίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Τηλεφανής.

Τηλέσκοπος (ὁ, ἡ), Π. [τ. σκοπέω]. (παροξ.) ὁ βλέπων (καὶ προπαροξ. βλεπόμενος) μακρὰν ἢ μακρόθεν. « Ὄμμα τηλεσκόπον, « Ἀρςφ. « Αὐγὴ τηλέσκοπος, « Ἡσ., = τῷ

Τηλεφανὴς, έος ϗ

Τηλέφαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος (καὶ μτνμ. ἢ καταχρ. ἀκουόμενος) μακρόθεν ἢ μακράν. « Ἠχὼ—, « Ἐπγρ. « Μέγαν τύμβον χεύαμεν, ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ, ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη, « Ὀδ. Ω.

Τηλεφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων μακρόθεν ἢ μακράν.

Τηλέφιλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸν κρότον τῶν φύλλων τοῦ ὁπ. ἐμάντευον ἂν ἠγαπῶντο ἀπὸ τοὺς φίλους των), (ἄλλ.) Πλαταγώνιον· (κατά τινας = τῷ

Τηλέφιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ Τηλέφου τοῦ ἥρωος), (ἄλλ.) Ἀείζωον (τὸ ἄγριον), (Ατν.) illecebra ἢ sedum stellatum.

Τηλέχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [τ. χθὼν]. ὁ μακρὰν (εἰς μακρυνοὺς τόπους) κείμενος, μακρυνός. « Γαῖα—, « Ὀππ.

Τηλία (ἡ), [σήθω];]. ὁ γύρος τοῦ κοσκίνου· τὸ κόσκινον. « Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία, « Ἀρςφ. 2) (συχνότ.) ἢ τετράγωνος σανὶς ὅπου οἱ ἀρτοπῶλαι ἐκθέτουν ἢ πλάθουν(;) τοὺς ἄρτους των, (Τουρκβαρβ.) ὁ ταβλᾶς ἢ τὸ τεζγκιάχι τῶν ψωμάδων. « Ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν (τὸν ἱερὸν τῆς Ἀθην. ἡμίονον) τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν, « Ἀρςτ., (ὅθ. ῥήτωρ τις ὠνόμαζε τὴν Σηστὸν) « Τηλίαν τοῦ Πειραιῶς, « αὐτ. (διὰ τὴν σιτοπομπείαν). 3) τὸ σανίδι (ἢ τεζγκιάχι) ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔπαιζον τοὺς κύβους (καθὼς τώρα τὸ μπιλλιάρδον) ἢ ἔβαλλον μὲ στοίχημα τοὺς ἀλεκτρυόνας νὰ παλπίβουν (ἐν γέν.) κυβευτήριον. « Ἐν παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς, « Συν. (καὶ ἀπλ.) « Τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας νεανίσκων τινά, « Ἀλκ.

4) τὸ σκέπασμα τῆς καπνοδόχης, (Ἀρςφ. Σφ. 147).

Τηλίκος [τᾶλις ἢ ἡλίκος], η, ον. Τόσος (κυρ. νέος ἢ μικρὸς) τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ μέγεθος ὅσος. « Οὔ τί σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί, « Ὀμ. « Τηλίκον ἐλεφάντων ἔμβρυον, ἡλίκον μόσχος ἐστίν, « Ἀρςτ. « Σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ, τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν, « Πλάτ., σὺ τόσον νέος ἐμοῦ τόσον προβεβηκότος. (καὶ πρὸς ἀπορ.) « Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, ὥστε κτλ., « Ὀδ. Ρ., τόσον νέος, ὥστε, μένων, νά. « Μή με δίδασκ'· οὔ τι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν, « Θγν. « Οὔ κε τοσόν δε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει, « Θκρ., (παρβλ. Ἡλίκος ϗ Τηλίκος).

Τηλικόσδε, ήδε, όνδε, = Τηλίκος ἢ-

Τηλικοῦτος [τηλίκος], αύτη, οῦτο καὶ (Ἀττ.) οῦτον. Τόσον μέγας ἢ (σπντ.) μικρὸς τὴν ἡλικίαν. « Λέγων ὅτι ὑπὲρ 40 ἔτη ἀφ' ἥβης εἴη, καὶ ὅτι τοῖς τηλικούτοις οὐκέτι ἀνάγκη εἴη τῆς ἑαυτῶν ἔξω στρατεύεσθαι, « Ξεν. « Καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες (λέγει ὁ γέρων Περικλ. πρὸς τὸν Ἀλκιβ.), δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, « αὐτ., ὅταν ἤμεθα εἰς τὴν ἡλικίαν σου. « Ὅς, τηλικόσδ' ὤν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου, οὐκ ἠθέλησας οὐδ' ἐτάλμησας θανεῖν τοῦ σοῦ πρὸ παιδός, « Εὐρ. « Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν, « Γργ. || (τὸ οὐδ.) Τηλικοῦτον, ἐπίρ. Τόσον δυνατά!

Τηλικουτοσὶ, αυτηί, ουτονί, Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Τηλικοῦτος.

Τήλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ (ἢ ἀπὸ) τήλιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τῆλις, εως ἡ ιδος (ἡ), εἰδ. φυτ. (ἑλλοβοσπέρμου), (ἄλλ.) Αἰγόκερας καὶ Βούκερας, (καὶ κοιν.) μοσχοσίτι(-σίταρον), (ᾗ ἄλλ.) τριτηλίνα, (Γαλλ.) fenugrec.

Τήλιστον ᾗ Τήλιστα, Π. πολλὰ μακράν, ἐπὶ μήκιστον, [ἐκ τοῦ

Τήλιστος, η, ον, Π. (σπν.) ὑπερθ. ἐκ τοῦ Τῆλε, πολλὰ μακρυνός, ἀπώτατος.

Τηλίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τῆλιν.

Τηλόθε καὶ (πρὸ συμφ.) Τηλόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μακρόθεν.

Τηλόθι, ἐπίρ. Π. = Τηλοῦ, μακράν. «Τηλόθι πάτρης, » Ὅμ.

†Τηλοῖ, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Τηλοῦ, Τηλόσε.

Τηλοπίτης, εος (ὁ, ἡ), ὁ τηλοῦ (μακρὰν) ἱπτάμενος.

Τηλόσε, ἐπίρ. Π. μακρὰν, εἰς μακρυνὸν μέρος, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν.

Τηλοτάτω, ἐπίρ. Π. ὑπερθ. τοῦ Τῆλε, πολλὰ (ὅσον ἐνδέχεται) μακράν.

Τηλότερος, α, ον, Π. συγκρ. ἐκ τοῦ Τῆλε, πλέον μεμακρυσμένος, μακρυνότερος, (ὄθ.

Τηλοτέρω, ἐπίρ. Π. συγκρ. τοῦ Τῆλε, πλέον μακράν, ἀπωτέρω, μακρύτερα.

Τηλοῦ, ἐπίρ. Π. = Τῆλε, τηλόθι, μακράν. (μὲ γεν.) » Τηλοῦ Ἀχαιΐδος αἴης, « Ὅμ. (καὶ μετὰ τῆς Ἀπὸ) » Τηλοῦ ἀπὸ θεῶν τ' ἀνθρώπων, « Ἡσ. (καὶ ἐπὶ χρν.) »Οὐδέ τι τηλοῦ, « Ὀππ., μετ' οὐ πολὺ, οὐκ ἐς μακράν.

Τηλουρὸς ἡ Τηλοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, ὄρος]. ὁ μακρὰν κείμενος, μακρυνὸς, μεμακρυσμένος.

Τηλύγετος, η, ον, Π. [τῆλε, γίνομαι]. ὁ γεννηθεὶς ἐξώρας (περὶ τὸ γῆρας τῶν γονέων του) ἢ τελευταῖος, (ἐπὶ) νέος ἢ, γαϊδεμένος· (ἐνίοτε) μονογενὴς (ἂν καὶ ἔχῃ καὶ ἄλλ. ἀδελφὰς ἢ [ἐπὶ θυγατρ.] ἀδελφοὺς), (ἐν γέν.) πολλὰ ἀγαπητός. » Φοίνοπος υἱὸς, ἄμφω τηλυγέτω, « Ἰλ. Ε. » Οὐκ ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, ἀλλ' ἔμεινεν, « Ἰλ. Ν., ὡς ἂν παιδὶ (γαϊδεμένον). 2) (μτγν) μακρὰν κείμενος, μακρυνὸς, μεμακρυσμένος. » Τηλυγέτων ὑπερθορέων, « Ἐπγρ. (καὶ μὲ γεν. προθ.) »Τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος, « Εὐρ.

Τηλώπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ.

†Τηλωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, †ὤψ]. ὁ μακρόθεν φαινόμενος (καὶ ἐπὶ φων. ἀκουόμενος), (ἐν γέν.) μεμακρυσμένος.

Τημέλεια (ἡ). φροντὶς, περιποίησις, ἐπιμέλεια, [ἐκ τοῦ

Τημελέω-ῶ [τημελὴς], Μ. ἦσω. Συγυρίζω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, 'νοιάζομαι.

†Τημέλη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τημέλεια.

Τημελὴς [μέλω], ος (ὁ, ἡ). φροντιστικὸς, ἐπιμελὴς, θεραπευτικὸς, ἄσκνος.

Τημελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τημέλεια.

†Τημελουχέω-ῶ, Μ. ἦσω, νλγ. ἀντὶ Τημελέω, (ὄθεν

†Τημελούχημα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας (τῆς τημελουχήσεως), (παρβλ.) Μέλημα.

†Τημελούχησις, εως (ἡ). νλγ. ἀντὶ Τημέλεια.

†Τημελοῦχος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ Τημελὴς.

Τήμερα καὶ

Τήμερον, Ἀττ. ἀντὶ Σήμερον.

Τημῇ, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ τῇ Ἐμῇ.

Τῆμος [ἦμος]. ἐπίρ. Π. τότε· (πάντοτε σχεδὸν μετὰ τὸ Ἦμος ἢ τὸ Ὅτε) »Ἦμος ... τῆμος, « Ὅμ., Ἡσ., (καὶ προθετ.) » Ἐς τῆμος, « Ὀδ. Π., ἕως τότε.

2) (εἰς τὸν Ἀπλλν.) ἀντὶ Τῶρᾳ, σήμερον.

Τήμυσδε καὶ

Τημοῦτος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τῆμος.

Τὴν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ἥν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὅς, ἡ Ταύτην, αἰτ. θηλ. τοῦ Οὗτος.

Τηνάλλως, ἐπίρ. (ἀντὶ) Τὴν ἄλλως (ἐνν. ἄγουσαν ὁδὸν), εἰς μάτην, χωρὶς λόγον, ὅπως τύχοι. (εἰς τὸν Ἀρχφ. φέρεται πλῆρες) »Ἀπολυόμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω, « Ὅμν. 4. εἰς δὲ τὸν Πλάτ. ἐλλειπτικῶς μὲν, ἀλλὰ διηρημένως. « Καὶ εἰ ἀγῶνες οὐδέποτε τήν ἄλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ, » Θεαιτ. (σελ. 172).

Τηνεῖ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖ.

Τήνελλα, φωνὴ μιμητικὴ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ ἢ τῆς κιθάρας, (καθὼς τώρᾳ λέγομεν) τραλαλά, (ἐχρησίμευεν ὡς ἐπῳδὸς [refrain] τῶν ἐπινικίων ᾠδῶν), (ὄθ.

Τήνελος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Νικητὴς, (κατὰ λέξ.) ᾄδων ἐπινίκια.

†Τηνεσμὸς, Τηνεσμώδης, ἰσφαλμ. ἀντὶ Τεινεσμὸς, -ώδης.

Τηνίκα [ἡνίκα], ἐπίρ. Χρν. κατ' αὐτὴν τὴν ἢ εἰς τοιαύτην (προσδιωρισμένην τινὰ) ὥραν. « Τί τηνικάδε ἀφῖξαι; « Πλάτ., τί ἦλθες τέτοιαν ὥραν;

Τηνικαῦτα, ἐπίρ. Χρν. κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, τότε.

Τηνόθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖθεν καὶ

Τηνόθι, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖ, [ἐκ τοῦ

Τῆνος, α, ο, Δ. ἀντὶ Ἐκεῖνος.

†Τῆντεα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἔντεα.

Τηνῶθε(θεν), ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Τηνόθεν, ἐκεῖθεν.

Τηξιμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων (μαραίνων) τὰ μέλη. » Νόσος—, « Ἐπγρ.

Τηξίπολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων διὰ τοῦ πόθου (τῆς ἐπιθυμίας). » Ἔρως—, « Κρτ.

Τῆξις, εως (ἡ), τὸ τήκειν ἢ τήκεσθαι, λυώσιμον, μαρασμὸς, φθίσις.

Τῆπερ, Π. ἀντὶ Ἧπερ, δυτ. θηλ. τοῦ Ὅσπερ. ‖. (ἐλλ. τοῦ Οἷῳ ἢ Μεθόδῳ), ἐπίρ. Ὅπου, ἢ· Καθὼς· Ὅθεν.

Τηρέω-ῶ [τηρὸς], Μ. ἡσω. Κυττάζω, παρατηρῶ· φρουρῶ, φυλάττω· καιροφυλακτῶ, προσμένω, παραφυλάττω· (μσ.) φυλάττομαι, προσέχω, (κοιν.) τηρῶ. » Τήρησον ποτὶ τὰν παλαίστραν, « Θκρ. » Καὶ καθήμενοί ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ, « Γρφ. « Πόλιν (« Δώματα) τηρεῖν, « Πίνδ., Ὅμ. » Οὐ καλῶς τηροῦσι τοὺς κύνας, « Ξεν. » Τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. « Γρφ. » Σεαυτὸν ἀγνὸν τήρει, « αὐτ. « Τηρεῖν τοὺς καιρούς, « Γρφ. « Τηρεῖν εἰρήνην (ἀρετὴν), « Δμ., Πλ. « Τήρησον τὰς ἐντολάς, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπόπια, « Ἀρχφ. (ᾗ ἀντὶ πθ.) » Ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῷ μετρίᾳ τηρήσονται, « Θκ.

Τηρήμων, ονος (ὁ), Π. τηρητὴς, φύλαξ.

Τήρησείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τήρησις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Τηρέω, φύλαξις, προφύλαξις· παραφύλαξις· παρατήρησις· φυλακὴ, κράτησις. « Ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, « Γρφ.

Τηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τηρῶν (παρατηρῶν κτλ.), φύλαξ.

Τηρητικὸς, ἡ, ὁν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυλάττειν (παρατηρεῖν, παραφυλάττειν κτλ.). 2) (πθ.) τὸν ὁπ. πρέπει νὰ φυλάττῃ (νὰ παρατηρῇ) τις.

Τηρὸς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Τέρας], φύλαξ, φρουρὸς, τηρητὴς, (μὲ γεν.).

Τῆς ἡ Τῆσι, Ἰων. ἀντὶ Ταῖς ἡ Αἷς, δυτ. θηλ. πλθ. τοῦ Ὅ ἡ Ὅς,

Τητάω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. [τῆτος]. στερῶ (ᾗ πθ.) στεροῦμαι (εἶμαι στερημένος) τινος. « Φιλῶν (« Φρενῶν)—, « Πίνδ., Πλάτ. « Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα, « Εὐρ.

†Τήτιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τήτινος, [ἐκ τοῦ

Τῆτες [τὸ, ἔτος], ἐπίρ. Χρν. Ἐφέτος, τοῦτο τὸ ἔτος· (ἐνίοτε) τώρᾳ, σήμερον, « Ἡ τῆτες ἡμέρα, « Αξ., ἡ σημερινή.

†Τήτη (ἡ), Γλσ. = Τῆτος.

†Τήτινος ἡ (ὀρθότ.) Τητινὸς [τῆτες], ἡ ἡ η, ὀν ἦ ον, (Αξφν.). Ὁ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, ἐφετινός.

†Τῆτος [συγγ. τῷ Θῆς], εος-ους (τὸ), « Χῆτος, σπάνις, στέρησις, ἔλλειψις.

Τηΰσιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ταΰσιος = Δΰσιος, κοῦφος, μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τηϋσίως, ἐπίρ. Π. εἰς μάτην.

Τί; ἡ (ἐγκλιτ.) Τὶ καὶ Τι, οὐδ. τοῦ Τίς; ἢ Τις.

Τιάρα (ἡ), [Περσ.], εἶδ. φορέματος τῆς κεφαλῆς (Τουρκ. σαρίκι ἢ μπερέτα) τῶν Περσῶν. « Τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἐξεστιν ὀρθὴν ἔχειν, « Ξεν., (παρβλ. Κίδαρις).

†Τιάρας, ου (ὁ) καὶ

†Τιάρις, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τιάρα.

Τιαρύδεσμον (τὸ). τὸ δέσιμον τῆς τιάρας.

Τιαροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τιάρας.

Τιαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τιάραν.

Τιδὴν, ῆνος καὶ Τιδηνὸς, οῦ (ὁ), [συγγ. τῷ Ἰδάνη]. λέβης, τρίπους.

Τιγγάβαρι (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Κιννάβαρι, (ὄθ.

Τιγγαβάρινος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Κινναβάρινος.

Τίγρις, ιος καὶ ιδος (ἡ καὶ σπαντ. ὁ), (ἡ αἰτ. Τίγριν), εἶδ. ζώου θηρίου) τετραπόδου μὲ σχῆμα γάτου (ἀσυγκρίτως μεγαλήτερον) καὶ ῥαβδωτὸν δέρμα.

Τιγροειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τίγριδος, παρδαλοῦς ὡς ἂν τὴν τίγριν, (Γαλλ.) tigré.

Τιεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔτιον, παρτ. τοῦ Τίω.

Τιζω (χωρὶς ἄλλ. χρν.), Κωμ. Λέγω (Ἐρωτῶ) συχνὰ τί; τί;

Τιὴ ἢ Τίη; Π. ἀντὶ Τί; διατί; ‖. » Τιηνεῖ δή; (ἢ) Τιηνεῖδή; « Ἀττ., τί τάχα; διατί ἀρά γε;

Τιήρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τιάρας.

Τιθαιζώσσω (χωρὶς ἄλλ. χρν.), Π. [τιθαίνω, ᾄσσω]. (κυρ. ἐπὶ μελισσῶν) Κηροποιῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεοττοποιοῦμαι· (ἐπὶ ὀρνίθ.) κλωσσῶ· (ἐν γέν.) ἀνατρέφω, ἐπιμελοῦμαι.

Τιθαίνω, Μ. ανῶ, Π. [τιθή]. τρέφω, βυζάνω.

Τιθάνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τιθήνη.

Τιθάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθασσός, ἥμερη. »Ὄρνις —, « Ἐπγρ., ἡ οἰκιακὴ, ἡ κλῶσσα.

Τιθασεία, Τιθασεύω, Τιθασός, κτλ., Π. ἡ Ἀττ. ἀντὶ Τιθασσεία κτλ.

Τιθασσεία (ἡ), τὸ τιθασσεύειν ἢ τιθασσεύεσθαι, ἡμέρωμα (ζώου ἢ φυτοῦ).

Τιθάσσευμα (τὸ). μέσον πρὸς τιθάσσευσιν (ἡμέρευσιν).

Τιθάσσευσις, εως (ἡ), = Τιθασσεία.

Τιθασσευτὴρ, Π. ἀντὶ

Τιθασσευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τιθασσεύων (ἡμερόνων) ζῶα· (μτφορ.) κόλαξ, δελεαστής.

Τιθασσευτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ τιθασσεύειν (ἡμερόνειν) ἢ τιθασσεύεσθαι, ἐπιδεκτικὸς τιθασσεύσεως. »Τὰ δὲ πρᾷα καὶ τιθασσευτικά, οἷον ἐλέφας, « Ἀρςτ.

Τιθασσευτὸς, ἡ, όν. Ἡμερωμένος ἢ Δυνάμενος νὰ ἡμερωθῇ, ἐπιδεκτικὸς τιθασσεύσεως.

Τιθασσεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθασσευτής.

Τιθασσεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τὸ ἄγριον (ζῶον ἢ φυτὸν) ἥμερον, ἡμερόνω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν (ἡ νεόγαμος γυνὴ), καὶ ἐτιθασσεύετο, ὥστε διαλέγεσθαι, « Ξεν., [ἐκ τοῦ

Τιθασσὸς ᾖ (σπν. ἢ ἀμφ.) Τίθασσος (ὁ, ἡ), [τιθή]. ἥμερος· (ἐπὶ ζ.) χειροήθης, οἰκιακός· (ἐπὶ φυτ.) ἡμερωμένος διὰ τῆς καλλιεργείας· (ἐπὶ ἀνθρ.) πρᾷος, εὐάγωγος.

Τιθασσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τιθασσὰ (ἥμερα) ζῶα (ᾖ ἰδιαιτ.) πτηνὰ (ὀρνίθια, περιστέρια κτλ.).

Τιθάσσω, σπν. ἀντὶ Τιθασσέω.

Τιθασσῶς, ἐπίρ. Μὲ τιθασσὸν τρόπον, ἥμερα.

Τίθεαι, Ἰων. ἀντὶ Τίθεσαι = Τίθῃ, 6'. ἐν πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. ᾖ

Τιθέαμεν (ὅθ. τὸ πλθ. γ'. Τιθέασι), ἀντὶ Τίθεμεν, ἀ. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἐνςτ. τῆς ὁρς. τοῦ Τίθημι.

Τιθέαται, Ἰων. ἀντὶ Τίθενται.

Τίθει, Ἀττ. ἀντὶ Τίθετι, ἐνστ. τῆς πρστ. ἢ 2) Π. ἀντὶ Ἐτίθει ἢ Ἐτίθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρστ. τοῦ Τίθημι.

Τιθέμεν, Π. ἀντὶ Τιθέναι, ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.

Τίθεμμι, Αἰολ. ἀντὶ Τίθημι.

†Τίθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐτίθεσαν, γ', πλθ. καὶ

Τίθεσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐτίθει (θη), γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τίθημι.

Τιθευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθηνός, τροφός.

Τιθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Τιτθεύω.

(Τιθέω-ῶ), ἄχρ. Π. τύπ. τοῦ Τίθημι, (εὕρηται μόνον τὸ 6'. ἐν. πρσ. Τιθεῖς καὶ τὸ γ'. Τιθεῖ, καὶ τοῦ παρτ. τὸ γ'. Τίθει καὶ Ἐτίθει).

Τιθὴ (ἡ), Π. σπν. ἀντὶ Τιτθὴ, τροφὸς, ἢ 2) ἀντὶ Τιθασός, ἥμερη. » Ὄρνις —, « Ἀρ., ἡ οἰκιακὴ, ἡ κλῶσσα, (ἴδε Τιθός).

Τιθήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Τιθέμεναι = Τιθέναι, ἀπαρ. καὶ

Τιθήμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Τιθέμενος, μτχ. μσ. ἢ πθ. τοῦ

Τίθημι (παρτ. Ἐτίθην), Μ. θήσω καὶ πθ. τεθήσομαι (ἀόρ. Ἔθηκα καὶ μσ. Ἐθηκάμην καὶ [εὐχρηστότ.] 6'. Ἔθην καὶ μσ. Ἐθέμην καὶ πθ. Ἐτέθην, πρκ. Τέθεικα καὶ πθ. Τέθειμαι, καὶ τὸ θετ. Θετέον). (ἐν γέν.) Βάλλω, τοποθετῶ, ςήνω, καταθέτω, ἐναποθέτω κτλ. » Τέρματα —, « Ὅμ. » Τιθέναι ὅρους ἑαυτῷ, « Βασ. (καὶ μσ.) » Ὅριον ἔθου, « Γρφ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. προθετ.) » Χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν, « Ἰλ. Ω. » Ἐς μέσον θὲς πάλιν, « Θκρ. » Ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο, « αὐτ., (παρβλ. 14). » Ὤμοσα, μηκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι, « αὐτ. » (Ἐνταῦθα) ἔθαπτεν αὐτοὺς, νομίζων ἐν γῇ φιλίᾳ τιθέναι, « Θκ. » Ὀπηνίκα δεῖ τιθέναι (ἐν τοῖς βόθροις) τὰ φυτὰ, « Ξεν. (ᾖ ἐλλ.) » Χρήματα μυχῷ ἄντρου θείομεν, « Ὀδ. Ν. (ἡ ἐπιρ.) » Εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτὸν, « Γρφ. » Τίθεσαν δὲ θύραζε, « Ὀδ. Χ. » Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', ἀλλ' ὁμοῦ, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ.) » Ἐς δίφρον ἄρνα θῆτο, « Ἰλ. Γ. » Ἐς σὰς.. θήσομαι χέρας, « Εὐρ. (συχν.) » Τίθεμαι τὰ ὅπλα, « φρσ. (Α'.) βάλλω (φορῶ) τὰ ἅρματά μου, ὁπλίζομαι. » Οἵ δε πάτρης ἕνεκα ἐς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, « Ἐπγρ. » Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισι σίδηρον, « Ἠπ. » Εὖ ἀσπίδα θέσθω, « Ὅμ. » Τὰ ὅπλα εὖ (εἰς τάξιν) τίθεσθε, « Ξεν., καλοθέσατέ τα εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὰ ἔχετε εὐθὺς πρόχειρα. (καὶ Β'.) ἀκκουμβῶ κατὰ γῆς τὰ ὅπλα (κυρ. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κοντάρι) μου καὶ στέκω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕτοιμος, ςρατοπεδεύω ἔνοπλος. » Ἀπικόμενοι δὲ ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱροῦ τὰ ὅπλα ᾖ οἱ μὲν ὑπὲρ τὸ Ἡραῖον ἐστρατοπεδεύοντο, « Ἡρ. » Τοὺς ςρατιώτας ἐκέλευσε θέσθαι περὶ τὰ τείχη τὰ ὅπλα, « Ξεν. » Τοὺς μετ' αὐτοῦ θέσθαι κελεύσας τὰς ἀσπίδας, ᾖ αὐτὸς θέμενος, τὰ δὲ ἄλλα ὅπλα ἔχων, κατὰ μέσον στάς, ἔλεξε, « αὐτ. » Θέσθαι κελεύσας τὰ ὅπλα, καὶ ὀλίγον χρόνον ἀναπαύσας.. τὸ ςράτευμα, « αὐτ. » Θέμενος δὲ τὰ ὅπλα ὅσον 3 ἢ 4 ςάδια ἀπὸ τῶν φρουρῶν, ἡσυχίαν ἦγεν, « αὐτ. » Τὰ ὅπλα θεὶς, ἡσύχαζεν· εἶτ' ἀναλαβὼν αὖθις ἐξῄει, « Πλ. (ᾖ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ 6'.) » Ἀντία (« Ἐναντία) τὰ ὅπλα τίθεσθαί τινι (ἡ) πρός τινα, « αὐτ., ἀντιπαρατάττεσθαι εἰς μάχην (ᾖ μτνμ.) » Τιθέναι ἐν νῷ (ἐν φρεσί) τινι, « Ὅμ. » Τῷ δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ, « Ἰλ., τῷ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν νοῦν· (ᾖ μσ.) » Ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδὼ καὶ νέμεσιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, « Ὀδ. Δ., δὲν σᾶς ἦλθε κατὰ νοῦν, δὲν ἐστοχάσθητε (ἴδε καὶ 13 καὶ παρβλ. Βάλλω). 2) (ἰδιαιτ.) προτείνω ὡς βραβεῖον. » Γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκεν, « Ἰλ. Ψ. » Ἆθλον (» Τεύχη) τιθέναι, « Ὅμ., Ἰσκρ., Σοφ. 3) ἱδρύω (ὡς ἀφιέρωμα). Ἀνατίθημι· (κάτ' ἔκτ.) ἀποδίδω. » Ναὸν ἠελίῳ τεύξομεν, ἐν δέ κε θε'μεν ἀγάλματα, « Ὀδ. Μ. » Ἀσπίδας τάς δε θεοῖς ἔθηκεν, « Εὐρ. » Ὑμῖν τοῦτο, θεαὶ, τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον, « Θκρ. » Ἀχιλλεὺς μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν, « Ἐπγρ. (ᾖ τρπ.) » Ἐς τὴν τύχην τιθέναι, « Αξ. 4) βάλλω (καταθέτω) τι ὡς ςοίχημα· (ἐν γέν.) πληρόνω, καταβάλλω. (μτνμ.) διακινδυνεύω. » Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὸ δὲ θὲς ἀμνόν, « Θκρ. » Τιθέναι τὸ μετοίκιον (τὸ γιγνόμενον) κατὰ τὴν οὐσίαν ἑκάστου, « Δμ. » Ἀπὸ δὲ τούτων ἦν εἰς ἄλλα ἀνδράποδα τιθῆται εἴκοσι, « Ξεν. (ὅθ. μτνμ.) » Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, « Γρφ. 5) βάλλω (καὶ μσ. λαμβάνω) ὡς ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. » Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἐκκαίδεκα μνῶν Ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ, « Δμ. » Τὸ χωρίον τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, « αὐτ. » Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ, « Λυκοῦργ. (ὅθ. κατὰ μτχ.) » Θεὶς (ὁ δανεισθεὶς, καὶ) » Θέμενος (ὁ δανείσας ἐπὶ ὑποθήκῃ), « Πλάτ., ἢ 6) παρακαταθέτω. » Ἔδοξέ μοι, τὴν οὐσίην ἐξαργυρώσαντα, θέσθαι παρὰ σέ, « Ἡρ. 7) μετρῶ, λογαριάζω. » Ἐν χερσὶν ἔθηκεν, « Ἐπγρ., ἐλογάριασε μὲ τὰ δάκτυλά του, (ὅθεν 8) συγκαταριθμῶ. » Εἰς ἀνθρώπους (» Ἐν τοῖς φίλοις) —, « Ξεν. 9 (ἐν γέν.) φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω. » Τῆς παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίας εὐεργέτημ' ἂν ἔγωγε θείην (τοῦτο), « Δμ. » Ζημίαν τιθεὶς, εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος (τῶν πολιτῶν) ἀπόλοιτο, « Ξεν. » Τιμιωτέρους τιθέντες τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τίθημι στασιάζειν αὐτοὺς, « Ἰσκρ. » Οὐ τίθημι ζῆν τοῦτον, « Σοφ. » Θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο, « Δμ. (καὶ μσ.) » Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι, « αὐτ. » Οἱ τὸ κενὸν τιθέμενοι, « Ἀρςτ., φρονοῦντες ὅτι ὑπάρχει, παραδεχόμενοι. » Τίθεσθαί τι ὕςερόν (δεύτερόν) τινος, « Πλάτ. » Τίθεσθαι τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, « Πλ., προτιμᾷν. » Τίθεσθαι τὸ ζῆν εὖ ἐν πλούτῳ, « Ἀρςτ., φρονοῦντες ὅτι συνίσταται ἡ εὐζωΐα εἰς τὸν πλοῦτον. (καὶ περιφρ.) » Ἐν ἀδικήματι (» Ἐν αἰσχρῷ, » Ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας μέρει, » Ἐν ἐπαίνῳ, » Ἐν καλῷ, » Ἐν τιμῇ, » Εἰς οἰωνὸν χρηςὸν, κτλ.) τίθεσθαί τι, « Πλάτ., Εὐρ., Ἀρςτ., Πλβ., Βασ. κτλ., (ἢ) » Παρ' οὐδὲν (» Παρὰ φαῦλον, » Ἐν οὐδενὶ λόγῳ, » Περὶ πολλοῦ, » Ἐν μεγάλῳ κτλ.) τίθεσθαί τινα ἤ τι, « Αξ. (καὶ γεν.) » Ἑαυτοῦ τίθεσθαι, « Πλάτ., οἰκειοποιεῖσθαι. (καὶ πθ.) » Ἐτέθη ἡ φύσις, « Ἀρςτ., ὑπέθεσαν ὅτι ἡ φ. 10) καθίστημι, διορίζω· προσδιορίζω. » Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν, « Ἰλ. Ζ. » Ἱστορα δ' Ἀγαμέμνονα θείομεν, « Ἰλ. Ψ. » Τίθημι (καὶ μσ. » Τίθεμαι) νόμον, « Αξ., = Νομοθετῶ (τὸ μὲν ὡς ἐκ τοῦ νομοθέτου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ αὐτονομουμένου λαοῦ). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἔθηκε θύειν βασιλέα τὰ δημόσια ἅπαντα, « Ξεν., διέταξε (ἐθέσπισε) να ἐκτελῇ ὁ βασ. ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λας τὰς δημοσ. θυσίας. (καὶ μσ.) » Ἀγῶνα τίθεσθαι, « Γργ., = Ἀγωνοθετεῖν. » Ἡμέραν τίθεσθαι, « Δμ. » Τίθημι (ϗ μσ. » Τίθεμαι) ὄνομα, « Ὅμ. (καὶ ἑλλ.) » Καλοῦσι δὲ Ἰοκάστην με (τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο), « Εὐρ. 11) διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως, διευθετῶ· (Π.) φθειάνω, ἑτοιμάζω· συγκροτῶ· (ἐν γέν.) κάμνω (καθ' ὅλας σχεδὸν τοῦ Ποιῶ τὰς σημασ.)· προξενῶ. » Ἄλλου ἄλλον ἔθηκε θεὸς ἐπιδευέα φωτῶν, « Θκρ. » Μυρία Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, « Ἰλ. Α. » Ἕως ἂν θῷ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, « Γρφ. » Τίπτε τόσσον ἐβόησας, καὶ αὐπνοὺς ἄμμε τίθησθα; « Ὀδ. Ι. » Σῦς θῆκάς μοι ἑταίρους, « Ὀδ. Κ. » Λᾶάν μιν ἔθηκε (» Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε) Κρόνου παῖς, « Ὀδ. Π., Ἰλ. Ζ. » Ζεὺς ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτα, « Ἀρχίλ. » Μακάριόν μέ τις θεῶν ἔμελλε θήσειν, « Εὐρ. » Ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς, « Θκρ. » Τὸν γὰρ ἐγὼν ἔφασκον θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον, « Ὅμ. » Ἀοιδὸν ἔθηκεν (τὸν Ἡρακλ.) Εὔμολπος, « Θκρ. » Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, « Ὀδ. Ζ. » Τιθέναι κραυγὴν (σκέδασιν), « Εὐρ., Ὅμ. » Φάος ἐν νήεσι θήῃς, « Ἰλ. Π. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τίθησί με θανεῖν ἐρᾷν, « Εὐρ., μὲ κάμνει νὰ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη οἴκαδ' ἐλθέμεναι, « Ὀδ. Θ. » Τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς τιθέναι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Τὰ σαυτοῦ τιθέμενος εὖ, « αὐτ. » Καὶ τὰ οἰκεῖα χεῖρον τίθενται οἱ ἄνθρ., « » Τίθεσθαι κοινῇ τὰ πράγματα, « αὐτ. Θκ. » Τίθεσθαι καλῶς τὰς γινομένας συμφορὰς πρὸς ἀλλήλους, « Ἀνδκ., οἰκονομεῖν, συμβιβάζειν. (ϗ ἁπλ.) » Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν, « Θκ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Τίθεσθαι υἱόν τινα, « Λξ., = Υἱοθετεῖν. » Τίθεσθαι ἄλοχόν τινα, « Ὀδ. Φ., λαμβάνειν εἰς γυναῖκα, νυμφεύεσθαι· (ἐνεργ. δὲ) » Τιθέναι ἄλοχόν τινά τινος, « Ἰλ. Τ., νυμφεύειν, συνοικίζειν. » Γέλωτα τίθεσθαί τινα. « Ἡρ., περιγελᾷν· (καὶ δοτ. περιπ). » Τίθεσθαί τινα πιστὸν ἑαυτῷ, « Ξεν. » Χάριν τίθεσθαί τινι, « Ἡρ., κάμνειν χ. εἴς τινα. (καὶ προθετ.) » Θεῖναι φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισιν, « Ὅμ. » Συνθήκας (» Εἰρήνην, » Ὅρκον) τίθεσθαι πρός τινα, « Πλβ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τίθεσθαι πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα, « Ξεν. (καὶ ἁπλ.). » Δαῖτα (» Δόρπον, » Δώματα) τίθεσθαι, « Ὅμ., ἑτοιμάζειν, κατασκευάζειν. » Ἀγορὴν θέμενος, « Ὀδ. Ι., συγκροτήσας. (καὶ περιφρ.) » Σπουδὴν ἢ » Ἐν σπουδῇ (» Ἀγῶνα, » Γάμον, » Μάχην, Φόνον κτλ.) τίθεσθαι, « Λξ., ἀντὶ Σπουδάζειν, Ἀγωνίζεσθαι κτλ. » Ψῆφον—, « Δμ., ψηφηφορεῖν. (καὶ μτνμ.) » Γνώμην τίθεμαι, μὴ στρατεύεσθαι, « Ἡρ., γνωμοδοτῶ, (ἔθ. 12) (μσ. μὲ δοτ.) συγκατατίθεμαι. » Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ—, « Σοφ. » Ἐθέμην τῷ δόγματι, « Συν. 13) Π. λαμβάνω (κατὰ νοῦν)· Ἀναλαμβάνω· (ἐπὶ γυν.) Συλλαμβάνω. » Τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε, « Ἰλ. Θ. » Καθαρὸν θέμενος νόον, « Ὀγν., ἀναλαβὼν φρόνημα εἰλικρινές. » Δαίμων, ἀνδρὸς πρόσοψιν θηκάμενος, « Πίνδ., λαβὼν τὴν μορφήν. » Παῖδα (» Υἱὸν) ὑπὸ ζώνῃ τίθεσθαι, « Ὅμ. Ὕμν., λαμβάνειν ἐν γαστρί. 14) ( ) ἀφίνω κάτω, ἀποθέτω. » Τὰ ὅπλα—, « Λξ. (καὶ συνκδ.) » Τὸν πόλεμον—, « Θκ., τελειόνω, καταπαύω.

Τιθηνεία (ἡ). βύζαγμα, ἀνάθρεμμα· (ἐν γέν.) περίθαλψις, περιποίησις, [ἐκ τοῦ

†Τιθηνεύω, Μ. εύσω καὶ

Τιθηνέω-ῶ (καὶ μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Βυζάνω (μὲ τὸ γάλα μου), τρέφω, ἀνατρέφω· (συνκδχ.) χαϊδεύω· (καταχρ.) καλλιεργῶ· (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι. [ἐκ τοῦ

Τιθήνη (ἡ), [τιθαίνω]. βυζάστρα, παραμάνα· (ἐν γέν.) τροφός· (μτφορ.) γεννήτρια. » Ἔρις πολέμοιο τιθήνη, « Νόνν.

Τιθηνήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Τιθηνητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθηνός, τροφός.

Τιθηνητήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων πρὸς τιθηνείαν, τιθηνητῆρος ἴδιος, θρεπτικός.

Τιθηνία (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθηνεία.

Τιθηνίδια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ καθ' ἣν αἱ βυζάστρα (τιθῆναι) ἔφερον τὰ ἀρσ. παιδία εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμ. Κορυθαλλίας.

†Τιθηνίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ πθ. ισθήσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Τιθηνέομαι.

Τιθηνοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω (Περιποιοῦμαι) ὡς τιθήνη, [ἐκ τοῦ

Τιθηνοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατρέφων (περιποιούμενος) τινα ὡς-

Τιθηνός (ὁ, ἡ), [τιθαίνω]. τροφός, ἀνατροφεύς, ἐπιμελητής· (ἰδ. αἰτ. θηλ.) βυζάστρα, (μτφορ.) συνεργὸς πρὸς αὔξησιν. » Ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνός, « Λογγ.

Τίθησθα, Αἰολ. Π. ἀντὶ Τίθης ἢ Ἐτίθης, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνστ. ἢ παρτ. τοῦ Τίθημι.

Τιθόα (ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τιθήνη.

;Τιθός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Τιθαστός.

Τιθυμαλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, = Τιθύμαλος (παράλιος).

Τιθύμαλλα (τὰ), Π. πλθ (καθ' ἑτερογεν.) τοῦ

Τιθύμαλλος ϗ Τιθύμαλος (ὁ), [τιθή, διὰ τὸν γαλακτώδη ὀπόν του], εἰδ. ἢ γέν. φυτοῦ, (κοιν.) γαλατσίδα, (καὶ ἓν εἶδος, τὸ μεγαλήτερον) φλόμος.

†Τικτικός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεκτικός.

Τίκτω [†τέκω, συγγ. τῷ Τεύχω], Μ. τέξω καὶ (συνηθέστ.) τέξομαι (ἀόρ. Ἔτεκον, πρκ. Τέτοκα καὶ πθ. [μτγν.] τέτεγμαι καὶ [σπν.] Τέτογμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτέχθην). Γεννῶ, τεκνοποιῶ, (κυρ. ὡς ἐκ μέρους τῆς μητρὸς) παιδοκομῶ· (ἐν γέν.) παράγω· (μτφορ.) προξενῶ. » Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, « Γρφ. » Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα, « Ἰλ. Ε. » Οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκον, « Ὅμ. (ὅθεν κατὰ μτχ.) » Ὁ τεκών, » Ἡ τεκοῦσα, « ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ, (καὶ συναμφ.) » Οἱ τεκόντες, « οἱ γονεῖς· (καὶ ἐπὶ ζ.) » Βοὸς μήπω τετοκυίης, « Ἡσ. (καὶ μσ.) » Τέξῃ υἱόν, « Γρφ. » Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, « Ἰλ. Ε. (καὶ μτνμ.) » Γῆ δὲ τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον, Αἰσχλ. » Δᾷδα, ἣ ταχὺ πῦρ τέξεται, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠῶν τικτομένων, « Μυθ. (ϗ μτφορ.) » Χάρις χάριν ἀεὶ τίκτει, « Σοφ.

Τίλαι (αἱ), [τίλλω]. τὰ περιιπτάμενα ὡς κόνις εἰς τὸν ἀέρα λεπτότατα χνούδια (κροκίδια).

Τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφοδεύω ὑγρὰν κόπρον, (χυδ.) τσιρλίζω, ὅθεν

Τίλημα (τὸ). ὑγρὸν ἀφόδευμα (ἀποπάτημα), (χυδ.) τσίρλα.

†Τίλλα (τὰ), Γλσ. ἀντὶ Πτίλα.

;Τιλλάρια (τὰ). κονδύλια (τοῦ γραψίματος)· (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τιτλάρια.

Τιλλοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ μαδῶν τὸ γένειόν του, [πώγων καὶ

Τίλλω [συγγ. τῷ Ψιλός], Μ. τιλῶ (πθ. πρκ. Τετίλμαι). Μαδῶ, τσουμαδῶ· (μτφορ.) ἐγγίζω μὲ σαρκασμοὺς, σπαράττω χλευάζων· (μσ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) τραβῶ (ξερρίζονω τὰ μαλλιά μου μυρολογῶν τινα. » Νεκρὸν δ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην, « Ἰλ. Ω., (παρβλ. Κόπτομαι). (πθ.) » Τετιλμένοι, « οἱ θηλυδρίαι, (κατὰ λέξ.) μαδημένοι.

Τίλλων [;], ωνος (ὁ), εἶδος ἰχθ. τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Τίλμα (τὸ). τὸ ἀνασπώμενον διὰ τῆς τίλσεως, μαλλὶ μαδημένον, κροκίδι, ξαν) τόν. 2) = Τίλσις, μάδημα. 3) (ἰατρ.- = Σπασμὸς (τῶν μυόνων).

Τιλμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τίλμα.

Τιλμὸς (ὁ), = Τίλσις.

†Τίλος (ὁ), [τίλλω], = Τίλμα, (εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἱμματοτσύνουρα.

Τίλος (ὁ), [σπατίλη], = Τίλημα, τσίρλα.

Τίλσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τίλλω, μάδημα, τσουμάδημα· ξέφτισμα· (μτφορ.) σαρκασμὸς, ἔγγισμα· (συνκδχ.) πένθος, (παρβλ.) Κοπετός.

Τιλτός, ή, όν. Μαδημένος, (ἐπὶ ὑφάσμ.) ξεφτισμένος. » Τιλτὸς μοτὸς καὶ (ἁπλ.) » Τιλτόν, « ξαντὸν (διὰ ταῖς πληγαῖς), φτίλι. » Τιλτὸν (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ) τάριχος, « Λξ., ψάρι παστὸν καθαρισμένον (χωρὶς λέπια).

Τίλφη (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σίλφη.

Τίλων, ωνος (ὁ), = Τίλλων.

Τιμαξῶ, Δ. ἀντὶ Τιμήσω.

Τιμαιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) διάλογον ὡς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος.

†Τιμαῖος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Ἔντιμος.

Τιμαλφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Τιμῶ, σέβομαι. » Τοὺς θεοὺς, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Τιμαλφὴς [τιμή, ἄλφω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (εὑρίσκων, πωλούμενος μὲ) τιμήν, πολύτιμος. » Χρυσὸς κτῆμα τιμαλφέστατον, « Πλάτ.

Τιμᾶντα (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τιμάεντα, Δ. ἀντὶ Τιμήεντα, αἰτ. πλθ. τοῦ οὐδ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμάορος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τιμωρός.

Τιμάοχος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τιμοῦχος.

Τιμαρχία (ἡ), = Τιμοκρατία. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ Ῥωμ. κήνσορος, Τιμητεία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τιμαρχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Τίμαρχον, φαυλόβιος, κίναιδος.
Τιμασεῦντι, Δ. ἀντὶ Τιμήσουσι, γ'. πλθ. τοῦ μέλλ. τοῦ
Τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐξάνω ἢ Προσδιορίζω τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος, τὸ ἀκριβαίνω ἢ τὸ ξετιμῶ. » Ἡλίκον ἰχθὺν ὅσου τιμῶσιν, « Ἀθ. » Τιμᾷν τῆς ἀξίας, « Ἀρχδ. » Τιμᾷν πολλοῦ (μείζονος, τοῦ παντὸς [καὶ προθετ.] πρὸ παντὸς, ἀντὶ παντὸς), « Λξ. (καὶ πθ.) » Ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν αἴτιον, « Ξεν. 2) (μτνμ.) προσφέρω τιμὴν (σέβας) εἴς τινα, γεραίρω· κάμνω τινὰ μέτοχον ἢ φρονῶ τι ἄξιον τιμῆς, (Ἰταλ.) stimárе· (Π. κατ' ἀκρίβειαν, προσδίορ.) ἐκδικῶ τὴν τιμὴν τινος, (ἄλλ.) Τιμωρῶ. » Τίμησόν μοι υἱόν, « Ἰλ. Δ. » Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, « Ἰλ. Ψ. » Ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶν τὸν ἄξιον, « Ξεν. » Ἀντὶ γὰρ τοῦ τιμωρεῖν τοῖς τυράννοις, αἱ πόλεις μεγάλως τιμῶσι τὸν ἀποκτείναντα τὸν τύραννον, « αὐτ. » Χρήματα ἔδωκε τοῖς ἑαυτοῦ ταξιάρχοις, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμᾶν, εἴ τινας ἄγοιντο τῶν ὑφ' ἑαυτούς, « αὐτ. (καὶ δοτ. τρπλγ.) » Τιμᾶν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, « Ἰσκρ. (καὶ ἀπὸ ἀφύχ.) » Τιμῶντά σε τὸν πάρον τοῦ πατρὸς, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ὁ πλείστου ἐγὼ τιμῶμαι, « αὐτ. (καὶ Π. ἀντὶ πθ.) » Αἰεὶ τιμήσεσθαι, « Ὁμ. Ἰλμν. » Θανὼν καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ἐτιμήθη πάντων μάλιστα παρ' αὐτῷ, « Ἡρ. (ᾧ μὲ γεν. Π.) » Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι, « Ἰλ. Ψ. 3) (Νμ.) προσδιορίζω (κατὰ λέξ. ἐκτιμῶ) ὡς δικαστὴς (ᾧ μσ. ὡς ἀντίδικος ἢ ὑπόδικος) τὴν ποινὴν τοῦ ἐγκλήματος, καταδικάζω (εἰς πρόστιμον ἢ ἄλλην τιμωρίαν). (τὸ εἶδος ἢ τὸ ποσὸν τῆς ποινῆς εἰς γεν.) » Τὴν μὲν οὖν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι, « Λσ. (καὶ μὲ δοτ. πρσ.) » Τίνος τιμήσειν αὐτῷ (ἐνν. τὴν δίκην) προσδοκᾷς τὸ δικαστήριον; « Δμ. » Τῷ πατρὶ ζέκα ταλάντων ἐτίμησαν, « αὐτ. » Βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ, « αὐτ. » Ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν, « Ἀρχφ., καταδικάζειν ὅλους ἀνεξαιρέτως (διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ τιμητικοῦ πινακίου σημειουμένης μακρᾶς γραμμῆς ἢ ὁπ. ἦτον καταδικαστικὴ, καθὼς ἐκ τοῦ ἐναντ. ἡ βραχεῖα ἀθωωτική), (ὅθεν ἀπολ.) » Τιμᾶν βλέπω, « αὐτ., δὲν κυττάζω παρὰ νὰ καταδικάσω. (καὶ προθετ.) » Ἡ Ἡλιαία τιμάτω περὶ αὐτοῦ, ὅτου ἂν δόξῃ ἄξιος εἶναι, « Ἀρχφ. (καὶ μσ.) » Τιμᾶσθαί τινι (ἐνν. τὴν δίκην) δεσμοῦ (κτλ.), « Ἡτρ. » Θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ, « Δείν., κηρύξας αὐτὸς ἑαυτὸν ἄξιον θ. » Τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν (ἴσ. ὀρθότ. ἐμαυτῷ) τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, » Λκ. (ᾧ πθ.) » Ἐὰν ἀργυρίου τιμηθῇ τῆς ὕβρεως, « Δμ., ἐὰν καταδικασθῇ ἐπὶ ἐξυβρίσει εἰς πρόστιμον.

Τιμὴ (ἡ). [τίω]. ἡ ἀξία (τὸ ἀντίτιμον [Γαλλ.] la valeur) τοῦ πράγματος. » Τὸ μηδενὸς ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμὴν, « Ἀρστ. » Τίς ὠνεῖται τοῦτον; (Β. Τίς ἡ τιμή; (Α.) Δύο μναῖ, « Ἀκ. » Τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τεθνηκότος, « Γρφ. » Παρὴν ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας, « Ξεν. » Χρήματα ὑπάρχειν εἰς τιμὴν τῶν ἵππων, « αὐτ. » Τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλοὺς πολλαπλασίους χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν, « αὐτ. (καὶ ἐμφαντ.) » Ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα (κτήνεα), « Ἡρ., μὲ ἀβρὰν πληρωμήν. 2) (μτνμ.) σέβας τὸ ὁπ. ἀρέλλεται ἢ ἀπονέμεται εἰς τινα, δόξα, ὑπόληψις, (Γαλλ.) estime; honneur. » Ἄγειν ἐν τιμῇ (« Διὰ τιμῆς ἔχειν) τινα, « φρσ., ἔχειν εἰς ὑπόληψιν, τιμᾶν. » Ἐπὶ τὴν τοῦ δικαίου τιμήν, « Πλάτ., διὰ τὸ πρὸς τὴν δικαιοσύνην σέβας. 3) ὑπεροχὴ, ποιοτίμησις· ἀξίωμα· ἐξουσία· ἀπιστεσία. » Τιμῆς βασιληΐδος, « Ἰλ. Ζ. » Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔσχε (ἡ Ἀφροδίτη), « Ἡσ. 4) (συνδχ.) σημεῖαν τιμῆς, βραβεῖον, γέρας· ἀριέρωμα. » Τιμὰς οὐκ ἐδίδουν υἱοῖς, « Ἡσ. » Δηλοῦν τῶν θανόντων τὰς τιμάς, « Θκ. 5) τίμημα· πρόστιμον (πρὸς ἱκανοποίησιν)· (ἐν γέν.) ποινὴ, τιμωρία· ἐκδίκησις. » Τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣν τιν' ἔοικεν, « Ἰλ. Γ. » Εἰ δ' ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, « αὐτ., » Σοὶ τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, « Ἰλ. Δ.

Τιμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τίμιος, ἔντιμος, πολύτιμος. » Πάντα τιμάντα τὰ παρ' φίλων, « Θκρ.

Τίμημα (τὸ). τὸ ποσὸν τῆς ἐκτιμήσεως, ἡ ἀξία τοῦ ἐκτιμηθέντος πράγματος (ᾧ ἰδιαίτ.) τῆς ἐκτιμηθείσης περιουσίας τοῦ πολίτου (κατ' ἀναλογίαν τῆς ὁπ. ἐκανονίζετο ἡ φορολογία του), (Λτν.) census· (ἐν γέν.) εἰσόδημα, πρόσοδος. » Ὅπου ἐκ τῶν τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν πλουτοκρατίαν ἐνόμιζεν (ὁ Σωκράτης) εἶναι, « Ξεν. 2) (Νμ.) πρόστιμον (κυρ. τὸ κατ' ἐκτίμησιν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προσδιοριζόμενον), ποινὴ χρηματικὴ, (ἐν γέν.) τιμωρία, (Πλάτ.).

Τιμῆντα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τιμήεντα, αἴτ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμήορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τιμάορος.

Τιμηρύω, Μ. ύσω, Ρλσ. [τιμὴ, ἐρύω], = Τιμωρυλκέω.

Τιμῆς, ῆσσα, ῆν (ἡ γεν. Τιμῆντος, ῆσσης), Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Τιμήεις.

Τιμήσιος (ὁ, ἡ). τιμῆς ἄξιος, ἔντιμος.

Τίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τιμάω, ἐκτίμησις, διατίμησις (κυρ. τῆς περιουσίας ἑκάστου πολίτου καὶ ὁ κατ' αὐτὴν προσδιορισμὸς τῆς φορολογίας τη), (Λτν.) census, (ἐν γέν.) περιουσία, πρόσοδος, (παρβλ.) Τίμημα. 2) (Νμ.) ἐπιβολὴ προστίμου (κυρ. κατ' ἐκτίμησιν), (ἐν γέν.) προσδιορισμὸς τῆς ποινῆς, καταδίκασις. 3) (οπν.) ἀντὶ Τιμὴ, σέβας, ὑπόληψις.

Τιμῆσσα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Τιμήεσσα, θηλ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμητεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ (ἐν Ῥώμῃ) Τιμητοῦ.

Τιμητέον, θετ. τοῦ Τιμάω.

Τιμητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι Τιμητὴς (censor).

Τιμητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκφράζων ἢ ἀπονέμων (ἢ γινόμενος πρὸς) τιμήν.

Τιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τιμῶν (ἐκτιμῶν) τι, (ἰδιαιτ.) ὁ προσδιορίζων τὸ τίμημα τῆς δίκης· (εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ ἐκτιμητὴς τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, (Λτν.) censor.

Τιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τιμητείαν ἢ τὸν Τιμητὴν, Τιμητοῦ ἦθος. » Τιμητικὴ ἀρχὴ, « Λξ., ἡ τοῦ Ῥωμ. κήνσορος, ἡ (ἄλλ.) Τιμητεία. ‖. (οὐσ.) ὁ χρηματίσας Τιμητὴς. (Λτν.) vir censorius. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (δικαστ.) τίμησιν. » Πινάκιον τιμητικὸν, « Ἀρχ., ἡ πινακὶς ἐπὶ τῆς ὁπ. οἱ ἐν Ἀθ. δικασταὶ ἐγράτταν τὴν ἀπόλυσαν ἢ καταδίκασαν γραμμὴν (ἴδε Τιμάω). 3) (ἐνίοτε) πρόθυμος ὡς τὸ ἀποτίμειν ἑκάστῳ τιμὴν, πολιτικὸς, ὑποχρεωτικὸς.

Τιμητὸς, ἡ, όν. Ἐκτιμημένος ἢ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ, ἐπιθετικὸς τιμήσεως. » Ἀγῶν—, « Νμ., κρίσις τῆς ὁπ. ἡ ποινὴ (τὸ πρόστιμον) δὲν εἶνε προσδιορισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ μένει εἰς τὴν ἀπόφασιν (ἐκτίμησιν) τῶν δικαστῶν ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑποδίκου (ἴδε Ὑποτιμόομαι), (ὁπ' ἐναντ. τοῦ Ἀτίμητος). » Καὶ τούτῳ μὲν, ἐὰν καταψηφισθῇ, τιμητὸν· ἐμοὶ δ' ἀτίμητον τοῦτ' ἐστι, « Δμ.

ʒΤιμιοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἀκριβά, εἶμαι.

ʒΤιμιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μὲ τιμὴν (πολλὴν τιμὴν, ἀκριβά).

Τίμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐν τιμῇ ὤν, ἔντιμος, σεβάσμιος, ἀξιότιμος (ἐπὶ πραγμ.) πολλοῦ ἄξιος, ἀκριβὸς, πολύτιμος. » Οὕτω τίμια πωλεῖται ὥστε κτλ., « Ξεν. » Τιμιωτέρους τιθέναι τοὺς δικαίους τῶν δίκων, « αὐτ. 2) τιμῆς πρόξενος. (ὅθεν) » Τὸ τίμιον, « Διόδ., ἡ τιμὴ, ἡ ἀξιοπρέπεια. (καὶ πθ.) » Τὰ τίμια, « Γρφ., αἱ τιμαὶ, τὰ ἀξιώματα. ‖. (τὸ οὐδ.) Τίμιον, ἐπίρ. ἀντὶ τιμίως, ἀκριβά.

Τιμιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τιμίου.

†Τιμιουλκέω-ῶ [τιμὴ, ἕλκω], Μ. ήσω. Αὐξάνω (Ἀναιβάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, ἀκριβαίνω.

Τιμίως, ἐπίρ. Μὲ τιμὴν, ἀκριβά.

†Τιμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγράφω, Προσδιορίζω ἐγγράφως) τὰς τιμὰς τῶν πωλουμένων, (ἐν γέν.) ἐκτιμῶ, διατιμῶ.

Τιμοκρατία (ἡ). εἶδος διοικήσεως (ἀριστοκρατίας) ἐχούσης βάσιν τὴν τιμὴν, (κατὰ τὸν Ἀρχτ.) ὅπου τὰ ἀξιώματα δίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμήματος τῆς περιουσίας ἑκάστου.

Τιμοκρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἔχων βάσιν τὴν τιμοκρατίαν.

ʒΤιμόπτολις, ιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τιμῶν (ἢ τιμώμενος ἀπὸ) τὴν πόλιν.

Τῖμος ἡ (πιθανώτ.) Τιμος (ὁ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Τιμὴ.

Τιμουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τιμοῦχος (ὁ), [τιμή, ἔχω]. ἄρχων (εἴς τινας ἀριστοκρατικῶς διοικουμένας πόλεις καὶ ἀποικίας Ἑλληνικάς).

Τιμώνιον (τὸ). οἴκημα μοναχικὸν (παράμερον) ὅπου ζῇ τις μεμονωμένος καθὼς ὁ μισάνθρωπος Τίμων.

Τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι τιμωρὸς (βοηθὸς, [κυρ. δὲ] ἐκδικητὴς τῆς τιμῆς) τινος, (ἐν γέν.) ἀμύνω, βοηθῶ. » Ἱκέτις ἵζετο, τιμωρῆσαι ἑαυτῇ κελεύουσα, « Ἡρ. » Ἐστρατεύετο ἐπὶ τὴν Νῖνον, τιμωρέων τῷ πατρὶ, « αὐτ. » Τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ οἰκήματα ἐμπεπρησμένα (ὑπὸ τοῦ βαρβάρου), τοῖσι ἡμέας ἀναγκαίως ἔχει τιμωρέειν ἐς τὰ μέγιστα, « αὐτ. » Ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον, γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα, « Σοφ. » Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ πεποίηται Πατρόκλῳ, ὡς ἑταίρῳ ἀποθανόντι, εὐπρεπέστατα τιμωρῆσαι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ δὲ, ἀρπασθεισέων γυναικῶν, σπουδὴν ποιεῖσθαι τιμωρεῖν, ἀνοήτων, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἐμοῦ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης, οὐ ξυνέρδεις, « Σοφ. 2) (μὲ αἰτ.) παιδεύω, κολάζω· (ἐν γέν.) ἐκδικοῦμαι. » Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν, « Σοφ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Δέχομαί τε ἱκέτην σε, ᾗ τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα, σὺν θεοῖς, ὑπιχνοῦμαι, « Ξεν. (συνήθ. δὲ μσ.) » Τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρημαι, « αὐτ. » Ἀδύνατοι γίνονται τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικήσαντας, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) » Βουλόμενοί μιν ἀντὶ τουτέων τιμωρήσασθαι, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) » Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐτιμωρούμην αὐτοὺς, « Ξεν. » Νῦν ἔξεστι Λακεδαιμονίους, πάντων ὧν ἐπεποιήκεσαν ὁμᾶς, τιμωρήσασθαι, « αὐτ. (ἢ σπν. αἰτ.) » Εἰ μὴ σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην, « Εὐρ. (καὶ προθετ.) » Τετιμώρησαι ἐς πάτρων τὸν σὸν, « Ἡρ.

Τιμώρημα (τὸ), τὸ γινόμενον πρὸς τιμωρίαν (βοήθειάν ἢ ἐκδίκησίν) τινος.

Τιμώρησις, εως (ἡ), τὸ τιμωρεῖν, βοήθεια ἢ ἐκδίκησις.

Τιμωρητὴρ ᾗ

Τιμωρητὴς, οῦ (ὁ), = Τιμωρὸς, βοηθὸς ἢ ἐκδικητής.

Τιμωρητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ τιμωρεῖν, ἐκδικητικὸς ἢ ἀμυντικός.

Τιμωρητὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος τιμωρηθῆναι, ἐπιδεκτικὸς τιμωρήσεως.

Τιμωρία (ἡ). βοήθεια, ἐπικουρία. » Πολιορκήσονται ἐν νήσῳ, ἵνα σφι τιμωρίη οὐδεμίη ἐπιφανήσεται, « Ἡρ. » Τιμωρίαν παρέχειν (ἢ) ποιεῖσθαί τινι, « » Τῇ δ' ἀπὸ τῶν Λακεδ. τιμωρίᾳ πιστεύοντες, « αὐτ. 2) ἐκδίκησις, ἱκανοποίησις. » Διαφέρει δὲ τιμωρία ᾗ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ, « Ἀρςτ. » Τιμωρίαν λαμβάνειν, « Ἀντ., = Τιμωρεῖν. » Τιμωρίᾳ μετέρχεσθαί τινα, « Δμ. » Τῷ παιδὶ τιμωρίας τινὸς τυχεῖν, « Ξεν. 3) (ἐν γέν.) ποινὴ, παιδία, βάσανος. » Ἀδικεῖ τις ἑκὼν, ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ, « Δμ. » Μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾷν, « Διόδ. » Οἱ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν, « Πλ., οἱ βασανισταὶ, οἱ δήμιοι, [ἐκ τοῦ

Τιμωρὸς (ὁ, ἡ), [τιμὴ, οὖρος ἢ ὥρα]. ἐκδικητὴς (τῆς τιμῆς τινος), κολαστὴς, ἢ προστάτης, βοηθὸς, ὑπέρμαχος· (καὶ εἰς μερικὰς πόλεις) δικαστής. » Ἱκέτης σοι προσπίπτω, καὶ τιμωρὸν αἰτοῦμαί σε ἐμοὶ γενέσθαι, « Ξεν. » Ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι, « Ἀπλλν., προστάτιδες. » Τιμωρὸς λόγος, « Ἡρ., παρορμητικὸς πρὸς ἐκδίκησιν.

Τὶν ἡ (ἐγκλιτ.) Τιν, Δ. Π. ἀντὶ Τοὶ = Σοὶ ἡ (σπν.) Σὲ, δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ Σύ. » Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει, « Θκρ. » Τί τὶν; « αὐτ., τί πρὸς σὲ; τί σοι μέλει; » Ἃ φροντὶς μακρὰν τὴν νύκτα ποιεῖ τιν, « αὐτ. » Τὶν ἀμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων, « αὐτ.

Τίναγμα (τὸ). τὸ τιναχθὲν ἢ τινασσόμενον, κίνημα τινασσομένου. 2) = τῷ

Τιναγμὸς (ὁ), τὸ τινάσσειν ἢ τινάσσεσθαι, κλονισμὸς, τίναγμα.

Τινάκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τινακτὴρ, Π. ἀντὶ

Τινακτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τινάσσων (κλονῶν, συσσείων). » Γαίης —, « Π., = Ἐνοσίγαιος.

†Τινακτοπήληξ [τινάσσω, πήληξ], ηκος (ὁ), Γλσ. (ἀθλία ἐξήγ. τοῦ) Κορυθαίολος.

Τινάκτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τινάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τινακτής.

Τινάσσω [συγγ. τῷ Τείνω], Μ. άξω. Σείω, κουνῶ, κλονῶ, τινάζω. » Ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν, « Ἰλ. Υ. » Χερσὶ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντα, « Ὀδ. Χ. » Ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξεν, « αὐτ. » Κιθάραν (ἡ) » Νεῦρα κιθάρας —, « Ἐπγρ., κρούειν. » Δεσμὰ —, « αὐτ., = Ἀποσείεσθαι, (Γαλλ.) secouer ses fers. (καὶ μσ.) » Τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ, « Ὀδ. Β. (καὶ πθ.) » Πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος, « Ἡσ. » Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες, « Ἰλ. Π. » Φοβῷ τινάσσεσθαι, « Ἀπλλν.

†Τινὴ, Δ. (σπν.) ἀντὶ Τιν.

Τινθαλέος, α, ον, Π. καυτερὸς, διάπυρος, [ἐκ τοῦ

Τινθὸς [συγγ. τῷ Τύφω ᾗ τῷ Ατν. titio], ἡ, ὸν, Π. ζεστὸς, καυτός. ||. (οὐσ) » Τινθὸς λέβητος, « Λυκ., ἡ γαστὴρ, τὸ κοίλωμα.

Τίννυμι ἢ Τίνυμι, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.) ἀντί-

Τίνω [τίω], Μ. τίσω (πρκ. Τέτικα καὶ πθ. Τέτισμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτίσθην κτλ.). Πληρόνω, ἀποδίδω. » Τιμὴν (» Ζωάγρια, » Θρέπτρα) τίνειν τινί, « Ἰλ. Γ. Σ. » Οὐ καλὸν γὰρ, αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν, « Σοφ. (κυρ. δὲ μτνμ.) » Ποινὰς (» Δίκας) τίνειν, « Αἰσχλ., Ξεν., Εὐρ., διδόναι δίκην, τιμωρεῖσθαι. » Ὕβριν τίνειν, « Ὀδ. Ω., διδόναι δίκην τῆς ὕβρεως. » Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα, « Ἰλ. Α. » Τίνειν ἀμοιβὴν, « Νόνν., ἀποδιδόναι τὰ ἴσα, (Γαλλ.) payer de retour. » Τίνειν κακὴν ἀμοιβὴν πατρὸς, « Ἀπλλν., παιδεύεσθαι σκληρῶς διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρός του. (ᾗ ἀπολ.) » Ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισε, ὁ δ' ὕστερον, « Σόλ. (καὶ μσ.) » Ἡμεῖς κατὰ δῆμον τισόμεθα, « Ὅμ., θέλομεν τὰ εἰσπράξῃ. ||. (ἰδιαιτ. μσ.) εἰσπράττω (καὶ μτνμ. ἐκδικῶ) τὴν τιμήν τινος, (ἐν γέν.) ἐκδικοῦμαι· παιδεύω, τιμωρῶ· (ἐνίοτε ἐπὶ καλοῦ) ἀνταμείβω. » Ζεὺς ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅς με πρότερος κάκ' ἔοργεν, « Ἰλ. Γ. » Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους τίνυται, ὅς τις ἁμάρτῃ, « Ὀδ. Ν. » Θεοὶ ἀνθρώπους τίνυνται, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσῃ, « Ἰλ. Γ. Τ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων ἧς ἀλόχοιο, « Ἡσ. » Οὐκ ἐπ' αὐτοῖς τίνονται μάκαρες πρήγμασιν ἀμπλακίας· ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος· ὃς δὲ φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασε, « Θγν. (ᾗ γεν. προθ.) » Ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ Ἑλλήνων τίσωνταί σε, « Ἡρ. (ᾗ ἑλλ.) » Ἦτ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, « Ἰλ. Γ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) » Τὸν εὐεργέτην ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς τίνεσθαι, « Πίνδ.

Τίποτε; ἀντὶ Τίποτε; τί λοιπόν; τί (διατί) ἄρά γε;

Τίπτε; Π. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τίποτε;

Τὶρ, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Τὶς.

Τὶς (τὸ οὐδ. Τὶ), τινὸς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.), ἀντνμ. Ἀόριςτ. Ἕνας, ἕνας κάποιος· κανένας· (ἐνίοτε) πᾶς ἕνας, ἕκαςος· ὁποιοσδήποτε· (ἐνίοτε ἐμφαντ.) κἄτι τι. » Ἀνθρωπός τις, « Γρφ., Μυθ. » Καλή τις οὖσα, « Ἀνκρ. » Ἄλλοι τινὲς, « Αξ. » Καὶ ποτέ τις εἴπῃσιν, « Ἰλ. Ζ. » Φήσει τις ἄν, « Δμ. » Δώσει τις δίκην, « Ἀρςφ. » Ποῖ τις τρέψεται, « αὐτ. » Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων, « Ὅμ. » Εἴπου τίς τινα ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ, « Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Νῆσός τις εἰν' ἁλὶ κεῖται, « Ὀδ. Π. » Ἔστι δέ τις ποταμὸς, « Ἰλ. Α. » Δοῦπον αὖ κλύω τινά, « Σοφ. » Ἐάν τι συμβαίνῃ « Δμ. » Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, « Ἰλ. Β., καθείς. » Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, « Ἰλ. Ρ. » Κακολογίης πέρι τῆς εἰς Δημάρατον ἔχεσθαί τινα τοῦ λοιποῦ κελεύω, « Ἡρ. » Καί τις οἰκίην ἀναπλασάσθω, καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω, « αὐτ. » Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γιγνώσκοι, « Ξεν. » Παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι, « αὐτ. » Χρὴ ποιήσασθαί τινα ἡμῶν πρόνοιαν, εἰδότας ὅτι χρ., « Δμ. (ᾗ μὲ ἄλλ. ἐπίθ.) » Πᾶς τις, » Αὐτός τις, » Εἷς τις κτλ. » Ὁ μέν τις, ὁ δὲ.., « Αξ. » Ἤδη δέ τις τὰς ἀγέλας ἐφρούρει, θατέρου..., « Λόγγ. » Ἰδών τινας αὐτῶν ἐπιδεδεμένους, τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν. πλθ. ἐξαιρετ.) » Θεῶν τις, « Ὅμ. (καὶ κατὰ παρένθ.) » Τῶν τις ἱρέων, « Ἡρ. ἀντὶ Τῶν ἱερέων τις. (καὶ ἑλλ.) » Κἂν γαμῇ πότ' αὐτός, ἢ τῶν ξυγγενῶν (ἐνν. τις), ἢ τῶν φίλων, « Ἀρςφ. (καὶ ἐμφαντ. ἢ κατ' ἐπέκτασιν) » Κἠγὼν τις φαίνομαι ἡμες, « Θκρ. » Πύχεις τις εἶναι, « Εὐρ. » Λέγειν τι, « Αξ., κἄτι τι (λόγου ἄξιον δηλ., ἀπ' ἐναντ. τοῦ Οὐδὲν λέγειν)· (καὶ ἐν εἴδει εἰρων.) » Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης, « Ὀδ. Ρ., κἄτι πολλὰ θαῤῥετὸς καὶ ἀδιάντροπος εἶσαι! » Οὐ δοκεῖ μοι ἀρετὴν εἶναί τις ἡ Λιβύη σπουδαίη, « Ἡρ., δὲν εἶνε κανὲν μεγάλον (πολὺ) πρᾶγμα. (ἢ κατ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βλάττωσιν καὶ ὡς ἐν εἴδει εἰκασίας ἢ τροπολογίας) « Ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής, « Θκρ., δὲν εἶμαι κανένας τόσον εὐκολόπειστος. « Δυσμαθής τις, « Λξ., ὀλίγον τι. « Ἤ τις, ἢ οὐδείς, « Ἱππ., Θηλ. σχεδὸν οὐδείς. « Ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας οὐδείς, « Εὐρ., ὁμοιάζει ὡς ἄν (ἰδίως δὲ ἐπὶ ποσότ.) « Ὅσας τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν, « Ὁδ. Κ., ὡς ἂν πόσος ἀράγε. « Οὐ γάρ τινα πολλὸν χρόνον ἦρξεν., « Ἱππ., ὄχι τόσον πολύν. « Ὀλίγα ἄττα. « Λξ., πολλὰ ὀλίγα, δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα. (καὶ μὲ προσδιορ. ἀριθμ.) « Τὴν δὲ πόλιν ἐνιαυτὸν μέν τινα.., ἔδοσαν αὐτοῖς ἐνοικεῖν· ὕστερον δὲ.., « Θκ., (κοιν.) κανένα χρόνον. « Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας, « αὐτ., (κοιν.) κάμμιὰν ἑβδομηνταριὰν ἡμέραις. « Καὶ ἐς διακοσίους μέν τινας αὐτῶν ἀπέκτεινον, οἱ δὲ ἄλλοι διέφυγον, « αὐτ. (καὶ παραλλ.) Εἴ τις δύο, ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, « Σοφ. (καὶ ὡς περιττ.) « Ἕκαστός τις· (καὶ μάλιστα εἰς τὸ οὐδ. ἑλλ. πρυθ. ἀντὶ ἐπίρ.) « Ὀλίγον τι, « Μᾶλλόν τι, « Σχεδόν τι, « Οὐδέν τι, « Διαφερόντως τι, « Πάλαι τι, « Οὕτω δή τι, « Ἱππ.

Τίς (τὸ οὐδ. **Τί**); τίνος; ἀντων. Ἐρωτημ. Πῶς; « Ἀτρείδην πρισέειπε καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ, Τίς οὗτος ἀνὰ στρατὸν ἕρχεται οἷος νύκτα δι' ὀρφναίην; « Ἰλ. Κ. « Τίς κέν μοι τόδε ἔργον τελέσειεν; « αὐτ. « Τίς ἦδε γώρα, καὶ τίνες ναίουσί νιν; « Εὐρ. « Τίς εἰ σύ; ἵνα ἀποκρισιν δῶμεν τῷ πέμψαντι ἡμᾶς, « Γρφ. « Ἰδών τινας ἐπιδεδεμένους, ἠρώτα τί πάθοιεν, « Ξεν. « Τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς; « Σοφ. (εἰς τὰς ἐμμέσ. ἐρωτ. ἢ μετὰ τὰ ἐρωτημ. ἢ διστακτ. ἢ ζητητ. ῥήμ. ὡς ὁρικ.) « Ἠρώτα δή ἕπειτα· Τίς εἶη καὶ πόθεν ἔλθοι, « Ὀδ. Ο., « Οὐκ οἶδα τί φῶ, « Λξ. « Καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσι. « Ξεν. « Ἀλλ' ὅταν τί ποιήσωσι, νομιεῖς ἐπιμελεῖσθαί σου; « Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) « Τὸν τίνα φής « Λξ. ‖. (τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. οὐσ. ὀν. ἡ ῥήματος) « Ὁ γέρων δὲ τί (ἐνν. ἔφη) πρὸς ταῦτα; « Λκ. « Τί (ἐνν. μέλλει ἢ μέτεστιν) ἐμοὶ καὶ σοί; « Γρφ., Ἐπκτ. « Τί (ἐνν. καινόν ἐστι) νόμῳ καὶ βασάνῳ; « Δμ. « Τίμοι (ἐνν. συμφέρει) θεοὺς σέβειν δωρολήπτας; « Ἀγιλ. Τατ. (καὶ πρὸς πλθ. καταχρ.) « Τί δὲ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα; Πλάτ. (ἢ πρόθ. ἀντὶ ἐπίρ.) « Τί κλαίεις; « Γρφ., Ὅμ. ἀντὶ διατί; « Τί οὖν ἔφη, οὐ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστι; « Ξεν. (καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) « Τί γάρ; « Τί δέ; « Τί δή; « Τί δήποτε; « Τί μήν; « Τί ὅτι; « Τί ποτε; κτλ. ‖. (ἐνάρθρ.) « Τὸ τί ἦν εἶναι, « Φλαφ., ἡ οὐσία (τὸ ἀφῃρημ. ὑπαρκτόν) τῶν πραγμάτων.

Τισαίατο, Ἰων. ἀντὶ Τίσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίνω ἢ Τίω.

Τισιγλίτης, ου (ῶ) [Περσ.], ὁ, ἀγγείου.

Τίσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τίνω, πληρωμή· (μετγν.) ποινή, τιμωρία, ἐκδίκησις, ἱκανοποίησις· (ἀπν. ἐπὶ καλοῦ) ἀνταμοιβή. (ἐν γέν.) ἀνταπόδοσις. « Οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω, « Ἰλ. Χ. « Τῶν ἀδικησάντων τίσις ἔσεσθαι ἥματα πάντα, « Ὅμ. Ὕμν. « Τίσιν διδόναι, « Ὀρ., = Δίκας διδόναι, τιμωρεῖσθαι· (πλθ.) « Οὕτω δὴ αὐτὸν αἱ τοῦ Παλυκράτους τίσιες μετῆλθον, « Ἡρ., (κοιν.) τὸν ηὗρ' ἡ ἁμαρτία του.

Τιταίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐτίτηνα καὶ μσ. Ἐτιτηνάμην), Π. ἀντὶ Τείνω, τραθῶ, τεντόνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω· (μσ. ἢ ἑλλ.) ἐκτείνομαι· (συνκδ.) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ· σπεύδω· τρέχω. « Τόξα (« Τάλαντα) τιταίνων, « Ὅμ. « Προπάροιθε θρόνων ἐτίτηνε τραπέζας, « αὐτ. « Ἵππος ἅρμα τιταίνων, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Ἵππος θέε. τιτανόμενος πεδίοιο, « αὐτ. « Ἀψ ὤσασκε τιτανόμενος, « αὐτ. « Τῷ ᾗ τῇ τιτανόμενος, « Διον. « Αὐτὸς δὲ, σπεύδοντι ἐοικώς, Περσεύς ἐτιταίνετο· ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐῤῥώοντο, ἰέμεναι μαπέειν. « Ἡσ. « Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσί, « Π., ἐκτείνας καὶ λεβόν.

Τιταίνω (τὸ ι μακρ.), Π. ἀντὶ Τίνω, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. « Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας καλέεσκε· φάσκε δέ, τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. « Ἡσ.

Τιτὰν [τιταίνω· ἡ τίτας ἡ τιταξ], ᾶνος (ὁ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ πρῶτοι γίγαντες (υἱοὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κτλ.)· (ἰδιαιτ. παρὰ Π.) ὁ Ἥλιος· (ἐνίοτε) ὁ Ἡρακλῆς· (συνκδ.) βάρβαρος, ἄγριος, (ὀθ. Κωμ.) παιδεραστής.

Τιτανιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιτανίη, θηλ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτανικός, ή, όν. Ὁ τῶν τιτάνων, τιτᾶνος ἴδιος· (ἐπιμ.) ἄγριος, (ὀθ.

Τιτανικῶς, ἐπίρ. Ἀγρίως, ὡς οἱ Τιτᾶνες.

Τιτάνιος, α, ον. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Τιτάνων. ‖, (οὐδ.) Τιτάνια (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Τιτ.

Τιτανίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τιτάν, ἀδελφὴ ἢ θυγάτηρ τῶν Τιτ.

†**Τίτανις**, εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τίτανος.

Τιτανογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν Τιτάνων πραγματευομένη συγγραφή (ἱστορία).

Τιτανοκράτωρ, ορος (ὁ), Π. νικητὴς τῶν Τιτ.

Τιτανοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (ἀποκτείνας) τοὺς Τιτ., φονεὺς καὶ

Τιτανολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετὴρ (ἐξολοθρευτὴς τῶν Τιτ.

Τιτανομαχία (ἡ). ἡ τῶν Τιτ. ἢ κατὰ τῶν Τιτ. μάχη.

Τιτανόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς Τιτᾶνος.

Τίτανος (ἡ). (ἐν γέν.) ἀσπρόχωμα· ἀσβεστόπετρα· (ἰδιαιτ.) γύψος ἢ ὑδρέστης· (ἐνίοτε) σκόνι μαρμάρου.

Τιτανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλτίφω μὲ τίτανον, ἀσβεστόνω.

Τιτανώδης (τὸ ι καὶ ω μακρ.), ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τοὺς Τιτᾶνας, καταπληκτικός, ἄγριος. « Τιτανῶδες ἐνιδών, « Δκ., ἀγριοκυττάζας.

Τιτανώδης (τὸ ι καὶ α βρχ.), ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τιτάνου, ἀσβεστώδης.

Τιτανωτὸς [τιτανόω], ή, όν. Ἀδειμμένος μὲ τίτανον, ἀσβεστωμένος.

†**Τίταξ** ἢ **Τίτας** (ὁ), (κατὰ τὴν ἀρχ. διάλεκτ. τῶν Θεσσαλ.) Βασιλεύς.

Τίτας, α (ὁ), Δ. Π. [τίνω], τιμωρὸς, ἐκδικητής.

Τιτηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Τιτάνων.

Τιτήν, ῆνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τιτὰν ἢ Τιτανικὸς.

†**Τιτήνη** (ἡ), θηλ. τοῦ Τίταξ.

Τιτήνιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Τιτάνιος.

Τιτηνὶς, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Τιτανὶς.

Τιτθεία (ἡ). βύζαγμα, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ

Τιτθεύω, Μ. εύσω. Βυζάνω (Ἀνατρέφω [Τουρκ.] Δαδεύω) τινὰ ὡς τίτθη. ‖. (ἀμτβτ.) εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς) =

Τίτθη (ἡ), = Τιθήνη, βυζάστρα, παραμάνα, (συγχ. τῷ Τήθη ᾗ

Τιτθὴ (ἡ). ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ (τοῦ τιτθοῦ).

†**Τιττυβίζω**, = Τιτυβίζω.

†**Τιτθίζω**, Π. ἰσω, Γλσ. Βυζάνω (μτβτ. ᾗ ἀμτβτ.).

Τιτθίον (τὸ). ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ, (ὑποκορ. τοῦ Τιτθὸς), βυζάκι.

Τιτθὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (χαϊδευτ.) τοῦ Τίτθη.

Τιτθολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω τὰ βυζιά, [λαμβάνω ᾗ

Τιτθὸς (ὁ), [τιθήνη]. τὸ βυζί (κυρ. τῆς γυν.)· ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τίτθη, τροφός.

Τιτίζω [ζύμπτ.], Μ. ίσω. Φωνάζω τσὶ τσὶ 'σὰν τὰ μικρὰ πουλιά, (παρβλ.) Πιπίζω, [ἐκ τοῦ

†**Τιτὶς**, ίδος (ἡ). πουλάκι, πιπίνι.

Τιτλάριον (τὸ). πινακίδα (Γαλλ. tablette) διὰ γράψιμον, σημειωματάριον, (ὑποκορ. τοῦ

†**Τίτλος** (ὁ), νλγ. (ἐκ τοῦ Λτν. titulus), ἐπιγραφή, τμῆμα (μέρος) συγγράμματος, (ἴδε Κεφάλαιον).

Τιτραίνω ᾗ †**Τιτράω** [τίρω, τορέω], Μ. τρήσω (πθ. πθκ. Τέτρημαι). Τρυπῶ, διατρυπῶ.

Τιτρώσκω [τιτραίνω], Μ. τρώσω (πθ. πρκ. Τέτρωμαι, ἀόρ. Ἐτρώθην κτλ.). Τρυπῶ, πληγόνω, τραυματίζω (κυρ. καὶ μτνμ.). « Πρόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσι, « Ξεν. « Οἶνός σε τρώσει, « Ὀδ. Φ., σὲ ζαλίζει. (καὶ πθ.) « Τῶν δὲ Ἀθην. αἱ ἡμίσεαι τῶν νεῶν τετρωμέναι ἦσαν, « Ἡρ., τρυπημέναι.

Τιτρωσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τρωσμός.

Τιτυβίζω [ζύμνπ.], Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν πέρδικα ἢ τὴν χελιδόνα.

Τιτυοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν γίγαντα Τιτυόν.

Τιτύρινος (ὁ). τιτύρου ἴδιος, κοιμενικός. « Αὐλὸς —, «

Τιτυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν τιτύρινον αὐλόν.

Τίτυρος (ὁ), Δ. ὁ μεγάλος τράγος, (ὀθ. 2) = Σάτυρος. 3) (συνκδχ.) νέος ποι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴν, 'γιδοβοσκός. 4) (Ἀττ.) εἶδ. πιθήκου βραχυούρου.

Τιτύσκω καὶ (εὐχρηστότ. μσ.) Τιτύσκομαι (χωρὶς Μ.), Π. = Τεύχω, φθειάνω· ἑτοιμάζω· ἐμποιῶ, παρασκευάζω. »Ἥφαιστος πῦρ τιτύσκετο,« Ἰλ. . . »Ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω.« Ὅμ. Θ. Ν. »Τιτύσκειν φόβον, « Λυκ., ἐμπνέειν. »Αἰνὰ τιτυσκόμενοι, « Ὀππ., μηχανώμενος. 2) ἀντὶ Τυγχάνω, σημαδεύω· διευθύνω (καὶ μσ. διευθύνομαι) πρὸς τὸν σκοπόν· (συνκδχ.) κτυπῶ σημαδεύων, ἐπιτυχαίνω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Αἰεὶ . . βάλε τιτυσκόμενος, « Ὀδ. Χ. (ᾗ δοτ.). » Ἰοῖσι τιτυσκόμενοι,« Ἰλ. Γ. Ν. » Χερσὶ τιτυσκόμενος, « Θκ. (καὶ γεν. πρσ.) »Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτφορ.) » Τιτύσκετο φρεσὶν, « Ἰλ. Ν., ἐσκέπτετο. (καὶ καταχρ.) »Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες,« Ὀδ. Θ., διευθυνόμεναι αὐθορμήτως ὡς λογικαί.

Τιτὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. [Τιτάν]. ἡ ἡμέρα, ἡ αὐγή.

Τίφη (ἡ), [τῖφος], εἶδος σίτου, (ἴσ.) = Ὀλύρα. 2) εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τίλφη, (Ατ.) tibula.

Τίφθ', Π. (κατ' ἀποκ.) πρὸ φων. δασ. ἀντὶ Τίπτε = Τίποτε;

Τίφιος (ὁ, ἡ). τελματιαῖος, [ἐκ τοῦ

Τῖφος, εος-ους (τὸ). νερὸν στεκάμενον, βάλτος· δάσος βαλτῶδες, (κοιν.) τοῦφα.

Τίφυον (τὸ), εἶδος φυτ. καὶ ἄνθ. (στεφανωματικοῦ), Νάρκισος ὁ Περσικὸς, (παρ. Ὁλ. Ἰφυον).

Τίφυς ἡ Τῖφυς, υος (ὁ). τὸ πάθος ὁ ἐφιάλτης.

Τιφώδης [τῖφος], εος (ὁ, ἡ). ἑλώδης, βαλτώδης.

Τιω, Μ. τίσω (πθ. πρκ. Τέτιμαι), Π. ἀντὶ Τιμῶ (κυρ. καὶ μτνμ.). » Τῖον δὲ ἑ τεσσαράβοιον, « Ἰλ. Ψ., τὸν ἐκτιμοῦσαν, ἄξιζε· (καὶ μτνμ.) » Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν, « Ἰλ. Ο. » Θεοὶ δίκην τίουσιν, « Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ. σπν.) »Ζεὺς τίετο αὐτὴν, « Ἡσ. (καὶ πθ.) »Θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, « αὐτ. » Θεοῖσι τετιμένος, « Ὅμ., Ἡσ. (οἱ χρόνοι τούτου τοῦ ῥήμ. συγχ. τοῖς τοῦ Τίνυμι).

Τλάθυμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τλήθυμος.

†Τλαιπαθὴς, Τλαισίφρων, Γλσ. ἀντὶ Τληπαθὴς, Τλησίφρων.

Τλάμων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τλήμων, [ἐκ τοῦ

(Τλάω), ἄχρ. θεμ. τοῦ Τέτληκα, Μ. τλήσω (ἀορ. Ἔτλην). Ἀνέχομαι, ὑποφέρω· (μὲ ἀπαρ.) τολμῶ. » Μήποτε πενίην ἀνδρὶ τέθλαθ' ὀνειδίζειν,« Ἡσ., Ὅμ. »Οὐκ ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὑπεχώρει,« Ξεν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) »Τετληότι θυμῷ,« Ὅμ., μὲ γενναιοκαρδίαν (καρτερίαν).

Τλῆ, Π. ἀντὶ Ἔτλη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Τλῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέτληκα.

Τλήθυμος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, θυμός]. καρτερικὸς, ὑπομονητικός· τολμηρὸς, γενναιόκαρδος.

Τλημόνως [τλήμων], ἐπίρ. Ἀθλίως, ταλαιπώρως.

Τλημοσύνη (ἡ). ὑπομονὴ, καρτερία, τόλμη, γενναιοψυχία. 2) ἀθλιότης· κακοπάθεια, ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Τλήμων [†τλάω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων γενναίως, ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικὸς, γενναιόκαρδος· (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, τολμητίας, ἀπόκοτος· (συνκδχ.) ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Τλῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέτληκα.

Τληπάθεια (ἡ). ὑπομονὴ, καρτερία· κακοπάθεια· ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Τληπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω γενναίως· κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Τληπαθὴς [†τλάω, πάθος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων γενναίως, ὑπομονητικὸς· πολυπαθὴς· ταλαίπωρος.

Τλησικάρδιος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλακάρδιος, γενναιόψυχος.

Τλησίμοχθος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, μόχθος]. ὁ ὑποφέρων κόπους (ταλαιπωρίας), καρτερικὸς· ἀκούραστος· ἐπίμονος· εὔτολμος.

;Τλησιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Τληπαθὴς.

Τλησίπονος (ὁ, ἡ), Π. = Τλησίμοχθος.

Τλῆσις [†τλάω], εως (ἡ), τὸ ὑποφέρειν, καρτερία· τόλμη, (ὅθεν

Τλητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Καρτερικὸς, ὑπομονητικὸς, γενναιόψυχος.

Τλητὸς [†τλάω], ἡ, όν. Ἀνεκτὸς, ὑποφερτός. 2) Π. ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικὸς. » Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν, « Ἰλ. Ω.

Τμάγεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐτμάγησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. καὶ

Τμάγον, Π. ἀντὶ Ἔτμαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Τμήγω.

†Τμῆγας, α (ὁ), Δ. τὸ ὑνὶ τοῦ ἀρότρου ᾗ

†Τμῆγος, εος-ους (τὸ). ἡ αὐλακιὰ, [ἐκ τοῦ

Τμήγω, Μ. τμήξω (ἀόρ. β'. Ἔτμαγον ᾗ πθ. Ἐτμάγην), Π. ἀντὶ Τέμνω, κόπτω, χωρίζω, ἀπο(δια)τέμνω.

Τμήδην, ἐπίρ. Π. διὰ τομῆς, τμητικῶς, (κοιν.) κοφτά.

Τμηθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Τμηθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.

Τμῆμα (τὸ). τὸ τετμημένον (ἀποκομμένον) μέρος ἀπό τινος, κομμάτι· μερίδιον· ἀπόσπασμα.

;Τμηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τμήματος, κομματιαστός. 2) ἀντὶ Τμητικός.

Τμῆσις, εως (ἡ), τὸ τέμνειν ἢ τέμνεσθαι, κόψιμον, χωρισμός. » Γῆς—, « Πλάτ., δενδροτομία (ὑπὸ τῶν ἐγθρῶν)· (ἰδιαιτ. παρὰ Γρμτ.) διαίρεσις λέξεως συνθέτου.

;Τμήσσω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Τέμνω, (ἴδε Τμήγω).

Τμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Τέμνω.

Τμητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ †Τμητὴς, ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων).

Τμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τέμνειν· (μτφορ.) ἔντονος· (ἰατρ.) διαλυτικὸς, (Γαλλ.) incisif.

†Τμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τμητικὸν τρόπον, κοφτά.

Τμητὸς, ἡ, όν. Κομμένος ἢ Δυνάμενος νὰ κοπῇ (εἰς τμήματα), ἐπιδεκτικὸς τομῆς, κοπτὸς, διαιρετός.

Τμητοσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σιδηρότμητος.

Τὸ, οὐδ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὅ (οὐδ. τοῦ Ὅς) ἢ Τοῦτο.

Τοαπεκείνου, Τοαποτοῦδε κτλ., ἀντὶ Τὸ ἀπ' ἐκείνου κτλ.

Τόγε, οὐδ. τοῦ Ὅγε.

Τόδε, οὐδ. τοῦ Ὅδε.

Τοδεύτερον, ἀντὶ Τὸ δεύτερον.

Τοδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τοδε.

Τοεπίπαν, ἀντὶ Τὸ ἐπίπαν.

Τόθεν [τὸ-ὅ], ἐπίρ. ἀντὶ Ὅθεν, ἐκεῖθεν, ἀπ' ὅπου, ἢ· (χρν.) ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἢ· (τρπ.) ἐκ τούτου, ἑπομένως.

Τόθι [τὸ-ὅ], ἐπίρ. Π. ἐκεῖ, αὐτόθι. 2) ἀντὶ Ὅθι, ὅπου.

Τοι [τῷ], μόρ. ἐγκλιτ. (πάντοτε συνεκφερόμενον μετ' ἄλλων), καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Βεβαιωτ. ἢ Ἐπιτατ. Βέβαια, τῷόντι· ἐξάπαντος. » Εὖ τοι λέγεις,« Ἀρςφ. » Ἔγωγέ τοι, « αὐτ. » Σέ τοι, σὲ τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,« Σοφ. (ἐνίοτε ἐκ τοῦ ἐναντ. Ἐλαττωτ.) » Στέρνον γέ τοι ἔχων, « Ἀρςφ. (ἢ Παραπληρωματ.) » Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα Διΐ, « ||. (καὶ ἐν συνθ.) » Καίτοι, Τοίνυν, Τοιγὰρ, Τοιγάρτοι, Ἤτοι κτλ.

Τοὶ ἢ (ἐγκλιτ.) Τοι, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Σοί, δοτ. τοῦ Τὺ-Σύ.

Τοὶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἳ ἢ Οἱ, πλθ. τοῦ Ὅς ἢ Ὁ.

Τοιαδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τοιάδε, οὐδ. πλθ. τοῦ Τοιόσδε.

Τοισυταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον.

Τοιγὰρ, Π. ἀντὶ-

Τοιγαροῦν καὶ Τοιγάρτοι, σύνδ. Συλλογιστ. ὅθεν λοιπόν· ἄρα, ἑπομένως.

Τοῖοιν, Π. ἀντὶ Τοῖν, γεν. καὶ δοτ. δυΐκ. τοῦ Ὁ.

Τοίνυν, σύνδ. Συλλογιστ. (ἐπακολουθ. λόγου), λοιπόν, ὅθεν, ἑπομένως.

Τοῖο, Ἰων. Π. ἀντὶ Τοῦ.

Τοῖος, α, ον, Π. (ἢ σπν. λογογρφ.) ἀντὶ Τοιοῦτος, τέτοιας λογῆς, τέτοιος· (πρὸς ἀπαρ.) ἱκανὸς ὥστε (νὰ)· (ἀνταποδίδεται συνήθ. εἰς τὸ Οἷος) » Τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Σ. » Οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδομαι, οἷον Πειρίθοον κτλ., « Ἰλ. Δ. (ἢ εἰς τὸ Ὁποῖος) » Ὁποῖον κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, « Ἰλ. Υ. (καὶ ἀπολ.) » Χαιρέτω ὅς τις τοῖος, « Θκρ. » Ἔπος ὅγε τοῖον ἔνεπεν, « αὐτ. (ἢ θαυμας.) » Τοῖος μέγιστος δοῦπος ὀρώρει! « Ἡσ. » Τοῖα φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν, « Θκρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν, « Ὀδ. Β., ἱκανοί· (ἐνίοτε τροπολογ. καθὼς τὸ Τίς) » Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, « Ἰλ. Ψ. » Πέλαγος μέγα τοῖον, « Ὀδ. Γ. » Μείδησε δὲ σαρδάνιον μάλα τοῖον,« Ὀδ. Υ. ||. (τὸ οὐδ.) Τοῖον, ἐπίρ. ἀντὶ Τοίως, οὕτω, οὕτω πως. » Τοῖον γὰρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, « Ἰλ. Ρ. » Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, « Ὀδ. Η.

Τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, = Τοῖος, Τοιοῦτος (ὁποῖος δηλ. φαίνεται ἡ περιγράφεται ὡς παρών). » Λοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ὁδ' ἐστιν, « Ὀδ. Δ, 1. » Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς. « Θκρ. (καὶ ἀορ.) » Τοιόσδε τις, « Λξ. (καὶ θαυμαστ.) » Τοιός δε τοσός δε τε λαός, « Ὅμ. ||. (τὸ οὐδ. προθετ.) » Κατὰ τοιόνδε, » Ἡρ., ἀντὶ ἐπιρ. Οὕτω πως, ἐκ τοιαύτης αἰτίας » Ἐν τῷ τοιῷδε, « οὐτ., εἰς τοιαύτην περίστασιν.

Τοιοσδί, τοιαδί, τοιοδί. Ἀττ. ἀντὶ Τοιόσδε.

Τοιουτοδί, Ἀττ. πλθ. τοῦ Τοιουτοσί.

Τοιοῦτος [τοῖος, οὗτος], τοιαύτη, τοιοῦτο καὶ (Ἀττ.) τοιοῦτον. Τέτοιας λογῆς, παρόμοιος, τέτοιος· (συνήθ. ἀνταποδ. εἰς τὸ Οἷος) » Τοιοῦτος ἦν, οἷος (ἢ ὥστε) μὴ βούλεσθαι κτλ., « Ξεν. (ᾧ ἀορ.) » Τοιοῦτός τις, » Τοιαῦτ' ἄττα, « Λξ. »Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τοιαύτη τις, « Πλθ., οὕτω πως. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) »Τοιαῦτα, ἀντὶ ἐπιρ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτως, (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, οὕτως ἔχει.

Τοιουτοσί, τοιαυτηΐ, τοιουτοῖ ἢ τοιουτονὶ καὶ τοιουτί, Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Τοιοῦτος.

Τοιουτόσχημος καὶ Τοιουτοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). τοιοῦτος (παρόμοιος) τὸ σχῆμα, τοιοῦτου σχήματος.

Τοιουτότροπος (ὁ, ἡ). τοιοῦτος τὸν τρόπον (τὸ εἶδος), τοιοῦτός τις, παρόμοιος.

Τοιουτοτρόπως, ἐπιρ. Κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, τοιαύτης λογῆς, οὕτως.

Τοιουτόχροος-ους (ὁ, ἡ). τοιοῦτός τις τὸ χρῶμα (τὴν χροιάν), τοιούτου χρώματος.

Τοιουτώδης, εος (ὁ, ἡ). τοιοῦτός τις (τὸ εἶδος), τοιουτότροπος.

Τοΐζδεσι ἢ Τοΐζδεσσι(σιν), Π. ἀντὶ Τοΐσδε, ὅστ. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τοίχαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων τοῦ (δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ) τοίχου τῆς νεώς, ὁ πρῶτος (ἐπιστάτης) τῶν κωπηλατῶν τοῦ ἑνὸς μέρους (bord).

Τοιχίζω, Μ. ἰσω. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) Γέρνω πρὸς τὸ ἓν πλάγιον (τὸν ἕνα ταῖχον), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ὀρτσάρω.

Τοίχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τοῖχος, δουβαράκι.

Τοιχογραφία (ἡ). ζωγράφισμα ἢ ζωγραφία ἐπὶ τοίχου· (εἰς τὴν Ῥωμ. ἱστορ.) τὰ χρονικὰ τῆς Ῥώμης τὰ ὁπ. ἐγράφοντο εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως.

Τοιχογράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων τοὺς τοίχους ἢ ἐπὶ τῶν τοίχων.

Τοιχοδιφήτωρ [τ. διφέω], ορος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Τοιχωρύχος.

Τοιχόκρανον (τὸ). ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου.

Τοιχόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς τοῖχον· (κατὰ τοὺς Ἀκαδημ.) φαντάζομαι (πλάττω μὲ τὴν ἰδέαν μου) ὅτι εἶνέ τι τοῖχος (ἀσῆλον ἂν ἦνε ἢ ὄχι).

Τοιχοποιός (ὁ), (ἴδε Τειχοποιός).

† Τοιχορύκτης, ου (ὁ). = Τοιχωρύχος.

Τοῖχος (ὁ), [τεύχω, τεῖχος]. τοῖχος (κυρ. οἰκίας), (Τουρκ.) δουβάρι- καὶ πλευρὰ (τὰ πλάγια) τοῦ πλοίου,

Τοιχόω-ῶ, Μ. ώσω, (σύχρ. μόνον τὸ πθ. Τοιχόομαι, ὅπου ἴδε).

Τοιχωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τοῖχον ἵνα κλέψω (ὡς τοιχωρύχος), (ἐν γέν.) κάμνω κατεργαριάς, δολιεύομαι. «Οἱα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον, « Δημ.

Τοιχωρύχημα (τὸ). τρύπα εἰς τὸν τοῖχον (γινομένη πρὸς κλοπήν), κλίμμα ποιχωρύχου, (ἐν γέν.) κατεργαριὰ, πανουργία.

Τοιχωρυχία (ἡ). τὸ τοιχωρυχεῖν. διόρυξις (πρύπημα) τοίχου, (ἐν γέν.) διαβολιὰ, κατεργαριὰ, πανουργία.

Τοιχωρυχικὸς, ἡ, όν. Τοιχωρύχου ἴδιος. » Τοιχωρυχικὴ (ἐνν. τέχνη), « Σξτ., ἡ τοῦ τοιχωρυχεῖν.

Τοιχωρύχος (ὁ). ὁ τρυπῶν (διορύττων) πρὸς κλοπὴν τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν· (ἐν γέν.) κλέπτης, κατεργάρης.

Τοίως, ἐπιρ. Π. (μτγν.) = Οὕτω, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

† Τοιῶς δε, ἐπιρ. ἀντὶ Τοίως.

Τόκα, ἐπιρ. Δ. ἀντὶ Τότε.

Τοκαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόκαριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόκος, μικρὸν (ὀλίγον) διάφορον.

Τοκὰς, άδος (ἡ). ἡ γεννῶσα ἢ γεννήσασα· (ἐπὶ γῆς) παραγωγικὴ, εὔφορος.

Τοκαταργὰς, ἀντὶ Τὸ κατ' ἀργάς.

Τοκάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ἐπίτοξ, μέλλω νὰ γεννήσω, κοιλοπονῶ.

Τοκετὸς (ὁ). ὁ καιρὸς τῆς γέννας (τοῦ τόκου), ἡ γέννα. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) τὸ τεχθέν, βλάστημα, γέννημα.

Τοκεὺς, έως (ὁ). ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. ||. (πλθ.) οἱ γονεῖς.

Τοκήεσσα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τοκάς.

Τοκῆϊ, Ἰων. ἀντὶ Τοκεῖ, ὅστ. τοῦ Τοκεύς.

Τοκίζω, Μ. ίσω. Δανείζω μὲ τόκον, βάλλω (χρήματα) εἰς τὸ διάφορον.

Τοκισμὸς (ὁ). τὸ τοκίζειν, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανεισμός.

Τοκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τοκίζων χρήματα, (Τουρκ.) μαμελετζῆς.

Τοκογλυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Δανείζω ὡς)-

Τοκογλύφος (ὁ), [τόκον, γλύφω]. ὁ λαναριζῶν καὶ εἰσπράττων ἢ τὸ λεπτὸν τοῦ τόκου, τοκιστὴς πλεονέκτης.

† Τοκοληψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν τόκον (διάφορον).

Τοκοπράκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ εἰσπράττων τόκον, τοκιστής.

Τόκος (ὁ). τὸ τεκεῖν, γέννα· γέννησις· (Π.) γενεὰ, καταγωγὴ· (ἐνίοτε) τὸ τεχθέν, γέννημα. » Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσ. τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους, « Ἀρχ. » Γρηῒ παλαιγενεῖ, ἥτε τόκοιο εἴρυγῆται, « Ὅμ. Ἴλ. » Πασῶν τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν, « Ξεν., ἀπὸ κάθε γέννας. » Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε, « Ὅμ. » Καὶ τοῦ γιγνομένου τόκου (τῶν μελισσῶν) ἐπιμελεῖται, ὡς ἐκτρέφηται, « Ξεν. 2) (συχνότ. μτγν.) διάφορον χρημάτων δανεισμένων. » Ὁ τόκος τὸ νόμισμα ποιεῖ πλέον, ὅθεν ᾗ τοὔνομα τοῦτ' εἴληφεν, « Ἀρχ. » Τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι, « Ἰσηρ. » Δανειζόμενοι ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, « Δημ. » Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἡμὸν σὺν τόκῳ, « Ἡρφ. » Καὶ τόκον τόκου, « Θφρ.

Τοκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Δίδω, Πληρόνω) τόκον (διάφορον).

Τόλμα (ἡ), [† τλάω]. θάρρος, ἀφοβία, ἀποκοτιὰ· αὐθάδεια.

Τόλμα, πρφ. τοῦ Τολμάω.

Τολμάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Τολμήεις.

Τολματὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Τολμητός.

Τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ λαμβάνω τόλμην ἢ (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ.) τὴν τόλμην νὰ κάμω (νὰ ἐπιχειρήσω) τι, ἀποκοτῶ· θρασύνομαι, αὐθαδιάζω· (Π.) ἀνέχομαι, ὑπυφέρω. » Ὁ μὲν ἐσθλὸς τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὤμος, « Θγν. » Ὁ δὲ τέως μὲν ἐτόλμα βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ, « Ὁδ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τολμήσεις Διὸς ἄντα ἔγχος ἀεῖραι; « Ἰλ. Θ. » Σιωπώντων δὲ τῶν ἄλλων, καὶ οὐ τολμώντων γνώμην ἀποδεικνυσθαι ἀντίην, « Ἡρ.

Τολμήεις, εσσα, εν, Π. ἀνεκτικὸς, ὑπομονετικὸς· τολμηρὸς, ἀπόκοτος.

Τόλμημα (τὸ). ἔργον τολμηρὸν (ἀπόκοτον).

Τολμηρία (ἡ). τόλμη, ἀποκοτία, [ἐκ τοῦ Τολμηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἔχων τόλμην, θαῤῥετὸς, ἀπόκοτος.

Τολμηρῶς, ἐπιρ. Μὲ τόλμην, τολμηρά.

Τολμὸς, ἠσσα, ῆν, Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Τολμήεις.

Τόλμησις, εως (ἡ), τὸ τολμᾶν.

Τολμήστατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τολμηέστατος, ὑπερθ. τοῦ Τολμήεις.

Τολμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τολμῶν, τολμηρὸς, ἐπιχειρηματίας.

Τολμητίας, ου (ὁ). τολμητὴς, ἐπιχειρηματίας· αὐθάδης, ἀπόκοτος.

† Τολμητικὸς, ἡ, όν. Φύσει τολμηρός.

Τολμητὸς, ἡ, όν. Τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ ἢ πρέπει νὰ τολμήσῃ τις.

† Τολμίστατος, ἀσφαλμ. ἀντὶ Τολμήστατος.

Τολύπευμα (τὸ), [τολυπεύω], τολύπη, (μεφορ.) ῥᾳθιούργημα.

Τολυπευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τολυπεύειν, κατορθωτικός.

Τολυπεύω, Μ. εύσω. Τυλίζω (κυρ.) τὸ λαναρισμένον μαλλὶ (Τὸ κάμνω τουλούπαν) ἵνα τὸ γνέσω, (συνήθ. μτφορ.) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθόνω· (ἐπὶ κακοῦ) μηχανορραφῶ, ὑφαίνω. » Δόλους —, « Ὅμ. » Θρῆξὶ πένθος—, « Εὐρ. »Πόνον (« Ἄλγεα) —, « Ἴσ., Ὑπεφέρειν. »Πολέμους—, « Ὅμ, κατορθόνειν, [ἐκ τοῦ

Τολύπη (ἡ), [† τλάω, τυλασία ἢ τύχη]. σφαῖρα μαλλιοῦ λαναρισμένου διὰ γνέσιμον, (κοιν.) τουλούπα· (κατ' ἔκτ.) κυβάρι νήματος (ᾗ). 2) (μτγν.) εἶδ. στρογγύλου ζυμαρικοῦ, (κοιν.) σβίγγος. 3) εἶδος στρογγ. κολοκύνθης, (Γρφ. Βασιλ. δ', 39).

Τομὰ (ἡ), Δ. ἀντὶ Τομή.

Τομαῖος, α ἢ ος, ον, Π. κομμένος, τετμημένος· ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τιμήν. » Χαίτη—, « Εὐρ. » Κέδρος πριόνεσσι τομαίη, « Νίκ. » Ἄκος τομαῖον, « Αἰσχλ., δραστήριον, (παρβλ. Τέμνω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τομάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόμος, τομίδιον.

;Τόμαρος (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τόμυρος.

Τομάω-ῶ (χ. Μ.). Ἔχω ἀνάγκην τομῆς (κοψίματος).

Τομεῖον (τὸ). ἐργαλεῖον κοπτερὸν (πρὸς τομὴν ἐπιτήδειον).

Τομεύς, έως (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Δ. Τομέσι). (ἐν γέν.) ὁ τέμνων (κόπτων, διαιρῶν κτλ.)· (ἰδιαιτ. καὶ ὡς οὐσ.) ἐργαλεῖον κοπτερὸν, κόφτης, κοπίδι (τῶν σκυτοτόμων κτλ.)· (μθμτκ.) τμῆμα κώνου (κύκλου κτλ.), (Γαλλ.) segment. ||. (πλθ.) Τομεῖς, « οἱ ἐμπροσθινοὶ ὀδόντες.

Τομή (ἡ), τὸ τέμνειν, κόψιμον, χώρισμα, διαίρεσις· μέρος κομμένον, πληγὴ κοψίματος. »Ἀμπέλου—,« Ἠσύχ., κλάδευμα. » Γῆς —, « Πλάτ., δενδροτόμησις. »Φαρμάκων—,« Αξ, ἡ κατασκευὴ, (ἴδε Τέμνω). » Σφαίρας (» Κώνου) —,« Μθμτ. » Μέτρων—,« Ἑρμγ., (Γαλλ.) cesure. » Λόγου—, « αὐτ., τὸ ἐπίτομον(;). » Τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε (τὸ σκῆπτρον),« Ὅμ., τὸ μέρος (τὸ στέλεχος) τοῦ ὀπ. ἀπεκόπη.

Τομίας, ου (ὁ),= Ἐκτομίας, εὐνουχισμένος.

Τομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τομὴν, τμητικός.

Τόμιος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν ἢ ὑποκείμενος εἰς τομὴν, κοφτὸς, κομμένος. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Τόμια, « τὰ κομματιασμένα μέλη ἢ ἐντόσθια τοῦ ἱερείου ἐπὶ τῶν ὀπ. ὡρκίζοντο. » Στάντες ἐπὶ τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, « Δμ., (παρβλ. Ἔντομα).

Τομὶς, ίδος (ἡ). (ἐπίθ.) κοπτερή· (οὐσ.) ψαλίδα. » Τὰς μύλας ἔχει τομίδας,« Γρφ., ὀδόντια κοπτερὰ 'σὰν ψαλίδι.

Τομὸς, ἡ, όν. Κοπτερός· (μτφορ.) διαπεραστικός· (ἐνίοτε) σαφὴς, εὐκρινής.

Τόμος (ὁ), = Τμῆμα, κομμάτι, τέμαχος (» Ἀλλᾶντος, » Τυροῦ —, « Ἀθ.)· (ἰδιαιτ.) φύλλον χάρτου (μεμβράνας). » Λάβε σεαυτῷ τόμον (χάρτου καινοῦ μεγάλου), καὶ γράψον εἰς αὐτὸν γραφίδι, « Γρφ., (ὅθ. νλγ.) » Τόμος βιβλίου « (Γαλλ.) volume.

Τόμουρος (ὁ), [τέμνω, οὐρὰ ἢ; ἄρουρα]. ἱερεὺς (εὐνουχισμένος;) τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

Τομῶς, ἐπίρ. Μὲ τομὸν (κοπτερὸν [καὶ μτφορ.] σαφῆ, σύντομον ἢ ἀπότομον) τρόπον, (κοιν.) ὀρθὰ-κοφτά.

Τὸν, αἰτ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὃν ἢ 3) Τοῦτον. 4) Δ. ἀντὶ Σὸν, αἰτ. τοῦ Σός.

Τοναῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος μὲ τόνον, ἔντονος, σύντονος. » Δρόμος—,« Σδ., ὁ κατεσπευσμένος. ||. (οὐσ.) » Τοναία (ἐνν. φωνὴ), « Ἀλ., ἡ γεγωνυῖα.

Τονάριον (τὸ). εἴδ. μικροῦ αὐλοῦ διὰ τοῦ ὀπ. ἔδιδον τὸν τόνον (τὸ ἴσον) τῆς φωνῆς, (παρβλ.) Ἐπιτόνιον.

†Τονέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Τονόω.

Τονθολυγέω καὶ Τονθορυγέω, σπν. ἀντὶ-

Τονθορύζω καὶ Τονθρύζω (ίζω), Μ. ύσω. Ὁμιλῶ ἀνάρθρως (ἀσαφῶς), μορμουρύζω,

†Τονθρυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τονθρύζων (μουρμουρύζων), γογγυστὴς, μεμψίμοιρος.

Τονιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μῆκος ἢ δύναμιν ἑνὸς (μουσ.) τόνου. » Διάστημα—,« Μουσ., τὸ ἀπὸ τοῦ διὰ 5 ἐπὶ τὸ διὰ 4.

†Τονίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Σημειόνω τὴν λέξιν μὲ) τόνους.

Τονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμποιῶν τόνον· ὁ συνιστάμενος ἐκ τόνων.

Τόνος (ὁ),= Τάσις, τέντωμα· (μτνμ.) ἰσχὺς, σφοδρότης, ἔντασις, ἐπίτασις. » Ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων,« Ἡρ. 2) (μουσ.) βαθμὸς τοῦ ἀναιβοκαταιβάσματος τῆς φωνῆς, (κοιν.) τὸ ἴσον· (ὅθ. μετρ.) τὸ εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ τῶν στίχων· (καὶ γρμτ.) τὸ σημεῖον τῆς προσῳδ. τῶν λέξ. » Ὁποσαχῇ οἷόν τ' ἂν ᾖ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα, « Ξεν. » Τόνος ἑξάμετρος, « Ἡρ., τὸ Ἡρωϊκὸν καὶ » Τρίμετρος—, « αὐτ., τὸ Ἰαμβικὸν μέτρον. 3) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τεντωμένον ἢ δύναται νὰ τεντωθῇ, (π. χ.) σχοινί· λωρί· (ἀνατομ.) τένων, κτλ. »Τοὺς τόνους ἕψοντες τῶν κλινέων ἐσιτέοντο,« Ἡρ., τὰ λωριά. » Ἄρκυς ἐκ τριῶν τόνων. « Ξεν., (Τουρκ.) μὲ τρία κάτια, τρίκλωναις.

Τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τόνον (δύναμιν) εἴς τι, τὸ κάμνω ἔντονον· (γρμτ.) τονίζω.

Τονῦν, ἀντὶ Τὸ νῦν.

Τονώδης, εος (ὁ, ἡ). τόνου ἐμποιητικὸς ἢ μέτοχος, τονικὸς, ἔντονος.

Τόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τονόω, ἔντασις, ἐνίσχυσις· (γρμτ.) τόνισμα (λέξεως).

Τονωτικὸς, ἡ, όν. Τόνου (Τονώσεως) ἐμποιητικὸς, τονικὸς, δυναμωτικός.

Τοξάζομαι, Μ. άσομαι, = Τοξεύω.

Τοξαλκέτης, ου καὶ

Τοξαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φοβερὸς εἰς τὸ τοξεύειν, ἰσχυρὸς (ἄλκιμος, ἐπιτήδειος) τοξότης, (συγχ. τῷ Τοξελκής).

Τοξάριον (τὸ),ὑποκορ. τοῦ Τόξον, δοξαράκι.

Τοξάρχης καὶ Τοξαρχὸς, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν τόξων (τῶν τοξοτῶν).

Τοξασμὸς (ὁ), τὸ τοξάζεσθαι καὶ

Τοξεία (ἡ), τὸ τοξεύειν καὶ ἡ περὶ τοῦτο ἐμπειρία 2) (περιληπτ.) τὸ σῶμα τῶν τοξοτῶν, οἱ τοξόται.

Τοξελκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἕλκων (τραβῶν, τεντόνων) τὸ τόξον, τοξότης, (συγχ. τῷ Τοξαλκής).

Τόξευμα (τὸ). τὸ τοξευθὲν ἢ τοξευόμενον, βέλος· πληγὴ βέλους, (κοιν.) σαγιττειά· διάστημα μέχρι τοῦ ὀπ. ἐκτείνεται τὸ βέλος, βολὴ τόξου· τόξον· ||. (πλθ.) » Τὰ τόξα, « Ἡρ., ἀντὶ οἱ Τοξόται.

;Τόξευσις, εως(ἡ),τὸ τοξεύειν, σαγίττευμα.

Τοξεύτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τοξευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ-

Τοξευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τοξεύων (ἔχων ἔργον τὸ τοξεύειν), τοξότης.

Τοξευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.

Τοξευτὸς, ἡ, όν. Ὁ τοξευθεὶς (κτυπηθεὶς διὰ τοῦ τόξου, σαγιττευμένος).

Τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω (Κτυπῶ ἢ Σημαδεύω μὲ) τὸ τόξον, σαγιττεύω· (μτνμ. ἐν γέν.) ῥίπτω, σφενδονίζω. » Τοξεύειν εἷς (ἢ ἐπὶ) τινα καὶ (Π.) τινος ἢ τινι, « » Πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, « Σοφ. » Ἧς (περιςερᾶς) ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μτνμ.) » Ἔπη (» Ὕμνους) τοξεύειν,« Ἐπγρ., Πίνδ. » Ταῦτα νοῦς ἐτόξευσε μάτην, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Ἡ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν, « αὐτ., τὴν ἔχουν πολλοὶ 'στὸ 'μμάτι.

Τοξήρης [τ. †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) τόξον, τοξοφόρος.

Τοξίκλυτος (ὁ, ἡ). Π. [τ. κλυτός]. περίφημος (ἐξακουστὸς) διὰ τὸ τόξον του.

Τοξικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τόξον. » Κάλαμος—,« Θφρ., ὁ πρὸς βελοποιίαν χρήσιμος. » Τέχνη —,« Ξεν., ἡ τοξευτική. »Θυρὶς—,« Σύμμ., ἡ (ἄλλ.) Τοξότις. ||. (οὐσ.) » Τοξικὸν (ἐνν. φάρμακον),« Δσκρ., φαρμάκι, δηλητήρον (κυρ. μὲ τὸ ὀπ. ἄλειφαν τὰ βέλη). ||. (ἐνν. πλῆθος) τὸ σῶμα τῶν τοξοτῶν, οἱ τοξόται.

Τοξοβέλεμνος καὶ ;Τοξοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (κτυπῶν, ῥίπτων βέλη) διὰ τοῦ τόξου, τοξευτής.

Τοξοδάμας, αντος καὶ

Τοξόδαμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπονῶν (καταδαμάζων) τοὺς ἐχθρούς του διὰ τοῦ τόξου.

Τοξοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τόξου, ἡμικυκλοειδής.

†Τοξοθήκη (ἡ). θήκη διὰ τὸ τόξον.

Τόξον (τὸ). τὸ ὅπλον διὰ τοῦ ὀπ. ῥίπτουν βέλη, (κοιν.) δοξάρι· (Π.) ἡ περὶ τὸ τοξεύειν ἐμπειρία· (ἐνίοτε) αὐτὸ τὸ ἐκτοξευόμενον βέλος. » Τόξων εὖ εἰδὼς, « Ἰλ. Β. 2) (μτνμ.) ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινομένη Ἶρις, (κοιν.) δοξα. » Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, « Γρφ. 3) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τόξου (ἡμικυκλοειδές)· καμάρα· θόλος. (μθμτ.) μέρος τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου, γραμμὴ καμπύλη.

Τοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τόξα (ὡς τοξοποιός). 2) σχηματίζω τι εἰς εἶδος τόξου· » Τὰς ὀφρῦς—,« Ἀρςφ., ζαρόνω τὰ 'φρύδιά μου, σκυθρωπάζω.

Τοξοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασκευὴ τόξου ἢ τόξων.

Τοξοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) τόξα, δοξαρᾶς.

Τοξοσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, ἡ περὶ τοῦτο ἐμπειρία.

Τοξοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τ. τεῦχος]. ὡπλισμένος μὲ τόξον.

Τοξότης, ου (ὁ). ςρατιώτης μεταχειζόμενος (ὡπλισμένος μὲ) τόξον· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὑπηρέτης τῆς ἀςυνομίας (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Σκύθης)· (ἀστρνμ.) ἀστερισμός τις τοῦ Ζωδ. κύκλου.

Τοξότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τοξότης. (ὡς ἐπίθ.) » Χεὶρ—, « Αξ., ἡ τοξοφόρος. 2) θυρὶς εἰς τὰ τειχόκαστρα ἔξωθεν ςενὴ καὶ ἔνδοθεν πλατεῖα διὰ τῆς ὀπ. ἐτόξευον, (κοιν.) πολεμίςρα, (Τουρκ.) μασγάλι.

Τοξουλκὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἕλκων (τεντόνων, ῥίπτων βέλη μὲ) τὸ τόξον· (πθ.) ῥιπτόμενος διὰ τοῦ τεντωμένου τόξου. » Αἰχμὴ—, » Αἰσχλ., τὸ βέλος.

Τοξοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τόξον, εἶμαι -

Τοξοφόρος ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) τόξον. ||. (οὐσ.) = Τοξότης.

Τοξόω-ῶ, Μ. ώσω. Λυγίζω (Σχηματίζω)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι εἰς εἶδος τόξου, κυρτόνω. 2) = Τοξεύω(ς).

Τοπάζιον (τὸ) ϗ

Τοπάζιος (ὁ), (ἐνν. λίθος), εἶδος πολυτ. (χρυσόχρου) λίθου. 2) εἶδος πρασινωποῦ ἰάσπιδος ἢ ἀχάτου.

Τόπαζος (ὁ), = Τοπάζιος (λίθος).

Τοπάζω [τόπος], Μ. άσω. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Τοποθετῶ· (ὄθ. συνήθ.) εἰκάζω, συμπεραίνω, ὑποπτεύω, ὑπολαμβάνω.

Τοπάλαι, Τοπαλαιὸν, ἐπίῤ. ἀντὶ Τὸ πάλαι (παλαιὸν).

Τοπᾶν, Τοπαράπαν, ἐπίῤ. ἀντὶ Τὸ πᾶν (παράπαν).

Τοπαραυτίκα, ἐπίῤ. ἀντὶ Τὸ παραυτίκα.

Τοπάροιθε, Τοπάρος, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Τὸ πάροιθε (πάρος).

Τοπάρχης, ου (ὁ), ἄρχων (διοικητής) τινος τόπου.

Τοπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ τοπάρχου ϗ ἡ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένη ἐπαρχία.

Τόπαρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων τοῦ τόπου. ||. (οὐσ.) = Τοπάρχης.

;Τοπεῖον (τὸ), = Τοπήϊον.

Τοπηγορία (ἡ). (ῥτρ.) ἔκθεσις (ἀνάπτυξις, πραγματεία περὶ) κοινοῦ τινος τόπου.

Τοπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Τοπεῖον, σχοινὶ (κυρ. πλοίου), παλαμάρι. 2) (πιθαν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τυπήϊον, σχῆμα τὸ ὀπ. οἱ κηπουροὶ δίδουν εἰς τὰ δένδρα κλαδεύοντές τα, (Ατν.) opus topiarium.

Τοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν τόπον. »Τοπικὰ (φάρμακα), « Ἰατρ., τὰ ἐπιτιθέμενα (ἐνεργοῦντα ἀμέσως) εἰς τὸ πονεμένον μέρος. 2) (ῥτρ.) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κοινοὺς τόπους. » Τοπικὴ (ἐνν. τέχνη), « μέρος τῆς ῥητορικῆς ϗ » Τοπικὰ (βιβλία), τὰ πραγματευόμενα περὶ τῶν κοινῶν τόπων.

Τοπικῶς, ἐπίῤ. Δι' ἐπιθέσεως τοπικῶν (ἰατρικῶν). 2) ἐν τόπῳ, (ἀντιθ. τῷ Σωματικῶς).

†Τοπίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόπος.

†Τοπίτης, ου (ὁ). κάτοικος τόπου, χωρικός.

Τοπλεῖςον, Τοπλέον, ἐπίῤ. ἀντὶ Τὸ πλεῖςον (πλέον).

†Τοπογραμματεὺς, έως (ὁ), Ἐπγρφ., γραμματεὺς τοῦ τόπου (τῆς χώρας).

Τοπογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τόπον τινὰ, κάμνω τὴν τοπογραφίαν τυ.

Τοπογραφία (ἡ). περιγραφὴ τόπου τινὸς, διαγραφὴ τῶν ὁρίων (τῆς θέσεως κτλ.),

Τοπογράφος (ὁ). ὁ περιγράφων τὴν θέσιν (τὰ ὅρια κτλ.) τόπου τινός.

Τοποθεσία (ἡ). ἡ θέσις ἢ ἡ τοπογραφία τόπου τινός.

Τοποθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω ἢ Περιγράφω τὴν θέσιν τόπου τινος.

Τοποκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω τόπον τινὰ, εἶμαι κύριος τοῦ τόπου.

†Τοποκράτωρ, ορος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Τοπάρχης.

Τοπολλάκις, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Τὸ πολλάκις, = Πολλάκις.

Τοπομαχεω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ τῆς τοποθεσίας.

Τοπομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τοποθεσίας μάχη.

Τόπος (ὁ), [συγγ. τῷ †Δάπος = Δάπεδον]. μέρος (διάστημα) ὡρισμένον, θέσις· χώρα· ἐπαρχία· (μτνμ.) χωρίον συγγραφέως· (διαλεκτ. καὶ ῥτρ.) ἀρχὴ (ἐφαρμογὴ) πρὸς πορισμὸν ἐπιχειρημάτων, θέμα γενικόν. » Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθην., τόπον ἔχετε κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τὴν κατὰ θάλατταν ἡγεμονίαν,« Ξεν. » Ὁ δὲ τόπος οὗτος Ἀρμενία καλεῖται,« αὐτ. »Ὥσθ' ὅλον τόπον καὶ ὁπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται συμπαρεσκεύασε,« Δμ. » Ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ νήσοις,« αὐτ. » Ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου, « Γρφ. » Τόπος σχολάζων, « Στρ., θέσις κενή. » Φάρμακα κατὰ τόπους, « Ἰατρ., τὰ (ἄλλ.) Τοπικά. (καὶ μτνμ.) » Ἐν ἄλλῳ τόπῳ φησὶ,« Ξεν.(;), εἰς ἄλλο μέρος τοῦ ποιήματός του. » Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν, « Ἰσκρ., εἰς τὸ αὐτὸ θέμα (ἀντικείμενον). » Κοινὸς τόπος, « Ῥτρ., (Γαλλ.) lieu commun. » Στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος τὸ αὐτὸ, « Ἀρςτ. ||, (φρσ.) » Κατὰ τόπον, « Αξ., εἰς τὸν τόπον (ὅπου εὑρίσκεταί τι). » Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ.. πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, « Δσκρ. » Τόπον ἐπέχειν τινὸς, « Αξ. » Εἰς τὸν ἐκείνου τόπον ἀποδείκνυται στρατηγὸς, « Δ. Ἀλ. » Εἰς δὲ τὸν τούτου τόπον ἀπέστελλεν ἡ πόλις ἕτερον δικαστὴν, « Διοδ. (ϗ ἑλλ.) » Τόπῳ τῶν ἀπεζωσμένων, « Ἡρωδ., ἀντ' αὐτῶν. » Παρὰ τόπον, « Εὐρ., ἀτόπως ἢ ἐκτόπως.

†Τοποτηρητὴς [τ. τηρέω], οῦ (ὁ), Βυζ. ὁ τόπον ἐπέχων (διωρισμένος ἀντί, εἰς τὸν τόπον) τινος, (Γαλλ.) lieutenant, (Τουρκ.) βεκίλης.

Τοπρὶν, Τοπρόσθεν, Τοπρόσω, Τοπρότερον, Τοπρῶτον, ἀντὶ Τὸ πρὶν, Τὸ πρόσθεν κτλ.

Τόργος (ὁ), [;]. ὁ γύψ. » Τόργος ὑγρόφοιτος,« Λυκ., ὁ κύκνος.

Τορδύλιον καὶ Τόρδυλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.

Τορεία (ἡ), = Τόρευσις.

Τορεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τιτράω.

Τόρευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς τορεύσεως ἐξειργασμένον καὶ πλουμισμένον ἀγγεῖον, σκεῦος (τεχνούργημα) τορευτόν.

Τορεὺς [τορεῖν], έως (ὁ). ὁ τρυπῶν (διατρυπῶν) ἢ τορεύων τι. ||. (οὐσ.) τὸ ἐργαλεῖον τοῦ τορευτοῦ, γλυφὶς, τρύπανον.

Τόρευσις, εως (ἡ), τὸ τορεύειν, ἡ διὰ τῆς τορευτικῆς γλυφίδος ἐργασία, σκάλισμα (πλουμίδι) ξύλου κτλ.

Τορευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τορεύων (πλουμίζων, σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα) ξύλα κτλ., γλύπτης.

Τορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τορεύειν, τορευτοῦ ἴδιος. »Τορευτικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ τορευτοῦ.

Τορευτὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ τορεύσεως ἐξειργασμένος, σκαλιστὸς, πλουμιστὸς· (συνκδχ.) τετορνευμένος.

Τορεύω [τορὸς], Μ. εύσω. (κυρ.) = Τορέω, τρυπῶ, διαπερνῶ· (ὄθ.) ψάλλω μὲ γεγονυῖαν (διάτορον) φωνήν. » Ὠδὴν τόρευε, « Ἀρςφ. 2) (συνήθ.) κάμνω διάφορα (κυρ. ἀνάγλυπτα) πλουμίδια μὲ τὴν γλυφίδα ἢ μὲ τὸ καλοῦπι ἐπάνω εἰς μέταλλον κτλ., (ἐν γέν.) καλλωπίζω, ἐπεξεργάζομαι. » Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν, τέχνη Φειδίου· καὶ οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους μάχην, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειργασμένα, λέγουσι τορεῦσαι Μῦν· τῷ δὲ Μοῖ ταῦτα καταγράψαι Παῤῥάσιον,« Παυσ. » Ἀφροδίτη χαλκῆ Κλέωνος ἔργον.. παιδίον δὲ ἐπίχρυσον κάθηται γυμνὸν πρὸ τῆς Ἀφροδίτης· Βόηθος δὲ ἐτόρευσεν αὐτὸ Καρχηδόνιος, « αὐτ., (συγχ. τῷ Τορνεύω).

(Τορέω-ῶ), (ἄχρ. ἐνς. τοῦ) Μ. τετορήσω (ἀόρ. Ἐτόρησα καὶ [εὐχρηςότ.] 6'. Ἔτορον), = Τιτράω, τρυπῶ, διατρυπῶ, (ἴδε ϗ Τορεύω).

Τορητὸς, ἡ, όν, Π. [τορεῖν]. τρυπημένος, τετρωμένος· πληγωμένος, ἡ· τρωτός.

†Τόρμη ἡ ;Τορμὴ (ἡ), = Τόρμος(2).

Τόρμος (ὁ), [τορεῖν]. (ἐν γέν.) τρύπα ἐντός τῆς ὀπ. στρέφεταί τι· (π. χ.) ἡ τρύπα της μέσης τοῦ τροχοῦ, (ἄλλ.) Πλήμνη καὶ Χοινικίς· τὸ θηλύκι τοῦ στροφέως κτλ. 2) Π. ἀντὶ Τέρμα (σταδίου), καμπτήρ· (συνκδχ.) δρόμος, καμπή· περιστροφή. » Ἱππικὸς —, « Λυκ., ἱπποδρομία.

Τορνεία (ἡ), τὸ τορνεύειν, ἡ διὰ τοῦ τόρνου ἐργασία. 2) (συνκδχ.) ξύλον ςρογγυλευμένον πρὸς ναυπηγίαν, ξυλικὴ πλοίου, ςραβόξυλον.

Τόρνευμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ τόρνου εἰργασμένον (τετορνευμένον) τεχνούργημα. 2) (εἰς τὸ πλθ.) τὰ ῥινίσματα (πελεκούδια) τῶν τορνευμένων ξύλων.

Τορνευτήριον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον τοῦ τορνευτοῦ, τὸ εἰς τὸν τόρνον ἐφηρμοσμένον σιδήριον.

Τορνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τορνεύων (ἐργαζόμενος διὰ τοῦ τόρνου), (Γαλλ.) tourneur.

Τορνευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τορνεύειν, τορνευτοῦ ἴδιος. » Τορνευτικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ τορν.

Τορνευτολυρασπιδοπηγὸς (ὁ), Κωμ. τορνευτὴς λυροποιὸς καὶ ἀσπιδοπηγός.

Τορνευτὸς, ἡ, όν. Δουλευμένος μὲ (εἰς) τὸν τόρνον, τετορνευμένος.

Τορνεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Τεχνουργῶ) τι διὰ τοῦ τόρνου· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) = Στρογγυλόω. » Τὰς περιόδους (» Τὰ ὀνόματα) —,« Ῥτρ., (Γαλλ.) bien tourner (une phrase etc.).

Τορνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τόρνος, (κυρ.) διαβήτης.

Τορνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). τόρνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, στρογγύλος, τορνευτός.

Τόρνος (ὁ), [τορεῖν]. ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὀπ. δουλεύουν (τρυποῦν, ςρογγυλαίνουν κτλ.) τὰ ξύλα καὶ ἄλλας ὕλας, (Γαλλ.) tour.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Τὴν γῆν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου.» Ἡρ. 2) ὁ διαβήτης (τὸ Ἰταλ. κομπάσσο) τῶν τεκτόνων. » Τόρνου εὐθύτερον.» Θγν. 3) Π. πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ ἢ ὡς διὰ τοῦ τόρνου, κύκλος, περιφέρεια· καμπή, κύρτωμα. » Κύκλου—, » Πλάτ. » Τόξου—, » Διον. » Τόρνοι σιδηροῖ. » Διοδ., κρίκοι, στεφάνια.

Τορνόω-ῶ, Μ. ὥσω. Στρογγυλαίνω ἢ Κοιλαίνω τι διὰ (ἢ ὡς διὰ) τοῦ τόρνου » Σῆμα τορνώσαντο, » Ἰλ. Ψ., περ ἐγγράψαν κυκλοτερῶς, ἐξεχώρισαν διὰ τάφρου.

Τόρος (ὁ), [τείρω, τορεῖν] ἐργαλεῖον τορευτικὸν, γλυφὶς, γλύφανον.

Τορός [τορεῖν], ά, όν. Ὀξὺς, διαπεραστικὸς, (ἐπὶ φων.) τρανὸς, διάτορος· (ἐπὶ λόγ.) σαφὴς, εὐκρινὴς· (ἐν γέν.) γοργὸς, ζωηρός. » Ὄμμα τορὸν, » Ὀππ. » Τὸν τορώτατον τῶν εἱρένων, » Ξεν., = Τὸν θυμοειδέστατον, » Πλ.

Τορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω μὲ τὴν τορύνην.

Τορύνη (ἡ), [τορεῖν]. ἡ χουλιάρα μὲ τὴν ὁπ. ἀνακατόνουν τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια κτλ., ἵνα χυλώσουν, ξυλοκουτάλα.

Τορυνητὸς [τορυνάω], ἡ, όν. Ἀνακατωμένος μὲ τὴν ξυλοκουτάλαν, (ἐπιμ.) χυλωμένος. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ζωμοῦ ἀπὸ ψωμὶ βρασμένον, ἀλευριὰ, παππάρα, (πρβλ.) Πολτός.

Τορύνω, Μ. υνῶ, = Τορυνάω.

Τορῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τορὸν (ὀξὺν, διαπεραστικὸν), μὲ τρανὴν (διάτορον) φωνὴν, σαφῶς, εὐκρινῶς· μὲ ζωηρότητα, μὲ προθυμίαν, ξυπνητά. » Ὀξέως καὶ τορῶς διακονεῖν, » Πλάτ.

Τοσάκις, ἐπίρ. Τόσαις φοραῖς.

Τοσάτιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τόσος, Τοσοῦτος.

Τοσαυτάκις, ἐπίρ. = Τοσάκις.

Τοσαυταπλάσιος, α, ον καὶ

Τοσαυταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), τοσάκις (τοσαυτάκις) πλειότερος ἢ μεγαλήτερος.

Τοσαυταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοσούτους τρόπους, τόσων λογιῶν.

Τοσόνδε, Τοσονδὶ, οὐδ. τοῦ Τοσόσδε, Τοσοσδί.

Τόσος [ὁ], η, ον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.), ἀντὶ Τοσοῦτος, (ἢ ἀναφορ. πρὸς τὸ Ὅσος·) » Οὔτι τόσος γε, ὅσος Αἴας, ἀλλὰ πολὺ μείων, » Ἰλ. Β. » Οὔτις (γαῖα) τόσα φύει, ὅσα Αἴγυπτος, » Θκρ. (ἢ ἀπολ.) » Τρὶς τόσα.» Ὁμ. » Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ, » Αἰσχν. Σωκρ. (καὶ θαυμαζ.) » Τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν, » αὐτ. »Ἀρμενίων τόσους καὶ τόσους, ἀγομένους ὑπὸ ζυγὸν, ἀφῆκας ἐλευθέρους.» Δδ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τόσον (ἐλλ. προθ.) ἀντὶ ἐπῴ. » Τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν,» Ὅμ.

Τοσόσδε, ήδε, όνδε, (κατ' ἐπιτατ. δεικτ. ἔμφ.) ἀντὶ Τόσος.

Τοσοσδὶ, ηδὶ, ονδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τοσόσδε.

Τοσουτάριθμος (ὁ, ἡ), Π. τοσοῦτος τὸν ἀριθμόν.

Τοσοῦτος [τόσος, εὗτος], τοσαύτη, τοσοῦτο καὶ (Ἀττ.) τοσοῦτον. Τόσος (τὸ μέγεθος (τὴν ποσότητα, τὴν ἔκτασιν, τὴν ἡλικίαν, τὴν διάρκειαν κτλ.), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὅσος). » Τοσαύτην παρασκευὴν, ὅσην οὐκ οἶδ' εἴ τις ἔχει, » Δημ. » Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, » Γρφ. (καὶ γεν. διαιρ.) » Ἐς τοσοῦτο μίσους, » Ἰσκρ. (καὶ ἐλλ.) »Τοσοῦτον οἶδα, » Σοφ. » Τοσοῦτον ὑπειπὼν,» Δημ. » Πλὴν τοσοῦτον,» αὐτ. »Τό γε τοσοῦτον, » Ἀρστ., τοὐλάχιστον, ὅσον διὰ τοῦτο. » Παιὰ τοσοῦτον, » Ἡρωδ., παρ' ὀλίγον. » Ἐκ τοσούτου (ἐνν. χρόνου), » Ξεν. » Ἐν τοσούτῳ, » αὐτ. » Μέχρι τοσούτου, » αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τοσοῦτον (ἐλλ. προθ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τόσον πολὺ (μακρὰν, δυνατὰ κτλ.). » Τοσοῦτον ὄσυν, » Λξ. » Τοσοῦτον ὥστε, » αὐτ. » Αἳ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὐτός ποτε δυνήσεται, » Ὀδ. Φ., τόσην προκοπὴν νὰ ἰδῇ! (καὶ ἀπολ.) » Ἢ τοσοῦτον ἢ ἔτι μᾶσσον, » Ὀδ. Θ. (καὶ δοτ.) » Τοσούτῳ μᾶλλον, » Λξ. » Τοσούτῳ (ἢ πρόθετ. » Κατὰ τοσοῦτον) κρείττων,» αὐτ.

Τοσσάδε, πλθ. οὐδ. τοῦ Τοσσόσδε.

Τόσσαις, Δ. ἀντὶ Τυχὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τυγχάνω, (Ἴδε Ἐπιτόσσαις).

Τοσσάκι καὶ Τοσσάκις, Π. ἀντὶ Τοσάκις.

Τοσσάτιος, α, ον, Π. = Τοσάτιος.

Τοσσῆνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τοσοῦτος.

Τόσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Τόσος.

Τοσσόσδε, ήδε, όνδε, Π. ἀντὶ Τοσόσδε.

Τοσσοῦτος, αύτη, οῦτο, Π. ἀντὶ Τοσοῦτος.

Τότε [ὁ], ἐπίρ. Χρν. Κατ' ἐκεῖνον (εἰς ἐκεῖνον) τὸν καιρόν. » Ὡς τότε τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, » Ἰλ. Δ. (ᾗ ἀνταποδοτ. πρὸς τὸ Ὅτε ἢ τὸ Ὁπότε) » Τότε, ὁππότε θυμῷ ἐθέλῃς, » Ὅμ. (ᾗ ἐναρκτ.) » Τότε δή, » Δὴ τότε, » αὐτ. (καὶ προθετ.) »Ἕκτοτε, » Ἀπὸ τότε, » Εἰς τότε, » Μέχρι (» Ἕως) τότε, » Λξ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ τότε (ἐνν. ζῶντες) ἄνθρωποι.

Τοτέ, ἐπίρ. Χρν. (ἀόρις.) ἀντὶ Ποτέ, ἐνίοτε, κἄποτε. (συνήθ. μετὰ τοῦ Μὲν καὶ Δὲ) » Τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, » Ξεν., (κοιν.) ποτὲ μὲν, ποτὲ (ἄλλοτε) δέ.

Τοτελευταῖον, Τοτηνικάδε, Τοτρίτον κτλ., ἀντὶ Τὸ τελευταῖον κτλ.

Τοῦ, γεν. τοῦ Ὁ καὶ Τό. 2) Π. ἀντὶ Οὗ ἢ Τούτου, γεν. τοῦ Ὅς ἢ Οὗτος.

Τοῦ; ἢ (ἐγκλ.) Του, Ἀττ. ἀντὶ Τίνος ἢ Τινός. » Τοῦ χάριν, » Λξ. » Ἐς τοῦ χωρίον (δι' ὅτου, » Θκ.

Τοὐβολοῦ, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ὀβολοῦ.

Τοὐδαφος, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τὸ ἔδαφος.

Τοῦδε, γεν. τοῦ Ὅδε.

Τουδὶ, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τοῦδε.

Τοὐκ, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ἐκ.

Τοὔλαιον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔλαιον.

Τοὔλασσον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔλασσον.

Τοὐλάχιζον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐλάχιστον.

Τοὐμόν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐμόν.

Τοῦ 'μοῦ, κατ' ἀπζρφ. ἀντὶ Τοῦ ἐμοῦ.

Τοὔμπαλιν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔμπαλιν, τὸ ἀνάπαλιν.

Τοὔμπροσθεν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔμπροσθεν.

Τοὐμφανὲς, Ἀττ. [κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐμφανές.

Τοὐναντίον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐναντίον.

Τοὔναρ, Π. ἀντὶ Τὸ ὄναρ.

Τοὐνδικον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐνδικον.

Τοὔνεκα, Τοὐνεκεν, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Οὕνεκα, Τοῦ (= Τούτου) ἕνεκα(κεν) ἢ (ἐρωτημ.) Τοῦ (= Τίνος) ἕνεκα;

Τοὐνθένδε, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐνθένδε.

Τοὔνομα, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὄνομα.

Τοὐντεῦθεν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐντεῦθεν.

Τοὐξειργασμένον, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τὸ ἐξειργασμένον.

Τοὐπιόντος, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ἐπιόντος.

Τοὐπίπαν, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίπαν.

Τοὐπιπεμπτον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίπεμπτον.

Τοὐπισαγμα, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπισαγμα.

Τοὐπίσω, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὀπίσω.

Τοῦπος, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔπος.

Τοὐρανοῦ, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ οὐρανοῦ.

Τοὔργον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔργον.

Τοὺς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Οὓς ἢ Τούτους, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὅς, ἢ Οὗτος.

Τοὐσδε, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὅσδε.

Τουσδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τούσδε.

Τοὔσχατον, Ἀττ. ἀντὶ Τὸ ἔσχατον.

Τουτάκι καὶ Τουτάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τοσάκις. 2) ἀντὶ Τότε.

Τουτεῖ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ταύτῃ.

Τουτέοις καὶ Τουτέοισι, Ἰων. ἀντὶ Τούτοις, δοτ. πλθ. καὶ

Τουτέου, Ἰων. ἀντὶ Τούτου, γεν. ἐν. τοῦ Οὗτος.

Τούτερον, Ἰων. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἕτερον.

Τουτέστι, Ἀττ. ἀντὶ Τοῦτ' ἔστι, δῆλον, δηλαδή.

Τουτέων, Ἰων. ἀντὶ Τούτων, γεν. πλθ. τοῦ Οὗτος.

Τουτὶ, Ἀττ. ἀντὶ-

Τοῦτο, οὐδ. τοῦ Οὗτος.

Τουτογ', Ἀττ. ἀντὶ Τοῦτό γε.

Τουτόθε, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐντεῦθεν.

Τουτοῖ, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τουτί.

Τουτοινὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτοιν.

Τουτοισὶ, Ἀττ. καὶ

Τούτοισι, Ἰων. ἀντὶ Τούτοις.

Τουτονὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τοῦτον.

Τούτω, δυϊκ. καὶ

Τούτῳ, δοτ. ἐν. τοῦ Οὗτος.

†Τουτῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τουτεῖ.

Τουτῶθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Αὐτόθεν, ἀπ' αὐτοῦ, ἢ Ἐκεῖθεν.

Τουτωὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτῳ.

Τουτωνὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτων.

Τοὔψον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὄψον.

†Τοφιὼν, ῶνος (ὁ), Ἐπγρφ. λατομεῖαν τόφου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Τόφος (ὁ), [Ατν., συγγ. τῷ Κοῦφος], εἶδ. λίθου πορώδους καὶ εὐθραύστου, (Γαλλ.) tuf.

Τόφρα [ὅ, †φι, ῥα], ἐπίρ. Χρον. Π. ἀντὶ Τέως, ἕως τότε, ἕως ὅτου· ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τοσούτῳ· τότε. (ἀναφορ. πρὸς τὸ Ὄφρα) » Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ οἰὸν ἐμὸν τίσωσιν, « Ἰλ. Α. (καὶ ἀντιστρφ.) » Ὄφρα' ὅ γε ταῦτ' ἐπονεῖτο, τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεά, « Ἰλ. Σ. (καὶ προηγ. ἡ ἐπμ. τοῦ Ἕως) » Εἷος μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον, τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, « Ὀδ. Μ. (ἡ τοῦ Πρὶν) » Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, τόφρα.. πολλοὺς ζωοὺς ἕλον· Νῦν δὲ κτλ., « Ἰλ. Φ. (ἡ τοῦ Ὅτε) » Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ νῆα ᾔομεν, τόφρα Κίρκη παρὰ νηῒ ἀρνειὸν κατέδησεν, « Ὀδ. Κ. (καὶ ἀπολ.) » Δείδω, μή μοι τόφρα μυῖαι νεκρὸν ἀεικίσσωσιν, « Ἰλ. Τ. 2) (παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ.) σύνδ. Ἀποτελεσματ. ἀντὶ Ὄφρα, ἵνα. » Τόφρ' ἑτάροισι κομίσειας, « Ἀπλλν

Τράγαινα, ης (ἡ). ἰγίδα στεῖρα.

Τραγάκανθα, ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ (ἀστραγάλου) ἀκανθ. ἀπὸ τὸ ὀπ. γίνεται τὸ τραγακάνθινον κόμι, (κοιν.) τετράγκαθον (τὸ ὀπ. μετεχειρίζοντο πρὸς καθαρισμὸν τῆς φωνῆς).

;Τραγαλίζω, Μ. ίσω. Τρώγω τραγανόν τι, κοκκαλίζω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τραγανίζω ἢ Τρωγαλίζω).

Τραγανὸς [τρώγω], ὴ, όν. Ὁ ἔχων στερεὰν (χονδρώδη) σάρκα, (ἐπμ.) κάμνων κρότον τινὰ ἐν τῷ τρωγεσθαι, τραγανιστός. » Τὰ τραγανὰ τῶν ἰχθύων, ἅπερ λεπίδας οὐκ ἔχει, οἷον μύραινα, γόγγρος κτλ., « Σχλ. Ὀππ. ||. (οὐσ.) Τραγανὸν (τὸ), τὸ χονδρῶδες μέρος τοῦ κρέατος.

Τραγασαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν (πόλεως τῆς Ἠπείρου)· (Κωμ. κατὰ παρήχ.) ἀντὶ Φαγᾶς ἢ Γράσων.

Τραγάω-ῶ, Μ. ήσω; (ἐπὶ ἀνθρ.) = Τραγίζω. 2) (ἐπὶ φυτ. καὶ ἰδιαιτ. ἀμπέλ.) εἶμαι ἄκαρπος, κάμνω φύλλα μόνον πολλὰ καὶ καρπὸν ὀλίγον ἢ διόλου. »Οἱ γὰρ τράγοι πίονες ὄντες, ἧττον γόνιμοί εἰσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσιν,« Ἀρστ.

Τραγέη-ῆ (ἡ) ⚘

Τραγεία (ἡ), Π. ἴδε Τράγειος.

Τραγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρώγω.

Τραγεῖον (τὸ), = Τράγιον.

Τράγειος, α, ον. Ὁ τοῦ τράγου, τραγήσιος, τράγινος. ||. (οὐσ.) Τραγεία (ἡ), Π. (ἐνν. δορὰ) δέρμα τράγου.

Τραγέλαφος (ὁ), ζῶον μυθῶδες (φανταστὸν), μίγμα τράγου ⚘ ἐλάφου. 2) εἶδος ποτηρίου ἔχοντος ἐγγεγλυμένα τοιούτου εἴδους ζῶα. 3) (Γρφ.) εἶδος αἰγάγρου (ἀντιλόπης). 4) (νλγ.) ὁ βόνασος, βῷδι ἄγριον τῆς ἄρκτου.

;Τράγεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Τράγειος, (ὅθ.

Τραγῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Τραγέη (ἐνν. δορὰ), δέρμα τράγου.

Τράγημα (τὸ), [τρώγω]. τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν τρωγόμενον ξηρὸν ἐπωρικὸν ἢ γλύκυσμα, (ἄλλ.) Τρωγάλιον.

Τραγηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Τρώγω τραγήματα (ςραγάλια κτλ.) ἢ ἐν εἴδει τραγήματος.

Τραγηματισμὸς (ὁ), τὸ τραγηματίζεσθαι, βρῶσις τραγημάτων.

†Τραγηματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τραγήματα.

†Τραγηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τραγήματος.

†Τραγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τραγῆν (τράγειον δέρμα).

Τραγίαμβος (ὁ). ὁ τραγικὸς ἴαμβος (στίχος).

Τραγίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Ἔχω ὀσμὴν τράγου, (ὅθ. 2) συνήθ.) ἐμβαίνω εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, (ἐπμ.) τραχύνεται (χονδραίνει) ἡ φωνή μου· αἰσθάνομαι τὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμήν· (ἐν γέν.) ὀργῶ πρὸς συνουσίαν· (ἐπὶ φυτ.) = Τραγάω.

Τραγικεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ) μὲ τραγικὸν ὕφος.

Τραγικός, ὴ, όν, = Τράγειος. » Πώγων —, « Λκ. 2) (συνηθέστ.) ἀντὶ Τραγῳδικός· (ἐπμ.) δεινός, φοβερός· ἐμβριθής· ἐπιτετηδευμένος ἐπὶ τὸ ὀγκωδέστερον, πομπώδης, ἐμφατικός, μεγαλοπρεπής, ἢ παθητικός, κινῶν εἰς οἶκτον, λυπηρός. » Ἡ τραγικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς τραγῳδίας. ||. (οὐσ.) Τραγικός, « ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν.

Τραγικώδης, εος (ὁ, ἡ) τραγικῷ ὅμοιος. τραγικός.

Τραγικῶς, ἐπίρ. Μὲ τραγικὸν τρόπον, μὲ ὕφος πομπῶδες (ἐμφατικὸν ἢ παθητικόν).

Τράγινος, η, ον, = Τράγειος.

Τράγιον (τὸ), εἶδ. φυτ. (ὑπερικοῦ ἢ τευκρίου) τὸ ὀπ. ἔχει ὀσμὴν τράγου, (κοιν.) χερήτης.

Τραγίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τράγος. 2) εἶδ. ἰχθ.

Τραγοβάμων [τράγος, βαίνω], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τραγόπους.

Τραγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τράγον.

Τραγοκέρως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα τράγου.

Τραγοκουρικὸς, ὴ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ κούρευμα τῶν τράγων. » Μάχαιρα —, « Λκ.

Τραγοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (φονεύων) τράγους. » Αἷμα —, « Εὐρ., τὸ τοῦ φονευμένου τράγου.

Τραγομάσχαλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ μασχάλαι βρωμοῦν ὡς ἂν τὸν τράγον.

Τραγόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας τράγου.

Τραγοπτισσάνη (ἡ). πτισσάνη ἀπὸ τράγον (πληγοῦρι).

Τραγοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πώγωνα (γένεια) τράγου, τραγογένης. ||. (οὐσ.) εἶδ. φυτ. (τοῦ ὀπ. τρώγεται ἡ ῥίζα), (κοιν.) σκοῦλι, (Γαλλ.) salsifis.

Τραγορίγανον (τὸ), εἶδ. ὀριγάνου.

Τράγος (ὁ), [τρώγω ἢ; τραγύς]. τὸ γνωςὸν κερασφόρον ζῶον, τὸ ἀρσενικὸν ἰγίδι, τραγί. 2) (συνκδχ.) ἡ βρῶμα τοῦ τράγου, τραγίλα· (ἰδιαιτ.) ἡ βρῶμα τῆς μασχάλης, (ἄλλ.) Κινάβρα. 3) ὁ καιρὸς τοῦ τραγᾶν (τῆς ἥβης)· ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴ, ὀργασμὸς πρὸς συνουσίαν. 4) (μτνμ.) εἶδ. μικροῦ ἰχθ. καὶ 5) εἶδ. (σκληροῦ) σπόγγου. 6) εἶδ. ἡ γέν. φυτ. (ἀκριβῶς ἀπροσδιορίς.) 7) εἶδ. γεννήματος καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενος χόνδρος, φάρος, πλιγούρι, (ἴσ. ἀπ' ἐδῷ καὶ ὁ) τραχανᾶς. 8) ἡ ἀγρία ἢ ἄκαρπος συκῆ, (ἴδε Τραγάω). 9) (ἀνατομ.) τὸ πρὸς τοὺς κροτάφους ἐξέχον μέρος τοῦ κοίλου τῶν ὠτίων (οὐ τὸ ἀντικρύζον Ἀντίτραγος).

Τραγοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) τράγου, τραγόπους.

Τραγοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω τράγους, τρέφομαι συνήθως μὲ κρέας τράγειον.

Τραγῳδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τραγῳδία.

Τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω (Ὑποκρινόμαι) ὡς τραγῳδός· (ἐπμ.) ὁμιλῶ ἢ διηγοῦμαί τι μὲ τραγικὸν (πομπώδη) τόνον (μὲ ὑπερβολὰς, μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. » Οὗ σί γε τηλικούτοις, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει, « Δμ. 2) (μτγν.) ψάλλω ἢ ἀπαγγέλλω τι μεγαλοφώνως (μὲ θεατρικὸν τόνον, πρὸς ἐπίδειξιν), (ὅθεν τὸ κοιν.) τραγουδῶ. » Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν, « Πλ. ||. (πθ.) » Τραγῳδούμενος βίος, « Αξ., τὸν ὀπ. ἔζησέ τις εἰς μέγα θέατρον (μτφορ.), πλήρης τραγικῶν περιπετειῶν ἢ ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως.

Τραγῴδημα (τὸ). τὸ τραγικῶς παριστανόμενον ἢ ἐξιςορούμενον ἀντικείμενον, τραγῳδία.

†Τραγῳδητὴς, οῦ (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Τραγῳδός, τραγουδιστής.

Τραγῳδία (ἡ). δρᾶμα (ποίημα) τραγικόν· (συνκδχ. ἐν γέν.) πρᾶξις ἢ παράστασις (ἀπαγγελία) γινομένη μὲ τραγικὸν (πομπώδη ἢ παθητικὸν) τρόπον, (ὁ Πλάτ. ὀνομάζει οὕτω τὴν Ὁμηρικὴν ποίησιν ⚘ ὁ Πλούτ. τὰ δόγματα τῶν Στωϊκῶν).

Τραγῳδιδάσκαλος (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Τραγῳδοδιδάσκαλος.

Τραγῳδικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τραγῳδὸν ἢ τραγῳδίαν, τραγῳδοῦ ἴδιος, (εὐχρηστότ. τὸ) Τραγικός.

Τραγῳδιογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) τραγῳδίας, συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς τραγικός.

Τραγῳδιοδιδάσκαλος (ὁ), = Τραγῳδιδάσκαλος.

Τραγῳδιοποιὸς (ὁ). ποιητὴς τραγῳδιῶν, (εὐχρηστότ. τὸ) Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς (ὁ αὐτὸς καὶ γυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν) τραγῳδίας.

Τραγῳδοποδάγρα (ἡ). κωμικόν τι δρᾶμα ἢ παρῴδημα δραματικὸν τοῦ Λουκιανοῦ ἔχον ὑπόθεσιν τοὺς πόνους τῆς ποδάγρας.

;Τραγῳδοποιητὴς, οῦ (ὁ), = Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδοποιία (ἡ). σύνθεσις τραγῳδιῶν, τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Τραγῳδοποιὸς (ὁ), = Τραγῳδιοποιός.

Τραγῳδὸς (ὁ), [τράγος, ᾄδω, ἢ διότι τὸ βραβεῖον ἦτον κατ' ἀρχὰς τράγος, ἢ διό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι παριστάνετο εἰς τὰ Διονύσια ὅτε ἐθυσιάζοντο τράγοι]. ὑποκριτής (κατ' ἀρχὰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς) τραγῳδίας. 2) (εἰς τὸν Ἀρρ. Ἐπκτ. Γ'. 14) τραγῳδιστής.

†Τρακτοΐζω, Μ. ἰσω. Λευκαίνω (Ἀσπρίζω) ὡς ἀν-

†Τρακτὸν (τὸ) καὶ Τρακτὸς (ὁ), (ἐνν. κηρὸς), (νλγ.) τὸ ἄσπρον (ἀσπριαμένον ἢ ἄδολον) κηρί, (Λτ.) tractus, extractus, (ὅθεν

†Τρακτωμα (τὸ), νλγ. κηρωτὸν (ἔμπλαστρον) ἀπὸ καθαρὸν κηρί (τρακτον).

†Τράμη καὶ

Τράμις [τιτράω], εως (ἡ). τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, (ἄλλ.) Περίνεον.

Τράμπις [συγγ. τῷ Τρόπις ἢ Τράππης], ιδος (ἡ), Π. πλοῖον, καράβι, ἢ εἶδος πλοίου, (Ἰταλ.) τραμπάκουλον (ς).

Τρανὴς [τετραίνω], ές (ὁ, ἡ). — Τορὸς, ὀξὺς, διαπεραστικὸς· σαφὴς· ἐναργὴς, εὐκρινὴς, εὔδηλος. « Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα, « Σοφ. « Τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, « Ἀρστ. « Φωνὴ—, « Φίλ., ἡ λαμπρὰ, (κοιν.) τραγανιστὴ, (Γαλλ.) sonore.

Τρανὸς, ἡ, ὀν, = Τρανής. 2) (Γλσ.) ὁ ὁμιλῶν τρανὰ (ἔναρθρα), εὔλαλος.

Τρανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρανοῦ, εὐκρίνεια, καθαρότης (φωνῆς, ἀκοῆς κτλ.).

Τρανόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τρανὸν (εὐκρινὲς, εὔδηλον), ἐκφαίνω, γνωστοποιῶ τρανῶς, σαφηνίζω.

Τράνωμα (τὸ). τὸ τρανῶς (σαφῶς, εὐκρινῶς) δηλούμενον· διακεκριμένον αἴσθημα.

Τρανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τρανὸν (εὔδηλον), σαφῶς, εὐκρινῶς.

Τράνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τρανόω, δήλωσις, διασάφησις.

Τρανωτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τράνωσιν (διασάφησιν), ἐκφαντικὸς, ἐξηγητικός.

Τράπε, Π. ἀντὶ Ἔτραπε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Τρέπω.

Τράπεζα [τετράπεζος], ης (ἡ). σανίδι μὲ 4 ποδαρικὰ (ὑποστηρίγματα), τραπέζι· (ἰδιαιτ.) τραπέζι μὲ φαγητὰ (συνκδχ.) φαγεῖ· φίλευμα· σιτηρέσιον. « Ἀποδίδωμί σοι γυναῖκα, καὶ τράπεζαν σὺν οἵα περ ἔζῆτε, « Ξεν. « Δεύτεραι τράπεζαι, « Ἀξ., (Γαλλ.) le dessert. 2) τὸ (Τουρκ.) τεζγκιάχι τῶν τεχνιτῶν ἢ ἐργαστηριαρέων (ἰδιαιτ. δὲ) τῶν τραπεζιτῶν· (συνκδχ.) τὸ ἔργον καὶ τὸ κατάστημα τοῦ τραπεζίτου, (Γαλλ.) la banque. (ἐνίοτε) τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον. « Τράπεζαν κατασκευάζομαι, « Ἰσ., συστήνω (ἀνοίγω) μπάνκον (σαρράφικον). « Ἐπὶ τράπεζαν φέρειν τὴν προῖξ', ἵν' εἰ ταρύριον καλὸν ἐστι δοκιμαστὴς ἴδῃ, « Μέν. « Τὴν καταλλαγὴν τῶν νομισμάτων ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ, « Ἀρστ. « Ἀπολυθήσομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν, « Δμ. 3) (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε πλατὺ τετράγωνον καὶ ἐπίπεδον σῶμα, (π. χ.) σανὶς· πίναξ· εἰκών· πλάκα (μάρμαρον) τάφου, κτλ. (ἰδιαιτ. 4) ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐπωλοῦντο εἰς τὴν ἀγορὰν οἱ σκλάβοι. 5) ὁ μασσητὴρ ὀδοὺς, (κοιν.) τραπεζίτης, καὶ 6) μέρος τι τοῦ ἡπατος.

Τραπεζεὺς, έως (ὁ). ὁ τῆς τραπέζης· παράσιτος. « Κύων—, « Ὅμ., Ἀθ., ὁ οἰκιακός.

Τραπεζήϊος, εσσα, εν, Π. ὁ τῆς τραπέζης.

Τραπέζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τράπεζα, τραπεζάκι. 2) γεωμετρικόν τι σχῆμα μὲ 4 ἀνίσους πλευράς.

Τραπεζιτεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαι ὡς)·

Τραπεζίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἀγορὰν τράπεζαν (μπάνκον) καὶ ἀλλάζων ἢ δανείζων χρήματα, τοκιστὴς, ἀργυραμοιβὸς, (Τουρκ.) σαρράφης, (Ἰταλ.) μπανκιέρης.

Τραπεζιτικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων εἰς τραπεζίτην, τραπεζίτου ἴδιος. « Γράμματα τραπεζιτικὰ, « Δμ., τὰ ἔγγραφα (τὰ βιβλία, τὰ κατάστιχα) τῶν μπανκιέρων. « Τραπεζιτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ τραπεζίτου, (Τουρκ.) σαρράφλικι.

Τραπεζοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τραπέζης ἢ (γεωμετρ.) τραπεζίου.

Τραπεζοκόμος (ὁ, ἡ), [τ. κομέω]. ὁ χρώνων (ἑτοιμάζων, ὑπηρετῶν εἰς) τὴν τράπεζαν, τραπεζάρης, (Τουρκ.) σοφρατζῆς. « Ζητητέον δὲ εἰ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ, « Ἀθ.

Τραπεζοκόρος (ὁ, ἡ), [τ. κορέω]. ὁ σκηπίζων (παστρεύων τὰ φαγητὰ ἀπὸ) τὴν τράπεζαν, (Κωμ.) παράσιτος.

Τραπεζολοιγὸς (ὁ), Π. ὁ λείχων (γλείφων) τὴν τράπεζαν, παράσιτος.

Τραπεζοποιέω-ῶ, Μ. ἡσω. Στρώνω (Ἑτοιμάζω) τὸ τραπέζι, ὑπηρετῶ ὡς τραπεζοποιός.

Τραπεζοποιΐα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ τραπεζοποιοῦ, κατασκευὴ τραπεζιων, ἢ στρῶσιμον (ἑτοίμασμα) τραπέζης.

Τραπεζοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τραπέζια (ς). 2) (συνήθ.) ὁ ἑτοιμάζων (ἐπιστατῶν εἰς) τὴν τράπεζαν, (παρβλ.) Τραπεζοκόμος.

Τραπεζορήτωρ, ορος (ὁ), Κωμ. ὁ ῥητορεύων εἰς τὴν τράπεζαν.

Τραπεζότης (ἡ), (φλσφ.) ἡ ἀφῃρημ. ἰδέα (τῆς οὐσίας) τῆς τραπέζης.

Τραπεζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τράπεζαν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. ‖. (οὐσ.) Τραπεζοφόρον (τὸ), τὸ (ἄλλ.) Κυλικεῖον, (Γαλλ.) buffet, credence.

Τραπεζόω-ῶ, Μ. ὡσω. Βάλλω τραπέζι ἢ εἰς τὸ τραπέζι.

Τραπεζώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τραπεζοειδής.

Τραπέζωμα (τὸ), [τραπεζόω]. πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐπὶ τῆς τραπέζης, σκεῦος ἢ φαγητόν.

Τραπέζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραπεζόω, βάλσιμον τραπέζης ἢ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τραπείομεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Τραπῶμεν, κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ταφπῶμεν, ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. θ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέρπω.

Τραπελὸς, ἡ, ὀν. Ὁ εὐκόλως τρεπόμενος, εὐμεταβλητος, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Εὐ[Δυσ]τράπελος).

Τραπέμπαλιν [τράπω, ἔμπαλιν], ἐπίβ. Π. Κωμ. γυρίζοντας ὀπίσω (ἀνάποδα).

Τράπεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐτράπησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Τρέπω.

Τράπεσδα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Τράπεζα.

Τραπέσθαι, μσ. (μὲ σημασ. πθ. ἢ ἀμετβτ.) ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέπω.

Τραπέω-ῶ [τρέπω], Μ. ἤσω. Πατῶ σταφύλια εἰς τὸν ληνόν.

Τραπῆναι, πθ. ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέπω.

Τράπηξ [τρέπω], ηκος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) ξύλον μακρὺ καὶ στρογγυλὸν, κοντάρι· κωπί· δοκάρι, (ὅθ. τὸ Λτ.) trabs, trabes. 2) (Γλσ.) τὸ γεῖλος (ἡ κυπαρὴ) τοῦ πλοίου, (παρβλ. Τροπὸς), καὶ 3) τὸ πλατὺ σανίδι ὅπου πλάθουν ἢ φυρνίζουν τὸ ψωμί.

Τραπητέον, θετ. τοῦ Τρέπομαι (μσ. ἀντὶ πθ. ἢ οὐδ.).

Τραπητὴς [τραπέω], οῦ (ὁ). ὁ πατῶν σταφύλια.

Τραπητὸς [τραπέω], ἡ, ὀν. (οἶνος) Ὁ ἀπὸ πατημένα σταφύλια, (ἀντιθ. τοῦ Πρότροπος καὶ Ἄτραπος).

Τραπῶ, πθ. καὶ

Τράπωμαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τρέπω.

Τρασιὰ (ἡ), κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ταρσιὰ, καλαμωτὴ ὅπου στεγνώνουν τὸ τυρὶ ἢ τὰ ὀπωρικά.

Τραυλίζω, Μ. ἰσω. Ὁμιλῶ τραυλὰ, τσηθίζω (ἡ, καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὴν Πελοπόνν.) ψευδίζω, (παρβλ.) Ψελλίζω.

Τραυλισμὸς (ὁ). τὸ τραυλίζειν, τσήθισμα.

Τραυλὸς [θραύω ἢ στρεβλὸς], ἡ, ὀν. Ὁ προφέρων τὸ ρ ὡς λ, τσηθὸς, (παρβλ. Ψελλός).

Τραυλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τὸ τραυλοῦ.

†Τραυλόφωνος (ὁ, ἡ), Γλσ. τραυλὸς τὴν φωνήν.

Τραῦμα (τὸ), [τιτρώσκω, θραύω]. πληγὴ, λαβωματιὰ, (παρβλ. Ἕλκος). 2) (μτνμ.) συμφορὰ, δυςύχημα· (ἰδιαιτ.) θραῦσις στρατοῦ, ἥττα.

Τραυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ λαβὼν τραῦμα, πληγωμένος, λαβωμένος.

Τραυματίζω, Μ. ἰσω. Προξενῶ τραῦμα, πληγόνω, λαβόνω.

Τραυματικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὠφελῶν εἰς τὰ τραύματα, ἰαματικὸς τῶν πληγῶν, (Γαλλ.) vulnéraire.

Τραυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τραῦμα.

†Τραυματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τραύματα.

†Τραύξανον ἢ Τραύσανον (τὸ), (κυρ. πλθ.), ἴδε Τρώξανον.

Τραφαλλὶς (λλίς), (ἴδος καὶ

Τραφαλὸς (ὁ), (ἐνν. τυρὸς), = Τροφαλίς.

Τραφέμεν, Π. Ἰων. ἀντὶ Τραφεῖν, ἀόρ. β'. (μὲ σημασ. πθ.) καὶ

Τράφεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐτράφησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Τρέφω.

Τραφερὸς, ἡ, ὀν, Π. εὐτραφὴς, παχὺς, μέγας (« Ἰχθὺς —, « Θκρ.), ἢ· (ἐνεργ.) θρεπτικὸς, εὔφορος. « Νομὸς (« Ἄρουρα) —, « Ἀρ., Ὀππ.. 2) πηκτὸς, (ἐπμ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στερεός· (κατ' ἔκτ.) ξηρὸς, (ὅθ. συνήθ. ||. οὐσ.) » Τραφερὰ, « ἡ γῆ, ἡ ξηρά. » Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, « Ὅμ., διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, (ὅθ. 3) (μτγν.) ὁ τῆς ξηρᾶς ἢ διὰ ξηρᾶς. » Κελευθος —, « Ἀπλλ.(;).

Τράφηξ, ηκος (ὁ), Π. = Τράπηξ.

Τραφοῖσα, Δ. Π. ἀντὶ Τραφεῦσα, ἀόρ. β'. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Τρέφω.

†Τράφος (ὁ), Ἐπγρφ. (κατὰ μτθ.) ἀντὶ Τάφρος.

Τραφῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τρέφω.

†Τραχαλᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Τραχηλᾶς, ἔχων χονδρὸν λαιμόν (πράχηλον).

Τραχέως, ἐπίῤ. Μὲ τραχὺν τρόπον, σκληρῶς, ἀποτόμως.

Τράχηλα (τὰ), Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Τράχηλος.

Τραχηλάγχη (ἡ), [τράχηλος, ἄγχω]. θηλειὰ (μὲ τὴν ὁπ. πνίγουν σφίγγοντες τὸν λαιμὸν), ἀγχόνη.

Τραχηλιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ τραχήλου.

Τραχηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Σηκόνω ἢ Κρατῶ τὸν τράχηλόν μου ὑψηλὰ (ὡς ἂν τὸ ἄλογον)· (μτφορ.) μεγαλαυχῶ ἢ· ἀπειθῶ, αὐθαδιάζω, (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.

Τραχηλίζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Σφίγγω ἢ Τραβῶ) ἀπὸ τὸν λαιμὸν (κυρ. τὸν ἀνταγωνιστήν μου παλαίβων)· κάμνω τινὰ νὰ γυρίζῃ τὸν λαιμόν του νὰ ἴδῃ τι, τοῦ κινῶ τὴν περιέργειαν· (ἰδιαιτ.) ςρέφω πρὸς τὰ ἄνω τὸν τράχηλον τοῦ θυσιαζομένου ζώου· (ὅθ. συνκδχ. ϗ τρπ.) ξεσκεπάζω ἐντελῶς, ἀνακαλύπτω. » Πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, « Γρφ. 2) (ἀμτβτ. ἐπὶ ἵππου) = Τραχηλιάω(;), (παρβλ. Ἐκτραχηλίζω).

;Τραχηλιμαῖος, α, ον, = Τραχηλιαῖος.

Τραχήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τράχηλος. ||. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Τραχήλια (τὰ), τὰ περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ζώου (εὐτελῆ) κρέατα, (ἐν γέν.) τὰ περικόμματα τοῦ κρέατος, (κοιν.) γλυκάδια. 2) ὁ σαυρωτὴρ ἢ τὸ ςυράκιον τοῦ δόρατος. 3) εἶδος φυτοῦ (κληματίδος ἢ βακχάρεως).

Τραχηλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραχηλίζω, ἡ τοῦ τραχήλου ἀνάκαμψις (κυρ. ἐν τῷ σφαιρίζειν).

Τραχηλοδεσμότης, ου (ὁ), Π. ὁ δεσμεύων τὸν τράχηλον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Κλοιὸς —, « Ἐπγρ.

Τραχηλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος τραχήλου.

†Τραχηλοκάκη (ἡ), (νλγ.), [τ. κακόω]. ὁ περιτιθέμενος εἰς τὸν λαιμὸν τῶν καταδίκων κλοιὸς ἢ κύφων, (Τουρκ.) μπουκαγιᾶς.

Τραχηλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν τράχηλον, λαιμοτομῶ, ἀποκεφαλίζω.

Τραχηλοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον τοῦ τραχήλου, ἀποκεφάλισμα, λαιμοτομία.

Τράχηλος (ὁ), [τραχὺς]. (κυρ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὁ σβέρκος· (ἐν γέν.) ὁ λαιμὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). » Βρόχον ἐνέβαλε τραχήλῳ, « Θκρ. 2) τὸ μέσον τοῦ ἱστίου, (Ἀθ.)

†Τραχηλόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιμὸν τὸν τράχηλον, κοντολαίμης.

Τραχηλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τραχηλοειδής.

Τράχοῦρος (ὁ), εἶδος ἰχθ. [μὲ τραχεῖαν οὐρὰν], σαυρίδι.

Τραχόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Τραχύνω.

Τραχυβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς σκληρὸν (τραχὺ, ἀνώμαλον) ἔδαφος (πρὸς σωμασκίαν;).

Τραχύδερμος ϗ (Π.) Τραχυδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ δέρμα. » Ῥίνη —, « Ἐπίχ.

Τραχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τραχέως, τραχύφωνος.

Τραχυντικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τραχύνειν (κυρ. ϗ μτνμ.), ἐρεθιστικός.

Τραχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Τετράχυσμαι ϗ †Τετράχυμμαι). Κάμνω τι τραχὺ (ἀνώμαλον), σκληρύνω (κυρ. ϗ μτφορ.), παροξύνω, ἐρεθίζω.

Τραχυόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ (ἀνώμαλον) ὄστρακον, (ἀντιθ. τῷ Λειόστρακος).

Τραχύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖς πόδας.

Τραχὺς [ῥάχος, ῥάσσω], έος (εῖα, ύ). ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν· σκληρὸς (κυρ. καὶ μτνμ.)· σφοδρός· θυμώδης· ἀπότομος· ἄγριος· ἀπολίτευτος. » Τραχὺς τῇ φωνῇ, « Ξεν., χονδρόφωνος. ||. (τὸ οὐδ.) Τραχὺ, ἐπίῤ. ἀντὶ Τραχέως. » Τρ. βλέπειν, « Φλςρ., ἀγριοκυττάζειν.

Τράχυσμα (τὸ). τραχύτης (ἐξέχουσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματος).

Τραχυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραχύνω.

Τραχυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Ὁμιλῶ μὲ) τραχεῖαν προφορὰν, εἶμαι τραχύςομος.

Τραχυστομία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Τραχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ στόμα (χονδρὴν προφορὰν), τραχύφωνος, (ἴδε ϗ) Παχύστομος.

Τραχύτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τραχέος.

Τραχύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺν φλοιόν.

;Τραχυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τραχεῖαν (χονδρὴν) φωνὴν, εἶμαι τραχύφωνος.

Τραχυφωνία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις =

Τραχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνὴν ἢ προφορὰν, χονδρόφωνος· τραχύςομος.

;Τραχώδης, εος (ὁ, ἡ). τραχὺς τὸ εἶδος.

Τράχωμα (τὸ), = Τράχυσμα, (ἰδιαιτ.) σκλήρωμα τῆς ἔσωθεν ἐπιδερμίδος τῶν βλεφάρων.

Τραχωματικὸς, ὴ, όν. (κυρ. ἰατρικὸν) Ὠφέλιμον εἰς τὸ τράχωμα τῶν βλεφάρων.

Τραχὼν, ῶνος (ὁ). τόπος τραχὺς (πετρώδης, δύσβατος), κακοτοπιά, (ὅθ.

Τραχωνῖτις, ιδος (ἡ). (χώρα) πλήρης τραχώνων, ὀρεινή. (ἰδιωνυμ.) μέρος τῆς Ἰουδ.

Τρεέτην, Π. γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τρέω.

Τρεῖς (οἱ, αἱ), (τὸ οὐδ. Τρία· ἡ γεν. Τριῶν, ἡ δοτ. Τρισί), ἀριθμ. (3). » Διὰ τριῶν ἀπόλλυμαι, « Εὐρ. εἶμαι χαμένος ἐντελῶς (κατὰ κράτος, ἀπὸ μεταφορ. τῶν παλαιστῶν, οἱ ὁπ., τὸ τρίτον καταβαλλόμενοι, ἐλογίζοντο νικημένοι.

Τρείω, Π. ἀντὶ Τρέω.

Τρέμιθος (ἡ), Π. ἀντὶ Τέρμινθος.

Τρέμω (παρτ. Ἔτρεμον καὶ πλέον οὗ). [τρέω]. Σείομαι, ταράττομαι (κυρ. ἀπὸ φόβον), φοβοῦμαι.

Τρέπεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔτρεπε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τρέπω.

Τρεπτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τρέπειν ἢ τρέπεσθαι, εὐμετάβλητος (;).

Τρεπτὸς, ὴ, όν. Ὁ τραπεὶς ἢ δυνάμενος τραπῆναι, ἐπιδεκτικὸς τροπῆς (ἀλλοιώσεως), μεταβλητός.

†Τρεπτότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρεπτοῦ, τὸ μεταβλητὸν τοῦ χαρακτῆρος.

Τρέπω [ῥέπω], Μ. τρέψω (πρκ. Τέτραφα καὶ Τέτροφα, ἀόρ. Ἔτρεψα ϗ β'. [σπν.] Ἔτραπον, πθ. πρκ. Τέτραμμαι καὶ ἀόρ. Ἐτράπην). Στρέφω, γυρίζω, διευθύνω (καὶ μσ. διευθύνομαι) πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, (ἰδιαιτ.) βιάζω τὸν ἐχθρὸν νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, τὸν νικῶ, τὸν φυγαδεύω· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) ἀλλοιόνω, μεταβάλλω (ϗ μσ.) μεταβάλλομαι· (ἐπὶ οἴνου) χαλνῶ, ξοινίζω, (κοιν.) κόφτω· (μσ.) ἐπιχειρίζομαι (δίδομαι εἰς ἔργον) τι, κλίνω πρὸς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπειν, « Ὀδ. Ν. » Πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα, « Ὀδ. Ι. » Τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς (τῆς βίβλου) εἰς ἄλλο τι τρέπουσι, « Ἡρ., τὰ μεταχειρίζονται. » Τρέπειν εἰς ἑτέρους τὴν αἰτίαν, « Πλ., ῥίπτειν. » Εἰς φυγὴν τρέπειν τινὰ, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Τρέψω δ' Ἀχαιοὺς, « Ἰλ. Ο. » Ἡ ἵππος τὴν ἵππον αὐτέων αἰεὶ τρέπεσκε, « Ἡρ. » Ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας, « Ἰλ. Ζ., τοῦ ἐγύρισε τὴν γνώμην. (καὶ μσ.) » Ἐτρέψαντο τοὺς πολεμίους, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐτράποντο οἱ Λυδοί, « Ἡρ. (καὶ ἐπίῤ.) » Πάλιν τρέπεν (» Φύγαδ' ἔτρεπεν) ἵππους, « Ὅμ. (καὶ μσ.) » Μή τις ὀπίσσω τετράφθω, ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, « Ἰλ. Μ. » Ἐνθάδε τρέψας ἀπὸ τείχεος, « Ἰλ. Χ. » Ἀμφίπολοι ἐπὶ ἔργα τράποντο, « Ἰλ. Γ. (καὶ μτνμ.) » Εἰς ὀρχηστὸν (» Εἰς γέλωτα, » Εἰς ὕπνον. » Πρὸς ἀλκὴν, » Ἐφ' ἁρπαγὴν κτλ.) τρέπεσθαι, « Ὅμ. Ἡρ., Ξεν. » Τρεψόμεθα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν, « Θγν. (καὶ ἐλλ. τῆς πρθ.) » Ποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, « Ἰλ. Τ. (καὶ ἐπὶ τόπ.) » Πρὸς ἠῶ (» Πρὸς ἄρκτον) τετραμμένος, « Ἡρ., Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο, « Ὀδ. Φ., ἄλλαξεν ἡ ὄψις των. » Διὸς ἐτράπετο φρὴν, « Ἰλ. Κ., ἄλλαξεν ἡ γνώμη του. » Οὐ γὰρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, « Ὀδ. Γ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐλλ.) » Κραδίῃ τέτραπτο ναίεσθαι, « Ὀδ. Δ.

†Τρεσᾶς, ᾶντος (ὁ), Λακων. Κωμ. ἀντὶ Τρέσας, μτχ. τοῦ Τρέω, δειλὸς, ῥίψασπις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρέσσε, Π. ἀντὶ Ἔτρεσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά, τοῦ Τρέω.

;Τρέφος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Θρέμμα.

Τρέφω [τρέπω], Μ. θρέψω (Π. ἀόρ. β'. Ἔτραφον καὶ μσ. πρκ. Τέτροφα, [συνήθ.] πθ. Τέθραμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτράφην, τὰ δὲ λπ. σπν.). (κυρ. καὶ Π.) Πήζω. » Γάλα (» Τυρὸν) —, « Ὅμ., Θκρ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) » Πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, « Ὀδ. Ψ., ἦτον πηγμένη (κολλημένη) εἰς τὸ σῶμά τε, (ὅθ.

2) (συνήθ.) θρέφω· ἀνατρέφω (κυρ. καὶ μτνμ.)· (Π.) ἔχω τι (ἐν ἀφθονίᾳ), (ᾗ εἰς τὸν μσ. πρκ. ἐν γέν.) εἶμαι (κυρ. εἰς καλὴν κατάστασιν)· (πρὸς ἀπαρ.) συνειθίζω νὰ, (παρβλ. Πέφυκα). » Ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, τί νύ σ' ἔτρεφον; « Ὅμ. » Κύνες, οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, πυλαωροὺς, « Ἰλ. Ψ. » Θρέψαι κύνας, ὥς τοι φάγωντι, « Θκρ. » Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐλαίης, « Ἰλ. Ρ. » Ὅσσα τρέφει φάρμακα χθὼν, « Ἰλ. Λ. » Κόμην (» Πώγωνα) τρέφειν, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Δεῖμα—, « Σοφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. περ φρ.) » Ἐν ἐλπίσι τρέφω ἥξειν, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Θρέψαιο υἱὸν, Ὀδ. Τ. (καὶ κατὰ μτχ.) Θρέψασα καὶ (μσ.) » Θρεψαμένη, « Λξ., ἡ πατρίς. (καὶ αὐτπ.) » Τοῖς ὤμων καθύπερθεν κύνεον κρὰς τέτραφεν (ὀρθότ. τέτροφεν), « Ἐπγρ., = Ἐπεφύκει· (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὅττι πόλις τέτροφεν ἀποστυγεῖν, « Σοφ., = Πέφυκε. (καὶ ἀντὶ πθ.) » Καλὰ ἔτραφες, « Καλλ., ἀντὶ Ἐτράφης. (καὶ πθ.) » Γενέσθαι τε τραφέμεν τε, « Ὅμ. » Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, « αὐτ. » Τρέφει μιᾶς πρὸς νυκτὸς, « Σοφ., ζῇς εἰς συνεχῆ (ἔχεις πάντοτε) νύκτα. » Ἐκ τῆς πολεμίας τραφήσεσθε, « Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ τεθραμμένον, « Πλάτ., ἡ ἀνατροφὴ, ἢ· τὸ θρέμμα.

Τρεχεδειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω εἰς τὰ δεῖπνα, [ὀκ τοῦ

Τρεχέδειπνος (ὁ). ὁ τρέχων εἰς (κυνηγῶν) τὰ δεῖπνα, παράσιτος, (ἴδε Ζοφοδορπίδης).

Τρέχνος, εος-ους (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Τέρχνος, κλαδὶ, κλωνάρι.

Τρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ (εὐχρηστότ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. [σπν.] Ἔθρεξα καὶ εὐχρηστότ. Ἔδραμον, πρκ. Δεδράμηκα ᾗ Π. Δέδρομα καὶ πθ. Δεδράμημαι). Τρέχω, 'πιλαλῶ. » Τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον, « Θκρ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι, « αὐτ. (ᾗ ὡς μτβτ.) » Στάδιον—, « Λξ., ἀγωνίζεσθαι. (καὶ μτνμ.) » Δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, « (Ἐπικρ. παρ') Ἀθ., εἶνε πολλὰ προβεβηκυῖα. » Τὸν περὶ κρεῶν (ἐνν. δρόμον) τρέχειν, « Λξ., τρέχειν ἀπηλπισμένα (ὅσον ἠμπορεῖ)· (καὶ ἀπολ.) » Ἵεντο ὥσπερ ἂν δράμοι τις περὶ νίκης, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Δραμεῖν φόνου πέρι, « Εὐρ., κριθῆναι, κινδυνεῦσα, (ὅθεν) » Παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾷν, « Ἠρ., ἐκόντευσε (ἐκινδύνευσε) νὰ νικήσῃ.

†Τρέψις, εως (ἡ), τὸ τρέπειν, γύρισμα, μεταβολὴ κτλ.

Τρεψίχρως [τέρπω, χρώς], ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα. » Πολύπους—, « Ἀρςτ.

Τρέω [ὀνμτπ.], Μ. τρέσω, Π. ἀντὶ Τρέμω, φοβοῦμαι· φεύγω φοβισμένος, ξυππάζομαι. » Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα, « Ἰλ. Λ. » Ἔπαινοι τῶν τεθνηκότων ὑπὲρ Σπάρτης, καὶ ψόγοι τῶν τρεσάντων, « Πλ.

;Τρηγαλέος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Τρηχαλέος.

;Τρηδὼν, όνος (ἡ), = Τερηδὼν, (ὅθεν

;Τρηδονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνων μὲ τὸ 'νύχι σανίδι κάμνω κρότον τινὰ ὅμοιον μὲ τῆς τρηδόνος ὅταν τρώγῃ τὸ ξύλον. » Τρηδονῶσα τὴν θύραν, « Ἀρςτ. (Ἐκκλησ. 34).

Τρῆμα (τὸ), [τιτράω]. τρύπα· στόμιον· (ἰδιαιτ.) αἱ τρύπαι ἢ τὰ στίγματα τοῦ κύβου. (ὅθεν

†Τρηματίζω, Μ. ίσω. Κυβεύω, (κυρ.) βάλλω ἀργύριον διὰ κάθε τρῆμα (τρύπαν) τοῦ κύβου, (Ἰταλ.) πουντάρω.

Τρημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῆμα, τρυπίτσα.

Τρηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρηματίζων, κυβευτής.

Τρηματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Τρηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅλος τρήματα (τρύπαις). 2) ὁ κατασκευάζων τρῆμα (τρύπαν, φωλεὰν) πρὸς κατοικίαν. » Τῶν ζώων, τὰ μὲν τρηματώδη, τὰ δὲ, ἄτρητα, « Ἀρςτ.

Τρήμη (ἡ), = Τρῆμα.

Τρηρὸς [τρέω], ά, όν. Δειλός.

Τρήρων, ωνος (ὁ), Π. = Τρηρὸς, δειλὸς, (ὅθεν) ||. (οὐσ.) περιστερὰ, ἀγριοπερίστερον.

Τρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τιτράω, τρύπημα· τρύπα.

Τρητὸς, ὴ, όν. Τρυπημένος, τρυπητός· (ἐπὶ τεχνουργημ.) σκαλιστὸς, καφασωτὸς, τορνευτός.

Τρηχαλέος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Τρηχὺς, τραχύς.

Τρηχέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Τραχέως.

Τρηχυβατέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Τραχυβατέω.

Τρηχύνω, Ἰων. ἀντὶ Τραχύνω.

Τρηχὺς, εῖη, ὺ, Ἰων. ἀντὶ Τραχύς.

Τρηχὼ, όος-οῦς (ἡ), Π = Τραχών.

Τρήχω (παρτ. Ἔτρηχον), Π. (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Τέτρηχα, εἶμαι τραχύς. » Τρήχοντι πάγῳ, « Νίκ., εἰς ἀποτομον βράχον.

Τρηχώδης, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τραχώγης.

(Τρι), εἰς τὰς συνθ. ἀντὶ Τρίς.

Τρία, οὐδ. τοῦ Τρεῖς.

Τριαγμὸς (ὁ), τὸ τριάζειν, ἡ εἰς τρεῖς κατὰ σειρὰν συμπλοκὰς κερδηθεῖσα νίκη (εἰς τὸ πάλαιμα).

Τριάδελφαι (αἱ), Π. αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ, αἱ Μοῖραι.

Τριαδικὸς, ὴ, όν. Ὁ τῆς τριάδος· τριπλοῦς, τριττός.

Τριάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Νικῶ ἐντελῶς (Καταβάλλω τρεῖς φοραῖς κατὰ συνέχειαν ἢ εἰς τρία διαφορετικὰ παλαίσματα) τὸν ἀνταγωνιστήν μου. 2) πολλαπλασιάζω μὲ τρία, τριπλασιάζω.

Τρίαινα, ης (ἡ). κοντάρι (καμάκι) μὲ τρεῖς μύταις.

Τριαινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριαίνης.

Τριαινοειδῶς, ἐπίῤ. Εἰς εἶδος τριαίνης.

Τριαινοκράτωρ, ορος (ὁ), Ἐπγρφ., ὁ κρατῶν τρίαιναν ἢ τὴν τρίαιναν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκαλίζω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν τρίαιναν. » Τριαινοῦν τὴν γῆν δικέλλῃ, « Ἀρςφ., σκάπτειν, τσαπίζειν, (ὅθεν

†Τριαινωτὴρ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ἀροτήρ.

Τριακαίδεκα (τὰ), = Τρισκαίδεκα, δεκατρία.

Τριακαιδεκέτης, εος (ὁ) καὶ Τριακαιδεκέτις, ίδος (ἡ), = Τρισκαιδεκέτης.

Τριακὰς, άδος (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Τριακοντὰς, τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 30 ἀριθμοῦ, τριανταριά. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 30 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.) ||. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνὸς (ἀφιερωμένη εἰς μνήμην τῶν ἀποθανόντων), ᾗ 3) τὸ τριακοστημόριον τῆς φυλῆς (συγκροτούμενον ἀπὸ 30 πολίτας). (παρβλ. Τριττύς).

Τριακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Τριακόσιοι. 2) (εἰς τὴν Κυρήνην) οἱ ἐφηβοὶ (ὡς ἀνήκοντες ἤδη εἰς μίαν τριακάδα).

†Τριάκις, ἐπίῤ. Λακων. ἀντὶ Τρίς.

Τριακονθάμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκτίμενος ἀπὸ) τριάκοντα ἅμματα (κόμπους, 'μμάτια).

Τριακονθήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) τριάκοντα ἡμέρας. » Μὴν—, « Λξ.

Τριάκοντα (οἱ, αἱ τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (30), τριάντα.

Τριακονταετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 30 ἔτη. ||. » Ἑορτὴ—, « Δ. Κάσσ., ἡ πανηγυριζομένη κατὰ τριακονταετίαν.

Τριακονταέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 30 ἔτη, τριάκοντα ἐτῶν (ἡλικίας), (παρβλ. Δεκαέτης).

Τριακονταετία (ἡ). 30 ἔτη.

Τριακονταέτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριακονταέτης.

Τριακοντάζυγος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 30 ζυγὰ (καθέδρας κωπηλατῶν) ἀπὸ κάθε μέρος.

Τριακοντάκις, ἐπίῤ. 30 φοραῖς.

Τριακοντάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 30 κλίνας. » Οἶκος—, « Λξ.

Τριακοντάκωπος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 30 κωπιά.

Τριακοντάμερος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τριακονθήμερος.

Τριακοντάμηνος (ὁ, ἡ). 30 μηνῶν.

Τριακονταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 30 μνᾶς.

Τριακοντάμοιρον (τὸ). τὸ τριακοστημόριον.

Τριακοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 30 πηχῶν.

Τριακονταπλάσιος, α ἢ ος, ον καὶ

Τριακονταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 30 φοραῖς τόσος.

Τριακοντάπους, οδος (ὁ, ἡ). 30 ποδῶν (μήκους).

Τριακονταρχία (ἡ). ἡ ἀρχὴ (ἡ ἐξουσία) τῶν ἐν Ἀθήν. 30 τυράννων.

Τριακοντήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 30 κωπιά. ||. (οὐσ. θηλ. ἐνν. ναῦς) = Τριακόντορος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τριακοντήρυγιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 30 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τριακόντορος (ἡ). (ναῦς) μὲ 30 κωπιὰ, κάτεργον, (παρβλ. Τριήρης).

Τριακοντούτης, ου καὶ εος (ὁ) καὶ Τριακοντοῦτις, ιδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Τριακονταέτης,-έτις.

Τριακόσιοι, αι, α, (ὁ ἀριθμ.) 300, τριακόσιοι.

Τριακοσιομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 300 μεδίμνους. ‖. (οὐσ.) ὁ ἔχων ἐτήσιον εἰσόδημα 300 μεδίμνων (εἰς τὰς Ἀθ. οἱ τοιοῦτοι ἐσχημάτιζον τὴν τάξιν τῶν ἱππέων).

Τριακοσιόχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ βίδων (παράγων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 300 χόας.

Τριακοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πρᾶττων τι εἰς 30 ἡμέρας. (ἐνίοτε) 30 ἡμερῶν.

Τριακοστημόριον (τὸ). τὸ τριακοστὸν μέρος.

Τριακοστόζυος (ὁ, ἡ). ὁ τριακοστὸς δεύτερος.

Τριακοστὸς, ἡ, ὁν. Ὁ μετὰ τὸν 29.

Τριακτὴρ (ὁ), Π. [τριάζω]. νικητὴς καὶ

Τριακτὸς, ἡ, ὀν, Π. νικημένος, ἡ εὐκολονίκητος.

Τριάνωρ, ορος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα ἢ λαβοῦσα τρεῖς (καὶ συνκδχ. πολλοὺς) ἄνδρας, Τρίγαμος.

Τριάρμενος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ τρία ἄρμενα (πανιὰ), τρικάταρτος.

Τριαρχία (ἡ). ἡ ἐκ τριῶν ἀρχόντων συγκροτουμένη ἐξουσία, (Λτ.) triumvirat.

Τριὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῳρημ. οὐσ. τοῦ 3 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) τριῶν μονάδων (πρσ. ἢ πργμ.).

†Τριᾶς, ᾶντος (ὁ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς χαλκοῦς, τριάρι, (Λτν.) tricus.

ʒΤριασμὸς (ὁ). ἡ εἰς τρία διαίρεσις (ʒ) ἢ, ὁ διὰ τριῶν πολλαπλασιασμός.

ʒΤριάσσω, Μ. ἀξω, = Τριάζω.

Τριαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς αὐλακιὰς (αὔλακας).

Τριαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς αὐχένας, τρικέφαλος.

Τριαχθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τριάζω.

Τριβακὸς [τρίβω], ἡ, ὀν. Τριμμένος· (μτφορ.) πανοῦργος, πολύτροπος, πολύπειρος. ‖. (οὐσ.) Τριβακὸν (ἐνν. ἱμάτιον), τὸ τετριμμένον (φορεμένον) ἢ· χωρὶς γνεῦδι, (Ἰταλ.) ρόζον, (παρβλ.) Τρίβων. 2) ἀντὶ Τριβαδικός. » Ἀσέλγεια τριβακὴ, « Ακ., ἡ τῶν τριβάδων.

Τριβαλὸς (ὁ). Ἔθνος τῆς Ἰλλυρ. 2) (συνκδχ.) νέος ἄσωτος (περιφερόμενος εἰς τὰ συμπόσια), διεφθαρμένος, ἐπίτριπτος.

ʒΤριβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Τριτοβάμων.

†Τριβανος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Λήκυθος, (πιθανώτ.) τρίφτης τοῦ λουτροῦ, ςλεγγίς.

†Τρίβαξ, ακος (ὁ, ἡ), Γρμτ. = Τριβακός.

Τρ.βάρβαρος (ὁ, ἡ). τρὶς (δηλ. πολλὰ) βάρβαρος, βαρβαρώτατος.

Τρ.βὰς, άδος (ἡ). γυνὴ ἀσελγαινουσα εἰς ἑαυτὴν ἢ εἰς ἄλλην, ἑταιριστρια.

Τρίβαφος (ὁ, ἡ). τρὶς (ἐπμ. καλὰ) βαμμένος.

Τρ.βελὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) τρία βέλη. » Δόρυ τριβελὲς, « Ἐπγρ., ἡ τριαινα.

Τριβεὺς, έως (ὁ). ὁ τρίβων, τρίφτης. ‖. (εἰς τὴν μηχανικ.) τὸ περὶ τὴν τρύπαν καὶ τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος μετάλλινον περίθεμα τὸ ὁπ. προφυλάττει τὸ ξύλον ἀπὸ τὸ συνεχὲς τρίψιμον.

Τριβὴ (ἡ), = Τρῖψις, τρίψιμον· (μτφορ.) πρᾶξις, ἕξις, ἐμπειρία, γύμνασις. 2) Π. ἀντὶ Διατριβὴ, σχολία, διασκέδασις ἢ· χρονοτριβὴ, μέλλησις.

†Τριβηλὸν (τὸ), Γλσ. = Σπορθύγγιον, (κοιν.) τριβηλιά.

Τριβικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων (θεμελιούμενος) εἰς τὴν τριβὴν (εἰς τὴν ἕξιν).

†Τριβολεκτράπελα (τὰ), Κωμ. ἐγγίγματα (ἀστεΐσματα) χωρὶς πνεῦμα (ἀνοΰσια), (ἄλλ. ἀνγν. διηρημ., τρίβολ' ἐκτράπελα).

Τρίβολος (ὁ, ἡ), = Τριβελὴς, μὲ τρία κεντριὰ (τρεῖς μύτες). ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ τοῦ ὁπ. ἡ σπορυθήκη ἔχει σχῆμα κώμου μὲ τρία σκληρότατα ἀγκάθια, (καιν.) τριβόλι. 2) τὸ κατὰ μίμησιν αὐτοῦ σιδηροῦν κατασκεύασμα τὸ ὁπ. σπορπίζουν κατὰ γῆς ἵνα ἐμποδίζῃ τὸ ἱππικὸν τοῦ ἐχθροῦ. 3) (πλθ. ἀρσ.) εἶδ. σθάρνας μὲ σουβλεραῖς χαλυβόπειραις ὑποκάτω, διὰ τῆς ὁπ. ἀλωνίζουν τὰ γενήματα. 4) (μτφορ. εἰς τὸ οὐδ.) λόγια ἐγγιτικὰ ἢ σοφιςικά, (Γαλλ.) pointes. » Ὡριμῆς τε γὰρ τοῖς σοφισταῖς ἦ;ε (ὁ Γοργίας), καὶ παραδοξολογίας, ᾗ πνεύματος, καὶ τριβόλων, « Ψλγρ.

Τρίβος (ἡ καὶ σπν. ὁ). ὁδὸς (=τετριμμένη), δρόμος, στρῶτα, μονοπάτι. » Διασχιζομένων τῶν ὁδῶν τρίβῳ τινὶ, « Ξεν. » Τοῦ τρίβου, διὰ πολλῶν ἐλιγμῶν περαίνοντος πρὸς τὸ τεῖχος, « Πλ. 2) Π. ἀντὶ Τριβὴ, τρίψιμον (κυρ. μτφορ.).

Τρίβραχυς, εος (ὁ). (ποῦς στιχου) ὁ ἐκ τριῶν βραχ. συλλαβῶν συγκείμενος.

Τρίβροχος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (δηλ. πολλάκις) βρεγμένος, (παρβλ. Δίβροχος).

Τρίβω [τειρω, τρύω], Μ. τρίψω. Τρίβω· συντρίβω, κοπανίζω. » Χρυσὸν βασάνῳ τρίβειν, « Θγν. » Τρίβειν (ᾗ μσ. » Τρίβεσθαι) τὸ μέτωπον, « Παροιμ., ἀναισχυντεῖν. » Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ, « Ἰλ. Γ., ἀλωνίζειν. (ᾗ πθ.) » Τετριμμένοι τὰ ἐπαρίστερα τῶν κεφαλέων, « Ἡρ., φαγωμένοι, ξεγδαρμένοι. 2) (συνικδχ.) μεταχειρίζομαι συχνὰ (ἰδιακόπως). » Ἡ συνήθεια τέτριφεν ἐπὶ ἀμπέλου, » Μ. Λύτ., τὸ καντήνησε τετριμμένον (παροιμιῶδες). (ὄθ. 3) γυμνάζω, ἐξασκῶ. » Τὰς ὁράσεις περὶ τὰς τέχνας —, « Αξ. (ᾗ πθ.) » Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, « Θγν. (ἢ 4) χαλνῶ (διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως), κατατρώγω, κατατρίβω, καταδαπανῶ. » Οὔτε τι τῶν οἰκηίων τρίβουσι, οὔτε δαπανέονται, « Ἡρ. » Σκολιῇσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσιν, « Ἡσ. (καὶ πθ.) » Τριβομένῳ τῷ λαῷ, « αὐτ., καλαιπωρουμένῳ, (ᾗ δοτ. τρπλγ.) » Ἵνα τρίβωνται πολέμῳ, « αὐτ. » Τρίβεσθαι κακοῖσιν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) » Τὴν πόλιν ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαι αὐτὴν περὶ ἑαυτοῦ, « Θκ. 3) (ἀπὸ μεταφορ. τῆς τριβομένης ὁδοῦ) μεταχειρίζομαι· διάγω. » Βίον δυστυχῆ (γεωργικὸν) —, « Ἐπγρ., Ἀρςφ. 6) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. » Τὸν χρόνον (» Τὸν πόλεμον) —, « Αξ., χρονοτριβῶ.

Τρίβωμος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς βωμός.

Τρίβων, ωνος (ὁ, ἡ). (ἐπίθ.) τριμμένος (κυρ. καὶ μτφορ.), παλαίπειρος, πολύτριπτος, (μὲ γεν.) γυμνασμένος, ἔμπειρος. » Οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κόρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) » Σκεδὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα, « Εὐρ. 2) (οὐσ.) ἐπαναφόρι μάλλινον ἀδρὸ (ὡς ἂν τρίφτης). (καιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ῥάσον ἢ τραγόκαπα (κυρ. τῶν φιλοσόφων), (ὄθ. συνκδχ.) τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ ζωὴ τῶν φιλοσόφων, ὁ φιλοσοφικὸς βίος· (Ἐκκλησ.) τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

Τριβωνάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξκυτελ.) τοῦ Τριβώνιον, παλιόρασον, παλιόκαπα.

Τρ.βωνεύομαι, Μ. εὑσομαι. Φέρομαι ὡς τρίβων (πανοῦργος) περί τι, χρονοτριβῶ, δολιεύομαι.

Τρ.βωνικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Ἀντὶ τρίβωνος. » Τηνδὶ τὴν χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς, « Ἀρςφ.

Τριβώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίβων, φόρεμα (ἐπανωφόρι) τῶν φιλοσόφων, (ὄθ.

Τρ.βωνιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τριβωνώδης.

Τρ.βωνοφορέω-ῶ, Μ. ἠσω. Φορῶ τρίβωνα, εἶμαι τριβωνοφόρος· (συνκδχ.) φιλοσοφῶ (ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος).

Τριβωνοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Τριβωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τρίβωνα, φιλόσοφος (ὡς ἐκ τοῦ σχήματος) ῥασοφόρος.

Τριβωνώδης, εος (ὁ, ἡ). τρίβωνι ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Τριγαμία (ἡ). ὁ τρίτος ἢ τριπλοῦς γάμος, [ἐκ τοῦ

Τρίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάψας (συζευχθεὶς εἰς) τρίτον γάμον.

Τριγένεια (ἡ). τριὰς γενῶν. » Ἀγαθῶν —, « Σξτ., τριῶν γενῶν (εἰδῶν) ἀγαθά. 2) = Τριγονία, [ἐκ τοῦ

Τριγενὴς, ους (ὁ, ἡ). τριῶν γενῶν. 2) ὁ φθάσας εἰς τριγονίαν ;).

ʒΤριγενία (ἡ), = Τριγένεια.

Τριγέννητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς γεννημένος.

Τριγερήνιος (ὁ, ἡ), = Τριγέρων (ὡς ὁ Γερήνιος Νέστωρ).

Τριγέρων, οντος (ὁ), Π. τρὶς (δηλ. πολλὰ) γέρων, ὑπέργηρως· (ἐπὶ πραγμ.) παμπάλαιος.

Τριγίγας, αντος (ὁ), Π. τριπλοῦς (τὸ μέγεθος) γίγας.

Τρίγλα καὶ Τρίγλη (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) τριγλί, (καὶ Ἰταλ.) μπαρμπούνι.

Τριγλήνος (ὁ, ἡ), Π. [τ. γλήνη], = Τριοφθάλμος. ‖. » Εἵματα τριγλήνα, « Ἰλ. Ω., σκουλαρίκια μὲ τρεῖς τρύπας ἢ τρεῖς πολυτ. λίθους, (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Πολυγλήνα, καφασωτὰ, ἢ· πολύτιμα, ἀξιοθέατα.

Τριγλίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Γελῶ παιόντινα γέλωτα, (παρβλ.) Κιχλίζω.

Τριγλίον (τὸ) καὶ

Τριγλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Τρίγλη, τριγλί, μπαρμπουνάκι.

Τριγλιόβολος (ὁ, ἡ), Π. [τ. βάλλω]. ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βάλλων (πτηνῶν, ἀγρεύων) τρίγλας. « Δίκτυον—, » Ἐπιγρ.

Τριγλοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων, περιλαμβάνων) τρίγλας. « Χιτὼν—, « Ἐπιγρ., τὸ ἁλιευτ. δίκτυον.

Τριγλυφος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς γλυφάς, σχισμένος (χωρισμένος) εἰς τρία. » Αἰχμή—, « Ὑπ., ἡ τριαινα. ‖. (οὐσ.) Τρίγλυφος (ἡ) καὶ Τρίγλυφον (τὸ). « Ἀρχιτεκτ. εἶδ. γλυφῆς (τορεύματος) τῶν Δωρικῶν ἐπιστυλίων.

Τριγλῶγιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς γλωχῖνας (ἀκίδας). « Ὀϊστὸς—, « Ὁμ.

Τριγμός (ὁ), τὸ τρίζειν, τρίξιμον· (ἰδιαιτ.) ἡ φωνὴ τῆς νυκτερίδας κτλ.

Τρίγναθος (ὁ ἡ), Π. [τ. γνάθος], = Τρίστομος.

Τρίγομφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος, πλουμισμένος μὲ) τρεῖς ἢ πολλοὺς γόμφους.

Τριγονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Φθάνω εἰς τριγονίαν, ἀποκτῶ δισέγγονα· (ἐπὶ φυτ.) καρποφορῶ τρίτην φοράν.

Τριγονία (ἡ). ὁ τρίτος βαθμὸς τῆς γενεαλογίας, (Γαλλ.) trois quartiers, [ἐκ τοῦ

Τρίγονος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ γεννήσας τρίτην γενεὰν (ἀποκτήσας δισέγγονα), ἐννενηκοντούτης. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς τρίτος μὲ ἄλλ. δύο. « Τρίγονα τέκνα, « Εὐρ., (ἁπλ. ἀντὶ) τρία.

Τριγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία γράμματα.

Τριγωνίζω, Μ. ἰσω. Σχηματίζω τρίγωνον (ἀριθμ.) πολλαπλασιάζω μὲ τρία· (ἀμτθτ.) εἶμαι τρίγωνος (ἐνίοτε) παίζω τὸ τρίγωνον (ὄργ.).

Τριγωνικός, ή, όν. Τριγώνου ἴδιος, τριγωνοειδής.

Τριγωνιστί, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα τριγώνου.

Τριγωνίστρια (ἡ), Αξφν. ἡ παίζουσα τὸ (ὄργ.) τρίγωνον.

Τριγωνοειδῶς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριγώνου.

Τρίγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) τρεῖς γωνίας, τρίκωχος. ‖. (οὐσ.) Τρίγωνον (τὸ), σχῆμα γεωμετρ., (Γαλλ.) triangle 2) εἶδ. μουσ. πολυχόρδου ὀργ. (Γαλλ.) ἅρπα.

Τριδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τριῶν δακτ. ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Τριδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία δάκτυλα ἢ 2) τριῶν δακτ. ἔκτασιν.

Τρίδειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. δειρή], = Τριαύχην, τρικέφαλος.

Τριδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) τρεῖς δεσπότας.

Τρίδουλος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς δοῦλος· δοῦλος ἐκ τριγονίας, δουλεκδουλος.

Τρίδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς δραχμάς. ‖. (οὐσ.) Τρίδραχμον, « νόμισμα τριῶν δραχμῶν, (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ τρίδραχμον, « αἱ τρεῖς δραχμαί.

Τρίδυμος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς μὲ ἄλλους δύο (συγχρόνως)· (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

Τριδύστηνος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς δύστηνος, τρισάθλιος.

Τριέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ἑλίσσω]. τυλιγμένος τρεῖς ἢ πολλαῖς φοραῖς· τρίκλωνος. « Ὅρις—, « Ἡρ., ὁ σχηματίζων πολλὰς ἕλικας, μέγας.

Τριεμβαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) τριπλοῦν ἔμβολον ἢ τρία ἔμβολα· (Κωμ.) ὁ ἔχων μεγάλην εἰς τὰ ἀφροδίσια ὁρμήν.

Τριένιος (ὁ, ἡ), [τ. ἔνιος], = Τριετής.

Τριέσπερος (ὁ, ἡ), (ἐπ.θ. ὁ Ἡρακλῆς) τοῦ ὁπ. ἡ ἐν γαστρὶ αὐλλήψις διήρκεσε τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας (ἑσπέρας).

Τριέτεια (ἡ), = Τριετία.

Τριετήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τριετής.

Τριετηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τριετηρίδα, γινόμενος κατὰ τριετίαν, (Γαλλ.) triennal.

Τριετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον τρία ἔτη. « Ἑορτὴ—, « ἡ πανηγυριζομένη κατὰ τριετίαν.

Τριέτηρος καὶ

Τριετής, εος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τρία ἔτη, τριῶν ἐτῶν, (παρθ. Δεκαετής).

Τριετία (ἡ). τρία ἔτη.

Τριετίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω ἢ Διαρκῶ τρία ἔτη. εἶμαι τριετής.

Τριζυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ-

Τρίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐζευγμένος (συνεζευγμένος μὲ ἄλλους δύο), (ἐν γέν.) τριπλοῦς. « Τρίζυγοι θεαί. « Εὐρ., (ἁπλ. ἀντὶ) αἱ τρεῖς.

Τρίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Τρίζυγος.

Τρίζω [δύναπ.]. Μ. τρίξω (μα. πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Τέτριγα). Κάμνω τρρρ, τριζω· (ἐπὶ μικρ. πτηνῶν καὶ ἰδιαιτ. νυκτερίδων) τσιρίζω. « Γλῶτταν δὲ εὐδεμιᾷ ἄλλῃ παρεμοίην νενοήκασι, ἀλλὰ τετρίγασι κατάπτεραι νυκτερίδες. « Ἡρ. « Τῶν περβίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν, « Ἀριστ.

Τριζωδία (ἡ). (ἀστρον.) ἕνωσις τριῶν ζωδίων.

Τριηκάς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τριακάς.

Τριήκοντα, Τριηκόσιοι κτλ. Ἰων. ἀντὶ Τριάκοντα, Τριακόσιοι κτλ.

Τριημερία (ἡ). τριῶν ἡμερῶν διάστημα, τρεῖς ἡμέραι.

Τριημερίζω, Μ. ἰσω. Διαρκῶ (ἢ Κάμνω τι εἰς) τρεῖς ἡμέρας.

Τριημερονυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαρκῶν τρία ἡμερόνυκτα.

Τριήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ πράττων τι εἰς τρεῖς ἡμέρας, τριῶν ἡμερῶν.

†Τριημίεκτα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρι' ἡμίεκτα.

Τριημιολία (ἡ), (ἐνν. ναῦς) καὶ

Τριημιόλιον (τὸ), (ἐνν. πλοῖον), = Τριηρημιολία.

Τριημιποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς τριημιποδίου ἔκτασιν

Τριημιποδιον (τὸ), τρία ἡμίσεα ποδός, (ὅπλ.) 1 1/2 ποδ.

Τριημιτόνιαν (τὸ), (μουσ.) τρία ἡμιτόνια.

†Τριημιχοίνικα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρι' ἡμιχοίνικα.

Τριημιωβολιμαῖος, α, ον. Τριῶν ἡμιωβολίων (ὅπλ. ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ὀβολοῦ) ἄξιος.

Τριηραρχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Διοικῶ ἢ Ἑτοιμάζω μίαν τριήρη (ὡς τριήραρχος).

Τριηράρχημα (τὸ). τὸ πρὸς ἁρμάτωσιν μιᾶς τριήρους εἰσφερόμενον ἀνάλωμα.

Τριηράρχης, ου (ὁ), = Τριήραρχος.

Τριηραρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ ἐπιστασία, ἢ λειτουργία) τοῦ τριηράρχου, διοίκησις ἢ ἑτοιμασία (ἐξ ἰδίων) μιᾶς τριήρους.

Τριηραρχικός, ή, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τριηράρχην ἢ τὴν τριηραρχίαν.

Τριήραρχος (ὁ). διοικητὴς ἢ (εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης ἐξοδεύων μόνος ἢ μετ' ἄλλων πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ μισθοτροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος μιᾶς τριήρους.

Τριηραύλης, ου (ὁ). αὐλητὴς (διευθύνων διὰ τοῦ αὐλοῦ τὰ κινήματα τῶν κωπηλατῶν) τριήρους.

Τριηρετεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)-

Τριηρέτης, ου (ὁ). κωπηλάτης τριήρους.

Τριηρετικός, ή, όν. Τριηρέτου ἴδιος, τριηρικός.

Τριηρημιολία (ἡ), (ἐνν. ναῦς), εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου μικρότερον τῆς τετρήρους καὶ χωρὶς κατάστρωμα.

Τριήρης [τρεῖς †ἄρω], ους (ὁ, ἡ). (ἡ γεν. πλθ. Τριήρων ἢ Τριήρεων). τριπλοῦς, (κυρ.) τρίπατος. ‖. (ἰδιαιτ. ὡς ἰδιωτ. ἐνν. ναῦς), εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου (κάτεργον) μὲ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους σειρὰς κωπίων εἰς κάθε πλευράν. ‖. (Σημ. δὲ ὅτι « Ἡ τριακοντορος ἢ πεντηκόντορος λέγεται, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν· ἡ δὲ μονήρης καὶ δίκροτος καὶ ἑφεξῆς [μέχρι τῆς πεντήρους ἡ, κατ' ἄλλους τῆς τετρήρους] κατὰ τοὺς στοίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις, « Τακτ. Δίλ.).

Τριηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τριήρη.

Τριηρίτης, ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν (ὡς ναύτης, κωπηλάτης ἢ στρατιώτης) εἰς τριήρη.

Τριηροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριήρους.

†Τριηρόνομος (ὁ), Γλασ. διοικητὴς τριήρους, τριήραρχος,

Τριηροποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων τριήρεις.

Τριήρων καὶ Τριήρων. γεν. πλθ. τοῦ Τριήρης.

Τριθάλασσος (τος), ου (ὁ, ἡ). ὁ βρεχόμενος (περικυκλωμένος) ἀπὸ τρεῖς θαλάσσας.

Τριθαλής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρεῖς φορὰς θάλλων (πρασινίζων), εὐθαλής, ἐριθαλής.

Τριθαλὶς (λλίς), ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ.

†Τριθεία (ἡ). τὸ νὰ πιστεύῃ τις τρεῖς θεούς.

Τριθεῖται (οἱ), αἱρετικοὶ δογματίζοντες 3 θεούς (τρεῖς οὐσίας τῶν τριῶν προσώπων τῆς ἁγίας τριάδος).

Τριθημερινός, ή, όν. Ὁ γινόμενος (συμβαίνων) τὴν τρίτην ἡμέραν ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἢ κάθε τρεῖς ἡμέρας.

†Τρίθρονος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). Ὁ ἔχων (ἐνθρονισμένος εἰς) τριπλοῦν θρόνον, λατρευόμενος ἐν τρισὶ προσώποις (ὑποστάσεσι).

Τρίἵππον (τὸ). ἅρμα συρόμενον ὑπὸ τριῶν ἵππων.

Τρικαλίνδητος (ὁ, ἡ), = Τρικυλίνδητος.

Τρικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρικέφαλος.

Τρίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (τοῦ ἔτους) καρποφορῶν. 2) (Γλσ.) = Τρίενος.

Τρίκερως, ω ἢ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία κέρατα ἢ τρεῖς κεραίας.

Τρικέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς.

†Τρικλινάρχης, ου (ὁ), = Ἀρχιτρίκλινος.

Τρίκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλίνας) τοῦ ὑπτ. ἢ τῆς τραπέζης). ‖. (οὐσ.) Τρίκλινον (τὸ), δωμάτιον (κυρ. τραπεζαρίου) μὲ τρεῖς κλίνας, (Τουρκ.) οὐσ. σοφαλί.

Τρίκλυστος (ὁ, ἡ), [τ. κλύζω]. τρεῖς φορὰς βρεμμένος (ξεπλυμένος).

Τρίκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κλῶνας (κλάδους).

Τρίκλωστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς ἢ μὲ τρεῖς κλωστὰς κλωσμένος, καλοκλωσμένος, (κοιν.) τρίκλωνος.

Τρίκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κάκκους (τρία κουκκούτσια ἢ [μτνμ.] πετράδια.

Τρ κόλλυδον (τὸ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς κολλύβους (τρία λιανὰ), τρίχαλκον.

Τρικόλουρος (ὁ, ἡ). τρεῖς φορὰς κόλουρος (κολοβωμένος).

Τρικόλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κολωνοὺς (λόφους).

Τρικόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κονδύλους (ἁρμοὺς, κόμπους).

;Τρίκοπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίποκος.

†Τρίκορος (ὁ, ἡ), Γρμ. ἐξήγ. τοῦ Τρίγληνος.

Τρικόρυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τριπλῆν (μὲ τρεῖς λόφους στολισμένην) περικεφαλαίαν (κόρυθα).

Τρικόρυμβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρικόρυφος. «Ἀλκὴ—, « Συν., ἡ δύναμις τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρίκορυς, υθος (ὁ, ἡ), Π. = Τρικόρυθος.

Τρικόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κορυφὰς ἢ αἰχμὰς ἢ κεφαλάς.

Τρικόρωνος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ζήσας τρεῖς φορὰς τόσον ὅσον μία κορώνη, ὑπεργήρως.

Τρικότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς κοτύλας. «Οἶνος—, « Ἡσύχ., τοῦ ὑπ. τρεῖς κοτύλαι ἔχουν ἕνα ὀβολόν, πρόστυχος.

Τρίκουρας (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς τοῦ ἔτους ἢ κάθε τρία ἔτη κουρευόμενος· τρὶς (δηλ. ἐντελῶς) κουρευμένος.

Τρικρανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Τρικάρηνος.

Τρικράσπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία κράσπεδα (ἄκρα) ἢ τριπλοῦν κράσπεδον (γῦρον).

Τρικύαθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς κυάθους.

Τρικυλίνθητος καὶ
Τρικύλιστος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (δηλ. ταχέως) κυλιόμενος.

Τρικυμία (ἡ). τριπλοῦν (ὑπερμέγεθες) κῦμα, τρία κύματα ἀλλεπάλληλα· (ἐν γέν.) μεγάλη θαλασσοταραχὴ, φουρτοῦνα (κυρ. καὶ μτνμ.)

Τρίκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία κῶλα. ‖. (οὐσ.) Τρίκωλον (τὸ), « περίοδος λόγου ἐκ τριῶν κώλων.

Τριλάγη(γυ)νος, ου (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς λαγήνους.

†Τριλαμπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρία φῶτα (ἀναβίδων τριπλῆν λάμψιν)· ὑπέρλαμπρος.

Τρίλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (πολυτ.) λίθων συγκείμενος, (ἴσ. Τρίγληνος).

Τρίλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν λίνων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος. ‖. (οὐσ.) Τρίλινον (τὸ), περιδέραιον μὲ τρεῖς σειρὰς (τρεῖς κλωστὰς) μαργαριτάρι.

†Τρίλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων τρεῖς λίτρας. ‖. (οὐσ.) Τρίλιτρον (τὸ), βάρος 3 λιτρῶν, τρεῖς λίτραι.

Τρίλιστος (ὁ, ἡ), [τρὶς, λίσσομαι]. τρεῖς φορὰς (δηλ. πολλὰ) ἐπιθυμητὸς (παρακαλεστὸς), πολυπόθητος.

Τρίλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς λοβούς. « Καρδία—, « Ἀθ.

†Τριλογέω-ῶ, Μ. ἥσω, (Γρμ.). Ἐκφράζω τι κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τριλογία (ἡ). αἱ τρεῖς τραγῳδίαι τὰς ὁπ. ἕκαστος τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν ἔπρεπε νὰ παραστήσῃ, (παρβλ. Τετραλογία).

Τριλοφία (ἡ). τριπλοῦς λόφος (περικεφαλαίας).

Τριμάκαιρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τριμάκαρ = Τρισμάκαρ, Τρισμακαρία.

Τρίμαμμα, ης (ἡ). ἡ τετάρτου βαθμοῦ μάμμη, ἡ πρωμάμμη τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός.

Τριμελὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν μελῶν (μερῶν ἢ μελῳδιῶν) συγκείμενος.

Τριμέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τριμεροῦς, ἢ εἰς τρία μέρη διαίρεσις.

Τριμερὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τρία μέρη, τριπλοῦς.

;Τριμερίζω, Μ. ἴσω. Διαιρῶ εἰς τρία μέρη.

Τριμερῶς, ἐπίρ. Εἰς τρία μέρη.

Τρίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (προσῳδ.) μέτρων συγκείμενος. «Τόνος—, « Ἡρ., ὁ Ἰαμβικὸς (ὡς περιέχων τρεῖς διποδίας), (παρβλ. Τετράμετρος).

Τριμηνιαῖος, α, ον. Τριῶν μηνῶν, τριμηνίτικος.

Τρίμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τρεῖς μῆνας, τριῶν μηνῶν. ‖. (οὐσ.) Τρίμηνος (ἡ), (ἐνν. περίοδος), διάζημα τριῶν μηνῶν, τριμηνιά.

†Τρίμιθος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρέμιθος.

Τριμίτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίμιτον.

Τριμίτινος, η, ον ᾗ

Τρίμιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν μίτων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος. ‖ (οὐσ.) Τρίμιτος (ἐνν. χιτὼν) ᾗ Τρίμιτον (ἐνν. ἱμάτιον), φόρεμα ἀπὸ τοιοῦτον ὕφασμα.

Τρίμμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶνε τριμμένον (κοπανισμένον κτλ.), (ἰδιαιτ.) εἶδος ζωμοῦ (σάλτσας) μὲ διάφορα ἀρώματα· εἶδος ζυμαρικοῦ, (Τουρκ.) ριζάνι(ς), (παρβλ.) Θρυμματὶς. 2) (μτφορ.) Ἄνθρωπος τριμμένος εἰς τὰ πράγματα, (ἄλλ.) Τρίβων, πολύπειρος, τετραπέραστος, (παρβλ.) Περίτριμμα.

Τριμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίμμα.

Τριμμὸς (ὁ), = Τρῖψις, τρίψιμον, κοπάνισμα κτλ. 2) (συνεκδ.) μέρος τριμμένον (πατημένον), δρόμος, μονοπάτι, (παρβλ.) Τρίβος.

Τριμοιρία (ἡ). τριπλοῦν μερίδιον (σιτηρέσιον κτλ.), τρία μερίδια· ἀριθμ. τὰ τρία τέταρτα ἢ τὸ τριτημόριον (δεδομένου τινὸς μεγέθους).

Τριμοιριαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ τὰ τρία τέταρτα ἢ μὲ τὸ τριτημόριον (δεδομένου τινὸς μεγέθους).

Τριμοιρίτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων ἢ περιέχων μίαν τριμοιρίαν (τριπλοῦν μερίδιον ἢ τρία μερίδια).

Τρίμοιρος (ὁ, ἡ), = Τριμερὴς, τριπλοῦς. 2) = Τριμοιριαῖος.

Τρίμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρίμοιρος. «Διασαῖς ἐν τριμόρεσιν, « Ὀρφ., εἰς δύο τριτημόρια ἢ εἰς τρία τέταρτα τῆς ἡμέρας.

Τρίμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρουσιαζόμενος ὑπὸ τρεῖς μορφάς.

Τρίμυξος (ὁ, ἡ), [τρ. μύξα]. (λύχνος) μὲ τρία φτίλια.

†Τρίναξ, ακος (ὁ), εὐχρηστότ. τοῦ Θρίναξ.

†Τρίνυκτον ἢ (ὀρθότ.) Τρινύκτιον (τὸ), διάστημα τριῶν νυκτῶν, τρεῖς νύκτες.

;Τριξὰς, ἄντος (ὁ), Σικελ. ἀντὶ Ἰριὰς, [ἐκ τοῦ

†Τριξὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Τρισσός.

†Τριοβολιαῖος (-ιμαῖος), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τριωβολιαῖος ᾗ

†Τριόβολον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τριώβολον.

Τριοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι τρεῖς φορὰς, (κατὰ λέξ.) διαβαίνω τρὶς διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Τριοδία (ἡ), = Τρίοδος, τρίστρατον.

Τριοδίτης, ου (ὁ) ᾗ Τριοδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς τριόδου, (ἐπιθ.) ἡ Ἑκάτη ὡς λατρευομένη εἰς τὰς τριόδους. « Σιβύς—, « Ἐπγρ., ἡ (ἄλλ.) Δρομὰς, πορνη. « Λέξις—, « Συν., ἡ ἐκ τριόδου, τετριμμένη, (Γαλλ.) triviale.

Τριοδοντία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ τριόδοντος (τοῦ καμακίου) ἁλιεία.

†Τριοδοντικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ τριόδοντος ἢ διὰ τοῦ τριόδοντος. « Τριοδοντικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἡλιόδ.,—Τριοδοντία.

Τριοδόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τριόδους, καμάκι, τριαινίδιον.

Τρίοδος (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνώνονται 3 ὁδοὶ (τρεῖς δρόμοι), τρίστρατον. «Ὁ (« Ἡ, « Τὸ) ἐκ τριόδου, « Λξ., τοῦ δρόμου, (χυδ.) τοῦ σωκακιοῦ, (ἐπιμ.) τετριμμένος, πρόστυχος. (ᾗ μτνμ.) « Ἐν τριόδῳ εἶναι λογισμῶν, « Παραιμ., ἀμφιβάλλειν.

Τρίοδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας (καὶ μτνμ. αἰχμάς). ‖ (οὐσ. ἀρσ.) καμάκι ἁλιευτικὸν (μὲ τρία ὀδόντια), τριαινα.

Τρίοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄζους (βόζους ἢ κλάδους).

Τριοῖσι, Π. ἀντὶ Τρισὶ, δοτ. τοῦ Τρεῖς.

†Τριόπης [τ. ὄψ], ου (ὁ) ᾗ

†Τριοπιος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Τριόφθαλμος.

Τριοπὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριόπης. ‖. (οὐσ.) = Τριοττὶς.

Τριόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τριορία (ἡ). μέρος ὅπου ἑνώνονται τὰ ὅρια τριῶν γαιῶν (ἀγρῶν κτλ.).

†Τριόρφος, ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Τριώρφος.

Τριόρχης καὶ Τριόργος, ου (ὁ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄρχεις· (συνεκδ.) λάγνος, ἀσελγὴς, θηλυμανὴς. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἱέρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κος. (Γαλλ.) buse. 2) εἶδος φυτοῦ μυθώδους.

Τριόττιον (τὸ) ⚥

Τριοττὶς [τ. ὄσσομαι], ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Τριοπὶς, σκουλαρίκι μὲ τρεῖς τρύπαις ἡ πέτραις, (παρβλ. Τρίγληνος).

Τριόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὀφθαλμούς.

;Τριόφυλλον (τὸ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίφυλλον.

Τρίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἡ συγκροτούμενος ἀπὸ) τρεῖς παῖδας.

Τρίπαλαι, ἐπίρ. Κωμ. ἀντὶ Πρόπαλαι.

Τριπάλαιος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (δηλ. πολλὰ) παλαιὸς, παμπάλαιος.

Τριπαλαιστιαῖος, α, ον ⚥

Τριπάλαιστος ⚥ Ἰων. Τριπάλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν παλαιστῶν ἔκτασιν.

Τρίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πάλλω]. τιναγμένος μετὰ τριπλῆν περιδίνησιν (ἐπμ. μὲ μεγάλην δύναμιν), (ἐν γέν.) σφοδρὸς, φοβερός. « Πῆμα —, « Αἰσχ., (παρβλ. Δίπαλτος).

Τριπάνουργος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (δηλ. πολλὰ) πανοῦργος, παμπόνηρος.

Τρίπαππος (ὁ, ἡ). ὁ τετάρτου βαθμοῦ πάππος, ὁ πρόπαππος τοῦ πατρὸς ἡ τῆς μητρὸς, (Γαλλ.) trisaïeul.

Τριπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν παρθένων συγκείμενος.

Τριπάροδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς παρόδους. » Ναῦς —, « Ἀθ., μὲ τρία καταστρώματα(;), τρικούβερτος.

†Τριπάτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Προπάτωρ.

Τρίπατρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς πατέρας.

Τριπάχυιος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Τριπήχυιος.

;Τρίπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν ποδῶν ἔκτασιν.

Τριπέδων [τ. πέδη], ωνος (ὁ). τρὶς (δηλ. πολλάκις) δεθεὶς ἀχρεῖος (δοῦλος).

Τριπέμπελος (ὁ, ἡ), [τ. πέμπελος], = Τριγέρων, ὑπέργηρως, παμπάλαιος.

Τριπέρυσι, ἐπίρ. Κωμ. Τρεῖς φοραὶς πέρυσι, (δηλ.) πρόπαλαι.

Τριπέτηλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τριπέταλος, τρίφυλλος. ||. (οὐσ.) Τριπέτηλον (τὸ), = Τρίφυλλον.

Τριπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πίπτω]. σχισμένος (κομμένος) εἰς τρία, (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

;Τρίπηδος (ὁ), —δρόμος [τ. πηδάω], τὸ τριπόδισμα (Γαλλ. le galop) τοῦ ἀλόγου.

;Τριπήχυιος ⚥

Τρίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν πηχῶν ἔκτασιν· (ἐν γέν.) πολλὰ μακρὺς, ὑπέρμεγας.

Τριπιθήκινος, η, ον, Κωμ. τρεῖς φοραὶς ἀσχημότερος τοῦ πιθήκου.

Τρίπλαξ, ακος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ τρεῖς ἀλλεπαλλήλως θεμένας πλάκας, (ἐν γέν.) τριπλοῦς, μὲ 3 δίπλαις, (Ατν.) triplex.

Τριπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρὶς ἡ πολλάκις πλανηθεὶς (ἀποπλανηθεὶς), πολυπλάνητος.

Τριπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι τριπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Τριπλασιεπίπεμπτος (-τέταρτος κτλ.), ου (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ⚥ ἓν πέμπτον (τέταρτον κτλ.) πλειότερος.

Τριπλασιεπιτετραμερὴς (-τριμερὴς κτλ.), έος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ⚥ τέσσαρα πέμπτα (τρία τέταρτα κτλ.) πλειότερος.

Τριπλασιεπίτριτος (ὁ, ἡ), ἴδε Τριπλασιεπίπεμπτος.

Τριπλασιεφήμισυς, εος (εια, υ). τρεῖς-ἥμισεν' φοραὶς τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος), ἀναλογῶν ὡς τὰ 3 ½ πρὸς τὸ 1 (τὰ 7 πρὸς τὰ 2 κτλ.).

Τριπλάσιος, α, ον ⚥

Τριπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος).

Τριπλασίως, ἐπίρ. Τρεῖς φοραὶς τόσον.

Τρίπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν πλέθρων ἐμβαδὸν ἡ ἔκτασιν.

Τριπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἡ μὲ τρεῖς κλωσταὶς πλεγμένος, τρίκλωστος, (Π. ἐν γέν.) τριπλοῦς.

Τρίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς πλευράς.

Τριπλῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Τριπλοῦς.

Τρίπλοκος (ὁ, ἡ), = Τριπλεκής.

Τριπλόος-οῦς [ἴδε Διπλοῦς], όη-ῆ, όον-οῦν. Τρεῖς φοραὶς τόσος ἡ Ἐκ τριῶν τινῶν ἀλλεπαλλήλως τεθειμένων συγκείμενος, τριπλάσιος. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Τριπλῇ, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Τριπλῶς, τριπλάσια. » Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, « Ὅμ.

Τριπλῶς, ἐπ. ρ. ἴδε Τριπλοῦς.

Τριποδήϊος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Τριπόδειος, μὲ τρία πόδια.

Τριποδηὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τριποδήϊος.

Τριποδηλάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (χρησμοδοτῶν) ἀπὸ τρίποδος.

Τριπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων 3 ποδῶν ἔκτασιν.

Τριποδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἡ Λαμβάνω ὡς βραβεῖον νίκης εἰς δραματικῶν ποιημάτων συναγωνισμὸν) τρίποδα.

Τριποδηφορικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τριποδηφορεῖν. » Μέλος —, « Φώτ.

Τριποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τριῶν ποδῶν ἔκτασιν.

†Τριποδίζω, Μ. ίσω. (ἐπὶ ἵππ.) Περιπατῶ τὸ λεγόμενον τρίποδον περιπάτημα (Τουρκ. λιγκλεμὲ), (Γαλλ.) trotter, (παρβλ. Καλπάζω).

Τριπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίπους.

Τριποδίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τριποδίσκος (ὁ), = Τριπόδιον.

Τριποδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τρίποδος.

Τριποδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τριποδηφορέω.

Τριπόθητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (δηλ. κατὰ πολλὰ) ποθητὸς, περιπόθητος.

Τρίποκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριπλοῦν (δηλ. πυκνὸν, ἄφθονον) πόκον. » Κώδιον τρίποκον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Τρίκοπον), « Δικαίαρχ. (Ἀναγρφ. τοῦ Πηλίου Ὄρους), (παρβλ. Τρίκουρος).

Τριπόλιον (τὸ), [τρὶς, πόλιον], εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) plombage.

Τρίπολις, εως (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα ἡ συγκροτουμένη ἀπὸ 3 πόλεις.

Τριπόλιστος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πολέω;], ἀντὶ Τριπλοῦς, (ἐπμ.) μέγας.

Τρίπολος (ὁ, ἡ), [τ. πολέω]. γυρισμένος (ὀργωμένος) ἡ δυνάμενος νὰ ὀργωθῇ ⚥ νὰ σπαρῇ τρεῖς φοραὶς (τὸν χρόνον), (ἐπμ.) λιπαρὸς, εὔγεως.

Τριπόνητος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πονέω]. ὁ μὲ πολλὴν (τριπλῆν) ἐπεξεργασίαν καμωμένος. » Ἔρις —, « Ἐπγρ., ἡ μεταξὺ τριῶν συνεργατῶν.

Τριπόρθητος καὶ (Π.) Τρίπορθος (ὁ, ἡ), [τ. πορθέω]. ὁ λεηλατηθεὶς τρεῖς φοραίς.

Τριπορνεία (ἡ). τριπλῆ (ἐκ τριγονίας) πορνεία, [ἐκ τοῦ

Τρίπορνος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς (ἐκ τριγονίας) πόρνος.

Τρίπος, Π. Αἰολ. ἀντὶ =

Τρίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) τρεῖς πόδας. ||. (συνήθ. οὐσ. μετὰ ⚥ συχνότ. χωρὶς τοῦ) λέβης, λεβέτι μὲ τρία πόδια (τὸ ὀπ. ἐχρησίμευεν ἡ διὰ ζέσταμα νεροῦ κτλ. [» Τρίπους λέβης, αἰεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν, « Αἰσχλ.], ἡ ὡς κρατὴρ, ὅστις καὶ Ἄπυρος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς ἡ ἀνετίθετο ὡς ἀφιέρωμα εἰς τοὺς ναοὺς, κατασκευαζόμενος μὲ πολλὴν φιλοτεχνίαν). 2) σκαμνὶ ἡ τραπέζι μὲ τρία πόδια, τριπόδι. » Τρίποδες εἰσηνέχθησαν κρεῶν μεστοί, « Ξεν. (ἰδιαιτ. καὶ κατ' ἐξοχὴν) » Τρίπους ὁ ἐν Δελφοῖς « ἐφ' οὗ καθημένη ἐνεπνέετο καὶ ἐχρησμοδότει ἡ Πυθία, (ὅθεν) » Ὡς ἐκ τρίποδος λαλεῖν, « Παροιμ., μὲ προφητικὸν ὕφος. » Ὁ περὶ τῷ στέρνῳ τρίπους, « Φλςρ., ἡ ἀλάνθαστος φωνὴ τῆς συνειδήσεως. ||. (πλθ.) » Τρίποδες, « Αξ., μία τῶν ἐν Ἀθήν. ὁδῶν.

Τρίπρατος (ὁ, ἡ), [τ. πιπράσκω]. τρεῖς φοραῖς πωλημένος, (ἐπμ.) πολύπειρος, τετραπέραστος.

Τριπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία πρόσωπα, ἡ συγκροτούμενος ἐκ τριῶν προσώπων (ὑποκειμένων).

Τριπτὴρ (ὁ), Π. (ἐν γέν.) = Τρίπτης, (ἰδιαιτ.) ὁ κύλινδρος μὲ τὸν ὀπ. τρίβουν ταῖς ἐλῃαῖς καὶ τὸ ἀγγεῖον ὅπου συνάζεται τὸ λάδι ἀπὸ τοῦ ἐλαιοτριβείου· (μτφορ.) » Τριπτὴρ δικῶν, « Ἀρςφ., ἄνθρωπος ςρεψοδίκης, (Γαλλ.) chicaneur.

;Τριπτήριον (τὸ). ὄργανον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μὲ τὸ ὀπ. τρίβουν (κοπανίζουν).

Τρίπτης, ου (ὁ). ὁ τρίβων (κυρ. τοὺς λυομένους), (Τουρκ.) τελλέκης.

Τριπτὸς, ὴ, όν. Τριμμένος ἡ δυνάμενος νὰ τριφθῇ (νὰ κοπανισθῇ κτλ.).

Τρίπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς πτύχας (δίπλας), διπλωμένος εἰς τρία, (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

†Τρίπτωτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ ἔχων τρεῖς πτώσεις μόνον.

Τρίπωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συρόμενος ἀπὸ) τρεῖς πώλους (νέους ἵππους).

Τρίῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τονισμένος εἰς) τρεῖς ῥυθμοὺς, τρίμετρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρίβρομος (ὁ, ἡ). (ἁμάξι) μὲ τρεῖς βρόμους, (ὅηλ.) μὲ τρεῖς συνωρίδας ἵππων.

Τρίς, ἐπ. ρ. Τρεῖς φοραῖς· (συνηθ. ἡ μάλιστα εἰς τὰς συνθ.) πολλάκις, μὲ ὑπερβολήν, εἰς τὸ ἄκρον, (Γαλλ.) très, ἴδε Τρισμάκαρ, Τρισάθλιος κτλ. ἡ παρβλ. Ἑννέα καὶ Ἑπτά). » Τρὶς ἓξ βάλλειν, « Παροιμ. (ἀπὸ μεταφορ. τῶν κυβευόντων), νικᾶν ἐντελῶς, εὐδοκιμεῖν, ἐπιτυγχάνειν.

Τρισάγιος, α ἡ ος, ον. Τρεῖς φοραὶς ἅγιος, πανάγιος.

Τρισεγγενναος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραὶς ἀέννααος (αἰώνιος).

Τρισάθλιος, α ἡ ος, ον. Τρεῖς φοραὶς (ὅηλ. Καθ' ὑπερβολὴν) ἄθλιος, πανάθλιος.

†Τρισάκτινος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρεῖς ἀκτῖνας, τριλαμπής.

Τρισάλαστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραὶς ἄλαστος (ἀπωτάτω παιὸς).

Τρισαλιτήριος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἁλιτήριος, τρισκατάρατος.

Τρισάλυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν διόλου λύπην (ἐνόχλησιν), πάντη ἄβλαβος (ἀπείρακτος).

Τρισανάριθμος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (ὅηλ. ἐντελῶς) ἀναρίθμητος.

Τρισάνθρωπος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Τρισάθλιος (ὡς συνώνυμα τρόπον τινὰ ἄνθρωπος καὶ ἄθλιος).

Τρισάπτυμος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς (ὅηλ. μὲ ὑπερβολὴν) ἄτυχος, τρισάθλιος.

Τρισαρειοπαγίτης, ου (ὁ). τρεῖς φοραὶς ἀρειοπαγίτης, (ὅηλ.) πολλὰ αὐζηρὸς (ἀδέκαστος).

Τρισάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς ἀριθμούμενος. » Εἰκοσάς—, « Ἀκ., τὰ 60.

Τρισαριστεὺς, έως (ὁ). ὁ τρὶς ἀριστεύσας (λοβὸν τὸ ἀριστεῖον).

Τρισάσμενος, η, ον. Πολλὰ ἄσμενος (χαρούμενος). ‖. (ὡς ἐπίῤ.) μετὰ πάσης χαρᾶς μὲ ἄκραν πρυθυμίαν (εὐχαρίστησιν).

Τρισαύγουστος (ὁ), = Τρισέβαστος.

Τρισάωρος (ὁ, ἡ) πολλὰ παράκαιρος (ἄτοπος, ἄωρος).

Τρισβείλαιος καὶ

Τρισβύστηνος (ὁ, ἡ), = Τρισάθλιος.

Τρισεινάς, άδος (ἡ), Π. ἡ τρίτη ἐννάς, ἡ ἐννάτη ἡμέρα τῆς τρίτης δεκάδος τοῦ μηνὸς, (ὅηλ.) ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη.

Τρισέλληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρισέσπερος.

Τρισέλικτος (ὁ, ἡ), Π. = Τριέλικτος.

Τρισιξώλης, εος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἐξώλης, ἐξωλέστατος.

Τρισέπαρχος (ὁ, ἡ) ὁ χρηματίσας τρεῖς φοραὶς ἡ γινόμενος τρίτην φορὰν ἔπαρχος.

Τρισευδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς εὐδαίμων, εὐτυχέστατος, τρισμακάριος.

Τρισεφθὸς (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς βρασμένος.

Τρισέχθιστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς (ὅηλ. μὲ ὑπερβολὴν) μισητός.

Τρισέωλος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἕωλος, παμπάλαιος.

Τρισήλιος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρεῖς ἡλίους, τριλαμπής.

Τρίσημος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ συγκείμενος ἀπὸ τρία (προσῳδ.) σημεῖα, = Τρίχρονος.

Τρισθανὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς θανὼν ἢ θανάτου ἄξιος.

Τρισκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄπλ.) ἀριθμ. (13), δεκατρεῖς.

Τρισκαιδεκαέτὴς, ές, ἤεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 13 ἔτη, δεκατριῶν ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαέτὴς).

Τρισκαιδεκακλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 13 κλίνας.

Τρισκαιδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 13 μηνῶν.

Τρισκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 13 πηχῶν ἔκτασιν.

Τρισκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 13 φοραὶς τόσος.

Τρισκαιδεκαστάσιος (ὁ, ἡ), [τρισκαίδεκα, ἵστημι]. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 13 φοραὶς τόσον.

Τρισκαιδεκατῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 13 ἡμέρας, 13 ἡμερῶν.

Τρισκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 12.

Τρισκαιδεκαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δεκατρία εἰς τὸ ἕν ἢ δεκατρεῖς φοραὶς (τὸν χρόνον).

Τρισκαιδεκέτης, ου (ὁ) καὶ Τρισκαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Τρισκαιδεκαέτὴς.

Τρισκαιδεκήρης (ἡ). ναῦς μὲ 13 κωπιὰ (ἀπὸ κάθε μέρος), (ἴδε Τριήρης).

Τρισκαιδεκόργυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 13 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

;Τρισκαιδεκώρυγος (ὁ, ἡ), = Τρισκαιδεκόργυος.

Τρισκακοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς κακόμοιρος, τρισάθλιος.

Τρίσκαλμος (ὁ, ἡ). ναῦς μὲ τρεῖς σκαλμοὺς (καὶ συνηθ. κωπας) ἀπὸ κάθε μέρος· (Π.) ἀντὶ Τριήρης.

Τρισκατάπτυστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς καταπτυστος (ἀξιοκαταφρόνητος), βδελυρώτατος.

Τρισκατάρατος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κατάρατος, ἐξωλέστατος, ἀποτρόπαιος.

Τρισκελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία σκέλη (πόδια).

Τρισκοπάνιστος (ὁ, ἡ). Π. τρεῖς φοραὶς κοπανισμένος. » Ἄρτος—, « Ὁμ., καμωμένος ἀπὸ τρίψιλον ἀλεῦρι.

Τρίσλοπος (ὁ, ἡ), [τ. λέπω]. ὁ ἀλλάζων τρὶς τοῦ ἔτους τὸν φλοιὸν (τὸ λέπος) του, (ὅηλ.) = Τρίφορος.

Τρισμάκαρ, αρος (ὁ), Π. καὶ

Τρισμακάριος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς καλότυχος, παμμάκαρ.

Τρισμακάριστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς μακάριστὸς (ἀξιομακάριστος), παμμακάριστος.

Τριαμακαρίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Τρισμακάριος (κυρ. ἐπὶ τεθνηκότος). » Ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ὁ τρισμακαρίτης, « (Ἀγτφ. παρ') Ἀθ.

Τρισμέγιστος, η, ον. Τρεῖς φοραῖς μέγιστος, παμμέγιστος, ὑπερμέγιστος.

Τρισμὸς (ὁ), = Τριγμὸς, τρίξιμον· φωνὴ ποντικοῦ κτλ.

Τρισμύριοι, αι, α. Τρεῖς μυριάδες, 30.000. ‖. (καὶ ἐν. μόνον εἰς τὴν φρ.) » Τρισμυρία ἵππος, « Αἰσχλ., 30,000 ἱππικόν.

Τρισμυριόπαλαι, ἐπίῤ. Τριάντα χιλιάδες χρόνους ἀρχαίτερα (παλαιότερα), πρὸ ἀναριθμήτων χρόνων.

Τρισμυριοπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τριάντα χιλιάδες φοραὶς ἄλλος τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος).

†Τρισμύριος, α, ον, ἴδε Τρισμύριοι.

Τρισσίζυρος, ὰ, ὸν, = Τρισάθλιος.

Τρισολβιος, α, ὴ ος, ον, = Τριτευδαίμων, τρισμακάριος.

Τρισολυμπιονίκης, ου (ὁ). ὁ τρεῖς φοραὶς νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Τρίσπαστος (ὁ, ἡ), [τ. σπάω]. ὁ σύρων ἢ συρόμενος κατὰ τρεῖς τρόπους ἢ ἀπὸ τρία μέρη. » Τροχαλία—, « Μηχαν., μακαρὰς μὲ τρία καρούλια.

Τρισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Τρίσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν διαφόρων εἰδῶν σπονδῆς συγκείμενος. » Κυκ—, « Σοφ., αἱ ἐκ μέλιτος οἴνου καὶ γάλακτος. 2) ὅπου ἔγιναν πολλαὶ σπονδαὶ (εὐωχίαι), (ἐπιμ.), εὔθυμος. » Δίων—, « Αἰσχλ.

Τρίσπορος (ὁ, ἡ), = Τριτόσπορος.

Τρισσάκις, ἐπίῤ. Τρεῖς φοραῖς.

Τρισσάτιας (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρισσός.

Τρισσαχῆ, ἐπίῤ. Εἰς τρία μέρη, ἢ κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρισσεύω, Μ. τύσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι τρεῖς φοραὶς ἢ ἐκ τρίτου. 2) (Γρφ.) διαρκῶ ἢ διατρίβω πουθενὰ τρεῖς ἡμέρας.

Τρισσόζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς ζωάς.

Τρισσόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τρία μέρη.

†Τρισσοθύη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρισσὰ θύη.

Τρισσοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

;Τρισσοκέφαλος (ὁ, ἡ), = Τρικέφαλος.

†Τρισσοκλεὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρισσὸν κλέος (δοξαζόμενος ἐν τρισὶ προσώποις).

†Τρισσολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Τριλαμπής.

†Τρισσὸς (τὸς), ἡ, ὸν. Τριῶν λαγιῶν· τριπλοῦς· (Π. εἰς τὸ πλῆθ.) ἀντὶ Τρεῖς, ἢ ἀνὰ τρεῖς.

Τρισσοφὴς, έος καὶ

†Τρισσοφεγγὴς, έος καὶ

Τρισσόφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ τρισσὸν φῶς. » Φαῦσις (» Σέλας)—, « Ἔμπ. Ἐκκλησ., τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρισσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Τρισσεύω· τριπλασιάζω· διαιρῶ εἰς τρία.

Τρισσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Σύγκειμαι ἀπὸ) τρεῖς συλλαβάς, εἶμαι τρισυλλαβὴς.

Τρισσυλλαβία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τρισυλλάβου· τρεῖς συλλαβαί.

Τρισσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρεῖς συλλαβάς.

Τρισσύλλαβως, ἐπίῤ. Μὲ τρεῖς συλλαβάς.

Τρισσῶς, ἐπίῤ. Τριπλῶς· (ἐνίοτε) τρίτον (ϛ).

Τριστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σταδίων ἔκτασιν.

Τριστάσιος (ὁ, ἡ), [ἐ. ἵστημι]. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς φοραὶς τόσον.

†Τριστάτης, ου (ὁ), Γρφ. = Τριστοστάτης.

†Τριστέγη (ἡ, νλγ. ἀντὶ Τρίστεγον.

Τρίστεγος (ὁ, ἡ). μὲ τρεῖς στέγας, τρίπατος. ‖. (οὐσ.) Τρίστεγον (τὸ), τὸ τρίτον πάτωμα.

Τρίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς τρεῖς στίχους ἢ σειράς.

Τριστοιχεὶ (χί), ἐπίῤ. Εἰς τρεῖς στοίχους (τρεῖς σειράς).

Τρίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διαβιασμοὺς εἰς) τρεῖς στοίχους (σειράς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία στόματα (στόμια). » Δορυ τρίστομον, « Μξμ., ἡ τρίαινα.

Τρισυλλαβέω-ῶ, Τρισύλλαβος κτλ., = Τρισσυλλαβέω κτλ.

Τρισύνθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (κυρ. λέξεων) σύνθετος, τριπλοῦς τὴν σύνθεσιν.

Τρισύπατος (ὁ). ὁ χρηματίσας τρεῖς φοραῖς ὕπατος.

Τρισυπόστατος (ὁ, ἡ), θλγ. ὁ ἔχων τρεῖς ὑποστάσεις.

;Τρίσφυλλον (τὸ), Π. ἀντὶ Τρίφυλλον.

Τρισχίλιοι, αι, α. Τρεῖς χιλιάδες, 3,000. ||. (τὸ ἐν. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἀσπὶς τρισχιλία, « Λογγ., 3000 ἀσπίδες (δηλ. ἀσπιδοφόροι ἄνδρες, ὁπλῖται).

Τρισχιλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χωρῶν) τρεῖς χιλιάδας. » Ναῦς —, « ἡ χωροῦσα 3000 ἀμφορεῖς ἢ (;) ἀνθρώπους,

Τρισχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς τὰ τρία.

Τρίσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σχοίνων ἔκτασιν.

Τρισώματος καὶ Τρίσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία σώματα.

Τριταγωνιστέω-ῶ, Μ. ἡσω. Εἶμαι (Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ὡς)-

Τριταγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (ὑποκρινόμενος) τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δράματος, ὁ τρίτος (ἐπμ. εὐτελέστερος) ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, (Ἰταλ.) παλιάτσος. (παρβλ. Πρωταγωνιστής).

Τριταίζω, Μ. ἴσω. Πάσχω τριταῖον πυρετόν.

Τριταϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τοῦ (ἡ ἐνοχλούμενος ὑπὸ) τριταίου πυρετοῦ.

Τριταϊκῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει τριταίου πυρετοῦ, κάθε τρεῖς ἡμέρας.

;Τριταιογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους (γένους) τοῦ τριταίου πυρετοῦ.

Τριταιογενῶς, ἐπίῤ. Καθὼς τὰ τριταιογενῆ νοσήματα.

Τριταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράξας τι εἰς τρεῖς ἡμέρας (ἔχων τρεῖς ἡμέρας ἀφ' οὗ) (κυρ. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ Πυρετὸς) ὁ ἐπανερχόμενος περιοδικῶς κάθε τρεῖς ἡμέρας ἢ τὴν τρίτην ἡμέραν. » Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τριταίας οὔσης τῆς κατὰ τὴν μάχην προσαγγελίας, « Πλβ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Τριταῖος ἀφίκετο, « Ξεν.

Τριταιοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), = Τριταιογενής.

Τριταλαντιαῖος, α, ον ⚔

Τριτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρία τάλαντα.

Τριτάλας, τάλαινα, τάλαν. Τρεῖς φοραὶς ταλαίπωρος, τρισάθλιος.

Τριτάνυστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραὶς (δηλ. πολλὰ) τανυσμένος (τεντωμένος, ἐκτεταμένος), μακρότατος.

Τρίτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τρίτος.

Τριτάω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι τριῶν ἡμερῶν. » Τριτόωσα σελήνη, « Ἄρατ.

Τριτεγγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Τριτεγγονος (ὁ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ δισεγγόνου (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πάππον ἢ τὴν μάμμην τῆς), τρισέγγονος (γγόνη).

Τριτεῖα (ἐνν. ἆθλα), (κυρ.) τὸ τρίτον βραβεῖον, (ἐν γέν.) ἡ τρίτη τάξις (θέσις), ὁ τρίτος βαθμός.

Τριτεὺς, έως (ὁ). τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου.

Τριτευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τριτεύων (πράττων των τι τρίτος ἢ διὰ τρίτην φοράν).

Τριτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι τρίτος (κυρ. κατὰ τὸν βαθμόν) τινος, ἐπέχω τὸν τρίτον τόπον (τὰ τριτεῖα).

;Τριτημοίριος, η, ον, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τριτημόριος.

†Τριτημορίζω, Μ. ίσω, (Γλσ.). Διαιρῶ εἰς τρία μέρη.

Τριτημόριος, α, ον. Ὁ ἀποτελῶν τὸ ||. (οὐσ.) Τριτημόριον (τὸ), τὸ τρίτον μέρος (τοῦ ὅλου).

Τριτημορὶς, ίδος (ἡ) ⚔

;Τριτήμορον (τὸ), = Τριτημόριον. ||. (οὐσ.) εἶδος νομίσματος (ἐξάχαλκον).

Τριτοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς τρίτη βάσις (τρίτον πόδι). » Βάκτρον —, « Ἐπγρ.

Τριτογένεια (ἡ) (ἐπιθετ. καὶ κυριωνυμ.) ἡ Ἀθηνᾶ (ὡς γεννηθεῖσα τὴν τρίτην ἡμέραν ἢ εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην τῆς Λιβύας ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς [ἡ ὀπ. κατὰ διάλεκτον ἐλέγετο Τριτὼ] τοῦ Διός).

2) (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Πυθαγορ.) ἡ τριὰς ἢ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον.

Τριτογενὴς, έος (ἡ), Π. (σπν.) ἀννὶ Τριτογένεια.

Τριτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω τρὶς ἢ τρία συγχρόνως.

†Τριτοκόλλοβον (τὸ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, τὸ τρίτον τοῦ κολλύβου, (ἄλλ. διορθ. Τρικόλλυβον).

Τριτόμηνις, ιδος (ἡ). ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης) ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς.

Τρίτομος (ἡ). κομμένος εἰς τρία (εἰς τὰ τρία). 2) τρίγωνος. ||. (οὐσ.) Τρίτομον, = Τρίγωνον· κομμάτι (τροχοῦλι) θύννου κομμένου εἰς τὰ τρία, παλαμυδοκόμματον.

Τρίτονος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ περιέχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ τρεῖς τόνους.

Τριτοπατρεὺς, έως ⚔

Τριτοπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ τρίτος προπάτωρ, ὁ πρόπαππος. ||. (πλθ.) » Τριτοπατρεῖς καὶ Τριτοπάτορες, « ἀρχαῖοί τινες καὶ ἄγνωστοι θεοὶ ἢ δαίμονες οἱ ὀπ. ἐλατρεύοντο εἰς τὰς Ἀθήνας· (ἰδιαιτ. δὲ) » Τριτοπατρεὺς, « (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος.

Τρίτος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων δύο, ὁ μετὰ τὸν δεύτερον. » Τρίτος αὐτὸς, « Ἡρ., αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο. » Τρίτην ἡμέραν, « = Πρότριτα. » Ἡ τρίτη (ἐνν. μοῖρα) ⚔ » Τὸ τρίτον (ἐνν. μέρος), « τὸ τριτημόριον. » Τὰ τρίτα (ἐνν. ἱερὰ) ποιεῖν τινὶ, « τὰ (κοιν.) τρίμερα τοῦ ἀποθανόντος. » Τὰ τρίτα (ἐνν. ἆθλα), « = Τὰ τριτεῖα, (ὅθεν) τριτεύειν. » Τὰ τρίτα λέγειν τινὶ, « Αξ., = Τριταγωνιστεῖν. ||. (εἰς τὸ ἐν.) » Τρίτον ἢ » Τὸ τρίτον, καὶ (προθετ.) » Ἐκ τρίτου, ἐπίῤ. Τρίτην (Διὰ τρίτην) φοράν.

†Τριτόσπονδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίσπονδος.

Τριτόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρίτος κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς γενεαλογίας. » Γονὴ —, « Αἰσχ., ἡ τρίτη γενεὰ, τὰ δισέγγονα ἢ ( )τὰ τρισέγγονα.

Τριτοστάτης, ου (ὁ) ⚔ Τριτοστάτις, ιδος (ἡ). ὁ ἱστάμενος εἰς τὴν τρίτην θέσιν ἢ σειρὰν, (εἰς τοὺς χοροὺς) ὁ τρίτος μετὰ τὸν πρωτοστάτην, (Γρφ. ἐν γέν.) ἀρχηγός, μεγιστάν.

Τριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω κατὰ τὰ δύο τρίτα, (ἰδιαιτ.) βράζω τι ὡς οὐ νὰ μείνῃ τὸ ἓν τρίτον.

Τριτόωσα, Π. ἀντὶ Τριτῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Τριτόω.

Τριττὸς, ὴ, όν, Ἀττ. ἀντὶ Τρισσὸς.

Τριττύα (ἡ), = Τριττύς.

Τριττυαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Τριττυάρχης ⚔ Τριττύαρχος, ου (ὁ). προεστὼς (ἀρχηγὸς) μιᾶς τριττύος.

Τριττὺς καὶ ;Τριτὺς, ύος (ἡ). ὁ ἀριθμὸς 3, ἡ τριάς. 2) θυσία ἐκ τριῶν διαφορετικῶν ζώων. 3) (συνήθ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ τριτημόριον τῆς φυλῆς, (παρβλ. Τριακὰς ⚔ Φρατρία).

†Τριτὼ, οῦς (ἡ), Βοιωτ. ἡ κεφαλή. 2) Κωμ. ἀντὶ Τριτωνίς.

Τρίτων, ωνος (ὁ). θαλάσσιός τις δαίμων (υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρ. ⚔).

Τριτωνιὰς, άδος ⚔

Τριτωνὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, (ἄλλ.) Τριτογένεια.

Τρίτως, ἐπίῤ. σπν. ἀντὶ Τρίτον, ἢ Ἐκ τρίτου.

Τρίτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τριτόω, ἡ κατὰ τὰ δύο τρίτα (κυρ. διὰ τῆς βράσεως) ἐλάττωσις.

Τριφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ τριπλοῦν φῶς (φάος), τρίφωτος.

Τριφαλαγγία (ἡ). τρεῖς φάλαγγες ὁμοῦ, τριπλῆ φάλαγξ.

Τριφάλεια (ἡ), Π. (σπν. τάχα κατὰ διορθ.) ἀντὶ Τρυφάλεια.

Τριφάσιος, η ἡ ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Τριπλοῦς, τρισσὸς. (κυρ. δὲ 2) = τῷ

Τρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [τ. φημ.]. ὁ κατὰ τρεῖς τρόπους λεγόμενος (ἱστορούμενος).

Τριφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Τρισσοφεγγής.

Τριφίλητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραὶς ἀγαπητὸς, περιπόθητος.

Τριφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ τρὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι -

Τριφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) τρὶς τοῦ ἔτους.

Τριφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐνόνων εἰς ἑαυτὸν, σύνθετος ἀπὸ) τρεῖς διαφορετικὰς φύσεις, φύσει τριπλοῦς ἢ τρισχιδής.

†Τρίφυιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τριφυής.

Τρίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία φύλλα (εἰς κάθε κλάδον). » Τρίφυλλος πόα, « Δσκρ., ἀντὶ ||. (οὐσ.) Τρίφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (κοιν.) τριφύλλι.

Τρίφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλάς.

Τρίφωτος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρία φῶτα, (ἐπιθ. τῆς ἀγ. Τριάδος).

Τρίχα, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Τριχῇ, εἰς τρία μέρη. » Τρίχα νυκτὸς ἔην, « Ὀδ. Μ., ἦτο τρίτη φυλακὴ (τὸ τελευταῖον τριτημόριον) τῆς νυκτός.

Τρίχα, αἰτ. τοῦ Θρίξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τριχάϊκες (οἱ), Π. [θρὶξ, ἀΐσσω]. τῶν ὀπ. αἱ τρίχες τοῦ λοφοῦ τῆς περικεφαλαίας κινοῦνται (κυματίζουν) πάντοτε, πολεμισταὶ ἀνδρεῖοι (ἀκούραστοι, εὐρισκόμενοι πάντοτε εἰς ἐνέργειαν)· (κατ' ἄλλ.) τριχῇ διῃρημένοι

Τριχάλεπτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ χαλεπὸς (θυμώδης ἡ θυμωμένος).

;Τρίχαλκος (ὁ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς χαλκοῦς.

Τρίχαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τρίχηλος· (Π. ἐν γέν.) ἀντὶ Τριπλοῦς. » Κῦμα τρίχαλον, « Αἰσχλ., = Τρικυμία.

Τρίχαπτον (τὸ), (ἐνν.) ἱμάτιον ἀπὸ λεπτότατον ('σὰν τρίχα) ὕφασμα, (Τουρκ.) τουλπάνι ἢ μπρουντζοῦκι· (κατ' ἄλλ.) πλεκτόν τι ἀπὸ τρίχας.

Τριχὰς, άδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (κίχλας).

Τρίχες, πλθ. τοῦ Θρίξ.

Τριχῆ, ἐπίρ. Κατὰ τρεῖς τρόπους· εἰς τρία μέρη (μερίδια)· (ἐν γέν.) εἰς τρία.

Τριχήλαβον (τὸ), Π. ἀντὶ Τριχολάβιον.

†Τρίχηνος (ὁ, ἡ), Γλσ. [τρὶς, χαίνω]. ὁ ἔχων τρία χάσματα (στόματα).

Τριχθὰ, ἐπίρ. Π. = Τρίχα, εἰς τρία μέρη (τμήματα), εἰς τὰ τρία, (ὅθεν

Τριχθάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τριπλοῦς.

Τριχίας, ου (ὁ), = Τριχωτὸς, μαλλιαρός. ||. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Τριχὶς, (κοιν.) τριχιὸς, σαρδέλλα, (παρβλ.) Θρίσσα.

Τριχιὰς, άδος (ἡ), = Τριχὶς καὶ 2) = Τριχάς.

Τριχίασις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅταν αἱ τρίχες τῶν βλεφαρίδων αὐξάνουν παρὰ φύσιν. 2) πάθος τι περὶ τὴν οὐρήθραν ὅταν εἰς τὸ οὖρος φαίνωνται ὡς λευκαί τινες τρίχες. 3) πάθος τι περὶ τοὺς μαστοὺς (πήξιμον τοῦ γάλακτος) τῶν θηλαζουσῶν γυναικῶν.

Τριχιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω τριχίασιν.

Τριχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τριχίς.

Τρίχινος, η, ον. Καμωμένος ('Υφασμένος) ἀπὸ τρίχας.

Τρίχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρὶξ, τριχίτσα. 2) (περιληπτ.) ἀντὶ Αἱ τρίχες, τὸ τρίχωμα.

Τριχὶς, ίδος (ἡ), = Τριχίας.

Τριχισμὸς (ὁ). (ἀνατομ.) σχίσιμον κοκκάλου (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ κρανίου) λεπτότατον (ὡς ἂν τρίχα, μόλις διακρινόμενον).

Τριχοβάπτης, ου (ὁ). ὁ βάπτων τὰς τρίχας (τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν γενείων).

Τριχοβόρος (ὁ, ἡ), [θρὶξ, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων τὰς τρίχας (ὡς ἡ βώτρυδα).

Τριχοβόστρυχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς) σχηματίζουν βοστρύχους.

Τριχοβρὼς, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ), = Τριχοβόρος. ||. (οὐσ.) βώτρυδα, σάρακας.

Τριχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει τριχὸς ἢ τριχῶν, λεπτὸς 'σὰν τρίχα.

Τριχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τρία μέρη.

Τριχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς χοίνικας· (Κωμ.) » Ἔπη τριχοίνικα, « Ἀρςφ., μεγάλα, τερατώδη.

†Τριχοκόμος (ὁ, ἡ) καὶ

†Τριχοκοσμητὴς, οῦ (ὁ), [θρὶξ, κομέω, κοσμέω]. ὁ συγυρίζων τὰς τρίχας (τὴν κόμην) τῆς κεφαλῆς, (Γαλλ.) coiffeur.

;Τριχοκουρὰς, άδος (ὁ, ἡ). κουρευμένος τὰς τρίχας, (ἄλλ. διορθ. Τροχοκουράς).

Τριχοκουρία (ἡ). κούρευμα τῶν τριχῶν.

Τριχολάβιον (τὸ) καὶ

Τριχολάβις (ἡ). μικρὴ τσυμπίδα μὲ τὴν ὀπ. ἐβγάζουν (μαδοῦν) τὰς τρίχας.

Τριχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰς τρίχας· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) καταγίνομαι εἰς μικρὰ (εὐτελῆ) πράγματα, λεπτολογῶ περὶ μηδενός.

Τριχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. [τρὶς, χολόω]. πολλὰ ἀγανακτητὸς (ἀξιομίσητος). » Ἀνάγκη—, « Ἐπγρ.

Τριχόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀντὶ τριχῶν μαλλὶ ἢ τριχωτὸν μαλλὶ, μαλλιαρός.

Τριχομανὲς [θρὶξ, μαίνομαι], έος (τὸ). εἶδος φυτοῦ τριχοφύλλου (φτέρης), (ἄλλ.) Ἀσπληνον.

;Τριχομανία (ἡ). μανία εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις μακρυὰ μαλλιὰ (μεγάλας τρίχας), (ἄλλ. ἀναγν. Τριχομαχία).

Τριχοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (φθειάνων) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, Τριχοκόμος.

Τριχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ αὐξήσουν αἱ τρίχες.

Τρίχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς χορδάς. ||. (οὐσ.) Τρίχορδον (τὸ), εἰδ. μουσ. ὀργ.

Τριχορία (ἡ). τριπλοῦς (εἰς τρία διῃρημένος) χορὸς θεάτρου.

Τριχορροέω (ρυέω)-ῶ, Μ. ήσω. 'Ρέων (Μαδοῦν) αἱ τρίχες μου.

Τριχορρυὴς, έος (ὁ ἡ). τοῦ ὀπ. πίπτουν (μαδοῦν) αἱ τρίχες.

Τριχὸς, γεν. τοῦ Θρὶξ.

Τριχοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κόπτω τὰς τρίχας τινὸς, ἢ 2) (;) κόπτω εἰς τὰ τρία τι, (ὅθεν

;Τριχοτομία (ἡ). ἡ εἰς τρία τομὴ (διαίρεσις).

†Τριχοτρώκτης, ου (ὁ), = Τριχοβρώς.

Τριχοῦ, ἐπίρ. Εἰς τρία μέρη.

Τρίχουλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλόθριξ, σγουρομάλλης.

Τριχουνιαῖος, α, ον καὶ

Τρίχους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς χόας.

Τριχόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. [θρὶξ, φοιτάω]. ὁ ἀποκτήσας τρίχας. » Ἰουλος—, « Στρ., ὁ ἄρτι γενειάσκων.

Τριχοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω ('Εβγάζω) τρίχας, μαλλιάζω.

Τριχοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (κάμνων) τρίχας.

Τριχοφυΐα (ἡ). φύτρωμα (αὔξησις) τριχῶν.

Τριχόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα εἶνε ψιλὰ 'σὰν τρίχες.

Τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ 'βγάλῃ (ν' ἀποκτήσῃ) τρίχας. » Ἀλωπεκίας τριχοῖ, « Δσκρ. 2) κάμνω τι λεπτὸν 'σὰν τρίχα ἢ περιβάλλω μὲ τρίχας. » Αἴνου ἐστραμμένου μία ἀρχὴ τριχοῦται, ὡς εἰώθασι ποιεῖν οἱ σκυτορράπται, « Χειρουργ. Παλ.

†Τριχρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρμτ.). Εἶμαι-

Τρίχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρεῖς (προσῳδ.) χρόνους (τρεῖς βραχείας ἢ μίαν βραχ. καὶ μίαν μακρὰν ἢ τὸ ἀνάπαλιν), Τρίμετρος.

Τριχρώματος καὶ Τρίχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χρωματισμένος μὲ) τρία χρώματα, (Γαλλ.) tricolore.

Τρίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Τρίχρωμος.

Τρίχυφος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ τρίχας ἢ ἀπὸ λεπτότατον (ὡς ἂν τρίχα) ὑφάδι, Τρίχαπτος.

Τριχώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης τριχῶν, τριχωτός. 2) λεπτὸς 'σὰν τρίχα, τριχοειδής· (ἐν γέν.) ψιλός. » Φωνὴ—, « Μουσ.

Τρίχωμα (τὸ). τὸ ὅλον τῶν τριχῶν (τῆς κεφαλῆς), αἱ τρίχες, τὰ μαλλιά. » Τρίχωμα φέρειν, « Ἡρ., Ἀρςτ., = Κομᾶν.

Τριχωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίχωμα.

Τρίχωρος (ὁ, ἡ). διῃρημένος εἰς τρεῖς χώρας (κοιλότητας)· (βτν.) τρίλοβος.

Τριχῶς, ἐπίρ = Τριχῇ, κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρίχωσις (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τριχόω, τριχοφυΐα, μάλλιασμα. 2) = Τρίχωμα, κόμη, μαλλιά. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τριχίασις (3).

Τριχωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τρίχας, μαλλιαρός.

†Τριψαργία (ἡ), (νλγ.). ἡ περὶ τὸ ἔργον χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Τριψημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω (Κατατρίβω) τὸν καιρὸν εἰς μάτην, χρονοτριβῶ, χασοημερῶ.

Τρίψις, εως (ἡ). τὸ τρίβειν, τρίψιμον. 2) (συνκδχ.) τὸ διὰ τῆς τρίψεως προσγινόμενον εἰς τὴν ἀφὴν αἴσθημα. » Ἐς τρίψιν, « Ἡρ., εἰς τὴν ἀφήν. 3) (πλθ.) φαγητὰ καρυκευμένα, σάλτσαις, ὑποτρίμματα.

Τρίψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ψυχὰς (ζωάς).

Τριωβολαῖος καὶ

Τριωβολιαῖος (-ωβολιμαῖος), α, ον. Τριῶν ὀβολῶν ἄξιος.

Τριωβολοκρείσκον (τὸ, Κωμ. τριῶν ὀβολῶν κρεάτακι, (ἴσ. Τριωβολοκρείσκιον).

Τριώβολον (τὸ) καὶ ;Τριώβολος (ὁ). νόμισμα τριῶν ὀβολῶν· (περιληπτ.) οἱ τρεῖς ὀβολοὶ (ὁ ἡμερήσιος μισθὸς τῶν ἐν Ἀθ. δικαστῶν).

Τριωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Τριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία ὀνόματα.

Τριώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄνυχας· (Π.) ἀντὶ Τριγλώχιν.

;Τριώπης [τ. ὤψ], ου (ὁ), = Τριόφθαλμος.

;Τριωπὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριώπης, (κυρ.) = Τριοπτίς.

Τριώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ τρεῖς ὀροφὰς, τρίπατος.

Τρομεοίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Τρομέοιντο.

Τρομερὸς [τρομέω], ά, όν. Τρέμων (κυρ. ἀπὸ φόβον), τρομαγμένος· δειλός.

Τρομεύμενος, Π. Ἰων. ἀντὶ Τρομώμενος, μτχ. μσ. τοῦ

Τρομέω καὶ (μσ.)-έομαι, Π. ἀντὶ Τρέμω, φοβοῦμαι, τρομάζω. » Μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ « Ὅμ. (καὶ αἰτ. ἑλλ. προθ.). » Τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι, « αὐτ. (ἢ ἀπαρ.) » Τεκεῖν τρομέω, « Θκρ.

†Τρομητὸς καὶ Τρομικὸς, ἡ, όν, = Τρομερός.

†Τρομοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ τρόμον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρόμος (ὁ), τὸ τρέμειν, τρεμοῦλα· (συνκδχ.) φόβος μέγας, τρομάρα.

Τρομώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων, τρεμουλιαστός· τρόμου ἔμπλεως, τρομαγμένος.

Τροξυνον, ἴδε Τρώξανον.

Τροπαία (ἡ), (ἐνν. πνοή, ἢ αὖρα), ἡ πνέουσα ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν (ἀντιθ. τῷ Ἀπογαία). » Ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ (ἢ ἀνάκλασις ἢ παλίῤῥοια) ἀπογαίας, « Ἀρστ. » Ὥσπερ τροπαίας τινὸς ἀμειβόσης, « Πλ. 2) Π. ἀντὶ Τροπὴ, μεταβολή. » Κακῶν —, « Αἰαχλ. 3) (κυρ.) θηλ. τοῦ Τρόπαῖος.

†Τροπαϊκός (ὁ), (ἐνν. νοῦμμος), νόμισμα Ῥωμαϊκὸν τιμώμενον πέντε ἀσσαρίων ἔχον ἐγκεχαραγμένον τρόπαιον.

Τρόπαιον ᾖ (ἀρχ. Ἀττ. καὶ Ἰων.) Τροπαῖον (τὸ). μνημεῖον νίκης (τροπῆς τῶν ἐχθρῶν), (συνκδχ.) ἀντὶ Νίκη. » Ἱστάναι (ἡ) » Ἐγείρειν τρόπαιον ἀπὸ (ἢ) κατά τινος, « Αξ. » Καὶ τρόπαια βαρβάρων πολλὰ δὴ σὺν ὑμῖν στησάμενον, « Ξεν. (ᾖ κτητ.) » Διὸς τροπαῖον βρέτας στῆσαι, « Εὐρ., ἀφερωμένον εἰς τὸν Τροπαῖον Δία. (συνκδχ.) » Τρόπαια καὶ μάχας λέγειν, « Δμ., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Τρόπαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς τροπὴν (ἀποτροπὴν κτλ.), τροπῆς αἴτιος· ἀποτρόπαιος. » Ζεὺς (» Ἥρα, » Ποσειδῶν) —, « Αξ., οἱ ἀποτρέποντες τὰ δεινὰ ἤ, τρέποντες τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγήν, αἴτιοι νίκης. » Ἕκτορος ὄμμασι τρόπαιοι, « Εὐρ., φρικώδεις (ἀποτρόπαιοι) εἰς τὰ ὄμματα τοῦ. » Ἄνεμος —, « Πλ. — ||. (οὐσ.) Τροπαία (ἐνν. αὖρα ἢ πνοὴ), ἴδε τὴν λέξ.

†Τροπαιουχία (ἡ), (νλγ.). νίκη, τροπαιοφορία, [ἐκ τοῦ

Τροπαιοῦχος (ὁ, ἡ), = Τροπαιοφόρος. » Ζεὺς —, « Δ. Ἀλ., εἰς τὸν ὁπ. ἀφιεροῦντο τὰ τρόπαια, (Ἀτν.) feretrius.

Τροπαιοφορία (ἡ). τὸ φέρειν (κρατεῖν) εἰς σημεῖον νίκης τρόπαιον, [ἐκ τοῦ

Τροπαιοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) τρόπαιον, ἢ· ἐγείρων κατὰ τῶν ἐχθρῶν τρόπαια, νικητὴς, νικηφόρος.

†Τροπαλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Τρέπω, (ὅθ.

†Τροπαλισμός (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τροπή.

Τροπαλλίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ † Τροπηλίς, δεμάτι (ἀκόρδων), πλεξίδα.

†Τροπάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρωπάω.

Τροπὴ (ἡ), τὸ τρέπειν ἢ τρέπεσθαι, γύρισμα· ἐπιστροφή· (ἰδιαιτ.) φυγάδευσις ἢ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν, ἧττα, (Γαλλ.) déroute· (συνκδ. καὶ μτφορ.) μεταβολὴ, ἀλλοίωσις. » Ἠελίοιο τροπαί, « Ἡσ., Ὅμ., ἢ πρὸς δυσμὰς κλίσις, τὸ ἀπομεσημέρισμα, ἢ· (συνήθ.) ἢ ἀπὸ βοῤῥᾶ πρὸς νότον καὶ τὸ ἀνάπαλιν ἐπανάκαμψις, (Γαλλ.) solstice, (ὅθ. μτγν.) » Θεριναὶ ἢ Χειμεριναὶ —, « Αξ. » Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς, « Πλ., ἄλλαξεν ὁ καιρὸς (ἢ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας). » Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος, « αὐτ. » Ἄνεμων τροπαί, « Αξ., (ἴδε Τροπαία). (καὶ συχν.) » Τροπὴν ποιεῖν (ἢ) ποιεῖσθαι τῶν πολεμίων, « Ξεν., Ἡρ., τρέπειν εἰς φυγήν. » Ἐπωλόλυξεν, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ, « Αἰαχλ. » Λέξεως —, « Ἑρμγ., ἢ διὰ τῶν λεγομένων τρόπων (μεταφορῶν) μεταβολή.

†Τροπήϊον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ = Τραπήϊον, ληνὸς, πατητήριον.

†Τροπηλίς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τροπαλλίς.

;Τρόπηξ, ηκος (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τράπηξ.

Τροπίας [τρέπω], ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κομμένος, χαλασμένος, ξεθυμασμένος, (Γαλλ.) vin tourné, (παρβλ. Τραπητός).

Τροπίδιος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς τρόπιδος (τοῦ πλοίου). » Τροπίδιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ξύλον, « Φώτ., Πλδ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς κατασκευὴν τῆς τρόπιδος, (ἄλλ.) Ἐγκοίλιον.

(Τροπίζω), Μ. ίσω. Βάλλω τρόπιν (καρίναν) εἰς τὸ πλοῖον, σκαρόνω· (εὔχρ. μόνον ὁ παθ. πρκ.) » Ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη, « Ἱππκρ. Ἐπςλ., καράβι μὲ καλὸν (γιερὸν) σκαρί.

Τροπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (χειμερ. ἢ θερ.) τροπὰς τοῦ ἡλίου. » Ἡμέραι τροπικαί, « Ἀρςτ., αἱ περὶ τὰς τροπάς. » Σημεῖα τροπικά, « Ἀςρνμ., τὰ ζώδια μέχρι τῶν ὁπ. φθάνων ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ ὁ ἥλιος στρέφεται πάλιν ὀπίσω. 2) (ῥητ.) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λεγομένων τρόπων, μεταφορικὸς, ἀλληγορικός. » Λέξις —, « Δ. Ἀλκ.

Τροπικῶς, ἐπίρ. Μὲ τροπικὰς (ἀλληγορικὰς) λέξεις, μεταφορικῶς.

Τρόπις [τρέπω], εως ἢ ιδος (ἡ). τὸ κατώτατον μέρος (τὸ ὑποκάτωθεν μακρὸ ξύλον περὶ τὸ ὁπ. ἁρμοζονται αἱ πλευραί, ἢ [κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀτν.] καρίνα) τοῦ πλοίου· (μτφορ.) βάσις, θεμέλιον. » Τρόπεις τιθέναι, « Πλ., σκαρόνειν πλοῖα.

Τρόπιος, Ἰων. ἀντὶ τρόπιδος, γεν. τοῦ Τρόπις.

Τροπολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τρόπους (μὲ τροπικὰς λέξεις, ἀλληγορικῶς).

Τροπολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ διὰ τροπικῶν λέξεων ἔκφρασις, ὕφος μεταφορικόν· ἀλληγορία.

†Τροπομάσθλης [τρόπος, μάσθλης], ητος (ὁ). ἄνθρωπος χαμερπὴς (εὐτελοῦς χαρακτῆρος), (ὁ Ἀκ. κατακρίνει τὴν λέξιν ὡς κακόζηλον).

Τρόπος (ὁ), [τρέπω]. (κυρ. κατὰ λέξ.) τροφὴ, διεύθυνσις (» Διώρυχες πολλαὶ καὶ παντοίους τρόπους ἔχουσαι, « Ἡρ.)· (συνήθ. μτνμ.) εἶδος· ἰδίωμα· μέθοδος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἦθος, χαρακτὴρ, διαγωγή, (κοιν.) φέρσιμον· (Γαλλ.) tournure; manière· (ἐνίοτε Π.) ἀποτροπή(;)· (μουσ.) σκοπὸς, (παρβλ.) Νόμος· (ῥητ.) τροπολογία περὶ τὴν ἔκφρασιν, μεταφορὰ, ἀλληγορία. » Τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; « Σοφ., τὸ εἶδος, (κατὰ δὲ τὸν Σχλ.) τὸ πρὸς ἀποτροπὴν (ἀποφυγὴν) αὐτῆς μέσον; » Ἀνδριάντας εἰργασμένους τὸν ἀρχαῖον τρόπον, « Ἀρςτ. » Χρηστὸς (» Πολέμιος) τοὺς τρόπους, « Αξ. (ᾖ ἐπὶ ἀψύχ.) » Κεχώρισται δὲ οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι, « Ἡρ. » Ἐξ ἅπαντος (» Μετὰ ὁτουοῦν) τρόπου, » Μηδ' ἐξ ἑνὸς τρόπου, « (καὶ ἑλλ.) » Παντὶ τρόπῳ, « = Παντοιοτρόπως. » Τόνδε τὸν τρόπον, = Τοιουτοτρόπως. » Τρόπον τινά, » Οὐδενὸς τρόπου, « = Κατ' οὐδένα τρόπον. » Πρὸς τρόπου (ἡ) » Κατὰ τρόπον, « προσφόρως, ἁρμοδίως, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Ἀπὸ τρόπου (ἡ) τρόπων, « παρὰ τὸ πρέπον, ἀτόπως, ἀναρμοςως. ||. (μὲ γεν.) » Ἐν τρόπῳ (ἡ) » Εἰς τρόπον (καὶ συχνότ. ἑλλ.) » Τρόπον, ἀντὶ Ὁμοιωματ. ἐπιρ. Ὡς ἄν. » Τρόπον πίτυος (διαιτητοῦ), « ἐν εἴδει, (παρβλ. Δίκη).

Τροπὸς (ὁ), [τρέπω], Π. ἀντὶ Τροπωτήρ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Τράπηξ.

†Τροποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω (Οἰκονομῶ, Συμμορφοῦμαι μὲ) τοὺς τρόπους (τὰ ἰδιώματά) τινος, (ἴδε Τροφοφορέω).

Τροπόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Τρέπω εἰς φυγὴν, κατατροπόνω. 2) δενω τὸ κωπὶ εἰς τὸν σκαλμὸν διὰ τοῦ τροποῦ (τοῦ τροπωτῆρος).

Τροπωτὴρ (ὁ), [τροπός]. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ κωπὶ εἰς τὸν σκαλμόν. 2) Π. (ὡς ἐπιθετ. μὲ γεν.) ἀντὶ ;Τροφωτὴρ, αὐξητικός. » Φλεβὸς —, « Ἀθ., ἐντατικὸς τοῦ αἰδοίου, = Στυτικός.

†Τρούλλιον (τὸ), [Ἀτ.]. μυστρίον, κοχλιάριον, (Γαλλ.) truelle.

Τροφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τροφαλὶς [τρέφω], ίδος (ἡ). κεφάλι τυριοῦ, (κυρ.) μυζήθρα, χλωροτύρι· (ἰατρ.) πρωτόγαλα, κολόστρα.

Τροφεῖον (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα, = Θρέπτρον. 2) Π. μέσον πρὸς τροφὴν (διατροφὴν), = Θρεπτήριον. » Βίου τροφεῖα, « Σοφ., τὰ πρὸς ζωάρκειαν (ζωοτροφίαν) ἐπιτήδεια.

Τροφεὺς, έως (ὁ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τινά· (ἰδιαιτ.) ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς παιδὸς, (Γαλλ.) gouverneur, (Τουρκ.) λαλάς. ||. (πλθ.) Τροφεῖς, « οἱ γονεῖς.

†Τροφεύω, Μ. εύσω. Τρέφω ἢ Ἀνατρέφω τινὰ (ὡς τροφεὺς ἢ τροφός).

Τροφέω, Μ. ήσω, Π. Ἰων. (σπνττ.) ἀντὶ Τρέφω.

Τροφὴ (ἡ). διατροφὴ· ἀνατροφή. 2) (συνκδχ.) θροφὴ· φαγητὸν καὶ πιστὸν, ζωοτροφία. 3) Π. ἀντὶ Θρέμμα, ἀνάθρεμμα » Ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Ποιμένων βοσκήματα, μηκάδων ἀρνῶν τροφαί, « Εὐρ.

Τρόφημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τροφὴ, ἔδεσμα, (συγχ. τῷ Ῥόφημα).

Τροφίας, ου (ὁ). ὁ τρεφόμενος, σιτευτός. » Ἵππος (» Βοῦς) —, « Ἀρςτ., Πλ., ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν σταῦλον, (ἀντιθ. τῷ Φορβὰς ἢ Ἀγελαῖος).

Τροφιμαῖος, α, ον καὶ

Τρόφιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δίδων ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφὴν, τροφεύς· θρεπτικός. » Γῆ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων, « Εὐρ., τροφέ. || (οὐσ. ἀρσ.) ὁ οἰκοδεσπότης, (καὶ θηλ.) ἢ οἰκοδέσποινα. (πλθ.) » Τρόφιμα, « τὰ πρὸς τροφὴν (ζωοτροφίαν) ἐπιτήδεια. 2) (πθ.) ὁ ὑπό τινος τρεφόμενος (ἀνατρεφόμενος), (Γαλλ.) nourrisson· (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός. ||. (εἰς τὴν Σπάρτ.) » Τρόφιμοι, « οἱ (ἄλλ.) Μόθακες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τροφιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τροφίμου (πράγμ.), τὸ θρεπτικόν.

Τρόφιος, α, ον, = Τρόφιμος.

Τρόφις, ιος (ὁ, ἡ), (τὸ οὐδ. Τρόφι), Ἰων. θρεμμένος, καλοθρεμμένος· (συ κδχ. ἐν γέν.) μέγας· (μὲ γεν. Π.) ἀντὶ Τροφιμός (τινος). » Δελφὶν Ποσειδῶνος τρόφις (ὅπου διορθ. τρόχις), « Ὀππ. » Ἐπεὰν γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες, « Ἡρ., ἀφ' οὗ μεγαλώσουν. » Κῦμα τρόφι, « Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Τροφόεν.

Τροφιώδης, εος (ὁ, ἡ). τρόφις (παχὺς) τὸ εἶδος· (κυρ. ἐπὶ οὔρων) πηκτός, θολός, ἀφίνων καταπάτι.

Τροφόεις, εσσα, εν, Π. [τρέφω], χονδρός, εὐτραφής, (ἐν γέν.) μέγας. » Κύματα τροφόεντα, « Ὅμ.

Τροφοποιός (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (κάμνων νὰ θραφῇ, νὰ παχύνῃ) τι. » Ὀρνίθων —, « Μαθ.

Τροφὸς (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τινὰ ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφήν τινος. » Τὸ τροφόν, « Πλάτ., τὸ τρόφιμον. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Τροφεύς· (θηλ.) = Τιθήνη, βυζάστρα· (κατ' ἔκτ.) ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς, (Τουρκ.) τατά, (Γαλλ.) gouvernante. 2) (πθ.) ἀντὶ Τρόφιμος.

† Τροφοφορέω-ῶ, Μ. ἤτω. Φέρω (Προμηθεύω) τροφὴν εἴς τινα. » Ἐτροφοφόρησεν (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ἐτροποφόρησεν) αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, « Γρφ., [ἐκ τοῦ

Τροφοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χορηγῶν, προμηθεύων) τροφὴν εἴς τινα, τροφεύς.

Τροφώδης, εος (ὁ, ἡ). θρεπτικός. 2) (ἀμφ.) ἀντὶ Τροφιώδης.

Τροχάδην, ἐπίρ. Τρέχοντας, τρεχάτα.

Τροχάζω [τρόχος], Μ. άσω. Τρέχω (κυρ. μὲ τὸ ἄλογον), περιπατῶ τρεχάτος. » Τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον· τέλος δὲ οἱ μὲν ἱππεῖς ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον, « Ξεν.

Τροχαϊκός, ή, όν. Ὁ ἐκ τροχαίων (ποδῶν) συγκείμενος.

Τροχαϊκῶς, ἐπίρ. Διὰ τροχαϊκοῦ μέτρου.

Τροχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἡ ἁρμόδιος πρὸς τρόχον (τρέξιμον), ταχὺς, = Τροχαλός. » Τροχαῖον (ἐνν. μέλος), « Σδ., τὸ γοργόν, τὸ (ἄλλ.) Ἐπίτροχον· (συνήθ.) » Τροχαῖος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ποῦς, « Μετρ., ὁ συγκείμενος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, (ἄλλ.) Χορεῖος.

Τροχαλεῖον (τὸ), Π. κύκλος· σφαῖρα.

Τροχαλία (ἡ), [τροχαλός]. μηχανὴ κυλινδροειδὴς διὰ τῆς ὁπ. ἀνασύρονται βάρη, (κοιν.) καροῦλι, μακαρᾶς.

† Τροχαλίζομαι, Μ. ίσομαι, (νλγ.). Περιστρεφόμενος δίκην τροχοῦ σφενδονίζομαι.

Τροχαλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τροχαλίας (μακαρᾶ).

Τροχαλὸς [τροχος], ή, όν. Στρογγυλὸς, τροχοειδής· (συνκδχ.) ταχὺς, δρομαῖος· εὐκίνητος· (ἐπὶ γέροντος) κυρτός· (ἐπὶ φων.) εὔστροφος, (Γαλλ.) coulant. » Αἰθὸς —, « Αξ., = Τρόχμαλος. ||. (οὐσ.) Τροχαλὸν (τὸ), ὁ Γαλαξίας (κύκλος).

; Τρόχαλος (ὁ), = Τρόχμαλος.

Τροχαλῶς, ἐπίρ = Τροχάδην.

Τροχαντὴρ (ὁ), [τροχάω] τὸ περὶ τὴν πρύμνην μέρος τοῦ πλοίου ὅπου στρέφεται τὸ πηδάλιον. 2) ἡ περὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ κοκκάλου τοῦ μηροῦ στρογγύλη ἀπόφυσις. 3) εἶδος βασανιστικοῦ ὀργάνου (τροχοῦ).

Τροχὰς, άδος (ἡ). εἶδος ἐμβάδος τῶν δρομέων, (ἄλλ.) Ἐνδρομίς.

Τρόχασμα (τὸ), (νλγ.). ἁμάξι ταχυκίνητον.

Τροχάω-ῶ [τρόχος], Μ. άσω, Π. = Τροχάζω, (ἰδιαιτ.) περιδινοῦμαι ὡς ἂν τροχός, περιστρέφομαι· (συνκδχ.) εἶμαι στρογγυλὸς (τροχοειδής).

; Τροχεὸς, ή, όν, Ἰων. ἀμφ. ἀντὶ-

Τροχερὸς, ά, όν. Στρογγυλὸς ἢ Ταχυκίνητος ὡς ἂν τροχός, εὐδίνητος, εὔστροφος. » Ῥυθμὸς —, « Ἀρστ., (Γαλλ.) coulant.

† Τροχὴ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τρόχος, δρόμος, τρέξιμον.

Τροχηλασία (ἡ). ἡ τῶν τροχῶν ἢ ἐν εἴδει τροχοῦ κίνησις (κυκλοφορία). 2) = Ἁρματηλασία, [ἐκ τοῦ

Τροχηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης, = Ἁρματηλατῶ. 2) (μτβτ.) βασανίζω διὰ ἡ ὡς διὰ τοῦ τροχοῦ = Οἰστρηλατῶ, καταδιώκω. » Δεινὰ δὲ Κῆρες, μητέρα κτείναντα σὴν, τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον, « Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Τροχηλάτης, ου (ὁ), Π. [τροχός, ἐλαύνω], = Ἁρματηλάτης.

Τροχήλατος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ τροχοῦ κινούμενος (» Ἅρμα —, «) ἢ συρόμενος (» Ἕκτορος νεκρὸς —, «) ἢ κατασκευαζόμενος. » Λύχνος (» Λυπὰς) —, « Ἀρςφ., (Ξέναρχ. παρ') Ἀθ., ὁ κεράμειος.

; Τροχηλία (ἡ), = Τροχαλία.

Τροχιὰ (ἡ). τὸ κατὰ γῆς μένον σημάδι τοῦ διαβαίνοντος τροχοῦ. » Ἁμάξης —, « Νίκ., = Ἁρματοτροχιά. 2) ὁ γύρος (ἢ περιφέρεια) τοῦ τροχοῦ· (ἐν γέν.) ὁ τροχός. » Ἄξονι καὶ τροχιῇ, « Ἐπγρ. 3) (ἀςρνμ.) ἡ γραμμὴ τῆς κυκλοφορίας πλανήτου.

Τροχίας, ου (ὁ), (χαλκὸς) ὁ χυτὸς, ἀπ' ἐναντ. τοῦ Τυπίας.

; Τροχίασμα (τὸ). ἡ συναρμογὴ (τὸ σύνολον) τῶν τροχῶν μηχανῆς, (Γαλλ.) rouage, (ὁ Σνεύδ. διορθ. Τρόχισμα, ὡς ἐκ τοῦ

Τροχίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω μὲ τροχούς. » Ἄξονες τετροχισμένοι, « Μαθημ. Παλ. 2) περιστρέφω ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, = Τροχηλατῶ· βασανίζω. » Τροχιζόμενον ᾖ δυστυχίαις μεγάλαις περιπίπτοντα, « Ἀρςτ. 3) (ἀμτβτ.) κινοῦμαι (περιςρέφομαι) ὡς ἂν τροχός, = Τροχάζω, (Ἀρςτ. Προβλ. ΚΓ', 39).

Τροχιλία (ἡ) καὶ Τροχίλια (τὰ), = Τροχαλία.

Τροχῖλος ἢ Τροχίλος (ὁ), εἶδος μικροῦ (τρωγλοδυτικοῦ) πτηνοῦ, τρυποφράκτης, (Γαλλ.) roitelet. » Ὁ δὲ τροχῖλος καλεῖται πρέσβυς καὶ βασιλεύς, « Ἀρςτ., (παρβλ.) Κορθύλος. 2) ἄλλο εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου (τὸ ὁπ. καθαρίζει τοὺς ὀδόντας τῶν κροκοδείλων ἀπὸ τὰς βδέλλας), (ἄλλ.) Κλαδαρόρυγχος. 3) (ἀρχιτεκτ.) μέρος τι τοῦ ςυλοβάτου, (Γαλλ.) nacelle.

; Τρόχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τροχός.

Τροχιὸς, ά, όν, Π. = Τροχερὸς, τροχοειδὴς, στρογγυλὸς· (συνκδχ.) = Τροχαλὸς, εὐκίνητος.

Τρόχις, ιος (ἡ), Π. = Δρομεὺς, ὑπηρέτης, ταχυδρόμος, ἄγγελος (ἐπιθ.) ὀγλίγωρος, ἄσκνος, ταχυκίνητος.

Τροχίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τροχίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τροχὸς, τροχοῦλι. = Ῥομβίον, σφαιρίδιον· (ἰατρ.) χάπι, καταπότιον.

Τρόχμαλος (ὁ), [τρόχαλος]. λίθος (τοῦ ποτ. ἢ τῆς θαλ.) στρογγυλὸς, χαλίκι. ||. (πλθ. καθ' ἑτερογέν.) » Τρόχμαλα (τὰ), Π., τοῖχος χωρὶς λάσπην, πετραλιὰ, ξερολίθ..

Τροχοδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω (καὶ πθ. Περιστρέφομαι) δίκην τροχοῦ, Περιδινοῦμαι, (παρβλ.) Στρεφεδινέω.

Τροχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) τροχοῦ, στρογγυλὸς, κυκλοτερής.

† Τροχοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει τροχοῦ, κυκλοτερῶς.

Τροχόεις, εσσα, εν, Π. στρογγυλὸς ἢ περιστρεφόμενος ὡς ἂν τροχός.

Τροχοκουρὰς, άδος (ὁ, ἡ) ᾖ

Τροχοκουρὶς, ίδος (ἡ). κουρευμένος τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς περιτρόχαλα.

Τροχοπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Κάμνω ὡς θαυματοποιὸς διάφορα παιγνίδια) διὰ τινος τροχοῦ.

Τροχοπέδη (ἡ), [τ. πέδη]. τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁπ. σταματοῦν τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης εἰς τοὺς κατηφορικοὺς τόπους, (ἄλλ.) Ἐποχλεύς.

Τροχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τροχοὺς ὡς.

Τροχοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τροχούς.

Τροχὸς (ὁ). ἡ (ἰταλ.) ῥόδα τῆς ἁμάξης ᾖ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτὴν, (π. χ.) ςεφάνι, κρικέλι· τροχοῦλι· (ἐν γέν.) κύκλος· ἕλιγμα· περίβολος· (ἰδιαιτ.) κρίκος ἀπὸ μέταλλον μὲ τὸ ὁπ. ἔπαιζον οἱ παῖδες τὴν κρικηλασίαν· βασανιςικόν τι ὄργανον πρὸς τιμωρίαν τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων. » Ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, « Ὅμ. » Τροχὸς νεραμεικὸς, « Ἀρςφ. » Ἡλίου —, « αὐτ., ὁ δίσκος. » Κηροῦ (» Στέατος) —, « Ὅμ., τροχοῦλι, » Στρεβλοῦσθαι (» Ἕλκεσθαι, » Κατατείνεσθαι) ἐπὶ τροχοῦ, « Ἀρςφ. » Τροχοὶ γῆς, « Πλάτ., ξέραις χεῤῥονησίζουσαι αἱ ὁπ. φαίνονται ὅταν ἀποσύρεται ἡ θάλασσα. » Τροχοὶ θαλάσσης, « Πλ., ὀρύγματα περιφερῆ (εἰς εἶδος λίμνης) μὲ θαλάσσιον νερόν. » Κυκλώπειος τροχὸς, « Σοφ., περίβολος τείχους, (ἄλλ.) Τρόχωμα, [συγχ. τῷ

Τρόχος (ὁ), = Τρόχις, δρομεύς. 2) εἶδος ζώου, (Γαλλ.) blaireau. 3) (συνήθ.) δρόμος (τρέξιμον) ὁλόγυρα, κυκλοφορία. » Ἡλίου —, « Σοφ., κυκλικὴ περίοδος. » Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τροχων πεπαυμένοι, « Εὐρ.

Τροχόων, Ἰων. ἀντὶ Τροχῶν, μτχ. τοῦ Τροχάω.

Τροχώδης, εος (ὁ, ἡ). τροχῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, στρογγυλὸς, κυκλοτερής.

Τρόχωμα (τὸ), ἴδε Τροχὸς (εἰς τὸ τέλος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρυβλίον (τὸ). πιάτον, ταλλέρι· καυκί, γαβάθα.

;Τρυγαβόλιον (τὸ), = Τρυγηβόλιον.

Τρυγάω-ῶ [τρύγη], Μ. ήσω. Συνάζω (καρπούς, ἄνθη κτλ. κυρ. δὲ σταφύλια)· (μτφορ.) ἀργυρολογῶ τινα, (κοιν.) τὸν τρυγῶ.

;Τρύγγας [ὀνμτπ.], ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ παρυδατίου, (ἴσ. ὁ εἰς τὴν Πελοπόνν.) τουρλουλῆς.

†Τρυγερός, ά, όν. Πλήρης τρυγός, ἀλαγάριστος, θολός.

†Τρυγετός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρυγητός.

†Τρυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Τρύγω.

Τρύγη (ἡ), [†τρύγω]. (κυρ. καὶ Π.) ξηρότης, ξηρασία· (συνκδχ.) ὡρίμασις· (συνήθ.) τρύγημα (ἐν γέν. καρπῶν καὶ ἰδιαιτ. σταφυλῶν).

†Τρυγηβόλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ (τρυγηθέντα) ξηρὰ 'πωρικά.

Τρυγήσιμος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ τρύγημα, ὥριμος.

;Τρυγήσις, εως (ἡ), τὸ τρυγᾶν, τρύγημα.

Τρυγητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τρυγητής.

Τρυγητήριον (τὸ). ὁ ληνός, τὸ πατητήριον (τῶν τρυγηθέντων σταφυλιῶν).

Τρυγητής, οῦ (ὁ). ὁ τρυγῶν (κυρ. σταφύλια).

Τρυγητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρυγᾶν, τρυγητοῦ ἴδιος.

Τρυγητός (ὁ), = Τρύγησις, τρύγημα· (συνκδχ.) τὰ τρυγωμένα σταφύλια. 2) ὁ καιρὸς τοῦ τρυγήματος, τὸ τρύγος, (εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. γράφουν τινὲς προπαροξ. Τρύγητος).

Τρυγήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Τρυγητήρ.

Τρυγηφάγος (ὁ, ἡ), Π. [τρύξ, τρύγω] ὁ τρωγων (βλάπτων) τὰ σταφύλια (καὶ ἐν γέν. τοὺς καρπούς, τὰ 'πωρικά, τὰ γεννήματα), σιτοφάγος κτλ.

†Τρυγηφάνιον (τὸ) καὶ

Τρυγηφάνιος (ὁ). ὁ (ἄλλ.) Στεμφυλίτης (οἶνος), (κοιν.) λάγγερας.

†Τρυγηφόρος (ὁ, ἡ), Π. [τρύξ, φέρω]. ὁ φέρων (παράγων) σταφυλάς, οἰνοφόρος, (ἐν γέν.) καρποφόρος,

;Τρυγία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Τρύξ.

Τρυγίας, ου (ὁ). (οἶνος) πλήρης τρυγός, θολός, καταπάτι.

Τρυγικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τρυγός. » Χορὸς —, « Ἀρστφ., (Κωμ.) ἀντὶ Τρυγῳδικός.

Τρύγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τρύγα (καταπάτι) οἴνου.

;Τρυγίς (ἡ), = Τράγος, χόνδρος (ἀπὸ ὀλύρας).

;Τρυγλητήριον (τὸ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. (τρυπάνου), (ἄλλ.) Ἀβάπτιστον, (ἴσ. Τρωγλητήριον).

Τρυγοδαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. ἄθλιος (κακοδαίμων) τρυγῳδός.

Τρυγοδίφησις [τρύξ, διφάω], εως (ἡ), εἶδ. παιδιᾶς ὅπου σκαλίζει τις μὲ τὰ χείλη εἰς ἀγγεῖον γεμάτον μὲ καταπάτι τοῦ κρασιοῦ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ ἐβγάλῃ τὸ ἐπὶ τούτῳ ῥηχμένον πρᾶγμα (νόμισμα, δακτυλίδι κτλ.).

Τρυγοιπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σουρόνω (Λαγαρίζω) τὸ κρασὶ περνωντάς τε ἀπὸ τὸν τρύγοιπον.

Τρύγοιπος (ὁ), [τρύξ, ἶπος]. ἠθμὸς (σραγγιστῆρι) διὰ τοῦ ὁπ. ἐλαγάριζαν τὸν οἶνον.

;Τρυγονάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τρηδονάω.

Τρυγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρυγὼν, τρυγονάκι.

Τρυγόνιος, α, ον. Ὁ τῆς τρυγόνος. ||. (οὐσ.) Τρυγόνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Περιστερεών.

†Τρύγος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τρυγητός.

Τρυγόωεν, Π. ἀντὶ Τρυγῷεν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Τρυγάω.

†(Τρύγω), Μ. τρύξω; (ἄχρ. θεμ. τοῦ Τρύχω καὶ συγγ. τῷ) Φρύγω, ξηραίνω, (ὀθ. ὁ ἀόρ. β') Ἔτρυγεν, ἐξηράνθη.

Τρυγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἢ Παραστήνω κωμῳδίας (ὡς τρυγῳδός).

Τρυγῴδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος τρύγα (καταπάτι).

Τρυγῳδία (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Κωμῳδία.

Τρυγῳδικός, ή, όν, Κωμ. ἀντὶ Κωμικός.

Τρυγῳδός (ὁ), [τρύξ, ᾠδή]. (κατ' ἀρχ.) ὁ κωμῳδὸς (ἢ διότι παρίστανεν ἐν καιρῷ τοῦ τρύγους, ἢ διότι ἀλείφετο μὲ τρύγα [καταπάτι οἴνου] ἢ διότι ἐλάμβανεν εἰς ἀνταμοιβὴν τρύγα [οἶνον])· (κατὰ Κωμ. παρῳδ. μόνον) ἀντὶ Τραγῳδός

Τρυγὼν, όνος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (περιστερᾶς), (κοιν.) τρυγόνι. 2) εἶδος ἰχθ. (βάτου) μὲ φαρμακερὸν (;) ἀγκάθι εἰς τὴν οὐράν, [ἐκ τοῦ

Τρύζω [ὀνμτπ.], Μ. τρύξω; Κάμνω ποιόν τινα ἦχον, φωνάζω 'σὰν τὸ τρυγόνι, γυγγύζω, μουρμουρύζω· γουργουρύζω. » Τὸ Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ Τρυγὼν, τραχυφωνώτερόν ἐστι τοῦ Τρίζειν, « Εὐς.

†Τρυήλα, ης (ἡ) ⚥

†Τρυήλης, ου (ὁ) ⚥

†Τρύηλις, ιδος (ἡ), [Ατν.]. κουτάλα ἢ κόπανος (τοῦ μαγειριοῦ), (ἄλλ.) Τορύνη, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) truelle.

†Τρυλλίζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Τρύζω], Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὸ ὀρτύκι· (μουσ.) = Θρυλλίζω.

Τρῦμα (τὸ), = Τρύμη, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρῆμα).

Τρυμαλιά (ἡ), Π. ἀντὶ Τρύμη, τρύπα.

Τρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῦμα.

Τρύμη (ἡ), [τρύω]. τρύπα.

Τρύξ [†τρύγω], τρυγός (ἡ). τὸ καταπάτι (κυρ.) τοῦ κρασιοῦ, ἡ μούργα (τοῦ 'λαδιοῦ), ἡ σκωρία (τῶν μετάλλων), κτλ. » Τρὺξ οἴνου ὀπτὴ ἡ πεφρυγμένη, « Ἰατρ., τὸ (Ἰταλ.) κρεμοτάρταρον. 2) ὁ ἄβραστος (ἀγένωτος) ἀκόμην οἶνος, ὁ ἀκατακάθιστος μοῦστος. 3) Π. Σταφυλή.

†Τρύος [†τρύω = τρύχω], εος-ους (τὸ), Π. πόνος, μόχθος· ἀποκαμωμός, ταλαιπωρία.

†Τρύπα (ἡ), [τρύω], = Ὀπή, τρύμη.

Τρυπαλώπηξ, ώπεκος (ὁ), Κωμ. ὁ τρυπόνων (χωνόμενος) 'σὰν τὴν ἀλωποῦ παντοῦ, πανοῦργος, πολύτροπος.

Τρυπάνη (ἡ), = Τρύπανον.

†Τρυπανία (ἡ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. στρέφουν τὸ τρυπάνι.

Τρυπανίζω, Μ. ίσω. Τρυπῶ μὲ τὸ τρυπάνι.

Τρυπάνιον (τὸ). τρυπανάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Τρύπανον (τὸ), τὸ γνωστὸν τεκτον. ἐργαλ., τρυπάνι, ἀρίδα. 2) τὸ περὶ τὸν στροφέα τοῦ πυρείου στρεφόμενον ξύλον πρὸς ἄναμμα πυρός. 3) εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. πρὸς τρύπησιν τοῦ κρανίου. 4) Κωμ. = Τρυπαλώπηξ.

Τρυπανοῦχος (ὁ), [τ. ἔχω]. ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου.

Τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) τρύπαν· (ἐπὶ ἀστλγ. ἐνν.) ἀντὶ Περαίνω.

†Τρύπη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τρύπα.

Τρύπημα (τὸ). τὸ τρυπημένον μέρος, τρύπα.

Τρύπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ τρυπᾶν, τρύπημα.

Τρυπητήρ (ὁ). ἀγγεῖον τρυπητὸν, τρυπητῆρι.

Τρυπητής, οῦ (ὁ). ὁ τρυπῶν.

Τρυσάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [†τρύω, ἀνήρ]. ὁ κατατρύχων (καταπονῶν) τὸν ἄνθρωπον. » Αὐδὰ —, « Σοφ., κινοῦσα οἶκτον, γοερά.

Τρυσίβιος (ὁ, ἡ), Π. [†τρύω, βίος]. ὁ ζῶν ἢ κάμνων νὰ ζῇ τις ταλαίπωρον βίον.

Τρυσίππιον (τὸ), [†τρύω, ἵππος]. τὸ δι' ἐγκαύσεως ἐπιβαλλόμενον σημεῖον (τροχὸς) εἰς τὴν γνάθον τῶν ἀχρήστων πλέον πρὸς δημοσ. ὑπηρεσίαν ἵππων.

Τρῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τρύχω, ἐνόχλησις, τυραννία, ταλαιπωρία.

Τρυσμὸς (ὁ), τὸ τρύζειν, γογγυσμός, μουρμούρυσμα.

†Τρυσσὸς [†τρύω], ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Τρυφερός, εὔθρυπτος, ἀδύνατος.

Τρυτανεύω, Μ. εύσω. Ζυγίζω, [ἐκ τοῦ

Τρυτάνη (ἡ), [ς]. (κυρ.) τὸ γλωσσίδι τῆς ζυγαριᾶς, (ἐν γέν.) ἡ ζυγαριά.

†Τρυτανοδόκη καὶ (κατὰ συγκ.) Τρυτοδόκη (ἡ). ἡ θήκη τῆς τρυτάνης (τῆς ζυγαριᾶς).

Τρυφάλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Τριφάλεια, περικεφαλαία μὲ τρεῖς φάλους, (παρβλ. Τετραφάληρος), (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ †Τρύω) ἡ ἔχουσα τρύπαν πρὸς ἐναρμογὴν τοῦ λόφου.

†Τρυφάλη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τρυφάλεια.

†Τρυφαλίς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τροφαλίς.

Τρύφαξ, ακος (ὁ). τρυφηλὸς, φιλήδονος.

Τρυχάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ μὲ τρυφὴν (μὲ πολυτέλειαν)· ἠδυπαθῶ· (μὲ δοτ.) κάμνω ἐπίδειξιν εἴς τι, ἢ· (μὲ γεν.) ἀπολαμβάνω τι κατὰ κόρον (;)· (συχν. συνκδχ.) = Ἐντρυφῶ, ἐνυβρίζω.

Τρυφεραίνομαι, Μ. ανοῦμαι ἢ ανθήσομαι. Κάμνω τὸν τρυφερὸν (τὸν δελικάτον), ὁμιλῶ (περιπατῶ κτλ.) μὲ τσακκίσματα.

Τρυφεραμπέχονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν τρυφερὰ (μαλακὰ, πολυτελῆ) φορέματα, ἐνδυμένος μὲ τρυφηλότητα.

†Τρυφερεύομαι, Μ. εύσομαι, Γλσ. ἀντὶ Τρυφεραίνομαι.

Τρυφερία (ἡ), σπν. ἀντὶ Τρυφερότης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέραιας

Τρυφερόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν τρυφερὸν (τρυφηλὸν) βίον, ἁβροδίαιτος.

Τρυφεροπάρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὰς παρειάς. » Τὴν γηράσκουσαν τὴν ἐκρυτιδωθεῖσαν τρυφεροπάρειον εἰργάσατο κορίσκην, « Κ. Μανασσ.

Τρυφερὸς [τρυφή], ά, όν. (κυρ.) Εὔθρυπτος· (ἐπμ.) ἁπαλὸς, (Γαλλ.) tendre, délicat· (ἐπὶ ἀνθρ.) τρυφηλὸς, ἁβροδίαιτος· (συνκδχ.) μαλθακὸς, ἀνίσχυρος, ἄτονος. » Πόλις ἐν τύχαις ἀβουλήτοις γινομένη, ψοφοδεὲς καὶ τρυφερόν ἐστι δι' ἀσθένειαν ἀνέχεσθαι παῤῥησίας, « Πλ. ||. (τὸ οὐδ.) Τρυφερὸν, ἐπίῤ. ἀντὶ Τρυφερῶς.

Τρυφερόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὰν σάρκα (ἁπαλὸν κρέας).

Τρυφεροστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (τρυφερὸν) στήμονα, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἁβροστήμων).

Τρυφερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρυφεροῦ, ἁβρότης, ἁπαλότης, (Ἰταλ.) δελικατέτσα· (συνκδχ.) χαυνότης, μαλθακότης.

Τρυφερόχρως, ωτος ἡ ῶτος καὶ

Τρυφερόχρωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὸν (ἁπαλὸν) δέρμα.

Τρυφερώδης, εος (ὁ, ἡ). τρυφερὸς (τρυφηλὸς) τὸ εἶδος, ἐπιῤῥεπὴς εἰς τρυφηλότητα.

Τρυφερωδῶς, ἐπίῤ. Τρυφερῶς πως.

Τρυφερῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρυφερότητα (δελικατέτσαν), ἡδονικῶς.

Τρυφὴ (ἡ), [θρύπτω]. ἁβρότης, δελικατέτσα· ἡδυπάθεια· σκιατραφία, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία. » Ὕβρει καὶ τρυφῇ προτείνων τὼ πόδε, « Πλ.

Τρυφηλὸς, ὴ, όν, = Τρυφερός.

Τρυφηλότης (ἡ), = Τρυφερότης.

Τρύφημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς τρυφῆς (τῆς ἡδονῆς, τῆς εὐχαριστήσεώς) τινος, ἐντρύφημα.

Τρυφητὴς, οῦ καὶ; Τρυφητίας, ου (ὁ). ὁ τρυφῶν, τρυφηλὸς, τρυφητικός.

Τρυφητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀγαπῶ τὰς τρυφὰς, εἶμαι τρυφηλὸς (τρυφητίας).

Τρυφητικὸς, ὴ, όν. Ἔκδοτος ἡ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὴν τρυφήν.

Τρυφοκαλάσιρις [τρυφὴ, καλάσιρις], εως (ἡ), εἶδος λεπτοῦ (πολυτελοῦς) γυναικ. ἐνδύματος.

Τρύφος, εος-ους (τὸ), = Θρύμμα, κομμάτι· (ἰδιαιτ.) κλάσμα ἄρτου.

Τρυχηλὸς, ὴ, όν καὶ

Τρυχηρὸς, ά, όν, Π. [τρῦχος]. ῥακώδης, κουρελλιασμένος· (μτνμ.) ἐῤῥυτιδωμένος. » Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἰμένα χρόα πέπλων λακίσματα, « Εὐρ.

Τρύχινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τρύχη (ῥάκια), κουρελλιασμένος.

Τρυχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῦχος, ῥάκιον.

Τρύχνη (ἡ) καὶ

Τρύχνος (ὁ), Π. ἀντὶ Στρύχνος.

Τρῦχος [τρύχω], εος-ους (τὸ). φόρεμα παλαιὸν (τετριμμένον), κουρέλλι, παλαιόπανον, παλῃόρυχον. 2) = Τρύος (;).

Τρυχόω-ῶ, Μ. ώσω (εὔχρ. κυρ. ὁ πθ. πρκ. Τετρύχωμαι), = τῷ

Τρύχω [† τρύω], Μ. τρύξω καὶ (εὐχρηστότ. λογογρφ.) τρύσω (ἀόρ. Ἔτρυσα ᾧ πθ. πρκ. Τέτρυμαι). Φθείρω (τρίβων), κατατρίβω· (συνκδχ.) καταδαπανῶ, καταναλίσκω· (μτνμ.) ἐνοχλῶ· ταλαιπωρῶ· ἐξασθενῶ, καταπονῶ, Κατατρύχω. » Τρύχειν στρατείαις τήν τε πόλιν καὶ τοὺς ξυμμάχους, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Λιμῷ τρυχόμεθα, « Ὀδ. Κ. » Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ, « Θγν. » Τῶν σφόδρα τετρυμένων, « Πλάτ.

Τρύχωσις, εως (ἡ), = Τρῦσις.

(Τρύω), Μ. τρύσω, ἄχρ. θέμ. τοῦ Τρύχω, Τρίβω, Τρώγω, Τρύω κτλ., [συγγ. τῷ Τείρω, Τιτράω].

Τρωγάλιον (τὸ), = Τρωκτόν· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Τρωγάλια, τὰ ξηρὰ 'πωρικὰ, τὰ (ἄλλ.) Τραγήματα, (ὀθ. τὸ κοιν.) 'ςραγάλια.

Τρώγλη (ἡ), [τρώγω]. τρύπα.

Τρωγλίτης, ου (ὁ) καὶ Τρωγλῖτις, ιδος (ἡ), = Τρωγλοδύτης, τρωγλοδίαιτος. ||. (ἰδιαιτ. ἀρσ.) εἶδος πτηνοῦ (χελιδόνος), πετροχελίδονον· (θηλ.) εἶδος ἀρώματος (σμύρνας).

Τρωγλοδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χώνομαι εἰς τὰς τρύπας, τρυπόνω, ζῶ ὡς -

Τρωγλοδύτης [τρώγλη, δύνω], ου (ὁ). ὁ ζῶν (κατοικῶν) μέσα εἰς τρύπας. 2) (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τροχίλος, (κοιν.) τρυποφράκτης.

Τρωγλοδυτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ζῶν εἰς τρύπας (ὡς τρωγλοδύτης), τρωγλοδύτου ἴδιος. » Τῶν ζώων τὰ μὲν τρωγλοδυτικὰ, οἷον ὄφις· τὰ δὲ ὑπέργεια, οἷον ἵππος, « Ἀρςτ. » Βίος —, « Αξ., ὁ τῶν Τρωγλοδυτῶν. » Σμύρνα —, « Δσκρ., ἡ φερομένη ἀπὸ ἢ γινομένη εἰς τὸν τόπον τῶν Τρωγλοδυτῶν (τῆς Ἀραβίας).

Τρωγλοδυτικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τρωγλοδυτῶν.

Τρωγλοδῦτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τρωγλοδύτης. ||. (οὐσ. ἐνν. σμύρνα) ἡ Τρωγλοδυτικὴ, (ἄλλ.) Τρωγλῖτις.

Τρωγλοδυτος (ὁ, ἡ), = Τρωγλοδύτης.

Τρωγλοδύω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Τρωγλοδυτέω.

Τρώγω [† τρύω], Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Ἔτραγον), = Ἐσθίω (κυρ. ξηρὸν ἢ τραγανιςόν τι)· τρώγω ἐν εἴδει τραγήματος. » Τοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν (ὡμοὺς δηλ.) οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρ. » Οὐ σῦκα ἔχουσι τρώγειν, « αὐτ. » Τρώγεται δὲ καὶ ἁπαλὰ ταῦτα (τὰ ἐν τῷ λωτῷ τρωκτὰ) καὶ αὖα, « αὐτ. » Τὸ δὲ κρόμμυον καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον τρωξόμεθα, « Ξεν.

† Τρωκταίζω, Μ. ίσω, Γλσ. Πανουργεύομαι, δολιεύομαι, ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ

Τρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων (κατατρώγων), φαγᾶς, λαίμαργος· (μτφορ.) ἅρπαξ, πλεονέκτης, αἰσχροκερδὴς, φιλοχρήματος, (κοιν.) τρώγων τὸ ξένον δίκαιον. » Τρώκταις χερσὶν, « Ἐπγρ., πλεονεκτικαῖς. ||. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. θαλασσ., (ἄλλ.) Ἀμία· (μτγν.) ἡ πέστροφα, (ὀθ. τὸ Γαλλ.) truite.

Τρωκτὸς, ὴ, όν. Ὁ τρωγόμενος (κυρ. ὠμὸς ἢ ἐν εἴδει τραγήματος). ||. (πλθ.) Τρωκτὰ, « τὰ (ἄλλ.) Τρωγάλια.

Τρώμα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τρώμη.

Τρῶμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τραῦμα.

Τρωματίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Τραυματίζω.

Τρωματίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τραυματίας.

Τρωμάτιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τραυμάτιον.

Τρώμη (ἡ), Π. ἀντὶ Τραῦμα, πληγή.

Τρωξ, τρωγὸς (ἁ), = Τρώκτης· (ἰδιαιτ.) ὁ κατατρώγων τὰ ὄσπρια (κτλ.) σκώληξ, σάρακας, (ὀθ.

Τρωξαλλὶς, ιδος (ἡ). ἡ κατατρώγουσα τὰ λάχανα (κτλ.) κάμπη, (κοιν.) ψαλίδα.

Τρώξανον (τὸ). τὸ ἀποπίπτον ἀπὸ τῆς φάτνης τῶν ζώων ξηρόχορτον, (ἐν γέν.) φρύγανον, (ἴσ. Τραύξανον ὡς ἐκ τοῦ Θραύω). (εἰς Λεξ. ἀνέκδ. εὕρηται) » Τρόξυνον (ὅπου ἴσ. γραπτ. Τρώξανον), τὸ ἀγριομάρουλον, « Boisson. Not. et Extr.

Τρώξιμος (ὁ, ἡ), = Τρωκτὸς, ἐδώδιμος· ὥριμος.

Τρῶξις, εως (ἡ), τὸ τρώγειν, ῥοκάνισμα (κυρ. τρωγαλίων).

Τρωοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς (ἀφανιστὴς) τῶν Τρώων. » Δόρυ —, « Ἐπγρ.

Τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Τρέπω (ᾧ μσ.) Τρέπομαι, στρέφομαι, γυρίζω κτλ. » Πρὸς πόλιν τρωπῶντο, « Ὀδ. Ω. (καὶ ἀπαρ.) » Τρωπάσκετο φεύγειν, « Ἰλ. Α.

Τρῶσις, εως (ἡ), τὸ τιτρώσκειν ἢ τιτρώσκεσθαι, πλήγωμα· πληγὴ, τραῦμα.

† Τρωσκομαι, Γλσ. ἀντὶ Ἐκτιτρώσκω.

Τρωσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τρῶσις, πλήγωμα· (ἰατρ.) ἀντὶ Ἔκτρωσις, ἀπόβαλσις.

Τρώσω, μέλλ. τοῦ Τιτρώσκω.

Τρωτὸς, ὴ, όν. Ὁ δυνάμενος τρωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς τρώσεως (πληγώματος).

; Τρῶυμα (καὶ ὄχι Τρῶυμα), ατος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τρῶμα = Τραῦμα.

Τρωχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Τρέχω.

Τρώω, Π. (σπν.) ἀντὶ Τιτρώσκω.

Τὺ, Δ. ἀντὶ Σύ. 2) (ἐγκλιτ.) αἰτ. ἀντὶ Σέ.

Τύβαρις [Σύβαρις], ιος (ὁ), Δ. εἶδος τυρσῆς, 'ξειδάτα σέλινα.

Τυγχάνω [τεύχω], Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ἔτυχον, παρκ. Τετύχηκα καὶ Ἰων. Τέτευχα. ὀθ. μτγν. Τέτυχα). Εὑρίσκω καὶ (ἀμτβτ.) Εὑρίσκομαι (Συμβαίνω, Γίνομαι) κατὰ τύχην, τυχαίνει νὰ εὕρω (νὰ πράξω) ἢ νὰ εὑρεθῶ (νὰ ἀκολουθήσω), τυχαίνω, λαχαίνω· (ἐνίοτε) συναντῶ (συναπαντῶ) κατὰ τύχην· (μτνμ.) κατορθόνω, ἀπολαμβάνω, (ἐν γέν.) ἐπιτυχαίνω· (τρπρσ.) ἀποβαίνω κατ' εὐχὴν, τελεσφορῶ, εὐοδοῦμαι· (ὡς βοηθητ.) ἀντὶ Εἰμί. (μὲ γεν.) » Τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » Λόγου (» Εὐνοίας, » Συγγνώμης, » Τιμωρίας κτλ.) τυγχάνειν, « Δμ. » Τῶν δικαίων (» Τῶν πρωτείων κτλ.) —, « Ἰσκρ., Γρηγ. » Τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυχεῖν, « Πλάτ. » Τύμβου θανὼν ἔτυχε, « Θκρ. » Ἥδιςον τυχεῖν, οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ, « Θγν. (καὶ αἰτ. προθ.) » Βάλε, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον, « Ἰλ. Ε. (καὶ ἐλλ.) » Πράξας', ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι, « Εὐρ. (καὶ γεν. τρπρσ.) » Ὄφρα πομπῆς τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῖο, « Ὀδ. Ζ. (καὶ ἐλλ.) » Ταῦτα σου τυχόντες, « Ξεν. (ᾧ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μτχ. τρπλγ.) » Εὐξάμην ἐμέ τε τυγχάνειν διδάσκοντα, καὶ ἐκείνην μανθάνουσαν τὰ βέλτιστα,« αὐτ. (ᾗ ἀντὶ βοηθητ.) » Τύχησεν ἐρχομένη νηῦς, « Ὀδ. Ξ. »Ἔτυχον δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἔξω τεταγμένοι, « Ἡρ. »Ἔτυχον ἀποστέλλοντες,« Θκ. » Εἰ μὴ αὐτὸς τύχοι χρήματα ἔχων, « Ξεν. » Εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι,« αὐτ. (καὶ ἔλλ. ἢ ἐκλαμβ. ἀπὸ κοιν. τῆς μτχ.) » Ἔνδον ὁ ἀνὴρ τυγχάνει (ἐνν. ὤν), « Σοφ. »Τυγχάνει ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτάρκης, « Πλάτ. » Ἀνεπαύοντο ὅπου ἐτύγχανον (ὡς ἐτύγχανον) ἕκαστος,« Ξεν. » Ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχεν, « αὐτ. » Τάχ' ἄν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιντο, « Δμ. (καὶ ἀπολ.) » Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, « Ἰλ. Ε. (ᾗ τρτπρσ.) » Καί μοι μάλα τύγχανε πάντα,« Ὀδ. Ζ. » Οὕνεκά μοι τύχε πολλά, « Ἰλ. Α. » Πέτρη τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, « Ὀδ... » Δῶρα, τά οἱ ξένος δῶκε τυχήσας, « Ὀδ. Φ., συναντήσας. (ᾗ ἐπιρ.) »Μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν, « Ὀδ. Μ. » Ἂν οὕτω τύχῃ, »Ἡνίκα ἂν τύχῃ, »Ὅπου (»Ὅπως, »Ὡς, » Ἦ) ἔτυχε, « Αξ. » Πῶς ἄν, εἰ τύχοι, τοῦθ' Ὅμηρος εἶπε, « Λογγ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τυχόν, « ἴσως, ἂν οὕτω τύχοι. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ τυχών, « ὁποιος τύχῃ, (ἐπμ.) πρόστυχος, ἀσήμαντος. » Τὸ τυχόν, « ὅ,τι τύχοι (προχειρον), χωρὶς διαστολήν. » Παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, « Ξεν. » Ξύλα τὰ τυχόντα,« Χρσ. (καὶ ἀναλελ.) »Οὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν, « Δμ. » Ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, « Λκ. (καὶ ἀπαρ. ἐνάρθρ. ἀντὶ οὐσ.) » Τὸ τυχεῖν, « Πίνδ., ἡ εὐτυχία (ἐπιτυχία), ᾗ » Τὸ μὴ τυχεῖν, « Αξ., ἡ ἀτυχία (ἀποτυχία), (παρβλ. Τεύχω).

Τυί καὶ Τυίδε, ἐπίρ. Δ. ἡ Αἰολ. Π. ἀντὶ Τῇδε, ἐνταῦθα. » Τυίδ' ἐλθέ, « Σπφ.

†Τυκάνη (ἡ), [τύκος]. ἐργαλεῖον (εἶδος σβάρνας) μὲ τὸ ὁπ. ἀλωνίζουν, (κοιν.) δουκάνι.

Τυκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ (Περικόπτω) τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν λίθους διὰ τοῦ τύκου.

Τύκισμα (τὸ). πέτρινον (διὰ τοῦ τύκου κατεσκευασμένον) κτίριον, τείχισμα.

Τύκον (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Σῦκον.

Τύκος (ὁ), [τεύχω]. τὸ σφυρὶ μὲ τὸ ὁπ. πελεκοῦν (περικόπτουν) οἱ κτισται τοὺς λίθους, (κοιν.) τσουκάνι. 2) εἶδ. ὅπλου (πελέκεως).

Τυκτός, ή, όν, Π. [τεύχω]. φθειαστός, τεχνητός, κατασκευαστός, χειροποίητος. » Ἄρης, τυκτὸν κακόν, « Ὅμ., τὸ ὁπ. αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν διεγείρουσιν οἱ ἄνθρωποι, μὴ ἐνυπάρχον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Τύλα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τύλη.

†Τύλαρος (ὁ), [τύλος]. μανδαλος, (ὅθεν

†Τυλαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μανδαλόνω· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Περαίνω.

Τυλάς, άδος (ἡ), εἶδος κίχλας, (ἄλλ.) Ἰλλάς.

†Τυλεία (ἡ), = τῷ, καὶ

†Τυλεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τύλη (ἡ), (ἐν γέν.) = Τύλος, καμποῦρα· (μτνμ.) πρᾶγμα γεμισμένον μὲ μαλλὶ ἢ ἄλλο τι, σιλτὲς, προσκέφαλον· (ἰδιαιτ.) τὸ σαμάρι, (ὅθεν Κωμ.) ἡ ῥάχη τῶν βαστάζων. » Ἔκαμον τὰν τύλαν,« Ἀρστφ., κουράσθηκ' ἡ ῥάχη μου.

Τυλία (ἡ), = Τυλεία.

Τυλίσσω, Μ. ίξω, = Ἑλίσσω, (κοιν.) τυλίζω, κουλουριάζω, κουβαριάζω· (μτφορ.) κάμπτω. » Οὐκ ἐτυλίχθη (διορθ. ἐλυγίχθη) τὰν ψυχάν, « Θκρ.

Τυλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τύλου (καλοῦ).

Τυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τυλώδης, πλήρης τύλων.

Τύλος (ὁ), [τέλλω, ςύλος]. (ἐν γέν.) πᾶσα δήποτε σκληρὰ ἐξόγκωσις, (ἰδιαιτ.) ῥόζος (σκίῤῥωμα) τοῦ δέρματος, κότσι, κάλος (» Τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, « Λκ.)· καμποῦρα (ὅθεν Δίτυλος [ἢ ἄλλ. Δίκυρτος] κάμηλος)· κόμπος (ὄζος) ξύλου (» Ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους,« Διόδ.)· πάσσαλος (σκαρμὸς) πλοίου (» Τὸ νεώριον [πλῆρες ἦν θορύβου], τύλων ψοφούντων, κωπέων πλατουμένων,« Ἀρστφ.)· ξυλοκάρφι· (ὅθ. Κωμ.) = Πέος.

Τυλοτάπης, ητος (ὁ), (νλγ.). τάπης χρησιμεύων ὡς τύλη (σιλτὲς), (ἄλλ.) Ἀμφιτάπης.

Τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ (νὰ κάμῃ τύλους, ῥόζους), σκληρύνω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ὁ ἄγαν πρὸς τοῖς γνάθοις (χαλινὸς) τυλοῖ τὸ ςόμα,« Ξεν. (καὶ πθ.) » Μακέλλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας, « Θκρ. » Κορύνας σιδήρῳ τετυλωμένας, « Λκ. (καὶ μτφορ.) » Τυλοῦν τὴν χεῖρα ᾗ τὴν ἀκοὴν πρός,« Αξ., γυμνάζειν διὰ τῆς τριβῆς.

†Τυλυφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων τύλας (στρωματόπανα ἢ προσκεφάλαια).

Τυλώδης, εος (ὁ, ἡ). τυλοειδής, γεμάτος τύλους (ῥόζους), σκληρὸς (κυρ. ᾗ μτνμ.).

Τύλωμα (τὸ). μέρος τετυλωμένον, (ἰδιαιτ.) τὸ πέλμα (ἢ πατοῦνα) τοῦ ποδὸς ἢ, ἢ παλάμη.

Τύλωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τύλον (ῥόζον) μεταβολὴ, σκλήρυνσις, (ἰατρ.) σκίῤῥωσις.

Τυλωτός, ή, όν. Πλήρης τύλων (ῥόζων), τετυλωμένος. »Ῥόπαλον—, « Ἡρ., ἀγκαθωτὸν, μὲ κόμπους.

Τυμβάς, άδος (ἡ). μάγισσα (περιφερομένη εἰς τοὺς τύμβους καὶ ἀκρωτηριάζουσα τοὺς νεκροὺς διὰ τὰς μαγείας της).

Τυμβαύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τοὺς τύμβους (εἰς τὰς κηδείας).

†Τυμβεία (ἡ), Γλσ. [τυμβεύω]. ἐνταφιασμός, κηδεία.

Τυμβεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς τύμβους (εἰς τοὺς τάφους ἢ τὰς κηδείας), ἐπιτύμβιος.

Τύμβευμα (τὸ), Π. σῶμα νεκροῦ (τυμβευόμενον). 2) = Τύμβος.

Τυμβεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ εἰς τύμβον, τὸν κηδεύω, ἐνταφιάζω· (Π.) προσφέρω (σπονδὰς, θυσίαν) εἰς τὸν τάφον τινός. » Πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ, « αὐτ.

Τυμβήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τύμβος, †ἄρω]. βαλμένος εἰς τὸν τάφον, θαμμένος. ἐπιτύμβιος. » Ἔδρα—,« Ἀρστφ., ὁ τύμβος

Τυμβιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τυμβιδία, ἐπιτύμβιος.

Τυμβίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τυμβεῖος, Τυμβίτης.

Τυμβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύμβος.

;Τυμβίος, α, ον, = Τυμβεῖος.

Τυμβίτης, ου (ὁ) καὶ Τυμβῖτις, ιδος (ἡ). τύμβου ἴδιος, = Τυμβίδιος. » Λίθος—, » Ἐπγρ.

Τυμβογέρων, οντος (ὁ). γέρων ἔχων τὸ ἕνα πόδι εἰς τὸν τάφον (τύμβον), σοροδαίμων, ἐσχατόγηρος.

Τυμβολέτης, ου (ὁ), καὶ Τυμβολέτις, ιδος (ἡ), Π. ὀλετὴρ τῶν τύμβων, Τυμβωρύχος.

Τυμβονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων ἢ διατρίβων) περὶ τοὺς τύμβους.

Τύμβος (ὁ), [τύφω]. (κυρ.) ὁ τόπος ὅπου ἐκαίετο τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ (ᾗ) τὸ χῶμα τὸ ὁπ. ἐσωρεύετο ἔπειτα ἐπάνωθεν αὐτοῦ, (ὅθ. τὸ Ατν.) tumulus· (ἐν γέν.) τάφος, μνῆμα, πέτρα μνήματος (μτφορ.) γέρων, (ἄλλ.) Τυμβογέρων.

Τυμβοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [τύμβος, ἔχω], ὁ περὶ τοὺς τάφους ἢ ἐν τοῖς τάφοις (διατρίβων, εὑρισκόμενος).

Τυμβοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἐπισωρεύω χῶμα πρὸς ἐνταφιασμὸν (ἐγείρω τάφον εἰς τιμὴν) νεκροῦ, (ἐν γέν.) θάπτω, ἐνταφιάζω, [ἐκ τοῦ

Τυμβοχόη (ἡ), Π. [τύμβος, χέω], ἐπισώρευσις χώματος πρὸς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ, (ἐν γέν.) ταφή· τάφος.

Τυμβόχοος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ χέων (ἀνεγείρων εἰς τιμήν τινος) τύμβον· (προπαροξ.) ὁ χυνόμενος ἢ σωρευόμενος ἐπὶ τοῦ τύμβου. »Τυμβόχοα χειρώματα,« Αἰσχλ., χοὰς ἐπιτυμβίους.

Τυμβόχωστος (ὁ, ἡ), Π. σωρευμένος ἀπὸ χῶμα· ἐν εἴδει τύμβου.

Τυμβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασκάπτω τάφον ἢ τοὺς τάφους ὡς τυμβωρύχος.

Τυμβωρυχία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ τυμβωρύχου.

Τυμβωρύχος (ὁ, ἡ), [τύμβος, ὀρύσσω]. ὁ ἀνασκάπτων τοὺς τάφους καὶ ξεγυμνόνων τοὺς νεκρούς· (ἐν γέν.) κακοῦργος, κατεργάρης.

Τύμμα (τὸ), Π. [τύπτω], κτύπημα, κέντημα.

;Τυμμὴ (ἡ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Τύμμα.

Τυμπανίας, ου (ὁ). τυμπάνῳ ὅμοιος, πρησμένος (τεντωμένος) ὡς ἂν τύμπανον. (κυρ.) »Ὕδρωψ—,« Ἰατρ., ὁ (ἄλλ.) Τυμπανίτης.

Τυμπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸ τύμπανον ἢ (μτβτ.) ὡς ἂν τύμπανον, κτυπῶ δυνατὰ, σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (κοιν.) στουμπανίζω· (ἐν γεν.) τυραννῶ ἀνηλεῶς, βασανίζω. » Τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, « Στρ., συνοδεύεσθαι ὑπὸ τυμπάνων (κυρ. τῶν κροτουμένων ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης).

Τυμπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύμπανον.

Τυμπανισμός (ὁ), τὸ τυμπανίζειν ἢ τυμπανίζεσθαι, κτύπημα τοῦ τυμπάνου (κυρ. εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης)· (μτνμ.) στουμπάνισμα, ξυλοκόπημα· (ἐν γέν.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βασάνισμα. » Τυμπανισμὸς ἐν ἀνδρογύνοις,« Πλ., ἡ μετὰ τῶν εὐνούχων ἱερέων τῆς Κυβέλης συνδιαγωγή.

Τυμπανιστής, οῦ (ὁ) καὶ Τυμπανίστρια (ἡ). ὁ παίζων (κρούων) τὸ τύμπανον.

Τυμπανίτης, ου (ὁ), = Τυμπανίας (ὕδρωψ).

Τυμπανόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἢ περιηχούμενος ἀπὸ τὸν κρότον (δοῦπον) τῶν τυμπάνων.

Τυμπανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ τεντωμένος ὡς ἂν τύμπανον.

Τυμπανόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τυμπανίας, τυμπανοειδής.

Τύμπανον (τὸ), [τύπτω]. τὸ γνωςὸν ἠχητικὸν ὄργανον, (Τουρκ.) νταβοῦλι, (κοιν.) τούμπανον· (κυρ. τὸ Τουρκ.) τουμπελέκι· (ὅθ. μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοιούτου τυμπάνου (δηλ. κυλινδροειδὲς μὲ κυρτὴν ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἐπίπεδον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐπιφάνειαν)· (ἰδιαιτ.) τροχὸς ἁμάξης χωρὶς ἀκτῖνας (μονοκόμματος)· (ἀρχιτεκτ.) τὸ περὶ τὴν ὀροφὴν (τὸ προμετώπιον) τοῦ οἴκου σχηματιζόμενον τρίγωνον, (Γαλλ.) fronton, (παρβλ.) Ἀέτωμα. 2) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. τυμπανίζουν (φονεύουν) τοὺς κακούργους.

Τυμπανοτερπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος εἰς τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων.

†Τυμπανοτρίβης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Τυμπανιστής, (συνκδχ. ἀπὸ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης) θηλυδρίας, κίναιδος.

Τυμπανοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ἡσομαι. Κρατῶ τύμπανον.

Τυμπανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τυμπανοειδής.

Τύνη, Δ. ἀντὶ Σύ.

Τυννός, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Τυτθός, μικρός, ὀλίγος, (ὅθ.

Τυννοῦτος καὶ (κατ' ἐπέκτ. Ἀττ.) Τυννουτοσί, (τὸ οὐδ.) Τυννουτονί, Κωμ. ἀντὶ Οὕτω τυννός, τόσον μικρός, (κατὰ μίμ. τοῦ) Τηλικοῦτος, (κοιν.) τοσουλάκι. » Εὐθὺς γέ τοι, παιδάριον ὂν τυννουτονί, « Ἀρστφ.

Τυντλάζω, Μ. άσω. Πατῶ (χυδ. Τσαλαβουτῶ) εἰς τὴν λάσπην (γεωπον.) σκεπάζω μὲ χῶμα ἢ (;) ἀλείφω μὲ λάσπην τὰ κλήματα· (μτβτ.) ταράττω, τυρβάζω, ἢ· (;) περιφρονῶ, προπηλακίζω, [ἐκ τοῦ

Τυντλος (ὁ). βοῦρκος, λάσπη· (μτφορ.) Τύρβη, ταραχος, (ὅθ.

Τυντλώδης, εος (ὁ, ἡ). τύντλου (τύρβης) ἔμπλεως, λασπώδης· ταραχώδης.

Τυπάζω, Μ, άσω, Π. ἀντὶ Τυπόω. 2) Γλσ. ἀντὶ Τύπτω.

Τύπανον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Τύμπανον.

†Τύπανος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τύραννος).

Τυπάς, άδος (ἡ), Π. [τύπτω], σφυρί, κόπανος.

;Τυπεῖον (τὸ), ἴδε Τοπεῖον.

Τυπετός (ὁ), τὸ τύπτειν, κτύπημα (κυρ. τοῦ ςήθους εἰς σημεῖον πένθους), κοπετός.

Τυπή (ἡ), Π = Τύμμα, πληγή, κτύπημα.

Τυπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τυπεῖον.

Τυπίας, ου (ὁ). (χαλκὸς) ὁ σφυρήλατος.

Τυπικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἴς ἢ ἐξειργασμένος κατά τινα τύπον· συμβολικός, ἀλληγορικός.

Τυπίς, ίδος (ἡ), = Τυπάς.

†Τυποπλαστία (ἡ). ἡ πλάσις (κατασκευὴ) τύπων, τὸ ἔργον τοῦ τυποπλάστου, Γαλλ. modeleur).

Τυποποιέω-ῶ. Μ. ήσω. Πλάττω τὸν τύπον (τὴν εἰκόνα) τινὸς πράγματος, Εἰδωλοποιέω.

Τύπος (ὁ), [τύπτω]. κρότος κτυπήματος, κτύπος· κτύπημα. » Ἦν δὲ ὁ ἱππαρχῶν ἡγῆται μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βράδει,.. οὕτως ἀθρόος ὁ τύπος.. τῶν ἵππων συμπαρέσοιτο, « Ξεν., ὁ κρότος τῶν ποδῶν. 2) (συνήθ.) σημάδι τὸ ὁπ. μένει ἀπὸ κτύπημα ἢ ζούλιγμα. (ἐν γέν.) ἴχνος, σημεῖον· (ἰδιαιτ.) χάραγμα νομίσματος· γλυφή, ἀνάγλυφον· εἰκών, ὁμοίωμα· πρόςυπον· (μτνμ.) εἶδος, σχῆμα· (ἰατρ.) χαρακτὴρ τὸν ὁπ. λαμβάνει ἡ ἀσθένεια. » Τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα,« Ἀθ. » Χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, « Πλ. » Ἰδιός τις ἦν ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων (πίνακος χαλκοῦ ἔχοντος γράμματα παμπάλαια), « αὐτ. » Περιθέει δὲ αὐτὸ (τὸ ἱερὸν) αἱμασιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι, « Ἡρ. » Τύπον ποιησάμενος λίθινον, ἔστησε· ζῶον δὲ οἱ ἐνῆν, ἀνὴρ ἱππεύς, « αὐτ. » Ἔστι δὲ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ βάθρον, πεποιημένον ἐν τύπῳ, ταύρου μάχην ἔχον καὶ λύκου,« Παυσ., ἀνάγλυπτον, ἔκτυπον. 3) καλοῦπι· σχέδιον· πρότυπον, ἀρχέτυπον, (Γαλλ.) modèle· (μτφορ.) ὑπογραμμός, παράδειγμα· ἀλληγορία, σύμβολον· (συνκδχ.) σύντομος περίληψις. » Σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων, « Γρφ. » Ἀγαθῆς πολιτείας τύπος,« Αξ. » Τύπῳ (ἢ » Ἐν τύπῳ) διαλαβεῖν,« Ἀρςτ., Θφρ., ἁπλῶς (συντόμως, περιληπτικῶς) εἰπεῖν. 4) (Νμ.) δίκη (ἀγωγή, πρόσκλησις ἔγγραφος) κατὰ τοῦ καθυστεροῦντος χρεώςου. » Ἐπεὶ δὲ μὴ ἐθεράπευον αὐτὸν οἱ δανεισάμενοι, χαλεπὸς ἦν, καὶ ἠπείλει τύπους· οἱ δὲ τύποι γράμμα εἰσὶν ἀγορᾶς, ἐρήμην ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἀποδιδόντι, « Φλςρ.

;Τύπος, εος-ους (τὸ), = Τύμμα, ἢ 2) = Στύπος.

Τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τύπον (μορφὴν) εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω· ἀφίνω τὸν τύπον τινὸς πράγματος ἐπάνω εἴς τι, ἐντυπόνω. » Τὸν δακτύλιον περιελών, ἐτύπωσεν ἐπιςολὴν τῇ σφραγῖδι,« Ἀππ. (καὶ πθ.) » Ἀήρ, φθόγγοις ἐνάρθροις τυπωθείς, « Πλ., ἀναλαβὼν ἐν ἑαυτῷ τοὺς τύπους τῶν. (ἰατρ.) »Ἡ νόσος τυποῦται, « Γαλ., λαμβάνει τύπον (χαρακτῆρα).

Τυπτητέος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Τυπτέος, θετ. τοῦ

Τύπτω [ὀνμτπ.], Μ. τύψω καὶ (Ἀττ.) τυπτήσω καὶ (μσ. μὲ πθ. σημασ.) τυπτήσομαι (πθ. πρκ. Τέτυμμαι ϗ Ἀττ. Τετύπτημαι, ἀόρ. β'. Ἐτύπην κτλ.). Κτυπῶ (κυρ. ἀπὸ κοντά)· (συνκδχ.) πληγόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) » Τύπτουσιν ῥοπάλοισιν, « Ἰλ. Α. » Τὸν πατέρα μὴ τύπτε, « Ἀρςφ. »Ἐρυσάμενος ξίφος ὀξύ, τυψε κατὰ κληίδα παρ' αὐχένα, « Ἰλ. Φ. » Χθονα τύπτε μετώπῳ, « Ὀδ. Χ. » Τύπτον ἅλα ἐρετμοῖς, « Ὀδ. Δ, (περιφρ. ἀντὶ) ἐκωπηλάτουν. » Τοῖς μὲν πέτρας ἐπικυλίοντες, τοὺς δὲ ἐκ χειρὸς τοῖς λίθοις τύπτοντες, « Πλβ. »Ὄφις μ' ἔτυψεν, « Ἀνκρ., μὲ δάγκασε. » Νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ, βαθείῃ λαίλαπι, τύπτων, « Ἰλ. Α. (ϗ μτφορ.) » Τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψεν,« Ἰλ. Τ., τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα. »Ἀκούσαντα δὲ αὐτὸν τὸ ὄνομα, ἔτυψεν ἡ ἀληθηίη τῶν τε λόγων ϗ τοῦ ἐνυπν ου. « Ἡρ., τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. (καὶ πθ.) » Δουρὶ τυπείς, « Ἰλ. Α. (καὶ συχν. κατὰ διαστολήν) » Βλήμενος, ἠὲ τυπείς,« Ὅμ. » Σφῆκας θηρᾷν ὑπὸ πολλῶν τυπτόμενος, « Ξεν., κεντούμενος. (ϗ μτνμ.) » Ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς, « Πίνδ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Ἕλκεα, ὅσσ' ἐτύπη,« Ἰλ. Ω. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Τύπτομαι πολλὰς (ἐνν. πληγάς), « Ἀρςφ., (κοιν.) τρώγει πολλαῖς (ἐνν. ξυλιαίς). (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Τύπτονται τὸν κριόν, « Ἡρ., τὸν θρηνοῦν κτυποῦντες τὰ στήθη των (δερνόμενοι), (παρβλ. Κόπτομαι).

Τυπώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. Ὁ ὡς ἐν τύπῳ, ἀμυδρός, συνοπτικός, στοιχειώδης.

Τύπωμα (τὸ). τὸ διὰ τυπώσεως γινόμενον, μόρφωμα· κατασκεύασμα. » Χαλκόπλευρον—, « Σοφ., χαλκοῦν σκεῦος, χάλκωμα.

Τύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυπόω, σχηματισμός, μόρφωσις· ἐντύπωσις.

;Τυπωτής, οῦ (ὁ) καὶ (Π.) Τυπῶτις, ίδος (ἡ). ὁ τυπόνων (ἐντυπόνων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Σφραγίς—, « Ὀρφ.

Τυπωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς τύπος ἢ πρὸς τύπωσιν (διατύπωσιν) τινος, χαρακτηριστικός.

Τυπωτός, ή, όν. Τυπωμένος, μεμορφωμένος, σχηματισμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Τυραννεῖον (τὸ). οἰκητήριον τυράννου.

Τυραννεύω, Μ. εύσω καὶ

Τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ (μὲ γεν. καὶ σπν. αἰτ.) Βασιλεύω (Διοικῶ, Ἐξουσιάζω) ὡς τύραννος, δεσποζω. » Πεισιστράτου τοῦτον τὸν χρόνον τυραννεύοντος Ἀθηναίων, « Ἡρ. » Ἄρχουσι ϗ τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτούς, « Δμ. (καὶ πθ.) » Πόλεις τυραννούμεναι,« Πλάτ., διοικούμεναι τυραννικῶς (μοναρχικῶς), βασιλευόμεναι ὑπὸ τυράννων. » Τοῖς τυράννοις οὐδέποτε εἰρήνη πρὸς τοὺς τυραννευομένους γίγνεται, ἀλλ' ἐχθροὶ αὐτῶν εἰσὶ πάντες οἱ τυραννούμενοι, « Ξεν.

Τυραννησείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ καὶ Προσπαθῶ νὰ γένω τύραννος (νὰ τυραννήσω).

Τυραννία (ἡ), = Τυραννίς, (ὅθ.

Τυραννιάω-ῶ. Μ. ήσω ;). Ἔχω φρόνημα (χαρακτῆρα) τυραννικόν, πνέω τυραννίαν, (κατὰ τὸ Ἰκτεριάω κτλ.). » Οἱ λόγουσοι τυραννιῶσι, « Ἀρτ., ὁμοιάζουν τυράννου.

Τυραννίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι τυραννόφρων (μὲ τὸ μέρος των τυραννῶν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τυραννικός, ή, όν. Τυράννου ἢ Τυραννίδος ἴδιος, δεσποτικός· ἐπιρρεπής, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τυραννεῖν, μοναρχικός, τυραννώδης. « Τυραννικὰ φρονεῖν, « Πλ. » Μετὰ τὰ τυραννικά, « Ἄρχ., μετὰ τὴν τυραννοκρατίαν.

Τυραννικῶς, ἐπίρ. Μὲ τυραννικὸν τρόπον, ὡς τύραννος, δεσποτικῶς, αὐθαιρέτως κτλ.

Τυραννίς, ίδος (ἡ). ἡ δικαιοχρησία (ἢ ἐξουσία) τοῦ τυράννου, μοναρχία ἀπόλυτος (αὐθαίρετος, δυναστική), δεσποτεία, τυραννία. « Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννίς, « Ἀρχ. (ἴδε καὶ Ξεν. Ἀπομν. Δ', ς', 12). (καὶ περιληπτ.) « Ἦσαν δὲ τὸ πάλαι αἱ τυραννίδες τῶν ἀνθρώπων, αἰτίαι εὐεργεσιῶν, οὐ μόνον ὁ δῆμος, « Ἡρ. 2) (ἐρῶ) ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου, ἡ βασιλίς.

Τυραννοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος τυράννων ἢ τυραννίας.

Τυραννοκτανέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τύραννον, γίνομαι τυραννοκτόνος.

Τυραννοκτονία (ἡ). φόνος τυράννου ἢ τυράννων.

Τυραννοκτονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν τυραννοκτονίαν, τυραννοκτόνου ἴδιος.

Τυραννοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (ἀποκτείνας) τύραννον ἢ τυράννους, φονεὺς τυράννου ἢ τυράννων.

Τυραννοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ τύραννον (ἐμπνέων τυραννικὰ φρονήματα).

Τύραννος (ὁ, ἡ). (σπν. λογογρ.) τύραννος ἴδιος, τυραννικός, δεσποτικός· βίαιος. « Τύραννος πόλις, « Θκ. « Τύραννα ἔρδειν. « Σοφ. ‖. (συνθ. οὐσ.) = Κύριανος καὶ (Δ.) Κύραννος, μονάρχης, βασιλεύς, δεσπότης, κύριος· (ἰδιαιτ. ἐξ οὗ τὰς δημοκρατουμένας καὶ φιλελευθέρους Ἕλληνας, πολιτείας) ὁ ἁρπάσας καὶ διατηρῶν δυναστικῶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ἄρχων ἀπόλυτος (αὐθαίρετος, [ἔπρ.] σκληρός, ἀπάνθρωπος). « Πῶς οὐκ ἦν τύραννος, ὃς δούλους οὐμόνον ἐλευθέρους, ἀλλὰ καὶ πολίτας ἐποίει, ἀπεκτίννυε δὲ, καὶ ἐφυγάδευε, καὶ χρήματα ἀφῄρειτο οὐ τοὺς ἀδικοῦντας, ἀλλ' οὓς αὐτῷ ἔδοκε; « Ξεν. (καὶ γεν.) « Θεῶν Ζῆνα τύραννον, « Ἄρχφ. « Ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως, « Ἀθ. (καὶ θηλ.) « Ἡ τύραννος, « Εὐρ., ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου. 2) (μτνμ.) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (τροχίλου ἢ κορυδαλοῦ;), (Γαλλ.) roitelet huppe, (παρβλ. Βασιλίσκος).

Τυραννοφόνος (ὁ, ἡ), = Τυραννοκτόνος.

Τυραννόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τυραννικὸν φρόνημα (φρονῶν τὰ τοῦ τυράννου ἢ τῶν τυράννων).

Τύρβα, ἐπίρ. Π. μὲ τύρβην (θόρυβον), συγκεχυμένως, (ἴδε Σύρβα).

Τυρβάζω (τύρβη), Μ. άσω. Ταράττω, ἀνακατόνω. « Τὸν πηλὸν τυρβάσεις βαδίζων ἐν τῷ σκότει, « Ἀρχφ (καὶ μτνμ.) « Σὸς πρόσωπα πάντα τυρβάζει κακά, « Σοφ. (καὶ μτ.) « Τυρβάζῃ περὶ πολλά. « Γρφ., εὑρίσκεσαι εἰς περιπασμούς, ἀσχολίαισι.

Τυρβασία (ἡ), εἶδ. χοροῦ θορυβώδους εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Τύρβασμα (τὸ). ἀποτέλεσμα τύρβης.

Τυρβή (ἡ), [τυρω]. ταραχή, θόρυβος, ἀταξία, σύγχυσις. ‖. (συνκδ.) = Τυρβασία. « Ἀργεῖοι τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγουσι καλουμένην Τυρβῆν, « Παυσ.

Τυρβία (ἡ), = Τύρβασις, τυροποιία· (μτφορ.) ταραχή, ἀνησυχία.

Τύρευμα (τό), τὸ διὰ τῆς τυρεύτεως πηγνύμενον τυρί, τυροκεφαλον. 2) (μτφορ.) δῶλος, ἀπάτη, σκευωρία, (Ἰ. Ζωναρ. Ιβ').

Τύρευσις, εως (ἡ), τὸ τυρεύειν ἢ τυρεύεσθαι, πῆξις τυροῦ, τυροποιία· (μτφορ.) μηχανορραφία, ῥαδιουργία.

Τυρευτήρ, Π. ἀντί-

Τυρευτής, οῦ (ὁ). ὁ τυρεύων (τυροκομῶν), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἐφόρου τῶν αἰπολίων).

Τυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Τυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πήζω (Κατασκευάζω) τυρί, τυροκομῶ· (μτφορ.) ῥαδιουργῶ, μηχανορραφῶ, ἀνακατόνω. « Ἐπιβουλὰς —, « Νικ. « Ὁ μὲν ἦκεν ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε, « Δμ.

Τυριδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τυρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τυρός, τυράκι.

Τυρίσεω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Συριζω.

Τυρίσκος (ὁ), = Τυρίον.

†Τυροβόλιον (τὸ). τὸ πλεκτὸν ἄπου βάλλουν τὸ νεόπηκτον τυρὶ ἵνα στραγγίσῃ.

Τυρόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἐκ τυροῦ ἢ μετὰ τυροῦ, τυρωτός· τυρῷ ὅμοιος. « Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος, « Θκρ., ἓν μεγάλον κεφάλι τυρί.

†Τυροκλεψ, επος (ὁ). τυροκλέπτης.

Τυροκνηστις [τυρός, κνάω], ιδος (ἡ). ξύστρα διὰ τὸ τυρί, τυροτρίφτης.

Τυροκομεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου στεγνόνουν (κατασκευάζουν) τὸ τυρί, τυροβόλιον, [ἐκ τοῦ

Τυροκομέω-ῶ [τ. κομέω], Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς κατασκευὴν τυροῦ.

;Τυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χωρίζω εἰς κομμάτια τὸ) τυρί, τυροκομῶ.

Τυροκόσκινον (τό). κόσκινον (τρυπητὸν) ὅπου περνοῦν τὸ τυρὶ πρὸς κατασκευὴν τυράπηττας.

Τυρομαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ τυροῦ.

Τυρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὅπ. τὸ νῶτον (ἡ ῥάχη, τὸ ἐπάνω μέρος) εἶνε σκεπασμένον μὲ τυρί. « Πλακοῦς —, « Ἀρχφ.

Τυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τυρί, τυροκομῶ.

Τυραποιία (ἡ). κατασκευὴ τυροῦ.

Τυροποιικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τυροποιίαν.

Τυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ τυρὶ ἢ ὡς ἂν τυρί.

Τυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τυρί.

Τυρός (ὁ), [σύρω ἢ τείρω]. τυρί· κεφαλοτύρι. ‖. (πλθ.) Τυροί, « τὸ τυροπάζαρον, (παρβλ. Ἰχθύς).

Τυρτύμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) τυρὶ ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Τυρῶς, οῦντος (ὁ), κατὰ συναίρ. ἀντὶ Τυρόεις, (ἐννν. πλακοῦς ἢ ἄρτος) τυρόπηττα.

Τυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τυρί.

Τυροφορεῖον (τὸ). τὸ ξύλον (σανίδ.) ὅπου ἀραβιάζοντες μεταφέρουν τὰ τυρία.

Τυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) τυρί. « Ἄρτος —, « Ἀξ., τυράπηττα.

†Τυροψύκτης [τ. ψύχω], ου (ὁ). (ταρβὸς) ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρί, τυροβόλι.

Τυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τυρὶ ἢ ὡς ἂν τυρί, τυροκομῶ· (ἐν γέν.) ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτνμ.), (παρβλ.) Κυκάω. (πθ.) γίνομαι (πήζω ὡς ἂν) τυρί, τυριάζω· (ἐνίοτε) βάλλω (ἀνακατόνω μὲ) τυρί. « Οὐκ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζόμενοι ἰχθῦς, ἀλλὰ διαφθείρουσι, κακῶς τυροῦντες ἅπαντα, « (Ἀρχέχρ. παρ') Ἀθ.

Τυρρηνολέτης, ου (ὁ). Π. ὀλετὴρ (φανιστὴς) τῶν Τυρρηνῶν.

Τυρρηνουργὸς, ές (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τυρρηνῶν.

Τυρρίδιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ

†Τυρρὶς καὶ Τύρσις, ιος (ἡ), Π. πύργος, προμαχὼν τείχους, (ὅθεν τὸ Δτ.) turris· (ἰδιαιτ.) εἰκὼν τειχομυρισμένη (ὀχυρά), (Γαλλ.) château-fort.

;Τύρσας (ὁ), = Τύρσις.

Τυρσῶδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τυροῦ, τυρῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Τυρωτὸς, ἡ ὀν. Καμωμένος μὲ τυρί, τυρωμένος.

Τυτθὸς [τιτθὸς], ἡ, ὀν, Π. μικρός· (κατὰ λεξ.) βυζαναρικος. « Τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ, « Θκρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τυτθὸν καὶ (πλθ.) Τυτθά, συχν. ἀντὶ ἐπίρ. Μικρὸν, ὀλίγον· μόλις. « Ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω, « Ὅμ. « Τυτθὸν ὄσσον ἅπωθεν, « Θκρ. « Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, « Ἰλ. Ο. Τ. « Τυτθὰ διατμήξας, « Ὀδ. Μ., τὸν ἔκοψα φιλά, τὸν ἐλιάνισα.

†Τυτώ, όος-οῦς (ἡ), Γλσ. (κατ' ὀνμτπ.) ἡ κυκκυβάβα.

Τυφεδανὸς (ὁ), Κωμ. [τῦφος]. κοῦφος, μωρολόγος, ξεμωραμένος, ἠλίθιος.

Τυφεδών, ονος (ἡ), Π. φλόγα, ἐξαψις· (συνκδ.) λαμπάς.

Τύφη (ἡ), [τῖφος], εἶδος χόρτου (καλάμου) μὲ τὸ ὁπ. ἐγέμιζαν στρώματα κλπ., ῥαπή (;).

Τυφήρης, ες (ὁ, ἡ), Π. [τύφω]. ὁ ἔχων φλόγα ἢ καπνόν, καίων, ἀναμμένος. « Λύχνος —, « Ἐπίγρ.

Τυφθείμεν, ἀντὶ Τυφθείημεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Τύπτω.

Τυφλάγκιστρον (τὸ), εἶδ. χειρουργ. ἀγκιστρωτοῦ ἐργαλ. (;χωρὶς ἀκίδας ἢ διὰ τὸ μὴ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὅρασιν μέρη τοῦ σώματος).

Τυφλίνη (ἡ) καὶ Τυφλῖνος (ὁ), εἶδ. ψαριοῦ μὲ μικρότατα (μόλις διακρινόμενα) ὄμματα, (κοιν.) τυφλίτης.

Τυφλογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἐκ γενετῆς) τυφλός.

†Τυφλοπλαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τυφλὰ (ἀμπρφ. ψευδῆ, ἀνύπαρκτα) πλάσματα. ‖ (πθ.) γεννῶμαι τυφλὸς (ἄμορφος).

;Τυφλοποιὸς (ὁ, ἡ). τυφλότητος πρόξενος.

Τυφλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν εἰς τὰ τυφλὰ (ὡς ἂν τυφλός).

Τυφλὸς [τύφω], ἡ, όν. Ὁ μὴ βλέπων ἢ μὴ βλεπόμενος, (κατὰ λεξ.) καπνώδης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐπμ.) σκοτεινός· (συνκδχ.) ἀόρατος, ἀπόκρυφος· (συνήθ.) στραβός, ἀομματος· (μὲ γεν.) ἀνίδεος, ἐςερημένος (τῆς γνώσεως), ἄπειρος· (μτνμ.) ἀμβλύς, νωθρός, ἄτονος κτλ. » Τυφλὸν τοῦ μέλλοντος ἄνθρωπος, « Πλ. » Τὰ τυφλὰ τοῦ σωματος, « Ξεν., τὰ μὴ βλεπόμενα, τὰ ὄπισθεν· » Τυφλαὶ σπιλάδες, « Αξ., αἱ ὕφαλοι. » Τυφλὸς τοῖχος, « Βυζ., ὁ χωρὶς παράθυρα. » Αἰμνὴ τυφλὴ, « Πλ., ἡ μὴ ἔχουσα ἐκβολὴν (διέξοδον), (ἐπμ.) βαλτώδης. » Χωρία δύσορμα ϗ τυφλὰ, « αὐτ., ῥηχὰ, τεναγώδη. » Τυφλοὶ ὄνειροι, « Αξ., οἱ μηδὲν ἢ σκοτεινόν τι δηλοῦντες, ἀνεξήγητοι. » Τὸ τυφλὸν (ἐνν. ἔντερον), « Ἀνατομ., (Λτ.) cœcum.

Τυφλόστομος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) τοῦ ὀπ. τὸ στόμα (τὸ στόμιον) εἶνε τυφλὸν (βαλτώδες), χωρὶς ἔκρουν.

Τυφλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ τυφλοῦ, ἔλλειψις ὁράσεως, τύφλα· (μτνμ.) ἀμβλύτης κτλ.

Τυφλόφορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (ὁδηγῶν) τυφλόν· (προπαροξ.) ὁ φερόμενος ὑπὸ τυφλοῦ.

Τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλὸν ποιῶ, τυφλόνω· σκοτίζω· (ἀμτβτ.) = Τυφλώττω (Δ. Κάσσ.)· (πθ.) τυφλόνομαι· (μτφορ.) πωροῦμαι. » Οὖρα τυφλοῦται, « Νίκ., σταματοῦν, δὲν τρέχουν.

Τυφλώδης, εος (ὁ, ἡ). τυφλὸς (ἀμβλὺς, νωθρὸς κτλ.) τὸ εἶδος, τυφλώττων, ἀναίσθητος.

Τύφλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυφλόω, στέρησις τῆς ὁράσεως, τύφλωμα· σκότωσις· (μτφορ.) πώρωσις Ϗ. 2) (Σχλ.) ἀντὶ Τυφλότης.

Τυφλώττω (χ. Μ.). Εἶμαι τυφλὸς (κυρ. ϗ μτφορ.), δὲν βλέπω, δὲν αἰσθάνομαι.

Τυφλώψ, ῶπος (ὁ), Π. τυφλὸς τὴν ὄψιν, τυφλός. ||. (συχν.) = Τυφλῖνος, εἶδος ὄφεως.

Τυφογέρων, οντος (ὁ), Π. γέρων, ξεμωραμένος, ἐσχατόγηρος, (παρβλ.) Τυμβογέρων.

Τυφομανὴς, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). μανιωδῶς τετυφωμένος, ξεπαρμένος (σκοτισμένος) ἀπὸ οἴησιν, τρελλοπερήφανος.

Τυφομανία (ἡ). μανιώδης οἴησις (ἔπαρσις, ἀλαζονεία). 2) εἶδος νόσου, μανία τυφώδης, φρένιασμα μὲ ληθαργίαν.

;Τυφοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τι μὲ τὴν φαντασίαν μου, ὀνειρεύομαι, (ἄλλ. ἀνγν. Τυφλοπλαστέω).

Τῦφος (ὁ), [τύφω]. (κυρ.) καπνὸς, ἀτμός. 2) (συνήθ. μτφορ.) οἴησις, ἔπαρσις, καπνὸς κενοδοξίας, φαντασία, τρελλοπεριφάνεια. 3) (ἰατρ.) εἶδος ἢ σύμπτωμα λοιμικῆς νόσου, θέρμη μὲ ἀναισθησίαν, βυθος, ληθαργία, ἠλιθιότης, κάρωσις.

;Τυφὸς (ὁ), σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Τυφώς.

Τυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Πνίγω) ἀπὸ τὸν καπνόν. 2) (συνήθ. μτφορ.) ἐμπνέω τῦφον (ἔπαρσιν, οἴησιν), ξεπαίρνω καὶ (πθ.) ξεπαίρνομαι (τυφλόνομαι) ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, (κοιν.) ἐμβαίνουν καπνοὶ εἰς τὸ κεφάλι μου, ξυππάζομαι. (ὅθεν) » Τετυφωμένος, « Πλάτ., ἐμβρόντητος, χαμένος, ξεπαρμένος. » Τετυφῶσθαι τὸν ταῦτα λέγοντα ἔφη, « Δμ., εἶνε ἀνόητος (ἐπαρμένος), δὲν ἐξύρε· τί λέγει » Οὐχ οὕτω τετύφωμαι, « αὐτ., δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος.

Τύφω [συγγ. τῷ θύω], Μ. θύψω (ἀόρ. Ἔθυψα, πθ. πρκ. Τέθυμμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐτύφην). Κάμνω (καὶ μτβτ. Σκοτίζω ἀπὸ τὸν) πολὺν καπνόν· (συνκδχ.) ἐξατμίζομαι· (μτφορ.) κρυφοκαίω. » Τύφειν καπνὸν, « Ἡρ. (καὶ μτβτ.) » Τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Καπνῷ τυφόμεναι μέλισσαι, « Αξ. » Τύφεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι, « Αξ. (καὶ μτφορ.) » Ὁ πόλεμος, πάλαι τυφόμενος, ἀνέλαμψε, « Πλ. » Τυφομένην ἀδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα, « αὐτ.

Τυφώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης τύφου (οἰήσεως), ξεπαρμένος ἀπὸ μωρὰν ὑπερηφάνειαν, χαμένος, ξυππασμένος. 2) (ἰατρ.) πάσχων ἢ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ συμπτώματα τύφου (λοιμώδους ληθαργίας).

Τυφωεὺς, έως καὶ

Τυφὼν [τύφω], ῶνος (ὁ). ἀνεμοστρόβιλος μὲ ἀστραπὰς, συστροφὴ ἀνέμου ἀνασπῶσα ὕδωρ (δένδρα κτλ.), σίφωνας· (μτγν.) κεραυνός. 2) (κατὰ τὴν μυθολογ.) εἷς τῶν Γιγάντων.

Τυφωνεὺς, έως (ὁ), σπν. ἀντὶ Τυφωεύς.

Τυφωνικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Τυφώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ τυφῶνος. » Ἄνεμος—, « Γρφ., συνωδευμένος μὲ σίφωνα, ἀνεμοστρόβιλος. » Τυφώνιοι, « Στρβ., οἱ μανιώδεις, οἱ δαιμονιζόμενοι.

Τυφωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει τυφῶνος.

Τυφὼς, ὼ (ὁ), Π. ἀντὶ Τυφών.

Τύχα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τύχη.

†Τυχάζομαι, Μ. άσομαι, Γλσ. ἀντὶ Στοχάζομαι.

Τύχαιον (τὸ). ναὸς τῆς Τύχης.

Τύχαιος, α, ον. Ὁ τῆς τύχης ἢ ἐκ τύχης, τυχηρός.

Τυχαίως, ἐπίρ. Ἐκ τύχης, κατὰ τύχην.

Τυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τυγχάνω.

Τυχεῖον (τὸ), Βυζ. ναὸς τῆς Τύχης (τοῦ δαίμονος) τόπου (πόλεώς) τινος.

;Τυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Τυγχάνω, ἐπιτυχαίνω. » Τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, « Ἰλ. Ο.

Τύχη (ἡ), [τυγχάνω]. συγκυρία, σύμπτωσις· συμβεβηκὸς· περίστασις· (ὡς θεότης) μοῖρα (καλὴ ἢ κακὴ), (ἐν γέν.) τυχαία κατάςασις (ἀόριςος φορὰ) πραγμάτων, (ἐπμ. ὡς ἐκ τῆς ἐκβάσεως) εὐτυχία, ἐπιτυχία, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) συμφορὰ, δυστυχία, ἀπυτυχία. » Τύχην δὲ λέγω, εὐγένειαν καὶ πλοῦτον καὶ δυνάμεις, καὶ τἀναντία τούτων· ϗ ὅλως εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν, « Ἀρςτ. » Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντα, « Σοφ. » Εἴπερ γε μὴ τύχῃ τινὶ, ἀλλ' ὑπὸ γνώμης ταῦτα γεγένηται, « Ξεν. » Θείᾳ τινὶ τύχῃ, « Πλάτ., κατὰ θείαν βούλησιν. » Ἀγαθῇ τύχῃ! « (Φρσ.), μὲ ὥραις καλαίς! καλοῤῥίζικα! (εἰς δὲ τὰ δημόσια ἔγγραφα, ψηφίσματα κτλ. ἀνάλογ. μὲ τὸ παρ' ἡμῖν) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ! » Τὰ τῆς τύχης, » Τὰ ἀπὸ τύχης, « Ξεν. (καὶ πλθ.) » Αἱ τύχαι, « Αξ., (περιφρ. ἀντὶ) ἡ τύχη, τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, αἱ μεταβολαὶ τῆς τύχης, (Γαλλ.) les chances de la fortune, ἡ· τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, » Ἐπὶ τύχῃσι χρηστῇσι, « Ἡρ. » Ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις, « Πλάτ., ὑπὸ εὐτυχεστέρους οἰωνοὺς (αἰσιωτέρας περιστάσεις). » Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προάγεσθαι, « Ἡρωδ., καταστάσεως. (ἰδιαιτ.) » Δὸς ἡμῖν τύχην, εὐδαιμονίαν τε, « Ὁμ. Ὕμν., εὐτυχίαν. » Μήτ' ἀρετὴν εὔχου, μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη, « Θγν. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Τύχῃ χρησάμενος, « Αξ., συμφορᾷ περιπεσὼν, (κατ' εὐφημ.) ἀποθανών. » Ἀπὸ τύχης, » Κατὰ τύχην, = Τυχαίως, κατὰ σύμπτωσιν. » Φεῦ τῆς τύχης, « Αξ., τί δυστυχία! (καὶ ἁπλ.) » Τῆς τύχης! τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο ἐλθεῖν, « Ξεν., τί τύχη! χαρὰ 'ς τὴν τύχην μου!

Τυχηρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἐκ τύχης ἢ κατὰ τύχην, τυχαῖος· (Π.) εὐτυχής. » Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκης, « Αἰσχλ.

Τυχηρῶς, ἐπίρ. = Τυχαίως· κατὰ τύχην· (ἰδιαιτ.) εὐτυχῶς.

Τυχθεὶς, εῖσα, ὲν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Τυχθῆναι, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τεύχω.

Τυχικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ τῆς τύχης ἢ ἐκ τύχης, τυχαῖος.

Τυχὸν, οὐδ. τοῦ Τυχών. ||. (συνήθ. ὡς) ἐπίρ. Διςακτ., ἴσως, ἂν τύχῃ, πιθανὸν (ἐνδεχόμενον) νὰ τύχῃ.

Τυχόντως, ἐπίρ. Ὅπως τύχῃ ἢ ἔτυχε, καθὼς τὸ φέρῃ ἡ τύχη· κατὰ τύχην.

Τυχὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τυγχάνω. » Ὁ τυχὼν, « ὁποιος τύχῃ, κοινὸς, πρόστυχος.

Τύχων, ονος (ὁ). θεός τις ὡς ἡ Τύχη.

Τύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τύπτω, κτύπημα, κέντημα (ἐφειδιοῦ, σκορπιοῦ Ϗ.).

Τὼ, δυϊκ. τοῦ Ὁ.

Τῶ, Δ. ἀντὶ Τοῦ.

Τῷ, δοτ. ἐν. τοῦ Ὁ καὶ Τό. 2) Π. ἀντὶ Ω͂Ι, δοτ. τοῦ Ὅς ἢ Ὅ (ἀναφορ. καὶ δεικτ.). ||. (ἐλλ. προθ.) ἀντὶ ἐπίρ. Ὅθεν, διὰ τοῦτο.

Τῷ; ἢ (ἐγκλιτ.) Τῷ, Ἀττ. ἀντὶ Τίνι; ἢ Τινὶ, δοτ. τοῦ (ἐρωτημ.) Τίς; ἢ τοῦ (ἀορ.) Τίς.

Τὤγαλμα, Π. (κατὰ κρσ. Ἀττ.) ἀντὶ Τὸ ἄγαλμα.

Τὤγκιστρα, Δ. Π. ἀντὶ Τὰ ἄγκιστρα.

Τὠγκίςρω, Δ. Π. ἀντὶ Τοῦ ἀγκίστρου.

Τῶδε, όνμς. ϗ αἰτ. δυϊκ. ϗ

Τῷδε, δοτ. ἐν. τοῦ Ὅδε.

Τωδὶ ϗ Τῳδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τώδε ϗ Τῷδε.

Τωθάζω [ταυτάζω], Μ. άσω. (κυρ.) Κάμνω τὸ αὐτὸ τὸ ὀπ. κάμνει ἄλλος τις, μιμοῦμαι περιγελαστικῶς, (ὅθ. συνήθ.) χλευάζω (μὲ περιφρόνησιν), σκώπτω, περιπαίζω.

Τωθάσδοισα, Δ. ἀντὶ Τωθάζουσα, μτχ. θηλ. τοῦ Τωθάζω.

Τωθασμὸς (ὁ), τὸ τωθάζειν, χλευασμὸς, περιγέλασμα· (ἰδιαιτ.) αἱ κατὰ θρησκευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τικόν τι ἔθιμον εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰς τελετὰς τινῶν θεῶν λεγόμεναι αἰσχρολογίαι, (παρβλ. Ἄμαξα καὶ Πομπεία).

Τωθαστής, οῦ (ὁ). ὁ τωθάζων, χλευαστής, περιγελαστής, σκώπτης.

Τωθαστί, ἐπ. ῥ. Ἐν εἴδει τωθασμοῦ, τωθαστικῶς.

Τωθαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ τωθάζειν, σκωπτικός, χλευαστικός.

Τωθαστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τωθαστικὸν (περιγελαστικὸν) τρόπον, σκωπτικῶς.

†Τωθεία (ἡ), μτγν. ϗ σπν. ἀντὶ Τωθασμός.

†Τῷκε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τῷ κε.

Τῳκίδιον, Π. Δ. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Τὸ οἰκίδιον.

Τῶλγεος, Π. Δ. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Τοῦ ἄλγεος.

Τῶληθὲς, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀληθές.

Τῶμπέχονον Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀμπέχονον.

Τῶ 'μῶ, Δ. Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τῶ ἐμῶ = Τοῦ ἐμοῦ.

Τῷ 'μῷ, Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τῷ ἐμῷ.

Τῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς (ἀναφορ. ἢ δεικτ.).

Τῶνδε, γεν. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τωνδί, Ἀττ. ἀντὶ Τῶνδε.

Τῶνδιον, Ἀττ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἔνδιον.

Τῶνδρες, Δ. ἀντὶ Τοὶ ἄνδρες = Οἱ ἄνδρες.

Τῶνείρατα, Δ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὰ ὀνείρατα.

Τῷντρῳ, Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τῷ ἄντρῳ.

Τῶπὸ, Δ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀπό.

Τῶποβαῖνον, Δ. ἢ Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀποβαῖνον.

†Τὼρ, Λακων. ἀντὶ Τὼς = Τούς.

Τὼργείω, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ Ἀργείου.

Τῶρνεον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ὄρνεον.

Τῶροτρον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄροτρον.

Τῷῤῥα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τῷ ῥα, ἢ Τῷ ἄρα, διὰ τοῦτο λοιπὸν (ἄρα).

Τὼρχαῖον, Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀρχαῖον.

Τὼς, Δ. ἀντὶ Τοὺς ἢ Οὓς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Τὼς, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Οὕτως ἢ 2) (ἐνίοτε) Π. ἀντὶ Ὡς. 3) (σπν. ϗ ἀμφ.) Π. Δ. ἀντὶ Οὗ, ὅθι, ὅπου, (Θκρ. Ἐπγρ. Δ', 1).

Τῶστεα, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὰ ὄστεα.

Τωὔτ', Δ. Π. (κατὰ κρσ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Τὸ αὐτό.

Τωὐτὸ ἢ (ὀρθότ.) Τωυτὸ, Τωὐτέου (ἢ ὀρθότ.) Τωὐτέου, Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ αὐτὸ, Τοῦ αὐτοῦ.

Τωὐβούλοιο, Δ. Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τοῦ Εὐβούλου.

Τὼ 'φθαλμὼ, Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τὼ ὀφθαλμώ.

Τῷ 'χλῳ, Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τῷ ὀχλῳ.

Υ

ΥΑΚ ΥΑΛ ΥΒΒ

Υ, υ, ὑψιλὸν (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ύ, τετρακόσια (400) ἢ, τετρακοσιοστὸς, ή, όν· καὶ ͵υ, τετρακόσιαι χιλιάδες (400,000).

Ὑ ὕ, ἐκφράζει τὸν διὰ τῆς ῥινὸς ἦχον τοῦ ὀσφραινομένου.

Ὑάγχη (ἡ), [ὗς, ἄγχω]. εἶδ. νόσου (σκαραντσία) τῶν χοίρων, (παρβλ. Συνάγχη).

†Ὑαγὼν, όνος (ἡ), σπν. καὶ κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σιαγών.

Ὑάδες (αἱ) [ὕω], ἀστερισμός τις (ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων) περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταύρου (τῶν ὁπ. ἡ μετὰ τοῦ ἡλίου ἐπιτολὴ ἐμήνυεν ὑετόν).

Ὕαινα [ὗς], ης (ἡ). (κυρ.) σκρόφα, γροῦνα. 2) (συνήθ.) ἀγριώτατόν τι θηρίον (εἶδος μεγάλου λύκου) μὲ λοφιὰν ἀπὸ γουρουνότριχας δι' ὅλης τῆς ῥάχεως, (εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὀνομάζεται) γιρτλάν. 3) εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν πλευρονήκτων), (κοιν. κατὰ τὸν Κ. Βοῦρον) οὔγαινα. 4) γυνὴ ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μίθρα.

Ὑαινὶς, ίδος (ἡ), = Ὕαινα (3).

Ὑακίνθια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτή τις τῶν Λακεδ. εἰς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου.

Ὑακινθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν ὑάκινθον, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ (;) τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑακίνθου.

Ὑακινθινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν βαφὴν) τοῦ ὑακίνθου, βαμμένος μὲ χρῶμα ὑακίνθινον.

Ὑακίνθινος, η, ον. Ὁ τοῦ ὑακίνθου· (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, βαθὺς γαλαζιος, (Τουρκ.) ζεμπουλὴς, (ἀρχ. δὲ καὶ Π.) βαθὺς μόρικος, (κατ' ἔκτ.) 'μαῦρος ζῆνα, (παρβλ. Ἰοδνεφὴς ϗ Πορφυρέος). »Οὔλας κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας,« Ὅμ.

Ὑάκινθος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. ἄνθους. (ὄχι τὸ Τουρκ.) ζεμποῦλι, (ἀλλὰ) ἢ πορφυρὰ ἶρις, ὁ μόρικος κρῖνος ἢ (πιθαν.) λαλὲς (εἰς τὰ φύλλα τοῦ ὁπ. οἱ παλαιοὶ ἀνεγίνωσκον τὰ στοιχ. ΑΙ ἢ ΥΑ), (ὀθ.) » Ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον, αἴ, αἴ! « Μόσχ. » Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ἀγραπτὰ ὑάκινθος,« Θκρ. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑακίνθινον χρῶμα, εἶδ. πορφύρας. 3 (θηλ. κατὰ μτνμ.) εἶδ. πολυτ. λίθου (σαπφείρου), (Τουρκ.) ὑακοῦτι. 4) (κατὰ τὴν μυθολογ.) νέος τις ὡραιότατος τὸν ὁπ. ἐφόνευσεν ἐξ ἀπροσεξίας ὁ Ἀπόλλων.

Ὑακινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑακίνθῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Ὑάλεος καὶ (ὄχι) Ὑαλέος-οῦς, έη-ῆ, εον -οῦν. Ὁ ἐξ ὑάλου, ὑαλένιος· διαφανὴς ἢ ὑαλιστερὸς (ὡς ὕαλος).

Ὑαλῆ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ὑαλέη.

Ὑαλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν ὕαλον, ἔχω τὸ διαφανὲς τῆς ὑάλου.

Ὑάλινος, η, ον. Ὁ ἐξ ὑάλου, ὑαλένιος.

Ὑαλίτης, ου (ὁ), καὶ Ὑαλῖτις, ιδος (ἡ), ὁ τῆς ὑάλου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὑάλου. » Γῆ (» Ψάμμος) —,« Θφρ., Στρβ. ἡ περιέχουσα μόρια (χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν) ὑάλου.

Ὑαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑάλῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος), διαφανὴς ὡς ὕαλος. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ἡ ὑάκινθος ἢ τὸ τοπάζιον.

Ὑαλοεις, εσσα, εν, Π. = Ὑάλινος. » Παρειὰ —,« Ἐπγρ., ἡ ὑαλίζουσα.

Ὕαλος (ἡ καὶ σπν. ὁ) [ὕω ἢ χέω ἢ εἴλη]. ὑαλί· κρουστάλλι. 2) (μτνμ. ἐν γεν.) κάθε διαφανὲς καὶ πεπηγὸς σῶμα, (π. χ.) τὰ ἀμμωνιακὸν καὶ τὸ ὀρυκτὸν ἅλας, τὸ ἤλεκτρον, (ἴσ. καὶ) τὸ βερνίκειον, κτλ. 3) ὁ καυστικὸς καθρέπτης, (ἴδε Ἀρςφ. Νεφ. 766 καὶ παρβλ. Σκάφιον 2).

Ὑαλοτέχνης, ου (ὁ). ὁ τεχνουργῶν (κατασκευάζων) τὴν ὕαλον, ὑαλουργός.

Ὑαλουργεῖον (τὸ). τὸ ἐργοςάσιον τοῦ Ὑαλουργοῦ.

Ὑαλουργικὸς, ή, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὑαλουργὸν ἢ τὴν ὑαλουργίαν, ὑαλουργοῦ ἴδιος. » Ὑαλουργικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ ὑαλουργοῦ.

Ὑαλουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕαλον, ὑαλοποιὸς, ὑαλᾶς.

Ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ὑαλέος.

Ὑαλόχροος-ους (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν χροαν) τῆς ὑάλου.

Ὑαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ὕαλον, ὑαλοποιῶ.

Ὑαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑαλοειδής.

Ὑάλωμα (τὸ), [ὑαλόω]. πάθος τι (κηλὶς, περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἵππων, (Γαλλ.) oeil-vairon.

Ὑαλῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ὕ. †ὤψ]. ἡ ἔχουσα ὄψιν (στιλπνότητα κτλ.) ὑάλου. » Ἴασπις —,« Ὀρφ.

Ὑὰς, άδος (ἡ), ἴδε Ὑάδες.

†Ὑβάζω, Μ. άσω, = Ὑβοῦμαι, καμπουριάζω (κυρ. ἵνα 'ξεράσω), 'ξερνῶ.

†Ὑββαλὶς, έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀσελγὴς, [ἐκ τοῦ

Ὑββάλλω, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑποβάλλω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑβὸς [κυφὸς], ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπούρης.
Ὑβος (ὁ), [κύπτω] καμπούρα, κύρτωμα, (ὅθ. τὸ Ατν.) gibbus.
Ὑβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὑβὸν, κυρτόω, καμπουριάζω, (ἀντιθ. τοῦ Λορδόω).
Ὑβρίγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν ὑβριστικῶς ἢ πρὸς ὕβριν (περιφρόνησίν) τινος.
Ὑβρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ μὲ ὕβριν, ἀτακτῶ, αὐθαδιάζω κτλ. (ἐπὶ ζ. καὶ ἰδιαιτ. ὄνων) κλωτσῶ, πηδῶ φωνάζων κτλ. (μτβτ.) περιφρονῶ (λόγῳ ἢ ἔργῳ) τινὰ, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, περιϋβρίζω· (ἐπὶ γυν.) βιάζω, ἐντροπιάζω. » Εἰ ἐν τοιούτῳ καιρῷ ὕβριζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι, οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι, « Ξεν. » Μάλ' ὑβρίζεις, καί που τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιὸς, « Ὀδ. Σ. » Πῶς γὰρ οὐ δεινὰ πάσχουσιν, ἐπειδὰν ὁρῶσι τὴν τούτου ἑταίραν, καὶ χρυσία πολλὰ ἔχουσαν, καὶ ἱμάτια καλὰ, καὶ ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν, καὶ ὑβρίζουσαν ἐκ τῶν ἡμετέρων; « Δμ. » Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τοὺς ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν; « Ασ. (καὶ πρὸς αἰτ. μτβτ.) » Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες, ἡμέας ὑβρίζοντες, « Ἰλ. Α. » Οὓς νῦν ὑβρίζει, καὶ πτωχοὺς ἀποκαλεῖ, « Δμ. » Τὸν θεὸν τὸν ὕβρισε, « Θκρ. (καὶ προθετ.) » Τί γὰρ μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον; « Ἀρςφ. (καὶ αἰτ. ὡς ἐπιβ.) » Ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν, « Εὐρ. (κατὰ δὲ τὸν προσδιορ. τοῦ Ακ.) » Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤ τοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ πρόπῳ· τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει κτλ. (τὸ ὁπ. ὅμως δὲν παρατηρεῖται πάντοτε), « (καὶ ἐπὶ ζ.) » Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι, ἐκτεμνόμενοι, τοῦ δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τῷ ποταμῷ ὑβρίσαντι, « Ἡρ., πλημμυρήσαντι καὶ παρασύραντι τὸν ἵππον. » Φυτὰ ὑβρίζοντα, « Αξ., = Ὑλομανοῦντα. (καὶ πθ.) » Πολλοὶ ὑπὸ κρειττόνων ὑβριζόμενοι, « Ξεν. » Ὁ νόμος οὐδὲ τοὺς δούλους ὑβρίζεσθαι ἀξιοῖ, « Δμ. (καὶ αἰτ. ὡς ἐπιβ.) » Τηλικαύτην ὕβριν ὑβρισμένος, « Αξ. (ἢ ἐλλ. προθ.) » Τὰς γνάθους ὑβρισμένος, « Αξ., ῥαπισθεὶς, ἡ· (;) χνουδισμένος γυναικωδῶς. (ἀσυνήθ.) » Στολὴ (ἡ Περσικὴ) οὐδέν τι ὑβρισμένη, « Ξεν., ὄχι τόσον πολυτελὴς ἢ θηλυπρεπὴς (καθὼς ἡ Μηδικὴ) ὥστε νὰ καταντᾷ εἰς ὕβριν.
Ὑβριοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ὕβριν (ἀτιμίαν), δεινοπαθῶ, ἀναξιοπαθῶ.
Ὑβρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτινόμου.
Ὕβρις [ὑπὲρ ἢ ;ὕβος], εως (ἡ). (κατὰ λέξ.) ὄγκος, φούσκωμα· (ὅθ. μτνμ. ὡς χαρακτὴρ μὲν) ἔπαρσις, αὐθάδεια, θρασύτης, ἀναισχυντία· ἀκολασία· ἀδιαφορία· (ὡς πρᾶξις δὲ ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ λέγεται πρὸς περιφρόνησίν τινος καὶ μὲ ἀψηφησίαν· παροινία, ἀταξία· (ἰδιαιτ. Νμ.) κακολογία ἢ κακομεταχείρησις πρὸς ἀτιμίαν· (ἐπὶ γυν.) ἐντροπίασμα διὰ τῆς βίας. » Παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, « Ἰσκρ. » Εἰδὼς ὅτι γῆμαι μὲν τὴν βασιλέως ἔπραττε θυγατέρα, τὴν δ' αὐτοῦ ἄνευ γάμου λαβεῖν ἐβούλετο, ὕβριν νομίσας τοῦτο, « Ξεν. » Οὐ γὰρ τὸ τύπτεσθαι τοῖς ἐλευθέροις ἐστὶ δεινὸν, καίπερ ὂν δεινόν, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ὕβρει, « Δμ. » Οἱ νόμοι πολλῷ μείζονος ζημίας ἀξιοῦσι τοὺς ἑκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν τι πλημμελοῦντας, τῶν ἄλλως πως ἐξαμαρτανόντων, « αὐτ. » Οὐ γάρ ἐστι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον, ἀνάγνωθι δ' αὐτόν μοι λαβὼν τὸν τῆς ὕβρεως νόμον, « αὐτ. » Κεχειροτόνηται ὕβρις τὸ πρᾶγμα εἶναι, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Τοῖς ὄνοις φασὶν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι, « Ξεν. (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) » Οἴνου ὕβρις, « Αἰλ., τὸ φυσικὸν βράσιμον.
Ὕβρις, ιος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑβριστής.
Ὕβρισμα (τὸ), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς ὕβριν τινὸς, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὕβρεως, ἀτίμασμα. 2) Π. ἀντὶ Ὑβριστής. » Ὕβρισμα τετρασκελὲς, « Εὐρ.
Ὑβρισμὸς (ὁ), τὸ ὑβρίζειν ἢ ὑβρίζεσθαι, ἀτίμασμα, κακομεταχείρισις.
Ὑβριστὴρ, Π. ἀντὶ -
Ὑβριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑβρίζων, θρασὺς, αὐθάδης, ἀναιδὴς, καταφρονητὴς, ἀψήφιστος· ἀκόλαστος· ἄτακτος. » Ἀνέρες ὑβρισταὶ, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, « Ὀδ. Ζ. (καὶ ἐπὶ ζ. καὶ ἀψύχ.) » Ἵππος (» Ἄνεμος) —, « Ξεν., Ἡσ. (καὶ συγκρ. τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀνάγουν εἰς τὸ Ὑβριςὸς) » Ὥσπερ ἐν τοῖς ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι, « Ξεν. » Καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος, « αὐτ. » Ὁμίλου ἀχρηΐου οὐδὲν ὑβριστότερον, « Ἡρ.
Ὑβριστιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν ὑβριστικὴν, ἐπιθυμῶ νὰ ὑβρίσω (νὰ ἀτακτήσω).
Ὑβριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὑβρίζειν, φύσει ἄτακτος (αὐθάδης, ἀκόλαστος κτλ.)· (ἐπὶ φυτ.) = Ὑλομανής. » Διήγησις ὑβριστικὴ, « Δ. Ἁλικ., ἔκθεσις τῆς γενομένης εἴς τινα ὕβρεως. » Τὸ ὑβριστικὸν, « Αξ., ἡ πρὸς τὸ ὑβρίζειν κλίσις τοῦ ἀνθρώπου.
Ὑβριστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ὑβριστικὸν τρόπον, πρὸς ὕβριν, περιφρονητικῶς.
Ὑβριστὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑβριστής.
Ὑβριστοδίκης, ου (ὁ). δικαστὴς ὑβριστὴς (καταφρονῶν, διαστρέφων, παραβιάζων τὸ δίκαιον), δωρολήπτης, ἄδικος.
Ὑβριςὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑβρισθεὶς (ἀτιμασθεὶς) ἢ δυνάμενος ὑβρισθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ὕβρεως. 2) (σπν. εἰς τὸ θετ.) ἀντὶ Ὑβριστὴς, ὑβριστικὸς, (ὅθ. τὸ συγκρτ.) » Ὑβριστότερος, ἀντὶ Ὑβριστικώτερος, (ἴδε Ὑβριστής).
Ὑβρίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑβριστήρ.
Ὕβωμα (τὸ), = Ὕβος, κύρτωμα.
Ὕβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑβόω, κύρτωσις, καμπούριασμα, (ἀντιθ. τοῦ Λόρδωσις),
Ὑγεία (ἡ), κοιν. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. Ὑγίεια.
Ὑγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ὑγιῆ τινα, ἰατρεύω· (πθ.) γίνομαι ὑγιὴς, ἰατρεύομαι.
Ὑγιαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι ὑγιὴς (καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, εἰς καλὴν σωματικὴν κατάστασιν)· (μτνμ.) εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου· (ἐνίοτε) γίνομαι καλὰ, ὑγιάζομαι. ‖. » Ὑγίαινε, « προσφών. (ἀποχαιρετιστικὴ). ἔχε ὑγείαν! (Γαλλ.) adieu.
Ὑγίανσις, εως (ἡ), τὸ ὑγιάζειν ἢ ὑγιάζεσθαι, ἰάτρευμα, ξεγέρευμα.
Ὑγιαντὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος ἰατρευθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ὑγιάνσεως.
Ὑγίασις, εως (ἡ), = Ὑγίανσις.
Ὑγίασμα (τὸ). μέσον πρὸς ὑγίανσιν, ἰατρικόν· δίαιτα.
Ὑγιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑγιάζειν, ὑγιείας ποιητικὸς (παρεκτικός).
Ὑγιαστικὸς, ἡ, όν, = Ὑγιαντός.
Ὑγίεια καὶ (σπντρ.) Ὑγιεία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ὑγιὴς, ἢ καλὴ κατάστασις τῶν δυνάμεων τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοός, ὑγεία, εὐεξία, ὑγιεροσύνη.
Ὑγιεινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀπολαμβάνων (ἢ συντελῶν πρὸς) ὑγίειαν, ὑγιείας αἴτιος ἢ μέτοχος. » Ἀὴρ (» Ἕξις) —, « Ξεν.
Ὑγιεινῶς, ἐπίῤ. Ἐν ὑγιείᾳ, ἐῤῥωμένως.
Ὑγιεὶς, εσσα, εν, Π. Βοιωτ. ἀντὶ Ὑγιής.
Ὑγιηρὸς, ά, όν, (τὸ ὑπερθ. ἀνμλ. Ὑγιηρέστατος). Ὑγιείας προξενος ἢ μέτοχος, ὑγιὴς, (ὅθ. τὸ κοιν.) ὑγιερὸς, » Ὑγιηρέστατοι πάντων ἀνθρώπων, « Ἡρ.
Ὑγιὴς [συγγ. τῷ Ὑγρὸς], έος (ὁ, ἡ). ὑγιερὸς, ἄνοσος, εὔρωστος· (μτνμ.) σωστὸς, ἀκέραιος· ἀληθὴς, εἰλικρινὴς· ὠφέλιμος· φρόνιμος· (ἐν γέν.) καθὼς πρέπει, χωρὶς ἐλάττωμα. » Μύθος ὑγιὴς, « Ἰλ. Θ., σωστὸς, ἀπαραποίητος. » Τῶν δὲ ἦν ἄρα οὐδὲν ὑγιὲς βούλευμα, « Ἡρ., ὀρθὸν, εἰλικρινές.
† Ὑγιοζυγία (ἡ). ἡ ἐν ὑγιείᾳ ἕνωσις (ἀντάμωσις) συζύγων, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀρτιζυγία).
Ὑγιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ὑγιῆ, Ὑγιάζω.
Ὑγιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑγιοποιέω.
Ὑγιῶς, ἐπίῤ. Ἐν ὑγιείᾳ, ἐῤῥωμένως· (μτνμ.) ὀρθῶς· φρονίμως· καθὼς πρέπει.
Ὑγιώτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ὑγιής.
Ὑγράζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὑγρός.
Ὑγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὑγρὸν, νοτίζω· βρέχω· μουσκεύω· (ἐπὶ ποτ.) ποτίζω.
Ὕγρανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., νότισμα· βρέξιμον· μούσκευμα.
Ὑγραντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑγραίνειν, ὑγρασίας ἐμποιητικός.
Ὑγρασία (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑγράνσεως, ἰκμάδα, ὑγρασία.
Ὕγρασμα (τὸ). τὸ ὑγρανθέν· ὑγρασία.
Ὑγρηδὼν, όνος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑγρασία.
Ὑγροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Διαιτῶμαι) ἐν τῷ ὑγρῷ, εἶμαι-
Ὑγροβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν, ζῶν) ἐν τῷ ὑγρῷ, ἐνυδρόβιος.
Ὑγροβατικὸς, ἡ, όν. Φύσει καμωμένος νὰ ζῇ (νὰ διαμένῃ) εἰς τὸ νερὸν, ἔνυδρος, (ἀντιθ. τῷ Ξηροβατικός).
Ὑγροβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βουτημένος εἰς τὸ νερὸν ἢ εἰς τὴν ὑγρασίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέρσιος

Ὑγρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῷ ὑγρῷ, ἔνυδρος, ἡ· ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸν βίον ἐκ τοῦ ὑγροῦ (ἐκ τῆς θαλάσσης), ἁλιεύς.

Ὑγροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκβάλων (προξενῶν) ὑγρότητα, ὑγραντικός. » Σταγὼν —, « Εὐρ., ἡ τῆς βροχῆς.

† Ὑγρόγελως, ωτος (ὁ, ἡ) ὁ γελῶν ὑγρὸν (ἁπαλὸν, ἀνεπιτήδευτον) γέλωτα.

Ὑγρόγονος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς τὸ νερὸν (ἐν τῷ ὑγρῷ).

Ὑγροθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν τῷ ὑγρῷ θήραν (εἰς τὸ ψάρευμα). » Ὑγροθηρικὴ (τέχνη), « Πλάτ., ἡ ἁλιευτική.

Ὑγροκέλευθος (ὁ, ἡ), [ὑ. κέλευθος], = Ὑγροπόρευτος. » Κοχλίας —, « Ἀθ., τοῦ ὁπ. ὁ δρόμος σημαδεύεται μὲ ὑγρασίαν.

Ὑγροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰν ἡ πλήρη ὑγροῦ τὴν κεφαλὴν (πάσχων ὑδροκέφαλον).

§ Ὑγροκήλη καὶ Ὑγροκιρσοκήλη (ἡ), = Ὑδροκήλη.

Ὑγροκοίλιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὑγρὰν κοιλίαν, εὐκοίλιος.

Ὑγροκολλούριον (τὸ). ὑγρὸν κολλύριον.

Ὑγρόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑγρὰν κόμην, (ἐπίθ. ποταμοῦ).

Ὑγρολάξευτος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. λαξεύω]. βαθουλωμένος ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ὑγρομέδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. μέδων], βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) τῶν ὑδάτων.

Ὑγρομέλεια (ἡ). ὑγρότης (εὐστροφία) τῶν μελῶν, [ἐκ τοῦ

Ὑγρομελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰ (εὔκαμπτα, ἢ τρυφερὰ ἀκόμη) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ὑγρόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὑγρὸς τὴν μορφὴν, ὑγρᾶς (ῥευστῆς, ῥοώδους) φύσεως.

Ὑγρόμυρον (τὸ). ὑγρὸν (ῥευστὸν) μῦρον.

Ὑγρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, διαιτώμενος) ἐν τῷ ὑγρῷ, Ὑγρόβιος.

Ὑγρόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὑγρὸς τὸν νοῦν (τὸ φρόνημα), ἀςάτου χαρακτῆρος· χαῦνος, μαλθακός· θηλυδρίας, κίναιδος

Ὑγροπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑγρὸς τὴν σύςασιν, ἀδυνάτου κράσεως, ἁπαλόσαρκος. 2) Π. τοῦ ὁπ. εἶνε παγωμένον τὸ ὕδωρ (τὸ ὑγρόν).

Ὑγρόπισσον (τὸ). ὑγρὰ (ῥευστὴ) πίσσα, κατράνι.

Ὑγροποιὸς (ὁ, ἡ). ὑγρότητος ποιητικὸς, ὑγραντικός.

Ὑγροπόρευτος (ὁ, ἡ), Π. Ὑγροπόρος.

Ὑγροπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διαπορεύομαι τὴν ὑγρὰν, θαλασσοπορέω, [ἐκ τοῦ

Ὑγροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῇ ὑγρᾷ (διὰ τοῦ ὕδατος) πορευόμενος, θαλασσοπόρος, θαλασσόβιος.

Ὑγροῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὑγρὸς (ῥοώδης) ἐξ αἰτίας ὑγρασίας.

Ὑγρὸς [ὕω], ά, όν. Ὑδατώδης, ῥευστός· νοτερός· ἐγλιστερός. » Ὑγρὰ τροφὴ, « Ἀθ. » Ὑγρὸν ἔλαιον, « Ὅμ., τὸ λάδι (πρὸς διαστολὴν τοῦ πεπηγότος, τοῦ ἀλείμματος). » Ὑγρὸν ὕδωρ, « αὐτ., τὸ ῥοῶδες (πρὸς διαστολὴν τοῦ παγωμένου). » Ὑγρά μοι δοκεῖ εἶναι ἡ ἐν τῷ Φαληρικῷ ἕλει γῆ, ᾗ ἡ ταύτῃ ὁμοία, « Ξεν. » Τὰ ὑγρὰ τῶν σταθμῶν, « αὐτ. » Ἄνδρες ὑγροὶ τὰς φύσιας, « Ἱππκρ., ὑγρᾶς κράσεως. » Τῶν ὑγρῶν τε ᾗ ξηρῶν καρπῶν, « αὐτ. » Ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες, « Ὅμ., συνωδευμένοι μὲ βροχὴν ἢ ὑγρασίαν. » Ὑγρὰ κέλευθα, Π. ἀντὶ » Ἡ ὑγρὰ, Ὅμ., Ἡσ., ἡ θάλασσα, (ἀντιθ. πρὸς τὴν ξηράν). » Τὸ ὑγρὸν, « ἡ ὑγρασία.. » Τὰ ὑγρὰ, « οἱ ὑγροὶ χυμοὶ τοῦ σώματος. 2) (συνκδχ.) ἁπαλός· τρυφερός· (Ἰταλ.) δελικάτος, εὔκαμπτος, εὔστροφος, εὐλύγιστος. » Ὑγρὸς χαλινὸς, « Ξεν. » Ὑγρὸς κισσὸς (ἄκανθος), « Ἐπγρ., Θκρ. » Νεοττοῖς ὑγροῖς, « Αἰλ., ἀπ. ἦσιν. » Ὑγρὸς τράχηλος, « Αξ. » Σκέλη ὑγρὰ, « Ξεν. » Ὑγρὰ ὄρχησις, « Αξ. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ὑγρὸν ἀείδειν, « Ὀππ., μὲ λιγυρὰν φωνήν. 3) (μτνμ.) εὔκολος· εὐάγωγος· (ἐπὶ κακοῦ) ἄστατος, εὐμετάβλητος, ἢ· χαῦνος, εὐόλισθος, εὐκατάφορος. » Εὔπλαστον καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης, « Πλ. » Ὑγρότεραι πεύσεις, « αὐτ., αἱ εὔκολοι. » Τὸ Κίμωνος ὑγρὸν, « αὐτ. τὸ εὔκαμπτον (κοινωνικὸν) τοῦ χαρακτῆρος. » Ὑγρότερος τῷ γελοίῳ, « αὐτ., ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ περιγελᾶν, φιλοσκώμμων. » Ὑγρὸς πόθος, « Ὅμ., ὁ τοῦ ἔρωτος. » Ὑγρὸς βίος, « Ἀθ., ὁ τρυφηλός, (παρβλ. Διαῤῥέω). » Ὑγρὸν ὄμμα, « Αξ., τὸ ἐρωτικόν· (καὶ ἐπιῤῥήματ.) » Ὑγρὸν ὁρᾷν (δέρκεσθαι), « Αἰλ., Ἐπγρ.

Ὑγρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰν σάρκα.

Ὑγρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑγροῦ, ῥευστότης· ὑγρασία· (συνκδχ.) τρυφερότης· εὐστροφία· εὐκινησία· (μτνμ. καὶ τρπ.) εὐκολία χαρακτῆρος· εὐαισθησία· (ἐπὶ κακοῦ) ἀςασία, παλιμβουλία, ἢ· χαυνότης, τρυφηλότης. » Ὑγρότης βίου· τὴν ἀσωτίαν ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσίν τινες, « Ἀθ. » Ἡ περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ δαψίλεια, καὶ τὸ ἀνειμένον ἐν τῇ διαίτῃ (τοῦ Λουκούλλου καὶ Κίμωνος), « Πλ. » Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν (τῶν δικαστῶν) τοῦ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι, « Λυκοῦργ.

Ὑγροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (παράγων) ὕδωρ ἢ ὑγρασίαν, ὑγροῦ (ὑγρότητος) γεννητικός.

Ὑγροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὸν (εὔκαμπτον) τράχηλον.

Ὑγροτροφικὸς, ἡ, όν. Τῶν ὑγροτρόφων ζώων ἴδιος.

Ὑγρότροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ὑγρῷ τρεφόμενος, ὑδρόβιος, ἔνυδρος.

Ὑγρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς (ἐρωτικὸν βλέμμα, [κοιν.] παιγνιδιάρικα ἐμμάτια).

Ὑγρόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ἦχον (φθόγγον) διὰ τῆς ἐκκενώσεως τοῦ ἐν αὐτῷ ὑγροῦ. » Λάγηνος —, « Ἐπγρ., ἡ ςενόστομος, (ἐπμ.) = » Ὑγρῷ φθεγγομένη ςόματι, « κάμνουσα κλοὺ κλοὺ (λιγυρὸν ἦχον διὰ τοὺς οἰνοπότας).

Ὑγροφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὸν (τρυφερὸν ἢ ἁπαλὸν) φλοιόν.

Ὑγροφοβία (ἡ), = Ὑδροφοβία.

Ὑγροφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑγροπόρευτος.

Ὑγροφόρος (ὁ, ἡ), = Ὑδροφόρος.

Ὑγροφυὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φυῶς. Φύσει ὑγρὸς, ὑγρᾶς φύσεως, ὑγρός.

Ὑγροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὑγρὸν χιτῶνα, σκεπασμένος ἀπὸ νερά. » Βυθὸς —, « Νόνν.

Ὑγρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. χρώς]. ὁ ἔχων ὑγρὸν δέρμα (καὶ μτνμ. ὑγρὰν ἐπιφάνειαν).

Ὑγρόχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαχέων (ἢ διαχεόμενος εἰς) ὑγρότητα. » Ὄμβρος —, « Νόνν.

Ὑγρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑγρὸν τρόπον, μὲ ὑγρότητα (πάντοτε σχεδὸν μτνμ. καὶ τρπ.). » Ὑγρῶς (ᾗ συγκρ. » Ὑγροτέρως) κάμπτουσι, « Ξεν., εὐκόλως, μὲ εὐςροφίαν.

Ὑγρώσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὑγραίνω. || (ἀμτβτ.) εἶμαι ὑγρὸς (πλήρης ὑγρότητος). » Σπόγγος ὑγρώσσων, « Αἰσχλ., βρεμμένος.

Ὑδαλέος, α, ον, Π. = Ὑδατώδης, ὑδαρὴς· (ἰατρ.) ὑδερώδης. » Ἡ χροιὰ ἐπὶ τὸ λευκοτερόν τε καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν, « Ἱππκρ.

Ὑδαρὴς, έος (ὁ, ἡ), νερουλὸς· νερωμένος (« Οἶνος —, « Ξεν.)· (συνκδχ. καὶ τρπ.) χωρὶς ζέσιν, ξεθυμασμένος, ἄτονος. » Φιλότης —, « Αἰσχλ.

Ὑδαρὸς, ά, όν, Ὑδαρής.

Ὑδαρότης (ἡ), ἡ ποιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑδαροῦ.

Ὑδαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑδαρῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος), ὁμοιάζων νερωμένος.

Ὕδασι, δοτ. πλθ. τοῦ Ὕδωρ.

Ὑδασιστεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑδατοστεγής.

Ὑδαταίνω καὶ (μτ.) -αίνομαι. » Πάσχω ὕδρωπα ἢ (ἐπὶ γυναικ.) λευκόῤῥοιαν.

§ Ὑδάτεινος, η ἢ ἡ, ον ἢ όν, ἀμφ. ἀντὶ Ὑδάτινος.

Ὑδατηγὸς (ὁ, ἡ), [ὕδωρ, ἄγω]. ὁ φέρων (μεταφέρων, μετοχετεύων) ὕδωρ.

Ὑδατηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὕδωρ. » Κρωσσὸς —, « Πλδ., ὁ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν ὕδατος, νερολάγυνον.

Ὑδάτινος, η, ον. Ὁ ἐξ ὕδατος, ὑγρός· ὑδαρής· ὑδατόχρους; (συνκδχ.) διαφανὴς, ἢ· εὔκαμπτος· (ἐπμ.) δελικάτος, τρυφερός. » Βραχίων (» Νάρκισσος) —, « Ἐπγρ. » Ἄνεμος —, « Ἱππκρ., Θκρ., βροχερὸς ἢ νοτερός. » Ὑδάτινα βράκη, « Θκρ., λεπτὰ, διαφανῆ, ἢ ὑδατόχροα.

Ὑδάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὕδωρ, νεράκι· βροχίτσα· ποταμάκι.

Ὑδατὶς, ιδος (ἡ), (ἰατρ.) φουσκαλίδα μὲ νερὸν ἢ ὁπ. σχηματίζεται ὑπὸ τὸ ἐπάνω βλέφαρον. 2) (Γλσ.) = Σταγὼν, σταλαγματιά.

Ὑδατισμὸς (ὁ). ὁ ἐν τῷ σώματι τοῦ ὑδρωπικοῦ γινόμενος κρότος τοῦ ὕδατος, (παρβλ. Κλυδασμός).

Ὑδατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑδατώδης, ὑγρὸς, κάθυδρος. » Νέφος —, « Θκρ.

Ὑδατοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑδατοτρεφής.

Ὑδατόκλυστος (ὁ, ἡ), [ὑ. κλύζω]. πλυμένος μὲ νερὸν ἢ εἰς τὸ νερόν.

§ Ὑδατοπληγὴς, έος καὶ

Ὑδατοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πληττόμενος (κτυπούμενος) ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Ὑδατοποσία (ἡ), = Ὑδροποσία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υδατοποτέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Υδροποτέω.
'Υδατοπότης, ου (ὁ), = 'Υδροποτης.
'Υδατοπωτέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υδατοποτέω.
'Υδατοσταγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ στέγων (κρατῶν, ἐμποδίζων, ἀδιαπέραστος ἀπὸ) τὸ ὕδωρ, (Γαλλ.) imperméable.
'Υδατοστερφής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. στέφω] τριγυρισμένος ἀπὸ νερά.
'Υδατοτρεφής, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ζῶν ἢ αὐξάνων) εἰς τὸ νερόν. «Αἰγειρος (» Ἰχθύς)—, « Ὅμ., Ἐμπεδ.
'Υδατόχλοος καὶ
'Υδατόχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν χλωρότητα (τὸ χλοῶδες χρῶμα) τοῦ ὕδατος, πρασινωπός.
'Υδατόχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ ὕδωρ καὶ χολήν.
'Υδατόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ (πρασινωπὸν, ἢ μελανοπορφυρουν) χρῶμα τοῦ ὕδατος.
'Υδατόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὑδατῶδες, μεταβάλλω εἰς ἢ ἀνακατόνω μὲ ὕδωρ, νερόνω. ||. (παθ.) μεταβάλλομαι εἰς ὕδωρ· (ἰατρ.) ὑδρωπικιάζω.
'Υδατώδης, ες (ὁ, ἡ). Ὕδατι ὅμοιος (τὸ εἶδος), ὑδαρής· ὑδατόχροος· πλήρης ὕδατος, κάθυδρος, ὑγρός· (ἰατρ.) ὑδρωπικός.
'Υδεῖο, Π. ἀντὶ 'Υδέω ἢ 'Υδω.
'Υδεραίνω καὶ 'Υδεράω-ῶ, = 'Υδεριάω.
'Υδεριασις, εως (ἡ). ὑδροπίκιασμα [ἐκ τοῦ
'Υδεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ('Υποκείμαι ἢ Περιπίπτω εἰς) ὕδερον, ὑδρωπικιάζω.
'Υδερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὕδερον, ὑδρωπικός. » 'Υδερικὸν ἀρρώστημα, « Πλ., = τῷ
'Υδερος (ὁ), = 'Υδρωψ, ὑδρώπικας.
'Υδερῶ-ῶ ᾖ (μσ. ἢ παθ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι, = 'Υδεραίνω, 'Υδεριάω.
'Υδερώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑδέρου, ὅμοιος μὲ ὕδρωπα· ὑδρωπικός.
'Υδέω-ῶ, Π. = 'Υδω, ὕδω. » Καὶ τὰ μὲν ὡς ἠδέονται, « Ἀπλλν., ὕδονται, λέγονται.
'Υδνον (τὸ), [ὕω ἢ χοΐδεω, διότι γράφεται καὶ μὲ οι], εἶδος ἀμανίτου τὸ ὁπ. αὐξάνει ἐντὸς τῆς γῆς (κυρ. μετὰ τὰς βροχὰς), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) ὕτανον, (Γαλλ.) truffe.
'Υδνόφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ τὸ ὁπ. φυτρόνει ἐπάνω εἰς τὰ ὕδνα ᾗ οὕτω χρησιμεύει πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν.
'Υδογενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἐν τῷ ὕδατι ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος.
"Υδος, εος-ους (τὸ), Π. (σπν. εἰς τὴν δυμς.) ἀντὶ "Υδωρ.
"Υδρα (ἡ), = "Υδρος, νεραφείδα.
'Υδραγωγεῖον (τὸ). αὐλάκι (κανάλι) διὰ τοῦ ὁπ. μετοχετεύεται τὸ ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον τόπον, (Τουρκ.) σοῦ-γιολού.
'Υδραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀχετεύω (Μεταφέρω δι' ὑδραγωγείου) ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος.
'Υδραγωγία (ἡ), τὸ ὑδραγωγεῖν, ἡ τοῦ ὕδατος ὀχετηγία. 2 = τῷ
'Υδραγώγιον (τὸ), = 'Υδραγωγεῖον.
'Υδραγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὀχετεύων, μεταφέρων δι' αὐλακος) τὸ ὕδωρ ἢ χρησιμεῦον πρὸς τοῦτο. ||. (οὐσ.) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ τὴν ὑδραγωγίαν ἢ, συγγράφων περὶ αὐτῶν.
2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐσ.) = 'Υδραγωγεῖον.
'Υδραίνω, Μ. ανῶ, Π. γύνω ὕδωρ ἢ ὡς ὕδωρ, βρέχω, ὑγραίνω. ||. «Χοὰς τινί—,« Εὐρ., σπένδω. ||. (μσ.) πλύνομαι, λούομαι.
'Υδραῖος, α, ον. Ὁ τοῦ ὕδατος, ὑγρόβιος, ἔνυδρος, (ἀντιθ. τῷ Χερσαῖος).
†'Υδραλεσία (ἡ), = 'Υδραλετία. 2) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ =
†'Υδραλέσια (τὰ) ᾗ
†'Υδραλέσιον (τὸ), = τῷ
'Υδραλέτης [ὕδωρ, ἁλέω], ου (ὁ). νερόμυλος.
†'Υδραλετία (ἡ). τὸ διὰ τοῦ ὑδραλέτου ἄλεσμα.
'Υδράλμη (ἡ). Ὕδωρ μὲ ἅλμην, σαλαμοῦρα.
'Υδράργυρος (ὁ), εἶδος ῥευστοῦ ἡμιμεταλλου, (κοιν.) διάργυρος (κυρ. ὁ τεχνητὸς, διότι ὁ φυσικὸς ἐλέγετο Ἄργυρος χυτός).
'Υδράρπαξ [ὕδωρ, ἁρπάζω], αγος (ὁ), = Κλεψύδρα, ὡρολόγι τοῦ νεροῦ.
'Υδραύλαξ, ακος (ἡ). αὐλάκι τοῦ νεροῦ, νεραύλακον.
'Υδραύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὴν ὕδραυλιν.
'Υδραύλησις, εως (ἡ), = 'Υδραυλις.
'Υδραυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὕδραυλιν, ὑδραύλου ἴδιος.
'Υδραυλις, εως (ἡ) ᾗ
"Υδραυλος (ὁ), [ὕδωρ, αὐλός]. εἶδος μουσ. ὀργάνου (orgue) τοῦ ὁπ. οἱ αὐλοὶ ἐμπνέονται διὰ μηχανῆς κινουμένης ὑπὸ τοῦ ὕδατος.
'Υδρεία (ἡ), = "Υδρευσις, "πάραιμαν νεροῦ. » Οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου ευκτὸς, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται, « Πλ. 2) (συνεκδχ.) ὕδωρ τὸ ὁπ. ἡ μέρος (πηγὴ) ἀπὸ τ. ὁπ. ὑδρεύονται. »'Υδρείας ἀπανιζούσης, « Διόδ. 3) = Ἀρδεία, πότισμα. » Φιλεῖ δὲ ᾗ ὑδρείαν ἀφόδρα τὸ δένδρον, « Θεόφρ.
'Υδρεῖον (τὸ). ἀγγεῖον (ἀντλημα) διὰ τοῦ ὁπ. ἡ μέρος (πηγὴ, φρέαρ) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὑδρεύονται.
'Υδρέλαιον (τὸ). νερὸν μὲ λάδι, κρᾶμα ἐλαίου ᾗ ὕδατος.
"Υδρευμα (τὸ). Ὕδωρ τὸ ὁπ. ἡ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὑδρεύονται.
'Υδρεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ 'Υδρευτής.
"Υδρευσις, εως (ἡ), τὸ ὑδρεύειν ἢ ὑδρεύεσθαι, ἀντλησις ἢ προμηθευμὸς ὕδατος· πότισμα.
'Υδρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑδρεύων (ποτίζων) ἢ ὑδρευόμενος ('παίρνων νερὸν διὰ πιόσιμον).
'Υδρεύω, Μ. εύσω, = Ἀρδεύω, ποτίζω.
2) (συνήθ. μσ.) 'παίρνω (ἐφοδιάζομαι μὲ) νερὸν διὰ πιόσιμον κτλ. » Ἂν δὲ ὕδωρ κρῆναι, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται, « Ὅμ. » Τὴν κρήνην, ἀφ' ἧς ὑδρεύετο πᾶν τὸ στράτευμα, « Ἡρ.
'Υδρήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ 'Υδρεῖον.
'Υδηλὸς καὶ (Π.) 'Υδρηρὸς, ἡ, όν. Ὁ περιέχων ἢ βρεχόμενος ἀπὸ πολὺ ὕδωρ, ὑδατώδης, κάθυδρος, (ἐπὶ ὁπωρ.) ζωμερός. » Λειμῶν—, « Ὅμ. » Γῆ ὑδρηλὴ κρήνησι καὶ ὀχετοῖσι, « Δ9. » Ὑδρηλὴ καλάμινος, « Νίκ., φιλυδρος. » Πίθος—, « Λξ., ὁ (ἄλλ.) 'Υδατηρός.
'Υδρηχόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υδροχόος.
'Υδρία (ἡ). (ἐν γέν.) ἀγγεῖον διὰ νερὸν, κουβᾶς, στάμνα, λαγύνα· (ἰδιαιτ.) κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς σεσαχτης (τῶν λειψάνων) νεκροῦ ἢ τῶν διεσημένων ψήφων. » Διαψηφίσασθαι Ἀθηναίους πάντας κατὰ φυλὰς, θεῖναι δὲ ἑς τὴν φυλὴν ἑκάστην δύο ὑδρίας· τὸν δὲ κήρυκα κηρύττειν, ὅτῳ δοκοῦσιν ἀδικεῖν οἱ στρατηγοὶ, ἐς τὴν προτέραν ψηφίσασθαι· ὅτῳ δὲ μὴ, ἐς τὴν ὑστέραν, « Ξεν.
'Υδριὰς, άδος (ἡ). (νύμφη) ἡ τῶν ὑδάτων, (ἄλλ.) Νηρηὶς ᾗ Ναϊάς.
'Υδριαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὑδρίαν (κυρ. τὴν εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων).
'Υδρίον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ "Υδωρ, νεράκι. 2) = 'Υδρεῖον, 3) = Κλεψύδρα.
†'Υδρὶς, ίδος (ἡ), Γλω. = 'Υδατὶς.
'Υδρισκη (ἡ), Ὑποκορ. τοῦ 'Υδρία, σταμνίτσα, λαγυνάκι.
'Υδρεβατικὸς, ἡ, όν, = 'Υγροβατικός.
'Υδροβαφὴς, ες (ὁ, ἡ). βουτημένος εἰς τὸ νερόν, = Ψυχροβαφής.
'Υδρόγαρον (τὸ). γυρὸν λυωμένον μὲ τὸ νερόν.
'Υδρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὕδωρ (Ὑδρωπα) εἰς τὴν γαστερα, ὑδρωπικός.
'Υδρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τοὺς τόπους ὅπου εἶνε νερὸν ἢνα ἀνοιχθῇ πηγαδι.
'Υδρογόνος (ὁ, ἡ), ὁ γεννῶν [ἀναβρύων] ὕδωρ, (ὕθεν
'Υδρογονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γονὴν (ἀναβλυσιν) ὕδατος. » Σημεῖα—, « Γεωπον., τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀνακάλυψιν πόπου ὑδρογόνου.
'Υδροδύκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ὑδροδοχεῖον, δεκτικὸς ἢ περιεκτικὸς ὕδατος.
'Υδροδόμος (ὁ, ἡ), Π. (παρξ.) ὁ κατασκευάζων (ἀναβλύων) πηγὰς (ὕδατος), ἢ (προπαροξ.) ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕδατα. » Νηρηὶς—, « Ὀρφ., (συγχ. τῷ 'Υρροδρόμος)
'Υδροδοχεῖον (τὸ). δοχεῖον ὕδατος, ὑδροθήκη.
'Υδροδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (καλυμβῶν) εἰς τὰ ὕδατα » Δελφὶν—, « Ὀρφ.
'Υδροειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὕδατος, ὕδατι ὅμοιος, ὑδρηλός.
'Υδρόεις, εσσα, εν, Π. = 'Υδατόεις, ὑγρὸς, ἔνυδρος. » Δόναξ—, « Εὐρ.
'Υδροθήκη (ἡ). θήκη (δοχεῖον) ὕδατος, σπέρνα.
'Υδροθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων ἐν τῷ ὕδατι, ἁλιεύς.
'Υδροθηρία (ἡ). ἡ ἐν τῷ ὕδατι θήρα, ἁλιεία.
'Υδροθηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὑδροθηρίαν, ὑδροθήρου ἴδιος, ἁλιευτικός. » Ὅσων ὑδροθηρικὸν, « Ἀλ., (περιληπτ.) ὅλοι οἱ ἁλιεῖς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Ὑδροκέλευθος (ὁ, ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑγροκέλευθος.
Ὑδροκέφαλος (ὁ) καὶ
Ὑδροκέφαλον (τὸ). πάθος τι (ὕδρωψ) περὶ τὴν κεφαλήν.
Ὑδροκήλη (ἡ). εἶδος κήλης (σπασίματος), ὕδρωψ περὶ τὸ ὄσχεον.
Ὑδροκηλικός, ή, όν. Ὁ πάσχων ὑδροκήλην.
†Ὑδροκιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω μὲ νερόν.
Ὑδρολάπαθον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (λαπάθου), νερολάπαθον.
Ὑδρολόγιον (τὸ). ὡρολόγι τοῦ νεροῦ, Κλεψύδρα.
Ὑδρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τοῦ ὕδατος, Λεκανόμαντις.
Ὑδρομαστευτὴς [ῦ. μαστεύω], οῦ (ὁ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναζητῶν τὰς ὑπογείους πηγὰς τῶν ὑδάτων πρὸς ἀνόρυξιν φρέατος.
Ὑδρομαστευτικός, ή, όν. Ὑδρομαστευτοῦ ἴδιος. »Ὑδρομαστευτική,« ἡ τέχνη τοῦ.
Ὑδρομέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν (ἔχων τὸ μέλαθρον [τὸ οἴκημα] του) εἰς τὸ ὕδωρ, ὑδροβίαιτος. »Ἰχθὺς—,« Αξ.
Ὑδρόμελι, ιτος (τὸ). εἶδος μεθυστικοῦ ποτοῦ, μέλι μὲ νερόν
Ὑδρομέτριον (τὸ). ἀγγ. γεμάτον μὲ νερὸν χρήσιμον εἰς καταμέτρησιν τοῦ ὄγκου τῶν σωμάτων.
Ὑδρόμηλον (τὸ), εἶδος ποτοῦ ἀπὸ νερὸν ⚓ μηλόμελι.
Ὑδρομιγής, έος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ νερόν, νερωμένος.
Ὑδρομύλη (ἡ) ⚓
Ὑδρόμυλος (ὁ). νερόμυλος.
†Ὑδρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (Αξφν.). Ἠαίρνω τὸ ἀνάλογόν μου μερίδιον τοῦ ὕδατος.
†Ὑδροπαραστάται (οἱ). αἱρετικοὶ οἵτινες ἱερούργουν μὲ μόνον ὕδωρ (ὡς ἀπεχόμενοι τὸ παράπαν οἴνου).
Ὑδροπέπερι, εως (τὸ), εἶδος φυτοῦ (πολυγόνου), (Γαλλ.) persicaire, poivre d'eau.
Ὑδροπόρος (ὁ, ἡ), =Ὑγροπόρος.
Ὑδροποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὑδροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω συνήθως μόνον νερὸν (ὄχι κρασί), εἶμαι-
Ὑδροπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων συνήθως μόνον ὕδωρ (ὄχι κρασί)· (συνκδχ.) ψυχρός, ἐνθουσιασμοῦ ἀνεπίδεκτος,
Ὑδροποτέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑδροποτέω.
Ὑδροῤῥόδινον (τὸ). νερὸν μὲ ῥόδινον (ῥοδόσταγμα ἢ ῥοδέλαιον).
Ὑδροῤῥόα (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑδροῤῥόα.
†Ὑδροῤῥόσατον (τὸ), =Ὑδροροδινον.
Ὑδροῤῥόα (ἡ). διώρυξ (αὐλάκι) ἡ σωληνάρι πρὸς ἐκροὴν ὕδατος· ῥεύτης τῆς στέγης· νεροχύτης. 2) (Σχλ.) ὕφαλος (πέτρα) ἢ (πιθανώτ.) ῥεῦμα θαλάσσης. 3) (ἰατρ.) =Ὕδρωψ.
Ὑδροῤῥόη (ἡ), Ἰων. ⚓
†Ὑδροῤῥοια (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑδροῤῥόα.
Ὑδροῤῥοος (ὁ) ⚓
†Ὑδροῤῥόη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑδροῤῥόη.
Ὕδρος (ὁ). ᾠεῖδι τοῦ νεροῦ, νεροφεῖδα.
Ὑδροσεληνίτης [ῦ. σελήνη], ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου ὁ ὁπ. εἰς τὸ ὕδωρ γίνεται διαφανὴς ⚓ σχηματίζει ὡς ἡμισέληνον.
Ὑδροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω ὕδωρ πρὸς ἀνόρυξιν φρέατος, ἐρευνῶ (παρατηρῶ) τὴν γῆν ὡς ὑδροσκόπος.
Ὑδροσκοπικός, ή, όν. Ὑδροσκόπου ἴδιος. »Ὑδροσκοπική,« ἡ τέχνη τοῦ ὑδροσκόπου.
Ὑδροσκόπιον (τὸ). ὄργανόν τι πρὸς (;) ἀνεύρεσιν ἢ δοκιμασίαν ὕδατος, εἶδος κλεψύδρας ἢ νεροζυγίου.
Ὑδροσκόπος (ὁ, ἡ), [ῦ. σκοπέω], =Ὑδρομαστευτής.
Ὑδρόσπονδα (τά), (ἐνν. ἱερά), θυσία καθ' ἣν ἔσπενδον ὕδωρ, (ἄλλ.) Νηφάλια.
Ὑδροστάσιμος (ὁ). ὁ ἔχων ὕδωρ στάσιμον (στεκάμενον). »Τόπος—,« Δσκρ., κοῖλος, ὅπου δύναται νὰ γένῃ-
Ὑδροστάσιον (τὸ). νερὸν στεκάμενον, λίμνη χωρὶς ἔκρουν, (Γαλλ.) étang.
Ὑδροστατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἔχω στάσιμα (στεκάμενα) ὕδατα. »Τόποι ὑδροστατούμενοι,« Σδ., εἰς τοὺς ὁπ. ςέκουν ἀκίνητα (λιμνάζουν) τὰ νερά.
Ὑδροστάτης [ῦ. ἵστημι], ου (ὁ). ὄργανόν τι διὰ τοῦ ὁπ. ἰσοσταθμίζεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, (κοιν.) νεροζύγι.
Ὑδροσφράντης, ου (ὁ). ὁ ὀσφραινόμενος (διακρίνων διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἂν ἦνε πλησίον) τὸ ὕδωρ.
Ὑδροτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (ἀναβρύων) ὕδωρ, ὕδατος γόνιμος. »Πηγὴ—,« Αξ.
Ὑδροφάντης [ῦ. φαίνω], (ὁ). ὁ ἀνακαλύπτων τὰς πηγὰς τοῦ ὕδατος πρὸς ἀνόρυξιν φρεάτων, ὑδρομαστευτής.
Ὑδροφαντικός, ή, όν. Ὑδροφάντου ἴδιος, Ὑδρομαστευτικός. »Ὑδροφαντική,« ἡ τέχνη τοῦ ὑδροφάντου.
†Ὑδροφόβας, ου (ὁ), =Ὑδροφόβος(2).
Ὑδροφοβία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ὑδροφόβου, συμπτωμα τῆς λύσσας.
Ὑδροφοβιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὑδροφοβίαν.
Ὑδροφοβικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ πάσχων ἀπὸ ὑδροφοβίαν. »Πάθος—,« =Ὑδροφοβία.
Ὑδροφόβος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὸ ὕδωρ (καθὼς οἱ λυσσασμένοι), λυσσασμένος. 2) =Ὑδροφοβία. »Περιπεπτωκότων ὑδροφόβῳ,« Δσκρ.
Ὑδροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) νερὸν ὡς ὑδροφόρος.
Ὑδροφόρησις, εως ⚓
Ὑδροφορία (ἡ), τὸ ὑδροφορεῖν, κουβάλημα νεροῦ.
Ὑδροφόρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτή τις πένθιμος τελουμένη εἰς τὴν Αἴγιναν (εἰς μνήμην τῶν ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολεσθέντων).
Ὑδροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) νερόν.
Ὑδροχαμαίμηλον (τὸ). νερὸν βρασμένου (infuzione) χαμομήλου.
Ὑδροχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ) εἰς τὸ ὕδωρ.
†Ὑδροχεῖον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑδροχοεῖον.
†Ὑδροχόα (ἡ), Γλσ. =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑδροχόη.
;Ὑδροχοεῖον (τὸ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑδροδοχεῖον.
Ὑδροχοεύς, έως (ὁ), =Ὑδροχόος.
Ὑδροχόη (ἡ). τόπος (σωληνάρι ἢ αὐλάκι) διὰ τοῦ ὁπ. χύνεται τὸ ὕδωρ, κρουνὸς ὕδατος, μουσλοῦκι, ὑδροῤῥόη.
Ὑδροχόος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (χύνων) ὕδωρ. ‖. (οὐσ.) ἀστερισμός τις τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.
Ὑδρόχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χέων (ἢ περιχυμένος ἀπὸ) ὕδωρ. »Κρήνη (»Κόλπος)—,« Εὐρ., Νίκ.
Ὑδρώδης, εος (ὁ, ἡ), =Ὑδαρής, ὑδατώδης.
Ὑδρωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὕδρωπα.
Ὑδρωπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὕδρωπα.
;Ὑδρωπιώδης, εος καὶ Ὑδρωποειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδρωπος· Ὑδρωπικός.
Ὕδρωψ [ὕδωρ], ωπος (ὁ). πάθος τι, συῤῥοὴ ὑγρῶν (ὕδατος) ὑπὸ τὸ δέρμα, (κοιν.) ὑδρώπικας. »Ὕδρωψ εἰς ἀμίδα,« Γαλ., ἄλλο πάθος, ὁ Διαβήτης(4). 3)(ἐπιθ.) ἀντὶ Ὑδρωπικός.
Ὕδω (χωρὶς Μ.), Π. (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Ἄδω. ὑμνῶ, ἀνυμνῶ· (πθ.) ᾄδομαι, ἀναφέρομαι (ὑμνούμενος)· ὀνομάζομαι.
Ὕδωρ [ὕω], ὕδατος (τὸ). νερόν· (συνκδχ.) βροχή· (ἐν γέν.) πάθε ὑγρόν· (ἰατρ.) ὕδρωψ· (ῥτρ.) τὸ νερὸν τῆς κλεψύδρας πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ ὁπ. ἐκανονίζετο ⚓ ἡ διάρκεια τῆς ὁμιλίας ἑκάστου τῶν δικηγορούντων. (ὄθ.) »Πρὸς ὕδωρ σμικρὸν λέγειν,« Αἰσχ., ἔχειν ὀλίγον νερὸν (δηλ. ὀλίγον καιρὸν) πρὸς ὁμιλίαν. »Τὸ πρῶτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῷ κατηγόρῳ,« Δμ. »Δείξατω ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι,« αὐτ., τοῦ παραχωρῶ τὸν καιρόν μου (τὸ νερόν μου) ἵνα τὸ ἀποδείξῃ. »Τὸ ἐκ τοῦ Διὸς ὕδωρ,« Θφρ., τὸ βρόχινον. »Ὁ θεὸς ὕδωρ ποιεῖ,« Ἀρςφ., βρέχει. (καὶ ἑλλ.) »Ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα,« Θφρ., (κοιν.) ἂν κάμῃ πολλὰ νερά. »Διὰ τὸ γενέσθαι ὕδωρ πρὸς ἑσπέραν,« Ξεν. »Χειμῶνά τε καταῤῥαγῆναι καὶ ὗσαι ὕδατι λαβροτάτῳ,« Ἡρ. »Ὕδατα ἀστραπαῖα,« Αξ., τὰ συναζόμενα ἀπὸ βροχὴν συνωδευμένην μὲ ἀστραπάς. »Τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ,« Ἀθ., τὸ πρὸ τῆς τραπέζης νίψιμον. »Φέρετε χερσὶν ὕδωρ,« Ἰλ. Ι., φέρτε νίψιμον.
;Ὑεικός, ή, όν, (κακόζηλ.) ἀντὶ-
Ὕειος [ὗς], α, ον. Χοιρινός, γρουνήσιος.
Ὑέλεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν, (μτγν.) ἀντὶ Ὑάλεος.
†Ὑελέψης [ὕελος, ἕψω], ου (ὁ). ὁ ψήνων (κατασκευάζων) τὸ ὑαλί, ὑαλοποιός.
Ὑελίζω, Ὑέλινος, Ὑελίτης κτλ., =Ὑαλίζω κτλ., [ἐκ τοῦ
Ὕελος (ἡ καὶ σπν. ὁ), Ἰων. καὶ μτγν. ἀντὶ Ὕαλος, ὑαλί, κτλ.
Ὑελουργεῖον, Ὑελώδης κτλ. ἀντὶ Ὑαλουργεῖον κτλ.
;Ὑελοψός (ὁ), =Ὑελέψης, (ἴσ. ὀρθότ. Ὑελεψός, κατὰ τὸ Μυρεψός).
Ὑετίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ὑετὸν (βροχὴν), βρέχω.
Ὑέτιος, α, ον. Ὁ ἐπιφέρων ἢ συνωδευμένος μὲ ὑετὸν, ὑετώδης, βροχερός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρόχινος(;). » Ἄνεμος, « Θωρ. » Ζεὺς —,« Αξ., ὁ στέλλων τὴν βροχήν.
Ὑετόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑετώδης.
Ὑετόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων (προλέγων ἢ προμηνύων) τὸν ὑετόν.
Ὑετὸς (ὁ), [ὕω]. βροχὴ (ῥαγδαία ϗ διαρκὴς), (ὅθ.) »Ὄμβροι ϗ ὑετοί, « Ξεν. » Ὑετὸς πρώϊμος (ὁ τῆς ἀνοίξεως) καὶ ὄψιμος (ὁ τοῦ φθινοπώρου),« Γρφ.
Ὑετώδης (ὁ, ἡ). βροχερός.
Ὑετώτατος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ὑετὸς, βροχερώτατος, (ἄλλ. διορθ. Ὑετιώτατος).
†Ὕη (ἡ), θηλ. τοῦ Ὕης, (ἐπιθετ. τῆς Σεμέλης).
;Ὑηνεία (ἡ), =Ὑηνία.
Ὑηνεὺς [ὑηνὸς], έως (ὁ). σκαιὸς, κτηνώδης, (κοιν.) γουρουνάνθρωπος.
Ὑηνέω-ῶ [ὑηνὸς], Μ. ήσω. Φέρομαι (Ζῶ) 'σὰν τὸ γροῦνι, = Συηνέω.
Ὑηνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκαιότης, βαρβαρότης, ῥυπαρία, (Γαλλ.) cochonenie. [ἐκ τοῦ
Ὑηνὸς [ὑς], ὴ, όν. Χοίρινος. » Θρέμματα ὑηνὰ,« Πλάτ., οἱ χοῖροι. 2). (συνκδχ.) κτηνώδης, ῥυπαρὸς, ἠλίθιος κτλ., (ἄλλ.) Συηνός.
Ὕης [ὕω], ου (ὁ), = Ὑέτιος (ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Βάκχου, τὸν ὀπ, ἀνεθρεψαν αἱ Ὑάδες).
Ὑθλέω-ῶ [ὕθλος], Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ, (ὅθ.
Ὕθλημα (τὸ), = τῷ
Ὕθλος (ὁ), [ὕδω;], φλυαρία, μωρολογία.
Ὑία, Π. ἀντὶ Ὑιόν.
†Ὑιαρχία (ἡ), (θλγ.). ἀρχὴ (ἐξουσία, παντοκρατορία) τοῦ Ὑιοῦ.
Ὑιάσι, Π. ἀντὶ Ὑιοῖς.
†Ὑιάφιον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Ὑιός.
Ὑϊδεὺς, έως (ὁ), = Ὑϊΐδοῦς.
Ὑϊδῆ (ἡ). ἡ θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πάππον καὶ τὴν μάμμην της), ἐγγόνη.
Ὑΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὗς, χοιρίδιον, γρουνάκι. 2) ὑποκορ. τοῦ Ὑιὸς, υἱόκας.
Ὑϊδοῦς (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πάππον ἢ τὴν μάμμην του), ἔγγονος.
(Ὑιεὺς), ἄχρ. ὀνμστ. (τῆς ὀπ. εὔχρ. ὕλαι αἱ πλάγ. πτώσ.) ἀντὶ Ὑιός.
Ὑίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὡς ἂν ὗς (χοῖρος).
Ὑΐι, Π. ἀντὶ Ὑιῷ.
†Ὑϊικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς υἱὸν, υἱοῦ ἴδιος.
†Ὑϊικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν υἱός.
Ὑϊκὸς, ἡ, όν. Ὑὸς (χοίρου) ἴδιος, γρουνήσιος.
Ὕϊνος, η, ον, = Ὕειος, χοίρινος.
Ὑιοθεσία (ἡ), τὸ υἱοθετεῖν ἢ υἱοθετῆσθαι, υἱοθέτησις.
Ὑιοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Δέχομαι ὡς) θετὸν υἱόν μου τινά.
Ὑιόθετος (ὁ). ὁ υἱοθετηθεὶς, ψυχουιός.
†Ὑιοπατορία (ἡ), (θλγ.). ἡ εἰς ἓν πρόσωπον ἕνωσις τῶν ἰδιοτήτων (τῶν προσόντων) τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ὑιοῦ, [ἐκ τοῦ
†Ὑιοπάτωρ, ορος (ὁ), (θλγ.). υἱὸς καὶ πατὴρ ὁ αὐτός.

Ὑιοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τινὰ υἱόν μου, υἱοθετῶ.
Ὑιοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., υἱοθεσία.
Ὑιοποίητος (ὁ, ἡ), = Εἰσποίητος, υἱόθετος.
Ὑιὸς [ὕω, φύω], οῦ (ὁ), (ἐκτὸς τῶν ὁμαλῶν τύπων, οἱ Ἀττ. σχηματίζουν ἐκ τῆς ἀχρ. ὀνομστ. Ὑιεὺς, τὰς πλαγ. Ὑιέος, υἱεῖ· δυϊκ. Ὑιέε, υἱέοιν· πλθ. Ὑιεῖς, υἱέων, υἱέσι, υἱεῖς). Ὑιὸς ϗ (μετὰ δίγαμμα) γυιός. » Ἰατρῶν (» Ῥητόρων) υἱεῖς, « Πλάτ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἰατροὶ, Ῥήτορες. » Ὑιὲς Ἀχαιῶν,« Ὅμ., ἀντὶ Οἱ Ἀχαιοὶ, (παρβλ. Παῖς).
Ὑιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ υἱοῦ.
Ὑιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (νὰ ὀνομασθῇ) υἱός· (μσ.) υἱοθετῶ, υἱοποιοῦμαι.
Ὑϊσμὸς (ὁ). τὸ ὑίζειν, ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου.
Ὑιωνεὺς, έως (ὁ), = Ὑιωνός,
Ὑιωνὴ (ἡ), = Ὑϊδῆ.
Ὑιωνὸς (ὁ), Ὑϊδοῦς.
Ὑΐωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ὑιόω, υἱοποίησις.
Ὕκης καὶ Ὕκκης καὶ Ὕκος (ὁ) καὶ Ὕκκη (ἡ), εἰδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἐρυθρῖνος ἡ Ἰουλὶς, (ἴσ.) = Φύκης.
Ὕλαγμα (τὸ). φωνὴ ὑλακτοῦντος, γαύγυσμα (κυρ. καὶ μτνμ.).
Ὑλαγμὸς (ὁ), τὸ ὑλακτεῖν, γαύγυσμα.
Ὑλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ξύλα ἢ φρύγανα ὡς ὑλαγωγός.
Ὑλαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κουβάλημα ξύλων (φρυγάνων κτλ.), [ἐκ τοῦ
Ὑλαγωγὸς (ὁ, ἡ), [ὕλη, ἄγω]. ὁ κουβαλῶν ξύλα ἢ φρύγανα.
Ὑλάζομαι, Μ. άσομαι. Συνάζω ὕλην (ξύλα, φρύγανα), ξυλεύομαι.
Ὑλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διαιτώμενος εἰς τὴν ὕλην (εἰς τὰ δάση), βουνήσιος, ἄγριος (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ἤθη ὑλαῖα,« Αἰλ. 2) πλήρης ὕλης (ξυλείας), δασώδης. 3) (Φλσφ.) = Ὑλικός· (ἐκκλησ.) γήϊνος.
Ὑλακάω-ῶ (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ. Ὑλακόωντες) Π. ἀντὶ Ὑλακτέω.
Ὑλακὴ (ἡ), = Ὑλαγμὸς, γαύγυσμα.
Ὑλακόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ὑλακῆς, ὑλακτικός. » Χόλος —, « Ὀππ.
Ὑλακόμωρος (ὁ, ἡ), Π. [ὑλακὴ, μόρος ἢ ὥρα]. ὁ πάντοτε (ἀδιακόπως) γαυγύζων, καμωμένος ἵνα γαυγύζῃ, ὑλακτικός, (παρβλ. Ἰόμωρος).
Ὑλακτέω-ῶ [ὑλάω], Μ. ήσω. Γαυγύζω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Κύνες ὑλακτοῦντες,« Αξ. (καὶ μτβτ.). » Τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσιν, » Ἰσκρ. (καὶ προθετ.) » Ὑλακτοῦσι πρὸς τὰ ἴχνη,« Ξεν. (ϗ ἐπιβ.) » Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, « Σοφ. (καὶ καταχρ.) » Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει,« Ὅμ., ἐκτυποῦσε, (κοιν.) Ἰλακτάριζεν. » Ὑλακτούσης νηδύος,« Ἐπγρφ., ἐπιθυμούσης τροφὴν, πεινώσης.
;Ὑλάκτης, οῦ (ὁ) καὶ
Ὑλακτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πάντοτε γαυγύζων.
Ὑλακτιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν εἰς τὸ ὑλακτεῖν, συχνογαυγύζω.
Ὑλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ γαυγύζῃ, φύσει ὑλάκτης

†Ὕλαξ, ακος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ὑλάκτης.
;Ὑλάσκω καὶ Ὑλάσσω, Μ. άξω, Π. ἢ ὀμφ. ἀντὶ Ὑλάω = Ὑλακτέω.
Ὑλαστὴς, οῦ (ὁ) καὶ Ὑλάστρια (ἡ). ὁ ὑλαζόμενος (συνάζων φρύγανα, ξυλευόμενος).
Ὑλάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι (χ. Μ), Π. πρωτ. τοῦ Ὑλακτέω, γαυγύζω.
Ὕλη (ἡ), [ὕω = φύω]. δάσος καὶ πᾶν ὅ,τι σχηματίζει δάσος, ξύλα, χόρτα, (Τουρκ.) τσαλιὰ, χαμόκλαδα, φρύγανα. » Ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς ὕλην, « Ξεν. » Ἀψινθίου καὶ εἴτι ἄλλο ἐνὴν ὕλης ἢ καλάμου, δένδρον δ' οὐδὲν, « αὐτ. » Μεγάλα πυρὰ ἐγένετο, ἅτε πολλῆς ὕλης παρούσης, « αὐτ. » Καὶ ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δήπου συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πνιγμὸν αὐτῷ, « αὐτ. » Εἰ μέλλοι ἀγαθὴ ἢ νεὸς ἔσεσθαι, ὕλης δεῖ καθαρὰν αὐτὴν εἶναι, « αὐτ. » Ὕλη χλωρὰ, « Θκρ. 2) (ἰδιαιτ.) ξυλικὴ (διὰ καύσιμον ἢ κτίσιμον). (Τουρκ.) κερεστὲς, (ἐν γέν.) Ξύλον. » Οὐκ ἔσκε σιδήρῳ τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, οὐδὲ μὴν ὕλῃ, « Θκρ. » Ἄμαξαι ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην,« Ὀδ. Κ., (ὅθ. 3) (ἐν γέν.) τὸ πρᾶγμα (Γαλλ. le matérial) ἀπὸ τοῦ ὀπ. γίνεται (κατασκευάζεται ἢ σύγκειται) τι· (χημ.) τὸ σωματωδέστερον μέρος (ἢ βάσις) ὁποιασδήποτε συνθέσεως. » Ὕλη τοῦ μύρου τὸ ἔλαιον, « Πλ. » Ἑκάστῳ τῶν ἀστέρων ὕλη τις ἀνάγεται, Ἡλίῳ μὲν ὁ χρυσὸς, Σελήνῃ δὲ ὁ ἄργυρος, κτλ., Σχλ. Πινδ., (καὶ μτνμ.) » Ὕλη ἰατρικὴ,« Ἰατρ., τὸ σύνολον τῶν πραγμάτων ὅσα χρησιμεύουν εἰς τὴν ἰατρικὴν, (Ατν.) materia medica, (ὅθ. 4) (φλσφ. καὶ θλγ.) τὸ ὑλικὸν μέρος τοῦ παντὸς, (Γαλλ.) la matière. » Τὰ κατὰ τὴν ὕλην, « τὰ ὑλικὰ, τὰ ἐγκόσμια.
Ὑληβάτης [ὕλη, βαίνω], ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).
Ὑληγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰ δάση ἢ (φιλοσοφ.) ἐκ τῆς ὕλης, ὑλικός.
Ὑλήεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ὕλης (ξυλικῆς), δασώδης, σύνδενδρος.
Ὑληκοίτης, ου (ὁ), Π. [ὕλη, κοίτη]. ὁ κατοικῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, ὑλόβιος, ὑλοδίαιτος.
Ὕλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι σχηματίζει ὕλην (δάσος), φυτὸν θαμνῶδες, χαμόδενδρον, φρύγανον· τόπος δασώδης· (ἐν γέν.) ὕλη.
Ὑλημανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑλομανέω.
Ὑληνόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλονόμος.
Ὑληουργία, Ὑληουργὸς, Π. ἀντὶ Ὑλουργία, Ὑλουργός.
Ὑλησκόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλοσκοπος.
Ὑλητόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλοτόμος.
Ὑληφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑλοφορέω, [ἐκ τοῦ
Ὑληφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλοφόρος.
Ὑληώρης, εος καὶ
Ὑληωρὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλωρός.
†Ὑλίαι (αἱ). αἱ ξύλιναι πατοῦναι (τὰ τακούνια) τῶν ὑποδημάτων.
Ὑλίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὴν ὕλην ἢ τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ίλὺν (τὸ καταπάτι), λαγαρίζω, Δυλίζω· (ἐν γέν), παστρεύω, σφουγγίζω. » Τὰς ῥῖνας—, « Κρατ.

'Υλικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ὕλην· ('Εκκλησ.) σαρκικός, γήϊνος.

'Υλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ὑλίζειν, λαγάρισμα, σούρωμα.

'Υλιστὴρ, (ὁ) καὶ

'Υλιστήριον καὶ (συγκ.) 'Υλίστριον (τὸ). τὸ στραγγιστῆρι διὰ τοῦ ὁπ. ὑλίζεται (διυλίζεται) τι.

"Υλλος (ὁ), Π. ὑποκορ. τοῦ "Υβρος. 2) ὁ ἰγνεύμων, (ὕθεν τὸ Λτ.) sullus.

'Υλοβάτης, ου (ὁ), Π. = 'Υληβάτης.

'Υλόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση ἢ τρεφόμενος μὲ καρποὺς καὶ φύλλα τοῦ δάσους (τῆς ὕλης).

'Υλογενὴς, ές (ὁ, ἡ), = 'Υληγενής.

'Υλογράφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζωγραφίζων ἐπάνω εἰς ξύλον (ὕλην).

'Υλοδίαιτος (ὁ, ἡ), ὁ ζῶν (διατρίβων, διαιτώμενος) εἰς τὰ δάση, 'Υλόβιος.

'Υλοδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων εἰς τὰ δάση.

† 'Υλοκάτοικος (ὁ, ἡ), Γλσ. = 'Υλοβίαιτος.

'Υλόκομος (ὁ, ἡ), [ὕλη, κομέω]. ; παροξ.) ὁ ἀγαπῶν (περιποιούμενος) τὰ δάση. 2) (προπαροξ.) σκεπασμένος (πεπυκνωμένος) ἀπὸ δάση, δρυμώδης, σύνδενδρος.

"Υλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ξύλα (πρὸς οἰκοδομὴν ἢ καύσιμον), 'Υλοτομέω.

'Υλοκουρὸς (ὁ), Π. [ὕλη, κείρω], ἀντὶ 'Υλοτόμος.

'Υλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ "Εχω πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα. » Λμπελος ὑλομανοῦσα, « Γεωπον., ἡ (ἄλλ.) Τραγῶσα. » Τὰ πεδία ὑλομανεῖ, « Στρ., ἔχουν πλῆθος ὕλης (φρυγανωδῶν φυτῶν καὶ χαμαιδένδρων), [ἐκ τοῦ

'Υλομανὴς [ὕλη, μαίνομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἔχων μανίαν διὰ) τὰ δάση. 2) (ἐπὶ δένδρ.) ὁ κάμνων πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα.

'Υλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι εἰς τὰ δάση, ὑπερασπίζομαι ὠφελούμενος ἀπὸ τὸ δασῶδες τῆς τοποθεσίας.

† 'Υλομήτρα (ἡ), εἶδος σκώληκος ἢ κάμπης.

'Υλονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων ἢ κατοικῶν) εἰς τὰ δάση.

'Υλοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (ἐπιτηρῶν) τὰ δάση, 'Υλωρός.

"Υλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ξύλα (ξυλικὴν) ὡς ὑλοτόμος.

'Υλοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον ξύλων (ξυλικῆς).

'Υλοτομικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὑλοτομίαν, ὑλοτόμου ἴδιος.

'Υλοτόμιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γίνεται ὑλοτομία (κόπτεται καὶ πωλεῖται ξυλικὴ).

'Υλοτόμος (ὁ, ἡ), [ὕλη, τέμνω]. (παροξ.) ὁ κόπτων ξύλα (ξυλικὴν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Πέλεκυς —, « "Ομ. 2) (προπαροξ.) κομμένος εἰς τὸ δάσος. ||. (οὐσ.) 'Υλότομον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον), εἶδος ἰατρικοῦ ἢ φίλτρου συνθέμενα ἀπὸ διαφόρους ῥίζας κομμένας (ἴδε Τέμνω) ἀπὸ τοῦ δάσους.

'Υλοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ῥίζας φύλλα καὶ καρποὺς τοῦ δάσους, εἶμαι ὑλοφάγος.

'Υλοτραφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὕλη, τρέφω]. ὁ ἔχων ἢ λαβὼν τὴν ὕπαρξίν του ἐκ τῆς ὕλης, ὑλικός, ὑληγενής.

'Υλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὑλουργοῦ, ξυλουργία.

'Υλουργὸς (ὁ, ἡ), ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕλην (τὸ ξύλον). ||. (οὐσ.) ξυλουργός.

'Υλοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χόρτα φύλλα κλπ. τοῦ δάσους. » Βοῦς —, « "Ησ., ὁ βόσκων (ζῶν) εἰς τὰ δάση, ἄγριος.

'Υλοφυρβὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὕλη, φέρβω]. ὁ βόσκων (τρεφόμενος μὲ) χόρτον. » Βοῦς —, « Εὐρ.

'Υλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω ἢ κουβαλῶ ξύλα, 'Υλαγωγῶ, [ἐκ τοῦ

'Υλοφορος (ὁ, ἡ), [ὕλη, φερω]. ὁ συνάζων ἢ κουβαλῶν ξύλα.

'Υλώδης, ες (ὁ, ἡ). δασώδης, σύνδενδρος. 2) = Ὑλώδης, θλερός.

'Υλωρὸς (ὁ, ἡ), [ὕλη, ὥρα]. ὁ ἐφορεύων (ἐπιτηρῶν) τὰ δάση, δασοφύλαξ. 2) (Π.) ὁ ζῶν (διατριβῶν) εἰς τὰ δάση, ἄγριος.

'Υμᾶ, Π. ἀντὶ 'Υμέτερα, οὐδ. τοῦ 'Υμός.

'Υμα (τὸ), = 'Υσμα.

'Υμεδαπὸς [ὑμὸς, δάπεδον], ἡ, όν. 'Υμέτερος, συντοπίτης (συμπολίτης) σας.

'Υμεῖς (γεν. 'Υμῶν, δοτ. 'Υμῖν, αἰτ. 'Υμᾶς), πλθ. τοῦ Σύ.

'Υμείων, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υμῶν, γεν. τοῦ 'Υμεῖς.

'Υμὲν, Π. (σπανιότ.) κλητ. τοῦ 'Υμὴν, ἀντὶ 'Υμέναιε.

'Υμέναιος (ὁ). ὁ ψαλλόμενος εἰς τοὺς γάμους ὕμνος, ἡ γαμήλιος ᾠδὴ· (συνκδχ.) ὁ γάμος· (προσωποπ.) ὁ θεὸς τοῦ γάμου, (ἄλλ.) 'Υμὴν.

'Υμεναιόω-ῶ, Μ. ώσω, "Αζω τὸν ὑμέναιον ἢ ἐν εἴδει ὑμεναίου. » Μέλος, ὡ τ' ἀμφὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν, « Αἰσχλ. 2) (συνκδχ. καὶ μτβτ.) συνάπτω ἢ λαμβάνω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω ἢ, νυμφεύομαι· (μτγν. ἐν γέν.) ἑνόνω, συνδέω, (Πλ.).

'Υμενήϊος (ὁ). ὁ θεὸς τῆς χαρᾶς (τοῦ ὑμεναίου), ὁ Διόνυσος.

'Υμένιος, η, ον. 'Ο συγκείμενος ἀπὸ ὑμένας.

'Υμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Υμήν.

'Υμενοειδὴς, ές (ὁ, ἡ), ὑμένι ὅμοιος (τὸ εἶδος), μεμβρανειδής.

'Υμενόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑμενώδη πτερὰ (πτέρυγας μεμβρανώδεις).

'Υμενόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ὑμενῶδες) ὄστρακον (διαφανὲς περικάλυμμα). » Πυτήριον—, « Λκ.

'Υμενόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς ὑμένα, γίνομαι-

'Υμενώδης, ες (ὁ, ἡ), = 'Υμενοειδὴς, μεμβρανώδης.

'Υμὲς, Δ. ἀντὶ 'Υμεῖς.

'Υμέτερόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὑμέτερον (ἐνν. δῶμα), εἰς τὸν οἶκόν σας.

'Υμέτερος [ὑμὸς], α, ον. 'Εδικός σας. » 'Υμέτερον ἑκάστου θυμὸν, « Ἰλ., τὴν καρδίαν καθενός σας. » 'Υμέτερος θυμὸς αὐτῶν, « 'Οδ. Β., ἀντὶ 'Υμῶν αὐτῶν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ὑμέτερον, « "Ηρ., τὸ ἐκ μέρους σας.

'Υμὴν [ὑφαίνω], ένος (ὁ). δέρμα λεπτὸν καὶ διαφανὲς, μεμβράνα, τσύπα· (μτγν.) ὕφασμα λεπτότατον, φλοῦδα. » Λεπτονήτους ὑμένας, « (Εὐθ. παρ') Ἀθ. » 'Υμὴν περικάρδιος (περιτόναιος), « Ἀνατομ., ἡ περικαλύπτουσα τὴν καρδίαν (τὴν ἔσωθεν ἐπιφάνειαν τῆς κάτω κοιλίας) μεμβράνα.

'Υμὴν [ὕσω, ὕμνος], ένος (ὁ), (ἡ κλητ. 'Υμὲν), Π. ἀντὶ 'Υμέναιος.

"Υμμε, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Υμᾶς, αἰτ. τοῦ

"Υμμι ἢ "Υμμιν, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Υμῖν, δοτ. τοῦ 'Υμεῖς.

"Υμμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ 'Υμὸς = 'Υμέτερος.

'Υμναγόρας, ου (ὁ), Π. [ὁ ἀγορεύω]. ὁ ψάλλων (ἐκφωνῶν) ὕμνους.

'Υμνεῖο, Π. ἀντὶ-

'Υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω ὕμνους εἰς τιμὴν τινος, ἀνυμνῶ, δοξολογῶ, ἐγκωμιάζω· (ἁπλ.) λέγω (ἀναφέρω) συχνάκις, ἔχω πάντοτε διὰ στόματος, θρυλλῶ (ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ). » 'Υμνῶν τοὺς θεοὺς, « Ξεν. » Πάντες ἄνθρωποι ὑμνεῖεν ἂν τὴν σὴν ἀρετὴν, « αὐτ. » Χῖος ἀοιδὸς, ὑμνήσας Ἰλιάδας τε μάχας, » Ἀγιλῆά τε, « Θκρ. » Καὶ τὸν γάμον παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι, « Ξεν., τελέσαι, παννυχίσαι. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) » Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν ἡ σωφροσύνη, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Τὰν ἐμὰν ὑμνεῖσαι ἀπιστοσύναν, « Εὐρ. » Τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον, « Πλάτ., (κατ' ἀντίφρ.) ἀντὶ Κατηγοροῦσι. (καὶ πθ.) » 'Υμνεῖθ' ὑπ' ἀσπῶν φροιμίοις πλουρβόιοις, « Αἰσχλ. » Σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ, « Θκρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον, « Ξεν., τὴν θρυλλουμένην.

'Υμνηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι συνθέτων ὕμνους· (μτβτ.) ἀνυμνῶ (δοξολογῶ) τινα ὡς-

'Υμνηπόλος (ὁ, ἡ), [ὕ. πολέω]. ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀσχολούμενος, ποιητὴς ὕμνων, ὑμνῳδός.

"Υμνησαι, Β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Υμνέω.

'Υμνήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὕμνων (ὑμνήσεως) ἄξιος, ἀξιύμνητος.

"Υμνησις, έως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Υμνέω, ἀνύμνησις, ἐγκωμίασμα, δοξολογία.

'Υμνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Υμνητής.

'Υμνητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὕμνησιν, ἐγκωμιαστικὸς, ἐπαινετήριος.

'Υμνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑμνῶν (ἀνυμνῶν) τινα, ἐγκωμιαστὴς· (ἐν γέν.) ποιητὴς ὕμνων, ὑμνῳδός.

'Υμνητικὸς, ἡ, όν, = 'Υμνητήριος.

'Υμνητὸς, ἡ, όν. 'Ο ὑμνηθεὶς ἢ ἄξιος τοῦ ὑμνεῖσθαι, ἐπαινετός.

'Υμνήτρια (ἡ), Θηλ. τοῦ 'Υμνητὴρ, ὕμνων ποιήτρια ἢ ψάλτρια.

'Υμνητρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υμνήτρια.

'Υμνιάω-ῶ, Δ. Δακων. ἀντὶ 'Υμνέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ʽΥμνίον (τὸ), = Ἀμνίον, (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ὑμένιον).

Ὑμνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) ὕμνους, ποιητὴς ὕμνων.

†Ὑμνοδότειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπνοδότειρα.

Ὑμνοθετὴρ καὶ

Ὑμνοθέτης, ου (ὁ), Π. συνθέτης ὕμνων, ὑμνογράφος.

Ὑμνόθετος (ὁ, ἡ), Π. συνθεμένος ἀπὸ ὕμνους.

Ὑμνολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὕμνους λέγω, ἀνυμνῶ, δοξολογῶ, ἐγκωμιάζω.

Ὑμνολογία (ἡ), τὸ ὑμνολογεῖν, ὑμνῳδία, δοξολογία.

Ὑμνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἐκφωνῶν) ὕμνους, ὑμνῳδὸς, ἐγκωμιαστής.

Ὑμνοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς ὕμνων, ὑμνοθέτης.

Ὑμνοπολεύω, Μ. εύσω καὶ

Ὑμνοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑμνηπολέω, [ἐκ τοῦ

Ὑμνοπόλος, (ὁ, ἡ), = Ὑμνηπόλος.

Ὕμνος (ὁ), [ὕδω]. ᾠδὴ, τραγοῦδι· (ἰδιαιτ.) ἐγκώμιον ἔμμετρον εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος· (ἐνίοτε) θρῆνος· (σπν.) χρησμός· (κατ' ἀντίφρ.) ψόγος, κατηγορία. »Ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γένῳ, « Εὐρ.

Ὑμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὕμνου.

Ὑμνῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὕμνους ᾄδω· (ἐνίοτε) χρησμῳδῶ. » Δελφῶν γῆν, ἵνα., Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς, « Εὐρ.

Ὑμνῳδία (ἡ). ᾠδὴ (ψάλσιμον) ὕμνου, ψαλμῳδία.

Ὑμνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ὕμνους ᾄδων, ψαλμῳδὸς, ὑμνολόγος. 2) = Χρησμῳδὸς.

Ὑμὸς, ἡ, ὸν, Π. Δ. ἀντὶ Ὑμέτερος.

Ὗν, αἰτ. τοῦ Ὗς.

Ὕνις ἢ Ὕννις [συγγ. τῷ Γύης], εως (ἡ). τὸ ὑννὶ τοῦ ἀλεπριοῦ.

Ὑννιμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος μὲ (μεταχειριζόμενος ὅπλον) τὸ ὑννί.

ʽΥννος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γίννος.

Ὑοβοσκὸς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ὗς (γρούνια), χοιροβοσκός.

Ὑοβότης, ου (ὁ), = Ὑοβοσκὸς, συβότης.

Ὑοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑὶ (χοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος, γρουνοειδής.

Ὑοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τοῦ στοιχείου Υ. » Ὑοειδὲς ὀστοῦν, « Ἀνατομ., τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης.

Ὑομουσία (ἡ), Κωμ. μουσικὴ χοίρου (ὑός).

Ὑοπόλος (ὁ, ἡ), [ὗς, πολέω], = Ὑοβοσκὸς, γρουνάρης.

Ὑόπρωρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) τῆς ὀπ. ἡ πρώρα ἔχει σχῆμα ῥύγχους χοίρου (ὑός), (» Νεῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας, « Ἡρ.).

Ὑὸς, γεν. τοῦ Ὗς.

Ὑοσκυαμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παραλαλῶ (Παραφρονῶ) ὡς ἐὰν ἔφαγα ὑοσκύαμον, ἢ· (;) ἔχω χρείαν ἐμετικοῦ (ὑοσκυάμου), (δηλ.) μελαγχολῶ, (κατὰ τὸ Ἐλλεβοριάω).

ʽΥοσκύαμον (τὸ) καὶ

Ὑοσκύαμος (ὁ), εἶδος φυτ. φαρμακ. (κατὰ λέξ.) γρουνοκοῦκκι, [ὗς, κύαμος].

Ὑοφορβεῖον (τὸ). ςαῦλος (μανδρὶ) χοίρων, γρουναρειὸν, καὶ

Ὑοφόρβιον (τὸ). ἀγέλη χοίρων, [ἐκ τοῦ

Ὑοφορβὸς (ὁ), [ὗς, φέρβω], = Συφορβὸς, χοιροβοσκός.

Ὑπαγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ ὀλίγον τι.

Ὑπαγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὀλίγον τι, (εἰς τὸν Ἰώσ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑπεραγαπῶ.

Ὑπαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Μηνῶ (Δίδω εἴδησιν, Ἀναγγέλλω) κρυφίως, προδίδω.

Ὑπάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν κατὰ πρόσκλησιν, προσκεκλημένος δι' ἀγγέλου.

Ὑπάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγελθεὶς κρυφίως, προδομένος.

Ὑπαγκαλίζω, Μ. ίσω. Ἡαίρνω ἢ Κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.

Ὑπαγκάλιος (ὁ, ἡ), = Ὑπάγκαλος.

Ὑπαγκάλισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τὸ ὀπ. ἀγκαλιάζει (ὑπαγκαλίζει) τις, γυνὴ σύνευνος ἢ παλλακή.

Ὑπάγκαλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὰς ἀγκάλας βασταζόμενος, Ὑπωλένιος.

Ὑπαγκώνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα βαλλόμενον προσκεφάλαιον, (Τουρκ.) κολτοῦκι.

Ὑπάγνυμι, Μ. άξω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι ὑποκάτωθεν.

Ὑπαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπαγορεύειν, (μτνμ.) συμβούλευμα, (κοιν.) δασκάλευμα, (Γαλλ.) suggestion.

Ὑπαγορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπαγορεύειν.

Ὑπαγορεύω, Μ. εύσω. Λέγω εἴς τινα τὶ νὰ εἰπῇ ἢ νὰ γράψῃ, (Γαλλ.) dicter. » Δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν, « Ξεν. 2) (μτφορ.) ὁδηγῶ (συμβουλεύω) τινα πρὸ τοῦ τὶ νὰ κάμῃ, προδιαθέτω, (κοιν.) δασκαλεύω· (ἐν γέν.) προϋποβάλλω, (Γαλλ.) suggérer. 3) (ἐνίοτε) ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω ἢ· προλέγω. » Ἐλπίδα (» Πρόφασιν) ὑπαγορεύειν, « Στρ., δίδειν. » Πρὸς τοὺς ὑπειρημένους λόγους, « Ἰσκρ., = Προειρημένους. 4) (κατ' ἄλλ. ἐκδχ. τῆς προθ.) λέγω ἔπειτα, ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, ἢ· προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα. » Τοσοῦτο μόνον ὑπειπὼν, « Πλ. 5) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀφιερόνω τι εἰς τὸ ὄνομά τινος, προσφωνῶ.

Ὑπαγορία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὑπηγορία.

Ὑπάγροικος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χωριάτης (ἄγροικος).

Ὑπάγρυπνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἄγρυπνος, μισοκοιμισμένος.

Ὑπάγω, Μ. άξω καὶ πθ. αχθήσομαι (ἀόρ. Ὑπήγαγον καὶ πθ. Ὑπήχθην κτλ.). Φέρω ἢ Βάλλω ὑποκάτω (καὶ μτφορ.) μὲ τρόπον (κρυφίως, ἐπιτηδείως). » Ὑπάγειν ζυγῷ (ἢ ζυγὸν) ἵππους, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, « Ακ., (ὅθεν 2) (συνκδχ.) φέρω τινὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς, ὑποτάσσω, καθυποτάσσω. » Οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε εἰς χεῖρας τὰς ἐμὰς, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν, « Ἀρςδ. (ᾐ μσ.) » Θεὸς ὁ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένος πέρατα, « Φίλ. (καὶ πθ.) » Ὑπηγμένοι, « Ἡσύχ., οἱ ὑποτεταγμένοι, δοῦλοι, ὑπήκοοι. 3) (ἰδιαιτ. μετὰ ᾐ χωρὶς τοῦ εἰς δίκην) φέρω (ἐνάγω) εἰς τὸ δικαστήριον, καθυποβάλλω εἰς δίκην, ἐγκαλῶ. » Νοστήσαντα δέ μιν ὑπῆγον οἱ ἐχθροὶ ὑπὸ τοὺς ἐφόρους ὡς δωροδοκήσαντα, « Ἡρ. (καὶ γεν. ἑλλ.) » Θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Τοῦτον ὑπάγομεν ὡς ἐπιβουλεύοντα, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Δικαστηρίοις ὑπάγειν, « Ακ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθεὶς, « Ἡρ. » Τοῖς ὑπαγομένοις εἰς ὑμᾶς δίκην ἐπιτιθέναι, « Ξεν. » Ὑπάγονται ὡς ἱερόσυλοι, « Ἑρμγ. 4) (μτφορ.) φέρω τινὰ μὲ τρόπον εἰς τὸ θέλημά μου (κοιν. εἰς τὰ νερά μου), ἐλκύω· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δελεάζω, παραπείθω. » Λόγους ἄλλους ἐποιοῦντο, ταύτῃ δὲ ὑπάγοντες, εἰρώτεον κτλ., « Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα, « Δμ. (καὶ ἀπαρ.) » Ὑπήγαγόν σ' εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Τοὺς Γ. εἰς φιλίαν ὑπάγεσθαι, « Ἡρωδ. » Ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος κτλ., « Ξεν., ἐπρότεινε μὲ σκοπόν. (καὶ πθ.) » Ὑπαχθέντες τῇ ὄψει, « Πλ. » Ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε, « Αἰσχ. 5) (Π. μὲ γεν. προθ. ἐκ δ'.) ἐκφέρω κρυφίως, ὑπεξάγω. » Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς, « Ἰλ. Λ. 6) (ἐν γέν.) φέρω (ὁδηγῶ) πουθενὰ ἢ παρεμπρὸς, (καὶ συχντ. ἑλλ.) ἀπέρχομαι, = Προάγω, προχωρῶ, ἢ ἀναχωρῶ, ἐπὶ στρατ.) ἀποσύρομαι· (κοιν.) ἐπάγω, ἐπαγαίνω. » Ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, « Ξεν. » Ὑπάγειν τὴν γαστέρα, « Ἰατρ., κινεῖν. (καὶ ἑλλ.) » Τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο, « αὐτ., προχωρεῖν. » Ὕπαγε, τί μέλλεις, « Ἀρςφ. » Ὑπάγω, φρένα τέρψας, « Θγν. (καὶ ἐπ ῥ.) » Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, « Γρφ. » Τούτους μὲν δὴ ὑπάγειν, ἣν ἐπὶ τοῦτο τράπηται ὁ Π., ἰθὺ Ταναΐδος ποταμοῦ παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην ὑποφεύγοντας· ἀπελαύνοντος δὲ τοῦ Π., ἐπιόντας διώκειν, « Ἡρ. (ᾐ ἀπολ.) » Ἐὰν ἀναγκασθῇ ὑπαγαγεῖν, « Ἀρςτ., νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. (ᾐ κατὰ μτχ.) » Κοιλία ὑπάγουσα, « Ἱππκρ., εὐκοιλιότης. (καὶ κατ' ἔμφ.) » Ὕπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε, « Μ. Αὐτ. (καὶ γεν.) » Ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, « Ἀρςφ., τραβηχθῆτε ἀπὸ τὸν δρόμον.

Ὑπαγωγεὺς [ὑπάγω], έως (ὁ). τὸ σανίδι μὲ τὸ ὀπ. κουβαλοῦν ἢ κρατοῦν οἱ κτίσται τὴν λάσπην, πηλοφόρι· 2) τὸ ξύλινον ὑποστήριγμα τῶν χορδῶν μουσ. ὀργ., (ἄλλ.) Ὑποβολεύς. 3) εἶδος τιμωρητικοῦ ὀργάνου.

Ὑπαγωγὴ (ἡ), τὸ ὑπάγειν ἢ ὑπάγεσθαι, φέρσιμον (πλησίασις ἢ ἀναχώρησις μὲ τρόπον ἥσυχον)· ὑπαναχώρησις· (μτφορ.) ἐξαπάτησις· (Ἰατρ.) κίνησις. » Κοιλίας —, « Ἱππκρ., διάῤῥοια. » Κυνηγεσίου —, « Ξεν. » Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγάς, « Θκ. » Ὀχεία ἐξ ὑπαγωγῆς, « Ἀρςτ., ὑποφεύγοντος τοῦ θήλεος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπαγωγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπαγώγιον.

†Ὑπαγωγικός, ή, όν, (νομίζεται) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαγωγικός.

Ὑπαγώγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπαγωγεύς.

Ὑπαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑπάγειν (ὑποβάλλειν κτλ.), ἀπατηλός, ἐλκυστικός, (παρβλ.) Ἐπαγωγός· (ἰατρ.) κινητικός. » Κοιλίας—, « Λξ.

Ὑπ-άδω, Μ. άσομαι (ἀόρ. Ὑπᾶσα κτλ.). Ψάλλω (Συμψάλλω) χαμηλότερα· (μέ δοτ.) ψάλλω ἐπάνω εἰς ἠ ἔπειτα ἀπό τι· (μτφρ.) συνᾴδω, συμφωνῶ.

Ὑπ-ειδῶ, Μ. εἰσομαι, Π. ἀντὶ Ὑφῶ.

Ὑπαέριος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας), ὑπαίθριος, (παρβλ. Ὑπηέριος).

Ὑπαί, Π. ἀντὶ Ὑπό.

Ὑπ-αιάζω, Μ. άσω, Π. θρηνῶ (στενάζω) σιγανὰ ἢ κατ' ἐμαυτόν· ἀποκρίνομαι μὲ στεναγμούς.

Ὑπαι-δεῖσικα, Π. ἀντὶ Ὑποδέδοικα.

Ὑπαιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδήσομαι. Δέδουμαι (Σέδυμαι, Ἐντρέπομαι) ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νὰ) ἐντρέπομαι, (χωδ.) καψοντρέπομαι.

ξΥπαίετος (ὁ), εἶδ. μικροῦ ἀετοῦ, (ἀλλ. διορθ.) Γυπαιετος.

Ὕπαιθα [ὕπαι], ἐπίρ. Π. πλαγίως· ὑποκάτω. « Ὕπαιθα λιάσθη, « Ἰλ. Ο., παρέκλινε. « Ἢ δὲ θ' (ἡ πέλεια) ὕπαιθα φοβεῖται, « Ἰλ. Χ., φεύγει παρεκκλίνουσα τῇδε κἀκεῖσε. » Ὕπαιθα ῥέων, « Ἰλ. Φ., ἐκ τοῦ πλησίον. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ Ὑπό). » Ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνουν, « Ἰλ. Σ.

Ὑπ-αιθριάζω, Μ. άσω. Ζῶ ὑπαίθριος (εἰς τὸ ὕπαιθρον).

Ὑπαίθριος καὶ

Ὕπαιθρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ πραττόν τι ὑπὸ τὴν αὐγὴν (ἔξω εἰς τὸ ἔξαστερον, εἰς ἀνεκτὸν [ξέσκεπιν] τόπον)· (συνκδχ.) προφανής, μὴ δυνάμενος νὰ κρυφθῇ. » Μανία—, « Πλ. » Καὶ σπόρος καὶ φυτεία καὶ νομαί, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα ἔργα ἐστί, « Ξεν. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Ἐν ταῖς στεγαις σκηνοῦσιν οἱ κάμνοντες, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπαίθριοι, « αὐτ., = « Ἐν ὑπαίθρῳ, « αὐτ. » Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσίν ἐστιν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στεγῶν δεῖται, « αὐτ. || (οὐσ.) » Ὕπαιθρα, « οἱ κάμποι, τὰ ἀνοικτὰ (ἀτειχίστα) μέρη, (ἀντιθ. τῷ Ὀχυρὰ ἢ Φρούρια). » Ἀντιποιεῖσθαι (» Ἐκχωρεῖν κτλ.) τῶν ὑπαίθρων, « Πλ., « Εἰς ὕπαιθρα πρῶτον ἐξεληλυθώς, « αὐτ.

Ὑπ-αίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὑποκαίω.

Ὑπ-αικάλλω, Μ. αλῶ, Δ. Κολακεύω κρυφίως (μὲ τρόπον), ὑποσαίνω.

Ὑπ-αινίσσομαι (ττομαι), Μ. ίξομαι. Αἰνίττομαι κρυφίως, λέγω (ὄιδω νὰ ἐννοηθῇ) τι μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

Ὑπ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφαιρέω.

Ὑπ-αίρω, Μ. αιρῶ (ἀόρ. Ὑπῆρα κτλ.). Σηκώνω ὑποκάτωθεν ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Ἐννοῶ (Δισθάνομαι) ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ 'νοιώθω κάτι τι.

Ὑπ-αίσσω, Μ. αἴξω, Π. πηδῶ (ὁρμῶ) ὑποκάτωθέν τινος· (μὲ γεν.) » Δράκων, βωμοῦ ὑπαίξας, « Ἰλ. Β. (ἢ αἴτ.) » Ἰχθὺς μέλαιναν φρῖχ' ὑπαίξει, « Ἰλ. Φ.

Ὑπαισχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι αἰσχρὸς (ἄσχημος), ἀσχημούτσικος.

Ὑπ-αισχύνομαι, Μ. υνθήσομαι. Ἐντρέπομαι ὀλίγον τι (τρόπον τινά), καψοντρέπομαι.

Ὑπαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ αἰτίαν (ὑπὸ ἔγκλημα), ἔνοχος· αἰτίας (μομφῆς) ἄξιος, ἐπιλήψιμος. » Ὑποπτεύσας μή τι πρὸς τῆς πολεως οἱ ὑπαίτιον εἴη Κύρῳ φίλον γενέσθαι, « Ξεν., μήπως λογισθῇ (τοῦ γένη) ἔγκλημα. (καὶ δοτ.) » Ὑπαίτιον εἶναι τινι, « αὐτ., ὑπεύθυνος, ὑπόλογος.

Ὑπαι-φοινίσσω, Μ. ίξω., Π. ἀντὶ Ὑποφοινίσσω.

Ὑπ-αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ὑποκάτωθέν τινος μετέωρον.

Ὑπ-ακμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμήν μου. » Δᾷδες ὑπακμάζουσαι τῷ πυρί, « Σθ.

Ὑπακοή (ἡ), τὸ ὑπακούειν, ὑποταγή, εὐπείθεια.

Ὑπάκοισον, Ὑπακοίσω, Δ. ἀντὶ Ὑπάκουσον, Ὑπακούσω.

Ὑπ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, Ἐπακολουθῶ.

Ὑπακοός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπήκοος.

Ὑπάκουσις, εως (ἡ), = Ὑπακοή, τὸ ὑπακούειν.

Ὑπακουστέον, θετ. τοῦ

Ὑπ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπιμ. ἀμέσως, ἐξ ἑτοίμου)· (συνκδχ.) δείχνω ὅτι ἤκουσα, (δηλ.) ἀποκρίνομαι (κυρ. ὅταν κρούῃ τις τὴν θύραν)· ἔρχομαι ὅταν μὲ κράζουν· (ἐν γέν.) κάμνω προθύμως ὅ,τι μὲ λέγει τις, ἀκολουθῶ τὰς αἰτήσεις ἢ συμβουλὰς ἢ προστάγάς του, ἔχω ὑπακοήν (εὐπείθειαν), ὑποτάσσομαι· (μτμ. ἐπὶ πραγμ.) ἀποβαίνω κατὰ τὴν θέλησίν τινος· (τρπρσ. καὶ κατὰ μτχ. παρὰ Γρμτ.) ἐννοοῦμαι ἔξωθεν. » Ποιμένα ποιμὴν ἡπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει, « Ὀδ. Κ., ἀποκρίνεται. » Τρὶς μὲν Ἴλαν ἄῦσε, τρὶς δ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνά, « Θκρ. » Κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι ὅστις εἴη, « Ξεν. » Ἦλθον ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Καταλαβὼν δὲ αὐτὸν οὐκ ἔνδον ὄντα, ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν ἡμῖν, μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη. « Δμ, » Κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακούσαι, « Γρμ. » Ἦδε πώποτε καλέσαντός σου οὐκ ἦλθον; ἀλλ' ὑπακούων, σχολῇ ὑπήκουσας, « Ξεν. » Ἐς λόγους πρυσεκαλέσατο αὐτούς, οἱ δὲ ἀσπαστῶς ὑπήκουσαν, « Ἡρ. (καὶ γεν.) « Δαρείου τοῦ βασιλέως οὐδαμᾶ ὑπήκουσαν, « αὐτ., δὲν ἔγιναν ὑπήκοοί του. » Οἱ δὲ, καλούντων αὐτῶν, οὐχ ὑπήκουον, « Ξεν. » Οὐ πάντας ἐξ ἑτοίμου εὑρίσκω ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας ταύτης, « αὐτ. » Εἴτις τούτων (τῶν τρόπων) μηδενὸς ὑπακούοι, « αὐτ. (καὶ συχνάτ. δοτ.) » Καὶ ὁμως ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν, « αὐτ. » Οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, « αὐτ. (καὶ μτνμ. » Ῥᾴστά τε αὐτῷ τὰ πράγματα ὑπακούσεσθαι προσδοκήσας, « Ἡρωδ. (καὶ καταχρ.) » Δενδρέων γυμνὸς κῆπος, ὀξείαις ὑπακουόμενος αὐγαῖς ἠλίου, « Πίνδ. εἶνε πάντοτε ἐκτεθειμένος εἰς. (χ. αἴτ. ἑλλ.) » Ἐκάλεσα αὐτὸν πρὸς ἐμὲ, ὁ δὲ μάλα τοῦτο γε εὐτάκτως ὑπήκουσε, « Ξεν.

Ὕπακρος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἄκρος (ἐντελής).

Ὑπακτέον, θετ. τοῦ Ὑπάγω.

Ὑπακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπάγειν, (κυρ. ἰατρ.) κινητικός » Κοιλίας—, « Ἰατρ.

Ὑπ-αλεάζω, Μ. άσω. Ζεσταίνω ὀλίγον (μετρίως) ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπάλειμμα (τὸ), = Ὑπάλειπτον.

Ὑπάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς » Ὑπάλειπτον (ἔνν. μύρον ἢ φάρμακον), « τὸ ὑπαλειφόμενον, ἀλοιφή.

Ὑπαλειπτρίς, ίδος (ἡ). (μήλη) καὶ

Ὑπάλειπτρον (τὸ), ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ὑπάλειψιν, (παβλ.) Σπάθη (β).

Ὑπ-αλείφω, Μ. αλείψω. Χρίω (Ἀλείφω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως. » Μέλανος ὑπογραφὴ, ὄφρύν τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα, « Γρ. (συνήθ. μσ.) » Ὑπαλειφόμενος τοὺς ὀφθαλμούς, « Ξεν., βάφων τὰ βλεφαροτούγουρά του (καὶ πθ.) » Ὀφθαλμοὺς ὑπαληλιμμένους, « αὐτ.

Ὑπάλειψις, έως (ἡ), τὸ ὑπαλείφειν ἢ ὑπαλείφεσθαι.

Ὑπ-αλεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ὑποχωρῶν ἀποφεύγω, γλυτόνω, ὑπεκφεύγω, (ὕθε καὶ) Ὑπαλύσκω.

Ὑπαλλαγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπαλλάσσω, ἀλλαξιὰ ἑνὸς ἀντ' ἄλλου, ἀνταλλαγή· (Γρμτ.) σχῆμα λόγου, ἐναλλαγὴ ὁμοιέδια τῶν τύπων δύο λέξεων.

Ὑπάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑπαλλαγῆς, τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον εἰς ἀνταλλαγήν (εἰς τύπον) ἄλλου· συνάλλαγμα· ἐνέχυρον (ζ).

Ὑπαλλακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὑπαλλαγήν.

Ὑπ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι μετ' ἄλλου, ἀντικαθιστῶ, ἀνταλλάσσω.

Ὑπάλληλος (ὁ, ἡ), [ὑπὸ, ἀλλήλων]. εἷς πρὸς (μὲ) τὸν ἄλλον, ἐναλλὸς γινόμενος ἢ εὑρισκόμενος, ἀμοιβαῖος, ἀλληλοδιάδοχος.

Ὑπάλυξις, εως (ἡ), Π. ἀποφυγή, [ἐκ τοῦ Ὑπ-αλύσκω, Μ. ύξω, Π. ὑποχωρῶν ἀποφεύγω, γλυτόνω, ὑπεκφεύγω. (μὲ αἴτ.) » Κῦμα (» Χρεῖος, » Θάνατον κτλ.) —, « Ὅμ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Θηρευταὶ λαγὼς ἥρευν, καὶ καρχαροδοντε κύνε πρὸ, ἑἷμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἑἷμενοι ὑπαλύξαι, « Ἡσ.

Ὑπ-αμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κόπτω (θερίζω) ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἢ ἐκ τοῦ προγείρου.

Ὑπαμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὀλίγον, γίνομαι -

Ὑπαμβλύς, εῖα, ύ. Ὀλίγον τι ἀμβλύς.

Ὑπ-αμείβω, Μ. αμείψω, = Ὑπαλλάσσω (ζ). || (κυρ. μσ.) » Πόντον—, « Ὅπ., μεταβαίνω ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, ζῶ (ὡς ἀμφίβιος) πότε εἰς τὴν ξ. ἢ πότε εἰς τὴν θ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπσμμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὕφαμμος.
§Ὑπάμουσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἄμουσος (ἀφιλόκαλος).
§Ὑπάμπελος (ὁ, ἡ). κατάφυτος (ὅλος σχεδὸν) ὑπὸ ἀμπέλων, ἀμπελόφυτος.
Ὑπ.αμπέχω, Μ. αμφέξω. Κρύπτω τι ὑποκάτωθεν φορέματος, σκεπάζω, περικαλύπτω.
Ὑπ.αμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω. Ἐνδύω, σκεπάζω, συγκαλύπτω.
Ὑπ.αν.αβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀναβάλλω ὀλονὲν (ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν).
Ὑπ.αν.αβλέπω, Μ. βλέψω. Ἀρχίζω ὑπωσοῦν ἢ κατ' ὀλίγον νὰ ἀναβλέπω, ἀναλαμβάνω βαθμηδὸν τὴν ὅρασίν μου.
Ὑπ.αν.αγινώσκω, Μ. αναγνώσομαι (ἀόρ. Ὑπανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω πρὸς ἀκρόασίν τινος.
Ὑπαναγνώστης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ ὑπαναγινώσκειν, διαβαστής.
Ὑπ.αν.άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ὑπανήγαγον κτλ.). Φεύγω ὀπίσω (Ἀποσύρω) μὲ τρόπον, (ἑλλ. ἢ μσ.) ἀναχωρῶ κρυφίως.
§Ὑπαναδίπλωσις, εως (ἡ), = Ἐπαναδίπλωσις.
Ὑπ.αν.αδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπανέδυν κτλ.). Ξετρυπόνω ἀποκάτω· (συνηθ. μτφορ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ξεγλιστρῶ ἐπιτηδείως.
Ὑπ.αν.αθλίβω, Μ. θλίψω. Κάμνω νὰ τιναχθῇ τι ἐπάνω θλίβοντάς το.
Ὑπ.αν.αινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι (Κινῶ τοὺς πόδας μου) κατ' ὀλίγον πρὸς φυγήν, ὑπαναχωρῶ, (παρβλ. Ὑποκινέω).
†Ὑπ.αν.αλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Εἶμαι σκυμμένος (Γέρνω) ὑποκάτω, ὑποκύπτω.
Ὑπ.αν.αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Ὑπανήλωσα ἢ Ὑπανάλωσα κτλ.). Φθείρω (Ἀναλίσκω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δαπανῶ ἀνεπαισθήτως.
Ὑπ.αν.αμέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω ἀκολουθῶν τὴν φωνὴν τινος, συμψάλλω (εἰς χαμηλότερον τόνον).
Ὑπ.αν.απλήμπλημι, Μ. αναπλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω ἢ Ξαναγεμίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Ὑπ.αν.απλήθω, Μ. πλήσω, Π. ἀντὶ Ὑπαναπίμπλημι.
Ὑπ.αν.άπτω, Μ. άψω, = Ὑφάπτω.
Ὑπ.αν.αρύω-ῶ, Μ. ύσω. Ἀνασκάπτω ἐπιπολαίως διὰ τοῦ ἀρότρου.
Ὑπανάστασις, εως (ἡ), τὸ ὑπανίστασθαι, πρωσήκωμα εἰς τιμήν τινος.
Ὑπαναστατέον, θετ. τοῦ Ὑπανίστημι.
Ὑπ.αν.αστρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω.
Ὑπ.αν.τέλλω, Μ. τελῶ (ἀόρ. Ὑπανέτειλα κτλ.). Ἀναβίβομαι (Ἀναβρύω) ἀπὸ κάτω.
§Ὑπ.αν.τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀνατρέφω κατ' ὀλίγον· (μτνμ.) ὑποτρέφω.
†Ὑπ.αν.τροπιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, ἀναποδογυρίζω.
Ὑπ.αν.φλίγω, Μ. φλέξω. Ἐξάπτω βαθμηδόν.
Ὑπ.αν.φύομαι, Μ. φυήσομαι (ἀόρ. Ὑπανέφυην κτλ.). Φυτρόνω κατ' ὀλίγον.
Ὑπ.αν.χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀποσύρομαι.
Ὑπαναχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἀναχώρησις (ὀπισθοδρόμησις).
Ὑπανδρος (ἡ). (γυνὴ) ἡ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός, ὑπανδρευμένη. «Ἀγωγὴ—,« Διόδ., ἡ τῆς ὑπάνδρου.
Ὑπανειμένως [ὑπανίημι], ἐπίρ. (μτχ.). Ὀλίγον τι ἀτόνως (ἀνειμένως), ὄχι μὲ τόσην ἐπίτασιν.
Ὑπ.ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνεμίζω ὀλίγον (σιγανά).
Ὑπ.αν.ερπύζω, Μ. ύσω. Ἀναβαίνω ἕρπων (Ἀναρριχῶμαι) κρυφίως.
Ὑπ.αν.έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ὑπανέσχον ᾧ.). Κρατῶ τι ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω. ||. (ἀμτβτ.) = Ὑπανατέλλω.
Ὑπ.ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ὀλίγον, (μτνμ.) ἀρχίζω νὰ λαμβάνω ἀνθηρόν τι χρῶμα (νὰ κοκκινίζω).
Ὑπανθηρός, ά, όν. Ὀλίγον τι ἀνθηρὸς (κυρ. ᾗ μτνμ.).
Ὑπ.ανιάω-ῶ, Μ. άσω. Λυπῶ (ᾗ πθ. Λυποῦμαι) ὀλίγον.
Ὑπ.αν.ίημι, Μ. αν.ήσω (ἀόρ. Ὑπανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω ὀλίγον.
Ὑπ.αν.ίστημι, Μ. αν.αστήσω (ἀόρ. Ὑπανέστησα ᾗ δ'. Ὑπανέστην κτλ.). Σηκόνω (καὶ συχνότ. μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω πρὸς τιμήν τινος, προσηκόνομαι (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) «Καθήμενον ὑπαναστῆναι τὸν νεώτερον τῷ πριαυβυτέρῳ πανταχοῦ νομίζεται,« Ξεν. (ᾗ γεν.) «Τῶν θάκων ποῖς πρεσβυτέρους ὑπανίστασθαι προσιοῦσιν, « Ἀρχφ. «Ἕδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ,« Ξεν. 2) σηκόνομαι (καὶ ἀναχωρῶ) μὲ τρόπον. «Πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, ἡ παρεὼν μὴ πίνε, « Θγν. 3) (μὲ δοτ.) τινάζομαι (πετηοῦμαι) ἔξαφνα ἔμπροσθέν τινος. « Πορευομένω δὲ αὐτῷ, ὑπανίστανται λαγὼς,« Ξεν.
Ὑπ.ανισχω, = Ὑπανέχω.
Ὑπ.ανοίγνυμι ᾗ
Ὑπ.ανοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Ὑπ.ανέῳξα ἢ Ὑπήνοιξα κτλ.). Ἀνοίγω κρυφίως (μὲ τρόπον). « Γράμματα—,« Δμ.
Ὑπ.αντάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ (ὀρθότ.) ήσομαι. Ἐβγαίνω ἔμπροσθέν (Ὑπάγω πρὸς ἀπάντησίν) τινος, προϋπαντῶ· ἀντικρούω· (συνκδχ.) ἀντιτάττομαι. (μὲ δοτ.) «Ὅτι μοι ὑπάντασεν ἵππι,« Πίνδ.
Ὑπάντησις, εως (ἡ), τὸ ὑπαντᾶν, ἀντίκρυσμα, προϋπάντησις· (συνκδχ.) ἀντίστασις, ἐναντίωσις.
Ὑπ.αντιάζω (άω-ῶ), Μ. άσω, = Ὑπαντάω.
Ὑπ.αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ κάτωθεν ἀνασύρω ἀπὸ τοῦ βάθους· (συνκδχ.) σηκόνω κύματα.
Ὑπάντλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κάτωθεν ἢ ἀπὸ τοῦ βάθους ἄντλησις, (συγχ. τῷ Ἐπάντλησις).
Ὑπ.άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ὑπαντάω.
Ὕπαντρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἢ κείμενος ὑπὸ τὸ ἄντρον (σπήλαιον), σκαμμένος ἢ κτισμένος εἰς εἶδος σπηλαίου. « Πέτρα (« Οἶκος)—,« Αἰ.
†Ὑπ.ανύω, Μ. ύσω. Ἐκτελῶ προθύμως (ἐν τῷ ἅμα), ὑπηρετῶ.
Ὑπαξόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ ἄξονος (τῆς ἁμάξης). « Σύριγξ —, « Καλλ.
Ὑπαπαίδευτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀπαίδευτος (ἀμαθής, ἀπολίτευτος).
Ὑπ.απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπειλῶ κρυφίως, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ φοβερίζω.
Ὑπ.άπ.ειμι, Μ. ειμι (μτχ. Ὑπαπήειν κτλ.) ᾗ
Ὑπ.απ.έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπαπῆλθον κτλ.). Ἀναχωρῶ μὲ τρόπον (κρυφίως).
Ὑπ.απ.οκινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Κινοῦμαι πρὸς φυγὴν) ἀγάλι-ἀγάλια, ἀποσύρομαι, παρασκερίζω, (παρβλ. Ὑπανακινέω).
Ὑπ.απ.οκρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποκρύπτω.
Ὑπ.απ.οτρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπαπέδραμον κτλ.). Ἀναχωρῶ (Ἐπιστρέφω ὅθεν ἦλθον) τρέχων.
Ὑπ.απ.οψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβων ἀφογγίζω (Ἀποσφογγίζω) ὀλίγον.
Ὑπ.άπτω, Μ. άψω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφάπτω.
Ὕπαρ (τὸ), (Ἄκλ.). ὀπτασία τὴν ὁπ. βλέπει τις (ὄχι κοιμώμενος ἄλλ') ἔξυπνος, πρᾶγμα ὑπαρκτὸν (ὄχι ὄνειρον), (πάντοτε ἀντιθ. πρὸς τὸ Ὄναρ). «Οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη, « Ὀδ. Γ. « Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ, « Πίνδ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίρ.) «Ὕπαρ τε καὶ ὄναρ, « Αἰ., (κοιν.) εἰς τὸν ὕπνον του καὶ εἰς τὸν ξύπνον του.
Ὑπ.αράσσω (ττω), Μ. άξω. Σείω ἢ Κτυπῶ μὲ κρότον ὑποκάτωθεν. « Τῆς γῆς τοῖς τῶν ἵππων ποσὶν ὑπαραττομένης,« Σῶ.
Ὑπαργῆεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑπόλευκος.
Ὑπάργιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἀργιλώδης.
Ὕπαργμα (τὸ), (Φλσφ.) ὑπόστασις. 2) (εἰς τὸ πλθ.) ὑπάρχοντα, περιουσία. 3) (ἐνίοτε) = Ὕπαρξις (ἡ).
Ὑπαργύρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὑπ.αργυρεύω, Μ. εύσω. Ζητῶ κρυφίως (νὰ δανεισθῶ) ἀργύριον. 2) (μσ.) εἶμαι ὑπόχρεως (κατάχρεως).
Ὑπάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (περιέχων) ἄργυρον. « Λόφος—, « Ξεν., ὁ ἔχων μεταλλεῖον ἀργύρου. 2) ὁ ζυγιζόμενος (ἀγοραζόμενος) μὲ ἄργυρον. « Φωνὴ —, « Πίνδ., ἡ ἀργυρώνητος, (Γαλλ.) venale. ||. (οὐσ.) Ὑπάργυρον (τὸ), τὸ κινάμωμον (διότι ἐπωλεῖτο ὅσον ἐζύγιζεν εἰς ἄργυρον).
§Ὑπ.αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπ(Ἐπ)αριθμέω, (ὕθεν
Ὑπαριθμησις, εως (ἡ), = Ἀπ(Ἐπ)αρίθμησις.
Ὑπαρκτικός, ή, όν. Ὁ σημαίνων Ὕπαρξιν.
Ὑπάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἄρκτον κείμενος, προσάρκτιος, πρόσβορος.
Ὑπαρκτός, ή, όν. Ὁ ὑπάρχων (ὑφιστάμενος πραγματικῶς), ὄχι ἀνύπαρκτος.
Ὕπαρνος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀμνὰς) ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) ἀρνόν.
Ὕπαρξις, εως (ἡ), τὸ ὑπάρχειν, τὸ εἶναι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) (μτμν.) τὰ ὑπάρχοντα, ἡ περιουσία.

Ὑπ-αρόω-ῶ, Μ. αρώσω. Ὀργόνω ἔπειτα (ἀφ' οὗ σπείρω).

Ὑπ-αρπάζω, Μ. άξω ἢ άσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφαρπάζω.

Ὑπ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαρτῶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, Συνδέω, Συναρτάω.

Ὑπαρχή (ἡ). ἡ πρώτη ἀρχή. » Ἐξ ὑπαρχῆς, « Ἀρστ., Ηλ., ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐκ νέου, ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐκ τῶν προτέρων, (Λτν.) a priori.

Ὑπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου ἢ ἡ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦσα ἐπαρχία, (καθὼς λέγουν τώρα εἰς τὴν Ἑλλ.) Ὑποδιοίκησις.

Ὕπαρχος (ὁ, ἡ). ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν (ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν) ἄλλου, ὑπήκοος· ὑπάλληλος. » Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός, « Σοφ. » Καρχηδονίους καὶ Καρχηδονίων ὑπάρχους, ὅσοι τοῖς αὐτοῖς νόμοις χρῶνται, καὶ ὅσαι πόλεις καὶ ἔθνη τούτων ὑπήκοα, καὶ τοὺς συμμάχους, « Πλβ. ||. (οὐσ.) διοικητὴς δευτερεύων (ὑπαγόμενος εἰς ἄλλον ἀνώτερον), τοποτηρητὴς ἐπάρχου (τοπάρχου κτλ.), ὑποδιοικητής· ἀντιστράτηγος, (Γαλλ.) lieutenant général, (Λτν.) legatus. » Καταστήσας δὲ (ὁ Δαρεῖος) Ἀρταφέρνεα ἀδελφὸν ἑωυτοῦ ὁμοπάτριον, ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων, « Ἡρ.

Ὑπ-άρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος, δίδω πρῶτος αἰτίαν ἢ τὸ παράδειγμα. (μὲ γεν.) » Πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, « Θκ. » Οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι, « Ἀνδκ. » Ὑπάρχειν ἔχθρας (βίας, ἀδικίας κτλ.), « Δμ., Πλ., Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Τὸν δὲ εἶδα πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. (καὶ πρὸς μτχ. τελ.) » Ἐμὲ ὑπῆρξαν ἄδικα ποιοῦντες, « αὐτ. » Ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, « Ξεν. » Ἐὰν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ, « αὐτ. (καὶ ὡς βοηθ.) » Ἡ μήτηρ ὑπῆρξε τῷ Κύρῳ φιλοῦσα αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Ἀρτ., « αὐτ., τὸν ἠγάπα ἐξ ἀρχῆς, ἔφθασε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. (καὶ ἑλλ.) » Δώροισιν ἀμείψεσθαι ᾗ ξενίῃ· ἢ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ (ἐνν. εὖ ποιήσαι), « Ὀδ. Ω. » Ἀμυνομένους, οὐχ ὑπάρχοντας, « Πλ. (καὶ μσ. πρὸς ἀπαρ. μτγν.) » Γράφειν ὑπηρξάμην, « Γαλ. (καὶ ἑλλ.) » Πρῶτος ὑπάρξασθαι φαίνεται, « αὐτ. (ᾗ κατὰ μτχ.) » Ἥρως ὑπαρχομένου, « Αἰλ., ὅ,τι ἄρχιζε. (καὶ πθ.) » Εἰ χρὴ σταθμώσασθαι τοῖσι ὑπαργμένοισι ἐξ ἐκείνων, « Ἡρ. » Τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων, « Δμ., (ὄθ.

2) (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εἶμαι, (κυρ.) ἔφθασα (ἀπ' ἀρχῆς) νὰ ᾦμαι, (διότι, κατὰ τὸν Σδ. » Τὸ ὑπάρχειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, προεῖναι, φθάνειν, «)· (μὲ δοτ.) ἀνήκω εἴς τινα· (ἐπὶ πραγμ.) συμβαίνω· εἶνε δυνατὸν ἢ ἐνδεχόμενον ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· (μὲ αἰτ. προθετ.) συντελῶ· (ἐν γέν.) ὑφίσταμαι, (κοιν.) ὑπάρχω. » Ἔνθ'.. ἀγέλα ταύρων ὑπῆρχε, « Πίνδ. » Ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα, « Δμ., ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γένῃ ἐκ μέρους σας, ἔγινε. » Πολλὰ κοινὰ ὑπάρχει, « Ἀρστ. (καὶ δοτ.) » Τὰ μέγιστα σοὶ ὑπάρχει, « Αξ., ἔχεις. (ἢ γεν. ἑλλ.) » Καὶ παιδείας δεῖν φημὶ τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, « Ξεν. » Ἐπεὶ ὡπλίσθη, ἐφάνη καλλίστος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης, « Ξεν. (καὶ πρὸς μεχ.) » Ὑπῆρχον κεκτημένοι, « Δμ. » Οὔκουν ὑπάρχειν τόν δε κατθανόντα χρή; « Εὐρ., δὲν ἔπρεπε νὰ ᾖνε ἤδη φονευμένος. (καὶ ἀντιστρφ.) » Ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτούς, « Ἰσκρ. » Κρησφύγετόν τι σφίσιν ὑπάρχον εἶναι, « Ἡρ., νὰ ἔχουν. (ἢ ἀπαρ.) » Ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν οὐχ ὑπῆρξε, « Θκ. (καὶ δοτ.) » Ἐμοὶ ὑπῆρξε φοιτᾷν, « Δμ. » Οὐδὲ γενέσθαι τὸ παράπαν ὑπῆρξεν αὐτοῖς, « Ἰσκρ. » Ὡς ὑπάρχον μοι ταῦτ' ἀκοῦσαι, « Πλάτ., ὡς ἂν νὰ ἠμποροῦσα. » Εἰ γὰρ νῆσον οἰκοῦντες ἦσαν, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς κακῶς ποιεῖν, πάσχειν δὲ μηδέν, « Ξεν., ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των, ἠμποροῦσαν. » Ὥστε μέν τοι ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι, « Θκ. (καὶ χωρὶς ἀπαρ.) » Οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, πλὴν κτλ., « Βασ., δὲν ἐκέρδισε (κατώρθωσε) τίποτε ἄλλο παρά. (ᾗ αἰτ. προθ.) » Πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, « Ξεν., συντελεῖ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, τοῖα φέρω, « Θκρ., ὅ,τι δύναμαι. » Διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε (ἐκ τῶν ὑπαρχόντων), « Θκ., Ξεν., καθὼς τὸ ἐπιτρέπει ὁ καιρός, ἐκ τῶν ἐνόντων. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἡ ὑπαρχουσα πενία (δόξα), « Δμ., Θκ. » Τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τούτους ἀπώσασθαι, « Δμ. » Τούτου ὑπάρχοντος (ἢ) » Τούτων ὑπαρχόντων, « Πλάτ., τούτου δοθέντος. (καὶ ἐπιρ.) » Καλῶς ὑπάρχον, « Θκ., ὅταν ᾖνε καλαὶ (δεξιαὶ) αἱ περιστάσεις. (ὄθ. ἀντὶ ἁπλ. οὐσ.) » Ὑπάρχοντα, « τὰ προσόντα τινὶ (φυσικὰ ἢ ἐπίκτητα) ἀγαθὰ, τὰ κτήματα, ἡ περιουσία. » Τῶν ὑπαρχόντων ἀμελεῖν, « Πλ. » Πωλήσω σου τὰ ὑπάρχοντα, « Γρφ. » Τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα οἰκείως ἔχει, « Μ. Αὐτ. 3 εἶμαι (ἄρχω, διοικῶ ὡς) ὕπαρχος, ἐξουσιάζω· (μτνμ.) ἐπικρατῶ, ὑπερέχω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) » Ἐν παντὶ γὰρ χωρίῳ, καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν, « Θκ. » Ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον, « Ἀρστ., ὑπερέχει.

Ὑπ-αρωματίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Μυρίζω) ὀλίγον ὡς ἂν ἄρωμα, ἔχω ἐλαφράν τινα γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἀρώματος.

Ὑπ-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλίγον ἀσθενὴς ἢ φιλάσθενος.

Ὑπασπίδιος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ (ὑπὸ) τὴν ἀσπίδα. ||. (συνήθ. τὸ πλθ. οὐδ.) Ὑπασπίδια, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπὸ τὴν ἀσπίδα. » Ὑπασπίδια προποδίζων, « Ὅμ., προχωρῶν ὑπασπίδιος.

Ὑπ-ασπίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Φέρω τὴν ἀσπίδα (Εἶμαι ἢ Πολεμῶ ὡς ὑπασπιστής) τινος.

Ὑπασπιστήρ, Π. ἀντὶ-

Ὑπασπιστής, οῦ (ὁ). (ἐπίθ.) ὁ σκεπασμένος (ἁρματωμένος) μὲ ἀσπίδα, πολεμιστής, ὁπλοφόρος, ἀσπιδοφόρος. » Ὄχλος —, « Αἰσχλ., πλῆθος ὁπλιτῶν (πεζικοῦ).

2) (συνήθ. οὐσ.) ὁ κρατῶν (εἰς τὸν πόλεμον) τὴν ἀσπίδα τινός, δορυφόρος (παραστάτης, σωματοφύλαξ) στρατηγοῦ κτλ., (Γαλλ.) valet d'armes. » Ξενοφῶντα δὲ ὁ ὑπασπιστὴς, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέλιπεν. Ἀρκὰς δέ τις προσέδραμεν αὐτῷ ὁπλίτης, καὶ πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος ἀπεχώρει, « Ξεν.

Ὕπαστρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα (ὑπὸ τὸν οὐρανὸν) κείμενος. » Ὕπαστρον μὴχαρ ὁρίζομαι γάμου φυγᾷ, « Αἰσχλ., τῆς ἀπὸ τὸν γάμον φυγῆς μου ὅριον βάλλω ὅσην ἔκτασιν τῆς γῆς βλέπουν τὰ ἄστρα (ὅλην τὴν ὑφήλιον). 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἄστρων.

Ὑπασωδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀσώδης (ναυτιώδης).

Ὑπατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου, ἐκ τοῦ

Ὑπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὕπατος.

Ὑπάτη (ἡ), ἴδε Ὕπατος.

Ὑπατηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπατική. » Ἀάβδος —, « Ἐπγρ.

Ὑπατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπατείαν ἢ τὸν ὕπατον· ὁ χρηματίσας ὕπατος.

Ὑπάτιος, α, ον, = Ὑπατικός.

Ὑπ-ατμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ὑποκάτωθέν τινος ἀτμὸν, ἀχνίζω.

Ὑπατμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄχνισμα.

† Ὑπατμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ὑπατμισμός.

Ὑπάτοπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἄτοπος (παράλογος, ἀνάρμοστος).

Ὕπατος [ὑπέρ], η, ον, = Ὑπέρτατος, ἀνώτατος· (ἐν γεν.) ἀκρότατος. » Ζεὺς θεῶν ὕπατος, « Ὅμ. » Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν, ὑπατός τε διὰ τοῦτο ὠνόμασται, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, « Ἀρστ. » Ὑπάτη πυρὰ, « Ἰλ., τὸ ὑψηλότερον τῆς πυρᾶς μέρος, ἢ κορυφή. (ᾗ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Κεθυμῶν ἐξ ὑπάτων, « Ἀπλλν. » Ἐξ ὑπάτοιο στήθεος, « αὐτ., ἀπὸ τοῦ βάθους, (ὄθ. κοιν. ἁπάτος, ὁ πυθμήν). ||. (οὐσ.) Ὕπατος (ἐνν. ἄρχων), « ὁ τῶν Ῥωμ. Consul. » Ὅ, μεθερμηνευόμενον, συμβούλους ἢ προβούλους δύναται δηλοῦν· ὕπατοι δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τε ἄρχουσι, καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι, « Δ. Ἁλ. » Ὑπάτη (ἐνν. χορδὴ), « Μουσ., ἡ ἀνωτάτη καὶ (ὡς πρὸς τὸν φθόγγον) βαρυφωνοτέρα τοῦ τριχόρδου.

Ὑπ-αττικίζω, Μ. ίσω. Τρόπον τινὰ (Ὡς ἂν νὰ) ἀττικίζω, φιλοτιμοῦμαι τάχα νὰ φανῶ ἀττικιστής.

Ὑπαττικός, ἡ, όν. Ὀλίγον τι (Τρόπον τινὰ, Ἐξ ἡμισείας) Ἀττικός.

Ὑπάτυφος (ὁ, ἡ). ὁπωσοῦν ἄτυφος (χωρὶς οἴησιν).

Ὑπ-αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον τι· ἀρχίζω νὰ φέγγω· (κοιν.) γλυκοχαράζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπαυγής, έος καὶ
Ὕπαυγος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ τὰς αὐγάς (ἐκτεθειμένος εἰς τὸ φῶς).
Ὑπ·αυθαδίζομαι, Μ ίσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὀλίγον τι αὐθάδης, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νὰ) αὐθαδιάζω.
Ὑπ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συνοδεύω (Ἰταλ. Ἀκκομπανιάρω) μὲ τὸν αὐλὸν τραγῳδιστήν.
Ὕπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω) τῆς αὐλῆς, ὑπωρόφιος. » Σκηνῆς—,« Σοφ., ὑπὸ σκηνήν, ἀπρόϊτος.
Ὑπαυστηρός, ά, όν. Ὀλίγον τι αὐςηρός.
Ὑπαυχένιος, α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένα. ‖ (οὐσ.) Ὑπαυχένιον (τὸ), προσκέφαλον, προσκεφαλάκι.
Ὑπαύχενον (τὸ), Π. τὸ ὑποκάτω τοῦ αὐχένος. » Ὀρνίθειον—,« Ἀρ.
Ὑπαυχμήεις, εσσα, εν, Π. ὀλίγον τι ξηρὸς (αὐχμηρὸς), ὑπόξηρος.
Ὑπ·αφ·ίστημι, Μ. απο.στήσω (ἀόρ. Ὑπαπέστησα καὶ β'. Ὑπαπέστην κτλ.). Μακρύνω (καὶ συνηθέστ. Μακρύνομαι, Ἀναχωρῶ) μὲ τρόπον, ἀποσύρομαι (ἀπομακρύνομαι) ἀγάλι-ἀγάλια.
Ὑπ·αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ὀλίγον, ἀρχινῶ νὰ ἀφρίζω.
Ὕπαφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀφρώδης (ἀφρισμένος). (Π.) » Ὄμμα ὕπαφρον,« Εὐρ., δακρυσμένον, (κοιν.) βουρκωμένον.
Ὑπάφρων, ονος (ὁ, ἡ), (εὔρ. μόνον τὸ συγκρ. Ὑπαφρονέστερος). ὀλίγον τι μωρὸς (ἀνόητος).
Ὑπάφωνος (ὁ, ἡ), σχεδὸν ἄφωνος.
Ὑπαχλύνθη, Π. ἀντὶ Ὑπηχλύνθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ (ἀχρ.) Ὑπαχλύω, σκοτίζω (καὶ πθ. σκοτίζομαι) ὀλίγον, καταχνιάζω.
§Ὕπεας, ατος (τὸ), Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄπεας.
Ὑπέασι, Ἰων. ἀντὶ Ὕπεισι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὕπειμι, Μ. έσομαι.
Ὑπέβραχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ (ἀχρ.) Ὑποβράχω, κάμνω κρότον (τρίζω κτλ.) ὑποκάτωθεν.
Ὑπέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπ' ἐγγύην (ἐγγύησιν) δοθεὶς ἢ εὑρισκόμενος, ἀσφαλισμένος, ἐνυπόθηκος· (μὲ δοτ.) ὑπεύθυνος, (Γαλλ.) responsable. » Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν—,« Εὐρ. » Ὑπεγγύους πλὴν θανάτου,« Ἡρ., ὑποκειμένους εἰς κάθε ἄλλην ποινὴν ἐκτὸς θ.
Ὑπεγγύως, ἐπίρ. Ὑπ' ἐγγύην, μὲ ἐγγύησιν, » Ὑ. δεδανεισμένα,« Λξ.
Ὑπ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐξυπνῶ (Διεγείρω) κατ' ὀλίγον.
Ὑπ·εγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐγκλίνω (Γέρνω ἢ Ἐνδίδω) ὀλίγον.
Ὑπ·εγ·χέω. Μ. χεύσω. Κερνῶ ἀπ' ὀλίγον -ὀλίγον.
Ὑπέδδεισαν, Π. ἀντὶ Ὑπέδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ὑποδείδω.
Ὑπέδειξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑποδείκνυμι.
Ὑπέδεκτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπεδέδεκτο ἢ Ὑπεδέκετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. β'. τοῦ Ὑποδέχομαι.
Ὑπεδύσετο, Π. ἀντὶ Ὑπέδυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὑποδύομαι.
Ὑπέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑποτίθημι.

†Ὑπειδόμενος, η, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπιδόμενος.
Ὑπεικάθω (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Ὑπείκω.
Ὑπεικτέον, θετ. τοῦ Ὑπείκω.
Ὑπεικτικός, ή, όν. Ὁ εὐκόλως ὑπείκων (ἐνδίδων).
Ὑπ·είκω, Μ. είξω. Τραβηοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι· (συκδχ.) παραχωρῶ τὸν τόπον ἢ τὰ πρωτεῖα εἴς τινα, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ὑπακούω, ὑποτάσσομαι· (μὲ δοτ. πρσ. καὶ γεν. ἢ αἰτ. πράγμ.) » Τῷ δ' ἕδρας, ἐπιόντι, πατὴρ ὑπόειξεν,« Ὀδ. Π. » Τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, ὁδῶν, καὶ θάκων, καὶ λόγων ὑπείκειν,« Ξεν. » Νηῶν δ' ὑπόεικον,« Ἰλ. Π. » Οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι;« Ὀδ. Μ. » Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί,« Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐλλ.) » Ὑπόειξε χεῖρας ἐμάς,« Ἰλ. Ο., ἀπέφυγε. (καὶ ἀπαρ.) » Καὶ δ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξαιμι πολεμίζειν,« Ἀπλλν., θ' ἀποφύγω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Χάλκειος περ ἐών, ὑπόειξε δαμῆναι,« αὐτ., (κατ' ἀντιμέρ. ἀντὶ) Ἐδαμάσθη ὑπείξας.
Ὑπ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπίλλω, τυλίζω (κουλουριάζω, [καὶ πθ. ἢ μσ.] κουλουριάζομαι) ὑποκάτω, ζαρόνω, τρυπόνω, ὑποδύομαι.
Ὑπείλημμαι, πθ. καὶ
Ὑπείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.
Ὑπ·ειλίσσω (ττω), Μ. ίξω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφειλίσσω, τυλίζω ὑποκάτωθεν.
Ὕπ·ειμι, Μ. έσομαι (ἀόρ. Ὑπῆν κτλ.). Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) ὑποκάτω εἰς· (συνκδχ.) εἶμαι κρυμμένος μέσα εἰς, ἐνυπάρχω· (ἐνίοτε) μένω ὡς περίσσευμα, ὑπολείπομαι, (παρβλ.) Περίειμι· (ἐν γέν.) εἶμαι, Ὑπάρχω. (μὲ δοτ.) » Φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ,« Ἰλ. Ι. » Πολλῇσι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν,« Ἰλ. Ν. » Μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν,« Ἡσ. (καὶ παραλλ.) » Οὐχ ὕπεςιν οἰκήματα ὑπὸ γῆν,« Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ διαρπασθέντα χρήματα ὑπῆν τοῖς στρατιώταις,« Θκ. » Τούτοισι βίος ἀρκέων ὑπῆν, καὶ πρὸς τούτῳ ῥώμη σώματος,« Ἡρ. » Δῆμος ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις· βασιλεὺς δ' ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,« Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Πᾶσιν ἀνθρώποις ζῶσιν ὕπεςι πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος,« Δμ., ὑπόκεινται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὅλοι εἰς τὸν φθ. » Τὸ τιμωρησόμενον οὐχ ὑπέσται,« Λξ., δὲν θέλει μείνῃ (εἶναι) ποῖος νά.
Ὕπ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπῄειν κτλ.), = Ὑπέρχομαι, εἰσχωρῶ κρυφίως, ὑφέρπω, ὑπεισδύομαι. » Τοὺς δὲ ὑπῄει δέος, μή κτλ.,« Παυσ. 2) (ἐνίοτε) Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, (Ἡρ. Δ', 120).
Ὑπεῖναι, Ἰων. ἀντὶ Ὑφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφίημι.
Ὕπειξις, εως (ἡ), τὸ ὑπείκειν, ἔνδοσις, ὑποχώρησις· ὑποταγή, εὐπείθεια.
Ὑπειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπαγορεύω.
Ὑπείρ, Π. ἀντὶ Ὑπέρ.
Ὑπειράλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπεράλιος.

†Ὑπειρεσίη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπ' εἰρεσίῃ.
Ὑπειρ·έχω, Μ. έξω, Π. ἀντὶ Ὑπερέχω.
Ὑπείροπλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπέροπλος.
Ὑπείροχος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπέροχος.
Ὑπ·είρω, Μ. ὑπ·έρσω. Συνδέω ὑποκάτωθεν, ὑποσυνάπτω.
Ὑπείσας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ Ὑπείσας, ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ Ὑφίημι ἢ τοῦ Ὑφέζω. » Κτείνει μιν, ἄνδρας οἱ ὑπείσας,« Ἡρ., Γαλλ. ayant apposté.
Ὑπ·εισ·δύω (δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεισέδυν κτλ.). Χώνομαι κρυφίως ὑποκάτω, ἐμβαίνω μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), εἰσχωρῶ ἐπιτηδείως, παρεισδύομαι.
Ὑπ·είσ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπεισῄειν κτλ.), = Ὑπεισέρχομαι (τοῦ ὀπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).
†Ὑπεισέλευσις, εως (ἡ). εἰσχώρησις, παρείσδυσις. (κυρ. Νμ.) »Κληρονομίας—,« Ῥωμ., ἢ ἐκ πλαγίων συμμέθεξις, (Γαλλ.) addition d'hérédité, [ἐκ τοῦ
Ὑπ·εισ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως (μὲ τρόπον, ἀποκάτω, χωρὶς νὰ μ' ἐνοιώσουν), παρεισδύομαι. » Ὑπεισέρχεταί με δέος—,« Γργ., ἀρχίζει νὰ (ὡς ἂν νὰ) μὲ κυριεύῃ φόβος.
Ὑπ·εισ·ρέω, Μ. ρυήσομαι. Χώνομαι (καὶ μτνμ. Χώνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ ἀνεπαισθήτως, ὑπεισδύομαι.
Ὑπὲκ ἢ (πρὸ φων.) Ὑπὲξ, Π. ἀντὶ Ὑπὸ ἐκ, ὑποκάτωθεν, πρὸς τὰ ἔξω ἢ μακράν. » Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδός,« Θκρ., (ἄλλ. γρφ. ὀρθότ. διῃρ. Ὑπ' ἐκ).
Ὑπ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέβην κτλ.). Ἐκβαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον), ὑπεξέρχομαι.
Ὑπ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπεξέβαλον κτλ.). Ἐβγάλλω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).
Ὑπ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι, = Ὑποδέχομαι ἢ 2) = Ἀπεκδέχομαι.
Ὑπ·εκ·διδράσκω, Μ. δράσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέδραν κτλ.). Ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως καὶ φεύγω, ὑπεκφεύγω, (μὲ αἰτ. ἐλλ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ξεγλυτόνω.
Ὑπέκδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὑπ·εκ·δύω (δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέδυν κτλ.). Τρυπόνων ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ξεγλιςρῶ· (μὲ αἰτ.) ὑπεκφεύγω.
Ὑπ·εκ·δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ὑπεξέδυσα κτλ.). Ὑδύνω (Ἐκδύνω, Ξεγυμνόνω) κρυφίως.
Ὑπέκθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπεκτίθημι. 2) (Γλσ.) ἀντὶ Ὑπόθεσις.
Ὑπ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Ὑπεκτρέπω.
Ὑπ·εκ·καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω (Ξεπαστρεύω) ἀπὸ κάτω.
Ὑπ·εκ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ὑπεξέκηα κτλ.). Ἀνάπτω ἀπὸ κάτω ἢ κρυφίως· (μτφορ.) ἐξάπτω (ἐρεθίζω) ἐκ πλαγίου.
Ὑπ·εκ·καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω ἀπὸ κάτω ἢ ὀλίγον ἢ κρυφίως, ἀνακαλύπτω μὲ τρόπον.
Ὑπέκκαυμα (τὸ). (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) προσάναμμα, ἐμπύρευμα· (μτφορ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀφορμὴ πρὸς ἐρεθισμόν. »Ἔρωτος—, « Ξεν.

Ὑπεκκαύστης, ου (ὁ) καὶ Ὑπεκκαύστρια (ἡ), ὁ ἀνάπτων (ὑπεκκαίων) τὸ πῦρ (κυρ. τῆς θυσίας).

Ὑπ·έκ·κειμαι, Μ. κεῖσομαι. Κεῖμαι εἰς μέρος τι εἰς τὸ ὀπ. προϋπεξετέθην δι' ἀσφάλειαν. » Οὐκ εἰδότες, ἵνα προεξέκειτο ἡ Ἑλένη, « Ἡρ. » Ἡ Σαλαμὶς, ἐς τὴν ἡμῖν ὑπέκκειται τέκνα τε καὶ γυναῖκες, « αὐτ., (παρβλ. Ὑπεκτίθημι).

Ὑπ·εκ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) σκάπτων ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως.

Ὑπ·εκ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Ἐβγάζω καὶ ᾽παίρνω τι ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), ὑποκλέπτω.

Ὑπ·εκ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνων (Γέρνων, Παραμερίζων) ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω.

Ὑπ·εκ·κομίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω (Κουβαλῶ) κρυφίως ἔξω· (μσ.) μετακομίζω ἀπὸ φόβον ἄλλου τὰ πράγματά μου ἵνα τὰ ἀσφαλίσω.

Ὑπ·εκ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀδειάζω (ἐν εἴδει περιττώματος) ἀπὸ κάτω.

Ὑπ·εκ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ὑπεξέβαλον κτλ.). ᾽Παίρνω τι κρυφίως ἢ τὸ ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην.

Ὑπ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Λύνω ὑποκάτωθεν· (συχνότ. μτνμ.) ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω ὀλίγον.

Ὑπ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (Ἀφίνω νὰ ἔβγῃ) τι κρυφίως ἔξω.

Ὑπ·εκ·περάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Διαπεράω.

Ὑπ·εκ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω· (μὲ δατ.) διεγείρομαι εἰς τὴν ψυχήν τινος, (Ἀριστοφ. Β', ς').

Ὑπ·εκ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω κρυφίως, ὑπεκδιδράσκω διὰ θαλάσσης.

Ὑπ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσομαι. Ἐκπνέω (Ἐξατμίζομαι, Ξεθυμαίνω) κατ' ὀλίγον.

Ὑπ·εκ·πονέω-ῶ, Μ ήσω. Ἐκτελῶ (Ἐξεργάζομαι) ὑπὸ τὰς διαταγὰς τινος ἐπίπονόν τι ἔργον.

Ὑπ·εκ·προθέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω ἐμπρὸς, προχωρῶ (μὲ αἰτ. προλαμβάνω) τρέχων. » Πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, « Ἰλ. Ι.

Ὑπεκπρόθυρον, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Ὑπεκ·προθρώσκω, πηδῶ κάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω ἢ ἐμπρός.

Ὑπ·εκ·προλύω, Μ. λύσω, Π. λύνω (κυρ. τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ ἁμάξι (τὰ ξεζεύγω) καὶ τὰ ξαπολύω νὰ βοσκήσουν.

Ὑπ·εκ·προ·ρέω, Μ. ρυήσομαι, Π. ἀναβρύων (κάτωθεν) προχωρῶ ῥέων.

Ὑπ·εκ·προ·τάμνω, Μ. τεμῶ, Π. ἀντὶ Ὑπεκπροτέμνω, διασχίζων τὸ πέλαγος προχωρῶ ᾗ ἐβγαίνω.

Ὑπ·εκ·προ·φεύγω, Μ. φεύξομαι, Π. φεύγων γλυτόνω, διαφεύγω μόλις ᾗ μετὰ βίας. » Κῦμα (« Νεῦσον, » Χαρυβδὶν) —, « Ὅμ., Ἡσ.

Ὑπ·εκ·προ·χέομαι, Π. χύνομαι (πετηνοῦμαι) μὲ ὁρμὴν ὑποκάτωθέν τινος ἔξω.

Ὑπέκπυρος (ὁ, ἡ), Π. ἀρτίως (πρὸ ὀλίγου) πυρωμένος, ἔκπυρος, διάπυρος.

Ὑπ·εκ·ρέω, Μ. ρυήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξερύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον· (μτφρ.) φθείρομαι ἀνεπαισθήτως· (μτνμ. μὲ γεν.) ἀναχωρῶ κρυφίως, ὑπεκφεύγω. » Ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς, « Πλ.

Ὑπ·εκ·ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω κρυφίως, κρημνίζω ὑποσκάπτων.

Ὑπ·εκ·ρίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω κατ' ὀλίγον ἔξω, ἐκβάλλω.

Ὑπ·εκ·ρύομαι, Μ. ρύσομαι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Γλυτόνω τινὰ μὲ τρόπον ἀπό.

Ὑπ·εκ·σώζω, Μ. σώσω, = τῷ προηγ.

Ὑπ·εκ·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑπ·εκ·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω, Π. ἀντὶ Ἐκτελῶ.

Ὑπ·εκ·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (ᾗ μτνμ. Φθείρω) βαθμηδὸν ᾗ ἀνεπαισθήτως.

Ὑπ·εκ·τίθημι, Μ. εκ·θήσω. Ἐβγάλλω κρυφίως ᾗ ἀποθέτω τι (συνήθ. δὲ μσ. τὰ πράγματά μου) εἰς ἀσφαλὲς μέρος. » Ἀθηναῖοι δὲ, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἱ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπῆλθον, διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας ᾗ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευήν, « Θκ. (ᾗ πθ.) » Ὑπεκτεθέμενοι γὰρ ἔξω χώρης οἱ παῖδες αὐτέων ἦλωσαν, « Ἡρ., (παρβλ. Ὑπέκκειμαι).

Ὑπ·εκ·τρέπω, Μ. τρέψω. (μὲ γεν. ἐν δ'.) Γυρίζω τι μὲ τρόπον πρὸς ἄλλο μέρος· (μσ. πρὸς αἰτ.) στρέφομαι ἀλλοῦ (παραμερίζω) ἵν' ἀποφύγω.

Ὑπ·εκ·τρέχω, Μ. εκ·δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως· (κυρ. μτφρ. μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ὑπεκφεύγω. » Ἦν τὸ παρεὸν ὑπεκδράμωσιν, « Ἡρ.

Ὑπεκτροφὴ (ἡ). ἡ κατ' ὀλίγον ἐκτροφή, ἀνατροφή.

Ὑπ·εκ·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Ἐβγαίνω ὀλίγον εἰς τὸ φανερὸν, φαίνομαι ἀμυδρῶς πως, ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι.

Ὑπ·εκ·φέρω, Μ. εξ·οίσω (ἀόρ. Ὑπεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω (Παραμερίζω) ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον. » Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος, « Ἰλ. Θ. (καὶ γεν. ἐκ δ') » Ἐὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ. κατὰ τμσ.) » Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, « Ἰλ. Ο. 2) (σμτθτ. ἢ ἑλλ.) προλαμβάνω ἀναχωρῶν, εἶμαι ἐμπρός. » Ἔβλωκεν ὑπεκφέροντας ἡμέρης ὁδῷ, « Ἡρ., προέχοντας.

Ὑπ·εκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγων γλυτόνω (μόλις καὶ μετὰ βίας), ἐκφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον. » Οἷος ὑπέκφυγε νηῦς, « Ὀδ. Ψ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, « Ὅμ.

Ὑπ·εκ·φυγγάνω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεκφεύγω.

Ὑπ·εκ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπεξέχεα κτλ.). Χύνω (καὶ μσ. Χύνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ἔξω.

Ὑπ·εκ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναγωρῶ κατ' ὀλίγον. ἀποσύρομαι· (ἰατρ.) ἐβγάζω ἢ ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω ὡς περίττωμα, Διαχωρῶ, ὑπεκκρίνομαι.

Ὑπεκχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἐκχώρησις (ὑποχώρησις)· (κυρ. ἰατρ.) κένωσις τῆς κοιλίας κάτωθεν, Διαχώρησις.

Ὑπεκχωρητικὸς, ἡ, ον. Ὁ συντελῶν πρὸς ὑπεκχώρησιν, κινητικὸς, διαχωρητικός.

Ὑπέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπέλαιον (τὸ). ὑποστάθμη (καταπάτι) ἐλαίου, μούργα.

Ὑπ·ελαύνω, Μ. ελάσω ἢ ελῶ. Διώχνω (κυρ. ἐνν. ἵππον ἢ ἅρμα) ἐμπρὸς, προχωρῶ ἢ πλησιάζω ἵππος ἢ μὲ ὄχημα, (κοιν.) κτυπῶ ᾽μπροστά. » Ὑπελάσας ὡς συναντῆσαι, « Αξ., προελάσας πλαγίως.

Ὑπέλαφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἐλαφρὸς, ἐλαφρούτσικος.

Ὑπ·ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἐλαφρόνω (Ἀνακουφίζω) ὀλίγον.

Ὑπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπέρχομαι.

Ὑπελήφθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπελθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπέρχομαι.

Ὑπελύσαο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπελύσω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ὑπολύω.

Ὑπ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάλλω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (κρυφίως), παρενείρω.

†Ὑπέμβρυον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπ' ἔμβρυον.

Ὑπ·εμβρυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ὑπό, ἔμβρυον], ἐγγαστρόνω.

Ὑπεμνήμυκε, Π. (κατὰ παρένθ. τοῦ ν) ἀντὶ Ὑπεμήμυκε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ὑπημύω.

Ὑπ·εμ·πίμπρημι, Μ. εμ·πρήσω, = Ὑπεκκαίω.

Ὑπ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω) ἀμυδρῶς πως, δίδω μὲ τρόπον νὰ ἐννοήσουν, ὑπαινίττομαι.

Ὑπ·εναντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι ἢ ωθήσομαι. Ἐναντιόνομαι ὀλίγον ἢ κρυφίως, (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι, εἶμαι-

Ὑπεναντίος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων (καὶ μτνμ. ἐναντιούμενος) εἰς τινα· (ὡς οὐσ.) ἐχθρὸς, ἀντίπαλος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐναντίος. » Τὸ ὑπεναντίον τούτου πέφυκε, « Ἡρ. » Στράτευμα δεινότατον τοῖς ὑπεναντίοις, « Ξεν. ||. (τὸ οὐσ.) Ὑπεναντίον, ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπεναντίως. » Ἵπποι μὲν ὑπεναντίον ἀλλήλοισι χρέμισαν, « Ἡσ.

Ὑπεναντιότης (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τι ὑπεναντίον ἄλλου, ἀντίθεσις, ἐναντιότης.

Ὑπεναντίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδει ἀφορμὴν πρὸς ὑπεναντίωσιν, (ἐν γέν.)= Ὑπεναντίωσις.

Ὑπεναντίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ εἰς θέσιν ἀντίθετον (ὑπεναντίαν).

Ὑπεναντίωσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεναντιοῦσθαι, ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ὑπ·εν·δίδωμι, Μ. εν·δώσω. Ἐνδίδω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ ἐνδίδω (νὰ ὑποχωρῶ).

Ὑπένδυθεν, ἐπίρ. Π. = Ἔνδοθεν.

Ὑπένδυμα (τὸ) καὶ

Ὑπενδύτης, ου (ὁ). τὸ ὑποκάτωθεν (τοῦ ἐπενδύτου) φορούμενον ἔνδυμα, ὑποκάμισον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπενεγκεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποφέρω.

Ὑπένερθε καὶ (πρὸ φων.) -θεν, ἐπίρ. Π. ὑποκάτωθεν, (μὲ γεν.) κάτω ἢ παρακάτω ἀπό. « Ποδῶν (» Χίος)—, « Ὅμ.

Ὑπ·εν·νοέω-ῶ, Μ. νοήσω. Ἔχω τι κρυφίως κατὰ νοῦν, ὑπονοῶ.

Ὑπ·εξ·άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ὑπεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω τι ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, Ὑπεκφέρω, Ὑπεκθέτω, Ὑπεκσώζω κτλ. « Ἵνα παῖδάς τε καὶ γυναῖκας ὑπεξαγάγωνται ἐκ τῆς Ἀττικῆς, « Ἡρ. (καὶ γεν. τῆς προθ.) « Ἡμεῖς πέρ γιν ὑπ' ἐκ θανάτοιο ἀγάγωμεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ ἐπ.ρ.) « Ἀλλά σε δαίμων οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι, « Ὀδ. Σ. (καὶ μτνμ.) « Ὑπεξάγειν ἑαυτὸν (ἐνν. τοῦ βίου), « Μ. Ἀντ., ἀποθνήσκειν αὐτοχειρί. (καὶ ἐλλ.) « Ὑπεξάγειν, ὑπιόντας, « Ἡρ., « Ὑπαναχωρεῖν ἢ (κατὰ τὴν μτφρ. τοῦ Κ. Ῥαδινοῦ) ἀποπλανᾶν τῆς ὁδοῦ.

Ὑπεξαγωγή (ἡ), τὸ ὑπεξάγειν ἢ ὑπεξάγεσθαι, ἡ κάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ἐξαγωγή.

Ὑπεξαίρεσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεξαιρεῖν ἢ ὑπεξαιρεῖσθαι, ἡ κατ' ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον (ἀνεπαισθήτως) γινομένη ἐξαίρεσις. « Ὅρος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν, ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, « Ἐπίκουρ. « Μεθ' ὑπεξαιρέσεως, « Λξ., κατ' ὀλίγον.

Ὑπ·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. ἥσω (ἀόρ. Ὑπεξεῖλον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ παίρνω τι ὑποκάτωθεν (καὶ συνκδχ. μὲ τρόπον, κρυφίως, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην ἢ ἀπὸ τὴν σειράν, ἐξαιρῶ· (ὡς ἐπὶ τὰ πλ. μσ.) « Ὅταν τούτους ὑπεξαιρῶνται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται; « Ξεν. (καὶ πθ.) « Οὐδὲν ὑπολείπεται, τουτέων ὑπεξαραιρημένων, « Ἡρ., (συγχ. τῷ

Ὑπ·εξ·αίρω, Μ. ἀρῶ (ἀόρ. Ὑπεξῆρα κδχ.). Σηκόνω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον καὶ παίρνω, σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην.

Ὑπ·εξ·ακρίζω, Μ. ἰσω, Π. ἐβγάζω (καὶ ἐλλ. ἐβγαίνω, φθάνω ἀναβαίνων) εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφὴν) βουνοῦ.

Ὑπεξ·αλεύομαι (εὔχρ. κυρ. μονον ὁ ἀόρ. Ὑπεξαλέασθαι) καὶ

Ὑπ·εξ·αλύσκω, Μ. αλύξω, Π. ἐκφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον, ὑπεκφεύγω.

Ὑπ·εξ·αν·αβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέβην κτλ.), Π. ἐκβαίνω (παραμερίζω) ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον. « Ὑπεξαναβὰς ποδὶ σκιῷ, « Θκρ., τραβήξας ὀλίγον ὀπίσω τὸ ἀριστερόν του πόδι.

Ὑπ·εξ·αν·άγω καὶ (μσ.) -άγομαι, Μ. ἄξω, -ομαι (ἀόρ. Ὑπεξανήγαγον κτλ.). Σηκόνομαι καὶ ἐκπλέω κρυφίως ἀπὸ τὸν λιμένα.

Ὑπ·εξ·αν·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέδυν κτλ.), Π. ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω (διὰ μιᾶς) ἐπάνω, ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης, ἀναδύομαι ἐξαίφνης· (μτνμ.) « Ὑπεξανέδυ κεφαλῇ, « Θκρ., ὑπεξέφυγε τὴν πληγὴν παρμερίσας τὴν κεφαλὴν (ἀνακύψας).

Ὑπ·εξ·αν·ίσταμαι, Μ. ἀναστήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέστην κτλ.), = Ὑπανίσταμαι, προσηκάνομαι καὶ παραμερίζω (κάμνω τόπον).

Ὑπ·εξ·αντλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀδειάζω (κυρ. τὸ νερὸν ὅ,που ἐμβῆκεν εἰς τὸ πλοῖον).

Ὑπ·εξ·άπτω, Μ. ἅψω. Ἀνάπτω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, ὑπεκκαίω.

Ὑπ·εξ·αρύω, Μ. αρύσω, Π. ἀδειάζω (ἐξαντλῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (πθ. ἢ μσ.) ὑπερέω, ὑπεκχέομαι.

Ὑπ·εξ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπεξιὼν ᾖ.), = Ὑπεξέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ὑπεξείρυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ὑπερα. ἢ ἀόρ. ά. τοῦ

Ὑπ·εξ·ειρύω, Μ. ὑσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεξερύω.

Ὑπ·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Προχωρῶ ἢ Ὑπαναχωρῶ (κυρ.) ἐφιππος ἢ μὲ ὄχημα, (κοιν.) κτυπῶ ἐμπρός.

Ὑπεξέλευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεξέρχεσθαι, ἡ κρυφίως γινομένη ἔξοδος (ἐξέλευσις).

2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεξέλευσις, ἐκδίκησις, τιμωρία.

Ὑπεξελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπεξέρχομαι.

Ὑπ·εξ·ερεύγω (-ομαι) καὶ Ὑπ·εξ·ερυγγάνω, Μ. ερεύξομαι, Π. ἔερνω κατ' ὀλίγον καὶ ἀλλεπαλλήλως.

Ὑπ·εξ·ερύω, Μ. ὑσω. Τραβῶν ἐβγάζω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, (Γαλλ.) soustraire· (μσ. μὲ γεν.) = Ὑπεκρύομαι.

Ὑπ·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξῆλθον κτλ.). Ἐξέρχομαι ὑποκάτω ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν). « Ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, « Πλ. 2) (ἰδιαιτ. ἐπὶ πολεμ.) ἐβγαίνω μὲ ὀλίγους ἑκάστοτε ἀνθρώπους ἢ πρὸς ὀλίγον καιρὸν κατά τινος. « Ὑπεξιόντες ᾖ μαχόμενοι ὀλίγοι πρὸς πολλούς, « Ἡρ. « Ὑπεξιόντες εἰς τὰ στενώπορα ἐμάχοντο, « αὐτ.

Ὑπεξεσάωσα, Π. ἀντὶ Ὑπεξέσωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑπεκσώζω.

Ὑπ·εξ·ίχω (ἀόρ. Ὑπεξέσχον ᾖ πλέον οὗ). Ἀναχωρῶ (Ἀπομακρύνομαι) κρυφίως, ἐκδιδράσκω. « Ὑπεξέσχε ἐκ τῆς Χίου (ἐς Θεσσαλίην), « Ἡρ.

Ὑπεξηγητικός, ἡ, όν. Τρόπον τινὰ ἐξηγητικός. « Τὸ ὑπεξηγητικὸν, « Βύζ., ἢ ἐπεξήγησις, τὸ σχόλιον.

Ὑπεξήϊσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὑπέξειμι.

Ὑπ·εξ·ίστημι, Μ. εκ·στήσω. (ἀόρ. Ὑπεξέστην κτλ.). Ἐβγάλλω τινὰ μὲ τρόπον ἀπὸ τὴν θέσιν του, παραφέρω, παρασύρω· (συνκδχ.) ἀνατρέπω· (μτφρ.) ἀναιρῶ. 2) (συνήθ. μσ.) δίδω τόπον, παραμερῶ· (μὲ αἰτ.) παραμερίζων ὑποφεύγω, ὑπεκκλίνω (« Ἐπιφερόμενον τὸν λίγαν—, « Πλάτ.)· (μὲ δοτ.) ὑποχωρῶ (« Τῷ λοιδοροῦντι—, « Πλ.)· (μὲ γεν.) παραχωρῶ, παραιτοῦμαι. « Τῆς ἀρχῆς—, « Ἡρ. 3) ἐνίοτε) σηκόνομαι ἐξαφνα (ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤμουν κρυμμένος), ἐβγαίνω ἔμπροσθέν τινος, (παρβλ.) Ὑπανίσταμαι (3).

Ὑπεξιὼν, οῦσα, όν. μτχ. τοῦ Ὑπέξειμι.

Ὑπέξοδος (ἡ), (κυρ. ἰατρ.) = Ὑπεκχώρησις.

Ὑπεξούσιος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν (καὶ Νμ. κηδεμονίαν) ἄλλου, μὴ αὐτεξούσιος.

†Ὑπεξουσιότης (ἡ), (νλγ.) τὸ νὰ ᾖ τις ὑπεξούσιος.

†Ὑπεπιμερὴς, ές καὶ

†Ὑπεπιμόριος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ἀριθμὸς ἐλάττων ἄλλου κατά τι μόριον, (π. χ. ὁ 2 εἶνε ὑπεπιμερὴς τοῦ 3 κατὰ τριτημόριον), (παρβλ.) Ἐπιμόριος καὶ

†Ὑπεπιτέταρτος (-επίτριτος), ου (ὁ, ἡ), (ἀριθμ.) ἐλάττων (ὑπεπιμερὴς) κατὰ τὸ τεταρτημόριον (τὸ τριτημόριον) τοῦ ὅλου.

Ὑπέρ, προθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) (ἐν γέν.) τὸ Ἐπάνωθεν, ἐπάνω ἀπὸ (ἢ ἐπὶ στάσ.) « Σκῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, « Ὅμ. « Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βάλε δουρὶ, « αὐτ. « Τὰ Παρθένιον οὔρος τὰ ὑπὲρ Τεγέης, « Ἡρ. « Οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων, « Θκ.,= Οἱ ὑπεράκριοι. « Ὑπὲρ γῆς, « Θρρ. (ἢ ἐπὶ κινήσ.) « Ἔγχεϊ δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη, « Ὅμ. « (Λέκτες) πεξοὶς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, « Ἰλ. Ο. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) ὑπεράσπισιν ἢ τὸ Οὕ ἕνεκα. « Τεῖχος ἐτεύξαντο νεῶν ὕπερ, « Ὅμ. « Θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως, « Ξεν. « Ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, « Δμ. « Σωτῆρι, γῶν ὑπὲρ ὑμῶν, « αὐτ. « Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, « Γρφ.—3) (ἐν γέν.) σ'τ'ον, (ἢ τελ.) « Ὑπὲρ τοῦ μηδένα ἀτιθάσευτον εἶναι, « Ξεν. « Ὑπὲρ τοῦ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, « Ἡσιόδ. (ἢ ποιητ. ἀντὶ τῆς Περί) « Ὑπὲρ αὐλῶν εἶπε σκώμμα, « Ἰλ. Ζ. « Δεδίναι ὑπὲρ τινος, « Λξ. « Θαρρεῖ ὑπὲρ ἐκείνων, « Ξεν. « Ὑπὲρ ὧν τάδε γέγραπται, « Πλ. (ὄθ. 4) σημαίν. « Ἀντὶ » ὑπὲρ τοκέων (ὑπὲρ σῆς αὐτοῦ κεφαλῆς), « Ὅμ. 5) τὸ Εἰς τύπον ἄλλου, (ἢ) ἀντιπροσθήκη (ἀντὶ τῆς Ἀντί). « Ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, « ἡμ. « Ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν εὐηργέτησεν, « Ἰσοκρ. « Κινδυνεύεται μᾶλλον τινὶ καὶ ἄλλῳ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τι προϊδεῖν, « Θκ., ἐν ἐλλείψει (ἐν ἀπουσίᾳ) οὗτου. « Ὑπὲρ τῶν ἀλῶν, « Λίλ. (Ν. Ἰς ζ', 42), ἀντὶ (εἰς τύπον) ἅλατος. ‖ (μετὰ αἰτ. δὲ 1) τὸ Ἐπάνωθεν, ἐπάνω ἀπὸ (συνκδχ.) ἐπέκεινα, μακρύτερα (ἐπίχρ.) ἀργήτερα, προτήτερα (ἐπὶ προστ.) περισσότερον, παρατάνω (ἐν γέν. ἐπὶ συγκρ.) πλειότερον. « Ὑπὲρ ὑμῶν ἦλθ' ἀκωκὴ ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν, « Ὅμ. « Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, « Παροιμ. « Ὑπὲρ τὰ Μηδικά, « Θκ. « Ὑπὲρ τὸ ἡμισυ, « Λξ. « Ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς. « Λκ. « Ὑπὲρ τὸ ἐγχεσίμενον ὕδωρ λέγειν, « αὐτ. « Λάμπειν ὑπὲρ χιόνα, « Λξ. « Ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν, « αὐτ. « Ὑπὲρ δύναμίν, « αὐτ. « Ὑπὲρ λόγον, « Ξεν., ἀνεκπορίστως. 2) τὸ Παρὰ καιρὸν ἢ Παρὰ λόγον, (ἐν γεν.) παρέκβασιν. « Ὑπὲρ μόρον, « Ὅμ., παρὰ τὸ πεπρωμένον. « Ὑπὲρ αἶσαν « αὐτ., παρὰ τὸ πρέπον. « Ὑπὲρ ὅρκια, « αὐτ., παρὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας ‖ (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ἐπάνωθεν, Ἐπέκεινα. « Ὑπεράκριος, Ὑπεράλλομαι. Ὑπερήμιους. 2) (συνηθ.) Ὑπεράσπισιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ τὸ οὗ ἕνεκα. » Ὑπέρμαχος, Ὑπερασπολογοῦμαι. 3) Πλεονασμόν, Ὑπεροχήν, ἡ, (ἀπλ.) Ἐπίτασιν. » Ὑπερήδομαι, Ὑπεράγαθος, Ὑπέργηρως, Ὑπερύψηλος κτλ. ‖ (παρὰ Π., Δ', χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων) » Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει, « Ἡσ., ἀντὶ ὑπερέχει· (Β', ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπίρ.). Γ. τίθεται κατ' ἀναστρ., δηλ. μετὰ τὸ οὐσ., ὅτε ἡ συνήθως βαρυτονεῖται) » Γουνὸς ὕπερ, « Ὅμ. » Τῶν ὕπερ, « αὐτ. » Κιόνων ὕπερ Ἡρακλέος, « Πίνδ.

Ὑπέρα (ἡ), [ὑπέρ], τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὀπ. κρατεῖται καὶ διευθύνεται ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου, (κοιν.) ἄπλη, (παρβλ. Ὑοῦς 4).

Ὑπερβέλτερος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀβέλτερος (εὐήθης).

Ὑπεράγαθος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν, ἀσυγκρίτως) ἀγαθός.

Ὑπεραγαθότης (ἡ). ὑπερβολικὴ (ἀσύγκριτος) ἀγαθότης.

Ὑπεραγάλλομαι, Μ. ἀγαλοῦμαι. Ἀγάλλομαι μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερχαίρω.

Ὑπεράγαμαι, Μ. ἀγάσομαι ἢ ἀγασθήσομαι. Ὑπερεπαινῶ, Ὑπερθαυμάζω.

Ὑπεράγαν, ἐπίρ. Ὑπερβαλλόντως.

Ὑπεραγανακτέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀγανακτῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπεραγαπάω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπεράγνωστος (ὁ, ἡ). ἀσυγκρίτως (καθ' ὑπερβολὴν) ἄγνωστος.

Ὑπεραγόντως [ὑπεράγω], ἐπίρ. (μτχ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ὑπερβαλλόντως.

Ὑπεραγορεύω, Μ. εὑσω. Ὁμιλῶ (Ἀγορεύω) ὑπέρ (πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος.

Ὑπεραγρυπνέω-ῶ, Μ. ἥσω. (μὲ γεν.) Ἀγρυπνῶ ὑπέρ (πρὸς φύλαξίν) τινος.

Ὑπεράγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Ὑπεράγαγον κτλ). Ὑπερτερῶ, Ὑπερέχω, Ὑπερβαίνω· (μὲ γεν.) » Ὑπεράγειν τινὲς ᾧ διαφέρειν, « Πλθ. (καὶ γ. πτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετχ. ἀντὶ εὐσ.) » Χῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει, « Ἀθ., ὑπερμεγέθη. » Κακοπάθεια ὑπεράγουσα, « Διόδ., ὑπερβολική.

Ὑπεραγωνιάω-ῶ, Μ. ἀσω. (μὲ γεν. ἢ μτγν. αἰτ.) Φοβοῦμαι (Ἀγωνιῶ, Καρδιακτυπῶ) ὑπέρ τινος.

Ὑπεραγωνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος, ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζομαι.

Ὑπεραείρω, Π. ἀντὶ Ὑπεραίρω.

Ὑπεραής, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὑπέρ, ἄημι], ὁ πνέων ἄνωθεν ἢ μὲ ὑπερβάλλουσαν ὁρμήν, σφοδρότατος, καταιγίζων. » Ἄελλαι—, « Ἰλ. Δ.

Ὑπεραθλέω-ῶ, Μ. ἥσω. Ἀθλῶ (Ἀγωνίζομαι ὡς ἀθλητὴς) ὑπέρ τινος. (μὲ γεν.) » Τῆς ἀληθείας—, « Ἐκκλησ.

Ὑπεραιδέομαι-οῦμαι, Μ. αἰδέσομαι (ἀόρ. Ὑπερῃδέσθην). Σέβομαι ἢ Ἐντρέπομαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπεραιμάω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἔχω ὑπερβολὴν (πληθώραν) αἵματος.

Ὑπεραίμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑπερβολικὴ αὔξησις αἵματος.

Ὑπεραινέτός, ἡ, όν. Καθ' ὑπερβολὴν αἰνετός (ἐπαινετός).

Ὑπεραίρω, Μ. ἀρῶ (ἀόρ. Ὑπῆρα κτλ.). Σηκόνω ὑπεράνω· ὑψόνω· (συχνότ. ἐλλ. μὲ αἰτ.) περνῶ ἐπάνω ἢ παραπάνω ἀπὸ, ὑπερβαίνω· (χ. πτ. τρπ.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (μσ. Γρφ.) ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι. » Τὸ Ὑπεραῖρον, « Πλθ., = Τὸ ὑπερβάλλον.

Ὑπεραίσιος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπέρ, αἶσα]. ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος.

Ὑπεραισχρὸς (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρὸς ἢ ἄσχημος.

Ὑπεραισχύνομαι, Μ. αισχυνθήσομαι. Ἐντρέπομαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπεραιωρέω-ῶ, Μ. ἥσω. Κρεμνῶ τι (ἢ πῦ. ἢ μσ. Κρέμαμαι, Στέκω μετέωρος, Ὑψοῦμαι) ἐπανωθέν τινος· (ναυτ. μὲ γεν.) παρουσιάζομαι μὲ τὸ πλοῖόν μου ἀντικρὺ (εἰς τὰ ἀνοικτὰ) τόπου τινός, (Γαλλ.) arriver a la hauteur de. » Τῆσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου, καὶ ἀνακωχεύσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς νῆας, ἀπέπλων ὀπίσω, « Ἡρ.

Ὑπεραιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπάνωθέν τινος αἰώρησις, ἢ κατάστασις πράγματος ὑπεραιωρημένου.

Ὑπερακμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον ἀκμαῖος (σφριγῶν, εὐτραφὴς), (ἐν γεν.) ὑπερέχω. 2) = Παρακμάζω.

Ὑπέρακμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του (παρακμάσας), (κοιν.) περασμένος. 2) (Γλσ.) ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος.

Ὑπερακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τὸ ἀκόντιον ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ ἢ μακρύτερον ἄλλου· (μτφρ. ἐν γεν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω. (μὲ αἰτ.) » Ἔστι μὲν τυφλὸς, κλέπτων δὲ, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν, « Ἀρχ.

† Ὑπερακροάω, Μ. ακούσομαι, Γλσ. Ἀκούω καθ' ὑπερβολὴν καλά.

Ὑπερακράτως, ἐπίρ. Καθ' ὑπερβολὴν ἀκράτως (ὑπερμέτρως).

Ὑπερακριβὴς, ές (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἀκριβής.

Ὑπερακρίζω, Μ. ίσω. Περνῶ ἐπάνωθέν (ὑπὲρ τὴν ἄκραν) τινος, ὑπερβαίνω ὑψηλόν τι μέρος· (ἐν γεν.) ὑψοῦμαι, ὑπερέχω. (μὲ αἰτ.) » Δυνάμενον ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ... τειχίζι ὑπερακρίζειν, « Ξεν. (ἢ γεν.) » Αἰθερίαν πέτραν, ἢ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει, « Εὐρ., ὑψοῦται ὑπεράνωθεν.

Ὑπεράκριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων. » Ὑπεράκρια (τὰ), αἱ ἀκρώρειαι, καὶ » Ὑπεράκριοι, « οἱ κάτοικοι αὐτῶν, οἱ ὀρεινοί.

Ὑπέρακρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ ἄκρον, ὑπερύψηλος.

Ὑπεράκρως, ἐπίρ. Ὑπὲρ τὸ ἄκρον, Ὑπερμέτρως.

Ὑπεραλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ ἢ Λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν. ἢ μτγν. αἰτ. ἑλλ.) λυποῦμαι διά. » Ἡμῶν ὑπεραλγῶ, οἵτινες κτλ., « Ἀρχ.

Ὑπεραλγὴς, ές (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ λυπημένος. » Κόλος —, « Σοφ., ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος.

Ὑπεράλιος (ὁ, ἡ), [ὑπὲρ, ἅλς]. ὁ κείμενος πλησίον (ἐπάνω) εἰς τὴν θάλασσαν, παράλιος.

Ὑπεραλκὴς, ές (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρὸς (ὀχυρὸς), ἀκαταμάχητος.

Ὑπεράλλομαι, Μ. ἀλεῦμαι (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Πηδῶ ἐπάνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος. ὑπερβαίνω πηδῶν.

Ὑπεράλλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ (ὑπερβαίνων) τοὺς ἄλλους.

Ὑπέραλμα (τὸ). Ἅλμα (πήδημα) ὑπεράνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος.

Ὑπεράλμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπεραλόμενος, μσ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπεράλλομαι.

Ὑπεράλπειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις (ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων) κείμενος, (Γαλλ.) transalpin.

Ὑπεράλτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπερήλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Ὑπεράλλομαι.

Ὑπεραμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφισβητῶ (Φιλονεικῶ) ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπεραναβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερανέβην κτλ.). Ἀναβαίνω ἐπάνω ἢ παραπάνω ἀπὸ, ὑπερβαίνω.

Ὑπεραναβλύζω, Μ. βλύσω. (μὲ γεν.) Ἀναβρύω (Ἀναβλύζω) ἐπάνωθεν τινος.

Ὑπεραναιδεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀναίδειαν.

Ὑπεραναίσχυντος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀναίσχυντος.

Ὑπερανάκειμαι, Μ. κείσομαι. Κάθημαι εἰς τὴν τραπέζαν (ἴδε Ἀνάκειμαι) παραπάνω ἀπὸ ἄλλον.

Ὑπερανατείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ἐπάνω (ὑψηλὰ) ἢ ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερανατέλλω, Μ. τελῶ. (μὲ γεν.) Ἀνατέλλω ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερανεστηκώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπερανίστημι.

Ὑπερανέχω, Μ. ξω (ἀόρ. Ὑπερανέσχον κτλ.). Ἔχω (Ὑψοῦμαι ἢ Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν τινος, ὑπέρκειμαι. » Τὴν ὑπερανέχουσαν θάλασσαν, « Στρβ.

Ὑπερανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω μὲ ὑπερβολήν· εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνθήσεώς μου.

Ὑπεράνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ ἄνθρωπον (ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν).

Ὑπερανίστασμαι, Μ. αναστήσομαι (ἀόρ. Ὑπερανεστην κτλ.). Σηκόνομαι (Ὑψοῦμαι) ὑπεράνω ἢ (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Ὑπερανίσχω, = Ὑπερανέχω.

Ὑπερανταλέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι =

Ὑπέρλαντλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίᾳ) τοῦ ὀπ. ὁ ἄντλος (τὸ νερὸν τῆς σεντίνας) δὲν προφθαίνει νὰ ἐξαντληθῇ (ἐπλημμύρισε)· (μτφρ.) πνιγμένος ἀπὸ πλῆθος κακῶν· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπερβολικὸς, ἀνυπόφερτος. » Ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου, « Δκ.

Ὑπεράνω, ἐπίρ. Ἐπάνω (Παραπάνω) ἀπό. » Ὑπεράνω γίνομαι, « Ξ., ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω, (Γαλλ.) prendre ou avoir le dessus.

Ὑπεράνωθεν, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Ἀπὸ πάνω, (μὲ γεν.) ἀπὸ πανω ἀπό. » Ὑπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, « Μυθ.

Ὑπεραπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ μὲ ὑπερβολήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπερ·απο·δίδωμι, Μ. απο·δώσω (ἀόρ. Ὑπεραπέδωκα κτλ.). Δίδω ἢ Ἀποδίδω τι ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀνταποδίδω.

Ὑπερ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεραπέθανον κτλ.). (μὲ γεν.) Ἀποθνήσκω ὑπὲρ (χάριν ἢ πρὸς σωτηρίαν) τινος.

Ὑπερ·απο·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. (μὲ γεν.) Ἀποκρίνομαι ὑπέρ τινος, ὑπεραπολογοῦμαι.

Ὑπερ·απ·όλλυμαι, Μ. ολοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεραπωλόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Χάνομαι ὑπὲρ (χάριν ἢ πρὸς σωτηρίαν) τινος, ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερ·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Ἀπολογοῦμαι ὑπέρ (ἀντὶ ἢ πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος.

†Ὑπεραπότισις, εως (ἡ), Γλσ. = Ὑπερέκτιτις.

†Ὑπεραποφαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔτι μᾶλλον (καθ' ὑπέρθεσιν) ἀποφαντικὸς (βεβαιωτικός), (συγχ. τῷ

Ὑπεραποφατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔτι μᾶλλον (καθ' ὑπέρθεσιν) ἀποφατικὸς (ἀρνητικός). » Ὑπεραποφατικὸν δέ ἐστιν, ἀποφατικὸν ἀποφατικοῦ, οἷον Οὐχὶ οὐχ ἡμέρα ἐστί· τίθησι δὲ τὸ ἡμέρα ἐστί, « Ἀρτ.

Ὑπερ·απο·χράω (συνήθ. ἀπρσ.) Ὑπεραποχρᾷ, Μ. χρήσει (ἀόρ. Ὑπεραπέχρησε). Εἶμαι πλειότερος τοῦ δέοντος (τοῦ ἀποχρῶντος), φθάνω ᾗ περισσεύω, (ὅθ.

Ὑπεραποχρώντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πλειότερον τοῦ ἀποχρῶντος (ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται), ὑπερεκπερισσοῦ.

Ὑπερ·αρέσκω, Μ. αρεσω. (μὲ δοτ.) Ἀρέσκω μὲ ὑπερβολὴν εἴς τινα.

Ὑπεράριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ (ὑπερβαίνων) τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, (Γαλλ.) surnuméraire. 2) ὁ ὑπερβαίνων πάντα ἀριθμὸν, ἀναρίθμητος, ὑπεράριθμος.

Ὑπερ·αρρωδέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεροῤῥωδέω.

Ὑπέραρσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεραίρειν ἢ ὑπεραίρεσθαι, ὑπερβίβασις, ὑπερύψωσις· (Γρφ.) ὑπεροχή.

†Ὑπεράρχιος (ὁ, ἡ), (θλγ.) ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς, ἄναρχος.

Ὑπερ·άρχω, Μ. άρξω. (Γρφ. μὲ δοτ.) Ἄρχω ἐπὶ (ὑπεράνω) τινος.

Ὑπερασθενὴς, έος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀσθενὴς (ἀδύνατος).

Ὑπερ·ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Ὑπέρασθμος (ὁ, ἡ), [ὑπὲρ, ἄσθμα], ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀνασάνῃ, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸ πολὺ ἀνάσασμα.

Ὑπερ·ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδέχομαι μὲ ἄκραν εὐχαρίστησίν (Ἀρέσκομαι μὲ ὑπερβολὴν εἴς) τι.

Ὑπερ·ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ὑπεραγαπῶ, ὑπερευχαριστοῦμαι εἴς τι.

Ὑπερ·ασπίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ σπντ. γεν.) Κρατῶ ἔμπροσθέν τινος (Σκεπάζω τινὰ μὲ) τὴν ἀσπίδα μου, προασπίζω· (συνήθ. μτνμ.) προστατεύω, διαυθεντεύω, (κοιν.) ὑπερασπίζομαι.

Ὑπερασπισμὸς (ὁ), τὸ ὑπερασπίζειν, προασπισμὸς, (συνήθ. μτνμ.) διαυθέντευσις, (κοιν.) ὑπεράσπισις.

Ὑπερασπιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ-

Ὑπερασπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑπερασπίζων (κυρ. καὶ μτνμ.) τινὰ, προασπιστὴς, ὑπερμαχος· (μτνμ.) διαυθεντευτὴς, προστάτης.

Ὑπερασπίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπερασπιστὴς, διαυθεντεύτρια.

Ὑπεράστειος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀστεῖος (κομψὸς, πνευματώδης, ἐπίχαρις).

Ὑπερ·αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω μὲ ὑπερβάλλουσαν λάμψιν, φεγγοβολῶ.

Ὑπερ·ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχημονῶ μὲ ὑπερβολὴν, φέρομαι παραπολὺ ἄσχημα (ἄτακτα).

Ὑπερατοπος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἄτοπος (παράλογος)

Ὑπερ·αττικίζω, Μ. ίσω. Ἀττικίζω μὲ ὑπερβολὴν (ὑπὲρ τὸ δέον, μὲ τρόπον πολλὰ ἐπιτετηδευμένον).

Ὑπεραττικισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ ὑπὲρ τὸ δέον (ὑπερβολικὸς) ἀττικισμος.

Ὑπεραττικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ὑπὲρ τὸ δέον (καθ' ὑπερβολὴν, ἐπιτετηδευμένως) Ἀττικός.

Ὑπερ·αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω (Λάμπω) μὲ ὑπερβολικὴν λάμψιν, εἶμαι-

Ὑπεραυγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρλαμπρος.

†Ὑπέραυγος (ὁ, ἡ), = Ὑπεραυγὴς· (ἰδιαιτ. ἀστρνμ.) ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς 15 μοιρῶν τοῦ ἡλίου.

Ὑπερ·αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπεραύξησις, εως (ἡ). ἡ ὑπὲρ τὸ δέον αὔξησις.

Ὑπερ·αύξω, Μ. αυξήσω, = Ὑπεραυξάνω.

Ὑπερ·αυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐχῶ (Καυχῶμαι) μὲ ὑπερβολὴν, [ἐκ τοῦ

Ὑπεραυχὴς, έος καὶ

Ὑπέραυχος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν αὐχῶν (καυχώμενος), μεγάλαυχος, ὑπερήφανος, (παρβλ.) Ὑπέρκομπος.

Ὑπεράφανος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ὑπερήφανος.

Ὑπερ·αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ὑπὲρ τὰ χείλη τοῦ ποτηρίου, ξεχειλίζω ἀπὸ ἀφρόν.

Ὑπεραχθὴς [ὑ. ἄχθος], εος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φορτωμένος.

Ὑπερ·άχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Λυποῦμαι (Κακοκαρδίζω ἢ [Π.] Ἐχθρεύομαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερβάθμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων τὸν βαθμὸν (τὸ κατώφλιον) τῆς θύρας. » Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν (ῥίπτειν, τείνειν), « φρσ. Παροιμ., ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια (τοῦ μετρίου), ἀτακτεῖν, αὐθαδιάζειν.

Ὑπερ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερέβην κτλ.). (σπν. καὶ μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ἀ. μτβτ.) ἀντὶ Ὑπερβιβάζω. » Ὑπερβησάτω τὴν κνήμην ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς, « Ξεν. 2) (συνήθ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ ἐπάνωθέν τινος πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. » Τεῖχος ὑπερβαίνειν, « Ἰλ. Μ. » Ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, « Ὀδ. Θ. » Ὑπερβάντες τὰ ὄρη ἥξομεν, « Ξεν. (καὶ ἑλλ. πρὸς αἰτ. προθ.) » Ὑπερβῆναι εἰς τὴν τῶν Θηβαίων, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ ποτ.) » Εἰμὴ ἐπ' ἐκκαίδεκα ἢ πεντεκαίδεκα πήχεας ἀναβῇ ὁ ποταμὸς, οὐκ ὑπερβαίνει ἐς τὴν χώρην, « Ἡρ. 3) περνῶ ἐπέκεινα (μακρύτερα, παραπάνω), ξαπερνῶ· (μτφορ.) ὑπερνικῶ· (μὲ γεν.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (ἐνίοτε) παρατρέχω· παρασιωπῶ. » Ὑπερβαίνων τοὺς προσεχέας, « Ἡρ. » Ἐνίοτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται, « Ἐπίκουρ. (καὶ γεν.) » Τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ὁ ἄνθρωπος, « Ἀρστ. 4) (μὲ αἰτ.) = Παραβαίνω, ἀθετῶ· (Π. χωρὶς πτ.) ἁμαρτάνω. » Νόμου—, « Ακ. » Ὅτε κέν τις ὑπερβαίῃ καὶ ἁμάρτῃ, « Ἰλ. Ζ. » Ποῖ παρέβην; « Πυθαγ. 5) Ι. (μὲ δοτ.) = Περιβαίνω, ὑπερασπίζω, (Ὀππ.).

Ὑπερ·βακχεύω, Μ. εύσω. Βακχεύω ὑπὲρ τὸ δέον· (μτβτ.) θέλων νὰ κάμω τι ἐνθουσιῶδες (ὑψηλὸν) τὸ διαφθείρω. » Τὰς ἐννοίας—, « Φλςρ.

Ὑπερβαλλόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὑπερβολὴν, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω τι ὑπεράνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος, περνῶ ῥίπτων (εἰς τὸ σημάδι), ξαπερνῶ· (μτνμ.) ὑπερνικῶ· (χ. πτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (ἐνίοτε) προσθέτω τιμὴν (εἰς δημοπρασίαν), ὑπερθεματίζω· (συνήθ.) εἶμαι ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος· (ἐπὶ ποτ. πλπ.) ξεχειλίζω· πλημμυρῶ· (μσ. τρπ.) παραβαίνω· (ἐν γεν.) = Ὑπερβαίνω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ὕῤῥιψε (τὸν δίσκον) χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα, « Ἰλ. Ψ. » Ὅτε μέλλοι ἄπρον ὑπερβαλέειν, « Ὀδ. Λ. » Ὑπερβάλλων τὰ ὄρη, « Ξεν. » Δουρὶ δ' ὑπερβάλλων Φυρῆα, « Ἰλ. Ψ. » Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ἀπλὴν, μήτ' ἀπολείπων, « Ἡσ. » Ὑπὸ ἀνέμων ὑπερβαλέειν Μαλέην οὐκ οἷοί τε γενέσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ. πρὸς αἰτ. προθ.) » Ὑπερβάλλουσιν εἰς τὴν πόλιν, « Ξεν. (καὶ μτφρ.) » Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέρον, « Θγν. » Ὑπερβάλλειν τὸν χρόνον (τὸν καιρὸν), « Ξεν. » Ἤλπισαν τὴν βασιλέως δύναμιν ὑπερβαλέεσθαι, « Ἡρ. » Ἢν ἡμέας ὑπερβάλησθε καὶ νικήσητε, « αὐτ. » Πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλείμεθα τοὺς πολεμίους, « Ξεν. » Ὑπερβαλλόμενοι τὰ δίκαια, « αὐτ. (ᾗ χωρὶς πτ.) » Οἱ λέβητες ἔζεσαν καὶ ὑπερέβαλον, « Ἡρ., ἐξεχείλησαν. » Προέβαινε τοῖσι χρήμασι ὑπερβάλλων, ἐς ὃ πεντήκοντα τάλαντα ὑπεδέδεκτο, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Εὐεργετοῦντα ὑπερβάλλειν αὐτὸν οὐδένα δύνασθαι, « Ξεν. (ᾗ μσ.) » Ἀελπτέοντες αὐτοὺς ὑπερβαλέεσθαι, « Ἡρ., νὰ ὑπερισχύσουν. (καὶ μσ.) » Ὑπερβάλοντο ἀρετῇ, « αὐτ. » Πολλὸν πάντας ὑπερβαλόμενος, « αὐτ. (ᾗ κατὰ μτχ.) » Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει, « Ξεν., καθ' ὑπερβολὴν ἄσχημον. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ὑπερβάλλουσα ἀδικία (ῥαθυμία), « Αξ., Δμ. (ᾗ μσ. σπν.) » Ὑπερβεβλημένην γυναῖκα, « Εὐρ., ὑπερέχουσαν ἀπασῶν. (ᾗ ἀντὶ οὐσ.) » Τὸ ὑπερβάλλον, « Αξ., ἢ ὑπερβολή. 2) (ἰδιαιτ. μσ.) ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω. » Ἢν ὑπερβάλληται τὴν συμβολὴν, ᾗ μὴ ποιῆται, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Τὴν νέμεσιν εἰς ἕτερον ἢ τύχη καιρὸν ὑπερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαλλομένη, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) »Εβουλεύσαντο αὐτίκα ἐπιχειρεῖειν, καὶ μὴ ὑπερβάλλεσθαι, « Ἡρ. » Ἦν αὐτοὺς πυνθάνωνται ὑπερβαλλομένους, « αὐτ.

'Υπερ-βαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνω παρὰ πολύ· (ἀμτθτ.) εἶμαι-

'Υπερβαρής, ές (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολήν) βαρύς· (Π. κατὰ συνκδχ.) ὑπερμεγέθης.

'Υπέρβασία (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υπέρβασις, (κυρ. μτφρ.) παράβασις, ἀθέτησις· (ἐν γέν.) ἁμαρτία· (ἐνίοτε) ὑπερβολή, « Ὧν μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί, « Γνμ.

'Υπέρβασις, εως (ἡ), τὸ ὑπερβαίνειν, πέρασμα ἀπὸ 'πάνω ἢ παραπάνω, (σπν. ἀμτθτ.) ὑπερβίβασις· (μτφρ.) παράβασις, (εὐχρηστότ. τὸ Π.) 'Υπερβασία· (Γρμ.) = 'Υπέρβατόν.

'Υπερβαταῖος, α, ον, θετ. τοῦ 'Υπερβαίνω.

'Υπερβατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Υπερβάτης, (ὄθ.

'Υπερβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὑπέρβασιν (τὸ πέρασμα). « 'Υπερβατήρια (ἐνν. ἱερά), « τὰ τελούμενα πρὸ τῆς (εἰς τὸ πέραν) διαβάσεως.

'Υπερβάτης, ου (ὁ). ὁ ὑπερβαίνων (περνῶν ἐπέκεινα ἢ ὑπεράνωθέν τινος), διαβάτης.

'Υπερβατὸς, ἡ, ὀν. Τὸν ὑπ. βύναται τις νὰ ὑπερβῇ. » Κατὰ χαράδραν τινὰ, ἣ ὑπερβατὸν ἦν τὸ περιτείχισμα, « Θκ.

2) (ἐνεργ.) ὁ ὑπερβαίνων πᾶν μέτρον, τερατώδης, ὑπερμεγέθης, ἀλλόκοτος. » Ἐνύπνια ὑπερβατά, τὰ ὑπερόρια, ἢ τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς τόποις, ἢ τοῖς μεγέθεσιν. » Ἀρστ. (καὶ συγκρ.) »Ἄχη τῶν δ' ὑπερβατώτερα, « Αἰσχλ., παραξιότερα, τραγικώτερα. ‖. (οὐσ.) 'Υπερβατὸν, « Ἰατρ., εἶδος ἐπιτέσμου. 3) μετατοπισμένος ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν. » Λέξις —, « Ἀρστ. ‖. (οὐσ.) 'Υπερβατὸν, « σχῆμα λόγου καθ' ὃ αἱ λέξεις τάττονται πρωθυστέρως (καθ' ὑπέρβασιν).

'Υπερβατῶς, ἐπίρ. Καθ' ὑπέρβασιν, ἐν παροδῷ. « Οὐ τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὡς δεῖ δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς, « Ἱππκρ. 2) (καθ' ὑπερβατόν, » 'Υ. δηλοῦν (δέξασθαί τι), « Λξ.

'Υπερβεβλημένως, ἐπίρ. = 'Υπερβαλλόντως.

'Υπερβῆ, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υπερβῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

'Υπερβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπερβαίνω.

'Υπερ-διάζομαι, Μ. άσομαι. Διάζω (Στενογωρῶ) μὲ ὑπερβολήν· ὑπερνικῶ διὰ τῆς βίας, ὑπερισχύω.

'Υπερ-διάζω, Μ. άσω. Περνῶ (Διαβιβάζω) τι ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος· (γρμτ.) μεταθέτω (μετατοπίζω) κατὰ σχῆμα ὑπερβατόν.

'Υπερδίβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὑπεράνωθέν τινος ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος διαβίβασις· μετάθεσις.

'Υπερδιβασμὸς (ὁ), = 'Υπερδίβασις, μετάθεσις (κυρ. τοῦ τόνου).

†'Υπερβίη (ἡ), Ἰων. βία, δυναστεία, (ὄθ. τὸ Δτ.) *superbia*, ξἐκ τοῦ

'Υπέρβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν (ἢ ὑπερβαίνων πᾶσαν) βίαν, καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρὸς ἢ βίαιος, ἀκαταβάμαστος, (ἐν γέν.) ὑπερβολικός· ἀνυπόφερτος. » Θυμὸς (» Ὕβρις)—, » Ὅμ. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Υπέρβιον, Π. ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγέρωχον, μὲ ἀνυποφέρτον αὐθάδειαν.

'Υπερ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

'Υπερβλαστὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων μὲ ὑπερβολήν (ὑπὲρ τὸ δέον). » Δεῖ γὰρ μὴ ὑπερβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον, « Θφρ.

'Υπερβλήδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Υπερβαλλόντως.

'Υπέρβλημα (τὸ), (μθμτκ.) ἡ ὑπὲρ τὴν γραμμὴν (τοῦ σχήματος) ἐξέχουσα (ὑπερβάλλουσα) ἐπιφάνεια.

'Υπερ-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβλύζων γύνομαι ἀπὸ 'πάνω, πλημμυρῶ, ξεχειλίζω· (μτνμ. μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω.

†'Υπέρβλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεχείλισμα.

†'Υπερ-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω μὲ ὑπερβολὴν δυνατὰ ἢ δυνατώτερα· (μτθτ.) κατασιγάζω (ἀποστομόνω) τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου.

'Υπερβολάδην, ἐπίρ. Π. = 'Υπερβλήδην.

'Υπερβολαῖος (ὁ). ὁ ἀνώτατος τόνος εἰς τὴν παλαιὰν μουσικήν, ξἐκ τοῦ

'Υπερβολὴ (ἡ), τὸ ὑπερβάλλειν, ἢ ὑπεράνωθέν τινος διάβασις, πέρασμα ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. » Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρέων τῶν εἰς τὸ πεδίον, « Ξεν. 2) (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. πρέπει τις νὰ ὑπερβῇ, κορυφὴ (πάροδος) ὄρους, (κοιν.) ζυγός. « Τὰς ὑπερβολὰς φυλάττειν, « Ξεν. 3) (συνήθ. μτνμ.) πᾶν τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ τὸ πρέπον ἢ τὸ αὐνηθες γινόμενον ἢ λεγόμενον, τὸ ὑπερβάλλον τοῦ μεγέθους (τῆς ποσότητος κτλ.), (Γαλλ.) excès· ('Ρτρ.) σχῆμα λόγου, μεγαλοποίησις τῆς ἐννοίας ἐπὶ τὸ ὑπέρμετρον, (Γαλλ.) exagération. » Εὐδαιμονίας —, « Ἰσκρ. » Τὸ γάρ ἐστιν ὑπερβολή, « Δείν., ὁ ὑπέρτατος βαθμός, τὸ μὴ περαιτέρω. » 'Υπερβολὴν ποιήσομαι, « Δμ., ὡς μεγαλοποιήσω (ὡς ὑποθέσω μέγα) τὸ πρᾶγμα ὅσον ἐνδέχεται. » Μηδεμίαν ὑπερβολὴν ἀπολείπειν, « Ακ., φθάνειν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, μὴ ἐπιδέχεσθαι πλέον αὔξησιν. » Δυσεντερικὰ πάθη, ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους, « Ἐπίκουρ., ἀνυπέρβλητα τὸ μέγεθος. » Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν, « Πλ. (καὶ προθετ. ἐνεῖδει ἐπίρ.) » Εἰς (» Καθ') ὑπερβολήν, καὶ (ἑλλ.) » 'Υπερβολῇ, « Λξ.. = 'Υπερβαλλόντως. (ᾧ γεν.) » Εἰς ὑπερβολήν τινος, « Πλάτ., ὑπὲρ τινα, πλειότερον παρά. 4) (ἐνίοτε) ὑπέρθεσις, ἀναβολή, » 'Υπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, « Ἡρ. » Πέμπειν ἤξιου, καὶ, μηδεμίαν ὑπερβολὴν ποιησαμένους, ἐξελέγχειν, « Πλθ. 5) (μθμτκ.) μία τῶν πέντε κωνικῶν τομῶν, (Ἀπ. Περγ.).

'Υπερβολία (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υπερβολή.

'Υπερβολικὸς, ἡ, όν, Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὑπέρμετρος.

'Υπερβολικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερβολικόν, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον.

'Υπερβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεχόμενος ὑπερβολήν (ἀναβολήν). » Δίκη—, « Σχλ. Ἀρχ., ἡ ἀναβληθεῖσα.

'Υπερβόρειος καὶ (Π.) 'Υπερβόρεος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν ὑπὲρ τὸν βορέαν (ἐπέκεινα τῶν βορειοτέρων μερῶν τοῦ κόσμου, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἄρκτου).

2) Π. ἀντὶ 'Υπερόριος, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος. » Τύχη—, « Αἰσχλ.

'Υπερβορὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ 'Υπερβόρειος.

'Υπερ-βράζω, Μ. βράσω. Βράζων ξεχειλίζω.

'Υπερβριθὴς, ές (ὁ, ἡ), = 'Υπερβαρής.

'Υπερ-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι καθ' ὑπερβολὴν δυνατά.

'Υπερ-βρύω, Μ. βρύσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν γόνιμος ἢ ἄφθονος· (μὲ ὄατ.) ἔχω ὑπερβολικὴν ἀφθονίαν (βρυάζω) ἀπό.

†'Υπερβύθιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπὲρ βύθιον.

'Υπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. 'Υπειργασάμην κτλ.). 'Εργάζομαι ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ προτοῦ· ὑπενεργῶ· ὑπηρετῶ, προμηθεύω· (σπν.) ὑποτάσσω. » Ἄρουραν εἰς σπορὰν (» Νεὸν τῷ σπόρῳ)—, « Δ. Ἀλ., Ξεν., ὀργόνω τὸ χωράφι πρὶν τὸ σπείρω. (καὶ πθ.) » Νῦν πόλλ' ὑπείργασται φίλα, « Εὐρ., = Προείργασται.

'Υπεργαμία (ἡ). παράκαιρος (παρ' ἡλικίαν) ὑπανδρεία, ὀψιγαμία.

'Υπέργειος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) τῆς γῆς, (ἀντιθ. τῷ 'Υπόγειος).

'Υπεργέλοιος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν γελοῖος, γελοιωδέστατος.

'Υπερ-γεμίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω (γεμίζω) ὑπὲρ τὸ δέον.

'Υπέργεμω (χ. Μ.). Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (χορτάτος).

'Υπερ-γηράσκω, Μ. γηράσω, -ομαι. Γίνομαι ὑπέργηρως.

†'Υπεργήρειος καὶ

'Υπέργηρος ἡ (ὀρθότ. Ἀττ.) 'Υπέργηρως (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν γέρων, ἐσχατόγηρως.

'Υπέργομος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (φορτωμένος), παραφορτωμένος.

'Υπερ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω ἀπὸ 'πάνω.

†'Υπέργυιος ἢ 'Υπέργυος (ὁ, ἡ), = 'Υπερμήκης, 'Υπερμεγέθης.

'Υπέρδασυς, εος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν δασὺς (πυκνὸς, μαλλιαρός).

'Υπερδέα, Π. ἀντὶ 'Υπερδεέα-ᾶ, αἰτ. τοῦ 'Υπερδεής, ές (ὁ, ἡ). Ὑπέρτερος δέους (φόβου), ἀπτόητος, ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπέρμετρος.

'Υπερ-δείδω, Μ. δείσω (ἀόρ. 'Υπέρδεισα, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] 'Υπερδέδοικα). (μὲ γεν.) Φοβοῦμαι ὑπέρ τινος. 2) (γ. πτ.) = τῷ

'Υπερ-δειμαίνω, Μ. ανῶ, Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

'Υπέρδεινος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν δεινὸς (κακὸς· φοβερὸς· ἐπιτήδειος κτλ.).

'Υπερ-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κόρον (ὑπὲρ τὸ δέον), κάμνω κατάχρησιν εἰς τὸ δεῖπνον.

'Υπερδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ δεξιόθεν ὑπερκείμενος· (ἐπμ. κυρ. ἐπὶ πολεμ. τοποθεσίας) ἁρμόδιος πρὸς ἐπίθεσιν, εὔθετος· (μτφορ. ἐν γέν. μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀνώτερος, καθυπέρτερος. » Εἶχον δὲ ὑπερδέξιον χωρίον οἷον χαλεπώτατον, καὶ ἐξ ἀριστερᾶς ποταμὸν, « Ξεν. « Τὰ ἑρυμνὰ ὑπερδέξια πειρᾶσθαι ἔχων σκηνοῦν, « αὐτ. (ᾗ μτφορ. πρὸς γεν.) » Ἔγκρατῆ καὶ ὑπερδέξιον τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταζῆσαι, « Πλ. (ἢ δοτ.) « 'Υπερδέξιος τῷ πολέμῳ (τοῖς δικαίοις), « Πλδ.

'Υπερδεξίως, ἐπίρ. 'Υπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ δεξιὰ, εἰς θέσιν ὑπερδέξιον· (ἐν γέν.) ὑψηλότερα.

'Υπερδέω, Μ. δήσω. Δένω ἀπὸ 'πάνω ἢ παρεπάνω.

'Υπερδιαλέγομαι, Μ. λέξομαι. (μὲ γεν.) 'Ομιλῶ περί τινος, (εἰς τὸν Ακ. κατά τινας ἑσφαλμ. ἀντὶ Ὑπὲρ διαλέγομαι).

'Υπερδιατείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Διατείνομαι (Διισχυρίζομαι) μὲ ὑπερβολήν.

'Υπερδίδωμι, Μ. ὑπερδώσω (ἀόρ. 'Υπέρδωκα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Δίδω τι ὑπὲρ (πρὸς σωτηρίαν) τινος.

† 'Υπερδικάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἐκδικοῦμαι ὑπέρ τινος. 2) = τῷ

'Υπερδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δικηγορῶ ὑπέρ τινος, (ἐν γέν.) συνηγορῶ, ὑπερασπίζομαι.

'Υπέρδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αφρόδρα (καθ' ὑπερβολὴν) δίκαιος, ἀκροδίκαιος. 2) ἐκδικητὴς, ὑπερασπιστὴς, Ἔκδικος. » Νέμεσις—, « Πίνδ. 3) ὁ ὑπὲρ τὸ δίκαιον, ἄδικος (ᾗ).

'Υπερδίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τοὺς δύο πήχεις.

'Υπερδισκεύω, Μ. εύσω. 'Ρίπτω τὸν δίσκον ὑπὲρ τὸ σημεῖον, ὑπερτερῶ τινα εἰς τὸ βίψιμον τοῦ δίσκου. (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω, (παρβλ.) 'Υπερακοντίζω.

'Υπερδισύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ τὰς δύο συλλαβάς.

'Υπερδοκέω-ῶ. (κυρ. τρπρσ.) « Ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ, « Φλςρ., μοὶ φαίνονται εὔλογα (τὰ ἐγκρίνω) καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, εἶμαι συμφωνότατος.

'Υπερδοξάζω, Μ. άσω. Τιμῶ μὲ ὑπερβάλλουσαν δόξαν. (ἡ πθ. μτχ.) « 'Υπερδεδοξασμένος, η, ον, = 'Υπερένδοξος.

'Υπερδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν ἰσχὺν (δύναμιν).

'Υπερδυναμόω-ῶ, Μ. ώσω. (Γρφ.) 'Υπερισχύω· (μὲ αἰτ.) καταδυναστεύω.

'Υπερδώριος (ὁ, ἡ). (ῥύθμὸς) ὁ ὑπὲρ τὸν Δώριον τόνον τῆς πκλ. μουσ.

'Υπερέζομαι, Μ. εδοῦμαι, Π. (μὲ γεν.) κάθημαι ὑπὲρ (ἐπάνω) τινος, ὑπερκάθημαι.

'Υπέρθετο, Π. ἀντὶ 'Υπερέθετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ 'Υπερτίθημι.

'Υπερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

'Υπερείδον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Υπεροράω.

'Υπερείδω, Μ. είσω. Στυλόνω ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω.

'Υπέρεικον (τὸ), = 'Υπέρικον.

'Υπέρειμι, Μ. εἰμι (παρτ. 'Υπερῆσιν), = 'Υπερέρχομαι (τοῦ ὑπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

'Υπερεῖπον (ὕθ. τὸ ἀπαρ. 'Υπερειπεῖν), ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ 'Υπεραγορεύω.

'Υπερερείπω, Μ. ερείψω. 'Υποσκάπτων κρημνίζω, (μτφορ.) χαλνῶ (καταστρέφω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (Π. εἰς τὸν ἀόρ. β'.) καταπίπτω ἀφαιρουμένων τοῦ ὑποστηρίγματός μου. » Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν εἰστήκει· αὐτοῦ γὰρ ὑπέρπε φαίδιμα γοῦα, « Ἰλ. Ψ., κόπηκαν (ἀτόνισαν) τὰ πόδια του.

'Υπέρεισις, εως (ἡ), τὸ ὑπερείδειν, ὑποστήριξις.

'Υπέρεισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑπέρεισιν, ὑποστήριγμα.

'Υπερειστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπερείδειν (ὑποστηρίζειν).

'Υπερέκεινα [ὑπὲρ, ἐκεῖνα], ἐπίρ. = Ἐπέκεινα, παρέκει (παραπάνω) ἀπό, μακρύτερα.

'Υπερεκθεραπεύω, Μ. εύσω. Ἐλκύω ὅλως διόλου εἰς τὸ μέρος μου δι' ἐπιμόνου περιποιήσεως ἢ κολακείας, ἐκθεραπεύω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

'Υπεκκειμαι, Μ. κείσομαι. Ἐκκειμαι (Ἐξέχω, Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν τινος.

'Υπερεκκρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμῶ τι ὑπεράνωθέν τινος.

'Υπερέκκρισις, εως (ἡ). ὑπερβολικὴ κένωσις (ἔκκρισις).

'Υπερεκπαίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ἐπάνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω (μτνμ.) ὑπερβαίνω.

'Υπερεκπέμπω, Μ. πέμψω. Ἐκπέμπω (κυρ. τὸ βέλος) ὑπὲρ τὸν σκοπὸν, ὑπερακοντίζω.

† 'Υπερεκπερισσοῦ, ἐπίρ. (Γρφ.). 'Υπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως.

'Υπερεκπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπερεκπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. 'Υπερεξέπεσον κτλ.). Ἐκπίπτω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ἐξαίνω παρὰ πολὺ ἔξω ἀπό, ἀπομακρύνομαι μὲ ὑπερβολήν· (μὲ αἰτ. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Πᾶσαν ἔννοιαν—, « Γργ.

'Υπερεκπλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (ᾗ πθ. Ἐκπλήττομαι) ὑπὲρ τὸ δέον, τρομάζω μὲ ὑπερβολήν, κατατρομάζω.

'Υπερέκπτωσις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεκπίπτειν, ἡ ἐπέκεινα τοῦ μέτρου ἔκπτωσις (ἀπομάκρυνσις), ὑπερβολή.

'Υπερέκτασις, εως (ἡ), τὸ ὐσ. τοῦ 'Υπερεκτείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ἐπέκεινά τινος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον.

'Υπερεκτίνω, Μ. τίσω. (μὲ γεν.) Πληρόνω ὑπέρ τινος.

'Υπερέκτισις, εως (ἡ). τὸ ὑπερεκτίνειν, ἡ ὑπέρ τινος γινομένη πληρωμή.

'Υπερεκτρέπομαι, Μ. τρέψομαι. Ἐκτρέπομαι (Ἀποφεύγω) τι ἢ τινα μὲ ὑπερβολήν.

'Υπερεκφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Διαφεύγω) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω, ὑπερβαίνων ἐκφεύγω.

'Υπερεκχέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. 'Υπεριξέχεα κτλ.). Χύνω (καὶ πθ. Χύνομαι) ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεχειλίζω.

† 'Υπερεκχύνω, Γρφ. ἀντὶ 'Υπερεκχέω.

'Υπερέκχυσις, εως (ἡ), τὸ ὐσ. τοῦ 'Υπερεκχέω, χύσιμον ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεχείλισμα.

† 'Υπερέλασις, εως (ἡ), Γλσ. ὑπερβολὴ, ὑπέρβασις, [ὡς οὐσ. τοῦ

'Υπερελαύνω, Μ. ελάσω. Κτυπῶ τὸ ἄλογον ἢ τὸ ἀμάξι μου ἐπέκεινά τινος· (μτνμ.) ὑπερβαίνω.

'Υπερέλαφρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἐλαφρός.

'Υπερεμβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. 'Υπερενέβαλον κτλ.). Ἐμβάλλω ὑπὲρ τὸ δέον· (μσ.) = 'Υπερεμφορέομαι. » Ἐν ταῖς ἐχνίαις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι, « Ξεν., μὴ ἐνδιατρίβειν κατακόρως (ᾗ).

'Υπερεμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ παρὰ πολύ, ἔχω ὑπερβολικὸν ἔμετον.

'Υπερεμπίπλημι, Μ. εμπλήσω (ἀόρ. 'Υπερενέπλησα κτλ.). Γεμίζω ὑπὲρ τὸ δέον· (μσ. ἢ πθ.) τρώγω (χορταίνω [ᾗ μτνμ. μὲ γεν.] ἀπολαμβάνω τι) κατὰ κόρον. » Μηδέποτε ὑπερεμπίπλασθαι, « Ξεν.

'Υπερεμπλήθω, Μ. πλήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (χορτάτος (κυρ. ᾗ μτνμ.) ἀπό.

'Υπερεμφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω ἢ πίνω (κοιν. 'Ρήχνω μέσα μου) ὑπὲρ τὸ δέον, (μτνμ. ἐν γέν.) ἀπολαμβάνω κατὰ κόρον, = 'Υπερεμπίπλαμαι.

'Υπερένδοξος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἔνδοξος.

'Υπερενιαυτίζω, Μ. ίσω. Διατρκῶ ὑπὲρ ἐνιαυτὸν (πλειότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον).

'Υπερεντελὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς ἐνελείας.

† 'Υπερένιεμις, εως (ἡ). = τὸ ὑπερεντυγχάνειν, ἡ ὑπὲρ τινος μεσιτεύσις.

'Υπερεντρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐντρυφῶ ὑπὲρ τὸ δέον, καταχρῶμαι τὴν περὶ ἐμὲ ἀδυναμίαν τινός.

† 'Υπερεντυγχάνω, Μ. εντεύξομαι (ἀόρ. 'Υπερενέτυχον κτλ.). (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Μεσιτεύω (Μεσολαβῶ) ὑπέρ τινος.

'Υπερεξαίρω, Μ. αρῶ. Ἐξαίρω ('Υψόνω, Μεγαλοποιῶ) ὑπὲρ τὸ δέον.

'Υπερεξανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξανθῶ ἐπάνωθέν τινος.

'Υπερεξαπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ ὅλως διόλου.

† 'Υπερεξερῶω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπεξερῶω.

† 'Υπερεξέρχομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπερέρχομαι ἢ 'Υπεξέρχομαι.

'Υπερεξέχω (ἀόρ. 'Υπερεξέσχον κτλ.). Ἐξέχω ὑπεράνωθέν τινος.

'Υπερεξηκοντέτης, εος (ὁ, ἡ) ᾗ 'Υπερεξηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ 'Υπερεξηκοντοῦπις, ιδος (ἡ). ὁ ὑπὲρ τὰ 60 ἔτη.

'Υπέρεξις, εως (ἡ), τὸ ὑπερέχειν, ὑπεροχὴ, ὑπερβολή.

'Υπερεξίσταμαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπεξίσταμαι.

'Υπερεπαινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ μὲ ὑπερβολὴν (ὑπὲρ τὸ δέον).

'Υπερεπαίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω ('Υψόνω)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπεράνωθέν τινος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον, (μτγν.) ὑπερεπαινῶ.
'Υπερ-επείγομαι, Μ. -επείξομαι. Σπεύδω (βιάζομαι) μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερ-επιθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερ-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω ('Επιτείνω) ἔτι μᾶλλον.
'Υπερέπτω, Μ. ερέψω, Π. τρώγω (κατατρώγω [καὶ μτγν.] ἁφαιρῶ) τι ὑποκάτωθεν, ὑφαρπάζω. » Ποταμὸς λάθρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖν,« Ἰλ. Φ., ὑπέσυρε. 2) (μτφρ.) κατατρώγω (καταναλίσκω) ἐσωτερικῶς. » Δυγραὶ ὑπέρεπτον ἀνίαι,« Κεῖντ.
'Υπερ-εράω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. 'Υπερηράσθην). 'Υπεραγαπῶ ἐρωτικῶς, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐρωτευμένος.
'Υπερ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Υπερῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω, ὑπερνῶ, ἢ διαβαίνω.
'Υπερ-εσθίω, Μ. ἔδομαι (ἀόρ. 'Υπερέφαγον κτλ.). Τρώγω ὑπὲρ τὸ δέον.
'Υπερέσσυμαι, Π. πρκ. τοῦ 'Υπερσεύομαι.
'Υπερέσχεθον, Π. ἀντὶ 'Υπερέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Υπερέχω.
'Υπέρευ [ὑπέρ, εὖ], ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολήν ("Οσον ἐνδέχεται) καλά.
'Υπέρευγε, ἐπίρ. = 'Υπέρευ, θαυμάσια, κάλλιστα.
§'Υπερ-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι, Π. = Ἀπερεύγομαι.
'Υπερ-ευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν εὐδαίμων, ὑπερευτυχῶ.
'Υπερ-ευδοκέω ᾗ
'Υπερ-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ καθ' ὑπερβολήν.
'Υπερευθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υπέρθυμος.
'Υπερ-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν εὔκαιρος (εὔθετος, [Ἰταλ.] κόμμοδος). » Οἰκία ὑπερευκαιρέουσα, « Ἱππκρ.
'Υπερευπρεπῶς, ἐπίρ. Ὅσον ἐνδέχεται εὐπρεπῶς (κοσμίως), εὐπρεπέστατα.
'Υπερευτυχία (ἡ). Ὑπερβολικὴ εὐτυχία.
'Υπερ-ευφραίνω, Μ. ανῶ. Εὐφραίνω (καὶ πθ. ἡ μσ. Εὐφραίνομαι) μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερ-εύχομαι, Μ. εὔξομαι, = 'Υπερεπιθυμῶ. 2) (Γρφ. μὲ γεν.) εὔχομαι (προσεύχομαι) ὑπὲρ τινος.
'Υπερεύωνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν εὔωνος, εὐθηνότατος.
'Υπερ-εχθαίρω, Μ. αρῶ, Π. μισῶ (ἐχθρεύομαι) μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερεχόντως, ἐπίρ. (μτγ.). Κατ' ἐξοχὴν, καθ' ὑπερβολήν· ὑπερβαλλόντως, [ἐκ τοῦ
'Υπερ-έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. 'Υπερέσχον κλπ.). Κρατῶ τι ἐπάνωθεν (ὑπεράνωθεν) τινος. (μὲ γεν. ἢ Π. δοτ. ἢ απν. πρυθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Σπλάγχνα δ' ἐμπείραντες ὑπείρεχον ἡφαίστοιο, « Ἰλ. Β. » Ζεὺς τῆς δὲ πολιὸς ὑπερέχοι αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,« Θγν. »Διός, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει, « Ἄπλλν. » Τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχοντες, « Πλὲ., ἐβγάζοντες ἔξω ἀπὸ, ὑπερκύπτοντες, ἀναδυόμενοι. 2) (συχνότ. ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἐξέχω (ὑψοῦμαι) ὑπεράνωθεν τινος, εἶμαι ὑψηλότερος (ἢ μτφρ. ἀνώτερος), 'Ἐσπερνῶ, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω· (ἐπὶ ἀστέρ.) ἀνατέλλω· (μὲ αἰτ.) » 'Υπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ, « Ἄπλλν. (ἢ γεν.) » Ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίης,« Ἰλ. Α. » Τοῦ ὕδατος ὑπερέχον,« 'Πρ. » Οὐκέθ' οἷός εἰμι ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, « Ἀρχ., δὲν προφθάνω πλέον νὰ ἀδειάζω τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν σεντίναν (ὥστε 'Υπέραντλος). (καὶ μτγν.) »'Υπερέχειν τῶν ἀναλωμάτων, « Διόδ., ἀντέχειν εἰς τὰ, (Γαλλ.) faire face à. (καὶ κατὰ ευμσ.) »Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,« Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, « Ἰλ. Γ. (καὶ δοτ.) » 'Υπερεῖχε ναυτικῷ,« Ξεν. (καὶ συναμφ.) » Βροτῶν πάντων ὑπεραχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ, « Αἰσχλ. (ᾗ χωρὶς πτ.) »Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, « Ὁδ. Ν. (καὶ κατὰ μτγ.) » 'Υπερέχων, οὐσα, ον, « ἀνώτερος. (καὶ πθ.) » 'Υπερεχόμενος, η, ον,« Πλάτ., νικώμενος.
'Υπερ-ήφω, Μ. ἐφήσω. Βράζω ὑπὲρ τὸ δέον.
'Υπερέω-ῶ, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ 'Υπαγορεύω.
'Υπέρζεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υπερζέω, βρασιμὸν ὑπέρμετρον, ξεχείλισμα βράζοντος ὑγροῦ.
'Υπέρζεστος (ὁ, ἡ). βρασμένος ὑπὲρ τὸ δέον, πολλὰ βραστός, [ἐκ τοῦ
'Υπερ-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω παραπολὺ, ξεχειλίζω βράζων· (μτφρ.) εὑρίσκομαι εἰς ὑπερβολικὸν βρασμόν.
§'Υπέρζωος καὶ (Ἀττ. κατὰ κρσ.) 'Υπέρζως (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζῶν, (Γαλλ.) survivant.
'Υπερ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Υπεραγορεύω, (ῶθ.
'Υπερηγορία (ἡ). συνηγορία ὑπέρ τινος, ὑπεράσπισις, ἀπολογία.
'Υπερηδέως (τὸ ὑπερθ. 'Υπερήδιστα), ἐπίρ. Μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν.
'Υπερ-ήδω, Μ. ήσω καὶ (πθ.) ησθήσομαι. 'Ηδύνω (καὶ πθ. ἡ μσ. μὲ δοτ. 'Ηδύνομαι) μὲ ὑπερβολήν, ὑπερευχαριστοῦμαι, καταχαίρομαι. »Ὡς εἶδον αὐτὸν ἥκοντα οἱ στρατ. ὑπερήσθησαν, « Ξεν., ὑπερεχάρησαν.
'Υπερῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, παρῆλιξ, ὑπέρακμος.
'Υπέρ-ημαι (χωρὶς Μ.), (μὲ γεν.) = 'Υπερκάθημαι.
'Υπερημερία (ἡ). ἡ παρέλευσις τῆς προθεσμίας (πρὸς πληρωμὴν χρέους)· κρισολογία ἐναντίον τοῦ καθυστεροῦντος χρεώστου ἢ κατάσχεσις τῶν ὑπαρχόντων του, [ἐκ τοῦ
'Υπερήμερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώσας τὸ χρέος ἢ τὸ πρόστιμόν του εἰς τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν, καθυστερῶν περὶ τὴν πληρωμὴν, ἐκπρόθεσμος. (μὲ γεν.) » Τοῦ ὀφλήματος (» Τῆς προθεσμίας) —, « Δκ. (καὶ μτγν.) » Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπέρημερον τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως, « Φλτρ., ὅτι ἐπέρασεν ὁ καιρὸς (ἡ ἡλικία) σου. (ῶθ.) »'Υπέρημερος γάμου, « Ἀρστ., παρῆλιξ, (κοιν.) περασμένη.
'Υπερήμισυς, εος (εια, υ). ὁ ὑπὲρ τὸ ἥμισυ.
'Υπέρημος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἔρημος (ἀκατοίκητος).
'Υπερήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῶν ἀνέμων κείμενος.
'Υπερηνορέη (ἡ), Π. [Ὑπερήνωρ]. Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία· αὐθάδεια· ὑπεροψία.
'Υπερηνορέω (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ. 'Υπερηνορέων), Π. ὑπερηφανεύομαι (διὰ τὴν ἀνδρίαν μου), ὑπερφρονῶ, δὲν ψηφῶ κάνένα, εἶμαι -
'Υπερήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. ἀνήρ]. ὁ ἔχων ἰσχὺν (ἢ διὰ τοῦτο φρονῶν) ὑπὲρ ἄνθρωπον, αὐθάδης, ὑβριστὴς, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.
'Υπερήσει, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ 'Υπερίημι.
§'Υπερηφάνεια (ἡ), = 'Υπερηφανία.
'Υπερηφανέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ 'Υπερήφανος.
'Υπερηφανεύομαι, Μ. εύσομαι ᾗ
'Υπερηφανέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Υψονω ἐμαυτὸν ἵνα φανῶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ἐξέχω, ὑπερέχω· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὑπερφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ, (κοιν.) 'περηφανεύομαι· (μτβτ.) ὑπερεκθειάζω ἀλαζονικῶς· (μὲ γεν.) περιφρονῶ, ἐξουθενῶ.
§'Υπερηφανὴς, ές (ὁ, ἡ), = 'Υπερήφανος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπερφανὴς.
'Υπερηφανία (ἡ). Ὑπερουσία, ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, (κοιν.) 'περηφάνεια, [ἐκ τοῦ
'Υπερήφανος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ἐξέχων) ἢ φανταζόμενος ὅτι ἐξέχει ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, λαμπρὸς, περίφανης (»Πράξεις ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος, « Αξ.). (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὑψηλόφρων, οἰηματίας, ἀγέρωχος, (κοιν.) 'περήφανος, φαντασμένος.
'Υπερηφάνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερήφανον, μὲ 'περηφάνειαν ἢ μεγαλοπρέπειαν.
'Υπερηφερὴς, ές (ὁ, ἡ), Γλσ. = 'Υπερφερής.
'Υπερ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ηχῶ (βοῦζω) καθ' ὑπερβολὴν δυνατὰ ἢ δυνατώτερα (μτβτ.) κατασιγάζω διὰ δυνατωτέρου ἤχου.
'Υπερθα, Αἰολ. ἀντὶ 'Υπερθε.
'Υπερθαλασσίδιος, Ἰων. ἀντὶ-
'Υπερθαλάσσιος (ὁ, ἡ). ὁ πέραν (ἐπέκεινα) τῆς θαλάσσης κείμενος, (Γαλλ.) d'outre-mer.
'Υπερθαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω ὑπερβολικὸν θάῤῥος, εἶμαι εἰς τὸ ἄκρον θαῤῥαλέος.
'Υπερ-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερθε(θεν), ἐπίρ. Ἐπάνω ἢ 'Επάνωθεν, ὑπεράνωθεν· (μὲ γεν.) ἐπάνω ἀπό. »Ἐνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν,« Ὅμ. (καὶ γεν.) » Ξῖφός οἱ ὕπερθε κλιντῆρος περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο, « Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ ὕπερθεν (ἐνν. ὄντα),« Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Μόχθων οὐκ ἄλλος ὕπερθεν, ἢ γῆς πατρίας στέρεσθαι, « Εὐρ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν εἶνε χειρότερον (μεγαλήτερον) κακὸν παρά.
'Υπέρθεμα (τὸ), [ὑπερτίθημι]. τὸ προστιθέμενον εἰς τὴν τιμὴν δημοπρατουμένου πράγματος, (ὅθεν
'Υπερθεματίζω, Μ. ἰσω. Προσθέτω εἰς τὴν τιμὴν πράγματος δημοπρατουμένου, (Τουρκ.) ἀρτιρόϊζω, (ἐν γέν.) ἀκριβαίνω (κυρ. καὶ μτνμ.), (παρβλ.) Πλειστηριάζω.
'Υπερθεμάτισις, εως (ἡ) καὶ
'Υπερθεματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόσθηκη εἰς τὴν τιμὴν (πράγματος δημοπρατουμένου), (ἄλλ.) Πλειστηριασμός.
'Υπερθεματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑπερθεματίζων (προσθέτων τιμὴν εἰς δημοπρασίαν), (Γαλλ.) enchérisseur.
"Υπερθεν, ἴδε "Υπερθε.
†'Υπέρθεος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ θεόν (ἀνώτερόν τι παρὰ θεός).
'Υπερθεραπεύω, Μ. εὐσω. Περιποιοῦμαι (Ἰταλ. Κολτιβάρω) μὲ ὑπερβολὴν, κάμνω ὅσον ἐνδέχεται πλειοτέρας περιποιήσεις ἵνα ἐλκύσω τινά.
'Υπερ.θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω παρὰ πολὺ (μὲ ὑπερβολήν).
'Υπερθερμασία (ἡ). Ὑπερβολικὴ θερμότης (θ.ρμασία).
'Υπέρθερμος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον (καθ' ὑπερβολὴν) θερμός.
†'Υπερθέσιμος (ὁ, ἡ), (κυρ.) ἡμέρα, ἡ νηστήσιμος (διότι κατ' αὐτὴν ὑπερτίθεται τὸ φαγεῖ'), [ἐκ τοῦ
'Υπέρθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υπερτίθημι, πέρασμα ὑπεράνωθέν τινος, ὑπέρβασις ὄρους, (ἄλλ.) 'Υπερβολή· (ἐνίοτε) ἐξόρισμα (ς). 2) (συχνότ.) ἀναβολὴ χρόνου. 3) ἡ ὑπεράνω τοποθέτησις, ὑπερύψωσις· (ὀθ. γραμτ.) ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπερθετικοῦ.
'Υπερθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων ἢ ἐκφρασμένος καθ' ὑπέρθεσιν (ὑπεροχήν).
'Υπερθετικῶς, ἐπίρ. Δι' ὑπερθετικοῦ ὀνόματος, καθ' ὑπέρθεσιν.
'Υπερ.θέω, Μ. θεύσομαι, = 'Υπερτρέχω, ὑπερβαίνω τρέχων· (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω.
'Υπερθήσω, μελλ. τοῦ 'Υπερτίθημι.
§'Υπερθιγὴς [ὑπὲρ, θιγγάνω], ές (ὁ, ἡ), = 'Υπερήφανος.
'Υπερ.θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. 'Υπερέθανον κτλ.). (μὲ γεν.) Θνήσκω ὑπέρ τινος, 'Υπεραποθνήσκω.
'Υπερθορεῖν, Ἰων. ἀντὶ
'Υπερθορεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπερθρώσκω.
'Υπερ.θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μίγαν (ὑπερβολικὸν) θορυβο.
'Υπερ.θρασύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Θρασύνομαι (Δὐθαδιάζω) μὲ ὑπερβολήν.
'Υπερ.θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. 'Υπερέθορον κτλ.), Π. πηδῶ ἐπάνωθέν τινος, ὑπερβαίνω πηδῶν. (μὲ αἰτ.) » Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται, « Ἰλ. Θ. » Ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς, « Ἰλ. Ι.
'Υπερθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δείχνω μεγάλην (ὑπερβολικὴν) ἀνδρίαν, [ἐκ τοῦ
'Υπερθυμος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρεῖος (εὔτολμος ἢ πρόθυμος)· (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, ἀγέρωχος· (ἐπὶ ἵππου) πολλὰ θυμοειδὴς, ἄγριος· (Π.) ὑπερβολικὰ θυμωμένος, Περίθυμος.
'Υπερθύμως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν τόλμην (ἀνδρίαν, προθυμίαν)· (ἐπὶ κακοῦ) θρασέως, μὲ τρόπον ἀγέρωχον· (Π.) μὲ μεγάλον θυμόν· (σπν.) μετὰ πάσης χαρᾶς, προθυμότατα.
'Υπερθύριον (τὸ) καὶ
'Υπερθυρὶς, ίδος (ἡ), = 'Υπέρθυρον.
'Υπέρθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν κείμενος. ‖. (οὐσ.) 'Υπέρθυρον (τὸ), τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας.
'Υπερ.ἀχω (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) φωνάζω δυνατώτερα ἀπό, 'Υπερηχέω.
'Υπεριδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπεροράω.
'Υπερ.ξάνω, Μ. ιξήσω, Κάθημαι ἐπάνω ἢ παραπάνω.
'Υπερ.ῆμι, Μ. ὑπερ.ήσω (ἀόρ. 'Υπερῆκα κτλ.), Π. ῥίπτω (τινάζω) τι ἐπάνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω ῥίπτων.
§'Υπερίκανος (ὁ, ἡ). περισσότερον παρὰ ἱκανὸς, ἀρκετώτατος.
'Υπέρικον (τὸ), [ὑπὲρ, ἐρείκη], εἶδ. φυτοῦ, (κοιν. διὰ τὴν ἰαματικὴν ἰδιότητά του) σπαθόχορτον, (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) 'περεῖκι, (Γαλλ.) millepertuis.
'Υπερ.ικταίνομαι (εὕρηται μόνον τὸ γ'. πλθ. 'Υπερικταίνοντο), Π. [ὑπὲρ, §ἴκταρ]. κινοῦμαι μὲ πολλὴν ταχύτητα (ὑπὲρ τὸ αὐνηθες), (ἄλλ. ἀνγν. 'Υπερηκταίνοντο, ἴδε Ἀκταίνω).
'Υπερ.ινύω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. κενύνω (καθαρίζω) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὀθ.
'Υπερίνησις, εως (ἡ), = 'Υπερκάθαρσις, [ἐκ τοῦ
'Υπέρινος (ὁ, ἡ). ὁ καθαρθεὶς ὑπὲρ τὸ δέον, ἀδυνατισμένος ἐξ αἰτίας ὑπερβολικῆς κενώσεως. » Ὄρνις—, « Ἀρχ., ἡ γεννήσασα πολλὰ αὐγὰ καὶ διὰ τοῦτο ἀδυνατήσασα.
'Υπεριονίδης, ου (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ 'Υπερίωνος, (δηλ.) ὁ "Ηλιος, καὶ
'Υπεριονὶς, ίδος (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ 'Υπερίονος (δηλ.) ἡ Σελήνη.
'Υπερ.ίπταμαι, Μ. ὑπερ.πτήσομαι (ἀόρ. 'Υπερέπτην κτλ.). (μὲ γεν.) Πετῶ ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω πετῶν.
§'Υπερ.ισθμέω-ῶ, Μ. ήσω, ἡ (ὀρθότ.).
'Υπερ.ισθμίζω, Μ. ήσω. Διαβάζω ὑπεράνωθεν ἰσθμοῦ. » Τὰς ναῦς —, « Ἰλιάδ.
'Υπερ.ίσταμαι, Μ. ὑπερ.στήσομαι (ἀόρ. 6'. 'Υπερέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Στέκω ὑπεράνωθέν τινος· (συνεκδ.) ὑπερασπίζομαι, προστατεύω.
'Υπέριστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς (καθ' ὑπερβολὴν) εἰδήμων (πληροφορημένος περί) τινος.
'Υπέριαχνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχνός (λιγνός, ἄπαχος).
'Υπερίσχυρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός (ὀχυρός).
'Υπερ.ισχύω, Μ. ύσω. Εἶμαι πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) ἰσχυρὸς· ὑπερτερῶ κατὰ τὴν ἰσχὺν, ὑπερνικῶ.
'Υπερ.ίσχω, Μ. ὑπερ.σχήσω, = 'Υπερέχω.
'Υπερίων [ὑπὲρ], ονος (ὁ), (κατὰ τὴν μυθολ.) εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, πατὴρ τοῦ "Ηλίου κτλ. 2) Π. ὁ "Ηλιος.
'Υπερ.καγχάζω, Μ. άσω. Καγχάζω (Χαχανίζω) μὲ ὑπερβολήν, ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλια.
'Υπερ.καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω (ἰατρικῶς) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὀθ.
'Υπερκάθαρσις, εως (ἡ). Ὑπέρμετρος (Ὑπερβολικὴ) κάθαρσις.
'Υπερ.καθεζομαι, Μ. εδοῦμαι, = 'Υπερκάθημαι.
'Υπερ.καθεύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον); 2) (μὲ γεν.) φροντίζω εἰς τὸν ὕπνον μου περί τινος, (Φλωρ.).
'Υπερ.κάθημαι (χ. Μ.). (μὲ γεν.) Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ὑπεράνωθέν ἢ (προθ.) ἐπάνω τινός.
'Υπερκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν (ἁρμόδιον) καιρόν, παράκαιρος.
'Υπερ.καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. 'Υπερέκηα κτλ.). Καίω μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν.) καίομαι (κυρ. καὶ μτνμ.) ὑπέρ τινος.
†'Υπερ.κακέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής.
§'Υπερ.κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυραννῶ (Ταλαιπωρῶ) μὲ ὑπερβολήν
'Υπερκαλλὴς, ές καὶ
'Υπέρκαλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν καλὸς (ὡραῖος).
'Υπερ.κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. 'Υπερέκαμον κτλ.). Κοπιάζω ἢ Κουράζομαι ἢ Τυραννοῦμαι ὑπερβολικὰ, ἀποκάμνω· (μὲ γεν.) πάσχω (ταλαιπωροῦμαι) ὑπέρ τινος.
§'Υπερ.καρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ὑπὲρ τὸ δέον, ἐξαντλοῦμαι ἀπὸ ὑπερβολὴν καρποφορίας.
'Υπερ.κατα.βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. 'Υπερκατέβην κτλ.). (μὲ αἰτ.) Περνῶ ἐπάνωθέν τινος καταβαίνω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.
'Υπερκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν κατογέλαστος (ἀξιογέλαστος).
'Υπερ.κατά.κειμαι, Μ. κείσομαι. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν (ἴδε Κατάκειμαι) παραπάνω ἀπό ἄλλον.
'Υπερκατάληκτος (ὁ, ἡ). (στίχος) ἔχων εἰς τὸ τέλος μίαν συλλαβὴν πλειότερον.
†'Υπερκατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν (κατάληψιν), παντάπασιν ἀκατάληπτος.
'Υπερκατηφὴς, ές (ὁ, ἡ). εἷς τὸ ἄκρον κατηφὴς (σκυθρωπός).
'Υπερ.καχλάζω, Μ. άσω. Κοχλάζω (Ξοχλακίζων) χύνομαι ἀπὸ πάνω (ξεχειλίζω).
'Υπέρ.κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὑπεράνωθέν (καὶ τρπ. Εἶμαι ἀνώτερός) τινος, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. 2) εἶμαι ἀναβεβλημένος εἰς ἄλλον καιρόν.
'Υπερκέρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Υπερ.κεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐκτείνω τὸ κέρας τῆς φάλαγγός μου ὑπὲρ τὸ τοῦ ἐχθροῦ (καὶ οὕτω τὸν περικυκλόνω).
'Υπέρκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη κέρατα.
§'Υπερκέρωσις, εως (ἡ), = 'Υπερκέρασις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπερ-κηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θέλγω μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Κινδυνεύω ὑπέρ τινος, Προκινδυνεύω.

;Ὑπέρκλησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπέρκλυσις.

Ὑπερ-κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλημμυρῶ (ξεχειλίζω) ἐξ αἰτίας σεισμοῦ.

;Ὑπερ-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ ξεχειλίζω, (ὀθ.

;Ὑπέρκλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλημμύρισμα· (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς τὸ ὀπ. σκεπάζει ἡ παλίῤῥοια.

Ὑπερ-κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω, μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπέρκομπος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν κομπάζων (καυχώμενος), ἀλαζὼν, ὑπερήφανος· (ἐπὶ πραγμ.) πολύκροτος, πολυθρύλλητος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος, ἢ· ὑπερέχων, ἔξοχος· » (Νῆες) ὑπέρκομποι τάχει, « Αἰσχλ.

Ὑπερκόμπως, ἐπίῤ. Μὲ ὑπερβολικὴν κομποῤῥημοσύνην, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως.

Ὑπέρκοπος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ κουρασμένος, ἀποκαμωμένος, Κατάκοπος. 2) Π. ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος· ὑπερήφανος, (παρβλ. Ὑπέρκομπος). » Ὑπέρκοπον μηδέποτ' εἴπῃς..ἔπος, « Σοφ.

Ὑπερ-κόπτω, Μ. κόψω, = Ὑπερπαίω, ὑπερβαίνω.

Ὑπερκόπως, ἐπίῤ. Π. αὐθαδῶς, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, (παρβλ. Ὑπερκόμπως).

Ὑπερ-κορέννυμι ᾖ (Ἰων.) -κορέω, Μ. κορέσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Χορταίνω τινὰ ἀπό.

Ὑπερκορὴς, έος καὶ

Ὑπέρκορος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ δέον (καθ' ὑπερβολὴν) χορτάτος.

Ὑπερκορύφωσις, εως (ἡ). ἄκρα (κορυφὴ) ἐξέχουσα.

Ὑπερκόρως, ἐπίῤ. Ἐπέκεινα κόρου (πλησμονῆς), κατακόρως.

†Ὑπερκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τοῦ κόσμου, οὐράνιος.

Ὑπέρκοτος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερβολικὰ θυμωμένος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος, (παρβλ.) Ὑπέρθυμος.

Ὑπερκότως, ἐπίῤ. Π. = Ὑπερθύμως, ὑπέρμετρα.

Ὑπερ-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερέχω, ὑπερισχύω· (μὲ αἰτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ.

†Ὑπερκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). μᾶλλον ἢ καθ' ὑπερβολὴν κραταιὸς, ὑπερέχων κατὰ τὴν δύναμιν.

†Ὑπερ-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὑπεράνωθεν τινος.

Ὑπερ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. γεν. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι ὑπεράνωθέν τινος.

†Ὑπερ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ὑπερβαίνω, (ᾖ πθ.) Ὑπερβαίνομαι, κρίνεται ἀνώτερός μου ἄλλος. » Κατὰ κάλλος—, « Γλσ.

Ὑπερ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ ὑπερεκπερισσοῦ (ὑπὲρ τὸ δέον) » Πολύ τι κακῶν ὑπερεκτήσω, « Σοφ.

ἐπέσορες εἰς σεαυτὴν πολλὰ δεινὰ ὡς ἐκ προσθήκης (ὑπὲρ τὸ μέτρον).

†Ὑπερκυάνεος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν (πολλὰ βαθὺς) κυανοῦς.

Ὑπερ-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὑπεράνωθέν τινος μὲ τὸ κεφάλι κάτω· (μτφορ.) ῥιψοκινδυνεύω παρατόλμως.

Ὑπερκύδαντα (τας) ἡ (ἴσ. ὀρθότ.) —ᾶντα (τας), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὑπερκηδήεντα (τας), αἴτ. τοῦ

;Ὑπερκυδήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑπερένδοξος, περιφημότατος.

Ὑπερκύκνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων κατὰ τὴν μελῳδίαν τὸ κελάδημα τοῦ κύκνου.

Ὑπερ-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ὑπεράνωθέν τινος, ἐβγάζω τὸ κεφάλι μου νὰ ἰδῶ· γέρνω ἢ κρέμαμαι ὑπὲρ τὴν κελήν τινος· (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω (κυρ. ᾖ μτνμ.). (μὲ γεν.) » Ὄρους—, « Ἠλ. (ἢ αἰτ.) » Τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν—, « Ἡράκλ.

†Ὑπερ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Λαλῶ (Ὁμιλῶ) ὑπὲρ ἢ περί τινος.

Ὑπέρλαμπρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λαμπρὸς (καὶ μτφορ. ἔνδοξος). ||. (τὸ οὐδ.) Ὑπέρλαμπρον, ἐπίῤ. Με ὑπερβολὴν λαμπρῶς (καὶ μτνμ. μεγαλοφώνως).

Ὑπερ-λαμπρύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Λαμπρύνομαι (Διαπρέπω ἢ Καμαρόνω) μὲ ὑπερβολήν· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν λαμπρότητα (τὴν μεγαλοπρέπειαν).

Ὑπερ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω μὲ ὑπερβολὴν ἢ (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν λάμψιν.

Ὑπέρλεπτος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς ἢ λιγνὸς, ὑπέρισχνος.

Ὑπέρλευκος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λευκός.

Ὑπερλίαν, ἐπίῤ. = Ὑπεράγαν.

Ὑπερλύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν Λύδιον τόνον (ῥυθμὸν) τῆς παλ. μουσ.

Ὑπερ-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (καὶ πθ. Λυποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-μαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν (ἀφθονίαν) μάζης, τρέφομαι κατὰ κόρον, (ἐπμ.) Ὑπερφρονῶ, ἀτακτῶ, αὐθαδιάζω, (παρβλ. Ὑβρίζω). 2) ἔχω παρὰ πολὺ μεγάλους μαζοὺς (μαστούς).

Ὑπερ-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Μαίνομαι μὲ ὑπερβολὴν, ξετρελλαίνομαι ὅλως διόλου.

Ὑπερμάκης, εος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ὑπερμήκης.

;Ὑπερ-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Μαντεύομαι ὑπὲρ ἢ περί τινος.

Ὑπέρμαργος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν μωρὸς ἢ ὑβριστὴς (ἄτακτος).

Ὑπερ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ σπνττ. αἰτ.) Μάχομαι ὑπέρ τινος, προπολεμῶ, ὑπερασπίζω· (μὲ δοτ. γεν. ᾖ αἰτ.) φιλονεικῶ πρός τινα ἵνα κατορθώσω τι ὑπέρ τινος.

Ὑπερμάχησις, εως (ἡ), τὸ ὑπερμαχεῖν, ὑπεράσπισις.

Ὑπερμαχητικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν, ὑπερασπιστικός.

Ὑπερ-μάχομαι, Μ. μαχήσομαι ἢ μαχέσομαι, = Ὑπερμαχῶ.

Ὑπέρμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (προπολεμῶν) ὑπέρ τινος, ὑπερασπιστὴς, προστάτης, πρόμαχος. » Ἀσπὶς—, « Ἐπγρ.

Ὑπερμεγάθης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπερμεγέθης.

Ὑπέρμεγας, μεγάλη, μεγα. Καθ' ὑπερβολὴν μέγας, ὑπερμεγέθης.

Ὑπερ-μεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι.

Ὑπερμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ μεμάλος, ὑπέρμετρος κατὰ τὸ μέγεθος. » Ὑπερμέγεθες ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν, « Ξεν.

Ὑπερ-μεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθύσκομαι (Μεθῶ) ὑπὲρ τὸ μέτρον

Ὑπερμενέτης, ου (ὁ) καὶ

Ὑπερμενέων (μτχ. τοῦ ἀχρ. Ὑπερμενέω), ουσα, ον καὶ

Ὑπερμανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. μένος]. καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρεῖος (ἰσχυρὸς), ὑπερδύναμος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑβριστὴς, βίαιος, ὑπερήφανος.

†Ὑπερ-μεσάζω, Μ. άσω. Περνῶ ἐπέκεινα τοῦ μέσου (τῆς ὁδοῦ), διανύω ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοιπορίας μου.

Ὑπέρμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον ἢ πᾶν μέτρον, ὑπερβολικός.

Ὑπερμέτρως, ἐπίῤ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ Ὑπὲρ πᾶν μέτρον.

†Ὑπερμετώπιον (τὸ). δέμα τὸ ὀπ. φοροῦν ὑπὲρ τὸ μέτωπον, (Τουρκ.) κάσμπαστί.

Ὑπερμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ μακρὺς, φθάνων (ἐκτεινόμενος) πολλὰ μακράν. » Βοὴ—, « Πίνδ. » Οὔρεα μεγάθεϊ ὑπερμήκεα, « Ἡρ., ὑπερμεγέθη, ὑπερύψηλα.

Ὑπερμιξολύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν μιξολύδιον ῥυθμὸν ἢ τονον τῆς παλ. μουσικῆς.

Ὑπέρμορα καὶ Ὑπέρμορον, Π. ἐπίῤ. = Ὑπὲρ μόρον, πρὸ τοῦ προωρισμένου καιροῦ ἢ πλειότερον τοῦ προσδιωρισμένου μέτρου τῶν δεινῶν ὑπὸ τῆς μοίρας, παρὰ τὸ πεπρωμένον.

†Ὑπερμόρως, ἐπίῤ. Σχλ., = Ὑπέρμορον.

Ὑπερνέφελος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῶν νεφελῶν.

Ὑπερ-νεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψοῦμαι ὑπεράνω τῶν νεφῶν, [ἐκ τοῦ

Ὑπερνεφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπερνέφελος.

Ὑπερ-νέω, Μ. νεύσομαι, = Ὑπερνήχομαι.

Ὑπερ-νεωλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Σύρω τὸ πλοῖον ὑπεράνωθεν ἰσθμοῦ, τὸ περνῶ διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν εἰς τὴν ἄλλην.

†Ὑπερ-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἐπάνω ἢ ἀπὸ πάνω, περνῶ κολυμβῶν· (μτφορ.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ παρὰ πολὺ, ὑπερτερῶ ἀσυγκρίτως.

Ὑπερ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐννοῶ (σκέπτομαι, συλλογίζομαι) τι μέγα ἢ ἀνώτερον τοῦ προκειμένου ἔργον.

Ὑπερνοτίη, Π. Ἰων. θηλ. τοῦ

Ὑπερνότιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέκεινα τοῦ νότου (εἰς τὸν ἀνταρκτικὸν πόλον ἢ πολλὰ μακρὰν πρὸς μεσημβρίαν) κείμενος, (ἀντιθ. τῷ Ὑπερβόρειος).

Ὑπερ-ξανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι εἰς ὑπερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βολὴν ξανθὸς (καθὼς κοιν. λέγομεν τετραξάνθος.

Ὑπερ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω μὲ ὑπερβολὴν, καταξηραίνω.

;Ὑπερξηρασία (ἡ). ὑπέρμετρος (ὑπερβολικὴ) ξηρασία.

Ὑπέρξηρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ξηρὸς, κατάξηρος.

Ὑπέρογκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον (βάρος, μέγεθος), καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδης, ὑπερμεγέθης, (κοιν.) ἀσήκωτος· (ἐν γέν. ϗ μτνμ.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος· ὑπερήφανος.

Ὑπερ-ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ καθ' ὑπερβολὴν ὀγκῶδες (ὑπέρογκον).

†Ὑπερ-οδυνέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερωδυνάω.

Ὑπεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑπέρῳ ('γδοκοπάνῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος.

Ὑπερ-οιδαίνω, Μ. ανῶ. Πρήσκω ϗ

Ὑπερ-οιδάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι (Φουσκόνω) καθ' ὑπερβολήν.

Ὑπερ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὑψηλότερα ἢ ἐπέκεινά τινος. (μὲ γεν.) »Περσέων δὲ ὑπεροικέουσι πρὸς βορέω ἀνέμου Μῆδοι,« Ἡρ. (ἢ αἰτ.) »Ὑπεροικέουσι δὲ τὸ Πάγγαιον Παίονες,« αὐτ.

Ὑπερ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπέροικος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοικῶν ἐπέκεινά τινος.

Ὑπέροινος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν οἰνοπότης (φίλοινος).

Ὑπερ-οίομαι, Μ. οιήσομαι. Ἔχω ὑπερβολικὴν (περὶ ἐμαυτοῦ) οἴησιν, ὑπερφρονῶ.

Ὑπερ-οϊστεύω, Μ. εύσω, =Ὑπερτοξεύω.

Ὑπεροίσω, μέλλ. τοῦ Ὑπερφέρω.

Ὑπερόλβιος καὶ ;Ὑπέρολβος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὄλβιος (εὐτυχισμένος), ὑπέρπλουτος.

Ὑπερομβρία (ἡ). ὑπερβολὴ ὄμβρων (βροχῶν), πολυομβρία.

Ὕπερον (τὸ), =Ὕπερος. 2) εἶδ. ἐντόμου (κάμπης), (Γαλλ.) chenille arpenteuse.

Ὑπέροξυς, εος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὀξὺς (σουβλερὸς ἢ 'ξοινός).

Ὑπεροπλήεις, εσσα, εν, Π. =Ὑπέροπλος.

Ὑπεροπλία (ἡ), Π. [ὑπέροπλος]. ὑπερηφάνεια (πολεμιστοῦ), τόλμη, αὐθάδεια, ἀλαζονεία, ὑπεροψία.

Ὑπερ-οπλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. κυριεύω διὰ τῆς βίας (τῶν ὅπλων), ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω· (ἀμτβτ.) θρασύνομαι, ἀλαζονεύομαι, εἶμαι-

Ὑπέροπλος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερήφανος (κυρ. διὰ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του), θρασὺς, αὐθάδης, ὑβριστὴς, ὑπεροπτικὸς, ἀγέρωχος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. »Ἄτη—,« Πίνδ.

Ὑπερ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω ὑπὲρ τὸ δέον, (κοιν.) παραψήνω.

Ὑπερόπτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ὑπερορῶν (περιφρονῶν) τι· (χωρὶς πτ.) ἀγέρωχος, ἀκατάδεκτος, ὑπερήφανος.

Ὑπερόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπεροπτάω, ἡ ὑπὲρ τὸ δέον ὄπτησις.

Ὑπεροπτικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ συνειθίζων νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, φύσει ὑπερόπτης (ἀκατάδεκτος).

Ὑπεροπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπεροπτικὸν τρόπον, μὲ ὑπεροψίαν. » Μάλα ὑπεροπτικῶς τῶν ἐναντίων, « Ξεν., μὲ πολλὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς περιφρόνησιν.

Ὑπέροπτος (ὁ, ἡ). (;)ὑπερορώμενος (περιφρονούμενος), ἀπεῤῥηγμένος. 2) (συνήθ.) ὑπεροπτικὸς, ἀγέρωχος. ||.(τὸ οὐδ.) Ὑπέροπτον καὶ (πλθ.) Ὑπέροπτα, ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπεροπτικῶς, ὑπερηφάνως.

Ὑπερόρασις, εως (ἡ), ἀόκμ. ἀντὶ Ὑπεροψία, (ὀθ.

Ὑπερορατικὸς, ἡ, όν, =Ὑπεροπτικός.

Ὑπερ-οράω-ῶ, Μ. όψομαι καὶ πθ. οφθήσομαι (ἀόρ. Ὑπερεῖδον ϗ πθ. Ὑπερώφθην κτλ.). Βλέπω ἀπὸ 'πάνω (κάτω). » Ἵνα μὴ φοβεῖται τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπερορέοντα,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) βλέπω παρέκει, δὲν καταδέχομαι νὰ ἰδῶ, καμόνομαι ὅτι δὲν βλέπω· περιφρονῶ· παραβλέπω. (μὲ αἰτ.) » Τοῖς θεοῖς χρώμενος, οὐδὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὑπερορᾷ, « Ξεν. (ἡ γεν.) » Ὑπερορᾷν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας, « αὐτ.

Ὑπερ-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι (Θυμόνω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-ορέγομαι, Μ. ορεχθήσομαι. (μὲ γεν.) Ὀρέγομαι ὑπερβολικὰ, ὑπερεπιθυμῶ.

Ὑπερορία (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπερόριος.

Ὑπερ-ορίζω, Μ. ίσω. Στέλλω (Διώχνω) τινὰ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων, κάμνω ὑπερόριον, ἐξορίζω.

Ὑπερόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ὑπὲρ τὰ ὅρια (ἐπέκεινα τῶν συνόρων) κείμενος ἢ διατρίβων ἢ γινόμενος, ξένος, ξενικὸς, ἀλλότριος· (ἐνίοτε) ἐξόριστος. » Πόλεμος —,« Ἀρστ. » Λαλιὰ—, « Αἰσχ., ἡ περὶ τῶν ξένων (τῶν ἐκτὸς τοῦ κράτους ἢ[;]τῆς ὑποθέσεως) πραγμάτων. || »Ὑπερορία (ἐνν. γῆ), « ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, ἡ ἀλλοδαπὴ, καὶ »Ὑπερόρια (ἐνν. χωρία ἢ κτήματα), « τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. » Τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι,« Ξεν. »Προσόδου οὔσης κατ' ἐνιαυτὸν (τῇ πόλει) ἀπό τε τῶν ἐνδήμων ϗ ἐκ τῆς ὑπερορίας, οὐ μεῖον χιλίων ταλάντων,« αὐτ.

Ὑπερορισμὸς (ὁ), τὸ ὑπερορίζειν ἢ ὑπερορίζεσθαι, ἐξορισμός.

Ὑπερ-ορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος, ὑπερέρχομαι.

;Ὑπερορόφιος (ὁ, ἡ), ἄχρ. ἀντὶ Ὑπερωρόφιος.

Ὑπερ-ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι ('Ορρωδῶ) μὲ ὑπερβολήν.

Ὕπερος (ὁ), [ὑπέρ;]. τὸ 'γδοκόπανον, 'γδοχέρι. » Γυμνότερος (» Φαλακρότερος) ὑπέρου, « παροιμ., παντάπασι γυμνὸς ἢ ἄτριχος, θεόγυμνος, θεοξούριστος. 2) ὁ μάνδαλος ἢ τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας. »Ὑπέρου περιστροφὴ,« παροιμ., δι' ὅσους στρέφονται πάντα εἰς τὸ ἴδιον, (κοιν.) τὸ 'γουδὶ τὸ 'γουδοχέρι.

Ὑπερουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ.

Ὑπερούριος, η ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Ὑπερόριος.

†Ὑπερούσιος (ὁ, ἡ), (θλγ.). ὁ ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν, ὑπερφυσικός.

†Ὑπερουσιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑπερουσίου.

†Ὑπερουσίως, ἐπίρ. Ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν.

Ὑπερόφρυον (τὸ). τὸ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων (μέρος τοῦ μετώπου).

Ὑπερ-οφρυδομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλὰ) τὰ 'φρύδια μου· (συνκδχ.) ὑψηλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) ψηλόνει ἢ μύτη μου, ϗ ἐκ τοῦ

Ὑπέροφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σηκωμένα ἐπάνω (ὑψηλὰ) τὰ 'φρύδια τα, (συνκδχ.) ὑπερόπτης, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ἀκατάδεκτος.

Ὑπερ-οχέω-ῶ [ὑπέροχος], Μ. ήσω. Ὑψοῦμαι, φασκόνω· (ἐπὶ ποτ. κλπ.) πλημμυρῶ.

Ὑπεροχὴ (ἡ), τὸ ὑπερέχειν (κυρ. ϗ μτνμ.), πρωτεῖον, μεγαλεῖον, ἀκρότης, κορυφαιότης, (Γαλλ.) supériorité. ||. (πλθ.) οἱ ὑπερέχοντες, οἱ ἔγκριτοι, (Γαλλ.) les sommités. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑπερέχον (ἐξέχον) μέρος, ὄγκος· πρήξιμον, ὑπερσάρκωμα, κτλ.

Ὑπεροχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐμφαίνων ὑπεροχὴν. »Τὸ ὑπεροχικὸν,« Γρμτ., ἡ ὑπεροχή.

Ὑπέροχος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερέχων (ἀνώτερος) τῶν ἄλλων, κορυφαῖος, ἔξοχος. (μὲ γεν.) » Λίην ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, « Ὅμ., =Ὑπερέχειν. »Τοὺς ὑπειρόχους τῶν ἀστῶν,« Ἡρ., τοὺς ἐξέχοντας, τοὺς διακεκριμένους.

Ὑπερ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ὅσον ἐνδέχεται ἀσφαλέστερον (ὀχυρότερον).

Ὑπεροψία (ἡ). τὸ ὑπερορᾷν, τὸ ἐλάττωμα τοῦ ὑπερόπτου, ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία· (μὲ γεν.) περιφρόνησις. » Τῶν νόμων—,« Θκ.

Ὑπέροψις, εως (ἡ), =Ὑπερόρασις, ὑπεροψία.

Ὑπερόψομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπεροράω.

Ὑπερ-οψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψουνίζω ἀκριβώτερα.

Ὑπερπαγὴς [ὑ. πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν παγωμένος. » Τὸ ὑπερπαγὲς, « Ξεν., ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ψύχους, ὁ ὑπερβολικὸς πάγος.

Ὑπερ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύομαι ἀπὸ ὑπερβολὴν πάθους (λύπης), γίνομαι-

Ὑπερπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Περιπαθής.

Ὑπερ-παίω, Μ. παισω. Κτυπῶ δυνατώτερα ἢ παραπάνω· (μτφορ. ἀπὸ τῶν πυγμαχ.) ὑπερνικῶ, (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.).

Ὑπερ-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίω καλλήτερα, νικῶ παλαίων· (ἐν γέν.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω, (παρβλ.) Ὑπερπαίω.

Ὑπερ-παλύνω, Μ. υνῶ. Πασπαλίζω ἢ Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω.

Ὑπερ-παφλάζω, Μ. άσω, (Αξφν.), =Ὑπερκαχλάζω.

Ὑπερ-παχύνω, Μ. υνῶ. Παχύνω μὲ ὑπερβολὴν, (πθ.) γίνομαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπέ·παχυς, έος (εῖα, υ). Μὲ ὑπερβολὴν παχύς.

†'Υπερ·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ὅλως διόλου.

'Υπερ·πέλομαι (ὰ ἀόρ. β'. 'Υπερεπλόμην), Π. (μὲ γεν.) εἶμαι ὑπεράνω (καὶ μτνμ. ἀνώτερός) τινος, ὑπερκείμαι, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω.

'Υπερ·πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὑπέρμετρα (ἀπαρηγόρητα), κάμνω ὑπερβολικὸν πένθος· (μὲ αἰτ.) λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

'Υπερ·πεπαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι παρὰ πολύ.

'Υπερ·πέπτω, Μ. πέψω. Ψήνω (Χωνεύω) παρὰ πολύ.

†'Υπερ·περισσεύω, Μ. εύσω. Περισσεύω ὑπερβαλλόντως, ξεχειλίζω. ||. (μσ. μὲ ὅστ.) ἔχω μεγάλην (ὑπερβολικὴν) ἀφθονίαν ἀπό.

'Υπερπερισσός, ή, όν. Μὲ ὑπερβολὴν πολὺς (ἄφθονος), ὑπέρμετρος.

'Υπερπερισσῶς, ἐπ·ρ. = 'Υπερεκπερισσοῦ, ὑπερμέτρως.

'Υπερ·περκάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ σταφυλ.) 'Ωριμάζω ἐντελέστατα, εἶμαι εἰς ὅλην τῆς ὡριμότητός μου τὴν ἀκμήν.

'Υπερ·πέσσω, Μ. πέψω. ἄχρ. ἀντὶ 'Υπερπέπτω.

'Υπερπετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πίπτων ἢ (ς) πετῶν ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος· (ἐπὶ ἀνέμου) σφοδρότατος· (ἐπὶ ὄρους) ὑπερύψηλος· (ἐν γέν.) ὑπερμήκης, ὑπερμεγέθης.

'Υπερ·πέτομαι, = 'Υπερίπταμαι.

'Υπερ·πέττω, Ἀττ. ἀντὶ 'Υπερπέσσω.

'Υπερ·πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω ἢ 'Εμπήγω ἀπὸ πάνω.

'Υπερ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Πηδῶ ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πηδῶν· (ἐν γέν.) ξεπερνῶ (κυρ. ᾗ μτνμ.)· (τρπ.) περιφρονῶ, παραβαίνω. « Τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα δικαστήρια καὶ νόμιμα οὕτως ἀναιδῶς ὑπερπεπήδηκε, « Δμ.

'Υπερ·πιαίνω, Μ. ανῶ, = 'Υπερπαχύνω.

'Υπέρπικρος (ὁ, ἡ). Μὲ ὑπερβολὴν πικρός (μτνμ. χαλεπὸς, διεστραμμένος).

'Υπερ·πίμπλημι, Μ. ὑπερ·πλήσω (ἀόρ. πθ. 'Υπερεπλήσθην κτλ.). Γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον· (μὲ γεν.) χορταίνω ἀπό.

'Υπερ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. 'Υπερέπιον κτλ.). Πίνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, (κοιν.) παραπίνω.

'Υπερ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. 'Υπερέπεσον κτλ.). Πίπτω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω (κυρ. ᾗ μτνμ.)· (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. « Ἦν ὑπερπέσῃ ἡ νῦν ἡμέρη, « Ἡρ.

'Υπερ·πλεονάζω, Μ. άσω, = 'Υπερπερισσεύω.

'Υπερ·πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πλέων.

'Υπέρπλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον).

'Υπερπληθής, ές (ὁ, ἡ), = 'Υπέρπλεως.

'Υπερ·πλήθω, Μ. πλήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι μὲ ὑπερβολὴν γεμάτος ἀπό.

;'Υπερ·πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ξεχειλίζω.

'Υπερ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

'Υπερπλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε παρὰ πολὺ γεμάτον.

'Υπερπλησθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ 'Υπερπίμπλημι.

'Υπερπλούσιος (ὁ, ἡ), = 'Υπέρπλουτος.

'Υπερ·πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

'Υπέρπλουτος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν πλούσιος.

'Υπερ·πνέω, Μ. πνεύσω ἢ πνεύσομαι. Φυσῶ ὑπεράνωθέν ἢ σφοδρότερόν τινος· (μτνμ. μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ὑπεροχὴν ἢ ἐπιφάνειαν.

'Υπερπνιγής, ές (ὁ, ἡ), = 'Υπέρασθμος.

'Υπερ·πνοέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Υπερεπ.θυμῶ (κυρ. ἀπόντ.).

'Υπερ·πολάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, (παρβλ. 'Επιπολάζω).

'Υπέρπολλος, πόλλη, πολλον, Ἰων. ἀντὶ 'Υπέρπολυς, πολλὴ, πολυ. Καθ' ὑπερβολὴν πολύς, παραπολύς.

'Υπερ·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ ἢ Κοπιάζω μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν.) πάσχω (ταλαιπωροῦμαι, ἀγωνίζομαι) ὑπὲρ τινος. « Σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον, « Σοφ., Ὑποφέρετε. (καὶ μσ.) « Τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ, « αὐτ.

'Υπέρπονος (ὁ, ἡ). ἐξηντλημένος (ἀποκαμωμένος) ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς πόνους.

'Υπερπόντιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἐπέκεινα τοῦ πόντου (τοῦ πελάγους) κείμενος ἢ ἐκεῖθεν ἐρχόμενος, ὑπερθαλάσσιος· (ἐν γέν.) ξένος, ἀπὸ πολλὰ μακρυνὸν τόπον. « Γλῶσσα—, « Πίνδ.

'Υπερ·ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ 'Υπερίπταμαι.

'Υπερπρόθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν προθεσμίαν, ἐκπρόθεσμος, ὑπερήμερος.

'Υπερ·προ·θυμέομαι-οῦμαι. Μ. ηθήσομαι. Προθυμοῦμαι καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι προθυμότατος, (ἐνίοτε) = 'Υπερεπ.θυμῶ.

'Υπέρπτατο, Π. ἀντὶ 'Υπερέπτατο. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ 'Υπερίπταμαι.

'Υπέρπτωχος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν πτωχός, πάμπτωχος.

'Υπέρπυκνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν πυκνός.

'Υπερ·πυππάζω, Μ. άσω; (Κωμ.). 'Υπερεπαινῶ τινα (ἐπιφωνῶν Ὑππάξ), ὑπερθυμάζω.

'Υπέρπυρος (ὁ, ἡ). καίων (πυρωμένος) καθ' ὑπερβολὴν, διάπυρος.

'Υπερ·πυρρίάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Γίνομαι κατακόκκινος (Κωμ. Καταγέζομαι) ἐξ αἰτίας ἢ ἐπάνωθέν τινος.

;'Υπέρπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλῆθος πώλων (ἵππων).

'Υπερπώρωσις, εως (ἡ). πωρώδης ἔκφυσις συντριμμένου κοκκάλου, εἶδ. ἐξοστώσεως.

'Υπερ·πωτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ 'Υπερίπταμαι.

'Υπερράγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ 'Υπορρήγνυμι.

†'Υπέρβορος (ὁ, ἡ). ὁ βρέων ὑπεράνωθεν, ξεχειλισμένος.

'Υπερρώσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υπορρώνυμι.

'Υπερ·σαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀποκτῶ) παρὰ πολλὰς σάρκας, γίνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον πολύσαρκος (σωματώδης).

'Υπερ·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον πολυσαρκος (σωματώδης). 2) (πθ. ἐπὶ πληγ.) κάμνω (καὶ ἀμτθτ. ἐξέχω ὡς)-

'Υπερσάρκωμα (τὸ). τὸ ὑπὲρ τὴν πληγὴν ἐξέχον κρέας (σάρκωμα).

'Υπερσάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υπερσαρκόω, ἔκφυσις ὑπερσαρκώματος.

'Υπέρσεμνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν σεμνὸς (σεβαστὸς ἢ σοβαρὸς ἢ ἀγέρωχος).

'Υπερ·σεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Σεμνύνομαι (Καυχῶμαι) παραπολύ, νομίζω μέγα καύχημά μου.

'Υπερ·σεύω (πθ. μέλλ. 'Υπερσυθήσομαι καὶ πρκ. 'Υπερέσσυμαι), Π. διώκω ἢ ῥίπτω (τινάζω) τι (καὶ πθ. τινάζομαι μὲ ὁρμὴν) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος.

'Υπερσκελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη καὶ δυσανάλογα σκέλη (πόδια), (παρβλ.) Περισκελής.

'Υπέρσκληρος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν σκληρός.

'Υπερ·σοφιστεύω, Μ. εύσω. 'Υπερβαίνω κατὰ τὴν σοφιστικὴν ἢ τὰ σοφίσματα, ὑπερτερῶ ὡς σοφιστής.

'Υπερσοφιστὴς, οῦ (ὁ). ἄκρος (ὑπερβαίνων τοὺς λοιποὺς) σοφιστής.

'Υπέρσοφος (ὁ, ἡ). εἷς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν) σοφός.

'Υπερ·σπουδάζω, Μ. άσω. Καταγίνομαι (Προσπαθῶ) μὲ ὑπερβάλλουσαν σπουδὴν (προθυμίαν) εἴς τι.

'Υπέρσπουδος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν σπουδαῖος (λόγου ἄξιος ἢ προθυμος).

'Υπερ·σταθμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ζυγίζω (Βαραίνω) περισσότερον.

'Υπερστὰς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Υπερίσταμαι.

'Υπερ·στατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Υπερίσταμαι, (μὲ γεν.) προστατεύω.

;'Υπερ·σταχύω, Μ. ύσω. 'Εκφύω πλῆθος ἀσταχύων.

'Υπέρστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην.

'Υπερ·στένω (παρτ. 'Υπερέστενον ᾗ πλέον οὐ), Π. (μὲ γεν.) στενάζω ὑπέρ (διὰ τὰ δεινά) τινος.

'Υπερ·στέργω, Μ. στέρξω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβάλλουσαν στοργὴν, ὑπεραγαπῶ.

'Υπερ·στίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω ('Γαλίζω) μὲ ὑπερβολήν.

'Υπερ·στορέννυμι, Μ. στορέσω καὶ

'Υπερ·στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω (Σκεπάζω) ἀπὸ πάνω.

'Υπερσυντελικός, ἡ, όν. (κυρ. χρόνος ῥήματος) 'Ο ὑπὲρ τὸν συντελικὸν (τὸν παρακείμενον), plus quam perfectum. « Στάσις ὑπερσυντελικὴ, « Ρτρ., ὅταν πρόκειται νὰ ἐξεταθῇ ἂν τὸ πρᾶγμα εἶχε ἤδη συμβῆ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν.

'Υπερ·σχέθω (εὔχρ. κυρ. ὁ παρτ. ἡ ἀόρ. β'. 'Υπερέσχεθον), Π. ἀντὶ 'Υπερέχω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπερσχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ Ὑπέρσχῃ, Ὑπέρσχοι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ εὐκτ. τοῦ Ὑπερέχω.

†Ὑπερτάζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεργάζομαι.

;Ὑπερ-ταλαντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βαραίνω παραπολὺ εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω πλειότερον.

Ὑπέρτατος (ἀνμλ. ὑπερθ. ἐκ τῆς Ὑπὲρ), η, ον. Ὁ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, ἀνώτατος, ὕψιστος· (ἐνίοτε) πρεσβύτατος. » Ἰέων —, « Πίνδ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Ἦστο γὰρ ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, « Ἰλ. Ψ.

;Ὑπέρτεγος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρστεγος.

Ὑπερ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (καὶ ἐλλ. Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν ἢ (Π.) ἐναντίον (;) ἢ ἐπέκεινά τινος· (μτνμ. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Οὕτω πολὺ ὑπερέτειναν τὸ κέρας, ὥστε κτλ., Ξεν. (ᾗ ἐλλ. ἢ οὐδ.) » Κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν, « Θκ. » Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον, « Ἀθ. (καὶ μτνμ.) » Ἃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνει, « Ἀρστ. (ᾗ γεν.) » Τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων τὴν ζωὴν, « Θφρ., εἶνε πολὺ διαρκέστερα (μακροβιώτερα). (καὶ πθ.) » Τὸ ὑπερτεταμένον, « Αξ., τὸ ὑπερβάλλον (ὑπερέχον).

Ὑπερτέλειος καὶ (Ἀττ.) Ὑπερτέλεος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων πᾶσαν τελειότητα, καθ' ὑπερβολὴν τέλειος.

Ὑπερ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Περνῶ ἐπέκεινα τοῦ τέρματος (ὑπὲρ τὸ τέλος), (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς τὸ τέλος (τὸ τέρμα)· (ἐν γέν.) ὑπέρτερος. (μὲ γεν.) » Ἄθλων —, « Σοφ., ὁ τελειώσας (κατορθώσας) τοὺς ἀγῶνάς του. 2) (Π.) ἀντὶ Ὑπερτέλλων (ὑψούμενος, προκύπτων ὑπεράνωθέν τινος). 3) (ἐνίοτε) = Ὑπερτέλειος.

Ὑπερ-τέλλω, Μ. τελῶ. (μὲ γεν. ἢ σπν. καὶ μτγν. δοτ.) Ὑψοῦμαι (Προφαίνομαι) ὑπεράνωθέν τινος, (ἐπὶ ἀστέρ.) ἀνατέλλω· (ἐπὶ φυτ.) ξεφυτρόνω. » Τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ σπαρτοὺς, « Εὐρ.

Ὑπερτενὴς [ὑπερτείνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος, (μὲ γεν. ἐν γέν.) ὑπερέχων.

Ὑπερτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ὑπέρτερος (ἀνώτερός) τινος, ὑπερνικῶ, ὑπερέχω.

Ὑπερτερία (ἡ). τὸ ὑπεράνωθεν (τοῦ ἄξονος) τῆς ἁμάξης σανίδωμα ἢ πλέγμα ὕπου βάλλονται τὰ φορτία, (παρβλ.) Πεῖρινς. 2) Π. ὑπεροχὴ, ἢ 3) ὑπερηφάνεια, ὑπεροψία, (Θγν. 410), [ἐκ τοῦ

Ὑπέρτερος (συγκρ. ἀνμλ. ἐκ τῆς Ὑπὲρ), α, ον. Ὁ ὑπεράνωθέν τινος, ἀνώτερος (κυρ. καὶ μτνμ.), προέχων, καλλήτερος, προκριτώτερος, ἰσχυρότερος, ἐγκρατέστερος κτλ., (εἰς τοὺς Τραγικ.) πρεσβύτερος, (παρβλ. Ὑπέρτατος). » Γενεῇ —, « Ἰλ. Α., (τὸ ἐξηγοῦν) νεώτερος (ἀλλὰ; διατὶ ὄχι) εὐγενέστερος. » Ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, « Ἡρωδ., ὑπερίσχυσαν.

Ὑπέρτεχνος (ὁ, ἡ). ὑπερέχων κατὰ τὴν τέχνην, καθ' ὑπερβολὴν ἔντεχνος.

Ὑπερ-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (Ἀναλύω) ἐντελῶς.

Ὑπερ-τίθημι, Μ. ὑπερ-θήσω (ἀόρ. Ὑπερέθηκα καὶ μσ. Ὑπερεθέμην κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος· ἀνασηκόνω τι ἵνα τὸ περάσω ἀπὸ 'πάνω ἢ παρέκει· ὑπερβιβάζω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) προκρίνω, προτιμῶ· (μὲ δοτ.) ἀναθέτω εἰς τὴν ἐπιστασίαν τινός· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ὑπερβαίνω (» Τὸν Ταῦρον —, « Στρ.)· (μτνμ.) Ἐξαπερνῶ· (ἐπὶ χρν.) ἐπιζῶ. » Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, « Πίνδ., ἀποδίδειν ἑκάστου τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θ. 2) (μσ.) κοινοποιῶ (ξεμυστηρεύομαι) τι εἴς τινα (ἵνα τὸν συμβουλευθῶ). » Τούτῳ τὰ σκουδεέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο, « Ἡρ. » Ὑμέας συνέλεξα, ἵνα, τὸ νοέω πρήσσειν, ὑπερθέομαι ὑμῖν, « αὐτ. » Ὑπερθέμενος τοῖσι ὀνειροπόλοισι (τὸ ἐνύπνιον), « αὐτ. 3) ἀναβάλλω (εἰς ἄλλον καιρόν)· (Νμ.) παραπέμπω τὴν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον. » Ὑπερθέμενοι τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν, « Πλβ.

Ὑπερ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτιμῶ πολλὰ ἀκριβὰ (ὑπὲρ τὸ μέτρον). 2) τιμῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερτίμιος καὶ (νλγ.) Ὑπέρτιμος (ὁ, ἡ). ὁ πωλούμενος ἢ ἀγοραζόμενος εἰς ὑπερβολικὴν τιμὴν, πολλὰ ἀκριβὸς (βαρύτιμος). 2) ὁ τιμώμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, πλειότερας τιμῆς μέτοχος ἢ ἄξιος.

Ὑπέρτολμος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον τολμηρὸς, παράτολμος.

Ὑπέρτονος (ὁ, ἡ), [ὑπερτείνω]. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεντωμένος (ἔντονος), (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. » Βοὴ —, « Ἀρςφ. ||. (οὐσ.) » Ὑπέρτονον (τὸ), « Εὐς., τὸ κατὰ μεσῆς τῆς στέγης ξύλον, (παρβλ. Μεσόδμη).

Ὑπερτοξεύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ τοξεύων (καὶ Π. ἐν γέν.) νὰ περιβῇ ἢ νὰ ὑπερνικήσῃ. » Μίασμ' οὐχ ὑπερτοξεύσιμον, « Αἰσχλ., ἀνυπέρβλητον ἢ ἐπιστασίας ἄξιον, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ἐπέκεινα (τοῦ σκοποῦ), (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω, (παρβλ.) Ὑπερακοντίζω.

Ὑπερ-τραγίζω, Μ. ίσω. Ἀναδίδω ὑπερβολικὴν ὀσμὴν τράγου, βρωμῶ μὲ ὑπερβολὴν 'σὰν τράγος.

Ὑπερτραφὴς, έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν θρεμμένος.

Ὑπερ-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέδραμον κτλ.). Τρέχω ἐπέκεινα ἢ μακρύτερα, Ἐξαπερνῶ τρέχων, (μτνμ. ἐν γέν.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω· (ἐνίοτε) παραβαίνω. » Θεῶν νόμιμα —, « Σοφ. » Πενίην —, « Θγν., ἀπαλλάττομαι ἀπό.

Ὑπερτρισύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ τὰς τρεῖς συλλαβάς.

Ὑπερ-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ μὲ ὑπερβολικὴν τρυφὴν (ἡδυπάθειαν), τρυφῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερ-υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Ἀτακτῶ, Αὐθαδιάζω ἢ Κακομεταχειρίζομαί τινα) ὑπὲρ τὸ μέτρον, φέρομαι πολλὰ ὑβριστικῶς.

Ὑπερ-υγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω παραπολὺ, κάμνω μούσκεμμα. ||. (ἀμτβτ.) » Τὸ ὑπερυγραῖνον, « Αξ., τὸ πολλὰ ὑγρὸν, ἢ ὑπερβολικὴ ὑγρασία.

Ὑπέρυδρος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑδαρὸς (νερωμένος), (ἰατρ.) ὑδρωπικός.

Ὑπερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω ὀλίγον, εἶμαι ἢ γίνομαι.

Ὑπέρυθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἐρυθρὸς, κλίνων πρὸς τὸ ἐρυθρὸν, κοκκινωπός.

Ὑπερύμνητος ᾗ; Ὑπέρυμνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὑμνητὸς (αἰνετὸς), πανύμνητος.

;Ὑπερύπτιος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ δέον ὕπτιος (ἀμελὴς, ἀξέννοιαστος ἢ ὑπερόπτης).

Ὑπερυψηλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ὑψηλός.

Ὑπερ-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, ὑπερυψόνω· (μτνμ.) ὑπερεκθειάζω.

Ὑπερφαὴς, έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν λαμπρὸς (φαεινὸς), ὑπέρλαμπρος.

Ὑπερ-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. (μὲ γέν.) Φαίνομαι ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερ-φαλαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐκτείνω τὴν φάλαγγά μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ μῆκος (νὰ ἐξέχῃ ἑκατέρωθεν ὑπὲρ) τὴν φάλαγγα τοῦ ἐχθροῦ, (ἄλλ.) Ὑπερκεράω.

;Ὑπερφαλαγγίασις (γγίωσις), εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ὑπερφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, = Ὑπερφαής.

†Ὑπέρφασις [ὑπερφαίνομαι], εως (ἡ), = Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία.

Ὑπέρφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπὲρ, φημί]. ὁ ὑπὲρ λόγον, ἀνέκφραστος, ὑπερθαύμαστος.

Ὑπερφέγγεια (ἡ). ὑπέρλαμπρον φεγγοβόλημα.

Ὑπερφέρεια (ἡ), [ὑπερφερής]. ὑπεροχή. 2) (Γρφ.) ὑπερηφάνεια.

;Ὑπερφερέτης, ου (ὁ), = Ὑπερφερὴς, ὑπέρτατος, ὕπατος. Ζεὺς —, « Δ. Ἀλ., ὁ (ἄλλ.) Φερέτριος.

Ὑπερφερὴς, έος (ὁ, ἡ), ὑπερέχων, ἔξοχος· (Γλσ.) ὑπερήφανος, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ-φέρω, Μ. ὑπερ-οίσω (ἀόρ. Ὑπερήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὑπερενεγκόντες τὸν ἰσθμὸν τὰς ναῦς, « Θκ., ὑπερνεωλκήσαντες. (καὶ πθ.) » Ἵν' ὑπερφέρηται τὰ ἄχυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς ἄλω, « Ξεν. 2) (συχνότ. ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) φέρω τὰ πρωτεῖα, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) » Ῥοδα... ὀδμῇ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων, « Ἡρ. » Ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Τιγράνης, κάλλεί τε καὶ μεγάθεϊ ὑπερφέρων Περσέων, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Ὑπερφέρεις τόλμῃ τόλμαν, « Εὐρ.

Ὑπέρφευ, ἐπιρ. Π. [ὑπὲρ, φεῦ], = Ὑπερφυῶς, ὑπεράγαν, μὲ ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον. » Τί τὴν τυραννίδ' ὑπέρφευ τιμᾷς καὶ μέγ' ἤγησαι; « Εὐρ. » Οὐχ ὑπέρφευ, θνητὸν ὄντα, χρὴ φρονεῖν, « Αἰσχλ., = Ὑπερφρονεῖν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπερ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ὑπεράνωθεν, ἀπαλλάττομαι, Ὑλυτόνω (ἀπὸ ἀσθένειαν κτλ.).

Ὑπερ-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ πολλὰ δυνατὰ ἢ (μὲ αἰτ.) δυνατώτερα ἀπὸ ἄλλον, ἀκούεται πλειότερον ἢ φωνήμου.

Ὑπερ-φθίνομαι (ὀθ. τὸ γ'. ἐν. πρφ. τοῦ ὑπερτ. ἢ αόρ. 6'. Ὑπερέφθιτο), Π. (μὲ γεν.) χάνομαι ὑπέρ τινος, ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερφίαλος (ὁ, ἡ), (κυρ. καὶ κατὰ λέξ.) ὁ ὑπερεκχειλίζων τῆς φιάλης, (ὀθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος· (ἐπὶ πρσ.) ὑπερφυὴς τὴν ἰσχὺν ἢ τὸ μέγεθος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, αὐθάδης, ὑβριστὴς, ὑπερήφανος, βίαιος. » Ἔπος—, « Ὅμ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὑπερφίαλον, = τῷ

Ὑπερφιάλως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον· ὑβριστικῶς, ὑπερηφάνως κτλ.

Ὑπερ-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπεραγαπῶ.

Ὑπέρφιλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φίλος.

Ὑπερ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἢ ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερφιλότιμος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν φιλότιμος.

Ὑπερ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Πάσχω ἀπὸ ὑπερβολικὴν φλεγμονήν.

Ὑπέρφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παραπολὺν (ἢ ἐξέχων ὑπὲρ τὸν) φλοιόν· (ἐπμ.) πολλὰ μεγάλος ἢ σαρκώδης. » Μῆλα—, « Πλ.

Ὑπερ-φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερ-φλύζω, Μ. φλύσω, = Ὑπερκαχλάζω.

Ὑπερ-φοβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπέρφοβος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φοβητσιάρης ἢ (ς) ἐπιφοβος.

Ὑπερ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἐπάνω ἢ ἀπὸ ἄνω.

Ὑπερ-φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. (μὲ αἰτ.) Φρίττω (Τρομάζω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω· Φρονῶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ, ὑψηλοφρονῶ· (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) περιφρονῶ· (μὲ αἰτ. ᾧ δοτ.) ὑπερέχω κατὰ τὴν γνῶσίν τινος πράγματος ἢ (ἁπλ.) κατὰ τὴν φρόνησίν τινα.

Ὑπερφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψηλοφροσύνη, οἴησις· (ἐπμ.) περιφρόνησις τῶν ἄλλων, αὐφηφησία.

Ὑπερ-φροντίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Φροντίζω (Ἐννοιάζομαι) μὲ ὑπερβολὴν ὑπέρ τινος, εἶμαι παρὰ πολὺ ἔμφροντις.

Ὑπερφρόνως, ἐπίρ. Μὲ περιφρόνησιν, ὑπεροπτικῶς, ὑψηλοφρόνως.

Ὑπερφροσύνη (ἡ), = Ὑπερφρόνησις.

Ὑπερφρύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν Φρύγιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσικῆς.

Ὑπέρφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν μεγάλα ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ, μεγαλόφρων ἢ (συχνότ.) ὑψηλόφρων, ἀγερωχος, ὑπερήφανος.

Ὑπερφυὴς, ές (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) ὁ ἐξέχων (ὑψηλότερος) τῶν ἄλλων. » Τοὺς ὑπερφυέας τῶν ἀστυγόνων, « Ἀρτ., (ὀθ. 2) (συνήθ.) ὁ ὑπὲρ φύσιν, θαυμαστὸς, παράδοξος· (ἐπὶ κακοῦ) τερατώδης, ἄτοπος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος » Πῶγωνα καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει, « Πλ., παρὰ φύσιν μεγάλον.

Ὑπερ-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ὑπερέφυν κτλ.). Φυτρόνω (Γινομαι) ὑπεράνωθέν τινος· (μτνμ.) ὑπερβαίνω φύσει, ὑπερτερῶ (μὲ δοτ.) κατά τι. » Πάντας ἀνθρώπους πολυανθρωπίᾳ ὑπερέφυμεν, « Δ. Κασσ.

Ὑπερ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ἢ Φουσκόνω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερφυῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερφυῆ (ὑπερφυσικὸν), μὲ ὑπερβολὴν, παραδόξως.

Ὑπερ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παραπολὺ ἢ πολλὰ δυνατὰ, φωνάζω ὑπὲρ τὸ δέον.

†Ὑπέρφωτος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φωτεινὸς, λάμπων ὑπὲρ τὸ φῶς, ὑπέρλαμπρος.

Ὑπερ-χαίρω, Μ. χαιρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω μὲ ὑπερβολὴν (μὲ δοτ.) διά τι, καταχαίρομαι.

Ὑπερ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμηλόνω (Καταβάζω) τι ἀπὸ πάνω.

Ὑπερχαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερχαίρων, μὲ ὑπερβολὴν χαρούμενος.

Ὑπερχειλὴς, ές (ὁ, ἡ). γεμάτος ὑπὲρ τὰ χείλη, ξεχειλισμένος.

Ὑπέρχειλος (ὁ), = Ὑπερχειλὴς.

Ὑπερ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπερέχεα κτλ.). Χύνω ἀπὸ πάνω ἢ μὲ ὑπερβολὴν πολὺ, πλημμυρῶ, κατακλύζω (καὶ Ἰτθ.) κατακλύζομαι.

Ὑπερχθόνιος (ὁ, ἡ). Ὑπέργειος· (συνκδχ.) οὐράνιος, ὑπερκόσμιος.

Ὑπερ-χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπερτρυφάω· (συνκδχ.) αὐθαδιάζω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερ-χολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν χολῆς· (συνκδχ.) θυμόνω (χολιάζω) μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι-

Ὑπέρχολος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν χολιασμένος (θυμωμένος) ἢ ὀξύχολος· (ἰατρ.) ἔχων πλῆθος χολῆς.

Ὑπ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι (Ἐμβαίνω) ὑποκάτωθέν τινος, τρυπόνω, χώνομαι, ὑπεισέρχομαι. (μὲ αἰτ.) » Θάμνους (» Δῶμα, » Μέλαθρον)—, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) » Ὁποῖα ποτ' ἂν πέτρᾳ περιπλακῇ (ὁ πολύπους), τὴν ἐκείνης χρόαν ὑπέρχεται, « Βασ., ἀναλαμβάνει, ὑποδύεται. 2) (μτνμ.) εἰσχωρῶ ἢ προσπαθῶ νὰ εἰσχωρήσω ἐπιτηδείως (εἰς τὸ πνεῦμά [εἰς τὴν καρδίαν] τινος) νὰ κερδίσω τὴν εὐνοιάν του (νὰ τὸν ἐλκύσω), (ἐν γέν.) ἀπατῶ, δελεάζω· κολακεύω (ἐπὶ πραγμ.) κυριεύω ἀνεπαισθήτως. » Φόβος (» Οἶκτος, » Θαῦμα κτλ.) ὑπέρχεταί με, « Σοφ. » Τρόμος ὑπῆλυθε γυῖα ἕκαστον, « Ἰλ. Υ. » Οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους, « Ξεν. » Ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὑπέρχονται μάλιστα τὰς ἀρχὰς, καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται, « αὐτ. » Ὑπερχόμενος δὴ πάντας ἀνθρώπους βιώσει καὶ δουλεύων, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Τυραννίδα ὑπέρχεται, « Πλ., προσπαθεῖ κρυφίως νὰ κατορθώσῃ. (ᾧ δοτ.) » Δόλῳ τὸν δεσπότην ὑπῆλθε, « Πλ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Εἶδες οἷ' ὑπέρχεται; « Ἄρρφ.

Ὑπέρχρεως (ὁ, ἡ). ὁ χρεωστῶν ὑπὲρ τὴν περιουσίαν του, πνιγμένος εἰς τὸ χρέος, κατάχρεως.

Ὑπερχρήματος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν πολυχρήματος, ὑπέρπλουτος.

Ὑπερ-χρονίζω, Μ. ίσω. Ὑπερβαίνω τὸν ὡρισμένον χρόνον, ἀργῶ, καθυστερῶ.

Ὑπερχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πάντα χρόνον, αἰώνιος, ἄναρχος.

Ὑπέρχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερχέω, ξεχείλισμα, πλημμύρησμα· (μτνμ.) ὑπερβολικὴ ἀφθονία.

Ὑπερ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἐπάνω ἢ παραπάνω, ἀποσύρομαι εἰς ἀνηφορικὸν μέρος.

Ὑπέρψυχρος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ψυχρὸς (κυρ. καὶ μτφρ.).

Ὑπερ-ψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω (Ψυχραίνω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερῴα (ἡ), τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στόματος, ὁ οὐρανίσκος, (κυρ. θηλ. τοῦ Ὑπερῷος).

Ὑπερωδυνέω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεροδυνάω.

Ὑπερωδυνία (ἡ). ὑπερβολὴ ὀδύνης (πόνου ἢ λύπης), Περιωδυνία.

Ὑπ-ερωέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑπαναχωρῶ, ἀποσύρομαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπερωϊόθεν, Π. Ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἀπὸ τὸ ἐπάνω (τὸ ὑψηλότερον) μέρος τοῦ οἴκου, ξέκ τοῦ

Ὑπερῳῖον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερῷον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπερῳῖος, α, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερῷος.

Ὑπερωκεάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέκεινα (ὑπερέκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος) τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὑπερωμία (ἡ). τὸ ὑπὲρ τοὺς ὤμους μέρος τοῦ σώματος.

Ὑπερωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω τι πολλὰ ἀκριβά.

†Ὑπερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνέκφραστος.

Ὑπερῷον (τὸ), (ἐνν. οἴκημα) τὸ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ οἴκου (ὅπου συνήθως κατῴκουν αἱ γυναῖκες), (Τουρκ.) σερβανὶ, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπερῷος [ὑπὲρ], α, ον. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ οἴκου. » Θάλαμος—, « Πλ., = Ὑπερῷον.

Ὑπέρωρος (ὁ, ἡ). ὅστις ὑπερέβη πλέον τὴν ὥραν (τὸν καιρὸν, τὴν ἀκμὴν) του, παρῆλιξ, περασμένος, Ἐξώρος.

Ὑπερωρόφιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῆς ὀροφῆς (τοῦ δώματος).

;Ὑπερώσιος (ὁ, ἡ), = Περιώσιος.

Ὑπερώτατος, η, ον, Π. (σπνττ.) ἀντὶ Ὑπέρτατος.

Ὑπ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ κρυφίως (μὲ τρόπον), τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ ἐρωτῶ.

Ὑπερώφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ὑπερράω.

Ὑπ-εσθίω, Μ. Ὑπ-έδομαι (ἀόρ. Ὑπέφαγον κτλ.). Τρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ μετ' ὀλίγον, (μτνμ.) κατατρώγω ἐσωτερικῶς (ἀνεπαισθήτως).

Ὑπεσσεῖται, Δ. Π. ἀντὶ Ὑπέσται = Ὑπέσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ὑπειμι, Μ. ἐσομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Ὑπεσταλμένως [ὑποστέλλομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ συστολήν.

Ὑπέσταν, Π. ἀντὶ Ὑπέστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὑφίστημι.

Ὑπέσχεθον, Π. ἀντὶ Ὑπέσχον.

Ὑπέσχημαι, πρκ. ᾖ

Ὑπεσχόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπισχνέομαι.

Ὑπέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπέχω.

Ὑπεύδιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι εὔδιος (γαληνιαῖος), (ἐν γέν.) = Εὔδιος. » Ἦ τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης, « Πλ., ὅπῃ ἡ θάλασσα εἶνε συνήθως γαληνιῶσα.

Ὑπεύθυνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπ' εὐθύνην ὤν, ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λόγον (λογαριασμὸν) τῶν ὑπ. διεχείρισε δημοσ. χρημάτων ἢ ὑποθέσεων, (Γαλλ.) responsable· (ἐν γέν.) ὑποκείμενος εἰς τὴν κρίσιν ἄλλου, περιωρισμένος, ὄχι ἀπόλυτος· (ἐνίοτε) Ὑπόδικος· (μὲ γεν.) ἔνοχος (ἐγκλήματος, κατηγορίας), ὑπαίτιος. » Πλῆθος δὲ ἄρχον, .. ὑπεύθυνον ἀρχὴν ἔχει, « Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί, « Δμ.

Ὑπ-ευνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Ὑπευνήθην). Κοιμῶμαι ὑποκάτωθέν τινος ἢ· ἔχω ὑποκάτωθέν μου κοιμωμένον τινα. (μὲ δοτ.) » Νεοσσοὺς ὑπευνηθεῖσα, « Νικ.

Ὑπ-έχω, Μ. ὑφ-έξω (ἀόρ. Ὑπέσχον ᾖ μσ. [ἀναφερόμενος εἰς τὸ Ὑπισχνέομαι] Ὑπεσχόμην κτλ.). Βάλλω ἢ Κρατῶ τι ὑποκάτωθέν τινος. » Χεῖρα—, « Ὅμ., ἁπλόνω (ἵνα μοῦ βάλλουν τι εἰς τὴν παλάμην). » Ὕπεχε τὴν φιάλην, « Ἀρςφ., κράτει την ὑποκάτω (τοῦ ἀσκιοῦ κτλ. ἵνα γεμίσῃ). » Ὑποσχὼν θηλέας ἵππους, « Ἰλ. Ε., τὰς ἔβαλε νὰ βατευθοῦν. (καὶ μτνμ.) » Οὖας—, « Σιμ., βάλλω αὐτὶ (προσέχω) ν' ἀκούσω. » Ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, « Πλάτ., τὰ ἐβύζασε (καθὼς βυζάνουν τὰ ζῶα). 2) ἀφίνω τι ὅλως διόλου εἰς τὴν ἐξουσίαν (εἰς τὴν διάκρισίν) τινος, παραδίδω. » Τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις, « Φλςρ. » Ὑπόσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι, ὅπως ἂν βούληται, « Πλάτ., ἄφες νά. (συχν. δὲ) » Δίκην (» Εὐθύνας, » Λόγον) ὑπέχειν τινί, « Ξεν., Δμ., = Διδόναι. » Ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην, « Εὐρ., θέλω γένῃ ὑπόδικος, θέλουν μὲ τιμωρήσῃ. (ᾖ γεν. ἑλλ.) » Ἀπάτης δίκην ὑπέχοιτε, « Ξεν., θέλετε κριθῆν' ὑπεύθυνοι (ἔνοχοι), (ὁθ. 3) βαρύνει τι ἐπάνω μου, εἶμαι ἐπιφορτισμένος. » Μέριμναν —, « Πίνδ. » Κρίσιν (» Αἰτίαν, » Τιμωρίαν)—, « Δμ. 4) προτείνω (ὡς πρόσχημα), προφασίζομαι. » Τὴν ἐκεχειρίαν, « Ἀρςφ.

Ὑπήβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπόβολος.

Ὑπηέριος, η ἡ ος, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπαέριος.

Ὑπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακούων τινί, (συνκδχ.) ὑποτεταγμένος, ὑπεξούσιος, ὑποκείμενος· (κυρ.) ὑποτελής. (μὲ γεν.) » Οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι, « Αἰσχλ. (ἡ δοτ.) » Οὐ γὰρ Ἀργείων πόλει ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα, « Ἀρςφ. » Τὸ ὑπήκοον, « Ἰσκρ., ἀντὶ Οἱ ὑπήκοοι (βασιλέως, ἄρχοντος), ἢ Ἡ ὑποταγή. » Κατὰ τὸ ὑπήκοον τῶν Ἀθηναίων, « Αξ., διότι ἦσαν ὑποτελεῖς των. ||. (οὐσ.) Ὑπήκοον, εἶδος φυτοῦ (μὲ γυρτὰ φύλλα).

Ὑπήλατος (ὁ, ἡ), [ὑπελαύνω]. ὁ κινῶν (ἐνεργῶν) ἀπὸ κάτω. » Φάρμακον—, « Ἰατρ., = Ὑπαγωγὸν, κινητικόν.

Ὑπηλιφὴς [ὑπαλείφω], έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (κυρ. μὲ κατράνι) ἀπὸ κάτω, (ναυτ.) παλαμισμένος.

Ὑπημάτιος, η ἡ ος, ον, Π. Ἰων. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι πρὸς τὰ ἐξημερώματα, πρωϊνὸς, ὄρθριος, (παρβλ.) Ὑπηῷος.

Ὑπ-ημύω, Μ. ύσω, Π. εἶμαι γυρμένος (ἔχω σκυμμένον τὸ κεφάλι μου ἀπὸ φόβον ἢ λύπην) κάτω.

Ὑπήνεικαν, Ἰων. ἀντὶ Ὑπήνεγκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ὑποφέρω.

Ὑπηνέμιος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἄνεμον, κούφιος, εὔκαιρος· ἄστατος, (Γαλλ.) frivole· (συνκδχ.) χωρὶς ἀποτέλεσμα, κοῦφος, μάταιος. » Λοχεία—, « Πλ., ἡ ἄγονος. » Ὠὸν—, « Ἀρςτ., τὸ (ἄλλ.) Οὔρινον. » Καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, « Ακ. » Λόγος —, « Αξ., ὁ (ἄλλ.) Ἀνεμώλιος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, εὐκίνητος. » Πους—, « Νικ. » Ἄνθρωποι—, « Πλ., ἀνέστιοι, πλάνητες.

Ὑπήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ (ἔχων ὄπισθεν αὐτοῦ ἢ προφυλαγμένος ἀπὸ) τὸν ἄνεμον, (Ἰταλ.) sotto-vente. » Λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου (ἀντιθ. τῷ ἐκ τοῦ προσηνέμου) ἀρχόμενος, « Ξεν. » Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, « Σοφ., εἰς μέρος ἀπάνεμον. 2) ταχὺς ἢ ἐλαφρὸς ὡς ὁ ἄνεμος, = Ὑπηνέμιος.

Ὑπήνη (ἡ), [ὑπό, †ἥνη, ὅθ. ἡνίον]. τὸ ὑπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν ῥῖνα μέρος ὅπου φυτρόνουν τὰ γένεια, (ἐν γέν.) τὸ γένειον ἢ (ἐνίοτε) ὁ μύσταξ. » Ὑπήνας ἕλκοντες, « Ἀρςφ., = Πωγωνοφοροῦντες.

Ὑπηνήτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὑπήνην (γένεια). » Πρῶτον ὑπηνήτης, « Ὅμ., = Ἄρτι γενειάσκων.

Ὑπηνόβιος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ τρέφων ὑπήνην (πωγωνοφορῶν) δι' ὅλου τοῦ βίου του.

Ὑπηοῖος, α, ον, Π. = Ὑπηῷος.

Ὑπηργμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπάρχω.

Ὑπήρεμα ἢ (ὀρθότ.) Ὑπηρέμα, ἐπίρ. Π. ὁπωσοῦν ἠρέμα, ὀλίγον τι, μετρίως.

Ὑπηρεσία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὑπηρέτου, δούλευσις, ὑπουργία· ὑποχρέωσις· (ἰδιαιτ.) κωπηλασία· (ὁθ. ἐν γέν.) βαρειὰ (κοπιαστικὴ) δουλειά, ἐργασία· (εἰς τὰς Ἀθ.) ἔμμισθος λειτουργία. ||. (συνκδχ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (ᾖ ἰδιαιτ.) οἱ κωπηλάται. » Ὑπηρεσίαι ταῖς ναυσί, « Θκ.

Ὑπηρέσιον (τὸ). ἡ προβηὰ τὴν ὁπ. οἱ κωπηλάται (ὑπηρέται) στρώνουν ὑποκάτω των. 2) εἶδος σέλλας, ἐφίππειον. 3) = Ὑπηρετικὸν (πλοῖον). 4) ὁ μισθὸς τοῦ ὑπηρέτου.

Ὑπ-ηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω (κυρ. δὲ Κωπηλατῶ) ὡς ὑπηρέτης, (ἐν γέν.) = Ὑπουργῶ, χρησιμεύω. » Ταῖς χρείαις μου ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται, « Γρφ. (ᾖ μσ. ἢ πθ.) » Οὐκ ἂν καλῶς ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι, « Σοφ. » Τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ἐπιτηδέως ὑπηρετέεται, « Ἡρ. ||. (κατὰ μτχ.) » Ὑπηρετούμενον (τὸ), = τῷ

Ὑπηρέτημα (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς ὑπηρεσίαν ἢ ὑποχρέωσίν τινος, δούλευσις, (Γαλλ.) service, bon office.

Ὑπηρέτης [ὑπό, ἐρέσσω], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ δουλεύων (ἰδιαιτ. κωπηλατῶν) εἰς πλοῖον· (ἐν γέν.) ὁ ἐκτελῶν (ἐργαζόμενος ὑπὸ) τὰς διαταγάς τινος, δοῦλος, θεράπων· (εἰς τὰ στρατ.) σκευοφόρος· (Γρφ.) ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας (τῆς ἀστυνομίας, τοῦ κριτηρίου κτλ.), (Τουρκ.) μουγζούρης, (Γαλλ.) licteur. » Μήποτέ σε παραδῷ (ὁ κριτὴς) τῷ ὑπηρέτῃ, ᾖ εἰς φυλακὴν βληθείη, « Γρφ.

Ὑπηρέτησις, εως (ἡ), τὸ ὑπηρετεῖν, δούλευσις, ὑπηρεσία, (Γαλλ.) fonctions.

Ὑπηρετικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς ὑπηρεσίαν, ὑπηρέτου ἴδιος· ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑπηρετῇ, ὑποχρεωτικός. » Κέλης ὑπηρετικός, « Ξεν., Δμ. ᾖ » Ὑπηρετικὸν (ἐνν. πλοῖον), « τὸ μικρότερον καὶ συνακολουθοῦν πρὸς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλητέρου, (Γαλλ.) aviso. » Τὸ ὑπηρετικὸν, « Αξ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (σκευοφόροι τοῦ στρατοπέδου).

Ὑπηρέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπηρέτης.

Ὑπήριπε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὑπερείπω.

Ὑπῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ὕπειμι, Μ. έσομαι.

Ὑπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφήσω, μέλλ. τοῦ Ὑφίημι.

Ὑπήτριον (τὸ), [ὑπό, ἦτρον]. τὸ ὑπογάστριον.

Ὑπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ ἀκολουθῶν τὴν φωνὴν τινος μὲ χαμηλότερον τόνον, ἀντηχῶ βαθειά. » Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ὑπηχεῖ καὶ ἀγενές, « Πλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ὑπὸ δ' ἤχεον οὔρεα μακρά, « Ἡσ.

Ὑπηῷος, α, ον, Π. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὸ πρωΐ (ὑπὸ τὴν ἕω), πρωϊνὸς, ἑωθινός. » Στίβη—, « Ὀδ. Ρ., ἡ πάχνη τῆς αὐγῆς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν εἴδει ἐπίρ.) » Ὡς κεν ὑπηῷος μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι, « Ἀπλλν. (καὶ παραλλ. ἢ κατ' ἀκριβέστ. προσδιορ.) » Πρωΐ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, « Ἰλ. Θ., Σ.

Ὑπιδέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφοράω.

Ὑπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ὕπειμι, Μ. ειμι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ὑφιέναι, ἀπαρ. τοῦ

Ὑπίημι, Ἰων. ἀντὶ Ὑφίημι.

Ὑπ-ίλλω, Μ. ειλήσω, = Ὑπειλέω, τυλίζω (μαζόνω) ὑποκάτωθεν, συμμαζόνω. » Οὐρὰν—, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Στόμα—, « Σοφ., κλείω (σιωπῶ) ἀπὸ φόβον.

Ὑπ-ιλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ὀλίγον τι τὰ 'μμάτιά μου.

Ὑπ-ινέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθαρίζω ὀλίγον (μὲ ἐλαφρὸν καθαρσιον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπιοθα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ 'Οπιοθεν.
'Υπιστασθαι, Ἰων. ἀντὶ 'Υφίστασθαι.
'Υπισχνέομαι-εῦμαι, Μ. ὑποσχήσομαι (ἀόρ. 'Υπεσχόμην καὶ]απν.] 'Υπεσχέθην, παρκ. 'Υπέσχημαι), (κυρ.)=Ὑπέχω ἐμαυτὸν, ἐνδίδω (συγκατανεύω) εἴς τι, ἀναδέχομαι, (ὅθεν συνήθ.) 'Υπίσχομαι, ἐπαγγέλλομαι. (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. ἢ αἰτ.) » Τῷ δ' ὁ γέρων ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσε δωσέμεναι, « Ἰλ. Ν. » Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἱερευσέμεν, « Ἰλ. Ζ. » Ὅσα τοι ὑπέσχετο δῶρα, « Ἰλ. Ι. » Ἐπορεύοντο, ὑποσχόμενοι. . . ἡξειν ὡς δυνατὸν τάχιστα, « Ξεν. » Τοῦ δὲ Νείλου τὰς πηγὰς οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι, « Ἡρ., δὲν ἔλεγε βεβαίως ὅτι. » Εὔνοιαν, ἣν πρὸς τὸν δῆμον ἔχειν ὑπισχνεῖται, « Δημ., βεβαιόνει (διισχυρίζεται) ὅτι ἔχει.
'Υπισχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἰσχνὸς (λιγνὸς), ξηρκιανός.
'Υπίσχομαι, Ἰων. ἀντὶ 'Υπισχνέομαι.
'Υπίχνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ ἴχνος (τὸ πέλμα) τοῦ ποδὸς, 'Υποπόδιος.
'Υπιωγὴ (ἡ), Π. ἀλλ. ἀγγν. ἀντὶ 'Επιωγή.
'Υπναλέος, α, ον, Π. κυριευμένος ἀπὸ ὕπνον, ὑπνώδης, νυσταλέος. 2) ἐνίστε) 'Υπνωτικός.
'Υπναπάτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀπατῶν (ἀπομακρύνων μὲ τὰ θέλγητρά του) τὸν ὕπνον, ἢ θέλγων ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου.
'Υπνάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ἠσόμαι, =' Υπνόω, κοιμῶμαι.
'Υπνηλός, ἡ, ὁν, ='Υκναλέος, (κοιν.) ὑπνιάρης.
'Υπνητικός, ἡ, ὁν. 'Επιρρεπὴς πρὸς ὕπνον, ὑπνηλός.
'Υπνίζω, Μ. ἰσω. Φέρω εἰς ὕπνον, κοιμίζω, ἀποκοιμίζω.
'Υπνικός, ἡ, ὁν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς ὕπνον, ὑπνωτικός.
"Υπνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Υπνος.
'Υπνοδατειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
'Υπνοδοτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ-
'Υπνοδότης, ου (ὁ) καὶ 'Υπνοδάτις, ιδος (ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) ὕπνον, δοτὴρ ὕπνου.
'Υπνοδώτης, ου (ὁ) καὶ 'Υπνοδῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Υπνοδότης.
'Υπνομαχέω-ῶ, Μ. ἥσω. Μάχομαι πρὸς (Ἀντιστέκομαι εἰς) τὸν ὕπνον.
"Υπνον (τὸ), εἶδος παρασιτικοῦ φυτοῦ (βρύου), (ἄλλ.) Σφάγνον.
'Υπνοποιέω-ῶ, Μ. ἥσω. Προξενῶ (Ἐπιφέρω) ὕπνον, [ἐκ τοῦ
'Υπνοποιὸς (ὁ, ἡ). Ὕπνῳ ποιητικὸς, ὑπνωτικός.
"Υπνος (ὁ). Ὕπνος· (Π.) Ὕπνος τοῦ θανάτου.
'Υπνοφανὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος καθ' Ὕπνους.
'Υπνοφόβης, ου (ὁ). ὁ φοβίζων καθ' Ὕπνους.
'Υπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) ὕπνον.
'Υπνόω-ῶ, Μ. ὡσω. Κοιμίζω· (συχνότ. ὁμιθτ.) κοιμῶμαι. » 'Εκοιμήθην καὶ ὕπνωσα, « Γρφ. » 'Υπνουμένῳ δὲ καρτερῶς αὐτοῦ, « Ἡρ.
'Υποβάζω, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ 'Οπισθεν.
'Υποβαίνω, Π. ἀλλ. ἀγγν. ἀντὶ 'Επιβαίνω.
'Υποβαλλάντιον (τὸ), Π. ἀλλ. ἀγγν. ἀντὶ 'Επιβαλλάντιον.
'Υποβάλλω, Μ. ἀποβαλῶ. Ἀποβάλλω ὑποκρύφως, ἀπορρίπτω. 2) ἐνίστε) Ἀποβάλλω ἐκ τῆς μνήμης, λησμονῶ. 3) (ἰδιαιτ.) Ἀποβάλλω ἐκ τῆς μνήμης τὰ ἀπαγορευμένα, ἀποκαλύπτω ἀπορρήτους λόγους. 4) (ἰδιαιτ.) Ἀποβάλλω ἐκ τῆς μνήμης τὰ ἀπαγορευμένα, ἀποκαλύπτω ἀπορρήτους λόγους. 5) (ἰδιαιτ.) Ἀποβάλλω ἐκ τῆς μνήμης τὰ ἀπαγορευμένα, ἀποκαλύπτω ἀπορρήτους λόγους.
'Υποβαρβαρίζω, Μ. ἰσω. Ὑποκρύφως βαρβαρίζω, ἐπιφέρω βαρβαρισμούς.
'Υποβαρβαρισμὸς (ὁ), Μ. ὑποκρυφὸς βαρβαρισμὸς, ἐπιφορὰ βαρβαρισμῶν.
'Υποβαρβαρίσ

ὑποταγήν. » Ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι πόλεις καὶ ἔθνη, « Πλάτ. » Οἱ ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνες. « Ξεν., οἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του. » Ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν (καὶ παραλλ. ὑπάγειν) τινά, « Ἡρ., ἐνάγειν. » Θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε, « αὐτ. 3) (συνκδχ.) τὸ Ὄπισθεν. » Κατακρύπτει μιν ὑπὸ τὴν θύρην, « Ἡρ. » Ὅπως ἕωσιν ὑπὸ τὸν πεζὸν στρατὸν τὸν σφέτερον, « αὐτ. » Ὑπὸ πόδα χωρεῖν, « αὐτ., ὑποχωρεῖν ὀπισθοποδητί, (ὅθ. 4) τὸ μετά (κατόπιν, ἐπικρατοῦντός κτλ.) τινος. » Βούλεσθε, ὥσπερ ὁ (δεῖνα) ὑποκριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, οὕτω κἀγὼ ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι; « Ξεν. » Ὑπό τι, « Πλάτ., = Κατά τι. » Ὑπό τι μικρὸν, « Ἀρςφ., ὀλίγον τι. » Ποιεῖσθαι τοὺς περιπάτους ὑπὸ τὸ ψῦχος, « Πλβ., (κοιν.) μὲ τὴν δροσιάν. » Ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν ἑπτὰ καὶ πέντε στίχους συνείρειν, « αὐτ., (παρβλ. Α', 3 καὶ Β', 3), (ὅθ. 5) χρόνον, (ἀνάρθρ. μὲν κατὰ παράτασιν) » Ὑπὸ νύκτα, « Ἡρ., Γρφ., διὰ νυκτός. » Ὑπὸ κύνα, « Ἀρςτ., εἰς τὰ κυνικὰ καύματα· (ἐνάρθρ. δὲ κατὰ τὸν ὡς ἔγγιστα προσδιορισμόν) » Ὑπὸ τὸν Λακωνικὸν πόλεμον, « αὐτ. » Ὑπὸ τὴν εἰρήνην, « Ἰσκρ., περὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς, (δηλ.) ὀλίγον πρὶν ἢ μετά. » Ὑπὸ τὸν νηὸν κατακαέντα, « Ἡρ. » Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, « Θκ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ὑποκάτω (κυρ. ᾖ μτνμ.). » Ὑπόγειος, Ὑπόδουλος, Ὑποτάσσω, Ὑπογραμματεὺς, Ὑπόδικος, Ὕπανδρος, κτλ. 2) (συνκδχ.) τὸ κρυφίως (μὲ τρόπον) ἢ κατ' ὀλίγον, (ὅθ.) ἐλάττωσιν, τὸ ὀπωσοῦν, σχεδὸν, ὀλίγον τι κτλ. » Ὑπεξέρχομαι, » Ὑπόκωφος, » Ὑποσολοικος, » Ὑποψία κτλ. 3) τὸ κατοπιν ἢ ὀπίσω. » Ὑποστρέφω, Ὑπολείπω, Ὑποχωρέω κτλ. 4) μίξιν ἀνεπαίσθητον. » Ὑπερυθρος, Ὑπόλευκος κτλ. 5) ἀντιστοιχεῖ τῇ Πρό. » Ὑπόκειμαι = Πρόκειμαι, Ὑποφθάνω, Ὑφηγέομαι κτλ. ||. (παρὰ ποιητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) » Ὑπὸ δ' ἤγαγε, « Ὅμ., ἀντὶ Ὑπήγαγε. (καὶ κατ' ἀντςρφ.) » Φυγὼν ὕπο, « αὐτ., ἀντὶ Ὑποφυγών. (Β'. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ὑπὸ δ' ἡμίονοι (ἐνν. ἦσαν αὐταῖς), « Ὅμ. » Ὑπαὶ δ' ἴδεσκεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ λογογρφ.) » Ὑπὸ δὲ φαρετριῶνες ἐκρέμαντο, « Ἡρ. (Γ'. τίθεται κατ' ἀνστρφ., δηλ. μετὰ τὸ οὐσ., ὅτε ᾖ συνήθως βαρυτονεῖται). » Αὔρης ὕπο, « Εὐρ. » Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν, « Ὅμ.

Ὕπο, Π. κατ' ἀναστροφ. ἀντὶ Ὑπό.

† Ὑπο-ακταίνομαι, ἴδε Ὑπερικταίνομαι.

Ὑποάμουσος (ὁ, ἡ), = Ὑπάμουσος.

† Ὑπόβαθμος (ὁ) καὶ

Ὑπόβαθρα (ἡ) καὶ

Ὑπόβαθρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτωθέν τινος ὡς ὑποστήριγμα, κρηπὶς, θεμέλιον· ὑποπόδιον· ὑπόστρωμα κτλ.

Ὑπο-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπέβην κτλ.). Ὑπάγω ἢ Στέκω (εἶμαι τοποθετημένος) ὑποκάτω ἢ (συχνότ.) παρακάτω, καταβαίνω (κυρ. καὶ μτνμ.), εἶμαι κατώτερος (ἐπὶ ποσότ. ὀλιγώτερος, [ἐν γέν.] ὑποδεέστερος) ἄλλου, ἐλαττοῦμαι, (ἐνίοτε) ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ. » Τοῖς μὲν προϊοῦσι, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσι, « Γαλ. » Μικρὸν ὑποβὰς, « Λξ., ὀλίγον παρακάτω (εἰς τὸ κείμενον βιβλίου). » Ὑποβέβηκε τὸ τίμημα, « Πλάτ. ||. (ἡ μτχ.) » Ὑποβεβηκὼς, υῖα, ὸς, (μὲ γεν.) = Ὑποδεέστερος.

Ὑποβάκχειος (ὁ), (ποῦς στίχου) συγκείμενος ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν.

Ὑπόβακχος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Βάκχου, ἐνθουσιασμένος. 2) ὀλίγον τι βεβακχευμένος.

Ὑπο-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπέβαλον ᾖ μσ. Ὑπεβαλόμην κτλ.). Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι ὑποκάτω. » Ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλεν, « Ὀδ. Κ. » Ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἐρίων, « Ἀθ., θὰ στρώνετε ὑποκάτω τάπητας τῆς Μιλήτου. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποβάλλειν, « Σχλ., = Ὑποβλήδην ὁρᾷν. (καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὑπὸ τῇ τεκούσῃ ἐᾷν, καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα, « Ξεν. » Αἶγας τοῖς τράγοις —, « Λογγ., τὰς βάλλειν νὰ βατευθοῦν. » Τοῖς θηρίοις —, « Πλβ., ῥίπτειν εἰς βορὰν, (παρβλ. Παραβάλλω). (καὶ μσ.) » Ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, « Ακ., στρώνω ὑποκάτω μου, πλαγιάζω ἐπάνω εἰς. (ᾖ πθ.) » Ὑποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, « Σχλ., βάλλεται ὑποκάτω ὡς θεμέλιον. 2) (μτνμ.) ἀφίνω (παραδίδω) εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν διάκρισίν τινος. » Ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις, « Αἰσχ. » Ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφοράς, « Ἰσκρ. 3) φέρω εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐνθυμίζω, ὑπενθυμίζω, ὑπαγορεύω. » Ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται, « Ξεν. » Ὑποβάλλοντος τινος, « Ἡρωδ., ἐπειδὴ τῷ ἔκαμε κἄποιος τὴν παρατήρησιν. » Ὑπέβαλον αὐτῷ τὸν λόγον, « Ἰσκρ., τοῦ τὸν ἐσύνθεσα ἢ τοῦ τὸν ὑπηγόρευσα, (ὅθ. 4) διακόπτω τὸν λέγοντα, προλαμβάνω νὰ τὸν ἀποκριθῶ πρὶν τελειώσῃ, τὸν ἀντικρούω. » Καλὸν ἀκουέμεν, οὐδ' ἔοικεν ὑββάλειν, « Ἰλ. Τ., (παρβλ. Ὑπολαμβάνω). 5) (μσ.) λαμβάνω (ὑποκάτω) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. » Ὁ πρῶτος αὐτὴν ὑποβεβλημένος, « Στρβ. 6) οἰκειοποιοῦμαι τὰ ἀλλότρια (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν αἱ ὀπ. 'παίρνουν ξένα βρέφη καὶ προσποιοῦνται ὅτι τὰ ἐγέννησαν αὐταί). » Γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται ἀποροῦσα παίδων, « Ἀρςφ. » Αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, « Βασ., (ἴδε καὶ Ἀρςφν. Θεσμ. 509).

Ὑπο-βαρβαρίζω, Μ. ίσω. Ὀλίγον τι βαρβαρίζω.

Ὑποβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βάρβαρος (κυρ. εἰς τὴν προφοράν).

Ὑποβὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποβαίνω.

Ὑπόβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποβαίνω, χαμήλωμα (τοῦ ἵππου ἵνα δεχθῇ τὸν ἐπιβάτην)· (μτνμ.) ἐλάττωσις· παρακμή, ξεπεσμὸς, ὀπισθοδρόμησις. 2) (ἐνίοτε) = Ὑπόβαθρον. » Ἀγάλματος —, « Λξ. 3) (Γλσ.) = Ὑπενδύτης.

Ὑποβάσκανος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βάσκανος.

Ὑποβασμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπόβαθμος.

Ὑπο-βαστάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Κρατῶ ὑποκάτωθεν, σηκόνω τι ἐπάνω μου, ὑποστηρίζω.

Ὑποβάτης, ου (ὁ), = Ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον.

Ὑπο-βδύλλω, Μ. βδυλῶ, (Λξφν.). Πέρδομαι χωρὶς κρότον, κουφοκλάνω.

Ὑποβένθιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑποβύθιος.

Ὑποβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποβαίνω.

Ὑπο-βήσσω (ττω), Μ. βήξω. Βήχω ὀλίγον, ξηροβήχω.

Ὑπο-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὑποβάλλω ἐμαυτὸν διὰ τῆς βίας, χώνομαι ὑποκάτωθεν, (συγχ. τῷ

Ὑπο-βιβάζω, Μ. άσω. Καταιβάζω παρακάτω· (ἰατρ.) καθαρίζω διὰ κινητικοῦ· (μτφορ.) ἐλαττόνω. ||. (μσ.) χαμηλόνω. » Ἐπίστασθαι δὲ ᾖ ὑποβιβάζεσθαι τὸν ἵππον, ὥστε εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι, « Ξεν. » Ἔστι δὲ ὑποβιβάζεσθαι τὸ διιστᾷν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν, « Πλδ.

Ὑποβιβασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταίβασμα παρακάτω· (ἰατρ.) κάθαρσις τῆς κοιλίας (διὰ κινητικοῦ).

Ὑποβιβαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ὑποβιβάζειν, (ἰατρ.) καθαρτικὸς, κινητικός.

Ὑπο-βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω (Κατατρώγω) ὑποκάτωθεν ἢ ἀνεπαισθήτως καὶ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο-βινητιάω-ῶ, Μ. άσω. Διεγείρω πρὸς ἀφροδισιασμόν. » Ὑποβινητιῶντα βρώματα, « Μεν., τὰ πολλὰ καρυκευμένα.

Ὑπόβλαισος (ὁ, ἡ). ὀλίγον βλαισὸς (στραβοπόδης, ψευδὸς, στραβοδίβολος).

Ὑπο-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. Ὑπέβλαστον κτλ.). Φυτρόνω ἀπὸ κάτω, ὅτι ἀρχίζω νὰ φυτρόνω.

Ὑπόβλεμμα (τὸ). βλέμμα ὑποκεκρυμμένον ἢ βάσκανον ἢ ἄγριον, κρυφοκύτταγμα ἢ στραβοκύτταγμα.

Ὑποβλεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποβλέπων (κρυφοκυττάζων ἢ ἀγριοκυττάζων), φιλύποπτος, ὀργίλος, βάσκανος, (ὅθεν

Ὑποβλεπτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ στραβὸν (ἄγριον) βλέμμα, (ἄλλ.) Ὑπόδρα, Ταυρηδὸν κτλ.

Ὑπο-βλέπω, Μ. βλέψομαι (ἀόρ. Ὑπέβλεψα κτλ.). Βλέπω ὑποκάτωθεν (ἢ κρυφίως, [κοιν.] μὲ 'μισὸ 'μμάτι), (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) κρυφοκυττάζω ἢ στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω· ὑποπτεύομαι. » Ὑποβλέπειν ἐν τοῖς ὕπνοις, « Ἱππκρ., κοιμᾶμαι μὲ 'μισοκλεισμένα 'μμάτια (σύμπτωμα θέρμης). » Ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων, « Πλάτ.

Ὑποβλεψις, εως (ἡ), τὸ ὑποβλέπειν, κύτταγμα μὲ 'μισὸ 'μμάτι, κρυφοκύτταγμα, στραβοκύτταγμα κτλ.

Ὑποβλήδην [ὑποβάλλω], ἐπίῤ. Καθ' ὑποβολὴν, διακόπτοντας τὸν λόγον τινὸς (μὲ θυμόν), προλαμβάνοντας τον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὶν τελειώσῃ (ἐνίοτε) μὲ τρόπον ὑπόβλητον (ὕπουλον), δολίως.

Ὑπόβλημα (τό). τὸ ὑποκάτωθεν βαλλόμενον (ὑποβαλλόμενον), (ἰδιαιτ.) χόρτον (ἄχυρον) ὅ,που στρώνουν εἰς τοὺς ςαύλους ἵνα κοιμῶνται τὰ ζῶα.

Ὑποβλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑποβάλλω.

Ὑποβλητικῶς, ἐπίρ. = Ὑποβλήδην.

Ὑπόβλητος (ὁ, ἡ). ὑποβεβλημένος· (ἐπὶ (βρφ.) ὑποβολιμαῖος· (μτνμ.) προσποιημένος, δόλιος, ὄχι γνήσιος, (Γαλλ.) substitué. » Οὐχ ... ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ ... ἐνός, « Σοφ.

Ὑποβλήτως, ἐπίρ. Καθ' ὑποβολήν, ὑποβλητικῶς, δολίως.

Ὑπο-βλίττω, Μ. βλίσω. Ἀρμέγω μὲ τρόπον (ἀνεπαισθήτως).

Ὑπο-βλύζω, Μ. βλύσω. Βλύζω (Ἀναβρύζω) ὑποκάτωθεν.

Ὑποβολεύς, έως (ὁ). ὁ ὑποβάλλων (καὶ μτνμ.) ἐνθυμίζων τι εἴς τινα· (κυρ.) ὁ ὑπαγορευτής (Γαλλ. souffleur) τοῦ θεάτρου. » Ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάςοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος, « Φίλ. 2) = Ὑπαγωγεύς.

Ὑποβολή (ἡ), τὸ ὑποβάλλειν ἢ ὑποβάλλεσθαι, βάλσιμον (στρώσιμον κτλ.) ὑποκάτω. 2) (στρατ.) τοποθέτησις εἰς ἐνέδραν· ἐνέδρα (Πλβ.). 3) ἀντικατάςασις δολία (κυρ. ξένου ἢ νόθου βρέφους ὡς γνησίου)· (Γαλλ.) substitution frauduleuse. » Ὑποβολῆς γράφεσθαί τινα, « Αξ., κατηγορεῖν ὡς ὑποβολιμαῖον. » Κλειδῶν—, « Πλ., χρῆσις ἀντικλειδίων. 4) τὸ ἔργον τοῦ ὑποβολέως, ὑπαγόρευσις, ὑπενθύμισις, ὑποθήκη. » Ἐξ ὑποβολῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, « Ξεν. 5) τὸ νὰ 'παίρνῃ τις τὸν λόγον τοῦ ἄλλου (νὰ τὸν διακόπτῃ ἢ νὰ τὸν διαδέχεται λαλοῦντα), ἀπόκρισις, (Γαλλ.) replique· (ῥτρ.) προέκθεσις πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου. » Τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι, ἤγουν ὅποι ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, « Αρτ. 6) (συνκδχ.) = Ὑπόβλημα· Ὑπόβαθρον, βάσις, θεμέλιον· (μτνμ.) ὕλη, ὑπόθεσις, ἀντικείμενον· (ἐνίοτε) ῥοπὴ φυσική, διάθεσις. » Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολή ἐστι πρὸς καλοκἀγαθίαν, « Σ. 6.

Ὑποβολιμαῖος, α, ον. Ὁ καθ' ὑποβολὴν (3) ἀντικατασταθείς, ὑπόβλητος, μὴ γνήσιος, (Γαλλ.) supposé. » Λόγος—, « ὁ συνθεμένος ἀπὸ ἄλλον (ὄχι ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ ὁπ. φέρει τὸ ὄνομα). » Τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσι, « Πλ., βεβιασμένην, ἐπιτετηδευμένην.

Ὑπόβολος (ὁ, ἡ). βαλμένος εἰς ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. » Οἰκία—, « Εὐς.

†Ὑποβορβόριον (τό). καταπάτι λασπώδες (βορβορῶδες).

Ὑποβόρβορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ βόρβορον (βούρκον), λασπώδης.

Ὑπο-βορβορύζω, Μ. ύξω. Γουργουρύζω σιγανά.

†Ὑπο-βουλεύω, Μ. εύσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπιβουλεύω.

Ὑπόβραγχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βραχνὸς ἢ βραχνιασμένος.

Ὑπόβραχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κοντός. ||. (τὸ οὐδ.) Ὑπόβραχυ, ἐπίρ. Κατ' ὀλίγον.

(Ὑπο-βράχω), ἴδε Ὑπέβραχον.

Ὑπο-βρέμω (χ. Μ.), Π. βούζω ὑποκάτω, ἀντηχῶ βαθειά.

Ὑπο-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω ὀλίγον. ||. (πθ.) εἶμαι ὀλίγον μεθυσμένος (Τουρκ. εἰς τὸ κεῖφι).

Ὑπο-βρομέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑποβρέμω.

Ὑπόβρυχα, ἐπίρ. Π. [ὑπό, βρύξ]. εἰς τὸν βυθόν, ὑπὸ τὸ ὕδωρ. » Ὥστε Θεσσαλίην πᾶσαν ὑπόβρυχα γενέσθαι, « Ἡρ., νὰ γένῃ ὑποβρύχιος, νὰ κατακλυσθῇ. » Ὑπόβρυχα ναυτίλλονται, « Ἀρ., = Ὑποβρύχιοι.

Ὑπο-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι ὄχι τόσον δυνατὰ, ἀρχινῶ νὰ μουγγρύζω.

Ὑποβρύχιος [ὑπόβρυχα], ος ἢ α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ (εἰς τὸν βυθόν). » Ὑποβρ. ἐγένετο, « Πλβ., ἐβούλησε, κατεποντίσθη. » Τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν τῷ μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, « Ακ.

;Ὑπόβρυχος (ὁ, ἡ), = Ὑποβρύχιος, (ἴδε Ὑπόβρυχα).

Ὑπόβρωμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βρωμώδης (δυσώδης).

Ὑπόβυθιος (ὁ, ἡ), = Ὑποβρύχιος.

Ὑπόγαιος (ὁ, ἡ), = Ὑπόγειος.

Ὑπο-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι ἀμέσως ἔπειτα, ξαναπανδρεύομαι.

Ὑπο-γαστρίζομαι, Μ. ίσομαι. Γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, (κοιν.) ῥήχνω μέσα μου· (μεβτ.) καταπίνω.

Ὑπογάστριον (τό). τὸ ὑπὸ τὴν γαστέρα (ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν) μέρος τοῦ σώματος, ὑποκοίλιον, (Γαλλ.) bas-ventre. 2) εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ὑπογάστρια ἰχθύων· (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπογάστριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα. » Πάθη—, « Ἰατρ., τὰ περὶ τὸ ὑπογάστριον νοσήματα. » Οἶστρος—, « Φίλ., ὁ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν.

Ὑπογείνασθαι, Π. ἀόρ. ά. (μὲ σημ. ἐνεργ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπογίνομαι.

Ὑπόγειος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ γῆν, (Γαλλ.) souterrain.

Ὑπόγεισος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ τὸ ἢ σκεπασμένος μὲ γεῖσον (ἴδε τὴν λέξ.). || (οὐσ.) Ὑπόγεισον (τό), τὸ φυτ. ἀμάραντον (διότι φυτρόνει εἰς τὰς στέγας τῶν οἴκων).

Ὑπο-γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. Γελῶ κρυφὰ ἢ ὀλίγον, χαμογελῶ· γελῶ διά τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ὑπο-γέμω (χ. Μ.). Εἶμαι σχεδὸν ἢ ἀρκετὰ γεμάτος.

Ὑπο-γενειάζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Πιάνων τινὰ χαϊδευτικῶς ἀπὸ τὰ γένεια ἢ τὸ γένειον (τὸ πηγοῦνι) τὸν παρακαλῶ.

Ὑπο-γενειάσκω, Μ. άσω; Ἀρχίζω νὰ κάμνω (νὰ ἔχω) γένεια.

Ὑπόγεως (ὁ, ἡ), = Ὑπόγειος.

Ὑπογηράς, ᾶσα, ἀν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ

Ὑπο-γηράσκω (-γηράω-ῶ), Μ. άσω ἢ άσομαι. Ἀρχίζω νὰ γερνῶ (νὰ γηράσκω).

Ὑπο-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ὑπεγενόμην κτλ.). (μὲ δοτ.) Γίνομαι ἢ Γεννῶμαι (Φυτρόνω) ὑποκάτωθέν τινος ἢ ἔπειτα ἀπό. 2) γίνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι. 3) (συχνότ.) ἔρχομαι (ἐβγαίνω) ἔμπροσθέν τινος, ἀπαντῶ, ἀντικρύζω· (μτνμ.) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος. 4) (εἰς τὸν ἀόρ. ά.) Π. γεννῶ. (μὲ δοτ.) » Ἐλένῃ μιν ὑπεγείνατο Θησεῖ, « Εὐφορ., ἐκ τοῦ Θησέως, (παρβλ. Ὑπὸ Β', 2).

Ὑπο-γκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πρησθῇ ὀλίγον.

Ὑπόγλαυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλαυκὸς (γαλανοπράσινος).

;Ὑπογλαύσσεσκε, Π. ἀντὶ Ὑπέγλαυσσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ὑπο-γλαύσσω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ὑποβλέπω ἢ· Ὑπολάμπω. » Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε (ἄλλ. γρφ. Ὑπόγλαυκ' ἔσκε) δι' ἵμερον ἀστράπτοντε, « Μσχ.

Ὑπόγλισχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλίσχρος (γλοιώδης).

Ὑπογλουτίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τοὺς γλουτοὺς (τὰ κωλομήρια) μέρος τοῦ σώματος.

Ὑπο-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω ὀλίγον τι· (μτφορ.) κολακεύω μὲ τρόπον, ἀπατῶ μὲ γλυκὰ λόγια, καλοπιάνω.

Ὑπόγλυκυς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ σχεδὸν γλυκὸς, γλυκούτσικος.

Ὑπογλώσσιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν κείμενος ἢ γινόμενος. ||. (οὐσ.) Ὑπογλώσσιον (τό), εἶδ. φύματος (σπυράκι) τὸ ὁπ. ἐβγαίνει ὑποκάτωθεν τῆς γλώσσης, (κοιν.) βαθρακάκι.

Ὑπογλωσσίς, ίδος (ἡ). τὸ κάτω μέρος (ἢ ῥίζα) τῆς γλώσσης. 2) = Ὑπογλώσσιον.

Ὑπόγλωσσον (τό). εἶδ. θάμνου (ἀγριομυρσίνης) ὑπὸ τὰ φύλλα τοῦ ὁπ. ἐξέχει εἶδος γλωσσίδος ἀπὸ τῆς ὁπ. ἐκφύονται τὰ ἄνθη, (Γαλλ.) fragon.

;Ὑπόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλωσσᾶς (πολυλογᾶς).

Ὑπο-γνάμπτω, Μ. γνάμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλίνω τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποτάσσω, καταδαμάζω.

Ὑπο-γογγύζω, Μ. ίσω. Γογγύζω σιγανὰ, κρυφομουρμουρύζω.

Ὑπογογγυστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπογογγύζων, ὀλίγον τι παράξενος (ἀνευχάριστος), παραπονιάρης.

Ὑπογονάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ γόνατος. ||. (οὐσ.) » Ὑπογονάτιον (τό), « Χρσ., προσκεφάλαιον τὸ ὁπ. στρώνεται ὑπὸ τὰ γόνατα (τῶν γονυκλιτῶς προσευχομένων).

Ὑπόγραμμα (τό). τὸ ὑπογραφὲν, ὑπογραφὴ (εἰς ἔγγραφον)· ἐπιγραφὴ (εἰς ὑποστύλιον ἀγάλματος κτλ.). 2) βαφὴ πρὸς ὑπογραφὴν τῶν βλεφαρίδων, (ἄλλ.) Στίμμι.

Ὑπογραμματεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ὑπογραμματέως.

Ὑπογραμματεύς, έως (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ γραμματέως, δεύτερος γραμματεύς.

Ὑπο-γραμματεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) ὑπογραμματεύς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπογρμμός (ὁ), [ὑπογράφω]. παράδειγμα γραψίματος, (κοιν.) ἐπιτηδείγμή (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν, (Γαλλ.) modèle.

'Γπ γραφεύς, έως (ὁ). ὁ ὑπογράφων. (Γαλλ.) signataire. 2) ὁ γράφων καθ' ὑπαγόρευσιν, γραμματικός, συμβολαιογράφος· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ γραμματεὺς (ὁ γράφων τὰ πρακτικὰ) τῆς συνελεύσεως τοῦ δήμου.

'Υπογραφή (ἡ), τὸ ὑπογράφειν ἢ ὑπογράφεσθαι, γράψιμον τοῦ ὀνόματος ὑποκάτωθεν τοῦ ἐγγράφου. 2) σχεδίασμα (σκιαγράφημα) εἰκόνος κτλ., (ἐν γεν.) σχέδιον, ἰχνογράφημα. « Τῶν θεμελίων—, » Ἄρστ. 3) (μτφρ.) περιγραφὴ σύντομος, περίληψις· σκῶμμα ὑποκεκρυμμένον, λογοπαίγνιον, (Γαλλ.) calembourg. » Καὶ λέγειν εὐσχοῦς ὑπογραφὰς καὶ παιδιάς, « Ἡρωδ. 4) βάψιμον (ζωγράφισμα) τῶν βλεφαρίδων μὲ τὸ στίμμι. » Ὀφθαλμῶν—, « Ξεν.

'Υπογράφω, Μ. γράψω. Γράφω ὑποκάτωθεν, βάλλω τὴν ὑπογραφήν μου ἢ τὸν τίτλον (τὴν ἐπιγραφήν) εἰς ἔγγραφον· ἐπιγράφω. « Πῶς βουκολικὰ ὑπεγράφησαν μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν; « Σχλ. 2) γράφω καθ' ὑπαγόρευσιν. « Παιδὸς, τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων, « Πλ. 3) σημαδεύω πρῶτα (μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον ἢ ἄλλο τι) τὴν ὁπ. ἔπειτα θὰ χρωματίσω (θὰ ζωγραφίσω) εἰκόνα, ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω. « Οἱ γραφεῖς, ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον, « Ἄρστ. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμμάτιον διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, « Πλάτ. (καὶ μτφρ.) » Ὑπογράφειν τινὶ ἐλπίδας, « Αξ., δίδειν. 4) βάφω (μὲ στίμμι., Τουρκ. μὲ σουρμὲ) τὰ ὀμματοτσούνουρά μου, (ὕθ. μτφρ.) καλλωπίζω μὲ στολισμοὺς ἐπιτετηδευμένους. » Ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς, « Ἀθ. 5) (μσ.) γράφω ἐκ τοῦ προχείρου (σημειόνω) τι πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν. » Εἰς μνήμην—, « Αξ., σημειόνω δι' ἐνθύμησιν. 6) (μὲ δοτ.) κατηγορῶ τινα ἐγγράφως, (κατὰ λέξ.) ὑπογράφομαι εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, (ἐν γέν.) ἐγκαλῶ, μέμφομαι. » Εἶπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφῃ τῷμῷ βίῳ, « Εὐρ.

'Υπόγρυπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γρυπὸς (καμπουρομύτης), Ἐπίγρυπος.

'Υπόγυιος (ὁ, ἡ), [ὑπ. γυῖον]. ὁ πλησίον (ὑποκάτω) τῆς χειρὸς, πρόχειρος, ἕτοιμος. « Οὕτω μοι ὑπογυίου εὖσης τῆς τελευτῆς, « Ἰσκρ., ἐγγύς. » Τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα τὴν μνήμην, « Ἡρωδ., νεαράν. » Ἐξ ὑπογυίου, « Αξ., ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ προχείρου. ‖ (τὸ οὐδ.) Ὑπόγυιον (καὶ παρθ. Ὑπογυιότερον, -ότατα), ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπογυίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ προχείρου· ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου.

'Υπογυμνασιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)-

'Υπογυμνασιάρχης καὶ Ὑπογυμνασίαρχος, ου (ὁ). ὁ δεύτερος (δευτερεύων) τοῦ γυμνασιάρχου, ὑπεπιστάτης τοῦ γυμνασίου.

'Υπογυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω (Ξασκεπάζω) ὀλίγον.

'Υπόγυος (ὁ, ἡ), = Ὑπόγυιος.

'Υπόγυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γυρτὸς (γυρὸς, καμπύλος), ὑπόκυρτος.

'Υπογυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γέρνω (Λυγίζω) ὀλίγον.

'Υπογύως, ἐπίρ., = Ὑπογυίως.

'Υπ. δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον, πειράζω (ἐγγίζω) μὲ τρόπον.

'Υπόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀκόμη τὰ δάκρυα 'στὰ 'μμάτια, κλαμμένος, δακρυσμένος.

'Υπ. δακρύω, Μ. ύσω. Δακρύω ὀλίγον, μὲ 'πλίρνουν τὰ δάκρυα, ἀρχίζω νὰ δακρύω.

'Υπ. δαμάζω (δαμάω-ῶ), Μ. άσω. Βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.), ὑποτάσσω (« Ἔρως, ὃς ἀνδρῶν φρένας ὑποδάμνεται, « Θκρ.). (πθ.) ὑποκύπτω (μὲ δοτ. ἐπὶ γυν.). = Ὑπευνάομαι. « Τοὺς τέκε Λήδη, λάθρῃ ὑποδμηθεῖσα Κρονίωνι, « Ὅμ. Ἴλ.

'Υπ. δάμνημι, Π. ἀντὶ Ὑποδαμάζω.

'Υπόδασυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δασύς (μαλλιαρός).

'Υποδείσας, ασα, αν, Π. ἀντὶ Ὑποδείσας, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποδείδω.

'Υποδέγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὑποδεχόμενος.

'Υποδέδρομα, Π. πρκ. τοῦ Ὑποτρέχω.

'Υποδείης, έος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ συγκρ. Ὑποδέστερος). Ἐλάττων, κατώτερος. « Οἰκίης, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν ὑποδεεστέρης, κατὰ πρόσθυγενείην δέ κως, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων, « Ξεν. « Τὰ κυνίδια, πολὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδεέστερα ὄντα, « αὐτ.

†'Υποδεής [ὑ. δέος], έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὀλίγον τι δειλὸς ἢ φοβισμένος.

'Υπόδειγμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑπόδειξιν, δεῖγμα, σημεῖον, γνώρισμα· ὑπογραμμός, παράδειγμα.

'Υποδειγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει ὑποδείγματος, παραδειγματικός, (ἀθ.

'Υποδειγματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Ἐπὶ σκοπῷ δείγματος, πρὸς ὑπόδειγμα.

'Υποδείδια, Π. ἀντὶ Ὑποδείδια, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὑποδείδω.

'Υποδειδίσσομαι, Μ. ίξομαι. Φοβίζω (Φοβερίζω) ὀλίγον. ‖ (ἀμτβτ.) = τῷ

'Υποδείδω, Μ. δείσω (ἀόρ. Ὑπέδεισα, πρκ. [ἀντὶ καὶ εὐχρηςότ. τοῦ ἐνς.) Ὑποδείδια ἢ Ὑποδείδοικα). Φοβοῦμαι (Συστέλλομαι) ὀλίγον. » Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, « Ὅμ.

'Υποδείλαιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι περὶ τὴν δείλην (πρὸς τὸ ἑσπέρας).

'Υπ. δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω κρυφίως (μὲ τρόπον) ἢ ἀμυδρῶς πως, δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, ἀφίνω νὰ φανῇ ὀλίγον τι. » Χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας, « Θκρ. 2) δείχνω διὰ παραδείγματος, βάλλω τι ὑπ' ὄψιν τινὸς ὡς ὑπόδειγμα, δείχνω τί πρέπει νὰ κάμῃ τις· διδάσκω. « Χαλεπὸν, τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος, καλῶς τοῦτο ποιεῖν μαθεῖν, « Ξεν. 3) (απν. ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) εὐφραίνω εἰς τὸ φανερὸν, παρουσιάζομαι, φαίνομαι.

'Υποδείκτης, ου (ὁ). ὁ ὑποδεικνύων, ὁδηγός, διδάσκαλος.

'Υπ. δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Φοβοῦμαι ὀλίγον, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ δειλιῶ, (συγκ. τῷ Ἀποδειλιάω).

'Υπ. δειμαίνω, Φ. ανῶ. Φοβοῦμαι ὀλίγον, ἔχω κάποιον φόβον.

'Υποδείς, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποδείκνυμι, ἢ μὲ τρόπον (διά τινος ὑποκεκρυμμένου σημείου) γινομένη δεῖξις.

'Υπ. δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

'Υπ. δέκνυμαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑποδέχομαι.

'Υποδεκτήριον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν ἀρμόδιον, ἄσυλον, καταφύγιον.

'Υποδέκτης, ου (ὁ). ὁ ὑποδεχόμενός τι ἢ τινα, ὑποδοχεύς· (ἐνίοτε) = Ἀποδέκτης, ταμίας τῶν δημοσ. χρημάτων.

'Υποδεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ προθυμίαν εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι, φιλοξενος, (κοιν.) καλοδεχόμενος.

'Υπ. δελεάζω, Μ. άσω. Δελεάζω κρυφίως. 2) (εἰς τὴν σημ. τοῦ) βυθίζομαι, κολυμβῶ, βουτῶ, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Ὑποβολεάζω ἢ Ὑπιβολίζω).

'Υπ. δέμω, Μ. δεμῶ. Οἰκοδομῶ τὰ κάτω μέρη (τὰς πρώτας βάσεις) κτιρίου.

'Υπ. δενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Μεταβάλλομαι κατ' ὀλίγον εἰς δένδρον, ὑψοῦμαι βαθμηδὸν εἰς εἶδος δένδρ., (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀποδενδρόομαι).

'Υπ. δενδρύζω, Μ. άσω. Χώνομαι ἢ Ἐνδρύω κρυμμένος (ἢ Πετηνόμαι ἐξαφνα) ὑποκάτωθεν δένδρου.

'Υποδέξας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ Ὑποδείξας.

'Υποδεξίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδοχὴ, δεξίωσις· ἑτοιμασία πρὸς ὑποδοχήν.

'Υποδέξιος, η ἢ ος, ον, Ἰων. ὁ πρὸς ὑπόδεξιν (ὑποδοχὴν) ἁρμόδιος. « Δειμὴν—, « Ἡρ., εὐρύχωρος ἢ(ς) πρόχειρος, (ἄλλ. διορθ. Ὑποδέξιμος).

'Υποδέξις, εως (ἡ), = Ὑποδοχὴ, δεξίωσις.

'Υπ. δέομαι, Μ. δεήσομαι. Παρακαλῶ ταπεινῶς, ἱκετεύω.

'Υποδέραιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν δέρην (τὸν λαιμὸν) φυρούμενος. ‖. (ὑδ.) Ὑποδέραιον (τὸ), = Περιδέραιον, χαρκάλι.

'Υποδερὶς, ίδος (ἡ). τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ (τῆς δέρης). 2) = Περιδέραιον.

'Υπ. δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Ὑπέδρακον κτλ.). Βλέπω ἀπὸ κάτω (μὲ 'μισὸν 'μμάτι), Ὑποβλέπω.

'Υπ. δέρω, Μ. δερῶ. Ὑδέρνω κατ' ὀλίγον, ξεγδέρνω.

'Υπόδεσις, εως (ἡ), εὐχρηςότ. τοῦ Ὑπόδησις.

'Υπόδεσμα (τὸ), [ὑποδέω]. ἐνίσχυρον, ὑποθήκη.

'Υπ. δεσμεύω, Μ. εύσω ἢ

'Υπ. δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποδέω.

'Υποδέσμιος (ὁ, ἡ). βαλμένος εἰς ἐνίσχυρον (ὑπόδεσμα), ἐνυπόθηκος.

'Υπ. δεσμὶς, ίδος (ἡ), ὑποκερ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υπόδεσμος (ὁ). φασκιὰ διὰ τῆς ὀπ. δένεται τὸ πονεμένον μέλος ὑποκάτωθεν, (Γαλλ.) écharpe.

†'Υπόδεσμός (ὁ). Ἥλσ. = 'Υπόδεσις. 2) = 'Υπόδεσμα, ἐνέχυρον.

'Υποδετέον, θετ. τοῦ 'Υποδέω.

'Υπο-δέχνυμαι, Π. ἀντι-

'Υπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι προθύμως (φιλοφρόνως, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας), δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου, περιποιοῦμαι, (Γαλλ.) accueillir. «Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδίότα, « Ἰλ. Ζ. » Φεύγων δὲ, Φθίην ἐξικόμην ἐς Πηλῆα· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, « Ἰλ. Ι. » Ξεῖνον ὑποδέξομαι οἶκῳ, « Ὀδ. Π.

2) δέχομαι τὴν προσκλησιν ἢ τὴν ἔφοδον τοῦ ἐχθροῦ, τὸν προσμένω εἰς τὴν θέσιν μου, τὸν ἀντιστέκομαι ἀφόβως· (μτγν.) ὑποφέρω. »Ὁ μὲν ἰαχῇ κεκληγὼς ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο, « 'Ησ. » Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δείσαν δ' ὑποδέχθαι, « Ἰλ. Π.

3) (ἐν γέν.) παίρνω ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι· (ὀθ. συχνότ.) ὑπόσχομαι, » Οὐ βουλομένων δὲ τῶν ἄλλων (ἦσαν εἰς τὸν χῶρον τοῦτον), Ἀθηναῖοι ὑπεδέξαντο, « 'Ηρ. » Τὸν (δεῖνα) ᾔτεε νῆα· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο, « Ὀδ. Β. »Ἐπαγγέλλεσθαι μεγάλα ὑποδεκόμενον, « 'Ηρ. (καὶ ἀπαρ.) »Ὑπεδέξατο ταῦτα αὐτῷ κατεργάσεσθαι, « αὐτ. »Ὑπεδεκτο τιμὰς δωσέμεν, « Ὁμ. Ἴλμν. » Σίτόν τε τῷ στρατιῇ κτλ. ὑποδέχομαι παρέξειν· ἐπὶ δὲ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, « αὐτ. » Οἱ μὲν λοιποὶ ἐπιέντες τὰ θηρία ἐξανίστασαν· οἱ δὲ ἀριστοι, διαγαντες, τὰ ἀναστάμενα ὑπεδέχοντο ᾗ ἀνήρουν, « Ξεν. » Μηχανῶ τοίνυν, ὅπως, ἐν δυσχωρίαις τοὺς πολεμίους γιγνομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν, ὑποδέξω, « αὐτ. (ᾗ μτγν.) » Βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, « Ὀδ. Ν. Π. 4) στεγνῶ, συγκατανεύω, ἀπο(παρα)δέχομαι· (ἐπὶ εὐχ.) ἐπακούω. « Πολλὴ οἱ ἔσπετο τιμή, ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς, « 'Ησ. » Εἰρώτα, τίς εἴη ὁ μοι δοὺς· ἐγὼ δὲ ἐφάμην ἐκεῖνον· ὁ δὲ ὑπεδέκετο, « 'Ηρ. » Ὑποδεξάμενον δέ μιν ἄσμενον τοὺς λόγους, « αὐτ. 5) ἔρχομαι (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. κεῖμαι) κατόπιν ἄλλου, εἶμαι ἀμέσως μετά τινα, διαδέχομαι. » Κάθηνται δ' ἐν κύκλῳ, μέσος μὲν ὁ κράτιστος· ὁ δ' ὑποδεχόμενος παρ' αὐτὸν ἑξῆς δ' ἑκατέρωθεν οἱ ἄλλοι κατ' ἀξίαν τῆς ὑπεροχῆς, « Ἀθ. »Τῶν Θερμοπυλέων τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τῆς ὁδοῦ θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα, « 'Ηρ 6) (ἐπὶ γυν.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι.

'Υπο-δέω, Μ. δήσω. Δένω ὑποκάτωθεν· (κυρ. μσ.) δένω (βάλλω) τὸ ὑπόδημά μου, φορῶ ὑπόδημα ἢ ὡς ὑπόδημα, (κοιν.) 'ποδένομαι. « Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἐρρύψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀριστογόρας. « 'Ηρ. » Κέλευέ σφεας.. κοθόρνους ὑποδέεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.)"Οσοι ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο, » Ξεν., μὲ τὰ 'ποδήματα. » Δραμεῖν θᾶττον ἀνυπόδητον, ἢ ὑποδεδεμένον, « αὐτ. »Ε-τυχον ὑποδουμένη, « Ἄρσφ. 2) βάλλω εἰς ἐνέχυρον (εἰς ὑποθήκην).

'Υποδεᾶς (κυρ. εὖχρ. τὸ συγκρ. 'Υποδεέστερον), ἐπίρ. = Ἔλαττον, κατώτερον.

'Υπόδηλος (ὁ, ἡ). ὑποσαῦν ἢ ἀρκετὰ φανερός, πρόδηλος.

'Υπο-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω ἀποχρώντως ἢ ὑποκεκρυμμένως (ἀμυδρῶς πως), δίδω νὰ καταλάβουν, γνωστοποιῶ.

'Υποδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σημείων ἢ ὑποδειγμάτων δήλωσις, γνωστοποίησις.

'Υπόδημα (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν πόδα δενόμενον μὲ τὰς λωρίδας δέρμα, πέδιλον, (κοιν.) τσαρούχι. » Κοῖλον —, « Ἀξ., τὸ (κοιν.) 'ποδημα.

'Υποδημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Υπόδημα, τσαρουχάκι, 'ποδηματάκι.

'Υποδηματορράφος (ὁ, ἡ). ὁ ράπτων ὑποδήματα, τσαρουχᾶς, 'ποδηματᾶς.

'Υπο-δήω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Δηόω, πυρπολῶ, λεηλατῶ, ἐρημόνω.

'Υπόδησις, εως (ἡ), τὸ ὑποδέειν ἢ ὑποδέεσθαι, δέσιμον ὑποκάτω, (κυρ.) δέσιμον (φόρεμα) τοῦ ὑποδήματος· (συνκβ.) ἀντὶ 'Υπόδημα· (ἰατρ.) = 'Υπόδεσμος.

'Υπο-δι-α-βάλλω, Μ. βαλῶ. Διαβάλλω (Συκοφαντῶ) κρυφίως.

'Υπο-δια-διδρώσκω, Μ. διαδρώσομαι. Κατατρώγω κρυφίως (ἀνεπαισθήτως) ἢ κατ' ὀλίγον.

'Υπο-δια-δύσκω, Μ. δύσκήσω. Διατρέφω μετρίως· (μσ.) = 'Υποδιαδιδρώσκω.

'Υποδιαζευκτικός, ἡ, όν. Σχεδὸν (Τρόπον τινὰ) διαζευκτικός.

'Υποδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Υπο-διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. 'Υποδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ εἰς μικρότερα τμήματα τὸ ἤδη διῃρημένον.

'Υπο-δια-πονέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι ('Υπηρετῶ ὡς)-

'Υποδιάκονος (ὁ). δευτερεύων (κατώτερος) ὑπηρέτης, διάκονος ὑποδεεστέρας τάξεως· (ἐκκλησ.) ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς ὑπὸ τὸν διάκονον.

'Υπο-δια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διανοοῦμαι (Συλλογίζομαι) κατ' ἐμαυτόν.

'Υπο-δια-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Διασπῶ (Διαχωρίζω) ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον.

'Υποδιαστολή (ἡ). μετρία (ὀλίγη τις) διαστολή· (κυρ. παρὰ γρμτ.) διαίρεσις τῆς φράσεως εἰς μικρότερα κῶλα· διακριτικόν τι σημεῖον (κόμμα) διὰ τοῦ ὀπ. χωρίζονται αἱ συλλαβαὶ λέξεώς τινος πρὸς διαστολὴν ἀπ' ἄλλης συνωνύμου, (π. χ.) ὅ,τι καὶ ὅτι.

'Υπο-διαφέρω, Μ. διοίσω (ἀόρ. 'Υποδιήνεγκα κτλ.). Κάμνω ἢ Προσπαθῶ νὰ κάμω τινὰ μὲ τρόπον ν' ἀλλάξῃ γνώμην (σύστημα κτλ.).

'Υποδιαφθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον.

'Υποδιδάσκαλος (ὁ). ὁ μετὰ τὸν διδάσκαλον, δευτερεύων κατὰ τὴν τάξιν διδάσκαλος· (κυρ.) ὁ χοροδιδάσκαλος (διότι διδάσκαλος κυρίως ἦτον ὁ ποιητής).

'Υπο-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ᾗ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου.

'Υπο-διεφθάσκω, Μ. ὑπο-δράσομαι (ἀόρ. 'Υπέδραν κτλ.). Φεύγω κρυφίως, δραπετεύω.

'Υπο-δίδωμι, Μ. ὑπο-δώσω (ἀόρ. 'Υπέδωκα κτλ.). 'Υποχωρῶ, ἐνδίδω· ἐκπίπτω, παρακμάζω· (ἐπὶ κτιρ.) εἶμαι ἑτοιμόρροπος. »Τὰ ὑποδεδωκότα τῶν δημοσίων ἔργων ἀνακτώμενος, « Φλγρ.

'Υποδιήγησις, εως (ἡ), (εἰς τὴν 'Ρτρκ.) τὸ δεύτερον μέρος τῆς διηγήσεως ὅπου ἐξηγοῦνται (ἐκτίθενται) αἱ αἰτίαι τῶν συμβάντων.

†'Υπο-δικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Κάμνω τινὰ ὑπόδικον (Καταδικάζω) εἰς.

'Υπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ δίκην ὤν, ὑπεύθυνος, ὑπαίτιος, κατηγορούμενος, ἔνοχος. » Ἀσεβείας —, « Πλάτ. » Τῆς βλάβης —, « Ἀξ., ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὴν ζημίαν.

'Υπο-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.

'Υποδιοικητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν ὑπὸ τὸν διοικητήν, δευτερεύων κατὰ τὴν τάξιν τοῦ διοικητοῦ, ὑποδιευθυντής.

'Υποδιπλάσιος, α, ον. Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐλάττων τοῦ διπλασίου.

†'Υπο-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. Διπλόνω ὑποκάτωθεν.

†'Υποδιπλώσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Υποδίφθερος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος ἀπὸ μέσα μὲ διφθέραν, γουνωμένος (;). 2) φορῶν παλαιὰν (μόλις σκεπάζουσαν αὐτὸν) διφθέραν, (Λουκ. Τίμ.).

'Υποδίψιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι διψοποιός (διψώδης).

'Υπόδιψος (ὁ, ἡ). ὀλίγον διψασμένος.

'Υποδμηθείς, εῖσα, ἐν, Π. πθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ 'Υποδαμάω.

'Υποδμὼς, ῶος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεράπων, ὑπηρέτης· σκλάβος, αἰχμάλωτος.

'Υποδορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υποδέρω, ξέγθαρμα (ξεπέτασμα) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

'Υπόδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υποδίδωμι, ἐλάττωσις, ὕφεσις, (εἰς τὸν Αἰσχλ. ἄλλ. διορθ. 'Υπόδυσις).

'Υποδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν (τὴν κυριότητα) ἄλλου, ὅλως διόλου δοῦλος, ὑπεξούσιος.

†'Υπο-δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὑπόδουλόν τινος, ὑποδουλόνω.

'Υποδοχεῖον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχήν, πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον.

'Υποδοχεύς, εως (ὁ). ὁ ὑποδεχόμενός τινα, ἑστιάτωρ, ξενοδόχος.

'Υποδοχή (ἡ), τὸ ὑποδέγεσθαί τινα, ὑποδοχὴ, δεξίωσις, φιλοξένησις, περιποίησις· ἐξαίρεσις. » Εἰς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ, « 'Ηρ.

2) ἀποδοχή, παραδοχή· ἔγκρισις. »Εἰς ὑποδοχὴν πάντα ποιεῖν τινι, « Αἰσχ., πρὸς εὐαρέστησιν, κατ' ἀρέσκειαν. 3) σκοπός, ἐλπίς, (κοιν.) ἀπαντοχή. » Εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ᾗ αὐτοί ποτε τῶν ὁμοίων ἀξιωθῆναι, « Δ. Κάσσ. 4) (συνκβ.) μέρος πρὸς ὑποδυχὴν, θυγεῖον· ἄσυλον, καταφύγιον· (μτγν.) ἀφορμὴ, ἐνδύσιμον, ἢ βοήθημα. » Κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὁμβρίοις ὕδασιν, « Ἄρστ. » Ναυσὶ καλλίστας ᾗ ἀσφαλεστάτας ὑποδοχὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχει (ἡ Ἀττικὴ), ὅπου γ' ἐστὶν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. « Ξεν. » Πρὸς δὲ τοῦτο καλὴν μὲν ὑποδοχὴν εἶχε τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς συμβίωσιν, καλὰς δ' ἐκ φύσεως ὁρμὰς αὐτὸς ἐπὶ τὸ δέον, « Πλβ.

Ὑπόδρα, ἐπίρ. Π. [ὑποράω, ὑποδέρκομαι]. μὲ κρυφὸν (ὕποπτον, ἄγριον) βλέμμα, (κοιν.) μὲ 'μισὸ 'μμάτι.

Ὑποδρακεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποδέρκομαι.

Ὑπο-δραματουργέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον (τὸ ὑποδεύτερον) πρόσωπον τοῦ δράματος, (παρβλ. Δευτεραγωνιστέω).

Ὑποδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποτρέχω.

Ὑποδράξ, Π. (μτγν.) = Ὑπόδρα.

Ὑπο-δράσσομαι (δράττομαι), Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Ἀδράχνω (Βάλλω ἢ Προσπαθῶ νὰ βάλλω εἰς τὸ χέρι) μὲ τρόπον.

Ὑπο-δράω-ῶ, Μ. δράσω, = Ὑπουργῶ Ὑπηρετῶ.

Ὑποδρὴς, . . (ὁ), Π. Ἰων. ὁ ὑπόδρα βλέπων ἢ βλεπόμενος, ἐχθρὸς, ὕποπτος.

Ὑπο-δρήσσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδράω.

Ὑποδρήστειρα (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ

Ὑποδρηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑπηρέτης.

Ὑπόδριμος, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δριμὺς (καὶ μτνμ.) δηκτικὸς, ἐγγικτικός.

Ὑποδρομὴ (ἡ), τὸ ὑποτρέχειν, καταφυγή· καταφύγιον, ἄσυλον· λιμήν. 2) ὑπόκλισις, τρόπος χαμερπὴς διὰ τοῦ ὁπ. προσπαθεῖ τις νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιάν τινος.

Ὑποδρομος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ὁ τρέχων (καταφεύγων) ὑποκάτωθέν τινος. « Ἴχνους—, « Εὐρ., ὁ πρὸ ποδῶν ἢ ἐμποδών. ||. (οὐσ.) = Ὑποδρομὴ, καταφύγιον, λιμήν· στόμιον, εἴσοδος· (μτνμ.) εἰσαγωγή. « Τῆς ἐπιστήμης—, « Νκμχ. 2) εἶδος ἀράχνης, (Αἰλ. Ζ. ἰς. ς'. 25).

Ὑποδροσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δροσερὸς ἢ δροσισμένος.

Ὑποδρωωσι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδρῶσι, γ'. πλθ. προσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ὑποδράω.

Ὑπο-δύνω ἢ (συχνότ.)

Ὑπο-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπέδυν κτλ.). Χώνομαι (Ἐμβαίνω, Τρυπόνω) ὑποκάτω· βουτῶ· (συνήθ. μὲ αἰτ.) « Ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον, « Ὀδ. Δ. (ᾗ ἐπίρ.) » Βυθίος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι, « Ακ. » Τάφον ὑπέδυ, « Αξ., ἐτάφη. (καὶ γεν. προθ.) » Ὑποδυόμενος ὑπὸ τῶν κεραμίδων, « Ἀρςφ. (καὶ δοτ. σπν.) » Πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος, « Ὀδ. Κ., τοὺς ἐκυρίευσε, (κοιν.) τοὺς 'πῆρε τὸ παράπονον. (καὶ χωρὶς πτ.) » Χρή, ὁρμῶντος τοῦ ἵππου, προνεύειν· ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος, καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην, « Ξεν. 2) (συνκδχ.) σηκόνω ('παίρνω) ἐπάνω μου, φορτόνομαι· (μτφορ.) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι· ἐπιχειρίζομαι. » Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἑταῖροι, . . ἐπὶ νῆας φερέτην, « Ἰλ. Θ. (καὶ μτνμ.) » Ἑκόντες ὑπέδυσαν τὸν πόλεμον, « Ἡρ. » Ὑπέδυνε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου, « αὐτ. » Πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύονται, « Ξεν. (καὶ ἀπαρ.) » Ἢ καὶ ταύτην . . τὴν δικαιοσύνην σὺ ὑποδύῃ (ὅπου ἄλλ. γρφ. ἀποδύῃ) διδάσκειν; « αὐτ. 3) ἐνδύομαι, φορῶ. (μὲ αἰτ.) » Ὑπόδυθι τασδὶ τὰς Λακωνικὰς, « Ἀρςφ. » Ὑποδῦναι τὸ τῆς ἀπάτης προσωπεῖον, « Χρσ. (καὶ δοτ. τῆς προθ.) » Κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι, « Ἡρ. (ὅθ. συνκδχ.) » Τὸν Τήλεφον (« Τὸ δρᾶμα τοῦτο) ὑποδυόμενος, « Μξμ., παριστάνων, ὑποκρινόμενος. 4) (μτνμ.) καταφεύγω ὑπὸ τὴν σκέπην (τὴν ὑπεράσπισίν) τινος, ἢ· προσπαθῶ νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν εὔνοιάν του. » Ὑπὸ τὸν Καίσαρα ὑποδὺς, « Πλ., (παρβλ. Ὑπέρχομαι καὶ Ὑποτρέχω). 5) (ἐνίοτε) Π. ἐβγαίνω ἐπάνω, ξετρυπόνω, ἀναδύομαι. (μὲ γεν.) » Θάμνων ὑπεδύσατο, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μτφορ.) » Κακῶν ὑποδύσεαι ἤδη, « Ὀδ. Γ., θὰ απαλλαγῇς, θὰ γλυτώσῃς.

Ὑποδυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποδύνειν (ὑποδύεσθαι), χώσιμον (τρύπωμα) ὑποκάτω, βούτημα μέσα· (συνκδχ.) μέρος ὅπου δύναταί τις νὰ τρυπώσῃ (νὰ κρυφθῇ), καταφύγιον· (μὲ γεν. τρπ.) ἀπαλλαγή.

Ὑποδύσκολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δύσκολος (δύστραπος, παράξενος).

Ὑπο-δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλίγον τι δυσφορῶ (δυσαρεςοῦμαι, ςενοχωροῦμαι, μὲ κακοφαίνεται).

Ὑποδύσφορος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δύσφορος (στενοχωρούμενος, ἀνυπόμονος).

Ὑπο-δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Ὀλίγον τι δυσχεραίνω (δυσφορῶ, δυσαρεστοῦμαι).

Ὑποδυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δυσώδης, Ὑπόβρωμος.

Ὑπο-δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ (Κάμνω νὰ ἐντραπῇ τις) ὀλίγον, ἐμπνέω (κινῶ εἰς) κάποιαν συστολήν.

Ὑποδύτης, ου (ὁ). ἔνδυμα τὸ ὁπ. φορεῖ τις κάτωθεν τοῦ ἐπενδύτου, 'σωκάρδι.

Ὑπο-δύω, Μ. δύσω, σπν. ἀντὶ Ὑποδύνω.

Ὑπο-δωρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (κυρ. κατὰ τὴν προφορὰν) ὀλίγον τι τοὺς Δωριεῖς.

Ὑποδώριος (ὁ, ἡ). ἦχος τῆς παλ. μουσικῆς ὁ ὑπὸ (πλησιάζων σχεδὸν εἰς) τὸν Δώριον.

Ὑποδωριστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν ὑποδώριον τῆς παλ. μουσικῆς τρόπον.

Ὑπο-εικάθω καὶ Ὑπο-είκω, Π. ἀντὶ Ὑπείκω.

Ὑποεργὸς (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπουργός.

Ὑπο-ζακορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ εἰς τὸν ναὸν ὡς)-

Ὑποζάκορος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὸν ναὸν ὑπὸ τὸν ζάκορον, βοηθὸς (δευτερεύων) τοῦ νεωκόρου.

Ὑπο-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. β'. Ὑπεζύγην κτλ.). Βάλλω εἰς (ὑπὸ) τὸν ζυγὸν, ζεύγω· (συνκδχ.) συνδέω· (μτνμ.) ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω, (καὶ πθ.) ὑποτάσσομαι· (τρπ.) ὑποφέρω· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπάγομαι, ὑπόκειμαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τῷ δ' ὑπεζύγην πόνῳ, « Σοφ., ἀνέλαβα (ἐπεφορτίθην) αὐτὸν τὸν κόπον. (καὶ πθ.) » Ὑπέζευκται ἐνὶ γένει, « Ἀρςτ., ὑπάγονται.

Ὑπόζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποζεύγνυμι, βάλσιμον εἰς (ὑπὸ) τὸν ζυγόν, ζέψιμον· (μτνμ.) σύνδεσις, συνένωσις· (τρπ.) καθυπόταξις.

Ὑπο-ζέω, Μ. ζέσω. Ἀρχίζω νὰ βράζω, 'παίρνω βράσιν.

Ὑπο-ζοφάω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι ὀλίγον τι ζοφώδης (σκοτεινὸς ἢ μελανός).

Ὑποζοφώσα, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ὑποζοφῶσα, θηλ. μτχ. τοῦ Ὑποζοφάω.

Ὑποζύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ζυγὸν (ζευγνύμενος). ||. (οὐσ.) Ὑποζύγιον (ἐνν. κτῆνος), τὸ σύρον (ζευγνύμενον εἰς) ἅμαξαν. « Τὰς ἁμάξας ἄνευ τῶν ὑποζυγίων, « Θκ. » Ὑποζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σῖτον . . . ὑποζύγια δὲ καλούμενα οἶσθα πάντα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους, « Ξεν.

Ὑποζυγιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑποζυγίῳ ὅμοιος, κτηνώδης.

;Ὑπόζυγος (ὁ, ἡ), σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Ὑποζύγιος.

Ὑπο-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑποζεύγνυμι.

;Ὑπόζυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὡς ἂν νὰ ἔχῃ ἐντὸς αὐτοῦ ζύμην, φουσκωτός.

Ὑπ-όζω, Μ. οζήσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνες] Ὑποδώδα). Μυρίζω ὀλίγον.

Ὑπο-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ ἀμυδρῶς πως, σκιαγραφῶ, σχεδιάζω.

Ὑπόζωμα (τὸ), [ὑποζώννυμι], (ἐν γέν.) = Διάζωμα· (ἰδιαιτ.) τὸ διάφραγμα τοῦ σώματος καὶ 2) ἡ σανὶς ἡ συνδέουσα τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου καὶ χρησιμεύουσα συγχρόνως καὶ ὡς κάθισμα τῶν κωπηλατῶν. 3) (Γλσ.) τὸ μέσον τοῦ πηδαλίου.

Ὑποζώνιον (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν τῆς ζώνης ἄλλο ζωνάρι, (Τουρκ.) κεμέρι.

Ὑπο-ζώννυμι (ζωννύω), Μ. ζώσω (πθ. πρκ. Ὑπέζωσμαι κτλ.). Ζώνω ἀπὸ κάτω· σφίγγω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ζωνάρι· συνδέω· (μσ.) σηκόνω μὲ τὴν ζώνην τὸ φόρεμά μου ἐπάνω· (συνκδχ.) ἑτοιμάζω, -ομαι. « Ναῦς—, « Πλβ., τὰς στερεόνω μὲ ὑποζώματα (ἴδε τὴν λέξ.). « Τοῖς ποσὶν ὑποζώσας, ἀνέκλινεν ὕπτιον, « Ἐπγρ. (καὶ μσ.) » Ξίφη ὑπεζωσμένοι, « Πλ., φοροῦντες εἰς τὴν ζώνην των. » Χρυσοῦς 400 ὑπεζωσμένος « αὐτ., (κοιν.) ἔχων εἰς τὸ κεμέρι του » Νηδὺν ὑπέζωσται λευκὴν, « Αἰλ., ἔχει. (καὶ ἀπολ.) » Ὑπεζωσμένος (ἐνν. τὴν ἐσθῆτα), « Αξ., ἕτοιμος, (κοιν.) ἀνασκουμπωμένος.

Ὑπόζωσμα (τὸ), = Ὑπόζωμα.

Ὑπο-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω μετρίως, διατηρῶ εἰς διαρκῆ καὶ μετρίαν θερμότητα (καθῶς ἢ κλῶσσα τὰ αὐγά της). 2) Π. καίω ἐσωτερικῶς, κρυφοκαίω. » Ὑπόμε θάλπουσι μανίαι, « Αἰσχλ.

Ὑπο-θειάζω, Μ. άσω. Σχεδὸν ἐκθειάζω (ἀποθεόνω).

Ὑπόθεμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν τιθέμενον, βάσις, θεμέλιον, κρηπίς.

Ὑπόθεναρ (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸ θέναρ (τὸ κοῖλον μέρος) τῆς παλάμης.

Ὑπο-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ὀλίγον· (μτνμ.) ἐξάπτω. « Ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, « Ὅμ., ἔγινε σχεδὸν θερμὸν, ἐζεστάθη. » Ὑποθερμανθεὶς τῷ θυμῷ, « Σδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπόθερμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι θερμός (καὶ μτφορ. παράφορος).

Ὑπόθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτίθημι, βάλαιμον ὑποκάτω κτλ. 2) (συνήθ. συνκδχ.) τὸ ὑποτιθέμενον, βάσις, θεμέλιον. » Αὕτη γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύσις τῶν δένδρων ἐστί. « Θφρ., (παρβλ. Ὑπόστασις). 3) (συχνότ. μτνμ.) ἡ ὕλη (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ λόγου ἢ ὁποιασδήποτε πράξεως, μῦθος ποιήματος· ἐνδόσιμον ῥητορικοῦ γυμνάσματος· πρότασις συζητήσεως (« Ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανάγων τὸν λόγον, « Ξεν. » Πολλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθείς, « Διόδ. » Εὖ τῇ ὑποθέσει ὅλον τὸν λόγον βοηθοῦντα παρέσχησαι· Ὑπέθου γὰρ κτλ., « Ξεν.)· (ἰδιαιτ. Φιλοσφ.) τὸ διδόμενον (ὑποτιθέμενον) ὡς βέβαιον πρὸς κατασκευὴν ἄλλου· (ἐν γέν.) σκοπός, ὅρος, πρόθεσις· προαίρεσις (« Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, « Δμ.)· ἀφορμή, πρόφασις (« Πολέμου—, « Πλ.)· (ἐνίοτε) συμβουλή, παραίνεσις, (ἄλλ.) Ὑποβολή, Ὑποθήκη.

Ὑποθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑποτίθημι.

Ὑποθέτης, ου (ὁ). ὁ ὑποθέτων (ὑπαγορεύων ἢ δίδων τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ἀφορμὴν εἴς) τι, ὑποβολεύς.

Ὑποθετικός, ή, όν. Ὁ καθ' ὑπόθεσιν, ἐνδεχόμενος. 2) ὁ πρὸς ὑποβολὴν (ὑπαγόρευσιν) ἐπιτήδειος, συμβουλευτικός.

Ὑποθετικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποθετικὸν τρόπον, ἐνδεχομένως, καθ' ὑπόθεσιν.

Ὑπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ τιθέμενος (βαλλόμενος) ὑποκάτωθεν· ὑπόβλητος. ||. (οὐσ.) Ὑπόθετον (ἐνν. φάρμακον), « Ἰατρ., τὸ (κοιν.) ᾿πωθετὸν, (Γαλλ.) suppositoire.

Ὑπόθευ, Π. ἀντὶ Ὑπόθου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ὑποτίθημι.

Ὑποθέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ προτήτερα (ἵνα κόψω τὸν δρόμον τινός), = Ὑποτρέχω (« Διώκουσι δὲ αἱ μὲν [κύνες] ἀρχόμεναι σφόδρα, .. αἱ δὲ ὑποθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι « Ξεν.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) προσβάλλω ἐνεδρευτικῶς (ἐξ ἀπροόπτου). » Ποτ' ἐχθρὸν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι, ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς, « Πίνδ.

Ὑποθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ ὑποκάτωθεν ἢ ἀπὸ κάτω· παρατηρῶ μὲ τρόπον.

Ὑποθήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ ὀλίγον τι, (μτφορ.) διεγείρω κρυφίως (μὲ τρόπον), ἐγκαρδιόνω.

Ὑποθήκη (ἡ), = Ὑπόθεμα, βάσις, θεμέλιον· (μτφορ.) συμβουλὴ (τί πρέπει νὰ πράττῃ τις), ἐντολή, διδασκαλία. 2) ἐνέχυρον. » Παρέχειν τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, « Δμ.

Ὑποθηκιμαῖος, α, ον. Ὁ δοθεὶς εἰς ὑποθήκην (εἰς ἐνέχυρον), ἐνυπόθηκος.

Ὑπόθηλυς, εως (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἐκτεθηλυμένος (ἄτονος).

Ὑπόθημα (τὸ), = Ὑπόθεμα.

Ὑποθημοσύνη (ἡ), = Ὑποθήκη, παραίνεσις, συμβουλή, διδασκαλία.

† Ὑποθήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὑποθέτης.

Ὑποθήριον (τὸ), εἰδ. ἀλοιφῆς ἢ ἐμπλάστρου.

Ὑποθλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ ὀλίγον (ἐλαφρά).

Ὑποθολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω ὀλίγον.

Ὑποθόρνυμαι, Μ θοροῦμαι (ἀόρ. Ὑπέθορον κτλ.). Βατεύω, Ἐπιθόρνυμαι.

Ὑποθορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ὀλίγον (Ἀρχίζω νὰ κάμνω) θόρυβον.

Ὑποθράττω, Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποταράσσω.

Ὑποθραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Συντρίβω) ὀλίγον.

Ὑποθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὀλίγον ἢ σιγανά· (μὲ αἰτ.) θρηνῳδῶ, θρηνολογῶ.

Ὑποθρόνιον (τὸ), = Θρῆνυς, σκαμνάκι, ὑποπόδιον.

Ὑποθρύπτομαι, Μ. θρύψομαι. Χαυνοῦμαι (Ἀτονῶ) ὀλίγον, φέρομαι μὲ κάποιαν προσποίησιν ἢ μετριότητα. 2) (μὲ δοτ.) τρυφῶ (ἡδυπαθῶ) κρυφίως εἴς τι. » Ὑπεθρύφθην μετώπῳ, « Ἐπγρ., ᾿πῆρα κρυφὰ ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὸ μέτωπόν τινος.

Ὑποθρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ὑπέθορον κτλ.). Πηδῶ ἀπὸ κάτω· ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος σκιρτῶ, χοροπηδῶ. 2) = Ὑποθόρνυμαι (;).

Ὑποθυμίαμα (τὸ). τὸ ὑποθυμιώμενον ἄρωμα καὶ ἡ ἐκ τούτου εὐωδία.

Ὑποθυμιάς, άδος (ἡ). ὁ περὶ τὸν τράχηλον (πρὸς πλειοτέραν τῆς εὐωδίας ἀπόλαυσιν) φορούμενος ἀνθοστέφανος.

Ὑποθυμίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὑποθυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω (Καπνίζω μὲ) θυμιάματα (μυρωδικά, ἀρώματα).

Ὑποθυμίς, ίδος (ἡ), = Ὑποθυμιάς. 2) εἶδ. πτηνοῦ, (Ἀρςφ. Ὄρν. 302).

;Ὑποθυρίς, ίδος (ἡ) καὶ

;Ὑπόθυρον (τὸ). τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

Ὑπόθυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτύφω, ὑπέκκαυμα· (μτφορ.) παρόρμησις, παρακίνησις.

Ὑποθωπεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω πλαγίως (μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον).

Ὑποθωρήσσω, Μ. ήξω, Π. ὁπλίζω (ἁρματόνω) κρυφίως. 2) (μσ. Γρφ.) μεθῶ ὀλίγον, (κοιν.) ἔρχομαι εἰς τὸ κέϊφι.

Ὑποθωύζω, Μ. ύξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω ὀλίγον (μὲ τρόπον, ὄχι πολλὰ δυνατὰ) πρός τινα· τὸν παρορμῶ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Ὑποϊάχω, Μ. ϊαχήσω, Π. ἀντηχῶ βαθειά, Ὑπηχῶ.

Ὑποίγνυμι (-οίγω), Μ. οίξω (ἀόρ. Ὑπέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω κρυφὰ ἢ ὀλίγον, ᾿μισοανοίγω.

Ὑποιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκω ὀλίγον.

Ὑποιδαλέος, α, ον. Ὀλίγον τι πρησμένος (οἰδαλέος), (χυδ.) μπαμπουνιασμένος.

Ὑποιδάω (ᾗ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι ἢ Εἶμαι πρησμένος ὀλίγον.

Ὑποικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (καὶ μτνμ. Εἶμαι κρυμμένος) ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθέν τινος, (παρβλ. Ὑποικουρέω).

Ὑποικίζομαι, Μ. οικισθήσομαι. Ἔρχομαι καὶ κατοικῶ ἢ (μτνμ.) κρύπτομαι ὑποκάτωθέν τινος.

Ὑποικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐκ τοῦ προχείρου, ἐπισκευάζω.

Ὑποικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι διαρκῶ, (Εἶμαι κρυμμένος, τρυπωμένος) πουθενά, ἐμφωλεύω. » Λεληθός τι μῖσος ὑποικουροῦν, « Πλ. (καὶ αἰτ. τῆς προθ.) » Νόσος ὑποικούρησεν αὐτοὺς, « αὐτ., εἰσεχώρησε μεταξύ των καὶ ἔκινεν ἐνδημική. 2) (μτφορ.) βάλλω κρυφίως σκάνδαλα (ἀνακατώματα), προσπαθῶ νὰ δελεάσω τινά, ῥᾳδιουργῶ. » Ὀλίγους δὲ τινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, « Πλ. (καὶ αἰτ.) » Ὑποικούρει τὴν στρατιὰν καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ .., « αὐτ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Χρήμασι πολλοὺς ὑποικουρῶν καὶ διαφθείρων ἄρχοντας, « αὐτ. (ἢ ἀντιπεριπ.) » Ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε τοῖς ἀνδράσιν ὑμῶν, « Ἀρςφ.

Ὑποιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω στενάζων κρυφίως (σιγανά), ἀναστενάζω κλαίων χωρὶς νὰ ἀκούωμαι.

Ὕποινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου. » Βότρυς —, « Φλςρ. 2) ὀλίγον μεθυσμένος.

Ὑποίομαι, Μ. οιήσομαι (ἀόρ. Ὑπῳήθην κτλ.). Τρόπον τινὰ (Σχεδὸν) νομίζω, ὑπονοῶ, ὑποπτεύω.

Ὑποιστὸς [ὑποίσω], ἡ, όν. Φορητὸς, ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.

Ὑποϊσχάνω καὶ Ὑποϊσχω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπέχω, καὶ ||. (μσ.) Ὑπισχνέομαι.

Ὑποίσω, μέλλ. τοῦ Ὑποφέρω.

Ὑποκαθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ὑποκάτωθεν ἢ δι' ἐλαφροῦ κινητικοῦ.

Ὑποκάθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ὑποκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ὑποκάθημαι, (κυρ.) ἐνεδρεύω, παραμονεύω.

Ὑποκαθεύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ὀλίγον.

Ὑποκάθημαι (παρτ. Ὑπεκαθήμην). Κάθημαι κάτω ἢ παρακάτω· (συνκδχ.) κάθημαι ἀργός. 2) (συχνότ.) προσμένω πουθενά· (ἰδιαιτ.) προσμένω τὸν ἐχθρὸν τοποθετημένος εἰς ὀχυρὸν μέρος, ἐνεδρεύω. » Ὑποκαθῆσθαι χωρίοις ἰσχυροῖς, « Δ. Ἀλ. (καὶ αἰτ.) » Ἐν τῇ Βοιωτίῃ ὑποκατημένους τὸν βάρβαρον, « Ἡρ.

Ὑποκαθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ κάτω (χαμηλά)· τοποθετῶ εἰς ἔνεδραν. ||. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ μσ.) = Ὑποκάθημαι.

Ὑποκαθίημι, Μ. καθήσω (ἀόρ. Ὑποκαθῆκα κτλ.). Καταιβάζω (Χαμηλόνω, [ᾗ μτνμ.] Μετριάζω, Καταπραύνω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον. » Τὰς ὀφρῦς—, « Φωτ., ἀφίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν σκυθρωποτητά μου, (Γαλλ.) se dérider. (καὶ μσ.) » Πώγωνα βαθὺν ὑποκαθειμένος, « Λξ., ἔχων ἀφειμένα μακρυὰ γένεια. (ᾗ πθ.) » Ὑποκαθειμένους τῆς ὀργῆς, « Πλ., καταπραϋνομένους ὁπωσοῦν.

Ὑποκαθίστημι, Μ. καταστήσω (ἀόρ. Ὑποκατέστησα κτλ.). Βάλλω τι ἢ τινα εἰς τόπον ἄλλου, ἀντικαθίστημι, (Γαλλ.) substituer. 2) (μσ. αὐτπθ.) καταπίπτω, κατακάθημαι, (ἐπὶ ὄγκ.) ξεπρήσκομαι, (Ἀρετ.).

Ὑποκαίω, Μ. καύσω. Καίω (Βάλλω φωτιὰν) ὑποκάτω, ὑφάπτω. » Ὅτι αὐτῷ μόνῳ λουτρὸν ὑποκαίεται, « Συνοδ.

Ὑποκακοήθης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κακοήθης (πανοῦργος, κακότροπος).

Ὑποκακχέω, Π. ἀντὶ Ὑποκαταχέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υποκαλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.
'Υπο·κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. 'Υπέκαμον κτλ.). Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένος ἢ ἀνήμπορος.
'Υπο·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν· (μτγμ.) σμικρύνω· παρατρέπω. 2) (ἀμτβ.) γυρίζω 'μπρὸς -ὀπίσω, ἐπιστρέφω πάλιν ὅθεν ἦλθον· ὑπεκκλίνω.
'Υποκάπηλος (ὁ). μεταπράτης, παλιγκάπηλος.
'Υπο·καπνίζω, Μ. (σω. Καπνίζω ὑποκάτωθεν (κυρ. πρὸς θεραπείαν).
'Υποκάπνισμα (τὸ). τὸ πρὸς καπνισμὸν (κυρ. ἀσθενοῦς) ὑποκαιόμενον.
'Υποκαπνισμὸς (ὁ), τὸ ὑποκαπνίζειν, κάπνισμα (κυρ. ἀσθενοῦς) ἀπὸ κάτω.
'Υποκαπνιστὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων ὡς ὑποκάπνισμα.
'Υπο·κάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω προαρπάζων, καταιβάζω χάφτων.
'Υποκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω, εἰς τὸ βάθος) τῆς καρδίας. » Ἕλκος (»'Οργὴ—),« Θκρ.
'Υπο·καρύω-ῶ, Μ. ώσω. Ζαλίζω ὀλίγον.
'Υποκάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός. » Ἀρτηρία—, « Ἀνατομ., ἡ τοῦ σφυγμοῦ.
'Υπο·κάρφω, Μ. κάρψω, Π. ξηραίνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.
'Υπο·καρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ζαλισμένος ἢ ὑποκείμενος εἰς κάρωσιν.
'Υπο·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. 'Υπεκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὀλίγον ἢ βαθμηδὸν (κατ' ὀλίγον) παρακάτω.
'Υπο·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. 'Υπεκατέβαλον κτλ.). 'Ρίπτω κάτω ἢ ὑποκάτω· καταβάλλω (καὶ μτγμ. ταπεινόνω) ὀλίγον (ς).
'Υποκατάβασις, εως (ἡ), τὸ ὑποκαταβαίνειν, καταίβασμα ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον παρακάτω· (μτγμ.) ἡ βαθμηδὸν ἐλάττωσις ἢ ὑποχώρησις, κάποια συγκατάβασις.
'Υπο·κατα·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (καὶ μτγμ. 'Εξασθενῶ) ὀλίγον.
'Υπο·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (νὰ πλαγιάσῃ) ὑποκάτω ἢ παρακάτω· καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) εἰς τὴν τράπεζαν παρακάτω ἀπὸ ἄλλον· (μτγμ.) παραχωρῶ τὰ πρωτεῖα, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ᾗ γεν. ἑλλ. ἐκ δ'.) » 'Υποκατακλίνεσθαί τινι τῆς ἀξιώσεως, « Δ. Ἁλ., στέργω (δὲν φιλονεικῶ, συγκατανεύω) εἰς τὴν ἀπαίτησίν τινος.
'Υποκατάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατωτέρω κατάκλισις (τοποθέτησις κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν)· (μτγμ.) ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς ἄλλου, ὑποταγή, ταπείνωσις, ὑπόκλισις· κολακεία.
'Υπο·κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον (ὡς ὑπόλοιπον).
'Υπο·κατα·μένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω προσμένων τινά.
'Υπο·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. 'Υποκατέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω (Καταπίπτω) ὑποκάτωθέν τινος.
'Υπο κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κατορθόνω (Κατασκευάζω) τι κρυφίως, ὑπενεργῶ.
'Υποκατασκευὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν κρυπτῷ κατασκευή (προκατασκευή).
'Υποκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υποκαθίστημι, ἡ εἰς τόπον ἄλλου (ἀφαιρεθέντος) ἀντικατάστασις, (Γαλλ.) substitution.
'Υποκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκατασταθεὶς (ἀντικατασταθεὶς εἰς τόπον τοῦ ἀφαιρεθέντος), (Γαλλ.) substitué.
'Υπο·κατα·τρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ ὀλίγον τι, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ καταφρονῶ, παραμελῶ.
'Υπο·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. 'Υποκατέχεα κτλ.). Περιχύνω ξεχειλίζων ἢ κατ' ὀλίγον.
'Υπο·κάτ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. 'Υποκατὼν κτλ.). Καταβαίνω (Μεταβαίνω) ὑποκάτωθέν τινος ἢ (ς) ὀλίγον παρακάτω.
'Υπο·κατ·εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. 'Υποκατέφαγον κτλ.). Κατατρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον.
'Υπο·κάτ·ημαι, Ἰων. ἀντὶ 'Υποκάθημαι.
'Υποκατηφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὀλίγον κατηφὴς (σκυθρωπός).
'Υπο·κατ·ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω ἀπὸ κάτω, ὑποσκάπτω· σκάπτων παραγόνω.
'Υποκάτω, ἐπίρ. Ἀποκάτω, (μὲ γεν.) ἀποκάτω ἀπό.
'Υποκάτωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος.
'Υποκατώρυχος (ὁ, ἡ), [ὑποκατορύσσω]. παραχωμένος (ἐν εἴδει κατώρυχος, καταβλάδας).
'Υπόκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑπόκαυσιν, ὑππέκαυμα (κυρ. καὶ μτγμ.).
'Υπόκαυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποκαίειν, ἄναμμα (πύρωμα λουτροῦ κτλ.) ἀπὸ κάτω. 2) (πονκδχ.) = 'Υποκαύστρα.
'Υπόκαυστον (τὸ). δωμάτιον (κυρ. λουτροῦ) θερμαινόμενον ὑποκάτωθεν (διὰ ὑποκαύσεως). 2) = τῷ
'Υποκαύστρα (ἡ). ὁ ὑπομάτωθεν φοῦρνος (τὸ Τουρκ. κιουλχάνι) τοῦ λουτροῦ.
'Υπόκειμαι, Μ. κεῖσομαι. Κεῖμαι ὑποκάτωθεν· εἶμαι βαλμένος ὡς θεμέλιον (ᾗ μτγμ. ὡς ἀντικείμενον ἢ ὡς διδόμενον), προϋποτίθεμαι (»Ἐμοὶ δὲ παρὰ πάντα τὸν λόγον ὑπόκειται, ὅτι κτλ., « 'Ηρ.)· εἶμαι πεσμένος εἰς τοὺς πόδας τινός (ᾗ τὸν παρακαλῶ)· εἶμαι ὑπ' ὄψιν τινός, = Πρόκειμαι (» Ἀλλ' ἐμοὶ οὐσιοῖ ἄθλός γ' ὑποκείσεται, « Πίνδ. » Μία ἐλπὶς εἰς σωτηρίαν ὑπόκειται, « Διόδ., μένει ὑπόλοιπος)· (μτγμ.) εἶμαι παρὼν ἢ πρόχειρος ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός (»Τὸν ὑποκείμενον χρόνον, « Πλέ)· εἶμαι βαλμένος εἰς ὑποθήκην (εἰς ἐνέχυρον). »Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασι, « Δημ. ||. (ὡς οὐσ.) »'Υποκείμενον, « τὸ ἀντικείμενον τῆς προτάσεως (τῆς ἐπιχειρήσεως), ὁ σκοπὸς, ἡ πρόθεσις, ἡ ὑπόθεσις· (φλσοφ.) ἡ ὕλη· (διαλεκτ.) τὸ διδόμενον· (Γρμτ.) τὸ ἐκ πρώτου (τὸ οὐσιαστικὸν) τοῦ ῥήματος, (παρβλ. 'Υφίσταμαι).
'Υπο·κείρω, Μ. κερῶ. Κόπτω (Κουρεύω) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ὀλίγον. »Γυπῶν δίκην ὑποκείρουσιν αὐτοὺς, « Πλ.
'Υπο·κελεύω, Μ. εύσω. 'Υπηρετῶ εἰς πλοῖον (Δίδω εἰς τοὺς ναύτας τὸ σύνθημα τῆς κωπηλασίας) ὡς δευτερεύων τοῦ κελευστοῦ. 2) προστάζω (παρακινῶ) κρυφίως (ς).
'Υπο·κέλλω, Μ. κελῶ ἢ κέλσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) 'Εκπίπτω ('Εξοκέλλω, Καταντῶ) ἀνεπαισθήτως εἰς.
'Υποκενος (ὁ, ἡ). κενὸς (βάθειος, κούφιος) ὑποκάτωθεν· (μτγμ.) ὀλίγον τι κοῦφος (μάταιος), Διάκενος.
'Υπο·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω ἀπὸ κάτω (κυρ. τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ).
'Υπο·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Τρυπῶ) ὑποκάτωθεν· κεντῶ (ᾧ μτγμ. διεγείρω) ὀλίγον, δίδω νύξιν.
'Υποκέραμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν πήλινος (κεράμειος), ἐνωμένος μὲ πηλόν.
'Υποκερας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ). ὁ ὑποκάτωθεν κεράτινος.
'Υποκερχαλέος (κερχναλέος), ευ (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βραχνὸς, βραγχώδης, ὑπόβραγχος. » Τὸ ὑποκερχναλέον, « Ἱππκρ., τὰ βραγχώδη τῆς φωνῆς.
'Υποκευθὴς, ές (ὁ, ἡ). κρυμμένος ὑποκάτωθεν. 2) = 'Υπόκοιλος, [ἐκ τοῦ
'Υπο·κεύθω, Μ. κεύσω. Κρύπτω ἔνδοθεν ἢ ὑποκάτωθεν, ὑποκρύπτω.
'Υποκεφάλαιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τιθέμενον, προσκέφαλον.
'Υπεκηρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων μέσα καὶ) κηρί· (ἐπμ.) δολωμένος, ἀπατηρός.
'Υπο·κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω (Παραγγέλλω ὡς κῆρυξ) νὰ γένῃ σιωπή. ||. (μσ.) κοινοποιοῦμαι ἢ συγκαλῶ ἢ δημοπρατῶ διὰ τοῦ κήρυκος· (ἰδιαιτ.) ἐξαιτοῦμαι διὰ κηρύγματος σιωπήν.
'Υπο·κιθαρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) 'Υπὸ κιθάραν ἄδω, τραγῳδῶ μὲ τὴν κιθάραν πρὸς τέρψιν τινός.
'Υπο·κινδυνεύω, Μ. εύσω. 'Υποδύομαι κίνδυνον, διακινδυνεύω κατά τι.
'Υποκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κινδυνώδης ἢ ὑποκείμενος εἰς κίνδυνον, κιγδυνεύων ἢ ἐπικίνδυνος κατά τι.
'Υπο·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὑποκάτωθεν (ἀπὸ τοῦ βάθους) ἢ ὀλίγον τι· (μτγμ.) κινῶ εἰς συμπάθειαν, ἢ· διεγείρω κρυφίως, ὑπερεθίζω. ||. (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) κινοῦμαι ὀλίγον τι (ἀπὸ τὸν τόπον μου), μετασαλεύω· (μτγμ.) κάμνω κίνημα πρὸς ἐπανάστασιν· (ἐνίοτε) παρασαλεύει ὁ νοῦς μου, (ποιν.) τὰ χάνω, παραλογίζομαι.
'Υπο·κινομαι, Π. ἀντὶ 'Υποκινέομαι.
'Υπο·κινυρομαι (παρτ. 'Υπεκινυρόμην ᾗ πλέον οὗ). Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ σιγανά· (ἐνίοτε) κλαυθμυρίζω.
'Υπο·κινύσσω, Π. ἀντὶ 'Υποκινέω.
'Υπόκιρρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κιρρὸς (κιτρινωπός).
'Υποκιστὶς, (ίδος (ἡ), εἶδος παρασιτ. φυτοῦ (τὸ ὑπ. φυτρόνει εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ κίσσου).
'Υποκλαδὸν, ἐπίρ. Κλίνοντας ὀλίγον τὰ γόνατα, [ἐκ τοῦ
'Υπο·κλάζω, Μ. άσω. Γονατίζω ὀλίγον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(μτνμ. ἐπὶ λύγνου) κοντεύω νὰ σβύσω· (μτφορ.) ἀρχίζει νὰ σβύνῃ (νὰ ταπεινόνεται) τὸ φρόνημά μου, ἐκλείπει ἡ προθυμία μου.

‡ Ὑπο·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Παραπονοῦμαι) κρυφὰ ἢ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Ὑπο·κλάω, Μ. κλάσω. Τσακίζω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, (συγχ. τῷ Ὑποκλάζω).

† Ὑπο·κλείω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκλαίω.

Ὑπο·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον. 2) = Ὑποκρύπτω.

Ὑπο·κλίζω καὶ (Ἰων.) Ὑποκληίζω, Μ. ἴσω, Π. διαθρυλλῶ κρυφίως· (πθ. μὲ γεν.) θρυλλοῦμαι ὑπό τινος.

† Ὑποκλινής, ές (ὁ, ἡ). ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·κλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Κλίνω (καὶ πθ. Σκύπτων χύνομαι ἢ πλαγιάζω) ὑποκάτωθέν τινας· (μτφορ) ὑποτάσσω (καὶ πθ.) ὑποτάσσομαι, ὑποκύπτω.

Ὑπο·κλονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κλονῶ (Ταράττω) ἐκ θεμελίων, Συνταράττω· (πθ. μὲ δοτ.) ταράττομαι (καὶ Π. τρέπομαι εἰς φυγήν, καταθιώκομαι) ὑπό τινος.

Ὑπο·κλοπέω-ῶ, Μ. ἤσω, Π. ἀντὶ Ὑποκλέπτω.

Ὑποκλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ὑποκλέπτω]. ὑποκεκρυμμένος.

Ὑπο·κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω ὑποκάτωθεν· καθαρίζω διὰ κλυσῆρος. « Τὸ σῶμα—, » Πλ.

Ὑποκλυσις, εως (ἡ) ἅ

Ὑποκλυσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξέπλυμα ἀπὸ κάτω· κάθαρσις διὰ κλυσῆρος.

Ὑπο·κλύω, Μ. κλύσομαι, Π. ἀκούω κρυφὰ· (μὲ γεν. ἐκ δ') ἀκούω τι ἀπὸ τοῦ ζόματος τινός.

‡ Ὑπο·κνάω-ῶ (ἡ ·κνήθω), Μ. κνήσω. Ξύνω ὀλίγον. (συγχ. τῷ

Ὑπο·κνίζω, Μ. ἴσω. Τσιμπῶ ἢ Γαργαλίζω (κυρ. καὶ μτφορ.) ὀλίγον· διεγείρω ἡ (πθ.) αἰσθάνομαι ἐσωτερικῶς κνισμόν τινα ἐπιθυμίας ἢ ζηλοτυπίας.

Ὑπο·κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνω (Βαθουλόνω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον· ὑποσκάπτω.

Ὑποκοίλιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν κοιλίαν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Ὑπογάστριον.

† Ὑποκοιλίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκυλίς.

† Ὑπόκοιλον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόκωλον.

Ὑπόκοιλος (ὁ, ἡ). κοῖλος ἔνδοθεν ἢ ὑποκάτωθεν· ὀλίγον τι κοῖλος.

Ὑπο·κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω κρυφίως (μὲ τρόπον), ὡς ἂν νὰ κολακεύω.

Ὑποκόλυβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ κατά τι κολοβός.

Ὑποκολπίδιος, Π. καὶ Ὑποκόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν κόλπον (ὑπὸ τὸν κόλπον) φερόμενος, (συνεχ.) κρυπτός, ἢ· ἀγαπητός, χαϊδεμένος.

Ὑπόκολπος (ὁ, ἡ), = Ὑποκόλπιος.

Ὑπο·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ ὑποκάτωθεν, βουτῶ.

Ὑποκομμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου στενεύει τὸ σῶμα τῶν ἐντόμων.

Ὑπο·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω (Ἀντηχῶ) βαθειὰ, ἐκπέμπω κρυούμενος ἀμυδρόν τινα ἦχον.

Ὑποκομψίας, ου (ὁ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν ὑποκομψος, (κοιν.) κυριτσάκης.

Ὑπόκομψος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ κομψός (νόστιμος).

‡ Ὑπο·κονιάω (έω)-ῶ = Ὑποκονίω.

Ὑποκόνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποκονίω, τὸ ἀναχωμάτισμα (δευτέρισμα) τοῦ ἀμπελιοῦ ἵνα κορνιακτισθῶσι τὰ στεφύλια.

Ὑπο·κονίω, Μ. ίσω. Σκονίζω (κυρ. τὰ ζαφύλια ἵνα ὡριμάσουν ταχύτερον) σκάπτων ὑπὸ τὴν ῥίζαν (συντρίβων τὰς βώλους) τῆς ἀμπέλου. 2) (μσ.) πασπαλίζομαι μὲ σκόνιν (ἑτοιμαζόμενος νὰ παλαίσω). « Ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν ἔντονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον, » Πλ.

Ὑπόκοπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κουρασμένος.

Ὑπόκοπρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ κόπρον.

‡ Ὑπο·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὑποκάτωθεν.

Ὑπο·κορίζομαι [ὑ. κόρη], Μ. ίσομαι. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) σὰν μικρὸ παιδί· (συχν.) μεταχειρίζομαι (καὶ μτβτ. ὀνομάζω μὲ) χαϊδευτικὰ (ὑποκοριστικὰ) ὀνόματα· (ἐν γέν.) χαϊδεύω (« Εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοίτομε, νηπτάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, « Ἀρχφ)· μετριάζω δι' εὐφώνου ὀνόματος τὸ δύσφημον τοῦ πράγματος (« Τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς ἐπικαλύπτοντος ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις κτλ. καλοῦντας, « Πλ.), ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διαστρέφω (ἐκφαυλίζω) ἐπίτηδες τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὀνόματος (« Οἱ δὲ μισοῦντες, ὑποκορίζόμενοι, ὀνομάζουσι μὲ κακίαν, « Ξεν.)· (ἐνίοτε) μιμοῦμαι σκωπτικῶς (ἐπὶ τὸ γελοιωδες), (Τουρν.) κάμνω τὸ τακλίτι τινός. « Ὑποκορίζόμενος τοὺς μὲν τὸ φθεῖγμα, τοὺς δὲ τὸ βάδισμα, « Φλῆρ.

Ὑποκόρισμα (τὸ), τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποκορισμὸν (ὄνομα εὔφημον διὰ τοῦ ὁπ. μετριάζεται τὸ ἄλλως δύσφημον) τοῦ πράγματος. « Εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ διδομένην, « Πλ.

Ὑποκορισμός (ὁ), τὸ ὑποκορίζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὸ μετριώτερον ἢ κολακευτικώτερον ἔκφρασις, ὁ δι' ὑποκοριστικοῦ ὀνόματος χαρακτηρισμὸς τοῦ πράγματος. « Ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμός, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, « Ἀρστ.

Ὑποκοριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ὑποκορισμόν, ὁ ἐπὶ τὸ ἔλαττον ἢ μετριώτερον ἐκφραστικός, χαϊδευτικός.

Ὑποκοριστικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποκοριστικὸν τρόπον ἢ ὄνομα, ἐπὶ τὸ εὐφημότερον ἢ χαϊδευτικώτερον.

Ὑπο·κουρίζομαι, Π. ἀντὶ Ὑποκορίζομαι.

Ὑπο·κουφίζω, Μ. ίσω, = Ὑπελαφρύνω.

Ὑπόκουφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κοῦφος (κυρ. καὶ μτφορ.).

‡ Ὑπο·κράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. Ϲ'. Ὑπέκραγον). Ἀποκρίνομαι μὲ κραυγάς.

Ὑποκρατήριον (τὸ). τὸ τοῦ κρατῆρος ὑπόθεμα, (Γαλ.)

Ὑπο·κρέκω, Μ. κρέξω. Ἀντηχῶ (κυρ. καθὼς αἱ χορδαὶ μουσ. ὀργ. κρουόμεναι ἐλαφρὰ), Ὑπηχῶ· (μὲ αἰτ.) = Προανακρούομαι· (μὲ δοτ.) συμφωνῶ· ὁμοιάζω. « Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισιν ὑποκρέκει, « Πίνδ. « Λεῖ τὸ πρὸς χάριν ὑποκρέκει, « Πλ.

‡ Ὑπο·κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὑποκάτωθεν, (εἰς τὸν Ὅμ. Ὕμν. Ἀπόλλ. 284, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικρέμαμαι).

Ὑπόκρημνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κρημνώδης (κατηφορικὸς, ἀπόκρημνος).

† Ὑποκρήνη (ἡ). βρύσις (κρήνη) κειμένη πλησίον ἢ κατωτέρω ἄλλης (τῆς καθ' αὐτό).

Ὑπόκρηνος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. κάρηνον]. ὁ ὑποκατωθεν τῆς κεφαλῆς.

Ὑποκρητηρίδιον (τὸ), Ἰων. ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ

Ὑποκρητήριον, Ἰων. ἀντὶ Ὑποκρατήριον.

Ὑπο·κρίζω, Μ. κρίξω· Ἐκπέμπω λεπτόν τινα ἦχον, τρίζω σιγανά.

Ὑπο·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεκρινάμην καὶ Ὑπεκρίθην, καὶ τὸ θετ. Ὑποκριτέον). Ἀποκρίνομαι. « Ἀκούεις, ὡς τοι ὑποκρίνονται; « Ἰλ. Π. « Ταῦτα μὲν ἡ Πυθία ὑπεκρίνατο αὐτοῖσι, « Ἡρ. 2) ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. « Ὀνείρου—, « Ὅμ., Ἀρχφ. 3) (συνήθ.) παριστάνω ὡς ὑποκριτὴς (θεάτρου)· ἀπαγγέλλω ῥητορικῶς μὲ τὸν ἀνάλογον τῆς φωνῆς τόνον (« Τοὺς Δημοσθένους λόγους οὐκ ἔνι τῷ βουλομένῳ ἐνηδονῇ ὡς ἀνάγνωσμα ἐλθεῖν, ἀλλ' αὐτοὶ διδάσκουσι πῶς αὐτοὺς ὑποκρίνεσθαι δεῖ, νῦν μὲν εἰρωνευόμενον, νῦν δ' ἀγανακτοῦντα, νῦν δὲ νεμεσῶντα, « Δ. Ἁλ.)· (μτνμ.) μιμοῦμαι πρὸς ἀπάτην, προσποιοῦμαι. « Προμηθέα (« Ὀδυσσέα, Αἴαντα κτλ.) ὑποκρίνεσθαι, « Αξ. « Ὑπεκρίθησαν δὲ καὶ τραγῳδοὶ καὶ κωμῳδοί, « Ἀθ. « Μανίαν ὑποκρίνεσθαι, « Ἀκ. (ᾧ πρὸς ἀπαρ.) « Ὑποκρίνονται σχεδιάζειν, « Ἑρμ.

Ὑποκρισία (ἡ), σπν. καὶ Π. ἀντὶ

Ὑπόκρισις, εως (ἡ), τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἀπόκρισις. « Χρηστηρίου—, « Ἡρ.· (συχνότ.) παράσχεσις ὑποκριτοῦ (θεατρικὴ)· σχηματισμὸς τῆς φωνῆς τοῦ ῥήτορος ἢ τοῦ ἀναγινώσκοντος ἐπὶ τὸ μιμητικώτερον, τόνος ἐκφράσεως, ἀπαγγελία μὲ ἔμφασιν (« Τοὺς ἀναγινώσκοντας τὸν Δημοσθένη, . . . αὐτὴ ἡ λέξις διδάσκει μεθ' οἵας τῆς ὑποκρίσεως ἐκφέρεσθαι δεήσει . . πῆ μὲν εἰρωνευόμενον, ᾗ ἅμα ὑπαγανακτοῦντα καὶ παρεντείνοντα τὸν ἦχον· πῆ δὲ συναλγοῦντα ἢ ἐπισκυδόντα, ἢ ἐκδειματούμενον, ἢ διασύροντα κτλ., . . ὡς οἱ κατὰ ἀλήθειαν πεπονθότες ἐπιτελοῦσι· πάνυ γὰρ εὔηθες ἄλλο τι ζητεῖν ὑποκρίσεως διδασκαλεῖον, ἀφέντας τὴν ἀλήθειαν, « Δ. Ἁλ.)· (μτφορ.) μίμησις πρὸς ἐξαπάτησιν, προσποίησις, (Γαλλ.) ὑποκρισία. (κοιν.) ἀλλοπρουδιά, ψευτοευλάβεια κτλ.

Ὑποκριτὴρ, Π. ἀντὶ

Ὑποκριτὴς οῦ (ὁ). ὁ ὑποκρινόμενος (κυρ. διδων ἀποκρίσεις ἢ χρησμούς), ἐξηγητὴς (« Ὀνείρων—, « Ἀκ., = Ὀνειροκρί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της)· (συχνότ.) ὁ παρασιτῶν (πρόσωπόν τι) εἰς τὸ θέατρον, (Γαλλ.) acteur («Δραμάτων—,» Πλ.)· (μεταφ.) ὁ προσποιούμενος τὸν εὐλαβῆ (τὸν ἐνάρετον κτλ.) πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἁπλουστέρων. » "Οταν νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις κτλ., « Γρφ.

'Υποκριτικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἢ γινόμενος καλ') ὑπόκρισιν, ὑποκριτοῦ ἴδιος, θεατρικός. » Λέξις—,« Δ. Φαλ., ἡ ῥητορικῶς καλλωπισμένη (ἐπιτετηδευμένη). » 'Υποκριτική (ἐνν. τέχνη), « Αρτ., ἡ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

'Υποκριτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποκριτικὸν τρόπον, μὲ τόνον (μὲ ἀχηματισμὸν φωνῆς κτλ.) ὑποκριτοῦ, καθ' ὑπόκρισιν.

'Υπο-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (σιγανά)· κρούω ἐλαφρὰ ἢ πρὸς δοκιμὴν τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου, Προανακρούομαι, (παρβλ.) 'Υποκρέκω· κτυπῶ μὲ τὸ πέδιλον τὸν (μουσικ.) χρόνον· (μτγμ.) διακόπτω τὸν λέγοντα, τὸν ἀποκρίνομαι πρὶν τελειώσῃ· (ἐν γέν.) αὐθαδιάζω· ἀντιξέκομαι· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) — Βινέα. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, ὑπαινίττομαι.

'Υπο-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὑποκάτωθεν· (μτφρ.) σκεπάζω, συγκαλύπτω. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) κρύπτομαι (φυλάττω τι κρυφὸν ἢ μυζικὸν) ἀπό τινα, προσποιοῦμαι, Ἀποκρύπτομαι. » Τὰ τῶν ὑποκρυπτομένων χρήματα, « Ξεν., ἐκείνων οἱ ὑπ. κρύπτουν (χώνουν); τὰ χρήματά των.

'Υπόκρυφα, ἐπίῤ. Π. κρυφὰ, μυστικά, ἐν ἀποκρύφῳ.

'Υπόκρυψις, εως (ἡ), τὸ ὑποκρύπτειν ἢ ὑποκρύπτεσθαι, προσποίησις.

'Υπο-κρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω (Φωνάζω 'σὰν κόρακας) μὲ βαθεῖαν (μολὶς ἀκουομένην) φωνήν.

'Υπο-κτείνω, Μ. κτενῶ. Κτείνω (Φονεύω) κρυφίως ἢ διὰ προδοσίας, δολοφονῶ.

'Υποκυάνεος καὶ 'Υποκύανος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυανοῦς, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν.

'Υπο-κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ μὲ γεν. Διοικῶ τὸ πλοῖον ὡς) δευτερεύων τοῦ κυβερνήτου.

'Υπόκυκλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ κάτω στρογγυλὸς (κυκλοτερής). 2) Π.=Ὑπότροχος. ||. (οὐσ.) 'Υπόκυκλον (τὸ), τροχοῦλι προσηρμοσμένον ὑπὸ τὰς βάσεις τρίποδος κτλ. « Χρύσεα δέ σφ' ὑπόκυκλα (ἄλλ. γρφ. δίτρημ. 'Υπὸ κύκλα) ἑκάστῳ πυθμένι ἦκεν, « Ἰλ. Σ.

'Υποκυλίς, ίδος (ἡ) καὶ

'Υπόκυλον (τὸ). τὸ κάτω βλέφαρον.

'Υπο-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζω ἐλαφρὰ, κινοῦμαι κυματοειδῶς (ὡς ἂν τὸ φεῖδι, ἢ τὰ μαλλιὰ ἐπὶ τῶν ὤμων)· (μτγμ.) παρέλκω, περιττεύω.

'Υπο-κυματίζω, Μ. ίσω. Κινῶ ἢ Κινοῦμαι μὲ σιγανὸν κυματισμόν.

'Υπο-κύομαι, Μ. κύσομαι (ἀόρ. 'Υποκυσάμην), Π. μένω ἔγκυος, συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι.

'Υπο-κύπτω, Μ. κύψω. Κύπτω κάτω ἢ ὑποκάτω· (μτφρ. μὲ δοτ.) κλίνω τὸν αὐχένα, ὑποτάσσομαι· (ἐνίοτε μτβτ.) »'Υποκυπτε τὰν τύλαν,« Ἀρχ., ακύψε τὴν βάχνη (Κωμ. τὴν καμπούρα) σου νὰ σὲ φορτώσω. 2) Π. ἀντὶ Προκύπτω, σκύπτων ἐξαγίνω· ἀναδύομαι. »Χέρσῳ ὑπέκυψε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὑπέτυψε) καρώνη, « Ἀρ.

'Υπο-κυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἡ) ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπικυρόω.

'Υπόκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτὸς (γυρτὸς, καμπύλος).

'Υπο-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γέρνω τι ὀλίγον.

†'Υποκυσις, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υποκιστίς.

'Υπόκυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυφὸς (σκυφτὸς, καμπούρης).

†'Υποκυφώνιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὑπὸ τὸν κύφωνα (τοῦ ζυγοῦ) ξύλα.

('Υπο-κύω), ἄχρ. ἐνεργ. τοῦ 'Υποκύομαι.

'Υποκώλιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν κωλῆν μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὀπισθεν τοῦ μηροῦ.

'Υπο-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ (Σατυρίζω, Περιγελῶ) μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

'Υπόκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφός.

'Υπολαΐς [ῦ. λᾶας], ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (σκωληκοφάγου), (κοιν.) ποταμίδα, (Γαλλ.) fauvette.

†'Υπολαλέω-ῶ, Μ. ήσω, Λαλῶ κρυφὰ, μουρμουρίζω.

'Υπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. 'Υπέλαβον κτλ.). 'Παίρνω τι (ἐμβαλίνων ὑποκάτωθεν) ἐπάνω μου, φορτώνομαι. » Τὸν δὲ (Ἄριον) δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον, « Ἡρ. 2) 'παίρνω κρυφίως ὑποκάτωθεν. »Τὸ παρῤῥέον δημόσιον ὕδωρ ὑπολαμβάνοντες ὑπῆγαν εἰς οἰκίας ἰδίας,« Πλ. 3) κρατῶ ὀλίγον ὀπίσω, στοματῶ. « Τὸν ὕπνον—, « Ξεν., (παρβλ. Ἀναλαμβάνω 12). 4) πιάνω τι ἐν ᾧ περνᾷ, τοῦ κόπτω τὸν ῥόμον· (μτμ.) ῥάπτομαί τι ὡς ἔμπειρον. » 'Υπολαβόντες πεπλανημένας τὰς ναῦς, « Θκ. » Καί μιν, ὡς πλέοντα γενέσθαι κατὰ Μαλέην, ὑπολαβεῖν ἄνεμον βορῆν, καὶ ἀποφέρειν πρὸς Λιβύην, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Μεταθέουσι γὰρ (αἱ κύνες),. . . πολὺ ὑπολαμβάνουσαι, « Ξεν. (καὶ μτγμ.) «Μανίη ὑπέλαβε αὐτὸν, « αὐτ. » Ἡ ναυμαχίη ὑπολαβοῦσα τὴν πόλιν,« αὐτ. »'Υπολαβόντες οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλ. ἐπιθυμίαν, « Πλ., (ὅθ. 5) 'παίρνω ἢ ἀρχίνω (καὶ ἐπὶ πραγμ. συμβαίνω) ἀμέσως ἔπειτα ἀπό, διαδέχομαι. » Πρῶτος ἄοιδε Μενάλκας, εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδάν,« Θκρ. « Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτοὺς,« Ξεν., ἡμέραν ἐμπρός των, ἀπήντησαν. (καὶ ἀπολ.) » 'Υπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἄνεμος, « Πλ., (κοιν.) ἐπῆρεν, ἐσηκώθηκε. (ᾧ πθ.) « "Εργον ὑπειλημμένον, « Ἡρ., ἀρχινημένον ἀπὸ ἄλλον.

6) (ἰδιωτ.) 'παίρνω τὸν λόγον τινός (ἐν ᾧ ὁμιλεῖ), τὸν διακόπτω· (ἢ ἀφ' οὗ τελειώσῃ) τὸν ἀποκρίνομαι ἀμέσως. (μετὰ καὶ συχνότ. χωρὶς τοῦ) »Τὸν λόγον—, « Αξ. « 'Ο μὲν ταῦτα ἠρώτα· ὁ δὲ ὑπολαβὼν, ἔφη, « Ἡρ. »Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, ὑπολαβὼν εἶπε, « Ξεν. » 'Υπολαβὼν δ' ἐγὼ, τοῦ Κλεοδήμου διαλειποντος, « Πλάτ. » Πρὸς τὸ μὴ δοκοῦν ἐπιτηδείως λέγεσθαι εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες, « Θκ. 7) (ἐνίοτε) παραδέχομαι, ἀποδέχομαι. » Τὸν λόγον—,« Ἡρ. (Γ'. 146). 8) (ἐνίοτε) ἐκλαμβάνω, ἐκδέχομαι. » Τὸν ὁμοιον λόγον οὐχ ὁμοίως ὑπολαμβάνειν δεῖ, « Ἰσοκρ. «Τὴν ἀγυιαν ὑπ λαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον, « Γαλ. (ὀθν. 9) (συχνότ.) λαμβάνω τοιοῦτον ἢ τοιαύτην ἰδέαν, φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω· ἐλπίζω. »Τοιοῦτόν τι τῇ διανοίᾳ ὑπολάβητε, « Δίσχ., φαντασθῆτε. » Δοκεῖς μοι ὑπειληφέναι μὲ οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν, ὡς τε κτλ., « Ξεν. » Τίνα δ' ἂν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι χαρὶν κομιεῖσθαι μᾶλλον ἢ, « αὐτ. » Τοῦτο γάρ τις τάχ' ἂν ὑπολάβοι, « Ἀρστ. (καὶ ἐπίῤ.) « Οὕτω πως ὑπειλήφα. « Δημ. (καὶ πθ.) » "Οπως ποθ' ὑπείλημμαι περὶ τούτων, « αὐτ., ὅπως δήποτε κεκμε θεωρῶν (μὲ φρονοῦν). (ᾧ κατὰ μτχ.) « Δόξα ὑπειλημμένη,« Αξ., ἢ καθ' ὑπόληψιν. 10) 'παίρνω κρυφίως (μὲ ἀπατηλὸν τρόπον), φέρω (ἁλκύω) εἰς τὸ μέρος μου, ξελογιάζω. »Μισθῷ μείζονι ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους, « Θκ. « Κέρκυραν ὑπολαβόντες, « αὐτ., ἀποσπάσαντες αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους των. 11) 'παίρνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, βοηθῶ, ὑποστηρίζω. « Οἱ εὔποροι τοὺς ἐνδεεῖς ὑπολαμβάνουσι, « Στρ., (παρβλ. Ἀναλαμβάνω 2).

'Υπολαμπής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὑπολάμπων (λάμπων ὑποκάτωθεν ἢ ἀμυδρῶς πως), ατιλπνός, ὑαλιστερὸς· διαφανής.

'Υπο-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ὑποκάτωθεν ἢ ἀμυδρῶς πως· ἀρχίζω νὰ λάμπω (νὰ φαίνωμαι). » 'Ως δὲ τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε, « Ἡρ., καθὼς ἄρχισεν ἡ πρώτη ἄνοιξις.

'Υπόλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λάμψις ἀμυδρὰ, στιλπνότης, ὑαλάδα.

'Υπο-λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. 'Υπέλαθον κτλ.). (μὲ δοτ.) εἶμαι κρυμμένος ὑποκάτω ἀπό, δὲν φαίνομαι.

'Υπο-λαπάζω, Μ. άσω. Κενόνω ὑποκάτωθεν ἢ δι' ἁλαρᾶς κενώσεως. » Τὴν γαστέρα—, « Αἰλ.

'Υπολάπαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λαπαρὸς (μαλακὸς, σπογγώδης, ἁραιός, [Γαλλ.] flasque).

'Υπο-λαπάσσω, Μ. άξω, = 'Υπολαπάζω.

'Υπο-λαύνω, Μ. αὐῶ. Κάμνω τι ὀλίγον λεῖον (ὁμαλόν, ὑαλιστερόν)· λεπταίνω.

'Υπο-λέγω, Μ. λέξω. Λέγω πρωτύτερα ἢ ὑποκρυφίως· λέγω τι τὸ ὁπ. χρειωστῇ νὰ ἐπαναλάβῃ ἄλλος, ὑπαγορεύω, (καθὼς τώρα λέγομεν) κανοναρχῶ.

'Υπολέθριος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὀλέθριος (θανάσιμος).

'Υπο-λείβω, Μ. λείψω. Χύνω ἐν εἴδει σπονδῆς. ||. (μσ.) χύνομαι ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, στάζω, ὑποῤῥέω.

'Υπόλειμμα (τὸ), τὸ ὑπολειπόμενον, ὑπόλοιπον, καταπάτι, ἀπομεινάρι· (Ἰταλ.) βέστον λογαριασμοῦ.

'Υπο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (καὶ πθ. μένω) ὀπίσω ἢ ὡς περίσσευμα, ἀπομένω· (μτγμ.) ἐπιζῶ· (μὲ γεν.) ἐλαττοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι· ἀποτυγχάνω (ἀμτθτ.) ἐκλείπω ἢ ἀρχίζω νὰ ἐκλίπω. «Κρεῶν ὀπταλέων, ἅρα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἑδόντες, « Ὁδ. Π. (καὶ ἀμτθτ.) « Ἡ δὲ κίττα, ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι, ἀποκρύπτουσα τοιεύεται, « Ἀρστ. « Τῶν καμάτων, τὰ μὲν ὑπελίμπανε θέρους, τὰ δ' εἰς τέλος ἀπεσθέννυτο, « Δ. Ἀλ. (ᾧ μτ.). « Τὸ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηθεμιᾶν τῶν νεῶν, « Ἡρ. (ᾧ αὐτοπθ.) « Οἱ μὲν ἕδαν οἰκόνδε ἕκαστος, αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, « Ὁδ. Π. « Τοὺς τοξότας μικρὸν ὑπολειπομένους τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν, « Ξέν., παρατεταγμένους ὀλίγον ὀπίσω. « Ἦν τι ἢ ἀπεσχισμένον τοῦ στρατεύματος λάθωμεν, ἢ ὑπολειπόμενον, « αὐτ. (καὶ παθ.) « Γῆς ὑπολειφθείς, « Δξ. « Οὐχ ὑπελήφθη ἐξ αὐτῶν οὐδὲ εἷς, « Γρρ. (παρθλ. Ἀπολείπω).

Ὑπόλειψις, εως (ἡ), τὸ ὑπολείπειν ἢ ὑπολείπεσθαι, ἄφημα ὀπίσω, καθυστέρησις· (ἐνίοτε) ἔκλειψις (ἡλίου).

Ὑπολέλειμμαι, παθ. πρκ. τοῦ Ὑπολείπω.

Ὑπόλεπρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λεπρός (τραχὺς ἢ ψωριασμένος).

Ὑπολεπτολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν ὀλίγον τὰς λεπτολογίας.

Ὑπόλεπτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λεπτός (ψιλὸς ἢ λιγνός), λεπτοϋτσικος.

Ὑπολεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπταίνω ὀλίγον.

Ὑπολευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (ᾧ παθ. Λευκαίνομαι) ὀλίγον, γίνομαι.

Ὑπόλευκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν λευκός, ἀσπρειδερός, ἀσπρουλιάρικος.

Ὑπολευκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπόλευκον χρῶτα (δέρμα ἢ χρῶμα).

Ὑπολήγω, Μ. λήξω. Παύω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐλαττοῦμαι ἀνεπαισθήτως· (μὲ γεν.) διακόπτομαι ἀπό.

Ὑπολῆς, ῆδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπολαΐς.

Ὑπολῃστέω-ῶ (Ἰων. ἀντὶ Ὑπολάσκω, -λακέω), Μ. ήσω (ἀόρ. Ὑπέλακον, πρκ. Ὑπολέληκα), Π. ἀντὶ Ὑπηχῶ, Ὑποκρούω.

Ὑπόλημμα (τό), τὸ ὑποληφθὲν (συλληφθὲν ἐν γαστρί), κύημα.

Ὑπολήνιος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸν ληνὸν τιθέμενος ἢ κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑπολήνιον (τό), λάκκος ὁ ὁπ. κτίζεται ἢ καθδὶ τὸ ὁπ. βάλλεται ὑπὸ τὴν τρύπαν τοῦ ληνοῦ ἵνα δέχεται τὸ ἐκρέον κρασὶ ἢ λάδι, (κοιν.) πολῆνι.

Ὑπολῆνις, ίδος (ἡ), = Ὑπολήνιον. 2) (κατ' ἔκτ.) σκάφη (ἀγγεῖον) ὅπου πίνων τὰ ζῶα.

Ὑπόληξις, εως (ἡ), τὸ ὑπολήγειν, ἢ κατ' ὀλίγον παῦσις, ἀρχὴ τέλους (παύσεως)· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει νὰ τελειώνῃ τι. «Τῶν ὤτων—, « Αθ., ἢ κάτω ἄκρα.

Ὑπολῃπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπολῃπτικός, ἡ, όν. Ὁ ανήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπολαμβάνειν. « Δύναμις ὑπολῃπτική, « Μ. Ἀντ., ἡ τοῦ φρονεῖν οὕτως ἢ ἄλλως.

Ὑπολῃπτικῶς, ἐπίρ. Καθ' ὑπόληψιν, κατ' ἰδέαν.

Ὑπολῃπτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὑπολάβῃ (νὰ φαντασθῇ, νὰ συλλάβῃ κατ' ἰδέαν), ἐπιδεκτικὸς ὑπολήψεως, καταληπτὸς καθ' ὑπόληψιν.

Ὑπολῃρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ληρῶ (Φλυαρῶ) ὀλίγον, παραλαλῶ.

Ὑπολῃφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπόληψις, εως (ἡ), τὸ ὑπολαμβάνειν ἢ ὑπολαμβάνεσθαι, (ἰδιαιτ.) ἢ ἐκ διαδοχῆς λῆψις («Ἐξ ὑπολήψεως διεξιέναι, « Πλάτ., νὰ ὁμιλῇ τις ἀρχίζων ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐτελείωσεν ὁ ἄλλος), (θθ.) ἀπόκρισις, ἀντιλογία, (Ισκρ. Βσρ. 443).

2) (συχνότ.) ἰδέα τὴν ὁποίαν ἔχει τις (συνέλαβεν, ἐσχημάτισε μὲ τὸν νοῦν του) περί τινος, εἰκασία, γνώμη, δοξασία. « Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν, « Ἀρστ.

Ὑπολήψομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑποληρέω, Μ. ανῶ. Ὑπάδω (Ὑποκρούω) λιγυρῶς.

Ὑπολίγων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον τι κατώτερος (μικρότερος, ὀλιγώτερος).

Ὑπόλιθος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιθώδης.

2) λίθινος ὑποκάτωθεν (ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν).

Ὑπολιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπολείπω.

Ὑπολιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιμώδης (πεινασμένος). « Δείπνων—, « Πλ., ἀπὸ τὸ ὁπ. σημαίνεται τὸ μισοπεινασμένος, πτωχικόν.

Ὑπολιπαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπολίπαρος (ὁ, ἡ). λιπαρὸς ὀπωσοῦν, ἀρκετὰ παχὺς, μᾶλλον παχὺς παρὰ λιγνός.

Ὑπολιπαίνω-ῶ, Μ.... Εἶμαι ὀπωσοῦν (ἀρκετὰ) παχύς.

Ὑπολιπής, ἐος (ὁ, ἡ), = Ὑπόλοιπος.

Ὑπολισθαινιάνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω κατ' ὀλίγον (ἀνεπαισθήτως).

Ὑπόλισπος καὶ (Ἀττ.) Ὑπόλισφος (ὁ, ἡ) ὀλίγον τι λιγνός (λισπός).

†Ὑπόλιτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιτὸς (εὐτελὴς, πρόστυχος).

Ὑπόλιχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λίχνος (λαίμαργος).

†Ὑπολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ = Ὑπολογίζω (σπντ.)

Ὑπολογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ὑπὸ λόγον τίθημι, περνῶ εἰς (ἢ συχνότ. κρατῶ, ἐκπίπτω, καταβάζω ἀπὸ) τὸν λογαριασμὸν, (ἐν γέν.) λογαριάζω (κυρ. ᾧ μτφρ.). « Οὐδὲν ὑπελογίσατο οὔτε σωμάτων οὔτε χρημάτων ἀσθένειαν, « Ξεν.

Ὑπολογισμός (ὁ), τὸ ὑπολογίζεσθαι, πάσιμον εἰς (ἢ κράτημα ἀπὸ) τὸν λογαριασμόν, λογάριασμα (κυρ. ᾧ μτφρ.). « Ὑπολογισμὸν ποιεῖσθαί τινος, « Δξ., = Ὑπολογίζεσθαί τι.

Ὑπόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ λόγον ὢν ἢ τιθέμενος· λόγου (προσοχῆς) ἄξιος, ἀξιόχρεως· (ἐνίοτε) ὑπεύθυνος, (Γαλλ.) responsable (ᾧ). « Τούτων οὐδεμίαν ὁρῶ τῶν σκήψεων ὑπόλογον οὖσαν ἐν τοῖς νόμοις, « Δμ., ἀναφερομένην ἢ παραδεκτήν. « Οὐδένα σοι ὑπόλογον τίθεμαι. « Πλάτ., θὲν σὲ θεωρῶ οὐδένος (τρύτων) ὑπεύθυνον ‖. (συχνότ. οὐσ. θρσ.) τὸ εἰς λογαριασμὸν ἢ (μτνμ.) εἰς βάρος (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) εἰς δικαιολογίαν τινὸς μετρούμενον. « Σιτία εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν, « Αθ., ἀντὶ (εἰς ἐκπεσμὸν) τῶν χρημάτων, (Γαλλ.) à compte. « Ἐν οὐδενὶ ὑπολόγῳ ποιεῖσθαί ἢ (τιθέναι) τι, « Δμ., Ασ., ἀδιαφορεῖν (μὴ ψηφᾶν) ὁλότελα. « Οὐδεὶς ὑπόλογος τῇ βουλῇ γέγονε, « Δειν., κἄν εἰς δὲν τὸ ἐλογάριασε πρὸς δικαιολογίαν της. 2) (ἀριθμ.) ἢ κατὰ τὸν ἐπιμόριον λόγον σχέσις τῶν ἀριθμῶν πρὸς ἀλλήλους, (Γαλλ.) sous-multiple.

Ὑπόλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπολειπόμενος (μένων ὀπίσω, ἐπιζῶν εἰς ἄλλον), ἐπίλοιπος.

Ὑπόλοξος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λοξὸς (καὶ μτφρ. σκοτεινὸς, ἀμφίβολος).

Ὑπολοπάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ δένδρ.) Ἀρχίζω νὰ φουσκόνω (νὰ ἀλλάζω τὴν φλοῦδάν μου).

Ὑπολοχαγὸς (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ λοχαγοῦ, (Γαλλ.) lieutenant.

Ὑπολύδιος (ὁ). (ἦχος) ὁ πλησιάζων εἰς τὸν λύδιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσ.

Ὑπολύζω, Μ. λύξω. Ἔχω ὀλίγον λόξυγγα, ἢ κλαίω σιγανὰ μὲ ἀναφυλλητόν.

Ὑπολύριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὰς χορδὰς τῆς λύρας προσαρμοζόμενος. « Δοναξ—, « Ἀρστ. (παρθλ. Ὑμ. Ἑρμ. 47). ‖. (οὐσ.) Ὑπολύριον (τό), τὸ (ἄλλ.) Μαγάδιον τῆς λύρας.

Ὑπόλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπολύω, λύσιμον (τοῦ ἱμάντος) τῶν ὑποδημάτων· ἔκλυσις (τοῦ τόνου τοῦ σώματος). « Τῆς δυνάμεως—, « Ἀρετ.

Ὑπολύω, Μ. λύσω. Λύω τι τὸ ὁπ. εἶναι δεμένον ὑποκάτωθέν τινος· (ἰδιαιτ.) λύνω τὸ λωρὶ τοῦ ὑποδήματος· (συνκδχ.) ἐβγάζω (ἢ, καθὼς λέγομεν τώρᾳ, τραβῶ) τὰ ὑποδήματά τινος (καὶ μτ.) τὰ ὑποδήματα μου (« Ἰδὼν αὐτὸν οἰκετῶν ἄπειρᾳ ἀρχόμενον αὐτὸν ὑπολύειν, πρεσέβραμε καὶ ὑπέλυσε, « Πλ. « Τὼ πεδὰ πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω, « Ἀρχφ.)· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λύνω καὶ (συνκδχ. ἐβγάζω, ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπό (« Δεσμῶν—, « Ἰλ. Α. [καὶ κατὰ τμ.] « Ἵππους λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ, « Ἰλ. Θ., ἐξέζεψαν. [καὶ παθ.] « Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους, « Ὁδ. Ι.)· (μτνμ.) ἐκλύω (παραλύω) τὸν τόνον τῶν νεύρων τοῦ σώματος, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα. « Νεβρὸν, τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἐπὶ παλαιστῶν) « Κεψ' ὄπισθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, « Ἰλ., τὸν ἐπεθίκλωσε, τὸν ὑπ.σκέλισε. (καὶ παθ.) « Ὑπέλυντο δὲ γυῖα, « Ἰλ. Π., ἀπέκαμαν (ἐνεκρώθησαν) τὰ μέλη του, ἀπέθανε.

Ὑπολαΐς, ίδος (ἡ), = Ὑπολαΐς.

Ὑπολωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω ἢ Ἀναπαύομαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ μετριάζω.

Ὑπομαζίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ =

Ὑπομάζιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν μαζὸν φορούμενος ἢ κρατούμενος, (συνκδχ. ἐπὶ βρέφ.) ὁ θηλάζων (ὢν εἰς τὸ βυζί) ἀκόμη, βυζαγιάρικος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπόμαξος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ὑπομάζιος, (εἰς τὸν Βίωνα, Α', 26, ἀνγν. διηρημ. ὑπὸ μαζοί).

Ὑπο-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Τρελλαίνομαι ὀλίγον, εἶμαι ἢ κάμνω ὡς ἂν τρελλός.

Ὑπόμακρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς (μακρότερος τοῦ δέοντος).

Ὑπο-μαλακίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Χάνω τρόπον τινὰ τὴν προθυμίαν μου, ἀρχίζω νὰ ἐνδίδω (νὰ δειλιῶ), γίνομαι ὀλίγον χαυνότερος (μαλθακώτερος).

Ὑπο-μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλάζων ἀπαλύνω (Μαλακόνω κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο-μαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ μαραίνωμαι (καὶ μτνμ. νὰ σβύνω· νὰ μετριάζω, νὰ παρακμάζω).

Ὑπόμαργος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρὸς (θρασὺς, παράφορος), (κοιν.) τρελλούτσικος.

Ὑπομασθίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ-

Ὑπομάσθιος (ὁ, ἡ), = Ὑπομάζιος.

Ὑπο-μάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω (καὶ συνκδχ. Ἀλείφω) κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Ὑπομαστίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ὑπομάζιος.

Ὑπομάσχαλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν μασχάλην κείμενος ἢ φορούμενος. ||. (οὐσ.) Ὑπομάσχαλον (τὸ), « Γλσ., τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην μέρος τοῦ σώματος, τὰ πλευρά.

Ὑπόμαυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μαῦρος (σκοτεινὸς), ἀμυδρός.

Ὑπομβρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρὸς, βροχερός. » Νεφέλη—, « Πλ.

Ὑπο-μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Μειδιῶ κρυφὰ ἢ ἄκρως χείλεσι, χαμογελῶ.

Ὑπο-μειώ-ῶ, Μ. άσω. Σμικρύνω (Ἐλαττόνω) ὀλίγον, [[ἐκ τοῦ

Ὑπομείων, ονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μικρότερος (κατώτερος), ὑποδεέστερος. ||· (εἰς τὴν Σπάρτ.) » Ὑπομείονες, Ξεν., οἱ τῆς ἐσχάτης τάξεως πολῖται, οἱ μὴ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λεγομένων Ὁμοίων (ἴδε τὴν λέξ.).

Ὑπο-μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω ἢ εἶμαι μαῦρος (μελανὸς) ὀλίγον.

Ὑπομελανδρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων τὸ μελάνδρυον τοῦ θύννου, μαῦρος ἀνάμεσα (ὡς ἂν τὰ παχειὰ παλαμυδοκόμματα).

Ὑπο-μελανίζω, Μ. ίσω, = Ὑπομελαίνω.

Ὑπόμελας, ανος (αινα, αν). Ὀλίγον μέλας, κλίνων πρὸς τὸ μαῦρον, μαυρειδερός.

Ὑπο-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Κατηγορῶ ἢ Παραπονοῦμαι ὀλίγον ἢ κρυφίως.

Ὑπομεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μεμψίμοιρος (γρουτάρης, παραπονιάρης).

Ὑπομενετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑπομένω.

Ὑπομενετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑπομένων γενναίως (ἀγογγύστως), καρτερικὸς, ὑπομονετικὸς· ἐπίμονος.

Ὑπομενητέος, α, ον, = Ὑπομενετέος.

Ὑπομενητικὸς, ἡ, όν, = Ὑπομενετικὸς.

Ὑπομενητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὑπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ὑπομένῃ τις, ὑποφερτός.

Ὑπο-μένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω ἢ εἰς τὴν θέσιν μου, (κυρ.) στέκομαι περιμένων τὸν ἐχθρὸν, δὲν φεύγω· (ὅθ. ἐν γέν.) προσμένω, στέκομαι περιμένων· (ἐνίοτε) ὑπολείπομαι, (κοιν.) ἀπομένω· (ἐνίοτε) ἀποδέχομαι ἢ καταδέχομαι· (συνήθ. μτνμ.) ὑποφέρω· τολμῶ, ἐπιχειρῶ· (σπν.) ἐπιμένω· (ἐνίοτε) ἐπιζῶ· (ἐπὶ τιμωρίας) ἀπόκειμαι. » Οἱ δ' ἅμα πάντες ἔποντο· αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, ὀϊσσάμενος δόλον εἶναι, « Ὀδ. Κ. » Οἱ δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν. « Ἰλ. Ε. » Οἴχοντο φεύγοντες, οὐδ' ὑπέμειναν, « Ἡρ. (ᾗ ἐπίρ. τοπ.) » Κατὰ νόμον ἔδει τοὺς μέλλοντας εἰσελαύνειν θρίαμβον ἔξω τείχους ὑπομένειν, « Πλ. (καὶ πρὸς αἰτ.) » Αὐτις ἀνέδραμεν, οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον, γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι, « Ἰλ. Π. (ἢ ἄπαρ.) » Οἷον ἀναίξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν γνώμεναι! « Ὀδ. Λ. (ἢ μτχ.) » Ὑπομενέουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Αἰσχρόν τι ὑπομένειν, « Πλ., δὲν καταδέχεται νὰ κάμῃ· (καὶ ἐπὶ καλοῦ σπν.) » Οὐχ ὑπομένειν τὰς παρ' ἐκείνου δωρεὰς, « Ἰσκρ., δὲν τὰς καταδέχεται. » Ταῦτα πάντα ὑπομένει, « Γρφ. (καὶ ἀπολ.) » Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, « αὐτ., ἐπιμείνας. (καὶ δοτ. σπν.) » Τοῖσι ἀνδράσι τούτοισι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, « Ἡρ., δὲν τοὺς ἐζοῦσαν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Οἱ ὑπομένοντες, « Θκ., οἱ ἐπίλοιποι.

Ὑπο-μερίζω, Μ. ίσω, = Ὑποδιαιρῶ.

Ὑπομερισμὸς (ὁ), = Ὑποδιαίρεσις.

Ὑπο-μηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βελάζω ('σὰν τὸ 'γίδι) σιγανά.

Ὑπομήκης, ες (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς (ὑψηλός).

†Ὑπο-μηλαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ μὲ τρόπον (ἐλαφρὰ) τὴν πληγὴν διὰ τῆς μήλης.

Ὑπο-μηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατὰ τὸ χρῶμα κτλ.) τὸ μῆλον, εἶμαι-

Ὑπομήλινος, η, ον. Ὁ ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τοῦ μήλου, κιτρινωπός.

Ὑπομήτριος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμη εἰς τὴν μήτραν (εἰς τὴν γαστέρα) τῆς μητρός του.

Ὑπόμιγμα (τὸ). μίγμα ἀνεπαίσθητον, [[ἐκ τοῦ

Ὑπο-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω ('Ενόνω) μὲ τρόπον ἢ κατ' ὀλίγον. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ.) πλησιάζω που κρυφίως (Θκ. Η', 102).

Ὑπο-μιμνήσκω, Μ. ὑπομνήσω. Ἐνθυμίζω μὲ τρόπον ἢ ἐν δέοντι, ὑπενθυμίζω. » Πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνησας, ὦ λῷστε, « Σοφ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ὑπέμνησέν τε ἑ πατρὸς, « Ὀδ. Α. (καὶ μα. αὐτπθ.) » Τούτου γὰρ ἀρτίως ὑπεμνήσθην, « Αξ.

Ὑπο-μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ κρυφίως ἢ ὀλίγον τι.

Ὑπόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἢ πράττων τι ὑπὸ μισθὸν, μισθωτός.

Ὑπο-μνάομαι-ῶμαι, Μ. μνήσομαι, Π. ζητῶ κρυφίως εἰς γάμον γυναῖκα· ἐνεργῶ νὰ τὴν ὁποσπάσω ἀπὸ τὸν ἄνδρα της (νὰ τὴν ξελογιάσω). 2) Ἰων. = Ὑπομιμνήσκομαι.

Ὑπόμνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑπόμνησιν· (ἰδιαιτ.) ἔγγραφον ὅπου σημειόνει τις ὅτι δήποτε διὰ ἐνθύμησιν, σημειωματάριον· (ἐνίοτε) σχέδιον ἐγγράφου (ἐπιστολῆς κτλ.)· (εἰς τὸ πλθ.) ὑποσημειώσεις (σχόλια) συγγράμματος, (Γαλλ.) commentaires.

Ὑπο-μνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω τι ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σημειόνω εἰς ὑπόμνημα ἢ (μσ.) εἰς τὰ ὑπομνήματά μου· ἐξηγῶ δι' ὑπομνημάτων, σχολιάζω. » Οἱ ὑπομνηματισάμενοι, « Γρμτ., οἱ ὑπομνηματισταί.

Ὑπομνηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὑπόμνημα, ὃ ἐν εἴδει ὑπομνήματος. » Σύγγραμμα—, « Ἀρς.

Ὑπομνημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπόμνημα.

Ὑπομνηματισμὸς (ὁ), τὸ ὑπομνηματίζειν, ἐγγραφὴ (κυρ. δημοσ. πράξεως) πρὸς ὑπόμνησιν, σημείωσις, σύνταξις ὑπομνημάτων, σχολιασμὸς, ἐξήγησις.

Ὑπομνηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ ὑπομνηματίζειν (κυρ. τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων), σχολιαστὴς, (Γαλλ.) commentateur.

Ὑπο-μνηματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὑπομνήματα ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σημειόνω πρὸς ἐνθύμησιν· (χ. πτ.) εἶμαι-

Ὑπομνηματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ὑπομνήματα (σχόλια)· ὁ σημειόνων πρὸς ὑπόμνησιν (ἐγγράφων εἰς τὸν κώδηκα τῶν ἀρχείων) τὰ πρακτικὰ τῆς κυβερνήσεως, ἀρχειοφύλαξ· (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) ὁ δεύτερος τῶν ἐπιχωρίων ἀρχόντων.

Ὑπο-μνημονεύω, Μ. εύσω. Γράφω εἰς ὑπόμνημα ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σημειόνω τι πρὸς ὑπόμνησίν τινος, (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. Ἀπομνημονεύω).

Ὑπόμνησις, εως (ἡ), τὸ ὑπομιμνήσκειν ἢ ὑπομιμνήσκεσθαι, ἢ ἐν δέοντι ἐνθύμησις, ὑπενθύμισις· ἢ ἀπὸ μνήμης διήγησις.

Ὑπο-μνήσκω, Π. ἀντὶ Ὑπομιμνήσκω.

Ὑπο-μνηστεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀρραβωνίζω. » Τὴν θυγατέρα τινί, « Αξ. ||. (πθ.) » Ὁ ὑπομνηστευθεὶς, « Ἀρστ., ὁ ἀρραβωνιασθείς.

Ὑπομνηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπομιμνήσκειν (ὑπενθυμίζειν). » Ὑπομνηστικὸν (τὸ), « Βασ., = Ὑπόμνημα.

Ὑπομνήστριαι (αἱ). αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὰν ἐρέριαι.

Ὑπο-όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Ὑπωμοσάμην κτλ.). Ἐξαιτοῦμαι παρὰ τοῦ δικαστηρίου παράτασιν ἢ ἀναβολὴν (ἐνγέν. τροποποίησιν) τῆς δίκης προτείνων ἐνδόκιμος εὔλογόν τινα αἰτίαν. » Ἐπειδὴ δ' ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἅπαντας τοὺς ἀμφισβητοῦντας (τοῦ κλήρου) κατὰ τὸν νόμον, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς, τουτονὶ δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον. Ὑπομυθέντος δὲ τούτου, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ... ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ψηφίσασθαι, τῆς δίκης ἕνεκ' ἀπεῖναι τουτονί, καὶ οὐ δημοσίᾳ, « Δη.

Ὑπομονὴ (ἡ), τὸ ὑπομένειν (μένειν ὀπίσω ἢ κατὰ χώραν, προσμένειν, ἐπιμένειν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποφέρειν κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἀνοχὴ (καρτερία) εἰς τὰ δεινὰ, (Γαλλ.) patience. » Αἰσχρῶν ἔργων—, « Θφρ., ἀποδοχὴ, στέρξιμον ἢ τόλμη πρὸς ἐπιχείρησιν.

Ὑπομονητέος, α, ον, = Ὑπομενετέος.

Ὑπομονητικὸς, ἡ, ὸν, = Ὑπομενετικός.

Ὑπομονητὸς, ἡ, ὸν, = Ὑπομενετός.

Ὑπο-μορφάζω, Μ. άσω, = Ἐπιμορφάζω.

Ὑπομοσία (ἡ), ἀδκμ. ἢ σπντ. ἀντὶ Ὑπωμοσία.

Ὑπο-μοσχεύω, Μ. εύσω. Μοσχεύω (Πολλαπλασιάζω διὰ μεταφυτεύσεως) κρυφίως· (μτνμ.) ὑποθάλπω. » Τὸν πόλεμον—, « Εὐνάπ.

Ὑπομόχθηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μοχθηρὸς (τὸν τρόπον).

Ὑπομόχλιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν μοχλὸν τιθέμενον ὡς κέντρον τῆς δυνάμεως (point d'appui).

Ὑπο-μύζω, Μ. ύσω. Βογγῶ (Μουγρύζω) κρυφὰ (ἢ σιγανά).

Ὑπο-μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. προλέγω.

Ὑπο-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μυκῶμαι (Μουγγρύζω) σιγανὰ, ἀποκρίνομαι διὰ μυκηθμῶν, ἀντηχῶ βαθειὰ ἐν εἴδει μυκηθμοῦ.

Ὑπόμυξος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μυξώδης· ἔχων (γεμάτος;) μέσα μύξαν.

Ὑπομύσαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον βρωμερὸς (δυσώδης ἢ λερὸς, σιχαμερὸς).

Ὑπο-μύω, Μ. μύσω. Κλείω (Κλείομαι) ὀλίγον ἢ ἐξ ἡμισείας. » Ὄμματα ὑπομεμυκότα, « Ἀλκ., 'μισοκλεισμένα.

Ὑπόμωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρὸς, λωλούτσικος.

Ὑπονεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι νεώτερος ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ἀρχίζω νὰ) ξανανειόνω.

Ὑπονεάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργόνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως ἢ; διὰ πρώτην φορὰν) τὴν νεὰν (τὴν ἀφεθεῖσαν πρὸς καιρὸν χέρσον) γῆν.

Ὑπο-νείομαι, Π. ἀντὶ Ὑπονέομαι.

Ὑπο-νεκρόομαι-οῦμαι, Μ. νεκρωθήσομαι. Σχεδὸν νεκροῦμαι, (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Ὑπο-νεμεσάω-ῶ, Μ. ήσω. Νεμεσῶ (Ἀγανακτῶ ἢ Φθονῶ) ὀλίγον.

Ὑπο-νέμομαι, Μ. νεμοῦμαι. Κατατρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον 2) ἐνεργῶ κρυφίως (ὡς δι' ὑπονόμου), ὑποσκάπτω· (μτφορ.) ἐξαπατῶ.

Ὑπο-νέομαι, Μ. νείσομαι, Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ὑπάγω (εἰσχωρῶ) ὑποκάτωθεν, ὑπεισέρχομαι.

†Ὑπο-νευρίζω, Μ. ίσω. Ὑποτέμνω νεῦρα, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα, ἐκνευρίζω.

Ὑπο-νεύω, Μ. νεύσω. Κάμνω κρυφίως νεῦμα· (κυρ.) κατανεύω.

Ὑπονέφελος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ τὰς νεφέλας, νεφελώδης, συννεφιασμένος.

Ὑπο-νέω, Μ. νεύσομαι ἢ νευσοῦμαι· Κολυμβῶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ (βουτηχτά).

;Ὑπονήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀρκετὰ πρὸς ναυπηγίαν ξύλα (νήϊα).

Ὑπο-νήφω, Μ. νήψω. Ἀρχίζω νὰ ξεμεθῶ, εἶμαι σχεδὸν νήφων.

Ὑπο-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ὑπονέω. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κολυμβῶ ὀλιγώτερον καλὰ (εἶμαι κατώτερος εἰς τὸ κολύμβημα) ἄλλου τινός.

Ὑπο-νίζω (νίπτω), Μ. νίψω. Νίπτω ὑποκάτωθεν. » Τοὺς πόδας—, « Ἀθ.

Ὑπονίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὕπονος.

Ὑπονιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι νιτρώδης.

Ὑπο-νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω ὀλίγον. ||. (πθ.) » Νὺξ ἀνέμῳ ὑπονιφομένη, « Θκ., καθ' ἣν χιονίζει ἐκ διαλειμμάτων (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου).

Ὑπο-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω μὲ τὸν νοῦν μου, εἰκάζω, συμπεραίνω. » Εἴπερ δεῖ τὰ τῶν θεῶν ὑπονοεῖν, « Ἀνδκδ. 2) (συχνότ.) ὑποπτεύω. » Ὑπονοήσαντες αὐτοὺς τὰ τῶν Ἑλλ. φρονεῖν, « Ἡρ. (ᾗ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο, « Ἀρςφ., μὴ ἔχῃς κἀμμίαν τοιαύτην ὑποψίαν εἰς ἐμέ. 3) (παρὰ γραμτ. τρτπρσ.) ἐννοεῖται ἔξωθεν, ὑπακούεται.

Ὑπονόημα (τὸ), τὸ ὑπονοούμενον, συμπερασμὸς, εἰκασία· ὑποψία.

Ὑπονοητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑπονοῶν (ὑποπτεύων), φιλύποπτος.

Ὑπονόθευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπονοθεύειν, ἡ κρυφίως γινομένη νόθευσις.

Ὑπονοθευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑπονοθεύων (ἐξαπατῶν), ξεμαυλιστής.

Ὑπο-νοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω (Δολόνω. Διαφθείρω) κρυφίως· ξεμαυλίζω.

Ὑπονοια (ἡ), τὸ ὑπονοεῖν, εἰκασία· ὑποψία· (συχν.) νόημα ὑποκεκρυμμένον, (ἰδιαιτ.) ἔννοια ἢ ἔκφρασις ἀλληγορικὴ, ἀλληγορία. » Οἱ ῥαψῳδοὶ.. τὰς ὑπονοίας (τῶν ἐπῶν) οὐκ ἐπίστανται, « Ξεν. » Ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, « Πλ. » Καθ' ὑπόνοιαν, » Ἐν ὑπονοίᾳ, » Δι' ὑπονοιῶν, « Αξ., ἀλληγορικῶς, δι' αἰνιγμάτων.

Ὑπο-νομεύω, Μ. εύσω. Ὑποσκάπτω· (μτφορ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ὑπενεργῶ πρὸς βλάβην (κοιν. σκάπτω τὸν λάκκον) τινος. » Πόλεμον τινὶ—, « Δ. Ἀλ., [ἐκ τοῦ

Ὑπονομὴ (ἡ), = Ὑπόνομος (οὐσ.). (μτφορ.) ἀντενέργεια κρυφὴ, ῥᾳδιουγία.

Ὑπονομηδὸν, ἐπίρ. Δι' ὑπονόμων, ἢ Ἐν εἴδει ὑπονόμων. » Τοὺς ὀχετοὺς, οἳ ἐς τὴν πόλιν ὑπονομηδὸν.. ἡγμένοι ἦσαν, « Θκ.

;Ὑπονόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς τοὺς (διατελῶν ὑπὸ) νόμους.

Ὑπόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπονεμόμενος (κατατρώγων ἢ φαγωμένος [καὶ μτνμ.] τρυπημένος ὑποκάτωθεν), ὑπεσκαμμένος. » Ἕλκος—, « Δσκρ., τὸ ὑπ. δουλεύει ἀπὸ κάτω. » Χώρα πυρὶ καὶ ὕδατι ὑπόνομος, « Στρ. » Λίμνη βορβορώδη καὶ ὑπόνομον τὴν ἀποφορὰν (ἴσ. ὑποφορὰν) ἔχουσα, « αὐτ., ὑπογείους τὰς ἐκβολάς (;). ||. (οὐσ. ἀρσ.) διόδος (διώρυξ) ὑπόγειος, μίνα (Γαλλ.), λαγοῦμι (Τουρκ.). » Φρεατίαν τεμόμενος, ὑπόνομον ὤρυττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν, « Ξεν.

Ὑπονος (ὁ), [ὑ. ὄνος], εἶδ. μηχανῆς (ἀργάτου) πρὸς ἀνασήκωμα φορτίων.

Ὑπο-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ (χυδ. Ἀνημπορεύω) ὀλίγον, εἶμαι.

Ὑπόνοσος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς συχνὰς νόσους, φιλάσθενος.

Ὑπο-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι· (μτνμ. ἐπὶ ποτ.) τραβηοῦμαι, ὀλιγοστεύω· (ἐπὶ χώμ. κλπ.) βουλῶ, καταπέφτω, κατακάθουμαι, (Ἡρ. Δ', 62)· (μὲ αἰτ. προθ.) καταντῶ (χειροτερεύων) εἰς.

Ὑπονόστησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπιστροφή· (ἐπὶ ποτ.) τράβηγμα, ὀλιγόστευσις, ἢ· (ἐνίοτε) καταβύθισις· (ἐν γέν.) βούλημα, κατακάθισμα.

Ὑπο-νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω) ὀλίγον.

Ὑπονυμφὶς, ίδος (ἡ). ἡ συνοδεύουσα (παραστέκουσα) τὴν νύμφην, παράνυμφη.

Ὑπο-νύσσω, Μ. νύξω. Τσυμπῶ (Σουβλίζω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά· (μτφορ.) δίδω κάποιαν νύξιν, ὑποκινῶ.

Ὑπο-νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ (ὡς ἂν νὰ) νυστάζω.

Ὑπονωθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι νωθρός.

Ὑπόξανθος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξανθὸς, χρωματισμένος ἐπὶ τὸ ξανθότερον.

Ὑπο-ξενίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατά τι) ξένος.

Ὑπο-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Ξύνων ἰσάζω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως, (ἴδε ᾗ Ὑποξύνω).

Ὑποξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὀλίγον.

Ὑποξηρασία (ἡ). ὀλίγη ξηρασία.

Ὑπόξηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξηρός.

Ὑποξίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον τι ξοινὸς (ὕποξυς).

Ὑπόξυλος (ὁ, ἡ). ὑποκάτωθεν ξύλινος (ᾗ ἀποπάνω χρυσωμένος)· (μτνμ.) ἐπίπλαστος, κίβδηλος· ἡμιμαθὴς, χωρὶς βάσιν, ἐπιπόλαιος. » Σοφιστὴς—, « Ἐπγρ.

Ὑποξυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω (Ξυραφίζω) ὀλίγον.

Ὑποξύριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ξυρὸν (ὑπὸ τὸ ξυράφιον) τιθέμενος ἢ κείμενος.

Ὕποξυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὀξὺς (σουβλερὸς ἢ ξοινὸς), ξοινούτσικος.

Ὑπο-ξύω, Μ. ξύσω, = Ὑποξέω. » Ποταμὸς πέζαν νάπης ὑποξύων, « Ἐπγρ., ὑποτρώγων ἐν τῷ παραῤῥέειν.

Ὑπο-παιδοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιςατῶ εἰς γυμνάσιον ὡς δευτερεύων τοῦ παιδοτριβου.

Ὑπο-παίζω, Μ. παιξοῦμαι. Παίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως· (μτβτ. πρὸς αἰτ.) περιπαίζω μὲ τρόπον.

Ὑπο-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίων ἀφίνομαι ἐπίτηδες νὰ νικηθῶ (νὰ πέσω κάτω).

Ὑποπαράβοῤῥος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι παράβοῤῥος (πρόσβοῤῥος), βορειότερον κείμενος.

Ὑπο-παρα-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραληρῶ (Παραλαλῶ) ὀλίγον.

Ὑπο-παρ-εν-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὀλίγον τι παρενθυμοῦμαι (λησμονῶ), δὲν καλοπροσέχω.

Ὑποπάρθενος (ἡ). σχεδὸν παρθένος.

Ὑπο-παρ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ώσω. Ἀμπώθω πρὸς τὸ πλάγιον (Ξεσκουντῶ, Παραγκωνίζω) μὲ τρόπον.

Ὑπο-πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Ῥίχνω σκορπιστὰ, Στρώνω) ὑποκάτωθεν. » Ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποπάσσας ποίην, ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὧν τὰ κρέα, « Ἡρ., (ὄθεν
Ὑπόπαστον (τὸ), = Ὑπόστρωμα, ὑποπέτασμα.
Ὑπο-παταγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποψοφέω, κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον (πάταγον).
Ὑπόπαχυς (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι παχύς, παχουλός, παχουλούτσικος.
Ὑπο-πείθω, Μ. πείσω. Πείθω (Καταπείθω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον (μὲ τρόπον).
Ὑπο-πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Πεινῶ ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ πεινῶ.
Ὑπόπειρα (ἡ), = Ἀπόπειρα.
Ὑπο-πειράω-ῶ, Μ. άσω. Δοκιμάζω μὲ τρόπον· (κυρ.) ζητῶ κρυφὰ νὰ ἀπατήσω (νὰ ξελογιάσω) γυναῖκα.
Ὑπο-πελιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὑποπέλιος, μελανιάζω ὀλίγον.
Ὑποπέλιδνος καὶ
Ὑποπέλιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον μελανὸς (μολυβόχρους, πελιδνός).
Ὑπόπεμπος (ὁ, ἡ). ζαλμένος κρυφὰ (πρὸς ἐπιβουλὴν ἢ κατασκόπευσιν), ξέκ τοῦ
Ὑπο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατόπιν τινός, στέλλω πρὸς καταδίωξιν ἢ κατασκόπευσιν· ἐμβάζω (κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ) τι μὲ τρόπον.
Ὑποπεπτηῶτες, Π. πλθ. τοῦ Ὑποπεπτηὼς ἀντὶ Ὑποπεπτηκὼς, μτχ. τοῦ Ὑποπτήσσω ἢ -πτώσσω.
Ὑποπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ὑποπίπτω, (ὄθ,
Ὑποπεπτωκότως, ἐπ. ρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ταπεινὸν (χαμερπῆ, ἐπιτηδευμένον), μὲ ἄκραν ὑπόκλισιν.
Ὑποπεπωκὼς, νῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπο-πίνω.
Ὑποπεράτωσις (ἡ), = Ἀποπεράτωσις.
Ὑπο-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ὑπέπαρδον κτλ.). Κλάνω χωρὶς κρότον, κουφοκλάνω.
Ὑπο-περι-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζω ἢ Τσακίζω ὀλίγον.
Ὑπο-περι-πλύνομαι, Μ. πλυθήσομαι. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ὀλίγην διάῤῥοιαν.
Ὑπο-περι-ψύχω, Μ. ψύξω. (κυρ. εἰς τὸ πθ.) Κρυόνω ἢ Κρυολογῶ ὀλίγον.
Ὑπο-περκάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ὡριμάζω (κυρ. ἐπὶ σταφυλ. νὰ παρδαλίζω).
Ὑπο-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Στρώνω (Ἁπλόνω) ὑποκάτωθεν ὡς-
Ὑποπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ἀπὸ κάτω, ταπὴ, κιλίμι κτλ.
Ὑπο-πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ὑπεπτόμην). Πετῶ ὑποκάτωθεν.
Ὑπόπετρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν πετρώδης.
Ὑπο-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω (Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ πήξῃ τι) ὀλίγον.
Ὑπο-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὀλίγον ἢ διὰ μιᾶς, πετηοῦμαι ἔξαφνα ἐπάνω, ἀναβρύω.
Ὑπόπηλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν λασπώδης, ἔχων λασπώδη πυθμένα.
Ὑπο-πιάζω, Μ. άσω, Δ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ὑποπιέζω, (συγχ. τῷ Ὑπωπιάζω).
Ὑπο-πιέζω, Μ. έσω. Ζουλῶ ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρὰ ζουλῶν ἐκθλίβω· (μτγμ.) ξενοχωρῶ.
Ὑπο-πηθικίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι ὀλίγον τι τὸν πίθηκον, κάμνω μερικὰ γελοῖα σχήματα.
Ὑπόπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, πικρούτσικος.
Ὑποπίμελος (ὁ, ἡ), = Ὑπολίπαρος
Ὑπο-πίμπλημι, Μ. ὑποπλήσω. Σχεδὸν γεμίζω· ἀρχίζω νὰ γεμίζω. (μτγμ. μὲ γεν.) « Τέκνων ὑπεπλήσθησαν, « Ἡρ., ἀπέκτησαν ἀρκετὰ τέκνα, ἐγεννοβόλησαν,
Ὑπο-πίμπρημι, Μ. ὑπο-πρήσω. Καίω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, ὑποκαίω.
Ὑπο-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὀλίγον ἢ ὀλίγον περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει, (ἐμπ. εἰς τὸν πρκ.) « Ὑποπεπωκὼς, « Ξεν., ὀλίγον πιωμένος (Τουρκ. εἰς τὸ κέῳφι), (ἄλλ.) Ὑποβεβρεγμένος.
Ὑπο-πιπίσκω, Μ. ὑπ-πίσω. Ποτίζω (Δίδω τινὸς νὰ πίῃ) ὀλίγον.
Ὑπο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω ὑποκάτωθεν (κυρ.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, παρακαλῶ ἱκετικῶς (γονυκλιτῶς), ἢ πίπτω ὑπὸ τὸν ἀντίπαλόν μου, νικῶμαι παλαίων· (ἐνίοτε) ἀφίνομαι νὰ νικηθῶ ἐπίτηδες χαριζόμενος ἢ κολακεύων· (ὄθ. ἐν γέν.) ταπεινοῦμαι, ὑποκλίνομαι· ὑπιχνῶ, ἐνδίδω, ἐλαττοῦμαι· (ἐπὶ πραγ.) πίπτω (κεῖμαι) ὑπ' ὄψιν τινός, φαίνομαι ἀμέσως, ἀπαντῶμαι ἐκ τοῦ προχείρου· ὑπόκειμαι· πρόκειμαι.
Ὑπο-πισάω-ῶ, Μ. ώσω. Πισάνω ὑποκάτωθεν, καλαφατίζω· (κωμ.) = Βινέω.
Ὑποπλάγιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πλάγιος.
Ὑποπλάκιος καὶ Ὑπόπλακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἐν Κιλικ. ὄρους Πλάκου, ἢ (κατ' ἄλλ.) εἰς ἐπίπεδον (πλακόεν) μέρος, πεδινός.
Ὑπο-πλάσσω, Μ. πλάσω. Πλάττω ἢ Προσκολλῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον.
Ὑπο-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κροτῶ (Πλαταγῶ) ὑποκάτωθεν· βούζω βαθειά.
Ὑπόπλατυς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον πλατὺς ἢ ἁπλωτὸς (ἐπίπεδος). 2) (ἐνίοτε, = Ὑφάλμυρος.
†Ὑπόπλατος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ὑπόπλατυς.
Ὑπο-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Συμπλέκω, Συναρμίζω) ὑποκάτωθεν. « Καλιὰν —, « Αἰλ.
Ὑπόπλεος (ὁ, ἡ). πλήρης (γεμάτος) ἔνδοθεν ἢ ἀρκετά.
Ὑπο-πλέω, Μ. πλευσοῦμαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Πλέω ὑποκάτωθεν ἢ κατὰ μῆκός τινος.
Ὑπόπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὑπόπλεος.
Ὑπο-πλήθω, Μ. πλήσω. Εἶμαι γεμάτος ἔνδοθεν (ὑπόπλεως).
Ὑπο-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑποπίμπλημι.
Ὑπο-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον· (συνηθ.) κουνῶ ἐκ θεμελίων· (μτφρ.) συγκινῶ ἐκ βάθους, συνταράττω.
Ὑπόπλους (ὁ). ὁ ὑποκάτωθεν (κατὰ μῆκος) παραλίου τινὸς γινόμενος πλοῦς.
Ὑπόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν αὐτοῦ πλοῦτον (ὅλη. μεταλλεία).
Ὑπο-πλῶ-ῶ, Μ. πλώσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποπλέω.
Ὑπο-πνέω, Μ πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ) ὑποκάτωθεν ἢ σιγανά· παίρνω ἀέρα, ξαναναπνέω.
Ὑπο-παίζω, Μ. ίσω. Ὑποχωρῶ ὀπισθοδρομῶν (ὀπισθοποδῶ), ἀναποδίζω.
Ὑποπόδιον (τὸ). σκαμνὶ ἢ ἄλλο τι τὸ ὁπ. βάλλει τις ὑπὸ τοὺς πόδας του ἵνα μὴ πατῇ κατὰ γῆς. (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ὑποπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας κείμενος ἢ τιθέμενος.
Ὑπόποδος (ὁ, ἡ), = Ὑπόπους ἢ (;) Ὑποπόδιος.
Ὑπο-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ βαλθῇ τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποτάσσω. 2) πρυξενῶ (ἐμποιῶ, ἐμπνέω) κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως. « Ζῆλόν τινι—, « Πλ. 3) (συχνότ. μσ.) προσπαθῶ νὰ ἑλκύσω τινὰ μὲ τρόπον (ἀπατηλὸν), κολακεύω. « Τὸν δῆμον—, « Πλ., δημαγωγῶ. 4) μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι. « Τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν—, « Πλ.
Ὑπο-ποιητος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἀπατηλῶν μέσων (κολακειῶν) προσκτηθείς, προσποιητος.
Ὑποποίκιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ποικίλος (παρδαλός).
Ὑπόποκος (ὁ, ἡ). πόκου ὑπόπλεως, μαλλιαρός.
Ὑποπόλιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀρχινοῦν αἱ τρίχες νὰ ἀσπρίζουν, πολιῶν ὑπόπλεως.
Ὑπο-πολιτεύομαι, Μ. εὐσομαι. (μὲ δοτ.) Πολιτεύομαι (Πράττω τὰ τῆς πόλεως) ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν ἢ πρὸς τὸ συμφέρον τινος.
Ὑποπομπὴ (ἡ). διαταγὴ πεμπομένη πρός τινα, (ἐν γέν.) προσταγὴ, (εἰς τὸν Αἰσχλ. ἄλλ. γ�ῥφ. διερημ. ὑπὸ πομπαῖς).
Ὑποπόνηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον πονηρὸς, ὑπομόχθηρος.
Ὑπο-πορεύομαι, Μ. εὐσομαι, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Ὑπέρχομαι, εἰσχωρῶ κρυφίως, παρεισδύομαι, Ὑπεισέρχομαι.
Ὑποπόρευσις, εως (ἡ), τὸ εὐτ. τοῦ προηγ., ἔμβασμα κρυφίως ἢ ὑποκάτω, παρεισδυσις.
Ὑπόπορτις, ιος (ἡ), Π. [ὐ. πόρτις]. δάμαλις ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) μοσχάρι· (μτγμ.) γυνὴ ἔχουσα βρέφος ὑπομάζιον.
Ὑπο-πορφυρίζω, Μ. ίσω. Πλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ πορφυροῦν, εἶμαι·
Ὑποπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πορφυροῦς, κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα. (Γαλλ.) purpurin.
Ὑπόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (στηριζόμενος εἰς) πόδας. (Ἅρστ.).
Ὑπο-πραΰνω, Μ. ὑνῶ. Καταπραΰνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.
Ὑπόπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (στηριζόμενος εἰς) πρέμνον (στέλεχος).
Ὑποπρεσβύτερος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πρεσβύτερος (γεροντότερος).
Ὑπο-πρήθω, Μ. πρήσω, Π. ἀντὶ Ὑποπίμπρημι.
Ὑπο-πρηΰνω, Μ. ὑνῶ, Ἰων. ἀντὶ Ὑποπραΰνω.
Ὑποπρίασθαι, ἀόρ. Β'. (ἀνωμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπωνέομαι, ἀγοράζω παρὰ τιμὴν ἢ πολλὰ εὐθηνά.
Ὑπο-πρίω, Μ. πρίσω. Τρίζω κρυφά. « Τοὺς ὀδόντας—, « Ἀν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπο-προ-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω (Πετηοῦμαι) ἐμπρὸς διὰ μιᾶς ἢ μὲ τρόπον.

Ὑπο-προ-ρέω, Μ. ῥυήσομαι. Ῥέω (ἐν εἴδει πηγῆς ἢ ῥύακος) ὑποκάτωθεν.

Ὑπο-προ-χέω, Μ. χεύσω. Προχέω (Ἐκχέω) ὑποκάτωθεν· (παθ.) = Ὑποπορρέω.

Ὑπόπυρρος (ὁ, ἡ). Ὁ κείμενος ὑπὸ ἢ ἔχων χαμηλὴν τὴν πρώραν, (εἰς τὸν Πλ. διορθ. Ὑπόπρωρος).

Ὑπο-πτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω ὀλίγον.

Ὑπο-πτερνίς, ίδος (ἡ). Τὸ σανίδι ὅπου βάλλεται ὑποκάτωθεν τῆς πτέρνας τοῦ ἱστοῦ εἰς τὸν ληνὸν τοῦ πλοίου.

Ὑπόπτερος (ὁ, ἡ). Πτερωτός· (συνεκδχ.) ταχύς· (ἐπὶ πλ.) ταχύπλους.

Ὑποπτεύησι, Δ. ἀντὶ Ὑποπτεύει.

Ὑποπτευτής, οῦ (ὁ). Ὁ ὑποπτεύων, ὑπόπτης.

Ὑπο-πτεύω, Μ. εύσω. (ἐν γέν.) Ὑπονοῶ, τεκμαίρομαι, εἰκάζω· (ἰδιαίτ.) θεωρῶ ὑπόπτως (νομίζω ὕποπτόν) τινα ἢ τι, (κοιν.) ὑποπτεύομαι· (ἐνίοτε) ἐπιτηδῶ μὲ τρόπον, παραμονεύω (παθ.) νομίζομαι ὕποπτος, μὲ ὑποπτεύονται. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) » Ὑποπτεύω αὐτὸν ὁρμὴν βουλεύειν, « Ὁρ. (καὶ πρὸς εὐκ. διὰ τοῦ Μὴ) » Εἴ τι ὑποπτεύσαι, μὴ δόλῳ αὐτοὺς προάγοιεν, « αὐτ.

Ὑπόπτης, ου (ὁ). Ὁ φύσει ὕποπτος, φιλύποπτος· (ἐπὶ ὕπου) δειλός, εὐπτόητος, (Γαλλ.) ombrageux.

Ὑπο-πτήσασ, Μ. πτήξω (ὁ πρκ. τῆς μτγ. Π. Ὑποπεπτηώς). Ζαρώνω ἀπὸ φόβον, (μὲ δοτ.) εἶμαι κρυμμένος (τρυπωμένος) ὑποκάτωθέν τινος· (μὲ αἰτ. ἑλλ.) φοβοῦμαι ἀπό. » Αἰσχρόν μοι δοκεῖ εἶναι, τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, « Ξεν.

(Γπ-όπτομαι ἢ -όσσομαι), ἄχρ. ἐνς. τοῦ μέλλ. ἀλλ. τινῶν χρν. τοῦ Ὑφοράω.

Ὕποπτος (ὁ, ἡ), [ὑπό, ὄψομαι] (μὲ γεν. ἢ πρόθετ. αἰτ.) ὁ ὑποπτεύων τι ἢ τινά, (μὲ δοτ.) ὑποπτευόμενος ὑπό τινος· (ἐν γέν.) περὶ τοῦ ὁπ. εἶνε ὑποψία, ἐπίφοβος. » Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πάχνη, « Ἀξ. » Οὕτω γὰρ ἦν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὕποπτος καὶ προβεβλημένος διὰ φόβον, ὥστε κτλ., « Πλ. || (τὸ πλθ. οὐδ.) Τὰ Ὑποπτα, ἀντὶ Αἱ ὑποψίαι. » Εἰς Ὑποπτα μὴ μάλης ἐμοί, « Εὐρ., μὴ βάλῃς ὑποψίαν περὶ ἐμοῦ.

Ὑπο-πτύσσω, Μ. πτύξω Διπλόνω ὀλίγον ἢ ὑποκάτω.

Ὑποπτυγίς, ίδος (ἡ). Τὸ ὑπὸ τὴν πτυχίδα μέρος. » Τοῦ θώρακος—, « Πλ., ἡ συναρμογὴ τοῦ κάτω μέρους.

Ὑπόπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὕποπτον, μὲ ὑποψίαν. » Γ. ἔχειν τινί, « Ξεν., = Γποπτεύειν ἢ Ὑποπτεύεσθαι.

Ὑπόπτωσις, εως (ἡ), τὸ ὑποπίπτειν, ὑπόκλισις· (τρπ.) κατάπτωσις τοῦ φρονήματος, ταπείνωσις, μικροψυχία.

Ὑποπτώσσω, = Ὑποπτήσσω.

Ὑπόπτωτος (ὁ, ἡ). Ὁ ὑποπίπτων εἴς τι. » Ὑπὸ λόγον —, « Δρτ. 2) (ἐνίοτε) ἑτοιμόρροπος.

Ὑποπυθμένιος (ὁ, ἡ). Ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα (ἀγγείου) κείμενος.

Ὑποπυθμὴν, ένος (ὁ, ἡ) καὶ Ὑποπυθμίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ὑποπυθμένιος.

Ὑπο-πυΐσκω, Μ. πυήσω. Κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ (καὶ μσ. Ἐμπυάζω) ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ ἐμπυάζω.

Ὑπο-πυκνάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι ὀλίγον συχνότερα. » Οἶνφ—, « Λκ. (ἀξφν.), συχνοπίνω.

Ὑπόπυκνος (ὁ, ἡ). Ἀρκετὰ πυκνὸς ἢ συχνός.

Ὑπόπυος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν ἢ ἔσωθεν αὐτοῦ ἔμπυον, ὀλίγον τι ἐμπυασμένος ἢ ἀρχίζων νὰ ἐμπυάζῃ, πύου ὑπόπλεως.

Ὑπο-πυριάω-ῶ, Μ. άσω. Κινῶ ὀλίγον εἰς ἱδρῶτα διὰ τῆς πυρίας (τοῦ ἀχνίσματος).

Ὑπο-πυρράζω, Μ. ίσω. Εἶμαι-

Ὑπόπυρρος (ὁ, ἡ). Ὀλίγον τι πυρρὸς (ξανθοκόκκινος).

Ὑπόπωλος (ὁ, ἡ). (Ἵππος) ἢ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) πῶλον.

Ὑπο-ραΐζω, Μ. ίσω, = Ὑποῤῥαΐζω.

Ὑπο-ῥάπτω, Μ. ῥάψω, = Ὑποῤῥάπτω.

Ὑποραφὴ (ἡ), = Ὑποῤῥαφή.

Ὑπ.αργύζω, Μ. άσω. Ἀργαλίζω ἐλαφρὰ, ὑπερεθίζω διὰ χειρομαλάξεως.

Ὑπο-ργίζομαι, Μ. ίσομαι. Ὀργίζομαι ὀλίγον.

Ὑπο-ρέγγω (ἀντὶ Ὑποῤῥέγγω), Μ. ρέγξω. Ῥοχαλίζω σιγανὰ, ὡς ἂν νὰ ῥοχαλίζω.

Ὑπόρειος (ὁ, ἡ), = Ὑπώρειος, κείμενος εἰς ὑπώρειαν. || (οὐσ.) Ὑπόρειον (τὸ), μικρὸν ἀκρωτήριον σχηματιζόμενον ἀπὸ προέχουσαν ἀκρώρειαν, (παρβλ. Ὑπόριον).

Ὑπ.αρθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποστηρίζω τι εἰς θέσιν ὄρθιον, στυλόνω ἀναστηλόνων ὀλίγον.

Ὑποῤῥιος (ὁ, ἡ). Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὑπ' ὄρθρον (τὴν αὐγὴν μὲ τὰ γραφήματα, περὶ τὸν ὄρθρον).

Ὑπόριον (τὸ). μικρὸν ῥεῖον (ἀκρωτήριον), (παρβλ.) Ὑπόρειον.

Ὑπο-ριπίζω, Μ. ίσω, = Ὑποῤῥιπίζω.

Ὑπ.ορύνομι, Μ. ὄρσω καὶ (μσ.) ὀρσομαι ἢ ὀρούμαι (μσ. ἀόρ. Ὑπωρόμην καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ὑπόρωρα), Π. διεγείρω ἐσωτερικῶς ἢ ὑποκεκρυμμένως, Ὑποκινῶ, Ὑπερεθίζω. || (μσ. αὐτπθ.) κινοῦμαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διεγείρομαι βαθμηδόν.

Ὑπόροφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπώροφος.

Ὑποῤῥαΐζω, Μ. ίσω. Γίνομαι ὀλίγον καλλήτερα, ἀρχίζω νὰ καλλητερεύω (νὰ ἀναλαμβάνω) ἀπὸ ἀσθένειαν.

Ὑποῤῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ ὀλίγον (ἐλαφρὰ) ἢ ὑποκάτωθεν μὲ τὴν ῥαπίδα· (συνεκδχ. & μτνμ.) ὑπερεθίζω, (ὀῦ. διορθ. Ὑποῤῥαπίζω).

Ὑποῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι ὑποκάτωθέν τινος, προσῥάπτω· ἐνδύω ἀπὸ μέσα μὲ ἄλλο ὕφασμα, ἀσταρώνω· (συνεκδχ.) συῤῥάπτω· (μτνμ.) προσθέτω (ὡς πλάσμα ἢ ἐπεισόδιον) εἰς τὴν ὁμιλίαν μου. » Δόγον—, « Εὐρ.

Ὑποῤῥαφὴ (ἡ), τὸ ὑποῤῥάπτειν, ἐνδύσιμον ἀπὸ μέσα μὲ ἄλλο ὕφασμα, ἀσάρωμα.

Ὑποῤῥηχίς, (ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχην (μεταξὺ τοῦ ῥαχοκοκκάλου καὶ τῶν λαγόνων) κοίλωμα.

Ὑποῤῥέω, Μ. ῥυήσομαι (ἀόρ. Ὑπερρύην κτλ.). Ῥέω κάτωθεν ἢ ὑποκάτωθεν· (ἐπὶ τριχ. φύλλ. κλπ.) πίπτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (ἐπὶ οἰκοδομ.) ἀρχίζω νὰ πίπτω (νὰ κρημνίζωμαι), εἶμαι ἑτοιμόῤῥοπος· (μτφρ. μὲ αἰτ.) παρεισδύω, ὑπεισέρχομαι· (ἐνίοτε) χάνομαι (ἐκλείπω) ἀνεπαισθήτως καὶ κατ' ὀλίγον, = Ὑπεκρέω. » Τὰ τῆς εὐνοίας ὑπέῤῥει, « Ζωσ., ἀρχιζε νὰ ψυχραίνεται (νὰ λησμονῆται).

Ὑποῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ἀόρ. Ὑπερράγην κτλ.). Σχίζω (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ. Σχίζομαι, Ῥαγίζω) ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον· 'μισοανοίγω· (πθ.) ἀρχίζω νὰ σχίζωμαι (καὶ πθ. νὰ φαίνωμαι).

Ὑποῤῥήνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὕπαρνος, (ἀμνὰς) ἢ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) ἀρνίον.

Ὑποῤῥίζος (ὁ, ἡ). Ὁ ὑπὸ τὴν ῥίζαν ὤν. 2) Ὁ ἔχων ῥίζας, ῥιζῶν ὑπόπλεως.

Ὑποῤῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥιζόνω (κυρ. & μτφρ.) τι ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποῤῥίνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνα μέρος τοῦ προσώπου.

Ὑποῤῥίνιος (ὁ, ἡ). Ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα κείμενος, (ὄθεν ||. οὐσ.) Ὑποῤῥίνια, τὰ μουστάκια. 2) Ὁ ὁμοιάζων μὲ τὴν μύτην, (Γαλλ.) nasillard.

Ὑποῤῥιπίζω, Μ. ίσω. Κινῶ ὑποκάτωθεν (κυρ. τὸν ἀέρα διὰ τῆς ῥιπίδος), φυσῶ σιγανὰ τὸ πῦρ (μτφρ.) ὑποκινῶ, διεγείρω. » Στάσεις—, « Δπρ.

Ὑποῤῥιπτέω-ῶ, Ἀττ. καὶ Ὑποῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ὑποκάτωθέν (καὶ μτφρ. Καθυποτάσσω ἢ Παραχωρῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν) τι ὁς.

Ὑποῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω ὀλίγον ἢ βαθειά.

Ὑποῤῥύηναι, ἀόρ. Β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποῤῥέω

Ὑποῤῥύσεις, εφς (ἡ), τὸ ὑποῤῥέειν, ἢ ὑποκάτωθεν ἐκροή· (μτνμ.) ἢ βαθμηδὸν κατάπτωσις, βούλισμα. 2) (συνεκδχ.) μέρος διὰ τοῦ ὁπ. ὑπεκρέει τι, ὀχετὸς ὑπόγειος.

Ὑπ-ορθριάζέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι (Δειλιῶ) ὀλίγον.

Ὑποῤῥώξ, ῶγος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ἀποῤῥώξ.

Ὑπόρυγμα (τὸ). ὄρυγμα ὑπόγειον, ὑπόνομος, ξὲκ τοῦ

Ὑπορύσσω(ττω), Μ. ορύξω, = Ὑποσκάπτω (κυρ. & μτφρ.).

Ὑπ.ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω μὲ μουσικὴν (ὑπὸ τὸν ἦχον μουσ. ὀργάνου). 2) τραγουδῶ χορεύων ἢ χορευτικὸν σκοπὸν (ὅδε Ὑπόρχημα). 3) παριστάνω τι παντομιμικῶς, χορεύω μὲ σχήματα (καθὼς οἱ παντομῖμοι).

Ὑπόρχημα (τὸ). Ἆσμα πρὸς τὸ ὁπ. ἐρύθμιζον τὰ κινήματά των οἱ χορεύοντες (παντομιμικῶς, ὑπορχούμενοι), τραγουδι χορευτικὸν (κυρ. διὰ τοὺς παντομίμους).

Ὑπορχηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόρχησιν ἢ τὰ ὑπορχήματα, χορευτικὸς, παντομιμικός. » Ὑπορχηματικὸν εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ὃ τῇ ὀρχήσει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμιμοῦντο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευόμενα, « Εὐς.

Ὑπόρχησις, εως (ἡ), τὸ ὑπορχεῖσθαι, χορὸς παντομιμικὸς συνωδευμένος μὲ τραγοῦδι ἡ μουσικήν.

Ὑποσαγὴς [ὑ. σάγη], έος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὢν ὑπὸ) σάγμα, σαμαρωμένος. »Ὄνος—, « Ἰους.

Ὑπόσαθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ κατά τι σαθρὸς, ὄχι τόσον 'γιερὸς (ἀσφαλὴς κλπ.).

Ὑπο·σαίνω, Μ. σανῶ. Κουνῶ ὀλίγον ('σὰν τὸν σκύλον) τὴν οὐρὰν, χαϊδεύω μὲ τρόπον, κολακεύω.

Ὑπο·σαίρω (εὐχρ. κυρ. ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Ὑποσέσηρα ᾖ ὁ ἀόρ. Ὑπέσηρα). Σύρω ὀλίγον τὰ χείλη καὶ προφαίνω τοὺς ὀδόντας· (μτνμ.) ἐπὶ 'πωρικῶν τὰ ὀπ. ξεροσκάζουν εἰς τρόπον ὥστε νὰ 'μισοφαίνεται τὸ μέσα των.

Ὑπο·σακκίζω, Μ. ίσω. Ἠερνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ σακκὶ, σουρόνω, ςραγγίζω· (συνκδ.) 'παίρνω κρυφίως, ὑφαιροῦμαι· (μτνμ.) ὑπαναλίσκω. (μὲ γεν.) » Ὑποσακκίζω τῆς ὁδοῦ, « Εὐστ., (κοιν.) 'παίρνω (κόπτω) δρόμον.

Ὑπο·σαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. Κουνηοῦμαι) ὀλίγον· κονδυλῶ· παρακυλῶ.

Ὑπόσαλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν σάλον (τῆς θαλάσσης) εὑρισκόμενος, (ἐπμ.) κυμαινόμενος, σαλευόμενος· (μτφορ.) ἀβέβαιος, (παρβλ.) Ἐπίσαλος. »Ὀδόντες—, «Δσκρ., οἱ κλονούμενοι.

Ὑπο·σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω ὀλίγον, ὑπηχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος.

Ὑποσάνδαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν σάνδαλον (πέλμα ἢ τακοῦνι ξύλινον). »Ὑπόδημα—, « Ι. Αυδός (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 17).

Ὑπόσαπρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σαπρὸς, ὑπόσαθρος.

Ὑποσαρκίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ᾖ

Ὑποσάρκιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν σαρκα (μεξὺ σαρκὸς καὶ δέρματος) εὑρισκόμενος.

Ὑπόσεισμα (τὸ), [ὑποσείω]. ἀποκοσκινίδι, σκύβαλον.

Ὑποσεισμὸς (ὁ). ἐλαφρὸν κούνημα (ἰδιαιτ. τοῦ κοσκίνου), (ὡς οὐσ. τοῦ

Ὑπο·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά. »Ἔνερθεν ὑποσείουσιν ἱμάντι (τὸ τρύπανον), ἀψάμενοι ἑκάτερθεν, « Ὀδ. Ι.

Ὑποσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην, (Γαλλ.) sublunaire.

Ὑπόσεμνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σεμνὸς (σοβαρός).

Ὑπο·σεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ὁρμῶ διὰ μιᾶς, ἐφορμῶ. (εἰς τὸν Ἡσ. ὀρθότ. διῃρημ. Ὑπὸ σευομένων).

Ὑπο·σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαδεύω ὑποκάτωθεν, ὑπογράφω, ὑποσημειόνω. 2) δείχνω διά τινος σημείου τὴν διάθεσίν μου εἴς τι, = Ἐπικροτῶ, = Ἐπισημαίνομαι. 3) (συχνότ.) φανερόνω τι μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον (σκεπαστὰ), ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ. 4) δίδω πρῶτος τὸ σημεῖον (τὸ παράδειγμα) ἢ κἄποιαν ἐλπίδα εἴς τινα περί· ἀρχίζω, παραγγέλλω. » Τῇ σάλπιγγι σιωπὴ ὑπεσημάνθη, « Θκ. »Χρεῶν ἀποκοπὰς—, « Πλάτ.

Ὑποσημασία (ἡ), = Ὑποσημείωσις.

Ὑποσημειόω-ῶ καὶ (μσ. ὃ ᾖ εὐχρηςότ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Σημειόνω τι ὑποκάτωθέν τινος (ὡς σχόλιον), κάμνω ὑποσημειώσεις· σημειόνω τι διὰ ἐνθύμησιν. » Ξενοφῶν πρῶτος, ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα (ὑπὸ Σωκράτους), εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν, Ἀπομνημονεύματα ἐπιγράψας, « Αρτ.

Ὑποσημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πρὸς ἐξήγησιν χωρίου τινὸς γινομένη (συνήθως ὑποκάτωθεν τῆς σελίδος τοῦ κειμένου) σημείωσις, σχόλιον. 2) σημείωσις πρὸς ἐνθύμησιν. » Οὗτος, Σωκράτους διαλεγομένου, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο, « Αρτ., τὰ ἐσημείωνεν.

Ὑπο·σήπω, Μ. σήψω (μσ. μὲ σημ. πθ. πρκ. Ὑποσέσηπα). Σαπίζω ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν· ἀρχίζω νὰ σήπωμαι· (ἢ μτχ.) »Ὑποσεσηπὼς, υῖα, ὸς, = Ὑπόσαθρος.

Ὑπο·σιγάω-ῶ, Μ. σιγήσομαι. Σιγῶ (Σιωπῶ) εἴς τι, δὲν ἀποκρίνομαι.

Ὑποσίδηρος (ὁ, ἡ). ὑποκάτωθεν σιδηροῦς (καὶ ἀποπάνω χρυσωμένος ἢ ἀσημωμένος).

Ὑπόσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.

Ὑπο·σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀλίγον σιμὸν (κυρτὸν πρὸς τὰ ἄνω), λιγίζω (ἐπὶ τὸ σιμότερον). » Τὴν ὀσφὺν—, « Ἀλκ.

Ὑπο·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Παρέρχομαί τι τρόπον τινὰ ὑπὸ σιωπὴν, ἀποσιωπῶ μὲν ἀλλ' ἀμυδρῶς πως ὑπαινίτομαι (ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ), (ὅθ.

Ὑποσιώπησις, εως (ἡ), τὸ ὑποσιωπᾶν, ἢ κατὰ σχῆμα (ῥτρ.) παρασιωπήσεως ὑποδήλωσις.

Ὑπο·σκάζω, Μ. σκάσω. Κουτσαίνω ὀλίγον.

Ὑπο.σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ (ἢ [μὲ αἰτ.] Ἀνασηκόνω πηδῶν) ὀλίγον. » Τὼ πόδε—, « Νικήτ.

Ὑπο·σκαλεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω ἀπὸ κάτω, ἀνακατόνω. (κυρ.) »Τὸ πῦρ—, « Ἀρςφ., συνδαυλίζω.

Ὑπο·σκαλίζω, Μ. ίσω, = Ὑποσκαλεύω.

Ὑποσκαλμὶς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὸν σκαλμὸν προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ χείλους (τῆς κουπαστῆς) τοῦ πλοίου σανίδιον.

Ὑπόσκαμβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκαμβὸς (στραβὸς, σκολιός).

Ὑπο·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὑποκάτωθεν· ἀνοίγω ὑπόνομον (λαγοῦμι)· (γεωργ.) = Ὑποκονίω.

Ὑποσκαφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκάψιμον ὑποκάτω· (συνκδχ.) τὸ ὑπεσκαμμένον μέρος, ὑπόνομος· (ἐν γέν.) βάθος, κοίλωμα. » Θαλάσσης—, « Δσκρ.

Ὑποσκαφιόκαρτος (ὁ, ἡ). κουρευμένος σχεδὸν κατὰ τὸ λεγόμενον σκαφίον εἶδος τῆς κουρᾶς (ἴδε τὴν λέξ.).

Ὑποσκαφισμὸς (ὁ). λίχνισμα (καθάρισμα) τοῦ σιταριοῦ κτλ. μὲ τὴν σκαφίδα (3).

Ὑπο·σκελίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινὰ ὑπὸ τὸ σκέλος καὶ τὸν ῥίπτω κάτω, συμποδίζων ἀνατρέπω, πεδικλόνω· (μτφορ.) ἐξαπατῶ, (Γαλλ.) supplanter· (ἐπὶ πραγμ.) βάλλω πρόσκομμα, παρεμποδίζω. » Τὴν ὁρμὴν—, « Αβ.

Ὑποσκέλισμα (τὸ). κτύπημα ὑπὸ τὸ σκέλος, ποδίκλωμα, (Γαλλ.) croc-en-jambe· (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη.

Ὑποσκελισμὸς (ὁ), τὸ ὑποσκελίζειν, ἢ δι' ὑποσκελίσεως καταπάλαισις· (μτφορ.) ἐξαπάτησις.

Ὑπο·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Ὑπονοῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ὑποσκευὴ (ἡ). ἡ ὑποκάτωθεν οἰκοδομὴ (κατασκευὴ), τὸ κάτω μέρος οἰκοδομήματος, (Γαλλ.) substruction.

Ὑποσκήνιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μεταξὺ τοῦ προσκηνίου καὶ τῆς ὀρχήστρας τοῦ (ἀρχ.) θεάτρου ἡμικύκλιον, ἢ καθαυτὸ σκηνὴ τῶν ἀρχαίων.

Ὑπο·σκιάζω, Μ. άσω. Σκιάζω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ σκοτεινιάζω. (κυρ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) » Τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, « Ἀθ., ἐπειδὴ ἢ ὅταν ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ (χυδ. νὰ σουρωπόνῃ).

Ὑποσκίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὀλίγον τι σκίασμα (σκοτείνιασμα), ἀρχὴ σκοτεινιάσματος.

Ὑπο·σκιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὑποσκιάζω.

Ὑποσκιόεις, εσσα, εν. Π. ἀντὶ Ὑπόσκιος. (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπὸ σκιόεντι).

Ὑποσκιόωντο, Π. ἀντὶ Ὑπεσκιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὑποσκιάομαι.

Ὑπόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν σκιᾶς, σκεπασμένος ἀπὸ σκιὰν, σύσκιος. » Στόμα—, « Αἰσχλ., τὸ τοῦ ἐστεφανωμένου μὲ κλάδους ἐλαίας κτλ. ἱκέτου.

Ὑπο·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ διὰ μιᾶς ἀπὸ κάτω.

Ὑπόσκληρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκληρός.

Ὑποσκόλιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκολιὸς (λοξὸς, στραβοδίβολος κτλ.).

Ὑποσκότεινος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκοτεινός.

Ὑπο·σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βούζω (ἀντηχῶ) βαθειά.

Ὑπο·σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων παςρεύω (Σφουγγίζω) ἐλαφρά.

Ὕποσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κἄποιαν ὀσμὴν (ᾖ μτφορ. εἴδησιν περί τινος), μυρίζων ὀλίγον.

Ὑπο·σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω μὲ ὀλίγον ἢ κρυφὸν πῦρ, κρυφοκαίω· (μτνμ.) κατατήκω ἐσωτερικῶς (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

Ὑπο·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυππάζω) ὀλίγον.

Ὑποσόλοικος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σόλοικος (ᾖ μτνμ. ἄτοπος ἢ ἄπρακτος).

Ὑπόσομφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σομφὸς (σπογγώδης, ἀραιὸς κτλ.).

Ὑπόσοφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σοφός. »Τέχνη—, « Φλςρ., ἡ ἔχουσα κἄποιαν σχέσιν (ἀναλογίαν) μὲ τὴν φιλοσοφίαν, ὄχι ὅλως διόλου βάναυσος.

Ὑποσπαδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τὴν τρύπαν τοῦ αἰδοίου ὑπεσπασμένην, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ὑποσπαδιὰς [ὑποσπάω], άδος (ἡ). πάθος τι (φυσικὴ διαστροφὴ) τοῦ ἀνδρ. αἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοίου (ὅταν ἡ τρύπα ἦνε τραβηγμένη κάτω).

Ὑποσπαθισμός (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὑποσπαθιστῆρος χειρουργικὴ ἐργασία.

Ὑποσπαθιστὴρ (ὁ). χειρουργ. τι ἐργαλ. διὰ τοῦ ὑπ. χωρίζουν (ἀναγκόνουν ὑποκάτωθεν) τὸ δέρμα τοῦ κρανίου.

Ὑπο-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Σπαράζω (Σπαρταρῶ) ὀλίγον· (ἐπὶ αφυγμοῦ) κτυπῶ ἐλαφρά (ἀδύνατα).

Ὑπο-σπανίζω(-ομαι), Μ. ἴσω (εὔχρ. κυρ. ὁ πθ. πρκ. Ὑπεσπάνισμαι). Ἔχω ἢ Ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι ὀλίγην σπάνιν (ἔλλειψίν) τινος. « Βορᾶς—, « Αἰσχλ. «Τί δ' ἔστι χρείας τῆς δ' ὑπεσπανισμένου;» Σοφ., κατὰ τί εἶν' ἐλλιπὲς τὸ πρᾶγμα; τί ἔλλειψις συνέβη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν;

Ὑπο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι ὑποκάτωθεν ἢ (μσ.) ὑποκάτωθέν μου, ὑφέλκω, ὑφαιρῶ. «Ἐπειδὰν δὲ καθέζηται (ὁ ἱππεύς), ἡρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν καὶ ὑποσπάσηται, ἤν τι δέηται, « Ξεν.

Ὑποσπειρίδιον (τὸ). ἡ βάσις (τὸ ὑποκάτωθεν) τῆς σπείρας (τῆς βίβας).

Ὑπόσπειρος (ὁ, ἡ). περιτυλιγμένος εἰς εἶδος σπείρας (ἕλικος)

Ὑπο-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω κρυφίως.

Ὑπο-σπληνίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν πληγῆς ἢ πόνου σπληνίον (ἔμπλαστρον).

Ὑπόσπληνος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς πάθη τῆς σπληνός, σπληνιάρης.

‡Ὑπο-σπογγίζω, Μ. ἰσω. Σφογγίζω ὀλίγον (ἐλαφρὰ), 'παίρνω ἐπάνω-ἐπάνω μὲ τὸ σφογγάρι.

Ὑπο-σποδίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω ὀλίγον τὸ χρῶμα τῆς σποδοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι σποδοειδής.

Ὑπόσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὑπὸ σπονδάς (μὲ συνθήκην). «Ὑποσπόνδοι ἐξέρχονται, « Πρ. » Ὑποσπόνδους ἀφιέναι τοὺς αἰχμαλώτους, « Πλ. (συχνότ. δὲ) » Ὑποσπόνδους αἰτεῖν (διδόναι, λαμβάνειν, κομίζεσθαι κτλ.) τοὺς νεκρούς, « Ξεν., Θκ. κλπ., συμφωνεῖν ἀνακωχὴν ὅπλων ἄχρις οὗ ταφῶσιν οἱ φονευθέντες εἰς τὴν μάχην (ὁ πρωτεύων τοῦτο ἐθεωρεῖτο νικημένος, διότι ὁ νικητὴς, κρατῶν τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἔθαπτεν ἑπομένως ἢ χωρὶς σπονδῶν τοὺς ἰδικούς του).

Ὑπο-σπουδάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Σπουδάζω (Προθυμοῦμαι, Φιλοτιμοῦμαι) ὀλίγον περί τινος, συνεργῶ κρυφίως πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του.

Ὑπο-σπάζω, Μ. σπάξω. Στάζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χύνομαι (πίπτω) στάλα-στάλα.

Ὑποστάθμη (ἡ), [ὑπό, ἵσταμαι]. ἡ καταβαθισμένη εἰς τὸν πυθμένα τοῦ περιέχοντος ὑγροῦ τι ἀγγείου ὕλη, τὸ καταπάτι· (ἐνίοτε) ὁ ὀβρὸς τοῦ γάλακτος. 2) ἀντὶ Ὑπόβαθρον.

‡Ὑποσταθμὶς, ίδος (ἡ). = Ὑποστάθμη.

Ὑπόστασις, εως (ἡ), τὸ ὑποστάξειν, στάξιμον ὀλίγον κατ' ὀλίγον (ἀπὸ κόμπον-κόμπον).

Ὑπόστασις [ὑφίστημι], εως (ἡ). βάσις, θεμέλιον. 2) = Ὑποστάθμη, κατακάθισμα ὑγροῦ, καταπάτι· νερὸν στεκάμενον, βοῦρκος· χυλὸς, (Ἰταλ.) σάλτσα πηχτή. « Κοιλίας —, « Ἰατρ., περίττωμα, = Ὑποχώρημα. 3) (μτφρ. καὶ τρπ.) ἡ βάσις (τὸ ἀντικείμενον, ἡ ὕλη) τοῦ λόγου (τῆς πραγματείας κτλ.), (παρβλ.) Ὑπόθεσις. 4) (φιλοσοφ.) ἡ καθ' αὐτὸ ὕπαρξις, ἡ ὀντότης τοῦ ὑφεστῶτος πραγματικῶς (καὶ ὄχι κατ' ἰδέαν ἢ κατὰ φαντασίαν), τὸ εἶναι τοῦ καθ' ἕκαστον ἀτόμου (εἰδικῶς)· (θλγ.) πρόσωπον. « Τῶν ἐν τῷ ἀέρι φαινομένων, τὰ μὲν κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, « Ἀρχ. 5) φρόνημα σταθερόν, ἀπόφασις γενναία (σεβαστή), πεποίθησις, εὐτολμία, (παρβλ.) Παράστασις. « Ψυχῆς—, « Διόδ. 6) σκοπὸς, πρόθεσις, ἐπιχείρησις. « Κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν, « Διόδ. 7) (Γρφ.) ὑπάρχοντα, περιουσία, (ὅθ. κοιν.) Ὑποστατικά. « Λύτους καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν, καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν,« Δευτερον. (ΙΔ', 6).

Ὑποστάτης, ου (ὁ). ξύλον διχαλωτὸν τὸ ὁπ. βάλλεται ὡς ὑποστήριγμα· (ἐν γέν.) Ὑποβάθρον. 2) (ἐκκλησ.) ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός.

Ὑποστατικὸς, ἡ, όν. Καρτερικὸς, φερέπονος· εὐτολμος· (μὲ γεν.) ἀντέχων ἢ ἐκθέτων ἑαυτὸν γενναίως εἰς. « Δεινῶν —,« Πλ6. 2) (θλγ.) ὁ καθ' ὑπόστασιν ἢ 3) δημιουργικός;).

Ὑποστατικῶς, ἐπίρ. Καρτερικῶς, εὐτόλμως, μὲ στερεὰν ἀπόφασιν. 2) (θλγ.) καθ' ὑπόστασιν ἢ· 3) δημιουργικῶς.

†Ὑποστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑποστάτης, δημιουργός.

Ὑπόστατος (ἡ), τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ ὑπαστῇ (νὰ ὑποφέρῃ). 2) (σπν.) βαλμένος ὑποκάτωθεν, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ὑπόστατον (τὸ), = Ὑπόβαθρον, ὑποστήριγμα.

‡Ὑποστάτρια (ἡ), Ἐπγρφ., δευτερεύουσα (ὑποδεεστέρας τάξεως) ἱέρεια, ὑπηρέτις ναοῦ.

Ὑπο-σταχύω καὶ Ὑπο-σταχύομαι (χωρὶς Μ.), Π. αὐξάνω (πολλαπλασιάζομαι) ὡς ἂν τὸ γέννημα εἰς τὸ στάχυ, γεννοβολῶ, πληθαίνω.

Ὑποσταχύρτο, Π. ἀντὶ Ὑποσταχύοιτο, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὑποσταχύομαι.

Ὑποστέγασμα (τὸ). σκέπασμα τὸ ὁπ. ἁπλόνεται ὑποκάτωθεν, ὑποστρωμα.

Ὑπόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ στέγην ἢ ὑπὸ τὴν στέγην (ἐντὸς τοῦ οἴκου) εὑρισκόμενος· (ἐν γέν.) κρυμμένος, σκεπασμένος.

Ὑπο-στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω ὑποκάτω, Ὑποκρύπτω.

Ὑπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Τραβῶ κάτω, χαμηλόνω, καταβάζω. (κυρ.) «Τὰ ἱστία —, « (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Ἐπλέομεν μηδὲν ὑποστείλαντες (ἢ μσ. ὑποστειλάμενοι),« Πλδ., (ὅθ. 2) (συνεκχ.) σμικρύνω, ἐλαττόνω· (καὶ ἐλλ.) ἐλαττοῦμαι. «Ἐν μέν, ἡγούμενον (ἔμβολον), τὰ δ' ὑποστέλλοντα, « Ἀθ, μικρότερα. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) μαζεύομαι (ζαρώνω) ἀπὸ φόβον, ταπεινοῦμαι, συμμαζώνομαι, ὑποχωρῶ, περιορίζομαι· (συχνότ.) Συστέλλομαι· φοβοῦμαι· (μὲ γεν.) φυλάττομαι, προσέχω, ἀποφεύγω. «Ὑπεστείλεν (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὴν δύναμιν) τοῖς ὀχυροτάτοις, « Πλ., ἐκλείσθη εἰς (καὶ μσ.) « Μηδὲν ὑποστειλάμενος, « Ἰσκρ. (καὶ γεν.) «Ὀπώρης οἰνώδεος ὑποστέλλεσθαι. « Ἀρετ. (ἢ ἀπολ.) «Ὑπεστέλλοντο ἢ ἐμετρίαζον,« Δ. Κάσσ.

Ὑπο-στενάζω, Μ. άσω. Στενάζω ὀλίγον ἢ κρυφίως, κρυφαναστενάζω· (Π. μὲ αἰτ.) ὑποφέρω στενάζων, στενάζω ὑπό.

Ὑπο-στεναχίζω, Μ. ἰσω, Π. ἀντὶ Ὑποστενάζω, κρυφαναστενάζω.

Ὑπόστενος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στενὸς, στενούτσικος.

Ὑπο-στένω (χωρὶς Μ.), = Ὑποστενάζω· (μὲ αἰτ.) στενάζω διά.

†Ὑποστερέω-ῶ καὶ Ὑποστερίσκω, Μ. στερήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Στερῶ τινα κρυφίως (Ἀφαιρῶ τι) ἀπό τινος.

Ὑπο-στερνίζω, Μ. ἰσω. Βάλλω τι ὑπὸ τὸ στῆθός τινος ἢ (μσ.) ὑπὸ τὸ ζῆθός μου.

Ὑπόστερνος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ στέρνον (ζῆθος) εὑρισκόμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑπόστερνον (τὸ),« Παύχ., τὸ ὑπὸ τὸ στῆθος μέρος τοῦ σώματος.

Ὑποστήλωμα (τὸ). στήλη χρησιμεύουσα ὡς ὑποστήριγμα.

Ὑπόστημα (τὸ), = Ὑποστήριγμα. 2) = Ὑποστάθμη, καταπάτι. 3) = Ὑπόστασις, Ὕπαρξις, ἢ 4) θάρσος, εὐτολμία, (ἄλλ.) Παράστημα. 5) (Γρφ.) σῶμα στρατ., σύγημα, ἢ· θέσις φρατ. (Γαλλ.) poste, ἢ· τὸ μέρος ὅπου ἵστανται ἡ φρουρά, (Γαλλ.) corps de garde.

Ὑποστήριγμα (τὸ)· πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑποστήριξιν, Ὑποστύλωμα.

Ὑπο-στηρίζω, Μ. ἴξω. Στηρίζω (Στυλόνω) τι ὑποκάτωθεν, ἀσφαλίζω δι' ὑποστηρίγματος.

Ὑποστιγμὴ (ἡ). (Γρμτ.) τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. χωρίζονται τὰ κῶλα μιᾶς περιόδου, (ἄλλ.) μέση στιγμὴ ἡ, κόμμα, (παρβλ.) Ὑποδιαστολὴ, [ἐκ τοῦ

Ὑπο-στίζω, Μ. στίξω. Ποικίλλω τι ὀλίγον (τῇδε κακεῖσε) μὲ στίγματα. 2) (Γρμτ.) χωρίζω δι' ὑποστιγμῆς τὰ διάφορα κῶλα μιᾶς περιόδου, ὑποδιαιρῶ διὰ τῆς στίξεως τὴν φράσιν.

Ὑποστικτέον, θετ. τοῦ Ὑποστίζω.

Ὑπο-στιλβω, Μ. στίλβω. Λάμπω (Γαλίζω) ὀλίγον ἢ ἀπὸ κάτω.

Ὑποστολὴ (ἡ), τὸ ὑποστέλλειν ἢ ὑποστέλλεσθαι, τράβηγμα κάτω, χαμήλωμα· (μτνμ.) ζάρωμα ἀπὸ φόβον, ὑποχώρησις, = Συστολὴ· (ἰατρ.) ἡ βαθμηδὸν ἐλάττωσις τῆς τροφῆς.

Ὑπο-στολίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὑποστέλλω, μαζόνω, καταιβάζω. « Λαῖφος—,« Ἀρχίλ.

Ὑποστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ στόμα ἢ τὸ ζῶμιον. ‖. (οὐσ.) «Ὑποστόμιον (τὸ),« Γεωπον., τὸ ἀμέσως ὑπὸ (μετὰ) τὸ στόμιον τοῦ ἀγγείου μέρος. (πλθ.) « Ὑποστόμια (τὰ), « τὰ ὑπὸ τὸ στόμιον τοῦ χαλινοῦ σιδήρια, (ἄλλ.) Ὑποχαλινίδια.

Ὑπο-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὑποστεναχίζω.

Ὑποστορεῖτε. Ε'. πλθ. πρσ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑποστορέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποστορέσω, μελλ. τοῦ

Ὑπο·στορέννυμι, καὶ Ὑπο·στόρνυμι, Μ. ὑποστορέσω. Στρώνω (Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) στρώνω (ἑτοιμάζω) τὸ στρῶμά τινος, τοῦ στρώνω νὰ κοιμηθῇ· (συνκδχ. καὶ κατ' εὐφ.) » Ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί, « Εὐρ., ἵνα μὴ ὑπανδρευθῶ μὲ κἀνένα.

Ὑπο·στρατεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὑπό τινα, ἐκστρατεύω ὑπὸ τὰς διαταγάς του.

Ὑπο·στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ [μὲ δοτ.] ὑπ' ἄλλον ἀνώτερον στρατηγὸν ὡς)-

Ὑποστράτηγος (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) lieutenant-général.

Ὑποστρατοφύλαξ, ακος (ὁ), = Ὑποστράτηγος.

Ὑπο·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) ὀπίσω, ἐπιστρέφω· (τρπ.) ἀλλάζω γνώμην. » Ὁ δ' ὑπέστρεφεν ἵππους, « Ἰλ. Ε. (καὶ ἐλλ.) » Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται, « Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. προσδιορ.) » Τοὔμπαλιν ὑποστρέψαντες, « Ξεν. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, « Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) » Οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι ὀίω ἐς μέγαρον, « Ὀδ. Σ. (καὶ τρπ.) » Κἀθ', ὑποστρέψας, λέληψαι μεταβαλὼν ἄλλας γραφὰς, « Εὐρ.

Ὑποστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στρογγυλός.

Ὑποστροφὴ (ἡ), τὸ ὑποστρέφειν, γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή· ὀπισθοδρόμησις (στρατ.), ὑπαναχώρησις· (ἰατρ.) = Ὑποτροπή, ξανακύλημα.

Ὑπόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποστρέψας (ἐπανελθὼν) ἢ ὑποστρέφων.

Ὑποστροφώδης, εος (ὁ, ἡ). (Ἰατρ.) ὁ προξενῶν ὑποστροφήν (ξανακύλημα).

Ὑπόστρυφνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στρυφνός (κυρ. καὶ μτνμ.).

Ὑπόστρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται (ἁπλόνεται ὡς στρῶμα) ὑποκάτωθεν.

Ὑποστρώμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν στρωμνὴν (εἰς τὸ κρεββάτι) κατακείμενος, ἄῤῥωστος εἰς τὸ στρῶμα.

Ὑπο·στρώννυμι, Μ. στρώσω, = Ὑποστορέννυμι.

Ὑπόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθέν του (στηριζόμενος εἰς) στύλους. ||. (οὐσ.) Ὑπόστυλον (τὸ), στοὰ, περίστυλον.

Ὑπο·στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω διὰ στύλων.

Ὑποστύλωμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν βαλμένον στύλωμα.

Ὑπόστυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στυφὸς, στυφοστικός.

Ὑπο·στύφω, Μ. στύψω. Στύφω (καὶ ἐλλ. Στυφίζω) ὀλίγον, εἶμαι ὑπόστυφος. 2) = Προστύφω.

Ὑπο·συγ·χέω (-συγ·χύνω), Μ. χεύσω. Συγχέω (καὶ μτφορ. Συγχύζω) ὀλίγον.

Ὑποσυγχύτως, ἐπίρ. Ὀλίγον τι συγκεχυμένως.

Ὑπο·συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠσίρνω (Σφετερίζομαι) κρυφίως, Ὑφαιροῦμαι.

‡Ὑποσυμβολὸς (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ συμβολικὸς (εἰκονικὸς, ἀλληγορικὸς), (εἰς τὸν Πλ. ἀνγν. διῃρημ. Ὑπὸ σύμβολα).

Ὑποσύνθημα (τὸ). τὸ προϋπάρχον ἢ δεύτερον σύνθημα, (παρβλ. Παρασύνθημα).

Ὑπο·συρίζω (-συρίττω), Μ. συρίξω ἢ συρίσω. Σφυρίζω σιγανὰ ἢ μὲ τρόπον.

Ὑπο·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω κρυφίως ἢ πρὸς τὰ κάτω· καθαρίζω τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ· (μτφορ.) ἑλκύω μὲ τρόπον (ἀπατηλὸν), δελεάζω· (ἐνίοτε) κάμνω νὰ ἐκπέσῃ τι, σμικρύνω, ἐλαττόνω· (ἐνίοτε) πραγματεύομαί τι ἐπιπολαίως, ἐκθέτω ἐν συνόψει.

Ὑπόσυχνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ συχνός.

Ὑποσφάγιον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ ὅπου σφάζεται τὸ ζῶον, (ἴδε Σφαγὴ 2).

Ὑπόσφαγμα (τὸ). τὸ αἷμα τοῦ σφαζομένου ζώου μὲ τὸ ὀπ. κατεσκεύαζαν εἶδός τι σάλτσας ἢ καρυκεύματος. 2) τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς. 3) (ἰατρ.) αἷμα χυθὲν ἐξ αἰτίας κτυπήματος ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, Αἱμάλωψ, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω χόνων τὸ μαχαῖρι ὑπὸ τὸν λαιμόν.

Ὑποσφὰξ, άγος (ἡ), Π. σχισμάδα βράχου, ἄντρον, κοίλωμα, (παρβλ.) Διασφάξ.

Ὑπο·σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποσφάζω.

Ὑπο·σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ὀλίγον· δένω σφικτὰ ὑποκάτωθεν.

Ὑπο·σφραγίζω (-ομαι), Μ. ίσω, -ομαι. Σφραγίζω (Βάλλω τὴν σφραγῖδά μου) ὑποκάτωθεν.

Ὑποσφραγὶς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος ὅπου κλείεται διὰ τοῦ περιστρόφου τὸ κυνηγ. δίκτυον, (μτνμ.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ ἀφεδρῶνος (;).

Ὑπ·οσφραίνομαι, Μ. οσφρανθήσομαι. Ὀσφραίνομαι ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ μυρίζωμαι.

†Ὑπο·σφυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξαναβουλεύω μὲ τὴν γεωργ. σφῦραν τὸ χωράφι ἀφ' οὗ τὸ σπείρω (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος), (Ατν.) imporcare.

Ὑπο·σχάζω, Μ. σχάσω, = Ὑποσκελίζω.

Ὑπο·σχέθω (παρτ. ἢ ἀόρ. β'. Ὑπέσχεθον), Π. ἀντὶ Ὑπέχω.

Ὑπόσχεο, Π. ἀντὶ Ὑπόσχου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρστ. καὶ

Ὑποσχέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπισχνέομαι.

Ὑποσχεσίη (ἡ), Π. Ἰων. καὶ

Ὑποσχέσιον (τὸ), Π. ἀντὶ-

Ὑπόσχεσις, εως (ἡ). ἡ τοῦ ὑπισχνουμένου ὑποχρέωσις, ἐπαγγελία, τάξιμον. » Τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέστης, « Ὀδ. Κ.

Ὑποσχετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑπόσχεσιν· ὁ εὐκόλως ὑπισχνούμενος.

Ὑπο·σχηματίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ.) Μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι, κάμνω τὸ σχῆμά τινος.

Ὑπο·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως, χαράζω.

Ὑπόσχισμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν ἢ ἐντός τινος ἢ ἐπιπόλαιον σχίσιμον, 2) (Γλσ.) εἶδ. ὑποδήματος (ἀνδρ.).

Ὑποσχόμενος, η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπισχνέομαι.

Ὑποσχὼν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. του Ὑπεχω.

Ὑπο·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω (Διασώζω) ὁπωσοῦν ἢ μὲ τρόπον.

Ὑπο·σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεοποιῶ τρόπον τινὰ ἢ βαθμηδὸν τὸ σῶμα.

Ὑπο·σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὑποσωφρονιστὴς, οῦ (ὁ). ὑποεπιστάτης γυμνασίου, δευτερεύων (συνεργὸς) τοῦ σωφρονιστοῦ.

Ὑποταγὴ (ἡ), τὸ ὑποτάττεσθαι, ὑπακοή, (Γαλλ.) subordination (Γρμτ.) ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις (;).

†Ὑποταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, ὑποκείμενος.

Ὑποταίνιος (ὁ, ἡ). (χώρα) σχηματίζουσα εἶδός τι ταινίας (γλώσσης ἢ προχώματος).

Ὑποτακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποτάσσειν ἢ ὑποτάσσεσθαι. 2) (Γρμτ.) ὁ ὑπαγόμενος εἰς ἄλλην λέξιν. » Ὑποτακτικὴ (ἔγκλισις), « τεταγμένη ὑπὸ τοὺς ὑποθετικοὺς ἢ ἀποτελεσματικοὺς συνδέσμους. » Ἄρθρον ὑποτακτικὸν, « τὸ ἀναφορικόν.

Ὑποταμνὸν (τὸ), Π. βότανον τὸ ὀπ. ἐχρησίμευεν εἰς μαγικὰς κατασκευὰς, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·τάμνω, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὑποτέμνω.

Ὑπο·ταυύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ὑποτείνω.

Ὑπόταξις, εως (ἡ), τὸ ὑποτάσσειν ἢ ὑποτάσσεσθαι.

Ὑπο·ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω) ὀλίγον, ἐμποιῶ μικράν τινα ἀνησυχίαν.

Ὑπο·ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι (τρομάζω) ὀλίγον.

Ὑποταρτάριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν Τάρταρον, ὑποχθόνιος.

Ὑπότασις, εως (ἡ), τὸ ὑποτείνειν ἢ ὑποτείνεσθαι, τέντωμα (ξάπλωμα) ὑποκάτωθεν. (συνκδχ.) » Πεδίων ὑποτάσεις, « Εὐρ., πεδιάδες ἐκτεινόμεναι ὑπό.

Ὑπο·τάσσω (τάττω), Μ. τάξω. Τάττω (Βάλλω) τι ὑποκάτωθεν (ἢ μτνμ. εἰς τὸν ἀριθμόν) τινος (Πλβ. ΙΖ', ιέ, 4)· (μτφορ.) κάμνω ὑπήκοον (ὑπεξούσιόν) τινος, καθυποτάσσω (» Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, « Γρφ.). ||. (πθ.) ὑπάγομαι, ὑπόκειμαι. » Οἱ ὑποτεταγμένοι, « Αξ., οἱ ὑπήκοοι. 2) (παρὰ γρμτ.) ἀπαιτῶ (συντάττομαι μὲ) ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν. » Τὸ Ἐὰν ὑποτάσσει, « Σχλ. Θκρ. Ε', 21.

Ὑποταύριον (τὸ), [ὑπὸ, ταῦρος]. τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, (ἄλλ.) Περίνεον.

Ὑπο·ταφρεύω, Μ. εύσω. Ἀνοίγω ὑποκάτωθεν τάφρον (ὑπόνομον), ὑποσκάπτω.

Ὑπο·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι [ἢ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐκτείνομαι ὑποκάτωθέν τινος. » Ἡ ὑποτείνουσα (πλευρὰ) τὴν ὀρθὴν γωνίαν, « Μθμτκ., ἢ ἀντικρύζουσα εἰς αὐτήν. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) προτείνω· ὑπόσχομαι, (μὲ αἰτ.) » Οὐ θωπεύων, οὐδ' ὑποτείνων μισθοὺς, « Ἀρςφ. (ἢ ἀπαρ.) » Ὑποτείνοντος αὐτοῦ, βασιλέα φίλον ποιήσειν, « Θκ. (καὶ δοτ.) » Ὥσπερ οὖν καὶ ταῖς ἐλπίσιν ὑπέτεινον, « Χρσ. (καὶ μσ.) » Ἐρώτησιν ὑποτείνασθαι, « Πλάτ., προβάλλειν. 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμποιῶ, διεγείρω. » Ὀδύνας (» Ἐλπίδας)—, « Σοφ., Δμ. 4) (μσ.) προσβάλλω ἢ εἰσχωρῶ ἀνεπαισθήτως. » Ὑποτείνεται δὲ κοτε ᾗ τὴν διάνοιαν ἡ νοῦσος, « Ἀρετ., (παρβλ. Ὑπέρχομαι).

Ὑπο-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Ὀχυρόνω μὲ) τεῖχος ὑποκάτωθεν ἢ ἐντεῦθεν (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους, (ἴδε Θκ. ς', 99).

Ὑποτείχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κτίσιμον τείχους ὑποκάτωθεν (λόφου, ἀκροπόλεως κτλ.) ἢ ἐναντίον (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους. 2) = τῷ

Ὑποτείχισμα (τὸ). τεῖχος κτισμένον ὑποκάτωθεν (λόφου, ἀκροπόλεως κτλ.) ἢ ἐναντίον (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους.

Ὑποτειχισμός (ὁ), = Ὑποτείχισις.

Ὑπο-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Τρόπον τινὰ τεκμαίρομαι, ὑπονοῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ὑπο-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. (μὲ αἰτ.) Πληρόνω φόρον κτλ. ὡς-

Ὑποτελής, έος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς (ὑποχρεωμένος νὰ πληρόνῃ) τέλος (φόρον). » Μισθοῦ—, « Ακ., = Ὑπόμισθος. ||. » Τὸ ὑποτελές, « Λξ., ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὑποτελοῦς· (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑποτελεῖς· (Φλσφ.) = τῷ

Ὑποτελίς, ίδος (ἡ). (κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ σύστημά τινων φιλοσόφων) ἡ δύναμις τὴν ὁπ. ἔλαβεν ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τέλους (τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ).

Ὑπο-τέλλομαι, Μ. τελοῦμαι, Π. γίνομαι (ἀποτελοῦμαι) ὑποκάτωθεν. » Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων, « Ἀπλλν., ἐγίνετο ὑπὸ τῶν.

Ὑπο-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω μὲ τρόπον (πλαγίως). » Ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς τοῖς ἀγροίκοισι πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ, « Ἀρςφ. (συνήθ. δὲ) » Ὑποτέμνω (καὶ μσ. Ὑποτέμνομαι) τὰς ὁδοὺς τινος (ἢ) τοῖς ὁδοῖς τινά, « Ἀρςφ., Δίλ., κόπτω τὸν δρόμον τινός, τὸν προλαμβάνω (ἐβγαίνω ἐμπρός του) παίρνων τὸν συντομώτερον δρόμον. » Ἐπιπεσέειν αὐτοῖσι ὑποταμομένους τὸ ἀπὸ τῶν νηῶν, « Ἡρ. » Ἀποπορευόμενον δὲ αὐτὸν ἀπετέμνοντο οἱ Μ. ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ, « Ξεν. » Κατιδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον, ἐδίωκεν, ὑποτεμνόμενος τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ, « αὐτ. (ᾗ ἀπολ.) » Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς οἱ λεηλατοῦντες, ἔφευγον. Οἱ δὲ ὑπετέμνοντο, καὶ οὓς μὲν κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον· ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, κατόπιν τούτους ἐδίωκον, « αὐτ. (ᾗ μτνμ.) » Τὰς ἐλπίδας (» Τὰς ὠφελείας, » Τὴν θρασύτητα, » Τοὺς χρόνους) τινος ὑποτέμνεσθαι, « Ξεν., Πλ., Χρσ., Αἰσχ., ματαιόνω· ἐμποδίζω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τὴν ἀκόντισιν δρόμῳ ὑπετέμοντο, « Δ. Κάσσ., ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπρόλαβαν εἰς τρόπον ὥστε ἡ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ῥίψουν τὰ ἀκόντιά των ἢ τὰ ῥιπτόμενα ἐπερνοῦσαν ἐπάνωθέν των χωρὶς νὰ τοὺς βλάπτουν.

Ὑποτέταρτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ὅλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου ὀλιγώτερος, (ἀντιθ. τοῦ Ἐπιτέταρτος).

Ὑποτέτληκα, ἴδε Ὑποτλάω.

Ὑποτετράγωνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν τετράγωνος.

Ὑπο-τετραίνω, = Ὑποτιτραίνω.

Ὑπότεφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τεφρὸς (στακτερὸς) τὸ χρῶμα, κλίνων πρὸς τὸ ςακτερόν.

Ὑπο-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βοηθῶ (Προλαμβάνω) μὲ τὴν τέχνην μου.

Ὑπο-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ κρυφίως, παραμονεύω.

Ὑπο-τίθημι, Μ. υποθήσω (ἀόρ. Ὑπέθηκα καὶ μσ. Ὑπεθέμην καὶ πθ. Ὑπετέθην κτλ.). Θέτω (Βάλλω) τι ὑποκάτω ἢ (μὲ δοτ. ἐκ. δ'.) ὑποκάτωθέν τινος. » Ὑποθεὶς τῇ μασχάλῃ τὰ τόξα, « Πλ. (ᾗ μτνμ.) » Ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ, « Δμ., ἔχοντες προηγουμένως κατὰ νοῦν, (ὅθεν 2) βάλλω ὡς βάσιν (ὡς θεμέλιον καὶ [μσ. μτφορ.] ὡς σκοπὸν, ὑπόθεσιν τοῦ λόγου μου). » Πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον περὶ τῆς τελευτῆς ὀντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον, « Δμ. » Νόμον φύσεως ὑποθεμένης, « Ἀλέξ. Ἀφρ. » Ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις παραδόξους, « Πλάτ. (καὶ ἀπαρ.) » Ὑποθέμενος ἐρεῖν, « Ἰσκρ. (ἢ μτχ.) » Ὑπεθέμην οὐχ ὡς διαλεξόμενος, « αὐτ., (ὅθεν 3) (ἐν γέν.) ὑποθέτω τι (ὡς βέβαιον ἢ ἐνδεχόμενον), ἐκλαμβάνω ὡς διδόμενον. » Ἂν πλείους ὑποθῶσιν, « Ἀρςτ. (καὶ ἀπαρ.) » Εἰ ὑποθοῖτό τις ἀληθὲς εἶναι τὸ λεγόμενον, « Πλ. » Ὅτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα..., « Ἀρςτ. 4) βάλλω ὑπ' ὄψιν, προτείνω· εμπνέω, (Γαλλ.) suggérer. » Τὴν ἐλπίδα ἣν ὑπετίθει αὐτῷ, « Θκ. » Ἐλπίδας αὐτοῖς ὑποθεὶς, ὡς κτλ., « Ξεν. (καὶ μσ.) » Ὑποθέμενος (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ὑπερθέμενος) τοῖσι ὀνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον, « Ἡρ. 5) (μσ.) ὑποβάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος τὸ πρακτέον, συμβουλεύω. » Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει, « Ἰλ. Θ. » Ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον, « Ὀδ. Δ. » Ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, « Πλάτ. » Σωτηρίην ὑμῖν ὑποθήσομαι, ἣν περ βούλεσθε πείθεσθαι, « Ἡρ. » Οὐδ' ἂν, συμβουλευομένου αὐτοῦ, τὰ ἄριστα οἱ δοκέοντα εἶναι ὑποθέοιτο, « αὐτ. » Τὰ ἂν αὐτὴ ὑπόθῆται, ταῦτα ποιέειν, « αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευ, « Ὀδ. Ο. 6) βάλλω (καὶ μσ. λαμβάνω) εἰς ὑποθήκην, ἐνεχυριάζω. » Τὴν οὐσίαν ὑπέθηκεν, « Ἰσκρ. » Ὑπέθεσαν αὐτῷ τὰς δημοσίας προσόδους, « Αἰσχ. » Ἐκπώματα ἔχεις ἀργυρᾶ, ὑπόθου ταῦτα τῇ χρείᾳ, « Πλ. » Ἐκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι, ὑπεθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεὼς, « Δμ., λαμβάνων εἰς ὑποθήκην. » Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσμασι τῶν ὑποτιθεμένων ἐστίν, « αὐτ. (ἴδε καὶ τὸ ἁπλοῦν).

Ὑποτίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ) ἕνα-ἕνα.

Ὑπο-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτιμῶ ὀλιγώτερον, ἐκπίπτω (καταιβάζω) ἀπὸ τὴν πρώτην τιμήν. ||. (ἰδιαιτ. μσ.) ἐκτιμῶ μόνος μου τὴν περιουσίαν μου (ὀλιγώτερον παρ' ὅ,τι ἐκτιμήθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου) καὶ ζητῶ ἐπμ. νὰ ἐλαττωθῇ ᾗ τὸ δόσιμόν μου· (Νμ.) προσδιορίζω μετριωτέραν κατ' ἐμαυτοῦ ποινὴν παρὰ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ προτεινομένην ὑπὸ τοῦ κατηγόρου μου. » Ἀργυρίου—, « Λξ., καθυποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς πρόστιμον (ἀντὶ θανατικῆς ποινῆς). » Ἐπεὶ δὲ ἡ δίκη κατεψηφίσθη, κελευόμενος ὑποτιμήσασθαι, οὔτε αὐτὸς ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν· ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν, « Ξεν., (παρβλ. Ἀντιτιμάομαι). 2) (μτνμ.) προφασίζομαι. » Πενίαν (» Τὴν ἀνάγκην)—, « Ἰάμβλ., Ἀπλλδ.

Ὑποτίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐλάττωσις (καταβιβασμός) τῆς τιμῆς, μετριωτέρα ἐκτίμησις· (Νμ.) ἐπιβολὴ ἐλαφροτέρας ποινῆς προσδιοριζομένης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὑποδίκου· (μτνμ.) πρόφασις. » Πολλὴν ὑποτίμησιν τοῖς πονηροῖς ἔδωκαν, « Ἰώσ.

Ὑποτιμητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποτιμῶν (ἐκτιμῶν ὀλιγώτερον, καταβιβάζων ἀπὸ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν). 2) (εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ δευτερεύων τοῦ Τιμητοῦ, (Λτν.) subcensor.

Ὑποτίτθιος καὶ Ὑπότιτθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμην ὑπὸ τὸν τιτθὸν, θηλάζων, βυζανιάρικος.

Ὑπο-τιτραίνω (-τιτράω-ῶ), Μ. ὑπο-τρήσω (ἀόρ. Ὑπετέτρηνα). Τρυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον τι.

(Ὑπο-τλάω-ῶ), Μ. τλήσομαι (ἀόρ. Ὑπέτλην, πρκ. [εὐχρ. ἀντὶ ἑνς.] Ὑποτέτληκα). Ὑποφέρω, ὑπομένω.

Ὑπο-τμήγω (τμήσσω), Μ. τμήξω (ἀόρ. Ὑπέτμαγον), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποτέμνω.

Ὑπ-οτοβέω (-οττοβέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. βούζω βαθειά· κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον.

Ὑποτομεὺς [ὑποτέμνω], έως (ὁ), ἐργαλ. κοπτερὸν, μαχαῖρι, κλαδευτῆρι.

Ὑποτομὴ (ἡ), τὸ ὑποτέμνειν, κόψιμον μὲ τρόπον (πλαγίως) ἢ ἀπὸ κάτω· (μτνμ.) ἀφαίρεσις, στέρησις.

Ὑπο-τονθορύζω, Μ. ύσω. Μουρμουρύζω σιγανᾶ, κρυφομουρμουρύζω.

Ὑπο-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω.

† Ὑπο-τοπάζω, Μ. άσω, = Ὑποτοπέω, (ὅθ.

Ὑποτοπασμός (ὁ). ὑπόνοια, εἰκασία, ὑποψία.

† Ὑποτοπεύω, Μ. εύσω, Γρμτ. ἀντὶ-

Ὑπο-τοπέω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηςότ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ὑποτοπήθην κτλ.), = Ὑπονοῶ, εἰκάζω· ὑποπτεύω. » Οὐδὲν ὑποτοπηθέντα, τῶν ἐκεῖνος ἐφρόνεε, « Ἡρ.

; Ὑπότοπος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ὕποπτος.

Ὑπο-τορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Τορεύω (Πλουμίζω) τι ὑποκάτωθεν μὲ τὴν γλυφίδα.

Ὑπο-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δράματος (εἰς τὴν τραγῳδίαν). 2) (εἰς τὸν Ακ. διορθ. Ὑποδραματουργέω).

Ὑπο-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω ὀλίγον, εἶμαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπότραυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραυλὸς (τσηδός).
Ὑποτραχήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν τράχηλον κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑποτραχήλιον, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ σώματος· (μτνμ.) τὸ ὑπὸ τὸ κιονόκρανον μέρος τῆς κολώνας, (Γαλλ.) la frise ou le gorgerin.
Ὑπο-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὀλίγον· (μτνμ. ἐπὶ φωνῆς) προσθάλλω μὲ τραχύν τινα τρόπον τὴν ἀκοήν, προξενῶ ἀηδὲς αἴσθημα.
Ὑπότραχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραχὺς (σκληρός, θυμώδης, ἄπρακτος κτλ.).
Ὑπο-τρώω, Π. ἀντὶ Ὑποτρεῖω.
Ὑπο-τρέμω (χωρὶς Μ.). Τρέμω ὀλίγον, τρέμουν τὰ πόδια μου (ἀπὸ φόβον).
Ὑπο-τρέπομαι, Μ. τραπήσομαι (ἀόρ. Ὑπετράπην ἢ Ὑπεστράπομην). Γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω· ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι.
Ὑπο-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω κρυφίως· (μτνμ.) ὑποθάλπω.
Ὑπο-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέδραμον κτλ.). Τρέχω (Τρέχων περνῶ ἢ χώνομαι) ὑποκάτωθεν. »Ἦτοι ὁ μὲν δόρυ ἀνέσχετο, σὺν ἄμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη,« Ἰλ. Φ. (ἢ δοτ. τῆς προθ.) »Ὥσπερ πλατάνῳ χειμαζομένους ὑποτρέχειν,« Πλ. (ἢ αἰτ.) »Ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει (ἐν ταῖς ἐκλείψεσι),« Πλ. » Πηγαὶ σήραγγας ὑποτρέχουσαι,« Γργ. »Ὑποτρέχει τὸ αἷμα ῥᾳδίως εἰ ἄψαιο,« Γαλ. 2) τρέχω κατά τινος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τοῦ κόψω τὸν δρόμον καὶ νὰ τὸν συλλάβω. »Ἡ κακοῦργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν, ἢ ἄλλο τι, ὅσα ἰσχύος τε καὶ τάχους ἔργα ἐστί,« Ξεν., (πορβλ. Ὑποτέμνω). 3) (μτνμ.) εἰσχωρῶ κρυφίως, ὑπεισέρχομαι. »Ἔλεος αὐτὸν ὑποτρέχει,« Πλβ., κινεῖται κατ' ὀλίγον πρὸς συμπάθειαν. »Εἴ τι ὑπέδραμέ σου τὴν διάνοιαν,« Βασ., ἂν σοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν κἀνένας λογισμός. (καὶ ἑλλ.) »Ἂν δ' ὑποτρέχῃ,« Ἐπκτ., ἂν σοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν. (καὶ ἀπλ.) » Οὐχ ὑπέδραμε,« Στρβ., δὲν μοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν. 4) προσπαθῶ νὰ ἐλκύσω (νὰ εἰσχωρήσω εἰς) τὴν εὔνοιάν τινος, κολακεύω. »Θωπείαις ὑποδραμὼν ὑμᾶς, ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας,« Πλάτ. » Τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει,« Αἰσχ. 5) διέρχομαί (δι.ηγοῦμαι) τι ἐπιτροχάδην (ἐν παρόδῳ). » Ὑποδραμὼν ὑποδείξω,« Δσκρ. 6) Π. κεῖμαι (ἐκτείνομαι) ὑπὸ τοὺς πρόποδας ὄρους. »Αὐτὰρ ὕπερθεν πέτρη ἐπικρέμαται, κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα,« Ὅμ. Ἰλ.
Ὑπο-τρέω-ῶ, Μ. τρέσω. Φοβοῦμαι ὀλίγον· φοβούμενος ὑποχωρῶ (ὀπισθοδρομῶ). » Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν,« Ἰλ. Ρ.
Ὑπότρητος (ὁ, ἡ), [ὑποτιτραίνω]. τρυπημένος ἀπὸ κάτω. » Αὐλός—,« Ἀθ.
Ὑπο-τρηχύνω, Π. ἰων. ἀντὶ Ὑποτραχύνω.
Ὑπότρηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ἰων. ἀντὶ Ὑπότραχυς.
Ὑποτριβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρίβω, τρίψιμον (φάγωμα) ἀπὸ κάτω. » Ἵπποι χωλεύοντες ἐξ ὑποτριβῆς,« Ἀππ., (ἴδε τὸ ἐπμ.).
Ὑπο-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ὀλίγον ἢ ἀπὸ κάτω. » Τριβέσθαι τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς,« Διόδ., ἐτρίβοντο (ἐτρώγοντο) τὰ νύγια των διότι δὲν εἶχον πέταλα (ἦσαν ἀκαλίγωτοι).
Ὑπο-τρίζω, Μ. τρίξω. Τρίζω ὀλίγον, (συγχ. τῷ Ὑποτρύζω).
Ὑπότριμμα (τὸ), [ὑποτρίβω], εἶδος καρυκεύματος ἢ σάλτσας πολλὰ ὁρμῶ, (ὀθ.) »Ὑπότριμμα βλέπειν,« Ἀρχφ., ἀντὶ Ὁρμῶ ἐνορᾶν, ἀγριοκυττάζειν.
Ὑποτριμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπότριμμα.
Ὑποτριόρχης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ἱέρακος) μικρότερον τοῦ τριόρχου.
Ὑποτριτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ὅλον ἢ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου ὀλιγώτερος, (ἀντιθ. τῷ Ἐπίτριτος).
Ὑπότριψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρίβω. »Τριπόδων ὑποτρίψεις,« Παλ. Μαθμτ., τὰ πλαγινὰ ξύλα διὰ τῶν ὁπ. συνδέονται ὑποκάτωθεν οἱ πόδες τῆς τραπέζης.
Ὑποτρομέω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π.=Ὑποτρέμω.
Ὑπότρομος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἔντρομος.
Ὑποτροπιάδην, ἐπίρ. Π. ὀπισθοδρομῶν, καθ' ὑποχώρησιν, [ἐκ τοῦ
Ὑποτροπὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρέπομαι, ἐπιστροφή· (μτνμ.) ἐπάνοδος τῆς ἀσθενείας, ξανακύλημα· ὀπισθοδρόμησις, ὑποχώρησις.
Ὑποτροπιάζω, Μ. άσω. Ἐπιστρέφω καθ' ὑποτροπήν, ἐπανέρχομαι, (κυρ. ἐπὶ νοσημάτων).
Ὑποτροπιασμὸς (ἡ), τὸ ὑποτροπιάζειν, ὑποτροπὴ (νοσήματος), ξανακύλημα.
Ὑποτροπίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑποτροπή.
Ὑποτροπικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐπανέρχεται (καθ' ὑποτροπήν). » Νίσος (»Πυρετὸς)—,« Ἱατρ.
Ὑποτρόπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου.
Ὑπότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποτρεπόμενος (ἐπιστρέφων πάλιν ὀπίσω). » Νόζησ' Ὀδυσσεῦ, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα,« Ὀδ. Γ. » Οὐκέθ' ὑπότροποι αὖτις ἔσεσθε,« Ὅμ. Ἴλ. 2)=Ὑποτροπικός.
Ὑπο-τροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ὑποτρέφω.
Ὑποτροφὴ (ἡ), [ὑποτρέφω]. τὸ κατ' ὀλίγον αὐξῆσαν (ἀναβλαστῆσαν). » Γῆς —,« Μξμ., πρεῖον, βλάστημα.
†Ὑποτρόχαλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτρόχαλα.
Ὑπο-τροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑποτρέχω.
†Ὑπο-τροχίζω, Μ. ίσω. Ὑπὸ τὸν τρόχον βάλλω.
Ὑπότροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (κινούμενος μὲ) τροχούς. » Βάρος—,« Διόδ.
Ὑπότρυγος (ὁ, ἡ). γεμάτος κατακάτι, τρυγὸς ὑπόπλεως.
Ὑπο-τρύζω, Μ. τρύξω. Μουρμουρίζω σιγανά· (ἐπὶ ὀρνίθ.) φωνάζω σὰν τὴν κλώσσαν.
Ὑπο-τρύω, Μ. τρύσω. Π. τρύχω (παλαιπωρῶ, καὶ οὐδ. αὐτπθ. ταλαιπωροῦμαι) κατά τι ἢ (μὲ δοτ.) ὑπό τινος. » Καμάτοις—, « Νίκ.
Ὑπο-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ὑπέτραγον κτλ.). Τρώγω κρυφίως ἢ ὀλίγον ἢ πρωτοῦ. 2) (μτνμ. ἐπὶ ποταμ.) κατατρώγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑποκάτωθεν, ὑποσκάπτω παραῤῥίων. (Καλλ. Ἐπγρ. 46).
Ὑπο-τσεβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π.=Ὑποτοβέω.
Ὑπο-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ὑπέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Τυχαίνω (Ἐβγαίνω κατὰ τύχην) ἔμπροσθεν, ἀπαντῶ· (μτνμ.) διακόπτω τὸν λόγον τινός, τὸν ἀποκρίνομαι ἐξ ἑτοίμου, (Γαλλ.) repartir, (ἄλλ.) Ὑπαλαμβάνω.
Ὑπο-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαγράφω (Παραστήνω) τὸν τύπον τινὸς πράγματος, σχεδιάζω, εἰκονίζω. ‖. (μα.) σχηματίζω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι.
Ὑπο-τύπτω, Μ. τύψω. Κτυπῶ κάτω ἢ ἀπὸ κάτω· (ἰδιαιτ.) βουτῶ τι μέσα εἰς ἓν τὸ κτυπῶ ἵνα γεμίσῃ. » Ὑποτύψας δὲ ἀσκῷ ἀπὸ τοῦ φρέατος, ἀντλέει,« Ἡρ. » Ὑποτύπτουσα φιάλη τοῦ χρυσοῦ, ἐδωρεῖτο,« αὐτ., γεμίζουσα ἀπὸ τὸν σωρόν. » Κοντῷ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, ὅ,τι πρόσχοιτο πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες, πλίνθους εἵρυσαν,« αὐτ. » Τὸν πηλὸν ἐνέβαλον εἰς λεκάνας ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμμαις, τοῖν ποδοῖν,« Ἀρχφ. (καὶ μσ.) » Ὅπως ὑπετύψατο ληνοῦ,« Νίκ., καθὼς τὸ ἀντλήσαν (ἀντληθῇ) ἀπὸ τὸν ληνόν. 2) (ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) βουτῶν (ὑποκολυμβῶν) ἐβγαίνω. » Χέρσῳ ὑπέτυψε κορώνη,« Ἀρ. (τὸ διορθ. ὑπέκυψε, ἀλλὰ παρβλ. Προτύπτω).
Ὑποτύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτυπόω, ἢ ὡς ἐν τύπῳ διαγραφὴ (παράστασις), σκιαγραφία, διατύπωσις· ὑπογραμμὸς, παράδειγμα· (Ρτρ.) περιγραφὴ ζωηρὰ τοῦ πράγματος.
Ὑποτυρίς, (ἴδος (ἡ), εἰδ. ζυμαρικοῦ μὲ τυρὶ, γάλα καὶ μέλι.
Ὑπότυφλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τυφλὸς, μὴ κλειβλέπων.
Ὑπότυφος (ὁ, ἡ), ὀλίγον τι αἰθματίας (φαντασμένος, τετυφωμένος), τύφου ὑπόπλεως.
Ὑπο-τύφω, Μ. θύψω. Καίω ἀπὸ κάτω μὲ φωτιὰν καπνίζουσαν χωρὶς φλόγα, (μτνμ.) ὑποκινῶ, ὑπερθίζω. ‖. (πθ.) καίω ὑπὸ τὴν στάκτην, κρυφοκαίω (κυρ. καὶ μτνμ.).
†Ὑπότυψις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόθυψις.
Ὑπουάτιος, α ἢ ος, ον, Π. [ὑ. οὖσα] ὁ ὑποκάτωθεν τῶν ὤτων.
Ὑπουδαῖος, α, ον. Μ. [ὑ. οὖσα]. ὁ ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ὑπόγειος.
Ὑπουθατίας, ου (ὁ), Π. [ὑ. οὐθαρ].=Ὑπομάζιος.
†Ὑπουδάτιας, α ἢ ος, ον,=τοῦ προηγ.
Ὑπουλος (ὁ, ἡ). (κυρ.) πληγὴ ἢ ὑπ. βουλεύει ὑποκάτω [ὑπὸ τὴν οὐλήν]· (ὀθ. μτνμ.) ὁ κρύπτων ἐν ἑαυτῷ κακόν τι (ἔχων ἀπατηλὸν ἐξωτερικὸν), ὕποπτος· (ἐπιέν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρ.) ὑποκριτής, διπρόσωπος, δόλιος. » Τέλμα ὕπουλον, « Πλ., τοῦ ὀπ. ἡ ἐπιφάνεια (σκεπασμένη μὲ χόρτα ἢ μισοστεγνωμένη) δὲν διακρίνεται. » Οἰδεῖ ἡ πόλις, καὶ ὕπουλός ἐστι, « Πλάτ., ἐγκυμονεῖ ἐπανάστασιν. » Ὕπουλα σώματα, « Πλ., τὰ ὑπὸ ἐξωτερικὴν ὑγείαν κρύπτοντα χρονικὸν πάθος. » Ὕπουλον εἶναι τινί, « Ἀξ., φυλάττειν πάθος κατά τινος.

Ὑπουλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑπούλου, ἐξωτερικὸν ἀπατηλὸν (ὑποπτον), δολιότης, διπροσωπία.

Ὑπούλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὕπουλον, μὲ πρόσχημα ἀπατηλόν, ὑποκριτικῶς, δολίως. » Ὑπ. διακεῖσθαι, « Πλδ., φυλάττειν πάθος, καιροφυλακτεῖν πρὸς ῥῆξιν (πρὸς ἐκδίκησιν κτλ.).

Ὑπουράνιος, α, ον, Ὁ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς (ὑπὸ τὴν οὐράν).

Ὑπουράνιος, α ἢ ος ον. Ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν· ὁ ἐκτεινόμενος εἰς ὅλην τὴν ὑπ' οὐρανὸν (τὴν ὑφήλιον). « Κλέος—, « Ὁμ.

Ὑπουργέω-ῶ [[ὑπουργός]], Μ. ήσω. Κάμνω δούλευσιν (χάριν, ὑπηρεσίαν) εἴς τινα, συνεργῶ, ὑπηρετῶ· (ἐνγέν.) παρέχω, χαρίζομαι. » Τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρὸν τυγχάνει ἐὸν ὑπουργῆσαι, ἐμοὶ δὲ μέγα, « Ἡρ. » Τὸν χρυσὸν τοῖς ἐγχωρίοις ἡ φύσις ἄνευ κακοπαθείας ὑπουργεῖ, « Διόδ. (καὶ πθ.) » Τὰ ὑπουργημένα τινί, « Ἡρωδ., αἱ γενόμεναι πρός τινα ἐκδουλεύσεις (ὑποχρεώσεις).

Ὑπούργημα (τό), τὰ γενόμενον πρὸς ὑπουργίαν τινός, δούλευσις, ὑποχρέωσις.

Ὑπούργησις, εως καὶ

Ὑπουργία (ἡ). χάρις (δούλευσις, ὑπηρεσία) ὑπουργοῦντος, ὑποχρέωσις.

Ὑπουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ὑπουργεῖν, ὑπηρετικός, ὑποχρεωτικός.

Ὑπουργικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπουργικὸν (ὑποχρεωτικὸν) τρόπον.

Ὑπουργός (ὁ, ἡ), [[ὑπὸ, ἔργον]]. ὁ ὑπηρετῶν ὑπό τινα (κυρ. δὲ ὑπὸ τὸν κυρίως ἐργάτην), κάμνων δούλευσιν (ὑπηρεσίαν) εἴς τινα, συνεργός· (ἐπὶ πραγμ.) συντελεστικός· (μὲ δοτ.) » Τὸ καθῆσθαι ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, « Ξεν., συντελεῖ πρός. ‖. (οὐσ. μὲ γεν.) θεράπων, ὑπηρέτης. « Ἀθήνης ὑπουργός. « Δίον.

Ὑπουρίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν οὐρὰν τῶν ἀγθοφόρων ζώων περασμένον λωρί τοῦ σαγματρίου, (Τουρκ.) κουσκούνι.

Ὑπόφαιδρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ἀρκετὰ φαιδρός (χαρούμενος).

Ὑποφαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (κάμνω, ἀφίνω νὰ φανῇ) τι ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον, μισοδείχνω. » Ὀδόντας—, « Θκρ. » Θρῆνον ἑλῶν, ὑπέφηνε τραπέζης, « Ὁδ. Ρ., τὸ ἐτράβηξε παρέξω ὥστε νὰ φαίνεται ὀλίγον καὶ νὰ ἦνε πρόχειρον. » Τὰ λευκὰ ὑποφαίνειν, « Ἀρστ., κοιμᾶσθαι μὲ μισοκλεισμένα μάτια (σύμπτωμα νόσων). (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τὰς πύλας ὑπέφηνε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὡς ἐξ ἀντίου ὑποφαίνονται, « Θκ. ‖. (ἀμτβ. ἢ ἑλλ. καὶ μσ.) ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι, μισοφαίνομαι. » Ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινε, « Ξεν., ἄρχιζε νὰ φέγγῃ (νὰ ξημερώνῃ), ἐγάραζε. » Ἐπειδὴ δὲ ἔαρ ὑπέφαινεν (» Ἅμα δὲ τῷ ἦρι ὑποφαινομένῳ), « αὐτ., περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως.

Ὑπόφαιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι φαιός (σκοῦρος), κλίνων πρὸς τὸ σκοῦρον.

Ὑποφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τῆς φακῆς.

Ὑποφορμάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἀνακατόνω καὶ ὀλίγον φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ ἄρωμα), δίδω τινὸς ἰατρικὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ (ἀνακατόνοντάς το ἀπ' ὀλίγον εἰς τὸ φαγητόν ἢ ποτόν του).

Ὑπόφασις, εως (ἡ), τὸ ὑποφαίνειν ἢ ὑποφαίνεσθαι. » Ὀφθαλμῶν—, « Ἱππокρ., ὅταν τὰ μάτια ἦνε μισοκλεισμένα ἀπὸ βάρος τῆς κεφαλῆς.

Ὑποφάτις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὑποφῆτις, Θηλ. τοῦ Ὑποφήτης, (εἰς τὸν Πίνδ. διορθ. πιθαν. Ὑποφαύτιες).

Ὑπόφαυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι φαῦλος (κακός, ἀγρεῖος ἢ πράστυχος).

Ὑποφαυσις, εως (ἡ). τρύπα διὰ τῆς ὁποίας περνᾷ ὀλίγον φῶς, πέρασμα στενόν, [[ἐκ τοῦ

Ὑποφαύσκω, Μ. φαύσω, Φέγγω ὀλίγον (ἀμυδρῶς)· ἀρχίζω νὰ φέγγω.

Ὑπόφαυτις, ιος (ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Ὑπόφαυσις· (μτφρ.) παρείσδυσις δολία, (Γαλλ.) insinuation. » Διαβολιῶν—, « Πίνδ.

Ὑποφείδομαι, Μ. φείσομαι. Φειδωλεύομαι ὀλίγον· πράττω τι μὲ κάποιαν οἰκονομίαν, (ὄθ.

Ὑποφειδόμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ κάποιαν φειδὼ (συστολήν, οἰκονομίαν), μετρίως.

Ὑποφέρω, Μ. ὑπ.οίσω (ἀόρ. Ὑπήνεγκα καὶ πθ. Ὑπηνέχθην κτλ.). Φέρω (Ἐκφέρω, Μεταφέρω) τι ὧν ἡ ἐμβαίνων ὑποκάτωθεν, « Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν πόδες, « Ἰλ. Ε. » Ὑποφέρει βραχέα ἡ κοιλίη, « Ἀρετ., = Ὑποχωρεῖ. » Ἡ κοιλία αὐτοὺ ὑποίσει ὄλον, « Γρρ. (Ἰώδ ΙΕ', 35). 2) σηκόνω ἐπάνω μου· (ὄθ. συχνότ. μτφρ.) ἀνέχομαι, ὑπομένω, (κοιν.) ὑποφέρω. » Ὅπλα ὑποφέρειν, ἃ ἂν αὐτοῖς δίδωσι, « Ξεν. (καὶ μτφρ.) » Ἐπιφοραί, ἃς οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις, « αὐτ. » Τὸν τῶν ὁμιλητῶν τρόπον ἡδέως ὑποφέρειν, « Ἰσοκρ. 3) φέρω (καὶ μτφρ. ἐμπνέω, ἐμποιῶ κρυφίως μὲ τρόπον) ἢ βαθμηδόν, οἰκονομῶ « Ῥᾳον τὰ πράγματα—, « Ξεν. « Ἐλπίδα—, « Σοφ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) « Ὑποφέρειν εἰς διόρθωσιν, Πλ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὸ νεμεᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, « Πλ. 4) παρασύρω (καὶ πθ. παρασύρομαι, γλιστρῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (μτφρ.) ἐκπίπτω, παρακρούζω· γάνω τὴν προθυμίαν μου· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκκλίνω ἢ εἶμαι ἐπιρρεπὴς πρός. » Ὁ ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιπορεύοντας, « Ἀξ. » Ὁ λόγος ὡσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ, « Ἀρστ. (ᾗ ἑλλ. ἢ ἀπολ.) » Χωρία ὑπιφέροντα, « Πλδ., ὀλισθηρά, ἢ βροχθώδη. (καὶ πθ.) » Ἂν ὑποφέρηται ὕαττον ἢ ὥστε ἔχειν ἀπερείσασθαι, « Ἀρστ. (ᾗ μτφρ.) » Πόλις ὑποφερομένη, « Πλ., παρακμάζουσα. » Βασιλεῖς ὑποφερόμενοι, « αὐτ., τῶν ὀπ. ἡ δύναμις κλονεῖται. (καὶ προθετ.) » Ἐκ φιλοτιμίας εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος, « Ἀππ. » Εἰς τὸ νεμεᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, « Πλ. 5) φέρω (βάλλω) τι ὑποκάτωθέν ἢ ὑπ' ὄψιν ἢ ἀντικρύ τινος, προτείνω· ἀντιτάττω· προφασίζομαι· προσάπτω, ἐπιπλήττω. » Τὰ σεσιθηγμένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὑποφέροντες, « Πλ. » Τοὺς μῆνας (» Τὰς σπονδὰς) ὑποφέρειν, « Ξεν., προτείνειν ὡς πρόφασιν (πρόσχημα) ἀνακωχῆς τὴν ἱερομηνίαν (ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ κερδίσῃ καιρόν). » Ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἐγκλημα δεῖ, « Ἡρωδ.

Ὑποφεύγω, φεύξομαι (ἀόρ. Ὑπέφυγον κτλ.). Φεύγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, διαφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον, Ὑπεκφεύγω.

Ὑποφητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἢ μτβ. ἐξηγῶ, Ἑρμηνεύω) ὡς-

Ὑποφήτης [[ὑ. φημι]], ου (ὁ). ὁ ἐκφράζων τὰς θείας βουλὰς (ὁμιλῶν ὡς ἐκ χρόματος καὶ κατ' ἔμπνευσιν τοῦ θεοῦ), ἑρμηνεὺς τῶν θείων χρησμῶν· (ἐν γέν.) μάντις, προφήτης, χρησμολόγος. » Μουσῶν ὑποφῆται, « Θκρ., οἱ ποιηταί. (καὶ μτγμ.) » Κιθάρης ὑποφήτωρ, « Π., κιθαρῳδός.

Ὑποφητικός, ή, όν. Ὑποφήτου ἴδιος, μαντικός, προφητικός.

Ὑποφητικῶς, ἐπίρ. Ὡς ὑποφήτης, προφητικῶς.

Ὑποφῆτις, ιδος (ἡ), Θηλ. τοῦ Ὑποφήτης.

Ὑποφήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑποφήτης.

Ὑποφωδόν, ἐπίρ. Π. [[ὑποφθάνω]]. προφθάνοντας, προλαμβάνοντας.

Ὑποφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ (παρὰ κάτω ἀπὸ) τοὺς ὀφθαλμούς. » Ὑποφθάλμια, « τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθ. μέρη τοῦ σώματος, τὰ κάτω βλέφαρα ἢ τὰ μάγουλα.

Ὑποφθάνω, Μ. φθάσω ἢ φθήσομαι (ἀόρ. Ὑπέφθασα ἢ Ὑπέφθην κτλ.). Προφθάνω, προλαμβάνω. » Πρὶν γὰρ ὑποφθάς, δουρὶ μέσον περόνησεν, « Ἰλ. Π. (ᾗ μσ.) » Τὸν δ' ὑποφθαμένη φάτο μῦθον, « Ὀδ. Ο., ἴδε Ὑπολαμβάνω.

Ὑποφθάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποφθάνω.

Ὑποφθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ σιγανὰ· βιόζω (ἀντηχῶ) βαθειά. 2 ἀποκρίνομαι καθ' ὑποφοράν, προσθέτω εἰς τὰ παράτινος λεχθέντα, (παρβλ.) Ὑπολαμβάνω.

Ὑποφθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (καὶ πθ.) Φθείρομαι) ὀλίγον, λυνω ἀνεπαισθήτως, ὑποτήκω, -ομαι.

Ὑποφθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φθονῶ ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νά) φθονῶ.

Ὑπόφθονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον φθονερός, (ὄθ.

Ὑποφθόνως, ἐπίρ. Μὲ φθονερὸν κατά τι τρόπον. » Τί ἔχειν τινί, « Ξεν., = Ὑποφθονεῖν.

Ὑποφθορεύς, έως (ὁ). ὁ φθείρων κρυφίως (ὑποφθείρων), ὁ ἐν κρυπτῷ διαφθορεύς.

Ὑποφλεγέθω, Π. ἀντὶ Ὑποφλέγω.

Ὑποφλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω (Πρήσκομαι, Ἐξάπτομαι, Κακοφορμίζω) ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν (χωρὶς νὰ φαίνωμαι), πάσχω ὑπουλον φλεγμονήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Υπο·φλέγω, Μ. φλέξω. Καίω (Φλογίζω) ὑποκάτωθεν ἢ βαθμηδὸν καὶ ὑποκεκρυμμένως, κρυφοκαίω.

Ὑπόφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ βαθύν τινα φλοῖσβον, βούζων βαθειά. » Θάλασσα—, « Ὀρφ.

Ὑπο·φοινικίζω, Μ. ίσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα, ὑποπορφυρίζω ἐπὶ τὸ φοινικοειδέστερον.

Ὑπο·φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον κόκκινον.

Ὑποφόνια (τὰ). τὰ πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου διδόμενα (εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος) χρήματα, τιμὴ αἵματος.

Ὑποφορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποφέρω, ἡ πρὸς τὰ κάτωθεν φορὰ, καταβιβασμὸς κατάπτωσις· (ἰατρ.) τάσις πρὸς ὕπνον (;) ἢ διάῤῥοιαν (μτφορ.) πτῶσις, παρακμή· (ἐνίοτε) ἀντιλογία, ἔνστασις, (ὅθ. Ἀνθυποφορά)· (ἐνίοτε) ἀντίταξις προσχήματος, πρόφασις. » Ἡ τῶν μηνῶν—, « Ξεν., ἴδε Ὑποφέρω (5). 2) (συνκδχ.) κατήφορος· δίοδος ὑδάτων (ὀχετὸς) ὑπόγειος· ὑπόνομος (Στρ. Ε'.)· (ὅθεν ἰατρ.) πληγὴ συριγγώδης, φίστουλας. » Κολλᾷ ὑποφορὰς, « Δσκρ.

Ὑπόφορος (ὁ, ἡ). κατηφορικός· (ἰατρ.) συριγγώδης, ὕπουλος. 2) φόρου ὑποτελὴς, (Λτ.) tributarius. 3) (εἰς τὸν Εὐρ. Ῥῆσσ. 707, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὕπαφρος), βουρκωμένος. » Ὄμμα—, «

Ὑποφραδμοσύνη (ἡ), Π. συμβουλὴ, ὑποθήκη, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·φράζομαι, Μ. φράσομαι (ἀόρ. Ὑπεφράσθην), Π. παρατηρῶ μὲ τρόπον· ὑπονοῶ, μαντεύω· ὑποπτεύω.

Ὑπο·φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Κλείω) ὑποκάτωθεν, συγκλείω.

Ὑπο·φρίσσω (ττω), Μ. φρίξω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ὑποπέφρικα), Π. φρίττω (ἀνατριχιάζω) ὀλίγον· (μὲ αἰτ.) φοβοῦμαί (τρομάζω) τινα, τρέμω ἔμπροσθέν τινος (ἀπὸ τὸν φόβον μου).

Ὑποφρύγιος (ὁ, ἡ). (ἦχος) ὁ πλησιάζων εἰς τὸν φρύγιον (ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσ.).

Ὑποφυγὴ (ἡ), τὸ ὑποφεύγειν· ἀποφυγή· καταφύγιον. » Θέρους—, « Ἰώσ., ἀπὸ τοῦ θερινοῦ καύσωνος.

Ὑπο·φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ὑπέφυν κτλ.). Φυτρόνω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.

Ὑπο·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ἢ Φυσκόνω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.

Ὑπόφυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποφύεσθαι· (συνκδχ.) τὸ ὑποφυόμενον, παραφυὰς, κωλοῤῥίζι.

Ὑπο·φυτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω ὑποκάτωθέν τινος.

Ὑπο·φωλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω ἢ ἔχω τὴν φωλεάν (τὴν κατοικίαν) μου ὑποκάτωθέν τινος, εἶμαι χωμένος (τρυπωμένος) ὑποκάτω.

Ὑπο·φωλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποφωλεύω.

Ὑπο·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ἀντικρύ τινος, ἀποκρίνομαι κατ' ἀντιφώνησιν.

Ὑποφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ δι' ἐπιφωνήσεων ἐγκέλευσις (ἐγκαρδίωσις)· ἀντιφώνησις.

Ὑποφωνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑποφωνῶν τινί, (ἰδιαιτ.) κανονάρχος, (Γαλλ.) souffleur, (Ἐπιστ. Ἰγνατ. πρὸς Φιλαδελφ.), παρβλ. Ὑποβολεύς.

Ὑπο·φώσκω, = Ὑποφαύσκω.

Ὑπο·χάζομαι, Μ. χάσομαι, Π. ἀντὶ Ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ ὀπισθοδρομῶν, τραβηοῦμαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀποσύρομαι.

Ὑπο·χαίνω, Μ. χανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέχανον, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ὑποκέχηνα). Χάσκω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον, εἶμαι 'μισοανοιγμένος, ἔχω χαραγμάδα· (κυρ. εἰς τὸν πρκ.) στέκω μὲ τὸ στόμα 'μισανοικτὸν (ὡς ὁ ἀκούων μὲ προσοχὴν ἢ βλέπων μὲ ἔκστασιν)· (συνκδχ.) εἶμαι συλλογισμένος.

Ὑπο·χαίρω, Μ. χαρήσομαι (ἀόρ. Ὑπεχάρην κτλ.). Χαίρω (Ὡς ἂν νὰ χαίρωμαι) ὀλίγον, αἰσθάνομαι κἄποιαν χαρὰν ἐν ἐμαυτῷ (χωρὶς νὰ τὸ ἀποδείχνω).

Ὑπο·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον· (μὲ γεν.) ἐνδίδω (ὑποχωρῶ) κατά τι, μετριάζω ὡς πρός.

Ὑπο·χαλεπαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω (Ὡς ἂν νὰ κακιώνω) ὀλίγον.

Ὑποχαλινίδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ χαλινοῦ (συνημμένος ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μὲ τὸν χαλινόν). ||. » Ὑποχαλινιδία (ἐνν. ἡνία), « Ξεν., τὸ ὑπὸ τὸν χαλινὸν σιδήριον, (Γαλλ.) gourmette, (παρβλ. Ψέλιον).

Ὑπο·χαλκίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατὰ τὸ χρῶμα) τὸν χαλκὸν, κλίνω πρὸς τὸ χαλκόχρουν. 2) (Γλσ.) ἀλλάζω μὲ χάλκινα νομίσματα.

Ὑπόχαλκος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ὑποκάτωθεν) χαλκὸν (καὶ ἀπὸ 'πάνω ἄλλο μέταλλον πολυτιμότερον), (ἐν γέν.) νοθευμένος, κίβδηλος· ἐπίπλαστος. 2) (ἐνίοτε) ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ.

Ὑπο·χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὑπόχαλκον (κίβδηλον), νοθεύω διὰ συναναμίξεως χαλκοῦ.

Ὑπο·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω (Σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα, Ἐγχαράττω) ὑποκάτωθεν.

Ὑποχαροπὸς (ὁ, ἡ). ὀλίγον χαροπὸς (κλίνων πρὸς τὸ γαλανόν).

Ὑπο·χάσκω (παρτ. Ὑπέχασκον), = Ὑποχαίνω· (ἐπὶ ἵππου) ἀνοίγειν ὀλίγον τὸ στόμα (ἵνα δεχθῇ τὸν χαλινόν).

Ὑπόχαυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χαῦνος, (χυδ.) 'μπούχαυος· (μτφορ.) τύφου (οἰήσεως) ὑπόπλεως, ὑπόκουφος.

Ὑπο·χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ὀλίγον, ἐμπνέω κἄποιαν οἴησιν.

Ὑποχείριος, α ἢ ον. Ὁ ὑπὸ χεῖρα, πρόχειρος, ἢ· (συχνότ.) ὑπόδουλος, ὑπεξούσιος. » Ὑποχείριον ποιεῖσθαί τινα, « Ἡρ., ὑποτάσσειν, ἐξουσιάζειν, (κοιν.) βάλλειν εἰς τὸ χέρι. » Πειρᾶσθαι, ὅπως, ἢ νικῶντες σωζώμεθα, ἢ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν· ὑποχείριοι δὲ μήποτε γενώμεθα ζῶντες τοῖς πολεμίοις, « Ξεν.

Ὑπο·χετεύω, Μ. εύσω. Μετοχετεύω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, παροχετεύω.

Ὑπόχευμα (τὸ), τὸ ὑποχεόμενον (ῥέον, χυνόμενον ὑποκάτωθεν), νάμα, ῥεῖθρον, (εἰς τὸν Πίνδ. ἄλλ. γρφ. διῃρημ. ὑπὸ χεύμασιν).

Ὑπο·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπέχεα ϗ Π. Ὑπέχευα κτλ.). Χύνω (ϗ μτνμ. Στρώνω σκορπιστά) ὑποκάτωθεν. » Ῥῶπας ὑπέχευεν δασείας· ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα αἰγός, « Ὀδ. Ξ. 2) ἀνακατόνω κρυφίως καὶ ἄλλου εἴδους μέταλλον παρὰ τὸ φαινόμενον. » Ὑποχεόμενος τῇ ῥητορικῇ βαφῇ τὴν φυσιολογίαν, « Πλ., παρενείρων ὑπὸ τὸ πρόσχημα (τὸ βερνίκι) τῆς ῥητορικῆς καὶ φυσιολογικὰς ἰδέας. 3) (μσ. Π.) συλλαμβάνω. » Σπλάγχνοις ὑπεχεύατο παῖδας, « Ὀππ. 4) (πθ.) κυριεύομαι ἐσωτερικῶς ὑπὸ, αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ. » Ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ ἀνέρας χαλκοῦς ἥξειν, « Ἡρ., δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ. 5) (ἰατρ.) πάσχω ἀπὸ (ὑποπίπτω εἰς) ὑπόχυσιν (ἴδε τὴν λέξ.).

Ὑποχὴ (ἡ), [ὑπέχω], εἶδος στρογγυλοῦ δικτύου (γρίπου) τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ ταλιάνια, (κοιν.) 'πόχη.

†Ὑπόχηλα (τὰ). τὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἐξέχοντα κλειδοκόκκαλα.

Ὑποχθόνιος καὶ Ὑπόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. χθὼν], ἀντὶ Ὑπόγειος, καταχθόνιος.

Ὑποχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν χιτῶνα. ||. (οὐσ. ἀρσ.) χιτὼν φορούμενος ὑποκάτωθεν, 'σωκάρδι ἢ ὑποκάμισον.

Ὑπο·χλιαίνω, Μ. ανῶ. Χλιαίνω ὀλίγον, (κοιν.) συχλιαίνω.

Ὑπο·χλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀνασηκόνω ὑποκάτωθεν μὲ τὸν μοχλὸν, (ἐν γέν.) σηκόνω βαρὺ πρᾶγμα· (συνκδχ.) ἀνοίγω. » Κληίδας θυράων—, « Παρθ.

Ὑπόχλοος (ὁ, ἡ), = Ὑπόχλωρος.

Ὑποχλωρόμελας, ανος (αινα, αν). Μαυρειδερὸς ϗ

Ὑπόχλωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χλωρὸς (χλωμὸς, πρασινοκίτρινος).

Ὑποχοιρὶς [ὑ. χοῖρος], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου).

Ὑπόχολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον χολώδης (ἀνακατωμένος μὲ χολήν)· ὀλίγον τι χολερικὸς (μελαγχολικὸς ἢ ὀξύθυμος).

Ὑποχονδριακὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων κατὰ τὰ ὑποχόνδρια. » Πάθος ὑποχονδριακὸν, « Π. Αἰγ., εἶδος μελαγχολίας, (κοιν.) ὑποχόντριον.

Ὑποχόνδριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοὺς χόνδρους (τὰ τραγανὰ μέρη κυρ. τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ θώρακος), (ὅθεν ||. οὐσ.) Ὑποχόνδριον (τὸ) καὶ Ὑποχόνδρια (τὰ), τὰ ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ ἑκατέρωθεν τοῦ διαφράγματος μέρη τοῦ ὑπογαστρίου.

Ὑπο·χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορηγῶ (Προμηθεύω, Φιλοδωρῶ) κρυφίως.

Ὑποχορηγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χορηγία (προμήθευσις τῶν ἀναγκαίων, βοήθεια) γινομένη κρυφίως (Γαλλ. sous main) ἢ ἐκ τοῦ προχείρου· φιλοδώρημα.

Ὕποχος (ὁ, ἡ). [ὑ. ὑπέχω]. ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς ὑποκείμενος. (μὲ γεν.) » Βασιλέως—, « Αἰσχλ. (ἡ δοτ.) » Πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ παντων ἴσον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ θεοὶ κρατοῦσι, « Ξεν. 2) (ἐνίοτε) ἔνοχος. » Ἐξωλείας—, « Δμ.

Ὑπο-χραίνω, Μ. ανῶ, Π. μολύνω (λερόνω) ὀλίγον.

Ὑπο-χρεμετίζω, Μ. ίσω. Χρεμετίζω σιγανά· (μὲ δοτ.) χρεμετίζω βλέπων τι, προσκαλῶ διὰ τῶν χρεμετισμῶν μου.

Ὑπο-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάλλω ὀλίγον φλέγμα.

Ὑπόχρεως, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπόχρεος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς χρέος (καὶ μτνμ. εἰς ὑποχρέωσιν), χρεωστῶν χάριν (ὑποχρεωμένος) εἴς τινα· (μὲ γεν. ἐλλ. ἢ δοτ.) » Φιλίας καὶ χάριτος πατρῴας ὑπόχρεων, « Πλ.

Ὑπο-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) ὑποκάτωθεν, ὑπαλείφω (καὶ μσ.) ὑπαλείφομαι. (κυρ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποχρίεσθαι, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἶσι, « Ξεν., (παρβλ. Ὑπογράφομαι).

Ὑπόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν του (περιέχων καὶ) χρυσόν· (συνκδχ.) πλούσιος· (κυρ.) χρυσὸν ὑπεζωσμένος, (κοιν.) ἔχων φλωρὶ γεμάτον τὸ κεμέρι του. » Ἔμπορος—, « Ἠλ.

Ὑπο-χρωματίζω, Μ. ίσω. Χρωματίζω ἔσωθεν ἢ ὑποκάτωθεν· σκιαγραφῶ.

Ὑπόχυμα (τὸ). πάθος τι (θόλωμα) τῶν ὀφθαλμῶν, (κατὰ τὸν Π. Δίγ.) » Παρέγχυσις ὑγρῶν πηγνυμένων μεταξὺ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ κρυσταλλοειδοῦς χιτῶνος καὶ ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾷν ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾷν, « (Τουρκ.) περδές, (παρβλ. Γλαύκωμα).

Ὑπόχυσις, εως (ἡ). τὸ ὑποχέειν ἢ ὑποχέεσθαι, χύσιμον ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον· (συνκδχ.) θόλωμα· (ἰατρ.)=Ὑπόχυμα.

Ὑποχυτὴρ (ὁ). ἀγγεῖόν τι διὰ τοῦ ὁπ. χύνουν 'λάδι εἰς τον λύχνον, 'λαδικόν.

Ὑπόχυτος (ὁ, ἡ), [ὑποχέω]. ἀνακατωμένος δι' ὑποχύσεως· θολωμένος· δολωμένος· (ἐπὶ νομισμ.) κίβδηλος· (ἐπὶ οἴνου) νερωμένος, συγκερασμένος δι' ἀναμίξεως· (μτνμ.) ἐπείσακτος, παρέγγραπτος, μὴ γνήσιος. » Πολίτης—, « Πλδ.

Ὑπο-χωλεύω, Μ. εύσω. Ὀλίγον τι χωλεύω, = Ὑποσκάζω.

Ὑπο-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι (Ἀναχωρῶ) ὀπίσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι. » Μένεν, οὐδ' ὑπεχώρει, « Ὅμ. (ᾐ γεν.) » Ἣν μὲν ἀνθίστηται, μάχεσθαι δεήσει· ἣν δ' οὗ ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου, μεταθεῖν δεήσει, « Ξεν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου, « Ἀρςφ. (ᾐ προθετ. γεν.) » Ὑποχωρεῖ τῇ πόλει ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, « Ἀρςδ. (καὶ αἰτ.) » Μηδένα ὄχλον ὑποχωρεῖν, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Οἱ ποτάμιοι ἰχθύες, .. τὴν ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν, « Ἀρςτ. 2) (τρπρσ. ἐπὶ κενώσεως τῆς γαστρὸς) ἐβγαίνει ἀπὸ κάτω, (ἄλλ.) Κάτω διαχωρεῖ. » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστήρ, « Αξ., κενοῦται (ἀπὸ τὰ περιττώματα). » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ τῶν σκυβάλων πάμπολλα, « Αἰλ. » Ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, « Ἀρςτ., (ὁθεν

Ὑποχώρημα (τὸ). τὸ διὰ τῆς γαστρὸς ὑποχωροῦν, περίττωμα, διαχώρημα.

Ὑποχώρησις, εως (ἡ), τὸ ὑποχωρεῖν, ἢ κατ' ὀλίγον ἀναχώρησις (ὀπισθοδρόμησις). 2) (ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων (τῆς κοιλίας), ἀφόδευσις.

†Ὑποχωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ ὑποχωρήσεως. » Μέλη ὑποχωρητικά, « τὰ ψαλλόμενα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος, (ἄλλ.) Ἐξόδια.

Ὑποψάθυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ψαθυρὸς (εὔθραυστος).

Ὑπο-ψαλάσσω, Μ. άξω, = Ὑποψηλαφάω.

Ὑπο-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Κρούω (Ἐγγίζω) ἐλαφρὰ τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου (καθὼς ὅταν τὰς δοκιμάζῃ τις πρὶν ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ)· (μτβτ. πρὸς αἰτ.) διεγείρω ἠρέμα πρὸς ψαλμῳδίαν· (ἐν γεν.) = Ὑπηχῶ. » Ὑποψάλλει τὴν Ἀτθίδα ἡ γλῶσσα, « Φλςρ.

Ὑπόψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἀνακατωμένος μὲ) ἄμμον, ψάμμου ὑπόπλεως. » Γῆ—, « Αξ. 2) ὁ ἔχων ἀμμῶδες ἔδαφος. » Λίμνη—, « Ξεν.

Ὑπόψαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ψαρὸς (γρίβος, μελανόστικτος), (Γαλλ.) mouchete. » Ἵππος—, « Στρ.

Ὑπο-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρὰ (μὲ τρόπον).

Ὑποψάφαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψαφαρὸς (εὔθρυπτος).

Ὑπο-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων σφογγίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά.

Ὑπο-ψεκάζω, Μ. άσω. Ῥαντίζω ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ ψηχαλίζω, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιψεκάζω).

Ὑπο-ψελλίζω, Μ. ίσω. Ψελλίζω (Ψευδίζω) ὀλίγον, εἶμαι (ὁμιλῶ ὡς)-

Ὑπόψελλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψελλὸς (τσηβδὸς), ὑπότραυλος.

Ὑποψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὀλίγον, ὑποκρύπτω τὴν ἀλήθειαν.

Ὑποψηλαφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Πασπατεύω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά.

Ὑπο-ψηνίζω, Μ. ίσω. Τρυπῶ (καθὼς οἱ ψῆνες τὰ σῦκα κτλ.) ὑποκάτωθεν· (Κωμ.) ἐγγαστρόνω κρυφίως.

Ὑπο-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶ (μὲ τὰς ψήφους), κάμνω τὸν λογαριασμόν, λογαριάζω, (Γαλλ.) supputer.

Ὑποψήφιος (ὁ, ἡ). ὁ κρυφίως ψηφισθεὶς (ἐκλεχθεὶς), ἴδε καὶ Ὑπόψηφος.

Ὑποψήφισις, εως (ἡ), ἡ διὰ ψήφων ἐπαρίθμησις, λογαριασμός.

Ὑποψηφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποψηφιζόμενος (λογαριάζων μὲ τὰς ψήφους), λογαριαστής.

Ὑπόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ προκείμενος νὰ ἐκλεχθῇ (νὰ διορισθῇ, νὰ ψηφοφορηθῇ) εἰς ἀξίωμα, (κοιν.) ὑποψήφιος (μ' ὅλον ὅτι ὁ Θ. Μαγ. λέγει, » Ὑπόψηφος καὶ Ὑπὸ ψῆφον λέγε, μὴ ὑποψήφιος, «), (Γαλλ.) candidat. (μὲ δοτ.) » Τῇ βασιλείᾳ—, « Συν.

Ὑποψία (ἡ), τὸ ὑποβλέπειν, ὕποπτος παρατήρησις, ὑπόνοια· (ἐπὶ κακοῦ) κακὴ ἰδέα περί τινος. » Ὑποψίαν ἔχειν (ἡ) » Ἐν ὑποψίᾳ (» Δι' ὑποψίας) εἶναι τινι, « Αξ., εἶναι ὕποπτος.

Ὑποψιαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων ἢ συλλαμβάνων εὐκόλως ὑποψίαν, φιλύποπτος.

Ὑπο-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω (Μουρμουρίζω) κρυφίως.

Ὑπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποβλεπόμενος (βλεπόμενος μὲ κακὸν 'μμάτι), μισητός, ὕποπτος. 2) ὁ ὑπ' ὄψιν τινὸς ἐκτεθειμένος. » Ἄγρη—, « Ὀππ., ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυνηγοῦ.

Ὑποψόμαι, μέλλ. τοῦ Ὑφοράω.

Ὑπο-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον, βούζω σιγανὰ ἢ βαθειά.

Ὑπόψυχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψυχρὸς (κυρ. ᾐ μτφορ.).

Ὑπο-ψύχω, Μ. ψύξω. Ψυχραίνω ἢ Δροσίζω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο-ψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζων ὑφαιροῦμαι (ἀπατῶ), κλέπτω ἀπὸ τὸ 'ψουνισμα.

Ὑποψωρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψωριασμένος.

Ὑπτιάζω, Μ. άσω. Κεῖμαι ὕπτιος (ἀνάσκελα)· γέρνω τὸ κεφάλι μου ὀπίσω· (συνκδχ.) καμαρόνω, ἢ· (συχνότ. ᾐ μτφορ.) ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ (» Πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν—, « Ἡρωδ.)· (σπν. μτβτ.) ῥίπτω ὕπτιον, κλίνω (γέρνω) πρὸς τὰ ὀπίσω. » Εἰς τὸ πρανὲς (ἱεμένου τοῦ ἵππου), ὑπτιαστέον ἑαυτόν, « Ξεν.

Ὑπτίασις, εως (ἡ) = Ὑπτιασμός.

Ὑπτίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κεῖται ὕπτιον (ἀνάσκελα), πτῶμα νεκροῦ. » Χερῶν ὑπτιάσματα, « Αἰσχλ., τὸ ἄπλωμα τῶν χειρῶν τοῦ ἱκετεύοντος, παράκλησις μὲ ἀπλωμένα χέρια.

Ὑπτιασμὸς (ὁ), τὸ ὑπτιάζειν, ὁμαλότης κτλ. (μτφορ. καὶ συνκδχ.) ἀμέλεια, ἀδράνεια, ἀκηδία.

Ὑπτιαστέον, θετ. τοῦ Ὑπτιάζω.

Ὕπτιος [ὑπό], α, ον. Πεσμένος (Ξαπλωμένος, Πλαγιασμένος) ἀνάσκελα· γέρνων πρὸς τὸ ὄπισθεν μέρος· (ἐπὶ πραγμ.) βαλμένος ἀνάποδα· (μτνμ. ἐπὶ τόπου) χαμηλός· ὁμαλός, ἐπίπεδος· (ἐπὶ θαλάσσ.) γαλήνιος· (ἐπὶ ὕφους λόγου) ἀνειμένος, ἄτονος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀδρανής, ἀμελής, ἀφρόντιστος· (ἐνίοτε) ἀλαζών, ἀγέρωχος. » Πέσεν ὕπτιος, « Ὅμ. » Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτ' ὕπτιος, ἄλλοτε πρηνής, « Ἰλ. Ω. » Πλάγιόν τι θείης ἄν, ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον, « Ξεν., ἀνάποδον (δηλ. 'σὰν τὸ Ατν. L). » Ὑπτία χεὶρ, « ἡ μὲ τὴν παλάμην ἐπάνω, (Ατν.) supina. » Ὑπτίαις χερσί, « Σδ., μὲ σχῆμα ἱκετεύοντος. » Τὰ ὕπτια τῶν φύλλων, « Θφρ., τὸ μέσα (τὸ ἀπὸ κάτω) μέρος. » Τὰ ὕπτια τοῦ σώματος, (ἢ ἀπλ.) » Τὰ ὕπτια, « Ἀρςτ., τὰ ἔμπροσθεν· (ἐπὶ δὲ τῆς ὁριζοντ. ςάσ.) τὰ κάτω (καθὼς Πρηνῆ τὰ ὄπισθεν καὶ τὰ ἐπάνω) » Ὕπτιον ὄρος, « Σχλ., τὸ ὄχι πολλὰ ἀνηφορικόν, ὑψούμενον ὁμαλῶς. » Χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις, « Αἰλ., ἐπίπεδα. » Ὕπτιος ὕπνος—, « Ἐπγρ. ὁ τοῦ ὑπτιάζοντος, ἀμέριμνος. » Ἐξ ὑπτίας διανύειν τὸν λόγον, « Πλάτ., ἀπὸ τὸ τέλος, ἀνάποδα.

Ὑπτιότης (ἡ), τὸ ὕπτιον τῆς θέσεως ἢ (μτνμ.) τοῦ χαρακτῆρος· (ἐπὶ τόπου) χα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηλότης, ὁμαλότης· (μτφορ.) ἀδράνεια, ἀκηδία, ἀμεριμνία κτλ.

Ὑπτιόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπτιῶν, μτχ. τοῦ Ὑπτιάω.

Ὑπωάδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τὸ αὐγὸν (ὑπὸ τὸ ᾠὸν) ἀκόμην εὑρισκόμενος.

†Ὑπώβολος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑπόβολος.

Ὑπωλένιος, α ἡ ος, ον, Π. ὁ ὑπὸ τὴν ὠλένην (ὑπὸ τὸν ὦμον) ἡ εἰς τὰς ὠλένας (εἰς τὰς ἀγκάλας) κρατούμενος. » Φαρέτρη—, « Θκρ.

Ὑπωμαῖος, α ἡ ος, ον. Ὁ ὑπὸ τοὺς ὤμους. » Ποῦς—, « Ἀρ., τὸ ἐμπροσθινὸν πόδι τῶν ζώων.

Ὑπωμία (ἡ). τὸ ὑπὸ τοὺς ὤμους μέρος τοῦ σώματος.

†Ὑπωμοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπόμνυμαι, αἴτησις περὶ ἀναβολῆς ἢ τροποποιήσεως τῆς δίκης ἐπὶ προτάσει ἐνόρκῳ εὐλογοφανοῦς αἰτίας, = Ὑπομοσία.

Ὑπωπιάζω, Μ. ἀσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοῦ κάμνω ὑπώπια (μελανάδαις), ῥαπίζω δυνατά, (Γαλλ.) pocher les yeux· (συνκδχ. ἐν γέν.) στενοχωρῶ, ταλαιπωρῶ, κατατρύχω. » Ἵνα μὴ ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με, « Γρφ., μὲ πειράζῃ. » Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, « αὐτ., τὸ κακοπαθῶ, τὸ καταδαμάζω διὰ τῆς κακοπαθείας, (Γαλλ.) mortifier. (ᾐ πθ.) » Νικόδρομον ἐξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν, ὑπωπιάσθη, « Αρτ. (καὶ μτνμ.) » Αἱ πόλεις δαιμονίως ὑπωπιασμέναι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι, « Ἀρςφ.

Ὑπωπιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. » Σώματος—, « Αξ., ὁ διὰ κακοπαθείας καταδαμασμὸς, (Γαλλ.) mortification.

Ὑπώπιον (τὸ), [ὑπὸ, †ὤψ]. τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος τοῦ προσώπου· (Π. εἰς τὸ πλθ. ἐν γέν.) τὸ πρόσωπον. » Νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπώπια, « Ἰλ. Φ., ὅμοιος τὴν πρόσοψιν μὲ νέφος σκοτεινὸν, φοβερὸς, ἄγριος. 2) (συνήθ.) σημάδι (πρήξιμον, μελανάδα) εἰς τὸ πρόσωπον ἀπὸ κτύπημα· (ἐν γέν.) μώλωψ, οἴδημα, (κατ' ἔκτ.) ῥόζος (τῶν χεριῶν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν); » Τηροῦ, μὴ λάβῃς ὑπώπια, « Ἀρςφ., μὴ φάγῃς γρονθιαῖς εἰς τὸ πρόσωπον. » Οὕτω μάχιμος ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσιν, ὥσθ' ὑπώπια φέρων ἀπῄει, « Αρτ. » Τὰ ὑπώπια, κυάθοις περιθλώμενα, ἀμαυροῦται, « Ἀθ. 2) = τῷ

Ὑπωπὶς, ίδος (ἡ), τὸ φυτὸν Θαψία (διότι ὑπετίθετο ὡς ἰατρικὸν εἰς τὰ ὑπώπια).

Ὑπωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ-

Ὑπώρεια (ἡ). τὸ κάτω μέρος (οἱ ἄλλ. Πρόποδες) ὄρους. » Οἱ δὲ Ἕλληνες, φρασθέντες τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ στρατοπεδευομένους, ἀντετάσσοντο ἐπὶ τῆς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος, « Ἡρ. » Ποταμὸς ῥέει παρὰ τὴν ὑπωρέην τοῦ οὔρεος, « αὐτ., (κυρ. θηλ. τοῦ

Ὑπώρειος καὶ (Ἰων.) Ὑπώρεος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ κάτω μέρος (εἰς τοὺς πρόποδας) ὄρους κείμενος.

Ὑπώρορε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ Ὑπόρνυμι.

Ὑπωρόφιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ὑποκάτω ὀρόφου (οἴκου) ἢ τοῦ ὀρόφου (τῆς στέγης) κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος, οἰκουρὸς (καθὼς π. χ. αἱ γυναῖκες). » Θέατρον ὑπωρόφιον, « Φλςρ., σκεπασμένον μὲ ὀροφήν. » Τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδών, « Θκρ. » Ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν, « Ἰλ. Ι., εἴμεθα ὑπὸ τὴν στέγην σου (εἰς τὸν οἶκόν σου). ||. (οὐσ.) Ὑπωροφία (ἐνν. χώρα), Π., τὸ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν ἀμέσως κείμενον μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἀνώτατον πάτωμα, τὸ Ὑπερῷον. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδχ. τῆς λέξ.) ὁ τοῦ καλάμου (τοῦ αὐλοῦ, τῆς σύριγγος). » Βοὰ—, « Πίνδ.

Ὑπώροφος (ὁ, ἡ), = Ὑπωρόφιος.

Ὑπωρυχία (ἡ). σκάψιμον ἀπὸ κάτω, ὑπόρυξις· (συνκδχ.) ὑπόρυγμα, ὑπόνομος.

Ὕπωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρός (χλωμός).

Ὕραξ, ακος (ὁ), Π. Αἰολ. [ὗς]. ὁ παντικός, (Ατν.) sorex.

†Ὑρὰξ, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Φύρδην.

†Ὑριατόμος (ὁ), Γλσ., ὁ ἀφαιρῶν (τρυγῶν) τὰ κηρία τοῦ μέλιτος, [τέμνω καὶ

†Ὕριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Ὕρον (τὸ). τὸ κυψέλι τῶν μελισσῶν· (συνκδχ.) ἡ μελόπηττα, [συγγ. τῷ

†(Ὑῤῥὶς), ἀχρ. πρωτότ. τοῦ

†Ὑῤῥίσκος καὶ Ὑῤῥίσχος (ὁ), Γλσ., καλάθι, κοφίνι. (ἄλλ.) Ἀῤῥίχος, (παρβλ. ᾐ Ῥίσκος καὶ Ὕρχη).

†Ὑρτάνη (ἡ), Γλσ. [;]. τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας.

Ὕρχη καὶ (Αἰολ.) Ὕρχη (ἡ), [ἕρκος]. ἀγγεῖον πήλινον πρὸς ἐναπόθεσιν παςῶν ἰχθύων (ταρίχους).

Ὗς [ὀνμτπ.], ὑὸς (ὁ καὶ ἡ), (ἡ δοτ. Ὑΐ, ἡ αἰτ. Ὑν· πλθ. Ὕες, ὑῶν, ὑσὶν, ὗς). χοῖρος, γροῦνι, (τὸ θηλ.) σκρόφα, γροῦνα. » Ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν (ἐνν. ἤρισε), « Παροιμ., δι' ὅσους φιλονεικοῦν μὲ τοὺς καλλητέρους των, (Γαλλ.) gros Jeanen remontre à son curé. » Ὗς ἐκώμασε « Παροιμ., διὰ τοὺς φύσει ἀτάκτους, τὸ γουροῦνι 'σὰν γουροῦνι. » Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, « Παροιμ., διὰ τοὺς ἀνοήτους οἱ ὀπ. τρέχουν μόνοι εἰς τὸν ὄλεθρον των. 2) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Ψαμαθὶς (; εἶνε ἄρα γε ἡ Ὕσκα τοῦ Σουΐδα; περὶ τῆς ὁποίας λέγουν ὁ Συμ. Σήθ καὶ ὁ Μ. Ψελλὸς ὅτι » φλεγματικὸν ἀπογεννᾷ χυμὸν.. ἡδέως δὲ σχεδὸν ἅπαντας τοῦτο προσφέρεσθαι, ὡς οἰκειότητά τινα ἐχούσης τῆς σαρκὸς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡμετέραν, οἶμαι δὲ ὅτι διὰ τοῦτο καὶ μεταλῆψαι (sic) τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ὗς, ὁ σημαίνει τὸν χοῖρον, « Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι π.θανώτερον ἡ Μουροῦνα).

Ὕσγη (ἡ), Γαλατ. ὄνομα τοῦ θάμνου ἀπὸ τοῦ ὀπ. γίνεται τὸ πρινοκόκκι ᾐ ἐβάφοντο τὰ ὕσγινα (ἴδε Παυσ. Ι, 36).

Ὑσγινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ὕσγινον (ἄλοικον) χρῶμα.

Ὑσγινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑσγινοβαφής.

Ὕσγινον (τὸ). χρῶμα κόκκινον ἀνοικτὸν (μεταξὺ πορφυροῦ καὶ ἐρυθροῦ, Τουρκ. ἄλικον) τὸ ὀπ. κατεσκευάζετο ἀπὸ τοὺς κόκκους τοῦ φυτοῦ ὕσγη.

Ὕσδος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ὄζος.

Ὕσθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὀρς. ᾐ

Ὑσθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὕω.

;Ὕσθριξ, ὕστριχος (ὁ καὶ ἡ), Γρμτ. ἀντὶ Ὕστριξ.

Ὕσιρις, ιος (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Ὄσιρις.

Ὕσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὕω, βροχὴ, πέσιμον βροχῆς.

Ὕσκλος καὶ Ὕσχλος (ὁ). ἡ θηλειὰ τοῦ ὑποδήματος διὰ τῆς ὀπ. περνᾷ τὸ λωρὶ δ,πω τὸ σφίγγει.

†Ὕσκεθα (ἡ), Γλσ. [ὗς, σκώρ], = Ὑσπέλεθος.

Ὕσμα (τὸ), [ὕω]. βροχὴ, ὑετός.

Ὑσμίνη (ἡ) (ἡ δοτ. ἑτερόπτ. Ὑσμῖνι), Π. [ἑσμὸς, σμῆνος]. συμπλοκὴ μάχης, μάχη. » Πρώτη ὑσμίνη, « Ὅμ., τὸ μέτωπον τῆς μάχης, τὸ μέρος ὅπου ἐμάχοντο οἱ πρόμαχοι.

Ὑσμίνηνδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐς ὑσμίνην, εἰς τὴν μάχην.

Ὑσμῖνι, Π. δοτ. (ἑτερόπτ.) τοῦ Ὑσμίνη.

Ὑσπέλεθος (ὁ), [ὗς, πέλεθος]. κόπρος τοῦ χοίρου.

Ὑσπλαγὶς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὕσπληξ.

Ὕσπλαγξ, αγγος (ἁ) καὶ Ὕσπλαξ, αγος (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ὕσπληγξ, ηγγος (ἡ καὶ σπν. ὁ) ᾐ

Ὕσπληξ [ὗς, πλήσσω], ηγος (ἡ). λωρὶ (καμτσίκι) διὰ τὰ γρούνια ἢ ἀπὸ γρονοτόμαρον· (ἐν γέν.) μάστιξ, (παρβλ.) Ὑστριχίς. 2) τὸ ῥόπτρον (σκανδάλι) τῆς παγίδος, (ἐν γέν.) παγὶς ἢ θηλειὰ διὰ τὰ πτηνά. 3) (συνήθ.) τὸ κατὰ μῆκος τῆς ἀφετηρίας τοῦ σταδίου τεντωμένον λωρὶ ἢ σχοινὶ, ὄπισθεν τοῦ ὀπ. ἵσταντο ἕτοιμοι οἱ δρομεῖς ὥστε ἅμα πέσῃ νὰ κινήσουν. » Ἐστᾶσιν ἐφ' ὕσπληγγος, « Ακ. » Ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀνὼ ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, « αὐτ.

Ὑσπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω (Φυλάττω) χοίρους ὡς-

Ὑσπόλος (ὁ), [ὗς, πολέω]. χοιροβοσκὸς, γρουνάρης, (κατὰ μίμησ. τοῦ Αἰπόλος).

Ὕσσακος καὶ Ὕσσαξ, ακος (ὁ), Κωμ. = Χοῖρος, τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Ὑσσὸς (ὁ). ἀκόντιον, κοντάρι, (ἰδιατ.) τὸ Ῥωμ. pilum.

Ὑσσωπίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ ὕσσωπον.

Ὕσσωπος (ἡ), εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, (συγχ. τῷ Οἴσωπος).

Ὑσσωτὸς, ή, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ὑσσοῦ (Ῥωμ. ἀκοντίου).

Ὑστάτιος, α ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ-

Ὕστατος [ὑπὸ], η, ον, (ὑπερθ. ἀνμλ. ἐκ τῆς Ὑπὸ). Ὀλοὐστερινὸς, τελευταῖος, ἔσχατος. ||. (τὸ οὐδ.) Ὕστατον ᾐ (πλθ.) Ὕστατα, ἐπίρ. Ὕστερα-ὕστερα, τέλος πάντων, ὀλοὐστερα.

Ὑστέρα (ἡ). ἡ μήτρα τῆς γυναικὸς, (Ατ.) uterus, (κυρ. θηλ. τοῦ Ὕστερος).

Ὑστεραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὕστερον (ἀκολούθως, ἔπειτα) ἢ τὴν ἄλλην ἡμέραν (τῇ ἐπαύριον). » Τῷ ὑστεραίῳ ἔτει, « Ξεν. » Τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ, « αὐτ. » Τῇ ὑστεραίᾳ ἐκκλησίᾳ, « Θκ. (συνήθ.) » Ἡ ὑςεραία (μετὰ καὶ συχνότ. χωρὶς τοῦ) ἡμέρα, « Ἡρ., Ξεν., ἡ ἑπομένη ἢ ἐπαύριον. » Ὑςεραῖος ἦκτ, « Αξ., τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ὑστεραλγὴς [ὑστέρα, ἀλγέω], έος (ὁ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ή). ἡ πάσχουσα πόνους τῆς μήτρας.
'Υστερεύω, Μ. εὑρω ᾗ
'Υστερεω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔργομαι ἢ Γίνομαι ὕστερον, μένω ὀπίσω (κατόπιν), δὲν ἔρχομαι (δὲν προφθάνω) ἐν καιρῷ· (μτγν.) εἶμαι κατώτερος (ὑποδεέστερος ἢ ἐλλιπής) τινος, ἐλαττοῦμαι· = Στέρομαι, (κοιν.) ὑστεροῦμαι· ἀπυτυγχάνω· (Γρφ.) ἐλλείπω. » Κᾆν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, εἰχόμεσθα,» Εὐρ. (καὶ μὲ γεν.) » 'Υστέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε,« Ξεν., ἦλθεν ἔπειτα (ὕστερον) ἀπό. »'Οτι ὑστερήσειεν ἐς Ἁλίαρτον τοῦ Λυσάνδρου, ξυνθέμενος ἐς τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέσεσθαι,« αὐτ. »'Υστερήσαντες οὐ πολλῷ,« Θκ. » 'Υστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν, Οἶνον οὐκ ἔχουσι,« Γρφ. (καὶ μσ.) » Παιδὸς ὑστερήσομαι,« Εὐρ., (παρβλ. 'Υστερίζω).
'Υστέρημα (τό). τὸ καθ' ὃ ὑστερεῖ (ἐλλείπει, ἐλαττοῦται) τις ἄλλου, βραδύτης, ἔλλειψις, (Γαλλ.) désavantage, (ἀντιθ. τῷ Προτέρημα).
'Υστέρησις, εως (ἡ), τὸ ὑστερεῖν (μένειν κατόπιν, ἐλαττοῦσθαι)· (ἐν γέν.) = 'Υστέρημα, ἔλλειψις.
'Υστερητικός, ἡ, όν. 'Ο γινόμενος καθ' ὑστέρησιν (συνειθίζων νὰ ἔρχεται, νὰ συμβαίνῃ ὑστερώτερα). » Τύπος —,« Ἰατρ., χαρακτὴρ παροξυσμοῦ τοῦ ὁπ. αἱ περίοδοι ἐπανέρχονται καθ' ὅσον προχωρεῖ ἀργότερα.
'Υστερίζω, Μ. ίσω, = 'Υστερέω, γίνομαι ἢ ἔρχομαι ὕστερον, μένω ὀπίσω (κυρ. καὶ μτφρ.), ἐλλείπω, ἐλαττοῦμαι. » Προεξομᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν,« Ξεν. » 'Ημέρᾳ μιᾷ τῆς συγκειμένης ὑστερίζειν,« Πρ. » 'Υστερίζειν τῶν καιρῶν,« Δμ., χάνειν τὴν εὐκαιρίαν. »'Υστερίζω τῆς ἐμαυτοῦ ἀκμῆς,« Ἰσκρ., ἐπέρασεν ὁ καιρός μου, δὲν ἔχω πλέον ἐκείνην τὴν πρώτην μου ἀκμήν.
'Υστερικός, ἡ, όν. 'Ο τῆς ὑστέρας ἢ περὶ τὴν ὑστέραν. » Νόσημα—,« Ἰατρ., τὸ περὶ τὴν μήτραν.
'Υστεροβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκέπτομαι ὕστερον (μετὰ τὴν πρᾶξιν), εἶμαι ὑστερόβουλος.
'Υστεροβουλία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις =
'Υστερόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος (βουλεύομενος) ὕστερον (ὅταν δὲν ἦνε πλέον καιρὸς, μετὰ τὴν πρᾶξιν).
'Υστερογενής, ές (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ὕστερον. » Θρίξ —,« Ἀρχτ., ἡ φυτρόνουσα μετὰ τὴν γέννησιν.
'Υστερογονία (ἡ). ἡ ὑστερωτέρα γέννησις ἢ γενεά, οἱ ὀψιγονοι, οἱ μεταγενέστεροι.
'Υστεροληπτος (ὁ, ἡ). [ὕστερ. λαμβάνω]. 'Παρμένος ὀπίσω, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλινάγρετος).
'Υστερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ ὕστερον ἄλλου ἢ τελευταῖος.
'Υστερολογία (ἡ), τὸ ὁμιλεῖν ἔπειτα (ὑστερώτερα) ἀπὸ ἄλλον· τὸ δεύτερον μέρος δημηγορίας ἢ θεατρ. παραχάσεως· ('Ρτρ.) = Πρωθύστερον (σχῆμα λόγου).
'Υστερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὕστερον ἄλλου ἢ τῶν ἄλλων· ὁ παριστάνων (ὑποκρινομενος) τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δράματος, (παρβλ.) Δευτερολόγος.
'Υστερομητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υστερόβουλος.
'Υστερον, ἐπίρ. ᾗ
'Υστερον (τὸ) καὶ 'Υστερα (τὰ), ὅδε 'Υστερος.
'Υστεροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (Αἰσθάνομαι τὸν πόνον) ὕστερον.
'Υστεροποινος (ὁ, ἡ). ὁ τιμωρῶν ὕστερον (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ).
'Υστερόποτμος (ὁ, ἡ), [ὕστ. πότμος]. ὁ νομισθεὶς ἀποθαμένος ᾗ ἔπειτα ἐπιζέψας ζῶν.
'Υστεροπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος ἀργὰ (μὲ βραδὺ βῆμα) ἢ ἔπειτα (ὑστερώτερα).
'Υστερόπρωτον (τὸ), τὸ ἄλλ. Πρωθύστερον (σχῆμα λόγου).
'Υστερος [ὑπῐ], α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι ἔπειτα (ὑστερώτερα ἢ ἀργότερα), ὑστερινός· (μτφρ. μὲ γεν.) ἐλάττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος· ὑποκείμενος, (παρβλ.) Δεύτερος. »'Υστέρῳ χρόνῳ,« (καὶ γεν.) »'Υστέρῳ χρόνῳ τουτέων,« (ἢ πρόθ. αἰτ.) »'Υστέρῳ χρόνῳ μετὰ ταῦτα,« Ἡρ., μετὰ καιρόν, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ. » Τῇ ὑστέρᾳ 'Ολυμπιάδι,« αὐτ., τῇ ἑξῆς, τῇ ἑπομένῃ. »'Υστέρα δεκάτῃ,« Ἀττ., ἡ ὑστερινὴ τῆς τελευταίας δεκάδος, (δηλ.) ἡ 21 τοῦ μηνός. « Μῶν ὕστεραι πάρεσμεν,« Ἀρχφ., ἀργά. (ᾗ γεν.) »Σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,« Ἰλ. Σ. (καὶ μτφρ.) « "Υστερον ποιεῖσθαι (ἢ τίθεσθαι) τί τινος ἢ τινι ἢ πρός τι,« Αξ. »"Υστερον αὐτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθησι,« Πλάτ. »"Υστερον τίθεσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις,« αὐτ., προτιμᾶν τὴν παιδείαν παρὰ τὸν πλοῦτον. « Μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου,« Αἰσχλ. »Γυναικὸς ὕστερος,« Σοφ., = "Ηττων. « Οὐδενὸς ὕστερος τῶν ἐν τῇ πόλει,« Θκ. (ᾗ βοτ. τρπλγ.) « "Υστερός τινος γνώμῃ (γένει, ἀρετῇ κτλ.),« Θκ., "Ομ. (καὶ περ. φρ.) »'Ηξ ὕστερου (ἕνν. χρόνου),« Διόδ. ἡ »'Εν ὑστέρῳ.« Θκ. ἢ »'Εξ ὑστέρης,« Ἡρ. ἢ »'Ες (»'Ες τὸ) ὕστερον,« Πλάτ., ἀντὶ ‖. τὸ οὐδ.) "Υστεραν καὶ (πλθ.) "Υστερα, ἐπίρ. ἀντὶ ὑστέρως, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα· (καὶ μτφρ. μὲ γεν.) ἧττον, ἐλαττον. »Χρόνῳ (» Οὐ πολλῷ χρόνῳ) ὕστερον,« Πλ., Δμ. »Τζερον τούτων (ἢ) μετὰ ταῦτα,« Ἡρ. (καὶ πλθ.) »"Υστερα ταῦτα πένεσθαι,« » 'Οδ. Π. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τῷ ὕστερον ἔτει,« Ἀρχτ., τῷ ἑπομένῳ » Οἱ ὕστερον (καὶ προθετ. ἐς ὕστερον),« Ἡρωδ., Γργ., οἱ μεταγενέστεροι. ‖ (οὐσ.) 'Υστέρα, « ἡ μήτρα, καὶ »"Τζερον καὶ (πλθ.) »"Τζερα,« τὸ (ἄλλ.) Δεύτερον ᾗ (κοιν.) ἄκλουθον τῆς γέννας.
'Υστεροφημία (ἡ). ἡ ὕστερον (μετὰ θάνατον ἢ μεταγενεστέρα) φήμη.
'Υστερορθόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὕστερον (μετὰ καιρὸν) φθείρων (ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων), ὑστεροπλινος. » 'Ερινύες—,« Σοφ.
'Υστερόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνῶν (ἀντηχῶν ὕστερον. » 'Ηχὼ—,« 'Επγρ.
'Υστεροχρονεω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὕστερος κατὰ τὸν χρόνον (μεταγενέστερος).
'Υστεροχρονια (ἡ). τὸ ὑστεροχρονεῖν, ἡ κατὰ χρόνον ὑστέρησις.
'Υστερω καὶ 'Υστέρως, ἐπίρ. = "Υστερον, ἀργότερα, ὑστερωτερα.
'Υστήρια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτὴ ἐν Ἄργει καθ' ἣν ἐθυσιαζον χοίρων (ὖν).
'Υστιακὸν (το), [ῐ] εἶδος ποτηρίου.
"Υστριξ καὶ (συχνότ.) "Υσπιξ, ιχος (ὁ ᾗ ἡ), [ὕς, θριξ, ἢ [πιθανωτ.] συγγ. τῷ ὄστλιξ, βόστρυχος ‖. ὁ μέγας ἀκανθοχοιρος (τῆς Λιβύης). 2) = τῷ
'Υστριχις, ίδος (ἡ). μάστιξ (ἀκανθωτὴ) ἀπὸ τρίχας ἢ δέρμα τριχωτὸν χοιρου.
"Υστριχος (ὁ), = 'Υστριχις.
'Υφα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ 'Υφή.
'Υφαγεῦ, Δ. ἀντὶ 'Υφήγου, β'. ἐν. προστ. τῆς πρς. τοῦ
'Υφ-αγεῦμαι, Δ. ἀντὶ 'Υφηγέομαι.
'Υφάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Υφή.
"Υφαδρυς (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἄδρος (ἁδρὺς), χονδρούτσικος, γεματουτσικος. »Ἱματιον—,« Ἱππ.
"Υφαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (ὑποκειμένου) αἷμα, αἵματος ὑπόπλεως, κοκκινος 'σὰν τὸ αἷμα. » "Υφαιμον βλέπειν,« Αἰλ., ἀγριοκυττάζειν.
'Υφαίνεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ "Υφαινε, γ'. ἐν. προστ. τοῦ παρτ. τοῦ
'Υφαίνω [ὑφῐ], Μ. ανῶ (ἀόρ. "Υφηνα καὶ Ἀττ. "Υφανα, πρκ. "Υφαγκα, πθ. πρκ. "Υφασμαι, ασαι, ανται, ἀσμεθα κτλ., ἀόρ. 'Υφάνθην καὶ τὸ θετ. 'Υφαντέον). 'Εμπλέκω (Παρενείρω) διὰ τῆς κερκίδος τὴν κρόκην τοῦ ὑφάσματος εἰς τὸν ζῆμονα, (κοιν.) 'φαίνω· (μτνμ.) σχεδιάζω πράξιν τινα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) σκευωρῶ, μηχανεύομαι, (Γαλλ.) tramer· (ἐπὶ λόγου) συνθέτω· (ἐν γέν.) κάμνω, κατασκευάζω· πριμηθεύω. »'Η δ' ἔνδον, ἱστὸν ἐποιχομένη κερκιδ' ὑφαινεν,« 'Οδ. Ε. » Φάρε' ὑφαίνουσι, θαῦμα ἰδέσθαι,« 'Οδ. Ν. (καὶ μτνμ.) « Κήρια—,« Ξεν. » Θεμιστία Φοῖβος ὑφαίνει,« Καλλ. » "Ολεθον (» Μέλο.) ὑφαίνειν,« Πινδ. (ᾗ μτφρ.) » Δόλον (» Μῆτιν) ὑφαίνειν,« "Ομ. » Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,« Ἰλ. Η., ἄρχισε νὰ ἐκθέτῃ (να ἀναπτυσσῃ) τὸ σχέδιόν του. » Μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὑφαινον,« Ἰλ. Γ., συνήρμοζον ὁμιλοῦντες (δημηγορικῶς). « Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον,« 'Οδ. Ν., στοχάσου καὶ εἰπέ με κάνένα τρόπο. » Ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω,« αὐτ., νὰ συσκεφθῶμεν (νὰ σχεδιάσωμεν ὁμοῦ) τι. » Τεῦτ' ὕφηναν ἡμῖν ἐπὶ τυραννίδι,« Ἀρχτ., ἐξεφαιδιούργησαν.
'Υφαίρεσις, εως (ἡ), τὸ ὑφαιρεῖν ἢ ὑφαιρεῖσθαι, ἢ ὑποκατωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον) ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις, (Γαλλ.) soustraction.
'Υφαιρέτρια (ἡ), Γλσ. = Μαῖα, μαμμή, ἓκ τοῦ
'Υφαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. 'Υφεῖλον καὶ πθ. 'Υφῃρέθην κτλ.). Παίρνω ὑποκατωθεν ἢ κρυφίως· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) ἀφαιρῶ μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ ψαύω, νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'νο·ωσθῶ), 'παίρνω (καὶ μτνμ. στρέφω) τι πρὸς ὄφελός μου· σφετερίζομαι ἀνεπαισθήτως, ἐκπίπτω (καταιβάζω) ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν, ὀλιγοστεύω, (Γαλλ.) soustraire· (μτνμ.) κυριεύω ἐσωτερικῶς· (ἐνίοτε) δολοφονῶ, ἐβγάζω (μὲ τρόπον) ἀπὸ τὴν μέσην. » 'Υπὸ δ' ᾔρεον (κατὰ τμσ. ἀντὶ » 'Υφῄρουν δὲ) ἕρματα νηῶν, « Ἰλ. Β., ἔβγαζαν (ἀφαιροῦσαν) ἀπὸ κάτω. (ᾗ μσ.) » 'Οπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου ὑφέλοιο, ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν, « Ἀρςφ. » 'Υφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, « Πλ. » 'Υφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ,τι ἂν ἔχοι, « Ἀρςτ. » 'Υφαιρεῖν τοὺς συμμάχους τινὸς, « Θκ. » 'Υφαιρεῖσθαι τοὺς καιροὺς, « Αἰσχ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, « Ἰλ. Θ. (καὶ πθ.) » 'Υπαραιρημένος, « 'Ηρ., φονευθεὶς, 'λλείψας ἀπὸ τὴν μέσην.

;'Υφαλικὸς, ἡ, ὸν, = 'Υφαλυκὸς, ὑφάλμυρος. 2) παράλιος (;).

'Υφ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἀπὸ κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω.

'Υφ·αλμυρίζω, Μ. ίσω. Ἁλμυρίζω ὀλίγον, εἶμαι.

'Υφάλμυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἁλμυρὸς, ἁλμυρούτσικος.

"Υφαλος (ὁ, ἡ), [ύ. ἅλς]. ὁ ὑποκάτωθεν τῆς θαλάσσης. » Πέτρα—, « Ακ., ξέρα σκεπασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν. » 'Ρῆγμα (» Τραῦμα)—, « 'Επγρ., κτύπημα (τρύπημα) τοῦ πλοίου εἰς τὰ βρεχάμενα. 2) (μτφορ.) = "Υπουλος.

'Υφαλυκὸς, ἡ, όν. 'Ολίγον τι ἁλμυρὸς (ἁλυκὸς), ὑφάλμυρος.

'Υφαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑφάλῳ (πέτρᾳ) ὅμοιος· πλήρης ὑφάλων.

"Υφαμμος (ὁ, ἡ), = 'Υπόψαμμος.

'Υφανάω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υφαίνω.

"Υφανσις, εως (ἡ), τὸ ὑφαίνειν ἢ ὑφαίνεσθαι, 'φάσιμον, ὑφή.

'Υφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων, (κοιν.) ὑφαντής.

'Υφαντικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑφαίνειν, ὑφάντου ἴδιος. » 'Υφαντικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ ὑφάντου.

'Υφαντικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὑφάντου· ἐν εἴδει ὑφάσματος.

'Υφαντοδίνητος ᾗ 'Υφαντοδόνητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υφαντός, ὑφασμένος διὰ τῆς δονήσεως τῆς κερκίδος.

'Υφαντὸς, ἡ, όν. 'Υφασμένος ἢ· δυνάμενος νὰ ὑφανθῇ, ἐπιδεκτικὸς ὑφάνσεως.

'Υφαντουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων (κατασκευάζων) ὑφαντικὰ ἔργα, ὑφάντης.

'Υφάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ 'Υφάντης, (κοιν.) ἀνυφάντρα.

†'Υφ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

'Υφ·άπτω, Μ. άψω. Δένω ἢ (συχνότ.) Ἀνάπτω (Βάλλω φωτιὰν) ὑποκάτωθεν. » Πῦρ εὑρόντες, ὑφῆπτον αὐτοὺς, « Ξεν. (καὶ μσ.) » 'Υπὸ δειρὴν ἀψαμένη (κατὰ τμσ. ἀντὶ 'Υφαψαμένη), « Π. ἔβαλε τὴν θηλειὰν εἰς τὸν λαιμόν της, ἐκρεμάσθη.

'Υφ·αρπάζω, Μ. άσω ᾗ (μτγν.) άξω. Ἁρπάζω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως. » Τὸν λόγον—, « 'Ηρ., Ξεν., δὲν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τις τὸν λόγον του, τὸν προαρπάζω, (παρβλ. 'Υπολαμβάνω).

'Υφάρπασις, εως (ἡ), τὸ ὑφαρπάζειν, ἅρπαγμα ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ὑφαίρεσις.

'Υφ·άρπω, Π. (σπν.) ἀντὶ 'Υφαρπάζω.

'Υφασία καὶ

"Υφασις, εως (ἡ), = "Υφανσις.

"Υφασμα (τὸ). τὸ ὑφαινόμενον (κυρ. καὶ μτφορ.), πανί· (μτφορ.) σχέδιον, σκευώρημα κτλ.

†'Υφαστρὶς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ 'Υφάντρια.

'Υφάω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υφαίνω.

"Υφεαρ, ατος (τὸ), κατὰ τοὺς Ἀρκάδ., ὁ ἰξὸς τῆς πεύκης καὶ τῆς ἐλάτης, (ἴσ.) = Στελίς.

'Υφ·εδρεύω, Μ. εύσω. 'Εδρεύω (Κάθημαι) κρυμμένος ὑποκάτωθεν, ἐνεδρεύω.

'Υφεδρία (ἡ). κατωτέρα θέσις (ὡς πρὸς τὴν προεδρίαν).

'Υφ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, Π. κάθημαι κάτω ἢ ὑποκάτωθεν, = 'Υφεδρεύω.

'Υφεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Υφαιρέω.

'Υφεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Υφίημι, (ὅθ.

'Υφειμένως [ὑφίημι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὕφεσιν, μὲ τρόπον μέτριον (συνεσταλμένον)· μὲ χαμηλὴν φωνήν· ὄχι μὲ τόνον.

'Υφεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τῆς 'Υφίημι.

'Υφείσας, ασα, εν, ἴδε 'Υπείσας.

'Υφεατέον, θετ. τοῦ 'Υπέχω.

'Υφεκτὸς [ὑπέχω], ἡ, όν. Ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.

'Υφελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υφαιρέω.

'Υφελκυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

;'Υφ·ελκύω, Μ. ελκύσω ᾗ

'Υφ·έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. 'Υφείλκυσα ᾗ.). Τραβῶ (Τραβῶ καὶ 'παίρνω) ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, 'Υφαιροῦμαι.

'Υφέλοι', κατ' ἀποςρφ. ἀντὶ 'Υφέλοιο, β'. ἐν. ᾗ

'Υφελοίατο, ίων. ἀντὶ 'Υφέλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. ᾗ

'Υφελοῖσα, Δ. ἀντὶ 'Υφελοῦσα, θηλ. τοῦ

'Υφελὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Υφαιρέω.

'Υφὲν, οὐδ. τοῦ 'Υφείς.

'Υφὲν ἢ (ὀρθότ.) 'Υφ' ἓν, ἐπίρ. Διὰ μιᾶς, εἰς ἓν ᾗ τὸ αὐτό. ||. » 'Η ὑφὲν (ἐνν. γραμμὴ), « Γρμτ., ἢ ὑποκάτωθεν δυο συλλαβῶν ἐν εἴδει ἡμικυκλίου) ἐκτεινομένη ὡς σημεῖον ἑνώσεως.

'Υφέξω, μέλλ. τοῦ 'Υπέχω.

'Υφ·ερπύζω, Μ. ύσω ᾗ

'Υφ·έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. 'Υφείρπυσα ᾗ.). "Ερπω ("Ερπων ἐμβαίνω) ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ὑπεισέρχομαι, παρεισδύομαι· (μτφορ.) εἰσχωρῶ εἰς τὸ πνεῦμά (εἰς τὴν εὔνοιάν) τινος, τὸν κολακεύω.

'Υφίεσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Υφίημι.

"Υφεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υφίημι, ἐλάττωσις, ἔνδοσις· συστολὴ, μετρίασις· συγκατάβασις· (παρὰ Γρμτ.) ἄφημα ἀπ' ἔξω, παράλειψις. » Καθ' ὕφεσιν τοῦ.., « Σχλ. Ἀρςφ., κατ' ἔλλειψιν.

†'Υφεσπέριος καὶ 'Υφέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἑσπέραν ἐρχόμενος ἢ γινόμενος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) 'Υφέσπερα, ἐπίρ. Π. πρὸς ἑσπέραν, κοντὰ τὸ βράδυ, κατάβραδα.

'Υφέστιος (ὁ, ἡ), [ύ. ἑστία]. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ (διαμένων), οἰκουρὸς, ἢ· οἰκιακὸς, κατοικίδιος.

'Υφὴ (ἡ), = "Υφανσις· ὕφασμα.

'Υφηγεμὼν, όνος (ὁ). ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἡγεμόνα. 2) Π. (ἐν γέν.) = 'Ηγεμὼν, [ἐκ τοῦ

'Υφ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. 'Υπάγω ἐμπρὸς, προηγοῦμαι, προπορεύομαι· δείχνω τὸν δρόμον, ὁδηγῶ· (μτνμ.) δίδω πρῶτος τὴν ἀρχὴν (τὸ παράδειγμα), καθοδηγῶ, ὑποδεικνύω· ἐξηγῶ· συμβουλεύω, διδάσκω, ὑπαγορεύω. » Τὸ ἔμπροσθεν μακρῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον, οὐκ ἐπαινοῦμεν, « Ξεν. (καὶ γαν.) » 'Υφηγεῖσθαί τινος, « αὐτ. (ἡ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) » 'Υφηγεῖσθαί τινι τὴν ὁδὸν, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » 'Οπότε αὐτόμολοι πρὸς βασιλέα ἰόντες, χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι, « Ξεν., νὰ τοῦ τὰ προδώσουν ἵνα τὰ πάρῃ. » Ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ, « αὐτ. » Ἄρχοντες ταύτῃ ᾗ ἂν ὑφηγεῖσθε, « Θκ., ὅπως μᾶς δώσετε τὸ παράδειγμα (μᾶς ὁδηγήσητε). » Δοκῶ μοι ὑφηγήσεσθαι, « Πλάτ., ὅτι πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ. » Ταῦθ' ὑφηγεῖται ὁ νόμος, « Ἀρςτ., ὑπαγορεύει. (καὶ πθ.) » 'Ο ὑφηγημένος τρόπος, « αὐτ., ὁ ὡρισμένος. » Κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον, « αὐτ., τὴν προδιαγραφεῖσαν.

'Υφήγησις, εως (ἡ), τὸ ὑφηγεῖσθαι (προηγεῖσθαι), καθοδήγησις· ἐξήγησις· συμβουλὴ, διδασκαλία. » Γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, « Πλάτ., καθὼς 'πάγουν αἱ γραμμαὶ, ἀκολουθεῖν τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν.

'Υφηγητὴρ, Π. ἀντὶ

'Υφηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑφηγούμενος (προπορευόμενος, δείχνων τὸν δρόμον), ὁδηγός· εἰσηγητὴς, διδάσκαλος, σύμβουλος.

'Υφηγητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὑφήγησιν (καθοδήγησιν), ἐξηγητικὸς τοῦ πρακτέου, διδακτικὸς, συμβουλευτικός.

'Υφημιόλιος (ὁ, ἡ). (ἀριθμ.) ὁ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸ ἓν-ἥμισυ ἢ τοῦ 2 πρὸς τὰ 3, ὁ τοῦ ἡμιολίου ὑπεπιμόριος.

"Υφηνα, ἀόρ. τοῦ 'Υφαίνω.

'Υφ·ηνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Οδηγῶ τὴν ἅμαξαν ὡς ὑφηνίοχος· (ἐν γέν.) = 'Ηνιοχέω. ||. (πθ.) ἀναχαιτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡνιόχου. » Τῶν μὲν προορμησάντων, τῶν δὲ ὑφηνιοχουμένων, « Αξ.

'Υφηνίοχος (ὁ, ἡ). ὁ δευτερεύων (βοηθὸς ἢ ἀναπληρῶν τὸν τόπον) τοῦ ἡνιόχου (κυρ. τῆς πολεμ. ἁμάξης)· (Π. ἐν γέν.) ἀντὶ 'Ηνίοχος. » Λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα, « Ξεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Υφήσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον τι ἧσσων (κατώτερος, μικρότερος, νεώτερος).

†'Υφήφασμαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υφύφασμαι.

'Υφ-ιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι κάτω· χαμηλόνω· κατακάθομαι, βουλιάζω· πίπτω ἀπὸ τὸ βάρος, καταπίπτω, (Γαλλ.) succomber· (μτγν.) ἐκπίπω, ἐλαττοῦμαι· (ἐνίοτε) ἀφίνω ἢ μένω ὡς καταπάτι, καταστελάζω.

'Υφίζησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βούλιασμα, κατακάθισμα, κατοχύλαγμα· καταπάτι.

'Υφ-ίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ιζήσω, Π. = 'Υφιζάνω.

'Υφ-ίημι, Μ. ὑφ-ήσω (ἀόρ. 'Υφῆκα ᾗ μσ. 'Υφηκάμην καὶ δ'. 'Υφείμην ᾗ πθ. 'Υφείθην, πρκ. 'Υφεῖκα καὶ πθ. 'Υφεῖμαι κτλ.). Ἀφίνω (Ἀπολύω) κάτω, καταιβάζω, χαμηλόνω. « Ἱστὸν (« Ἱστία) ὑφεῖναι καὶ (μσ.) ὑφίεσθαι, « Ὅμ., Ξεν. 2) ἀφίνω ('ξαπολνῶ· βάλλω) τι ὑποκάτωθέν τινος. « Ὁ γέρων ὑφῆτι (Δ. ἀντὶ ὑφῆσαι) τὰ μοσχία, « Θκρ., τὰ 'ξαπολνᾷ ὑποκάτω ἀπὸ τὰς μητέρας των (ἵνα βυζάσουν), (καὶ ὅτ. πληρές.) « Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, « αὐτ. (καὶ κατὰ τμσ.) « Ἤμελγεν ὕϊς καὶ αἶγας, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη, « Ὅμ. « Θρόνων τεύξει, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσει, « αὐτ. (καὶ μσ.) « Ἃ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνων μαστὸς ὑφεῖτο, « Εὐρ., τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ βυζί της. 3) (ἐνίοτε) τοποθετῶ εἰς ἐνεδραν, (Γαλλ.) apposter. « Κτείνουσι δὲ οὗτοί μιν κατὰ τὸ πρυτανήϊον, νυκτὸς ὑπείσαντες ἄνδρας, « Ἡρ., (τὸ ὑπ. ὅμως ἀλλ. ἀνάγουσιν εἰς τὸ †'Υφέζω). 4) ἀφίνω τι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον ἄνετον· (μτφρ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) μετριάζω· παραχωρῶ· ἐνδίδω· ταπεινοῦμαι· καταπαύομαι, ὑποχωρῶ, συγχαταβαίνω. « Οὐδὲν ὑπιέντες, ἔχειν τὰ πᾶν ἐθέλετε, « Ἡρ. (καὶ ὅστ. περιπ.) « 'Υφεῖναι (ἐνν. τοὺς χαλινούς) τῇ γλώττῃ, « Φλγρ. (καὶ ἀπαρ.) « 'Υφιέντες τὴν χώραν ἦδη ἡμετέραν εἶναι, « Ξεν. (καὶ γεν. διαιρετ.) « Οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι, « Γργ. (ᾗ ἑλλ. τῆς αὐτ.) « 'Υφιέναι (καὶ μσ. « 'Υφίεσθαι) τοῦ φρονήματος, « Πλ. « Ἐλπίζων σφέας ὑπήσειν τῆς ἀγνωμοσύνης, « Ἡρ. « Ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρης, (τὸ ὕδωρ) ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ, ἐς ὃ γίνεται γλιαρὸν, « αὐτ., χάνει βαθμηδὸν τὴν ψυχρότητά του. « Οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, « Θρλκτ. (καὶ μσ.) « Μηδὲν τῆς ὀργῆς (« Τῆς ἄγαν ἐξουσίας) ὑφιέσθαι, « Πλ. « Οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων ἀφίστατο, « Ξεν. « 'Υφεμένης τῆς χώρας, τὰ τείχη φυλάττειν, « αὐτ. « Τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, « αὐτ. (ᾗ ὅστ.) « Οὐδενὶ τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, « Δκ. (καὶ χωρὶς γέν. πρὸς ἀπαρ.) « Οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφειμην ἂν οὔτε βέλτιον εὖ' ἧδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι, « Ξεν. « 'Υφήσεσθαι δὲ οὐδεπώτε. ἦν παρὰ τῶν πατέρων παρέλαβον χώραν, ταύτης στερηθῆναι, « αὐτ. « Ἀντὶ σοῦ κατθανεῖν ὑφειμένη, « Εὐρ., συγκατανεύσασα. (ᾗ γωρὶς πτ.) « 'Υφέσθαι μοι δοκεῖς, « Ἀρξω. « Δεῖ ἄνδρας ἀγαθούς τε ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίεσθαι, ἀλλὰ πειρᾶσθαι, ἢ νικῶντας σώζεσθαι, ἢ καλῶς γε ἀποθνήσκειν, « Ξεν. (ᾗ πθ.) « 'Υφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, « Πλ., δὲν ἤτο συγχωρημένον εἰς κἀνένα. (ὅθεν κατὰ μτχ.) « 'Υφειμένος, η, ον, συνεσταλμένος, μέτριος. « Φωνή —, « Ἀξ., χαμηλή. « Ἐν κακοῖς πλεῖν ὑφειμένη, « Σοφ., τεταπεινωμένη, μετριάζουσα, (κατὰ λέξ.) μὲ καταιβασμένα τὰ πανιά.

'Υφ-ιστημι, Μ. ὑποστήσω (ἀόρ. 'Υπέστησα καὶ δ'. 'Υπέστην καὶ πθ. 'Υπεστάθην, πρκ. 'Υφέστηκα κτλ.). Στήνω (Βάλλω) τι ὑποκάτωθέν τινος (ὡς ὑποστήριγμα)· (μὲ ὅστ. ἐκ δ'.) « 'Υποστάσαντες προθύρῳ κίονας, « Πίνδ. (καὶ μσ. αὐτουδ.) « Τοὺς σταυροὺς τοὺς ὑπεστεῶτας τοῖσι ἱκρίοισι, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Τὸ ὑφεστὼς, « Ἀρστ., τὸ ὑποστήριγμα, ὄθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) βάλλω (καὶ μτνμ. λαμβάνω) τι ὡς βάσιν (ὡς θεμέλιον), ἐκθέτω, παραχήνω. « Ὅ τοίνυν ἐστὶ θεὸς, πρότερον ὑποστησώμεθα, « Γργ. « Οἱ περὶ τὸν Ἀριστιππον τὴν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑφίσαντο, « Ἀρτ. 3) (συνκδχ.) συνιστῶ, δημιουργῶ, δίδω ὕπαρξιν (ὑπόστασιν) εἴς τι, παράγω (εἰς τὸ εἶναι)· (μσ. αὐτουδ.) ὑπάρχω. « Ὁ θεὸς ἐξ οὐκ ὄντων πάντα ὑπέστησε, « Ἀξ. (καὶ μα. αὐτουδ.) « 'Υποστάντες οἱ ἄνθρωποι, « Γργ. « Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε τῷ θεῷ, « Φτλ. 4) καθιστῶ, διορίζω. « Λοχαγοὺς ὑποστήσας, « Ξεν. 5) (ὁμ. αὐτπθ.) γήνω (βάλλω) ἐμαυτὸν (ἐμβαίνω ἢ στέκομαι) ὑποκάτωθέν τινος. (καὶ μτνμ.) κυριεύω. « 'Υπὸ τειχίον ὑποστὰς, « Πλάτ. (καὶ μτφρ.) « Τῷ δὲ πλήθει τοιοῦτον ὑπέστη δέος, « Πλθ., (ὅθ. 6) (μτνμ.) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι· (συχνότ.) ὑπόσχομαι. « 'Υπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, « Λσ. « Τοσοῦτον ἀγῶνα ὑπέστημεν, « Ἀρχδ. « Τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέστης, « Ὅμ. « 'Υποστάντες τὰ προτείνατο, ἦσαν δώσοντές οἱ ταῦτα, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) « Σῖτον ὑφίστανται πορίειν, « Ἀρχφ. « 'Υπέστη. διαβήσεσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ πειράσεσθαι εἰρήνην ποιήσαι, « Ξεν. (καὶ ἐνν.) « Τοῦ Κλέωνος καὶ περ μανιώδης οὖσα, ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη· ἐντὸς γὰρ 20 ἡμερῶν ἦγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη, « Θκ. 7) ἀντιτάττω, (ᾗ αὐτπθ.) ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι· (τρπ.) ἀντέχω, ὑποφέρω. « Τὸν τρόπον ὑπεχίσατο τῇ ἐκείνου ἀλαζονείᾳ, « Ξεν. « Τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη, « αὐτ. (καὶ αἰτ. σπν.) « 'Υποστάντες τοὺς Μήδους, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) « Ἐκ μεταβολῆς ὑποστῆναι, « Πλθ., ἀναχωρῶν σταματῶ ἔξαφνα καὶ, μεταβάλλων θέσιν, στρέφομαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. « Ἀναιροῦσι τοὺς ὑφισταμένους, « Πλ. (καὶ τρπ.) « Ταῖς συμφοραῖς ὅτι, οὐχ ὑφίσταται, « Σοφ. « Πράως ἀδοξίαν ὑφίστασθαι, « Πλ. 8) μένω κατόπιν (ὀπίσω)· τραβηχῶμαι· σταματῶ· στέκω κρυμμένος· (μὲ ὅστ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (ἐκ ἀψύχ.) μένω εἰς τὸν πάτον (ὡς ὑποστάθμη), βουλιάζω, κατακάθομαι. « 'Υποστάμενοι μένουσιν ἕως ἂν, « Ἀρστ. « Ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα ἐξῆει, καὶ φθεγξαμένων κοράκων, πάλιν ὑπέστη, « Πλ. « Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς, « Ἀκ. « Ὑποστάντες ἐν τῷ πορθμῷ, « Ἡρ. (καὶ ὅστ. περιπ.) « Καί μοι ὑποστήτω, ὅσαν γενεᾷ προγενέστερός εἰμι, « Ἰλ. Ι. « Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, « αὐτ., θὰ σᾶς περιχωρήσω τὸν τόπον. (καὶ ἐπ' ἀψύχ.) « Τὸ μὲν ἐπισταμένον τοῦ γάλακτος ἡγεῦνται εἶναι τιμιώτερον· τὸ δ' ὑπισταμένου ἧσσον τοῦ ἑτέρου, « Ἡρ. « Τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, « Ἀρστ., μένον ὡς καταπάτι, βυθιζόμενον ὡς ἐκ τῆς βαρύτητός του. « Ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον, « αὐτ. (καὶ πθ.) « Κοιλίας ὑφιστωμένης, « Πλ., πασχούσης ἔμφραξιν. 9) (σπν.) νομίζω, ὑπολαμβάνω, (Διόδ. Α', 6 ᾗ 12).

†'Υφόλμιον (τὸ), τὸ ὑπόθυρον τοῦ ὄλμου (τοῦ 'γουδιοῦ). 2) τὸ ὑπὸ τὸ περιστόμιον τοῦ αὐλοῦ.

'Υφόρασις [ὑφοράω], εως (ὁ), = 'Υπεψία.

'Υφορατικός, ἡ, όν. 'Ο ὑφορώμενος (ὑποπτεύων) τὰ πάντα, φύσει φιλύποπτος.

'Υφορά-ω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ὑπ-όψομαι (ἀόρ. 'Υπείδομην καὶ τὸ θετ. 'Υποπτέον), = 'Υποβλέπτω, ὑποπτεύω· ἀποφεύγω τι ἢ τινὰ ὡς ὕποπτον· παρατηρῶ μὲ ὑπόψιαν, παραμονεύω· (χωρὶς πτ.) διστάζω.

'Υφορβός (ὁ), [ὗς, φέρβω], = Συφορβός, χοιροβοσκός.

'Υφορμέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (κρυμμένος μὲ τὸ πλοῖον μου) εἰς ὅρμον τινὰ προφυλαττόμενος ἀπὸ ἢ παραφυλάττων τὸν ἐχθρόν· (μτφρ.) ἐμφωλεύω εἰς τὴν ψυχήν τινος. « 'Υφώρμει δέος, « Συν., ἐνυπῆρχε φόβος (ὑποψία) τις.

'Υφορμίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (καὶ μσ. ἢ πθ. 'Εμβαίνω μὲ) τὸ πλοῖον εἰς ὅρμον κρυφίως ἢ πρὸς ὥραν, ἐλλιμενίζω, -ομαι εἰς ὕφορμον, ἀράζω· (μτνμ.) δένω ὑποκάτωθεν.

'Υφόρμιον (τὸ). μικρὸν χαρχάλι (ἀλυσίδιτσα κτλ.) τοῦ λαιμοῦ.

'Υφορμισις, εως (ἡ), τὸ ὑφορμίζειν ἢ ὑφορμίζεσθαι, ἄραγμα (εἰς τὸν λιμένα). 2) (συνκδχ.) μέρος διὰ ἄραγμα, μανδράκι, ἀραξοβόλι.

'Υφορμιστὴρ (ὁ). Π [ὑφορμίζω]. ὁ κρατῶν τι (καθὼς ἡ ἄγκυρα τὸ πλοῖον) ὑποκάτωθεν. « Λᾶας —, « 'Οππ.

'Υφορμος (ὁ). τόπος ὅπου δύναται νὰ ὑφορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ κρυφίως ἢ πρὸς ὥραν) πλοῖον, ἀραξοβόλι.

'Υφος, εος-ους (τὸ), = 'Υφή, ὕφασμα· (μτνμ.) συναρμογὴ (σύνθεσις) λόγου· (σπν.) κείμενον συγγράμματος.

'Υφώσι, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υφῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρ. ἢ ὑποτ. τοῦ 'Υφάω = 'Υφαίνω.

'Υφυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρός· ὑγροῦ (ὕλης, ἰχῶρος) ὑπόπλεως. « Φλύκταινα —, « Πλθ., (συγχ. τῷ

'Υφυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὑποβύ-χιος. « Κολυμβητὴς —, « Θκ., ὁ πλέων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωρὶς νὰ φαίνεται. 2) ὕδατος ὑπόπλεως, ὑδαρής· ὑδρωπικός.

;Ὑφωπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμίζω (καὶ μσ. Κοιμοῦμαι) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀποκοιμοῦμαι.

†Ὑφύφασμαι Ἀττ. (σπν.) ἀντὶ Ὕφασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὑφαίνω.

Ὑφῶ, ῇς, ῇ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὑφίημι.

Ὑψαγόρας, ου (ὁ), Π. [ὕψ. ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια, κομπαστής, μεγαλοῤῥήμων.

Ὑψαγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψηγορέω.

;Ὑψάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰς ἄντυγας (καμάρας), (ἐν γέν.) ὑψηλός.

Ὑψαυχενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπατῶ ὡς) ὑψαύχην, ἐπαίρομαι, κομπάζω· καμαρόνω. 2) (σπν. μτβτ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν (ὑπερηφάνειαν). » Ὑψαυχεῖ δὲ πολὺς πλοῦτος, « Φωκυλ.

Ὑψαυχενίζω, Μ. ίσω καὶ

Ὑψαυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψαυχενέω.

Ὑψαύχην [ὕψι, αὐχὴν], ενος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ὑψωμένον τὸν αὐχένα· (συνκδχ.) γαῦρος, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ὑψερεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, ἐρέφω]. ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) ὑψηλὴν ὀροφὴν, (ἐν γέν. ἐπὶ κτιρίων) ὑψηλός· λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής.

Ὑψηγόρης, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑψαγόρας, (ὅθ.

Ὑψηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια ἢ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ.

Ὑψηγορία (ἡ). τὸ ὑψηγορεῖν, μεγαλαυχία· ὕφος ὑψηλὸν, μεγαληγορία.

Ὑψηγόρος (ὁ, ἡ), [ὕψι, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια ἢ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγάλαυχος, ἢ· μεγαλήγορος.

Ὑψήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑψηλός.

Ὑψηλαυχενία (ἡ). σήκωμα τοῦ λαιμοῦ ἐπάνω (ὑψηλά)· (συνκδχ.) ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ

Ὑψηλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα, = Ὑψαύχην, ἀγέρωχος.

Ὑψηλοβατέω-ῶ [ὑψηλὸς, βαίνω], Μ. ήσω. Περιπατῶ ὑψηλά· (συνκδχ. ᾗ τρπ.) ἀεροβατῶ.

Ὑψηλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). μεγαλόφρων ἢ ὑψηλόφρων, οἰηματίας.

†Ὑψηλοκάρδιος (ὁ, ἡ), = Ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος.

Ὑψηλόκρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνοὺς ἢ ὄχθας, καθ' ὑπερβολὴν ἀπόκρημνος.

Ὑψηλολογέω-ῶ καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ· κομπάζω.

†Ὑψηλολογία (ἡ), Γλσ. = Ὑψηγορία, μεγαληγορία· μεγαλαυχία·

Ὑψηλολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ ὕψος λόγου ἢ μὲ ἔμφασιν (μεγάλα λόγια).

†Ὑψηλολοφος (ὁ, ἡ), = Ὑψίλοφος.

Ὑψηλονοος ους (ὁ, ἡ), = Ὑψίνους, ἢ· Ὑψηλόφρων. » Τὸ ὑψηλόνουν—, « Πλ., ὑψίνοια, μεγαλόνοια.

†Ὑψηλόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὸν νῶτον (ὑψηλὰς κορυφάς)· κείμενος εἰς ὀρεινὴν θέσιν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰπύνωτος).

Ὑψηλοπέτης, ου (ὁ). ὁ πετῶν ὑψηλὰ, Ὑψιπέτης.

Ὑψηλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὕψους (λεκτικοῦ) ποιητικός.

;Ὑψηλόπορος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπορος.

Ὑψηλόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπους.

Ὑψηλὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ κείμενος εἰς ὕψος, ἐξέχων (κυρ. καὶ μτφορ.)· λαμπρὸς, μέγας, κτλ.

Ὑψηλοτάπεινος (ὁ, ἡ). ἐνταὐτῷ ὑψηλὸς καὶ ταπεινὸς, (δηλ.) κατά τι μὲν ὑψ. (μεγαλοπρεπὴς κτλ.) κατά τι δὲ ταπεινὸς (εὐτελὴς, χαμερπὴς κτλ.). » Τὸ δ' ὑψηλοτάπεινον ᾗ μεγαλόμικρον, « Φίλ.

Ὑψηλότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑψηλοῦ.

†Ὑψηλοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Ὑψαύχην.

Ὑψηλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων χωρὶς νὰ ᾖνε τῷ ὄντι) ὑψηλός. » Τὸ ὑψηλοφανὲς, « Αξ., τὸ κατ' ἐπιφάνειαν (ὄχι ἀληθὲς) ὕψος.

†Ὑψήλοφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑψίλοφος.

Ὑψηλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ὑψηλὰ (μεγάλα ἢ ὑπὲρ τὸ εἶναι μου), εἶμαι ὑψηλόφρων.

†Ὑψηλοφρονία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

Ὑψηλοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Ὑψηλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα (φρονῶν μεγάλα ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ), οἰηματίας, ὑπερήφανος.

Ὑψηλοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναφυόμενος εἰς ὕψος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἢ (;) φρονήματος.

†Ὑψηλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὴν φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Ὑψηλῶς, ἐπίῤ. Ὑψηλά· μὲ ὑψηλὸν τόνον (ὕφος κτλ.).

Ὑψήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, ἀνὴρ]. ὁ ἐπαίρων ἢ σεμνύνων τὸν ἄνθρωπον (ὑψῶν τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρ.). » Τιμή—, « Νόνν.

Ὑψηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π = Ὑψερεφής.

Ὑψηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ (Βούζω) δυνατὰ, [ἐκ τοῦ

Ὑψηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος ἢ εἰς ὕψος (δυνατὰ) ἀντηχῶν· (ἐπὶ ὕφους λόγου ὀγκώδης, (Γαλλ.) romflant· (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Ὄχθος —, « Ὀρφ.

Ὕψι, ἐπίῤ. Π. = Ὑψοῦ, εἰς ὕψος, ὑψηλὰ (κυρ. καὶ μτφορ.).

;Ὑψιαίετος (ὁ), εἶδος (ὑψιπέτου) ἀετοῦ, (ἄλλ.) Πύγαργος.

;Ὑψιβάθεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὑψιβαθὺς, ὑψηλὸς καὶ πυκνὸς ἢ πολλὰ πυκνός. » Ὀφρὺς ὑψιβάθεια (ὅπου ἄλλ. διορθ. ὕψι βαθεῖα), « Ὀππ.

Ὑψιβάμων, ονος καὶ

Ὑψίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, βαίνω]. ὁ ὑψηλὰ πατῶν (περιπατῶν) ἢ ἱστάμενος (κείμενος), (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Τρίπους (» Πόλις)—, « Σοφ., Πίνδ.

Ὑψιβίας, ου (ὁ), Π. [ὕ. βία] ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχύν· (ἐπμ.) πολλὰ ἀγέρωρος, ὑπερήφανος, (παρβλ.) Ὑπέρβιος.

Ὑψιβόας, ου (ὁ), Π. [ὕ. βοάω], ὁ φωνάζων δυνατὰ, φωνακλᾶς, μεγαλόφωνος.

Ὑψιβρεμέτης, ου (ὁ) καὶ

Ὑψίβρομος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. βρέμω]. ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος ἢ πολλὰ δυνατὰ βροντῶν (βούζων).

Ὑψιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. γενέθλη]. ὁ ἀπὸ λαμπρὸν (ὑψηλὸν) γένος καταγόμενος.

Ὑψιγέννητος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. γεννάω]. ὁ αὐξάνων εἰς ὕψος, εὐθαλής. » Κλάδος ἐλαίας—, « Αἰσχλ.

Ὑψίγυος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. γυῖον]. ὁ ἔχων ὑψηλὰ μέλη, (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Ἄλσος θαλάμων—, « Πίνδ.

Ὑψίδμητος καὶ Ὑψίδομος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. δέμω]. οἰκοδομημένος ὑψηλά, ὑψηλός.

Ὑψίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων εἰς τὰ ὕψη.

Ὑψίζυγος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. ζυγός]. ὁ καθήμενος εἰς τὴν ἀνωτάτην ἕδραν τῶν κωπηλατῶν (καὶ μτνμ. εἰς τὸν ὑπέρτατον θρόνον), ὕψιστος διευθυντὴς (κυβερνήτης) τοῦ παντός.

Ὑψίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὑψηλὰ ζωσμένος.

Ὑψιθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. θέμεθλος]. βαθέως (στερεὰ) θεμελιωμένος.

Ὑψίθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὑψηλὸν θρόνον καθήμενος.

Ὑψίθωκος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψίθρονος.

Ὑψικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. κάρηνον]. ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν. » Δρῦς—, « Ὅμ. Ὕμν.

Ὑψικέλεκθος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. κέλευθος], = Ὑψίδρομος.

Ὑψίκερας, ατος καὶ

;Ὑψικέρατος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψίκερως.

Ὑψικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεραυνοβολῶν εἰς τὰ ὕψη ἢ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.

Ὑψίκερως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα. » Ἔλαφος—, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) » Πέτρα—, « Πίνδ., Ἀρςφ., ὑψηλή, ἀπόκρημνος.

Ὑψικόλωνος (ὁ, ἡ), Π. [ὁ. κολωνός]. ὁ ἔχων ἢ κείμενος εἰς ὑψηλὸν λόφον.

Ὑψίκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ ὑψηλὴν κόμην, ὑψηλὸς καὶ πολύφυλλος. » Δρῦς—, « Ὅμ.

Ὑψικόμπως, ἐπίῤ, Π. μὲ πολλὴν κομποῤῥημοσύνην (μεγαλαυχίαν).

†Ὑψικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω εἰς τὰ ὕψη, [ἐκ τοῦ

Ὑψικράτης, ου (ὁ). ὁ ἐξουσιάζων εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἢ· ἔχων τὸ ὕψιστον κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν), βασιλεὺς τοῦ παντός.

Ὑψικρεμὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κρεμασμένος ὑψηλὰ (εἰς τὸν ἀέρα), μετέωρος.

Ὑψικρήμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνοὺς, ἀπόκρημνος, ὑψηλόκρημνος.

Ὑψιλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα (τὸ εἶδος) τοῦ Υ, ὁμοιάζων ὑψιλὸν, (ἄλλ.) Ὑοειδής.

Ὑψίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον, (ἐν γέν.) Ὑψηλὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). » Αἴτνα—, « Πίνδ. » Βοτάνη—, « Ἱππκρ., ἡ φυομένη εἰς ὑψηλοὺς λόφους ἢ ἀκρωρείας. (μτνμ.) » Λογος—, « Ἀρςφ., ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé.

Ὑψιλύχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπεμπόμενος ἀπὸ ὑψηλὸν (ὑψηλὰ τοποθετημένον) λύχνον. » Αὐγή—, « Ἀθ., ἡ λάμψις τοῦ πολυελαίου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑψιμέδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βασιλεύων εἰς τὰ ὕψη, βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ· (μτνμ.) ὁ βασιλεύων (ὑπερέχων τῶν λοιπῶν) κατὰ τὸ ὕψος. » Παρνασσὸς —, « Πίνδ.

Ὑψιμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. μέλαθρον]. ὑψηλὰ οἰκοδομημένος, ὑψηλὸς (τὴν οἰκοδομήν)· (συνκδχ.) κατοικῶν ἢ κατοικημένος ὑψηλά. » Διὸς ὑψιμέλαθρον κράτος, « Ὀρφ.

Ὑψιμέλας, ανος (αινα, αν), Π. ὑψηλὸς καὶ μέλας (μαῦρος). » Ναῦς —, « Ὅμ.

Ὑψινεφὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη τῶν νεφῶν. » Ζεὺς —, « Πίνδ.

Ὑψίνομος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. νέμω]. ὁ βόσκων ἢ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη (τῶν ὀρέων).

Ὑψίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν (ἔξοχον) νοῦν.

Ὑψιπαγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. πήγνυμι]. ὑψηλὰ θεμελιωμένος, ὑψηλός.

Ὑψιπεδὸς (ὁ, ἡ), Π. κείμενος εἰς ὑψηλὸν ἔδαφος (δάπεδον), τοποθετημένος ὑψηλὰ (εἰς ὀροπέδιον).

Ὑψιπέταλος (ὁ, ἡ), Π. [ῦ. πέταλον]. ὁ ἔχων ὑψηλὰ (μεγάλα) φύλλα. » Κράμβη —, « Ἀθ.

Ὑψιπετὴς, εσσα, εν, Π. = Ὑψιπέτης.

Ὑψιπέτηλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑψιπέταλος.

Ὑψιπετὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πεσμένος ἀπὸ ὑψηλὰ (ἀπὸ τὰ ὕψος), (παρβλ.) Διιπετής.

Ὑψιπέτης, ου (ὁ), Π. ὁ πετῶν ὑψηλά. » Αἰετὸς —, « Ὅμ.

Ὑψιπόδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑψίπους.

Ὑψίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψῶν (δοξάζων) τὴν πατρίδα του, κλέος (σέμνωμα) τῆς πόλεώς του.

Ὑψίπολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) εἰς τὰ ὕψη (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Ὑψιπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διοδεύων (διαπορευόμενος) τὰ ὕψη.

Ὑψιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑψιπέτης.

Ὑψίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαδίζων ὑψηλὰ (μὲ ὑψηλοὺς πόδας), ὑψηλός, ἀνώτερος πάντων. » Νόμος —, « Σοφ.

Ὑψιπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν πρέμνον (στέλεχος). » Δρῦς —, « Κομν.

Ὑψιπρυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρύμνην.

Ὑψιπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρῴραν.

Ὑψιπυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας

Ὑψίπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πύργους.

†Ὑψίστολος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ὕψι, στέλλω], ὁ ἔχων ὑψηλὰ σηκωμένα τὰ φορέματά του.

Ὕψιστος, η, ον, Ὑπερθ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὑψι, ὑψηλότατος· (ἐνάρθρ.) ὁ θεός· » Οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, « Γρφ.

Ὑψιτενὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, τείνω], ὁ εἰς ὕψος τεταμένος (ἐκτεταμένος), ὑψηλός,

Ὑψιτένων, οντος (ὁ, ἡ). Π. [ῦ. τένων], = Ὑψαύχην, ἀγέρωχος, ὑψιτράχηλος. » Ταῦρος —, « Ψωκυλ.

Ὑψίτερος, α, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὑψι, ὑψηλότερος.

†Ὑψίτιμητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑψίδμητος.

Ὑψίτυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (λαμπράν, ὑψηλὴν) τύχην.

Ὑψιφάεννος καὶ

Ὑψιφαὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὕψος φέγγων, ὑπέρλαμπρος.

Ὑψιφανὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ἢ φέγγων εἰς ὕψος ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους, ὑψηλός. » Μνῆμα —, « Ἐπίγρφ.

Ὑψιφερὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀμφ. = Ὑψιφόρητος

†Ὑψιφοίτης, ου (ὁ), Π. = Ὑψιπόρος.

Ὑψιφορητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἢ φερόμενος εἰς ὕψος. » Ἁρπυῖαι —, « Ἐπιγρ., ἀνηφορικὸς δρόμος.

Ὑψιφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑψηλόφρων.

Ὑψιχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν χαίτην (μακρὰ μαλλιά) ἢ, κρατῶν ὑψηλὰ τὴν χαίτην του, ταῦρος, ὑψαύχην.

Ὑψίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὑψι, = Ὑψίτερος, ὑψηλότερος.

Ὑψόθε καὶ Ὑψόθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ὕψους, ἀπὸ τοῦ ὕψους, ἀπὸ ψηλὰ· (μὲ γεν.) ἐπάνωθέν (ὑπεράνωθέν) τινος· (ἐνίοτε) ἀντὶ

Ὑψόθι, ἐπίρ. Π. = Ὑψοῦ, ἐπάνω, ὑψηλὰ (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑψόλοφος (ὁ, ἡ), = Ὑψίλοφος.

Ὑψόπρυμνος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπρυμνος.

Ὑψόπρωρος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπρωρος.

Ὑψόροφος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψηρεφὴς, ὑψηλός. » Οἶκος (» Θάλαμος) —, « Ὅμ.

Ὕψος [ὕψι], εος-ους (τὸ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἔκτασις, τὸ κατὰ κάθετον μῆκος. »Τοῦ τείχους ἦν ὕψος 100 πόδες, « Ξεν. (ᾗ ἑλλ. ἡ ἀπολ.) » Αἱμασιὴν, ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλὸν, « Ἡρ. 2)(συνκδχ.) τὸ ὑψηλότερον μέρος (ἄκρον) τινὸς τόπου ἢ πράγματος, ἡ κορυφή· (Γρφ.) ὁ οὐρανός. » Ἐξ ὕψους, « Γρφ., = Οὐρανόθεν. 3)(μτνμ.) μέγεθος ἐκφράσεως φέρον εἰς ἔκστασιν (ἀνυψόνον) τὸν νοῦν τοῦ ἀκροατοῦ. » Περὶ ὕψους λόγου, « Λογγ.

Ὑψόσε, ἐπίρ. Π. εἰς ὕψος, πρὸς τὸ ὕψος. » Ὑπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς, « Ὅμ.

Ὑψοτάτω, ἐπίρ. Π. ὑψηλότατα, (ὡς ὑπερθ. τοῦ

Ὑψοῦ, ἐπίρ. Π. ἐπάνω, ὑψηλά. » Ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, « Ὅμ. » Ὑψοῦ φρένες ἠερέθοντο, « Ἀπλλν.

Ὑψοφθαλμος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων ἐξέχοντας ἢ ὑψοῦ (τῆς κεφαλῆς) κειμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑψόφωνος (ὁ, ἡ), = Ὑψηλόφωνος.

Ὑψοω-ῶ, Μ. ὡσω. Εἰς ὕψος αἴρω, σηκώνω ὑψηλά, ὑψόνω· (μτφορ.) δοξάζω, μεγαλύνω. » Ὑψώθητι, ὁ θεός μου, « Γρφ., δεῖξον τοῖς ἀνθρώποις τὸ ὕψός σου, θαυμαστώθητι.

Ὕψωμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑψώσεως· ὕψος· (ὅθ. μτφορ.) ἔπαρσις· (ἀσχνμ.) = Ἔξαρμα· (συνκδχ.) πρᾶγμα ὑψωμένον· (ἐπὶ τόπου) ὑψήλωμα, (Γαλλ.) **hauteur.**

Ὕψωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑψόω, σήκωμα ἐπάνω (ὑψηλά).

Ὑω [συγγ. τῷ γέω], Μ. ὕσω (πθ. ἀόρ. Ὑσθην κτλ ὁμαλῶς). Ῥίπτω βροχὴν ἢ ὡς ἂν βροχὴν, βρέχω· (συνήθ. τρτπρσ.) βρέχει (ἐνν. ὁ θεός). ||. (πθ.) βρέχομαι (ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς)· πίπτω ἐν εἴδει βροχῆς. » Ὁ Ζεὺς (ἢ) » Ὁ θεὸς ὕει, « Ἡσ., Ὅμ., Ἡρ. » Γε Ζεὺς πάνυχος, « Ὀδ. Ξ. (καὶ αἰτ. ἢ δατ.) » Ὕει ὁ θεὸς ἐχθόσων (ἢ) ἐχθύας. « Ἀθ. (ᾗ ἑλλ. τοῦ ἐκ ά.) » Εἰ συννέφει, εἰκὸς ὗσαι, « Ἀρστ. » Ἐπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην, « Ἡρ. » Γόντος πολλῷ (ἐνν. ὕδατι), « Ξεν. » Πολὺ ὕσαντος, « Θφρ. (καὶ πθ.) » Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ, « Ἡρ. » Γαθη ἡ πόλις σταγόσιν αἵματος, « Πλ. » Ἐν τῇ ὑομένῃ τῆς Λιβύης, « Θφρ. » Ἄρτος ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ, « Γρ., τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πίπτον πρὸς τροφὴν τῶν Ἑβρ. μάννα.

Ὑῶδης, ες (ὁ, ἡ). ὑὶ (χοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος, ῥυπαρὸς, ἠλίθιος κτλ., κτηνώδης.

Ὑωδία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις ὑώδης (κτηνώδης σὰν τὸν χοῖρον), ἀχρειότης, βαρβαρότης, ἠλιθιότης κτλ.

Ὑῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὗς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φ, φ, φῖ (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ.) φ', πεντακόσια (500) ἤ, πεντακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, καὶ φ, πεντακόσιαι χιλιάδες (500.000).

Φᾶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φημί.

Φάανθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Φαίνω.

Φαάντατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Φαάντερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Φαεινός.

Φάβες (αἱ), πλθ. τοῦ Φάψ.

Φαβοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων καὶ

Φαβοτύπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (κτυπῶν) ϗ φονεύων τὰς φάβας (τὰς φάσσας, τὰ ἀγριοπερίστερα), εἴδ. ἱέρακος.

Φάγαινα, ης (ἡ), = Φαγέδαινα.

†Φαγάνθρωπος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.

Φαγὰς καὶ Φαγᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. = Φάγος, πολυφάγος.

Φαγέδαινα [φαγεῖν], ης (ἡ). ἀχόρταστος (ὑπερβολικὴ) πεῖνα, λίμα. 2) (συνήθ.) πληγὴ γαγγραινώδης κατατρώγουσα τὰ κρέατα, (κοιν.) φάγουσα. 3) πάθος τι (σῆψις, σκωλήκιασμα) τῶν κηρίων τοῦ μέλιτος.

Φαγεδαινικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φαγεδαίνης, καταβρωτικὸς ὡς ἡ φαγέδαινα. » Ἕλκος—, « Ἰατρ.

Φαγεδαινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς φαγέδαιναν, γαγγραινιάζω.

Φαγέειν, Ἰων. ἀντὶ

Φαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐσθίω.

Φαγέμεν, Π. ἀντὶ Φαγεῖν.

Φάγεσαι, ἀντὶ Φάγῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Φάγομαι.

Φαγέσωρος (ὁ, ἡ), Κωμ. [φαγεῖν, σωρός]. φαγᾶς, πολυφάγος.

†Φαγηλὸς (ὁ, ἡ), Γλσ. φαγώσιμος, φαγησερὸς, (ἴδε καὶ Φάγιλος)

†Φάγημα (τὸ). φαγεῖ', φαγητόν.

Φάγῃσι, Π. ἀντὶ Φάγῃ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐσθίω.

Φαγήσια καὶ

Φαγησιπόσια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καθ' ἣν ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, (κοιν.) φαγοπότια.

;Φάγησις, εως (ἡ), τὸ τρώγειν, τὸ ἐσθίειν, ἐδωδή.

Φάγιλος (ὁ, ἡ), (κυρ.) = Φαγηλὸς, φαγώσιμος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) ἀρνίον ἢ ἐρίφιον καλὸν διὰ φαγεῖ' ἢ τὸ ὁπ. ἄρχισε νὰ τρώγῃ χόρτον.

Φάγομαι, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Ἐσθίω.

†Φάγος (ὁ), Γρφ. φαγᾶς, πολυφάγος, λαίμαργος.

Φαγὸς, ῶ (ἁ), Δ. ἀντὶ Φηγός.

Φάγρος (ὁ) [φαγεῖν], εἰδ. ἰχθ., (κοιν.) φαγγρί. 2) (κατὰ τοὺς Κρῆτ.) ἡ ἀκονοπετρα.

Φάγω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐσθίω.

†Φαγὼν, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἡ σιαγών. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φάγος.

Φάγωντι, Δ. ἀντὶ Φάγωσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φάγω.

;Φάγωρος ϗ Φαγώριος (ὁ), = Φάγρος.

Φάε, Π. ἀντὶ ἐφάνη, ἔφανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Φάω = Φαίω.

Φαεθοντιὰς, άδος ϗ

Φαεθοντὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φαέθουσα, θηλ. τοῦ Φαέθων, λαμπρὰ ἡ· τοῦ Φαέθοντος (τοῦ ἡλίου), ἡλιακή. » Αἴγλη —, « Ὀππ.

Φαεθω (χωρὶς Μ.), Π. φέγγω, λάμπω, (κυρ. εὐχρ. μόνον ἡ μτχ.) Φαέθων, ουσα· λαμπρὸς, φαεινὸς, (ἐπιθ. ϗ οὐσ.) ὁ ἥλιος, (ὅθ. ἡ αἴτ. ἑλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Πάννυχα καὶ φαέθοντα, « Σοφ., νύκτωρ ϗ μεθ' ἡμέραν, (κοιν.) 'μέραν-νύκτα. 2) (εἰς τὸν Κικέρ. π. φ. Θ', 11, 20) ὁ πλανήτης τοῦ Διος. 3) (μτφορ.) ἀντὶ Ἐπιφανής.

Φαεινὸς [φάος], ἡ, όν. Λαμπρὸς, φωτεινός· (συνκδχ. ἐν γέν.) ὡραῖος· (μτφορ.) μεγαλοπρεπὴς, ἔνδοξος· (ἐπὶ φων.) μακρὰν ἠχῶν, ἐξάκουστος.

Φαείνω, Π. ἀντὶ Φαίνω (καὶ μσ. Φαίνομαι), λάμπω, φέγγω. » Λαμπτῆρας ἔστασαν ἐν μεγάροισιν, ὄφρα φαείνοιεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ μσ.) » Ὡπόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλὸς, « Καλλ.

Φαεννὸς, ὰ, ὸν, Π. Δ. ἀντὶ Φαεινός.

Φαεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, βροτός]. ὁ φέγγων (φωτίζων) τοὺς ἀνθρώπους. » Ἠέλιος—, « Ἡσ., Ὅμ.

Φάεσσι, Π. ἀντὶ Φάεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Φάος.

Φαεσφορία (ἡ), Π. ἀντὶ Φωτοφορία, φωτοβόλημα, [ἐκ τοῦ

Φαεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, φέρω], ἀντὶ Φωσφόρος, φωτοφόρος.

Φάθι, ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Φημί.

Φαὶ, Π. ἀντὶ Φάει, δοτ. τοῦ Φάος.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν, Π. σπν. ἀντὶ

Φαίδιμος, ος καὶ (σπν.) η, ον, Π. [φάος]. λαμπρὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ὡραῖος, (ϗ μτφορ.) ἔνδοξος.

;Φαίδρανδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαιδρύνων (λαμπρύνων, καθαρίζων) τοὺς ἀνθρώπους. » Λιβάδα φαίδρανδρον (ἄλλ. διορθ. φαιὰν δροσώδη), « Ἀθ.

Φαιδροείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φαιδρὸς, εἷμα]. ὁ φορῶν λαμπρὰ φορέματα (ἱμάτια), καλωνδυμένος, παστρικωνδυμένος.

Φαιδρόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. φαιδρὸς τὸν νοῦν, εὔθυμος.

Φαιδρὸς [φάος], ὰ, όν. Λαμπρός· παστρικὸς, καθαρός· αἴθριος· (συνήθ. μτφορ.) ἱλαρὸς, χαρούμενος, εὔθυμος, 'ξυπνητὸς, ζωηρός. » Μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, « Ξεν.

Φαιδρότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φαιδροῦ, γλυκεῖα λάμψις· (συνήθ. μτφορ.) πρόσωπον εὔθυμον (χαρούμενον), ἱλαρότης· ζωηρότης κτλ.

Φαιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φαιδρύνω.

;Φαίδρυμα (τὸ), = Φαίδρυσμα.

Φαιδρυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ φαιδρύνων (παστρεύων, λαμπρύνων, καλλωπίζων κτλ.). » Σπαργάνων φαιδρύντρια, « Αἰσχλ., ἡ συγυρίζουσα (πλύνουσα) τὰ σπάργανα τοῦ βρέφους, ἡ τροφός.

Φαιδρυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φαιδρύνειν (παστρεύειν, καλλωπίζειν κτλ.).

Φαιδρύντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φαιδρυντής.

Φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι φαιδρὸν (λαμπρὸν, καθαρὸν κτλ.), παστρεύω, πλύνω· ὑαλίζω· καλλωπίζω· (συχνότ. μτφορ.) χαροποιῶ, εὐφραίνω. (καὶ πθ. ἡ μσ.) γίνομαι φαιδρὸς (εὔθυμος), γελᾷ τὸ πρόσωπόν μου. » Ὡς δὲ εἶδον τοῦτο, εὐθὺς ἥσθησάν τε καὶ ἐφαιδρύνθησαν, « Ξεν.

Φαίδρυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φαιδρύνει (καλλωπίζει), στολίδι, κόσμημα.

Φαιδρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [φ. †ὤψ]. ὁ ἔχων φαιδρὸν (ἱλαρὸν) πρόσωπον, χαρούμενος, (χυδ.) γελαζούμενος.

Φαιδρῶς, ἐπίρ. Μὲ φαιδρότητα, μὲ φαιδρὸν (ἱλαρὸν) πρόσωπον, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμως.

Φαικὰς, άδος (ἡ) ϗ

Φαικάσιον (τὸ), [†Φαικὸς = Φαιδρός]. εἶδος λευκῶν ὑποδημάτων τῶν Αἰγυπτ. ἱερέων καὶ τῶν γυμνασιαρχῶν εἰς τὰς Ἀθήν.

†Φαιλόνης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φαινόλης ἢ Φενόλης.

Φαῖμεν, Π. Ἀττ. ἀντὶ Φαίημεν, ά. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Φημί.

Φαινέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐφαίνετο.

Φαινίνδα [φαίνω], ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς (σφαιρίσματος), (ἄλλ.) Ἐφετίνδα.

Φαινὶς, ίδος (ἡ), Λακ. ἡ ἀνεμώνη.

Φαινόλης, ου (ὁ), εἶδος χονδροῦ ἐπανωφορίου, (ἄλλ.) Ἐφεστρὶς, (Ατν.) pænula. 2) περικάλυμμα ἀπὸ μεμβράναν· θήκη βιβλίου.

Φαινολὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ φαίνουσα (φωτίζουσα, φέγγουσα). » Ἠὼς —, « Ὅμ. Ὕμν.

Φαινολοθήκη (ἡ). θήκη (ἐρμάρι) διὰ τὰ ἐπανωφόρια, ἱματιοφυλάκιον.

Φαινομένηφι, Π. ἀντὶ Φαινομένῃ.

Φαινόμηρὶς, ίδος ἢ ιδος (ἡ), Π. ἡ φαίνουσα (δείχνουσα) γυμνὰ τὰ μηρία της ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐπιθ. τῶν παρθένων τῆς Σπάρτης διότι ἐφορουν σχιστοὺς χιτῶνας).

Φαινοπροσωπέω ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι παῤῥησιᾷ, δὲν συστέλλομαι.

Φαῖνοψ, οπος (ὁ), Π. = Φαίνωψ.

Φαίνω [φάος], Μ. φανῶ (ἀορ. Ἔφηνα, πρκ. Πέφαγκα καὶ μσ. Πέφηνα καὶ πθ. Πέφασμαι, ασαι, ανται, ἀόρ. πθ. Ἐφάνθην ϗ β'. Ἐφάνην κτλ.). (ἐν γέν.) Κάμνω (Ἀφίνω) νὰ φανῇ ἢ (καταχρ.) νὰ ἀκουσθῇ τι· δείχνω, φανερόνω· γνωστοποιῶ· ἀποδεικνύω· (Π.) ἐβγάζω εἰς τὸ φῶς (εἰς τὸ εἶναι), παράγω· (ἐν γέν.) κάμνω. ‖. (μσ. αὐτπθ. ἢ ἀμτβ. ϗ ἐνίοτε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π. οὐδ. αὐτπθ.) γίνομαι ὁρατὸς ἢ ἀκουστός (κυρ. καὶ μτνμ.), ἐθγαίνω εἰς τὸ φανερόν, γνωστοποιοῦμαι· (ἐπὶ ἀστέρ.) φέγγω (λάμπω) εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἀνατέλλω· (ἰδιαιτ. εἰς τὸν μσ. πρκ.) εἶμαι, ὑπάρχω, ἀποδείχθη ὅτι εἶμαι. « Ζώσατο ῥήκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηροὺς, « Ὀδ. Σ. (καὶ δοτ. ἐκ. δ'.) « Ἦμεν τοῦδ' ἔφηνε τέρας Ζεύς, « Ἰλ. Β. « Εἴ τις μοι δῶρ' φήνειεν, « Ὀδ. Μ. » Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο, « Ὀδ. Δ. » Εἰσάκε τοι φήνωσι θεοὶ παράκοιτιν, « Ὀδ. Ο. (ἢ αἰτ. προθετ.) « Τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους φαίνων, « Ξεν., ἔχων γυμνασμένα πρὸς τὸ μέρος τῶν. « Φαῖνε δ' ἀοιδὴν, « Ὀδ. Θ. « Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ, « Ἰλ. Σ. « Παρ' αὐτὰν δὲ (τὴν κρήνην) αἴγειροι πτελέαι τε εὔτκιον ἄλσος ἔφαινον, « Θκρ., ἀπετέλουν. « Γέριν φαίνων, « Ἡρ. « Ἔφαινε τὸν ἑόντα λόγον, « αὐτ. « Φρουρὰν φαίνειν τινὶ ἢ ἐπί τινα, « φρσ. (τῶν Λακεδ.), κηρύττειν πόλεμον, παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα ἢ, ἐκστρατεύειν. (μὲ τὸ ὁποῖον παρβλ. τὸ) « Φαίνων τὸν ἵππον, « Ασ., ἐκστρατεύων (ὡς ἵππαρχος) μὲ τὸ ἱππικόν. (ᾗ μσ.) « Τὰ τόξα μου λαβὼν, τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει, « Σοφ., νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν αὐτῶν. (καὶ αὐτπθ.) « Φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, στιβαρά τε, βραχίονές τε, « Ὀδ. Σ. « Γαῖα μέλαινα φάνεσκεν, « Ὀδ. Λ. » Ἦμος φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, « Ὁμ. « Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ, « Ἰλ. Θ. « Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, « Ἰλ. Δ. « Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ, « Πλάτ. « Οὐδαμοῦ φαινομένων, « Συν., παντάπασιν ἀφανῶν (ἀσημάντων). » Τέλος δ' οὕπω τι πέφανται, « Ὁμ. (καὶ ὡς ἁπλ. ὑπαρκτ.) « Κρείττους πεφήνασι, « Γργ. « Πολέμιος πεφηνὼς, « Πλάτ. « Οὐδ' ἂν τρίβουλος ἐγὼ φανῶ, « Σοφ. (καὶ πρὸς μτχ.) « Βόες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο, « Θκρ. « Νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλέως οἶκον, « Ἡρ. « Οὐδέποτ' οὖροι πνείοντες φαίνοντο, « Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) « Ἀθανάτου πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου, « Πλάτ., ἀποδειχθέντος. (ᾗ ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπ.θ.) « Στήθεσι φαινομένοις, « Θκρ., μὲ γυμνὰ (ἀνοικτά). « Τέρμα πεφασμένον, « Θγν., προφανές. « Ἐρωτᾷς πρᾶγμα φαινόμενον, « Αξ. (ὕθεν ὡς οὐσ.) « Φαινόμενα, « Ἀρ., οἱ εἰς τὸν ὁρίζοντα φαινόμενοι ἀστερισμοί, (ἐν γέν.) τὰ περὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν βλεπόμενα, τὰ (ἄλλ.) μετέωρα. « Τοῖς τὰ φαινόμενα πεπολυπραγμονηκόσι, « Πλδ. || (καὶ οὐδ. αὐτπθ. απν.) « Δόμων ὕπερ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες, « Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ.) γνωστοποιῶ (κυρ. λαθρεμπόρευμα) εἰς τὸ κριτήριον, καταδίδω, καταμηνύω. « Καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα κοιλίας, « Ἀρχ. » Ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια, καὶ σὲ, « αὐτ. » (Δ) Φαντάζομαι ὑπό τινος. (Β) τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; « αὐτ. » Ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιὼν, « Δημ. » Ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις μὴ φαίνειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων λαβεῖν, « αὐτ. (ἴδε καὶ Συκοφάντης). 3) φέγγω, (μτθτ. ᾗ ἀμτθτ.) φωτίζω. « Χρύσειοι κοῦροι ἔστασαν ἐπὶ βωμῶν, αἰθομένας δαῖδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν, « Ὀδ. Π. « Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδέν, « Ἀθ. « Δμωὰς, αἵ κεν ἔφαινον, « Ὀδ. Τ. « Σελάνα, φαῖνε καλὸν, « Θκρ. « Ὁ ἥλιος οὐ φανεῖν ἔφασκεν ἡμῖν, « Ἀρχ. « Ἵνα εἰς ἅπαντα φαίνῃ τὸν οὐρανὸν, « Πλάτ. (καὶ ὡς οὐσ.) « Φαίνων (ἔνν. ἀστὴρ), « Αξ., ὁ πλανήτης τοῦ Κρόνου.

4) (μσ. ἢ πθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) ὁμοιάζω, νομίζομαι, (παρβλ.) δοκῶ. « Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ . . . , τοῖος Διομήδεϊ Ἄρης φαίνετ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανόν, « Ἰλ. Ε. » Πῶς ὔμμιν ἀνὴρ δδε φαίνεται εἶναι, εἶδός τε μέγεθός τε ἠδὲ φρένας; « Ὀδ. Α. » Δμωάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι, « Ὀδ. Ξ. » Οὔ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι προτέρω, « Ὀ? Ξ. » Αὐτὰρ εὖ λέγειν φαίνῃ, « Ἀρχ. « Κἀγὼν τις φαίνομαι ἥμες, « Θκρ. (ᾗ ἐνν. τῆς ἀπαρ.) « Ἤρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, « αὐτ. » Ἤδε οἱ ἀρίζηλος φαίνετο βουλή, « Ἰλ. Β. (καὶ πρὸς μτχ.) « Φαινόμεθα παραδόντες, « Ισχ. « Ἀδύνατος ἂν φανοίμην, « Ξεν. (ᾗ ἐλλ.) « Μάλα ὀλίγοι καὶ ὄντες καὶ φαινόμενοι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) « Εἰ δεῖ τὸ φαινόμενον εἰπεῖν, « Πλ., ὅτι μοι φαίνεται εὔλογον.

Φαινῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Φαίνωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. [φαίνω, ᾠψ]. ὁ δείχνων τὸ πρόσωπόν του, φαινόμενος, ὁρατός.

Φαιὸς [φάος], ὰ, όν. Μαυρειθερὸς, (κοιν.) μουντὸς, (ᾗ εἰς τὴν Ἑλλ.) σκοῦρος· (ἐπὶ φων.) = Σομφὸς, ἀμαυρός. « Ἄρτος —, « Ἀθ., μαῦρος.

Φαίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φαιὰν (μαυρειδερὴν) οὐρὰν. 2) Π. = Λάμπουρος.

Φαιοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν φαιὸν χιτῶνα, μαυροφόρος.

Φακᾶς, ᾶ (ὁ), = Φάκιψις.

Φάκελλος καὶ Φάκελος (ὁ), [σπάω, παρβλ. Σφάκελος]. δεμάτι (κυρ. ξύλων κομμένων), (Γαλλ.) fagot· (ἐν γέν.) δέσμη, (ὅθεν) « Ἐπιστολῶν —, « Συν., ὁ (Ἰταλ.) πλίκος, (Γαλλ.) paquet.

Φακελόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω εἰς φάκελλον, δεματιάζω· (μτνμ.) συνθέτω, συντάττω. « Τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολύστιχον —, « Νίκ. Χρ.

†Φακεύς, έως (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φακῆ (ἡ). τὸ γνωστὸν ὄσπριον καὶ τὸ δ' αὐτοῦ μαγείρευμα, (ἴδε Φακός).

Φακῆς, ῆ (ὁ), = Φακᾶς.

Φάκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φακῆν.

Φάκιον (τὸ). φακῆς ἀποβρασμα, φακόζουμον· φάβα (ἀπὸ φακῆν).

Φακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) φακοῦ, (Γαλλ.) lenticulaire. « Φακοειδὲς ὑγρὸν, « Ἀνατομ., τὸ κρυσταλλοειδὲς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Φακοπτισάνη (ἡ). μαγείρευμα (φάβα) ἀπὸ ξεφλουδισμένην φακῆν.

Φακὸς (ὁ), = Φακῆ, (τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπός). 2) (μτνμ.) κηλὶς φακοειδὴς τοῦ δέρματος, (κοιν.) φακίδα. 3) ἀγγεῖον ὑάλινον εἰς σχῆμα φακοῦ. (Γαλλ.) flacon, ἢ (πιθανώτ.) καυκί, τάσι.

Φάκοψις [φακὸς, ὄψις], ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φακίδαις εἰς τὸ πρόσωπον.

Φακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φακῆς ἢ, Φακοειδής. 2) πλήρης φακῶν (φακίδων).

Φακωτὸς, ἡ, όν, = Φακοειδής. « Κοχλίας —, « Ἡλ. Φυσ.

Φάλαγγαι (αἱ). καθ' ἑτερογέν. ἀντὶ Φάλαγγες, (Ατν.) **palangae**.

Φαλαγγάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῆς φάλαγγος.

Φαλαγγαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ φαλαγγάρχου, ἀρχηγία μιᾶς φάλαγγος.

Φαλαγγάω-ῶ, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φαλαγγιάω.

Φαλαγγηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φάλαγγος· κατὰ φάλαγγας. « Δύο λεγεῶνες, συμπεσοῦσαι φαλαγγηδὸν, ἐμάχοντο, « Πλ., κατὰ μέτωπον (ᾗ).

Φαλαγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κακὸς (φαρμακερὸς) ὡς τὸ ἐρεθισμένον φαλάγγιον.

Φαλαγγ.όδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ-

Φαλάγγιον (τὸ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Φάλαγξ (ἰδιαιτ.) εἶδ. φαρμακερᾶς ἀράχνης, (κοιν.) ῥωγαλίδα, (Γαλλ.) tarentule· (συνκδχ.) εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἐπιρ. εἰς τὸ δάγκωμα τοῦ φαλαγγίου.

Φαλαγγ.όπληκτος (ὁ, ἡ), [ᾗ. πλήσσω], = Φαλαγγιόδηκτος.

Φαλαγγίτης, ου (ὁ). στρατιώτης φάλαγγος, (Ρωμ. ἐν γέν.) ὁπλίτης, (Γαλλ.) légionnaire. 2) = Φαλάγγιον (φυτ.).

Φαλαγγ.ιτικὸς, ἡ, όν. Φαλαγγίτου ἴδιος, ὁπλιτικός.

Φαλαγγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς φάλαγγα ἢ κατὰ φάλαγγας (φαλαγγηδὸν), (ἐν γέν.) πεζομαχέω.

Φαλαγγομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸς φάλαγγα ἢ εἰς τὴν φάλαγγα.

Φαλαγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Στρώνω) ὑποκάτω φάλαγγας (φαλάγγια) ἵνα σύρω τι ἐπ' αὐτῶν.

Φαλάγγωμα (τὸ), = Φάλαγξ (1), φαλάγγι.

Φαλάγγωσις, εως (ἡ). πάθος τι τῶν βλεφαρίδων (ὅταν σκληρύνωνται καὶ γυρίζουν πρὸς τὸν ὀφθαλμόν).

Φάλαγξ [φάλος], αγγος (ἡ). ξύλον μακρὺ καὶ στρογγυλὸν (ἐπὶ τοῦ ὑπ. σύρειν τὸ πλοῖα ἢ τὰς μηχανὰς καὶ ἄλλα βάρη), (κοιν.) φαλάγγι, (Ἰταλ.) palanca. 2) τὸ μακρὺ σίδηρον τοῦ στατηριοῦ, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) balance 3) (μτνμ.) τὰ κόκκαλα (οἱ ἁρμοὶ) τῶν δακτύλων, (ὅθ. 4) (συνκδχ.) ἡ μακροπόδαρος ἀράχνη, (κοιν.) ῥῶγα, (ὅθ. 5) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγουρομάνα, (Ἀρχ. Σφ. 1509). 7) σῶμα στρατ. πυκνῶς συμπαρατεταγμένων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς μάχην, κολώνα· (ἰδιαιτ. περίφημος ὑπῆρξεν) ἡ Μακεδονικὴ φάλαγξ (συγκειμένη συνήθως ἀπὸ 16 στοίχους κατὰ βάθος), (τῆς ὀπ. μίμησις ἦτον ἡ τῶν Ῥωμ.) cuneus, (ὅθ. ἡ Τακτ. φρα.) »Φάλαγγι (ἡ) » Πρὸς φάλαγγα (ἡ) » Ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν (προσβάλλειν κτλ.), « Ξεν., Πλ., Δ. Ἀλ. κτλ., — Φαλαγγηδόν. » Εἴ σοι, ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι, ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, ὅπως χρὴ ἀντιπαράγειν, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ πλοίων πολεμ.) » Ἐν τοῖς μεθ' ἡμέραν πλοῖς ἀπὸ σημείων ποτὲ μὲν ἐπὶ κέρως ἦγε, τοτὲ δ' ἐπὶ φάλαγγος, « αὐτ. 8) (ἐνίοτε) στρατόπεδον. » Εἴ τις προΐοι νύκτωρ ἔξω τῆς φάλαγγος, « Ξεν. » Τότε μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἦν ἤδη ὀψὲ) συνελκύσαντες τοὺς νεκροὺς εἴσω φάλαγγος, « αὐτ.

Φάλαινα [φάλη], ης (ἡ). κῆτος ὑπερμέγεθες, (εἰς τὴν Κωνσταντνπλ.) φάλιανος, (κοιν. γνωστὰ τὰ μουστάκιά της μόνον, ὑπὸ τὸ Ἰταλ. ὄνομα) μπαλαίνα· (συνκδχ.) θηρίον τερατῶδες καὶ παμφάγον, (κοιν.) λάμια, (Ἀρςφ. Σφ. 35). 2) ἡ περὶ τοὺς λύχνους ἱπταμένη πεταλοῦδα, (ἄλλ.) Πυραύστης.

Φαλάκρα (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φαλακροῦ.

Φαλακράω καὶ Φαλακριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι φαλακρός.

Φαλακροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). φαλακρὸς τὸ εἶδος, φαλακρῷ ὅμοιος.

Φαλακρὸς [φαλὸς, ἄκρα, παρβλ. Ἀκροφαληριάω], ὰ, όν. Ὁ μὴ ἔχων τρίχας (κυρ.) εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν. κατ' ἀναγρμτ.) καραφλός· (ἐν γέν.) ἄτριχος, (καὶ μτνμ.) λεῖος, ἄδενδρος κτλ. » Φαλακρὰ (τὰ), « Αξ., οἱ γυμνοὶ βράχοι. 2) (συνκδχ.) εἰδ. σοφίσματος.

Φαλακρότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φαλακροῦ, (κατὰ τὸν Ἀρςτ.) » Ἡ κατὰ κορυφὴν λειότης. «

Φαλακρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) φαλακρός.

Φαλάκρωμα (τὸ). μέρος φαλακρὸν (φαλακρωθὲν), φαλάκρα.

Φαλάκρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Φαλακρόω.

Φαλανθίας καὶ Φαλαντίας, ου (ὁ). ὀλίγον τι-

Φάλανθος καὶ Φάλαντος (ὁ), — Φαλακρὸς (κυρ. καὶ μτνμ.).

Φαλαρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι σκληρῶς (ἀπανθρωπως) ὡς ὁ τύραννος Φάλαρις, μιμοῦμαι κατὰ τὴν σκληρότητα τὸν Φάλαριν.

Φαλαρὶς [φαλαρὶς], ίδος (ἡ), εἶδ. πτην. (ἐνυδροβίου) μὲ φαλακρὰν καὶ διὰ τοῦτο λευκανθίζουσαν κεφαλὴν, (κοιν.) φαλαρίδα. 2) εἶδ. φυτ. (μὲ στάχυας εἰς εἶδ. φούντας [φάλλους] περικεφαλαίας), (Γαλλ.) millet des oiseaux.

Φαλαρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φαλαρίζω, μίμησις τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὑπερβολικὴ ἀπανθρωπία.

Φάλαρον (τὸ). μετάλλινον ὑαλιστερόν τι κατασκεύασμα εἰς σχῆμα φόλας ἢ ἀσπιδοειδοῦς καρφιοῦ, τὸ ὀπ. ἐφηρμόζετο ὡς κόσμημα (κυρ.) τῆς περικεφαλαίας τῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, (ὅθ. πλθ.) τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ στῆθος τοῦ ἵππου προσαρτώμενα μεταλλοστόλιστα (Τουρκ. καμπαραλίδικα) λωρία, (Τουρκ.) ῥάχτια· (ἐν γέν.) στολίδι, κόσμημα. » Βασιλείου τιάρας —, « Αἰσχλ., τὸ λιθοκόσμητον ἔλασμα καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ σεργοῦτσι, [ἐκ τοῦ

Φαλαρὸς, ὰ, όν, Π. [φαλὸς], λευκὸς, λευκανθίζων, (Γαλλ.) d'une blancheur éclatante. » Κύων —, « Θκρ., ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι, κάτασπρος, ἢ (πιθανώτ.) 'μαῦρος μὲ ἄσπρον μέτωπον, (παρβλ. Φάλιος). (καὶ δοτ.) » Ὄρη χιόνεσσι φάληρα, « Νίκ., τῶν ὀπ. αἱ κορυφαὶ εἶνε χιονοσκέπαςοι.

Φάλη (ἡ), Π. [φαλὸς], ἡ Φάλαινα.

Φαληριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι φαληρὸς (λευκανθίζων), ἀσπρίζω. » Κύματα φαληριόωντα, « Ὅμ., τὰ ἀφρίζοντα.

Φαληριόεις, εσσα, εν, Π. — Φαληρός.

Φαληρὶς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φαλαρίς.

Φαληρὸς, ὰ, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Φαλαρός.

Φάλης, ητος καὶ Ἀττ. Φαλῆς, ῆτος (ὁ), — Φαλλὸς, (παρβλ. Φανῆς).

†Φαλιόπους, οδος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων λευκοὺς ἢ λευκοστίκτους πόδας, [ποῦς καὶ

Φάλιος, α, ον, Π. — Φαλαρὸς, λευκὸς, ἢ λευκόςικτος, (παρβλ.) Βάλιος (2).

Φαλὶς [φαλὸς], ίδος (ἡ). ἡ λευκοφόρος ἱέρεια τῆς Ἥρας εἰς τὸ Ἄργος.

†Φάλκης, ου (ὁ) ⚘

†Φάλκις, ιδος (ἡ), Γλσ. [;], τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν τροπιν τοῦ πλοίου ξύλον.

Φαλλαγώγια (τὰ), — Φαλληφόρια.

;Φαλληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) τὸν φαλλὸν εἰς τὰ -

Φαλληφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτή τις καθ' ἣν περιέφερον ἐν πομπῇ τὸν φαλλὸν, [ἐκ τοῦ

Φαλληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὸν φαλλὸν εἰς τὰ φαλληφόρια.

Φαλλικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν φαλλόν. » Ἄσματα φαλλικὰ, « Αξ., τὰ ψαλλόμενα εἰς τὰ φαλληφόρια.

Φαλλὸς (ὁ), [φάλος]. μίμημα ξύλινον (συνήθ. ἀπὸ ξύλον συκῆς) τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου τὸ ὀπ. περιέφερον εἰς τὰς πομπὰς τοῦ Διονύσου ὡς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως· (ἐν γέν.) τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον. » Φαλητι παιδογόνῳ, « Ἐπγρ.

Φαλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, — Φαλληφορέω, [ἐκ τοῦ

Φαλλοφόρος (ὁ, ἡ), — Φαλληφόρος.

Φαλὸς [φάλος], ὴ, όν. Λαμπρός· στιλπνὸς, ὑαλιστερός· λευκός.

Φάλος (ὁ). τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλαίας προσηρμοσμένον κυλινδρικὸν ἢ ἀσπιδοειδὲς μετάλλινον κατασκεύασμα εἰς τὸ ὀπ. (χρησιμεῦον συγχρόνως καὶ ὡς κόσμημα καὶ ὡς προφύλαγμα) ἐστηρίζετο ὁ λόφος, (ἄλλ.) Φάλαρον, (ὅθ. Τετράφαλος — Τετραφάληρος).

Φάμα (ἁ), Δ. ἀντὶ Φήμη.

Φαμὲν ἡ (ἐγκλ.) Φαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φάμεν, Π. ἀντὶ Ἔφαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ 2) Π. ἀντὶ Φάναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φαμὶ, Δ. ἀντὶ Φημί.

Φαμίσδω, Μ. ιξῶ. Δ. ἀντὶ Φημίζω.

Φάν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφασαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀορ. τοῦ Φημί.

Φάναι (αἱ), πλθ. τοῦ Φάνη.

Φάναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φᾶναι, — Φῆναι, ἀορ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φαναῖος [φαίνω], α, ον, Ὁ φῶς παρέχων, φωτοδότης, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ⚘ τοῦ Ἀπόλλ.).

Φανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φανός.

Φανεῖμεν, Ἀττ. ἀντὶ Φανείημεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. ⚘

Φανεὶς, εῖσα, έν. πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Φαίνω.

Φάνεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφάνησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Φαίνω.

Φανερολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις φανερὰ (ξέσκεπα).

Φανερόμισος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν φανερὰ (μὴ κρύπτων τὸ μῖσός του), ἐχθρὸς κηρυγμένος.

Φανεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι φανερὸν, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Φανεροποίησις, εως καὶ

Φανεροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φανέρωσις, γνωστοποίησις.

Φανερὸς [φαίνω, φανὸς], ὰ, όν. Ὁ φαινόμενος· δῆλος, γνωστός· (συνκδχ.) ἐπίσημος. » Βύσσῳ φασὶ τοὺς φανερωτέρους αὐτῶν (τῶν Ἰνδῶν) ἐστάλθαι, « Φλςρ. » Οὐσία φανερὰ, « Αξ., ἡ (ἄλλ.) Ἐν ὑπαίθρῳ, τὰ ἀκίνητα κτήματα. » Φανερὸς εἰμι ποιῶν (ἡδόμενος κτλ.), « Αξ., — Φαίνομαι ποιῶν ἢ Φανερόν ἐστι ὅτι ποιῶ, ἢ Φανερῶς ποιῶ τι. » Ἐκ τοῦ φανεροῦ, » Ἐν τῷ φανερῷ, » Εἰς (» Κατὰ) τὸ φανερόν, « ἀντὶ Φανερῶς. » Ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀπέστησαν. « Ἡρ.

Φανερόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν φανερὰ (μὴ κρύπτων τὴν φιλίαν του), φίλος φανερός.

Φανερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι φανερὸν, γνωστοποιῶ, φανερόνω· ὀξηγῶ· ἀνακαλύπτω. ||. (πθ.) φαίνομαι· (συνκδχ.) γίνομαι γνωστὸς (καὶ τρπ. ἐπίσημος).

Φανερῶς, ἐπίρ. Φανερὰ, ἀναφανδόν· μὲ τρόπον ἐπίσημον.

Φανέρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φανερόω, φανέρωμα, δήλωσις, γνωστοποίησις κτλ.

Φάνεσκε, Π. ἀντὶ Ἔφαινεν ἢ Ἔφαινε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀορ. β'. τοῦ Φαίνω (ἀντὶ Φαίνομαι).

Φάνη (ἡ), (τὸ α βραχ.). λαμπὰς (Ἰταλ. τόρτσα) τὴν ὀπ. ἐκράτουν κυρ. εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς, (ὅθ. ||. πλθ.) Φάναι, « αἱ μετὰ λαμπαδουχίας τελεταί. » Βακχίου (» Μυστηρίων) —, « Εὐρ.

Φανὴ (ἡ), (τὸ α μακρ.), θηλ. τοῦ Φανός.

Φανὴ (ἡ), — Φανὴ, λαμπὰς.

Φάνη, Π. ἀντὶ Ἐφάνη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τῆς ὀρς. καὶ

Φανήῃ, Π. Ἰων. ἀντὶ Φανῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὑποτ. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φανήμεναι, Π. ἀντὶ Φανῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φανῆς, ῆτος ἢ Φάνης, ητος (ὁ). μυστική τις θεότης εἰκονίζουσα τὴν ἀρχέγονον ὕλην ἢ τὸν δημιουργὸν τοῦ φωτὸς εἰς τὰς Ὀρφ. τελετάς (ἐνίοτε) ὁ Ἔρως (ὡς πρῶτος γεννηθεὶς [παραχθεὶς εἰς τὸ φῶς] ἀπὸ τοῦ χάους). » Ἔρωτα, νυκτὸς υἷα, ὅν ῥα Φανητὰ ὁπλότεροι κλῄζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη, « Ὀρφ.

Φανητιάω-ῶ, Μ. ἀσω. Ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ (πρὸς ἐπίδειξιν).

;Φανητίζω, Μ. ίσω, ἀμφ. ἀντὶ Φανερόω.

Φανηφόρος (ὁ, ἡ), [φανὴ, φέρω]. ὁ κρατῶν λαμπάδα (λαμπαδηφορῶν) εἰς τὰς τελετάς. » Ἱερεὺς—, « Ἐπγρ., μυσταγωγὸς, ἱεροφάντης.

Φανθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Φαίνω.

Φανίον, (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φανός.

Φανομηρὶς, ίδος (ἡ), = Φαινομηρίς.

†Φανόπτης [φαίνω, †ὄσσομαι], ου (ὁ), Σχλ. παράθυρον, φεγγίτης, (συνκδχ.) οἰκίσκος.

Φανὸς [φαίνω], ἡ, ὸν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Λαμπρὸς, καθαρός· διαφανής· φωτερός (Ξεν. Οἰκονομ.)· φανερός· ||. (οὐσ. ἀρσ.) λαμπάς· λύχνος.

Φανότης (ἡ). διαύγεια, λαμπρότης, φωτεινότης.

Φανόω-ῶ [φανὸς], Μ. ώσω. Λαμπρύνω ἢ Φανερόνω.

Φαντάζω, Μ. άσω. Δείχνω τι (κυρ. κατ' ἐπιφάνειαν, κατὰ φαντασίαν), παραστήνω, παρουσιάζω. ||. (συνήθ. πθ. ἢ μσ.) φαίνομαι (ὑπὸ τοιαύτην ἢ τοιαύτην μορφὴν), παρουσιάζομαι (εἰς τὴν φαντασίαν τινός). (μὲ δοτ. ἐν γεν.) φαίνομαι· (σπν.) λαμβάνω τὴν μορφὴν τινος, ὁμοιάζω μέ· (μὲ ἀπαρ.) νομίζω, μοὶ φαίνεται, (κοιν.) φαντάζομαι ὅτι· (ἐνίοτε) ἐπιδεικνιῶ, (κοιν.) φαντάζομαι· (εἰς τὸν Ἀρχ.) καταμηνύομαι (ὑπὸ συκοφάντου), ἴδε Φαίνω (2). » Φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, « Πλάτ. » Δεξιὰ φαντάζεται τὰ ἀριστερὰ, « αὐτ. » Τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι, « Ἡρ. » Ὁ φαντασθεὶς θεὸς, « Γργ., ὁ ἐπιφανείς. » Τὸ φανταζόμενον, « αὐτ., τὸ εἰς τὴν φαντασίαν παριστάμενον. (καὶ δοτ.) » Ὄνειρον φαντάζεταί μοι, « Ἡρ. » Ἀφανισθέντων τούτων τὸ παράπαν, ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντό σφι, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Φανταζόμενος γυναικί, « Αἰσχλ., φαινόμενος ὑπὸ τὴν μορφήν. (καὶ ἀπαρ.) » Φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν, « Γργ. (καὶ ἐνν. τῆς ἀπαρ.) » Ἐφαντάσθησαν τὸν θεὸν, « αὐτ., εἶδον ἐπιφανέντα, ἢ ἐνόμισαν ὅτι εἶδον (διότι » Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, «).

Φαντασία (ἡ). ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν παράστασις· σχῆμα, μορφὴ, ἐξωτερικὸν ὁμοιότης. » Ὑπηρετὰ (Θηρίου) φαντασίαν ἔχων, « Διόδ. » Φαντασίας ἕνεκα, « Αξ., πρὸς ἐπίδειξιν, (κοιν.) διὰ τὰ ὀμμάτια. 2) ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ ἀναπλάττειν τὰς ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοὸς προσγινομένας ἐντυπώσεις ἢ παριστάνειν τὰ ἀπόντα ὡς παρόντα καὶ τὰ ἰδανικὰ ὡς ὑφεστῶτα, (Γαλλ.) imagination· (ἐν γέν.) ἰδέα. » Λαβεῖν φαντασίαν, « Μ. Ἀντ. 2) (συνκδχ.) πλάσμα τῆς φαντασίας, ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων· φάντασμα, (Γαλλ.) illusion, (Ακ Φιλοψ.). 4) μάταιος λογισμὸς, παράξενος ἐπιθυμία, (Γαλλ.) caprice, fantaisie.

Φαντασιαστικὸς, ἡ, ὸν = Φανταστικός.

†Φαντασιοδοκητὴς [φαντασία, δοκέω], οῦ (ὁ). αἱρετικὸς δογματίζων φαντασιώδη τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ.

Φαντασιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φανταζομαι ἀνύπαρκτα πράγματα ὡς.

Φαντασιοκόπος (ὁ, ἡ), [φ. κόπτω]. ὁ πλάττων μὲ τὴν φαντασίαν του ἀνύπαρκτα πράγματα καὶ (κατὰ τὸν Εὐς.) » Ἐλπίσι κεναῖς βοσκόμενος. «

;Φαντασιόπληκτος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἐπλήγη (προσεβλήθη, προκατελήφθη) ἡ φαντασία ἀπὸ μίαν ὁποιανδήποτε ἰδέαν, προληπτικὸς, (ὅθεν

Φαντασιοπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς φαντασιόπληκτος, κατὰ παράλογον πρόληψιν.

Φαντασιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμποιῶ φαντασίαν τινά. ||. (συνήθ. πθ.) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου, φαντάζομαι. » Φαντασιωθεὶς δαιμόνιόν τι, « Πλ., φαντασθεὶς ὅτι ἦτον θεῖόν τι.

Φαντασιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ φαντασίαν, φανταστὸς, ἰδανικὸς. 2) φαντασιόπληκτος, (Γαλλ.) fantasque.

Φάντασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσβάλλει τὴν φαντασίαν· εἰκών· ἰδέα· πλάσμα τῆς φαντασίας, φαινόμενον φαντασιῶδες (ἀνύπαρκτον), ὄνειρον, ὅραμα, (Θκρ. ΚΑ', 30).

Φαντασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάντασμα.

Φαντασμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Φάντασμα, ἰδέα.

Φανταστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαντάζῃ (νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν), (Γαλλ.) fastueux.

Φανταστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ φαντάζεσθαι (ἡ μὲ γεν. δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι). » Τοῦ μέλλοντος—, « Πλ. » Φανταστικὸν, « ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς περὶ τὴν φαντασίαν, (Γαλλ.) l'imaginative. 2) ὁ κατὰ φαντασίαν, φαντασιώδης.

Φανταστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ φαντασίαν, ἰδανικῶς· (μὲ γεν.) εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναταί τις νὰ φαντασθῇ τι.

Φανταστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. ἐφαντάσθη ἢ δύναται νὰ φαντασθῇ τις, κατὰ φαντασίαν ὑπαρκτός. » Φανταστὸν, « τὸ ἀντικείμενον τῆς φαντασίας.

Φαντὶ, Δ. ἀντὶ Φασὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φάο, Π. Ἰων. ἀντὶ Φάσο, μσ. πρστ. τοῦ Φημί.

†Φαόβιος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, βίος]. ὁ ἔχων λαμπρὸν τόξον.

Φάος [φάω], εος-ους (τὸ), = Φῶς· ἡμέρα· (μτνμ.) δόξα, λαμπρότης. ||. (πλθ.) τὰ ὄμματα.

Φαραγγιὸν (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάραγξ.

Φαραγγώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος φάραγγας ἢ φάραγγι ὁμοιος, κρημνώδης.

Φαραγξ [σύγγ. τῷ Φαρυγξ], αγγος (ἡ). χάσμα μεταξὺ βουνῶν, στενὸν κρημνῶδες, χαράδρα βαραθρώδης· βράχος, σπήλαιον.

Φάργνυμι, Μ. φάρξω, Π. (κατὰ μτθσ.) ἀντὶ Φράγνυμι.

Φαρέτρα [φέρω], ας (ἡ). βελοθήκη, σαγιττοθήκη.

Φαρετρεὼν, ῶνος (ὁ), = Φαρέτρα.

Φαρέτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φαρέτρα.

Φαρετροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων προσηρτημένην εἰς τὸν ὦμόν του) φαρέτραν.

Φαρικὸν (τὸ). εἶδος δηλητηρίου (φαρμακιοῦ) τοῦ ὀπ. ἄγνωστος ἢ κατασκευή.

Φάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φᾶρος, κομμάτι πανιοῦ, φασκιὰ κτλ.

Φαρκιδόω-ῶ [φαρκὶς], Μ. ώσω. Ῥυτιδόνω. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) στυγνάζω, σκυθρωπάζω.

Φαρκιδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ῥυτίδων, ζαρωμένος, [ἐκ τοῦ

Φαρκὶς [†φάρω], ίδος (ἡ), = Ῥυτὶς, ζαρωματιά· τραχύτης.

†Φαρκτὸς, ἡ, όν, κατὰ μτθσ. ἀντὶ Φρακτός.

;Φαρκτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φρακτόω.

Φαρμακάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (κυρ. Εἶνε σαλευμένος ὁ νοῦς μου) ἀπὸ φαρμάκι τὸ ὀπ. μὲ ἐπότισαν· (ἐνίοτε) ἔχω ἀνάγκην φαρμάκου (ἰατρικοῦ), πάσχω. » Τὰ ὄμματα μου φαρμακᾷ « Ακ. (Αξφν.).

Φαρμακεία (ἡ), τὸ φαρμακεύειν, χρῆσις ἢ πότισμα φαρμάκου (ἰατρικοῦ ἢ φαρμακιοῦ), ἡ διὰ φαρμάκων θεραπεία ἢ γοητεία, μαγεία· μάγια.

Φαρμάκεια (ἡ), σπν. ἀντὶ Φαρμακὶς, φαρμακεύτρια.

Φαρμακεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλοῦνται φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ ἀρωματικὰ εἴδη), φαρμακοπωλεῖον.

Φαρμάκευμα (τὸ), = Φάρμακον.

Φαρμακεὺς, έως (ὁ). ὁ φαρμακεύων (κατασκευάζων καὶ μεταχειριζόμενος φάρμακα ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια), ἰατρὸς (ὁ αὐτὸς καὶ) φαρμακοποιὸς, ἢ· μάγος.

Φαρμάκευσις, εως (ἡ), = Φαρμακεία.

Φαρμακευτὴς, οῦ (ὁ), = Φαρμακεύς.

Φαρμακευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χρῆσιν ἢ κατασκευὴν φαρμάκων, φαρμακευτοῦ ἴδιος, ἰατρικὸς ἢ φαρμακοποιικός. » Φαρμακευτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., ἢ τοῦ φαρμακευτοῦ, ἢ φαρμακολογία.

Φαρμακεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φαρμακευτὴς, μάγισσα.

Φαρμακεύω, Μ. εύσω. Μεταχειρίζομαι ἢ Κατασκευάζω φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια), κάμνω μάγια· (μτβτ.) δίδω (ἢ μσ. 'παίρνω) ἰατρικὸν (κυρ. καθαρτικὸν ἢ ἐμετικὸν) ἢ φαρμάκι, φαρμακόνω· (ὄθ.) μαγεύω· (μτνμ.) καρυκεύω, χρωματίζω· (συνκδχ.) νοθεύω, διαφθείρω.

Φαρμακία (ἡ), Π. ἀντὶ Φαρμακεία.

Φαρμακικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ φάρμακα.

Φαρμάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάρμακον, ἰατρικάκι ἢ φαρμακάκι.

Φαρμακὶς, ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) φαρμακερὰ, ἰόβολος. 2) (συνήθ. οὐσ.) μάγισσα, φαρμακεύτρια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φαρμακίστατος (ὁ), Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Φαρμακός.

Φαρμακίστρια (ἡ). = Φαρμακεύτρια.

Φαρμακίτης, ου (ὁ) καὶ Φαρμακῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κατεσκευασμένος μὲ φάρμακα (ἰατρικὰ), ἰαματικός. » Οἶνος —, « Αξ., ὁ ἐσκευασμένος μὲ ἰαματικὰ (τονικὰ τοῦ στομάχου κτλ.) βότανα. » Δακτύλιος —, Σχλ. Ἀρςφ., ὁ φορούμενος ὡς ἀντιφάρμακον τοῦ γητεύματος (τῆς βασκανίας κτλ.).

Φαρμακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φαρμακώδης, φαρμάκων ἔμπλεως, πολυφάρμακος.

Φαρμακόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις καὶ φαρμακός, (οὕτως ἐπεγράφετο μία κωμῳδία τοῦ Ἀλέξιδος).

Φάρμακον (τὸ), [φαρμάσσω]. (ἐν γέν.) μίγμα, κατασκεύασμα (κυρ. ἀπὸ βότανα· (ὅθεν ἰδιαιτ.) ἰατρικὸν, μέσον πρὸς θεραπείαν ἢ προφύλαξιν, ἀντίδοτον, βοήθημα (κυρ. καὶ μτνμ.). » Κάμνοντά τε ϗ φάρμακον πεπωκότα, « Ἡρ. » Πλεῖστα φέρει ἄρουρα φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτνμ. πρὸς γεν.) » Ψυχρᾶν αὐρᾶν φάρμακον, « Πίνδ., ἡ χλαμὺς, τὸ σκέπασμα (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » (Οἶνος) ἀφροσύνης —, « Αξ., ἐλατήριον. 2 (ἐπὶ κακοῦ) φαρμάκι, δηλητήριον· (εἰς τὸ πλθ.) μάγια, μαγγανεῖαι, γοητεύματα. » Δραξάμενος φάρυγος, τοθι φάρμακα τέτυκται ὀφίεσσι, « Θκρ. » Τὰ ἑαυτοῦ ἐξεῖναι διαθέσθαι, ὅπως ἂν ἐθέλῃ, ἂν μὴ μανιῶν, ἢ γήρως, ἢ φαρμάκων, ἢ νόσου ἕνεκεν, « Νμ. Σολ. 3) βαφή· φυκιασίδι· (ἐπὶ φαγητ.) καρύκευμα, ἄρωμα, (Γαλλ.) drogue. » Οἱ προμαχῶνες τοῦ τείχεος ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι, « Ἡρ.

Φαρμακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ὡς φαρμακοποιὸς φάρμακα (ἰατρικὰ κτλ.).

Φαρμακοποιία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φαρμακοποιοῦ, κατασκευὴ φαρμάκων (ἰατρικῶν κτλ.).

Φαρμακοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ βαφὰς ἢ φαρμάκια).

Φαρμακοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Φαρμακοποτέω-ῶ, Μ. ήση. Πίνω φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ φαρμάκι), (ἰδιαιτ.) 'παίρνω καθάρσιον.

Φαρμακοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ φάρμακα (ἰατρικὰ κτλ.), εἶμαι.

Φαρμακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν φάρμακα (ἰατρικὰ, βαφὰς, ἀρώματα, βότανα), (κοιν.) σπετσιέρης, (Γαλλ.) droguiste.

Φαρμακὸς (ὁ, ἡ), = Φαρμακεὺς, γόης, μάγος· (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἀποτρόπαιος, ἀχρεῖον ὑποκείμενον, κάθαρμα.

Φαρμακοτρίβης(-τρίπτης), ου (ὁ). ὁ τρίβων (κοπανίζων, κατασκευάζων) φάρμακα, δοῦλος φαρμακοποιοῦ.

;Φαρμακότριψ, ιβος (ὁ), = Φαρμακοτρίβης.

Φαρμακουργὸς (ὁ), = Φαρμακοποιός.

Φαρμακοφόρος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ φέρουσα (παράγουσα) φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια βότανα).

Φαρμακόω-ῶ, Μ. ώσω. = Φαρμάσσω, Φαρμακεύω. » Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσασ' ἀντίτομα ὀδυνάων, δῶκε χρίεσθαι, « Πίνδ., φαρμακευτικῶς ἐνώσασα.

Φαρμακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φαρμακτής.

Φαρμακτήριος, α ον, = Φαρμακευτικός.

Φαρμακτὴς, οῦ ἡ ου (ὁ), = Φαρμακεύς.

Φαρμακτὸς [φαρμάσσω], η, όν. Κατεσκευασμένος (Ἀνακατωμένος) μὲ φαρμάκι.

Φαρμακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἢ δύναμιν φαρμάκου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φαρμάκων, ἰαματικὸς ἢ ἀρωματικὸς ἢ φαρμακερός.

†Φαρμακὼν, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἐργαστήριον βαφέως.

Φάρμαξις, εως (ἡ). χρῆσις φαρμάκων, φαρμακεία, [ὡς οὐσ. τοῦ

Φαρμάσσω [φύρω, μάσσω], Μ. άξω, = Φαρμακεύω, βάφω ἢ θεραπεύω ἢ μαγεύω διὰ φαρμάκων. » Χαλκεὺς πέλεκυν ἢ σκέπαρνον ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάφει φαρμάσσων, « Ὀδ. Ι., βουτᾷ πρὸς στόμωσιν. » Φαρμάττειν βούλει με ἵνα θορυβηθῶ, « Πλάτ., νὰ μὲ μαγεύσῃς ἵνα τὰ χάσω.

Φάρος (ὁ), Π. ἀντὶ Φάρυγξ.

Φάρος (ἡ καὶ ὁ). πύργος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁπ. ἀνάπτονται πυρσοὶ τὴν νύκτα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων, φανάρι, (ἄλλ.) Φρυκτώριον, (ἀπὸ τοῦ περιφήμου τοιούτου πύργου ὅςτις ἦτον εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρ. ἐπὶ τῆς ποτὲ νήσου Φάρου).

Φᾶρος καὶ Φάρος [†φάρω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μεγάλον κομμάτι ὑφάσματος, σενδόνι· σκέπασμα πλατὺ, ἐπανωφόρι (ἀνδρ. ϗ γυν.), (ἰδιαιτ.) καλύπτρα (voile) τῶν γυν., (παρβλ.) Πέπλος· πανὶ τοῦ καραβιοῦ.

Φαρόω-ῶ, [†φάρω], Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀρόω, σχίζω τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, ὀργόνω.

Φάρσος [†φάρω], εος-ους (τὸ), Π. Ἰων. τμῆμα, κομμάτι πανιοῦ κτλ., (ἐν γέν.) μέρος, (ὅθ. τὸ Λτν.) pars. » Πόλεως —, « Ἡρ., (Γαλλ.) quartier.

Φαρύγαθρον(-γεθρον, -γγεθρον), ου (τὸ), = Φάρυγξ.

Φαρυγγίζω, Μ. ίσω, = Λαρυγγίζω, φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ.

†Φαρυγγίνδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φάρυγγος (καταβόθρας), λαιμάργως.

Φάρυγξ [†φάρω], υγγος καὶ (Π.) υγος (ἡ). ἡ ἀρχὴ τοῦ οἰσοφάγου, ὁ καταπιῶνας· (καταχρ.) ὁ λάρυγγας· (ἐν γέν.) ἡ τρύπα τοῦ λαιμοῦ, ὁ βρόγχος· τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοὸς δέρμα· (μτνμ.) = Φάραγξ, βάραθρον.

(Φάρω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Φαρόω, Φᾶρος, Φάραγξ κτλ., [συγγ. τῷ Πείρω, Πέπαρμαι].

Φὰς, ᾶσα, ἀν, μτχ. τοῦ Φημί.

;Φασγάνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ τὸ (ἄλλ.) Σίφιον.

Φασγανὶς, ίδος (ἡ). μικρὰ μάχαιρα, (ὡς ὑποκορ. τοῦ

Φάσγανον (τὸ), [σφάζω]. σπαθὶ, μαχαῖρι, γιαταγάνι. 2) = Φασγάνιον.

Φασγανουργὸς (ὁ), Π. ὁ κατασκευάζων φάσγανα, ξιφοποιὸς, μαχαιροποιός.

Φάσηλος καὶ ;Φασήολος (ὁ), τὸ γνωστὸν ὄσπριον, φασοῦλι. 2) (μτνμ.) εἶδ. πλοίου στενόμακρον.

Φάσθαι, Π. μσ. ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φασιανικὸς, ἡ, όν καὶ

Φασιανὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ Φάσιος (ποταμοῦ τῆς Κολχ.) ‖. (οὐσ. ἐνν. ὄρνις) εἶδ. πτηνοῦ μὲ ὡραιότατα πτερὰ, (κοιν.) φαζάνι. 2 Κωμ. κατὰ παρήχ. τῆς λέξ.) ἀντὶ Συκοφάντης.

Φασὶν καὶ (ἐγκλ.) Φασιν, (πρὸ φων.) ἀντὶ Φασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φασίολος (ὁ), = Φάσηλος.

Φάσις [φαίνω], εως (ἡ). καταμήνυσις (κυρ. ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ). 2) ἐμφάνισις φαντάσματος (ὀνείρου κτλ.).

Φάσις [φημί], εως (ἡ). λόγος, ἔκφρασις· γνώμη, ἀπόφθεγμα· πρότασις, (Γαλλ.) énoncé. » Μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις, « Ἀρςτ. 2) κατάφασις. » Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν, « Πλάτ. 3) (ἐνίοτε) = Φάτις, φήμη, ᾀδόμενον.

Φάσις (καὶ ὄχι Φάσις), ιδος καὶ ιος (ὁ). ποταμὸς μέγας τῆς Κολχίδος καὶ ἄλλος μικρότερος τῆς Ἀρμενίας.

†Φασκαίνω, Μ. ανῶ, Ἐτμλγ. ἀντὶ Βασκαίνω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) fasciner.

Φασκὰς, άδος (ἡ), εἶδ. μικρῆς ἀγριόπαππιας, (ἄλλ.) Βοσκὰς, (Γαλλ.) macreuse ἢ morillon, [τὴν ἐτυμολογ. σαφηνίζει τὸ Λτν. pastor βόσκω].

Φάσκον (τὸ) καὶ ;Φάσκος (ὁ), εἶδ. παρασιτ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σφάγνον καὶ Σφάκος, (ἴδε Θφρ. περὶ Φυτ. Γ', 8, 6).

Φάσκω (παρτ. Ἔφασκον), = Φημί.

Φασκώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Φασκωλὸν (τὸ) καὶ Φάσκολος (ὁ), [ἀσκός]. σακκὶ δερμάτινον (πρὸς ἐναπόθεσιν φορεμάτων καὶ χρημάτων), (Τουρκ.) τζαμμεδάνι.

Φασμα (τὸ), [φαίνω]. φαινόμενον (ὑπερφυσικὸν), φάντασμα· ὁμοίωμα, εἴδωλον· οἰωνός· τέρας.

Φασματώδης, εος (ὁ, ἡ). φάσματι ὅμοιος.

Φασσα, ης (ἡ). εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριοπερίςερον), [ἴδε Φάψ].

Φασσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (κυνηγῶν) τὰς φάσσας. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἱέρακος.

Φασσοφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Φασσοφόνος.

Φασῶ, Δ. ἀντὶ Φήσω, μέλλ. τοῦ Φημί.

Φατειὸς, ἡ, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ

Φατέος, α, ον, θετ. τοῦ Φημί, ὁ δυνάμενος ἢ ὀφειλόμενος νὰ λεχθῇ, ῥητός. » Οὔτι φατειὸς, « Ἡσ., = Ἄφατος, ἀνέκφραστος.

†Φάτης [φημί], ου (ὁ), Γλσ. λάλος, φλύαρος· ψευδολόγος, (ὅθ. τὸ Λτν. vates).

Φατὶ, Δ. ἀντὶ Φησὶ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Φημί.

Φατίζω [φάτις], Μ. ίσω καὶ ίξω καὶ Δ. ιξῶ, Π. λέγω, διαβίδω λόγον (εἴδησιν), φημίζω, ὑπόσχομαι· ὀνομάζω. » Αἰμὴν Ἀργῶος ἐπωνυμίην πεφάτισται, « Ἀπλλ., (ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Φάτισις, εως (ἡ), Γλσ. φήμη· λόγος, ὑποτύπωσις· πρόρρησις.
Φάτις, ιος (ἡ), Ιων. [φημί], φήμη, λέγος θρυλούμενος, εἴδησις διατρέχουσα, ᾄδομένων· ῥητόν, ἀποφθεγμα, λέγιον· χρησμός· (συνκδχ.) ὄνομα καλόν· δόξα, εὐκλεια. « Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, » Ὀδ. Ζ. 2) (συνκδχ.) πρᾶγμα πολλοῦ λέγου ἄξιον (θαυμαστόν, ἀξιαφήγητον). « Διέρκομαι φάτιν ἄρρατον, » Σοφ.
†Φάτισις, εως (ἡ), = Φάτις.
Φατνεύω, Μ. εὔτω, = Φατνίζω.
Φάτνη (ἡ), [πατέομαι] παχνί (ὅπου τρώγουν τὰ ἄλογα). 2) (μτνμ.) = Φάτνωμα (τῆς ὀροφῆς καὶ τῶν ὀδόντων). 3) (πλθ.) ἀστερισμός τις περὶ τὸ Ζῴδιον τοῦ Καρκίνου, (ἴδε Ὄνος).
Φατνίζω, Μ. ἰσω. Τ. ἑτερω Ἵππον ἢ ἄλλο ζῶον εἰς τὴν φάτνην (ἵνα παχαίνῃ).
Φάτνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φάτνη· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ φατνώματα τῶν ὀδόντων.
Φατνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάπτω (Κοιλαίνω) τι εἰς εἶδος φάτνης· κάμνω εἰς τὴν ὀροφὴν πλευρίδια (μὲ τὴν γλυφίδα), (Γαλλ.) lambrisser.
Φάτνωμα (τό), [φατνόω]. (ἐν γέν.) κοίλωμα εἰς σχῆμα φάτνης· (ἰδιαιτ.) τὸ κοίλον τῶν οὐλων ὅπου κρατεῖται (εἶν' ἐρριζωμένον) τὸ ὀδόντιον, (ἀλλ.) Βοθρίον, καὶ 2) εἶδ. στολίσματος τῆς ὀροφῆς εἰς κανονικά τινα κοῖλα χωρίσματα, (Γαλλ.) caisson. 3) κατασκεύασμά τι εἰς σχῆμα φάτνης διὰ τοῦ ὑπ. ἐσφενδονίζοντο λίθοι ἀπὸ τῶν πολεμ. πλοίων, (Ἀθ. Ε', 208).
Φατνωματικὸς καὶ Φατνωτὸς, ἡ, όν. Διηρημένος εἰς (Δουλευμένος μὲ) φατνώματα, σκαλιστός, (Γαλλ.) lambrissé.
Φάτο, Π. ἀντὶ Ἔφατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. Β'. τοῦ Φημί.
Φατὸς [φημί], ἡ, όν, = Ῥητός· (μτνμ.) ὀνομαστός, ἐξακουστός.
Φατὸς [πεφνεῖν], ἡ, όν, Π. φονευμένος.
†Φατρία, Φατριάζω κτλ., νλγ. ἀντὶ Φρατρία κτλ.
Φάττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φάσσα.
Φαττάγης [ᾰ], ου (ὁ), εἶδ. τετραποδου μὲ λεπιδωτὸν δέρμα, (Λτν.) manis.
Φάττιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φάσσα, (ὡς χαϊδευτ. προσφών.) πουλάκι μου, περιστεράκι μου.
Φαύζω ἢ Φαύζω, Ἀττ. ἀντὶ Φώγω, Φώζω, ξεροψήνω, φρυγανίζω.
Φαυλεπίφαυλος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. καθ' ὑπερβολὴν φαῦλος, ἀχρεῖστατος.
Φαυλίζω, Μ. ἰσω. Κρίνω· Νομίζω) τι φαῦλον, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.
Φαύλιος, α ἢ ος, ον. Χονδρὸς, πρόστυχος. « Φαυλία ἐλαία, » Θεόφρ., ἢ σαρκώδης (ς) ἢ ἄχαμνή.
Φαύλισμα (τό), Γρφ. ἀντὶ
Φαυλισμὸς (ὁ), τὸ φαυλίζειν, ἐξευτελισμὸς, περιφρόνησις.
Φαυλίστρια (ἡ), (ὡς θηλ. τοῦ Φαυλιστὴς), ἡ καταλαλοῦσα (ἐκφαυλίζουσα) τοὺς πάντας,
Φαυλόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν φαῦλον βίον, κακὴ (ἀχρεία) διαγωγὴς ἄνθρωπος.
Φαυλοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων τοὺς φαύλους (ἀχρείους ἢ ποταπούς) ἀνθρ., χαμερπὴς κόλαξ.
†Φαυλονους, ου, ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Δύσνους.
Φαυλορρήμονως, ἐπῤ. Μὲ αἰσχρὰς (περιφρονητικὰς) λέξεις, [ἐκ τοῦ
†Φαυλορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειολόγος, [ῥῆμα καὶ
Φαῦλος, η, ον. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Μικρὸς (ὀθ. τὸ Παῦρος ϗ τὸ Ἀτν. paulus), (συνκδχ.) εὐτελὴς, ποταπὸς, οὐτιδανὸς, ἀσήμαντος, πρόστυχος· κακὸς· ἀγεῖος. « Οἱ φαυλότεροι γνώμην, » Θκ., οἱ ἐλαττούμενοι κατὰ τὸν νοῦν, ὀλιγώτερον νοήμονες, ἀνικανώτεροι, ἁπλούστεροι.
Φαυλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φαύλου, σμικρότης, εὐτέλεια, μηδαμινότης· κακία· ἀχρειότης κτλ.
Φαυλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων φαῦλα (πρόστυχα) τεχνουργήματα, εὐτελὴς τεχνίτης.
Φαύλως, ἐπῤ. Εὐτελῶς· εὐκόλως· μὲ ἀδιαφορίαν· ὅπως τύχει, ἁπλῶς, ἐκ τοῦ πρυχείρου. « Δόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός, » Ἀρχ. « Φαύλως πάνυ (παιδευω)· ὥστε ἴσως ἂν καὶ καταγελάσαις ἀκούων, » Ξεν.
Φαῦρος, α, ον, (καὶ ἐπῤ.)-ρως, ἀντὶ Φαῦλος, (ὀθ. τὸ Ἀφαυρὸς καὶ Παῦρος).
Φαυσιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π [φαῦσις, βάλλω] Φεγγοβολῶ.
Φαυσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Φαεσίμβροτος.
Φαύσιγξ [φαύζω], ιγγος (ἡ), Ἀττ. φυσαλίδα τοῦ σέρματος (κυρ. ἀπὸ καύσιμον), Φλύκταινα.
Φαυσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Φαυσίβροτος.
Φαῦσις, εως (ἡ). φωτισμὸς, φέξιμον, λάμψις, [ἐκ τοῦ
Φαύσκω, Π. ἀντὶ Πιφαύσκω, δείχνω· φέγγω.
Φαυστήριος (ὁ), [φαῦσις], ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος (διὰ τὴν εἰς τὰς τελετὰς αὐτοῦ λαμπαδηφορίαν).
Φαῦ [φέβομαι, παρβλ. Τρήρων], φαβός (ἡ), εἶδ. ἀγρίας περιστερᾶς, (ἄλλ. καὶ κοιν.) φάσσα.
Φάω [συγγ. τῷ Αὔω], Μ. πεφήσομαι, Π. (σχεδὸν ἄχρ.) πρωτότ. τοῦ Φαίνω, φέγγω καὶ (κατὰ μτνμ.) τοῦ Φημὶ (καθὼς τὸ Φέγγω τοῦ Φθέγγομαι). ‖ (πθ. ἢ μσ.) φαίνομαι. « Τροιῇ πεφήσεται ὄλεθρος, » Ἰλ. Ρ.
(Φάω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Φημὶ καὶ Πεφνεῖν, [συγγ. τῷ Ἀῶ ϗ Αὔω].
Φεβομαι (παρτ. Ἐφεβόμην καὶ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ Φοβέομαι, (συγγ. τῷ Σεύομαι καὶ πρωτ. τοῦ Φόβος, Φεύγω κτλ).
†Φεγγαῖος [φέγγος], α, ον. Φαεινὸς, φεγγοβόλος.
Φεγγίτης, ου (ὁ). (ἐνν.) λίθος τις διαφανὴς τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ἀντὶ ὑέλου εἰς τὰ παραθύρια.
Φεγγεβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, εἶμαι-
†Φεγγεβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων φέγγος (λαμψιν), φωτεβόλος, ἀκτινοβόλος.
Φέγγος, εος-ους (τό). (ἐν γέν.) φῶς, λάμψις· (ἰδιαιτ.) τὸ φῶς τῶν ἄστρων καὶ τῆς ἡμέρας, (ὀθ. Π. κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Ἡμέρα. « Τριταῖον ἦδη φέγγος αἰωρούμενος, » Εὐρ. (καὶ εἰς τὸν Ἀρχφ.) ἀντὶ Σελήνη (« Ἥλιος καὶ φέγγος, » Βατρχ. 454), (ὀθ. τὸ κοιν.) φεγγάρι, [ἐκ τοῦ
Φέγγω (παρτ. Ἔφεγγον), [φαίνω]. Φεγγοβολῶ, λάμπω.
Φεγγώδης, εος (ὁ, ἡ). φωτεινὸς, φεγγοβόλος.
Φειδαλφιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φειδωλεύομαι, φιλαργυρέομαι, [ἐκ τοῦ
Φειδάλφιτος (ὁ, ἡ), [φείδομαι, ἄλφιτα]. ὁ λυπούμενος (φειδωλευόμενος) τὸ ἀλεύρι του, φειδωλὸς, φιλάργυρος.
Φειδαλφίτως, ἐπῤ. Μὲ φειδωλίαν (οἰκονομίαν), πτωχικά.
Φεδασμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Φειδωλία.
Φείδει, Π. Ιων. ἀντὶ Φειδοῦ, πρστ. τοῦ Φείδομαι.
Φειδίτειον (τό), = Φειδίτιον.
Φειδίτης, ου (ὁ). αὐσειτος εἰς φειδίτιον.
Φειδιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ φειδίτια.
Φειδίτιον (τό), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). αὐσείτιον τῶν Σπαρτ., [ἐκ τοῦ
Φείδομαι [συγγ. τῷ Φέβομαι], Μ. φείσομαι καὶ (μτγν.) φεισήσομαι (ἀόρ. Ἐφεισάμην, πρκ. Πέφεισμαι), (ἐν γέν.) Συστέλλομαι· προσέχω, ἀποφεύγω· (ἰδιαιτ.) λυποῦμαι νὰ ἐξοδεύσω (νὰ χαλάσω, νὰ φονεύσω κτλ.), κάμνω οἰκονομίαν, δὲν ἀψηφῶ, ἀκριβεύομαι, φειδωλεύομαι, (Γαλλ.) ménager. (μὲ γεν.) « Φείδει σῶν κτεάνων, » Ἐπγρ. « Φείδει τῶν νηῶν, μηδὲ ναυμαχίην ποιέο, » Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) « Μὴ φείδου, εἴ τι ἔχεις, διδάσκειν, » Ξεν. « Φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά, » Εὐρ.
Φειδομένως, ἐπῤ. (μτχ.). Μὲ φειδωλίαν (οἰκονομίαν), ὄχι ἀφθόνως.
Φειδὸς, ἡ, όν, = Φειδωλὸς.
†Φειδύλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φειδωλὸς.
Φειδὼ, όος-ὠῦς (ἡ), τὸ φείδεσθαι, φειδωλία, οἰκονομία. « Φειδοῖ τῇ σῇ, » Συν., φειδομένας σου. « Φειδὼ ποιήσασθαί τινος, » Ἰωσ., = Φείσασθαι.
Φειδωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Φειδὼ ἢ
Φειδωλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Φειδωλὸς, ἡ, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος φειδὼ (οἰκονομίαν) περί τι, (ἰδιαιτ.) ὁ λυπούμενος νὰ ἐξοδεύσῃ, ἀκριβὸς, φιλάργυρος, (μὲ γεν.) « Χρημάτων φειδωλότατος, » Ἀρρ. (ϗ μτνμ.) « Γλῶσσα φειδωλὴ, » Π., ἡ μετριάζουσα περὶ τὰς ἐκφράσεις, συνεσταλμένη, ὀλιγόλογος.
Φειδωλῶς, ἐπῤ. = Φειδομένως, μὲ φειδωλίαν.
Φείδων, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), = Φειδωλὸς. ‖ (ὡς οὐσ.) εἶδ. ἐλαιοδόχου ἀγγείου (μὲ σχῆμα λαιμόν), (ἐπμ.) οἰκονομικόν.
Φεισμονὴ (ἡ), = Φειδὼ.
Φιλατέον, θετ. τοῦ Φείδομαι.
†Φέκλη (ἡ), νλγ. ἀπὸ τοῦ Ἀτν. fæcula, τρυγία ἐλαίου κεκαυμένη, (Ἰταλ.) cremor di tartaro.
†Φελα καὶ Φελλα (ἡ), Μακεδον. ἡ πέτρα.
†Φελλὰς [πέλλα], άδος (ἡ), Γλσ. σκέπασμα βιβλίου ἀπὸ μιμβράναν.
Φελλάτας [φέλλα], ου (ὁ), εἶδ. λίθου (μαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάρου; ἢ πωριοῦ;) ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζαν ἀγάλματα.
Φελλεὺς [φέλλα], έως (ὁ). τόπος πετρώδης (ὀρεινός).
†Φελλεύω, Μ. εύσω. Πλέω 'σὰν φελλός, ἐπιπλέω.
Φελλεών, ῶνος (ὁ), = Φελλεύς.
Φελλίνας, ου (ὁ). ἐλαφρὸς ὡς ἂν φελλός. ‖ (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ ἐνυδροβίου.
Φέλλινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φελλόν, φελλένιος.
Φέλλιον (τὸ), = Φελλεύς.
†Φελλὶς [φέλλα], ίδος ᾖ Φελλῖτις, ιδος (ἡ). γῆ πετρώδης, ξηροτόπος.
Φελλόδρυς [φελλὸς ἢ φέλλα, δρῦς] ος (ἡ), εἶδος δρυὸς (πρίνου), (ἄλλ.) Ἀρία.
Φελλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἀπὸ φελλόν.
Φελλὸς (ὁ, [πέλλα]. εἶδος δένδρου (δρυὸς) τοῦ ὁπ. ἡ φλοῦδα εἶνε πολλὰ ἐλαφρά. 2) = Φέλλα, πέτρα ἢ εἶδος πέτρας.
Φελλώδης, εος (ὁ, ἡ). φελλῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος), ἐλαφρὸς ὡς ἂν φελλός.
;Φελόνης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Φαινόλης.
†Φελόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φελόνης.
†Φελὸς (ὁ, ἡ), = Φέλα.
†Φέναγμα (τὸ), = Φενάκισμα.
Φενάκη (ἡ), [φέναξ]. ξένα (πρόσθετα) μαλλιά, (ἄλλ.) Πηνίκη, (Ἰταλ.) περρούκα.
;Φενακία (ἡ). = Φενακισμός.
Φενακίζω [φέναξ], Μ. ίσω. Ἀπατῶ, δολιεύομαι.
†Φενακικὸς, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Φενακιστικός.
Φενάκισμα (τὸ). ἔργον φένακος, ἀπάτη, πανουργία.
Φενακισμὸς (ὁ), τὸ φενακίζειν, γέλασμα, ἐξαπάτησις.
Φενακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φενακίζων, ἀπατεὼν, δόλιος, = Φέναξ.
Φενακιστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Χρησιμεύων εἰς τὸ φενακίζειν, ἀπατηλὸς, δόλιος.
Φενακιστικῶς, ἐπίρ. Ἀπατηλῶς, δολίως.
Φενακόμαντις, εως (ὁ, ἡ). φέναξ (ἀπατηλὸς) μάντις, ψευδόμαντις.
Φέναξ [φαίνω;], ακος (ὁ). ἀπατεὼν, πλάνος, ἀγύρτης.
;Φενόλης, ου (ὁ), = Φαινόλης.
(Φένω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Πεφνεῖν.
Φερανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἄνθη.
Φέρασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) ἀσπίδα, πολεμιστὴς, ἀσπιδοφόρος.
Φεραυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων λάμψιν, φωτοφόρος.
Φέρβω (παρτ. Ἔφερβον, πρκ. Πέφορβα). Βόσκω, τρέφω, (ᾖ μσ.) τρέφομαι. »Φέρβομαι νόον, « Πίνδ., τρέφω τὸν νοῦν μου. (καὶ μτβτ.) » Φερβόμενοι σοφίαν, « Εὐρ.
Φέρε, (κυρ.) β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω. ‖ (ὡς ἐπίρ. ἢ ἐπιφων. Παρακελευστ. συντ. μὲ ὑποτ. ᾖ ἀναλογ. τῷ τῆς συνήθ. Ἄς). » Τοῖσι φέρε δῶ, « Ἀρςφ. (μὲ ἀπαρ.) »Φέρ' εἰπεῖν,« (καὶ ἑλλ.) »Φέρε, » Φέρε γάρ, « Αξ., θετέον, παραδείγματος χάριν, ἂς ὑποθέσωμεν. » Φέρε γὰρ, εἴτις εἰς τὸ Μητρῷον παρελθὼν,« Δμ.
Φερεαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φεραυγὴς.
Φερέβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων βότρυς, σταφυλοφόρος.
Φερέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) ἐγγύησιν, ἀσφαλής· (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἱκανὸς, ἀξιόχρεως, (ἄλλ.) Ἐχέγγυος. »Τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος;« Σοφ. » Αὐτὸς μὲν ὑμῖν οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν, « Ἡρ. »Οὐκ ἔστι λιμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Φερεγγυώτατος πρὸς τὰ δεινά, « Θκ. » Τὸ φερέγγυον τῆς μορφῆς, « Ἰώσ., τὸ ὡς ἐκ τῆς ἐντελοῦς ὁμοιότητος ἀξιόπιστον.
Φερεγλαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, γλάγος]. ὁ φέρων (ἔχων ἢ παρέχων) γάλα.
Φερέδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) δεῖπνον.
Φερέζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (συνεζευγμένος εἰς τὸν) ζυγόν.
Φερέζωος (ὁ, ἡ), Π. ζωοδότης, φερέσβιος.
Φερέκακος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν ἢ ὑποφέρων) κακὰ, δεινῶν πρόξενος ἢ, ἀνεξίκακος ἢ, φερέπονος.
Φερέκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καρποφόρος.
Φερεμμελίας, ου (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, μελία]. ὁ κρατῶν δόρυ, πολεμιστής.
Φερένικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν ἢ κερδίζων, κατορθόνων) νίκην, νικηφόρος.
Φερέοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κουβαλῶν) μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν οἶκόν του, (καθὼς) ἡ χελώνη ᾖ ὁ σάλιαγκος. 2) (ἐπὶ γαμ. συμβιώσεως) ὁ φέρων προῖκα ἢ, κρατῶν 'σπίτι. » Ἀνὴρ (« Συζυγία) —, « Νόνν.
Φερέπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (συνέχων, διασώζων) τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν.
Φερεπονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις.
Φερέπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων (ᾖ Π. προξενῶν) πόνους (κόπους, δεινὰ, ταλαιπωρίας).
Φερέπτερος καὶ Φερεπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ἔχων) πτερὰ, πτερωτός. » Οἰστὸς —, « Ὀππ.
Φερεπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Φερεπτέρυγος.
Φερεπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (μεταφέρων) τὰ πρὸς πόλεμον ἐπιτήδεια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ναῦς —, « Χρσμ. Σιβ.
Φερέπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Φερέπολις.
;Φερεσανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φερανθὴς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐανθής.
Φερέσβιος (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, βίος]. ὁ παρέχων βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον, ζωοδότης ἢ τροφοδότης. » Στάχυς (« Γαῖα) —, « Αἰσχλ., Ἡσ.
Φέρεσκε, Π. ἀντὶ Ἔφερε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φέρω
Φερεσσακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φέρασπις, πολεμιστὴς, ἀσπιδοφόρος.
Φερεσσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φερέπονος.
Φερεστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (καρποφορῶν) σταφυλὰς, σταφυλοφόρος.
Φερέσταχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σταχυοφόρος.
Φερέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Φέρτερος.
Φερετρεύω, Μ. εύσω. Φέρω (Μεταφέρω ᾖ πθ. Μεταφέρομαι) ἐπὶ φερέτρου. » Τρόπαιον φερετρευόμενον, « Πλ., τὸ εἰς τιμὴν τοῦ Φερετρίου Διὸς πομπευόμενον.
Φερέτριος (ὁ), ἐπιθ. ὁ Ζεὺς παρὰ Ῥωμ.
Φέρετρον (τὸ), [φέρω], = Φορεῖον· ξυλοκράββατον.
Φέριστος, η, ον, Π. = Φέρτατος, ἄριστος, βέλτιστος. » Ὦ φέριστε, « Πλάτ., = Ὦ λῷστε.
Φέρμα (τὸ), Π. τὸ φερόμενον (κυρ. ἐν γαστρὶ, κυοφορούμενον), ἔμβρυον.
Φέρμιον (τὸ), = Φέρνιον
Φερνὴ (ἡ), [φέρω]. προῖκα (τὴν ὁπ. φέρει ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἄνδρα της). » Πολέμου —, « Εὐρ., τὰ λάφυρα. » Θεραποντὶς —, « Αἰσχλ., ἡ ἐν εἴδει προικὸς διδομένη εἰς τὴν νύμφην θεράπαινα.
†Φερνίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Δίδω φερνὴν, προικίζω.
Φερνίον (τὸ), [παρβλ. Φορμός]. καλαθάκι, (ἰδιαιτ.) Ψαροκόφινον.
Φερνοφόρος (ὁ, ἡ). ἡ φέρουσα φερνὴν (προῖκα).
Φέροικος (ὁ, ἡ), = Φερέοικος.
Φερόλβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) ὄλβον, πλούτου (εὐτυχίας) πρόξενος.
Φέροπλος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὅπλα, ὁπλοφόρος.
Φερσέφασσα (ττα) καὶ
Φερσεφόνη (ἡ), = Περσεφόνη.
Φερσεφάττιον (τὸ), = Περσεφόνειον, ναὸς τῆς Περσεφόνης.
Φερτάζω [φερτός], Μ. άσω. Φέρω συχνάκις.
Φέρτατος, η, ον, Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, (κυρ.) ἀνδρειότατος, ἰσχυρότατος, (ἐν γέν.) ἄριστος, βέλτιστος, [κατὰ λέξ. ὑπερθ. τοῦ Φερτός].
Φέρτε, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Φέρετε, πλθ. β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω.
Φέρτερος, α, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, (κυρ.) ἀνδρειότερος, ἰσχυρότερος· (ἐν γέν.) κρείττων, καλλιώτερος, [κατὰ λέξ. συγκρ. τοῦ
Φερτὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. φέρει ἢ δύναται νὰ φέρῃ τις, σηκωτός· (μτνμ.) ὑποφερτός.
Φέρτρον (τὸ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Φέρετρον.
Φέρω, Μ. οἴσω καὶ οἴσομαι (ἀόρ. Ἤνεγκα καὶ β'. [εὐχρ. κυρ. εἰς τὴν ἀπαρ. καὶ μτχ.] Ἤνεγκον καὶ Π. Οἶσε καὶ Οἶσον, πρκ. Ἐνήνοχα καὶ πθ. Ἐνήνεγμαι, ἀόρ. πθ. Ἠνέχθην καὶ μέλλ. Ἐνεχθήσομαι καὶ Οἰσθήσομαι, καὶ τὸ θετ. Οἰστέον). Βαστῶ· σηκόνω· (ὅθεν μτφορ.) ἀνέχομαι, ἀντέχω, ὑποφέρω. »Ἐν χερσὶ φέρει στάχυν, « Ἀρ. » Οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπί μοι θέτε τὸν βοῦν,« Παροιμ. (καὶ ἐπὶ γυν. κυοφορούσης) » Ὃν τινα γαστέρι μήτηρ φέρει, « Ἰλ. Ζ. (ᾖ μτνμ.) » Οὐ παντὸς σώματός ἐστι πολὺν ἄκρατον ἐνεγκεῖν, « Αξ., (κοιν.) δὲν σηκόνει πολὺ κρασί. » Ἡ πορθουμένη χώρα οὐκ ἂν δύναιτο πολὺν χρόνον στράτευμα φέρειν, « Ξεν. » Οὐρανὸν ἄστρα φέροντα, « Θκρ. » Πολὺν φέρων (ἐνν. διὰ γλώσσης) τὸν Φίλιππον, « Αἰσχ., ἐνθυμάζειν ὡς μέγαν καὶ πολύν. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μτφρ.) » Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα, « Θκρ. (καὶ ἐπιβ.) » Βαρέως (« Χαλεπῶς ⸗[ἐκ τοῦ ἐναντ.] » Κούσως, » Ῥᾳδίως ⸗) φέρειν τι ἢ (ἑλλ.) ἐπιτινί ἢ (ἁπλ.) τινι, « Ξεν., Ἡρ., = Δυσφορεῖν ἢ Ἀδιαφορεῖν. « Χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ, » Ξεν. » Βαρέως φέρων τὴν ἀτιμίᾳ, « αὐτ. » Τὴν χαλεπότητά σου καὶ φέρω καὶ οὕτω φιλικῶς, « αὐτ. 2) κουφαλῶ, μεταφέρω, μετακυμίζω, (κοιν.) φέρνω (κυρ. ὀψίγονον· σύρω· παρατυρω, παραφέρω. (καὶ πῶ. ἢ μσ.) φέρομαι τῇδε κακεῖσε ἢ ὅπως τύχοι ἢ χωρὶς νὰ θέλω, παραφέρομαι, παρασύρομαι· (τρπρσ.) περιφέρομαι (ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ ἀτόμα εἰς ἀτόμα), θρυλλοῦμαι, ἀξιομαι, φημίζομαι. » Ὑγὸν μὲν μῆλα, φερον δ' εὐήνωρα οἶνον, « Ὀδ. Δ. (ὄθεν) » Ἄγω καὶ φέρω, « Ξεν. κλπ., λεηλατῶ, διαγουμίζω. (καὶ χωρὶς τοῦ Ἄγω) » Ἔφερεν ἀλλήλους, « Θκ. (ἴδε καὶ Ἄγω). (ἐκ τοῦ ἐναντ. δέ) » Πάντες ὑπήντων αὐτῷ, φέροντές καὶ ἄγοντες, εἴτι ἕκαστος ἄξιον εἶχε, « Ξεν. » Φέρτε ὕδωρ, « Ἰλ. Σ. » Οἷσε θέειαν, εἶσε δέ μοι πῦρ, « Ὀδ. Χ. » Ἐμοὶ δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἡμέγενην, « Ἀρζφ. » Ἔνθεν ὕδωρ ποτὶ ἄστυ φερεσκον, « Ὀδ. Κ. » Ἵπποι ὠκύπoδες φέρον ἅρμα, « Ὅμ. » Ἵπποι οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε ἠ ὑγρὴν, « Ὅμ. » Πάντη ὅσσε φέρων, « Θκρ. » Ἀγγελίην τινά τοι ἠλίου δεῦρο φερουσα παρὰ Διός, « Ἰλ. Ο. » Ψῆφον φέρειν, » = Ψηφηφορεῖν. » Εἰ μὲν ψευδὲς, αὖραι φέροιεν, « Γργ. (καὶ μσ.) » Ἐπεὶν φαεινὸν ῥᾴδιον ἐνεικωνται, « Ἡρ. » Ὅσα ἠνεγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας, » Ξεν. (ἢ μετὰ τοῦ Δίδωμι συγν. ὡς περιττ.) » Δοῦναί τινί τι φέρειν (ἢ) φέρεσθαι, « Ὅμ. ‖. (καὶ πθ.) » Τὸν λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι, « Ἰλ. Φ. » Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, « Ἰλ. Α. » Εἰς τὴν ἐαυτοῦ φύσιν φέρεται, « Αἰσχ., ῥέπει. » Ἰθὺς φέρεται, » Ὅμ. » Ὁμόσε τινὶ φέρεσθαι, » Ξεν., ὁρμᾶν. » Τούτων ὀλιγωρως ἔχειν, καὶ ἐχν φέρεσθαι, « Δμ., (Γαλλ.) laisser aller. » Φερόμενοι εἰσέπιπτον ἐς τοὺς Δίγινήτας, « Ἡρ. » Δίσθάνομαι ἐμαυτὸν ἔξω φερομενον τῶν καιρῶν, « Ἰσκρ., ἐκβαίνοντα τοῦ προκειμένου, παρασυρόμενον. (ᾗ τρπρσ) » Φέρεται αὐτοῦ βέλτιον, « Ἀρτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τοιόνδε φέρεται πρᾶγμα γίνεσθαι, » Ἡρ., λέγεται. (ὄθεν κατὰ μτχ.) » Τὰ φερόμενα, « Δξ., τὰ λεγόμενα. ‖. (ᾗ μτχ.) » Φέρων, ποσα (σημαίνει κατά τινας, τὸ οἰκειοθελὲς ἢ ἀπροβούλευτον τῆς πράξεως, ἢ ἁπλ. ἐπιτείνει τὴν σημ. τοῦ ῥήματος:) » Οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φερουσαι, » Ὅμ., (κοιν.) τοὺς ἔπῆραν καὶ ἔπαν. » Θηβαίοις φέρων ἐαυτὸν ὑπέθηκε, « Δμ., ἔπῆγε καὶ παρεδόθη. » Εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, « Αἰσχ., τὰ κατήντησε. » Φερουσα ἐνέβαλε νηῒ φιλίᾳ, « Ἡρ., ἔπῆγε καὶ ἔπεσεν ἐπάνω. ‖. (τὸ πρς.) Φέρε, ἀντὶ ἐπιβ. Ἡρακελ. (ἴδε αὐτὸ ἐν οἰκείῳ τόπῳ). 3) (ἰδιαιτ.) φέρω ὡς δῶρον, προσφέρω, (ἢ) ὡς φορον, εἰσφέρω· (ὄθεν ἐν γέν.) πληρόνω, (καὶ μσ. ἢ ἑλλ.) πληρόνομαι. » Δῶρά τοι ἦλθον ταῦτα φερων, « Θκρ. » Δίξαι ἄποινα, τά τοι φέρομεν, « Ἰλ. Ω. » Ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς φερειν, ἃ ἂν ἐργάσωνται, καὶ τελεῖν εἰς τὰς αὐτῶν ἐπιθυμίας, « Ξεν. » Μισθὸν φέρω (καὶ μσ. φερομαι), « Ἀρξφ., Ξεν., = Μισθοφορῶ.

4) φέρω εἰς τὸ μέσον, πρωτεινω, παρουσιάζω· (ὄθεν) παρέχω. » Μάρτυρας —, « Δμ. » Χορηγὸν φέρειν τινά, « αὐτ., προτείνειν εἰς τὴν ὄεσιν. » Παραδείγματα φέρειν, « Ἀρζτ. 5) καρποφορῶ, παράγω· (ἀπλ.) τελεσφορῶ (κυρ. ᾗ μτνμ.). » Φερησι δὲ γαῖα πυρούς ᾗ κριθάς, « Ὀδ. Τ. » Πλεῖστα φέρει γαῖα φαρμακα, ἐσθλὰ καὶ λυγρά, « Ὀδ. Δ. » Ἀμπελοι, αἵ τε φέρουσιν οἶνον, « Ὀδ. Γ. » Ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι, « Θκρ. » Ἁ πίτυς ἄχνας ἐνείκαι, « αὐτ. (καὶ ἁπλῶ. πρὸς ὀοτ. περιπ.) » Ἡ γῆ σφι ἔφερε, « Ἡρ. » Οὐκ ἐπιμελεῖται ὅπως αἱ ἄμπελοι φέρωσιν αὐτῷ, « Ξεν. (ὄθεν μτνμ.) » Ἐνεγκοῦσα (ᾗ μσ.) » Ἐνεγκαμένη, « ἡ πατρὶς. 6) (ἐν γέν.) κάμνω, πραξενῶ, περιποιῶ, ἐπιφέρω. » Τῶ θέρεος, ὅτε τἄματα μακρὰ φερει Ζεύς, « Θκρ. » Χάριν (« Πόλεμον) φέρειν τινί, « Ὅμ. » Κίρκος, ὅτε φόνον φερει ὀρνίθεσσιν, « Ἰλ. Ρ. » Ἃ βλάβην φέρειν αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ, « Ξεν. « Ὅσα αἰσχύνην φέρει, « Ἡρ. » Φέροντός τι καὶ δοξης τούτου τοῦ ἔργου, « Θκ. « Πᾶ' ἡμέ; αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φερει, « Σφ. 7) (ἑλλ. μὲ αὐτ. πρόθετ.) ὁδηγῶ· (ἐπὶ τόπου) κεῖμαι (βλέπω) προς· (ὄθεν μτνμ.) τείνω (ἀποβλέπω ἢ συντείνω) πρὸς· ἀναφέρομαι ἢ καταντῶ εἰς· (κατ' ἔκτ.) σημαινω, προμηνύω. » Ὁδὸν φέρουσαν εἰς. . , « Ἡρ. » Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν, « Δμ. » Ἀπὸ τοῦ Ἴρρα τα κατύπερθε ἐς τὴν μεσόγαιαν φέροντα, « Ἡρ. » Ἐπεκράτεον δὲ, ὁ μὲν τῶν πρὸς βορῆν ἄνεμον ἐχόντων πάντων, οἱ δὲ τῶν πρὸς νότον καὶ μεσημβρίην φερόντων, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ ἴγνη τῆς ὑποψιας εἰς τοῦτον φέρει, « Ἀντιφ. » Οὐκ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λογου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον, « Σοφ. » Μέγα φερειν πρός τι, « Πλάτ., συντείνειν παρὰ πολύ, (Γαλλ.) être d'une grande importance. » Ἐπ' ἀμφότερά τοι φέρει ταῦτα ποιέειν, « Ἡρ., συμφέρει. (καὶ μσ.) » Ταῦτα ἐπὶ σμικρὸν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου, « αὐτ., συντέλουν. » Τὰ εἰς ἄκεσιν (εὐδαιμονίαν) φέροντα, « Ἡρ., Πλάτ., συντελοῦντα. » Εἰς αἰσχύνην φέρει, « αὐτ. » Τῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, « Ἡρ., Θκ., καταντοῦσαν, ἐσυμφωνοῦσαν. » Πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη, « αὐτ., ἔκλινε μᾶλλον. » Ἐγένετο οἷόν τι αὐτῷ ἡ γνώμη ἔφερε, « αὐτ., καθὼς τὸ εἶχεν εἰπεῖ. » Ὧν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν, « αὐτ., ἦτον ὑπὲρ τῆς μάχης. » Ὥσπερ ᾗ τὸ δίκαιον ἔφερε, « αὐτ., ἦτον, ἀπαιτοῦσεν. » Ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; « αὐτ., τί δηλοῦν; » Ἐχρήσθη αὐτοῖσι χρηστήριον, τὸ μὲν ἐς αὐτοὺς φέρον, τὸ δὲ κτλ., « αὐτ., ἀποβλέπον. » Τέρατα εἰς τοῦτο αὐτῷ φέροντα, « Δ. Κάσσ. » Τῶν ἱερῶν νίκην φερόντων, « Δξ., προδηλούντων. » Ἐφ' ὃ φέρει τοὔνομα τοῦτων, « Ἀρζτ., (Γαλλ.) fait allusion. (ὄθεν ‖. κοτὰ μτχ.) » Τὸ φέρον, « ἡ φορα τῆς τύχης (τῶν πραγμάτων, τῶν περιστάσεων) ἢ, τὸ πεπρωμένον. » Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν, « Σοφ., (κοιν.) ὅ,τι ἐλθοι ἀπὸ τὸν θεον. 8) παίω· (ἰδιαιτ.) παίνω ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λάφυρον, κερδῶ, ἀποκτω, ἀπολαμβάνω. » Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν, « Ἰλ. Α » Μικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φερονται, « Σοφ. » Φέροι δ' ἕναρα βροτοενσια, κτείνας δηΐων ἄνδρα, « Ἰλ. Ζ » Ὁ δὲ στρατιώτης ἀργύριον οἴσει, « Θκ. (καὶ συχνοτ. μσ.) » Ὅθεν οἴσεται ἀθρεῖ ἄργυρον, « Θκρ. » Ἀεθλον φερεσθαι, « Ὅμ. » Ἦ κε φέρῃσι κράτος, ἢ κε φεροίμην, « Ἰλ. Ν., Σ. » Νῦν δὴ ἑοῖπα οἴσεσθαι μέγα κῦδος, « Ἰλ. Χ. » Ὁπότερος ἂν ᾗ βελτίων, τούτων καὶ πλεῖον φέρεσθαι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ, « Ξεν. » Οὗτος παρ' ἐμοὶ δίκαιος τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ γεν. πρόθετ.) » Φέρεσθαί τι παρά τινος, « Ἡρ. » Τοῦ κεν δὴ πὰρ δῶρα φέροιο, « Ἰλ. Δ. » Οὗτος ἀοιδῶν ἄριστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται αὐδὴν, « Θκρ. » Ἰδια κερδέα προσοκέμονοι παρὰ τοῦ Περσεω οἴσεσθαι, « Ἡρ. (ᾗ μτνμ.) » Τὰ πρῶτα (« Οὐ τὰ δεύτερα) φέρεσθαι παρά τινι, « Ἀκ., Ἡρ., = Πρωτεύειν. » Μέγα φέρεσθαι, « Πινδ., ἰσχύειν. » Μεῖόν τινος φέρεσθαι, « Ἀρρ., = Μειονεκτεῖν. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Τὸ πᾶν ἥμιν τῷ πολέμου φέρουσιν αἱ νῆες, « Ἡρ. » Ἀγὼν ὁ τὸ πᾶν φέρων, « αὐτ. 9) (ἰδιαιτ. μσ. μετὰ ἐπιβ.) εἶμαι εἰς τοιαυτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, ἔχω οὕτως ἢ ἄλλως. » Εὖ (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ. » κακῶς, » Πονήρως) φέρομαι, « Ξεν., ἀκμάζω, εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ, εὐοδοῦμαι, ἔχω ὑπόλιψιν, (κοιν.) πάγω καλὰ, (καὶ τὸ ἐναντ.). » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, « Ξεν. » Εὖ φερομενον παρ' αὐτοῖς κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν, « αὐτ.

Φερωνυμέομαι-οῦμαι, Μ. ᾶσμαι. "Εγω ὄνομα συμφωνον μὲ τὸ πρᾶγμα (ἀπὸ τοῦ ὀπ. παρωνυμοῦμαι.), εἶμαι φερωνυμος.

Φερωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Φερώνυμος (ὁ, ἡ), τοῦ ὑπ. τὸ ὄνομα ἔγει πραγματικὴν σημασιαν ἢ συμφωνεῖ μὲ τὸ πρᾶγμα (ἀπὸ τοῦ ὀπ. παρωνομάσθη), εἶνε καὶ πρᾶγμα ᾗ ὄνομα. » Δυγκις... λύγνοιο φερωνυμος, « Νονν., (παρβλ. Ἐπώνυμος).

Φερωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ φερωνυμίαν, συμφώνως (τὸ πρᾶγμα) μὲ τὸ ὄ.ομα.

Φεῦ [ψῦ]! ἐπίρ. ἢ ἐπιφων. Σχετλ. ἢ Θαυμ. » Φεῦ τοῦ ἀνδρος! « Ξεν., κρίμα 'ς τὸν ἄνθρωπον! » Φεῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου μηδὲ ζουσιν ἡμῖν οἱ Λάκωνες! « Πλ., ἀλήμων ὦ! » Φεῦ τοῦ καλλους! « Δξ., = Βαβαί! τί κάλλος! » Φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν προφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ! « Σιφ., ὢ, τί χαρά!

Φευγέμεν, Ἠ. ἀντὶ Φεύγειν, ἀπαρ. καὶ

Φευγετικὸς, ἡ, ὀν. Εὐκολος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ φεύγειν.

Φευκτὸς, ἡ, ὀν. Τὸν ὁπ. ἔφυγεν ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ φύγῃ (ν' ἀποφύγῃ) τις.

Φευξεῖμ (χωρὶς Μ., ᾗ

†Φευξιάω-ῶ, = Φευκτιάω.

Φεύξιμος, ἡ, ἡ ος, ον, = Φύξιμος, [ἐκ τοῦ Φεῦξις, εως (ἡ), = Φυξις.

Φεύραλος (ὁ), σπιωθὸρ (κυρ. καὶ μτνμ.). » Οὐδὲ φεύραλος καταλέλειπται, « Ἀρζφ., οὔτε ἴχνος, (κατὰ λέξ.) οὔτε ὁιά προσάναμμα.

Φεψαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. μεταβάλλω τι εἰς στάκτην, κατακαίω.

Φεψάλυξ, υγος (ἡ), Π. ᾗ

†Φέψελος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φέψαλος.

Φέως, ω (ὁ), εἰδ. φυτοῦ (ἀκανθ.), (παρβλ. Φλέως).

Φῆ, ἐγκλιτ. Π. ἀντὶ Φαί, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. καί

Φῆ, Π. ἀντὶ "Εφη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὀρς. ᾗ

Φῆ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φημί.

Φῆ ἢ Φῇ [ᾖ, πῇ], Π. (ᾱπν.) ἀντὶ Ὡς, καθὼς.

Φηγίνεος-οῦς, ἐη-ῆ, ἐον-οῦν, Π. ἀντὶ Φήγινος, ἡ, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον φηγοῦ, δρύϊνος.

Φηγὸς (ἡ), [φαγεῖν], εἰδ. δρυὸς καρποφορούσης στρογγυλὰ φαγώσιμα βαλανίδια.

Φηγοτευκτος (ὁ, ἡ), [φηγὸς, τεύχω], κατασκευασμένος ἀπὸ ξύλον φηγοῦ, δρύϊνος.

Φηγῶν, ῶνος (ὁ), δρυμὼν ἀπὸ φηγούς.

Φῆη, Π. Ἰων. ἀντὶ Φῆ, ὑποτ. τοῦ Φημί.

†Φηλήκιζω, Μ. ἰσω, = Φηλάω.

†Φηληκόθρεπτος (ὁ, ἡ), θρεμμένος μὲ ἄγουρα σῦκα (μὲ φήληκας).

Φῆληξ [φηλὸς], ηκος (ὁ), σῦκον ἄγουρον (ἄλυνθος) τὸ ὁπ. ὁμοιάζει ὥριμον (ἀπατᾷ τὴν ὄρασιν).

Φηλήτης, ου ἢ οῦ (ὁ), ἀπατεών, παναῦργος κλπ. τρόπος, [ἐκ τοῦ

†Φηλὸς [φαλλὸς], ἡ, ὀν ἢ Φῆλος (ὁ, ἡ), ἀπατηλὸς, δόλιος, (ὡλ. ἴσ. τὸ Γαλλ.) fin.

Φηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπατῶ, ξῶ.

Φήλωμα (τὸ), δόλος, ἀπάτη, γέλασμα καί

Φήλωσις, εως (ἡ), τὸ ἀπατᾶν.

†Φῆμα (τὸ), Γλσ [φημί], λόγος, ῥῆμα.

Φήμη (ἡ), (ἐν γέν.) λόγος θρυλλούμενος (φημιζόμενος), ἀδόμενον· εἴδησις (ἰδιαιτ.) φωνὴ μαντικὴ (προδηλωτικὴ τοῦ μέλλοντος), οἰωνὸς· μαντεία, πρόῤῥησις, (παρβλ.) Κλῆδων καὶ Ὀμφὴ (συγνότ.) κοινὴ γνώμη, ὑπόληψις (τὴν ὁπ. ἔχουν οἱ ἄνθρωποι περί τινος), ὄνομα, [ἐκ τοῦ

Φημί [ῥάω], Μ. φήσω (ἀορ. Ἔφην ἢ Ἔφησα καὶ μσ. Ἐφάμην, ῶθ. ἢ μτχ. Φάμενος ᾗ ἀπαρ. Π. Φάσθαι). (ἐν γέν.) Λέγω· (ἰδιαιτ.) λέγω τὸ Ναί, συμφάσκω, καταφάσκω, ἠ· λέγω μὲ τὸν νοῦν μου, φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω· (ἐνίοτε) ὑπόσχομαι. » Ἔφασαν ταῦτα ποιήσειν, « Ξεν. » Χρυσὸν εἶρ', ὅ,μιν κτάνω, « Εὐρ., ἐπεκήρυξεν. » Φῆμι' ἐγώ, « Φρ., μάλιστα, ναί, σύμφωνος! » Ἄν τε ἐγὼ φῶ, ἄν τε μὴ, « Δξ. » Φασὶ κατανεύσαι γάρ, « Δρζφ. » Τὸν τίνα φῄς; « αὐτ. » Ἔφη λέγων, » αὐτ. » Ὡς φασι (ἢ ἁπλ.) » Φασί, » λέγουν, καθὼς λέγουν, λέγεται ἕνας λόγος. » Οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι, « Λσ., (ἀντὶ) "Εφασαν οὐκ ἐπιτρ. » Ἤν μή τις φῇ ποιεῖν, « Δμ., (ἀντὶ) Ἐάν τις φῇ μὴ π. » Οὐκ ἔφη αὐτος, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν, « Θκ. » Ἦ φήν, ὡς κτλ., « Ὅμ., νομίζεις » Φοίης κεν, » αὐτ., ἠθέλες εἶπεῖν (νομίσῃς) » Ἀλλακέσθαι ἔφασαν τῷ δρομῳ, « Ξεν., ἐνόμισαν. » Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, « Ἰλ. Δ., = Ἰσοφαρίζειν.

Φημίζω, Μ. ἰσω, Π. λέγω, ἐκφράζω· διαδίδω φήμην τινά, θρυλλω· ὀνομάζω. » Συντεμως ἐφημίσω, « Δἰσχλ., ἐξέφρασας.

Φήμις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φήμη, λόγος θρυλλούμενος, ὁμιλία γενομένη εἰς συνάθροισιν ἀνθρ. (εἰς συλλέγουν λαοῦ), κοινὴ γνωμη. » Δίεσμένη δήμοιο φήμην, « Ὀδ. Π.

†Φημισμὸς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φήμη.

Φήν, Π. ἀντὶ "Εφην.

Φῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φήνη (ἡ), [σπανίως], εἰδ. ἀετοῦ, γυπαιέτος ἢ ἁλιαέτος, (Γαλλ.) orfraie.

Φῆρ, φηρὸς (ὁ), Π. Δίολ. ἀντὶ Θήρ (ὄθ. τὸ Λτν. fera), (ἰδιαιτ.) Κένταυρος ἢ Σάτυρος, (ὄθ.

Φήρεα (τὰ), τὰ πρηξίματα τῶν πκρωτίδων (ἀδένων), ὅμοια μὲ τὰ κέρατα τῶν σατύρων ἢ (πιθανώτ.) μὲ ταῖς παραμαγούλαις τῶν πωϋκων, (παρβλ. Σατυρίασις 3).

Φηρίον (τὸ), Π. Δίολ. ἀντὶ Θηρίον.

Φηρομανὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. Δίολ. ἀντὶ Θηρομανὴς, ἀγαπῶν μανιωδῶς τὰ θηρία, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Φὴς, Π. ἀντὶ "Εφης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'.

Φὴς (καὶ ᾖχι Φὶς), β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. ᾗ

Φῇς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φημί.

Φῆσθα, Π. Δίολ. ἀντὶ "Εφης—"Εφησθα.

Φήτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φρατρα.

Φθαίρω, Μ. φθαρῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φθείρω.

Φθάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. ᾗ

Φθάν, Π. Αἰολ. ἀντὶ "Εφθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ

Φθάνω [σγγ. τῷ †Πτάω—Ἐπταμαι], Μ. φθήσομαι καὶ (μεγν.) φθάσω (ἀορ. "Εφθασα καὶ β'. "Εφθην [ὄθ. εἰκτ. Φθαίην, ὑποτ. Φθῶ, ἀπαρ. Φθῆναι καὶ μτχ. Φθάς ἢ Π. Φθάμενος], πρκ. "Εφθακα). Φθάνω ('Γπάγω παθεινα) προτήτερα ἀπὸ ἄλλον, προφθάνω, προλαμβάνω· (συνήθ. μέμτχ. ἄλλο ῥῆμ.) κάμνω τι ἢ γίνομαι πρὶν γένῃ (ἄλλο τι), (ἁπλ.) κάρνω τὸ ὀρλιγωρότερον, (μὲ αὐτ.) » Τόσον μὲ ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ πρὶν εἶχον ἔφθασ ἔφθασ τὸν.., « Θκρ. « Φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων, « Ἡρ., πραπρασσας τὸν λόγον. (ᾗ μτνμ.) « Φθάσαντες τὴν δίωξιν, « Ἡρ., προλαβόντας τοὺς διώκοντας. » Ψέσσας τὸν λι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γισμὸν, « Αξ., πρὶν (χωρὶς νὰ) συλλογισθῇ. (καὶ προθετ.) » Φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἶαν, « Ἰλ. Ι. » Φθάνειν εἰς πόλιν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Φθάνων, ὅπου τάχους δέοι, « αὐτ. » Κᾶν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, « Εὐρ. (συχνότ. δὲ πρὸς μτχ. ἢ σπνττ. ἀπαρ.) » Ἵνα μή τις φθαίη βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, « Ἰλ. Κ., προλάβῃ καὶ τὸν κτυπήσῃ. » Ἴωμεν μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι, « Ὀδ. Π., μὴ μᾶς προλάβουν καὶ περάσουν, (καὶ πληρές.) » Ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀνασπάσαντες τὰς νέας, « Ἡρ. (ᾖ μετὰ τοῦ Πρὶν) » Ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, « Ἰλ. Π. (ἢ τοῦ Ἢ) » Ἔφθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ, « Ὀδ. Λ. » Φθήσονται τούτοισι γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν, « Ἰλ. Ψ. θὰ κυρασθοῦν τὰ πόδια των προτήτερα παρὰ τὰ ἰδικά σας. » Φθαίητε ἂν πολλάκις ἐξανδραποδισθέντες, ἢ τινα πυθέσθαι ἡμέων, « Ἡρ., ἠμπορεῖτε νὰ σκλαβωθῆτε, ὄχι μίαν ἀλλὰ πολλαῖς φοραῖς, πρὶν ἀκόμη κἀνεὶς ἐξ ἡμῶν τὸ μάθῃ. » Ἔφθη κατακωλυθείς, « Ξεν., ἐμποδίσθη πρίν. » Καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις προειρηκότες, « Θμς. (καὶ ἀπαρ. σπν.) » Σπεύδειν, ὅπως φθαίης εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν, « Ἀρςφ. » Τυχὸν ἂν φθάσειε τελευτῆσαι, πρὶν.., « Ἰσκρ. » Φθάνουσι πεφθῆναι, πρὶν δράσωσι, « Ἀλ. Ἀφροδ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Λέγε (» Τρέχε) φθάσας, « αὐτ., λέγε (τρέχε) ὀγλίγωρα, (παρβλ. Ἀνδω 5). » Οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται, « Ἡρ., κἀνεὶς ἄλλος πρὸ ἐμοῦ, ἐγὼ πρῶτος. (καὶ ἀμφότερα πρὸς μτχ.) » Φθάσας αὐτὸς αὐτὴν ἁρπάσας καὶ σχὼν γυναῖκα, « αὐτ. ||. (ἰδιαιτ. Σημειωτ. αἱ μετὰ τοῦ Οὐ φρσ., Α'.) » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, « Ξεν., — Λέγε φθάσας, λέγε τὸ ὀγλιγωρότερον, (κατὰ λέξ.) δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προφθάσῃς σὺ λέγων ἐμὲ ἀκούοντα, τόσην προθυμίαν ἔχω νὰ σ' ἀκούσω. » Οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος, « Δμ., θὰ κομματιασθῇ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, δὲν θὰ φανῇ τὸ κομμάτι του (Β'.) » Οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος δουλεῦον, « αὐτ., εἶν' ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ (θᾶττον ἢ βράδιον) τὸ νὰ ὑποδουλωθῇ. (καὶ ἀπαρ.) » Οὐκ ἂν φθάνοιμι εἰπεῖν, « Πλάτ., δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ, ἢ· δὲν θέλω λείψει τοῦ νά. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Καὶ) » Οὐκ ἔφθημεν ἐλθόντες, ᾖ νόσοις ἐλήφθημεν, « Πλάτ., μόλις (ἀκόμη δὲν) ἤλθομεν καὶ ἠσθενήσαμεν, (δηλ.) ἅμα ἤλθομεν. » Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, « Γργ., μόλις (ἀκόμη δὲν) προφθαίνει ὁ νοῦς μου νὰ περιλάβῃ τὸ ἓν (τῆς θεότητος πρόσωπον) καὶ μὲ θαμβόνει ἐν τῷ ἅμα ἡ λάμψις τῶν τριῶν.

Φθαρεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Φθείρω.

Φθάρμα (τὸ). πρᾶγμα διεφθαρμένον (χαλασμένον), σκυβαλον· ἔκτρωμα, ἀπόρριμα.

Φθαρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ φθείρειν, φθοροποιὸς, καταστρεπτικός.

Φθαρτὸς, ἡ, όν. Ὁ παθῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) φθορὰν, φθορᾶς ἐπιδεκτικός.

Φθὰς, ᾶσα, ἀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. ᾖ

Φθάσω, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Φθάνω.

Φθέγγομαι [φέγγω, ἴδε Φαίνω], Μ. φθέγξομαι (πρκ. Ἔφθεγμαι, εγξαι, εγκται κτλ.). Κάμνω νὰ ἀκουσθῇ τι, (ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω· ἀντηχῶ· λαλῶ, προφέρω, ἐκφράζομαι· (ἐπὶ στρατ.) ἀλαλάζω· (μὲ αἰτ. πρσ.) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. » Ἔφη φωνῆς ἀκούειν,.. εἴρεσθαί τε αὐτόν, ὅ, τι τὸ φθεγγόμενον εἴη τοῦτο, « Ἡρ. » Φθεγξάμενος ὀλίγῃ ὀπὶ, « Ὀδ. Ξ. » Τῇ αὐτῇ φωνῇ ἐστιν ἀνθρώπῳ καὶ αἰδημόνως ᾖ θρασέως φθέγγεσθαι, « Ξεν. » Φθεγξεῖταί τι καλὸν (ἢ ἀοιδὸς), « Θκρ., θὰ ψάλῃ. » Παλάμαις φθέγγομαι, « Ἐπγρ., χειροκροτῶ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Αἷς ἐσακούσας ἀπόπροθι νεβρῶ φθεγξαμένας, « αὐτ. » Ὅτευ ἂν ὁ ἵππος πρῶτος φθέγξηται, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψυχ.) » Βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο, « Ξεν.

Φθεγκτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος διὰ φθογγῆς, λαλητός· φωνητικός, ἠχητικός.

Φθέγμα (τὸ). φωνὴ φθεγγομένου, ἦχος φωνῆς, (κοιν.) λαλιά. » Ἦν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι γυναικιεῖς, « Ἀρςφ.

Φθεγματικὸς, ἡ, όν. Ὁ φθεγγόμενος (λαλῶν), φωνητικός. » Μαντεῖον —, « Μξμ.

Φθείμην, εῖο, εῖτο, πθ. ἢ μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Φθίνω.

Φθείομεν, Π. ἀντὶ Φθῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φθάνω.

Φθεὶρ [φθείρω], φθειρὸς (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Φθερσί). ψεῖρα. 2) εἶδος θαλασ. πολύποδος (;) ὁ ὀπ. προσκολλᾶται εἰς τὰ ὀψάρια. 3) ὁ καρπὸς ἢ τὸ βλαστάρι τῆς φθειροφόρου πίτυος. 4) (Γλσ.) ἡ μέση τοῦ τιμονιοῦ.

;Φθειριάζω, Μ. άσω, — Φθειριάω.

Φθειρίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φθειριῶντος, (κατὰ τὸν Γαλ.) εἶδος πιτυριάσεως τῶν βλεφαρίδων.

Φθειριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Κάμνω φθεῖρας, ψειριάζω. 2) πάσχω φθειρίασιν.

Φθειρίζω, Μ. ίσω. Συλλέγω τοὺς φθεῖράς τινος (καὶ μσ. τοὺς φθεῖράς μου), ψειρίζω, -ομαι.

Φθειρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τοὺς φθεῖρας, ψειρίτικος.

Φθειριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φθειρίζειν. » Φθειριστικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., ἡ ψειροπιαστική.

†Φθειροκομίδης [φθεὶρ, κομίζω], (ὁ). γεμάτος ψεῖρας, ψειριάρης.

Φθειροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω ψεῖρας.

Φθειροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ψείραις. — Φθειροφόρος.

Φθειροτραγέω (τρωκτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω φθεῖρας (ψεῖραις) ἢ καρποὺς τῆς φθειροφόρου πίτυος, εἶμαι.

Φθειροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων φθεῖρας ἢ τρεφόμενος μὲ τοὺς καρποὺς τῆς φθειροφόρου πίτυος ἢ (ἀπλ.) μὲ βλαστάρια δενδρων.

Φθειροφόρος (ὁ, ἡ). (πίτυς) ἢ καρποφοροῦσα φθεῖρας (μικροὺς στροβίλους).

Φθείρω [συγγ. τῷ Φθίνω καὶ Τείρω], Μ. φθερῶ (ἀόρ. Ἔφθειρα, πρκ. Ἔφθαρκα ᾖ μσ. Ἔφθορα καὶ πθ. Ἔφθαρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφθάρθην καὶ συχνότ. Ἐφθάρην ᾖ ὁ μέλλ. Φθαρήσομαι). Χαλνῶ· νοθεύω· διαφθείρω· ἀφανίζω· (ἐπὶ χρωμ.) ἀλλοιόνω διὰ τῆς μίξεως. » Μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες. « Ὀδ. Ρ. » Φθείρειν τὴν χώραν, « Ξεν., ἐρημόνειν. » Φθείρειν κόρην, « Αξ., διαπαρθενεύειν. » Φθείρειν τὰ πράγματα, « Θκ. » Βαφὴν φθείρειν, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι ὀνομάζουσιν, « Πλ. » Δυὰς προσθέσει μονάδος εἰς τριάδα φθείρεται, « Φίλ., μεταβάλλεται. » Φθείρεσθαι νόσῳ, « Θκ., κατατήκεσθαι. (καὶ προθετ.) » Δεινοί τινές εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, « Δμ., νὰ τοὺς τριγυρνοῦν (νὰ τοὺς κολακεύουν) πρὸς ὄφελός των. » Αἱ γυναῖκες ἐφθείροντο πρὸς αὐτὸν, « Πλ. ἔτρεχον αὐτόκλητοι ζητοῦσαι (πρὸς ἀφανισμὸν τῆς ὑπολήψεώς των) τὴν γνωριμίαν τοῦ. (τὸ πρατ.) » Φθείρου! (ἐν εἴδει κατάρας), χάσου! ἄμε ἐστανάθεμα! (καὶ προθετ.) » Οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας; « Ακ., δὲν ξεκουμπίζεσαι ἀπό;

Φθειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ φθεῖρα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φθειρός· γεμάτος φθεῖρας, φθειριῶν.

Φθεῖτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Φθείμην.

Φθείω, Π. ἀντὶ Φθέω ἢ Φθῶ.

Φθερσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. — Φθισίμβροτος.

Φθερσιγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) παγγενεί τινα, ἐξολοθρευτὴς γενεᾶς (οἰκογενείας) ὀλοκλήρου.

Φθέρσω, Π. Αἰολ. ἀντὶ Φθερῶ, μέλλ. τοῦ Φθείρω.

Φθέω, Π. Ἰων. ἀντὶ Φθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. ᾖ

Φθῇ, Π. ἀντὶ Ἔφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. καὶ

Φθῇ καὶ Ἰων. Φθήῃ ᾖ Φθῇσι, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Φθήσομαι, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Φθάνω.

†Φθίδιος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Φθαρτός.

Φθίμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐφθίμενος, πθ. ἢ μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φθίνω.

Φθίνα, ης (ἡ), — Ἐρυσίβη. 2) εἶδος ἐλαίας. 3) — Φθινὰς (νόσος).

;Φθινάζω, Μ. άσω, — Φθινάω.

Φθινὰς, άδος (ἡ), — Φθίνουσα, ἡ περὶ τὸ τέλος οὖσα (τελειόνουσα). » Σελήνη —, « Αξ. » Ἡμέρα —, « ἡ πρὸς δυσμάς. 2) (ἐνεργ.) ἡ προξενοῦσα μαρασμὸν (κατατήκουσα). » Νόσος —, « ἡ φθίσις.

Φθίνασμα (τὸ), — Φθίσις. 2) Π. ἐλάττωσις, ὀλιγοστεύσις. » Ἡλίου —. « Αἰσχλ., ἡ δύσις, [ἐκ τοῦ

Φθινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἢ Ἀποθνήσκω ἀπὸ φθίσιν.

Φθιτόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, καρπός]. ὁ παύσας τοῦ νὰ καρποφορῇ (μὴ καρποφορῶν πλέον).

Φθινόκωλος (ὁ, ἡ), Π. [φθ. κῶλον]. ὁ ἔχων μαραμένα (ἀσθενῆ) μέλη, ἀδύνατος.

Φθινοπωρινὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ φθινοπώρου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φθινοπωρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φθινοπωρινή.
,Φθινοπωρισμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ-
Φθινόπωρον (τὸ), [φθίνω, ὀπώρα]. ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν τελειόνουν τὰ 'πωρικά, (κυρ. εἰς τὴν 'Ελλ. τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Ἀρκτούρου μέχρι τῆς ἐπιτολῆς τῶν Πλειάδων διάστημα).
Φθινύθεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εφθίνυθε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ
Φθινύθω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Φθίνω.
Φθίνυλλα, ης (ἡ), Π. Κωμ. γραῖα φθισικὴ, στρίγλα, παληόγρῃα, [ἐκ τοῦ
Φθίνω, Μ. φθίσω, (σπν.) ἀντὶ Φθίω, ||. (συνήθ.) ἀντὶ Φθίομαι, χαλνῶ· μαραίνομαι· τήκομαι· (ἐν γέν.) φθείρομαι· (συνκδχ.) τελειόνω, ὀλιγοστεύω. » Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα, « Ὅμ., τελειόνουν. » Μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, « αὐτ., μὴ φθείρῃς τὴν ζωήν σου. (συνήθ.) » Μηνὸς φθίνοντος, « αὐτ., εἰς τὴν χάσιν (περὶ τὰ τέλη) τοῦ φεγγαριοῦ. (ᾗ ἐλλ.) » Δεκάτη (ἐννάτη κτλ.) φθίνοντος, « Ἀττ., ἡ 21 (22 κτλ.) τοῦ μηνός, (καὶ καταχρ.) » Τρισκαιδεκάτη φθίνοντος, « Συν., ἡ ιγ'. πρὸ τοῦ τέλους (δηλ. ἡ 18) τοῦ μηνός, (ἴδε Φθίω).
Φθινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς φθινάδα (νόσον), φθισικὸς, ἐκτικός.
†Φθίσα, ης (ἡ), Γλσ. = Φθίνυλλα.
Φθισήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, ἀνήρ]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τοὺς ἀνθρ., ἀνθρωποφθόρος. » Πόλεμος—, « Ὅμ.
Φθίσθαι, Π. ἀντὶ 'Εφθίσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φθίνω.
Φθισιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἢ 'Υπόκειεἰς φθίσιν, εἶμαι φθισικός.
;Φθισίβροτος (ὁ, ἡ), ἴδε Φθισίμβροτος.
;Φθισικεύομαι, Μ, εύσομαι, = Φθισιάω, εἶμαι-
Φθισικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων διάθεσιν ἢ συντελῶν πρὸς φθίσιν.
Φθισίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, βροτὸς], = Φθισήνωρ.
Φθίσις [φθίνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ κατ' ὀλίγον φθορὰ (ἐλάττωσις, μείωσις)· (ἰδιαιτ.) τῆξις (μαρασμὸς) τοῦ σώματος μὲ λεπτὸν πυρετὸν, εἰδ. νόσου, (κοιν.) 'κτικιόν.
Φθισίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, φρήν], ὁ διαφθείρων τὰς φρένας (τὸν νοῦν, τὸ λογικόν).
Φθῖτο, Π. = Φθεῖτο.
Φθιτὸς, ἡ, όν, Π. [φθίνω] ἀντὶ Φθαρτὸς, θνητός· ἀποθαμμένος, (ὀθ.
Φθιτόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (σπν.) ἀντὶ-
Φθίω, Μ. φθίσω καὶ μσ. αὐτπθ. φθίσομαι (πρκ. Ἔφθιμαι, ὑπερσ. ᾗ ἀόρ. 'Εφθίμην, ὀθ. εὐκτ. Φθίμην, φθῖο, φθῖτο. ἀπαρ. Φθίσθαι καὶ μτχ. Φθίμενος), Π. ἀντὶ Φθείρω, χαλνῶ· φονεύω· διαφθείρω. ||. (καὶ ἐλλ. ἢ συχνότ. μσ. αὐτπθ.) φθείρομαι, χαλνῶ, μαραίνομαι· παρακμάζω· ὀλιγοστεύω· τελειόνω· ἀποθνήσκω, χάνομαι. » Τῇσι τοκῆας φθῖσαν θεοὶ, αἱ δ' ἐλίποντο ὀρφαναὶ, « 'Οδ. Υ. (καὶ οὐδ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Ὣς κε δόλῳ φθίῃς, « 'Οδ. Β. » Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς, ὅς οἱ ἔμελλε φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ, « Ἰλ. Ω. » Πρίν κε καὶ νὺξ φθῖτο, « 'Οδ. Κ., ἠμπορεῖ νὰ τελειώσῃ. » Τούς δε δ' ἔα φθινύθειν, « Ἰλ. Β., ἄφες τους νὰ χαθοῦν! (ἴδε καὶ Φθίνω).
Φθογγάζομαι, Μ. άσομαι, = Φθέγγομαι.
Φθογγάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φθογγος. 2) εἰδ. σφυρίκτρας.
Φθογγὴ (ἡ), = Φθόγγος.
Φθογγήεις, εσσα, εν, Π. φωνητικὸς, ἠχητικὸς, φωνητικός, [ἐκ τοῦ
Φθόγγος (ὁ), [φθέγγομαι]. φωνὴ λαλοῦντος, ἦχος φωνῆς· (Γρμτ.) φωνῆεν.
Φθόη (ἡ), = Φθίσις, 'κτικιόν.
Φθοΐς, ϊος (ὁ) ᾗ Φθοΐς, ϊδος (ἡ), εἶδ. ςρογγυλοῦ ζυμαρικοῦ ἀπὸ τυρί, ἀλεῦρι καὶ μέλι. 2) εἰδ. φιάλης πλατείας ᾗ περιφεροῦς. 3) (ἰατρ.) καταπότιον, χάπι.
Φθοῖς, κατὰ κρσ. ἀντὶ Φθόεις, ὀνμς. ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ Φθοΐς.
Φθοΐσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Φθοΐς (3), χαπάκι, (ἄλλ.) Τροχίσκος.
Φθονερία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνε τις-
Φθονερὸς, ὰ, όν. 'Ο κυριευμένος ὑπὸ φθόνου, ζηλιάρης, βάσκανος· (εἰς τὸν 'Ηρ. ἴσ.) νεμεσητὸς, ἐπίφθονος. » Τὸ θεῖον πᾶν φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες, « 'Ηρ., τὰ τῆς τύχης ἐπίφθονα καὶ ἄστατα (ἀβέβαια), (ἀλλὰ παρβλ. Ζ'., 10, ἐ, καὶ τὴν Γρφ.). » Διὸ οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐτυχοῦντες, φθονεροί εἰσιν, « Ἀρςτ.
Φθονερῶς, ἐπίρ. Μὲ φθόνον.
Φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Αἰσθάνομαι φθόνον πρός τι ἤ τινα, βλέπω μὲ φθονερὸν (βάσκανον) ὄμμα, ζηλεύω· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λυποῦμαι (ἀπὸ φθόνον) νὰ μεταδώσω τι εἴς τινα· (μὲ ἀπαρ.) δὲν ὑποφέρω νὰ γένῃ τι. » Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ, « 'Ησ. » Πολιήτης πολιήτῃ εὖ πρήσσοντι φθονέει, « 'Ηρ. (καὶ προθετ.) » 'Επὶ τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ φθονήσονται, « Ξεν. » 'Εφ' οἷς ἕτεροι ποιήσαντες ἐτιμήθησαν, μὴ φθονεῖν, « Δμ. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου, « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Κυρία γενομένη τοσούτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, « Ἰσκρ., δὲν ἐλυπήθη (ἐφειδωλεύθη) νὰ τὰ μεταδώσῃ. » 'Εφθονησάς μοι τοῦ ζωμοῦ, « Θφρ., ἐλυπήθης νὰ μὴ φάγω καὶ ἐγώ. (ἢ ἀπαρ.) » Οὐκ ἄν σοι τούτων φθονέοιμι καὶ οἰκτροτέρ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι, « 'Οδ. Λ. » Φθονήσας ὠφεληθῆναι τοῖς πένησι, « Πλ. » Οἱ θεοὶ ἐφθόνησαν ἄνδρα ἕνα τῆς τε Ἀσίης καὶ τῆς Εὐρώπης βασιλεῦσαι, « 'Ηρ. (καὶ ἀναλ.) » Πολλοὶ τῶν φθονεῖν εἰθισμένων, ἐάν τις ἐν τῇ πόλει προθυμῆται χρηστὸς εἶναι, « Ασ. (ᾗ αἰτ. σπν.) » Παρεκαλοῦντο μὴ φθονῆσαι τοῖς ἐαλωκόσι τὴν σωτηρίαν, « Πλβ. » Μὴ φθόνει, εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν, « Σοφ.
Φθόνησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Φθόνος.
Φθονητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Φύσει φθονερός (ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ φθονεῖν).
Φθόνος (ὁ), [φθίνω]. τὸ πάθος τοῦ φθονεροῦ, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, μῖσος ἀπὸ φθόνον, ζήλεια· (ἐπὶ θεῶν) νέμεσις· (ἐπὶ πραγμ.) τὸ ἐπίφθονον (νεμεσητὸν) ἢ ἐπονείδιστον τοῦ πράγματος. » Οὐδεὶς φθόνος, « φρσ., μετὰ πάσης χαρᾶς, δὲν ὑπάρχει τι τὸ κωλύον, ἔστω! (καὶ γεν.) » Φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, « Γργ., τίποτε δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀνάβασιν.
Φθορὰ (ἡ), τὸ φθείρειν ἢ φθείρεσθαι, χαλασμὸς· ἀφανισμὸς, ὄλεθρος· λοιμὸς, θάνατος· διακόρησις (παρθένου)· (ζωγραφ.) ἡ διὰ τῆς μίξεως ἀλλοίωσις τῆς βαφῆς. » Τὰς μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσι, « Πλ.
Φθορεὺς, έως (ὁ). ὁ φθείρων (χαλνῶν, διαφθείρων κτλ.). » Κόρης—, « Αξ., ὁ φθείρας τὴν παρθενίαν της.
Φθορικὸς, ἡ, όν. Φθορᾶς ποιητικὸς, φθαρτικός.
Φθοριμαῖος, α, ον. Φθορίμῳ ὅμοιος.
Φθόριμος, η ἡ ος, ον. Φθορᾶς ἐπιδεκτικὸς ἢ παραίτιος, φθαρτὸς ἢ φθόριος.
Φθόριος (ὁ, ἡ), = Φθορικὸς, φθοροποιός. ||. (οὐσ.) Φθόριον (ἐνν. φάρμακον), « Ἰατρ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς φθορὰν (ἀποβολὴν) ἐμβρύου, (ἄλλ.) 'Εκβόλιον.
Φθορόεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φθοροποιός.
Φθορόοικος (ὁ, ἡ), = Οἰκοφθόρος.
Φθοροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ φθορὰν, εἶμαι-
Φθοροποιὸς (ὁ, ἡ), φθόρου (φθορᾶς) ποιητικὸς, φθαρτικός.
Φθόρος (ὁ), = Φθορὰ, χαλασμὸς, ἀφανισμὸς· (ἰδιαιτ.) σκοτωμὸς ἀνθρώπων. » Οὐκ ἐς φθόρον; « Ἀρςφ., (εἶδος κατάρας), δὲν 'πᾷς 'ςτ' ἀνάθεμα; ! » Ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νάοιτο, « Καλλ., ἂς 'πάγῃ 'στὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ (κατὰ διαβόλου κτλ.)! 2) (ἐπιθετ.) φθορᾶς ἄξιος (κοιν. τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ) ἄνθρωπος, ἐξώλης, (παρβλ.) Ὄλεθρος.
Φθορώδης, εος (ὁ, ἡ). φθοροποιός. » Τὸ φθορῶδες τοῦ ἀέρος, « 'Ηρωδ., τὸ νοσῶδες.
†Φθύσδω, Δ. ἀντὶ Πτύω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ 'Επιφθύσδω).
Φι καὶ Φιν, συλλαβὴ προστιθεμένη κατὰ προσοχηματισμὸν Π. Ἰων. εἰς τὰς γεν. καὶ δοτ. τῶν ὀνομάτων, 'Οστεόφιν, Δεξιτερῆφι κτλ., (ἴδε Οὐρανίαφ.).
Φῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Φ.
'Φιαλεῖς, 'Φιαλῶμεν, Π. κατ' ὁποκ. ἀντὶ 'Εφιαλεῖς, -ῶμεν, β'. ἐν. ᾗ ἀ. πλθ. πρσ. τοῦ μελλ. τοῦ 'Εφιάλλω, Ἀττ. ἀντὶ 'Επιάλλω.
Φιάλη (ἡ), [πίνω;]. ἀγγεῖον διὰ ποτὸν ποτῆρι (πλατὺ), κοῦπα, τάσι· (ἐνίοτε) κάλπη. 2) (μτνμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) = Ἀσπίς. 3) = Φάτνωμα (τῆς ςέγης καὶ τοῦ ὑπερθύρου), (Διόδ. Γ', 47).
Φιαληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) φιάλην.
Φιάλιον (τὸ) καὶ
Φιαλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Φιάλη.
Φιαλίτης, ου (ὁ). » Ἀριθμὸς—, « πρόβλημά τι τῆς ἀριθμ. ἔχου ἀντικείμενον φιάλας, (παρβλ. Μηλίτης).
†'Φιάλλω, ἄχρ. ἴδε 'Φιαλεῖς.
Φιαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) φιάλης.
Φιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάπτω (Κοιλαίνω) τι εἰς εἶδος φιάλης, (ἰδιαιτ. γεωργ.) ξελακκόνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φιαλοειδής.
Φιαλωτός, ἡ, όν. Κοῖλος καὶ στρογγυλὸς εἰς σχῆμα φιάλης. » Θρίδαξ—, « Γεωπον., ἡ ὁμοιάζουσα τὸ κραμβολάχανον, (Γαλλ.) pommée.
Φιαρός, ά, όν, Π. (κυρ.) = Πιαρός, λιπαρός· (συνκδχ.) = Στιφρός, εὔσαρκος· (ἐνίοτε) λευκὸς ᾗ στιλπνός. » Γρηῦς—, « Νίκ., ἡ τσύπα τοῦ γάλακτος, τὸ (Τσκν.) καϊμάκι. » Φιαρωτέρα ὕμφακος ὠμᾶς, « Θκρ.
Φιαρόω-ῶ, Μ. ώτω καὶ
Φιαρύνω, Μ. υνῶ, Π. λαμπρύνω, ὑαλίζω, στιλβόνω.
Φιδάλεως (ἡ), (κυρ. συκῆ ἡ ἰσχὰς ἡ μυρσίνη) ἡ ἐκ τῆς Φιδάλεως (τόπου τινὸς τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρ.).
Φιδάκνη (ἡ), Ἀττ. Π. ἀντὶ Πιθάκνη.
Φιδέαθαι, σπν. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φείδομαι.
Φιδίτιον (τὸ), = Φειδίτιον.
Φίδομαι, Π. σπντ. ἀντὶ Φείδομαι, [ἐκ τοῦ
Φιδὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Φειδὸς, φειδωλός.
Φιερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Φιαρός.
Φιλάδουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλων νὰ ἦνε ἄδουλος, θεληματικῶς ἀστόχαστος.
Φιλαέρος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς ἀδρότητος, δελικάτος.
Φιλαγαθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάγαθος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γάθως. Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοὺς ἀγαθοὺς, φύσει εὐεργετικὸς (ἐνάρετος), ἐθελάγαθος.
† Φιλαγέννητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ δογματίζῃ ἐπὶ θεοῦ τὸ ἀγέννητον.
Φιλάγλαος (ὁ, ἡ), Π. [φιλέω, ἀγλαός]. ὁ ἀγαπῶν τὸ λαμπρὸν (τὸ ἔνδοξον), φιλόκαλος.
Φιλάγραυλος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἄγραυλον]. ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον (τὴν ἐξοχήν). » Πὰν—, « Ἐπγρ.
Φιλαγρέτης, ευ (ὁ) καὶ Φιλαγρίτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν (τὸ κυνήγιον).
Φιλαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς ἀγροὺς (τὴν ἐξοχήν), εἶμαι-
Φιλάγρας (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγροὺς (τὰς ἐξοχάς), φιλάγραυλος.
Φιλαγρότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φιλαγρέτις.
Φιλάγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀγρυπνῇ (ἀγρυπνῶν εὐχαρίστως ἢ συνήθως).
Φιλάγων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνειθιζόμενος εἰς τοὺς ἀγῶνας. » Ἰσοσθ —, « Ἐπγρ.
Φιλαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάδελφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δέλφως. Ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀδελφοὺς ἢ τὰς ἀδελφάς του. || (οὐσ.) εἶδος ἀνθοφόρου θάμνου, (ζσ.) ἡ συριγγάς, (Γαλλ.) séringat, ἢ (κατ' ἄλλ.) τὸ Ἰασεμί.
Φιλαδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ συνήθως ἀδυνατίζων (προξενῶν ἀδυναμίαν).
Φιλάεθλος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φίλαθλος.
Φιλαθεὶς, εἶσα, ἐν, Δ. ἀντὶ Φιληθείς.
Φιλαθήναιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀθ. φίλους τῶν Ἀθ.
Φιλαθηναιότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλαθήναιος.
Φιλαθλητὴς, οῦ (ὁ) κα
Φίλαθλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄθλους (τοὺς ἀγῶνας).
Φῖλαι, Π. ἀντὶ Φίλησαι, μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Φιλέω.
Φιλαίακτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. αἰάζω]. ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους (τὰς οἰμωγάς)· ἀξιοθρήνητος.
Φιλαιδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ αἰδήμον (τὴν σεμνότητα), φύσει ἐντροπαλὸς (συνεσταλμένος, κόσμιος).
Φιλαίματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ αἷμα, αἱμυχαρής. » Ἄρης—, « Ἄνκρ.
Φίλαιμος καὶ
Φιλαιμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλαίματος.
Φιλαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Φιλαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Φίλος.
Φιλαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ εὑρίσκῃ εἰς κάθε τι αἰτίαν δυσαρεσκείας (μέμψεως), φύσει μεμψίμοιρος (παρατονιάρης, ἀνευχάριστος). » Χρὴ τοὺς φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν, « Ξεν.
Φιλακίζομαι, ἰσομαι, Γλα. ἀντὶ Χαριεντίζομαι, (ἄλλ. διορθ. Φίλ' ἀκκίζομαι).
Φιλακόλαστος (ὁ, ἡ). ἐπιρρεπὴς πρὸς ἀκολασίαν, ἀκόλαστος.
Φιλακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνειθίζων νὰ ἀκολουθῇ κατόπιν, φύσει ἀκολουθητικός.
Φιλάκρατος καὶ (Ἰων.) Φιλάκρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄκρατον (οἶνον), οἰνοπότης, φιλοινος.
Φιλακριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φύσει ἀκριβὴς, ἀγαπῶ εἰς ὅλα τὴν ἀκρίβειαν.
Φιλακροάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀκροάματα (τὰ τερπνὰ ἀκούσματα), (ἐνγέν.) φιλήκοος.
Φιλαλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἀλείφωμαι (καθὼς οἱ ἀθληταὶ) μὲ ἔλαιον, (συνκδχ.) Φιλογυμναστέω.
Φιλαλέξανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀλέξανδρον, φίλος τοῦ Ἀλεξ.
Φιλαλήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλαλήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ) τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρινής.
Φιλαληθῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλαλήθειαν.
Φιλαλλήλια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἀμοιβαίως. » Τὸ φιλάλληλον, « Χρσ., ἀντὶ Ἡ φιλαλληλία, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη.
Φιλαλλογενὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀλλογενεῖς (τοὺς ἀλλοφύλους).
Φιλάλυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄλυπον (τὸν ἀμέριμνον) βίον.
Φιλαλυστὴς [φ. ἀλύω], οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ στενοχωρῆται (νὰ ἀδημονῇ) εἰς κάθε τι.
† Φιλαμαρτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ ἁμαρτάνῃ, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν.
Φιλάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Φιλησάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλέω.
Φιλάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἀμπέλους. » Εἰρήνη—, « Ἀρχφ., ἐπὶ τῆς ὑπ. τελεσφορούσιν (πολλαπλασιάζουσι) αἱ ἄμπελοι.
Φιλαναγνωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν, εἶμαι-
Φιλαναγνώστης ου, (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀναγινώσκῃ, φίλος τῆς ἀναγνώσεως.
Φιλαναλώτης, ου (ὁ) καὶ
Φιλανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐξοδεύῃ (νὰ ἀναλίσκῃ), πολυδάπανος.
Φιλανδρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάνδρος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἀγαπῶσα τὸν ἄνδρα της ἢ τοὺς ἄνδρας.
Φιλανθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄνθη.
Φιλανθρακεὺς, έως (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρακεῖς, φίλος τῶν καρβουναρέων.
Φιλανθρώπευμα (τὸ). ἔργον φιλανθρωπίας, πρᾶξις φιλάνθρωπος ἢ ὑποχρεωτική, εὐεργέτημα.
Φιλανθρωπεύομαι., Μ. εύσομαι καὶ
Φιλανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φιλάνθρωπος, φέρομαι μὲ φιλανθρωπίαν.
Φιλανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλάνθρωπος, ἀγάπη (εὐσπλαγχνία) πρὸς τοὺς ἀνθρ.
Φιλανθρωπικὸς, ἡ, όν καὶ
Φιλανθρώπινος, η, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ανθρωπίνως. Φιλανθρώπου ἢ Φιλανθρωπίας ἴδιος.
Φιλάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὸν ἄνθρωπον, συμπαθὴς, εὐεργετικὸς, εὐσπλαγχνος· ὑποχρεωτικός. » Τὸ φιλάνθρωπον, « ἀντὶ Ἡ φιλανθρωπία.
Φιλανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ φιλανθρωπίαν, μὲ πραότητα κτλ., μὲ ὑποχρεωτικὸν τρόπον, φιλικῶς. » Φ. χρῆσθαί τινι, « Δμ., φέρεσθαι μὲ φιλανθρωπίαν πρός.
Φιλάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Φιλήνωρ.
Φιλαοιδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀοιδὴν ἢ τοὺς ἀοιδούς, φίλος τῶν ποιητῶν. » Κισσᾶς—, « Ἐπγρ., ὡς ἱερὸς τοῦ Διονύσου.
Φιλάπεπτας (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων συχνάκις ὑπὸ δυσπεψίας (ἀχωνευσίας), συνήθως κακοστόμαχος.
Φιλαπεχθημόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλαπεχθημοσύνην (ἐχθροπάθειαν), ἐθελέχθρως.
Φιλαπεχθημοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλαπεχθήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ ἐχθροὺς (ἐρεθίζων μὲ τοὺς λόγους του τὸν καθένα καὶ ἀδιαφορῶν ἂν ἐκ τούτου γίνεται μισητὸς), αὐθάδης, διεσταλμένος, φίλερις.
Φιλαπεχθὴς, ές (ὁ, ἡ), = Φιλαπεχθήμων, φύσει ἀπεχθής.
Φιλαπλοϊκὸς, ὴ, όν καὶ
Φιλάπλους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁπλότητα (τὴν εἰλικρίνειαν), φύσει ἁπλοῦς (ἀπλοϊκός).
Φιλαποδήμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀποδημῇ (νὰ ταξειδεύῃ).
Φιλαργυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν τὰ ἀργύρια, εἶμαι φιλάργυρος.
Φιλαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸν ἄργυρον (τὰ χρήματα), αἰσχροκερδὴς, πλεονέκτης.
Φιλάρετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν, φίλος τῆς ἀρετῆς.
Φιλαριστείδης, ου (ὁ), ἀγαπῶν τὸν Ἀριστείδην, φίλος ἢ μιμητὴς τοῦ Ἀριστείδου.
Φιλάρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἅρμα (τὴν ἁρματοδρομίαν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλαρχαῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀρχαῖα (τοὺς ἀρχαϊσμοὺς, τὰς ἀρχαιότητας).
Φιλαρχέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ νὰ ἄρχω, εἶμαι φίλαρχος.
Φιλαρχία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις φίλαρχος.
Φιλαρχικὸς, ἡ, όν. Φιλάρχου ἴδιος ἢ Φύσει φίλαρχος.
Φίλαρχος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ ἄρχῃ (νὰ ἐξουσιάζῃ).
Φιλαστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τὸ κότσι ἢ τὰ ᾿ζάρια, φίλος τῆς διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς.
Φιλασῶ, Δ. ἀντὶ Φιλήσω, μέλλ. τοῦ Φιλέω.
Φιλάσωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀσωτίαν, φίλος τῶν ἀσώτων.
Φίλατο, Π. ἀντὶ ᾿Εφιλήσατο ἢ (σπνττ. πθ.) ᾿Εφιλήθη. » ᾿Εμοὶ μέγα φίλατ᾿ Ἰήσων, « Ἄπλνν.
Φιλαυθόμαιμος (ὁ, ἡ), [φ. αὐθόμαιμος], =Φιλάδελφος.
Φίλαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ παίζῃ ἢ ν᾿ ἀκούῃ) τὸν αὐλόν.
Φιλαυτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ αὐτὸς ἐμαυτὸν, εἶμαι φίλαυτος.
Φιλαυτία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις.
Φίλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μόνον τὸν ἑαυτόν του, (Γαλλ.) ἐγωϊστής.
Φιλαύτως, ἐπίρ. Μὲ φιλαυτίαν ἢ, Ἀπὸ φιλαυτίαν.
Φιλέβδομος (ὁ ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἕβδομον ἀρθμὸν, (τὰ 7).
Φιλέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εὔκολος εἰς τὸ) νὰ γίνεται ἐγγυητής.
Φιλεγκλημόνως, ἐπίρ. Ὡς φιλεγκλήμων, φιλαιτίως.
Φιλεγκλήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ εὑρίσκῃ ἐγκλήματα (προφάσεις παραπόνων), Φιλαίτιος, φιλοκατήγορος.
Φιλέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ ᾿Εφίλει, γ᾿. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φιλέω.
Φιλέθειρος (ὁ, ἡ), [φ. ἔθειρα]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων νὰ εὑρίσκηται πάντοτε περὶ) τὴν κόμην (τὰς τρίχας) τῆς κεφαλῆς. » Σινδὼν—, » ᾿Επιγρ., ἡ καλύπτρα.
Φιλειδήμων [φ. εἰδέναι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἠξεύρῃ (νὰ μανθάνῃ) πολλὰ πράγματα.
Φιλέκδημος (ὁ, ἡ), =Φιλαπόδημος.
Φιλέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐλαίας ἢ τὸ ἔλαιον.
Φιλελεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, φύσει συμπαθητικὸς (οἰκτίρμων, ἐλεήμων).
Φιλέλεος (ὁ, ἡ), =Φιλελεήμων.
Φιλελευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθεριότητα, φύσει ἐλευθέριος (πλουσιοπάροχος, μεγαλόδωρος).
Φιλελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν.
Φιλέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἕλληνας ἢ τὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν των, φίλος τῶν ᾿Ελλήνων ἢ τῶν ᾿Ελληνικῶν.
Φίλελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλπίζῃ (νὰ ἔχῃ πάντοτε ἐλπίδας).
Φιλέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ταξείδια.
Φιλενδεικτέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐπίδειξιν, εἶμαι.
Φιλενδείκτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐνδείξεις (τὰς ἐπιδείξεις), φίλος τῆς ἐπιδείξεως, κενόδοξος.
Φιλένδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκουσθῇ (νὰ γείνῃ ἔνδοξος), φιλόδοξος.
Φιλένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐνδίδῃ (νὰ ὑποχωρῇ) εὐκόλως, εὔκαμπτος, εὐδυσώπητος.
Φιλένθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνήθως ἢ εὐκόλως γινόμενος ἔνθεος (ἐνθουσιαζόμενος).
Φιλέννυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα (τὸ σκότος), νυκτερινός.
†Φιλέντολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ φυλάττῃ) τὰς θείας ἐντολάς.
Φιλέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐξέρχεται συχνά.
Φιλέοισι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Φιλέουσι, γ᾿. πλθ. πρσ. τοῦ Φιλέω.
Φιλεορταστὴς, οῦ (ὁ) καὶ
Φιλέορτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἑορτάζῃ, φίλος τῶν ἑορτῶν, ἑόρτιος.
Φιλεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐπιστήμας ἢ (ἐν γέν.) τὰς γνώσεις (τὴν παιδείαν).
Φιλεπιτιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ (νὰ ἐπιπλήττῃ) κάθε τι, καθαπτόμενος ἁπάντων.
Φιλεραστέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω τὸν ἔρωτα, εἶμαι.
Φιλεραστὴς, οῦ (ὁ). εὔκολος (ἐπιῤῥεπὴς) εἰς τὸ ἐρᾷν.
Φιλεραστία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις.
Φιλέραστος (ὁ, ἡ), =Φιλεραστής. 2) προσφιλὴς εἰς τοὺς ἐραστὰς (εἰς τοὺς ἐρωτολήπτους). » ᾿Ρόδον—, « ᾿Επιγρ.
Φιλεράστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φιλεραστής.
Φιλεργέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, εἶμαι φιλεργός.
Φιλεργία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις.
Φιλεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐργάζεται (νὰ δουλεύῃ), φίλος τῆς ἐργασίας, φιλόπονος.
Φιλεργῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλεργίαν, φιλοπόνως.
Φιλέρημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν (τὴν μοναξίαν).
Φιλέριθος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀγαπῶν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) τὴν ἐριουργίαν, προσφιλὴς εἰς τοὺς ἐριουργούς. » ᾿Ηλακάτη—, « Θκρ.
Φίλερις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας (τὰς λογομαχίας, τὰ μαλώματα), φιλόνεικος.
Φιλεριστέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ τὰς ἔριδας (τὰ μαλώματα), εἶμαι.
Φιλεριστὴς, οῦ (ὁ), =Φίλερις.
Φιλεριστικὸς, ὴ, όν. Φιλεριστοῦ ἴδιος.
Φιλέριστος (ὁ, ἡ), =Φίλερις.
Φίλερως, ωτος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, φίλος τοῦ ἔρωτος, ἐρωτικός.
Φιλέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑσπέραν (συνειθίζων νὰ φαίνεται κτλ. τὸ ἑσπέρας). » Ἰον—, « ᾿Επιγρ.
Φιλεταιρεία καὶ Φιλεταιρία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις φιλαίτερος (νὰ ἀγαπῇ τοὺς φίλους, τοὺς συντρόφους του).
;Φιλεταίριον (τὸ) καὶ
Φιλεταιρὶς, ίδος (ἡ), (εἰς τὴν Λυδ.) ὁ ἀγριοβασιλικὸς (διότι προσκολλᾶται εἰς τὰ φορέματα), (ἄλλ.) Κλινοποδιον, [ἐκ τοῦ
Φιλέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑταίρους (τοὺς συντρόφους) του, καλὸς φίλος (σύντροφος).
Φιλεταίρως, ἐπίρ. Ὡς ἂν καλὸς φίλος (σύντροφος).
Φίλετνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔτνος (τὴν φάβαν).
Φιλεύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐδίαν (τὴν ᾿ξαστεριάν).
Φιλεύϊος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐπιφώνημα Εὐοῖ Εὐάν, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Φιλευκτικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (μεταχειριζόμενος κατὰ προτίμησιν ἢ ἀπαιτῶν) τὴν εὐκτικὴν ἔγκλισιν.
Φιλευλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ᾖνε εὐλαβὴς (προσεκτικὸς) εἰς κάθε τι.
;Φιλεύλειχος (ὁ, ἡ), κατὰ διόρθ. ἀντὶ Φιλεύχειλος.
Φίλευνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐνὴν (τὸ κρεββάτι ἢ τὴν συγκοίμησιν).
Φιλεῦνται, Δ. Π. ἀντὶ Φιλοῦνται, γ᾿. πλθ. πρσ. τοῦ Φιλέω.
†Φιλευποιία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φιλοποιία.
Φιλευπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαίνεται εὐπρόσωπος (εὔμορφος) ἢ; νὰ βλέπῃ εὔμορφα πρόσωπα.
Φιλεύτακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν, φύσει εὔτακτος.
Φιλευτράπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀστείσμους (τὰς εὐτραπελίας).
;Φιλεύχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἡδύνοντα τὴν γεῦσιν (τὰ χείλη), ἡδυφάγος, κοιλιόδουλος, (ἄλλ. διορ. Φιλεύλειχος καὶ ἄλλ. Φιλεύχιλος).
Φιλέφηβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐφήβους.
Φιλεχθὴς, έος (ὁ, ἡ), =Φίλεχθρος.
Φιλεχθρέω-ῶ, Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐχθροὺς (νὰ δίδω ἀφορμὴν εἰς ἔχθραν), εἶμαι.
Φίλεχθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ (ἀδιαφορῶν ἂν κάμνῃ) ἐχθροὺς, φιλαπεχθήμων, φίλερις.
Φιλέχθρως, ἐπίρ. =Φιλαπεχθημόνως, ἐθελέχθρως.
Φιλέψιος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἐψία], =Φιλοπαίγμων.
Φιλέω-ῶ [φίλος], Μ. ἡσω. Ἀγαπῶ (μὲ ὁποιανδήποτε ἀγάπην). » Σίμων, φιλεῖς με; Ναί, Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε, « Γρφ. » Οὐκ ἔστ᾿ ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, « Ἰλ. Χ. » Σχέτλια ἔργα θεοὶ οὐ φιλέουσι, « ᾿Οδ. Ξ. (καὶ πθ.) » Ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ᾿ ἀνθρώπων, « Ξεν. » Ἥτις τῶν γυναικῶν ἐφιλέετο μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, « ᾿Ηρ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) περιποιοῦμαι φιλοφρόνως, (κοιν.) φιλεύω. » Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, « ᾿Ομ. » Τοὺς μὲν ἐγὼ ξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα, « Ἰλ. Γ. » Φίλος ἦν ἀνθρώποισιν· πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ναίων, « Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) » Χαῖρε, ξεῖνε, παρ᾿ ἄμμι φιλήσεαι, « ᾿Οδ. Α. » Ἔπευ, ἀτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, εἰά κ᾿ ἔχωμεν, « ᾿Οδ. Ο. 3) (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τῷ στόματι) ἀσπάζομαι, φιλῶ. » Βωκόλος ὢν, ἐθέλεις με κύσαι; τάλαν, οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν, τὰ δ᾿ ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στυκὰ χείλεα θλίβειν, « Θκρ. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. μὲ ἀπαρ.) πράττω τι ἀσμένως ἢ συνήθως, συνειθίζω νά. » Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν, « Ἡρ. » Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν, « αὐτ. » Μεγάλων ἀέθλων μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ, « Πίνδ. » Οἷα φιλέει γίγνεσθαι ἐν πολέμῳ, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς (« Οἷα, » Ὁποῖα) φιλεῖ, « Αξ., καθὼς συμβαίνει συνήθως (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον).

Φίλη, θηλ. τοῦ Φίλος, φιληνάδα (εὐφημ.) ἐρωμένη.

Φίληβος (ὁ, ἡ), = Φιλέφηβος.

Φιληδέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ζητῶ ἢ Εὑρίσκω ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν) εἴς τι, ἐνδιατρίβω εὐχαρίστως, ἐνασμενίζομαι (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Μάχαις (» Πρὸς χώρᾳ) —, « Ἀρςφ., Αξ., [ἐκ τοῦ

Φιληδὴς [φ. ἥδος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἡδὺ (τὸ τερπνὸν), φιλήδονος, (ὅθ.

Φιληδία (ἡ), = Φιληδονία.

Φιληδονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλήδονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡδονὴν, φίλος τῶν ἡδονῶν.

Φιληδονέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ τὴν ἡδονὴν, εἶμαι φιλήδονος.

Φιληκοέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ νὰ ἀκούω (νὰ μανθάνω), εἶμαι φιλήκοος.

Φιληκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ (ἀκούων μὲ προσοχὴν) ἱστορίας κτλ., φιλομαθὴς, φιλακροάμων.

Φιληκόως, ἐπίρ. Μὲ φιληκοΐαν.

Φιληλάκατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ῥόκαν (τὸ γνέσιμον), φίλος τῆς ἠλακάτης.

Φιληλιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συνεδριάζῃ ὡς δικαστὴς (καὶ, κατὰ παιγνηγορίαν, νὰ ἡλιάζεται) εἰς τὴν Ἡλιαίαν.

Φίλημα (τὸ). φιλὶ, φίλημα. » Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως; « Γρφ.

Φιλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., φιλάκι.

Φιλήμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Φιλεῖν, ἀπαρ. τοῦ Φιλέω.

Φίλημι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Φιλέω.

Φιλημοσύνη (ἡ), Π. αἴσθημα φιλίας, φιλικὴ διάθεσις, φιλοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Φιλήμων, ονος (ὁ). ὁ ἔχων φιλικὰ αἰσθήματα, φίλος, φιλόφρων, (δὲν ἀπαντᾶται εἰμὴ ὡς κύρ. ὄνομα).

Φιλήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἐκτεθειμένος) εἰς τοὺς ἀνέμους.

Φιλήνιος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἡνία]. ὁ μὴ ἀπειθῶν εἰς τὸν χαλινὸν, εὐήνιος. » Ἵππος —, « Αἰσχ.

Φιλήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλανδρος.

Φιλήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἐρετμός]. φίλος τῆς κωπηλασίας (τῆς ναυτιλίας), ἐπιτήδειος εἰς τὸ θαλασσοπορεῖν.

Φιλησίμολπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόμολπος.

Φιλήσιος (ὁ, ἡ). φιλίας πρόξενος, φίλιος, φιλοτήσιος, [ἐκ τοῦ

Φίλησις, εως (ἡ). τὸ φιλεῖν, στοργὴ, ἀγάπη, ἀγάπησις.

Φιλησιστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοςέφανος.

Φιλήσυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥσυχον βίον (τὴν ἡσυχίαν)· εἰρηνικὸς, ἡσύχιος.

Φιλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Φιλέω.

Φιλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν), φίλος· ἐραστής.

†Φιλήτης κτλ., ἴδε Φηλήτης.

Φιλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν εἰς τὸ φιλεῖν (ἀγαπᾷν). » Τὰ δὲ φιλητικὰ, οἷον κύων, « Ἀρςτ. » Τὸ φιλητικὸν, « Πλ., ἡ πρὸς τὸ φιλεῖν διάθεσις τοῦ ἀνθρ.

Φιλητὸς, ἡ, όν. Ὁ φιλούμενος (ἀγαπώμενος) ἢ ἀξιαγάπητος.

Φίλητρον (τὸ), = Φίλτρον.

Φιλήτωρ, ορος (ὁ καὶ σπν. ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν, φιλητὴς, ἐραστής.

Φιλία (ἡ), ἐπιθ. θηλ. τοῦ Φίλιος, φιλικὴ. ||. (οὐσ.) ἀγάπη (σχέσις, διάθεσις φιλικὴ) φίλου πρὸς φίλον.

†Φιλιάζω, Μ. άσω. (Γρφ. μὲ δοτ.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι φίλος τινὸς, ἔχω ἢ πιάνω φιλίαν μετά.

†Φιλιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνάπτων φιλίαν ἢ εἰς φιλίαν, φιλιωτὴς, διαλλακτής.

Φιλιατρέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἔχω κλίσιν πρὸς τὴν ἰατρικὴν, εἶμαι-

Φιλίατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν πρὸς) τὴν ἰατρικήν.

Φιλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ φίλον, φίλου ἴδιος. » Πολλὰ φιλικὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου, « Ξεν.

Φιλικῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλικὸν τρόπον, μὲ φιλικὴν διάθεσιν, ὡς φίλος. » Ἔστιν ἀνθρώπῳ τοῖς αὐτοῖς ὄμμασι καὶ φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρὸς τινας βλέπειν, « Ξεν. » Τὴν χαλεπότητά σου ἐγὼ φιλικῶς φέρω, « αὐτ. » Φιλικῶς ἔχειν τινὶ (ἢ) πρός τινα, « αὐτ.

Φίλιος, α ἢ ος, ον. Φίλου ἴδιος, φιλικός. (ἐνίοτε Π. πθ.) ἀγαπητός. » Ἔλεγε πρὸς αὐτὸν φιλίους λόγους, « Ἡρ. » Εἰ σφίσι φίλια ταῦτα (ἐνν. τὰ χωρία) εἴη, « Θκ. » Ὡς διὰ φιλίας (ἐνν. χώρας) πορεύεσθαι, « Ξεν. » Οὐδεμίην νομίζειν πόλιν ταύτης φιλιωτέραν, « Ἡρ. » Φίλιος (μετὰ ᾖ χωρὶς τοῦ) Ζεὺς, « ὁ προστάτης τῆς φιλίας. » Ναὶ τὸν φίλιον, « Ἀρςφ.

Φιλιόω-ῶ., Μ. ώσω. Κάμνω φίλον τινὰ μετ' ἄλλου, φιλιόνω.

Φιλίππειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Φιλίππου. || (οὐσ. ἐνν. στατὴρ), νόμισμα χρυσοῦν τῆς Μακεδον.

Φιλιππία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις φίλιππος (νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους).

Φιλιππιδόομαι-δοῦμαι. Γίνομαι λιγνὸς ὡς ἂν τὸν Φιλιππίδην.

Φίλιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους (τὴν ἱππικὴν), (συνκδχ.) φιλοπόλεμος.

Φιλιπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ἵππους (ἀγωνιστάς).

Φιλίστινον (τὸ), = Ἀπαρίνη.

Φιλιστορέω-ῶ, Π. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ μανθάνω (καὶ ἰδιαιτ. νὰ μανθάνω ἱστορίας), εἶμαι φιλήστωρ.

Φίλιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Φίλος, φίλτατος.

Φιλίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) = Φιλειδήμων, φιλομαθὴς· (ἰδιαιτ.) φίλος τῆς ἱστορίας.

Φίλιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὀψάρια (τὴν ἰχθυοφαγίαν ἢ ἰχθυολογίαν).

Φιλίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. τοῦ Φίλος, φίλτερος.

Φιλίως, ἐπίρ. = Φιλικῶς.

Φιλίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιλιόω, φιλίωμα.

Φιλιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φιλιόνων, διαλλακτής.

Φιλλυρέα (ἡ), = Φιλυρέα.

Φιλόβακχος (ὁ, ἡ). φίλος τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ οἴνου.

Φιλοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς βαρβάρους ἢ τὸ βαρβαρίζειν.

Φιλοβάρβιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν (τὴν βάρβιτον).

Φιλοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν βασιλείαν (τὸ μοναρχικὸν εἶδος τῆς διοικήσεως).

Φιλοβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν βασιλέα, φίλος τοῦ βασ.

Φιλοβάσκανος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ φθονῇ κάθε τι, φύσει βάσκανος.

Φιλόβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ βιβλία (νὰ ἔχῃ πολλὰ βιβλία).

Φιλόβορος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ τρώγῃ πολὺ, φαγᾶς.

Φιλόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς βότρυς (τὰ σταφύλια).

Φιλοβούπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἡλικιωμένους (μεγάλους ἤδη) παῖδας (τοὺς βούπαιδας).

Φιλόβρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Φιλόβορος.

Φιλογαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Φιλογηθής.

Φιλόγαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἔχων σχέσιν μὲ) τὴν γῆν. » Ὕννις —, « Ἐπγρ.

Φιλόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν γάμον (τὴν ὑπανδρείαν), φιλογύνης.

Φιλογαστορίδης καὶ Φιλογαστριδίας, ου (ὁ), Κωμ. Π. ὁ ἀγαπῶν (μὴ φροντίζων παρὰ διὰ) τὴν γαςέρα του, κοιλιόδουλος.

†Φιλογελοιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς γελοιαςὰς (τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀςειολόγους).

Φιλογέλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γελοῖα (τοὺς ἀστεϊσμοὺς, τοὺς χωρατάδες), φιλοσκώμμων.

Φιλόγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γέλια (τὸν γέλωτα).

Φιλογενναῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γενναῖα (τὰ σπουδαῖα), γενναίου (ἐμβριθοῦς) χαρακτῆρος ἄνθρωπος. » Τὸ φιλογενναῖον, « Αρτ., ἡ πρὸς τὴν γενναιότητα κλίσις.

Φιλογεωμέτρης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωμετρίαν, φίλος τῆς γεωμ.

Φιλογεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν γεωργίαν, εἶμαι φιλογέωργος.

Φιλογεωργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλογέωργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωργίαν (τὸν γεωργικὸν βίον), φίλος τῆς γεωργίας.

Φιλογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φ. γῆθος], ὁ ἀγαπῶν τὴν χαρὰν, φιλόγελως, εὔθυμος.

Φιλόγλυκος καὶ

Φιλόγλυκυς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γλυκὰ (καὶ ἰδιαιτ. τὸ γλυκὸν κρασί).

Φιλογονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα του ἢ ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ τέκνα.

†Φιλόγοργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαίνεται γοργὸς (δραστήριος, προθυμος κτλ.),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλογραμματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰ γράμματα (τὰ βιβλία ἢ τὴν φιλολογίαν), εἶμαι φιλογράμματος.
Φιλογραμματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γράμματα (τὰ βιβλία ἢ τὴν φιλολογίαν), φιλόμουσος.
Φιλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ζωγραφικήν.
Φιλογρήγορος (ὁ, ἡ), = Φιλάγρυπνος.
‡Φ.λογυμνασία (ἡ), ὁμῴ. ἀντὶ φιλογυμναστία.
Φιλογυμναστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰ γυμνάσια (τὴν σωμασκίαν), εἶμαι.
Φ λογυμναστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ γυμνάζῃ τὸ σῶμά του (νὰ γυμνάζεται), φίλος τῆς σωμασκίας.
Φ.λογυμναστία (ἡ), τὸ φιλογυμναστεῖν, κλίσις (ἀγάπη) πρὸς τὰς σωματικὰς γυμνάσεις.
Φιλογυμναστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ φιλογυμναζεῖν, φιλογυμναστοῦ ἴδιος.
Φιλογυμναστος (ὁ, ἡ), = Φιλογυμναστής.
Φιλογύναιος καὶ
Φιλογύνης, ου καὶ αικος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.
Φιλογυνία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰς γυναῖκας. [ἐκ τοῦ
Φιλόγυνος (ὁ), = Φιλογύνης.
†Φιλοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (λατρεύων) τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.
Φ.λοδάκρυος καὶ
Φιλόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εὔκολος εἰς) τὰ δάκρυα, Ἀριδάκρυς.
Φιλόδαφνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην (ὡς ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλ. δένδρον), μαντικὸς ἢ ποιητικός.
Φιλοδειπνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ δειπνίζῃ (νὰ διδῃ τραπέζια, νὰ φιλεύῃ).
Φιλόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ δεῖπνα (τὰς εὐωχίας). « Τὸ φιλόδειπνον, » ἡ πρὸς τὰ δεῖπνα κλίσις.
Φιλοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλευνος.
Φιλόδενδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα (τὰ δάση, [ᾧ συνκδχ.] τὸ κυνήγιον).
†Φιλοδεπαστὴς, οῦ (ὁ), [φ. δέπας]. φίλος τοῦ ποτηρίου, φιλοπότης.
Φιλοδέσποινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν δέσποινάν του. « Δοῦλος—, » Χρσ.
Φιλοδεσποτεύομαι, Μ. εὐσομαι. Ἀγαπῶ νὰ δεσποτεύωμαι (νὰ ὑπόκειμαι εἰς δεσπότην), εἶμαι.
Φιλοδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσπότην του ἢ τὴν δεσποτικὴν ἐξουσίαν, δουλόφρων.
Φιλοδημία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φ.λόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπωμένος ἀπὸ τὸν δῆμον, δημοτικὸς, (Γαλλ.) populaire. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν δημοκρατικὴν διοίκησιν.
Φιλοδημότης, ου (ὁ), φίλος τοῦ δήμου (τοῦ λαοῦ, τῶν δημοτῶν του).
Φιλοδημοτικὸς, ἡ, όν καὶ
‡Φιλοδημώδης, ες (ὁ, ἡ), = Φιλόδημος.
Φιλοδήμως, ἐπίρ. Ὡς φιλόδημος, μὲ ἀγάπην πρὸς τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν, δημοτικῶς.
Φιλοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ δίκαιον, φίλος τῆς δικαιοσύνης.
Φιλοδικαστης, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦνε δικαστὴς, (ἴδε Φιληλιαστὴς).
Φιλοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς δίκας (τὰς κρισολογίας), εἶμαι φιλόδικος.
Φιλοδικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς δίκας (τὰς κρισολογίας, τὰς ἔριδας), (Γαλλ.) chicaneur.
Φιλοδίτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὁδίτας (τοὺς ὁδοιπόρους) ἢ τὰς ὁδοιπορίας, φίλος τῶν ὁδοιπόρων, (ἐπιθ. τοῦ Πανός).
Φιλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν δόξαν, εἶμαι φιλόδοξος.
Φιλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν (τὴν ὑπόληψιν τῶν ἄνθρ.). 2) ὁ ἀγαπῶν (προκατειλημμένος ἀπὸ) τὴν ἰδίαν του δοξασίαν (τὸ φρόνημά του).
Φιλοδόξως, ἐπίρ. Μὲ ἢ Ἀπὸ φιλοδοξίαν, ὡς φιλόδοξος.
Φιλοδοσία (ἡ). ἀγάπη εἰς τὸ νὰ δίδῃ (χαρίζῃ) τις, ἐλευθεριότης.
Φιλοδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς δούλους (σκλάβους).
Φιλόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (δοῦπον), θορυβώδης.
Φιλόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέχῃ (μόνος ἢ μετ' ἄλλων), πλανητικὸς, ἀεικίνητος.
Φιλόδροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν δρόσον.
Φιλόδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὁδυρμοὺς, θρηνώδης, φιλόδακρυς.
‡Φιλοδωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δωροῦμαι (Χαρίζω) φιλοτίμως (μὲ ἐλευθεριότητα), (ἴδε.
†Φιλοδώρημα (τὸ). τὸ ὑπὸ φιλοδωρίας διδόμενον, δώρημα ἐλευθεριότητος, (Τουρκ.) μπαχτσίσι.
Φιλοδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φ.λόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίζῃ, χαρίζων (δωρούμενος) ἀσμένως, ἐλευθέριος. « Πρᾶγμα φιλόδωρον, » Δμ., φιλοδώρου ἀνθρώπου ἴδιον.
Φιλοδώρως, ἐπίρ. Μὲ φιλοδωρίαν, ἐλευθερίως.
Φιλοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλέργος, φιλόπονος.
Φιλοεστιάτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φιλεύῃ (νὰ γίνεται ἑστιάτωρ).
Φ.λοζέφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν ζέφυρον (ἄνεμον).
Φιλοζητητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρευνᾷ (νὰ ἐξετάζῃ), φίλος τῶν ζητήσεων.
Φιλοζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολλὰ τὴν ζωὴν, εἶμαι φιλόζωος.
Φιλοζωία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φ.λόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τὴν ζωὴν (φοβούμενος μὲ ὑπερβολὴν τὸν θάνατον), (ἐπμ.) δειλὸς, μικρόψυχος. 2) ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῶα (τὰ ἔμψυχα ὄντα). « Σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλόζωα τέχνημα, » Μεν.
†Φιλοθάκκος (ὁ, ἡ), Γλσ. [φ. θᾶκος]. ὁ ἀγαπῶν νὰ κάθηται, φίλος τῆς καθιζικῆς ζωῆς.
Φιλοθαμισύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ βλέπῃ (κυρ. περίεργα, ἀξιοθέατα πράγματα), φίλος τῶν θεαμάτων.
†Φιλοθεάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸν θεόν, εἶμαι φιλόθεος
†Φιλοθεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ (εὐάρεστος εἰς) τὸν θεόν, θεοφιλὴς, θεοσεβὴς.
†Φιλοθεοτης (ἡ), = Φιλοθεία.
Φιλόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ζέστην (τὴν θερμότητα).
†Φιλοθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ καταγίνωμαι εἰς θεωρίας (νὰ μελετῶ νὰ ἀκέπτεται) ἢ (ἁπλ.) νὰ θεωρῶ, = Φιλοθεάμων.
Φιλοθέως, ἐπίρ. Θεοφιλῶς, θεοσεβῶς, ὡς φιλόθεος.
Φιλόθηλυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ θῆλυ γένος, φιλογύνης.
‡Φιλοθηρεία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φιλοθηρία.
Φιλοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν θήραν (τὸ κυνήγι), εἶμαι φιλόθηρος.
Φιλοθηρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φιλόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν (τὸ κυνήγι).
‡Φιλοθοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τραπέζια (τὰ φαγοπότια).
Φιλοθόρυβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, (Γαλλ.) bruyant.
Φιλοθουκυδίδης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Θουκυδίδην (ἡδυνόμενος εἰς τὸ ὕφος τοῦ Θκδ.).
Φιλοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ θρέμματά του (ἐν γέν.) ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ τι (καὶ ἰδιαιτ. ζῶα). « Ἀνὴρ φιλοθρεμμόνων ὄρνιθας εἶχε τῶν ἡδὺ φθεγγομένων, » Μξμ.
Φιλοθρηνὴς, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους (τοὺς ὀδυρμοὺς), φιλόδακρυς.
Φιλόθρησκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς, μὲ ὑπερβολὴν θρῆσκος, (Γαλλ.) bigot.
Φιλόθυρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν θύρσον (τὰ ὄργια, τὰς τελετὰς) τοῦ Διονύσου.
Φιλοθύτης, ου (ὁ) καὶ
Φιλόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ νὰ θυσιάζῃ, φιλέορτος, φιλόθρησκος
Φιλιάτρος (ὁ, ἡ), = Φιλίατρος.
Φιλοίκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς οἰκείους (τοὺς οἰκιακοὺς, τοὺς ἐδικούς) του, φιλοσυγγενής.
Φιλοικοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ (νὰ οἰκοδομῇ).
Φίλοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ μένῃ πάντα εἰς) τὸν οἶκόν του.
Φιλοικτιρμόνως, ἐπίρ. Συμπαθῶς, ὡς
Φιλοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ), = Συμπαθὴς, φιλελεήμων.
Φιλοίκτιστος καὶ Φίλοικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παραπονῆται (νὰ ἐλεεινολογῇ ἑαυτὸν) ἵνα κινήσῃ εἰς οἶκτον.
Φιλοινία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.
Φίλοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, φίλος τοῦ κρασιοῦ.
Φιλοιστρομανὴς, έος καὶ
Φιλοίστρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς μανιώδεις παραφορὰς (τὸν οἶστρον) τῶν βακχικῶν κλπ. τελετῶν.
†Φιλοίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Φιλίστωρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλοίφης καὶ Φίλοιφος (ὁ). Π. [φ. οἰφάω]. ἀσελγής, ἀφροδισιαστικός.

Φιλοκαθάριος καὶ Φιλοκάθαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα (τὴν πάρχαν).

Φιλόκαινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ καινούργια πράγματα (τὰς καινοτομίας), ὄχλος.

Φιλόκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακοὺς ἀνθρ. φύσει κακός (κακότροπος), ἐθελόκακος.

Φιλοκακοῦργος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ούργως. Ὁ ἀγαπῶν νὰ κακουργῇ (νὰ κακοποιῇ), φύσει κακοῦργος (κακότροπος, δόλιος).

Φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ τὸ καλὸν (φυσ. καὶ ἠθ.), εἶμαι φιλόκαλος· (μὲ αἰτ. πρόθετ.). καταγίνομαι φιλοκάλως περί τι· (μὲ ἀπαρ.) φιλοτιμοῦμαι ἀπὸ φιλοκαλίαν νὰ κατορθώσω τι.

Φιλοκαλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόκαλος, τὸ προτέρημα τοῦ φιλοκάλου, ἡ πρὸς τὸ καλὸν (φυσ. καὶ ἠθ.) ἀγάπη.

Φιλοκαλλωπιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς καλλωπισμοὺς (τὰ στολίδια).

Φιλόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ καλὸν (τὸ κομψόν, τὸ εὐγενές, τὸ κόσμιον κτλ.), ἔχων τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ (ἐν γένει), (Γαλλ.) **homme de bon goût** (ἐνίοτε) φιλότιμος (μετὰ φιλοκαλίας). « Φιλοκαλωτέρους αὐτοὺς ποιοῦμεν ἐν τοῖς κινδύνοις, « Ξεν.

Φιλοκάλως, ἐπίρ. Μὲ φιλοκαλίαν.

Φιλοκάματος (ὁ, ἡ), = Φιλόπονος.

Φιλοκαμπής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνειθίζων νὰ κάμπτεται (νὰ λυγίζῃ) εὔκολα, εὐλύγιστος.

Φιλοκαρποφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ἀφθόνως (συνήθως), εὔκαρπος. « Θέρος —, « Ἐπιγρ.

Φιλόκενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κενὸν (τὸ μάταιον), καῦχος, ἀσύστατος.

Φιλοκέρδεια (ἡ), τὸ πάθος τοῦ φιλοκερδοῦς, ἡ περὶ τὸ κέρδος προσπάθεια, πλεονεξία.

Φιλοκερδέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ τὸ κέρδος, εἶμαι-

Φιλοκερδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὸ κέρδος, πλεονέκτης.

Φιλοκερδία (ἡ), = Φιλοκέρδεια.

Φιλοκερδῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλοκέρδειαν.

Φιλοκέρτομος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κέρτομος]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐγγίζῃ μὲ πικροὺς λόγους, σαρκαστικός, φιλολοίδορος. 2) Π. (ὡς ἐπίθ. βράχυ) ὁ συνειθίζων νὰ ξεσχίζῃ τὰ προσαρασσόμενα αὐτῷ σώματα, τραχύς.

Φιλοκηδεμονικός, ἡ, όν καὶ

Φιλοκηδεμών, όνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς (τοὺς οἰκείους) του.

†Φιλοκηδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Φιλοκηδεμών.

Φιλόκηπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κήπους.

Φιλοκιθαριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κιθαρίζειν ἢ τοὺς κιθαριστάς.

Φιλοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἀγαπῶν (περιφρονῶν) τοὺς κινδύνους, τολμηρός.

Φιλοκινδύνως, ἐπίρ. Μὲ τόλμην, ὡς φιλοκίνδυνος.

Φιλοκισσοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ φορῇ ἢ νὰ κρατῇ κισσόν.

Φιλόκλαυτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ κλαίῃ ἢ νὰ προσκλαίηται, κλαυσιάρης, παραπονιάρης.

Φιλοκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς κνημῖδας, (συνκδχ.) = Φίλοπλος, Φιλοπόλεμος.

Φιλόκνισσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν κνίσσαν (τῶν ψηνομένων κρεάτων).

Φιλόκοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κοινὸν καλόν.

Φιλοκοιρανίη (ἡ), Π. ἀγάπη πρὸς τὸ ἐξασκάζειν, φιλαρχία.

Φιλοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόλακας (τὴν κολακείαν).

Φιλόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιμελῆται τὴν κόμην του.

Φιλοκομπέω-ῶ. Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ νὰ κομπάζω (νὰ καυχῶμαι), εἶμαι φιλόκομπος.

Φιλοκομπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κομπάζῃ (νὰ μεγαλορρήμονῇ), καυχησιάρης.

Φιλόκυπρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (θέλων πρὸς τὸ καρποφορῆσαι) κοπριάν.

Φιλοκοσμέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ τοὺς στολισμοὺς (τὴν ἐπίδειξιν), θέλω νὰ φαντάζω, εἶμαι φιλόκοσμος.

Φιλοκοσμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόκοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κόσμον (τὰ στολίδια, τὴν ἐπίδειξιν, ἢ [ἐκκλησ.] τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου), προσηλωμένος εἰς τὰ ἐγκόσμια, ὑλικός.

Φιλοκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρημνοὺς (τοὺς κρημνώδεις τόπους).

Φιλοκρινέω-ῶ. Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ νὰ κρίνω (νὰ ἐξετάζω) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰ πράγματα.

Φιλοκριτικός, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ φιλοκρινῇ (νὰ διακρίνῃ, νὰ βαθύνῃ εἰς) τὰ πράγμ.

Φιλοκροτάλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἦχον τῶν κροτάλων.

Φιλόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (τὰ χειροκροτήματα) ἢ τὸν θόρυβον.

Φιλοκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀνελ-

Φιλοκτήματος (ὁ, ἡ), = Φιλοκτήμων.

Φιλοκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). φιλοκερδὴς, πλεονέκτης.

Φιλοκτησία (ἡ), = Φιλοκτημοσύνη.

Φιλοκτίστης, ου (ὁ) ᾶ

;Φιλόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ, φιλοικοδόμος.

Φιλόκυβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τοὺς κύβους (τὰ ζάρια).

Φιλοκυβὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κῦβος]. ὁ ἀγαπῶν τὴν ὄψιν (τὴν λαμπρότητα) ἢ τὴν εὐθυμίαν. « Κῶμος—, « Ὅμ.

Φιλοκυνηγέτης, ου (ὁ), = Φιλοκύνηγος.

Φιλοκυνηγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοκύνηγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνῆγι, φιλόθηρος.

;Φιλόκυνος ᾶ

Φιλοκύων, οκυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύνας (τὰ σκυλιά).

Φιλοκωθωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κωθωνίζῃ (νὰ σβανάρῃ), οἰνοπότης.

Φιλόκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κώμους (τὰ ξεφαντώματα, τὰ φαγοπότια, ταῖς πατινάδαις).

†Φιλόκωπος, (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Φιλήρετμος.

Φιλολαγνος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς λαγνείας, ἀσελγής, ἀφροδισιαστικός.

Φιλολάκων, ωνος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν Δακώνων (τῶν Λακεδ.).

Φιλόλαλος (ὁ, ἡ). ἀγαπῶν ἢ συνειθίζων νὰ λαλῇ πολλὰ, πολύλογος, φλύαρος.

†Φιλολάμπαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς λαμπάδας, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. εἰς τιμὴν τῆς ὁπ. ἐτελοῦντο τὰ λαμπαδηδρόμια).

Φιλολίγιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν λεῖαν (τὰ λάφυρα).

†Φιλολήπτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ.

Φιλόλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πολυτ. λίθους.

Φιλόλιχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ νόστιμα φαγητὰ (τὰ γλιγούδια).

Φιλολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν), σπουδάζω (καταγίνομαι ἀσμένως) περὶ τὴν φιλολογίαν, ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ φιλολογικῶν ἀντικειμένων, (ἐν γέν.) εἶμαι ἢ καταγίνομαι εἴς τι ὡς φιλόλογος.

Φιλολογία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ σπουδὴ) τοῦ φιλολόγου.

Φιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους (τὰς περὶ ἐπιστημονικῶν ἢ ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων ἐρεύνας καὶ συνδιαλέξεις), φιλομαθὴς, φιλεπιστήμων, ἢ πολυμαθὴς (ὁποῖος ἦτον ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς διὰ τὰς πολυειδεῖς του γνώσεις Φιλόλογος) ἴδε καὶ Δυγάφιλος. 2) (ἐνίοτε Κωμ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ (νὰ ὁμιλῇ) πολλά. « Ὁ οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ, « Ἀθ.

Φιλολόγως, ἐπίρ. Μὲ ἀγάπην πρὸς τοὺς λόγους, μὲ φιλομάθειαν, ὡς φιλόλογος.

Φιλολοιδορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλολοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λοιδορῇ, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ κακολογεῖν (χλευάζειν).

Φιλολοιδόρως, ἐπίρ. Μὲ πικρὸν (σαρκαστικὸν) τρόπον, ὡς φιλολοίδορος.

Φιλολουτρέω-ῶ. Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ τὸ λουτρὸν, εἶμαι-

Φιλόλουτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ λουτρὸν (τὸ συχνὸν λούσιμον).

Φιλόλυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λυπῆται διὰ κάθε τι, φιλαίτιος, μικρόλυπος.

Φιλολυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν.

Φιλομάθεια (ἡ), τὸ προτέρημα τοῦ φιλομαθοῦς, ἡ περὶ τὸ μανθάνειν κλίσις (προθυμία).

Φιλομαθέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ νὰ μανθάνω (νὰ διδάσκωμαι), εἶμαι-

Φιλομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ (νὰ διδάσκεται), μανθάνων προθύμως, ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν μάθησιν.

Φιλομαθία (ἡ), = Φιλομάθεια.

Φιλομαθῶς, ἐπίρ. Ὡς φιλομαθὴς, μὲ φιλομάθειαν.

Φιλομάλακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν μαλακότητα (τὴν ἡδυπάθειαν, τὴν ἀνάπαυσιν).

Φιλομαντευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συμβουλεύηται τοὺς μάντεις ἢ τὰ μαντεῖα (νὰ μαντεύηται).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλόμαντις, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μάντεις ἢ τὴν μαντικήν, φίλος τῶν μάντεων.
Φιλόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἐπιθυμῶν) τὸν μητρικὸν μαστόν, βυζάνων ἀκόμην, ὑπομάζιος.
Φιλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ μάχωμαι, εἶμαι=
Φιλόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας ἢ τὰς ἔριδας, θρασὺς, φιλόνεικος· φιλοκίνδυνος.
Φιλόμβριος, Π. καὶ Φίλομβρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄμβρον (τὴν βροχὴν) καθὼς τὰ φυτά.
Φιλόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τοὺς βροτοὺς, φιλάνθρωπος.
Φιλομειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων πάντοτε) νὰ μειδιᾷ, ἱλαρὸς, φιλόγελως, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
‡Φιλομειράκιος ἢ
Φιλομείραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μειράκια.
Φιλομεμφὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ μέμφηται (νὰ κατηγορῇ ἢ παραπονῆται διὰ) κάθε τι, φιλαίτιος, μεμψίμοιρος, ἀνευχάριστος.
Φιλομεμφότατος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Φιλομεμφής.
Φιλομέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ μεριμνᾷ (νὰ φροντίζῃ).
Φιλομετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μεταβολὰς, ἄστατος, εὐμετάβολος.
†Φιλομηδὴς, ές (ὁ, ἡ), ἴδε Φιλομμηδής.
Φιλομήλα, ας (ἡ). ἡ ἀηδὼν (ἀπὸ τὴν γνωστὴν μεταμόρφωσιν τῆς Φιλομήλας θυγατρὸς τοῦ Τηρέως εἰς ἀηδόνα), (ᾠδ).
Φιλομήλειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς φιλομήλας, ἀηδόνειος.
Φιλόμηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μαλῆ ἢ (ἐν γέν.) τὰ ὀπωρικὰ ἢ (;) τὰ πρόβατα.
Φιλόμηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν πρὸς) τὸν Ὅμηρον, θαυμαστὴς τοῦ Ὁμήρου.
Φιλομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ξεχωριστὴν φιλοστοργίαν) τὴν μητέρα του.
‡Φιλομισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἀσμένως, εἶμαι=
‡Φιλόμισος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) μίσως. Ὁ μισῶν μὲ εὐχαρίστησιν (ἔχων κλίσιν εἰς τὸ μισεῖν), Φιλεχθής.
Φιλομμειδὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλομειδὴς, (ἴδε καὶ
Φιλομμηδὴς, ές (ὁ, ἡ). Π. [φ. μῆδος 2]. ἐπίθ. ἡ Ἀφρ. (» Ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, « Ἡσ. Θγν. 100), (ἀηδὴς παρήχησις τοῦ Φιλομμειδής).
Φιλόμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν μολπὴν (τὰ τραγούδια, τὴν μελῳδίαν), φίλος τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ᾀσμάτων ἢ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον αὐτῶν.
Φιλομουσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μούσας καὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν προστατευομένας ὡραίας καὶ ἐλευθερίους τέχνας, εἶμαι φιλόμουσος.
Φιλομουσία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μούσας (τὰς ὑπὸ τῶν μουσῶν προστατευομένας ὡραίας ἢ ἐλευθερίους τέχνας), (ἐν γέν.) φίλος τῆς παιδείας.
†Φιλομόχθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μοχθηροὺς ἀνθρώπους, φιλοπόνηρος.
Φιλόμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόπους (μόχθους), ἀκούραστος, φιλόπονος.
Φιλομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς μύθους ἢ (ἁπλ.) τὴν πρὸς διασκέδασιν συνομιλίαν, εἶμαι φιλόμυθος.
Φιλομυθία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλόμυθος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ.-ότερος.-ότατος). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μύθους ἢ (ἁπλ.) τὴν πρὸς διασκέδασιν συνομιλίαν.
Φιλόμυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μύρα (τὰ μυρωδικά).
Φιλομωμος (ὁ, ἡ), [φ. μῶμος], = Φιλόψογος, φιλοκατήγορος.
Φιλόμωσος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Φιλόμουσος.
Φιλονάματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ νάματα (τὰ ὕδατα), (ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου, ὅς τις τραβᾷ τὴν ὑγρασίαν).
Φιλοναύτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ναύτας ἢ τὴν ναυτικήν.
Φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς φιλονεικίας (τὰς ἔριδας), διϊσχυρίζομαι ν' ἀποδείξω ὅτι ἔχω δίκαιον, εἶμαι φιλόνεικος· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ἐρίζω (ἀμιλῶμαι) φιλονείκως πρός τινα, συνερίζομαι, ἀνταγωνίζομαι, (Γαλλ.) rivaliser· (μὲ ἀπαρ.) προσπαθῶ (φιλοτιμοῦμαι) ἐπιμόνως νὰ κατορθώσω τι.
Φιλονεικία (ἡ). ἔρις (ἅμιλλα) φιλονεικούντων· ἐπιμονὴ (φιλοτιμία) εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ τις ἐξ ἅπαντος πῶς ἔχει δίκαιον, [ἐκ τοῦ
Φιλόνεικος (ὁ, ἡ), [φ. νεῖκος]. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας (τὰς λογομαχίας), προσπαθῶν μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐπικυρώσῃ τὸν λόγον του (νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει δίκαιον), μὲ ὑπερβολὴν φιλότιμος, ἰσχυρογνώμων, (παρβλ. Φιλόνικος). » Τὸ φιλόνεικον, « ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλονείκου, (Γαλλ.) esprit de contradiction.
Φιλονείκως, ἐπίρ. Μὲ παράλογον ἐπιμονὴν (φιλοτιμίαν), πεισματωδῶς, μετὰ φιλονεικίας. » Φ. ἔχειν πρός τινα, « Ξεν., = Φιλονεικεῖν.
Φιλόνεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους.
Φιλονικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ νικῶ (νὰ ὑπερέχω) εἰς ὅλα, εἶμαι φιλόνικος.
Φιλονικία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλόνικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ νικᾷ (νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, νὰ ὑπερέχῃ) εἰς κάθε τι, (ἐπμ.) Φιλόνεικος.
Φιλονοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Θέλω νὰ δείχνω ὅτι εἶμαι) φιλάσθενος.
Φιλονύμφιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἐνοϊκῶς πρὸς) τοὺς νυμφευομένους. » Ἀφροδίτη—, « Ἐπγρ.
Φιλόξεινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόξενος.
Φιλοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Δίγομαι καὶ Περιποιοῦμαι ἀσμένως) τοὺς ξένους ἢ ἔχω κλίσιν πρὸς τὰ ξένα ἤθη, εἶμαι φιλόξενος.
Φιλοξενία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις φιλόξενος, ἀγάπη πρὸς τοὺς ξένους ἢ (;) τὰ ξένα ἤθη.
†Φιλοξενίζω, Μ. ίσω, Σχλ. ἀντὶ Φιλοξενέω.
Φιλόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (δεχόμενος προθύμως εἰς τὸν οἶκόν του, περιποιούμενος) τοὺς ξένους, ἢ· ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ ξένα ἤθη.
Φιλοξενώς, ἐπίρ. Μὲ φιλοξενίαν, μὲ προθυμίαν φιλοξενοῦντος.
Φιλοξύτονος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἡ ὑπ. συνήθως ὀξυτονεῖται (ἀπαιτεῖ φύσει ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς λήγουσης).
Φιλόοινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλοινος.
Φιλοπαθὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος εὐκόλως ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν, εὐπαθὴς, ἡδυπαθής.
Φιλοπαιγμόνως, ἐπίρ. Μὲ κλίσιν πρὸς τὰ παιγνίδια, μὲ φιλοπαίγμονα διάθεσιν, εὐθύμως.
Φιλοπαιγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλοπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ (νὰ γελᾷ, νὰ χωρατεύῃ), παιγνιδιάρης, εὔθυμος.
Φιλοπαίκτης, ου (ὁ), = Φιλοπαίγμων.
Φιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας ἢ τοὺς παῖδάς του, φιλότεκνος. » Νόσος—, « Καλλ., ἡ παιδεραστία.
Φιλοπαίσμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλοπαίγμων.
Φιλοπαίστης, ου (ὁ), = Φιλοπαίκτης.
Φιλοπαλαιστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς παλαίστρας, φιλογυμναστής.
Φιλοπάννυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ διανυκτερεύῃ ἄγρυπνος (νὰ εὐθυμῇ δι' ὅλης τῆς νυκτός).
Φιλοπαράβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ριψοκινδυνεύῃ, φιλοκίνδυνος.
Φιλοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς παρθένους ἢ τὴν παρθενίαν.
Φιλοπατορία (ἡ). τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πατέρα του.
Φιλοπατρία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις=
Φιλόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του. » Τὸ φιλόπατρι, « Ἐξῆρ., ἡ φιλοπατρία.
Φιλοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων ξεχωριστὴν ἀγάπην πρὸς) τὸν πατέρα του.
Φιλοπενθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. φίλος τοῦ πένθους (τῶν δακρύων), μελαγχολικὸς, φιλόλυπος.
†Φιλοπένταθλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ πένταθλον, φίλος τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ πενταθλου.
Φιλοπευθὴς [φ. πυνθάνομαι], ές (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ (νὰ ἐξετάζῃ, νὰ μανθάνῃ), περίεργος.
Φιλοπευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐρωτῶ (νὰ ἐξετάζω, νὰ μανθάνω), εἶμαι=
Φιλοπεύστης, ου (ὁ), = Φιλοπευθής.
Φιλοπευστία (ἡ). ἡ συνήθεια (τὸ ἴδίωμα) τοῦ φιλοπεύστου, πολυπραγμοσύνη, περιέργεια.
Φιλοπευστος (ὁ, ἡ), = Φιλοπεύστης.
Φιλοπλόκουντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλακοῦντας (τὰ ζυμαρικά).
Φιλοπλάτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Πλάτωνα (ἔχων ἰδιαιτέραν ὑπολῆψιν εἰς τὰ συγγράμματα ἢ τὰς ἰδέας του).
Φιλοπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέκεται (πλεκόμενος συνηθως). » Κόμη—, « Ἐπγρ.
Φιλόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ πλεύσιμον (τὴν ναυτιλίαν, τὰ ταξείδια).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φίλοπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.

Φιλοπλούσιος (ὁ, ἡ), = Φιλόπλουτος.

Φιλοπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν πλοῦτον, εἶμαι φιλόπλουτος.

Φιλοπλουτία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Φιλόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸν πλοῦτον, φιλοχρήματος.

Φιλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ φίλον τινὸς ἢ (μσ.) φίλον μου, συντελῶ πρὸς σύναψιν φιλίας, εἶμαι φιλοποιός.

Φιλοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Φιλοποιητής, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιητάς, φίλος τῶν ποιημάτων (τῆς ποιήσεως).

Φιλοποιία (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ ἢ νὰ ἀποκτᾷ τις φίλον.

Φιλοποίμην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιμένας ἢ τὸν ποιμενικὸν βίον, (εὔχρ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα).

Φιλοποίμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ποίμνια, φίλος τῶν ποιμνίων. » Κύων—, « Θκρ.

Φιλοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων φίλους ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Φιλοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον. » Τὸ φιλοπόλεμον, « Αξ., ἡ πρὸς τὸν πόλεμον ἀγάπη.

Φιλόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν (τὴν πατρίδα του), φιλόπατρις. » Τὸ φιλόπολι, « Θκ., ἡ φιλοπατρία.

Φιλοπολίτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμπολίτας του.

Φιλοπολύγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ γελᾷ πολύ, πολλὰ φιλόγελως.

Φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Δὲν βαρύνομαι) νὰ κοπιάζω, εἶμαι φιλόπονος· (μὲ αἰτ.) ἐργάζομαί τι φιλοπόνως.

Φιλοπόνημα (τό). τὸ φιλοπόνως δουλευμένον ἔργον, φιλοτέχνημα.

Φιλοπονηρία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Φιλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πονηρίαν ἢ τοὺς πονηροὺς, πονηροῦ χαρακτῆρος ἄνθρωπος.

Φιλοπονία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Φιλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὴ βαρυνόμενος) νὰ κοπιάζῃ, κοπιάζων προθύμως (ἀσμένως), φιλεργός, δραστήριος, ἄοκνος. » Τὸ φιλόπονον, « Ἡ φιλοπονία.

Φιλοπόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοπονίαν, ἐπιμελῶς, ἀόκνως, δραστηρίως.

Φιλόπορνος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὰς πόρνας ἢ τὴν πορνείαν.

Φιλοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πορφύραν (τὰ πορφυρᾶ φορέματα).

Φιλοποσία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις φιλοπότης, κλίσις πρὸς οἰνοποσίαν.

Φιλοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ πίνω (οἶνον), εἶμαι-

Φιλοπότης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ πίνῃ πολύ, οἰνοπότης.

Φιλοποτία (ἡ), = Φιλοποσία.

Φιλοπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φιλοπότης.

Φιλοπουλύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοπολύγελως.

Φιλοπραγματίας, ου (ὁ), = Φιλοπράγμων.

Φιλοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἔχω πράγματα (περισπασμοὺς, ὑποθέσεις), εἶμαι φιλοπράγμων· (μτβτ.) ἐρευνῶ δραστηρίως (φιλοπραγμόνως), (παρβλ.) Πολυπραγμονῶ.

Φιλοπραγμόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοπραγμοσύνην, ὡς φιλοπράγμων.

Φιλοπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοπράγμονος, μανία (προθυμία) περὶ τὸ πράττειν, ἢ = Πολυπραγμοσύνη, περιέργεια.

Φιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ πράττῃ (νὰ ἔχῃ πράγματα, περισπασμοὺς), ἀνήσυχος· πολυάσχολος· (ἐπὶ κακοῦ) = Πολυπράγμων.

Φιλοπρακτος (ὁ, ἡ), = Φιλόπονος, φιλεργός, δραστήριος.

Φιλοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν εἰς κάθε τι τὸ πρέπον (τὴν εὐπρέπειαν, τὴν τάξιν), φιλόκαλος.

Φιλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φιλοπρεπῆ, φιλοκάλως.

Φιλοπροσηγορία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Φιλοπροσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συναναστρέφεται φιλικῶς μὲ τὸν καθένα, κοινωνικὸς, καταδεκτικὸς, εὐπροσήγορος.

Φιλοπροσηγόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φιλοπροσήγορον, εὐπροσηγόρως.

Φιλοπροσηνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρεται προσηνῶς (φιλοφρόνως) μὲ τὸν καθένα, χαρίεις, πρᾷος, εὐπροσήγορος.

Φιλοπρωτεία (ἡ). ἡ περὶ τὸ πρωτεύειν ἐπιθυμία, [ἐκ τοῦ

Φιλοπρωτεύω, Μ. εύσω. Ἀγαπῶ νὰ πρωτεύω (νὰ ᾖμαι πρῶτος) εἰς ὅλα, φιλοτιμοῦμαι νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα (νὰ ὑπερέχω τῶν ἄλλων).

Φιλοπρωτία (ἡ). τὸ νὰ θέλῃ τις τὰ πρωτεῖα εἰς ὅλα, [ἐκ τοῦ

Φιλοπρωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ πρωτεῖα (τὴν ὑπεροχὴν, τὴν προτίμησιν).

Φιλοπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοπόλεμος.

Φιλόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόπολις.

Φιλόπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ τρυφερὰ βλαστάρια (κλωνάρια). » Μέλισσα—, « Νόνν.

†Φιλοπτωχία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

†Φιλοπτωχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (λυπούμενος) τοὺς πτωχοὺς, συμπαθητικὸς, φιλελεήμων.

Φιλοπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν πυρὸν (τὸν σῖτον), φυτρόνων συνήθως μεταξὺ τοῦ σίτου.

Φιλοπυστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοπευστέω, [ἐκ τοῦ

Φιλόπυστος (ὁ, ἡ), = Φιλόπευστος.

Φιλοπωριστής, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ ᾿πωρικὰ ἢ (διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) τὸ φθινόπωρον.

†Φιλοπωτέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Φιλοποτέω, [ἐκ τοῦ

†Φιλοπώτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Φιλοπότης.

Φιλοργής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ θυμόνῃ (νὰ ὀργίζεται) εὐκόλως, ὀργίλος, ὀξύθυμος.

Φιλόργιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνεθιζόμενος εἰς τὰ ὄργια (τὰς τελετὰς), πομπώδης, φιλέορτος.

Φίλοργος (ὁ, ἡ), = Φιλοργής.

Φιλορήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Φιλορρήτωρ.

Φιλόρθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ὀρθίαν διεύθυσιν (τὴν εὐθυγραμμίαν).

Φιλοριστία (ἡ). κλίσις εἰς τὸ προσδιορίζειν (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς) τὰ πράγματα, ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν πραγμάτων.

Φιλορμίστειρα (ἡ). Π. ἡ προσορμίζουσα (ἀλλιμενίζουσα) ἀσμένως τοὺς πλέοντας, (ἐπιθ. τῆς Ἀφροδ.).

Φιλορνιθία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰ πτηνὰ, [ἐκ τοῦ

Φιλορνις, ιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (καὶ πθ. ἀγαπωμένος ἀπ.) τὰ πτηνὰ (τοὺς ὄρνιθας). » Πέτρα κοίλη—, « Αἰσχλ., ὅπου συχνάζουν (διατρίβουν) ἀσμένως τὰ πτηνά.

Φιλορρήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ῥήτορας ἢ τὴν ῥητορικήν.

Φιλόρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ῥυθμὸν (τὴν ἁρμονίαν).

Φιλορρώθων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (περιτειθέμενος συνήθως περὶ) τοὺς ῥώθωνας. » Κημὸς—, « Ἐπγρ.

Φιλορρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς (φορτωμένος ἀπὸ) ῥώγας. » Ἄμπελος—, « Ἐπγρ.

Φιλορτυγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἔχω (νὰ ἀνατρέφω) ὀρτύκια, (ἴδε Ὀρτυγοκοπέω).

Φιλόρτυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὄρτυγας (τὰ ὀρτύκια).

Φιλορχήμων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ

Φιλορχηστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν χορὸν ἢ τοὺς ὀρχηστὰς (τοὺς χορευτάς).

Φιλορωμαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ῥωμαίους, φίλος τῶν Ῥωμ.

Φίλος, η, ον (τὸ παρθ. Π. Φιλαίτερος -αίτατος ἢ [σπν.] Φιλώτερος, -ώτατος καὶ συγκ. Φίλτερος, -τατος καὶ σπν. Φιλίων, Φίλιστος). Προσφιλής, ἀγαπητὸς, ἀγαπημένος· (ἐνεργ.) εὔνους, φιλόφρων· (ἐπὶ πραγμ.) ἀρεστὸς, εὐάρεστος· (ἐνίοτε) φιλικὸς· (παρὰ Π.) ἀντὶ Ἐμός, σός, ἑός, ἡ· Ἡμέτερος, Ὑμέτερος κτλ. (εἰς τόπον κτητ. ἀντνμ.). ||. (οὐσ.) ὁ ἔχων φιλίαν πρός τινα, (κοιν.) φίλος, (τὸ θηλ.) φιλενάδα· (ἐνίοτε) σύζυγος ἢ ἐρωμένη. (συνήθ. ὡς προσφών.) » Φίλε κασιγνήτε, « Ὅμ. (ᾧ καθ' ἑτερογέν.) » Φίλε τέκνον (ἀντὶ » Φίλον τέκνον), « αὐτ. (ᾧ πρὸς γεν. συγκρ.) » Φίλε ἀνδρῶν, « Θκρ., ἀντὶ Φίλτατε. (ἢ σχετ.) » Φίλος τινός, « Πίνδ. (ἢ συχνότ. δοτ.) » Φίλος τινί, « Δμ. » Τέττιξ τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ, « Θκρ. » Ὅ, τι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν, « Ἐπγρ. » Σοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ, « Ὅμ. » Μὴ τοῦτο Διὶ φίλον γένοιτο, « Ὀδ. Π, μὴ τὸ δώσῃ ὁ θεός! (καὶ ἑλλ.) » Εἰ καὶ ὑμῖν φίλον, « Πλάτ., ἂν εὐχαριστῆσθε. » Εἴ τινι φίλον καλεῖν, « Γργ., ὅποιος θέλει (εὐχαριστεῖται). (ἢ πλθ.) » Ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα οἴνου πινέμεναι, « Ἰλ. Δ., τρῶτε καὶ πίνετε ἀσμένως. » Φίλα αὐτοῖσι ποιέεται, « Ἡρ., κάμνει (συνάπτει) φιλίαν μετ' αὐτῶν, (καὶ ἀντὶ κτητ. ἀντνμ.), » Φίλον ἦτορ « Ὅμ., τὴν καρδίαν μου (σου, του κτλ.). » Μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσῃς, « αὐτ., τὴν ψυχήν σου. » Φίλα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γυῖα λέλυντο, « αὐτ., τὰ μέλη του (τῶν κτλ.). » Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, « αὐτ. (ἀντὶ Φίλα χεῖρε ἢ Φίλας χεῖρας) » Λαβὼν σε, φίλα εἶματ' ἀπυδύσω, « Ἰλ. Β. (καὶ σαφέστερον ἀκόμη) » Μητρὶ φίλῃ χωόμενος κτλ., « Ἰλ. Ι, κατὰ τῆς μητρός του. ‖. (καὶ ὡς οὐσ.) » Πατρικὸς εἰμί σου φίλος, « Πλ. » Φίλοι βέβαιοι, « Ξεν. » Εἴη τοιοῦτος ἐμὸς φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα, ξέρει, « Θγν. « Πάντα τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων, « Θκρ. » Τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω πρὸς οἶκον, « Ὅμ., ἀς τὴν 'πάρῃ σύζυγον. ‖. (τὸ οὐδ. ἐνίοτε) ἀντὶ Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης (τῆς φιλίας). »Φίλον ἐμόν, « Ἀρχ., ἀγάπημου! » Τὰ φίλτατα, « Δξ., τὰ προσφιλέστατα τῆς ἀγάπης τινὸς ἀντικείμενα.

Φιλοσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἐκκλ.) Ἀγαπῶ τὴν σάρκα, εἶμαι φιλύσαρκος (προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος).

Φιλοσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Φιλοσαρκος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). Ὁ ἀγαπῶν τὴν σάρκα (προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος).

Φιλοσιγματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μεταχειριζόμενος συχνὰ) τὸ σῖγμα.

Φιλόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν σῖτον ἢ τὸ φαγεῖ'.

Φιλοσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ σκιρτᾷ (νὰ χοροπηδᾷ).

Φιλοσκεπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ᾖνε (εὐδοκιμῶν) ὑπὸ σκέπην.

Φιλόσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν συνήθως σκῆπτρον. » Βασιλεὺς—, « Ἐπγρ.

Φιλοσκήπων (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ κρατῇ σκήπωνα (ῥάβδον).

Φιλόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν σκιὰν (τὸν ἴσκιον).

Φιλοσκόπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ διατρίβῃ εἰς) τοὺς σκοπέλους (τοὺς βράχους). » Θύννος—, « Μ. Σιδ.

Φιλόσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (τείνων πρὸς ἢ μὴ μακρυνόμενος ἀπὸ) τὸν σκοπόν.

Φιλοσκύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκύλακας (τὰ σκυλάκια), φιλοκύων.

Φιλοσκωμμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Φιλοσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ σκώπτῃ (νὰ χλευάζῃ), περιγελαστής.

Φιλοσκωπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ σκώπτω (νὰ χλευάζω), εἶμαι-

Φιλοσκώπτης, ου (ὁ), = Φιλοσκώμμων.

Φιλοσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ‖φ. σμάραγος‖. ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον, φιλοθόρυβος.

Φιλόσμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σμήνη (τὰ μελίσσια).

Φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ᾗ ἐν γέν.) Ἀγαπῶ καὶ (ἐπιμ.) Προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (ἢ ὡρισμένως) τὴν σοφίαν (τὴν ἐντελῆ γνῶσιν, ἢ ἀρετήν· ἢ ἀορίστ.) τὴν ἀπαιτουμένην περί τι σοφίαν (ἐμπειρίαν, ἱκανότητα), (ἰδιαιτ.) ζῶ ἢ (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) πράττω (καταγίνομαι εἰς) τι ὡς φιλόσοφος, παρατηρῶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, σπουδάζω κατὰ βάθος, μελετῶ ἐπιστημονικῶς (δηλ. ἐσκεμμένως ἢ κατά τινα ὡρισμένην μέθοδον καὶ τάξιν). » Φιλοσοφῶν (ὁ Σόλων), γῆν πολλὴν θεωρίης εἵνεκεν ἐπελήλυθε, « Ἡρ. » Σκεπτέον.. καὶ ἀθρητέον, πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκε, « Ξεν. (καὶ αἰτ.) » Χρὴ σκοπεῖν ᾗ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον, « Ἰσκρ. » Νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος, « Ξεν., παρετήρησα περὶ ἐμαυτοῦ, ἐπληροφορήθην ἐκ τῆς παρατηρήσεως. (καὶ ὡς ἐπιθ.) » Ἔρμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοκἀγαθίας ὀρεγομένῳ, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Περὶ τοὺς ποιητὰς φιλοσοφεῖν, « Ἰσκρ., ἀσχολεῖσθαι φιλοσοφικῶς. (καὶ πθ.) » Τὰ φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε, « Ἀρτ., τὴν φιλοσοφίαν (κατὰ τὴν τότε σημασίαν τῆς λέξ).

Φιλοσόφημα (τὸ). ἀντικείμενον φιλοσοφικῆς ἐρεύνης (μελέτης ἢ συζητήσεως), ζήτημα (θεώρημα) φιλοσοφικόν.

Φιλοσοφία (ἡ), τὸ ἔργον (ὁ σκοπός, τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ φιλοσόφου, (ἢ ὡρισμένως) ἀγάπη πρὸς τὴν σοφίαν (ὡς γνῶσιν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων) ᾗ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς· (θθ. ἐκκλησ.) ὁ ἀσκητικὸς (θεωρητικὸς) βίος· (ἢ ἐν γέν. καὶ ἀορ.) ἡ πρὸς ἀποκτησιν ὁποιασδήποτε ἐμπειρίας (ἱκανότητος) ἀπυδύ, ἢ κατὰ βάθος (μετὰ σκέψεως ᾗ κατὰ κανόνας τινὰς) μελέτη, ἔρευνα ἐπιστημονική. » Τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν, « Ἰσκρ., τὴν θεωρίαν (τὴν φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν) τῆς ῥητορικῆς. » Οἱ διατρίβοντες περὶ τὴν ἡμετέραν φιλοσοφίαν, « αὐτ. » Ἐκ φιλοσοφίας τὴν δύναμιν τῶν λόγων εἰλήφαμεν, « αὐτ. » Φιλοσοφίαν, ᾗ πάντα συνεξεύρε καὶ συγκατεσκεύασεν.. , ᾗ πόλις ἡμῶν κατέδειξεν, « αὐτ. » Τὸ διανισταθαι νύκτωρ καὶ πρὸς ὀγίλιαν καὶ οἰκονομίαν καὶ φιλοσοφίαν χρήσιμον, « Ἀρστ.

‡Φιλοσοφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φιλοσόφου ἢ Τῆς φιλοσοφίας ἴδιος, (εὐρηστότ. τὸ Φιλόσοφος).

Φιλοσοφοκλῆς, κλέους (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (κατ' ἐξοχήν) τὸν Σοφοκλέα, φίλος (θαυμαστὴς τῆς μούσης, τῆς ποιήσεως) τοῦ Σοφ.

Φιλοσοφιμειρακίσκος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Φιλομειράξ, φιλοσοφῶν περὶ τὸν ἔρωτα τῶν μειρακίων.

Φιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν καὶ σπουδάζων ν' ἀποκτήσῃ (ἢ ὡρισμένως) τὴν σοφίαν (τὴν τελειότητα ὅλη. τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἀρετῆς) ἢ (ἀοριστως) τὴν περί τι ἐμπειρίαν· (θθ. ἐν γέν.) φιλομαθής· (ἰδιαιτ.) φιλεπιστήμων· (μτγν.) ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν ὄντων καὶ ἰδιαιτ. τοῦ ἀνθρώπου. (Φιλόσοφος ὠνομάσθη μετριοφρονῶν, ἀντὶ Σοφός, πρῶτος ὁ Πυθαγόρας). » Φιλοσόφου τοῦτο μάλιστα ἐστιν ἀνδρός, « Ξεν. 2) = Φιλοσοφικός. » Βίος—, « Δξ., ὁ τῶν φιλοσόφων· θεωρητικός, (καὶ ἐκκλησ.) ἀσκητικός, (θθ.

Φιλοσόφως, ἐπίρ. = Φιλοσοφικῶς, ὡς φιλόσοφος.

Φιλοσπήλυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ‖φ. σπήλυγξ‖. ὁ ἀγαπῶν (νὰ διατρίβῃ εἰς) τὰ σπήλαια.

Φιλόσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς σπονδὰς ἢ (Π.) χρησιμεύων ὡς σπονδή.

Φιλοσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πρὸς πᾶν ἔργον σπουδὴν (προθυμίαν ἢ ἀκρίβειαν), ἐμβριθής· ἐπιμελής, ἐραστήριος.

Φιλοστασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στάσεις (τὰς ἐπαναστάσεις), ὀημιεγέρτης, φιλοτάραχος.

Φιλοστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σταφύλια ἢ (ς) κάμνων πολλὰ σταφύλια.

Φιλοστεφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Προσπαθῶ, Φιλοτιμοῦμαι νὰ λάβω) τὸν στέφανον, ἀμιλλῶμαι (φιλονεικῶ) περὶ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης.

Φιλοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους ἢ φιλοτιμούμενος νὰ λάβῃ τὸν στέφανον (τῆς νίκης).

Φιλοστενος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -στένως. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἀναστενάζῃ, φιλόθρηνος.

Φιλοστοργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ φιλοστόργως (τὰ τέκνα, τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφούς μου), ἔχω υἱϊκὴν (ἀδελφικὴν κτλ.) ἀγάπην πρός.

Φιλοστοργία (ὁ). ἡ φυσικὴ ποὸς τὰ τέκνα (τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς) ἀγάπη, πατρικὴ (μητρικὴ κτλ.) στοργή.

Φιλόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ζοργὴν (μὲ πατρικὴν, υἱϊκὴν, [ἐν γέν.] συγγενικὴν ἀγάπην), πλήρης ζοργῆς (ἀγάπης ἐγκαρδίου). » Τὸ φιλιστοργον, « Ξεν., = Ἡ φιλοστοργία.

Φιλοστόργως, ἐπίῤ. Μὲ φιλοστοργίαν, ὡς πατὴρ (υἱὸς κτλ.) φιλόστοργος.

Φιλοστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς στρατιώτας ἢ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα.

Φιλόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στροφὰς (τὰς μεταβολὰς), εὐμετάβλητος.

Φιλοσυγγενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του.

Φιλόσυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σῦκα.

Φιλοσύμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμμάχους του.

Φιλοσυνήθης, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν συναναστροφὴν (τὴν οἰκειότητα), κοινωνικός.

Φιλοσυνθεσία (ἡ). κλίσις πρὸς τὸ συγκρίνειν (παραλληλίζειν).

Φιλοσυνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-

Φιλοσυνουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλικὴν συναναστροφὴν ἢ (Σχλ.) τὴν σαρκ. συνουσίαν.

Φιλοσύντομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν συντομίαν.

Φιλοσωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Περιποιοῦμαι) μὲ ὑπερβολὴν τὸ σῶμά μου, εἶμαι φιλοσωματος.

Φιλοσωματία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Φιλοσώματος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -σωμάτως. Ὁ ἀγαπῶν (περιποιούμενος) μὲ ὑπερβολὴν τὸ σῶμά του. » Τὸ φιλοσώματον, « Δξ., = Ἡ φιλοσωματία.

Φιλοσώφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην (τὴν σεμνότητα), ἐγκρατὴς, κόσμιος.

Φιλοτάριον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Φιλό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, (κυρ. ὡς χαϊδευτ. προσφών.) Ψυγίσαμου!
Φιλοτάριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ταρίχη (τὰ παστὰ, τὰ ἁλμυρὰ), φίλος τοῦ ταρίχους.
Φιλοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Φιλότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα του, πατὴρ ἢ μήτηρ φιλόστοργος. « Τὸ φιλότεκνον, » Ἀξ. = Ἡ φιλοτεκνία.
Φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ (Καταγίνομαι μετὰ σπουδῆς εἰς) τέχνην τινὰ ἢ τὰς τέχνας, ὁμιλῶ περὶ αὐτῶν, ὡς εἰδήμων (ὡς ἄνθρωπος τῆς τέχνης)· (σπνττ.) ἀγαπῶ νὰ τεχνάζωμαι (νὰ δολιεύωμαι)· (μὲ αἰτ.) πράττω (ἐργάζομαι) τι τεχνικῶς (φιλοκάλως), δείχνω ὅλην τὴν τέχνην μου (φιλοτιμοῦμαι ὡς τεχνίτης) περί τι· (μὲ ἀπαρ.) ἔχω ἢ εὑρίσκω τὴν τέχνην νὰ κάμω (νὰ κατορθώσω) ὥστε. « Ἐφιλοτέχνησαν πλῆθος ἰχθύων ἐν αὐτῇ ποιῆσαι, » Διόδ., κατώρθωσαν μὲ τέχνην, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ κατορθώσουν.
Φιλοτέχνημα (τὸ). τὸ φιλοτέχνως κατεσκευασμένον τεχνούργημα, ἀριστούργημα.
Φιλοτεχνήμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Φιλοτέχνης, ου (ὁ), = Φιλότεχνος.
Φιλοτεχνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιλοτεχνέω, ἡ μετὰ φιλοτεχνίας ἐξεργασία.
Φιλοτεχνία (ἡ). ἡ πρὸς τὰς τέχνας ἢ τέχνην τινὰ ἀγάπη (κλίσις) καὶ ἡ μετὰ φιλοκαλίας ἐπιτήδευσις αὐτῶν· (ἐν γέν.) ἱκανότης, δεξιότης, ἐπιτηδειότης· (μτνμ.) δυλιότης, πανουργία. 2) (συνεκδ.) = Φιλοτέχνημα.
Φιλότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν ἢ ἀσχολούμενος προθύμως εἴς) τινα τέχνην ἢ τὰς τέχνας, τεχνίτης φιλόκαλος (ἐπιτήδειος)· (μτφρ.) ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ τεχνάζειν· δόλιος.
Φιλοτέχνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοτεχνίαν, ἐντέχνως, φιλοκάλως, ἐπιτηδείως
Φιλότης (ἡ). φιλία, ἀγάπη· συνεννόησις φιλική· ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη· (συχν. παρὰ Π.) μίξις ἐρωτική, συνουσία, (ὡς προσφών. φιλ.) « Ὦ φιλότης, » ὦ φίλε, φίλε μου.
Φιλοτήσιος, α ἢ ος, ον, Π. φιλότητος ἴδιος· φιλικὸς· ἐρωτικός. « Φιλοτήσια ἔργα, » Ὁμ., τὰ ἀφροδίσια. ‖ (συχνότ.) Φιλοτησία (ἐνν. κύλιξ), « τὸ ποτῆρι ὅ,που πίνεται (σηκόνεται) εἰς ὑγείαν τινός. » Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται, » Θγν. « Φιλοτησίαις (ἐνν. ἕνεκα) προπίνειν τινί, » Ἀξ. « Φιλοτησίας μελετᾷν, » Πλάτ., = Οἰνοποτάζειν.
Φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ἤσαμαι (ἀόρ. Ἐφιλοτιμησάμην ἢ Ἐφιλοτιμήθην κτλ.). Ἀγαπῶ τὴν τιμήν, εἶμαι φιλότιμος· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ [συχνότ.] αἰτ. πρυθετ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.) προσπαθῶ φιλοτίμως (φρονῶ τιμήν μου, ἔχω περὶ πολλοῦ ἢ συνεριζομαι) νὰ κατορθώσω τι· δείχνω (φέρομαι μὲ) φιλοτιμίαν εἰς ἢ πρὸς· κάμνω ἐπίδειξιν· (συνεκδχ.) χαρίζω ἐλευθερίως· (ὀθ. νλγ. μὲ αἰτ.) φιλοδωρῶ. « Περὶ ἃ ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι, » Ξεν. « Περὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων φιλοτιμηθείς, » Διόδ. « Φιλοτ. πρὸς τὴν πόλιν, » Δυκοῦργ. « Τῆς φύσεως εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης, » Δίλ. (καὶ ἁπαρ.) « Φιλοτιμούμενος αὐτὸν ὑπερβαλλειν, » Πλ. (καὶ ἀναλ.) « Φιλοτιμηθέντες, ὅτι τοὺς στρατιώτας αὐτῶν. εἶα Κῦρος ἄλλον ἔχειν, » Ξεν., ἐγγίχθη (ἐπεραχθη) ἡ φιλοτιμία των. (καὶ ἁπλ.) « Ἰλλαζενεύθ', ἵνα φοβηθείην ἐγὼ, εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος, » Ἀρχφ., ζηλοτυπῶν, ἀπὸ φιλοτιμίαν.
Φιλοτίμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πράττει τις φιλοτιμούμενος ἢ πρὸς ἐπίδειξιν, δεῖγμα μεγαλοψυχίας (ἐλευθεριότητος), ἔργον φιλοτιμίας. « Φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν, » Πλ.
Φιλοτιμία (ἡ). τὸ αἴσθημα (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ φιλοτίμου, ἐπιθυμία τιμῆς ἢ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς· (ἐπιμ.) ἐλευθεριότης, γενναιότης, μεγαλοψυχία κτλ. (ἐπὶ κακοῦ) φιλοδοξία, ἢ φιλονεικία. « Φιλοτιμίᾳ, κτῆμα σκαιόν, » Ἱππ. « Δοῦλοι γάρ εἰσι. φιλοτιμιῶν τινων μικρῶν καὶ δαπανηρῶν, » Ξεν. « Ἡ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, οὔτ' ἐνάπασιν ἀνθρώποις· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως, οὗτοί εἰσιν ἤδη οἱ.. ἄνδρες καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι, » αὐτ. « Γάμος ὁ ἐκ μειζόνων, παρέχειν τινὰ δοκεῖ τῷ γήμαντι φιλοτιμίαν, » αὐτ.
Φιλότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν καὶ ἀγωνιζόμενος (πράττων ὅσα συντείνουν, ἀμιλλώμενος) πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς, (ἰδιαιτ.) γενναῖος, μεγαλόψυχος· (ἐπὶ κακοῦ) φιλόδοξος. « Τὸ φιλότιμον, » αὐτ., = Ἡ φιλοτιμία, ἢ (Π.) τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοτιμίας. « Ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον, » Εὐρ.
Φιλοτίμως (τὸ παρθ. -ότερον, -ότατα), ἐπίρ. Μὲ φιλοτιμίαν. « Φ. ἔχειν πρός τι ἢ τινα, » Ἀξ., = Φιλοτιμεῖσθαι.
Φιλότιμητος (ὁ, ἡ), Π. [φ. τέμνω]. ὁ συνειθίζων νὰ κόπτεται. « Ἡμέρα—, » Νόνν., ἡ ὀγδόη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου καθ' ἣν γίνεται συνήθως ἡ περιτομή
Φιλοτοιοῦτος (ὁ). φίλος τοιούτου τινός (ὁποιουδήποτε ἀπαιτεῖ ἡ σειρὰ τοῦ λόγου) πράγματος.
Φιλοτραγήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τραγήματα.
Φιλοτράπεζος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς τραπέζης (τοῦ φαγητοῦ), παράσιτος.
Φιλοτροφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἀγαπῶ νὰ τρέφω (Ἀνατρέφω ἀσμένως) τι, εἶμαι-
Φιλότροφος (ὁ, ἡ). (παρυξ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ (τρέφων εὐχαρίστως) τι· φύσει θρεπτικός. 2) (προπαροξ.) φίλος τῆς τροφῆς, (ἐπιμ.) εὐκολοθρέπτος.
Φιλότρως, ωγος (ὁ, ἡ), = Φιλοτραγήμων.
Φιλοτταρίων (τὸ), Π. ἀντὶ Φιλοταρίων.
Φιλοτύραννος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν τυράννων ἢ τῆς τυραννίας, τυραννόφρων.
Φιλότυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν τύφον (τὴν οἴησιν), κοῦφος, ἀλαζών, κενόδοξος.
Φιλοτώθαστος (ὁ, ἡ), [φ. τωθάζω]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ χλευάζῃ, περιγελαστής, φιλοσκώπτης.
†Φιλόϋλος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὴν ὕλην (τὰ ὑλικά, τὰ γήϊνα πράγματα), φιλόκοσμος.
†Φιλύπνος (ὁ, ἡ). = Φίλυπνος.
Φιλοφθόγγος (ὁ, ἡ, Π. [φ. φθέγγομαι]. ὁ ἀγαπῶν νὰ φωνάζῃ. « Κύων—, » Ἐπιγρ., ὑλάκτης.
Φιλόφθονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φθονῇ (εὑρίσκων ἡδονὴν εἰς τοῦτο), φύσει φθονερός.
Φιλοχιλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις-
Φιλόχιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς χυλούς του.
Φιλοχόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν φορμίγγα, συμφώνων μὲ τὸν ἦχον τῆς φ.
Φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ἤσομαι (ἀόρ. Ἐφιλοφρονησάμην ἢ Ἐφιλοφρονήθην κτλ.). Φέρομαι φιλοφρόνως πρός τινα, ὑποδέχομαι (χαιρετῶ κτλ.) φιλικῶς, περιποιοῦμαι· καλοπιάνω· (μτνμ.) ἀποδέχομαι ἀσμένως· (μὲ δοτ.) ὑπείκω, ἐνδίδω· χαρίζομαι. « Ἄλλο οὐδὲν ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ, εἶπε δὲ κτλ., » Ξενφ. (ἢ μτνμ.) « Θυμῷ—, » Πλάτ. (ἢ αἰτ.) « Ἐπεὶ δὲ ἀλλήλους ἐφιλοφρονήσαντο, » αὐτ. (καὶ προθετ.) « Φιλοφρονησαμένου δέ ποτε τοῦ βασιλέως πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπόντος· Τίνος σοι τῶν ἐμῶν μεταδῶμεν Πλ.
Φιλοφρονέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Φιλόφρων.
Φιλοφρονεστέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Φιλοφρόνως.
†Φιλαφρονέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φίλα φρονέω.
Φιλοφρόνημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς φιλοφρόνησίν τινος, (Γαλλ.) compliment.
Φιλοφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιλοφρονέομαι, φιλόφρων (φιλικὴ) ὑποδοχὴ ἢ μεταχείρισις, ἔνδειξις εὐνοίας, περιποίησις, ὑποχρέωσις.
Φιλοφρονητικός, ἡ, όν. Φιλοφρονήσεως ἐνδεικτικός, ὑποχρεωτικός, περιποιητικός.
Φιλοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ περιποιητικὸν (ὑποχρεωτικὸν) τρόπον, μὲ φιλοφροσύνην.
Φιλοφροσύνη (ἡ). αἴσθημα φιλικὸν (εὐνοϊκὸν), ἀγάπη (κλίσις, οἰκειότης) πρός τινα· (συνεκδχ.) = Φιλοφρόνημα, περιποίησις, [κυρ. θηλ. τοῦ
Φιλοφρόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ-
Φιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φίλα φρονῶν τινι (ἔχων φιλικὴν διάθεσιν πρός τινα), εὔνους, καλοθελητής.
Φιλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λαλῇ πολλὰ (νὰ φωνάζῃ), φλύαρος.
Φιλόχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (εὐχαριστούμενος) νὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον (δεχόμενος ἀσμένως) χλαῖναν (ἴδε τὴν λέξ.).
Φίλοχλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄχλον (τὸ εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ ὄχλῳ). « Τὸ φίλοχλον, » Ἀρτ., ἡ πρὸς τὸν ὄχλον κλίσις.
Φιλοχορευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς θεατρικὰς χορείας, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).
Φιλόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν χορὸν, φίλος τοῦ χοροῦ ἢ τῶν (θεατρ.) χορῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλοχρηματέω-ῶ, ήσω. Ἀγαπῶ τὰ χρήματα, εἶμαι φιλοχρήματος.
Φιλοχρηματία (ἡ), ἡ πρὸς τὰ χρήματα ὑπερβάλλουσα ἀγάπη, φιλαργυρία, φιλοκέρδεια.
Φιλοχρηματιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸ χρηματίζεσθαι (κερδίζειν, θησαυρίζειν χρήματα).
Φιλοχρηματιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ χρηματίζεσθαι, φύσει φιλοχρηματιστής.
Φιλοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὰ χρήματα, φιλόπλουτος, φιλάργυρος.
Φιλοχρημάτως, ἐπίρ. Φιλοκερδῶς, πλεονεκτικῶς, ὡς φιλοχρήματος. » Φ. ἔχω, « Λξ., = Φιλοχρηματέω.
Φιλοχρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοχρηματέω, εἶμαι (ἡ θησαυρίζω ὡς) φιλοχρήμων.
Φιλοχρημοσύνη (ἡ), = Φιλοχρηματία, [ἐκ τοῦ
Φιλοχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλοχρήματος.
Φιλόχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ἐπιτηδεύματα, χρηστῆς διαθέσεως, ἐνάρετος, τίμιος.
†Φιλόχριστος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὸν Χριστὸν, φίλος τοῦ Χριστοῦ, χριστιανός.
†Φιλόχρονος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὸν χρόνον τοῦ κόσμου τούτου (τὰ πρόσκαιρα ἀντὶ τῶν αἰωνίων).
Φιλοχρυσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὸν χρυσὸν, φιλάργυρος, φιλοχρήματος.
Φιλοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.). Ἀγαπῶ (Εὐχαριστοῦμαι νὰ κατοικῶ εἰς) τόπον τινὰ, τὸν προτιμῶ παρὰ κάθε ἄλλον. (μτνμ.) ἐνδιατρίβω ἀσμένως εἴς τι.
Φιλοχωρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀγάπη (προσήλωσις) εἴς τινα τόπον, [ἐκ τοῦ
Φιλόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων συνήθως ἢ κατὰ προτίμησιν εἴς) τινα τόπον.
Φιλοψεύδεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλοψευδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ψεύδεται (ἔχων κλίσιν εἰς τὰ ψεύματα.).
Φιλοψευδία (ἡ), = Φιλοψεύδεια.
Φιλοψευστής, ου (ὁ), = Φιλοψευδής.
Φιλοψία (ἡ), [φίλοψος]. ἀγάπη πρὸς τὰ νόστιμα φαγητὰ (καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), (Γαλλ.) friandise.
Φιλοψογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κατηγορῶ (νὰ ψέγω), εἶμαι-
Φιλόψογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) - ψόγως. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ψέγῃ, φιλοκατήγορος.
Φίλοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητὰ, καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), (Γαλλ.) friand.
Φιλόψοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (ψόφον), φιλοθόρυβος (κυρ. καὶ μτνμ.).
Φιλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φιλόψυχος (φιλόζωος). » Οὐ φιλοψυχητέον, « Πλάτ.
Φιλοψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Φιλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὴν ζωὴν (τὴν ψυχήν του), φιλόζωος, (ἐπμ.) δειλὸς, μικροψυχος.
Φιλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ψύχαν (τὰ ψυχρὰ μέρη) ἢ τὴν δροσιάν.
Φιλοψύχως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν πρὸς τὴν ζωὴν προσπάθειαν (φιλοψυχίαν), μικροψύχως.
Φιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φιλιόω.
Φιλτάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Φίλτατον, (κυρ. ὡς χαϊδευτ. προσφών.) ψυχίτσα μου.
Φίλτατος, η, ον, ὑπερθ. ⅔
Φίλτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Φίλος.
Φίλτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς φιλίαν, (ἰδιαιτ.) ποτὸν ἢ ἄλλο τι τέχνασμα μαγικὸν ἐμπνέον ἔρωτα· (μτφορ.) θέλγητρον· ἐρέθισμα, ἐλατήριον· (ἐν γέν.) ἔρως, ἀγάπη, ἢ ἀντικείμενον ἔρωτος. » Δεύτερα φίλτρα γάμου, « Ἐπγρ., (περιφρ.) ἀντὶ Δεύτερος γάμος. 2) εἰδ. φυτοῦ (ἀφροδισιαστικοῦ), ἄγριον δαυκὶ, σταφυλῖνος. 3) τὸ ὑπὲρ τὸ ἄνω χεῖλος σχηματιζόμενον κοίλωμα.
Φιλτροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων φίλτρα ἢ, ἐμπνέων φίλτρον (ἔρωτα).
;Φιλτρόποτον (τὸ). ποτὸν φίλτρου (ἔρωτος) ἐμποιητικὸν, φίλτρον.
Φίλυβρις, ιος (ὁ, ἡ) καὶ
Φιλυβριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑβρίζῃ (νὰ ἀτακτῇ, νὰ αὐθαδιάζῃ), ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ ὑβρίζειν, φύσει ὑβριστής.
Φιλυγιής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (προσέχων πολλὰ) τὴν ὑγείαν του, φίλος (ἐν γέν.) τῆς ὑγείας.
Φιλύδρηλος (ὁ, ἡ), = Φίλυδρος. » Κῆπος —, « Ἐπγρ.
†Φιλυδρίας, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φίλυδρος, (ὄθ.
Φιλυδριάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ ὕδωρ ἢ τὴν ὑγρασίαν, εἶμαι-
Φίλυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ ἢ τοὺς ὑδατώδεις τόπους ἢ τὴν ὑγρασίαν· ἐνδιατρίβων συνήθως ἢ ἀσμένως εἰς τὸ ὕδωρ, ἔνυδρος.
Φιλύκη (ἡ), = Φυλίκη.
Φίλυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους (τὰς ᾠδάς).
Φιλυπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακούων εὐκόλως (προθύμως), εὐπειθής. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὑπηκόους του.
Φίλυπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὕπνον, ὑπνώδης, ἢ (;) ὑπνωτικός.
Φιλυπόδοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑποδέχεται (ὑποδεχόμενος ἀσμένως), φιλόξενος.
;Φιλύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποπτεύων κάθε τι, φύσει ὕποπτος.
Φιλυπόστροφος ⅔
Φιλυποστροφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ ὑποστρέφῃ (νὰ ἐπανέρχεται), (κυρ. ἐπὶ νόσ.) ὑποκείμενος εἰς ἐξανακυλήματα.
Φιλυποψία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλυπόπτου, ῥοπὴ (διάθεσις) πρὸς τὸ ὑποπτεύειν.
Φιλύρα, ας (ἡ), εἰδ. δένδρου, (κοιν.) φλαμουρηὰ, (καὶ ἄλλ.) φιλουρηά. 2) (συνδκχ.) ἡ ὑπὸ τὸν φλοιὸν λεπτὴ ἐπιδερμὶς τῆς φιλουρηᾶς (ἀπὸ τὴν ὀπ. κατεσκεύαζον στεφανοδέματα κτλ.), (κοιν.) φλαμοῦρι.
Φιλυρέα (ἡ), εἰδ. δένδρου ἢ θάμνου κορυμβοφόρου (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς κύπρου), (Λτν.) Hlavia.
Φιλύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φιλύραν, φλαμουρένιος· (συνκδχ.) λεπτὸς ὡς ἂν τὴν φλοῦδαν ἢ τὴν σανίδα τῆς φιλύρας, (ἴδε Ἀθ. ΙΒ'. 551).
Φιλύριον (τὸ). σανιδάκι ἀπὸ ξύλον φιλύρας, πινακίδιον.
;Φιλύριος (ὁ, ἡ), = Φιλύρινος.
Φιλῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδὰς (τὴν μουσικήν).
†Φιλώραιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ὡραῖον (τὸ καλόν).
Φιλωρείτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων συνήθως εἰς) τὰ ὄρη.
Φίλως, ἐπίρ. Ὡς φίλος, φιλικά· ἀσμένως, εὐχαρίστως. » Φίλως χ' ὀρόφτε, « Ἰλ. Δ.
Φίλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. [φ. †ὤψ], τοῦ ὀπ. τὸ βλέμμα εἶνε φιλικὸν, φίλος.
Φιμὸς (ὁ), [συγγ. τῷ σφίγγω;], (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Τὰ φιμά). εἶδος κρίκου ἁπλοῦ ἢ διπλοῦ ὅς τις βάλλεται περὶ τὸ στόμα τῶν ζώων ἵνα μὴ βόσκουν ἢ νὰ μὴ δαγκάνουν, (συγχ. μὲ τὸ Κημὸς, ἂν καὶ ὁ Στρβ. τὰ διακρίνῃ). » Ἀντὶ χαλινῶν φιμοῖς χρῶνται (οἱ Ἰνδοὶ) κημῶν, μικρὸν διαφέρουσι, « Στρβ. 2) μέρος τι τοῦ χαλινοῦ τὸ περὶ τοὺς μυκτῆρας, (ἄλλ.) Πνιγεύς. 3) εἰδ. κουτιοῦ, ὅπου ἀνακάτοναν τοὺς κύβους πρὶν τοὺς ῥίψουν. 5) (ἰατρ. = Φίμωσις.
Φιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ζώου (Σφίγγω μὲ τὸν ἢ ὡς ἂν μὲ) φιμὸν, (ἐν γέν.) δένω σφιγκτά· (συνκδχ.) κάμνω ἀναπολόγητον, βουβαίνω, ἀποστομόνω.
Φιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φιμοῦ ἢ χρησιμεύων ἀντὶ φιμοῦ, (συνκδχ.) στυπτικός.
Φίμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιμόω, σφίξιμον μὲ τὸν ἢ ὡς ἂν μὲ φιμὸν, καπίστρωμα· (μτνμ.) στένεμμα τῶν πόρων μέρους τινὸς τοῦ σώματος καὶ ἰδιαιτ. τῆς ἀκροβυστίας, πάθος τι περὶ τὴν πόσθην.
Φίμωτρον (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς φίμωσιν, φιμὸς, καπίστρι.
Φὶν, ἴδε Φι.
Φὶν, Δ. Π. (μτγν.) ἀντὶ Σφὶν ἢ Σφίσι.
Φίνις, εως (ὁ), = Φήνη.
Φίντατος, α, ον, Δ. ἀντὶ Φίλτατος ⅔
Φίντερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Φίλτερος.
†Φίξ, ικός (ἁ), Βοιωτ. ἀντὶ Σφίγξ.
†Φίτρον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ-
Φιτρὸς (ὁ), [φίτυ]. κορμὸς δένδρου, στέλεχος, κουστουρον· δαυλὶ, σχίζα·
†Φίττα, Αἰολ. ἀντὶ Σίττα ἢ Ψίττα.
†Φιττάκια (τὰ), Αἰολ. ἀντὶ Ψιττάκια.
Φίτυ καὶ
Φίτυμα (τὸ), Π. ἀντὶ Φυτὸν, Φύτευμα, βλάστημα· (μτνμ.) υἱός, ἀπόγονος.
Φιτυποιμὴν, ένος (ὁ), Π. κηπουρὸς, φυτοκόμος, (κατὰ λέξ.) ποιμὴν φυτῶν.
Φῖτυς, υος (ὁ), Π. πατὴρ, γεννήτωρ, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιτύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Φυτεύω, (μτνμ.) τεκνόω.

†Φλαδιάω-ῶ [φλάω], Μ. άσω. Θλίβων ἀπαλύνω· ζυμόνω.

Φλάζω (ἀόρ. 6'. Ἔφλαδον), Π. [φλάω]. σχίζω, τσακκίζω, κομματιάζω.

(Φλάζω), πρωτοτ. (σχεδὸν ἄχρ.) τοῦ Παφλάζω.

†Φλανύσσω, Μ. ύξω, Γλσ. = Φληνύσσω, φλυαρῶ.

Φλάσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θλάσις καὶ

Φλάσμα (τό), Ἰων. ἀντὶ Θλάσμα.

†Φλασμός (ὁ), Γλσ. [φλάζω]. = Παφλασμός, κυφωλογία, ἔπαρσις, ἀλαζονεία.

Φλαστός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Θλαστός.

†Φλαττυβράτ ᾧ Φλαττυβρατταραττυβράτ, Κωμ. μίμησις τοῦ κομπορρήμονος ὕφους τῶν δίθυραμβοποιῶν, λέξεις ὅηλ. μεγάλαι χωρὶς νόημα.

Φλαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ἀντὶ Φαυλίζω, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω, [ἐκ τοῦ

Φλαῦρος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Φαῦλος, τιποτένιος, μάταιος· ἀσήμαντος, πρόστυχος.

Φλαυρότης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φαυλότης, ματαιότης· εὐτέλεια, μηδαμινότης.

Φλαυρουργος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φαυλουργός, πρόστυχος τεχνίτης.

Φλαύρως, ἐπίρ. = Φαύλως, κακῶς, εὐτελῶς κτλ. «Φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην,» Ἥρ., κατέχειν μετρίως. » Φλαύρως ἀκούειν, « αὐτ.

Φλάω, Μ. φλάσω (πθ. πρκ. Πέφλασμαι), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Θλάω, σπάνω, τσακκίζω· κτυπῶν ζυμόνω, μαλάζω· κοπανίζω. » Τῶν τραγημάτων ἔφλα, « Μέναν., ἔσπανε καὶ ἔτρωγε (φουντούκια, καρύδια κτλ.). » Ἐμβολῶν σκορδόων κεφαλὰς τρεῖς, ἔπειτ' ἔρλα ἐν τῇ θυείᾳ, « Ἄρχφ. » Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, « αὐτ., ἐρρήγνυα μέσα μυ, (κοιν.) κτυποῦσα ὀδόντι.

Φλεβάζω, Μ. άσω. Ἀναβρύω (ὡς ἀπὸ φλεβός).

Φλεβικός, ή, όν. Ὁ τῶν φλεβῶν ἢ τῆς φλεβός.

Φλέβιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φλέψ, φλεβίτσα.

Φλεβονευρώδης, ες (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἐκ φλεβῶν καὶ νεύρων.

†Φλεβοπαλία (ἡ), [φλέψ, πάλλω]. κτύπημα τῆς φλεβός (τοῦ σφυγμοῦ).

Φλεβορραγία (ἡ). ῥῆξις (σπάσιμον) φλεβός.

Φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ἀνοίγω) τὴν φλέβα διὰ τοῦ φλεβοτόμου, 'παίρνω αἷμα, (παρβλ.) Ἐμφλεβοτομέω.

Φλεβοτομία (ἡ), τὸ αὐτ. τοῦ προηγ., κόψιμον (ἄνοιγμα) τῆς φλεβός, 'πάρσιμον αἵματος, [ἐκ τοῦ

Φλεβοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, ἀνοίγων) τὴν φλέβα πρὸς ἐξαγωγὴν αἵματος ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὄθεν || αὐτ.) Φλεβοτόμον (ἐνν. σμιλίον), τό νυστέρι, ἡ (Ἰταλ.) λαντσέττα.

Φλεβοτονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τεντόνονται αἱ φλέβες μου (ἀπὸ τὸν πολὺν ἀγῶνα), (συνκδχ.) προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, συντείνω ἑμαυτόν, ἀγωνίζομαι.

Φλεβώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης φλεβῶν.

Φλεγεθοίατο, Ἰων. ἀντὶ Φλεγέθοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ

Φλεγέθω καὶ (μσ.)-έθομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Φλέγω, -ομαι (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Κεραυνὸς φλεγέθων, « Ὅσ. » Πυρσοὶ φλεγέθουσιν, « Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) »Ὄφρα πυρὶ φλεγέθοιτο νεκροί, « Ἰλ. Ψ.

‡Φλεγεδς, ή, όν, = Φλόγεος.

Φλέγμα (τὸ), [φλέγω]. καῦμα φλογῶδες, ἔξαψις, φλόγωσις· (ἰατρ.) ἡ λευκὴ γλοιώδης ὕλη ἡ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸ σῶμα (ὡς αἰτία ἢ ἀποτέλεσμα φλεγώσεως, κατὰ τοὺς παλαιούς).

Φλεγμαγωγός (ὁ, ἡ), [φλέγμα, ἄγω]. ὁ καταβάζων τὸ φλεγμα, χρησιμεύων πρὸς ἀποφλεγμάτωσιν.

Φλεγμαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐφλέγμανα ᾧ Ἐφλέγμηνα κτλ.). Εἶμαι ἢ Καταντῶ εἰς φλόγωσιν (εἰς ἔξαψιν [καὶ συνκδχ.] εἰς ἐξόγκωσιν), φυσκόνω· (κοιν. ἐπὶ πληγ. κλπ.) θυμόνω, κακοφορμίζω· (μτνμ.) εὑρίσκομαι εἰς ἀναβρασμὸν (εἰς ἀκμὴν πάθους κτλ.). » Καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου φρονεῖ ἔτι φλεγμαῖνον, « Λκ., ἦτον εἰς τὴν ἀκμήν, δὲν εἶχε σβύσῃ (ἡσυχάσῃ) ἀκόμη. » Τὸ φλεγμαῖνον τῆς λέξεως, « Δξ, τὸ ὀγκώδες.

‡Φλεγματος, α, ον, ἀντὶ Φλεγματαῖος.

Φλέγμανσις, εως καὶ

Φλεγμασία (ἡ), = Φλεγμονή.

Φλεγματαῖος, α, ον καὶ

Φλεγματίας, ου (ὁ). πλήρης φλέγματος, φλεγματικὸς, φλεγματώδης.

Φλεγματικός, ή, όν. Ὁ τοῦ φλέγματος ἢ ἐκ τοῦ φλέγματος, φλεγματώδης.

Φλεγματοειδής, ές (ὁ, ἡ). φλέγματι ὅμοιος ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φλέγματος.

Φλεγματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φλογώδης· (ἐνίοτε) = Φλεγματικός, φλεγματώδης.

Φλεγματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλεγματοειδής, φλέγματος γόνιμος.

Φλεγμονή (ἡ). τὸ φλεγμαίνειν, ἔξαψις, φλόγωσις. (συνκδχ.) ἐξόγκωσις, πρήξιμον· θύμωμα· κακοφόρμισμα· (μτνμ.) ἀκμὴ (ἀναβρασμὸς) πάθους κτλ.

Φλεγμονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ φλεγμονήν.

†Φλεγμὸς (ὁ), = Φλογμός. 2) (Γλσ.) τὸ αἷμα.

Φλέγος, εος-ους (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Φλόξ.

Φλεγύας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀετὸς (διὰ τὸ ξανθὸν [πυρῶδες] χρῶμα τῶν πτερῶν του).

Φλεγυρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Φλογερός. (συνκδχ.) λαμπρός· (μτφορ.) περίφημος, (ἐπὶ κακοῦ) διαβόητος, [ἐκ τοῦ

Φλέγω [συγγ. τῷ Φλέω], Μ. φλέξω. Καίω, φλογίζω· (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· (Π. κατὰ συνκδχ.) κάμνω τι νὰ λάμψῃ (νὰ ἐκλάμψῃ, νὰ ἀναφανῇ ἢ νὰ ἐκραγῇ)· (μτνμ.) κάμνω ἐξάκουστον, διοφημίζω. ||. (πθ. ἢ οὐδ. αὐτπθ.) ἀνάπτω, καίομαι, φλογίζομαι (κυρ. καὶ μτφορ.)· (Π.) λάμπω, φεγγοβολῶ· (μτνμ.) διαπρέπω· ἐκλάμπω· (ἐνίοτε) ξισπάνω· διαδίδομαι· (ἐνίοτε) σπεύδω, ἐπείγομαι. » Τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτνμ.) » Πάνυ' ὁ χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει, « Σοφ., ἄλλα μὲν κάμνει νὰ ἐκλείψουν, ἄλλα δὲ νὰ φανοῦν (νὰ ἐκλάμψουν). » Διὰ χειρὸς βέλος φλέγων, « Εὐρ., κάμνων νὰ λάμψῃ ὁ κεραυνὸς εἰς τὰς χεῖράς του. » Ἄρης αἷμα φλέγει τῇδε πόλει, « αὐτ., διεγείρει κατ' αὐτῆς. » Σὲ δὲ φλέγοντι χάριτες, « Πίνδ., σὲ λαυμπρύνουν. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἄλλ.) » Ἄνθεμα γρυσοῦ φλέγει, « αὐτ., λάμπουν (φεγγοβολοῦν) ἀπὸ. » Φλέγειν γρείας ὑπό, « Αἰσχλ., σπεύδειν ἐξ ἀνάγκης. (καὶ πθ.) » Πυρὶ φλέγετο, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτφορ.) » Ἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι, « Ἄρχφ., σὲ καίει, πειράζεσαι. (ᾧ δοτ. προθετ.) » Φλέγεσθαι (ἐνν. ἔριστι) ἐπί τινι, « Αἰλ. » Φλέγεται ἀρεταῖς μυρίαις, « Πίνδ., λάμπει ἀπό. » Ὕμνοι φλέγονται, « Βακχυλ., ᾄδονται γεγωνὸν ᾗ φωνῇ, ἀκούονται παντοῦ.

Φλεδονεία (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, [ἐκ τοῦ

Φλεδονεύω καὶ (μσ.) -εύομαι [φλεδών], Μ. εύσω, -ομαι. Φλυαρῶ, μωρολογῶ.

‡Φλεδονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φλεδονεύω.

Φλεδονώδης, ες (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος, [ἐκ τοῦ

Φλεδών [φλέω], ῶνος (ἡ). φλυαρία, μωρολογία.

Φλέδων, ονος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος· μάταιος.

Φλέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν φλέων.

Φλέξις, εως (ἡ), τὸ φλέγειν ἢ φλέγεσθαι, καύσιμον.

Φλέξις, ιδος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος πτηνοῦ (πιθαν. φοινικόπτερου).

(Φλεύω), Ἰων. ἀντὶ Φλέγω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ Περιφλεύω).

Φλέψ, φλεβὸς (ἡ). φλέβα (κυρ. καὶ μτνμ.), [ἐκ τοῦ

Φλέω (χ. Μ.), Π. [ὁμπ. συγγ. τῷ Βλύω]. εἶμαι πλήρης (κυρ. ὑγρῶν), πλημμυρῶ, ξεχειλίζω· (ἐν γέν.) εἶμαι εἰς πλῆθος (ἄφθονος). » Μήλων φλεόντων, « Αἰσχλ.

Φλέως, ω (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (καλάμου) ἐνύδρου, (κοιν.) ῥαγάζι.

Φληναφάω (-έω) ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ φληνάφους, φλυαρῶ, μωρολογῶ.

†Φληναφεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Φληναφέω.

†Φληνάφημα (τό) καὶ

Φληναφία (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, [ἐκ τοῦ

Φληνάφος (ὁ, ἡ). [φλῆνος], = Φλύαρος, μωρολόγος. 2) (οὐσ.) = Φληνάφημα, μωρολογία.

Φληναφώδης, ες (ὁ, ἡ). φληνάφου πλήρης, φλύαρος.

Φληνάω (-έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Φληνεύω, Μ. εύσω, = Φληνύσσω.

Φλῆνος [φλέω], εος-ους (τὸ), = Λῆρος, φλυαρία, ζδ.

‡Φληνύσσω ἢ φληνύω καὶ φλήνω, Μ. φληνύσω, = Φληναφάω, φλυαρῶ.

Φλιὰ (ἡ), ὁ παρασιάτης ἢ τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας, [ἐκ τοῦ

Φλίβω, Μ. φλίψω, Π. Αἰολ. ἀντὶ Θλίβω.

Φλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω περίσσειαν ὑγροῦ· (συνκδχ.) χαλνῶ (σήπομαι, λυόνω) ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, (κοιν.) σαχλιάζω, (ἄλλ.) Μυδάω καὶ Πλαδάω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φλιβόων, ωσα, ων, Π. Ἰων. ἀντὶ Φλιδῶν, μτχ. τοῦ Φλιδάω.
Φλιδών, όνος (ἡ). σχάσιμον (ἀχισμάδα) ἢ ῥυτὶς ὑφάσματος.
†Φλεμέλια (τὰ), (Λτν.) flemina, σκασίματα (συγκαύματα) τὰ ὁπ. γίνονται εἰς τὰ πόδια τῶν ἀλόγων ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον.
Φλίψις, ιος (ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θλίψις.
Φλόα, Π. ἀντὶ Φλοῦν, αἰτ. (κατὰ μετπλσμ.) τοῦ Φλόος-οῦς.
Φλόγεος, α, ον, Π. ἀντὶ-
Φλογερός, ά, όν. Καίων ἢ Φεγγοβολῶν ἢ Κόκκινος 'σὰν τὴν φλόγα. ὅλος πῦρ.
†Φλογετὸς (ὁ), = Φλογμός, καῦσις ὑπερβολική.
Φλογιὰ (ἡ), Π. ἀντὶ Φλίξ.
Φλογιάω-ῶ, Μ. άσω. Γίνομαι κόκκινος 'σὰν τὴν φλόγα.
Φλογίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλογίς.
Φλογίζω, Μ. ίσω, = Φλέγω, καίω ἢ 'φήνω εἰς τὴν φλόγα. ‖. (πθ.) ἐβγάζω φλόγαις, φέγγω (λάμπω) ὡς ἂν τὴν φλόγα. » Ἥλιος φλογιζόμενος, « Σοφ.
Φλόγινος, η, ον. Κόκκινος 'σὰν τὴν φλόγα, φλογερός. ‖. (οὐσ.) Φλόγινον (τὸ), εἰδ. ἄνθους, (ἄλλ.) = Φλόγιον (2).
Φλόγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλοξ. 2) εἶδ. ἄνθους (ἴου), (Τουρκ.) ἐρζαΐ-μενεξές.
Φλογίς, ίδος (ἡ), κομμάτι κρέατος ψημένου εἰς τὴν φλόγα, (Ἰταλ.) μπριζόλα, (Τουρκ.) κιοὺλ-μπαστί.
Φλόγισις, εως (ἡ) καὶ
Φλογισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογίζω, 'Ψήσιμον εἰς τὴν φλόγα, φρυγάνισμα· καῦσις ὑπερβολική, (ἄλλ.) Φλογμός.
Φλογιστὸς, ἡ, όν. 'Ψημένος εἰς τὴν φλόγα, φρυγανισμένος· (ἐν γέν.) καῦμένος, φλογισμένος.
Φλογμὸς (ὁ), [φλέγω, φλόξ]. καύσων φλογερὸς· (ἰατρ.) φλεγμονή· (ἐν γέν.) φλόγα (κυρ. καὶ μτνμ.).
Φλογμοτύραννος (ὁ), Π. κύριος (ἐξουσιαστὴς) τῆς φλογός.
Φλογογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς τὰς φλόγας ἢ ἐκ τῆς φλογός.
†Φλογόδερπνος (ὁ, ἡ), Γλσ. [φλὸξ, δέρπομαι]. ὁ τρώγων (ἢ τρωγόμενος ἀπὸ) τὴν φλόγα. » Ἀνθραξ—, « Ἡσύχ., (ἄλλ. γρφ. Φλογόδειπνος).
Φλογοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φλογός.
Φλογόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φλογερός.
Φλογόλευκος (ὁ, ἡ). ἄσπρος ἀπὸ τὸ πολὺ καύσιμον.
Φλογόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς μετά τινος ξανθότητος, 'μαυροκόκκινος (ὡς ἂν τὸ ἀγάνωτον γάλκωμα).
Φλογόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φλέγω, φλογίζω.
Φλογώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλογοειδής.
Φλόγωμα (τὸ), [φλογόω]. πρᾶγμα καῦμένον ἀπὸ φλόγα (φλογισμένον). » Ἄρτου—, « Ἡσύχ., ἡ πέτσα (κόρα) τοῦ ψωμιοῦ.
Φλογωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [φλὸξ, †ὤψ]. ὁ ἔχων ὄψιν φλογὸς (ὁμοιάζων ὡς ἂν φλόγα), λαμπρὸς, φλογοειδής. » Πῦρ—, « Αἰσχλ.
Φλόγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογόω, καύσιμον, φλόγισμα· ἄναμμα (λουτροῦ)· φλὸξ λαμπάδος καιομένης· (ἰατρ.) φλεγμονή.
Φλογὼψ, ῶπος (ὁ), Π. = Φλογωπός.
†Φλοιὰ (ἡ), Λακων. ἐπιθετ. ἡ Περσεφόνη, [ἐκ τοῦ Φλόος, ὡς θάλλουσα].
Φλοιὸς, ακος (ὁ), = Φλύαξ.
Φλοιάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλοιός.
Φλοιδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Φλοιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πρήσκω, φουσκόνω· προξενῶ φλόγωσιν. ‖. (ἀμτβ. ἢ μσ.) = τῷ
Φλοιδόομαι-οῦμαι (πρκ. Πέφλοιδα), Π. φουσκόνω, πρήσκομαι· (ἰατρ.) φλεγμαίνω, κακοφορμίζω, (παρβλ.) Φλυδάω.
Φλοίζω, Μ. ίσω. Περιαιρῶ τὸν φλοιὸν (τὴν φλοῦδαν), ξεφλουδίζω.
Φλοΐνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν φλοῦν ἢ ἀπὸ τὴν νηματώδη φλοῦδαν δένδρου.
†Φλοιοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Σχλ. βαρὺς ἀπὸ τὸν πολὺν φλοιὸν, χονδρόφλουδος.
Φλοιοβρἀγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάνει ('Ραγίζει) ἡ φλοῦδά μου, εἶμαι ἢ γίνομαι-
Φλοορρἀγὴς [φλ. ῥήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκασμένην (ῥαγισμένην) φλοῦδαν.
Φλοιορρἀγια (ἡ). σκάσιμον (ῥάγισμα) τῆς φλούδας.
Φλοιορρίζος (ὁ, ἡ). (Βτν.) τοῦ ὁπ. ἡ ῥίζα σύγκειται ἀπὸ πολλοὺς ἀλλεπαλλήλους φλοιούς ('σὰν τὸ κρομμύδι).
Φλοιὸς (ὁ), [φλέω]. φλοῦδα (δένδρου)· (ἐν γέν.) περικάλυμμα. 2) ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος, (ἴδε Φλοιά).
Φλοΐσσος (ὁ), [ὄνμτπ.]. ὁ κρότος τοῦ κυμαινομένου (ἀναβράζοντος) ὕδατος· (μτνμ. ἐν γέν.) ἦχος συγκινουμένων ἀνθρώπων (στρατεύματος), θόρυβος.
Φλοισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλοΐζω, ξεφλούδισμα.
Φλοΐστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φλοΐζειν (ξεφλουδίζειν). » Φλοϊστικὴ (ἐν τέχνῃ), « Πλάτ., ἡ τοῦ κατασκευάζειν πλέγματα ἢ ὑφάσματα ἀπὸ φλοῦδας δένδρων.
Φλοίω, Π. ἀρχ. (κατὰ τὸν Πλ.), εἶμαι εἰς πλήρη φυτικὴς γονιμότητος ἀκμήν· θάλλω, (παρβλ. Φλύω).
Φλοιώδης, εος (ὁ, ἡ). φλοιῷ ὅμοιος· φελλώδης· (συνηθ. καὶ τρπ.) χωρὶς βάσιν (βαρύτητα), μάταιος, ἐπιπόλαιος.
Φλοιῶτις, ίδος (ἡ), Π. συγκειμένη ἀπὸ φλοιόν. » Σκέπη—, « Δυκ., ὁ φλοιός.
Φλομὶς, ίδος (ἡ), = Φλόμος.
Φλομῖτις, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούγλωσσον ἢ (ᾱ) Ὄνοσμα, [ἐκ τοῦ
Φλόμος (ὁ), [φλὸξ, διότι τὰ φύλλα του ἐχρησίμευον ὡς φτίλια], εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) σφλόμος.
†Φλονῖτις, ίδος (ἡ), = Φλομῖτις.
Φλὸξ [φλέγω], φλογὸς (ἡ). φλόγα (κυρ. καὶ μτφρ.).
Φλόος-οῦς, όου-οῦ (ὁ), (ἡ αἰτ. κατὰ μετπλσμ. Φλόα), = Φλοιὸς, φλοῦδα δένδρου· (μτνμ.) δέρμα, (ἐν γέν.) περικάλυμμα. » Ὄφεως—, « Νίκ., τὸ 'πυκάμισον τοῦ 'φειδιοῦ. 2) (κατὰ τὸν Πλ.) ἡ ἀκμὴ τῆς φυτικῆς γονιμότητος, τὸ ἄνθος, (ὅθ. τὸ Λτν.) Flos. » Τῶν δὲ φλόον ὗλεσε πάντα, « Ἀρ. 3) = Φλεώς, εἶδ. φυτοῦ, ('Ηρ. Γ', 98).
‡Φλυάκιον (τὸ), = Φλυζάκιον.
Φλυακογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) φλύακας (παιγνιώδη, βωμολοχικὰ ποιήματα).
Φλυακογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ
Φλυακογράφος (ὁ), ὁ γράφων (συνθέτων) φλύακας, ποιητὴς βωμολοχικῶν ποιημάτων.
Φλύαξ [φλύω], ακος (ὁ). φλύαρος, γελωτοποιὸς, μωρολόγος. 3) εἶδ. κωμικοτραγικοῦ ποιήματος (ἑλαφροτραγῳδίας), παρῳδία γελοιώδης, (Γαλλ.) farce.
Φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ ὡς φλύαρος, λέγω ὅ,τι φθάσω, δὲν ἠξεύρω τί λέγω, μωρολογῶ· (συνηθ.) χάνω τὸν καιρόν μου εἰς μάταια (παιδαριώδη) πράγματα· (Γρφ. μέ αἰτ.) κακολογῶ. ‖. (πθ.) χρησιμεύω ὡς ἀντικείμενον φλυαρίας.
Φλυάρημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι λέγει ἢ πράττει τις φλυάρων, φλυαρία, μωρολόγημα.
Φλυαρία (ἡ), τὸ φλυαρεῖν, ἀτήμαντος πολυλογία, μωρολογία· (συνηθ.) ματαιοπονία.
Φλυαρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φλυακογραφέω.
Φλυαροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ ἀδιακόπως.
Φλυαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω φλυαρίας (μωρολογίας), φλυαρῶ.
Φλυαρολογία (ἡ), = Φλυαρία.
Φλυαρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων φλυαρίας (ὁμιλῶν) ὡς-
Φλύαρος (ὁ, ἡ), [φλύω]. ὁ ὁμιλῶν ὅ,τι φθάσει (πολυλογῶν χωρὶς νόημα), μωρολόγος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) = Φλυαρία.
Φλυαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ φλυαρίαν, τρόπον τινὰ φλύαρος (ὄχρηστος, μάταιος).
†Φλυάσσω, Μ. άξω, Γλσ. = Φλυαρέω.
Φλυβαρὸς, ά, όν, = Πλαδαρὸς, σαχλιαμένος, [ἐκ τοῦ
Φλυβάω-ῶ [φλύδω], = Πλαδάω, σαχλιάζω, σήπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, (ἄλλ.) Φλιδάω.
Φλύδδω, Δ. ἀντὶ Φλύζω.
Φλυζάκιον (τὸ), [φλύζω], = Φλύκταινα.
†Φλυζογράφος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Φλυακογράφος.
Φλύζω, Μ. φλύσω ἢ φλύξω, Ἰων. εὑρίσκομαι εἰς ἀναβρασμόν, κοχλάζω· (Π. κατὰ μτνμ.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ, (παρβλ.) Φλύω.
Φλυηρέω, Φλυήρης, Ἰων. Π. ἀντὶ Φλυαρέω, Φλύκρος.
Φλύκτοινα [φλύζω], ης (ἡ). φουσκαλίδα τοῦ δέρματος ἀπὸ καύσιμον ἢ ἄλλην αἰτίαν.
Φλυκταινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλύκταινα.
Φλυκταινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Φλύκταιναν.
Φλυκταινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω φλυκταίνας (φυσκαλίδας)· σχηματίζω (μεταβάλλομαι εἰς) φλύκταιναν, φουσκαλιάζω.
Φλυκταινώδης, εος (ὁ, ἡ). = Φλυκταινοειδὴς· ἔχων (ὡς σύμπτωμα) φλυκταίνας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φλυκταίνωσις, εως (ἡ). Ἔκφυσις (ἐξάνθησις) φλυκταινῶν, σχηματισμὸς φλυκταίνης, φουσκάλιασμα.
Φλυκτίς, ίδος (ἡ). = Φλύκταινα.
Φλυοδάω, = Φλύζω, (εὐχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἐκφλυοδάνω).
†Φλύος, ξεος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Φλύαρος, φλυαρία.
Φλύσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἐξάνθησις φλυκταινῶν (σπυριῶν) ἀπὸ περίσσειαν ὑγροῦ, [ἐκ τοῦ
Φλύω, Μ. φλύσω. Π. [φλέω], = Βλύω, ἀναβρύω· ἀναβράζω· ξεχειλίζω· (μτγμ.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ· (μὲ αἰτ.) ἐξερεύγομαι, ξεστομίζω. » Αἰσχρὰ —, « Ἐπιγρ. || (μσν.) Γλσ. = Φλυδάω.
Φνεί, φθόγγος ἄσημος πρὸς μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν πτηνῶν ἢ τοῦ διὰ τῶν μυκτήρων γινομένου ἤχου (συνκδ. τὸ μηδέν, εἰπότε, (παρβλ.) Ῥῦ.
Φοβέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφοβεῖτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φοβέω.
†Φοβερίζω, Μ. ἴσω, Ῥῳ. Προξενῶ φόβον, φοβίζω.
†Φοβερισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φοβέρισμα, φόβισμα.
Φοβερός, ά, όν. Ὁ προξενῶν φόβον, φρικτός, ἄγριος· ἐπίφοβος. » Ὁ πόλεμος φοβερόν, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Δένδρεσι χειμὼν φοβερὸν κακόν, Ἄρνισιν δ' ὕσπλαγξ. « Θκρ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) » Ἵππος.. εἰ φοβερὸς εἴη μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, « Ξεν. 2) ὁ μετὰ φόβου γινόμενος ἢ ὑπὸ φόβου πραττόμενος, « Οἵα εἰκὸς ἐν νυκτὶ καὶ φοβερᾷ ἀναχωρήσει, « Θκ. 3) (ἐνίοτε) δειλός, (κοιν.) φοβητιάρης. » Πρὸς τὸ φυλάττειν οὐ κάκιόν ἐς φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχήν, « Ξεν.
Φοβερότης (ἡ), τὸ φοβερόν τινός (προσ. ἢ πραγμ.), ὁ φόβος τὸν ὁπ. ἐμπνέει τις ἢ τι.
Φοβεροπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Φοβερώψ.
Φοβερῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ τρόμον φοβερόν, φοβερά.
Φοβερώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. φοβερὸς τὴν ὄψιν.
Φοβεσίστρατος, η ή ος, ον καὶ
Φοβέστρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοβίζων (ἐμπνέων φρίκην εἰς) τὰ στρατεύματα.
Φοβέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ πθ. ηθήσομαι καὶ μσν. (μὲ σημ. πθ.) ήσομαι (ἀορ. πθ. Ἐφοβήθην, πρκ. Πεφόβημαι). Ἐμπνέω φόβον εἴς τινα, φοβίζω· (συνκδ., παρὰ Π.) τρέπω εἰς φυγήν, (παρβλ.) Σοβέω. || (συχνότ. πθ. ἢ μσ. αὐτοπθ.) κυριεύομαι ὑπὸ φόβου, τρομάζω, δειλιῶ· (συνκδ., παρὰ Π.) φεύγω φοβούμενος ἀπό (διωκόμενος ὑπό) τινος. » Φεῦγεν πεφοβημένος, « Θκρ. (καὶ ἐπίῤῥ.) » Κύνες δ' ἑτέρωσε φόβηθεν, « Ὁδ. Π (καὶ γεν. προθετ.) » Τυθείσης, ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος, ἕκτο νήας, « Ἰλ. Θ. (ἢ δοτ.) » Ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι, « Ἰλ. Ο. (καὶ αἰτ. ἑλλ. προθ.) » Μή με φόβηθῇς, « Θκρ. (ἢ ἀπαρ.) » Μὴ φοβηθῇς παραλοβεῖν τὴν γυναῖκά σου, « Γρῤῥ. (καὶ γεν. προθετ. ἢ αἰτιολογ.) » Φοβοῦνται ὑπὲρ ὑμῶν, « Ξεν. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) » Φοβούμενος, μὴ οὐ γνῶ, « αὐτ. » Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μὴ εἰκῇ κακοπίακα εἰς ὑμᾶς, « Γρῤῥ.
Φόβη (ἡ), [φέβομαι]. (ἐν γόν.) μαλλιὰ κυματίζοντα· (ἰδιαιτ.) ἡ χαίτη τοῦ λέοντος ἢ τοῦ ἵππου· (μτγμ.) φυλὰς ἀνθρώπου· τὸ ατάχυ τοῦ κεχριοῦ (τοῦ καλαμιοῦ κτλ.), (ἀλλ.) Ἀνθήλη, (παρβλ. Σόβη).
Φοβηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφοβήθησαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἀ. τοῦ Φοβέω.
Φοβημα (τὸ). ἀφορμὴ (ἀντικείμενον) φόβου, φόβητρον.
Φοβητικός, ή, όν. Φόβου ἐμποιητικός ἢ (πθ.) ἐπιδεκτικός, φοβερὸς ἢ δειλός.
Φόβητρον (τὸ). φόβου ἐμποιητικὸν πρᾶγμα· σκιάτρον, μορμολύκειον.
Φοβόβιψος (ὁ, ἡ). ὁ διψῶν [ἢ φοβούμενος νὰ πίῃ, Ὑδροφόβος.
Φόβονδε, Π. ἀντὶ Ἐς φόβον, = Φύγαδε.
Φοβος (ὁ). [φέβομαι]. τὸ πάθος τοῦ φοβουμένου, δειλία, τρόμος· (συνκδ., παρὰ Π.) φυγὴ ἐξοπλίας φυβὲς, τροπὴ (στρατ.). » Φόβου παρέχειν (ἐμβάλλειν κτλ.) τινί, « Δξ, φοβίζειν. » Ἐς φόβον καταστῆναι, « Θκ., τρέπεσθαι εἰς φυγήν. » Μήτι φόβου δ' ἀγόρευε, « Ἰλ. Ε., μὴ μᾶς παρακινῇς πρὸς φυγήν. (καὶ γεν.) » Λίγιδα δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ο. (ἢ προθετ. ὡς πθ.) « Ὁ ἀπὸ τῶν δορυφόρων φόβος, « Ξεν.
Φοιβάζω, Μ. άσω, Μ. = Φοιβάω. 2) (συνήθ.) ἐμπνέω (πρυφητικὸν πνεῦμα) εἴς τινα, ἐνθουσιάζω. 3) λαλῶ ἐμπνευσμένος (ὡς ἐκ τριποδος)· προλέγω, προφητεύω, χρησμῳδῶ. » Πάθος φοιβάζουν τοὺς λόγους, « Δογγ.
Φοιβαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Φοιβάζω ἢ Φοιβάω.
Φοιβάς, άδος (ἡ). ἡ τοῦ Φοίβου (Ἀπόλλ.) ἱέρεια, ἡ Πυθία· (ἐπιθετ. ἐν γέν.) φαβόλληπτος, ἐνθουσιῶσα· μαντική, προφητική. » Φωνὴ —, « Νόνν.
Φοιβαστὴρ καὶ
Φοιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ φοιβάζων (ἐμπνευσμένος), μάντις, προφήτης, χρησμῳδός.
Φοιβαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φοιβάζειν, ἐνθουσιώδης, μαντευτικός. (μέ γεν.) » Ἐμμέτρων ζυγῶν —, « Πλ., ὁ χρησμῳδῶν, (προφητεύων) διὰ στιχῶν.
Φοιβάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φοιβαστὴρ, προφῆτις.
Φοιβάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [φοῖβος), καθαίρω, καθαρίζω. » Χεῖρας φοιβάσασα μύροις, « Θκρ.
Φοίβειος, α, ον, καὶ Ἰων. Φοιβήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ Φοίβου (τοῦ Ἀπόλλ.), μαντικός, προφητικός. » Δάφνη —, « Ἐπγρ.
Φοιβηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φοιβεία, μαντική.
†Φοιβητεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Φοιβάζω, προφητεύω, χρησμῳδῶ, [ἐκ τοῦ
Φοιβητής, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Φοιβαστής.
Φοιβήτος, ή, όν, Π. ὁ φοιβασθείς (χρησμοδοτηθείς)· προφητικός.
Φοιβήτρια (ἡ), Π. = Φοιβάστρια. 2) [φοιβάω] ἡ καθαριζουσα (τοὺς τελουμένους), περιμάκτρια.
Φοιβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Φοιβαστής.
Φοιβόλαμπτος, Ἰων. ἀντὶ
Φοιβόλημπτος (ὁ, ἡ), [φοῖβος, λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, πλήρης προφητικοῦ πνεύματος, ἔνθους.
Φοιβονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου (τοῦ Ἀπόλλ.)· (εἰς τὴν Θεσσαλ.) εἶμαι ἀφιερωμένος (ὡς ἱερεὺς) εἰς τὸν Ἀπόλλ.
Φοῖβος [φάος, φῶς], η, ον, Π. λαμπρός, καθαρός, διαυγής. || (ἐπίθετ.) ὁ Ἀπόλλων· (μτγν.) ὁ ἥλιος.
Φοίνα, ας (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Θοίνη.
Φοινήεις, εσσα, εν, Π. = Φοινιος.
Φοίνιγμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος κοκκινισμένον, κοκκινάδα. 2) (ἰατρ., μτγν.) βεζικατόριον τὸ ὁπ. δὲν σηκόνει πέτσαν ἀλλὰ κοκκινίζει μόνον τὸν τόπον.
Φοινιγμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φοινίσσω, κοκκίνισμα· (ἰατρ.) κοκκίνισμα τοῦ δέρματος (δι' ἐπιθέτεως ῥιζικῶν), ἴδε Φοίνιγμα.
Φοινικάνθεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (στεφανωμένος μὲ) φοινικᾶ ἄνθη. Ἔαρ —, « Πίνδ.
Φοινίκειος, α, ον. Ὁ τοῦ φοίνικος ἢ ἐκ (τῶν φύλλων ἢ τῶν καρπῶν) τοῦ φοίνικος. » Οἶνος (» Ἐσθλὸς) —, « Ἡρ. 2) ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης, Φοινικικός. » Νοῦσος —, « Ἡρ., ἡ ἐλεφαντίασις (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Γαλ.), ἡ λέπρα. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φοινίκεος-εῦς, κόκκινος.
†Φοινικελίκτης [φοῖνιξ, ἑλίσσω], ου (ὁ), Γλσ. πανοῦργος (ἀπατεών) καθὼς οἱ Φοίνικες, (ἴδε Ὀδ. Ξ, 288).
Φοινίκεος-εῦς [φοῖνιξ], έα-ῆ, εον-οῦν. Κόκκινος (ὡσὰν τὸ αἷμα ἢ τῆς ῥῳδιᾶς τὸ ἄνθος), ἅλικος. (ἴδε Φοινικόλοφος). 2) = Φοινίκειος (ἡ).
Φοινικήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φοινικειος.
Φοινικηΐς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φοινικίς.
Φοινικίας, ου (ὁ). (ἄνεμος) πνέων ἀπὸ τῆς Φοινίκης, (ἐπιμ. ὡς πρὸς τὴν Ἑλλ.) μεσημβρινοανατολικὸς, (Ἰταλ.) σιροκολεβάντες.
Φοινικίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Φοίνικας (τὰ αἰσχρὰ ἤθη, τὴν πανουργίαν κτλ. τῶν Φοιν.), (ἰδίως) αἰσχουργῶ διὰ τοῦ στόματος καθὼς ἐβυσφημοῦντο οἱ Φοίνικες. » Τῶν αἰσχρουργῶν μᾶλλον ἐβελτιτόμεθα τοὺς Φοινικίζοντας τῶν Δεσβιαζόντων, « Γαλ. 2) κλίνω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα.
Φοινικικός, ή, όν, καὶ (ἐπίῤῥ.) -ικῶς. Ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης (ἢ μτγν.) τῆς Καρχηδόνος.
Φοινίκινος, η, ον, = Φοινίκειος. » Οἶνος —, « ὁ ἐκ τοῦ μυελοῦ τοῦ φοίνικος ἢ (ἡ) ἐκ φοινίκων. 2) = Φοινίκειος.
Φοινίκιον (τὸ), εἶδος μουσ. ὀργ. (ἐφεύρεμα τῶν Φοινίκων).
Φοινίκιος, α, ον, = Φοινίκειος.
Φοινικιοῦς, οῦν, Ἀττ. ἀντὶ Φοινικοῦς.
Φοινικίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. ἐσθὴς), ὕφασμα ἢ φόρεμα φοινικοῦν (κόκκινον ἀνοικτὸν, ἅλικον)· (ἰδιαιτ.) σημαία κόκκινη ἢ ὁπ. ὑψοῦτο ὡς σύνθημα (ναυμαχίας κτλ.). 2) σανὶς μὲ κόκκινα γράμματα ἢ ὁπ. ἐβάλλετο ὑπὸ τὰς εἰκόνας ἢ τοὺς ἀνδριάντας φανερόνουσα τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονιζομένου, (Χρσ.).
Φοινικιστής, οῦ (ὁ). ὁ φοινικίζων (μιμούμενος τὰς αἰσχρουργίας τῶν Φοινίκων). 2) βαφεὺς φοινικίδων. 3) (εἰς τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πέρσ.) ἀξιωματικὸς μεγάλου βαθμοῦ (ἔχων ἐπμ. τὴν ἄδειαν νὰ φορῇ ὁλοκόκκινα), (ἴδε Παραλουργὴς), (Ατν.) purpuratus· (κατὰ τὸν Larcher), σημαιοφόρος.

Φοινικιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων.

Φοινικίτης, ου (ὁ), (οἶνος) = Φοινίκινος.

Φοινικοβάλανος (ἡ). ἡ βάλανος (ὁ καρπὸς) τοῦ φοίνικος, (κοιν.) χουρμᾶς· (εἰς τὸν Ἀλέξ. Τραλλ.) = Μυροβάλανος.

Φοινικόβαπτος (ὁ, ἡ), Π. = Φοινικοβαφής.

Φοινικοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω εἰς φοίνικα (χουρμαδιάν), εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

Φοινικοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ φοινικοῦν χρῶμα, κοκκινοβαμμένος, φοινικοῦς.

Φοινικογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς ἢ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Φοινίκην.

Φοινικοδάκτυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοινικοβαφῆ (κοκκινοβαμμένα) δάκτυλα, (ἴδε Ῥοδοδάκτυλος).

Φοινικοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φοινικοῦς, εἷμα]. ὁ φορῶν κόκκινα (φοινικοβαφῆ) ἱμάτια, κοκκινοφορεμένος.

Φοινικόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φοινίκεος. » Αἵματι—, « Ἡσ., Ὅμ.

Φοινικόκροκος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κρόκη]. ὑφασμένος μὲ κόκκινον (φοινικοβαφὲς) ὑφάδι ἢ μαλλὶ, φοινικοῦς.

Φοινικόλεγνος (ὁ, ἡ), Π. [φ. λέγνον]. ὁ ἔχων κόκκινην (φοινικοβαφῆ) οὔγιαν (ᾗ μτνμ.) περιπόρφυρα πτερὰ (καθὼς τὸ πτηνὸν Πηνέλοψ).

Φοινικόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοινικοῦν λόφον (καθὼς ὁ πετεινός).

Φοινικοπάρειος καὶ (Ἰων.)-πάρῃος (ὁ, ἡ), Π. [φ. παρειά]. κοκκινομάγουλος· (μτνμ. ἐπὶ πλοίου) = Μιλτοπάρειος.

Φοινικοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοκκίνην (φοινικοβαφῆ) παρυφὴν (οὔγιαν), περιπόρφυρος.

Φοινικόπεδος (ὁ, ἡ), Π. [φ. πέδον]. ὁ ἔχων κόκκινον (κοκκινωπὸν) ἔδαφος.

Φοινικόπεζα, ης (ἡ), Π. [φ. πέζα]. ἡ ἔχουσα κόκκινα (φοινικοβαφῆ) ποδία ἢ πέδιλα, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ. τῆς ὁποίας ἱερὸν ἄνθος ἦτον ἡ παπαροῦνα, ὅθ. καὶ ὁ Οὐιργίλ. εἶπε rubicunda Ceres).

Φοινικόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα πτερά. ||. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ ἐνυδροβίου.

Φοινικορόδιος καὶ Φοινικόροδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κόκκινα (κατάφυτος) ἀπὸ κόκκινα ῥόδα. » Λειμὼν—, « Πίνδ.

Φοινικόρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φοινικοῦν ῥύγχος (ῥάμφος).

†Φοινικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φοινικοῦς.

Φοινικοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα σκέλη (πόδια). » Πελειὰς—, « Εὐρ.

Φοινικοστερόπης, ου (ὁ), Π. [φ. στεροπή]. ὁ ῥίπτων πυροειδεῖς ἀςραπὰς (κεραυνούς).

Φοινικόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στελλόμενος (φερόμενος) διὰ θαλάσσης ἀπὸ τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων.

Φοινικοτρόφος (ὁ, ἡ). (τόπος) τρέφων (κάμνων) φοίνικας.

Φοινίκουρος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (μὲ κόκκινην οὐρὰν), (ἄλλ.) Ἐρίθακος, (κοιν.) κοκκινόκωλος, (Γαλλ. κατὰ τὸν Κυβιέρον, rossignol de murailles).

Φοινικοῦς, ῆ, ουν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Φοινίκεος.

Φοινικοφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φοινικοῦς λαμπρὸς (ἀνοικτός). » Λύκνου ποῦς—, « Εὐρ., (ἴδε καὶ Φοῖνιξ 2).

Φοινικόφυτος (ὁ, ἡ). κατάφυτος ἀπὸ φοίνικας.

;Φοινικόχλοος (ὁ, ἡ). κοκκινοπράσινος.

Φοινικτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φοινίσσειν (κοκκινίζειν), φοινίγματος ποιητικός.

Φοινικὼν, ῶν ς (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ φοίνικας, δάσος φοινίκων.

Φοῖνιξ ἢ (συχνότ.) Φοίνιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. (ὡς ἐπίθ.) = Φοινικοῦς, κόκκινος (ἐσὰν τὴν φωτιὰν), ξανθοκόκκινος, (ἴδε ᾗ Φοίνισσα καὶ παρβλ. Φοίνιος). 2) (οὐσ. ἀρσ.) τὸ φοινικοῦν χρῶμα· ἡ πορφύρα (ὡς ἐφεύρεμα τῶν Φοινίκων). » Ἱμάντα (» Ζωστῆρα) φοίνικι φαεινὸν, « Ὅμ., = Φοινικοβαφῆ. 3) εἶδος δένδρου, (κοιν.) χουρμαδιά· (Π.) κλαδὶ χουρμαδιᾶς, (Γαλλ.) palme. 4) ὁ καρπὸς τῆς χουρμαδιᾶς, (κοιν.) χουρμᾶς. 5) εἶδος μουσ. ὀργ., (ἄλλ.) Φοινίκιον. 6) μυθῶδές τι πτηνόν. 7) εἶδος φυτοῦ (αἰγίλωπος). 8) (ὡς ἐθν. ὄνομα) κάτοικος τῆς Φοινίκης ἢ τῆς Καρχηδόνος.

Φοίνιξις, εως (ἡ), = Φοινιγμὸς, κοκκίνισμα· κοκκινάδα.

Φοίνιος, α ἢ ος, ον, Π. [φόνος]. κόκκινος ἀπὸ αἷμα ἢ ἐσὰν τὸ αἷμα· (συνκδχ.) φονικὸς, αἱμοβόρος· θανατηφόρος. » Ἰὸς—, « Σοφ.

Φοίνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Φοῖνιξ (8) ἢ τοῦ Φοῖνιξ (1), κόκκινη. » Φλὸξ (» Ἀγέλα ταύρων)—, « Πίνδ.

Φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω ἢ Βάφω τι φοινικοῦν (κόκκινον), κοκκινίζω. (ἰατρ.) κάμνω τὸ δέρμα νὰ κοκκινίσῃ δι' ἐπιθέσεως σιναπισμῶν (κανθαρίδων κτλ.). » Δίματι δ' Ἄρης πόντον φοινίξει, « Χρησμ. (ᾗ πθ.) » Φοινίχθη χρόα, « Ἀπλλν.

Φοινὸς, ἡ, όν, Π. = Φοίνιος ||. (οὐσ.) ἀντὶ Φόνος.

Φοινώδης, εος (ὁ, ἡ). φοινὸς τὸ εἶδος, κοκκινωπός. » Σίδη—, « Νικ.

Φοιτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Φοιτάω.

Φοιταλέος, α ἢ ος, ον, Π. [φοιτάω]. ὁ πλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε (πηγαινοερχόμενος)· (συνκδχ.) παράφορος, παράφρων, μανιώδης· (ἐνεργ.) ὁ κάμνων (βιάζων) τινὰ νὰ τρέχῃ τῇδε κἀκεῖσε. » Κέντρον—, « Αἰσχ.

Φοιταλιεὺς, έως ᾗ

Φοιταλιώτης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (ὡς φοιταλέος, περιπλανώμενος).

Φοιτὰς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ), Π. = Φοιταλέος. » Νόσος—, « Σοφ., ἡ ἐπερχομένη ἐκ διαλειμμάτων, περιοδική. » Φοιτᾶσι πτεροῖς, « Εὐρ., μαινομένοις. ||. (οὐσ. θηλ.), = Μαινὰς ἢ πόρνη, (παρβλ.) Σοβάς.

Φοιτάω-ῶ (καὶ Ἰων.) -έω-ῶ [φοῖτος], Μ. ήσω. Ὑπάγω ἢ Ἔρχομαι μετὰ σπουδῆς ἢ συνήθως ἢ συχνάκις ἢ εἰς προσδιωρισμένας ἐποχὰς ἢ χωρὶς σκοπόν· πηγαινοέρχομαι· συχνάζω· (μτνμ.) ἐμβαίνω εἰς τὸ ταμεῖόν τινος ὡς εἰσόδημα· φέρομαι ὡς ἐμπόρευμα. » Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, « Ὀδ. Ι. » Φοῖτα μακρὰ βιβὰς, « » Ὄρνιθες πολλοὶ φοιτῶσ' ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, « Ὀδ. Β. » Φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις, « Σοφ., ὑπάγοντα πότ' ἐδῶ, πότ' ἐκεῖ ὡς μανιώδη, (ἴδε Φοιταλέος). » Εἰς τὸ διδασκαλεῖον φοιτῶν, « Ακ. » Παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; « Ἀρςφ. (καὶ ἑλλ.) » Φοιτᾷν οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Σῖτος σφίσι πουλὺς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ μετάλλου τάλαντον ἀργυρίου αὐτῷ ἡμέρης ἑκάςης ἐφοίτα, « αὐτ.

Φοίτησις, εως (ἡ), τὸ φοιτᾷν (πηγαινοερχεσθαι ἢ συχνάζειν πουθενὰ καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸ σχολεῖον), (ὅθ. συνκδχ.) σχολεῖον. » Ἐκ φοιτήσεως Περικλείτου, « Παυσ., ἐκ τῆς σχολῆς.

Φοιτήτην, Π. ἀντὶ Ἐφοιτάτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φοιτάω.

Φοιτητὴρ, Π. ἀντὶ-

Φοιτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ φοιτῶν (πηγαινοερχόμενος ἢ, συχνάζων πουθενὰ καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸ σχολεῖον), (ὅθ. ἐν γέν.) μαθητής· (ἐνίοτε Π.) = Φοιταλέος.

Φοιτίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Φοιτάω, (ὅθ.

Φοίτισις, εως (ἡ), = Φοίτησις, πηγαινοερχομός.

Φοῖτος (ὁ), Π. [οἴσω, οἶτος]. πηγαινοερχομός· περιπλάνησις· (συκδχ.) μανία, παραφροσύνη, (παρβλ.) Οἶστρος.

Φολιδώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Φολιδωτὸς, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ φολίδας (ὡς ἂν τὸ δέρμα τῆς γουστέρας κτλ.). » Θώραξ—, « Ἠλ. 2) (μτνμ.) κηλιδωτὸς (ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρος).

Φολὶς (συγγ. τῷ Φλοιὸς), ίδος (ἡ). λέπι (κυρ. ἑρπετοῦ). » Ὄσσα λεπίσι πυκινῇσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσι φρακτά, « Ὀππ. 2) (μτνμ.) τὰ στίγματα τοῦ πάνθηθηρος, (ὅθ. ἐν γέν.) κηλὶς (κυρ. καὶ μετφορ.). 3) ὀροφὴ ἢ (πιθανώτ.) κεραμὶς ἢ σανὶς εἰς σχῆμα φολίδος, (Γαλλ.) imbricée.

Φόλκες, εως (ὁ), = Φάλκης.

Φολκὸς (ὁ), Π. [ὁλκός]. στραβοπόδης ἢ = Σαράπους, ἢ (;) ἀλλοίθωρος.

Φολλικώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φολιδώδης, [ἐκ τοῦ

Φόλλιξ, ικος (ἡ), = Φολίς.

†Φόλλις [φόλλιξ], εως (ὁ καὶ ἡ), Ατν. follis, μικρὸν χάλκινον νόμισμα, (ἄλλ.) Κοδράντης, (ὅθ. τὸ κοιν.) φόλλα.

Φονάω-ῶ (χωρὶς Μ.). Φόνον πτέω, διψῶ αἷμα. » Φονῶν τὸ ὄμμα, « Φλςρ., ἔχων φονικὸν (ἄγριον) βλέμμα.

Φονεργάτης, ου (ὁ), Π. ἐργάτης φόνου, φονεύς.

Φόνευμα (τὸ). πτῶμα φονευμένου.

Φονεὺς, εως (ὁ). ὁ φονεύσας ἄνθρωπον ἢ φονεύων ἀνθρώπους, ἀνδροφόνος, (κοιν.) φονιᾶς.

Φονευτὴς, οῦ (ὁ), = Φονεύς.

Φονεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φονευτής.

Φονεύω, Μ. εύσω. Πράττω φόνον, σκοτόνω, θανατόνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φονὴ (ἡ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π. καὶ εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Φόνος, σφαγὴ, σκοτωμός· (συνκδχ.) τόπος ὅπου ἔγεινε φόνος.

Φονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) φόνον· φόνου ἢ φονέως ἴδιος· αἱμοβόρος. » Τὸ φονικὸν, « Λξ., ἡ ἐπιθυμία τοῦ φονεύειν. » Φονικοὶ (ἢ » Περὶ τὰ φονικὰ) νόμοι, « Ἀρστ., οἱ περὶ φόνων.

Φονικῶς, ἐπίῤ. Ὡς φονεὺς, μὲ φονικὸν βλέμμα (τρόπον).

Φόνιος, α ἢ ος, ον. Φόνου ἴδιος, φονικός· αἱμοβόρος· θανατηφόρος. » Δίκη —, « Λξ., ἡ κατὰ φονέως.

†Φονοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. Φονεύω ἀλύπητα· μολύνω μὲ φόνον.

†Φονοκτονία (ἡ), Γρφ. φόνος, σκοτωμὸς, (Γαλλ.) carnage, [ἐκ τοῦ

†Φονοκτόνος (ὁ, ἡ), Γλσ. φονεὺς, ἀνθρωποκτόνος.

Φονολειβὴς καὶ Φονολιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φόνος, λείβω], καὶ

Φονόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ῥέω], αἱματοσταγής.

Φόνος (ὁ), [πεφ εῖν]. φονικόν· σκότωμα· σφαγὴ, σκοτωμὸς, αἱματοχυσία, (Γαλλ.) carnage. » Φόνος Ἑλληνικὸς μέγιστος οὗτος δὴ ἐγένετο πάντων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, « Ἡρ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) αἷμα σφαγμένου (φονευμένου). » Χαίτας πεπάλακτο φόνῳ, « Θκρ. » Κέατ' ἐν φόνῳ, « Ἰλ. Ω. » Θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου, « Αἰσχλ. 3) φόνου (θανάτου) ἄξιος, κακοῦργος· φονεύς. » Μήδειαν, τὰν Πελίαο φόνον, « Πίνδ. 4) εἶδος φυτ. (γαειδουράγκαθου) μὲ κόκκινον χυμόν.

Φονόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. μολύνω μὲ φόνον, αἱματόνω.

Φονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φόνου (αἵματος), φόνον πνέων. » Ὀσμὴ —, « Θρρ.

Φοξῖνος (ὁ), [φοξὸς], εἶδος ἰχθ. ποταμίου.

;Φοξίχειλος (ὁ, ἡ), = Φοξόχειλος.

Φοξὸς [ὀξὺς], ἡ, όν. Ὁ λήγων εἰς ὀξὺ, σουβλερός. » Φοξὸς κεφαλὴν, « Ὅμ., σουβλοκέφαλος, (Γαλλ.) pain de sucre.

Φοξότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φοξοῦ, ὀξύτης.

Φοξόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φοξὰ (εἰς ὀξὺ λήγοντα) χείλη. » Κύλιξ—, « Σιμ.

Φορὰ (ἡ). τὸ φέρειν ἢ φέρεσθαι, φέρσιμον· κουβάλημα (» Τὸ ἔργον τῶν ἀχθοφορούντων φορὰ ἐκαλεῖτο, « Πλδ. » Ψήφου—, « Εὐρ., = Ψηφηφορία)· ἄφθονος παραγωγὴ καρπῶν (προϊόντων), εὐφορία, καρποφορία (» Ἐλαιῶν—, « Ἀρστ. [καὶ μτφορ.] » Προδοτῶν—, « Δμ. » Μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι, « Θφρ.)· (μτνμ.) πληρωμὴ φόρου (δοσίματος κτλ.), εἰσφορὰ (» Ἔλιπες τὴν φορὰν, « Ξεν.)· ὁρμὴ, σφοδρότης σώματος βιαίως φερομένου (» Γαστρὸς—, « Θφρ., διάῤῥοια. » Ἀνέμου —, « Λξ., = Φορὸς ἄνεμος)· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι φέρει ἢ δύναται νὰ φέρῃ τις, (Γαλλ.) portée, (ὅθ. μεγν.) φορὰ, (Γαλλ.) fois. » Κατὰ φορὰν—, « Ἱππκρ. » Πρώτῃ φορᾷ, « Θφν.

Φοράδην, ἐπίῤ. Φερόμενος (ἐπὶ φορείου ἢ ἄλλως), σηκωτά· κατὰ συνέπειαν ὁρμῆς (φορᾶς).

Φορὰς, άδος (ἡ). ἡ φέρουσα (κυρ. ἐν γαστρὶ), γόνιμος, ἔγκυος.

Φορβὰ (ἡ), Δ. ἀντὶ Φορβή.

Φορβὰ (τὰ), Π. πλθ. τοῦ Φορβόν.

Φορβαῖος [φορφὴ], α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀφημένος πρὸς βοσκήν· πλούσιος εἰς βοσκάς. » Ὄρος—, « Καλλ.

Φορβὰς [φέρβω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (ἀφημένος νὰ βόσκῃ ἔξω), (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Τροφίας), (ἐνν. τοῦ ἵππος) φοράδα, (ἐνν. τοῦ βοῦς) ἀγελάδα, (Γλσ. κατὰ μτνμ.) γυνὴ ἀσελγὴς, πόρνη. 2) Π. ὁ τρέφων, τροφῆς παρεκτικός· εὔφορος. » Γῆ—, « Σοφ.

;Φορβασία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Φορβεὰ καὶ

Φορβειὰ (ἡ), τὸ (Λτν.) καπίστρι (τοῦ ἀλόγου κτλ.). 2) δερμάτινόν τι περιστόμιον τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ αὐληταὶ ἵνα μετριάζωσι τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἄλλ.) Χειλωτὴρ, (ὅθεν) » Ἀτὲρ φορβειᾶς φυσᾷν, « Παροιμ., ἀμέτρως. 3) = τῷ

Φορβὴ (ἡ), [φέρβω]. βοσκὴ, νομή· (ἐν γεν.) τροφή. » Πληρωθέντες φορβῆς ᾖ οἴνου, εὐδον, « Ἡρ.

Φορβιὰ (ἡ), = Φορβειά.

†Φορβὸν (τὸ), Π. ἀντὶ Φορβὴ, τροφὴ, (εὕρηται μόνον τὸ πλθ. Φορβά).

Φορεαφόρος (ὁ). ὁ φέρων (σηκόνων) τὸ φορεῖον ὑπηρέτης ἢ βαστάζος.

Φορέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφόρει καὶ

Φορέῃσι, Π. ἀντὶ Φορῇ.

†Φορειὰ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φορυτὸς, βόρβορος, (ὅθεν τὸ Λτν.) foria.

Φορεῖον (τὸ), [φέρω]. θρονὶ ἢ κρεββάτι ἐπὶ τοῦ ὁπ. φέρεταί τις ἢ τι, (Τουρκ.) δεζγκερὲς, (Ἰταλ.) σέντια· (ἐνίοτε) εἶδος ὀχήματος, ὄχημα. 2) μισθὸς φορέως (βαστάζου), κουβαλιστικὸν, χαμαλιάτικον.

Φορέοισι, Δ. ἀντὶ Φοροῦσι, πλθ. τοῦ Φορέω.

†Φορεσία (ἡ), Γλσ. φόρεμα, ἐνδυμασία.

†Φορεσσακὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φορεσσακής.

†Φορετρον (τὸ), Γλσ. = Φορεῖον (2), χαμαλιάτικον.

Φορεὺς, έως (ὁ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τι, κουβαλητὴς· (ἰδιαιτ.) φορεαφόρος. » Ἵππος—, « Πλ., ὁ φορτηγός.

Φορεύμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φορούμενος, μτχ. πθ. τοῦ

Φορέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐν γέν. καὶ μάλιστα παρὰ Π.) = Φέρω, φέρνω, κουβαλῶ (» Καὶ οἱ τὰς ἀγγελίας ἐφόρει οὗτος, Ἡρ.)· καρποφορῶ (» Ἶα φορέοιτε βάτοι, « Θκρ.)· (συνήθ.) φέρω τι ἐπάνω μου ὡς φόρεμα, (κοιν.) φορῶ (» Θώραξ χάλκεος, ὃν φορέεσκεν, « Ὅμ.)· κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου (» Σκῆπτρον, τὸ μὲν, ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, « Ἰλ. Δ.)· (μτνμ. ἐν γέν.) ἔχω (» Ἰσχυρὰς φορέειν τὰς κεφαλὰς, « Ἡρ. » Μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, « Σοφ.). || (μσ. Π.) τρώγω, = Προσφέρομαι (» Λευκανίηνδε φορεύμενος, « Ἀπλλν.)· || (πθ.) διαφοροῦμαι· παρασύρομαι. » Φορούμενος πρὸς οὖδας, « Σοφ. » Πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι, « Αἰσχλ.

Φορὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φορά.

Φορηδὸν, ἐπίῤ. = Φοράδην.

Φόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φέρει (σηκόνει ἢ φορεῖ) τις ἐπάνω του ὡς φόρτωμα ἢ φορεμα. 2) (ἐνίοτε) = Φορεῖον.

Φορήμεναι καὶ

Φορῆναι, Π. ἀντὶ Φορεῖν, ἀπαρ. τοῦ Φορέω,

Φόρησις, εως (ἡ), τὸ φορεῖν, κουβάλημα, φέρσιμον.

Φορητὸς, ἡ, όν. Φερτὸς, κουβαλητὸς (» Ὕδωρ—, « Στρβ.). (μτφορ.) ὑποφερτός.

Φορητῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον φορητὸν, ὑποφερτά.

Φόριμος, η ἢ ος, ον. Ὁ φέρων (καρποφορῶν), γόνιμος, εὔφορος (συνκδχ.) ἐπικερδὴς, ὠφέλιμος. || (οὐσ.) Φορίμη, « εἶδος στυπτηρίας.

Φορίνη (ἡ). τὸ δέρμα τοῦ χοίρου, γρουνοτόμαρον· (ἐν γέν.) χονδρὸν δέρμα, (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Φορκῆ).

Φορινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σκεπάζομαι μὲ χονδρὸν καὶ σκληρὸν δέρμα, χονδραίνει (τραχύνεται) τὸ δέρμα μου.

Φορκὸς, ἡ, όν, Π. [ἄργος]. λευκὸς· πολιὸς (ὅθ. Φορκίδες αἱ ἄλλως Γραῖαι, θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος κτλ.).

Φορμηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει φορμοῦ (πλεκτοῦ καλαθίου), σταυρωτά. » Τοὺς νεκροὺς φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξης ἐπιβάλοντες, « Θκ., ἀλλεπαλλήλως τοὺς μὲν κατὰ μῆκος, τοὺς δὲ κατὰ πλάτος.

Φορμικτὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν φορμιγγα, κιθαριστής.

Φόρμιγξ [φέρω, διότι ἐκρεμᾶτο εἰς τὸν λαιμὸν], ιγγος (ἡ), εἶδ. κιθάρας (ὁμοίας μὲ τὴν σημερινὴν ἅρπαν).

Φορμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φορμίον.

Φορμίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν φορμιγγα, κιθαρίζω.

Φορμικτὰς, ᾶ (ὁ), = Φορμικτής.

Φορμικτὸς, ἡ, όν. Ὁ παιζόμενος (τραγῳδούμενος) μὲ τὴν φορμιγγα.

Φορμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φορμὸς, καλαθάκι· ψαθίτσα· ζεμπιλάκι· πλεμματάκι κτλ. || (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ. τὸ ἄλλ.) Ὅρμινον.

Φορμὶς, ίδος (ἡ), = Φορμίσκος.

Φορμίσιος (ὁ), Κωμ. τὸ γυναικ. αἰδοῖον, (παρβλ.) Σάκανδρος.

Φορμίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Φορμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Φορμὸς, καλαθάκι κτλ.

Φορμοκοιτέω-ῶ [φορμὸς, κοίτη], Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι ἐπάνω εἰς ψάθαν.

Φορμοραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φορμοῤῥαφέω.

Φορμοραφὶς, ίδος (ἡ). βελόνα μὲ τὴν ὁπ. ῥάπτουν τοὺς φορμοὺς (ταῖς ψάθαις), σακκοράφα.

Φορμοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω ψάθαις ἢ μέσα εἰς ψάθαν, (μτφορ.) βάλλω εἰς τὰ στενὰ, στενοχωρῶ.

Φορμὸς (ὁ), [φέρω ἢ [πιθανώτ.] εἴρω, ὅρμος]· (ἐν γέν.) πλέγμα ἀπὸ βροῦλα ἢ σπάρτα, ψάθα· ζεμπίλι· παναῖρι, καλάθι, κτλ. 2) ὕφασμα χονδρὸν τὸ ὁπ. ἐφόρουν συνήθ. οἱ ναῦται, (Ἰταλ.) ματελάτσο. 3) σωρὸς ξύλων φορμηδὸν ἐστιβασμένων· (ὅθ. ἐν γέν.) δεμάτι ξύλων (φρυγάνων κτλ.), (ἄλλ.) Ἀγκαλίς. 4) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα καὶ ἰδίως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ σιτάρι, (κοιν) ψάθα· (Ἀραβ.) καζεβί, (ἴδε Συνωνέω).

Φορμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ φορμοὺς (ζεμπίλια κτλ. [κυρ. δὲ] ἀγκαλίδας ξύλων), εἶμαι-

Φορμοφόρος (ὁ), ὁ φέρων (κουβαλῶν) φορμοὺς, βαστάζος, (κυρ. δὲ) ξυλοφόρος.

Φορογράφος (ὁ). ὁ καταγράφων τοὺς φόρους, (ἄλλ.) Ἐξισωτής.

Φοροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Διορίζω) φόρους, (κοιν.) ῥήχνω δόσιμον· (μτφορ. μὲ αἰτ.) ἐμπορεύομαι. »Τοὺς λόγους—,« Αξ., (παρβλ. Τελωνέω).

Φορολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (Εἰσπράττω) φόρον ἢ ἐν εἴδει φόρου. »Τινά—,« Αξ., (Γαλλ.) rançonner.

Φορολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ φορολογηθεὶς ἢ φορολογητέος· φόρου ὑποτελής.

Φορολογία (ἡ), τὸ φορολογεῖν, εἴσπραξις φόρου, [ἐκ τοῦ

Φορολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων (εἰσπράττων) φόρους, εἰσπράκτωρ, δασμολόγος.

Φορὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἢ (μσ. αὐτπθ.) φερόμενος μὲ ὁρμὴν (καὶ ἔχων τάσιν, ῥοπὴν) πρός· (κυρ. ἐπὶ ἀνέμου) ἁρμόδιος, οὔριος· (ὅθ. μτφρ.) συντελεστικὸς πρὸς ἐπιτυχίαν, αἴσιος· (μὲ γεν.) εὔφορος· (ἐπὶ γυν.) ἔγκυος.

Φόρος (ὁ), [φέρω]. δασμὸς, δόσιμον. 2) (Βυζ. ἀπὸ τοῦ Ατν.) ἀγορὰ, (κοιν.) φόρος.

Φορταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ φόρτον (φορτία) ὡς-

Φορταγωγὸς (ὁ, ἡ), [φόρτος, ἄγω]. ὁ κουβαλῶν (μετακομίζων κυρ. διὰ θαλάσσης) φορτία ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, φορτηγός. »Ναῦς—,« Αξ. ‖. (οὐσ.) βαστάζος, ἀχθοφόρος, ἢ· κυβερνήτης φορτηγοῦ πλοίου.

†Φόρταξ, ακος (ὁ), =Φορεύς. (συνκδχ.) πανοῦργος, ἢ· φορτικός.

Φορτηγέω-ῶ [φορτηγὸς], Μ. ήσω, =Φορταγωγέω.

Φορτηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετακόμισις (φόρτου) φορτίων (καὶ ἰδιαιτ.) πραγματειῶν διὰ θαλάσσης.

Φορτηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς φορτηγίαν, φορτηγοῦ ἴδιος. »Πλοῖον—,« Θκ., =Φορτηγόν.

Φορτηγὶς, ίδος (ἡ), =Φορτηγική. »Ναῦς—,« ἡ φορταγωγός.

Φορτηγὸς (ὁ, ἡ), = Φορταγωγός.

Φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω (κυρ. πραγματείας εἰς καράβι).

Φορτικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Φορτικὸς, ἡ, όν. Φόρτον πρόξενος, βάρυς· ἐπαχθὴς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), βαρετὸς (ἀηδὴς) διὰ τὸν βάρβαρον τρόπον του, ἀπαίδευτος, βάναυσος· ἀπότομος· ἀδιάντροπος (κυρ. εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ ἐν γέν. τὰς ἐκφράσεις του), (Γαλλ.) grossièrement plaisant. »Ἐδημαγώγει τοὺς πολλοὺς καὶ φορτικοὺς,« Πλ., τὸν ὄχλον. »Τέχναι φορτικαί,« Ἀρστ., αἱ περιτταὶ ἢ, βάναυσοι· »Φορτικὸν ὄρχημα,« Πλάτ., τὸ τῶν ναυτῶν. »Λέγω δὲ οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα,« Αἰσχλ., ὄχι πρὸς χλεύην (ἵνα πειράξω), (ἴδε ᾖ Φόρτος).

Φορτικότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φορτικοῦ, βαρύτης (βαρβαρότης) τρόπου ἢ ἐκφράσεως, φέρσιμον βαναύσου ἀνθρώπου, χωριατιά, ἀδιαντροπιὰ κτλ.

Φορτικῶς, ἐπίρ. Μὲ φορτικὸν (βάρβαρον, βάναυσον) τρόπον, μὲ ἀναιδεῖς ἐκφράσεις, ἀποτόμως, ἀσυστόλως. »Φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν, ἀληθῶς δὲ τοῖς πράγμασιν (ἐλάλει ὁ Διογένης),« Αξ.

Φορτίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τύπον μόνον) τοῦ Φόρτος, φορτιὸ, φόρτωμα (κυρ. πλοίου, πραγματειῶν), (Ἰταλ.) κάρικο. »Γέμει (ἡ ναῦς) φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται,« Ξεν.

Φορτὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φορτηγὶς, φορταγωγὸς (ναῦς).

Φορτοβαστάκτης, ου (ὁ). βαστάζος, ἀχθοφόρος, (Τουρκ.) χαμάλης.

Φόρτος (ὁ), [φέρω]. φορτίον, φόρτωμα· (μτφορ.) βάρος, ἐνόχλησις· λόγος ἢ πρᾶξις ἐπαχθὴς, σκῶμμα φορτικὸν (ἄκομψον), (Γαλλ.) farce. »Ἀφελῶν τὸν φόρτον ᾖ βωμολοχεύματ' ἀναιδῆ, ἐπύργωσεν ὑμῖν τὴν τέχνην. . σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,« Ἀρστφ.

Φορτοστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων διὰ θαλάσσης φόρτον (πραγματείας), φορτωτὴς ἢ (οὐσ.) κυβερνήτης ἐμπορικοῦ πλοίου, (Ἰταλ.) σπεδιτόρος.

Φορτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) φορτίον· (Π.) εἶμαι ἔγκυος, [ἐκ τοῦ

Φορτοφόρος (ὁ, ἡ), =Φορταγωγός.

Φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, =Φορτίζω, φορτόνω.

Φορυκτὸς, ἡ, όν. Ἀνακατωμένος (συνκδχ.) λερωμένος, λεκιασμένος, [ἐκ τοῦ

Φορύνω, Μ. υνῶ, Π. καὶ

Φορύσσω [φύρω], Μ. ύξω. Ζυμόνω· ἀνακατόνω· (συνκδχ.) μολύνω, λερόνω. »Αἵματι—,« Ὀδ. Σ. (καὶ πθ.) »Τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε· σῖτός τε κρέα τε φορύνετο,« Ὀδ. Χ.

Φορυτὸς (ὁ), [φορύσσω]. μίγμα παντὸς εἴδους (εὐτελῶν πραγμάτων), σκουπίδια, σκύβαλα, (παρβλ.) Συρφετὸς· (εἰς τὸν Ἀρστφν. Ἀχ. 926) χόρτος (ῥοκανίδια κτπ.) τὰ ὀπ. βάλλουν μεταξὺ τῶν μετακομιζομένων πηλίνων ἀγγείων ἵνα μὴ συντρίβωνται. »Βρωμάτων—,« Ἀλκ., διάφορα φαγητὰ ἀνακατωμένα μαζῆ.

Φοῦ (τὰ), ἄκλ. [ξεν.), εἰδ. χόρτου, (ἄλλ.) Ἄσαρον ἢ Νάρδος ἀγρία, (Ἰταλ.) βαλλεριάνα.

Φόως (τὸ), ἀντὶ Φῶς.

Φόωσδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐς φῶς, εἰς τὸ φῶς.

Φράγδην, ἐπίρ. Π. [φράσσω]. ἐνόπλως, καλὰ ἁρματωμένος (-νον, -νοι κτλ.).

†Φραγγέλη (ἡ) καὶ

†Φραγγέλιον ἢ Φραγγέλλιον (τὸ), Γρφ. ἀπὸ τοῦ Ατν. flagellum, μάστιξ, καμτσίκι.

†Φραγγελόω-ῶ, Μ. ώσω, Κτυπῶ μὲ τὴν φραγγέλην, μαστιγόνω.

Φραγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φράσσω.

Φράγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς φραγμὸν ἢ ὡς φραγμὸς, φράκτης, ὀχύρωμα. »Μετώπου—,« Ἐπγρ., τὰ κέρατα.

Φραγμίτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων πρὸς φραγμὸν, ἢ φυτρόνων εἰς τοὺς φραγμοὺς.

Φραγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φράσσω, κλείσιμον μὲ φράκτην, φράξιμον· (συχνότ.) φράκτης (κυρ. ἀπὸ ἀγκάθια), φραγή· ὀχύρωμα.

†Φραγμὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ φράγματα (θάμνους διὰ φράκταις), ἀγκαθότοπος.

Φράγνυμι, Μ. φράξω, =Φράσσω.

Φράδασσε, Π. ἀντὶ Ἐφράδασε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ

Φραδάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [φραδή], ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου, γνωστοποιῶ τι.

Φράδεν, Π. ἀντὶ Ἔφραδεν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φράζω.

†Φραδεύω, Μ. εύσω, Γλσ. =Φραδάω.

Φραδέως, ἐπίρ. Π. [φραδής], φρονίμως.

Φραδὴ (ἡ), Π. [φράζομαι], ἰδέα· συμβουλή· (μὲ γεν.) ἐπίγνωσις, νόησις. »Τῶν μελλόντων,—« Πίνδ.

Φραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. =Φράδμων, νοήμων, στοχαστικὸς, φρόνιμος. »Νοῦς—,« Ὅμ.

Φραδμοσύνη (ἡ), Π. βουλὴ, συμβουλή· δεξιότης (εὐστοχία) νοός· σύνεσις, [ἐκ τοῦ

Φράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φράζομαι], νεήμων, συνετὸς, στοχαστικὸς, φρόνιμος· ἐπιτήδειος.

Φράζω [φρὴν], Μ. φράσω (ἀόρ. Ἔφρασα καὶ β'. [Π.] Ἔφραδον ᾖ Πέφραδον, μσ. πρκ. [Π.] Πέφραδα καὶ πθ. Πέφρασμαι καὶ Π. Πέφραδμαι, ἀόρ. Ἐφράσθην καὶ μσ. Ἐφρασάμην καὶ τὸ θετ. Φραστέον.) Ἐκφράζω (δίδω νὰ ἐννοήσουν) τὴν ἰδέαν μου· δείχνω, ἐξηγῶ· γνωστοποιῶ· (ἰδιαιτ.) ἐξηγοῦμαι διὰ λόγων, λέγω, προστάζω, παραγγέλλω· (μσ. Π.) συμβουλεύω. »Φράζε τί φῄς,« Σοφ. »Μῦθον πέφραδε πᾶσιν,« Ὀδ. Α. »Ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις,« Θκρ. »Εἰς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη,« Ὀδ. Α (καὶ παραλλ.) »Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε ᾖ φράσεν,« Ὅπ. Ὕμν. (καὶ ἐπιφερ. ἀπαρ.) »Δμώων τινὰ τῶνδέ μοι φράσον ἡγεμονεύσαι,« Θκρ. »Ἵνα σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι,« Ἰλ. Κ. »Φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε, οὐ γὰρ συνίεσαν ἀλλήλων, τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε ἐλθεῖν,« Ἡρ. (ᾖ μσ.) »Τῶς γὰρ οἱ ἐφρασάτην,« Ἡσ. 2) (ἰδιαιτ. μσ.) Π. βουλεύομαι, σκέπτομαι· (μτβτ.) σχεδιάζω ἢ εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ· ἐπινοῶ· παρατηρῶ· κατανοῶ· (ἐνίοτε) προβλέπω· (ἐνίοτε) φυλάττομαι, προσέχω. »Ὅτε φραζοίμεθα βουλάς,« Ὅμ. »Τὴν (ὁδόν) μιν φράζεσθαι ἀνώγει, ἑσταότ' ἄγχ' αὐτῆς,« Ὀδ. Χ., φυλάττειν. »Οἰωνὸν ἐφρασσάμην,« Ὀδ. Ρ. »Φράσσασθαι ξύλινον λόχον,« Ἡρ., νὰ φυλαχθῇ ἀπό. (καὶ γεν. σπν.) »Χειμῶνος ἐφράσατο,« Ἀρ. »Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, . . σίγα, μή τις ἄλλος πύθηται,« Ὀδ. Τ. »Αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην,« αὐτ. (ᾖ δοτ. τρπλογ.) »Αἴκε μ' ἐπιγνοίη ᾖ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν, ἦέ κεν ἀγνοίῃσιν,« Ὀδ. Ω. »Οἱ δ' ὥς μιν ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ,« αὐτ. (καὶ περιπ.) »Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρεῖον,« Ἰλ. Ψ. (ἢ ἀντιπεριπ.) »Οἱ δέ τοι κακὰ φράσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σονται ὀπίσω, « Ὀδ. Β. (ᾗ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γὰρ ἄλλον φράζετο τοῦδέ μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον, « Ὀδ. Α. (καὶ ὀρ.) » Φραζώμεθα, εἴτις ἔσται μῆτις, « Ὀδ. Κ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Φρασθεὶς αὐτὸν δακρύσαντα, εἴρετο, « Ἡρ. (καὶ ἐπιῤ.) » Ἀμφὶς φράζονται, « Ἰλ. Β., διχογνωμοῦσιν. (ᾗ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) » Φράσδεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισι ὁρούσῃ (ἢ κύων), « Θκρ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Πεφραδμένος ἀνήρ, « Ὕμ., = Φράδμων.

Φρακτὴρ καὶ

Φράκτης, ου (ὁ), = Φραγμός, φραγή· κλειδὶ (καταῤῥάκτης) ποταμοῦ, (ἄλλ.) Ἀρὶς, (Γαλλ.) ecluse.

Φρακτικὸς, ἡ, ὸν, = Κατάφρακτος.

Φρακτὸς, ἡ, όν. Φραγμένος, περιφραγμένος· θωρακισμένος· ὠχυρωμένος.

Φρανίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φρενόω.

Φράσδω, Μ. φρασῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φράζω.

;Φρασεολογία (ἡ). συλλογὴ φράσεων (ἰδιωτισμῶν διαλέκτου).

Φρασὶ, Δ. ἀντὶ Φρεσί.

Φράσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φράζω, ἡ διὰ λόγου φανέρωσις, ἔκφρασις· τρόπος ἐκφράσεως, ὕφος λόγου.

Φράσσω [ῥάσσω, ἴδε Ῥάχος 2], Μ. φράξω. Κλείω (μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ φράκτην)· σκεπάζω· (κοιν.) φράζω· (κυρ.) ἐχυρόνω· ὁπλίζω· (συνκδχ.) σφαλνῶ (τὸν δρόμον), ἐμποδίζω· (Π. κατ' ἔκτ.) γεμίζω. » Χεῖρα ἔρνεσι—, « Πίνδ. » Φράξας τὰ περὶ Θερμοπύλας στενὰ τῷ στρατοπέδῳ, « Πλ. » Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, « Ἰλ. Ν., = Συνασπίσαντες. (καὶ μσ.) » Ἐφράξαντο ἄριστα τὸ τεῖχος, « Ἡρ. » Στρατόπεδον φράγνυται, « Πλ. (καὶ πθ.) » Φραχθέντες σάκεσιν, « Ἰλ. Ρ. » Ἀμεινον πεφραγμένοι, « Θκ.

Φραστέον, θετ. τοῦ Φράζω.

Φραστὴρ (ὁ). ὁ φράζων (ἐκφράζων, ἐξηγῶν, γνωστοποιῶν), ὁδηγός· μηνυτής· ἀποκρισάριος. » Πεμψάντων δὲ.. καὶ φραστῆρας, ὧν ἂν ἐρωτῶμεν, « Ξεν. » Φραστῆρες ὁδόντες, « οἱ δηλωτικοὶ τῆς ἡλικίας τῶν ζώων, (ἄλλ.) Γνώμονες.

Φράστης, ου (ὁ), = Φραστήρ.

Φραστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκφράζειν. » Τὸ φραστικὸν, « Αρτ., ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὸ λεκτικόν.

Φραστὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. σκέψις, σύσκεψις, βουλή.

Φράστωρ, ορος (ὁ), Π. = Φραστήρ.

Φρατὴρ (ὁ), Γλσ. = Φράτωρ.

Φρατορία (ἡ), [φράτωρ], = Φρατρία, ἀδελφότης.

Φρατορικὸς, ἡ, ὸν, = Φρατρικὸς καὶ

Φρατόριος (ὁ, ἡ), = Φράτριος.

Φράτρα, ας καὶ Ἰων. Φράτρη, ης καὶ

Φρατρία (ἡ), [φράτωρ]. μέρος πατριᾶς (φυλῆς, ἢ οἰκογενείας)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ἔννατον μέρος τῆς φυλῆς, (παρβλ.) Τριττὺς καὶ Γένος· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) curia· (ἐν γέν.) ἀδελφότης· σύστημα.

Φρατριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι τῆς αὐτῆς φρατρίας, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν (μετά τινος).

Φρατριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φρατρίαν, ὁ τῆς φρατρίας.

Φρατριάρχης καὶ Φατρίαρχος, ου (ὁ), ἄρχων (ἀρχηγὸς) φρατρίας· (εἰς τὴν Ῥωμ.) curion.

Φρατριαστὴς [φρατριάζω], οῦ (ὁ), = Φράτωρ.

Φρατριαστικὸς καὶ Φρατριατικὸς, ἡ, ὸν, = Φρατριακός.

Φρατρικεὺς, έως (ὁ), = Φράτωρ.

Φρατρίζω, Μ. ίσω, = Φρατριάζω.

Φρατρικὸς [φράτρα], ἡ, ὸν, = Φρατριακός. » Ἐκκλησία φρατρικὴ, « ἡ comitia curiata τῶν παλ. Ῥωμ.

Φράτριος, α ἡ ος, ον, = Φρατρικός. » Ζεὺς —«, ὁ προστάτης τῶν φρατρῶν. » Ὀϊς —, « πρόβατον τὸ ὑπ. ἐθυσιάζετο ὡς » Φράτριον (ἐνν. ἱερὸν), « θυσία τελουμένη ὑφ' ἑκάστης φράτρας.

Φράττω, Ἀττ. ἀντὶ Φράσσω.

Φράτωρ [πάτρα], ορος (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν ἢ πατριὰν μὲ ἄλλον, μέλος μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φρατρίας ἢ ἀδελφότητος· (μτνμ.) ὁμοειδής.

Φραχθῆναι, πθ. ἀόρ. ά, τῆς ἀπαρ. τοῦ Φράσσω.

Φρεάντλης, ου (ὁ). ὁ ἀντλῶν (ἀνασύρων) νερὸν ἀπὸ τοῦ φρέατος, (παρῳδ. τοῦ Κλεάνθης).

Φρέαρ, φρέατος ᾗ (κρσ.) φρητὸς (τὸ). πηγάδι· (ἐνίοτε) στέρνα.

Φρεάτειος, α, ον. Ὁ τοῦ φρέατος, πηγαδήσιος.

Φρεατία (ἡ). ὀχετὸς φρέατος, ὑδραγωγεῖον ὑπόγειον (ἔχον ἐκ διαλειμμάτων φρέατα), (ἴδε καὶ Φρεατίας).

Φρεατιαῖος, α, ον, = Φρεάτειος.

Φρεατίας, ου (ὁ). ὁ ἐν εἴδει φρέατος. » Ὑπόνομος—, « Ξεν., = Φρεατία.

Φρεάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φρέαρ, πηγαδάκι.

Φρεάτιος, α, ον, = Φρεάτειος.

†Φρεατορύκτης, ου (ὁ), = Φρεωρύχος.

;Φρεατοτύπανον (τὸ), τροχὸς διὰ τοῦ ὑπ. ἀνασύρεται νερὸν ἀπὸ τοῦ φρέατος, μαγγανοπήγαδον.

Φρεατώδης, εος (ὁ, ἡ). φρέατι ὅμοιος· σκαμμένος ἢ βαθὺς 'σὰν πηγάδι.

Φρεατωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φρεωρυχέω, [ἐκ τοῦ

Φρεατωρύχος (ὁ, ἡ), = Φρεωρύχος.

Φρεῖαρ, ατος (τὸ), Π, ἀντὶ Φρέαρ.

Φρεναπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ξεπλανῶ, ξελογιάζω, [ἐκ τοῦ

Φρεναπάτης, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀπατῶν τὸν νοῦν (τὰς φρένας). ἀπατεών.

Φρένες, ῶν (αἱ), πλ. τοῦ Φρήν.

;Φρενατιάζω, Μ. άσω, = Φρενιτιάω.

Φρενετίασις, εως (ἡ) καὶ

Φρενετισμὸς (ὁ), = Φρενῖτις.

Φρενήρης [φρὴν, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὰς φρένας του· ἐχέφρων, φρόνιμος.

;Φρενητιάω-ῶ, Μ. άσω, ἀμφ. ἀντὶ Φρενιτιάω.

;Φρενητικὸς, ἡ, ὸν, ἀμφ. ἀντὶ Φρενιτικός.

Φρενιτιαῖος, α, ον, = Φρενιτικός.

Φρενιτίασις, εως (ἡ), = Φρενῖτις.

Φρενιτιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἢ Περιπίπτω εἰς φρενίτιδα (Ἰταλ. δελίριο), φρενιάζω, φρενιτεύω.

Φρενιτίζω, Μ. ίσω. = Φρενιτιάω.

Φρενιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πάσχων φρενῖτιν (δελίριο), φρενιασμένος· (ἐν γέν.) φρενοβλαβὴς, παράφρων.

Φρενῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος) ἢ περὶ τὰς φρένας, φρένιασμα, (Ἰταλ.) δελίριο· (ἐν γέν.) φρενοβλάβεια, παραφροσύνη.

Φρενοβλάβεια (ἡ), τὸ πάθος τοῦ φρενοβλαβοῦς, παραφροσύνη.

Φρενοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). βεβλαμμένος τὰς φρένας, παράφρων, τρελλὸς, μανιακός.

Φρενοβλαβία (ἡ), Π. ἀντὶ Φρενοβλάβεια.

Φρενόβλαβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φρενοβλαβής.

Φρενοβλαβῶς, ἐπίῤ. Ὡς φρενοβλαβής.

Φρενογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φρὴν, γέγηθα] χαρούμενος, καλόκαρδος, εὔθυμος.

;Φρενοδαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φρὴν, δηλέομαι]. ὁ βλάπτων τὰς φρένας (κάμνων νὰ χάσῃ τις τὸν νοῦν του).

Φρενοδαλὶς, ίδος (ἡ), Π. = Φρενοβλάβεια.

Φρενοδινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φρὴν, δινέω], ὁ ζαλίζων τὸν νοῦν (τὰς φρένας).

Φρενοθελγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων τὸν νοῦν (τὴν ψυχὴν, τὰς φρένας), θελκτικὸς, γοητευτικός.

Φρενόθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ καρδίας, ὁλοψύχως· οἰκειοθελῶς, αὐθορμήτως.

Φρενοκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φρὴν, κήδω]. ὁ θλίβων (λυπῶν) τὴν καρδίαν.

†Φρενοκλοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαίρνω τὸν νοῦν. (Κλέπτω τὰς φρένας) τινος, ξεμυαλίζω, [ἐκ τοῦ

Φρενοκλόπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων τὰς φρένας (ἀπαίρνων τὸν νοῦν) τινος, φρεναπάτης. » Ἔρως—, « Ἐπγρ.

†Φρενόληπτος (ὁ, ἡ), [φρὴν, λαμβάνω], = Φρενοβλαβὴς, (κοιν.) ἀπαρμένος, ξεμυαλισμένος.

Φρενολῃστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Φρενοκλόπος.

Φρενοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ φρενολήπτου, φρενοβλάβεια.

;Φρενολύπη (ἡ), Π. λύπη τῆς καρδίας, θλίψις ἐσωτερική.

;Φρενομανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φρενοβλαβὴς, μανιακός.

Φρενόμωρος (ὁ, ἡ), Π. = Φρενομανὴς (ὅθ.

Φρενομώρως, ἐπίῤ. Π. = Φρενοβλαβῶς. » Νοσοῦντα—, « Σοφ., παραφρονοῦντα.

Φρενοπληγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φρενοβλαβείας πρόξενος. » Μανία—, « Αἰσχλ. 2) (συνήθ.) = τῷ

Φρενόπληκτος καὶ

Φρενοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [φρὴν, πλήττω], = Φρενοβλαβής· φρενιτικός.

Φρενοτέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων (φθειάνων, ἐφευρίσκων) μὲ τὸν νοῦν του.

Φρενοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τὴν καρδίαν, = Φρενοθελγής.

Φρενόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω γνῶσιν (Φέρω εἰς τὰς φρένας του) τινα, διδάσκω, νουθετῶ, καθοδηγῶ, σωφρονίζω.

Φρενώλης, εος (ὁ, ἡ), Π. [φρὴν, ὄλλυμι]. ὁ ἔχων χαμένον τὸν νοῦν (τὰ λογικά) του, παράφρων.

Φρένωσις, εως (ὁ, ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φρενόω, σωφρονισμὸς, νουθεσία, καθοδήγησις.

Φρενωτήριον (τὸ). μέσον πρὸς φρένωσιν (σωφρονισμόν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φρεωρυκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φρεωρυχέω, [ἐκ τοῦ
Φρεωρύκτης, ου (ὁ), = Φρεωρύχος.
Φρεωρυχέω-ῶ. Μ. ήσω. Σκάπτω φρέαρ (πηγάδι) ὡς φρεωρύχος.
Φρεωρυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα πηγαδιοῦ, [ἐκ τοῦ
Φρεωρύχος (ὁ, ἡ). [φρέαρ, ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων (ἀνοίγων) πηγάδια, πηγαδᾶς.
Φρὴν, φρενὸς (ἡ), (ἡ δοτ. τοῦ πλθ. Φρεσί). (κυρ. καὶ ἀρχ.) τὸ διάφραγμα (τὸ ὀπ. συγχ. παρὰ Π. μὲ) τὸ περικάρδιον («Καρδίᾳ φόβῳ φρένα λακτίζει,» Αἰσχλ.); (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος, (χυδ.) τὰ 'σωθικά. (συνκδχ.) ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ ἢ αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς, (κατ' ἔκτ.) ὁ νοῦς, τὸ λογικὸν, ἡ ὀρθὴ κρίσις, ἡ αἴσθησις· (ζθ. ἐν γέν. καὶ συνήθ.) φρόνησις. » Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ἵθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν, « 'Οδ. Ι. » Τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ; « Ἰλ. Θ. » Ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, « Ἰλ. Χ., 'Οδ. Ε, (κοιν.) ἦλθεν ἡ καρδία τοῦ 'ς τὸν τόπον. » Διὸς ἐτράπετο φρὴν, « Ἰλ. Κ., (κοιν.) ἐγύρισεν ἡ καρδία του (ἡ γνώμη του), ἄλλαξε γνώμην. » Λέξω τὸν ἐκ φρενὸς λόγον, « Αἰσχλ., ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν καρδίαν) μου. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Τοῦ (τοῦ λέοντος) ἦ 'ν' φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, « Ἰλ. Ρ. (καὶ πλθ.) «Δύκοι τοῖσι περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ, « Ἰλ. Π. » 'Εν (» 'Επὶ, » Μετὰ) φρεσὶ (ἡ ἑλλ. » Φρεσὶ) θέσθαι ἢ βάλλεσθαί τι, « 'Ομ., βάλλειν (λαμβάνειν) κατὰ νοῦν. » Φρενῶν εὖ ἤκων. « Λξ., = Εὖ φρονῶν, φρόνιμος. » 'Εξω φρενῶν καθεστὼς (ἡ) γινόμενος, « Λξ., παραφρονῶν, = ήσας. (καὶ ὡς ἐκ παραλλ.) » Νοῦν ἔχειν καὶ φρένας, « Ἀρχφ. » Αὐτοῖς μὲν νοῦν ἦ φρένας ἐνθείητε, « Δμ.
Φρητὶ, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Φρέατι.
Φρητία (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Φρεατία.
Φρήτραρχος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φρατρίαρχος.
Φρήτρη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Φράτρα.
Φρήτριος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φράτριος.
Φρήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φράτωρ.
Φρῖγος, εος=ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σφρῖγος.
Φρικάζω, Μ. άσω. Φρίκῃ συνέχομαι, ἔχω ῥῖγος, ἀνατριχιάζω· (συνκδχ.) φρίττω, τρομάζω.
Φρικαλέος, α, ον, Π. τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· (συνήθ.) φρικώδης, τρομερός.
†Φρικασμὸς (ὁ), Γρφ. τὸ φρικάζειν, φρικιασμός.
Φρίκη (ἡ), [φρίσσω]. = Φρίξ, τραχύτης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματος. 2) (συνήθ.) ῥῖγος (παροξυσμοῦ), ἀνατριχίλα. 3) (συνκδχ.) τρόμος· σέβας θρησκευτικόν.
Φρίκια (τὰ) καὶ
Φρικίαι (αἱ). ῥῖγος (παροξυσμοῦ), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπον) κρυάδες, αὔγκρυα.
Φρικίφσις, εως (ἡ) καὶ
Φρικιασμὸς (ὁ), = Φρικασμὸς, ἀνατριχίασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ
Φρικιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐγὼ (Λἰσθάνομαι) φρίκην (ῥῖγος), ἀνατριχιάζω.
Φρικνὸς, ἡ, ὀν, Π. = Φρικαλέος.
Φρικοποιὸς (ὁ, ἡ), φρίκης (ῥίγους) πρόξενος.
Φρῖκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Φρίκη, (ζθ. τὸ Λτν. frigus).
Φρικώδ-ω-ῶ, Μ. ώσω. Προξενῶ φρῖκος (φρίκην). ||. (πθ.) = Φρικιάω.
Φρικτὸς, ἡ, ὀν. Φρίκης πρόξενος, φοβερὸς, τρομακτικός.
Φρικτῶς, ἐπίρ. Μὲ φρίκην, φρικτά.
Φρικώδης, εος (ὁ, ἡ). τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· (συνήθ.) συνωδευμένος μὲ ἢ ἐπιφέρων φρίκην (ῥῖγος) (» Πυρετὸς —, « Γαλ.)· (συνκδχ.) φρικτὸς, τρομακτικός. » Τὸ φρικῶδες. « ἀντὶ 'Η-
†Φρικωδία (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Φρικώδης, ἡ πρὸς φρίκην διάθεσις.
Φριμαγμὸς (ὁ), = Φυαγμὸς, (ὡς οὐσ. τοῦ
Φριμάσσω καὶ (μσ. ὄ καὶ εὐχρηστότ.)-άσσομαι, Μ. άξω, -σομαι. Φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων ὡς ἂν τὸ θυμοειδὲς καὶ εὔρωστον ἄλογον (» Τὸν δὲ ἵππον, αἰσθόμενον, φριμάξασθαί τε καὶ χρειετίσαι, « 'Ησ.)· (μτφρ.) γουριῶ, ἀλαζονεύομαι, (ἄλλ.) Φυάττω, -ομαι, [ἐκ τοῦ
Φριμάω-ῶ [βριμάω], Μ. άσω, Π. = Φριμάσσω.
Φρὶξ [φρίσσω], φρικὸς (ἡ). ἡ τραχύτης (ἀνωμαλία) τῆς ἐπιφανείας ὁποιουδήποτε σώματος (κυρ. δὲ) τοῦ ὕδατος ὅταν κινῆται (κοιν. σγουραίνῃ) ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἀνατριχιάζῃ (σηκάνωνται αἱ τρίχες του), (ζθεν.)= Φρίκη (κυρ. καὶ συνκδχ.).
Φριξαύχην, ενος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. εἶνε σηκωμέναι (φριξαί) αἱ τρίχες τοῦ αὐχένος. » Κάπρος —, « Πλ.
Φριξόθριξ, ὀτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνασηκωμένας ἢ κατσαρὰς τρίχας, Οὐλόθριξ. » Οἱ Ἰνδοὶ φριξότριχες, « Παλλ.
Φριξοκόμης, ου (ὁ), Π. φριξόθριξ τὴν κόμην, Οὐλοκόμης.
Φριξὸς, ἡ, ὀν, Π. (κυρ. ἐπὶ τριχ.) ζρῦδς, (Γαλλ.) hérissé.
Φρίξος (ὁ), = Φρὶξ· φρίκη.
Φρίσσω [ὄνμτπ. συγγ. τῷ 'Ριγόω], Μ. φρίξω (μσ. πρκ. ἀντὶ 'Ενζ. Πέφρικα). (ἐπὶ πραγμ.) Τραχύνεται ἢ Κινεῖται κυματοειδῶς ἡ ἐπιφανειὰ μὲ ὡς τὴς κυματιζούσης θαλάσσης ἢ τῶν ἀνερθουμένων τριχῶν, (Γαλλ.) se hérisser· (ἐπὶ ἀνθρ.) σηκώνονται αἱ τρίχες μου (ἀπὸ ῥῖγος ἢ φόβον), ἀνατριχιάζω· (συνκδχ. μὲ αἰτ. ἢ απντ. γεν. ἢ ἀπαρ.) φρίσσομαι μὲ ὑπὲ βουλὴν, κυριεύομαι ἀπὸ φρίκην, τρομάζω. » Ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, « Ἰλ. Ν. » Ἔφριξε μάχῃ ἐγχειρίσαι, « Ἰλ. Ν. » Τῶν δὲ στίχες «ἕατο πυκναί, ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι ἦ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, « Ἰλ. Π. » Ἵνα μήτοε τρίχες ῥέθε φρίσσωσιν, σειρόμεναι κατὰ σῶμα, « Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Κάπρος . . ὀρθὰς ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφὶ τε δειρὴν, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) » Σὺς, φρίσσει νῶτον ὑπερθεν, « Ἰλ. Ν. (καὶ συνκδχ.) » Οἵ σε περφρίκωσι λέοντ' ὡς μηκάδες αἶγες, « Ἰλ. Δ. « Φρίσσω δέ σε ὀρκομένη, μέχθειν διακναιόμενον, « Αἰσχλ. (καὶ δοτ. τρπλγ.) « Ἔφριξ' ἔρωτι, « Σοφ. (ἢ ἀπαρ.) » Ἔφριξε παιῆσαι, « Λξ.
Φροιμιάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀττ. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Προοιμιάζομαι, [ἐκ τοῦ
Φροίμιον (τὸ), Ἀττ. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Προοίμιον.
Φρονέω-ῶ [φρήν], Μ. ήσω. (χ, πτ.) Ἔχω νοῦν (φρένας)· σκέπτομαι· (συνκδχ. παρὰ Π) αἰσθάνομαι, ζῶ. » Ἀριστοί ἐστε μάχεσθαί τε, φρονέειν τε, « Ἰλ. Ζ. » Θυμάζων ὡς καὶ ἐφράνει καὶ ἐγείγρει, « Ξεν. » Ἔτι φρονέοντα, « Ἰλ. Χ., ζῶντα. » Θανόντι, οὐ φρονοῦντι, « Αἰσχλ., (ζθ. κατὰ μτχ.) » Τὸ φρονοῦν ἢ (ἀπαρ.) » Τὸ φρονεῖν. « Ἰσκρ., τὰ λογικὸν, ἡ φρόνησις. » Ἐξετηκέναι τοῦ φρονεῖν, « αὐτ., γίνεσθαι ἔξω φρενῶν. 2) (μὲ αἰτ. ἢ ἐπίρ.) Ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον φρόνημα (τοιαύτην ἢ ταιαύτην γνώμην)· σκέπτομαι οὕτως ἢ ἄλλως· (μὲ ἀπαρ.) ἔχω κατὰ νοῦν, μελετῶ. » Ὡς ὄρα οἱ φρονέοντι, δράσασθαι κέρδιον εἶναι, « Ὅμ. » Πειρεώμενος τῶν μαντήων ὅ,τι φρονέουσιν ὡς, εἰ φρονέουσι τὴν ἀληθείην εὑρεθείη, « Πρ. » Μέγα (» Μείζον, Πλέον. » Μικρὰ, » Τυραννικὰ. » Παρ' ὃ δεῖ » Ὑπὲρ ὃ δεῖ κτλ.) φρονεῖν, « Λξ. « Τὰ φρονέειν, ἅ,τ' ἐγὼ περ, « Ἰλ. Δ. » Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα. « Ἰλ., Ο., ὁμοφρονοῦσα. (καὶ ἐκ τοῦ ἑνανπ.) » Τῷ δ' ὁμφὶς φρονέοντε, « Ἰλ. Ν., ὁμογνοοῦντες. » Ἄλλῃ φρονέοντες, « Ὅμ. Ὑμν. » Κπιστάμενοι τὰ φρονήματα τῶν Λακεδ., ὡς ἄλλα φρονεόντων, καὶ ἄλλα λεγόντων. « Ἡρ. » Τῇ ῥ' (θεῖς φρονέων ἔχεν ἵππους, « Ἰλ. Μ., πρὸς αὐτὴν ἴσα ἔχων τὸν νοῦν του (διευθυνόμενος). (καὶ ἐπὶ ζ.) » Κάπρω μέγα φρονέοντε, « Ἰλ. Λ. (καὶ δοτ.) » Θεοῖσιν ἴσα φρονέειν. « Ἰλ. Ε. (καὶ περιπ. ἢ ἀντιπεριπ.) » Ἀγαθὰ ἢ Κακὰ (καὶ ἐπίρ.) » Εὖ ἢ Κακῶς φρονεῖν τινι, « θέλειν τὸ καλὸν ἢ κακὸν τινός. » Δύκοι καὶ ἄρνες κεκὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Χ. (καὶ μὲ προσδιορ.) » Τὰ φρονέοντ' ἐνὶ θυμῷ, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀπαρ.) » Φρονέων ἐρίειν πρὸς ἄστυ, « Ἰλ. Γ. » Τοξίζειν οὔτε ἐφρόνευν, οὔτε ἐδύναντο, διὰ τὸν φόβον, « Ξεν., οὔτε διάθεσιν οὔτε δύναμιν εἶχον νά. (κα) ἀπυδ.) «Φρονῶν ἢ » Εὖ φρονῶν, « φρόνιμος.
Φρόνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φρονεῖ (ἔχει ἢ λαμβάνει κατὰ νοῦν) τις, αἴσθημα ἰσοπερικὸν, στοχασμὸς, σκέψις· (ἰδιαιτ.) αἴσθημα μέγα (εὐγενὲς) ἢ ὑπερφυτικὸν (ἀγέροχον), αἴνησις, ἀλαζονεία. « Ἵνα Πελοπ-ννησίων ατορέσωμεν τὸ φρόνημα. « Θκ.
Φρονημάτιας, ου (ὁ). πλήρης φρονήματος, τολμηρὸς, μεγαλόφρων, ἐπιχειρηματίας, ἢ ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. φληματίας.
Φρονημάτ-ίζω, Μ. ίσω. (σπντ. εἰς τὸ ἐνεργ.) Ἐμπνέω (συνήθ. πθ.) Λποκτῶ φρόνημα» (ἔπαραιν), γίνομαι φληματίας.
Φρονημάτισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψηλοφρεσύνη, αἴρησις.
Φρονηματώδης, εος (ὁ, ἡ) = Φρονηματίας.
Φρονήσις, εως (ἡ)· γνῶσις, σύνεσις. φρόνιμος-α· (ἐνίοτε Π.) φρόνημα. » Ἐλλείμην, φρόνησιν εἰ τοιόνδ' ἔχω, « Σοφ., ἂν τὸ φρονῶ.
Φρονίμευμα (τὸ), νλγ. πρᾶξις φρονίμου ἀνθρώπου, ἔργον φρονίμου. [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φρονιμεύομαι, Μ. εὐσομαι, νλγ. Φρονίμως φέρομαι, (κοιν.) κάμνω φρόνιμα.

†Φρονιμευσις, εως (ἡ), τὸ εὖσ. τοῦ προηγ., διαγωγὴ φρόνιμος, φρονιμάδα.

Φρόνιμος (ὁ, ἡ). Ὁ ὢν εἰς τὰς φρένας του ἢ, εὖ φρονῶν, γνωστικός. «Τὸ φρόνιμον, «ἀντὶ Ἡ φρονησις.

Φρονίμως, ἐπ. ῥ. Μὲ φρόνησιν, μὲ τρόπον φρονιμον, φρονιμα.

Φρόνις, ιος (ἡ, Π ἀντὶ Φρόνησις· (συνκδ.) ὑπολῆψις φρονήσεως· (ἐνίστε) φρόνημα, (Ὑπερ. Ἀλ. Δ', 653).

Φρονοῦντως, ἐπίῤῥ. (μτχ.). Φρονίμως· λελογισμένως.

†Φροντιδοκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἔχω πλῆθος φροντίδων.

Φροντίζω, Μ. (σω. Σκέπτομαι, συλλογίζομαι, μελετῶ· ἐπινοῶ (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) μεριμνῶ (ἀνησυχῶ) περί τινος· ἐννοιζομαι. «Μικρὰ (« Οὐδὲν) φροντίζειν, « Αξ. « Τάτις ἡμέρης φροντίζει, « Ἡρ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπρ.) « Τοῦτο ἐφρόντιζον, ὁκως μὴ κτλ. « Ἡρ. (καὶ ὁρ.) « Φρυντίζω, ἤν τινα πρότερην ἴω τῶν ὁδῶν, « Θγν. (καὶ ὁστ. περιπ.) « Φρόντισαν ἐμοὶ ἱμάτιον, « Ἐπγρ. (καὶ πθ.) «Φροντιζόμενον, μή τι πάθῃ, « Ξεν., φροντίζουν περὶ αὐτοῦ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) « Λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ, « Αξ, ἐσκεμμένοις. (καὶ οὐδ. ἀντὶ οὐσ.) « Τὸ πεφροντικὸς τοῦτο καὶ σύννουν, « Πλ., σκεπτικὸν ὕφος. [ἐκ τοῦ

Φροντὶς [φρὴν, φρόνις], ίδος (ἡ). σκέψις, μελέτη, στοχασμός· ἔννοια· μέριμνα, συλλογή. ἀνησυχία, ἀνιάσιμον, ἐπιμέλεια. « Ἐν φροντίδι εἰμι (ἢ « Φροντίδα τίθεμαι [ἢ] ποιοῦμαι) περί τινος (ἢ) « Ἔχω τι διὰ φροντίδος (ἢ) « Φροντίδα ποιοῦμαί τι, « Ἡρ., Αἰσχ., Αξ, = Φροντίζω.

Φρόντισμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῶν φροντίδων τινός, σκέμμα, μελέτημα· καθῆκον· ασχολία.

Φροντιστήριον (τὸ). μέρος πρὸς σκέψιν (φροντίδος, μελέτης) ἁρμόδιον, σπουδαστήριον, σχολεῖον· (Ἐκκλησ.) μοναστήριον, ἡσυχαστήριον.

Φροντιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φροντίζων (μεριμνῶν, μελετῶν) περί τινος· (ἰδιαιτ.) σκεπτικὸς (θεωρητικὸς) φιλόσοφος· (ἐκκλησ.) ἡσυχαστὴς, ἀναχωρητής. (μὲ γεν.) « Τῶν μετεώρων (ἢ ἑλλ. αἰτ. « Τὰ μετέωρα) —, « Ξεν., Πλάτ., ὁ ἀσχολούμενος εἰς μεταφυσικὰς θεωρίας, ἰδεολόγος, (ἄλλ.) Μετεωροσοφιστής. 2) (Νμ.) κηδεμὼν ἢ ἐκτελεστὴς διαθήκης, (Ατν.) curator.

Φροντιστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ φροντίζειν, σκεπτικός· ἐπιμελὴς, προνοητικός.

Φροντιστικῶς, ἐπ. ῥ. Ἐπιμελῶς, προνοητικῶς, πεφροντισμένως. «Ἀῤῥωστήσαντος φίλου, φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι, « Ξεν.

Φροῦδος [Ἀττ. κατὰ συνῳφ. ἐκ τοῦ Πρὸ ὁδοῦ], ἡ, ον. (κατὰ λέξ.) Ὁ προλαβὼν τὴν ὁδὸν (προαπελθών), (ὁθ. συνήθ. κατὰ φυνκδχ.) γινόμενος ἄφαντος, παρελθών, ἐκλιπών, ἀφανισθεὶς· (κατ' ἐπτ.) μάταιος, ἄῤῥητος. « Φροῦδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ' ἄῤῥητα μου κάτω, « Εὐρ., κάπηκε καὶ ἡ φωνή μου καὶ τὰ ποδιά μου, ἐξέλιπον.

†Φρουδῶς, ἐπίῤῥ. Ἀνωφελῶς, εἰς μάτην.

†Φρουδὼς (ὁ). νλγ. ἀντὶ Φροῦνος.

Φρουρὰ (ἡ), [φρουρὸς]. (ἐν γεν.) φύλαξις, ἐπαγρύπνησις· (ἰδιαιτ.) φύλαξις τοποθεσίας ἢ ὀχυρώματος· (συνκδχ.) σῶμα στρατ. διωρισμένον εἰς φρουρὰν, (Γαλλ.) garnison, ἢ θέσις ὅπου ἵσταται φρουρὰ, (Γαλλ.) corpsde-garde («Φρουρᾶς [ἕνν. ἕνεκα] ἄξων, « Ἀριστ., τραγῳδῶν [καθὼς κάμνουν οἱ φρουροὶ] πρὸς διασκέδασιν τοῦ ὕπνου)· (εἰς τοὺς Λακεδ.) ὁπλισμὸς πρὸς ἐκστρατείαν, ἐκστρατεία, στρατεύμα, (ὁθ.) « Φρουρὰν φαίνειν ἢ ἐξάγειν, « Ξεν., κηρύττειν πόλεμον ἢ ἐκστρατεύειν κατά τινος, (ἴδε καὶ Φαίνω). « Ἔγνω ὅτι ἡγητέον εἴη αὐτῷ τῆς φρουρᾶς, « αὐτ., θὰ διορισθῇ ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας.

Φρουραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ) ὡς

Φρουράρχης καὶ Φρούραρχος (ὁ). ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἢ φρουρίου.

Φρουραρχία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ φρουράρχου.

Φρουρεύω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Εἶμαι τοποθετημένος πουθενὰ) ὡς φρουρὸς· (μτβτ. ἐν γένει) παρατηρῶ, ἐπαγρυπνῶ πρὸς διατήρησίν τινος, φυλάττω, παραμονεύω, (καὶ μσ.) φυλάττομαι, προσέχω.

Φρούρημα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος φρουρούμενον· (Π.) ἀντὶ Φρουρὸς ἢ Φρουρά.

Φρούρησις, εως (ἡ), τὸ φρουρεῖν ἢ φρουρεῖσθαι, φρουρὰ, φύλαξις, ἐπαγρύπνησις.

Φρουρητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φρουρὸς, φύλαξ.

Φρουρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς φρούρησιν (φύλαξιν) τινος.

Φρουρητὸς, ἡ, όν. Ὁ φρουρούμενος (ἔχων φρουρὰν), φυλαγμένος.

Φρουρήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Φρουρὸς, φύλαξ.

†Φρουρία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Φρουρά.

Φρουρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φρουρὰν, ὁ τῆς φρουρᾶς. ||. (οὐδ.) « Τὸ φρουρικὸν (ἐνν. στράτευμα), « Δ. Χρσ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ φρουροί.

Φρούριον (τὸ). μέρος φυλαττόμενον ὑπὸ φρουρᾶς (ὀχυρωμένον), κάστρον, ἀκρόπολις· (μτφρ.) ἄσυλον, καταφύγιον. (Π.) ἀντὶ Φρουρὰ ἢ Φρουρός. (ἐνίοτε) πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁπ. πρέπει νὰ φυλάττεται τις, (Αἰσχλ. Πρ. 807).

Φρουρὶς, ίδος (ἡ). (ναῦς) διωρισμένη πρὸς φρουράν.

Φρουροδρόμος (ὁ, ἡ), Π. [φρουρὸς, δρόμος]. φύλαξ τοῦ οἴκου. « Κύων—, « Ἐπγρ.

Φρουρὸς (ὁ), [πρὸ, ὁράω ἢ οὖρος]. φύλαξ φρουρίου, στρατιώτης τοποθετημένος εἰς φρουράν. (συνήθ. πλθ.) « Οἱ φρουροί, « Ξεν., οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς.

Φρύαγμα (τὸ). τὸ κίνημα καὶ τὸ διὰ τῶν μυκτήρων ἦχημα τοῦ φρυαττομένου ἵππου ἢ καὶ ἄλλου ζώου· (μτφρ.) ὕφος ἀγέρωχον, αὐθάδεια, ὑπερηφία.

Φρυαγματίας, ου (ὁ). πλήρης φρυάγματος (κυρ. καὶ μτφρ.), ὑπεραπτικὸς, ἀγέρωχος.

Φρυαγμὸς (ὁ). τὸ φρυάττεσθαι, ὁ διὰ τῶν μυκτήρων ἦχος ἵππου ἢ ἄλλου ζώου φρυαττομένου.

Φρυαγμοσέμναξ (ὁ, ἡ), Κωμ. πλήρης φρυάγματος ἐνωμένου μὲ κάποιαν σεμνότητα (σιβαρότητα).

Φρυακτὴς, οῦ (ὁ), = Φρυαγματίας.

Φρυασσω καὶ (εὐχρήστοτ μσ.) Φρυάσσομαι (ττομαι), Μ. άξω, -ομαι, [βρυάζω]. Κάμνω τὸν ἄλογον ὅταν χλιμιντρᾷ μὲ τὴν μύτην (τινάζῃ τὴν χαίτην, κτυπᾷ τὰ πόδια κατὰ γῆς κτλ.) ἀπὸ θυμὸν ἢ ἀνυπομονησίαν· (ἐν γένει) τρέμω ἀπὸ χαρὰν ἢ (σπν.) φόβον· (μτφρ.) φέρομαι μὲ ὑπερβολικὴν ὑπερηφάνειαν, κομπάζω, αὐθαδιάζω.

Φρυγανίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαζώνω φρύγανα.

Φρυγανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὰ φρύγανα· Φρυγανώδης.

Φρυγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φρύγανον.

Φρυγανισμὸς (ὁ), τοῦ οὐσ. τοῦ Φρυγανίζομαι, μάζωμα φρυγάνων, φρυγανολογημα.

Φρυγανιστὴρ ᾗ

Φρυγανιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ Φρυγανίστρια (ἡ). ὁ φρυγανιζόμενος (συναζων φρύγανα), φρυγανολαγος.

Φρυγανίτης, οῦ (ὁ) καὶ Φρυγανῖτις, ίδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἠσυγκεκιμενες ἀπὸ φρύγανα, Φρυγανώδης. « Ὕλη—, « Ηλ.

Φρυγανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φρυγάνων, ὁμοιος μὲ

Φρύγανον (τὸ), [φρυγω]. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ξηρὸν χαμόκλαδον (διὰ προσάναμμα), (Τουρκ.) ταλί.

Φρυγανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) φρύγανα, ὑλαγωγὰς.

Φρυγανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φρυγανειδὴς.

Φρυγετρον (τὸ). σκεῦος ὅπου ἐξηρόψηναν [φρύγω] τὸ κριθάρι, καὶ τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. τὸ ἀνακάνοναν Ὑφηνόμενον, (καθὼς τώρα τὸ) καβουρδιστῆρι (τοῦ καφφέ).

†Φρυγεὺς, έως (ὁ). ὁ φρύγων (ξηραίνων, καβουρδίζων) τι, (ὁθ. ||. οὐσ.) = Φρύγετρον.

Φρυγίλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ [ἴδε. σπίνου], (Ατν.) fringilla.

Φρυγίνδα, ἐπίῤῥ. (ὡς ὕ. ομα), εἶδ. παιδιᾶς μὲ καβουρδισμένα [φρύγω] κουκιὰ ἢ (;) ῥοβίνθια.

†Φρύγιον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Φρύγανον.

Φρύγιος (τὸ υ μακρ.), α, ον. Ξηρὸς, στεγνὸς, πεφρυγμένος.

Φρύγιος (τὸ υ βραχ.). α, ον. Τῶν Φρυγῶν ἢ τῆς Φρυγίας ἴδιος. «Ῥυθμὸς—, « Μουσ.

Φρυγιστὶ, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ κατὰ τὴν γλῶσσαν ἢ τὴν μουσικὴν) τῶν Φρυγῶν.

Φρυγμὸς (ὁ). φρυγάνισμα, (Τυρκ.) καβούρδισμα, [ὡς οὐσ. τοῦ

Φρύγω [συγγ. τῷ Φρίσσω], Μ. φρύξω. Ξηραίνω εἰς τὸ πῦρ, ξεροψήνω, (Τουρκ.) καβουρδίζω· (μετφρ.) καίω, φλογίζω. «Τοῦ θέρους φρύγοντος, « Θκρ., [ἴδε καὶ Ἐκτηγανίζω].

†Φρυκτεύω, Μ. εύσω, νλγ. Ἀνάπτω, ἀνακαίω, (κοιν.) κορώνω, [ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φρυκτὸς [φρύγω], ἡ, όν. Ξεροψημένος, καβουρδισμένος. ||. (οὐσ. ἐνν. κύαμος.) κουκκὶ Ὑψημμένον τὸ ὀπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὰς ψηφηφορίας καὶ τὰς μαντείας, (ὅθ.) κλῆρος, ψῆφος, ἡ· χρησμὸς, μαντεία. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ. ἐνν. δαλοί) δᾳδιὰ ἀναμμένα διὰ τῶν ὀπ. ἔδιδον μακρόθεν εἴδησιν ἐν καιρῷ νυκτὸς, (ἄλλ.) Πυρσοί. »Ἐκ δὲ τῆς Σαλαμῖνος φρυκτοὶ ᾔροντο εἰς τὰς Ἀθήνας πολέμιοι, « Θκ., δηλωτικοὶ ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς. 3) (ἐνίοτε) ἰχθύδια τὰ ὀπ. ἐτρώγοντο Ὑψητὰ, (ἄλλ.) Ἐπανθρακίδες. »Ταυτηὶ τῇ δᾳδὶ φρυκτοὺς ὑμᾶς σκευάσω, « Ἀρςφ.

Φρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ (μτβτ.) Ἀναγγέλλω τι μακρόθεν ὡς φρυκτωρὸς, δίδω εἴδησιν (γνωστοποιῶ τι) ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ φρυκτῶν, (παρβλ.) Πυρσεύω. »Ὑπὸ νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν 60 νῆες Ἀθηναίων προσπλέουσαι, « Θκ. 2) (ἐνίοτε μὲ δοτ.) λάμπω ἐπάνω εἰς, φεγγοβολῶ.

Φρυκτωρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔργον τοῦ φρυκτωροῦ, ἢ διὰ φρυκτῶν (πυρσῶν) δηλοποίησις, (ἐν γέν.) φεγγοβόλημα· (συνκδχ.) ἀντὶ Φρυκτωρὸς ἢ Φρυκτώριον. »Πανταχῇ φρυκτωρίαι καθεστήκασιν ἐν τοῖσι πύργοις, « Ἀρςφ.

Φρυκτώριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου ἵστανται οἱ φρυκτωροὶ, πύργος ὅπου ἀνάπτονται φρυκτοὶ (πυρσοὶ) πρὸς εἰδοποίησιν· βίγλα· (μτγν.) φανάρι εἰς τὸ στόμιον λιμένος, Φάρος, (Ἡρωδ. Δ', 2).

Φρυκτωρὸς (ὁ), [φρυκτὸς, ὥρα ἢ οὖρος], φύλαξ (βιγλάτωρ) τοποθετημένος εἰς μέρος ὑψηλὸν ἵνα παρατηρῇ καὶ δίδῃ εἴδησιν ἀνάπτων πυρσοὺς (φρυκτούς). 2) Π. ἀντὶ Φρυκτός.

;Φρὺν, υνὸς (ὁ), = Φρῦνος.

Φρύνη (ἡ). ὁ θηλυκὸς φρῦνος.

Φρύνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ποτήριον, (παρβλ.) Βατράχιον.

Φρυνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). φρύνῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Φρυνολόχος (ὁ, ἡ). ὁ λοχῶν (παραμονεύων) καὶ θηρεύων τοὺς φρύνους, (ἐπίθ. πτηνοῦ τινος [εἶδος ἱέρακος] βατραχοφάγα).

Φρῦνος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος βατράχου, (κοιν.) φρουνὸς καὶ ζούμπα, (Γαλλ.) crapaud.

Φρυνωνδεὶς (ὁ). τοῦ Φρυνώνδα (περιφήμου τινὸς ἀγύρτου) ἴδιος ἢ ἄξιος, ἀπατεὼν ὡς ὁ Φρυνώνδας.

Φρὺξ, Φρυγὸς (ὁ). κάτοικος τῆς Φρυγίας.

Φρύττω, Μ. φρύξω, Ἀττ. ἀντὶ Φρύγω.

Φῦ, Π. ἀντὶ Ἔφυ, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Φύω.

Φῦ, ἐπιφών. Κωμ. ἐκφράζον τὸν ἦχον τοῦ φυσῶντος ἢ ἀποστρεφομένου τε, (κοιν.) φφφ! ἢ πῦφ! (παρβλ. Φεῦ).

Φυὰ, ᾶς (ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Φυή.

Φυγαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (πιάνων ᾖ φέρνων) τοὺς φυγάδας, (παρβλ.) Φυγαδοθήρας, (εἰς τὸν Πολύαιν. ἄλλ. διορθ. Λαφυραγωγός).

Φύγαδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς φυγὴν, πρὸς φυγήν.

Φυγαδεία (ἡ), = Φυγάδευσις, ἐξόρισμα· ἐξορία.

Φυγαδεῖον (τὸ). καταφύγιον τῶν φυγάδων, ἄσυλον.

†Φυγάδευσις, εως (ἡ), τὸ φυγαδεύειν ἢ φυγαδεύεσθαι, Φυγαδεία.

Φυγαδευτήριον (τὸ). τόπος καταφυγῆς (τῶν φυγαδευομένων), φυγαδεῖον, ἄσυλον.

Φυγαδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ φυγαδεύων (ἐξορίζων) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Φυγαδεύω, Μ. εύσω. Κάμνω φυγάδα τινὰ, καταδικάζω εἰς φυγὴν, ἐξορίζω· (ἀμτβ.) εἶμαι φυγὰς (ἐξόριστος).

Φυγαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φυγάδα (ἐξόριστον). »Τὸ φυγαδικὸν, « Αξ., ἀντὶ Οἱ φυγάδες.

Φυγαδικῶς, ἐπίρ. Ὡς φυγάς.

Φυγαδοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν καὶ συλλαμβάνων) τοὺς φυγάδας.

Φυγαίχμης, ου (ὁ), Π. [φεύγω, αἰχμή]. ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός.

Φυγανθρωπεύω, Μ. εύσω. Φεύγω (Ἀποφεύγω) τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι μισάνθρωπος.

Φυγανθρωπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μισανθρωπία.

Φυγαρσενία (ἡ), Π. [φεύγω, ἄρσην]. τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὸ ἄῤῥεν φῦλον, ἀποστροφὴ πρὸς τοὺς ἄνδρας.

Φυγὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων (νὰ γλυτώσῃ) ἀπὸ τὸν νικητὴν ἐχθρόν· φευγάτος· (ἐνίοτε) αὐτόμολος· (συχνότ.) βιασμένος ἢ καταδικασμένος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος. » Φυγὰς ἐλήλαμαι, « Πλ. (καὶ γεν.) » Φυγάδα πάσης τῆς χώρας αὐτὸν πεποίηκε, « Ξεν., τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ (τὸν ἐφυγάδευσεν) ἀπό.

Φυγγάνω (παρτ. Ἐφύγγανον], Ἀττ. ἀντὶ Φεύγω.

Φύγδα καὶ Φύγδην, ἐπίρ. Π. διὰ φυγῆς, φεύγων.

Φύγεθλον (τὸ), [φύω, ἢ; φρύγω], εἶδ. ἐρυσιπέλατος τὸ ὀπ. ἐβγαίνει συνήθως εἰς τοὺς βουβῶνας, τὸ στῆθος καὶ τὰς μασχάλας.

Φύγεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), ἀκαμάτης, ὀκνηρός.

Φυγὴ (ἡ), τὸ φεύγειν, φευγειὸ, φευγάλα (κυρ. στρατεύματος νικηθέντος), τροπή. » Ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει, « Ξεν. » Φυγὴ καθεστήκει τῶν πάντων ὁμοίως, « Θκ. » Φεύγειν φυγὴ ἀπλήστῳ. » Πλάτ. 2) ἐξορία. » Ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων, « Ξεν. » Οὐ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς, « αὐτ. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Οἱ φυγάδες, οἱ ἐξόριστοι. »Κατάγειν τὴν φυγὴν ἢ (πλθ.) τὰς φυγὰς, « Θκ., Πλ. 4) (μτνμ.) ἀποφυγὴ ἢ τρόπος ἀποφυγῆς. » Τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου, « Βασ.

Φύγῃσι (σιν), Π. ἀντὶ Φύγῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Φεύγω.

Φυγίνδα, εἶδος παιδιᾶς, (ἄλλ.) Δραπεντίνδα.

Φυγοδέμνιος καὶ Φυγόδεμνος (ὁ, ἡ), Π. [φεύγω, δέμνιον]. ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον (τὴν γαμικὴν κλίνην), μισόγαμος.

Φυγοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω (Προσπαθῶ ν' ἀποφύγω) τὴν δίκην, δὲν παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον.

Φυγοδικία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ μὴ παρουσίασις εἰς τὸ δικαστήριον.

Φυγόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. = Φυγοδέμνιος.

Φυγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποφεύγω τὴν μάχην, [ἐκ τοῦ

Φυγόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὴν μάχην, μὴ θέλων νὰ συγκροτήσῃ μάχην.

Φυγόξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος.

Φυγόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων ἢ ἀποφεύγων τὴν πόλιν.

Φυγοπονία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις.

Φυγόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), ἀκαμάτης, ἀφιλόπονος.

Φυγοπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός.

Φυγόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυγόπολις.

Φύζα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Φυγὴ, (ὅθ.

Φυζακινὸς, ἡ, όν καὶ

Φυζαλέος, α, ον, Π. εὐτρεπὴς εἰς φυγὴν, δειλός, » Ἔλαφος—, « Ὅμ.

Φυζηθεὶς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ

(Φυζάω ἢ Φυζέω), ἄχρς. Τρέπω εἰς φυγὴν, φυγαδεύω.

†Φυζίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυγόπολις.

Φυὴ (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φύσις, φυσικὴ μορφὴ, ἐξωτερικόν· ἀνάστημα· χαρακτὴρ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πνεύματος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ καλοῦ) ὡραιότης, ἢ· εὐφυΐα (» Ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ, « Πίνδ.)· (ἐνίοτε) γενεὰ (» Μερόπων—, « Ἐπγρ.)· (σπν.) ἡλικία (Πινδ. Ὀλ. Α', 108).

Φύη, Π. ἀντὶ Ἐφύη ἢ Ἔφυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ ἀορ. β'. τῆς ὁριστ. τοῦ Φύω, ||. (εἰς τὸν Θκρ. ΙΕ', 94, ἄλλ. γρφ. Φυίη ὡς εὐκτ., ᾖ ἄλλ. Φυῇ ὡς ὑποτ.).

Φύημα (τὸ), σπν. ἀντὶ Φῦμα.

Φύκη (ἡ) καὶ

Φυκὴν, ῆνος ᾖ.

Φύκης, ου (ὁ), = Φυκίς.

;Φυκία (ἡ) σωρὸς φύκους.

Φυκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυκίς.

Φυκίσεις, εσσα, εν, Π. πλήρης φυκίων.

Φυκίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Φύκος (θαλάσσ.), (κοιν.) φύκι', (ὅθ.

Φυκιοφάγος (ὁ, ἡ), = Φυκοφάγος.

Φυκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων φύκια. » Ἀκτὴ—, « Ξενοκρ.

Φυκιοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χαίτην ἀπὸ φύκια ἢ γεμάτην φύκια.

†Φυκιόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλα. ἀντὶ Φυκόω.

Φυκὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (κωβιοῦ) ὁ ὀπ. ζῇ μέσα εἰς τὰ φύκια καὶ ἀπ' αὐτῶν φθειάνει καὶ τὴν φωλεάν του, (κοιν.) φυκίδα.

Φυκιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φυκώδης.

Φυκογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. γείτων (ἱδρυμένος πλησίον) τοῦ θαλασσ. φύκους (τῆς θαλάσσης).

Φυκόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) φῦκος ἀντὶ τριχῶν, » Πέτρα—, « Ἐπγρ.

Φῦκος [φύω], εος-ους (τὸ), εἶδ. θαλασσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φυτοῦ, (κοιν.) φύκι', (ἰδιαιτ. Ἓν εἶδος τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς) κοκκινάδι· (ὀθ. ἐν γέν.) φυκιασίδι., (καὶ μτφορ.) καλλωπισμὸς ἐπίπλαστος.

Φυκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φῦκος.

Φυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ φῦκος (κοκκινάδι), φυκιασ.δόνω. 2) (ἐνίοτε) γεμίζω μὲ φύκια. » Διφθέραι πεφυκωμέναι, « Διόδ., γεμισμέναι μὲ φύκια.

†Φύκτη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Δράξ, (κοιν.) φούκτα.

Φυκτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Φευκτός.

Φυκιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ φῦκος ἢ· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φύκους· (ἐνίοτε) γεμάτος φύκια. » Δίγιολὸς—, « Λξ.

†Φύλαγμα (τὸ), Γρφ. πᾶν ὅ,τι φυλάττει ἢ πρέπει νὰ φυλάττῃ τις· ἐντολή.

Φυλαδὸν, ἐπίρ. Κατὰ φυλάς.

Φυλακεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαμένει (εἶνε τοποθετημένη) ἡ φυλακὴ, πύργος (ὀχύρωμα κτλ.) ὅπου φυλάττει φρουρὰ, (Γαλλ.) corps de garde. 2) (Ἀλέξανδρ.) τὸ πανὶ ὅπου φοροῦν αἱ γυναῖκες ὅταν ἔχουν τὰ καταμήνιά των, (ἄλλ.) Σφενδόνη.

Φυλακὴ (ἡ), τὸ φυλάττειν ἢ φυλάττεσθαι, φύλαγμα, φύλαξις· προσοχὴ, προφύλαξις· ἐπαγρύπνησις. » Φυλακὴν ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινος (ἢ » Ἐν φυλακῇ, (» Διὰ φυλακῆς) ἔχειν τι, « Λξ., = Φυλάσσειν. » Ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, » Θκ. (καὶ πλθ.) » Δεινῶς ἔσαν ἐν φυλακῇσι, « Ἡρ., ἐφυλάττοντο. 2) φρουρὰ (στρατ.), (κοιν.) βάρβια· σωματοφύλακες ἡγεμόνος. »Παρακατέστησε φυλακὴν, οὐδὲν ἐῶσαν.. λαμβάνειν ἐκεῖθεν, « Πλ. » Νυκτερινὴ —, « Ἀρ. (ἢ πλθ.) « Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, « Ἰλ. Ι. » Ὁ στρατιώτης, εἰ μέλλοι φυλακὰς φυλάξειν, « Ξεν. » Φυλάσσοντες φυλακὰς ἐπὶ τὴν πείμνην αὐτῶν, « Γρφ. 3) (συνεκδ.) ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἀλλάζουν αἱ φρουραί. » Περὶ πρώτην (τρίτην κτλ.) φυλακὴν, « Λξ. 4) δεσμωτήριον, εἱρκτὴ, (κοιν.) φυλακή. » Εἰς φυλακὴν βάλλειν (θέσθαι, ποιεῖν κτλ.), Λξ., = Φυλακίζειν.

Φυλακῆες (οἱ), Π. (ἑτερόκλ.) ἀντὶ Φύλακες.

†Φυλακίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Βάλλω εἰς τὴν φυλακὴν (εἰς τὸ δεσμωτήριον), φυλακόνω.

Φυλακικὸς, ἡ, όν, = Φυλακτικὸς, προσεκτικός.

‡Φυλάκιον (τὸ), = Φυλακεῖον (2).

Φυλακὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φυλαξ, ἡ φυλάττουσα. » Ναῦς—, « Διόδ., Δ. Κάσσ., ἡ (ἄλλ.) Φρουρίς.

‡Φυλάκισσα, ης (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Φυλακίς.

Φυλακίτης, ου (ὁ). δεσμώτης, φυλακωμένος.

Φύλακος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φύλαξ.

Φυλακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φυλάσσω.

Φυλακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φύλαξ, (ὀθ.

Φυλακτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς φύλαξιν. || (ὑσ.) Φυλακτήριον, « Ἡρ., Θκ., ὀχύρωμα, φρούριον, (Γαλλ.) place de défense, poste. 2) προφυλακτικὸν μέσαν, (ἰδιαιτ.) ἐγκόλπιον, (κοιν.) φυλακτόν.

Φυλάκτης, ου (ὁ), = Φύλαξ.

Φυλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φυλάττειν, χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· (ἀπὸ τοῦ μσ.) ὁ ἠξεύρων νὰ φυλάττεται, προφυλακτικὸς ἑαυτοῦ, προσεκτικὸς, προβλεπτικός. » Σοφία ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς φυλακτικὴ, « Πλάτ., ἡ ἠξεύρουσα νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τοὺς. » Ἔστι δὲ φυλακτικὰ τῶν ζώων ὅσα πρὸς τὸ μὴ παθεῖν τι ἔχει ἐν αὑτοῖς ἀλεωρὴν, « Ἀριστ.

Φυλακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φυλακτικόν (προφυλακτικόν).

Φυλάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Φύλαξ, ακος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ φυλάττων τι ἢ τινὰ, φρουρὸς, φυλακάτορας· προσάτης· ἀκριβὴς πρακτηρήτης.

Φυλάξιμος, η, ον. Τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ φυλάξῃ ἢ Ἀπὸ τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ, ἐπιδεκτικὸς φυλάξεως.

Φύλαξις, εως (ἡ), τὸ φυλάττειν ἢ φυλάττεσθαι, φύλαγμα· προφύλαξις· παρατήρησις. 2) Π. ἀφορμὴ πρὸς φύλαξιν, (Εὐρ. Ἑλ.).

Φυλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι· Φυλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (κυρ. τοῦ στρατ. σώματος) μιᾶς φυλῆς.

Φυλαρχία (ἡ), τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου, ἡ διοίκησις τῶν στρατιωτῶν μιᾶς φυλῆς.

Φύλαρχος (ὁ), = Φυλάρχης.

Φυλάσσω, Μ. αξῶ, Δ. διαιρῶ κατὰ φυλάς. » Φυλὰς φυλάξαντα, « Πλ.

Φυλασσέμεναι, Π. ἀντὶ Φυλάσσειν, ἀπαρ. τοῦ

Φυλάσσω (ττω), Μ. άξω, [φυλή]. (κυρ. ἢ ἐτυμολογ. χωρὶς πτ.) Εἶμαι τοποθετημένος εἰς φρουρὰν, ἀγρυπνῶ φυλάττων (» Πρὸς τῇ ἐπάλξει φυλάττειν, « Ξεν. » Ἐφύλασσον τοῖς Ἀθηναίοις, « αὐτ., ἦσαν διωρισμένοι εἰς φρουρὰν ἐκ μέρους των. » Διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα, « Ἡρωδ. [καὶ ἑλλ.] » Νύκτα —, « Ὁμ., διανυκτερεύω ἄγρυπνος)· (ὀθ. συνήθ. μὲ αἰτ.) παρατηρῶ, προσέχω, (κοιν.) φυλάγω (» Τὰν ἀλωὰν κῶρός τις ἐφ' αἱμασιαῖσιν ἥμενος φυλάσσει, « Θκρ. » Θεοὶ φυλάσσουσι δίκαια καὶ σχέτλια ἔργα, « Ἡσ. » Δῶμα φυλάσσειν, « Ὀδ. Ε.,-Οἰκουρεῖν. » Οὐκ ἐφύλαξα ὑμετέρας ἀπειλὰς, « Καλλ., ἀψήφισα. [καὶ κατ' ἀνάλ. τελ. ἀπρ.] » Φυλάττειν προσήκει, ὅπως μὴ ἀπολοῦνται, « Δημ. [καὶ πθ.] » Ἐπιμελεῖσθαι ὅπως.. ἡ γῆ εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων, « Ξεν.)· καιροφυλακτῶ, παραφυλάττω (» Ὄρρ' αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι, ἠὲ φυλάξω, « Ὀδ. Δ. » Φυλάξας ἀσέληνον νύκτα [τὴν τελευταίαν ἡμέραν], « Ἀθ., Δημ.)· διατηρῶ κρυμμένον τι (» Μῆλα ἐν κόλποισι [» Φάρμακα ἐν κίστῃ] —, « Θκρ. » Τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον, « Δημ. [καὶ τρπ.] » Χόλον —, « Ἰλ. Π., μνησικακῶ. [καὶ μσ.] » Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο, « Ἡσ. [ἢ πθ.] » Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται, « Σοφ.) φυλάττω ἀπαράβατόν τι, (Γαλλ.) observer (» Τοὺς νόμους —, « Δημ. » Ἔπος πεπληϊάδεω φύλαξεν, « Ὅμ.). || (μσ.) φυλάττω (προφυλάττω) ἐμαυτὸν ἀπό τινος, προφυλάττομαι, προσέχω. » Πεφυλαγμένος εἶναι, « Ὅμ. » Οἱ εὐλαβεῖς ἢ πεφυλαγμένοι, « Πλ. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) »Τοὺς αἰχμαλώτους εἰ ἀφίεμεν, οὐκ ἂν φυλάττεσθαι οὐδὲ φυλάττειν τούτους ἂν ἡμᾶς δέοι, « Ξεν. » Μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι, « αὐτ. » Τὸν ἐνόρκιον φυλάσσειν, μή τι κορύψῃ, « Θκρ. » Φυλάσσειν τὠμπέχονόν μευ, « αὐτ., πρόσεχε μή μου τὸ σχίσῃς. (καὶ ἀπαρ.) » Φυλάσσειν σημαίνειν, « Ἐπιγρ. (καὶ ὀνομαστ.) » Φυλαττόμενός τὸ λυπῆσαί τινα, « Δημ. (ἢ ἀναλ. διὰ τοῦ Μή) »Φυλακτέον ὅπως μηδὲν συμβήσεται, « Ἰσκρ. (καὶ γεν. πρωτ.) » Ὥσπερ ἀπὸ φιλίου καρποῦ τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ φυλαττομένους, μὴ καταπατήσειαν, « Ξεν. (καὶ χωρὶς τῆς πρθ. σπν.) » Ὠκεανοῖσι πεφυλαγμέναι, « Ἀρ. (καὶ ἐνεργ. ἀντὶ μσ.) »Ἀνὴρ ὀξύθυμος ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλός, « Εὐρ., εὐκολώτερον ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ τις ἀπὸ τὸν ὀξ., παρὰ τὸν σιωπ.

Φυλετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω φυλέτην (μέλος τῆς φυλῆς) τινα, συγκαταριθμῶ εἰς τὴν φυλήν.

Φυλέτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁμόφυλος.

Φυλετικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν φυλετῶν. »Ἐκκλησία—, « Δ. Ἀλ., ἡ συνερχομένη ἢ ψηφοφοροῦσα κατὰ φυλάς, (Λτν.) Comitia tributa.

Φυλέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φυλέτης. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φυλετικὴ. » Ἐκκλησία —, « Δ. Ἀλ.

Φυλὴ (ἡ), [φῦλον]. (ἐν γέν.) γενεὰ, πατριὰ· (ἰδιαιτ.) σύστημα (κοινότης) ἀνθρώπων συναποτελούντων κατὰ πολιτικήν τινα διαίρεσιν μέρος τοῦ ὅλου ἔθνους (τοῦ δήμου) (» Διήρηνται γὰρ ἅπασαι αἱ πόλεις, αἱ μὲν κατὰ φυλάς, αἱ δὲ κατὰ λόχους, « Ξεν.)· (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) σῶμα στρατ. (κυρ. ἱππέων) συγκροτούμενον ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς αὐτῆς φυλῆς (» Δύο φυλὰς τῶν ἱππέων, « Ξεν.)· (μτνμ. ἐν γέν.) κλάσις. » Κατὰ φυλὰς διακρίνομεν τὰ ἔπιπλα, « Ξεν.

Φυλία (ἡ), δένδρ. ἀγριλιὰ, (ἄλλ.) Κάτινος, ἡ (κατ' ἄλλ.) σχῖνος, μαστιχιά.

Φυλίκη (ἡ), [φυλία], εἶδ. δένδρου ἢ θάμνου ἀειθαλοῦς (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥάμνου), (κοιν.) Ὀλίκι.

Φυλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυλή.

†Φυλλάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐβγάζω) φύλλα.

Φυλλάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων ἀγκαθωτὰ (ἀκάνθας εἰς τὰ) φύλλα.

†Φυλλάμπελον (τὸ), Γλσ. φύλλον ἀμπέλου, ἀμπελόφυλλον.

Φυλλανθὲς, έος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ψωρίου).

Φυλλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φύλλον, φυλλάκι.

Φυλλὰς, άδος (ἡ). σωρὸς (ἄθροισμα) φύλλων· στρῶμα ἀπὸ φύλλα· κλαδὶ μὲ πολλὰ φύλλα.

Φυλλεῖα καὶ Φύλλια (τὰ). διαφόρων εἰδῶν χορταρικὰ (ἡδύσμον, ἄνηθον, μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεθανῆσι κτλ.) τὰ ὀπ. ἔβιβον συνήθως ὡς προσθήκην οἱ λαχανοπῶλαι.
†Φυλλιὰς, ἄδος (ἡ). διάφορα χορταρικὰ (φύλλια) ψιλοκομμένα. » Δριμεῖα—, « Ἀθ., ἡ σαλάτα.
Φυλλιάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐβγάζω, Σκεπάζομαι μὲ) φύλλα.
†Φυλλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, Ἀποφυλλίζω.
Φυλλικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν φύλλων. »Βλάστησις—, « Λξ.
Φύλλινος, η, ον. Ὁ ἐκ φύλλων, καμωμένος ἀπὸ φύλλα.
‡Φυλλίον (τὸ), ἴδε Φυλλεῖα.
Φυλλιόωσα, Π. ἀντὶ Φυλλιῶσα, θηλ. μτχ. τοῦ Φυλλιάω.
Φυλλὶς, ίδος (ἡ), = Φυλλὰς ἡ Φυλλιάς.
Φυλλίτης, ου (ὁ). ὁ συνιζάμενος εἰς φύλλα. » Ἀγὼν —, « ὁ (ἄλλ.) Στεφανίτης.
Φυλλῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φυλλίτης. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Σκολοπένδριον.
Φυλλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Βγάνω μὲ φύλλα τινά. 2) (χωρὶς πτ.) ῥίπτω (πίπτουν) τὰ φύλλα μου.
Φυλλοβολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ῥάντισμα μὲ φύλλα (πρὸς τιμήν τινος)· πέσιμον (μάδημα) τῶν φύλλων δένδρ., [ἐκ τοῦ
Φυλλοβολος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (βαίνων) μὲ φύλλα τινά. 2) τοῦ ὀπ. πίπτουν (μαδοῦν) τὰ φύλλα.
Φυλλοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ (ὡς ἂν κόμην) φύλλα, φουντωτός. » Σμίλαξ —, « Ἀρεσφ.
Φυλλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ φύλλα δένδρου.
‡Φυλλοκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκφυλλοφορέω, (συγχ. τῷ Φιλοκρινέω καὶ Φυλοκρινέω).
Φυλλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Συνάζω) φύλλα.
Φυλλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παραπολλὰ φύλλα (καὶ ἐπιμ. ὀλίγου ἢ πολλὰ ὀλίγον καρπον), (παρβλ.) Τραγάω καὶ Γλομανέω.
Φύλλον (τὸ), [φύω]. τὸ φύλλον δένδρου ἢ ἄνθους· (Π. κατὰ συνκδχ.) ἄνθος(«Γαϊκίνθινα φύλλα, « Θκρ.) ἢ· φυτὸν (κυρ. ἀρωματικόν). 2) ὁ φυλλοειδὴς σπόρος μερικῶν φυτῶν (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ σιλφίου). 3) εἶδος ἀρώματος, (ἴσ.) τὸ Μαλάβαθρον. 4) εἶδ. φυτοῦ, (Δτν.) mercurialis tormentosa.
†Φυλλορράγέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φλοιορράγία.
†Φυλλορράγία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φλοιορράγία.
Φυλλορρόεω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνονται (Πίπτουν) τὰ φύλλα μου, εἶμαι φυλλόρροος.
Φυλλόρροια (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φυλλορραοῦντος δένδρου, πέσιμον (μάδημα) τῶν φύλλων.
Φυλλόρροος (ὁ, ἡ). τοῦ ὀπ. πίπτουν (βέουν, χύνονται) τὰ φύλλα.
Φυλλοσινὴς [φ. σίνομαι], ίος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὰ φύλλα.
Φυλλοστρὼς, ῶτος, Π. ἀντὶ-
Φυλλόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ φύλλα.
Φυλλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [φ. τίκτω]. ὁ γεννῶν (κάμνων νὰ ἀνοίξουν τὰ) φύλλα. » Ἔαρ—, « Ὀππ.
†Φυλλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (τέμνων) τὰ φύλλα τῶν δένδρων.
Φυλλοτρὼξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φύλλα.
Φυλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω φύλλα, εἶμαι-
Φυλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων φύλλα. » Ἀγὼν—, « Πίνδ., ὁ (ἄλλ.) Φυλλίτης.
Φυλλοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάλλω) φύλλα.
Φυλλοχοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φυλλορρόεω.
Φυλλοχόος (ὁ, ἡ), [φ. χέω], = Φυλλορρόος. » Μὴν—, « Πλ., καθ' ὃν πίπτουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων.
Φυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς φύλλον, ἢ· σκεπάζω μὲ φύλλα.
Φυλλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φύλλου. ὅμοιος μὲ φύλλον ἢ· γεμάτος φύλλα.
Φύλλωμα (τὸ), [φυλλόω]. τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, (Γαλλ.) feuillage.
Φυλεβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἐκλεγόμενος ἐπιστάτης (βασιλεὺς) τῶν θυσιῶν.
Φυλοκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαιρῶ (Διακρίνω) κατὰ φυλὰς (εἰς κλάσεις), (συγχ. τῷ Φιλοκρινέω).
Φυλοκρίνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ φυλὰς (κατ' εἴδη) διαίρεσις, (Γαλλ.) clasification.
Φυλοκρινητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φιλοκρινεῖν.
Φῦλον (τὸ), [φύω], Π. φύσις· (συνήθ.) γενιά· φυλή· ἔθνος· (μτνμ.) εἶδος· (ἐπὶ ζ.) πλῆθος, σμῆνος. »Οὔποτε φῦλον ὁμοῖον θεῶν τε ἀνθρώπων τε, « Ἰλ. Ε. » Ὡς ὄφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι πρόχυ, « Ὀδ. Ξ. (καὶ πλθ.) » Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας, « Ἰλ. Β. » Φῦλα Πελασγῶν, « αὐτ. » Ἄγρια φῦλα Γιγάντων, « Ὀδ. Η. (καὶ μτνμ.) » Μυιάων—, « Ἰλ. Τ, (καὶ περιφρ.) »Γυναικῶν—, « Ἡσ. αἱ γυναῖκες. » Λξ., (Γαλλ.) sexe.
Φύλοπις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. -οπιν καὶ -όπιδα), Π. [φῦλον, † ὄψ]. ἡ βοὴ (ὁ θόρυβος) τῶν μαχομένων· (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) μάχη· (ἐνίοτε) στράτευμα (ἕτοιμον εἰς μάχην).
Φῦμα καὶ Φῦμα (τὸ). φυτὸν, βλάστημα (κυρ. ἢ μτνμ.)· (συνήθ.) βγαλτὸν (πρῆξιμον) ὅ,τι βγαίνει εἰς τὸ σῶμα, σπυρί, πόνεμα.
Φυματίας, ου (ὁ). ὁ ζῶν φῦμα (σπυρί, πόνεμα).
Φυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῦμα, σπυράκι.
Φυματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχηματίζομαι εἰς φῦμα (πρῆξιμον) ἢ· ἐβγάζω σπυριὰ (φύματα).
Φυματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φύματος (πρηξιματος) ἢ· γεμάτος φύματα (σπυριά).
Φῦν, (σπντ.) ἀντὶ-
Φῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φύομαι.
Φυξάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τοὺς ἄνδρας. » Γάμος—, « Αἰσχλ., ἀποτρόπαιος.
‡Φυξείω (χ. Μ.), = Φευξείω.
Φυξήλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ἀποφεύγων) τὸν ἥλιον, (ἐπμ.) Φιλόσκιος.
Φύξηλις, ιος ἢ ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυττάζων νὰ φύγῃ, δειλός.
Φύξιμηλος (ὁ, ἡ), Π. δένδρον ἢ φυτὸν τὸ ὁπ. ἀποφεύγει ἢ ἀπέχυγε τοὺς ὀδόντας τῶν προβάτων, ὑψηλόν.
Φύξιμος (ὁ, ἡ), = Φευξιμος, φευκτὸς, ἀποτρόπαιος, (Νίκ. Θηρ. 54). 2) χρησιμεύων ὡς καταφύγιον, (Πλδ. Θ'. 20). 3) Π. (μὲ αἰτ.) ὅστις δύναται ν' ἀποφύγῃ τι. » Ἔρωτα οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔτε ἀνθρώπων, « Σοφ.
Φυξίος (ὁ, ἡ). ὁ προστατεύων τοὺς ζητοῦντας ἄσυλον (καταφύγιον), (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλ.). 2) ὁ χρησιμεύων ὡς (ἢ Π. ἀναγκάζων τινὰ νὰ ζητῇ) καταφύγιον. ‖. (οὐσ.) Φύξιον (τὸ), « Πλ., ἄσυλον.
Φυξίπολις, ιος (ἡ), Π. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ πάτρης), ὁ φεύγων τὴν πόλιν (τὴν πατρίδα) του, φυγάς, ἐξόριστος.
Φύξις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φεῦξις, φυγὴ· (ἐνίοτε) καταφυγὴ, ἄσυλον.
Φύοντι, Δ. ἀντὶ Φύουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φύω.
Φυράδην, ἐπίῤ. = Φύρδην.
Φύρμα (τὸ), [φυράω]. (ἐν γίν.) πᾶν ὅ,τε εἶνε ζυμωμένον (ἀνακατωμένον, ὡς ἂν) ζυμάρι ἢ λάσπη.
Φύρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυράω, ζύμωμα, ἀνακάτωμα.
Φυράτης, οῦ ἢ ου (ὁ). ὁ ζυμόνων (ἀνακατόνων), [ἐκ τοῦ
Φυράω-ῶ [φύρω], Μ. άσω. Ζυμόνω (»Φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς ποσὶ ποσί, τὸν δὲ πηλὸν τζισι χερσί, « Πρ.)· ἀνακατόνω ‖. (μσ.) σχηματίζω τι (ὡς ἂν ζυμάρι) πρὸς ὄφελος ἢ χρῆσιν ἑαυτοῦ· (μτνμ.) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. »Μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς—, « Ἀρστρ., (παρβλ.) Πλάττομαι.
Φύρδην [φύρω], ἐπίῤ. Ἀνέκαστ. » Φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, « Ξεν.
Φυρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φύρασις.
†Φύρκος [ἔρκος], εος ους (τὸ), Γλσ. τεῖχος, Πύργος.
Φύρμα (τὸ), [φύρω], μίγμα ἄχρηστον, σκουπίδι, σκύβαλον.
Φορμὸς (ὁ), τὸ εὐθ. τοῦ Φύρω, μίξις· (συνκδχ.) συγχύσεις.
Φύρσαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ Φῦραι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φύρω.
Φύρσιμος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀνακατωθῇ, ἐπιδεκτικὸς φύρσεως (μίξεως).
Φύρσις, εως (ἡ), = Φυρμὸς.
Φυρτὸς, ἡ, όν. Ἀνακατωμένος· (συνκδχ.) συγκεχυμένος, ἢ· λερωμένος [ἐκ τοῦ
Φύρω, Μ. φυρῶ καὶ Αἰολ. φύρσω (ἄθεν ὁ Π. γ'. μέλλ.) πεφύρσομαι (πθ. πρκ. πέφυρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφύρθην κτλ.). Ἀνακατόνω (μυρ. ἁλεῦρι ἢ χῶμα μὲ νερὸν)· ζυμόνω· λειόνω· (συνκδχ.) λερόνω· πασαλείφω (μτφορ.) συγχύω. (μὲ δοτ.) » Γαῖαν ὕδατι φύρειν, « Ἡσ. (ἴδε ἢ Φυράω). » Ἀκμῆσιν εἶματ' ἔφυρον, « Ἰλ. Ω. (ἢ γεν. σπν.) » Μή σε στῆθος καὶ χεῖλεα φύρσω αἵματος, « Ὀδ. Σ. (καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑλλ.) «Τοὺς μὲν ὑψοποιουμένους, τοὺς δὲ φύροντας (ἑνν. ἄλφιτα), «Ξεν. (καὶ μτφορ.) «Πάντα φύρειν καὶ ταράττειν, «Πλ. ἢ Ἄλλον τινὰ τρόπον τῆς μεθόδου αὐτὸς φύρω, «Ἀρ., πλάττω (σχηματίζω) μὲ τὸν νοῦν μου. (καὶ χ. πτ.) «Ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύρειν, Μ. Ἀντ., ὁμιλεῖν συγκεχυμένα (διακόπτοντας ἕνας τὸν ἄλλον). (καὶ πθ.) «Τὴν γῆν αἵματι πεφυρμένην, «Ξεν. «Ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυρμένα, «Λξ. «Πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα, «Σιμ. «Δάκρυσι πεφυρμένη, «Ὁδ. Ρ. «Πέφυρται αὐτῷ ἡ κόμη, Φλςρ., εἶνε ἀκτένιστα (ῥηγμένα ὅπως ἔτυχε) τὰ μαλλιά του. (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ αἰτ. πρσθετ.) «Φύρομαι πρός τινα, «Πλάτ., τὸν συναναστρέφομαι συχνά. «Πεφυρμένος περὶ γαστέρας ὁρμήν, «Ὑπππ., καταγινόμενος ἀδιακόπως εἰς, κυλιόμενος, (παρβλ.) Τυρβάζω).

Φῦς, φῦντος (φῦσα, φῦν), ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

Φῦσα [ὄνμτπ., ἴδε Φῦ], ης (ἡ), (κυρ. καὶ ἀρχ.) πνοή, φύσημα, ἀναθυμίασις· (μτφορ.) οἴησις. «Φλοξ φῦσαν λεῖσα πυρός, «Ὅμ. Ὕμν., (παρβλ. Αὐτμή). 2) (ἰατρ.) ἄνεμος εἰς τὰ ἔντερα, (Ἰταλ.) φλάτον. «Φῦσαν ἀφιέναι, «Δξ., ξεφυσῶ, (Γαλλ.) lâcher un vent. 3) (συνήθ.) φυσοῦνα, φυσερόν. «Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, «Ἰλ. Σ. 4) κρατὴρ ἡφαιστείου ὄρους, (Στρβ.) 5) εἶδ. ἰχθ. θαλασ. (νομιζομένου φαρμακεροῦ), (κοιν.) φουσκόψαρον.

Φυσαλέος, α, ον, Π. γεμάτος φῦσαν (ἄνεμον), φουσκωμένος.

Φυσαλὶς (λλίς), ίδος (ἡ). φουσκαλίδα (τοῦ νεροῦ). 2) εἶδος ἐμπνευστοῦ ὀργάνου (αὐλοῦ), (Ἴσ.) γκάϊδα. 3) εἶδ. φυτοῦ (στρύχνου) μὲ φουσκοειδεῖς σποροθήκας, (Γαλλ.) cagnerel.

Φύσαλος (ὁ), εἶδ. φρύνου (φαρμακεροῦ). 2) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Φῦσα. 3) εἶδος κήτους, (ἄλλ.) Φυσητήρ.

Φυσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῦσα, φυσαρμονάκι.

Φύσας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

✝Φυσασμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φυσιασμός.

Φυσατήριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Φυσητήριον.

Φυσάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ. Μ. ήσω. Κάμνω ἀέρα, πνέω, φυσῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)· (συνκδχ.) λαλῶ ἐμπνευστόν τι ὄργανον. «Ὅταν συστρέψαντες τὰ χείλη, φυσήσωμεν, «Πλ. «Ἄνεμοι φυσῶντες λιγέως, «Ἰλ. Ψ. «Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἔφυσων, «Ἰλ. Σ. (καὶ μτβτ.) «Φυσᾶν τὸ πῦρ (τὴν λαμπάδα), «Ἐπγρ., Ἀρςφ. «Τῷ χεῖρ ἐφύση, «Θκρ. «Δύλιὸς («Κοχλον) φυσᾷ, «Πλ., Εὐρ. (καὶ ἑλλ.) «Παῦε σὺ φυσῶν (ἑνν. τοὺς αὐλούς), «Δρςφ. «Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, «Σοφ., ἀναφυσῶντα. (καὶ συνκδχ. πρὸς ἐπίρ.) «Τί δῆτ' νὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων; «Εὐρ., ἀσκομαχεῖς ἀπὸ τὸν θυμόν σου. 2) φυσῶν φουσκόνω, γεμίζω μὲ ἀέρα· (συνκδχ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν), (καὶ ἑλλ.) ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) φουσκόνω. «Τὰς γνάθους φυσῶν, «Λμ. «Αὐτὰρ ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, «Ἀρςφ. «Τὸ ἔγγος διατί τὴν μὲν γαστέρα φυσᾷ, τὸ δὲ πῦρ οὔ; «Ἀθ. «Δίκτυον φυσᾷν, «Παροιμ. (καὶ μτγμ.) «Ἐγκωμίοις ἐπαίρειν τινὰ καὶ φυσᾷν, «Πλ. (καὶ πθ.) «Ἡ γαστὴρ ἐπεφυσητό μοι, «Ἀρςφ. «Ὑπὸ τῆς τύχης φυσώμενος, «Πλ.

Φυσεώμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φυσώμενος.

Φύση (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φῦσα.

Φύσημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φυσήσεως, πνεῦμα ἢ ὑγρὸν ἐκφυσώμενον. «Αἵματος —, «Εὐρ. 2) φούσκωμα· (μτφορ.) ἔπαρσις, ἀλαζονεία, (ἄλλ.) Φύσιγμα. «Ῥηγνὺς φυσήμασι, «Ἀρςφ., γιγαντιαίῳ. 3) φουσκαλίδα τοῦ νεροῦ· (ὐθ. μτγμ.) μαργαριτάρι ἀγένητον καὶ κούφιον μέσα. 4) (εἰς τὸν Γαλ.) ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος, τὸ (Τουρκ.) τσάμ-σακιζί, (ἴσ. διὰ τὰς φουσκαλίδας τὰς ὁπ. σχηματίζει ἐκρέουσα).

Φυσημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φύσημα.

Φυσησις, εως (ἡ), τὸ ὑσ. τοῦ Φυσάω, φύσημα· φούσκωμα κτλ.

Φυσητὴρ (ὁ). ὁ φυσῶν ἢ φουσκόνων τι ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο· φυσερόν (πρὸς φύσημα τοῦ πυρός)· ἢ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἀναπνέουν (ἀναφυσοῦν τὸ νερόν) τὰ κήτη. (ὐθ. ἐν γέν.) κήτος, (καὶ ἰδιαιτ.) εἶδος τι κήτους, (Γαλ.) soufflеur ἢ cachalot.

Φυσητήριον (τὸ). φυσητικὸν ἢ ἐμπνευστὸν ὄργανον, φυσερόν· αὐλός, ἀσκομαντοῦρα· τρύπα τῆς ἀναπνοῆς (κυρ. τῶν κητῶν), ἴδε Φυσητήρ.

Φυσητὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυσῶν (μὲ γεν.) τι ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. «Γέλοιος —, «Μαν., ὑελουργός.

Φυσητικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυσᾷν, χρησιμεύων πρὸς φύσησιν.

Φυσητὸς, ἡ, όν. Φυσημένος ἢ Φουσκωμένος, φουσκωτός. ‖. (οὐσ.) «Φυσητόν, «Ἐπγρφ., ἀνεμιζῆρι (ς) ἢ φυσερόν (ς).

✝Φυσήρρων, ωνος (ο, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φυσίρρων.

Φυσίαμα (τὸ). φύσημα πνευστιώντος, μουσουνητόν, ἀσκομαχητόν.

Φυσιασμὸς (ὁ). τὸ φυσιᾷν (πνευστιᾷν), μεσούνισμα.

Φυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Φυσῶ (Ἀνασαίνω) συχνὰ καὶ δυνατά· ἀσθμαίνω, πνευστιῶ· ἀσκομαχῶ· μουσουνίζω· (ἐπὶ ὕφ.) σφυρίζω· (Γρφ.) φουσκόνω· (τρπ.) ὑπερηφανεύομαι, (παρβλ.) Φυσῶ.

Φυσίγγη (ἡ), = Φυσιγξ.

Φυσιγγοομαι-ούμαι [φύσιγξ], Μ. ώσομαι. Ἐρεθίζομαι (Φουσκόνω) ᾽σαν τὰν ταγισμένον ἐπὶ τούτῳ μὲ σκόρδον (ἴδε Σκορδοῦζω) πετεινόν.

Φυσιγναθος (ὁ, ἡ), [φυσάω, γνάθος], φουσκομάγουλος, (ἐπιθ. τοῦ βατράχου καὶ τοῦ χαμαιλεόντος).

Φυσιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυσιογνώμων.

Φυσιγξ [φυσάω], ιγγος (ἡ). (κυρ.) φοῦσκα· (μτμ.) κεφάλι ἢ σκελίδα σκόρδου (κρεμμυδιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) βολβός.

Φυσιζοος καὶ Φυσίζωος (ὁ, ἡ), Π. [φύω, ζωή]. ὁ γεννῶν (παρέχων) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς ζωήν.

Φυσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ ὡς φυσικός (περὶ φυσικῆς).

✝Φυσικίλλος (ὁ), Ακκων. [φύσιγξ], εἶδος ἄρτου (ἀφράτου, φουσκωτοῦ), φρωντζέλλα.

Φυσικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς φύσεως ἢ ἐκ φύσεως (ἀντιθ. τῷ τεχνητὸς, ἠθικὸς ἢ ὑπὲρ φύσιν). «Φυσικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ θεωρία, «ἡ περὶ τὴν οὐσίαν ἢ τὰς ἰδιότητας τῶν ὄντων (τῶν σωμάτων) ἢ «Φυσικοί, «οἱ ἀσχολούμενοι εἰς αὐτήν· (μτγν. δέ) οἱ γνωρίζοντες ἀπόκρυφά τινα τῆς φύσεως καὶ νομιζόμενοι διὰ τοῦτο μάγοι, καὶ «Φυσικὰ φάρμακα, «Πλ., ἰατρικὰ ἐνεργοῦντα δι' ἀγνώστων αἰτίων, (καθὼς λέγουν τῶρα) συμπαθητικά.

Φυσικῶς, ἐπίρ. Κατὰ φυσικὸν λόγον ἢ τρόπον, κατὰ φύσιν.

Φύσιμος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φύειν (φυτρονειν), γόνιμος. «Σπέρμα —, «Θκρ.

✝Φυσιογνωμία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φυσιογνωμονία.

Φυσιογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γνωρίζω (διακρίνω) τινὰ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του, κρίνω περί τινος ὡς φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμονία (ἡ), τὸ εἰσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστήμη) τοῦ φυσιογνώμονος, φυσιογνωμονικὴ κρίσις περί τινος.

Φυσιογνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, φυσιογνώμονος ἦθος· ἐπιτήδειος φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμονικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φυσιογνωμονίας, ὡς φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμοσύνη (ἡ), = Φυσιογνωμονία.

Φυσιογνώμων [φυσις, γνωμων], ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (μαντεύων) τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ εἰσωτερικόν του (ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του).

Φυσιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαλέγομαι ἢ Πραγματεύομαι περὶ φύσεως, ἐξετάζω τὰς αἰτίας καὶ ἰδιότητας τῶν σωμάτων, καταγίνομαι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως· (μτβτ.) ἐξηγῶ (ἀποδεικνύω) τι κατὰ τοὺς φυσικοὺς ὅρους (ὡς φυσιολόγος).

Φυσιολόγημα (τὸ). τὸ φυσιολογικῶς ὁρισθὲν (ἀποδεικνυόμενον).

Φυσιολογία (ἡ), τὸ φυσιολογεῖν, ἡ σπουδὴ καὶ ἔρευνα τῆς φύσεως, ἢ κατὰ τοὺς φυσικοὺς ὅρους ἐξήγησις.

Φυσιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυσιολογίαν, φυσιολόγου ἴδιος.

Φυσιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ διαλεγόμενος ἢ πραγματευόμενος περὶ φύσεως, φιλόσοφος ἀσχολούμενος εἰς φυσικὰς ἐρεύνας, ἐξηγητὴς ἢ παρατηρητὴς τῆς φύσεως.

Φυσιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ φυσικόν.

Φυσιοω-ῶ, Μ. ώσω, = Φυσιοποιέω· (μὲ αἰτ. πρσθετ. ἐκ θ'.) διαθέτω τι κατὰ φύσιν πρός. ‖. (πθ.) γίνομαι δευτέρα φύσις. 2) (Γρφ.) = Φυσιάω, φουσκόνω (μτφορ.).

Φυσιῶν, οντος (ωσα, ων), Π. Ἰων. ἀντὶ Φυσιῶν, μτχ. τοῦ Φυσιάω.

Φυσις [φύω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ γέννησις (ἀρχὴ) ἢ τὸ εἶναι (ἡ οὐσία) τῶν πραγμάτων. «Ἡ πρώτη φύσις, «Γαλ. «Ἡ τῆς ψυχῆς φύσις, «Πλάτ. «Ἡ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάντων φύσις, « Αξ., ὁ σχηματισμός. » Ἡ τοῦ γάλακτος φύσις, « Ἀρςτ. » Καὶ ὅλως πᾶσα οὐσία φύσις λέγεται, « Ἀρςτ. » Φύσει ἡ. » Κατὰ φύσιν, « Αξ., ἐκ φύσεως ἡ κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, φυσικά (καὶ ἐναντ.) » Παρὰ φύσιν. » Ὁ κατὰ φύσιν θάνατος, « Αξ., ὁ φυσικός. » Ὁ κατὰ φύσιν πατὴρ (υἱός, ἀδελφός), « Αξ., ὁ γνήσιος, ὁ καθ' αὑτό. » Κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι τὸν Ἡρακλέα; « Ἡρ., πῶς εἶνε (κατὰ φυσικὸν λόγον) δυνατόν; » Οὐκ ἔχον φύσιν ἐστὶ τοῦτό γε, « Δμ., εἶνε φύσει ἀδύνατον. » Ὃ φύσιν ἔχει γίγνεγνεσθαι, « Πλβ., εἶνε φυσικῶς ἐπόμενον. » Ὡς φύσιν εἶχε γενέσθαι καὶ ῥηθῆναι, « Δ. Ἀλ. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ φυσικὴ ποιότης (ἰδιότης), τὸ εἶδος. » Καί μοι φύσιν αὐτοῦ (τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν, « Ὀδ. Κ. 3) (ἐπὶ ἄνθρ.) ὁ χαρακτὴρ (ἡ τοῦ σώματος), ἡ μορφή, ὁ σχηματισμός, τὸ ἐξωτερικόν· (ἐνίοτε) ἡ κρᾶσις· (ἐνίοτε) τὸ φῦλον, (Γαλλ.) sexe, (ὅθεν μτγν. κατ' ἐκτ.) τὰ γεννητικὰ μόρια· (ἡ τῆς ψυχῆς) τὸ φυσικὸν (ἰδίωμα), ἡ ἔμφυτος ἰδιότης, τὸ ἦθος, ἡ διάθεσις· (ἰδιαιτ.) ἡ φυσικὴ ἱκανότης, ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμα, (Γαλλ.) le génie, (ἄλλ.) Φυή. » Εἴ τις τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν, « Ἀρςφ. » Φύσιν μὲν δὴ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μορφῆς τοιαύτην ἔχων διαμνημονεύεται (ὁ Κῦρος), « Ξεν. » Ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθινῶδες ἔῤῥεπεν, « Ἱππκρ. » Σφοδροτάτη φύσις, « Ξεν. » Ἕνα ἕκαστον ἓν δὴ ἐπιτηδεύειν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδειοτάτη εἴη πεφυκυῖα, « Πλάτ. » Οὐ σοφίᾳ ποιοῦσιν (οἱ ποιηταί), ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιῶντες, ὥσπερ οἱ χρησμῳδοί, « αὐτ. » Δυνατὴ ἡ θήλεια φύσις τῇ τοῦ ἄῤῥενος κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, « αὐτ. » Τῆς ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι ὑμῖν (ταῖς γυναιξί), μεγάλη ἡ δόξα, « Θκ. » Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας, « αὐτ. » Ἀμείνων τὰ τῆς φύσεως, « Πλάτ. » Αἱ τοιαῦται φύσεις, « Ἰσκρ., οἱ τοιούτου εἴδους ἄνθρωποι. » (Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραφε τὰ δράματά του) πρὸς τὰς τῶν ὑποκριτῶν φύσεις, « Αξ. » Φύσεις χρηςαί, χρηστῆς παιδείας ἀντιλαμβανόμεναι, ἔτι βελτίους τῶν προτέρων φύονται, « Πλάτ. 4) (ἐνίοτε) τὸ γένος (ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατάγεταί τις), ἡ γενεά. » Τὴν φύσιν ἔδειξας, ἐξ ἧς ἔβλαστες, « Σοφ. » Οὐ μαθὼν, ὃς εἰ φύσιν, ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον; « αὐτ.

†Φυσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. κοῦφος (πεφυσημένος) τὰς φρένας, ματαιόφρων, οἰηματίας.

Φυσίωμα (τὸ), [φυσιόω]. ἕξις ἡ ὁπ. κατήντησε φυσικὸν ἰδίωμα.

Φυσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυσιόω, ἡ τῆς ἕξεως εἰς δευτέραν φύσιν μεταποίησις. 2) (Γρφ.) ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις.

Φύσκη (ἡ), [φυσάω]. (ἐν γέν.) φοῦσκα· (ἰδιαιτ.) τὸ χονδρὸν ἡ παραγεμιστὸν ἔντερον, λουκάνικον.

Φύσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Φύσκος (ὁ), = Φύσκη, λουκάνικον.

Φύσκων, ωνος (ὁ). πρησκοκοίλης, κοιλαρᾶς, (παρωνύμιον ἑνὸς τῶν Πτολεμ.).

†Φυσοβάθρον (τὸ). τὸ βάθρον (πόδαρικόν, ὑποβάθρον) τῆς φύσης (τοῦ φυσεροῦ).

†Φύσσα, Φυσσαλὶς κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Φύσα κτλ.

Φυστὴ ἡ Φύστη (ἡ), [φύρω], (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ μάζα) εἶδος ψωμιοῦ ἀπὸ κριθάλευρον καὶ κρασὶ ὄχι πολὺ ζυμωμένον.

Φυστὶς, ίδος (ἡ), = Φύστη.

Φύστις, ιος, Π. ἀντὶ Φύσις (4), γένος, ἀπόγονος.

Φυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ γεμάτος φύσαν (φύσκωμα, ἄνεμον), (Ἰταλ.) φλατουοζός.

Φυταγωγέω-ῶ [φυτὸν, ἄγω], Μ. ἡσω. Περιποιοῦμαι φυτὸν, τὸ ἐπιμελοῦμαι νὰ γένῃ ἴαιον.

Φυταλιὰ (ἡ). μέρος δενδρόφυτον (ἀμπελόφυτον) ἢ ἐπιτήδειον πρὸς δενδροφυτείαν (ἀμπελοφυτείαν)· (ἐνίοτε) δένδρον φυτευμένον (καλλιεργημένον). » Παλλάδος —, « Καλλ., ἡ ἐλαία. 2) ὁ καιρὸς τῆς δενδροφυτείας, τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος.

†Φυτάλιζω, Μ. ίσω. = Γλσ. = Φυτεύω.

;Φυτάλιμος καὶ

Φυτάλιος (ὁ, ἡ), Π. = Φυτάλμιος, (ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς, ὁ ἥλιος κτλ., ὡς αὐξητικὸς τῶν φυτῶν).

Φυτάλμιος, α ἡ ος, ον, κατὰ μετάθ. ἀντὶ Φυτάλιμος, αὐξητικός, γονιμος. » Χθὼν —, « Λυκ. » οἱ γέροντες φυταλμιοι, « Αἰσχλ., οἱ γεννήτορες. » Λέκτρα φυτάλμια —, « Εὐρ., τὰ γαμήλια. (καὶ μὲ γεν.) » Ἀλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος, « Σοφ., τυφλὸς, ἀόμματος.

;Φυτάνη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Φυταλιά.

Φυτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυτόν.

Φυτὰς, άδος (ἡ). κλαδὶ διὰ φύτευμα, φυτὸν, φυντάνι.

Φυτεία (ἡ), = Φύτευσις (κυρ. καὶ μτνμ.). 2) αὔξησις φυτοῦ, (Γαλλ.) végétation. 3) φυτὸν καλλιεργούμενον (νεόφυτον), (κοιν.) φυτειά.

Φυτεύθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφυτεύθησαν.

Φύτευμα (τὸ). φυτὸν (δένδρον) φυτευμένον. 2) εἶδ. φυτοῦ (ῥεπανιδὰ ἡ ψωροβότανον).

Φυτεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς φύτευσιν (φυτείαν) ἐπιτήδειος.

Φύτευσις, εως (ἡ), τὸ φυτεύειν, φύτευμα· (μετνμ.) παιδοποιία, τέκνωσις.

Φυτευτήριον (τὸ). φυτὸν (κωλοῤῥίζι κτλ.) διὰ μεταφύτευμα, φυντάνι. » Τὰ φυτευτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε φυτῶν καὶ ἀκμαζόντων, « Θφρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φυτωριον.

Φυτευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυτεύων.

Φυτευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυτεύειν.

Φυτευτὸς, ἡ, όν. Φυτευμένος (κυρ. καὶ μτνμ.)· ἔμφυτος.

Φυτεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τὸ φυτὸν εἰς τὴν γῆν, φυτεύω, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ. » Πολλὴν γῆν ἀπόριμον, πολλὴν δὲ πεφυτευμένην, « Ξεν. 2) (Π. κατὰ μτνμ.) τεκνοποιοῦμαι· (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ· (ἐπὶ κακοῦ) ἐνεργῶ, μηχανῶμαι. » Κακὸν φυτεύειν τινὶ, « Ἰλ. Ο.

Φυτηκομέω. Φυτηκομία, Φυτηκόμος, Π. ἀντὶ Φυτοκομέω κτλ.

Φυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν φυτῶν, (Γαλλ.) végétal.

Φυτίος, α, ον, = Φυτάλιος, (ἐπίθ. διαφόρων θεοτ.).

Φύτλη (ἡ), Π. ἀντὶ Φύσις, γένος, γένεσις, εἶδος.

Φυτοειδὼς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει φυτοῦ, καθὼς τὰ φυτά.

Φυτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φυτουργός.

Φυτοκομέω-ῶ, ήσω. Καλλιεργῶ (Περιποιοῦμαι) φυτὰ ὡς φυτοκόμος.

Φυτοκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ φυτοκόμου, καλλιέργεια φυτῶν.

Φυτοκόμος (ὁ, ἡ), [φ. κομέω] ὁ καλλιεργῶν (περιποιούμενος) φυτα. ||. (οὐσ.) κηπουρὸς, περιβολάρης.

;Φυτόκομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου καλλιεργοῦνται φυτά, καλλιεργημένος, κατάφυτος.

Φυτὸν (τὸ) (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι φυτρόνει ἀπὸ τὴν γῆν, χορτον, δένδρον, (ἰδιαιτ.) τὸ καλλιεργούμενον εἰς κῆπον· (μτνμ. παρὰ Π.) τέκνον, ἀπόγονος, βλάστημα· (ἐν γέν.) θρέμμα, δημιούργημα. » Χαρίτων —, « Θκρ., (παρβλ. Μέλημα). 2) (ἐνίοτε) = Φυμα, ὄγαλτον, πόνεμα. 3) (ἰδιωνυμ.) τὸ κυνόγλωσσον (φυτ.), [κυρ. οὐδ. τοῦ

Φυτὸς [φύω], ἡ, όν. Φυτρωμένος ἢ δυνάμενος νὰ φυτρώσῃ· (ἐνίοτε) παραγωγικὸς, γόνιμος.

Φυτοσκαφία (ἡ); τὸ ἔργον τοῦ φυτοσκάφου, σκάψιμον (σκάλισμα) τῶν φυτῶν, (ἰδιαιτ.) ξελάκκωμα τῶν δένδρων.

Φυτοσκάφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σκάπτων (σκαλίζων) τὰ φυτὰ (ξελακκονων τὰ δενδρα), κηπουρὸς· φυτοκόμος. 2) (προπαροξ.) σκαμμένος πρὸς φυτείαν, καλλιεργημένος. » Γῆ —, « Νόνν.

Φυτοσπορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ φυτοσπόρου, σπάρσιμον ἢ φύτευμα φυτῶν, φυτεία (δένδρων, ἀμπέλων κτλ.)

Φυτοσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων (φυτεύων) φυτά· (Π. κατὰ μτνμ.) γεννήτωρ.

Φυτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Καλλιεργῶ) φυτά.

Φυτοτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ (καλλιέργεια) φυτῶν.

Φυτοτροφὸς (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (καλλιεργῶν) φυτὰ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, κηπουρὸς, φυτοκόμος.

Φυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ φυτὰ ὡς φυτουργὸς, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ (ἐπιμελοῦμαι) τι.

Φυτούργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀντικείμενον τῆς φυτουργίας, φυτὸν ἢ μέρος καλλιεργημένον. 2) = τῷ

Φυτουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φυτουργοῦ, ἡ τῶν φυτῶν καλλιέργεια, φυτοκομία.

Φυτουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς φυτουργίαν, φυτουργοῦ ἴδιος. » Φυτουργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ φυτουργοῦ, ἡ φυτουργία.

Φυτούργιον (τὸ). μέρος πρὸς φυτουργίαν ἐπιτήδειον, = Φυτωριον.

Φυτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καλλιεργῶν φυτά. ||.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(οὐσ.) κηπουρός, ἀμπελουργός, δενδροκόμος. 2) (μτγν.) πατήρ. (ἐν γέν.) πρωτουργός, δημιουργός.
Φυτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) φυτά.
Φυτόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἄγρ. ἡ ἀμφ. εἰς τὸ ἐνεργ.). Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς φυτόν, γίνομαι (αὐξάνω ὡς) φυτόν.
†Φύτρα (ἡ), Γλσ. = Φύτλη, φύσις, γένος.
Φυτώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ) -δῶς. Φυτῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν.
Φυτών, ῶνος (ὁ). τόπος περιεκτικὸς φυτῶν (δενδρόφυτος ἢ ἀμπελόφυτος), φυτώριον.
Φυτώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα φυτοῦ τινος (ἀπὸ φυτοῦ παρωνυμούμενος).
†Φυτώρειον ἢ Φυτώριον (τὸ), νλγ. [φ. ὥρα]. μέρος ὅπου διατηροῦνται (καλλιεργοῦνται) φυτὰ ἢ δένδρα πρὸς μεταφύτευσιν, (Γαλλ.) pépinière.
Φύω [συγγ. τῷ Γω], Μ. φύσω (ἀόρ. Ἔφυσα καὶ β΄. Ἔφυν καὶ μτγν. Ἐφύην, πρκ. [ἀντὶ ἑνς.] Πέφυκα). Κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ ἢ νὰ γεννηθῇ, ἐβγάζω (φύλλα, ρίζας 'δόντια κτλ.)· (μτγμ.). γεννῶ· δημιουργῶ, παράγω· (ἀμτδτ. σπντ. ἢ Π· ἀντὶ τοῦ συνήθ. μσ. ἢ πθ.) φυτρόνω (κυρ. ἢ μτγμ.)· γεννῶμαι· αὐξάνω· παράγομαι, γίνομαι (ἰδιωτ. εἰς τὸν μσ. πρκ., ὑπερσ. καὶ ἀόρ. β΄.) εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ἰδίωμα· (μὲ αἰτ. πρόθετ. ἢ ἀπαρ.) εἶμαι φύσει διατεθειμένος (ἐπιτήδειος) πρὸς ἢ καμωμένος διά· (ἐνίοτε) συνειθίζω νά· (ἁπλ.) εἶμαι, ὑπάρχω. « Τόδε σκῆπτρον οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, « Ἰλ. Δ. « Οὐ τῆς αὐτῆς γῆς ἐστι, καρπόν τε θαυμαστὸν φύειν, καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς τὰ πολέμια, « Ἡρ. (καὶ μτγμ.) « Γλῶσσάν τε οὐκ ἔφυσε, « αὐτ., δὲν ἔχει. « Ὀδόντας [« Πτερὰ, « Ὠὠγωνα) φύειν, « Ἀρχ., Ἡρ., ἐβγάλειν. « Ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὅλοφ-γόνα φύειν, « Θκρ. (ᾠ τρπ.) « Φρένας (« Νοῦν) φύειν, « Σοφ., ἀποκτᾶν, φρονιμεύειν. « Δόξαν φύειν, « Ἡρ., ἔχειν μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ ἰδέαν (οἴησιν). « Εἴ τις, παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, δίκην δίδωσι, « Ξεν. (καὶ ἐπιφερ. ἀπαρ.) « Ἃ οἱ θεοὶ ἔφυσάν σε δύνασθαι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) « Ὁ φύσας, « Δσ., ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. « Ὁ φύσας με, « Σοφ., ὁ πατήρ μου. (καὶ ἀμτδτ.) « Ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, « Ὅμ. [καὶ μσ. ἢ πθ.] « Οὔτε φυτεύουσιν, οὔτ' ἀρόσουσιν· ἀλλ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι, « Ὀδ. Ι. « Ἴψηλαὶ πεφύκασιν ἀγχοῦ πεῦκαι, « Θκρ. « Πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, λωτός τ' ἠδὲ θρύον, τά περὶ ῥέεθρα ποταμοῖο πεφύκει, « Ἰλ. Φ. « Θάμνος ἐλαίης ἔφυ, « Ὀδ. Ψ. (καὶ μτγμ.) « Πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, « Δμ. (καὶ γεν. πρόθετ.) « Τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, « Ξεν. « Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει, « Ἰλ. Δ. « Χεῖρες ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, « Ἡσ. « Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν γώρᾳ ἔφυτε καὶ ἐτράφητε, « Ξεν. « Ἐξ ἧς ἔφυσαν, « Ἰσκρ. « Ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν, « Θκρ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) « Διὸς πεφυκὼς, « Εὐρ. « Πιστοὺς μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι ἀνθρώπους, « Ξεν. (καὶ προθετ.) « Ἄλλοι πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν, « Ἀρχ., εἴμεθα φύσει καμωμένοι. (καὶ ἐπίρ) « Οἱ τὰ σώματα πρὸς ὥραν εὖ πεφυκότες, « Ξεν. « Ὁ καρκῖνος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πρὸς ἰσχὺν ἄριστα πεφυκότας ἔχει, « αὐτ. « Πῶς πέφυκεν; « Αἰσχ., ποῖον εἶνε τὸ φυσικόν του; « Οὕτω ταῦτα πέφυκε, « Δμ., τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις των. « Ζῶ, ὡς πέφυκα, « Δμ., καθὼς ἔφθασα νὰ ἦμαι καμωμένος ἐκ φύσεως. (καὶ ἀπαρ.) « Ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖν, « Ξεν. « Πεφύκασι φιλοσκώμμονες εἶναι, « Ἡρωδ., εἶναι φύσει. « Εὑρίσκεται καὶ χολὴν οὐκ ἔχοντα, πεφυκότα ἔχειν, « Ἀρχ., ἐν ᾧ ἡ φύσις των εἶνε νὰ ἔχουν. « Οἱ Αἰολεῖς πεφύκασι πλεονάζειν τὸ β, « Σχλ. (καὶ ἀπολ.) « Ὅπως μείζων δοκεῖν εἶνε ἡ ἐπφύκει, « Ξεν., ἀπ' ὅ,τι ἦτον ἐκ φύσεως. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) « Ἀληθὲς τοῦτο πέφυκεν, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. « Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ..., « Θκρ. 2) Π. (κατὰ τιμῆσιν) ἀντὶ Ἐμφύομαι, προσκολλῶμαι ἢ (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι προσκολλημένος, συνέχομαι. « Ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, « Ὅμ., τὸν ἔπιασε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι. « Ὀδὰξ ἐν χείλεσσι φῦντες, « αὐτ., ἐδάγκασαν τὰ χείλη των (ἀπὸ τὸ κακόν των). « Πεφυκὼς ὑμῖν τῷ κερατιειδεῖ, « Γαλ., προσπεφυκὼς, προσκολλημένος.
Φῶ, φῇς, φῇ, φῶμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Φημί.
†Φώγανον (τὸ). σκεῦος ὅπου ψήνουν ἢ φρυγανίζουν, (ὅθεν ἡ μαιν.) φωγοῦ, [ἐκ τοῦ
Φώγυμι καὶ
Φώγω [φῶς], Μ. φώξω ἢ χρώσω (ἀόρ. Ἔφωσα, πθ. πρκ. Πέφωγμαι καὶ Πέφωσμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφώχθην ἢ Ἐφώσθην), = Φρύγω, ξεροψήνω, καβουρδίζω.
;Φώϊξ, ικος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πώϋξ.
Φωῖς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φῶς, φωδός.
†Φωκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωκάς.
Φώκαινα, ης (ἡ), εἶδος κήτους, [ἴσ. ὁ εἰς τὸ Βυζάντιον) φάλιανος.
Φωκαΐς, ίδος (ἡ) καὶ
Φωκαΐτης, ου (ὁ), (ἔνν. στατὴρ), νόμισμά τι (ἀχρείας ποιότητος) τῶν Φωκαέων.
;Φωκάς [φώγω], άδος (ἡ). σκεῦός τι, (τοῦ ὁπ. τὸ ὑποκορ. Φωκάδιον, ἑρμηνεύεται) μυρωθήκη, (ὅθεν ἐπ.θ. ὁ Ταρκ.) χοκκᾶς.
Φώκη (ἡ). [φώγω ἴσ. διὰ τὸ μελανόν της δέρμα], εἶδος ἀμφιβίου, (κοιν.) φώκια.
†Φωκίων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ.
Φῶκος (ὁ), = Φώκη, (ἴσως τὸ ἀραενικόν).
Φωκτὸς [φώγω], ἡ, ὁν. Ξηροψημένος, καβουρδισμένος, (ὅθεν ||. οὐσ.) Φωκτά, « Ἀκ. (λέξν.), εἶδ. φαγητοῦ, (Τουρκ.) καβουρμᾶς.
†Φωλάζω, Μ. άσω, = Φωλεύω.
Φωλάς, άδος (ἡ). ἡ φωλεύουσα (κρυμμένη, τρυπωμένη εἰς τὴν φωλεάν της). « Ἄρκτος—. « Θκρ., ἡ φωλεύουσα (ναρκουμένη) τὸν χειμῶνα. ||. (οὐσ.) εἶδος ὀστρέου, (ἄλλ.) Φωλίς. 2) γεμάτος τρῦπας (φωλεούς). ||. (οὐσ.) = τῷ
Φωλεά ἢ Φωλέα (ἡ), = Φωλεός.
Φωλεά (τὰ), πλθ. ἀνμλ. τοῦ Φωλεός.
Φωλεία (ἡ), τὸ φωλεύειν, ἢ ἐν φωλεῷ κατοίκησις· (ἰδιωτ.) ἡ νάρκωσις (ὁ ὕπνος) τῆς ἀρκούδας καὶ μερικῶν ἄλλων ζώων διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος.
Φωλειός (ὁ), Π. ἀντὶ-
Φωλεός (ὁ), [κοῖλος, κουλεός]. (ἐν γέν.) σπηλειά, (ἰδιωτ.) τρῦπα (φωλειὰ) θηρίου, (ἄλλ.) Γωλεός· (κατὰ τοὺς Ἰωνας) μέρος ὅπου συνέρχονται πολλοί, λέσχη· σχολεῖον.
Φωλευσις, εως (ἡ), = Φωλεία, (ὡς οὐσ. τοῦ
Φωλεύω, Μ. εύσω [ἢ Φωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι κρυμμένος (τρυπωμένος) εἰς τὴν φωλεάν μου, φωλιάζω· (ἰδιωτ.) κοιμῶμαι ναρκωμένος (καθὼς ἡ ἀρκοῦδα ἢ μερικὰ ἄλλα ζῶα) διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος (« Ἡ τρυγὼν.. τοῦ χειμῶνος ἀφανίζεται· φωλεῖ γάρ, « Ἀρχ.)· (μτγμ.) ζῶ τραβηγμένος (εἰς μέρος παράμερον). (τρπ.) λαμβάνω χρόνιον (ἔμμονον) διάθεσιν, ριζόνω. « Ἣν δὲ φωλεύσῃ τὸ κακὸν ἐς ῥίζαν, « Ἀρετ.
Φωλεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φωλεοῦ, κοῖλος· σπηλαιώδης.
†Φωλητὴρ (ὁ), Γλσ. ὁ κατοικῶν εἰς φωλεάν ἢ ὡς ἂν εἰς φωλεάν (θῆλ.) εἰς τὸ αὐτὸ πάντοτε μέρος, εἰκουρός.
†Φωλητήριον (τὸ), Γλσ. = Φωλεός, μέρος ὅπου συνέζονται καὶ εἰσκεδάζηκν.
;Φωλία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φωλειά.
Φωλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωλεός, φωλίτσα.
Φωλίς, ίδος (ἡ), = Φωλάς, εἶδος θαλασσινοῦ τὸ ὁπ. κατοικεῖ ἐντὸς θαλάμης σχηματιζομένης ἀπὸ τὴν μύξαν τοῦ σώματός του.
Φωνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Φωνήεις.
Φωνάεντα, Δ. ἀντὶ Φωνήεντα.
Φωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωνίον.
Φωνασκέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ούμαι. Ἐξασκῶ τὴν φωνήν μου, γυμνάζομαι νὰ ψάλλω ἢ νὰ ἀπαγγέλλω· ἀκολουθῶ πρὸς τοῦτο εἴδός τι διαίτης.
Φωνασκητὴς, οῦ (ὁ), = Φωνασκός.
Φωνασκία (ἡ), τὸ φωνασκεῖν, ἡ τῆς φωνῆς ἐξάσκησις (πρὸς τὸ ψάλλειν ἢ ἀπαγγέλλειν)· (συνεκδ.) ὁμιλία πρὸς γύμνασιν, (ἐπμ.) λέξεις καὶ φωναὶ μεγάλαι χωρὶς νόημα.
Φωνασκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς φωνασκίαν, φωνασκοῦ ἴδιος.
Φωνασκικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν φωνασκῶν, ὡς-
Φωνασκὸς (ὁ). ὁ ἐξασκῶν (γυμνάζων) τὴν φωνὴν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων, γυμναστὴς (διδάσκαλος) τῆς ψαλμῳδίας ἢ καθ' ὑπόκρισιν ἀπαγγελίας. (Γαλλ.) déclamateur.
Φωνεῦντα, Δ. ἀντὶ Φωνοῦντα, οὐδ. πλθ. καὶ
Φωνεῦντες, Δ. ἀντὶ Φωνοῦντες, ἀρσ. πλθ. καὶ
Φωνεῦσα, Αἰολ. ἀντὶ Φωνέουσα, θηλ. τῆς μτχ. τοῦ
Φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάζω φωνήν, ἐμι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀῶ δυνατὰ, προσκαλῶ τινὰ (κυρ. ἐξ ὀνόματος ἢ μεγαλοφώνως), (καιν.) φωνάζω· (Π. ἐν γέν.) λέγω, προστάζω· (μτβτ.) λαλῶ (ἀποτείνω τὸν λόγον) πρός τινα, ὁμιλῶ. ||. (μσ. γρμτ.) εἶμαι φωνῆεν (Δ. Ἀλ.) ||. (πθ.) λέγομαι, ὀνομάζομαι κτλ. » Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ἀλλ' ἐπάγην, « Θκρ. » Φωνήσας προσέφη, « Ὅμ. (καὶ παραλλ.) » Ἔπος φάτο φώνησέν τε, « αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Θεᾶς ὕπα φωνησάσης, « Ὀδ Ω. » Ἀοιδὸς αἰόλα φωνέων, « Θκρ. (καὶ μτβτ.) » Καίμιν φωνήσας, « Ὅμ. » Οὗτος, σὲ φωνῶ, « Σοφ. » Τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, « Γρφ. » Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, « αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) » Φωνέων μέγιστον ἀνθρώπων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται, « Ἀθ.

Φωνὴ (ἡ), [φημί]. ὁ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐκπεμπόμενος ἦχος, φθόγγος· (ἐν γέν.) βοή, ἦχος· (κυρ. ἐπὶ ἀνθρ.) λόγος, λαλιά, ὁμιλία· γλῶσσα, διάλεκτος. » Ῥῆξαι φωνὴν, « Δ. Ἀλ. » Φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε, σμερδνῶς βοώοντος, « Ἰλ. Ο. » Αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπηΐῃ, « Ἡρ. » Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα περιπατοῦντος, « Γρφ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Βοῶν δ' ὡς γίγνεται φωνὴ, « Ὀδ. Μ. » Ἀηδὼν.. χέει πολυσχέα φωνήν, Ὀδ. Τ. » Ἁ φωνὰ Δώριος, « Θκ. » Φωνῇ δὲ νομίζουσι Σκυθικῇ, « Ἡρ.

Φωνήεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων φωνὴν (ἠμπορῶν νὰ ὁμιλήσῃ), φωνητικός. » Ὅτε φωνάεντα ἦν τὰ ζῶα, « Λξ. (Γρμ.) » Φωνήεντα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) γράμματα, « τὰ ἀποτελοῦντα καθ' ἑαυτὰ φωνὴν (φθόγγον).

Φώνημα (τὸ). ἦχος φωνῆς (λαλιᾶς), φθόγμα.

Φωνῆς, ῆσσα, ῆν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Φωνήεις.

Φώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φωνέω, φώναγμα, λάλημα, κτλ.

Φωνητήριος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) φώνησιν.

Φωνητικός, ἡ, όν, = Φωνητήριος. » Ὄργανα φωνητ., « Λξ., διὰ τῶν ὁπ. ὁμιλοῦμεν, ἢ γλῶσσα κτλ. 2) φωνῆς μέτοχος, φωνήεις.

Φωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φωνή.

Φωνομαζέω-ῶ [φ. μάζα], Μ. ήσω. Σχηματίζω τὴν φωνήν μου, (παρβλ. Φυράω).

Φωνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ φωνῶν (συλλαβῶν, λέξεων), λογομαχέω.

Φωνομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ φωνῶν (συλλαβῶν) λογομαχία.

Φωνόμιμος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος τὰς φωνὰς (ὁποιανδήποτε φωνήν).

Φῶρ [φέρω, φορέω, Fero, Fur, ὅθεν τὸ Γαλλ. Fureter. παρβλ. Φὼς], φωρὸς (ὁ), κλέπτης, λῃστής· (ἀρχ. καὶ ἑτυμολογ.) παλληκάρι, ἄνδρας· (μτνμ.) εἶδ. ἀρχῆς μέλισσας (ἄλλο παρὰ τὸν κηφῆνα). » Φώρων λιμὴν, « παράμερόν τι λιμένιον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ὅπου συνήθως ἄραζαν οἱ λαθρεμπορευόμενοι.

Φωρὰ, ᾶς (ἡ). [φώρ]. κλοπὴ, κλέψιμον.

Φώρα, ας, (ἡ). ἔρευνα πρὸς ἀνίχνευσιν (φώρασιν) κλέπτου. 2) (εἰς τὸν Ἀρτ.) ἀντὶ-

Φώρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φωράω, ἀνίχνευσις φωρὸς (κλέπτου), (ἐν γέν.) πάσιμον ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Φωρατὴς, οῦ (ὁ), ὁ φωρῶν (ἰδ. Γάλλων εἰς τὸ φανερὸν τὸν κλέπτην, πιάνων ἐπ' αὐτοφώρῳ· (μτνμ. ἐν γέν.) ἀνιχνεύω, ἀνακαλύπτω.

‡Φωρεία (ἡ), = Φωρὰ, κλοπή.

Φωρὴ (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φωρά.

‡Φώρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φὼρ, (πιθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Φωρῆς, γεν. τοῦ Φωρή).

Φωριαμὸς (ὁ), Π. [φέρω ἢ χωρέω]. σεντοῦκι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν φορεμάτων).

‡Φωριάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Φωράω.

Φωρίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Φώριος (ὁ, ἡ), [φώρ]. κλεμμένος, κλοπιμαῖος· (μτνμ.) κρυφός. » Λέκτρα—, « Π., = Κλεψιγαμία. ||. (οὐσ.) Φώριον, « πρᾶγμα κλεμμένον, (κοιν.) κλεψίματόν.

Φωρότατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Φώρ, κλεπτίστατος. » Κάπηλος—, « Σώφρ.

Φῶς [φημὶ ἢ φῶς], φωτὸς (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Φωτῶν), Π. ἀντὶ Ἄνθρωπος, (κυρ.) ἀνὴρ, ἄνδρες, παλληκάρι (ἰδ. τὸ Δ. Φὼρ), (σπνετ. ἐπὶ γυν.).

Φῶς, φωτὸς (τὸ), (ἡ γεν. πλθ. Φώτων), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Φάος, (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι φέγγει, φωτιά· κερὶ (λυχνάρι κτλ.) ἀναμμένον· παράθυρον· (κυρ. δί) τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (τῆς ἡμέρας)· (συνκδ.) ὁ ὀφθαλμός· (μτφρ.) χαρά· ζωή· σωτηρία· ἀναψυχή, παρηγορία· (θλγ.) ὁ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς (διὰ τῆς πίστεως), ἡ θεία χάρις. » Δᾷδας ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἑποίει, « Ὀδ. » Ἐν μὲν τῷ στρατοπέδῳ πῦρ νύκτωρ οὐκ ἔκαε, πρὸ δὲ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει, ἵνα μηδεὶς λάθῃ προσιών, « Ξεν. » Ἐπεισπίπτουσι τοῖς φύλαξι πίνουσι πρὸς φῶς πυλῶν, « αὐτ. » Αἰτήσας φῶτα, « Γρφ. » Φάος ἠελίοιο, « Ὅμ. » Φῶς γίγνεται, « Πλάτ., φέγγει, ξημερώνει. « Εἰς φῶς ἔρχεται, « Λξ. γεννᾶται ἢ, εἰδάλλει εἰς τὸ φανερόν. » Μετατιθέναι φῶτα, « Πλ., κάμνω τ' ὀρπίτι νὰ πάρῃ φῶς ἀπ' ἄλλο μέρος, μετατοπίζω τὰ παράθυρά του. (καὶ μτνμ.) » Μοχλὸν λαβόντας, ἐκκάειν τὸ φῶς Κύκλωπος, « Εὐρ. (καὶ μτφρ.) » Τρῶων ῥῆξι φάλαγγα, φάος δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν, « Ἰλ. Ζ. (καὶ ἐπὶ προσφων.) » Ὦ φίλτατον φῶς, « Σοφ. (καὶ θλγ.) » Ὁ θεὸς, ὁ πατὴρ τῶν φώτων, « Γρφ. » Υἱοὶ φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας, « αὐτ. » Τὰ ὅπλα τοῦ φωτὸς, « αὐτ., τῆς πίστεως » Ἡ τῶν φώτων ἡμέρα, « Ἐκκλησ., καθ' ἣν ἐβαπτίζοντο (ἐφωτίζοντο) οἱ κατηχούμενοι.

Φῶς, φωτὸς (ἡ) κατὰ κρσ. ἀντὶ Φωτί, σημάδι κόκκινον ἢ φουσκαλίδα εἰς τὸ δέρμα ἐξ αἰτίας καυσίματος, καύσιμον.

‡Φώσκω (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.), ἀντὶ Φαύσκω, φέγγω.

Φώσσων, ωνος (τὸ), = Φώσων.

Φωσσώνιον (τὸ), = Φωσώνιον.

Φωστὴρ (ὁ), (ἐν γέν.) ὁ φέγγων (φεγγοβολῶν, φωτίζων)· (ἰδιαιτ.) ἀστὴρ φωτοβόλος· (ἐνίοτε) φεγγίτης, παράθυρον.

Φωσφόρεια (τὰ), = Φωσφόρια.

Φωσφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φῶς φέρω, φέγγω, φεγγοβολῶ· φωτίζω.

Φωσφόρια (τὰ), (ἑνν. ἱερὰ), ἑορτὴ μετὰ λαμπαδηφορίας ἢ εἰς τιμὴν θεότητος (ἐπικαλουμένης) φωσφόρου.

Φωσφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ ἐκπέμπων φῶς, χορηγὸς φωτὸς, λαμπρὸς, φωτεινὸς, ἀκτινοβόλος. » Ἥρα—, « Δ. Ἀλ., ἢ Juno Lucina τῶν Ῥωμ. » Ἄρτεμις—, « Λξ., ἡ σελήνη. ||. (οὐσ.) λαμπαδηφόρος· (ἰδιωνυμ.) ὁ αὐγερινὸς, (ἄλλ.) Ἑωσφόρος. » Παρμενίδης πρῶτος δοκεῖ πεφωρακέναι τὸν αὐτὸν εἶναι Ἓσπερον καὶ Φωσφόρον, » Ἀρτ.

Φῶων [Αἰγυπτ.], ωνος (ὁ). χονδρὸν λινόπανον, κανναβάτσον, (ἐν γέν.) πανί, (ἰδιαιτ.) καραβόπανον. (ἰδ.).

Φωσώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῶων, κομμάτι πανιοῦ· (ἰδ.αιτ.) προσόψι λινόν.

Φωταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ὁδηγῶ τινα μὲ φῶς, τὸν φέγγω ὡς φωταγωγός· (μτφρ.) φωτίζω τὴν ψυχήν (τὸν νοῦν)· μυσταγωγῶ.

Φωταγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ φωτὸς ὁδηγία· (μτφρ.) φωτισμὸς (τῆς ψυχῆς)· μυσταγωγία.

‡Φωταγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) φωταγωγίαν (κυρ. μτφρ.), μυσταγωγικός.

Φωταγωγὸς (ὁ, ἡ), [φῶς, ἄγω]. ὁ φέρων που ἢ ὁδηγῶν τινα μὲ φῶς. ||. (οὐσ. ἀρσ.) μυσταγωγός· (θηλ.) θυρὶς διὰ τῆς ὁπ. εἰσέρχεται φῶς, φεγγίτης.

Φωταύγεια (ἡ). ἡ λάμψις τῶ φωτὸς, [ἐκ τῶ

Φωταυγὴς [φῶς, αὐγή], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς τὸ φῶς (φεγγοβολῶν), λαμπρὸς, πάμφωτος.

Φώταυγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φωταυγὴς.

‡Φωταυγῶ, ἐπιρ. Μὲ λάμψιν φωτός, ὡς φωταυγὴς.

Φωταψία (ἡ), [φῶς, ἅπτω], ἄναμμα φώτων, λυχναψία, φωτοχυσία.

‡Φωτεινοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). Γλσ. Φωτεινὸς τὸ εἶδος, στιλπνὸς, διαφανὴς.

Φωτεινὸς, ἡ, όν. Πλήρης φωτὸς, φωτοβόλος, λαμπρὸς, φωτερὸς· (μτνμ.) σαφὴς, καθαρός.

Φωτεμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (νλγ.) Ἐμβάλλω φῶς, φωτίζω.

Φωτιγγιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Φῶτιγξ, (Γαλλ.) Pageolet.

Φωτιγγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων (λαλῶν) τὴν φώτιγγα, αὐλητής.

Φώτιγξ [φύσιγξ], ιγγος (ἡ), εἶδ. πλαγιαύλου, (Ἰταλ.) φλάουτο.

Φωτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω φῶς, φέγγω (» Ὁ ἄνθρξ οὐ φωτίζει, ὥσπερ ἡ φλόξ, « Θρ.)· (μτβτ. παρὰ τοῖς μτγν.) κάμνω τι νὰ γείνῃ φωτεινὸν (νὰ λάβῃ φῶς)· (μτφρ.) γνωστοποιῶ, ἀναπτύσσω· (θλγ.) μυσταγωγῶ· (ἐκκλησ.) βαπτίζω.

Φωτισμα (τὸ), = Φωτισμὸς, λάμψις· (θλγ.) τὸ φῶς (ἡ χάρις) τῆς πίστεως· (Ἐκκλησ.) τὸ βάπτισμα

Φωτισμὸς (ἡ), τὸ φωτίζειν ἢ φωτίζεσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κυρ. μτφορ.), φώτισμα· (ἐκκλησ.) ὁ διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἁγιασμός.

†Φωτιστήριον (τὸ), ἐκκλησ. ἀντὶ Βαπτιστήριον ἡ· βάπτισμα.

Φωτιστικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φωτίζειν.

Φωτοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεγγοβολέω, ἀκτινοβολῶ.

Φωτοβόλημα (τὸ). λάμψις, φεγγοβόλημα, [ἐκ τοῦ

Φωτοβόλος (ὁ, ἡ), [φ. βάλλω]. φεγγοβόλος ἀκτινοβόλος.

†Φωτογονία (ἡ). ἡ γέννησις τοῦ φωτός.

Φωτοδοσία (ἡ). δόσις φωτὸς, [ἐκ τοῦ

Φωτοδότης, ου(ὁ) καὶ Φωτοδότις, ιδος(ἡ). ὁ δίδων φῶς ἢ τὸ φῶς, δοτὴρ (χορηγὸς) φωτὸς ἢ τοῦ φωτός.

Φωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος φωτὶ τὸ εἶδος, λαμπρὸς ὡς τὸ φῶς, φωτεινός.

Φωτολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς φῶς, Φωταυγής.

Φωτοποιὸς (ὁ, ἡ). φωτὸς ποιητικὸς (γόνιμος), φωτεινός, φωτιστικός.

Φωτοφάνεια (ἡ). ἐμφάνισις φωτὸς ἢ τοῦ φωτὸς, φωτισμὸς, ἔλλαμψις.

Φωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Φωσφορέω, [ἐκ τοῦ

Φωτοφόρος (ὁ, ἡ), =Φωσφόρος.

Φωτοχυσία (ἡ). χύσις φωτός· φωτισμὸς ὅλου τοῦ περιέχοντος.

Φωτωνυμία (ἡ). ἡ ἀπὸ τοῦ φωτὸς παρωνυμία, ὄνομα σχηματισμένον ἀπὸ τὴν λέξιν Φῶς.

Φωχθεὶς, εῖσα, ὲν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Φώγω.

Χ

ΧΑΙ

Χ, χ, χῖ (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) χ', ἑξακόσια (600) ἢ ἑξακοσιοστὸς, ἡ, όν· καὶ ,χ, ἑξακόσιαι χιλιάδες (600,000).

Χ', Π. κατ' ἀπςρφ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Κε, ἢ (σπντ.) ἀντὶ Καί.

Χά ἢ (ὀρθότ.) Χά, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ἀ = Καὶ ἡ.

Χαδέειν, Π. ἀντὶ Χαδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Χανδάνω.

Χάζομαι [Ἄζω, ἴδε κατωτέρω], Μ. χάσομαι (ἀόρ. Ἐχασάμην καὶ Ἰων. Κεκαδόμην ἢ Ἐκεκαδόμην), Π. τραβηοῦμαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι. (μὲ ἀπαρ.) φοβοῦμαι, διστάζω, ἀποφεύγω. »Ἄψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κὴρ' ἀλεείνων, « Ὅμ. (καὶ γεν. προθ.) » Χάζετο δ' ἐκ βελέων, « Ἰλ. Π. (καὶ συχνότ. ἑλλ.) » Πυλάων (« Μάχης κτλ.) χάζεσθαι, « Ὅμ. (καὶ ἀπαρ.) » Δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι (τὸ ὀπ. ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ Οὐχ ἅζομαι), « Εὐρ. (λογρφ. εὔχρ. το Ἀναχάζομαι). ||. (Σημ. ὅτι ὁ μὲν ἀόρ. Κεκαδεῖν καὶ ὁ μέλλ. Κεκαδήσω ὑπάγονται εἰς τὸ Κήδω, ὁ δὲ ἀόρ. Χαδεῖν καὶ ὁ πρκ. Κέχανδα εἰς τὸ Χανδάνω).

Χαίνω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ἀω, Ἀάζω], Μ. χανοῦμαι (ἀόρ. Ἔχανον, πρκ. [ἀντὶ καὶ εὐχρηςότ. τοῦ ἐνς] Κέχηνα). Ἀνοίγω τὸ ςόμα, χάσκω· (μτνμ. ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι σχισμένος (ἀνοιγμένος), (ἐν γέν.) σχίζομαι· (μὲ αἰτ. προθτ.) ἀνοίγω τὸ ςόμα μου ἵνα καταπίω τι, (ὅθ. συνκδχ.) προσμένω ἢ κυττάζω μὲ ἀνοικτὸν ςόμα· (ᾗ μεφορ.) προσηλόνω ὅλην μου τὴν προσοχὴν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν εἴς τι· (χωρὶς πτ.) στέκω 'σὰν τὸν χάχαν (μὲ ἀνοικτὸν ςόμα), ἴδε Κεχηναῖος· (Π. μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε γεν. προθετ. ἐκ δ'.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εις τὸ ςομα (κατά τινος), κακολογῶ (μὲ γεμάτον στομα). » Χανὼν, ὑπέδειξεν ὀδόντας, « Θκρ. » Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα κροτάφοιο χανόντος, « αὐτ. (μὲ δοτ. ἀντιπεριπ.) » Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, « Ὅμ., νὰ σχισθῇ ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας μου (ἵνα μὲ καταπίῃ)! (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς κῦμα χανὼν, « Ὀδ. Μ., νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου ἵνα ἔμβῃ θάλασσα. (καὶ συνκδχ.) » Πρὸς τὰς διανομὰς κεχηνότες, « Λξ., ἀποβλέποντες. (καὶ αἰτ. μτβτ.) » Ὀϊζυρόν τι χανεῖν, « Καλλ., εἰπεῖν, ξεστομίσαι. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) » Δεινὰ ῥήματα χανεῖν κατά τινος, « Σοφ., ἐξεμέσαι. ||. (ὁ πρκ. Κέχανδα ὑπάγεται εἰς τὸ Χανδάνω).

Χαῖος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Χαῦνος]. ἡ κυρτὴ ῥάβδος (μαγκοῦρα) τῶν βοσκῶν, (κοιν.) στραβολέκα.

Χάϊος, α, ον, Δ. Λακων. ἀντὶ Ἀρχαῖος, (ἐπμ.) καλὸς, εὐγενὴς, εἰλικρινὴς, σεβάσμιος, τίμιος.

Χαιρεκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω διὰ τὸ κακὸν (διὰ τὴν δυστυχίαν) τοῦ ἄλλου, εἶμαι χαιρέκακος.

Χαιρεκακία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ χαιρεκάκου.

Χαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου.

Χαίρεσκε, Π. ἀντὶ Ἔχαιρε.

Χαιρετίζω, Μ. ίσω. Προσαγορεύω τινὰ διὰ τῆς προσφωνήσεως τοῦ Χαῖρε, χαιρετῶ, καλημερίζω· (ἐν γέν.) δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι.

Χαιρετισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ Χαῖρε προσαγόρευσις, χαιρέτισμα, καλημέρισμα· ἐπισκεψις φιλικὴ, φιλοφροσύνη.

†Χαιρέφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀνθρήσκον, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) cerfeuil, (κοιν.) φράγκικος μαγηδανός.

Χαιρηδὼν, ονος (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Χαρὰ, (κατὰ τὸ Ἀλγηδών).

†Χαιρησιφονέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.), Χαίρω (Εὐρίσκω εὐχαρίστησιν) εἰς τὸ φονεύειν, ἡδύνομαι νὰ σκοτόνω, εἶμαι αἱμοχαρής.

†Χαιρομυσὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χειρομυσής.

†Χαιροσύνη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χαρὰ, χαρμοσύνη, εὐφροσύνη.

Χαίρω, Μ. χαιρήσω καὶ χαρήσομαι (ἀόρ. Ἐχάρην καὶ σπντ. Ἐχαίρησα, πρκ. [εὔχρ. κυρ. εἰς τὴν μτχ. ἀντὶ ἐνς] Κεχάρηκα ἢ Κεχάρημαι). Αἰσθάνομαι χαρὰν (εὐχαρίστησιν), χαίρομαι ἢ (μὲ δοτ.) εὐχαριστοῦμαι εἴς τι· Π. (μὲ μτχ.) ἀγαπῶ ἢ συνειθίζω νά. » Ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε νικήσας, « Θκρ. (καὶ δοτ. ἢ αἰτ. προσδιορ.) » Κεχάρηντο δὲ θυμῷ, « Ὅμ. Ὕμν. » Χαρείη δέ τε φρένα μήτηρ, « Ἰλ. Ζ. (καὶ ὡς ἐπιβ.) » Ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, « Γρφ. (καὶ δοτ. προθετ. αἰτιολογ.) » Γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης, « Θκρ. (καὶ συχνότ. ἑλλ.) » Κεχαρηότα νίκῃ, « Ὅμ. » Χαίρουσιν ἀνέρες ἄγρῃ, « Ὀδ. Χ. » Χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται, « Ἡσ. » Οὐδενὶ οὕτω χαίρεις, ὡς φίλος ἀγαθοῖς « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις, « Θκρ. ἀγαπᾷ (εὐδοκιμεῖ, τελεσφορεῖ εἰς) τοὺς ἀμμώδεις τόπους. (ἢ σπν. αἰτ.) » Τὸ ταὐτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταὐτὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς, « Δμ. » Τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσιν, « Εὐρ. » Χαίρειν τἄλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ., ἐπιθυμῶ νὰ μένῃς εὐχαριστημένος (εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ὑπακούσω) καθ' ὅλα τὰ ἄλλα (ἀλλὰ) μόνον αὐτὸ δὲν γίνεται! (καὶ γεν. σπντ.) » Κεχαρημένη εὐνᾶς, « Θκρ. (καὶ μτχ.) » Χαίρω ἀκούων, « Ἰλ. Τ., ἀκούω μὲ χαράν μου. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τρόποισι τοιούτοισι χρεώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι, « Ἡρ., συνειθίζουν. » Εἴτε κάκαβόν τινες χαίρουσιν ὀνομάζοντες, εἴτε σίττυβον, « (Ἀντφ. παρ') Ἀθ. » Ἢ ὅ,τι δήποτε καὶ χαίρεις ὀνομαζόμενος, « Δ. Κασσ., εὐχαριστεῖσαι νὰ σὲ ὀνομάζουν, (παρβλ. Φιλέω). ||. (ἰδιαιτ. φρσ.) » Οὔ τιν' ὀΐω Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ, « Ἰλ. Φ., δὲν θὰ χαρῇ, δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ, (δηλ.) θὰ λυπηθῇ, θὰ τὸ μετανοήσῃ. » Εἰ χαίρων ἀπαλλάξει, « Δμ., ἂν ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν, ἂν μείνῃ ἀτιμώρητος. » Σὺ δή με ταῦτα; ... ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὖτ' ἐρεῖς, « Ἀρςφ., (κοιν.) δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ γηορτάσῃς! ||· (τὸ πρς.) Χαῖρε (καὶ πλθ.) Χαίρετε (καὶ τὸ ἀπαρ.) Χαίρειν (ἐνν. λέγω σοι)! « (εἶδος χαιρετισμοῦ ἢ ἀποχαιρετισμοῦ), καλημέρα! ὥρα καλὴ! ἔχε ὑγείαν! καλορρίζικος! κτλ. » Ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσὶ, Σαλάμ. . εἰ δ' Ἕλλην, χαῖρε· τὸ δ' αὐτὸ φράσον, « Ἐπγρ. » Τὸν Ἴωνα χαίρειν!, « Πλάτ., καλὴ μέρα τὸν . . . (καὶ εἰς τὰς ἐπιστολ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Ξενοφῶν Γρύλλῳ χαίρειν! « » Χαίρειν προσειπὼν τινὰ, « Ξεν. » Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, « Ὀδ. Ω. » Χαῖρε, γύναι, φιλότητι, « Ὀδ. Α., σὲ καλὸν νὰ σοῦ γένῃ! » Εἴτε δὲ ἄνθρωπος, εἴτε δαίμων τις ἔστιν οὗτος ὁ Ζάμολξις, χαιρέτω, « Ἡρ., ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας. » Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος! « Ἐπγρ. (καὶ κατ' εὐφημισμὸν) » Χαιρέτω! ἀντὶ Ἐρρέτω! ἂς πάγῃ 'σεὸ καλὸν (δηλ. 'ςανάθεμα, εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ κτλ.)! ἂς πάγῃ νὰ χαθῇ! » Χαιρέτω ὅστις τοῖος! « Θκρ. (ὀθ. ||. » Χαίρειν ἐᾶν (ἡ) λέγειν (ἡ) κελεύειν (ἡ) » Μακρὰ (» Πολλὰ) χαίρειν εἰπεῖν (ἡ) φράσαι τινὶ ἢ τινα, « Αξ., παραιτεῖν ὅλως διόλου, ἀφήνειν κατὰ μέρος, περιφρονεῖν, ἀδιαφορεῖν. » Ἔα χαίρειν, εἴτε... εἴτε..., « Πλάτ., μή σε μέλῃ! ||. » Τὸ χαίρειν (ἡ) » Τὸ χαῖρον, « Αξ., ἀντὶ Ἡ χαρά.

Χαιτάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Χαιτήεις.

Χαίτη (ἡ). αἱ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου καὶ (μτγν.) τοῦ λέοντος κρεμάμεναι μακραὶ τρίχες· (ἐπὶ ἀνθρ.) μακρυὰ μαλλιά, Κόμη· (μτνμ. ἐπὶ δένδρ.) τὰ φύλλα, (Γαλλ.) le feuillage.

Χαιτήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων χαίτην (μακρυὰ χυτὰ μαλλιὰ ἢ μακρὰς τρίχας [καὶ ἐπὶ δένδρ.] μακρά, κρεμαστὰ φύλλα).

Χαιτόεις, εσσα, εν, Π. ἀμφ. ἀντὶ Χαιτήεις.

Χαίτωμα (τὸ), = Χαίτη.

Χαλά (ά), Δ. ἀντὶ Χηλή.

Χάλαζα [χαλάω], ης (ἡ). χαλάζι. » Ἐπῶν χάλαζα, « Ἀρςφ., σωρεία· (μτνμ.) διαφανές τι μικρὸν ἐξάνθημα τοῦ δέρματος καὶ ἰδιαιτ. τῶν βλεφάρων, (ἄλλ.) Χαλάζιον. 3) νόσος τις (θρόμβοι σχηματιζόμενοι ἐντὸς τοῦ κρέατος) τῶν χοίρων. 4) εἶδος ῥόζου εἰς τὸ ἐλεφαντοκόκκαλον. 5) ὁ σπόρος τοῦ αὐγοῦ.

Χαλαζαῖος, α, ον, Π. χαλάζῃ ὅμοιος. » Φηγὸς —, « Ὀρφ., φορτωμένη (ῥίπτουσα ὡς ἂν χαλάζι τὰ) βαλανίδια.

Χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (ἢ Πίπτω ὡς ἂν) χαλάζι· (μτνμ. ἐπὶ χοίρων) ἔχω τὸ λεγόμενον πάθος χάλαζαν.

Χαλαζεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥίπτων λόγους (ἔπη) ὡς χάλαζαν, κακολόγος, λοίδορος.

Χαλαζήεις, εσσα, εν, Π. χαλάζῃ ὅμοιος, ἀλλεπάλληλος ἢ ψυχρὸς 'σὰν τὸ χαλάζι. » Φόνος —, « Πίνδ., ὅπου οἱ ἄνθρωποι πίπτουν 'σὰν τὸ χ. » Σκορπίος —, « Νίκ., τοῦ ὀπ. τὸ κέντημα προξενεῖ ῥῖγος.

Χαλαζιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω εἰς τὰ βλέφαρά μου ἐξανθήματα, τὰ λεγόμενα χαλάζια.

Χαλάζιον (τὸ), εἶδος χοιραδώδους ἐξανθήματος σχηματιζομένου κυρίως περὶ τὰ βλέφαρα.

Χαλαζίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλαζῖτις, ιδος (ἡ). χαλάζῃ ὅμοιος. » Ἄθος —, « Γεωπ.

Χαλαζοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω χαλάζι. [ἐκ τοῦ

Χαλαζόβολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ῥίπτων (ἢ προπαροξ. κτυπημένος ἀπὸ) χάλαζαν.

Χαλαζοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Χαλνῶ, Ἀφανίζω) μὲ χαλάζι.

Χαλαζοκοπία (ἡ). κτύπημα μὲ τὸ χαλάζι, χαλάζωμα.

Χαλαζοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ διωρισμένος νὰ παρατηρῇ πότε ἔρχεται χαλάζι ἵνα λάβουν οἱ γεωργοὶ προφυλακτικὰ μέτρα.

Χαλαζόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (ἐπὶ χοίρ.) Ὑποπίπτω εἰς τὸ πάθος τῆς χαλάζης.

Χαλαζώδης, εος (ὁ, ἡ). χαλάζῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος). (ἐπὶ χοίρ.) ἔχων τὸ λεγόμενον πάθος χάλαζαν.

Χαλάζωσις, εως (ἡ). ἡ τῶν λεγομένων χαλαζίων ἔκφυσις περὶ τὰ βλέφαρα.

Χαλαίνω, Π. ἀντὶ Χαλάω.

Χαλαίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [χαλάω, ποῦς]. χωλὸς (τοὺς πόδας).

Χαλαῖς, Δ. ἀντὶ Χηλαῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Χηλή.

Χαλαίρυπος (ὁ), [χαλάω, ῥῦπος]. νιτρόνερον διὰ πλύσιμον ῥούχων, (καθὼς τῶρα τὸ) σαπουνόνερον ἢ στακτόνερον.

Χαλάνδρα, ας (ἡ), = Κάλανδρα.

Χαλάξαις, Π. Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Χαλάσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Χαλάω.

Χαλαργὸς (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Χηλαργός.

Χαλαρὸς [χαλάω], ά, όν. Ὄχι τεντωμένος, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) 'ντοτος· (μτνμ.) χαῦνος, ἄτονος, ἐκλελυμένος. » Ἁρμονία —, « ἡ μὴ σύντονος.

Χαλαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ χαλαροῦ, χαυνότης, ἔκλυσις.

Χαλαρῶς, ἐπίρ. Χαλαρὰ, χωρὶς τόνον.

Χάλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαλάω, χαμήλωμα· ξετέντωμα, (Τουρκβαρβ.) 'μπολίκευμα· ἄνοιγμα τῶν πόρων· ἐξάρθρωμα· (μτνμ.) ἔκλυσις, ἀτόνισμα, χαύνωσις.

Χάλασμα (τὸ). πρᾶγμα ξετεντωμένον, ὕφασμα ξεφτισμένον, ξαντόν· μέλος ἀτονισμένον ἢ ἐξαρθρωμένον, κτλ.

Χαλασμὸς (ὁ), = Χάλασις, ξετέντωμα· ξεκλείδωμα (ἁρμοῦ), ἐξάρθρωσις, κτλ.

Χαλαστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς χάλασιν (χαμήλωσιν κτλ.). » Χαλαςήρια (ἐνν. σχοινία), « διὰ τῶν ὀπ. καταβιβάζεται ἡ καταῤῥακτὴ θύρα ἢ γέφυρα.

Χαλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ χαλᾶν (ξετεντόνειν, μπολικαίνειν κτλ.)· (ἰατρ.) μαλακτικός.

Χαλαστὸς [χαλάω], ἡ, όν. Ξετεντωμένος ἢ Δυνάμενος νὰ ξετεντωθῇ (νὰ ξεσφιχθῇ κτλ.) ||. (οὐσ.) » Χαλαστὸν, « Γρφ., ἡ ἁλυσίδα.

Χαλαστραῖον (τὸ), (ἐνν. νίτρον), εἶδ. νίτρου (λατρόνι) τὸ ὀπ. ἐσυνάζετο εἰς τὴν Χαλάστραν λίμνην καὶ πόλιν τῆς Μακεδ. καὶ ἐχρησίμευεν εἰς πλύσιμον τῶν ῥούχων καθὼς τῶρα τὸ σαποῦνι καὶ ἡ λεσσίβα.

Χαλατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαλῶ (Παραλύω) τὸν τόνον, ἐκλύω, ξετεντόνω.

Χαλάω-ῶ, Μ. άσω (πθ. πρκ. Κεχάλασμαι). Ξετεντόνω, χαλαρόνω· χαμηλόνω, καταιβάζω· (μτφορ.) χαυνόνω, παραλύω, μετριάζω, καταπραΰνω. ||. (ἀμτβτ.) ξετεντόνομαι, (Τουρκβαρβ.) μπολικαίνω· καταπέφτω· (μτφορ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ· καταπραΰνομαι, μετριάζω, συγκαταβαίνω. » Τόξα χαλάσασα, « Ὀμ. Ὕμν. » Πτερὰ χαλᾷν, « Ὀππ., Πινδ. » Χαλᾶτε κλῇθρα, « Εὐρ., ἀνοίξατε τὰ θυρόφυλλα. » Χαλινὰ χαλᾷν, « Αξ., ἀφίνειν ἄνετα. » Χάλα τὸν ἀσκὸν, « Εὐρ., ξέσφιξέ τον, ἄφες τον νὰ τρέξῃ. » Χαλᾷν τὸ μέτωπον, « Ἀρςφ., ξεσουφρόνειν, ἱλαρύνεσθαι, (Γαλλ.) se dérider. » Τὴν ὀργὴν —, « αὐτ. » Χαλάσαντες τὸ δίκτυον, « Γρφ., καταιβάσαντές το εἰς τὴν θάλασσαν, (κοιν.) βολάξαντες. » Καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους χαλάσαντες ἐν σπυρίδι, « αὐτ., μὲ καταίβασαν. » Ἡ κοιλίη ὑγρὰ χαλᾷ, « Ἱππκρ., ἐβγάζει, καταιβάζει. (καὶ ἀπολ.) » Φάρμακα χαλᾷν δυνάμενα, « Γαλ., μαλακτικά. (ἢ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) » Χαλᾷν τινὰ ἐκ δεσμῶν, « Αἰσχλ., λύειν. » Χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, « Σοφ., σηκώσατε, ἀφαιρέσατε. (καὶ μτνμ.) » Οὐδὲν χαλᾷν τῆς ἐξουσίας, « Πλ., συγκαταβαίνειν ἐπὶ τὸ μετριώτερον. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Νῦν ὅτε χαλᾷς, « Σοφ., ἐκάθισες νὰ ἀναπαυθῇς. » Χαλῶσαι πύλαι, « Ξεν., 'μισοανοιγμέναι. (ἢ μτφορ.) » Τοῦ δεινοῦ χαλάσαντος, « Φίλ., λωφήσαντος, μετριάσαντος. (ἢ γεν. ἐλλ.) » Χαλᾷν τῆς ὀργῆς, « Ἀρςφ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Χάλα τοκεῦσιν, « Εὐρ., φέρου συγκαταβατικώτερον, μὴ χαλέπαινε. (ἢ πθ.) » Χορδὴ κεχαλασμένη, « Γργ. » Κεχαλασμένοι μέχρι πεδίλων πέπλοι, « Ἐπγρ., = Ποδήρεις. » Σίδηρος πυρὶ χαλασθείς, « Πλ., μαλαχθείς. » Χαλωμένου τοῦ κλῄθρου, « Ακ. » Γῆ χαλωμένη, « Θρρ., κατακαθίζουσα. » Ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον, « Ἀλ. Ἀρφ., = Συλλειβόμενον (;).

Χαλβάνη (ἡ), εἶδ. ἰατρικοῦ κόμμεως ἐκρέοντος ἀπό τινος σκιαδηφόρου φυτοῦ τῆς Συρίας, (Τουρκ.) κασνί.

Χαλβανὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ τῆς χαλβάνης. » Ῥίζα —, « Νικ.

Χαλδαῖος (ὁ), ὁ ἐκ τῆς Χαλδαίας· (συνκδχ.) μάγος, ἀστρολόγος.

Χαλεπαίνω, Μ. ανῶ. Γίνομαι χαλεπὸς, κακιόνω, μαλόνω, (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ὀργίζομαι (θυμόνω) κατά τινος. ||. (πθ.) θυμόνει τις ἐναντίον μου. » Ἐγὼ δ' ἦρχον χαλπαίνων, « Ὅμ. » Ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, « αὐτ. » Ὁπόσα ἂν ὁ ἵππος φοβῆται, οὐ χαλεπαίνοντα δεῖ, ἀλλὰ πραΰνοντα διδάσκειν, ὅει οὐ δεινά ἐστι, « Ξεν. (καὶ δοτ. προθετ.) » Οὐκ ἄν τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ.. χαλεπαίνοι, « Ὀδ. Σ. (ἢ αἰτ.) » Πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας, « Θκ. (καὶ ἐλλ.) » Κάρτα ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος ὑβρίσαντι, « Ἡρ. (καὶ κατὰ πθ. σχημ.) » Κἀκεῖνος αὐτῷ ἐχαλεπάνθη, « Ξεν. (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἄνεμος, ὅς τε μάλιστα βρέμεται χαλεπαίνων, « Ἰλ. Ξ. » Ὥρη χειμερίη μάλα χαλέπαινει, « Ὀδ. Ε. (ἢ πθ.) » Ἐλεεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ χαλεπαίνεσθαι προσῆκε, « Πλάτ.

Χαλεπήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. φύσει χαλεπός.

Χαλεπὸς [χαλέπτω], ἡ, όν. Δεινὸς, φοβερός· βαρὺς, δύσκολος· ἄγριος, (ἐπὶ ἀνθρ.) διεστραμμένος· δύστροπος· (ἐν γέν.) κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κός. » Δεσμὸς (» Κερσυνὸς, » Μῦθος, » Νόσος, » Γῆρας, Πρόσωπον κτλ.)—, « Ὅμ., Ἡσ., Θκρ. » Χαλεπὸς ὁ πατήρ μου, « Θκρ. » Χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης, « αὐτ. » Τοὺς κόνας τοὺς χαλεποὺς τὰς μὲν ἡμέρας διδέασι, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσι, « Ξεν. » Χαλεπὸς λαβεῖν (εὑρεῖν, ὁρᾶσθαι), « Δημ., Ξεν. Ἀλ. Ἀφρ. » Χαλεπὸς εἰς πίστιν, « Συν., δύσκολος νὰ πιστευθῇ, ἀπίθανος. » Χαλεπὸν εἰπεῖν, « Δημ., δυσάρεστον ἢ δύσκολον. » Χαλεπὸν ἐσῆλθον ἔμμεναι, « Πιτ. » Χαλεπὸν ἑτέρου νόον ἔμμεναι ἀνδρὸς, « Θκρ. » Χαλεπὸν ἐρυκακέειν ἕνα πολλοὺς, « Ὀδ. Κ. » Χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν, « Ἀρστ. » Τὰ χαλεπὰ, « Ἰσκρ., τὰ δεινὰ, αἱ συμφοραὶ, οἱ κίνδυνοι, αἱ κακοπάθειαι.

Χαλεπότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ χαλεποῦ, σκληρότης, αὐστηρότης, ἀγριότης, ὀργιλότης, δυσροπία· δυσκολία. » Ἡ χαλεπότης τῶν τοῦ δράκοντος νόμων, « Ἀρστ.

Χαλέπτω [χόλος], Μ. ἑψω (ἀόρ. πθ. Ἐχαλέφθην), Π. πλήττω (κυρ. ἢ μτφορ.), προσβάλλω, βλάπτω, ἐναχλῶ· κακοποιῶ· καταγρέχω· ὀργίζω, ἐρεθίζω· (σπν.) δυσκολεύω (» Χρυσὲ πάντα χαλέπτων, « Φωκυλ.)· (πθ. καὶ σπν. ἀμτδ. μὲ δοτ. ἢ μα.) ὀργίζομαι κατά τινος, θυμόνω, χαλεπαίνω. » Τίπτε τόσον θνητοῖσι ἢ ἀθανάτοισι χαλέπτεις; « Βίων.

Χαλεπῶς (τὸ παραθτ. -ώτερον, -ώτατα), ἐπίρ. Μὲ χαλεπὸν (ἄγριον, δύσκολον κτλ.) τρόπον, σκληρῶς· ἀποτόμως· βαρέως, ἐπικινδύνως κτλ. » Νύξῃ χαλεπῶς (λέγει ὁ ἁλιεὺς πρὸς ἀγκιστρευόμενον ἰχθύν), « Θκρ. « Χαλεπῶς ἔχω, « Ἀξ., εἶμαι δύσκολος ἢ εἰς κακὴν κατάστασιν (κοιν. βαρειά). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Χαλεπῶς (καὶ συγκρ. « Χαλεπώτερον) ἔχω τινὶ ἢ πρός τινα, « Ἀξ., = Χαλεπαίνω.

Χαλίκραιος, α, ον καὶ

Χαλίκρατος (ὁ, ἡ), Π. [χάλις, κεράννυμι], ἀντὶ Ἄκρατος, ἀνέρωτος, ἄοξος.

Χαλίκρητας (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χαλίκρατος.

Χαλικρότερος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Χαλικρατότερος, συγκρ. τοῦ Χαλίκρατος.

Χαλικώδης, εσς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ χάλικος ἢ συγκείμενος ἀπὸ χαλίκας (λιθαράκια).

Χαλίκωμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου παρεμβαλλόμενα χαλίκια.

†Χαλιμάζω, Μ. άσω. Πλάττω (Φέρομαι) ὡς

†Χαλιμᾶς, ᾶδος καὶ

†Χαλίμη (ἡ), = Βάκχη, Μαινάς· (ἐν γέν.) πόρνη, ζῶς θηλ. τοῦ

†Χάλιμος (ὁ), Ρλσ. [χάλις]. μέθυσος· (ἐν γέν.) ἀχρεῖος, κατεργάρης, (ὀθ. κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Φαρμακός.

Χαλινά (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Χαλινός.

Χαλιναγωγέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ἄγω ('Οδηγῶ) διὰ τοῦ χαλινοῦ· (μτφ. ἐν γέν.) διοικῶ· μετριάζω, καταδαμάζω.

Χαλινίτης, ου (ὁ) καὶ Χιλινῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κοπτῶν χαλινὸν ἢ διευθύνων διὰ τοῦ χαλινοῦ.

Χαλινοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ χαλινοποιοῦ.

Χαλινοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων χαλινούς.

Χαλινὸς (ὁ), (τὸ πλθ. Χαλινοὶ καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Χαλινά), [χαλάω]. τὸ χαλινάρι (Τουρκ. γκέμι) τοῦ ἁλόγου· (μτφ.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ (καὶ μτφορ. νὰ μετριάζῃ) τὴν ὁρμὴν τινος, « Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς, « Γνμ. ‖. (πλθ.) αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι τοῦ στόματος τῶν ἵππων (ὅπου ἐφαρμόζεται ὁ χαλινὸς) καὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ 2) τὰ φαρμακερὰ ὀδόντια τοῦ ὄφεως (κείμενα εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ στόματος).

Χαλινουργὸς (ὁ), = Χαλινοποιός.

Χαλινοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (μασῶν) τὸν χαλινόν.

Χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω χαλινὸν, χαλιναράνω· (μτφορ.) χαλιναγωγῶ, περιορίζω.

Χαλίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χαλίνωμα (κυρ. καὶ μτφορ.).

Χαλινωτήριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), τὰ χαλινάρια. (μτνμ.) » Νεῶν—, « Εὐρ. Ὀππ., τὰ πλαμάρια τοῦ πλοίου, τὰ παράγγεια.

Χάλιξ [κάχλιξ], ικος (ὁ καὶ ἡ). χαλίκι, λιθαράκι (ὅπου βάλλεται ἀνάμεσα τῶν λίθων τοίχου), πετροκόμματον· ἀσβεστόπετρα.

Χάλις, ιος (ὁ), Π. [χαλάω]. (ἐπιθετ.) ὁ Βάκχος· (συνκδχ.) ὁ ἄκρατος (οἶνος)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Χαλίφρων.

Χαλιφρονέω-ῶ, Μ. ἠσω, Π. εἶμαι χαλίφρων (ἀνόητος).

Χαλιφροσύνη (ἡ), Π. μωρία, ἀφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Χαλίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [χαλάω, φρήν], μωρός, ἀνόητος, ἐλαφρόγνωμος· (ἐνίοτε) ἀψήφιστος, ἀπερίσκεπτος.

Χαλκανθὲς, έος (τὸ) καὶ

Χάλκανθη (ἡ) καὶ

Χάλκανθον (τὸ). τὸ διάλυμα τοῦ θειϊκοῦ ὀξέος (τῆς χαλκίτιδος στυπτηρίας) μὲ τὸ ὁπ. ἐβαφαν τὰ ὑποδήματα καὶ κατασκεύαζον μελάνην, (κοιν.) καλαχάνι, (καὶ Τουρκ.) καρὰ-μπογιά. [Ἄλλο εἶναι τὸ χαλκοῦ ἄνθος].

Χαλκανθώδης, εος (ὁ, ἡ). χαλκάνθῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Χαλκάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐποχούμενος εἰς) χάλκινον ἅρμα.

Χάλκασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) χαλκῆν ἀσπίδα.

Χαλκεγχὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος) μὲ χαλκοῦν ἔγχος (κοντάρι).

Χαλκεία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ χαλκεύειν, τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ χαλκέως.

Χαλκεῖον (τὸ). ἐργαστήριον χαλκέως, χαλκουργεῖον. 2) χαλκοῦν ἀγγεῖον, χάλκωμα, (ἰδ. κιτ.) λεβέτι ὅπου ἐξέστειναν νερὸν, ἢ (πλάκα χαλκοῦ στιλιβωμένη ὡς) καθρέπτης. 3) (εἰς τὰς Ἀθ.) Χαλκεῖα (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα εἰς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Χάλκειος, α, ον, Π. ἀντὶ Χάλκεος. ‖. (οὐσ. ἀρτ.) εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ. (γαϊδουράγκαθον).

Χαλκέλατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκήλατος.

Χαλκεμβολὰς, άδος (ἡ). Π. θηλ. τοῦ

Χαλκέμβολος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἁρματωμένη μὲ) χαλκοῦν ἔμβολον (ἴδε τὴν λέξ.).

†Χαλκένδυτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐνδυμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χαλκόν.

Χαλκέντερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χάλκινα ἔντερα, (συνκδχ.) ἀκούραστος.

Χαλκεντὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. ἔντεα] ὁ φορῶν (ἁρματωμένος μὲ) χάλκινα ἢ σιδηρᾶ ὅπλα.

Χαλκεύγομφος (ὁ, ἡ), Π. συνηρμοσμένος μὲ χαλκοῦς γόμφους· (σιδηρᾶ καρφιά).

Χαλκοθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (θεμελιωμένος εἰς) χάλκινα θεμέλια, στερεὸς, ἀκλόνητος.

Χαλκεόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν (γενναίαν, ἀτρόμητον) ψυχὴν, μεγαλόψυχος, κρατερόθυμος.

Χαλκεοθώραξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χαλκοθώραξ.

Χαλκεοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαλκῆν (σιδηρᾶν) καρδίαν, ὑπομονετικὸς, ἀπτόητος, γενναιόκαρδος.

†Χαλκεόμιτος (ὁ, ἡ), [χ. μῖτος]. κατασκευασμένος ἀπὸ σιδηρᾶν ἢ χαλκωματένιαν κλωστὴν (σύρμα).

Χαλκεομίτρας, α καὶ (Ἰων.) Χαλκεομίτρης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Χαλκόμιτρος.

;Χαλκεομίτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀμφ. ἀντὶ Χαλκεομίτρης.

Χαλκεόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόνωτος.

Χαλκεόπεζος (ὁ, ἡ), Π. [χ. πέζα]. ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας.

Χαλκέόπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκᾶ ἢ σιδηρᾶ ὅπλα.

Χάλκευς-οῦς, έη-ῆ, κον-οῦν. Ὁ ἐκ χαλκοῦ, χάλκινος, χαλκωματένιος, (ἐνίοτε) σιδηρένιος ἢ (ἀπλ.) μεταλλινος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) βαρὺς, σκληρὸς, στερεὸς, ἀκούραστος κτλ. « Χαλκοῦν ἱστάναι τινά, « Δημ., τοῦ στήνειν ἀνδριάντα ἐκ χαλκοῦ. » Χάλκεος Ἄρης, « Ὅμ., ὁ σκληρὸς ἢ χαλκόπλους. » Χάλκ. ὄψ, « αὐτ., ἡ Στεντόρειος. « Ὕπνος—, « αὐτ., ὁ ἀξύπνητος.

Χαλκολογέω, Μ. ήσω. Συλλέγω χαλκοῦς (νομίσματα, χρήματα), ἀργυρολογῶ, (Λυδὸς ἐν τῷ Περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 37).

Χαλκοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ δουλεύων ἐντέχνως τὸν χαλκὸν, χαλκουργὸς τὴν τέχνην.

Χαλκόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χάλκεον (λαμπρὸν ἢ [ἄλλ.] ἀρρήκτον, ἀκούραστον) φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Χάλκευμα (τὸ) τὸ ἐκ τοῦ χαλκοῦ δημιούργημα (σκεῦος, ὅπλον κτλ.), χάλκωμα.

Χαλκεύς, έως (ὁ). ὁ δουλεύων πὸν χαλκὸν (καὶ ἐν γέν. κάθε μέταλλον), χαλκῆς, χαλκωματᾶς, σιδηρουργὸς· (ἐν γέν.) μεταλλουργὸς· (Π. μὲ γεν.) δημιουργός τινος. » Ἐπέων—, « Ἤπερ. 2) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., (Γαλλ.) dorée.

Χαλκευτήριον (τὸ). ἐργαστήριον χαλκευτοῦ, χαλκουργεῖον, σιδηρουργεῖον κτλ.

Χαλκευτὴς, οῦ (ὁ), = Χαλκεύς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χαλκευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χαλκεύειν, χαλκευτοῦ ἴδιος. « Χαλκευτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ χαλκουργική.

Χαλκεύω, Μ. εὐσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) τὸν χαλκὸν καὶ ἄλλα μέταλλα· (μεθ.) κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου· (ἐν γέν. καὶ μεταφορ.) φθειάνω, κατορθώνω, (Γαλλ.) forger.

Χαλκεών, ῶνος (ὁ). = Χαλκουργεῖον.

Χαλκῆ (ἡ), θηλ. τοῦ Χαλκοῦς.

†Χάλκη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κάλχη.

†Χαλκηδών, όνος (ἡ). Γρφ. εἶδ. πολυτ. λίθου, (Γαλλ.) chalcédoine.

Χαλκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χάλκεος. ‖. (οὐσ.) Χαλκήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Χαλκεῖον.

Χαλκήλατος (ὁ, ἡ), [χ. ἐλαύνω]. ὁ ἐκ χαλκοῦ σφυρήλατος, (ἐν γέν.) χάλκινος.

Χαλκήρης [χ. ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. χαλκένδυτος, χάλκινος.

†Χαλκιδεύομαι, Μ. εὐσομαι καὶ

†Χαλκιδίζω, Μ. ίσω, Μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς (διαβεβλημένους ἐπ' ἀσελγείᾳ καὶ φιλαργυρίᾳ).

Χαλκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χαλκίον.

Χαλκιδῖτις [χαλκίδιον], ιδος (ἡ). πόρνη εὐτελὴς (κοιν. δυὸ λεπτῶν), (Λτ.) quadrantaria.

Χαλκίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν χαλκόν, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὸν ἦχον τοῦ χ. 2) Γλσ. παίζω τὴν λεγομένην χαλκίνδα παιδιάν.

;Χάλκιμον (τὸ), εἶδος ἄνθους καὶ φυτοῦ· (ἄλλ.) Κάλχη.

†Χαλκίναος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Χαλκίοικος.

Χαλκίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς συνισταμένης εἰς τὸ νὰ σταματήσῃ τις ὄρθιον μὲ τὸ δάκτυλόν του περιστρεφόμενον χαλκοῦν νόμισμα πρὶν πέσῃ, (ἄλλ.) Χαλκισμός.

Χαλκίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (ἱδρυμένος) εἰς χαλκοῦν ναὸν (σηκόν, [Γαλλ.] niche), (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ).

Χαλκίον (τὸ). χάλκινον σκεῦος ἢ νόμισμα, λεπτόν. « Χρώμεθα πονηροῖς χαλκίοις, κοπεῖσι τῷ κακίῳ κόμματι, « Ἀρχφ.

Χαλκίς, ἴδος (ἡ). εἶδος πτηνοῦ σαρκοφάγου (μὲ χαλκόχροα πτερά), (κοιν.) χαλκοκουρούνα. «Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κόμινδιν, « Ἰλ. Ξ., (κατὰ τὸν Σχλ.) « Ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσοφόνος· εὐεπίφορον δὲ εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον, καὶ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτει, «. (Κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀρχφ.) ἡ Γλαύξ. 2) εἶδος ἰχθ. (ἐκ τοῦ γένους τῆς μαινίδος), (Γαλλ.) fointe, (καὶ εἰς τὴν Λομπαρδ.) agone. 3) εἶδος σαύρας (μὲ χαλκοειδεῖς γραμμὰς ἐπὶ τῆς ῥάχης). (ἄλλ.) Ζιγγίς, (ὅθ. εἰς τὴν Σαρδ.) cicigna. 4) (εἰς τὴν Σπάρτ.) σκλάβα.

†Χαλκισμός (ὁ), Γλσ. [χαλκίζω]. = Χαλκίνδα.

Χαλκίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλκῖτις, ιδος (ὁ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) χαλκόν. « Λίθος —, « Ἀρστ., εἶδος θειούχου ὀρυκτοῦ (μεταλλικοῦ), (ἄλλ.) Καδμεία, (Γαλλ.) colcothar. «Στυπτηρία —, « Λξ., ἡ ἀλογοπετρα, τὸ (Τουρκ.) γκιὸζ-τασί.

Χαλκοαρᾶν, Δ. ἀντὶ Χαλκοαρῶν, γεν. πλθ. τοῦ

Χαλκοάρης, ου (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Χαλκήρης, ὡπλισμένος μὲ χαλκόν, πολεμικός.

Χαλκοβάρεια (ἡ), Π. ἰδιωτ. θηλ. τοῦ

Χαλκοβαρής, ές (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἀπὸ τὸν πολὺν χαλκόν, (ἐν γέν.) χάλκειος.

Χαλκοβατής, ές (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος (θεμελιωμένος) εἰς χαλκᾶς βάσεις, στερεός.

Χαλκοβόας, α (ὁ), Π. = Χαλκεόφωνος.

Χαλκογένειος καὶ

Χαλκόγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκᾶς γένυς (σιαγόνας), Χαλκώδων. « Ἄγκυρα —, « Πίνδ.

Χαλκογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [χ. γλωχίν]. ὁ ἔχων χαλκῆν (αἰχμηρὰν) ἀγκίδα.

Χαλκοδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δουλεύων ἐντέχνως τὸν χαλκόν. « Τέχνη —, « Ἐπγρ.

Χαλκοδάμας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων (κατατρώγων) τὸν χαλκόν. « Ἀκόνα —, « Πίνδ.

†Χαλκόδεσμος καὶ

Χαλκόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ χαλκόν· (Π. ἐν γέν.) χάλκινος. « Κιστύλη —, « (Αἰσχλ. παρ') Ἁθ.

†Χαλκόδους καὶ

†Χαλκόδων, οντος (ὁ, ἡ), = Χαλκώδων.

Χαλκοειδής, ές (ὁ, ἡ). χαλκῷ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Χαλκοθήκη (ἡ), θήκη (ἁρμάριον) διὰ τὰ χαλκώματα.

Χαλκόθρους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόφωνος.

Χαλκοθώρᾱξ, ακος καὶ Ἰων.

Χαλκοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦν θώρακα.

;Χαλκοκέραυνος (ὁ, ἡ), Π. παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον ἐπίθετον λίμνης, (κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Herm. Χαλκομάραυγος).

Χαλκοκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χαλκᾶς κνημῖδας.

Χαλκοκόλλητος (ὁ, ἡ), κολλημένος ἢ καπλαδισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκοκορυστής, οῦ (ὁ), Π. [χ. κορύσσω]. ὡπλισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χαλκοῦν κράνος (περικεφαλαίαν).

Χαλκόκρας, ατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Χαλκόκρατος (ὁ, ἡ), [χ. κεράνυμι]. ἀνακατωμένος μὲ χαλκόν· (ἐπὶ νομισμ.) κίβδηλος.

Χαλκόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ κροτῶν ὡς χαλκὸς ἢ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ χαλκοῦ. « Δημήτηρ —, « Πίνδ., εἰς τὰς τελετὰς τῆς ὀπ. ἐκρότουν χαλκᾶ κύμβαλα κτλ. « Ἵππος —, « Ἀρχφ., τοῦ ὀπ. κροτοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αἱ ὁπλαὶ ἢ τὰ πέταλα.

Χαλκόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ. « Κύμβαλον —, « Ἁθ.

†Χαλκολίβανον (τὸ), Γρφ. τὸ λαμπρότατον καὶ καθαρώτατον χάλκωμα, ὁ ὀρείχαλκος.

Χαλκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαζόνω χαλκὸν (νομίσματα) ὡς·

Χαλκολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων χαλκὸν (νομίσματα), κερματιστής, σαρβάτης, ἠ ἀγύρτης.

Χαλκόλοφος (ὁ, ἡ). περικεφαλαία (ἢ ὁ φορῶν περικεφαλαίαν) μὲ χαλκοῦν λόφον.

Χαλκόμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χαλκοστόλιστον μίτραν ἢ ζώνην.

Χαλκόμυια, ας (ἡ), εἶδ. μυίγας χαλκογρόου, κρεοτόμυια.

Χαλκόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν (χαλκένδυτον) νῶτον. « Ἀσπίς —, « Εὐρ.

Χαλκοπαγής, ές (ὁ, ἡ), Π. [χ. πήγνυμι]. κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, χάλκινος. « Σάλπιγξ —, « Ἐπγρ.

Χαλκοπάρᾱος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Χαλκοπάρηος.

Χαλκοπάρειος καὶ Ἰων. Χαλκοπάρηος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων χαλκᾶς παρειάς. « Κυνέη —, « Ὅμ.

Χαλκόπεδος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χαλκοῦν πέδον (βάθρον, ἔδαφος), στερεός, ἀκράδαντος.

†Χαλκοπέταλος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ φύλλα (πέταλα, πλάκας) χαλκοῦ, χαλκένδυτος.

†Χαλκοπλάστης, ου (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Χαλκοτύπος.

Χαλκόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκᾶ πλευρά (πλαγιά).

Χαλκόπληθος, ές (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήθων χαλκοῦ, βαρέως ὡπλισμένος (μὲ χαλκόν).

Χαλκόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἀπὸ σφυρήλατον χάλκωμα, χαλκήλατος.

Χαλκόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας, ἀκούραστος εἰς τὸ τρέχειν (« Ἐρινύς —, « Σοφ.) ἢ καλιγωμένος (;). « Ἵππος —, « Ὅμ.

Χαλκοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν (δηλ. ἀδιάντρεπτον) πρόσωπον, ἀναισχυντος.

Χαλκόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν πρῷραν, Χαλκήμβολος.

†Χαλκόπτης, ου (ὁ), Ἐπγρ. ὁ δουλεύων (λυόνων, ὀπτῶν) τὸν χαλκόν, χαλκουργός.

Χαλκόπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν πυγήν, ἀκούραστος εἰς καθιστικὴν ἐργασίαν, (Γαλλ.) cul de plomb, (παρδλ. Χαλκέντερος).

Χαλκόπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἱδρυμένος εἰς ναὸν ἔχοντα χαλκᾶς πύλας. « Θεὰ —, « Εὐρ., ἡ Χαλκίοικος Ἀθηνᾶ.

Χαλκοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πυῤῥὸν (χαλκόχρουν) πώγωνα, κοκκινογένης, (Λτν.) ænobarbus.

†Χαλκοπώλης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ πωλῶν χαλκὸν ἢ χαλκώματα.

Χαλκός (ὁ), [χάλιξ], τὸ γνωστὸν μέταλλον, χάλκωμα, (Τουρκ.) μπακίρι· (κατ' ἔκτ.) αἰθῆρον· (ἐν γεν.) μέταλλον. 2) (συνεκδ.) πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, σκεῦος ἢ ὅπλον, (ἰδιαιτ. δὲ 3) νόμισμα χάλκινον, κέρμα· (ἐν γέν.) νομίσματα, χρήματα. 4) (ἰδιωνυμ.) εἶδ. νομίσματος, (ἄλλ.) Χαλκοῦς.

Χαλκοσαχελής, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόπους.

Χαλκοστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν στέρνον (ὡπλισμένος μὲ χαλκοῦν θώρακα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χαλκοστέφανος (ὁ, ἡ). ςεφανωμένος (ςολισμένος ὁλοτρόγυρα) μὲ χαλκόν.
Χαλκόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν ςόμα· (συνεκδχ.) χαλκοφωνος. « Κώδων —, « Σοφ., ἡ σάλπιγξ.
Χαλκοτελής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ τελῶν (συντελῶν, συνεισφέρων ἡ κατεργαζόμενος τὸν) χαλκόν, χαλκεύς.
Χαλκότευχος (ὁ, ἡ). [χ. τεύχω], καμωμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ χάλκωμα, χάλκινος.
Χαλκοτε χής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τεῦχος]. ὡπλισμένος μὲ χαλκόν.
Χαλκότονον (τὸ), εἶδ. μηχανῆς, τῆς ὁπ. τὰ ἐλατήρια ἦσαν ἀπὸ χαλκόν.
Χαλκότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦν τόξον.
Χαλκοτορευτος (ὁ, ἡ), [χ. τορεύω]. κατεσκευασμένος (ἐντέχνως) ἐκ χαλκοῦ, χαλκοῦς, σιδηροῦς.
Χαλκοτορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, ἐκ τοῦ.
Χαλκότορος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τείρω], καμωμένος ἐκ χαλκοῦ, χαλκοτορευτος. « Σίφος —, « Πίνδ. 2) ὁ γενομενος ὑπὸ χαλκοῦ ὄπλου. « Ὠτειλή —, « Ὁπρ.
Χαλκοτυπεῖον (τὸ). ἐργαστήριον χαλκοτύπου, χαλκουργεῖον.
Χαλκοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τι ὡς χαλκοτύπος, χαλκεύω (κυρ καὶ μτφ.).
†Χαλκοτυπία (ἡ), [χαλκότυπος]. πλήγωμα μὲ χάλκινον (σιδηροῦν) ὅπλον.
Χαλκοτυπική (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.
Χαλκοτύπιον (τὸ), = Χαλκοτυπεῖον.
Χαλκοτύπος (ὁ), [χ. τύπτω] ὁ δουλεύων (χύνων ἢ σφυρηλατῶν) τὸν χαλκόν, χαλκεύς, χαλκουργός, σιδηρουργός.
Χαλκοτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Χαλκοτορος. « Ὠτειλή —, « Ὅμ. 2) ἐμπνευσμένος ἢ διεγειρόμενος ἀπὸ τὸν κτύπον τοῦ χαλκοῦ (τῶν κυμβάλων). « Μανία —, « Ἐπγρ., ἡ τῶν κορυβαντιώντων.
Χαλκοῦν, οῦδ. τοῦ Χαλκοῦς.
Χαλκουργεῖον (τὸ). μέρος ὅπου δουλεύεται (χύνεται κτλ.) χαλκός, χαλκεῖον, χαλκωρυχεῖον.
Χαλκουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι χαλκόν ὡς χαλκουργός.
Χαλκούργημα (τὸ). τὸ ἐκ χαλκοῦ τεχνούργημα, ἔργον χαλκουργοῦ.
Χαλκουργία (ἡ). τὸ χαλκουργεῖν, ἡ τοῦ χαλκοῦ ἐργασία.
Χαλκουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χαλκουργίαν, χαλκουργοῦ ἴδιος. « Χαλκουργική, « ἡ τέχνη τοῦ χαλκουργοῦ.
Χαλκουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὸν χαλκόν, χαλκεύς· σιδηρουργός.
Χαλκοῦς, ἡ, οῦν, κατά κρσ. ἐκ τοῦ Χάλκεος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδι μικροῦ χαλκίνου νομίσματος (τὸ ὄγδοον τοῦ ὀβολοῦ), χαλκοῦν λεπτὸν ἢ ὀβόλεπτον. ‖. (οὐδ.) σκεῦος ἢ πινάκιον χαλκοῦν.
Χαλκοφάλαρος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ χαλκὰ στολίσματα (φάλαρα), λαμπρῶς κεκοσμημένος, χαλκοστόλιστος.
Χαλκοφανής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θεωρίαν (στιλπνότητα) χαλκοῦ.
Χαλκόφι, Π. ἀντὶ Χαλκοῦ ἢ Χαλκῷ.

Χαλκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ παράγων χαλκόν, χαλκοῦ περιεκτικός ἢ γόνιμος.
Χαλκόφωνος (ὁ, ἡ), = Χαλκόφωνος.
Χαλκοχάρμης, ου (ὁ), Π. [χ. χάρμη]. ὁ μαχόμενος μὲ χαλκὰ ὅπλα ἢ χαίρων (ἀγαπῶν) νὰ βλέπῃ ὅπλα, φιλοπόλεμος.
Χαλκοχίτων, χίτωνος (ὁ). ὁ φορῶν χαλκοῦν χιτῶνα (θώρακα).
Χαλκόχυτος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ χάλκωμα χυτόν, χυτὸς ἐκ χαλκοῦ.
Χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Ἐνδύω) ἢ Προσαρμόζω τι μὲ χαλκόν, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ.
Χαλκώδης, εος (ὁ, ἡ). χαλκοῦς τὸ εἶδος· χάλκινος.
Χαλκώδων, οντος (ὁ), Π. ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦς ὀδόντας· (ἐπὶ πλοίων) χαλκέμβολος.
Χαλκωμα (τὸ), [χαλκόω]. ὁποιονδήποτε χαλκοῦν κατασκεύασμα, χάλκινον σκεῦος, χαλκούργημα.
Χαλκωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάλκωμα.
Χαλκωνήτος (ὁ, ἡ), [χ. ὠνέομαι]. ἀγορασμένος μὲ χαλκόν (μὲ χρήματα), ἀργυρώνητος.
Χαλκώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χαλκοῦς ὄνυχας ἢ χηλάς. « Ταῦρος —, « Σχλ. Ἀπλλν.
Χαλκωρυχεῖον (τὸ), μέρος ὅπου ἀνορύττεται χαλκός, μεταλλεῖον χαλκοῦ.
Χαλκωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω εἰς χαλκωρυχεῖον, εἶμαι χαλκωρύχος.
Χαλκωρυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνόρυξις χαλκοῦ. 2) = τῷ
Χαλκωρύχιον (τὸ), = Χαλκωρυχεῖον, [ἐκ τοῦ
Χαλκωρύχος (ὁ, ἡ), [χ. ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων (δουλεύων) εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον, μεταλλευτὴς χαλκοῦ.
Χαλυβικός, ή, όν, = Χαλυβικός.
Χαλυβικός, ή, όν, Π. ἀντὶ Χαλυβική. « Ἀκμή —, « Μάξ., τὸ ςόμωμα τοῦ σιδήρου.
Χαλυβικός, ή, όν. Ὁ τοῦ χάλυβος ἢ ἐκ χάλυβος, ἀτσαλένιος.
Χάλυβος (ὁ), Π. ἀντὶ
Χάλυψ, υβος (ὁ), τὸ (Τουρκοβαρβ.) τσελίκι ἢ ἀτσάλι, (ἀπὸ τοὺς Χάλυβας, ἔθνος τοῦ Πόντου).
Χαμάδις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Χαμᾶζε, κατὰ γῆς.
†Χαμαδύτης [χαμαὶ, δύνω], ου (ὁ). ὁ κοχλίας ἢ εἶδος κοχλίου.
Χαμᾶζε, ἐπίρ. Π. [χαμαὶ]· κάτω, κατὰ γῆς.
Χαμάθεν ἢ Χαμᾶθεν, ἐπίρ. = Χαμόθεν, ἀπὸ κάτω, ἀπὸ κατάγῆς.
Χαμαὶ, ἐπίρ. Τοπ. κάτω, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) χάμω, κατὰ γῆς « Ἔπεσον χαμαί, « Γρφ. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἐκβάλλειν εἰς τὸ χαμαί, « Πλάτ., ῥίπτειν κατὰ γῆς.
Χαμαιάκτη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἀκτὴ (κουφοξυλιά) χαμαιζήλος, (Γαλλ.) hièble.
Χαμαιβάλανος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (τιθυμάλλου), (ἄλλ.) Ἄπιος.
Χαμαιβάμων [χαμαὶ, βαίνω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν χαμηλὰ, χαμηλός, χαμαίζηλος.
Χαμαίβατος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, βάτος χαμαίζηλος (μὲ γαλάζια ἄνθη).
Χαμαιγενής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἐπὶ γῆς ἢ ἐκ τῆς γῆς.

Χαμαιδάφνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, δαφνοειδὲς (τὸ ἄῤῥεν), (Γαλλ.) laurèole.
Χαμαιδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος τῶν πρώτων (τῶν κοινῶν) γραμμάτων.
†Χαμαιδικαστής, οῦ (ὁ). δικαστὴς μικρῶν ὑποθέσεων (ὑποδεεστέρας τάξεως), (Ἀτ.) judex pedaneus.
Χαμαιδρυΐτης, ου (ὁ), (κυρ.) οἶνος ἐσκευασμένος μὲ φύλλα χαμαίδρυος.
Χαμαίδρυς, υος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (μὲ φύλλα ὡς τῆς δρυός), (κοιν.) χορτάρι τῆς Παναγίας, (Γαλλ.) germandrée.
Χαμαιδρῶψ, ωπος (ὁ), = Χαμαίδρυς.
Χαμαιευνάς, άδος (ἡ) καὶ
Χαλαιεύνης, ου (ὁ), Π. ὁ εὐναζόμενος (πλαγιάζων) χάμω (κατὰ γῆς)· (ἐπὶ φυτοῦ) χαμηλὸς, χαμαίζηλος, πρόσγειος.
†Χαμαιεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρεθεὶς χαμαὶ (κατὰ γῆς)· μαζωμένος ἀπὸ χάμω.
†Χαμαιζηλία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Χαμαίζηλος (ὁ, ἡ), [χαμαὶ, ζῆλος]. ὁ ζητῶν (τείνων πρὸς, προσκολλημένος εἰς) τὴν γῆν, χαμηλὸς (« Τῇ ἡλικίᾳ —, « Ἀκ.), πρόσγειος· (μεταφορ.) ταπεινὸς προσηλωμένος εἰς τὰ γήϊνα, χαμερπής. ‖. (οὐδ.) Χαμαιζήλιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βρυωνία μέλαινα.
;Χαμαίθεν, ἐπίρ. = Χαμάθεν.
;Χαμαίκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς ἕρπει χαμαὶ (ἔχει πρόσγειον διεύθυνσιν).
Χαμαικέρασος (ὁ), εἶδος κερασιᾶς, χαμοκερασιά. 2) εἶδος φυτοῦ μὲ κερασοειδεῖς καρπούς.
Χαμαίκισσος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Κυκλάμινον.
Χαμαικλινής, έος (ὁ, ἡ). πλαγιασμένος χάμω (κατὰ γῆς)· χαμηλὸς, χαμαίζηλος.
Χαμαικοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (Κοιμῶμαι) κατὰ γῆς, εἶμαι.
Χαμαικοίτης, ου (ὁ). ὁ κείμενος (κοιμώμενος, πλαγιάζων) χάμω (κατὰ γῆς).
Χαμαικοιτία (ἡ), = Χαμευνία, [ἐκ τοῦ
Χαμαίκοιτος (ὁ, ἡ), = Χαμαιεύνης.
Χαμαικυπάρισσος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ κυπαρισσοειδῆ φύλλα), (κοιν.) λεβιθόχορτον, (Γαλλ.) santoline.
Χαμαίλεος (ὁ), Π. ἀντὶ Χαμαιλέων (τὸ φυτόν).
Χαμαιλεύκη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βήχιον.
Χαμαιλεχής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [χ. λέχος], = Χαμαικοίτης.
Χαμαιλέων, οντος (ὁ), εἶδος σαύρας (ἡ ὁπ. ἀλλάζει διάφορα χρώματα). 2) εἶδος φυτοῦ (γαιεδουράγκαθου), (κοιν.) χαμολειός, (Γαλλ.) carline, (& Τουρκ.) κουτλουτζές.
Χαμαιμηλέλαιον (τὸ). ἔλαιον χαμαιμήλων, χαμομηλόλαδον.
Χαμαιμήλινος, η, ον. Ὁ τοῦ χαμαιμήλου ἢ ἐκ χαμαιμήλων.
Χαμαίμηλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθ. (μὲ ὀσμὴν μήλου), (κοιν.) χαμόμηλον.
Χαμαιμυρσίνη (ἡ), εἶδ. θάμνου, μυρσίνη χαμηλή.
;Χαμαιπύρτη (ἡ) = Χαμαιμυρσίνη.
;Χαμαιπαγής [χαμαὶ, πήγνυμι], ἐος (ὁ, ἡ). προσκολλημένος εἰς τὴν γῆν, χαμαίζηλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χαμαιπέτεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαμαιπετὴς, πέσιμον κάτω· (μτφρ.) σμικρότης, ταπεινότης.
Χαμαιπετέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι=
Χαμαιπετὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ πεσμένος χάμω (κατὰ γῆς), (συνκδχ.) χαμηλὸς· (μτφρ.) σμικρὸς, εὐτελὴς, χαμαίζηλος, μάταιος. » Ἔπος—« Πίνδ.
Χαμαιπετῶς, ἐπίρ. Χαμηλά· (μτφρ.) εὐτελῶς· ἀόρανῶς, χωρὶς ἀποτέλεσμα.
Χαμαιπιτύϊνος, ἡ, ον. Ὁ τῆς χαμαιπίτυος ἢ ἐκ χαμαιπίτυος. » Οἶνος—, « ὁ κατεσκευασμένος μὲ φύλλα χαμ.
Χαμαίπ-τυς, υος (ἡ), εἶδ. ἢ γένος φυτοῦ (μὲ φύλλα ὡς ἂν τῆς πίτυος), (Γαλλ.) ive, (musquée) ivette.
Χαμαιπλάτανος (ἡ), εἶδος χαμηλοῦ (θαμνώδους) πλατάνου.
†Χαμαίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν πεζῶς.
;Χαμαιράφανος (ἡ), = Χαμαιβάλανος.
Χαμαιρεπὴς [χ. ρέπω], ἐος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὴν γῆν, χαμαίζηλος.
Χαμαιρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαμαιρεπῆ, χωρὶς ὕψος.
Χαμαιριφὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ῥιχμένος χάμω (κατὰ γῆς), χαμαιπετής.
†Χαμαιςρωσία (ἡ). ςρώσιμον κατὰ γῆς. » Φύλλων—, « Σχλ. Σοφ., [ἐκ τοῦ
Χαμαίστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος χάμω (κατὰ γῆς).
Χαμαισύκη (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου).
Χαμαισχιδὴς, ἐος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ σχιζόμενος (διαιρούμενος εἰς κλάδους) ἅμα φυτρώσῃ ἐκ τῆς γῆς.
†Χαμαιτυπεῖον (τὸ). πορνοςάσιον, [ἐκ τοῦ
Χαμαιτύπη (ἡ). πόρνη, [ἐκ τοῦ
Χαμαιτυπὴς [χ. τύπτω], ἐος (ὁ, ἡ). ῥιχμένος κατὰ γῆς· (μτφρ.) εὐτελὴς, χαμερπής.
Χαμαιτυπία (ἡ). διαγωγὴ χαμαιτύπης.
†Χαμαιτυπικὸς, ἡ, όν. Χαμαιτύπης ἴδιος, πορνικός.
Χαμαιτύπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (κτυπῶν) χαμηλά (πρὸς τὴν γῆν). ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἑράκος (ἀπὸ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁπ. κυνηγᾷ). 2)=Ἀνδρόπορνος.
;Χαμαιφερὴς [χ. φέρω], ἐος (ὁ, ἡ), = Χαμαιρεπὴς, κατωφερὴς.
†Χαμαιφυὴς, ἐος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) χαμηλὸς, χαμαίζηλος.
Χαμαλὸς, ἡ, όν, = Χαμηλός.
Χαμελαία (ἡ), εἶδ. θάμνου (δάφνη μὲ φύλλα ἐλαίας).
Χαμελαΐτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ φύλλα χαμελαίας.
Χαμέρπὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἕρπων (συρόμενος) χαμαὶ· (μτφρ.) εὐτελὴς, ποταπὸς, μικροπρεπής.
Χαμερπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαμερπῆ, μικροπρεπῶς.
†Χαμεταιρὶς, ίδος (ἡ), Γλσ.=Χαμαιτύπη.
Χαμευνὰς, άδος (ἡ), Π.=Χαμαιτυνάς. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Εὐνὴ)=Χαμεύνη ἢ Χαμευνία. 2)=Χαμαιτύπη.
Χαμευνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι χάμω (κατὰ γῆς) ἢ ἐπὶ χαμεύνης.
Χαμεύνη (ἡ), [χ. εὐνή]. στρῶμα στρωμένον κατὰ γῆς (ἀπὸ φύλλα κλπ.), ἀχυρόστρωμα.
Χαμεύνης, ου (ὁ). ὁ κοιμώμενος χάμω (κατὰ γῆς).
Χαμεύνιον (τὸ) καὶ
Χαμευνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Χαμεύνη.
Χαμηλὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Χθαμαλὸς· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ταπεινὸς· εὐτελής.
Χαμίτης, ου (ὁ) καὶ Χαμῖτις, ίδος (ἡ). χαμηλὸς, χαμαίζηλος.
Χαμόθεν [χαμαί], ἐπίρ. Ἀπὸ κάτω, ἀπὸ χαμηλὰ, ἀπὸ τὴν γῆν.
†Χαμοκοιτέω=ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χαμαικοιτέω-ῶ, [ἐκ τοῦ
†Χαμόκοιτος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ Χαμαίκοιτος.
†Χαμὸς (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Καμπύλος, (ὅθ. τὸ Ατν. hamus). 2)=Κημός.
Χαμουλκὸς (ὁ), [χαμαὶ, ἕλκω]. μηχανή τις διὰ τῆς ὀπ. ἰσύροντο τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν, (Τουρκ.) κιζάκι. 2) εἶδ. συρτοῦ ὀχήματος, ἕλκηθρον, (κοιν.) σάνια.
Χάμψαι (οἱ), Λίγυπτ. οἱ κροκόδειλοι.
Χάν, χανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Χήν.
Χανδάνω [συγγ. τῷ Χαίνω], Μ. χείσομαι (ἀόρ. Ἔχαδον, πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Κέχανδα), Π. χωρῶ, περιέχω, ἢ, ἠμπορῶ νὰ χωρέσω (νὰ περιλάβω)· (μτνμ.) ἐπαρκῶ, εἶμαι ἱκανός· (μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ ἢ τολμῶ νά. » Ἐξ μέτρα χάνδανε κρητὴρ, « Ἰλ. Ψ. » Οἶκος κεχανδῶς πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, « Ὀδ. Δ. » Ἤρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, « Ἰλ. Δ., » Ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, « Ὀδ. Ρ. » Ῥόπαλον, τὸ οἱ αἰεὶ χάνδανε χειρ, « Θκρ., ἐκράτει. » Ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός, « Ἰλ. Δ. » Οὐκέτι μοι στόμα χείσεται ἐξονομῆναι τοῦτο, « Ὀμ. Ἴλμ.
;Χανδόθεν, ἀμφ. ἀντὶ=
Χανδὸν [χαίνω], ἐπίρ. Χάσκοντας, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν· (συνκδχ.) μὲ μεγάλην ὄρεξιν (ἐπιθυμίαν), ἀπλήστως, (κοιν.) ἁὰν τὸν γλάρον.
Χανδοπότης, ου (ὁ), Π. πίνων χανδόν (ἀπλήστως).
Χανδὸς, ἡ, όν, Π. [χαίνω], πολλὰ χωρητικὸς, εὐρύχωρος. »Κύλιξ—, « Ἐπγρφ.
Χάνη ἡ Χάννη (ἡ) καὶ
Χάννος (ὁ), [χαίνω], εἶδ. ἰχθ. (πίρκης) μὲ πολλὰ μεγάλον στόμα, (κοιν.) χάννος.
†Χανύσσω ἢ Χανύω, Μ. ύσω, Γλσ. ἀνοίγω τὸ στόμα μου νὰ ὁμιλήσω· ὁμιλῶ μὲ πλατὺ στόμα, κράζω μεγαλοφώνως.
Χάος [χαίνω], εος-ους (τὸ). (ἀρχ. καὶ Π.) χάσμα· (συνκδχ.) ἔκτασις ἀπέραντος (τόπου ἢ χρόνου), κενὸν ἀχανές· σκότος· (ὅθ.) ἡ ἄμορφος ὕλη (τῶν στοιχείων) πρὶν τῆς δημιουργίας· (ἐνίοτε Π.) ἡ ἀτμόσφαιρα· ὁ ἀήρ.
Χαὸς (ὁ), Δ.=Χάϊος, ἀρχαῖος, εὐγενὴς, σεβάσμιος. » Χαοὶ, « Θκρ., οἱ πρόγονοι.
Χαόω-ῶ [χάος], Μ. ώσω, (νλγ.). Μ,δενίζω, ἐξοντόνω, (ὅθ. τὸ κοιν.) χάνω.
Χαρὰ (ἡ). (Π. καὶ ἐτυμολογ.) χαρὰγμάδα, ἄνοιγμα. » Στόματος ἀν πρώτῃ χαρᾷ, « (Αἰσχλ. παρ') Ἀθ., (ὅθ. 2) συνήθ. καὶ μτνμ.) τὸ χαίρειν, διέγχυσις τῆς ψυχῆς, θυμηδία.
†Χαραγὴ (ἡ). γλυφὴ, χαραγματιά.
Χάραγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χαράξεως, ἴχνος (σημάδι) χαράγματος, γλυφὴ, χαραγματιὰ· κόψιμον· τύπος νομίσματος, νόμισμα. » Χειρὸς—, « δξ., γράμμα, χαρακτὴρ γραψίματος. » Ἐχίδνης—, « Σοφ., δάγκαμα.
†Χαραγμὴ (ἡ), Γλσ.=Χαραγή.
Χαραγμὸς (ὁ),=Χάραξις. 2)=Χάραγμα.
†Χαραδεὺς, έως (ὁ), Δ. Ἐπγρφ. ἀντὶ=
Χαράδρα (ἡ), [χαράσσω]. σχισμάδα γῆς (κυρ. ἀπὸ τρέξιμον νεροῦ), στρῶμα χειμάρρου, νεροφάγωμα (ἴδε Δωθν. πρὸς Καλλικλ.)· κοιλὰς ὅπου συρρέουν ὕδατα, ῥεμματιά· μανοπάτι, στενοπόρι· (ἀξεροπόταμον· (ἐν γέν.) ἄνερον· (ἐνίοτε Π.) πέτρα ἀπυρρῶξ, βράχος. (Ὀπτ.).
Χαραδραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ χαράδραν, ὁ ἐν εἴδει χαράδρας. » Γραῦς ὥς τις ζῶπος τὸν χαραδραῖον τάφον ἕξεις, « Σδ.
Χαραδρεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Χαράδρα, νεροφάγωμα.
Χαραδρεὼν, ῶνος (ὁ), τόπος γεμάτος χαράδρας.
Χαραδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χαραδραῖος.
Χαράδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χαράδρα.
Χαραδριὸς (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ κίτρινα πτερὰ (τὸ ὁποῖον διατρίβει συνήθως εἰς τὰς χαράδρας, τρώγει παραπολὺ [ὅθ. ἡ παροιμ. » Χαραδριοῦ βίος, « Πλάτ.] καὶ ἐνομίζετο ἰατρεῦον διὰ τῆς ὁράσεως μόνης τοὺς ἰκτεριῶντας, ὅθεν καὶ ἐπωλεῖτο σκεπασμένον).
Χάραδρος (ὁ), = Χαράδρα.
Χαραδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τόπον τινὰ εἰς) χαράδραν, (πθ) γίνομαι χαραδρώδης· (συνκδχ.) ἀνοίγω, πλατύνομαι. » Τὸ ὕδωρ ἐπῆναν ἐπὶ τὴν ἔσοδον, ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος, ὅκως μὴ σφι ἐσβάλλοιεν οἱ Θ. ἐπὶ τὴν χώρην, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Οἱ πόροι χαραδροῦνται, « Ἱππκρ. ἀνευρύνονται.
Χαραδρώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος χαράδρᾳ ἢ, γεμάτος χαράδρας, κρημνώδης, δύσβατος.
Χαρακίας, ου (ὁ). ἁρμόδιος διὰ χάρακα ἢ φυτρόνων εἰς εἶδος χάρακος, (παρβλ. Φραγμίτης).
Χαρακίζω, Μ. ίσω. Φράζω (Περικλείω) μὲ χάρακας, (Γαλλ.) palissader· βάλλω τι σταυρωτὰ (καθὼς εἰς τὰ περιφράγματα τοὺς χάρακας). » (αἱ μυῖαι) Χαρακίζονται τοῖς προσθίοις σκέλεσιν, « Ἀρστ.
Χαράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάραξ.
Χαρακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαρακίζω, ἢ διὰ χαράκων περίφραξις ἢ στύλωσις.
Χαρακίτης, ου (ὁ), Π. Κωμ. ἀντὶ Χαρακτὴρ. » Βιβλικὸς—, « Τιμ.,=Βιβλιογράφος.
†Χαρακοβολία (ἡ), Γρφ. τὸ βάλλειν (περικλείειν μὲ) χάρακας, ἢ διὰ χαρακώματος ἐχύρωσις.
Χαρακοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βάλλω περὶ τὸ στρατόπεδόν μου χάρακα, ὀχυρόνομαι διὰ χαρακώματος.
Χαρακοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασκευὴ χάρακος (χαρακώματος).
Χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ἢ Περικλείω μὲ χάρακας· ὀχυρόνω διὰ ἢ ὡς διὰ χάρακος (χαρακώματος). » Τὸ ζόμα τοῖς ὀδοῦσι—, « Στὸ.
Χαρακτὴρ (ὁ), [Δ. ἀντὶ Χαρακτὴς]. σμι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίον, χαρακτήριον, (Στέφ. Βυζ.). 2) (συνήθ.) = Χάραγμα, σημεῖον ἐγκεχαραγμένον, τύπος (σφράγισμα) νομίσματος· (ἐν γέν.) ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν σημεῖον, γνώρισμα· (μτφ.) φυσιογνωμία· Ρτρ.) τὸ ἰδιαίτερον ὕφος ἑκάστου συγγραφέως· (τρπ.) εἶδος· ἰδίωμα· «Γλώσσης (» Προσώπου) —, « Ἡρ. « Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγων γνωρίζεται, « Γνμ.

Χαρακτηρίζω, Μ. ἰσω. Ἐπιβάλλω χαρακτῆρα, (διακριτικὸν σημεῖον, γνώρισμα) εἴς τι· παριστάνω (περιγράφω) δι' ἰδιαιτέρων χαρακτήρων.

Χαρακτηρικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Χαρακτηριστικός, ἡ Χαρακτικός.

Χαρακτήριον (τὸ). χαρακτικὸν ὄργανον, γλυφεῖον, (Γαλλ.) burin.

Χαρακτήρισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς χαρακτηρισμόν, χαρακτηριστικὸν σημεῖον, γνώρισμα.

Χαρακτηρισμός (ὁ), τὸ χαρακτηρίζειν ἢ χαρακτηρίζεσθαι, ὁ διὰ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων προσδιορισμός, περιγραφὴ ἀκριβὴς (χαρακτηριστική) τοῦ πράγματος.

Χαρακτηριστικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χαρακτηρισμόν (ἀκριβῆ προσδιορισμόν) τινος (πρσ. ἢ πράγμ.).

Χαρακτηριστικῶς, ἐπίρ. Μὲ χαρακτηριστικὸν τρόπον, ἀκριβῶς.

Χαράκτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ χαράσσειν, σκαλιστής (σφραγίδων κτλ.)· τυπωτὴς νομισμάτων, κτλ.

Χαρακτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χάραξιν (ἐγχάραξιν).

Χαρακτός, ἡ, όν. Χαραγμένος, ἐγκεχαραγμένος· σκαλιστός· ὅλος χαραγματικὰς, χαρακωτός. » Ῥίνη —, « Ἐπγρ.

Χάρακτρον (τὸ). ἐργαλεῖον χαρακτικόν, γλυφεῖον, χαρακτήριον.

Χαράκωμα (τὸ). μέρος (ὀχύρωμα) περιφραγμένον μὲ χάρακας, στρατόπεδον περιχαρακωμένον, (Γαλλ.) retranchement.

Χαράκωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Χαρακόω, περίφραξις ἢ στύλωμα μὲ χάρακας, ὀχύρωσις στρατοπέδου.

Χαραμός, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Χηραμός.

Χάραξ [χαράσσω], ακος (ἡ), παλοῦκι μακρὺ καὶ διχαλωτὸν διὰ στύλωμα ἢ περίφραγμα, (κοιν.) φοῦρκα, στεντωσιά, (ἃ εἰς μερικὰ μέρη) χαράκι. (Ἴδε Ἀρχ. Ἰδρ. 1228 κ. ε). 2) κλαδὶ ἐλᾶς πελεκημένον διὰ φύτευμα, (κοιν.) γροθάρι. 3) (ὁ) φράκτης ἀπὸ σταυρωτὰ παλούκια (ἰδιαιτ.) στρατόπεδον περιφραγμένον μὲ χάρακας, χαράκωμα. 4) εἶδ. ἰχθ. Θαλασσ.

†Χαραποιέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χαροποιέω.

Χαράσσω [συγγ. τῷ Γράφω], Μ. άξω. Κάμνω χαραγματιὰς ἢ αὐλακιὰς, σχίζω ἐπιπολαίως· χαράζω· σκαλίζω ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ. μὲ τὸ σμιλίον· (ἐν γέν.) σημαδεύω· (κατ' ἔκτ.) διαγράφω· ἀκονίζω (κυρ. πριονωτὸν τι ἐργαλεῖον)· (ζθ. μτφρ.) τραχύνω, ἐρεθίζω, (καὶ πθ.) ὁρίζομαι (μὲ δοτ.) κατά τινος. « Μεγάλως κεχαραγμένον αὐτοῖσι διὰ τὴν ἐσβολὴν, « Ἡρ., πεπωργισμένον.

Χαρεῖη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ᾗ

Χαρεῖς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.

Χάρη, Π. ἀντὶ Ἐχάρη καὶ

Χαρήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρστ. τοῦ Χαίρω.

Χάροντο, Π. ἀντὶ Ἐχάρησαν.

Χαριδότης (δώτης), ου (ὁ) καὶ Χαριδῶτις, ιδος (ἡ), Π. δοτὴρ χαρᾶς ἢ χάριτος.

Χαρίει, κλητ. ἀρσ. τοῦ

Χαρίεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων ἢ κεκτημένος μὲ κάποιαν ξεχωριστὴν χάριν, κομψὸς, χαριτωμένος, εὐάρεστος, νόστιμος, (Γαλλ.) gracieux. « Χάριεν μέτωπον, « Ὁμ. « Εἵματα χαρίεντα, « αὐτ. « Ὦ χαρίεσσα κόρη, « Θκρ. « Χαρίεις λόγους, « Ἀρστ., μὲ πνεῦμα. « Οἱ χαρίεντες, « Ἀξ., οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐκλεκτῆς συναναστροφῆς (τοῦ μεγάλου κόσμου), οἱ καλοαναθραμμένοι, (Γαλλ.) les gens du bel air, « Τῶν ἰατρῶν οἱ χαρίεντες, « Πλάτ., οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ἄξιοι. « Χαρίεν τὸ τοῦ ἱπποκόμου, « Πλ. « Τὰ χαρίεντα, « Ἀξ., οἱ χαριεντισμοὶ, τὰ σκώμματα, αἱ ἀστειότητες. (ᾗ ἐν εἴδει εἴρων.) « Χαρίεντ' ἐγε, ἔφη!, « Ξεν., Ἀν., τῷ ὄντι νόστιμον! ‖ (προπαροξ. δὲ) « Χάριεν, « Ἀττ. ἀντὶ Χαριέντως.

Χαριεντίζομαι, Μ. ἰσομαι. Ὁμιλῶ χαριέντως, ἀστείζομαι μὲ χάριν (μὲ πνεῦμα).

Χαριέντισμα (τὸ). τὸ πρὸς χαριεντισμὸν λεγόμενον, σκῶμμα χαριεν (μὲ πνεῦμα), (Γαλλ.) bon mot.

Χαριεντισμὸς (ὁ), τὸ χαριεντίζεσθαι, ὁ μετὰ χάριτος ἀστεϊσμὸς, ἡ περὶ τὸ σκώπτειν κομψότης, εὐτραπελία.

Χαριεντότης (ἡ). τὸ ἦθος (τὸ προτέρημα) τοῦ χαριέντος, χαριεντισμὸς, κομψότης, (Γαλλ.) urbanité.

Χαριέντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαρίεντα (κομψὸν, ἀγχίνουν, νόστιμον), μὲ πνεῦμα· (ἐνίοτε) εἰλικρινῶς, τιμίως, εὐγνωμόνως, (Ἱππρ. Πανηγ. 13).

Χαριεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων χάριν εἰς τὰ ἔργα ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων, (ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Χαριέστατα, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Χαριέντως.

Χαριέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Χαριέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Χαρίεις. ‖ (τὸ οὐδ.) Χαριέστερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Χαριέντως.

Χαρίζομαι, Μ. ἰσομαι. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Δίδω ὡς χάριν ἢ κατὰ χάριν τι, χαρίζω· (μὲ δοτ. μόνην) κάμνω χάριν τινός τι, (Τουρκοβαρβ.) κάμνω τὸ χατῆρί τινος, εὐχαριστῶ προσπαθῶ νὰ εὐαρεστήσω (νὰ ὑποχρεώσω), πράττω τὸ ἀρεστόν τινι, φιλοφρονῶ, περιποιοῦμαι· (μτμ.) ἀναπαύω (εὐχαριστῶ) τὰ πάθη μου ἢ τὸ περὶ ἐμὲ πάθος τινός· (πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι πρὸς χάριν (κατὰ τὴν ἀρέσκειάν) τινος· « Δημοσθένης ἐπέζειλεν Ἀθηναίοις, καὶ ἐδίδετο χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου παισὶ τὸ πατρῷον ὄρλημα, καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο, « Αἰσχ. « Ἴκοι τοῦτο χάρισαι, « Ἀξ. (καὶ χ. τῆς δοτ.) « Τὰς χαρίτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται, οὗτος ἥδιστος, « Γνμ. (καὶ γεν. Π.) « Οὔτις ἐπίσχεσις ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, « Ὀι. (καὶ δοτ. μόνη) « Τὴν αὐτὸς ἐποίησα χαριζόμενος πατρί, « Ἡσ « Πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο; « Ξεν., « Καὶ τοῖσι Εὐδοέῃσι ἐκεχάριστο, « Ἡρ., τοὺς ὀπεχρέωσε. « Σχεθέτω δ' ἀοιδός· οὐ γὰρ πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀοιδεῖ, « Ὀδ. Θ., δὲν εἶνε πρὸς εὐχαρίστησιν ὅλων ὅσα τραγῳδεῖ, ὅσον τὰ ἀκούοντα ὅλοι μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν. (καὶ δοτ. τρπλγ.) « Μήμοι ψεύδεσσι χαρίζειο, « Ὀδ. Ξ., μὴ ζητᾷς νὰ μὲ ὑποχρεώσῃς λέγων ψεύματα· (καὶ μτνμ.) « Γαστρὶ (» Θυμῷ, « Ἡδονῇ) χαρίζεσθαι, « Ξεν. (καὶ πθ.) « Πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσι, « αὐτ., ὡς ἂν νὰ τοὺς ἔκαμαν χάριν. « Δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα, « Ὁμ., εὐάρεστα. « Ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, « αὐτ., καρδιακέ μου φίλε, προσφιλέστατε. « Ἑταῖρος κεχαρισμένα εἰδώς, « Ὀδ. Θ., φρονῶν τὰ πρὸς χάριν τινός, εὐνούστατος.

Χάρις [χαίρω], ιτος (ἡ), (ἡ αἰτ. Χάριν καὶ [σπντρ.] Χάριτα.)· κομψότης, νοστιμάδα, θέλγητρον, (Γουρκ.) νοῦρι· (ἐπὶ λόγου) πειθὼ, γλυκύτης, αἰμυλία, (Γαλλ.) grâce, agrément. « Θέσπεσίην πῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνῃ, « Ὀδ. Β. « Ἑρμῆς, ὅς ῥάτε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, « Ὀδ. Ο. « Οὔ οἱ χάρις ἀμφιπερίσσεται ὑπέσσιν, « Ὀδ. Θ. (καὶ πλθ.) « Καλλεῖ καὶ χάρισι σίλβων, « Ὀδ. Ζ. 2) εὐεργεσία (ὡς ἐκ τοῦ διδόντος), εὐγνωμοσύνη (ὡς ἐκ τοῦ λαμβάνοντος), ὑποχρέωσις· ἀνταμοιβὴ· εὐχαριστία, εὐχαρίστησις· (κατ' εὕρημ.) ἀπόλαυσις ἐρωτικὴ, ἀφροδισιασμός, συνουσία· (ζθ. ἐνίοτε) φίλτρον· (συχνότ.) χατῆρι· (Ἐκκλησ.) ἐπισκαίωσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. « Ἡ χάρις ἡ βραβύπους, ἄχαρίς ἐστι χάρις, « Ἐπγρ. « Οὗ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, « Ὀδ. Δ. « Βεβαιότερος ὁ δράσας τὴν χάριν· ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος, « Θκ. «Χάριν ποιεῖν (ῥέρειν, καταθέσθαι κτλ.) τινί, « Ἀξ., κάμνειν χ., ὑποχρεώνειν, ᾗ « Χάριν ἔχειν (εἰδέναι, ὀφείλειν κτλ.) τινί, « αὐτ., γνωρίζειν χ., εὐγνωμονεῖν, εἶναι ὑπόχρεως κτλ. « Χάριν ἀπέχειν (κομίζεσθαι), « αὐτ. (εἰς τὸν Θκδ. Η', 87) «Χάριν ἂν ἔσχεν, « ἀντὶ τοῦ (Γρφ.) «Χάριν εὑρεν, « ἤθελαν τὸν γνωρίσῃ χάριν. « Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, « Ἡσ. « Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν δῦεν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔκδ.) « Οὐθεμίαν χάριν ἔχω τῷ βίῳ (τοῖς σιτίοις κτλ.), « Ἀξ., δὲν εὑρίσκω (δὲν αἰσθάνομαι) καμμίαν εὐχαρίστησιν. «Πολλὰ ποτ' ἀν' ζωὸν εἶπε χρήσιμα· μεγάλα χάρις αὐτῷ!, « Θκρ. « Ἐκ τῶν ἴσων ὑπουργημάτων μειζόνων χαρίτων ὑμεῖς (οἱ τύραννοι) τυγχάνετε, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἔρωτ.) « Ἡ τοῦ ὑήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι χάρις κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν, « Πλ. (ζθ.) « Ἀλόχου κουριδίης οὔτι χάριν ἴδεν, « Ἰλ. Α., (κοιν.) ὄδεν τὴν ἐχάρηκε. « Χάριτας πράττειν, « Ἀξ. (ἡ) « Διὰ χαρίτων ὥφ' τινὸς χρῆσθαι, « Ξεν. ‖. « Ἐν χάριτι ἢ « Εἰς καὶ (συχνότ.) « Πρὸς χάριν, « φρσ., = Κατὰ χάριν, (Τουρκοβαρβ.) διὰ χατῆρι. « Μὴ' ἐμὲ ἐν χάριτι κρίνῃς, « Θκρ. « Μὴ' ἐκείνου πρὸς χά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριν, μᾶλλ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἀκούσατε, « Δμ. » Πρὸς χάριν τινὸς πολιτεύεσθαι (λέγειν τι), « Πλ., Σοφ. » Ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν, « Θκ. (καὶ ἑλλ.) » Χάριτι τῶν Μεσσηνίων πεισθείς, « Αξ. (καὶ πλθ.) » Διὰ χαρίτων εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Ξεν., μὲ εὐχαρίστησιν. (καὶ γεν.) » Οἱωνοὶ ὁρμῶντες πρὸς χάριν βορᾶς, « Σοφ. (ΘΠ. συνήθ. ἑλλ.) « Χάριν, « = Ἕνεκα, (καθὼς καὶ τὸ Λτν.) gracia. » Τούτου χάριν, « Δμ. » Τοῦ χάριν; « αὐτ. » Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν, « Ἡσ., μόνον ἵνα εἴπῃς ἕνα τι. (ἢ κατὰ πλεονασμ.) » Τίνος χάριν ἕνεκα; « Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οὐ τὴν Ἀθηναίων χάριν ἐστρατεύοντο, ἀλλὰ τὴν αὐτέων Μιλησίων, ὀφειλόμενά σφι ἀποδιδόντες, « Ἡρ. (καὶ μὲ τὰς κτητ. ἀντων. χωρὶς γεν.) » Ἐμὴν (« Σὴν) χάριν, « Αξ., διὰ τὸ χατῆρί μου (σου). 3) Π. ἀντὶ χαρᾶ, τέρψις, ἡδονή, ἢ ἀντικείμενον χαρᾶς. » Χρύσεα ἔνοπτρα, παρθένων χάριτας, « Εὐρ. ‖ (ὡς κύρ. ὄν. κατὰ τὴν μυθολογ.) » Αἱ τρεῖς (ἀλλοῦ δύο μόναι) Χάριτες, « (συγχέονται ἐνίοτε μὲ τὰς Μούσας). » Χάρις, « (δὲ ἰδιαιτ. ἡ νεωτέρα τῶν τριῶν, ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε ἀντὶ τῆς Πειθοῦς).

Χαρίσιος, α, ον. Χάριτος μέτοχος ἢ αἴτιος. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος ἄρτου· (θηλ. ᾗ οὐδ.) εἶδος βοτάνης ἡ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς φίλτρον. ‖. (πλθ. οὐδ.) Χαρίσια (ἐνν. ἱερὰ), τὰ (ἄλλ.) Χαριτήσια.

Χάρισμα (τὸ). δεῖγμα χάριτος (εὐνοίας, φιλοφροσύνης), δῶρον, εὐεργέτημα.

Χαριστέον, θετ. τοῦ Χαρίζομαι.

Χαριστήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν χάριτος (εὐγνωμοσύνης), εὐχαριστήριος. » Χαριστήρια (ἐνν. ἱερὰ), « τὰ τελούμενα πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ θεοῦ (Γαλλ. en actions de grâce).

Χαριστικὸς, ἡ, όν. Πρόθυμος (Εὐδιάθετος) εἰς τὸ χαρίζεσθαι, εὐεργετικός, ὑποχρεωτικός, ἐλευθέριος.

Χαρισίων, ωνος (ὁ), εἶδος ζυγαριᾶς τὴν ὁπ. ἐπενόησεν ὁ Ἀρχιμήδης.

Χάριτα, σπν. ἀντὶ Χάριν, αἰτ. τοῦ Χάρις.

Χαριτήσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Χαρίτων.

Χαριτία (ἡ). ἀστεϊσμός, χαριεντισμός, εὐτραπελία.

Χαριτοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαριτωμένα βλέφαρα (μμάτια) ἢ βλέμμα, ‖. (οὐσ.) Χαριτοβλέφαρον, εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς φίλτρον.

Χαριτόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων (πλήρης) χάριτος, χαριτωμένος.

Χαριτογλωσσέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλωσσοχαριτέω, ὁμιλῶ πρὸς χάριν τινός, κολακεύω (μὲ γλυκὰ λόγια).

Χαριτοδότης, ου (ὁ), = Χαριδότης.

Χαριτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν (χαριτωμένην) φωνήν.

Χαριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Χάριτος πληρῶ, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ χαριτωμένος.

Χαριτῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα χαριτωμένην ὄψιν (χαριτωμένον βλέμμα ἢ πρόσωπον).

Χάρμα (τὸ), Π. ἀντικείμενον χαρᾶς ἢ χαιρεκακίας· (ἐν γέν.) χαρά, ἡδονή, (ΘΠ. τὸ Γαλλ. charme).

Χάρμη (ἡ), Π. χαρὰ (κυρ. διὰ νίκην), (ΘΠ.) ζέσις (προθυμία) τοῦ πολέμου· (κατ' ἔκτ. συνήθ.) μάχη.

Χαρμονὴ (ἡ). χαρὰ μεγάλη, χαρμοσύνη.

Χαρμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος μὲ χαρμονήν, χαρμόσυνος,

Χαρμοσύνη (ἡ). χαρμονὴ, εὐφροσύνη, (κυρ. θηλ. τοῦ

Χαρμόσυνος (ὁ, ἡ). χαρμονῆς πρόξενος, εὐφρόσυνος. » Χαρμόσυνα (ἐνν. ἱερὰ), « ἑορτὴ τελουμένη διὰ χαροποιὸν συμβάν.

Χαρμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [χάρμα, φρήν]. χαροποιὸς· χαρούμενος, εὔθυμος.

†Χαροδότης (δώτης), ου (ὁ) καὶ Χαροδῶτις, ιδος (ἡ), = Χαριδότης.

Χαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ χαρὰν, [ἐκ τοῦ

Χαροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χαρὰν, χαρᾶς ποιητικός.

Χαροπὸς [χαρὰ, †ὄψ], ἡ ἢ ὸς, όν. Ὁ ἔχων λαμπρὸν (ζωηρὸν) βλέμμα ἢ κιτρινωπὰ ‘μμάτια· (ἐν γέν.) κιτρινωπὸς· (συνκδχ.) λαμπρὸς μὲ κάποιαν γλυκύτητα, Φαιδρωπός. » Λέων—, « Ὅμ., Θκρ., τοῦ ὁπ. λάμπουν ἢ (κατ' ἀντίφρ.) ἐμπνέουν φρίκην οἱ ὀφθ. » Χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, « Γγρ. » Ὄμματα χαροπότερα πολλὸν Ἀθήνας, « Θκρ., (παρβλ. Γλαυκῶπις). » Θάλασσα (« Γαλήνη) —, « Π., (ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.).

Χαροπότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χαροποῦ, γλαυκότης ἐνωμένη μὲ κάποιαν φαιδρότητα ἢ ζωηρότητα. » Εἰκάζοντα τῇ χαροπότητι τῶν ὀμμάτων Γερμανικὰ γένη εἶναι, « Πλ.

Χάροψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαροπὸς.

Χαρτάριον (τὸ), = Χαρτίον, ὑποκορ. τοῦ

Χάρτης [χαράσσω], ου (ὁ). χαρτὶ (ἀπὸ πάπυρον), φύλλον χαρτιοῦ (καὶ μτνμ. μετάλλου)· (συνκδχ.) τετράδιον· βιβλίον· ἔγγραφον· σύγγραμμα. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) φιλολογία.

Χαρτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χαρτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάρτης, χαρτάκι.

Χαρτογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐπὶ χάρτου, ἀνεγραφεύς, ταχυγράφος, βιβλιογράφος.

Χαρτοπράτης [χ. πιπράσκω], ου (ὁ), = ῶ

Χαρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χαρτί.

Χαρτὸς, ἡ, όν. Χαρᾶς ἄξιος. » Τὸ χαρτὸν, « ἀντὶ Ἡ χαρὰ ἢ τὸ παρέχον τὴν χαρὰν.

Χαρτοφυλάκιον (τὸ). μέρος ἢ θήκη ὅπου φυλάττονται χαρτία, ἀρχεῖον ἢ (Ἰταλ.) πορτεφόλλιον, [ἐκ τοῦ

Χαρτοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀρχειοφύλαξ.

Χαρυβδίζω, Μ. ἰσω. Καταπίνω ὡς ἡ

Χάρυβδις [χάος, βροῦβδέω], εως (ἡ), δίνη (συστροφὴ) θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλ. ᾗ Σικελ. καταπίνουσα τὰ ἀπροσέκτως πλησιάζοντα πλοῖα· (ἐν γέν.) καταβόθρα, βάραθρον.

Χάρων, ωνος καὶ οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Χαροπὸς (κατ' ἀντίφρ.). » Λέων (» Λίετὸς κτλ.) —, « Λυκ. ‖. (ὡς κύρ. ὄν. κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ πορθμεὺς τοῦ Ἅδου, (ΘΠ. καὶ πν.) ὁ χάρος.

Χαρώνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Χάρωνος (τοῦ Ἅδου), καταχθόνιος. » Θύρα—« Γαλ., διὰ τῆς ὁπ. ἐξήγοντο εἰς θάνατον οἱ κατάδικοι. » Κλίμαξ—, « Πλθ., διὰ τῆς ὁπ. ἀνήρχοντο (ἐπαρουσιάζοντο) εἰς τὴν θυμέλην οἱ ὑποχθόνιοι θεότητες. ‖. (οὐσ.) Χαρώνειον ᾗ Χαρώνιον (ἐνν. βάραθρον), « σπήλαιον τοῦ Ἅδου (δηλ. ἀναίδην ἀτμοὺς θανατηφόρους, ὁποῖον τὸ παρὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Σικελ. κυνοσπήλαιον, grotte aux chiens).

Χαρωνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χαρώνειος. » Αὔρα—, « Νόνν., δηλητηριώδης, θανατηφόρος.

Χαρωνίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ Χάρωνος, ὁ ἑλθὼν τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸν Ἅδην (ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον), νεκρανάστητος.

Χαρωπὸς καὶ

Χάρωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Χαροπὸς, Χάροψ.

†Χάσις [χαίνω], εως (ἡ). σχισμάδα, σχίσιμον· (συνκδχ.) χωρισμὸς, διαίρεσις.

Χασκάζω, Μ. άσω, Κωμ. (μὲ αἰτ.) Κυττάζω τινὰ χάσκων (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), ἔχω προσηλωμένην ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἰς.

Χάσκαμον (τὸ). προσωπεῖον μὲ ἀνοικτὸν (χάσκον) στόμα. 2) εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Ξάνθιον.

Χάσκας, ακος (ὁ), Κωμ. χάχος, (Γαλλ.) badaud, [ἐκ τοῦ

Χάσκω (πρτ. Ἔχασκον καὶ πλέον εὐ) = Χαίνω. » Στόμα—, « Αξ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Χ. πρός τι ἢ τινα, « = Χασκάζω.

†Χασωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ὑλοτρόγυρα χάσκων.

Χάσμα (τὸ). [χαίνω]. κενὸν διάστημα· (ἰδιαιτ.) τὸ ἀνοικτὸν στόμα τοῦ λέοντος κτλ., (Γαλλ.) gueule· (μτνμ.) σχίσμα γῆς, βάραθρον. » Σεισμοῦ δὲ γενομένου, ῥαγῆναί τε τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα, « Πλάτ.

Χασμάομαι-ῶμαι [χάσμη ᾗ Μ. ήσομαι. Ἀνοίγω (νυστάζων) τὸ στόμα, χασμουρηοῦμαι· (μτνμ.) = Χαίνω, εἶμαι ‘μισοανοιγμένος· (συνκδχ., μὲ αἰτ. προθετ.) κυττάζω μὲ προσοχὴν (εἶμαι ὅλος προσηλωμένος εἴς) τι. » Τῆς θύρας χασμωμένης ἂν ἐπιλάθηται, πῶτος εἰσελήλυθεν, « (Ἀλ. παρ') Λθ.

Χασματίας, ου (ὁ) καὶ

Χασματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀνοίγων) χάσματα. » Σεισμὸς—, « Ἀρχ., ὁ σχίζων τὴν γῆν.

Χασμέομαι, ἰων. ἀντὶ Χασμάομαι.

Χάσμη (ἡ) καὶ

Χάσμημα (τὸ)· ἄνοιγμα τοῦ σώματος ἀπὸ νύστας, χασμούρημα· (συνκδχ.) νύστα· ἀκηδία· (ἐνίοτε) πρᾶγμα τὸ ὁπ. βλέπει τις χάσκων (ξυπνᾶσμένος).

Χάσμησις, εως (ἡ), τὸ χασμᾶσθαι, χασμούρημα.

;Χασμὸς (ὁ), = Χάσμη, χάσμησις.

Χασμωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κίμαι χασμώδης, χασμουρηοῦμαι συχνάκις· (συνκδχ.) νυστάζω. 2) (Γρμτ.) κάμνω χασμώδεις (χασμωδιῶν πλήρης) στίχους.

Χασμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακείμενος εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χόσμην εἰς χασμουρητά), ὑπνώδης, νυσταλέος· (συνκδχ.) ὀκνηρός, ῥάθυμος. 2) (ζ) πλήρης χασμάτων (κενῶν).

Χασμῳδία (ἡ), τὸ νὰ ᾖνέ τις χασμώδης, ἡ πρὸς ὕπνον (καὶ ἐπμ. χάσμην) τάσις, νυσταλγία· (συνκδχ.) ἀκηδία. 2) (Ρμτ.) = Πλατειασμός (ἐξ αἰτίας ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων), (Λτν.) hiatus, (π. χ. « Ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι, « Ὀδ. Δ, 261, 262. » Π' οἶει οἷός τ' ἂν εἶναι αὐτὸς εἰπεῖν; « Πλάτ.

Χασταμένος, Π. ἀντὶ Χασάμενος, ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Χάζομαι.

Χάτερόπορπος, κατὰ κρσ. καὶ συναλοιφ. ἀντὶ Καὶ ἑτερόπορπος.

Χατεύω καὶ

Χατέω (χωρὶς Μ.) καὶ

Χατίζω, Μ. ἴσως Π. [χᾶτος]. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἔχω ἔλλειψίν (ἀνάγκην, ἔνδειάν) τινος, εἶμαι στερημένος· (συνκδχ.) ζητῶ, ἐπιθυμῶ. « Πάντες θεῶν χατεύομεν' ἄνθρωποι, « Ὀδ. « Μάλα περ νόστοιο χατίζων, « Ὀδ. Δ. « Πρόμολ' ὧδε· θέτις νύ τι σεῖο χατίζει, « Ἰλ. Σ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Μήπως, χατίζων, πτώσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, « Ὑπ., στερούμενος.

†Χατίς, ίδος (ἡ) καὶ

†Χᾶτος, εος-ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Χῆτος, ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια.

Χαυλιόδους καὶ Χαυλιόδων, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακροὺς (ἐξέχοντας τοῦ στόματος) ὀδόντας. ‖. (οὐσ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ὀδούς), ὀδόντι ἐξέχον τοῦ στόματος (ὡς τοῦ ἀγριογούρου, τοῦ ἐλέφαντος ὄβρ.), (Γαλλ.) défense, [ἐκ τοῦ

†Χαύλιος (ὁ, ἡ) καὶ

†Χαῦλος, η, ον, Γλσ. ἀντὶ Χαῦνος (συνκδχ.) μακρύς, ἐξέχων.

Χαῦναξ [χαῦνος], ακος (ὁ). ἀλαζών, ψωροπερήφανος· κομπαστής, ἀπατεών, χαυνολόγος.

†Χαυνιάζω (ἡ κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Κορ., Χαυνάζω), άσω, Γλσ. εἶμαι ἢ γίνομαι χαῦνος, = Πλαδάω.

†Χαυνολογος (ὁ, ἡ), κομπαστής, ἀλαζών, κουφολόγος.

†Χαυνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων ἔπαρσιν (κουφότητα), χαυνότητος ποιητικός. 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς ματαιότητας.

Χαυνοπολίτης, ου (ὁ), Κωμ. πολίτης χαῦνος (κοῦφος, εὐαπάτητος). γάπαξ.

Χαυνόπρωκτος (ὁ, ἡ), = Εὐρύπρωκτος.

Χαῦνος [χαίνω], η, ον, ος, ον. Σπογγώδης, ἀραιός, (χυδ.) μπούχαβος, (συνκδχ.) κοῦφος· ἄτονος· (ὀθ. τὸ κοιν.) ἀχαμνός· (ἐνίοτε) μακρύς, (ἴδε Χαύλιος)· (τρπ.) μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα· (ἐπὶ πρσ.) νωθρός· ἀλαζών, κενόδοξος· ἀσύστατος· εὐαπάτητος. « Νοῦς —, « Σολ. » Κενεῶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος, « Πίνδ. » Χαῦνα ἐφράσαντο, « Σολ. » Χαῦνον ὄνομα, « Ἀρχφ., ὀγκώδες.

Χαυνότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χαύνου, ἔλλειψις παγιότητος, ἀραιότης· (μτφρ.) κουφότης· ἀβράνεια, νωθρότης· μαλθακότης, εὐήθεια· ἀλαζονεία.

Χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ χαῦνον (ἀραιόν)· χαλαρώνω· (συνκδχ.) ἀνοίγω (Ἀθ. Π', 363). ‖. (μσ. αὐτῷ.) περηφανεύομαι, φρυασσόνω.

Χαύνωμα (τὸ). σωρὸς ἀπὸ χαῦνον (ἀπάτητον) χῶμα.

†Χαυνῶνες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χαυῶνες.

Χαύνως, ἐπίρ. Χωρὶς σύστασιν (παγιότητα)· (μτφρ.) χωρὶς τόνον, νωθρῶς, ἀβρανῶς· περυσημένως.

Χαύνωσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Χαυνόω, ἀτόνισις, ἐξασθένησις, (κοιν.) ἀχάμνισμα. « Ἀναπειστηρία —, « Ἀρχφ., ἡ ἐξαπάτησις τῶν ἀκροατῶν.

Χαυνωτικὸς, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ κάμνων χαῦνόν (χαλαρόν) τι ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, χαυνότητος ποιητικός.

Χαύτή, Ἀττ. κατὰ κρσ. καὶ ἐπέκτ. ἀντὶ Καὶ αὐτή.

†Χαυῶνες (οἱ), [Ἔθν.], εἶδος ἄρτων ἢ ζυμαρικῶν.

Χέβροπα (τὰ) καὶ

Χέβροποι (οἱ), (πλθ. ἑτερογεν. καὶ ἑτερόκλ. τοῦ Χέβροψ), τὰ ὄσπρια.

Χεβροπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χεβροπων, ὀσπριώδης.

Χέβροψ καὶ Χέβρωψ [χειρ, βρέπω], οπος (ὁ). ὄσπριον, (ξυήγται μόνον ἡ πλθ. δοτ. Χέβροψι).

Χέε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔχεε-ἔχει, γ'. ἐν πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Χέω.

Χέεια (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χειά.

Χεζαναγκη (ἡ), εἶδος ἁλοιρῆς συντελούσης πρὸς εὐκαιλιότητα.

Χεζητιάω-ῶ, Μ. άσω, = Χεσείω.

Χέζο κινικὸς, ἡ, όν, Κωμ. παιρδ. τοῦ Κυζικινικός. « Βάμμα —, « Ἀρχφ. τὸ νὰ χεσθῇ τις (νὰ ἀλοιφθῇ μὲ σκ.) ἀπὸ τὸν φόβον του.

Χέζω [χέω], Μ. χεσοῦμαι (ἀόρ. Ἔχεσα, πρκ. Κέχοδα), = Ἀποπατῶ. ‖. (μσ.) χέζομαι ἐπάνω μου. « Χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο, « Ἀρχφ. ‖ (καὶ πθ.) » Σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον, « Ἀρχφ.

Χειὰ (ἡ), [ἔχις], φαεδότρυπα.

Χειλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χεῖλος, χειλάκι.

†Χειλεῦω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλεύω.

Χειλοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω μὲ τὴν ἄκραν τῶν χειλέων (συσφίγγων τὰ χείλη, ῥουφηκτά).

Χεῖλος [, χέω], εος-ους (τὸ). χεῖλι· (ἐπὶ πτην.) ῥάμφος· (μτνμ.) τὸ τριγωνικὸν τοῦ ποτηρίου κτλ., ὄχθη (λίμνης, ποταμοῦ)· ἀκρογιαλιά.

Χειλοστρόφιον (τὸ), βασανιστικὸν τι ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν τὰ χείλη.

Χειλόω-ῶ. Μ. ώσω. Περιβάλλω τι μὲ χείλη (τριγωνικά). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλόω, (ὀθ).

†Χείλωμα (τὸ). χεῖλος (τριγωνικὸν) ἀγγείου κτλ., περβάζι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Χίλωμα

Χείλων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων χονδρὰ χείλη, χειλᾶς. 2) εἶδος ἰχθ. ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων, (ἄλλ.) Χελών.

†Χειλωτὴρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλωτήρ.

Χεῖμα (τὸ), [χέω], = Χειμὼν, κακοκαιριὰ κτλ.

Χειμαδεύω, Μ. εύσω καὶ

Χειμαδίζω, Μ. ισω., = Χειμάζω.

Χειμάδιος (ὁ, ἡ), = Χειμερινὸς, χειμωνιάτικος. ‖. (οὐκ.) Χειμάδιον, « μέρος ἁρμόδιον διὰ ξεχείμασμα, (κοιν.) χειμαδιό,

Χειμάζω [χεῖμα], Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα πουθενά, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω. » Μαρδόνιος δὲ περὶ τὴν Θεσσαλ. ἐχείμαζε, « Ἡρ. « Χειμάσαι δὲ πυρὶ ἀρδόνιφ κτλ. ποῦ πλείων εὐμάρεια ἢ ἐν χωρίῳ; « Ξεν. κάμνω χειμῶνα ἢ κακοκαιριάν, (φουρτοῦναν), χειμωνιάζω. (μτφρ.) ταράττω ψυχικῶς, καταβλίβω μὲ δεινὰ περιστατικὰ, φέρω εἰς ἀδημονίαν. ‖. (πθ.) ὑποφέρω χειμῶνα ἢ φουρτοῦναν, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ψῦχος (εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος)· κινδυνεύω εἰς τὸ πέλαγος, θαλασσομαχῶ· (μτφρ.) ταράττομαι ὑπὸ πλήθους συμφορῶν. » Ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς (ὁ Ποσειδῶν) ἐν τῇ θαλάσσῃ, « Ξεν. (καὶ ἄλλ. ἡ ἀπρσ.) » Ἡμέρας τρεῖς ἐχείμαζε· τεττάρτῃ δὲ ἡμέρῃ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Τοῦτα καὶ πλουσίους χειμάζει καὶ πένητας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Χειμασθέντα δένδρα, « Θφρ. » Ὅταν ἡ γῆ ἡλιασθῇ καὶ χειμασθῇ καθ' ἑκατέραν ὥραν, « αὐτ. » Χειμασθεῖσαι δὲ (αἱ νῆες) πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, « Θκ. » Πλάτανος, ᾗ χειμαζομένοι μὲν ὑπετρέχουσι, « Ἰλ. (καὶ μτφρ.) » Τῆς πόλεως χειμαζομένης, « Ἀρχφ., ταραττομένης, στασιαζούσης. (ὀθ. κατὰ μτχ.) « Χειμαζόμενοι, « Ἐκκλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.

Χειμαίνω, Μ. ανῶ, (σπν. λόγογρφ.) ἀντὶ Χειμάζω, κάμνω χειμῶνα, χειμωνιάζω· (μτφρ.) ταράττω (καὶ πθ. ταράττομαι) ὡς ὑπὸ χειμῶνος· (ἀπρσ. ἢ ἄλλ.) » Χειμαίνοντος, « Θρφ., ὅταν ᾖνε κακοκαιριά, τὸν χειμῶνα. (καὶ πθ.) » Μᾶλλον χειμαίνεσθαι γεμούσης τῆς νηὸς, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) « Φόβῳ κεχείμανται φρένες, « Πίνδ.

Χειμάμυνα, ης (ἡ). ἀμυντήριον (προφυλακτικὸν) ἐναντίον τοῦ χειμῶνος· χονδρὸν χειμωνιάτικον ἐπανωφόρι.

Χείμαρος (ὁ). [χέω]. τὸ στούπωμα (ὁ τύλος) τῆς εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου τρύπας τὸ ὁπ. ἐβγάζουν ὅταν ᾖνε τραβηγμένον τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα ξετρέχουν τὰ νερά.

Χειμάρρους-ους καὶ

Χειμαρρόος (ὁ, ἡ), [χεῖμα, ῥέω]. (ποταμὸς) ὁ ῥέων μόνον τὸν χειμῶνα ἢ ἐν καιρῷ βροχῆς ‖. (οὐσ.) ξεροπόταμον, (Τουρκ.) ντερές. » Τοὺς ἐκ τῶν οἰκιῶν χειμάρρους, « Δημ., τὰ νερὰ ποῦ τρέχουν ἀπὸ τὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν.

Χειμαρῥώδης, εος (ὁ, ἡ). χειμάρρῳ ὅμοιος. » Ποταμὸς —, « Στρ.

Χειμάς [χεῖμα], άδος (ἡ), ἐπιθετ. = Χειμερία. ‖. (οὐσ. ἐνν. ὥρα), ὁ χειμὼν καὶ 2) (ἐνν. ἐσθὴς), φόρεμα χειμωνιάτικον.

Χειμασία (ἡ). ξεχείμασμα, χειμαδιό. 2) (Γλσ.) κακοκαιριὰ χειμῶνος, φουρτοῦνα.

Χειμασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζομαι ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος.

Χείμαστρον (τὸ). φόρεμα χειμωνιάτικον.

Χειματίζω, Μ. ίσω καὶ

†Χειμάω-ῶ; Μ. άσω, Γλσ, ἀντὶ Χειμάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χειμεθλιάω-ῶ, Μ. άσω, άμφ. άντι Χειμετλιάω, [ἐκ τοῦ

;Χείμεθλον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Χείμετλον.

†Χειμεία (ἡ), [νλγ.]. ἡ χημικὴ ἐπιςήμη.

Χειμερία (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος (τῆς παραχειμασίας).

Χειμερίζω, Μ. ίσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα πουθενὰ, παραχειμάζω.

Χειμερινὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ χειμῶνος ἢ διὰ τὸν χειμῶνα, χειμωνιάτικος.

Χειμέριος, α ἢ ος, ον, = Χειμερινὸς (ἐπμ.) ψυχρὸς, βροχερὸς, φουρτουνιασμένος. » Ὥρη—, « Ὅμ., Ἡσ., ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος. » Τοὺς τέσσαρας χειμεριωτάτους μῆνας, « Ἡρ.

;Χείμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειμέριος.

Χειμέτλη (ἡ), = Χείμετλον.

Χειμετλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (κυρ. εἰς τοὺς πόδας) χείμετλα.

Χείμετλον (τὸ), [χεῖμα]. ξεπάγιασμα (κυρ. εἰς τὰ πόδια) ἀπὸ τὸ ψῦχος, χιονίςρα.

†Χειμευτὴς, οῦ (ὁ), (νλγ.) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν χειμείαν ἢ τὴν ἀλχειμίαν, χημικός.

†Χειμέω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Χειμάζω.

;Χειμιέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ὑποφέρω ψῦχος, κρυόνω, [ἐκ τοῦ

Χειμίη (ἡ), Π. Ἰων. ψύχρα χειμῶνος, παγωνιὰ, κακοκαιριά.

†Χειμοθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), (Αξφν.). ὁ ἀποθανὼν ὑπὸ ψύχους, ξεπαγιάσας.

Χειμοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος, [ἐκ τοῦ

Χειμόσπορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σπείρων καὶ (προπαροξ.) σπαρμένος τὸν χειμῶνα.

Χειμοφυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω τὸν χειμῶνα.

Χειμὼν [χεῖμα], ῶνος (ὁ). χειμῶνας, ψύχρα, κακοκαιριά· φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη· (τρπ.) περίστασις δεινὴ, συμφορὰ παραζαλίζουσα τὸν ἄνθρ·, κίνδυνος μέγας. » Χειμῶνος ἐπιγενομένου (καταῤῥαγέντος), « Ἡρ. » Τὰ μὲν θέρεος γίνεται, τὰ δ' ἐν χειμῶνι, « Θκρ.

Χειμωνόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐκ τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ τὸν χειμῶνα.

Χειμωνοτύπος (ὁ, ἡ), Π. [χειμὼν, τύπτω]. ὁ κτυπῶν (μαστίζων) δι' ἀνεμοζάλης, διεγείρων ἀνεμοζάλην, θυελλώδης. » Λαίλαψ—, « Αἰσχλ.

Χεὶρ [συγγ. τῷ Χώρα] (ἡ), χειρὸς (ἡ δοτ. δυϊκ. Χεροῖν καὶ πλθ. Χερσίν). τὸ χέρι· (κατ' ἔκτ.) ὁ βραχίων· (ἐπὶ ζ.) τὸ ἐμπροσθινὸν πόδι· (ἐπὶ ἐλέφ.) ἡ προβοσκίς. »Χειρί τέ μιεν κατέρεξεν,« Ἰλ. Α. »Ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ,« Θκρ. »Ἄκρα χειρῶν δάκτυλα,« αὐτ. »Γέροντα χειρὸς ἀνίςη,« Ὅμ. » Τόξα χερσὶ κρατεῖ, « Θκρ. » Χερσὶ γαῖαν κρατοῦσα,« Εὐρ. »Σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, « Ὅμ. » Ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν,« Ἰλ. Α. »Χειρὶ καὶ ποδὶ (ἡ) » Χερσὶ καὶ ποσὶ, « φρσ.=Παντὶ σθένει, ὅλαις δυνάμεσι. » Χεῖρας (ἡ) » Χεῖρε προτείνειν (προΐχεσθαι, ὀρέγειν, ἀνταίρειν, ἀνατείνειν κτλ.), « Δξ. » Διασχεῖν χεῖρας ἐν μέσῳ, « Πλ., ἐμβαίνειν εἰς τὴν μέσην δύο μαχομένων (πρὸς εἰρηνοποίησιν). » Ἐς χεῖρα διδόναι τί τινι,« Εὐρ., = Ἐγχειρίζειν. » Οὐ μέλλειν οἱ ὅτι ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐχρήσατο τῇ χερὶ, « Ἡρ. » Παυσάμενος ἔργοιο, τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. » Ἀπὸ χειρὸς μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐργάσασθαι, « Ακ., ἐπολέμησε λαμπρῶς, ἀνδραγάθησε. ||. » Χειρῶν νόμος (ἡ δίκη),« φρσ., συμπλοκὴ μάχης· (ἐνίοτε) αὐτοδικία, (Γαλλ.) droit du plus fort, (ἴδε Χειροδίκης). » Πρὶν ἢ συμμίξαι σφέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀπικέσθαι, « Ἡρ. » Ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι,« αὐτ. » Οὓς ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, « Θκ., ἐν καιρῷ τῆς συμπλοκῆς. ||. » Ἐκ χειρὸς,« φρσ., ἐκ τοῦ πλησίον· » Ἐκ χειρὸς ἐμάχοντο, « Ξεν., = Ἐκ τοῦ συστάδην. » Ἡ ἐκ χειρὸς θεωρία, « Ἰσκρ. » Τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης,« Πλβ. ||. » Ἐς χεῖρας ᾔεσαν, « Θκ., ἐπιάσθηκαν (εἰς μάχην), (Γαλλ.) en vinrent aux mains. » Πρὸς τὸ ἐς χεῖρας δέχεσθαι οὐκ ἦσαν ἱκανῶς ὡπλισμένοι, « Ξεν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἐς χεῖρα γῇ συνῆψαν, « Εὐρ., ἐπλησίασαν εἰς τὴν ξηρὰν, ἄραξαν. » Συνῆλθον εἰς χεῖρας, « Πλβ., ἔσμιξαν (νὰ ὁμιλήσουν), ἀνταμώθησαν. ||. » Ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων, « φρσ., ἀρχίζειν πρῶτος τὴν (δίδειν αἰτίαν εἰς) σύγκρουσιν, (Γαλλ.) être l' agresseur. » Παύειν χεῖρας πολέμοιο,« Ἰλ. Φ. ||. » Ἐς χεῖρας ἄγεσθαί τι,« Ἡρ., ἐπιχειρεῖν. » Ἐν χερσὶν (ἡ) » Μετὰ χεῖρας καὶ Π. » Μετὰ χερσὶν (ἡ) » Διὰ χειρὸς ἔχειν τι, « Θκ., ἔχειν ἀνὰ χεῖρας, ἢ· = Μεταχειρίζειν, (Γαλλ.) manier. » Ἔχων ἐν χερσὶ τὸν γάμον τοῦ παιδὸς, « Ἡρ., καταγινόμενος εἰς. » Ἐν χερσὶν ἡ μάχη, « Θκ., ἡ ἐκ τοῦ συςάδην. » Ὁ ἐν χερσὶ κίνδυνος, « Γργ., ὁ ἐπικείμενος. ||. » Πρὸ χειρῶν εἶναί τινι,« φρσ., ὑπ' ὄψιν, πλησίον, πρόχειρος. » Καὶ μὴν πρὸ χειρῶν αἵδε σοι κόσμον φέρουσιν, « Εὐρ. ||. » Ὑπὸ χεῖρα ποιεῖσθαί τι ἢ τινα, « φρσ., βάλλειν εἰς τὸ χέρι, καθυποτάσσειν, (ὅθ. ἑλλ.) » Ὁ ὑπὸ χεῖρα, « Αξ., = Ὑποχείριος ἢ Δοῦλος. ||. » Ὑπὸ χεῖρα, « φρσ., = Ἐξ ὑπογυίου, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀρτίως. » Ὅ,τι ἂν πρῶτον ὑπὸ χεῖρα ἔλθῃ,« Ακ. » Αἱ ὑπὸ χεῖρα ἀπαντῶσαι τιμωρίαι, « Πλ. » Αἱ ὑπὸ χεῖρα χρεῖαι,« Ἀρςτ., αἱ τῆς στιγμῆς, αἱ κατεπείγουσαι. ||. » Ἀνὰ χεῖρα αὐτοῦ, « Γρφ., εἰς τὸ πλάγι του. ||. » Ἡ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία,« Ἑρμγ., ἡ κοινὴ, ἡ τετριμμένη, τὸ οἰκιακὸν ὕφος. ||. » Διὰ χειρὸς πιπράσκειν, « Αξ. » Ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρα ὠνεῖσθαι, « Ἀρςτ., ἀπὸ πρῶτον χέρι, ὄχι ἀπὸ μεταπωλητὴν ἢ διὰ μεσίτου, ἢ· μὲ μετρητὰ (ἐπὶ χεῖρας), χωρὶς διορίαν. ||. » Τὸ κατὰ χειρὸς (ἡ) κατὰ χειρῶν ὕδωρ,« Ἀθ., τὸ (κυρ. πρὸ τῆς τραπέζης) νίψιμον· » Ἐρωτώντων δὲ, Ποῖον ὕδωρ ἄριστον. Τὸ κατὰ χειρὸς, ἔφη, « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Κατὰ χειρὸς ἐδόθη,« αὐτ., ἔφεραν νίψιμον. 2) (συνκδχ.) τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ μέρη τοῦ σώματος. » Τὴν Ἴδην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χέρα, ἤϊε, « Ἡρ. » Ποτέρας τῆς χερὸς (ἐστήκασιν); (Β) ἐν δεξιᾷ σου, « Εὐρ. 3) ἔργον χειρός· χαρακτὴρ (κοιν. εἰκόνα) γραψίματος, τρόπος ἰδιαίτερος ἐργασίας τεχνίτου, ὕφος συγγραφέως κτλ. » Γνωρίσασα τὴν Κομμόδου χεῖρα, « Ἡρωδ. » Οὔτε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι, « Ὑπερίδ. » Γλαφυρῆς χειρὸς μισθὸν,« Θκρ. » Χεὶρ Πολυκλείτου (Ἀπελλοῦ κτλ.), = Πολύκλειτος (Ἀπελλῆς) ἐποίει. 4) δύναμις (χειρῶν)· στράτευμα. » Μεγάλῃ χειρὶ εἰκότος οὗτος λέγοιτο πορεύεσθαι, οὗ ἂν τῇ γνώμῃ πολλαὶ χεῖρες ὑπηρετεῖν ἐθέλωσι, « Ξεν. » Δύναμις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἡ βασιλῆός ἐστι, καὶ χεὶρ ὑπερμήκης, « Ἡρ. » Μεγάλη χεὶρ πλήθεος,« αὐτ. » Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις χεῖρα μεγάλην ἤθροισε, « Πλ. » Ὀλκάδα, πόνῳ μεγάλῳ καὶ χειρὶ πολλῇ νεωλκηθεῖσαν,« αὐτ. » Χεὶρ οἰκεία,« Εὐρ., στράτευμα συγκροτούμενον ἀπὸ τοὺς οἰκέτας ἢ τοὺς οἰκιακούς τινος. 5) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.) τὸ φυτὸν Δίψακος καὶ 6) εἴδ. ἐμπλάστρου συγκειμένου ἀπὸ πέντε εἴδη ἰατρικῶν,

Χειράγρα (ἡ). πιάσιμον (ἀρθρῖτις νόσος) τῶν χειρῶν.

Χειραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα (ὡς χειραγωγός).

Χειραγώγημα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς χειραγωγίαν τινός, συμβουλή, ὁδηγία.

Χειραγώγησις, εως (ἡ), τὸ χειραγωγεῖν τινα, ἢ διὰ τῆς χειρὸς ὁδηγία, καθοδήγησις (κυρ. καὶ μφορ.).

Χειραγωγία (ἡ), = Χειραγώγησις καὶ Χειραγώγημα, [ἐκ τοῦ.

Χειραγωγὸς (ὁ, ἡ), [χεὶρ, ἄγω]. ὁ ὁδηγῶν τινα διὰ ἢ ὡς διὰ τῆς χειρός.

†Χείρακρα (τὰ), (νλγ.). τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς χειρός.

†Χειραλγία (ἡ), [χ. ἀλγέω]. πόνος (ῥευματισμὸς) εἰς τὰ χέρια.

†Χειραλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω τὰς χεῖράς μου (καθὼς οἱ ἀθληταὶ μὲ λάδι).

Χειράμαξα, ης (ἡ). ἁμάξι τὸ ὁποῖον κινεῖται μὲ τὸ χέρι.

Χειραμάξιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χειράμαξα, (Γαλλι) brouette.

Χειραπτάζω, Μ. άσω. Ἅπτομαι (Ἐγγίζω) μὲ τὸ χέρι μου· συγορίζω μόνος μου (διὰ χειροψίας), (Γαλλ.) manier.

Χείραργος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων ἀργὸν (ὀγλήγωρον) χέρι (εἰς τὸ κλέπτειν).

Χειράς, άδος (ἡ). σκάσιμον τῶν χειρῶν (ἀπὸ τὸ ψῦχος).

†Χειράφετος (ὁ, ἡ), Γλσ. [χ. ἀφίημι]. ἀπελεύθερος (κυρ. διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, καθὼς ἐσυνειθίζετο εἰς τὴν Ῥώμην), (Ατν.) manumissus, (ὅθ. τὸ Γαλλ. émancipé).

Χειραψία (ἡ, [χ. ἅπτω]. πιάσιμον (ἔγγιγμα) μὲ τὸ χέρι· (ἰδιαιτ. ἐπὶ παλαιςῶν) συμπλοκή· (ἐπὶ στρατ.) ἀψιμαχία· (ἰατρ.) τρίψιμον ἐλαφρὸν, (Ατν.) manutigium.

†Χειρεκμαγεῖον (τὸ), (νλγ.) ἀντὶ Χειρόμακτρον.

†Χειρεπιθεσία (ἡ), = Χειροθεσία.

†Χείρεργον (τὸ), (νλγ.) ἀντὶ Ἐργόχειρον.

Χείρεσι καὶ Χείρεσσι, Π. ἀντὶ Χερσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

†Χειριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω χειράδας, εἶνε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

σκασμένα τὰ χέρια μου (ἀπὸ τὸ ψῦχος).
†Χειρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χειρίς, χειρόκτιον.
Χειριδωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων χειρίδας (μανίκια). « Χιτὼν—, « Ἱμ.
Χειρίζω, Μ. ἰσω. Ἔχω ἀνὰ χεῖράς ἢ πράττω ἰδιοχείρως τι (κυρ. ἐπὶ χειρουργ. ἐργασίας)· (μτγν.) διαχειρίζω, (Γαλλ.) manier.
Χείρ-ξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ †Χείρισις = Χειρισμός.
Χείριος, α, ον, Π. ὁ εἰς τὰς χεῖρας τινος, ὑποχείριος. 2) Γλο. εὔχρηστος, εὐμεταχείριστος, (Γαλλ.) maniable.
Χειρίς, (ίδος (ἡ). σκέπασμα τῆς χειρὸς ἢ τοῦ βραχίονος, χειρόκτι ἢ μανίκι.
Χείρισις, εως (ἡ), (εὔχρ. κυρ. τὸ Ἰων. Χείριξις) = Χειρισμός.
Χείρισμα (τὸ). τὸ χειρουργικῶς χειριζόμενον (θεραπευόμενον) μέλος.
Χειρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειρίζω, διαχείρισις, (Γαλλ.) maniement· (ἰδιαιτ.) ἐργασία χειρουργική, (Γαλλ.) opération.
†Χειρίσοφος (ὁ), Π. ἀντὶ Χειρόσοφος, (εὔχρ. μόνον ὡς κύρ. ὄν).
Χειριστὴς, οῦ (ὁ χειρίζων (ἔχων ἀνὰ χεῖρας, διαχειρίζων) τι, ἐπιχάτης, (Γαλλ.) administrateur.
Χείριστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Κακὸς, ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους.
Χειριστότερος, η, ον, Ἰων. (σπνττ.) συγκρ. τοῦ Χείριστος, ὁ πλέον χειρότερος.
†Χειροβαλίστρα (ἡ), εἶδ. μηχανῆς (σφενδόνης) πυροβόλου, (Ἀτν.) falarica.
†Χειροβάναυσος (ὁ ἡ), Γλσ. = Χειρώναξ, βάναυσος.
Χειροβαρὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων τόσον ὅσον δύναται νὰ σηκώσῃ ἡ χείρ, (παρβλ. Χειροπληθής).
Χειρόβιος καὶ
†Χειριβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἀπὸ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, Ἀποχειροβίωτος.
†Χειρόβλημα καὶ
†Χειρόβλητον (τὸ), = Χειρόβολον.
Χειροβολέω-ῶ, Μ. ἤσω, (Ἀξρν.). Ἐκ χειρὸς βάλλω, σφενδονίζω.
Χειρόβολον (τὸ). ὅτον δύναται νὰ χωρέσῃ ἡ χείρ, βράγμα, δεμάτι.
†Χειροβοσκὸς (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ βόσκων (τρέφων) ἑαυτὸν διὰ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, χειρόβιος.
Χειροβρὼς [χ. βρώσκω], ῶτος (ὁ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰς χεῖρας. « Δεσμὸς—, « Ψύχ.
Χειρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων τὴν γαστέρα του (τρεφόμενος) ἀπὸ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, ζῶν μὲ τὸ ἐργόχειρόν του, χειροβίωτος.
Χειρογραφέω-ῶ, Μ. ἤσω. Γράφω (Ὑπογράφω) ἰδιοχείρως, βέβαιόν ὁμολογίαν (ἐνυπόγραφον), βεβαιόνω ἐγγράφως.
Χειρόγραφον (τὸ). χρεωστικὸν ἔγγραφον (ὑπογεγραμμένον) ἰδιοχείρως, ὁμόλογον.
Χειροδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [χ. δαΐζω]. κατασπαραγμένος ὑπὸ χειρῶν, φονευμένος.
;Χειροδεικτέω-ῶ. Μ. ἤσω. Δείχνω μὲ τὸ χέρι, δακτυλοδεικτέω, [ἐκ τοῦ
Χειρόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δεικνύμενος διὰ τῆς χειρός· (ἐπιμ.) προφανὴς, πρόδηλος.
†Χειρόδεσμος (ὁ). δεσμὸς τῶν χειρῶν, χειροπέδη.
Χειρόδετος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. εἶνε δεμένα τὰ χέρια ἢ 2) ὁ ὀπ. δένεται περὶ τὰ χέρια. » Χιτὼν—, « Ἰώσ., = Χειριδωτός.
†Χειροδίκαιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ-
Χειροδίκης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων τὸ δίκαιόν του μὲ τὰς χεῖράς του (δι' αὐτοδικίας), μὴ γνωρίζων ἄλλο δίκαιον παρὰ τὸ διὰ τῆς βίας (τὸ τοῦ ἰσχυροτέρου).
†Χειροδόσιον (τὸ), Γλσ. ἡμεροδοῦλι, ἡμεροκάματον, ἡμερομίσθιον.
Χειρόδοτος (ὁ, ἡ). δομένος ἀπὸ χέρι εἰς χέρι δηλ. χωρὶς ὁμολογίαν ἢ ἐγγύησιν.
Χειροδράκων, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δράκοντας ἀντὶ χειρῶν, (ἐπίθ. τῶν Ἐριν.).
Χειροδρόπος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ὀρεπόμενος (κυρ. ἐπὶ λαχανικῶν), (ἐτυμολογ. παράφρ. τοῦ Χέδροψ).
Χειροέρκτης, ου (ὁ), Π. [χ. ἕρδω]. ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργῶν ἢ ἐργαζόμενος, χειρώναξ.
Χειροήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις=
Χειροήθης, εος (ὁ, ἡ). συνειθισμένος νὰ τὸν ἐγγίζουν μὲ τὸ χέρι, ἡμερωμένος, ἥμερος.
Χειροθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλπων (θερμαίνων) τὰς χεῖρας. « Ὕδωρ—, « (Φιλόξ. παρ') Ἀθ.
Χειροθεσία (ἡ). ἡ τῆς χειρὸς ἐπίθεσις· (ἐν γέν.) μεταχείρισις, [ἐκ τοῦ
Χειροθετέω-ῶ, Μ. ἤσω. Ἐπιθέτω τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖράς τινι, ἐγγίζω ἢ ἐκτελῶ τι (διὰ χειραψίας)· (ἐκκλησ.) χειροτονῶ.
Χειροθήκη (ἡ), = Χειρὶς, χειρόκτι.
Χειροκαλαθίσκος (ὁ), εἶδ. χοροῦ ἢ σχήματος χορευτικοῦ.
Χειρόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [χ. κάμνω], ἀντὶ Χειροποίητος.
Χειροκοπέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κόπτω τὴν χεῖρά ἢ τὰς χεῖράς τινος. 2) κτυπῶ (κοπανίζω) μὲ τὸ χέρι.
Χειροκρασία (ἡ), [χ. κεράννυμι]. συμβολὴ χειρῶν, συμπλοκή.
Χειροκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ ὁ ἰσχυρότερος, τὸ δίκαίωμα τῆς βίας, τυραννία.
Χειροκρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς χειροκρατίας, τυραννικὸς, βίαιος. « Τρόπος—, « Πλδ.
Χειρόκτυπος (ὁ). (παροξ.) ὁ κάμνων κτύπον (κρότον) μὲ τὸ χέρι του, λυροκτύπος. 2) (προπαροξ.) Π. ὁ κτυπῶν (ἀντηχῶν) ὑπὸ τὴν χεῖρά τινος. » Κιθάρα—, « Ἀθ.
Χειρολάβη καὶ
Χειρολαβὶς, (ίδος (ἡ). λαβὴ (χερούλι) ὁποιουδήποτε σκεύους καὶ ἰδιαιτ. τοῦ ἀλετριοῦ.
Χειρολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Συλλέγω μὲ τὰς χεῖρας.
Χειρόμακτρον (τὸ), [χ. μάσσω]. σφουγγιζήρι τῶν χειρῶν, χειρομάντιλον, (Γαλλ.) essuie-main. 2) (καταχρ.) εἶδ. γυναικ. κεφαλοδέματος, μαντίλι τοῦ κεφαλιοῦ, τεστεμέλι.
Χειρομαντεία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀγυρτεία) τοῦ χειρομάντεως.
Χειρομάντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς γραμμῶν.
Χειρομαχέω-ῶ, Μ. ἤσω. Μάχομαι (Ἐργάζομαι) διὰ τῶν χειρῶν, αὐτουργῶ.
Χειρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία, αὐτουργία, [ἐκ τοῦ
Χειρομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν, κοπιάζων) διὰ τῶν χειρῶν, χειρώναξ, αὐτουργός.
Χειρομύλη (ἡ) καὶ
Χειρόμυλον (τὸ) καὶ
;Χειρόμυλος καὶ
Χειρομύλων, ωνος (ὁ). μύλος τὸν ὁποῖον γυρίζουν μὲ τὸ χέρι, (κοιν.) χειρόμυλος.
Χειρομυσὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. μῦσος]. ὁ μολύνων τὰς χεῖρας. « Φόνος—, « Αἰσχλ.
Χείρον, οὐδ. τοῦ Χείρων.
Χειρόνιβον καὶ Χειρόνιπτρον (τὸ), = Χέρνιψ, χέρνιβον, λεκάνη (καὶ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει) διὰ νίψιμον. » Κονιορτὸς εὐχρηστῶν εἰς χειρόνιπτρον, « Δσκρ.
Χειρονομέω-ῶ, Μ. ἤσω. Κινῶ (χορεύων ἢ παλαίων) τὰς χεῖράς μου μὲ κάποιον ρυθμὸν· κάμνω (ἐκφράζω, παραστήνω τι μὲ) χειρονομίας· χορεύω παντομιμικῶς· (ἐνίοτε) = Σκιαμαχῶ. » Σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι, « Παυσ.
†Χειρονομησείω (χωρὶς Μ.), Γλσ. Ἔχω διάθεσιν (ἐπιθυμίαν) νὰ χειρονομήσω.
Χειρονομία (ἡ). ἡ κατά τινα κανονισμένον ρυθμὸν κίνησις τῶν χειρῶν ἐν τῷ χορεύειν ἢ παλαίειν· ἡ διὰ σχημάτων ἔκφρασις (παράστασις) ἐννοίας· ὁ χορὸς τοῦ παντομίμου· (ἐνίοτε) = Σκιαμαχία.
Χειρονομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ χειρονομεῖν, χειρονόμου ἴδιος.
Χειρονόμος (ὁ, ἡ), [χείρ, νόμος]. ὁ χειρονομῶν, χορεύων ἢ παλαίων κατά τινας κανόνας (μὲ ρυθμικὰς κινήσεις, μὲ χειρονομίας) παντομίμος. 2) (ἐνίοτε) = Δαιτρὸς, (Γαλλ.) écuyer tranchant.
Χειρόνως, ἐπίρ. τοῦ Χείρων, χειρότερα.
Χειροπέδη (ἡ). πέδη (πέδικλον, δεσμὸς) τῶν χειρῶν, (Γαλλ.) menottes.
Χειροπέδιον (τὸ), = Χειροπέδη.
Χειροπλαστος (ὁ, ἡ). πλασμένος (φθειασμένος) μὲ τὰ χέρια, χειροποίητος.
Χειροπληθὴς [χ. πλήθω], ές (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων τὴν χεῖρα, τόσον μέγας ἢ γονδρὸς ὅσον νὰ γεμίζῃ τὸ χέρι (πιάνοντάς τον). » Λίθος (« Κορύνη)—, « Ξεν., Θκρ.
Χειροπληθιαῖος, α, ον, = Χειροπληθής.
;Χειρόπληκτος (ὁ, ἡ), [χ. πλήττω]. κτυπημένος μὲ τὸ χέρι.
Χειροπόδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χειρόπους.
Χειροποιέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ἤσω, -ομαι. Κάμνω τι μὲ τὰ χέρια μου.
Χειροποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Καμωμένος μὲ τὰ χέρια, κατεσκευασμένος ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου (ὄχι ἐκ φύσεως), τεχνητός· (μτφορ.) πλαστός.
Χειροπόνητος (ὁ, ἡ), [χ. πονέω]. δουλευμένος μὲ τὸ χέρι, τεχνητός, χειροποίητος.
Χειροπονία (ἡ). ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία.
Χειροπόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ τῶν ἐργατῶν (τῶν χειροπόνων).
;Χειροπόνος (ὁ, ἡ), [χ. πονέω]. ὁ δουλεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ων (κοπιάζων) μὲ τὰς χεῖράς του, χειροτέχνης.

Χειρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χειράδας (σκασίματα) εἰς τοὺς πόδας.

;Χειρορέκτης, ου (ὁ), Γλσ. [χ. ῥέζω], = Χειροέκτης.

Χειροσιδήριον καὶ Χειροσίδηρον (τὸ). χέρι σιδηρένιον, (Τουρκ.) τσεγκέλι εἰς σχῆμα χεριοῦ.

†Χειροσίφωνον (τὸ), (νλγ.) εἶδ. σίφωνος (τλούμπας) τὸ ὁπ. ἐκρατεῖτο εἰς τὰ χέρια.

Χειροσκοπικὸς, ἡ, όν. Χειροσκόπου ἴδιος. » Χειροσκοπικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ χειρομαντεία.

Χειροσκόπος (ὁ), [χ. σκοπέω], = Χειρόμαντις. 2) (εἰς τὰς διὰ χειροτονίας ψηφηφορίας) ὁ μετρῶν (παρατηρῶν) τὰς ὑψωμένας χεῖρας.

Χειρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς (ἐπιτήδειος) τὰς χεῖρας, (τεχνίτης) ἐπιδέξιος· (ἰδιαιτ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ χειρονομεῖν, παντομῖμος.

Χειροστρόφιον (τὸ). βασανιστικόν τι ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον στρεβλόνουν (στραγγουλίζουν) τὰ χέρια.

Χειροτένων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένας χεῖρας, μακροχέρης.

Χειρότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Χείρων.

Χειρότευκτος (ὁ, ἡ), [χ. τεύχω], ἀντὶ Χειροποίητος.

Χειροτεχνέω-ῶ, ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) χειροτέχνης.

Χειροτέχνημα (τὸ). ἔργον χειροτέχνου, ἐργόχειρον.

Χειροτέχνης, ου (ὁ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος τεχνίτης, χειρώναξ, βιομήχανος. (μὲ γεν.) » Ἰητορίας—, « Σοφ., ὁ τὴν ἰατρικὴν μετερχόμενος, χειρουργός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χειροτεχνικός. » Βίος—, « Δ. Ἀλ.

Χειροτεχνία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ χειροτέχνου, τέχνη τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ τις διὰ τῶν χειρῶν.

Χειροτεχνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς χειροτεχνίαν, καλὸς χειροτέχνης ἢ, χειροτέχνου ἴδιος.

Χειροτεχνικῶς, ἐπίρ. Ὡς χειροτέχνης, μὲ χειροτεχνικὴν ἐπιτηδειότητα.

Χειρότεχνος (ὁ, ἡ), = Χειροτέχνης.

Χειροτέχνως, ἐπίρ. = Χειροτεχνικῶς.

Χειρότμητος (ὁ, ἡ), [χ. τέμνω]. κομμένος μὲ τὸ χέρι.

Χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτείνω τὴν χεῖρα· (κυρ. εἰς τὰς συνελεύσεις) ψηφηφορῶ ὑψόνων τὴν χεῖρα· (μτβτ.) ἐκλέγω τινὰ ἢ ἐπικυρόνω τι διὰ χειροτονίας· (Ἐκκλησ.) κάμνω (κοιν. χειροτονῶ) ἱερέα κτλ., (σπν.) τεντόνω διὰ τῆς χειρός.

†Χειροτονητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ψηφηφορῶν διὰ χειροτονίας, (Γαλλ.) votant.

Χειροτονητὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκλεχθεὶς ἢ ἐπικυρωθεὶς (καὶ ἐκκλησ. ἱερωθεὶς) διὰ χειροτονίας.

Χειροτονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειροτονέω, ἡ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν ψηφηφορία· (Ἐκκλησ.) ἡ διὰ χειροθεσίας καθιέρωσις τοῦ χειροτονουμένου ἱερέως κτλ.

Χειρότονος (ὁ, ἡ), ;(παροξ.) ὁ ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας. 2) Π. (προπαροξ.) ὁ γινόμενος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν. » Αἰταὶ—, « Αἰσχλ.

Χειροτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω μὲ τὸ χέρι.

Χειροτριβίη (ἡ), Ἰων. τριβὴ (γύμνασις, ἐπιτηδειότης) τῆς χειρὸς. (ἐν γέν.) = Χείριξις, μεταχείρισις. » Χειροτριβίης ἀτρεμεότης, « Ἱππκρ., χέρι γυμνασμένον, (Γαλλ.) main sûre.

Χειροτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τύπτω]. ὁ κτυπῶν ἢ κτυπούμενος μὲ τὴν χεῖρα.

Χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι διὰ τῶν χειρῶν· (ἐν γέν.), πράττω ἐνεργῶ· δημιουργῶ, κατασκευάζω· (ἰδιαιτ.) μεταχειρίζομαι πληγὴν κτλ. ὡς χειρουργὸς, (Γαλλ.) opérer· (ἐνίοτε) = Χειρονομῶ· (ἐνίοτε) = Δέρομαι, (Αρτ. 5, 46).

Χειρούργημα (τὸ). ἔργον χειρουργοῦ (δημιουργοῦ), τεχνούργημα, χειροτέχνημα.

Χειρουργία (ἡ), τὸ χειρουργεῖν, ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία, χειροτεχνία· (ἰδιαιτ.) ἐργασία χειρουργοῦ, (Γαλλ.) opération.

Χειρουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χειρουργίαν, χειρουργοῦ ἴδιος, χειροτεχνικός· (ἰδιαιτ.) » Χειρουργικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς (ἰατρ.) χειρουγίας.

Χειρουργικῶς, ἐπίρ. Ὡς χειρουργὸς, καθὼς οἱ χειρουργοὶ, χειροτεχνικῶς.

Χειρουργὸς (ὁ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, χειρώναξ, χειροτέχνης· (ἰδιαιτ.) ὁ μετερχόμενος τὴν (ἰατρ.) χειρουργίαν· (μὲ γεν.) ὁ ἀσχολούμενος πρακτικῶς εἴς τι. » Μουσικῆς (» Γραφικῆς)—, « Πλ.

Χείρους, κατὰ κρσ. ἀντὶ Χείρονες ἢ Χείρονας, ὀνμ. ἢ αἰτ. πλθ. τοῦ Χείρων.

Χειρόχωλος (ὁ, ἡ), Π. χωλὸς τὰς χεῖρας, κουλοχέρης.

Χειρόω-ῶ ᾐ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Βάλλω εἰς τὸ χέρι, κάμνω ὑποχείριόν τινα ἢ τι, καθυποτάσσω. (ἐνίοτε Π.) = Χειρίζω, πράττω.

Χείρω, αἰτ. ἀντὶ Χείρονα, αἰτ. ἐν. ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ Χείρων.

Χείρωμα (τὸ), Π. [χειρόω]. χειρὸς (κυρ. βίας) ἔργον, (Γαλλ.) coup de main. » Τυμβυχόα χειρώματα, « Αἰσχλ., σπονδαὶ ἐπιτύμβιοι. » Εὐμαρὲς χείρωμα, « αὐτ., πᾶν ὅ,τι γίνεται ὑποχείριον (καταδαμάζεται) εὐκόλως. » Θανάσιμον χείρωμα, « Σοφ., τὸ σῶμα τοῦ αὐτόχειρος.

Χείρων, ωνος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Κακὸς, χειρότερος, κατώτερος κτλ. ‖. (τὸ οὐδ.) Χεῖρον, ἐπίρ. ἀντὶ Χειρόνως.

Χείρων [χεὶρ], ωνος (ὁ). εἷς τῶν Κενταύρων (περίφημος χειρουργὸς καὶ μάντις).

Χειρωνάκτης, ου (ὁ), = Χειρῶναξ.

Χειρωνακτικὸς, ἡ, όν. Χειρώνακτος ἴδιος, ἐργατικὸς, χειροτεχνικός

Χειρώναξ ἢ Χειρῶναξ [χείρ, ἄναξ], ακτος (ὁ), = Χειροτέχνης, βιομήχανος· (μὲ γεν.) δημιουργός. » Λόγων—, « Εὐρ., μάντις, χρησμῳδός,

Χειρωναξία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χειρώνακτος, χειροτεχνία· (Π. ἐν γέν.) ἔργον, ὑπηρεσία. » Διπλὰς χειρωναξίας ἔχουσα, « Αἰσχλ.

Χειρωνάξιον (τὸ). τὸ δόσιμον ὅ,που πληρόνουν οἱ χειρώνακτες (οἱ τεχνῖται), φόρος ἐπιτηδεύματος (χειρωνακτικοῦ).

Χειρώνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Χείρωνος (τοῦ περιφ. Κενταύρου). » Ἕλκος—, « Αξ., τὸ δυσίατον (τὸ ὁπ. μόνος ὁ Χείρων ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ). ‖. (οὐσ.) Χειρώνειον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Κενταύρειον.

Χειρωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Χείρωνος. » Βίβλος—, « Ἐπγρ., ἡ περὶ ἰατρικῆς, (κοιν.) ἰατροσόφιον.

Χείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειρόω. κυρίευσις (διὰ τῆς βίας), κατάκτησις, καθυπόταξις.

Χειρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χείρωσιν (καθυπόταξιν).

Χειρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος χειρωθῆναι (ὑποταχθῆναι), ἁλωτὸς, (μτνμ.) κατορθωτός.

Χεῖσθαι, πθ. ἀπαρ. τοῦ Χέω.

Χείσομαι, μέλλ. τοῦ Χανδάνω.

Χείω (παρτ. Ἔχειον καὶ ἀναυξ. Χεῖον), Π. Ἰων. ἀντὶ Χέω.

Χέλειον (τὸ), = Χέλυον.

†Χελεὺς, έως (ὁ), Γλσ. = Χέλυς.

Χελιδοῖ, Π. ἀντὶ Χελιδὸν, κλητ. τοῦ Χελιδὼν.

Χελιδόνειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) χελιδόνος.

Χελιδονίας, ου (ὁ), = Χελιδόνειος, (ἐνν. ἰχθὺς) εἶδος θύννου. 2) (Γλσ.) ὁ βόρειος ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδ. τῶν Ἰχθ. 3) (ἐνν. ἄνεμος) ὁ πνέων τὴν ἄνοιξιν (ὅταν ἔρχωνται αἱ χελιδόνες) ζέφυρος, (παρβλ. Ὀρνιθίας).

Χελιδονεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς χελιδόνος, χελιδονόπουλον.

Χελιδονίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα ὡς ἂν) τὴν χελιδόνα, φλυαρῶ. 2) τραγῳδῶ (περιερχόμενος τὰς οἰκίας) τὸ τραγοῦδι τῆς χελιδόνας καὶ μαζόνω νομίσματα καὶ ὅ,τι ἄλλο μὲ δώσουν (καθὼς τώρᾳ τὰ παιδία τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου).

Χελιδόνιος, α ἢ ος, ον, = Χελιδόνειος, ὅμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ τὴν χελιδόνα. » Λίθος—, « εἶδος πολυτ. λίθου. » Σῦκα—, « Ἀθ., τὰ κοκκινόμαυρα ἢ (;) ἀνοιξιάτικα. ‖. (οὐσ.) Χελιδόνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) éclaire.

Χελιδονὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χελιδὼν.

Χελιδόνισμα (τὸ). τὸ τραγοῦδι τῆς χελιδόνας (ἴδε Χελιδονίζω) καὶ τὸ συναζόμενον ὑπὸ των χελιδονιζόντων.

Χελιδονισμὸς (ὁ), τὸ χελιδονίζειν (2).

Χελιδονιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιερχόμενος (καθὼς τώρᾳ τὴν ά Μαρτ.) καὶ τραγῳδῶν τὴν χελιδόνα, (ἴδε Χελιδονίζω).

Χελιδὼν [κελαδέω], όνος (ἡ). τὸ γνωστὸν πτηνὸν, χελιδονι καὶ χελιδόνα. 2) (μτνμ.) εἶδος πτερωτοῦ ἰχθ., (κοιν.) χελιδονόψαρον. 3) τὸ ὑπὸ τὴν ὁπλὴν τοῦ ἵππου καὶ ἄλλων κοίλωμα, (παρβλ. Βάτραχος). 4) τὸ περὶ τὴν καμπὴν τοῦ βραχίονος κοίλωμα (ὅπου γίνεται ἡ φλεβοτομία).

Χελλάρης ἢ Χελλαρίας [χέλυς], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Μύλλος, (παρβλ.) Καλλαρίας.

Χελλύσω, Π. ἀντὶ Χελύσω.

Χελλὼν καὶ Χελμὼν, ῶνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων), (ἄλλ.) Χειλών.

Χελούω, Ἀκκων. ἀντὶ Χελόω ἢ Χελύσσω.

Χέλυδρος (ὁ), [χέλυς, ὕδωρ]. χελώνα τοῦ νεροῦ, νεροχελώνα. 2) εἶδος ὕδρου, νεροφείδα.

Χελύκλονος (ὁ, ἡ), Π. [χέλυς, κλόνος]. ὁ ἀντηχῶν καὶ καμωμένος ἀπὸ καύκαλον χελώνης. « Φορμιγξ—, « Ὀρφ.

Χέλυμνα, ης (ἡ), Π. ἡ Χελώνη.

Χελυνάζω [χελύνη], Μ. άσω, Γλσ. περιπαίζω σουρρώνων ἢ διαχρέρων τὰ χείλη, χλευάζω.

Χελύνειον (τὸ), = Χελύνιον.

Χελύνη (ἡ), = Χεῖλος. « Ἡ ὑπερῴα—, « Ἀξ., τὸ ἐπάνω χεῖλος. 2) Αἰολ. Π. ἀντὶ Χελώνη.

Χελύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χελύνη. 2) (ἰδιαιτ.) μέρος τι τοῦ θώματος, (ἄλλ.) Χέλυς.

Χελυνοείδης [χελύνη, εἶδάω], ου (ὁ). ὁ ἔχων χονδρὰ χείλη, πρησκοχείλης.

Χέλυον (τὸ). τὸ καύκαλον τῆς χελώνης κτλ., (ἄλλ.) Χελώνειον, [ἐκ τοῦ

Χέλυς, υος (ἡ), = Χελώνη. 2) (συνεκδ.) Χελώνειον. 3) λύρα ἀπὸ καύκαλον χελώνης, (ὅθ. ἀσχημ.) ἡ Δύρα, ἀστερισμὸς κτ.λ. 4) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ στήθους (κοιν.) καρδιοχοιλιαρον.

Χελύσκιον (τό), [χελύσσω]. λεπτὸς ξηρόβηχας.

Χέλυσμα τό), [χέλυς]. τὸ περὶ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου σανίδωμα.

Χελύσσω καὶ (μσ.) -ύσσομαι [χέλυς 4], Μ. ύσομαι. Βήχω βαθειὰ (ἀπὸ τὸ στῆθος).

Χελύω, Ἰων. ἀντὶ Χελύσσω.

Χελών, ῶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Χειλών.

Χελωνάριον (τὸ). τὸ καύκαλον τῆς χελώνης καὶ (καταχρ.) τοῦ καθούρου κτλπ. 2) (μτνμ.) τὸ κύρτωμα τῆς ῥάχης ἢ (ἐν γεν.) κάθε καμαρωτοῦ πράγματος. 3) (Τακτ.) = Χελώνη.

Χελώνη (ἡ), [χέλυς]. τὸ γνωρὸν ἀμφίδιον, ἡ χελώνα. 2) (συνεκδ.) = Χελώνειον. 3) λύρα (ἀπὸ καύκαλον χελώνης). 4) = Θρῆνυς, σκαμνί. 5) εἶδ. μηχανῆς πρὸς μετακόμισιν φορτίων, (κοιν.) ξυλογαειδοῦρα. 6) (Τακτ.) εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς μὲ τροχοὺς (εἰς σχῆμα χελώνης) διὰ τῆς ὁπ. ἐπλησίαζον εἰς τὰ τείχη ἢ ἔχοναν τάφρους κτλ. οἱ πολιορκοῦντες, ἢ ὁ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν εἰς σχῆμα στέγης συνασπισμὸς τῆς Ῥωμ. φάλαγγος. 7) (ἀρχιτεκτ.) καμάρα, θόλος, (Ἀτν.) testudo. « Ὁ δὲ ναὸς κατεβέβλητο, καὶ οὐδὲν ἐλείπετο, ὅτι μὴ χελώνη λίθου, « Παυσ. Π', λ', 3 (κατὰ τὴν ἑρμην. τῶ Quatremère de Quincy). εἶδ. νομίσματος (τῶν Πελοποννησ. καὶ Τενεδ.) μὲ τύπον χελώνης.

Χελωνία (ἡ), (ἐνν. λίθος), εἶδ. λίθου (ἴσ. τὸ 'μμάτι τῆς χελώνης) τὸ ὁπ. μετεχειριζοντο εἰς τὰς μαγείας.

Χελωνιάς, άδος (ἡ), εἶδ. (παρδαλῆς;) κανθαρίδος.

Χελώνιον (τὸ), = Χελώνειον. 2) εἶδ. νομίσματος τῆς Τενέδου, (ἄλλ.) Χελώνη (7).

Χελωνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μουσ. ὄργ. (λύρας). 2) σκαμνί, (Σξτ.). 3) (Γρφ.) τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, (Ἰουδ. 1Δ', 1ἂ).

Χελωνίτης, ου (ὁ) καὶ Χελωνῖτις, ίδος (ἡ). ὁ τῆς χελώνης, χελωνήσιος. « Λίθος —, « = Χελωνία.

Χελωνοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χελώνης ἢ χελωνείου.

Χελωνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χελώνας.

Χένας, Π. σπνττ. ἀντὶ Χῆνας, αἰτ. πλθ. τοῦ Χήν.

Χέννιον (τὸ), εἶδ. ὀρτυκίων τὰ ὁπ. ἐπατώνοντα εἰς τὴν Αἴγυπτ.

;Χεράδος (ἄλλ. γρφ. Χεράδος, ὡς γεν.), εος-ους (τὸ), Π. ἀντι-

Χεράς, άδος (ἡ), = Χερμὰς, σωρὸς λίθων (ἄμμου κτλ.) τὰ ὁπ. καταιβάζει ποταμός.

†Χέρεια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χέρνα.

Χερειότερος, α, ον καὶ

Χερείων, ονος, Π. ἀντὶ Χείρων, ονος.

Χέρεσσι, Π. ἀντὶ Χερσί, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

Χέρνα, αἰτ. ἐν. καὶ Χέρνας, ὀνμ. πλθ. καὶ Χέρνῑ, δοτ. ἐν. τοῦ (ἀχρ.) Χέρης.

;Χερήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Χεριάρης.

(Χέρης), ητος (ὁ), Π. [χείρ, ὡς ὑποχείριος], ὀνμ. ἄχρ. τοῦ Χέρνα, -ῆν, ῆες καὶ τοῦ παρθ. Χερείων, χείριστος, ἐλάττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος· ἀδυνατώτερος· (ἐν γέν.) χειρότερος.

Χερήων, ονος (ὁ, ἀ), Δ. ἀντὶ Χερείων.

Χεριαρᾶν, Δ. ἀντὶ Χεριαρῶν, γεν. πλθ. τοῦ

Χεριάρης, ου (ὁ), Π. [χείρ, †ἄριω], ὁ συναρμόζων διὰ τῆς χειρὸς, τεχνίτης, ἐπιτήδειος.

Χερίφυρλις, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. φύρω], ζυμωμένος (ἀνακατωμένος) διὰ τῆς χειρός.

†Χέρμα (τὸ), Γλσ. [ἔρμα, συγγ. τῷ Χέρης], = Χερμάς.

Χερμάδιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπ. μόνον) τοῦ Χερμάς, λιθάρι.

†Χερμάδιος (ὁ, ἡ), (νλγ.). χερμάδι ὅμοιος, χειροπληθής. « Μολίβδαινα—, « Ἀξ.

†Χερμάζω, Μ. άσω, (Γλσ.). Καθαρίζω τὸν ἀγρὸν ἀπὸ τὰς πέτρας (τὰς χερμάδας).

Χερμὰς [†χέρμα], άδος (ἡ). πέτρα (κυρ. διὰ πετροβόλημα), λίθος λογὰς, χαλίκι, λιθάρι. « Χαλκῷ τετρωμένος, ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ, « Πίνδ., (πρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ. Ἑρμάς).

Χερμαστήρ (ὁ), Π. [χερμάς]. πετροβόλος. « Ῥινὸς—, « Ἐπγρ., ἡ σφενδόνη.

Χερνάς, άτος (ὁ), Δ. ἀντὶ-

Χερνὴς [χείρ, †χέρης], ῆτος (ὁ) καὶ Χερνῆσσα, ης (ἡ) καὶ Χερνήτης, ου (ὁ). ὁ δουλεύων μὲ τὰς χεῖρας, χειρώναξ, χειροτέχνης, χειροβίωτος, ἡμερομίσθιος· (συνεκδ.) πτωχός· (ἐπιθετ.) = Χερνητικός. « Δόμος (« Βίος)—, « Εὐρ.

Χερνητικός, ἡ, όν. Χερνήτου (Χειρώνακτος) ἴδιος, Θητικός, ἐργατικός. « Τὸ χερνητικὸν, « Περιλήπτ. ἀντὶ Οἱ Χερνῆτες, ἡ ἐργατικὴ τάξις τῶν πολιτῶν.

Χερνῆτις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Χερνήτης.

Χερνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Χερνὴς, χερνήτης.

Χέρνιβα, αἰτ. πλθ. τοῦ Χέρνιβον, ἢ ἐν. τοῦ Χέρνιψ.

Χερνίβιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ

Χέρνιβον [τὸ], λεκάνη διὰ νίψιμον (τῶν χειρῶν)· (ἰδιαιτ.) = Περιῤῥαντήριον (πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ναῶν).

;Χέρνιβος (ὁ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Χέρνιβον.

Χερνιμμα (τὸ). νερὸν ἢ ἀγγεῖον διὰ νίψιμον τῶν χειρῶν (κυρ. πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ναῶν), [ἐκ τοῦ

Χερνίπτω καὶ (συχνότ. μσ.) Χερνίπτομαι, Μ. ψω, - ομαι. Νίπτω τὰς χεῖρας μου (Νίπτομαι) κυρ. πρὸ τῆς θυσίας· (μτθτ. ἐν γέν.) περιῤῥαίνω μὲ καθάρσιον ὕδωρ (ἁγιάζω) τὸ θῦμα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν σκεύη, καθαρίζω· (συνεκδ.) θυσιάζω.

†Χέρνιπτρον (τὸ), = Χειρόνιπτρον ἢ Χέρνιβον.

Χερνίτης [;], ου (ὁ). » —Λίθος, « Θφρ., εἶδος λίθου ὁμοίου μὲ τὸ ἐλεφαντοκόκκαλον.

Χέρνιψ, ιβος (ἡ). τὸ πρὸ τοῦ δείπνου καὶ τῆς θυσίας θρησκευτικὸν νίψιμον ἢ τὸ πρὸς τοῦτο ὕδωρ (συνεκδ.) δεῖπνον, τράπεζα ἢ θρησκευτικὴ τελετὴ, σπονδὴ, θυσία. « Πηγαῖος χέρνιψ, « Εὐρ., τὸ νερὸν ὅπου ἐσυνειθίζον νὰ βάλλουν πρὸ τῆς θύρας τοῦ νεκροῦ. « Χερνίβων κοινωνὸς, « Αἰσχλ., ὁ ὁμοτράπεζος, ὁμοδίαιτος. « Χέρνιβας νέμειν τινὶ, « Σοφ., ἐπιτρέπειν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν θυσίαν, καὶ « Χερνίβων εἴργεσθαι τὸν ἀνθρωφόνον, « Δημ., ἀποκλείεσθαι τῶν θυσιῶν, (καθὼς τώρα λέγομεν) ἀφορίζεσθαι.

Χερῶν, γεν. ᾧ δοτ. ἀνίκ. τοῦ Χείρ.

†Χεροκένως, ἐπίῤῥ. Γρφ. ἀντὶ Κεναῖς χερσί, μὲ ἄδεια χέρια.

Χερόνησος (ἡ), Π. ἀντὶ Χερρόνησος.

Χερόνιπτρον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χειρόνιπτρον.

Χεροπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπληθής.

Χερόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειρόπληκτος.

Χερὸς, Π. Ἰων. ἀντὶ Χειρὸς, γεν. τοῦ Χείρ.

Χερρονησιάζω, Μ. ἀσω καὶ

Χερρονησίζω, Μ. ἰσω, Ἀττ. ἀντὶ Χερσονησιάζω, -νησίζω, ἔχω σχῆμα χερσονήσου, σχηματίζω χερσόνησον.

Χερρονήσιος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Χερσονήσιος, ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς χερσονήσου, ὅμοιος μὲ χ. « Γῆ—, « Ἀξ., ἡ χερσόνησος.

Χερρονησίτης καὶ Χερρονησιώτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Χερσονήσου (κυρ. τῆς Θρᾳκικῆς).

Χερρονησοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χερσονήσου, ὅμοιος μὲ χ.

Χερρόνησος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Χεράόνησος, νῆσος ἑνωμένη δι' ἰσθμοῦ μὲ τὴν ξηρὰν (καθὼς ἡ Πελοπόννησος), (ἰδιωνυμ.) ἡ Χερσόνησος τῆς Θρᾴκης ἢ, ἡ Ταυρικὴ (τὸ Κριμ).

Χέρρος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Χέρσος.

Χερσαῖος, α ἢ ας, ον. Ὁ τῆς χέρσου (τῆς ξηρᾶς γῆς). « Ἡ χερσαία (ἐνν. γῆ ἢ χώρα), « Αυκ., ἡ χέρσος.

Χερσεία (ἡ), τὸ χερσεύειν, ἡ κατάστασις τῆς χέρσου γῆς.

Χερσεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι (καὶ μσ. ἢ πθ. Γίνομαι, Μένω) χέρσος (ἀκαλλιέργητος). « Γῆ ἀμεληθεῖσα χερσεύεται, « Πλ.

2) διατρίβω ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐξαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νω ἀπὸ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν ξηρὰν, (Πλ. Γ, 84. 14). 3) Π. (μτβτ) ἀφίνω χέρσον (ἔρημον), ὀρφανεύω. » Τὸν παῖδα χερσεύσει μέρος, « Εὐρ.

Χερσί, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

ϛΧερσιμαχία (ἡ). ἡ διὰ χειρῶν μάχη (συμπλοκή), (εἰς τὸν Πλάτ. διορθ. Χερσὶ μάχαις).

Χέρσινος, η, ον, = Χερσαῖος.

Χερσόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς χέρσου, χερσαῖος.

Χερσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων χέρσον (σκληρὰν ἢ ἀκαλλιέργητον γῆν), ἠπειροειδής.

Χερσόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπὸ τῆς χέρσου, ἀπὸ τὴν ξηρὰν, ἀπὸ τὸ περιγιάλι.

Χερσόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Χερσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι πλήρης ἀγρίων φυτῶν ὡς χέρσος γῆ, = Ὑλομανέω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Χέρσονδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρὸς τὴν χέρσον, κατὰ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς.

Χερσόνησος, Χερσονησίτης κτλ., ἴδε (τὸ εὐχρηστότ. Ἀττ.) Χερρόνησος κτλ.

Χερσονησώδης, εος (ὁ, ἡ), = Χερρονησοειδής.

Χέρσος (ὁ, ἡ), [σχερὸς] ξηρὸς, λιθώδης, ἄκαρπος, ἀκαλλιέργητος, ἔρημος· (μτνμ.) ἄπαις, ἄγαμος· (μὲ γεν.) στερημένος τινός. » Πυρὰ χέρσος ἀγλαϊσμάτων, « Εὐρ. » Χέρσος Εὐρώπα, « Πίνδ., ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἤπειρος, (ὄθ. ‖. οὐσ.) ἡ ξηρὰ γῆ, ἡ στερεὰ, ἡ ἤπειρος. » Τὴν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν, « Θκρ.

Χερσόω-ῶ, Μ ώσω. Κάμνω ἢ Ἀφίνω (τόπον τινὰ) χέρσον, μεταβάλλω εἰς ξηράν. ‖. (πθ.) μένω ἀκαλλιέργητος.

Χέρσυδρος (ὁ), εἶδος ὄφεως ἀμφιβίου (ζῶντος καὶ εἰς τὴν χέρσον καὶ εἰς τὸ ὕδωρ).

Χερσύνω, Μ. υνῶ, = Χερσόω.

Χερσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Χερσοειδής.

Χερύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χείρ, χεράκι.

Χεσᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. χέστης.

Χεσείω (χωρὶς Μ.), Ἔχω ἀνάγκην (Μὲ ἔρχεται) νὰ χεσω.

†Χεσοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Αἰσχρολογέω.

Χεῦαι, Μ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. ϡ

Χεῦε, Π. ἀντὶ Ἔχευε = Ἔχεε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὁριστ. τοῦ Χέω.

Χεῦμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χέεται (χύνεται, ῥέει), ῥεῖθρον (ποταμοῦ κτλ.)· (ἰδιαιτ.) σπονδή· μέταλλον λυωμένον· (συνκδχ.) κατασκεύασμα χωνευτὸν (μετάλλινον) ἢ, ἀγγεῖον διὰ χύσιμον νεροῦ, σπονδεῖον, (Ἡρ. Α', 51).

Χεύομεν, Π. ἀντὶ Χεύωμεν = Χέωμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. καὶ

Χεῦον, Π. ἀόρ. ά. τῆς πρστ. τοῦ

ϛΧεύω, Π. Αἰολ. (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀντὶ-

Χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἔχεα καὶ Π. Ἔχευα καὶ Νλγ. Ἔχυσα. πρκ. Κέχυκα καὶ πθ. Κέχυμαι, ἀόρ. πθ. Ἐχύθην καὶ τὸ θετ. Χυτέον). Χύνω (κυρ. καὶ μτνμ.)· ῥίπτω ἢ παράγω τι ἀφθόνως (σωρηδόν)· ῥίπτω κατὰ γῆς ἢ ςρώνω, σκορπίζω· (ἐπὶ φων.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ, ἐκπέμπω· (ἐπὶ μετάλλ.) λυόνω, χωνεύω· (ἐπὶ χωμ.) σωρεύω. ‖. (πθ. ἢ μσ.) χύνομαι, ῥέω· (μτνμ.) ὁρμῶ (κινοῦμαι) σωρηδόν· στρώνομαι κατὰ γῆς· πίπτω· (συνκδχ.) λυόνω, διαχέομαι (κυρ. ϡ μτφορ.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἀγκαλιάζω· (τρπ.) εἶμαι ἔκδοτος (παραδομένος) εἴς τι. » Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, « Ἰλ. Π. » Δάκρυα χεύω, « Εὐρ. (Ἠλ. 181). » Φύλλα τά τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, « Ἰλ. Ζ. » Ἄνεμοι, πολλὸν παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, « Ἰλ. Ι. » Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, « Ἰλ. Ε. » Ἀπὸ δ' εἴδατα χεύειν ἔραζε, « Ὀδ. Χ. » Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα, Ἰλ. Χ. » Δένδρεα κατάκρηθεν χέε καρπὸν, « Ὀδ. Λ., ἔβριθον. » Σῆμα (» Τύμβον) χέειν τινί, « Ὅμ., ὑψόνειν. » Θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, « αὐτ. » Τῷ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺς, « Ἰλ. Υ. » Ὕπνον χεύειν ἐπὶ βλεφάροισί τινι, « Ὅμ. » Κὰκ κεφαλῆς χεῦον κάλλος, « Ὀδ. Ψ. (καὶ μτνμ.) » Τέττιξ (» Ἀηδὼν) χέει αὐδὴν, « Ἡσ., Ὅμ. » Χοὰς τοῖσι ἥρωσι ἐχέαντο, « Ἡρ. » Ἐπὶ δὲ Τρῶες βέλεα χέοντο, « Ἰλ. Θ. » Ἀμφὶ φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε, « Ἰλ. Ε., ἐνηγκαλίσθη. (καὶ αὐτπθ.) » Κόνιν χεύατο κὰκ κεφαλῆς, « Ὅμ. » Ἐκ νηῶν ἐχέοντο, « Ὅμ., ἐξήρχοντο σωρηδόν. » Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Εἰκός ἐστι χεῖσθαι τηνικαῦτα τὴν γῆν κινουμένην, « Ξεν. » Κόπρος προπάροιθε θυράων ἅλις κέχυτο, « Ὀδ. Ρ. » Κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, « Ἰλ. Ε. » Οὔ κέν μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη, « Ὀδ. Τ. » Ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) » Ἐχύθη δὲ οἱ ἔνδοθι θυμὸς, « Ἀπλλ. (καὶ αἰτ. πρθ.) » Πρὸς ἡδονὰς (» Ἐς τἀφροδίσια) κεχυμένος, « Ακ.. Ἀλκ.

Χαλαργὸς (ὁ, ἡ), Π. [χηλὴ, ἀργὸς]. ταχύπους. » Ἄμιλλα—, « Σοφ., ἡ τῆς ἱπποδρομίας.

†Χηλᾶς, ᾶ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χηλευτής.

Χήλευμα (τὸ). πλέγμα χηλευτὸν (δικτυωτόν). 2) (ἐνίοτε) = Χηλὴ, βελόνη διὰ τῆς ὀπ. πλέκουν τὰ δίκτυα.

Χήλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χηλεύω, πλέξιμον δικτύου.

Χηλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πλέκων (χηλεύων) δίκτυα, δικτυοπλόκος.

Χηλευτὸς, ὴ, όν. Πλεκτὸς ὡς ἂν δίκτυον, [ἐκ τοῦ

Χηλεύω, Μ. εύσω. Πλέκω δίκτυον ἢ ὡς ἂν δίκτυον, [ἐκ τοῦ

Χηλὴ (ἡ), [χαίνω]. τὸ σχιστὸν (διχαλωτὸν) νύχι τῶν μηρυκωμένων ζώων (ϡ καταχρ.) ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου κτλ., τὰ νύχια τῶν πτηνῶν· τὸ ψαλιδωτὸν πόδι τοῦ στακοῦ (τοῦ καβούρου κτλ.). 2) (μτνμ.) ἐργαλεῖον (εἰς σχῆμα τεννάλλιας ἢ ψαλίδας) τῶν χειρούργων κτλ. 3) ἡ σχιστὴ ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας βελόνη (σαγίττα) τῶν δικτυοπλόκων (ψιαθοπλόκων κτλ.). 4) ἡ γλυφὶς τοῦ βέλους. 5) τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξέχον μέρος τῆς κρηπίδος τείχους (ἵνα θραύωνται τὰ κύματα)· (ἐν γέν.) ἄκρα ἐξέχουσα (ὄρους, βλεφάρων κτλ.). » Χηλὴ γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἠετιώνεια, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺ, ὁ ἔσπλους ἐστί, « Θκ.

Χηλινὸς, ἡ, όν, = Χηλευτός.

Χήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χηλὴ, ἢ τοῦ

Χηλὸς (ἡ), [χαίνω]. σανδοῦκι ἢ ἁρμάρι (διὰ τὰ φερέματα κτλ.).

Χηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ χηλὴν (γλυφὴν, σχισμάδα), πλέκω ἐν εἴδει δικτύου.

Χήλωμα (τὸ). σχισμάδα (πράγματος διχαλωτοῦ), γλυφὴ (βέλους κτλ.), (χυδ.) κόκα.

Χηλώτιον (τὸ), = Χηλὴ (3), σαγίττα τῶν δικτυοπλόκων.

Χηλωτὸς [χηλόω], ὴ, όν, = Χηλευτός.

†Χημεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χυμεία, (κυρ.) ἀλχυμία.

Χήμερα, Δ. Π. ἀντὶ Καὶ ἡμέρα.

†Χημευτικὴ (ἡ), Νλγ. (ἐνν. τέχνη) ἡ τῆς χημείας.

Χήμη (ἡ), [χαίνω], (κυρ.) = Χάσμη· (μτνμ.) χαραμάδα. 2) (συνήθ.) εἶδ. ὀςρέκ διθύρου, (κοιν.) χηβάδα. 3) εἶδ. μέτρου (χωρητ.) διὰ τὰ ῥευστά.

Χήμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χήμη.

Χήμωσις [χήμη], εως (ἡ), πάθος τι (πρήξιμον τοῦ λευκοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν.

Χὴν [ὀνμτπ. ἢ χαίνω], χηνὸς (ὁ ϡ ἡ). τὸ γνωστ. πτηνόν, ἡ χῆνα.

Χηναλωπέκειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ χηναλώπεκος.

Χηναλώπηξ, εκος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (χῆνα) τῆς Αἰγύπτ. τὸ ὀπ. φωλεύει εἰς τρύπας ὡς ἡ ἀλώπηξ.

Χηνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χηνίον.

Χήνειος, α, ον. Ὁ τῆς χηνὸς, χηνήσιος.

†Χηνέλωψ, ωπος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χηναλώπηξ.

Χήνεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χήνειος.

†Χήνημα (τὸ), Γλσ. [χαίνω]. περίπαιγμα μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Χηνιδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς χήνας, χηνάρι, χηνόπουλον.

Χηνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω μὲ τὸν αὐλὸν ἦχόν τινα ὅμοιον μὲ τὴν φωνὴν τῆς χήνας, (παρβλ. Γίγγρας).

Χηνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χὴν, χηνάκι.

Χήνιος, α, ον, = Χήνειος.

Χηνίακος (ὁ). ἡ ἄκρα τῆς πρύμνης ἢ τῆς πρῶρας τοῦ πλοίου σχηματισμένη εἰς προτομὴν χηνὸς (διὰ τὸ εὐσιώνιστον).

Χηνοβοσία (ἡ), = Χηνοβοσκία.

Χηνοβοσκεῖον (τὸ). μέρος ὅπου βόσκουν (τρέφονται) χῆνες· κοπάδι χηνῶν,

Χηνοβοσκία (ἡ). τὸ νὰ βόσκῃ (νὰ τρέφῃ) τις χῆνας. 2) = τῷ

Χηνοβόσκιον (τὸ), = Χηνοβοσκεῖον.

Χηνοβοσκὸς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ἢ τρέφων χῆνας (ἔχων χηνοβοσκεῖον).

Χηνοβοτία καὶ Χηνοβωτία (ἡ), = Χηνοβοσία, χηνοβόσκιον.

Χηνομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγεθος χηνὸς, ἰσομεγέθης μὲ χῆνα.

†Χηνοπλούματον (τὸ), (νλγ.), στρῶμα ἢ προσκέφαλον μὲ πτερὰ (pluma) χήνας, πουπουλένιον.

Χηνόπους, οδος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἄγριον σπανάκι), χηνοπόδι, (συγχ. τῷ Ἐχινόπους).

Χηνοτροφεῖον (τὸ), = Χηνοβοσκεῖον, [ἐκ τοῦ

Χηνοτρόφος (ὁ, ἡ), = Χηνοβοσκός.

†Χηνύσσω, Μ. ύξω; Φωναζω 'σὰν τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χῆνα ἡ 'σὰν τὸν χάχαν (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), (ἐν γέν.) χάσκω, (ὕθ.
†Χηνύστρα (ἡ). χάσμη (ἀπὸ ὀκνηρίαν), (ὕθ.
Χηνυστράω ῶ, Μ. ήσω. Χασμῶμαι (ἀπὸ ὀκνηρίαν)· φωνάζω χάσκων· χάσκω.
Χηνύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Χηνύσσω.
Χηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς χηνός, ὅμοιος μὲ χῆνα· (συνκδχ.) ἀβέλτερος τὸ ἦθος, εὐήθης.
Χήρα (ἡ), θηλ. τοῦ Χῆρος.
‡Χηράζω, Μ. άσω, = Χηρόω.
Χηραμὰ (τὰ), Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Χηραμός.
Χηράμβη (ἡ), [χηραμός], εἶδ. κογχύλης.
Χηράμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. ἀ. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.
Χηραμὶς, ίδος (ἡ). = Χηραμός, χαραμάδα. 2) (συχνότ.) εἶδ. μεγάλης κογχύλης (χηβάδας) τῆς ὀπ. τὸ ὄστρεον ἐχρησίμευε καὶ ὡς μέτρον, (παρβλ. Χήμη).
Χηραμοδύτης [χηραμός, δύω], ου (ὁ), Π. ὁ γυνέμενος (κρυπτόμενος) εἰς τρύπας. « Ἰχθὺς—, « Ὕπγρ.
Χηραμόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ χηραμοῦ, ἀπὸ τὴν τρύπαν.
Χηραμὸς (ὁ καὶ Π. σπν. ἡ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Χηραμὰ), Π. [χαράσσω ἢ χωρέω, ἴδε Διαγωγή]. σχισμάδα, τρύπα, (ὕθ. τὸ κοιν.) χαραμάδα· (ἰδιωτ.) τρύπα (φωλεὰ) θηρίου.
Χηραμὺς, ύδος (ἡ), = Χηραμίς.
Χηραμών, ῶνος (ὁ), Π. βράχος πλήρης χηραμῶν (σπηλαιώδης).
Χήρατο, Π. ἀντὶ Ἐχάρη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἀ. τοῦ Χαίρω.
Χηραφὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Χήραψ, αβος (ὁ), Π. ἀντὶ Καραβὶς καὶ Κάραβος.
Χηρεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις χηρεὶδς ἢ χήρα.
Χήρειος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς χῆρον ἢ χήραν, (κοιν.) χηρεῖος. « Λέκτρα—, « Ἐπγρ.
Χήρευσις, εως (ἡ), τὸ χηρεύειν, χήρεμμα.
Χηρεύω, Μ. εὔσω (σπν. μτβτ.) ἀντὶ Χηρόω, στερῶ τινα (κυρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου του). ||. (συνήθ. ἀμτβτ.) στεροῦμαι (κυρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου μου), χηρεύω· (ἐνίοτε Π.) ζῶ ἢ περιπλανῶμαι μεμονωμένος. = Ἐρημάζω (« Μέλεος μελέῳ ποθὶ χηρεύων, « Σοφ.)· (μτνμ. μὲ γεν. ἐν γέν.) εἶμαι στερημένος τινός. « Νῆσος ἀνδρῶν χηρεύουσα, « Ὀδ. Ι., ἔρημος, ἀκατοίκητος.
Χήρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χήρα.
Χηρήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χήρειος.
Χηρὶα (ἡ), = Χηρεία.
Χῆρος [χήτος], α, ον. Ὁ στερηθεὶς τῆς συζύγου του ἢ Ἡ στερηθεῖσα τοῦ συζύγου της, χηρεῖος, χηρεύαμενος, -νη· (μὲ γεν. μτνμ. ἐν γέν.) στερημένος. « Χῆρος στελεοῦ, « Ἐπγρ., χωρὶς στειλιάρι.
Χηροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Χηρεία, στέρησις.
Χηρόω-ῶ καὶ (μσ. Π.) -οῦμαι. Μ. ώσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ χῆρον ἢ χήραν, στερῶ τῆς συζύγου του ἢ τοῦ συζύγου της· (μτνμ. ἐν γέν.) μονόω, ἐρημόνω· (μὲ γεν.) στερῶ. « Πελίοιο—, « Ἐπγρ., τυρλόνω ἢ θανατόνω. « Πόλις ἀνδρῶν χηρεύουσα, « Πλ. ||. (ἐνίοτε ἀμτβτ.) = Χηρεύω, (μὲ γεν.) εἶμαι στερημένος. « Γονέων—, « Πλ., ὀρφανός.
Χήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χηρόω, χήρευσις, (ἐν γέν.) στέρησις.
Χηρωστὴς, οῦ (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ κληρονομῶν ἐν ἐλλείψει πλησιεστέρων συγγενῶν· (ἐνίοτε) ἐπίτροπος ὀρφανοῦ ἢ χηρευούσης περιουσίας.
Χητεία (ἡ), = Χῆτος, ἔλλειψις· (Γλσ.) = Χηρεία.
†Χήτη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κενεών.
†Χητίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Χατίζω.
Χῆτις, ιος ἢ εως (ἡ), Π. καὶ
Χῆτος [χαίνω, χάζω], εος-ους (τὸ). ἔλλειψις, στέρησις, (εὔχρ. κυρ. ||. ἡ δοτ.) « Χήτει ἢ « Χήτεϊ, ἀντὶ ἐπ. ρ. (μὲ γεν.) « Συμμάχων—, « Ἥρ.
Χητοσύνη (ἡ), Π. ἔλλειψις, ἔνδεια, πενία· στέρησις, ἀφαίρεσις· μοναξιὰ, ἐρημία.
Χθαμαλοπτήτης, ου (ὁ). ὁ πετῶν χαμηλὰ, [ἵπταμαι ᾗ
Χθαμαλὸς, ἡ, ὀν, (κατ' ἐπίνθ. τοῦ θ.) ἀντὶ Χαμηλὸς, πρόσγειος· (μτφρ.) ταπεινὸς, χαμαίζηλος.
Χθαμαλότης (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ Χθαμαλὸς, χαμηλότης.
Χθαμαλοφροσύνη (ἡ). τὸ φρονεῖν χθαμαλὰ (πρόσγεια), χαμέρπεια φρονήματος.
Χθαμαλοω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χθαμαλὸν, χαμηλόνω.
Χθὲς, ἐπίρ. Χρν. Ἐχθὲς. « Χθὲς καὶ πρώην, « Χθὲς καὶ τριτὴν ἡμέραν, « φρσ., ἀκόμη ἐχθὲς-προχθὲς, (δηλ.) πρὸ ὀλίγου. (καὶ ἐνάρθρ.) « Ἡ χθὲς (ἐνν. ἡμέρα), « Αξ., ἡ χθεσινή.
Χθεσινὰς, ἡ, ὀν. Ὁ τῆς χθὲς (ἡμέρας), ἐχθεσινός.
Χθιζινὰς, ἡ, ὀν, σπν. ἀντὶ Χθεσινὸς, [ἐκ τοῦ
Χθιζὸς, ἡ, ὀν, = Χθεσινὸς. ||. (τὸ οὐδ.) Χθιζὸν καὶ (πλθ.) Χθιζὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Χθές. « Χθιζά τε καὶ πρώιζα, « Ὅμ., χθὲς-προχθὲς ἀκόμη, (δηλ.) πρὸ ὀλίγου.
†Χθονήρης [χθών, †ἄρω], εος-ους (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ-
Χθόνιος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐπὶ τῆς χθονὸς, γήϊνος, ἐπίγειος· (συχνότ.) ὑπόγειος, ὑποχθόνιος· (ἐνίοτε) ἐντόπιος. « Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔδουλον πάγον ξυνῄδειν χθόνιον ὄντα, « Σοφ.
Χθονοβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθών, βρίθω], ὁ βαρύνων (συρόμενος ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος εἰς) τὴν γῆν, (ἐν γέν.) βαρύς.
Χθονογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθών, γέγηθα]. ὁ χαίρων (ἔχων προσπάθειαν) εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ γήϊνα.
Χθονόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ τῆς γῆς.
Χθονόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλασθεὶς (δημιουργηθεὶς) ἐκ γῆς.
Χθονοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθών, στείβω]. ὁ πατῶν (περιπατῶν ἐπάνω εἰς) τὴν γῆν, χερσαῖος, γήϊος.
Χθονοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς ὑπὸ ἢ τρεφόμενος (ζῶν) ἐπὶ τῆς γῆς, (ἐν γέν.) γήϊνος.
Χθὼν, χθονὸς (ἡ), Π. ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος (ἡ ἐπιφάνεια) τῆς γῆς, (ὕθ.) χώρα, τόπος (« Ἀμετέρας οὖσαν ἀπὸ χθονὸς, « Θκρ.), ἢ τὸ βάθος τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια, ὁ ᾅδης. « Χθόνα δῦναι, « Ὅμ., θανεῖν.
Χῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Χ.
Χιὰ (ἡ), = Χειά.
Χιάζω, Μ. άσω. Σημειόνω τι (ὡς ὕποπτον ἢ κίβδηλον) διὰ τοῦ στοιχείου Χ. 2) σταυρόνω τι εἰς σχῆμα Χ (Γαλλ. en sautoir), (χειρουργ.) σχίζω σταυρωτὰ (ὡς ἂν Χ).
†Χιὰς, άδος (ἡ). ἡ μονὰς εἰς τοὺς κύβους, (ἴδε Χῖος).
Χίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε βαλμένον (συνηνωμένον) εἰς σχῆμα Χ (en sautoir). « Χιάσματα, « Μηχαν., τὰ σταυρωτὰ ξύλα.
Χιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χιάζω, ἡ εἰς σχῆμα Χ διαστύρωσις· (ῥτρ.) σχῆμα λόγου ὅταν ἐκ τῶν τεσσάρων κώλων περιόδου τὸ τρίτον ἀντιστοιχῇ (ἀποδίδεται) εἰς τὸ δεύτερον καὶ τὸ τέταρτον εἰς τὸ πρῶτον.
Χιαστὸς, ἡ, όν. Σταυρωτὸς εἰς σχῆμα Χ. « Χιαστὸν (τὸ), « Ῥτρ., σχῆμα λόγου, (ἴδε Χιασμός).
Χιβρίας, ου (ὁ). (πυρὸς) σῖτος χονδροκομμένος διά-
Χίβρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ καψαλισμένον καὶ χονδροκομμένον χλωρὸν σῖτον, (παρβλ.) Χόνδρος, (; ἀπὸ τὴν Αἴγυπτ. φέρεταί τι ὅμοιον ὑπὸ τὸ ὄνομα) φιρίκι.
Χιλεύω [χιλὸς], Μ. εύσω. Τρέφω ἢ Προμηθεύω μὲ χόρτον, (ἐν γέν.) τρέφω, χορταίνω. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) τρέφομαι (βοσκων), παχαίνω.
‡Χιλήγονος (ὁ, ἡ), οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Στεῖγονος.
Χιλιάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χιλίας γωνίας.
Χιλιάκις, ἐπίρ. Χίλιαις φοραῖς.
Χιλιάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ χιλίους ἄνδρας, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος.
Χιλιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ μίαν χιλιαρχίαν, εἶμαι·
Χιλιάρχης, ου (ὁ), = Χιλίαρχος.
Χιλιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ χιλιάρχου καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ διοικούμενον στρατιωτικὸν σῶμα.
Χιλίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς χιλίων στρατιωτῶν, (εἰς τοὺς Πέρσ. καὶ ἑπμ. τοὺς Μακεδ.) ὁ πρῶτος μετὰ τὸν βασιλέα εἰς τὸ στράτευμα, (καθὼς εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ ἔπαρχος τοῦ πραιτωρίου, (καὶ εἰς τὴν Γαλλ. τὸ πάλαι ὁ connetable.
Χιλιὰς, άδος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) χιλίων μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), (κοιν.) χιλιάδα.
Χιλιασμὸς (ὁ). (Ἐκκλησ.) ἡ αἵρεσις τῶν χιλιαστῶν.
Χιλιαστὴς, οῦ (ὁ). (ἐκκλησ.) αἱρετικὸς φρονῶν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἦτον ἐπίγειος καὶ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ χίλια ἔτη καὶ ἔπειτα νὰ γένῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, (Γαλλ.) millénaire.
‡Χιλιετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον χίλια ἔτη.
Χιλιέτης, ους ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 1000 ἔτη, χιλίων χρόνων, (συνκδχ.) παμπάλαιος, χιλιοχρονήτικος, (παρβλ. Δικαετής).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χιλιετία (ἡ). διάρκεια 1000 ἐτῶν, χίλια ἔτη.
Χιλιοδύναμος (ἡ). τὸ φυτὸν δίκταμον εἰς τὸ ὁπ. ἀπέδιδον χιλίας (ὅηλ. ἀπείρους) ἰαματικὰς δυνάμεις (ἰδιότητας).
Χιλιοετηρίς, ίδος (ἡ), ἴδε Χιλιετηρίς.
Χίλιοι, αι, α. (ἀριθμ.) 1000· (συνκδχ.) πλῆθος, ἄπειροι, αι, α. « Βοτὰ χίλια βόσκω, Θκρ. (καὶ ἑλλ.) « Χιλίας (ἐνν. δραχμὰς) ἀπέστειλε. « Ἀρτ. ‖. (τὸ ἑν.) Χίλια ἵππος, « Ἡρ., Ξεν., ἀντὶ Χίλιοι ἱππεῖς.
Χιλιόκωμος (ὁ, ἡ). (τόπος) περιέχων (ἐπαρχία συγκειμένη ἀπὸ) χιλίας κώμας.
Χιλιόμβη (ἡ). θυσία χιλίων βοῶν ἢ (ἁπλ.) ζώων, (κατὰ τὸ Ἑκατόμβη).
Χιλιόναυς, ναος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκείμενος ἀπὸ χιλίας ναῦς, (κοιν.) χιλιάρμεναν.
Χιλιοναύτης, ου (ὁ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ χιλίους (πολλὰς χιλιάδας) ναύτας, πολυάριθμος. « Στόλος —, « Αἰσχλ.
†Χιλιονταετηρίς, ίδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χιλιετηρίς.
†Χιλιοντὰς, άδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χιλιάς.
Χιλιόπαλαι, ἐπίρ. Κωμ. Χιλιάκις πάλαι, πρὸ χιλίων (ἀναριθμήτων) χρόνων.
Χιλιοπλάσιος, α, ον ᾗ
Χιλιοπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). χίλιαις φοραῖς τόσος, χιλιάκις πολλαπλάσιος.
Χιλιοπλασίως, ἐπίρ. Χίλιαις φοραῖς τοσάκις.
Χιλιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χιλίους (πλῆθος) πόδας.
Χιλιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 999. ‖. « Ἡ χιλιοστὴ (ἐνν. μοῖρα), « τὸ χιλιοστημόριον, εἶδος δασμοῦ (εἰς τὰ 1000 ἓν).
Χιλιοστὺς, ύος (ἡ), = Χιλιάς, ἢ· χιλιοστημόριον.
Χιλιοτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων χίλια (χιλιάδες) τάλαντα, πολυδάπανος.
Χιλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν χιλίους ἀμφορεῖς, (καθὼς τώρα λέγομεν) πλοῖον χωρητικὸν χιλίων τόνων.
Χιλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζῳ τινὰ εἰς πρόστιμον χιλίων (ἐνν. δραχμῶν).
Χίλωρος (ὁ, ἡ), Π. [χ. ὥρα], ἀντὶ Χιλιετὴς.
Χιλὸς (ὁ), [χυλὸς]. χόρτον (κυρ. διὰ τροφὴν ἵππων κτλ.), (κοιν.) ταγὴ, (Τουρκ.) γέμι, (ἐν γέν.) τροφή.
Χιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρέφω τὸν ἵππον κτλ. μὲ χόρτον, τοῦ δίδω ταγὴν· (ἐν γέν.) τρέφω.
†Χιλωτὴρ (ὁ), [χιλός]. τὸ σακκὶ μὲ τὴν ταγὴν τοῦ ἵππου (ὅ,που τοῦ κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμόν).
Χ μαιρα (ἡ), [χίμαρος]. ἡ νέα ἐρίφα. 2) τὸ μυθολογούμενον πυρίπνοον τέρας μὲ σῶμα αἰγὸς, κεφαλὴν λέοντος καὶ οὐρὰν δράκοντος. 3) ὄρος τῆς Λυκίας.
Χιμαιρὶς, ίδος (ἡ), = Χίμαιρα.
Χιμαιροβάτης, ου (ὁ), Π. = Αἰγιβάτης.
Χιμαιροθύτης, ου (ὁ), Π. ὁ θυσιάζων αἶγας (χιμαίρας).
Χιμαιροφόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων αἶγας (χιμαίρας) ἢ, φονεύσας τὴν χίμαιραν, (ἐπίθ. τοῦ Βελλεροφόντου).
Χιμάρραρχος (ὁ), Π. ὁ ἀρχηγὸς τῶν χιμάρων [τῶν αἰγῶν, τοῦ αἰπόλιου) τράγος.
Χιμαροκτόνος (ὁ, ἡ), = Χιμαιροφόνος, [ἐκ τοῦ
Χίμαρος (ὁ). ὁ μικρὸς τράγος, (θηλ.) ἡ ἐρίφα, (ἄλλ.) χίμαιρα.
Χίμαρος (ὁ), = Χειμάρρος.
Χιμετλάω-ῶ, Μ. άσω. = Χειμετλιάω, [ἐκ τοῦ
Χίμετλον (τὸ), = Χείμετλον.
Χιογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἢ γεννώμενος εἰς τὴν Χίον, Χιώτικος. « Οἶνος —, « Ἀξ.
Χῖον (τὸ), ἴδε Χῖος.
Χιόνεος, α, ον. Ὁ τῆς χιόνος ἢ ἐκ χιόνος, ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι.
Χιονίζω, Μ. ἰσω. Ῥίπτω χιόνι.
Χιονικὸς, ἡ, όν ᾗ
Χιόνινος, η. ον, = Χιόνεος.
;Χιονόβατος (ὁ, ἡ), (τόπος) ὅπου πατεῖ τις πάντοτε χιόνια, χιονοσκέπαστος.
Χιονοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκὰ ὡς ἂν τὸ χιόνι βλέφαρα, (ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς).
Χιονόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσβαλλόμενος ἀπὸ τὰ χιόνια, χιονοσκέπαστος.
Χιονοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ τὸ χιόνι, χιονίζω, [ἐκ τοῦ
Χιονοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) ἢ κάμνων νὰ πίπτουν χιόνια, χιονιστής.
Χιονόβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρεφόμενος, αὐξάνων ἀπὸ) τὴν χιόνα,
Χιονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ χιόνα.
Χιονόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χιόνεος.
Χιονοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Χιονότροφος.
Χιονόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Χιονόβλητος.
Χιονόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ χιόνι ἢ ἄσπρον σὰν τὸ χιόνι.
Χιονόπεζα, ης (ἡ), Π. [χ. πέζα]. ἡ ἔχουσα ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι πόδια.
Χιονοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. στείβω], = Χιονόβατος.
Χιονότροφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων ἢ (προπαροξ.) τρεφόμενος ἀπὸ (ἔχων πάντοτε) χιόνια, χιονοσκέπαστος.
Χιονόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χιόνος, ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι, κάτασπρος.
Χιονόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δέρμα (χρῶτα) ἢ χρῶμα χιονῶδες, χιονόχροος.
Χιονόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ χιόνι, χιονίζω. 2) κάμνω τι χιονῶδες, λευκαίνω σὰν τὸ χιόνι.
Χιονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Χιονοειδὴς, ἢ· γεμάτος χιόνα, χιονοσκέπαστος.
Χιονωτὸς, ἡ, όν, Π. [χιονόω]. χιονοσκέπαστος.
Χίος, (ἡ), ἡ νῆσος, καὶ
Χῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Χίου. ‖. (ἔνν. βόλος) τὸ κυρτὸν μέρος τοῦ ἀστραγάλου (ἢ μονὰς, ἐκ τοῦ Ἴος) εἰς τοὺς κύβους, (ἄλλ.) Κύων, (ἀντίθ. τῷ Κῷος). « Πάντα δὲ τὰ ἔχοντα ἀστράγαλον . . . ἔχει αὐτὸν ὀρθὸν ἐν τῇ καμπῇ, τὸ μὲν πρανὲς ἔξω, τὸ δ' ὕπτιον εἴσω, καὶ τὰ μὲν κῶα ἐντὸς ἐρραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ γῖα καλούμενα ἔξω, καὶ τὰς κεραίας ἄνω, « Ἀρστ. ‖. (οὐδ. ἐνν. κεράμιον), κρασολάγυνον (τῆς Χίου) τὸ ὁπ. ἐχωροῦσιν ὑπὲρ τὸν ἕνα χόα.
Χιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Χῖον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τῶν Χίων.
(Χιὼ), ἀχρ. ἴδε Χιῶ.
†Χιραλέος, α, ον. Ὁ ἔχων χιράδας, σκαμένος (καθὼς τὰ χέρια τὸν χειμῶνα) ἀπὸ τὸ ψῦχος.
†Χιρὰς, άδος (ἡ), = Χειρὰς, σκάσιμο (κυρ. τῶν χεριῶν) ἀπὸ τὸ ψῦχος.
Χιροπόδης, ου (ὁ) καὶ
Χιρόπους, οδος (ὁ, ἡ). χιραλέος τοὺς πόδας.
Χιτὼν [κύτος, ὄθ. τὸ κοιν. σκουτὶ], ῶνος (ὁ). φόρεμα (κυρ. μάλλινον) τὸ ὁποῖον ἐφόρουν κατάσαρκα, (καθὼς τώρα τὸ) ὑποκάμισον· (ἐν γέν.) ἔνδυμα. σκέπασμα, περικάλυμμα· (ὅθ. μτνμ.) = Ὑμὴν, φλοῦδα, (ἀνατμ.) μεμβράνα. « Λίνεος χειριδωτὸς —, « Ἡρ. « Χάλκεος —, « Ὅμ., ὁ θώραξ. « Λάϊνος —, « αὐτ., τὸ λιθοβόλημα. « Τειχέων κιθῶνες, « Ἡρ., οἱ περίβολοι τοῦ τείχους. « Χιτῶνες τριγλοφόροι, « Ἀγρ., τὰ δίκτυα. « Χιτῶν ἀράχνης, « Ἀχιλλ. Τάτ., τὸ ὕφασμα τῆς. « Κόκκινος —. « Πλ., ἡ σημαία τῆς μάχης. « Γποδήματος —, « Ἀρστ., τὸ ἀπὸ μέσα ἐνδύσιμον, (ὅπου ἀνάγουν καὶ τὸ) « Χιτῶνας συντέμνων, « Ξεν. (Κῦ. Π', 2, έ). « Βολβοῦ —, « Θεν., ἡ κρεμμυδόφλουδα. « Ὁ κερατοειδὴς χιτὼν, « Ἀνατ., (Γαλλ.) la cornée.
Χιτωνάριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Χιτώνιον.
Χιτώνη (ἡ), Π. ἡ φοροῦσα (κοντὸν) χιτῶνα, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.).
†Χιτωνία (ἡ), (νλγ.). φορεσιὰ, ἱματισμός.
†Χιτωνίζω, Μ. ἰσω. Ἐνδύω μὲ χιτῶνα, ποὐκαμισόνω.
Χιτώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χιτὼν, ποὐκαμισάκι.
Χιτωνίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Χιτωνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χιτὼν, χιτώνιον.
†Χιτωνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χιτῶνας (ποὐκάμισα).
Χιῶ, κατὰ κρσ. ἀντὶ †Χιάω = Χιάζω, σημειόνω τι (ὡς ὕποπτον ἢ κιβδηλον) διὰ τοῦ Χ, ὀβελίζω.
Χὼν [χέω], όνος (ἡ). χιόνι (κυρ. τὸ πεσμένον εἰς τὴν γῆν)· (συνκδχ.) χιονόνερον. « Ποταμία —, « Κύρ.
(Χλάζω), Π. ἀντὶ Κλάζω καὶ Καχλάζω (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. Κέχλακα καὶ Ἰων Κέχληδα), βρύζω, ἀντηχῶ, ἢ· βράζω μὲ κρότον, γοχλακίζω. « Ἕζε κεχλάδοντες, « Πίνδ., νέοι τῶν ὁπ. βράζει τὸ αἷμα, σφριγῶντες. « Κεχλαδὼς καλλίνικος, « αὐτ., Ὕμνος ἀντηχῶν τὰ νικητήρια.
Χλαῖνα [χλῆνος, λάχνη], ης (ἡ). ἐπανωφόρι μάλλινον (χειμωνιάτικον), φλοκάτα, σιάρκα· (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ, πάπλωμα. « Ξανθός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὴν μίαν ἧχετο χλαῖναν. « Θκρ., (εὐφ. ἀντὶ) συνεκοιμήθη.
Χλαίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλαῖνα.
Χλαινοθήρας [χλαῖνα, θηράω], ου (ὁ). ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλέπτων χλαίνας, ξεγυμνόνων τοὺς διαβαίνοντας, Δωποδύτης.
Χλαινουργικός, ἡ, όν. Χλαινουργοῦ ἴδιος. » Χλαινουργική, « ἡ τέχνη τοῦ χλ.
Χλαινουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (ῥάπτων ἢ ὑφαίνων) χλαίνας.
Χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ χλαῖναν, (ζῶ.
Χλαίνωμα (τὸ). Ἔνδυμα, σκέπασμα. » Λέοντος—, « Ἐπγρ., ἡ λεοντῆ.
Χλαμυδηφόρος (ὁ, ἡ), = Χλαμυδοφόρος.
Χλαμύδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Χλαμύς.
Χλαμυδοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα χλαμύδος.
Χλαμυδοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χλαμυδοποιοῦ, κατασκευὴ χλαμύδων.
Χλαμυδοποικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χλαμυδοποιὸν ἢ τὴν χλαμυδοποιίαν, χλαμυδοποιοῦ ἴδιος. » Χλαμυδοποικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ χλαμυδοποιία.
Χλαμυδοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων χλαμύδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Χλαμυδουργία (ἡ), = Χλαμυδοποιία.
Χλαμυδουργικός, ἡ, όν, = Χλαμυδοποικός.
Χλαμυδουργὸς (ὁ, ἡ), = Χλαμυδοποιός.
Χλαμυδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ χλαμύδα, εἶμαι-
Χλαμυδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) χλαμύδα.
Χλαμυδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ χλαμύδα.
Χλαμυδωτός, ἡ, όν. Ὁ φορῶν χλαμύδα ἢ (;) ἐν εἴδει χλαμύδος.
Χλαμύς [χλανίς], ύδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν καὶ εἰς τὰς Ἀθ. τῶν ἐφήβων οἱ ἀπ. ὑπηρέτουν ὡς περίπολοι).
Χλανίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Χλανίς.
Χλανιδιακιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ Χλανίδιον ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Χλανισκίδιον.
Χλανιδοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χλανιδοποιοῦ, κατασκευὴ χλανίδων.
Χλανιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων χλανίδας.
Χλανιδουργία (ἡ), = Χλανιδοποιία.
Χλανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ χλανίδα.
Χλανιδωτός, ἡ, όν. Ὁ φορῶν χλανίδα ἢ (;) ἐν εἴδει χλανίδος.
Χλανὶς [χλαῖνα], ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι μάλλινον λεπτὸν καὶ πολυτελὲς τὸ ἐπ. ἐφόρουν (καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες) πρὸς στολισμόν, (ἴσ. ὅμοιον μὲ τῶν Βαρβάρων τὸ μπουρνοῦζι ἢ (τῶν Αἰγυπτ. τὸ ἐχράμι, (διότι ἐχρησίμευε καὶ ὡς) σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ, (παρβλ. Χλαμύς).
Χλανισκάριον ⁂
Χλανισκίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ
Χλανίσκιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ
Χλανίσκος (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Χλανίς.
Χλαρὸς, ά, όν, Δ. Π. ἀντὶ Ἁαρός.
Χλευάζω, Μ. άσω. Χλεύην ποιοῦμαί τινα ἢ τι, περιγελῶ, περιπαίζω· (ἀμτβ.) ἀστειεύομαι, χωρατεύω.
Χλεύαξ, ακος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χλευαστής, σκώπτης.
Χλευασία (ἡ), = Χλευασμός, χλεύη.
Χλεύασμα (τὸ), τὸ λεγόμενον πρὸς χλεύην τινός, σκῶμμα.
Χλευασμὸς (ὁ). τὸ χλευάζειν, περίπαιγμα, περιγέλασμα,
Χλευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ χλευάζων, σκώπτης, περιγελαστής.
Χλευαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χλευάζειν, σκωπτικὸς, περιγελαστικός.
Χλευαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ χλευαστικὸν τρόπον, εἰρωνικῶς.
Χλεύη (ἡ). [γέλυς = χεῖλος]. ἐμπαιγμὸς, σαρκασμὸς· αἰσχυσμὸς, εἰρωνεία. » Χλεύην ποιεῖσθαί τινα, « Αἰσχ., = Χλευάζειν.
†Χληβάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Χλιδάω.
Χλῆβός (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χλιδός.
Χλιαίνω [χλίω]. Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιὸν (χλιαρὸν), ζεσταίνω μετρίως, (κοιν. ἐπίρρευς.) συχλιαίνω· (συνκβχ.) ἀπαλύνω (κυρ. καὶ μτφρ.).
Χλιάνσις, εως (ἡ), τὸ χλιαίνειν ἢ χλιαίνεσθαι, ζέστασμα μέτριον.
Χλιαροθαλπὴς, ές (ὁ, ἡ). ζεσταμένος μετρίως.
Χλιαρὸς [χλίω], ά, όν. Μετρίως ζεστὸς, (κοιν.) χλιὸς καὶ σύχλιος.
Χλιαρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ χλιαροῦ, μετρία θερμότης.
Χλιαρῶς, ἐπίρ. Χλιαρὰ, οὔτε ζεστὰ οὔτε κρύα· (μτφρ.) χωρὶς ζέσιν.
Χλίασμα (τὸ). τὸ ἐπιτιθέμενον (ἰατρικῶς) πρὸς χλίασιν, (Ἰταλ.) φομέντο.
Χλιάω-ῶ, Π. εἶμαι χλιαρὸς (χλιός).
Χλιδᾷ, Π. Δ. ἀντὶ Χλιδῇ, δοτ. τοῦ Χλιδὴ, ἡ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Χλιδάει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Χλιδάω.
Χλιδαίνω [χλιδή], Π. ανῶ. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω.
Χλιδανὸς, ἡ, όν, Π. μαλθακὸς, τρυφηλὸς, ἀβροδίαιτος.
†Χλιδανόπους, οδος, Γλσ. ἀντὶ-
Χλιδανόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [χλιδανὸς, σφυρόν]. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς (θελικάτους) πόδας.
Χλιδανῶς, ἐπίρ. Τρυφηλῶς, θηλυπρεπῶς.
Χλιδάω-ῶ [χλιδή], Μ. ήσω, Π. (χ. πτ.) ἀντὶ Τρυφῶ, εἶμαι τρυφηλὸς (» Χλιδῶσα μολπή, « Αξ.)· (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ πρόθετ.) ἐναβρύνομαι θηλυπρεπῶς, κομπάζω, καμαρώνω (» Δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, « Σοφ. [καὶ ἑλλ.] » Χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασιν, « Αἰσχλ.)· (μὲ αἰτ.) λέγω κομπάζων ἢ ἀπειλῶν. » Βλοσυρόφρονα χλιδᾷς, δύσφορα, « Αἰσχλ.
;Χλίδειος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Χλιδανός.
Χλιδὴ (ἡ), [χλίω]. ἀβρότης, πολυτέλεια, τρυφή· ἀλαζονεία· (συνκδχ.) δεῖγμα τρυφῆς· στολίδια πολυτελῆ, καλλωπισμὸς τῆς κεφαλῆς, μαλλιὰ μακρυὰ ἢ καταραῖ κτλ.
Χλίδημα ⁂
Χλίδος, εος-ους (τὸ), Π. δεῖγμα ἢ ἀντικείμενον χλιδῆς (τρυφῆς, πολυτελείας), στολίδι.
Χλίδος ἢ Χλίδος (ὁ), [χλόη ἢ χαλάω]. χόρτα περιττὰ (σκουπίδια) τὰ ὁπ. τραβοῦν οἱ γεωργοὶ μὲ τὴν τσουγγράναν καὶ ῥίπτουν ἔξω τῶν ἀγρῶν.
Χλιδὼν [χλιδή], ῶνας (ὁ). βραχιόλι ἢ περιθέραιον, (ἐν γέν.) στολίδι. » Ἡμιόνων —, « Πλ.
;Χλιδωνόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χλιδῶνας (στολίδια) εἰς τοὺς πόδας, (ἄλλ. διορθ. Χλιδανόπους).
Χλιερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Χλιαρὸς,
;Χλίζω (ῦ). ὁ πρκ. Κέχλισα). = Χλίω,
;Χλιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χλιαρὸς, (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ-
Χλιόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Χλιῶν, μτχ. τοῦ Χλιάω.
Χλίω (χωρὶς Μ.), Π. (ἐπὶ πραγμ.) θάλλω· (ἐπὶ πρσ.) τρυφῶ· ὑβρίζομαι (μὲ δοτ.) κομπάζω, καμαρώνω (» Πέπλοισι βαρβάροισι —, « Αἰσχλ.), ἢ· ἐντρυφῶ, ἐνυβρίζω. » Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσα μέγα, « Αἰσχ., (παρβλ. Χλιδάω).
Χλόα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Χλόη.
Χλοάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω νέα βλαστάρια, πρασινίζω 'σὰν τὴν χλόην, εἶμαι χλοερός.
Χλοανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Χλοανθὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. πράσινος καὶ τρυφερὸς ὡς τὴν χλόην, χλοερὸς, εὐθαλής.
†Χλοανὸς, ἡ, όν. (νλγ.). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χλόης, πρασινωπός.
Χλόασμα (τὸ). τὸ χλοάζον (φυτὸν ἢ χρῶμα).
Χλοαυγὴς, ές (ὁ, ἡ). πράσινος ὡς ἡ χλόη καὶ διαυγής.
Χλοάω-ῶ, Π. ἀντὶ Χλοάζω.
Χλοερὸς, ά, όν, Π. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Χλωρός.
Χλοεροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου τρέφονται (αὐξάνουν) τὰ χλοερὰ χόρτα.
Χλοερῶπις, ιδος (ἡ), Π. χλοερὸς τὴν ὄψιν, πρασινωπός.
Χλόη (ἡ), [χλόος]. πράσινον (χλωρὸν) χορτάρι ἢ κλαδί, πρασινάδα· χορταρικά (διὰ φαγεῖν), λαχανικά. ||. (ἐπιθετ.) » Χλόη Δημήτηρ, « (κατὰ μτνμ.) ἡ γῆ ὅταν χλοάζῃ.
;Χλυήβαφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τῆς χλόης, πράσινος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Χολήβαφος).
Χλοηκομάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔχω χλοερὰν κόμην (μτγμ. πράσινα κλαδιὰ καὶ φύλλα), χλοάζω.
Χλοηρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Χλωρὸς, χλοερὸς.
Χλοητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) χλόην, χλοερὸς, χλοηφόρος.
Χλοηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Χλοάζω, εἶμαι-
Χλοηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) χλόην, χλοερός.
Χλοιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Χλοάω, χλοάζω, [ἐκ τοῦ
Χλοίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χλόη.
Χλοιώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χλοώδης.
Χλοόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ θάλλουν (νὰ χλοάζουν ἢ τοῦ ὁπ. χλοάζουν οἱ καρποί, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ. ⁂ μτνμ. τῆς Γῆς).
Χλοόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μορφὴν (χρῶμα) χλόης, πρασινωπός.
†Χλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) Κάμνω χλόην, πρασινίζω.
Χλόος-οῦς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Φλόος], = Χλόη· (συνήθ.) χρῶμα πράσινον, πρασι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νάδα. » Χύτο χρόος ἀμφὶ παρειάς, « Ἀπλλ., (παρβλ. Ὠχρος).

†Χλουνάζομαι [χλούνης], Μ. ἀσομαι. Γλσ. γρυνιάζω, μουριμουρίζω.

†Χλούνειος, α, ον. Ὁ τοῦ ἀγριοχοίρου, [ἐκ τοῦ

Χλούνης, ου (ὁ). (ἡ γεν. πλθ. Χλούνων), Π. [χλόη, εὐνή; ἢ· φλάω ἢ· φλύω]· (κυρ. ὡς ἐπίθ. κάπρου) ἄγριος, μονοβίαιτος, (ἄλλ.) Μονιός· (μτνμ. ὡς οὐσ. ἐν γέν.) ἀγριόχοιρος· (καὶ ἐπειδὴ οὗτοι, παρατριβόμενοι εἰς τὰ δένδρα, πολλάκις ἐκτέμνονται μόνοι των), εὐνοῦχος, θηλυδρίας. » Ἢ φῶρες ἢ τινα χλούνην φλύων, « Ἀθ.

†Χλούνιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χλούνειος.

Χλοῦνις, ιος (ἡ), Π. ἐκτομή, εὐνουχισμὸς (ἐν γέν.) στέρησις, ἀφαίρεσις. » Παίδων—, « Αἰσχλ.

†Χλουνὸς (ὁ), Γλσ. [χλόος], χλωμὸς, (ἐπίθ. τοῦ χρυσοῦ).

Χλοώδης, εος (ὁ, ἡ)· χλόη ὅμοιος (τὸ εἶδος), πρασινωπὸς· χλοάζων.

Χλωράζω, Μ. άσω, = Χλωροφαγέω.

Χλωραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω χλωρὸν ἢ χλωμὸν (πρασινοκίτρινον).

‡Χλώρασμα (τὸ). χλωρὸν χρῶμα, χλωρότης.

Χλωραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χλωρὸν (κιτρινωπὸν) αὐχένα ἢ (συνκδχ.) εὐστερφον φωνὴν (λαιμόν). » Ἀηδὼν—, « Σιμ., [ἴδε Χλωρηίς).

‡Χλωράω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, ἀμφ. ἀντὶ Χλωριάω.

Χλωρεὺς, έως (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴσ.) = Χλωρίων.

Χλωρηίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χλωρὰ, πρασινωπὴ, κιτρινωπή. » Κάμπη—, « Νίκ. » Ἀηδὼν—, « Ὅμ., ἡ ἔχουσα μαυροπράσινα ἢ μαυροκίτρινα πτερὰ ἢ, κελαδοῦσα εἰς τὴν πρασινάδα, (παρβλ.) Χλωραύχην.

‡Χλωριάζω, Μ. άσω, = Χλωριάω.

Χλωρίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Χλωριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι χλωρὸς (πρασινοκίτρινος), χλωμιάζω.

Χλωρίζω, Μ. ίσω. Κλίνω εἰς τὸ χλωρὸν, εἶμαι πρασινοκίτρινος.

Χλωρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (μὲ μόνον ὑπὸ τὸ στῆθος πρασινοκίτρινα πτερὰ), (Γαλλ.) verdier? Ἴσ. τὸ θηλ. τοῦ Χλωρίων.

Χλωρίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου μὲ χρῶμα χλόης (χλωρόν).

Χλωρίων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ πρασινοκίτρινα (χλωρὰ) πτερὰ, (κοιν.) φλῶρι, (Γαλλ.) loriot.

Χλωροειδὴς, ές (ὁ, ἡ)· χλωρὸς (χλωμὸς) τὸ εἶδος, πρασινοκιτρινιάρικος.

Χλωρόκομος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χλωρὰν κόμην (ἢ μτνμ.) χλωρὰ φύλλα.

Χλωρομέλας, ανος (αινα, αν)· χλωρὸς καὶ μέλας, μαυροπρασινοκίτρινος.

†Χλωροποιὸς (ὁ, ἡ)· ὁ προξενῶν χλωρότητα (χλωμάδα ἢ πρασινάδα), χλωράτητος ποιητικός.

Χλωροπτίλος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χλωρὰ πτίλα (πρασινοκίτρινα πτερά).

Χλωρὸς, ὰ, όν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Χλοερὸς, πράσινος· σὰν τὴν χλόην· (συνκδχ.) νωπὸς, τρυφερὸς· πρόσφατος· (μτνμ.) ἀκμάζων, νεαρὸς, ζωηρὸς, ρωμαλέος. » Αἰγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες, « Θκρ. » Χλωρὸν βράπαλον, « Ὅμ., » Ὄρος χλωρὸν, « αὐτ. » Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν, « Ἡσ. (ἢ μτνμ.) » Χλωρὸς τυρὸς, « Ἀθ., (κοιν. μονολεκτ.) χλωροτύρι, (Τουρκ.) τσαΐρ-πεϋνιρί. » Χλωροὶ κωβιοὶ, « αὐτ., οἱ νεαλεῖς (καὶ μτνμ.) » Χλωρὸν ὕδωρ, « Ἐπγρ., τὸ (καθαυτὸ) νεαρον. » Χλωρὸν αἷμα, « Σοφ., τὸ προσφάτως χυθέν. » Χλωρὸν δάκρυ, « Εὐρ., τὸ (ἄλλ.) Θαλερόν. » Οἶνου χλωραὶ σταγόνες, » αὐτ., δροσεραί. » Χλωρὰ μέλεα, « Θκρ., τὰ τρυφερά. » Ῥόνυ χλωρὸν, « αὐτ., τὸ εὔκαμπτον (εὔρωστον). » Χλωρὰ ψάμαθος, « Σοφ., ἡ ὑγρά· (καὶ τρπ.) » Χλωρὰ καὶ ἐναίμα πράγματα, « Γρ. 2) κιτρινωπὸς, πρασινωπὸς, πρασινοκίτρινος ἢ μαυροκιτρινοπράσινος, χλωμὸς· (ἐπμ.) ἄχρους, (ὀθ. κατ' ἔκτ.) σκοτεινὸς. » Μέλι χλωρὸν, « Ὅμ. » Οἶνος χλωρὸς, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) Κιρρὸς, (ὅπου ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ τὸ) » Οἴνου χλωραὶ σταγόνες, « αὐτ. (ἴδε ἀνωτέρω). » Χλωρὸς ἀδάμας, « Ἡσ., (παρβλ. Πολιός). » Χλωρὸς ὑπὲρ δεῖους, « Ὅμ. (ἢ συνκδχ.) » Χλωρὸν δέος, « Θκρ., τὸ χλωροποιόν. » Χλωρὸν ῥεῦμα Ἀχέροντος, « Ἐπγρ., τὸ σκοτεινόν.

†Χλωροσαῦρα, ας (ἡ), (νλγ.)· ἡ πράσινη γουστέρα.

Χλωρότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χλωροῦ, τὸ εὐθαλὲς (πρασινωπὸν) τῶν φυτῶν· (συνκδχ.) νωπότης, τρυφερότης· (μτνμ.) ἀκμὴ, ρωμαλεότης. 2) χλωμάδα.

Χλωραφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ ζώπων) Τρώγω χλωρὸν χορτάρι (γρασίδι), (Τουρκδρβ.) εἶμαι εἰς τὸ τσαΐρι.

Χναῦμα (τὸ), [χναύω]. φαγητὸν ὀρεκτικὸν (νόστιμον), γλιγοῦδι, (κοιν.) καλὴ βοῦκα.

Χναυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χναῦμα.

Χναυρὸς, ὰ, όν. Ὀρεκτικὸς, νόστιμος.

Χναυστικὸς, ἡ, όν. Λίχνος, λαίμαργος, [ἐκ τοῦ

Χναύω [κνάω], Μ. χναύσω. Τρώγω (κυρ. ὀρεκτικόν τι φαγητὸν), ῥοκανίζω, κοκκαλίζω.

Χνοάζω ἢ Χνοάω-ῶ [χνοῦς], Μ. άσω. Ἐβγάζω (Σκεπάζομαι μὲ) χνοῦδι, ἔχω ἢ ἀποκτῶ μαλλιὰ ἢ τρίχας. » Νέον χνοάζοντα λοῦλους, « Ἀπλλ., ὅτι ἔβρωνε τὸ μουστάκι του. » Χνοάζων ἄρτι λευκανθὴς κάρα, « Σοφ., σκεπασμένον τὸ κεφάλι του μὲ μαλλιὰ τὰ ὁπ. ἄρχιζαν ἤδη νὰ ἀσπρίζουν.

Χνόη (ἡ), Π. [κνάω]. ἡ τρύπα ὅπου ἐμβαίνει ὁ ἄξων (ἡ ἄλλ. Χοινικὶς) τῆς ἀμάξης· (συνκδχ.) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος· ὁ ἄξων· (κατ' ἔκτ.) ἡ ἅμαξα. » Ἔβραυσεν ἄξονος μέσας χνόας, « Σοφ. (καὶ μτνμ.) » Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν, « Αἰσχλ., τριχῶν πεζὸς, πεζοδρόμος. 2) (½) ὁ κρότος (τὸ τριξιμον) τοῦ ἄξονος τῆς ἀμάξης. » Ὡς ὑπερβάλοι χνόας καὶ φρυάγμαθ' ἱππικὰ, « Σοφ.

Χνοΐ, δοτ. (ἀνμλ.) τοῦ Χνοῦς.

Χνοϊὴ (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χνόη.

Χνόϊος, α, ον, Π. σκεπασμένος μὲ χνοῦν (χνοῦδι), χνοάζων. » Παρειὰ—, « Ἄνκρ.

Χνόος-οῦς (ὁ), [κνάω ἢ συγγ. τῷ Φλόος, Χλόος]· χνοῦδι (τῶν πωρικῶν, τῶν γενείων κτλ.)· πούπουλον. » Ἀλὸς—, « Ὅμ., ὁ ἀφρὸς, ἡ (ἄλλ.) Ἁλασάχνη. 2) (ἐνίστε) = Χνόη (2), κρότος, (παρβλ. Κνόος).

Χνοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ χνοῦν (χνοῦδι) ἢ· σκεπασμένος μὲ χνοῦδι, χνοάζων.

Χνοωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει χνοὰς, ὡς ἂν χνοῦδι.

Χόα, Ἰων. καὶ Χοᾶ, Ἀττ. ἀντὶ Χοῦν, αἰτ. τοῦ Χοῦς.

Χοαῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν ἕνα χόα.

Χοανεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Χωνεύω, λιώνω (χύνω) εἰς τὴν χοάνην.

Χοάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Χώνη, χουνί· (ἰδιαιτ.) τὸ χωνευτήριον ἢ καλούπι τῶν μεταλλουργῶν, (Γαλλ.) creuset. 2) (ἀνατομ.) τὸ μεμβρανώδες κοίλωμα τοῦ ἐγκεφάλου, (ἄλλ.) Πύελος.

Χοάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χόανον (τὸ) ἢ

Χόανος (ὁ), Π. = Χοάνη.

Χοᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Χοή.

Χοὰς καὶ Ἀττ. Χοᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Χοῦς.

†Χόδανος (ὁ). Γλσ. [χέζω, κέχοδα]. ὁ ἀφεδρών.

Χόες, όνμς. πλθ. τοῦ Χοῦς.

‡Χοεὺς, έως (ὁ), = Χοῦς (2).

Χοὴ (ἡ), (ἐν γέν.) = Χύσις, χύσιμον· (ἰδιαιτ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) σπονδὴ (κυρ. ὑπὲρ τῶν νεκρῶν ἢ εἰς τιμὴν τῶν χθονίων θεῶν). » Πατρὶ χοὰς φέρουσ', ἅπερ νεκρῶσι μειλικτήρια, « Αἰσχλ. » Χοὰς τοῖσι ἥρωσι ἐχέαντο, « Ἡρ.

Χοήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [χοῦς, †ἄρω]. ὁ περιέχων ἕνα χόα. » Ἄγγος χοήρες, « Εὐρ., = Χοεύς.

Χοηφόρος (ὁ, ἡ)· ὁ φέρων χοὰς (νεκρικὰς σπονδάς).

Χοίδιον καὶ (κρσ. Ἀττ.) Χοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοῦς, χωματάκι.

Χοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ χοδες (χώματος), γήϊνος.

Χοινίκη (ἡ), = Χοινικὶς (τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης). 2) εἶδ. ποδοκάκης, (ἄλλ.) Χοῖνιξ (2). 3) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (τριπάνι).

Χοινικιαῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν μίαν χοίνικα (ἕνα σοινίκι).

Χοινίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοινίκη (1).

Χοινικὶς, ίδος (ἡ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Χοῖνιξ (ἰδιαιτ.) ἡ τρύπα τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης καὶ τὸ περικαλύπτον αὐτὴν ἔσωθεν σίδηρον· (ὀθ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ὁ γῦρος τοῦ στεφάνου (» Ἐπὶ τῶν στεφάνων παῖς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, « Δμ.)· (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὀθ.) λακκιὰ εἰς βράχον, γοῦρνα (Στρβ. 18', 821).

Χοινικομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν μὲ τὴν χοίνικα (μὲ τὸ σοινίκι).

Χοῖνιξ [χνόη], ικος (ἡ), εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (ἐχωροῦσε ἕξ κοτύλας ἢ δύο περίπου λίτρας, καὶ ἔφθανε συνήθως διὰ τὴν ἡμερούσιον τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου), (κοιν.) σοινίκι. (ὀθ. συνκδχ.) » Ὅσσην ἐμῇ χοίνικος ὄπτηται, « Ὅμ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅποιος τρώγει τὸ ψωμί μου, καὶ ο Ἐπὶ χοίνικος μὴ καθεῖσθαι, « Πυθ. , νὰ μὴ κάθηταί τις ἀργὸς (καὶ τρώγῃ ἕτοιμα). 2) εἶδ. αἰθηρᾶς ἢ ξυλίνης ποδοκάκης (διὰ τοὺς ἀχρείους σκλάβους). » Αἱ κνῆμαί σου. . τὰς χοίνικας ποθοῦσιν , « Ἀρχφ. 3) = Χοινικίς (τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης).

Χοιράγχη (ἡ), = Ῥάγχη.

Χοιραδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν) χοιράδων, (Γαλλ.) scrofuleux.

Χοιρὰς [χειρὰς], άδος (ἡ). πίτρα ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ξέρα, σκόπελος. 2) (μτγμ.) πρήξιμον σκιῤῥώδες τῶν ἀδένων (κυρ. τοῦ λαιμοῦ), (κοιν.) χελώνι.

Χοίρειος, α, ον. Ὁ τοῦ χοίρου, χοίρινος, γρουνήσιος.

Χοιρέλαφος (ὁ), εἶδ. ζώου (μεταξὺ χοίρου καὶ ἐλάφου τῆς Ἰνδίας).

Χοίρεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χοίρειος.

Χοιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοιρίον.

Χοιρίνη (ἡ), [χοῖρος 2], εἶδος κογχύλης θαλασσ. ἢ ποταμ., (κοιν.) μαρίτσα, (εἰς τὰς Ἀθήν. τὰς μετεχειρίζοντο ὡς ψῆφους, τώρα δὲ ἀντὶ λιθαρίων εἰς τὸ παιγνίδι Μάγκαλα), (Γαλλ.) porcelaine ou coquille de Venus, (κυρ. θηλ. τοῦ

Χοίρινος, η, ον, = Χοίρειος.

Χοιρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοῖρος, γρουνάκι, γρουνόπουλον.

Χοίριος, α ἢ ος, ον, = Χοίρειος.

Χοιρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χοῖρος.

Χοιροβοσκὸς (ὁ). ὁ βόσκων χοίρους, γρουνάρης.

†Χοιρογρύλλιος ᾗ

Χοιρόγρυλλος (ὁ), εἶδος ἀκανθοχοίρου.

Χοιρόθλιψ, ιβος (ὁ). ὁ θλίβων τὸν χοῖρον (2), ἀσελγὴς, θηλυμανής.

Χοιροκομεῖον (τὸ), [χ. κομέω], σπαῦλος χοίρων, γρουναρειών. 2) ἡκάλπη ὅπου ἐφύλαττον τὰς χοιρίνας (τὰς ψήφους), (Ἀρχφ. Σχ. 814). 3) τὸ (ἄλλ.) Φυλάκιον τῶν γυναικῶν.

Χοιρόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνων (ἀκοτόνων) χοίρους. 2) (προπαροξ.) ὁ τοῦ θυσιασθέντος χοίρου. » Αἷμα—, « Αἰσχύλ.

Χοιρομάνδριον (τὸ), =Χοιροκομεῖον.

Χοιροπίθηκος (ὁ), εἶδος πιθήκου μὲ ῥύγχος χοίρου, (Γαλλ.) babouin.

Χοιροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ χοίρους ἢ (ἐπὶ γυν.), τὸν χοῖρον, εἶμαι πόρνη δημοσία.

Χοιροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χοίρους.

Χοῖρος (ὁ καὶ σπνηρ. ἡ). γροῦνι (κυρ. τὸ νέον), (θηλ.) γρουνοπούλα. 2) (Κωμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Χοιροσπέλεθος (ὁ). κόπρος χοίρου, γρουνόσκατον. 2) (ʒ) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Σχεδιάς.

Χοιροσφαγεῖον (τὸ). μέρος ὅπου σφάζουν χοίρους.

Χοιροσφάγος (ὁ, ἡ), ὁ σφάζων χοίρους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χοιροτροφεῖον (τὸ), =Χοιροκομεῖον.

Χοιροψάκας, α (ὁ), [χοῖρος 2, ψάλλω]. ὁ ψηλαφῶν τὸν χοῖρον, χοιρόθλιψ.

Χοιρωδία (ἡ), = Ἰωδία, [ἐκ τοῦ

Χοιρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰώδης.

Χολᾶ, Δ. ἀντὶ Χολῇ, δατ. τοῦ Χολή, ἡ· 2) γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Χολάω.

Χολαγωγὸς (ὁ, ἡ), [χολὴ, ἄγω]. ὁ καταιβάζων (διὰ τῶν περιττωμάτων) τὴν χολὴν, ἐνεργῶν πρὸς ἔκκρισιν χολῆς· » Φάρμακον—, « Ἀλές. Ἀφρ.

†Χολαίνω, νλγ. ἀντὶ Χολάω.

Χολαῖος, α, ον. Ὁ τῆς χολῆς.

Χολὰς, άδος (ἡ). τὸ περὶ τὰς πλευρὰς κοῖλον τοῦ σώματος· (συνήθ. πλθ.) τὰ ἔντερα.

Χολάω-ῶ (χωρὶς Μ.). Ἔχω πληθώραν (κυρ. μελαίνης) χολῆς, (ἀθ.) = Μελαγχολάω· (μτγν.) Χολόομαι, (κοιν.) χολιάζω. » Χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς, « Ἀρτ.

;Χολέβρα (ἡ), ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Χολέρα (1).

†Χολεμεσία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χολημεσία.

†Χολεμετέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χολημετέω.

Χολέρα [χέω], α, (ἡ), = Ὑδροῤῥόα, (ἰδιαιτ.) ῥεύτης τῆς ζέγης, κάναλος. 2) (ἰατρ.) νόσος τις τῆς ὀπ. τὰ κυριώτερα συμπτώματα εἶνε σφοδρὰ διῤῥοια καὶ ἔμετὸς (χολημεσία) ἢ ὀπ. καὶ » Ὑγρὰ χολέρα, « λέγεται πρὸς διαφορὰν τῆς » Ξηρᾶς, « Γαλλ., εἰς τὴν ὀπ. παύουν ὅλαι αἱ ἐκκρίσεις τοῦ σώματος.

Χολεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω πληθώραν χολῆς ἢ χολέραν.

Χολερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς τὸ πάθος τῆς χολέρας.

Χολερικῶς, ἐπίῤῥ. Ὡς οἱ χολερικοί. » Χ. διακεῖσθαι (ἢ) ληφθῆναι, « Αρτ., = Χολεριᾶν.

Χολερώδης, εος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς χολέρας, χολερικός.

Χολὴ (ἡ), [χέω]. τὸ γνωστὸν πικρὸν ὑγρὸν εἰς τὰ ἐντόσθια τῶν ζώων καὶ ἡ περιέχουσα τοῦτο κύστις· (συνκδχ.) ὀργὴ, πικρία, (κοιν.) χόλιασμα, ἢ ναυτία, ἀηδία. » Πάνυ γάρ ἐς᾽ ἤθη χολή, « Ἀρχφ. εἶνε ἀνυποφερτον! » Τῷ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, « Θκρ., ἀπὸ τὸ κακόν του.

;Χολήβαφος (ὁ, ἡ), = Χολοβαφής.

;Χοληγαγικὸς (κατὰ διόρθ ἀντὶ) Χοληγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐνεργῶν πρὸς ἔκκρισιν χολῆς, [ἐκ τοῦ

Χοληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων τὴν χολήν. » Κύστις—, « Γαλ., ἡ ψοῦσκα τῆς χολῆς.

Χολημεσία (ἡ). Ἔξέρασμα χολῆς, [ἐκ τοῦ

Χολημετέω-ῶ [χ. ἐμέω], Μ. ήσω. Ἐξερνῶ χολήν.

Χολίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόλιξ.

Χολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ πάσχων συχνὰ ἀπὸ χολὴν, χολερικός.

Χόλιξ, ικος (ἡ καὶ μτγν. ὁ). = Χολὰς, ἄντερον· (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ γλυκάδια τοῦ σφαγμένου ζώου, (Γαλλ.) tripes.

Χάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χολή.

Χόλιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀξύχολος, θυμώδης.

Χολλάδες (αἱ), = Χολάδες.

Χολοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ χολὴν, (δηλ.) κιτρινωπὸς, κιτρινοπράσινος.

Χολοβάφινος, η, ον καὶ

Χολόβαφος (ὁ, ἡ), = Χολοβαφής.

Χολοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὡς ἂν χολή.

Χολόεις, εσσα, εν, Π. θμοιος μὲ χολήν, χολώδης· (συνκδχ.) πρασινωπός.

Χολοίβαφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χολοβαφής.

Χολοιβόρος (ὁ, ἡ), Π. καταβρωτικὸς (ὡς ἂν χολὴ ἢ διὰ τῆς χολῆς), (Γαλλ.) corrosif. » Ἰὸς—, « Νίκ.

Χολοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν χολήν, χολῆς πούξενος.

Χόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Χολὴ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτγμ.) θυμὸς, ὀργὴ, χόλιασμα, (ἀθ.

Χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ (νὰ χολιάσῃ), (κατὰ λεξ.) τοῦ διεγείρω τὴν χολήν. ||. (συχνότ. μσ.) ὀργίζομαι, χολιάζω (μὲ δατ. ἢ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. πρόθ.) διάτι ἢ κατά τινος. » Τῶν ὁ γέρων κεχολωμένος, « Ἰλ. Α. (καὶ πληρές.) » Νόσφιν ἀφιστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, « Ὀδ. Α.

Χολώδης, εος (ὁ, ἡ). χολοειδὴς, ὅλος χολὴ, (συνκδχ.) θυμώδης.

Χολωτὸς, ἡ, όν, Π. [χολόω], ὅλος χολὴ, πικρός. » Ἔπος—, « Ὁμ.

Χονδράκανθος (ὁ, ἡ), τοῦ ὀπ. ἡ ἄκανθα (τὸ ἀκχοκόκκαλον) σύγκειται ἀπὸ χόνδρους, (χαρακτηριστικὸν τῶν σελαχωδῶν ἰχθ.).

†Χονδρεῖον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Χονδροκοπεῖον.

†Χονδρεύω, Μ. εύσω. Ἀλίθω χόνδρον ἢ εἰς σχῆμα χόνδρου, χονδροκοπανίζω.

Χονδριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι χονδρώδης (πλήρης ἢ εἰς σχῆμα θρόμβων).

Χονδρίλη καὶ Χονδρίλλη (ἡ), εἶδ. φυτ. (τὸ ὀπ. κάμνει εἶδ. μαστίχης), (κοιν.) κολλάγκαθον.

Χόνδρινος, η, ον. Ὁ ἐκ χόνδρου. (ἰδιαιτ.) » Ἄρτος—, « Λξ., ὁ (ἄλλ.) Χονδρίτης.

Χονδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόνδρος.

Χονδρίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ χόνδρον, (ἴσ.) = Σεμιδαλίτης.

Χονδροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Σειρώνω ἔδαφος μὲ χαλίκια) ὡς χονδροβόλος.

Χονδροβολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χονδροβόλου, λιθόστρωσις ἐδάφους μὲ χαλίκια.

Χονδροβόλος (ὁ), [χόνδρος, βάλλω]. ὁ στρώνων μὲ χαλίκια (στρογγύλα λιθαράκια) τὸ ἔδαφος.

Χονδροκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος (ὁ μύλος) ὅπου ἐκοπτον χόνδρον (πλιγοῦρι).

Χονδροκόπιον (τὸ), =Χονδροκοπεῖον.

Χονδρονευρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ χόνδρους καὶ νεῦρα.

Χονδροπτισάνη (ἡ). πτισάνη ἀπὸ χόνδρον.

Χόνδρος (ὁ). (ἐν γέν.) κόκκος, σπειρὶ, σβόλος. » Ἄλδς—, « Ἀρχφ., Ἱππ. 2) (ἰδιαιτ.) σιτάρι ἢ κριθάρι χονδραλεσμένον, πλιγοῦρι, σεμιγδάλι· (συνκδχ.) ὁ ἀπ᾽ αὐτοῦ κατασκευαζόμενος ζωμὸς, (ὀθ.) » Χόνδρον λείχειν, « Ἀρχφ. 3) τὸ γέννημα ἀπὸ τὸ ὀπ. κατεσκευάζετο συνήθως χόνδρος, (ἄλλ.) ζειά. 4) τὸ τραγανὸν τῶν κοκκάλων (κυρ. τοῦ στήθους καὶ τῶν πλευρῶν), (Γαλλ.) cartilage, (ὀθ. Ὑποχόνδρια).

Χονδρὸς, ὸ, όν. Σκληρὸς ὡς χόνδρος, ἀῤῥὰς, χονδρώδης· (μεφορ.) μωρὸς, εὐήθης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χονδρότυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (τύπον) χόνδρου.
Χονδροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). χονδρώδης τὴν φύσιν.
Χονδρώδης, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χόνδρου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χόνδρων, σπειρωτὸς ἢ τραγανωτός.
Χοοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ἕνα χόα οἴνου, πολυπότης!
Χόος-οῦς (ὁ), ἴδε Χοῦς.
Χοράγιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Χορήγιον.
Χοραγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Χορηγός.
Χοραυλέω-ῶ, Μ. ἡσω. Παίζω (Συνοδεύω τὸν χορὸν μὲ) τὸν αὐλὸν ὡς-
Χοραύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τοὺς χοροὺς (διευθύνων τὰ κινήματα τῶν χορευτῶν μὲ τὸν αὐλὸν), αὐλητὴς θεάτρου.
Χορβάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χορδή.
Χόρβαψος (ὁ), [χορδὴ, ᾄπτω]. εἶδ. νόσου τῶν παχέων ἐντέρων, κωλικόπονος σφοδρότατος μὲ τεινεσμὸν, (κατά τινας μὲν, τὸ αὐτὸ κατά τινας δὲ, ἄλλο παρὰ τὸν Εἰλεόν).
Χόρβευμα (τὸ), παραγεμισμένον ἔντερον, λουκάνικον κτλ., [ἐκ τοῦ
Χορβεύω, Μ. εύσω. Παραγεμίζω χορδὰς (ἔντερα), φθειάνω λουκάνικα κτλ. (μτνμ.) » Τὰ πράγματα—, « Ἀρςφ., 'μπερδεύω, ἀνακατόνω.
Χορδὴ (ἡ), [χόριον]· ἔντερον (κυρ. τὸ παχύ). 2) νευρὰ ἀπὸ χορδὰς, (κοιν.) κόρδα (λύρας, δοξαριοῦ κτλ.).
Χορδολογέω [χορδὴ, λέγω], Μ. ήσω. Δοκιμάζω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, κουρδίζω.
Χορδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω χορδὰς (κόρδαις).
Χορδοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χορδοποιοῦ, κατασκευὴ χορδῶν.
Χορδοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χορδοποιὸν ἢ τὴν χορδοποιίαν, χορδοποιοῦ ἴδιος. » Χορδοποιικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ χ.
Χορδοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) χορδὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Χορδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χορδὰς (κόρδαις).
Χορδοστροφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χορδοςρόφου, στρήψιμον χορδῶν, χορδοποιία.
Χορδοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (κατασκευάζων) χορδὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Χορδοποιία (ἡ). τέντωμα τῶν χορδῶν μεσ. ὀργάνου, κούρδισμα, [ἐκ τοῦ
Χορδότονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τείνων (τεντόνων) τὰς χορδὰς ἐνταστοῦ ὀργάνου ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ||. (οὐδ.) Χορδοτόνον (τὸ), τὸ κλειδὶ τοῦ κουρδίσματος, τὸ κουρδιστήρι. 2) (προπαροξ.) τοῦ ὁπ. εἶνε τεντωμέναι αἱ χορδαὶ, κουρδισμένος.
†Χορδόω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λορδόω.
Χορεία (ἡ), τὸ χορεύειν, σειρὰ χορευόντων, χορὸς (συρτός). » Ἅπτεσθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων ἀτρέμα περιιόντας ὥσπερ ἐν χορείᾳ, « Πλ.
Χορεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ ἁρμόδιος διὰ χορόν. ||. (εἰς τὴν Μετρ. ἐνν. ποῦς) ὁ Τροχαῖος ἢ Τρίβραχυς. ||. (οὐδ.) Χορεῖον (τὸ), μέρος διὰ χορόν.
Χόρευμα (τὸ). κίνημα χορεύοντος, χορός.
Χόρευσις, εως (ἡ), τὸ χορεύειν ἢ ἑορτάζειν διὰ χορῶν.
Χορευτὴς, οῦ (ὁ)· ὁ χορεύων (τεταγμένος εἰς χορὸν, ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ).
Χορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χορεύειν, χορευτοῦ ἴδιος.
Χορεύω, Μ. εύσω καὶ (μσ.) εύσομαι. Συγκροτῶ ἢ Λαμβάνω μέρος εἰς χορὸν, χορεύω, (ἐν γένν.) σκιρτῶ· (μὲ αἰτ.) ἐκτελῶ (πανηγυρίζω) ἢ παριστάνω τι διὰ χοροῦ· (μτθτ.) κάμνω τινὰ νὰ χορεύῃ (ἢ ἁπλῶς νὰ κινῆται μὲ ὁρμὴν), ἐμβάζω εἰς τὸν χορόν. » Τάχα σ' ἐγὼ χορεύσω, « Εὐρ. » Μούσας, αἵμ' ἐχόρευσαν, « αὐτ. » Πόδα χορεύω, « Ἐπγρ., κινῶ χορεύων.
Χορηγεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου προητοιμάζετο (ἐγυμνάζετο) ὁ χορὸς ἢ ἐφυλάττοντο καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν χορὸν, (ὀθ. ἐν γένν.) ταμεῖον ἢ· σχολεῖον.
Χορηγέτης, ου (ὁ), = Χορηγὸς, [ἐκ τοῦ
Χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διευθύνω ἢ [συχνότ.] Ἑτοιμάζω μὲ ἔξοδά μου τὸν χορὸν ὡς) χορηγός· (συνκδχ.) ἐπαρκῶ ἐξ ἰδίων μου, δίδω πλουσιοπαρόχως· φιλοδωρῶ· (ἐν γένν.) παρέχω, προμηθεύω· συγκροτῶ (μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται), ἑτοιμάζω· (μὲ γεν.) προεξάρχω. » Τοῦ λόγου—, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, « Ἀντφ., ὥστε οἱ παῖδες ὑπὸ τῶν ὅπ. ἔμελλε νὰ συγκροτηθῇ ὁ χορὸς νὰ προετοιμασθοῦν ὅσαι ἐνδέχεται καλλιώτερα. » Πομπήϊος ἔκ τε γῆς καὶ θαλάττης χορηγούμενος. « Πλ., ἔχων ἑκατέρωθεν ἄφθονον τοῦ στρατεύματός του τὴν προμήθειαν, » Εὐδαίμονες οἱ μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένοι, « Ἀρςτ., ἔχοντες αὐτάρκη τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθά. » Αἱ ἄρτι κεχορημέναι δωρεαὶ, « Θδρτ., (παρβλ. Πρυτανεύω 3).
Χορήγημα (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς χορηγίαν ἢ ἐν εἴδει χορηγίας, ἔξοδον πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ διευθέτησιν τοῦ χοροῦ, (ἐν γένν.) δαπάνημα· φιλοδώρημα.
Χορηγία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χορηγοῦ, ἡ διεύθυνσις καὶ ἑτοιμασία τοῦ (θεατρ.) χοροῦ· (συνκδχ.) τὰ πρὸς τοῦτο γινόμενα ἢ ἀπαιτούμενα ἔξοδα· (ἐν γένν.) δαπάνη, προμήθευσις (μάλιστα ζωοτροφιῶν κλπ. στρατεύματος)· ἑτοιμασία· (κατ' ἐκτ.) δωρεὰ, φιλοδώρημα.
Χορηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χορηγόν. » Τρίπους—, « Πλ., τὸν ὁποῖον ἀφιέρωναν συνήθως οἱ νικῶντες (εὐδοκιμοῦντες) χορηγοί.
Χορήγιον (τὸ), = Χορηγεῖον, ἢ 2) = Χορηγία (κυρ. στρατεύματος), (Γαλλ.) approvisionnement.
Χορηγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (διευθύνων) τὸν χορὸν, ὁ ἡγεμὼν (πρωτοστάτης) τοῦ χοροῦ, (παρβλ.) Κορυφαῖος· (ἐν γένν.) προεξάρχων, προϊσταμένος. 2) (συχνότ.) ὁ ἑτοιμάζων καὶ διατηρῶν ἐξ ἰδίων του τὸν χορὸν (τὸ ὁπ. εἶς τὰς Ἀθ. ἦτον ἡ ἐντιμοτέρα τῶν λειτουργιῶν), (ὀθ. 3) (ἐπιθετ. ἐν γένν.) δοτὴρ, προμηθευτὴς, (παρβλ.) Πρύτανις.
Χορήτης, ου (ὁ) καὶ Χορῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χορευτὴς, χορεύτρια, ἢ χορευτικὸς, χορευτοῦ ἴδιος.
Χορικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ χοροῦ. » Χορικὸν (ἐνν. ᾆσμα), « τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ (θεατρ.) χοροῦ.
Χοριώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ τὸ χόριον (τῶν ἐμβρύων). » Ὑμὴν—, « Ἀρςτ.
Χόριον (τὸ), [καταχρ. ἀντὶ Χωρίον]. ὁ περιέχων τὸ ἔμβρυον ὑμὴν, τὸ (κοιν.) ἀκλουθον· (ἐν γένν.) δέρμα (ὀθ. τὸ Ατν. corium) ἢ ἔντερον (κυρ. διὰ μαγείρευμα), (παρβλ.) Χόλιξ. » Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, « Θκρ. παροιμ., (κοιν.) νὰ μὴ συνειθίσῃ ὁ σκύλος μιᾷ φορᾷ 'στὸ μακελλειό, (παρβλ. Ὁρατ. Σάτ. ΙΑ', ὅ, 83). 2) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ γάλα καὶ μέλι, ἢ ἄντερον παραγεμιστὸν, (Τουρκ.) μπουμπάρι.
Χόριος (ἡ), = Χορεῖος (ποῦς).
Χορίτης, ου (ὁ) καὶ Χορῖτις, ιδος (ἡ), = Χορῆτις.
Χοροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βήματα χοροῦ, (Ἰταλ.) φιγουράρω εἰς χορὸν, χορεύω.
†Χοροδέκτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χορολέκτης ἢ (;) Χοροδείκτης.
Χοροδιδασκαλικὸς, ἡ, όν. Χοροδιδασκάλου ἴδιος » Χοροδιδασκαλικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ χοροδιδασκαλία.
Χοροδιδάσκαλος (ὁ). ὁ διδάσκων (προγυμνάζων) τὸν χορὸν· (κυρ.) ποιητὴς δραματικὸς (διότι κατ' ἀρχὰς ὁ ἴδιος ἐδίδασκε δηλ. παρέσταινε τὰ δράματά του ὡς) κορυφαῖος τοῦ χοροῦ.
Χορειδὴς [χόριον, εἶδος], έος (ὁ, ἡ), = Ὑμενοειδὴς. » Χιτὼν—, « ὁ δεύτερος ὑμὴν τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ (ἄλλ.) Ῥαγοειδὴς, (Γαλλ.) uvée.
Χοροήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνειθίζων νὰ χορεύῃ (ἀγαπῶν τὸν χορόν).
Χοροιθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (διαπρέπων) εἰς τοὺς χοροὺς.
Χοροιμανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἄχρι μανίας, ἐνθουσιασμένος διὰ) τὸν χορὸν ἢ τοὺς (θεατρ.) χοροὺς.
Χοροιμανία (ἡ), Π. ὑπερβολικὴ ἀγάπη (μανία, ἢ ἐνθουσιασμὸς) διὰ τὸν χορὸν ἢ διὰ τοὺς χοροὺς· (ἐνίοτε) χορὸς μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν (ζωηρὸς).
Χοροτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου χορεύων, χοροβατέω.
Χοροτυπία (ἡ), Π. κτύπημα τῶν ποδῶν ἐν τῷ χορεύειν, κρότος χοροῦ, χορὸς, [ἐκ τοῦ
Χοροίτυπος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ κτυπῶν τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν (χορεύων μὲ ῥυθμὸν), χορευτὴς. 2) (προπαροξ.) ὁ κτυπούμενος (κρουόμενος) πρὸς ῥύθμισιν τοῦ χοροῦ. » Λύρα—, « Ὕμν.
Χοροκιθαριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορὸν, κιθαριστὴς χοροῦ.
†Χοροκτυπία (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Χοροτυπία.
Χορολέκτης [χ. λέγω], ου (ὁ). ὁ συγκροτῶν (διευθετῶν, βάλλων εἰς τάξιν) τὸν χορόν.
Χορομανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Χοροιμανὴς.
Χορόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς χορόν.
Χορόνικος (ὁ, ἡ). ὁ νικῶν (ἀριστεύων) εἰς τοὺς χοροὺς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χοροπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Χοροπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων (διασκεδάζων) μὲ τὸν χορόν, ἀσμενιζομενος εἰς παιγνιώδεις χορούς.
Χοροπλεκής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων (κάμνων διαφόρους πλοκὰς εἰς) τὸν χορόν.
Χοροποιία (ἡ). συγκράτησις χοροῦ, [ἐκ τοῦ
Χοροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ συγκρατῶν (συναρμόζων) τὸν χορόν, διατάκτης ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, (παρβλ.) Χορηγός.
Χορὸς (ὁ), [γῦρος, ἴδε Κυρωνός]· κύκλος χορευόντων (κυρ. περὶ τὸν βωμὸν, ἴδε Καλλ. Ὕμν. Ἀρτ. 266—67 καὶ παρβλ. Κύκλιος)· (ἐν γέν.) χορὸς (μάλιστα συρτός)· (ἰδιαιτ.) χορὸς θεάτρου ἢ παννηγύρεως· (συνκδχ.) ἆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ (τὸ ὁπ. κατ' ἀρχὰς ἦτον τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ δράματος)· (ἐνίοτε) τόπος διὰ χορόν· (μτγν.) σειρὰ, χορεία, ἄθροισμα, (Γαλλ.) groupe, cercle. » Χορὸν ἱστάναι, « Θκρ., συγκροτεῖν· (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) » Χορὸν αἰτεῖσθαι ἢ λαμβάνειν, « (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ ὅς τις ἤθελε νὰ παρατήσῃ) καὶ » Χορὸν διδόναι, « ὡς ἐκ μέρους τοῦ χορηγοῦ). » Πέπληγον χορὸν ποσίν, « Ὀδ. Θ., τὸ ἔδαφος· (καὶ μτγμ.) » Ποῦ χοροῦ τάξωμεν; « Πλάτ., εἰς ποίαν τάξιν νὰ τὸν τοποθετήσωμεν.
Χοροστὰς, άδος (ἡ), Π. [χ. ἵστημι]. (» Ἑορτὴ καθ' ἣν συγκροτοῦνται χοροί.
Χοροστασία (ἡ), Π. συγκρότησις χοροῦ, χορὸς, [ἐκ τοῦ
Χοροστατέω-ῶ, Μ. ἥσω. = Χορὸν ἵστημι, συγκροτῶ ἢ διευθύνω χορὸν ὡς-
Χοροστάτης, ου (ὁ). ὁ συγκροτῶν [ἱστὰς] ἢ διευθύνων τὸν χορόν, πρωτοστάτης χοροῦ.
Χοροτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος (εὑρίσκων εὐχαρίστησιν) εἰς τὸν χορόν.
Χορτάζω, Μ. άσω. Τρέφω (κυρ. μὲ χόρτον), τρέφω ἀφθόνως (» Κείματος ὥρῃ.. χορτάζειν βόας ἔνδον ἐόντας, « Ἡσ.), (ὀθ. Κωμ. καὶ μτγν.) = Εὐωχῶ ἢ Κορέννυμι, (κοιν.) χορταίνω. » Ἐς τὴν ἐσπέραν χορτάσομεν ἅπαντα ἀγαθοῦς, « (Ἀμφ. παρ') Ἀθ. (καὶ πθ.) » Ἀπενεγκάτω μοι τὴν τράπεζαν ἐκποδών· ἱκανῶς κεχόρτασμαι γὰρ, « (Νικόχρ. παρ') αὐτ.
Χορταῖος, α, ον. Ὁ ἐκ χόρτων. » Χιτὼν —, « Δίολ., Πλδ., ἢ φλοκάτα τὴν ὁπ. ἐφόρουν οἱ Σεληνῖται εἰς τὸ θέατρον ἀντὶ τοῦ παλαιότερα συνήθους ἐνδύματός των ἀπὸ φύλλα.
Χορτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόρτος, χορταράκι.
†Χορτασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Χορτασμός.
Χόρτασμα (τὸ). χορτάρι διὰ τροφὴν ζώων, (ἀλλ.) Φορβὴ, (Γαλλ.) fourrage· (ἐν γέν.) τροφή.
Χορτασμὸς (ὁ), τὸ χορτάζειν ἢ χορτάζεσθαι, θρέψιμον (κυρ. μὲ χορτάρι)· (ἐν γέν.) διατροφὴ· (συνκδχ.) κόρεσις, (κοιν.) χόρτασμα.
Χορταστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ χορτάζειν, θρεπτικός.
Χόρτινος, η, ον. Ὁ ἐκ χόρτου, χορταρένιος.
Χορτόβολον [τὸ] καὶ
Χορτοβολὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου βάλλουν τὸ χορτάρι (διὰ τὰ ζῶα), ἀποθήκη χορταριοῦ.
Χορτόβωλος (ἡ), σβῶλος γῆς μὲ χόρτα φυτρωμένα ἐπάνω, (ἄλλ.) Χορτόπλινθος.
†Χορτοκοπεῖον ἢ Χορτοκόπιον (τὸ), (νλγ.) μέρος ὅπου κόπτουν χόρτον, [ἐκ τοῦ
†Χορτοκόπος (ὁ), Γλσ. ὁ κόπτων (κασσίζων) χόρτον διὰ τροφὴν ζώων.
Χορτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω χόρτον (πρὸς τροφὴν ζώων), (Γαλλ.) fourrager.
Χορτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.. μάζωμα χόρτου (διὰ τὰ ζῶα), [ἐκ τοῦ
Χορτολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων χόρτον (διὰ τὰ ζῶα), (κυρ.) ὁ ἐκβαλὼν εἰς προνομὴν, (Γαλλ.) fourragenr.
Χορτομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Γρφ. ἀντὶ Ὑλομανέω, σκεπάζομαι ἀπὸ (ἄγρια) χόρτα, γερσόνομαι.
†Χορτόπλινθον (τὸ) ⁂
†Χορτόπλινθος (ἡ). κομμάτι γῆς ἐβγαλμένον καθὼς εἶνε μὲ τὰ χόρτα του εἰς σχῆμα πλίνθου (κυρ. πρὸς παράστασιν εἰς τὸ δικαστήριον ἀγροῦ διαφιλονεικουμένου· τῶρα ἐβγάζουν τοιαύτας πλίνθους οἱ κηπουροὶ διὰ στρώσιμον τῶν περιβολίων).
Χόρτος (ὁ), [χορὸς]. (ἀρχ. καὶ Π.) τόπος περιφραγμένος, περίβολος, αὐλόγυρος, αὐλὴ, (ὀθ. τὸ Ἰταλ. corte)· μάνδρα· περιβόλι, βοσκὴ· (ὀθ. συνθ.) χορτάρι· (ἐν γέν.) τροφή. » Καὶ κριθινον κόλλικα, βούλιον χόρτον, « (Ἱππών. παρ') Ἀθ.
†Χορτόστρωμα (τὸ). στρῶμα ἀπὸ χόρτα τὸ ὁπ. στράνουν εἰς τοὺς σταύλους διὰ τὰ ζῶα.
†Χορτοστρωτὸς (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ χόρτα. » Στιβὰς —, « Ἀξ., = Χορτόστρωμα.
†Χορτοτομία (ἡ), Γλσ. [χ. τέμνω], κούρεμα (κόσσιμα) χορταριοῦ.
Χορτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ κουβαλῶν) χόρτον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ἅμαξα —, « Πολύκιν.
Χορτώδης, εος (ὁ, ἡ). χοιρὶν ὅμοιος, ἢ πλήρης χόρτων.
Χορωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω εἰς χορόν.
Χορωδία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ ἐν χορῷ ᾠδὴ, (ἀντιθ. τῷ Μανῳδία).
Χορῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ᾄδων ἐν χορῷ.
Χορωνὸς (ὁ), ἀρχ. καὶ Π. ὁ στέφανος, (ὀθ. τὸ κοιν.) κορώνα, [ἐκ τοῦ Κορωνὸς ὁ κυρτὸς, ἴδε Κυρός.]
Χορωφελέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ὠφελῶν (ἁρμόζων εἰς) τὸν χορόν. » Κρότος —, « Ἀρχ.
Χοῦν, ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Χόω ἀντὶ Κόννυμι.
Χοῦν, αἰτ. ἑν. ταῦ
Χοῦς [χέω], χοὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), (χωρὶς πλθ.). ὡρὸς χώματος, χῶμα. 2) Π. (θηλ.) Στιγών.
Χοῦς [χέω], χοὸς καὶ Ἀττ. χοῶς (ὁ), (ἡ αἰτ. Χοῦν ἢ Π. Χοᾶ καὶ Ἀττ. Χοᾶ, πλθ. Χόες, χοῶν, χουσὶ, χόας καὶ Ἀττ. χοᾶς), κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Χόος, εἶδος μέτρου διὰ ῥευστὰ γωρῶν 12 κοτυλῶν. » Χοὸς θαλάσσης, « Πλάτ., παροιμ. διὰ πρᾶγμα ἀδυνάτων (ἀμέτρητον). » Οἱ χόες, φυτὴ εἰς τὰς Ἀθ., ἢ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων.
(Χόω), Μ. χώσω, ἄχρ. (κατ' ἐνε.) ἀντὶ Χώννυμι, ἴδε Χοῦν.
Χοῶν, γεν. πλθ. τοῦ Χοῦς, καὶ
Χόων, γεν. πλθ. τοῦ Χοῦς.
Χῶς (κατὰ κρα. ἐκ τοῦ Χοΐως), Ἀττ. ἀντὶ Χαῦς, γεν. τοῦ Χοῦς.
Χρᾷ, κατὰ κρα. ἀντὶ Χράει, γ'. ἐν. πρα. τοῦ ἐνε. τῆς ὁρις. τοῦ Χράω, ἢ 2) (σπν.) δ'. ἐν. πρα. τῆς ὁρς. τοῦ Χράομαι.
Χραίνω [χράω], Μ. χρανῶ (ἀόρ. Ἔχρανα, πθ. πρκ. Κέχρασμαι, ασαι, ανται, ἀόρ. πθ. Ἐχράνθην καὶ τὸ θετ. Χραντέον). Ἐγγίζω (ἐπιπολαίως), πλησιάζω (» Ἀνὴρ ζλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, « Εὐρ.)· (συνκδχ.) ἀλείφω· βάφω· (ὀθ. συνήθ.) μιαίνω, μολύνω. »Φόνῳ—, « Σξτ.
Χραισμεῖν [χρήσιμος], ἀπαρ. τοῦ ἀορ. β'. Ἔχραισμον, ὀθ. ὁ μέλλ. Χραισμήσω καὶ ὁ ἀόρ. ἀ. Ἐχραίσμησα, (ἐκ τοῦ ἀχρ. Χραισμέω), Π. (μὲ δοτ.) βοηθῶ, χρησιμεύω· (μὲ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) ἀποτρέπω κακόν τι ἀπό τινος, (ἐν γέν.) ἐπαρκῶ. » Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, « Ἰλ. Α. » Οὐ δέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον, « Ἰλ. Φ. » Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμεν, οὐδὲ τάφρος. « Ἰλ. Ξ.
Χραίσμη (ἡ), Π. = Χραίσμησις.
Χραίσμῃ, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Χραισμεῖν.
Χραισμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χρήσιμος, ὠφέλιμος.
†Χραισμησέμεν, Π. ἀντὶ Χραισμήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Χραίσμησις, Π. ἀντὶ Χραίσμη, γ'. ἐν. πρα. τῆς ὑποτ. τοῦ Χραισμεῖν.
Χραισμήσις, εως (ἡ), Π. ὠφέλεια, βοήθεια.
Χραισμήτωρ, ορος (ὁ), Π. βοηθὸς, ἀντιλήπτωρ.
Χρᾷν, ἀντὶ Χράειν, ἀπαρ. τοῦ Χράω, χρησμοδοτῶ, ἢ 2) (σπν.) ἀντὶ Κιχρᾶναι, ἀπαρ. τοῦ Κίχρημι, δανείζω.
Χραντέον, θετ. τοῦ Χραίνω.
Χραντὸς [χραίνω], ἡ, όν. Ἐγγιγμένος ἐπιπολαίως· (συνκδχ.) ἀλειμμένος· λερωμένος, μεμιασμένος.
Χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι, μσ. τοῦ Χράω.
Χρασμαι-ῶμαι (ᾶ, ᾶται), Μ. χρήσομαι (ἀπαρ. Χρᾶσθαι, ἀόρ. ἐχρησάμην, πρκ. Κέχρημαι καὶ τὸ θετ. Χρηστέον). Κάμνω χρῆσίν τινος, μεταχειρίζομαι, καρπούμαι· (ἐπὶ κακ.) ὑποφέρω, περιπίπτω εἰς· (ἐπὶ πρσ.) ἔχω σχέσιν (οἰκειότητα, εἶμαι φίλος, ἔχω νὰ κάμω) μετά τινος ἢ (ἁπλ.) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς τινα· (περιφρ. ἐν γέν.) ἔχω, κέκτημαι, ἢ (ἁπλ.) εἶμαι, ἢ κάμνω· (μὲ δοτ.) » Τοῖς μὲν οἰκέταις οὐδενὶ τῶν ἔξεστι δεσποσύνων χρημάτων ἐξεστι χρῆσθαι· δεσπότου δὲ ἁπαντά ἐστιν, ἃ ἂν βούληται ἑκάστῳ χρῆσθαι « Ξεν. » Εἴ τις μὴ ἐπίσταται ὕππῳ χρῆσθαι, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστιν ὁ ἵππος, « αὐτ. » Εἴ τις χρῷτο τῷ ἀργυρίῳ ὥστε πρίασθαι (οἷον) ἑταίραν, « αὐτ. » Νυκτὶ μὲν ὅσα περ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσαπερ νυκτὶ, « αὐτ. » Χρῆσθαι εὐγνωμόνως ἑαυτῷ, « αὐτ., διέθεσε φρονίμως τὰ καθ' ἑαυτὸν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐρρθη καθὼς πρέπει. » Τὸν βουλόμενον ἀνθρώποις χρῆσθαι καὶ ὁμιλεῖν, « αὐτ.» Ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις, « Ἰσκρ. » Ἐπιτήδειοι μοί εἰσι, καὶ χρώμεθα ἀλλήλοις ὡς οἷόν τε μάλιστα, « Δημ. » Χρῆσθαι τοῖς θεοῖς, « Εὐρ., ἀπολαμβάνειν τὴν εὐνοιάν των. » Πόλει χρῆσθαι, « Ἀξ., συχνάζειν (διατρίβειν) εἰς ἣν πράττειν τὰ τῆς πόλεως. (καὶ ἐπὶ ἀφροδισ.) « Γυναικὶ χρῆσθαι, « Ἡρ., Ξεν., συνευρίσκεσθαι. (καὶ περιφρ.) «Θυμῷ χρῆσθαι,« Ἡρ., ἀντὶ Θυμοῦσθαι. » Ἀληθεῖ λόγῳ (» Ἀληθείᾳ) χρῆσθαι, « αὐτ., ἀντὶ Ἀληθεύειν. » Ὦ βασιλεῦ, κύτερα ἀληθείᾳ χρήσομαι πρὸς σε, ἢ ἡδονῇ; « αὐτ. » Βοῇ χρῆσθαι,« αὐτ., ἀντὶ Βοᾷν. » Ὠνῇ καὶ πρήσει χρῆσθαι, αὐτ., ἀγοράζειν ἢ πωλεῖν, παίρνειν καὶ δίδειν. » Ὁμολογίᾳ χρῆσθαι, « αὐτ., κάμνειν συνθήκην (συμφωνίαν). » Φρεσὶ κέχρητ' ἀγαθῇσιν, « Ὅμ., = Εὖ φρονεῖ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Μόρῳ χρῆσθαι, « Ἡρ., ἀποθνήσκειν. »Συμφορᾷ (» Χειμῶνι, » Ναυαγίῳ) χρῆσθαι, « Ἀξ., περιπίπτειν εἰς (καὶ ἁπλ. ἀντὶ τοῦ Ἔχω) » Προγόνοις μὲν βασιλεῦσιν ἐχρήσατο, « Ἀξ. « Πόλεως, οὔτε ἱεροῖς, οὔτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης, « Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἡ γῆ αὕτη νιφετῷ πάντα χρᾶται, « Ἡρ. (καὶ σπνττ.) » Δι' ἀγγέλων πάντα χρέεσθαι, « Ἡρ. πράττειν. (καὶ αἰτ. ἑλλ. ἐκ δ'.) » Οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι τῷ ἀργυρίῳ. « Ἀξ., εἰς τί νὰ τὸ μεταχειρισθῶ. » Οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, « Ἀξ., δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω (τί νὰ γένω). (καὶ πθ.) »Αἱ νέες, ἃς τὸ μὲν ἐποιήθησαν οὐκ ἐχρήσθησαν, « Ἡρ., δὲν ἐχρησίμευσαν, δὲν τὰς μετεχειρίσθησαν. ‖. (πρκ.) Κέχρημαι (ὑπαγόμενος εἰς ταύτην τὴν σημασ. μᾶλλον εἰς τὸ Κίχρημι), Π. ἀντὶ Χρῄζω, ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι» (μὲ γεν.) » Τίνος κέχρησθε; « Θκρ., τί ζητεῖτε; τί θέλετε; » Οὗτις εἰστήκει κεχρημένος ἔργου, « αὐτ., χωρὶς ἔργον, ἀργός. (καὶ χωρὶς πτ.) «Καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην, « Ὀδ. Ξ. (καὶ ἀπολ.) » Ἀνὴρ κεχρημένος, « Ὅμ., Ἡσ., ἐνδεὴς, πτωχός. ‖. (συγκ. τῷ Χράω καὶ Κίχρημι).

†Χραῦσις, εως (ἡ), Γλσ. ἄγκυρα μονόβολος, [ἐκ τοῦ

Χραύω, Μ. Χραύσω (ἀόρ. Ἔχρευσα καὶ δ'. Ἔχραον), Π. ἀντὶ Ψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως· πληγόνω ἐλαφρὰ ('ξωπετσα), τσουγκρανίζω· (κατ' ἔκτ.) προστρίβω, (καὶ ἀμτδ. ἢ ἑλλ.) προσβάλλω, ἐπιπτ.πω, (κοιν.) κολνηρόμαι » Κακὸν οἱ ἔχραε κοῖτον, « Νίκ., τὸν προσέβαλε μέ. (καὶ ἑλλ.) « Τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; « Ὀδ. Κ., σὲ κολλήθηκε; (ἢ ἀπαρ.) » Ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, « Ἰλ. Φ., ἐβάλθηκεν ἐπιμόνως, ἐκολλήθηκε. « Τόδε σῶμα ἐχράεν' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν,« Ὀδ. Φ., ἐπέσατε ἐπάνω.

Χράω-ῶ (ᾷς, ᾷ καὶ Π. ῶ, ἀπαρ. Χρᾶν), Μ. ἠσω (ἀόρ. Ἔχρησα, κτλ. ὁμαλῶς). (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) = Γράω, (ὄθ. τὸ) Χραύω, κτλ., (παρὰ) Χρίμπτω καὶ Ἐμπιχράω, (ὄθ. 2) (συγκδχ.) δίδω παρέχω, χορηγῶ (ὄθ. τὸ) Κίχρημι. »Ἐλθὼν παρὰ Ξέρξεα ἔφη, Ὦ δέσποτα, χρήσαις ἄν τι, τεῦ βουλοίμην τυχεῖν; Ὁ δέ, πᾶν μᾶλλον δοκέων μιν χρήσειν, ἢ τὸ εἰδεήθη, ἔφη ὑπουργήσειν, « Ἡρ., (ὄθ. 3) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ) δίδω χρημάν, χρησιμφδῶ, χρησμοδοτῶ· (καὶ μσ.) ἐρωτῶ (συμβουλεύομαι) τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν, Χρηστηριάζομαι. » Ὡς γὰρ οἱ χρεὼν μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν χρηστόμενος, « Ὀδ. Θ. « Χρήσω δ' ἀνθρώποισι Διὸς βουλήν, « Ὅμ. Ἔμν. » Ἡ δὲ Πυθὴ σφι χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ (τριμέτρῳ) τόνῳ τάδε, « Ἡρ. (καὶ μσ) « Ἱκέσθαι ἐς Ἀΐδαο. . ψυχῇ χρησομένους Τειρεσίαο. « Ὀδ. Κ. » Χρῆσθαι τοῖσι χρηστηρίοισι, « Ἡρ. » Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήϊον, τῷ ἐώθεσαν χρέεσθαι, αὐτ. (καὶ πθ.) » Χρηστηριαζομένοισι δέ σφι ἐχρήσθη. . , « αὐτ. » Ἐν Πυθῶνι χρησαμὲν παλαίφατον τέλεσσε, « Πίνδ. (καὶ ἀπαρ.) » Ἐκέχρητο γὰρ ὑπὸ τῆς Πυθίης τοῖσι Σπαρτιήτῃσι, χρεωμένοισι περὶ τοῦ πολέμου τούτου, ἢ Λακεδαίμονα ἀνάστατον γενέσθαι ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἢ τὸν βασιλῆά σφεων ἀπολέσθαι, « Ἡρ.

Χρέα (τὸ α Ἀττ. μακρ. καὶ Π. βρχ.), κατὰ κρσ. ἀντὶ Χρέος, πθ. τοῦ Χρέος.

†Χρεαγωγὸς (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἄγων (ἀπάγων εἰς τὴν φυλακὴν ἢ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐνάγων) διὰ χρέος.

Χρεάρπαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπάζων (θησαυρίζων) χρήματα.

Χρέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Χρῆσθαι, ἀπαρ. τοῦ Χράομαι.

Χρεία (ἡ), [Χρέος]. χρῆσις, μεταχείρισις· χρησιμεύσις· ἀπόλαυσις, ὄφελος· βοήθεια, ἀντίληψις· ὑπηρεσία, ὑποχρέωσις· (ἐν γέν.) = Χρήμη, ὑπόθεσις. « Οὐ κατὰ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν,« Θκ. » Τὴν τούτων χρείαν,« αὐτ. » Τὴν τούτων χρείαν ῥᾳδίως εἰδήσεις,« Ἰσκρ. » Πρὸς ἅπασαν χρείαν, « Δ. Ἀλ. « Χρείης εἵνεκεν μηδεμιῆς, « Θγν. » Χρείαι παντοῖαι φίλων. « Πίνδ. » Χρείαν τριχᾶς παρέχειν,« Ἀξ., χρησιμεύειν ἀντί. » Συνεβίω αὐτῷ ἰατρῷ ἢ φίλου χρείᾳ,« Ἀρτ. « Δοῦλος πολλὰς ἡμῖν παρισχημένος χρείας, αὐτ. » Τὸν Ποσειδῶνα, παραστάντα κατὰ τὸν ὕπνον αὐτῷ, φάναι συνεργήσειν ἐπιφανῶς οὕτως, ὡς παντὶ τῷ στρατοπέδῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ χρείαν ἐμφανῆ γενέσθαι, « Πλτ. » Οὓς κατοικήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης, « Γρφ., εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιτοσίαν (τὴν δουλειάν). 2. ἀνάγκη, (κοιν.) χρεία· (συγκδχ.) τὸ χρεωδες· (Π.) αἴτησις. » Ἐν χρείᾳ εἰμι, « Δξ., = Χρῄζω. » Ἐν χρείᾳ δορὸς (τύχης), « Σοφ., Αἰσχλ., ἐν καιρῷ ἀνάγκης. « Εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι, « Πλάτ. « Εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, « Ἀρστ. » Ἐν πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρείαις πολὺ διαφέρει ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν.« Ξεν. » Ταῖς χρείαις μου ὑπερέτησαν αἱ χεῖρες αὗται, « Γρφ. » Τίς χρεία σ' ἐμοῦ; « Εὐρ., τί ζητεῖς ἀπ' ἐμοῦ; » Λακεδαιμόνιοι ὅτουσε χρεία ἔχει, « Σοφ., ὅ,τι χρειάζεσαι. » Τῷ περιόντι τῆς χρείας,« Πλάτ. » Τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, « Αἰσχλ., τοῦτο ἐξαιτοῦμαι παρὰ σοῦ. 3) (εἰς τὸ πλθ.) γνώμη (ῥῆσις) ἀξιοσημείωτος, ἀπόφθεγμα, ἀπομνημόνευμα· (ῥτρ.) κοινὸς τόπος. » Αἱ Ἀριστονίου (» Αἱ Ἑρμογένους) χρεῖαι. » Ῥτρ. (ἡ ὁ Κωμ. Μάχων ἔγραψε διάφορα ἀνέκδοτα, ἐπιγράψας αὐτὰ Χρείας).

Χρειακὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἐν χρείᾳ (ὑπηρεσίᾳ) διατελῶν, χρήσιμος. « Χρειακοί, « Ἀρρ., οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν.

Χρείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χρεία.

Χρείη, εὐκτ. τοῦ Χρή.

Χρεῖος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρεώδης, χρήσιμος, ὠφέλιμος. « Τὰ χρεῖ' ἔπη, « Λξ. » Τὸν τόπον ἵνα τὰ χρεῖ' ἐφεύρω βούλομαι μαθεῖν, « Σοφ. 2) (μὲ γεν.) ὁ ἐν χρείᾳ (ἔχων ἀνάγκην) τινός, (χωρὶς πτ.) ἐνδεής. « Νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων, « Εὐρ. » Χρεῖος εἶ, ξένη, φυγᾶς, « Αἰσχλ.

Χρεῖος (τὸ), Π. ἀντὶ Χρέος.

Χρειοφελέτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χρεωφειλέτης.

Χρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χρειῶδες (χρήσιμον)· (ἑλλ.) ὠφελῶ (ζ).

Χρειώ, όος-οῦς (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεώ, χρεία.

Χρείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέω = Χράω, χρησμοδοτῶ.

Χρειώδης, εος (ὁ, ἡ), χρήσιμος, ὠφέλιμος, (κοιν.) χρειαζούμενος.

Χρειωδῶς, ἐπίρ. Χρησίμως, ὠφελίμως.

Χρείως (τὸ), Π. ἀντὶ Χρέως = Χρέος.

†Χρεμέθω καὶ Χρεμετάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ

Χρεμετίζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Βρέμω καὶ Χρέμπτομαι], Μ. ίσω. Χλιμιντρῶ (σὰν τὸ ἄλογον)· (ἐν γέν.) βούζω.

Χρεμέτισμα (τὸ) καὶ

Χρεμετισμὸς (ὁ), τὸ χρεμετίζειν, χλιμίντρισμα.

Χρεμετιστικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ χρεμετίζειν.

Χρέμπτομαι [ὀνμτπ.], Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάζω φλέγμα, καζεύω τὸν λαιμόν μου, ξερόχαλίζομαι. «Σιώπα, πρόσεχε· χρέμπτεται γάρ ἤδη, ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες, μακρὰν ἔοικε λέξειν, « Ἄρρ.

†Χρεμπτὸν (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Χρέμμα.

Χρεμύλος (ὁ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Χρέμυς, γερουντάκι (ὅπου βήχει), πρόσωπον κωμῳδίας.

Χρέμυς, υος (ὁ) , εἰδ. ἰγθ., (ἄλλ.) Χρόμις.

Χρέμψις, εως (ἡ), τὸ χρέμπτεσθαι, βήξιμον καὶ πτύσιμον, ξερόχάλισμα.

†Χρεοκοπέω, Χρεοκόπος, Χρεολυτέω κτλ., ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Χρεωκοπέω κτλ.

Χρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Χράομαι.

Χρεὸν (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Χρεών.

Χρέος [χρή], έος-ους (τὸ), (πλθ. Χρέα, χωρὶς δοτ.). πάνδ,τι χρεωσεῖ τις νὰ πράξῃ (νὰ ἀποδώσῃ καὶ μτνμ. νὰ πάθῃ), τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπαραιτήτως ὀφειλόμενον, δάνειον· (μτνμ.) ποινή· καθῆκον, ὑποχρέωσις· (ἐνίοτε) τὸ πεπρωμένον, (καὶ ἰδιαιτ.) ὁ θάνατος. » Χρέος, τό οἱ δῆμος ὤφελλεν, « Ὀδ. Φ. » Αἴσχιστον Πέρσῃσι νενόμισται, τὸ ὀφείλειν χρέος, « Ἡρ. » Χρεῶν ἀποκοπή, « Πλ., = Χρεωκοπία. (καὶ μτνμ.) » Δημοκράντου ἀρᾶς τίνει χρέος, « Αἰσχλ. » Κατὰ χρέος, « Ἀρ. (καὶ πληρες.) » Κατὰ χρέος ᾗπερ ἐῴκει, « Ἀπλλν., καθὼς πρέπει, ἀνηκόντως. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) χρεία, ἀνάγκη ἢ ὑπόθεσις κατεπείγουσα· περίστασις· σκοπός, αἰτία. » Ἐμὸν αὐτοῦ χρέος, « Ὅμ. » Χρέος εἶλέ μιν ὁδεύειν, « Νόνν. » Τί δέσε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν; « Ἱππκρ. » Κατά τι χρέος ἥκων πρὸς τὸν Ν., « Ακ. (καὶ γεν.) » Τίς χρεία σ' ἐμοῦ; « Εὐρ. (παρβλ. Χρεώ). » Μόχθων τοσσατίων οὔ τι χρέος, « Ἐπγρ. » Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος, « Ἡρ., (κοιν.) δὲν ἔχω χρείαν. » Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, « Ὅμ. » Λεχέων κατὰ χρέος, « Ὀππ., πρὸς συνουσίαν. (καὶ ἑλλ.) » Σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος, « Εὐρ., χάριν, ἐξ αἰτίας. (ᾗ ἀπολ.) » Τί χρέος; « Ὀππ., διὰ τί; πρὸς τί τέλος; 3) Π. ἀντὶ Χρῆμα, πρᾶγμα. » Μέγα τι χρέος, « Καλλ., θηρίον.

†Χρεοφειλέτης καὶ Χρεοφείλης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Χρεωφειλέτης, -ωφείλης.

Χρεώ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Χρεία, ἀνάγκη, (ἐνίοτε) μοῖρα, εἱμαρμένη. » Μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, « Ἰλ. Θ., ἐξ ἀνάγκης κατεπειγούσης. » Χρεὼ ἦγε δαμῆναι, « Ἀπλλν., τὸ πεπρωμένον, ἡ κακή του μοῖρα. (καὶ γεν.) » Ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, « Ὀδ. Ι., δὲν εἶνε χρεία παλαμαριοῦ. » Εἴ ποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, « Ἰλ. Α. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται νηὸς, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Οὔ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, « Ἰλ. Ι. » Τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; « Ἰλ. Α. » Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ ᾗ σὲ, « Ἰλ. Κ., εἶνε χρεία νὰ συμβουλευθῶμεν. » Τίπτε δέ σε χρεὼ, « Ὅμ. (ᾗ ἀπαρ.) » Τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς, « Ἰλ. Α. » Οὔ τί μιν χρεὼ νεῶν ἐπιβαινέμεν, « Ὀδ. Δ.

Χρέω, Ἰων. ἀντὶ Χράω, χρησμοδοτῶ.

Χρεωκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω (Διακόπτω) τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν μου, γίνομαι χρεωκόπος, (Ἰταλ.) φαλλίρω, (Τουρκ.) μουφλουζεύω· (μτνμ.) ἀφαιρῶ δολίως, ἀποστερῶ. ||. (πθ.) χάνω. (μτνμ.) ἀπατῶμαι. » Δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, « Φάλ.

Χρεωκοπία (ἡ). ἀποκοπὴ (παῦσις τῆς πληρωμῆς τῶν) χρεῶν, (Ἰταλ.) φαλλιμέντο, (Τουρκ.) μουφλουζλοῦκι.

Χρεωκοπίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Χρεωκόπος (οὕτως ὠνομάσθησαν εἰς τὰς Ἀθ. οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος, αἰσχροκερδήσαντες εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κηρυχθεῖσαν γενικὴν χρεωκοπίαν, ἴδε Σεισάχθεια).

Χρεωκόπος (ὁ), [χ. κόπτω]. ὁ διακόπτων ἢ ὀλιγοστεύων τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του, (Τουρκ.) μουφλούζης.

Χρεωλυτέω-ῶ [χ. λύω], Μ. ήσω. Πληρόνω (Διαλύω, Ἐξοφλῶ) χρέος ἢ τὰ χρέη μου, (ἐν γεν.) ἐξοφλῶ. » Τὸν μισθὸν —, « Ἰώσ.

Χρεώμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χρώμενος, μτχ. τοῦ Χράομαι.

Χρεὼν, οῦδ. τῆς μτχ. τοῦ Χρή. ||. (ὡς οὐσ. ἐνάρθρ.) χρέος ἄφευκτον, ἀνάγκη· εἱμαρμένη· θάνατος, (ἴδε Χρή).

Χρέωνται, Ἰων. ἀντὶ Χρῶνται, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. ἢ ὑποτ. τοῦ Χράομαι.

Χρέως, χρέως (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Χρέος.

;Χρεωςεύω, Μ. εύσω, ἀμφ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ-

Χρεωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χρεώστης, Ὀφείλω, (πθ.) ὀφείλομαι, χρεωστοῦμαι, ἢ μὲ χρεωστοῦν. » Χρεωστοῦμαι τὸν μισθὸν, « Ἠλ. καὶ » Χρεωστεῖταί μοι ὁ μισθὸς, « Γργ.

Χρεώστης, ου (ὁ). ὁ χρεωστῶν, χρεωφειλέτης.

Χρεωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς χρεώστην ἢ γινόμενος κατὰ χρέος.

Χρεωστικῶς, ἐπίρ. Ὡς χρεώστης, κατὰ χρέος.

Χρεωφειλέτης, ου (ὁ). χρεώστης, ὀφειλέτης.

Χρεωφείλημα (τὸ). χρέος, ὄφλημα.

Χρεωφείλης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Χρεωφειλέτης.

Χρεωφυλάκιον (τὸ). ἀρχειοφυλάκιον ὅπου φυλάττονται τὰ ἔγγραφα τοῦ δημοσίου χρέους.

†Χρεώψια (τὰ), Ἐπγρφ. ἐνέχυρα (χρέους;).

Χρή [χράω, ἴδε Χρεὼν], (παρτ. Ἐχρῆν καὶ Χρὴν, εὐκτ. Χρείη, ὑποτ. Χρῇ, ἀπαρ. Χρῆναι καὶ Π. Χρῆν καὶ ἡ μτχ. Χρεὼν), ῥ. ἀπρσ. Εἶνε χρέος ἢ χρεία (ἀνάγκη), εἶνε δυνατὸν ἢ συμφέρον ἢ εὔλογον, ἁρμόζει, πρέπει· χρειάζεται· ἐμπορεῖ. » Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, « Ὅμ. » Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν, « Εὐρ. » Ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, « Πλάτ. » Πῶς χρὴ περάσαι τοῦτο τὸ κακόν; « Θκρ. (καὶ ἑλλ.) » Τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρὴ (ἐνν. ἀποπαύεσθαι), « Ἰλ. Π. (καὶ γεν. Π.) » Αὐτάρ ἔπειτα μυθήσεαι, ὅτεό σε χρὴ, « Ὀδ. Δ. » Οὔ τι σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, « Ἰλ. Π., δὲν σὲ ταιριάζει. » Οὔ σε χρὴ αἰδοῦς, « Ὀδ. Γ., δὲν χρειάζεται ντροπή. » Τί με χρὴ μητέρος αἴνου; « Ὀδ. Φ., τί ἀνάγκην ἔχω; (παρβλ. Χρεώ). (καὶ δοτ. περιπ. σπν.) » Ἀλλῳ γὰρ ἢ μοὶ χρή γε τῆς δ' ἄρχειν χθονός; « Σοφ., ἀνήκει δικαιωματικῶς; ||. (ἡ μτχ.) Χρεὼν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Ἐστὶν), πρέπον, ἢ ἄφευκτον, (κατὰ λέξ.) προειρημένον ὑπὸ χρησμοῦ, (ἐπμ.) ἀνάγκη πᾶσα, (ὄθ. ἐναρθρ. ἀντὶ ἀπλ. οὐσ.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον, ἢ (συχνότ.) τὸ πεπρωμένον (προωρισμένον ὑπὸ τῶν Μοιρῶν), ὁ θάνατος. » Ἔλεγεν (ὁ χρησμολόγος) ὡς χρεὼν εἴη τὸν Ἑλλήσποντον ζευχθῆναι ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, « Ἡρ. » Χρεὼν ἐστὶ καὶ σὲ ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνεαι τοῖσι ἔργοισι, « αὐτ. » Εἰ χρεὼν ἐστι τεκμαιρόμενον λέγειν, « αὐτ. » Στρατηγὸν χρεὼν εἶναί φημι στρατηγῷ προσφέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὑπαρκτ.) » Ἐννοεῖν ὑμᾶς χρεὼν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Χρεὼν μιν μὴ λέγειν τὸ ἐὸν, « Ἡρ., ἐν ᾧ ἔπρεπεν (ἐχρεωστοῦσε) νὰ μή. » Ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε, « Θκ., χωρὶς νὰ ἔχετε δικαίωμα. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ χρεὼν τοῦ χρησμοῦ περαίνει, « Πλ. » Τὸ χρεὼν καὶ θεῶν κρατεῖ, « Εὐρ. » Ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι, Ἡρ. » Ἀπῆλθεν εἰς (» Κατέλαβεν αὐτὸν) τὸ χρεὼν, « Δμ., Παυσ., ἀπέθανε. (καὶ κατὰ γεν.) » Οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγὴ τοῦ χρεὼν, « Εὐρ. ||. (οἱ Ἀττ. Π. μεταχειρίζονται κατ' αὐτὴν τὴν σημ. καὶ τὸ ἀπαρ. Χρῆν): » Τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγεν, « Εὐρ. » Τὸ χρῆν ἐξέσωζεν, « αὐτ., ἡ Μοῖρα.

Χρῇ, Π. ἀντὶ Χρᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Χράω.

Χρήδδω, Δ. ἀντὶ Χρήζω.

Χρήεσσι, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Χρέος = Χρῆμα.

Χρήζω (παρτ. Ἔχρῃζον καὶ πλέον οὐ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Χρηΐζω, (μὲ γεν.) ἔχω χρείαν (ἀνάγκην), χειάζομαι· (χωρὶς πτ. κατὰ μτχ.) εἶμαι ἐνδεὴς, πένομαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) θέλω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ· ἀξιῶ. » Ἐὰν δίκαιοι ὦμεν, οὐδὲν ἀνδρείας χρήζομεν, « Πλ. » Χρήζων βοηθείας, « αὐτ. » Ἕλκος ἔχοντα, χρηΐζοντα ἰητῆρος, « Ἰλ. Λ. » Εἴρετο, ὅτευ χρηΐζων ἱκόμην, « Ὀδ. Ρ. » Χρήζων εὐνομίας, « Πλ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Οἱ τοιοῦτοι οἶνοι πλειόνων ἐτῶν χρήζουσι, « Δσκρ., θέλουν (πρέπει νὰ μείνουν) πολλὰ χρόνια (ἵνα γίνουν). (καὶ αἰτ.) » Προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ,τι χρήζει, « Ξεν. » Ὅσια χρήζω, « Εὐρ. » Δρώντων ὅ,τι χρήζουσιν, « Ἀρςφ. » Τί δῆτα χρήζεις, εἰς δόμους στείχων ἐμοὺς; « Σοφ. (καὶ ἀπαρ.) » Χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον, « Θκρ., θέλεις νὰ βάλωμεν στοίχημα; « Λέξω σοι πᾶν ὅπερ χρήζεις μαθεῖν, « Αἰσχλ. » Ἔλεγε πολλὰ, τιμωρέειν ἑωυτοῖσι χρήζων, « Ἡρ. (καὶ συναμφ.) » Ἐγώ σευ χρηΐζω μηδὲν νεοχμῶσαι κατὰ τοὺς ἄνδρας, « αὐτ. » Χρήζει αὐτοῦ βοθῆναί οἱ τὴν.., « αὐτ. (καὶ αἰτ. σπντ.) » Πᾶν μᾶλλον δοκέων μιν χρήσειν, ἢ τὸ ἐδεήθη, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) » Ἔχρῃζε παρὰ τῶν ναυτέων δέξασθαι αὐτὸν σύμπλουν, « αὐτ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἴτω ὅπη χρήζει (ἐνν. ἰέναι), « Πλ. (καὶ ἀσυνήθ.) » Μὴ ἔχρῃζες θανεῖν, « Σοφ., ἀντὶ Μὴ ὤφειλες, (παρβλ. Χρῆσθα). 2) Π. ἀντὶ Χράω, χρησμοδοτῶ. » Θεὸς χρήζων, « Αἰσχλ. » Ἤκουσας τᾶς θεσπιῳδοὺς κόρας, ἃ χρήζουσ' ἐφάνη δόμοις; « Εὐρ., (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημ. ὀρθότερον ἀνυπόγραφον).

Χρηΐη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεία.

Χρηΐζω, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρήζω.

Χρηΐσκομαι, Ἰων. ἀντὶ Χράομαι, μεταχειριζομαι, ἢ· χρειάζομαι νὰ μεταχειρισθῶ.

Χρῆμα (τὸ), [χράομαι]. πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις, πρᾶγμα χρήσιμον, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σκεύη· ὑπάρχοντα· πραγματειαίς· (ἰδιαιτ. δὲ) ἀργύρια, (κοιν.) ἄσπρα. » Ταῦτά ὄντα, τῷ μὲν ἐπιςαμένῳ χρῆσθαι αὐτῶν ἑκάστοις χρήματά ἐστι, τῷ δὲ μὴ ἐπισταμένῳ οὐ χρήματα... Καὶ οἱ ἐχθροὶ ἄρα χρήματά εἰσι, τῷ δυναμένῳ αὐτοῖς οὕτω χρῆσθαι ὥσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τε ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν... Ὡς περαῦ πάλιν οὐδὲ τὸ ἀργύριόν ἐστι χρήματα, εἰμή τις ἐπίσταιτο χρῆσθαι αὐτῷ, « Ξεν. » Χρήματα ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, « Ἡσ. » Παρήγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους εἰς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν, « Ξεν. » Πολλὰ χρήματα ἐμπόρων κατεκαύθη, « Θκ. » Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ χωρὶς τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, « Δμ. » Τὰ χρήματα τῶν πραγμάτων νεῦρα, « αὐτ. » Χρήματα χρήματ' ἀνὴρ, « Θγν., ὁ ἄνθρωπος εἶνε χρήματα, (δηλ.) 'δέν τὸν ὠφελοῦν ἂν 'δὲν ἦνε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει. » Σωρὸν εἶχε χρημάτων, « Θκρ. (καὶ ἐν. σπν.) » Πωλήσας (ἀγρὸν) ἤνεγκε τὸ χρῆμα, « Γρφ. (τὸ ὀπ. κατὰ τὸν Πλδ., εἶνε Ἰων., ὀθ.) » Εἴρετο ἐπὶ κόσῳ ἄν χρήματι βουλοίατο κτλ., « Ἡρ.

2) (ἁπλ. ἢ ἀορ.) πρᾶγμα, ὄν· συμβάν· ὑπόθεσις, ἀντικείμενον· (μὲ γεν.) ποσότης· εἶδος, κτλ. » Εἰ γάρ τοι χρῆμ' ἐγκώμιον γένοιτο, « Ἡσ. » Οὐ πράξεις χρῆμα, « αὐτ., δὲν θὰ κατορθώσῃς τὸ ζητούμενον (τὴν δουλειάν σου). » Πρῶτον χρημάτων πάντων, « Ἡρ., (ἀντὶ ἁπλ.) Πρὸ πάντων. (συνήθ. δὲ μὲ ἐπίθ.) » Ἡ ἰσηγορίη ἐστὶ χρῆμα σπουδαῖον, « αὐτ. » Τυραννὶς, σφαλερὸν χρῆμα, « αὐτ. » Οὐκ ἐτόλμων ἐς ἀφανὲς χρῆμα ἀποστέλλειν ἀποικίην, « αὐτ., ἐπ' ἀδήλοις. (καὶ μετὰ τοῦ Τί) » Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος, « Θκρ. » Καλόν τι χρῆμα, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν.) » Μέγα χρῆμα Λακαινᾶν, « αὐτ., αἱ σημαντικώτεραι, μιὰ καὶ μιά. » Μέγα τι χρῆμα σοὺς, « Ἡρ. » Τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον, « αὐτ., (κοιν.) χειμῶνας φοβερὸν πρᾶγμα! » Πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων, « αὐτ. » Καὶ οἱ χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦ συνελέχθη, « αὐτ., (κοιν.) ἕνα πλῆθος. » Σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα, « Ξεν. » Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον! « Ἀρχφ., τί μακραὶς νύκτες! (παρβλ. Πρῆγμα). (καὶ ἀπολ.) » Τί τὸ χρῆμα; « Θκρ., τί ἠκολούθησες; τί τοῦτος; » Τί χρῆμα πάσχει, « Εὐρ., τί ἔπαθε; τί ἔχει; » Τί χρῆμ' ἐπέρχῳ με; « αὐτ., τίνος ἕνεκα; διὰ τί;

Χρηματίας, ου (ὁ), ὁ ἔχων χρήματα, πολυχρήματος, πλούσιος.

Χρηματίζω [χρῆμα], Μ. ἰσω. (ἐν γεν.) Πράττω τι, θεωρῶ (διαπραγματεύομαι) ὑπόθεσιν εἴτε ἰδίαν εἴτε (συχνότ.) δημοσίαν (» Πρὶν ἄλλο τι χρηματίζειν, « Ἰσκρ.) (ἰδιαιτ.) συγκροτῶ (συνεδριάζω [κυρ. δὲ προεδρεύω] ἢ ὁμιλῶ εἰς) συνέλευσιν, (ἐπμ.) δίδω ἀκρόασιν, ἀποκρίνομαι ἐπισήμως (» Πρεσβευταῖς—, « Πλ. » Τοῖς γε βαρβάροις πρότερον ὡς βασιλεὺς ἐχρημάτιζεν, « αὐτ.) (ὀθ. εἰς συγγρφ. μὴ Ἀττ.) φέρω ἢ λαμβάνω τὸν τίτλον, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δημόσιον ὡς, (ἐν γεν.) ὀνομάζομαι (» Βασιλεὺς ἐτόλμησε χρηματίζειν, « Πλδ. » Νέα Ἴσις ἐχρημάτιζε, « Πλ. » Μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν, « αὐτ.) (κατ' ἔκτ. ἁπλ.) εἶμαι (καθὼς τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς). » Γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων, « Στφ. Βυζ. (καὶ δοτ. καὶ προθετ. αἰτ.) » Χρηματίζειν τινὶ πρὸς γένος, « Κτα., εἶναι συγγενής. 2) (μσ.) λαμβάνω ὁμιλίαν (ἀνταμόνομαι νὰ συνδιαλεχθῶ περὶ ὑποθέσεως) μετά τινος. » Ἤθελε, ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθὼν, χρηματίσασθαι τῷ βασιλέϊ, « Ἡρ. 3) κερδίζω (συνάζω) χρήματα, (μὲ αἰτ. πρσ.) 'παίρνω διὰ τῆς βίας τὰ χρήματά τινος, τὸν φορολογῶ. » Ἐπεμέλετο ὡς τὰ πρὸς βασιλέα ἰόντα χρήματα διὰ τῶν φίλων ἀλίσκοιτο, ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο, « Ξεν. (ᾗ μὲ αἰτ. ὡς ἐπίβατ.) » Ἀπῄει κεχρηματισμένος οὐχ ἃ ἔλαβε μόνον χρήματα, ἀλλὰ κτλ., « αὐτ. (καὶ αἰτ. πρσ.) » Ἐχρηματίζετο τοὺς μὲν ἄνδρας δι' ἑαυτοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας διὰ τῆς μητρὸς, « Πλδ.

4) (πθ. νλγ. καὶ Γρφ.) λαμβάνω χρησμὸν, μοι ἀποκαλύπτεταί τι θεόθεν. » Χρηματισθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου, « Γρφ. » Χρηματισθέντες κατ' ὄναρ, « αὐτ. » Ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν κτλ., « αὐτ.

Χρηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνιστάμενος εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὰ χρήματα. » Συμβόλαιον—, « Πλ. » Ζημία—, « Αξ. » Δωρεὰ—, « αὐτ. » Ἀγὼν—, « αὐτ., ὁ (ἄλλ.) Ἀργυρίτης.

Χρηματικῶς, ἐπίρ. Διὰ χρημάτων ἢ Εἰς χρήματα.

Χρηματίσις, εως (ἡ) ᾗ

Χρηματισμὸς (ὁ). τὸ χρηματίζειν, διαχείρισις (πραγμάτων) ὑποθέσεων (κυρ. δημοσίων), ἀκρόασις (πρόσθεων κτλ.), ἀπόκρισις ἐπίσημος· (ὀθ. Γρφ.) ἀποκάλυψις θεία· (εἰς συγγρφ. μὴ Ἀττ.) ὄνομα τὸ ὀπ. φέρει ἢ λαμβάνει τις, τίτλος (» Ἀπὸ τῶν δήμων τοὺς χρηματισμοὺς ἐγκεχαραγμένους τοῖς τάφοις, « Αρτ.) (ἐνίοτε πλθ.) ἔγγραφα ἐπίσημα, πρακτικὰ συνελεύσεων (διαπραγματεύσεων κτλ.) δικόγραφα κτλ. 2. (ἀπὸ τοῦ μσ.) πορισμὸς χρημάτων, αὔξησις τῆς περιουσίας, κέρδος.

Χρηματιστὴρ (ὁ), = Χρηματιστής.

Χρηματιστήριον (τὸ). μέρος ὅπου θεωροῦνται ὑποθέσεις (ἐμπορικαὶ ἢ δημόσιοι), ἀκροατήριον βουλευτηρίου ἢ δικαστηρίου, (Τουρκ.) διβὰν χανὲς, ἄρζ-ὀδασί· συνάλλακτήριον ἐμπόρων, (Γαλλ.) bourse· (Γρφ.) ἀντὶ Χρηστήριον.

Χρηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ χρηματιζόμενος (ἀσχολούμενος εἰς πορισμὸν χρημάτων) ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κερδίζῃ χρήματα· (συνκδχ.) = Χρηματίας, εὐκατάστατος.

Χρηματιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χρηματίζειν ἢ χρηματίζεσθαι, ποριστικὸς χρημάτων, χρηματιστοῦ ἴδιος. » Χρηματιστικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ κερδίζειν (κυρ. δι' ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων) χρήματα.

†Χρηματίτης, ου (ὁ), ὁ περὶ χρημάτων. » Ἀγὼν—, « Γλσ., ὁ (ἄλλ.) Ἀργυρίτης.

Χρηματοδαίτης, ου (ὁ), Π. [χ. δαίομαι], ὁ διανέμων τὰ χρήματα (τὰ κτήματα) τινος.

Χρηματολαίλαψ, απος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπάζων βιαίως (ὡς λαίλαψ) χρήματα.

Χρηματοποιὸς (ὁ, ἡ). χρημάτων ποριστικός. » Τέχνη—, « Ξεν.

Χρηματοφθορικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φθείρῃ χρήματα, [ἐκ τοῦ

Χρηματοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰ χρήματα (ὀλιγοστεύων τὴν περιουσίαν), ἄσωτος, πολυέξοδος.

Χρηματοφυλάκιον (τὸ), μέρος ὅπου φυλάττονται χρήματα, θησαυροφυλάκιον.

Χρήμη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεία, ἔνδεια· (συνκδχ.) ἐπιθυμία, αἴτησις.

Χρημοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. = Χρησμοσύνη, ἔνδεια.

Χρῆν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐχρῆν, παρτ. τοῦ Χρή.

2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χρῆναι, ἀπαρ. τοῦ Χρή, (μόνον ἐνάρθρ. ὡς οὐσ. ἀντὶ Τὸ χρεών).

;Χρήννυμι, Ἀττ. Κίχρημι.

Χρῆος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Χρέος.

Χρῆς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Χρῆμι, ἀντὶ Χρῄζω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ Χρῆσθαι).

Χρῆσαι, ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Χράω ἢ

2) τοῦ Κίχρημι.

Χρῄσθω, Δ. ἀντὶ Χρῄζω.

Χρῆσθε, Αἰολ. Δ. ἀντὶ Χρῆς = Χρῄζεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Χρῆμι. » Οὐ χρῆσθα σιγῇν, « Ἀρχφ., δὲν πρέπει νά.

Χρήσθων, Ἀττ. ἀντὶ Χρήσθωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Χράομαι.

Χρησιμεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι χρήσιμος ἢ (Γρμτ.) ἐν χρήσει. » Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς—, «.

Χρήσιμος, η, ὴ ον. Ὁ πρὸς χρῆσιν εὔθετος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος· εὔχρηστος. » Τέμενος χρησιμώτατον, « Ἡρ., ὅπου συχνάζουν πολλοὶ, (Γαλλ.) très fréquenté. 2) (ἐνίοτε) τὸν ὀπ. συμβουλεύεται τις ὡς χρησμόν. » Βίβλος—, « Πλ. (Φαίδ. 4).

†Χρησιμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὠφέλεια.

Χρησίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χρήσιμον, ὠφελίμως.

Χρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χράομαι, ἀπόλαυσις, μεταχείρισις· μαρτυρία συγγραφέως ὅστις μετεχειρίσθη οὕτως ἢ ἄλλως λέξιν τινά, (Γαλλ.) autorité.

2) [ἐκ τοῦ Κίχρημι] δάνεισμα. 3) [ἐκ τοῦ Χράω] χρησμοδότησις.

Χρησμηγορέω-ῶ, Μ. ἤσω, = Χρησμῳδῶ, χρησμολογῶ, [ἐκ τοῦ

Χρησμηγόρος, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ-

Χρησμηγόρος (ὁ, ἡ), [χ. ἀγορεύω] = Χρησμολόγος.

Χρησμοδοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Χρησμοδοτέω-ῶ, Μ. ἤσω. Δίδω χρησμούς.

Χρησμοδότημα (τὸ), τὸ χρησμοδοτηθὲν, ἀπόκρισις χρησμοῦ.

Χρησμοδότης, ου (ὁ), ὁ δίδων χρησμοὺς, μάντις, χρησμολόγος.

Χρησμολέσχης, ου (ὁ), = Χρησμολόγος.

Χρησμολογέω-ῶ, Μ. ἤσω. Λέγω χρησμοὺς, προλέγω, προφητεύω.

Χρησμολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Χρησμολογικὸς, ἡ, όν. Χρησμολόγου ἴδιος. » Χρησμολογικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ χρησμολογεῖν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρησμολόγιον (τὸ). πρόῤῥησις χρησμολόγου, προφητεία.

Χρησμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ ἐξηγῶν χρησμούς, μάντις, προφήτης, χρησμῳδός.

Χρησμολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐξηγῶν) χρησμούς, ἑρμηνευτὴς χρησμῶν.

Χρησμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ στιχουργῶν χρησμούς, ποιητὴς χρησμῶν.

Χρησμὸς (ὁ), [χράω]. ἀπόκρισις θεοῦ (μαντείου)· προφητεία, πρόῤῥησις.

Χρησμοσύνη (ἡ), Π. [χρήζω]. χρεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων, ἔνδεια· (συνκδχ.) αἴτησις, ἐπιθυμία.

Χρησμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κομίζων) χρησμούς.

Χρησμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (ἔχων φυλαγμένους) τοὺς χρησμούς.

Χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Χρησμολογῶ ὡς χρησμῳδός, προφητεύω (κυρ. διὰ στίχων).

Χρησμῴδημα (τὸ). μάντευμα χρησμῳδοῦ, χρησμὸς (κυρ. διὰ στίχων.)

Χρησμῳδικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Χρησμῳδοῦ ἴδιος, μαντικός, προφητικός.

Χρησμῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησμοὺς ᾄδων, προφητεύων (κυρ. διὰ στίχων), (ἐν γέν.) μάντις, χρησμολόγος.

Χρηστέος, α, ον, θετ. τοῦ Χράομαι.

†Χρηστεύομαι, Μ. εύσομαι, (Γρφ.). Φέρομαι μὲ χρηστότητα (τιμιότητα), πράττω τὸ ἀγαθόν, πολιτεύομαι ἐναρέτως.

Χρηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Χρήστης.

Χρηστηριάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ. ||. (συνήθ. μσ.) συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον (τὸ χρηστήριον), μαντεύομαι. «Εἰς τὴν Ὀλυμπίαν χρηστηριαζόμενος, ἐπηρώτα τὸν θεόν, « Ξεν.

Χρηστήριος [χράω], α, ή ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ χρησμοδοτεῖν, μαντικός. « Ὄρνις —, « Αἰσχλ. || (οὐσ.) Χρηστήριον (τὸ), μέρος ὅπου δίδονται χρησμοί, μαντεῖον. 2) χρησμός. 3) ἱερεῖον (κυρ. τὸ προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ μαντευομένου)· (Π. ἐν γέν.) θῦμα, σφάγιον (παρβλ. Χρηστός). 4) [χράομαι] ὁ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, (ὀθ.) « Χρηστήρια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) σκεύη, « Αξ., τὰ πρὸς οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν χρήσιμα.

Χρήστης, ου (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Χρήστων πρὸς διαστολ. τῶν Χρηστῶν)· ὁ χρησμοδοτῶν, χρησμολόγος. 2) [κίχρημι] δανειστής, ἡ 3) (ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ μσ.) χρεώστης.

Χρηστικός, ή, όν. Ὁ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, (μὲ γεν. ἡ δοτ.) ὁ ἠξεύρων πῶς νὰ μεταχειρισθῇ τι, ἡ (ἐπὶ πραγμ.) εὔχρηστος εἴς τι.

Χρηστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον χρηστικόν (εὔχρηστον). « Στίχους κατέχειν χρηστικῶς, « Ἐπικτ.

Χρηστογραφία (ἡ). τὸ καλὸν εἶδος τῆς ζωγραφικῆς τέχνης.

Χρηστοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Χρηστολογέω.

Χρηστοήθεια (ἡ). χρηστότης ἠθῶν ἢ ἤθους (χαρακτῆρος), σεμνότης, τιμιότης, [ἐκ τοῦ

Χρηστοήθης, εος (ὁ, ἡ). χρηστὸς τὸ ἦθος ἢ τὰ ἤθη, τιμίου χαρακτῆρος (καλῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος.

Χρηστοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλὸν κρασὶ (χρηστὸν οἶνον).

Χρηστοκαρπία (ἡ). χρηστότης (καλὴ ποιότης) καρπῶν, [ἐκ τοῦ

Χρηστόκαρπος (ὁ, ἡ) ὁ καρποφορῶν χρηστοὺς (καλοὺς, καλῆς ποιότητος) καρπούς.

Χρηστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) καλὰ λόγια.

Χρηστολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χρηστοήθης (εὐγενικὴ) ὁμιλία, γλυκὰ λόγια, [ἐκ τοῦ

Χρηστολόγος, (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χρηστὰ (καλὰ, γλυκὰ) λόγια.

Χρηστομάθεια (ἡ). μάθησις χρητῶν (χρησίμων) μαθημάτων· φιλομάθεια ||. (πλθ.) συλλογὴ τῶν χρησιμωτέρων (ἐκλεκτοτέρων) χωρίων συγγράμματος, ἐπιτομὴ κατ' ἐκλογήν,

Χρηστομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔφεσιν νὰ μάθω χρηστὰ (χρήσιμα) πράγματα, εἶμαι-

Χρηστομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν ἢ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ὅσα πρέπει (τὰ χρησιμώτερα), ὁ μετὰ κρίσεως φιλομαθὴς, ὁ κατὰ θεωρίαν καὶ πρᾶξιν ἐπιστήμων.

Χρηστομουσέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, εἶμαι καλὸς μουσικός.

Χρηστὸς [χράομαι], ή, όν. Εὔθετος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος (« Τῷ μὲν δὴ τὰ τόξα, προσκειμένων τῶν πολεμίων, ἦν χρηστὰ οὐδὲν, « Ἡρ., δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ μεταχειρισθῇ, τῷ ἦσαν ἄχρηστα. « Χρησταὶ μέλισσαι, « Ἀρστ., αἱ ἄλλ. Ἐργατίδες)· καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, καλῆς ποιότητος (« Μέλι [« Μύρον κτλ.] —, « Ἀθ.)· (ἐπὶ ἰατρ.) ὠφέλιμος (« Νεύρων —, « Αἰλ.)· (ἐπὶ θυσ.) αἴσιος· (Γρμτ.) ἐν χρήσει, εὔχρηστος· (ἐπὶ προσ. φυσικῶς μὲν) ἱκανὸς εἰς τὸ ἀφροδισιάζειν ἢ ἀφροδισιάζεσθαι· (ἠθικῶς δὲ) καλὸς, καλῆς διαθέσεως, ἐνάρετος, τίμιος, (κοιν.) χρήσιμος· ἁπλοῦς, ἀθῷος, ἄκακος· (ὀθ. ἐνίοτε) ἀβέλτερος (Πλάτ. Πολιτ. Ζ', 551)· (ἐνίοτε ἐκ τοῦ Διαχράομαι) καταδικασμένος εἰς θάνατον, (ὀθ.) « Χρηστοὺς ποιεῖν, « Λακων., καταδικάζειν εἰς θάνατον, ἐπικηρύττειν.

Χρηστότης (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ προηγ., χρησιμότης· καλὴ ποιότης ἢ διάθεσις, ἐπιείκεια, τιμιότης· ἁπλότης· (ὀθ. ἐνίοτε) εὐήθεια, ἀβελτηρία.

Χρηστουργία (ἡ). χρηστὸν ἔργον, ἀγαθοεργία.

Χρηστοφιλία (ἡ). ἡ πρὸς τοὺς χρηστοὺς ἄνθρ. ἡ τὰς χρηστὰς πράξ. ἀγάπη, [ἐκ τοῦ

Χρηστόφιλος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν χρηστῶν (ἀνθρ. ἢ πράξ.).

Χρηστοφωνία (ἡ). χρῆσις λέξεων (φωνῶν) εὐχρήστων, ὕφος ἐκλεκτόν.

Χρήστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Χρήστης.

Χρηστῶς, ἐπίῤ. Μὲ χρηστὸν τρόπον, καλῶς, εὐχρήστως· καθὼς πρέπει.

Χρῖμα (τὸ), Π. ἀντὶ Χρίσμα. « Τῶν μύρων ἃ μέν ἐστι χρίματα, ἃ δ' ἀλείμματα « Ἀθ.

Χρίμπτω [χρίω], Μ. χρίμψω (ἀόρ. πθ. Ἐχρίμφθην), Π. πλησιάζω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ (σῶμα μὲ σῶμα) μετ' ἄλλου ἢ νὰ κτυπήσῃ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω, (πρβλ.) Κραύω. « Πόδας ῥαχίαισιν —, « Αἰσχλ. (καὶ πθ. ἡ μσ. αὐτπθ.) « Χριμφθεὶς πέλας, « Ὀδ. Κ., στρυμωχθεὶς πλησίον. « Ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς, « Ὁμ. Ὕμ., ἐκάθισεν εἰς τὸν ἄμμον. (καὶ γεν. προθετ.) « Ἐκ γενύων χριμφθέντα γόον, « Πίνδ., ἐξελθόντα (ὡς ἀπὸ στενοῦ μέρους).

†Χρισιάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ χρίσμα, φυκιασιδόνω (κυρ. καὶ μτφορ.), [ἐκ τοῦ

Χρίσις (καὶ ἀκριβέστ. Χρῖσις), εως (ἡ). τὸ χρίειν ἢ χρίεσθαι, ἄλειψις, ἐπάλειψις, χρίσιμον.

Χρίσμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς χρίσιν (ἀλείφεται ἐπάνω εἰς), μύρον (κυρ. νερουλόν), 'λάδι διὰ χρίσιμον τοῦ σώματος· χορῆγι δι' ἀσβέστωμα κτλ. « Χρίσμα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου σύειον καὶ σησάμινον καὶ ἀμυγδάλινον (ἐκ τῶν πικρῶν) καὶ τερεβινθινον, ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ μύρον εὑρίσκετο, « Ξεν., (ἴδε καὶ Χρῖμα).

†Χριστέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπορευόμενος τὸν Χριστὸν (τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ), Θεοκάπηλος,

†Χριστεπώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανός.

Χριστήριον (τὸ), = Χρίσμα, ἡ· ἀγγεῖον χρίσματος, μυροθήκη.

Χρίστης, ου (ὁ). χρίων (τοῖχον), Κονιστής.

†Χριστιανίζω, Μ. ίσω. Πρεσβεύω τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, εἶμαι χριστιανός.

Χριστιανικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς χριστιανὸν ἢ εἰς τοὺς χριστιανοὺς, τῶν χριστιανῶν ἢ χριστιανοῦ ἴδιος.

†Χριστιανικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον χριστιανικὸν, ὡς χριστιανός.

†Χριστιανισμὸς (ὁ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ χριστιανίζοντος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χριστιανοῦ, ἢ χριστιανικὴ θρησκεία.

†Χριστιανὸς (ὁ). ὁ πιστεύων εἰς Χριστόν.

†Χριστόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Χριστόν.

†Χριστοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει (Καθ' ὁμοίωσιν) τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστοκάπηλος (ὁ, ἡ), = Χριστέμπορος.

†Χριστοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κινούμενος (ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ).

†Χριστοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν Χριστόν.

†Χριστόληπτος (ὁ, ἡ), = Χριστοκίνητος.

†Χριστομάθεια (ἡ). μάθησις τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστομάχος (ὁ, ἡ), [χ. μάχομαι] ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ.

†Χριστομύστης, ου (ὁ). ὁ μεμυημένος εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ (εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ), ἱερομύστης τοῦ Χ.

Χριστὸς, ή, όν. Χρισμένος (Ἀλειμμένος) ἢ Δυνάμενος νὰ χρισθῇ (νὰ ἀλειφθῇ ἐπάνω εἰς). « Φάρμακον χριστὸν, « Αἰσχλ., τὸ ἀλειφόμενον ὡς χρίσμα. ||. (οὐσ.) Χριστός, « ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς (Ἑβρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεσίας, Χριστὸς κυρίου, βασιλεὺς, ἱερεὺς καὶ προφήτης).

†Χριστοτελεστὴς, οῦ (ὁ). Ἱεροτελεστὴς τῶν μυστηρίων (μυσταγωγὸς τῶν τελουμένων εἰς τὴν πίστιν) τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστοτόκος (ἡ). ἡ τεκοῦσα τὸν Χριστόν. (κατὰ τὸν δυσεβῆ Νεστόριον ἀντὶ Θεοτόκος).

†Χριστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (νοερῶς, εἰς τὴν ψυχὴν του) τὸν Χριστόν.

†Χριστώνυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ παρωνυμούμενος, χριστιανός.

Χρίω [χράω=χραύω], Μ. χρίσω (πθ. πρκ. Κέχρισμαι). Ἀλείφω. » Ὡς γὰρ τὸν πέπλον ἔχριον οἰὸς πόκῳ« Σοφ. (καὶ μσ.) » Φάρμακον διζήμενος ἀνδροφόνον, ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι, « Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) » Λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, « Ὀδ. Ζ. 2) Π. κεντῶ. πληγόνω (ἐπιπολαίως). » Μύωπι χρισθεῖσα, « Αἰσχλ., (παρβλ. Χρίμπω).

Χρόα, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρῶτα, αἰτ. τοῦ Χρώς.

Χρόα (ἡ), [χράω=χραύω]. ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα· τὸ σῶμα. » Παραδραθεῖν ἦ χροιῇ, « Ἰλ. Ξ., νὰ κοιμηθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας της. » Ὄζειν τῆς χρόας ἡδύ, « Ἀρςφ., = Τοῦ χρωτός. 2) (συνκδχ.) θωριὰ, χρῶμα· (ἰδιαιτ.) ἡ ὄψις τοῦ προσώπου. » Χρόα ὑπόχλωρος, « Γαλ. » Ῥυπαρομέλας τὴν χροιάν, « Ἀθ.

†Χροανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνθηρὸς τὴν χρόαν, ἀνοικτοῦ χρώματος.

Χροΐ, Π. ἀντὶ Χρωτί, δοτ. τοῦ Χρώς.

Χροιὰ καὶ (Ἰων.) Χροιὴ (ἡ). = Χρόα.

Χροιΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Χρῴζω, χρωματίζω· (συνκδχ.) δίδω μορφὴν (ὄψιν), σχηματίζω. » Τίς πρῶτος χροΐσε θεοῦ πλάσιν; « Γργ. 2) ἐγγίζω (πλησιάζω) σῶμα μὲ σῶμα. » Ἥβας χροΐζει λέχος, « Εὐρ. (καὶ μσ. πρὸς δοτ.) » Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἡ καλαμαία, « Θκρ.

Χρόμαδος (ὁ), Π. [χρεμέθω]. κρότος. » Γενύων—, « Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Ἄραβος.

Χρόμιος καὶ

Χρόμις [χρεμέθω], ιος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. (μὲ σκληροτάτην κεφαλὴν), (ὅθ. ἄλλ.) Αἰθοκέφαλος (ὁ ὀπ., ἀλιευόμενος, κάμνει κρότον τινὰ ἐν εἴδει βρυγμοῦ), (Γαλλ.) maigre ἢ ombrine, (ᾧ εἰς τὴν Μασσαλ.) chron ἢ chrau.

;Χρονέω, Π. ἀντὶ Χρονίζω.

Χρονία (ἡ). = Χρονιότης, πολυκαιρία.

Χρονιαῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Χρόνιος, πολυκαιρινός.

Χρονίζω, καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι, Κάμνω ἢ Διαρκῶ πολὺν καιρὸν, (Γαλλ.) τραβῶ εἰς μάκρος, ἀργῶ, χρονοτριβῶ, πολυκαιρίζω. » Χρονίζειν ἐπί τινος, « Δ. Ἀλ., ἐνδιατρίβειν (καὶ πθ.) » Χρονίζεται ὁ πόλεμος, « Ἀπλλό. (καὶ δοτ. αἰτιολογ.) » Καὶ τῶν δε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. » Αἰσχλ., δὲν ἀργεῖ (ὅθ. ἡ μτχ.) » Κεχρονισμένος, η, ον, « Ἀρςτ., = Χρόνιος.

Χρονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χρόνον. » Χρονικὰ (ἐνν. βιβλία) καὶ » Χρονικαὶ (ἐνν. βίβλοι ἢ ἱστορίαι), « Δ. Ἀλ., αἱ τῶν ἀπανταχοῦ συμβάντων εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον.

Χρονικῶς, ἐπίρ. Κατὰ χρόνον· κατὰ τὴν σειρὰν τῶν χρόνων.

Χρόνιος, α ἢ ος, ον Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν πολλῷ χρόνῳ ἢ μετὰ πολὺν χρόνον (διὰ χρόνου), διαρκῶν πολὺν χρόνον, πολυκαιρινός· (ἐπὶ νόσ.) χρονικός· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐφίλει, ὡσεί τε πατὴρ ἐὸν υἷα, ἐλθόντα χρόνιον, « Ὀδ. Ρ., μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου. » Ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, « Σοφ. 2) (ἐνίοτε) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι). » Χρόνιοι ἥκουσιν, « Εὐρ (Ἰφ. Τ. 248).

Χρονιότης (ἡ). παρέλευσις ἢ διάρκεια πολλοῦ χρόνου, ἀργοπορία· πολυκαιρία.

Χρονισμὸς (ὁ). τὸ χρονίζειν, χρόνιος διαμονὴ, χρονοτριβὴ, ἀργοπορία.

Χρονιστὸς, ἡ, όν. Ὁ χρονιζόμενος (ἀναβαλλόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀναβληθῇ πολὺν καιρόν).

Χρονίως, ἐπίρ Μετὰ χρόνον· διὰ χρόνου· τέλος πάντων, (Γαλλ.) à la longue.

Χρονογραφία (ἡ). ἐξιστόρησις (περιγραφὴ) τῶν συμβάντων ἑκάστου χρόνου, συγγραφὴ χρονικῶν, (παρβλ.) Χρονολογία.

Χρονογράφος (ὁ) ὁ γράφων (συγγράφων) τὰ καθ' ἕκαστον χρόνον συμβαίνοντα, ἱστοριογράφος ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν τῆς χρονολογίας.

Χρονοκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν (κύριος) τῶν χρόνων, (λέξ. ἀστρλγ.).

†Χρονόληρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Κρονόληρος.

Χρονολογία (ἡ). λογαριασμὸς (ἱστορικὴ καταμέτρησις) τῶν χρόνων.

Χρονολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χρονολογίαν.

Χρονολογικῶς, ἐπίρ. Κατὰ χρονολογίαν,

Χρονολόγος (ὁ) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν χρονολογίαν, εἰδήμων τῆς χρονολογ.

Χρόνος (ὁ). καιρὸς, (κυρ.) διάρκεια ἢ παρέλευσις καιροῦ, διάστημα χρονικόν. » Διαφέρει δὲ χρόνος καιροῦ· τὸ μὲν γὰρ μήκους ὑπάρχει σημαντικόν, τὸ δὲ εὐκαιρίας· οὐ γὰρ φαμὲν, Χρόνος ἐπέστη ἀμητοῦ, ἀλλὰ καιρὸς,... ὥστε ὁ μὲν χρόνος καὶ καιρὸς εἶναι δύναται, ὁ δὲ καιρὸς οὐ χρόνος, « Ὀλυμπιόδ. » Τίνα χρόνον ἢ τινα καιρὸν ζητεῖτε, « Δμ. » Οὐδένα χρόνον διαλείπω, « αὐτ. » Χρόνον δοῦναι τῇ πόλει, « αὐτ. » Χρόνος μαλάξει σε, « Εὐρ. » Πόσος (» Πολὸς, » Ὀλίγος) χρόνος, « Ὅμ., Ἡρ. κτλ. » Ὁ ᾀεὶ χρόνος, « Αξ., ἡ αἰωνιότης (ᾧ ἐλλ.) » Τὸν ᾀεὶ (ἐνν. χρόνον), « Σοφ., αἰωνίως. » Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με; « Γρφ. (καὶ πλθ.) » Οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, « Δμ. ||. (σημειωτ. αἱ φρσ.) » Πολλοῦ χρόνου, = Πρὸ πολλοῦ. » Ὀλίγου χρόνου, « = Πρὸ ὀλίγου ἢ Μετ' ὀλίγον. » Χρόνου τοῦ λοιποῦ, « εἰς τὸ ἑξῆς. » Διὰ χρόνου, « μετὰ παρέλευσιν (πολλοῦ) καιροῦ. » Μετὰ τοῦ χρόνου, « Ἀντφ., μὲ τὸν καιρὸν, βαθμηδόν. » Χρόνῳ ἢ » Τῷ χρόνῳ, » Χρόνῳ ποτέ, » Χρόνῳ ὕστερον, « μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, τέλος πάντων, μόλις. » Ἐπὶ χρόνον, (καὶ ἐλλ.) » Χρόνον τινὰ, « διὰ κάμποσον καιρὸν, πρὸς καιρόν. » Ἕνα χρόνον, « Ἰλ. Ο., μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα. » Οὐδένα χρόνον, « οὐδέποτε. » Πολὺν ἤδη χρόνον, « πρὸ πολλοῦ ἤδη. » Κατὰ χρόνους, « ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. » Παρὰ τοὺς χρόνους, « κατὰ τὸν καιρόν. 2) διάρκεια ζωῆς, ἡλικία. » Ἀνὴρ τοσός δε τῷ χρόνῳ, « Αἰσχλ. Σκρ. » Χρόνῳ παλαιός, « Σοφ., πολλῶν χρόνων. 3) χρονοτριβὴ, ἀργοπορία. » Χρόνον ποιεῖν (ἐμποιεῖν), « Δμ., = Χρονοτριβεῖν. 4) (μουσ.) διάρκεια φωνῆς, (μτρ.) ποσόσης (μακρ. ἢ βρχ.) συλλαβῆς. » Χρόνου ἐναλλαγὴ, « Εὐς. 5) (μτμ. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ἔτος, (κοιν.) χρόνος καὶ (πλθ.) χρονία. » Πατέρας γὰρ ἅπαντας τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισι νομιοῦσιν, « Ἀρςφ. (Ἐκκλ. 637). » Ἀπεδήμησε χρόνους (κανοὺς, « Εὐαγγ.

Χρονοτριβέω-ῶ [χ. τρίβω], Μ. ήσω. Περνῶ ἢ Ἐξοδεύω τὸν καιρὸν, ἀργῶ, χασομερῶ, χρονίζω.

Χρονουλκέω-ῶ [χ. ἕλκω], Μ. ήσω. Τραβῶ εἰς μάκρος (Ἀναβάλλω) τὸν καιρὸν, χρονοτριβῶ.

Χρούς, Ἰων. ἀντὶ Χρωτὸς, γεν. τοῦ Χρώς.

†(Χρόος-οῦς), ἄχρ. ὀνμς. τῆς δοτ. τοῦ Χρώς.

Χροτιὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Χροιὴ ἢ Χρώς.

(Χροῦς), ἴδε Χρόος.

Χρυσαγωγὸς (ὁ, ἡ), [χρ. ἄγω]. ὁ φέρων χρυσὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χρυσαιγὶς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν χρυσῆν αἰγίδα.

Χρυσαίετος (ὁ). χρυσαετός.

†Χρυσαίζω, Μ. ίσω, Γλσ. στολίζω μὲ χρυσὸν, χρυσόνω.

Χρυσάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς ἀκτῖνας.

Χρυσαλὶς, ίδος (ἡ). ἡ εἰς τὴν πεταλοῦδαν μεταμορφουμένη κάμπη.

Χρυσαμμος (ὁ, ἡ). ὁ καταβιβάζων (ἢ στρωμένος μὲ) χρυσῆν ἄμμον ||. (οὐσ. θηλ.) χρυσῆ ἄμμος.

Χρυσαμοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀλλάζων τι μὲ χρυσόν. » Ἄρης σωμάτων—, « Αἰσχλ., ὁ μεταβάλλων εἰς χρυσὸν τὰ σώματα (ἐναποθέτων εἰς χρυσᾶς κάλπεις τὴν κόνιν) τῶν φονευθέντων.

Χρυσάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στολισμένος) μὲ χρυσῆν ἄμπυκα· (ἐπὶ ἵππ.) χρυσοχάλινος.

Χρυσανθέμιον καὶ

Χρυσάνθεμον (τὸ), εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) Κάλχη, (κατὰ λεξ.) χρυσολούλουδον, (ἴσ. τὸ) νεκρολούλουδον.

Χρυσανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ (κυρ. καὶ μτνμ.) ἄνθη. ||. (οὐσ.) Χρυσανθὲς, « Γλσ., = Χρυσάνθεμον.

Χρυσάνιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Χρυσήνιος.

Χρυσανταυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων (αὐγάζων) ὡς χρυσὸς, χρυσαυγής.

Χρυσάορος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. ἄορ] ὁ φέρων (ἔχων κρεμασμένον εἰς τοὺς ὤμους του) χρυσοῦν ξίφος ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὅπλον ἢ ὄργανον.

†Χρυσαργύριον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ.

Χρυσάργυρον (τὸ), Βυζ. ὁ φόρος τῶν ἐπιτηδευμάτων.

Χρυσάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀχούμενος εἰς χρυσοῦν ἅρμα, (συγχ. τῷ Ἐρυσάρματος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρύσασπις, ιδος (ὁ, ἡ), ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσῆν ἀσπίδα.

Χρυσαστράγαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χρυσοῦς ἀστραγάλους ἢ (συνκδχ.) πόδας. « Ἰνάλη—, « Σπφ.

Χρυσάττικος (ὁ), (οἶνος) εἶδ. οἴνου κατασκευαστοῦ.

†Χρυσαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Λάμπω ὡς χρυσός, εἶμαι.

Χρυσαυγής, ές (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς χρυσός (ἔχων λάμψιν [αὐγὴν] χρυσοῦ).

Χρυσαυγίζω, Μ. ίσω, = Χρυσαυγέω.

†Χρυσάφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρυσός.

Χρυσάωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Χρυσάορος.

Χρυσέγχης, ες (ὁ, ἡ), Π. [χρ. ἔγχος]. ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσοῦν δόρυ ἢ ἄκρον.

Χρυσεῖον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ (ἐνίοτε) = Χρυσοχοεῖον. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) = Χρυσία, μαλαγματικὰ (ς).

Χρύσειος, α, ον, Π. ἀντὶ Χρύσεος.

† Χρυσεκλέκτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ ἐκλέγων (συλλέγων) ἀπὸ τὴν ἄμμον τῶν ποταμ. κλπ. χρυσόν, (Ἀτν.) aurilegulus.

Χρυσελεφαντήλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. κεκοσμημένος μὲ χρυσὸν, ἐλέφαντα, καὶ ἤλεκτρον.

Χρυσελεφάντινος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.

Χρυσέμβαφος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτηγμένος) εἰς χρυσόν, (ἐπμ.) χρυσωμένος, μαλαμματοκαπνισμένος.

Χρυσέμβολος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ χρυσοῦν ἔμβολον (ἴδε τὴν λέξ.).

Χρυσένδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ χρυσὸν (μὲ μάλαμμα).

Χρυσευθύστρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς βοστρύχους (χρυσαῖς πλεξίδαις).

Χρυσεόδμητος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. δείμω]. κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, (ἄλλ. ἀνγν. Χρυσεόκμητος).

Χρυσεόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόκαρπος.

;Χρυσεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. κάμνω]. δουλευμένος μὲ χρυσάφι (μάλαμμα).

Χρυσεοκόλλητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκόλλητος.

Χρυσεοκόμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσοκόμ.

Χρυσεοκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκρόταλος.

Χρυσεόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦν κύκλον (δίσκον).

Χρυσεολόγχης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσόλογχος.

Χρυσεόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόμαλλος.

Χρυσεομίτρης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσομίτρης.

Χρυσεόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόνωτος.

Χρυσεοπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοπήληξ.

Χρυσεοπήνητος καὶ Χρυσεόπηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόπηνος, χρυσοΰφαντος.

Χρύσεος οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ χρυσοῦ, μαλαμματένιος· χρυσὸς ἢ χρυσοβόλιζος, ἐπίχρυσος· (συνκδχ.) λαμπρὸς, ὡραῖος, πολύτιμος· (ἐπὶ χρώμ.) Χρυσοκίτρινος. ‖. (οὐσ. ἀρσ. ἑνν. στατὴρ), νόμισμα χρυσοῦν, φλωρί. ‖. « Τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ, « Δξ, τὸ κιτρινάδι.

Χρυσεοσάνδαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσᾶ σανδάλια.

Χρυσεοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοστέφανος.

Χρυσεόστιλβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στίλβων ὡς χρυσὸς ἢ χρυσοστολιστὸς.

Χρυσεόστολμος ☧

Χρυσεόστολος (ὁ, ἡ), Π. χρυσοστόλιστος.

Χρυσεόταρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς ταρσοὺς (πτέρυγας ἢ πέλματα).

Χρυσεότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσότευκτος.

Χρυσεότυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσότυπος.

Χρυσεφάλαρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοφάλαρος.

Χρυσεοφεγγὴς, ές (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοφεγγὴς.

Χρυσεπώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ παρωνυμούμενος (καθὼς π. χ. ὁ Χρυσόστομος).

Χρυσεραστὴς, οῦ (ὁ). ἐραστὴς τοῦ χρυσοῦ, φιλόχρυσος.

Χρυσεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν.

†Χρυσεψητὴς, οῦ (ὁ), Γλσ. [χρ. ἕψω]. ὁ λυόνων (χωνεύων) τὸν χρυσὸν, χρυσοχόος.

Χρυσῆ, θηλ. τοῦ Χρυσοῦς.

Χρυσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χρύσεος.

Χρυσηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα χρυσῆν ἠλακάτην (ῥόκαν) ἢ χρυσᾶ βέλη.

Χρυσήλατος (ὁ, ἡ), [χρ. ἐλαύνω]. ὁ ἐκ χρυσοῦ σφυρήλατος, ὁλόχρυσος.

Χρυσήλεκρον (τὸ). χρυσοῦν (χρυσόχρουν) ἤλεκτρον, τὸ (Τουρκ.) κεχριμπάρι.

Χρυσήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (διευθύνων ἅρμα μὲ) χρυσᾶς ἡνίας.

Χρυσήρης, ες (ὁ, ἡ), συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ, χρυσοῦς, χρυσοδεμένος.

Χρυσιαῖος, α, ον. Ὁ συνιστάμενος εἰς χρυσίον. « Δεῖξις—, « Ἀρτ., ἡ ἐπὶ πληρωμῇ χρυσίου.

Χρυσιδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρυσίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρυσίον.

Χρυσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν χρυσόν, ἔχω τὴν λάμψιν ἢ τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ.

†Χρύσινος, η, ον, νλγ. ἀντὶ Χρυσοῦς. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) φλωρί.

Χρυσίον (τὸ), = Χρυσός (κυρ. κομμένος εἰς νομίσματα)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Χρυσόλινον, σύρμα χρυσοῦν (ὡς ὑποκορ. τοῦ Χρυσὸς) χαϊδευτικὴ προσφώνησις, Χρυσῆ μου. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) Χρυσία, « χρυσᾶ στολίδια ἢ σκεύη, μαλαμματικά.

Χρυσιοπλύσιον (τὸ). μέρος ὅπου πλύνουν (χωρίζουν διὰ τῆς πλύσεως ἀπὸ τῆς ἄμμου) τὸ χρυσίον.

Χρυσὶς, (δος (ἡ), ἐπιθετ. ἀντὶ Χρυσῆ. ‖. (ἐνν. ἐσθὴς) φόρεμα χρυσοΰφαντον. (ἐνν. κρηπὶς ἢ ἐμβὰς), χρυσῆ κουντοῦρα· (ἐνν. φιάλη) κοῦπα χρυσῆ.

Χρυσίτης, ου (ὁ), καὶ Χρυσῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὁμοιάζων μὲ χρυσόν. « Ψάμμος—, « Ἠρ. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ἡ Λυδία, τὸ (Τουρκ.) μεχὲγ-κτασί.

Χρυσοβάλανος (ἡ), εἶδ. (τὸ ἐκλεκτότερον) φοινικοβαλάνου ἢ Μυροβαλάνου, μοσχοκάρυδον (;).

Χρυσοβαφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Χρυσέμβαπτος. (ἐν γέν.) χρυσοῦς, χρυσοστόλιστος, χρυσοκέντητος. « Ἐμβὰς—, « Πλ., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Χρυσογραφὶς).

Χρυσοβέλεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βίπτων χρυσᾶ βέλη (βέλεμνα).

Χρυσοβόστρυχος (ὁ, ἡ), = Χρυσευθύστρυχος.

†Χρυσοβρύτος (ὁ, ἡ), νλγ. ὁ ἀναβρύων χρυσόν.

Χρυσοβῶλαξ, ακος καὶ

Χρυσοβῶλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ βῶλοι (βῶλακες) περιέχουν χρυσόν.

Χρυσόγαιος (γειος) ☧

Χρυσόγεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ γῆ ἔχει χρυσόν,

†Χρυσόγλυφος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Χρυσοτόρευτος.

Χρυσογνώμων [χρ. γιγνώσκω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ δοκιμάζων τὸν χρυσόν.

Χρυσόγονος (ὁ, ἡ). χρυσοῦς τὸ γένος (τὴν καταγωγήν). ‖. (οὐσ.) Χρυσόγονον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ κίτρινα ἄνθη τὸ ὁπ. φυτρώνει μετοξὺ τοῦ σίτου.

Χρυσογράμματος (ὁ, ἡ). γραμμένος μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Χρυσόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πλουμισμένος μὲ) χρυσᾶς γραμμάς. 2) = τῷ

Χρυσογραφὴς, ές (ὁ, ἡ), = Χρυσογράμματος, χρυσογραμμένος.

Χρυσογραφία (ἡ), τὸ γράφειν μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Χρυσοδαίδαλος (= δαίδαλτος), (ὁ, ἡ), Π. πεποικιλμένος ἐντέχνως μὲ χρυσὸν, χρυσοποίκιλτος.

Χρυσοδακτύλιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσοῦν δακτύλιον.

Χρυσόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ μάλαμμα, χρυσοδεμένος.

Χρυσοδίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) χρυσᾶς δίνας, χρυσορρόας.

Χρυσοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσᾶς ἔθειρας (χρυσᾶ μαλλιά).

Χρυσοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). χρυσῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Χρυσοέλικτος (ὁ, ἡ), Π. τυλιγμένος ἢ πλεγμένος μὲ χρυσόν.

Χρυσοεψητεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἀναλύουν τὸν χρυσόν, χρυσοχοεῖον, χωνευτήριον.

Χρυσόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ζυγόν. « Ἅρμα—, « Ξεν.

Χρυσόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ζωσμένος μὲ) χρυσῆν ζώνην.

Χρυσόηλος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ χρυσᾶ καρφία.

Χρυσοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων χρυσόν.

Χρυσόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς τρίχας, χρυσοέθειρος.

Χρυσόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) χρυσοῦν θρόνον.

Χρυσοθώραξ, ακος (ὁ). ὁ φορῶν χρυσοῦν θώρακα.

Χρυσοκάνθαρος (ὁ). κάνθαρος χρυσοειδοῦς χρώματος, (κοιν.) ξῆνα.

Χρυσοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσακέφαλος.

Χρυσόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν χρυσοῦς καρποὺς. ‖. (οὐσ.) Χρυσόκαρπον (τὸ), εἶδ. κισσοῦ μὲ χρυσοειδεῖς κόκκους.

Χρυσόκερας, ατος ☧

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρυσόκερως, ω καὶ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ κέρατα.
Χρυσοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσοπλούμιστον) κεφαλήν.
†Χρισοκίθαρις, ιδος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων χρυσῆν κιθάραν (κιθαριν).
Χρυσοκλαύστης (κλαύτης), ου (ὁ), Π. ὁ χύνων χρυσᾶ δάκρυα.
Χρυσόκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν κλείσιμον (θηλυκωτῆρι ἢ σκέπασμα), (ἄλλ. γρφ.
;Χρυσόκλυστος (ὁ, ἡ), [χρ. κλύζω]. χρυσωμένος (μαλαμματοκαπνισμένος) ἔσωθεν.
Χρυσόκολλα, ης (ἡ). κόλλα τῶν χρυσοχόων. 2) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ λιναρόσπορον καὶ μέλι.
Χρυσοκόλλητος (ὁ, ἡ). κολλημένος μὲ χρυσὸν ἢ ἔχων ἐπάνω του χρυσᾶ κοσμήματα.
Χρυσόκολλος (ὁ, ἡ), = Χρυσοκόλλητος.
Χρυσοκομάω, (-έω) ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω χρυσῆν κόμην (χρυσᾶ μαλλιά).
Χρυσοκόμη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἑρπύλλου ἀόσμου μὲ κιτρίνους κόκκους).
Χρυσοκόμης, ου (ὁ) ⚷
Χρυσόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην (χρυσᾶ μαλλιά), χρυσόξανθος. » Τὰ μὲν αὐτοῦ (τοῦ φοίνικος) χρυσόκομα τῶν πτερῶν, τὰ δὲ ἐρυθρᾶ, « Ἡρ.
†Χρυσόκονις, εως (ἡ), νλγ. χρυσῆ σκόνη, χρυσὸς ἄμμος.
Χρυσοκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ χρυσᾶ κρόταλα (κροταλίζοντα κοσμήματα).
Χρυσόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦν κύκλον (δίσκον).
Χρυσολαβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν λαβήν. » Ξίφος—, « Μέν.
Χρυσολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς χρυσός. ‖. (οὐσ.) Χρυσολαμπὲς (τὸ), εἶδ. πολυτ. λίθου ὁ ὁπ. τὴν νύκτα λαμβάνει χρῶμα πυρός.
Χρυσολαμπίς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπίς.
Χρυσολάχανον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀτράφαξις.
Χρυσόλιθος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου, (μτγν.) ὁ τοπάζιος.
Χρυσόλινον (τὸ). χρυσοῦν λῖνον, (ἄλλ.) Χρυσόνημα, (κοιν.) σύρμα ἢ χρυσάφι.
Χρυσόλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσὸν εἰς τοὺς λοβοὺς τῶν ὠτίων του (φορῶν χρυσᾶ σκουλαρήκια).
Χρυσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω χρυσὸν ἢ (μὲ αἰτ.) ὡς χρυσὸν ἢ διὰ τοῦ χρυσοῦ τι 2) ὁμιλῶ (διαλέγομαι ἐπιστημονικῶς) περὶ χρυσοῦ.
Χρυσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων χρυσὸν ἢ διαλεγόμενος (ἐπιστημονικῶς) περὶ χρυσοῦ. 2) (Ἐκκλησ.) = Χρυσορρήμων.
Χρυσόλογχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσῆν λόγχην.
†Χρυσόλοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ λέπια. » Δράκων—, « Ἡσύχ.
Χρυσόλοφος (ὁ, ἡ), (τὸ θηλ. Π. Χρυσολόφη). ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) χρυσοῦν λόφον (περικεφαλαίας).
Χρυσολύρας, α, Δ. ἀντί-
Χρυσολύρης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) χρυσῆν λύραν.
Χρυσόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) χρυσοῦν μαλλί.
†Χρυσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰμαι-
Χρυσομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν (ἔχων μανίαν διὰ) τὸν πλοῦτον.
Χρυσομηλολόνθη (ἡ). χρυσῆ μηλολόνθη, χρυσοκάνθαρος.
Χρυσομηλολόνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., (Κωμ.) χαΐδευτ. προσφώνησις.
Χρυσόμηλον (τὸ). χρυσοῦν μῆλον, (πιθαν.) ἐκλεκτόν τι εἶδος κυδωνίων.
Χρυσομίτρη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Χρυσομίτρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ φορῶν χρυσῆν μίτραν ἢ ζώνην. 2) (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ ἀκανθοφάγου.
Χρυσόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ παριστανόμενος ὑπὸ) μορφὴν χρυσοῦ.
Χρυσόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ὀμφαλόν (κόσμημά τι ἐξέχον ἐν τῷ μέσῳ).
Χρυσόνημα (τὸ). νῆμα χρυσοῦν, χρυσόλινον.
;Χρυσόνημος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ χρυσοῦν νῆμα, χρυσοῦφαντος.
Χρυσόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν (χρυσοστόλιστον) νῶτον. » Ἡνία—, « Σοφ.
†Χρυσόξιφος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Χρυσάορος.
Χρυσόξυλον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ Θάψου (διὰ τὸ χρυσοκίτρινον χρῶμά του).
Χρυσοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χρυσῆν παρυφήν (οὔϊαν).
Χρυσόπαστος (ὁ, ἡ), [χρ. πάσσω]. κουκκισμένος μὲ χρυσάφι, χρυσοκέντητος.
Χρυσόπατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πατέρα τὸν χρυσὸν, (ἐπίθ. τοῦ Περσέως υἱοῦ τῆς Δανάης).
Χρυσοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσᾶ (χρυσοκέντητα) πέδιλα.
Χρυσοπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσῆν πήληκα (περικεφαλαίαν).
Χρυσόπηνος (ὁ, ἡ), [χρ. πήνη]. ὁ ὑφασμένος μὲ χρυσοῦν ὑφάδι, χρυσοῦφαντος.
Χρυσοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς πλοκάμους (χρυσαῖς πλεξίδαις).
Χρυσοπλύσιον (τὸ), = Χρυσεοπλύσιον.
Χρυσοποίκιλος (ποίκιλτος), ου (ὁ, ἡ). πλουμισμένος (πεποικιλμένος) μὲ χρυσὸν, χρυσοστόλιστος, χρυσοκέντητος.
Χρυσοποιὸς (ὁ), = Χρυσουργὸς, χρυσικός. 2) (νλγ.) χημικός.
Χρυσόποκος (ὁ, ἡ), = Χρυσόμαλλος.
Χρυσόπολις, εως (ἡ), εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἔχουν τὴν ἰδιότητα τῆς Λυδίας λίθου.
Χρυσόπορος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. πείρω]. » Μίτος—, « Ἐπγρ., = Χρυσόνημα.
Χρυσόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας (χρυσᾶ ποδαρικά).
Χρυσόπρασος (ὁ), εἶδ. πολυτ. (χρυσοπρασίνου) λίθου.
Χρυσόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσωμένην) πρύμνην.
Χρυσόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσωμένην) πρῶραν.
Χρυσόπτερος ⚷
Χρυσοπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ πτερά (χρυσᾶς πτέρυγας).
†Χρυσορανίς, ίδος (ἡ). χρυσοῦν ῥαντιστήριον (ἰμπρίκι ἢ γκιουλουπδάνι).
Χρυσόραπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόρραπις.
Χρυσόρειθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ῥεῖθρα, χρυσόρρυτος.
Χρυσορόης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσορρόας.
Χρυσόροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ὄροφον.
†Χρυσορραγής, έος (ὁ, ἡ), Γλσ. [χρ. ῥήγνυμι]. » Ἔρνος—, « Π., χρυσοῦν κλωνάρι κομμένον.
Χρυσόρραπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν χρυσῆν ῥαπίδα (βέργαν).
Χρυσορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν χρυσᾶ ῥήματα, Χρυσόστομος.
Χρυσορρόας, ου (ὁ) ⚷
Χρυσόρρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων χρυσὸν ἢ ὡς χρυσός. » Ζεὺς—, « Ἀθ. » Ποταμὸς—, « ὁ καταιβάζων χρυσῆν ψάμμον ἢ (μτνμ.) ἰλὺν συντελοῦσαν πρὸς εὐφορίαν.
Χρυσορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνορύττων (ἀπὸ τοῦ μεταλλείου) τὸν χρυσὸν, μεταλλουργός.
Χρυσὸς (ὁ). τὸ γνωστὸν πολύτ. μέταλλον, (κοιν.) μάλαμμα, (καὶ ἄλλ.) χρυσάφι· (συνκδχ.) χρυσοῦν σκεῦος ἢ νόμισμα· (μτνμ.) εὐτυχία, εὐεργεσία κτλ. » Ἄπυρος—, « Εὐρ., ὁ αὐτοφυής. » Ἄπεφθος—, « ὁ λαγαρισμένος. » Λευκὸς—, « ὁ ἀνακατωμένος μὲ ἀσῆμι, (ἄλλ.) Ἤλεκτρον, (καὶ κοιν.) Φράγκικον μάλαμμα. » Κοῖλος—, « Ἡρ., ὁ κατειργασμένος εἰς σκεύη, μαλαμματικά· (καὶ μτφορ.) » Χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, « Ἀρστφ., χαροποιὰς (εὐτυχίας δηλωτικὰς) εἰδήσεις. » Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὰ τοῦ πολέμου κακά, « Πλ., νὰ κάμῃ ὥστε νὰ νομίζωνται εὐτυχία.
Χρυσοσάπφειρος (ὁ), εἶδος σαπφείρου.
Χρυσόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν σῆμα (παράσημον), (ἰδιαιτ. ἐπὶ τῆς Ῥωμ. περιπορφύρου) στολισμένος μὲ χρυσᾶ κομβιὰ ἢ σειρήτια, χρυσοπάρυφος, (παρβλ. Πλατύσημος)·
Χρυσόσπερμον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀτίζων.
Χρυσόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων χρυσόν.
Χρυσόσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ χρυσῷ ἀντισταθμώμενος (ἰσοστάσιος). » Χρυσοστάθμους (ἀσκόπως διορθωθὲν εἰς χρυσοβάφους) ἰχθύων ποικιλίας, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ'. 62).
Χρυσόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν στέγην, Χρυσώροφος.
Χρυσοστέπτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ἀντί-
;Χρυσοστέπτος (ὁ, ἡ), = τῷ
Χρυσοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐστεμμένος μὲ) χρυσοῦν στέφανον.
Χρυσοστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν στήμονα, χρυσοῦφαντος. » Χιτὼν—, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ'. 62).
Χρυσόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν στόμα (ὁμιλῶν χρυσᾶ λόγια), εὐφραδέστατος.
Χρυσόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσῆν (μὲ χρυσὸν στρημμένην) κόρδαν.
Χρυσοτέκτων, ονος (ὁ), Π. τεχνίτης δουλεύων [τεκταίνω] χρυσὸν, χρυσουργὸς, χρυσοχόος.
Χρυσοτελής, οῦς (ὁ, ἡ), = Χρυσότευκτος, χρυσοῦς (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Β'. 13).
Χρυσότερος, η, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Χρυσὸς, καὶ τοῦ χρυσοῦ πολυτιμότερος.
Χρυσότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. τεύχω]. καμωμένος ἀπὸ μάλαμμα, χρυσοκατασκεύαστος, χρυσοῦς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρυσοτευχῆς, έος ⚥

;Χρυσότευχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσᾶ τεύχη (ὅπλα).

Χρυσοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) χρυσᾶ αὐγά. » Ὄρνις —, « Μυθ.

Χρυσοτόξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χρυσοῦν τόξον.

Χρυσοτόρευτος (ὁ, ἡ), [χρ. τορεύω]. σκαλισμένος (δουλευμένος) μὲ χρυσόν.

Χρυσοτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ κρατῶν χρυσῆν τρίαιναν.

Χρυσότυπος (ὁ, ἡ), [χρ. τύπτω], = Χρυσήλατος.

Χρυσούατος (ὁ, ἡ). Π. [χρ. οὖας]. ὁ ἔχων χρυσᾶ αὐτία (χερούλια). » Τρίπους —, « Δ. Ἀλ.

Χρυσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) τὸν χρυσὸν ὡς

Χρυσουργὸς (ὁ), [χρ. ἔρδω]. = Χρυσοχόος.

Χρυσοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χρύσεος.

Χρυσοῦφαντος ⚥

Χρυσοῦφής, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ χρυσὸν (μὲ χρυσοῦν νῆμα) καθὼς ἡ ϛόφατς.

Χρυσοφάεννος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. φάος]. ὁ λάμπων ὡς χρυσὸς ἢ ἀπὸ χρυσόν.

Χρυσοφάλαρος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ χρυσᾶ φάλαρα.

Χρυσοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάμψιν (ἐπιφάνειαν) χρυσοῦ, ὁμοιάζων ὡς χρυσός.

Χρυσοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς χρυσὸς, χρυσαυγής.

Χρυσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ χρυσᾶ, ἢ 2) φέρω (παράγω ⚥ [μὲ δοτ.] δασμοφορῶ) χρυσόν.

Χρυσοφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνιστάμενος εἰς χρυσὸν σωρευμένον ἢ δυνάμενον νὰ φορεθῇ. » Χρήματα —, « Μανέθ., θησαυρὸς, κειμήλια.

Χρυσοφορία (ἡ), τὸ χρυσοφορεῖν, [ἐκ τοῦ

Χρυσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσᾶ (φορέματα ἢ στολίδια). 2) ὁ φέρων (παράγων) χρυσόν. » Ποταμὸς —, « Αξ., ὁ καταιβάζων χρυσοῦν ἄμμον.

Χρύσοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ἢ χρυσόχροα ὀφρύδια, (ὀθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) Χρυσόφα καὶ (κατὰ διαστρφ. χυδ.) χσόφα, (παρβλ. Ἵππουρος)

Χρυσοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω χρυσὸν ὡς-

Χρυσοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ χρυσοῦ, θησαυροφύλαξ.

Χρυσοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρυσῆν χαίτην (κόμην).

Χρυσοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν χαλινόν. » Ἵππος —, « Ξεν.

Χρυσόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς (στολισμένας μὲ χρυσᾶ δακτυλίδια) τὰς χεῖρας. (εἰς τὸν Ὀρφ. Λιθ. 715 διορθ. Ῥυσσοχίτων).

Χρυσοχίτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσοῦν χιτῶνα,

Χρυσοχόας, ου (ὁ), = Χρυσοχόος.

Χρυσοχοεῖον (τὸ). τὸ ἐργαϛήριον τοῦ χρυσοχόου, (Τουρκβαρβ.) κουγιουμτζήδικον.

Χρυσοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Λυόνω) χρυσὸν, εἶμαι χρυσοχόος. » Σὺ δ' ᾤου χρυσοχοήσειν, « Παροιμ., θαῤῥοῦσες πῶς θὰ κατορθώσῃς μεγάλα πράγματα (θὰ εὕρῃς μεταλλεῖον).

†Χρυσοχοΐα (ἡ). ἡ ἐργασία τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἔργον τοῦ χρυσοχόου.

Χρυσοχοϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χρυσοχόον. » Χρυσοχοϊκὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ χρυσοχόου.

Χρυσοχόος (ὁ). [χρ. χέω]. ὁ χύνων (λυόνων καὶ κατεργαζόμενος) τὸν χρυσόν, (κοιν.) χρυσικὸς, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.

Χρυσόχρους (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τὴν χρόαν (τὸ χρῶμα) τοῦ χρυσοῦ.

Χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χρυσὸν (ἐπίχρυσον), χρυσόνω.

†Χρυσοποδέκτης, ου (ὁ), Γλσ. [χρ. ὑποδέχομαι]. ὁ συνάζων τὸν πληρονόμενον χρυσὸν, ταμίας, ἀποδέκτης.

Χρύσωμα (τὸ), [χρυσόω]. χρυσοῦν κατασκεύασμα, μαλαμματικόν.

Χρυσωματοθήκη (ἡ). ἁρμάρι ἢ κιβώτιον ὅπου ἐναποθέτονται (φυλάττονται) τὰ χρυσᾶ σκεύη, ἀποθήκη χρυσωμάτων.

†Χρυσὼν, ῶνος (ὁ), νλγ. θησαυρὸς χρυσοῦ, ταμεῖον χρημάτων.

Χρυσωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠνοῦμαι (Ἀγοράζω) χρυσὸν ἢ μὲ χρυσόν. » Στατῆρας —, « Ἰσκρ., (ὄθ.

Χρυσώνητος (ὁ, ἡ). ἀγορασμένος μὲ χρυσόν.

Χρυσώπης, ου (ὁ), = Χρυσωπός.

Χρυσῶπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Χρυσωπὸς, ου (ὁ). χρυσοῦς τὴν ὄψιν ἢ τοὺς ὤπας. ||. (οὐσ.) = Χρύσοφρυς.

Χρυσωρυχεῖον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ, χρυσεῖον, [ἐκ τοῦ

Χρυσωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταλλουργῶ χρυσὸν, ἐργάζομαι ὡς χρυσωρύχος.

Χρυσωρυχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χρυσωρύχου, μεταλλουργία χρυσοῦ.

Χρυσωρύχιον (τὸ), = Χρυσωρυχεῖον.

Χρυσωρύχος (ὁ). [χρ. ὀρύσσω]. ὁ μεταλλεύων (σκάπτων καὶ ἐβγάζων) χρυσὸν, μεταλλουργὸς χρυσοῦ.

Χρύσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χρυσόω, χρύσωμα. » Ἐκ πυρὸς —, « Ἀθ., μαλαμματοκάπνισμα.

Χρυσωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ χρυσόνων (ἔχων ἔργον τὴν χρύσωσιν σκευῶν κτλ.)

Χρυσωτὸς, ὴ, όν. Χρυσωμένος· μαλαμματοκαπνισμένος.

Χρῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χράου, πρϛ. τοῦ Χράομαι.

Χρῷ, δοτ. (ἑτερόκλ.) τοῦ Χρὼς, (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ. Ἐν χρῷ).

Χρώζω [χρὼς], Μ. χρώσω. Π. ἐγγίζω· (συνκδχ.) μολύνω· βάφω, χρωματίζω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Τὰ πρὸς χάριν κεχρωσμένα, « αὐτ., ἐπίπλαστα (ἀπατηλὰ) λόγια.

Χρῶμα (τὸ), [χρώννυμι], (κυρ.) = Χρὼς, ἡ χρωματισμένη ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα. 2) (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) θωριά· βαφή· (μτνμ.) ἀνθηρὸν ἢ ἀπατηλὸν ὕφος λόγου. 3) εἶδ. μουσικ. συνθέσεως ἐξ ἡμιτονίων ἐναλλὰξ ἀνιόντων καὶ κατιόντων. 4) εἶδ. βαφικῆς ῥίζης ἢ ὀπ. ἐφέρετο συνήθως ἀπὸ τὴν Συρίαν.

†Χρωματεύω, Μ. εύσω, νλγ. ἀντὶ-

Χρωματίζω, Μ. ίσω. Δίδω χρῶμα (βαφὴν) εἴς τι, = Χρώννυμι.

Χρωματικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λεγόμενον χρῶμα τῆς μουσικῆς, συγκείμενος κυρ. ἀπὸ ἡμιτόνια. 2) = τῷ-

Χρωμάτινος, η, ον, Π. χρωματισμένος.

Χρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρῶμα, (κυρ.) φυκιασίδιον.

Χρωματισμὸς (ὁ), τὸ χρωματίζειν ἢ χρωματίζεσθαι, χρωμάτισμα, βάψιμον.

;Χρωματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ζωγραφίζω) διὰ χρωμάτων.

;Χρωματογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ χρωμάτων ζωγραφία.

Χρωματοποιία (ἡ). κατασκευὴ χρωμάτων. 2) χρωματισμός (;).

Χρωματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χρώματα (βαφάς).

Χρώννυμι, Μ. χρώσω (πθ. πρκ. Κέχρωσμαι), = Χρώζω, χρωματίζω κτλ., (εἰς τὸν Θφρ. Χαρακτ. διορθ. Χρήννυμι).

Χρὼς [χράω = χραύω], χρωτὸς καὶ Ἰων. χροὸς (ὁ), (ἡ δοτ. Χροΐ, ἡ αἰτ. Χρῶτα ⚥ Χρόα). (κυρ.) Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα· (συνκδχ.) ὁ χρωματισμὸς τοῦ σώματος (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ προσώπου)· (κατ' ἔκτ.) ἡ σάρξ, τὸ σῶμα. » Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς, « Ὀδ. Σ. » Ὥρῃ ἐν ἀμητοῦ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει. « Ἡσ. » Φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρὼς, « Ὀδ. Π. » Χρὼς τρέπεται, « Ὅμ., ἀλλάζει ἡ ὄψις του. » Καὶ μευ χρὼς ὁμοῖος θάψῳ, « Θκρ. ||. (ἡ δοτ.) Χρῷ (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἐν χρῷ, « ἀντὶ ἐπιρ. Ἰσ.α μὲ τὸ δέρμα, (ὄθ.) » Ἡ ἐν χρῷ κουρὰ, « Ακ., τὸ ξύρισμα. (καὶ μτνμ.) » Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, « Σοφ., ἐγγίζει κατάκαρδα. 2) (συνκδχ.) πλησίον (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ). » Ἐν χρῷ μάχεσθαι, « Ἡρ., = Ἐκ τοῦ συστάδην. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐν χρῷ τῆς γῆς, « Ακ. » Ἡ ἐν χρῷ συνουσία, « αὐτ., σχέσις στενὴ, ἐπιμιξία.

Χρῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χρώζω ἢ Χρώννυμι, χρωματισμός.

Χρωστὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ὁ χρώζων (βάφων, χρωματίζων). » Μολυβος —, « Ἐπγρ., τὸ μολυβοκόνδυλον.

Χρωτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρὼς, σωμάτιον.

Χρωτίζω, Μ. ίσω, = Χρώζω, χρωματίζω. » Τὸν οἶνον ἀλόῃ —, « Πλ. (καὶ μσ.) » Νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασι χρωτίζεται, « Ἀρϛφ., λαμβάνει ἕξιν εἰς αὐτὰ, γυμνάζεται.

Χυδαίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι χυδαῖος. » Τὸ χυδαΐζον τῆς πόλεως, « Νικ., ὁ ὄχλος, οἱ χυδαῖοι.

Χυδαϊκῶς, ἐπίρ. = Χυδαϊϛί.

Χυδαιολογία (ἡ). ὁ τρόπος τοῦ λέγειν τῶν χυδαίων, ἡ γλῶσσα τοῦ ὄχλου.

Χυδαῖος [χύδην], α ἢ ος, ον. Χομένος, σκορπισμένος· (συνκδχ.) κοινὸς, πρόϛυχος, τοῦ κοινοῦ λαοῦ, τοῦ ὄχλου.

Χυδαιότης (ἡ). ὁ τρόπος (τὸ ἦθος) τοῦ χυδαίου.

Χυδαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινα χυδαῖον, ἐξευτελίζω.

Χυδαϊστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ τοῦ λέγειν) τῶν χυδαίων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

Χύδην [χέω], ἐπίρ. Χυτὰ, σωρηδόν· (συνκδχ.) ἀφθόνως ἡ· ἄνω-κάτω, συγκεχυμένως· (ἐνίοτε) εἰς τὸ πεζὸν ὕφος.

Χυλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χυλός.

Χυλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Μεταβάλλω εἰς) χυλὸν, = Χυλόω. 2) ἐβγάζω ('παίρνω) τὸν χυλὸν, (ὄθ.

Χύλισμα (τὸ). ὁ ἐξαχθεὶς διὰ τοῦ χυλισμοῦ χυλὸς, (ἄλλ.) Ἀπόβρεγμα.

Χυλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ χυλίζειν, ἡ τοῦ χυλοῦ ἐξαγωγή.

Χυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). χυλῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Χυλὸς (ὁ), [χέω]. τὸ τρόφιμον ὑγρὸν (κυρ. τῶν φυτῶν καὶ τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ τῆς τροφῆς μεταποιούμενον). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χυμὸς, οὐσία, γεῦσις. » Τῆς γὰρ γεύσεώς ἐςιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν,« Ἀρςτ.

Χυλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ

Χυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς) χυλὸν, 'παίρνω τὸν χυλὸν ἢ βράζω 'ως οὗ νὰ γένῃ χυλὸς, χυλόνω. 2) (ἐνίοτε) ποτίζω μὲ χυλόν.

Χυλώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης χυλοῦ, (Γαλλ.) succulent, ἢ· ὅμοιος χυλῷ, χυλοειδής.

Χυλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Χυλόω, ἐξαγωγὴ χυλοῦ, ἡ εἰς χυλὸν μεταποίησις, χύλωμα.

Χύμα (τὸ), = Χεῦμα, ὑγρὸν χυνόμενον, ῥεῖθρον, ῥεῦμα· (συνκδχ.) πλῆθος. » Νιφάδος—, « Ἀλκ.

†Χυματίζω, Μ. ίσω, Σχλ. Μεταβάλλω τι εἰς ῥευστὸν, ὑγραίνω, λυόνω.

†Χυμεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χύμευσις, (ἴδε Χυμικός).

Χύμενος, Π. ἀντὶ Κεχυμένος, πθ. πρκ. τοῦ Χέω.

†Χύμευσις, εως (ἡ). σύγκρασις (χυμῶν), συγχώνευσις, σύμμιξις, [ἐκ τοῦ

Χυμεύω [χυμὸς], Μ. εύσω. Σμίγω εἰς ἕν, συγχωνεύω, (Γαλλ.) amalgamer.

Χυμίζω, Μ. ίσω. Δίδω χυμὸν (οὐσίαν) εἴς τι, καρυκεύω, νοστιμίζω.

Χυμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τοὺς χυμοὺς. » Χυμικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ Χυμεία (» Ὅτι τὰ μεταλλα διαλύει καὶ ὡς ὕδωρ κεχυμένον ποιεῖ ἄνευ πυρὸς καὶ χωνεύσεως, « Ἰωάνν. Καναβ. παρὰ Δουκαγγ.), (ἀλλὰ φαίνεται τῷ ὄντι πιθανώτερον ὅτι καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε Αἰγυπτιακὰ, Χεμμί).

Χυμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χυμὸς (ὁ), [χέω]. ποιότης γευστικὴ, οὐσία, (Γαλλ.) humeur.

Χυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω χυμὸν (οὐσίαν) εἴς τι.

Χυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χυμὸν (οὐσίαν)· (ἰατρ.) ὑπαγόμενος εἰς τοὺς χυμοὺς (τοῦ σωμ.)

Χύντο, Π. ἀντὶ Ἔχυντο, ἢ Ἐκέχυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ Χέω.

†Χύνω (παρτ. Ἔχυνον), νλγ. ἀντὶ Χέω.

Χύσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χέω, χύσιμον (» Λιβάνοιο—, « Νικ., περιφρ. ἀντὶ Λίβανος)· (μτνμ. ἐπὶ ξηρῶν) σκόρπισμα (» Φύλλων—, « Ὅμ.)· (ἐπὶ μετάλλ.) χώνευσις· (ἐπὶ φυτ.) ἔκφυσις (» Νέη χύσις ὁρμίνοιο, « Νικ., τὰ τρυφερὰ βλαστάριά του)· (συνκδχ. ἐν γέν.) πλῆθος, σωρὸς, ἀφθονία, (Γαλλ.) profusion. » Ἄγρης (» Οὐσίας, » Φαυλότητος)—,« Νικ., Ἀλκ., Πορφ. » Φωτὸς—, « Γργ., = Φωτοχυσία.

†Χυστὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χυτὸς ἢ Χωστός.

†Χυτὴρ ⚓

†Χύτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ χύνων· σκεῦος μὲ τὸ ὀπ. χύνουν.

Χυτικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ χύνειν.

Χυτλάζω, Μ. άσω, = Χυτλόω, λούω· (συνκδχ.) χύνω· (μτνμ.) ἁπλόνω. » Γυμναστικῶς χύτλασον σαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν, « Ἀρςφ., στρώσου, ἐξαπλώσου.

Χύτλον (τὸ), [χέω]. (κυρ.) κρᾶμα ὕδατος καὶ ἐλαίου (ὑδρέλαιον) μὲ τὸ ὀπ. ἀλείφοντο μετὰ τὸ λουτρόν· (ἐν γέν.) νερὸν διὰ λούσιμον ἢ νίψιμον· (ἁπλ.) νερὸν τρεχάμενον, ῥεῖθρον· (πλθ.) = Χοαί. » Εὖτ' ἂν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται,« Ἀπλλν.

Χυτλόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Ἀλείφω μὲ χύτλον (ὑδρέλαιον)· (συνκδχ. ἐν γέν.) λούω, πλύνω· παστρεύω, (καὶ μσ. αὐτπθ.) παστρεύομαι, πλύνομαι, ἀλείφομαι (κυρ. μὲ 'λάδι, ἀντιθ. τῷ Ξηραλοιφέω). » Δῶκεν ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο, « Ὀδ. Ζ. » Ἠρῷσσαι, αἴ ποτ' Ἀθήνην... Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο,« Ἀπλλν. » Δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τοκοιο λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι. « Καλλ.

Χύτο, Π. ἀντὶ Ἔχυτο ἢ Ἐκέχυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ Χέω.

Χυτὸς, ἡ, όν. Χυμένος ἢ Δυνάμενος νὰ χυθῇ, ῥευστός· (ἐπὶ μετάλλ.) χωνευτός· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) σκορπιστός· ἐκτεταμένος· ἄφθονος. » Χυτὸν νέκταρ, « Πίνδ. » Χυτὴ πίσσα, « Νίκ., ἡ (ἄλλ.) Γγρόπισσα. » Χυτὴ λίθος, « Πλάτ., ἡ ὕελος ἢ ἡ τίτανος. » Χυτὸς ἄργυρος, « Ἀλέξ. Ἀφροδ., ὁ ὑδράργυρος. (καὶ μτνμ.) » Χυτὴ χαίτη, « Νίκ., ξέπλεκα (κυματίζοντα) μαλλιά. » Χυτὸν ἔρνος μαράθοιο, « αὐτ., (παρβλ. Χύσις). » Χυτοὶ ἰχθύες,« Ἀρςτ., οἱ (ἄλλ.) Ῥυάδες. » Καλοῦνται δὲ χυτοὶ, οἱ τῷ δικτύῳ περιεχόμενοι, θύννος, πηλαμὺς, κολίαι καὶ τὰ τοιαῦτα, « αὐτ. » Σπέρμα χυτὸν ἄγνου, « Νίκ. » Χυτὴ Λιβύη, « Ὀππ., ἡ ἐκτεταμένη ἢ (;) ἀμμώδης. 2) σχηματισμένος δι' ἐπισωρεύσεως, σωρευτός, (ἄλλ.) Χωστός. » Τύμβος—, « Ὅμ. » Γῆ χυτὴ,« αὐτ., = Χῶμα. » Λιμὴν—, « Ἀπλλν., ὁ διὰ προχώματος (μόλου) τεχνητός, (ὄθ. ||. οὐσ.) » Χυτοὶ, « Ἡρ. ⚓ » Χυτὰ, « Γλσ., = Χώματα, προχώματα.

Χύτρα (ἡ), [χέω], τσουκκάλι πήλινον (διὰ μαγείρεμμα). » Ὠμὴ—, « Δσκρ., ἡ καινούργια. » Χύτραις ἱδρύειν (θεόν τινα), « Ἀρςφ., ἐγκαινιάζειν τὸν βωμὸν ὑποδεεστέρου τινὸς θεοῦ ἐκ τοῦ προχείρου (δι' ἐψήσεως ὀσπρίων), ἴδε Χύτρος καὶ παρβλ. Πυανέψια. » Χύτραις λημᾶν,« αὐτ., ἔχειν ὑπερμεγέθεις τσήμπλαις εἰς τὰ 'μμάτια. » Χύτραν φιλεῖν, « πιάνωντας (ὡς χύτραν) ἀπὸ τὰ δύο αὐτιὰ (ἴδε Θκρ. Ε', 133). » Χύτραν παίζειν,« Αξ., = Χυτρίνδα. ||. (συνκδχ.) Χύτραι,« Ἀττ. ἀντὶ Χυτροπωλεῖον, (παρβλ. Μύρον).

†Χυτραῖος καὶ

Χυτρειος, α, ον ⚓

;Χύτρεος-οῦς, έα-ῆ, εον-οῦν καὶ Ἀττ.

Χυτρεοῦς, ᾶ, οῦν, = Κεράμεος, ὀστράκινος, πήλινος. » Θεὸς—,« Ἀρςφ. » Χύτρειος πάταγος, « αὐτ. κρότος χυτρῶν.

Χυτρεὺς, έως (ὁ). ὁ κατασκευάζων χύτρας, χυτροπλάθος, κεραμεὺς, (κοιν.) τσουκκαλᾶς.

Χυτρεψὸς (ὁ). ὁ ἕψων ἐν τῇ χύτρᾳ, μάγειρος (κυρ. ὁ σκευάζων τὰ βραστά).

Χυτρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χυτρίς.

Χυτρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τὴν χύτραν· (ἰδιαιτ.) ἐκθέτω βρέφος ἐντὸς χύτρας, (ἄλλ.) Ἐγχυτρίζω.

Χυτρινδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς (καθήμενός τις [ὁ λεγόμενος διὰ τοῦτο χύτρα] εἰς τὸ μέσον προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ κἀνένα τῶν ἄλλων οἱ ὀπ. περιστρεφόμενοι τὸν πειράζουν), (κοιν.) τὰ τσουκκαλάκια.

Χυτρινος, η, ον, = Χυτρεοῦς, πήλινος. ||. (οὐσ.) τρύπα ἀπὸ τῆς ὀπ. ἀναβλύζει νερόν· (ἐν γέν.) τρύπα ἡ βάλτος. 2) ὁ τῆς ἑορτῆς τῶν Χύτρων. » Ἀγῶνες—,« Σχλ., οἱ ἐν τοῖς Χύτροις τελούμενοι.

Χυτρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χυτρα ἢ Χύτρος.

Χυτρὶς, ίδος (ἡ), = Χύτρα.

Χυτρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χυτρίζω, ἔκθεσις βρέφους (ἐντὸς χύτρας).

Χυτρίτης, ου (ὁ) ⚓ Χυτρῖτις, ιδος (ἡ). βρασμένος ἢ 'ψημένος εἰς χύτραν.

Χυτρόγαυλος (ὁ), εἶδ. χύτρας εἰς σχῆμα γαυλοῦ (καρδαριοῦ).

Χυτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). χύτρᾳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Χυτροπλάθος (ὁ). ὁ πλάττων (πλάθων) χύτρας, τζουκκαλᾶς.

Χυτροπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χυτρόπους, οδος (ὁ). χύτρα μὲ ποδάρια (ποδαρικά)· τρίπους σιδηροῦς ἐπὶ τοῦ ὀπ. τίθεται ἡ χύτρα, (κοιν.) πυροστιά.

Χυτροπωλεῖον (τὸ). μέρος (τῆς ἀγορᾶς) ὅπου πωλοῦνται χύτραι, τσουκκαλοπάζαρον, [ἐκ τοῦ

Χυτροπώλης, ου (ὁ) καὶ Χυτροπώλης, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν χύτρας, τσουκκαλᾶς.

Χύτρος (ὁ), = Χύτρα. ||. (πλθ.) ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀνθεστηρίων (καθ' ἣν ἐπρόσφεραν χύτρας μὲ ὄσπρια βρασμένα εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ Ἑρμοῦ). 2) (μτνμ.) μέρος ὅπου ἀναβρύουν θερμὰ ὕδατα.

Χυτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κουβαλῶν) χύτραν.

Χὼ ἢ (ὀρθότ.) Χώ, Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὁ.

Χωλαίνω, Μ. ανῶ (πθ. ἀόρ. Ἐχωλάνθην), = Χωλεύω, (ὄθ.

Χώλανσις, εως (ἡ), τὸ χωλαίνειν.

Χώλασμα (τὸ). πάθος (κτύπημα) τὸ ὀπ. κάμνει τινὰ νὰ χωλαίνῃ, περιπάτημα χωλοῦ.

Χωλεία (ἡ), τὸ χωλεύειν, τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, (χυδ.) κουτσαμάρα.

Χώλευμα (τὸ), = Χώλασμα, [ἐκ τοῦ

Χωλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Περιπατῶ) χω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λός, (κοιν.) κουτσαίνω· (μτφορ.) εἶμαι ἐλλιπὴς κατά τι, ἔχω ἐλάττωμα. ‖ (παθ.) γίνομαι χωλός, κουτσαίνομαι.

Χωλισμός (ὁ). χωλός (χωλαίνων, ἔχων δηλ. τὸν τελευταῖον πόδα σπανδεῖον) ἴαμβος.

Χωλοκρέββατον (τὸ). χωλὸν (μὲ ἀνίσους πόδας, κακοφτειασμένον, στραβοδίβολον) κρεββάτι, παλιοκρέββατον (ἠμπορεῖ νὰ ἦτε καὶ) κρεββάτι διὰ τοὺς χωλούς, (ὃθ. ὁ Σδ. ἑρμηνεύει δι' αὐτοῦ τὸ) Σκιμπόδιον.

Χωλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ χωλὸν, χωλείας αἴτιος.

Χωλόπους, οδος (ὁ, ἡ). χωλὸς τοὺς πόδας ἢ τὸν πόδα.

Χωλὸς, ἡ, ὁν, (ἐν γέν.) = Κυλλὸς, (ἰδιωτ.) βεβλαμμένος τὸν ποδα ἢ τοὺς πόδας, (κοιν.) κουτσός· (μτφ.) ἐλλιπὴς (χωλαίνων) κατά τι, ἀτελής. « Χωλὸς ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρα, » Εὔπ., (κοιν.) κουλοχέρης. « Χωλὸς ἕτερον πόδα, » Ὅμ., (χυδ.) κουτσοπόδαρος.

Χωλότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, (χυδ.) κούτσα, κουτσαμάρα, (μτφορ.) ἔλλειψις.

Χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ χολόν, κουτσαίνω, (ὃθ.

Χώλωμα (τό), = Χώλασμα.

Χώλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χολόω, χώλανσις, (Τυρκοβρ.) σακάτεμμα (χειρὸς, ποδός).

Χῶμα (τό), ⟦χώννυμι⟧, γῆ ἀνεσκαμμένη καὶ ἐπισεσωρευμένη, σωρὸς χώματος (πρὸς ὁποιανδήποτε χρῆσιν), (π. χ.) ὀχύρωμα· πρόχωμα· (ἰδιαιτ. εἰς τὸν Πειραιᾶ) τὸ μέρος ὅπου ἅραζαν τὰ πλοῖα, ὁ μόλος (« Ἐπὶ χῶμα τὴν ναῦν περιορμίσαι, » Δμ. 1229)· (συχνότ. δὲ) τάφος εἰς σχῆμα γεωλόφου (« Ἴδοις δ' ἂν τῆς Πελοποννήσου π-ντα χοῦ, μάλιστα δ' ἐν Δακεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν, » Ἀθ), (καταχρ.) λάκκος διὰ μνῆμα. « Χῶμά μοι κοίλανον, ὅμε κρύψει, » Θκρ.

Χωματίας, ου (ὁ). ὁ σχηματίζων χώματα (προχώματα). « Ποταμὸς —, » Πλδ., ὁ καταιβάζων πολὺ χῶμα.

Χωματοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χῶμα. « Πίννα —, » Κ. Μανασ.

†Χωματίζομαι, Μ. ισομαι. Κεῖμαι ἐπὶ χώματος (γηλόφου)· εἶμαι ὠχυρωμένος μὲ προχώματα (ἐχθρεῖς).

Χωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χῶμα.

Χώμος ἡ (ὀρθωτ.) Κῶμος, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Καὶ ὁ ἐμός.

Χὼν, ἀρχ. ἀντὶ Χωννὺς, μτχ. τοῦ Χώννυμι.

Χὼν, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Καὶ ὢν

Χωνεία (ἡ), τὸ χωνεύειν (μεταλλα), χυσιμον (λυώσιμον) εἰς τὸ

;Χωνεῖον (τὸ), = Χόανον, χωνευτήριον.

Χώνευμα (τὸ). κατασκεύασμα ἀπὸ χυμένον (χωνευμένον) μέταλλον, ἔργον χωνευτοῦ.

Χώνευσις, εως (ἡ), = Χωνεία.

;Χωνευτὴρ (ὁ), = Χωνευτὴς, (ὃθ.

Χωνευτήριον (τὸ). μέρος (σκεῦος ἢ ἐργαστάσιον) ὅπου χωνεύονται μέταλλα.

Χωνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ χωνεύων (χύνων) μέταλλα, (Γαλλ.) fondeur.

Χωνευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς χώνευσιν (μετάλλων), χωνευτοῦ ἴδιος.

Χωνευτὸς, ἡ, όν. Ὁ χωνευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ χωνευθῇ (ὡς μέταλλον), κατεσκευασμένος ἀπὸ χωνευμένον μέταλλον, χυτός.

Χωνεύω, Μ. εύσω. Χύνω (Λυόνω) μέταλλον· κατασκευάζω τι ἀπὸ λυωμένον μέταλλον, ⟦ἐκ τοῦ

Χώνη (ἡ), κατὰ κρα. ἀντὶ Χοάνη, χωνευτήριον (μεταλλουργοῦ)· (συχνότ.) χουνὶ (πρὸς μετάγγισιν ὑγρῶν).

Χώνηρ, Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὁ ἀνήρ.

Χωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χῶνος, χουνάκι κτλ.

Χώννυμι ⟦χοῦς, χέω⟧, Μ. χώσω (παρτ. Ἐχώννυον καὶ Ἔχουν, τὸ ἀπαρ. Χωννύναι καὶ Χοῦν, ὁ παθ. πρκ. Κέχωσμαι καὶ ὁ ἀόρ. Ἐχώσθην). Χύνω (Ἐπισωρεύω) που χῶμα, γεμίζω τόπον τινὰ μὲ χῶμα, κατασκευάζω προχωμα (ὀχύρωμα, τάφον κτλ.), μολόνω· παραχώνω. « Χώσομέν σε τοῖς λίθοις, » Ἀρχ. « Τοὺς λιμένας ἔχωσαν, » Αἰσχ., ἀσφάλισαν μὲ προχώματα. » Βάθος χῶσαι, » Ἱππωδ. « Τάφος, τὸν ἐγὼ ἀκούω χῶσαι Κλεάδην, » Ἡρ. (καὶ ὡς ἐπιθ.) » Χοῦσι χῶμα μέγα, » αὐτ. (καὶ αἰτ. προθ. ἐκ δ'.) » Χώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα ἐπόρθεε, » αὐτ. » Χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν, » Θκ. (καὶ παθ.) » Μνῆμα πρὸ τοῦ ναοῦ κέχωσται Ἱππολύτου, » Παυσ. (ᾧ ἐπὶ πρσ.) » Ἐχωννύμεθα, » Ἐπιγρ., ἐχωναν τὸν τάφον μας.

Χῶνον (τὸ) ᾧ

Χῶνος (ὁ), κατὰ κρα. ἀντὶ Χόανος, -ανον, χωνὶ, χωνευτήριον.

Χώομαι, Μ. χώσομαι (ἀόρ. Ἐχωσάμην), Π. ἀντὶ Χολόομαι, χολιάζω, θυμόνω, συγχύζομαι, (κατὰ λεξ.) γίνεται (κοιν. σκάνει) ἡ χολή μου. (μὲ δοτ. ἢ γεν. μετὰ καὶ χωρὶς προθ.) « Χωσάμενος περὶ βουσίν, » Ὅμ. « Ἑτάρου χωόμενος, » αὐτ. « Μρείσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ γέρηϊ, » Ἰλ. Α. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Μή μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσα, » Ὀδ. Ψ.

Χώρα, ας (ἡ), = Χῶρος, τόπος (τὸν ὁποῖον κατέχει τις ἢ τι)· θέσις· (μτνμ.) βαθμὸς, τάξις. « Ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ, » Ὅμ. » Ἀψ ἐνὶ χώρῃ ἕζετο, » Ἰλ. Ψ. « Τοῖς μὲν ὅπου ἕτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται, » Ξεν. « Στέγαις διεπέπρακτο καὶ χώραις πολλαῖς, » Πλ., ἦτον διῃρημένη εἰς πολλὰ χωρίσματα (ἀπαρταμέντα). » Χώραν μὴ λείπειν ἣν ἄν τις προστάττῃ, » Θκ. « Ἀπιέναι κατὰ χώραν, ἦπερ πρόσθεν εἶχε, τὸ στράτευμα, » Ξεν. » Ἐμάχοντό τε, καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον, » αὐτ. « Ἔχειν (« Μένειν, » Ἐᾶν) κατὰ χώραν, » Ἱσκρ. Ξεν. κτλ., μένειν ἢ ἀρίνειν ἐκεῖ ὅπου εἶνε (καθὼς εἶνε), ἡσυχάζειν. « Οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, » Ἀρχ., εἶνε τεταραγμένον (ἀήσυχον). (καὶ μτνμ.) « Τῶν λοχαγῶν τοὺς κρατίστους εἰς τὰς τῶν ταξιαρχῶν χώρας ἐπαναβήσεσθαι, » Ξεν. « Τὰς μεγίστας χώρας ἔχοντες, » Πλδ. Ἰών., κατέχοντες. « Χώρη ὀλίγη τελέθει τινός, » Θγν., πιάνει ὀλίγον τόπον, (δηλ.) εἶνε ἀτίμαντος, δὲν τὸν τιμᾷ (δὲν τὸν ψηφᾷ) κάνεις, δὲν τὸν ἔχουν εἰς ἀνθρωπου ἀράδα. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ἐν ἀνδρὰποδων χώρᾳ ἐσόμεθα, » Ξεν., θὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν ὡς ἀνδράποδα. » Ἐν χώρᾳ δέρματος, » Ῥγ., ἀντὶ, εἰς τόπον. « Ἐν πατρὸς χώρᾳ αὐτῷ γεγονώς, » Ἴλ. 2) μέρος ἢ ἔδαφος γῆς, γῆ (κυρ. καλλιεργήσιμος)· περιφέρεια τόπου, ἐπαρχία, (κοιν.) χώρα· (ἐνίοτε) ἀγρός· ἐξοχή. « Ἐς τὶν' ᾤχετο χώραν; » Θκρ. « Καλοῦσι δὲ Ἀττικὴν τὴν χώραν, » Παυσ. « Ὅσοι δὲ αὐτῶν ἐβούλοντο οἰκεῖν παρ' αὐτῷ, τούτοις δὲ χώραν ᾗ οἴκους ἔδωκε, » Ξεν. « Λεπτόγεως καὶ ψαφαρὰ χώρα, » Θῤῥ. « Ἄλλα ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις, » Ἀρστ. « Φυλάσσοντες κατὰ τὴν χώραν, » Ξεν. « Τὴν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει, » αὐτ. « Ἐν χώρᾳ κοιτοῖον γίνεσθαι, » Δμ., κοιμᾶσθαι ἔξω (τῆς πόλεως). « Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα, » Γῤῥ.

Χωράρχης, ους (ὁ). ὁ ἄρχων τῆς χώρας (τοῦ τόπου).

;Χωρᾶσμιος (ὁ). γείτων, πλησιόχωρος.

Χώραυλος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (αὐλιζόμενος) εἰς τὴν ἐξοχὴν (εἰς τὴν χώραν).

Χωράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χωρίον, χωραφάκι, γήδιον.

†Χωραφιαῖος, α, ον. Μικρὸς, ὀλίγης ἐκτάσεως. « Ἄγρὸς —, » Γλσ.

Χωρεπίσκοπος (ὁ). ὁ ἐπισκοπῶν τὴν χώραν, ἔφορος (ἐπιτηρητὴς) τῆς χώρας. ‖ (ἐκκλησ.) τοποτηρητὴς τοῦ ἐπισκόπου (εἰς τὰ χωριά).

Χωρέω-ῶ ⟦χῶρος⟧, Μ. ήσω καὶ (Ἀττ.) ήσομαι. (Π.) Κάμνω τόπον, ὑποχωρῶ, τραβηοῦμαι, παραμερίζω. « Ἐχώρησαν πάλιν αὐτις, » Ὅμ., ἀπεσύρθησαν ὀπίσω, ὑπεχώρησαν. « Γαῖα ἔνερθεν χώρησεν, » Ὁμ. Ἔμν., ἐβυθίσθη. (καὶ μετὰ γεν.) » Νεῶν ἡ πρυθετ.) » Ἀπὸ νεῶν ἐχώρησαν, » Ὅμ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ χωρήσειεν, » αὐτ. 2) (συχνότ.) κερδίζω τοπον, ὑπάγω ἐμπρὸς, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.), εὐδοκιμῶ· κατορθοῦμαι, καταντῶ· (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν· (ἐπὶ φήμ.) διαδίδομαι· (ἐπὶ χρησμ.) ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι. « Χώρει σὺ δεῦρο, » Εὐρ. « Κατὰ γῆν χωρήσαντες, » Θκ. « Χωρεῖν ὁμόσε τοῖς πολεμίοις (καὶ μτνμ. τοῖς παροῦσι), » Λξ. » Διὰ μάχης (« Δι' ὅπλων) χωρεῖν, » αὐτ., καταντᾷν εἰς. » Εἴ τινές που διασταῖεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν, » Θκ. « Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, » αὐτ. (καὶ ἄλλ. τῆς προθ.) » Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν), » αὐτ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί, » Εὐρ. « Ἡ νὺξ ἐχώρει, » Αἰσχλ. « Οὐ χωρεῖ τοὔργον, » Ἀρχ., δὲν πάγει ἐμπρός. « Καὶ δὴ χωρεῖ τοῦτ' τὸ κακὸν, » αὐτ. « Χωρεῖ τὸ νόμισμα, » Λξ., περνᾷ. » Ὁμολογουμένως ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, » Ξεν. » Οἱ τόκοι χωροῦσιν, » Ἀρχ., τρέχει τὸ διάφυρον. » Τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς δαπάνης χωρεῖ, « Ξεν. » Φάτις κεχωρήκειε« Ἡρ., εἶχε διαδοθῆ, » Κλαυθμὸς χωρεῖ διὰ πάντων, « Πλ., τοὺς Ἕλληνας ὅλους (ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον) τὰ δάκρυα. » Τῶν λογίων ἕνια κεχώρηκεν, « Ἡρ., (κοιν.) ἐβγαίνουν τὰ λόγια (τὰ ὀνείρατα). » Πάντα οἱ ἐχώρει εὐτυχέως, « αὐτ. » Καὶ σφιν χωρήσειν τὰ βουλόνται, » αὐτ., θὰ ἐπιτύχουν οἱ σκοποί των. » Χωρήσαντος δέ οἱ τούτου, « αὐτ., ἀφ' οὗ ἐπέτυχεν εἰς τοῦτο. (καὶ προθετ.) » Εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, « Γρφ. » Εἰς ταῦτα ἐχώρησεν ἡ ἄγαν εὔνοια, « Παυσ., κατήντησε. 3) (συνκδχ.) περιέχω, περιλαμβάνω, (κοιν.) χωρῶ ἢ, ἠμπορῶ νὰ χωρέσω, εἶμαι δεκτικὸς (ᾗ μτνμ.) ἱκανός, δύναμαι· (μτφορ.) ἐννοῶ ἢ ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω, (Γαλλ.) comprendre· (τρτπρσ.) εἶνε δυνατόν, ἐγχωρεῖ. » Ξέστας 30 λάγυνος ὅδε χωρεῖ, « Ἐπγρ. » Κρητὴρ χωρέων ἀμφορέας 600, « Ἡρ. » Οὐκ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις, « Θκ. (ᾗ ἑλλ.) » Ὅταν μηκέτι χωρῇ (ἐνν. ὁ τόπος), « Ἄρχτ., ὅταν δὲν ἦνε πλέον τόπος, ἢ δὲν ἦνε δυνατόν. » (καὶ μτνμ.) » Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, « Γρφ., δὲν τὸν ἐννοοῦν, δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὸν ἐννοήσουν. » Ὅσον αἱ κεφαλαὶ αὐτεῖσιν ἐχώρουν, « Ἀρρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γὰρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ σῶμα, ὅσον ὁ κάλαμος διείρει, « Αἴλ. » Οὐχ ἱκανῶς ναῆσαι χωροῦμεν, « Δ. Ἀρειοπαγ.

Χώρημα (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁπ. χωρεῖ τι, δοχεῖον.

Χώρησις, εως (ἡ), τὸ χωρεῖν, χωρητικότης.

†Χωρήτης, ου (ὁ), = Χωρίτης.

Χωρητικός, ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ χωρῶν ἢ ἱκανὸς νὰ χωρήσῃ ἐν ἑαυτῷ τι.

Χωρητός, ἡ, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χωρήσῃ (καὶ μτνμ. νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν νοῦν του, νὰ ἐννοήσῃ) τις, καταληπτός.

Χῶρι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Χωρίς.

Χωριάζω, Μ. άσω, (σπν.). Ζῶ εἰς τὰ χωρία (εἰς τὴν ἐξοχήν).

†Χωριαμός (ὁ), Γρμτ. ἀντὶ Φωριαμός.

Χωρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χωρίον, χωράφιον.

Χωρίζω, Μ. ἰσω. Χωρὶς τίθημι, διαιρῶ, ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω. ‖. (παθ.) διαφέρω. » Κεχώρισται οὗτος ὁ γειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι, « Ἡρ. 2) ἐν χώρᾳ τίθημι, τάττω ποῦ τινα, τοποθετῶ. » Τὴν δὲ (δευτέραν τάξιν) ἐπὶ τῷ μέσῳ ἐχώρησεν ἕπεσθαι, « Ξεν.

§Χωρικός, ἡ, όν, (ᾗ ἐπίῤ.) -ικῶς, ἐσφαλμ. ἡ ἀμφ. ἀντὶ Χωριτικός.

Χωρίον (τὸ), κατὰ τὸν τύπον μόναν ὑποκορ. τοῦ Χῶρος καὶ Χώρα, τόπος, μέρος· (ἰδιαιτ.) θέσις ὠχυρωμένη, τοποθεσία, φρούριον, ἡ· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἀγροί, γαῖαι, ὑποστατικά· (μτνμ.) τὸ ἐμβαθὺν γεωμετρ. σχήματος· (Γρμτ.) μέρος (περικοπὴ) συγγράμματος, (Γαλλ.) passage. » Κατὰ τόδε τὸ χωρίον μάλιστα δῆλον, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι, « Ἡρ. » Ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, « Δκ.

†Χωριονόμος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγοράζων τὰ δημοπρατούμενα χωρία, (Λατ.) praitator.

Χωρὶς [χῶρος], ἐπίῤ. Ξέχωρα, χωριστά, ξεχωριστά· (μὲ γεν. ὡς προθ.) ζῶ χωρὶς (κοιν.) χωρὶς· (ἐνίοτε) μακράν· (μετὰ τοῦ Ἢ καὶ ἄλλ. μορ.) ἐκτός. » Διακαθίσας τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους, « Ξεν. » Χωρὶς γενόμενοι, « αὐτ. (καὶ γεν.) » Ὅτε χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, « αὐτ. » Χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν, « Εὐρ., μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου. » Χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν, « Γρφ. » Χωρὶς δὲ τούτων, « Ἱστρ., ἐκτός. » Χωρὶς τῶν εἰρημένων, « Ἀρχ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ κτλ.) » Λέθητας κρητῆρας προαισκέλους, χωρὶς ἢ ὅτι πολλῷ μείζονας, « Ἡρ. » Τὰ ἐκ τῶν ἱρῶν ἀναθήματα, χωρὶς ὅ,τι χαλκὸς ἢ λίθος ἢ γραφὴ ἦν, τὰ ἄλλα πάντα ἀαθέντες, « αὐτ. » Χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ἢ πάλεμος, « Πλ. (καὶ προθετ. ἢ πτπαλλ.) » Χωρὶς ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ κεφαλαί, « Παυσ. (καὶ ἀπλ.) » Χωρὶς τοίνυν, « Φίλ., ἐπὶ πᾶσιν.

§Χωριώδης, ες (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Χωριώδης.

Χώρισις, εως (ἡ), τὸ χωρίζειν, χώρισμα, ξεχώρισμα, διαστολή, διαίρεσις.

Χωρισμός (ὁ), = Χώρισις· ἀπομάκρυνσις, ἀναχώρησις.

Χωριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ χωρίζων (διαιρῶν, ξεχωρίζων κτλ.).

Χωριστός, ἡ, όν. Χωρισμένος, ξεχωριστός, ἐξῃρημένος, ἰδιαίτερος· δυνάμενος νὰ χωρισθῇ, διαιρετός.

Χωρίτης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς χώρας (τῶν χωρίων), χωριάτης, χωρικός.

Χωριτικός, ἡ, όν. Χωρίτου ἴδιος, χωρικός, χωριάτικος.

Χωριτικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν χωρίτης, χωριάτικα.

Χωρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Χωρίτης, χωριάτισσα.

†Χωροβατέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. (μὲ αἰτ.) Περιπατῶ, περιέρχομαι, διοδεύω, ἢ καταμετρῶ τὸν τόπον.

Χωροβάτης [χῶρος, βαίνω], ου (ὁ), τὸ ὀδραυλικὸν ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁποίου ἰσάζουν τὰ ἐπίπεδα, (κοιν) νεροζύγι.

Χωρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τι ὡς χωρογράφος, κάμνω τὴν περιγραφὴν (τὴν τοπογραφίαν) χώρας.

Χωρογραφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χωρογράφου, περιγραφὴ λεπτομερὴς χώρας (τόπου) τινὸς ἢ διαφόρων τόπων.

Χωρογραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χωρογραφεῖν, χωρογράφου ἴδιος.

Χωρογράφος (ὁ). ὁ γράφων (περιγράφων) χώρας ἢ χώραν, τοπογράφος.

Χωροθεσία (ἡ). θέσις (τοπογραφικὴ) χώρας, τοποθεσία.

Χωρομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (γεωγραφικῶς) χώραν τινά, κάμνω τὴν χωρογραφικὴν καταμέτρησιν τόπου τινός.

Χωρομετρία (ἡ). καταμέτρησις χώρας (τόπου).

Χωρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω χώραν τινα (εἰς κληρούχους), κάμνω τὴν διανομὴν τῆς χώρας » Νόμος—, « Δ. Ἁλ., ὁ περὶ διανομῆς τῆς γῆς, (Γαλλ.) loi agraire.

Χῶρος (ὁ). [συγγ. τῷ Χορός]. τόπος, θέσις· διάστημα· τοποθεσία· (εἰς τὸν Ξεν.) γῆ καλλιεργήσιμος, ἀγρός, ἐξοχή. » Πολὺν ἐπελάμβανε χῶρον, « Θκρ. » Χώριρ ἑνὶ στενῷ, « αὐτ. » Εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγον, « αὐτ. » Τίνων ὅδε χῶρος; « αὐτ. » Ποδὸς δέ οἱ οὐχ ἑνὶ χώρῳ, ἀλλ' ... ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα, « Καλλ. » Οὐδέποτέ με εἶα ὁ πατὴρ χῶρον ἐξεργασμένον ὠνεῖσθαι, ἀλλ' ὅσεις ἀργὸς καὶ ἀφύτευτος εἴη, « Ξεν. » Φέρων ἀπὸ τοῦ χώρου, ἤν τι δεώμεθα, εἰς ἄστυ, « αὐτ.

Χωροφιλέω-ῶ, Μ. ήσω. = Φιλοχωρέω, διατρίβω συνήθως ἢ ἀσμένως εἰς τόπον τινά. » Εἰ ἐν Λίῳ χωροφιλεῖς, « Ἀντφ.

Χωροφιλία (ἡ), = Φιλοχωρία.

Χωροφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ χώρου (τόπου) τινος ἢ τοῦ τόπου (τῆς χώρας).

Χὼς ἡ; **Χώς**, Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὡς.

Χὼς, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅς.

Χῶς, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Χοῦς. ‖. (εἰς τοὺς Ἀρχ.) ἔρανος (ἑλλ. Συμβολή) εἰς συμπόσιον.

Χώσατο, Π. ἀντὶ Ἐχώσατο, γ'. ἐν. πρτ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Χώομαι.

Χωσθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Χώννυμι.

Χῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χώννυμι, ἐπιχώρασις γῆς (χώματος), γέμισμα τόπου τινὸς μὲ χῶμα, κατασκευὴ προχώματος (κτλ.)· (συνκδχ.) = Χῶμα, μόλος, πρόχωμα κτλ.

†Χῶσμα (τὸ), Γλσ. ἡ σπν. ἀντὶ Χῶμα.

Χώσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Χώομαι.

Χῶτους, Π. (καὶ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅσους.

Χωστὸς, ἡ, όν, ῥημ. τοῦ Χώννυμι, σχηματισμένος ἀπὸ ἢ γεμισμένος μὲ χῶμα (σωρὸν χώματος). » Τάφος—, « Εὐρ. » Ἅτρωτος—, « Λυκ.

Χωστρὶς, ίδος (ἡ). » Χελώνη—, « αἰθ. μηχανὴς πολεμ. ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐργάζονται οἱ γεμίζοντες (χώνοντες) τὰς τάφρους κτλ.

Χώσω, μέλλ. τοῦ Χώννυμι.

Χῶταν, Δ. Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅταν.

Χῶτι, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅτι. (Χώω), ἄχρ. ἴδε Χώομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ψ

Ψ, ψ, ψῖ (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) ψ', ἑπτακόσια (700) ἢ ἑπτακοστοστός, ή, όν· καὶ ,ψ, ἑπτακόσιαι χιλιάδες (700, 000).

Ψάγδας, ανος (ἡ) καὶ

Ψάγδας ἢ Ψαγδής, ου (ὁ), [Αἰγυπτ.] εἶδ. μύρου, (ἄλλ.) Σάγδας.

Ψαθαρός, ά, όν, = Ψαφαρός.

†Ψαθάριον (τό), εἶδ. λαλαγγήτας λεπτῆς, ξηροτηγανισμένης καὶ ἐπιμ. εὐθραύστου (ψαθυρᾶς), (κοιν.) ψαθοῦρι ἢ λαγάνι, (παρβλ. Καπύριον).

†Ψάθυρμα (τό). θρύμμα (ψαθυρίου), ψίχαλον, [ἐκ τοῦ

Ψαθυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ξηραίνομαι (Φρυγανίζομαι) ἢ γίνομαι θρύμματα (καθὼς τὸ ψαθοῦρι), κατακομματιάζομαι· (ἐν γέν.) χαλνῶ, φθείρομαι. » Καὶ τὰ ὀχῆμου ἐψαθυρώθη, « Γρρ., (παρβλ. Κατυρόομαι).

†Ψαθυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ψαθύρια.

Ψαθυρός [ψάω], ά, όν. Εὔθραυστος (καθὼς τὸ ψαθύριον), (ἐπιμ.) λεπτός· ξηρός· τρυφερός, ἀδύνατος· (ἐν γέν.) χαλασμένος.

Ψαθυρότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ εὔθραυστον κτλ.) τοῦ ψαθυροῦ, ἔλλειψις στερεότητος (ἐλαστικότητος).

†Ψαιδρός, ά, όν, Γλσ. ἀντὶ Ψευδής.

†Ψαικάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Ψακάζω.

†Ψαίκαλον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Ψάκαλον.

†Ψαικάς, άδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ψακάς.

†Ψαινύζω, Μ. ύσω, = Ψαινύσσω, (ὅ)

Ψαίνυθος (ὁ, ἡ), Π. = Ψεύδης, ἀπατηλός, παλίμβολος, δόλιος.

†Ψαίνυσμα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Ψαῖσμα, [ἐκ τοῦ

†Ψαινύσσω (ττω), Μ. ύσω, = Ῥιπίζω, ἀνεμίζω.

Ψαίρω [ψάω], Μ. ψαρῶ (ἀόρ. Ἔψηρα). Ξύνω ἢ Τρίβω ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως). » Οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς οἰωνός, « Αἰσχλ. 2) (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) κουνοῦμαι σιγανὰ (ἀπὸ τὸν ἄνεμον), (ἐπιμ.) ψιθυρίζω. » Διὰ γὰ ψαίρει πίτυς, « Ακ.

Ψαῖσμα (τό), [ψαίω], = Ψῆγμα.

Ψαιστίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψαιστόν.

Ψαιστός [ψαίω], ή, όν. Τριμμένος, ψιλοκομμένος. » Ψαιστὴ μάζα καὶ (ὡς οὐσ.) » Ψαιστὸς (ἐνν. πλακοῦς) καὶ Ψαιστὸν (ἐνν. πέμμα), εἶδ. ζυμαρικοῦ, (κοιν.) τριγώνους ἢ, ψαθοῦρι, (παρβλ. Θρυμματίς).

Ψαίστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ τρίβων ἐλαφρὰ (σφογγίζων). » Σπόγγος —, Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Ψαίω [ψάω], Μ. ψαίσω (πθ. πρκ. Ἔψαισμαι, ἀόρ. πθ. Ἐψαίσθην). Τρίβω ἐλαφρὰ, σπογγίζω. 2) κόπτω ψ.λὰ, κάμνω θρύμματα (ψίχαλα).

Ψακάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψακάς, ῥανίς, ψηχάλα.

Ψακάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω ψιλὴν βροχὴν (ψακάδας), ψηχαλίζω· (ἀμτβτ. ἡ μσ. αὐτοπθ.) ρίζω. » Δύχνος ψακαζόμενος, « Ἀρχτ.

Ψακαλον (τὸ) καὶ Ψάκαλος (ὁ), [ψακάς]. νεογνὸν ζώου, (παρβλ. Δρόσος).

Ψακαλοῦχος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα νεογνὰ (κατὰ θ.σ).

Ψακάς [ψάω], άδος (ἡ). (ἐν γέν.) τιμῆμα ψιλόν, ψίχαλον (» Ἄμμου —, « Ἐπγρ., = Ψῆγμα)· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) ῥανὶς ὁρόσου ἢ ψιλῆς βροχῆς, (κοιν.) ψηχάλα (» Γαθήσαν αἱ Θῆβαι ψακάδι. « Ἡρ.)· (συνεκδχ.) σταλιὰ, τίποτε » Ἀργυρίου οὐδὲ ψακάς, « Ἀρχρ.

Ψακαστός [ψακάζω], ή, όν, = Στακτός. » Μύρον —, « Ἀθ.

Ψάκελον (τὸ) καὶ Ψάκελος (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ψάκαλον, -λος.

Ψακτὴρ (ὁ), ἀντὶ Ψηκτήρ.

Ψάλαγμα (τὸ), [ψαλάσσω]. = Ψηλάφημα.

Ψαλάκανθα, ης, (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) ἄκανθα ψαλακτὴ (ψηλαφητή).

Ψαλακτός, ή, όν, = Ψηλαφητός, [ἐκ τοῦ

Ψαλάσσω, Μ. άξω, θαμιζ. τοῦ Ψάλλω, ἐγγίζω (ψηλαφῶ) ἐπανειλημμένως, ψηλαφῶν βάλλω εἰς κίνησιν. » Νευρὰν —, « Λυκ.

Ψαλιδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψαλίς, ψαλιδάκι.

Ψαλιδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ψαλίδος, διχαλωτὸς ἢ καμαρωτός.

Ψαλιδόρυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψαλίδας περὶ τὸ στόμα (καθὼς ὁ κάθουρας).

Ψαλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα ψαλίδος (ψαλιδωτόν).

Ψαλίδωμα (τὸ). ψαλιδωτὸν κατασκεύασμα (τεῖχος).

Ψαλιδωτός [ψαλιδόω], ή, όν. Ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος εἰς) σχῆμα ψαλίδος, θολωτός, καμαρωτός.

Ψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδίζω. 2) σταυρόνω εἰς σχῆμα ψαλίδος. »Ἐνια ψαλίζεται πρὸς ἄλληλα, « Ἀρχτ.

Ψάλιον (τὸ). ἡ ὑπὸ τὴν σιαγόνα ἄλυσος τοῦ χαλινοῦ, (Γαλλ.) gourmette· (ἐν γέν.) χαλινὸς (κυρ. καὶ μτνμ.)· (πλθ. κατ' ἔκτ.) δεσμὰ (Αἰσχλ. Περμ. 54), (συγχ. τοῦ Ψέλλιον), (κατὰ τὸν Courier) εἶδος φιμοῦ, καπίστρι, (Γαλλ.) cavesson, museroic, (ἐν γέν. ἄλλο παρὰ ὑποστόμιον, gourmette). » Τὸν ῥυταγωγέα, ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας ἢ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον, « Ξεν. (Ἱππκ. ζ', 1), [ἐκ τοῦ

Ψαλίς [ψάω, ψάλλω], ίδος (ἡ). ψαλίδι (τὸ ἀπ. ὡμοιαζε μᾶλλον τσιμπίδι)· (συνεκδχ.) πᾶν ὅτι ἔχει σχῆμα τοιαύτης ψαλίδος, (ἰδιαιτ. 2) τὸ κλειδὶ ἢ τὸ τόξον τοῦ θόλου, (ἐν γέν.) θόλος, (ἄλλ.) Ἀψίς. 3) ὑδραγωγεῖον θολωτὸν, ψαλιδωτὸν, ὑπόγειον). 4) τόξον τὸ ὁπ. σχηματίζει ἡ καμπύλη γραμμὴ· (συνεκδχ.) κίνησις ταχεῖα.

Ψαλιστός, ή, όν. Κομμένος (Κουρεμένος) μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδισμένος. 2) = Ψαλιδωτός, καμαρωτός.

†Ψάλιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψάλιον ἢ Ψέλλιον.

Ψαλλιγενής, έος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἔνα ψάλλη, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μοιρηγενής).

Ψάλλω [ψάω], Μ. ψαλῶ (ἀόρ. Ἔψηλα, πρκ. Ἔψαλκα καὶ πθ. Ἔψαλμαι, κτλ.). (ἐν γέν.) Ἐγγίζω, ψηλαφῶ· (κυρ.) πάνω μὲ τὰ δάκτυλα τραβῶ ἢ τεντόνω (» Ψαλλ' ἔθειραν, « Αἰσχλ., τράβα τὰ μαλλιά σου. [καὶ πθ.] » Σχοῖνος ψαλλομένη, « Ἐπγρ., ἡ στάφνη τῶν λεπτουργῶν). (ἰδιαιτ.) τραβῶ καὶ πάλιν ἀφίνω τὰς τεντωμένας χορδὰς μουσ. ὀργάνου (εἰς τρόπον ὥςτε νὰ κάμουν ἦχον), (ὀηλ.) παίζω (μὲ τὰ δάκτυλα [ἀντιθ. τῷ Κρέκω] ἐντατὸν ὄργανον, (Γαλλ.) toucher (pincer) de la guitarecte. (Γρφ.) ψαλμῳδῶ (μὲ ὀορ.) εἰς τιμὴν τινος.

Ψάλμα (τὸ). ᾄσμα ψαλλόμενον (παιζόμενον εἰς τὴν κιθάραν), ἀντικείμενον ψαλμοῦ· (ἐκκλησ.) ψαλμός.

†Ψαλμικός, ή, όν. Ὁ τοῦ ψαλμοῦ ἢ τῶν ψαλμῶν.

†Ψαλμικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ψαλμοῦ· κατὰ τὸν ψαλμόν.

†Ψαλμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) ψαλμούς ὡς-

†Ψαλμογράφος (ὁ). ὁ συνθέτων ψαλμούς, συγγραφεὺς ψαλμῶν.

†Ψαλμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω) ψαλμούς.

†Ψαλμολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ψαλμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἀπαγγέλλων, ἀναγινώσκων ἐκφώνως) ψαλμούς.

Ψαλμός (ὁ), = Ψάλσις, ἔγγιγμα ἢ τράβιγμα (χορδῆς), παίξιμον μουσ. ὀργάνου μὲ χορδάς. (» Τὴν μάγαδιν χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν, « Ἀριστ.) (συνεκδ.) = Ψάλμα, ᾄσμα ψαλτὸν, ὕμνος, (κατ' ἐξοχήν) » Ψαλμοὶ (οἱ τοῦ Δαβίδ).

Ψαλμοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς τοὺς ψαλμοὺς (ἀγαπῶν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας κτλ.)

†Ψαλμῳδέω-ῶ. Μ. ήσω. Ψάλλω ᾠδὰς (ψαλμούς) ὡς, ψαλμῳδός, (κυρ.) κιθαρῳδῶ.

†Ψαλμῳδία (ἡ). ᾠδὴ ψαλμῶν, ψάλσιμον, [ἐκ τοῦ

†Ψαλμῳδὸς (ὁ), ὁ ᾄδων ψαλμούς, ψάλτης, μελῳδὸς ψαλμῶν, (κυρ.) κιθαρῳδός.

Ψάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψάλλω, ψαῦσις (κυρ. χορδῶν), παίξιμον κιθάρας κτλ.

Ψαλτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ψάλτης. 2) = τῷ Ψαλτήριον (τὸ). ὄργανόν τι μουσικὸν δεκάχορδον, (Γαλλ.) ἅρπα, (εἶδος αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ κατὰ παραφθορὰν Τουρκ.) σαντοῦρι, (παρβλ.) Μάγαδις καὶ Νάβλα.

2) (Ἐκκλησ.) τὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν (τοῦ Δαβίδ.

Ψάλτης, ου (ὁ). ᾀψάλλων (παίζων μὲ τὰ δάκτυλα ἐνταντὸν ὄργανον), κιθαριστής,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Γαλλ.) arpiste. 2)(ἐκκλησ.) ψαλμῳδός, μουσικός.

Ψάλτιγξ, ιγγος (ἡ), = Ψαλτήριον, ἄρπα, σαντοῦρι.

Ψαλτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψάλλειν, ψάλτου ἴδιος.

Ψαλτός, ἡ, όν. Ὁ ψαλλόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ψαλθῇ (νὰ παιχθῇ εἰς τὴν κιθάραν ἢ ἐν εἴδει κιθάρας), καμωμένος ἵνα ψάλλεται.

Ψάλτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ψάλτης, κιθαρίστρια.

†Ψαλτῳδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψαλμῳδέω.

†Ψαλτῴδημα (τό). ᾄσμα ψαλτῳδούμενον, ψαλμός.

Ψαλτῳδία (ἡ) = Ψαλμῳδία, [ἐκ τοῦ

†Ψαλτῳδός (ὁ), = Ψαλμῳδός.

Ψαμαθηδόν, ἐπίρ. Π. εἰς τρόπον ψαμάθου. ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης.

Ψαμαθίτις, ίδος (ἡ), Π. ἡ ζωστὴ ἢ εὑρισκομένη εἰς τὴν ἄμμον (ψάμαθον).

†Ψαμαθία (ἡ), Γλσ, ὄχθη ἢ ἀκρογιαλιὰ ψαμμώδης, ἀμμουδιά.

†Ψαμάθιον (τὸ), Γλσ. ψῆγμα (κόκκος) ἄμμου.

Ψαμαθίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. βάσκοντος ἢ κουπτομένου εἰς τὴν ἄμμον (ψάμαθον), (ἄλλ.) Γς, (καὶ κοιν.) χωματίδα.

Ψάμαθος (ἡ), = Ψάμμος, ἄμμος· ἀμμουδιά.

Ψαμαθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ψαμμώδης, ἀμμώδης.

Ψαμαθών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶν' ἐπισωρευμένος ἄμμος, ἀμμότοπος· ἀμμουδιά.

Ψάμμα (ἀ), Δ. ἀντὶ Ψάμμη.

†Ψαμμάγεως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψαμμόγεως.

Ψαμμακοσιογάργαρα, Κωμ. πλῆθος ἀναρίθμητον, [γαργαρον καὶ

Ψαμμακόσιοι, αι, α, Κωμ. ἀναρίθμητοι ὡς ἡ ἄμμος (ψάμμος) τῆς θαλάσσης, (κατὰ μίμησ. τοῦ ἐννακόσιοι κτλ.).

Ψάμμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Ψάμμος.

Ψαμμίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ (λόγια εἰς τὴν) ἄμμον (ψάμμον), (κυρ.) θεραπεύω διὰ ψαμμωσίας.

Ψάμμινος, η, ον. Ὁ ἐκ ψάμμου (ἄμμου) συγκείμενος. » Ὄρος—, « Ὑπ.

Ψαμμίον (τὸ). σπυρὶ ἄμμου.

Ψαμμιος, α, ον, Π.= Ψαμμίτης· (εἰς τὸν Αἰσχλ.) ἰσάριθμος μὲ ψάμμαν, ἀναρίθμητος.

Ψαμμισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψαμμίζω, ψαμμωσία.

Ψαμμίτης, ου (ὁ) καὶ Ψαμμῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς ἄμμου (ψάμμου)· ὁ εὑρισκόμενος ἢ διατρίβων συνήθως εἰς τὴν ἄμμον.

Ψαμμόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψαμμώδη (ἀμμώδη) γῆν.

Ψαμμοδύτης, ου (ὁ),= Ἀμμοδύτης.||(οὐσ.) εἶδ. ὄφεως καὶ 2) ἰχθ., (ἄλλ.) Ψαμμαθίς.

Ψαμμοειδὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ψάμμῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

†Ψαμμοκόσιοι, αι, α, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντ') Ψαμμακόσιοι.

Ψάμμος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ψάω], = Ἄμμος· γῆ ἀμμώδης, (ὅτι ἐγράφετο καὶ Ψάμος, θθ. Ψάμαθος, ἀκνδειξις ἡ Σάμος).

Ψαμμοχωσία (ἡ). χώσιμον (παράχωμα) μὲ ἄμμον ἢ εἰς τὴν ἄμμον, (κυρ. ὡς θεραπευτ. μέσον) λουτρὸν μὲ ἄμμον.

Ψαμμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ψάμμον, ἀμμώδης.

Ψαμμωτὸς, ἡ, όν. Ἀνακατωμένος μὲ ἢ Κατασκευασμένος ἀπὸ ψάμμον, = Ψηφωτός· » Κόσμος —, « Γρφ. (Σειρὰχ. ΕΒ', 17).= Ψηφοθέτημα. (Γαλλ.) mosaïque.

Ψανὸς, ὰ, όν, Δ. ἀντὶ Ψηνός.

Ψάρ, ψαρὸς (ὁ), εἶδ. πτην., ψαρῶνι, [μαυροπούλι, (ἴδε καὶ Ψάρος).

Ψαρὸς, ὰ, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ψαρὸς (τοῦ ψαρωνιοῦ), παρδαλὸς (ἄσπρος καὶ [μαῦρος), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) γρίζος. » Ἵππος—, « Ἀρχ.

Ψάρος (ὁ), = Ψάρ. » Ὁ δὲ ψάρος ἐστὶ ποικίλος, μέγεθος δὲ ἡλίκον κόττυφος, « Ἀριστ.

Ψαυκροπόδης, ου (ὁ) καὶ

Ψαυκρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύπους, [ποῦς καὶ

†Ψαυκρὸς, ὰ, όν, Γλσ. = Σαυκρὸς, λεπτός· (συνκδχ.) ἐλαφρός.

Ψαῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψαύω, ἐγγιγμα (μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων), ψηλάφημα.

Ψαῦσμα (τὸ). τὸ ψαυσθὲν ἢ ψαυόμενον, ψηλάφημα. 2) = Ψαῦσις.

Ψαυστὸς, ἡ, όν. Ὁ ψαυσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ψαυσθῇ, ἐπιδεκτικὸς ψαύσεως, ψηλαφητός.

Ψαύω [ψάω], Μ. ψαύσω (πθ. πρκ. Ἔψαυσμαι). Ἐγγίζω (μὲ τὸ χέρι), ψηλαφῶ· (συνκδχ.) φθάνω· πλησιάζω· (συνήθ. μὲ γεν.) » Ποσὶ ψαύειν γαίης, « Ὁμ. Ἴλ. » Τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσειε, « Ἡρ. (καὶ δυτ. μόνη, Π., ἐνν. τῆς γεν.) » Ψαῦον κόρυθες (ἐνν. ἀλλήλων) φάλοισιν, « Ὁμ. (καὶ αἰτ. σπν.) » Ὅς δή με, φέριον ἐν ὠμοις, ψαύει χερσί, « Σοφ. (καὶ μεταφορ.) » Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις, « αὐτ., ἐγγίζων (ἐρεθίζων) μὲ πικρὰ λόγια. » Ψαύειν τῆς ἀληθείας, « Πλάτ., πλησιάζειν ὡς ἔγγιστα. (καὶ μσ.) » Κεφαλῆς ψαύεται (ὁ οἶνος), « Δσκρ., πιάνει (κτυπᾷ) εἰς τὸ κεφάλι. (καὶ πθ.) » Ψαυσθεῖσα, κνησμοὺς ἐργάζεται, « Αξ., προξενεῖ φαγοῦραν ὅταν τὴν πιάσουν.

Ψάφαξ, ακος (ὁ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Ψῆφος, πετρίτσα, λιθαράκι.

Ψαφαρία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ψαφαροῦ, ξηρότης, (ἄλλ.) Ψαθυρότης, (συνκδχ.) κορνιακτός, βυπαρία.

Ψαφαρίτης, ου (ὁ) καὶ Ψαφαρῖτις, ίτιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ψαφαρός. » Ῥύπος— , « Ἐπιγρ.

Ψαφαρόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ), = Ψαφαρότριχος.

Ψαφαρὸς [ψάω], ὰ, όν, = Ψαθυρὸς, λεπτός, σαθρὸς, εὔθραυστος· τραχὺς εἰς τὴν ἁφὴν ἢ εἰς τὴν γεῦσιν, πικρὸς· ξηρὸς, αὐχμηρός· μαραμένος· χαλασμένος.

Ψαφαρότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ψαφαρὰς (τραχείας, αὐχμηρὰς ἢ λεπτὰς) τρίχας (ψιλὸν μαλλ.).

Ψαφαρόχροος ους ᾱ

Ψαφαρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ψαφαρὸς, χρὼς], ὁ ἔχων τραχὺ (αὐχμηρὸν) δέρμα.

Ψαφερὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ψαφαρός.

†Ψαφυγξ, ιγγος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ψηφὶς καὶ

Ψαφος (ἀ), Δ. ἀντὶ Ψῆφος.

Ψάω [συγγ. τῷ Ξέω]=ῶ, ᾷς, ᾷ καὶ (Ἀττ.) ᾖς, ᾖ, Μ. ψήσω (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ συνθ.). Ξύ·ω, τρίβω· τρίβων ἰσάζω ἢ λιανίζω, κάμνω σκόνι (θρύμματα), χαλνῶ. ||. (ἀμτβτ.) τρίβομαι, φθείρομαι, λυόνω, καταβρέω. » Ἐδέσατὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει ᾗ ψᾷ (τὸ ἔριον), « Σοφ.

Ψᾶ, Δ. ἀντὶ Σρᾶ, ἢ Σρᾷς, αἰτ. Δωϊκ. ἢ τλθ. τῆς τρτπρσπ. ἀντυμ. Ὅς.

Ψέγιος, α, ον, Π. = Ψογερός.

Ψέγμα (τὸ). μέσον ἢ ἀντικείμενον ψόγου· ψόγος, ψεγάδι, [ἐκ τοῦ

Ψέγω [ψάω], Μ. ψέξω (πρκ. Ἔψογα καὶ πθ. Ἔψεγμαι κτλ.). Μέμφομαι, κατηγορῶ. » Ὅταν τις ψέγῃ, ἢ ἐπαινῇ τὸ ἐναντίως ἔχοντα, « Πλάτ.

Ψεδνοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, [κάρηνος καὶ

Ψεδνὸς, ἡ, όν, Π. [ψάω], λεπτὸς, ἀραιός, (ἰδιαιτ.) ἀραιότριχος, σπανὸς, (παρβλ.) Ψιλός.

Ψεδνότης (ἡ), τὸ ἐλάττωμα τοῦ ψεδνοῦ, ἀραιότης (κυρ.) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, (παρβλ.) Ψιλότης.

Ψεδνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ψιδνὸν (ἀραιότριχον), Ψιλόω (τῶν τριχῶν).

;Ψεδυρὸς, ὰ, όν, Π. ἀντὶ Ψιθυρος, ψευδὴς, ἀπατηλὸς, δόλιος.

†Ψειὰ (ἡ), Γλσ. = Ψιά.

Ψεκάδιον (τὸ), = Ψακάδιον.

Ψεκάζω, Μ. άσω. = Ψακάζω.

Ψεκὰς, άδος (ἡ), = Ψακάς.

Ψεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ψέγω.

Ψέκτης, ου (ὁ). ὁ ψέγων (κατηγορῶν) τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα, φιλοκατήγορος.

Ψεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ψέγειν, μεμπτικός, φιλοκατήγορος.

Ψεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ψεκτικὸν τρόπον ἢ ὕφος, μεμπτικῶς.

Ψεκτὸς, ἡ, όν. Κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ψόγου ἄξιος, μεμπτός.

†Ψεκτῶς, ἐπίρ. Μὲ ψεκτὸν τρόπον, ἀξιομέμπτως.

Ψέλιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ψέλλιον ἢ (Ὀππ. Κυν. Δ', 49) Ψάλιον.

Ψελιοφόρος (ὁ, ἡ), = Ψελλιοφόρος.

Ψελιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. περιβάλλω (περιτυλίζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ) ψέλιον.

Ψελλίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Εἶμαι (Ὁμιλῶ ὡς) ψελλός, (κυρ.) προφέρω τὸ σ ὡς θ (ὅταν τὰ μικρὰ παιδιὰ), τσηβδίζω, (παρβλ.) Τραυλίζω· (μτνμ.) εἶμαι ἀμφίρρεπης. » Τὴν βάσιν ψελλίζεται, « Ἴλ., περιπατεῖ ὅταν ξογοφιασμένος. » Ἔνια γὰρ ψελλίζεται τῶν ὄντων καὶ ἐπαφροτερίζει, « Ἀρχ.

Ψέλλιον (τὸ). κρίκος μετάλλινος (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βραχιόλιον, (συγχ. τῷ Ψάλιον).

†Ψελλιοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ψέλλια (βραχιόλια).

Ψελλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ψέλλια (βραχιόλια).

Ψέλλισμα (τὸ). τὸ ῥηθὲν ὑπὸ ψελλίζοντος, λόγος ψελλοῦ (παιδαριώδης).

Ψελλισμὸς (τὸ). τὸ ψελλίζειν, τσηβδισμα.

Ψελλὸς [ψάω], ἡ, όν. Ὁ ὁμιλῶν ὅταν τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μικρὰ παιδιὰ (ἀφίνων μερικὰ στοιχεῖα ἡ προφέρων τὸ σ ὡς θ), τσηβδὸς, (παρβλ.) Τραυλός· (μτνμ. ἐπὶ λόγ.) ἀσαφὴς, δυσνόητος.

Ψελλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ.

Ψευδαγγελὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ψευδάγγελος.

Ψευδαγγελία (ἡ). ψευδὴς ἀγγελία (εἴδησις), [ἐκ τοῦ

Ψευδάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἀναγγέλλων) ψευδεῖς εἰδήσεις, ψευδῶν εἰδήσεων ἄγγελος.

Ψευδαγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσποιοῦμαι ὅτι ἀγνοῶ.

Ψευδάγχουσα, ης (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) ἄγχουσα.

Ψευδάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκρινόμενος ἀδελφικὴν ἀγάπην, ψευδὴς (δόλιος, ψευδώνυμος) ἀδελφός.

Ψευδαλαζὼν, όνος (ὁ, ἡ). ψευδὴς καὶ ἀλαζών.

Ψευδαλέξανδρος (ὁ). ὁ οἰκειοποιούμενος ψευδῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ψευδώνυμος Ἀλέξανδρος.

Ψευδαλέος, α, ον καὶ

Ψευδάλιμος, η, ον, Π. ψευδὴς, πλαστὸς, ἀπατηλός.

;Ψευδαμάμαξυς, υος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ψεύστης, ἀλαζὼν, ἀπατεὼν, (κατὰ λέξ.) ψεύτικη κληματαριὰ, (παρβλ. Ψευδατράφαξις).

Ψευδάνωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδόμενος (ὑποκρινόμενος) τὸν ἄνδρα. ψευδώνυμος ἀνήρ. » Διόνυσος—, « Πολύαιν.

Ψευδαπάτης, ου (ὁ). ψεύστης, ἀπατεών.

Ψευδαπόστολος (ὁ). ψευδὴς, ψευδώνυμος, (ὄχι καθαυτὸ) ἀπόστολος.

Ψευδαποφάσκων, οντος (ὁ). ὁ ἀποφάσκων (ἀρνούμενος) ψευδῶς, εἶδος σοφίσματος, (ἄλλ.) Ψευδόμενος (λόγος).

Ψευδαργυρος (ὁ). ψευδὴς (νοθευμένος) ἄργυρος· (εἰς τὸν Στρβ.) εἶδος ἡμιμετάλλου, (ἴσ.) ὁ ζίγκος.

Ψευδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψεῦδος· (ἰδιαιτ.) ψευδὴς συλλογισμὸς, παραλογισμός.

Ψευδατράφαξυς, υος (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ψεῦδος, ψευδολογία, (κατὰ λέξ.) ψευδὴς ἀτράφαξυς (λοβουδιὰ φυτ.)

Ψευδαττικὸς, ὴ, όν. Ψευδῶς (Ὄχι καθαυτὸ) Ἀττικός.

Ψευδαυτομολία (ἡ). ψευδὴς (καθ' ὑπόκρισιν) αὐτομολία, [ἐκ τοῦ

Ψευδαυτόμολος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτομολῶν ψευδῶς (προσποιούμενος ὅτι αὐτομολεῖ) ἵνα κατασκοπεύσῃ, ψευδὴς αὐτόμολος.

Ψευδεγγραφὴ (ἡ). ψευδὴς ἐγγραφὴ (κυρ. εἰς τὰ βιβλία τοῦ δημοσ. χρέους). » Ψευδεγγραφῆς δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ τοῦ ἐγγράψαντός τινα ψευδῶς ὡς ὀφειλέτην τοῦ δημοσίου.

Ψευδέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδῶς ἐγγεγραμμένος (κυρ. ὡς χρεωσῶν εἰς τὸ δημόσιον).

Ψευδενέδρα, ας (ἡ). ψευδὴς (προσποιημένη λόγῳ στρατηγήματος) ἐνέδρα.

†Ψευδεπέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Ψευδοεπέω.

Ψευδεπιγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιγράφω τι ψευδῶς, βάλλω ψευδῆ ἐπιγραφήν.

Ψευδεπίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ψευδῆ ἐπιγραφὴν (ἐπιγεγραμμένος ψευδῶς μὲ ἄλλο ὄνομα)· (μτνμ.) τοῦ ὀπ. ἡ διαγωγὴ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ ὄνομα, ψευδώνυμος. » Ψ. ἀδελφὸς, « Αξ. = Ψευδάδελφος. » Ψ. φιλόσοφος, « αὐτ., ὁ καθ' ὑπόκρισιν.

Ψευδεπίτροπος (ὁ). ψευδὴς (αὐτοχειροτόνητος) ἐπίτροπος.

Ψευδεργία (ἡ). ψευδὴς (προσποιημένη) πρᾶξις, ὑπόκρισις πρὸς ἐξαπάτησιν.

Ψευδέφοδος (ἡ). ψευδὴς (πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ γινομένη) ἔφοδος.

Ψευδῆ, αἰτ. ἐν. ἀρσ. καὶ πλθ. οὐδ. τοῦ Ψευδής.

Ψεύδη, πλθ. τοῦ Ψεῦδος.

Ψευδηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψευδῆ ἀγορεύω, ψευδολογέω.

Ψευδηγορία (ἡ). τὸ ψευδηγορεῖν, ψευδολογία, [ἐκ τοῦ

Ψευδηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγορεύων τὰ ψευδῆ, ψευδολόγος.

Ψευδηλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδηλόγος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.

Ψευδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδὴς, ἀπατηλός. » Πειθῶ—, « Νόνν.

Ψευδηρακλῆς, έους (ὁ). ὁ προσποιούμενος ψευδῶς τὸν Ἡρακλέα, ψευδώνυμος Ἡρακλῆς.

Ψευδήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Κενήριον, κενοτάφιον.

;Ψευδηρὸς, ὰ, ὸν, Π. ἀντὶ-

Ψευδὴς, έος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Ψευδέστερος ἢ Ψευδίστερος, -τατος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀληθὴς), ψευδόμενος, ψεύτικος. » Λόγος—, « Ἡσ., = Ψεῦδος, ψευδολογία. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ψεύστης, ψευδολόγος. » Ἀναγκασθήσεται .. τἀναντία εἰπών, ψευδὴς φανήσεσθαι, « Θκδ.

Ψευδησιόδειος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ἡσίοδον (ψευδῶς ἐπιγραφόμενος Ἡσιόδειος).

Ψευδιερεὺς, έως (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος, αὐτοχειροτόνητος) ἱερεύς.

Ψεύδις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδὴς.

Ψευδισόδομος (ὁ, ἡ). ψευδῶς (ὄχι καθαυτὸ) ἰσόδομος, κτισμένος μὲ ἀνίσους λίθους βαλμένους ὅμως εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνωνται ἴσοι (ἰσομεγέθεις).

Ψευδίστερος, -ίστατος, παρθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ψευδής.

Ψευδοβοήθεια (ἡ). ψευδὴς (γινομένη πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) βοήθεια, στρατήγημα ἐπὶ προσχήματι βοηθείας.

Ψευδοβούνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) βούνιον.

Ψευδογλωσσέω (ττέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω.

Ψευδογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαγράφω ἢ Περιγράφω τι ψευδῶς, (ἰδιαιτ.) σχεδιάζω μὲ ψευδεῖς (ἐσφαλμένας) γραμμὰς μαθηματικὸν σχῆμα, (ὄθ.

Ψευδογράφημα (τὸ). σχῆμα μαθηματικὸν διαγεγραμμένον ψευδῶς (μὲ ἐσφαλμένας γραμμάς).

Ψευδογραφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ψευδογραφέω, ψευδὴς διαγραφὴ ἢ περιγραφή.

Ψευδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ψεύδη (περιγράφων τι ψευδῶς).

Ψευδοδάκτυλος (ὁ). ψευδὴς (χωλαίνων εἰς τὸ μέτρον, ἐσφαλμένος) δάκτυλος (στίχου).

Ψευδόδειπνον (τὸ), Π. ψευδὲς (ἀπατηλὸν) δεῖπνον.

Ψευδοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) διδάσκαλος, διδάσκων ψευδεῖς διδασκαλίας.

Ψευδοδίκταμνον (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) δίκταμνον.

Ψευδοδίπτερος (ὁ, ἡ). (ἀρχιτεκτ.) κτισμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὡς ἂν νὰ ἔχῃ δύο σειρὰς κολώνων (δύο πτέρυγας).

;Ψευδοδοξάζω, Μ. άσω ἢ

Ψευδοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ψευδῆ δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, εἶμαι προκατειλημμένος ὑπὸ σφαλερᾶς κρίσεως.

Ψευδοδοξία (ἡ). ψευδὴς (ἐσφαλμένη) δόξα (ἰδέα), πρόληψις. 2) (εἰς τὸν Πλ. Π', 253) ἀντὶ Ὑπόκρισις ἡ (;) Κενοδοξία.

Ψευδόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψευδῆ δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, προκατειλημμένος ὑπὸ ἐσφαλμένης κρίσεως.

Ψευδοενέδρα, ας (ἡ), = Ψευδενέδρα.

Ψευδοέπεια (ἡ), = Ψευδολογία.

Ψευδοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.

†Ψευδοεργία (ὁ, ἡ), = Ψευδεργία.

Ψευδόθυρον (τὸ). ψευδὴς θύρα, μίμημα θύρας.

Ψευδοϊερεὺς, έως (ὁ), = Ψευδιερεύς.

Ψευδοϊστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι (Ἱστορῶ) ψεύδη.

Ψευδοκασία (σσία), ας (ἡ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) κασσία.

Ψευδοκατηγορία (ἡ). ψευδὴς κατηγορία· συκοφαντία, [ἐκ τοῦ

Ψευδοκατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν ψευδῶς τινα, ψεύστης κατήγορος, συκοφάντης.

Ψευδοκήρυξ, υκος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) κήρυξ ἢ (μὲ γεν.) ἀρχηγός.

Ψευδοκιννάμωμον (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) κιννάμωμον, κανέλλα ψεύτικη.

Ψευδοκλείδιον (τὸ). ψευδὲς κλειδίον, ἀντικλειδίον.

Ψευδοκλησία ἢ

Ψευδοκλητεία (ἡ). ψευδὴς κλῆσις (εἰς τὸ δικαστήριον). » Ψευδοκλησίας δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ ψευδοκλητῆρος.

Ψευδοκλητὴρ (ὁ). ὁ ψευδῶς ὑπογραφόμενος ὡς κλητὴρ ἢ μάρτυς εἰς δικαστικὴν κλῆσιν (λέγων ψευδῶς ὅτι ἐκλήτευσέ τινα ἢ προσκληθεὶς παρευρέθη ὡς μάρτυς τῆς κλήσεως).

Ψευδοκλητία (ἡ), = Ψευδοκλητεία.

Ψευδοκλήτωρ, ορος (ὁ), = Ψευδοκλητήρ.

†Ψευδοκόρη (ἡ). ψευδὴς (ὑποτιθεμένη) κόρη.

Ψευδοκύπειρος (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) κύπειρος.

Ψευδοκύων, όκυνος (ὁ) ψευδὴς (ψευδώνυμος) κύων (κυνικὸς φιλόσοφος).

Ψευδολατρεία (ἡ). ψευδὴς (εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς ἀποδιδομένη) λατρεία, ψευδοθρησκεία.

Ψευδόλιτρος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ψευδόνιτρος.

Ψευδολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ψεύδη (ψεύματα).

Ψευδολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λόγος ψευδὴς, ψεῦδος, [ἐκ τοῦ

Ψευδολογιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων ψευδεῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συλλογισμοὺς (συλλογιζόμενος κακῶς, παραλογιζόμενος).
Ψευδολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ψεύδη (ψεύματα), ψεύστης.
Ψεύδομαι, ἴδε Ψεύδω.
Ψευδομαντεία (ἡ). ψευδὴς μαντεία, [ἐκ τοῦ
Ψευδόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ψευδὴς (μὴ ἐπαληθεύων) μάντις.
Ψευδομάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ). ὁ μαρτυρῶν ψευδῶς, ψευδομάρτυρας.
Ψευδομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ψευδῶς, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν.
Ψευδομαρτύρημα (τὸ). τὸ μαρτυρούμενον ψευδῶς, ψευδομαρτυρία.
Ψευδομαρτυρία (ἡ). τὸ ψευδομαρτυρεῖν, ψευδομαρτύρημα.
Ψευδομαρτυριάω-ῶ (χωρὶς Μ.). Ἔχω διάθεσιν νὰ ψευδομαρτυρῶ.
Ψευδομαρτύριον (τὸ), (μόνον εἰς τὰς φρσ.) » Ψευδομαρτυρίου δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ ψευδομάρτυρος, καὶ » Ψευδομαρτυρίοις ἔνοχος, « Πλάτ.
Ψευδομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ), = Ψευδομάρτυρ.
Ψευδομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω.
Ψευδομυθία (ἡ), = Ψευδολογία, [ἐκ τοῦ
Ψευδόμυθος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.
Ψευδόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ψευδῆ (μὴ ἐπαληθεύοντα) ὄνειρα. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ψευδὴς (ἀπατηλὸς) ὄνειρος.
Ψευδόνιτρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ ψευδὲς (δολωμένον) νίτρον. » Κονία—, « Ἀρςφ.
Ψευδονύμφευτος (ὁ, ἡ), Π. (γάμος) ψευδὴς, ὄχι πραγματικός.
Ψευδοπαιδεία (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) παιδεία.
Ψευδοπανικά (τὰ) ψευδὴς (γινόμενος πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) πανικὸς φόβος.
†Ψευδοπαρήχησις, εως (ἡ). ψευδὴς (καταχρηστικῶς λεγομένη, νομιζομένη) παρήχησις.
Ψευδοπάρθενος (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) παρθένος.
Ψευδόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων τὸ καθαυτὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του (λέγων ψεύματα ὅτι εἶνε ἀπ' ἄλλην πατρίδα).
Ψευδοπάτωρ, ορος (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) πατήρ.
†Ψευδοπλάνης, ητος ⚥
†Ψευδοπλανήτης, ου (ὁ), Σχλ. ὁ διηγούμενος ψευδεῖς τινας πλάνας (περιπλανήσεις) του.
†Ψευδοπλάστης, ου (ὁ), Σχλ. ὁ πλάττων ψεύδη (ψεύματα).
Ψευδόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ καυχώμενος ἢ νομιζόμενος ψευδῶς ὅτι εἶνε πλούσιος.
Ψευδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω ψεύδη. 2) κάμνω τι (κάμνω νὰ φαίνεται) ψευδὲς, ψευτίζω. 3) ἀπατῶ (ἐξαπατῶ) διὰ ψευδολογίας.
Ψευδοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφεύρεσις ψευμάτων, (παρβλ.) Ψευδεργία.
†Ψευδοποίμην, ενος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) ποιμήν.
Ψευδοπολίχνιον (τὸ). ψευδὲς (ἔχον τὸ ὄνομα μόνον) πολίχνιον.
†Ψευδοπρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ψευδὴς (ἀπατεὼν ἢ αὐτοχειροτόνητος) πρεσβευτής, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ψευδοκήρυξ).
Ψευδοπροδοσία (ἡ). ψευδὴς (γινομένη πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) προδοσία, ςρατήγημα διὰ προδοσίας.
†Ψευδοπροσποίησις, εως (ἡ), Σχλ. ψευδὴς προσποίησις.
†Ψευδοπροφητεία (ἡ). ψευδὴς προφητεία.
†Ψευδοπροφητεύω, Μ. εύσω. Προφητεύω ψευδῶς (ὡς-
†Ψευδοπροφήτης, ου (ὁ). ψευδὴς (μὴ ἐπαληθεύων, ψευδώνυμος) προφήτης.
Ψευδόπτωμα (τὸ). ψευδὲς (προσποιημένον) πτῶμα (πέσιμον), στρατήγημα παλαιστοῦ (ὅστις προσποιεῖται ὅτι πίπτει).
Ψευδόπυρα (τὰ). ψευδῆ (ἀναπτόμενα πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἐχθρῶν) πυρὰ, εἶδος στρατηγήματος.
Ψευδοραψῳδὸς (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) ῥαψῳδός.
Ψευδορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψευδῆ ὅρκον, ἢ· Παραβαίνω τὸν ὅρκον μου, ἐπιορκῶ.
Ψευδορκία (ἡ). ὅρκος ψευδής· ἐπιορκία.
Ψευδόρκιον (τὸ), = Ψευδορκία, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ψευδόρκιος ⚥
Ψεύδορκος (ὁ, ἡ). ὁ ὁρκιζόμενος ψευδῶς (κάμνων ψευδῆ ὅρκον) ἢ παραβαίνων τὸν ὅρκον του, ἐπίορκος.
Ψεῦδος [ψῦθος, ψίθυρος], εος-ους (τὸ). πλάσμα (ἀνύπαρκτον), ψευτιά, ψεῦμα. » Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, « Ὅμ. (καὶ ἑλλ. ἐν εἴδει ἐπίρ.) » Οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἅτας κατέλεξας, « Ἰλ. Ι., ἀντὶ Ψευδῶς. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Ψευδὴς. » Καὶ τοῦτ' ὄνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος, « Πλάτ. 3) ἐξάνθημά τι τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ὅτι ἔβγαινεν εἰς τὴν μύτην ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν ψευδολογούντων, (Θκρ. ΙΒ', 24).
†Ψευδοσέλινον (τὸ). ὅταν φέγγῃ ἀμυδρῶς (δὲν καλοφέγγῃ) ἡ σελήνη.
Ψευδοσέληνον (τὸ). εἶδος φυτοῦ, ψευδὲς σέλινον.
Ψευδοσοφία (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφία.
Ψευδοσοφιστὴς, οῦ (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφιστὴς (λόγιος).
Ψευδόσοφος (ὁ, ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφός.
Ψευδοστιγματίας, ου (ὁ). ψευδὴς στιγματίας, ὑποκρινόμενος τὸν ςιγματίαν (ἴδε τὴν λέξ.).
Ψευδόστομα (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ, [ἄλλως] τυφλὸν) στόμα ποταμοῦ.
Ψευδοστομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ
Ψευδόστομος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος. ‖. (οὐσ.) » Ψευδόςομον (τὸ), « Διόδ., Πτολ., = Ψευδόστομα.
Ψευδόσφηξ, ηκος (ἡ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) σφῆκα, εἶδος σφηκὸς (μονοδιαίτου).
†Ψευδοτάφιον (τὸ), = Κενοτάφιον.
†Ψευδοτεχνία (τὸ). ψευδὴς (ἀπατηλὴ) τέχνη, κακοτεχνία ;).
Ψευδουργὸς (ὁ), [ψ. ἔρδω]. ἀπατεὼν, ἀγύρτης, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης.
Ψευδοφαὴς καὶ Ψευδοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ ψευδὲς (ἀμυδρὸν, ὄχι ἴδιον του) φῶς.
Ψευδόφημος (ὁ, ἡ), Π. (λόγος) τοῦ ὁπ. ἡ φήμη (ἡ κληδὼν) δὲν ἐπαληθεύει, ψευδής.
Ψευδοφιλιππος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) Φίλιππος.
†Ψευδόφορον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Ψευδόθυρον.
†Ψευδόχριστος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) Χριστός.
Ψευδοχρυσόλιθος (ὁ) ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) χρυσόλιθος.
Ψευδόχρυσος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ψεύτικον μάλαμμα.
Ψευδυποβολιμαῖος, α, ον. Ὁ νομιζόμενος ψευδῶς (χωρὶς νὰ ἦνε) ὑποβολιμαῖος.
Ψεύδω [ψεῦδος], Μ. ψεύσω (πθ. πρκ. Ἔψευσμαι κτλ). Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω) ψευδές τι ἢ ἀπατημένον τινά· (συνήθ.) γελῶ (κυρ. λέγων ψεύματα), (ἐν γέν.) ἀπατῶ, (⚥ πθ.) ἀπατῶμαι· (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. » Ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην, « Σοφ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ὦ Ζεῦ, μὴ ψεῦσόν με τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Μηδαμῶς ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, « Ἡρ. » Ἐψευσμένοι γνώμης, « αὐτ. » Ψευσθῆναι δείπνου, « Ἀρςφ. » Ψευσθέντες τῶν σκοπῶν, « Θκ., δὲν παρετήρησαν ἢ δὲν ἐννόησαν τὰ ὁπ. τοὺς ἔκαμαν σημεῖα οἱ σκοποί των. » Ψευσθῆναι τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως, « αὐτ., ἠπατήθησαν εἰς τὰς περὶ αὐτῆς κρίσεις των. (καὶ αἰτ. ἑλλ.) » Ψεύδοιο θυμόν, « Ἀπλλν. » Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐψεύσθησαν, « Ξεν. (ἢ δοτ.) » Εἰ δὲ ἄρα ἐγὼ ψευσθείην γνώμῃ, « Ἡρ. 2) (μσ.) λέγω ψεύματα· (ἐπμ. μὲ αἰτ.) παραβαίνω, ἀθετῶ. » Ἀληθηίην καταλέξω· νημερτής τε γὰρ εἰμι ⚥ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι, « Ὁμ. Ὕμν. » Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω, « Ὀδ. Δ. » Ὃς δέ κεν, ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσας, ψεύσεται, « Ἡσ. » Ἀνὴρ οὐδαμῶς οἷός τε ψεύδεσθαι, « Δμ. (καὶ αἰτ.) » Ἐψεύσθη τοῦτο, « Ξεν. » Ψεύδεσθαι τὸ φυσικὸν κάλλος, « Γργ., μιμεῖσθαι ψευδῶς, νοθεύειν. » Συνθήκας μὴ ψευδόμενον, « Ξεν. » Ἃ ὤμοσεν, εὐθὺς ἐψεύσατο, « αὐτ. » Οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλὰς, « Ἡρ., τὰς ἐπραγματοποίησαν. (καὶ αἰτ. πρσ.) » Ὧν γὰρ ὤμοσ', οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε, « Σοφ. (καὶ γεν.) » Ὕπνου ψευσάμενος, « Ακ., εἰπὼν ψεύματα ὅτι νυστάζω. (καὶ πθ.) » Τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτείνειν ψευσθεῖσαν ὑπόσχεσιν, « Θκ.
†Ψευδωμοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψευδῶς ὀμνύω, ψευδορκέω, [ἐκ τοῦ
Ψευδωμότης, ου (ὁ). ὁ ὀμνύων ψευδῶς (κάμνων ψεύτικον ὅρκον), ἐπίορκος.
Ψευδώμοτος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ὁπ. ὤμοσέ τις ψευδῶς.
Ψευδώνυμος (ὁ, ἡ). ὠνομασμένος μὲ ψευδὲς (πλαστὸν, ἄλλο παρὰ τὸ καθαυτό του) ὄνομα.
Ψευδωνύμως, ἐπίρ. Ὑπ' ἄλλο (ψευδὲς, πλαστὸν) ὄνομα.
Ψευδῶς, ἐπίρ. Μὲ ψευδῆ τρόπον, ψεύματα.
†Ψεῦμα (ὁ), Ψεῦσμα. 2) = Ψυδράκιον.
Ψεῦσις, εως (ἡ), τὸ ψεύδειν, ἀπατή, γέλασμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ψευσίστυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ στυγῶν (μισῶν, ἀποστρεφόμενος) τὸ ψεῦδος.
Ψεῦσμα (τὸ), = Ψεῦδος, (κοιν.) ψέμμα.
Ψεύστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ψεύστης, ψεύτρα.
Ψευστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, εἰγαίνω.
Ψεύστης, ου (ὁ). ψεύτης. ἀπατεὼν, ψευδολόγος. 2) (ἐπιθ.) ἀντὶ Ψευδὴς, ψεύτικος. » Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης, « Γρφ.
† Ψεύστις, ιος (ἡ), Ἐπγρφ. = τῷ
Ψεύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ψεύστης, ψεύτρα.
Ψεφαῖος, α, ον, Π. ⚘
† Ψεφαρὸς, ά, όν, Γλσ. θολερὸς, σκοτεινός. [ἐκ τοῦ
† Ψέφας, αος (τὸ), = Ψέφος.
† Ψεφαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀμυδρὰν αὐγὴν (λάμψιν).
Ψεφηνὸς, ἡ, όν, Π. ἀμυδρὸς, σκοτεινός· (μτνμ.) ἀσήμαντος, [ἐκ τοῦ
Ψέφος, εος-ους (τὸ), Π. = Κνέφας, ἀχλὺς, σκότος.
ʒΨεφὸς, ἡ, όν, Π. = Ψεφηνός.
† Ψέω, Ἰων. ἀντὶ Ψάω.
Ψῆ, Π. ἀντὶ Ἔψη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ., ἡ
Ψῇ, Ἀττ. ἀντὶ Ψᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τοῦ Ψάω.
Ψῆγμα (τὸ), [ψήχω]. τρίμμα, ῥίνισμα, ἀπόξεσμα (κυρ. μετάλλου καὶ ἰδιαιτ. χρυσοῦ), χρυσῖτις ἄμμος· (Π. ἐν γέν.) κόνις, (Αἰσχλ. Ἀγ. 451).
Ψηκτὸς, ἡ, όν, ῥηματ. τοῦ Ψήχω, ξυσμένος, ἰσασμένος (μὲ τὴν ψήκτραν), ἡ· ἐπιδεκτικὸς ψήξεως. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Μέδιμνος (ὡς ἰσαζόμενος μὲ τὴν ἀπομάκτραν).
Ψηκτὴρ (ὁ) ⚘
Ψήκτρα [ψήχω], ας (ἡ). ἐργαλεῖον μὲ ὀπ. τρίβουν ἡ ξύνουν, βούρτσα, (ἰδιαιτ.) τὸ ξυστρὶ (Τουρκ. κασαὶ) τοῦ ἀλογοῦ.
Ψήκτρια (ἡ), = Ψήκτρα.
Ψῆλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψάλλω.
Ψηλαφάω (καὶ Ἰων. -έω) -ῶ, Μ. ήσω, [ψῆλαι, ἀφή]. Ἐρευνῶ διὰ τῆς ἀφῆς, (κοιν.) ψάχω, πασπατεύω. » Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα, « Ἀρςφ.
Ψηλάφημα (τὸ) ἔγγιγμα (πιάσιμον) ψηλαφῶντος, πασπάτευμα.
Ψηλάφησις, εως (ἡ). τὸ ψηλαφᾷν, ψάξιμον (μὲ τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων), πασπάτευμα.
Ψηλαφητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὀπ. δύναταί τις νὰ ψηλαφήσῃ, ἐπιδεκτικὸς ψηλαφήσεως, χειροπιαστός.
Ψηλαφία καὶ Ἰων. Ψηλαφίη (ἡ), = Ψηλάφησις, ἔγγιγμα ἡ τρίψιμον ἐλαφρὸν μὲ τὸ χέρι.
Ψηλαφίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Ψηλαφάω.
Ψηλαφίνδα, ἐπίρ (ὡς ὄνομα), εἰδ. παιδιᾶς (ἕνας τῆς συντροφιᾶς, ψηλαφῶν μὲ δεμένα 'μμάτια, πρέπει νὰ γνωρίσῃ ἄλλον, ὁ ὀπ. τὸν διαδέχεται), (παρβλ. Μυΐνδα).
Ψηλαφόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ α) ἀντὶ Ψηλαφῶν.
Ψηλαφώδης, εος (ὁ, ἡ). (ἀσθενὴς) ὁ ὀπ. ἀναισθητῶν ἀπὸ θέρμην, κινεῖ ἔνθεν κἀκεῖθεν τὰς χεῖράς του ὡς νὰ ψηλαφᾷ, (παρβλ. Καρφολογέω).
† Ψήληξ [ψιλὸς], ηκος (ὁ). πετεινὸς χωρὶς λειοὶ (λόφον).
Ψὴν [ψάω], ψηνὸς (ὁ), εἰδ. ἐντόμου (σκνίπας) τὸ ὀπ. ὠοτοκοῦν ἐντὸς τῶν ἐρινῶν εὐκολύνει διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων, (ἴδε καὶ
Ψηνίζω [ψὴν], Μ. ίσω, = Ἐρινάζω, ἐπιταχύνω ἢ εὐκολύνω διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων καὶ (καταχρ.) τῶν φοινίκων τινάζων τὴν σπερματώδη κόνιν τοῦ ἀρσ. εἰς τὰ ἄνθη τοῦ θηλ. (ἴδε Ἡρ. Α', 193). 2) (μτνμ. ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Βινέω, » Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, « Κωμ. 3) (εἰς τὸν Ἄρςφ. Ἱππ. 553) μιμοῦμαι τὴν κωμῳδίαν τοῦ ποιητοῦ Μάγνητος ἐπιγραφομένην Ψῆνες.
Ψηνὸς, ἡ, όν, Π. = Ψεδνός.
Ψῆξις, εως (ἡ), τὸ ψήχειν, ξύσιμον ἢ τρίψιμον μὲ τὴν ψήκτραν, ξύστρισμα (ἵππου), τιμάρευμα.
Ψὴρ, ψηρὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ψάρ.
† Ψηροπυρίτης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξηροπυρίτης, [ἐκ τοῦ
† Ψηρὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Ψαρὸς = Ξηρός.
Ψῆσσα (ττα), ης (ἡ), εἰδ. ἰχθ., (κοιν.) ψησσί, (ἴδε Σέλαχος). 2) (μτνμ.) εὐήθης ⚘ ἀηδὴς γελωτοποιὸς ἡ παράσιτος.
Ψηστὸς, ἡ, όν, ῥηματ. τοῦ Ψάω, τριμμένος, ξυσμένος, σφουγγισμένος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἄβαξ (5).
Ψῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ψῆσσα.
Ψηττάδιον ἡ (πιθανώτ.) Ψηττάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψῆττα, ψησσάκι.
Ψηττοειδὴς, έος (ὁ) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψήττας (τοῦ ψησσιοῦ) ἢ ὅμοιος μὲ ψῆτταν.
† Ψῆφαξ, ακος (ἡ). εὔχρ. τὸ Δ. Ψάφαξ.
Ψηφάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ψηφίζω.
Ψηφηφορέω-ῶ, Ψηφηφορία, Ψηφηφόρος. μτγν. ἀντὶ Ψηφοφορέω κτλ.
Ψηφιβόφορος (ὁ, ἡ), = Ψηφοφόρος.
Ψηφιδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ψηφίδων (λιθαρίων).
Ψηφίζω, Μ. ήσω. Λογαριάζω μὲ ψηφῖδας (κοιν. μὲ τὰ κουκκιά), (ἐν γέν.) = Λογίζομαι. » Ψηφίζει τὴν δαπάνην, « Γρφ » Ψηφίζων πόσον δώσει, « Ἐπγρ. 2) (σπν.) ἀντὶ τοῦ ||. (συνήθ. μσ.) δίδω ψῆφον, ψηφοφορῶ· ἐγκρίνω (ἀποφασίζω) τι διὰ ψηφοφορίας· (ἁπλ.) γνωμοδοτῶ. » Δίκην ἐψήφισαν, « Σοφ., ἐδίκασαν. » Πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν ψηφιζομέν σοι διδόντες, « Ἡρωδ. (συνήθ. δὲ μσ.) » Εἰς ὑδρίαν ψηφίζεσθαι, « Ξεν., (ἴδε Ὑδρία). » Ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος, « Ἀρςφ. (καὶ αἰτ.) » Ψηφισαμένων ταῦτα τῶν δικαστῶν, « Δμ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Εἰ γὰρ εἴησαν δύο τινὲς ἐναντίοι νόμοι, καὶ τινες ἀντίδικοι ἀγωνίζοιντο, ἀξιοίη δ' ἑκάτερος νικᾶν, μὴ τὸν αὐτὸν δεικνύων νόμον, οὔτ' ἀμφοτέροις ἔνι δήπου ψηρίσασθαι, οὔτε θατέρῳ ψηφιζομένους εὐορκεῖν, « αὐτ. (καὶ συναμφ.) » Ψηφίζεσθαί τινι πολιτείαν, « Πλ. (ἢ ἀπαρ.) » Λεωνίδης δὲ αὐτοῦ μένειν ἐψηφίζετο, « Ἡρ. » Ἐψηφίσαντο αὐτοὺς εἶναι πολεμίους, « Ἀππ. » Κἀγὼ τούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν, ψηφίζομαί τι δρᾷν, « Αἰσχλ. (καὶ ἀναλ.) » Ψηφίζεσθαι ὥστε κτλ., « Ξεν.
Ψήφινος, η, ον. Ὁ ἐκ ψήφων (ψηφίδων) κατεσκευασμένος, (παρβλ.) Ψηφωτός.
Ψηφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψῆφος, πετρίτσα, λιθαράκι. 2) (Βυζ.) μέρος ὅπου συνέρχονται πρὸς ψηφηφορίαν, βουλευτήριον.
Ψηφὶς, ιδος (ἡ), = Ψῆφος, χαλίκι, λιθαράκι· πέτρα δακτυλιδιοῦ, πετράδι. » Ἱστοργικὴ —, « Αξ., ἡ χρησιμεύουσα εἰς ψηφοθέτημα (mosaïque).
Ψήφισμα (τὸ). τὸ ψηφισθὲν, ἀποφασισθὲν κυρ. διὰ ψηφοφορίας), δόγμα (βουλῆς ἢ δήμου), Γαλλ.) décret· (ἐνίοτε) σχέδιον ψηφίσματος, (Γαλλ.) motion, ὅθ.) » Ψήφισμα γράφειν, « Ἡρ., προτείνειν (καθυποβάλλειν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιον ψηφίσματος.
Ψηφισματοπώλης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ πωλῶν ψηφίσματα.
Ψηφισματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει (εἰς ὕφος) ψηφίσματος.
Ψηφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ψηφίζων, λογιστὴς, λογαριαστὴς.
Ψηφιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψηφίζειν (λογαριάζειν), λογιστικός.
Ψηφόβολον (τὸ), [ψῆφος, βάλλω], = Κηθὶς, (Γαλλ.) cornet.
Ψηφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ψῆφον (μὲ πετραδάκι τοῦ 'γιαλοῦ).
Ψηφοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ψηφωτὸν (mosaïque) ὡς ψηφοθέτης, (ὅθ.
Ψηφοθέτημα (τὸ). ψηφωτὸν κατασκεύασμα, (Γαλλ.) mosaïque.
Ψηφοθέτης [ψῆφος, τίθημι], ου (ὁ). ὁ συνθέτων (συναρμόζων) ψήφους πρὸς κατασκευὴν ψηφοθετήματος, τεχνουργὸς ψηφωτῶν (μωσαϊκῶν).
Ψηφοκλέπτης, ου (ὁ), = Ψηφοπαίκτης.
Ψηφολογεῖον (τὸ). σανίδι ὅπου μετροῦν (λογαριάζουν μὲ τὰς ψήφους) ἢ παίζουν δάμαν (σατράντζι κτλ.), (Γαλλ.) échiquier.
Ψευδολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψηφοθετέω ἢ 2) = Ψηφοπαικτέω.
Ψηφολόγημα (τὸ). ἔργον ψηφολόγου, = Ψηφοθέτημα.
Ψηφολογητὸς, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος ὑπὸ ψηφολόγου, ψηφωτός.
Ψηφολογία (ἡ). κατασκευὴ ψηφωτοῦ (ψηφολογήματος), ἐργασία ψηφολόγου.
Ψηφολογικὸς, ἡ, όν. Ψηφολόγου ἴδιος, ἀγορτικός.
Ψηφολόγος (ὁ), [ψῆφος, λέγω], = Ψηφοπαίκτης, ἢ 2) = Ψηφοθέτης.
Ψηφοπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Κάμνω διάφορα παιγνίδια πρὸς διασκέδασιν τῶν θεατῶν μὲ) τὰς ψήφους· (μτνμ. μὲ αἰτ. ἑλλ.) δολιεύομαι περί τι. » Τὸ δίκαιον —, « Ασ., [ἐκ τοῦ
Ψηφοπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων μὲ τὰς (ἁρπάζων ἐπιτηδείως τὰς ὀπ. φαίνεται ὅτι τοποθετεῖ πουθενὰ) ψήφους, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης· (ἐν γέν.) ἀγύρτης.
Ψηφοπαιξία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ψηφοπαίκτου, ἡ διὰ τῶν ψήφων θαυματοποιία, (Τουρκ.) χοκκαμπαζλῆκι.
Ψηφοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ψή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φους (κυβευτικὰς ἢ ψηφοθετικάς). 2) (μτνμ.) ὁ δολιευόμενος περὶ τὰς ψήφους (τῆς ψηφοφορίας), (καθὼς λέγουν τῶρᾳ, Φθειάνει τὰ χαρτιά).

Ψῆφος (ἡ), [ψάω, ψιά]. πετρίτσα, πετραδάκι (κυρ. τοῦ 'γιαλοῦ, [ἐπιμ.] τριμμένον, στρογγυλὸν, ὑαλιστερὸν), χαλίκι. » Οὔτω δέ τι ἄσθενέα, ὥστε καὶ εἰ ψήφῳ μόνῃ βαλέεις, διατετρανέεις, « Ἡρ. 2) πέτρα πολύτ., πετράδι. » Ψῆφος ποικίλος, « Λξ., = Ψηφώτὸς ἢ Διάλιθος. 3) (ὡς ἐκ τῶν διαφόρ. χρήσ.) πέτρα τῆς δάμας (τοῦ σαδραντζιοῦ κτλ.), (ἄλλ.) Πεσσός· πετρίτσα μὲ τὴν ὁπ. ἐλογάριαζαν (καθὼς τῶρα μὲ τὰ κοκκιά) ἢ ἔρρηγκαν λαχνὸν (ἐμάντευαν, ἴδε Θριαί) ἢ (συχνότ. καὶ συνήθ.) ἐψηφοφοροῦσαν. » Λογίζεσθαι ψήφοις, « Ἡρ. ἢ » Ἐν ψήφῳ λέγειν, « Αἰσχλ., = Ψηφίζειν, λογαριάζειν. » Λόγισαι μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός, » Ἀρςφ. » Οἱ περὶ τὰς ψήφους, « Ἀθ., οἱ ἀργυραμοιβοὶ ἢ τραπεζῖται. » Διακυβεύων πρὸς αὐτὸν, καὶ τὰς μὲν ὑπὲρ ἐκείνου τιθεὶς, τὰς δ' ὑπὲρ αὐτοῦ ψήφους, « Πλ. » Ἡ διὰ τῶν ψήφων μαντικὴ, « Ἀπλλδ. » Ψῆφος λευκὴ (μέλαινα, πλήρης, σώζουσα κτλ.), « Λξ. » Τὴν δὲ ψῆφον οὐκ ἐς καδίσκους, ἀλλὰ φανερὰν εἰς τὰς τραπέζας τὰς ἐν τῷ πρόσθεν αὐτῶν κειμένας ἔδει τίθεσθαι, « Λσ., (ὅθ. 4) (συνκδχ.) γνώμη ψηφοφοροῦντος, (Ἰταλ.) voto· (ἐν γέν.) κρίσις, ἀπόφασις· (κατ' ἔκτ.) ἀπόδειξις. » Ψῆφον διδόναι (τίθεσθαι, αἴρειν, φέρειν, διαφέρειν, ἐπάγειν κτλ.), « Λξ., = Ψηφοφορεῖν, ψηφίζεσθαι. » Ἐς τεῦχος οὐ διχορρόπως ψῆφους ἔθεντο, « Αἰσχλ., ἐψηφοφόρησαν (ἐπεφάσισαν) ὁμοφώνως. » Ὡς δὲ διενέμοντο τὰς ψήφους ἐπὶ τῷ βωμῷ,.. πᾶς τις αὐτέων ἑωυτῷ ἐτίθετο τὴν ψῆφον, « Ἡρ. » Δίκης βραβεῖς Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισι ψῆφον διοίσουσιν, « Εὐρ. » Ὅτε γὰρ ψῆφος ἐδίδοτο, ἀποψηφίσασθαι ἔφη, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς, « αὐτ., δὲν εἶχε καθυποβληθῆν' εἰς ψηφοφορίαν τὸ περὶ τῆς ἐξορίας του. (ᾗ μτνμ.) » Ψῆφος φλεγυρὰ βροτῶν, » Κράτ., ἡ κοινὴ φήμη (γνώμη). » Ψᾶρον ἑαυτὰς διδοῖ, « Πίνδ., πεῖραν, ἀπόδειξιν. (ὅθ.) » Λιθίνη ψῆφος, « Πίνδ., στήλη ἐπὶ τῆς ὁπ. εἶν' ἐπιγεγραμμένον ψήφισμα. 5) (ἐνίοτε) τόπος ψηφοφορίας, δικαστήριον. » Ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔστιν ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ Ζεὺς εἵσατο, « Εὐρ.

Ψηφοφαγέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ψήφους, (δηλ.) πωλῶ (ὡς δικαστὴς ἢ ἐκλογεὺς) τὴν ψῆφόν μου, δωροδοκοῦμαι, (ἴδε Κυαμοτρώξ).

Ψηφοφορέω-ῶ, Μ. ἡσω. Φέρω (Δίδω) ψῆφον, γνωμοδοτῶ διὰ ψήφου, (Γαλλ.) voter· (μὲ αἰτ.) ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς ψήφου μου.

Ψηφοφορία (ἡ). τὸ ψηφοφορεῖν, ἡ διὰ ψήφων γνωμοδότησις, [ἐκ τοῦ

Ψηφοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ ψηφοφορῶν (δίδων ἢ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ δίδειν ψῆφον).

Ψηφόω, Μ. ὡσω. Ψήφοις ποικίλλω, ψηφοθετῶ, στολίζω μὲ πετράδια. » Ὃς (Διοκλητιανὸς) πρῶτος στέφανον ἐκ λίθου τιμίας συγκείμενον τῇ κεφαλῇ περιθεὶς, ἐσθῆτά τε καὶ τοὺς πόδας ψηφώσας, « Ι. Αυδὸς περὶ Πολιτικῶν Ἀρχῶν 4.

Ψήφωσις [†ψηφόω], εως (ἡ), = Ψηφολογία.

Ψηφωτὸς, ὴ, όν. Συνθεμένος ἀπὸ ψήφους (πετραδάκια λεπτότατα), λιθοκόλλητος. ||(μετ.) Ψηφωτὸν (ἐνν. ἔργον), τὸ (Γαλλ.) μωσαϊκόν· » Ψηφωτὴ (ἐνν. γῆ), « Γλσ., ἡ ἀνακατωμένη μὲ χαλίκια (ψηφῖδας).

Ψήχω [ψάω], Μ. ψήξω. Τρίβω· (ἐπὶ ἵππου) ξυςρίζω, τιμαρεύω· (συνκδχ.) χαλνῶ (ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμον)· (μτφορ.) χαϊδεύω, κολακεύω.

Ψῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ ςοιχείου Ψ.

Ψὶ, Π. ἀντὶ Σφὶ ἢ Σφίν.

†Ψιὰ (ἡ), Γλσ. [ψάω]. πετρίτσα (τοῦ 'γιαλοῦ)· ψηφίς· (ἐν γέν.) ψῆγμα· ψίχαλον· ῥανίς. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐψιά, παιγνίδι, παιδιά· ἀστεϊσμὸς· διασκέδασις.

Ψιάδδω, Δ. ἀντὶ-

Ψιάζω [ψιὰς], Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σταλάζω, στάζω. 2) = Ἐψιάομαι, παίζω, εὐθυμῶ, διασκεδάζω.

Ψιαθηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψιάθου, φορμηδόν.

Ψιαθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ψιάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψίαθος, ψαθίτσα.

Ψιαθοπλόκος ᾗ

Ψιαθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (φθειάνων) ψάθαις, [ἐκ τοῦ

Ψίαθος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ψιάζω]. πλέγμα ἀπὸ φύλλα σχοίνου, ψάθα· (ἐτυμολογ.) τυροβόλι (ὅπου στραγγίζουν τὸ τυρί)· (ἐνίοτε) εἶδος φυτοῦ (σχοίνου), (κοιν.) ψαθί.

Ψιαθώδης, εος (ὁ, ἡ). ψιάθῳ ὅμοιος, πλεκτός.

Ψίαξ, ακος (ἀ), Δ. ἀντὶ-

Ψιὰς [ψιὰ], άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ψεκὰς, ῥανίς.

Ψίδιον (τὸ), σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ Σίδιον.

Ψίεθος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ψίαθος.

Ψίθιος, α, ον. (κυρ. οἶνος) Ὁ ἐκ τῆς ψιθίας λεγομένης ἀμπέλου, (παρβλ.) Πράμνειος.

†Ψίθος, εος-ους (τὸ), Σχλ. λοιδορία, κακολογία, (παρβλ.) Ψύθος.

†Ψίθυρ, υρος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ψίθυρος.

Ψιθύρα (ἡ), [ψίθυρος]. εἶδος μουσ. ὀργάνου (σείστρου ἢ κροτάλου), (ἄλλ.) Ἄσκαρος.

Ψιθυρίζω [ψίθυρος], Μ. ίσω. Σουσουρίζω· (μὲ δοτ.) λαλῶ εἰς τὸ αὐτὶ τινος, κρυφομιλῶ· μουρμουρύζω.

Ψιθύρισμα (τὸ). ἦχος (φωνὴ) ψιθυρίζοντος, σουσούρισμα· κρυφομίλημα.

Ψιθυρισμὸς (ὁ), τὸ ψιθυρίζειν.

Ψιθυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ψιθυρίζων (κρυφομιλῶν [καὶ συνκδχ.] καταλαλῶν, διαβάλλων), ψίθυρος.

Ψίθυρος (ὁ), [ὄνμτπ.]. ψιθυρισμὸς, σουσούρισμα. ||. (ἐπιθετ.) ψιθυριστὴς, ἀνακατωτούρης, διάβολος. » Ψίθυρον ἄνδρα ἐκβαλε σῆς οἰκίας, « Γνμ.

Ψιλαγία (ἡ). ἀρχηγία ψιλῶν (ἐλαφρῶς ὡπλισμένων) στρατιωτῶν, [ἐκ τοῦ

Ψιλαγὸς (ὁ). ἀρχηγὸς ψιλῶν (ἐλαφρῶς ὡπλισμένων, εὐζώνων) στρατιωτῶν.

Ψίλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψιλὸς, ἄτριχος.

†Ψίλᾶς, α ἢ ᾶ (ὁ), Δ. Λακων. ἀντὶ Ψίλαξ.

†Ψιλεὺς, έως (ὁ), Γλσ. ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ (ἀπὸ μτνμ. τῶν ψιλῶν ςρατιωτῶν).

Ψιλὴ, θηλ. τοῦ Ψιλὸς.

Ψιλῆται (οἱ), οἱ (ἄλλ.) Ψιλοὶ καὶ Γυμνῆται στρατιῶται.

Ψιλίζω, Μ. ίσω, = Ψιλόω, (ἰδιαιτ. παρὰ γραμτ.) γράφω ἢ προφέρω μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν).

Ψιλικὸς, ὴ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ψιλοὺς (στρατιώτας). » Τὸ ψιλικὸν, « περιλημπτ. ἀντὶ Οἱ ψιλοί.

†Ψίλινος, η, ον, Λακων. ἀντὶ Πτέρινος, [ἐκ τοῦ

(Ψίλις), Λακων. ἀντὶ Πτέρις.

Ψιλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψιλίζω, ψίλωσις (κυρ. συλλαβῆς).

Ψιλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν) ἢ μὲ βραχὺ ἢ ἁπλοῦν φωνῆεν ἢ (ἐνίοτε) μὲ ψιλὸν σύμφωνον.

Ψιλόδαπις, ιδος (ἡ), = Ψιλοτάπης.

Ψιλόδορος (ὁ, ἡ), [ψιλὸς, δορά], ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) δέρμα.

Ψιλοκιθαριστὴς, οῦ (ὁ). κιθαριστὴς ὁ ὁπ. δὲν συνοδεύει συγχρόνως καὶ μὲ τὴν φωνήν του τὴν κιθάραν καθὼς ὁ κιθαρῳδός.

Ψιλοκιθαριστικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ψιλοκιθαριστοῦ, ἢ ἁπλὴ (χωρὶς συμφωνίας) κιθαριστική.

Ψιλοκορρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ψιλοκορσέω, εἶμαι-

Ψιλοκόρρης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ψιλοκόρσης.

Ψιλοκορσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ψιλοκόρσης [ψιλὸς, κόρση], ου (ὁ). ὁ ἔχων ἄτριχον κεφαλὴν, φαλακρός.

Ψιλόκουρος (ὁ, ἡ), Π. [ψιλὸς, κουρά], ξουρισμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται φαλακρός.

Ψιλόκρανος (ὁ, ἡ). ψιλὸς (ἄτριχος) τὸ κρανίον, φαλακρός.

Ψιλομετρία (ἡ). ἡ ψιλὴ (χωρὶς ᾠδῆς, μὴ λυρικὴ) ποίησις.

Ψίλον (τὸ), Δ. Λακων. ἀντὶ Πτίλον.

Ψιλὸς [ψίω], ὴ, όν. Λεῖος, ἄτριχος· (μτνμ.) γυμνὸς· ἄδενδρος· ἄοπλος· (ἐπὶ ἵππου) ἀσέλωτος· (ἐν γέν.) στερημένος, χωρὶς· (Γρμτ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Δασύς. » Δέρμα ἐλάφριο ψιλὸν, « Ὀδ. Λ. » Ψιλὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἐσθῆς, « Λξ., χωρὶς φλόκκια, ῥάζον. » Ἡ δὲ ἴδις ψιλὴ ἐστι τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δειρὴν πᾶσαν, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ψιλὴ ἄρωσις (γεωργία), « Ὅμ., Θκρ., ἢ μὴ δενδρόφυτος, (ἄλλ.) » Τὰ ψιλὰ (ἐνν. χωρία), « Ξεν. » Πεδίον ψιλὸν, « Ἡρ. (ᾗ πληρίς. μὲ γεν.) » Ψιλὴ δένδρων, « αὐτ. » Ψιλὸς ἱππέων, « Ξεν., χωρὶς ἱππικόν. » Τὴν δὲ (νεῦν) ψιλὴν φέρε κῶμα, » Ὀδ. Μ., χωρὶς ἑδάρτια (πανιὰ, κωπιὰ κτλ.), (κοιν) ξυλάρμενον. » Ἐὰν τε ἐπὶ ψιλοῦ (ἐνν. τοῦ ἵππου), ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφιππείου καθίζηται, « Ξεν. » Ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἰς τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάχην καθίστατο, « αὐτ., ἀσκεπῆ, χωρὶς περικεφαλαίαν. » Ψιλὸν νέκυν, « Σοφ., ἄταφον. « Ψιλὴ μάχαιρα, « Ξεν., γυμνή, χωρὶς θηκάρι. (συνήθ. δέ) » Ψιλὸς (ἐνν. ὅπλων), « Λξ., ἄοπλος ἢ ἐλαφρὰ ὡπλισμένος. » Ὡπλίζει τὸν δῆμον πρότερον ψιλὸν ὄντα, « Θκ. » Ψιλοὶ ἀκοντισταί, « Ξεν., οἱ ἐλαφρῶς ἁρματωμένοι. (καὶ ἁπλ.) » Ψιλοί, « Τακτ., οἱ (ἄλλ.) Γυμνῆτες. (καὶ καταχρ.) » Ψιλὴ σκευή, « Θκ., ἡ τῶν ψιλῶν (ζρατ.). » Δὶ ψιλαὶ ἐργασίαι, « Ἀρστ., αἱ τῶν ψιλῶν (ζρατ.). » Ψιλὴ ποίησις, « αὐτ., ἡ χωρὶς ᾠδῆς. » Ψιλὸς λόγος, « Πλάτ., ὁ πεζός, μὴ ἔμμετρος ἢ· μὴ ἐφαρμοζόμενος εἰς πραγματικὴν ὑπόθεσιν. » Ψιλὸν ὄμμα, « Σοφ., τὸ μόνον ἐναπολειφθέν. » Ψιλὸν ὄνομα, « Λξ., τὸ χωρὶς πράγματος. » Ψιλὰ σύμφωνα, « Γραμτ., τὰ χωρὶς δασύτητος, (ὀθ.) » Ψιλὴ (ἐνν. προσῳδία), « αὐτ., ἡ χαρακτηριζουσα τὰ ψιλὰ φωνήεντα.

Ψιλοτάπης, ητος (ὁ). ταπ' (χαλῶ, κελίμι) χωρὶς χνοῦδι (χωρὶς φλόκκια).

§Ψιλότραπις, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ψιλόδαπις.

Ψιλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ψιλοῦ, ἔλλειψις τριχῶν (δένδρων κτλ.), λειότης, γυμνότης, φαλακρότης, (Γραμτ.) τὸ ἐναντ. τῆς δασύτητος, λεπτότης φθόγγου.

Ψιλοτοπαρχία (ἡ), τοπαρχία ψιλῆς (ἀδένδρου, ἀγεωργήτου) χώρας εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἢ ἐπὶ ψιλῷ ὀνομάτι, (κοιν.) πασης ξεροκαμπίας.

Ψιλόω-ῶ, Μ. ὥσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ χωρὶς τρίχας (φαλακρον), μαθ., (μτγμ.) γυμνόνω ἀπό, ἀφαιρῶ πᾶν τὸ περί τι ἢ τινα. » Ψιλώσαντες αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, « Ἡρ. » Ψιλώσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας, « Ἀθ. (καὶ μτγμ.) » Ψιλώσαντες τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμιος, « Ἡρ. » Ἔπειμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς ψιλώσων αὐτὰν, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Κρέα ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων, « Ἡρ. » Ἐλελιδονες ἐψιλωμέναι, « Ἀρστ., μαθημέναι. » Ἀρχόμενος ψιλοῦσθαι, « Λξ., νὰ πίπτουν τὰ μαλλιά του. 2) (Γραμτ.) = Ψιλογραφέω.

Ψίλωθρον (τὸ). χρίσμα ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε κατασκεύασμα συντελοῦν πρὸς ψίλωσιν (μαθημα τῶν τριχῶν), (καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τὸ) βοτάνι τοῦ λουτροῦ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδ. φυτοῦ (βρυωνίας) τοῦ ὁπ. οἱ σπόροι ἔχουν ταύτην τὴν ἰδιότητα, χούμελι (ζ).

Ψίλωμα (τὸ), μέρος τοῦ σώματος ἐψιλωμένον τῶν τριχῶν (μαθημένον) ἢ κοκκαλον τοῦ ὁπ. ἀρῤῥέθη τὸ κρέας.

Ψιλῶς, ἐπίῤ. Ἁπλῶς· χωρὶς ἐπικοσμημάτων· (γραμτ.) χωρὶς δασύτητος, μὲ ψιλὸν φθόγγον (φωνὴν ἢ σύμφωνον), μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν).

Ψίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψιλόω, μάθημα τῶν τριχῶν, (μτγμ.) γύμνωσις ἀπό· (Γραμτ.) γραφὴ ἢ προφορὰ λέξεως μὲ ψιλὸν φθόγγον ἢ πνεῦμα.

Ψιλωτὴς, οῦ (ὁ), ὁ ψιλῶν (γυμνόνων, ἀφοπλίζων κτλ.)· (γραμτ.) ὁ γράφων ἢ προφέρων ψιλῶς τὰ στοιχεῖα ἢ τὰς λέξεις.

Ψιλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ψίλωσιν (μάθημα τῶν τριχῶν), (Γαλλ.) depilatoire. 2) (Γραμτ.) ὁ συνειθίζων νὰ προφέρῃ ψιλῶς (χωρὶς δασύτητος) τὰς λέξεις. » Οἱ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνες ψιλωτικοί, « Λξ.

Ψιμίθιον καὶ Ψιμίθιον (τὸ), = Ψιμύθιον.

Ψιμμυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ψιμυθιόω.

Ψιμμύθιον (τὸ) καὶ

Ψίμμυθος (ὁ), = Ψιμύθιον.

Ψιμυθίζω, Μ. ίσω, = Ψιμυθόω.

Ψιμύθιον (τὸ), εἶδος χημ. κατασκευῆς, (κοιν.) στουμπέτσι ἢ συνλιμᾶς, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ) ψιμύθρι, (ὀθ. 2) ἄσπρον φυκιασίδι, ἀσπράδι· [ἡ λέξις φαίνεται παρεφθαρμένη ἀπὸ τῆ Ἑβρ. σεμμαμοὺθ, τὸ κοιν. σαμμιαμοῦθι, τοῦ ὁπ. ἡ κόπρος ἐχρησίμευε καὶ χρησιμεύει ἀκόμην εἰς μερικὰ μέρη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν].

Ψιμυθιοφανὴς, ές (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ (φαινόμενος ὡς ἀν) ψιμύθιον.

Ψιμυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ψιμύθιον (ἀσπράδι), φυκιασιδόνω.

Ψιμυθισμὸς (ὁ), τὸ ψιθυμίζεσθαι, φυκιασίδωμα.

Ψίμυθος (ὁ), = Ψιμύθιον.

Ψιμυθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ψιμυθιόω.

Ψινὰς, άδος (ἡ). (κυρ. ὄμπελος) ἡ ὁπ. δὲν κρατεῖ (γύνει) τὰ φύλλα καὶ τὸ ἄνθος της, (παρβλ.) Ῥυάς, [ἐκ τοῦ

Ψίνομαι [ψίω], Μ. ψινοῦμαι. (κυρ. ἐπὶ φύλλων καὶ καρπῶν) Πίπτω πρὶν τοῦ καιροῦ, χύνομαι.

Ψὶξ [ψίω], ψιχός (ἡ). Θρύμμα (κυρ. ἄρτου), ψίχαλον.

†Ψῖσις, εως (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Ψίω, τρίψιμον· (συκδχ.) φθορὰ, γάλασμα.

Ψίττα, ἐπιφών. ποιμεν. = Σίττα, (κοιν.) πατ. ‖ (ὡς ἐπίῤ.) » Ψίτταν κατατείνας, « Ακ. (Λξφν.), ἀντὶ Κατὰ τάχος, ὡς νὰ μὲ κυνηγοῦν.

Ψιττάζω, Μ. άσω. Φωνάζω ποσε (ψίττα), διώχνω ὡς οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα.

Ψιττάκη (ἡ), = Ψιττακός.

Ψιττάκιον (τὸ), = Πιστάκιον.

Ψιττακὸς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, παπαγάλλος

Ψιχάρπαξ, αγος (ὁ). ὁ ἁρπάζων τὰς ψίχας (τὰ ψίχαλα), (ὄνομα ποντικοῦ εἰς τὴν Βτρχμχ.).

†Ψίχη (ἡ), Γλσ. = Ψὶξ, (ὀθ. τὸ κοιν.) ψίχα.

†Ψιχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ψιχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψὶξ, ψιχουλάκι.

Ψιχιώδης, ες (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἰσομεγέθης) μὲ ψιχίον.

Ψιχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ψίχας, μαζόνω ψίχαλα.

§Ψιχώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ψιχιώδης.

Ψίω [συγγ. τῷ Ξύω], Μ. ψίσω, Π. σπν. ἀντὶ Ψάω, τρίβω, λιανίζω, κομματιάζω. » Γνάθῳ—, « Αυκ., μετῶ· τρώγω.

Ψὼ, ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀποστροφὴν), (ὡς τὰ Γαλλ.) Ιί!

Ψώα (ἡ), [ψάω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς κρέατα, (κοιν.) ἀπάκια· (ἐν γέν.) οἱ νεφροί,

Ψωγερὸς, ά, όν. Ψόγου ἄξιος. 2) ψέκτης, λοίδορος, φιλοκατήγορος. » Ἀρχίλοχος—, « Πίνδ.

§Ψώγιος, α, ον, κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ψέγιος [ἐκ τοῦ

Ψόγος (ὁ), [ψέγω]. μομφὴ, κατηγορία· δυσφημία, κακολογία.

†Ψόθιος, α ἢ ος, ον, Γλσ. ἀντὶ Ψολόεις, [ἐκ τοῦ

Ψόθος (ὁ), Π. ἀντὶ Ψόλος, καπνὸς· σποδὸς, ἀσβόλη. 2) (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ψόφος, βοὴ, θόρυβος.

Ψοία (ἡ), = Ψόα, ψόας.

Ψοΐτης, ου (ὁ). ὁ περὶ τὰς ψόας (τοὺς νεφροὺς). » Μυελός—, « Ἀνατ., ὁ τῶν παρὰ τὰς ψόας σπονδύλων.

Ψολόεις, εσσα, εν, Π. [ψόλος], πλήρης καπνοῦ (ἀσβόλης), αἰθαλόεις. » Κεραυνὸς—, « Ὅμ., ὁ ὁπ. μαυρίζει τὸ μέρος ὅπου κτυπήσῃ.

Ψολοκομπία (ἡ), Κωμ. κομπορρημοσύνη, μεγαλαυχία, (Γαλλ.) fanfaronnade, [κόμπος καὶ

Ψόλος (ὁ), Π. [συγγ. τοῦ Σποδὸς], ἀσβόλη, αἰθάλη.

Ψόρος (ὁ), εἶδος ἰχθ. ὁ ὁπ. ὁμοιάζει τὸ μελανοῦρι.

Ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψόφον (κρότον), κτυπῶ. » Τὴν θύραν—, « Πλ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐκβάλλω ἀναρθρόν τινα ἦχον. » Τῶν σελαχωδῶν ὅσα τρίζειν δοκεῖ, ταῦτα φωνεῖν μὲν οὐκ ὀρθῶς ἔχειφάναι, ψοφεῖν δὲ, « Ἀρστ.

Ψόφημα (τὸ), = Ψόφος, κτύπος.

Ψοφήσις, εως (ἡ), τὸ ψοφεῖν, κτύπημα, βρόντημα.

Ψοφητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμνῃ κρότον, ψόφον, ἠχητικός.

Ψοφοδεεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ψοφοδεὴς [ψόφος, δέος], ές (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος (ἐκπαγόμενος εἰς) τὸν παραμικρὸν κρότον, εἰς τὸ ἄκρον δειλός.

Ψοφοδεῶς, ἐπίῤ. Ὡς ψοφοδεής, μὲ ἄκρον φόβον.

Ψοφοειδὴς, ές (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων εἶδός τι ψόφου (ἤχου). (Γραμτ.) ἡμίφωνος.

Ψοφοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ψόφου, μὲ κάποιον κρότον.

Ψοφομήδης, (ες ὁ, ἡ), Π. [ψ. μήδομαι]. ὁ μηχανώμενος (ἀγυπᾶν τὸν) θόρυβον, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ψοφοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων κρότον (θόρυβον), [ποιῶ ἄ

Ψόφος (ὁ), [ὀνομτπ.]. κρότος (κυρ. σώματος σπάνοντος ἢ πίπτοντος), (ἐν γέν.) κτύπος, θόρυβος· (Γραμτ.) ἦχος ἄσημος· (μτφρ.) λέξεις μόνον μεγάλαι χωρὶς πράγματα. » Συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, » Ἀλκ.

Ψορώδης, ες (ὁ, ἡ). πλήρης ψόφου (κρότου), ἠχητικὸς, θορυβώδης. » Οἱ διθυραμβοποιοὶ ψοφώδεις, « Ἀρστ.

Ψύα (ἡ), [ψάω], = Ψόα. » Ὀσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι, ψύαι, « Ἀθ.

Ψυγεῖον (τὸ), = Ψυκτῆρ, μέρος ἢ ἀγγεῖον ὅπου βάλλεται τι ἵνα κρυώσῃ (νὰ μείνῃ δροσερόν).

Ψυγεύς, έως (ὁ), = Ψυκτήρ.

Ψυγῆναι, πθ. ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψύχω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ψῦγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται πρὸς ψύξιν (κρύωμα), ἰατρικὸν δροσιστικόν· ἀνάσασμα· ἀνεμιςῆρι· (μτφορ.) ψυχρὸν φέρσιμον πρός τινα, (κοιν.) κρύωμα τῆς καρδίας.

Ψυγμὸς (ὁ), — Ψύξις, κρύωμα, ςέγνωμα εἰς τὸν ἀέρα· ῥῖγος (παροξυσμοῦ).

Ψυδνὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ψυδρός.

Ψυδράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ψύδραξ, ακος (ὁ). σπυράκι ἄσπρον (τὸ ὀπ. ἐνόμιζον ὅτι ἐβγαίνει εἰς τὴν μύτην ἢ γλῶσσαν τῶν ψευδομένων), [ἐκ τοῦ

Ψυδρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ψευδής.

Ψύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ψύα.

Ψυθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδής.

;Ψίθυος, α, ον, — Ψίθιος.

Ψύθος [ψάω], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Ψεῦδος. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Ψευδές. » Ἤτοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος, Αἰσχλ.

Ψυία (ἡ), — Ψύα.

Ψυκτὴρ (ὁ), [ψύχω]. ἀγγεῖον ὅπου βάλλεται ἵνα κρυώσῃ ἢ διατηρεῖται κρύον τὸ κρασὶ ἢ τὸ νερὸν (καὶ ἐνίοτε) τὸ γάλα, (κοιν.) κροντῆρι, κρυολόγος. 2) (εἰς τὸ πλθ.) τόποι σύσκιοι, (ἄλλ.) Ψυκτήρια.

Ψυκτηρία (ἡ), — Ψυκτήρ.

Ψυκτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψυκτήρ.

Ψυκτήριος, α, ον, — Ψυκτικὸς, δροσερὸς, δροσιστικός. ||. (οὐσ.) Ψυκτήριον (τὸ), — Ψυκτήρ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) Ψυκτήρια, « οἱ δροσεροὶ καὶ σύνδενδροι τόποι, θερινὰ καταφύγια (ἐνηβητήρια).

Ψυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ψύχειν, δροσιστικός.

Ψυκτὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς ψύξεως.

Ψύλλα [ψύω], ης (ἡ), τὸ γνωστ. αἱμοβόρον ἔντομον, ὁ ψύλλος. 2) εἶδ. ἐντόμου λαχανοφθόρου. 3) εἶδ. μικρᾶς ἀράχνης.

†Ψύλλαξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ψύλλα.

Ψύλλειον (τὸ), Π. ἀντὶ Ψύλλιον.

†Ψυλλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. Πιάνω ψύλλους.

Ψύλλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (πεντανεύρου), ψυλλοβότανον.

Ψυλλόβρωτος (ὁ, ἡ), [ψύλλα, βιβρώσκω]. φαγωμένος ἀπὸ τὰς (λαχανοφάγους) ψύλλας.

Ψύλλος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Ψύλλα. 2) εἶδ. θαλασσ. ζωϋφίου (καρίδας;).

Ψυλλοτοξότης, ου (ὁ), Κωμ. τοξότης ἔφιππος ἐπὶ ψύλλου.

Ψυλλώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ψύλλων.

†Ψύλλων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τίλλων.

Ψύξις, εως (ἡ), τὸ ψύχειν ἢ ψύχεσθαι, κρύωμα· δρόσισμα· ἐξανάσασμα· ςέγνωμα (εἰς τὸν ἀέρα).

Ψύρος (ὁ), — Ψόρος.

Ψύττα, — Ψίττα.

Ψυχαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν ᾅδην. 2) ἀνακαλῶ διὰ γοητειῶν ψυχὴν νεκροῦ τινος ἀπὸ τὸν ᾅδην (πρὸς ἐξιλέωσιν ἢ ἐξέτασιν). 3) (συχν.) ἑλκύω τὴν ψυχήν τινος πρὸς ἐμαυτὸν, θέλγω, παρηγορῶ, εὐφραίνω, διασκεδάζω· (ἐπὶ κακοῦ) ξεπλανῶ. 4) (ἐνίοτε) ψυχομαχῶ. 5) (νλγ.) κλέπτω καὶ πωλῶ ἀνθρώπους (σκλάβους), εἶμαι ψυχέμπορος (ἀνθρωποκάπηλος).

Ψυχαγώγημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ χρησιμεῦον πρὸς ψυχαγωγίαν (διασκέδασίν) τινος, (Ἰταλ.) divertimento· (ἐνίοτε) θέλγητρον.

Ψυχαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψυχαγωγέω, ἡ εἰς τὸν ᾅδην ὁδηγία ἢ ἡ ἐκεῖθεν ἀνάκλησις ψυχῆς νεκροῦ, τὸ ἔργον τοῦ ψυχαγωγοῦ (Ἑρμοῦ ἢ γόητος). 2) (συχνοτ.) τέρψις ἢ ἀπάτη τῆς ψυχῆς, παρηγορία, διασκέδασις.

Ψυχαγωγικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ψυχαγωγίαν, ψυχαγωγοῦ ἴδιος, θελκτικὸς, ἑλκυστικὸς, διασκεδαστικός.

Ψυχαγώγιον (τὸ). μέρος ὅπου οἱ ψυχαγωγοὶ (οἱ μάντεις) ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχάς, ψυχομαντεῖον. 2) τόπος πρὸς διασκέδασιν (ψυχαγωγίαν). 3) (εἰς τὸν Θφρ.) τρύπα διὰ τῆς ὀπ. εἰσέρχεται ἀὴρ (εἰς μεταλλεῖον κτλ.), (Γαλλ.) soupirail.

Ψυχαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ θέλγων (ἑλκύων ἢ ἀπατῶν) τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἑλκυστικὸς, καταπειστικός. » Πειθὼ—, « Αξ. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ) — Ψυχοπομπός. 3) (ὡς οὐσ.) γόης ἀνακαλῶν (τερατευόμενος ὅτι ἀνακαλεῖ) τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ ᾅδου, (Εὐρ. Ἀλκ. 1140). 4) (εἰς τοὺς Ἀλεξανδρ.) — Ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστὴς, ἀνθρωποκάπηλος.

Ψυχάζω, Μ. άσω. Ἀναπαύομαι εἰς τὴν σκιὰν (εἰς τὸ ψῦχος), (κοιν.) παίρνω τὸν ἀέρα μου, δροσίζομαι.

Ψυχαῖος, α, ον. Ὁ τῆς ψυχῆς ἢ τῶν ψυχῶν (τῶν τεθνεώτων).

Ψυχαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν (θέλγων, εὐφραίνων) τὴν ψυχὴν, ἀπατηλὸς ἢ διασκεδαστικός. » Ὄνειρος—, « Ἐπγρ.

Ψυχάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Ψυχή.

†Ψυχάρπαξ, αγος (ὁ), (νλγ.). ὁ ἁρπάζων τὰς ψυχάς.

Ψυχαστὴς, οῦ (ὁ), ὁ ψυχάζων (παίρνων τὸν ἀέρα του, ἐξανασαίνων εἰς δροσερὸν μέρος).

Ψυχάω-ῶ, Μ. ήσω, — Ψύχω.

Ψυχεινὸς [ψύχος], ἡ, όν. Δροσερός. » Τὰ ὑλώδη, τοῦ μὲν χειμῶνος ἀλεεινὰ, τοῦ δὲ θέρους ψυχεινά, « Ξεν.

Ψυχεῖον (τὸ), — Ψυγεῖον, (ἴδε Ἀθ. Γ. 96, 123).

Ψυχεμπορικὸς, ἡ, όν. Ψυχεμπόρου ἴδιος. » Ψυχεμπορικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., τὸ ἐμπόριον τῶν σκλάβων (καὶ ἐκκλησ. τῶν ψυχῶν).

Ψυχέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ψυχὰς (ἀνθρώπους, σκλάβους), ἀνδραποδοκάπηλος.

Ψυχὴ (ἡ), [ψύχω]. πνοὴ, ἀναπνοή. » Οὐκ ἐᾷ ἡμᾶς οὐδὲ ψυχῆς λαχεῖν, « Αξ., μήτε ἀνασασμὸν νὰ πάρωμεν, (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ζωή. » Οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ὀνομάσθαι παρὰ τὴν ψῦξιν, « Πλ. » Ὅτι ἔσωσε βασιλέως τὴν ψυχὴν, « Ἡρ. » Αἱ μέγισται δαπάναι τοῖς τυράννοις καὶ ἀναγκαιόταται εἰς τὰς τῆς ψυχῆς φυλακάς εἰσι, « Ξεν. » Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, « Ὁμ., ἐλειποψύχησεν ἢ· ἐξεψύχησε. (καὶ παραλλ.) » Τὸν δὲ λίπε ψυχή τε καὶ αἰών, « αὐτ., » Λαυκανίην, ἵνα ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, « αὐτ. » Ὃς βούληται ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι, « Ἡρ. » Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, « Γρφ. » Ψυχὰς παρθέμενοι, « Ὁμ., ῥιψοκινδυνεύσαντες τὴν ζωήν των, (παρβλ. Κεφαλή). » Τὸν περὶ ψυχῆς (ἐνν. δρόμον) τρέχειν, « Παροιμ., κινδυνεύειν περὶ τῶν ὅλων (περὶ ζωῆς καὶ θανάτου). (καὶ ἐπὶ ζ.) » Κάτροι, ἀπουράμενοι ψυχὰς, « Ἡσ. » Ὁποία τις ἐςὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων, « Ακ. » Παντα τὰ ψυχῆς ἀμοιροῦντα, « Πλ., τὰ ἄψυχα. 3) (ὡς ἀφῃρημ. ὄν) ψυχή. » Πρῶτοι Αἰγύπτιοί εἰσι οἱ εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατος ἐςι· τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλον ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται, « Ἡρ. » Οὔ τοι ἔγωγε τοῦτο πώποτε ἐπείσθην, ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκε, « Ξεν. » Ψυχὴ δ' Ἀϊδὸς δε βεβήκει, « Ὁμ. » Πολλὰς ψυχὰς ἡρώων Ἀΐδι προΐαψεν, « αὐτ. » Ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, « αὐτ. » Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; « Γρφ. 4) (ὡς πηγὴ καὶ καθέδρα τῶν ψυχικῶν παθῶν) καρδία· φρόνημα· διάθεσις· θέλησις· ἐπιθυμία· (ἐνίοτε) πνεῦμα, (Γαλλ.) génie. » Εὔρωστος τὴν ψυχὴν, « Ξεν. » Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, « Ἡρ. » Ἦν γὰρ δὴ, ὡς διέδεξε, ψυχὴν οὐκ ἄκρος, « αὐτ., ὄχι πολλὰ εὔψυχος (εὔτολμος). » Τίνα οἴεσθε ψυχὴν αὐτὴν ἕξειν, ὅταν ἴδῃ με κτλ.; « Δμ., τί καρδίαν θὰ κάμῃ; πῶς θὰ γένῃ ἡ καρδιά της; » Ἐξεπλάγη τὴν ψυχὴν, « Ἡρωδ. » Διῃρημένοι τὰς ψυχὰς, αὐτ. » Μιᾷ ψυχῇ, « αὐτ., ὁμοθυμαδόν. » Ἐκ ψυχῆς. » Ἐξ ὅλης ψυχῆς, « Γρφ., ὁλοψύχως. » Ὠδαῖς καὶ θαλίαις καὶ χορεῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, « Ξεν., ἀπολαμβάνειν ἐξ ὅλης ψυχῆς (μὲ πολλὴν προσπάθειαν). » Ἡ ψυχή μου ἐπεθύμει, « αὐτ. » Τῷ δὲ ἡ ψυχὴ σίτου μὲν οὐ προσίετο, διψεῖν δ' ἐδόκει, « αὐτ. » Δοῦναί τι τῇ ψυχῇ, « Θκρ., ἀπολαῦσαι ἢ δαπανῆσαι πρὸς εὐχαρίςησιν τῆς ψυχῆς (τῶν ὀρέξεων αὐτῆς). » Ἡ τοῦ Λυσίου ψυχὴ, « Δ. Ἀλ., τὸ πνεῦμα τὸ χαρακτηριζόμενον (ἐμφαινόμενον) εἰς τοὺς λόγους του. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦν, « Ἰσκρ. 5) (συνκδχ.) ἄτομον, ἄνθρωπος, ὑποκείμενον· (ὅθεν Π.) ἀντὶ Ἐγώ. » Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς, « Σοφ. » Φίλη ψυχή! « εἰς τὰς προσφων., ἀντὶ Φίλε! » Ὦ ἀγαθὴ καὶ πιςὴ ψυχή! Ξεν. » Ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι, Γρφ. » Πᾶσα ψυχὴ, « αὐτ. 6) πεταλοῦδα (σύμβολον τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς). » Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν, « Ἀρςτ. 7) (μτνμ.) — Ἐντεριώνη, (κοιν.) ψύχα, (παρβλ.) Καρδία. » Ἡ ψυχὴ τῆς κολοκυνθίδος, « Ἱππιατρ.

Ψυχήϊος, α ἢ ος, ον, ἀντὶ Ἔμψυχος.

Ψυχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψυχή.

†Ψυχίζομαι, Μ. ίσομαι, Γλσ. κρυόνω, δροσίζομαι.

Ψυχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ψυχῆς, νοερός. 2) (σπν.) καρδιακὸς, εὔτολμος. 3) (μτγν.) ζωώδης, ὑλικός. » Σπείρεται σῶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν, « Γρφ. 4) ὁ γινόμενος ὑπὲρ (πρὸς σωτηρίαν) τῆς ψυχῆς. « Κτήσιος ἐξ ὑσίης ψυχικὰ δῶρα διδοὺς, « Ἐπγρ., (ὐθ. κοιν. ψυχικὰ (αἱ ἐλεημυσύναι).

Ψυχινός, ἡ, όν, = Ψυγεινός.

‡Ψυχιουλικός (ὁ, ἡ), = Ψυχουλκός.

Ψυχμός (ὁ), Π. ἀντὶ Ψυγμός.

Ψυχοβλαβής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὴν ψυχήν.

Ψυχοβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Θυμοβόρος.

Ψυχογονία (ἡ). ἡ γένεσις (καταγωγὴ) τῶν ψυχῶν ἢ τῆς ψυχῆς.

Ψυχογονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχογονίαν.

Ψυχοδαίκτης, [ψ. δαΐζω] ου (ὁ). ὁ σπαράττων ἢ ταράττων τὴν ψυχήν, (ἐπιθ. τοῦ Βάκχου).

† Ψυχοδιάβατος (ὁ, ἡ), ὁ διαπερνῶν (εἰσχωρῶν εἰς) τὴν ψυχήν.

Ψυχοδοτήρ (ὁ), Π. ὁ δίδων ψυχὴν (ζωήν).

† Ψυχοδόχος (κος), ου (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος τὰς ψυχὰς (χρησιμεύων πρὸς κατοικίαν τῶν ψυχῶν).

Ψυχοειδής, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψυχῆς. « Τὸ ψυχοειδὲς, « τὸ νοερὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ψυχοθεν, ἐπίρ. Π ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.

Ψυχοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φρενεύων) ἠθικῶς τὴν ψυχήν.

Ψυχολέθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τὴν ψυχὴν (προξενῶν τὸν ὄλεθρον τῆς ψυχῆς).

Ψυχολετὴρ (ὁ) καὶ Ψυχολέτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Ψυχόλεθρος.

Ψυχαλιπὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. [ψ. λείπω]. ξεψυχησμένος, νεκρὸς, ἢ· λειποθυμισμένος.

Ψυχομαντεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἀνακαλοῦνται διὰ γοητειῶν αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὸν ᾅδην καὶ ἐξετάζονται περὶ τῶν μελλόντων, [ἐκ τοῦ

Ψυχομαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις ἀνακαλῶν ἀπὸ τὸν ᾅδην καὶ ἐξετάζων τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν.

Ψυχομαχέω-ῶ, Μ. ἠσω. Μάχομαι περὶ τῆς ψυχῆς (περὶ τῶν ὅλων), παλαιῶ ὡς ἀπηλπισμένος. 2) παλαίω μὲ τὸν θάνατον, ἀποθνήσκω μὲ ἀγωνίαν, Δυσθανατέω.

Ψυχομαχία (ἡ), τὸ ψυχομαχεῖν, ἡ περὶ τῆς ψυχῆς (ἐπμ. πεισματώδης, ἀπηλπισμένη) μάχη.

‡Ψυχομιγὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ψυχρομιγής.

Ψυχοπλανὴς, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τὴν ψυχήν.

Ψυχοπομπεῖον (τὸ). μέρος (χάσμα, ὑπόγειον) διὰ τοῦ ὁπ. καταβαίνουν εἰς ἢ ἀνακαλοῦνται ἀπὸ τὸν ᾅδην αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων, [ἐκ τοῦ

Ψυχοπομπὸς (ὁ, ἡ), ὁ παραπέμπων (ὁδηγῶν ἢ μεταφέρων) τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν ᾅδην, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Χάρωνος).

Ψυχορραγέω-ῶ, Π. ἀντὶ

Ψυχορράγέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ῥήγνυται (Χωρίζεται μὲ βίαν, Ἀποσπᾶται) ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, εἶμαι εἰς ἀγωνίαν θανάτου, (κοιν.) ψυχομαχῶ, [ἐκ τοῦ

Ψυχορρᾶγὴς [ψ. ῥήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἀγωνίαν (παλαίων μὲ τὸν θάνατον, ψυχομαχῶν).

Ψυχορραγία (ἡ), τὸ ψυχορραγεῖν, ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου. (κοιν.) ψυχομαχητόν.

Ψυχορροφέω καὶ Ψυχορραφέω-ῶ, Μ. ἠσω. Ῥοφῶ τὸ αἷμα (πλήγῆς) ἢ Ἀφαιρῶ τὴν ζωὴν (κοιν. Πίνω τὸ αἷμά) τινος. 2) Κωμ. ἀντὶ Ψυχροποτέω.

Ψυχορρόφος ἢ Ψυχορόφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥοφῶν τὴν ψυχὴν (τὸ αἷμά ἢ τὴν ζωήν) τινος. 2) Κωμ. ἀντὶ Ψυχροπότης.

Ψῦχος [ψύχω], εος-ους (τὸ). ψύχρα, κρύον· διοσιά. « Καὶ τὸ ψῦχος ἐπέτεινε, πνεύματος γενομένου, « Πλ. » Ψύχεος ἱμείρων, « Ὅμ., ἐπιθυμῶν νὰ δροσισθῇ (νὰ πάρῃ ἀέρα). » Ὡς δὲ θέρος ἦν, τὰς γυναῖκας προσπεπέμψατο τῆς νυκτὸς, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, « Ξεν. » Ἐν τῷ ψύχει καθεύδειν, « Πλάτ. (καὶ πλθ.) » Ψύχη τε χειμῶνος ἢ θάλπη θέρους ἐθίζει καρτερεῖν, « Ξεν.

Ψυχοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν.

Ψυχοστασία (ἡ), [ψ. ἵστημι]. ζύγισμα ψυχῶν ἢ ζωῶν (εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς θείας ἀποφάσεως), (οὕτως ἐπεγράφετο τραγῳδία τις τοῦ Αἰσχλ., λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τοὺς στιχ. 209—212 τοῦ Χ. τῆς Ἰλ.).

Ψυχοστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στέλλων (διαβιβάζων) τὰς ψυχὰς εἰς διάφορα μέρη.

† Ψυχοσώστης, ου (ὁ), Ἐκκλσ. ὁ σώζων τὰς ψυχάς, σωτὴρ τῶν ψ.

† Ψυχοσωτήριος (ὁ, ἡ), Ἐκκλσ. ὁ προξενῶν τὴν ἢ συντελῶν πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς.

Ψυχοτακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων (κατατήκων) τὴν ψυχὴν ἢ· διὰ τοῦ ὁπ. συγχωνεύονται δύο ψυχαὶ εἰς μίαν. « Χείλη—, « Ἐπγρ.

Ψυχοταμίας, ου (ὁ). ταμίας (φύλαξ, οἰκονόμος) τῆς ψυχῆς.

Ψυχοτροφέω-ῶ, Μ. ἠσω, Π. τρέφω (ζωογονῶ) τὴν ψυχήν, ζωοποιῶ, ἐμψυχόνω, [ἐκ τοῦ

Ψυχοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὴν ψυχὴν ἢ τὸ ψῦχος, ζωογόνος. « Δῦρα—, « Ὀρφ.

Ψυχότροφος (ὁ. ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τὸ ψῦχος (εἰς τοὺς δροσερούς τόπους). ‖. (οὐσ.) Ψυχότροφον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κέστρον.

Ψυχυλκέομαι-οῦμαι, Μ. ἠσομαι. Μοῦ τραβοῦν τὴν ψυχὴν, Ψυχορράγω, (κοιν.) ἀναβάζω, [ἐκ τοῦ

Ψυγοῦλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων πρὸς ἑαυτὸν ἢ σύρων κατόπιν αὐτοῦ τὰς ψυχὰς, ψυχαγωγός. ‖. (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ.

Ψυχοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὴν ψυχὴν, θανάσιμος.

Ψυχόω-ῶ, Μ. ὠσω. Ἐμψυχόνω· (συνκδχ.) ἐγκαρδιόνω· (ἐνίοτε) ζωογονῶ, δροσίζω (;).

Ψυχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ψυχρὸν, καταψύχω.

Ψυχρασία (ἡ). ψύχρανσις, κρύωμα

Ψύχρευμα (τὸ), = Ψυχρότης, ψυχρολογία [ἐκ τοῦ

Ψυχρεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ ψυχρῶς, ψυχρολογέω.

Ψυχρήλατος (ὁ, ἡ). [ψυχρὸς, ἐλαύνω]. ὁ σφυρηλατηθεὶς ψυχρὸς (χωρὶς νὰ πυρωθῇ προτοῦ) ἢ βυτηχθεὶς θερμὸς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, (ἄλλ.) Ψυχροβαφής. « Ξίφος—, « Ἀξ.

Ψυχρία (ἡ). ψυχρότης, ψύχρα.

Ψυχρίζω, Μ. ἴσω. Κάμ.ω (Ἀφίνω) τι νὰ κρυώσῃ, (ὐθ.

Ψυχριατὸς, ἡ, όν. (κυρ. εἶνος) Τὸν ὁπ. ἐκρύωσαν (ἀφῆκαν νὰ κρυώσῃ), (Ἀτν.) recentatum.

Ψυχροβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαφεὶς (βυτηχθεὶς) θερμὸς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ψυχρήλατος. « Σίδηρος—, « Ἀξ.

Ψυχροδόχος (ὁ, ἡ). « Οἶκος—, « Ακ., τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ ὅπου βέει ψυχρὸν ὕδωρ καὶ Παίρουν τὸν ἀέρα των (ἀναψύχονται) οἱ λουόμενοι, (Τουρκ.) τὸ σοσυκλοῦκι.

Ψυχροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψυχρὰν κοιλίαν (ψυχρὸν στόμαχον).

Ψυχρολογέω-ῶ, Μ. ἠσω. Λέγω ἢ Γράφω ψυχρῶς (ὡς ψυχρολόγος)· ἀστείζομαι χωρὶς χάριν.

Ψυχρολογία (ἡ), τὸ ψυχρολογεῖν, Ὕφος λόγου ψυχρὸν (χωρὶς χάριν), ἀστεϊσμὸς ἀηδὴς (κοιν. ἄνοστος καὶ ἀνάλατος).

Ψυχρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ γράφων ψυχρῶς (χωρὶς χάριν), σκώπτων ἀηδῶς, (κοιν.) λέγων λόγια ἀνάλατα.

Ψυχρολουσία (ἡ), τὸ ψυχρολουτεῖν, χρῆσις ψυχροῦ λουτροῦ, λούσιμον μὲ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρολουτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Μεταχειρίζομαι ψυχρὰ λουτρὰ, λούομαι μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, [ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτης, ου (ὁ). ὁ λουόμενος (συνειθίζων νὰ λούεται) μὲ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρολουτρέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Ψυχρολουτέω.

Ψυχρομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ψυχρὸν (ὕδωρ).

Ψυχροποιητικός, ἡ, όν ἢ

Ψυχροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (προξενῶν) ψύχραν ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ψύχους ποιητικός.

Ψυχροποσία (ἡ). τὸ ψυχροποτεῖν, χρῆσις ψυχρῶν ποτῶν.

Ψυχροποτέω-ῶ, Μ. ἠσω. Πίνω (Συνειθίζω νὰ πίνω, Ἀγαπῶ) ψυχρὰ ποτά, εἶμαι.

Ψυχροπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (συνειθίζων ἢ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ) ψυχρὰ ποτά.

Ψυχρορρημονέω-ῶ, Μ. ἠσω, = Ψυχρολογέω.

Ψυχρὸς [ψύχω], ά, όν. Κρύος, δροσερός. » Ψυχρὸν ὕδωρ, « Θκρ. » Ψυχρὸς ἀήρ, « Πλ. » Χιόνος ψυχρότερον, « Ἀξ. « Ψυχρὸς χαλκός, « Ὅμ. » Ψυχραὶ τράπεζαι, Πλ., μὲ κρύα (τὰ ὁπ. τρώγονται καὶ κρύα) φαγητά. (καὶ ἑλλ.) » Ποτήριον ψυχροῦ (ἐνν. ὕδατος), « Γρφ. 2) (συνκδχ.) ὁ προξενῶν φρίκην (ῥῖγος), φριχτὸς, ἀποτρόπαιος. » Ὄφις (« Ἀχέρων)—, « Θκρ. 3) (μτμ.) χωρὶς ξέσιν ἢ χάριν, ἀδρανὴς, ἀπρόσωπος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀσήμαντος. (Γαλλ.) frivole· (κυρ. ἐπὶ σκωμμάτων) ἀηδὴς, (κοιν.) ἀνάλα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τος· (ἐπὶ πρσ.) Ψυχρολόγος. (ἐν γέν.) ἄθλιος· ἄτοπος. » Ψυχρὰ ἐπικουρία, « Ἡρ. » Ψυχρῇ νίκῃ, « αὐτ., τιποτένια. » Ψυχρὸς λόγος, « Δημ. Φαλ., = Ψυχρολογία. » Ψυχρὰ λέγω, « Ξεν., = Ψυχρολογῶ. » Πλήρης ψυχροῦ, « Λογγ., ψυχρότητος, ψυχρολογίας. » Τούτου σε μάλιστα ζηλῶ ἐν τῇ βασιλείᾳ, ὅτι δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν, « Ξεν. » Ψυχρὸς βίος, « Ἀρϱφ., ἄθλιος, ἄνοστος, μονότονος. » Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχων, « Σοφ., ἐνθουσιαζόμενος διὰ πράγματα ἀσήμαντα, (παρβλ.) Παρένθυρσος.

†Ψυχροστογής, ές (ὁ, ἡ). ὅπου στάζει ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ψυχροῦ, ἔλλειψις θερμότητος (καὶ μτνμ. χάριτος, ζωηρότητος κτλ.), ἀηδία, ἀτοπία κτλ.

Ψυχροφόβος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὸ ψυχρὸν (ὕδωρ).

Ψυχροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) ψυχρὸν ὕδωρ. || (οὐσ.) Ψυχροφόρον (τὸ), μαστάρι ψυχροῦ ὕδατος (εἰς τὸ λυστρόν).

Ψυχρόω-ῶ, Μ· ώσω, = Ψυχρίζω.

Ψυχρῶς, ἐπίρ· Κρύα, (μτνμ.) χωρὶς χάριν, μὲ ψυχρότητα. » Σκώψαντι ψυχρῶς, « Θφρ.

Ψύχω, Μ. ψύξω (πθ. πρκ. Ἔψυγμαι, ἀόρ. β'. πθ. Ἐψύγην). (κυρ.) Φυσῶ (» Ἥκαμάλα ψύξασα, « Ἰλ. Υ)· ἀερίζω· (συνκδχ.) στεγνόνω (συχνότ.) ψυχραίνω, κρυόνω ἢ δροσίζω, (εὐχρηςότ. εἰς τὰ σύνθ.)

Ψύχωσις, εως, (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψυχόω, ἡ διὰ τῆς ψυχῆς ζωοποίησις, ἐμψύχωσις. || (εἰς τοὺς Πυθαγορ.) ἀντὶ Ψυχή.

Ψυχωφέλεια (ἡ). ὠφέλεια τῆς ψυχῆς, (ὡς ἰδιότης τοῦ

Ψυχωφελής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν (ὠφέλιμος διὰ) τὴν ψυχήν, ψυχοσωτήριος.

Ψῶ, ἐπιφών. = Ψό.

Ψῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ψάω.

Ψώα ἡ Ψῶα (ἡ), Π. [ψῶ], βρῶμα, δυσωδία.

Ψῶζσ, ης (ἡ), Π. [ψώα]. κένωσις τῆς κοιλίας. 2) = Ἀμιδψωρος.

Ψωδία (ἡ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, = Τριώβολον.

Ψώθιον (τὸ). θρύμμα ἄρτου, ψίχαλον· (παρβλ.) Ψαθύριον.

†Ψώκτης [ψώχω], ου (ὁ). ἐργάτης εὐτελὴς, πετρᾶς, λιθοξόος.

Ψωκτός, ἡ, όν, ῥῆματ. τοῦ Ψώχω, ξεστός, = Ψαιστός.

Ψωλή (ἡ). τὸ ἀνδρικὸν μόριον ἐντεταμένον, [ἐκ τοῦ

Ψωλός [ψάω, ψώω], ἡ, όν. Ὁ γεγυμνωμένην ἔχων τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου, περιτετμημένος ἢ· ὀργῶν πρὸς συνουσίαν, καυλωμένος.

Ψωλων, ωνος (ὁ), = Πόσθων.

†Ψώμηξ [ψωμος], ηκος (ὁ), Γλσ. εἶδ. σιτοφάγου σκώληκος.

†Ψώμις, ιγγος (ἡ). κουνουπιέρα. 2) = Σφήκωμα.

Ψωμίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω τινὰ (βάλλων τὰς βουκας [τοὺς ψωμοὺς] εἰς τὸ στόμα του) καθὼς ταγίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἡ πουλιά, (ἐν γέν.) τρέφω, σιτίζω. » Ἐψώμισεν ἡμᾶς ἄρτον, « Γρφ.

Ψωμίον, (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψωμός, βουκίτσα.

Ψώμισμα (τὸ), [ψωμίζω], = Ψωμός.

Ψωμοκολακεύω, Μ. εὔσω. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς)·

Ψωμοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων χάριν ψωμοῦ, παράσιτος.

Ψωμοκόλαφος (ὁ), Π. ὁ ἀνεχόμενος καὶ κολάφους (μπάτσους) χάριν τοῦ ψωμοῦ, αἰσχρὸς παράσιτος, ψωμοκόλαξ.

Ψωμόλεθρος (ὁ), Κωμ. ὄλεθρος (ἀφανιστὴς) τῶν ψωμῶν, παράσιτος, λαίμαργος.

†Ψωμοποιός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζωμοποιός.

Ψωμοπωλεῖον (τὸ), = Ἀρτοπωλεῖον, ψωμάδικον.

Ψωμὸς (ὁ), [†ψώω]. κομμάτι ψωμιοῦ ἢ φαγητοῦ ὅσον χωρεῖ εἰς τὸ στόμα, ψωμὶ, βουκα.

Ψώρα (ἡ, [ψάω, †ψώω]. τὸ κνησμῶδες πάθος (ἐξάνθημα) τοῦ δέρματος, εἶδος λειχῆνος. « Ἀγρία— , « ἡ (μονολεκ) Ἀγριοψωρία. 2) νόσος τις τῶν θηνδρίων καὶ ἰδιαιτ. τῶν συκῶν. 3) εἶδ. ἐντόμου (πεταλούδας), (ἄλλ.) Φάλαινα.

Ψωραγριάω-ῶ, Μ. άσω, (Γρφ.). Ἔχω (Πάσχω) ἀγριοψωρίαν.

Ψωραλέος, α, ον. Ψωριάρης, ψωριασμένος.

†Ψωραλόεις, εσσα, εν, Γλσ. = Ψωραλέος.

Ψωράω-ῶ, Ἀττ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωριάω.

Ψωρίασις, εως (ἡ). ψώριασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Ψωριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔγω (Πάσχω ἀπὸ) ψώραν, ψωριάζω, εἶμαι ψωριασμένος.

Ψωρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον, τὴν ψώραν. « Ψωρικὴ (ἐνν. δύναμις) καὶ « Ψωρικὸν (ἐνν. φάρμακον), « Δσκρ., ἰατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, ψωραλοιφή.

Ψωροειδής, ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψώρας, ψώρᾳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Ψωρός, ά ή ός, ον. Ψωριῶν, ψωραλέος, (συνκδχ.) τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, (παρβλ. Λεπρός).

Ψωροφθαλμία (ἡ), εἶδος πάθους τῶν ὀφθαλμῶν, ψώρα (τραχύτης τῆς ἐπιφανείας μὲ φαγοῦραν) τῶν βλεφάρων.

Ψωρώδης, ες (ὁ, ἡ), = Ψωροειδής· ψωριάρης, ψωραλέος.

†Ψῶσαι, Γλσ. ἀντὶ Ψῶξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψώχω.

†Ψῶχος (ὁ), Γλσ. γῆ ἀμμώδης· χῶμα τριμμένον, ἄμμος, σκόνη, [ἐκ τοῦ

Ψώχω, Μ. ψωξω. Τρίβω ψιλὰ, κάμνω θρύμματα (ψίχαλα), λιανίζω· (ἰδιαιτ.) πελεκῶ λίθον· λεπτύνω, [ἐκ τοῦ

(Ψώω), Μ. ψώσω, = Ψάω, ψώχω.

Ω ΩΑ ΩΒ

Ω, ω, ὦ μέγα (τὸ), τὸ εἰκοστὸν τέταρτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, || (συνκδχ. καὶ τρπ.) τὸ τέλος. » Ἐγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, « Γρφ. ||, (ἀριθμ.) ὡ, ὀκτακόσια (800) ἢ ὀκτακοσιοστός, ἡ, όν. καὶ ,ω, ὀκτακόσιαι χιλιάδες (800,000).

Ὦ, ἐπιφών. θαυμαστ. ἢ σχετλιαστ. (μὲ ὀνμς.) » Ὦ ἔδενος! ὦ χρυσός! « Θκρ. (καὶ αὐτοπρσ.) » Ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς! ὦ θεοῖς πικρός!, « Σοφ. » Ὦ τάλας ἐγώ!, « Γρφ. (ἢ δοτ.) » Ὦμοι! = Οἴμοι, (ἢ γεν.) (Ὦ τοῦ θαύματος! « Λξ. » καὶ ἀπολ.) » Ὦ! τίς ὁ τεχνίτης τόδ' ἀνέπλασεν; « Ἐπγρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὦ, θαυμας. ἢ Σχετλ.

Ὦ, ὀνμς. καὶ αἰτ. θυϊκ τοῦ Ὅς.

Ὦ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὡς.

Ὦ, ἐπιφών. Ἑλλητ. ἢ Προσρηματ. (μὲ κλητ. ἢ Ἀττ. ὀνμς.) » Ἄκουσον, ὦ παῖ, « Γνμ. » Ὦ οὗτος, « Ὦ λῶστε, « « Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅ,τι ἂν βουληθῇς, « Δμ. » Χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, « Ὁμ. Ὕμν.

Ὦ, ῆς, ῇ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

(Ὦ, ῆς, ῇ), ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.)

Ὦ, δοτ. ἐν. ἀρσ. ἢ δοτ. τοῦ Ὅς.

Ὦ, Π. ἀντὶ Ἐῷ, δοτ. τοῦ Ἠώς.

Ὠά, πλθ. τοῦ Ὠόν.

Ὦα, Ἀττ. ἀντὶ-

Ὦα [ὦΐς], ας (ἡ). (ἐν γέν.) δέρμα προβάτου μὲ τὸ μαλλί του, μηλωτή· (ἰδιαιτ.) τὸ περιῤῥαπτόμενον τριγύρω καὶ περὶ τὸν τράχηλον ἐπανωφορίου, (Τουρκ.) γιακᾶς· (κοιν.) οὔγια, προφύλι· (ἐν γέν.) γετλος, γῦρος· περδόζι.

†Ὦα (τὰ), Λακων. πλ. τοῦ Ὠον, δωμάτια, ὑπερῷα.

†Ὠάζω [ὦας], Μ. άσω, Γλσ. ἐνωτίζομαι, ἀκούω.

Ὠάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὠόν, αὐγάκι ἢ 2) τοῦ Ὠά, οὐΐα.

Ὠαρίων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὡρίων, (ὄθ.).

Ὠαριώνειος, α, ον, Π. ὁ τοῦ Ὡρίωνος.

Ὦας, ᾶτος (τὸ), Δ. ἀντὶ Οὖας, αὐτί.

†Ὠβά, ᾶς (ἡ). Λακων. μέρος (διαίρεσις) φυλῆς, φρατρία, (παρβλ. Ὠα) [κυρ. καὶ ἐτυμολογ. ὡς ἐκ τοῦ Ὄϊς] ἀγέλη, κοπάδι, (ὄθ.

†Ὠβάδω, Μ. αξῶ, Λακων. διαιρῶ τὴν φυλὴν εἰς φρατρίας (ὠβάς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

†Ὠδάτας, α (ὁ), Λακων. ἀντὶ Φυλέτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας (ὠδᾶς).
†Ὤδεον (τὸ), Δ. (Ἀργ.) ἀντὶ Ὠδῶν.
Ὦ 'γαθέ, κατ' ἀπροσφ. ἀντὶ Ὦ ἀγαθέ.
Ὠγενίδαι (οἱ), Π. ἀντὶ Ὠκεανίδαι, παῖδες τοῦ Ὠγήνος (τοῦ Ὠκεανοῦ).
Ὠγένιος, α, ον, Π. [Ὠγήν] ἀντὶ Ὠκεάνιος, (συνκόχ.) ἀρχαῖος, (παρβλ.) Ὠγύγιος.
Ὠγένος, γεν. τοῦ Ὠγήν.
Ὠγή (ἡ), Γλσ. [οἴγω]. φράκτης, φραγή· χώρισμα· (μετνμ.) ἡ πρώτη καὶ τελευταία τάξις (σειρὰ) τῆς φάλαγγος.
Ὠγήν, ένος ᾖ.
Ὠγήνος, ου ἢ οῦ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὠκεανός, ὁ ἀρχαιότατος θεός, [ἐκ τοῦ Φοινικ. Ὠγ, κύκλος].
Ὤγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Οἴγω, οἴγνυμι.
Ὠγμὸς (ὁ), Π. [ὤζω]. ἐπιφωνησις τοῦ (θαυμ.) Ὦ ὤ!
Ὠγνύμην, ὑπερσ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠγύγιος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠγύγου ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· (συνκόχ.) παμπάλαιος, ἀρχαιότατος, (παρβλ. Ὠγένιος).
Ὤγυρις [ἀγείρω], εως (ἡ), Γλσ. συνάθροισις ὑδάτων, νερὰ λιμνάζοντα (στεκάμενα), βάλτος.
Ὦ 'γώ, Π. (κατ' ἀποστροφ.) ἀντὶ Ὦ ἐγώ.
Ὦ 'γώ, Π. Δ. ἀντὶ Ὁ ἐγώ.
Ὠδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ὨΙδή, τραγουδάκι.
Ὠδε [ὅς, ὅςδε], ἐπίρ. Τροπ. ἡ Ὁμοιωμ. = Οὕτω, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρομοίως, ἔτσι. (συνήθ. ἐπιφερόμενου ἢ [ἐνίοτε] προηγουμένου τῷ Ὡς ἢ Ὅπως) » Ὧδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, « Ἰλ. Γ. » Οὔ τις κιθάραν ἐπίσαται ὧδε κροτῆσαι, ὡς Ἑλένα, « Θκρ. » Γέρων, ὡς σύπερ ὧδε, « Ἰλ. Ω. » Ὧδε κακεῖσε, « Αξ., (παρβλ. Τῇδε). (καὶ συγκνότ. μὲ ἀφηγημ. ῥῆμα) » Ὣδ' ἰρὴ προσέειπεν ἀηδόνα, « Ὑπ. Ὧδε δέ τις εἴπισκεν, « Ὅμ. » Ἀτὰρ σοί' ὣδ' ἐπιτέλλω, « αὐτ. (καὶ ὡς περιττ.) » Τίπτε τόσον ὣδ' ἐβόησας, « Ὀδ. Ι. » Τὸ δ' ὅπως σοὶ φίλον, ᾖ τοὐμὸν ἔσται· τῇδε, « Σοφ. 2) Τοπ. ἀντὶ Ἐνταῦθα, (ὅθ. κατ' ἀναγραμμτ. τὸ κοιν.) ἐδῶ, « Ὅραστε, πρόμολ' ὧδε, « Ἰλ. Σ. » Νῦν ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον, « Ὀδ. Α. » Χάλκεόν νιν ὧδ' ἀνέθηκαν, « Θκρ. » Ὑγιέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε, « Γρρ. (ᾖ γεν. Π.) » Γένους ὧδ' ἥκεις τοῖς δε, « Εὐρ., τοιαύτην (τοιούτου βαθμοῦ) συγγένειαν ἔχεις μετ' αὐτῶν.
Ὠδε, Ἰων. Π. ἀντὶ
Ὠδει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Οἰδέω.
Ὠδεῖον (τὸ). δημόσιόν τι κτίριον ἐν Ἀθήναις προσδιωρισμένον κυρ. πρὸς ἐπίδειξιν τῶν μουσικῶν [ᾠδῶν] χρησιμεῦον δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κοινὰς ὁμηγύρεις.
Ὤδεον, Ἰων. παρτ. τοῦ Οἰδέω.
ὨΙδή (ἡ), κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἐκ τοῦ Ἀοιδή, τραγοῦδημα· τραγοῦδι, ὕμνος, ᾆσμα· (ἐπὶ πτην.) κελάδημα· λάλημα, » Ἀλεκτρυόνων—, « Αξ.
Ὠδήκα, πρκ. τοῦ Οἰδέω.
Ὠδῆ, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Ὠδε.
ὨΙδικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ᾠδήν, μουσικός, μελῳδικός.
Ὠδῖν, ῖδε Ὠδίς.
†Ὠδινάω-ῶ, Μ. ἡσω. Γρρ. ἀντὶ Ὠδίνω, (ὅθ.
Ὠδίνημα (τὸ), = Ὠδίς, κοιλοπόνημα.
;Ὠδινηρὸς, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ηρῶς. Κυριευμένος ἀπὸ ἢ Συνωδευμένος μὲ ὠδῖνας (πόνους γέννας).
†Ὠδίνησις, εως (ἡ), Γρρ. ἀντὶ Ὠδίς.
;Ὠδινολύσιν, οντος (ἡ). τὸ ὀψάριον ἐχενηΐς διότι ἐπίστευον ὅτι παύει τοὺς πόνους [λύει τὰς ὠδῖνας] τῆς γέννας.
Ὠδίνω, Μ. ινῶ (ἀόρ. Ὤδινα). Ἔχω πόνους (γέννας), κοιλοπονῶ· (ἐν γέν.) πονῶ φρικτὰ, παραδέρνω ἀπὸ τὸν πόνον, Ὀδυνῶμαι, (συνκόχ. μὲ αὐτ.) τίκτω, γεννῶ ἢ· εἶμαι ἑτοιμόγενος· (καὶ τρπ.) ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου (μελετῶ ἢ ἐπιθυμῶ, εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ πράξω) τι, κρύπτω μέσα μου. » Γυναῖκα ὠδίνουσαν. « Ἰλ. Λ. » Κύκλωψ δὲ στενάχων τε ᾖ ὠδῖνων ὀδύνησιν, « Ὀδ. Ι. » Ὠδίνειν τρομέω, « Θκρ. » Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, « Γρρ. » Ἐπὶ τῆς εὐνῆς, ᾗ ἡμᾶς ὠδινε, « Χρσ. (καὶ τρπ.) » Ὠδίνεις, φίλε, διὰ τὸ ἐγκύμων εἶναι, « Πλάτ. » Ὠδίνειν φθόνον (λοιδορίαν), « Συν. (καὶ προθετ.) » Ὠδίνειν πρὸς τὴν βοήθειαν, « Ἰλ., (παρβλ. Ἀσπαίρω). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὠδίνω καταχέαι λόγους τινὰς, « Συν. (καὶ ἐλλ.) » Ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῄς, « Σοφ., τρέμω νὰ μάθω. (καὶ πθ.) » Πολλὰ καὶ δεινὰ ὠδίνετο, « Γργ., [ἐκ τοῦ
Ὠδὶς [συγγ. τῷ Δύη, Ὀδύσσομαι], ῖνος (ἡ). πόνος (κυρ. τῆς γέννας), κοιλόπονημα· (ἐν γέν.) πόνος δριμὺς, Ὀδύνη (συνκόχ.) γέννα, τοκετὸς· (Π.) τὸ τεχθὲν (καὶ μετνμ.) φιλοπονηθὲν (μετὰ κόπου), κύημα (» Ὄρνιθος—, « Νικ., τὸ αὐγόν. » Μέλισσης—, « αὐτ., τὸ μέλι. » Σκολιὴν ὠδῖνα ῥεέθρων, « αὐτ., τὴν ἔγκελυν) · (ἐνίοτε) μητρικὸν αἴσθημα. » Ὠδῖνων καὶ λίθος αἰσθάνεται, « Ἐπγρ.
†Ὤδιδε, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὤδωδε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ὄζω.
Ὠδοποίησα, ἀόρ. τοῦ Ὀδοποιέω.
ὨΙδοποιός (ὁ). ποιητὴς ᾠδῶν (λυρικός).
ὨΙδός (ὁ), κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἀντὶ Ἀοιδός, τραγουδιστής. » Περὶ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα, « Πλάτ., ὅταν λαλῇ ὁ πετεινός, = Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. ‖. τὸ ποτήριον τὸ ὁπ. ἔπινον ᾄδοντες τὸ Σκολιόν.
Ὠδός (ὁ), Δ. ἀντὶ Οὐδός, κατώφλι.
Ὠδυσιη (ἡ), Π. Ἰων. [ὀδύσσομαι], ἀγανάκτησις· δυσαρέσκεια· μῖσος.
†Ὤδυσις, εως (ἡ), Γλσ. = τῷ προηγ.
Ὠδώδειν, Π. ἀντὶ Ὀδώδειν, ὑπερσ. τοῦ Ὄζω.
Ὠδὲ, ἐπιφών. Σχετλ. ὄχ! ἄχ!
Ὠεον (τὸ), Π. Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὠόν.
Ὤετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι.
†Ὠζυρὸς, (Γλσ.) Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὀζυρός.
Ὤζω, Μ. ὤζω. Φωνάζω (θαυμάζων ἢ δεινοπαθῶν) ὦ ὤ!
Ὠὴ ἢ Ὠὴ, ἐπιφών. κλητ. ἔ! ἔ ἐσύ!
ὨΙή, ῆς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ ὨΙά.
Ὠήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι.
Ὤθεσκον, Π. ἀντὶ Ὤθουν, ά. ἐν. ἢ γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Ὠθεῦνθ', Π. Ἰων. (κατ' ἀπστρφ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὠθοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ένς. τοῦ
Ὠθέω-ῶ [†ὄθω], Μ. ώσω (παρτ. Ὤθουν καὶ Ἐώθουν, ἀόρ. Ὦσα καὶ Ἔωσα, πρκ. Ὤθηκα καὶ πθ. Ὦσμαι καὶ Ἔωσμαι, ἀόρ. πθ. Ὠσθην). Κουντῶ, ξεσκουντῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω. » Ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος, « Ἰλ. Λ. » Ἄλαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, « Ὀδ. Λ. » Κοντὸν λαβων, ὦσα παρὲξ (τὴν ναῦν), « Ὀδ. Ι. » Ἔνθα νότος κῦμα ποτὶ ῥίον ὤθεῖ, « Ὀδ. Γ. » Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ὦσεν Ἀθήνη, « Ἰλ. Ο. » Ὤθεν ἑωυτὸν εἰς τὸ πῦρ, « Ἡρ. (καὶ μετνμ.) » Ὠθέει ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου, χειμάῤῥῳ ποταμῷ ἕκελος, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Δεξάμενοι (τὴν ἵππον προσβάλλουσαν) ὦσαντο, « αὐτ. » Ὠθεῖσθαι εἰς χεῖράς τινι, « Πλ., συμπλέκεσθαι. (καὶ πθ.) » Ὠθεόμενοι πρὸς αὐτέων ἐπὶ κεφαλὴν, « Ἡρ. » Καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο, « Ξεν. » Ὠσθεὶς ἀνετράπην τοῦ πεσεῖν, « Γρρ.
Ὤθησις, εως (ἡ), = Ὤθισις.
Ὠθίζω, Μ. ίσω, = Ὤθω, κουντῶ, ξεσκουντῶ, σπρώχνω. ‖. (μσ. ἀλληλοπθ.) συγκρούομαι, (καὶ μετνμ.) μαλώνω, λογοφέρνω· (μὲ αἰτ. προθ.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω.
Ὤθισις, εως (ἡ) καὶ
Ὠθισμὸς (ὁ), τὸ ὠθίζειν ἢ ὠθίζεσθαι, σπρῶξιμον, ξεσκούντημα· (ἐπὶ μαχομ.) συμπλοκὴ, (μετνμ.) σύγκρουσις, λυγομαχία.
(Ὤθω), ἄχρ. ένστ. τοῦ μέλλ. καὶ ἄλλ. χρόνων τοῦ Ὠθέω.
Ὠία (ἡ), Π. (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ ὨΙά.
Ὠίγνυντο, Π. ἀντὶ ὬΙγνυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠίετο, Π. ἀντὶ ὬΙετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴομαι.
Ὠϊζυρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ὀϊζυρὸς, [ἐκ τοῦ
†Ὠϊζύς, ύος (ἡ). Γλσ. ἀντὶ Ὀϊζύς.
Ὠϊκτείρον, Π. ἀντὶ ὨΙκτείρον, παρτ. τοῦ Οἰκτείρω.
ὬΙξα, Π. ἀντὶ ὬΙξα ἢ Ἔῳξα, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠΐον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ὠόν.
Ὠϊσάμην, Π. ἀντὶ ὨΙήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἠνεγκάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω, Μ. οἴσω.
Ὠίσθην, Π. ἀντὶ ὨΙήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι.
Ὠϊχθην, Π. ἀντὶ ὬΙχθην ἢ Ἐώχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Οἴγνυμι.
Ὠκ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐκ.
Ὠκ', Π. κατ' ἀποστρφ. ἀντὶ
Ὠκα, ἐπίρ. Π. [ὠκύς], ταχέως, ὀγλίγωρα.
Ὠκαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὠκύς, ὀγλίγωρος.
Ὠκέα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὠκὺς, (ὅθ. ‖. Π.) ἐπίρ. ἀντὶ Ὠκέως. 2) ἀντὶ Ὠκὺν, αἰτ. ἀρσ. καὶ 3) ἀντὶ Ὠκεῖα, θηλ. τοῦ Ὠκύς.
Ὠκεάνειος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ.
Ὠκεανιὰς, άδος καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὠκεανῆς, ίδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ὠκεανίς ἡ.
Ὠκεανίνη (ἡ), Π. θυγάτηρ ἡ νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ.
Ὠκεανίτης, ου (ὁ) καὶ Ὠκεανῖτις, ιδος, (ἡ), = Ὠκεάνειος.
Ὠκεανόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὠκεανὸν, πρὸς τὸν Ὠκ.
Ὠκεανὸς (ὁ), [ὠκὺς, ἄλλ' ἴδε [πιθανώτ.] Ὠγήν]. ἡ ἔξω (ἡ μεγάλη) θάλασσα ἡ περικυκλόνουσα τὴν γῆν, (κατὰ τὸν Ὅμ.) ποταμὸς ὑπερμεγέθης ῥέων περὶ τὴν γῆν.
Ὠκειάων, Π. γεν. πλθ. τοῦ Ὠκεῖα, θηλ. τοῦ Ὠκύς.
Ὠκέως, ἐπίρ. τοῦ Ὠκὺς, ταχέως.
† Ὠκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὠκύς.
Ὤκηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἠκήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Οἰκέω.
Ὠκίμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὤκιμον (βασιλικόν).
Ὠκιμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὠκίμου, ὅμοιος (τὸ εἶδος ἢ τὴν ὀσμὴν) μὲ ὤκιμον. » Ὠκιμοειδὲς ὤδοδε, α Νίκ., μυρίζει ὡσὰν βασιλικὸς. ||. (οὐσ. οὐδ.) εἶδος φυτοῦ, ἴδε Κλινοπόδιον.
Ὤκιμον (τὸ), [ὠκὺς, διότι βλαστάνει ταχέως], εἰδ. φυτοῦ, (κοιν.) βασιλικός.
Ὠκιμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὠκιμοειδής.
Ὠκινάκης, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὁ ἀκινάκης.
† Ὤκινον (τὸ), εἶδ. χόρτου (τριφυλλιοῦς), (παρβλ.) Ὠκύθοον.
Ὤκιστα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὤκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Ὠκύς. ||. (ὡς ἐπίρ.) ὑπερθ. τοῦ Ὠκέως.
Ὠκύαλος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἅλς], ὁ τρέχων ταχέως ἐπὶ τῆς θαλάσσης· (κατ' ἔκτ. ἐν γέν.) = Ὠκὺς, ὀξύς. » Ῥιπὴ —, « Ὀππ.
Ὠκυαχὴς, έος (ὁ ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Ὠκυηχὴς, ὁ ἀντηχῶν ὠκέως (ὀξέως).
Ὠκυβόας, α (ὁ), Π. ὁ ὠκέως (ὀξέως) βοῶν ἐν τῇ μάχῃ, ἀνόρεῖος (μεγαλοφωνος) πολεμιστὴς, (ἄλλ.) Βοὴν ἀγαθός.
Ὠκυβόλος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, βάλλω], ὁ ῥίπτων ὀξέα βέλη.
Ὠκυδήκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, δάκνω], ὁ τρώγων (κατατρώγων) τι ὀξέως. » Ῥίνη —, « Ἐπγρ.
Ὠκυδίδακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (ὀξέως) διδασκόμενος, ὠκὺς εἰς τὸ μανθάνειν, ταχυδίδακτος.
Ὠκυδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, δινέομαι], ὁ ταχέως (ὀξέως) περιστρεφόμενος.
Ὠκυδρομέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέχω ὀγλίγωρα, εἶμαι-
Ὠκύδρομος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, δρόμος], ὀγλίγωρος εἰς τὸ τρέξιμον, ταχύδρομος.
Ὠκυεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἔπος], ὁ ὁμιλῶν ταχέως.
Ὠκύθοος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, θέω], ὁ τρέχων ταχέως, ὠκύδρομος. ||. (οὐσ.) Ὠκύθοον (τὸ), Γλσ. εἶδ. φυτοῦ (τριφύλλου) τὸ ὁπ. αὐξάνει ὀγλίγωρα.
Ὠκυλόχεια (ἡ), Π. [ὠκὺς, λοχεία], ἡ ταχύνουσα (εὐκολύνουσα) τὸν τοκετόν.
Ὠκυμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ὀξὺς, ὁρμητικὸς) εἰς τὴν μάχην.
Ὠκύμολος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, μολεῖν]. ὁ βαδίζων (ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος) ταχέως.
Ὠκύμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, μόρος], ὁ ἀποθνήσκων ἢ κάμνων νὰ ἀποθνήσκῃ τις ὀγλίγωρα, ὑποκείμενος εἰς πρόωρον ἢ ἐπιφέρων ταχὺν θάνατον.
Ὠκύνοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀξύνους
Ὠκυπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὠκύδρομα (ὀγλίγωρα) πεδιλα, ὀγλίγωρος εἰς τὰ πόδια, ταχύδρομος.
Ὠκυπέτεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Ὠκυπέτης, ου (ὁ) ᾗ
Ὠκυπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἵπταμαι], ὁ πετῶν ταχέως. » Ἴρηξ (» Ἵππος) —, « Ἡσ., Ὅμ.
Ὠκύπλανος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, πλάνη], ὁ ταχέως περιφερόμενος.
Ὠκύπλοος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχύπλοος.
Ὠκυποδέω-ῶ, Μ. ἡσω. Τρέχω ὀγλίγωρα, εἶμαι-
Ὠκυπόδης, ου (ὁ), = Ὠκύπους.
Ὠκύποινος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ποινὴ], τοῦ ὁπ. ἡ ἐκδίκησις (ἡ τιμωρία) δὲν βραδύνει, ταχὺς (ὀξὺς) εἰς τὸ τιμωρεῖν.
Ὠκύπομπος (ὁ, ἡ). [ὠκὺς, πέμπω]. ὁ πέμπων (μεταφέρων) ταχέως. » Ναῦς —, « Εὐρ., = Ταχύπλοος.
Ὠκυπορέω-ῶ, Μ. ἡσω, Π. περιπατῶ ταχέως, εἶμαι-
Ὠκυπόρος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς πείρω], ὁ περνῶν ἢ περιπατῶν ταχέως· (ἐν γέν.) ταχύς.
Ὠκύπος, Αἰολ. ἀντὶ-
Ὠκύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ταχὺς) εἰς τὰ πόδια, ὀγλίγωρος.
Ὠκύπτερος (ὁ, ἡ), = Ταχύπτερος. ||. (οὐσ.)
Ὠκύπτερα (τὰ), τὰ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πτέρυγος (εἰς ὀξὺ λήγοντα) πτερὰ, τὰ κονδύλια.
Ὠκυρδης, ου (ὁ) καὶ
Ὠκύρροος καὶ Ὠκύῤῥοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὠκὺν (ὀξὺν) ῥοὺν, ῥέων ταχέως.
Ὠκὺς [συγγ. τῷ Ἀκὴ], έος (εῖα, ὺ), = Ὀξὺς, (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) Ταχὺς, ὀγλίγωρος. » Ἵππος, « Θκρ. (καὶ καταχρ.) » Ὠκὺς τῇ ἀκοῇ —, « Ἀίλ., = Ὀξυήκοος.
Ὠκυσκόπος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, σκοπέω], ὀξὺς εἰς τὸ σκοπεύειν (ὄμματιάζειν, σημαδεύειν).
Ὠκύτης (ἡ), τὸ χαρακτηρικὸν τοῦ ὠκέος, ὀξύτης, ταχύτης.
Ὠκυτοκεῖος καὶ Ὠκυτόκιος (ὁ, ἡ), ὁ εὐκολύνων (ἐπιταχύνων) τὸν τοκετὸν (τὴν γέννην). ||. (οὐσ.) Ὠκυτόκιον (ἐνν. φάρμακον), ἰατρικὸν πρὸς εὐκόλυνσιν τῆς γέννας, [ἐκ τοῦ
Ὠκυτόκος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, τίκτω] (παροξ.) ὁ γεννῶν εὐκόλως καὶ ταχέως ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Ὠκυτόκα πεδία, « Σοφ., τὰ ταχέως καρποφοροῦντα, εὐθαλῆ. ||. (οὐσ.) » Ὠκύτοκον (ἐνν. φάρμακον), = Ὠκυτόκιον. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ὠκυτόκον. « Αξ., ἀντὶ Ἡ εὐτοκία, ὁ εὐκολος τοκετὸς. 2) (προπαροξ.) ὁ ταχέως γεννώμενος (αὐξάνων). » Σελήνη —, « Πλ.
Ὤλαξ, ακος (ἀ), Δ. ἀντὶ Αὔλαξ.
Ὤλαφος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἔλαφος.
Ὠλεκρανίζω, Μ. ἰσω. Κτυπῶ (Κουντῶ μὲ τὸ ὠλέκρανον, (Γαλλ.) coudoyer.
Ὠλέκρανον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ ἀγκῶνος, [κάρηνον ᾗ
Ὠλένη (ἡ), [† ὦλος = οὖλος, γυριστός]. τὸ ἄνω μέρος τοῦ βραχίονος· (κατ' ἔκτ.) ὁ βραχίων· (πλθ.) αἱ ἀγκάλαι, (σθ. τὸ Λτν.) ulna. 2) (συνκδχ.) = Ὠλενίς.
Ὠλένιος, α, ον. Ὁ τῆς ὠλένης (τῆς ἀγγάλης ἢ τοῦ βραχίονος).
Ὠλενὶς, ίδος (ἡ), = Ἀγκαλὶς, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ περιλάβῃ τις εἰς τὰς ἀγκάλας τω.
Ὠλενίτης, ου (ὁ) καὶ Ὠλενῖτις, ιδος (ἡ), = Ὠλένιος.
Ὤλεσα, ἀορ. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὠλεσίβωλος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, βῶλος], ὁ συντρίβων (ἀφανίζων) τοὺς σβώλους τῆς γῆς. » Σφῦρα —, « Ἐπγρ.
Ὠλεσίθυμος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, θυμὸς], ὁ φθείρων (κατατήκων) τὴ καρδίαν.
Ὠλεσίκαρπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. καρπὸς]. ὁ ἀφανίζων τοὺς καρποὺς ἢ τοῦ ὁπ. χάνεται (ἀφανίζεται) ὁ καρπὸς, ἄγονος (κυρ. καὶ μεταφ.). » Ἰτέα —, « Ὅμ. » Τύμπανον —, « Ὀππ., τὸ τῆς Κυβέλης τὸ ὁπ. ἐκρότουν ἢ ἐνθουσιάζοντο ἀκούοντες κρουόμενον οἱ εὐνοῦχοι ἱερεῖς ἀυτ.
Ὠλεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. οἶκος], ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) οἴκους ἢ τὸν οἶκον, (ἐπιθ. Ἐριννύος ἢ ἀσωτου).
Ὠλεσίτεκνος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. τέκνον], = Τεκνοκτόνος
Ὤλεσο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὄλλυμι.
Ὦ Ἐλεύθερε, Π. ἀντὶ Ὦ ἐλεύθερε.
Ὠλεύθεροι, Π. Δ. ἀντὶ Οἱ ἐλεύθεροι.
† Ὠλήν, ένος (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Ὠλένη.
† Ὠλιγγιάω-ῶ [ὤλιγξ], Μ. ἄσω, Γλσ. Ζαλίζομαι, νυστάζω, (παρβλ. Ἰλιγγιάω).
Ὠλιεὺς, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὁ ἀλιεύς.
† Ὤλιγξ [εἶλω ἢ ὤλξ], ιγγος (ἡ), Γλσ. ζαρωματιὰ τοῦ δέρματος (καὶ ἰδιαιτ. τῶν βλεφάρων), (παρβλ. Ἔλιγξ).
Ὠλιτήμερος, Δ. ἀντὶ Ὁ ἀλιτήμερος.
Ὠλιτόφρων, Δ. ἀντὶ Ὁ ἠλιτόφρων.
Ὤλκα, Π. ἀντὶ Ὤλακα = Αὔλακα, αἰτ. τοῦ Ὤλαξ.
Ὤλλοι, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἄλλοι ᾗ
Ὤλλος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἄλλος.
Ὠμάδιος, α, ον, Π. Ἰων. = Ἐπωμάδιος. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) = Ὠμηστής.
Ὠμαδὸν ᾗ
Ὠμαδὸν, ἐπίρ. Ἐπ' ὤμων, ἐπὶ τῶν ὤμων.
Ὠμαλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, ἅλθω], ἰατρευμένος ἄγουρα (παράκαιρα). » Ἕλκος —, « Ἡσυχ.
Ὠμαμπέλινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ὠμῶν (χλοερῶν ἀκόμη) φύλλων τῆς ἀμπέλου, (ἀντιθ. τῷ Ξηραμπέλινος).
Ὠμάρτευν, Δ. ἀντὶ Ὠμάρτευν, παρτ. τοῦ Ὠμαρτέω.
Ὠμαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὦμος, ἄχθος], ὁ βαρύνων (κρεμάμενος βαρὺς εἰς) τοὺς ὤμους. » Πήρα —, « Ἐπγρ.
Ὤμεν, ά. πληθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.
Ὤμες, Δ. ἀντὶ Ἡμεν.
Ὠμήλυσις [ὠμὸς, ἑλέω], εως (ἡ). ἀλεῦρι ἀπὸ ἀφρυγανιστον κριθάρι (κυρ. χρήσιμον εἰς καταπλάσματα). » Πορίνη —, « σιτάρι χονδραλεσμένον, πληγοῦρι.
Ὠμην, παρτ. τοῦ Οἴμαι.
Ὠμηστὴρ ᾗ
Ὠμηστὴς, οῦ (ὁ), Π. [ὠμὸς, ἔδω], ὠμοφάγος, σαρκοφάγος· (συνκδχ.) αἱμοβό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος, ἄγριος. » Λέων (» Ἀνήρ)—, » Ἱππ., Ὀμ. » Ὠμηστής (ἐλέγετο καὶ ὁ) Διόνυσος, « Πλ., διότι αἱ Βάκχαι εἰς τὴν μανίαν των ἐξέσχιζαν καὶ ἀνθρώπους (καθὼς τὸν Πενθέα).

†Ὠμία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὦμος, (ἴσ. διορθωτ. Ὠμιαία).

Ὠμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὦμον, ὁ τοῦ ὤμου. « Φλέψ—, « Ἀνατομ.

Ὠμίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων πλατεῖς (μεγάλους) ὤμους.

†Ὠμίζομαι, Μ. ἰσομαι. Παίρνω (Φορτόνομαι) εἰς τοὺς ὤμους μου.

†Ὠμιλλα [συγγ. τῷ Ἅμιλλα], ης, (ἡ), εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν βάλλοντες καρύδια καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰς ἕνα κόκλον ἐπροσπάθουν ἔπειτα ποῖος νὰ ἐβγάλῃ πρῶτος καὶ νὰ πάρῃ τὰ τοῦ ἄλλου.

Ὦμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὦμος.

†Ὠμιστής, οῦ (ὁ), Γλσ. [Ὠμίζομαι]; βαστάζος, νωτοφόρος.

Ὤμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, [ἐκ τοῦ Ὄσσομαι].

Ὠμοβόειος, α, ον καὶ Ἰων.

Ὠμοβόεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὠμοβόϊνος. ‖. (οὐσ.) » Ὠμοβοέη (ἐνν. δορά), « Ἱππ. δέρμα βοὸς ἀδέψητον (ὠμόν, [ἐπιμ.] σκληρόν). » Ὠμοβόειον (ἐνν. κρέας), « Ἐπγρ., ὠμὸν βωδινὸν κρέας.

Ὠμοβοεύς, έως (ὁ), Π. ἀντί-

Ὠμοβοΐνος, η, ον. Ὁ ἐξ ὠμοῦ κρέατος ἢ δέρματος βοός.

Ὠμοβοΐος, η ἡ ος, ον, = Ὠμοβόϊνος.

Ὠμοβορεύς, έως (ὁ), Π. ἀντί-

Ὠμοβόρος ᾰ

Ὠμοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων ὠμὰ (κυρ. κρέατα), ὠμοφάγος, θηριώδης. θηριόβιος.

Ὠμόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς ὠμός. 2) (ἐνίοτε Π.) ἀντὶ Ὠμοβρὼς, ὠμοβόρος. » Λύσσα—, « Εὐρ.

Ὠμοβύρσινος, η, ον καὶ

Ὠμόβυρσος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ὠμὴν βύρσαν (ἀδέψητον βωδοτόμαρον), ὠμοβόϊνος.

Ὠμογέρων, οντος (ὁ), γέρων ὠμὸς (γιερὸς, ζωηρὸς) ἀκόμη (Γαλλ.) vert, (παρβλ. Ἐφθὸς καὶ Ὠμαμπέλινος).

Ὠμοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δαΐζω]. = Ὠμοσπάρακτος.

Ὠμοδακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δάκνω]. ἀντὶ Ὠμοφάγος, ἄγριος.

Ὠμόδαιμος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, δαιμάω], πλαστόν τι δαίμονος ὅμοια ὁπ. χαλνᾷ ὠμὰ ἀκόμη (πρὶν ψηθοῦν) τὰ πήλινα σκεύη.

Ὠμοδέψητος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, δεψέω], ἐργασμένος χωρὶς νὰ προπαρασκευασθῇ (βυρσοδεψικῶς).

Ὠμόδρεπτος (ὁ, ἡ), Π. (ἄνθος ἢ καρπὸς) τὸν ὁποῖον ἐδρέψατό τις ὠμὸν (ἀγέννωτον ἀκόμη, ἄωρον). » Ὠμοδρέπτων νομίμων ὀδοί, « Αἰσχλ., τὰ ἐν πολέμῳ δίκαιον τῶν στρατιωτῶν τοῦ διαπαρθενεύειν ἀνήλικα κοράσια.

Ὠμοθετέω-ῶ (καὶ μσ.) -ήσομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, - ομαι. Ἐπιθέτω ἐπὶ τῶν μητρῶν τοῦ Ἱερείου κεκαλυμμένων μὲ πάχος ὠμὰ τμήματα ἀπ' ὅλα του τὰ μέλη καὶ οὕτω τὰ κατακαίω· (μὲ γεν. ἐν γέν.) θυσιάζω. » Ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι, « Ἀπλλν.

Ὠμόθριξ, ὁτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὠμὰς (σκληρὰς) τρίχας.

Ὠμόθυμος (ὁ, ἡ), [ὠμὸς, θυμός]. ἀνηλεὴς, σκληροκάρδιος.

Ὤμοι (ἀντὶ Ὤμοι!) καὶ Ὤμοι μοι!, ἐπιφών. Σχτλ., =Οἴμοι!

†Ὠμοῖδης, ου (ὁ), Γλσ. [ὦμος, εἶδέω]. ὁ ἔχων πρησμένους (σηκωτοὺς) ὤμους.

Ὠμοκοτύλη (ἡ). ἡ κοτύλη (τὸ κοῖλον μέρος τῆς κλειδώσεως) τοῦ ὤμου, (Ἀλλ.) Ἐντύπωσις.

Ὠμοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρατεροὺς (στιβαροὺς) ὤμους ἢ (;) ὠμὸν (σκληρὸν) κράτος, βίαιος, ἄγριος.

Ὠμοκυβιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καυχῶμαι διὰ τοὺς στιβαροὺς μου ὤμους (διὰ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν μου).

Ὠμόλινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ‖. (οὐσ.) Ὠμόλινον (τὸ), ὠμὸν (ἀδούλευτον [ἐπιμ.] γιερότερον παρὰ τὸ ἄλλο) λινάρι· ὕφασμα (καὶ ἰδιαιτ. προσόψι) ἀπὸ τοιοῦτον λινάρι.

Ὠμολαγημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμφώνως, ὁμοφώνως, ἀναντιρρήτως.

Ὠμομηλὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. ἀγριομηλέας (μὲ τῆς ὁπ. τοὺς κλάδους κεντρονουν τὰς ἡμέρους), (ἴσ. συγχ. τῷ Ἀμαμηλίς).

†Ὠμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Γλσ. γίνομαι ὠμὸς (ἀπάνθρωπος), σκληρύνομαι, (Λτν.) crudescere.

Ὠμοπλάτη (ἡ). τὸ πλατὺ κόκκαλον τοῦ ὤμου, ἡ πλάτη, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.).

†Ὠμοργὴς, έος καὶ

Ὠμοργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, ἔρδω], ὁ πράττων σκληρὰ (ἀπάνθρωπα) ἔργα, ἄγριος, βίαιος.

Ὠμορξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀμόργνυμι.

Ὠμὸς, ἡ, όν. Ἄβραστος, ἄψητος, ἀμαγείρευτος· (ἐπὶ καρπ.) ἀγέννωτος, ἄωρος· (συνκδχ.) χλωρὸς ἢ σκληρός· (μτγν.) ἀπάνθρωπος, ἄγριος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀδούλευτος, ἄμορφος, ἢ παράκαιρος. πρώωρος. » Κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, « Ὀδ. Μ. » Τὴν γῆν στρέφειν (σκάπτοντας), ὡς ἡ ὡμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο, « Ξεν. » Τοὺς μὲν πέπονας δεικνύουσα βότρυς, τοὺς δὲ ἔτι ὠμοτέρους, « αὐτ. » Τούτους, ἢν πως δυνώμεθα, καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν, « φρσ. ὑπερβολ.) νὰ τοὺς φᾶμεν ζωντανούς. (καὶ μτγν.) » Ὠμὸν γῆρας, « Ὀδ. Ὀ., τὸ παράκαιρον. » Ὠμὸς τόκος, « Φλσρ., = Ὠμοτοκία, (ἴδε καὶ τὰ σύνθ. Ὠμογέρων, Ὠμόλινος, Ὠμοθέψητος κτλ.).

Ὦμος (ὁ), [†οἴω = φέρω]. ὁ ὦμος (ἀνθρ. καὶ ζ.). (χυδ.) νῶμος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Πλευράς τε καὶ ὤμους, « Θκρ. » Ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἴδεντο, « αὐτ.

Ὤμοσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὄμνυμι.

Ὠμοσιτία (ἡ), = Ὠμοφαγία, [ἐκ τοῦ

Ὠμόσιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὠμοφάγος, θηριώδης, αἱμοβόρος, ἄγριος. 2) (πθ.) ὁ φαγωθεὶς ὠμός.

Ὠμοσπάρακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαραχθεὶ ὠμὸς (ζωντανός).

Ὠμοτάριχος (ὁ, ἡ). ὁ ταριχευόμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τρώγηται ὠμὸς ἢ ἐγκαιρόπαστος. » Κλεῖδιον ὠμοτάριχον, « Δοκρ., τροχοῦλι παλαμύδας (παλαμυδοκόμματον) ἐγκαιρόπαστον.

Ὠμότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ὠμὸν (ἄψητον ἢ ἄγουρον) (συνκδχ. καὶ μτφρ.) σκληρότης, θηρ. ωδία· (ἰατρ.) ἀχωνευσία.

Ὠμοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω ὠμὸν (παρὰκαιρον) τὸ ἔμβρυόν μου, ἀποβάλλομαι.

Ὠμοτοκία (ἡ), τὸ ὠμοτοκεῖν, ἀποβολὴ (ἐμβρύου), ἔκτρωσις, [ἐκ τοῦ

Ὠμοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα ὠμὸν (πρόωρον) τὸ κύημά της, ἀποβάλλουσα. 2) (ἐνίοτε) ἡ τίκτουσα ὠμὰ (ὠμοφάγα, ἄγρια) κυήματα. » Ὠδῖνες ὠμοτόκοι, « Καλλ., ὁ τοκετὸς τῆς ὠμοφάγου λεαίνης.

Ὠμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (κόπτω ἢ σχίζω) τι ὠμὸν (ἀγέννωτον, ἄωρον), [ἐκ τοῦ

Ὠμότομος (ὁ, ἡ). ὁ τμηθεὶς (σχισθεὶς) ὠμὸς (πολὺ ὡριμάσῃ, ἄωρος).

Ὠμοτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τριφθεὶς ὠμὸς (ἄωρος). » Ἤλατον—, « Ἀθ., τὸ ἀπὸ ὠμὰς (ὄχι ἐντελῶς ὡρίμους) ἐλαίας, (καιν.) ἀγουρέλαιον.

Ὠμοτύραννος (ὁ, ἡ), Γρφ. ὠμὸς (σκληρὸς, θηριώδης) τύραννος.

Ὠμόὕπνος (ὁ, ἡ). ὁ μόλις ἀποκοιμηθεὶς (ὑπνώσας), (καιν.) ἀγουρόϋπνητος.

Ὠμοφαγέω-ῶ, Μ ήσω. Τρώγω ὠμὰ (κυρ. κρέατα), εἶμαι ὠμοφάγος.

Ὠμοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ὠμοφάγος (ὁ, ἡ), (πκρξ.) ὁ τρώγων ὠμὰ (κυρ. κρέατα), σαρκοφάγος. » Θῆρες ὠμοφάγοι, « Ὀμ. Γ., 2) (σπν. προπαροξ.) ὁ φαγωθεὶς ἢ τρωγώμενος ὠμός.

Ὠμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω) τι ἐπὶ τῶν ὤμων μου.

†Ὠμοφόριον (τὸ), Ἐκκλησ. τὸ ἱερὸν ἄμφιον τὸ ὁπ. φορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς εἶδος τοῦ ἀπολωλότος προβάτου τὸ ὁπ. ὑμνῶν ὁ ποιμὴν ἀνέλαβε, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παραβολήν, ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ὠμόφορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων τι (καὶ προπαροξ. φερόμενος) ἐπὶ τῶν ὤμων. ‖. (οὐσ.) Ὠμόφορα, « Ἐκκλησ., τὸ Ὠμοφόριον.

Ὠμοφρόνως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀγρίως, ὡς-

Ὠμόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὠμὸν (ἀπάνθρωπον) φρόνημα, σκληρὸς, ἄγριος. » Σιδηρος—, « Αἰσχλ.

Ὠμοχάραξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), [ὠμὸς, χάραξ]. πλοῦκι (κοντάρι) διὰ στύλωμα καλῶς εἶγε μὲ τὴν φλοῦδάν του (ἀπελέκητον).

Ὠμοχάρων, ωνος (ὁ), Π. ὁ σκληρὸς (ὠμὸς, ἀνηλεὴς) Χάρων.

Ὠμωμόκειν, ὑπερσ. τοῦ Ὀμνυμι.

Ὤμωξα, ἀόρ. ά. τοῦ Οἰμώζω.

Ὠμῶς, ἐπίρ. Μὲ ὠμὸν (σκληρὸν, ἀπάνθρωπον) τρόπον, θηριωδῶς, ἀγρίως.

Ὤν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὢν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Οὖν, λοιπὸν ‖. (εἰς τὸν Ἡρόδ. συχν. καὶ εἰς τὸν Ἀρχτ. ἴσως ἄπαξ παρεντίθεται τὸ Ὢν μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς συνθέτου ῥήμ. πρὸς δήλωσιν τοῦ τετελεσμένου τῆς πράξεως. » Φέροντες εἰς τὴν ἀγορὴν, ἀπ' ὧν ἔζων τε, « Ἱππ., ἀντὶ Ἀποζῶντες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

» Κατ' ὧν ἐκάλυψαν, « αὐτ., ἀντὶ Κατακαλύπτουσι. » Πρὸς ὧν ἔθηκαν, « αὐτ., ἀντὶ Προστιθεῖσι κτλ.

'Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ 'Ός. 2) Π. ἀντὶ 'Ἐῶν, γεν. πλθ. τοῦ 'Εός.

'Ὦνα, Π. ἀντὶ 'Ὦ ἄναξ.

'Ὠνάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ 'Ονίνημι καὶ τοῦ 'Όνομαι.

'Ὦναξ, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἄναξ.

'Ὦνδρες, Π. ἀντὶ 'Ω ἄνδρες.

'Ὠνεκα, Δ. Π. ἀντὶ Οὗ ἕνεκα.

'Ὠνέομαι-οῦμαι [ὠνή], Μ. ήσομαι. (παρτ. 'Ωνούμην καὶ 'Εωνούμην, ἀόρ. 'Ωνησάμην καὶ 'Εωνησάμην ἢ [συχνότ.] 'Επριάμην [ἴδε Πρίαμαι], πρκ. ἐνεργ. καὶ (ί) παθ. 'Εώνημαι, ἀόρ, παθ. 'Ωνήθην ἢ 'Εωνήθην). Ἀγοράζω· μισθόνω, πακτόνω· (ἐνίοτε) παζαρεύω (νὰ ἀγοράσω). » Τὰ ἐπιτήδεια ὠνεῖσθαι ἐκ τῆς ἀγορᾶς. « Ξεν. » Τὰ τέλη ὠνεῖσθαι, « Δημ., = Τελωνεῖν. » Ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος, ᾗ αὐτὴν προσελθὼν ὠνέετο, « Ἡρ. » Οὐκ ἐβούλοντο ὠνεομένοισι πωλέειν, « αὐτ. (καὶ δοτ. τοῦ πρσ.) » Τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι, « Ἀρχῳ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ δωροδοκίας). » Ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται, « Δημ.

'Ὦνερ, Π. ἀντὶ 'Ω ἄνερ.

'Ωνή (ἡ), [ὤνος]. ἀγόρασμα, 'ψούνισμα· πάκτωμα, 'νοίκιασμα· (συνκδχ.) ἡ τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος. » Ἀγορᾷς κπισάμενοι, ὠνῆ τε καὶ πρήσει χρέονται, « Ἡρ., ἀγοράζουν καὶ πωλοῦν, 'παίρνουν καὶ δίδουν. » Πάσας τῶν δημοσίων τὰς ἐκδόσεις καὶ μισθώσεις καὶ ὠνὰς ἠκύρωσε, « Πλ. » Ὠνὴν πρίασθαι ἐκ τοῦ δημοσίου, « Ἀνδκ., ἐνοικιάζειν δημοσ. προσόδους.

'Ὠνῇ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ ὑποτ. τοῦ 'Ωνέομαι.

'Ὤνημα (τὸ), τὸ ἀγορασθὲν (ὠνηθὲν) πρᾶγμα, 'ψούνιον.

ʃ'Ωνηματίας, ου (ὁ), Γρφ. ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἀγοράζῃ.

'Ὠνήμην, μσ. ὑπερσ. τοῦ 'Ονίνημι.

'Ὠνὴρ, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἀνήρ.

'Ὤνησα, ἀόρ. ἁ. τοῦ 'Ονίνημι.

'Ὠνησάμην, ἀόρ. α. τοῦ 'Ωνέομαι.

'Ὠνησείω (χωρὶς Μ.). 'Εχω διάθεσιν ('Επιθυμῶ) νὰ ἀγοράσω.

'Ὤνησις, εως (ἡ) τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγόρασμα, 'ψούνισμα.

'Ὠνητέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Ωνέομαι.

'Ὠνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὠνούμενος ('ψουνίζων), ἀγοραστὴς, (Τουρκοβαρβ.) μουστερής· (ἐνίοτε) ἐνοικιαστὴς, (ἴδε 'Ωνή).

'Ὠνητιάω-ῶ, Μ. ἀσω = 'Ωνησείω.

'Ὠνητικὸς, ἡ, ὁν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγοράζειν.

'Ὠνητὸς, ἡ, ὁν. Ἀγορασμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. » Χρημάτων ἢ(σπν.) « Χρήμασιν—, « Λξ. » Πάνυ βραχείας τιμῆς—, « Δ. Ἀλ.

'Ὠνθρωπε, κατὰ κρσ. ἀντὶ 'Ω ἄνθρωπε.

'Ὠνθρωποι, κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἀντὶ Οἱ ἄνθρωποι.

'Ὤνιος, α ἢ ος, ον. 'Ο προκείμενος εἰς ὠνὴν (εἰς ἀγορὰν), πωλούμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. » Οὐκ ἔστι χρημάτων ὤνιον ἀλυπία, « Πλ., δὲν ἀγοράζεται μὲ χρ. ||. (οὐσ. ἐν.) ἡ ἀγορὰ (» Ἐς ὠνιον ἐλθεῖν, « Θγν.) καὶ (πλθ.) τὰ εἰς τὴν ἀγορὰν πωλούμενα (τὰ τρόφιμα κλπ.).

'Ὤνομα, Δ. ἀντὶ Οὔνομα = 'Όνομα.

'Ὠνομάδαται, Ἰων. ἀντὶ 'Ωνομασμένοι (αι, α) εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Ονομάζω.

'Ὠνομασμένως, ἐπ|ρ. (μτχ.) 'Ονομαστὶ, κατ' ὄνομα.

'Ὠνόμηνα, Π. ἀόρ. ἁ. τοῦ 'Ονομαίνω.

'Ὦνος (ὁ), Π. [ὄνος, τὸ φορτίον]. ἡ τιμὴ (ἡ ἀγορὰ) τοῦ πωλουμένου, τὰ ἀντίτιμον· (ἐνίοτε) = 'Ωνή, ἀγόρασμα. » Ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδσίων, « Ὁδ. Ξ., ἀγοράσατε ὀγλίγωρα ὅ,τι ἔχετε νὰ ἀγοράσετε διὰ τὸν ὄρθρον, (χυδ.) κάμετε μίαν ὥραν ἀρχήτερα τὴν κουμπάνια σας.

'Ὠνοσάμην, Π. ἀόρ. ἁ. τοῦ 'Ονομαι.

'Ὦξ, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἓξ.

'Ὦξα, ἀδρ. ἁ. τοῦ Οἴγνυμι.

'Ὠοβραχὴς, ἐος (ὁ, ἡ). βρεγμένος (βουτημένος) εἰς ἀσπράδι αὐγοῦ.

'Ὠόγαλα, ακτος (τὸ). γάλα κτυπημένον (ἀνακατωμένον) μὲ αὐγὰ, εἰδ. ροφήματος, (Γαλλ.) lait de poule.

'Ὠογενὴς, ἐος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ αὐγὸν (ὠόν).

'Ὠ.ειδὴς, ἐος (δ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὠοῦ, στρογγυλὸς ἐπιμήκης.

ʃ'Ωόθεσία (ἡ). ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης παράθεσις (τραπέζωσις) ὠῶν.

'Ωοθυτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν θυσίαν τοῦ συμβολικοῦ ὠοῦ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Βάκχου. ||. » 'Ωοθυτικὰ, « (ἐπιγράφεται ποίημά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν 'Ορφέα).

'Ὠόμην, παρτ. τοῦ Οἴομαι.

ʃ'Ωοκατάκτης [ὠὸν, κατάγνυμι], ου (ὁ). ὁ σπάνων (τσακκίζων) αὐγά.

ʃ'Ωοκάταξις, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ωοκάταξις.

ʃ'Ωοκοπία (ἡ), εἶδος φαγητοῦ ἢ σάλτσας, (ἄλλ.) 'Εκχυτον, αὐγὰ κομμένα (κτυπημένα), (Σδ.).

'Ὠὸν (τὸ). τὸ αὐγόν· (συνκδχ.) γυμνὸς (φαλακρὸς) σὰν τὸ αὐγόν· (μτνμ.) ὡοειδές τι ποτήριον, (ἄλλ.) 'Ωοσκόφιον, (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πιθανῶς καὶ ὡς,) βεντούζα. ||. (εἰς τὴν μυθολογ. συγχ. τῷ

ʃ'Ῥὸν (τὸ), Λακων. δωμάτιον εἰς τὸ ὁλοεπάνω πάτωμα τοῦ οἴκου, (κοιν.) ὑπερῷον.

'Ὠὸπ ἡ 'Ω ὄπ, ὄπ, ἐπιφών. Παρακελευς. τοῦ κελευστοῦ πρὸς τοὺς κωπηλάτας νὰ σταματήσουν, (κοιν.) σία!

ʃ'Ωοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Γεννῶ) ὠά. » Ὄρπα τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος· ἔνθεν γὰρ ὠοποιοῦσι (οὕτω διορθωτέον νομίζω τὸ 'Οποιοῦσι, τὸ ὁπ. ὁ Μουσοῦρος ἔτριψεν εἰς 'Οπύουσιν), « 'Ησύχ.

ʃ'Ωοπώλης, ου (ὁ) καὶ 'Ωόπωλις, ιδος (ἡ), ὁ πωλῶν ὠὰ (αὐγά).

'Ὠοσκοπία (ἡ). ἡ διὰ τῶν ὠῶν μαντεία.

'Ὠοσκοπικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὠοσκοπίαν. ||. » 'Ωοσκοπικὰ, « (ποίημά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν 'Ορφέα).

ʃ'Ωοσκόπος (ὁ, ἡ) [ὠὸν, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ αὐγὰ καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων.

'Ὠοσκύφιον (τὸ). σκύφος (ποτήριον) εἰς σχῆμα ὠοῦ ἢ δύο ἡμιτόμων ὠοῦ συνηνωμένων κατὰ τὰς βάσεις.

'Ὠοτοκεῖος, ἐως (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ωοτόκος.

'Ὠοτοκέω-ῶ, Μ, ήσω. Γεννῶ αὐγὰ (ᾧ ὄχι ἔμβρυα), εἶμαι ὠοτόκος.

'Ὠοτοκία (ἡ), τὸ ὠοτοκεῖν, γέννησις ὠῶν, [ἐκ τοῦ

'Ὠοτόκος (ὁ, ἡ), [ὠὸν, τίκτω] ὁ γεννῶν αὐγὰ (καὶ ὄχι ἔμβρυα), (Ατν.) ovipare.

'Ὠοῦ, γεν. τοῦ 'Ὠόν.

'Ὦρ, δ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρ. τοῦ Οἶομαι ἢ Οἴμαι.

'Ὠοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (ἢ Τρέφομαι μὲ) αὐγὰ, εἶμαι ὠοφάγος.

'Ὠοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κυοφορῶν) αὐγὰ, ὠοτόκος.

'Ὠοφυλακέω (κτίω)-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω αὐγὰ (εἰς τὴν φωλιάν).

'Ὤπα, Π. αἰτ. ἐν. τοῦ 'Ὤψ.

ʃ'Ωπάζομαι καὶ

'Ὠπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. [ʃὤψ]. βλέπω, κυττάζω.

'Ὥπερ. Δ. ἀντὶ Οὔπερ, γεν. τοῦ 'Οσπερ. || (ὡς ἐπίρ. Τοπ.) = 'Όπου.

'Ὥπερ, δοτ. τοῦ 'Οσπερ.

'Ὤπες, πλθ. τοῦ ʃ'Ὤψ.

'Ὠπὴ (ἡ), Π. [ʃὤψ] ἀντὶ 'Όψις, βλέμμα, κύτταγμα.

'Ὠπήσαιο, Π. β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ 'Ωπάομαι.

ʃ'Ωπήσασθαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ωπήσασθαι, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ωπάομαι.

'Ὠπιμελητὰ, κατὰ κρσ. ἀντὶ 'Ω ἐπιμελητά.

'Ὤπις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Οὖπις, (ἐπίθετ. ἡ 'Αρτεμις).

'Ὤπλισθεν, Π. ἀντὶ 'Ωπλίσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἁ. καὶ

'Ὡπλισμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Οπλίζω, (ὕθ. 'Οπλισμένως, ἐπίρ. (μτχ) 'Ενόπλως.

'Ὦ 'πολλον, Π. ἀντὶ 'Ὦ 'Απολλον.

'Ὠπόλλων, Δ. ἀντὶ 'Ο Ἀπόλλων.

'Ὦ 'πόλε, Δ. ἀντὶ 'Ὦ αἰπόλε.

'Ὠπόλος, Δ. ἀντὶ 'Ο αἰπόλος.

'Ὦπται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Οράω, (ἐκ τοῦ 'Οσσομαι).

'Ὤπωπα, Π. = 'Όπωπα, β'. πρκ. τοῦ 'Οράω.

'Ὥρα [ζύρος], ας (ἡ). φροντὶς· ἐπιμέλεια (ὕθ. τὸ Ατν) cura. » 'Ὥραν ἔχειν (ποιεῖσθαι καὶ Π. νέμειν) τινὸς, « Λξ.., = Φροντίζειν. » Ἐν μηδεμιᾷ ὥρᾳ τίθεσθαί τινα, « Δίλ., ἀδιαφορεῖν, ἀψηφᾶν, (συγχ. τῷ

'Ὥρα [συγγ. τῷ Λῦρα], ας (ἡ). (ἐν γέν.) ὁ προσδιωρισμένος ἢ ἁρμόδιος καιρός. » Ὥρα δρόπου (ὕπνου, ἀρότου γάμου, μύθων κτλ.), « 'Ομ. » Κύρη ἀνδρὸς (γάμου) ὥραν ἔχουσα (ἡ) » Εἰς ἀνδρὸς (γάμου) ὥραν ἥκουσα (ἡ) » Οὐκ οὖσα καθ' ὥραν, « Λξ., = Ἐπίγαμος (καὶ πρὸς ἄπαρ.) » Ὥρα ἂν εἴη λέγειν (ἀπέναι, ἀποδιδόπειν κτλ.), « Ξεν., Ακ. » Οὐκ ἦν ὥρα, οἷα τὸ πεδίον ἄρδειν, « Ξεν. ||. » Ἐν ὥρᾳ, « ρσ., ἐν καιρῷ, ἢ ἐνωρίς. » Δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ κοιμηθέντας, « Πλ. » Πρὸ (» Πρότερον τῆς) ὥρας, « ρσ. » Καθ' (ἢ » Παρ') ὥραν, «

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρτ., (ΘΠ. 2) (παρὰ Π. καὶ σπν. ἡ εἰς μερικὰς μόνον φρσ. παρὰ λογρφ.) ἔτος, χρόνος. » Ἐν τῇ πέρυσιν ὥρᾳ, « Δμ. (ᾠ πθ.) » Εἰς ὥρας, « Αξ., τοῦ χρόνου. » Εἰς ὥρας ἄλλας (ἢ) ἑτέρας, « Ἀρχσ. » Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ παιδὸς δαισομεν ὑμεναίους, « Εὐρ. (καὶ ἐν εἴδει εὐχῆς) » Εἰς ὥρας αὖθις ἱκέσθαι, » Ὅμ., καὶ τοῦ χρόνου! » Κεῖς ὥρας κἠπειτα ἐν καλῷ εἴης, « Θκρ. (ἡ κατάρ.) » Μὴ ὥραις ἴκοισθε, « Ἀρχ (καὶ ἑλλ.) » Ὁ μὴ ὥραισι Δημέστρατος, « αὐτ., νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου! νὰ μὴ τὸν εὕρ' ὁ χρόνος! 3) (συνηθέστ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ 4 καιροὶ τοῦ χρόνου, (Γαλλ.) les saisons, (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἀνοιξις ἢ τὸ καλοκαίρι· ὁ καιρὸς τοῦ θέρους ἢ τοῦ τρύγους· (συνκδχ.) τὰ γεννήματα καὶ τὰ ὠπωρικά. » Ὧραι ἐτῶν, « Πλάτ. » Ἡ τῶν ὡρῶν περίοδος, « Θρρ. » Ὅσα φέρουσιν ὧραι, « Δξ. » Εἶαρος (ἢ » Εἰαρινὴ) ὥρη, « Ὅμ. » Ὥρα χειμερινή, « Θρρ. » Ὥρα νέα, « Ἀρχφ. » Ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων, « Θκ. » Οἱ περὶ τὴν ὥραν χρόνοι, « Ἀρχτ. » Ἐν ὥρᾳ, « Δξ. » Ὥρα ἀένδρων, « Ξεν., ἡ ὡρίμασις τῶν ὠπωρικῶν. » Ἕως μὲν θέρος ἦν, ἀπὸ τῆς ὥρας ἐτρέφοντο, « αὐτ., (ΘΠ. 4) (μτνμ.) ἡ ἡλικία (ᾠ κατ' ἔξοχ. ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος) τοῦ ἀνθρ., (κατ' ἔκτ. ἐν γέν.) ὡραιότης, θέλγητρα, γάρις. » Ὥραν ἔχειν, « Πλ. » Οἱ ἐν ὥρᾳ (καθ' ὥραν), « αὐτ. » Μειρακίῳ καθ' ὥραν ἀκμάζοντι, « αὐτ. » Ὡρᾳ τῆς ἡλικίας λαμπρός, « Θκ. » Ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ὥρᾳ σεμνύνεσθαι, « Αξ. » Γλίχεσθαι τῆς ὥρας, « Παρθ. 5) (μτγν.) ἡ ὥρα, τὸ κδ'. μέρος τοῦ ἡμερονυκτίου. » Ὧραι ἡμέρας, « Αξ., (κυρ.) τὰ τέσσαρα διαστήματα τοῦ ἡμερονυκτίου. » Ὥραν μίαν ἐποίησαν, « Γρφ. » Περὶ δὲ ὥραν τρίτην ἀκούσ ἐγέτεσο.. ἄχρις ὥρας ἐννάτης, « αὐτ. » Ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, « Ἐπγρ. » Καθ' ἑκάστας ὥρας, « Αξ. » Ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι, ὅσαιτε νυκτὸς, « Εὐγ. 6) πλθ.) τὰ τέσσαρα κλίματα ἢ αἱ τέσσαρες ζῶναι, (Ἡρ. Β', 26). 7) (κατὰ τὴν μυθολογ.) αἱ Ὧραι, θεαὶ (τρεῖς τὸν ἀριθμὸν θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος κτλ.). (παρβλ. Καιρός).

Ὥρα, εὐχρηστότ. τὸ Ἐώρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὁράω.

Ὡραΐζω [ὥραῖος], Μ. ίσω. Στολίζω, καλλωπίζω. ‖. (μσ. αὐτπθ.) καλλωπίζομαι· καμαρόνω.

†Ὡραιεδώτης, ευ (ὁ). δοτὴρ τῆς ὡραιότητος.

Ὡραιόμορφος (ὁ, ἡ). ὡραῖος τὴν μορφήν, εὔμορφος.

Ὡραιοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναναστρέφομαι μὲ (Διατρίβω πάντοτε περὶ) τοὺς ὡραίους.

Ὡραιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὡραῖα (ταρίχη ἢ ὀπωρικά).

Ὡραῖος [ὥρα], α, ον, = Ὥριμος, (ἐπλ. ἐν γέν.) ὁ ὢν ἢ γινόμενος ἢ φθάνων εἰς τὸν πρέποντα καιρόν. » Πλοῦς ὡραῖος, « Αξ » Ὕδωρ ὡραῖον, « Γαλ. » Θανατος ὡραῖος, θρήνου ἄπεστι, « Ξεν. » Ὡραῖος ὢν ἀποθνήσκει, « Πλ. » Ἡλικία ἐν ᾗ βίου πεπαῦσθαι ὡραῖόνἐστιν, « αὐτ. (ᾠ γεν.) » Γάμου ὡραῖος, « ἴδε Ὥρα (1). » Ἐν ὡραίῳ ἴσταμαι τοῦ βίου, « Εὐρ., ὡρίμασα (ἐπλ. ἐγήρασα) πλέον. (ᾠ αἰτ. πρόθετ.) » Ἡυχίαν ἦγεν, ὡς οὐκέτι πρὸς πολιτείαν ὡραῖος, « Πλ. » Τῶν ὡραίων τυχεῖν, « αὐτ., τῶν μετὰ τὴν θανὴν νενομισμένων. 2) (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ μὲν ἀνθρ.) ὁ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ἀκμαῖος, (ἐπμ.) νέος· (συνκδχ.) εὔμορφος ἢ (ἀκριβέστερον) νόστιμος (μᾶλλον διὰ τὴν ἐκ τῆς ἡλικίας χάριν παρὰ διὰ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν). « Ἄνευ κάλους ὡραίος, « Ἀρχτ. » Τὴν ὄψιν ὡραιότατος, « Ἡρωδ. (καὶ μτνμ.) » Λόγος ὡραῖος, « Ἑρμγ., ὁ κομψὸς καὶ ἀνθηρός. 3) (ἐπὶ δὲ πραγμ. κυρ. φαγωσίμων καὶ μάλιστα ὀπωρικῶν) ὁ ὡριμάζων τὸ καλοκαίρι (» ἔτους ὥρᾳ »), (ΘΠ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) καλοκαιρινός· (ἐν γέν.) ὥριμος, εἰς τὸν καιρόν του, ἔγκαιρος. » Τὰ ἐκ τῆς γῆς (» Ἄνθη, » Σπέρματα, » Τρωκτὰ) ὡραῖα, « Ξεν., Δξ. » Ὡραῖοι καρποί, « Γαλ. (ᾠ ἑλλ.) » Ὡραῖα θύειν, « Δξ. (ἰδιαιτ.) » Τάριχος (» Τέμαχος) ὡραῖον, « (ᾠ ἑλλ.) » Τὰ ὡραῖα (ἐνν. τεμάχη), « τὰ ἐγκαιρόπαστα, (ΘΠ. Ὡραιοπώλης). (καὶ καταχρ.) » Σαργάνη ὡραία, « Δξ., τὸ σκεῦος ὅπου ἐναποτίθενται τὰ τοιαῦτα παστά. 4) (ἐπὶ δὲ χρόνου ὡς αὖα) » Ὡραία (ἐνν. ὥρα), « ἡ ἀνοιξις ἢ τὸ καλοκαίρι. » Περιμένειν τὴν ὡραίαν, « Δμ.

Ὡραιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὡραίου, (ἐπὶ καρπ.) ὡριμότης· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀκμὴ ἢ χάρις (καλλονὴ) νεότητος· (ἐν γέν.) κάλλος, εὐμορφία.

†Ὡραιόω-ῶ, Μ. ώσω, Γρφ. ἀντὶ Ὡραΐζω, (καὶ πθ.) ὡραΐζομαι, εὐμορφαίνω.

Ὡραΐσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ χρησιμεύει πρὸς ὡραϊσμόν, στολίδι. 2) = τῷ

Ὡραΐσμός (ὁ), τὸ ὡραΐζεσθαι, στολισμός, καλλωπισμός.

Ὡραϊστής, οῦ (ὁ). ὁ ὡραϊζόμενος (ὑπὲρ τὸ δέον), καλλωπιστής.

†Ὡραῖσ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὡρεύω.

Ὡραίως, ἐπίῤ. = Ἐν ὥρᾳ ἢ Καθ' ὥραν, ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· μὲ χάριν (νοστιμάδα), κομψῶς.

Ὡρακιάω-ῶ [ὥρα], Μ. άσω, = Ὠχριάω, χλωμιάζω (κυρ. καθὼς τὰ κυράσια περὶ τοὺς 12 – 13 χρόνους τῆς ἡλικίας των). (συνκδχ.) λειποθυμῶ. » Ὡρακιῶ· ἀλλ' εἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν, « Ἀρχρ.

†Ὡρακίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ὡρακιάω.

Ὡρανίαφι. ἴδε Οὐρανίαφι.

Ὡράνιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Οὐράνιος, [ἐκ τοῦ Ὡρανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Οὐρανός.

Ὡραπολέω-ῶ [ὥρα, πολέω], Μ. ήσω, Γλσ. Καλλιεργῶ τὴν γῆν καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὥρα (ὁ καιρὸς) τοῦ ἔτους.

†Ὡρατάριχος (ὁ ἢ τὸ), = Ὡραῖον τάριχος, ἐγκαιρόπαστον.

Ὥρατος, Π. ἀντὶ Ὁ Ἄρατος.

Ὡργεῖοι, Π. Δ. ἀντὶ Οἱ Ἀργεῖοι.

Ὡργεῖος, Π. Δ. ἀντὶ Ὁ Ἀργεῖος.

Ὡργμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὀργάω.

Ὠρεα, Δ. ἀντὶ Οὔρεα = Ὄρεα ὄρη.

†Ὡρεάριος (ὁ, Γλσ. ὁ φύλαξ τοῦ ὠρείου, ἀποθηκάριος. (Ατν.) horrearius, [ἐκ τοῦ

†Ὡρεῖον (τὸ), Ἐπγρ. ἀποθήκη γεννημάτων, σιτοφυλάκιον, (Ατν.) horreum.

Ὥρεξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὀρέγνυμι.

Ὤρεον, Ἰων. ἀντὶ Ἐώρων, παρτ. τοῦ Ὁράω.

Ὧρες, Π. ἀντὶ Ὧραι, πλθ. τοῦ Ὥρα.

Ὠρεσι, Δ. Π. ἀντὶ Οὔρεσι = Ὄρεσιν, πλθ. τοῦ Ὄρος.

Ὡρεσίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δοῦπον (θόρυβον) ἐν τοῖς ὄρεσιν (κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ ὄρη), (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ὡρεσιτιθότης, ου (ὁ), Π. ὁ δοτὴρ τῶν ὡρῶν (τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους), (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ).

†Ὡρεσίλοιπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὡρεσίδουπος.

Ὥρεσσι, Π. ἀντὶ Ὄαρεσι, δοτ. τοῦ Ὄαρ.

Ὥρετο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. δ'. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὡρεύω [ὥρα], Μ. εύσω. Φροντίζω, ἐφορεύω, ἐπιστατῶ, ἐπιμελοῦμαι.

†Ὡρέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Ὡρεύω 2) διαρκῶ ἢ παρατείνομαι πολὺν καιρόν, χρονίζω.

Ὡρέων, Ἰων. ἀντὶ Ὡρῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὥρα.

Ὥρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὥρα.

†Ὥρημα (τὸ), Γλσ. = Μέλημα.

Ὡρήσσω (παρατ. Ὥρησσον), Π. = Ὡρέω.

Ὡρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ φέριων τὰς ὥρας (τοῦ ἔτους) καὶ κάμνων νὰ ὡριμάζουν οἱ καρποί, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

†Ὡριαίνομαι, Μ. . . . , = Ὡραΐζομαι.

Ὡραῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν μίαν ὥραν, μιᾶς ὥρας.

Ὡριάς, άδος (ἡ), Π. ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Ὥριος, ἡ παράγουσα, τὰς ὥρας. » Φύσις—, » Ὀρφ.

Ὠ ῥίγνωτε, Π. ἀντὶ Ὦ ἀρίγνωτε (πασίγνωστε). (Ατν.) o nimium note, « Ὀβιδ. (Μετ. Δ', 198).

Ὡρίζεσκον, Π. ἀντὶ Ὡρίζον. πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὡρίζω.

Ὡρίζον, παρτ. τοῦ Ὁρίζω.

Ὡρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὁρίζω.

Ὡρικός, ἡ, όν. Ὁ ἐν ὥρᾳ (ἐν καιρῷ), ἀκμάζων, ὥριμος· ὡραῖος, εὔμορφος.

Ὡρικῶς, ἐπίῤ. Μὲ (νεανικὴν) χάριν, εὔμορφα, νόστιμα.

†Ὡριμάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ὥριμος.

Ὡριμαία (ἡ). (ἀργλγ.) ἡ ἐπίῤῥοὴ τῆς γενεθλιακῆς ὥρας.

Ὥριμος (ὁ, ἡ). = Ὥριος καὶ Ὡραῖος, φθασμένος, γεννωμένος, ἔγκαιρος κτλ.

Ὡριμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὡριμάδα.

Ὡριόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέριων ἢ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ φέρῃ καρποὺς ὡρίους (ὡρίμους).

Ὥριον, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Αὔριον.

Ὥριος, α ἢ ος, ον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Π. ἀντὶ Ὡραῖος, γινόμενος εἰς τὸν πρέποντα ἢ τὸν διωρισμένον (τοῦ ἔτους) καιρόν, ἔγκαιρος· ὥριμος (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ὅμβρος—, « Ἱσ. » Θέρος ὥριον, « Θκρ. » Φέροι δέ κεν (ἡ νῆσος) ὥρια πάντα, « Ὀδ. ι., παντὸς εἴδους γεννήματα καὶ ὠπωρικά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὥρισα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὁρίζω.
Ὅρισμα (τό), Π. ἀντὶ Ὁάρισμα, ὕρος, διατύπωσις, διδασκαλία.
Ὡρισμένως [ῥίζω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὡρισμένον (ἀκριβῆ), ὁριατικῶς.
Ὥριατε, Π. ἀντὶ Ὥριστε.
Ὥριστος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὅριστος.
Ὥριφοι, Δ. ἀντὶ Οἱ ἔριφοι.
Ὥριφος, Δ. ἀντὶ Ὁ ἔριφος
Ὡρίων, ωνος (ὁ). ἀστερισμὸς τις (ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ἥρωος τοῦ ὡραιοτάτου ἐρωμένου τῆς Ἠοῦς κτλ.). 2) εἶδ. πτηνοῦ τῆς Ἰνδ., (Αἰλ. Ζ. Ἱς. ΙΖ', 22).
Ὡριώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὡρίωνος.
Ὡρίως, ἐπίῤ. [Ὥριος]. Ἐν καιρῷ.
Ὥρμαγκα, πρκ. τοῦ Ὁρμαίνω.
Ὡρμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ὥρμηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὁρμάω.
Ὥρμηνα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὁρμαίνω.
Ὥρμησα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὁρμάω.
Ὧρνες, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἄρνες.
Ὥρνυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. παρτ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὡρογραφία (ἡ). ἡ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν διαγραφὴ ἱστορικῶν συμβάντων, χρονογραφία, [ἐκ τοῦ
Ὡρογράφος (ὁ). ὁ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν ἱστοριογράφος, χρονογράφος.
†Ὡρόδεσμος (ὁ), Γλσ. [ὥρα, δεσμός]. τὸ δέμα (δεματικὸν) τῶν χεροβόλων, (ἄλλ.) Οὐλόδετον.
Ὡροθετέω-ῶ, Μ. ἥσω, = Ὡροσκοπέω, προσδιορίζω (ἀστρολογικῶς) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν (ἢ, ὡς ἐκ τῶν ἀστέρ.) ἐπικρατῶ εἰς τὴν γένεσίν τινος.
Ὡρολογέω-ῶ, Μ. ἥσω. Λέγω (δείχνω) τὴν ὥραν. » Τὴν ἑσπέραν—, « Ἡσιόδ.
Ὡρολογητής, οῦ (ὁ). ὁ λέγων (δείχνων) τὰς ὥρας.
Ὡρολόγιον (τό). τὸ λέγον (δεικνύον) τὰς ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου ὄργανον. » Σκιοθηρικὸν—, « τὸ ἡλιακόν. » Ὑδραυλικὸν —, « Ἀθ., ἡ κλεψύδρα.
Ὡρολόγος (ὁ), = Ὡροσκόπος,
Ὡρόμαντις, εος (ὁ), Π. ὁ μαντεύων (προλέγων) τὰς ὥρας, (ἐπίθ. τοῦ πετεινοῦ).
Ὡρονομεῖον (τό), = Ὡρονόμιον.
Ὡρονομέω-ῶ, Μ. ἥσω, Ὡρολογέω. 2) (ἀστρολογ. μὲ δοτ.) εἶμαι ὁ ἐπικρατῶν πλανήτης εἰς τὴν γένεσίν τινος, (παρβλ.) Ὡροθετέω.
Ὡρονομικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ὡρονομεῖν (δεικνύειν τὰς ὥρας). » Ὡρονομικὸν κατασκεύασμα, « Ἀρχιμ., = τῷ
Ὡρονόμιον (τό), = Ὡρολόγιον, [ἐκ τοῦ
Ὡρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων, διευθύνων ἢ δεικνύων) τὰς ὥρας ἢ (ἀστρολογ.) ἐπικρατῶν τῆς γενεθλιακῆς ὥρας. || (πλθ.) ὁ ὡρολόγιον καὶ (Π.) ὁ πετεινός, (ἴδε Ὡρόμαντις).
Ὥρορε, Π. (κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ὥρωρε), γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὦρος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄωρος, Ὕπνος· νύξ.
Ὄρος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Οὖρος = Ὄρος.
Ὧρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὥρα, καιρός (τοῦ ἔτους)· ἔτος. || (πλθ.) χρονικά.
Ὡροσκοπεῖον (τό), = Ὡρολόγιον· (ἰδιαιτ.) ἀστρολογικόν τι ἐργαλεῖον (ὡρονόμιον) πρὸς εὕρεσιν τῆς γενεθλιακῆς ὥρας.
Ὡροσκοπέω-ῶ, Μ. ἥσω. Παρατηρῶ (ἀστρολογικῶς) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν τινὸς ἢ (ὡς ἐκ τῶν ἀστέρ.) ἐπικρατῶ εἰς τὴν γένεσίν του. » Ὁ ὡροσκοπῶν ἀσελήνῳ, « Βασίλ., ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν (ἐπικρατοῦντος) τοῦ ὁπ. ἐγεννήθη τις.
Ὡροσκόπησις, εως ἡ
Ὡροσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παρατήρησις τῶν ὡρῶν ἢ τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους (καὶ ἰδιαιτ. κατὰ τοὺς ἀστρολόγους) τῆς γενεθλιακῆς ὥρας τινός, ἡ τέχνη τῶν ὡροσκόπων.
Ὡροσκόπος (ὁ, ἡ), [ὥρα, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰς ὥρας ἢ τοὺς καιροὺς τοῦ ἔτους (καὶ ἰδιαιτ.) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν τινὸς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. (ὄθ. || οὐσ.) ἀστρολόγος, γενεθλιολόγος· (καὶ ἐπὶ ἀστέρ.) γενεθλιακός, ἔχων ἐπιῤῥοὴν εἰς τὰς γεννήσεις.
Ὡροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (παράγων) τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.
Ὧρσα, Π. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὧρσασκε, Π. ἀντὶ Ὧρνυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὧρσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἀ. ᾗ
Ὧρτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἢ τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ὀρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), εἶδος παρδαλοῦ ὅπου ἡ ὀνάγρου, (Γαλλ.) zèbre, (παρβλ. Ὄρυξ 2).
Ὀρυγὴ (ἡ). ἡ φωνὴ τοῦ ὠρυομένου (σκύλου, λέοντος κτλ.), οὐρλιασμὸς (μτνμ.) βοὴ, ἀντήχησις. » Ἠϊόνων—, « Ἐπιγρ.
Ὄρυγμα (τό) καὶ
Ὀρυγμός (ὁ), = Ὀρυγή.
Ὀρυδόν, ἐπίῤ. Π. μετ' ὠρυγῆς, οὐρλιάζοντας.
Ὀρυθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρυγμός.
Ὤρυξα, ἀόρ. ἀ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὀρύχεται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τῷ πθ. πρκ. καὶ
Ὀρύχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὀρύω (Γλσ. καὶ σπν. ἀ.τί) Ὀρύομαι, Μ. ὑσω, -ομαι. Φωνάζω ὡσὰν τὸν σκύλον ὅταν κλαίῃ (τὸ λεοντάρι ὅταν πειν̃ῳ κτλ.), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀτν.) οὐρλιάζω. †Ὀρύωμα (τό), Γρφ. ἀντὶ Ὄρυγμα.
Ὤρφωσε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ Ὀρφόω.
Ὀρχαῖοι, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἀρχαῖοι.
Ὀρχαῖος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἀρχαῖος.
Ὠρώρει, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τρῦ Ὄρνυμι.
Ὡρωρέχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἢ μσ. ὑπερσ, καὶ
Ὡρωρύχειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ὀρύττω.
Ὠρώρυκτο, Ἰων. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ὡρωρύχατο, Ἰων γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ὡρωρύχειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ὀρύσσω.
Ὡς καὶ (πρὸ ἐγκλιτ. ἢ ἐν τῷ τέλει τῆς φρσ. ἢ Π. κατ' ἀνστρφ.) Ὡς [ὅς], μόρ. (ἐπιῤῥήματ. ἢ συνδεσμικ., ἐκλαμβ.
1) Παραβολ. ἢ Ὁμοιωματ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὕστερον ἢ πρὶν, πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς, σχεδὸν ὅμως πάντοτε συνυπακουομένου τοῦ Οὕτως καὶ [Π.] Ὡς κτλ., ἐξηγ. δι' οἱον. διὰ τοῦ) ὡσὰν, καθώς. Ὡς δ' ἄνεμος ὄχνας φορέει, ὡς τοὺς Ἀχαιοὺς Ῥῆ., « Ἰλ. Ε. (καὶ χωρὶς τοῦ ἀντ. ἀποδ.) » Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, « Ἰλ. Ν. » Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, « Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς ὑποτ. ἐπὶ ἐνδεχομ.) » Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν, ἐξ αὐχένα ἄξῃ, « Ἰλ. Ε. » Ἀλλ' ἄγε θ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, « Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς εὐκτ. μὲ ἄλλα ὅμως μόρ.) » Οἱ δ' ἄρ' ἦσαν, ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, « Ἰλ. Β. » Αἴθ' οὕτω φίλος Διὶ γένοιο ὡς ἐμοί, « Ὀδ. Σ. (καὶ κατ' ἀντιστρφ.) » Θεὸς ὡς, τίετο δῆμῳ, « Ὁμ. (καὶ λογογρφ) » Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, « Ἡρ. » Ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη φέρει, « Πλάτ. » Ὡς εἶχον, αὐτῇ σκευῇ, « Ακ. » Ἀλλ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν, « Σοφ. » Ὁμοίως, ὡς εἴ τι μέγα λάβοιμι, « Ἡρ. » Ὡς τις ἂν εἴποι, « Γργ. » Ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, « Αξ. » Ὡς ᾤετο, » Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, » Ὡς σφίσι δοκεῖν, « Αξ. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς γ' ἐμοὶ κριτῇ, « Πλάτ. (καὶ ἁπλ.) » Ὡς γ' ἐμοί, « Αξ. » Ὡς γ' ἐμῇ δόξῃ « αὐτ. » Ὡς οὐκ ἄλλος, « Ακ. » Ὡς οὐκ εἰδότ' εἴ τις ἕτερος, « Δθ. » Ὡς ἕκαστοι (ἑκάτεροι), « Θκ. » Ὡς ἂν παῖς, « Πλ. 2) Ποσότ. σημαντ. (ἀντὶ Ὅσον). » Ὡς οἱ χεῖρες ἐκάνδανον, » Ὀδ. Ρ » Ὡς εἶχε ποδῶν (τάχους). « Αξ. (καὶ χωρὶς τοῦ ῥήμ.) » Ὡς ποδῶν (τάχους, τάχος κτλ.), » Ὡς ἔνι μάλιστα (τάχιστα κτλ.), » Ὡς τάχιστα ἠδύνατο, « Ξεν. » Ὡς δυνατὸν κάκιστα, « Ισκρ. (ξ ἑλλ.) » Ὡς ῥᾷστα (ἄριστα κτλ.) » Ὡς ἐπὶπαν, « Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, » Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, « Ὡς οἷόν τε, » Ὡς δυνατὸν (ἐκ τῶν δυνατῶν), « Θκρ. « Ὡς παροικάζοντι, » Ὡς τὰ πολλά, » Ὡς ἐν βραχυτάτοις, « κτλ. 3) Ἐλαττ. (ἐπὶ ποσότ. ἀντὶ τοῦ Ἢ ὡς ἢ Ὅσον) » Ἀπέθανον ὡς 300, « Αξ. » Ὡς τὸ τρίτον μέρος, « Θκ. » Ὡς δὲ τριῶν ἓξι πλέθρων ἐν μέσῳ ὄντων, « Αξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) » Ὡς ἂν εἴκοσί που σταδίοις, « Πλ. » Ὡς ἂν ᾖ, « Σοφ., ἐν ὅσῳ (ὡς οὐ) ζῇς. (καὶ πρὸς ἀπορ.) » Ὡς γέ μοι δοκεῖν, « Ἀρχτ. « Μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) » Ὡς ἀπ' ὀμμάτων (ἐνν. εἰκάσαι), « Ξεν. » Μακρὰ ὁδός, ὡς γέροντι, « Σοφ. » Ἐπείπερ εἰ γενναῖος, ὡς ἰδόντι, « αὐτ. « Τυφλὸς ὁ λύγκευς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ, « Ακ. » Οὐκ ἀδύνατος εἰπεῖν, ὡς Λακεδαιμόνιος, « Θκ., ὅταν διὰ Λακεδαιμονίων. « Ἔτι τότε ὢν νέος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει, « αὐτ. εἰς κάθε ἄλλην (παρὰ τὰς Ἀθ.) πόλιν. « Ἡλίδα ὡραῖον, ὡς ἂν Λιγύπτιον, « Αἰλ., ὅσον διά. 4) Ἔπειτα. ἢ θαυμαζ. (ἀντὶ τοῦ Ὅσον), πόσον! πῶς! » Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, « Ἀρχιμ. « Ὡς μοι δέχεται καλὸν ἐκ κακοῦ αἶσι, « Ὁμ. » Θεῖ· ὡς εὖ λέγεις, « Πλάτ. » Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, « Γρφ. « Ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος, « Πλάτ. » Ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ὄργυιαι οὐδεὶς, « Ἀρχιμ. « Καὶ ἐθαύμαζον, ὡς οὐδεὶς παρεῖη, « Ακ. « Ἔκαφοι, ὡς μὲν ὑμεγέθεις, ὡς δὲ πίονες, « Αἰλ. Ὡς ἀληθῶς, « Ὡς μάλιστα, « Ὡς ἀνυμά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιστα, « Αξ. (καὶ πρὸς συγκρ.) » Ὡς ἀληθεστέρως, « Πλάτ. (καὶ πρωθυστέρως) » Ὑπερφυῶς (« Θαυμασίως, « Θαυμαστόν, » Ἀποτρόπαιον) ὡς, « Αξ. » Ὡς ἐς ἐλάχιστον, » Ὡς ἐν ἐχυροτάτῳ, » Ὡς ἐν βραχυτάτοις, « Αξ., ἀντὶ Ἐς ὡς ἐλάχιστον κτλ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων λέξ.) » Θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς, « Πλάτ.

5) Αἰτιολογ. (ἀντὶ τοῦ Ἐπειδή), διότι. » Ὡς οὔ τοι αἴσιμόν ἐστιν, « Ὅμ. » Ὡς νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ, « Ακ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Τοῖς μὲν οὐδὲν ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, « Ἰσκρ. » Ἐρώτα ὅ, τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος, « Ακ. » Λέγειν ὡς ἀκουσομένῳ, « Πλάτ. » Ὡς ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν, « Ἀρςτ. « Ὡς αὐτίκα δεῆσον, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς ἀγαθὸν μέγιστον τίθενται τὸν νόμον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) » Καὶ οἱ μὲν, ὡς ἂν καὶ ἑωρακότες τὸ πρᾶγμα, δείσαντες ἀποχωροῦσιν, « αὐτ. 6) Παρεμφαντ. (ἀντὶ τοῦ Ὅτι, μετὰ τὰ ἀφηγηματ., γνωςτ., δηλωτ. κλπ. ῥήματα) » Ἦλθεν ἀγγελίη ὡς ἡλώκοι τὸ τεῖχος, « Ἡρ. » Εἶπεν ὡς οὐδὲν θαυμαστόν ἐστιν (ἢ) εἴη, « Αξ. (καὶ παραλλ.) » Εἰπὼν ὡς ὅτι ὀκνοίη, « Ξεν. » Γνόντες ὡς, εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. » Ὁμολογεῖται (« Δῆλον) ὡς, « Αξ. » Μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε, « Ξεν. » Μὴ ἐκφοβοῦ, ὡς σε ἀτιμάσει, « Σοφ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Δηλοῖς δ' ὡς τι σημανῶν νέον, « αὐτ. » Οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον, « Θρρ. » Οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, « Ακ. (καὶ ἀπαρ. σπν.) » Περὶ δὲ τῶν μισθοφόρων ἔχεις τι εἰπεῖν, ὡς μὴ μισεῖσθαι δι' αὐτούς; « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς δὲ, δῆλον, « Πλάτ. 7) Ἀποτελεσματ. (ἀντὶ τοῦ Ἵνα καὶ σπν. Ὥστε). » Τοσαύτῃ δυστυχίᾳ ὡς . . . , « Ἰσκρ. » Ὡς ἀποτελεσθείη, « Ακ. » Ὡς ἅμα πάντες ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασαίατο βουλὴν, « Ἰλ. Β. » Σαώτερος ὥς κε νέηαι, Ἰλ. Α. » Ὡς ἂν μὴ ἀγνοῇς, « Γργ. » Ὡς ἴδω, « Σοφ. » Ὡς μὴ (« Ὡς ἂν μὴ) δυνασθῇ, « Αξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὡς εἰπεῖν, Ξεν. » Ὡς ἔπος (ἁπλῶς) εἰπεῖν, « Ἀρςτ. » Μεγαλοπρεπέστερον ἢ ὡς προσδεῖσθαι, « Αξ. » Εὖρος ὡς δύο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ, « Ἡρ. » Ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι, ὡς ἀναπαύεσθαι, συσκευάζεσθε, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς φύλακα (ἐνν. εἶναι) συμπέμψας αὐτὸν, « αὐτ. » Ὡς τί (« Ὡς δὴ τί) τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; « Ακ. » Παρεσκευάζοντο ὡς ἀγωνιούμενοι, « Ξεν. 8) Ἐμφαντ. (ἀντὶ τοῦ Δῆθεν, ἐπὶ ψευδοῦς ἢ προσποιητῆς ἢ ἀμφιβόλου ὑποθέσ.) » Ὁ δὲ αὐτὸν μεταπέμπεται, ὡς ἀῤῥωστῶν, « Ξεν. » Ἡ δὲ οὐκ ἤθελεν, ὡς ἂν ἀσμένῃ με ἑωρακυῖα, ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου, « Ασ. » Ἀγανακτοῦσιν, ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεςερημένοι, « Ακ., Πλ. » Ἐπέκαμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν, « Ξεν. » Ἀπέπλεον ὡς ἐς Ἀθήνας, « Θκ. » Στείπτή γε φυλλάς, ὡς ἐναυλίζουτί τῳ, « Σοφ., ὡς ἂν νά.

9) Προθετ. (ἀντὶ τοῦ Εἰς ἢ Πρὸς ἢ Ἐπὶ) » Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, « Θκρ. » Πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ, « Ξεν. » Αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, « Ὅμ. » Ὡς ἐμὲ, « Αξ. (καὶ παραλλ.) » Ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς πεμφθεὶς, « Ξεν. 10) Χρον. (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ Εὐθὺς), καθὼς, εὐθὺς καθὼς (ἀφοῦ). » Ὡς δὲ ταῦτα τέλος εἶχε, « Ξεν. » Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, « Θκρ. » Ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, « Ἡρ. » Τῶν δὲ ὡς ἕκαστός οἱ μιχθῇ, διδοῖ δῶρον, « αὐτ. » Ὡς τάχιστα ἤκουσαν, « Εὐρ (καὶ πρὸς ἀπαρ., διηγηματικῆς οὔσης τῆς φρσ.) » Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, Ὦ, φάναι, εἰς καλὸν ἥκεις, « Πλάτ. » Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας, « Δμ., (ἴδε καὶ Ὡς). 11) Εὐκτ. ἀντὶ τοῦ Ἕως » Ἤσθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν, « Ὅμ. (Ὀδ. Β. 358) » Ὡς ἔτι Βρασίδας ηὐτύχει, « Θκ. » Ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ, « Σοφ. » Ὡς Ἔρις ἀπόλοιτο, « Ἰλ. Σ. » Ὡς ὤφελλες ἄγαμος ἔμμεναι, « Ἰλ. Γ. » Ὡς εἴη γε τοῦτον μεθ' ἡμῶν εἶναι, « Συν.

12) (σπν.) Τροπολγ. (ἀντὶ τοῦ Πῶς ἢ Ὅπως) » Ὡς ἂν ποιήσῃς, « Σοφ. » Μέμνημαι γὰρ καὶ τὸ ῥῆμα ὡς εἶπεν, « Αἰσχλ. » Ὡς εἶχε, « Αξ. » Ὡς δὲ, δῆλον, « Πλ. ‖. (μετὰ τῶν μορ. Εἴ, Περ, Τε κτλ. ἴδε Ὡσεὶ, Ὥσπερ, Ὥστε κτλ.).

Ὡς, ἐπίῤ. Π. (καὶ σπν. λογρφ.) Ὁμοιωματ. ἀντὶ τοῦ Οὕτως (ἐπιφερόμ. συνήθ. εἰς τὸ Ὡς) » Ὡς ἥψατο γούνων, ὥς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, « Ἰλ. Α. » Οὐδ' εἰ τρὶς ὅσα νῦν κέκτησαι προσγένοιτό σοι, οὐδ' ὡς ἂν ἱκανά μοι δοκεῖ εἶναί σοι, « Ξεν. » Ὡς δ' οὐκ εἴη θεὸς ἢ ἄλως, καὶ ὡς οὐκ ἔστι θεὸς ἢ Ἶρις, « Κλμ. » Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξῃς, « Ἰλ. Β. » Ὡς φάτο, » Ὡς εἰπὼν, « Ὅμ. 2) Χρον. (ἀντὶ τοῦ Εὐθὺς), ἐν τῷ ἅμα. » Ὡς εἶδ', ὡς μιν ἔδυ χόλος, « Ὅμ. » Ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔρως ἀμφεκάλυψεν, « Ἰλ. Ξ. » Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, « Θκρ. 3) Τροπολγ. » Ἔστιν ὡς τοῦ οἰκονόμου, καὶ περὶ ὑγείας ἰδεῖν, « Ἀρςτ., τρόπον τινὰ, κατά τι.

4) Ἐναντιωματ. » Ἐδόκει γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ὡς ἔσεσθαι, « Θκ., οὐχ ἧττον, ἐπίσης. » Οὐδ' ὡς ἐδυνήθησαν ξυμβῆναι, « αὐτ., καὶ πάλιν μ' ὅλα ταῦτα, (ἴδε καὶ παρβλ. Ὡς).

Ὦς, ωτὸς (τὸ). Δ. ἀντὶ Οὖς.

Ὦσα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὠθέω.

Ὡσανεὶ (ἀντὶ Ὡς ἂν εἰ), μόρ. Ἐλαττωτ. (κοιν.) ὡς ἂν νά.

Ὤσασκε, Π. ἀντὶ Ἐώθει (κυρ. Ὦσεν ἂν), γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὠθέω.

Ὡσαύτως [ὡς, αὔτως], ἐπίῤ. Ὁμοιώσ., ὁμοίως, παρομοίως, παραπλησίως. » Ποῖα ὡσαύτως καὶ ποῖα ὡς ἑτέρως λέγεται, « Ἀρςτ. (καὶ δοτ.) » Ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς, « Ἀῤῥ. (καὶ κατὰ παρένθ. τοῦ Δέ) » Ὡς δ' αὔτως τῇσε κυσὶ οἰζύρεται βάπτονται, « Ἡρ., ἀντὶ Ὡσαύτως δέ.

Ὦσδε, Δ. ἀντὶ Ὦζε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὄζω.

Ὡσεὶ (ἀντὶ Ὡς εἰ), μόρ. Ὁμοιωματ. καὶ Ἐλαττ., ὡς ἂν, ὡς ἂν νά (καὶ πρὸ τῶν ἀριθμητ.) περί που, σχεδόν. » Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα, « Θκρ. » Τῇ εἰκέλῃ, ὥσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν, « Ἡσ. » Φαίνονθ' ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Περ.) » Ὡσεὶ περ ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι, « αὐτ., ὡς ἂν νὰ τὸ βάλλω τῶρᾳ εἰς τὸν νοῦν μου· (καὶ μὲ τὰ ἀριθμητ.) » Ὡσεὶ ἄνδρες ἑκατὸν, « Γρφ.

Ὡσεπιπλεῖστον, Ὡσεπιτοπολὺ, ἀντὶ Ὡς ἐπὶ πλεῖστον, Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

Ὤσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὠθέω.

Ὦσί, δοτ. πλθ. τοῦ Οὖς.

Ὦσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί. (Ὦσι), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Ὦσις, εως (ἡ), τὸ οὖσ. τοῦ Ὠθέω, = Ὤθησις, σπρώξιμον, κούντημα.

Ὡσιωμένως [ὁσιόω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ὁσίως, ἁγίως, καθαρῶς.

Ὤσκε (κεν), Π. ἀντὶ Ὤς κε (κεν), = Ὡς ἄν.

Ὦσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὠθέω.

Ὠσμὸς (ὁ), = Ὦσις, ὤθησις.

Ὥσπερ (ἀντὶ Ὡς περ), ἐπίῤ. Ὁμοιώσ. Καθὼς, ὡσάν. » Ἀλώμενος ὥσπερ Ὀδυσσεὺς, « Ὀδ. Β. (ἢ κατὰ παρένθ.) » Ὡς τὸ πάρος περ, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ ἀνταποδοτ.) » Τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, « Ἰλ. Ω. » Ὡς δ' αὔτως... ὥσπερ ὑπέστη, ἐξετέλεσεν, « Ἡσ. » Ὥσπερ, χρημάτων κοινωνήσαντας, ἡδὺ τὸ ἀναμφιλόγως διελθεῖν, οὕτω καὶ λόγων κοινωνοῦντας, συνομολογοῦντας διεξιέναι, « Ξεν. » Τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ, « Δμ. 2) Ἐλαττ. ἢ Ἐμφαντ. (μὲ εἰρων.) τρόπον τινὰ, ὡς ἂν νά. » Ὥσπερ ἀτιμασθῆναι νομίσας, « Ξεν. » Ὥσπερ πολέμου ὄντος, ἀεὶ ἀναγκάζονται (οἱ τύραννοι) στράτευμα τρέφειν, « αὐτ. » Ὁρῶ παιδικοῖς σε πράγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν, ὥσπερ ἐξὸν σοι, « αὐτ. » Σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥσπερ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς ὑπὸ κρείττονός τινος, « αὐτ. » Καὶ φίλους μὲν κτῶνται, τῶν δὲ ἀδελφῶν ἀμελοῦσιν, ὥσπερ ἐκ πολιτῶν μὲν γιγνομένους φίλους, ἐξ ἀδελφῶν δὲ οὐ γιγνομένους, « αὐτ. 3) (ἐνίοτε) Χρον., ἅμα ὁποῦ, καθώς. » Ὗς γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, φαύλως ἐρείδει, « Ἀρςφ.

Ὡσπερανεὶ, Ὡσπερεὶ, Ὡσπεροῦν, ἀντὶ Ὥσπερ ἂν εἰ, Ὥσπερ εἰ, Ὥσπερ οὖν.

Ὡσταπολλὰ, ἀντὶ Ὡς τὰ πολλὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ὥστε (ἀντὶ Ὡς τε), Π. Ὁμοιωματ. ἢ Παραβολ. ἐπίῤ. = Ὡς, ὡσάν. » Λάμφ', ὥστε στεροπὴ Διός, « Ἰλ. Α. » Τὸν δ' ἐξήρπαξε ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός, « Ἰλ. Γ. » Ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, γῆραί τε γυναῖκες, ἀλλήλοισιν ὀδύρονται, « Ἰλ. Β. 2) (πρὸς μτχ.) Αἰτιολογ. (κατὰ τὸ Ἄτε) » Δηλέοντο αὐτοὺς, ὥςε δὴ θαλασσοκράτορες ἐόντες, « Ἡρ. » Οὐδαμῶς εἶχε ἀσφαλέως σημῆναι αὐτῷ, ὥστε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, « αὐτ. » Ὥςε γὰρ ταμείῳ χρωμένων τοῖς τείχεσι, πολλὰ καὶ χρήματα καὶ σῖτος ἐνῆν, « Θκ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήματος) » Πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, ὥστε περὶ ψυχῆς (ἐνν. θέων), « Ὀδ. Ι. 3) (συχνότ.) Σύνδ. Ἀποτελεσματ. (πρὸς ἀπαρ. τελ. ἐπὶ ἐνδεχομ.) » Εἴσοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὥςε νέεσθαι, ἔρχεο, « Ἰλ. Ι. » Οὐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τηλίκος εἰμί, ὥστε σημάντορι πάντα πιθέσθαι, « Ὀδ. Ρ. » Οὐχ οὕτως ἀνόητος, ὥστε ἐμβαλεῖν, « Δμ. Ἡμεῖς ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι, « Πλάτ., (Γαλλ.) trop jeunes pour décider une si grande affaire. (καὶ συγκρ.) » Νεώτεροι ἢ ὥστε εἰδέναι, « Ἡρ. » Μείζω κακὰ ἢ ὥςε ἀνακλαίειν, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Προσκαλεσάμενος αὐτὸν ἐς λόγους, ὥστε, ἣν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν εἰς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ. « Θκ., ἐπὶ συμφωνίᾳ. » Ξυνέβησαν, ὥςε τοὺς μὲν ἐπικούρους παραδοῦναι, περὶ δὲ σφῶν τὸν δῆμον διαγνῶναι, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ Ὥστε) » Τὸ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, « Σοφ. (καὶ θετ. ἀντὶ συγκρ.) » Ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι, « Ξεν. (πρὸς ὁρς. δὲ προηγ. τοῦ Οὕτως ἐπὶ βεβ.) » Οὕτως ὑμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥςε κτλ., « αὐτ. ἢ 4) Συμπερασματ. ὅθεν, ἑπομένως (πρὸς ὁρς. μὲν ἢ πρστ. ἐπὶ βεβ.) » Ὥστε οὐδὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν ἴσασιν, « Ἰσκρ. » Ὥστε οὐ τοῦτο δέδοικα, μὴ οὐκ ἔχω ὅ,τι δῶ, ἀλλὰ μὴ οὐκ ἔχω οἷς δῶ, « Ξεν. (καὶ μὲ παρωχ. χρν. μετὰ τοῦ Ἂν) » Ὥστε τὴν πόλιν ἡγήσω ἂν πολέμου ἐργαστήριον εἶναι, « αὐτ. (καὶ πρστ.) » Ὥςε θάρσει, « αὐτ. » Θνητοῦ πέφυκας, . . . ὥστε μὴ λίαν στένε, « Σοφ. (πρὸς εὐκτ. δὲ ἐπὶ ἐνδεχομ.) » Ἰσχυρόν ἐστιν, ὥστ' οὐκ ἂν καταγείη ποτέ, « Ἀρςφ. » Εἴ τις χρῶτο τῷ ἀργυρίῳ, ὥςε, πριάμενος οἷον ἑταίραν, διὰ ταύτην κάκιον ἔχοι καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, « Ξεν. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀπὸ κοινοῦ) » Ὁ λόγος ἐπὶ τῷ δηλοῦν ἐστι τὸ συμφέρον καὶ τὸ βλαβερὸν, ὥστε καὶ τὸ δίκαιον, « Ἀρςτ.

Ὤστης [ὠθέω], ου (ὁ). (σεισμὸς) ὁ ἀνατρέπων διὰ μιᾶς ὤσεως (ὠθήσεως).

Ὠστίζω, Μ. ίσω, θαμις. τοῦ Ὠθέω, κουντῶ, σπρώχνω, (καὶ συχνότ. μσ. ἀλληλοπθ.) κουντηοῦμαι, κουντῶ νὰ περάσω, στρημόνομαι. » Τριωβόλου εὕνεκα ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, « Ἀρςφ. (καὶ δοτ.) » Ὠστιοῦντ' ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τῶν δὲ πλακούντων ὠστιζομένων περὶ τὴν γνάθον ἦν ἀλαλητός, « (Τηλεκλ. παρ) Ἀθ.

Ὠστικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὠθεῖν ἢ ὠθεῖσθαι, ὁρμητικός, βίαιος, (ὅθ.

Ὠστικῶς, ἐπιῤ. Μὲ βίαν, (τρόπον τινὰ) κουντῶντας. » Ὠστικῶς ἔχειν πρός τι, « Μ. Ἀντ., βιάζεσθαι.

Ὠστισμὸς (ὁ). τὸ ὠστίζεσθαι, ὠθισμός.

Ὠστιῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Ὠστίζω.

Ὤστοργος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἄστοργος.

Ὠστός, ή, όν, ῥηματ. τοῦ Ὠθέω, σπρωχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ σπρωχθῇ (νὰ 'κουντηθῇ).

Ὤσφραντο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

†Ὤσχη, Ὤσχος, Ὠσχοφόρια, Ὠσχοφόρος, ἀντὶ Ὄρχη κτλ.

Ὤσω, μέλλ. τοῦ Ὠθέω.

Ὦτα, πλθ. τοῦ Οὖς.

Ὠτάγρα [οὖς, ἄγρα], ας (ἡ). βασανιστικόν τι ἐργαλ. διὰ τὰ ὦτα.

Ὠτακὶς, ίδος (ἡ), εἰδ. θαλασσ. φυτοῦ. (κοιν.) αὐτιά.

Ὠτακουστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω αὐτὶ ν' ἀκούσω τί λέγουν, ἀφηγκρηοῦμαι (ἵνα καταδώσω), κατασκοπεύω ὡς-

Ὠτακουστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βάλων αὐτὶ ν' ἀκούσῃ τί λέγουν (ἵνα τὸ προδώσῃ), κατάσκοπος, (Γαλλ.) mouchard.

Ὠταλγέω-ῶ [οὖς ὠτός, ἀλγέω], Μ. ήσω. Πονοῦν τὰ αὐτιά μου, ἔχω αὐτόπονον.

Ὠταλγία (ἡ). ἄλγος (πόνος) τῶν ὤτων, αὐτόπονος.

Ὠταλγιάω-ῶ, = Ὠταλγέω.

Ὠταλγικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιφέρων (ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ [;] ὠφέλιμος διὰ τὴν) ὠταλγίαν.

Ὦ 'τὰν ἢ Ὦ τᾶν, ἀντὶ Ὦ ἔτα, εἰδ. προσφων. ἴδε Τάν.

Ὠτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὠτίον, αὐτάκι. 2) εἰδ. ὀστρέου, (ἄλλ.) Οὖς Ἀφροδίτης.

†Ὠταρὸς, ά, όν, Γλσ. ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα, (κοιν.) αὐταρᾶς.

Ὦτε ἢ Ὥτε, Δ. Π. ἀντὶ Ὥστε, ἢ Ὥσπερ. » Ὦτε χερνᾶτις γυνά, « Αξ.

Ὠτεγχύτης, ου (ὁ), εἰδ. μικροῦ κλυστηρίου διὰ τοῦ ὀπ. ἐγχέουσιν ἰατρικὸν εἰς τὰ ὦτα.

Ὠτειλὴ (ἡ), Π. [οὐτάω]. πληγὴ, λαβωματιά· (λογογρφ.) σημάδι πληγῆς, Οὐλή. » Ἄρκτῳ ποτὲ συμπεσὼν, τὰ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ τὰς ὠτειλὰς φανερὰς εἶχε, « Ξεν.

Ὠτειλῆθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐξ ὠτειλῆς, ἀπὸ τῆς πληγῆς.

Ὤτερος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἕτερος.

†Ὠτιαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὠτίδας (σκεπάσματα των ὤτων καθὼς οἱ πυκται), (παρβλ. Ὠτιοφόρος).

Ὠτικὸς, ή, όν. Ὁ των ὤτων, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὦτα. » Κλυστὴρ—, « Ἰατρ., = Ὠτεγχύτης.

Ὦτινι, δοτ. τοῦ Ὅστις. » Ὦ μή τινι, « ἀντὶ Ὦτινι μή.

Ὠτίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Οὖς. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὠτὶς (2);

†Ὠτιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (προσθετὰ) ὠτία, (δηλ.) = Ὠτοθλαδίας, (παρβλ. Ὠτιαφόρος).

Ὠτὶς [οὖς], ίδος (ἡ), εἰδ. πτηνοῦ (ἀγριόχηνας) μὲ ἐξέχοντα πτερὰ περὶ τὰ ὦτα, (Τουρκ.) τόϊ. 2) σκέπασμά τι προφυλακτικὸν τῶν ὤτων τὸ ὀπ. ἐφόρουν οἱ πύκται. 3) (ἀρχιτεκτ.) εἶδος προβόλου (γείσου), (παραβλ. Ἄτλας καὶ Ἐπωτίς).

Ὠτίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ ὠτὸς (τοῦ ὠτίου). » Δάκτυλος—, « ὁ μικρός.

Ὠτογλυφὶς [οὖς, γλύφω], ίδος (ἡ), σκαλιστῆρι τῶν αὐτιῶν, (Τουρκ.) χιλάλι.

Ὠτόγλυφον (τὸ), = Ὠτογλυφίς.

Ὠτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) = ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ὠτὸς (ὠτίου).

†Ὠτόεις, εσσα, εν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠτώεις.

Ὠτοθλαδίας [οὖς, θλάω], ου ♁

Ὠτοκαταξίας, ου ♁

Ὠτοκάταξις [οὖς, κατάγνυμι], ιος (ὁ). τοῦ ὀπ. εἶνε σπασμένα (τσακκισμένα) εἰς τὴν πυγμαχίαν τὰ αὐτιά.

Ὠτοκοπέω-ῶ [οὖς, κόπτω]. Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ μὲ τὴν πολυλογίαν μου (κοιν. Τρωγω) τὰ αὐτιά τινος, κεφαλοπονῶ, ξεκωφαίνω.

Ὠτοκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κωφὸς (τὰ ὦτα). (κοιν.) κάμνω κουφὸ αὐτί.

Ὠτόλικνος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων ὦτα (μεγάλα) ἴσα μὲ λίκνα (δερμόνια).

;Ὠτοπάροχος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ παρέχων εὐκόλως τὰ ὦτα (ἀκούων ὅ,τι ἢ ὅποιον τύχοι).

Ὠτόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὰ ὦτα τοῦ ὀπ. ῥέει ὕλη (ἔμπυον).

Ὠτὸς, γεν. τοῦ Οὖς.

Ὠτὸς καὶ Ὦτος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ νυκτινόμου (μπούφου) μὲ ἐξέχοντα ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς πτερὰ εἰς εἶδος ὤτων, (Γαλλ.) duc· (μτνμ.) εὐήθης, εὐαπάτητος.

Ὠτότμητος (ὁ, ἡ), [οὖς, τέμνω]. τοῦ ὀπ. εἶνε κομμένα τὰ ὦτα, κουτσαύτης.

†Ὠτοχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀχλῶ (Ζαλίζω, Ἐνοχλῶ) τινος τὰ ὦτα, Ὠτοκοπέω.

Ὠττικοὶ, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ Ἀττικοί, οἱ Ἀθηναῖοι.

Ὠτώεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων ὦτα ἢ (ἐπὶ σκευῶν) χερούλια.

Ὠὐτὸς, ἢ Ὠὐτὸς ἢ Ὠὔτος, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὁ αὐτός.

Ὤφειλα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ὠφέλλω.

Ὤφειλον, παρτ. τοῦ Ὀφείλω.

Ὠφέλεια (ἡ). κέρδος, ὄφελος· χρησίμευσις· βοήθεια, ἐπικουρία, (συνκδχ.) λάφυρον. (ὅθ.) » Δι' ὠφέλειας τίθεσθαι (ἢ, » Ὠφέλειαν ποιεῖσθαί τι, « Δ. Ἀλ., (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνειν μπόνα -πρίζα, [ἐκ τοῦ

Ὠφελέω-ῶ [ὀφέλλω]. Μ. ήσω. Φέρω (Προξενῶ) ὄφελος· βοηθῶ· χρησιμεύω. ||. (πθ.) κερδίζω, ὠφελοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Ἀλλήλους ὠφελεῖν, « Πλάτ. » Ἢν τινες ἴωσιν ἐς τὴν γῆν πολέμιοι τὴν Λακεδαιμονίων, καὶ κακῶς ποιῶσι Λακεδαιμονίους (ὅπου ἄλλ. γρφ. Λακεδαιμονίοις) τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται, « Θκ. (ἢ σπντρ. δοτ.) » Κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν, ♁ φίλοισιν ὠφελεῖν, « Ἀρςφ. » Ὠφελεῖ ἐπιληπτικοῖς (τὸ φάρμακον), « Δσκρ. (♁ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Τὰ μέγιστα ὠφελεῖν τινα, « Ξεν. » Οὐδὲν ὠφελεῖ, « Γρφ. (ἢ σπντρ. γεν.) » Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ὀφαίνετ' ὠφελῶν, « Σοφ., (κατὰ τὸν σχλ.) ἀπολαῦσαι ποιῶν. (καὶ ἐπίῤ.) » Χρὴ δ' ἄνδρα τάσσειν, οὗ μάλιστ' ἂν ὠφελῇ, « Εὐρ. (καὶ μσ. ἀντὶ ἐνεργ.) » Πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; « Σοφ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Ὠφελεῖσθαι παρά (ἢ ἀπὸ) τινος, « Ξεν. » Καὶ οἱ ἐχθροὶ χρήματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Μηδὲ ὀλοφυρμῷ ♁ οἴκτῳ ὠφελείσθωσαν, « Θκ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Εἰ μέλλοις, μικρὰ ὠφελῶν, πολὺ πλείω ὠφεληθήσεσθαι, « Ξεν. (καὶ γεν. προθετ.) » Τοῖς στρατιώταις αἰτουμένοις δι' ἁρπαγῆς ὠφεληθῆναι, « Πλ.

Ὠφέλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (ἢ γίνεται) πρὸς ὠφέλειαν, κέρδος, ὄφελος· βοήθημα. » Ἔνερθεν χθονὸς κεκρυμμέν' ἀθρώποισιν ὠφελήματα, χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν, « Αἰσχλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὠφελήσιμος (ὁ, ἡ), = Ὠφέλιμος.
Ὠφέλησις, εως (ἡ), τὸ ὠφελεῖν, ὠφέλεια. ἐπικουρία.
Ὠφελητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὠφελέω.
Ὠφελία (ἡ), Ἀττ. καὶ
Ὠφελίη (η), Ἰων. ἀντὶ Ὠφέλεια.
Ὠφέλιμος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὄφελος, ὠφελείας πρόξενος, ἐπωφελής, χρήσιμος.
Ὠφελίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὠφέλιμον (χρήσιμον), ἐπωφελῶς, πρὸς ὠφέλειαν.
Ὤφελλον, Π. παρτ. τοῦ Ὀφέλλω. 2) ἀντὶ-
Ὤφελον, ες, ε, ἀόρ. 6'. τοῦ Ὀφείλω, (εὔχρ. κυρ. ὡς ἐπιφών. εὐκτ., ἴδε τὸ ῥῆμα περὶ τὸ τέλος).
Ὀφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ᾖ
Ὤφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρστ. τοῦ Ὁράω.
†Ὤφλημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄφλημα.
Ὤφλον, παρτ. καὶ ἀόρ. 6'. τοῦ Ὄφλω.
Ὠφρόντιστος, Δ. Π. ἀντὶ Ὀ ἀφρόντιστος.
Ὠφρυωμένος, η, ον, πρκ. τοῦ Ὀφρυόομαι.
Ὦχ'. Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὦκα.
Ὤχατο, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Οἴχω.
Ὠχεῖτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὀχέομαι.
Ὤχετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴχομαι.
(Ὤχθην), Π. πθ. ἀόρ. ά τοῦ Οἴγω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).
Ὤχθησαν, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ὀχθέω.
Ὠχόμην, παρτ. ἡ ἀόρ. β'. τοῦ Οἴχομαι.
Ὤχρα, Π. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὠχράω.
Ὤχρα (ἡ), [ὠχρὸς]. εἶδ. ὠχρᾶς (κιτρίνης) σιδηρούχου γῆς ἡ ὀπ. χρησιμεύει ὡς βαφὴ, κιτρινόχωμα.
Ὠχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὠχρὸν, (καὶ πθ.) γίνομαι ὠχρὸς, χλωμιάζω, κιτρινίζω.
;Ὠχραλέος. α, ον, Π. ἀντὶ Ὠχρὸς, κιτρινιάρης.
Ὠχραντικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὠχραίνειν (κιτρινίζειν), ὠχρότητος ποιητικός.
Ὠχράω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὠχριάω.
;Ὠχρία (ἡ). ἡ ὄψις τοῦ ὠχροῦ, ὠχρότης, χλωμάδα.
Ὠχρίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὠχρὰν (χλωμὴν) ὄψιν, κιτρινιάρης.
Ὠχρίασις, εως (ἡ), τὸ ὠχριᾶν, κιτρίνισμα, χλώμιασμα.
Ὠχριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὠχρὸς, χλωμιάζω, κιτρινίζω.
Ὠχροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὠχρὸς τὸ εἶδος, κιτρινιάρης.
Ὠχρόλευκος (ὁ, ἡ). λευκὸς μὲ κάποιαν ὠχρότητα, ἀσπροκίτρινος.
Ὠχρομέλας, ανος (αινα, αν), μαυροκίτρινος.
Ὠχρόμματος (ὁ, ἡ). ὠχρὸς τὰ ὄμματα, κιτρινομμάτης.
Ὠχροξάνθος (ὁ, ἡ). ξανθοκίτρινος (« ὡς χλὴ, « Ἀρετ.)
Ὠχροποιὸς (ὁ, ἡ). ὠχρότητος ποιητικὸς, ὠχραντικός.
Ὠχρὸς, ά, όν. Κιτρινωπὸς, ἀσπροπρασινοκίτρινος, χλωμός. » Ὠχρὰ χολὴ, « Ἀρετ., ἡ ξανθή. » Αἰσχυνθεὶς γάρ τις ἐρυθρὸς ἐγένετο, καὶ φοβηθεὶς ὠχρὸς, « Γλσ. » Τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ, « Λξ., τὸ κιτρινάδι.
Ὠχρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠχρότης. 2) εἶδος ὀσπρίου (λαθουριοῦ), (κοιν.) ἀρακᾶς (ὁ κίτρινος), (καὶ εἰς τὴν Κως.) Μισιριώτικη φακῆ.
Ὠχρότης (ἡ). τὸ χρῶμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὠχροῦ, χλωμάδα, κιτρινάδα.
Ὠχρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὠχραίνω.
Ὤχρωμα (τὸ). χλώμιασμα, κιτρίνισμα.
Ὤχωκα, Π. Ἰων. πρκ. τοῦ Οἰχνέω καὶ Οἴχομαι.
(Ὤψ), ὠπὸς (ἡ), Π. (ἄχρ. κατ' ὀνμς.) ἀντὶ Ὄψις, πρόσωπον, βλέμμα· (πλθ. ;ἀρσ. ἡ θηλ.) οἱ ὀφθαλμοί. » Εἰς ὦπα ἐοικέναι τινί, « Ὅμ., ὁμοιάζειν κατὰ τὴν μορφὴν (τοὺς χαρακτῆρας) τοῦ προσώπου. » Εἰς ὠπά τινος (ἢ) τινι ἰδέσθαι, « αὐτ. βλέπειν κατὰ πρόσωπον.
Ὄψαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).
Ὠώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὠοειδής.
Ὠῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὠόν.

ΤΕΛΟΣ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι μετεχειρίζοντο ὡς ἀριθμητικὰ σημεῖα τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, φυλάττοντες μὲν τὴν αὐτὴν σειράν, παρεμβάλλοντες δὲ τρία μόνον ἰδιαίτερα σημεῖα· τὸ ϛ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸ 6 καὶ ὠνομάζετο ἐ π ί σ η μ ο ν Ϝ α ῦ ἢ ἁπλῶς ἐ π ί σ η μ ο ν, ᾧ εἶνε κυρίως τὸ Ἑβραϊκὸν ἢ Φοινικικὸν Β α ῦ, τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα καὶ τὸ Λατινικὸν *f*· τὸ ϟ ἢ Ϙ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὰ 90 καὶ ὠνομάζετο κ ό π π α, κυρίως τὸ Ἑβρ. ἢ Φοινικ. κ ο ϙ καὶ τὸ Λατινικὸν *q*· καὶ, τέλος τὸ Ϡ, σημαῖνον 900 καὶ καλούμενον διὰ τὸ σχῆμά του Σ α μ π ῖ (δηλ. σὰν ἢ σῖγμα, ᾧ πῖ), κυρίως τὸ Ἑβρ. ἢ Φοινικ. σ ι ν. Ἰδοὺ δὲ ἡ τῶν γραμμάτων τούτων κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν χρῆσιν δύναμις.

ΜΟΝΑΔΕΣ		ΔΕΚΑΔΕΣ		ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ	
1	ἀ	10	ι	100	ρ'
2	β'	20	κ'	200	σ'
3	γ'	30	λ'	300	τ'
4	δ'	40	μ'	400	υ'
5	ε'	50	ν'	500	φ'
6	ϛ'	60	ξ'	600	χ'
7	ζ'	70	ο'	700	ψ'
8	η'	80	π'	800	ω
9	θ'	90	ϟ ἢ Ϙ	900	Ϡ

Μὲ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς εἰκοσιεπτὰ χαρακτῆρας, ὀξυτονουμένους, καθὼς βλέπομεν, δεξιόθεν, ἐξέφραζον πάντας τοὺς ἀριθμοὺς ἄχρι τοῦ 999. Παραδείγματος χάριν 11, ια· 12, ιβ· 13, ιγ'. . . . 21, κά· 22, κβ· 23, κγ'. . . . 101, ρά· 102, ρβ· 103, ργ'. . . . 110, ρι· 111, ρια· 112, ριβ'. . . . 990, Ϡϟ· 991, Ϡϟ ια· 999, Ϡϟ θ'. Ἀφοῦ ἔφθαναν ἐδῶ, μετεχειρίζοντο, ἵνα ἐκφράσωσι τὰ χίλια, δεκακισχίλια καὶ ἑκατοντακισχίλια, τὰ αὐτὰ γράμματα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν συνδυασμόν, καθ' ἃ ἐξέφραζον καὶ τὰς ἁπλᾶς μονάδας καὶ ἑκατοντάδας, πλὴν ὅτι, πρὸς διαζωλὴν τῆς νέας αὐτῶν χρήσεως, ὑπέγραφον αὐτὰ ἀριστερόθεν μὲ τὸ ἰῶτα. Π. χ. ϕ ἐσήμαινε 1000· ͵β, 2000· ͵γ, 3000· ͵δ, 4000, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τὰ ͵Ϡ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν 900000· ὥστε ἠδύναντο 'να γράψωσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄχρι τοῦ 999999 ἢ ͵Ϡϟθ Ϡϟθ', καὶ συνείθιζον 'να μένωσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ 100000 ἢ ρ. Ἐκεῖθεν δὲ μετεχειρίζοντο τὸ ἐπίθετον μύριοι, ἑνωμένον μὲ τὰ ἐπιῤῥήματα, δεκάκις, εἰκοσάκις κτλ. Π. χ. δεκάκις μύριοι, ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδες· εἰκοσάκις μύριοι, ἀντὶ διακόσιαι χιλιάδες· ἑκατοντάκις μύριοι, ἀντὶ ἓν μιλιούνιον· χιλιάκις μύριοι, δέκα μιλλιούνια· μυριάκις μύριοι, ἑκατὸν μιλλιούνια. Εὑρίσκεται δὲ ἐνίοτε τὸ ῥ ᾧ μὲ δύο ἐπιστιγμάς, σημαῖνον ἓν μιλλιούνιον.

Ἄλλος τις τρόπος ἀριθμογραφίας, εὐχρηστος κυρίως εἰς τὰς ἀρχαίας ἐπιγραφάς, καὶ συνιστάμενος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν σημείων I (ἴδε Ἴος), ἓν· Π, πέντε· Δ, δέκα· [Δ], πεντάκις δέκα ἢ πεντήκοντα· Η ἢ F ἑκατὸν (Ηεκατὸν ἢ Fεκατὸν)· [Η], πεντάκις ἑκατὸν, δηλ. πεντακόσιαι· Χ, χίλιοι, [Χ], πεντάκις χίλιοι· Μ, μύριοι· [Μ], πεντάκις μύριοι, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν Ῥωμαϊκὸν, ὅςις ὅμως ἔχει ἐπίσης ἐκεῖνο τὸ ἐλάττωμα τῆς ἄχρι τεσσάρων ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ σημείου. Παραδείγματα· I, 1· II, 2· III, 3· IIII, 4· Π, 5· ΠI, 6· ΠII, 7· ΠIII, 8· ΠIIII, 9· Δ, 10· ΔI, 11· ΔII, 12· ΔIII, 13· ΔIIII, 14· ΔΠ, 15· ΔΠI, 16· ΔΠII, 17· ΔΠIII, 18· ΔΠIIII, 19· ΔΔ, 20· ΔΔΔ, 30· ΔΔΔΔ, 40· [Δ]. 50· [Δ]Δ, 60· [Δ]ΔΔ, 70· [Δ]ΔΔΔ, 80· [Μ]ΜΜΜΜ[Χ]ΧΧΧΧ[Η]ΗΗΗΗ[Δ]ΔΔΔΠIIII, 99999. Εὑρίσκονται δὲ ἐνίοτε καὶ τὰ σημεῖα [Δ], δεκάκις μύριοι ἢ 100,000 [Μ], ἑκατοντάκις μύριοι, ἢ ἓν μιλλιούνιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΕΤΡΑ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΜΕΤΡΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΜΕΤΡΑ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.				Γαλλικά.	
Α'. ΜΕΤΡΑ ΣΥΝΗΘΗ.	Πήχεις.	Παλάμαι.	Δάκτυλοι.	Γραμμαί.	Ἄρσιν.	Χιλιοστὰ αὐτῆς.	Ἐνταῦθες.	Χιλιοστὰ αὐτῶν.	Μέτρα.	Χιλιοστόμετρα.
Δάκτυλος, τὸ δέκατον ἕκτον τοῦ ποδός.			1	9		28		29		19
Κόνδυλος, δύο δάκτυλοι ἢ ἓν ὄγδοον τοῦ ποδός.			3	8		57		59		38
Παλαιστὴ ἢ Δῶρον, τέσσαρες δάκτυλ. ἢ ἓν τέταρτον τοῦ ποδός.			7	7		115		119		77
Λιχὰς ἢ Ἡμιπόδιον, ὀκτὼ δάκτυλοι.		1	5	4		231		238		154
Σπιθαμὴ ἢ Ὀρθόδωρον, δώδεκα δάκτυλ. ἢ τρία τέταρτα τοῦ ποδός.		2	3	1		347		357		231
Πούς.		3	0	8		463		476		308
Πυγμὴ, εἷς πούς καὶ δύο δάκτυλοι ἢ ἐννέα ὄγδοα τοῦ ποδός.		3	4	7		521		536		347
Πυγὼν, εἷς πούς καὶ τέσσαρες δάκτυλοι ἢ $^5/_4$ τοῦ ποδός. . .		3	8	5		578		595		385
Πῆχυς, τρία ἡμιπόδια.		4	6	3		695		714		463
Ὀργυιὰ, ἓξ ποδες.	1	8	5	1	2	779	2	857	1	851
Β'. ΜΕΤΡΑ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑ.										
Βῆμα, δύο καὶ ἥμισυ πόδες.		7	7	2	1	138	1	191		772
Πλέθρον, ἑκατὸν πόδες.	30	8	6	4	46	326	47	623	30	864
Στάδιον, ἓξ πλέθρα ἢ ἑξακόσιοι πόδες.	185	1	8	4	277	961	285	738	185	184
Δίαυλος, διπλοῦν στάδιον.	370	3	6	8	555	922	571	477	370	368
Γ'. ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΟΜΕΤΡΙΚΑ.										
Πούς.		3	0	8		463		476		308
Ὀργυιὰ, ἓξ πόδες.	1	8	5	1	2	779	2	857	1	851
Ἄκαινα ἢ Κάλαμος, δέκα πόδες.	3	0	8	6	4	632	4	762	3	086
Ἄμμα, ἑξήκοντα πόδες.	18	5	1	8	27	796	28	573	18	518
Πλέθρον, ἑκατὸν πόδες.	30	8	6	4	46	326	47	623	30	864

ΜΕΤΡΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΩΡΟΜΕΤΡΙΑΝ.	Στρέμματα.	Πήχ. τετραγων.	Παλάμ. τετραγ.	Δάκτ. τετραγ.	Ἄρσιν τετραγ.	Ῥοῦπια ἢ ὄγδ. τοῦ Ἀρσ. τετραγ.	Δεκατ. τοῦ ῥουπίου τετραγων.	Ἐνδεχάδες τετραγωνικοί.	Ῥοῦπια τετραγ.	Δεκατημόρ. τοῦ ῥουπ. τετραγων	Ἄρουρ.	Μέτρα τετραγ.	Ὑποδεκάμετρα τετραγωνικά.	Ἑκατοστόμετρα τετραγωνικά.
Ποῦς τετραγωνικός.			9	52		13	71		14	50			9	52
Ὀργυιὰ τετραγωνική.		3	42	93	7	46	26	8	10	40		3	42	93
Ἄκαινα τετραγωνική.		9	52	58	21	29	14	22	43	30		9	52	58
Ἄρουρα, τὸ τέταρτον τοῦ πλέθρου. .		238	14	66	536	33	55	567	15	20	2	38	14	66
Πλέθρον.		952	58	64	2146	06	22	2268	60	80	9	52	58	64

Ὥστε τὸ παλαιὸν πλέθρον ἰσοῦται μὲ $^{96}/_{100}$ τοῦ βασιλικοῦ στρέμματος.

Ἡ μετρικὴ μονὰς εἶνε ὁ κοινὸς ἢ Ὀλυμπιακὸς πούς, ἰσομετρούμενος μὲ τρεῖς παλάμας, ὀκτὼ γραμμὰς καὶ ἑξήκοντα τέσσαρα ἑκατοστημόρια τῆς γραμμῆς· καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πόδα ἐλογίσθησαν ὅλαι αἱ ἄλλαι μετρητικαὶ δυνάμεις. Περὶ τὸν τρίτον ὅμως πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, εἰσήχθη, κυρίως εἰς τὴν Ἀσίαν, νέος τις πούς, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλεταίριος, ἀπὸ Φιλεταίρου τοῦ κτίτορος τῆς Περγάμου. Ὁ πούς οὗτος, ἰσοδυναμῶν μὲ τρεῖς παλάμας, πέντε δακτύλους καὶ πέντε γραμμὰς, ὑπερέβαινε κατὰ δύο σχεδὸν δακτύλους τὸν κοινὸν ἢ Ὀλυμπιακὸν πόδα, καὶ κατ' ἀναλογίαν αὐτοῦ ηὔξησαν καὶ τὰ ἄλλα μέτρα, ὥστε τὸ στάδιον τότε περιεῖχεν ἑκατὸν ἐννέα ὀργυιὰς, ἕνα πόδα καὶ ἐννέα δακτύλους, ἢ διακοσίους δεκατρεῖς πήχεις, ὅηλ. ἐν ἑκατοστημόριον περίπου μιᾶς γεωγραφικῆς λεύγας, ἐκ τῶν ὑπολογιζομένων ἀνὰ 25 εἰς πᾶσαν μοῖραν, ἐνῷ ἄλλως πρὸς διόδευσιν μιᾶς λεύγας ἐχρειάζοντο εἰκοσιτέσσαρα ὡς ἔγγιστα Ὀλυμπιακὰ στάδια.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν Τουρκικὸν Ἄρσιν ἐλογίσθη ἴσον μὲ 0,6661, ὁ δὲ Ἐνταῦθες ἴσος μὲ 0,6479 τοῦ βασιλικοῦ πήχεως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ

ΙΔΙΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧ. ΕΛΛΗΝ. ΜΕΤΡΩΝ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

Α'. ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΡΕΥΣΤΑ.	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.				Γαλλικά.	
	Λίτραι.	Κοτύλαι.	Μύστρα.	Κύθοι.	Κοιλά.	Ἡμίκοιλα.	Ὀκάδες.	Δράμια.	Λίτραι.	Χιλιοστόλιτρα.
Κοτύλη, τὸ ωοειδέστατον τοῦ Χοὸς.		2	7	..	..	.		81		270
Χοῦς, τὸ δωδέκατον τοῦ μετρητοῦ ἢ δώδεκα Κοτύλαι.	3	2	4	..	..	.	2	172	3	240
Ἀμφορεὺς ἢ Διώτη, τὸ ἥμισυ τοῦ μετρητοῦ ἢ ἓξ Χόες	19	4	4	..	..	.	14	232	19	440
Μετρητὴς, δώδεκα Χόες ἢ 144 Κοτύλαι.	38	8	8	..	..	.	29	64	38	880
Β'. ΜΕΤΡ. ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΪΑΝ.										
Κοχλιάριον, τὸ ἑξηκοστὸν τῆς Κοτύλης.	..	..	..	4,5	..	.	..	1,35	..	004,5
Χήμη μικρὰ, δύο κοχλιάρια	..	..	..	9	..	.	..	2 70	..	009 2
Μύστρον, δύο-ἥμιση κοχλιάρια.	..	..	1	1,2	..	.	..	3,37	..	011,
Χήμη μεγάλη, τρία ἢ ἴσως τέσσαρα κοχλιάρια. . .	..	..	..	..	..	.	..		..	
Κόγχη, πέντε κοχλιάρια.	..	..	2	2,5	..	.	..	6,75	..	022 5
Κύαθος, δέκα κοχλιάρια.	..	..	4	5	..	.	..	13,50	..	045
Ὀξύβαφον, δεκαπέντε κοχλιάρια ἢ 1/4 τῆς κοτύλης.	..	..	6	7,5	..	.	..	20,25	..	067,5
Κοτύλη ἢ Τρυβλίον.	..	2	7	..	..	.	..	81	..	270
Ξέστης, δύο Κοτύλαι.	..	5	4	..	..	.	..	162	..	540
Γ'. ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΞΗΡΑ.										
Κοτύλη, τὸ τεταρτημόριον τοῦ Χοίνικος.	..	2	7	..	..	.		81	..	270
Χοῖνιξ, τὸ τεσσαρακοστὸν ὄγδοον τοῦ μεδίμνου. . .	1	0	8	..	..	.		324	1	080
Ἡμίεκτον, τὸ δωδέκατον τοῦ μεδίμνου.	4	3	2	..	..	.	3	96	4	320
Ἕκτεὺς, τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου.	8	6	4	..	..	.	6	192	8	640
Τριτεὺς, τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου.	17	2	8	..	..	1	0	209	17	280
Μέδιμνος.	51	8	4	..	1	0	1	227	51	840

Ἐὰν ἀπαιτῆται νὰ εὑρεθῇ ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι κοινὴ μονὰς τῶν ὑγρῶν καὶ ξηρῶν βευστῶν, ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ληφθῇ ἡ Κοτύλη, τῆς ὁποίας ἡ ἀκριβὴς χωρητικότης εἶνε, ὡς ἀνωτέρω εἴδομεν, δύω κοτύλαι καὶ ἑπτὰ μύστρα τῶν σημερινῶν μέτρων, ἢ 27 μύστρα, ἢ τέλος 270 κύθοι.

ΣΗΜ. Τὸ Τουρκικὸν κοιλὸν ἐλογίσθη ἴσον μὲ Ἑλληνικὰς λίτρας 33,166, ἡ δὲ ὀκᾶ ἴση μὲ λίτρας 1, 1/2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΤΑΘΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ' ΙΔΙΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Α'. ΣΤΑΘΜΙΑ ΚΟΙΝΑ.

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΣΤΑΘΜΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.		Γαλλικά.		
	Μνᾶ.	Δραχμαί.	Ὀβολοί.	Κόκκοι.	Ὀκάδες.	Δράμια.	Χιλιόγραμμα.	Γράμμα.	Χιλιοστόγραμμα.
Ὀβολός, τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.			7	2,7		0 227			727
Δραχμή.		4	3	6,3		1,363		4	363
Μνᾶ, βάρος ἑκατὸν Δραχμῶν.		436	3			136 344		436	300
Τάλαντον, βάρος ἑξήκοντα Μνῶν ἢ 6000 Δραχμῶν. .	17	678			20	180 101	26	178	000

Τὴν Δραχμὴν, θεωρουμένην ὡς μονάδα τοῦ βάρους, ἐκτιμῶσι τινὲς μὲ τὸ ὄγδοον τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐγγίας, πλὴν αὕτη εἶναι μᾶλλον τὸ ἕκτον ἢ τὸ ἕβδομον, ἐκτιμηθείσης τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐγγίας ἴσης μὲ 27 Δραχμὰς σημερινὰς, ἕνα ὀβολὸν καὶ ἓξ ἥμισυ κόκκους, ἤτοι Δραχμὰς 27 καὶ 165 χιλιοστημόρια τῆς Δραχμῆς.

Αἱ ἐπωνυμίαι τῶν Σταθμίων ἐχρησίμευον ἐπίσης καὶ εἰς τὰ νομίσματα, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ἦτο προσδιωρισμένη ἐπὶ τοῦ βάρους τοῦ ἀργύρου, (ἴδε τὸν νομισματικὸν πίνακα).

Β'. ΜΙΚΡΑ ΣΤΑΘΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΙΔΙΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΑΝ.

	Ἑλληνικά.					Τουρκικά.				Γαλλικά.		
	Δίτραι (*).	Οὐγγία.	Δραχμή.	Σιτάριον.	Κόκκος.	Δράμια.	Δίγγια.	Τσεκιρδ. ἢ Κεράτια.	Σιταρόσπυρα.	Χιλιόγραμμα.	Γράμμα.	Χιλιοστόγραμμα
Δραχμὴ ἢ Ὁλκή.	..	..	1	1	16,78	1	1	1	3 23	..	4	363
Γράμμα, τὸ τρίτον τῆς Δραχμῆς.	..	..	..	1	12,26	..	1	3	1,08	..	1	454
Ὀβολός, τὸ $^{6}/_{2}$ τῆ Γράμματος ἢ τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.	..	..	..	..	16,13	..	..	3	2,54	..	..	727
Θέρμος, τὰ δύο τρίτα τοῦ Ὀβολοῦ. . . .	..	..	..	..	10,75	..	..	2	1,68	..	..	484
Κεράτιον, τὸ $^{3}/_{2}$ τοῦ Θέρμου ἢ τὸ τρίτον τοῦ Ὀβολοῦ.	..	..	..	..	5,38	..	..	1	0,84	..	..	242
Χαλκοῦς, τὸ ὄγδοον τοῦ Ὀβολοῦ.	..	..	..	..	2,01	..	..	..	1,82	..	..	91
Σιτάριον, τὸ τέταρτον τοῦ Κερατίου ἢ τὸ δωδέκατον τοῦ Ὀβολοῦ.	..	..	..	..	1,34	..	..	..	1,21	..	..	61

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἀναλογίαν τῶν τελευταίων τούτων ὑποδιαιρέσεων τοῦ Ὀβολοῦ. Ἡμεῖς ἠκολουθήσαμεν, κατὰ προτίμησιν, τὸ περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν ἐγχειρίδιον, τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Γαληνὸν καὶ τὸ φέρον τὸ ὄνομα τῆς Κλεοπάτρας, προσπαθήσαντες νὰ τὰ συμβιβάσωμεν.

ΣΗΜ. Ἡ Τουρκικὴ ὀκᾶ ἐλογίσθη ἴση μὲ 0,8533 τῆς Μνᾶς, ἡ ἴση μὲ 1,27995 χιλιόγραμμα Γαλλικά.

(*) Περὶ τῆς μονάδος καὶ τῶν ὑποδιαιρέσεων τοῦ σταθμοῦ τῶν φαρμακοπωλείων ὅρα τὸν 1. §. τοῦ 15 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου (10 Ὀκτωβρίου) 1836 περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν Βασιλ. Διατάγματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ

ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

	Δραχμαί.	Λεπτά.
Α'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΧΑΛΚΑ.		
Χαλκοῦς, τὸ ὄγδοον τοῦ Ὀβολοῦ.	. . .	2,156
Δίχαλκον.	. . .	4,312
Β'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΡΓΥΡΑ.		
Ἡμιοβόλιον.	. . .	8,62
Ὀβολός, τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς.	. . .	17,25
Διώβολον ἢ διπλοῦς ὀβολός.	. . .	34,50
Τετρώβολον ἢ τετραπλοῦς ὀβολός.	. . .	69
Δραχμή.	1	03,50
Δίδραχμον ἢ διπλῆ Δραχμή.	2	07,
Τετράδραχμον ἢ στατὴρ ἀργυροῦς.	4	14
Γ'. ΝΟΜΙΣΜΑ ΧΡΥΣΟΥΝ.		
Στατὴρ χρυσοῦς ἢ ἁπλῶς χρυσοῦς· εἰκοσάδραχμον.	20	70
ΟΝΟΜΑΤΑ ΔΗΛΩΤΙΚΑ ΠΟΣΟΤΗΤΩΝ ΑΡΓΥΡΙΟΥ.		
Μνᾶ, ποσότης ἑκατὸν δραχμῶν.	103	50,5
Τάλαντον, ποσότης ἑξήκοντα Μνῶν ἢ ἓξ χιλιάδων Δραχμῶν.	6210	30

ΣΗΜ. Ἡ Δραχμὴ, ἡ νομισματικὴ μονὰς τῶν παλαιῶν, ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν σημερινὴν Δραχμὴν, ἡ δὲ ἀκριβὴς αὐτῆς ἀξία, κατὰ τὸ μέσον βάρος τῶν ἀρχαίων ἀττικῶν νομισμάτων, ἦτον, ἐπὶ Περικλέους Δρ. 1,035. Δύο σχεδὸν αἰῶνας πρὶν Χριστοῦ, ἡ ὁλκή της ἠλαττώθη κατὰ 26 $^{1}/_{2}$ κόκκους (0,265 σταθμικῆς Δραχμῆς), καὶ ἡ ἀξία της ἐξέπεσε κατὰ ἓξ περίπου λεπτὰ, ὥςε ἡ μὲν Δραχμὴ ἄξιζε τότε λεπ. 97,19, ἡ δὲ Μνᾶ Δραχ. 97,1984, καὶ τὸ Τάλαντον 5831,90 Δραχ.

Ὁ Ἀττικὸς χρυσοῦς Στατὴρ ἐταυτίζετο μὲ τὸν Δαρεικὸν, νόμισμα Περσικὸν ἰσοβαρὲς καὶ ἰσοδύναμον τοῦ Ἀττικοῦ. Ἐκυκλοφόρουν δὲ παρεκτὸς αὐτῶν καὶ ἄλλα εἴδη χρυσῶν Στατήρων διαφόρων τόπων καὶ, διαφόρου ἀξίας, καθὼς ὁ Κυζικηνὸς, δυνάμενος 28 Δραχμὰς, ὁ Αἰγινητικὸς, ὁ Ἀλεξανδρινὸς, ὁ Φωκαϊκὸς (Φωκαΐτης) ὁ εὐτελέστερος πάντων· ἔπειτα οἱ Φιλίππειοι, στατῆρες Μακεδονικοὶ κτλ.

Παρεκτὸς τοῦ Ἀττικοῦ Ταλάντου τῶν 60 Μνῶν, τὸ ὁποῖον ἐκφέρεται συνήθως χωρὶς ἄλλης προσωνυμίας, ἦσαν τὸ Βοιωτικὸν τάλαντον, ἰσοδύναμον σχεδὸν, τὸ Αἰγινητικὸν, τιμώμενον 100 Μνᾶς, τὸ Συρακούσιον, τὸ Ἀλεξανδρινὸν κτλ.

Τὸ χρυσοῦν Τάλαντον εἶνε μᾶλλον ποσότης χρυσοῦ, προσδιωρισμένη διὰ τοῦ βάρους (ἴδε τὸν Πίνακα τῶν σταθμῶν), παρὰ χρηματική· τιμᾶται δὲ συνήθως δέκα ταλάντων Ἀττικῶν ἢ ἑξακοσίων Μνῶν, 62103 Δραχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἢ μᾶλλον Ἀττικὸν ἔτος συνίστατο κατ' ἀρχὰς ἐκ δώδεκα σεληνιακῶν τριακονθημέρων μηνῶν, τοὺς ὁποίους ἵνα συμβιβάσωσιν ἀκριβέστερον μὲ τὸν δρόμον τῆς σελήνης, κατέστησαν ἀργότερα ἐκ τριάκοντα καὶ εἰκοσιεννέα ἡμερῶν ἐναλλάξ· ἐξ ὧν οἱ τῶν 29 ἡμερῶν ὠνομάζοντο Κοῖλοι. Ἐκ τούτου ἀπετελεσθη ἔτος περιέχον 354 ἡμέρας, βραχύτερον δηλονότι τοῦ ἡλιακοῦ ἀστρονομικοῦ ἔτους κατὰ 11 ἡμέρας, καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου ἡ κατὰ μῆνας διαίρεσις δὲν συνεφώνει μὲ τὴν πορειαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἵνα παρεμποδισωσι τὴν ἐπὶ πολὺ ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ καὶ ἐπαναγάγωσιν αὐτὸ μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἐτῶν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐπενόησαν νὰ ἐπεμβάλλωσι κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν, εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου καὶ μετὰ τὸν Ποσειδεῶνα, ἕνα τρισκαιδέκατον μῆνα.

Οὕτω τοίνυν συνέστη, περὶ τὰ Μηδικὰ, ἡ Ὀκταετηρὶς ἢ ὁ κύκλος τῶν 8 ἐτῶν, ἀποδιδόμενος εἰς Κλεόστρατον τὸν Τενέδιον. Καὶ ἐπειδὴ ὀκτὼ μὲν ἔτη ἐκ 354 ἡμερῶν ἀπετέλουν 2832 ἡμέρας, προστιθεμένου δὲ τρὶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ κύκλου, δηλ. μετὰ τὸ γ', ε, καὶ ἡ ἕκτος, ἑνὸς τριακονθημέρου μηνὸς, ἀπετελεῖτο ἡ ποσότης 2922 ἡμερῶν, ἀκριβῶς ἴση ὀκτὼ ἡμετέροις ἐνιαυτοῖς, προσλογιζομένων καὶ τῶν δύο βισέκτων, ἡ σχέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἰουλιανὸν ἐνιαυτὸν, ἦτον, πρὸς τὸ τέλος ἑκάστης ὀκταετίας, ἡ αὐτὴ σχεδὸν οἵα καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κύκλου.

Λέγομεν δὲ σχεδὸν, διότι ὑπῆρχον πάντοτε ἀνωμαλίαι τινὲς, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἠναγκάσθησαν νὰ δοκιμάσωσιν ἕνα μετ' ἄλλον διαφόρους κύκλους, ὧν ἐπισημότεροι εἶνε ἡ Ἐννεακαιδεκετηρὶς, ἐπινοηθεῖσα ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ Μέτωνος τοῦ Ἀθηναίου, καὶ ἡ Ἑκαιεβδομηκοντετηρὶς, εἰσαχθεῖσα, μετὰ ἕνα αἰῶνα, ὑπὸ Καλίππου τοῦ Κυζικηνοῦ.

Ἐξ αἰτίας τῶν μεταβολῶν τούτων τῶν Κύκλων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐξ αἰτίας τῆς περὶ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ἐμβολίμου μηνὸς ἀνωμαλίας, εἶνε πάντη ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῶσιν ἐντελῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνικοὶ πρὸς τοὺς ἡμετέρους μῆνας· καὶ ἡ διαφορὰ, εἴτε κατὰ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπερβασιν, εἴτε κατὰ τὴν κατόπιν ὑστέρησιν, καταντᾷ ἐνίοτε μέχρι καὶ 30 ἡμερῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν περὶ τὸ Ἑλληνικὸν μηνολόγιον τροποποιήσεων ἦτον πάντοτε τὸ νὰ συμβιβασθῇ, ὅσον οἷόν τε, ἡ κατὰ σεληνιακοὺς μῆνας διαίρεσις μὲ τὴν πορειαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, κατανοοῦμεν ἐπὶ τέλους νὰ προτιμήσωμεν τὴν κατὰ τὰς ὥρας ταύτας διαίρεσιν. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ καταλληλότερος ὅσον ἔγγιστα συμβιβασμὸς εἶνε πάλιν ὁ ἑξῆς·

ΜΗΝΕΣ ΘΕΡΙΝΟΙ	Ἑκατομβαιὼν (30 ἡμερῶν) ἀντιστοιχῶν σχεδὸν μὲ τὸν Ἰούλιον.	
	Μεταγειτνιὼν (29)	Αὔγουστον.
	Βοηδρομιὼν (30)	Σεπτέμβριον
ΜΗΝΕΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ	Μαιμακτηριὼν (29)	Ὀκτώβριον.
	Πυανεψιὼν (30)	Νοέμβριον.
	Ποσειδεὼν (29)	Δεκέμβριον.
ΜΗΝ ΕΜΒΟΛΙΜΟΣ	Ποσειδεὼν Β' (30)	Δεκέμβριον / Ἰανουάριον
ΜΗΝΕΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ	Γαμηλιὼν (30)	Ἰανουάριον.
	Ἀνθεστηριὼν (29)	Φεβρουάριον.
	Ἐλαφηβολιὼν (30)	Μάρτιον.
ΜΗΝΕΣ ΕΑΡΙΝΟΙ	Μουνυχιὼν (29)	Ἀπρίλιον.
	Θαργηλιὼν (30)	Μαΐον.
	Σκιροφοριὼν (29)	Ἰούνιον.

Ἕκαστος μὴν ἤρχετο ἢ ὑπετίθετο ἀρχόμενος μὲ τὴν σελήνην, ὅθεν ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ὠνομάζετο Νουμηνία (νέα μήνη=σελήνη), καὶ ἡ τελευταία Ἕνη (παλαιὰ) καὶ νέα, δηλ. ἡ μεταξὺ τῶν δύο σεληνῶν. Αἱ δὲ 30 ἢ 29 αὗται τοῦ μηνὸς ἡμέραι διῃροῦντο εἰς 3 δεκάδας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὠνομάζετο Μηνὸς ἱσταμένου ἢ ἀρχομένου· ἡ δευτέρα, Μηνὸς μεσοῦντος· καὶ ἡ τρίτη, Μηνὸς φθίνοντος ἢ λήγοντος ἢ ἀπιόντος ἢ παυομένου· τῆς τελευταίας δὲ ταύτης δεκάδος αἱ ἡμέραι ἐμετροῦντο ἀνάπαλιν.

ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΠΡΩΤΗ ΔΕΚΑΣ	ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΕΚΑΣ	ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΤΡΙΤΗ ΔΕΚΑΣ	
					εἰς τοὺς τριακονθημέρους μῆνας	εἰς τοὺς εἰκοσιεννεμ. μῆνας
1	νουμηνία	11	πρώτη	21	δεκάτη	ἐννάτη
2	δευτέρα	12	δευτέρα	22	ἐννάτη	ὀγδόη
3	τρίτη	13	τρίτη	23	ὀγδόη	ἑβδόμη
4	τετάρτη	14	τετάρτη	24	ἑβδόμη	ἕκτη
5	πέμπτη	15	πέμπτη	25	ἕκτη	πέμπτη
6	ἕκτη	16	ἕκτη	26	πέμπτη	τετάρτη
7	ἑβδόμη	17	ἑβδόμη	27	τετάρτη	τρίτη
8	ὀγδόη	18	ὀγδόη	28	τρίτη	δευτέρα
9	ἐννάτη	19	ἐννάτη	29	δευτέρα	Ἕνη καὶ νέα
10	δεκάτη	20	δεκάτη	30	Ἕνη καὶ νέα	

Αἱ ἡμέραι τῆς τελευταίας δεκάδος ἐμετροῦντο ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν τάξιν, προστιθεμένου τοῦ ἐπ' εἰκάδι ἢ μετ' εἰκάδα, οἷον· πρώτη ἐπ' εἰκάδι, ἡ 21· δευτέρα ἐπ' εἰκάδι, ἡ 22, καὶ οὕτω καθεξῆς ἄχρι τῆς τελευταίας, δηλ. τῆς Ἕνης καὶ νέας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΣΗΜ. Ἡ χρονολόγησις τῶν πρὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος γεγονότων οὐδεμίαν ἔχει ἀσφαλῆ βάσιν· ὅθεν δὲν παρατίθεται ἐνταῦθα εἰμὴ ὡς ἁπλῆ τῶν ἐπισημοτέρων χρονολόγων γνώμη.

	Π. Χ.	ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ.
Ἅλωσις Ἰλίου, κατὰ μὲν τοὺς Γάλλους Χρονολόγους, τῷ 1270 Π. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἄγγλους	1184	
Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν	1104	
Θάνατος Κόδρου τοῦ τελευταίου βασιλέως Ἀθηνῶν. Μέδων, πρῶτος ἰσόβιος Ἄρχων.	1068	
Ἵδρυσις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ὑπὸ Λυκούργου καὶ Ἰφίτου	884	
Πρώτη Ὀλυμπιάς, καθ' ἣν ἤρχισαν ν' ἀναγραφωνται οἱ νικηφόροι ἀθληταί, ἐνίκησε δὲ ὁ Ἠλεῖος Κόροιβος	776	Α, ά.
Πρῶτος δεκαετὴς ἐν Ἀθήναις ἄρχων	753	ς, δ'.
Πρῶτος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 743, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσ. τῆς Ἰθώμης τῷ	724	ΙΔ, ά.
Πρῶτοι ἐνιαύσιοι ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες	683	ΚΔ, β'.
Δεύτερος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 685, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας τῷ	668	ΚΗ, ά.
Δράκοντος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις	624	ΛΘ, ά.
Σόλωνος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις	594	Μς, γ'.
Ἀνόρθωσις τῶν Πυθίων, 586, τῶν Ἰσθμίων, 582, τῶν Νεμέων	568	ΝΓ, ά.
Ὁ Κῦρος, καταβαλὼν τὸν Κροῖσον τῷ 548, καθυποτάσσει τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλην. ἀποικίας	543	ΝΘ, β'.
Πεισιστράτου τρίτη καὶ μόνιμος ἐν Ἀθήναις τυραννίς	540	Ξ, ά.
Θάνατος τοῦ Πεισιστράτου· οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ἱππαρχος καὶ Ἱππίας διαδέχονται τὸ ἐν Ἀθήναις ἀξίωμα αὐτοῦ	528	ΞΓ, ά.
Ἱππάρχου φόνος ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος	513	Ξς, δ'.
Ἱππίου ἔξωσις ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν	510	ΞΖ, γ'.
Στρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ Δαρείου. Μάχη ἡ ἐν Μαραθῶνι	490	ΟΒ, γ'.
Εἰσβολὴ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν Ἑλλάδα	480	ΟΕ, ά.
Τρίτος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 464, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Ἰθώμης	455	ΠΑ, β'.
Ἡ πολυθρύλλητος, ἀλλὰ πιθανώτατα μηδέποτε ὑπάρξασα, Κιμώνειος συνθήκη. Θάνατος Κίμωνος. Περικλέους ἀκμή	449	ΠΒ, δ'.
Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου	431	ΠΖ, β'.
Λοιμὸς ἐν Ἀθήναις	430	ΠΖ, γ'.
Περικλέους θάνατος	429	ΠΖ, δ'.
Πεντηκονταετεῖς σπονδαί, μὴ διαρκέσασαι οὐδὲ τρία ἔτη	421	ΠΘ, δ'.
Στρατεία Ἀθηναίων ἐπὶ Σικελίαν, 415, καὶ πανωλεθρία αὐτῶν	413	ΗΑ, δ'.
Ναυμαχία ἡ ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς	405	ΗΓ, δ'.
Ἅλωσις Ἀθηνῶν· τριάκοντα τύραννοι, βραδύτερον δέκα	404	ΗΔ, ά.
Ἀνόρθωσις τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις, διὰ Θρασυβούλου	403	ΗΔ, β'.
Σωκράτους θάνατος	400	ΗΕ, ά.
Ἀγησιλάου στρατεία εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ Περσῶν	396	Ης, ά.
Κορινθιακὸς πόλεμος· Λακεδαιμόνιοι κατὰ πάσης Ἑλλάδος	394	Ης, γ'.
Εἰρήνη ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου	387	ΗΗ, δ'.
Θηβῶν ἐλευθέρωσις ὑπὸ Πελοπίδου	379	Ρ, β'.
Ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη	371	ΡΒ, β'.
Ἡ περὶ Μαντίνειαν μάχη· Θάνατος τοῦ Ἐπαμινώνδου	362	ΡΑ, γ'.
Ἀρχὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Φιλίππου ἐν Μακεδονίᾳ	360	ΡΕ, ά.
Συμμαχικὸς κατὰ τῶν Ἀθηνῶν πόλεμος	357	ΡΕ, δ'.
Πρῶτος ἱερὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 355, ἐτελείωσε διὰ τῆς τῶν Φωκέων καταλύσεως	346	ΡΗ, γ'.
Δεύτερος ἱερὸς πολεμος· συμμαχία κατὰ Φιλιππου· ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη	338	Ρ, γ'.
Φιλίππου θάνατος· διαδέχεται δὲ τὴν ἀρχὴν ὁ Ἀλέξανδρος	336	ΡΙΑ, ά.
Κατασκαφὴ Θηβῶν, 335, Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεία	334	ΡΙΑ, γ'.
Ἡ περὶ Ἀρβηλα μάχη, κατάλυσις τῆς τῶν Περσῶν βασιλείας	331	ΡΙΒ, β'.
Θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐπιμελητὴς τῆς βασιλείας Περδίκκας. Λαμιακὸς πόλεμος.	323	ΡΙΔ, β'.
Ἧττα καὶ θάνατος τοῦ Περδίκκου. Ἐπιμελητὴς ὁ Ἀντίπατρος	321	ΡΙΔ, δ'.
Θάνατος Ἀντιπάτρου· μεγάλη ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἔρις τῶν διαδόχων περὶ τῆς ἀρχῆς. Ἀποθανόντων ἐν τῷ μεταξὺ τῶν συγγενῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀναγορεύονται βασιλεῖς ὁ μὲν Σέλευκος ἐν Συρίᾳ, ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐν Θράκῃ, ὁ δὲ Ἀντίγονος ἐν Ἀσίᾳ, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἐν Αἰγύπτῳ	319	ΡΙΕ, β'.
Ἀναγορεύεται καὶ ὁ Κάσσανδρος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας	307	ΡΙΗ, β'.
	302	ΡΙΘ, γ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

	Π. Χ.	ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ.
Μάχη ἡ ἐν Ἰψῷ· ἡττα καὶ θάνατος Ἀντιγόνου· διανομ., τοῦ κράτους μεταξὺ τῶν τεσσάρων νικητῶν.	301	ΡΙΘ, δ'.
Θάνατος τοῦ Κασσάνδρου.	298	ΡΚ, γ'.
Ἧττα καὶ θάνατος Λυσιμάχου.	282	ΡΚΔ, γ'.
Ἀρχὴ τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας.	281	ΡΚΔ, δ'.
Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, ἔγγονος τοῦ ἐν Ἰψῷ πεσόντος, καταλαμβάνει τὴν Μακεδονίαν καὶ ἱδρύει αὐτόθι νέαν δυναστείαν.	276	ΡΚϚ, ά
Πύρρος ἐν Ἰταλίᾳ (280), ἐν Σικελίᾳ (278), ἐν Ἑλλάδι (274), φονεύεται ἐν Ἄργει.	272	ΡΚΖ, ά.
Ἄρατος τὸ πρῶτον στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	245	ΡΑΓ, δ'.
Δημήτριος Β' ὁ Ἀντιγόνου, βασιλεὺς Μακεδονίας.	242	ΡΑΔ', γ'.
Ἀντίγονος Δώσων, βασιλεὺς Μακεδονίας.	232	ΡΑΖ, ά.
Ἀνόρθωσις τῶν Λυκουργείων νόμων ὑπὸ Κλεομένους, ἐν Σπάρτῃ.	226	ΡΑΗ, γ'.
Κλεομένους φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον.	222	ΡΑΘ, γ'.
Φίλιππος Δ'. βασιλεὺς Μακεδονίας.	221	ΡΑΘ, δ'.
Φιλίππου ἡ μετὰ Ἀννίβου συμμαχία.	215	ΡΜΑ, β'.
Πρῶτος Μακεδονικὸς πόλεμος· οἱ Ῥωμαῖοι ἐν Ἑλλάδι.	214	ΡΜΑ, γ'.
Ἅλωσις Συρακουσῶν· ἡ Σικελία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία.	212	ΡΜΒ, ά.
Φιλοποίμην, τὸ πρῶτον στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	208	ΡΜΓ, ά.
Δεύτερος Μακεδονικὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 200, τελειώσας ἐν ἔτει.	197	ΡΜΕ, δ'.
Νάβιδος τοῦ τυράννου φόνος· ἡ Σπάρτη προσέρχεται εἰς τὴν τῶν Ἀχαιῶν Συμμαχίαν.	192	ΡΜΗ, ά.
Φιλοποίμενος θάνατος. Λυκόρτας στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	183	ΡΜΘ, β'.
Περσεύς, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.	179	ΡΝ, β'.
Τρίτος Μακεδονικὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 171, ἐτελείωσε διὰ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Περσέως.	168	ΡΝΓ, ά.
Πόλεμος Ἀχαιῶν κατὰ Ῥωμαίων.	146	ΡΝΗ, δ'.
Ἅλωσις τῆς Κορίνθου· ἡ Ἑλλὰς ὑποκύπτει εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν κυριαρχίαν.	145	ΡΝΘ, ά.

ΚΥΡΙΩΤΑΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ ΜΕΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Κάσσανδρος βασιλεύς. 302
Φίλιππος Γ'. 298
Ἀντίπατρος ὁ Ἀλέξανδ. 297
—
Δημήτρ. Πολιορκητής. 294
—
Λυσίμαχος. 286
—
Πτολεμαῖος Κεραυνός. . 281
—
Ἀντίγονος Γονατᾶς . . 276
Δημήτριος Β'. 242
Ἀντίγονος Δώσων. . . . 232
Φίλιππος Δ'. 221
Περσεύς. 197
—
Ῥωμαῖοι. 168

ΑΣΙΑ.

Ἀντίγονος βασιλεύς. . . 307
—
ΘΡΑΚΗ.
καὶ μέρος τῆς Ἀσίας.
Λυσίμαχος βασιλεύς. . . 307
—
ΠΕΡΓΑΜΟΣ.
Φιλέταιρος βασιλεύς. . . 283
Εὐμένης Α'. 264
Ἄτταλος Α'. 241
Εὐμένης Β'. 197
Ἄτταλος Β'. 159
Ἄτταλος Γ'. 134
(Ἀριστόνικος) 134
—
Ῥωμαῖοι 126

ΣΥΡΙΑ.

Σέλευκος Νικάτωρ βασ. 307
Ἀντίοχος Α', Σωτήρ. . 279
Ἀντίοχος Β', Θεός. . . 262
Σέλευκος Β', Καλλίνικος. 247
Σέλευκος Γ', Κεραυνός. . 227
Ἀντίοχος Γ', Μέγας. . . 224
Σέλευκος Δ', Φιλοπάτωρ. 187
Ἀντίοχος Δ', Ἐπιφανής. 176
Ἀντίοχος Ε', Εὐπάτωρ. 164
Δημήτριος Α', Σωτήρ. . 162
(Ἀλέξανδρος Α'.) 150
Δημήτριος Β', Νικάτωρ. 145
(Ἀντίοχος Ζ', ὁ Σιδήτης). 139
Σέλευκος Ε', ... 126
Ἀντίοχος Η', ὁ Γρυπός. . 125
Ἀντίοχος Θ'. 97
Ἀντίοχος Γ', ὁ Εὐσεβής. . 93
(Τιγράνης). 84
Ἀντίοχος ΙΔ', ὁ Ἀσιατικός. 67
Ῥωμαῖοι. 64

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

Πτολεμαῖος Σωτὴρ ὁ Λάγου, βασιλεύς. . 307
Πτολεμαῖος Φιλάδελφος. 283
Πτολεμαῖος Εὐεργέτης. 246
Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ. 221
Πτολεμαῖος Ἐπιφανής. . 204
Πτολεμαῖος Φιλομήτωρ. 180
Πτολεμαῖος Εὐεργέτης Β'. Φύσκων. . . 146
Πτολεμαῖος Σωτὴρ Β'. Λάθουρος. . . . 116
(Πτ. Ἀλέξανδρος Α'.) . 106
Πτ. Λάθυρος τὸ δεύτερον. 88
Πτ. Ἀλέξανδρος Β'. . . 80
Πτολεμαῖος Αὐλητής. . 73
Πτολεμαῖος Διόνυσος. . 61
Πτολεμ. ὁ Νεώτερος καὶ Κλεοπάτρα. . . . 47
Κλεοπάτρα μόνη. . . . 44
—
Ῥωμαῖοι 29

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Π. Χ

Παραδόσεις προγενέστεραι τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Χρόνοι μυθικοὶ καὶ ἡρωϊκοί. . . . . ἀ

Κατακλυσμὸς Ὠγύγου ἐν Ἀττικῇ. Κατακλυσμὸς Δευκαλίωνος ἐν Θεσσαλίᾳ. Θηβῶν κτίσις ὑπὸ Κάδμου. Μίνως, νόμοι αὐτοῦ καὶ κατορθώματα. Ἡρακλέους καὶ Θησέως ἔργα. Ἀργοναυτικὸς πλοῦς. Πόλεμος κατὰ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Ἐπιγόνων πόλεμος. Τρωϊκὸς πόλεμος.

Παραδόσεις προγενέστεραι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Χρόνοι τῶν ὁποίων τὰ γεγονότα ἀρχὰς μὲν ἔχουσιν ἔτι μυθικὰς, συνέχειαν δὲ ἱστορικήν. . . . . .

Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν. Μεταναστάσεις ἐθνῶν. Ἵδρυσις τῶν Δωρικῶν καὶ Αἰολικῶν ἀποικιῶν ἐν Ἀσίᾳ. Κατάλυσις τῶν μοναρχικῶν πολιτευμάτων, ἰδίως ἐν Ἀθήναις. Ἵδρυσις τῶν Ἰωνικῶν ἀποικιῶν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀκμὴ τοῦ ἔπους παρὰ τοῖς Ἴωσιν αὐτοῖς· ῥαψῳδοὶ, Ὅμηρος, Ὁμηρίδαι. Ἀνόρθωσις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ὑπὸ Ἰφίτου. Νόμοι τοῦ Λυκούργου. Εἰσαγωγὴ τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑλλάδα· Κυκλικοὶ ἀοιδοί. Ἡσίοδος. Ἵδρυσις τῶν πρώτων πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος ἀποικιῶν.

Πρώτη ἀναγραφεῖσα Ὀλυμπιὰς, καθ' ἣν Κόροιβος ἐνίκησεν. . . . . Ὀλυμπ. Α, ά. 776

Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι, τελειώσαντες διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας, τῷ 668. Τυρταῖος, Τέρπανδρος, Ἀρχίλοχος, Ἀλκμὰν καὶ ἄλλοι Ἐλεγειακοὶ καὶ λυρικοὶ ποιηταί. Θαλῆς, φιλόσοφος. Σόλων φιλόσ. καὶ ποιητής. Ἵδρυσις τῶν λοιπῶν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐν Ἀφρικῇ ἀποικιῶν.

Σόλωνος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις. . . . . Ὀλυμπ. ΜΣΤ γ'. 594

Οἱ ἑπτὰ σοφοί. Αἴσωπος, Στησίχορος, Ἀλκαῖος, Σαπφὼ, Φερεκύδης, Θέογνις, καὶ ἄλλοι ἐλεγειακοὶ καὶ λυρικοὶ ποιηταί. Πεισίστρατος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἄρχουσιν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τοῦ 560 μέχρι τοῦ 509, ἐξ οὗ ὁ αἰὼν οὗτος καλεῖται αἰὼν Πεισιστράτου (ς' π. Χ.). Ἀναξίμανδρος, φιλόσοφος, ἐν Ἰταλίᾳ δὲ Πυθαγόρας. Οἱ ποιηταὶ Ἀνακρέων, Ἱππώναξ, Σιμωνίδης. Τραγῳδίας ἀρχαί.

Στρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Δαρείου. . . . . Ὀλυμπ. ΟΒ, γ'. 490

Μηδικοὶ πόλεμοι ἐπὶ Δαρείου, Ξέρξου καὶ Ἀρταξέρξου, καταπαύσαντες περὶ τὰ μέσα τῆς Ε' π. Χ ἑκατονταετηρίδος. Ἀντιζηλία Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαίμονος. Μεγάλη τοῦ Περικλέους ἰσχὺς ἐν Ἀθήναις. Πελοποννησιακὸς πόλεμος τῷ 431, καταπαύει διὰ τῆς ἁλώσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν τριάκοντα τυράννων τῷ 404. Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ὅστις καλεῖται αἰὼν Περικλέους (Ε' π. Χ.), ἤκμασεν ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Πίνδαρος, ὁ Ἀνακρέων. Τότε, καὶ μάλιστα εἰς τὸ δεύτερον τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ μέρος, ἤνθησεν ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία· ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοφάνης (ἐξ ὧν οἱ δύο τελευταῖοι ἀνήκουσιν ἐν μέρει καὶ εἰς τὸν ἀκόλουθον αἰῶνα)· ὁ Θουκυδίδης, ὁ Λυσίας, ὁ Ἰσοκράτης νέος ἔτι, ὁ Σωκράτης.

Ἀνόρθωσις τῆς δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις διὰ Θρασυβούλου. . . . . Ὀλυμπ. ϟΔ, β'. 403

Πόλεμος μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Περσῶν· ἡ Λακεδαίμων, καταχραισθεῖσα τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἀποβάλλει αὐτὴν μετ' ὀλίγον. Αἱ λοιπαὶ πολιτεῖαι συμμαχοῦσι κατ' αὐτῆς. Πρόσκαιρος ἀκμὴ τῶν Θηβαίων. Ἡ ἐν Μαντινείᾳ μάχη καὶ θάνατος τοῦ Ἐπαμινώνδου 362. Οἱ Μακεδόνες ἀποβαίνωσιν ἰσχυροὶ, διὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου· οἱ μεταξὺ τῶν διαδόχων πόλεμοι. Ὁ αἰὼν οὗτος, αἰὼν τοῦ Ἀλεξάνδρου (Δ' π. Χ.) καλούμενος, ἀνέδειξεν ἰδίως πολλοὺς ἀττικοὺς λογογράφους· τὸν Ἰσοκράτην, τὸν Ξενοφῶντα, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλην, τὸν Θεόφραστον· τοὺς ῥήτορας Λυκοῦργον, Αἰσχίνην, Δημοσθένην, καὶ περὶ τὸ τέλος Δημήτριον τὸν Φαληρέα. Νεωτέρα κωμῳδία. Μένανδρος.

Μάχη ἡ ἐν Ἰψῷ· ὁριστικὴ διανομὴ τοῦ κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. . . . . Ὀλυμ. ΡΙΘ, δ'. 301

Ἐπίκουρος, Ζήνων, Χρύσιππος, οἱ φιλόσοφοι· ὁ γεωμέτρης Εὐκλείδης. Αἰὼν τῶν Πτολεμαίων (Γ' π. Χ.). Ἀκμὴ τῆς Ἀλεξανδρινῆς ποιήσεως· Θεόκριτος, Λυκόφρων, Καλλίμαχος, Ἄρατος, Βίων, Μόσχος, Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. Μετάφρασις τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα. Οἱ μαθηματικοὶ Ἐρατοσθένης, Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Πέργης, Ἀρχιμήδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

		Π. Χ.
Ἅλωσις Συρακουσῶν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.	Ὀλυμπ. ΡΜΒ, ά.	212

Ἐπὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα (τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς Β' π. Χ.), ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑλλὰς ἀγωνίζεται μετὰ κόπου νὰ διασώσῃ ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων λείψανόν τι ἀνεξαρτησίας. Καρνεάδης ὁ φιλόσοφος. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ γράμματα δὲν σώζουσι τὴν προτέραν ἀκμήν. Νίκανδρος ὁ ποιητής. Ἀρίσταρχος ὁ κριτικός. Ἵππαρχος ὁ Ἀστρονόμος.

Ἅλωσις Κορίνθου. Ἡ Ἑλλὰς ἀναγνωρίζει τὴν Ῥωμαϊκὴν Κυριαρχίαν.	Ὀλυμπ. ΡΝΗ, δ'.	145

Τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ Κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὑποκύπτουσιν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων· οὗτός ἐστιν ὁ τῶν τελευταίων Πτολεμαίων αἰὼν (Β' καὶ Α' π. Χ.). Ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία ὀλίγους παρήγαγε τότε τοὺς ἐπισήμους συγγραφεῖς. Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἀνήκουσιν ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος· φιλόσοφοί τινες, ὧν οἱ ὀνομαστότεροι εἶναι ὁ Παναίτιος καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ποσειδώνιος· ἐπιγραμματικοί τινες ποιηταί· πλῆθος δ' ἐπὶ πᾶσι ῥητόρων, σοφιστῶν, γραμματικῶν.

Θάνατος τῆς Κλεοπάτρας, κατάλυσις τοῦ βασιλείου τῆς Αἰγύπτου.	Ὀλυμπ. ΡΠΖ, δ'.	29

Πᾶσαι αἱ Ἑλληνικαὶ καὶ ἑλληνίζουσαι χῶραι συνεχωνεύθησαν ἤδη ἐντὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους. Λύγουστος, αὐτοκράτωρ. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς, ἱστορικοί. Στράβων, γεωγράφος. Διονύσιος ὁ Περιηγητής, ποιητὴς γεωγράφος.

		Μ. Χ.
Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.		4

Πρῶτος αἰὼν, ἤτοι αἰὼν τῶν δώδεκα Καισάρων. Κήρυγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καινὴ Διαθήκη, Ἀπόστολοι, Εὐαγγελισταί. Φίλων, Ἑβραῖος φιλόσοφος. Ἰώσηπος, Ἑβραῖος ἱστορικός. Διοσκουρίδης, ἰατρός· Δίων ὁ Χρυσόστομος, σοφιστής.

Δεύτερος αἰὼν, ἤτοι αἰὼν τῶν Ἀντωνίνων, εἷς τῶν γονιμωτέρων τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ἀρεταῖος, ἰατρός· Ἐπίκτητος, φιλόσοφος. Πλούταρχος καὶ Ἀρριανός, ἱστορικοὶ καὶ φιλόσοφοι· Πτολεμαῖος, ἀστρονόμος· Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ καὶ φιλόσοφος· Ἀριστείδης, σοφιστής· Ἀππιανός, Αἰλιανός, Πολύαινος, Ἀθήναιος, Παυσανίας, Λουκιανός, Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος, Πολυδεύκης, Ἀφθόνιος, Ἑρμογένης, Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς, φιλόσοφοι· Γαληνός, ἰατρός· Ὀππιανός, ποιητής· Ἰουστῖνος καὶ οἱ πρῶτοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες.

Τρίτος αἰὼν, ἤτοι αἰὼν τοῦ Διοκλητιανοῦ. Δίων Κάσσιος, Ἡρωδιανός, Διογένης Λαέρτιος, Φιλόστρατος, ἱστορικοί· Λογγῖνος· Ἀμμώνιος, Πλωτῖνος, Πορφύριος, Ἰάμβλιχος, φιλόσοφοι. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός, Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, Ὠριγένης καὶ ἄλλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Κωνσταντῖνος αὐτοκράτωρ.		306

Τέταρτος αἰὼν, ὁ αἰὼν τοῦ Κωνσταντίνου. Ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος δέχεται τὸν Χριστιανισμόν, καὶ μεταφέρει τὴν καθέδραν τοῦ Κράτους εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τότε μάλιστα ἤκμασαν οἱ ἐπιφανέστατοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες· ὁ Εὐσέβιος, ὁ Ἅγ. Βασίλειος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ὁ Ἅγ. Ἀθανάσιος, ὁ Ἅγ. Κύριλλος, ὁ Ἅγ. Ἐπιφάνιος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἐθνικοὶ συγγραφεῖς, Λιβάνιος, Θεμίστιος, Ἰμέριος, Ἰουλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ· Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος, Λατῖνος μὲν ἱστορικός, ῥήτωρ δὲ Ἕλλην. Μυθιστοριογράφοι, Ἡλιόδωρος, Λόγγος, Ἀχιλλεὺς Τάτιος.

Θάνατος τοῦ Θεοδοσίου καὶ ὁριστικὴ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους διαίρεσις.		395

Πέμπτος αἰών. Ἀρχαὶ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Σῳζονται ἔτι ζωπυρά τινα τοῦ προηγουμένου αἰῶνος. Ποιηταί, Νόννος, Μουσαῖος, Κόλουθος, Κόϊντος ὁ Σμυρναῖος, Τρυφιόδωρος· Θεολόγοι φιλόσοφοι, Νεμέσιος, Συνέσιος, Θεοδώρητος· πονήματα τοῦ Ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. Ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοί, Σωκράτης ὁ Σχολαστικός, Σωζόμενος. Ἐθνικὸς φιλόσοφος, Πρόκλος· γεωγράφος, Στέφανος ὁ Βυζάντιος· ἱστορικὸς ἐθνικὸς περὶ τὰ τέλη τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὁ Ζώσιμος.

Ἰουστινιανὸς αὐτοκράτωρ.		527

Κλείει τὴν ἐν Ἀθήναις φιλοσοφικὴν Σχολὴν ἐν ἔτει 529. Ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος. Ἔκτοτε συμπληροῦται ἡ παρακμή.

Ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων	1204
Ἀνάκτησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν.	1261
Ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων.	1453

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ

ΕΛΛΗΣΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣΙΝ

ΑΠΑΝΤΩΜΕΝΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΜΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἐκδοθὲν δὲ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣ

ΥΠΟ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘΜ. 215.

1852.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

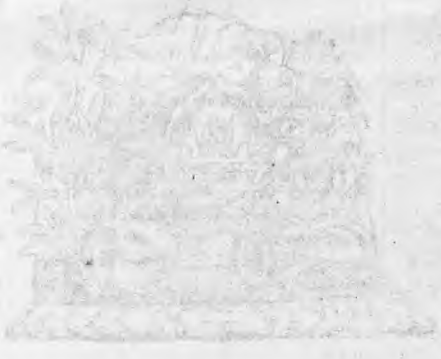

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

ΤΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣΙΝ ΑΠΑΝΤΩΜΕΝΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

ΑΑΡΑΣΣΟΣ (ἡ), π. (*) τῆς Πισιδ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

*Ἀβα (ἡ), μία τῶν νυμφῶν. 2) θυγ. τοῦ Ζηνοφάνους, ἄρχοντος τῆς Ὄλβης ἐπὶ Ἀντωνίου.

Ἀβαὶ (αἱ) καὶ Ἀβη (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, (τὸ ἐθν. Ἀβαῖος).

*Ἀβάκαινα (ἡ), ἴδε Ἀβάκενα.

Ἀβάκαῖνον (τὸ), καὶ Ἀβακαῖνα (τὰ), Π. τῆς Σικελ., Bigensis, (τὸ ἐθν. Ἀβακαινῖνος).

*Ἀβάκενα (ἡ), π. τῆς Μηδ.

Ἀβαντες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Εὐβοίας, μετοικίσαντες τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Φωκίδα.

Ἀβαντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀβαντος.

Ἀβαντιὰς, άδος (ἡ), ἴδε Ἀβαντίς.

*Ἀβαντίδας, α (ὁ), τύραννος τῆς Σικυῶνος.

Ἀβαντὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἀβαντος. »Χώρα—, « Εὐρ., Ἀπλλν., ἡ Εὔβοια. ||. (οὐσ.) μέρος τῆς Θεσπρωτ.

*Ἀβαρὲς, οῦς (τὸ). β. τῆς Παλαιστίνης.

Ἀβαρβαρέα (ἡ), μία τῶν Νηΐδων (Ναϊάδων) Νυμφῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Βουκολίωνος τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον.

Ἀβαρις [ἀ, βᾶρις], ιδος καὶ ιος (ὁ), Σκύθης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ., θαυματοποιὸς καὶ τερατολόγος, φερόμενος διὰ τοῦ ἀέρος κτλ.

Ἀβαρνιὰς, άδος καὶ

Ἀβαρνὶς, ίδος καὶ

Ἀβαρνος (ἡ), π. καὶ ἀκρ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τῆς Λαμψάκου (τὸ ἐθν. Ἀβαρνεύς).

*Ἀβαρτος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κόδρου.

Ἀβας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ Περσέως. 2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων. 4) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος. 5) μάντις τις παρὰ Παυσαν. 6) σοφιςὴς, συγγράψας ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ τέχνην ῥητορικήν. 7) (γεωγρφ.) μυθῶδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ. 8) ποταμός τις παρὰ Πλουτάρχῳ (Πομπ. 35).

*Ἀβασα (ἡ), νῆσος τῆς Αἰθιοπίας

*Ἀβασγία (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ-

Ἀβασγοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ., (Ἀχμπαζά).

Ἀβασηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

Ἀβασῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Φρυγ.

Ἀβασκοι (οἱ), = Ἀβασγοί.

Ἀβασκος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ. εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξ.

Ἀβαστανοὶ, (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Ἀβατον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Ῥόδῳ κτισθὲν ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδ.

Ἀββα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Καρχηδ.

*Ἀββαλώνυμος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τύρου παρὰ Διοδ. τῷ Σικελ. (IZ, 46), κατὰ διορθ. ἀντὶ Βαλλώνυμος.

Ἀββηρα (τὰ), π. τῆς Θρᾴκ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Νέστου, πατρὶς τοῦ Δημοκρίτου, περίφημος διὰ τὴν ἁπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν τῶν κατοίκων της, (τὸ ἐθν. Ἀββηρίτης, -ῖτις). 2) π. τῆς Ἱσπαν. ἐν τῇ Βαιτικῇ.

Ἀββηρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ γεννηθεὶς ἐν Ὀπποῦντι τῆς Λοκρ., συνοδεύσας εἰς Θρᾴκην τὸν φίλον του Ἡρακλέα, ἀπελθόντα πρὸς ἁρπαγὴν τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν.

Ἀβελλα (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἀβεντῖνον (τὸ), ὄρος τῆς Ἰταλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε κτισμένον μέρος τῆς Ῥώμης.

Ἀβία (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἐν Πελοποννν., ἀπὸ Ἀβίας τῆς τροφοῦ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ.

Ἀβιλα (τὰ) καὶ Ἀβίλη (ἡ), π. τῆς κοίλης Συρ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Φάρφακος, ἡ ὕστερον Κλαυδιούπολις, (τὸ ἐθν. Ἀβιληνός).

Ἀβιληνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ. (ἧς πρωτεύουσα τὰ Ἀβιλα).

*Ἀβίλλιος (ὁ), υἱός τις τοῦ Ῥωμύλου.

*Ἀβίλυξ, υκος (ὁ), Ἴβηρ τις παρὰ Πλβ. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀφρ. ἀντικρὺ τῆς Κάλπης.

Ἀβιοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Σκυθ.

Ἀβισάρης ἢ Ἀβίσαρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδ. πολεμήσας πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν.

*Ἀβλάβιος (ὁ), ἰατρός τις. 2) — ὁ Ἰλλούστριος, ποιητὴς τοῦ Ε'. αἰῶνος.

Ἀβληρος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

*Ἀβόλλα (ἡ), π. τῆς Κιλικ.

*Ἀβόλλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ.

*Ἀβοράκη (ἡ), π. τῆς Σινδικῆς ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ.

Ἀβοριγῖνες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι (αὐτόχθονες) κάτοικοι τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀβόῤῥας (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποταμ. χυν. εἰς τὸν Εὐφρ., (Κχαβούρ).

Ἄβος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀρμεν.

*Ἀβοτις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου (ὁ πολ. Ἀβοτιεὺς καὶ Ἀβοτίτης).

Ἀβραδάτας, α καὶ ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Κροίσου μάχῃ τοῦ μεγάλου Κύρου, μεθ' οὗ συνεστράτευσε.

Ἀβρέας (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιανῷ.

Ἀβρετία (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ

Ἀβρεττηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (τὸ ἐθν. Ἀβρεστηνός).

Ἀβρινᾶται (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου.

Ἀβριγκάται ἢ Ἀβριγκάτιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνατολικῆς Νορμανδίας ἐν Γαλλίαις.

Ἀβροζέλμης (ὁ), Θρᾴξ τις ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σεύθου.

Ἄβροια (ἡ), Θεσσαλή τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀβροκόμας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Φοιν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

*Ἀβρόστολα (τὰ), π. τῆς Φρυγ.

(*) Ἐξήγησις τῶν συντετμημένων λέξεων { ἀκρ-ωτήριον, β-ουνὸν, δημ-ότης, θυγ-άτηρ, λίμ-νη, π-όλις, πολ-ίτης, ποτ-αμὸς, χωρ-ίον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀβροτέλεια (ἡ), μία τῶν Πυθαγορείων, θυγ. τοῦ Ἀβροτέλους.
*Ἀβροτέλης, ου (ὁ), Ταραντῖνός τις, Πυθαγόρειος.
Ἄβρότονον (τὸ), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν. 2) (θηλ.) ἡ μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους.
*Ἀβρώπολις, ιδος (ὁ), ἠμιτρόπολις τῶν Σαπέων.
Ἄβρων (ὁ), ὁ πάππος τοῦ Ἀκταίωνος. 2) ὁ υἱὸς τοῦ ῥήτορος Λυκούργου. 3) Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν ἀρχαίων.
*Ἀβρώνυχος ἢ Ἀβρώνιχος καὶ Ἀβρώνιχος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δυσκλέους, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλ.
Ἄβυδος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀντικρὺ τῆς Σηστοῦ, (τὸ ἐθν. Ἀβυδηνός). 2) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος.
*Ἄβυδων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμυδῶν.
Ἀβύλη καὶ Ἀβύλιξ (ἡ), ὄρος τῆς Ἀφρ. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ, ὅπου ἦν ἡ ἑτέρα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.
Ἀβώνου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. πόντου, (Ἰνέμπολυ), (τὸ ἐθν. Ἀβωνοτειχίτης).
Ἀγαθαρχίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. 2) γεωγράφος Κνίδιος, συγγράψας (περὶ τὸ 160 π. Χ.) περίπλουν τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσης.
Ἀγάθαρχος (ὁ), ναύαρχος τῶν Συρακουσ. 2 ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους.
Ἀγάθεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.
Ἀγάθη (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Agde), (ὁ πολ. Ἀγαθαῖος καὶ Ἀγαθῖνος.
Ἀγαθήμερος (ὁ), γεωγράφος ἀκμάσας ἴσως περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χ.
*Ἀγαθήνωρ, ορος (ὁ), Χαλκηδόνιος, πατὴρ τοῦ Ξενοκράτους.
Ἀγαθίας, ου (ὁ), Χριστιανὸς ἱστορικὸς καὶ ποιητής, ἀκμάσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα ἀπὸ Χ.
Ἀγαθῖνος (ὁ), ἐλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θρασυδούλου. 2) ἰατρὸς Σπαρτιάτης, ἀκμάσας περὶ τὸν πρῶτον ἀπὸ Χ. αἰῶνα.
Ἀγαθόδουλος (ὁ), Φιλόσοφος Κυνικὸς Ἀλεξανδρεύς. 2) ἀδελφὸς τοῦ Ἐπικούρ.
Ἀγαθοδαίμων (ὁ), μηχανικὸς Ἀλεξανδρεὺς σύγχρονος τοῦ Γεωγράφου Πτολεμαίου. 2) χημικὸς ἀκμ. περὶ τὸν Ε'. ἀπὸ Χ. αἰῶνα.
Ἀγαθόκλεια (ἡ), ἡ μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.
Ἀγαθοκλῆς, έους (ἡ), τύραννος τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς κεραμέως. 2) ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τοῦ Θρᾳκῶν. 3) Σοφιστὴς Ἀβδηρίτης, διδάξας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ μουσικοῦ τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ἀθήναις. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 103ὴ Ὀλυμπιάδα. 5) συγγραφεὺς, συγγράψας περὶ Κυζίκου.
*Ἀγαθοσθένης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.)
*Ἀγαθόστρατος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ῥοδίων.
*Ἀγάθυλλος (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐξ Ἀρκαδ.
*Ἀγάθυνος (ὁ), Κορινθ. τις παρὰ Πολυβ.
Ἀγάθυρνα (ἡ) καὶ Ἀγάθυρνον (τὸ), π. παραθαλάσσ. τῆς Σικελ. (Capo d'Orlando), (τὸ ἐθν. Ἀγαθυρναῖος).
Ἀγάθυρσοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας.
Ἀγάθυρσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἐχίδνης.
Ἄγαθων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) τραγικὸς ποιητὴς Ἀθην., φίλος τοῦ Σωκρ. καὶ τοῦ Εὐρ., ὡραῖος ἢ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος.
*Ἀγαθώνυμος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτάρχῳ.
Ἀγακλέης, ῆος (ὁ), εἷς τῶν Μυρμηδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως.
*Ἀγαλλίας (ὁ), Κερκυραῖος, γραμματικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοφάνους.
*Ἀγαλλὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.
Ἀγαμεμνονίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν.
Ἀγαμέμνων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Πλεισθένους, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀρχηγὸς τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καθ' ὑπόβουλίν τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστρας.
*Ἀγαμένης, ου (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Παυσαν.
Ἀγαμήδη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλίου, μάγισσα. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Δεσσου.
Ἀγαμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περίφημος τεχνίτης, οἰκοδομήσας τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν κτλ. 2) υἱὸς τοῦ Στυμφάλου.
*Ἀγαμηδίδας (ὁ), πατὴρ τοῦ Θερσάνδρου.
*Ἀγαμήτωρ, ορος (ὁ), Μαντινεύς τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Ἀγανίππη (ἡ), πηγή τις ἱερὰ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.
Ἀγαπαῖος (ὁ), τύραννος τοῦ Ὄρεοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.
Ἀγαπήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου ἢ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμν. κατὰ τῆς Τροίας.
Ἀγαπητὸς (ὁ), διάκονος χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς ὃν καὶ ἔγραψεν 70 παραινετικὰ κεφάλαια.
Ἀγαπτέλεμος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.
Ἄγαρ (ἡ), π. τῆς Ἀφρ.
Ἀγαρηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς εὐδαίμ. Ἀραβ., κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί.
Ἀγαρίστη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, σύζυγος τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλέους. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἱππκρ. ἢ μήτηρ τοῦ Περικλέους.
Ἄγαρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.
Ἀγαυθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐγείου βαλέως τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης.
Ἀγασίας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου.
Ἀγασικλῆς-ῆς, έους (ὁ), Ἁλικαρνασσεὺς ἀθλητής. 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, περὶ τὰ 650 π. Χ.
*Ἀγασισθένης, ους (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Ἀγάσσορος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Παίονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.
Ἀγαυὴ (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης κτλ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐκμανεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου, κατεσπάραξε πενθέα τὸν υἱόν της ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος.
Ἀγαυὸς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) Λεβηνός τις παρὰ Δημοσθ.
Ἀγβάτανα (τὰ), ἴδε Ἐκβάτανα. 2) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ἀντιλιβάνου, ἢ ὕστερον Βατάνεια.
Ἀγγαλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγγελεὺς καὶ Ἀγγελῆθεν).
*Ἀγγελίων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
*Ἀγγενίδας, α (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ.
Ἀγγίτης (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. ὑπὲρ τὴν Ἀμφίπολιν εἰς τὸν Στρυμόνα.
Ἄγγουρον (τὸ), β. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου.
Ἄγγρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ. χυν. εἰς τὸν Βρόγνον, (Δρῖνος).
Ἀγδαδάτας, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν.
Ἄγδιστις, ιος (ἡ ἢ ὁ), μυστηριώδης τις θεότης τῶν Φρυγῶν, ἐπώνυμον τῆς Κυβέλης. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Φρυγ., ὅπου ἐτάφη ὁ Ἄττις.
*Ἀγέας (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐν Κράτωνι.
Ἀγελάδας, α (ὁ), δύο περίφημοι Ἀγαλματοποιοὶ Ἀργεῖοι, ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ., ὁ δὲ περὶ τὴν 81. 2) μουσικός τις ἀναφερόμενος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Ἀγέλαος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φράδμονος. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Δαμάστορος. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἀφ' οὗ κατήγετο ὁ Κροῖσος. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον του πατέρα.
*Ἀγέλας, α (ὁ), κατὰ κρ. ἀντὶ Ἀγέλαος, Πυθαγόρειός τις ἐν Κροτωνι.
Ἀγέλαστος πέτρα (ἡ), ἐν τῇ Ἐλευσῖνι παρὰ τὴν κρήνην Καλλιρρόην, ἐφ' ἧς ἐκάθησε περίλυπος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ἡ Δήμητρα.
*Ἀγέλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.
Ἀγηνορίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος.
Ἀγήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσου ἢ πατὴρ τοῦ πανσπτου Ἄργου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Σκυλλίππης, καὶ πατὴρ τοῦ Παρθάονος καὶ τῆς Δημονίκης ἐκ τῆς Ἐπικάστης. 4) υἱὸς τοῦ Φηγέως, βασιλέως τῆς Ψωφίδος, φονεύσας τὸν ἐπ' ἀδελφῇ τῷ Ἀρσινόῃ γαμβρὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίονα, ὡς ἐγκαταλείψαντα ταύτην ἢ νυμφευθέντα τὴν Καλλιρρόην. 5) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἀπόλλ. 6) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. 7) εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀγησανδρίδας, α (ὁ), ἴδε Ἡγησανδρίδης.

Ἀγήσανδρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Ῥόδιος, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἴδε καὶ Ἡγήσανδρος.

*Ἀγησιάναξ, ακτος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ἡγησιάνακτος.

Ἀγησίας, α (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Συρακούσιος κατὰ τὴν 84 Ὀλυμπιάδα, ἴδε καὶ Ἡγησίας.

Ἀγησίδαμος (ὁ), Λοκρὸς Ὀλυμπιονίκης εἰς τὴν 74 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Ἀρχεχράτη.

Ἀγησίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δωρυσσοῦ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκρατίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης, πάππος τοῦ Δεωτυχίδου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἀγίδος τοῦ Β', νικήσας τοὺς Ἀθην. καὶ Θηβ. ἐν Κορωνείᾳ τῷ 394 π. Χ., ἀπέθανεν ὀγδοηκοντούτης ἐπιστρέψων ἐξ Αἰγύπτου, ὅπου ἐστράτευσε πρὸς βοήθειαν τοῦ βασιλέως αὐτῆς Νεκτεναβώ.

Ἀγησίμαχος (ὁ), Σικελιώτης, πατὴρ τριῶν υἱῶν νικησάντων εἰς τὰ Νέμεα.

Ἀγησίμβροτος (ὁ), ναυτικὸς Ῥόδιος, συνεργήσας πρὸς καταστροφὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας τῷ 200 π. Χ.

Ἀγησίπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παυσανίου, βασιλεύσας τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου περὶ τὸ 394 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) υἱὸς τοῦ Κλεομένους, (λϐ'. Ἀγίδης), τῷ 219 π. Χ.

Ἀγησιππίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης φρούραρχος τῆς Ἡρακλείας.

*Ἀγησίστρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἄγησος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀγήσιος καὶ Ἀγησσίτης).

Ἄγητος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἐλαϐε δι' ἁπάτης ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀρίστων.

Ἀγήτωρ, ορος (ὁ), Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κύπρῳ. 2) Ἀρκάς τις παρὰ Παυσαν.

Ἀγίας, ου (ὁ), Ἀρκὰς στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων. 2) ποιητὴς ἐκ Τροιζῆνος.

Ἄγις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένους, δεύτερος βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ περὶ τὸ 888 π. Χ., ἐξ οὗ κατήγετο ἡ ἑτέρα τῶν δύω βασιλευουσῶν οἰκογενειῶν ἐν Σπάρτῃ, οἱ Ἀγίδαι. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, κυριεύσας μετὰ Λυσάνδρου τὰς Ἀθήνας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., τοῦ ὁποίου ἦν ἄσπονδος ἐχθρός. 4) ἀνεψιὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας κατὰ τῶν Σικυωνίων καὶ Ἀχαιῶν. 5) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὰ 230 π. Χ., ὃς τις ἐξορισθεὶς καὶ ἐπανελθὼν εἰς Λακεδαίμονα, ἐθανατώθη τῷ 244. 6) ποιητής τις Ἀργεῖος.

Ἀγκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνόμης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., συνεξελθὼν τῷ Μελεάγρῳ πρὸς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 2) ἥρως τις ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλ. Πλευρῶνος, καταπαλαισθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμαρυγκέως ἀγῶνας. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, βασιλεύσας τῶν ἐν τῇ Κεφαληνίᾳ Σάμῳ Λελέγων, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐποικίσας τὴν εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας νῆσον Σάμον.

*Ἀγκάρα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ.

Ἄγκος Μάρκιος. Ἔκγονος τοῦ Νεμᾶ Πομπιλίου καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν ἐνδόξως 24 ἔτη, ἀπολιπὼν τῷ 136 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς.

*Ἀγκυλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγκυλεὺς καὶ Ἀγκυλῆθεν).

Ἄγκυρα (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδ. 2) μητρόπολις τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας, (Ἐγκιουρὴ), (τὸ ἐθν. Ἀγκυρανός). 3) π. τοῦ Ἰλλυρικοῦ.

Ἀγκύραι (αἱ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀγκυραῖος).

*Ἀγκύριον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀγκυριεύς, Ἀγκυριανὸς καὶ Ἀγκύριος).

Ἀγκυρῶν πόλις ἡ Ἀγκυρών, ῶνος (ἡ), π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, (τὸ ἐθν. Ἀγκυροπολίτης).

Ἀγκώρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Ἀγκών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, (Ἀνκόνα). 2) π. καὶ λιμὴν τοῦ Εὐξ. Πόντου εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰριδος, (τὸ ἐθν. Ἀγκώνιος καὶ Ἀγκωνίτης).

Ἄγλαΐα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων 2) γυνὴ τοῦ Χάροπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης. 3) μία τῶν Θεσπιαδῶν, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐτέκνωσε τὸν Ἀντιάδην.

Ἀγλαΐς, ΐδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄθην. Μεγακλέους, διαϐόητος ἐπ' ἀθηφαγίᾳ.

Ἀγλαονίκη ἡ Ἀγλανίκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλ. Ἡγήτορος, ἀστρονόμος δεινὴ ὥστε προλέγειν καὶ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης.

Ἀγλαόπη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφήμη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφῶν, ῶντος (ὁ), πάππος καὶ ἔγγονος, δύο περίφημοι ζωγράφοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν, πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφῶντος, ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, ἔζη περὶ τὴν Ε', π. Χ. ἑκατονταετηρίδα· ὁ δὲ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, περὶ τὴν Δ'.

Ἄγλαυρος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθην. Κέκροπος καὶ τῆς νύμφης Ἀγραύλου (τῆς ὁποίας ἦτον καὶ ὁμώνυμος, κατὰ τὸν Δημοσθ.), γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἀλκίππην, τὴν ὁποίαν, κατὰ διαταγὴν χρησμοῦ τινος, ἐπρόσφερεν ἑκασίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἀνήγειρον καὶ ναὸν εἰς τιμὴν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

*Ἀγναγόρα (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀριστοιένους.

*Ἄγναπτος (ὁ), Ἀρχιτέκτων τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἀγνιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Τίρυς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἄγνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Τίφυος.

Ἀγναδίκη (ἡ), ἡ πρώτη χρηματίσασα μαῖα ἐν Ἀθήναις.

Ἀγνοῦ κέρας (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τοῦ Δ/λτα τῆς Αἰγύπτου, μεταξὺ δύο στομάτων τοῦ Νείλου, ταῦ Σεϐεννυτικοῦ καὶ Βολϐιτίνου.

Ἀγνοῦς καὶ Ἄγνους, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγνούσιος).

*Ἀγνὼ, οῦς (ἡ), νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἄγνων καὶ Ἄγνων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, πατὴρ τοῦ Θηραμένους καὶ συνοικιστὴς τῆς Ἀμφιπόλεως. 2) Τηΐος, ἀξιωματικὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Ἀγνώνεια (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀγνωνείτης).

Ἀγνωνίδης, ου (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα καὶ θανατωθεὶς διὰ τοῦτο ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἀθην.

Ἀγορὰ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκ. Χερσον. ἐπὶ τῆς Προποντ., (Μαλγαρὰ), (ὁ πολ. Ἀγοραῖος).

Ἀγοράκριτος (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., διάδοχος τοῦ Κλέωνος, πρότερον ἀλλαντοπώλης. 2) ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς τοῦ Φειδίου.

Ἀγοράναξ, ακτος (ὁ), ποιητὴς δραματικὸς Ῥόδιος.

Ἀγόρανις, ιδος (ἡ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην.

*Ἀγορησὸς (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀγορασεύς).

Ἄγρα (ἡ) καὶ Ἄγραι (αἱ), πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, (ὅθεν ἡ Ἀγραία Ἄρτεμις καὶ Δήμητρα).

Ἀγραεῖς (οἱ), = Ἀγραῖοι.

Ἀγραία (ἡ), = Ἄγραΐς.

Ἀγραῖοι (οἱ), λαός τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Ἀχελῶον. 2) = Ἀγραηνοί.

Ἀγραΐς, ΐδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλ.

Ἀγραυλὴ (ἡ), = Ἀγρυλή.

Ἀγραυλὶς, ΐδος (ἡ), ἡ ἐκ τῆς Ἀγρύλου (καταγομένη).

Ἄγραυλος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, γυνὴ τοῦ Κέκροπος καὶ μήτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τριῶν θυγατέρων. 2) = Ἄγλαυρος.

Ἀγρεύς, έως (ὁ), ἐπίκλ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ Βάκχος, καὶ ὁ Ἀρισταῖος.

*Ἄγρη (ἡ), π. τῆς Λυδ., (ὁ πολ. Ἀγραῖος).

Ἀγριᾶνες (οἱ), λαός τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸν Αἷμον.

Ἀγριάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἕβρον, (Ἔργινη).

Ἀγριάσπαι (οἱ), = Ἀριάσπαι.

Ἀγρικόλας (ὁ), Ἰούλιος —, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, πενθερὸς τοῦ ἱστορικοῦ Τακίτου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγρίνιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. μεταξὺ τῶν ποτ. Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου, (Βραχῶρι).
Ἀγριόπη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, ἐξ ἧς ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν. 2) γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ἡ συνήθως Εὐρυδίκη. 3) γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ παρ' ἄλλοις Ἀντιόπη.
Ἄγριος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπιβαμόντων Κενταύρων. 2) εἷς τῶν Γιγάντων, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 3) υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Μελανίππου κλπ., οἵ τινες, διώξαντες τὸν θεῖον αὐτῶν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν αὐτὸ εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 4) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης. 5) ἐπιθετ. ὁ Πάν.
Ἀγρίππας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας τῷ 37 μ. Χ. 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ πρώτου, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, ἀπέθανεν ἐν Ῥώμῃ ἐβδομηκοντούτης.
Ἀγριππῖνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ὑπάτου Ὀλιβρίνου καὶ τῆς Καικιλίας, νυμφευθεῖσα τὸν Τιβέριον, πρὶν βασιλεύσῃ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγρίππα καὶ σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ. 3) θυγάτηρ αὐτῆς καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, δολοφονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ.
*Ἄγρισα (ἡ), π. τῆς Καρμανίας, (ὁ πολ. Ἀγριασῖος).
Ἀγριώνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις.
Ἀγριών, οῦς (ἡ), μάγισσά τις παρὰ τῷ Ἑκατ.
Ἀγροτέρα (ἡ), ἐπιθ. ἡ Ἄρτεμις, ἄλλως Ἀγραία.
*Ἀγρύλη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀγρυλεὺς ἢ Ἀγρυλῆθεν).
Ἄγρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνόν. 2) υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Ἀσσ. 3) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου.
Ἀγυλλα (ἡ), π. τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλ., κτίσμα τῶν Πελασγῶν, ἡ ὕστερον Καιρέα, (τὸ ἐθν. Ἀγυλλαῖος).
Ἀγύρνα (ἡ) καὶ
Ἄγυριον (τὸ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Συμαίθου ποταμοῦ, πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, (τὸ ἐθν. Ἀγυριναῖος).
Ἀγύρριος (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., καταδημαγωγήσας διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν μισθῶν τοὺς Ἀθην., ἐκλέχθη στρατηγὸς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου.
Ἀγχεσμὸς (ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν.
Ἀγχιάλεια (ἡ), = Ἀγχιάλη (2).
Ἀγχιαλεύς, έως (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀγχιάλην.
Ἀγχιάλη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλου, τοῦ ὁποίου ἐδείκνυτο ἐν αὐτῇ καὶ ὁ τάφος. 3) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.
Ἀγχίαλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσ. 3) ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων.
Ἀγχίαλος (ἡ), = Ἀγχιάλη.
*Ἀγχίαχη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, (Τζέτζ.).
Ἀγχιμόλιος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀστέρος.
*Ἀγχίμολος (ὁ), Ἠλεῖος, σοφιστής.
Ἀγχινόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου.
*Ἀγχιόνιος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Ἄγχιος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐφορμησάντων Κενταύρων.
Ἀγχιρόη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὑποίᾳ διέτριψε καιρόν τινα ἡ Βριτόμαρτις. 2) = Ἀγχινόη.
*Ἀγχίση (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀγχισεύς).
Ἄγχισης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάπυος ἢ τῆς Νύμφης Θέμιδος, ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης, ἐρασθείσης αὐτοῦ διὰ τὴν ὡραιότητά του· ὕστερον δὲ τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικόν, ἀπέθανεν ἀναχωρῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Ἰταλ., κυριευθείσης τῆς Τρωάδος. 2) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐχεπώλου.
Ἀγχισία (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.
Ἀγχιτέλα (ἡ), ἢ κατ' ἄλλους Ἀλκιθέα, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, τὸν ὁποῖον, προδόντα ὕστερον τὴν πατρίδα του, πρώτη αὐτὴ κατεδίκασεν εἰς θάνατον.
Ἀγχόη (ἡ), χωρίον τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος.
Ἄγχουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγ., ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς χάσμα τι ἀνοιχθὲν παρὰ τὰς Κελαινάς, ἵνα σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἐπαπειλουμένου κατακλυσμοῦ.
Ἄδα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου ἢ γυνὴ τοῦ Ἰδριέως βασιλέως τῆς Καρίας, τὸν ὁποῖον ἀποθανόντα διεδέχθη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.
Ἄδαι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος.
Ἀδαδάτη (ἡ), π. τῆς Πισιδ.
Ἀδάμας, αντος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀσίου. 2) ποτ. τῆς Ἰνδ.
Ἀδάμαστος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀγαιμενίδου.
Ἄδανα (τὰ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Σάρου, ἡ ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρον, (ὁ πολ. Ἀδανεύς).
*Ἄδαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιςίνης, (ὁ πολ. Ἀδαρηνός).
*Ἄδαρου πόλις (ἡ), π. τῆς Περσ. (ὁ πολ. Ἀδαροπολίτης).
Ἀδδούας, α (ὁ), ἴδε Ἀδούας.
*Ἀδέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κυνάνου, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀρριδαίου, ἡ ἄλλως Εὐρυδίκη.
Ἀδείμαντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 73ὴ Ὀλυμπιάδα. 2) υἱὸς τοῦ Λευκολοφίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν. 3) ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρίζωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος.
*Ἀδέρκων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἰσπαν. (ὁ πολ. Ἀδερκωνίτης).
*Ἄδης καὶ (Ἡ.) Ἀΐδης, ου καὶ Ἀΐδωνεύς, (ὁ), ὁ ἄλλως Πλούτων, θεὸς τοῦ ᾅδου κτλ.
Ἀδιαβηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Κάπρου, (τὸ ἐθν. Ἀδιαβηνός).
Ἀδιάνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.
*Ἀδιατόριξ, ιγος (ὁ), ἡγεμών τις τοῦ Πόντου.
Ἀδικράν, ᾶνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λιβύης.
Ἀδμήτη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης.
Ἄδμητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Παρ' αὐτῷ ἐμαθήτευσεν, ἐξορισθεὶς τοῦ Οὐρανοῦ διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων, ὁ Ἀπόλλων. Κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, ἐσώθη, προσενεγκούσης ἑκουσίως ἑαυτὴν τῆς συζύγου του Ἀλκήστιδος ἀντὶ τοῦ ἀνδρός της. 2) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Θεμιστοκλέα, φυγόντα ἐξ Ἀθηνῶν. 3) πυγμάχης τις περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα.
*Ἀδραν, ωνος (ὁ), Μιτυληναῖος ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ Αὐγούστου.
Ἄδρας (ὁ), = Ἀδούας.
*Ἀδρόπασος (ἡ), π. τῆς Λυκαον.
Ἀδρύας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (Δῖη). 2) ποτ. τῆς Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Πάδον.
Ἀδρύλας, α (ὁ), ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἀποτομωτέρα κορυφὴ τῶν Ἄλπεων ἐν Ἑλβετίᾳ, (Ἅγιος Γοτθάρδος ἢ Φούρκα).
Ἀδρυλις (ἡ), π. ἢ λιμὴν τῆς Λιβυσπ.
Ἀδραῖσται (αἱ), μικρός τις λαὸς τῆς Ἰνδ.
Ἀδραμύττειον καὶ Ἀδραμύττιον (τὸ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (τὸ ἐθν. Ἀδραμυττηνός).
*Ἀδραμύττις (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Ἀδραμυττίτης).
Ἀδρανὸν (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ. περὶ τὴν Αἴτνην, (Aderno), (τὸ ἐθν. Ἀδρανίτης).
Ἄδρανος (ὁ), θεός τις (πιθανῶς ὁ Ἅλιος) λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ. 2) ποτ. τῆς Σικελ. παραῤῥέων τὴν ὁμώνυμον πόλιν.
Ἀδρήστεια (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Νέμεσις (ὡς ἀναπόφευκτος). 2) θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ἥτις παρέλαβε τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. 3) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Δαμψάκου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀδράστη (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἑλένης.

Ἀδραστίνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, (πατρωνυμικῶς ἡ Αἰγιάλεια).

Ἄδραστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Αυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς, κατέφυγεν εἰς Σικυῶνα, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς, διαδεχθεὶς τὸν πάππον του Πόλυβον· ὑπανδρεύσας τὰς θυγατέρας του Ἀργείαν καὶ Ἱπποδάμειαν ἡ Δηϊπύλην μετὰ τοῦ Τυδέως ϗ Πολυνείκους, καταφυγόντων εἰς τὴν αὐλήν του, καὶ στρατεύσας κατὰ τῶν Θηβῶν, ἵν' ἀποκαταστήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, μόλις διεσώθη μόνος, φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ ϗ τοῦ γαμβροῦ του καὶ τοῦ υἱοῦ του Αἰγιαλέως. Συνέστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) υἱὸς τοῦ Πολυνείκους ϗ ἔγγονος τοῦ πρώτου Ἀδράστου. 3) πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης, μητρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Μυσίᾳ πόλιν Ἀδράστειαν. 4) υἱὸς τοῦ μάντεως Μέροπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 5) υἱὸς τοῦ Γορδίου ἐκ Φρυγίας, ὅστις, καταφυγὼν εἰς τὸν Κροῖσον βασιλέα τῆς Λυδίας, καὶ θανατώσας κατ' ἀποτυχίαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν κυνηγεσίῳ, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. 6) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος τῆς ἐν Καρίᾳ πόλεως, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε « Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων ϗ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας. »

Ἀδρήστεια, = Ἀδράστεια.

Ἀδρία (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου ποταμοῦ. 2) π. τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ Οὐομάνου ποταμοῦ.

Ἀδριανούπολις ἡ Ἀδριανοῦ πόλις (ἡ), ἡ πρότερον Ὀρεστιὰς, π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕβρου, (ὁ πολ. Ἀδριανοπολίτης).

Ἀδριανὸς (ὁ), Αἴλιος —, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἰσπανίᾳ, αὐτοκρατορήσας τῷ 870 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, καὶ ἀποθανὼν μετὰ 21 ἐτῶν ἔνδοξον βασιλείαν εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν. Ἀνήγειρεν εἰς διάφορα μέρη, ἐξαιρέτως δὲ ἐν Ἀθήναις, ὅπου διέτριψε πολὺν χρόνον, διαφόρους ἐπωφελεῖς ϗ λαμπρὰς οἰκοδομάς. 2) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, ζήσας τῷ 180 μ. Χ. ἐν Ἀθήναις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου ϗ Κομμόδου.

Ἀδρίας, α καὶ ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀδριατικὸς, κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας ϗ Δαλματίας.

Ἀδρούμητον (τὸ) καὶ Ἀδρούμητος (ἡ) καὶ Ἀδρύμης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀφρ., (τὸ ἐθν. Ἀδρυμήτιος).

*Ἄδρυξ, υκος (ὁ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀδρυκῖνος).

Ἀδύτη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἄδωνις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος, βασιλέως τῆς Κύπρου, ἡ, κατ' ἄλλους, τοῦ Θείαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Σμύρνας ἡ Μύῤῥας. Ἀγαπηθεὶς διὰ τὴν ἄκραν του ὡραιότητα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐφονεύθη πληγωθεὶς ὑπὸ ἀγριοχοίρου, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ἐναντίον του συνεργείᾳ τῆς Ἀρτέμιδος ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας. 2) ποτ. τῆς Φοινίκης, παραῤῥέων τὴν πόλιν Βύβλον.

Ἀέθλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου ἡ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογόνης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ἀείμνηστος (ὁ), Σπαρτιάτης, φονεύσας ἐν Πλαταιαῖς τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον.

Ἀελλόπους, οδος (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας.

Ἀελλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν ϗ αὕτη, ἀδελφὴ τῆς ἀνωτέρω.

*Ἀερία (ἡ), π. τῆς Γαλλ.

Ἀερόπη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Ἀτρέως καὶ ἐγγόνη τοῦ Μίνωος δευτέρου, σύζυγος τοῦ Ἀτρέως ἡ τοῦ Πλεισθένους καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου. 2) θυγ. τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ἀέροπον.

Ἀέροπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου. 2) υἱὸς τοῦ Φηγέως, βασιλέως τῆς Τεγέας. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, φυγόντος μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Μακεδονίαν. 4) υἱὸς τοῦ Φιλίππου ϗ πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα.

Ἀέτιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος. 2) ῥήτωρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογ. 3) ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ πόλεως Ἀμίσας, ζήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων ἰατρικῶν χωρίων εἰς ιϛ'. βιβλία.

Ἀετίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἀζάης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς, μυθώδης ἡγεμὼν τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Ἀζάμορα (τὸ), ἡ ἀκρώρεια ϗ τὸ ἐπ' αὐτῆς φρούριον ὄρους τινὸς τῆς ἐν Κιλικίᾳ Καταονίας.

Ἀζὰν, ᾶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ϗ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Κλείτορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανίᾳ.

Ἀζάνης, εος (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξέρξου στρατευσάντων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Σογδιανῶν.

Ἀζανία (ἡ), μέρος τῆς Ἀρκαδίας τὸ ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἤλιδος, (τὸ ἐθν. Ἀζὰν ϗ Ἀζάνιος).

Ἀζάνιον (τὸ) ϗ

Ἀζανοὶ (οἱ), π. τῆς Ἐπικτ. Φρυγ.

Ἀζανὶς, ίδος (ἡ), = Ἀζανία.

Ἀζέμιλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου.

Ἀζεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτ.

Ἀζηνία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοοντίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Ἀζηνιεύς).

Ἀζιλις ϗ Ἄζιρις, ιδος (ἡ), β. ϗ ποτ. ϗ Ὄασις τῆς Λιβύας, ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατέας.

Ἄζωρος (ἡ), π. τῆς Πελαγον. ἐν τῇ Μακεδον.

Ἄζωτος (ἡ), π. τῆς Παλαις. ἐπὶ τῆς μεσογ. θαλάσσ., (Ἐζδοὺτ), (τὸ ἐθν. Ἀζώτιος).

Ἀηδὼν, όνος (ἡ), θυγ. τοῦ Πανδάρεως ϗ σύζυγος τοῦ Ζήθου, βασιλέως τῶν Θηβῶν· φθονήσασα τὴν Νιόβην διὰ τὴν καλλιτεχνίαν της, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκον της υἱόν· ἀλλὰ φονεύσασα ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἰδικόν της, Ἴτυλλον καλούμενον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς πτηνόν.

Ἀηδωνὶς, ίδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας, ἴσως ἡ Πλατέα τοῦ Ἡροδότου.

Ἀθαμᾶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἀπ' αὐτῶν καλουμένης χώρας τῆς Ἠπείρου, κατοικοῦντες πρότερον τὴν Θεσσαλίαν, ὁπόθεν ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Λαπίθων.

Ἀθαμανία (ἡ), μέρος τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸν Πίνδον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας.

Ἀθαμαντία (ἡ), μέρος τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὅπου ἦρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμας. 2) μέρος τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Ἅλον πόλιν, ὅπου μετῴκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας.

Ἀθαμαντὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Ἕλλη.

Ἀθάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἕλληνος· βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, μετῴκησεν ὕστερον εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθαμαντίαν τῆς Θεσσαλίας. Ἐγέννησεν ἐκ μὲν τῆς Νεφέλης τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην· ἐκ δὲ τῆς Ἰνοῦς, τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην· καὶ ἐκ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ὑψέως βασιλέως τῶν Λαπίθων, τὸν Λεύκωνα, Ἐρύθιον, Σχοινέα ϗ Πτῶον.

Ἀθανάσιος (ὁ), ὁ ἐν ἁγίοις πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐν ᾗ ϗ ἐγεννήθη τῷ 296 μ. Χ., ὑπερασπίσας πεντήκοντα κατὰ συνέχειαν ἔτη τῆς ὀρθοδοξίας ἐναντίον τοῦ Ἀρειανισμοῦ, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων δογματικῶν ϗ Γραφικῶν ἀντικειμένων, ἀπέθανεν εἰς ἑβδομήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίαν.

Ἄθεσις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ἐνούμενος μὲ τὸν Ἴασον χύν. εἰς τὸν Ἀδρίαν, (Adige ἡ Etsch).

Ἀθηνᾶ (ἡ), γεννηθεῖσα περὶ τὴν ἐν Λιβύᾳ λίμνην Τριτωνίδα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, καταπιόντος πρότερον τὴν Μῆτιν ἐξ αὐτοῦ κυοφοροῦσαν, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος· ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῆς σοφίας, τῆς φρονήσεως, τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας, ϗ ὡς ἐφευρέτις πολλῶν βιωφελῶν ἐργασιῶν, ὅθεν ἐπωνομάζετο ϗ Ἐργάνη. Φιλονεικίσασα περὶ τῆς προστασίας τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ἐνίκησεν ἀναδοῦσα ἐκ τῆς γῆς τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας, ὅθεν ϗ ἐτίματο ἐξόχως ἐν Ἀθήναις, ὅπου καὶ ναὸν εἶχε περίφημον, τὸν καλούμενον Ἑκατομ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

πεδον καὶ Παρθενῶνα, καὶ ἑορτὴ ἐτελεῖτο κατὰ πενταετίαν εἰς τιμὴν της τὰ Παναθήναια.

Ἀθηναγόρας, ου (ὁ), Μιλήσιος, ρητηγὸς τῶν Ῥωδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. 2) Ἀθηναῖος Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· γενόμενος δὲ Χριστιανός, ἔγραψεν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Μάρκον Αὐρήλιον ᾗ Κόμμοδον τὸν υἱόν του.

Ἀθηνάδας, ου (ὁ), Τραχίνιος, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ., διότι ἐφόνευσε τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην.

Ἀθῆναι (αἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περιλαμβάνουσα τὸ πάλαι 43 σταδίων περιφέρειαν, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, καὶ ἔχουσα δώδεκα πύλας. Ὁ μεγαλήτερος τῶν τριῶν αὐτῆς λιμένων ἦν τὸ Φαληρόν, ἀλλ' ὁ εὐχρηστότερος ὁ Πειραιεύς, μεθ' οὗ συνείχετο ἡ Μουνυχία. Ἦσαν καὶ 2) Ἀθῆναι αἱ Διάδες, ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ 3) Ἀθῆναι αἱ Βοιωτικαί.

Ἀθήναιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας. 3) λιμὴν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. 4) ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Καμπανίας.

Ἀθήναιος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου. 2) φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Ναυκράτεως, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, συνέγραψεν εἰς 15 βιβλία, Συμπόσιον σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφισταί, ἐφ' οὗ ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Δειπνοσοφιστής.

Ἀθηνίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἀθηνόδωρος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐτικοῦ, ἐπιλεγόμενος Κυρβηλίων. 2) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὅς τις ἐνεπιστεύθη αὐτῷ τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου. Τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων οὐδὲν διεσώθη.

Ἀθηνούπολις (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν.

Ἀθλιβίς, = Ἀθριβίς.

Ἀθμονὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἐκροπίδα φυλήν, (ὁ δημότης Ἀθμονεύς).

Ἀθριβίς, ιος (ἡ), μητρόπολις τοῦ Ἀθριβίτου καλουμένου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

*Ἀθριλλατος (ὁ), ἰατρὸς Θάσιος.

Ἄθρυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἀθυμβρα (ἡ), π. τῆς Λυδ., ἡ ὕστερον Νύσα, (ὁ πολ. Ἀθυμβρεύς).

Ἀθύρας (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα.

Ἄθως, ω (ὁ), ὄρος τῆς Μακεδ. σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, (Ἅγιον Ὄρος), (τὸ ἐθν. Ἀθωίτης).

Αἶα (ἡ), π. τῆς Κολχίδος περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν, ἔνθα ἐβασίλευε, κατὰ τὴν μυθολογ., ὁ Αἰήτης. 2) ἡ νῆσος τῆς Κίρκης περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν.

Αἰάκης, εος (ὁ), Τύραννος τῆς Σάμου περὶ τὸ 450 π. Χ., πατὴρ τοῦ Πολυκράτους. 2) ἄλλος τύραννος τῶν Σαμίων, υἱὸς τοῦ Συλοσῶντος.

Αἰακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ. 2) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Αἰακὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ νῆσος Αἴγινα, τῆς ὁπ. βασίλευσε ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν φρόνησιν ᾗ δικαιοσύνην, ἠξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν, πιστευόμενος ὅτι ἦτον εἷς τῶν τριῶν δικαστῶν τοῦ Ἅδου καὶ ἐφύλαττε τὰς κλεῖς αὐτοῦ. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἐνδηίδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα.

Αἰανεῖον (τὸ), ἄλσος ἐν ᾧ ᾗ πηγὴ πλησίον τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀπούντος, κληθὲν ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως.

*Αἰανὴ (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας (ὁ πολ. Αἰαναῖος).

Αἰάντειον (τὸ), ἡρῷον τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτίου ἀκρωτηρίου τῆς Τρωάδος. 2) ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Αἰαντίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Αἴαντος. 2) (κυριωνυμ.) τύραννός τις τῆς Λαμψάκου. 3) ποιητὴς τραγικὸς παρ' Ἡφαιστίωνι.

Αἰαντὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος.

Αἰαντόδωρος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου.

Αἴας, αντος (ὁ), ὁ μικρός, διὰ τὸ βραχὺ αὐτοῦ ἀνάστημα· υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἀρχηγῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἁλωθείσης τῆς Τρωάδος, βιάσας τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμου, καταφυγοῦσαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, παρώργισε διὰ τοῦτο τὴν θεάν, ᾗ διὰ τοῦτο ἐπνίγη ναυαγήσας περὶ τὴν Εὔβοιαν. 2) ὁ μέγας ᾗ Σαλαμίνιος, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ὁ ἀνδρειότερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων. Προτιμηθέντος τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως κρίσιν, παραφρονήσας ὑπὸ ἀγανακτήσεως, ἐσφάγη ἰδιοχείρως. 3) ποταμὸς τῆς Ἰλλυρ., ὁ ἄλλως Ἄωος.

*Αἴδουρα (ἡ), ἴδος Ἔδουρα.

Αἴγαι (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κράθιος (τὸ ἐθν. Αἰγαιεύς). 2) π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὰ μεθόρια Μυσίας ᾗ Λυδίας, μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων, (τὸ ἐθν. Αἰγαιάτης). 3) π. καὶ λιμ. τῆς Κιλικ., (Ἀγιὰ-Σκύλα), (τὸ ἐθν. Αἰγαῖος). 4) π. τῆς ἐν Μακεδον. Ἠμαθίας, ἡ πρότερον Ἔδεσσα, ἔνθα ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδον. 5) π. παραθαλάσσ. τῆς Εὐδ.

Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, (Ἄσπρη θάλασσα καὶ Ἀρχιπέλαγος), κληθὲν οὕτως εἴτε ἀπὸ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Αἰγῶν, εἴτε ἀπὸ τοῦ Αἰγέως, ὅς τις ἐρρίφθη εἰς αὐτήν, εἴτε καὶ ἀπὸ τῶν καταιγιζόντων αὐτὴν ἀνέμων.

Αἰγαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Κερκύρας.

Αἰγαίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, ὅθεν ᾗ Ἑκατόγχειρ καὶ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Θεῶν, Βριάρεως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Αἰγάλεον (τὸ), δ. τῆς Μεσσην. παρὰ τὴν Πύλον.

Αἰγάλεως (ὁ) καὶ Αἰγάλεων (τὸ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, (πιθανῶς ἄκρα τις τοῦ Κυρυβαλοῦ).

Αἰγᾶν (Δωρ. ἀντὶ Αἰγῶν, ἐνν. ἄκρα), ἀκρωτήρ. τῆς Αἰολίδος, (ἄλλως) Κάνη.

Αἰγείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αἰγέως, (οὕτως ἐκαλεῖτο φυλή τις ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλη ἐν Θήβαις).

Αἴγειρα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (τὸ ἐθν. Αἰγειράτης).

Αἴγειρος (ἡ), κώμη τῆς Αἰσθου ἐν τῇ Μεθυμναίᾳ χώρᾳ.

Αἰγειροῦσσα (ἡ), π. τῆς Μεγαρ., (παρ. Αἰγιρόεσσα).

Αἰγέστα, ης (ἡ), π. τῆς Σικελ., πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τοῦ ὄρους Ἔρυκος, κτίσμα τοῦ Αἰνείου, (τὸ ἐθν. Αἰγεσταῖος ᾗ Αἰγεστεύς).

Αἰγέστης ἢ Αἴγεστος, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κριμισοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐκ Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ, ὑποθεχθεὶς τὸν Αἰνείαν κτίσαντα πρὸς χάριν αὐτοῦ τὴν πόλιν Αἴγεσταν.

Αἰγεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανδίονος τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πάλλαντος, πατὴρ δὲ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως Αἴθρας. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ὀλυλίκου καὶ ἔγγονος τοῦ Θήρα, (Ἡροδ. Δ', 149).

Αἰγιωνεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Αἴγλη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ὠλένου, βρεφοτροφήσασα μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλίκης τὸν Δία, καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ καταστερισθεῖσα.

Αἰγή (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδον. Παλλήνης.

Αἰγηΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήν. δέκα φυλῶν, ἀπὸ τοῦ Αἰγέως.

Αἰγιάλεια (ἡ), θυγάτηρ ἢ κατ' ἄλλους ἔγγονη τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικυῶνος, γυνὴ τοῦ Διομήδους. 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας καὶ 3) τῆς Σικυῶνος. 4) νησίδιον παρὰ τὴν Εὔβοιαν.

Αἰγιαλεῖς, έων (οἱ), φυλή τις τῶν Σικυωνίων.

Αἰγιαλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Αἰγιάλεια. 2) υἱὸς τοῦ Ἀδράστου. στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, ᾗ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀκομέδοντος, υἱοῦ τοῦ Ἑτεοκλέους.

Αἰγιαλὸς (ὁ), τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι τῆς Ἤλιδος παραθαλάσσιον μέρος τῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου, (τὸ ἐθν. Αἰγιαλεῖς).

Αἰγίαλος (ὁ), π. τῆς Παφλαγον., ἢ ὕστερον Ἰωνόπολις (Ἰνεμπολού).

Αἰγικορεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Αἰγικορέως τοῦ Ἴωνος, ἢ πιθανώτερον ἀπὸ τῶν αἰγιδίων τὰ ὁποῖα ἔτρεφον.

Αἰγικορεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος.

Αἴγιλα (ἡ), κώμη τῆς Λακων.

*Αἰγίλεια (ἡ), νησίδιον παρὰ τὴν Εὔβοιαν.

Αἰγιλία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημότης Αἰγιλιεύς). 2) νησίδιον μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρων, (Τσεριγότο).

Αἰγίλια (τὰ), χωρίον τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Ἐρετρίας.

*Αἴγιλος (ἡ), = Αἴγιλα.

Αἰγίμορος ἢ Αἰγίμουρος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρ. ἀπέναντι τῆς Καρχηδ.

Αἴγ.να, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Αἰακόν· ὑπανδρευθεῖσα ἔπειτα τὸν Ἀκτορα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μενοίτιον, τὸν πατέρα τοῦ Πατρόκλου. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) νῆσος τοῦ Σαρων. κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, κυλυμένη πρότερον Οἰνώη. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι αὐτῆς ὠνομάζοντο Μυρμιδόνες, ὡς κατοικοῦντες ὑπὸ γῆν, διὰ τὴν φύσιν τῆς νήσου των, (τὸ ἐθν. Αἰγινήτης, ᾗ ἐπὶ πρᾳγμ. Αἰγιναῖος καὶ Αἰγινητικος).

Αἰγινήτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων. 2) ποτ. τῆς Παφλαγον.

Αἰγίνιον (τὸ), π. τῆς ἐν τῇ Θεσσαλ. Ἑστιαιώτιδος, (ὁ πολίτης Αἰγινιεύς).

Αἴγιον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, (Βοστίτσα), (ὁ πολίτης Αἰγιεύς).

Αἴγιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτιου.

Αἰγίπαν (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Σιλβανός, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἴγης γυναικὸς τοῦ Πανός.

Αἰγιπλακτον (τὸ), β. τῆς Μεγαρ.

Αἰγιρέεσσα-οῦσσα (ἡ), μία τῶν 12 Αἰολικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἢ ὕστερον Ἐλαία.

Αἰγίσθενα (τὰ), ἴδε Αἰγόσθενα.

Αἴγισθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θυέστου ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Πελοπίας, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Πέλοπος. Συνομόσας μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐπιστρέψαντα ἐκ τῆς Τρωάδος, ᾗ βασιλεύσας δώδεκα χρόνους τῶν Μυκηνῶν, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Αἰγίτιον (τὸ), κώμη παραθαλάσσ. τῆς Αἰτωλ.

Αἴγλη (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) μία τῶν Νηρηίδων, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεκίρας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς αἴγειρον.

Αἰγλῆτις, ίδος (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταγήτου, τὰς ὁποίας ἐθυσίασαν οἱ Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος, συμβάντος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως.

Αἰγλοι (οἱ), λαός τις ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Αἰγόσθενα (τὰ), κώμη ὀρεινὴ τῆς Μεγαρ., πρὸς ἄρκτον τῶν Παγῶν, (τὸ ἐθν. Αἰγοσθενεὺς καὶ Αἰγοσθενίτης).

*Αἰγοσθένεια (ἡ), χωρ. τῆς Φωκίδος.

Αἰγὸς ποταμοί (οἱ), π. καὶ ποτάμιον τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα κατεναυμαχήθησαν οἱ Ἀθην. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμον. (τὸ ἐθν. Αἰγοσποταμίτης καὶ Αἰγοποταμίτης).

*Αἴγουκα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν.

Αἰγοῦσαι (αἱ), τρεῖς μικραὶ νῆσοι πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Δρεπάνου ᾗ Διλιβαίου, Φορβαντία (Λεβάντζο), Ἱερὰ (Μαρίτιμο) καὶ ἡ κυρίως Αἰγοῦσα (Καπραρία).

Αἴγυλα (ἡ), ἴδε Αἰγιλία.

Αἰγύπιος (ὁ), νέος τις Θεσσαλὸς, υἱὸς τοῦ Ἄνθου καὶ τῆς Βούλιδος, μετεμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γῦπα.

Αἰγύπτειος (ὁ), γέρων τις Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου.

Αἴγυπτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου. Εἶχε πεντήκοντα υἱοὺς, οἵτινες μνηστευθέντες τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ θείου των Δαναοῦ, ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτῶν καθ' ὑποβολὴν αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήστρα. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου.

Αἴγυπτος (ἡ), ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη χώρα τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ Νεῖλος, Αἴγυπτος καλούμενος ᾗ οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διαιρεῖτο εἰς Ἄνω Αἴγυπτον, τὴν ᾗ Θηβαΐδα, εἰς Μεσαίαν τὴν καὶ Ἑπτανομίδα, ᾗ εἰς Κάτω Αἴγυπτον, ἥτις περιεῖχε τὸ καλούμενον Δέλτα, (τὸ ἐθν. Αἰγύπτειος).

*Αἴγυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θελξίωνος.

Αἴγυς, υος (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. (τὸ ἐθν. Αἰγύτης, ου [ὁ] καὶ Αἰγῦτις, ίδος [ἡ]).

Αἴγων, ωνος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θκρτ. 2) βασιλεύς τις τοῦ Ἄργους. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Αἰγώνεια (ἡ), π. τῆς Θισσαλ.

*Αἴγωστις (ἡ), χωρ. τῆς Λοκρ.

*Αἰδέσιος (ὁ), φιλόσοφος τις νεοπλατωνικὸς παρ' Εὐναπίῳ.

Αἰδηψὸς (ἡ), π. παραθαλάσσ. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος διὰ τὰ θερμὰ λυτρά της, (Δηψό), (ὁ πολ. Αἰδήψιος).

Αἰδούσιοι καὶ Αἰδοῦσοι καὶ Αἰδούσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλίας, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Δρυβίου καὶ Ἀράρου.

Αἰθωνεύς, έως, (ὁ), ποιητ. ὁ Ἥλιος. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσῶν, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θελήσαντες ν' ἁρπάσωσιν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους, ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς πολυχρόνιον εἱρκτήν.

*Αἰζῆν, ηνος (ὁ), υἱὸς τ. Ταντάλου.

Αἰήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος, ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης, καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀψύρτου. Πρὸς αὐτὸν ἔπλευσεν ὁ Ἰάσων μὲ τοὺς Ἀργοναύτας ἵν' ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, φυλασσόμενον εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεως. 2) ὄνομα διαφόρων ἄλλων μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Κολχίδος.

Αἰητίνη (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Μήδεια.

*Αἰήτιος (ὁ), φιλόσοφός τις Πυθαγόρειος ἐκ Πάρου.

Αἰθαία (ἡ), χωρίον τῆς Λακεδ. (οἱ κάτοικοι Αἰθαιεῖς).

Αἰθάλη καὶ Αἰθάλεια καὶ Αἰθαλία (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρην. πελάγους, (Ἔλβα), (ὁ κάτοικος Αἰθαλίτης -είτης καὶ Αἰθαλεύς).

Αἰθαλίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημότης Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλιεύς).

Αἰθαλίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ᾗ τῆς Κυπολεμείας, θυγατρὸς τοῦ Μυρμηδόνος, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν χάριν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τίποτε ᾗ νὰ διατρίβῃ ὡρισμένον τινὰ χρόνον παρὰ τοῖς νεκροῖς.

Αἰθαλίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Τυρρηνῶν λῃστῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ πωλήσωσι τὸν Διονύσιον εἰς τὴν Ἀσίαν, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τούτου εἰς Δελφῖνα.

Αἰθαλίδες, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ.

Αἴθη (ἡ), ἡ ἵππος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἣν εἶχε λάβει δῶρον παρὰ τοῦ Ἐχεπώλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος.

Αἰθήρ, έρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους ᾗ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς διάφορα τερατώδη ὄντα.

Αἰθικες (οἱ), ἔθνος τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὸν Πίνδον ἢ ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἠπείρ.

Αἰθικία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Αἰθικλα, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀκομέδοντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, αἰχμαλωτισθεῖσα εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰρίου ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου.

Αἰθιοπία (ἡ), χώρα τῆς Ἀφρ., πρὸς μεσημβρ. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ τὰ παράλια τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης. Αὐτὴν κατῴκουν οἱ

Αἰθίοπες, οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας, μέλανες τὸ χρῶμα (αἰθὸς, ῶς) διαιρούμενοι εἰς ἀνατολικοὺς καὶ δυτικούς, ὧν οἱ μὲν κατῴκουν τὴν Ἀσίαν, οἱ δὲ τὴν Λιβυκὴν, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βίον νομαδικόν.

Αἰθιοπὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.

Αἰθίοψ, οπος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβύης, πιθανῶς ὁ Νίγειρ ἢ Νίγρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰθίων, ονος (ὁ), ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη.

Αἴθουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἐκ τῆς Ἀλκυόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰλευθῆρα καὶ Γριέα. 2) νῆσος τῆς Ἀφρ. ἐν τῇ μεσογείῳ, (ἄλλως Αἰγοῦσα).

Αἴθρα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως, ἡγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα· αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ὅτε ἦλθον εἰς Ἀθήνας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ἠκολούθησεν αὐτὴν μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρωάδα.

Αἴθων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος.

Αἶκαι (αἱ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀπουλίας.

Αἰκούλανον (τό), π. τῆς Ἰταλ., (Eculano).

Αἶκουοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰταλ. κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Λατίνων.

Αἰλία (ἡ), οὕτως ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ.

Αἰλιανὸς (ὁ), Κλαύδιος —, σοφιστὴς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλ. Πραινέστου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χριστ. ἑκατονταετηρίδα. Ἔγραψεν Ἑλληνιστὶ Ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς 16 βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας 14 βιβλία. 2) Ἄλλος ὁμώνυμος πλὴν πρεσβύτερος αὐτοῦ, Ἕλλην τὸ γένος, γράψας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Β' αἰῶνος πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανὸς, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, ἴδε Ἀριστείδης.

Αἴλιος Διονύσιος, ἴδε Διονύσιος.

Αἰμιλιανὸς Σκηπίων, ἴδε Σκηπίων.

Αἰμίλιος Λέπιδος (ὁ), Ὕπατος τῆς Ῥώμης, ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηίου καὶ Κατουλλου, ἔφυγεν εἰς Σαρδινίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

2) Αἰμίλιος Παῦλος Λεύκιος, χρηματίσας δὶς Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἔπειτα διορισθεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα, ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην τῷ 168 πρὸ Χ. 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, καταπολεμήσας τὸν Περσέα, τελευταῖον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ἐθριάμβευσε λαμπρῶς ἐν Ῥώμῃ.

Αἰμίνιον (τό), π. τῆς ἀρκτ. Λουσιτανίας.

Αἰμώη (ἡ), π. καὶ φρούρ. τῆς Παννονίας, (Leyback).

Αἵμονες, οἱ κάτοικοι τῆς Αἱμονίας.

Αἱμόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκαλ. ἐκ τῆς Πύρρας, ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ

Αἱμονία καὶ Αἱμονὶα (ἡ), μέρος τῆς Θεσσαλίας.

Αἱμονίαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Αἱμονίδης, πατρωνυμ. ὁ Μτλων.

Αἱμονίδης, πατρωνυμ. ὁ Λαέρκης.

Αἱμόνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας.

Αἷμον (τὸ) καὶ

Αἷμος ἡ (ὀρθότ.) Αἵμος (ὁ) καὶ Αἷμον (τό), β. τῆς Θράκης, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολ. τῆς Μοισίας, (Μπαλκάν).

Αἵμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θράκης, μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Διὸς μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥοδόπης εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη, ὅτι ἔλεγον ἑαυτοὺς τέκνα τοῦ Θεοῦ τούτου.

Αἵμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἐραστὴς Ἀντιγόνης τῆς Οἰδίποδος, κατασπαραγθεὶς ὑπὸ τῆς Σφιγγός. 3) υἱὸς τοῦ Δυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., κτίσας τὴν πολιν Αἱμονίαν. 4) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἢ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία. 5) Πυθαγορειός τις ἐκ Κρότωνος. 6) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ. χυν. εἰς τὸν Κηφισσόν, ὁ πρότερον Θερμώδων.

*Αἴνα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης.

*Αἰναρέτη (ἡ). ἡ μήτηρ τοῦ Ἀθάμαντος.

Αἰναρία (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρην. πελάγους, ἄλλως Πιθηκοῦσα, (Ischia).

Αἰνάριον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, ὅπου ἐγίνοντο συνήθως αἱ συνελεύσεις τῆς Ἀχαϊκῆς ὁμοσπονδίας.

Αἰνέας, Δωρ. ἀντὶ Αἰνείας, Θηβαῖος χορηδιδάσκαλος. 2) στρατηγός τις τῶν Κορινθ. 3) ἕτερος ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Στυμφαλίδος. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταπαντίου.

Αἶνεια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (τὸ ἐθν. Αἰνεάτης). 2) = Δίνια.

Αἰνείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδ., ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας, ὁ μετὰ τὸν Ἕκτορα ἀνδρειότερος τῶν Τρώων. Διασωθεὶς, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, μὲ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὴν Ἰταλ., συνέστησε μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων. 2) συγγραφεὺς ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔγραψε Στρατηγικὰ καὶ Πολιορκητικά. 3) Γαζαῖος, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἔπειτα Χριστιανὸς ἢ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

*Αἰνεσίδημος (ὁ), = Αἰνησίδαμος (2).

Αἰνετὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊωνέως βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου.

Αἰνεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνήϊος, πατρωνυμ. ὁ Κύζικος, ὡς υἱὸς τοῦ Αἰνέως.

Αἰνησίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Θκδ. καὶ Ξενοφ. 2) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Θεοφράστου ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Αἰνησίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παταϊκοῦ καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι. 2) φιλόσοφος Σκεπτικὸς ἐκ Κρήτης, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος.

Αἰνησίπαστα καὶ

Αἰνησίππη (ἡ), νῆσος τῆς Μεσογείου ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πολιν καὶ λιμένα.

Αἰνησιφυρα (ἡ), π. παραθαλ. ἢ ἀκρωτ. τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ.

Αἰνήτη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου ἢ μήτηρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐν τῇ Περραιβίᾳ παρὰ τὸν Ἀχελῶον, (τὸ ἐθν. Αἰνιᾶν καὶ Αἰνιεύς).

Αἰνιᾶνες (καὶ ὄχι Αἰνειᾶνες), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θεσσαλ., κατοικοῦν τοκαταρχὰς τὴν Ὄσσαν, ἔπειτα δὲ τὰ μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Θύρνος μέρη τῆς Ὑπείρου, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Οἰταῖοι.

Αἶνιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. φονευθέντων ἐπισήμων Παιόνων ἐν Τρωάδι. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρωάδος.

Αἰνιπόντη (ἡ), π. τῆς Οὐϊνδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἴνου ποτ., (Ινσαμπρούκ).

Αἶνουρα (τὰ), μέρος τῆς Θάσου, ὅπου καὶ μέταλλα χρυσοῦ.

Αἶνος (ἡ), π. παραθαλάσσ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου, ἡ πρότερον Πολτυοβρία, (τὸ ἐθν. Αἴνιος).

Αἶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ῥαιτικῆς, πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

2) β. τῆς Κεφαλλ., (Monte Nero).

Αἰνύρων χώρος, ἴδε Αἰνυρα.

Αἰξωνὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ἀλιμοῦντος καὶ Ἀλῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα ἢ Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημότης Αἰξωνεὺς καὶ τὸ θηλ. Αἰξωνίς).

Αἰολαδης, ου (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

Αἰολεῖς (οἱ), ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὀνομασθὲν ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, ἢ μετοικήσαν ἀπὸ τῆς Θεσσαλ., ὅπου κατῴκει κατ' ἀρχὰς, εἰς τὴν Ἀκαρν., Αἰτωλ., Φωκ., Πελοπόν., καὶ περὶ τὸ 1100 πρὸ Χριστοῦ, εἰς τὸ περὶ τὴν Τρωάδα παραθαλάσσιον μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη (οἱ ὡς Αἰολίς, ὅπου συνεκρότησαν ἓξ ἑνδεκα πόλεων τὸν Αἰολικὸν λεγόμενον δεσμόν, τοῦ ὁποίου ἡ συνέλευσις ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν Κύμην. Αἱ πόλεις αὗται, πολιτευθεῖσαι κατ' ἀρχὰς αὐτόνομοι, καθυποτάχθησαν ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Κροίσου, καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου.

Αἰολία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην ἢ Πρωτογένειαν. 2) = Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Σίσυφος καὶ ὁ Κρηθεὺς καὶ ὁ ἀπόγονος αὐτοῦ ὁ Γλαῦκος.

Αἰολίη (ἡ), ἡ ἄλλως Στρογγύλη καὶ Λιπάρα νῆσος, μία τῶν λεγομένων τοῦ Αἰόλου.

Αἰολίς, ίδος (ἡ), ἡ ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα τῶν Αἰολέων, ἐκτεινομένη μεσημβρινώτερον τῆς Τρωάδος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκον πρωτεῖα καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος ἢ Τένεδος. 2) π. τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, (ὁ πολ. Αἰολιδεύς).

Αἰολίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου.

Αἴολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππότα ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λιγύας, θεὸς ἢ ταμίας τῶν ἀνέμων, κατῴκει ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένων νήσων, τῶν ἄλλως Λιπάρεων. 2) υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, καὶ ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἐναρέτης ἓξ υἱούς, Κρηθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηϊονα, Μάγνην καὶ Περιήρην,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ πέντε θυγατέρας, Κυνάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην. 3) εἷς τῶν ὁπαδῶν τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκ τῆς ἐν τῇ Φρυγίᾳ Λυρνησσοῦ.

Αἶπεια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., ἢ ὕστερον Θουρία ἢ Κορώνη, (ὁ πολ. Αἰπεάτης). 2) π. τῆς Κύπρου, ἡ ὕστερον Σόλοι.

Αἶπυ (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεσσην.

Αἴπυτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλάτου, βασιλέως τῆς ἐν Ἀρκαδ. Φαισάνης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱππεθέου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. 3) υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου καὶ τῆς Μερόπης τῆς θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. Φονευθέντος τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ Πολυφόντου, διασωθεὶς ἢ ἀνατραφεὶς παρὰ τῷ πάππῳ του Κυψέλῳ, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἀνεκτήσατο τὴν βασιλείαν τοῦ πατρός τε. 4) υἱὸς τοῦ Νηλέως ἢ ἔγγονος τοῦ Κόδρου, κτίσας τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην.

*Αἰραί (αἱ), π. τῆς Μακεδ. (ὁ πολ. Αἰραῖος). 2) π. τῆς Ἰων. (ὁ πολ. Αἰρεύς). 3) π. τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Αἰράτης).

*Αἶσα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Αἰσαῖος).

Αἴσακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, προειπὼν τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος.

Αἰσάνιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας.

Αἴσαρ, ἴδε Αὔσαρ. 2) = τῷ-

Αἴσαρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Κρότωνα.

Αἰσερνία (ἡ), π. τῶν Σαμίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Isernia).

Αἴσηπος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ., χυν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου. 2) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας ἢ τῆς Νύμφης Ἀβαρβαρέας.

Αἰσιμίδης, ου (ὁ), Κερκυραῖός τις παρὰ Θκδ.

*Αἴσιμος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνῃ.

Αἴσιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. πλησίον τοῦ Σπολετίου.

Αἴσιος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόβου. 2) (γεωγρφ.) = τῷ-

Αἶσις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς Ὁμβρικῆς, (Esino).

Αἰσονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰάσων.

Αἰσυήτης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τρωάδος.

Αἰσύμη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Αἰσυμαῖος).

Αἰσχίνης, ου (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Κατ' ἀρχὰς ὑποκριτὴς θεάτρου, καὶ μαθητεύσας ἔπειτα παρὰ τῷ Ἰσοκράτει, διέπρεψεν εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του. Ἀντιπολιτευόμενος τὸν Δημοσθένην, κατηγωνίσθη τέλος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ τὰς Ἀθήνας. Διδάξας τὴν ῥητορικὴν ἐν Ῥόδῳ, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς Σάμον, ὅπου ἢ ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης. 2) φιλόσοφος Σωκρατικὸς, διδάξας ἐπὶ μισθῷ ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου. Συνέγραψε διαλόγους, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνοι τρεῖς. 3) Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διδάξας ἐν Ἀθήναις. 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. 5) Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Σέλλου, ἐπικαλούμενος Καπνὸς, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης. 6) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδοτῳ.

Αἰσχρέης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδοτῳ.

Αἰσχρη (ἡ), γυνή τις Φρυγία παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχρηίς, ίδος (ἡ), μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα.

*Αἰσχρίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς Σάμιος. 2) ἕτερος Μιτυληναῖος. 3) ἰατρός, διδάσκαλος τοῦ Γαληνοῦ.

Αἰσχριώνη (ἡ), φυλή τις τῶν Σαμίων κατοικοῦσα τὴν ἐν τῇ Λιβύῃ Ὄασιν.

Αἰσχυλίς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Θαλοῦ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς τῷ 524 πρὸ Χριστοῦ, πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας. Περὶ τὰ ὄγδοα τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπέθανεν ἐκεῖ ἑβδομηκοντούτης. Ἐκ τῶν 70—80 τραγῳδιῶν αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον ἑπτά.

Αἴσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως ἢ τῆς Τηροῦς, καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πολυμήδης ἢ Ἀλκιμήδης τὸν Ἰάσονα καὶ τὸν Προμαχον. Ἐπιχρέψαντος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς Κολχίδος, μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς τεσσαρακοντούτην νέον ἄνδρα. 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ.

*Αἰσών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Μαγνησ. (ὁ πολ. Αἰσώνιος, Αἰσωνιεὺς καὶ Αἰσωνιάτης).

Αἴσωπος (ὁ), Φρὺξ ἢ, κατ' ἄλλους, Σάμιος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος· ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ξούθου ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἀπελευθερωθεὶς ἦλθεν εἰς Λυδίαν καὶ ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς Δελφοὺς, καὶ διαβληθεὶς, διὰ τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν Δελφῶν ὡς ἱεροσυλος, κατεκρημνίσθη ὑπό τινος βράχου. Ἡ γνησιότης τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένων μύθων ἀμφισβητεῖται.

Αἴτνη (ἡ), βουνὸν πυριπνοον τῆς Σικελ., ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔκειτο, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ὁ Τυφῶν, Monte Gibello). 2) π. τῆς Σικελ. περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, κτίσμα τοῦ βασιλέως Ἱέρωνος, ἡ ὕστερον Ἴννησας (τὸ ἐθν. Αἰτναῖος). 3) μία τῶν Νυμφῶν τῆς Σικελ., θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. 4) Ὄνομα βακολίδος τινὸς παρὰ Θκρτ.

Αἰτωλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρν., Θεσσαλ., Ὑπείρου ἢ τῆς Θαλάσσης, ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελῴου ἢ ἔχουσα τὸ πάλαι εἰκοσιὲξ περίπου πόλεις. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Αἰτωλοί, λαὸς μάχιμος καὶ ἀταπείνωτος, μεταφύτευσαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἤλιδος, καλουμένου πρότερον Λέλεγες, Κουρῆτες ἢ Ἄρντες.

Αἰτωλὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας. 2) (κυριωνυμ.) ὁ υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Νεΐδος ἢ Ἰφιανάσσης. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἔπεα εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ νὰ φύγῃ, φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων καὶ κυριεύσας αὐτὴν, μετωνόμασεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Αἰτωλίαν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Προνόης τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα.

*Αἴχμις, ιδος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἀραβίων.

Ἀκάβη (ἡ), β. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἀκαβηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμ.

Ἀκαδημία (ἡ), θέσις τερπνὴ καὶ δενδρόφυτος ἓξ στάδια μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, κληθεῖσα ἀπό τινος παλαιοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου. Εἰς τὸ ἐνταῦθα γυμνάσιον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, ὅθεν ἡ φιλοσοφικὴ αὐτοῦ σχολὴ ἐκλήθη Ἀκαδημαϊκὴ καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ οἱ ὀπαδοί του.

Ἀκάδημος (ὁ), παλαιός τις ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὃς τις ἐμήνυσεν εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην τὸν τόπον ὅπου ἐρυλλάττετο ἡ ὑπὸ τοῦ Θησέως ὀρπαγεῖσα ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμ.

Ἀκάθρατ (οἱ), ἔθνος τῶν Σινῶν, κατοικοῦν μεσογείως πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Κίνας.

Ἀκακαλλὶς, (ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μιλητον καὶ Ἀμφιθεμιν. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Φύλακιν ἢ Φιλανδρον.

Ἀκακήσιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπί τινος ὁμωνύμου λόφου παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Ἀκακήσιος).

Ἄκακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, πτίστωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Ἀκακησίου.

Ἀκαλανθὶς, (ίδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, μεταμορφωθεῖσα εἰς πηγὴν ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Ἀκάλανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἀκάλλη (ἡ), ἴδε Ἀκακαλλὶς.

Ἀκαμάντιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ.

Ἀκαμαντὶς, (ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως, (ὁ φυλέτης Ἀκαμαντίδης).

Ἀκάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἵνα ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἠράσθη τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἥτις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱόν. Ἁλωθείσης δὲ τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Κλυμένην, καὶ ἔφερεν ὀπίσω εἰς Ἀθήνας ἢ τὴν Αἴθραν τὴν μητέρα τοῦ Θησέως.

2) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἡγητόρων τῆς Τρωάδος.

3) (Γεωγρφ.) ἀκρωτ. τῆς Κύπρου πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, (Cap di Pipiano).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκτμψις, εως (ὁ), ποτ. μέγιστος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν ὁρίων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (ἄλλως Βόας καὶ Ἄψαρος).

*Ἀκανθίνη (ἡ), νῆσος τῆς Ἀραβικῆς θαλάσσης.

Ἀκανθίς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκάνθου, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς πτηνόν.

Ἄκανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρός του.

Ἄκανθος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Χαλκηδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (Ἱερισσός), (ὁ πολ. Ἀκάνθιος). 2) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀκανθοπολίτης).

Ἀκανθωνῖτις (ἡ), χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

*Ἀκανία (ὁ), λιμὴν τῆς Ῥόδου.

*Ἀκανναι (αἱ), ἐμπορεῖον ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλ.

*Ἀκάρασσος (ἡ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἀκαρασσεὺς καὶ Ἀκαράσσιος).

Ἀκαρνάν, ᾶνος (ὁ), ὡς ἐθνικόν, ὁ κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, ἔγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω, ἐπώκησεν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφῖδος εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρονομασθὲν μέρος τῆς Ἠπείρου.

Ἀκαρνανία (ἡ), ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Αἰτωλίας (τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελῴου), Ἠπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ Ἰονίᾳ πελάγους. Ἐκαλεῖτο πρότερον Κουρῆτις, καὶ ἐκατοικεῖτο ὑπὸ τῶν Ταφίων, Τηλεβοῶν κλπ., ἐποικισθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος μετωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Ἀκαρνᾶνες, κληθέντες οὕτω πιθανῶς, διότι ἐκόμων (ἀ, κείρω), ἀπ' ἐναντίας τῶν Κουρήτων, ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ φρόνησίν των, πολεμοῦντες πάντοτε σχεδὸν πρὸς τοὺς γείτονας αὐτῶν Αἰτωλοὺς, ἄχρις ὅτου ὑπετάχθησαν ἀμφότεροι εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

*Ἀκαῤῥὰ (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀκαῤῥεὺς ἢ Ἀκαῤῥάτης).

Ἀκάστη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.

Ἄκαστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξίβιας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἷς τῶν θρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαί του, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἐθανάτωσαν τὸν γέροντα πατέρα των, ἐδίωξε τὴν Μήδειαν καὶ τὸν Ἰάσονα καὶ ἐξύστησεν εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς τῶν τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιτυμβίους ἀγῶνας. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἀστυδαμείας τὸν Ἄκτορα καὶ δύω θυγατέρας τὴν Ἀκοδάμειαν καὶ Στερόπην. 2) βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου.

*Ἀκέλη (ἡ), π. τῆς Διθύας, (ὁ πολ. Ἀκελῆσιος).

*Ἀκέλης (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀκέλην τῆς Λιβ.

*Ἀκέσαι (αἱ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Ἀκεσίτης καὶ Ἀκεσαῖος).

Ἀκεσαμεναί (αἱ), π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἀκεσαμένιος).

Ἀκεσαμενός (ὁ), πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, κτίτωρ τῶν Ἀκεσαμενῶν.

*Ἀκεσίας (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ἀκεσίμβροτος (ὁ), ὄνομα ἰατροῦ παρὰ Πλάτωνι. 2) ναυάρχός τις τῶν Ῥοδίων.

Ἀκεσίνης καὶ Ἀκεσῖνος, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ινδ. γυν. εἰς τὸν Ἰνδὸν. 2) ποτ. τῆς Σικελ.

*Ἀκεσσα, ης (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀκεσσαῖος).

Ἀκέστη (ἡ), ἴδε Αἴγεστα.

Ἀκέστης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικελ., ἴδε Αἰγέστης.

Ἀκεστορίδαι (οἱ), ἱερά τις γενεὰ ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς.

*Ἀκεστορίδης, ου (ὁ), δύο ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 69 ἢ 76 Ὀλυμπιάδα.

Ἀκέστορος καὶ Ἀκέστωρ, ορος (ὁ), ἄθλιός τις τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, γλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐλέγετο καὶ Σάκας ὡς μὴ Ἕλλην.

*Ἀκεσὼ, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς χειρουργ.

Ἀκη (ἡ), π. τῆς Γαλιλ. ἡ ὕστερον Πτολεμαὶς, (Ἀκρη), (τὸ ἐθν. Ἀκαῖος).

*Ἀκήρατος (ὁ), ἱερεύς τις τῶν Δελφῶν.

Ἄκης, εω (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων ἢ Ὑρκανίων.

Ἀκιβοὶ (οἱ), μικρός τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκίδας, αντος ἢ Ἀκίδων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλίδος, (ἴσως (ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἰάρδανος).

Ἀκιλησηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μεγ. Ἀρμεν. μεταξὺ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου.

Ἀκινάκαι (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς.

*Ἀκίνητος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ., τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε παραφρονήσας, (μοὶ φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνίκητος).

Ἄκιρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λευκανίᾳ, (Agri).

Ἄκις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης. 2) υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Συμαίθης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος.

Ἀκίς, ίδος (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

Ἀκμῆνες (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἐν Ἠλιδι.

Ἀκμονία (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἀκμονιεύς).

Ἀκμόνιον (τὸ), ἅλσος π. παρὰ τὸν Θερμώδοντα ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Ἄκμων, ονος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν. 2) εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Διομήδους, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδ. εἰς πτηνόν. 2) εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἀκόναι (αἱ), π. τῆς Βιθυν. οὐ μακρὰν τῆς Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Ἀκονίτης).

Ἀκόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Ἀκουτία (ἡ), = Ἀκούτια.

Ἀκόντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. 2) β. μεταξὺ Βοιωτ. καὶ Φωκίδος.

*Ἀκοράκα (ἡ), π. τῆς Συρ.

Ἄκορις (ἡ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Ἀκούηνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (Aquino).

Ἀκουϊτανία (ἡ), μέρος τῆς Γαλλ. μεταξὺ Πυρηναίων, Ναρβωνικῆς, Λουγδουνικῆς καὶ Ὠκεανοῦ, (οἱ κάτοικοι Ἀκουϊτανοί).

Ἀκουμενὸς (ὁ), ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκρ.

Ἀκουσίλαος (ὁ), Ἀργεῖος ἱστοριογράφος, μεταποιήσας τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου εἰς τὸ πεζόν. Ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐπὶ Γάλβα.

Ἀκούτια, π. τῆς Λουσιταν. ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ.

Ἄκρα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας. 2) = Ἀκραι. 3) π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (τὸ ἐθν. Ἀκραῖος).

Ἀκραβὰ (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Μεσοποτ.

Ἀκραβάτα (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.

Ἀκραβαττηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰνδ.

Ἀκραγαλλίδαι (οἱ), λαὸς τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Κίρρας.

Ἀκράγας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης. 2) (χωγρ.) ποτ. τῆς Σικελ., (Fiume di Naro). 3) β. τῆς Σικελ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔκειτο ἡ Ἀκράγας, αντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Σικελ., κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν καὶ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, (ὁ πολ. Ἀκραγαντῖνος).

Ἀκράθως (τὸ), ἀκρ. τῆς Μακεδ.

Ἄκραι (αἱ), π. τῆς Αἰτωλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Ῥίας λίμνης. 2) π. τῆς Σικελ. μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Καμαρίνης, (Palazzuolo), (τὸ ἐθν. Ἀκραῖος).

Ἀκραία (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος ἢ ἀδελφὴ τῆς Εὐβοίας, τροφὸς τῆς Ἥρας.

Ἀκραιφεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ.

Ἀκραιφία (ἡ) καὶ Ἀκραιφίαι (αἱ) καὶ Ἀκραίφιον ἢ Ἀκραίφνιον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα.

Ἄκρατος (ὁ), π. μεσόγ. τῆς Αυδ.

Ἄκρατος (ὁ), εἷς τῶν ὑπαδῶν τοῦ Διονύσου, λατρευόμενος ἐν Μυουντίᾳ.

Ἀκρίαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Λακων., (τὸ ἐθν. Ἀκριάτης).

Ἀκρίας, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς της Οἰνομάου.

Ἀκριλλα (ἡ) καὶ Ἀκρίλλαι (αἱ), π. τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν Ἄκρων καὶ τῆς Ἀκράγαντος, (ὁ πολ. Ἀκριλλαῖος).

*Ἄκρις (ἡ), π. τῆς Διθ., (Διόδ. Σικελ.).

Ἀκρίσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄβαντος καὶ τῆς Ὠκελείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του Περσέως. 2) Σικυωνίος τις παρὰ Ξενοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκρισιώνη (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Δανάη.
Ἀκρίτας, α (ὁ), ἀκρ. τῆς Μεσσην. 2) ἀκρ. τῆς Βιθυν. εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου.
Ἀκρόθωον (τὸ) καὶ Ἀκρόθωοι (οἱ), π. ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας τοῦ Ἄθωνος, ἡ ὕστερον Οὐρανόπολις, (ὁ πολ. Ἀκροθωίτης).
Ἀκροκεραύνια (τὰ), ὄρη τῆς Ἠπείρου, ἐκτεινόμενα παραθαλασσίως ἄχρι τῆς Ἰλλυρίας.
Ἀκροκόρινθος (ὁ καὶ ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως ἐπίτινος ἀποτόμου ὄρους.
Ἀκρόλισσος (ὁ), φρούρ. τῆς Δαλματ. πλησίον τῆς πόλεως Λισσοῦ ἐπί τινος ὄρους.
Ἀκρόνεως, ω (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων.
Ἀκρόπολις (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ.
Ἀκρότατος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους τοῦ δευτέρου, φυγὼν ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Σικελ. πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκραγαντίνων. 2) ἔγγονὸς τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τῷ 266 π. Χ.
Ἄκρων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ τῆς ἐν Σικελ. Καμαρίνης. 2) ἰατρὸς Ἀκραγαντῖνος, καθαρίσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Περικλέους συμβάντος λοιμοῦ.
Ἀκρώρεια (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠλιδι Τριφυλίας παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, (οἱ πολῖται Ἀκρώρειοι).
Ἀκταία (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Ἀναλίδων, μνηστευθεῖσα τὸν Περίφαντα.
Ἀκταῖος (ὁ), ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου. 2) πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Γλαύκης.
Ἀκταίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστέου ἢ Αὐτονόης τῆς Κάδμου, κυνηγὸς περίφημος. Ἰδὼν τὴν Ἄρτεμιν λουομένην γυμνὴν, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἔλαφον, καὶ κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του κυνῶν.
Ἀκτανία (ἡ), μία τῶν νήσων τῆς Γερμαν. θαλάσσης.
Ἀκτὴ (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. 2) ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. χερσονήσου ἐν Μακεδον. 3) π. τῆς Ἰων. 4) λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρναν. 5) μέρος τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πελοποννήσου, περιλαμβάνον τὴν Τροιζηνίαν καὶ Ἐπίδαυρίαν.
Ἄκτιον (τὸ), ἀκρ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ πόλις τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, περίφημον διὰ τὴν περὶ αὐτὸ νίκην τοῦ Λυγούστου κατὰ τοῦ Ἀντωνίου τῷ 31 ἔτος π. Χ.
Ἀκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ πατὴρ τοῦ Πατρόκλου Μενοίτιος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ἢ 3) ὁ Ἐχεκλῆς.
Ἄκτυρις, ιδος (ἡ), θαλαμηπόλος πιστὴ τῆς Πηνελόπης.
Ἀκτορίων, ονος (ὁ), = Ἀκτορίδης, (κυρίως ὁ Ἐπειός).
Ἄκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος ἢ Πεισιδίκης τῆς Αἰόλου, πατὴρ ἢ πάππος τοῦ Εὐρυτίωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόνου καὶ Διομήδης τῆς Ξούθου ἐκ Φωκίδος, πατὴρ δὲ τοῦ Μενοιτίου ἐκ τῆς Αἰγίνης. 3) υἱὸς τοῦ Φορβάντος καὶ Ἐρμίνης τῆς Ἐπειοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αὐγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολιόνης, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο διδύμους υἱοὺς, τὸν Εὐρυτον καὶ Κλέατον, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ Ἀκτορίονες καὶ Μολίονες ὠνομάζοντο. 4) υἱὸς τοῦ Ἀζέου καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον. 5) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. 6) υἱὸς τοῦ Οἰνοπέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γπέρβιου, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἀβράσου στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας.
Ἀκυληία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐνετῶν, (τὸ ἐθν. Ἀκυληΐος).
*Ἀκυλῖνα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀκυλινᾶτος).
Ἀκύλλιος (ὁ), Μάρκος ὁ Μάνιος—, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Μιθριδάτου. 2) Λούκιος καὶ Μάρκος οἱ Ἀκύλλιοι, ἀνεψιοὶ τοῦ Κολατίνου, συνομόσαντες κατὰ τοῦ Ταρκυΐνίου ἢ θανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τῷ 507 π. Χ.
Ἀκυτανία (ἡ), = Ἀκουϊτανία.
*Ἄκυτος (ἡ), νῆσος τῆς Κρήτης, (ὁ νησ. Ἀκύτιος).
Ἀκύφας, αντος (ἡ), π. τῆς Δωρίδος ἐπὶ τῆς Οἴτης, ἡ ἄλλ. Ηίνδος.
Ἄλαβα (ἡ), π. Ταρρακωνίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ (Κελτιβηρίᾳ). 2) νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης.
Ἀλαβάγειον (τὸ), ἀκρ. τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.
*Ἀλάβαια (ἡ), π. τῆς Ἀραβ.
Ἀλάβανδα (τὰ καὶ ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, (τὸ ἐθν. Ἀλαβανδεύς).
Ἀλάβανδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλιρρόης, κτίτωρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν τῇ Καρίᾳ.
Ἀλαβαστρίτης, του (ὁ), β. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἐκείτο ἡ τῶν Ἀλαβάστρων πόλις
Ἀλαβούριον (τὸ), π. τῆς Συρ. (ὁ πολ. Ἀλαβούριος).
Ἀλαζών, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., βέων παρὰ τὰς Μύλας, (τὸ ἐθν. Ἀλαζώνιος).
Ἀλαγονία (ἡ), π. τῆς ἐλευθερολακωνίας ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Μεσσην.
Ἀλαζίρ, ῖρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ.
Ἀλαζῶνες, ἴδε Ἀλίζωνες.
Ἀλαί (οἱ), οἱ Ἀραφηνίδες, δῆμος τῆς Ἀττ. μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ Βραυρῶνος ἀντικρὺ τῆς Καρύστου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, καὶ 2) αἱ Αἰξωνίδες, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λιμνης, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τῆς νήσου Γδρούσης, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίαν φυλὴν, (ὁ δημότης Ἀλαιεύς). 3) κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος.
Ἄλαισα (τὰ), π. τῆς Σικελ., παρὰ τὴν ὁποίαν ἔρρεεν ὁ
Ἄλαισος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. (Fiumeno).
Ἀλαλίη (ἡ), π. τῆς νήσου Κύπρου, ἡ παρὰ Πτολεμ. Ἀλερία.
Ἀλαλκομεναί (αἱ), π. τῆς ἐν Θεσσαλ. Ἑσιαιώτιδος. 2) π. τῆς Βοιωτ., (τὸ ἐθν. Ἀλαλκομενιεὺς καὶ Ἀλαλκομένιος).
Ἀλαλκομενὶς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς ἀνατραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους.
Ἀλαλκομένης, ους (ὁ), ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Βοιωτ. πρῶτος ἀναθρέψας τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἀνεγείρας εἰς τιμὴν αὐτῆς ναὸν ἐν ταῖς Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας.
Ἀλαλκομενία (ἡ), = Ἀλαλκομενὶς. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις.
Ἀλαλκομένιον (τὸ), = Ἀλαλκομεναί, (κυρίως ὁ ναὸς τῆς Ἀλαλκομενίας Ἀθηνᾶς).
Ἀλαμανοί (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτώας Εὐρώπης, κατοικοῦν μεταξὺ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως.
Ἄλαμος (ὁ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλβάνα ἢ Κυαῖα.
Ἄλανα (τὰ), ὄρη τῆς Ἀρκτώας Ἀσίας, κείμενα ὑπὲρ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.
Ἀλανία (ἡ), χώρα τῆς Σκυθ. ἔνθα κατῴκουν οἱ
Ἀλανοί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν μεταξὺ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης.
Ἀλαρόδιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας πρὸς ἄρκτον τῶν Κολχων.
Ἀλαστορίδης (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τρώς.
Ἀλάστωρ, ορος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Λυκίων, αὐτάδελφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἢ τοῦ ἰδίου του πεθεροῦ Κλυμένου. 3) εἷς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος.
Ἄλβα (ἡ), π. παραθαλασσ. καὶ 2) ποτ. τῆς Ταρρακωνησ. Ἱσπαν.
Ἄλβα Λογγα (ἡ), π. ἀρχ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (ὁ πολ. Ἀλβανός).
Ἄλβα Πομπηία (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λιγυρίᾳ.
Ἀλβανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Καυκασίων ὀρέων ἢ Ἰβηρίας, (τὸ ἐθν. Ἀλβανός).
Ἀλβάνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.
Ἀλβανοί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, ζῶντες νομαδικῶς.
Ἀλβανόν (τὸ), β. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Ἄλβαν Λογγαν.
Ἀλβῖνος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικὸς, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους. 2) χριστιανικός τις, ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων ἐπὶ Κομμόδου.
Ἄλβιον (τὸ), ὄρος ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Ἀλπείων πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματ. καὶ Κροατ., (Alben).
Ἄλβις καὶ
Ἄλβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν. χυν. εἰς τὴν Ἀρκτ. θάλασσαν, (Ἔλβας).
Ἀλβίων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας. 2) ἴδε Ἀλβίων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλβούλος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ.

Ἄλγιδον (τό), β. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων. 2) = τῷ

Ἄλγιδος καὶ Ἀλγιδῶν, ῶνος (ἡ), π. τῶν Αἰκούων ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἄλγος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., ἴσως ὁ Ἀξὸς ἢ Ἀψός.

Ἀλδήσκος (ὁ), ἴδε Ἀρδησκος.

Ἀλέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, ἔνθα ἦν ναὸς περίφημος τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλέας, (ὁ πολίτης Ἀλεάτης).

Ἀλεΐων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἢ Λιγούρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων ἐκεῖθεν, (κατὰ τὸν Heyne, ὀρθότερ. Ἀλβίων).

Ἀλεγήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Προμάχου.

Ἄλεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Βελίαν. 2) ποτ. τῆς νήσου Κῶ. 3) ποτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Καλοφῶνα.

Ἄλεισον (τό), π. τῆς Ἠλείας, ἐπὶ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον.

Ἀλεκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Λεῖτος καὶ ἄλλοι.

Ἀλεκτρύων, ονος (ὁ), θεράπων τοῦ Ἄρεως, μεταμορφωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς πετεινόν, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ἐν ᾧ ὁ Ἄρης εἶχε συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. 2) = Ἀλέκτωρ (1).

Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πέλοπος, πενθερὸς δὲ τοῦ Μεγαπένθους. 3) υἱὸς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἴφιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Ἀλεξάνδρα (ἡ), ἡ κοινότερον Κασσάνδρα, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου.

Ἀλεξάνδρεια (ἡ), ὁ Στέφανος ἀναφέρει 28 πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν 1) ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, κτισθεῖσα τῷ 331 ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα δύο λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου καὶ χρηματήσασα πρωτεύουσα τῶν βασιλέων τῶν Πτολεμαίων. 2) ἡ Τρωὰς καὶ Ἀντιγόνεια, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, τρία μίλια μακρὰν τῆς παλαιᾶς Τροίας.

3) ἡ τῆς Συρίας ἡ κατὰ Ἰσσόν, παραθαλάσσιος, (Ἀλεξανδρέττα). 4) ἡ Ἰνδική, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ἀκεσίνου καὶ Ἰνδοῦ. 5) ἡ ἐν Παροπαμισάδαις, κτίσμα τοῦ αὐτοῦ μονάρχου, (Καντακάρ). 6) ἡ πρὸς τῷ Καυκάσῳ. 7) ἡ Σογδιανὴ ἢ πρὸς τῷ Ταναΐδι ἐπὶ τοῦ Ἰακσάρτου ποταμοῦ ἐν τῇ Περσίᾳ. 8) ἡ Ἀριανή, ἐπὶ τοῦ Ἀρείου ποταμοῦ. (τὸ ἐθν. Ἀλεξανδρεὺς καὶ τὸ θηλ. Ἀλεξανδρίς).

*Ἀλεξανδρίδης ου (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Δελφῶν.

Ἀλέξανδρος (ὁ), ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, στρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ. 3) υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλ. Φερῶν.

4) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ Α', διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μακεδον. τῷ 506 πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἐπονομασθεὶς Φιλέλλην, δι' ὅσα ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. 5) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ Β', βασιλεύσας τῆς Μακεδ. τῷ 369 πρὸ Χ., φονευθεὶς δὲ μετὰ δύω χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου. 6) υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος, μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, βασιλεύσας τῆς Ἠπείρου τῷ 320 πρὸ Χ. 7) υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, γεννηθεὶς τῷ 356 καὶ ἀποθανὼν ἐν Βαβυλῶνι τῷ 323, πρὸ Χ., ἀφ' οὗ κατεπολέμησε τὸν Δαρεῖον καὶ τοὺς Πέρσας καὶ κατέκτησε τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ τότε ἐγνωσμένου Κόσμου. ἀφῆκε δὲ ἐκ τῆς Ῥωξάνης τῆς θυγατρὸς τοῦ Δαρείου υἱὸν τὸν Ἀλέξανδραν, βασιλεύσαντα ἀνήλικον ἐπί τινα χρόνον. 8) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδον., φονευθεὶς ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τῷ 295 πρὸ Χ.

9) υἱὸς τοῦ Περσέως, τελευταῖος βασιλέως τῆς Μακεδον., ἀπελθεὶς αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην καὶ γενόμενος γραφεὺς τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου. 10) υἱὸς τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας κατὰ τὸν Ἀντίγονον θανατώσαντα τὸν πατέρα του· ἐκ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύρρον, τὸν Πτολεμαῖον καὶ τὴν Φθίαν.

11) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φυσκωνος, προσονομασθεὶς Πτολεμαῖος καὶ αὐτός, καὶ βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου τῷ 100 π. Χ., τῷ δὲ 89 φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

12) υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξορισθεὶς τῆς Αἰγύπτου καταχρᾷς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 13) ἀδελφὸς ἴσως τοῦ προτέρου διαδεχθεὶς αὐτὸν καὶ δολοφθεὶς τῷ 60 πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 14) ὁ Λυγκιστής, Μακεδών, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς τῶν μετὰ Παυσανίου συνομοσάντων κατὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ πατρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 15) ὁ Αἰγεύς, φιλόσοφος περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. 16) ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, διδάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας καὶ ὑπομνηματιστὴς τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους. 17) ὁ Τραλλιανός, ἰατρός, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ· ἔγραψε Θεραπευτικὰ εἰς ΙΒ' βιβλία. 18) ὁ Ἀβωνατειχίτης, γόης προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Λουκιανός.

19) ὁ Μυτιληναῖος, ἄλλως καλούμενος Ἀλέξων.

Ἀλεξάνδρα πόλις (ἡ), π. τῆς Ἀραχωσίας.

Ἀλεξάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀλέξαρχος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτάρχῳ. 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἀλεξιανὸς (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος.

Ἀλεξιάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Ἥβης.

Ἀλεξίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Ἀλεξίδημος (ὁ), Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος.

Ἀλεξικλῆς, έους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἀλεξῖνος (ὁ), Ἠλεῖος, φιλόσοφος Μεγαρικός, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, ἐχθρὸς ἄσπονδος τῶν Στωϊκῶν.

Ἀλεξιππίδης, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἀλεξις, ιδος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλ., ζήσας περὶ τὸ 338 πρὸ Χ. Ἐκ τῶν 245 κωμῳδιῶν, τὰς ὁποίας λέγεται ὅτι ἔγραψε, δὲν σώζεται οὔτε μία.

Ἄλεξος, ωνος (ὁ), Ἀχαιός τις παρὰ Πλ. 2) = Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος.

Ἀλεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀρκάδος, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδ. Τεγέας· ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νεαίρας τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Κηφέα καὶ τὴν Αὐγήν.

Ἀλερία (ἡ), = Ἀλαλία.

Ἀλεσία (ἡ), π. τῆς ἐν Γαλλ. Ἀκουϊτανίας, (Alise).

Ἀλεσίαι (αἱ), π. τῆς Δακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου.

Ἀλέτριον (τό), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίου, (Alatri).

Ἀλεύας, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Ἀλευάδαι, ἐξουσιάσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον μέρος τῆς Θεσσαλ.

Ἀλήϊον (τό), πεδίον τῆς Κιλικ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σάρου καὶ Πυράμου, ὅπου ἐπλανᾶτο χρόνον τινὰ καταπεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀληκτώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ἐρινύων, θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος.

Ἀληξ ὁ Ἄληξ, ηκος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Aleco).

*Ἄληξ, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Ἀλήσιον (τό), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας.

Ἀλήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκιλλοῦντος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Ἀλήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας καὶ ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱππότου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, λεὼς εἰς τὸ μεριδίον τοῦ ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐβασίλευσε, διώξας τοὺς Σισυφίδας, καθὼς καὶ οἱ ἀπόγονοί του ἐπὶ πέντε γενεὰς ἄχρι τοῦ Βάκχιδος. 3) υἱὸς τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Ἀλήτιον (τό), π. τῆς ἐν Ἰταλ. Καλαβρίας, (Lece).

Ἄλθα (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσσυρίᾳ Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Τίγρεως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλθαία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Λήδας. Ἐγέννησεν ἐκ μὲν τοῦ Οἰνέως τέσσαρας υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Δηϊάνειραν· ἐκ δὲ τοῦ Ἄρεως τὸν Μελέαγρον, τοῦ θανάτου τοῦ ὁποίου γενομένη αἰτία, ἐκρεμάσθη ἰδιογείρως. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν Ἰσπαν. Ταῤῥακωνίας, (Orgaz).

Ἀλθαιμένης, -ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κίσσου καὶ ἔγγονος τοῦ Τημένου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν. 2) = τῷ

Ἀλθημένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος. Φυγὼν εἰς Ῥόδον, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὅς τις προεῖπεν ὅτι ὁ Κατρεὺς θὰ φονευθῇ ὑπό τινος τῶν υἱῶν του, ἐφόνευσεν οὐχ ἧττον μὴ γνωρίσας αὐτὸν, ἐλθόντα μετὰ καιρὸν ἵνα τὸν ἴδῃ. 2) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀπόγονος τοῦ Τημένου.

Ἄλθηπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λήϊδος θυγατρὸς τοῦ Ὤρου βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Τροιζηνία Ἀλθηπία.

Ἁλία (ἡ), ἴδε Ἁλίη. 2) = τῷ

Ἁλιαὶ (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀργολ. πλησίον τῆς Ἑρμιόνης, (Χέλι), (οἱ κάτοικοι Ἁλιεῖς).

Ἁλιάκμων, ονος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. διὰ τῆς Πιερίας εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

*Ἁλίαρτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἁλίαρτος (ὁ καὶ ἡ), Π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα, (Μάζι), (ὁ πολ. Ἁλιάρτιος).

Ἁλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν.

Ἁλιεῖς, έων (οἱ), ἴδε Ἁλιαί.

Ἁλίη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἁλίζωνες καὶ Ἁλίζωνοι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν παρὰ τὸν Εὔξυνον Πόντον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παφλαγον.

Ἁλιθέρσης, ου (ὁ), Ἰθακήσιος γέρων, υἱὸς τοῦ Μάστορος.

Ἁλικαρνασσὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρ. μὲ ἀκρόπολιν ὀχυρὰν καὶ εὐρύχωρον λιμένα, πατρὶς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Κριτικοῦ Διονυσίου, (Μπουδρούμ), (ὁ πολ. Ἁλικαρνασσεύς).

Ἅλικος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων πρὸς μεσημβρ.

Ἁλικύαι (αἱ), π. τῆς Σικελ. πλησίον τοῦ ἀκρωτ. Λιλυβαίου, (ὁ πολ. Ἁλικυαῖος).

Ἁλίκυρνα (ἡ), κώμη τῆς Αἰτωλ. ἡ τῆς Ἀκαρν.

Ἁλιλὰτ (ἡ), Ἀραβιστὶ ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη.

*Ἁλιλαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

*Ἁλίμαλα (τὰ), π. τῆς Λυκίας.

Ἁλιμήδη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἁλιμοῦς καὶ Ἁλιμοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Ἁλιμούσιος).

Ἁλινδα (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Ἁλινδεύς).

*Ἁλίνδοια (ἡ), π. τῆς Μακεδον. (ὁ πολ. Ἁλινδοιαῖος).

Ἁλίνζα (ἡ), ἡ ἄλλως Ὄροσα, πόλις τῆς Μηδίας.

*Ἅλιον (τὸ), πολίχν. τῆς Ἤλιδος.

Ἅλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) εὐγενής τις τῶν Λυκίων.

*Ἁλιοῦς, οῦντος (ὁ), μὲ ἄλλο ὄνομα ἡ Ἅλος, (ὅθεν ὁ πολ. Ἁλιούσιος).

Ἁλίπεδον (τὸ), πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πειραιᾶ.

*Ἁλίσιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Ἁλιῤῥόθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἀλκίππην ἠθέλησε νὰ βιάσῃ. Διὰ τὸν φόνον τοῦτον ἐδικάσθη ὁ Ἄρης, ἐγκαλεσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ., ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον.

Ἁλίσαρνα (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, (ὁ πολ. Ἁλισαρναῖος). 2) κώμη τῆς νήσου Κῶς.

*Ἁλισόδημος (ὁ), ποιητὴς Τροιζήνιος παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

*Ἁλιταία (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Ἁλιττα (ἡ), ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, (παρβλ. Ἁλιλάτ).

Ἁλίφαι (αἱ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν.

Ἁλίφειρα καὶ Ἁλιφήρα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλούπολιν, (ὁ πολ. Ἁλιφει[φη]ραῖος).

Ἁλίφηρος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διός.

Ἀλκαθόη (ἡ), ἴδε Ἀλκιθόη.

Ἀλκάθοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου. Φονεύσας τὸν ἀδελφόν του Χρύσιππον, ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ καθ' ὁδὸν φονεύσας ἕνα λέοντα ὅς τις εἶχε κατασπαράξῃ τὸν Εὔϊππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἔλαβε πρὸς ἀνταμοιβὴν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου Πυργὼ εἰς γυναῖκα καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐτείχισε συνεργείᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Πυργοῦς τὴν Περίβοιαν καὶ Αὐτομέδουσαν. 2) υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 3) υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

*Ἀλκαίνετος (ὁ), Λεπρεάτης, Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θέαντος.

Ἀλκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γεννήσας ἐξ Ἱππονόμης τῆς Μενοικέως τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις ἀπ' αὐτοῦ ἐπαππωνυμεῖτο καὶ Ἀλκείδης. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατὴρ τοῦ Βήλου καὶ πρόγονος τοῦ Κανδαύλου βασιλέως τῆς Λυδίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, λαβὼν παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον. 4) ποιητὴς λυρικὸς Μυτιληναῖος, ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας. Τῶν ποιημάτων του σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα. 5) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. 6) φιλόσοφός τις Ἐπικούρειος, ἐξορισθεὶς ἐκ Ῥώμης περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα.

Ἀλκαμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηλέκλου, ἔννατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους. Ἐπ' αὐτοῦ ἤρξατο ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδου. 3) ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, ποιήσας τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς ἐν Κήποις Ἀφροδίτης.

Ἀλκάνδρη (ἡ), γυνὴ τοῦ Πολύβου πλουσίου τινὸς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, φιλοξενήσασα λαμπρῶς τὴν Ἑλένην ἐπιστρέφουσαν ἐκ τῆς Τρωάδος.

Ἀλκανδρος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) υἱὸς τοῦ Μουνύχου, μάντις, μεταμορφωθεὶς διὰ τὴν εὐσέβειάν του ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πτηνὸν ὀρχίλον ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κατακαῇ ὑπὸ λῃστῶν. 3) νέος Σπαρτιάτης, πληγώσας εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν νομοθέτην τῆς πατρίδος του Λυκοῦργον.

Ἀλκάνωρ, ορος (ὁ), Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ Βιτίου, τοὺς ὁποίους ἀνέθρεψεν ἡ Ἱέρα ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης.

Ἀλκείδης, ου (ὁ), παππωνυμ. ὁ Ἡρακλῆς, ὡς ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου. 2) Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀλκέτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀερόπου καὶ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ Δ'. ἐκ Μακεδονίας. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, φονευθεὶς μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχελάου. 3) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου, ἀδελφοῦ τοῦ Περδίκκα. 4) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, υἱὸς τοῦ Ἀρύββα, καὶ πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος. 5) ναύαρχος τῶν Λακεδαιμον. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἀλκεύνας, α (ὁ), Καδουσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀλκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Κυβέλης. 2) μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Ἀλκήνωρ, ορος (ὁ), Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Ὀθρυάδου εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην τῶν Ἀργ. πρὸς τοὺς Λακεδαιμ.

Ἀλκηστις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀποθανοῦσα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς νοσοῦντος, καὶ ἀναζήσασα συνεργείᾳ τοῦ Ἡρακλέους ἡ συμπαθείᾳ τῆς Περσεφόνης.

*Ἀλκία (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀλκίας, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ τῷ Ἀρριανῷ.

Ἀλκιβιάδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλεινίου καὶ συγγενὴς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς τῷ 450 πρὸ Χριστοῦ ἐκ πλουσιωτάτης καὶ ἐνδόξου οἰκίας, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Γοργίου, δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς διάσημος, καταδικασθεὶς ἔπειτα ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον, καὶ φυγὼν τὸ πρῶτον εἰς Σπάρτην, εἶτα δὲ ἐπανελθὼν καὶ πάλιν φυγαδευθεὶς εἰς τὴν Φρυγίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου καθ' ὑποβολὴν τῶν Λακεδαιμ. 3) ἐξάδελφος τοῦ μεγάλου Ἀλκιβιάδου, στρατηγήσας ᾗ αὐτὸς τῶν Ἀθην.

Ἀλκιβάμας, αντος (ὁ), Ἐλεάτης, διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου. 2) κωνικός τις φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ.

*Ἀλκιβάμεα (ἡ), ἑρωμένη τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἀλκίδας, α (ὁ), =Ἀλκέτας (4).

Ἀλκιδίκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ ᾗ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μήτηρ δὲ τῆς Τυροῦς.

*Ἀλκιθέα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Παυσανίου.

Ἀλκιθόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀρσίππης ἡ Ἀριςίππης, τὰς ὁποίας ἐξέμηνε παραργισθεὶς ὁ Βάκχος, διότι κατεφρόνων τὴν λατρείαν τε, ὁ δὲ Ἑρμῆς μετεμόρφωσεν εἰς νυκτερίδας.

Ἀλκιμέδη (ἡ), ἡ κατ' ἄλλους Πολυμήδη καὶ Ἀρνη, θυγάτηρ τοῦ Φύλακος ᾗ γυνὴ τοῦ Αἴσονος, μήτηρ δὲ τοῦ Ἰάσονος.

Ἀλκιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαέρκη, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Μυρμιδόνων. 2) Ἥρως τις ἐν Ἀρκαδ., ὅς τις μαθὼν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Φιλλὼ ἔτεκεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ἐξέθηκεν αὐτὴν εἰς βορὰν τῶν θηρίων. 3) Ὀλυμπιονίκης τις Αἰγινήτης παρὰ Πινδάρῳ.

Ἀλκιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου ᾗ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τῶν φανευθέντων ὑπ' αὐτῆς διὰ τὴν πρὸς τὴν Γλαύκην ζηλοτυπίαν. 3) ποιητὴς κωμικὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ 4) ἕτερος τραγικὸς ἐκ Μεγάρων.

Ἀλκιμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μέντωρ. 2) Αἰγινήτης τις νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Νεμέων.

Ἀλκιμος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Μέντορος. 2) Μυρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλ. 3) (Γεωγρφ.) ἄκρωτ. τὸ Πειραιῶς ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ἀλκινάδας ἢ Ἀλκινίδας (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀλκινόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως. 2) θυγάτηρ τοῦ Πελλήνου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχ υιοῦ τοῦ Δρύαντος.

Ἀλκίνοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Ὑποδεχθείς, ναυαγήσαντα εἰς τὴν νῆσόν του, τὸν Ὀδυσσέα, ἤκουσεν αὐτοῦ διηγουμένου τὰ παράδοξα αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: Ἀλκίνου ἀπόλογος, λεγομένη ἐπὶ τῶν παραδόξων διηγήσεων.

2) εἷς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἱπποκόοντος, οἵτινες μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἀποδιώξαντες τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἐφονεύθησαν ἔπειτα δὲ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἀλκίππη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως ᾗ τῆς Ἀγραύλου, βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἁλιρρόθιου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. 2) θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Ἀλκυονέως, πνιγεῖσα ἐν τῇ θαλάσσῃ. 3) γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίονος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου.

4) μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 5) Θεράπαινα πιστὴ τῆς Ἑλένης.

Ἄλκις, ιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γλαύκης.

Ἀλκισθένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 102 Ὀλυμ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Δημοσθένους.

Ἀλκίφρων, ονος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ.

2) σοφιστὴς σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου σῴζονται 44 ἐπιστολαὶ εἰς Ἀττικὴν φράσιν.

Ἀλκμαίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφίλης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας Ἐπιγόνων, ὅπου ἐφόνευσε τὸν Λαοδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Φονεύσας, κατ' ἐντολὴν τοῦ πατρός του, τὴν μητέρα του Ἐριφίλην, καὶ καταδιωκόμενος διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἐρινυῶν, εὗρεν ἄσυλον εἰς τὰς νεοστὶ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀχελῴου σχηματισθείσας νήσους, ὅπου νυμφευθεὶς τὴν Καλλιρρόην, ἐγέννησεν ἐξαὐτῆς μὲν τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ Ἀμφοτερὸν, πρότερον δὲ ἐκ τῆς Μαντοῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην. 2) πατὴρ τοῦ Μεγακλέους, δέκατος τρίτος καὶ τελευταῖος τῶν διὰ βίου ἐκλεγομένων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις.

3) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, φιλαθωρηθεὶς πλουσίως ὑπὸ τοῦ Κροίσου. 4) Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας βιβλίον περὶ φύσεως μὴ σωζόμενον πλέον.

Ἀλκμαιωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν λαμπροτέρων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἀντιπροσωποῦσα τὸ ἀριστοκρατικὸν σύστημα, ᾗ ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ὁποίου θανατώσαντες τοὺς ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Κύλωνος, καταφυγόντας ὡς εἰς ἄσυλον εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν, ἀνεθεματίσθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν ὡς ἐναγεῖς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

Ἀλκμάν, ᾶνος (ὁ), =Ἀλκμαίων. 2) λυρικὸς ποιητὴς, ἐκ Σαρδέων τῆς Λυδίας, ζήσας περὶ τὴν Ζ'. π.Χ. ἑκατονταετηρίδα. Δουλαγωγηθεὶς νέος ἔτι καὶ πωληθεὶς ἐν Σπάρτῃ εἰς τινα Ἀγησίδαν, ἀπελευθερώθη ὑπ' αὐτοῦ, συγγράψας διάφορα ποιήματα, τῶν ὁποίων διεσώθησαν ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα.

Ἀλκμανίδαι (οἱ), Δ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι.

Ἀλκμάων, ονος (ὁ), =Ἀλκμαίων. 2) υἱὸς τοῦ Θέστορος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος.

Ἀλκμήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἢ Λυσιδίκης, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Ἀμφιτρύωνα βασιλέα τῶν Θηβῶν, ὅπα ἐγέννησεν, ἐξ αὐτοῦ μὲν τὸν Ἰφικλέα, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα. Μετὰ θάνατον μετακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ σύσωμος εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων, συνεζεύχθη ἐκεῖ τὸν Ῥαδάμανθυν.

Ἀλκμήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππομεδούσης.

Ἄλκμονιον (τὸ), =Ἀκμόνιον (ἄλσος).

Ἄλκομεναὶ (αἱ), π. τῆς νήσου Ἰθάκης ἢ τῆς Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καθ' ὑποβολὴν τῆς Ἀθηνᾶς. 2) ἕτερος Γίγας, φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., τὸν ὁποῖον, διερχόμενον μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐπεθάλετο νὰ λιθοβολήσῃ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντιγόνου Γονατᾶ.

Ἀλκυόνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος ᾗ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὴν Αἴθουσαν, τὸν Ἠριέα καὶ τὸν Ὑπερήνορα. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, ᾗ γυνὴ τοῦ Κήϋκος βασιλέως τῆς Τραχινίας, τοῦ ὁποίου μεταμορφωθέντος εἰς λάρον, μετεμορφώθη καὶ αὐτὴ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην εἰς ἀλκυόνα. (ὅθεν

3) ἐπιθετικῶς ἡ γυνὴ τοῦ Μελεάγρου Κλεοπάτρα, ἀποθανοῦσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην. 4) μία τῶν Πλειάδων.

Ἀλκυονὶς, ίδος (ἡ), —θάλασσα, ἡ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθ. κόλπου.

Ἀλκύων, ονος (ἡ), =Ἀλκυόνη.

Ἄλκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, συνεξελθὼν τῷ Μελεάγρῳ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ᾗ φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Φαλήρου. 3) Μολοσσός τις παρ' Ἡροδότῳ. 4) ἀγαλματοποιός τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Ἀλλάθα (ἡ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος.

*Ἀλληκτῶ, οῦς (ἡ), =Ἀληκτώ.

Ἀλλόβριγες καὶ Ἀλλόβρυγες (οἱ), Allobroges, ἔθνος τῆς Ναρβωνιτῆς Γαλλ., κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα, μητρόπολις τῶν ὁποίων ἦν ἡ ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ Οὐϊέννα.

Ἄλμάνα (ἡ), π. τῆς ἐν τῆς Μακεδον. Μυγδονίας παρὰ τὸν Ἀξιόν.

Ἁλμυδησσός (ἡ), ἴδε Σαλμυδησσός.

Ἁλμύραι (αἱ), π. τῆς Λιβύης.

*Ἄλμων, ωνος (ὁ), π. τῆς Βοιωτ. (ὁ πολ. Ἀλμώνιος).

Ἁλμωπία (ἡ), χώρα τῆς Μακεδον. μεταξὺ Πελαγονίας καὶ Εὐρδίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἁλμῶπες (οἱ), ἔθνος Πελαγονικὸν τῆς Μακεδ.

Ἄλμωψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἕλλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος. 2) εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποίμα παρωνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ωνος (ὁ), κατὰ τὸν Παυσαν., ὁ πατὴρ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀλοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούσης.

Ἀλόννησος καὶ Ἀλόννησος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σκόπελον, (Χιλιοβόμι ἡ Ἡλιοβόμι), (ὁ κάτοικος Ἀλοννησίτης καὶ Ἀλονήσιος). 2) ἑτέρα νῆσος παρὰ τὸ Κώρυκον ὄρος τῆς Ἰωνίας.

*Ἀλόντων (τὸ), = Ἀλούντιον.

Ἀλόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Κερκύονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ἱππεθώοντα, καὶ καταποντισθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρός της. 2) θυγ. τοῦ Ἄκτορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ

Ἀλόπη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., πλησίον τῆς Λαρίσσης. 2) π. τῆς Λοκρ. ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Ἀλοπεὺς ἢ Ἀλοπίτης).

Ἀλόπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόπης.

Ἅλος καὶ (ὀρθότ.) Ἄλος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Φθιώτ. πλησίον τῶν Φυρσάλων. 2) π. τῆς Λοκρ., ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφρυσσοῦ, (ὁ πολ. Ἁλεύς).

*Ἁλσύντιον (τὸ), π. τῆς Σικελ.

Ἁλούτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας, πηγ. ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Ὄλτος).

Ἅλπεις, εων (αἱ), ὄρος ἡ μᾶλλον σειρὰ ὑπερμήκης καὶ ὑπερύψηλος ὀρέων τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ θυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλ., Γαλλ., Ἑλβετ. καὶ Γερμανίας.

Ἀλπηνός (ὁ) ἢ Ἀλπηνοί (οἱ), π. τῆς Λοκρ. ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

*Ἁλπίον (τὸ), μέρος τῆς Λακων.

Ἅλπις, εως (ἡ), ἴδε Ἅλπεις.

Ἅλπις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἅλπιστος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἁλσάδαμος (ὁ), Θ. τῆς Συρ. ἐπὶ τῆς Τραχωνίτιδος.

Ἅλσιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Ἑτρουρίᾳ, (Polo).

*Ἀλτέρνια (ἡ), χώρα τῆς Ταρρακωννήσ. Ἱσπαν.

Ἄλτης, αο καὶ εω (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Λαοθόης.

Ἄλτινον (τὸ), π. τῶν Ἐνετῶν ἐν Ἰταλίᾳ (Altino).

Ἄλτις, εως (ἡ), ἄλσος Ἱερὸν ἀγριελαίων παρὰ τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν τῆς Ἤλιδος.

Ἁλύαττα (τὰ), π. τῆς Βιθυνίας.

Ἁλυάττης, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἢ πατὴρ τοῦ Κροίσου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 617 μέχρι τοῦ 560 πρὸ Χριστοῦ.

Ἁλύβας, αντος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., ἡ μετὰ ταῦτα Μεταπόντιον.

Ἁλύβη (ἡ), π. τῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου Ἁλιζώνων, ἡ καὶ Χαλύβη. 2) = Ἀβύλη.

*Ἁλυβδα (τὰ), π. τῆς Φρυγ.

Ἁλύξεια ἡ Ἁλυξία (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀκαρν., (ὁ π. Ἁλυζεύς καὶ Ἁλυζαῖος).

*Ἁλύκαια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἅλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκείρωνος. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πολιν Ἡράκλειαν.

Ἁλύπητος (ὁ), πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις.

Ἅλυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ διὰ τῆς Καππαδοκ., Γαλατ. ἢ Παφλαγ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Ἐχιζίλ-Ἰρμάκ).

Ἅλυσσος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἰαματικὴν τῶν ὑδάτων της ποιότητα.

Ἀλφειὸς καὶ Δωρ. Ἀλφεὸς (ὁ), ποτ. τῆς Πελοπονν., πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυνόμενος πρὸς δυσμὰς εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, (Ῥουφιᾶς). 2) (κατὰ τὴν Μυθολογ. προσωποπ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, ἐρασθεὶς τῆς νύμφης Ἀρεθούσης, πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ὁποίας, μεταμορφωθείσης εἰς πηγὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ἡ τῆς Σικελίας, μεταμορφωθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς ποταμόν, ἢ ῥέων ὑπογείως, ἑνοῦται τὰ ὑδατά του μὲ τὰ τῆς πηγῆς ταύτης.

*Ἀλφεσίβοια (ἡ), θυγ. τοῦ Φοίνικος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος. 2) θυγ. τοῦ Φλεγέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 3) θυγ. τοῦ Βίαντος καὶ τῆ. Φηρούς.

Ἀλωεΐδαι (οἱ), ὁ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας γυναικὸς τοῦ Ἀλωέως, ἀφ' οὗ ἢ πατρωνυμικῶς ἐπωνομάσθησαν. Λαβόντες παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τὴν δύναμιν ν' αὐξάνωσι κατ' ἔτος ἕνα πῆχυν, ἐτόλμησαν, εἰς ἡλικίαν μόλις ἀκόμη ἐννέα ἐτῶν, νὰ ἀναβῶσι εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τοῦ Διός, ἐπισωρεύσαντες ἐπὶ τούτῳ ἀλλεπάλληλα τὰ ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καὶ Πήλιον. Ἀλλὰ, θηρεύοντες τὴν Ἄρτεμιν, μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον, κατετοξεύθησαν ὑπ' ἀλλήλων ἢ ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀλωεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Κανάκης, νυμφευθεὶς τὴν Ἰφιμεδείαν θυγατέρα τοῦ Τρίοπος, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην.

*Ἀλώϊον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλ. (ὁ πολ. Ἁλωεύς).

Ἀλώνη (ἡ), νῆσος τῆς Προποντ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Προκοννήσου, (ὁ νησ. Ἁλωνήσιος).

Ἁλωνίς, ίδος (ἡ), νῆσος καὶ π. τῆς Μεσογ. θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Μασσαλ., (ὁ πολ. Ἁλωνίτης).

Ἁλωπεκὴ (ἡ) καὶ Ἁλωπεκαί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημότης Ἁλωπεκεὺς καὶ Ἁλωπεκῆθεν).

Ἁλωπεκίς (ἡ), νησίδιον τῆς Μαιώτιδος.

Ἁλωπεκόννησος (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Θρᾴκ. Χερσον.

*Ἁλώπεκος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Ἁλώριον (τὸ), π. τῆς Τριφυλ.

Ἅλωρος (ἡ), ἡ Βοττιαϊκή, π. τῆς ἐν Μακεδ. Πιερίας, (ὁ πολ. Ἁλωρίτης).

*Ἅμα (ἡ), πηγή τις παρὰ Παυσαν.

Ἀμαδόκα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

*Ἀμάδοκος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσαῶν, (ἄλλως) Μήδοκος.

Ἀμαζόνες (αἱ), ἔθνος γυναικῶν, κατοικοῦν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν τῆς Καππαδοκίας καὶ τοῦ Πόντου, ἢ κατὰ τὸν Ἡρόδ., περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὧν πρωτεύουσα ἡ Θεμίσκυρα. Ἔργον ἔχουσαι τὸν πόλεμον, εἰσέβαλον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ φθάσασαι μέχρι τῆς Ἀττικῆς, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως.

*Ἀμαθᾶ (τὰ), χώρα τῆς Ἀραβ., (τὸ ἰθ. Ἀμαθηνός).

*Ἀμαθαί (αἱ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀμαθαῖος).

Ἀμάθεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀμαθεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλίους, κτίσας τὴν ἐν Κυπρῳ Ἀμαθοῦντα.

Ἀμαθοῦς, οῦντος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ἀμαθούσιος). 2) ἴδε Ψαμμαθοῦς.

*Ἀμαία (ἡ), π. τῆς Λυσιταν.

*Ἀμαλιὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τῆς Νιόβης.

Ἀμάλθεια (ἡ), ἡ θηλάσασα τὸν Δία αἶξ, καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ καταστερισθεῖσα, ἢ 2) νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Μελίσσου ἢ τοῦ Αἰμονίου, ἀναθρέψασα τὸν Δία μὲ γάλα αἰγός, τῆς ὁποίας τὸ κέρατον εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἔχοντα ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ, ὅθεν ἡ παροιμία: Κέρας τῆς Ἀμαλθείας (cornu copiae), ἐπὶ ἀφθόνου χορηγίας καὶ ἀπολαύσεως.

*Ἀμμασσός (ἡ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ἀμμασσεὺς καὶ Ἀμαμάσσιος).

Ἀμανίδες ἢ Ἄμανα καὶ πύλαι (αἱ), γενόν τι πέρασμα διὰ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ ὄρους, Ἀμανοῦ πρὸς τὴν Συρίαν.

Ἀμανόν (τὸ) καὶ Ἀμανὸς (ὁ), β. τῆς Κιλικ., χωρίζον αὐτὴν τῆς Συρ., ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Ταύρου, (Ἐλμὰ-δαγί).

Ἀμαντες ἢ Ἀμαντηνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Παννονίας.

Ἀμαντία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰλλυρ. κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀδάντων.

*Ἀμαξα (ἡ), π. τῆς Βιθυν. (ὁ πολ. Ἀμαξαῖος καὶ Ἀμαξιεύς).

Ἀμαξάντεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀμαξαντιεύς).

*Ἀμαξία (ἡ) χωρίον τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Ἀμαξεύς).

Ἀμαξιτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Τρωάδος πρὸς μεσημβρ. τῆς Λαρίσσης, (ὁ πολ. Ἀμαξιτεὺς καὶ Ἀμαξιτηνός).

Ἀμαξόβιοι καὶ Ἀμάξοικοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, κατοικοῦν ἁμάξας.

Ἀμάρα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περσ. κόλπου.

Ἀμάραντά (τὰ), βουνὰ τῆς Κολχ., ἀπὸ τῶν ὁποίων πηγάζει ὁ Φάσις, ὅστις διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίδ Ἀμαράντιος.

Ἀμάραντοι (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Φάσιδος.

Ἀμαρδοί (οἱ), οἱ ἄλλως Μάρδοι, ἔθνος τῆς Μηδίας ἐπὶ τῶν δυτικῶν παρκλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἀμαργκεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν ἐν Πελοπονν. Ἐπειῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἐξουσίαν παρεγώρησεν αὐτῷ ὁ Αὐγεία, ὡς ἐλθόντος εἰς συμμαχίαν αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσσαλ.

Ἀμαρυλλίς, ίδος (ἡ), ὄνομα ποιμενίδος παρὰ τῷ Θκρτ.

Ἀμάρυνθος (ἡ), κώμη τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος).

Ἀμάρυνθος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος. 2) (Γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἠλίδος χαν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἀμάσεια (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴριδος, διατηρήσασα μέχρι τῆς σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ἀμασεύς. καὶ Ἀμασεώτης). 2) π. τῆς Γερμαν., (Ἔμς).

Ἄμασις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος τοῦ Κύρου καὶ Καμβύσ., καὶ φίλος τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, βασιλεύσας τῷ 570 καὶ ἀποθανὼν τῷ 526 πρὸ Χριστοῦ.

*Ἀμάσικλος ἢ Ἀμάσιχος (ὁ), ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

Ἄμαστρις, εως καὶ ιδος (ἡ), ἡ πρότερον Σήσαμος, π. παραθαλ. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς ἀτέρας αὐτῆς γυναικὸς Ἀτοσσίδος τοῦ τυράννου καὶ θυγατρὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, (ὁ πολ. Ἀμαστριανός).

*Ἀμβασών (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἀμβασῆνς).

Ἀμβιανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλ., (Amiens).

Ἀμβιβράβοι (οἱ), λαὸς Γερμανικὸς, κατοικῶν τὴν Νωρικὴν χώραν παρὰ τὸν ποτ. Δραῦον.

Ἀμβλαδα (τὰ), π. τῆς Πισιδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀμβλαδεύς).

Ἀμβρακία (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀράχθου, ἄποικος τῶν Κορινθίων, (Ἄρτα), (ὁ πολ. Ἀμβρακιεύς, καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐπαρχίας, Ἀμβρακιώτης). Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη Ἀμβρακικὸς ὁ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας κόλπος (τῆς Ἄρτας).

Ἀμβρακικὸς (ὁ), φρούριον τῆς Ἠπείρ παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν.

Ἄμβραξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Λυκάοντος.

Ἀμβροσία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων.

Ἄμβρυσσος καὶ Ἀμβρισσὸς (ἡ), π. τῆς Φωκίδας ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (Δισσομον), (ὁ πολ. Ἀμβρυσσεύς).

Ἀμβρωνες (οἱ, ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν τὴν Ἑλβετίαν, οἵτινες, εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλ., κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀμεινίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀνδραγαθήσας εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 3) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπιάδος, (ὁ Ἀρξιν. τὸν ὀνομάζει χλευαστικῶς Ἀμυνίαν).

Ἀμεινοκλῆς, έης (ὁ), Μάγνης τις παρ' Ἡροδότ. 2) Κορίνθιος ναυπηγός, κατασκευάσας τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων.

Ἀμειψίας, ου (ὁ), Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος, νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὄρνιθας.

Ἀμέλης, ητος (ὁ), εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅδου.

*Ἀμεληταγόρας (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Χαλκηδόνος.

Ἀμενανός καὶ (Δωρ.) Ἀμένας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., πηγ. ἐκ τῆς Αἴτνης καὶ χαν. εἰς τὴν Θάλασσαν διὰ τῆς πόλεως Κατάνης, (Indicello).

Ἀμένθης, ε (ὁ), ὁ Ἅδης ἢ τὸ Καθαρτήριον τῶν ψυχῶν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.

Ἀμερία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῶν Καβείρων. 2) π. τῆς Οὐμβρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, (Amelia), (τὸ ἐθν. Ἀμερῖνος).

*Ἀμερίας (ὁ), Μακεδὼν, γραμματικός.

Ἀμέριον (τὸ), = Ἀμερία (2).

*Ἀμέριστος (ὁ), μαθηματικὸς, ἀδελφὸς τοῦ Στησιχόρου.

Ἀμέστριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἰωνης.

Ἀμήστρατος (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀμηστρατῖνος).

Ἀμηστρις, ιος καὶ ιδος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχυλ. 2) (Ιστορ.) ἡ γυνὴ τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν.

Ἀμίαντος (ὁ), Ἀρκὰς, ἐκ Τραπεζοῦντος, υἱὸς τοῦ Λυκούργου.

Ἀμίδα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου, (Καρὰ-Χαμίδ ἢ Διαρ-μπέκρ.).

Ἀμιζώκης, ου (ὁ), Σκύθης τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀμίλκας (Amilcar), α καὶ ου (ὁ), Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀννώνος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ. 2) ἕτερος, συμπολίτης τοῦ προτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς Βάρκας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβα.

Ἀμίλος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

Ἀμινίας, ου (ὁ), ἐραστὴς τοῦ Ναρκίσσου, σφαγεὶς ἰδιοχειρως διότι περιεφρονήθη ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου του.

*Ἀμίνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἀμισία (ἡ), π. τῆς Γερμαν., ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τευβαντῶν, (Emden).

Ἀμισός (ἡ), π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ ὕστερον Εὐπατορία, (Σαμσοῦν), (ὁ πολ. Ἀμισηνός).

Ἀμίστρης, ου (ὁ), = Ἀμηστρις.

Ἀμισώδαρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ἀναθρέψας τὴν Χιμαίραν, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Ἀτόμνιος καὶ Μάρις, ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων.

Ἀμίτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων, (Vittorino), (ὁ πολ. Ἀμιτερνῖνος).

*Ἀμιτροχάτης, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν παρ' Ἀθην.

*Ἀμμαῖα (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ.

*Ἀμμαίδαρα (ἡ), π. τῆς Λιβ.

Ἄμμας (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀμμέας (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ.

Ἀμμιανός (ὁ), Ἀντιοχεὺς, συγγράψας Λατινιστὶ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν.

*Ἀμμινάπης (ὁ), σατράπης τοῦ Ἀλεξάνδρ.

*Ἀμμίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Χαλκιδικῆς.

Ἄμμων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Χαλκιδικῆς.

Ἄμμων, ωνος (ὁ), ὁ παρ' Αἰγυπτίοις θεὸς Ἀμμοῦν, παριστανόμενος μὲ κέρατα κριοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔχων μαντεῖον περίφημον εἰς τὴν Διβύαν, ἢ 2) βασιλεύς τις τῆς Λιβύης, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ Κρόνου, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀμαλθείας τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθεῖσα ἡ Ῥέα, διήγειρε κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀδελφούς της, οἵτινες νικήσαντες ἐδίωξαν αὐτὸν εἰς τὴν Κρήτην.

Ἄμμων, ωνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ἐν Λιβύᾳ Ἀμμωνίας.

Ἀμμωνία (ἡ), χώρα τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαρμαρικῆς, ἐν μέσῳ εὐφόρου τινὸς Ὀάσεως, ὅπου τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος, (τὸ ἐθν. Ἀμμώνιος). 2) = Παραιτόνιον.

Ἀμμώνιος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν πρώτην μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα. Μαθητὴς αὐτοῦ ἐχρημάτισεν ὁ Πλούταρχος. 2) ἕτερος, συμπολίτης τοῦ πρώτερου, Χριστιανὸς, συγγράψας περὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀμνίας (ὁ), ποτ. τῆς Παφλαγ. χαν. εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Ἀμνισὸς (ὁ), κώμη καὶ ἐπίνειον τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Κνωσσοῦ. 2) ποτ. παραῤῥέων τὴν ὁμώνυμον ἐν Κρήτῃ πόλιν.

Ἀμνῖται (οἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναμνῖται.

Ἀμοιβέας, ου καὶ (ὀρθότ.) Ἀμοιβεύς, έως (ὁ), περίφημός τις κιθαριστὴς καὶ μουσικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Φιλοσόφου Ζήνωνος.

Ἀμοίνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Πολυδέκτοα υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου.

*Ἀμοιρος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Πάρου.

Ἀμομφάρετος (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀρχηγὸς τοῦ λεγομένου Πετανάτου λόχου.

Ἀμοπάων, ονος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἡλυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρ.

Ἀμόργης, ε (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) υἱὸς τοῦ Πισούθνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὑστάσπη, σατράπης τῆς Καρίας.

Ἀμοργός (ἡ), νῆσος (μία τῶν Σποράδων) τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀστυπαλαίας, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, (ὁ νησ. Ἀμοργῖνος).

Ἀμόριον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Γαλατ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

*Ἄμος (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἄμιος).

Ἀμούλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρόκα Σιλβίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νουμήτορος βασιλέως τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ἐκβέμενος τοὺς ἀνεψιούς του Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλον εἰς τὸν Τίβεριν, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπ' αὐτῶν διασωθέντων.

Ἀμοὺν (ὁ), ὁ Ζεὺς (ὁ ὑπέρτατος Θεὸς) παρ' Αἰγυπτίοις, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες παρεσχημάτισαν τὸν Ἄμμωνα.

Ἀμπελίδας, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀμπελίδιον (τὸ), Ὑποκορ. τοῦ-

Ἀμπελίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἄμπελος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ἄλλως Τορωναία ἄκρα. 2) ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Κρήτης, (Κάπο-Σαλομόν). 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. 4) ἀκρωτ. (τὸ δυτικώτατον) τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαυριτανίας, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, (Capo Espartelo).

Ἄμπη (ἡ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος, ὅπου μετῴκισεν ὁ Δαρεῖος τοὺς αἰχμαλωτισθέντας Μιλησίους.

Ἀμπρακία (ἡ), ἴδε Ἀμβρακία.

Ἀμπυκίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μόψος.

Ἄμπυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Ἄμπυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτάρωνος, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν μάντιν Μόψον. 2) εἷς τῶν Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Οἶκλον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 3) υἱὸς τοῦ Πελίου, καὶ πατὴρ ἑνός τινος Ἀγήνορος.

Ἀμυδών, ῶνος (ἡ), π. τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ, (ὁ πολ. Ἀμυδόνιος).

Ἀμυζών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Καρ. μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας.

Ἀμυθάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, κατοικῶν τὴν Πύλον τῆς Μεσσηνίας. Νυμφευθεὶς τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Φίρητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν.

Ἀμύκλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, διασωθεῖσα μόνη αὐτὴ ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τῶν κατατοξευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀμύκλαι (αἱ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, καθέδρα τοῦ Τυνδάρεω κτλ., (Σκλαβοχῶρι), (ὁ πολ. Ἀμυκλαῖος). 2) π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Λατίου, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἔφυγον τὴν πατρίδα των, μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου.

Ἀμύκλας, ου καὶ α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, ὅστις, νυμφευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Λαπίθου, ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Γάκινθον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λεάνειραν γυναῖκα τοῦ Ἀρκάδος. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, (ἄλλως) Ἀμυκλος.

Ἄμυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Νύμφης Μελίας, βασιλεὺς τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Βεβρύκων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κάστορος, τὸν ὁποῖον, στρατεύοντα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐπροκάλεσεν εἰς πυγμαχίαν.

(ΔΕΞ. ΚΥΓ. ΟΝΟΜ.)

2) εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Ὀφίονος, φονεύσας τὸν Λαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Ἀμυμώνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον. 2) πηγὴ τις τρίκρουνος ἐν Ἀργολίδι, σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος· χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην.

Ἀμύνανδρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Ἀμυνᾶς, ᾶ (ὁ), = Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Ἀθαμάνων.

Ἀμυνίας, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ἀμεινίας, ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. 2) τοκιστὴς τις ἐν Ἀθήναις.

Ἀμύντειος (ὁ), Ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας.

Ἀμύντας, ου (ὁ), ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ τοῦ Ἀερόπου, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον. Τοῦτου διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Φιλίππου τοῦ πρώτου καὶ ἀνεψιὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας διὰ συνεργείας τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Σιτάλκου· διωχθεὶς δὲ ὕστερον, ἀπέθανε τῷ 413 πρὸ Χριστοῦ. 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 393 ἕως τοῦ 369 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἀφήσας τρεῖς υἱούς, Ἀλέξανδρον τὸν Β', Περδίκκαν καὶ Φίλιππον τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. 4) στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Περδίκκα ἀνεψιοῦ τοῦ Φιλίππου. 5) στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου. 6) βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γαλατ. ἢ Λυκαονίας, συμμαχῶν μετὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην.

Ἀμύντωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ἐκ Βοιωτίας, πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Κράντορος καὶ τῆς Λατυδαμείας, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον.

Ἀμύνων, οντος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἀμυργιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων.

Ἄμυρις, ιος (ὁ), ὁ ἐπικαλούμενος σοφὸς, ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Σίριος, πατὴρ τοῦ Δαμάστου.

Ἄμυρος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Μελίβοιαν.

Ἀμυρταῖος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διαδεχθεὶς τὸν Ἴναρον ἀφ' οὗ πρότερον ἐστρατήγησε τῶν ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων.

Ἀμφαναί (αἱ) ἢ Ἀμφαναία (ἡ), π. τῆς Δωρ. ἢ τῆς Θεσσαλ.

Ἀμφαξῖτις, ιδος (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀξιὸν χώρα τῆς Μακεδονίας, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Παραξία καλεῖται ὑπὸ τοῦ Στρ.

Ἀμφεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἐξερράγη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

Ἀμφήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Ἀμφιάλη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος, ὅπου καὶ ἡ ἐκατέρωθεν διάβασις.

Ἀμφίαλος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων, υἱὸς τοῦ Πολυνήως.

Ἀμφιάναξ, ακτος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὑποδεχθεὶς τὸν Προῖτον καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντειαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου.

Ἀμφιάραος καὶ Ἀτ. Ἀμφιάρεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰκλέως ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, μάντις περίφημος. Ἡγεμονεύσας τοῦ Ἄργους, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφύλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ Ἀμφίλοχον. Συνεζήλωσε μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήραν, συνεξεπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐπὶ Θήβας· ἀλλὰ, προγινώσκων ὅτι ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην νὰ θανατωθῇ, καὶ κρυβεὶς τὸ πρῶτον διὰ τοῦτο, ἐπροδόθη ὑπὸ τῆς γυναικός του Ἐριφύλης, δωροδοκηθείσης ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους· ὅθεν ὑπεχρέωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίωνα νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἀπεθανόντα. Καταποθεὶς μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς γῆς περὶ τὸν Ὠρωπὸν τῆς Βοιωτίας, εἶχεν ὕστερα ναὸν ἢ μαντεῖον δι' ὀνείρων εἰς τὸ μέρος τοῦτο.

Ἀμφίας, ιος (ὁ), Ἐπιδαύριός τις παρὰ Θκδ.

2) φιλόσοφός τις ἐκ Ταρσοῦ.

Ἀμφιγένεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην. (ἴσως ἡ μετὰ ταῦτα Ἀμφεια).

Ἀμφιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουσιρίδος ἐν Αἰγύπτῳ, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Ἀρκαδίας καὶ ἔγγονος ἢ, κατ' ἄλλας, υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) ἥρως τις τῶν Κυθήρων, φιλιξενήσας τὸν Αὐτόλυκον. 4) Ὑπάντιος, πατὴρ τοῦ Κλυτωνύμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πέτρικλος, παῖδα ἔτι ὄντα, παίζοντα τοὺς κύβους. 5) βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, φονευθεὶς ἐν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Ἐρυθραίων. Εἰς τοὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ τελουμένους ἀγῶνας ἠρίστευσεν ὡς ποιητὴς ὁ Ἡσίοδος.

Ἀμφιδίκος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, φονεύσας τὸν Παρθενοπαῖον ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀμφίδολοι (οἱ), π. τῆς Πελοπαν. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἤλιδος.

Ἀμφίδωρος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

Ἀμφιθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰφάνακτος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀδράστου. 2) γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου τοῦ πάππου τοῦ Ὀδυσσέως. 3) γυνὴ τοῦ Λυκούργου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου ἐκ Νεμέας.

Ἀμφιθεμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνωος Ἀκακαλλίδος, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασάμωνα καὶ τὸν Κεραλίωνα.

Ἀμφιθέας (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις (ὁ Ἀριστοφάνης, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ λαβὼν ἀφορμήν, τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιστάνει [Λχαρν. 48] ὡς υἱὸν τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος).

Ἀμφιθέη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀμφίκαια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἡ μετὰ ταῦτα Ὀφιτεία ἢ Ἀμφιάλεια, (ὁ πολ. Ἀμφικαιεύς).

*Ἀμφίκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρίζωνος, μαθήτρια τοῦ Πλωτίνου.

Ἀμφικλῆς, έους (ὁ), Σικελιώτης τις παρὰ Θκρτ.

Ἀμφικλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων Τρώων.

Ἀμφικράτης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σαμίων. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀμφικτύων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ὃς τις νομοθετηθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς διώξας τὸν πενθερόν του· ἀλλ' ἐδιώχθη καὶ αὐτὸς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ σύζευξις τοῦ περιφήμου Συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων ἢ Ἀμφικτυονικοῦ, συγκροτουμένου δὶς τοῦ ἔτους ἐν Θερμοπύλαις καὶ Δελφοῖς, ὅπου συνερχόμενοι οἱ ἀπεσταλμένοι δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, ὅσαι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς Ἀμφικτυονίας (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἀνῆκεν εἰς τοὺς περιοίκους [Ἀμφικτύονας] τῶν Δελφῶν μόνους), συνεζήτουν καὶ διέτασσον τὰ συμφέροντα καὶ τὰς διαθέσεις τῆς συμπολιτείας.

Ἀμφιλοχία (ἡ), χώρα τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, ἧς πρωτεύουσα τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ὅθεν ἐκαλεῖτο καὶ Ἀργεία, (οἱ κάτοικοι Ἀμφίλοχοι).

Ἀμφίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἠριφίλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος ἐξ Ἄργους, μάντις καὶ αὐτὸς ὡς ὁ πατήρ του, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς Τροίαν, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων, ἔκτισεν ἐν Κιλικίᾳ μὲν μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλόν, ὅπου εἶχε καὶ μαντεῖον· ἐν Ἀκαρνανίᾳ δὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἀμφιάρεω, συγκατοικήσας μετὰ τοῦ θείου του τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρύαντος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἀλκινόη παρεφρόνησε, παροργίσασα τὴν Ἀθηνᾶν. 4) Μακεδών τις παρὰ Δημοσθ. 5) συγγραφεύς τις παρὰ Κλήμεντι.

Ἀμφίλυτος (ὁ), μάντις ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς. (Εἰς τὸν Ἱππόστ. Α', 61 γράφεται ἡμαρτημένως Ἀκαρνάν).

Ἀμφιμαλλα καὶ Ἀμφιμάλη (ἡ) ἢ Ἀμφιμάλλιον (τὸ), π. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τῆς Κρήτης.

Ἀμφίμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Οὐρανίας τὸν ποιητὴν Λῖνον.

Ἀμφίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης. 2) υἱὸς τοῦ Κτεάτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἐπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 3) υἱὸς τοῦ Νομίονος, στρατηγῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τῶν συμμαχούντων τῷ Πριάμῳ Καρῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀμφιμέδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, πληγώσας τὸν Τηλέμαχον ἢ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀμφίμνηστος (ὁ), Ἐπιδάμνιός τις παρ' Ἡρόδ.

Ἀμφινεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Ἕκτορος.

Ἀμφινόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) γυνὴ τοῦ Αἴσονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, γενομένη αὐτόχειρ διὰ τὸν φόνον τῶν τέκνων της ὑπὸ τοῦ Πελίου. 3) θυγ. τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ.

Ἀμφίνομος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Νίσου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου. 2) εἷς τῶν δύω Σκελιωτῶν, οἵτινες ἔσωσαν τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἐκ τοῦ πυρίνου ποταμοῦ τῆς Αἴτνης, ὀνομασθέντες διὰ τοῦτο Εὐσεβεῖς.

Ἀμφίος (ὁ), αὐμμαχός τις τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς ἐν Μυσίᾳ πόλεως Παισοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, στρατηγὸς τῶν Τρώων.

Ἀμφιπαγος (ἡ), ἄκρα πρὸς δυσμὰς τῆς Κερκύρας.

Ἀμφίπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, ἄποικος τῶν Ἀθην., καλουμένη πρότερον Ἐννέα Ὁδοί. Κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, κατεζεύχθη ἐπὶ Ῥωμαίων Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, (ὁ πολ. Ἀμφιπολίτης).

*Ἀμφιπτόλεμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀσίου.

Ἀμφιῤῥόη, ης καὶ Ἀμφιρὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ἀμφισσα, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, ἢ ἐγγόνη τοῦ Αἰόλου, ἧς ἠράσθη ὁ Ἀπόλλων, (ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ 2 (Γεωγρφ.) π. τῆς Λοκρίδος, ἀπέχουσα 120 στάδ. τῶν Δελφῶν, (Σάλωνας), (ὁ πολ. Ἀμφισσεύς).

Ἀμφισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Δρυόπης, ὃς τις ἔκτισε τὴν πόλιν Οἴτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

Ἀμφίστρατος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τῶν Διοσκούρων, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.

Ἀμφιστρεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Ἀμφιτος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσσηνίας.

Ἀμφιτρίτη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως ἢ τῆς Δωρίδος, ἡ τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ βασίλισσα τῆς θαλάσσης, μήτηρ τῆς Ῥόδης, τῶν Τρίτωνων καὶ πολλῶν ἄλλων τέκνων.

Ἀμφιτροπαί (αἱ) ἢ Ἀμφιτρόπη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀμφιτροπαιεύς).

Ἀμφιτρύων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τίρυνθος Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης, Νυμφευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην, θυγατέρα τοῦ Ἠλεκτρύονος, ἠναγκάσθη, φονεύσας τὸν πενθερόν του, νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς Θήβας, ὅπου εὗρε φιλόξενον ὑποδοχὴν παρὰ τῷ Κρέοντι. Ἐκεῖ ἐγέννησεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ δίδυμα τέκνα, τὸν μὲν Ἰφικλέα ἐξ αὐτοῦ, τὸν δὲ Ἡρακλέα ἐκ τοῦ Διός, ὃς τις ὅμως ἐκαλεῖτο ἀπ' αὐτοῦ Ἀμφιτρυωνιάδης.

Ἀμφίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου ἢ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ ἐν Βοιωτ. Ὀρχομενοῦ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου. 2) εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἐπειῶν. 3) Θηβαῖος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ἧς ἐβασίλευσε, διώξας ἀπ' αὐτῆς τὸν Λάϊον· ὑπῆρξεν εἷς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἀρχαιότητος· ὥρμα διὰ τῆς λύρας του, τὴν ὁποίαν, ἐπτάχορδον οὖσαν, ἔλαβε δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκίνει καὶ τὰ ἄψυχα. Νυμφευθεὶς τὴν Νιόβην, θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἑπτὰ υἱοὺς καὶ ἑπτὰ θυγατέρας. 3) υἱὸς τοῦ προτέρου, διασωθεὶς μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν δεκατεσσάρων αὐτοῦ παίδων, τοὺς ὁποίους κατετόξευσεν ὁ Ἀπόλλων. 4) Ἕτερός τις τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀστερίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης. 5) βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Δέδδας μητρὸς τοῦ Κυψέλου.

Ἀμφοτερος (ὁ), εἷς τῶν ἐκ Λυκίας συμμάχων τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνᾶνος.

Ἀμφρυσὸς ἡ Ἀμφρυσσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον. 2) = Ἀμβρυσσός.

Ἀμώλιος (ὁ), ἴδε Ἀμούλιος.

Ἀναβησίνεως, ω (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων.

*Ἀνάδουρα (τὰ), π. τῆς Πισιδίας.

Ἀνάγνεια (τὰ) καὶ Ἀναγνία (ἡ), μητρόπολις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀναγυροῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀναγυράσιος).

*Ἀνάζαρβα καὶ Ἀνάζαρβος (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἡ ὕστερον Καισάρεια.

Ἄναια (ἡ) καὶ Ἄναια (τὰ), π. τῆς Ἴου ἀπέναντι τῆς Σάμου, (ὁ πολ. Ἀναΐτης [ᾶ] καὶ Ἀναΐτις, ιδος [ῐ]).

Ἀναιτιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.

Ἀναΐτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις ἢ ἡ Σελήνη ἢ ὁ Ὠσφόρος (Ἀναχίδ) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αὐδοῖς, Ἀρμενίοις, Πέρσαις καὶ ἄλλοις ἔθνεσι τῆς Ἀσίας, ἀπ' ὅπου μετέδη ἡ λατρεία αὐτῆς ἢ εἰς τὴν Σπάρτην.

Ἀνακαία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀνακαιεύς).

*Ἀνάκη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀνακαῖος).

Ἀνακρέων, οντος (ὁ), ποιητὴς Λυρικὸς ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Τέω, ζήσας χρόνους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινὰ ἐν Σάμῳ παρὰ τῷ τυράννῳ Πολυκράτει, κἀκεῖθεν μεταβὰς εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Πεισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων. Ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ ᾠδῶν πολλαὶ ἀμφιβάλλονται.

Ἀνακτορία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων.

Ἀνακτόριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. 2) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπί τινος χερσονήσου, ἄποικος τῶν Κορινθ., (Βόνιτσα), (ὁ πολ. Ἀνακτόριος).

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Ἀνακυνδαράξης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σαρδαναπάλου.

*Ἀναμις (ὁ), ποτ. τῆς Καραμανίας.

Ἄναμος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἄξιοῦ.

Ἄνανες (οἱ), ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν τὰ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου.

Ἀναξαγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαπένθους, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 2) Φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους· διαβληθεὶς ἐν Ἀθήναις ὡς ἄθεος, ᾗ μόλις σωθεὶς συνεργείᾳ τοῦ Περικλέους, ἀπέθανεν ἐν Λαμψάκῳ. 3) ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. 4) ἀγαλματοποιὸς Αἰγινήτης.

Ἀναξάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Θερσάνδρου.

Ἀναξανδρίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν τῷ 570 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Θεοπόμπου, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας των Προκλειδῶν, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀνάξανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλεὺς τῆς Σπάτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν.

Ἀνάξαρχος (ὁ), Θηβαῖός τις στρατηγὸς τῶν Μεθυμναίων. 2) φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἀκολουθήσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ φονευθεὶς μετὰ πολλὰς βασάνους ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος Νικοκλέους.

Ἀναξιβία (ἡ), θυγ. τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, τὴν Πελόπειαν, τὴν Ἱπποθόην καὶ τὴν Ἄλκησιν. 2) θυγ. τοῦ Κατρέως ἢ Ἀτρέως ἢ Κρατίνου, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην, τὸν Ἀντίοχον καὶ ἄλλα τέκνα. 3) θυγ. τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος ᾗ Μενελάου. Ὑπανδρευθεῖσα τὸν Στροφιον, ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. 4) νύμφη τις, ἥτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ., κατέφυγεν εἰς ναόν τινα τῆς Ἀρτέμ., ἀπ' ὅπου ἔγινεν ἄφαντος.

Ἀναξίβιος (ὁ), ναύαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφῶντι.

*Ἀναξίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (δωδέκατος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν).

Ἀναξικράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6ʹ. ἔτος τῆς 118 Ὀλυμ. 2) Βυζάντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξίλαος καὶ (Δωρ.) Ἀναξίλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. 2) Μεσσήνιος, τύραννος τοῦ Ῥηγίου, ὅς τις κυριεύσας μετὰ τῶν φυγάδων συμπατριωτῶν τοῦ Μεσσηνίων τὴν ἐπὶ τῆς Σικελ. πόλιν Ζάγκλην, μετωνόμασεν αὐτὴν Μεσσήνην τῷ 494 π. Χ. 3) Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ Λαρίσσης, ἐξορισθεὶς τῆς Ἰταλίας ἐπὶ Αὐγούστου διὰ τὰς ἀγυρτείας του. 4) Κωμικός τις ποιητὴς παρ' Αἰλιανῷ.

Ἀναξίμανδρος (ὁ), φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Θαλοῦ, ὁ πρῶτος κατασκευσας γεωγραφικοὺς πίνακας ᾗ σφαῖραν.

Ἀναξιμένης, ους (ὁ), φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου. 2) Ἱστορικὸς Λαμψακηνός, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) ῥήτωρ Λαμψακηνός.

Ἀναξῖνος (ὁ), κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδ. ἐξ Ὀρεοῦ.

Ἀνάξιον (τὸ), π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ.

Ἀνάξιππος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀναξιῤῥόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κορωνοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἐπειὸς ἐγέννησε τὴν Ὑρμίνην.

Ἄναξις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Κάστορος ᾗ τῆς Ἰλαείρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου.

Ἀναξὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαίου ᾗ τῆς Ἱππονόμης, ὑπανδρευθεῖσα τὸν θεῖον αὐτῆς Ἠλεκτρύονα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὴν Ἀλκμήνην. 2) μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ Κερκύονος ἐκ Τροιζῆνος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Ἀναπίας, ου (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ δυσάδελφῶν τῶν ἐπικληθέντων Εὐσεβῶν, ἴδε Ἀμφίνομος.

Ἄναπος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παραῤῥέων τὰς Συρακούσας. 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν., παραῤῥέων τὴν Στρᾶτον καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀχελῷον.

Ἀναριάκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν μεταξὺ Ἀτροπατηνῆς καὶ Ὑρκανίας.

Ἀνάριον (τὸ), π. τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας.

Ἄνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἱσπαν., διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας, (Γκουαδιάνας).

Ἄνανα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. παρά τινι λίμνῃ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου.

Ἄναυρος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον. 2) ποτ. τῆς Φοινίκης.

Ἀνάφη (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πλησίον τῆς Θήρας, (τὸ ἐθν. Ἀναφαῖος).

Ἀνάφης, εω (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου, στρατηγοῦ τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ.

Ἀνάφλυστος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀναφλύστιος).

Ἀνάχαρσις, ιδος (ὁ), Σκύθης, ἐλθὼν ἐπὶ Σόλωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα ᾗ φιλοσοφήσας.

Ἀνδάκα (τὰ), π. μεσόγειος τοῦ Πόντου. 2) π. τῆς Ἰνδ. ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Ἀνδανία (ἡ), π. τῆς ἐν Πελοπονν. Μεσσηνίας. 2) π. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἤλιδος ὅπου ἐτυφλώθη ὁ Θάμυρις, (ὁ πολ. Ἀνδανιεὺς καὶ Ἀνδάνιος).

Ἀνδάνις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Καρμανίας.

Ἄνδειρα (ἡ, ἢ τὰ), π. τῆς Μυσίας ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ Ἀνδειρὶν ἢ Κυβέλη.

Ἀνδέρικκα (ἡ), ἴδε Ἀρδέρικα.

Ἀνδοκίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, εἷς τῶν δέκα περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. Ἐξορισθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἀνδραίμων, ονος (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Γόργης τὸν Θόαντα, ὅς τις ἐβασίλευσε τῆς Καλυδῶνος μετὰ τὸν Οἰνέα. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου. 3) Πύλιός τις, κτίτωρ τῆς Κολοφῶνος.

Ἀνδράπα (ἡ), π. τῆς Παφλαγον., ἡ ὕστερον Νεοκλαυδιούπολις.

*Ἀνδρέας, έω καὶ έου (ὁ), πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. 2) ἀγαλματοποιὸς Ἀργείας.

Ἀνδρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, μετοικήσας εἰς Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας. 2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος.

Ἀνδριακὴ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης πρὸς τῷ Πόντῳ.

Ἄνδριος (ὁ), ποτ. τῆς Τρωάδος, χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον.

Ἀνδρόγεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐλθὼν ἠρίστευσεν εἰς τὰ Παναθήναια. Τὸν φόνον αὐτοῦ ἐκδικούμενος ὁ πατήρ του ἐβίασε διὰ πολέμου τοὺς Ἀθηναίους νὰ πέμπωσιν εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν ἑπτὰ ἀγόρια καὶ ἑπτὰ κοράσια πρὸς βορὰν τοῦ Μινωταύρου.

Ἀνδρομάδας, αντος (ὁ), Σάμιός τις παρ' Ἡρδτ. 2) υἱὸς τοῦ Φλίαντος καὶ τῆς Χθονοφύλης.

*Ἀνδροδίκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Θεσπιοῦ.

*Ἀνδροθόη (ἡ), θυγ. τοῦ Περικάστορος ᾗ μήτηρ τοῦ Δίκτυος.

Ἀνδρότας (ὁ), Γεωγράφος ἐκ Τενέδου.

Ἀνδροκλείδας, α (ὁ), Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου.

Ἀνδροκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰόλου, ἐξουσιάσας μέρους τῆς Σικελ. 2) υἱὸς τοῦ Φίντα, βασιλεὺς τῆς Μεσσήνης. 3) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς χλευάσαντα τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος, (περὶ αὐτοῦ εἶπεν ὁ Κρατῖνος. α Ἐν δὲ διχοστασίῃ ᾗ Ἀνδοκλέης πολεμαρχεῖ). 3) Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ. 4) ἴδε Μανδροκλῆς.

Ἀνδρόκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἀποικίσας τὴν Ἔφεσον.

Ἀνδρόκοττος (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Ἰνδ., ὁ ἄλλως Σανδρόκοττος.

Ἀνδροκράτης, ους (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Πλαταιαῖς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνδροκύδης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου.

Ἀνδρόλεως (ὁ), πυγμάχος τις παρὰ Λουκιλλίῳ.

Ἀνδρομάχη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν Ἠετίωνος, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, οἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

Ἀνδρόμαχος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποῦς.

Ἀνδρομέδα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας. Ἐκτεθεῖσα κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου τοῦ Ἄμμωνος, εἰς βορὰν τοῦ θαλασσίου τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν εἶχε στείλῃ κατὰ τῆς χώρας της, ἀπηλλάγη διὰ τοῦ Περσέως, φονεύσαντος τὸ θηρίον, ᾧ λαβόντος αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἐξ ἧς ἐγέννησε διάφορα τέκνα.

Ἀνδρομέδης (ὁ), ἁλιεύς τις, θελήσας νὰ βιάσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν καταφυγοῦσαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος Βριτόμαρτιν.

Ἀνδρομένης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. 2) Μακεδών τις παρὰ τῷ Ἀρριανῷ, πατὴρ τοῦ Ἀμύντα ᾗ τοῦ Ἀττάλου.

Ἄνδρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, (τὸ ἐθν. Ἄνδριος).

Ἄνδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνίου, μάντις περίφημος, κατοικήσας τὸ πρῶτον καὶ ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν νῆσον Ἄνδρον, ὕστερον δὲ μετοικήσας εἰς τὸ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὄρος Ἴδην, ἔνθα ἔκτισε τὴν Ἀνταν-δρον.

Ἀνδροσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀρκαδίας. 2) Θάσιος ναύαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, περιπλεύσας μετὰ τοῦ Νεάρχου τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας.

Ἀνδροτίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀνδρωνος. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθένους. 3) ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἀθηνῶν, γράψας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα βιβλία.

Ἀνδρων, ωνος (ὁ), ἐπίσημος πολίτης Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. 2) Ἀλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἀνδρῶν πόλις (ἡ), π. τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀνδρωνοπολίτης).

Ἀνεμοίτας, α (ὁ), Θηβαῖος τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀνεμούριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κιλικ. τὸ ἄλλως Ζεφύριον.

Ἀνεμώλεια καὶ Ἀνεμώρεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Δελφῶν.

Ἀνήριστος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. 2) ἔγγονος τοῦ προτέρου, συλληφθεὶς ᾗ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν ᾧ ἐστέλλετο ὡς πρέσβυς εἰς Περσίαν.

*Ἀνήτουσσα (ἡ), π. τῆς Δ. Βύας, (ὁ πολ. Ἀνητουσσαῖος).

Ἀνθάνα (ἡ), = Ἀνθήνη.

Ἄνθας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Ἀνθηδών.

*Ἄνθεας, ου (ὁ), Δινδύος, ποιητής.

Ἀνθεια (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Θουρία. 3) μία τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τριῶν πόλεων, ἐξ ὧν συνῳκίσθησαν ὕστερον αἱ Πάτραι. 4) π. τῆς Θεσσαλ.

Ἀνθεμίων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Τρωὸς Σιμοεισίου. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀνύτου.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Μακεδον. παλησίον τῆς Ὀλύνθου, (ὁ πολ. Ἀνθεμούσιος). 2) π. τῆς Μεσοποταμ., ἡ ἄλλως Ἀνθεμουσία. 3) μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ἐρυθρᾷ.

Ἀνθεμουσία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμ., ἡ ὕστερον Ὀσροηνή. 2) π. τῆς Μεσοποταμ. πλησίον τῆς Ἐδέσσης.

Ἀνθεμοῦσα, ης (ἡ), νῆσος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, ὅπου κατῴκουν αἱ Σειρῆνες.

Ἄνθερμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἀρχαῖος, σύγχρονος τοῦ Βυπάλου.

Ἀνθηδών, όνος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. 2) π. τῆς Παλαιστίνης, ἡ ἄλλως Ἀγριππιάς, (ὁ πολ. Ἀνθηδόνιος).

Ἀνθηΐς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ.

Ἀνθήλεια (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Κυασέα.

Ἀνθήλη (ἡ), κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ὅπου συνεκροτεῖτο πρότερον τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἀνθήνη (ἡ), κώμη τῆς ἐν Πελοπον. Κυνουρίας, ἡ ἄλλως Ἀνθάνα, (ὅθεν ὁ πολ. Ἀνθανεύς).

Ἄνθιον (τὸ), = Ἄντιον.

Ἀνθίππη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ.

Ἀνθιππος (ὁ), ἴδε Ἀντιππος.

Ἄνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, σπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρός του.

Ἀνθυλλα (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρ. (ὁ πολ. Ἀνθυλλαῖος καὶ Ἀνθυλλίτης).

Ἀνιγρίδες (αἱ), αἱ νύμφαι τοῦ ἐν Ἤλιδι ποταμοῦ Ἀνίγρου, εἰς τὰς ὁποίας ἦτον ἀφιερωμένον σπήλαιόν τι ἐν τῷ Σαμικῷ, ὅπου πρασέτρεχον πρὸς θεραπείαν οἱ λειχηνιῶντες.

Ἄνιγρος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἠλείᾳ Τριφυλίας, πηγ. ἐκ τοῦ Ταϋγέτου καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀνίης, ηνος (ὁ), = Ἀνίων (2).

Ἀνίκητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἥβης. 2) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ.

Ἄνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ᾗ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Δήλου, διδαχθεὶς τὴν μαντικὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του.

Ἀνιππος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀνίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ δῶρον τὴν Δῆλον. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰταλ. πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Τίβεριν παρὰ τὴν Ῥώμην, (Τεβερόνε).

Ἀννίβας, α καὶ ου (ὁ), Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Γίσκου, στρατηγήσας τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὸν κατὰ Σικελίας πόλεμον τῶν Ἑλλήνων, ᾗ ἀποθανὼν ὑπὸ λοιμοῦ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ἀκράγαντος. 2) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμίλκαρ Βάρκα, στρατηγήσας ἐνδόξως κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Λιβυκὸν πόλεμον, καὶ φαρμακωθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τῷ 571 ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης, ὅπου κατέφυγεν ἡττηθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἀννίκερις, ιδος (ὁ), ἁρματηλάτης Κυρηναῖος, ὅς τις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα ὅτε Διονύσιος ὁ τύραννος ἤθελε νὰ τὸν πωλήσῃ. 2) φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησίου, συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τὴν τῶν Ἀννικερίων.

Ἄννιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ῥώμῃ δημάρχων.

Ἄννων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀννίβα, διαβεχθεὶς τὸν ἀνωτέρω, ᾗ φυγὼν εἰς Ἡράκλειαν, ἀφ' οὗ ἡττήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. 3) εἷς τῶν ὑποστρατήγων Ἀννίβα τοῦ μεγάλου. 4) στρατηγός τις τῶν Καρχηδονίων, περίφημος διὰ τὸν εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Ἀφρικῆς παράλια περίπλουν του, τὸν ὁποῖον περιέγραψεν εἰς Φοινικικὴν γλῶσσαν περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος.

Ἀνόπαια (ἡ), μέρος τοῦ βουνοῦ τῆς Οἴτης καὶ τὶς ἐπ' αὐτοῦ ζενὴ διάβασις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρ.

Ἀνουβίς, ίδος (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ. γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος καὶ παριστανόμενος μὲ σκύλου κεφαλήν.

Ἀνταγόρας, ου (ὁ), Ῥόδιος ποιητής, γράψας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ποίημα Θήβαϊδα.

Ἀνταιόπολις καὶ Ἀνταίου πόλις (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὅπου ἐνικήθη ὁ Ἀνταῖος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, (ὁ πολ. Ἀνταιοπολίτης).

Ἀνταῖος (ὁ), γίγας υἱὸς τῆς Γῆς, καὶ τοῦ Ποσειδ., κατοικῶν τὴν Λιβύαν, καὶ καταπαλαίων τοὺς ξένους, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀνυψώσαντος αὐτὸν ὑπεράνωθεν τῆς γῆς, διότι ὁσάκις κατέπιπτεν εἰς αὐτήν, ἐλάμβανε νέας δυνάμεις.

2) ἡγεμὼν τις τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύᾳ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη ὡς βραβεῖον εἰς ὁπλίτην ἤθελε τὸν νικήσῃ τρέχων.

Ἀνταλκίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ᾗ συνθέμενος τῷ 387 πρὸ Χ. τὴν ὑπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γνωριζομένην διαβόητον ἐκείνην εἰρήνην, δι' ἧς παρεχωροῦντο αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνταίδρος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Καρχηδονίους πολιορκοῦντας τὰς Συρακούσας. 2) (γεωγρφ.) ἴδε Ἄνδρος (ὁ).

Ἀντάραδος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης ἀντικρὺ τῆς νήσου Ἀράδου.

Ἀντέα (ἡ), ἴδε Ἀντεια.

Ἀντέας, ου (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπέας.

Ἀντεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προίτου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου. 2) (γεωγρφ.) = Ἄντιον.

Ἀντείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης, ἀφ' οὗ ἐπωνυμάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Ἄντιον.

Ἀντεμνα (ἡ) καὶ Ἀντέμναι (αἱ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ἀνίωνος καὶ Τιβέρεως, (ὁ πρλ. Ἀντεμνάτης).

*Ἀντέρως, ωτος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου.

Ἀντήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Κλεσμήσρας ἐκ Τροίας, φίλος τῶν Ἑλλήνων, διὸ καὶ μείνας ἀνενόχλητος ὑπ' αὐτῶν ἁλωθείσης τῆς Τρωάδος μετῴκισεν εἰς Ἀιθύαν ἢ εἰς Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν Πάδουαν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θεανοῦς ὀκτὼ υἱούς. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Κρήτης.

Ἀντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀγλαΐας.

Ἀντιάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ. 2) μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰδμονος, υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀντιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπιάδος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Σωκράτης. 3) Στρατηγός τις τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀντιγόνεια (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, (Ἀργυρόκαστρον). 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ. 3) π. τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. 4) ὠνομάσθησαν οὕτω καὶ αἱ πόλεις Μαντίνεια, Νίκαια καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρῳάς, (ὁ πολ. Ἀντιγονεύς).

Ἀντιγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, συνοδεύσασα εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν πατέρα της τυφλωθέντα, ἢ θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ θείου της Κρέοντος ἐν Θήβαις, διότι παρὰ τὴν ἀπαγορευσιν αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος ἀδελφοῦ της Πολυνείκους. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυτίωνος βασιλέως τῆς Φθίας καὶ ἐγγόνη τοῦ Ἄκτορος, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Πηλέα καὶ γεννήσασα τὴν Πολυδώραν, γενομένη δὲ αὐτόχειρ, ὅταν ὁ Πηλεὺς, φονεύσας ἀκουσίως τὸν πενθερόν του καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Ἄκαστον, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀστυδάμειαν. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος, μετωμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ζηλοτυπησάσης αὐτὴν, εἰς πελαργόν. 4) θυγ. τῆς Βερενίκης (γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου).

Ἀντιγονὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν, κληθεῖσα οὕτως εἰς τιμὴν Ἀντιγόνου τοῦ πατρὸς τοῦ Δημητρίου.

Ἀντίγονος (ὁ), Μακεδών, υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ ὕστερον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· θελήσας δὲ νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν ἢ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου τῆς Μακεδονίας, κατεπολεμήθη τῷ 301 πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν συστρατήγων ἢ ἀντιπάλων του Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου, καὶ ἀπέθανεν ἤδη ὀγδοηκοντούτης. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὁ ἐπικληθεὶς Σωτὴρ ἢ Εὐεργέτης, νυμφευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ Β', ἐβασίλευσε δεκατρεῖς χρόνους τῆς Μακεδονίας. 3) υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ ἐπιλεγόμενος Γονατᾶς, κυριεύσας μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἀποθανὼν τῷ 242 πρὸ Χριστοῦ, ἀφ' οὗ ἐβασίλευσε δὶς ἀπὸ τοῦ θρόνου, πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πύρρου, καὶ δεύτερον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. 4) Καρύστιος, συγγραφεὺς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συναγωγὴν παραδόξων ἱστοριῶν ἢ βιογραφίας φιλοσόφων.

Ἀντίδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ε'. ἔτος τῆς 82 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἀντίδωρος (ὁ), Λήμνιός τις παρ' Ἡρόδ.

*Ἀντίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 160 Ὀλυμπ.

Ἀντικάσιον (τὸ), ὄρος τῆς Συρ.

Ἀντικίνωλις, ιδος (ἡ), λιμὴν μικρὸς τῆς Παφλαγον. παρὰ τὴν πόλιν Κίνωλιν.

Ἀντικίρρα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φωκίδος, ἡ πρότερον Κυπάρισσος. 2) π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Οἴτην ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, περίφημος διὰ τὸν ἐλλέβορόν της, (ὁ πολ. Ἀντικιρρεύς).

Ἀντίκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Διτυλούκου, γυνὴ τοῦ Λαέρτου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) μήτηρ τοῦ Περιφήτου, υἱοῦ τοῦ Ἡφαίστου.

Ἀντικλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Ἀντικλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἐπιφανῶν Ἑλλήνων.

Ἀντίκραγος (ὁ), β. τῆς Λυκίας.

Ἀντίκυρα (ἡ), ὀρθότ. Ἀνεικίρρα.

Ἀντιλίβανος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου.

Ἀντιλίων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πρόκριδος. 2) Θαύριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἀντιλίβανος (ὁ), β. τῆς Συρίας.

Ἀντίλοχος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, ὅπου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Μέμνονος. 2) Ἱστοριογράφος τις παρὰ Κλήμεντι.

Ἀντιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, γυνὴ δὲ τοῦ Εὐρυσθέως.

Ἀντίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Νικίππης, ῥιφθεὶς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μανέντος. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, συμβουλεύων τοὺς συμπολίτας του ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην ἢ ὡροσκοπηθεὶς δι' αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Πάριδος. 3) εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰδαίας. 4) Βολιφώνιος, ποιητὴς, γράψας Θηβαΐδα, ποίημα ἐπικὸν, τῷ 400 πρὸ Χριστοῦ.

*Ἀντιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊφῶντος.

Ἀντιμενίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀντίμενιστος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀντίμοιρος (ὁ), σοφιστὴς ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Μένδης, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου.

Ἀντινόεια (ἡ), ἴδε Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πελίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Λατερόπειας, μετὰ τῆς ὁποίας διεμέλισε τὸν γέροντα πατέρα της, ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ τὸν ἀνανεώσῃ καὶ διὰ τοῦτο διαχυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἄκαστου ἢ ἀποθανοῦσα δυστυχῶς ἐν Ἀρκαδίᾳ. 2) θυγ. τοῦ Κηφέως, καὶ ἔγγαμος τοῦ Ἀλέου, τιμωμένη ἐν Μαντινείᾳ, ὅπου εἶχε καὶ βωμὸν πλησίον τοῦ θεάτρου. 3) θυγάτηρ τοῦ Πηρίλεω ἐξ Ἀρκαδίας, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα.

Ἀντίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐπείθους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) νέος τις Προυσαεύς· περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου, πνιγέντος εἰς τὸν Νεῖλον, ὁ Καῖσαρ Ἀδριανὸς, ὅς τις τὸν ὑπεργάπα, ἔκτισε τὴν Ἀντινόου πόλιν, καὶ ἐδίταξε ν' ἀποδίδωνται εἰς αὐτὸν θεῖαι τιμαί.

Ἀντινόου πόλις (ἡ), ἡ πρότερον Βῆσα μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἐπωνομάσθησε ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀντινόου.

Ἄντιον (τὸ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ἀνζίου), (ὁ πολ. Ἀντιάτης).

Ἀντιόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Νυκτέως ἢ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον. Κατ' ἄλλους, ἀτιμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπωπέως, διήγειρε τὸν πατέρα της κατ' αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι μαχόμενοι. 2) θυγ. τοῦ Ἄλλου, ἐξ ἧς ὁ Ὑσσιαδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλένην. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως ἢ ἀδελφὴ τῆς Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόλυτον.

*Ἀντιόχημος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μευσαίου.

Ἀντιόγεια (ἡ), π. τῆς Συρίας, ἡ λεγομένη ἐπὶ Δάφνῃ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ μετωνομασθεῖσα ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰουστινιανοῦ Θεουπολις, (Ἀντακιέ). 2) π. τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, ἡ ἄλλως Πυθόπολις. 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, ἡ πρότερον Καισάρεια, (Ἀλασεχίρ). 4) π. τῆς ἐν Περσίᾳ Μαργιανῆς, (Μὰρ-αὐ-σασαγχ-γιάν). 5) π. τῆς Μεσοποταμ. ἡ αὐτὴ ᾗ Ἔδεσσα, (Ὀρφά). 6) ἡ ἄλλως Νισιβις, ὅπου ἴδε, (ὁ πολ. Ἀντιοχεύς).

Ἀντιόχης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ ἐκ πατρὸς θείου τοῦ Οἰνέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Ἀντιοχιανός (ὁ), δσήμαντός τις Ἱστοριογράφος παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀντιοχίς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις ἕνδεκα φυλῶν.

Ἀντίοχος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος ἰτέας. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὅς τις, διώξας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὸν Ἠλεκτρύωνα ἀπὸ τῶν Μυκηνῶν, ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱούς του. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, πατὴρ τοῦ Ἱππότα. 4) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, ᾧ πατὴρ Σελεύκου τοῦ πρώτου. 5) υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὁ ἐπονομασθεὶς Σωτὴρ, διότι ἀπὸ τοῦ 281 πρὸ Χριστοῦ ἐβασίλευσεν 20 ἔτη φρονίμως ᾗ δικαίως. 6) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρωτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς Θεὸς, βασιλεύσας 15 ἔτη καὶ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός του Λαοδίκης. 7) υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, βασιλεύσας 36 ἔτη τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. Νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ μετ' αὐτῶν εἰρήνην ἐπονειδιστον. 8) υἱὸς τοῦ Μεγάλου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανὴς, διεδέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα. Τοῦτον ἀναφέρει ἡ Ἱερὰ Γραφὴ ὡς τυραννήσαντα τοὺς Ἰουδαίους. Καταπολεμήσας Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ἀνεστάλη ἀπειληθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐν Βαβυλῶνι ὑπ' ἀδημονίας. 9) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπιφανοῦς, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐπάτωρ, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ θανατωθεὶς μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου του Λυσίου. 10) υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι. 11) υἱὸς τοῦ Εὐσεβοῦς, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀσιατικὸς, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 ἔτη ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν πατρικὸν του θρόνον βοηθείᾳ τῶν Ῥωμαίων, πλὴν μετὰ δύο ἔτη διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, ὅτε ἡ Συρία ἔγινεν ἐπαρχία Ῥωμαϊκή. 12) Ἀσκαλωνίτης, φιλόσοφος Περιπατητικός, συστήσας περὶ τὴν τελευτὴν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, τὴν πεμπτὴν κληθεῖσαν Ἀκαδημαϊκὴν αἵρεσιν.

Ἀντιπατρία (ἡ), π. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρίας.

Ἀντίπατρις, (ἴδος (ἡ), π. μεσογ. τῆς Ἰουδαίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, (Ἀρσούφ).

Ἀντίπατρος (ὁ), Θάσιός τις, υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἵνα κάμῃ τὴν δαπάνην πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ στρατεύματος τοῦ Ξέρξου.

2) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, μείνας ἐπίτροπος τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐκστρατεύσαντος κατὰ τῆς Ἀσίας, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνετέλεσεν, ὡς λέγεται, διὰ τῶν υἱῶν του Κασσάνδρου ᾗ Ἰόλα, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας καὶ καταπολεμήσας ἐν Λαμίᾳ τοὺς συμμαχήσαντος ἐναντίον του Ἕλληνας. 3) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας τῷ 297 πρὸ Χριστοῦ μετὰ θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου. Φονεύσας τὴν μητέρα του, θέλουσαν νὰ συμβασιλεύσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Λυσιμάχου. 4) Ταρσεὺς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κικέρωνος, καὶ συγγράψας πολλὰ περὶ φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων οὐδὲν διεσώθη.

Ἀντίπαφος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κρητομηδείας.

Ἀντίπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Antibes).

Ἀντιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ., γραφόμενος καὶ Ἀνθιππος.

Ἀντίρριον (τὸ), τὸ ἄλλως Ῥιον τὸ Μολυκρικὸν, ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλ., ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου, (Καστράκι τῆς Ναυπάκτου).

*Ἀντίρριδος (ἡ), νῆσός τις πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀντισθένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ τοῦ Σωκράτους, συζήσας τὴν αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν καλυμένων φιλοσόφων, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τὸ Κυνόσαργες καλούμενον Γυμνάσιον. Σώζονται δύω λόγοι του, ἐπιγραφόμενοι Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Ἀντισσα (ἡ), π. τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἀντισσαῖος).

Ἀντίταυρος (ὁ), συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐκτεινομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας.

Ἀντιφάνης, ους (ὁ), Ῥόδιος, ποιητὴς τῆς μέσης Κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 πρὸ Χριστοῦ. 2) ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους.

Ἀντίφας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαοκόωνος ἐκ Τροίας, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς ᾗ τοῦ ἀδελφοῦ του Θυμβραίου ὑπὸ δύω δρακόντων, κατὰ θεομηνίαν.

Ἀντιφάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τοῦ Ὀϊκλέους, πάππος δὲ τοῦ μαντέως Ἀμφιαράου. 2) βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, καταφαγὼν ἕνα τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε ἐπιστρέφων εἰς Ἰθάκην, ἄρραξεν εἰς τὴν χώραν του. 3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ.

Ἀντίφελλος (ἡ), λιμὴν καὶ ἐπίνειον τῆς ἐν τῇ Λυκίᾳ πόλεως Φελλοῦ.

Ἀντίφημος (ὁ), Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν.

Ἀντίφιλος (ὁ), ζωγράφος Ἀλεξανδρεὺς, μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμου, διαβαλὼν τὸν Ἀπελλῆ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος. 3) Βυζάντιος, ποιητὴς, τοῦ ὁποίου σώζονται 45 ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἀντίφος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. 2) υἱὸς τοῦ Πυλαίμενος καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ βασιλέως Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν ἐκ τῶν νήσων Κῶς, Κάσου καὶ Νισύρου στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 4) υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος. 5) υἱὸς τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, καταφαγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου.

Ἀντίφρα (ἡ), κώμη τῆς Διβύης ἐπὶ τοῦ Διβυκοῦ νομοῦ.

Ἀντιφῶν, ῶντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. 2) Ῥαμνούσιος, υἱὸς τοῦ Σωφίλου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων δέκα ῥητόρων, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου συνέστη ἡ βουλὴ τῶν 400. Καταδικασθεὶς ὡς προδότης εἰς θάνατον, ἐρρίφθη ἄταφος. Σώζονται αὐτοῦ δεκαὲξ λόγοι. 3) σοφιστής τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. 4) υἱὸς τοῦ Πυριλάμπου, Ἀθηναῖος. 5) Ἀθηναῖος ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων.

Ἀντιχάρης, ους (ὁ), Βοιωτός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἐλεῶνος.

Ἄντρων, ῶνος (ὁ, ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῆς Οἴτης, (ὁ πολ. Ἀντρώνιος).

Ἀντρῶνος ὄνος (ὁ), βράχος τις ἐπικίνδυνος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλ. πόλιν Ἀντρῶνα.

Ἀντωνῖνος (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς, υἱὸς τοῦ Λυτοκράτορος Ἀδριανοῦ, εἷς τῶν ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

2 Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως τοῦ 180 μετὰ Χρ., εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἐναρετωτέρων ἡγεμόνων τῆς οἰκουμένης. Ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κομμόδου. Ἔγραψεν Ἑλληνιστὶ δώδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα Τῶν εἰς ἑαυτὸν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας. 3) — Λιβεράλις, συγγράψας Ἑλληνιστὶ ἐπὶ Κλαυδίου, Μεταμορφώσεων συναγωγήν.

Ἀντώνιος (ὁ), Μάρκος —, υἱὸς Ἀντωνίνου τοῦ Κρητικοῦ καὶ τῆς Ἰουλίας, συνυπατεύσας μὲ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα ᾗ χρηματίσας μέλος τῆς λεγομένης Τριανδρίας. Καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκτα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βιανοῦ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν τῷ 31 ἔτει π. Χ., ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Πρύτου, ὑπατεύσας τῷ 42 ἔτει π. Χ. 3) Ἰούλιος —, υἱὸς τοῦ Μάρκου, ὑπατεύσας ϗ ἔπειτα φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. 4) Ἀργεῖος, ἐπιγραμματοποιός. 5) Ἐπικούρειος φιλόσοφος καὶ ἰατρὸς, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἄνυσις, ιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1012 πρὸ Χ., διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαβακῶ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων, ἐπανῆλθε μετὰ 50 ἔτη, καὶ ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 921 πρὸ Χ.

Ἄνυσις, ιος ϗ εως (ἡ), π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, Ἀνὲς παρὰ τῇ Γραφῇ.

Ἀνύτη (ἡ), ποιήτρια ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

Ἄνυτος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Μελίτου τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀνώγων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάστορος ϗ τῆς Ἰλαείρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου.

*Ἄνωλος (ἡ;) π. τῆς Αυδ.

*Ἄνωνος (ἡ), πηγή τις ἐν Λακωνίᾳ.

Ἄξεινος καὶ Ἄξενος (Πόντος), ὁ ἄλλως Εὔξεινος.

*Ἀξία (ἡ), π. τῆς Λοκρ. ἀπὸ Ἀξίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλυμένου, (ὁ πολ. Ἀξιάτης).

Ἀξιάκαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

*Ἀξιόνικος (ὁ), ποιητής τις τῆς μεσ. κωμῳδίας.

Ἀξιὸς (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ., πηγ. ἐκ τοῦ ἐν Ἰλλυρ. ὄρους Σκάρδου καὶ χυν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Βαρδάρι).

Ἀξίοχος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου.

*Ἀξίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου. 2) υἱὸς τοῦ Φηγέως.

Ἀξὸς (ἡ), π. τῆς Κρήτης, πρωτεύουσα μικροῦ τινος βασιλείου τῆς νήσου ἐκείνης.

*Ἄξυλος (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Θρᾳκῶν παρ' Ὁμήρῳ.

Ἄξυλις (ἡ), κωμ. τῆς ἐν Λιβύᾳ Μαρμαρικῆς.

Ἄονες (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας.

Ἀονία (ἡ), κυρ. τὸ πρὸς τὴν Φωκίδα ὀρεινὸν τῆς Βοιωτίας μέρος, παρὰ Ποιηταῖς δὲ καὶ ἅπασα ἡ Βοιωτία, (τὸ ἐθν. Ἀόνιος).

Ἄορνος (ὁ), λίμνη τις ἐν Καμπανίᾳ, ἀναδίδουσα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, αἵτινες ἐθανάτοναν τὰ ὑπερπετώμενα αὐτὴν ὄρνεα (ὅθεν ἡ ἐτυμολογ. [ἀ, ὄρνις] τοῦ ὀνόματός της), (Lacu d'Averno).

Ἄορνος (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου, (ὁ πολ. Ἀορνεύς). 2)—Πέτρα, ὄρος ἀπότομον ϗ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον ἀπόρθητον τῆς Ἰνδ.,

Ἀορσοὶ (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Ἀπαισὸς (ἡ), π. τῆς Μυσ. πλησίον τῆς Λαμψάκου, (ἄλλως Παισὸς), (ὅθεν ὁ πολ. Παισηνός).

*Ἀπάμα ἢ Ἀπάμη (ἡ), ἡ σύζυγος Σελεύκου τοῦ Νικάνορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ἡ

Ἀπάμεια (ἡ), ἡ Κιβωτὸς, π. τῆς Φρυγ., ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ ποταμοῦ Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου, κτίσμα Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος. 2) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Φαμιάχ). 3) ἡ πρὸς Ῥαγαῖς, π. τῆς Μηδίας. 4) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ἡ πρότερον Μύρλεια, (ὁ πολ. Ἀπαμιεύς).

Ἀπαρνοι (οἱ), καὶ Παρνοὶ, ἔθνος παρὰ τὴν Κασπίαν.

Ἀπαρύται (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ

Ἀπατούριος (ὁ), Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

Ἀπατούριον (τὸ), χωρ. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης Ἀπατουρίας, (ὁ πολ. Ἀπατουρίτης).

Ἀπελλῆς, ου (ὁ), ὁ περίφημος ζωγράφος, Κῶος ἢ Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) ἕτερος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος. 3) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. 4) φιλόσοφός τις Χῖος, ζήσας ἐν ἄκρᾳ πενίᾳ περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

*Ἀπελλίκων, οντος (ὁ), Τήϊος, ἐκδοὺς τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀπεννῖνον (τὸ) καὶ Ἀπεννῖνος (ὁ), σειρὰ βουνῶν διατέμνουσα κατὰ μῆκος ὅλην σχεδὸν τὴν Ἰταλίαν καὶ συνεχομένη μὲ τὰς Ἄλπεις.

Ἀπεράντεια (ἡ), π. καὶ μέρος τῆς Θεσσαλ., ἧς οἱ κάτοικοι Ἀπεραντοί.

Ἀπέσας, αντος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Κλεωνῶν ϗ Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Ἀπεσαντίου.

Ἀπήμαντος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Εὐδίκου. 2) ἕτερος, Κοθωκίδης, πατὴρ τοῦ Πολυκρίτου.

Ἀπημοσύνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κατρέως, βασιλέως τῆς Κρήτης.

Ἀπία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. 2) μικράτις χώρα τῇ Φρυγ.

Ἀπιδανεὺς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Ἀπίας, (ἰδίως Ἀπιδανῆες, παρὰ ποιηταῖς οἱ Ἀρκάδες).

Ἀπιδανὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Πηνειὸν παρὰ τὴν Λάρισσαν.

*Ἀπίολα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ἀπιολανός).

Ἄπις, ιδος ἢ ιος (ὁ), θεός τις τῶν Αἰγυπτ., λατρευόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ζῶντος βοός. 2) υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Λαοδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 3) υἱὸς τοῦ Τελχῖνος, βασιλέως τῆς Σικυῶνος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Ναυπάκτιος, ἰατρὸς ϗ μάντις. 5) (γεωγρφ.) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μαρεῶτιν λίμνην.

Ἀπισάων, ονος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Φαυσίου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. 2) Παίων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

*Ἀπίων, ονος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικός.

Ἀπόβαθμοι (οἱ), μέρος τῆς Ἀργολ., παρὰ τὴν Λέρνην.

Ἀποδοτοὶ καὶ Ἀπόδωτοι (οἱ), λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ, κατοικῶν μεταξὺ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλοχίων.

Ἀπολλόδωρος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 2) ζωγράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) μαθητής τις τοῦ Σωκρ. 4) Κυζικηνός τις, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 5) γραμματικός, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Ἔγραψε περὶ τὰ 145 πρὸ Χ. ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία, τῶν ὁποίων φαίνεται νὰ ἦνε ἐπιτομὴ ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζομένη Βιβλιοθήκη εἰς τρία βιβλία. 6) Δήμνιός τις, συγγράψας περὶ γεωργίας. 7) ῥήτωρ Περγαμηνὸς, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

*Ἀπολλόθεμις, ιδος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτ.

Ἀπολλοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελ.

Ἀπολλοφάνης, ους (ὁ), ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀπόλλων, ωνος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ἀπόλλω, ἡ κλητ. Ἄπολλον), θεὸς τῆς μυθολογ., υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀλληγορεῖται ὡς ὁ ἥλιος, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ νεανικὴν καὶ εὐειδῆ μορφὴν, κρατῶν ποτὲ μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτὲ δὲ λύραν (φόρμιγγα), καθὸ καὶ ἔφορος τῆς μουσικῆς καὶ Μουσηγέτης. Φονεύσας, παῖς ἔτι, τὸν περὶ τοὺς Δελφοὺς φοβερὸν ὄφιν Πύθωνα, ἐσύστησεν ἐκεῖ τὸ περίφημον μαντεῖον, ὅπου ἐτελοῦντο κατὰ τετραετίαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες.

Ἀπολλωνία (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου, παρὰ τὸν Ἀῶον ποταμὸν, ἄποικος τῶν Κορινθ. καὶ Κερκυρ., (Πολλῖνα). 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ. 3) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Σωζούπολις). 4) π. τῆς Φρυγ. 5) π. τῆς Πισιδ., ἡ πρότερον Μόρβαιον. 6) π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἀπολλωνιάτης,—ᾶτις).

Ἀπολλωνιὰς, άδος (ἡ), = Ἀπολλωνία (ἡ ἐν Πισιδίᾳ). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀπολλωνιᾶτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἢ Βαβυλωνίας παρὰ τὸν Τίγριν. 2) λίμνη τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν πόλιν, (Μιχαλίτσι).

Ἀπολλωνίδης, ου (ὁ), Ἀθην., ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ ἱππικοῦ. 2) Χῖος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου διοικητὴς τῆς πατρίδος του, πολεμουμένης ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) Σμυρναῖος ποιητής, ἐπὶ Αὐγούστου. 4) Νικαεὺς, παροιμιογράφος.

Ἀπολλώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Λιβ. ἐπὶ τῆς Καρχηδονίας.

Ἀπολλώνιος (ὁ), ποιητὴς Ἀλεξανδρεὺς υἱὸς τοῦ Σιλλέως, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ὁ κληθεὶς Ῥόδιος, ὡς διδάξας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ τὴν ῥητορικήν. Ἔγραψεν Ἀργοναυτικὰ, ἐπικὸν ποίημα εἰς τέσσαρα βιβλία· ἤκμασε δὲ περὶ τὰ 190 πρὸ Χ. 2) ὁ Τυανεὺς, γόης ἐπαγγελλόμενος τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πυθαγόρου· περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς γῆς, θαυμαζόμενος διὰ τὰς τερατουργίας του· ἔζησε δὲ 100 περίπου ἔτη, κατ' αὐτὸν τὸν πρῶτον ἀπὸ Χ. αἰῶνα. Ὁ Δάμις, εἷς τῶν πολλῶν αὐτοῦ μαθητῶν, ἔγραψε τὸν βίον του. 3) μαθηματικὸς, ἐκ τῆς ἐν Παμφυλ. Πέργης, διδαχθεὶς καὶ διδάξας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὸ 200 ἔτος π. Χ. 4) Ὁ Κυρηναῖος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ὁ ἐπικληθεὶς Κρόνος. 5) Ὁ Ἀλαβανδεύς, υἱὸς τοῦ Μόλωνος καὶ φίλος τοῦ Κικέρωνος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ῥόδῳ. 6) ὁ Δύσκολος, γραμματικὸς περίφημος. 7) ὁ Ἀχαρνεύς, συγγράψας περὶ ἑορτῶν.

Ἀπολλωνίς, (ίος (ἡ), π. τῆς Αὐδ. πρὸς δυσμὰς τῶν Θρατείρων.

*Ἀπόλλωνος-πόλεις, δύω (ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ) ἐν Αἰγύπτῳ, (ὁ πολ. Ἀπολλωνοπολίτης).

*Ἀπόστανα (τὰ), χωρίον τῆς Περσ.

Ἀπουλία (ἡ), ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλ., (Puglia). (οἱ κάτοικοι Ἄπουλοι).

Ἀππιανός (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, γράψας Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἄππιος (ὁ), Ῥωμαῖος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀππία ὁδός, φέρουσα ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύην, ἴδε καὶ Κλαύδιος.

Ἄπρίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψάμμιος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 590—570 πρὸ Χ.

*Ἄπρος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀπραῖος).

Ἄπτερα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἀπτεραῖος).

Ἀραβία (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀραβία (ἡ), μέρος χερσονησίζον πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον ἀνατολικῶς μὲν διὰ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μεσημβρινῶς δὲ διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ διαιρούμενον εἰς τὴν Ἐρημον, τὴν Εὐδαίμονα καὶ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, (τὰ ἔθν. Ἀράβιος).

Ἀράβιον ὄρος, β. ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου κατὰ μῆκος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Ἀράβιος καὶ Ἄραβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Γεδρωσίας.

Ἀράβιος κόλπος, τὸ μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ἄραβῖται (οἱ), οἱ περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμὸν κάτοικοι τῆς Γεδρωσίας.

*Ἄραγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰβηρίας, πηγ. ἐκ τοῦ Καυκάσου.

*Ἀραβὴν (ῆνος), π. τῆς Κρήτης.

Ἄραβος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῆς Φοινίκης μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (τὸ ἔθν. Ἀράβιος).

*Ἄραζος (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (ὁ πολ. Ἀραζιος).

*Ἄραιθος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου.

Ἀραιθυρέα (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Πελοποννησ. ἢ ἄλλως Φλιασία, (τὸ ἔθν. Ἀραιθυρεεύς).

Ἄρακος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἀράκυνθος (ὁ), β. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Πλευρῶνα.

*Ἄραξ (τάξ), π. τῆς Λυκίας.

*Ἀραξηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμεν. τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ

Ἀράξης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρμεν., χυν. εἰς τὴν Κασπίαν. 2) ποτ. τῆς Περσ. χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. 3) ποτ. τῆς Μεσοποταμ. 4) ποτ. τῆς Σκυθ.

Ἄραξος (ὁ), ἀκρωτ. μεταξὺ Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος, (Κάβο-πάπα).

Ἄραρ, αρος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (Saône).

Ἄραρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

*Ἀραρὼς (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσ. Κωμῳδίας.

Ἄρας, αντος (ὁ), ἥρως τις αὐτόχθων ἐν Φλιοῦντι.

Ἄρατος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, γράψας περὶ τὸ 270 πρὸ Χ. τὸ σωζόμενον ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο βιβλία, ὧν τὰ μὲν ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ δὲ Διοσημεῖαι. 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλεινίου, γεννηθεὶς τῷ 272 πρὸ Χ., ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του, καὶ στρατηγήσας ἐνδόξως τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Ἀραυσίων, ωνος (ἡ), π. τῆς Γαλλ., (Orange).

*Ἀράφεια (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Καρίαν, (ὁ νησ. Ἀραφεύς).

Ἄραρη, ῆνος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, μεταξὺ Ὠρωποῦ καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλλήν, (ὁ δῆμ. Ἀραφήνιος).

Ἀραχθος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου, χυν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.

Ἀραχναῖον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἐπιδαύρου.

Ἀράχνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἴδμονος, ὁ ἀχθεῖσα τὴν ὑφαντικὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, πρὸς τὴν ὁποίαν τολμήσασα νὰ συνεριθῇ περὶ καλλιτεχνίας, μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον ζωύφιον.

Ἀραχωσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδ.

Ἀράχωτος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ, πρωτεύουσαν τῆς ἐπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἀραχωσίας.

*Ἄρβα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας.

*Ἀρβάκη (ἡ), π. τῆς Κελτιθηρίας.

Ἀρβάκης, ου (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων. 2) σατράπης Μηδίας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου.

*Ἀρβάνιον (τὸ), π. τοῦ Πόντου.

*Ἀρβέλη (ἡ) καὶ Ἀρβέλαι (αἱ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἀρβελαῖος).

Ἄρβηλος (ὁ), εἷς τῶν 30 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἄρβηλα (τὰ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος. 2) κώμη τῆς Γαλιλαίας ἐν τῇ Παλαιστίνῃ.

Ἄρβις, ιος (ὁ), = Ἄραβις.

*Ἀρβουπάλης (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου.

*Ἄρβων, ωνος καὶ Ἀρβῶν, ῶνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀρβώνιος καὶ Ἀρβωνίτης).

Ἀργαδεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

*Ἄργαιον (ὄρος), β. τῆς Καππαδοκ.

Ἄργαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κυρήνης. 2) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Α', βασιλεὺς τῆς Μακεδ. 3) ἀδελφὸς Φιλίππου τοῦ Β', καταπαλεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Μεθώνης. 4) (γεωγρ.) = Ἄργαῖον (ὄρος).

*Ἀργαῖς (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (ὁ νησ. Ἀργαίτης).

Ἄργαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης.

Ἀργανθώνιον (ὄρος), β. τῆς Βιθυν.

Ἀργανθώνιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Ταρτησσοῦ, ζήσας 120 ἔτη, ἐξ ὧν ἐβασίλευσε τὰ 80.

*Ἀργάντη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., (ὁ πολ. Ἀργαντηνός).

*Ἀργεάθαι (οἱ), λαός τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀργεία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους. 2) θυγ. τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἐγγόνη τοῦ Τισαμενοῦ, γυνὴ δὲ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθένη καὶ Προκλῆ. 3) γυνὴ τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς.

Ἀργεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐκιμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊφόντου. 3) ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις.

Ἀργειφόντης, ου (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς, ὡς φονεύσας τὸν Πανόπτην Ἄργον.

Ἀργέλη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλαον.

Ἀργεννον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. πλησίον τῆς Ἀλονήσου. 2) ἀκρωτ. τῆς Σικελ.

Ἀργέννος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀξάμαντος, εὐνοούμενος τοῦ Ἀγαμέμνονος, πνιγεὶς εἰς τὸν Κηφισὸν ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τρωάδος.

Ἀργεννοῦσα (ἡ), = Ἀργινοῦσα.

Ἀργέου νῆσος (ἡ), νῆσός τις περὶ τὴν Αἴγυπτον, (ὁ νησ. Ἀργεώτης).

Ἀργεντόρατον (τὸ), ποτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, (Strassbourg).

Ἀργέστης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀνέμων, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς.

Ἀργεῦς, έως (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπιθυμένων Κενταύρων εἰς τὸ ἄντρον τῆς Φολόης, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀργη (ἡ), κόρη τις ἐκ τῶν Ὑπερβορείων ἐλθοῦσα εἰς τὴν Δῆλον.

Ἄργης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων, γεννήσας ἐκ τῆς νύμφης Φρυγίας τρεῖς υἱούς.

*Ἀργιλα (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀργιλίτης).

*Ἀργιλεωνίς, ίδος (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Βρασίδου.

Ἀργιλος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀργίλιος).

*Ἄργινον (τὸ), = Ἄργεννον.

Ἀργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσσαι (αἱ), τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Δίου Λίδος.

Ἀργιόπη (ἡ), νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυρ.ν. 2) θυγ. τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, ἐξ ἧς οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον.

Ἀργιόπιος χῶρος, μέρος τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Μαλόεντα ποταμόν, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Δήμητρος.

Ἄργιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀργιππαῖοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματίαν.

Ἀργισσα (ἡ), χωρίον τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Πελασγιώτιδι, ἡ ὕστερον Ἀργουρα.

Ἀργολίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πελοποννήσου.

Ἀργοναῦται (οἱ), οἱ μετὰ τοῦ Ἰάσονος πλεύσαντες ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ εἰς τὴν Κολχίδα ἥρωες πρὸς ὑφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος, (ἴδε Ἀργώ).

Ἄργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Ἄπιδος, τρίτος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, διαδεχθεὶς τὸν Φορωνέα, ᾗ γεννήσας ἐκ τῆς Εὐάδνης τὸν Ἴασον, Πείραντα, Ἐπίδαυρον καὶ Κρίασον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ὁ ἐπικληθεὶς Πανόπτης, διότι ὅλον του τὸ σῶμα εἶχεν ὀφθαλμούς. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, διότι ἐφύλαττε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου Ἰώ, μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς Ταῶνα. 3) υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ναυπηγήσας τὸ πλοῖον Ἀργώ, δι' οὗ ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, ὧν εἷς ἦτον καὶ αὐτός. 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

Ἄργος (τὸ), π. τῆς Πελοποννήσου, τὸ καλούμενον Ἀχαϊκὸν κτλ. 2) (τὸ Ἀμφιλοχικὸν) π. τῆς Ἀκαρναν. 3) (τὸ Ὀρεστικὸν), π. τῆς Ἠπείρου. 4) (τὸ Πελασγικὸν) π. τῆς Θεσσαλ. ἡ ὕστερον Λάρισσα. 5) (τὸ Ἵππιον), π. τῆς Ἰταλ. ἢ ἄλλως Ἀργυρίππη. 6) π. τῆς Κιλικ., ἡ ὕστερον Ἀργειόπολις, (ὁ πολ. Ἀργεῖος).

Ἀργουρα (ἡ), χωρίον τι παρὰ τὸν Πηνειὸν τῆς Θεσσαλ., Ἄργισσα πρότερον καλούμενον.

*Ἀργυννος (ὁ), = Ἄργεννος.

Ἀργυρᾶ, ᾶς (ἡ), π. καὶ πηγὴ τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Πάτρας.

*Ἀργυρία (ἡ), π. τῆς Τρωάδος.

Ἀργυρίππα καὶ Ἀργυρίππη (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, κτίσμα τοῦ Διομήδους, (ὁ πολ. Ἀργυριππανὸς, -ππηνός).

Ἀργυροῦν ὄρος, β. τῆς Ἱσπαν., (Serra Segura).

Ἀργυφία (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀργὼ, οῦς (ἡ), τὸ πλοῖον δι' οὗ ἔπλευσαν οἱ (ἀπ' αὐτοῦ κληθέντες) Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. 2) μία τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

Ἄρδαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὴν Τροιζῆνα, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάζονται Ἀρδαλίδες ᾗ Ἀρδαλιώτιδες.

Ἀρδανὶς ἢ Ἀρδανία (ἄκρα), ἀκρωτ. τῆς Λιβ. ἐν τῇ Μαρμαρικῇ.

Ἀρδέα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥουτούλων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ἀρδεάτης).

Ἀρδέρικκα (τὰ), κώμη τῆς Ἀσσυρ. ἐπί τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου. 2) χωρίον τῆς Σουσιανῆς.

Ἄρδησκος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἀρδηττὸς (ὁ), μέρος τι πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Ἀρδία (ἡ), χώρα τῆς Ἰλλυρ. (τὸ ἐθν. Ἀρδιαῖος).

Ἀρδιαῖος (ὁ), σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλ.

Ἄρδιον (τὸ), β. τῆς Δαλματ.

Ἀρδουέννα (ἡ), μέγα καὶ πυκνότατον δάσος τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Ardennes).

*Ἀρδύνιον (τὸ), π. τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀρδύνιος).

Ἄρδυες (οἱ), λαὸς τῆς Ἐλβετ. κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανόν.

Ἄρδυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γύγου, βασιλεύσας τῆς Λυδ. τῷ 678 πρὸ Χ.

Ἀρέθουσα (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. 3) πηγή τις ἐπὶ τῆς ἐν τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν νήσου Ὀρτυγίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ νύμφη Ἀρέθουσα, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ. 4) πηγή τις βρύουσα πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰθάκης. 5) πηγή τις ἐν Εὐβοίᾳ παρὰ τὴν πόλιν Χαλκίδα. 6) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου καὶ 7) π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἀρεθούσιος).

Ἀρεία, = Ἀρία.

Ἀρεία (ἡ), θυγ. τοῦ Κλεόχου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον.

Ἀρεία κρήνη, πηγή τις παρὰ τὰς Θήβας, ἡ ἄλλως Ἀρητιάς.

Ἀρειοπαγίτης καὶ Ἀρεοπαγίτης, ου (ὁ), δικαστὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου.

*Ἄρειος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς τις λόγιος φίλος τοῦ Αὐγούστου.

Ἄρειος Πάγος, λόφος τις πρὸς δυσμὰς τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου πρότερον ἐδικάσθη ὑπὸ τῶν Θεῶν ὁ Ἄρης ᾗ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδίκαζεν ἔπειτα τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον Δικαστήριον, συστηθὲν ἐπὶ Κέκροπος ἢ Κραναοῦ.

Ἀρείων, ονος (ὁ), ἵππος τοῦ Ἀδράστου.

Ἀρέλαται (αἱ) καὶ Ἀρέλατον (τὸ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλίας, (Arles).

Ἀρεσίας, ου (ὁ), εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Ἀρεστορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἄργος.

Ἀρέστωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Φόρκυνος, ὅς τις ἐγέννησε, κατά τινας, τὸν Πανόπτην Ἄργον ἐκ τῆς Μυκήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου.

Ἀρεταῖος (ὁ), ἰατρὸς Καππαδόκης, γράψας ἐπὶ Τραϊανοῦ περὶ ὀξέων ᾗ χρονίων παθῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἀρέτας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀραβ., κυριεύσας τὴν Ἱερουσαλὴμ περὶ τὸ 63 π. Χ.

Ἀρετάων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

*Ἀρεὺς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (26 Ἀγίδης). 2) ἐγγονὸς τοῦ προτέρου, υἱὸς τοῦ Ἀκροτάτου (28 Ἀγίδης).

*Ἀρεὼν (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.

Ἀρεως(-ος) πεδίον, ὁ Campus Martius ἐν Ῥώμῃ.

Ἀρηγονὶς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἄμπυκος ᾗ μήτηρ τοῦ Μόψου.

Ἀρηΐθοος (ὁ), ὁ κληθεὶς Κορυνήτης (ὡς ὡπλισμένος μὲ κορύνην = ῥόπαλον), βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτ. Ἄρνης, πατὴρ τοῦ Μενεσθίου ἐκ τῆς Φιλομεδούσης. 2) Θρᾴξ τις ἡνίοχος τοῦ Ῥίγμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ της Τρῳάδος.

Ἀρηΐλυκος (ὁ), εἷς τῶν ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν ἐρατευσάντων Βοιωτῶν. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

*Ἀρήϊνος (ὁ), σατράπης τις τῆς Φρυγ.

Ἀρήϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰβάλου, ἐξ ἧς ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰδάντα, Λυγκέα καὶ Πίσον. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἤλιδος, ἐπὶ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ. 3) πηγή τις ἐν Ἤλιδι παρὰ τὸ Λέπρεον.

Ἄρης, εος καὶ (μτγν.) εως (ὁ), ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας.

*Ἄρης, ητος (ὁ), φρούριόν τι ἐν Εὐβοίᾳ.

Ἀρήτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ῥηξήνορος ᾗ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) γυνὴ τοῦ Δίωνος ἐκ Σικελίας.

Ἀρητιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Κύκνος, καὶ 2) ὁ Νίσος ἐκ Δουλιχίου.

Ἀρητιάς, άδος (ἡ), νῆσος τοῦ Πόντου

Ἄρητος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρατος, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος καὶ 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀρθμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεως Ζελείας, πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, ἀτιμωθεὶς διότι ἔφερε Περσικὸν ἀργύριον πρὸς δωροδοκίαν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἀρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Περσ. καὶ Ἰνδ. μὲ πρωτεύουσαν ὁμώνυμον, (τὸ ἐθν. Ἄριοι).

Ἀριάδνη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἐρασθεῖσα τοῦ Θησέως καὶ βοηθήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ νήματος (μίτου) τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκε, ἵνα ἐξελθῇ τοῦ Λαβυρίνθου φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἔφυγε μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἐγκαταλειφθεῖσα εἰς τὴν Νάξον, εὗρεν ἐκεῖ ἐραστὴν καὶ προστάτην τὸν Διόνυσον.

Ἀριαβίγνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρείου, ναυαρχῶν τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τοῦ Ξέρξου.

Ἀριαῖος (ὁ), σατράπης τῶν Σάρδεων ὑπὲρ Κύρου τοῦ νεωτέρου.

*Ἀριάκης (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Καππαδοκῶν παρ' Ἀρρ.

*Ἀριαμένης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀριανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Περσ. καὶ Ἰνδ., (Ἀφγανιστὰν), (τὸ ἐθν. Ἀριανός).

Ἀριανθίδης, ου (ὁ), Βοιωτός τις, υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου παρὰ Θκδ.

Ἀριάντας, εω (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Ἀριαπείθης, εος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Ἀριαράθης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καππαδοκ. ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, καταπολεμηθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμένους. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, διασωθεὶς εἰς Ἀρμενίαν καὶ ἀναλαβὼν τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πατρικόν του θρόνον. 3) ὁ πάππος τοῦ τελευταίου Ἀττάλου.

Ἀριαράθεια (ἡ), π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ.

Ἀριαράμνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀριάσπαι (οἱ), λαός τις ἐν Περσίᾳ.

*Ἀριάσπη (ἡ), π. τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσ.

Ἀριάσπης (ὁ), υἱὸς Ἀοταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὄχου, φαρμακωθεὶς ἑκουσίως διὰ φόβον τοῦ πατρός του.

Ἀρίβαζος (ὁ), Ἑρκάνιός τις ἐπιβουλευθεὶς Δαρεῖον τὸν Ὄχον.

Ἀριδαῖος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Καππαδοκῶν, νικηθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου, κατὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχει μετὰ τῶν Ἀσσυρίων.

Ἀργαῖον (τὸ), π. τῆς Ἰνδ. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρατεροῦ.

Ἀρίγνωτος (ὁ), κιθαρῳδός τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Δύτομένους. 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀριδαῖος (ὁ), υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ἐκ τῆς ὀρχηστρίδος Φιλίννης, βασιλεύσας ἓξ χρόνους μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ θανατωθεὶς ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Ἀριδωλις, ιος (ὁ), τύραννός τις τῶν ἐν Καρίᾳ Ἀλαβάνδων.

Ἀριζαντοι (οἱ), λαός τις κατοικῶν τὴν βόρειον Μηδίαν περὶ τὸν Χοάσπην.

Ἀρικία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀρικηνός).

*Ἄριμα (τὰ), χώρα τις πυρφόρος ἐν τῇ Κιλικίᾳ.

Ἀρμασποί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικῶν τὰ ἀρκτῷα τῆς Εὐρώπης

*Ἀριμένης.—Ἀριαμένης.

Ἀρίμινον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλ., (Rimini).

Ἀρίμινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως.

Ἄριμμας (ὁ), σατράπης τις τῆς Συρ. παρὰ τῷ Ἀρρ.

*Ἀριμνήστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ.

Ἄριμοι (οἱ), λαός τις μυθώδης τῆς Ἀσίας, τοποθετούμενος ὑπ' ἄλλων μὲν ἐν τῇ Λυδίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Κιλικίᾳ, ὑπὸ δὲ τοῦ Στράβωνος, νομίζοντος αὐτοὺς Ἀραμαίους, ἐν τῇ Συρίᾳ.

Ἀριοβαρζάνης, ους (ὁ), σατράπης τῆς Ἰων. καὶ Φρυγ. ἀποστήσας ἀνεπιτυχῶς μετ' ἄλλων ἡγεμόνων κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου τῷ 363 πρὸ Χ. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Δαρείου, πολεμήσας γενναίως κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀριόμαρδος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. 2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Σαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων.

Ἄριος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρίας χώρας ἐν Περσίᾳ.

Ἀριουσία (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Χίου, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

*Ἄρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοην.

Ἀρίσβη (ἡ), θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Τρωάδος πλησίον τῆς Ἀβύδου. 3) π. τῆς Λεσβου ἡ καὶ Ἀρισβα, (ὁ πολ. Ἀρισβαῖος).

*Ἄρισβος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἕβρον.

*Ἀριστάγγελος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυρήνης.

Ἀριστάγορας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μολπαγόρου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ἱστιαίου, τύραννος τῆς Μιλήτου, διεγείρας συνεργείᾳ τῶν Ἀθηναίων τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τοῦ Δαρείου. Νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ φυγὼν εἰς Θρᾴκην, ἠφανίσθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, τύραννος τῆς Κύμης. 3) τύραννος τῆς Κυζίκου. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, πρύτανις ἐν Τενέδῳ. 5) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀριστaίνετος (ὁ), ἐπιστολογράφος τις ἐκ Νικαίας, σύγχρονος τοῦ Λιβανίου.

Ἀριστaῖον (τὸ), π. τῆς Λιβύης παρὰ Πτολεμ. (δ', 5).

Ἀριστaῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ τῶν Χαρίτων μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Κυνηγὸς καὶ ποιμήν, ἐπενόησε τὴν μελισσουργίαν καὶ τὴν ἐλαιοφυτείαν, διὸ ἠξιώθη ὡς ἥρως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὸν Ἀκταίωνα. 2) ἡγεμὼν τῆς Κύπρου διωρισμένος ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Ἀριστaιχμος (ὁ), Ἠλεῖός τις, φίλος Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων.

Ἀριστaνδρος (ὁ), Τελμισσεύς, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. 2) Πάριος τις ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσαν. (Γ', ιή, 8).

*Ἀριστάρχη (ἡ), Ἱέρεια τις ἐν Μασσαλίᾳ (Στρβ. Δ', 179).

Ἀρίσταρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, συντελέσας πρὸς κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας. 2) Σάμιος, ἀστρονόμος περίφημος, ἀκμάσας περὶ τὸ 265 πρὸ Χ. 3) Γραμματικός τις ἐκ Σαμοθράκης, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἐκ τῶν πολλῶν φιλολογικῶν του συγγραμμάτων, οὐδὲ ἓν ἐσώθη.

*Ἀρίστας (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος.

Ἀριστέας, ου (ὁ), ποιητής τις Προκοννήσιος, ζήσας περὶ τὸ 580 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀδειμάντου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ., (ὁ παρὰ Θουκ. Ἀριστεύς).

Ἀριστείδης, ου (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Δίκαιος, υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος καὶ ἀντίζηλος τοῦ Θεμιστοκλέους. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἔγγονος τοῦ περιφήμου Ἀριστείδου. 4) — Αἴλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τῷ 129 ἀπὸ Χ., ζήσας δὲ τὸ πλεῖστον ἐν Σμύρνῃ, τοῦ ὁποίου σωζονται 53 λόγοι καὶ τινες ἐπιστολαί

Ἀριστεραί (αἱ), μικρὰ νῆσος περὶ τὴν Ἀργολίδα.

Ἀριστεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελλίκου, ναύαρχος τῶν Κορινθ. 2)—Ἀριστέας (2).

Ἀριστιππος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης, ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν, συστρατηγήσας τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. 2) Κυρηναῖος, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., συστήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Κυρηναϊκὴν αἵρεσιν.

*Ἀριστίων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ., (ὁ παρὰ Διοδ. Ἀρίστων). 2) πρέσβυς τοῦ Μιθριδάτου.

Ἀριστοβούλος (ὁ), ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Κασσάνδρας, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συνέγραψε τὰς πράξεις. 2) βασιλεὺς ἢ ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων, καταπολεμηθεὶς καὶ θριαμβευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηίου· σταλεὶς δὲ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος εἰς Ἰουδαίαν ἵνα καταλύσῃ τὴν ἐκεῖσε ἐπιρροὴν τοῦ Πομπηίου, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τῷ 50 πρὸ Χριστοῦ.

Ἀριστογείτων, ονος (ὁ), νέος τις Ἀθηναῖος, ὃς τις συνομόσας μετὰ τοῦ Ἁρμοδίου ἐφόνευσε τὸν τύραννον Ἵππαρχον υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἱππίου, ἐφονεύθη βασανισθείς, καὶ ἐτιμήθη δι' ἀνδριάντος ὡς τυραννοκτόνος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου, κατὰ τοῦ ὁποίου σωζονται δύο λόγοι τοῦ Δημοσθ.

Ἀριστογένης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀριστοδήμη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου.

Ἀριστόδημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀργείας τὸν Πρακλῆ ἢ Εὐρυσθένην, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς τῆς Σπάρτης.

2) Σπαρτιάτης τις, διασωθεὶς μόνος ἐκ τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης. 3) ἕτερός τις, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Ἀγησιπόλιδος. 4) βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅστις, πολεμῶν κατὰ τῶν Λακεδαιμ., ἐπράσφερε θυσίαν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του· ἀλλ' ὑστερον παραφρονήσας, ἐσφάγη ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου της. 5) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. 6) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκρ., ἐπιλεγόμενος ὁ μικρός. 7) τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ., πράττων ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου. 8) ἐπιγραμματοποιός τις Θηβαῖος.

Ἀριστόδικος (ὁ), ἐπίσημός τις πολίτης τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης. 2) Ἐπιγραμματοποιὸς Ῥόδιος.

Ἀριστοκλείδης, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, Αἰγινήτης, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.

*Ἀριστόκλειτος (ὁ), — Ἀριστόκριτος.

Ἀριστοκλῆς, έους (ὁ), περίφημος τις ἀγαλματοποιὸς Ἠρᾶς, ἀκμάσας περὶ τὴν 81 Ὀλυμπ. 2) ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Σπάρτης Πλειστοάνακτος. 3) γραμματικός τις σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 4) Σοφιστὴς Περγαμηνός, ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. 5) φιλόσοφος Περιπατητικός, ἐκ Μεσσήνης, γράψας ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας.

Ἀριζοκράτης, ους (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, διότι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον. 2) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι δὲν ἐφρόντισε μετὰ τῶν συστρατήγων του νὰ ταφῶσι τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν Ἀργινουσῶν τελευτησάντων. 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι. 4) κιθαρῳδός τις Θηβαῖος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

*Ἀριστόκριτος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Λυσάνδρου.

Ἀριστόκυπρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ἀριστόλαος (ὁ), ζωγράφος Ἀθηναῖος.

Ἀριστόλεως (ὁ), Θάσιός τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀριστομάχη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 2) ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Ἀριστόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἢ τῆς Δυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος. 2) υἱὸς τοῦ Κλεοδαίου, ἔκγονος τοῦ Ὕλλου ἢ πατὴρ τοῦ Τημένου, Κρεσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου.

Ἀριστομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικομήδους, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ Β'. Μεσσηνιακοῦ πολέμου τῷ 685 πρὸ Χ. 2) ναύαρχος Δαρείου τοῦ Κωδομάνου, νικηθεὶς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τὰ Πύθια. 4) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας.

Ἀριστομήδης, ους (ὁ), Θεσσαλὸς, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσσοῦ.

*Ἀριστομηλίδας (ὁ), τύραννός τις τοῦ ἐν Ἀρκαδ. Ὀρχομενοῦ.

Ἀριστόμνηστος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀρίμνηστος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις.

Ἀριστοναῦται (οἱ), π. τῆς Ἀχ. καὶ 2) λιμήν τις ἐν Πελλήνῃ.

Ἀριστονίκη (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπολλ.

Ἀριστόνικος (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Μαραθώνιος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) τύραννός τις τῆς ἐν Λέσβῳ πόλεως Μεθύμνης ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Τάραντος. 4) Ἀλεξανδρινός τις γραμματικός, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

Ἀριστόνοος-ους (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Πλαισινοῦς. 2) Σικελός τις ἐκ Γέλας, ἀρχηγὸς μιᾶς ἀποικίας ἐν Ἀκράγαντι. 3) Λαρισαῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀριστόξενος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τάραντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ ἀρχαιότατος τῶν περὶ μουσικῆς συγγραψάντων. Τούτου σώζονται Στοιχεῖα Ἁρμονικὰ εἰς τρία βιβλία.

Ἀριστος (ὁ), εἷς τῶν Ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ἀριστοτέλης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ.-ην καὶ-ην), οὕτως ὠνομάζετο πρωτοῦ ὁ κτίτωρ τῆς Κυρήνης Βάττος. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους, (Θκδ.). 3) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. 4) ὁ περίφημος φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἐκ Σταγείρων τῆς Μακεδονίας, γεννηθεὶς τῷ 384 πρὸ Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐν Εὐβοίᾳ εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων. 5) φιλόσοφός τις Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου.

*Ἀριστότιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημαρίτου, τύραννος τῆς Ἤλιδος.

Ἀριστοφάνης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστακλείδους. 2) ὁ περίφημος κωμικὸς ποιητὴς τῶν Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται μόνον ἕνδεκα. 3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ. 4) Βυζάντιος γραμματικὸς ἢ βιβλιοθηκάριος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχου.

Ἀριστοφάντου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων, συνεισβαλὼν εἰς τὴν Αἰτωλίαν μετὰ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

Ἀριστοφιλίδης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀριστόφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. (420 πρὸ Χ.).

Ἀριστοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις. 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἐχθρὸς τῶν στρατηγῶν Ἰφικράτους ἢ Τιμοθέου. 3) ἕτερός τις ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Ἀριστυλλος (ὁ), φαυλόβιός τις ποιητὴς κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἀρίστων, ωνος (ὁ), δέκατος τέταρτος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Προκλειδῶν. 2) τύραννός τις τοῦ Βυζαντίου. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. 4) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος. 5) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Χίου, συστήσας περὶ τὸ 270 πρὸ Χ. ἰδίαν σχολὴν ἐν Ἀθήναις, πλησιάζουσαν μᾶλλον πρὸς τὰ δόγματα τῶν Κυνικῶν. 6) ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Παιόνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀριστώνυμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) Κορίνθιός τις παρὰ Θκδ. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχ. κωμῳδίας. 4) βιβλιοθηκάριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀριφράδης, ους (ὁ), Κιθαρῳδὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης.

Ἄριφρων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους. 2) ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἱπποκράτους.

Ἀρίων, ονος (ὁ), λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λεσβῳ Μηθύμνης, περίφημος διὰ τὸ θρυλλούμενον περὶ αὐτοῦ θαῦμα διασωθέντος ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος, (ἴδε Ἡροδ. Α', 23).

*Ἄρκαι (αἱ), = Ἄρκη.

Ἀρκαδία (ἡ), ἐπαρχ. ἡ μεσογειοτέρα τῆς Πελοποννήσου, ἧς οἱ κάτοικοι ἐλέγιζοντο αὐτόχθονες.

Ἄρκας, άδος (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας. 2) (ἰδιωνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τῆς Μαίας. Βασιλεύσας τῆς Ἀρκαδίας, ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους αὐτῆς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Κρατοῦς ἢ Λεαινείρας τὸν Ἀζᾶνα, Ἀφείδαντα ἢ Ἔλατον. 3) εἷς τῶν σκύλων τῶ Λικαίονος.

Ἀρκασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Λιέρτης.

Ἀρκείσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυδίκης, πατὴρ τοῦ Λαέρτου ἢ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἀρκεσίλαος καὶ Δωρ. Ἀρκεσίλας ἢ Ιων. Ἀρκεσίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεισοΐλης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ὧν ἐπισημότερος ὁ τέταρτος. 3) φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Αἰολίδι Πιτάνης, γεννηθεὶς τῷ 316 πρὸ Χ., μαθητὴς τοῦ Παλαίμωνος ἢ Θεμελιωτὴς τῆς Μέσης Ἀκαδημίας. 4) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

*Ἀρκεσίνη (ἡ), π. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, (ὁ πολ. Ἀρκεσινεύς).

*Ἄρκευθος (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Ἀρκεύς, έως (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἄρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Θαύμαντος ἢ ἀδελφὴ τῆς Ἰριδος, κατατρταρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς, διότι συνεμάχει μετὰ τῶν Γιτάνων. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Φοινίκης, ἢ ἀνατολικῶτερον Καισάρεια πρὸς Λίβανον.

*Ἀρκιρόεσσα (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (ὁ πολ. Ἀκιρόεσσος).

Ἀρκόννησος (ἡ), ἐρημονῆσον τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Λέσβον, (ἄλλως) Ἀσπίς. 2) ἕτερα νῆσος παρὰ τὴν Καρίαν, ἀντικρὺ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ.

Ἀρκτεῖς, έως (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχύλ.

*Ἀρκτῖνος (ὁ), ἐπικὸς τις ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, (Ἀθήν. καὶ Σουίδ.).

Ἄρκτος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, (Ἡσ. Ἀσπ. 186).

Ἀρκτῶν ὄρος, β. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν Κύζικον.

Ἄρμα, ατος (τὸ), κώμη καὶ λίμνη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν, ὅπου ἐτιθεῖτο ἡ γῆ κατέπιε τὸν Ἀμφιάραον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) κώμη τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Φυλήν, (ὁ πολ. Ἁρματεύς).
Ἁρμαμίθρης, ου (ὁ, υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.
Ἁρματίδης, ου (ὁ), Θεσπιεύς, πατὴρ τοῦ Διθυράμβου.
Ἅρματος, οὔντος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου.
Ἁρμένη (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Παφλαγον. παρὰ τὴν Σινώπην, (τὸ ἐθν. Ἁρμεναῖος).
Ἁρμενία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, σχηματίζουσα τὸ πάλαι μέγα βασίλειον, καὶ διαιρουμένη εἰς μεγάλην καὶ μικράν, (τὸ ἐθν. Ἁρμένιος).
*Ἁρμένιον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλ.
Ἁρμένιος (ὁ), = Ἁρμίνιος.
Ἁρμήνη (ἡ), = Ἁρμένη.
Ἅρμης, ου (ὁ), ἔγγονος τοῦ Κύρου καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἁρμόδιος (ὁ), Ἀθηναῖος, συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος, τιμηθεὶς ὡσαύτως ὡς τυραννοκτόνος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Ἀριστογείτων.
*Ἁρμοζική (ἡ), π. τῆς Ἰβηρίας.
Ἁρμοκύδης, ου (ὁ), ἐπίσημός τις Φωκεύς, ἐλθὼν μὲ χιλίους ὁπλίτας πρὸς βοήθειαν τοῦ Μαρδονίου.
Ἁρμονία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφρο., γυνὴ τοῦ Κάδμου ᾗ μήτηρ τῆς Ἰνοῦς καὶ τῆς Σεμέλης.
Ἁρμονίδης, ου (ὁ), Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Φερέκλου. 2) μουσικός τις, μαθητὴς τοῦ Τιμοθέου.
Ἁρμόσατα (τὰ), π. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου.
Ἅρναι (αἱ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἔποικος τῆς ἐν Βοιωτ. Ἅρνης.
Ἁρναῖος (ὁ), ὁ ἄλλος Ἶρος, ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ. 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπιοῦ.
Ἁρνη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν Αἴολον τὸν δεύτερον ᾗ τὸν Βοιωτόν. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ., εἴτε ἡ Χαιρώνεια, εἴτε τὸ Ἀκραίφιον. 3) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἁρναῖος).
Ἁρνισσα (ἡ), π. τῆς Παιον.
Ἄρνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἑτρουρίας, (Arno).
*Ἁρξατα (ἡ), π. τῆς Ἁρμεν. παρὰ τὸν Ἄραξην.
Ἀροάνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
Ἀρόερνοι (οἱ), = Ἀρούερνοι.
Ἀρόη (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας.
Ἀρούερνοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Auvergne).
Ἀρύπεινον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρ.
Ἁρπάγιον (τὸ), χωρίον τῆς Μυσ. παρὰ τὴν πόλιν Σιδιήν, ὅπου ἔγεινεν ἡ ἁρπαγὴ τοῦ Γανυμήδους, (τὸ ἐθν. Ἁρπαγιανός).
Ἅρπαγος (ὁ), ἀξιωματικὸς τοῦ Μήδου Ἀστυάγους, ὅς τις διέσωσε τὸν Κῦρον. 2) Πέρσης, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἁρπαλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τῷ Διὸς φονευθέντων πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας.
Ἁρπαλίων, ωνος (ὁ), Παφλαγών, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.
Ἅρπαλος (ὁ), στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορισθεὶς διοικητὴς τῆς Βαβυλῶνος, ἔφυγε μὲ πλῆθος θησαυρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.
*Ἁρπαλύκεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἁρπαλυκεύς).
Ἁρπαλύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυμένου ᾗ τῆς Ἐπικάστης, ἥτις, ἵνα ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα της, βιασαντα αὐτὴν, τὸν ἐδείπνησε μὲ τὰ κρέατα τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν.
Λοπάλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. 2) Φωκεύς τις ἐκ Φανοπέως, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλ. εἰς τὴν πυγμαχίαν.
Ἅρπασος (ὁ), ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, χυν. εἰς τὸν Ἀραξῆν, (Ἁρπασού). 2) ποτ. τῆς Καρ. χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον.
Ἅρπινα ᾗ Ἅρπιννα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸν Ἀλφειόν.
Ἅρπινα (τὰ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Κικέρωνος, (Arpinno).
Ἁρποκράτης, ους (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ., γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστανόμενος ἀείποτε ὡς παιδίον, ἔχον τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, σημεῖον τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰ περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων σιωπῆς.
Ἁρποκρατίων, ονος (ὁ), γραμματικὸς περίφημος ἐκ Μένδης.
Ἁρπυξαΐς, ΐδος (ὁ), Σκύθης υἱὸς τοῦ Ταργιτάου παρ' Ἡροδ.
*Ἅρπυια (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. (ὁ πολ. Ἁρπυιήτης). 2) εἰς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.
Ἅρπυιαι (αἱ), θεαὶ τῆς ἀνεμοζάλης, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Ἄελλὼ, Ὠκυπέτη καὶ Ποδάργη, θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος ᾗ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας. Παρισάνοντο ὡς παρθένοι πτεροφόροι μὲ ὄνυχας γυπῶν καὶ μορφὴν φρικώδη.
Ἅρπυς, υος (ὁ), ποταμός τις μυθώδης ἐν Πελοποννήσῳ, Τίγρης πρότερον καλούμενος, μετονομασθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν πεσούσης μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν.
*Ἅρρα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀρραῖος).
Ἀρράβια (ἡ), = Ἀραβία.
Ἀρρήτιον (τὸ), π. τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Arezzo), (ὁ πολ. Ἀρρητῖνος).
Ἄρρηκτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.
Ἀρριανὰ (τὰ) ἢ Ἀρριανοὶ (οἱ), θέσις καὶ λαός τις ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου.
Ἀρριανός (ὁ), Φλαούϊος—, φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἱστορία τις τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλα συγγράμματα.
Ἀρρίας, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
Ἀρρίβαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Αυγκηστῶν.
Ἀρρίβας, α (ὁ), Μακεδὼν τις παρ' Ἀρριανῷ.
*Ἅρσα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας, (ὁ πολ. Ἀρσαῖος).
Ἀρσάκης (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, φονεύσας τὸν Ἀγαθοκλῆν τοποτηρητὴν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τῷ 238 πρὸ Χ. καὶ συστήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν.
Ἀρσάκη καὶ Ἀρσακία (ἡ), ἡ πρότερον Ῥάγα, πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.
Ἀρσαμένης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἷς τῶν στρατηγησάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.
Ἀρσάμης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχύλῳ. 2) πατὴρ τοῦ Ὑστάσπου καὶ πάππος Δαρείου τοῦ πρώτου. 3) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρατηγῶν τῶν Αἰθιόπων. 4) υἱὸς τοῦ Ἄρμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν. 5) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. 6) ὑπουργὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, φημιζόμενος διὰ τὴν πολιτικήν του σύνεσιν. 7) βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν. τῷ 245 πρὸ Χ. 8) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀρριανῷ.
*Ἀρσηνη, ενος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
*Ἀρσηνὴ (ἡ), λίμνη τῆς Ἁρμεν. τὴν ὁποίαν διέρχεται ὁ Τίγρις.
Ἄρσης, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὤχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγώα τῷ 336 πρὸ Χ.
Ἀρσινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 2) θυγ. τοῦ Λευκίππου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν. 3) ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἡ ὑπεκθεμένη αὐτὸν εἰς τὸν Στροφίον, (Πίνδ. Πύθ.). 4) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ᾗ τῆς Βερενίκης, ὑπανδρευθεῖσα πρῶτον τὸν Λυσίμαχον βασιλέα τῆς Θρᾴκης, ᾗ ἔπειτα Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον. 5) θυγ. τοῦ Λυσιμάχου καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 6) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λθληταῦ, αἰχμαλωτισθεῖσα καὶ θριαμβευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ὕστερον δὲ ἀπολυθεῖσα παρ' αὐτοῦ καὶ θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου καθ' ὑποβολὴν τῆς ἀδελφῆς της Κλεοπάτρας. 7) (γεωγρφ.) π. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἡ καὶ Κλεοπατρὶς, κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 8) ἄλλη π. τῆς Αἰγύπτου, ἡ πρότερον Κροκοδείλων πόλις, ἀφ' ἧς ὁ Ἀρσινοΐτης νομός. 9) μία τῶν πέντε πλωτῶν τῆς Κυρήνης, ἡ ἄλλως Ταύχειρα. 10) π. τῆς Αἰθ. ἐν τῇ Τρωγλοδυτικῇ. 11) π. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ. 12) δύο πόλεις παράλιοι τῆς Κύπρου, ἡ μὲν πρὸς ἄρκτον ἡ δὲ πρὸς ἀνατολὰς, (ὧν ἡ τελευταία καλεῖται νῦν Φαμμαγγούστα). 13) π. τῆς Αἰτωλ., ἡ πρότερον Κωνώπη, (ὁ πολ. Ἀρσινοεὺς ᾗ Ἀρσινίτης).
Ἀρσίνοος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς Ἑκαμήδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀρσίτης, ου (ὁ), σατράπης τις τῶν Περσῶν παρὰ τῷ Ἀρρ. καὶ Παυσ.
Ἀρταβαζάνης, ους (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἀρταβάζης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιγράνου, βασιλέως τῶν Ἀρμενίων, καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 60 πρὸ Χ.
Ἀρτάβαζος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, ἐπίσημος ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, διασωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην μὲ 40,000 στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν. 2) σατράπης Πέρσης, ἀποστατήσας κατὰ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, καὶ φυγὼν εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἶτα δὲ ἐπιχειρήσας ᾗ πρωτεύσας παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομάνῳ.
Ἀρτάβανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου. 2) Ὑρκάνιός τις δορυφόρος τοῦ Ξέρξου, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραάτου, τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τινα κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τῷ 128 πρὸ Χ.
*Ἀρταβάσθης, ου (ὁ), = Ἀρταβάζης.
Ἀρταβάτης, ου (ὁ), Πέρσης πατὴρ τοῦ Φαρναζάθρου (Ἡρ. Ζ', 65).
Ἀρτάβροι (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν τὴν Ταρρακωνησίαν Ἱσπανίαν.
Ἀρταγέρσης, ους (ὁ), στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.
Ἀρτίγαρτα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τῶν πηγῶν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου.
Ἀρτέζος, ὀρθότ. Ἀρτάζος.
Ἀρταζώστρη (ἡ), θυγ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου.
Ἀρταῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ. 2) γενικὸν ὄνομα τῶν Περσῶν παρὰ τοῖς πλησιοχώροις αὐτῶν ἔθνεσι.
*Ἀρτακάμα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου.
Ἀρτάκη (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χερσονήσου τῆς Κυζίκου ἐν τῇ Προποντίδι, (Ἀρτάκι), (τὸ ἐθν. Ἀρτακηνός).
Ἀρτακηνὴ (ἡ), χώρα τις παρὰ τὰ Ἄρβηλα.
Ἀρτακία (ἡ), πηγή τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λαιστρυγόνων. 2) πηγή τις παρὰ τὴν Κύζικον.
Ἀρτάμης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Ἀρταμις, Δωρ. ἡ Ἀρτεμις.
Ἀρταμίτα, = Ἀρτεμίτα.
Ἀρτάνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου ᾗ ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου. 2) βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν., φονευθεὶς τῷ 77 πρὸ Χ. ἐν τινι μάχῃ κατὰ τοῦ Τιγράνου. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Θρᾴκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον. 4) ποτ. τῆς Βιθυν.
Ἀρτάξατα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμεν. ἐπὶ τοῦ Ἀράξου, (Ἀρδαγάτ), (ὁ πολ. Ἀρταξατηνός).
Ἀρταξέρξης, ου (ὁ), ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ὁ ἐπικληθεὶς Μακρόχειρ, βασιλεύσας τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ 465 ἕως τοῦ 424 πρὸ Χ. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 405 ἕως τοῦ 362. Κατ' αὐτοῦ ἐπολέμησεν ἀτυχῶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος. 3) ὁ τρίτος, ὁ ἐπικληθεὶς Ὦχος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ δευτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως τοῦ 338, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βαγώα.
Ἀρταξίας, ου (ὁ), καταρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, συνέστησεν ἔπειτα, κηρυχθεὶς ἀνεξάρτητος, τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας· καταπολεμηθεὶς δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.
*Ἀρτάζος (ὁ), φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου.
Ἀρταπάτας, α (ὁ), εἷς τῶν εὐνούχων Κύρου τοῦ νεωτέρου.
Ἄρτας, α (ὁ), ἰαπύγιός τις παρὰ Θκδ.
Ἀρταύκτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Σηστοῦ, συνεκστρατεύσας τῷ Ξέρξῃ μετὰ τῶν Μοσυνοίκων.
Ἀρταφέρνης, ους (ὁ), ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Λυδίας, ὑποδεχθεὶς τὸν τύραννον τῶν Ἀθηνῶν Ἱππίαν, καὶ καταπολεμήσας τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, ἰδίως δὲ τὴν Μίλητον.
2) υἱὸς τοῦ προτέρου, στρατηγήσας μετὰ τοῦ Δάτιδος κατὰ τῆς Ἑλλάδος ᾗ μόλις διασωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. 3) ἕτερός τις Πέρσης παρὰ Θκδ.
Ἀρταχαίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταΐου, στρατηγῶν τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου.
Ἀρτεμβάρης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Μήδων ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου. 2) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Ἀρτεμίδωρος (ὁ), Ἐφέσιος, γεωγράφος, συγγράψας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χ. Γεωγραφούμενα εἰς ἕνδεκα βιβλία, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματά τινα μόνον διεσώθησαν. 2) Δαλδιανὸς ἐκ Λυκίας, συγγράψας Ὀνειροκριτικά.
Ἀρτεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δητοῦς ᾗ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὰ τοῦ Σεληνιακοῦ φωτὸς, ὕθεν καὶ ἐκλαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τῆς Σελήνης, καὶ συγχέεται μὲ τὴν Ἑκάτην. Ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, παριστάνετο ἐνδυμένη κυνηγετικῶς μὲ τόξα καὶ βέλη, καὶ εἶχεν ἱερὰν αὐτῆς τὴν ἔλαφον. Εἰς δὲ τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον ἐτιμᾶτο μὲ ἀνθρωποθυσίας. Περίφημος ἦτον ὁ ἐν Ἐφέσῳ αὐτῆς ναός.
Ἀρτεμισία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Λυγδάμιδος ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, βασίλισσα τῆς Καρίας, ἀκολουθήσασα τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ κινδυνεύσασα ἐν Σαλαμῖνι. Κρημνισθεῖσα δὲ ὑπὸ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας ἐκ τοῦ ἐν Λευκάδι βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. 2) ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀνεγείρασα εἰς μνήμην τοῦ ἀνδρός της (τοῦ ὁποίου καὶ τὴν κόνιν λέγουσιν ὅτι κατέπιε) τὸ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνημεῖον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Μαυσωλεῖον.
Ἀρτεμίσιον (τὸ), (ἐν γέν.) ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, (ἰδίως δὲ 1) β. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Οἰνόην, ἐφ' οὗ καὶ ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης. 2) ἀκρωτ. καὶ ναὸς ὡσαύτως τῆς Ἀρτέμ. πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας καὶ 3) ἀκρωτ. τῆς Καρ. 4) ναὸς ᾗ ἄλσος τῆς Ἀρτέμ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀρικίαν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Ἀρτεμίτα (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐν τῷ Λασυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, (ὁ πολ. Ἀρτεμιτηνός). 2) μία τῶν Ἐχινάδων νήσων.
Ἀστεμίχη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλίνιας καὶ τῆς Ἅρπης, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς πτηνόν.
Ἀρτέμων, ωνος (ὁ), ἄθλιός τις ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης. 2) ἔμπορός τις ἐκ Φυσηλίδος, ἀδελφὸς τοῦ Λακρίτου, παρὰ Δημοσθ.
Ἀρτίμπασα (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ Σκύθαις.
Ἀρτίμας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Λυδίας.
*Ἄρτις (ἡ), ἡ ὕστερον Λίβιδος.
Ἀρτισκος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν Ἔβρον, (Τοῦντσα), (παρβλ. Ἀρβησκος).
*Ἀρτόντης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαρδονίου.
Ἀρτούχας, ου (ὁ), Ὑρκάνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι καὶ 2) σατράπης Πέρσης παρὰ τῷ αὐτῷ.
*Ἀρτόχμης (ὁ), γαμβρὸς τοῦ Δαρείου.
Ἀρτύβιος (ὁ), στρατηγός τις Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, (παρβλ. Ἀρτύφιος).
*Ἀρτύμνησος (ἡ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἀρτυμνησεύς).
Ἀρτύντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱσταμάρτου, εἷς τῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην στρατηγησάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.
*Ἀρτυστώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κύρου ᾗ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Ἀρτύφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου στρατηγῶν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, (παρβλ. Ἀρτύβιος).
*Ἀρτώριας (ὁ), ἰατρὸς τοῦ Αὐγούστου, (Δ. Κάσσ. Μ2', 41).
Ἀρυάνδης, ου (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Καμβύσου.
Ἄρυβας, αντος (ὁ), Σιδώνιός τις ἐκ Φοινίκης παρ' Ὁμήρῳ.
Ἀρύβας, ου (ὁ), = Ἀρύμβας.
Ἀρύηνις, ιος (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου.
*Ἀρύκανδα (τὰ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἀρυκανδεύς).
Ἀρύμβας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.
*Ἄρυπη (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, (τὸ ἐθν. Ἄρυπες).
Ἄρυτος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.
Ἀγάγαθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, συστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, ᾗ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν.
Ἀρχαγόρας, ου (ὁ), λοχαγός τις Ἀργείος παρὰ Ξενοφ.
Ἀρχανδρος (ὁ), υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, (ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Ἀρχάνδρου πόλις [ἡ], π. τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὕστερον Ἀνδρόπολις, (ὁ πολ. Ἀρχανδροπολίτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀρχιάνασσα, ης (ἡ), περίφημός τις ἑταίρα ἐκ Κολοφῶνος.

Ἀρχιβάτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἀρχίβιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἰσχυόντων, παραδοὺς εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν.

*Ἀρχίβουλος (ὁ), ποιητής τις Θηβαῖος παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Ἡφαιστίωνι.

Ἀρχίδημος (ὁ), εἷς τῶν ἰσχυσάντων δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὡς νέθος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Ἀθηναῖός τις, ἐπιλεγόμενος Πήληξ, παρ' Αἰσχίνῃ. 3) φιλόσοφός τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου.

Ἀρχεδίκη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Δυνάστην. 2) θυγ. τοῦ Ἱππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίδου ἐκ Λαμψάκου.

Ἀρχέδικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης. 2) ποιητής τις τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀρχελαΐς, ίδος (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης. 2) π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἄλυος.

Ἀρχέλαοι (οἱ), φυλή τις τῶν Σικυωνίων.

Ἀρχέλαος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξιβίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς. 3) ἔγγονος τοῦ Ὀρέστου, (Στρβ. Π', ά, 582). 4) υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, σύγχρονος τοῦ Λυκούργου περὶ τὸ 900 πρὸ Χ. 5) νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, ἀφ' οὗ ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς νομίμους αὐτοῦ διαδόχους, ἐβασίλευσε 14 ἔτη, τιμῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς σοφούς, καὶ ἰδίως τὸν Εὐριπίδην, ἄχρις οὗ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοὺς τῷ 398 πρὸ Χ. 6) Καππαδόκης ἀρχιστράτηγος τοῦ Μιθριδάτου, κυριεύσας διὰ προδοσίας τὰς Ἀθήνας καὶ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλα ἐν Χαιρωνείᾳ. 7) Μιλήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σωκρ. 8) ἐπιγραμματοποιός τις, καλούμενος Χερσονησίτης, καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. 9) Τραγικός τις ποιητὴς παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀρχέλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας.

Ἀρχέμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Δήλιος. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) συγγραφεύς τις ἐξ Εὐβοίας, γράψας περὶ διαφόρων περιέργων τῆς πατρίδος του ἀντικειμένων. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Ἀρχέμορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου, κατασπαραχθέντος βρέφους ἔτι ὑπὸ δράκοντος, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἠθέλησε νὰ δείξῃ μίαν κρήνην εἰς τοὺς ἐπὶ Θήβας στρατεύοντας ἑπτὰ Ἥρωας, συνέστησαν οὗτοι τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας.

Ἀρχεπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου ἢ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις, σταλεὶς πρέσβυς περὶ εἰρήνης εἰς Ἀθήνας.

Ἀρχέστρατος (ὁ), Λυκρὸς τις πατὴρ τοῦ Ἀρχησιδάμου. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ. 3) ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, γράψας ἐπὶ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου ἓν διδακτικὸν ποίημα. 4) εἷς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Φωκίωνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχέτιμος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Κορινθ. παρὰ Θουκ. 2) συγγραφεύς τις γράψας Ἀρκαδικά.

Ἀρχίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ. ἐν Κορίνθῳ, κτίσας τὰς Συρακούσας. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. καὶ 3) ἕτερος ἄρξας τὸ γ'. τῆς 108. 4) πολέμαρχός τις τῶν Θηβῶν παραδοὺς τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν τῷ 378 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τῶν περὶ Πελοπίδαν. 5) τραγικὸς τις ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ὁ κληθεὶς Φυγαδοθήρας, διότι, μετὰ τὴν τοῦ Ἀντιπάτρου νίκην, ἐθήρευε τοὺς φυγάδας Ἕλληνας ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν.

Ἀρχίζαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδα, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου ἢ ἔγγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἕβδομος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 469—427 πρὸ Χ., στρατηγήσας πολλάκις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ δευτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 361-338 πρὸ Χ. 4) υἱὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου, καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 290 πρὸ Χ.

*Ἀρχιθεμίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ.

Ἀρχιδίκη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτεως.

Ἀρχίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) περίφημος λυρικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς ἐκ Πάρου, φονευθεὶς ὑπό τινος Καλώνδα Ναξίου ἐχθροῦ του.

Ἀρχιμήδης, ους (ὁ), περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τῷ 287 πρὸ Χ., ἢ φονευθεὶς ἀγνώριστος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου ἅλωσιν τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσθη μέχρι τέλους διὰ τῶν θαυμασίων μηχανημάτων του. 2) φιλόσοφός τις Τραλλιανὸς παρὰ Σουΐδᾳ.

Ἀρχῖνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., πατὴρ τοῦ Μυρωνίδου.

Ἀρχιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. καὶ 2) ἕτερος τὸ γ' τῆς 115. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχ. κωμῳδίας. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος ἢ 5) ἕτερος ἐκ Σάμου.

Ἀρχιτέλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ. 2) πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Ἀρχύτας, α (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, φίλος τοῦ Πλάτωνος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν.

Ἀρχωνίδης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ.

Ἀσαί (αἱ), χωρίον τι τῆς Κορινθίας.

*Ἀσιάτης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἀσανόρος (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, διατείχισας τὴν Χερσόνησον καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων. 2) υἱὸς τοῦ Φιλίππου, σατράπης τῆς Λυδίας.

Ἀσβόλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φονευθέντων Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου. 2) εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

*Ἀσβώτος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. (ὁ πολ. Ἀσβώτιος).

Ἀσβόυβας, α ἢ ου (ὁ), Καρχηδόνιος στρατηγός, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Γάτου Κλαυδίου. 2) υἱὸς τοῦ Γύσκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδόν. ἐν Ἰσπανίᾳ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Γαΐου Μαρκίου. 3) υἱὸς τοῦ Ἄννωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδόν. ἐπὶ τοῦ πρώτου Δευκοῦ πολέμου.

Ἀσέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, (τὸ ἐθν. Ἀσεάτης).

Ἀσία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἐξ ἧς ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν Προμηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἄτλαντα καὶ Μενοίτιον, (ἀπ' αὐτῆς ἀπωνομάσθη). 2) (γεωγρφ.) ἓν τῶν μεγάλων μερῶν τῆς γηΐνης σφαίρας, ὑποδιαιρούμενον εἰς Μεγάλην καὶ μικρὰν Ἀσίαν, (ὁ κάτοικος Ἀσιανός).

Ἀσιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἀδάμας.

Ἀσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κότυος καὶ ἔγγονος τοῦ Μάνη, βασιλεὺς τῆς Λυδίας.

*Ἀσιδάτης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀσιναῖος κόλπος, ὁ μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ ἄλλως Μεσσηνιακὸς ἢ κοινῶς Κόρφος τῆς Κορώνης.

Ἀσίναρος (ὁ), ποτ. ῥεῖον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., (Freddo).

Ἀσίνη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀργολ. 2) π. τῆς Λακων. πλησίον τοῦ Γυθείου, ἢ 3) π. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Ἀσιναῖος).

Ἄσιος (ὁ), Φρὺξ, υἱὸς τοῦ Δύμαντος ἢ ἀδελφὸς τῆς Ἑκάβης. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου, ἡγεμόνος τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 3) ἀρχαῖός τις ποιητὴς Σάμιος.

*Ἄσκα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ.

Ἀσκάλαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, βασιλεὺς τῶν Μινύων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, μαρτυρήσας κατὰ τῆς Δήμητρος εἰς τὴν περὶ Περσεφόνης δίκην.

Ἀσκαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑμεναίου, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ-

Ἀσκάλων, ωνος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Συρ. μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου, (ὁ πολ. Ἀσκαλωνείτης).

Ἀσκανία (ἡ), λίμνη τῆς Φρυγ. καὶ 2) λίμνη τῆς Βιθυν., χαρ. εἰς τὴν Προποντίδα, (παρ' αὐτὴν κεῖται ἡ Νίκαια).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) ἡ περὶ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην χώρα τῆς Τρωάδος.

Ἀσκάνιος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, 2) σύμμαχός τις τῶν Τρῴων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας. 3) υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του ἐν Ἰταλίᾳ ἡ, κατ' ἄλλους, ἀποικήσας μετ' αὐτὸν ἐνταῦθα.

Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Μαχάων. 2) οἰκογένεια μεγάλη διαφόρων ἰατρῶν, γενεαλογουμένων ἀπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Ἱπποκράτης. 3) ἰατρός τις Προυσαεὺς, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χ. ἐν Ῥώμῃ. 4) ποιητής τις Θρᾷξ, καὶ 5) ἕτερος Σάμιος. 6) γραμματικὸς ἐξ Ἀπαμείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἀσκληπιόδωρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιός, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς. 2) φυσικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας. 3) Μακεδὼν, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀσκληπιός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κορωνίδος, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλ. Τρίκκης, θεοποιηθεὶς διὰ τὴν ἰατρικήν του ἐπιδεξιότητα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ τιμώμενος ἰδίως εἰς τὴν Ἐπίδαυρον τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ σχῆμα ἡμερωμένου τινὸς δράκοντος. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ποδαλείριος καὶ Μαχάων, ἰατροὶ ὡσαύτως δεξιώτατοι, συνεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρωάδος.

Ἀσκληπιοῦ πέτρα, βράχος τις ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου.

Ἄσκλον (τὸ Πικηνὸν), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, (Ascoli). 2) π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας, (Ascoli di Satriano).

Ἄσκρα καὶ Ἄσκρη (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ Ἡσιόδου, (ὁ πολ. Ἀσκραῖος).

Ἄσκουλον (τὸ), ἴδε Ἄσκλον.

Ἀσκώνδας, ου (ὁ), παγκρατιαστής τις παρ' Ἄρστφ.

Ἄσος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης.

Ἀσπάδανα (τὰ), π. τῆς Περσ., (ἴσως τὸ Ἰσπαχάν).

Ἀσπαθίνης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

*Ἀσπαλάθεια (ἡ), π. τῶν Ταφίων, (ὁ πολ. Ἀσπαλαθεύς).

*Ἀσπαλαθὶς, ίδος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Αυκίαν, (ὁ νησ. Ἀσπαλαθίτης).

Ἀσπασία (ἡ), ἡ περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸ πνεῦμά της δευτέρα γυνὴ τοῦ Περικλέους, Μιλησία τὴν πατρίδα. 2) θυγ. τοῦ Ἑρμοτίμου, καλουμένη πρότερον Μιλτώ, ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀσπάσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. περὶ τὸν Χοάσπην.

Ἀσπενδος (ἡ), π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, (Μινουγάτ.), (ὁ πολ. Ἀσπένδιος).

Ἀσπὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀρκόννησος, νησίδιον παρὰ τὴν Ἰωνίαν. 2) π. τῆς Καρχηδονίας, (ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Clupea). 3) π. ἡ λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν. 4) χωρίον τι τοῦ Ἄργους.

Ἀσπληδὼν, όνος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, (ὁ πολ. Ἀσπληδόνιος).

Ἀσπορδηνὸν καὶ Ἀσπορηνὸν ὄρος, β. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Πέργαμον, ὅπου ἡ ναὸς τῆς Ἀσπορδηνῆς (Ἀσπορηνῆς) Ῥέας.

Ἀσπουργιανοὶ (οἱ), λαός τις παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Ἄσσα (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου.

*Ἀσσαγέτης, ου (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Ἰνδῶν παρ' Ἀρριανῷ (Δ', κή, 6).

Ἀσσακανοὶ καὶ Ἀσσακηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῶν βορείων τῆς Ἰνδ.

Ἀσσάρακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλιρρόης, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου.

*Ἀσσηρὰ (τὰ), π. τῆς Χαλκιδικῆς, (ὁ πολ. Ἀσσηράτης).

Ἀσσησὸς (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Μίλητον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀσσησίας Ἀθηνᾶς.

Ἀσσίναρος (ὁ), ἴδε Ἀσίναρος.

Ἄσσος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἄσσιος καὶ Ἀσσεύς).

Ἀσσυρία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μηδίας, Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, (Κιουρδιστάν). 2) (ἐνίοτε) = Συρία, (τὸ ἐθν. Ἀσσύριος).

*Ἀσσωρὸν (τὸ), β. τῆς Σάμου.

*Ἀσσώριον (τὸ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀσσωρῖνος).

Ἄστα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Αἰγύων, (Asti). 2) π. τῆς Ἰσπαν. Ἀσταβόρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Αἰθιοπ. εἰσβάλλων εἰς τὸν Νεῖλον.

Ἄσται (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν παρὰ τὴν Σαλμυδησσόν.

Ἀστακηνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς.

Ἄστακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς νύμφης Ὀλβίας. 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Ἰσμάρου, Λεάδου καὶ Μελανίππου, διακριθέντων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀργείων πόλεμον. 3) Πέρσης τις παρὰ Θκδ.

Ἄστακος (ἡ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου, (Δραγαμέστι). 2) π. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Νικομήδειαν, ἡ ἄλλως Ὀλβία, (ὁ πολ. Ἀστακηνὸς, καὶ Ἀστακηνὸς κόλπος τῆς Προποντίδος).

Ἀστάπους, ου (ὁ), ποτ. τῆς Αἰθιοπ.

Ἀστάρτη (ἡ), θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη καὶ ἐνίοτε ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Παλλάς, Ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς ἦτον ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας.

Ἀστάσπης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ, (ἴσως = Ὑστάσπης).

*Ἀστέας, α (ὁ), Πυθαγόρειος τις ἐκ Τάραντος.

*Ἀστεῖος (ὁ), ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

*Ἀστελεβη (ἡ), π. τῆς Αυδ., (ὁ πολ. Ἀστελεβαῖος).

Ἀστερία (ἡ), θυγ. τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Πέρσου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Φεύγουσα τὸν Δία, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετεμορφώθη εἰς ὄρτυγα ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστερίας. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν Χαῖτιν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 4) (γεωγρφ.) ἡ νῆσος Δῆλος. 5) μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλλην. ἡ Ἰθάκης, (ἴσως ἡ νῦν Ἔρησσος).

Ἀστέριον (τὸ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, (ὁ πολ. Ἀστεριεὺς ἡ Ἀστεριώτης).

Ἀστέριος (ὁ), ἰδιαίτερον ὄνομα τοῦ Μινωταύρου. 2) υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Παλλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος. 4) = Ἀστερίων.

Ἀστερὶς, ίδος (ἡ), = Ἀστερία (4).

Ἀστερίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, καὶ ἔγγονος ἐκ θυγατρὸς τοῦ Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, νυμφευθεὶς τὴν Εὐρώπην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Κρήτην, ὑπανδρευθεῖσαν τὸν Μίνω. 2) υἱὸς τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Ἀντιγόνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀστερόδεια (ἡ), νύμφη τις τοῦ Καυκάσου, μήτηρ τοῦ Ἀψύρτου.

Ἀστεροπαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελάγοντος ἡ τῆς Περιβοίας, ἀρχηγὸς τῶν Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀστερόπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊόνος, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κεφάλου κτλ. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου.

Ἀστερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Κεβρῆνος ἡ γυνὴ τοῦ Αἰσάκου.

*Ἄστερος (ὁ), = Ἀστερίων (1).

*Ἀστερουσία (ἡ), β. τῆς Κρήτης καὶ 2) ἀποικία τις Κρητῶν ἐν τῷ Καυκάσῳ, (τὸ ἐθν. Ἀστερουσιανός).

Ἀστὴρ, έρος (ὁ), τοξότης ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἐκβαλὼν διὰ τοῦ βέλους τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Φιλίππου, πολιορκοῦντος τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ κρεμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως.

Ἀστούριοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ταρρακωνησίας Ἰσπανίας.

Ἀστράβακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴρβου, Ἀγίδης, τιμώμενος ἐν Σπάρτῃ ὡς ἥρως.

Ἀστραία (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, θεὰ τῆς δικαιοσύνης. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἰλλυρ.

Ἀστραῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς Ἠοῦς τὸν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον. 2) ποτ. τῆς Θρᾴκης, (Μπίστρισα).

Ἀστροάρχη (ἡ), = Ἀστάρτη.

Ἀστυάγης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυαξάρου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης, μητρὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀστύαλος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.

Ἀστυάνασσα, ης (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἑλένης.

Ἀστυάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἡ τῆς Θεσπιάδος Ἐπιλαΐδος. 2) υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. 3) ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Δύκωνος.

Ἀστυβίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Ἀστύγονος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἀστυδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μορσίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, ποιητὴς τραγικός, γράψας 240 τραγῳδίας.

Ἀστυδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμυντορος βασιλέως τῶν Δολόπων καὶ τῆς Κλευδούλης, μήτηρ τοῦ Τληπολέμου ἢ τοῦ Κτησίππου, (παρθ. Ἀχιλ.). 2) γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν, ἀδιαφορουντα, εἰς τὴν γυναῖκά του ὡς ἄπιστον, τῆς ὁποίας ὑπὸ λύπης κρεμασθείσης, ἐφονεύθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 3) θυγ. τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος.

Ἀστυκράτεια (ἡ), μία τῶν θυγ. τῆς Νιόβης. 2) θυγ. τοῦ Πολυίδου, (Παυσ. Α', μγ', 5).

Ἄστυλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κρότωνος. 2) ἀρχηγός τις τῶν Ἀρκάδων. 3) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ἀζύμαχος (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θηβ., υἱὸς τοῦ Ἀσωπιλάου.

Ἀσυνόμη (ἡ), ἢ ἄλλως Χρυσηΐς, θυγ. τοῦ Χρύσου. 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 3) θυγ. τοῦ Ταλαοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Καπανέως.

Ἀστύνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, ἐξ πάππος τοῦ Κινύρα. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) ἕτερός τις υἱὸς τοῦ Πριτιάνους.

Ἀστυόχεια καὶ

Ἀστυόχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄκτορος καὶμήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου ἐκ τοῦ Ἄρεος. 2) θυγ. τοῦ Φύλαντος καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, (παρθ. Ἀζυδάμεια). 3) θυγ. τοῦ Σιμόεντος ἐξ μήτηρ τοῦ Τρώος. 4) θυγ. τοῦ Ἀσαμίδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, σύζυγος δὲ τοῦ Τηλεφου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου. 5) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Ἀστύοχος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αἰόλου, βασιλέως τῶν Λιπαροννήσων.

Ἀστυπάλαια (ἡ), θυγ. τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀγχιναύτην Λγκαῖον ἐξ τὸν Εὐρύπυλον, βασιλέα τῆς νήσου Κῶ. 2) (γεωγρφ.) μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὴν Ἀμοργόν, (ὁ νησ. Ἀστυπαλαιεύς). 3) ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Σούνιον. 4) ἀκρωτ. τῆς Καρ. παρὰ τὴν Μύνδον.

Ἀζύπαλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων Τρώων.

Ἄστυρα (τὰ), π. τῆς Μυσ., πλησίον τοῦ Ἀδρομυττίου, (ὁ πολ. Ἀστυρηνός). 2) π. τῆς Τρωάδος παρὰ τὴν Λθυδον. 3) νῆσος καὶ π. τοῦ Λατίου ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ.

Ἀσυχις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1050 π. Χ.

*Ἀσφαλίων, ωνος (ὁ), θεράπων τις τοῦ Μενελάου.

Ἀσφαλτῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἄλλως Νεκρὰ θάλασσα, λίμνη τῆς Παλαισίνης.

*Ἄσχειον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀσχειεύς).

Ἀσωνίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις Αἰγινήτης.

Ἀσωπία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Σικυωνίας.

Ἀσωπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐρατοῦς.

Ἀσώπιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Βοιωτικὸν Ἀσωπὸν χώρας.

Ἀσώπιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Φορμίωνος ὁμώνυμος τοῦ πάππα του.

Ἀσωπὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ ἐξ τῆς Μετόπης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα.

Ἀσώπιχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ.

Ἀσωπόδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. 2) Θηβαῖος, υἱὸς Ἡροδότου, νικητὴς εἰς τὰ Ἴσθμια.

Ἀσωπόλαος (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θηβ., πατὴρ τοῦ Ἀστυμάχου.

Ἀσωπὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, βασιλεὺς τῆς Φιλοῦντος ἢ τῶν Πλαταιῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μετόπης, θυγατρὸς τοῦ Λάδωνος, τὴν Αἴγιναν τὴν Σαλαμῖνα καὶ ἄλλα τέκνα, (ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἐξ εἰς αὐτὸν προσωποποιεῖται ὁ 2) ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, μεταξὺ τῆς Βοιωτ. καὶ Εὐβοίας. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, παραῤῥέων τὴν Σικυῶνα. 4) ποτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, πηγ. ἐκ τῆς Οἴτης. 5) ποτ. τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ 6) τῆς Πάρου.

Ἀσωπὸς (ἡ), π. τῆς Λακων., (Ῥάμπανον).

Ἀταβύριον (τὸ), τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Ῥόδου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός. 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας.

Ἀτάβυρις, ιος (ὁ), = Ἀταβύριον (ὄρος).

*Ἀταιὰ (ἡ), π. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Ἀταιάτης).

Ἀταλάντη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀνατραφεῖσα κυνηγετικῶς, συνεξῆλθε πρὸς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον ἐξ πρώτη ἐτόξευσεν· ὑπανδρευθεῖσα τὸν Μειλανίωνα, υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον. 2) θυγ. τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν της. Ἀποφασίσασα νὰ μὴν ὑπανδρευθῇ παρ' ἐκείνου τις ἤθελε τὴν νικήσῃ εἰς τὸ τρέξιμον, ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, ἄχρις ὅτου ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, ὑπερβὰς αὐτὴν διὰ τῆς βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ἐνυμφεύθη. 3) (γεωγρφ.) μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου τῆς Εὐβοίας, ἀπέναντι τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, (Ταλαντονῆσι). 4) νησίδιον τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιῶς. 5) π. τῆς ἐν Μακεδον. Ἠμαθείας ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ.

Ἀταξ, αγος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, (Aude).

Ἀτάραντες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν πρὸς ἀνατολὰς ἀλατοφόρα τινὰ Σύρτεως.

*Ἀτάρβας, αντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀτάρβης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς εἰς θάνατον διότι ἐφόνευσεν ἱερόν τι τοῦ Ἀσκληπιοῦ πτηνόν.

Ἀτάρβις, ιος (ἡ), π. τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μὲ ἕνα ναὸν της Ἀφροδίτης.

Ἀτάργατις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν Σύρων, ἢ ἄλλως Δερκετὼ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης ἐξαιρέτως ἐν Ἱεραπόλει, ὅ.ὁ καὶ συγχεομένη πολλάκις μετὰ τῆς Ἀστάρτης.

Ἀταρνεύς, έως (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἀταρνείτης, -εῖτις).

*Ἀτάρνης, ευ (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης.

*Ἀταφηνοί (οἱ), λαὸς τῆς Ἀραβ.

Ἀτέας, α ἢ ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ταυρίδι Σκυθῶν.

Ἀτέλλα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας μεταξὺ Νεαπόλεως καὶ Καπύης, (ὁ πολ. Ἀτελλανός).

*Ἀτέριον (τὸ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἀτερίνης).

Ἀτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαυνίων, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀτέρνα ποταμοῦ, (Pescara).

Ἀτέρνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.

Ἄτη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἔριδος, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ.

*Ἀτήνη καὶ Ἀτηνία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀτηνεύς).

*Ἀτηνίνος (ὁ), ποτ. τῆς Ῥαιτικῆς ἢ Ῥαιτίας, (Etsch).

Ἄτθις, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Κραναοῦ, τοῦ βασιλεύσαντος τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα.

*Ἀτιζύης, ου (ὁ), Σατράπης τῶν Περσῶν παρ' Ἀρριανῷ.

Ἀτιντᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον.

Ἀτιντανία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων.

Ἀτλαντείη (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρυάδων, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ.

Ἄτλαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, ἀπεγόμενον ἐμψύχων.

Ἀτλαντὶς, ίδος (ἡ), νῆσός τις μεγάλη τοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, νομιζομένη ὅτι κατεποντίσθη. 2) πλθ. Ἀτλαντίδες, πατρωνυμικῶς αἱ Πλειάδες.

Ἄτλας, αντος (ὁ), β. ὑπερύψηλον τῆς Ἀφρικῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐστηρίζετο ὁ Οὐρανός. 2) (μυθολογ.) εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τὴν Τιτανομαχίαν νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν τὸν Οὐρανόν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πλειόνης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἑπτὰ θυγατέρας, τὰς ἀπ' αὐτοῦ μὲν Ἀτλαντίδας, ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πλειάδας καλουμένας. 3) ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τοῦ Αἵμου καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Δριζία).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀτλίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυνόμης.

Ἄτοσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ϗ μετὰ ταῦτα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀτουατικοί (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλίας.

Ἀτουρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀτουρίς, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλ., (Adour).

Ἄτρα (τὰ) καὶ Ἄτραι (αἱ), π. τῆς Μεσοποτ. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Νισίβεως, (ὁ πολ. Ἀτρηνός).

*Ἀτραμῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.

Ἀτραμύττειον (τὸ), = Ἀδραμύττειον.

Ἄτραξ, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., γυν. διὰ τῆς Πελασγιώτιδος εἰς τὸν Πηνειόν. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἧς ὁ κάτοικος Ἀτράκιος.

Ἀτρεβάται καὶ Ἀτρεβάτιοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Artois).

Ἀτρείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος.

Ἀτρείων, ωνος (ὁ), = Ἀτρείδης.

Ἀτρεστίδας, α (ὁ), Ἀρκάς τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ϗ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Νυμφευθεὶς τὴν Λερόπην θυγατέρα τοῦ Εὐρυσθέως, διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Μυκηνῶν. Ἔσχε δὲ υἱοὺς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἡ, κατ' ἄλλους, τὸν πατέρα αὐτῶν Πλεισθένην. Ἡ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Θυέστην ἀπάνθρωπος ἐκδίκησίς του, δειπνήσαντος αὐτὸν τὰ ἴδιά του τέκνα, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν τραγικῶν συμβάντων.

Ἀτρόμητος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, πρότερον Τρόμης καλούμενος, κατὰ τὸν Δημοσθ.

Ἄτρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Στρατονίκης.

Ἀτροπατηνή (ἡ), το ἀρκτικὸν μέρος τῆς Μηδίας, (Ἀδερμπιγιάν), (τὸ ἐθν. Ἀτροπατηνός).

Ἀτροπάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Αλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Ἀτροπατία (ἡ), = Ἀτροπατηνή.

Ἄτροπος (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ κόπτουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Ἄτρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κύκλωπος Ἄργου ϗ τῆς νύμφης Φρυγίας.

Ἀτταγῆνος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Φρύνωνος, πράττων ὑπὲρ τῶν Περσῶν.

Ἀττάλεια (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ Ἕρμου. 2) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., κτίσμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, (ὁ πολ. Ἀτταλεύς).

*Ἀττάλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰνδῶν Καδυάττου, (Νικολ. Δαμασκ. 53).

Ἀτταλίς, ίδος (ἡ), φυλή τις ἐν Ἀθήναις, προστεθεῖσα ἐσχάτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἀττάλου.

*Ἀτταλίων, ωνος (ὁ), Ἰατρός τις παρ' Ὀρειβασίῳ.

Ἄτταλος (ὁ), Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, νυμφευθεὶς, μετὰ θάνατον τῆς πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ Ὀλυμπιάδος, τὴν ἀνεψιὰν τοῦ ἡγεμόνος τούτου Κλεοπάτραν, φονευθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐνωθεὶς μετὰ θάνατον αὐτοῦ μὲ τὸν Εὐμένη, ϗ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὁ πρῶτος συστήσας τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου, ἀφ' οὗ ἀπεδίωξε τοὺς Γαλάτας· ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. 4) υἱὸς τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους, ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Προυσία, ἀνεκτήσατο αὐτὸν διὰ τῶν Ῥωμαίων. 5) υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ὅς τις μετὰ πολυετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν καταλιπὼν κληρονόμους τοῦ θρόνου του τοὺς Ῥωμαίους.

*Ἀττάλυδα (τὰ), π. τῆς Λυδ., (ὁ πολ. Ἀτταλυδεύς).

*Ἀττάσιοι (οἱ), φυλή τις τῶν Μασσαγετῶν, (Στρβ. ΙΑ', ή, 513).

Ἄττεα (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, (Στρβ. ΙΓ', ά, 607).

Ἄττης, εω (ὁ), = Ἄττις.

Ἀττική (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, ἧς οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο αὐτόχθονες, διαιρούμενοι εἰς δέκα φυλὰς καὶ διαφόρους δήμους.

Ἀττικίων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ =

Ἀττικὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ ἐκ τῆς Ἀττικῆς. 2) (κυριωνυμ.) — Πομπόνιος, ἐπίσημός τις καὶ ἐνάρετος Ῥωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν σοφίαν του.

Ἀττικωνικός, ή, όν, Κωμ. ἀντὶ Ἀττικός.

Ἄττις, εως καὶ ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καλαοῦ ἐκ Φρυγίας, νέος ὡραιότατος, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Κυβέλη, κατέστησεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της. Ἀλλ' αὐτὸς, μὴ φυλάξας τὴν εἰς αὐτὴν πίστιν, καὶ παραφρονήσας, εὐνουχίσθη (διοχείρως.

Ἀτύμνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασσιοπείας, ἐρώμενος τοῦ Σαρπηδόνος. 2) υἱὸς τοῦ Ἠμαθίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τιθωνοῦ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου ἐκ Λυκίας, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ἄτυς, υος (ὁ), = Ἄττις. 2) υἱὸς τοῦ Μάνου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀτυάδαι. 3) υἱὸς τοῦ Κροίσου, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου.

*Αὔαθα (τὰ), χωρίον τῆς Ἀραβ., (τὸ ἐθν. Αὐαθηνοί).

Αὔαινος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα πλασθὲν ἐκ τοῦ Αὐαίνω (ξηραίνω). ||. Αὐαίνου λίθος, = Ἀρςφν., = Ὄλεθρος.

Αὔαρα (τὰ), = Αὔαθα.

Αὐάρικον (τό), π. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Bourges).

Αὔας, = Δίας.

*Αὔασις, = Ὄασις.

Αὔγαρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν.

Αὐγέας, ου (ὁ), = Αὐγείας.

Αὐγεία (ἡ), = Αὔγη καὶ

Αὐγειαί (αἱ), π. τῆς Λακων. καὶ 2) π. τῆς Λυκρ. (ὁ πολ. Αὐγεάτης).

Αὐγείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορβάντος ἡ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ὑρμίνης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι δὲν ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν σταύλων του, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐτρέφοντο τρισχίλιαι βόες, (ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: Αὐγείου κόπρος).

Αὔγη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας. Διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, μετεφέρθη ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς Μυσίαν, ὅπου ὑπανδρεύθη τὸν βασιλέα τῆς χώρας Τεύθραντα.

Αὐγηϊάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αὐγείου.

Αὔγιλα (τὰ), Ὄασίς τις ἐν Λιβύᾳ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα τῆς Ἀμμωνίας, (ὁ πολ. Αὐγιλίτης).

Αὐγοῦστα (ἡ), ὄνομα διαφόρων πόλεων, ὧν ἐπισημότεραι 1) ἡ Ἡμερίτα (Emerita), π. τῆς Ἰσπαν. ἐπὶ τοῦ Αὔα ποταμοῦ, (Merida). 2) ἡ Πρατωρία, π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Aosta). 3) ἡ τῶν Ταυρίνων, π. τῆς ἄνω Ἰταλ., ἡ πρότερον Ταυρασία, (Τουρῖνον), (τὸ ἐθν. Αὐγουστανός).

Αὔγουστος (ὁ), Augustus = Σεβαστὸς, ἐπωνομάσθη ὁ Ὀκτάβιος, υἱὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου ϗ τῆς Ἀτίας, θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τῷ 63 πρὸ Χ., καὶ κηρυχθεὶς πρῶτος αὐτοκράτωρ ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας, μοναρχήσας 44 ἔτη καὶ ἐμψυχώσας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας.

*Αὐδάτα (ἡ), Ἰλλυρὶς, μία τῶν πολλῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, (Ἀθήν. ΙΓ', 557).

*Αὐενιών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Γαλλ. (Avignon), (ὁ πολ. Αὐενίτης ἡ Αὐενιωνήσιος).

Αὐθητανοί (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν Ταῤῥακωνησίαν Ἰσπανίαν.

*Αὐλαί (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Αὐλεώτης).

Αὐλαίας τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Αὐλίρκιοι (οἱ), λαὸς τῆς Κελτογαλατίας.

Αὐλίς, ίδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Αὖλιν), π. ϗ λιμὴν τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου τῆς Εὐβοίας, (Βαθύ).

Αὖλος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.

Αὐλών, ῶνος (ὁ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Ἤλιδος καὶ Μεσσηνίας. 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 3) π. τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, (Αὐλῶνα ἡ Αὐλώνας). 4) κοιλάς τις στενόμακρος, καλουμένη Αὐλὼν Βασιλικὸς, παρὰ τὴν Δαμασκὸν ἐν τῇ Συρίᾳ. 5) πέρασμα στενὸν μεταξὺ τῶν Χελιδονίων νήσων παρὰ τὴν Παμφυλίαν, (τὸ ἐθν. Αὐλωνίτης).

Αὐλωνία, ἴδε Καυλωνία.

Αὐλώνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀσκληπιὸς, διὰ τὸν ἐν τῇ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας ναόν του.

Αὐξησία (ἡ), θεὰ τῆς εὐφορίας, λατρευο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένη, κατὰ χρησμόν τινα, ἐν Ἐπιδαύρῳ, (Ἡρόδ. Ε', 82).
Αὔλιμον (τὸ), ὅδε Αὔξουμον.
Αὔξομις (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τῆς Αἰθιοπ.
Αὔξουμον (τὸ), π. τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Osimo).
Αὐξώ, οὔς (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων.
Αὔρανα (ἡ), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.
Αὔρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μοισίας, πηγ. ἐκ τοῦ Αἵμου καὶ χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Τυρτοκάϊ).
Αὔρη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰλαντος καὶ τῆς Περιβοίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Βάκχου δύο διδύμους παῖδας.
Αὐσονγκοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰταλ. κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν τῆς Καμπανίας.
Αὐσέες ἢ Αὐσεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς Διβ., κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα.
Αὔσκιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκυϊτανίας, (Στρβ. Δ', 190).
Αὔσονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Αὐσονίας, = Ἀβοριγῖνες.
Αὐσονία (ἡ), καταρχὰς ἡ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Λείριος καὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ χώρα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἔπειτα δὲ καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἰταλία.
Αὐτονιεύς, έως (ὁ), = Αὔσων.
Αὐσονίοι (οἱ), = Αὔσονες.
Αὐτεδάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρριανῷ (Δ', 23).
Αὐτχίσαι ἢ Αὐσχίται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρικῆς πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυρηναϊκῆς.
Αὐτων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. ἢ τῆς Κίρκης ἢ τῆς Καλυψοῦς. 2) ὁ κατοικος τῆς Αὐσονίας.
Αὐταριᾶται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.
Αὐτεσίων, ωνος (ὁ), Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Θήρα.
*Αὐτοδωρος (ὁ), γραμματικός τις ἐκ Κύμης.
†Αὐτυκάνης (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ἀκροκάνης) ὄρος, ἢ ἀκρωτ. τῆς Αἰολ. πλησίον τῆς Φωκαΐας.
Αὐτοκλῆς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 2) υἱὸς τοῦ Στρομβιχίδου.
*Αὐτοκράτης, ους (ὁ), ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.
Αὐτόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὅστις εὗρεν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀσκληπιόν, τὸν ἀνέλαβε ἢ τὸν ἀνέθρεψε.
Αὐτολέων, ουτος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς ἀοράτως ἐν τῇ πρὸς Λοκροὺς μάχῃ.
Αὐτόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλόννης, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὸ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν ὀξυδερκίαν του. Ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊμαχου ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτων, κειτιωρ τῆς Σινωπης. 3) υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, (ἴσως αὐτοῦ υἱὸς ἦτον ὁ λησταὶς Σίνης). 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγαθοκλέους.
Αὐτομάλα καὶ Αὐτομάλακα (τὰ), πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς, ἐν τῇ Διβύῃ, (ὁ πολ. Αὐτομαλανεύς καὶ Αὐτομαλακίτης).
Αὐτονόη (ἡ), μία τῶν 30 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούσιριν.
Αὐτομέδουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου πατρὸς τοῦ Ἰολάου.
Αὐτομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως. 2) τύραννος τῆς Ἐρετρίας, καταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.
Αὐτομένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀριγνώτου.
Αὐτονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. 2) θυγ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀριστταίου, καὶ μήτηρ ἢ, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου. 3) θυγ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς. 4) θυγ τοῦ Πειρέως, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα. 5) θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης.
Αὐτόνοος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) ἥρως τις ἐν Δελφοῖς.
*Αὐτοσθένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 28 Ὀλυμπ.
Αὐτόφονος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Θηβαίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.
Αὐτοφραδάτης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Ταπύρων.
Αὐτοχαρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.
Αὐφίδηνα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Alfidena).
Αὐφίδιος καὶ Αὐφίδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ofanto).
Αὖρις, ιδος (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Uffente).
Αὐχάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Βόλγα.
*Ἀφαία (ἡ), θεότης λατρευομένη ἐν Αἰγίνῃ, (Παυσ. Β', λ', 3).
Ἀφάκη (ἡ), π. τῆς Διβύας, (ὁ πολ. Ἀφακίτης).
*Ἀφάνναι (αἱ), χωρ. τῆς Σικελ., (τὸ τοπικὸν Ἀφανναῖος).
Ἀφαρεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, πατὴρ τοῦ Λυγκέως ἢ τοῦ Ἴδα, βασιλεὺς μέρους τινὸς τῆς Μεσσηνίας. 2) υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.
Ἀφαρητιάδαι καὶ Ἀφαρητίδαι (οἱ), πατρωνυμικῶς οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, ὁ Λυγκεὺς καὶ ὁ Ἴδας.
Ἀφείδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Τεγέας, υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας ἢ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος ἐκ Σικελίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου προεπονήθη ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐπιτρέψας εἰς Ἰθάκην.
Ἄφεται καὶ Ἄφεταί (αἱ), ἀκρωτ. ἢ ὁρμητήριον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαγνησίας, ἀπ' ὅπου ἐκίνησαν οἱ Ἀργοναῦται.
Ἀφεψίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Βαθίππου παρὰ Δημοσθ.
Ἀφθίτης νομός, κεῖς κάτω Αἰγύπτου, μεταξὺ Βαβάστιος καὶ Τάνεως, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Φθενότην τοῦ Πτολεμ.
*Ἀφθόνιος (ὁ), ῥήτωρ καὶ σοφιστής περίφημος, τοῦ ὁποίου σώζονται Ῥητορικὰ προγυμνάσματα.
Ἀφίδνα (ἡ) καὶ Ἀφιδναί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα ἢ τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀφιδναῖος).
*Ἄφιειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. (ὁ πολ. Ἀφιήτης).
*Ἀφνῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἄλλως Δασκυλῖτις λίμνη.
*Ἀφόρμιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὰς Θερμοπύλας, (τὸ τοπικὸν Ἀφορμιεύς).
Ἀφράνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.
*Ἀφρική (ἡ), παρὰ Ῥωμαίοις ἡ Λιβύη.
Ἀφροδισία (ἡ), κώμη τῆς Λακων.
Ἀφροδισιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὴν Λαοδίκειαν. 2) π. πρωτεύουσα τῆς Καρίας. 3) π. τῆς Κιλικ. 4) νῆσος τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὸν λιμένα τῆς Ἀπολλωνίας, (ὁ πολ. Ἀφροδισιεύς).
Ἀφροδίσιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, ὅθεν 1) π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλ., (ἄλλως) Πυρήνης Ἄκρον, (Cap de Creux).
Ἀφροδίτη (ἡ), ἡ θεὰ τοῦ κάλλους ἢ τῶν ἐρώτων, θυγ. τοῦ Διὸς ἢ τῆς Διώνης, λατρευομένη ἰδίως εἰς τὰ Κύθηρα, τὴν Κύπρον καὶ τὴν Κνίδον, ὅπου ἦν ἢ τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα.
Ἀφροδίτης ὅρμος, ὅδε Μυρρινοῦς.
Ἀφροδίτης πόλις ἡ καὶ Ἀφροδιτόπολις, δύο πόλεις ἐπὶ τοῦ Δελτα τῆς Αἰγύπτου, καὶ 2) ἄλλη ἐπὶ τῆς μεσαίας, ἢ 3) τετάρτη ἐπὶ τῆς ἄνω Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀφροδιτοπολίτης).
Ἀφῦτις, εως (ἡ), π. τῆς Παλλήνης ἐπὶ ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀφυτεύς).
Ἀχαΐα ἢ Ἰων. Ἀχαιΐη (ἡ), ἐπ.θετ. ἡ Δήμητρα διὰ τὴν περὶ τῆς Περσεφόνης πλάνην της (ἄχος).
Ἀχαΐα (ἡ), ἐπαρχ. πρὸς ἄρκτον τῆς Πελοποννησ. 2) παρὰ Ῥωμαίοις, ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας. 3)—ἡ Φθιῶτις, ἡ ἄλλως Ἀχαϊκὴ Φθιῶτις, μέρος τῆς Θεσσαλ. 4) π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ Θκδ. (ὅπου τινὲς διορθ. Χαλκίς). 5) π. τοῦ Κιμμερικοῦ πορθμοῦ. 6) π. (ἴσως ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσοῦ) ἐν Ῥόδῳ, (τὸ ἐθν. Ἀχαιός, καὶ τὸ θηλ. Ἀχαΐς).
*Ἀχαιαί (αἱ), βράχοι τινὲς περὶ τὴν Σάμον.
*Ἀχαΐκαρος (ὁ), μάντις περίφημος παρὰ τοῖς Βοσπορανοῖς.
Ἀχαιμένης, υς (ὁ), βασιλεὺς τῆς Περσ., ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Ἀχαιμενίδαι, ἡ βασιλεύσασα τῶν Περσῶν γενεὰ μέχρι Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Αἰγύπτου.
Ἀχαιός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξούθου ἢ τῆς Κρεούσης, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀχαΐας. 2) τραγικός τις ποιητὴς ἐξ Ἐρετρίας.
Ἀχαιῶν λιμήν, ὁρμητήριόν τι τῆς Τρῳάδος μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Σιγείου ἢ Ῥοιτείου, (Καρανλίκ-λιμάν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀχάρακα(τά), π. τῆς Φρυγ. (Στρβ. ΙΒ', ή).
*Ἀχαρδέες (ὁ), ποτ. τοῦ Καυκάσου χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.
Ἀχαρναί (αἱ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀχαρνεύς).
Ἀχάτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Μηδίας ᾗ 2) τῆς Σκελ. 3) εἷς τῶν φίλων τοῦ Αἰνείου.
Ἀχελῷος καὶ Π. Ἀχελώϊος (ὁ), ποτ. τῆς Ἑλλάδος, χυν. διὰ τῆς Ακαρν. καὶ Αἰτωλ. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, (Ἀσπροπόταμον). 2) ποτ. τῆς ἐν Πελοπον. Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Δύμην. 3)ποτ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Λαμίαν. 4) ποτ. τῆς Φρυγ. πηγ. ἐκ τοῦ Σιπύλου ᾗ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων. 5)(κατὰ τὴν μυθολογ. προσωποπ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ Περιμήδης τῆς Αἰόλου τὸν Ὀρέστην ᾗ Ἱπποδάμαντα, τὰς Σειρῆνας ᾗβ.
Ἀχέραι, ῖδε ὀρθότ. Ἀχέρραι.
Ἀχερδοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀχερδούσιος).
Ἀχερουσία, Ἀχερουσιὰς ᾗ Ἀχερουσὶς (ἡ), λίμνη τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, εἰς ἣν εἰσβάλλουσιν ὁ Κωκυτὸς ᾗ ὁ Ἀχέρων. 2) λίμνη τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (mare mortuo), πλησίον τῆς Κύμης. 3)(κατὰ τὴν μυθολογ.) λίμνη τοῦ Ἅδου, δι' ἧς ὁ Χάρων διεπόρθμευε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν κτλ. 4) χερσόνησος καὶ ἄκρα τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, ὅπου ἐδείκνυτο τὸ σπήλαιον, δι' οὗ κατέβη ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Ἅδην.
Ἀχέρραι (αἱ), π. τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλ., (Acerae). 2) π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Acerra), (ὁ πολ. Ἀγερρᾶτος).
Ἀχέρων, οντος (ὁ), ποτ. τὴν Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, ἐκβάλλων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸ Ἰόνιον πελαγος παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν, (Μαυροπόταμον καὶ Δουλίχη ἢ Υλικός). 2) ποτ. τῆς Ἠλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀχελῷον. 3) ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. 4) ποτ. τῆς Βιθυν., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν, ὁ ἄλλως Λύκος.
Ἀχιλλεία νῆσος, ἡ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ὅπου ἐλέγετο εἶναι ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, (ἄλλως) Λευκή.
Ἀχίλλειον (τὸ), κυρ. τὸ Ἡρῷον τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὸ Σίγειον. 2) χωρίον τι ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
Ἀχίλλειος δρόμος, ζενόμακρός τις ἀμμώδης ξέρα (ταινία) παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ὅπου ἔλεγον ὅτι ἐγύμναζεν ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέξιμον.
Ἀχίλλειος λιμήν, λιμὴν τῆς Λακων. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταινάρου.
Ἀχιλλεύς, έως (ὁ), ὁ περίφημος ἥρως, υἱὸς τοῦ Πηλέως, βασιλέως τῆς Φθίας, καὶ τῆς Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος.
Ἀχιλλήϊον (τὸ), ἰων. ἀντὶ Ἀχίλλειον.
Ἄχναι (αἱ), χωρ. τῆς Βοιωτ. ᾗ 2) τῆς Θεσσαλ.
Ἀχόλλα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Θάψον.
Ἀχραδίνη (ἡ), μέρος τῶν Συρακουσῶν.
Ἀχραδοῦς, οῦντος (ὁ) = Ἀχερδοῦς, (ὁ δημ. Ἀχραδούσιος).
Ἀψευδής, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, (Ἰλ. Σ. 46).
*Ἄψεφίων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.
*Ἄψίλαι (οἱ), Σκυθικόν τι ἔθνος.
Ἄψινθιοι (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν μεσημβρινὴν Θρᾴκην παρὰ τὸν Ἄψινθον ποταμόν.
Ἄψινθος (ὁ), ποτ. καὶ
Ἄψινθος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης.
Ἄψορος (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν Ἀψυρτίδων νήσων ἔχουσα καὶ πόλιν ἐπ' αὐτῆς, (Ὄσερο).
Ἄψος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ῥέων παρὰ τὴν Ἐπίδαμνον, (Κρεβάτσα).
Ἀψύρτιοι, Ἄψυνθος, ἴδε Ἀψίνθιοι, Ἄψινθος.
Ἀψυρτίς, ίδος (ἡ), οὕτως ὠνομάζοντο δύο νῆσοι (Ὄσερο ᾗ Χέρσο) ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., ὅπου ἡ Μήδεια ἔσφαξε τὸν ἀδελφόν της Ἄψυρτον.
Ἄψυρτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κολχων, καὶ ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη, παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς, κατέκοψε, διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατρός της, καὶ διεσκόρπισε τὰ μέλη του εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ λάβῃ καιρὸν, συλλέγοντος ἐκείνου ταῦτα, νὰ διασωθῇ.
Ἀῶος (ὁ), ὁ ἄλλως Λίας, ποτ. τῆς Ἰλλυρ., παραρρέων μεσημβρινῶς τὴν Ἀπολλωνίαν, (Βγοῦσα).

Β.

*Βάάλ (ὁ), θεὸς τῶν Φοινίκων κλπ.
*Βααρσάρης (ὁ), ποτ. τῆς Βαβυλωνίας.
*Βάβαι καὶ Βάββαι (αἱ), π. τῆς Αἰθ., (ὁ πολ. Βαβαῖος καὶ Βαββαῖος).
*Βαβάνομον (τὸ), π. τοῦ Πόντου.
*Βαβρας, αντος (ὁ), πολίχνιον τῆς Αἰολίδος, (τὸ ἐθν. Βαβράντιος).
*Βαβρίας ἢ Βάβριος, ου (ὁ), ἀρχαῖος μυθογράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα καὶ τινες κακοζήλως παραπεποιημένοι μῦθοι.
*Βαβυλᾶς, α ἢ ᾶ (ὁ), ὁ ἐν ἁγίοις ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας.
*Βαβύλη (ἡ), π. ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Ὀδρυσσῶν, (ὁ πολ. Βαβυλίτης).
Βαβυλών, ῶνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας, κτίσμα τοῦ Βήλου ἢ τῆς Σεμιράμιδος. Τὰ τείχη της καὶ οἱ κρεμαστοὶ κῆποί της ἐθεωροῦντο ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων. Τὰ ἐρείπιά της σώζονται πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάχ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρδ-Μπαμπέλ. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸν Νεῖλον, (Μπαμπούλ), (τὸ ἐθν. Βαβυλώνιος).
Βαβυλωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μεσοποταμ., Σουσιανῆς, Τίγριδος, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου.
*Βαβύρτας, α (ὁ), Μεσοήνιος τις παρὰ Πολυβ.
Βάβυς, υος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους. 2) αὐλητής τις παρ' Ἀθηναίῳ.
*Βαβυτάκη (ἡ), π. τῆς Περσ., (ὁ πολ. Βαβυτακηνός).
Βάγα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, (ὁ πολ. Βαγαΐος).
Βαγαδανία ἢ Βαγαδανὶς (ἡ), χώρα τις ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ, (οἱ κάτοικοι Βαγαδάονες).
*Βαγαί (αἱ), φρούριον ἐν τῇ Σογδιανῇ.
*Βάγαι (αἱ), πολίχνιον τῆς Λυδίας.
Βαγαῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου παρὰ Ξενοφ.
*Βάγας, α (ὁ), Παφλαγονικόν τι ὄνομα παρὰ Στράβωνι (ΙΓ', 3).
*Βαγασάκης. = Βασσάκης.
*Βάγεια ἢ Βαγία (ἡ), ἄκρωτ. τῆς Καρμανίας, (Ἀρρ. Ἰνδ. 28, Πτολεμ. ΣΓ', ή).
*Βάγινναι (ἡ), χωρίον τῆς Ἀρμεν.
*Βαγίσαρα (τὰ), χώρα τις περὶ τοὺς Ἰχθυοφάγους.
*Βαγίσανα (τὰ) καὶ Βαγισάνη (ἡ), π. τῆς Μηδ., (ὁ πολ. Βαγισανός).
*Βαγισάνης (ὁ), Βαβυλώνιός τις παρ' Ἀρρ.
*Βαγίσανον (τό), β. τῆς Μηδ.
Βαγράδας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Γτίκην, (Μεγιερδά).
*Βαγρανδηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Τίγριδος.
Βαγώας, α καὶ ου (ὁ), ὄνομα συχνάκις ἀπαντώμενον παρὰ τοῖς τῶν Περσῶν εὐνούχοις. 2) (ἰδιωτ.) Αἰγύπτιός τις εὐνοῦχος καὶ στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, ὅστις, φαρμακώσας αὐτόν, ἀντικατέστησε Δαρεῖον τὸν Κωδομάνου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη καὶ αὐτός.
*Βαδαΐς, ίδος (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. (Πτολ. ΣΤ', 7).
Βαδάκη (ἡ), π. τῆς Σουσιανῆς, (ἴσως = Βαβυτάκη).
Βαδάρα (ἡ), π. τῆς Καρμανίας.
*Βαδᾶς, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.
*Βαδάτιον (τὸ), π. τῆς Ταυρ. Χερσονήσου.
*Βάδουσα (τὰ), π. τῆς Μεσοποτ.
*Βάεως πόλις (ἡ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ., (ὁ πολ. Βαεωπολίτης).
*Βαθησσός (ἡ;) π. τῆς Καρ.
*Βάθιζα (ἡ;) π. τῆς Βρεττιαν., (ὁ πολ. Βαθιζαῖος).
*Βαθις (ὁ), χωρ. τῆς Καρμανίας.
Βάθρης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. (Δ', 167, Ζ', 77).
Βάζιρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.
Βαθεία (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., ἴσως = Pax Augusta.
Βαίβιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀφεψίωνος, παρὰ Δημοσθ.
*Βάθος (τὸ), τόπος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, (Παυσ. Η', 20).
Βαθυκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.
*Βαθύλαος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.
Βάθυλλος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βαθυκλῆς ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πιθανώτ. τοῦ Βαθύλλας, νέος τις τὸν ὁποῖον ὕμνησεν ὁ Ἀνακρέων διὰ τὸ κάλλος του.
*Βαθύς, έος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ποταμῶν, ὧν εἷς ἐν Κιλικίᾳ.
*Βαθὺς λιμήν, χωρίον τῆς Βοιωτ. (Διόδ. Ιθ', 77).
*Βάθων, ωνος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Στέβ.
Βαία (ἡ), β. τῆς Κεφαλληνίας.
Βαῖαι ἢ Βάϊαι (αἱ), π. τῆς Καμπαν. ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ λουτρά της, (ὁ πολ. Βαιάτης).
*Βαιάκη (ἡ), π. τῆς Χαον. (ὁ πολ. Βαιακαῖος).
*Βαῖβαι (οἱ), πολίχνιον τῆς Καρ. (ὁ πολ. Βαιβαῖος).
*Βαικοῦλα καὶ Βαίκυλα (τὰ), π. τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Βαικυλεύς).
Βαιλών, ῶνος Βειλών.
Βαΐας ἢ Βάϊος (ὁ), ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσ., ἀφ' οὗ παρωνομάσθησαν οἱ Βαῖαι καὶ ἡ Βαΐα.
*Βαιτερρὰ (ἡ), π. τῆς Κελτογαλατίας ἢ τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., (Béziers), (ὁ πολ. Βαιτερρίτης).
*Βαιτερρεύς, εῦντος (ὁ), χωρίον τῆς Παλαιᾶς, (τὸ ἐθν. Βαιτερρηνὸς ἢ Βαιτερρούσιος).
*Βαιτίρα (ἡ), = Βαίταρρα.
Βαιτική (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Ἱσπαν., περιέχουσα τὴν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τῆς Γρανάδας.
*Βαίτιον (τὸ), π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Βαιτιεύς).
Βαῖτις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἱσπαν. ποτίζων τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Βαιτικὴν καὶ γυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Γιβραλκιμίρ).
Βαιτουρία (ἡ), χώρα τῆς Βαιτικῆς μεταξὺ τῶν ποταμῶν Βαΐτιος καὶ Ἀνα.
*Βακάρας, α (ὁ), ποτ. ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Καρχηδονίας.
Βάκις, ιδος (ὁ), ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφορα ἐργαῖα μαντεῖα ἐν Ἑλλάδι, ὧν τρία τὰ ἐπισημότερα, τὸ τῆς Βοιωτίας, τὸ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ τῆς Ἀρκαδίας, (ὅθεν Βακίζω = Προφητεύω).
*Βακκαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἱσπαν.
Βάκτρα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς Βακτριανῆς.
Βακτρία καὶ Βακτριανὴ (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Περσ. συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Βακτριανὸς καὶ Βάκτριος).
Βάκτρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Βακτριανὴ, (Μπάλκ).
Βάκχειον ἢ Βακχεῖον (τὸ), ἓν γέν. ἱερὸν τοῦ Βάκχου. 2) (ἰδιαιτ.) χωρίον τι ἐπὶ τῆς Λέσβου ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως.
Βακχιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος, βασιλεύσαντες πολλῶν χρόνων ἐν Κορίνθῳ, μέχρις ὅτου καθηρέθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου.
*Βακχὶς, ίδος (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας. 2) πολίχνιόν τι παρὰ τὴν Μοίριδος λίμνην ἐν Αἰγύπτῳ.
Βάκχις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πραύμνιδος καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, πέμπτος βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι.
Βάκχος (ὁ), Ἰδε Διόνυσος.
Βακχυλίδης, ου (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος τῆς ἐν Κέῳ πόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 πρὸ Χ. 2) Ὀπούντιός τις σοφιστὴς παρὰ Σουΐδᾳ.
*Βάλα (ἡ), π. τῆς Γαλιλ., (ὁ πολ. Βαλαῖος).
Βάλαγρος καὶ Βάλακρος (ὁ), στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., (κυρ. = Φάλακρος).
*Βαλανάγραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς.
Βαλαναία καὶ Βαλανέα (ἡ) καὶ Βαλανεαὶ (αἱ), π. τῶν παραλίων τῆς Συρ. ἢ Φοιν., (ὁ πολ. Βαλανεύς).
*Βάλαρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. παρὰ Φιλοστρ.
*Βαλαρεῖ (αἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ ὀρεινὰ τῆς νήσου Κύρνου.
*Βάλας, α (ὁ), ἐπώνυμον Ἀλεξάνδρου τινὸς βασιλέως τῆς Συρίας.
Βαλβῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης περὶ τὸ 237, βασιλεύσας ἐν μόνον ἔτος.
*Βάλβος (ὁ), στρατηγὸς Ῥωμαῖος ὁ καλούμενος Γαδειτανός.
Βαλβουρα (τὸ), π. τῆς Λυκίας περὶ τὰ Κίβυρα, (ὁ παλ. Βαλβουρεύς).
Βαλεαρίδες καὶ Βαλιαρίδες, δύο νῆσοι τῆς Μεσογείου μεταξὺ Ἱσπαν. καὶ Ἀφρικῆς (Μαγιόρκα καὶ Μινόρκα) οἱ ἄλλως Γυμνησίαι, (τὸ ἐθν. Βαλεαρεύς).
*Βάλις (ἡ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς, (ὁ πολ. Βαλίτης).
*Βάλισσος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ. (Πλ. Κράσσ.)
*Βάλκεια (ἡ), π. ἐπὶ τῆς Προποντ., (ὁ πολ. Βαλκειάτης).
*Βάλλα (ἡ), = Βάλα.
Βάλλαθα (τὰ), π. τῆς Μεσοποτ. (Πτολ.) † Βαλλώνυμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεβαλλώνυμος.
*Βάλοιον (τὸ), π. τῆς Μακεδον. (ὁ πολ. Βαλοιεύς).
*Βάλτη (ἡ ἄλλως Βλάστη), μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.
*Βαλύρα (ἡ), ποτ. τῆς Μεσσην.
*Βάμβας (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδ. (Bekker Ἀνέκδ. Ἑλλην. 1352).
Βαμβύκη (ἡ), π. τῆς Συρ. ἡ ὕστερον Ἑρέσσα ἢ Ἱεράπολις.
Βάντεια καὶ Βαντία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, (Sancta Maria).
*Βάρατα ἢ Βάραττα (ἡ), π. τῆς Δυκαον., (ὁ πολ. Βαρατεύς).
Βαρβάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Λουσιταν., (Cap d'Espichel).
Βάργασα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Βαργασηνός).
Βαργούσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἱσπαν. (Πολύβ. Γ', 35).
Βαργύλια (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Βαργυλιάτης).
Βαργύλος (ὁ), σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηγάσου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν τὰ Βαργύλια.
Βαρδύλης, ου ἢ Βάρδυλις (λλις), ιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα.
*Βαρήτιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὸν Ἀδρίαν, (τὸ ἐθν. Βαρητῖνος).
Βάριον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν, (Bari).
Βάρις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἡ ὕστερον Ὀδέρητον. 2) π. τῆς Πισιδ. 3) β. τῆς Ἀρμεν.
Βάρκας, α (ὁ), Καρχηδόνιός τις, ἐξ οὗ κατ. ἦγετο ὁ Ἀννίβας.
Βάρκετις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκάνορος βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.
Βάρκη (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ. 3) κώμη τῆς Βακτρίας, (τὸ ἐθν. Βαρκαῖος καὶ Βαρκίτης).
*Βαρνοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Μακεδ.
Βαρρὼν, ωνος (ὁ), ἴδε Οὐάρρων.
Βαρσήμιος ἢ Βαρσήνιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀτρηνῶν.
*Βαρσίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαρείου ἢ τοῦ Ἀρταβάζου.
*Βαρύγαζα (τὰ), π. τῆς Γεδρωσίας, (ὁ πολ. Βαρυγαζηνός).
Βασίας, ου (ὁ), Ἀρκάς τις καὶ 2) ἕτερος Ἠλεῖος παρὰ Ξενοφῶντι.
*Βασιλείδης, ου (ὁ), Ἴων, πατὴρ τοῦ Ἡροδότου.
*Βασιλὶς, ίδος (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. (τὸ ἐθν. Βασιλίτης).
Βασιλὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης.
*Βάσσαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Η', 30).
Βασσιανὸς (ὁ), οὗτως ὠνομάζετο πρωτοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος.
Βασσίδαι (οἱ), οἰκογένειά τις ἐν Αἰγίνῃ.
Βάσσος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.
Βαστάρναι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον.
Βαστητανοὶ καὶ Βαστούλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Τορδακωνησίας Ἱσπανίας παρὰ τὴν Μεσόγειον.
Βάτα (τὰ), π. ἢ λιμὴν τῆς Λιτιαπ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου.
*Βαταβάκης, ου (ὁ), ἱερεύς τις τῆς Κυβέλης ἐν Πεσσινοῦντι.
Βατασοὶ (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν, κατοικοῦν τὴν νῦν Ὁλλανδίαν καὶ Βελγικήν.
*Βατάκης (ὁ), = Βαταβάκης.
Βάταλος (ὁ), αὐλητής τις κακοηθέστατος, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήνιγσεν συνώνυμον τοῦ Κίναιδος.
*Βατανέαι (αἱ), χωρ. τῆς Συρ., (τὸ τοπ. Βατανεώτης).
Βάτεια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τυνδάρου, Ἱπποκόοντος καὶ Ἰκαρίωνος. 2) θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου.
*Βατὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (τὸ τοπ. Βατῆθεν).
Βατίαι (αἱ), π. τῆς Ἠπείρου. 2) χωρ. τῆς Ἰταλ.
Βατίεια (ἡ), λόφος τις παρὰ τὴν Τροίαν.
*Βατὶς, ίδος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ἐπικούρου, νυμφευθεῖσα τὸν Ἰδομενέα.
*Βάτναι (αἱ), π. περὶ τὸν Εὐφράτην.
*Βατραχάρτα (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας (Πτολ. Ε', 20).
*Βατράχη (ἡ), π. τῆς Σαρματ. (Πτολ. Ε', 9).
*Βαττάκης (ὁ), = Βαταβάκης.
Βαττιάδης, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Βάττου.
Βάττος (ὁ), ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ὧν ἐπισημότεροι 1) ὁ υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρας, ὁ ἄλλως Ἀριστοτέλης, ἀπόγονος τοῦ Ἀργοναύτου Βύφημου, ἀποικήσας τὴν Κυρήνην τῷ 640 πρὸ Χ., καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως, καὶ 2) ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, ἔκγονος τοῦ πρώτου, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία, « Βάττου σίλιον », ἐπὶ ἀφθονίας ἀγαθῶν, διὰ τὴν εὐημερίαν ἣν ἀπέλαυσεν ὁ τόπος οὗτος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Βάτων, ωνος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἀδράστ. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Σινώπης καὶ 3) ῥήτωρ καὶ 4) ποιητὴς κωμικός. 5) ἀρχηγός τις τῶν Παννονίων.

*Βαυβὼ, οῦς (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος.

Βαῦλοι (οἱ), χωρίον τῆς Καμπανίας παρὰ τὰς Βαΐας, (Bauli).

*Βαφύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ.

Βδελυκλέων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα (Βδελύσσομαι, Κλέων) παρ' Ἀριστοφάνει.

Βεβρυκες (οἱ), λαὸς τῆς Β.Θυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου. 2) λαὸς τῆς Γαλλ. περὶ τὰ Πυρηναῖα.

Βεβρύκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Ἱππόλυτον.

Βεβρυκία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Βεβρύκων.

Βέλβινα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς, (Ἅγιος Γεώργιος), (τὸ τοπ. Βελβινίτης). 2) = Βέλμινα.

Βέλγαι καὶ Βέλγες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ πρὸς τὸν Ὠκεανὸν μέρη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἄχρι τοῦ Ῥήνου.

Βελεμνία (ἡ), ἴδε Βέλμινα.

Βελέριον (τὸ), ἄκρωτ. τὸ δυτικώτατον τῆς Βρετταν., (Lands End).

Βέλεσυς, υος (ὁ), Βαβυλώνιος, μάντις, ἢ ἔπειτα σατράπης τῆς Λυκίας.

Βέλις, ιος (ὁ), ὁ θεὸς τοῦ Ἰλίου παρὰ τοῖς Γαλάταις καὶ Ἰλλυριοῖς, (ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Βῆλον τῶν Χαλδαίων).

*Βελιστίχη (ἡ), γυνή τις ἐκ Μακεδ. νικήσασα ἅρματι εἰς τὰ Ὀλύμπια κατὰ τὴν ρκθ' Ὀλυμπιάδα.

Βελίτρα (ἡ), ἴδε Οὐελίτραι.

Βελιών, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰσπαν. (Στρβ. Γ', 3).

Βελλέρος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Κορινθ. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ (διὰ τοῦτο ἐπονομασθέντος) Βελλεροφόντου.

Βελλεροφόντης, ου ἢ Βελλεροφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, ἐκ Κορίνθου, καλούμενος, πρὶν φονεύσῃ ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἀδελφόν του Βέλλεραν, Ἱππόνοος. Καταφυγὼν μετὰ τὸ συμβὰν τοῦτο εἰς Τίρυνθα, καὶ ὁποκρούσας τὰς προτάσεις τῆς Ἀντείας γυναικὸς τοῦ βασιλέως Προίτου, ἐστάλη, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς, εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου Ἰοβάτην, ὅπου φονεύσας τὴν Χίμαιραν, ἔγινε γαμβρὸς ἢ διάδοχος τοῦ Ἰοβάτου. Θελήσας δὲ νὰ ἀναβῇ μὲ τὸν πτερωτὸν ἵππον Πήγασον, τὸν ὁποῖον ἐχάρισεν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ εἰς τὸν Ὄλυμπον, κατεκρημνίσθη.

Βελλόβακοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς, (Beauvais).

Βέλμινα (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., (ὕδωρ

Βελμινᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Βέλμιναν χώρα τῆς Λακων.

Βιλονοπωλῆς, ου (ὁ), διαβόητός τις τοκογλύφος ἐν Ἀθήναις.

Βέμβινα ἢ Βέμβινος (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Νεμέαν, (ὁ πολ. Βεμβιναῖος).

Βένδις, ιδος (ἡ), ἡ Ἄρτεμις τῶν Θρᾳκῶν, λατρευομένη ἢ ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ Βενδίδεια, τελούμενα περὶ τὸν Ἰούνιον.

Βενεβεντὸς (ἡ) καὶ

Βενεβέντον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. κτίσμα τοῦ Διομήδους, (Benevento), (ὁ πολ. Βενεβεντῖνος καὶ Οὐενεβεντανός).

Βενθεσικύμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

*Βέννα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βενναῖος).

*Βενούεντον (τὸ), = Βενεβέντον.

*Βεργέπολις, εως (ἡ), χωρ. τῶν Ἀβδηριτῶν.

Βέργη (ἡ) καὶ Βέργιον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, (ὁ πολ. Βεργαῖος). 2) π. τῆς Γερμαν. (Bamberg).

Βέργομον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. κτίσμα τῶν Γαλλων, (Bergamo).

Βεργούλη (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Θρᾴκης.

Βερέκυντος (ὁ), (ἡ αἰτ. ἀνωμαλ. Βερέκυντα), β. τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν Σάγγαριν ποταμόν, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, (ὅθεν) Βερεκυντία, ἡ περὶ αὐτὸ χώρα ἢ Βερέκυντες ἢ Βερεκύνται, οἱ κάτοικοι αὐτῆς.

Βερενίκη (ἡ), Μακεδονικῶς ἀντὶ Φερενίκη, ἡ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 2) θυγ. αὐτῆς καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τῆς ὁποίας τὴν κόμην κατηστέρισαν οἱ κόλακες λογιώτατοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου. 3) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. 4) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λυθητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου της πατρός. 5) (Γεωγρφ.) π. τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὴν λίμνην Τριτωνίδα, ἡ πρότερον Ἑσπερίς. 6) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 7) π. ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ἡ λεγομένη Κατὰ Σάβας ἢ Ἐπιδηρίς. 8) ἑτέρα π. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, ἡ λεγομένη Πάγρυσος, (ὁ πολ. Βερενικεύς).

*Βερενικὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἠπείρῳ Χερσονήσου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πύρρου εἰς μνήμην τῆς πενθερᾶς του Βερενίκης.

*Βέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος, (ἀφ' οὗ ἡ -

*Βέρης, ητος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βερήσιος).

Βερμιον (τὸ), β. τῆς Μακεδον.

Βερόη (ἡ), θυγ. τῆς Ἄφροδ. καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, γυνὴ τοῦ Βάκχ. 2) (γεωγρφ.) = τῷ -

Βέροια καὶ Βέρροια (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Βερμίου ὄρους, καὶ μετὰ ταῦτα Εἰρηνούπολις, (διετήρησε τὸ ὄνομά της). 2) π. τῆς Συρ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, (Χαλέπι), (ὁ πολ. Βεροιεὺς ἢ Βεροιαῖος),

Βέρτισπον (τὸ), β. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος.

Βέσβικος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου, (Καλόλιμνος), (ὁ κάτοικος Βεσβικηνός).

Βεσσούδιον (τὸ), ἴδε Οὐεσσούδιον.

Βέσσοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἵμου.

Βεύη (ἡ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Βευαῖος).

Βεύος, π. τῆς Μακεδ. ἀφ' οὗ ἡ Βεύη.

Βέχειρες (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

*Βῆγις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βηγίτης).

Βῆλος (ὁ), θεὸς τῶν Βαβυλωνίων ὁ παρὰ τῇ Γραφῇ Βάαλ. (κατὰ τοὺς Ἕλληνας) βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύης, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου, τοῦ Δαναοῦ, τοῦ Κηφέως ἢ τοῦ Φινέως. 2) πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν.

Βήνακος λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς ὑπὲρ τὸν Πάδον Γαλλ., (Lago di Garda).

*Βήνη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βηναῖος).

*Βῆρις, ιος (ὁ), ποτ. τοῦ Πόντου.

*Βηρισάδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Πόντου, (Δημοσθ., Δήν.).

Βηρίσιμος (ὁ), Verissimus, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ἀποθανὼν νεώτατος.

Βῆρος (ὁ), Berus, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Βηρυτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Μπεϊρούτ), (ὁ πολ. Βηρύτιος).

Βήρωσος ἢ Βηρωσσὸς (ὁ), ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βήλου, συγγράψας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Ἱστορίαν τῶν Χαλδ. καὶ Βαβυλων., τῆς ὁποίας ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν.

Βῆσα καὶ Βῆσσα (ἡ), π. τῆς Λοκρ. 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (τὸ ἐθν. Βησαεὺς καὶ Βησαιεὺς, καὶ τὸ θηλ. Βησαΐς).

*Βησσοὶ (οἱ), = Βέσσοι.

Βῆσσος (ὁ), σατράπης τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, τὸν ὁποῖον συλλαβών, φεύγοντα τὸν Ἀλέξανδρον, ἐφόνευσεν ἀπανθρώπως. Καταπολεμηθεὶς δὲ καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, παρεδόθη εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δαρείου, ὅς τις τὸν ἐθανάτωσε μετὰ πολλὰς βασάνους.

*Βητίων, ωνος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ Βορυσθενίου Βίωνος.

*Βῆχις, εως (ἡ), ἡ πρώην Μέτηλις.

Βιαντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ταλαός.

Βιάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχαμέμνονος φονευθέντων Τρώων. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐν τοῖς γάμοις τοῦ Πειριθόου. 3) κηδεστὴς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Ἀμαδόκου. 4) ἐπιγραμματοποιός τις.

Βίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Κλυμένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, συνεργείᾳ τοῦ ὁποίου νομφευθεὶς τὴν Πηρὼ, θυγατέρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ταλαόν. 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἷς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, ἐκ Πριήνης τῆς ἐν Ἰωνίᾳ. 5) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Μεσσην. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κορώνης.

Βιβλίνη (ἡ), χώρα τῆς μεσημβρ. Θρᾴκης ὅπου ἐγίνετο ὁ περίφημος Βίβλινος (καὶ ὄχι Βύβλινος) οἶνος.

*Βίβλις, ίδος (ἡ), πηγή τις περὶ τὴν Μίλητον.

Βίδος (ἡ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, (St. Giovani di Bidini).

*Βίεννα (ἡ), ἴδε Οὐίεννα.

*Βίεννος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βιέννιος).

*Βιζύη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βιζυηνός).

Βιζώνη (ἡ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (ὁ πολ. Βιζώνιος).

Βιθυνία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Πόντου καὶ Προποντίδος, (ἄλλως) Θρᾴκη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἢ Βιθυνὶς ᾗ ἀρχήτερα Βεβρυκία, (τὸ ἔθν. Βιθυνός).

Βιθύνιον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἡ ὕστερον Κλαυδιούπολις, (Μπόλου), (ὁ πολ. Βιθυνιεὺς καὶ Βιθυνιάτης).

*Βίθυς, υος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου.

*Βιλιςίχη (ἡ), ἐρωμένη τις τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Βιλλαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

*Βιργίλλιος (ὁ), ἴδε Οὐϊργίλλιος.

*Βίσα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βισαῖος).

*Βῖσα (ἡ), = Πῖσα.

Βισάλται (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν τὴν περὶ τὸν Στρυμόνα Μακεδονίαν.

Βισάλτης, ου (ὁ), Ἀβυδηνός τις παρ' Ἡροδ.

Βισαλτία (ἡ), τὸ μέρος τῆς Μακεδον. τὸ ὁποῖον κατῴκουν οἱ Βισάλται.

Βισάλτιοι (οἱ), = Βισάλται.

Βισάνθη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντ., ἡ μετὰ ταῦτα Ῥαιδεστός.

Βίσουργις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Γερμαν., (Βέζερ).

Βίστονες (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ῥοδόπης.

Βιστονία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Βιστόνων.

Βιστονὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.

Βιστονὶς λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης πλησίον τῶν Ἀβδήρων, (Λάκκος Βούρου).

*Βίστων, ονος (ὁ), ὁ γενάρχης τῶν Βιςόνων.

Βιστωνὶς, ίδος (ἡ), = Βιστονίς.

*Βιτάλη (ἡ), Πυθαγορεία τις θυγ. τῆς Δαμοῦς.

Βίτος (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Λουκιανῷ.

Βιτούριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊταν. Γαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Αἴγυρα ποταμὸν, ᾗ διαιρούμενον εἰς τοὺς Οὐϊσκοὺς, ὧν πρωτεύουσα ἡ Βουρδιγάλη (Bordeau), καὶ εἰς τοὺς Κούβους, ὧν πρωτεύουσα ἡ νῦν Bourges.

Βίτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεοβίος, μετὰ τοῦ ὁποίου ζευχθεὶς οἰκειοθελῶς εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔσυραν τὴν μητέρα αὐτῶν ἕως τοῦ ναοῦ, καὶ ἐκεῖ ἀποκοιμηθέντες ἀπέθαναν ἀμφότεροι κατ' αἴτησιν τῆς μητρὸς αὐτῶν, εὐξαμένης αὐτοῖς τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν.

Βίων, ωνος (ὁ), Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 3) Βορυθενίτης, φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς. 4) ἱστοριογράφος τις ἐκ Σόλων.

Βλάσκων, ῶνος ἡ ωνος (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Γαλλ., (Brescou)

*Βλάστα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.

Βλαῦδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Βλαυδηνός).

Βλέμινα, Βλεμινᾶτις, = Βέλμινα, Βελμινᾶτις.

Βλέμμυες καὶ Βλέμυες (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθιοπ.

Βλεπαῖος (ὁ), τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθ.

*Βλήρα (ἡ), π. τῆς Ἐτρουρίας.

*Βλησίνων (ὁς) π. τῆς Κορσικῆς.

*Βλόσων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἡρακλείτου.

Βοάγριος (ὁ), ποτ. τῆς Λοκρ. παρὰ τὸ Θρόνιον.

Βοάκτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Αἰγουρίας.

Βοαμίλκας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδ. κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διότι ἐδοκίμασε νὰ τυραννήσῃ.

*Βοβώνεια (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., ὁ πολ. Βοβωνιάτης).

*Βόγος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μαυρουσίων.

*Βοηθοίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἐτεονεύς.

Βόηθος (ὁ), ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας. 2) ἀγαλματοπηϊός τις Καρχηδόνιος

Βοία (ἡ) καὶ Βοιαὶ (αἱ), π. παραθαλάσσ. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Βοιάτης).

Βοίανον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (Bojano).

Βοίβη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Φερὰς, (ὁ πολ. Βοιβεύς).

Βοιβηὶς λίμνη (ἡ), λίμνη παρὰ τὴν πόλιν Βοίβην τῆς Θεσσαλ.

*Βοινώα (καὶ ὄχι Βοιωνώα), κατὰ διάλεκτον ἡ Οἰνόη.

Βοῖοι καὶ Βοῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλ. μετοικῆσαν εἰς τὴν Ἰταλ.

Βοῖον καὶ Βοῖον (τὸ), μία τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων, (ὁ πολ. Βοιάτης).

Βοιὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῶν Βοιῶν τῆς Λακων.

Βοίσκος (ὁ), ποιητὴς Θεσσαλὸς, συστρατεύσας μετὰ Ξενοφῶντος.

*Βοιώ, οῦς (ἡ), ποιήτρια ἐκ Δελφῶν.

Βοιωτία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, (τὸ ἔθν. Βοιωτός).

Βοιωτὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾗ τῆς Ἄρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου. 2) υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφικτύωνος. 3) Ἀθηναῖος τις παρὰ Δμσθ.

*Βόκχορις, ιος (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Αἰγύπτου.

*Βόκχος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας.

*Βόλβοι (αἱ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Βολβαῖος).

Βόλβη (ἡ), λίμνη καὶ π. τῆς Μακεδον. παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Βολβιτίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένου ςόματος τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Βολβιτινίτης).

Βολίνα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Βολιναῖος).

Βολιναῖος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχ. ῥέων παρὰ τὴν Βολίνην πόλιν.

Βολίνη (ἡ), = Βολίνα.

Βολισσὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (ὁ πολ. Βολίσσιος).

Βομβύκη (ἡ), αὐλητρίς τις παρὰ Θκρτ.

Βορέας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς. Ἁρπάσας τὴν Ὠρείθυιαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην ᾗ Κάλαϊν, τοὺς καλουμένους διὰ τοῦτο Βορεάδας, καὶ τὴν Κλεοπάτραν, γυναῖκα τοῦ Φινέως. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχεν ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Βοσῆς (ὁ), εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

*Βορμίσκος (ὁ), = Βρώμισκος.

Βορσίππα (τὰ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Σεμαμὰτ), (ὁ πολ. Βορσιππηνός).

Βορυσθένης, ους (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Δνιέπερ).

Βορυσθενὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας ἐπὶ τῆς συρροῆς τῶν ποταμῶν Ὑπάνιος ᾗ Βορυσθένους, ἡ ἄλλως Ὀλβία, (ὁ πολ. Βορυσθενίτης καὶ Βορυσθενείτης).

Βοσπορανοὶ καὶ Βοσποριανοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τοῦ (Κιμμερίου) Βοσπόρου.

Βοσπόριχος (ὁ), Βυζάντιός τις, (κυρ. Αἰολικῶς ἀντὶ Βοσπόριος).

Βόσπορος (ὁ), ὁ Θρᾳκικὸς πορθμὸς μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Βιθυνίας, χυνόμενος ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου εἰς τὴν Προποντίδα, (κοιν. Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμερικὸς, πορθμὸς μεταξὺ τῆς Ἀσιατικῆς Ταρταρίας καὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, χυν. ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰς τὸν Πόντον, (Στενὸν τοῦ Καφφᾶ ἢ τοῦ Γκέρζ). Τὰ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ παράλια ἐσχημάτιζον τὸ Βασίλειον τοῦ Βοσπόρου.

Βόστρα (τὰ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Βοστραῖος ἢ Βοστρηνός).

Βοστρηνὸς (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης.

*Βοτίειον (τὸ), π. τῆς Φρυγι, (ὁ πολ. Βοτιεύς).

Βοτρυς, υος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης, μεταξὺ Τριπόλ. ᾗ Βηρυτοῦ, (ὁ πολ. Βοτρυηνός).

Βοττία καὶ Βοττιαία καὶ Βοττιαιὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον., τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Βοττιαῖοι, ἄποικοι τῶν Ἀθην.

Βούβαστις, ιος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτ., θυγ. τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἄρτεμιν, λατρευομένη ὡς ἔφορος τῆς Σελήνης, καὶ ἔχουσα ἱερὰν αὐτῆς τὴν γαλῆν.

Βούβαστις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένου νομοῦ, (ὁ πολ. Βουβαστίτης).

*Βουβὼν, ῶνος (ὁ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Βουβωνεύς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βούδεια (ἡ) καὶ Βεύδειον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ. καὶ 2) π. τῆς Φθιώτιδος ἢ τῆς Θετταλομαγνησίας.
Βούδειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου, κτίτωρ τῆς ἐν Φθίᾳ Βουδείας.
Βουδῖνοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν, κατοικοῦν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τανάϊδος καὶ συνουσιάζον πρὸς ἄρκτον μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολωνῶν.
Βουδόριον καὶ Βούδορον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον τῆς Σαλαμῖνος, ἀντικρὺ τῶν Μεγάρων.
Βούδορος (ὁ), π. τῆς Εὐβοίας.
Βούζωρον (τὸ), = Βούδορον.
*Βούθηρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυζίκ.
Βούθιος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.
Βουθόη (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βουθοαῖος).
Βουθρωτὸν (τὸ) καὶ Βουθρωτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, (Βούτροντό).
Βούκαια (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Βουκαιεύς).
Βουκέφαλα (τὰ), ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. 2) = Βουκεφάλεια.
Βουκεφάλας, α (ὁ), ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, εἴτε διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον, εἴτε διότι ἦτον ἐστιγμένος μὲ σχῆμα βοῦκεφάλου.
Βουκεφάλεια καὶ Βουκεφαλία (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς μνήμην τοῦ περιφήμου βουκεφάλου του, τελευτήσαντος ἐνταῦθα ὑπὸ γήρως, (ὁ πολ. Βουκεφαλίτης).
*Βουκολία (τὰ), χωρ. τῆς Αἰγύπτου.
Βουκολίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ὀφελος.
Βουκολικὸν στόμα, ἓν τῶν τοῦ Νείλου, τὸ μεταξὺ Σεβεννυτικοῦ καὶ Μενδησίου.
Βουκολίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς νύμφης Καλύβης, πατὴρ τοῦ Αἰσήπου καὶ Πηδάσου.
Βουκολίων, ωνος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Μαντινείας.
Βούκολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
Βουλαγόρας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκεὺς παρὰ Δημοσθ. 2) Πυθαγόρειός τις, συνόμιλος τοῦ Μνησάρχου.
Βουλεὺς ἕως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐξ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Βουλινεῖς καὶ Βουλινοὶ (οἱ), λαός τις ἐν Ἰλλυρίᾳ, ὧν καὶ πόλις ἡ Βουλίνη, (ἄλλως Βυλλίονες).
Βοῦλις, ιος (ὁ), Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Νικολάου, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπαρθίου πρὸς τὸν Ξέρξην, ἐξ προσενεγκὼν ἑαυτὸν ἀντίποινα τῶν ἐν Σπάρτῃ φονευθέντων πρέσβεων τοῦ Δαρείου.
Βοῦλις, ιδος καὶ ιος (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Βούλιας).
Βοῦλλις, ῖδε Βύλλις.
*Βούλων, ωνος (ὁ), ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βοῦλιν. 2) μαθητής τις τοῦ φιλοσόφου Αὐκώνος.
Βούμωδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὰ Γαυγάμηλα.
*Βοῦννος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βοάννιος).
*Βουνόμεια καὶ Βούνομος (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλης.
Βοῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, κτίσας ἐν Κορίνθῳ (τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν,) ἀπόντος τοῦ Ἀλήτα εἰς τὴν Τροίαν) ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας.
*Βουολοῦσκοι (οἱ), ἴδε Οὐόλσκοι.
Βούπαλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ἐσατύριζεν ὁ Ἱππώναξ.
Βούπορθμος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.
Βουπράσιον (τὸ), π. καὶ ποτ. ἐν τοῖς μεθορίοις Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Βουπρασιεύς).
Βοῦρα (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀχ. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Βοραῖος).
Βουρδίγαλα (ἡ), π. τῆς Ἀκυϊτ. Γαλλ., (Bourdeaux).
Βούρινναι (ἡ), πηγή τις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ.
*Βοῦρις (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτάρχῳ.
*Βούρρινα (ἡ), = Βούρινναι.
Βουσαὶ (οἱ), λαὸς τῆς Μηδ. περὶ τὴν Κασπίαν.
Βούσιρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐξ τῆς Δυσιανάσσης, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θυσιάζων τοὺς ξένους εἰς τὸν Δία. Ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Λυτομάτης.
Βούσιρις, ιδος καὶ ιος (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Βουσιρίτου Νομοῦ.
Βοῦσος (ἡ), = Ἔβουσος.
Βουτάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου ἐν Ἀθήναις, ἐξ ὧν ἐκλέγοντο συνήθως οἱ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. ἐξ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) δῆμος τῆς Αττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν.
*Βούτας, α (ὁ), Μιλήσιος ἀθλητής, υἱὸς τοῦ Πολυμείκους.
Βούτη (ἡ), = Βουτώ.
Βούτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος ἢ τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γενόμενος, μετὰ θάνατον τοῦ Πανδίονος, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ κληροδοτήσας τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του.
Βουτώ, οῦς (ἡ), θεότης ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Λητὼ τῶν Ἑλλήνων. 2) (γεωγρφ.) π. καὶ λίμνη ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ναὸς ἐξ μαντεῖον τῆς Βουτοῦς. 3) π. τῆς Αἰγύπτ. πρὸς τὴν Ἀραβ., ἴσως ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Βουτάν, (ὁ πολ. Βουτοΐτης).
*Βουφάγιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.
Βουφάγος (ὁ), ποτ. ἐξ ἥρως τις τῆς Ἀρκαδ.
Βουφρὰς, άδος (ἡ), νῆσος ἡ ἄκρα ἢ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσην.
Βουχαίτιον (τὸ) καὶ Βούχετα (ἡ), πολίχνη τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Κασσιωπίᾳ.
*Πράγγας (ὁ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, κτίτωρ τῆς Ὀλύνθου.
Βραγχίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἱερατεύοντες κληρονομικῶς εἰς τὸ ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., καλούμενον ἰδαιτέρως Βραγχίδαι. Μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ξέρξου εἰς Περσ., συνῳκίσθησαν εἰς τὸ ἀπ' αὐτῶν κληθὲν ἐκεῖ Βραγχιδῶν ἄστυ.
Βράγχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., Μιλήσιος, μάντις, συστήσας μαντεῖον περίφημον ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας.
*Βραγχυλλίδης, ου (ὁ), Βοιωτάρχης τις παρὰ Παυσ.
Βρασία (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα.
Βρασιαὶ (αἱ), = Βρασιοί.
Βρασίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Τελλίδος, στρατηγήσας καὶ ἀποθανὼν ἐνδόξως ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Βραυρὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Θρᾳκικοῦ βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδωνῶν.
Βραύρων, ωνος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ
Βραυρὼν, ῶνος (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ὅπου ἐλατρεύετο ἰδίως ἡ Βραυρωνία Ἄρτεμις, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐωρτάζοντο τὰ Βραυρώνεια.
Βραχμᾶνες (οἱ), φυλή τις ἱερέων ἐξ σοφῶν ἐν τῇ Ἰνδ., οἱ ἄλλως Γυμνοσοφισταί.
*Βραχύλη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βραχυλαῖος).
*Βρεντεάτης, ου (ὁ), ποτ. καὶ
Βρέθθη (ἡ) π. τῆς Ἀρκαδ.
Βρέννος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Γαλατῶν, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλ. τῷ 360 πρὸ Χ.
Βρεντέσιον καὶ Βρεντήσιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰταλ., (Brindisi), (ὁ πολ. Βρεντεσινός).
*Βρέντιοι (οἱ), = Βρέττιοι.
Βρεττανία καὶ (συχνότ.) Βρεττανία (ἡ), ἡ μεγίστη νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, παρατείνουσα πρὸς δυσμὰς τὴν Γαλλίαν, καὶ περιέχουσα τὰ βασίλεια τῆς Ἀγγλ. καὶ Σκωτ., (τὸ ἐθν. Βρεττανός).
Βρεττία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. ἡ νῦν Καλαβρία, ὅπου κατῴκουν οἱ
Βρέττιοι (οἱ), ἔθνος συγγενὲς τῶν Λευκανῶν, τῶν ὁποίων πρόγονος ἐνομίζετο ὁ
Βρέττιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ.
Βρεῦκοι (οἱ), λαὸς τῆς Παννον., κατοικῶν μεταξὺ Βοσνας καὶ Σάου.
Βρευκόμαγον (τὸ), π. τῆς Κελτ. Γαλλ., δύο μίλια μακρὰν τοῦ Ἀργεντοράτου, (Brumpt).
*Βρήννος (ὁ), = Βρέννος.
*Βρίαβα (τὰ), π. τῆς Πισιδ.
Βριαντικὴ (ἡ), ἡ περὶ τὸν Λίσσον ποτ. χώρα τῆς Θρᾴκης, καλουμένη ἀρχήτερα Γαλαϊκή.
Βριάρεως (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, ὁ ἄλλως Αἰγαίων καὶ Ἑκατόγχειρ.
Βρίγαντες (οἱ), ἔθνος τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἰρλανδ.,
Βριγάντιον (τὸ), π. τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ, (Corunna).
Βρίγες (οἱ), = Βρύγες.
Βρικάντιοι (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν, κατ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσαντίαν λίμνην.
Βρικιννίαι (οἱ), φρούριον τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων.
Βριλησσὸς (ὁ), β. πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀττ.
Βριμὼ, οῦς (ἡ), ἡ Βριμωμένη ἢ Βρέμουσα, ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης ἢ τῆς Περσεφόνης.
Βριξία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Brescia).
*Βρίσα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λέσβου, ἀφ' οὗ Βρισαῖος ὁ Διόνυσος.
*Βρισεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Βρισηΐδος, βασιλεὺς τῶν Λελέγων.
Βρισηΐς, ίδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Βρισέως ἐκ Τροίας, ἢ ἄλλως Ἱπποδάμεια, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως.
Βριτόμαρτις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης, θυγατρὸς τοῦ Εὐβούλου ἐκ Κρήτης, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένη ὡς εὑρέτις τῶν θηρευτικῶν Δικτύων, ὅθεν καὶ Δίκτυννα. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις, ὡς σώσασα τὴν νύμφην Βριτόμαρτιν, διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνωος.
*Βριτόμαρτος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Γάλλων.
Βρόγγας (ὁ), ποτ. τῆς Μοισ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Σαῦος ἢ Μοράβα).
Βρόμιος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐρωτοῦς. 2) ἐπίθετ. ὁ Βάκχος, ἴδε τὸ Λεξικόν.
Βροντεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τοῦ συζευχθέντος πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὴν Κλυταιμνήστραν, (παῤβλ. Βροτέας).
Βρόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.
*Βροντῖνος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.
*Βροτέας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, (παῤβλ. Βροντεύς).
Βροτῖνος (ὁ), = Βρόντινος (ῑ).
Βρούκτεροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν (Ems) ποταμὸν καὶ ἐξολοθρευθὲν ὑπὸ τῶν Ῥωμ.
Βροῦτος (ὁ), Λ. Ἰούνιος —, υἱὸς τοῦ Μ. Ἰουνίου καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκυνίᾳ τοῦ Α'., συνωμόσας κατὰ τοῦ Ταρκυνίου Σεπέρβου, καὶ καταλύσας τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐν Ῥώμῃ, συστήσας δὲ τὴν Ὑπατικὴν, καὶ ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίου τῷ 510 πρὸ Χ. 2) Μ. Ἰούνιος —, ὁ νεώτερος, φίλος καὶ νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, κατὰ τοῦ ὁποίου ὡς τυραννιῶντος συνωμόσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἄλλων, ἐμαχαίρωσεν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς βουλῆς τῷ 44 πρὸ Χ.
Βρουτεῖα, Βρουτεῖοι, = Βρεττεῖα, Βρέττιοι.
Βρυάνιον (τὸ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρ. ἢ Θεσπρωτ. παρὰ τὸν Ἐριγόνα ποταμὸν, (ὁ πολ. Βρυάνιος).
Βρύαξις, ιδος (ὁ), γλύπτης καλοσσαίων ἀγαλμάτων Ἀθηνᾶς.
Βρύας, αντος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος καὶ 2) ἕτερος ἐκ Τάραντος.
*Βρυγίας (ὁ) ἢ Βρύγιον (τὸ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Βρύγιος).
Βρύγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Μακεδον., τῶν ὁποίων ἄποικοι ἦσαν οἱ ἐν Ἀσίᾳ Φρύγες.
Βρυγοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ
Βρύλη (ἡ), = Βεβρύκη.
Βρύλλη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, ἐξ ἧς ὁ Ἱερεὺς ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, τὸν Ὠρίωνα.
Βρυσειαὶ (αἱ), π. τῆς Λακων. πρὸς μεσημβρ. τῶν Ἀμυκλῶν.
*Βρυσταικὶα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Οἰνωτρίᾳ), (ὁ πολ. Βρυσταικιάτης).
*Βρύσων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλ.
Βρύττιοι (οἱ), = Βρέττιοι.
*Βρυὼ, οῦς (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐξ Ἄργους.
Βρωμίσκος (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῆς Βολβῆς λίμνης.
Βύθασσος (ἡ), π. τῆς Καρ., ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη Βυθασσία Χερσόνησος, ἡ συνεγομένη μὲ τὴν Χερσόνησον τῆς Κνίδ.
*Βύβη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Βυβαῖος).
Βυβλὶς, ίδος (ἡ), πηγὴ τις ἐν Μιλήτῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι μετεμορφώθη ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς θυγάτηρ τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Κιδοθέας, ἐραθεῖσα τοῦ ἀδελφοῦ της Καύνου.
Βύβλος (ἡ), π. παραλ. τῆς Φοινίκης, (Τζεμπεῖλ), (ὁ πολ. Βύβλιος). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Μπαμπέλ), (ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθησαν τὰ Βύβλινα ὄρη).
Βυζακία καὶ Βυζακὶς (ἡ), ἴδε Βυσσᾶτις.
Βυζάντιον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς μεσημβρ. ἄκρας τῆς εἰσόδου τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, παρώνομος τοῦ πρώτου κτίτορος αὐτῆς Βύζαντος, ἢ μετὰ ταῦτα Κωνσταντινούπολις, (ὁ πολ. Βυζάντιος).
Βύζος, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς νύμφης Κρεούσης ἢ Κερεέσσης, κτίτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἢ 2) Μεγαρεύς, ἀποικίσας τὴν πάλιν ταύτης.
Βυζὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Κρασίνου, φιλοξενήσασα τὴν Βριτόμαρτιν.
Βύζηρες (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου, συνορεῦον μὲ τοὺς Κόλχους.
*Βύκελος (ὁ), ἀθλητὴς Σικυώνιος, ἀναμείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.
*Βύκκων, ωνος (ὁ), θεράπων τοῦ Ὁμήρου κατὰ Τζέτζην.
*Βυλάζωρα (τὰ), π. τῆς Παιονίας.
Βύλλις, ίδος (ἡ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρ., πρωτεύουσα τοῦ ἔθν. τῶν Βυλλιόνων.
Βύρσα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος.
Βυσσᾶτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. Ῥωμαϊκὴ εὐφορωτάτη ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν.
Βῶλα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων, (ὁ πολ. Βωλανος.
Βῶλαξ, ακος (ἡ), πολίχνιον τῆς Ἤλιδος, (Ἰλιδ. Δ', 77).
Βωμιεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ. κατοικῶν τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλ., ἴδε ἢ τὸ ἑπομ.
Βωμοὶ (οἱ), β. τῆς Αἰτωλ. τὸ πρὸς ὄνομάς τῆς Οἴτης, (Ἄνινον).
Βωνονία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Bologne).
Βῶρμος καὶ Βώρμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐπίου, Μαριανδυνὸς, ἁρπασθεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν διὰ τὴν ἄκραν τοῦ ὡραιότητα, ἣ θρηνούμενος κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.
Βῶρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδώρης, ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, πατὴρ τοῦ Φαίσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Γ.

Γάβα καὶ Γαβαὰ (ἡ), π. τῆς Γαλιλ.
Γαβαὶ (αἱ), δύο πόλεις τῆς Περσ.
Γάβαιος (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Φρυγ.
Γάβαλα (τὰ), π. ἢ λιμὴν τῆς Συρ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Λαοδικείας, (Τζεμπιλὲ), (ὁ πολ. Γαβαλεύς).
Γαβαλεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικ. Γαλλίας.
Γαβαούπολις (ἡ), = Γαβαά.
Γάβαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ. ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.
Γάβιοι (οἱ), π. τῆς Ἰταλ. μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, (τὸ ἐθν. Γαβῖται).
*Γαβρῆτα (ἡ), δάσος μέγα τῆς Γερμαν.
*Γάγαι (αἱ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Γαγαῖος).
Γάγγη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.
Γάγγης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ., πηγ. ἐκ τῶν μεθορίων τῆς Σκυθ. καὶ Ἰνδ. καὶ χυν. διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ Γαγγητικὸν καλούμενον κόλπον, θαιρῶν δὲ τὴν ὅλην Ἰνδίαν εἰς τὴν Ἐντὸς Γάγγου.
Γάγγρα (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ πάλαι τῆς Παφλαγον., (Τζάγγρα), (ὁ πολ. Γαγγρηνός).
Γάδαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ., (ὁ πολ. Γαδαρηνός). 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας, πατρὶς τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Μελεάγρου, (ὁ πολ. Γαδαρεύς).
Γαδάτας, α καὶ ου (ὁ), Ἀσσύριός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Γάδειρα (τὰ), π. καὶ νῆσος τοῦ Ἀτλ. Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ἐν τῇ Ἱσπαν., συνεγομένη μὲ τὴν στερεὰν διὰ γεφύρας, (Cadix), (ὁ πολ. Γαδειρεὺς καὶ Γαδιτανός).
Γάζα (ἡ), π. τῆς Παλαιστ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου. 2) π. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσ., (ὁ πολ. Γαζαῖος).
Γάζαρα (τὰ), = Γάδαρα.
Γαζίουρα (τὰ), π. τοῦ Πόντου, (Στρβ. ΙΒ', 547).
Γάζωρος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νέστου.
*Γαθέαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ.
*Γαθεάτας (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. πηγ. παρὰ τὰς Γαθέας ἢ χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Γαῖα-Γῆ (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογ. θυγ. τοῦ Χάους καὶ μήτηρ τοῦ Οὐρανοῦ κλπ., ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πάλιν τοὺς Γίγαντας, τοὺς Τιτᾶνας κτλ., ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐλαφρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλη Μήτηρ, Γῆ Μήτηρ = Δημάτηρ, Ῥέα.
Γάϊος (ὁ), ὄνομα οἰκογενειακὸν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, γνωστότερος τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀγρίππα Οὐίψανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, ἐν ᾧ ἐπέστρεφε νικητὴς ἀπὸ τῶν Πάρθων.
Γαισᾶται καὶ Γαισσᾶται (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλλ., μετοικήσαν ὕστερον εἰς τὴν μεταξὺ Ἀπεννίνων ἢ Πάδου χώραν.
Γαῖσων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰων., ῥέων διὰ τῆς Πριήνης ἢ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γαιτουλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μαυριταν. τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ
Γαιτοῦλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀρκτ. Ἀφρικῆς, πρόγονοι τῶν νῦν Βαρβαρέσων.
Γάλαβα (τὰ), π. τῆς Μεσοποτ.
Γαλαξαύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ⚭ τῆς Τηθύος.
Γαλάτεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, ἐρωμένη τοῦ Ἀκίδος, υἱοῦ τοῦ Φαύνου, καὶ περιφρονοῦσα τὸν Κύκλωπα Πολύφημον περιπαθῶς αὐτῆς ἐρῶντα.
Γαλάτη (ἡ), Ἰδ. ἀντὶ Γαλατία.
Γαλάτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Γαλατίας.
Γαλατία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἅλυος καὶ Σαγγάριος, ἡ ἄλλ. Γαλλογραικία. 2) μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, διαιρουμένη εἰς τὴν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς ἢ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων, Cisalpina et Transalpina. Ἡ τελευταία εἶνε ἡ σήμερον Γαλλία ἢ Φράντσα.
Γαλατικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρ. Γαλλ., Κόλπος τοῦ Λυών).
Γαλάτων, ωνος (ὁ), ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου περίεργόν τινα εἰκόνα τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρει ὁ Αἰλιανὸς (Ποικ. Ἱστορ. Η', 22).
*Γάλαυρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων.
Γάλβας, α (ὁ), Σερουΐος Σουλπίκιος—, γεννηθεὶς τὸ 4 ἔτος πρὸ Χ., αὐτοκράτορήσας τῶν Ῥωμαίων μετὰ θάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος, καὶ κατακοπεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ τὸ 69 μετὰ Χ.
Γαλέτης, ου (ὁ), εὐνοούμε.ός τις Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.
Γαλεῶται (οἱ), μάντεις τινὲς ἐν Σικελίᾳ ἀπὸ Γαλεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Θεμιστοῦς ἢ τοῦ ἰχθύος γαλεοῦ.
Γαλήνη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Γαληνὸς ἢ κατ' ἄλλ. Γαλῆνος (ὁ), Κλαύδιος —, ἰατρὸς περίφημος ἐκ Περγάμου, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται διάφορα συγγράμματα, τὰ κλεῖσον ἰατρικά.
Γαληψὸς (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, (Κυρίλλι), (ὁ πολ. Γαλήψιος).
Γαλιλαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παλαιᾶς, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρ. μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ μόνων Ἰουδαίων, (τὸ ἐθν. Γαλιλαῖος).
Γαλινθιὰς καὶ Γαλινθὶς (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Πρόιτου, παρευρεθεῖσα καὶ συντελέσασα εἰς τὸν τοκετὸν τοῦ Ἡρακλ., ὅθεν καὶ ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις.
Γαλλαϊκὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θράκης, ἡ ὕστερον Βριαντική.
*Γαλλήσιον (τὸ), π. ⚭ β. περὶ τὴν Ἔφεσον, (ὁ πολ. Γαλλήσιος).
Γαλλία (ἡ), Ἴδε Γαλατία.
Γαλλογραικία (ἡ), Ἴδε Γαλατία.
Γάλλος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, = Γαλάτης. 2) (ὡς κύριον) ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων. 3) (ἰδιωνυμ.) οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ἐκτεμνόμενοι οἱ ἕδιοι καὶ ἑορτάζοντες τὰ μυστήρια αὐτῆς διὰ τυμπάνων καὶ ἐνθουσιαστικῶν ᾀσμάτων, ζῶντες δὲ ἀπὸ ζητείας. 4) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Φρυγ. χυν. εἰς τὸν Σαγγάριον.
Γάμαλα (τὰ), π. τῆς Παλαιᾶς, (ὁ πολ. Γαμαλεύς).
Γαμβρεῖον ⚭ Γάμβριον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (ὁ πολ. Γαμβρειεύς).
Γαμογαίρων, ωνος (ὁ), πλαγὸν ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.
*Γανδαρίδαι (ται) καὶ
Γανδάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Περσ. καὶ Ἰνδ.
Γανδαρῖτις, ιδος καὶ Γανδαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Γανδάριοι.
Γανόβωρον (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ. ἐν ἐν τῇ Ἑλουησίᾳ.
Γάνος (ἡ), π. καὶ φρούριον τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντ., (ὁ ἑσωσε τὸ ὄνομά του).
*Γανόκτωρ, ορος (ὁ), Ναυπάκτιος (ἡ), πατὴρ τῶν φονέων τοῦ Ἡσιόδου, Κτιμένου καὶ Ἀντίφου.
*Γανυμήδη (ἡ), παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἡ νεωτέρα Ἥβη.
Γανυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς ἢ Ἐριχθονίου ἢ Ἀσσαράκου, τὸν ὁποῖον, διὰ τὴν ἄκραν του ὡραιότητα, ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετὸν, καὶ κατέστησεν αὐτὸν οἰνοχόον τῶν θεῶν.
Γαραμαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λσσυρ., κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβρ. ὀρεινὰ μέρη τῶν Ἀρβήλων.
Γαράμαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ. κατοικοῦν ἐν τῇ Μαρμαρικῇ πρὸς μεσημβρ. τῶν Νασαμώνων.
Γαραμαντὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰσρβαν.
Γαράμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος.
*Γαράτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Τεγεάτιδος καὶ Θυρεάτιδος.
*Γαρεᾶται (οἱ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. ἐν τῇ Τεγεάτιδι.
Γάργαζα (ἡ), π. τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου.
Γάργανον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀπουλίας.
Γαργαρα (τὰ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Γαργαρεύς).
*Γαργαρὶς, (ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Γαργάρων.
Γάργαρον (τὸ), ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ βουνοῦ τῆς Ἴδης ἐν Τρῳάδι ἐφ' ἧς καὶ ναὸς τοῦ Διός.
*Γάργαρος (ἡ), = Γάργαρα.
Γαργαφία (ἡ), πηγὴ τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Πλαταιάς.
*Γάργη (ἡ), π. τῆς Αἰθ., (ὁ πολ. Γαργαῖος).
Γαργηττὸς (ἡ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἴωνος, κατὰ Παυσαν. 2) (γεωγρφ.) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα ἢ Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Γαργήττιος).
*Γαρεάθυρα (τὰ), πολίχν. τῆς Καππαδοκ.
*Γαρινθαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.
Γαρούνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. πηγ. ἐκ τῶν Πυρηναίων καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανὸν, (Garonne).
*Γαρσάουρα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκ.
Γαυάνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους.
Γαυγάμηλα (τὰ), κώμη τῆς Ἀσσυρ. πλησίον τῶν Ἀρβήλων.
Γαῦδος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην, (Γαδοῦσα).
Γαυλείτης καὶ Γαυλίτης, ου (ὁ), Κάρπις παρὰ Θκδ. καὶ 2) Σάμιός τις συστρατεύσας μετὰ Ξενοφῶντος.
Γαῦλος (ἡ), νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Μελίτης, (Γκότζο), (ὁ νησ. Γαυλίτης).
Γαυλὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Παλαιᾶς, πῖρας τοῦ Ἰορδάνου.
Γαύριον (τὸ), λιμὴν ⚭ φρούριον τῆς Ἀνδρ.
Γεδρωσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. μεταξὺ Καρμαν. καὶ Ἰνδ., (τὰ ἐθν. Γεδρωσοί).
Γειλήσσα (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου.
*Γειρ (ὁ), ποτ. τῆς Λιβ.
Γέλα (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς νότου τῆς Σικελ., (Terra nuova), (ὁ πολ. Γελῷος).
Γελάνωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἐκβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Δαναοῦ.
Γέλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν Γελαν.
†Γελέων, οντος ὁ), ἐφολμ. ἀντὶ Τελέων.
Γέλων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γελας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, σύγχρονος τοῦ Ξέρξου, τυραννήσας ἐνδόξως τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀφεὶς διάδοχον μετὰ ἑπταετῆ βασιλείαν τὸν ἀδελφόν του.
Γελωνοὶ (οἱ), ἔθνος καταγωγῆς ἑλληνικῆς, κατοικοῦν περὶ τὸν Τανάϊν.
Γελωνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ⚭ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρσου.
Γελωνὸς (ἡ), π. τῆς Σκυθ. πρωτεύουσα τῶν Γελωνῶν.)
Γεμῖνος (ὁ), Ῥόδιος μαθηματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, γράψας περὶ Ἀστρονομίας.
Γενέθλιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Τροιζῆνα.
*Γενέσιν (ἡ), π. τῆς Ἀσκων., (ὁ πολ. Γενεσαῖος).
Γενέσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Λέρνην.
Γενετυλλὶς, ίδος (ἡ), θεά τις ἔφορος τῶν τοκετῶν. 2) ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη. 3) (πλθ.) θεαί τινες ἢ νύμφαι συνέμβολοι τῆς Ἀφροδ.
Γενέτωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.
Γενήτης, ου (ὁ), λιμὴν ⚭ ποτ. τοῦ Πόντου, (Μπόνα).
Γενναΐδες (αἱ), = Γενετυλλίδες.
*Γεννησαρῖτις, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Παλαιᾶς.
Γενόα καὶ Γενούα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λιγουρίᾳ, (Genua), (ὁ πολ. Γενοάτης).
*Γέντα (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., (ὁ πολ. Γενταῖος).
Γέντιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, σύγχρονος τοῦ Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδον.
Γεραιστὸς (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων. 2) υἱὸς τοῦ Διός, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ
Γεραιστὸς (ἡ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν μὲ ναὸν τοῦ Ποσειδ. ἐπὶ τῶν μεσημβρινοανατολικῶν παραλίων τῆς Εὐβοίας, (τὸ τοπ. Γεραίστιος).
Γερήνεια (ἡ), β. μεταξὺ Μεγαρίδος ⚭ Κορινθίας, (Παλαιοβοῦνι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

;Γεράνθραι (αἱ), = Γερόνθραι.
*Γεράνωρ, ορος (ὁ), Λάκων τις παρὰ Ξενοφῶντι.
;Γέρας (τὸ), ἴσως ἐσφάλμ. ἀντὶ Δέρας.
Γέρασα (τὰ), π. τῆς Πελαιγ. ἢ τῆς Κοίλης Συρίας, (Τζεράσσ), (ὁ πολ. Γερασηνός).
*Γεργίθιον (τὸ), μέρος περὶ τὴν Λάμψακον καὶ τὴν Κύμην.
Γέργιθος καὶ
Γέργις, ιθος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς Ἰδης, (ὁ πολ. Γεργίθιος καὶ Γεργιθεὺς ϗ Γέργις).
Γέργις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίζου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ξέρξου.
Γεργοουία (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτάν. Γαλλ., (Clermont).
Γέρην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη 2) χωρίον τι ἐν Λέσβῳ.
Γέρηνα (τὰ), = τῷ
Γερηνία (ἡ) καὶ Γέρηνον (τὸ) ϗ Γέρηνος (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ὅπου ἀνατραφεὶς ὁ Νέστωρ, ἐπωνομάσθη Γερήνιος.
Γέρης, ητος (ὁ), φαλακρός τις ἐπαίτης χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριςοφάνους.
Γερητοθεόδωρος (ὁ), Κωμ. ἐπίθετον ἀχρείου τινὸς Ἀθηναίου.
Γέρισσα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις.
Γερμανία (ἡ), μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, τὸ μεταξὺ τῶν Καρπαθίων ὀρέων, τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τῶν ποταμῶν Ῥήνου ϗ Οὐϊστούλα, ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, κληθεῖσα δὲ μετέπειτα Ἀλλαμανία (Allemagne), κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων λαῶν, (τὸ ἐθν. Γερμανὸς = Germanus, Ατν. ἀδελφὸς, διότι οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐθνικοὺς συγγενεῖς τῶν Γάλλων).
*Γερμανίκεια (ἡ), π. παρὰ τὸν Εὐφράτην, (ὁ πολ. Γερμανικεύς).
Γερμάνιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ., οἱ ὕστερον Καρμανοί.
*Γέρμη (ἡ), π. τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Γερμηνός).
Γερόνθραι (αἱ), π. τῆς Λακων. πρὸς τὸν Ἀργολικὸν Κόλπον, (Ἱεράκι), (ὁ πολ. Γερονθράτης).
*Γερόντειον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.
Γερούνιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ciregnola), (ὁ πολ. Γερουῆνος).
Γεῤῥα (τὰ), π. τῆς Συρίας ἢ Χαλδαίας παρὰ τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον, (Ἐλ κατίφ). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου οὐ μακρὰν τοῦ Πηλουσίου, (ὁ πολ. Γεῤῥαῖος). 3) π. τῆς Ἀραβ. παρὰ τοὺς καλουμένους Βροχοὺς.
Γεῤῥας ἢ Γέῤῥος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χων. εἰς τὸν Ὑπάκιριν, (Τρούσκοϊ ἢ Μολόζνια-βόδι).
Γεῤῥὸς ἢ Γέῤῥοι, ἐπαρχ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Βορυσθένους, (τὸ ἐθν. Γέριος).
*Γερτοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. ἐν τῇ Δασσαρητίᾳ.
*Γέρων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Πλίδος.
Γέτας, ο (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, (κυρ. = τῷ
Γέτης, ου (ὁ), κάπικος τῆς Γετικῆς.
Γετική (ἡ), ἡ πέραν τοῦ Αἵμου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δουναβέως χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Γέται, ἡ νῦν Βουλγαρία ἢ Δακία.
*Γεφροῦς (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας.
Γέφυρα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἡ ὕςερον Τανάγρα. 2) π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Γεφυραῖος).
Γεφυραῖοι καὶ Γεφυρεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ.
Γήδειρα (τὰ), = Γάδειρα.
Γῆλαι καὶ Γηλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Μηδίας παρὰ τὴν Κασπίαν, (Γχιλάν).
Γήναβον (τὸ), π. τῆς Λουγδουν. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Λίγυρος, (Orleans).
Γηρυονεὺς, ῆος (ὁ), π. ἀντὶ-
Γηρυόνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιῤῥόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐρυθείας, πλαττόμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν τρισώματος, πολύχειρ καὶ πτερωτὸς, τοὺς ὀπιθεν τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς, ἔφερε τὰς βοῦς αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας.
Γηρυὼν, όνος (ὁ), = Γηρυόνης.
Γίγας, αντος (ὁ), κυρ. = Γηγενὴς, (ὅθεν κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ Γίγαντες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τέρατα ἑξαισίου ἀνδρίας, μὲ δρακοντώδεις πόδας κτλ., οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Θεῶν, καὶ καταβληθέντες ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Τάρταρον. 2) (ἱςορ.) ἔθνος ἄγριον, κατοικοῦν τὴν Ἤπειρον.
Γίγαρτον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης παρὰ τὴν Τρίπολιν.
Γίγων, ωνος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Βάκχος. 2) βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων.
Γιγωνὶς ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. καὶ
Γιγωνὸς (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Γιγώνιος).
Γιλιγάμβαι καὶ Γιλιγάμμαι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθ.
Γίλλος (ὁ), Ταραντῖνός τις φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον.
Γίνδανες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ. (Ἡρ. Δ', 176).
Γίνδαρα καὶ Γίνδαρος (ἡ), μέρος τῆς Συρ. περὶ τὴν Ἀντιόχειαν.
Γλαβρίων, ωνος (ὁ), Ἀκίλιος —, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, στρατηγήσας κατὰ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου.
Γλάνις, ιδος (ὁ), κατὰ κωμικὸν πλάσμα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἠτρουρ., (Chiana). καὶ 3) ἄλλος ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (Ἀνgo).
Γλαυγανῖκαι καὶ Γλαῦσαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἀκεσίνου.
Γλαυκέτης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος δημαγωγὸς, γλευαζόμενος ὡς κακόηθης.
Γλαύκη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ἄλκην. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἡ ἄλλως Κρέουσα, τὴν ὁποίαν, νυμφευομένην τὸν Ἰάσωνα, κατέφλεξε διὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρὸς ἡ Μήδεια. 4) θυγ. τοῦ Κυχρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀκταίου καὶ μήτηρ τοῦ Τελαμῶνος.
5) μουσική τις, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 5) (γεωγρφ.) πολίχν. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μυκάλην, (ὁ πολ. Γλαυκιεύς).
Γλαυκία (ἡ), = Γλαύκη (5).
Γλαυκίας, ου (ὁ), = γλύπτης ἐξ Αἰγίνης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἕκτης πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. 2) βασιλεύς τις τῶν Ταυλαντίων καὶ 3) τῶν Ἰλλυριῶν.
*Γλαυκίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 85 Ὀλυμπ.
Γλαυκίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ποτάμωνα.
Γλαύκιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ.
Γλαυκὶς, ίδος (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου Γλαυκαθέα.
*Γλαυκίων, ωνος (ὁ), = Γλαυκίας 3).
Γλαυκοθέα (ἡ), ἴδε Γλαυκὶς.
Γλαυκοθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Γλαυκονόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Γλαῦκος (ὁ), ὁ Ἀνθηδόνιος ἢ Πόντιος, υἱὸς τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, ἁλιεὺς καὶ κολυμβητὴς καὶ μάντις ἐπιτήδειος, μεταποιηθεὶς εἰς θαλάσσιον θεόν. 2) (ὁ Ποτνιεὺς) υἱὸς τοῦ Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου ϗ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του ἵππων, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποτνιαῖς τῆς Βοιωτίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἱπποθόου ϗ ἐγγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγῶν τῶν Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.
5) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. 6) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, πυγμάχος, παῖς ἔτι, ἐντὸς πίθου μέλιτος. 7) Γλύπτης Χῖος, σύγχρονος τοῦ Κροίσου. 8) ἀθλητὴς Καρυστίος, νικήσας δὶς εἰς τὰ Πύθια ϗ ὀκτάκις εἰς τὰ Ἰσθμια. 9) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Κολχ. 10) ποτ. τῆς Καρ. ἐκβάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον.
11) κόλπος τῆς Καρίας, (κόρφος τῆς Μάκρης).
Γλαύκων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, συγγράψας διαλόγους. 2) ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. 3) Ἀθηναῖος, θεῖος τοῦ Γλαύκωνος ϗ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου. 4) ποιητής τις ῥαψῳδὸς, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.
Γλαφυραὶ (αἱ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Γλαφυρεύς).
*Γληνεὺς, έως καὶ Γληνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας, κατακαείς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος.
Γλίσαῖς καὶ Γλίσσας, αντος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., (ὁ πολ. Γλισάντιος).
Γλοῦς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταμώς, Αἰγύπτιος, εἷς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατευσάντων.
Γλυκέρα καὶ (ὑποκορ.) Γλυκέριον (ἡ), περίφημός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
*Γλυκῖνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.
Γλυκὺς λιμὴν, λιμὴν καὶ π. τῆς Ἠπείρου, περὶ τὰς ἐκβολὰς τῆς Ἀχερουσίας λίμνης.
Γλύκων, ωνος (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γλυμπεῖς (οἱ), κώμη τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολ.
Γλώς, ῶ (ὁ), = Γλοῦς.
Γνάθαινα καὶ (ὑποκορ.) Γναθαίνιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.
Γνάθων, ωνος καὶ (ὑποκορ.) Γναθωνίδης, ου (ὁ), ὄνομα παρασίτου.
Γναῖος (ὁ), Cnejus, ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.
Γνήσιππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) κωμικὸς ἢ Παιγνιογράφος ποιητής.
Γνίφων, ωνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα φιλαργύρου.
*Γνοῦρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναχάρσιδος.
Γνωσίας, ου (ὁ), Συρακούσιός τις.
Γνωσίδημος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ.
Γόβαινον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, (Cap St. Malo).
Γόγγυλος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἐπισήμων, φυγὼν πρὸς τὸν Ξέρξην. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Γ').
Γολγοί (οἱ), π. τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Σικυωνίων, (Κοῦκλα), (ὁ πολ. Γόλγιος).
Γόλγος (ὁ), υἱὸς τῆς Ἀφροδ. καὶ τοῦ Ἀβώνιδος, κτίτωρ τῶν ἐν Κύπρῳ Γόλγων.
*Γολόσσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μασινίσσα ἐκ Νουμηδίας.
Γόμφοι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (Σταγοί), (ὁ πολ. Γομφεύς).
Γονατᾶς, ᾶ (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, (ἐκ τοῦ -
Γόννοι (οἱ) καὶ Γόννον (τὸ) ϗ Γόννος (ἡ), π. τῶν Περῤῥαιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸν Πηνειόν, (ὁ πολ. Γόννιος).
Γονόεσσα καὶ Γονοῦσα ἢ Γονοῦσσα (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ἀχ. παρὰ τὴν Πελλήνην. 2) π. τῆς Θεσσαλ., (τὸ ἐθν. Γονουσαῖος).
Γοργασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας, τιμώμενος ὡς ἥρως ἐν Φαραῖς. 2) ὁ Ἀριστοφάνης ὠνόμασε κωμικῶς καὶ τὸν Λάμαχον, υἱὸν Γοργάσου ὡς καὶ Γοργολόφαν, διὰ τὴν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας του Γοργόνα.
Γόργη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ἱππόθοον. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, γυνὴ τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ μήτηρ τοῦ Θόαντος ἡγεμόνος τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν.
Γοργίας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ τοῦ ἐν Σικελίᾳ Λεοντίνου, μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, διδάξας ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου ἐν Ἀθήναις καὶ θαυμασθεὶς διὰ τὴν εὐφράδειαν καὶ δεινότητά του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῷ ά. ἔτος τῆς 125ῆ Ὀλυμπ. 3) στρατηγὸς τοῦ Εὐμένους.
*Γοργιον (τὸ), χωρ. τῆς Σικελ.
Γοργιππεια ἢ Γοργιπία (ἡ), π. τῆς Σινδικῆς ἐπὶ τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου, (ὁ πολ. Γοργιππιεύς).
Γοργίων, ωνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου ἐξ Ἐρετρίας, φυγὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του πρὸς τὸν Ξέρξην.
Γόργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιος, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) υἱὸς τοῦ Κυψέλου, κτίτωρ τῆς Ἀμβρακίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀριστομένους, βασιλέως τῶν Μεσσηνίων. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀσσυρ. χυν. εἰς τὸν Τίγριν.
Γοργοφόνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γυνὴ δὲ τοῦ Περιήρους ϗ μήτηρ τοῦ Ἀφαρέως, Τυνδάρου κλπ.
3) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Πρωτέα.
Γοργοφόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος ϗ τῆς Ἀναξοῦς.
Γοργυθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ϗ τῆς Κασσιανείρας, φονεύθεις ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.
Γόργυια (ἡ), χωρ. τῆς Σάμου, (τὸ τοπ. Γοργυιεὺς, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
Γοργύλος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων. χυν. εἰς τὸν Εὐρώταν.
Γοργύρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος ϗ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου.
Γοργὼ, οῦς καὶ όνος (ἡ), (ἡ αἰτ. Γοργὼ ϗ Γοργόνα, πλθ. ἡ ὀνμς. Γοργόνες, ϗ ἡ αἰτ. Γοργοῦς καὶ Γοργόνας), καθ' Ὅμηρον μία μόνον, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τρεῖς, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Εὐρυάλη, Σθενὼ καὶ (ἡ ἐπισημοτέρα τῶν λοιπῶν) Μέδουσα, ἡ καὶ ἁπλῶς Γοργὼ, τερατώδεις καὶ ὁφιοπλόκαμοι, ἀποκτιθοῦσαι τοὺς βλέποντας ἄγ., ἵδε Περσεύς. 2) Σπαρτιάτις, θυγ. τοῦ Κλεομένους καὶ γυνὴ τοῦ Λεωνίδου.
*Γοργώπας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Γοργῶπις, ιδος (ἡ), λίμνη πλησίον τῆς Κορίνθου.
Γορδιειον καὶ Γόρδιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Γαλατ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου, (ὁ πολ. Γορδιεύς).
Γόρδιος, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Φρυγ., κτίτωρ τῆς πόλεως Γορδίου, ἀφιερώσας τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης του εἰς τὸν Δία, δεμένον μὲ τόσην τέχνην, ὥστε, κατὰ τὸ μαντεῖον, ὅς τις ἤθελε λύσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἔμελλε νὰ μοναρχήσῃ τῆς Ἀσίας. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἀντὶ νὰ τὸν λύσῃ, τὸν ἔκοψε διὰ τῆς σπάθης του. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Φρυγίας περὶ τὸ 700 πρὸ Χ. καὶ 3) τρίτος ἄλλος υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.
Γορδίου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Γορδιοτειχίτης).
Γορδος (ἡ), χωρ. τῆς Τρωάδος.
Γορδυαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, (μέρος τοῦ Κιουρδιστάν), (τὸ ἐθν. Γορδυαῖος ϗ Γορδυηνός).
Γορδυαῖα ὄρη, τὰ χωρίζοντα τὴν Ἀρμεν. τῆς Μεσοποτ.
Γόρδυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Γορδυαία.
Γορπιαῖος (ὁ), ὁ δωδέκατος μὴν (Σεπτέμβριος τῶν Ῥωμ.) παρὰ Μακεδόσιν.
Γόρτυν, υνος (ἡ) καὶ
Γόρτυνα, ης (ἡ), π. τῆς Κρήτης ϗ 2) τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Γορτύνιος καὶ Γορτυναῖος).
Γορτυνία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Γόρτυνα χώρα. 2) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, (Γαρδίτσα).
Γορτύνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Γόρτυς, υνος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Γόρτυν.
Γοτθία καὶ Γοτθικὴ (ἡ), χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ -
Γότθοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτ. Γερμαν., οἱ ἄλλως Γεται, Σαρμάται κτλ.
Γουνεὺς, έως (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀκαρνάνων.
Γουραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Γουρτὸν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ.
*Γουράνιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀρμεν.
*Γοῦτθοι (οἱ), ἴδε Γότθοι.
Γρααῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ τῆς Παιονίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα.
Γραῖα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κατά τινας ἡ ὕστερον Τανάγρα, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ὠρωπός.
Γραῖαι (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος ϗ τῆς Κητοῦς, καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, δύο ἢ τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Πεφρηδὼ, Ἐνυὼ καὶ Δεινὼ, γραῖαι καὶ λευκότριχες ἐκ γενετῆς, ἔχουσαι ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ἕνα ὀδόντα, καὶ φυλάττουσαι τὴν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας ὁδὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Προφύλακες.
Γραῖκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, βασιλέως τῆς Φθίας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν Γραικοὶ οἱ Ἕλληνες.
Γράμμη (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας.
*Γράμμιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Γραμμίτης).
Γράνικος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (Σοῦ-σιγγιρλύ).
Γράνις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.
Γραὸς στῆθος (ὅπου ἄλλοι ἀνγνσ. Γραίας Ἕδος), λοφος τις μεταξὺ Θηβῶν ϗ Τανάγρας.
Γραουσίσκιον (τὸ) καὶ Γραουσίσκοι (οἱ), π. τῆς Ἐτρουρ.
*Γρᾶς, ᾶ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου ἢ Ἐχελάου καὶ ἔγγονος ἢ δισέγγονος τοῦ Ὀρέστου.
Γρατίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰγίων ἢ Ὠρίων ἢ Ἐλατίων).
Γραυκένιοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον.
Γρήνικος (ὁ), Π. ἀντὶ Γράνικος.
*Γρησίνη (ἡ), π. τῆς Χερσῶνος, (ὁ πολ. Γρησίνιος).
Γρηστωνία (ἡ), = Κρηστωνία.
Γρῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίσανίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Θήρας.
*Γρίον (τὸ), β. τῆς Καρ., (Στρβ. ΙΔ', ά. 636).
*Γρουμέντον (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Γρύλλος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος. 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφ., ἀποθανὼν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην.
*Γρυμαία (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.
Γρύνεια (ἡ) καὶ Γρύνεια (τὰ) καὶ
Γρύνειον ἢ Γρύνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ ναὸν ϗ μαντεῖον τοῦ Γρυνειοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Γρυνεὺς καὶ τὸ θηλ. Γρυνίς).
Γρῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γονος τοῦ Τηλέφου, κτίτωρ τοῦ Γουνίου.
Γρύττος (ὁ), Ἀθηναῖος, ατιμωθεὶς διὰ τὰς αἰσχρὰς του πράξεις ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος.
*Γρώνεια (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Γρωνεύς).
Γυαρος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, (Γιοῦρα), (ὁ νησ. Γυαρεύς).
Γυγάδας (χρυσός), ὁ ἀνατεθεὶς ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τοῦ Γύγου.
Γυγαίη (λίμνη), ἡ ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸν Τμῶλον, χειροποίητος, ἡ μετὰ ταῦτα Κολόη. 2) νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ταλαιμένης ἐγέννησε τὸν Μέσθλιν καὶ Ἀντιφον, ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. 3) θυγ. τοῦ Ἀμύντα, βασιλέως τῆς Μακεδον. καὶ γυνὴ τοῦ Περσου Βουβάρου.
*Γύγας (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Τρῳάδος.
Γύγης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου, φίλος τοῦ Κανδαύλου, βασιλέως τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον φονεύσας διεδέχθη περὶ τὸ 760 πρὸ Χ., βασιλεύσας 38 ἔτη. Διὰ τὰ ἄπειρα πλούτη του ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία: «Τὰ Γύγου ἔχειν».
Γύζαντες (οἱ), ἔθνος πιθηκοφάγον τῆς Δυτικῆς Αιθύας.
Γύης, ου (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.
Γύθειον καὶ Γύθιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, (Μαραθωνῆσι), (ὁ πολ. Γυθεάτης).
*Γυλάκεια (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ἄλλως) Ἀπολλωνία, (ὁ πολ. Γυλακεύς).
*Γύλαξ, ακος (ὁ), κτίτωρ τῆς Γυλακείας.
Γύλιππος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου, στρατηγήσας ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, φωραθεὶς σφετεριστὴς τῶν δημοσίων, καὶ ἐξορισθείς.
Γύλις καὶ Γύλλις, ιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ πολεμάρχων.
Γυμνησίαι (νῆσοι), αἱ ἄλλως Βαλεάρεις.
Γυμνίας (ἡ), π. τῶν Σκυθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.
*Γυναικόπολις ἡ Γυναικῶν πόλις (ἡ), π. πρωτεύουσα νομοῦ τῆς Κάτω Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Γυναικοπολίτης).
Γύνθης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσσυρ.
Γυραι (αἱ), πέτραι (βράχοι) τινὲς τοῦ Ἰκαρ. πελάγους (πρὸ τοῦ Καφηρέως ἢ τῆς Μυκόνου) ὅπου ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρὸς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Τρῳάδος.
*Γυρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλθ.
*Γύριννα ἡ Γυριννώ, οῦς (ἡ), φίλη τῆς Σαπφοῦς.
Γυρτὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (ὁ πολ. Γυρτώνιος).
Γύρτων, ωνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύου, κτίτωρ τῆς Γυρτῶνος.
Γυρτώνη (ἡ), = Γυρτών.
Γωβρύας καὶ (Ἰων.) Γωβρύης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ Περσῶν τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος μετὰ θάνατον τοῦ Καμβύσου. 2) στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.
Γωγαρηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν.
*Γωρεβάλη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. παρὰ τὸν Χοάσπην.

Δ.

Δάαι (οἱ), ἔθνος ἀνεξάρτητον τῆς Σκυθ. κατοικοῦν τὴν παρὰ τῇ Κασπίᾳ Ὑρκανίαν, (ἴσως οἱ Οὐσυμπέκοι).
Δαβία (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.
Δαβάκης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
*Δάβας, α (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Θεμισσοῦς.
Δαδίκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. κατοικοῦν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Σογδιανῆς.
Δάειρα (ἡ), ἴδε Δαῖρα.
Δαίδαλα (τὰ), π. τῆς Καρ. 2) β. τῆς Λυκίας.
Δαιδαλίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δαιδαλίδης ἢ Ἐκ Δαιδαλιδῶν).
*Δαιδαλίων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου.
Δαίδαλος (ὁ), ὁ περίφημος ἀνδριαντοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἐρεχθέως. Φυγὼν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν εἰς Κρήτην, διότι ἐφόνευσε τὸν ἀνεψιόν καὶ μαθητήν του Τάλον, καὶ συνεργήσας εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις τῆς Πασιφάης, γυναικὸς τοῦ Μίνωος, κατεκλείσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Λαβύρινθον· διασωθεὶς δὲ ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν διὰ πτερῶν κηροκολλήτων, ἐγκατεβίωσεν ἐκεῖ. 2) νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου.
Δαΐδος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
*Δαϊμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.
Δαῖρα (ἡ), θεά τις ἢ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ Ἐλευσίνια, κατά τινας μὲν θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα· κατ' ἄλλους δὲ, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην.
*Δαίσιος (ὁ), ὁ Μαῖος — Ἰούνιος τῶν Μακεδόνων.
Δαίφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Θηβ., σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα.
Δαϊφάρνης, ους (ὁ), Περσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Δαίφρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Σκαίας.
Δάκες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Δακίας.
Δακία (ἡ), ἐπαρχ. μεγάλη τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Δουνάβεως καὶ Καρπαθίων ὀρέων, περιλαμβάνουσα τὴν Βλαχομολδαυίαν, Τρανσιλβανίαν καὶ μέρος τῆς Γαλικίας καὶ Οὐγγαρίας, (οἱ κάτοικοι Δάκες καὶ Δάκοι).
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι (οἱ), δαίμονες ἀρχ. τῆς Φρυγ. καὶ Κρήτης, υἱοὶ τῆς νύμφης Ἀγχιάλης καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, πέντε ἢ δικαπέντε ἢ πεντήκοντα δύο τὸν ἀριθμὸν, ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν μεταλλουργίαν.
*Δάλδις, εως (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Δαλβιανός).
*Δαλισανδα καὶ Δαλισανδὸς (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρ.
Δαλίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Δαλματία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ περιλαμβάνουσα καὶ τὰς παρακειμένας νήσους, (τὸ ἔθν. Δαλμάτης).
Δαλμιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας, (Δέλμινον ἢ Δέλβινον).
Δαμάγητος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Ῥόδῳ Ἰαλυσοῦ, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 3) Βυζαντιός τις παρὰ Παυσαν. 4) Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσαν.
Δαμάγων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Δαμάρατος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Δημάρατος.
*Δαμάρμενος (ὁ), ἁλιεὺς ἐξ Ἐρετρίας, ἀνελκύσας ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ ὀστοῦν τῆς ὠμοπλάτης τοῦ Πέλοπος καὶ διορισθεὶς φύλαξ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἠλείων. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.
*Δάμαρχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης υἱὸς τοῦ Δινύττα ἐκ Παῤῥασίας, (Παυσαν. ΣΤ', Π').
*Δάμας, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκμᾶνος.
Δαμασία (ἡ), π. τῆς Οὐϊνδελικίας, πρὸς βορρᾶν τοῦ Augusburg, (Diessen).
Δαμασίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πενθίλου καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ὀρέστου. 2) ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως.
Δαμασίθυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κανδαύλου, βαλεὺς τῶν Καλυδνίων, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ μετὰ Ξέρξου στόλου.
Δαμάσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου.
Δαμασίστρατος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν, θάψας τὸ σῶμα τοῦ Λαΐου, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰδίπους.
Δαμασίχθων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀποικήσας τὴν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Κολοφῶνα. 3) υἱὸς τοῦ Ὠφέλτου, βασιλέως τῶν Θηβῶν.
Δάμασκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀλιμήδης ἐξ Ἀρκαδίας, κτίσας τὴν Δαμασκόν.
Δαμασκὸς (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν ποτ. Χρυσορρόαν, (ὁ πολ. Δαμασκηνός).
Δάμασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύριδος, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Σίριος. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἀποικήσας τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Τέων.
Δαμάσσης, ου (ὁ), = Προκρούστης 2) Σιγειεύς, ἱστορικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἡροδότου.
Δαμάστιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἠπείρου, ὅπου καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου.
Δαμαςορίδης, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμάςορος.
Δαμάςωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀγελάου, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) πατὴρ τοῦ Τληπολέμου ἐκ Τροίας.
Δαμάτας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καδουσίων παρὰ Ξενοφῶντι.
*Δαμέων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φλιοῦντος, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακ. κατὰ τοῦ Αὐγείου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κτεάτου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δαμία (ἡ), ἡ ἄλλως Αὐξησία, συμβολικὴ θεότης τῆς εὐφορίας, λατρευομένη ἐν τῇ Ἐπιδαύρῳ καὶ Αἰγίνῃ.

*Δαμιθάλης, ους (ὁ), Φενεάτης, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κτίσας ναὸν εἰς τιμήν της.

Δαμίνδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, διαπρέψας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Δᾶμις, ιδος (ὁ), Βαβυλώνιος μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, συγγράψας τὸν βίον τοῦ γόητος τούτου.

*Δαμναμενεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Δάμνιοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Σκωτίας.

Δαμνώ, οῦς (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Βήλου, γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Φοίνικος κτλ.

*Δαμοθοΐδας, α (ὁ), Λεπρεάτης, γαμβρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.

Δαμοίτας, α (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θκρτ.

*Δαμοκλείδας, α (ὁ), εἷς τῶν Βοιωταρχῶν ἐπὶ τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ.

Δαμοκλῆς, έους (ὁ), αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

*Δαμοκρατίδας, α (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

*Δαμόκριτος (ὁ), = Δημόκριτος.

*Δαμόνικος (ὁ), = Δημόνικος.

Δαμοξένος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

*Δαμόστρατος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου.

*Δαμοτάγης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Δαμότιμος (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Θκδ.

Δαμόφιλος (ὁ), ποιητὴς Κυρηναῖος, φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) εἷς τῶν Βοιωταρχῶν ἐπὶ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης.

Δαμοφῶν, ῶντος (ὁ), γλύπτης ἐκ Μεσσηνίας. 2) υἱὸς τοῦ Θόαντος, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου. 3) υἱὸς τοῦ Πενταλέοντος, βασιλεὺς τῆς Πίσης.

*Δαμυρίας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. (Πλούτ. Τιμολ. 31).

Δάμυσος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων καθ' ὑπερβολὴν ταχύπους, μὲ τοῦ ὁποίου τὰ ὀξὺ ἀνέτρεφεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα.

Δαμώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πυθαγόρου.

Δάμων, ωνος (ὁ), περίφημος σοφιστὴς καὶ μουσικός, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους. 2) Συρακούσιος, Πυθαγόρειος, ἀπαθανατισθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον του Φιντίαν πίστιν, ἴδε καὶ Δήμων.

Δάνα (ἡ), π. τῆς Καππαδοκ., ἡ ἄλλως Τύανα καὶ μτγν. Κοκουσός.

Δανάη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρισίου, βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐρυδίκης. Κλεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της, φοβουμένου τὴν ἐκπλήρωσιν χρησμοῦ τινος, εἰς χαλκοῦν πύργον, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διός, εἰσχωρήσαντος παρ' αὐτῇ ὑπὸ τὴν μορφὴν χρυσῆς βροχῆς, τὸν Περσέα, μετὰ τοῦ ὁποίου ῥιφθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς λάρνακος, διεσώθη ἐπὶ τῆς νήσου Σερίφου.

Δαναΐδης, ου (ὁ), ὁ υἱὸς τῆς Δανάης ἢ τοῦ Δαναοῦ.

Δαναΐδες (αἱ), αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα ἐξαδέλφους των, υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, καὶ φονεύσασαι αὐτοὺς τὴν αὐτὴν νύκτα, κατὰ παραγγελίαν τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, διασωσάσης τὸν Λυγκέα, πρὸς ποινὴν δὲ τῆς πράξεως ταύτης καταδικασθεῖσαι νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως εἰς τὸν Ἅδην εἰς τετρυπημένον πίθον, τὸν παροιμιαζόμενον ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

Δαναὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, θυγατρὸς τοῦ Νείλου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου διενεχθεὶς περὶ τῆς βασιλείας, ἔφυγε μετὰ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων του (ἴδε Δαναΐδες) εἰς Πελοπόννησον, ὅπου καταστασιάσας τὸν Γελάνορα, βασιλέα τοῦ Ἄργους, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του περὶ τὸ 1150 πρὸ Χ., καὶ μετέδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Ἀργείους καὶ εἰς ὅλους ἔπειτα τοὺς Ἕλληνας.

*Δάναλα (τὰ), π. τῆς Γαλατ. (Στρβ. ΙΒ', ε, 567).

Δανδάκη (ἡ), πολίχν. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐπατορίας.

Δάνδαμις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν Βραγμάνων ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. 2) Σκύθης τις, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀμιζόνην ἀμετάπτωτον αὐτοῦ φιλίαν.

Δανδάριοι (οἱ), ἔθνος τοῦ Καυκάσου, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Μαιώτιν λίμνην μέρη τῆς Ἀσιατ. Σκυθίας.

Δανθαλῆται (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὰ προσβόρρα τοῦ Λίμου.

Δανούβιος καὶ Δάνουβις, ιος (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἴστρος (Δούναβις) ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀξιουπόλεως ἄχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ.

Δάυι (οἱ), οἱ ἄλλως Δάαι καὶ 2) = Δάκες.

Δαοῦχος (ὁ), = Τάοχος.

Δάοχος (ὁ), Θεσσαλός τις, φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου.

Δάρα (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ., ἡ ἐπὶ τῶν Βυζαντ. Ἀναστασιούπολις.

Δαράβας, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Συρ. χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Δάραψα (τὰ), π. τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, (Μπαμιγιαν).

Δαρδανία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Τρωάδος (ἄλλη παρὰ τὴν Δάρδανον) ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ Δαρδάνου, (τὸ ὄνομά της διεσώθη εἰς τὰ Δαρδανέλλια). 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα, τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν ὁ Αἰνείας. 3) μέρος τῆς Μοισίας (τῆς νῦν Σερβίας), μεταξὺ Ὀρβήλου καὶ Σκόδρου, (τὸ ἐθνικ. Δαρδάνιος).

Δαρδανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Πρίαμος καὶ ὁ Ἀγχίσης, πληθυντικῶς δὲ ὅλοι οἱ Τρῶες.

Δαρδανίς, ίδος (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Δαρδάνου. 2) (ἄκρα), ἀκρωτήρ. τῆς Δαρδανίας, (Κάπο Μπαρμπιέρη). 3) (κυριωνυμ.) αὐλητρίς τις ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου.

Δαρδανίων, ωνος (ὁ), = Δαρδανίδης.

Δάρδανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου, τοῦ ὁποίου κεραυνωθέντος, φοβηθεὶς, ἔφυγεν ἐκ Σαμοθράκης εἰς Τροίαν, καὶ γενόμενος γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Βατείᾳ τοῦ βασιλέως Τεύκρου, τὸν διεδέχθη ἀποθανόντα, κτίσας καὶ τὰς πόλεις Δάρδανον καὶ Δαρδανίαν καὶ γεννήσας τὸν Τρῶα καὶ Ἐριχθόνιον, ἀφ' ὧν κατέγοντο οἱ βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνες τῆς Τρωάδος.

Δάρδανος (ἡ) καὶ Δάρδανον (τὸ), π. τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα τοῦ Δαρδάνου, ἀπέχουσα 110 στάδια πρὸς μεσημβρ. τῆς ἀρχαιτέρου κτισθείσης Δαρδανίας, (ὁ πολ. Δαρδανεὺς καὶ τὸ θηλ. Δαρδανίς).

Δαρειογενής, ές (ὁ, ἡ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρείου.

Δαρεῖος (ὁ), ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, υἱὸς Ὑστάσπου τινὸς, σατράπου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύσην, τὸν υἱὸν Κύρου τοῦ μεγάλου, ἀπὸ τοῦ 521 ἕως τοῦ 485 πρὸ Χ. Στρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν, ἐδιώχθη νὰ ἀποσυρθῇ ἀπορρεῖλας μετὰ ταῦτα τὸν Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην μὲ 500.000 στρατοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπέτυχεν ἐπίσης, ἀποκρουσθέντων αὐτῶν ἐν Μαραθῶνι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου. Ἀπέθανε δὲ, καταλιπὼν τὰ κατὰ τῆς Ἑλλάδος σχέδιά του εἰς τὸν υἱόν του Ξέρξην. 2) ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Ὄχος ἢ Νόθος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχείρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 μέχρι τοῦ 405 πρὸ Χ. 3) ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος, ὁ ἐπιλεγόμενος Κοδομανός, υἱὸς τοῦ Ἀρσάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον διὰ συνεργείας τοῦ εὐνούχου Βαγόα, φονεύσαντος Ἀρταξέρξην τὸν Ὄχον. Κατ' αὐτοῦ στρατεύσας Ἀλέξανδρος ὁ Μ., ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, κυριεύσας τὸ βασίλειόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του. Αὐτὸς δὲ φεύγων ἐφονεύθη ἔλεως ὑπὸ τοῦ Βήσσου σατράπου τῆς Βακτρίας.

Δαρεῖται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν καὶ τελοῦν ὑπὸ τοὺς Πέρσας.

Δαρεῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μηδίας, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δαρεῖται.

Δάρης, ητος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου. 2) ἐπιστολός τις ἐκ Φρυγίας, ζῶν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν.

Δαρητίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Δάρητος.

*Δάριδνα (ἡ), π. τῆς Παφλαγον., (ὁ πολ. Δαριδναῖος).

Δάρνα (ἡ), π. τῆς Μηδ., (ὁ πολ. Δαρνεύς).

Δάρνις, εως (ἡ), π. παράθαλ. τῆς Κυρηναϊκῆς.

Δασέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Δασεάτης).

Δασκύλης, ου (ὁ), = Δάσκυλος.

Δασκυλεῖον καὶ (συγκ.) Δασκύλιον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Δασκυλῖτιν κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λουμένην λίμνην ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (ὁ πολ. Δασκυλίτης).

Δασκυλίτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ Δασκύλιον χώρα τῆς Βιθυν. 2) λίμνη—, ἡ παρὰ τὸ Δασκύλιον.

Δάσκυλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Γύγου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Λύκου, βασιλεὺς τῆς Μυσ. 3) υἱὸς τοῦ Λύκου.

*Δασκύλου κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Καρίας.

Δάσκων, ωνος (ὁ), Συρακούσιος, κτίτωρ τῆς Καμαρίνης. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Δασκώνιος καὶ Δασκωνίτης).

*Δασμένδα (ἡ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Καππαδοκ.

*Δάσμων, ωνος (ὁ), Κορίνθιος, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν 14 Ὀλυμπ.

*Δάσταρκον (τὸ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Καταονίας.

*Δάστειρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν.

Δατάμας καὶ Δατάμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου, συνομόσας, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ του Μιθριδάτου.

Δαταφέρνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., συνομόσας κατὰ τοῦ φονεύσαντος τὸν Δαρεῖον Βῆσσον.

Δᾶτις καὶ ; Δάτις, ιδος (ὁ), Μῆδος, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σταλεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἀρταφέρνους κατὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ 500.000 στρατοῦ, ᾧ καταγραφεὶς ἐν Μαραθῶνι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀφ' οὗ ἠρήμωσε τὴν Εὔβοιαν.

Δάτον (τὸ) καὶ Δάτος (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (καβάλα), (ὁ πολ. Δατηνός).

Δαυλία (ἡ), = Δαυλὶς (3).

Δαύλιον (τὸ), = Δαυλὶς (2).

Δαυλὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, ἐν ᾗ συνέβησαν τὰ περὶ τὸν Τηρέα καὶ τὴν Φιλομήλαν, (Δαυλί). 3) ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ, (ὁ πολ. Δαυλιεὺς ᾗ Δαύλιος).

Δαυνία (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχαίτερα ἡ Ἀπουλία ἢ μέρος αὐτῆς τὸ περιέχον τὴν Terra di Barri, (τὰ ἔθν. Δαύνιοι).

*Δαύνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ.

*Δαύνιον τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θράκης, (ὁ πολ. Δαυνιοτειχίτης).

Δαῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ᾧ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάπυγος καὶ Πευκητίου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Δαυνία.

Δαυρίσης, ου (ὁ), γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

*Δαύσαρα (τὰ;) π. παρὰ τὴν Ἔδεσσαν, (ὁ πολ. Δαυσαρηνός).

Δαφναγόρας, ου (ὁ), μουσικός τις παρὰ Ξενοφῶντι, (Ἀναβ. Ζ', Η', 9).

Δάφναι (αἱ), = Δάφνη (3).

Δάφνη (ἡ), νύμφη, θυγ. τοῦ Πηνειοῦ ἢ τοῦ Λάδωνος ᾗ τῆς Γῆς, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον της δένδρον. 2) θυγ. τοῦ Τειρεσίου, ἡ ἄλλως Μαντὼ, συρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας, καὶ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. 3) (γεωγρφ.) κώμη τῆς Συρ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλσος δαφνῶν καὶ ναὸς τοῦ Δαφναίου Ἀπόλλωνος. 4) π. τῆς Δυκίας. 5) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀπέχουσα 16 μίλια τοῦ Πηλουσίου, ἡ πυρὰ τῇ Γραφῇ Τάφνη καὶ συχνότ. πλθ. Δάφναι (αἱ Πηλούσιαι).

Δαφνὶς, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ᾗ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, ὡραιότατος καὶ μουσικώτατος, τὸν ὁποῖον ζηλοτυπήσασα ἡ Νύμφη Ἐχενηὶς, μετεμόρφωσεν εἰς λίθον. 2) Τύραννος τῆς Ἀβύδου, σύγχρονος τοῦ Μιλτιάδου.

*Δάφνος (ὁ), ἱατρὸς, Ἐφέσιος. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Δοκρ.

Δαφνοῦς, οῦντος (ὁ), π. ᾗ λιμὴν τῆς Λοκρ. πρὸς τὴν Εὔβοιαν, ἀνήκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, (ὁ πολ. Δαφνούσιος καὶ Δαφνούντιος).

*Δαφνοῦσα (ἡ), = Δαφνοῦς, (ὁ πολ. Δαφνουσαῖος).

*Δαφνουσὶς, (ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Βιθυν.

*Δέβει (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

*Δεβελτὸς (ἡ), π. τῆς Θράκης.

*Δέγμενος (ὁ), εἷς τῶν κατεχόντων τὴν Ἴλιν Ἐπειῶν ἐπὶ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου, φονευθεὶς εἰς μονομαχίαν ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ Πυραίχμου.

Δεῖγμα (τὸ), μέρος (ἴσως ἀγορὰ) τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἐξετίθεντο τὰ εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα.

Δείναρχος (ὁ), Κορίνθιος, ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, πολιτευόμενος ἐν Ἀθήναις, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους.

Δεινιάδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ναύαρχος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δεινίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Κλεϊππίδου. 2) υἱὸς τοῦ Φορμίδου παρὰ Δημοθ. 3) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς περίφημος, Ἐρχιεύς. 4) γελωτοποιός τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Δεῖνις, ιος (ὁ), Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Μέγα, νέος ὡραιότατος, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.

*Δεινίχα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου τοῦ Ἀγησιλάου.

Δεινοκράτης, ους (ὁ), ἀρχιπέκτων, διαγράψας τὸ σχέδιον τῆς Ἀλεξανδρείας. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Τάραντος.

*Δεινόλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου Ὀλυμπιονίκης. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν.

Δεινομάχη (ἡ), Ἀθηναία, θυγ. τοῦ Μεγακλέους, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Δεινόμαχος (ὁ ;), φιλόσαφός τις Στωϊκὸς παρὰ Λουκιανῷ.

Δεινομένης, ους (ὁ), Αἰτωλὸς, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν. 2) γλύπτης ἀκμάσας περὶ τὴν 93 Ὀλυμπ.

*Δεινόστρατος (ὁ), Γεωμέτρης, ἀδελφὸς τοῦ Μεναίχμου.

Δεινὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γραιῶν.

Δείνων, ωνος (ὁ), πολέμαρχός τις τῶν Λακεδ. 2) ἱστοριογράφος, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, γράψας ἱστορίαν τῶν Περσῶν. 3) υἱὸς τοῦ ῥήτορος Δεινίου.

Δειράδες (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Δειραδιώτης).

*Δειρὰς, άδος (ἡ), χωρ. τῆς Κορινθ., ὅπου ᾗ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Δειραδιώτου.

*Δείρη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Αἰθιοπ., (ὁ πολ. Δειραῖος).

*Δεισήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

*Δεκαινέος (ὁ), προφήτης τῶν Γετῶν ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου.

*Δεκέβαλος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δακῶν.

Δεκέλεια (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Δεκελεὺς καὶ ; Δεκελειεύς). Ἀπ' αὐτῆς ἐπεκλήθη ὁ Δεκελεικὸς ἢ Δεκελικὸς πόλεμος, συνέχεια τοῦ Πελοποννησιακοῦ.

Δέκελος (ὁ), ἥρως τις, μηνύσας τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης εἰς τοὺς Διοσκούρους.

Δεκίητον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. περὶ τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δεκιῆται, λαὸς τῆς Νάρβων. Γαλλ.

Δέκιμος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.

Δέκιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότερος ὁ Ὕπατος Π.—ὁ στρατηγήσας κατὰ τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου.

Δελτὼν (ἡ), ἴδε Δέλτα (3).

Δελματία (ἡ), = Δαλματία.

Δέλτα (τὸ), τὸ τριγωνειδῶς σχηματιζόμενον κάτω μέρος (τὸ εὐφορώτερον καὶ πολυανθρωποτερον) τῆς Αἰγύπτου, περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ β ἀγίονος τοῦ Νείλου. 2) νῆσος τῆς Ἰων. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γάγγου, ἡ ἄλλως Παττολληνή. 3) μέρος τῆς Θράκης, τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου, τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντίδος ἢ, ἡ τριγωνοειδὴς χερσόνησος ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κωνσταντινούπολις, (ἀλλ.) Δελκῶν, (ὅθεν διεσώθη ἡ ἐκκλησ. ἐπαρχία Δέρκων). 4) τοποθεσία τις ἐν Ἄργει.

Δελφίνη (ἡ), = Δελφύνη.

Δελφίνης (ὁ), ὁ ἄλλως Πύθων, δράκων τερατώδης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφίνιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς τιμωμένου Ἀπόλλωνος. 2) (ἰδιαιτ.) δικαστήριόν τι τῶν φονικῶν ἐν Ἀθήναις. 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτ., ἀντικρὺ τῆς Ἐρετρίας, (ἄλλως Ἱερὸς λιμήν). 4) π. παραθαλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Χίου, (Δέλφινας).

*Δελφοὶ (οἱ), ἡ πρότερον Πυθὼ καὶ σήμερον Καστρὶ, π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῆς μεσημβρ. ἄκρας τοῦ Παρνασσοῦ, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Ἀπολλ., ὃς τις ἐνταῦθα ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Πύθωνα, ὅπου ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν αὐτοῦ κατὰ τριετίαν καὶ τὰ Πύθια, (ὁ πολ. Δελφεύς).

Δελφὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς καὶ ἐπώνυμος τῶν Δελφῶν.

*Δελφοῦσα (ἡ), πηγή τις περὶ τοὺς Δελφοὺς, ἴδε καὶ Τελφοῦσα.

Δελφυσία (ἡ), = Θέλπουσα.

Δελφύνη (ἡ), δρακαινα ἀνθρωπόμορφος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος φύλαξ τοῦ Διὸς πληγωθέντος ὑπ' αὐτοῦ.

‖Δελφύνης, ου (ὁ), = Δελφίνης.

Δεξαμεναί (αἱ), χωρ. τῆς Ἀμβρακ., (τὸ τοπ. Δεξαμεναῖος).

Δεξαμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δεξαμενός (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων. 2) βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλενοῦ, πατὴρ τῆς Δηϊανείρας.

*Δεξιάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Δηρύου.

Δεξιθέα (ἡ), νύμφη τις τεκνοποιήσασα ἐκ τοῦ Μίνωος.

Δεξίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ. 2) ποιητής τις ἐν Ἀθήναις. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρου.

*Δέξιος (ὁ), Κολοφώνιος, πατὴρ τοῦ Ξενοκράτους.

Δεξίππους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἱστοριογράφος τις παρὰ Φωτίῳ.

*Δεξιφάνης, ους (ὁ), Κνίδιος, πατὴρ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, τοῦ κτίσαντος τὸν Φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας.

*Δέραι (αἱ), χωρ. τῆς Μεσσην.

Δέρας (τό), φρούρ. τῆς Σικυωνίας, (ἄλλ. ἀνγν. Γέρας).

Δέρβη (ἡ), πολίχν. τῆς Λυκαονίας πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰκονίου, (ὁ πολ. Δερβαῖος ἡ Δερβήτης).

Δέρβικες ἢ Δερβίκκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὴν περὶ τὸν Ὦξον Ἑρκανίαν.

Δέρβιοι (οἱ), = Δέρβικες.

Δέρδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρριδαίου, ἐξάδελφος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης μέρους τῆς Μακεδον.

*Δέρδενις, εως (ὁ), πατὴρ τοῦ Τερπάνδρου.

*Δέρεα (τὰς), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Δερεεύς).

Δέρθων, ωνος (ὁ), π. τῆς Δικουρ. ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ. (Tortona).

Δερκέβιοι (οἱ), = Δέρβικες.

Δερκετώ, οὔς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀτάργατις, θεὰ τῶν Σύρων, (ἴδε Λουκιανὸν περὶ αὐτῆς).

Δερκυλίδας (Λλίδας), ου (ὁ ἐπικληθεὶς Σίσυφος, Λακεδαιμόνιος, στρατηγήσας ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ Τισαφέρνους.

Δέρκυλλος ἢ Δερκύλος (ὁ), Ἀθηναῖος, σταλεὶς πρέσβυς δέκατος αὐτὸς πρὸς τὸν Μακεδόνα Φίλιππον, τοῦ ὁποίου ἦτον φίλος.

Δέρκυνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίονος, πολεμηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., τοῦ ὁποίου ἥρπασαν βοῦς τινας ἐκ τῶν τοῦ Γηρυόνου.

†Δέρος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δέρος.

*Δέρριον (τὸ), χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Δερρίατις.

Δέρρις, εως (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Μακεδ., χωρίζον τὸν Τορωναῖον κόλπον, (Κάβο-δρέπανον).

Δερσαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν τὰ Πάγγαιον ὄρος περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου.

*Δέρτων, ωνος (ὁ), = Δίρθων.

*Δερτώσσα (ἡ), κώμη τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος, (Tortosa).

*Δέσποινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἐκ τῆς Δήμητρος, (Παυσ. Η', 37).

Δευκαλίδης ἀντὶ Δευκαλιωνίδης (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰδομενεὺς καὶ πλθ. ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Δευκαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Πανδώρας, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., γεννήσας ἐκ τῆς Πύρρας τὸν Ἕλληνα, τὸν Ἀμφικτύονα καὶ τὴν Μελανθώ· ἢ Κλυμένην, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφόν. Διαστωθεὶς ἐντὸς λάρνακος ἀπὸ τὸν ἐπ' αὐτοῦ συμβάντα κατακλυσμὸν τῆς Θεσσαλίας, παρήγαγεν ἔπειτα τὸ ἀνθρώπινον γένος, μεταμορφωθέντων εἰς ἀνθρώπους τῶν ὑπ' αὐτοῦ βιφθέντων λίθων, ἐπόλισε δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς θρησκείας. 2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Θήραν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου ἐξελθόντων ἀριστέων.

Δευκαλίων, ωνος (ἡ), νησίδιον τοῦ Παγασαίου κόλπου περὶ τὴν καλουμένην ἄκραν Πύρραν.

*Δευκαλιώνεια (ἡ), σύγγραμμά τι τοῦ Ἑλλανίκου.

*Δεύνυσος (ὁ), = Διόνυσος.

Δευρίοπος (ὁ), μέρος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Παιονίας, μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος, (ὁ πολ. Δευριόπιος).

*Δεύς, Βοιωτ. ὁ Ζεύς.

Δηϊάνειρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως ἢ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλ. τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσεν ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Νέσσου, κρεμασθεῖσα ἡ σφαγεῖσα καὶ αὐτὴ ἰδιοχείρως μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας της.

Δηϊδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκομήδους βασιλέως τῆς Σκύρου, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Νεοπτόλεμον. 2) θυγ. τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου. 3) γυνὴ τοῦ Πειριθόου, βασιλέως τῶν Λαπίθων, ἡ ἄλλως Ἱπποδάμεια. 4) ἀδελφὴ τοῦ Πύρρου καὶ 5) θυγ. τοῦ αὐτοῦ.

Δηϊκόων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρός, παραφρονήσαντος. 2) Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Περγάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Δηΐλεων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου ἐκ ἀδελφὸς τοῦ Λυτολύκου, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, μείνας δὲ εἰς τὴν Σινώπην, ἀπ' ὅπου διαβαίνοντες συμπαρέλαβον αὐτόν τε ἐκ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ οἱ Ἀργοναῦται.

*Δηΐλοχος (ὁ), Κυζικηνὸς ἢ Προκοννήσιος Ἱστοριογράφος.

Δηϊμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) πατὴρ τῆς Ἐναρέτης, γυναικὸς τοῦ Αἰόλου. 3) πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας.

Δηϊόκης, ου (ὁ), Μῆδος, υἱὸς τοῦ Φραόρτου, ὁ πρῶτος βασιλεύσας διὰ τὴν μεγάλην του σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην τῶν Μήδων, ἐλευθερωθέντων ἀπὸ τῶν Ἀσσυρίων τῷ 699 πρὸ Χ.

Δηϊονεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας, νυμφευθεὶς τὴν Περιγούνην, θυγατέρα τοῦ Μίνωος. 2) πατὴρ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος. 3) = Δηϊων (1).

Δηϊονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κέφαλος.

Δηϊόπεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δηϊόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Τριπτολέμου ἢ μήτηρ τοῦ Κύμόλπου.

Δηϊοπίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Δηϊότερος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Γαλατῶν.

Δήϊοχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) = Δηΐλοχος.

Δηϊπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους.

Δηίπυλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, σύντροφος τοῦ Διομήδους.

Δηίπυρος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου.

Δηϊφόβη (ἡ), ἡ ἄλλως Δημοφίλη, θυγ. τοῦ Γλαύκου, ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Ἀρτέμ., ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁδηγηθεὶς ὁ Αἰνείας, κατέβη εἰς τὸν Ἅδην.

Δηΐφοβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀμαζόνων. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, νυμφευθεὶς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος τὴν Ἑλένην.

Δηΐφονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐήνου, μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας.

Δηϊφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, νυμφευθεὶς τὴν Γρηνθώ, θυγατέρα τοῦ Τημένου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, διελθὼν ἀποθανόντα τὸν πενθερόν του.

Δηΐων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ, ὃς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου τὸν Ἀκταρ., Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστεροπείαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας.

Δηλία (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Δηλιεύς).

Δηλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ἐξ ἐνέδρας ὑπὸ τοῦ ἰδίου του ἀδελφοῦ Βελλεροφόντου.

Δήλιον (τὸ), κωρ. ἱερὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλ., (ὅθεν 2) πολίχν. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. 3) χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ἀργολ. κόλπου.

Δῆλος (ἡ), νῆσος τοῦ Δ'γαίου, κειμένη ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων, καὶ καλουμένη πρωτοῦ Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δηλίας Ἀρτέμιδος, ὅπου συνεκροτοῦντο κατὰ πεντετηρίαν τὰ Δήλια καὶ ἐστέλλοντο θεωρίαι πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος, διότι εἰς αὐτὴν, ἀναδοθεῖσαν τότε ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐπαιδοκόμησεν ἡ Λητώ, (ὁ νησ. Δήλιος).

Δημάγετος καὶ Δημάγητος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἠδόνης, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσην. Ἀριστομένους, κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, χρησμοδοτήσαντος αὐτῷ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημέα, δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ περίφημος, σύγχρονος τοῦ Δμσθ., πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Δημαινέτη (ἡ), Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη κατὰ πρῶτον ὁ ἥρως Τόξαρις.

Δημαίνετος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην.

Δημάρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατατρεχθεὶς ὡς νόθος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Δαρεῖον τοῦ Ὑστάσπου τῷ 491 πρὸ Χ., παρακολουθήσας δὲ καὶ τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν· οἱ ἀπόγονοί του διετέλεσαν ἀκμάζοντες πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Περσίαν. 2) Κορίνθιός τις, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. 3) συγγραφεύς τις ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου.

*Δημαρέτη (ἡ), ποιήτριά τις παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 683).

*Δημάριον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δημώ.

Δήμαρχος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Συρακουσ.

Δημέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους.

Δημήτηρ (ἡ γεν. Δήμητρος ϗ Π. Δημήτερος, ἡ αἰτ. Δήμητρα καὶ Π. Δημήτερα), κυρ. ϗ ἐτυμολ. = Γῆ Μήτηρ, θυγ. τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Ῥέας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Περσεφόνην, μετὰ τῆς ὁποίας ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Ἐλευσίνια καὶ Θεσμοφόρια. Ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ἰδίως δὲ τοῦ σίτου ϗ τῶν γεννημάτων, καὶ παριστάνετο σταχυοφοροῦσα κτλ.

Δημητριάς, άδος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, (Βῶλος). 2) π. τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων, (ὁ πολ. Δημητριεύς).

Δημήτριον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Δήμητρος, (ὅθεν 2) π. τῆς Φθιωτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, (Δημητριάδα).

Δημήτριος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου, βασιλεύσας ἑπτὰ ἔτη καὶ ἐλευθερώσας ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδονίας τὰς Ἀθήνας τῷ 294 πρὸ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ϗ ἐθεοποιήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας, ἀπέθανε μετὰ τριετῆ περιορισμὸν εἰς τὴν Χερσόνησον. 2) υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἔγγονος τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδον., καὶ μετὰ δεκαετῆ βασιλείαν, ἀφεὶς διάδοχον τὸν υἱόν του Φίλιππον. 3) υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου βασιλέως τῆς Μακεδον., ὁμηρεύσας μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς Ῥώμην καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ προτερήματά του. 4) ὁ Φαληρεύς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ῥήτωρ περίφημος, ἄρξας τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὸν Κασσάνδρον τῷ 309 πρὸ Χ., καὶ μετὰ δέκα ἔτη καταστασιασθεὶς καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅπου διεβίω τιμώμενος καὶ συγγράφων. 5) ὁ Φάριος (ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἀδρίᾳ νήσου Φάρου), παραδοὺς τὴν Κέρκυραν εἰς τοὺς Ῥωμαίους, τῆς ὁποίας ἦτον διοικητὴς ὑπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰλλυρίας Τεύταν. 6) ὁ Σκέψιος, γραμματικὸς ἀναφερόμενος συχνὰ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος. 7) περίφημός τις γλύπτης ἐν Ἀθήναις.

*Δημογένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ.

Δημοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγήνορος.

Δημόδοκος (ὁ), ποιητὴς καὶ μουσικός, τυφλός, ᾄδων παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ. 2) Ἀθηναῖος, συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου. 3) φίλος τοῦ Σωκρ., πατὴρ τοῦ Θεάγους ἐξ Ἀναγυροῦντος.

Δημοκήδης, ους (ὁ), ἰατρὸς, Κροτωνιάτης, θεραπεύσας τὴν Ἄτοσσαν, γυναῖκα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καὶ φυγὼν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν πατρίδα του.

*Δημοκλείδης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ.

Δημοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 3 ἔτος τῆς 125 Ὀλυμπ. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Δημοκόων, ωντος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Δημοκράτης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Λυσίου, συμπρεσβεύσας μετὰ τοῦ Δημοσθ. εἰς τὰς Θήβας 2) περίφημός τις αὐλητὴς παρ' Αἰλιανῷ.

Δημόκριτος (ὁ), ἐπίσημός τις Νάξιος παρ' Προδότῳ. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος, Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ζήσας περὶ τὴν 72 Ὀλυμπ. καὶ πρεσβεύσας πρῶτος τὴν περὶ τῶν ἀτόμων φιλοσοφικὴν ἰδέαν. Γελῶν μὲ τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, ἐπωνομάσθη Γελασῖνος, καὶ ἐνομίσθη παράφρων ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

Δημολέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πηλέως φονευθέντων Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Δημομέλης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Δημομέλη ϗ Δημομέλην), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δήμωνος συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ἐπρότεινε πρῶτος νὰ στεφανωθῇ ὁ ῥήτωρ οὗτος.

Δημόνησοι (αἱ), δύο νησίδια τῆς Προποντ. παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, Χαλκῖτις ϗ Πιτυοῦσσα (αἱ σήμερον Πριγκηποννησοι), (ὁ νησ. Δημονήσιος).

Δημονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγήνορος ϗ τῆς Ἐπικάστης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου κτλ.

Δημόνικος (ὁ), Φλυάσιος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις. 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος.

*Δημόπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ.

Δημοπτόλεμος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

*Δῆμος (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Πυριλάμπους, τριηραρχήσας ἐπὶ Λυσίου.

Δημοσθένης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Δημοσθένη καὶ Δημοσθένην), υἱὸς τοῦ Ἀλκισθένους, στρατηγήσας ἐνδόξως ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ, καὶ θανατωθεὶς μετὰ τοῦ Νικίου μετὰ τὴν ἐν Συρακούσαις ἧτταν. 2) περίφημος ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Δημοσθένους, Παιανιεύς, γεννηθεὶς τῷ 385 πρὸ Χ. ϗ φαρμακωθεὶς ἑκουσίως ἐν Καλαυρίᾳ τῷ 322, ἀφ' οὗ, ἀντικρούσας δι' ὅλου τοῦ πολιτικοῦ βίου του τὴν πολιτικὴν τῶν Μακεδόνων, καὶ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, εἶδε τελευταῖον τὴν πτῶσιν τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν δυναστείαν. Οἱ σωζόμενοι 61 λόγοι του ϗ τινες ἐπιστολαί, εἶνε πρωτότυπον πολιτικῆς δεινότητος καὶ εὐγλωττίας.

Δημόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, ἄρχων καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, παρακινήσας τοὺς συμπολίτας του εἰς τὸν κατὰ Σικελίας πόλεμον.

Δημοτέλης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, κήρυξ. 2) ἐπίσημός τις ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν.

Δημοτίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.

Δημοῦχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Δημοφάντος (ὁ), δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν 30 τυράννων. 2) ἀρχηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἠλείων καὶ Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ἔν τινι μάχῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

Δημοφίλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Πάμφιλον. 2) ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα, ἡ παρ' ἄλλων Ἱεροφίλη καὶ Δημώ.

Δημοφίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διαβρόμου, ἀρχηγὸς τῶν μετὰ τοῦ Λεωνίδα συναριστευσάντων καὶ πεσόντων ἐν Θερμοπύλαις Θεσπιέων. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δ'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ. 3) ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Ἐφόρου.

Δημοφάων-φῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι. 2) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, συστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ ἐλευθερώσας ἐκεῖθεν τὴν μάμμην αὐτοῦ Αἴθραν. Βασιλεύσας δὲ, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ, τῶν Ἀθηνῶν 33 ἔτη, καὶ ὑποδεξάμενος, καταφυγόντας πρὸς αὐτὸν, τοὺς Ἡρακλείδας, ἀπέκρουσε, κατά τινας δὲ καὶ ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως, τὸν Εὐρυσθέα ἐπελθόντα κατ' αὐτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Δήμωνος, καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους.

Δημοχάρης, ους (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Δημοσθ. 2) ἱστοριογράφος τις παρὰ Λουκιανῷ.

Δημόχαρις, ιδος (ἡ), ποιήτριά τις ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Δημύλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου ἀθλητοῦ Γλαύκου ἐκ Καρύστου.

Δημώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ἥτις πρώτη μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ἀπήντησε τὴν Δήμητρα καθημένην παρὰ τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ. 2) κατὰ Παυσαν., ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα.

Δήμων, ωνος (ὁ), παροιμιογράφος τις ἀγνώστου ἐποχῆς. 2) εἷς τῶν συγγενῶν τοῦ Δημοσθ. 3) Πυθαγορείος τις ἐκ Σικυῶνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημῶναξ καὶ ὄχι Δημώναξ, ακτος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, τακτοποιήσας, κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας, τὸ πολίτευμα τῶν Κυρηναίων. 2) φιλόσοφός τις κυνικός, ζήσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Λουκιανός.

Δημώνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, γυνὴ τοῦ Ἀγκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Τισαμενοῦ. 2) ἑταίρα τις ἐν Κορίνθῳ.

*Δηρείτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Λακεδαίμονος, υἱὸς τοῦ Ἀρπάλου καὶ πρόγονος τοῦ συνοικήσαντος τὰς Πάτρας Πατρέως.

Δηρυσιαῖοι (οἱ), ἔθνος ἢ φυλή τις ἐν Περσίᾳ, ζῶντες ἀπὸ γεωργίας.

Δηρὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δηὼ, οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἢ Δήμητρα, (ὄθεν

*Δηωΐνη (ἡ), μητρωνυμ. ἡ Περσεφόνη.

Δία (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊονέως, γυνὴ τοῦ Ἰξίονος καὶ μήτηρ τοῦ Πειριθόου.

Δία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Νάξος. 2) νησίδιόν τι παρὰ τὴν Κρήτην. 3) νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. 4) ἐπίθ. διαφόρων πόλεων.

*Διαβῆται (αἱ), νῆσοι παρὰ τὴν Κύμην. 2) νῆσος παρὰ τὴν Σαρδώ, (ὁ νησ. Διαβαταῖος).

Διαγόρας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζοντο οἱ μετέπειτα βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγορίδαι. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, ἀποθανὼν ὑπὸ χαρᾶς, διότι εἶδε στεφανουμένους καὶ τοὺς τρεῖς υἱούς του, Ἀκουσίλαον, Δημάγητον καὶ Δωρίεα, ὡς Ὀλυμπιονίκας. 3) φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις. Μισούμενος καὶ διωκόμενος ὡς ἄθεος, ἐπνίγη ναυαγήσας.

Διάγων (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλίδος χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Διαδουμενιανὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μακρίνου.

*Διαδούμενος (ὁ), φιλόσοφός τις Πλατωνικός.

Διαθρόμης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Θερμοπύλαις στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων Δημοφίλου.

Δίαιξις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Δίαιος (ὁ), Μεγαλοπολίτης, ἀρχηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ συνεδρίου.

*Διακοπηνὴ (ἡ), χώρα περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Διακός, ἡ, όν, ἴδε Δῖος.

Διάκρεια καὶ Διάκρια (ἡ), ἡ μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Βραυρῶνος ὀρεινὴ τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι (Διάκριοι ἢ Διακριεῖς) ἀπετέλουν ἐπὶ Σόλωνος μίαν τῶν τριῶν φατριῶν.

Διάκριτος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Διακτορίδης, ου (ὁ), εἷς τῶν προὐχόντων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος, ἐλθὼν εἰς Σικυῶνα μετὰ τῶν λοιπῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ τυράννου Κλεισθένους.

*Διάμπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μοισ., (Ἰάνπολις).

*Διὰς, άδος (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁπολ. Διαδεύς).

*Δίας, αντος (ὁ), ἥρως τις ἀρχαῖος.

Δίδυμα (τὰ), χωρ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μίλητον, ὅπου ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διδυμαίου ἢ Διδυμέως Ἀπόλλωνος, τὸ πρότερον Ἐν Βραγχίδαις καλούμενον, ὅπου ἐτελοῦντο καὶ τὰ Διδύμεια.

Δίδυμη (ἡ), νῆσος, μία τῶν Λιπάρεων, (Panaria ἢ Salina). 2) π. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Δίδυμαῖος). 3) γυνή τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 4) μία τῶν ἑρωμένων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Αἰγυπτία.

Δίδυμοι (οἱ), = Δίδυμα. 2) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Ἀπόλλ.

*Δίδυμον τεῖχος (τὸ), π. τῆς Καρ. (ὁ πολ. Διδυμοτειχίτης).

*Δίδυμος (ὁ), ὁ περίφημος γραμματικὸς τῆς Ἀλεξανδρ.

Διδυμότειχον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, (διέσωσε τὸ ὄνομά της).

Διδὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Τύρου, τοῦ ὁποίου φονεύσαντος τὸν σύζυγόν της Σιχαῖον, ἀπῴκισεν αὕτη εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅπου ἔκτισε τὴν Καρχηδόνα. Ἐκεῖ πλάττει ὁ Οὐϊργίλιος ὅτι ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, πλέοντα εἰς Ἰταλίαν.

Διέμπορος (ὁ), Βοιώταρχός τις παρὰ Θκδ.

*Διευχίδας, α (ὁ), ἱστορικός τις παρ' Ἀθην.

*Διήγυλις, ιος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Θρᾳκῶν.

Διηνέκης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις.

Διϋράμβος (ὁ), Θεσπιεὺς, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις.

Διΐτρεφης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δίκαια (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἡ ἄλλως Δικαιόπολις, (ὁ πολ. Δικαιεύς). 2) = τῷ-

Δικαιάρχεια (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Σαμίων, ἐπίνειον τῆς Κύμης, ἡ ὕστερον Πουτεόλη, (ὁ πολ. Δικαιαρχεὺς καὶ Δικαιαρχείτης).

Δικαίαρχος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, (ὁ Κικέρων τὸν θαυμάζει). 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*Δικαιογένης, ους (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς παρ' Ἀριστοτέλει.

*Δικαιοκλῆς, έους (ὁ), γραμματικὸς Κνίδιος.

Δικαιόπολις, εως (ἡ), = Δίκαια (1). 2) μεταγενὲς. ἡ Σεγεστα.

Δικαιόπολις, ιδος (ὁ), πλαζὸν ὄνομα παρ' Ἄρσῃ.

Δίκαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., ἐπώνυμος τῆς πόλεως Δικαίας.

Δικαῖος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Θεοκύδου.

Δίκη (ἡ), προσωποπ. ἡ Δικαιοσύνη, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος. 2) μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.

Δίκτυμνον (τὸ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Κρήτης, τὸ ἄλλως Δικτύνναιον.

Δίκτη (ἡ), β. τῆς Κρήτης, ἱερὰ τοῦ Δικταίου Διός, (Λασθί). 2) χωρ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Σκῆψιν.

Δικτίδιον (τὸ), π. τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς ἐπὶ τοῦ Ἄθωνος, (οἱ κάτοικοι Δικτιδιεῖς).

Δίκτυννα (ἡ), ἐπιθ. ἡ νύμφη Βριτόμαρτις ἢ ἡ Ἄρτεμις, ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, (ὄρ.

Δικτύννιον (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης ὅπου ἦτον ἱερὸν τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος, (Κάβο Σπάρτα).

Δίκτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος καὶ μιᾶς τῶν Ναϊάδων, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σεριφου, ἀναθρέψας τὸν Περσέα, ἴδε Δανάη. 2) ποιητὴς τις ἀναστρατεύσας εἰς Κρήτην μετὰ τοῦ Ἰδομενέως. Τὸ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον ποίημα φαίνεται πολὺ νεώτερον.

Δίμαλος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Δινδύμη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μαίονος βασιλέως τῆς Φρυγ. καὶ μήτηρ τῆς Κυβέλης.

Δίνδυμον (τὸ) καὶ Δίνδυμα (τὰ), κυρ. = Δίδυμον, ὡς δικόρυφον, β. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν Κύζικον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Κυβέλης, κτίσμα τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) β. τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν Πεσσινοῦντα, ἱερὸν ὡσαύτως τῆς Κυβέλης, ἤτις ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζετο Δινδυμήνη.

Διογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Φρασίνου, μήτηρ δὲ τῆς Πραξιθέας, γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως.

Διογενιανὸς (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Ραληνῷ. 2) Γραμματικὸς Ἡρακλειώτης.

Διογένης, ους (ὁ), ὁ περίφημος Κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Φυγὼν τὴν πατρίδα του, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μιμηθεὶς τὸν Ἀντισθένην, ἔζησε πενήντα ἔτη, καταγελῶν τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων. 2) ὁ Βαβυλώνιος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Σελευκείας, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, ἢ συγγράψας τινὰ, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Κικέρων. 3) ὁ Λαέρτιος, ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως Λαέρτης, φιλόσοφος ἐκλεκτικὸς, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας τοὺς σωζομένους βίους τῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. 4) περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἐπιλεγόμενος Οἰνόμαος.

Διόγνητος (ὁ), ὁ ἑβδομος τῶν διὰ βίου ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 2) ἀρχιτέκτων τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Οὐϊτρουβίῳ.

Διόδοτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκράτους, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀντίπαλος τοῦ Κλέωνος. 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, τυφλὸς ὡς λέγεται, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος. 3) Σάρδις, φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 4) ὁ ἐπικληθεὶς Ἐρύφων, ἐξ Ἀπαμείας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου καὶ κηρυχθεὶς βασιλεὺς τῶν μερῶν ἐκείνων.

Διόδωρος (ὁ), Ἀθην. φίλος τοῦ Σωκρ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ὀ', ἔτος τῆς 106 Ὀλυμ. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Σενοφῶντος. 4) ὁ Περιηγητὴς, περίφημος γεωγράφος ἐκ Χάρακος, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. 5) ὁ Σικελιώτης, ἐξ Ἀγυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ἔγραψεν Ἱστορίαν εἰς 40 βιβλία, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθησαν ἅπαντα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

6) γραμματικός τις ἐκ Ταρσοῦ, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

Βῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὸ ὄρος τῆς Ῥοδόπης.

Διοκλείδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Θκρ.

Διοκλῆς, έους (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, διδαχθεὶς παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν τῶν θείων λατρείαν. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μεσσην. Φερῶν, φιλοξενήσας τὸν Τηλέμαχον. 3) Συρακούσιος, συντάξας νομοθεσίαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν περεβέχθησαν ἔπειτα καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτόνομοι πόλεις τῆς Σικελ. 4) ἥρως τις ἐν Μεγάροις καὶ Ἀθήναις, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἑωρτάζοντο τὰ Διόκλεια. 5) Ἀθηναῖός τις ἐχθρὸς τοῦ Ἰφικράτους.

Διοκορύστης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδαμείας.

Διομέδων, οντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Διόμεια (τὰ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δῆμ. Διομειεὺς καὶ Διομεύς).

Διομειαλάζων, ονος (ὁ), κωμικὸν πλαγὸν ὄνομα φλυάρου τινὸς ἢ κούφου Διομέως.

Διομήδεια (ἡ), = Διομήδη. 2) ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους, (Tremiti).

Διομήδειαι (νῆσοι), πέντε τὸν ἀριθμὸν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Διομήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ξούθου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊώνος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Κέφαλον κτλ. 2) θυγ. τοῦ Λαπίθου ἢ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα, μήτηρ δὲ τοῦ Κυνόρτα ἢ Ὑακίνθου. 3) θυγ. τοῦ Φορβάντος βασιλέως τῆς Λεσβου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Διομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Βιζόνων, τοῦ ὁπ. τὰς ἵππους τρεφομένας μὲ ἀνθρώπινον κρέας (τὰς θυγατέρας τε, κατεσθιούσας ἑταιρικῶς τοὺς ξένους) ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας.

2) υἱὸς τοῦ Τυδέως βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηϊπύλης θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὅστις, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας, ἐνυμφεύθη τὴν Αἰγιάλειαν, ἐγγόνην τοῦ Ἀδράστου. Συστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, κατά τινας μὲν, ὑπέρσεψεν εἰς τὴν πατρίδα του· κατ' ἄλλους δὲ μεταγενεστέρους ἔπλευσεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀπουλήτας Δαύνου, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν Ἀργυρίππαν ἢ τὸ Ἄππιον Ἄργος κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Τυδείδου Διομήδους καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Δαύνου.

*Διύμιλος (ὁ), Ἀνδριάς τις παρὰ Θκδ.

Δίομος (ὁ), ἥρως τις Ἀθην., υἱὸς τοῦ Κωλυττεῦ, συνόμιλος τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Διόμεια.

Δῖον (τὸ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 2) ἄλλη π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλ., ἀπὸ τινος ναοῦ τοῦ Διός. 3) π. τῆς Εὐδ. ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Κηναίου, (ὁ πολ. Διεύς).

*Διονυσία (ἡ), ἴδε Διονυσιάς.

Διονύσια (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη ἐν κώμαις καὶ μέθαις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, Α'. τὸν Μάρτιον, τὰ καλούμενα ἐν ἄστει ἢ Μεγάλα· Β'. Τὸν Δεκέμβριον, τὰ Κατ' ἀγρους ἢ Μικρά, καὶ Γ', τὸν Φεβρουάριον, τὰ Ἀνθεστήρια ἢ Λήναια (τὰ ἀρχαιότερα).

Διονυσιάς, άδος (ἡ), (κυρ. ὡς ἐπίθ.) Ἡ τοῦ Διονύσου, (ὕθεν 2) π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Μοιρίδος λίμνης. 3) π. τῆς Ἰταλ. ἡ ἄλλως Διονυσία. 4) πηγή τις παρὰ τὴν Πύλον. 5) ἀρχαιότερα ἡ Πάρος. 6) δύο νησίδια παρὰ τὴν Κρήτην, (κοιν. Γενίτσαροι), (τὸ ἐθν. Διονυσιεύς).

*Διονυσίδης, ου (ὁ), ποιητὴς Τραγικὸς ἐκ Ταρσοῦ.

*Διονυσικλῆς, έους (ὁ), Μιλήσιος ἀνδριαντοποιός,

*Διονυσικλῆς, έους (ὁ), ἰατρός τις σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου.

Διονύσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διονυσιακός.

Διονύσιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκαέων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ Ξενοφ. ἢ Δημοσθ.

3) ὁ πρεσβύτερος, τύραννος (405—368) τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, συζευχθεὶς δύο γυναῖκας, τὴν Δωρίδα (ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν διάδοχον αὐτοῦ Διονύσιον τὸν νεώτερον) καὶ τὴν Ἀριστομάχην. 4) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ πρότερου, ἐξωσθεὶς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολέοντος, καὶ ἀταλεὶς εἰς Κόρινθον, ὅπου ἔζησε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου του περιφρονούμενος καὶ μισούμενος. 5) ὁ Κυκλογράφος, Μιλήσιος, γράψας περὶ τὴν 65ν Ὀλυμπ. Ἰζυρίαν τῶν μύθων. 6) ὁ Περιηγητὴς, ἐκ Χάρακος τῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου πόλεως, συγγράψας ἐπὶ Αὐγούστου, οἰκουμένης περιήγησιν εἰς ἡρωϊκοὺς ἑξάμετρους. 7) ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, συγγράψας ἐπὶ Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ πονήματα. 8) Ἡρακλεώτης, ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, φιλόσοφος Στωϊκὸς, προστεθεὶς ὕστερον εἰς τοὺς Ἐπικουρείους, ἢ ἐπονομασθεὶς διὰ τοῦτο Μεταθέμενος. 9) ὁ Θρᾴξ, γραμματικὸς, Ἀλεξανδρεύς (1), ζήσας ἐν Ῥόδῳ, ὕθεν ἢ Ῥόδιος. 10) ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου. 11) ὁ Ἀρειοπαγίτης, συγχρονος τῶν Ἀποστόλων.

*Διονυσόδοτος (ὁ), Λάκων, ποιητὴς παιάνων.

Διονυσόδωρος (ὁ), Χῖος, σοφιστὴς, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου, μεταβὰς ἐκ τῶν Θουρίων εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδαξε. 2) συγγραφεύς τις, ἐκδούς σύλλογον ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) μαθηματικὸς ἐξ Ἀμισοῦ.

*Διονυσοκλῆς, έους (ὁ), ῥήτωρ ἐκ Τράλλεων.

*Διονυσόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἡ Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἢ πρότερον Κρουνοὶ ἢ νῦν Βάρνα, (ὁ πολ. Διονυσοπολίτης).

Διόνυσος (ὁ), ὁ ἢ Βάκχος, υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, θεὸς τῆς ἀμπελουργίας καὶ οἰνοποιΐας, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία μετέβη ἀπὸ τῆς Ἰνδίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ εἰς τὰς Θήβας, τὴν Νάξον καὶ τὰς Ἀθήνας· παριστάνετο ὡς νέος χαρίεις, ἐστεμμένος μὲ κισσὸν ἢ κληματόφυλλα, κρατῶν θύρσον ἀντὶ δόρατος, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ πλήθους Σατύρων καὶ Μαινάδων.

Διονύσου πόλις, ἴδε Διονυσόπολις.

Διοπείθης, ους (ὁ), μάντις ἐκ Σπάρτης, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου. 2) γραμματεὺς τῶν Ἀθην. σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

*Διόπη(ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Διοπεὺς καὶ Διοπίτης).

Διόπομπος (ὁ), Θεσσαλὸς σταδιοδρόμος ἐν Ἀθήναις.

Δῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάχου.

*Διὸς ἱερὸν (τὸ), πολίχν. τῆς Ἰων., (ὁ πολ. Διοσιερίτης).

Διοσκορίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἰατρὸς καὶ βοτανολόγος ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος. 2) ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Διοσκόροι (οἱ), ἴδε Διόσκουροι.

Διοσκουριὰς, άδος (ἡ), ἡ ὕστερον Σεβαστούπολις, π. παραθαλ. τῆς Κολχ., ἔμπικος τῶν Μιλησίων, (Ἰσκουριά), (ὁ πολ. Διοσκουριεύς).

Διόσκουροι (οἱ), οἱ δύο δίδυμοι υἱοὶ (κοῦροι) τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, γυνὸικός τοῦ Τυνδάρου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, θεοὶ ἢ ἥρωες σωτῆρες τῶν ναυτιλομένων, τιμώμενοι ἰδίως ἐν Σπάρτῃ ὅπου καὶ ἐγεννήθησαν.

*Διοσκούρων κωμη (ἡ), χωρ. τῆς Διῶ., (ὁ πολ. Διοσκουρακωμήτης).

Διόσπολις, εως (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Αἰγύπτου, (αἱ πρότερον Θῆβαι), ἢ 2) ἡ μικρὰ, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου. 3) π. τῆς Βιθυν. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Διοσπολίτης).

Διοτίμα (ἡ), γυνή τις ἐκ Μαντινείας, ἀναφερομένη ὡς σοφὴ περὶ τὰ θεῖα παρὰ Πλάτωνι.

Διότιμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ. ἢ τὸ γ'. τῆς 106.

2) υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. πολέμου. 3) ἀρχιγὸς τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἀθην., στεφανωθεὶς ὑπὸ τοῦ Δήμου.

Διοτρέφης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ.

Διόφαντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ϛ'. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 2) ὁ υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ. 3) δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) ῥήτωρ τις ἐκ Σικυῶνος παρὰ Λουκ. 5) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου. 6) Ἀλεξανδρεὺς μαθηματικὸς, γράψας πρῶτος περὶ Ἀλγέβρας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.

*Διοχθώνδας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δίπαια (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Ἐλίσσοντος ποταμοῦ, (ὁ πολ. Διπαιεύς).
Δίποινος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.
Διπόλια ἀντὶ Διΐπόλια (τὰ), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, τελουμένη τὴν 24 τοῦ Σκιροφοριῶνος εἰς τιμὴν τοῦ Πολιέως ἢ Πολιούχου Διός.
Δίπυλον (τὸ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν, ἄλλως Θριάσιαι, φέρουσαι πρὸς τὸν Κεραμεικόν.
Δίρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἤλίου καὶ γυνὴ τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἥτις, διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἀντιόπην τὴν πρώτην γυναῖκα τοῦ Λύκου ἀπανθρωπίαν της, προσδεθεῖσα ὑπὸ τῶν υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ταύρου καὶ περισυρθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, ἐρρίφθη ἡ μετεμορφώθη εἰς τὴν ἀπ' αὐτῆς κληθεῖσαν πηγὴν παρὰ τὰς Θήβας.
Δίρφυς, υος (ἡ), β. τῆς Εὐβ.
*Δίουλλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Ι', 13). 2) Ἀθηναῖος ἱστορικὸς παρὰ Διοδ. καὶ Ἀθην.
Δίφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. 3) δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4 φιλόσοφός τις Στωϊκός. 5) Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, σχολιάσας τὰ Θηριακὰ τοῦ Νικάνδρου. 6) Σίφνιος ἰατρός, ἀναφερόμενος συχνὰ ὑπὸ τοῦ Ἀθ.
Διφρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος στρατηγός, σύγχρονος τοῦ Ξενοφ.
Διψακὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Φύλλιδος καὶ νύμφης τινὸς ἐκ Βιθυνίας, ὑποδεχθεὶς πρῶτος τὸν Φρίξον πλέοντα εἰς τὴν Κολχ.
Δίων, ωνος (ὁ), Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς τοῦ Τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, καὶ ἐπανελθὼν ὡς ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ δολοφονηθεὶς μετ' ὀλίγον. 2) ὁ Κάσσιος, ἐπονομαζόμενος Κοκκηϊανός, γεννηθεὶς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς 80 βιβλία, τῶν ὁποίων ἀπωλέσθησάν τινα. 3) ὁ ἐπικληθεὶς Χρυσόστομος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Προύσης, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δομιτιανοῦ καὶ Τραϊανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται 80 λόγοι.
*Διώνασσα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Λυκούργου.
Διώνδας, α (ὁ), Ἀθηναῖος, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθ.
Διώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Οὐρανοῦ (τοῦ Αἴθερος κατ' ἄλλ.) ἢ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην (Διώνην μητρωνυμικῶς καλουμένην). 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος, ἐξ ἧς ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. 4) παρὰ τοῖς Ἠπειρῶταις ἡ Ἥρα.
*Διωνία (ἡ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Διωνιάτης).
Διώνυσος (ὁ), Π. ἀντὶ Διόνυσος.
Διωξίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φανεῖσα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Αἴγυπτον.
Διώξιππος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀθηνῶν, συστρατεύσας καὶ μετὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀθηνῶν. 3) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ.
Διώρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, νυμφευθεὶς τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Πελομήλαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Πείρου. 3) πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλ.
Δμήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, βασιλεὺς τῆς Κύπρου.
*Δόασα (τὰ), χωρ. τῆς Καρίας.
Δόβηρες (οἱ), ἔθνος τῆς δυτικῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Πάγγαιον.
Δόβηρος (ἡ), π. τῆς Παιον. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἐχεδώρου.
Δοΐας, αντος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἄκμονος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη Δοίαντος πεδίον, τὸ μέρος ὅπου κατώκουν οἱ Ἀμαζόνες.
*Δοιδαλγὸς (ἡ), π. τῆς Προποντ. ἐπὶ τοῦ Ἀτακηνοῦ κόλπου, κατασκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ Δυσιμάχου.
Δοκίμειον (τὸ) καὶ
Δοκιμία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὰ Σύνναδα, ὅπου ἐξωρύττετο ὁ Δοκιμίτης λίθος, (Σεΐτ-γαζῆ), (ὁ πολ. Δοκιμεὺς καὶ Δοκιμηνός).
Δολίονες (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Κύζικον μέρη τῆς Μυσίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Δισήπου καὶ Ῥυνδακοῦ.
Δολιονὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Δολίονες.
Δολίος (ὁ), δοῦλος τοῦ Ἀτρέως.
Δολίχη (ἡ), μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἡ ὑστερον Ἰκαρία. 2) π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ. 3) π. τῆς Περραιβίας, (ὁ πολ. Δολιχηνός).
*Δόλιχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου. 2) (γεωγρφ.) ποταμός τις παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα.
*Δολόσαπις, ιδος (ὁ), ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.
Δόλογκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου.
Δολομηνὶ (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Ἀσσυρ.
Δολοπία (ἡ), ἡ μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου χώρα, ὅπου κατῴκουν οἱ Δόλοπες.
Δολοπίων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος ἐκ Τροίας, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου.
Δόλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Πειρασίας. 2) υἱὸς τοῦ Λάμπου καὶ ἔγγονος τοῦ Λαομέδοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 3) (πλθ.) Δόλοπες, οἱ κάτοικοι τῆς Δολοπίας.
Δόλων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κήρυκος Εὐμήδου ἐκ Τροίας, δυσειδέστατος πλὴν ταχύπους, σταλεὶς νὰ κατασκοπεύσῃ τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, (ἀπ' αὐτοῦ ἐπιγράφεται Δολώνεια ἡ δεκάτη ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος).
*Δομανῖται, ιδος (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Παφλαγονίας.
Δομετιανὸς (ὁ), Τίτος Φλάβιος — , υἱὸς τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Τίτου, αὐτοκρατορήσας τυραννικῶς 15 ἔτη καὶ θανατωθεὶς δι' ἐπιβουλῆς τῆς ἰδίας του γυναικός εἰς ἡλικίαν 44 χρόνων.
*Δομετιούπολις = Δομητιούπολις.
Δομήτιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ῥωμ.
Δομητιούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρ. ἢ Κιλικ., (ὁ πολ. Δομητιουπολίτης).
Δονακῶν, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς.
*Δονδεσσα-Δονοῦσσα, = Γονοῦσσα.
*Δονουσία (ἡ), νησίδιόν τι τῶν περὶ τὴν Ῥόδον.
*Δόντας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις (Παυσ. ΣΤ', ι', 14).
Δορίσκος (ὁ), πεδιὰς τῆς Θρᾴκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἕβρου, ὅπου ἐκειτο ἡ
Δορίσκος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης πρὸς ἄρκτον τῆς Αἴνου, (Τούζλα).
Δορκὰς, άδος (ἡ), δούλη τις παρὰ τῇ Ἀνκ.
*Δορκεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱππολύτου.
Δόρκις, ιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀσκεδ., ἀταλεὶς διάδοχος τοῦ Παυσανίου, ἀλλ' ἀνακληθεὶς μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.
Δορυκλείδας, α (ὁ), γλύπτης ἐκ Δακεδ., μαθητὴς τοῦ Διποίνου.
Δορυκλεὺς, έως (ὁ), = Δορκεύς.
Δόρυκλος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐκ Τίρυνθος.
Δορυλάειον καὶ
Δορύλαον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (Ἐακὶ σεϊχρ), (ὁ πολ. Δορυλαεύς).
Δορύλαος καὶ Δορύλας (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 2) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου.
Δόρυσσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀεωβότου, (Ἰλ. Τ', 204, Παυσ. Γ', 6', 4).
Δόσκοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ. περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.
Δοτάμας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀλεξάνδρ.
Δούβιος καὶ Δούβις (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκυτανίας Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ἄραρον, (Doubs ἢ Deux).
Δουΐλιος (ὁ), συνύπατος τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου.
Δουλίχιον (τὸ), νῆσος τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰθάκης, (Καλάβα), (ὁ νησ. Δουλιχιεύς).
*Δοῦναξ, ακος (ὁ), ὄρος τῆς Θρᾴκης.
Δοῦρα (τὰ), π. τῆς Μεσοποτ., ἡ Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, (ὁ πολ. Δουρηνός).
Δουράνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Γαρούμναν, (Dordogne).
Δουρίας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Durance).
Δούριος (ὁ), ποτ. τῆς Λυσιταν. χυν. εἰς τὸν Ἀτλ. Ὠκεανὸν, (Duero).
Δοῦρις, ιος (ὁ), Σάμιός τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσανίᾳ. 2) ἱστοριογράφος ἀκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάσας ἐπὶ Πτολεμαίῳ τοῦ Φιλαδέλφ.
Δουρακόρτορα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Reims).
Δουράστολον (τὸ), π. τῆς Μοισ. ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, (Δρίστρα ἡ Σιλίστρα).
Δράβισκος καὶ ὀγι Δραβῆσκος (ἡ Ἠδωνική), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, (Δράμα).
Δράβος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Drau).
Δράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ., κατοικοῦν μεταξὺ Γεδρωσ. καὶ Ἀραχωσίας.
Δραγγιανή (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δράγγαι ἐν Περσίᾳ, (Σιστὰν ἢ Σιγιστάν).
Δράκανον (τὸ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς νήσου Ἰκαρίας, (ὁ πολ. Δρακανεύς).
Δρακίος (ὁ), εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν.
Δρακοντόπολις, ε (ὁ), κωμ. ὁ Κέκροψ. 2) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.
Δρακόντιος (ὁ), Σπαρτιάτης, ζῶν φυγὰς ἐν Τραπεζοῦντι ἐπὶ Ξενοφῶντος.
*Δράκοντος νῆσος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λιβύην, (ὁ νησ. Δρακοντονήσιος ἢ Δρακοντονησίτης).
Δράκυλλος (ὁ), Ἀγαρνεύς τις παρ' Ἄρρσφν.
Δράκων, οντος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, ζήσας περὶ τὸ 612 πρὸ Χ. 2) στρατηγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Πελλήνης. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Κερκύρας.
Δρασπιδίης, ου (ὁ), κωμικὸν ὄνομα δραπέτου.
Δράψακα (τὰ), π. τῆς Βακτριανῆς, ἴσως = Δάρψα.
Δρεκανον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Κῶ.
Δρέπανα (τὰ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (Trapani), (ὁ πολ. Δραπανεύς).
Δρεπάνη (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχήτερα ἡ Κέρκυρα διὰ τὸ σχῆμά της. 2) κώμη τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Ἀσκηνοῦ κόλπου.
Δρέπανον (τὸ). = Δρεπάνη (2). 2) ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, (συχνότ.) Ῥίον. 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης ἢ 4) ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., (Capo di St. Alessio).
Δρῆσος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου.
Δρίλλαι ἡ Δρίλλαι (οἱ), οἱ μετὰ ταῦτα Σάννοι, ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ μεθόρια τῆς Καλχίδος, (Κελδὶρ ἡ Τζανίκ).
Δρίλων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ., (Δρῖνος).
Δρυμὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
*Δρίον (τὸ), β. τῆς Δαυνίας ἐν τῇ Ἰταλ.
*Δρῖος (τὸ), β. τῆς Ἀχαΐας.
Δρογγίλον (τὸ), χωρ. τῆς Θρᾴκης, (τὸ τοπ. Δρογγίλιος).
*Δρομέας, ε (ὁ), παράσιτός τις παρ' Ἀθην.
*Δρομιχαίτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.
*Δρομοκλείδης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ϛ'. ἔτος τῆς 76 Ὀλυμπ.
Δρόμος Ἀχίλλειος (ὁ), ἴδε Ἀχίλλειος.
Δρόμων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλων παρὰ Λυκ.
Δροπικοὶ (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσ. (μόνον παρ' Ἡροδ.).
*Δρύαση, Δρυσίλλα, Δρουσὶς, ὀνόματα δουλίδων.
Δρουεντίας, α ἢ Δρουέντιος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. ἢ Λουγδουν. Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χυν. εἰς τὸν Ῥοδανὸν, (Durence).
Δρουΐδαι (οἱ), = Δρυΐδαι.
Δρουσιπάρα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Θρᾴκης, (Καριστιράν).
Δρούσος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων γνωστότερος εἶν' ὁ Δρούσος Λίβιος, πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Λιβίας καὶ πάππος τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου.
Δρύαλος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Πευκέως.
Δρύας, αντος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, ἀνδραγαθήσας κατὰ τῶν Κενταύρων. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λίγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης. 4) ὁ πατὴρ καὶ 5) ὁ υἱὸς τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος.
Δρυάς, άδος (ἡ), πλθ. αἱ Δρυάδες, νύμφαι τῶν δασῶν, συναποθνήσκουσαι μὲ τὰ δένδρα.
Δρυΐδαι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν ἢ Γαλατῶν, ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν παρ' αὐτοῖς φυλήν, ὡς οἱ Βραχμᾶνες τῶν Ἰνδῶν. Λἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐτιμῶντο ἰδίως ὡς χρησμολογοι.
Δρυμαία καὶ Δρυμία (ἡ), = Δρύμος (1).
Δρύμος (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, (Μπαμπά). 2) πολίχν. μεταξὺ Βοιωτ. καὶ Ἀττ. 3) χωρ. τῆς Εὐβ. ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους, (τὸ τοπ. Δρυμαῖος).
Δρυμοῦσσα (ἡ), νησίδ. τῆς Ἰων. ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κολπῳ, (τὸ τοπ. Δρυμισσαῖος).
*Δρύμων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Καυλωνίας.
*Δρυνέμετος (ὁ), χωρ. τῆς Γαλατ. (Στρβ. 1Β', ὅ).
Δρυόπη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Δρύοπος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων (μεταμορφωθεὶς εἰς γελώνην) ἐγέννησε τὸν Ἀμφισσον. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Δωρίδος, (ὁ πολ. Δρυοπαῖος).
Δρυοπὶα καὶ Δρυοπὶς (ἡ), ἡ περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης χώρα τῆς Θεσσαλ. ὅπου κατῴκουν οἱ Δρύοπες.
Δρυὸς κεφαλαὶ (αἱ), στενὸν πέρασμα ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος μεταξὺ Ἀθηνῶν ἢ Πλαταιῶν.
Δρύοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Δίας ἢ τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης ἢ γεννάρχης τῶν Δρυόπων. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 3) (πλθ.) οἱ κάτοικοι τῆς Δρυοπίας.
Δρῦς, υὸς (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Μεσημβρίαν, (ὁ πολ. Δρυεύς).
Δρῶσι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, (Θκδ. Β', 101).
*Δρωπίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Παιόνων.
*Δυβαλσὲς (ἡ), = Δοιδαλσές.
Δυμανᾶται (οἱ), φυλή τις ἐν Σικυῶνι.
Δυμᾶνες (οἱ), μία τῶν τριῶν φυλῶν ἐν Σπάρτῃ.
Δύμας, αντος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἄσίου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡγεμὼν τῆς Φρυγ. 2) εἷς τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Λίγιμίου βασιλέως τῶν Δωριέων, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ φυλὴ τῶν Δυμάνων ἐν Σπάρτῃ. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.
Δύμη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀχαΐας, ἡ πρότερον Στράτος καὶ νῦν Καμινίτσα, (ὁ πολ. Δυμαῖος).
Δυναμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Δυνάστη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἔρατον.
Δύρας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Φθιώτ. χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.
Δυρράχιον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἡ πρότερον Ἐπίδαμνος καὶ νῦν Δουράτσο, (ὁ πολ. Δυρραχηνός).
Δύρτα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.
Δυσκέλαδος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Ἀπλλν. Ῥοδ. Δ', 566).
†Δυσκίνητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ -
*Δυσνίκητος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Γ' ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ.
Δυσπόντιον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἀπὸ Δυσποντίου ἢ Δυσπόντου τοῦ Πέλοπος.
Δύστρος (ὁ), ὁ Μάρτιος μὴν τῶν Μακεδ.
Δύσωρον (τὸ), β. χρυσοφόρον τῆς Μακεδ.
Δωδὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ (Δωδὼν), ῶνος καὶ Δωδώνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός, τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι, (ὁ πολ. Δωδωνατὸς καὶ Δωδωνεύς).
Δωδώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη, κατά τινας, ἡ ὁμώνυμος πόλις.
Δῶρα (τὰ), = Δῶρον (ἡ).
Δωρίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Σισύφου, βασιλεύοντος τοῦ ὁποίου ἐξράτευσαν οἱ Δωριεῖς κατὰ τῆς Κορίνθου.
Δωριεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀνοξανδρίδου, ἀποικήσας καὶ ἀφανισθεὶς μὲ ὅλους τοὺς σὺν αὐτῷ εἰς Σικελίαν. 2) υἱὸς τοῦ Διαγόρα, ναύαρχος τῶν Ῥοδίων. 3) ποιητής τις παρ' Ἀθην.
†Δωρίκα (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δωρίχα.
Δώριον (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Λίγύπτου Κερκήστην.
Δώριον (τὸ), π. καὶ β. τῆς Μεσσην. ἢ Ἤλιδος.
Δωρὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, ἥτις, ὑπανδρευθεῖσα τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Νηρέα, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς ἀπὸ τοῦ πατρὸς μὲν αὐτῶν Νηρηΐδας, ἀπ' αὐτῆς δὲ καὶ Δωρίδας καλουμένας. 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) ἡ ἑτέρα τῶν δύο γυναικῶν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 4) (γεωγρφ. ἐνν. τοῦ Γη), ἡ παρχ. τῆς Ἑλλάδος ἡ μεταξὺ Φωκίδος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, ὅπου κατῴκουν ἔκπαλαι οἱ Δωριεῖς. 5) ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας.

*Δωρίχα (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς.

*Δώριχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Διοδ.

Δωρόθεος (ὁ), Ἀθην. σύγχρονος τοῦ Ξενοφ.

Δῶρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἐκ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Δωριεῖς. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Φθίας, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. 3) Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ. (Δ', 78).

*Δῶρος (ἡ), π. τῆς Φοιν., (ὁ πολ. Δωρίτης).

Δωρὼ, οὓς (ἡ), κωμ. ὄνομα τῆς δωροδοκίας, ὡς θεότητος.

Δωσιάδης, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις. 2) Ἱστορικός τις παρ' Ἀθην. (Δ', 143).

*Διωτάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσθμίου, βασιλεὺς τῶν Μεσσην.

Δωτία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ μήτηρ τοῦ Φλεγύα.

Δῶτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελαγοῦ. 2) ἡγεμὼν τῶν Παφλαγ. παρ' Ἡροδ.

Δωτὼ, οὓς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ε.

*Ἔβορα καὶ Ἔβουρα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος παρὰ τὰ Γάδειρα.

Ἐβόρακον (τὸ), π. τῆς Βρετταν., (York).

Ἐβούρονες (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ.

*Ἔβουσος (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν δύο Πιτυουσῶν νήσων τῆς Μεσογ., μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Ἴβιζα).

Ἑβραῖος (ὁ), = Ἰουδαῖος.

*Ἔβρος (ὁ), ποτ. τῆς Θράκ. χυν. παρὰ τὴν Αἶνον εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Μαρίτσα).

*Ἐγγύϊον καὶ Ἔγγυον (τὸ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἐγγυῖνός).

*Ἐγέρτιος (ὁ), ὁ συνοικιστὴς τῆς Χίου.

*Ἔγεστα (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, ἡ ἄλλως Αἴγεστα καὶ Σέγεστα, (ὁ πολ. Ἐγεσταῖος).

Ἐγκέλαδος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, καταπλακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τῆς Αἴτνης. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.

*Ἐγνατία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Torre d'Agnazzo).

Ἐγνατία ὁδός, ἡ περὶ τὴν ἐν Μακεδ. Ἀπολλωνίαν.

Ἐγχελεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.

Ἐγχέλη (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. Ἰλλυρίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἐγχέλιοι (οἱ), = Ἐγχελεῖς.

*Ἔδεσσα (ἡ), π. τῆς Συρ. ἢ μᾶλλον τῆς Μεσοποτ., ἡ ἄλλως Καλιρρόη ἢ Ἀντιόχεια, (Ὀρφά). 2) π. ἀρχαία (ὅπου ἦ οἱ τάφοι τῶν βασιλέων) τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἐδεσσηνός).

Ἐθοδαΐα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Εἰδοθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως, (Ὀδ. Δ, 366). 2) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου.

Εἰδομενὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἄδμητος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Μελάμπουν ἢ τὸν Βίαντα. 2) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ.

Εἰδὼ, οὓς (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Εἰδοθέα.

Εἰλατίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Αἰπύτιος.

Εἰλείθυια (ἡ), ἡ θεὰ τῶν τοκετῶν, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ ἡ Ἄρτεμις.

Εἰλέσιον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ.

Εἴλως, ωτος καὶ Εἰλώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ ἐν Μεσσην. Ἔλους. || (πλθ.) Εἵλωτες, οἱ δοῦλοι ἐν Σπάρτῃ, συμποσούμενοι εἰς 320,000 ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.

Εἵρα (ἡ), β. τῆς Μεσσην.

Εἱρεσίαι (αἱ), π. τῆς Ἐρεσιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

*Εἱρεσίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.

Εἰρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία, ὡς θεᾶς τῆς εἰρήνης, εἰσήχθη ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 440 πρὸ Χ.

Εἵρκτη (ἡ) καὶ Εἵρκται (αἱ), φρούρ. τῆς Σικελ.

Ἐκάβη (ἡ), θυγ. τοῦ Δύμαντος ἢ τοῦ Κισσέως, βασιλέως τῆς Φρυγ., ἢ δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος, ἐξ οὗ ἐγέννησε δεκαεννέα υἱοὺς, ὧν πρωτότοκος ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ., ἀπέθανεν ἐν Θράκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδε τὴν νεωτέραν θυγατέρα της Πολυξένην σφαγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλ. 2) μία τῶν Δαναΐδων.

*Ἑκάδημος, -μία, ἴδε Ἀκάδημος -μία.

Ἑκαέργη (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. ἢ τῆς ἐν Κῴῳ Ἀφροδ. 2) θυγ. τοῦ Βρέου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οἰπίδος. 3) μία τῶν δύο νεανίδων, τὰς ὁποίας οἱ Ὑπερβόρειοι ἔπεμψαν εἰς Δῆλον.

Ἑκάλη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος. 2) γραῖα τις φιλοξενήσασα, νέον ἔτι, τὸν Θησέα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη. 3) (γεωγρφ.) χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἑκάλιος).

Ἑκαλίνη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἑκάλη.

Ἑκαμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρνιόνα ἐκ Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος, (Ἰλ. Λ').

Ἑκαταῖος (ὁ), Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ἱστοριογράφος, ἀρχαιότερος πολὺ τοῦ Ἡροδότου. 2) Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος, γράψας περὶ τῶν Ὑπερβορείων. 3) τύραννός τις τῆς πόλεως Καρδίας.

Ἑκάτη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέρσου ἢ τῆς Ἀστερίας ἢ τῆς Νυκτός, μία τῶν Τιτανίδων, τιμωμένη ὡς θεὰ ὑποχθόνιος, ἀλληγορουμένη εἰς τὴν Σελήνην, καὶ συγχεομένη μὲ τὴν Ἄρτεμιν.

Ἑκατογχειρες (οἱ), οἱ Γίγαντες Βριάρεως, Γύγης καὶ Κόττος.

Ἑκάτομνος καὶ (ὀρθότ.) Ἑκατόμνως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας.

Ἑκατόμπεδος (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου.

Ἑκατόμπυλος (ἡ), π. ἀπροσδιόριστος τῆς Παρθίας καὶ 2) τῆς Λιβύης.

Ἑκατόννησοι (αἱ), 20 ἢ 40 νησίδια μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος, (Μεσχονήσια).

Ἑκατοντάπυλος (ἡ), = Ἑκατόμπυλος.

*Ἑκάτων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκός.

Ἑκατώνυμος (ὁ), Σινωπεὺς τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἐκβάτανα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, καθέδρα μετὰ ταῦτα τῶν βασ. τῆς Περσ., (Ἀμαδάν).

Ἐκδικος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ.

*Ἐκδίππη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Τζίμπ).

Ἔκκριτος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Ἑλλήτων παρὰ Θκδ.

Ἔκνομον (τὸ) καὶ Ἔκνομος (λόφος), β. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ.

Ἐκπρέπης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.

Ἐκτῆνες (οἱ), οἱ ἐπὶ Ὠγύγου κάτοικοι τῆς μεσημβρ. Βοιωτ., ἀφανισθέντες ὑπὸ λοιμοῦ.

Ἕκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ἢ τῆς Ἑκάβης, ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, ὁ ἀνδρειότερος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Ἔκφαντος (ὁ), Θάσιός τις, παραδοὺς εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν νῆσον. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ἐλαία (ἡ), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καΐκου, ἐπίνειον τῆς Περγάμου. 2) π. ἢ λιμὴν τῆς Βιθυν. 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Θεσπρωτίας (Φανάρι), (ὁ πολ. Ἐλαιάτης).

Ἐλαιογάβαλος (ὁ), ὁ θεὸς Ἥλιος τῶν Φοινίκων, καὶ 2) ὁ διαβόητος τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανός.

Ἐλαιάτης, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν ἐν Θεσπρωτίᾳ πόλιν Ἔλαιαν χώρα.

*Ἐλάϊον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Η', 41).

*Ἔλαιος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. 2) χωρ. τῆς Μεσσην. 3) χωρ. περὶ τὴν Καλυδῶνα.

Ἐλαιοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου. 2) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας, (ὁ πολ. Ἐλαιούσιος). 3) δῆμος τῆς Ἱπποθωοντίδος φυλῆς, (ὁ δημ. Ἐλαιεύς).

*Ἐλαιοῦσσα (ἡ), π. καὶ νῆσος περὶ τὴν Κιλικ. καὶ 2) ἄλλη περὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ 3) ἄλλη περὶ τὴν Ῥόδον, (ὁ πολ. Ἐλαιούσσιος).

Ἐλάρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύου καὶ μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ.

Ἔλασος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Ἐλάτεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ. 3) π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν Ἰωαννίνων, (ὁ πολ. Ἐλατεύς).

*Ἔλατος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἐκ τῆς Λαυνείρας, ἐποικίσας τὴν ἐν Φωκίδι Ἐλάτειαν, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀσωπίδικης τὸν Στύμφαλον κτλ. 3) ἡγεμών τις τῶν ἐν Λαρίσσῃ Λαπίθων, πατὴρ τῶν Ἀργοναυτῶν Καινέως ἐκ Πολυφήμου. 4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Ἠηδάσου. 5) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου.

Ἐλάτρεια (ἡ), = Ἐλάτεια (3).

Ἐλατρεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου Φαιάκων.

Ἔλαφος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χωρ. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐλβώ, οῦς (ἡ), νῆσος βαλτώδης τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὅπου κατέφυγεν ἐπὶ τῆς κατακτήσεως τῶν Αἰθιόπων ὁ βασιλεὺς Ἄνυσις καὶ διέμεινε 30 ἔτη.

Ἐλέα (ἡ), ἡ πρότερον Ἔλλη ἢ Ὑέλη ἢ Ὕζερον Οὐελία, π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Φωκαέων, πατρὶς τῶν Φιλοσόφων Ζήνωνος καὶ Παρμενίδου, οἵτινες ἐσύζησαν ἐνταῦθα τὴν Ἐλεατικὴν κληθεῖσαν σχολήν, (ὁ πολ. Ἐλεάτης).

Ἐλειμιῶται (οἱ), ἴδε Ἐλίμεια.

Ἔλειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας.

Ἑλένη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, γυναικὸς τοῦ Τυνδάρου, ἀδελφὴ τῶν Διοσκούρων καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἢ γυνὴ τοῦ Μενελάου. 2) (γεωγρφ.) νῆσος μακρὰ περὶ τὸ Σούνιον, ἡ πρότερον Κρανάη ἢ ὧν Μακρονῆσι. 3) νῆσος μικρὰ τῶν Λακων. Κόλπου.

Ἕλενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, μάντις περίφημος, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλ., ἦλθεν εἰς Ἤπειρον, ὅπου νυμφευθεὶς τὴν Ἀνδρομάχην, χήραν τοῦ Ἕκτορος, ἡγεμόνευσε μέρους τινὸς τῶν Μολοσσῶν.

Ἕλεος (ὁ), θεότης προστάτις τῶν ἀξίων ἐλέους, λατρευομένη ἐν Ἀθήναις.

Ἑλεὰς (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Μίλητον.

Ἐλεοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἐλαιοῦς.

Ἐλεοῦσα (ἡ), = Ἐλαιοῦσσα.

Ἐλευθεραὶ (αἱ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἀττ. καὶ Βοιωτ. 2) π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἐλευθερεύς).

Ἐλευθέριον (τὸ), πόλιχν. τῆς Μυσ.

Ἐλεύθερος (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης.

Ἐλευθεροῦπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., κτισθεῖσα περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλωνος, (ὁ πολ. Ἐλευθεροπολίτης).

Ἐλευθήρ, ῆρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Αἰθούσης, θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὁ κτίσας τὰς ἐν Βοιωτ. Ἐλευθερὰς.

Ἐλευθὼ, οῦς (ἡ), = Εἰλείθυια.

Ἐλευσινίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Κελεός.

Ἐλευσίς, ῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Δαείρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου, ὑπ' αὐτοῦ συνῳκίσθη καὶ παρωνομάσθη ἡ

Ἐλευσὶς καὶ Ἐλευσῖν, ῖνος (ἡ), π. ἢ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, ὅπου ὑπῆρχε τὸ περίφημον Ἐλευσίνιον (ἱερὸν τῆς Δήμητρος) καὶ ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσίνια (μυστήρια), διαιρούμενα εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα, ταῦτα μὲν τὸν Σεπτ., διαρκοῦντα ἐννέα ἡμέρας, ὧν ἑκάστη εἶχεν ἰδίαν ὀνομασίαν, τὰ δὲ τὸν Φεβρ., (ὁ δημ. Ἐλευσίνιος).

Ἐλεφαντίνη (ἡ), νῆσος ἀχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν ὁρίων τῆς Αἰγύπτου, ἀπέχουσα ὀλίγον τοῦ μικροῦ καταράκτου, (Τζεζιρὲτ-Ἀσσάν).

Ἐλεφαντὶς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Δαναοῦ.

Ἐλεφήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος καὶ τῆς Μελανίππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀβάντων.

Ἐλεὼν καὶ Ἐλεὼν, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν.

Ἑλικάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἢ ἀνὴρ τῆς Δαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμ.

Ἑλίκη (ἡ), μία τῶν Δανοΐδων. 2) θυγ. τοῦ Σελινοῦντος ἐξ Ἀχαΐας καὶ ἐγγονὴ τοῦ Ποσειδ., γυνὴ δὲ τοῦ Ἴωνος ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ

Ἑλίκη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τὸ δ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ., (ὁ παλ. Ἑλικεὺς ἢ Ἑλικώνιος). 2) π. τῆς Θεσσαλ.

Ἑλικὼν, ῶνος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλ., (Ζαγάρα).

Ἑλικωνὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Φαλίαν.

Ἑλίμεια (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, ἀνήκουσα πρατοῦ εἰς τὴν Ἰλλυρ., (τὸ ἐθν. Ἐλει[λυ]μιῶται καὶ Ἐλιμειῶται).

Ἔλιξ, ικος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἕλιξος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Μεγαρ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς νήσου Κῶ.

Ἐλισάρνη (ἡ), ἴδε Ἀλίσαρνα.

Ἐλισσοῦς, οῦντος (ὁ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ἐλίσσοντα ποταμόν.

Ἐλίσσων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χωρ. εἰς τὸν Ἀλφειόν, (Δεουτάρι). 2) ποτ. τῆς Ἠλιάδος, ῥέων παρὰ τὴν Κυλλήνην. 3) = Ἐλισσοῦς.

Ἐλίσυκοι (οἱ), λαὸς τῆς Λιγυρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἕλλα (ἡ), π. ἐμπορ. τῆς Ἀσίας, (ὁ πολ. Ἐλλαῖος).

Ἑλλάνικος (ὁ), ἱστοριογράφος Λέσβιος, δώδεκα ἔτη πρεσβύτερος τοῦ Ἡροδότου. 2) νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, συγχρόνως τῷ ἀνωτέρω.

Ἑλλάνωρ, ορος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Ἑλλὰς, άδος (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλ., κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ, κτίσμα τοῦ Ἕλληνος· ἔπειτα δὲ ἢ 2) ἅπασα ἡ Θεσσαλία. 3) (μεταγενεστέρως δὲ) ὅλη ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα. 4) (ἀπὸ Φιλίππου δὲ κυρίως τοῦ Μακεδόνος) ὅλον τὸ μέρος τῆς Εὐρώπης τὸ μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους, καὶ Αἰγαίου πελάγους, μὲ τὰς νήσους Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπὶ τῶν δύο τούτων θαλασσῶν, (ἰδίως δὲ 5) Μεγάλη Ἑλλάς, τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας μὲ ὅλην τὴν Σικελίαν.

Ἑλλὰς, άδος (ἡ), ἐπιθετ. = Ἑλληνις, Ἑλληνική.

Ἑλλὰς, άδος (ἡ), γυνή τις, μήτηρ τοῦ Γοργίνους ἐξ Ἐρετρίας.

Ἔλλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὴ τοῦ Φρίξου, μετὰ τοῦ ὁποίου, καταπεχθομένη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰοῦς, ἔφυγεν ἐπὶ τινος χρυσομάλλου κριοῦ ἕνα ὑπάγῃ εἰς Κολχίδα· ἀλλὰ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, τὸ δὲ μέρος ἐκεῖνο ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος.

Ἕλλην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἢ τῆς Πύρρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου ἢ Αἰόλου. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Φθίας, μετωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου τῆς Θεσσαλίας Ἕλληνας, ὄνομα τὸ ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐπεξέτειναν ἐφ' ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, διαιρουμένων εἰς τέσσαρα μεγάλα γένη ἢ φυλάς, Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιοὺς, τοὺς τελευταίους δύο ἀπὸ τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ξούθου καὶ ἐγγόνων τοῦ Ἕλληνος.

Ἑλλήσποντος (ὁ), ὁ μεταξὺ Ἀσίας ἢ Εὐρώπης πορθμὸς, διὰ τοῦ ὁποίου ἑνόνεται ἡ Προποντὶς μὲ τὸ Αἰγαῖον, ἀπὸ τῆς Ἕλλης, θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἥτις ἐπνίγη ἐνταῦθα, (στενὸν τῶν Δαρδανελλίων, ἢ Τουρκ. Τσανάκ-καλε-μπογαζί).

Ἑλλοὶ (οἱ), = Σελλοί.

Ἑλλόμενον (τὸ), χωρ. ἢ λιμὴν τῆς Λευκάδος, (εἰς τὸν Θκδ. ὁ Πὼπ διορθ. Κλίμενον).

Ἑλλοπία καὶ ὄχι Ἑλλοπία (ἡ), μέρος ἢ πολίχν. πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ Κηναίου ἀκρωτ. 2) (συνεκδ. καὶ) ὅλη ἡ Εὔβοια. 3) μέρος τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν Δωδώνην, (τὸ ἐθν. Ἑλλοπιεύς).

Ἕλλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἢ τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπία.

Ἑλλωτία καὶ Ἑλλωτὶς (ἡ), παρὰ Κορινθίοις ἡ Ἀττική. 2) παρὰ Κρησὶν ἡ Εὐρώπη, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο τὰ Ἑλλώτια.

Ἑλμανικὴ (ἡ), = Σαλμαντικὴ, π. τῆς Αὐσιτῶν.

Ἕλος, ους (τὸ), π. ἐπὶ τοῦ Λακων. Κόλπου, πατρὶς τῶν Εἱλώτων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. 2) χωρ. τῆς Ἠλιάδος περὶ τὸν Ἀλφειόν. 3) π. τῆς Ἀργολ.

Ἑλουήττιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., διηρημένοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς 12 πόλεις, καὶ ἀριθμούμενοι οἱ σύμπαντες εἰς 263,000, (Ἐλδετοί).

Ἕλουοι (οἱ), λαὸς τῆς Ναρβων. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὸν Ῥοδανόν.

Ἐλπήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσ., μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης.

Ἐλπίας, ου (ὁ), γραφεύς τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπηρέτει ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἐλπίνης, ου (ὁ), ὄργων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ.
*Ἐλπινίκη (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κίμωνος.
Ἔλυμα (τὰ), π. τῆς Ἰλλυρ., (Ἀρναούτ-Βελιγράδι).
Ἐλυμαΐς, ΐδος (ἡ), χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ τῆς Μεγάλης Μηδίας, ἡ Ἐλὰμ τῆς Γραφῆς, (Λυριστάν), (οἱ κάτοικοι Ἐλυμαῖοι).
Ἐλυμία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.
*Ἐλυμνία (ἡ), νῆσος καὶ
*Ἐλύμνιον (τὸ), χωρ. τῆς Εὐβ., (τὸ τοπ. Ἐλύμνιος καὶ Ἐλυμνιεύς).
Ἔλυμοι (οἱ), λαὸς τῆς Σικελ., κατὰ Θκδ. ἔποικος τῶν Τρώων.
Ἔλυμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, ἀποικήσας εἰς Σικελ. μετὰ τοῦ Αἰνείου ἢ τοῦ Ἀκέσου.
Ἔλυρος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἐλύριος).
*Ἔλωρις, ιδος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου.
Ἔλωρος καὶ Ἕλωρος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., γυν. πρὸς μεσημβρίαν τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἕλωρος (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ Ἑλωρίνη ὁδὸς, (ὁ πολ. Ἑλωρίτης).
Ἔμβας, α (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ἀρμενίων παρὰ Ξενοφῶντι.
Ἔμβατα (τὰ) ἢ Ἔμβατον (τὸ), ὁ μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου πορθμός.
Ἐμβόλιμα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. (Ἀρρ. Δ', 18).
Ἔμεσα(σσα) καὶ Ἔμεσος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Χὶμς), (ὁ πολ. Ἐμεσηνός).
†Ἐμηρέπης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπρέπης.
Ἐμμενίδαι (οἱ), οἰκογένειά τις ἄρχουσα ἐν Ἀκράγαντι τῆς Σικελ., ἀπό τινος τῶν ἀπογόνων τοῦ Τηλεμάχου, φονεύσαντος τὸν τυραννοῦντα τοῦ τόπου Φάλαριν.
Ἐμπεδίας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Ἐμπεδοκλῆς, έους (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐξ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα καὶ διδάσκαλος τοῦ Γοργίου. Ἐκ τῶν διαφόρων διδακτικῶν ποιημάτων του λείψανα μόνον τινὰ διεσώθησαν.
*Ἐμπεδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ἀνδραγαθήσαντος Ἀθηναίου Καλλιστράτου. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.
*Ἐμπέραμος (ὁ), πολέμαρχός τις ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου, (Παυσ. Δ', 20).
*Ἐμπεδος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.
Ἐμπορεῖα (τὰ), χωρ. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν ἀντικρὺ τῆς Ἱσπανῶν.
Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν., (Ampurias), (ὁ πολ. Ἐμπορίτης).
Ἔμπουσα (ἡ), τέρας ἢ φάντασμα ὑποχθόνιον, μονόπουν, αἱματόχρουν ἢ μεταβάλλον διαφόρους μορφὰς, στελλόμενον δὲ ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πρὸς ἐκφόβισιν τῶν ὁδοιπόρων. 2) Ὑβριστικὸν ἐπίθετον ἀσελγοῦς ἑταίρας παρὰ Δημοσθ.
*Ἔμπυλος (ὁ), ῥήτωρ, συνόμιλος τοῦ Μ. Βρούτου.
Ἐναίσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐξελθόντων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.
Ἐναρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊμάχου ἢ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, μήτηρ δὲ τοῦ Σαλμονέως.
Ἐναρῆφορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
Ἐνδαΐς καὶ Ἐνδηΐς, ΐδος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμῶνος, οἵτινες διὰ παρακινήσεως αὐτῆς ἐφόνευσαν τὸν Φῶκον, ἄλλον υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης.
Ἔνδιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου.
Ἔνδοιος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.
Ἐνδυμίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τυοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Καλύκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα κοιμωμένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου ἡ Σελήνη, τὸν κατέστησεν ἀθάνατον, ἀλλὰ τὸν ἀφῆκεν εἰς παντοτεινὸν ὕπνον.
Ἐνετοί (οἱ), ἔθνος τῆς Παφλαγον. παρὰ τὸν Παρθένιον ποταμὸν, μετοικήσαντες μετὰ τοῦ Ἀντήτορος εἰς τὴν νῦν Οὐενετίαν. 2) ἄλλο ἔθνος ἦσαν, κατὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ Στρβ., οἱ Veneti τῆς ἄνω Ἰταλίας.
Ἐνιῆνες (οἱ), = Αἰνιᾶνες.
Ἐνικεὺς, έως (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις δμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.
Ἐνιπεὺς, έως (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Ἀπιδανὸν, (Καρίτσα). 2) ποτ. τῆς Ἠλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Ἐνιπὼ, οῦς (ἡ), δούλη τις, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόχου.
Ἐνίσπη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.
Ἔννα (ἡ), π. μεσογειος τῆς Σικελ., ἔνθα ἐλέγετο ὅτι συνέδη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης, (Castro Giovanne), (ὁ πολ. Ἐνναῖος).
Ἐννεάκρουνος (ἡ), ἡ πρότερον Καλλιρρόη, πηγὴ τις παρὰ τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὸν Ὑμηττόν.
Ἐννέα ὁδοί (αἱ), μέρος τῆς Θρᾴκης ὅπου ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα ἡ Ἀμφίπολις.
Ἔνναιμος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν μουσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων Τρώων.
Ἐνοδία (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἑκάτη καὶ ἡ Περσεφόνη.
Ἐνοδίας, ου (ὁ), = Εὐοδιεύς.
Ἐνόδιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἑρμῆς.
Ἐνόπη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἡ ἄλλως Γερήνια.
Ἔνοπος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγκαίου.
Ἐντελίδη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μενιππίδην.
Ἐντελλα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποταμοῦ, (ὁ κάτοικος Ἐντελλῖνος).
Ἔντιμος (ὁ), Κρὴς τις, ἀποικήσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν.
Ἐνυάλιος (ὁ), ἐπίθ. ὁ Ἄρης.
*Ἔνυδρα (τὰ), π. τῆς Συρ.
Ἐνυεὺς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σκύρου.
Ἐνυώ, οῦς (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμ. Bellona, θεὰ τοῦ πολέμου, σύντροφος τοῦ Ἄρεως. 2) μία τῶν Γραιῶν.
Ἐξάδιος (ὁ), εἷς τῶν Ἀκαθίων.
Ἐξαίνετος (ὁ), = Ξεναίνετος. 2) Ὀλυμπιονίκης τις νικήσας σταδιον ἐν τῇ 91 Ὀλυμπ.
Ἐξαμπαῖος (ὁ), πηγή τις χυν. εἰς τὸν Γάπανιν καὶ ὁ περὶ αὐτὴν τοπος ἐν Σκυθ.
*Ἐξαμύας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θουκ.
Ἐξάπολις, εως (ἡ), ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπαρχία τῶν Δωριέων, ἡ ὕστερον (ἀφαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ) Πενταπολις.
*Ἔξαρχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.
Ἐξηκεσθῆς, ου (ὁ) ὁ πατὴρ τοῦ Σόλωνος.
Ἐξήκεστος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) Συρακούσιός τις παρὰ Θκδ.
Ἐξόλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν.
Ἑορδαία ἡ Ἑορδία (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ
Ἑορδοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας.
Ἐπακρία (ἡ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πολιων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Κέκροπος, (τὸ τοπ. Ἐπακριεύς).
Ἐπακταῖος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Σάμῳ.
Ἐπάλτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Λυκίων ἐν Τριῴᾳ.
Ἐπαμει(μι)νώνδας, α καὶ ου (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Πολύμνιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφησία, ἀπαθανατίσας τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισε κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ 371 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην τῷ 362. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Ἐπαμείνων καὶ Ἀμεινίας.
*Ἔπαρδος (ὁ), ποτ. τῆς Μηδ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μάρδων.
Ἔπαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, ὅστις, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μέμφιδος, θυγατρὸς τοῦ Νείλου, τὴν Λιβύην, καὶ ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον τῆς γυναικός του πόλιν. Κατὰ τὸν Ἡρόδ., οὗτος ἦν ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἆπις.
Ἐπειγεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Μυρμιδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, φυγὼν τὴν πατρίδα του διὰ φόνον, καὶ στρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλ. ἐπὶ Τροίαν.
Ἐπειοί (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἠλιδος.
Ἐπειός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος. 2) υἱὸς τοῦ Πανοπέως, κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον.
*Ἐπήβολος (ὁ), μάντις τῶν Μεσσηνίων.
Ἠπήρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.
Ἐπήριτος (ὁ), ἴδε Ἀφείδας.
Ἐπιάλτης, ου (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.
Ἐπιγένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀντιφῶντος. 2) υἱὸς τοῦ Κριτωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ.
Ἐπίγονος (ὁ), μαλθακὸς τις λόγος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. ||(πλθ.) Ἐπίγονοι, ὠνομάσθησαν οἱ υἱοὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ἑπτὰ περιφήμων ἡρώων, τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, οἵτινες, στρατεύσαντες μετ' αὐτούς, ἐκυρίευσαν τὰς Θήβας.

Ἐπίδαμνος (ἡ), ἴδε Δυρράχιον.

Ἐπιδαυρία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον χώρα.

Ἐπίδαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἐπίδαυρος (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ὅπου ἦτον ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. 2) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ἀργολ. Κόλπου, ἡ ἐπιλεγομένη Λιμηρά, ἄποικος τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων, ἔχουσα παρομοίως ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (Μονεμβασία). 3) π. τῆς Δαλματίας, (Ragusa Vecchia), (ὁ πολ. Ἐπιδαύριος).

Ἐπιεικία (ἡ), β. τῆς Πελοπονν. παρὰ τὴν Σικυῶνα.

*Ἐπιζεφύριοι (οἱ), Λοκροί, οἱ περὶ τὸ Ζεφύριον ἀκρωτ. τῆς Ἰταλίας κατοικήσαντες.

Ἐπίζηλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τυφλωθεὶς ἀοράτως ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαραθῶνος.

*Ἐπιθέρσης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἐρυθρῶν υἱὸς τοῦ Μητροδώρου, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ. 2) γραμματικός τις ἐκ Νικαίας.

Ἐπικάστη (ἡ), κατὰ τὸν Ὅμ., ἡ Ἰοκάστη, γυνὴ τοῦ Λαΐου κτλ. 2) θυγ. τοῦ Καλυδῶνος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Αὐγείου. 3) θυγ. τοῦ Αὐγείου, γενομένη ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Θεσσαλόν.

Ἐπικέρδης, ους (ὁ), Κερκυραῖός τις, βοηθήσας τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους.

*Ἐπικηφησία (ἡ), δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ, (ὁ δημ. Ἐπικηφήσιος καὶ Ἐπικηφησιάθεν).

*Ἐπικλείδας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους Γ'. βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν.

Ἐπικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος ἐκ Λυκίας. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πρωτέως, στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐπικνημίδιοι (οἱ), Λοκροί, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κνημῖδα παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Ἐπικούριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου οἱ Ἀρκάδες, ἐπικουρήσαντος αὐτοῖς ποτὲ ἐναντίον λοιμικῆς νόσου, ἀνήγειρον τὸν ἐν Βάσσαις τῆς Ἀρκαδίας μεγαλοπρεπέστατον ναόν.

Ἐπίκουρος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος ἢ θεμελιωτὴς τῆς Σχολῆς τῶν Ἐπικουρείων, γεννηθεὶς ἐν Γαργηττῷ τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 πρὸ Χ., καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 χρόνων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Παχήτου.

*Ἐπιπραδίος (ὁ), πύκτης τις ἐκ Μαντινείας, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Ἐπικράτης, ους (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου. 2) ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηβίων. 3) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης.

Ἐπίκτητος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἱεραπόλεως, δοῦλος τοκαταρχὰς, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δομετιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζόμενον ἐγχειρίδιον ἐγράφη πιθανῶς ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀρριανοῦ.

Ἐπικυδείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Σπαρτιάτης Γλαῦκος.

Ἐπικύδης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκα. 2) Συρακούσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀννίβα.

Ἐπικυδίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἐπικυρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης ἀνακείμενος ἐν Δελφοῖς, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἀνωτέρῳ.

Ἐπίκωμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Καρνεάδου.

Ἐπιλαΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀγυιάνακτα.

Ἐπίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Ἐπιλυτίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξε οφ. (Ἑλλην. Ε', δ', 39).

Ἐπιμένης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἐπιμενίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαίστου καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης ἢ Βλάζης, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσοῦ, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του, ζήσας 150 χρόνους, ἐξ ὧν ἐκοιμήθη τοὺς 52 ἐν τινι σπηλαίῳ. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο διάφορα ποιήματα.

*Ἐπιμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἐπιμηθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ ἢ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, νυμφευθείς, ἀπ' ἐναντίας τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, τὴν Πανδώραν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Πύρραν, σύζυγον τοῦ Δευκαλίωνος· κατά τινας δὲ, καὶ ἄλλας δύο θυγατέρας, τὴν Πρόφασιν καὶ Ματαμέλειαν.

Ἐπιμελιάδες (αἱ), νύμφαι τινὲς τῶν δασῶν, τιμώμεναι ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς καὶ αἱ Δρυάδες.

Ἐπιμηλιάδης, ου (ὁ), κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κορωνείας.

Ἐπιπολαὶ (αἱ), βράχος ἀπότομος παρὰ τὰς Συρακούσας, συμπεριτειχισθεὶς μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Διονυσίου. Ἐν αὐτῷ ἦσαν αἱ περίφημοι Δατομίαι, χρησιμεύουσαι ἀντὶ εἱρκτῆς.

Ἐπιπυργιδία καὶ Ἐπιπυργῖτις, ίδος (ἡ), ἡ Ἑκάτη ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἀβδηρίταις.

Ἐπισθένης, ους (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως πελταστῶν τῶν συστρατευσάντων μετὰ Κύρου.

Ἐπίστροφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐξ Ἀλύβης Ἀλιζόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3 υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Δυρνησσοῦ, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων συμμάχων τῶν Τρώων.

Ἐπίστωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ἐπιτάδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ ἀποκλεισθέντων Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἐπιτάλιον (τὸ), π. τῆς Τριφυλλιακῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, (ὁ πολ. Ἐπιταλιεύς).

Ἐπιτελίδας, α (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐν Τορώνῃ Σπαρτιατῶν.

Ἐπιφάνεια (ἡ), π. τῆς Συρ. καὶ 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἐπιφανεύς).

Ἐπίφρων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοθ. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ἐπιχάρης, ους (ὁ), Σικυώνιος, φρονῶν τὰ τοῦ Φιλίππου.

Ἐπίχαρμος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἢ ποιητὴς δραματικὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ζήσας περὶ τὸ 480 πρὸ Χ. ἐν Συρακούσαις ἢ ἀπομνημονεύων εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν.

Ἐπόκιλλος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἔποχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας.

Ἐπτάπυργος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ ποτίζων τὴν Τρωάδα.

Ἐπύαξα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλίκων Συεννέσεως, ἐλθοῦσα πρὸς συνέντευξιν τοῦ νεωτέρου Κύρου.

Ἐπωπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Κανάκης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰόλου, ἐλθὼν ἐκ Θεσσαλίας εἰς Πελοπόννησον ἢ γενόμενος ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος. Ἀπέθανε δὲ πληγωθεὶς ἐν τῇ μετὰ τοῦ Νυκτέως, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μάχῃ, τοῦ ὁποίου ἦρπασε τὴν θυγατέρα. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς νήσου Πιθηκούσης.

Ἔραι (αἱ), π. τῆς Ἰων. ἀπέναντι τῆς Χίου.

Ἔρανα (ἡ), Κώμη τῆς Μεσσην. μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, ἴσως=Ἀρήνη, (Παλαιὰ Νεβαρῖνος).

Ἐρασικλεία (ἡ), Ἀθηναία τις παρὰ Δεκ.

Ἐρασινίδης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχησάντων Ἀθηναίων στρατηγῶν. 2) στρατηγός τις τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ.

Ἔρασινος (ὁ), Ἀργεῖός τις, παρὰ ταῖς θυγατράσι τοῦ ὁπ. κατέλυσεν ἡ Βριτόμαρτις. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Λυσιππης. 3)(γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., πηγ. ἀφανὴς ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ λίμνης Στυμφαλίδος ἢ ἀναβρύων ἔπειτα παρὰ τὸ Ἄργος, ὅπου ἑνούμενος μὲ τὸν Φρύξον, χυν. εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, (Κεφαλάρι). 4) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν πόλιν Βούραν. 5) ποταμίων τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Βραυρῶνα.

Ἐρασίνεως (ὁ), περιδόητός τις οἰνοπότης.

Ἐράσιππος (ὁ), Ἔρασινος (2).

Ἐρασίστρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος. 3) περίφημός τις ἰατρὸς ἐκ Κέω, ἀκμάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

*Ἐρατίδαι (οἱ), εὐγενής τις οἰκογένεια ἐν Ῥόδῳ.

Ἐρατοκλείδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Φαλίου ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἔρατος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Δυναστης. 2) βασιλεὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἄργους. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ἐρατοσθένης, ους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) γραμματικὸς καὶ γεωγράφος περίφημος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων.

Ἐράτειρα (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου.

Ἐρατὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς ϗ ἐρωτικῆς ποιήσεως. 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) μία τῶν Δρυάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀρκάδος τρεῖς υἱούς.

Ἐρβησσὸς (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., πρὸς δυσμὰς τῶν Συρακουσῶν, (La Grotte), (ὁ πολ. Ἐρβησσεὺς καὶ Ἐρβησσῖνος).

Ἔρβιτα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., (Erba Spina), (ὁ πολ. Ἐρβιταῖος).

Ἐργαστηρία (ἡ), κώμη τῆς Μυσ., μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου.

Ἐργέτιον (τὸ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. (ὁ πολ. Ἐργετῖνος).

Ἐργῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Βουζύγης καὶ πατὴρ τοῦ Τροφωνίου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὑποχρεώσας τοὺς Θηβαίους εἰς ἑκατὸν βοῶν φόρον κατ' ἔτος, τοῦ ὁποίου ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐκ Μιλήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἐργίσκη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκης.

Ἐργοτέλης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἐργόφιλος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δμσθ.

*Ἐρδονία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ordonna).

Ἔρεβος, ους (τὸ), γέννημα τοῦ Χάους, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς ἐγέννησε τὸ Γῆρας, τὸν Ὕπνον, τὸν Θάνατον ϗ. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδ.) τὸ σκοτεινότερον μέρος τοῦ Ἅδου, σκότος τὸ ἐξώτερον.

Ἐρεικοῦσσα (ἡ), = Ἐρικοῦσσα.

Ἐρεμβοὶ (οἱ), ἔθνος Τρωγλοδυτικὸν τῆς Ἀραβίας, (κυρ. καὶ ἐτμλγ. = Ἐρεμπὶ Τουρκ. οἱ Ἄραβες).

Ἐρεσὸς(σσὸς), οῦ (ἡ), π. τῆς Λέσβου, πατρὶς τοῦ Θεοφράστου, (ὁ πολ. Ἐρέσιος).

Ἐρετμεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων ἐπὶ Ὀδυσσέως.

Ἐρέτρια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Εὐβοίας, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Μενεδήμου τοῦ συστήσαντος τὴν Ἐρετρικὴν σχολήν. 2) π. τῆς Φθιώτιδος, (Ἁρμυρὸς), (ὁ πολ. Ἐρετριεύς).

Ἐρευθαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, στρατηγοῦντος τῶν Πυλίων.

Ἐρεχθείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐρεχθέως.

Ἐρεχθεὺς, έως (ὁ), ὁ πρῶτος, ἴδε Ἐριχθόνιος. 2) ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ πρώτου, υἱὸς τοῦ Πανδίονος ϗ τῆς Ζευξίππης, ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Κέκροπος, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Πραξιθέας Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ τέσσαρας θυγατέρας, θυσιασθείσας κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου. Ἐκεραυνώθη ὑπὸ τῶ Διὸς, διότι ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδ. Εὔμολπον. 3) ἐπιθ. ὁ Ποσειδῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ᾠκοδόμητο ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν Ἀκροπόλει τὸ Ἐρέχθειον.

Ἐρεχθηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως. 2) (κτητ.) πηγὴ ἡ φρέαρ ἁλμυρὸν ἐντὸς τοῦ ἐν Ἀκροπόλει Ἐρεχθείου, τὸ ὁποῖον, δικαζόμενος ὁ Ποσειδῶν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὲρ τῆς χώρας, ἀνέδωκε κπυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαινάν του. 3) μία τῶν δέκα φυλῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου.

Ἐρίβοια (ἡ), ἡ ἄλλως Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἐριβώτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Ἐρίγυιος (ὁ), Μιτυληναῖος, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἐρίγων, όνος ἢ ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. εἰς τὸν Ἀξιὸν, (Φερίνα).

Ἐριθακίς, ίδος (ἡ), ποιμενίς τις παρὰ Θκρ.

Ἐρίκεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἐρικειεὺς καὶ Ἐρικαιεύς).

Ἐρικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, (Alicudi). 2) νησίδιον πρὸς ἄρκτον τῆς Κερκύρας, (Βαρκοῦσας).

Ἐρινεὸς (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Δωρίδος (μία τῆς Τετραπόλεως) περὶ τὸν Πένδον. 2) π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Λάρισσαν, (Ἐρνό). 3) λιμήν τις παρὰ τὰς Ῥυπὰς τῆς Ἀχαΐας. 4) χωρ. τῆς Ἀττ. περὶ τὸν Κηφισσὸν τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου ἐμυθεύετο γενομένη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης. 5) ποτ. τῆς Σικελ., ἴσως ὁ Ὄρινος τοῦ Πτολεμαίου, (Miranda), (τὸ ἐθν. Ἐρινεεὺς καὶ Ἐρινεάτης).

Ἐριννὺς, ύος (ἡ), πλθ. Ἐριννύες-Ἐριννῦς, θεαὶ τιμωροὶ τῶν ἀνοσιουργημάτων, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Τισιφόνη, Μέγαιρα ϗ Ἀληκτὼ, θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἡ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους. Ἐπλάττοντο φρικώδεις τὴν μορφὴν καὶ ὀφιοπλόκαμοι, κρατοῦσαι δᾶδας ἀναμμένας καὶ ὄφεις ἀντὶ μάστιγος, καὶ ὠνομάζοντο κατ' εὐφημισμὸν Εὐμενίδες.

Ἔρις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν φιλονεικιῶν καὶ τῆς διχοστασίας, θυγ. τῆς Νυκτὸς, ἀδελφὴ δὲ καὶ συνόμιλος τοῦ Ἄρεος.

*Ἐρισθένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀριστοκράτους.

Ἐρίτιμος (ὁ), Κορίνθιός τις Ἰσθμιονίκης.

*Ἔριφος (ὁ), κωμικός τις ποιητὴς παρ' Ἀθην.

Ἐριφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης τῆς Ἄβαντος, ἥτις, δωροδοκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους, ἐπροδώκε τὸν σύζυγόν της Ἀμφιάραον, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλκμαίωνος.

Ἐριχθόνιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἐρεχθεὺς, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ϗ τῆς Ἀτθίδος ἢ τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσε, διώξας τὸν Ἀμφικτύωνα, καὶ συστήσας τὰ Παναθήναια. Ἀφῆκε δὲ ἀποθανὼν διάδοχον αὐτοῦ τὸν Πανδίονα, ὃν ἔσχεν ἐκ τῆς Πασιθέας μιᾶς τῶν Ναϊάδων, καὶ ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως ἐν Ἀθήναις. 2) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου ϗ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του· υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀστυόχης τῆς θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος ἦτον ὁ Τρώς.

Ἐριῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 2) γυνὴ τοῦ Οἰλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ μικροῦ.

Ἔρκτη (ἡ), β. ϗ φρούρ. τῆς Σικελ. πλησίον τῆς Πανορμου, (Monte Peregrino).

Ἐρκύνα (ἡ), ποτάμιον τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Τροφωνείου ἄντρου παρὰ τὴν Λεβαδείαν.

Ἐρκυναῖος καὶ (συχνότ.) Ἐρκύνιος δρυμὸς (ὁ), δάσος ἀπέραντον τῆς Γερμαν., (Hartzwald).

Ἑρμαγόρας, ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἑρμῆς ἀγοραῖος, ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. 2) (ὡς κύρ. ὄνομα) ῥήτωρ ἐκ Τήμνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.

Ἑρμαία ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λιβ. πρὸς βορρᾶν τῆς Καρχηδ., (Capo Rosso). 2) ἕτερον ἀκρωτ. τῆς Λιβ. ἐν τῇ Μαρμαρικῇ, (Ripa Alba).

Ἑρμαῖον (τὸ), ἐν γένει ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ, (ὅθεν 2) χωρ. τοῦ Ἀρκαδ. 3) ἀκρωτ. τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, (Χισσαρ). 4) ἀκρωτ. τῆς Σαρδινίας, (Malagrin). 5 ἀκρωτ. τῆς Λήμνου, (Αἰσχλ. Ἀγαμ.) 294).

Ἑρμαῖος (ὁ), λόφος τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης.

Ἑρμαιώνδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

*Ἑρμαππίων, ωνος (ὁ), γραμματικός τις.

Ἑρμαφροδιτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ϗ τῆς Ἀφροδίτης, μεταμορφωθεὶς εἰς ἓν σῶμα μετὰ τῆς νύμφης Σαλμακίδος, ἥτις, ἰδοῦσα αὐτὸν λουόμενον εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἁλικαρνασσὸν πηγὴν, τὸν ἐνηγκαλίσθη, ὅθεν ἐκαλεῖτο ϗ Ἀνδρόγυνος.

Ἑρμείας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑρμῆς. 2) τύραννος τοῦ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσιᾳ φρουρίου Ἀταρνέως, φίλος καὶ μαθητὴς τῶν φιλοσόφων Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.

Ἑρμῆς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ϗ τῆς Μαίας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἄγγελος τῶν θεῶν, ϗ ψυχοπομπὸς, ἔφορος τῶν δικανικῶν λόγων, τοῦ ἐμπορίου, τῶν δημοσίων δρόμων κτλ. κτλ., ὅθεν ϗ ἐτιμᾶτο ὑπὸ διάφορα ἐπίθετα.

Ἑρμησιάναξ, άνακτος (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ.

*Ἑρμησίλεως, ω (ὁ), Λέσβιος, πρόξενος τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Σοφοκλέους.

Ἑρμῖνος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημώνακτος καὶ διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισιέως.

Ἑρμιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, συζευχθεῖσα τὸν Ὀρέστην. 2) (γεωγρ.) π. παραθαλ. τῆς Ἀργολ., ἀφ' ἧς ὁ Ἑρμιονικὸς κόλπος (Καστρί), (ὁ πολ. Ἑρμιονεύς).

Ἑρμίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Βοιωτοῦ, γυνὴ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Μινύου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρμιππος (ὁ), κήρυξ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου ἐξ Ἀταρνέως. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) συγγραφεὺς Σμυρναῖος, γράψας ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρα ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. 4) φιλόσοφος Περιπατητικός, γράψας βίους φιλοσόφων καὶ περὶ Μετεώρων.

Ἑρμιών, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρώπου, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης.

Ἑρμογένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. 2) ῥήτωρ ἐκ Ταρσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 πρὸ Χ. καὶ συγγράψας περὶ Ῥητορικῆς εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε χρόνων. Ἀλλ', εἰκοσιπεντοετὴς μόλις, ἀπολέσας δι' ὅλου τὸ μνημονικόν του καὶ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας.

*Ἑρμοδίκη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μίδα.

Ἑρμόδωρος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἐμπορευόμενος ὡς ἰδίως τοὺς διαλόγους τοῦ διδασκάλου του ἐν Σικελίᾳ. 3) Ἔφέσιος, ἄριστος ἀνδρῶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ συμπολίτου του Ἡρακλείτου.

*Ἑρμοκλῆς, έους (ὁ), ποιητὴς Ἀθηναῖος, (Ἀθ. ΙΕ', 697).

Ἑρμοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕρμωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων διακριθεὶς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., (Ξενοφ. Ἀπομν. Α', Ε', 48).

*Ἑρμοκρέων, οντος (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Στρβ. (ΙΓ', ά, 588). 2) ποιητὴς ἐκ τῶν τῆς Ἀνθολογίας.

Ἑρμόλαος (ὁ), Μακεδών, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Καλλισθένους, εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, συνομόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φονευθείς.

Ἑρμόλυκος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐθύνου, ἀριζεύσας εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην.

Ἑρμόνδοροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄλβιν.

Ἑρμονθις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, (Ἑρμέντ).

Ἑρμόπολις, εως (ἡ) καὶ Ἑρμοῦ πόλις, π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἡ λεγομένη μεγάλη, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, (Ἀχμουνιέ). 2) ἡ μικρά, π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Δαμανχοὺρ), (ὁ πολ. Ἑρμοπολίτης).

Ἕρμος (ὁ), ποτάμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, χυν. διὰ τῆς Αἰολίδος εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, (Σαρμπάτ). 4) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (τὸ ἐθν. Ἕρμειος ἢ Ἐν Ἕρμει).

Ἑρμότιμος (ὁ), εἷς τῶν εὐνούχων τοῦ Ξέρξου παρ' Ἡροδ. (Η', 104). 2) φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, (ἴδε Ἀριστ. Μεταφυσ. Α', γ'. καὶ Διογ. Μυίας Ἔγκ.)

Ἑρμοτύβιες (οἱ), μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἑρμούπολις, εως (ἡ), ἴδε Ἑρμόπολις.

Ἑρμόφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ἐπὶ Ξέρξου (Ἡρόδ. Ε', 99).

Ἕρμων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους. 3) Μεγαρεύς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδ.

Ἑρμώνακτος κώμη (ἡ) = Ἑρμώνασσα.

Ἑρμώναξ, ακτος (ὁ), γραμματικός τις παρ' Ἀθην. (Β', 53).

Ἑρμώνασσα (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Τύρα ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Κορακονδάμης, (Ματρίγα).

Ἕρμωνθις, ιος (ἡ), = Ἑρμονθις.

Ἕρμιστον (τὸ), π. τῆς Τρωάδος παρὰ τὰς Κολωνάς.

Ἕρνικες ἢ Ἕρνικοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ.

*Ἐρξίας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

*Ἐρξικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 58 Ὀλυμπ.

Ἐρσιάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐρσιάδης).

Ἔρος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Ἔρως.

*Ἐρπυλλίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀριστοτέλης ἐτεκνοποίησε τὸν Νικόμαχον.

Ἔρση (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. 2) θυγ. τοῦ Κέκροπος ἢ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Κέφαλον.

Ἐρύλλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων, (ἄλλ. ἀνῳνσ. Ἐρύλαος).

Ἑρύθεια (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) θυγ. τοῦ Γηρυόνου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Ἀτλ. Ὠκεανοῦ, χωριζομένη διά τινος ζενοῦ πορθμοῦ τῆς Ἰσπαν., ὑπὸ κατώκει ὁ Γηρυόνης, (Leon ἡ La Carrara).

Ἐρυθῖνοι καὶ μεταγεν. Ἐρυθρῖνοι (οἱ), π. τῆς Παφλαγον. ἢ οἱ πρὸ αὐτῆς ἐξέχοντες δύο ἐρυθροὶ σκόπελοι.

*Ἐρυθρὰ (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Πορφυρίωνος. 2) (γεωγρφ.) = Ἐρυθραί.

Ἐρυθρὰ (ἡ παρὰ Διοδ. Ἱερὰ) βῶλος, π. ἀπροσδιόριστος τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἐρυθροβωλίτης).

Ἐρυθρὰ θάλασσα (ἡ), ὁ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἀραβίας εἰσέχων ἐκ μεσημβρίας κόλπος, ὁ ἄλλως Ἀραβικός. (παρὰ Ξενοφ.) ὁ Περσικὸς κόλπος, (τὸ ἐθν. Ἐρυθραῖος).

Ἐρυθραὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος. 2) μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων κειμένη ἐπὶ τινος χερρονησιζούσης ἄκρας τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπέναντι τῆς Χίου, ἄποικος τῆς Βοιωτικῆς, ἧς πατρὶς τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης.

Ἐρυθραῖον ἄκρον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, (Κάβο Ῥόσσο ἢ Ξάκρον).

Ἐρύθρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, ἢ 2) τοῦ Περσέως, ἢ 3) βασιλεύς τις, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἴδε καὶ Ἔρυθρος.

*Ἐρύθριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἢ τῆς Θεμιστοῦς.

*Ἐρυθρὸν (τὸ), χωρ. τῆς Κυρηναϊκῆς, (τὸ τοπ. Ἐρυθρίτης).

Ἔρυθρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ἀποικήσας τὰς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθράς. 2) υἱὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀθάμαντος, ἀφ' οὗ αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Ἐρυθραί. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, (ἴδε καὶ Ἐρύθρας).

Ἐρύκη (ἡ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Σικελ.

Ἐρυκίνη (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελ. Ἔρυκος.

Ἐρυμάνθη (ἡ), θυγ. τοῦ Πηρυσσοῦ ἢ τῆς Σάββης, μιᾶς τῶν Σιβύλλων.

Ἐρύμανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ πατὴρ τοῦ Ξάνθου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., τυφλωθεὶς διότι εἶδε λουομένην μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος τὴν Ἀφροδίτην. 3)(γεωγρφ.) β. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἠλιάδος, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον, (Ζίρια). 4) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐρύμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως καὶ 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ἐρυμναί (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Θεσσαλ. ἢ 2) τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἐρυμναῖος).

Ἑρυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ὑπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη ἡ 2) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους (Monte Trapano) μὲ ναὸν ἐπίσημον τῆς Ἐρυκίνης Ἀφροδίτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν ἀφιερωμέναι (ἱεροδοῦλαι) ἐπὶ Πολυβίου καὶ Διοδώρου χίλιαι καὶ ἐπέκεινα ἑταῖραι.

Ἐρυξίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις δεκαετῶν ἀρχόντων. 2) ἰατρός τις ἐκ Πειραιῶς, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Ἐρυξιδαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Φυλοχαρίδου, (Θκδ. Δ', 119).

Ἐρυξίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ, ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκρ.

Ἔρυξις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοξένου, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀχρειότητά του.

Ἐρυξὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ Β', βασιλέως τῆς Κυρήνης.

Ἐρυσίκη ἢ (ς)Ἐρυσίχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγελφου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀκαρν. ἢ ὕστερον Οἰνιάδαι, (ὁ πολ. Ἐρυσιχαῖος).

Ἐρυσίχθων (καὶ ὄχι Ἐριείχθων), ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἀποθανὼν ἄτεκνος. 2) υἱὸς τοῦ Τριοπᾶ ἢ τοῦ Μυρμιδόνος, βασιλέως τῆς Θεσσαλ., βουλιμιάσας διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν τῆς Δήμητρος.

Ἔρυτος (ὁ), = Εὔρυτος.

Ἔρχεια (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα ἢ Δαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐργιεὺς ἢ Ἐρχιάδης).

Ἐρχομενὸς (ὁ), ἀρχαιότερα ὁ Ὀρχομενός.

Ἔρως, ωτος (ὁ), ὁ ἀρχαῖος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Χάους· (κατὰ τοὺς μεταγεν.) υἱὸς τῆς Ἀφροδ., θεὸς τῆς ἀγάπης, τιμώμενος ἰδίως εἰς τὰς Θεσπιάς, ὅπου ἑωρτάζοντο κατὰ πεντετίαν εἰς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Ἐρώτια ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐρωτίδια. Παριςάνετο συνήθως ὡς παῖς ὡραῖος, πτερωτός, μὲ τόξον καὶ δᾷδα ἀναμμένην.

Ἐρωτιανὸς (ὁ), Ἕλλην συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ Νέρωνος, καὶ γράψας συλλογὴν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἔρωχος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Ἑσπέρα (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων.

Ἑσπερία (ἡ), ἀρχ. ἡ Ἰταλία.

Ἑσπερίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἑσπέρου, ἐξ ἧς ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Ἑσπερίδας. 2) (συνήθως πλθ.) αἱ Ἑσπερίδες (νύμφαι), τρεῖς ἢ τέσσαρες τὸν ἀριθμόν, Αἴγλη, Ἀρεθοῦσα, Ἐρύθεια καὶ Ἑσπέρη, θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Ἄτλαντος, φυλάττουσαι τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς ἕνα κῆπον ἡ ἄλσος, κείμενον εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Λιβύης ἢ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς δυσμὰς (ἑσπέραν), τὰ ὁποῖα ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας τὸν φυλάσσοντα αὐτὰ Ἑσπέριον δράκοντα, υἱὸν τοῦ Φόρκυος ἢ τῆς Κητοῦς ἢ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, μετέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. 3) (γεωγρφ.) νῆσοι τινὲς τοῦ Ὠκεανοῦ, κατά τινας μὲν αἱ τῶν Μακάρων, κατ' ἄλλως δὲ, αἱ Κασσιτερίδες. 4) (ἐνικῶς) π. τῆς Λιβ. ἢ ὕστεραν Βερενίκη.

Ἕσπερος (ὁ), υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὸν ὁποῖον, ἀσχολούμενον περὶ τὴν Ἀστρονομίαν ἢ ἀναρπαγέντα ὑπὸ θυέλλης ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, οἱ συμπολῖται του ἀπεθέωσαν.

Ἑσπερῖται (οἱ), ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Ἀρμενίας. 2) = Εὐεσπερῖται.

Ἑστία (ἡ), θυγ. τοῦ Κρόνου ἢ τῆς Ῥέας, θεὰ τοῦ πυρὸς, καὶ ἑπομένως τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τῆς εὐρύσεως τῶν πόλεων κτλ. (Εἰς τὴν Ῥώμην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τοῦ πυρὸς, τὸ ὁποῖον διετήρουν ἄσβεστον αἱ Ἑστιάδες [Vestales] παρθένοι κτλ.)

Ἑστίαι (αἱ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, (Καγιαλάρ).

Ἑστίαια (ἡ), π. τῆς Εὐβ., ἡ ὕστερον Ὠρεός. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. 3) π. τῆς Ἀκαρν., (ὁ πολ. Ἑστιαιεύς).

Ἑστιαιῶτις, ιδος, (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ἑστίαιαν (τῆς Θεσσαλ.) χώρα.

Ἑστιόδωρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἑστιωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας ἢ Οὐϊνδελικίας.

Ἠσῶπις, ιδος (ἡ), λόφος τις περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἡταζέτα (ἡ), ἡ γυνὴ Νικομήδους τοῦ Α', βασιλέως τῆς Βιθυν.

Ἡτέαρχος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κρήτης, πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν Λιβύῃ.

Ἡτεννα (ἡ), π. τῆς Παμφυλ., (οἱ πολ. Ἡτεννεῖς).

Ἡτεοβουτάδαι (οἱ), = Γνήσιοι Βουτάδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτη υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, ἀρχαία τις οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις.

Ἡτεοκλῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνδράιμ. ἢ τῆς Ἱππης, θυγατρὸς τοῦ Λεύκωνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων, αἵτινες ἐκλήθησαν διὰ τοῦτο Ἡτεόκλειοι. 2) υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις συμφωνήσας μὲ τὸν ἀδελφόν του Πολυνείκην νὰ βασιλεύωσιν ἀλληλοδιαδόχως τῶν Θηβῶν, τὸν ἠπάτησεν ὕστερον, ἢ μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ, στρατεύσαντος μετὰ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου καὶ τῶν λοιπῶν ἑναντίον του, τὸν ἐφόνευσε καὶ ἐφονεύθη συγχρόνως ὑπ' αὐτοῦ.

Ἡτέοκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴφιος ἐξ Ἄργους, στρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λεάδου.

Ἡτεοκλυμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύου.

Ἡτεόκρητες (οἱ), = Γνήσιοι (αὐτόχθονες) Κρῆτες, μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου ταύτης.

Ἡτεόνικος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ὑποστράτηγος τοῦ Λυσάνδρου, ἢ ἁρμοστὴς ἔπειτα τῆς Θάσου. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλισθένους.

Ἡτεωνεύς, έως (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, σύμβουλος τοῦ Μενελάου, (Ὀδ. Ε, 23).

Ἡτεωνὸς (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἑλεῶνος, ὑπ' αὐτοῦ ἐκτισθὴ ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ὕστερον Σκάρφη, (ὁ πυλ. Ἡτεωνεὺς ἢ Ἡτεώνιος).

Ἡτοιμοκλῆς, έους (ὁ), Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἱπποσθένους, καὶ αὐτοῦ Ὀλυμπιονίκου.

Ἑτρουρία (ἡ), ἡ Ἄλλως Τυρρηνία, μέρος τῆς Ἰταλ., ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἑτρούσκοι (οἱ), = Τυρρηνοί.

Ἑτύμανδρος (ὁ), πατ. τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, (Χινδμένδ).

Ἑτυμοκλῆς, ίους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Ε', 4) καὶ Πλουτ. (Ἀγησίλ. 25).

Εὖα (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, (ὁ πολ. Εὐᾶτις).

Εὐάγγελος (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς παρ' Ἀθην. 2) κιθαριστὴς τις ἐκ Τάραντος παρὰ Λουκ. 3) δοῦλος τοῦ Περικλ. 4) συγγραφεύς τις, γράψας Τακτικά.

Εὐάγγης, ους (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς, Γ-δρεάτης.

Εὐάγορας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. 4) ἕτερος, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους καὶ ἀπόγονος τοῦ Τεύκρου, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Κόνων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθην. Ἐπαναστὰς κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε πολὺν καιρὸν ἀνδρείως, ἀλλὰ τελευταῖον πολιορκηθεὶς, ἐδιάσθη νὰ παραδοθῇ καὶ ἐφονεύθη. Τούτου τὸν Ἐπιτάφιον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης. 5) Λακεδαιμόνιός τις νικήσας τρὶς Ὀλύμπια διὰ ταθρίππου. 6) ἕτερός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἤλείας, νικήσας συνωρίδι κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Εὐαγόρη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὔαγρος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου.

Εὐάγων, οντος (ὁ), λαμψακηνός τις πλούσιος, ἐπιχειρήσας νὰ τυραννήσῃ τῆς πατρίδος του καὶ ἀποτυχών.

Εὐάδνη (ἡ), θυγ. τοῦ Πειρῆ, ἢ τῆς Πιτάνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰανόν. 2) θυγ. τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἀ-ρου ἢ μήτηρ τοῦ Ἰάσου κτλ. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἴφιος καὶ γυνὴ τοῦ Καπανέως. 4) θυγάτηρ τοῦ Πελίου, ὑπανδρευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος μὲ τὸν Κάναντα βασιλέα τῆς Φωκίδος.

Εὐάθλος (ὁ), αυκοφάντης ἐν Ἀθήναις, (Ἀρχν. Ἀχαρν. 710). 2) σταδιοδρόμος Ἀθηναῖος παρὰ Πλάτ.

Εὐαιμονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύπυλος.

Εὐαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης.

Εὐαίνετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κορήνου, Λακεδαιμόνιος, ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.

Εὐαίχμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄλλου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ., συζευχθεῖσα τὸν Πολυκάονα, υἱὸν τοῦ Βούτου, ἐκ Μεσσήνης. 2) θυγ. τοῦ Μεγαρέως, καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλκάθου.

Εὐαίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος δημαγωγὸς κωμῳδούμενος (ἴσως ὑπὸ πλαστῷ ὀνόματ.) ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εὐάλας, α (ὁ), Σπαρτιάτης στρατηγὸς τῶν Δακεδ. ἐν Δεκελ.

Εὐάλκης, ους (ὁ), Ἀθην., φίλος τοῦ Ἀγησιλάου. 2) συγγραφεύς τις γράψας Ἐφεσιακά.

Εὐαλκίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἐρετριέων, φονευθεὶς περὶ τὴν Ἔφεσον ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων.

Εὐαμερίων, ωνος (ὁ), ἥρως τις ἐν Σικυῶνι, ὁ ἐν Περγάμῳ Τελεσφόρος καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀκέσιος.

Εὐάνδρη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Εὐανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τινος νύμφης ἐξ Ἀρκαδίας Θέμιδος καλουμένης, ἢ, κατ' Ἄλλους, τοῦ Ἐχέμου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ, ἀποικήσας ἐκ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἢ εἰσαγαγὼν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ ἄγρια εἰσέτι ἐκεῖνα μέρη, ὅθεν καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ῥωμ. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου. 3) υἱὸς τοῦ παλαιοτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, νυμφευθεὶς τὴν Δηϊδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γεννήσας τὸν νεώτερον, Σαρπηδόνα. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ.

Εὐάνθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρυόπου καὶ τῆς Ἀριάδνης. 2) ὁ πρῶτος οἰκιστὴς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν. 3) ἐποποιός τις παρ' Ἀθην.

Εὐάνωρ, ορος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάριος παρ' Ἰαμβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Εὐάρδη ἡ Εὐαρδις (ἡ), ἑταίρα τις Ἀθηναία.
Εὐαρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μήτηρ δὲ τῆς Ἱπποδαμείας.
Εὐάρνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Εὐάρχιππος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.
Εὔαρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Ἄκαρν. Ἀστακοῦ. 2) Χαλκιδεύς, ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. 3) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι.
Εὔας, α (ὁ), λόφος τις παρὰ τὴν ἐν Λακωνίᾳ Σελλασίαν.
*Εὔβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέγητος καὶ τῆς Περιβοίας. 2) ἀγαλματοποιὸς Θηβαῖος παρὰ Παυσ.
Εὐβοία (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσωπίνου, ἀναθρέψασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὴν Ἥραν. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὄλυμπον. 3) θυγ. τοῦ Λαρύμνα, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πόλυβον, πατέρα τοῦ Γλαύκου. 4) θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 5) (γεωγρφ.) νῆσος μεγάλη τοῦ Αἰγαίου, χωριζομένη διὰ στενοτάτου πορθμοῦ (τοῦ καλουμένου Εὐρίπου) τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας εἰς μῆκος 1290 σταδίων, καὶ ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὸ πάλαι, τὴν Χαλκίδα, Ἐρέτριαν, Κάρυστον, Ὠρεὸν κτλ. (Ἔγριπος καὶ Νεγρεπόντε), (τὸ ἐθν. Εὐβοεύς). 6) β. τῆς Ἀργολ. 7) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Μύλας, ἐπὶ Στράβωνος ἤδη κατεδαφισμένη. 8) π. τῆς Μακεδ. πλησίον τῆς Ἐδεσσης.
Εὐβότας, α (ὁ), ἴδε Εὐδώτας.
Εὐβουλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευσῖνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Δασκύλου.
Εὐβούλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Δήμαρχον. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς πόλεως.
Εὐβουλίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις. 3) φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.
Εὔβουλος (ὁ), ἄρχων Ἀθήνησι τὸ δ'. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ., ὁ παρὰ Λυσ. Εὐβουλίδης. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμ. 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ἀναφλύστιος τὸν ὄθμον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4 Ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Κυθήριος (καὶ ὄχι Κύπριος) τὸν ὄθμον. 5) φιλέσουρος Ἀλεξανδρεὺς, ἀπαδὸς τοῦ Τίμωνος. 6) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.
Εὐδώτας, α (ὁ), Κυρηναῖος, νικήσας ᾄδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.
Εὐδώτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου.
Εὐδαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράθης (ἡ).
Εὐδαμίδας, α, (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, στρατηγήσας ἐν Θράκῃ τῶν Λακεδ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἄγιδος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) Κορίνθιός τις παρὰ Λουκ.
Εὐδάμιππος (ὁ), φίλος τις τοῦ Θεοκρίτου.
Εὔδαμος (ὁ), = Εὔδημος.
Εὐδάνεμος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Ἀθήναις.
Εὔδημος καὶ Δωρ. Εὔδαμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. 3) ψευδοϊατρός τις ἐν Ἀθήναις, πωλῶν βασκάνια καὶ ἄλλα τοιαῦτα προφυλακτικὰ δῆθεν περίαπτα.
Εὐδικος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφ. (ὀρθότ. Ἔνδιος). 2) Λαρισσαῖος, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.
Εὐδοκία (ἡ), ἡ πρότερον Ἀθηναΐς, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, θυγ. τοῦ φιλοσόφου Λεοντίου ἐξ Ἀθηνῶν, ποιήσασα, ὡς λέγεται, τὰ Ὁμηρόκεντρα, τὰ ὁποῖα ὅμως πιθανώτερον ἀποδίδονται εἰς τὴν ἐπμ. 2) ἡ Μακρεμβολίτισσα, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα καὶ μετ' αὐτὸν Ῥωμανοῦ τοῦ Διογένους, συγγράψασα Λεξικὸν Ἱστορικομυθολογικόν, ἐπιγραφόμενον Ἰωνιά, ἧ ζῶσα ἔτι τῷ 1096.
Εὐδοξος (ὁ), Κνίδιος, υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα κτλ., ἀκμάσας περὶ τὸ 366 πρὸ Χ., περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων του ἠντλησεν ὁ Ἄρατος τὴν ὕλην τοῦ ποιήματός του. 2) Κυζικηνός, γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χ., περιηγηθείς, κατὰ διαταγὴν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τὰς Ἰνδίας, ὅθεν ἔφερεν, ὡς λέγεται, ἧ τοὺς πρώτους ἀδάμαντας.
Εὐδώρα καὶ Εὐδώρη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Νηρηίδων.
Εὔδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, εἷς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.
Εὐέλθων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος περὶ τὸ 527 πρὸ Χ.
*Εὐεργετίδας, α (ὁ), Μεσσήνιος εὐπατρίδης, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τῷ Ἀγναγόρᾳ τοῦ Ἀριστομένους.
Εὐεσπερῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.
*Εὐέτης, ους (ὁ), ποιητὴς κωμικός. 2) Πυθαγορείτης τις ἐκ Λοκρῶν.
Εὐετίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Εὐήγορος (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει νόμον τινὰ ὁ Δημοσθ.
Εὐήμερος (ὁ), ποιητὴς, ἱστοριογράφος ἧ φιλόσοφος Σικελιώτης ἐκ Μεσσήνης ἧ Ἀκράγαντος, σύγχρονος Πτολεμαίῳ τοῦ Λάγου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος, διότι ἔγραψε κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν. 2) Κῶος, συγγραφεὺς παρ' Ἀθην. (IA', 658).
Εὐηνίνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Μάρπησσα.
Εὐήνιος (ὁ), μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας, πατὴρ τοῦ Δηϊφόνου, μάντεως καὶ αὐτοῦ.
Εὐηνορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Δειωκρίτος.
Εὔηνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἧ τῆς Δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς περιφήμου Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας πολλοὺς μνηστῆρας φονεύσας, ἐπνίγη τελευταῖον ὑπὸ ἀπελπισίας, ἁρπαγείσης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἴδα, εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθέντα ποταμὸν Λυκόρμαν. 2) υἱὸς τοῦ Σκλαπίου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λυρνησσοῦ, τοῦ ὁποίου τοὺς δύο υἱοὺς, Μύνητα καὶ Ἐπίστροφον, ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των. 4) δύο ποιηταὶ ἐλεγείων ἐκ Πάρου, ὧν ὁ μὲν σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ δὲ τοῦ Σωκράτους. 5) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Αἰτωλ., ὁ πρότερον Λυκόρμας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Βωμίου καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Φιδάρι). 6) ποτ. τῆς Μυσ., ῥέων πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως Πιτάνης καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν.
Εὐήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Λευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς, (Πλάτ. Κριτ.). 2) Ἰθακήσιος πατὴρ τοῦ Δειωκρίτου, (Ὀδ. Β', 242). 3) ὁ πατὴρ τοῦ ζωγράφου Παῤῥασίου. 4) ἰατρός τις παρ' Ἀθην. (Β', 46).
Εὐηρείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τειρεσίας.
Εὐήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἧ τῆς Στυμφαλίδος Παρθενόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπερελάου, διασωθεὶς μόνος μετὰ τῶν λαφύρων ἐκ τῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχης τῶν Τηλεβόων. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Τειρεσίου, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου.
Εὔθηρος (ὁ), Ἀθην. φίλος τοῦ Σωκράτους.
*Εὐθίας, ου (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας εἰς μάτην τὴν περίφημον ἑταίραν Φρύνην.
†Εὔθιππος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔιππος.
Εὐθύδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 50 Ὀλυμπ. καὶ ἄλλος τὸ γ'. τῆς 82, καὶ ἄλλος τὸ δ'. τῆς 87. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) σοφιστὴς, Χῖος, ζήσας ἐν Θουρίοις τῆς Ἰταλ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις. 4) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λυσίου. 5) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ὁ ἐπικληθεὶς Καλός.
Εὐθύδικος (ὁ), Χαλκιδεύς τις παρὰ Λουκ. 2) ἰατρός τις παρὰ Δαμαθ.
Εὐθυκλῆς, έους (ὁ), Λακεδαιμόνιος, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 3) Κορίνθιος πατὴρ τοῦ Ξενοκλείδα.
Εὐθυκράτης, ους (ὁ), Ὀλύνθιος, ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον. 2) ἀγαλματοποιός, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Δυσίππου.
*Εὐθύκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 131 Ὀλυμπ.
Εὐθυμένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) Μασσαλιώτης, σταλεὶς πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἐν Ἀφρικῇ πορείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἁννωνος, τὸ 340 πρὸ Χ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὔθυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστυκλέους ἢ τοῦ θεοῦ Καικίνου ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ Ξέρξου, ἐλευθερώσας τοὺς κατοίκους τῆς Τεμέσσης ἀπό τινος πονηροῦ δαίμονος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάζοντο νὰ θυσιάζωσι κατ' ἔτος μίαν νεάνιδα, καὶ γενόμενος ἐπὶ τέλους ἀφανὴς, ἀφ' οὗ ἔζησε πολλοὺς χρόνους.

†Εὔθυνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθύδημος (1). 2) ἀθλητής τις Σάμιος, παρὰ Δημοσθ. (κατὰ Μειδ.).

Εὔθυς, υος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Χαρμίδου.

Εὐθύφρων, ονος (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ ἐπιγράφεται ὁ Περὶ εὐσεβείας διάλογος τοῦ Πλάτωνος.

Εὐίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Λεύκωνος, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀνδρέως, πρώτου οἰκιστοῦ τοῦ Ὀρχομενοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἐτεοκλέους. 3) θυγ. τοῦ Χείρωνος, ἡ ἄλλως Μελανίππη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Καρ.

Εὔϊππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος ἐξ Αἰτωλίας. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κιθαιρωνίου λέοντος. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ.

*Εὔκαδμος (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος (;), διδάσκαλος τοῦ Ἀνδροσθένους.

*Εὔκαιρος (ὁ), εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐκαμπίδας, α (ὁ), Ἀρκὰς, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Εὐκαρπία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (ὁ πολ. Εὐκαρπεύς).

Εὔκλεια (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑωρτάζοντο καὶ τὰ Εὔκλεια.

Εὐκλείδης, ου (ὁ), Ζαγκλαῖος, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Ἱμέραν περὶ τὸ 649 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, τυράννου τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γέλωνος. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθ., ἐκλεχθεὶς, μετὰ τὴν κατάλυσιν αὐτῶν, πρῶτος ἄρχων τῆς πατρίδος του, κατὰ τὸ β'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ., περίφημος εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ περὶ γενικῆς ἀμνηστίας ψήφισμα, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία. »Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν«. 4) μάντις ἐκ Φλιοῦντος παρὰ Ξενοφ. 5) Μεγαρεὺς, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ὁ συστήσας τὴν Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολήν. 6) ὁ περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίων, τοῦ ὁποίου σώζονται τινὰ μαθηματικὰ συγγράμματα.

Εὐκλῆς, έους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος καὶ συστράτηγος τοῦ Θουκυδ., χρηματίσας ἔπειτα καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 88 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Συρακουσ., υἱὸς τοῦ Ἱππωνος, ἀντιταχθεὶς εἰς τὸν Νικίαν.

*Εὔκλος (ὁ), χρησμολόγος, Κύπριος, προγενέστερος τοῦ Βάκιδος, προειπὼν τὴν ἐπιστρατείαν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

*Εὔκοσμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Σπάρτης.

Εὐκράντη, ἡ κοινῶς Εὐκράτη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὐκράτης, ους (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, προκάτοχος τοῦ Κλέωνος. 2) ὁ ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ Νικίου.

Εὐκρατίδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκρατιδεία (ἡ), π. τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκτήμων, ονος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, χρηματίσας καὶ ἄρχων τὸ γ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. ⚹ τὸ ά. τῆς 93. 2) ἕτερος ἄρχων τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. 2) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ.

Εὐλαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς, ὁ παρὰ τῷ Ἡροδ. Χοάσπης.

Εὐλιμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

*Εὐμάθης, ους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθ.

*Εὐμάθιος (ὁ), συγγραφεὺς ἐρωτικός.

Εὔμαιος (ὁ), ὁ πιστὸς χοιροβοσκὸς τοῦ Ὀδυσσ., υἱὸς τοῦ Κτησίου ⚹ (ἴδε Ὀδυσσ. Ο. 402—482). 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Περιζώνιος γράφει Εὐμένη.

Εὔμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρύσιος, στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ.

Εὐμείδη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Εὐμείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Εὐμένεια καὶ Εὐμενία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. κτίσμα τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. 2) π. τῆς Καρ.

Εὐμένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς ἐν Καρδίᾳ τῆς Θρᾴκης καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Φιλίππου, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Βαρσίνην ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς τῶν Μακεδόνων. Μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἰκειωθεὶς τὸν Περδίκκαν, κατέστη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκ. καὶ Παφλαγον. Πολεμούμενος δὲ ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συμμάχων, ᾐχμαλωτίσθη καὶ κατεσφάγη μετὰ μίαν μάχην συγκροτηθεῖσαν παρὰ τὰ Σοῦσα. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, κατακτήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας ⚹ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 22 μόλις ἐτῶν, ἀφεὶς διάδοχόν του Ἄτταλον τὸν πρῶτον. 4) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, πολεμήσας πρὸς Ἀντίοχον τὸν Μέγαν ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μετὰ ταῦτα καταστὰς ὕποπτος εἰς αὐτούς. Ἀπέθανε δὲ βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφεὶς τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες (αἱ), κατ' εὐφημ. αἱ Ἐριννύες.

Εὐμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Δόλωνος, κήρυξ τοῦ Πριάμου. 3) ἱερεὺς τῆς ἐν Ἄργει Ἀθηνᾶς, διασώσας τὸ Παλλάδιον ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν. 4) κτίτωρ τῆς ἐν Ἀραβίᾳ Πτολεμαΐδος.

Εὔμηλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν, νυμφευθεὶς τὴν ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης Ἰφθίμην. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος, πατὴρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικόρακα. 3) πατὴρ τοῦ Βότρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μὲ ἕνα δαυλόν. 4) ἀρχαῖος ποιητὴς Κορίνθιος, ποιήσας Τιτανομαχίαν περὶ τὸ 768 π. Χ. 5) ὁ πρῶτος κτίτωρ καὶ βασιλεὺς τῶν Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας, αὐτόχθων.

Εὐμήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Εὐμόλπη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὐμολπίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Εὐμόλπου. Οὕτως ἐκαλεῖτο οἰκογενειά τις ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος. 2) (ὡς κυρ. ὄνομα) στρατηγός τις τῶν Πλαταιέων παρὰ Θκδ. (ὅπου τινὲς διορθ. Εὐπομπίδας).

Εὔμολπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ῥιφθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ διασωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ. εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖθεν φυγὼν εἰς Θρᾴκην, ⚹ διαδεχθεὶς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον. Στρατεύσας δὲ ὡς σύμμαχος τῶν Ἐλευσινίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων ⚹ τοῦ Ἐρεχθέως, ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἴσμαρον, κατά τινας δὲ ἐφονεύθη καὶ αὐτός. Εἰσήγαγε δὲ πρῶτος τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι, ⚹ ἐμύησεν εἰς αὐτὰ καὶ τὸν Ἡρακλέα. 2) ἄλλος Εὔμολπος ἀναφέρεται, βασιλεὺς τῶν Ἐλευσινίων, σύγχρονος τοῦ Τριπτολέμου, ⚹ 3) τρίτος ἄλλος, υἱὸς τοῦ Μουσαίου. 4) παρὰ Θεοκρίτῳ δὲ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμονος, διδάξας τὸν Ἡρακλέα τὴν μουσικήν.

Εὔμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

†Εὐνείκη, ὀρθότ. Εὐνίκη.

Εὔνηος καὶ Εὐνεύς, έως καὶ Εὔνεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς Λήμνου, ἐξαγοράσας παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Εὐνίκη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὔνικος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Εὐνόα (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐνομία (ἡ), μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.

Εὔνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχιτέλους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φιλοξενουμένου παρὰ τῷ Οἰνεῖ, διότι ὑπηρέτει ἀνεπιτηδείως. 2) υἱὸς τοῦ Πρυτάνιος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου ἢ τοῦ Χαριλάου. 3) ναύαρχος τις τῶν Ἀθην. 4) ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλ.

Εὔνοστος (ὁ), ἥρως τις ἐν Τανάγρᾳ, ἔγγονος τοῦ Κηφισσοῦ. 2) (γεωγρφ.) λιμὴν τις παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρ.

Εὐξάνθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος ⚹ τῆς Δεξιθέας.

Εὔξεινος πόντος, ἡ Μαύρη θάλασσα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐξενίδης, ου (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2 (πλθ.) περίφημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

*Εὐξένιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ.

Εὔξενος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ παρὰ Ξενοφ.

Εὐξίθεος (ὁ), Ἠλεῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Πυθαγορειός τις παρ' Ἀθην. (Δ'. 157).

Εὐοδεύς, έως (ὁ), ἴδε Ἐνοδίας.

*Εὐόρας, α (ὁ), μέρος τι τοῦ Τσϋγέτου.

Εὐπάγιον (τὸ), πολίχν. τῆς Ἤλιδος.

Εὐπαιΐδας ἡ Εὐπαΐδας, α (ὁ), Ἐπιδαύριός τις παρὰ Θκδ.

Εὐπάλαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μητίωνος ϗ τῆς Ἀλκίππης, πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, εὑρετὴς τῆς ἀγκύρας.

Εὐπαλία (ἡ), = Εὐπάλιον.

Εὐπαλῖνος (ὁ), Μεγαρεύς, υἱὸς τοῦ Ναυςρόφου, ἀρχιτέκτων, κατασκευάσας τὸν περίφημον ὑδραγωγὸν τῆς Σάμου.

Εὐπάλιον (τὸ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς βορρᾶν τῆς Ναυπάκτου, (ὁ πολ. Εὐπαλιεύς).

Εὐπατορία (ἡ) ϗ Εὐπατόριον (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κτίσμα Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, (Γκιοσλεβέ). 2) π. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Μαγνόπολις.

Εὐπάτωρ, ορος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου.

Εὐπείθης, ους (ὁ), Ἰθακήσιός τις, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου.

Εὐπολέμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μυρμιδόνος, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰθαλίδην.

Εὐπόλεμος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Εὔπολις, ιδος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

*Εὔπολος (ὁ), Θεσσαλὸς Ὀλυμπιονίκης.

Εὐπομπη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὐπορία (ἡ), π. τῆς Μακεδον. κτίσμα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, (ὁ πολ. Εὐπορίευς).

Εὐπυρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Εὐπυρίδης).

*Εὔπωλος (ὁ), = Εὔπολος.

Εὐριπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κλεοβούλης. 2) ὁ περίφημος δραματικὸς ποιητὴς, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐν Σαλαμῖνι τῷ 479 πρὸ Χ. ϗ ἀποθανὼν ἐν Μακεδονίᾳ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. Ἐκ τῶν 75 ἢ 92 τραγῳδιῶν του ἐσώθησαν μόναι δεκαεννέα. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀρςφν.

Εὔριπος (ὁ), ἴδε Εὔβοια.

Εὐρυάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

Εὐρυάλη (ἡ), μία τῶν Γοργόνων. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ὠρίωνα.

Εὐρύαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μηκιςέως, εἷς τῶν Ἐπιγόνων καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ϗ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Διομήδην. 2) υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 3) εἷς τῶν ἀνταγωνιςῶν τοῦ Ὀδυσσ. Φαιάκων. 4) στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Μεσσην. πολέμου.

Εὐρυάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δωριέως, ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Σπαρτιατῶν, συστράτηγος τοῦ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς.

Εὐρυάνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ Πακτωλοῦ, ἐξ ἧς ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Εὐρυβάτης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ Ὀδυσσ. ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 2) κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος. 3) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄλλως Ἐριβώτης. 4) ςρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Σωφάνους τοῦ Δεκελέως.

Εὐρύβατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρήμου ἡ τοῦ Ἀξιοῦ. 2) κυβερνήτης Κερκυραῖος παρὰ Θκδ. 3) Λακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος νικήσας πάλην ἐν Ὀλυμπίᾳ. 4) περίφημός τις προδότης ἐπὶ Κροίσου, Ἐφέσιος τὸ γένος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατήντησε παροιμιῶδες καθὼς καὶ τοῦ Φρυνώνδα.

Εὐρυβία (ἡ), θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀςραίου κτλ. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύλαον. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Εὐρυβιάδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀρχιςράτηγος τοῦ Ἑλληνικοῦ ςόλου ἐν Ἀρτεμισίῳ.

Εὐρύβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς ἐν Ἀθήναις, ὅπου εἶχε στρατεύσῃ μετὰ τοῦ πατρός του κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν.

*Εὐρύβοτος (ὁ), Ἀθηναῖος, νικήσας στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Πεισιστράτου.

Εὐρυβώτας, α, (ὁ), Κρὴς, ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Εὐρυγάνεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑπέρφαντος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Οἰδίποδος, ϗ μήτηρ τῆς Ἰσμήνης κλπ.

Εὐρυδάμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. 2) υἱὸς τοῦ Κτιμένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Ἄβαντος ϗ Πολυΐδου. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 5) ἀθλητής τις ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἀπάθειάν του.

Εὐρυδάμη (ἡ), θυγ. τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου.

*Εὐρυδαμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγιδος Δ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Εὐρύδαμος (ὁ), ςρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν.

*Εὐρύδημος (ὁ), πατὴρ τοῦ περιφήμου προδότου Ἐφιάλτου.

Εὐρυδίκη (ἡ), μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ὅςτις, ἀποθανούσης αὐτῆς, κατέβη εἰς τὸν Ἅδην ἵνα τὴν ἐπαναφέρῃ κτλ. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάνθον. 3) θυγ. τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Ἴλου ϗ μήτηρ τοῦ Λαοδάμαντος. 4) θυγ. τοῦ Λακεδαίμονος, γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ μήτηρ τῆς Δανάης. 5) θυγ. τοῦ Κλυμένου καὶ γυνὴ τοῦ Νέστορος. 6) γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας ϗ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου. 7) θυγ. τοῦ Ἄκτορος ϗ μήτηρ τῆς Πολυδώρας. 8) γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν. 9) θυγ. τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου, ἀδελφοῦ ἑτεροθαλοῦς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, καταπολεμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρός της ϗ φονευθεῖσα ἀπανθρώπως ὑπὸ τοῦ Πολυσπέρχοντος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Εὐρύηλος (ὁ), φρούριον παρὰ τὰς Συρακούσας, ἀποτελοῦν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν, (Belvedere).

Εὐρύθεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τῆς Κλεοβίας ϗ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου.

Εὐρυθόη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἀναφερομένη ὑπό τινων ὡς γυνὴ τοῦ Οἰνομάου καὶ μήτηρ τῆς Ἱπποδαμείας.

Εὐρύκαπυς, υος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους.

Εὐρύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τελευταγόρου.

Εὐρύκλεια (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὀδυσσ. (ἴδε Ὀδ. Α, 429 κ. ε. καὶ Ψ', 1, 5 κτλ.).

*Εὐρυκλείδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ςρατηγοῦ Εὐρυβιάδου. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φαρμακωθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ', βασιλέως τῶν Μακεδ.

Εὐρυκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος μάντις καὶ ἐγγαστρίμυθος περίφημος, ὥστε πάντες οἱ τοιοῦτοι ἀπ' αὐτοῦ παρωνομοῦντο. 2) ἡγεμὼν τῶν Λακεδ. ἐπὶ Στράβωνος.

Εὐρυκρατίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκύδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἠλεῖον.

Εὐρυλέων, οντος (ὁ), ὁ κοινῶς Ἀσκάνιος, υἱὸς τοῦ Αἰνείου. 2) Σπαρτιάτης, ἀποικήσας μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς Σικελίαν, (Ἡρόδ. Ε', 46). 3) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν, (Πολύβ. Γ', κδ', 1).

*Εὐρυλεωνίς, ίδος (ἡ), Σπαρτιᾶτις, νικήσασα συνωρίδι ἵππων εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Εὐρύλοχος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης. 2) συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσ., συμπαρακολουθήσας αὐτὸν εἰς τὴν Τρῳάδα καὶ ἀφανισθεὶς ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἠλίου. 3) στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐν τῇ περὶ τὴν Ναύπακτον μάχῃ κατὰ τῶν Ἀθηναίων. 4) εἷς τῶν ςρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, καὶ ἄλλοι.

Εὐρύμαχος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου φινευθέντων μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας. 2) εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Πολύβου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος. 4) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, κυριεύσας ἐξ ἐφόδου τὴν πατρίδα του, ϗ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Τούτου ὁ πάππος καὶ ὁμώνυμος ἐστρατήγησε τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις.

Εὐρυμέδη (ἡ), γυνὴ τοῦ Γλαύκου, ϗ μή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τηρ τοῦ Βελλεροφόντου. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας.

Εὐρυμέδουσα (ἡ), δούλη τῆς Ναυσικάας.

Εὐρυμέδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Καβείρων. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Γιγάντων, ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁποίου Περιβοίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον. 3) βασιλεὺς τῆς Πάρου, υἱὸς τοῦ Μίνωος, φονευθεὶς μετὰ τῶν δύο τῶν ἀδελφῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., πλέοντας κατὰ τῶν Ἀμαζόνων. 4) υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς σὺν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου. 5) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, φονευθεὶς ἐν Συρακούσαις. 6) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Παμφυλ. χυν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀτταλείας, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ λαμπρὰν διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης νίκην τοῦ Κίμωνος κατὰ τῶν Περσῶν.

Εὐρυμεναί (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Πελασγιώτιδι, (Καρίτσα).

Εὐρυμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 2) ἀδελφὸς Δίωνος τοῦ Συρακουσίου.

Εὐρυμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τήλεμος.

Εὐρυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ μάντεως Τηλέμου, (Ὀδ. Ι, 509).

Εὐρυνόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μήτηρ τῶν Χαρίτων, βασιλεύσα τοῦ Ὀλύμπου πρὸ τοῦ Κρόνου. 2) γυνὴ τοῦ Δυκούργου ἐκ Θρᾴκης. 3) ταμίη ἡ θαλαμηπόλος τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ. 4) γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδράστου. 5) μήτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ.

Εὐρύνομος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου. 2) καταχθόνιός τις δαίμων, βοσανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ. 3) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος.

Εὐρυπτόλεμος (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, πράττων τὰ τῆς πόλεως.

Εὐρυπύλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀργέδικον. 2) θυγ. τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἦλέα (ξ).

Εὐρύπυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ὦπος, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀρμενίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ Μερόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἐπιςρέφοντος ἐκ τῆς Τρῳάδος καὶ αἰχμαλωτίσαντος τὴν θυγατέρα του Χαλκίπτην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐβώτης. 4) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγελάου, μεθ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. 5) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου φονευθέντων παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος. 6) υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου Ἀστυόχης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. 7) υἱὸς τοῦ Δεξαμενοῦ, βασιλέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὠλενοῦ, συζητεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπὶ Τροίαν.

Εὐρυπών, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζόου ἢ ἔγγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἡρακλέους, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Εὐρυπωνίδαι, μία τῶν εὐγενεςέρων οἰκογενειῶν τῆς Σπάρτης.

Εὐρυσάκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος καὶ τῆς Τεκμήσης, βασιλεύσας ἢ τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Σαλαμινίων.

Εὐρυσθένης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς τῶν Δαναΐδων. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προκλέους τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Εὐρυσθενίδαι ἢ Ἀγίδαι.

Εὐρυσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, ἔγγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἐπιτάξας εἰς τὸν Ἡρακλέα (τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν, ὑπερεῖχεν ὡς προγεννηθείς) τὰ γνωστὰ 12 ἄθλα. Κατατρίψων, μετὰ θάνατον τοῦ Ἡρακλ., τοὺς υἱούς του, ἐφονεύθη πολεμῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον οὗτοι καταφύγῃ.

Εὐρυτᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ. κατοικῶν πρὸς ἄρκτον τῆς Ναυπάκτου.

*Εὐρυτεία (ἡ) καὶ Εὐρυτεαί ἢ Εὐρυτειαί (αἱ), π. τῆς Οἰχαλίας ἢ (ς) Ἀχαΐας.

Εὐρύτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἱπποδάμαντος ἢ γυνὴ τοῦ Πορθάονος, μήτηρ δὲ τοῦ Οἰνέως κτλ.

Εὐρυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἶφιτος.

*Εὐρύτιμος (ὁ), Κορίνθιός τις, πατὴρ τοῦ Ἀρχετίμου παρὰ Θκδ.

*Εὐρύτιον (τὸ), = Εὐρυτεία.

Εὐρύτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος ἢ πατὴρ τῆς Γαλατείας.

Εὐρυτίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν Ἀχαΐᾳ, διότι κατεδίωκε τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δεξαμενοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς βοῦς τοῦ πενθεροῦ του Γηρυόνου. 3) υἱὸς τοῦ Ἴρου καὶ τῆς Δημανάσσης καὶ ἔγγονος ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, πρὸς τὸν ὁποῖον καταφυγὼν ὁ Πηλεύς, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, καὶ νομφευθεὶς τὴν θυγατέρα του Ἀντιγόνην, τὸν ἐφόνευσεν ὕστερον ἐξ ἀποτυχίας εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 4) παρὰ Πλουτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐρυπῶν.

Εὔρυτος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διονύσου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος, ἐξ Ἤλιδος, πολεμῶν πρὸς τὸν Αὐγείαν ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., εἰ καὶ κατ' ἄλλους, ἐστρατήγησε τῶν Ἐπειῶν κατὰ τῆς Τροίας. 4) υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεύς τῆς ἐν Οἰχαλίᾳ ἢ Θεσσαλίᾳ Οἰχαλίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. (τὸν ὁποῖον εἶχε διδάξῃ τὴν τοξευτικήν), διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., πρὸς τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ ἀμιλληθῇ εἰς τὴν τοξείαν. 5) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 6) Σπαρτιάτης, διασωθεὶς αὐτὸς μὲ ἄλλον ἕνα μόνον (ὡς πάσχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς) ἐκ τῶν ἐν Θερμοπύλαις παραταξαμένων 300 ἀθανάτων, εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως μὴ θέλων ἔπειτα νὰ ἐπιζήσῃ, ἐρρίφθη μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη. 7) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυφάεσσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Ἥλιον κτλ.

*Εὐρύφαμος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυφῶν, ῶντος (ὁ), = Εὐρυπῶν.

Εὐρύωψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Τερψικράτης.

Εὔρωμος (ἡ), πολίχν. τῆς Καρ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Τρίου, (ὁ πολ. Εὐρωμεύς).

Εὐρώπεια (ἡ), Ποιητ. ἀντὶ Εὐρώπη (ἡ), θυγ. τοῦ Τιτυοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Εὔφημον. 2) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) θυγ. τοῦ Φοίνικος ἢ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ζεύς, μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, μετέφερεν εἰς Κρήτην, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν βασιλεύσαντα τῆς νήσου Ἀστερίωνα, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα ἢ Ῥαδάμανθυν. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη 4) (γεωγρφ.) Ἓν τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον ἁπλῶς μόνον ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, ὡς μήπω προσδιωρισμένον κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, (ὁ κάτοικος Εὐρωπαῖος).

Εὐρωπὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδ. Ἠμαθίας. 2) π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. 3) π. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. 4) π. τῆς Μηδ., ἡ πρότερον Ταγαί, ἢ μετὰ ταῦτα Ἀρσακία. 5) π. τῆς Καρ., ἡ ἄλλως Εὔρωμος, (ὁ πολ. Εὐρωπαῖος καὶ Εὐρώπιος).

Εὔρωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὠρειθυίας, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδ. πόλις.

Εὐρώτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύλητος, βασιλέως τῆς Λακων. καὶ ἔγγονος τοῦ Δέλεγος, γεννήσας ἐκ τῆς Κυρυβίκης τὴν Σπάρτην, γυναῖκα τοῦ Δακεδαίμονος, (ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ὁ 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Πελοπονν., πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χυν. διὰ τῆς Λακων. εἰς τὸν Δακωνικὸν κόλπον πλησίον τοῦ Γυθείου, (Βασιλοπόταμον). 3) ποτ. τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, πηγ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ χυν. εἰς τὸν Πηνειόν, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Τιταρήσιος.

Εὐρωτώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

*Εὐρώψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίγιαλέως. 2) υἱὸς τοῦ Φορωνέως.

Εὐσέβεια (ἡ), δύο πόλεις τῆς Καππαδ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ, (ἄλλως) Τύανα καὶ 2 = Μάζακα.

Εὐσέβιος (ὁ), ὁ Παμφίλου (διὰ τὴν πρὸς τὸν Μάρτυρα τοῦτον εὐλάβειαν τα), Καισαρεὺς, ἐπίσκοπος Καισαρείας (τῆς ἐν Παλαιστίνῃ), συγγραφεὺς ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

Εὐσήνη (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (Ἀρρ.).

Εὐσθένης, ες (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐστάθιος (ὁ), ὁ περίφημος τοῦ Ὁμήρου Σχολιαστής, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὴν 1Β'. ἑκατονταετηρίδα. 2) Ἀντιοχεὺς, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας (ῆς), τοῦ ὁποίου σώζονται Ὁμιλίαι.

Εὐστόχιος (ὁ), ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς.

Εὐτροφος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ., πρεσβεύσας εἰς Δακεδαίμονα.

Εὔσωρος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμόνων τῶν Θρᾳκῶν, (Ἰλ. Ζ, 8). 2) πατὴρ τῆς Λίνητης, γυναικὸς τοῦ Αἰνέως καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου.

Εὐταία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μαντίνειαν, (ὁ πολ. Εὐταιεύς).

*Εὐτελίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, νικήσας πένταθλον κατὰ τὴν λή Ὀλυμπ. 2) γλύπτης Ἀργεῖος, (Παυσ. ΣΤ', ι, 5).

Εὐτέρπη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ τὸν Ἴησον.

Εὐτρήσιαι (αἱ), οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Εὐτρησίου.

Εὐτρήσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

Εὐτρησις, ιος (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιὰς, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Εὐτρησίτης).

Εὔτυχης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος.

Εὐτυχίδας, α (ὁ), σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ.

Εὐτυχίδης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου.

*Εὔφαης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων.

Εὐφαμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστωνύμου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Εὐφάνης, ους (ὁ), Αἰγινήτης, προπάτωρ τοῦ Τιμασάρχου.

*Εὐφήμη (ἡ), ἡ τροφὸς τῶν Μουσῶν.

Εὐφημίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Εὐφήμου.

Εὐφήμιος (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀτιστοφάνους.

Εὔφημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Εὐρωπης, θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ τῆς Δωρίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, προγονὸς τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Κυρήνης Βάττου. 2) υἱὸς τοῦ Τροιζῆνος, ἡγεμόνων τῶν Κικόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. 4) Ἀθηναῖος τις πρεσβεύσας εἰς Συρακούσας.

Εὐφήτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἤλιδι Ἐφύρης (Ἰλ. Ο, 532).

Εὐφίλητος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Χαριτίδου.

Εὐφορβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου, πληγώσας τὸν Πάτροκλον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, (Ἰλ. Π. 806). Ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι προϋπῆρξεν ἐν τῷ Εὐφορβῳ τούτῳ, διὸ καὶ ὠνομάζετο Εὔφορβος. 2) Ἐρετριεὺς, υἱὸς τοῦ Ἀλκιμάχου, πρόξενος τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου.

Εὐφορίβης, ου (ὁ), Ἀχαρνεύς τις ἀνθρακοπώλης παρὰ τῷ Ἀριστοφ.

Εὐφορίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐν ταῖς νήσοις τῶν Μακάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, διότι δὲν συγκατετίθετο εἰς τὰς δορείους του. 2) ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλ. 3) ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ 300 π. Χ.

*Εὐφραῖος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, φονευθεὶς ἰδιοχείρως, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Φιλίππου (τοῦ ὁποίου ἦτον ἐχθρὸς), κυριεύσαντος τὴν πατρίδα του.

Εὐφράνωρ, ορος (ὁ), περίφημος ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. 2) φιλόσοφος ἐκ Σελευκείας, μαθητὴς τοῦ Τίμωνος.

Εὐφράτας, α (ὁ), σρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Εὐφράτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας καὶ χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Τίγριν, μετὰ τοῦ ὁποίου σχηματίζει τὴν Μεσοποταμίαν, (Φιράτ).

Εὐφρονίας (ὁ), πλούσιός τις Συρακούσιος παρὰ Πλάτωνι.

Εὐφροσύνη (ἡ), μία τῶν τριῶν Χαρίτων.

Εὔφρων, ονος (ὁ), Σικυώνιός τις, ἀναλαβὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πολεως ταύτης ἐπὶ Ἐπαμινώνδου. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας παρ' Ἀθην. (Δ', 7). 3) ὁ πάππος τοῦ Πυθαγόρα κατὰ Παυσ.

Εὐχαρίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρ' Ἀριστοφ.

*Εὐχάριστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ.

Εὔχειρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος.

Εὐχήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱφιμεδούσης. 2) υἱὸς τοῦ Κοιράνου ἢ ἔγγονος τοῦ Πολυΐδου ἐκ Μεγάρων. 3) υἱὸς τοῦ μάντεως Πολυΐδου ἐκ Κορίνθου, (Ἰλ. Ν. 663-672).

Εὐνομία (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Αττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Εὐνομεύς).

Εὐώνυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος.

Εὐώνυμος (ἡ), ἡμικροτέρα τῶν Λιπάρεων, (Lisca Bianca). 2) = Εὐωνυμία.

Εὐῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Τροιζῆνος, κρεμασθεῖσα φυτοχειρί, διότι περιέπεσεν εἰς ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐφάρμοσος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ὀποῦντος κατὰ τὴν 84 Ὀλυμπ.

Ἔφεσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καΰστρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Ἔφεσος (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, κατεδαφισθέντα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τῷ 262 ἀπὸ Χ., (Ἀγιασελοὺκ), (ὁ πολ. Ἐφέσιος).

Ἐφιάλτειον (τὸ), ἀκρωτ. βορειοδυτικὸν τῆς Καρπάθου.

Ἐφιάλτης, ου (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν Ἀλωαδῶν (ἴδε τὴν λέξιν). 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, ὁ δείξας εἰς τοὺς Πέρσας τὸ ἐπὶ τῆς Οἴτης μονοπάτιον, διὰ τοῦ ὁποίου περιελθόντες οὗτοι, περιεκύκλωσαν τοὺς ἐν Θερμοπύλαις Ἕλληνας. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφωνίδου, πράττων τὰ τῆς πόλεως, εἰς ἄκρον πένης.

*Ἔφιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) συγγραφεύς τις Ὀλύνθιος παρ' Ἀθην. (Γ', 120).

Ἔφορος (ὁ), ἐπίσημος ἱστοριογράφος ἐκ Κύμης, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Ἐφουσίων, ωνος (ὁ). Ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαινάλου τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ.

†Ἐφραῖος (ὁ), ἴδε ὀρθότ. Εὐφραῖος.

Ἐφύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη 2) (γεωγρ.) τὸ πάλαι ἡ Κόρινθος. 3) π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σελλήεντος. 4) π. τῆς Φθιώτιδος, ἡ ὕστερον Κρανών. 5) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, ἐπὶ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ Σελλήεντος, ἡ ὕστερον Κίχυρος. 6) π. τῆς Αἰτωλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀγραίων, (ἄγνωστον ἀκριβῶς ποία ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἔφυρα).

Ἐχέδωρος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἔχειαι (αἱ), πολίχν. τῆς Λακων.

Ἐχεκλῆς, ῆος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, ἀνὴρ τῆς Πολυμήλης, ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων.

*Ἔχεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 2) ἕτερός τις ἐκ τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

*Ἐχεκράτεια (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Φλιοῦντος.

Ἐχεκράτης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Πετίωνος καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου ἐν Κορίνθῳ. 2) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Φλιοῦντος. 3) Πυθαγόρειος τις ἐκ Τάραντος.

Ἐχεκρατίδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὀρέσου, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Τίμωνος. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φωκίωνος.

*Ἐχέλας (ἀντὶ Ἐχέλαος), α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πευθίλου, (Παυσ. Γ', 6', 1).

*Ἐχελίδαι (αἱ), δῆμος τῆς Αττ. ἀπό τινος ἥρωος Ἐχέλου, (ὁ δημ. Ἐχελίδης).

*Ἐχέμβροτος (ὁ), αὐλῳδὸς ἐξ Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τὰ Πύθια τὸ γ'. ἔτος τῆς 48 Ὀλυμπ.

*Ἐχεμένης, ους (ὁ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθην., συγγράψας Κρητικά.

Ἐχεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, ἔγγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, φονεύσας ἐν μονομαχίᾳ τὸν Ἥλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλ.

Ἐχέμων καὶ (Π.) Ἐχέμμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἐχένηος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

Ἐχέπωλος (ὁ), Τρῳαδίτης, υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) υἱὸς τοῦ Ἄγχισου, ἡγεμόνων τῶν Δαρδανίων, (Ἰλ. Ψ. 296).

Ἐχέστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄγιδος, πατὴρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Λεοβώτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
Ἐχετιμίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Ἐχέτλα (ἡ), π. τῆς Σικελ., (Ochula), (ὁ πολ. Ἐχετλιάτης).
Ἔχετλος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Ἀττικῇ, διότι εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, φονεύσας μὲ τὸ ἄροτρόν του πολλοὺς τῶν βαρβάρων, ἔγινε μετὰ ταῦτα ἄφαντος.
Ἔχετος (ὁ), βασιλεύς τις ἐν Ἠπείρῳ, ἀκρωτηριάζων τοὺς ξένους κτλ.
Ἐχέφρων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος ϗ τῆς Ἀναξιβίας. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) ὁ ἕτερος τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ψωφίδος, ἀφ' ἧς ἐπωνόμασαν οὗτοι ἔπειτα τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν.
Ἐχιδνα, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιῤῥόης ἢ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος ἢ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ἐξ ἧς ὁ Τυφὼν ἐγέννησε τὸν Κέρβερον, τὴν Σφίγγα, τὴν Χίμαιραν κτλ.
Ἐχίνη (ἡ), ἴδε Ἐχῖναι.
Ἐχινάδες (αἱ), πέντε ἡ ἐννέα νησίδια τοῦ Ἰονίου πελάγους περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου, κληθεῖσαι οὕτω διὰ τὸ πλῆθος τῶν περὶ αὐτὰς ἐχίνων, (Κουρτσολάροι).
Ἐχῖναι (αἱ), = Ἐχινάδες.
Ἐχῖνος (ὁ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Ναύπακτον. 2) ἀκρ. ϗ π. τῆς Φθιώτιδος ἐν τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, (Ἀχίνα), (ὁ πολ. Ἐχιναιεὺς καὶ Ἐχιναῖος).
Ἐχινοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἐχῖνος (2).
Ἔχιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μηκιστέως, (Ἰλ. Θ, 333). 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, (Ἰλ Ο, 339). 3) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Λυκίων ἐν τῇ Τροίᾳ, (Ἰλ. Π. 416).
Ἐχίων, ονος (ὁ), εἷς (ὁ ἀνδρειότατος) τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀγαύης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὸν Πενθέα. 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, συνεξελθὼν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχ.
Ἑωσφόρος (ὁ), ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ, (κατὰ τὴν μυθολογ.) υἱὸς τοῦ Ἀστραίου ϗ τῆς Ἠοῦς.

Ζ.

Ζάβα (ἡ) καὶ Ζάβαι (αἱ), π. καὶ νῆσος (μία τῶν Μαλδίβων) τῆς Ἰνδ.
Ζάβατος (ὁ), ὁ ἄλλος Λύκος, ποτ. τῆς Ἀσσυρ. χυν. εἰς τὸν Τίγριν.
Ζάγκλη (ἡ), ἀρχήτερα ὠνομάζετο ἡ ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνη, (ὁ πολ. Ζαγκλαῖος).
Ζαγρεύς, έως (ὁ), ὁ καταχθόνιος Διόνυσος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, ὁ παρ' Αἰγυπτ. Ὄσιρις.
Ζάγριον ὄρος, = τῷ -
Ζάγρος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου χωρίζον τὴν Μηδ. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Ζαδράκαρτα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Ὑρκαν.
*Ζαδράμη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀραβ.
Ζαδριάδης, ου (ὁ), σατράπης Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, ἀναγορευθεὶς, μετὰ τὴν ἧτταν αὐτοῦ, ἀνεξάρτητος τῇ βοηθείᾳ τῶν Ῥωμ.
Ζάκανθα (ἡ), ἡ ὕστερον Σαγούντιον, π. τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ζακανθαῖος).
Ζάκυνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ
Ζάκυνθος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, μεταξὺ Κεφαλλην. καὶ Στροφάδων καὶ ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοπονν. Ἤλιδος, (ὁ νησ. Ζακύνθιος). 2) = Ζάκανθα.
Ζάλευκος (ὁ), ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 πρὸ Χ., περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλουσί τινες τῶν κριτικῶν.
Ζάλμοξις, ἴδε Ζάμολξις.
Ζάμα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας, ἀπέχουσα πέντε ἡμέρας τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. 2) π. τῆς Καππαδοκ. καὶ 3) π. τῆς Μεσοποτ.
Ζάμολξις, ιδος καὶ εως (ὁ), μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, νομοθέτης τῶν Θρᾳκῶν καὶ Γετῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐλατρεύετο δι' ἀνθρωποθυσιῶν ὡς δαίμων. Ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο γόητές τινες, Θρᾷκες, ἐπαγγελλόμενοι ὅτι ἰάτρευον δι' ἐπῳδῶν διάφορα πάθη: οἱ Ζαμόλξιδος ἰατροί.
Ζάν, ζανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζήν, = Ζεύς.
Ζάρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἐπὶ τοῦ Ἀράξου.
Ζαραγγαῖοι ἢ Ζαραγγοὶ (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ ὄρη τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ.
Ζάραξ, ακος (ὁ), β. τῆς Εὐβ. 2) = τῷ -
Ζάρηξ, ηκος (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Λακων.
Ζαρίασπα (τὰ) καὶ Ζαριάσπη (ἡ), π. τῆς Βακτρίας, ἡ ἄλλως Βάκτρα.
Ζαριάσπης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Βακτριανῆς.
Ζαύηκες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύας.
Ζέα (ἡ), μικρός τις κόλπος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς.
Ζέλεια καὶ Ζέλη (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Ζελείτης καὶ Ζελειάτης).
Ζεῦγμα (τὸ), π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὅπου καὶ ἡ κυρίως διάβασις τοῦ ποταμοῦ τούτου.
Ζευξίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) υἱὸς ἄλλου Ἀρχιδάμου ϗ ἔγγονος τοῦ Θεοπόμπου.
Ζευξίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Ζευξίππη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Πανδίονος. 2) γυνὴ τοῦ Σικυῶνος. 3) θυγ. τοῦ Ἠριδανοῦ, γυνὴ τοῦ Τελέοντος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου.
Ζεύξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων τὸ ἀ. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ.
Ζεῦξις, ιδος (ὁ), ὁ περιφημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., γεννηθεὶς ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου. 2) ἰατρὸς ἐκ Τάραντος.

Ζευξὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος.
Ζεύς, Διὸς (ὁ), ὁ ὑπέρτατος θεὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, λατρευόμενος ὑπὸ διάφορα ἐπίθετα, καὶ παριστάνων τὴν ἰδέαν τῆς ἀρχικῆς καὶ συντηρητικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ὄντων. ‖. «Ζεὺς χθόνιος,» ὁ Ἅδης.
Ζεφύριον (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τοῦ Βρεττίου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πλησίον τῶν Λοκρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο Ἐπιζεφύριοι, (Cap Bergamo). 2) ἀκρωτ. καὶ πολιχν. τῆς Κιλικ., (Ζάφρα). 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κύπρου. 4) ἀκρωτ. καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύᾳ. 5) π. τοῦ Πόντου, μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου.
Ζεφυρῖτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς.
Ζέφυρος (ὁ), ὁ δυτικὸς ἐν Μεσογείῳ ἄνεμος· κατὰ τὴν μυθολογ., υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θρᾴκῃ κτλ.
Ζῆθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, κυριεύσας καὶ μετονομάσας ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωπού, τὰς Θήβας, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκδικούμενοι τὴν μητέρα των, τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίρκην. Καθ' Ὅμηρον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα, θυγατέρα τοῦ Πανδάρου.
*Ζηΐλας, α (ὁ), ἴδε Ζήλας.
Ζῆλα (τὰ), π. μεσόγ. τοῦ Πόντου, (Ζήλια).
Ζήλαρχος (ὁ), ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενοφ.
*Ζήλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικομήδους Α'. καὶ πατὴρ τοῦ Προυσίου.
*Ζῆλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Μαυρουσίας, (ὁ πολ. Ζηλίτης).
Ζῆλος (ὁ), υἱὸς τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος.
Ζηνεύς, έως ἢ Ζῆνις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις Χῖος παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 601).
2) Δαρδάνιός τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Γ', ά, 10).
Ζηνοβία (ἡ), ἡ περίφημος βασίλισσα τῆς Παλμύρας, ἀπόγονος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων, καὶ γυνὴ τοῦ Ὀδενάτου, τὸν ὁποῖον διαδεχθεῖσα, ἐξέτεινε τὸ κράτος αὐτῆς, καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὰ σπάνια προτερήματά της, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 267 μέχρι τοῦ 273 μετὰ Χ., ὅτε καταπολεμηθεῖσα καὶ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, ἐθριαμβεύθη ἐν Ῥώμῃ, ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι τέλους.
2) (Γεωγρ.) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, κτίσμα τῆς Ζηνοβίας.
Ζηνοδότιον (τὸ), φρούριον πρὸς ἄρκτον τῆς Μεσοποτ.
Ζηνόδοτος (ὁ), γραμματικὸς Ἐφέσιος, μαθητὴς τοῦ Φιλητᾶ καὶ βιβλιοθηκάριος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου, ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας διόρθωσιν τῶν Ὁμήρου ποιημάτων.
Ζηνόδωρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαῖον ἀνδριάντα. 2) γραμματικός, ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ τῶν Σχολ.

Ζηνόθεμις, ιδος (ὁ), πλοίαρχος ἐκ Μασσαλίας, περὶ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ. 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. 3) Μασσαλιώτης τις παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ζηνοφάνης, ους (ὁ), τύραννός τις τῶν ἐν Κιλικίᾳ ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ζήνων, ωνος (ὁ), ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς Σκεπτικῆς φιλοσοφίας, ἐξ Ἐλέας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ., θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς Ἀκράγαντος, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συνομόσῃ. 2) ὁ Κιτιεὺς, υἱὸς τοῦ Μνασέου, ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ πόλεως Κιτίου, ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ ἡ αἵρεσις του. Ἔζησε δὲ 98 ἔτη, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐτίμησαν δι' ἀνδριάντων. Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του σῴζεν διεσώθη.

Ζήρυνθος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θράκης παρὰ τὴν Δῖνον, ὅπου ἦν τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης.

Ζήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλαΐδος, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσε τοῖς Ἀργοναύταις χ τελευταῖον ἐφονεύθη ἐν Τήνῳ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ζοιτεῖα (ἡ) καὶ Ζοίτειον (τὸ), χ. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ζοιτέως τοῦ Τρικολώνου, (ὁ πολ. Ζοιτεὺς καὶ Ζοιτειεύς).

Ζορβᾶς, ιδος (ἡ), π. τῆς Μηδίας.

*Ζοῦμοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Ζούχις, ιδος (ἡ), π. καὶ λίμνη τῆς Λιβύης παρὰ τὰς Σύρτεις.

Ζύγαινα (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ζύγιοι καὶ Ζυγοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σκυθ. κατοικοῦν τὰ μεταξὺ Καυκάσου καὶ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Ζωΐλος (ὁ), ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου χ Ἀλεξάνδρου, ὁ ἐπικληθεὶς Ὁμηρομάχ ζ, διότι ἔγραψε πικρὰν ἐπίκρισιν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου. Ἀπέθανε δὲ λιθοβοληθεὶς ἐν Χίῳ, ὡς πατροκτόνος.

Ζωναρᾶς (ὁ), Ἱστοριογράφος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, συγγράψας Χρονικὸν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου μέχρι τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, (ὁ πολ. Ζωναῖος).

Ζωπυρίων, ωνος (ὁ), δοῦλός τις παρὰ Θκρ. 2) γραμματικός τις παρὰ Σουΐδα.

Ζώπυρος (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) ἔγγονος τοῦ προτέρου, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἀθην. περὶ τὸ 480 πρὸ Χ. 3) Θρᾷξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους χ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου.

Ζωροάστρης [Ζερδούστ], ου (ὁ), ὁ περίφημος σοφὸς νομοθέτης καὶ θεμελιωτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἢ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τοῦ ὁποίου ἦν τῶν συγγραμμάτων. ἡ Ζενδ-Ἀβέστα, ἔγινε γνωστὰν εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τὰ τέλη τῆς 12' ἑκατονταετηρίδος.

Ζώσιμος (ὁ), Κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς Ε'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Καίσαρος Αὐγούστου μέχρι τοῦ 410 μετὰ Χ.

Ζωστὴρ, ῆρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττ. μεταξὺ Φαλήρου καὶ Σουνίου.

Η.

Ἥβη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὰ τῆς νεότητος, οἰνοχόος τῶν Θεῶν, τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ Ἡρακλ., ὃς τις ἔλαβεν αὐτὴν, μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του, εἰς γυναῖκα.

*Ἡγελεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τυρρήνου.

Ἡγέλοχος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς, κατηγελώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. 2) Ἵππαρχος Ἀλεξ. τοῦ Μ.

*Ἡγέμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Ἡγεμόνη (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀρτεμις. 2) ἡ ἄλλως Αὐξὼ, μία τῶν δύω ἀρχαίων Χαρίτων.

Ἡγέμων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 113 Ὀλυμπ., ἴδε καὶ Ἡγήμων.

*Ἡγέπολις, ιδος (ὁ), Κῷος πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Φιλίνου.

Ἡγερία (ἡ), Νύμφη τις ἐν Ἰταλίᾳ ἥτις ὑπαγόρευσεν εἰς τὸν Νουμᾶν Πομπίλιον τοὺς νόμους.

Ἡγέστρατος (ὁ), πλοίαρχός τις ἐκ Μασσαλίας.

Ἡγήμων, ονος (ὁ), ποιητὴς θάσιος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ.

*Ἡγησάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύκλα.

Ἡγησανδρίδας, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) Θεσπιεὺς, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν.

*Ἡγήσανδρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Ἑκαταίου. 2) στρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων. 3) Δελφὸς, συγγραφεὺς Ὑπομνημάτων, (Ἀθην. ΙΔ', 307).

*Ἡγησάναξ, ἄνακτος (ὁ), ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ἡγησίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, ἀρχηγὸς τῶν καλουμένων Ἡγησιακῶν. 3) κωμῳδὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Ἡγησίδουλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.

Ἡγησικλέης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγασικλῆς.

Ἡγησίλεως (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίλαος.

Ἡγησιππίδης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησιππίδας.

Ἡγήσιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ἐκ Τάραντος. 2) περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ὁμόφρων τοῦ Δημοσθ.

Ἡγησιπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ὀλόρου, χ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου.

Ἡγησίστρατος (ὁ), υἱὸς γόθος τοῦ Πεισιστράτου, κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τύραννος τοῦ Σιγαίου. 2) μάντις Ἠλεῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιάδων, ἐχθρὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἀπονοσθ., τοὺς ὁποίους, ἔχοντας αὐτὸν δεδεμένον εἰς τὸ ξύλον, διέφυγε, κόψας τὸν πόδα του, εἰ χ συλληφθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ Χίῳ, ἐφονεύθη. 3) υἱὸς τοῦ Σαμίου Ἀριστογόρου.

Ἡγίης, ου (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τισαμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Σπάρτῃ.

Ἡδύλειον (τὸ), σειρὰ ὀρέων ἐν Φωκίδι, ἐκτεινόμενον ἄχρι τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ.

Ἡδύλη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἡδύλου καὶ τῆς ποιητρίας Μοσχίνης, ποιήτρια καὶ αὐτὴ, (ἴδε Ἀθ. Ζ'. 297).

Ἡδύλος (ὁ), Ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἡδυφῶν, ῶντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσσυρ.

Ἠδωνες (ὀρθοτ. τοῦ συνηθ.) Ἠδωνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου χ Στρυμόνος χώραν, τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Ἠδωνίδα.

Ἠδωνὸς (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Ἠδωνοί.

Ἠερίδοια (ἡ), Ν. ἀντὶ Ἐριδοια.

Ἠέροπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀέροπος.

Ἠετίδης, ου (ὁ), Ν. ἀντὶ Ἠετιωνίδης, πατρωνυμ. ὁ Κύψελος.

Ἠετίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχεκράτης, Λαπίθης τὸ γένος, ἀπόγονος τοῦ Καινέως, καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου, τυράννου τῆς Κορίνθου. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, φονευθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἰασονος, βασιλεὺς τῆς Ἰμβρου, ἐξαγοράσας ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου Λυκάονα. 4) συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἠετιώνεια (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς, περικλεῖον ἀρκτικῶς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς.

Ἠετιώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀνδρομάχη.

Ἠῖόνες (αἱ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Σκύλλαιον.

Ἠιονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Ῥήσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἠϊόνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἠϊών, όνος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος, ἐπίνειον τῆς Ἀμφιπόλεως, (Κοντέσσα ἡ Ῥεντίνα), (ὁ πολ. Ἠιονεύς).

*Ἠλακάταιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ., ἐφ' οὗ καὶ ναὸς τοῦ Ἠλακαταίου ἢ Ἠλακατέως Διός.

Ἠλεία (ἡ), = Ἦλις.

Ἠλεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. χ τῆς Εὐρυκύδης, πατὴρ τοῦ Λύγειου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετωνομάσθησαν Ἠλεῖοι οἱ Ἐπειοί. 2) υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Ἠλεία.

Ἠλέκτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ χ τῆς Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Θαύμαντος τὴν Ἶριν κτλ. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πεπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θένην. 3) μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα. 4) θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, καλουμένη πρότερον Λαοδίκη, συζευχθεῖσα τὸν Πυλάδην, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέδωνα καὶ Στροφίον. 5) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις πύλαι. 6) μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Ἠλεκτρίς, ίδος (ἡ), συνήθως πλθ., νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πάδου, ὅπου μετεμορφώθησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρους, (κατά τινας, αὐταὶ αἱ νῆσοι ἐφ' ὧν κεῖται ἡ Οὐενετία).

Ἠλεκτρύων, ωνος καὶ ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου, καὶ πατὴρ τῆς Ἀλκμήνης καὶ ἄλλων παίδων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιαράου.

Ἠλεκτρυώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλκμήνη. 2) (κυριωνυμ.) θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδης, ἀποθανοῦσα παρθένος καὶ τιμωμένη ὡς ἡμίθεος ἐν Ῥόδῳ.

Ἠλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἡ ἀπόγονος τοῦ Ἡλίου.

Ἠλιάναξ, άνακτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Στησιχόρου.

Ἠλιάς, άδος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ τρεῖς (ἡ ἑπτὰ) θυγατέρες τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, Φαέθουσα, Λαμπετία καὶ Φοίβη, αἵτινες, θρηνοῦσαι τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν Φαέθοντα περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους.

Ἠλιόδωρος (ὁ), γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Φοινίκῃ πόλεως Ἐμέσης, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ χρηματίσας καὶ ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· συνέγραψεν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Αἰθιοπικά, μυθιστορίαν εἰς βιβλία δέκα. 2) συγγραφεὺς Ἀθηναῖος, ὁ λεγόμενος Περιηγητής, γράψας περὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν βιβλία δεκαπέντε.

Ἥλιος (ὁ), ὡς θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἐμυθολογεῖτο υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, καὶ πατὴρ τοῦ Φαέθοντος κτλ., συγχεόμενος παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις μετὰ τοῦ Ἀπόλλ., καὶ λατρευόμενος ἰδίως ἐν Ῥόδῳ.

Ἠλιούπολις καὶ Ἠλίου πόλις, εως (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου (ἡ Ὢν τῆς Γραφῆς) μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου, (Ματαρέ). 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἡλίου, (Μπαλμπέκ), (ὁ πολ. Ἠλιουπολίτης καὶ Ἠλιοπολίτης).

Ἤλις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἤλιδα) ἐπαρχ. πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοποννῆ. διαιρουμένη εἰς τὴν Κοίλην (τὴν καθαυτὸ σήμερον) Ἤλιδα, τὴν Πισᾶτιν καὶ τὴν Τριφυλίαν. 2) (ἡ αἰτ. Ἦλιν), π. πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον μετὰ τὰ Περσικά, (ὁ κάτοικος Ἠλεῖος).

Ἠλύσιον πεδίον (τὸ), τόπος τις χαριέστατος εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὠκεανὸν (εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων), ὅπου ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν Ἡρώων καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων.

Ἠλώνη (ἡ), π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἡ ὕστερον Λειμώνη, (ὁ πολ. Ἠλωναῖος).

Ἠμαθία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἀρχαίας Μακεδον., μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Μυγδονία.

Ἠμαθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἠμαθίδες (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἠμαθίας, αἵτινες, φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας περὶ Μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά.

Ἠμιθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κύκνου. 2) θυγ. τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, ῥιφθεῖσα ὑπὸ λύπης εἰς τὴν θάλασσαν, διότι, ἀποκοιμηθείσης αὐτῆς, χοῖρος κατέφαγε τὴν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, φυτευθεῖσαν πρῶτον τότε ὑπὸ τοῦ πατρός των.

Ἠμιθέων, ωνος (ὁ), Συβαρίτης τις ῥυπαρογράφος παρὰ Λουκ.

Ἡμίκυνες (οἱ), ἔθνος μυθῶδες τῶν Ὑπερβορείων.

Ἠμωδὸν ὄρος καὶ Ἠμωδὰ ὄρη, σειρὰ βουνῶν μεταξὺ Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, (Χιμαλέχ).

Ἠνιοπεύς, έως (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

*Ἠνιοχεία καὶ Ἠνιοχία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Καύκασον χώρα τῆς Κολχ., ὅπου κατῴκουν οἱ Ἠνίοχοι.

Ἠνιόχη (ἡ), ἡ ἄλλως Εὐρυδίκη, γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν.

Ἠνίοχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. κατοικοῦν περὶ τὸν Καύκασον, καὶ καταγόμενον ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων.

Ἠνοψ, οπος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σατνίου (Ἰλ. Ξ. 445). 2) ὁ πατὴρ τοῦ Κλυτομήδους (Ἰλ. Ψ. 634).

Ἤπειον (τὸ), πολίχν. τῆς Τριφυλ.

Ἤπειρος (ἡ), ἐν γέν., ἡ Στερεὰ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς νήσους)· (ἰδίως δὲ ποτὲ μὲν) ἡ Ἀττική, (καὶ συχνότ.) ἡ μικρὰ Ἀσία. 2) (ἰδιωνυμ.) ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ. διὰ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ἔχουσα πρὸς δυσμὰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος καὶ πρὸς μεσημβρίαν τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, (τὸ ἐθν. Ἠπειρώτης).

Ἠπιδανὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπιδανός.

Ἠπιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τιμωμένη ὡς θεὰ τῆς ἰατρικῆς.

Ἠπυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἠπύτου, ὁ Περίφας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

Ἦρ, Ἠρὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας, ἀναστὰς μετὰ δέκα ἡμέρας τοῦ θανάτου του, καὶ διηγηθεὶς ὅσα παράδοξα εἶχεν ἰδεῖ.

Ἥρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Ἥφαιστον, τὸν Ἄρην, τὴν Ἥβην καὶ τὴν Εἰλύθειαν. Ἐτιμᾶτο ὡς βασίλισσα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν. Ὁ Ταῶς ἦτον εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένος. Εἰς δὲ τὸ Ἄργος ἦτον ὁ περιφημότερος αὐτῆς ναός, ἴδε Ἡραῖον.

Ἡραία (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ἀλφειὸν εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἤλιδος, (Ἦρι ἡ Ἁγιαννης), (ὁ πολ. Ἡραιεύς).

Ἡραιεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἡραῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τῆς Ἥρας, καὶ ἰδιαιτ. τὸ μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν, ὅπου καὶ τὸ περίφημον κολοσσαῖον αὐτῆς ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου.

2) ἀκρωτ. τῆς Κορινθίας, ἀντικρὺ τῆς Σικυῶνος. 3) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, (Φενέρ-μπαγτσέ). 4) π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Πέρινθον, (συνήθως) Ἡραῖον τεῖχος, (ὅθεν ὁ πολ. Ἡραιοτειχίτης). 5) Ἡραῖα ὄρη, β. τῆς Σικελ. (Monti Sori).

Ἡράκλεια (ἡ), πολλαὶ πόλεις εἶχον τοῦτο τὸ ὄνομα, ὧν γνωστότεραι 1) κώμη τῆς ἐν Ἤλιδι Πισάτιδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθηρίου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας. 2) π. τῆς Φθιώτ., ἡ καὶ Τραχινία ἡ ἐν Τραχῖνι, ἴδε Τραχίς. 3) π. τῆς κάτω Ἰταλίας ἡ καὶ Ἡρακλεόπολις, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος, (Policoro). 4) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἄλυκος, ἡ πρότερον Μινώα, ἀποικία τῶν Κρητῶν. 5) ἡ Πυντική, π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Ἐρακλὴ ἡ Ἐρέγκλη). 6) π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντ., ἡ πρότερον Πέρινθος, (διατηρεῖ καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της). 7) π. τῆς Ἰων. ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου. 8) π. τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωάδος. 9) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος. 10) ἄλλη πόλις τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος, ἡ λεγομένη Σιντική, (Ἰσκὰρ ἡ Ζηνόβα). 11) π. τῆς Συρ., ὀλίγον ἀπέχουσα πρὸς ἄρκτον τῆς Λαοδικείας. 12) ἄλλη πόλις τῆς Συρ., βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως.

13) π. τῆς Καρ. (Στρβ. ΙΔ', 658).

14) π. τῆς Μηδ., κεῖσμα τῶν Μακεδόνων (Στρβ. ΙΑ', 524), (ὁ πολ. Ἡρακλεώτης, -ῶτις).

Ἡρακλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. (ἐν γέν.) υἱὸς ἡ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ. (ἰδιαιτ.) ὁ Τληπόλεμος, (καὶ πλθ.) οἱ τρεῖς ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος τούτου Τήμενος, Κρεσφόντης καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης, οἱ κυριεύσαντες μετὰ τῶν Δωριέων τὴν Πελοπόννησον (πλὴν τῆς Ἀρκαδίας), ὀγδοήκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος. 2) (κυριωνυμ.) στρατηγός τις τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Μυλασσεύς, υἱὸς τοῦ Ἰβανώλιδος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀριστογένους, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πελοποννησ. πολέμου. 4) ἄλλος ςρατηγὸς τῶν Συρακουσ., υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου. 5) Κλαζομένιος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 6) ὁ Ποντικός, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ϗ Ἀριςοτέλους, κεραυνωθεὶς ἐν τῇ ἰδίᾳ τοῦ πατρίδι. Τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ λείψανά τινα μόνον διεσώθησαν. 7) ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἱπποκράτην. 8) ἕτερος ἰατρὸς ἐκ Τάραντος, ἐκ τῶν λεγομένων Ἐμπειρικῶν, ζήσας περὶ τὸ 242 πρὸ Χ. καὶ πραγματευθεὶς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ, μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰ περὶ ἰατρικῆς ὕλης. 9) Συρακούσιός τις συγγραφεὺς, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ἡράκλειον (τὸ), (ἐν γέν.) ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, (ὅθεν 2) (γεωγρφ.) = Ἡράκλεια (4). 3) π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ, (Herculanum), καταπλακωθεῖσα ὑπὸ ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου τῷ 79 μετὰ Χ., καὶ ἀνακαλυφθεῖσα κατὰ πρῶτον τῷ 1698. 4) ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Capo di Spartivento). 5) π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, ἐπίνειον τῆς Κνωσσοῦ. 6) π. τῆς Κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὸ Κανωβικὸν τοῦ Νείλου στόμα. 7) ἀκρωτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 8) ἀκρωτ. τοῦ Πόντου, παρὰ τὴν Ἀμισόν.

Ἡράκλειτος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος, Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Ζήνωνος, γεννηθεὶς περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. καὶ περιηγηθεὶς πολλὰ μέρη τοῦ τότε ἐγνωσμένου Κόσμου. Φύσει μελαγχολικὸς καὶ σκυθρωπός, ὑπετίθετο κλαίων ἀείποτε τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Κλαυσῖνος. Συνέγραψε δυσνόητόν τι ϗ αἰνιγματῶδες σύγγραμμα περὶ φύσεως τῶν ὄντων, περὶ λατρείας τῶν θεῶν καὶ περὶ Πολιτειῶν, τὸ ὁποῖον ἠφανίσθη· φαίνεται δὲ ὅτι παρεδέχετο δύο πρώτας ἀρχὰς, τὴν Ἔριδα ϗ Ἁρμονίαν. Ὁ Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώμας.

Ἡρακλεόπολις, εως (ἡ), = Ἡράκλεια (3). 2) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ ἰχνεύμων. 3) ἄλλη πόλις μικρὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς δυσμὰς τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νείλου, πρωτεύουσα τοῦ Σεθροίτιδος νομοῦ.

Ἡρακλέους ἱερὸν, = Ἡράκλειον (6).

Ἡρακλέους λιμὴν, λιμὴν τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν πόλιν Ἀλύζειαν. 2) λιμὴν τῆς Ἑτρουρίας παρὰ τὴν πόλιν Κόσσην.

Ἡρακλέους νῆσος, νησίδιον τῆς Μεσογ. παρὰ τὴν Σαρδινίαν, (κατὰ Πλίν. ἦσαν δύω, αἱ νῦν Asinara καὶ Pianne).

Ἡρακλῆς, έους (ὁ), (ἡ αἰτ. Ἡρακλέα-κλῆ καὶ -κλῆν, ἡ κλητ. Ἡράκλεις καὶ Ἥρακλες), ὁ ἐπισημότερος τῶν ἡμιθέων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς ϗ τῆς Ἀλκμήνης, ἀπόγονος τοῦ Περσέως, ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ϗ ἀπεθεώθη, ἀφεὶς πλῆθος υἱῶν καὶ ἀπογόνων ἐκ διαφόρων γυναικῶν, τοὺς καλουμένους Ἡρακλείδας.

*Ἡρακλέων, ωνος (ὁ), Ἐφέσιος γραμματικὸς παρ' Ἀθην. (Γ, 76).

Ἡράκων, ωνος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἥρητον (τὸ) ϗ Ἥρητος (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monte Rotondo), (ὁ πολ. Ἡρητῖνος).

Ἠριγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰκαρίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διονύσου, φιλοξενηθέντος παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς, τὸν Στάφυλον, καὶ ὕστερον κρεμασθεῖσα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἰδιοχείρως. 2) θυγ. τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήςρας, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ἡ, κατ' ἄλλους, ἐνυμφεύθη ὁ Ὀρέστης.

Ἠριδανὸς (ὁ), μυθώδης ποταμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσεν ὁ Φαέθων. Ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ ἐνομίζετο χυνομενος εἰς τὸν βόρειον Ὠκεανόν. (μεταγενεςι.) ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος καὶ, κατ' ἄλλους, ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥοδανὸς ἢ ὁ Ῥῆνος. 2) ποτάμιόν τι τῆς Ἀττικῆς, πηγ. ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ἤριννα καὶ Ἠρίννη (ἡ), ποιήτρια Ἑλληνὶς ἐκ Τέω ἢ Λέσβου, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς.

Ἡριππίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις ναύαρχος παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἡρόδικος (ὁ), Σηλυμβριανὸς, γεννηθεὶς ἐν Μεγάροις, ἀθλητὴς καταρχὰς, ϗ μετὰ ταῦτα ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, πρεσβεύων ὡς τὸ κυριώτερον θεραπευκικὸν μέσον τὴν γυμναςικήν. Ἤκμασε περὶ τὸ 440 πρὸ Χ. 2) Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου.

Ἡρόδοτος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς ἐν Ἁλικαρνασσῷ τῆς Καρίας τῷ 384 πρὸ Χ., καὶ συγγράψας τὸ μέγα αὐτοῦ ἱςορικὸν σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὠνόμασαν οἱ ἀρχαῖοι Μούσας. 2) Ἰσθμιονίκης τις Θηβαῖος, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) ἰατρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ ἐν Ῥώμῃ. 4) φιλόσοφος ἐκ Ταρσοῦ, θιασώτης τοῦ Τίμωνος. 5) Ἴων, υἱὸς τοῦ Βασιλείδου, πρεσβεύσας ὑπὲρ τῆς Ἰωνίας εἰς Σπάρτην ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Ἡρόδωρος (ὁ), ὁ Ποντικὸς, γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας Ἀργοναυτικὰ καὶ τὰ καθ' Ἡρακλέα, ἐξ ὧν ἠρύσατο πολλὰ ὁ Ἀπολλώνιος.

Ἡρομένης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Ἡρόπυθος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Ζ, 297).

Ἡρόστρατος (ὁ), Ἐφέσιος, πυρπολήσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἵν' ἀπαθανατίσῃ τὄνομά του.

Ἡροφάνης, ους (ὁ), Τροιζήνιός τις παρὰ Παυσαν. (Β', 34).

Ἡρόφαντος (ὁ), τύραννος τοῦ ἐν Ἑλλησπόντῳ Παρίου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑςάσπου.

Ἡροφίλη (ἡ), μία τῶν Σιβύλλων, ζήσασα πρὸ τῶν Τρωϊκῶν.

Ἡρόφιλος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. καὶ προαγαγὼν ἐπὶ μέγα τὴν ἀνατομίαν. 2) κυνικός τις φιλόσοφος παρὰ Λουκ.

*Ἥρπα (ἡ ς), πολίχν. τῆς Καππαδοκ. (Στρβ. ΙΒ', β', 537).

Ἡρώ, οῦς (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης ἐν Σηστῷ, τῆς ὁποίας ἐρασθεὶς ὁ Λέανδρος, νέος τις ἐκ τῆς ἀπέναντι Ἀβύδου, διεκολύμβησε πολλάκις τὸν Ἑλλήσποντον νυκτὸς πρὸς ἔντευξίν της, ἄχρις ὅτου, καταληφθεὶς ὑπὸ τρικυμίας, ἐπνίγη, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἰδοῦσα τὸ πτῶμά του, ἔπεσε καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ πύργου εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡρώδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἡρώδης, ου (ὁ), ὁ Ἀττικὸς, περίφημος σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, ϗ ἐκλεχθεὶς καὶ ὕπατος τῷ 143 πρὸ Χ. μετὰ τοῦ Βελλικίου. Ἀπέθανε δὲ σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν ὁποίαν ἐλάμπρυνε μὲ τὰς οἰκοδομάς του καὶ τὴν παιδείαν του.

Ἡρωδιανὸς (ὁ), ὁ Αἴλιος, υἱὸς τοῦ Γραμματικοῦ Ἀπολλωνίου ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίου. 2) Ἱςοριογράφος, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ϗ συγγράψας τὴν σωζομένην ἱστορίαν ἀπὸ Κομμόδου μέχρι Γορδιανοῦ τοῦ νεωτέρου εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἥρων, ωνος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, συγγράψας περὶ μηχανικῆς καὶ ἄλλων μαθηματικῶν ἀντικειμένων. 2) ἕτερος, μαθηματικὸς καὶ οὗτος, ὁ καλούμενος Νεώτερος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου. 3) τρίτος ἄλλος, Ἀλεξανδρεὺς καὶ μαθηματικὸς ἐπίσης, γράψας περὶ πολιορκητικῆς καὶ γεωμετρουμένων.

* Ἡρώνδας, α (ὁ), Ἰαμβογράφος τις παρ' Ἀθην. (Γ', 86).

Ἥρως, ω ἡ ωος (ὁ), ὁ ἄλλως Τόξαρις ϗ Καλαμίτης, ἥρως τις τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος ἰατρός.

Ἡρώων πόλις (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, (ὁ πολ. Ἡρωοπολίτης).

Ἡσίοδος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ποιητὴς μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς ἐν Κύμῃ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ἀσκρῇ, κώμῃ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ Ἀσκραῖος. Κατὰ τὰ Ἀρουνδέλια μάρμαρα, ἦτον σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Ὁμήρου· κατ' ἄλλους δὲ, πολὺ μεταγενέστερος. Ἐφονεύθη ἐν Λοκροῖς ὑπὸ τῶν υἱῶν Μιλησίου τινὸς, τοὺς ὁποίους ἐτιμώρησαν μετὰ ταῦτα οἱ Λοκροί. Ἐκ δὲ τῶν δεκαοκτὼ ποιημάτων του σώζονται μόνον τρία: Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἀσπὶς Ἡρακλέους.

Ἡσιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως. 2) θυγ. τοῦ Λαομέδοντος, βασιλέως τῆς Τροίας, καὶ τῆς Λευκίππης. Ἐκτεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, κατὰ προσταγὴν τοῦ μαντείου, εἰς βορὰν θαλασσίου τινὸς τέρατος, ςα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέντος κατὰ τῆς Τρῳάδος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπιστρέφοντος ἀπὸ τῶν Ἀμαζόνων· καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἐφύλαξε τὴν περὶ ἀνταμοιβῆς ὑπόσχεσίν του, πλεύσας ἔπειτα ὁ Ἡρακλῆς μὲ στολον κατὰ τῆς Τρωάδος, καὶ ἐκπορθήσας τὴν Τροίαν, ἔδωκε τὴν Ἡσιόνην εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα. 3) γυνὴ τοῦ Ναυπλίου, ᾗ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους.

Ἡσκυλῖνος λόφος, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ἀποτελῶν τὸ πέμπτον αὐτῆς μέρος.

Ἡσσὰς (ἡ), π. τῆς Λοκρ., (ὁ πολ. Ἥσσιος).

Ἡσυχεία ἡ Ἡσυχία (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀλστρέβλην.

Ἡσύχιος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἢ τῆς πέμπτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. Τὸ σωζόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Λεξικὸν εἶναι νενοθευμένον μὲ πολλὰς ἑτεροφυεῖς προσθήκας. 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ἐνδυξὸς, Μιλήσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Συνέγραψε Χρονικὰ, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα μόνον.

Ἥτεια καὶ Ἥτις, ιδος (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἠτεῖος καὶ Ἥτιος).

Ἡφαιστία καὶ Ἡφαιστιὰς, άδος (ἡ), π. τῆς Λήμνου, (Σωτῆρες), (ὁ πολ Ἡφαιστιεύς). 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἡφαιστίδης ἢ Ἡφαιστιάδης).

Ἡφαιστίνη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἡφαιστίων, ωνος (ὁ), ὁ εὐνοούμενος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀπιθανὼν καὶ ταφεὶς μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἐκβατάνοις. 2) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, ὁ καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ. 3) ἄλλος, γραμματικὸς, ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Βήρου, συγγράψας τὸ σωζόμενον Ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων.

Ἡφαιστόπολις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος.

Ἥφαιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὁ παρ' Αἰγυπτίοις Φθὲ, θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῶν ὑ' αὐτοῦ τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς μεταλλουργίας· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγλαΐαν, μίαν τῶν Χαρίτων καὶ τὴν Ἀφροδίτην.

Ἡφαίστου ἀγορὰ (ἡ), χωρ. τῆς Ἰταλίας παρὰ τὴν Νεάπολιν, (Solfatara).

Ἠχὼ, οὔς (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, λάλος ᾗ δυσειδὴς, ἐρωμένη τοῦ Πανός.

Ἠὼνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήσριον.

Ἠὼς, οὔς (ἡ), θεὰ τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ πρωϊνοῦ φωτὸς, θυγ. τοῦ Ὑπερίωνος ᾗ τῆς Θείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀστραίου τὸν Ζέφυρον κτλ ᾗ ἐκ τοῦ Τιθωνοῦ τὸν Μέμνονα καὶ Ἡμαθίωνα.

Θ.

Θαΐς, ίδος (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκολουθήσασα τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου, διὰ παρακινήσεως αὐτῆς, ἔκαυσαν οἱ Μακεδόνες τὰ παλάτια τοῦ Δαρείου.

Θαλάμαι (αἱ), φρούρ. τῆς Ἠλιδος. 2) π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Θαλαμάτης).

Θάλασσα (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογ. ἡ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, = Τηθύς.

Θάλεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Μουσῶν ἔφορος τῆς κωμῳδίας, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τοὺς Κορύβαντας. 3) μία τῶν Χαρίτων.

Θαλῆς, Θαλοῦ καὶ Θάλητος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἐξαμύου ᾗ τῆς Κλεοβούλης, γεννηθεὶς τὸ α'. ἔτος τῆς 35ῆς Ὀλυμπ., σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα καὶ Κύρου τοῦ πρώτου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων καὶ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ δι' ἀνδριάντος. 2) = τῷ

Θαλήτας, α (ὁ), ποιητὴς καὶ μάντις, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Γόρτυνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 πρὸ Χ.

Θαλία (ἡ), = Θάλεια.

*Θαλιάδες (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Λάδωνα, (Παυσ. Η', κέ).

*Θαλλὸς (ὁ), πλούσιός τις κάπηλος ἐν Ἀθήναις.

*Θαλλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὡρῶν παρ' Ἀθηναίοις.

Θάλπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν.

Θάλπουσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Θέλπουσα.

Θαλυσιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπολος.

Θαμναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. παρὰ τὰ Καρδούχια ὄρη.

Θαμύρᾱδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σακῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

*Θαμίσια καὶ Θαμία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Θαμιεύς).

Θαμνήρια (τὰ), π. τῆς Μηδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Καδουσίων.

Θαμύρας καὶ

Θάμυρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀγριόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς Θρᾴξ, τυφλωθεὶς καὶ λησμονήσας τὴν μουσικήν του, διότι ἐφιλονείκησε μὲ τὰς Μούσας.

Θαννύρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας ἐν Αἰθίᾳ τῷ 438 πρὸ Χ.

Θαργηλία (ἡ), Μιλησία, ὑπανδρευθεῖσα καὶ διαδεξαμένη τὸν βασιλέα τῆς Θεσσαλ. Ἀντίοχον, ἥτις ὑπεδέχθη καὶ τὸν Ξέρξην στρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Θαργηλιὼν, ῶνος (ὁ), ὁ ἑνδέκατος μὴν (Μάϊος-Ἰούνιος) τῶν Ἀθην., καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰ Θαργήλια.

Θάρρηξ, ηκος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Θάρυβις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Θαρύπας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα.

*Θάριων, ωνος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θήρων.

Θάσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Θάσος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰ μεταλλεῖά της, σώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Θάσιος).

Θαυμακία (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλ. Μαγνησίας.

Θαυμακοὶ (οἱ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Θαύμακος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ποίαντος, κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Θαυμακίας.

Θαύμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας τὴν Ἶριν κτλ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, διασωθεὶς ἐκ τῆς παρὰ τῷ Πειριθόῳ μάχης.

Θάψακος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Τιφσὰχ καὶ ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος Ἀμφίπολις, (Δαΐρ), (ὁ πολ. Θαψακηνός).

Θάψος (ἡ), πολίχν. ἐπὶ τῶν ἀνατολ. παραλίων τῆς Σικελ., (Isola degli Magnisi). 2) πολίχν. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Θάψιος).

Θεάγγελα (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Θεαγγελεύς).

Θεαγενείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Θεαγένης, ας (ὁ), ἐπίσημός τις Μεγαρεὺς, πενθερὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις δημαγωγοῦ Κλέωνος, ἀρετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πατρίδος του. 2) Θάσιος, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους, ἀθλητὴς περίφημος, νικήσας 1400κις, ὡς λέγεται, εἰς τοὺς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνας, διὸ ᾗ τιμηθεὶς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὡς ἥρως. 3) εἷς τῶν σχολιαστῶν τοῦ Ὁμήρου, ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐπὶ Καμβύσου. 4) πτωχαλαζὼν τις ᾗ δεισιδαίμων Ἀθηναῖος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θεάγης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, προτιμήσας, διὰ τὴν ἀσθενῆ του κρᾶσιν, τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του. Ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομά του διάλογος τοῦ Πλάτωνος δὲν νομίζεται γνήσιος.

Θεαῖος (ὁ), ἴδε Θειαῖος.

*Θεαίνετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τολμίδου, μάντις ἐκ Πλαταιῶν,

Θεαίτητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφρονίου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Θεανδρίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, ἐπίσημοί τινες οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

Θεανὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Φάντην. 2) θυγ. τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ. 3) γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου, τῆς ὁποίας ἀναφέρονται τινα ἀποφθέγματα ᾗ ποιήματα.

*Θεαρίδας, α (ὁ), Βοιωταρχός τις παρὰ Παυσαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεάριον (τὸ), τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ. ἐν Αἰγίνῃ.

Θεάριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροιζῆνι.

Θεαρίων, ωνος (ὁ), Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Σωγένους. 2) Ἀθηναῖός τις, ἀναφερόμενος ὡς ἀρτοποιὸς ἀξιόλογος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.

Θεαττῖνης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Δεωπρέπους, (Ἡρόδ. ΣΤ', 85).

Θεία (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Ὑπερίωνος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς.

Θειαῖος (ὁ), Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Ὑλλία, νικήσας εἰς τὰ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Ἑκατόμβαια.

*Θειαντιάς, άδος καὶ Θειαντίνη, ης καὶ Θειαντίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Θείαντος.

Θείας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρ., υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης, (παρθ. Κινύρας).

Θεῖβαι (αἱ), Βοιωτ. ἀντὶ Θῆβαι.

Θειοδάμας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Ὕλα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἁρπάσαντος ἀπ' αὐτὸν τὸν υἱόν του.

Θεισόα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Θεισοάτης).

*Θειώδας, α (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Ἀποδιοπείας, (Ἀρτ. Θ', 110).

Θέλδα καὶ Θέλδη (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ἄλλη τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Πτολεμ. Ε', 18 καὶ ΣΤ', 1).

Θελμινιτσᾶς (ὁ), π. μεσόγειος τῆς Συρ.

Θελξινόη (ἡ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Μουσῶν.

Θελξίων, ονος (ὁ), υἱὸς ἢ κατ' ἄλλους φονεὺς τοῦ Ἄπιδος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Θέλπουσα (ἡ), νύμφη τις, ἀφ' ἧς ἡ 2) π. τῆς Ἀρκαδ. ἢ ἄλλως Τέλφουσα.

Θέμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας, θεὰ τῆς εὐνομίας καὶ εὐταξίας. 2) θυγ. τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Κάπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου.

Θεμίσκυρα (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος, καλέδρα τῶν Ἀμαζόνων.

Θεμισκύρειος ἄκρη (ἡ), ἀκρωτ. τοῦ Πόντου, τὸ ἄλλως Ἡράκλειον.

*Θεμισταγόρας, ου (ὁ), Ἐφέσιος, συγγραφεὺς παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 691).

Θεμίστιος (ὁ), Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. 2) υἱὸς Εὐγενίου τινὸς ἐκ Παφλαγονίας, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ διατρίψας 40 ἔτη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἐδίδαξε τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίου. Σῴζονται τριάκοντα τρεῖς αὐτοῦ λόγοι.

Θεμιστογένης, ους (ὁ), Συρακούσιος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ὡς συγγραφεὺς μιᾶς ἱστορίας τῆς ἑκστρατείας Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Θεμιστοκλῆς, έους (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ ὁποίου χρεωστεῖ ἡ Ἑλλὰς τὴν σωτηρίαν της καὶ ἡ πατρὶς αὐτοῦ αἱ Ἀθῆναι τὴν δόξαν της, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, ἀποθανὼν ἐν Μαγνησίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ β'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ., εἰς ἡλικίαν 66 χρόνων. Σῴζονται 21 ἐπιστολαί του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμ.

Θεμιστονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κήϋκος ἢ γυνὴ τοῦ Κύκνου.

Θεμιστὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ὑψέως, ἑνὸς τῶν Λαπίθων, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος.

Θεμίσων, ωνος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρέτριας ἐπὶ Δημοσθένους. 2) ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου, βασιλέως τῆς Κύπρου. 3) ἰατρὸς Λαοδικεύς, καθιδρυτὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς, ἀκμάσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 90 πρὸ Χ.

Θεμισωνίων (τὸ), πολίχν. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Δόκου ποταμοῦ, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν, (ὁ πολ. Θεμισωνιεύς).

Θέμμη (ἡ), π. τῆς Ἀρήμου Ἀραβίας, (Πτολεμ. Ε', 17).

Θεναὶ (αἱ), π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Κνωσσόν, (ὁ πολ. Θηναῖος καὶ Θενεύς).

Θεογείτων, ονος (ὁ), Θηβαῖος φρονῶν ἢ πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Θεογένης, ους (ὁ), εἷς τῶν Τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, ἴδε καὶ Θεαγένης.

Θεόγνητος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θεσσαλίας. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης.

Θεόγνις, ιδος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Μεγάρων τῆς Σικελ., ζήσας περὶ τὸ 600 πρὸ Χ., τοῦ ὁποίου σῴζονται Γνῶμαι εἰς 1238 στίχους ἡρωελεγείους. 2) εἷς τῶν ἐν Ἀθ. 30 Τυράννων. 3) ποιητὴς Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) συγγραφεύς τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ (Π', 360).

Θεοδάμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων.

Θευδέκτης, ου (ὁ), φιλόσοφος, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Παμφυλίᾳ Φασηλίδος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Θεόδημος (ὁ), ἴδε Θούδημος.

Θεοδοσία (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Καφφᾶς), (ὁ πολ. Θεοδοσιεύς).

Θεοδόσιος (ὁ), μαθηματικὸς ἐκ Βιθυνίας, γράψας Σφαιρικά. 2) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Θεοδοσιούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου καὶ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Θεοδότας, ου (ὁ), Ῥόδιος, στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας.

Θεοδότη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κηδεύσασα τὸ σῶμα τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἦτον ἐρωμένη.

Θεόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 3) διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, θανατωθεὶς ἐλεεινῶς ὑπὸ τοῦ Βρούτου. 4) Ἀθηναῖός τις ἰσοτελὴς παρὰ Δημοσθ.

*Θεοδωρίδας, α (ὁ), Συρακούσιος ποιητὴς παρ' Ἀθην. (ΣΤ', 229).

Θεοδωρὶς, ίδος (ἡ), φαρμακίς τις ἐκ Λήμνου παρὰ Δημοσθ.

Θεόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 85 Ὀλυμπ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Προκλέους. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Ῥήτορος Ἰσοκράτους. 4) υἱὸς τοῦ Τηλέκλεω ἐκ Σάμου, περίφημος γλύπτης ἐπὶ Κροίσου. 5) σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ περίφημος ἐκ Βυζαντίου. 6) ἕτερος σοφιστὴς ἐκ Κυρήνης, διδάξας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ Σωκράτης. 7) φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Κράτητος καὶ Ἀριστίππου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος, διότι ἐπρέσβευεν ἐκ συστήματος τὴν ἀθεΐαν, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. 8) Συρακούσιος, συγγράψας Τακτικὰ καὶ Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν. 9) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, συγχρονος τοῦ Δημοσθ.

*Θεοκλεια (ἡ), ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.

Θεοκλῆς, έους (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκύλλιδος. 2) πλούσιός τις Κορίνθιος θαυμαζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς συμπάθειάν του. 3) ποιητὴς παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 497).

*Θέοκλος (ὁ), Μεσσήνιος, μάντις, ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Θεοκλύμενος (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου, φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Ἰθάκην πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. 2) υἱὸς τοῦ Πρωτέως.

*Θεόκοσμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Μεγαρεύς, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.

Θεοκρίνης, ους (ὁ), ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Θεόκριτος (ὁ), ὁ περίφημος βουκολικὸς ποιητής, Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Πραξαγόρου καὶ τῆς Φιλίνης, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) Χῖος, σοφιστής, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγράψας ἱστορίαν τῆς Λιβύης.

Θεόλυτος (ὁ), Ἀκαρνάνιος παρὰ Θουκ.

*Θεόμανδρος (ὁ), σοφιστὴς Κυρηναῖος, ἐπαγγελλόμενος ὅτι ἦτον διδάσκαλος εὐτυχίας.

Θεομήστωρ, ορος (ὁ), τύραννος τῆς Σάμου, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχησε κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

*Θεόμνηστος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σάρδεων.

Θεονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμμάθης, ἡ πρώτερον Εἰδώ.

Θεοξενος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας ἱστορίαν τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος.

Θεόπομπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικάνδρου, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Εὐρυτιωνιδῶν, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742 πρὸ Χ., ἢ ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Ε'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. 3) Μιλήσιός τις, σταλεὶς εἰς Σπάρτην κήρυξ ὑπὸ τοῦ Δυσάνδρου. 4) ὁ περίφημος Ἱστοριογράφος Χῖος, υἱὸς τοῦ Δαμασιστράτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ συγγράψας Ἱστορίαν εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν. 5) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τραγικοῦ Θεοδώρου.

Θεόπη (ἡ), μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀθηναίου Δεῶ, αἱ ὁποῖαι ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς πολεώς των.
Θεούπολις, εως (ἡ), ἡ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχεια.
Θεοφάνης, ους (ὁ), ποιητὴς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης, φίλος τοῦ Μ. Πομπηίου, τοῦ ὁποίου ἐξιστόρησεν ἐμμέτρως τὰς πράξεις.
Θεόφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. 2) ἰατρὸς καὶ ποιητὴς κωμῳδιῶν, ἐξ Ἐπιδαύρου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.
Θεόφραστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 2) ὁ περιφημος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γεννηθεὶς ἐν Ἐρέσῳ τῆς Λέσβου, τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ., καὶ ὀνομαζόμενος πρότερον Τύρταμος. Διαδεχθεὶς τὴν σχολὴν τοῦ διδασκάλου του ἐν Ἀθήναις τὸ 321 πρὸ Χ., διέπρεψεν εἰς ὅλα τῆς φιλοσοφίας τὰ εἴδη, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 ἢ 99 ἐτῶν, ἀφεὶς διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν διεσώθησαν τινά.
*Θεόχρηστος (ὁ), Κυρηναῖος, Ὀλυμπιονίκης, ἔγγονος ἄλλου ὁμωνύμου τοῦ Ἰσθμιονίκου.
Θερᾶμβω (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ χερσονήσου Παλλήνης.
Θεράπνα καὶ Θεραπνη (ἡ), θυγ. τοῦ Λέλεγος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ- 2) (γεωγρφ. = τῷ -
Θεράπναι (αἱ), Πολίχν. τῆς Λακων. παρὰ τὴν Σπάρτην ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, (τὸ τοπ. Θεραπναῖος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Θερμαῖος κόλπος (ὁ), ὁ καλούμενος κοινῶς τῆς Θεσσαλονίκης (Θέρμης).
Θέρμα (τὰ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Στράτον, ἔχουσα θερμὰ λουτρά, (ὁ πολ. Θέρμιος).
Θέρμαι (αἱ), αἱ τῶν Ἱμεραίων, π. τῆς Σικελ. μὲ θερμὰ λουτρὰ πλησίον, (Termini), (ὁ πολ. Θερμίτης).
Θέρμη (ἡ), ἡ ὕστερον Θεσσαλονίκη, π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Θερμαῖος).
Θέρμισσα (ἡ), μία τῶν Λιπάρεων νήσων, ἡ ἄλλως Ἱερά, (Volcania).
Θερμοπύλαι (αἱ), στενὸν πέρασμα μεταξὺ τοῦ βουνοῦ τῆς Οἴτης καὶ τῆς θαλάσσης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα, 48 σταδίων μήκους καὶ πλάτους ἀνωμάλου, παρονομασθὲν ἀπὸ τῶν πλησίον θερμῶν πηγῶν, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλ., καὶ γενόμενον περίφημον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν διὰ τὸν ἐνταῦθα ἡρωϊκὸν θάνατον τῶν 300 Σπαρτιατῶν καὶ τοῦ ἀθανάτου Λεωνίδα, ἀντισπάντων εἰς τὰ μυριάριθμα στρατεύματα τοῦ Ξέρξου.
Θέρμον (τὸ) καὶ Θέρμος (ἡ), = Θέρμα.
Θέρμουθις (ἡ), παρ' Αἰγυπτ. ἡ Ἶσις, ἡ ὄφις τις ἱερὸς περιτυλισσόμενος ἐνίοτε εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης. 2) κατὰ τὸν Ἰώσ., ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραώ.
Θέρμυδρα (τὰ) καὶ Θερμύδραι (αἱ), λιμὴν καὶ ἐπίνειον τῆς Μίνδου ἐν Ῥόδῳ, (ὁ πολ. Θερμυδρεύς).
Θερμώδων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδ. χωρ. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Τερμέθ). 2) ποτάμιον τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν.
Θέρμων, ωνος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.
Θερσαγόρας, ου (ὁ), ποιητὴς Λαμψακηνός.
Θέρσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας, θυγατρὸς τοῦ Ἄδράστου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων, καὶ ἀνακτησάμενος τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, φονευθεὶς δὲ ὕστερον ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Τηλέφου. 2) υἱὸς τοῦ Σισύφου. 3) ἐπίσημός τις Ὀρχομένιος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.
Θερσίλοχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.
*Θέρσιος (ὁ), Θεσσαλὸς, νικήσας ἀπήνῃ κατὰ τὴν 70 Ὀλυμπ.
Θερσιππος (ὁ), Μακεδὼν, ζηλεὶς ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.
Θερσῖται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὴν δυτ. Ἱσπανίαν.
Θερσίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστερος καὶ ἀχρειότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Θέσπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ
Θεσπιαὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Ἑλικῶνα, (Νεοχῶρι), (ὁ πολ. Θεσπιεὺς ἢ Θεσπιάδης).
Θέσπιος καὶ ὄχι Θέσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς καλουμένας Θεσπιάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε πεντήκοντα δύο υἱοὺς τοὺς κληθέντας Θεσπιάδας.
Θέσπις, ιδος (ὁ), ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήσας τὸ 540 πρὸ Χ. 2) περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.
Θεσπρωτία καὶ Θεσπρωτὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Θεσπρωτοί.
Θεσπρωτὸς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 2) (κατὰ τὸν Ὑγῖνον) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Καρπανίας.
Θεσσαλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς μὲν Μακεδονίας διὰ τοῦ Ὀλύμπου τῆς δὲ Ἠπείρου διὰ τοῦ Πίνδου, (τὸ ἐθν. Θεσσαλὸς).
Θεσσαλίσκος (ὁ), Θηβαῖός τις παρ' Ἀρρ.
Θεσσαλονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Φιλίππου καὶ μιᾶς Θεσσαλίδος, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κάσσανδρον, ἀφ' ἧς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνομουμένου κόλπου, ἡ πρότερον Θέρμη, (ὁ πολ. Θεσσαλονικεύς).
Θεσσαλὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Φειδίππος ἢ Ἄντιφος ἰατρέτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Θεσσαλία. 3) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, διασωθεὶς ἐκ τῶν χειρῶν της, ἢ κυριεύσας ἔπειτα τῆς Ἰωλκοῦ. 4) υἱὸς τοῦ Πειαιστράτου. 5) ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, ζήσας ἐπὶ τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου. 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 107 Ὀλυμπ.
Θεστία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου, (ὁ πολ. Θεστιεύς).
Θεστιὰς (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλθαία κλπ.
Θέστιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημανάσσης, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεύσας τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρῶνος, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Λαοφόντης ἢ τῆς Δηϊδαμείας τὴν Δήδαν, τὴν Γερμανήστραν, τὴν Ἀλθαίαν, τὸν Ἰρικλον κτλ. Πάντες τοῦτον κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ ὁ Ἰκάριος, (συγγ. τῷ Θεσπίῳ).
Θεσφρίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κάλχας.
Θεσυλις, ιδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.
Θέσωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάμονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Κάλχαντος κτλ. 2) εἷς τῶν Τρωικῶν, υἱὸς τοῦ Ἕνοπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) Πυθαγορειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.
Θετείδιον ἢ Θετίδιον (τὸ), ἱερὸν τῆς Θέτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.
Θέτις, ιδος (ἡ), ἡ ἐπισημοτέρα τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως.
Θετταλία (ἡ), = Θεσσαλία.
Θευδασία (ἡ), = Θεοδόσια.
Θεύθ (ὁ), ὁ Ἑρμῆς τῶν Αἰγυπτίων, θεὸς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.
Θέων, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐκ Σάμου. 2) ῥήτωρ ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας περὶ Προγυμνασμάτων. 3) φιλόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, συγγράψας περὶ τὸ 116 ἀπὸ Χ. περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς Πλάτωνα. 4) φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεὺς, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. 5) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὡσαύτως, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.
Θήμορος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀναφερόμενος συχνάκις διὰ τὴν κακοήθειάν του ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Θῆβαι (αἱ), π. τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει, διὰ τὸ μέγεθός της (80 σταδίων περιφερείας) ἑκατόπυλον, πρωτεύουσα τῆς Θηβαΐδος ἢ ὅλης κατ' ἀρχὰς τῆς Αἰγύπτου. Ἐκ τὰ ἐρείπιά της εἶνε συνηκισμένα δύο χωρία Ἀράβων, Λουξὸρ ἢ Καρνὰκ καλούμενα.
2) π. πρωτ. τῆς Βοιωτ., ἀποικισθεῖσα ὑπὸ (τῶν μετὰ Κάδμου Φοινίκων, 1200 ἔτη π. Χ., ἔχουσά ποτε 43 σταδίων περίμετρον. 3) π. παραθαλ. τῆς Φθιώτιδος, ἡ ὕστερον Φιλιππούπολις, (ὁ πολ. Θηβαῖος).
Θηβαὶς, ίδος (ἡ), ἓν τῶν τριῶν μεγάλων τμημάτων τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, διῃρημένον εἰς δεκαεπτὰ νομοὺς, ὧν μητρόπολις αἱ Θῆβαι, (Σαΐδ). 2) ἐπικόν τι ποίημα, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους τῶν Θηβῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θήβη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετόπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Θῆβαι. 2) θυγ. τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. τῆς Μυσ., εἰς τοὺς προποδας τοῦ Πλακίου ὄρους, ὅθεν καὶ Ὑποπλακίη, τῆς ὁποίας ἡγεμόνευεν ὁ Ἠετίων, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης. Παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται μόνον Θήβης πεδίον, εὔφορός τις τόπος πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἴδης παρὰ τὴν Πέργαμον. 4) Π. ἀντὶ Θῆβαι.

*Θηγανοῦσα (ἡ), ἐρημονήσιόν τι πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας Ἀκρίτα.

*Θημακός (ὁ) ἢ Θημακοί (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Θημακεύς).

Θήρα (ἡ), μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἡ πρότερον Καλλίστη, ἀπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου Θήρα, ὅς τις ἐπῴκισεν αὐτὴν, (Σαντορήνη), (ὁ νησ. Θηραῖος). 2) π. τῆς Καρ. παρὰ τὰ μεθόρια τῆς Λυκίας.

Θηραμένης, ους (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγνωνος, μαθητεύσας δὲ παρὰ τῷ Σωκράτει καὶ Προδίκῳ. Μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην, συνετέλεσε, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν 30 τυράννων, ὧν ἐγένετο καὶ οὗτος εἷς· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συνάρχοντος αὐτοῦ Κριτία, κατεδικάσθη εἰς τὸ κώνειον. Διὰ τὸν ἀλλοπρόσαλλον χαρακτῆρά τοῦ ἐπωνομάσθη Κόθορνος. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Θήρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τισαμενοῦ ἐκ Σπάρτης, ἀπ' ὅπου ἀπῴκισεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθεῖσαν.

Θηρασία (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην.

Θηρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. 2) εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐπιθεμένων ἐν τῷ ἄντρῳ τῆς Φολόης Κενταύρων.

Θηρικλῆς, έους (ὁ), περίφημός τις σκευοποιὸς ἢ κεραμεὺς ἐκ Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν τὰ Θηρίκλεια (ποτήρια). 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 61 Ὀλυμπ.

Θηρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Δ', ἡ, 29).

Θηρὼ, οῦς (ἡ), τροφὸς τοῦ Ἄρεως. 2) θυγ. τοῦ Φύλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χαίρωνα.

Θήρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰνεσιδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπὶ Ξέρξου. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Βοιωτίας παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', ιδ', 11.).

Θησεύς, έως (ὁ), ὁ περίφημος ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Αἰγέως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Αἴθρας, θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, γεννηθεὶς ἐν Τροιζῆνι, καὶ διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος συνοικιστὴς, ἑνώσας εἰς μίαν ταύτην πόλιν τοὺς διεσπαρμένους τέως κατοίκους τῆς Ἀττικῆς· ἐπὶ τέλους δὲ βιασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς Σκύρον, ὅπου κατεκρημνίσθη ὑπὸ τοῦ Λυκομήδους. Ὁ Κίμων μετεκόμισε τὰ ὀστᾶ του εἰς Ἀθήνας, ὅπου ᾠκοδόμηται τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον ἡρῷον Θησεῖον, ἄσυλον τῶν δούλων, καὶ ἑωρτάζοντο εἰς τιμήν του τὰ Θησεῖα τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός.

Θήχης (ὁ), β. τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εἶδον κατὰ πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ μετὰ Ξενοφῶντος ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τῆς Περσίας Ἕλληνες, (ἄλλως) Ἱερὸν Ὄρος.

Θιαγόλη (ἡ), νῆσος περὶ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ Ἴστρου, πλησίον τῆς νῦν Κίλιας.

Θίβραχος (ὁ), πολέμαρχός τις Ἀθηναῖος παρὰ Ξενοφῶντι (Β', δ', 33).

Θίβρων [θιβρὸς, Δωρ. ἀντὶ θερμὸς], ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ.

Θίσβαι (αἱ), = Θίσβη (2).

Θίσβη (ἡ), Νύμφη, θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Κρεούσης καὶ Θεσπιῶν, ἴσως αἱ = Σίφαι.

Θμοῦϊς (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, πρωτ. τοῦ Θμουΐτου Νομοῦ, (Τεμού).

Θοαί (αἱ), αἱ ἄλλως Ὀξεῖαι, νῆσοί τινες βραχώδεις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου παρὰ τὴν Ἀκαρν.

Θοανα (τὰ), ἴδε Τύανα. 2) π. τῆς Πετρ. Ἀραβίας.

Θοαντιὰς, άδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ὑψιπύλη.

Θόας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, καὶ πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου, διασωθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρός του εἰς Οἰνόην, ὅταν αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἔσφαξαν τοὺς ἄνδρας των. 3) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 4) υἱὸς τοῦ Βορυσθένους, βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος, θυσιάζων εἰς τὴν Ἄρτεμιν τοὺς ξένους. 5) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθέντων Τρώων. 6) τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, φίλος τοῦ Φιλίππου. 7) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου. 8) ἀρχαιότερον ὁ Ἀχελῷος.

Θόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) καθ' Ὅμηρον, μία τῶν Νηρηΐδων.

Θοραί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Θορεύς).

Θορικός (ὁ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων, συγκαταλεχθεῖσα μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν καὶ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, (ὁ δημ. Θορίκιος καὶ Θορικεύς).

Θόρναξ, ακος (ὁ), β. καὶ κώμη τῆς Λακων. ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Θόρνακος Ἀπόλλωνος.

Θόρναξ, ακος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Βουφάγου.

*Θούδημος (ὁ), ὀρθότ. ἀντὶ Εὔδημος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ.

Θούδιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Φωκίωνος.

Θουκλῆς, έους (ὁ), = Θεοκλῆς, ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Εὐρυμέδοντος. 2) Εὔβοεύς τις ἐκ Χαλκίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Νάξου.

Θούκριτος (ὁ), = Θεόκριτος.

Θουκυδίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἱστορικὸς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, γεννηθεὶς τὸ δ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Στρατηγήσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς Ἀμφίπολιν, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Βρασίδα, ἐξωρίσθη, καὶ ζήσας τοῦ λοιποῦ εἰς Θρᾴκην, συνέγραψε τὰ συμβάντα τοῦ πολέμου τούτου εἰς ὀκτὼ βιβλία. 2) υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἐξοστρακισθεὶς τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἀντεπολιτεύετο τὸν Περικλέα. 3) υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. καὶ φίλος τοῦ Νικίου. 4) Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου, φίλος καὶ πρόξενος τῶν Ἀθην.

Θούλη (ἡ), νῆσος τοῦ Ὠκεανοῦ ἐπέκεινα τῆς Βρεττανίας, ἴσως ἡ Ἰσλανδία ἢ μία τῶν Σχετλαντίδων.

Θούμαντις, εως (ὁ), Ἀθηναῖος μάντις πενόμενος.

Θούμνα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας.

Θουρία (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄνθεια ἢ Αἴπεια, ὅθεν Θουριάτης κόλπος, ὁ ἄλλως Ἀσιναῖος.

Θουρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγείρου, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Θούριοι (οἱ), π. παραθαλ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ πρότερον Συβαρις, (Terra nuova), (ὁ πολ. Θούριος καὶ Θουριεύς).

*Θούριος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων παρὰ Παυσ.

Θουφάνης, ους (ὁ), Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Κλέωνος.

Θούφραστος (ὁ), σοφιστὴς παράσιτος, παρ' Ἀρστφν.

Θοων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ 3) ἕτερος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. καὶ 4) ἄλλος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 5) εἷς τῶν πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἀνταγωνισθέντων Φαιάκων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου.

Θόωσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, θυγ. τοῦ Φόρκυος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Κύκλωπα Πολύφημον.

Θοώτης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ Μενεσθέως ἐν Τρῳάδι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρᾴκας ἡ Θρᾷκας, λέξις ἀμφιβαλλομένη παρὰ Θκδ., ὅπου ἄλλη ἀνάγνωσις φέρει Χάρακας.

Θρᾴκη (ἡ), χώρα τῆς Εὐρώπης, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πρὸς μεσημβρ. τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον, ᾗ πρὸς δυσμὰς τὴν Μακεδονίαν· πρὸς ἄρκτον δὲ ἐκτεινομένη ἀπροσδιορίστως πρὸ τοῦ Στρβ., ὅς τις ὁρίζει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ἄχρι τοῦ Ἴστρου. ‖ «Θρᾴκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἢ Βιθυνία,» Ξενοφ., ἡ ἀπὸ τῶν Κυανέων ἄχρις Ἡρακλείας ἀσιατικὴ παραλία τοῦ Εὐξείνου, (τὸ ἐθν. Θρᾷξ).

Θρᾴκιον (τὸ), πεδίον πρὸ τῶν Θρᾳκίων πυλῶν τοῦ Βυζαντίου.

Θράμβος (ἡ), = Θερμβε.

Θρᾷξ, ᾳκὸς (ὁ), κάτοικος τῆς Θρᾴκης. ‖. Θρᾷκες οἱ ἐν Ἀσίᾳ, « οἱ ἄλλως Θυνοὶ ᾗ Βιθυνοί.

Θρασιμένη λίμνη, ἴδε Τρασιμένη.

Θράσιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 2) μάντις ἐκ Κύπρου, ἴδε Φράσιος.

Θρᾱσ.ς, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἠλείου Ὀλυμπιονίκου Ἀριστοδήμου.

Θρᾷσσα καὶ Ἀττ. Θρᾷττα, ης (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης. 2)(κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Τηρήνης, γυνὴ τοῦ Ἱππόνου καὶ μήτηρ τοῦ Πολυφόντου.

Θρασυάλκης, ους (ὁ), Ἕλλην ἱστοριογράφος παρὰ Στρβ.

Θρασύβουλος (ὁ), τύραννος τῆς Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου. 2) τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 465 πρὸ Χ. καὶ μετὰ ὀκτὼ μῆνας ἐξωσθεὶς διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του, ᾗ ζήσας παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροῖς ὡς ἰδιώτης. 3) υἱὸς τοῦ Ἀκραγαντίνου Ὀλυμπιονίκου Ξενοκράτους, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς. 4) ὁ περίφημος καταστροφεὺς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Λύκου, Στειριεὺς, φονευθεὶς ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. 5) ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 6) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθην., Κολυττεύς.

Θρασυδαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλεύα ἐκ Λαρίσσης. 2) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Θήρωνος, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) ἐπίσημός τις δημαγωγὸς ἐξ Ἤλιδος. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασύλαος.

Θρασυκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Θρασύλαος (ὁ), Θεσσαλὸς, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Θρασύλλος ἡ (ὀρθότ.) Θρασύλος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν Ἀθην., οἵτινες, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ. 3) φιλόσοφος Πλατωνικὸς, περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀστρολόγος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου.

Θρασύλοχος (ὁ), Μεσσήνιός τις, πράτλων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου.

Θρασύμαχος (ὁ), σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ δεινὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους.

Θρασυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος. 2) γλύπτης ἐκ Πάρου. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασυμηλος.

Θρασυμηλίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρατησικλέους, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου.

Θρασύμηλος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Θράσων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Θρασώνδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Διοδ.

Θρασωνίδας, α καὶ Θρασωνίδης, ου (ὁ), Ἠλείός τις, ἀποκαταστήσας τὴν δημοκρατίαν ἐν τῇ πατρίδι του. 2) πλούσιός τις Κορίνθιος παρὰ τῷ Αἰλ.

Θραῦστος (ἡ) ᾗ Θραυστὸν (τὸ), πολίχν. ὀρεινὸν τῆς Ἤλιδος.

Θρεψίππας ἡ Θρέψιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Θρῖα (ἡ) καὶ Θριαὶ (αἱ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Θριάσιος). ‖. « Θριάσιον πεδίον, « ἡ εὐφορωτάτη πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος. ‖. « Θριάσιαι πύλαι, « μία τῶν πυλῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ἄλλως Δίπυλον.

Θριαὶ (αἱ), Νύμφαι τοῦ Παρνασσοῦ, ἀναθρέψασαι τὸν Ἀπόλλ. καὶ ἐπινοήσασαι τὴν διὰ λιθαρίων (θριῶν) μαντείαν.

Θρινακὶς ἀντὶ Τρινακρία (ἡ), ἡ Σικελία, διὰ τὰ τρία ἐπισημότερα ἀκρωτήριά της, Πάχυνον, Πέλωρον καὶ Λιλύβαιον.

Θριοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Θριούσιος καὶ Θριούντιος).

Θρόνιον (τὸ), π. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ. 2) π. τῆς Θεσπρωτ., ἄποικος τῶν Λοκρῶν, (ὁ πολ. Θρόνιος καὶ Θρονιεύς).

Θρόνοι (οἱ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Κύπρου.

Θρυόεσσα πόλις, Π. τὸ -

Θρύον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπειδὴ ἦτον παρ' αὐτὴν καὶ ἡ διάβασις, ὠνομάσθη καὶ Πάρος Ἀλφειοῦ, (ὁ πολ. Θρυΐτης ᾗ Θρυούντιος).

Θυαμία (ἡ), π. ᾗ φρούρ. τῆς Σικυωνίας.

Θύαμις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας, (Καλαμᾶς).

Θύαμος (ὁ), β. τῆς Ἠπείρου, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Πίνδου διὰ τῆς Ἀκαρνανίας.

Θυάτειρα (τά), π. τῆς Λυδ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, Ἀκ-χχισάρ, (ὁ πολ. Θυατειρηνός).

*Θύβαρνα, ἴδε Θύμβραρα.

†Θύελλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γέλη ἡ Οὐελία.

Θυέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ᾗ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως, πατὴρ τοῦ Αἰγίσθου.

Θυΐα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ ἡ τοῦ Καστιλίου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ τόπος τις πλησίον τῶν Δελφῶν εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένος.

*Θύλακος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παυσανίᾳ, ἀγνώστου πατρίδος ᾗ ἐποχῆς.

*Θυμαιτάδαι (οἱ), ἴδε Θυμοιτάδαι.

*Θύμβρα (ἡ), ἴδε Θύμβρη.

*Θυμαρίδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Θυμβραῖος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Θύμβραρα (τὰ), π. τῆς Λυδ. παρὰ τὰς Σάρδεις ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, (ὁ πολ. Θυμβρανεύς, -ραῖος).

Θυμβρη (ἡ), πολίχν. τῆς Τρωάδος ἐπὶ τοῦ Θυμβρίου ποταμοῦ.

Θυμβρία (ἡ), κώμη τῆς Καρ. παρὰ τὴν Μυοῦντα, ἔχουσα πλησίον αὐτῆς ἐν Χαρώνειον ἄντρον.

Θύμβριον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., ὅπου ἦν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, (Ἀκ-σεχγίρ).

Θύμβριος (ὁ), ποτ. τῆς Τρωάδος, χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον.

Θυμβρις, εως (ἡ), Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Πανός. 2) πηγὴ τις ἐν Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας.

Θύμβρις, ιδος (ὁ), = Τίβερις.

*Θυμίλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.

Θυμοιτάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Θυμοίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων βασιλευτῶν τῆς Τροίας. 2) ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Ὀξύντα, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἥρωϊ, ἀφ' οὗ οἱ Θυμοιτάδαι.

Θυμοκλῆς, έως (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις.

Θυμοχάρης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἄλλως Θυμόχαρις.

Θυμώνδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος παρ' Ἀρβ.

Θυνίς νῆσος, ἡ ἄλλως Θυνιάς.

Θυνία (ἡ), ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς Βιθυνίας.

Θυνία νῆσος (ἡ), νῆσος, καταστραθεῖσα ὕστερον χερσάνησος, τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔχουσα ἑπτὰ σταδίων περίμετρον, (ἄλλως) Ἀπολλωνιάς, Δαφνοῦσα ἡ Δαφνουσία καὶ κοινῶς σήμερον Σωζόπολις.

Θυνιὰς, άδος (ἡ), ἐνν. ἀκτὴ, τὰ ἀπὸ Σωζουπόλεως μέχρι Σαλμυδησσοῦ παραθαλάσσιον καὶ ἴδιως τὸ ἐπ' αὐτῆς ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης, ὅπου κατῴκουν οἱ Θυνοί, (κοιν.) Νιάδα.

Θυνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τοῦ Πόντου, καὶ μετοικήσαν ἔπειτα εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν (Βιθυνίαν).

Θόος (ὁ), Παφλαγὼν τις διαβόητος ἐπὶ πολυφαγίᾳ.

Θυραῖος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Θυρία (ἡ), π. καὶ χώρα περὶ αὐτὴν τῆς Ἀργολ., διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολλάκις οἱ Ἀργεῖοι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, (ὁ πολ. Θυρεάτης καὶ θηλ. Θυρεᾶτις).

Θυρεᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Θυρίαν χώρα.

†Θυριὸς, έως (ὁ), Ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Θηρεύς.

Θυρίδες (αἱ), ἄκρα ἀπότομος τοῦ Ταϋγέτου παρὰ τὸ Ταίναρον, (Μακεδούλια).

Θύριον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Λευκάδα, (ὁ πολ. Θυριεύς).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θύρσις, ιδος (ὁ), βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ.
*Θύρσος (ὁ), Πυθαγόρειός τις, πατὴρ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Μητροδώρου.
*Θῦς, ύος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Παφλαγον.
Θυσσαγέται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος, (περὶ τὸ νῦν Ἀζδερχάν).
Θυσσὸς (καὶ ὄγι Θύσσος οὔτε Θύσσα), οῦ (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς.
Θύστρος (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. (Ἡρ. Ζ', 6).
Θυτεῖον (τὸ), μέρος τι τοῦ Κιρφίου πεδίου ἐν Φωκίδι.
Θυώνη (ἡ), ἡ Σεμέλη.
Θυώνιχος (ὁ), Σικελός τις παρὰ Θεοκρ.
Θώθ, ἴδε Θεῦθ.
*Θώκνεια καὶ Θωκνία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Θωκνεύς).
*Θῶκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος.
Θών, Θῶνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Θῶνις, ιος (ὁ), = Θών, ἀφ' οὗ ἡ -
Θῶνις, ιος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.
*Θωνῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν.
Θῶνος (ὁ), ὁ Σαρδανάπαλος.
Θώραξ, ακος (ὁ), Θεσσαλός τις ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν. 2) Ἀκαρνὰν τις παρ' Ἡρόδ. 3) στρατηγὸς τῶν Σπαρτ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Αἰτωλ. καὶ 5) ἄλλη τῆς Μαγνησίας, (ὁ πολ. Θωρακίτης).
Θωρυκίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις τελώνης ἐν Αἰγίνῃ.
Θωσπία (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἀφ' ἧς ἡ
Θωσπῖτις (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν.

Ι.

Ἰάδμων, ονος (ὁ), Σάμιος, υἱὸς τοῦ Πφαιστοπέλιος, παρᾷ τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισε δοῦλος ὁ Αἴσωπος, (ὁ Κυρ. διορθ. Ἴδμων).
Ἰάζυγες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. ἢ Ἀσιατ. Σαρματίας.
*Ἰάθριππα (τὰ) καὶ Ἰαθρίππη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Ἰαθριππηνός).
*Ἰαινὼ, οῦς (ὁ), θυγ. τοῦ Φόρκυος.
Ἰαιρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Ἴακχος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος ἢ ἄλλος τις ὑποχθόνιος θεὸς, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐψάλλετο ὁμώνυμόν τι αὐτοῦ ᾆσμα εἰς τὰ Ἐλευσίνια.
Ἰάλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Νύμφης Καλλιόπης, ἐφευρετὴς τῶν ἐλεγείων ᾀσμάτων.
Ἰάλμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἐξ Ὀρχομενοῦ.
Ἰάλυσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ
Ἰαλυσὸς (ἡ), π. τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Ἰαλύσιος).
Ἰάμβη (ἡ), θυγ. τοῦ Πανὸς ἢ τῆς Ψυχοῦς, θεράπαινα τῆς Μετανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἱπποθόοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθοῦσαν τὴν Δήμητραν, διεσκέδασε μὲ τοὺς αστεϊσμούς της.
Ἰάμβλιχος (ὁ), φιλόσοφος νεοπλατωνικὸς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Συρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Πορφυρίου, ζήσας περὶ τὴν Δ'. μετὰ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου διεσώθησάν τινα.
Ἰαμενὸς (ὁ), εἷς τῶν ἡρώων τῆς Τροίας.
Ἰαμίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἴαμου, οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι.
Ἰαμνεία καὶ Ἰαμνία (ἡ), π. τῆς Φοινίκης ἢ τῆς Παλαιστίνης, (ὁ πολ. Ἰαμνίτης).
Ἴαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Εὐάδνης, μάντις περίφημος.
Ἰάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰάνειρα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Νηρηίδων.
Ἰάνθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.
*Ἰανίσκος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, διαδεχθεὶς τὸν Ἄδραστον, ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου.
Ἰανος (ὁ), θεὸς τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰκονίζων τὰς μεταβολὰς τῆς φύσεως, καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅθεν παριστανόμενος μὲ δύο πρόσωπα κτλ.
Ἰαξάρτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, συγχεόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μὲ τὸν Τάναϊν καὶ τὸν Ὕπανιν.
Ἴονες (οἱ), παρ' Ὁμήρῳ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττ. καὶ τῶν Μεγάρων· παρὰ τοῖς Πέρσαις ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καθὼς καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ σήμερον μᾶς ὀνομάζουν Ἰωνάν.
Ἰαπετιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς ἢ Ἰαπετιονὶς, ίδος (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰαπετοῦ.
Ἰαπετὸς (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ, κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς Ἀσίας τὸν Προμηθέα, τὸν Ἐπιμηθέα καὶ τὸν Ἄτλαντα. 2) ἕτερός τις ἥρως πατὴρ τοῦ Βουφάγου.
Ἰάποδες (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν τῆς Ἰλλυρ.
Ἴαπυγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἰαπυγίας.
Ἰαπυγία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ., ἀποτελοῦσα μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας, (Terra d'Otranto).
Ἰαπυγία ἄκρα, ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, (Cappo Rizzuto).
Ἰάπυξ, υγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ἰαπυγία.
Ἰάρβας, α (ὁ), βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς ἐν Ἀφρικῇ Γετουλίας, φημιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, ὃς τις βιάσας πρὸς γάμον τὴν Διδὼ, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας της, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ παροιμίαι· » Ἰαρβαῖοι ὑμέναιοι α.
Ἰαρβάνης, ου (ὁ), = Ἰάρβανος (2).
Ἰάρβανος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυδ., πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, καὶ 3) τῆς Κρήτης.
Ἰάς, άδος (ἡ), ἐπ.θετ. ἀντὶ Ἰωνική.
*Ἰασαία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.
Ἰασίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴασα, ὁ Ἄμφιων.
Ἰασικὸς κόλπος, ὁ παρὰ τὴν πόλιν τῆς Καρίας Ἰασόν.
Ἴασιος (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης τὸν Ἀρκάδα ἢ τὴν Ἀταλάντην.
Ἰασίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Δήμητρα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον, δηλ. ἡ γῆ τὸν ἐπλούτισε διὰ τῆς γεωργίας.
Ἰασονία ἄκρα, ἀκρωτ. τοῦ Εὐξ. Πόντου παρὰ τὴν Σινωπην.
Ἰασόνιον ὄρος, β. τῆς Μηδ. πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς τῶν Κασπίων πυλῶν.
Ἴασος (ὁ), = Ἰάσιος (2). 2) υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐβούνης, πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος. 3) υἱὸς Ἄργου τοῦ Πανόπτου καὶ τῆς Ἰσμήνης, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. 4) υἱὸς τοῦ Σφήλου, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγείου.
Ἴασος καὶ Ἰασσὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρίας (Ἀτζὲμ-Καλεσί), (ὁ πολ. Ἰασεύς).
Ἰασὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἢ ἀδελφὴ τῆς Ὑγείας, θεὰ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενούντων.
Ἰάσων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Πολυμήδης, ἀρχηγὸς τῆς περιφήμου ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μηδείας τὸν Θεσσαλὸν, τὸν Τίσανδρον καὶ τὸν Ἀλκιμένην, θυσιασθέντας ἀπανθρώπως ὑπὸ τῆς ἰδίας των μητρός, ἥτις ἐφόνευσε συγχρόνως καὶ τὴν Κρέουσαν, δευτέραν αὐτοῦ γυναῖκα, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἀναγκάσασα διὰ τούτου ἢ αὐτὸν νὰ σφαγῇ αὐτοχειρί. 2) τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδα, φρόνιμος καὶ μεγαλόφρων μοναρχης, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Πολυδώρου καὶ Πολύφρονος. 3) Ἀργεῖος, γραμματικὸς, νεώτερος τοῦ Πλουτάρχου, γράψας περὶ Ἑλλάδος.
Ἰατροκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου. 2) συγγραφεύς τις ὑφαρτυτικῶν παρ' Ἀθην.
Ἰάχη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Περσεφόνης.
Ἰαωλκὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Ἰωλκός.
Ἰάων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἴων. 2) ποτ. τῆς Πισάτιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Ἰβάνωλις, ιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἡρακλεί δου ἐκ Μυλάσων τῆς Καρίας.
Ἴβηρ, ηρος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας. 2) ποτ. τῆς Ἰβηρ., πηγ. ἐν τῇ Κανταβριγίᾳ καὶ χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον, (Ebro), ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη
Ἰβηρία (ἡ), ἡ Ἱσπανία. 2) ἡ μεταξὺ Κολχ. καὶ Ἀρμεν. χώρα, ἡ μετὰ ταῦτα Γεωργία, περιεχομένη ὑπὸ τῶν ὀρέων Καυκάσου καὶ Ταύρου.
Ἴβυκος (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, μετοικήσας εἰς Σάμον ἐπὶ Πολυκράτους, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ λῃστῶν, τοὺς ὁποίους ἐπρόσωκαν μετέπειτα αἱ γέρανοι (ἴδε τὸν Σουίδαν).
Ἰγγαυοὶ (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τῆς Λιγουρίας περὶ τὴν νῦν Γένναν.
Ἰδαία (ἡ), θυγ. τοῦ Δαρδάνου ἢ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, κατὰ παρακίνησιν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τοὺς ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς δύο υἱούς του. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Σκάμανδρος ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον.
Ἰδαῖος (ὁ), κήρυξ τῶν Τρώων. 2) υἱὸς τῶ Τρωαδίτω Δάρητος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶ Διομήδους. 3) υἱὸς τοῦ Πάριδος ἐκ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλένης, καταπλακωθεὶς ὑπὸ τὴν σέγην τινὸς οἰκίας.

Ἴδακος (ὁ), π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἰδάλιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Κύπρου, μὲ ἕνα ναὸν καὶ ἄλσος περίφημον τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης, (ὁ πολ. Ἰδαλεύς).

Ἰδάνθυρσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, (Ἡρ. Δ', 76, 120).

Ἴδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐγκέως ἐκ Μεσσήνης, γεννήσας ἐκ τῆς Μαρπήσσης, θυγατρὸς τοῦ Εὐήνου, τὴν Κλεοπάτραν, γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξῆλθεν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς Κολχίδα, καὶ κεραυνωθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Διός, διότι συνεκρούσθη πρὸς τοὺς Διοσκούρους. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδίκης. 3) εἷς τῶν Κουρήτων, κατὰ Παυσαν.

Ἰδη (ἡ), θυγ. τοῦ Μελισσέως, ἀναθρέψασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὸν Δία.

2) θυγ. τοῦ Κορύβαντος, γυνὴ τοῦ Αὐκάστου, καὶ μήτηρ Μίνωος τοῦ δευτέρου. 3) (γεωγρφ.) β. δικόρυφον, καὶ τὸ πλεῖστον χιονοσκέπαστον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κρήτης, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, (Ψηλορείτης). 4) β. τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάζετο Ἰδαία Μήτηρ ἡ Κυβέλη.

Ἰδεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσπίου, βασιλεως τῶν Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου (μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξῆλθεν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου), διότι ἐφιλονείκησε τὰ ἀριστεῖα τῆς θήρας (τὸ δέρμα τοῦ κάπρου) πρὸς τὴν Ἀταλάντην.

Ἴδμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Κυρήνης ἡ Ἀζερίας, μάντις περίφημος, συστρατεύσας μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ ἀγριοχοίρου ἐν Μυσίᾳ.

2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Γοργόνης.

Ἴδομεναί (αἱ), δύο ὑψηλαὶ λάφοι παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἴδε ἢ Ἰδομένη.

Ἰδομενεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος ἐκ Κρήτης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τῆς Τροίας. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, θυσιάσας τὸν υἱόν του εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μένῃ πλέον διὰ τοῦτο ἐν τῇ Κρήτῃ, μετῴκισεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλέντιον, ὅπου κτίσας ἰδίαν πόλιν ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἰδομένη (ἡ), = Ἰδομένη, π. τῆς Μακεδον.

Ἰδούβεδα (ἡ), β. τῆς Ἱσπανίας, (Sierra d' Occa).

Ἰδουμαία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἰουδαίας χώρα, συνορεύουσα μὲ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, (τὸ ἐθν. Ἰδουμαῖος).

Ἴδρις, άδος (ἡ), χώρα τῆς Φρυγ. συνορεύουσα μὲ τὴν Καρίαν καὶ διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Μαρσύα. 2) π. τῆς Φρυγ., ἡ πρότερον Χρυσαορίς, (ὁ πολ. Ἰδριεύς).

Ἰδριεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνω, βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἰδυῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ γυνὴ τοῦ Δήτου βασιλέως τῶν Κόλχων.

Ἱερά (ἡ), νῆσος, μία τῶν Αἰπάρεων, ἢ ἄλλως Θέρμισσα. 2) μία τῶν Αἰγουσῶν, (Maritimo). 3) μία τῶν Σποράδων παρὰ τὴν Κρήτην.

*Ἱεράκων νῆσος (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἀραβ.

Ἱεράκων πόλις (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἱεραμένης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Θκδ. καὶ Ξενοφ., ἴσως γαμβρὸς τοῦ Ξέρξου.

Ἱεραξ, ακος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. ἐπὶ Ξενοφῶντος. 2) πρέσβυς ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἱεράπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου μὲν ἐν Πλουτώνειον (σπήλαιον) καὶ πολλὰς πηγὰς θερμῶν ὑδάτων, Ἱερὰ τῆς Κυβέλης. 2) π. τῆς Συρ., ἡ πρότερον Βαμβύκη, (ἱερὰ τῆς Ἀστάρτης, ὁ πολ. Ἱεραπολίτης).

Ἱεράπυδνα (τὰ) καὶ Ἱεράπυτνα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Μετέλλου, ὡς ὁρμητήριον τῶν ἐκ Κιλικίας ληστῶν, (Ἱερὰ Πέτρα), (ὁ πολ. Ἱεραπύτνιος).

Ἱέρασος (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Προῦτος).

Ἱερεῖς (οἱ), ἔθν. τῆς Θεσσαλ. (μόνον παρὰ Θκδ.)

Ἱεριχοῦς, οῦντος (ὁ) καὶ Ἱεριχὼ (ἡ), π. τῆς Ἰουδ.

Ἱέρνη (ἡ), ἡ νῆσος Ἰρλανδία.

Ἱεροκαισάρεια (ἡ), π. τῆς Αὐδ.

Ἱεροκλῆς, έους (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις.

2) φιλόσοφος ἐκλεκτικὸς διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὴν ἑκτὴν ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται τινα συγγράμματα. 3) γραμματικός, σύγχρονος τοῦ Ἰουστινιανοῦ, συγγράψας περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνέκδημος.

*Ἱεροκλεια (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἱερομνήμη (ἡ), θυγ. τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου.

Ἱερομνήμων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 117 Ὀλυμπ.

Ἱερὸν (τὸ), λόφος τῆς Β.Θυν. παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Οὐρίου Διός, κτίσμα τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἱσπαν., (Cap Vincent).

Ἱερὸν ὄρος (τὸ), β. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἄλλο παρὰ τὸ τοῦ Ξενοφῶντος Ἱερὸν ὄρος. 2) β. καὶ φρούριον τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, παρὰ τὴν Γάνον.

Ἱεροσόλυμα (τὰ), π. πρωτεύουσα ποτε τῆς Ἰουδαίας, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 70 ἔτει ἀπὸ Χ. καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, μετονομάσαντος αὐτὴν Αἰλίαν Καπιτωλίναν, (ὁ κάτοικος Ἱεροσολυμίτης).

Ἱεροφῶν, ῶντος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ.

Ἱερων, ωνος (ὁ), ὁ Α', υἱὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀπὸ τοῦ 477-467 πρὸ Χ. 2) ὁ Β', υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους, καὶ ἀπόγονος τοῦ Γέλωνος, σύγχρονος τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ Ἀρχιμήδους, βασιλεύσας 54 χρόνους τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποθανὼν ἐνενηκοντούτης. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Ἱερώνυμος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἄνδρου. 2) ἀδόκιμός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) Ἀρκάς τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππ. 4) ὁ Ῥόδιος, φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἓν μέγα σύγγραμμα περὶ πυξίτων. 5) στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Καρδίας.

Ἴεται (αἱ), φρουρ. τῆς Σικελ. (Jato).

Ἰηλυσὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰξλυσός.

Ἰήνυσος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Παλαιᾶς, ἢ Συρίας.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία, Ἰων. ἀντὶ Ἰάπυγες, Ἰαπυγία.

Ἰήσων (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Ἰων. ἀντὶ Ἰάσων κτλ.

Ἰητραγόρης, εω (ὁ), Μιλήσιος, συμπράξας μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἀποστασίαν τῶν Ἰώνων.

*Ἰθαγένης, ους (ὁ), Σάμιός τις παρὰ Πλουτ. καὶ Πρόδ.

Ἰθαιμένης, ους (ὁ), εἷς τῶν συμμαχούντων τοῖς Τρωσὶ Λυκίων.

Ἰθάκη (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου Πελάγους, πατρὶς τοῦ Ὀδυσσ., διατηρήσασα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Ἰθακήσιος).

Ἴθακος (ὁ), ἥρως τις, ἀδελφὸς τοῦ Νηρίτου καὶ Πολύκτορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Ἰθάκη.

Ἰθαμάτηρ(-μήτηρ), ους (ὁ), εἷς τῶν ναυάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου καὶ Δαρείου.

*Ἰθακλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.

Ἰθωμη (ἡ), φρούρ. τῆς Θεσσαλ. Πελασγιωτίδος παρὰ τὴν Μητρόπολιν. 2) β. καὶ φρούρ. τῆς Μεσσην., καὶ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἰθωμάτα Διός, ἀνατρεφέντος ἐπ' αὐτοῦ, (Βουλκάνο), (τὸ ἐθν. Ἰθωμήτης καὶ Ἰθωμαῖος).

Ἰθωρία (ἡ), φρούρ. τῆς Ἀκαρν.

Ἰκαρία (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἢ (μερικώτερον) τοῦ Ἰκαρίου πελάγους παρὰ τὴν Σάμον, ἡ πρότερον Δολίχη μετονομασθεῖσα ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλατρεύετο ἡ Ταυροπόλος Ἄρτεμις ἡ ἀπ' αὐτῆς καλουμένη Ἰκαρία. 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δήμ. Ἰκαριεύς).

Ἰκάριος καὶ Ἰκαρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ τοῦ Οἰδάλου καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Τυνδάρου καὶ τοῦ Ἱππακώοντος ἐκ Λακεδαίμονος, γεννήσας ἐκ τῆς Περιβοίας τὴν Θόαντα, τὴν Πηνελόπην κτλ., καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱππακώοντος. 2) ἥρως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Ἠριγόνης, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν ἀμπελοφυτείαν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἀγρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρόφων του, διότι, μεθυσθείς ποτε, ἐνομίσθη παράφρων.
Ἰκαριώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Πηνελόπη.
Ἰκαρομένιππος (ὁ), οὕτως ἐπιγράφεται τις τῶν διαλόγων τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπου ὑποτίθεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος πετῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς ὁ Ἰκάριος.
Ἴκαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, φυλακωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, καὶ διασωθεὶς μὲν ἐκεῖθεν μετ' αὐτοῦ διὰ τεχνητῶν πτερῶν, πνιγεὶς δὲ (ἀναλυθέντος τοῦ κηροῦ δι' ὧν ἦσαν ταῦτα κολλημένα) εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Ἰκάριον πέλαγος. 2) Ὀλυμπονίκης τις ἐξ Ὑπερησίας, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν ΚΓ' Ὀλυμπ.
Ἴκαρος (ἡ), ἡ Ἰκαρία (νῆσος), καὶ 2) ἄλλη νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου.
*Ἰκέσιος (ὁ), ἰατρός τις προγενέστερος τοῦ Στράβωνος, σχολαρχήσας τῶν ἐν Σμύρνῃ Ἐρασιστρατείων καλουμένων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Διογένους.
Ἰκταονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μελάνιππος.
Ἰκέτας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀριστοκράτους, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ.
Ἰκετάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσωμέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου.
*Ἰκέτης, ου (ὁ), τύραννος τῶν ἐν Σικελίᾳ Λεοντίνων, καταχραφεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.
*Ἴκην, ενος (ὁ), γεωμέτρης, (Στρβ. ΙΓ', γ', 548).
Ἴκιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Καλλαί, (Cris Nez).
Ἴακχος (ὁ), Ταραντῖνος, σοφιστής, διδάσκων τὴν ἀθλητικὴν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Θεμιστοκλέους. 2) Ἐπιδαύριος, πύκτης, φονευθεὶς ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνι κατὰ τὴν 71 Ὀλυμπ. ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του Κλεομήδους τοῦ Ἀστυπαλαιέως.
Ἰκμάλιος (ὁ), τέκτων τις Ἰθακήσιος (Ὀδ. Τ, 57).
Ἰκόνιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Λυκαον., (Κόνια), (ὁ πολ. Ἰκονιεύς).
Ἰκὼς (ἡ), νησίδιον ταῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σκῦρον, (Σκυροπούλα), (ὁ νησ. Ἰκιος).
Ἰκτῖνος (ὁ), περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ Καλλικράτους τὸν ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνα καὶ τὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλ.
Ἴλα (ἡ), κόλπος τῆς Περσ.
Ἰλάειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκίππου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φιλοδίκης, γυνὴ τοῦ Κάστορος, τιμωμένη ἐν Σπάρτῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Φοίβης.
*Ἴλαρις, ιδος (ἡ), π. τῆς Λυκ. (ὁ πολ. Ἰλαρεύς).
Ἴλαρχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Ἴλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἰόλαος, διδάσκαλος τοῦ Ἀγησιδάμου εἰς τὴν γυμναστικὴν (Πίνδ. Ὀλ. ΙΔ', 18).
*Ἰλάσαρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀραβ.
*Ἰλαττία (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἰλάτιος).
Ἴλερδα (ἡ), π. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν., (Lerida), (ὁ πολ. Ἰλερδίτης).
Ἰλεργέται καὶ Ἰλέργητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν.
Ἴλεὺς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀϊλεύς, ἴθεν.
Ἰλιάδας (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀϊλιάδης.
Ἰλιάς, άδος (ἡ), ἐν γέν. ἐπιθετ. ἡ τοῦ Ἰλίου, (ὀθ. ἐνν. τοῦ χώρα), ἡ Τρῳάς· (ἐνν. τοῦ Ποίησις), ἡ τοῦ Ὁμήρου.
Ἰλιεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ Ἰλίου.
*Ἰλιοκολώνη (ἡ), χωρ. τῆς Τρῳάδος ἐν τῇ Παριανῇ.
Ἴλιον (τὸ), δύο πόλεις τῆς Τρῳάδος, ἡ παλαιὰ, ἡ ἄλλως Τροία, περίφημος διὰ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν της ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἴλλου τοῦ Τρῳός, 30 στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου, ὅπου νῦν τὸ χωρίον Πουνάρ-μπασι· καὶ ἡ νία, πλησιέστερον τῆς θαλάσσης, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, (Ἐσκι-σταμπόλ).
Ἰλιονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Τρῴων, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.
Ἴλιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἴλιον, ἡ Τρῳάς.
Ἰλίπα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Βαίτιος, (Villa nuova del Rio).
Ἰλισσός (ὁ), ποτ. τῆς Ἀττ., πηγ. ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Κηφισσὸν, (ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο αἱ Μοῦσαι Ἰλισσιάδες, ἔχουσαι ναὸν παρὰ τὰς ὄχθας του).
Ἰλλυρία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας, καὶ περιεχομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σάβου ἢ Δρίνου, διαιρουμένη δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰλλυρίαν, ἥτις περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλβανίας, καὶ εἰς τὴν βαρβάρων, εἰς ἣν ὁποίαν περιείχοντο ἡ Δαλματία, Λιβουρνία ἢ Ἰαπυγία, (τὸ ἐθν. Ἰλλυριός).
Ἰλλυριὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Ἰλλυρίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνυμάσθη ἡ Ἰλλυρία.
Ἴλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, τὸν ὁποῖον, ἀποθανόντα ἄτεκνον, διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. 2) υἱὸς τοῦ Τρῳὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γανυμήδους, κτίστωρ τοῦ Ἰλίου. 3) υἱὸς τοῦ Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπῆγεν ὁ Ὀδυσσεὺς, ζητῶν φάρμακον διὰ τὰ βέλη του.
Ἰλούργεια καὶ Ἰλουργὶς καὶ Ἰλουργία (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ἰλουργιεύς).
Ἰμαῖον (τὸ), =Ἴμαον (ὄρος).
Ἰμαῖος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Ἴμαον (τὸ) καὶ Ἴμαος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, φερόμενον ἀρκτικοδυτικῶς διὰ τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, (Μουσσ-δάγ).
Ἰμβρασος (ὁ), ποτ. τῆς Σάμου, πρότερον Παρθένιος.
Ἰμβριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου τῆς Καρίας, ἀνὴρ τῆς Μεθηκικάστης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.
Ἰμβρὰς (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Νύμφης Καλιάνθης.
Ἴμβρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Θρᾴκην, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Ἰμβριος).
Ἰμέρα (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, (ὁ πολ. Ἰμεραῖος). 2) =τῷ-
Ἰμέρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., διαιρούμενος εἰς δύο ὁμωνύμους ποταμοὺς, ὧν ὁ μὲν, ῥέων βορειανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἰμέρας, χυν. εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος· ὁ δὲ, μεσημβρινῶς, εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν.
Ἰμεραῖον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος.
Ἰμεραῖος (ὁ), ἀδελφὸς Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.
Ἰμέριος (ὁ), Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ.
Ἰμεύσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας.
*Ἰμίλκας, α (ὁ), =Ἀμίλκας.
Ἰμμα (ἡ), π. τῆς Συρ., περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Αὐρηλιανοῦ κατὰ τῆς Ζηνοβίας.
Ἰμμάραδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, ὁ ἄλλως Ἰσμαρος καὶ πιθανῶς Ἴμμαρος.
Ἰνάρως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀποστατήσας τῶν Περσῶν καὶ καταστροπωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου τῷ 462 πρὸ Χ.
Ἰναχίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἰνάχου, (ὀθ. ‖ πλθ.) οἱ Ἀργεῖοι.
Ἰναχὶς, ίδος καὶ Π. Ἰναχιὰς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου.
Ἴναχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς, ἀποικήσας ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Πελοπόννησον περὶ τὸ 2100 πρὸ Χ. καὶ κτίσας τὸ Ἄργος, τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσε 50 ἔτη, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους, (ποτάμι τοῦ Ἄργους). 3) ποτ. τῆς Ἀκαρν. χυν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.
Ἰνδία καὶ Ἰνδικὴ (ἡ), μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον πρὸς ἄρκτον τῆς Σκυθίας διὰ τῶν Ἱμαῶν κλπ. ὀρέων καὶ ἔχον πρὸς μεσημβρίαν τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν, διαιρούμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς τὴν Ἐντὸς καὶ Ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν, (Χχινδιστάν), (τὸ ἐθν. Ἰνδός).
Ἰνδὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν, (Σίνδ).
2) ποτ. τῆς Καρ. χυν. εἰς τὸν Λύκον.
*Ἰνδοσκυθία (ἡ), ἡ ὑπὲρ τὸν Ἰνδὸν χώρα.
Ἴννησα καὶ Ἰννησα (ἡ), π. τῆς Σικελ. εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ἡ ὕστερον Αἴτνη, (ὁ πολ. Ἰνησαῖος).
*Ἴννα (ἡ), πηγή τις ἐν Θρᾴκῃ.
Ἰνσομβρες καὶ Ἰνσομβροι καὶ Ἰνσομβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλ. κατοικοῦν τὴν ἄνω Ἰταλίαν περὶ τὸν Πάδον.
Ἰνταφέρνης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰντεμέλιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ἀλβίου Ἰντεμελίου.
Ἰντερόμνα (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Τακίτου, (Terni).
Ἰντεράμνιον (τὸ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (Ternno).
Ἰντέρκατια (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν.
*Ἰντερομρέα (ἡ), κώμη τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Ἴνυκον (τὸ) καὶ Ἴνυκος (ἡ), παλίγν. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ., (Calta Bellola), (ὁ πολ. Ἰνυκῖνος).
Ἰνώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἐξοῦ ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην. Παρακινήσασα τὸν Ἀθάμαντα νὰ φονεύσῃ τὰ ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ συζύγου δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ, παραφρονήσαντος, ἔπεσε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κατὰ μεταβολὴν τῆς Ἀφροδίτης, μετεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος εἰς θεοὺς θαλασσίους, ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα καὶ Παλαίμων, εἰς τιμὴν δὲ αὐτῆς συνεστήθησαν ὑπὸ τοῦ Σισύφου καὶ τὰ Ἰνῶα, ἀγῶνες τελούμενοι ἐτησίως ἐν Κορίνθῳ.
Ἰνωπός (ὁ), πηγὴ καὶ ἄλσος ἐν Δήλῳ, πιστευομένη ὅτι συνείχετο ὑπογείως μὲ τὸν Νεῖλον.
Ἰξίαι (αἱ), χωρ. τῆς Ῥόδου παρὰ τὸν Ἰξὸν κόλπον, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ἰξιος Ἀπόλλων.
Ἰξίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντείονος ἢ τῆς Περιμήλης, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., νυμφευθεὶς τὴν Δίαν, θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς μὲν τὸν Περίθοον, ἐκ δὲ τῆς Νεφέλης (λαβούσης τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάβει οὗτος ἔρωτα) τοὺς Κενταύρους. Καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἅδην, ἐστρέφετο αἰωνίως προσδεθεὶς εἰς ἕνα τροχὸν («Κύκλωμ' ἰξίονος»).
Ἰόβας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰεμψάλου, βασιλέως τῆς Νουμιδίας, ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθείς, ἐφονεύθη οἰκειοθελῶς ὑπό τινος τῶν δούλων του, ἀφῆκε δὲ υἱὸν ὁμώνυμόν του.
Ἰοβάτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκ., πατὴρ τῆς Ἀντείας ἢ Σθενεβοίας καὶ πενθερὸς τοῦ Προίτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμφθη ὁ Βελλεροφόντης ἵνα φονευθῇ· ὅς τις ὅμως, καταγωνισάμενος τὴν Χίμαιραν, ἔγινε γαμβρὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἰοβάτου.
Ἰοβίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.
Ἰοβιανὸς (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.
Ἰοδάμα (Βοιωτ. ἀντὶ) Ἰοδάμεια (ἡ), ἱέρεια τῆς ἐν Κορωνείᾳ Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, ἀπολιθωθεῖσα, διότι εἶδέ ποτε τὸ Γοργόνειον ἐπὶ τοῦ θώρακος τῆς θεᾶς, καὶ τιμωμένη δι' ἰδιαιτέρου βωμοῦ ἐν Κορωνείᾳ.
Ἰόεσσα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δευκ.
Ἰοκάστη (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἐπικάστη, θυγ. τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου, ὑπανδρευθεῖσα ἐν ἀγνοίᾳ, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν ἴδιον αὐτῆς τε καὶ αὐτοῦ υἱὸν Οἰδίποδα ἐγεννήσασα τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, φονευθεῖσα δὲ ἰδιοχείρως, ἀφ' οὗ ἐπληροφορήθη τὴν ἀπάτην της.
Ἰόκαστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λίνου.
Ἰολαΐδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Θηβ., φονευθεὶς μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἐν τῇ ἐν Μαντινείᾳ μάχῃ.
Ἰόλαος καὶ Δωρ. Ἰόλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφικλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, πιστὸς σύντροφος καὶ συνεργὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὅτις συνήγειρεν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἢ ναὸν ἐν Σικελίᾳ καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μεγάραν. Ἀπελθὼν εἰς Σαρδινίαν μὲ τοὺς ἐκ Θεσπιέων υἱοὺς τοῦ Ἡρακλ., καὶ κυριεύσας μέγα μέρος αὐτῆς, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς ἡμίθεος. 2) στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ Περδίκκα τοῦ πρώτου.
Ἰόλεια, Π. ἀντὶ -
Ἰόλη (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Οἰχαλίας, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν, ἐπορθησε τὴν Οἰχαλίαν καὶ ᾐχμαλώτισε τὴν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ γυνὴ αὐτοῦ Δηϊάνειρα, τὸν ἐφαρμάκωσε· τὴν δὲ Ἰόλην ἐνυμφεύθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὕλλος.
*Ἰόλλας, α (ὁ), = Ἰόλαος.
Ἰονη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, (ὀρθότ. Ἠϊόνη).
Ἰόνιος (ὁ), ὁ τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς, (ὅθεν ||. «Ἰόνιος Πόντος ἢ κόλπος ἢ 1) «Ἰόνιον πέλαγος,» τὸ μεταξὺ Ἰταλίας ἢ Ἑλλάδος εἰσέχον μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης.
Ἰόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰφικλέους ἢ γυνὴ τοῦ Θησέως. 2) θυγ. τοῦ Λίνου ἢ γυνὴ τοῦ Ἐγκέως, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρ.) π. παραθαλ. τῆς Παλαιστ., ἐπινειον τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ Μεγάλου, (Ἰάφα).
Ἰόρας, α (ὁ), β. τῆς Γαλλ., ἐκτεινόμενον παρὰ τὸν Ῥοδανόν, καὶ σχηματίζον τὰ μεθόρια τῆς Γαλλ. καὶ Ἑλβετ., (Jura).
Ἰορδάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰουδ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἀντιλιβάνου καὶ χυν. εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν.
Ἴος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Νάξου, ὅπου ἐλέγετο ταφεὶς ὁ Ὅμηρος, (Νιό).
Ἰὸς (ἡ), φρούρ. ὀρεινὸν τῆς ἐν Λακεδαίμονι Σκιρίτιδος, (τὸ τοπ. Ἰάτης).
*Ἰούβας, α (ὁ), = Ἰόβας.
Ἰουβεναλιος (ὁ), Δέκιμος Ἰούνιος, ποιητὴς Σατυρικὸς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τῷ 39 ἀπὸ Χ. ἐν Ἀκουίνῳ τῆς Ἰταλίας.
*Ἰεγούρβας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Νομιδίας.
Ἰουδαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παλαιστ. ἢ Συρίας, διῃρημένη ἐπὶ Ἰωσήπου εἰς δέκα ἢ ἑνδεκα τοπαρχίας, καὶ σχηματίζουσα τὸ ποτὲ βασίλειον τῶν Ἰουδαίων.
Ἰουερνία (ἡ), ἴδε Ἱέρνη.
Ἰουλία (ἡ), θυγ. τοῦ Δρύγοστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγρίππα, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου νυμφευθεῖσα τὸν Τιβέριον, ἐξωρίσθη μετ' ὀλίγον ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἔρημόν τινα νῆσον, ὅπου διέμεινε 19 ἔτη. 2) θυγ. φύτης καὶ τοῦ Ἀγρίππα, ἀποθανοῦσα παρομοίως ἐν ἐξορίᾳ. 2)—Λιβία, θυγ. τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου.
Ἰουλιακὸν (τὸ), π. τῆς Γερμαν. (μόνον παρὰ τῷ Ἀμμ. Μαρκελλ.) ἴσως ἡ Jülich.
Ἰουλιανὸς (ὁ), Φλαύϊος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν συγγραφέων Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, διότι, ἀπεσκιρτήσας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐνεκολπώθη τὴν εἰδωλολατρείαν, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, γεννηθεὶς τῷ 331 ἀπὸ Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ φονευθεὶς τῷ 363 ἐν Περσίᾳ. Σώζονται διάφοροι λόγοι ἢ ἐπιστολαί του, θαυμαζόμεναι διὰ τὴν καθαρότητα τῆς φράσεως. 2) Αἰγύπτιος, γραμματίας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἐρωτικοῦ τινος ποιηματίου. 3) ὁ Ἀντιοχήνωρ, ἐπιγραμματοποιὸς, ζήσας περὶ τὸ 50ὸν ὑπὸ Χ. 4) ὁ Καλβίσιος, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, καὶ φημιζόμενος ὁμοίως ὡς τερατουργός, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σούδας καὶ τινα Θεουργικὰ, Τελεστικὰ κλπ. συγγράμματα. Ὁ Παρφύριος ἔγραψε τὸν βίον του. 5) ῥήτωρ, Καισαρεὺς, διδάξας ἐν Ἀθήναις. Σύγχρονος τοῦ Γύαπτου.
Ἰουλιάς, άδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Γαλιλαίας.
*Ἰουλιόπολις, εως (ἡ), ἡ πρότερον Γόρδιον, π. τῆς Φρυγίας.
Ἰούλιος (ὁ), — Καισαρ, ὁ περίφημος στρατηγὸς ἢ Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τῷ 100 πρὸ Χ., μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ τοῦ Κικέρωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Βροῦτον ἢ Κάσσιον συνωμοτῶν εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν, ἀφ' οὗ ἀνύψωσε τὴν δόξαν τῆς Ῥώμης διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ τῆς κατακτήσεως χιλίων πόλεων, καὶ προητοίμασε τὴν μοναρχίαν εἰς τὸν Αὔγουστον καὶ τοὺς ἐφεξῆς αὐτοκράτορας, διαπρέπων καὶ ὡς συγγραφεὺς διὰ καθαρᾶς καὶ ἀφελοῦς ἐκφράσεως.
2)— Σίξτος, θεῖος τοῦ Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δικτατωρίας τοῦ ἀνεψιοῦ του. 3)— Πολυδεύκης, ἴδε Πολυδεύκης.
Ἰουλὶς, (ίδος (ἡ), π. πρωτεύουσα ποτε τῆς νήσου Κέω, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, (ὁ πολ. Ἰουλιήτης).
Ἰουράσιος καὶ Ἰουρασσὸς (ὁ), = Ἰόρας.
Ἰουστῖνος (ὁ), Ῥωμαῖος Ἱστορικὸς, συγγράψας ἐπιτομὴν τῆς γενικῆς Ἱστορίας τοῦ Τρώγου Πομπηΐου.
Ἰοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς, κατηγορήσας τὸν πατέρα του ὡς ξεμωραμένον, καὶ ἀποδειχθεὶς συκοφάντης διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ Οἰδίποδος ἐν Κολωνῷ.
*Ἰοψ, οπος (ὁ), ἥρως τις ἐν Λακεδαίμονι.
Ἰπνοί ἢ Ἴπνοι (οἱ), σπήλαιά τινα φουρνειόθη τοῦ Ὄλυμπου ὄρους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἵπνος (ὁ ἢ ἡ), π. τῶν Δοκρῶν Ὀζόλων, (ὁ πολ. Ἱπνεύς).

Ἱπνοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. τῆς Σάμου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἱπνουσίας Ἥρας.

*Ἱππαγόρας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ'. 630). 2) Λεοντῖνός τις παρὰ Παυσαν. (Ε', 22).

Ἱππάκρα (Ἵππου ἄκρα), ας (ἡ), π. τῆς Καρχηδόνος παρὰ τὴν Ἰτυκὴν, (ὁ πολ. Ἱππακρίτης).

Ἱππάλκιμος καὶ Ἱππαλκμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰωνου καὶ ἔγγονος τοῦ Βοιωτεῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Πηλέως. 2) υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἢ τῆς Ἱπποδαμείας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἵππανα (τὰ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Πάνορμον, (ὁ πολ. Ἱππανεύς).

Ἱππαρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἱππαρῖνος (ὁ), Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριστομάχης, δευτέρας γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 2) υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρώτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, ἀφ' οὗ ἐτυράννησε δύο χρόνους.

Ἱππαρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., παραῤῥέων μεσημβρινῶς τὴν Καμαρίναν.

Ἱππαρχία (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Μητρακλέους ἐκ Θηβῶν καὶ γυνὴ τοῦ Κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος.

*Ἱππαρχίδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Ἵππαρχος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Πεισιστράτου ἢ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Ἱππία ἐν Ἀθήναις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 3) τύραννός τις τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας. 4) περίφημος ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 150 π. Χ.

Ἱππασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

Ἵππασος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἄκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Κήϋκος, βασιλέως τῆς Τραχινίας, συνακολουθήσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Οἰχαλίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη. 3) Τρωαδίτης πατὴρ τοῦ Σώκου κτλ. 4) πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος. 5) πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. 6) υἱὸς τῆς Λευκίππης, καταπαραχθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἢ τῶν ἀδελφῶν της. 7) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 8) πρόπαππος τοῦ Πυθαγόρου.

Ἱππεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πρόκριδος.

Ἱππημολγοί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, τρεφόμενον διὰ τοῦ γάλακτος [μέλγω] τῶν ἵππων, καθὼς καὶ τῷρᾳ ἀκόμη οἱ Τατάροι καὶ Καλμοῦκοι.

Ἱππίας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ καὶ 2) ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφὸν του, ἢ φερόμενος, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ἀποτομώτερον, ἐξιώχθη καὶ κατέφυγεν εἰς τοὺς Πέρσας, τοὺς ὁποίους παρακίνησε κατὰ τῆς Ἑλλάδος, συνεστράτευσε ἢ αὐτὸς μετ' αὐτῶν, γέρων ἤδη, κατὰ τῆς πατρίδος του, καὶ ἀπέθανε μαχόμενος ἐν Μαραθῶνι. 3) σοφιστὴς ἐξ Ἤλιδος, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 400 πρὸ Χ. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του σώζονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ὧν ὁ Ἐλάττων ἀμφισβάλλεται. 4) ἕτερος Ἠλεῖος παρὰ Ξενοφ. (Ἑλ. Ζ', 6', 13). 5) συγγραφεὺς ἐξ Ἐρυθρῶν, γράψας ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. (Ἀθήν. ΣΤ', 258—259).

6) ἀρχιτέκτων τις παρὰ Λουκ.

Ἱπποδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγελάου καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης, γυναικὸς τοῦ Πορθάονος. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Ἱπποδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, μήτηρ δὲ τοῦ Πολυποίτου, εἰς τοὺς γάμους τῆς ὁποίας συνέβη ἡ περίφημος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπιθῶν πρὸς τοὺς Κενταύρους. 2) θυγ. τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ἢ τῆς Λατερόπης, καὶ γυνὴ τοῦ Πέλοπος. 3) θυγ. τοῦ Ἀγγίσου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου. 4) ἡ ἄλλως Βρισηΐς, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλ. 5) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος, βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου καὶ μήτηρ τῶν Φοίνικος. 6) θεράπαινα τῆς Πηνελόπης. 7) δύο τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἴξιον καὶ Διοκορύστην.

Ἱπποδάμας (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. 3) περίφημος ἀρχιτέκτων ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Εὐρυφῶντος, κατασκευάσας ἐπὶ Περικλέους τὸν λιμένα ἢ τὴν (Ἱπποδάμειον ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν) ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς. 4) = Ἱπποδάμας (3).

Ἱπποδάκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱπποδόρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀνθίππης.

Ἱππόζυγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἱπποκράτης.

Ἱππόθη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου, αἵτινες, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἐφόνευσαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. 3) θυγ. τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Ἀναιδίκης ἢ ἔγγονος τοῦ Περσέως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Τάφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων.

Ἱππόθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λήθου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεως, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. 5) = τῷ

Ἱππόθοων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἅλοπης, θυγ. τοῦ Κερκύονος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἢ ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὸ τῶν ποιμένων, ἡγεμονεύσας δὲ μετὰ ταῦτα, συνεργείᾳ τοῦ Θησέως, μέρους τινὸς τῆς Ἀρκαδίας, ἢ τιμωμενος ὡς ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη καὶ ἡ Ἱπποθωντὶς φυλή.

Ἱππουέντκυροι (οἱ), υἱοὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἄνθρωποι, καὶ τὸ ἥμισυ ἵπποι.

Ἱπποκλείδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἐλθὼν ὡς μνηστὴρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους εἰς Σικυῶνα, ἢ ἀποτυχών, διότι ἐχόρευσεν ἀπρεπῶς ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου, εἰπὼν δὲ τὸ παροιμιαζόμενον, «Οὐφροντὶς Ἱπποκλείδῃ».

Ἱπποκλέης-ῆς, έους (ὁ), Πυθωνίκης ἐκ Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Φρικίου, ὁμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμ. 3) Εὐβοεὺς, ἀποικήσας τὴν ἐν Καμπανίᾳ Κύμην.

Ἱπποκλος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Δαμψάκου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἱπποκορύστης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίπτης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Ἱπποκόρωνα (τὰ), χωρ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸ Ἀδραμύττιον.

Ἱπποκορώνιον (τὸ), χωρ. τῆς Κρήτης, (Στρβ. Γ', γ', 472).

Ἱπποκόων, ωντος (ὁ), υἱὸς ταῦ Ὠβάλου ἢ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρου ἢ Ἰκαρίωνος, βασιλεύσας τῆς Σπάρτης, ἀφ' οὗ ἐδίωξε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν τε Τύνδαρον, φονευθεὶς δὲ μετὰ τῶν δώδεκα υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀντικαταστήσαντος τὸν Τύνδαρον. 2) σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 3) (γεωγρφ.) ποτάμιόν τι τῆς Σικελ. παρὰ Θουκ.

Ἱπποκράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἱππόζυγον.

Ἱπποκράτης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νηλέως. 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ Περικλέους. 3) τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, προγενέστερος τοῦ Γελωνος. 4) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ Δήλιον. 5) ἀρχηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. 6) ὁ περίφημος ἰατρὸς, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ περὶ τὸ 420 πρὸ Χ., υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., διατρίψας τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Θράκῃ, καὶ ἀποθανὼν ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας ἐννενηκοντούτης. 7) ἕτερος ἰατρὸς, συμπατριώτης τοῦ μεγάλου, ζήσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ., τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν ἰατρικὸν ἀπόσπασμα.

Ἱπποκρατίδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου, ἐκ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν οἰκίας.

Ἱπποκρήνη (ἡ), ἴδε Ἵππου Κρήνη.

Ἱππόλα (ἡ), παλίχν. παραθαλ. τῆς Δακων., ἔρημον ἦδη ἐπὶ Παυσ.

Ἱππόλεω ἄκρη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., μεταξὺ τοῦ ποτ. Ὑπάνεως ἢ Βορυσθένους.

Ἱππολοχίδας, α (ὁ), Θεσσαλὸς τις παρὰ Θουκ.

Ἱππόλοχος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἀντιμάχου. 2) υἱὸς τοῦ Βελλερεφόντου καὶ τῆς Φιλονόης, θυγατρὸς τοῦ Γλαύκου, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 30 τυράννων.

Ἱππολύτη (ἡ), ἡ παρ' ἄλλοις Ἀςυδάμεια, θυγ. τοῦ Κρηθέως ἢ τοῦ Ἱππολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, ἥτις, ἐρασθεῖσα εἰς μάτην τοῦ Πηλέως, διέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν ἄνδρα της. 2) θυγ. τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ϗ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας.

Ἱππόλυτος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀραβίας. 3) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης ἢ Ἀντιόπης, διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας καὶ, καταρασθέντος αὐτὸν τοῦ Θησέως, κατασυντριφθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων του, τιμηθεὶς δὲ μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων. 4) Ἀμυκλαῖος, πατὴρ τοῦ Δηϊφόβου, καθαρίσας τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἰφίτου.

Ἱππόμαχος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. 2) μάντις ἐκ Λευκάδος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 30 τυράννων. 4) ἀθλητής τις παρ' Αἰλ.

Ἱππομέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱππομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριςομάχου ἢ τοῦ Ταλαοῦ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους ἐπὶ Οἰδίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου.

Ἱππομένης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Μεγαρέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ, σύμμαχος τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων. 2) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερόπης, ὅς τις, νικήσας εἰς τὸ τρέξιμον καὶ νυμφευθεὶς τὴν Ἀταλάντην, θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, μετεμορφώθη μετ' αὐτῆς εἰς Λέοντα κατὰ μῆνιν τῆς Κυβέλης.

*Ἱππόνησος (ἡ), π. τῆς Καρ. καὶ ἄλλη τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Ἱππονήσιος).

Ἱππόνικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καλλία, ὑπερπλουτήσας ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς Ἀθήν. 2) υἱὸς ἄλλου Καλλία, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ ἄλλου τρίτου Καλλία, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) εἷς τῶν ςρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Ἱππονόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἱππονοίδας, α (ὁ), ςρατηγός τις τῶν Λακεδαιμον.

Ἱππονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενοικέως ϗ ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Ἱππόνοος (ὁ), ὠνομάζετο πρότερον ὁ Βελλερεφόντης. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου ϗ τῆς Ἑκάβης, (ἄλλως) Ἱππόθοος. 2) πατὴρ τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Περιβοίας, γυναικὸς τοῦ Οἰνέως. 3) υἱὸς τοῦ Τριβαλλοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυφόντου ἐκ τῆς Θρᾴσσης.

Ἱππόποδες (οἱ), λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ.

Ἵππος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐπὶ Παυσ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Κολχ. χυν. εἰς τὸν Φάσιν. 3) π. παραθαλ. τῆς Γαλιλαίας. 4) π. τῆς Σικελ. 5) νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Ἱππῖνος ἢ Ἱππηνός).

*Ἱπποσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἑτοιμοκλέους, Ὀλυμπιονίκου καὶ αὐτοῦ. 2) πρέσβυς τοῦ Ἱερωνύμου ἐκ Συρακουσῶν. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος καὶ 4) ἄλλος ἐκ Κυζίκου.

Ἱππόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, βιάσας τὴν Περίβοιαν. 2) ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας, μιᾶς τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.

Ἱπποτάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Αἴολος.

Ἱππότης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φύλαντος, εἷς τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὴν Πελοπόννησον Ἡρακλειδῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Διός, Τρὼς τὸ γένος, πατὴρ ἢ πάππος (ἐκ τῆς θυγατρος του Ἄρνης) τοῦ Αἰόλου. 3) υἱὸς τοῦ Μίμαντος ϗ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, γεννήσας ἐκ τῆς Μελανίππης Αἴολον τὸν δεύτερον. 4) υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἢ τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Μηδείας.

Ἱπποτίων, ωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Ἵππου ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις. 2) ἴδε Ἱππάκρα.

Ἵππου κρήνη (ἡ), πηγὴ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, ἱερὰ τῶν Μουσῶν, ἀναδοθεῖσα διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου.

*Ἵππου κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Λυκ. (ὁ πολ. Ἱπποκωμίτης).

Ἵππου μνῆμα (τὸ), χωρ. παρὰ τὴν Σπάρτην.

Ἱππουρίς, ίδος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Θήραν, (Φειδοῦσα).

Ἱππυλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀρςφν.

Ἵππυς, υος (ὁ), ποιητὴς παρῳδιῶν ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.

Ἱππὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. 3) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πύλον. 4) θυγ. τοῦ Χείρωνος. 5) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου ἐκ Λακεδαίμονος.

Ἵππων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Μήλου, λεγόμενος ἄθεος.

Ἱππὼν, ῶνος (ὁ), π. τῆς Καρχηδ. πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰτύκης, ὁ λεγόμενος διάῤῥυτος. 2) π. τῆς Νουμιδ., ὁ λεγόμενος Βασιλικὸς, (Μπόνα). 3) = Ἱππώνιον.

Ἱππῶναξ, ακτος (ὁ), ποιητὴς σατυρικὸς (Ἰαμβογράφος), Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ζήσας ἐν Κλαζομεναῖς, ὅθεν ϗ Κλαζομένιος. 2) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ. 3) γραμματικός τις παρ' Ἀθην.

Ἱππωνιάτης κόλπος (ὁ), κόλπος τῆς κάτω Ἰταλ. περὶ τοὺς Βρουττίους, (Golfo di Eufemia).

Ἱππώνιον (τὸ), π. τῶν Βρουττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Vibona Valentia, (ὁ πολ. Ἱππωνιάτης).

Ἵππωτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱππότης).

Ἱρὰ ἢ Ἱρὰ (ἡ), = Εἶρα, β. τῆς Μεσσην.

Ἱρασὰ καὶ Ἱρασὰ (τὰ), ὄασίς τις ἐν Λιβύᾳ πρὸς μεσημβρ. τῆς Κυρήνης.

Ἱρὴ καὶ ὀρθότ. Ἴρη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. κατὰ Παυσαν. ἢ Ἀβία, κατὰ Στρβ. ἢ Εἶρα.

Ἱρὴ ἄκρη (ἡ), = Ἱερὸν (ἀκρωτήριον).

Ἶρις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγ. τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἄγγελος τῶν θεῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἥρας.

Ἶρις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ποτ. τῆς Παφλαγ. ἐνούμενος μὲ τὸν Λύκον ϗ χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Ἶρος (ὁ), ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, κατάσκοπος τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης, καταγωνισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, καθαρίσας τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἱρπηνοὶ καὶ Ἱρπινοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. συνορεῦον μὲ τοὺς Σαμνίτας.

Ἴρτιος (ὁ), Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδοται τὸ Η'. βιβλίον τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου.

*Ἴῤῥα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀῤῥαβαίου, ἡγεμόνος τῶν ἐν Ἠπείρῳ Λυγκηςῶν, μητρομήτωρ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Ἴς (ἡ), πολίχν. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Εὐφράτου, (Χίτ).

Ἴς (ὁ), ποταμ. τῆς Βαβυλων., φέρον πολλὴν ἄσφαλτον ϗ χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Ἰσαγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 61 Ὀλυμπ., ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας.

Ἰσάδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διότι ἐστρατεύσατο παρ' ἡλικίαν.

Ἰσαία (ἡ), ἡ ἄλλως Νησαίη, μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἰσαῖος (ὁ), περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους.

Ἰσάμνιον (το), ἀκρωτ. τῆς Ἰρλανδ. (Jons point).

*Ἴσαμος (ὁ), ποτ. τῆς Βακτριανῆς, (Στρβ. ΙΑ', 516).

Ἰσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου ϗ της θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν τῇ κατὰ τῶν Σολύμων μάχῃ.

*Ἰσάνθης, ους (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Θρᾳκῶν τρυφηλότατος καὶ πλουσιώτατος.

Ἰσάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἴσαρ, αρος καὶ Ἰσάρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Λουγδουν. Γαλλ., χυν. εἰς τὸν Ῥοδανὸν, (Isère).

Ἴσαρος (ὁ), ποτ. τῆς Οὐϊνδελικίας, πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, (Eisach).

Ἰσαρχίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσάρχου, ςρατηγὸς τῶν Κορινθ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἰσαρχος (ὁ), Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ ςρατηγοῦ Ἰσαρχίδου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ.

*Ἰσαυρα (τὰ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Ἰσαυρεύς).

Ἰσαυρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, περιλαμβάνουσα καὶ μέρος τῆς Πισιδίας. Ἀργότερα ὠνομάσθη Ἰσαυρία καὶ ὅλη ἡ Τραχεῖα Κιλικία, (τὸ ἐθν. Ἴσαυρος).

*Ἰσβος (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Ἰσβώτης).

Ἰσεῖον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Ἴσιδος, (ὅθεν 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατά τινας μὲν ἡ Βούσιρις, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἄνυσις, (Μπάχ-μπείτ).

*Ἰσθμιόνικος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ. (Ε', 19),

Ἰσθμιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Τημένου. 3) υἱὸς τοῦ Γλαύκου.

Ἰσθμὸς (ὁ), κατ' ἐξοχὴν ὁ Κορινθιακὸς, τὸ μεταξὺ Κορινθιακοῦ ϗ Σαρωνικοῦ κόλπου στενόν, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου καὶ τῆς Ἰνοῦς ἐπανηγυρίζοντο ἐνταῦθα κατὰ τριετίαν καὶ ὕστερον κατὰ πενταετίαν (πιθανῶς περὶ τὸ φθινόπωρον) τὰ Ἴσθμια, βραβεῖον τῶν ὁποίων ἦτον στέφανος ἐκ πίτυος. ||. οἱ λοιποὶ Ἰσθμοὶ ἦσαν, ά ὁ Κιμμερικὸς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνόνεται ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος μετὰ τῆς Σκυθίας· β', ὁ τῆς Παλλήνης, ἐνόνων τὴν Χερσόνησον ταύτην μετὰ τῆς Μακεδονίας· γ'. ὁ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, ϗ δ'. ὁ τῶν Λευκαδίων.

Ἰσιακῶν λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, εἰς τὸν ὁπ. χύνονται τρία ποτάμια, (Καγιαλύκ).

Ἰσίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφορων.

Ἰσίδωρος (ὁ), ὁ Χαρακηνὸς, Ἱςοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου (35 ἀπὸ Χ.). 2) ῥήτωρ ἐκ Περγάμου.

Ἶσις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτ., ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ὥρου, ἀνάλογος μὲ τὴν παρ' Ἕλλησι Δήμητρα, ἔχουσα ἱερὸν αὐτῆς ζῶον τὴν Βοῦν, ὅθεν ἐκλαμβανομένη ϗ ἀντὶ τῆς Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου.

Ἰσμαρὶς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρύμης.

Ἴσμαρος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Μαρώνειαν, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

Ἴσμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, Θηβαῖος, φονεύσας τὸν Ἱππομέδοντα ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, (ἄλλως) Ἰμμάραδος.

Ἰσμήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ Ἄργου τοῦ Πανόπτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴασον καὶ τὴν Ἰώ. 2) θυγ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκης.

Ἰσμηνία (ἡ), Θηβαία τις παρ' Ἀριςοφάνει.

Ἰσμηνίας, ου (ὁ), περίφημος αὐλητὴς ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῆς. 2) Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, κατασχόντων τὴν Καδμείαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐδωροδοκήθη κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) ἕτερος, πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Πελοπίδα εἰς Περσίαν. 4) συγγραφεύς τις παρὰ Πλινίῳ, γράψας περὶ λίθων.

Ἰσμήνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν ναοῦ του. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀπολλ. ϗ τῆς Ὠκεανίδος Μελίας. 3) (γεωγρφ.) λόφος τις παρὰ τὰς Θήβας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλ.

*Ἰσμήνιχος (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ἰσμήνιος.

Ἰσμηνοδώρα (ἡ), αὐλήτριά τις ἐκ Βοιωτίας.

Ἰσμηνόδωρος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ. 2) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ. ὁ πρότερον Λάδων ἡ Κάδμος, ῥέων πρὸς βορρᾶν τῶν Θηβῶν καὶ χυν. εἰς τὴν λίμνην Ἀλύκην.

Ἰσοκράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) ὁ περίφημος ῥήτωρ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, μαθητὴς τοῦ Προδίκου καὶ Γοργίου, γεννηθεὶς τῷ 436 πρὸ Χ., καὶ ἀποθανὼν οἰκειοθελῶς τὸ 338, εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην. 3) ἕτερος ῥήτωρ, Ἀπολλωνιάτης.

Ἰσόλοχος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ςρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθοδώρου.

Ἰσομβρες (οἱ), = Ἰνσουμβροι.

Ἴσος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν.

Ἴσος (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Ἴσπαλις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιδος, (Sevilla).

Ἰσπανία (ἡ), ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡ Ἰβηρία.

Ἴσσα (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ Λέσβος. 2) νῆσος ϗ π. ὁμώνυμος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Lissa), (τὸ ἐθν. Ἰσσαῖος).

Ἴσση (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, μετὰ τῆς ὁποίας συνῆλθεν, ὑπὸ τὴν μορφὴν ποιμένος, ἐν Λέσβῳ ὁ Ἀπόλλων.

Ἰσηδὼν, όνος (ἡ), ἡ Σκυθικὴ, π. τῆς Ἀσιατ. Σκυθ. καὶ 2) ἡ Σηρικὴ, π. τῆς νῦν Μογγολίας, τὰς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἰσσηδόνες, καὶ μεταγενεστ. Ἰσσηδοὶ, ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τὴν Κασπίαν.

Ἰσσὸς (ἡ) καὶ Ἰσσοὶ (οἱ), π. παραθαλ. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ., ἐπίσημος διὰ τὴν πλησίον αὐτῆς μάχην τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ϗ τοῦ Δαρείου, (Ἀϊὰς ἡ Ἀσσελὲρ), (ὁ πολ. Ἰσσαῖος καὶ Ἰσσιος).

Ἰσσώριον καὶ Ἰσσώριον (τὸ), β. τῆς Λακων., ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Ἀρτέμις Ἰσσωρία ἢ ἡ Βριτόμαρτις.

Ἰστίαια (Ἰων. ἀντὶ Ἐςίαια), ας (ἡ), π. τῆς Εὐβ., ἡ μετὰ ταῦτα Ὠρεός. 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (τὸ τοπ. Ἰστιαιεύς).

Ἰστιαῖος (ὁ), Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Λυσαγόρου, ἡγεμὼν τῆς πατρίδος του ὑπὸ Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Σκυθίαν ἐκατρατείας. Ἀλλὰ, βοηθήσας ὕστερον τὸν Ἀρισταγόραν νὰ ἀποστατήσῃ κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ συλληφθεὶς ἐν Σάρδεσιν, ἀπεκεφαλίσθη μετὰ πολλὰς βασάνους. 2) υἱὸς τοῦ Τύμνου, ἡγεμὼν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ.

Ἰστιαιῶτις, ιδος (ἡ), = Ἐςιαιῶτις, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. ϗ ἡ περὶ τὴν Ἰςιαιαν χώρα τῆς Εὐβοίας.

*Ἰστοὶ (οἱ), λιμὴν τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Ἰστορὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Τειρεσίου, εὐκολύνασα διὰ τῶν ἐπῳδῶν της τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλ., (παρβλ. Γαλινθίς).

Ἰστρία (ἡ), ἡ μεταξὺ Λιβυρνίας καὶ Ἰλλυρίας χώρα ἐπὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἡ νῦν χερσόνησος Ἴστρια. 2) π. τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, ἄλλως Ἰστρόπολις, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Κιοστέντσα). 3) ἡ περὶ τὴν πολιν ταύτην χώρα, (τὸ ἐθν. Ἰςριανός).

Ἰστρόπολις, εως (ἡ), = Ἰστρία (2).

Ἴστρος (ὁ), ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Δούναβις ϗ Δανούβιος, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Schwarzwad ἐν τῷ Δουκάτῳ τοῦ Βάδεν, καὶ χυν. δι' ἑπτὰ ςομάτων εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον, (Τούνα). 2) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 3) Ἱςοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Ἴστρος (ἡ), = Ἰστρία (2).

Ἰστώνη (ἡ), β. τῆς Κερκύρας, (Θκδ. Γ', 85).

Ἰσχαγόρας, ου (ὁ), ςρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἰσχάνοος (ὁ), ὁ πατὴρ του Αἰγινήτου Πυθου, τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν τῇ ἐν Ἀρτεμισίῳ μάχῃ.

Ἴσχενος (ὁ), υἱὸς ἑνὸς τῶν Γιγάντων καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, θυσιασθεὶς ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, δεκατιζομένης ὑπὸ λοιμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τιμώμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ ὡς ἥρως.

*Ἰσχέπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκάθου, ἴδε Ἐχέπολις.

Ἰσχόλαος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

*Ἰσχόμαχος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Ἀθήναις.

Ἰσχόπολις, εως (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Ἴσχυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ἐκ τοῦ ὁποίου, φυγόντος εἰς Θεσσαλίαν, ἐγέννησεν ἡ Κορωνὶς, θυγάτηρ τοῦ Φλεγύα, τὸν Ἀσκληπιὸν, φημισθέντα ὕστερον υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰταβέλιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἰταβύριον (τὸ), = Ἀταβύριον.

Ἰταλία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐρώπης μεγάλη χερσόνησος, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν βοῶν (vitulus) τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἀνέκαθεν, ὁριζομένη νοτειοδυτικῶς μὲν ὑπὸ τῆς Σικελικῆς ϗ Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Ἀδριατικοῦ πελάγους, καὶ διαιρουμένη εἰς ἄνω ἡ βόρειον Ἰταλίαν, τὴν περὶ τὰς Ἄλπεις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς μεσαίαν ἡ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἰταλίαν, τὴν ἄλλως μεγάλην Ἑλλάδα καλουμένην, (τὸ ἐθν. Ἰταλὸς καὶ Ἰταλιώτης).

Ἰτάλικα (ἡ), π. τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς ἀυτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, (Sevilla la vechia).

Ἰταλικὴ (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμ. Κορφίνιον, π. τῆς Ἰταλ.

Ἰταλὸς (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἢ Σικελῶν ἢ Ἰταλῶν, ἀφ' οὗ πολιτισθεῖσα ἐπωνομάσθη ἡ Ἰταλία.

Ἰταμάνης (-μένης), ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Θκδ. (Γ', 34).

Ἰτανὸς (ὁ), π. καὶ ἄκρωτ. τῆς Κρήτης, (κατά τινας = Ἱεράπυτνα).

Ἰτέα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) (γεωγρφ.) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἰτεαῖος).

Ἴτειον (τὸ) ἄκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Βελγ. Γαλλ., (Wasant).

Ἰτύκη (ἡ), π. τῆς Καρχηδονικῆς ἐν Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ Κάτωνος, (ὁ πολ. Ἰτυκαῖος).

Ἴτυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζήθου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, καὶ τῆς Ἀηδόνος. Θυγατρὸς τοῦ Πανδάρου, θανατωθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ μανίᾳ της.

Ἰτυμονεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου ἐξ Ἤλιδος, (Ἰλ. Α, 672).

Ἴτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηρέως ἢ τῆς Πρόκνης, διαμελισθεὶς καὶ παρατεθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἢ τῆς ἀδελφῆς της ὡς φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα του, μεταμορφωθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Φασιανόν.

Ἴτων, ωνος (ὁ), = Ἰτωνος.

Ἴτων, ωνος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Λάρισαν, μὲ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας.

Ἰτώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκτίου, ἐξ ἧς ὁ Μίνως ἐγέννησε τὴν Λυκάζην. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς κάτω Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἰτωνιεύς).

Ἰτωνὶς καὶ Ἰτωνὶς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἰτωνία Ἀθηνᾶ.

Ἴτωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύονος ἢ πατὴρ τοῦ Βοιωτοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελανίππης.

Ἰυγξ, υγγος (ἡ), θυγ. τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς, θεράπαινα τῆς Ἶριδος, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν, διότι ἐμάγευσε τὸν Δία ὑπὲρ τῆς δεσποίνης της.

Ἴυρκαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ., (ἴσως οἱ Τσερκέζοι ἢ Τοῦρκοι).

*Ἰφεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων, (Ἰλ. Π, 417).

Ἰφθίμη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἅρμοῦ τοὺς Σατύρους. 2) θυγ. τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, γυνὴ τοῦ Εὐμήλου, βασιλέως τῶν Φερῶν.

Ἰφιάνασσα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου. 2) θυγ. τοῦ Λιτωλοῦ, ἢ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. 3) = Ἰφιγένεια.

*Ἰφιάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μεγαπένθους.

Ἰφιγένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. ἢ τῆς Κλυταιμνήστρας, προσενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς θυσία εἰς τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις ὅμως, ἁναρπάσασα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ μετέπεμψεν εἰς Ταυρίδα καὶ τὴν κατέστησεν ἐκεῖ ἱέρειάν της. 2) θυγ. τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἑλένης κατὰ τὸν Στησίχορον.

Ἰφιγόνη (ἡ), = Ἰφιγένεια.

Ἰφιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν Τροΐᾳ, ὅπου εἶχεν ἔλθῃ σύμμαχος ἐκ Θράκης.

Ἰφικλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰόλαος.

Ἰφικλέης-κλῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἡρακλ., γεννήσας ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης, θυγ. τοῦ Ἀλκιθόου, τὸν Ἰόλαον, καὶ φονευθεὶς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Αὐγείου ἢ, κατ' ἄλλας, τοῦ Ἱπποκόωντος πόλεμον τοῦ ἀδελφοῦ του, ταφεὶς δὲ μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

Ἰφικλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἢ Κεφάλου καὶ τῆς Κλεομένης ἢ Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περίφημος διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του. 2) υἱὸς τοῦ Θεστίου, συνῳχισθὼν εἰς Θήβας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συμπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πρωτεσιλάου.

Ἰφικράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. διαπρέψας ἐπὶ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Κότυος. Κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, ἠναγκάσθη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν διὰ τῶν ὅπλων.

Ἰφιμέδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Τρίοπος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως, γεννήσασα τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἰφιμέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἰφιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχῃ.

Ἰφινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Προίτου ἢ τῆς Σθενεβοίας. 2) θυγ. τοῦ Ἀλκάθου, εἰς τὰς ὀπίσω τὸν τάφον, ὡς ἀποθανοῦσης παρθένου, ἐπρόσφερον οἱ μελλόνυμφοι τὴν κόμην των. 3) θυγ. τοῦ Νίσου ἢ γυνὴ τοῦ Μεγάρου.

Ἰφινόμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἰφίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.

Ἴφις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, σύμβουλος τοῦ Πολυνείκους. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπ' ἀμύνῃ Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Σθενέλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, θανατωθεὶς ἐν τῇ Κολχίδι.

Ἴφις, ιδος ἢ ιος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Κελευστάνορα. 2) θυγ. τοῦ Ἐνυέως, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. καὶ θυθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πάτροκλον.

Ἰφιτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἀρχεπτόλεμος.

Ἰφιτίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως ἐκ Λυδίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Ἴφιτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου ἢ τῆς Περιανίκης ἐκ Φωκίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Αἴσονος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας τῆς Ἤλιδος καὶ ἀνανεώσας ἢ, κατὰ τὸν Στράβωνα, συστήσας πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἰχάρα (ἡ), νῆσος τοῦ Περσ. κόλπου, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας της.

Ἰχθυοφάγοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ τρεφόμενοι μὲ ἰχθύας.

Ἰχθύς, ύος (ὁ), ἄκρωτ. τῆς Ἤλιδος, (Κάβο Τορνέζι).

Ἴχναι (οἱ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ. 2) π. τῆς Φθιώτ., (ὁ πολ. Ἰχναῖος).

*Ἴψος (ἡ), π. τῆς Φρυγ.

Ἰὼ, οὔς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἰάσου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἢ τῆς Ἀργείας, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ζηλοτυπούσης, εἰς βοῦν, καὶ φυλαττομένη ὑπὸ τοῦ Πανόπτου Ἄργου, τὸν ὁποῖον ἀποκτείνας ὁ Ἑρμῆς, ἔφερεν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἔπαφον, ταυτισθεῖσα ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις, ἀφ' οὗ, διωκομένη ὑπὸ τῆς ἀντιζήλου της, περιπλεῦσε τὸ πλεῖστον τῆς οἰκουμένης.

Ἰωάννης, ου (ὁ), ὁ Τζέτζης, ποιητὴς ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΒ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἢ συγγράψας, πρὸς παλλακὴν καὶ ἄλλας, τὰ Περὶ Ὁμήρου καὶ Μετ' Ὅμηρον, ποίημα ἡρωϊκόν.

*Ἰωβάρης, υ (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. παρ' Ἀρρ.

Ἰώλκιος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἰωλκὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Ἰάσονος καὶ ὁπλοστάσιον τῶν Ἀργοναυτῶν, (ὁ πολ. Ἰώλκιος).

Ἰων, ωνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ξούθου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, νυμφευθεὶς τὴν Ἑλίκην, θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος, ἢ βασιλεύσας τῆς Αἰγιαλείας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ Ἴωνες. 3) ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 82 Ὀλυμπ., καὶ συγγράψας 30—40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

4) ῥαψῳδός τις Ἐφέσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 5) (Γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Θεσσαλ.

Ἰωνία (ἡ), ἐν γεν. ἡ χώρα τῶν Ἰώνων, ἥτις 1) κατ' ἀρχὰς ἡ Ἀττική. 2) ἔπειτα ἡ Ἀχαΐα. 3) (καὶ μετὰ ταῦτα κατ' ἐξοχὴν) ἡ μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας παραλία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετῴκησαν, ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἱ ἐν Αἰγιαλείᾳ Ἴωνες, ὑπὸ εἴκοσιν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως, υἱοῦ τοῦ Κόδρου, συγκροτοῦντες δημοκρατικήν τινα συμπολιτείαν, ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων

Ἰωνίδαι (οἱ), ὄγκος τῆς Αττ. ἀνηκόντων εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἰωνίδης).
*Ἰωνόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παφλαγ. ἡ πρότερον Ἀβώνου τεῖχος.
Ἰωξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελανίππου καὶ ἔγγονος τοῦ Θησέως, μετοικήσας μετὰ τοῦ Ὀρνύτου εἰς Καρίαν.
Ἰώσηπος (ὁ), = Ἰωσήφ, (Ἑβρ.). 2) — Φλάβιος, Ἰουδαῖος καὶ Φαρισαῖος, ἐξ Ἱεροσολύμων, συγγράψας Ἑλληνιστὶ ἀρχαιολογίαν τοῦ ἔθνους του καὶ περὶ τοῦ τελευταίου Ἰουδαϊκοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθη μετὰ τοῦ Τίτου.
Ἰωτάπατα (τὰ), π. ὀχυρὰ τῆς Γαλιλ.
Ἰωτάπη (ἡ), π. τῆς τραχείας Κιλικίας.

Κ.

Κάανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., διότι, ἀναζητῶν τὴν ἀδελφήν του Μελίαν, ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐτόλμησε νὰ βάλῃ πῦρ εἰς τὸ παρὰ τὰς Θήβας τούτου τέμενος.
Καβαλίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. καὶ π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκ. καὶ Παμφυλ., (τὸ ἐθν. Καβαλεὺς καὶ Καβάλιος).
*Καβαλλίων, ωνος (ὁ ἢ ἡ), π. τῶν Κελτῶν παρὰ τὸν Δρυεντίαν.
*Κάβας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργείου Ἀκουσιλάου, κατὰ τὸν Σουίδαν.
Κάβασος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, μεταξὺ Σάϊος καὶ Βουτοῦς, μητρόπολις τοῦ Καβασίτου νομοῦ.
Κάβειρα (τὰ), κωμόπ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Διόσπολις καὶ Σεβαστή, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, (Νικσάρ).
Καβείρα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως, μήτηρ τῶν Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.
Καβειρίδες (αἱ), αἱ ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων.
Κάβειροι (οἱ), δαίμονές τινες μυστηριώδεις, τρεῖς ἢ δύο μόνον, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ἢ ὑπὸ τοῦ Δίνειου εἰς τὴν Ἰταλίαν, υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως, παριστανόμενοι μὲ μικρὸν ἀνάστημα καὶ πριαπώδη γεννητικὰ μόρια.
Κάβειρος (ὁ), β. τῆς Φρυγ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν, κατὰ τὸν Στράβωνα, οἱ Κάβειροι.
*Καβελλιών, ῶνος (ἡ), = Καβαλλιών.
Καβηλέες-εῖς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Καβαλίδος χώρας.
Καβησός(σσός), οῦ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἢ τῆς Καππαδοκίας, ἢ τῆς Λυκίας (ὅθεν τὸ παρ' Ὁμήρῳ [Ἰλ. Ν. 363] Καβησόθεν).
Καβύλη (ἡ), π. μεσογ. τῆς Θρᾴκης, ἴσως ἡ παρὰ Στρβ. Καλύβη.
Καβυλλῖνον (τὸ), π. τῆς Λουγδουν. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ, (Châlons sur Saone).
Καδμεία (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ.
Καδμειώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου, πατρωνυμ. ἢ Σεμέλη.
Κάδμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁποίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ 1550 πρὸ Χ., ἔκτισε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν, καὶ καθυποτάξας τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Βοιωτίας, συνέστησεν ἴδιον βασίλειον, εἰσαγαγὼν τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας τὴν Σεμέλην, τὴν Ἰνὼ καὶ ἄλλα τρία τέκνα, καὶ περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ βασιλεύσας ἐκεῖ χρόνον τινὰ, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. 2) υἱὸς τοῦ Σκύθου, τύραννος τῆς νήσου Κῶ, τὴν ὁποίαν ἀφεὶς ἐλευθέραν, ἦλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλωνα. 3) Μιλήσιος, ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ζήσας περὶ τὸ 600 πρὸ Χ. καὶ 4) ἄλλος, συμπολίτης αὐτοῦ, νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου 5) (γεωγρφ.) β. τῆς Καρίας, χωρίζον αὐτὴν πρὸς ἄρκτον τῆς Φρυγίας.
Κάδοι (οἱ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, (ὁ πολ. Καδηνός).
Καδούσιοι (οἱ), ἔθνος (τὸ ἀνδρειότερον) τῆς ἀρκτώας Μηδίας παρὰ τὴν Κασπίαν.
Κάδυτις, ιος (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., κατά τινας μὲν ἡ Ἱερουσαλὴμ (Ἀραβιστὶ ἐλ Κούδς), κατ' ἄλλους δὲ ἡ Γὰδ ἢ Γάζα.
Κάειρα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Καρίας.
Κάθαια (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., ἧς οἱ κάτοικοι Καθαῖοι.
Καϊάττας κόλπος, ὁ τῆς Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ.
Καιήτη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, (Gaeta).
Καικίλιος (Cæcilius), ὄνομα πολλῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων.
Καϊκινὸς καὶ Καικῖνος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν.
Καϊκος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, χυν. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Λέσβου.
*Καίκουβον (τὸ), χωρίον ἐλῶδες τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, φέρον τὸν ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον ἐκλεκτὸν οἶνον.
*Καιναὶ (αἱ), π. περὶ τὸν Τίγριν, (Ξενοφ. Ἀναβ. Β', δ', 28).
Καινείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Καινέως.
Καινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, καὶ πατὴρ τοῦ Κορωνοῦ κτλ. βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, λαβὼν μέρος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν. 2) υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Καινὴ Πόλις καὶ Καινήπολις (ἡ), ἡ νέα Καρχηδών. 2) π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὴν Χέμιδος λίμνην. 3) ἡ πόλις τοῦ Ταινάρου ἐν Λακεδαίμονι.
*Καινίνη (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Καινινήτης).
Καῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., χυν. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον, (L'Arc).
Καῖνύς, υος ἢ ύος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ., ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης, (Coda di volpe).
Καιπίων (Cæpio), ωνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν τριῶν ὑπάτων Σερουϊλίων.
Καίρατος (ὁ), ποτ. τῆς Κρήτης, ῥέων παρὰ τὴν Κνωσσὸν, ἥτις εἶχε πρότερον τοῦτο τὸ ὄνομα.
Καιρέα καὶ Καίρη (ἡ), π. τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ πρότερον Ἄγυλα καὶ νῦν Cervetri, (ὁ πολ. Καιρε[ρη]τανός).
Καῖσαρ, αρος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν οἰκογενείας, τὸ ὁποῖον ἐλάμπρυνεν ὁ κατ' ἐξοχὴν Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ ἀκολούθως ὁ Αὔγουστος, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἔμεινεν ὡς τίτλος τῶν μετέπειτα αὐτοκρατόρων.
Καισαραυγούστα (ἡ), π. τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν., (Saragossa).
Καισάρεια (ἡ), π. πρωτ. τῆς Καππαδ., ἡ πρότερον Μάζακα, (Κάϊσερ). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Μαυριταν. ἐν Ἀφρικῇ, ὅπου νῦν τὸ Ἀλιτζέρι. 3) π. τῆς Παλαις. 4) π. τῆς Κιλικίας, ἡ πρότερον Ἀνάζαρβος.
Καισάριος (ὁ), ἰατρὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.
Καισαρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον, ἀναγορευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κύπρου, ἐφόνευσεν ὕστερον ὁ Αὔγουστος.
Καισήνα (ἡ), π. τῆς ἀρκτώας Ἰταλ. (Ceseda).
Κακύπαρις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. περὶ τὰς Συρακούσας.
Κάκος (ὁ), Γίγας καὶ λῃστής, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε, διαβαίνων ἐκεῖθεν, ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου.
Καλαβρία καὶ Καλαβρὶς (ἡ), ἡ ἀπὸ τῆς Τάραντος ἄχρις Ἰαπυγίου χερσόνησος τῆς κάτω Ἰταλίας, (Terra d'Otranto), (τὸ ἐθν. Καλαβρός).
*Καλάθη (ἡ), π. περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας.
*Καλάθιον (τὸ), β. τῆς Κυρηναϊκῆς.
Κάλαιθις, ιδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θκρ.
Κάλαϊς, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Σελινοῦντος.
Καλάμαι (αἱ), κώμη τῆς Μεσσηνίας, (Καλαμάτα).
*Καλάμητις, ιδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀστυβίαν.
Κάλαμις, ιδος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιός, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ.
Καλαμίτης, ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἥρως ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, ἴσως διότι μετεχειρίζετο καλάμια πρὸς περίδεσιν τῶν συντετριμμένων ὀστέων, ἴδε καὶ Τοξαρις.
Καλαμόδρυς, υος (ὁ), ἀδδηφάγος τις ἐκ Κυζίκου.
Κάλαμος (ὁ), πολίχν. τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θευπροσώπου.
Κάλανὸς (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου Γυμνοσοφιστῶν (Βραχμάνων) τῆς Ἰνδ.
*Καλαός (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἄττυος ἐκ Φρυγ.
*Κάλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἁρπάλου.
*Καλασάρνα (ἡ), χωρ. τῆς Λευκανίας.
Καλασίριες (οἱ), μοῖρά τις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πολεμιστῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλατία (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Cajazzo).
Κάλατις, ιδος (ἡ), = Κάλλατις.
Καλαύρεια καὶ Καλαυρία (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ Κόλπου, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου καταφυγὼν ὁ Δημοσθένης, ἐφαρμακώθη ἑκουσίως, (Πόρος), (ὁ νησ. Καλαυρείτης).
*Καλάων, ωνος (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν Κολοφῶνα, (Παυσ. Ζ, γ', 5).
*Κάλβις (ἡ), πηγὴ καὶ ποτ. τῆς Λυκίας.
Κάλετοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὸν Σηκουάναν ἐν τῇ Νορμανδίᾳ.
Καλὴ ἀκτὴ (ἡ), παράλιον τῆς Σικελ. ἢ πόλις ἐπ' αὐτοῦ περὶ τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, (Caronia). 2) π. τῆς Κρήτης.
Καληδόνια (ὄρη), βουνὰ τῆς Σκωτίας, ἢ Καληδόνιοι, οἱ κάτοικοι αὐτῶν.
Κάλης (καὶ ὄχι Κάληξ), ητος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. καὶ πόλις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ.
Καλησία (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Calvi), (ὁ πολ. Καληνός).
Καλήσιος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Λἰόλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.
Καλήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος.
Καλιάνδη (ἡ), νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Λιγύπτου ἑῴδεκα υἱούς
Καλλαϊκοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., κατοικοῦν τὴν νῦν Γαλικίαν.
Κάλλαισχρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτίου. 2) υἱὸς τοῦ Διοτίμου, Ἀθηναῖος.
Κάλλας, αντος (ὁ), ποτάμ. τῆς Εὐβ. παρὰ τὴν Ἱστίαιαν.
Καλλάτηβος (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ.
Κάλλατις, ιδος (ἡ), π. τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (ὁ πολ. Καλλατιανός).
Καλλία καὶ Καλλίας (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Νώνακριν.
Καλλιάδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 75 Ὀλυμπ. 2) πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Καλλιάδου.
Καλλιάναξ, ακτος (ὁ), Ῥόδιος, πατὴρ δύο περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν, τοῦ Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου.
Καλλιάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Καλλιάνειρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Καλλίαρος (ἡ), π. τῆς Λοκρ., ἐπὶ Στρ. μὴ σωζομένη πλέον, (ὁ πολ. Καλλιαρεύς).
*Καλλίαρχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμ.
Καλλίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα.
2) υἱὸς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, ἐχθρὸς τοῦ Περικλέους. 3) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου, ἢ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ξέρξου. 4) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὁ κατ' ἐξοχὴν καλούμενος Πλούσιος, μητρυιὸς τοῦ Περικλέους καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱππαρέτης, στρατηγήσας πολλάκις καὶ καταναλώσας ἀσώτως ὅλην τὴν περιουσίαν. 5) ὁπλοῦχος τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ δικαίου Ἀριστείδου. 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἅ ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. ᾗ 7) τὸ ἀ τῆς 92, καὶ 8) τὸ γ'. τῆς 93 καὶ 9) τὸ δ'. τῆς 100.
10) υἱὸς τοῦ Καλλιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 11) Μιτυληναῖος, γραμματικὸς παρ' Ἀθην.
Καλλιάνειος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ἁρμοστὴς καὶ φρούραρχος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.
*Καλλιβροτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθλητοῦ Δίκωνος, Συρακούσιος.
*Καλλίγειτος (ὁ), Μεγαρεύς, υἱὸς τοῦ Λαοφῶντος, πράττων ὑπὲρ τοῦ Φαρναβάζου περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοπονν. πολέμου.
*Καλλιγείτων, ονος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Πολυβ.
Καλλιγένεια (ἡ), ἐπιθετ. ἢ Δήμητρα, ἢ, θεράπαινα τῆς θεᾶς ταύτης.
Καλλιδίκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Πανδίονα.
2) θυγ. τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.
Καλλίδρομον (τὸ) καὶ Καλλίδρομος (ὁ), β. (συνέχεια πρὸς δυσμὰς τῆς Οἴτης) παρὰ τὰς Θερμοπύλας, χωρίζων τοὺς Ἐπικνημ. ἀπὸ τοὺς Λοκροὺς τῆς Θεσσαλίας.
Καλλιθόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.
Καλλικλῆς, έους (ὁ), Λιγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Πλάτ. (Γοργ.).
Καλλικολώνη (ἡ), λόφος τῆς Τρῳάδος παρὰ τὸ Ἴλιον.
Καλλικράτης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς. 2) υἱὸς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθ. περὶ τὰς ὀρχὰς τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 3) γλύπτης ἐκ Λακεδαίμονος, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ Περικλέους.
Καλλικρατίδας, α (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδαιμ., διαδεχθεὶς τὸν Λύσανδρον, ᾗ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Ἀργινουσαις ναυμαχίαν.
Καλλικρίτη καὶ (ὄχι) Καλλικρήτη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, θυγ. τῆς Κυάνης.
Καλλίμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., εἷς τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐν Μαραθῶνι, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ 3) τὸ δ'. τῆς 107. 4) περίφημος ποιητὴς, Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ᾗ συγγράψας ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐξ ὧν διεσώθησαν μόνον ὕμνοι τινὲς καὶ ἐπιγράμματα· (ὁ ἴδιος φαίνεται νὰ ἦνε ὁ γράψας καὶ περὶ πτηνῶν).
Καλλιμβρατος (ὁ), = Καλλίβροτος.
Καλλιμέδων, οντος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Φιλίππου.
Καλλίνικον (τὸ), π. τῆς Μεσοποτ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, ἴδε καὶ Νικηφόριον.
*Καλλῖνος, (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐξ Ἐφέσου.
*Καλλιξένα (ἡ), ἑταίρα Θετταλή, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Καλλίξενος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Θηραμένους τοὺς ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσαντας ἕξ στρατηγούς. 2) Ῥόδιος, συγγράψας περὶ Ἀλεξανδρείας.
Κάλλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Ναύπακτον, (ὁ πολ. Καλλιεύς).
Καλλιόπεια (ἡ), Π. ἀντί =
Καλλιόπη (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἐποποιΐας, μήτηρ τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Ἰμεναίου ᾗ τῶν Σειρήνων. 2) (γεωγρ.) π. τῆς Παρθ., (ὁ πολ. Καλλιοπεύς).
*Καλλιπάτειρα (ἡ), ἡ ἄλλως Φερενίκη, μήτηρ καὶ θυγάτηρ καὶ ἀδελφὴ Ὀλυμπιονικῶν, μόνη συγγωρηθεῖσα διότι παρεφερέθη μεταμφιεσμένη εἰς τοὺς ἀγῶνας.
Καλλιπόλεις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου.
2) (γεωγρφ.) π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. 3) π. παραθαλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Αἴτναν. 4) π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Λαμψάκου, διασώζουσα τὸ ὄ.ομά της. 5) = Κάλλιον, (ὁ πρλ. Καλλιπολίτης).
Καλλιππίδαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατατρῶμενον ἀπὸ Ἑλλήνων, κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματ. περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμόν.
Κάλλιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθένους.
Καλλιρόη, Π. ἀντὶ Καλιρρόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ᾗ τῆς Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Χρυσαορος τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἐχιδναν. 2) θυγ. τοῦ Σκαμάνδρου, γυνὴ τοῦ Τρωὸς, καὶ μήτηρ τοῦ Ἴλλου, τοῦ Γανυμήδους κτλ. 3) θυγ. τοῦ Ἀγχελῶου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος. 4) παρθένος τις ἐν Καλυδῶνι, μεταμορφωθεῖσα εἰς πηγὴν, ἀφ' οὗ ὁ Κόρεσος, ἱερεὺς τοῦ Βάκχου, ἐαφάγη διὰ τὸν Ἔρωτά της ἰδιοχείρως. 5) (γεωγρφ.) περίφημος πηγὴ τις παρὰ τὰς Ἀθήνας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ Ὑστέρων Ἐννεάκρουνος.
Καλλισθένης, ους (ὁ), Ὀλύνθιος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συνακολουθήσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἄκαιρόν του παρρησίαν. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀνυτίωνος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, φίλος τοῦ Δημοσθ.
Καλλίστη (ἡ), ἡ Ὑστέρων Θήρα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Καλλίστιον (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθηδονίᾳ.
*Καλλιστόνικος (ὁ), γλύπτης Θηβαῖος παρὰ Παυσαν. (Θ', ιε', 2).
*Καλλιστρότη (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Λέσβου.
*Καλλιστρατίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρ.
Καλλίστρατος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, δημαγωγὸς καὶ συσσράτηγος τοῦ Ἰφικράτους, τοῦ ὁποίου τὴν ῥητορικὴν δεινότητα ἐμιμήθη πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλιατώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι, παραβᾶσα τὴν περὶ παρθενίας ὑπόσχεσίν της, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκάδα. 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

*Καλλιτέλης, ους (ὁ), υἱὸς ἢ μαθητὴς τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Ὀνατᾶ ἐξ Αἰγίνης.

Καλλιφάνεια (ἡ), μία τῶν ἐν Ἅλῃσι τιμωμένων Ἰωνίδων Νυμφῶν.

Καλλιφῶν, ῶντος (ὁ), ζωγράφος τις Συρακούσιος.

*Καλλίχορον (τό), φρέαρ ἐν Ἐλευσῖνι.

*Καλλύδιον (τό), φρούριον τῆς Φρυγ.

Κάλλων, ωνος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰγίνης.

Καλὸν (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν Καρχηδόνα, (Cap Bon).

Καλὸν ζωμα, τὸ πρὸς μεσημβρ. τοῦ Δανούβεως.

Καλοῦς, οὔντος (ὁ), χωρ. ἔρημον τῆς Ἀρκαδ.

Κάλπαι (αἱ), = Κάλπη.

Κάλπας, α (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν.

Κάλπη (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυν. 2) ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀντικρὺ τῆς ἐν Ἀφρικῇ Καβύλης, (Γκιμπραλτάρ).

Κάλπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νουμᾶ, ἀφ' οὗ εἰ

Καλπούρνιοι (οἱ), ἐπίσημος τις οἰκογένεια ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν γνωστότεροι 1) ὁ Καλπούρνιος Βίβυλος, συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ πολεμήσας αὐτὸν ὕστερον μετὰ τοῦ Πομπηίου, καὶ 2) ὁ—Βίβουλος, συνύπατος τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Καλπουρνίαν ἐνυμφεύθη εἰς τέταρτον γάμον ὁ Ἰούλιος Καίσαρ.

Καλύβη (ἡ), νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Λαομέδων ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Καβύλη, π. τῆς Θρᾴκης.

Καλύδναι (αἱ), νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Τρωάδος καὶ Τενέδου, ἤτις ὡσαύτως καλεῖται Κάλυδνα. 2) καθ' Ὅμηρον, νησίδιά τινα περὶ τὴν Κάλυμνον (αὐτὴν κυρίως καλουμένην Κάλυδναν) καὶ τὴν Κῶ, (ὁ νησ. Καλύδνιος).

*Κάλυδνος (ὁ). υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ ἡ Καλύδνιος Τύρσις ἐν Θήβαις.

Καλυδών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ ἢ τῆς Προνόης, ἀνὴρ τῆς Αἰολίας, θυγατρὸς τοῦ Ἀμυθάονος, καὶ πατὴρ τῆς Ἐπικάστης καὶ Πρωτογενείας, ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ

Καλυδών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. καὶ ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, περίφημος ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ἀκόμη χρόνων διὰ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον, σταλέντα πρὸς τιμωρίαν τοῦ Οἰνέως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐφόνευσεν, ἐξελθὼν ἐπὶ θήραν αὐτοῦ μὲ ὅλους τοὺς ἀριστέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀλθαίας Μελέαγρος.

Καλύκαδνος (ὁ), ποτ. τῆς Τραχείας Κιλικίας, (Σαλέφ).

Καλύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Καλυκῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγ.

Κάλυμνα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὴν Ῥόδον, μία τῶν Σποράδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Καλύμνιος).

Κάλυνδα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Καλυνδεύς).

Καλυψώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος ἢ τοῦ Ἄτλαντος, διατρίβουσα ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγείας, ὅπου ὑπεδέχθη ἡ τὸν Ὀδυσσέα, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θέστορος, μάντις τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, συνακολουθήσας τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκ τῶν Μεγάρων.

Καλχηδών, όνος (ἡ), ἀρχαιότερον ᾗ ὀρθότερον ἡ Χαλκηδών.

*Καλχινία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου ἐκ Σπάρτης.

*Κάλως, ω (ὁ), ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Καμάρα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Καμαραῖος).

Καμάρινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην (Lago di Camarana), τῆς ὁποίας αἱ νοσώδεις ἀναθυμιάσεις ἐβόσκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν παροιμίαν « Μὴ κίνει Καμαρίναν, α (ὁ πολ. Καμαρινεῖος).

Καμαρῖνον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Camerinum).

Καμαρῖται (οἱ), ἔθνος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἰβηρίας.

Κάμβαλα (τὰ), π. τῆς Ἀρμεν.

*Καμβαύλης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ πρῶτον στρατευσάντων Κελτογαλατῶν.

Κάμβλης (καὶ ὀχι Κάμβης), ητος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, περιβόητος διὰ τὴν ἀδηφαγίαν του.

Καμβυσηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀράξου καὶ Κύρου.

Καμβύσης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Περσίας, ὑποτελὴς τοῦ βασιλέως τῆς Μηδείας Ἀστυάγους, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν μέγαν Κῦρον. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος Κύρου τοῦ Μεγάλου, κυριεύσας τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀποθανὼν κατ' ὀδὸν ὑπὸ πληγῆς τυχαίας.

Κάμειρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου ἢ Ἐγχίου τοῦ Ἡλίου, βασιλεύσας μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν τῆς Ῥόδου. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη ἡ

Κάμειρος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Καμειρεύς).

*Καμειρώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πανδάρεω.

Καμερία (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Καμικὸς καὶ ὄχι Κάμικος (ἡ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν Ἀκράγαντα, (Siciliana). 2) ποτ. τῆς Σικελ., (Canna).

Κάμιλλος (ὁ), εἷς τῶν Καβείρων ἢ πατὴρ αὐτῶν. 2) (εἷς τὴν Ῥώμην) ὑπηρέτης τῶν Ἱερέων. 3) (κυριωνυμ.) Μ. Φούριος, δικτάτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., σώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν Γαλλῶν, ἔζη ὑπερογδοηκοντούτης, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ λοιμοῦ.

Κάμιρος (ἡ), = Κάμειρος.

*Κάμμης, εω (ὁ), τύραννος ἐν Μιτυλήνῃ.

*Καμοῦν (τὸ), π. τῆς Συρ.

Καμπανία (ἡ), ἐπαρχ. εὐφορωτάτη τῆς Ἰταλ. εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται ἡ νῦν Νεάπολις, (τὸ ἐθν. Καμπανός).

Κάμπη (ἡ), τέρας καταχθόνιον, φυλάττων τοὺς Κύκλωπας εἰς τὸν Τάρταρον.

Καμπόδουνον (τὸ), π. τῶν Ἐστιωναίων ἐν τῇ Οὐϊνδελικίᾳ, (Kempten).

Κάμψα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.

*Κάναθος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Κάναι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Κανάκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης.

Κανασταῖον καὶ Κάναστρον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Τορωναϊκοῦ κόλπου, (Καβο Κάναστρα).

*Κανάχη (ἡ), ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Μακαρέως.

Κάναχος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου.

Κανδαύλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύρσου, ἀπελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, φονευθεὶς, συνεργείᾳ τῆς γυναικός του, ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του Γύγου.

Κανδαυλία (ἡ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Ἰλλυρ.

Κάνδυβα (ἡ), πολίχν. τῆς Λυκ.

Κάνδυβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἀνωτέρω πόλις.

Κάνη (ἡ) ἢ Κάνης ὄρος (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Αἰολίδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου, (Καβο Κελόνα).

Κάνηθος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀδάντος ἐξ Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου. 3) (γεωγρφ.) β. τῆς Εὐβ. παρὰ τὴν Χαλκίδα.

*Κανθάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σάμου, ἀντικρὺ τῆς Ἰκαρίας.

Κάνθαρος (ὁ), ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττ., ἀφ' οὗ παρωνομάσθη Κανθάρου λιμήν, εἷς τῶν τριῶν μυχῶν τοῦ Πειραιῶς. 2) γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, (Παυσ. ΣΤ', γ', 6).

Κανθαρωλέθρον (τὸ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Ὄλυνθον.

Κάνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κάννα (ἡ) καὶ συνηθέστ. Κάνναι (αἱ), κώμη τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα ἧτταν τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα.

Καντάβρια (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν La Montana καὶ Burgos, (τὸ ἐθν. Καντάβροι).

Κάντιον (τό), τὸ ἀνατολικώτερον τῆς Βρετταν. ἀκρωτήριον, (Cap Papelness).

Καύσιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Canosa), (ὁ πολ. Καυσίτης).

Κάνωβος καὶ Κάνωπος (ὁ), π. ἐπὶ μικρᾶς τινος νήσου τῆς κάτω Αἰγύπτου περὶ τὸ δυτικὸν (τὸ ἀπ' αὐτῆς καλούμενον Κανωβικὸν) στόμα τοῦ Νείλου, ἀπὸ Κανώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θου τοῦ κυβερνήτου τῆς νεὼς τοῦ Μενελάου, (ὁ πολ. Κανωβεὺς ἢ Κανωβίτης).
Καρύαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Νάρβων. Γαλλ., περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδανοῦ.
Καπανεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππονόου ἢ τῆς Λαοδίκης, πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, κεραυνωθεὶς ἐν ᾧ ἀνέβαινε τὰ τείχη ταύτης τῆς πόλεως.
Καπανηΐάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Σθένελος.
Καπάτων, ωνος (ὁ), Λοκρὸς τις ἐξ Ἰταλίας, παρὰ Θκδ. (Γ, 103).
*Καπέδουνον (τό), π. τῶν Σκορδίσκων ἐν Ἰλλυρίᾳ (Στρ. Ζ', ε, 318).
Κάπετος (ὁ), εἷς τῶν μνηζήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.
Καπετώλιον (τὸ), ἴδε Καπιτώλιον.
Καπίννα (ἡ), π. τῆς Ἐτρυρ., (ὁ πολ. Καπιννάτης).
Καπιτώλιον (τὸ), ἡ κορυφὴ τοῦ ἐν Ῥώμῃ Καπιτωλίνου λόφου, ὅπου ἦν ὁ ναὸς τοῦ Καπιτωλίου Διός, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ βιβλία τῶν Σιβύλλων καὶ ἄλλα ἐπίσημα τῆς πολιτείας ἔγγραφα.
Καππαδοκία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ ὄρους Ταύρου ἢ τοῦ Εὐξ. Πόντου, διαιρεμένη εἰς μεγάλην καὶ μικρὰν τὴν λεγομένην ἢ ἐν Πόντῳ, (τὸ ἐθν. Καππαδοκῆς ἢ Καππάδοξ, ἢ τὸ θηλ. Καππαδόκισσα).
Καππάδοξ, εκος (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδοκ., χωρίζων ταύτην τῆς Γαλατίας, ἢ χυν. εἰς τὸν Ἅλυν.
Καπρέαι (αἱ), νῆσος τῆς Μεσογ., ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας παρὰ τὴν Νεάπολιν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἐπταετῆ διαμονὴν τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, (Capri), (ὁ νησ. Καπρεάτης).
Καπρία (ἡ), λίμνη τῆς Παμφυλ.
Καπρίαι (αἱ), = Καπρέαι.
Κάπρος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Ἠλεῖος, υἱὸς Πυθαγόρου, νικήσας αὐ ἡμερὸν δύο διαφόρων ἀγωνισμάτων νίκας. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φρυγ., παραῤῥέων τὰς Κολοσσὰς καὶ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον. 3) ποτ. τῆς Ἀσσυρ., χυν. εἰς τὸν Τίγριν, (ὁ μικρὸς Ζάμπ). 4) νησίδιον ἢ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων.
*Καπύαι (αἱ), = Καφύαι.
Καπύη (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (S. Maria), (ὁ πολ. Καπυανὸς καὶ Καπυήσιος).
Κάπυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου ἢ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου ἐκ τῆς Θέμιδος, θυγατρὸς τοῦ Ἴλλου.
Κάρ, Καρὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Καρίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνήθως προήρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνδράποδα (οἱ ἀργυρώνητοι δοῦλοι), διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, καθὼς καὶ τῆς Κιλικίας, λῃσταὶ ἀνέκαθεν, εἶχον ἔργον τὴν σωματεμπορίαν· ὅθεν ἡ παροιμ. «Ἓν Καρὸς αἶσα (μοῖρα), «Ὅμ., ἴσον τῷ μηδέν!
2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Καρία.
Κάραλις, εως (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σαρδινίας, (Cagliari)
*Κύραλλις καὶ Καράλλεια (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Καραλλεώτης).
Κάραμβις, εως καὶ ιδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Παφλαγ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντ., (Κερεμπέ).
Κάρανα (τὰ), π. τῆς Γαλατ. ἡ Ἀρμεν., (ὁ πολ. Καρανίτης).
Καρανῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεγάλης Ἀρμεν., ἀπὸ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης.
Κάρανος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ., ἀποικήσας μὲ μέρος Ἀργείων εἰς Μακεδονίαν ἢ συστήσας πρῶτος τὸ βασίλειον αὐτῆς. 2) υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἢ τῆς Κλεοπάτρας, φονευθεὶς παῖς ἔτι, ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
*Καρβίνα (ἡ), π. τῆς Ἰαπυγίας, ἀνεκατωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ταραντίνων, (ὁ πολ. Καρβινάτης).
Κάρβων, ωνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν, (Carbo).
Καρβαμύλη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἢ Λακων. παρὰ τὰ Λεῦκτρα. 2) π. ἢ νησίδιον τῆς Χίου, διασῴζουσαι ἀμφότεραι τὸ ὄνομά των, (τὸ ἐθν. Καρβαμυλίτης).
Καρβία (ἡ), π. τῆς Θρακ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, (Καρυδιά), (ὁ πολ. Καρβιανός).
Καρβούχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μεγ. Ἀρμεν., κατοικοῦντες τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τίγριδος περὶ τὰ μεσόρρια τῆς Ἀσσυρίας εἰς τὰ Καρδούχα ὄρη, ἄλλως Γορδυαῖοι καὶ Κορδυαῖοι, καὶ ἴσως οἱ σημερινοὶ Κιοῦρδαι.
*Κάρδυς, υος (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλυμένου.
Καρίνα (ἡ), = Καρίνη.
Καρηνῖτις, ιδος (ἡ), = Καρανῖτις.
Κάρηνος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ. χυν. εἰς τὸν Λίσηπον, ὁ ὕστερον Πῖτυς.
Κάρηνος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, ἀφ' ἧς ἡ Καρηνηνὴ (χώρα).
Καρθαία (ἡ), π. πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Κέω, (ὁ πολ. Καρθαιεύς).
Καρία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας καὶ Λυδίας, (τὸ ἐθν. Κάρ, καὶ τὸ θηλ. Κάειρα). 2) ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων.
Καρίνη (ἡ), π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθήνης.
Καρὶς, ίδος (ἡ), ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Κώς.
Καρίων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀρχῳ. 2) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρνείων.
Καρκαθιόκερτα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Σοφηνῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἀρμεν.
Κάρκινα ἢ
Καρκίνη (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Ἀκ-μετζίτ, ἢ Μαρικύπολις), ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ
Καρκινίτης, ου (ὁ), κόλπος τῆς Εὐρωπ. Σαρματ.
Καρκινῖτις, ιδος (ἡ), = Κάρκινα.
Καρκῖνος καὶ ὄχι Καρκῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξενοτίμου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) ποιητὴς τραγικός, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ἔχων τρεῖς υἱοὺς, Ξενοκλέα (ποιητὴν ὡσαύτως), Ξενότιμον ἢ Μίναρχον.
*Καρμάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Κατονίας.
Καρμάνη (ἡ), π. πρωτ. τῆς Καρμανίας, (Κερμάν).
Καρμανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Περσικοῦ κόλπου, Ἰνδικῆς θαλάσσης ἢ Παρθίας, (τὸ ἐθν. Καρμανοί, Καρμανῖται καὶ Καρμάνιοι).
Καρμανίς, ίδος (ἡ), = Καρμανία. 2) — ἄκρα, ἀκρωτ. τῆς Καρμανίας.
*Καρμαντίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Γοργίου.
Καρμάνωρ, ορος (ὁ), Κρὴς, πατὴρ τοῦ Εὐβούλου, ὁ καθαρίσας τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ Πύθωνος.
Καρμέντις, ίδος (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, μάγισσα περίφημος, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας, ὡς ἐγχωρίου θεᾶς, ἐπανηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ἰταλίας τῇ δεκάτῃ Ἰανουαρίου τὰ Καρμεντάλια.
Κάρμη (ἡ), θυγ. τοῦ Κύβουλου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν.
Κάρμηλος (ὁ), β. τῆς Ἰουδαίας, ὀνομαζόν εἰς τὴν Γραφήν.
Κάρμινα(-ννα), ης (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ. Θαλάσσης.
Κάρμων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν., (Carmone).
Κάρνεα (τὰ), = Κάρνεια.
Καρνεάδης, ου (ὁ), Κυρηναῖος φιλόσοφος, θεμελιωτὴς τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 πρὸ Χ.
Καρνεάτης, ου (ὁ), β. τῆς Σικυωνίας.
Καρνεῖος ἢ Καρνήϊος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Μάντεως, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου, φονευθέντος ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐσύστησαν οὗτοι τὰ λεγόμενα Κάρνεια καὶ Κάρνεα, πανηγυριζόμενα εἰς τιμὴν καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν 13 τοῦ Μεταγειτνιῶνος (Αὐγούστου) μηνός, ὅς τις Καρνείου διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Δωριέων, καὶ διαρκοῦντα ἐννέα ἡμέρας. 2) (κυριωνυμ.) κυνικός τις φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων.
Καρνίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Κάρνοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦν τὴν νῦν Καρινθίαν καὶ Στιρίαν.
Κάρνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικήν, ἢ, κατ' ἄλλους, μάντις Ἀκαρνάν, πρὸς ἐξιλασμὸν τοῦ φόνου τοῦ ὁποίου συνέστησαν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν τὰ Κάρνεια.
*Κάρουρα (τὰ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Φρυγ. καὶ Καρ.
*Κάρτυσσα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ.
*Καρυφαντίδας, α (ὁ), Πυθαγορείδης τις ἐκ Τάραντος.
Κάρπαθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἢ Καρπαθίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης ἢ Ῥόδου, (Σκάρπαθο), (ὁ νησ. Καρπάθιος).
Καρπασία (ἡ), π. καὶ λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Καρπασιεὺς καὶ Καρπασεώτης.
Καρπάτης, ου (ὁ), τὰ νῦν Καρπάθια (Car-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρας) ὄρη, παρατείνοντα τὴν Οὐγγαρίαν, Ἰλλυρίαν καὶ Δακίαν.

Καρπήσιοι (οἱ), = Καρπητανοί.

Καρπητανία (ἡ), μέρος τῆς Ταρράκων. Ἱσπανίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

Καρπητανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἱσπαν., ὧν μητρόπολις ἡ Τολέδη.

Κάρπις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (ἴσως ὁ Δράβος).

Καρπὼ, οὔς (ἡ), μια τῶν Ὡρῶν παρὰ Παυσ.

Κάρρα (αἱ), π. τῆς Μεσοποτ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἐδέσσης, ἡ Χαρρὰν τῆς Γραφῆς, (ὁ πολ. καρρᾶτος ἢ Καρρηνός).

Κάρρας (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ. παρὰ τὰς Κάρρας.

Καρρώτας (ὁ), Κυρηναῖος Πυθιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιδίου, καὶ γυναικάδελφος Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης.

Καρσέολοι (οἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ.

Κάρσουλοι (οἱ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Casigliano).

Καρταία (ἡ), = Καρθαία.

Καρτέρεια (ἡ), = Κρατέρεια.

Καρτέρων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων παίδων τοῦ Λυκάονος.

Καρτηΐα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῶν Γαδείρων, (Rocadillo).

Καρύαι (αἱ), κώμη τῆς Λακων. μὲ ναὸν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος. 2) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Φενεόν, (ὁ πολ. Καρυάτης, καὶ τὸ θηλ. Καρυᾶτις).

Καρύανδα (ἡ), π. ἐπί τινος νήσου μὲ λιμένα τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Καρυανδεύς).

Κάρυστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Κάρυστος (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐβοίας, περίφημος διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς μάρμαρα, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Καρύστιος). 2) χωρ. τῆς Λακων., ἀφ' οὗ ὁ Καρύστιος οἶνος.

Καρχηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῆς Διδοῦς καὶ τῶν Τυρίων 323 ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἀντιταχθεῖσα πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τελευταῖον καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 146 πρὸ Χ., (ὁ πολ. Καρχηδόνιος). 2) ἡ Νεα—, π. καὶ λιμὴν τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, (Καρθαγένη).

Κάσαμβος (ὁ), ἐπίσημός τις Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους.

Κασβαναία (ἡ), ἴδε Κασταναία.

Κασιλῖνον (τὸ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Βουλτούρνου ποταμοῦ, (Nova Capua).

Κάσινον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Casino).

Κάσινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τοῦ Λατίου, (Sacco).

Κάσιον (τὸ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (Κατιέχ).

Κάσιον ὄρος (τὸ), β. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὑψούμενον παραθαλασσίως παρὰ τὴν Σερβωνίδα λίμνην καὶ τὸ Πηλούσιον, (Ἐλ-κάς). 2) β. τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκείας παρὰ τὸν Ὀρόντην, (Ἀκρόμπ).

Κάσιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς, λατρευόμενος ἐπὶ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμωνύμου ὄρους.

2) (κυριωνυμ.) Ἄλειός τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 593).

Κασιώτις, ιδος (ἡ), ἡ τοῦ Κασίου (ὄρους). «Πέτρα—», π. τὸ Κάσιον ὄρος. 2) (οὐσ.) ἀκρωτ. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Πηλούσιον.

Κασμέναι (αἱ) καὶ Κασμένη (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. (Scicli), (ὁ πολ. Κασμεναῖος).

Κάσος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Κῶ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ ναὶ σ. Κάσιος).

Κασπάτυρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ, (Καβούλ).

Κάσπειρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἡ Παρθία ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, περὶ τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κάσπειροι.

Κάσπιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὰ πρὸς βορρᾶν τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς ἀνατολικῆς Μηδίας, (ὅθεν

Κάσπιος, α, ον. Ὁ τῶν Κασπίων. ||. (ἰδίως) Κασπία Θάλασσα καὶ Κάσπιον πέλαγος, τὸ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀσίας, μὴ συνεχόμενον μὲ κανὲν ἄλλο. ||. «Κάσπιαι πύλαι, » πέρασμα ξενστατον μεταξὺ Μηδίας καὶ Ὑρκανίας, ἐκτεινόμενον εἰς ἑκατὸν σταδίων μῆκος εἰς τὸ ||. Κάσπιον ὄρος, β. τῆς βορείου Μηδίας.

Κασπίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κασπία.

Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια, = Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια.

Κασσανδάνη (ἡ), γυνὴ Κύρου τοῦ πρώτου καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου.

Κασσάνδρα (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀλεξάνδρα, θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ τῶν δίδυμος τοῦ Ἑλένου, μάντις κακῶν, ᾗ διὰ τοῦτο μὴ πιστευομένη. Αἰχμαλωτισθεῖσα, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πατρίδος της, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συναπολουθήσασα αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Κασσάνδρεια (ἡ), ἡ πρότερον Ποτίδαια, π. τῆς Μακεδον., ἀπὸ Κασσάνδρου τοῦ βασιλέως, ὅς τις τὴν ἀνανέωσε, καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, (Κασσανδρεύς), (ὁ πολ. Κασσανδρεύς).

Κασσανδρος (ὁ), υἱὸς ᾗ διάδοχος τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδον., γεννήσας ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης τρεῖς υἱοὺς, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος τὸν διεδέχθη.

Κασσιέπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀράβου, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Κηφέως τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Ἀτόμνιον, καταστερισθεῖσα δὲ μετὰ τὸν θάνατόν της.

Κασσιόδωρος (ὁ), ὁ μεταφράσας εἰς τὸ Λατινικὸν τὸν Ἰωσηπον περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Κασσιόπη (ἡ), = Κασσιέπεια.

Κάσσιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότερος ὁ ἐκ Πάρμης τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως πρῶτος τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες (αἱ), αἱ ἄλλως Ἑσπερίδες, νῆσοι τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ, ἀκριβῶς ἀπροσδιόριστοι, εἰκαζόμεναι δὲ εἶναι αἱ νῦν Scilly ἢ αἱ Sorlingues.

Κασσώπη (ἡ), π. τῶν Μολοσσῶν ἐν τῇ Ἠπείρῳ, (Ἰωάννινα). 2) λιμὴν τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, πρὸς βορρᾶν τοῦ Βυθρωτοῦ, (Ἅγιοι). 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Κερκύρας, (Κάσωπον).

Κασσωπία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κασσώπην χώρα τῆς Ἠπείρου.

Κασσωτίς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις τοῦ Παρνασσοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ μία ἱερὰ κρήνη ἐν Δελφοῖς.

Καστάβαλα (τὰ), π. τῆς Καππαδ., (ὁ πολ. Καστα βαλεύς).

Καστάλια (ἡ), πηγὴ τοῦ Παρνασσοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῶν Μουσῶν, ἀφ' ἧς αἱ Μοῦσαι ἐπεκαλοῦντο Κασταλίδες Νύμφαι. 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Καστα λεύς).

Καστάλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Δελφοῦ, πατὴρ τῆς Θυίας.

Καστάλων, ωνος ἢ ωνος (ὁ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ, (Cazlona), (ὁ πολ. Καστα λωνίτης).

*Κάστανα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. ᾗ 2) ἄλλη τοῦ Πόντου.

Καστανάια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, (Καστανῆ), (ὁ πολ. Καστανᾶτης).

*Καστανία (ἡ), χωρ. περὶ τὴν Τάραντα, (τὸ τοπ. Καστανιάτης).

*Καστανὶς αἶα (ἡ), Π. ἡ περὶ τὴν Καστάναιαν χώραν.

Καστιάνειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Πριάμου, μήτηρ τοῦ Γεργυθίωνος.

*Κάστνιον ὄρος (τὸ), β. τῆς Παμφυλ., (ὅθεν Καστνιῆτις Ἀφροδίτη).

*Καζορίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Σόλων.

Κάστρον (τὸ), Castrum novum, π. τῆς Πικεντίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Giulia Nova).

Κάστυλον (τὸ), = Καστανῶν.

Καστωλὸς (ὁ), π. τῆς Λυδίας.

Κάστωρ, ορος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, φονευθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα, ὡς θνητὸς τὴν φύσιν, ἀπαθανατισθεὶς δέ, διὰ μεσιτείας τοῦ ἀδελφοῦ του, παραχωρήσαντος εἰς αὐτὸν ὑπὸ φιλαδελφίας τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του, ὅθεν καὶ εὑρίσκοντο ἐναλλὰξ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὁ μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁ δὲ εἰς τὸν Ἅδην, παριστανόμενοι ἀείποτε ἑνωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔφιπποι. 2) συγγραφεύς τις Ῥόδιος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος.

3) ὁ υἱὸς καὶ 4) ὁ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸς τοῦ Δηϊοτάρου, ἡγεμόνος τῆς Παφλαγ.

*Κασύστης, ου (ὁ), ὄρμος τις περὶ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθρὰς.

Καταβαθμὸς (ὁ), ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Ἀφρ., χωρίζων ποτὲ τὴν Κηρυναϊκὴν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. 2) ὁ μικρὸς—, πολίχν. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Κατάδουπα (τὰ), ὁ μικρὸς καταῤῥάκτης τοῦ Νείλου ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰθιοπ., (Χελλάλ).

Καταιόνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κατάνη (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ. περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, (Catania), (ὁ πολ. Καταναῖος).

Καταονία (ἡ), ἔπαρχ. τῆς Καππαδ. μεταξὺ τῶν ὀρέων Ἀμανοῦ καὶ Ἀντιταύρου, (τὸ ἐθν. Κατάονες).

Καταῤῥάκτης, ου (ὁ), ὁ μέγας καὶ ὁ μικρὸς, οἱδυο κατάδυποι τοῦ Νείλου παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν. 2) ποτ. τῆς Παμφυλ. 3) ποτ. τῆς Φρυγ., ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μαρσύαν.

Κατόαροι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν παρ' Ἡροδ. (Δ', 6').

Κατόρικες (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλλ. ἐπὶ τῶν Ἄλπεων.

Κατρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους.

Κάτων, ωνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότεροι. 1) Μάρκος Πόρκιος, ὁ Κηνσωρῖνος ἢ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς Τούσκουλον, ὑπατεύσας καὶ στρατηγήσας ἐνδόξως, θαυμασθεὶς δὲ διὰ τὸν φιλοσοφικὸν του βίον, καὶ διαπρέψας καὶ ὡς ῥήτωρ καὶ ἱστορικὸς, ἀπεβίωσεν δὲ εἰς 83 χρόνων ἡλικίαν. 2) ὁ Οὐτικὸς καὶ Νεώτερος, δισέγγονος τοῦ προτέρου, ἐπίσημος διὰ τὴν στωϊκὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐμβριθειάν του, φονευθεὶς ἰδιοχείρως ἐν Ἰτύκῃ τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου εἶχε καταφύγῃ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὡς ἑνωθεὶς κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Πομπήϊον.

*Καύαρος (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Πολυβ. (Π', 24).

Καύδιον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Καυλὴ (ἡ), κώμη τῆς Μυσίας.

*Καυϊνδανα (τὰ), χωρ. τῆς Ἰσαυρ., (τὸ τοπ. Καυϊνδανεώτης).

Καύκασα (τὰ), λιμὴν ἢ νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Χίον.

Καυκάσια ὄρη (τὰ) ἢ Καυκάσιον ὄρος (τὸ), = τῷ

Καύκασος (ὁ) καὶ Καύκασον (τὸ), σειρὰ βουνῶν τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένων μεταξὺ τοῦ Εὐξ. Πόντου καὶ τῆς Κασπίας, (τὸ ἐθν. Καυκάσιος).

Καύκη (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν., πατρὶς Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, (Medina del Rio Secco).

Καύκων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 2) υἱὸς τοῦ Κελαινοῦ. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χωρ. εἰς τὸν Τευθέαν.

Καύκωνες (οἱ), ἔθνος καποικοῦν μεταξὺ Βιθυν. καὶ Παφλαγον., ὁπόθεν μετῴκησεν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκωνίαν μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Μεσσηνίας.

Καυλωνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀχαιῶν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στράβωνος, (Castel Vetere), (ὁ πολ. Καυλωνιάτης).

Καῦνος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους, (Κωπὶ, (ὁ πολ. Καύνιος).

Καυστριος (ὁ), ἥρως τις υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Πενθεσιλείας, ἔχων ἴδιον βωμὸν παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐν Ἰωνίᾳ. 2) = τῷ -

Κάϋστρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰωνίας, χυν. μεταξὺ Κολοφῶνος ἢ Ἐφέσου εἰς τὴν θάλασσαν, (Καρὰ-σοῦ). ||. »Καΰστρου πεδίον, « πεδιὰς μεταξὺ Αὐδίας ἢ Ἰωνίας ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ τούτου.

2) π. τῆς Φρυγ. ἢ ὕστερον Κέστρου, ὅθεν ἄλλοι ἀνγσ. Κέστρου πεδίον.

Καφαρεύς, έως (ὁ), Δ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Κάφαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον, θελήσαντα νὰ τοῦ ἁφαιρέσῃ τὸ ποίμνιόν του.

Καφηρεύς, έως (ὁ), ἀκρωτήριον πρὸς μεσημβρ. τῆς Εὐβοΐας, ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς περὶ αὐτὸ σκοπίλους, (Κάβο δ' Ὄρα).

*Καφησίας, ου (ὁ), αὐλητής τις παρ' Ἀθην. (Δ', 629).

*Καφισός (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηφισός.

Καφύα (ἡ) καὶ Καφύαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ, (ὁ πολ. Καφυεύς).

Κέβης, ητος (ὁ), Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., εἷς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἠθική τις ἀλληγορία, σωζομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Πίναξ.

Κεβρὴν, ῆνος (ὁ), Φρὺξ, πατὴρ τῆς Ἀστερόπης καὶ Οἰνόης, αἵτινες ὑπανδρεύθησαν τοὺς Πριαμίδας Αἴσακον ἢ Πάριν.

2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος.

Κεβρὴν καὶ Κεβρήνη (ἡ), π. Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρῳάδι, (ὁ πολ. Κεβρήνιος).

Κεβρηνία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κεβρήνην χώρα τῆς Τρῳάδος.

Κεβριόνης, ου (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κεγχρέαι (αἱ) καὶ Κεγχρειὰ (ἡ), λιμὴν καὶ πολίχν. τῆς Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, (Κεχριαίς). 2) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Κεγχρεάτης).

Κέγχρεια (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν ἐν Ἀργολίδι Λέρνην.

Κεγχρειὸς καὶ Κεγχρίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πειρήνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, τοξευθεὶς ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸ κυνήγιον.

*Κέγχριος (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Κέγχρις, ιδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες, φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας, μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά.

Κεδρίαι καὶ Κεδρῖται (αἱ), πολίχν. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Κεδρεάτης).

Κέθηγος (ὁ), Λούκιος—, Ῥωμαῖος, συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Σεμπρωνίου Τουδιανοῦ.

Κειριάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα ἢ τὴν Οἰνηΐδα φυλήν.

Κέκαλος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

Κεκροπία (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ἢ ὁλόκληρος ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ τοῦ Κέκροπος, 2) παρὰ Θκδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρωπία.

Κεκροπίδης, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Κέκροπος, (ὅθεν. ||. πλθ.) οἱ Ἀθηναῖοι.

Κεκροπὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ Ἀττική. 2) (συνήθ.) μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Κέκροψ, οπος (ὁ), ὁ πρῶτος, ἀποικήσας ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Σάϊδος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἐγχελείου Ἄρχοντος Ἀκταίου Ἄγραυλον, εἰσήγαγε τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ διαδεχθεὶς τὸν πενθερόν του, ὠχύρωσε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ἢ διένειμε τὸν λαὸν εἰς τέσσαρας φυλὰς, ὧν ἡ πρώτη ἔφερε τὸ ὄνομά του. Βασιλεύσας δὲ πεντήκοντα ἔτη, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, πλαττόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοπλαστῶν ὡς δίφυὴς (δράκων καὶ ἄνθρωπος), διότι πρῶτος ἐνομοθέτησε τὰ συνοικέσια. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ Ἔγγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, διελὼν τὴν Ἀττικὴν εἰς δώδεκα πόλεις.

Κεκρυφάλεια καὶ Κεκρυφαλία (ἡ), νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου.

Κελάδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἀμύκου, εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν, ἄλλως Ἀκίδων καὶ Κλαθάς.

*Κελαδῶνη (ἡ), π. τῆς Δοκρίδος, (ὁ πολ. Κελαδωναῖος).

Κελαιναὶ (αἱ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐφιλονείκησεν ὁ Μαρσύας μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, (Ἰσσικιέ).

Κελαινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

*Κελαινὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς. 2) υἱὸς τοῦ Φλυοῦ ἢ πατὴρ τοῦ Καύκωνος ἐξ Ἐλευσῖνος.

Κελαινὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἴππάρχιον. 2) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Λύκον, μετατεθέντα εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. 2) θυγ. τοῦ Ἤμου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὴν Δελφύν.

Κελεαὶ (αἱ), κώμη τῆς Φλιασίας.

Κελέας, α (ὁ), εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς Σικελίαν, θανατωθεὶς ἐκτίσε εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων ἢ Ἐγεσταίων μάχην.

Κελένδερις, εως (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τροιζῆνος παρὰ τὸν λιμένα Πώγωνα.

Κελεὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Φάρου καὶ Ἔγγονος τοῦ Κραναοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα, ἥτις, πρὸς ἀνταμοιβὴν, ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δημοφῶντα, ἀθάνατον. Ἀλλ' ἀπολυνόντος τοῦ παιδὸς, ἐξ αἰτίας τῆς περιεργείας τῆς μητρὸς του Μετανείρας, ἡ θεὰ ἐχάρισεν εἰς αὐτεὺς ἄλλον υἱὸν τὸν Τριπτόλεμον· ὁ δὲ Κελεὸς μετὰ τῶν τριῶν αὐτοῦ θυγατέρων, ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Κελευτάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἰφιδος.

Κελεύτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κέλλιον ὄρος (τὸ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ᾠκοδόμηται ἡ Ῥώμη.

*Κέλμις, ιος (ὁ), εἷς τῶν ἰδίων Δακτύλων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κέλσα (ἡ), π. τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴβηρος, (Xelso).

Κέλσος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, πρὸς τὰς κατηγορίας τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Ὠριγένης μ᾽ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. 2) Ῥωμαῖος ἰατρός, ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, γράψας Λατινιστὶ ἰατρικὴν πραγματείαν εἰς ἐκτὸ βιβλία, τῆς ὁποίας σώζεται μέρος.

Κέλται (οἱ), ἴδε Κελτοί.

Κελτίβηρες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Κελτιβηρίας, συνιστάμενοι ἐκ τῶν ἐντοπίων Ἰβήρων καὶ τῶν κατὰ καιροὺς εἰσβαλόντων εἰς τὴν Ἱσπανίαν Κελτῶν.

Κελτιβηρία (ἡ), μέρος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., περιέχουσα τὸ πλεῖστον τῆς νῦν Νέας καὶ μέρος τῆς Παλαιᾶς Καστιλίας καὶ Ἀῤῥαγονίας.

Κελτική (ἡ), ἀρχήτερα ὅλη ἡ Γαλλία, ἐπὶ Αὐγούστου δὲ μόνον ἡ Λουγδονικὴ Γαλλία.

Κελτοί (οἱ), ἓν τῶν τεσσάρων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλυόμενοι.

*Κελτολίγυες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ.

Κελτοσκύθαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας.

Κεμμένη (ἡ) καὶ

Κέμμενον ὄρος (τὸ), β. τῆς Γαλλ., (Cevennes).

Κενομανοί (οἱ), ἔθνος Κελτικόν, κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον.

Κένταυροι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον ἐν μάχιμον τῆς Θεσσαλ., κατοικοῦν τὸ Πήλιον ὄρος καὶ τὴν Ὄσσαν, πλαττόμενοι δὲ ὅτι ἦσαν ἐξ ἡμισείας ἄνθρωποι καὶ ἵπποι (ἐπολέμουν δηλ. πάντοτε ἔφιπποι), ὅθεν ἐλέγοντο καὶ Ἱπποκένταυροι, καὶ ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Νεφέλης. Περίφημος ὑπῆρξεν εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους ἡ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Λαπίθων μάχη, ἐκραγεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Κένταυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Στίλβης, θυγατρὸς τοῦ Πηνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο κατά τινας οἱ Κένταυροι.

Κεντήνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν, Centenius.

Κεντόριπα (τὰ) καὶ Κεντούριπαι (αἱ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Λίτνην, (Centorbe), (ὁ πολ. Κεντοριπῖνος).

Κεντόριπες (οἱ), ἀμφ. ἀντὶ Κεντοριπῖνοι.

Κεντρίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρμεν., χωρίζων αὐτὴν τῶν Καρδούχων, καὶ χυν. εἰς τὸν Τίγριν, (Καβδὺρ ἢ Μπελδὶς).

Κέντρωνες (οἱ), λαὸς τῆς Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὸ νῦν Henegau ἢ Namour.

Κέος, ου (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κέως.

Κεραμεικὸς (ὁ), μέρος (πλατεῖα) πρὸς τὸ δυτικεβόρειον τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν, διαιρούμενον διὰ τῶν τειχῶν αὐτῆς εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Κεραμεικόν, συνεχόμενον δὲ διὰ τοῦ Διπύλου. 2) κόλπος τις περὶ τὴν πόλιν τῆς Καρίας Κέραμον, (Κόρφος τῆς Κῶ ἢ τοῦ Μαρμορᾶ).

Κεραμῆς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν καὶ κείμενος εἰς τὸν Ἔξω Κεραμεικὸν, (ὁ δημ. Ἐκ Κεραμέων).

Κεραμικὸς (ὁ), ἴδε Κεραμεικός.

Κέραμος (ἡ), π. τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ κεραμεικὸς κόλπος.

Κεράμων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀπομν. Β', ζ', 3).

Κεραμῶν ἀγορὰ (ἡ), π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Μυσ. καὶ Φρυγ., (Σανταχλοῦ).

Κέρας, ατος (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐντὸς τοῦ Κερατίου κόλπου.

Κερασοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἡ ὕστερον Φαρνακία, ἄποικος τῆς Σινώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας μετέφερε κατὰ πρῶτον ὁ Λούκκυλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, (διατηρεῖ τὸ ὄνομά της).

Κέρατα (τὰ), β. δικόρυφον ἐξέχον ὡς διπλοῦν ἀκρωτήριον μεταξὺ Μεγάρων καὶ Ἀττικῆς.

Κεραύνια (τὰ), ὄρη ὑψηλὰ ἐκτεινόμενα ἀπὸ τῶν μεθορίων τῆς Ὑπείρου καὶ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἄχρι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ πρεσβύτατα αὐτῶν ἄκρα καλοῦνται Ἀκροκεραύνια.

2) ἡ πρὸς τὴν Κασπίαν θάλασσαν βορειανατολικὴ ἄκρα τοῦ Καυκάσου, σύνορον τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Κερβύσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., μέρος τοῦ Λυκαίου, ὅπου ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Νέδας.

Κέρβερος (ὁ), κύων πεντηκοντακέφαλος καὶ ὑστερώτερα τρικέφαλος, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου.

†Κερδονία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρδονία.

Κερδύλιον (τὸ), χωρ. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Ἀμφίπυλιν.

Κερδών, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ Δημοσθ.

*Κερέαται (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κερηταὶ (ὁ), φρούρ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς.

Κέρθη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰόβην.

Κερκάσωρος (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς μεσαίας καὶ κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου οὗτος χωρίζεται εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας τὸν Κανωβικὸν καὶ Πηλουσιακόν, (Ἀκσάς).

Κερκαφιδᾶς, ου (ὁ), πατρωνυμ., ὁ υἱὸς τοῦ Κερκάφου, (ὅθεν ‖. πλθ.) οἱ Κερκάφιδαι.

Κέρκαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἥλιου, βασιλεὺς τῆς Τρόζου, γεννήσας ἐκ τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ Κυδίππης τὸν Αἰνδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμειρον. 2) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀργομενοῦ. 3) (γεωγρ.) β. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Κερκέσουρα (ἡ), = Κερκάσωρος.

Κερκεσταί, ῶν (οἱ), υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δωρίου.

Κερκέται (οἱ), ἔθνος πειρατικὸν τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Πόντου, (Τσερκέζοι).

Κερκετεύς, έως (ὁ), β. τῆς Σάμου. 2) μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου ἐν Ἠπείρῳ.

Κερκέτιοι (οἱ), = Κερκέται.

Κερκηΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Κερκιδᾶς, ᾶ (ὁ), Ἀρκάς τις, φίλος τοῦ Φιλίππου. 2) ἕτερος ποιητὴς καὶ νομοθέτης ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Κερκίνη (ἡ), β. τῆς Παιονίας, (Πέρλεπί). 2) = Κέρκινναι.

Κερκινίτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Μακεδόν. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Θρᾴκης.

Κέρκιννα (ἡ), νῆσος μὲ πόλιν ἐπ᾽ αὐτῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν, (τὸ ἐθν. Κερκινίτης).

Κερκινῖτις, ιδος (ἡ), νησίδιον παρὰ τὴν Κέρκιννα.

Κέρκυρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. 2) (γεωγρ.) ἡ βορειοτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερία, μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ᾽ αὐτῆς, (Κόρφου), (ὁ νησ. Κερκυραῖος).

Κερκυὼν καὶ ὄχι Κερκύων (κατὰ τὸν Ἀρκάδιον), ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶ ἢ τοῦ Ἡφαίστου, ληστὴς περὶ τὴν Ἐλευσῖνα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμήδους.

Κέρκωψ, ωπος (ὁ), Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος καὶ ποιητής. 3) (πλθ.) Κέρκωπες, λαὸς τις κατοικῶν περὶ τὴν Ἔφεσον, καὶ ἀπατῶν παντοιοτρόπως τοὺς ξένους, ἐξολοθρευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (εἰς τὴν κωμῳδίαν παρεστάνοντο ὡς φθονεροὶ καὶ πανοῦργοι δαίμονες).

Κέρνη (ἡ), νησίδιον ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, (τὸ τοπ. Κερναΐα).

Κερβήτανοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν., κατοικοῦν περὶ τοὺς προποδας τῶν Πυρηναίων.

Κερσοβλέπτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Κέσσος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., (Μερκέζ).

Κεστρίνιον ἢ Κεστρώνιον (τὸ), π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀταρνέως.

Κεφαλλονία καὶ Κεφαλληνία (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν ὡθεκα, παρὰ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, (ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθήρευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν χρυσόκερων καὶ χαλκίπουν Κερυνείαν ἔλαφον), (ὁ πολ. Κεφαλλονίτης). 2) π. τῆς Κύπρου παρὰ Σκύλακι.

Κερυνίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχ.

Κερυνῖτις, ιδος (ἡ), = Κερυνεία ἔλαφος).

Κέρχνεια (ἡ), Π. ἀντὶ Κεγχρεαί.

Κεφισιὰς (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους παρὰ τὴν Μελίτην.

Κεστρίνη (ἡ), ἐπαρχία τῆς Θεσπρωτικῆς Ἠπείρου.

Κεστρῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ Κεστρίνη.

Κέστρος (ὁ), ποτ. τῆς Παμφυλ., ῥέων πλειστὸς διὰ τῆς πόλεως Πέργης, ἴδε Κόϊστρος.

Κιαστρος (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐν τριῖ μεθορίοις τῆς Ἰσαυρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεοθώνυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μενοιτίου.
*Κεφαλαί (αἱ), ἀκρωτ. περὶ τὴν εἴσοδον τῆς Μεγάλης Σύρτεως.
Κεφαλή (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.
*Κεφαλίων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Γεργίθου. 2) ῥήτωρ τις μεταγενέστερος, ὁ ἄλλως Κεφάλων.
Κεφαλληνία (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σάμη καὶ Σάμος, (ὁ νησ. Κεφαλλήν).
Κεφαλίς, ίδος (ἡ) καὶ
Κεφαλοίδιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (Cephali).
Κέφαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ϗ τῆς Ἔρσης ἢ Κρεούσης, ἀναρπασθεὶς, διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Φαέθοντα ἢ τὸν Τιθωνόν. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊονέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ϗ τῆς Διομήδης, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τῆς Πρόκριδος, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Κεφαλλῆνες.
3) ῥήτωρ ἐκ Συρακουσῶν ἢ ἐκ Θουρίων, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Λυσίου, μετοικήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Περικλέους. 4) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.
Κεφάλων, ωνος (ὁ), ἴδε Κεφαλίων.
Κέως, ω (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, ἀντικρὺ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς Σουνίου, (Τζιά), (ὁ νησ. Κεῖος καὶ Ἰων. Κήϊος).
*Κήγλουσα (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, (Παυσ. Β', ιβ', 4).
*Κηδαί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐκ Κηδῶν).
Κηδαλίων, ωνος (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπεγράφετο σατυρικόν τι δρᾶμα τοῦ Σοφοκλ.
Κηδίδης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις διθυραμβοποιὸς ἐξ Ἑρμιόνης παρὰ Φωτίῳ.
Κήδων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Διοδ.
Κηκείδης, ου (ὁ), = Κηδίδης.
Κηλαινεὺς, έως (ὁ), = Κελαινεύς.
Κηλοῦσα (ἡ), = Κοίλωσσα.
Κηναῖον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Εὐβοίας, ἀντικρὺ τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Κηναίου, (Κάβο Λιθάδι).
Κῆπις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀδειμάντου.
Κῆποι (οἱ), χωρ. παρὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης.
2) π. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἐπί τινος νησίδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Κεμπίλ).
Κηρεὺς, έως (ὁ), β. τῆς Εὐβοίας.
*Κήριλλοι (οἱ), π. τῶν Βρουττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Κήρινθος (ἡ), π. τῆς Εὐβοίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Χαλκίδος.
*Κηρύκειον καὶ Κηρύκιον (τὸ), β. περὶ τὴν Ἔφεσον καὶ 2) ἕτερον περὶ τὴν Τανάγραν.
Κήρυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Κήρυκες ἢ Κηρυκίδαι, ἐπίσημός τις ἱερατικὴ οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις.
Κήτειοι (οἱ), λαὸς τῆς Μυσίας περὶ τὴν Πέργαμον, (ὁ Ἀρίσταρχος ἐκλαμβάνων τὴν λέξιν ἐπιθετικῶς, τὴν ἐξηγεῖ διὰ τοῦ Μεγάλος).
Κήτειος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, χυν. εἰς τὸν Κάϊκον.
Κητεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.
*Κητοὶ (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κήττιος).
Κητὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, καὶ μήτηρ τῶν Γραιῶν καὶ τῶν Γοργόνων. 2) μία τῶν Νηρηΐδων.
Κήϋξ, ϋκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑσπέρου ἢ Ἑωσφόρου καὶ τῆς Νύμφης Φιλωνίδος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς ἐν Φωκίδι Τραχινίας, ἄλλος, κατά τινας, παρὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἱππάσου καὶ φίλον τοῦ Ἡρακλ., τοῦ ὁποίου τοὺς ἀπογόνους, κατατρεχομένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀλκυόνη, μεταμορφωθέντες ἀμφότεροι εἰς τὰ ὁμώνυμα πτηνά.
Κηφεὺς, έως (ὁ), υἱὸς ἡ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξῆλθεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συνεκπλεύσας ἔπειτα καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. 2) βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, υἱὸς τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας.
Κηφῆνες (οἱ), ὠνομάζοντο ἀρχαιότερον οἱ Περσαὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.
Κηφισιὰ καὶ ὄχι Κηφησία ἡ Κηφησσία (ἡ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πολεων τῆς Ἀττικῆς, ἀποτελοῦσα ὕστερον ἕνα τῶν δήμων αὐτῆς, ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Κηφισιεὺς ϗ [εἰς ἐπγρφ.] Κηφεισιεύς).
Κηφισὶς, ίδος (ἡ), ἡ Κωπαΐς λίμνη, ἀπὸ τοῦ εἰς αὐτὴν εἰσβάλοντος Κηφισοῦ τοῦ Βοιωτικοῦ.
Κηφισόδημος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.
Κηφισόδοτος (ὁ), ὁ ἄλλως Κηφισόδωρος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 105 Ὀλυμπ. 2) ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἀκμάσας μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) γλύπτης τις παρὰ Παυσ. (Α', λς', 5, ϗ Θ', λ', 1). 4) Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσαν. (Γ', κ', 3).
Κηφισόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β', ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, λοχαγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος μυρίων. 3) ἀγαλματοποιός, υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, κατὰ Πλίνιον. 4) ἕτερος, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. 5) ὁ ἐπικληθεὶς πλάνος (farceur) ἐν Ἀθήναις.
Κηφισὸς καὶ (ἀμφ.) Κηφισσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἀττικῆς, ῥέων πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὰ μακρὰ τείχη, καὶ χυν. εἰς τὸ Φαληρόν. 2) ποτ. τῆς Φωκίδος, χυν. εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι). 3) ποτ. τῆς Ἀργολ., χυν. εἰς τὸν Ἴναχον, (ἀναφέρονται καὶ ἄλλα ποτάμια μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὴν Σικυῶνα, Σαλαμῖνα καὶ Σκύρον).
Κηφισοφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθην. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ', ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ. 4) υἱὸς τοῦ Κλέωνος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις.
5) ὑπηρέτης (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην) συνεργάτης τοῦ Εὐριπίδου.
Κία (ἡ), = Κέως, παρὰ Πτόλεμ.
Κίαβρος ἡ Κίαμβρος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας.
Κιανὸς (ὁ), ὁ τῆς Κίου. ‖. κόλπος —, ὁ καταλήγων εἰς τὴν Κίον τῆς Προποντίδος.
Κιανὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Κίου.
Κίβυρα (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. 2) ἡ μικρὰ, π. τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Κιβυράτης).
Κιβωτὸς (ἡ), οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ Ἀπάμεια. 2) τεχνητός τις λιμὴν παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
Κιγδαγάτας, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Κίγκιος (ὁ), (Ciucius), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.
Κίερος (ἡ), ἴδε Προυσιάς.
*Κίζαρι (ἡ), φρουρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν λίμνην Στιφάνην, (Στράβ. ΙΒ', γ', 560).
Κιθαιρὼν, ῶνος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ἑλικῶνος.
Κιθαρίστη (ἡ), π. ϗ λιμὴν τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Ciufat).
Κικέρων, ωνος (ὁ), Μάρκος Τούλλιος, ὁ περίφημος ῥήτωρ τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς τὸ 104 πρὸ Χ. καὶ μαθητεύσας καὶ ἐν Ἀθήναις. Ὑπατεύσας, καὶ σώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα, ἀπεσύρθη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Πομπηΐου ἀλλὰ, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ἐθανατώθη κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, φεύγων εἰς Μακεδονίαν τῷ 44 ἔτει πρὸ Χ. εἰς ἡλικίαν 64 χρόνων. 2) υἱὸς τοῦ πρότερου, σπουδάσας καὶ αὐτὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ συνυπατεύσας τῷ Καίσαρι Αὐγούστῳ.
Κίκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὴν ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης χώραν, τὴν ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Κικονίαν, ὅπου ἔκειτο ἡ Μαρώνεια.
Κικόνηθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Παγασαίου κόλπου.
Κίκυννα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κικυννεύς).
Κιλικία (ἡ), ἐπαρχία παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Συρ., Καππαδ., Λυκαον., Παμφυλ. καὶ Ἰσαυρ., διαιρουμένην εἰς τραχεῖαν ἢ ὀρεινὴν ϗ πεδινὴν, (τὸ ἐθν. Κιλιξ ϗ τὸ θηλ. Κιλισσα).
Κίλιξ, ικος (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας. 2) (κυριώνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, κατοικήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Κιλικίαν.
Κίλισσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας.
Κίλλα (ἡ), θυγ. τοῦ Δαομέδοντος ϗ ἀ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου. 2) ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησεν ἀθεμίτως τὸν Μύσιππον. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κίλλας, α (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος, ἀποικίσας, κατά τινας, τὴν Κιλικίαν.

*Κίλλης, ου (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου.

Κιλλικιῶν, ῶντος (ὁ), Μιλήσιος, καλούμενος ἰδίως Ἀχαιὸς, ὅς τις ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας.

Κιλλουτὰ (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ. θαλάσσης.

Κίμαρος (ἡ), ἀκρωτ. βορειοδυτικὸν τῆς Κρήτης, (Κάβο Κραμποῦσα).

Κίμβροι (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν τῆς αὐτῆς καταγωγῆς μὲ τοὺς ἐν τῇ Κριμαίᾳ Κιμμερίους, κατοικοῦντες τὴν χερσόνησον Ἰουτλάνδην ἐν Δανίᾳ.

Κιμινία (ἡ), λίμνη τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lago di Vico).

Κιμμέριοι (οἱ), ἐτυμολογ. =Κειμέριοι. (μυθολογ.) ἔθνος κατοικοῦν τὰ ἐσπέρια τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν, καὶ ἔχοντες τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους νύκτα ἢ ὁμίχλην· (γεωγρφ.) ἔθνος Σκυθικὸν (ἴδε Κίμβροι) κατοικῶντες τὴν Ταυρικὴν Χερσόννησον καὶ τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Κιμμέριος, α, ον, ἐπίθετ. Ὁ τῶν Κιμμερίων, (ὄθεν. ||. Βόσπορος Κιμμέριος, ὁ μεταξὺ Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ Ἀσιατικῆς Σκυθίας πορθμὸς, (κοινῶς Στενὸν τοῦ Καφᾶ ἢ Γκιουζλεβέ). ||. » Κιμμερία (χώρα), ἡ νῦν χερσόνησος Κριμαία, ἡ ἄλλως Ταυρική. ||. Κιμμέριον (τεῖχος), « πόλις τῆς Ἀσιατ. Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Κιμμερὶς, ίδος (ἡ), =Κιμμερία.

†Κίμωλις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίνωλις.

Κίμωλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, (διέσωσε τὸ ὄνομά της).

Κίμων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Μιλτιάδου. 2) υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Πέρσας ἐν Κιλικίᾳ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμονίου. 4) περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν.

*Κίναδος (ὁ), κυβερνήτης τοῦ Μενελάου.

Κινάδων, ωνος (ὁ), Σπαρτιάτης, συνομόσας κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κιναίθων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τις Λακεδαιμόνιος, (παρδλ. Κύναιθος).

Κινδύη (ἡ), π. τῆς Καρίας, ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ Κινδυὰς Ἄρτεμις, (ὁ πολ. Κινδυεύς).

Κινέας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θεσσαλῶν, ἐλθὼν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. 2) Θεσσαλὸς τις παρὰ Δημοσθ. 3) ὁ περίφημος εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως Πύρρου, Θεσσαλὸς καὶ οὗτος.

Κινησίας, ου (ὁ), διθυραμβοποιὸς τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ. καὶ Ἀριστοφάνους, χλευαζομενος ὑπ' αὐτοῦ πολλάκις.

Κινυράδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου, ἱερεῖς τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀφροδίτης.

Κινύρας, α (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, μετοικήσας εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Συρίας ἢ Ἀσσυρίας, ἀπόγονος τοῦ Φαέθοντος, γεννήσας ἐκ τῆς Μεθάρμης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος τὸν Ἄδωνιν καὶ τὴν Μύρραν, περίφημος διὰ τὸ πλούτη του. 2) τύραννος τῆς Βύβλου ἐπὶ Πομπηίου.

Κίνυφος (ὁ), =Κίνυψ.

Κίνυψ, υπος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβύης, ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων. 2) (ἡ) ἡ ἑκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ τούτου χώρα, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μάκαι.

*Κίνωλις, εως (ἡ), πολίχν. παραθαλ. τῆς Παφλαγ., (Κυναλύ).

Κίος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. ἄποικος τῶν Μιλησίων, ἢ ὕστερον Προυσιὰς, παρὰ τὸν, ἀπ' αὐτῆς κληθέντα, Κιανὸν κόλπον, (Κιὸ, καὶ Τουρκ. Γκεμλεΐκ), (ὁ πολ. Κῖος ἢ Κεῖος καὶ Κιανός). 2) ποτ. τῆς Βιθυν. ῥέων παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Κῖος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Κίου. 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, συνόμιλος τοῦ Ἡρακλ., κιτιὼρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς κάτω Μοισίας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Ῥυδόπης καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Κίρκαιον (τὸ), ἀκριτ. τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monte Circello). 2) π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (St. Felice), (ὁ πολ. Κιρκαΐτης).

Κιρκαῖος, α, ον, ἐπίθετ. ὁ τῆς Κίρκης, (ὄθ. ||. » Κιρκαῖον πεδίον, « χώρα τις περὶ τὸν Φᾶσιν τῆς Κολχίδος.

Κίρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης ἢ Περσηΐδος, ἢ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Ἀστεροπῆς, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, κατοικοῦσα νῆσόν τινα περὶ τὴν Ἰταλίαν, μάγισσα περίφημος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ὀδυσσ. τὸν Τηλέγονον κτλ.

Κίρρα (ἡ), Νύμφη τις ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος ἀπέχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν (τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἐπίνειον) ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου, (ὁ πολ. Κιρραῖος).

Κίρτα (ἡ), π. πρωτ. τῆς Νουμιδ. ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, καθέδρα τοῦ Μασσινίσσα καὶ τῶν διαδόχων του, (Κωνσταντία).

Κίρφις, εως (ὁ), β. τῆς Φωκίδος, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῶν Δελφῶν, (Στίβα).

Κίρφις, εως (ἡ), πολίχν. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

*Κίσαμος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Κισθήνη (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Αἰολίδος. 2) νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. ||. » Τὰ Κισθήνης πεδία, « παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, ὅπου ἐπλάττοντο κατοικοῦσαι αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος τοῦ Ἄτλαντος ἐν τῇ Λιβύῃ, ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῶσι Κυνήτης.

Κισσαΐβα (ἡ), βουκολὶς τις παρὰ Θκρτ.

Κισσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλης. 2) βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τῆς Θεανοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος. 3) πατὴρ τῆς Ἑκάβης.

Κισσηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Θεανώ.

Κισσῆς, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Κισσέας, =Κισσεύς.

Κισσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Σουσιανῆς, ἐκτεινομένη ἑκατέρωθεν τοῦ Χοάσπου, ἧς ἔχουσα μητρόπολιν τὰ Σοῦσα, (Ἐχουζιστάν), (τὸ ἐθν. Κίσσιοι).

Κισσίδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφ.

*Κίσσος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους. 2) =Κισσεύς.

Κισσοῦσσα (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.

Κίτιον καὶ συχνότ. Κίττιον (τὸ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Κύπρου, μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος, (ὁ πολ. Κιττιεύς).

Κίτρον (τὸ), ὠνομάσθη μεταγενεστέρως ἡ ἐν Μακεδονίᾳ Πύδνα.

Κίττος (ὁ), τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους. 2) δοῦλός τις παρ' Ἱπποκράτει.

Κίχυρος (ἡ), π. τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ἡ πρότερον Ἔφυρα.

†Κλαλάμητις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλάμητις.

Κλάδαος (ὁ), ἢ ἄλλως Κελάδων, ποτ. τῆς Ἠλίδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Κλαζομεναὶ (αἱ), π. παραθαλ. (πρότερον νῆσος) τῆς Ἰων. ἐπὶ τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου, (Βουρλὰ), (ὁ πολ. Κλαζομένιος).

Κλάνις, εως (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῶν Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ πρότερον Λήγις, (Carigliano). 3) ποτ. τῆς Τυρρην., χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Chiano).

Κλάρος (ἡ), π. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα μὲ ἐν μαντεῖον τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος.

Κλαστίδιον (τὸ), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, (Ghiastezzo).

Κλαυδία (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Κλαυδιανὸς (ὁ), ποιητὴς Ῥωμαῖος.

Κλαυδιόπολις, εως (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Βιθυν., ἢ ἄλλως Βιθύνιον. 2) π. τῆς Ἰσαυρ. ἢ Καππαδοκ., ἧς ἄλλαι ἀλλαχοῦ.

Κλαύδιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν ὑπερέχουσι οἱ Κλαύδιοι Ἄππιοι.

Κλεαγόρας, ου (ὁ), ζωγράφος ἐκ Φλιοῦντος παρὰ Ξενοφῶντι.

*Κλεάδης, ου (ὁ), Πλαταιεὺς τις παρ' Ἡρυδ. (ὅπου ἄλλη γρφ. Ἀλεάδης).

Κλεαίνετος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλέωνος.

*Κλεαίχμα, ας (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Λακεδαίμονος.

*Κλεανακτίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κλεάνακτος, οἰκογένειά τις ἐν Λέσβῳ.

*Κλεάναξ, ακτος (ὁ), Τενέδιός τις παρὰ Δημοσθ.

Κλεανδρίδας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίππου.

Κλεάνδρος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ ὁπλίου καὶ ὁ υἱὸς ὠνομάζετο ὡσαύτως. 2) υἱὸς τοῦ Τελε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σάρχου ἐξ Αἰγίνης, ἀθλητὴς ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) Λακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. 4) παροιμιογράφος τις παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Θεόκρ.

Κλεάνθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φανίου ἐκ τῆς ἐν Λυκίᾳ πόλεως Ἄσσου, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Κράτητος ϛ Ζήνωνος, θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐπιμονὴν καὶ φιλοπονίαν τυ, διὰ τῆς ὁποίας κατώρθωσε, καί τοι πένης, νὰ νικήσῃ καὶ τῆς τύχης καὶ τῆς φύσεώς του τὰς ἐλλείψεις, ἀντλῶν ὕδωρ τὴν νύκτα εἰς τοὺς κήπους, πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἵνα σπουδάζῃ τὴν ἡμέραν, ὅθεν ἐπεκλήθη καὶ Φρεάντλης. Ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων σώζεται μόνον εἷς Ὕμνος εἰς τὸν Δία. 2) ζωγράφος τις Κορίνθιος, τοῦ ὁποίου ἐσώζετο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Στράβωνος θαυμαζομένη τις εἰκὼν, Ἡ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς

Κλεάνωρ, ορος (ὁ), Ὀρχομένιος, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων.

*Κλεάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλίχῳ.

Κλεάρετος (ὁ), λοχαγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων, φονευθεὶς περὶ τὴν Κερασοῦντα.

Κλεαρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, νικήσας μετὰ τοῦ Βρασίδου τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν Κλέωνα.

Κλεαρίστη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Κλεάριστος (ὁ), φίλος τις τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

Κλέαρχος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ϛρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους. 2) τύραννος τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετὰ δωδεκαετῆ ἐξουσίαν. 3) Σολεὺς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας περὶ Παροιμιῶν.

Κλειγένης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, προχωρήσας εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς δημοκρατίας.

Κλεῖδες (αἱ), δύο ἢ τέσσαρα νησίδια, ἀντικρὺ τῶν βορειοανατολικῶν τῆς Κύπρυ παραλίων. 2) (παρ' Ἡροδ.) ἀκρωτ. τῆς Κύπρου, τὸ ἄλλως Βούσαρα, (Κάβος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου).

Κλειδημίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφοκλ. ἡ ὑποκριτὴς τῶν δραμάτων τυ.

Κλείδημος (ὁ), ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, γράψας Ἀτθίδα.

Κλείδικος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἄρχων υἱὸς τοῦ Αἰσιμίδου.

†Κλειμήδης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλειδημίδης.

Κλειναγόρας, ου (ὁ), ἱερεύς τις τῶν Ἀμφικτυόνων παρὰ Δημοσθ.

Κλεινίας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδυ, εἷς τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχην.

2) υἱὸς τοῦ Ἀξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρυ, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ ϛρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Θεοπόμπου.

Κλεινόμαχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ ιβ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Κλειοπάτρη (ἡ), Π. ἀντὶ Κλεοπάτρα.

Κλειππίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθην.

Κλεὶς ἡ Κλεῖς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, ἀναθρέψασα τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ. 2) θυγάτηρ ἡ, κατά τινας, μήτηρ τῆς Σαπφοῦς.

Κλεισθένης, υς (ὁ), τύραννος τῆς Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίυ τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἐνυμφεύθη ὁ Μεγακλῆς, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Περικλῆς. 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀρχηγὸς τῆς τῶν Ἀλκμαιονιδῶν οἰκογενείας ἐν Ἀθήναις, συντελέσας εἰς τὴν ἐκπτωσιν τῶν Πεισιϛρατιδῶν, καὶ ἰσχυροποιήσας τὸ δημοκρατικὸν ϛοιχεῖον ἐν Ἀθήναις. 3) Ἀθηναῖός τις, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν φαυλότητα τῶν ἠθῶν του.

Κλεισιδίκη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.

*Κλείσοφος (ὁ), Σηλυμβριανὸς, παράσιτος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Κλείτα (ἡ), Δ. ἀντὶ Κλείτη.

Κλειταγόρα (ἡ), ποιήτρια τις ἐκ Θεσσαλίας ἡ Λακεδαίμονος, ἀκμάσασα ἐπὶ Πεισιϛρατιδῶν.

Κλείταρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, φίλος τοῦ Φιλίππυ. 2) υἱὸς τοῦ ἱϛοριογράφου Δείνωνος, συνοδεύσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκϛρατείας του, καὶ συγγράψας ὄχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰς πράξεις του.

Κλειτέλης, ους (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Κλείτη ἡ Κλειτὴ (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτον. 2) θυγ. τοῦ Μέροπος, βασιλέως τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ῥοδακοῦ, γυνὴ τοῦ Κυζίκυ, κρεμασθεῖσα ἑκουσίως, διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός της. 3) δούλη τις παρὰ Θκρτ.

Κλειτόμαχος (ὁ), Θηβαῖος Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου. 3) πρέσβυς τῶν Ἀθην. ἐπὶ Δημοσθ.

Κλεῖτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλείτης.

2) υἱὸς τοῦ Πεισάνορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 3) υἱὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμπυ, ἀναρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἠοῦς διὰ τὸ κάλλος του. 4) ὁ ἐπιλεγόμενος Μέλας, υἱὸς τοῦ Δρόπιος. 4) ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίυ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐν Γρανικῷ, καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίυ ἐφονεύθη ἔπειτα μεθύοντος.

*Κλειτοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριϛωνύμου, μαθητὴς τοῦ Θρασυμάχου, εἷς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν νόθων διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

*Κλειτὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐήνορος καὶ τῆς Λευκίππης.

Κλείτων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Κλείτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀζᾶνος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἐρυμάνθιον.

4) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Κλειτόριος).

Κλειώ, οῦς (ἡ), μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Πιέρου, υἱοῦ τοῦ Μάγνητος, τὸν Ὑάκινθον. 2) διαβόητός τις οἰνοπότις.

Κλέοβις, ιδος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν δύο υἱῶν τῆς ἐν Ἄργει ἱερείας Κυδίππης, ἴδε Βίτων.

Κλέοβοια (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσείου.

Κλεοβούλη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. 2) γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. 3) ἡ μήτηρ τοῦ Δημοσθένους.

*Κλεοβουλίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλεοβούλου ἐκ Μύνδου, ποιήτρια.

Κλεόβουλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, υἱὸς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Λίνδου. 3) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

*Κλεογένης, ους (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ, Ὀλυμπιονίκης.

Κλεόδαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., πατὴρ δὲ τοῦ Ἀριστομάχου.

Κλεόδαμος (Δωρ. ἀντὶ) Κλεόδημος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς παρὰ Λουκ.

Κλεοδίκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Κλεοδόξη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Κλεοδώρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴξον.

2) Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Παρνασσόν.

*Κλεοίτας, α (ὁ), ἀγαλματοποιὸς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλέους.

Κλεόκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 2) κήρυξ τῶν ἐν Ἀθήναις μυϛῶν ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.

Κλεόλαος καὶ Δωρ. Κλεόλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης.

*Κλεόμαχος (ὁ), τραγικὸς ποιητὴς, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Κρατίνου.

Κλεόμβροτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου. 2) υἱὸς τοῦ Παυσανίᾳ, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης, καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἥτις ἐδόξασε τὸν Ἐπαμινώνδαν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ 371 περὶ Χ. 3) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Σμβρακίας, πνιγεὶς ἑκοντὶ ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος.

*Κλεομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου Κλέωνος.

Κλεομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκϛρατεύσας εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκδίωξιν τῶν Πεισιϛρατιδῶν. Ῥᾳδιουργήσας κατὰ τοῦ ἑτέρου βασιλέως Δημαράτου, καὶ γενόμενος αἴτιος τοῦ ἐκθρονισμοῦ τυ, παρεφρόνησεν ἐπὶ τέλους, ϛ ἀπέθανεν αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοχειρί ἐν φυλακῇ. 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, διαδεχθεὶς τὸν Ἀγησίπολιν, ἀποθανόντα ἄτεκνον. 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Δεωνίδα περὶ τὸ 221 πρὸ Κ., διαπρέψας εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς Σπάρτης, καὶ καταργήσας τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, τῶν ὁποίων ἐδανάτωσε πολλοὺς πλείστους, ἀποκαταστήσας τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Λυκοῦργου. Ἀλλὰ, καταπολεμηθεὶς, καθ' ὑποβολὴν τοῦ Ἀράτου, ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐδιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου εὗρε φιλόφρονα ὑποδοχὴν παρὰ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἀλλ' ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, ἐρρίφθη αὐτὸν εἰς φυλακήν, ὅπου ἀπέθανεν δύνηρῶς καὶ μετ' αὐτοῦ ἐσβέσθη ἐλεεινῶς ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅσοι ἐβασίλευον ἀνέκαθεν ἐν Σπάρτῃ. 4) Ῥητῖνος, διθυραμβοποιὸς, παρ' Ἀθην. (Θ', 402).

Κλεομήδης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λυκομήδους, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 3) Σάμιος, συμμαχῶν τῷ Λυσάνδρῳ κατὰ τῶν Ἀθην. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς. 4) Ἀστυπαλαιεὺς ἀθλητὴς, φονεύσας τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ζημιωθεὶς τοῦ στεφάνου καὶ παραφρονήσας· τιμηθεὶς δὲ ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

5) μαθηματικὸς τις ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου σώζεται μία εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Σφαιρικά.

Κλεονίκη (ἡ), παρθένος Βυζαντία, φονευθεῖσα ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. 2) γυνὴ τοῦ Κνωποῦ, τυράννου τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθρῶν.

Κλεόνικος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Κλεοπάτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. 3) θυγ. τοῦ Τρῳὸς καὶ τῆς Καλιῤῥόης. 4) θυγ. τοῦ Ἴδα καὶ γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. 5) γυνὴ τοῦ Περδίκκα, βασιλέως τῆς Μακεδονίας. 6) ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου, στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐνυμφεύθη, ζώσης ἔτι τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κόρανον ἢ τὴν Εὐρώπην, φονευθέντας ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα των ἔπειτα ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος. 7) θυγ. τοῦ Φιλίππου ἢ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. 8) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἢ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα, μετὰ θάνατον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 9) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα πρῶτον μὲν τὸν βασιλέα τῆς Συρ. Ἀλέξανδρον, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Δημήτριον, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Σέλευκον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα, ἐφαρμακώθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ δευτέρου της υἱοῦ Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. 10) ἡ περιφημοτέρα παῤῥησιῶν, θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἀποθανόντος, διωρίσθη αὐτὴ μόνη βασίλισσα πάσης Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὸν ὁποῖον κατώρθωσε νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὰ νεύματά της, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ καὶ υἱὸν τὸν Καισαρίωνα. Φονευθέντος δὲ τοῦ Καίσαρος, ὑπανδρεύθη τὸν Ἀντώνιον, ᾗ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν παρευρέθη ᾗ αὐτὴ μὲ ἑξήκοντα πλοῖα. Νικηθέντος δὲ τοῦ Ἀντωνίου καὶ φονευθέντος ἰδιοχείρως, ἐφαρμακώθη ᾗ αὐτὴ, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ θριάμβου, διὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐφύλαττεν ὁ Ὀκτάβιος, ζήσασα 32 ἔτη, καὶ μὲ αὐτὴν ἐξέλιπεν ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων.

Κλεοπατρὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, ἴδε Ἀραινόη (7).

Κλεοπομπος (ὁ), πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ ᾗ τῆς Κλεοδώρας. 2) υἱὸς τοῦ Κλεινίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Κλεόρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κλεοσθένης, ους (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ τὸ ιζ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) = Κλεισθένης.

Κλεόστρατος (ὁ), Τενέδιος, ἀστρονόμος, (Ἀθήν. Ζ', 278).

Κλεοτιμος (ὁ), Ἠλεῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Κλεόφαντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ. καὶ τῆς Ἀρχιππης, θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρ.

Κλεοφίλη (ἡ), γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγκαίου κτλ.

Κλεοφῶν, ῶντος (ὁ), στρατηγὸς καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κλεοχάρεια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων, ἐξ ἧς ὁ Δέλεξ ἐγέννησε τὸν Βύβλιον.

Κλέοχος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀρίας, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον.

*Κλεὼς (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεύης.

*Κλεύδοτος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόδοτος.

Κλεύδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεοδήμου, ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Δισωπίχου.

*Κλεύης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δώρου, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαμέμνονος, (Στῤῥ. Ιʹ, ά, 582).

Κλεύνικος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόνικος.

Κλεψύδρα (ἡ), πηγή τις ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἢ ἄλλως Ἐμπεδὼ. 2) πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ.

Κλέων, ωνος (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Κλεαινέτου, μοχθηροῦ καὶ ἀναιδεῦς χαρακτῆρος ἀνήρ, θανατωθεὶς ἐν τῇ παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν μάχῃ, ὅπου ἐρρατήγει. Ἡ κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ ἐπιγραφομένη Ἱππῆς, τὸν δημοκόπον τοῦτον ἔχει ἰδίως ἀντικείμενον. 2) τύραννος τῆς Σικυῶνος, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀράτου τῷ 220 πρὸ Χ. 3) ῥήτωρ τις ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, (Πλούτ. Λυσ. 26. Ἀγησιλ. 10).

Κλεωναὶ (αἱ), π. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Νεμέαν. 2) π. τοῦ Ἄθωνος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον. 3) π. τῆς Ψωφίδος παρὰ τὴν Ἀμφολίνην, (ὁ πτλ. Κλεωναῖος).

Κλεώνη (ἡ), μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀφ' ἧς ἐπωνυμάσθησαν αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολ.

Κλεώνης ἢ Κλεωνὸς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνυμάσθησαν, κατ' ἄλλους, αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολ.

Κλεώνυμος (ὁ), Θηβαῖος, Ἰσθμιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σφοδρία, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην. 3) Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος συχνάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κλῃδες (αἱ), ἴδε Κλεῖδες.

Κλήμης, εντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Clemens. 2) Φλάβιος—, φιλόσοφος ᾗ συγγραφεὺς Χριστιανὸς, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, τοῦ ὁπ. σώζονται συγγράμματά τινα πλήρη πολυμαθείας.

Κληπὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κλήσωνος.

Κλήσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δέλεγος.

Κλῖμαξ, ακος (ἡ), β. τῆς Λυκ. παρὰ τὴν Φάσηλιν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ὁ Ταῦρος. 2) β. τῆς Κοίλης Συρίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Τύρου. 3) β. μεταξὺ Ἀρκαδ. καὶ Ἀργολ.

Κλίτερνα (ἡ), π. τῆς βορείου Ἰταλ., ἀκριβῶς ἀπροσδιόριστος.

Κλονίη (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ὠριεὺς ἐγέννησε τὸν Ὠρίωνα κτλπ.

Κλονίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. 2) εἷς τῶν Πριαμιδῶν.

Κλουνία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥάκων. Ἱσπαν., (Valladolid).

Κλούνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κορσικῆς, (Sta Catharina).

Κλούσιον (τὸ), π. τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Chiusi), (ὁ πολ. Κλουσῖνος).

Κλούσιος (ὁ), ποτ. τῆς βορείου Ἰταλίας, (Chiese).

Κλυμένη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἄτλαντος κτλ. 2) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Μέροπος, ἐξ ἧς ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα κτλπ. 3) μία τῶν Νηρηίδων. 4) θεράπαινα τῆς Ἑλένης.

5) θυγ. τοῦ Κατρέως καὶ ἐγγόνη τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους. 6) θυγ. τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Ἴασου, καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης. 7) θυγ. τοῦ Ἴφικλου ἢ τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίκλου. 8) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 9) (κατὰ τὸν Παυσαν.) ἡ μήτηρ τοῦ Ὁμήρου.

Κλύμενος (ὁ), ἔγγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν ἐν Ὀρχομενῷ Μινύων, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου καὶ, κατὰ τὸν Ὅμηρον, τῆς Εὐρυδίκης, γυναικὸς τοῦ Νέστορος. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θανατωθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Φερωνέως, λατρευόμενος ὡς ἥρως ἐν Ἐρμιόνῃ.

Κλύσμα, ατος (τὸ), λιμὴν καὶ φρούριον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρὰ τὴν πόλιν Ἀρσινόην, (Κολζούμ).

Κλυσώνυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐξ Ὀποῦντος, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κλυτιμνήστρα (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης καὶ τῶν Διοσκούρων, γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀρέστου, τῆς Ἠλέκτρας καὶ τῆς Ἰφιγενείας. Συνομόσασα μετὰ τοῦ Αἰγίσθου κατὰ τοῦ ἀνδρός της, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, ἐπιστρέψαντα ἐκ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον ἱκανὸν τῶν Μυκηνῶν μετὰ τοῦ Αἰγίσθου, ἄχρις ὅτου ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Κλυτία (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τὸν υἱόν του Φοίνικα. 3) μήτηρ τοῦ Χάλκωνος, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ.

Κλυτιάδης καὶ Κλυτίδης, ου (ὁ), υἱὸς ᾗ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, ἀπογόνου τοῦ Ἀμφιάρεω. (Οὕτως ἐκαλεῖτο οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι, περίφημος εἰς ταύτην τὴν τέχνην).

Κλυτίος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος ᾗ τῆς Ἀρσινόης, θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, ἐξ Ἤλιδος, γενεάρχης τῶν Κλυτιαδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰήτου ἐν Κολχίδι, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Οἰχαλίᾳ.

Κλυτίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύκαπιν.

*Κλυτοδώρα (ἡ), θυγ. τοῦ Λαομέδοντος.

Κλυτομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἔνοπος ἐξ Αἰτωλίας, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως συγκροτηθέντας ἀγῶνας.

Κλυτόνηος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου.

Κλύτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτοδίκης. 2) υἱὸς τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅσοι ἐβασίλευσαν ἐν Ἄργει. 3) Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Κλωθὼ, οῦς (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Κλωνάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Κλωπίδαι (οἱ), κωμικὴ παρῳδία (Κλώψ, Κλέπτω) τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κνακάδιον (τὸ), β. τῆς Λακων. (Παυσ. Γ', κδ', 6).

Κνάκαλος (ὁ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπεκαλεῖτο ἡ Ἄρτεμις Κνακαλησία.

*Κνακίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Λακωνίας.

Κνημὶς, ίδος (ἡ), β. (χωρίζον τὴν Βοιωτ.) τῆς Λοκρίδος καὶ πόλις ὁμώνυμος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἀφ' οὗ οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί.

Κνῆμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου

Κνήμων, ωνος (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ τῷ Λουκ.

Κνίδος (ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένης Κνιδίας Χερσονήσου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὸ περίφημον ἄγαλμα αὐτῆς, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, (ὁ πολ. Κνίδιος).

*Κνοῖθος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Νικοδρόμου, (Πρόδ. ΣΤ', 88).

*Κνοῦφις, ιδος (ὁ), θεός τις τῶν Αἰγυπτ.

Κνωπὸς ἢ Κνῶπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, βασιλεὺς τῶν Ἐρυθρῶν. 2) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Κνωσὸς καὶ Κνωσσὸς (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Κνώσιος).

Κοάρα (ἡ), π. τῆς Συρ.

Κόβων, ωνος (ὁ), Δελφός τις παραπείσας τὴν Πυθίαν νὰ χρησμοδοτήσῃ κατὰ τοῦ Δημαράτου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὑπὲρ τοῦ Κλεομένους.

*Κογκόλερος (ὁ), Ἑλληνιστὶ ὁ Σαρδανάπαλος.

Κόδρατος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Quadratus.

Κοδρίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Κόδρου, (ὅθεν ||. πλθ.) οἱ Ἀθηναῖοι.

Κόδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάνθου, δέκατος ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Δωριέων, εἰσβαλόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050 πρὸ Χ., ἵνα ἐκπληρώσῃ τὸν χρησμὸν, ὅς τις προεῖπε νίκην εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐὰν φονευθῇ ὁ βασιλεύς των. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς γενναίας ταύτης πράξεως οἱ Ἀθηναῖοι κατήργησαν τὴν βασιλείαν, ὡς οὐδενὸς ὄντος ἀξίου νὰ διαδεχθῇ τὸν Κόδρον.

Κοθωκίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κοθωκίδης ἢ ἐκ Κοθωκιδῶν).

*Κοικώα (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ Σώφρονι.

Κοῖλα (τὰ), τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου ἐπικίνδυνα (σπηλαιώδη) παραλία τῆς Εὐβοίας καὶ 2) τῆς Χίου καὶ 3) τῆς Ναυπακτίας.

Κοίλη (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν.

Κοίλη Συρία καὶ μεγνς. Κοιλοσυρία (ἡ), ἡ μεταξὺ τῶν ὀρέων Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου ἐκτεταμένη πεδιὰς τῆς ἀρχαίας Συρίας, διαιρουμένη εἰς δέκα ἐπαρχίας, ὧν πρωτεύουσα ἡ Δαμασκὸς, (τὸ ἐθν. Κοιλόσυρος).

Κοίλωσα (ἡ), β. τῆς Σικυων. παρὰ τὴν Φλιοῦντα.

Κοῖνος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Κοΐντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Quintus. 2) Σμυρναῖος, ποιήσας τὰ Ὁμήρου παραλειπόμενα, ποίημα ἐπικόν.

Κοίνυρα (τὰ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Θάσου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης.

Κοισγένεια (ἡ), ἡ Λητὼ, ὡς γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κοίου.

Κοῖος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Κοιρανίδας, α (ὁ), πατρωμυμ. ὁ Πολύϊδος.

Κοίρανος (ὁ), Αὐκιός τις, σύμμαχος τῶν Τρῴων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Μάντεως Πολυΐδου, ἐκ Κορίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου. 3) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Κρητῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 4) στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Κοιρατάδας, α (ὁ), Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τῶν ἐν Βυζαντίῳ φρουρούντων Βοιωτῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων.

Κοισύρα (ἡ), πλουσία τις ἐξ Εὐβοίας, γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος ἢ τοῦ Πεισιστράτου, ὅθεν ὁ Περικλῆς ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὁ (ἀπόγονος δηλ. τῆς) Κοισύρας.

Κόκινθος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Capo di Stilo).

*Κοκκαλίνη (ἡ), γυνή τις παρὰ Δμαθ.

*Κοκκύγιον ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. ἢ Κορινθ., ἄλλως Θόρναξ.

Κοκκωνᾶς, ᾶ (ὁ), Βυζάντιός τις, ὁπαδὸς τοῦ διαβοήτου γόητος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβωνοτειχίτου.

Κοκύλιον (τὸ), π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, (ὁ πολ. Κοκυλίτης).

*Κόκυνθος (ὁ), = Κόκινθος.

Κόλαινος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας τῆς Ἀττ. πρὸ τοῦ Κέκροπος, ᾗ κτίσας ναὸν τῆς, ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης, Κολαινίδος Ἀρτέμιδος.

Κολακώνυμος (ὁ), κωμικῶς ἀντὶ Κλεώνυμος.

Κολαξαΐς, ΐος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου.

Κόλαπις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον. χυν. εἰς τὸν Σάβον, (Κούλπα).

Κολασσαὶ (αἱ), = Κολοσσαί.

Κολλατία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων.

Κολλατῖνος (ὁ), ἐπίσημός τις Ῥωμαῖος, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρητίας, συνομόσας κατὰ τῶν βασιλέων, καὶ ἐκβαλὼν αὐτοὺς τῆς Ῥώμης, ἐκλεχθεὶς δὲ πρῶτος ὕπατος μετὰ τοῦ Βρούτου, καὶ τελευταῖον ἐξορισθεὶς καὶ ἐγκαταβιώσας εἰς Λαβίνιον.

Κολλίνα (ἡ), μία τῶν πυλῶν τῆς Ῥώμης, (Porta Salaria).

*Κολόη (ἡ), λίμνη τῆς Λυδ. παρὰ τὰς Σάρδεις.

Κολοσσαὶ (αἱ), αἱ ὕστερον Χῶναι, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ περὶ τὸ 65 ἀπὸ Χ., (Κόνὸζ), (ὁ πολ. Κολοσσηνὸς καὶ Κολασσαεύς).

*Κολουθος (ὁ), ποιητὴς περίφημος.

Κολοφῶν, ῶνος (ἡ), μία τῶν δωδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, (ὁ πολ. Κολοφώνιος).

Κολοφώνιον λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου παρὰ τὴν Τορώνην.

Κολυττὸς καὶ (ἐν Ἐπγρφ.) Κολλυτὸς ᾗ Κολλυττὸς (ὁ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κολυττεύς).

Κολχὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ἰβηρίας, Ἀρμενίας ᾗ Εὐξείνου Πόντου, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας (Κολχοι) ἦσαν ἄποικοι τῶν Αἰγυπτ., (Μιγγρελία καὶ Λαζική).

Κολωναὶ (αἱ), αἱ Τρωϊκαὶ, π. τῆς Τρῳάδος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (Ἐλμαλὶς) καὶ 2) ἄλλη παρὰ τὴν Λάμψακον, (Κολώναις).

Κολώνη (ἡ), πολίχν. τῆς Μεσηνν. παρὰ τὴν Μεθώνην. 2) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου παρὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν. 3) = Κολωνὸς (ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος).

Κολωνίδες (αἱ), = Κολώνη (1).

Κολωνὸς (ὁ), λόφος ᾗ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἱππίου Ποσειδ. καὶ περὶ αὐτὸν (μεταγενεστέρως) χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, πατρὶς τοῦ Σοφοκλέους, (ὁ δημ. Κολωνεύς).

Κολωνὶς, ἴδος (ἡ), νησίδιον τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἑρμιόνης, (Σπετσοπούλα).

*Κολῶτης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Πάρου. 2) Ἐπικούρειός τις, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Πλούταρχος.

Κομαιθὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πτερελάου, βασιλέως τῶν Τηλεβόων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα, ἐπρόδωκε τὸν πατέρα της, κόψασα τὴν χρυσῆν τῆς κεφαλῆς τοῦ τρίχα.

Κόμανα (τὰ), π. τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Κατανονίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σάρου ᾗ 2) ἄλλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰρίδος, ἔχουσαι ἀμφότεραι ναοὺς τῆς Συρίας θεᾶς, ἥτις ἐνταῦθα ἐκαλεῖτο Κομανα.

Κομανία (ἡ), φρούρ. τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Πέργαμον.

Κόμαρος (ὁ), λιμὴν τῆς Ἠπείρου, παρὰ τὸ Ἄκτιον.

Κομάτας (Δωρ. ἀντὶ Κομήτης), α (ὁ), βουκόλος τις παρὰ Θκρτ.

Κομβόδορος (ὁ), θεράπων Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, εὐνουχισθεὶς ὡς λέγεται, ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του.

*Κομητᾶς, ᾶ (ὁ), ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Κομήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν φονευθέντων Λαπίθων ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀγερίωνος. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Τισαμενοῦ.

*Κομηὼν, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιτευσαμένων.

Κομμαγηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ χωριζομένη τῆς Καππαδοκίας διὰ τοῦ Εὐφράτου, (τὸ ἐθν. Κομμαγηνός).

Κόμμοδος (ὁ), Βῆρος, θετὸς υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀνὴρ μὲ πολλὰ προτερήματα, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, ὥστε ἀπέθανεν ἐξασθενήσας. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς προκατόχους του τυράννους κατὰ τὴν ὠμότητα καὶ ἀκολασίαν, καὶ φονευθεὶς μετὰ δωδεκαετῆ ἐπονείδιστον αὐτοκρατορίαν διὰ συνωμοσίας μιᾶς τῶν παλλακίδων του.

Κομπαστεὺς, έως (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένη λέξις πρὸς χλεύην κομπαστοῦ (fanfaron).

*Κομπάσιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Κόμψα (ἡ), π. τῆς Ἰτάλ. (Comza).

Κόμψατος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.

Κονδοχάτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην, (Γουνδούκ).

Κονδυλέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. μὲ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Κονδυλεάτιδος.

Κονθύλη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κονθυλεύς).

Κόνιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Κονιαῖος).

Κονίσαλος (ὁ), θεός τις Πριαπώδης, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία εἰσήχθη μεταγενεστέρως ἐν Ἀθήναις.

Κονίστωργις καὶ ὄχι Κονίστωρσις (ἡ), π. τῆς Αυσιταν.

Κοννᾶς ἢ; Κόννας (ὁ), = Κόννος.

Κοννίδης, ου (ὁ), παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἥρως.

Κόννος (ὁ), αὐλητὴς ἢ κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μητροβίου, διδάσκαλος τοῦ Σωκρ. εἰς τὴν μουσικὴν, πενόμενος ἀεὶποτε, καίτοι ἀριστεύσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅθεν καὶ ἡ παροιμ. « Κόννου ψῆφος, » τὸ μηδέν.

*Κονούενοι (οἱ), (σύγκλυδες, κατὰ τὴν μετάφρ. τοῦ Στρβ.), ἔθνος τῆς Γαλλ. παρὰ τὰ Πυρηναῖα.

Κοντάδεσδος (ὁ), ποτ. τῆς Θράκης, χυν. εἰς τὸν Ἀγριάνην.

Κόνων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ', ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Τιμοθέου, διασωθεὶς μὲ ἑνέα ναῦς ἐκ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας, καταπολεμήσας τὸ ναυτικὸν τῶν Λακεδαιμ. ἐν Κνίδῳ τῆς Καρίας, ᾗ ἀνεγείρας δαπάνῃ τῶν Περσῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου κρημνισθέντα τείχη τῶν Ἀθηνῶν. 2) ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν.

;Κοπαδίων, ωνος (ὁ), ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρ. (ὅπου ὅμως ἀναγνωρέον νομίζω μᾶλλον Λοπαδίων).

Κοπράτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς, χυρ. εἰς τὸν Πασιτιγρίν.

Κοπρεαῖος (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Κόπρος.

Κοπρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, φυγὼν ἐξ Ἤλιδος, ὅπου ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον, καὶ προσηλθωθεὶς εἰς τὸν Εὐρυσθέα ἐν Μυκήναις, ὃς τις δι' αὐτοῦ ἐκοινοποίει τὰς διαταγάς του εἰς τὸν Ἡρακλέα.

Κοπρία (ἡ), ἡ περὶ τὸ Ταυρομένιον τῆς Σικελ. παραλία, ὅπου ἐξεβράσσοντο τὰ ναυάγια τῶν περὶ τὴν Χαρύβδιν συντριβομένων πλοίων.

*Κόπρος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κόπρειος).

Κοπτὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος πρὸς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, (Κέφτ).

Κόρα (ἡ), π. τῶν Οὐολσκῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Cori).

*Κόραγος (ὁ), Μακεδών τις παρὰ Διοδ.

Κοραλήσιον (τὸ), φρούρ. τῆς Κιλικ.

*Κοράκιον (τὸ), β. μετοχῆ Κολοφῶνος ᾗ Λεβέδου, (Στρβ. ΙΔ', 643).

*Κορακόννησος (ἡ), νῆσος καὶ πόλις τῆς Λιβύας, (τὸ τοπ. Κορακοννησίτης).

Κόρακες (ὁ), υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ἀφεὶς διάδοχόν του, δι' ἔλλειψιν τέκνων, τὸν Ἐποπέα. 2) υἱὸς τῆς Νύμφης Ἀρεθούσης ἐξ Ἰθάκης, κατακρημνισθεὶς ἐν ᾧ ἐθήρευεν ἀπό τινος βράχου, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κόρακος πέτρα. 3) Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, πρῶτος καθυποβαλὼν τὸν δικανικὸν λόγον εἰς κανόνας. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Αἰτωλ., χωρίζον αὐτὴν τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, (Κοράκι). 5) ποτ. τῆς Κολχ., χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Κοραξοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Κόρακα.

Κορασσίαι (αἱ), ἐρημονήσιον τοῦ Αἰγαίου περὶ τὴν Ἰκαρίαν.

Κορβίλων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας.

Κόρβοβα, ης (ἡ), π. πρωτ. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπαν., διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

*Κορβυτὸς καὶ ὄχι Κόρβυλος (ἡ;), π. τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Κορβυτιος).

Κορέθων, οντος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Κορησσία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Κέω, μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Ἰουλίδα.

Κορησσὸς (ὁ), β. καὶ ἐπ' αὐτοῦ κώμη τῆς Ἰων. περὶ τὴν Ἔφεσον, (τὸ τοπ. Κορησσεὺς καὶ Κορησσίτης).

Κόρινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη δῆθεν ἡ 2) ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.

Κορινθος (ἡ), π. τῆς, ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθείσης, Κορινθίας, ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, (ὁ πολ. Κορίνθιος).

Κόριννα (ἡ), ποιήτρια ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Τανάγρας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐνίκησε πεντάκις εἰς ποιητικοὺς ἀγῶνας.

*Κόριννος (ὁ), Ἰλιεὺς, ἐποποιός.

Κοριολανὸς (ὁ), Μάρκιος, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Ῥώμης, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν πατρικίων καὶ καταφυγὼν εἰς τοὺς Οὐόλσκους, μετὰ τῶν ὁποίων στρατεύσας κατὰ τῆς Ῥώμης, ἠνάγκασε τοὺς συμπολίτας του νὰ ζητήσωσι πρὸς αὐτὸν τελευταῖον τὴν μητέρα καὶ σύζυγόν του, ᾗ οὕτω νὰ τὸν μεταπείσωσι ν' ἀποσύρῃ τὰ στρατεύματα τῶν Οὐόλσκων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως ἐφονεύθη ὡς προδότης, ᾗ ἐθρηνήθη δέκα μῆνας ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ῥώμης.

*Κορίσκος (ὁ), φιλόσοφος Σωκρατικὸς ἐκ Σκήψεως, πατὴρ τοῦ Νηλέως, ὅς τις ἐκληρονόμησε τὰ βιβλία τοῦ Θεοφράστου καὶ Ἀριστοτέλους.

Κόρκυρα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Κέρκυρα. 2) — ἡ Μέλαινα, νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., (Κόρτζολα).

Κορνηλία (ἡ), κύριον ὄνομα διαφόρων εὐγενῶν γυναικῶν τῆς Ῥώμης.

Κορνήλιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κόρνικλος (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monticelli).

Κόροιβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύγδονος ἐκ Φρυγ., σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διομήδους. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρῶτον ἤρξαντο ἀριθμεῖσθαι αἱ Ὀλυμπιάδες (τῷ 776 πρὸ Χ.). 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπ.

Κορκονδάμη (ἡ), κώμη τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς πρὸς μεσημβρίαν εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἢ παρὰ τὴν ἀπ' αὐτῆς καλουμένην Κορκονδαμῖτιν(-μῆτιν) λίμνην, (Ταμάν).

Κόρατα (τὰ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου, (Ἄσπρον).

Κόρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ., ὁ ἄλλως Κῦρος.

Κόρραγον (τὸ), φρούρ. τῆς Μακεδ.

Κορσίαι (αἱ), = Κορασσίαι.

Κορσία (ἡ) καὶ Κορσιαὶ (αἱ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτῴου.

Κόρσικα καὶ Κορσὶς (ἡ), ἡ νῆσος Κύρνος παρὰ Ῥωμαίοις.

Κορσωτὴ (ἡ), π. ἔρημος τῆς Μεσοποτ. ἐπί τινος νήσου τοῦ Μασκᾶ ποταμοῦ, (Ἐρζὶ ἢ Ἰρσάχ).

Κόρτωνα (ἡ), π. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Κορύβας, αντος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυβέλης ἢ τοῦ Ἰασίωνος, ἐκ Ῥόδου, κτίτωρ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἱεραπύτνας, γεννήσας ἐκ τῆς Θήβης τὸν Κίλικα, καὶ πρῶτος εἰσάξας τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, (ὅθεν 2) (πλθ) οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Ῥέας ἐν Κρήτῃ ἢ Φρυγίᾳ, υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θαλείας, ἢ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Καλλιόπης, συγγενόμενοι μὲ τοὺς Κουρῆτας καὶ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους, τελοῦντες τὰ ὄργια τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν μὲ θορυβώδεις καὶ ἐνθουσιαστικοὺς ὕμνους καὶ ἄλλα παράφορα κινήματα, καὶ τέλος καταντήσαντες νὰ λατρεύωνται ὡς δαίμονες πολιοῦχοι. (Ἡ φυσικωτέρα ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματός των εἶνε ἐκ τοῦ Κόρυς, ἡ περικεφαλαία).

*Κορυδάλλαι (αἱ), μία τῶν Χελιδονίων νήσων.

Κορυδαλλὸς (ὀρθότ. τοῦ) Κορυδαλὸς (ὁ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, κειμένου ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κορυδαλεύς).

Κορύδαλλος (ὁ), Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Φωκίδι Ἀντικύρας, εἰς τὸν ὁποῖον προσῆπτον ἔνιοι τὴν προδοσίαν τοῦ Ἐφιάλτ.

Κορύδιον, ωνος (ὁ), ὄνομα αἰπόλου παρὰ Θκρτ.

Κόρυθος (ὁ), Τεγεάτης ἐξ Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες εὑρόντες ἀνέθρεψαν τὸν Τήλεφον.

Κορύλας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγ.

Κόρυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀραβ., χυν. εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Κορυφαῖον (τὸ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Κορυφαίας.

*Κορυφαντίς, ίδος (ἡ), κώμη τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς Αἰολίδος.

Κορυφάσιον (τὸ), ἄκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούρ. τῆς Μεσσην. ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ τὴν Πύλον, μὲ τὴν ὁποίαν ταυτίζεται ὑπό τινων, (ὁ πολ. Κορυφασιεύς).

Κορυφὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν.

Κορφίνιον (τὸ), π. τῶν Σαμνίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (San Perino).

Κορώδιος (ὁ), Κρής τις, ὁδηγήσας τοὺς κατασκόπους τῶν Θηραίων εἰς Λιβύην.

Κορώνεια (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης, (Διμηνιό). 2) π. μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, (ὁ πολ. Κορωναῖος ἢ Κορώνειος).

Κορώνη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Κορωνεὺς καὶ Κορωναιεύς).

Κορωνὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν. 2) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν Ὑάδων. 3) Νύμφη τις, ἀναθρέψασα μὲ τὰς ἀδελφάς αὐτῆς τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ.

Κόρωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως ἢ τοῦ Φαρωνέως, βασιλεὺς τῶν ἐν Γυρτῶνι τῆς Θεσσαλίας Λαπίθων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Χρυσόρθης, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σικυωνίας Κόρακος. 3) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Σισύφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Ἀθάμας, παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὰ περὶ τὴν Κορώνειαν μέρη τῆς Βοιωτίας.

Κόσας, α (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας.

Κόσσα (ἡ) καὶ Κόσσαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κοσσαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ., ὅπου κατῴκουν οἱ Κοσσαῖοι, ἔθνος λῃστρικόν, τοὺς ὁποίους μόλις ὑπέταξεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Κόσσουρα καὶ Κόσσυρος (ἡ), νησίδιον μεταξὺ Σικελ. ἢ Ἀφρικῆς, (Pantalarea).

Κόταινα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν.

Κοτινοῦσα (ἡ), ὀνομάζετο ἀρχῆτερα ἡ νῆσος τῶν Γαδείρων.

Κόττος (ὁ), Γίγας, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων.

Κόττυφος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμ.

Κοτυάειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ, (Κιουτάχγιο).

Κοτύλιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Φιγάλειαν, ὅπου ὁ ἐν Βάσσαις περίφημος ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος, (Ἀγγαρόλα).

Κοτύρτα (ἡ), χωρ. τῆς Λακων. παρὰ τὸ Ταίναρον.

Κότυς, υος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἀσίου. 2) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ πινθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ἰφικράτους, πολιτογραφηθεὶς καὶ στεφανωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς σύμμαχος αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐκπολεμωθεὶς πρὸς αὐτούς, ἢ τέλος φονευθεὶς συνομωσίᾳ τῶν ἀδελφῶν του. 3) Βασιλεὺς τῆς Παφλαγον., σύγχρονος καὶ σύμμαχος τοῦ Ἀγησιλάου.

Κότυς, υος (ἡ), = Κοττυτώ.

Κοττυτορίς, ίδος (ἡ), μάγισσά τις παρὰ Θκρτ.

Κοττυτὼ, οῦς (ἡ), θεὰ τῶν ἡδονῶν ἢ τῆς ἀκολασίας, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία εἰσῆχθη ἀπὸ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Χίον, Κόρινθον καὶ Ἀθήνας, ὅπου ἐωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τὰ Κοττύττια, (οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἐκαλοῦντο Βάπται).

Κοτύωρα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἄποικος τῶν Σινωπέων, (Μπουγιουκ-καλέ), (ὁ πολ. Κοτυωρίτης).

Κούαδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατ' ἀρχὰς σύμμαχοι καὶ ἔπειτα ἐχθροὶ τῶν Ῥωμαίων.

Κουϊρῖνος (ὁ), Quirinus, οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του.

Κουϊρῖνος λόφος (ὁ), Collis Quirinalis, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Κούναξα (ἡ), χωρ. τῆς Μεσοποτ. ἢ Βαβυλων. παρὰ τὸν Εὐφράτην, ὅπου ἐφονεύθη ὁ νεώτερος Κῦρος, πολεμῶν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Κουκουσὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καταονίας.

Κουράλιος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Πηνειόν. 2) ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, ὁ ἄλλως Φάλαρος, μετονομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκ Θεσσαλίας ἐπιστρεψάντων Βοιωτῶν.

Κουρῆς, ῆτος (ὁ), ὁ πρῶτος εἰσηγητὴς τῶν ἐν Κρήτῃ Κουρήτων.

Κουρῆτες (οἱ), Α', οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλ. (Κυρήτιδος) ἴσως Δέλεγες, ἐκβληθέντες ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ, (πιθανῶς διότι ἐκουρεύοντο, ἀπ' ἐναντίας τῶν Ἀκαρνάνων), καὶ 2) Β', ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Κρήτης (νεανικοὶ τὴν ἡλικίαν, κοῦροι), ἐκτελοῦντες δι' ἐνόπλου καὶ θορυβώδους ὀρχήσεως τὰ ὄργιά των, εἰς τοὺς ὁποίους (νομιζομένους δαίμονας ὑπαδοὺς τῆς Κυβέλης) ἀποδίδονται πολλαὶ τῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίαν χρησίμων ἐφευρέσεων, ὅθεν συγχέονται μετὰ τῶν Κορυβάντων.

Κουρῆτις, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Πλευρῶνα χώρα τῆς Αἰτωλ., ὅπου κατῴκουν οἱ Κουρῆτες.

Κούριον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸν Πλευρῶνα. 2) π. παραθαλ. πρὸς νότον τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Κουριεύς).

Κούρτιος (ὁ), Ῥοῦφος, Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, ὑπατεύσας ἐπὶ Τιβερίου ἢ Κλαυδίου, ἢ συγγράψας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία δέκα.

Κουφαγόρας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Μαραθῶνι τυφλωθέντος ἀοράτως Ἐπιζήλου.

Κόων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Κῶος (ἡ), Π. ἀντὶ Κῶς.

Κραγαλεῖς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύοπος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. εἰς βράχον διὰ τὴν περὶ τῆς Ἀμβρακίας ὕβριν τοῦ Ἡρακλέους ψῆφόν του, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν ὡς ἥρως.

Κράγος (ὁ), β. καὶ π. τῆς Λυκίας. 2) β. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Ἀντιόγειαν.

Κράθις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας, παρὰ τὰς Αἰγάς, πηγ. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους. 2) ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν Σύβαριν, (Crati).

Κράμβις, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ τῆς Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του, πεισθέντος εἰς τὰς διαβολὰς τῆς δευτέρας τοῦ γυναικὸς Ἰδαίας.

Κράμβουσα (ἡ), π. τῆς Λυκ. 2) νῆσος ἀπέναντι τῆς Κιλικίας παρὰ τὸ Κώρυκον.

Κρανάα (Δωρ.) ἀντὶ

Κρανάη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνως. 2) (γεωγρ.) νῆσος παρὰ τὴν Ἀττικὴν, ἡ ἄλλως Ἑλένης νῆσος καὶ κοινῶς Μακρονῆσι, ἡ 3) νῆσος τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὸ Γύθειον, (Μαραθονῆσι).

Κραναίχμη (ἡ), θυγ. τοῦ Κραναοῦ.

Κραναὸς (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, διαδεχθεὶς τὸν Κέκροπα.

Κρανάπης (σπης), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιτροβάτου, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Δασκυλίου.

Κράνειον (τὸ), ἄλσος κυπαρίσσων μὲ γυμνάσιον παρὰ τὴν Κορινθον.

Κράνιοι (οἱ), π. τῆς Κεφαλλήνων.

Κράνιον (τὸ), = Κράνειον.

Κραννὼν, ῶνος (ἡ), = Κρανών.

Κραντὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Κράντωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ.

Κρανὼν, ῶνος, (ἡ), π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἡ πρότερον Ἔφυρα, (ὁ πολ. Κρανώνιος).

Κράπαθος (ὁ), Π. ἀντὶ Κάρπαθος.

Κρατεῖς, ίδος (ἡ), ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης.

Κρατεμένης, ους (ὁ), Χαλκιδεύς τις ἐξ Εὐβοίας, ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην.

Κρατέας, α (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

Κρατέρεια (τὰ), νησίδιον μὲ λιμένα παρὰ τὴν Σμύρνην.

Κράτερός (ὁ), εἷς τῶν σερατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., συνεπίτροπος τῆς Μακεδόν. μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου, φονευθεὶς εἰς μίαν κατὰ τῶν Εὐμένους μάχην.

Κρατεύας, α (ὁ), = Κρατέας. 2) Μακεδών τις, φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον, βασιλέα τῆς Μακεδ.

Κρατὴρ, ῆρος (ὁ), κόλπος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου.

Κράτης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) Θηβαῖος, φιλόσοφος Κυνικὸς, μαθητὴς τοῦ Διογένους. 3) γραμματικός τις ἐν τῇ ἐν Κιλικίᾳ Μαλλοῦ, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου.

Κρατησικλῆς, έους (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ ναυάρχου τῶν Λακεδ. Θρασυμηλίδα.

Κρατησιππίδας, α (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Κρατίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κράτητος παρὰ Θκρτ.

Κρατιεὺς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ Νεστορος Ἀναξιδίας.

Κρατῖνος (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ἑτερος, νεώτερος αὐτοῦ. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) γλύπτης ἐκ Λακεδ. 5) ψηλοκιθαριστὴς, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Κρατίππος (ὁ), Ἕλλην ἱστοριογράφος, ἐξακολουθήσας τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ἐν Ἀθήναις ὁ Κικέρων.

Κρατύλος (ὁ), φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐπιγράψαντος ἕνα τῶν διαλόγων του εἰς ὄνομά του.

*Κραῦγις, ιδος (ὁ), Μεγαλοπολίτης, πατὴρ τοῦ Φιλοποίμενος.

Κρεῖσα, Δωρ. ἀντὶ Κρέουσα.

Κρεῖον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ.

Κρειοντιάδης, Κρειοντιὰς καὶ Κρειοντὶς, Π. ἀντὶ Κρεοντιάδης κτλ.

Κρεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυβίας τὸν Ἀστραῖον κτλπ. ἴδε καὶ Κρῖος.

Κρείων, οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Κρέων.

Κρεμαστὴ (ἡ), ἐπίθετον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσσης. 2) χωρίον τι παρὰ τὴν Ἄβυδον.

Κρεμμύων (ὁ), = Κρομμύων.

Κρεμμὼν, ῶνος καὶ Κρεμμὼνη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὸν Πάδον.

Κρεοντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος.

Κρεόπωλον (τὸ), τὸ ἄλλως Κρεῖον ὄρος τῆς Ἀργολ.

Κρέουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, γυνὴ τοῦ Ξουθοῦ, γεννήσασα πρῶτον ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Ἴωνα. 2) θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου, γενομένη ἀφανὴς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. 3) θυγ. τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορινθου, ἡ ἄλλως Γλαύκη, ἥτις, ἐνῷ ἐνυμφεύετο τὸν Ἰάσονα, κατεφλέχθη παγγενεὶ δι' ἑνὸς χιτῶνος ὑπὸ τῆς Μηδείας. 3) (γεωγρ.) = Κρέουσα.

Κρεσφόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιον αὐτοῦ τὴν Μεσσηνίαν, καὶ φονευθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐνοπίων, ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὃς τις ἐβασίλευσε τῆς χώρας.

Κρεῦσις, ιδος καὶ ιος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βοιωτ., ἐπίνειόν ποτε τῶν Θεσπιῶν.

Κρέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενοικέως καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν μετὰ θάνατον τοῦ Λαΐου, καὶ πάλιν ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τῶν υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος. 2) βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων, παραγκωνίσας τὴν Μήδειαν, ἥτις, πρὸς ἐκδίκησιν, ἔκαυσε καὶ αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα της. 3) πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν ἡρώων. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐμήδους. 5) πατὴρ τοῦ Σκόπα, ἡγεμὼν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος.

Κρεῶνδαι ἀντ. Κρεοντίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, ἡγεμονεύουσά τις οἰκογένεια ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κρεώφυλος (ὁ), φίλος τοῦ Ὁμήρου, Χῖος ἢ Σάμιος.

Κρηθείδας (Δωρ. ἀντὶ Κρηθείδης), α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρηθέως.

*Κρηθεὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγ. τοῦ Κρηθέως, ἡ Ἱππολύτη.

Κρηθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Ἀναδίκης, κτίσας τὴν Ἰωλκὸν, νυμφευθεὶς τὴν ἀνεψιάν αὐτοῦ Τυρώ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἴσονα κτλπ.

Κρήθων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνος τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος.

*Κρήμνα, ης (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας.

Κρημνοὶ (οἱ), π. τῆς Σκυθ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τανάϊδος εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Ταϊγάνι).

Κρῆναι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀκαρναν. παρὰ τὴ ἐκεῖσε Ἄργος.

Κρηναῖαι πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι, κατ' ἐξοχὴν καλουμένης, κρήνης Δίρκης.

Κρηνίδες (αἱ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, ἢ ὕστερον Φίλιπποι. 2) π. τῆς Βιθυν.

Κρης, Κρητὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Κρήτης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Δίος καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, ἡ 3) εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Κρήτη.

Κρήσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Κρησιεύς).

Κρῆσσα, ης (ἡ), ὡς ἐθν. ἡ κάτοικος τῆς Κρήτης. 2) (γεωγρ.) λιμὴν τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου παρὰ τὰς Αἰγάς. 3) π. τῆς Παφλαγ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, (ὁ πολ. Κρισσαῖος).

Κρηστὼν, ῶνος καὶ Κρηστώνη (ἡ), ἀρχαία τις Πελασγικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ, (ὁ πολ. Κρηστωνιάτης).

Κρησωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ.

Κρήτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀστερίωνος, γυνὴ τοῦ παλαιοῦ Μίνωος. 2) θυγ. τοῦ Δευκαλίωνος, ἡ 3) ἑνὸς τῶν Κουρήτων, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη 4) (γεωγρ.) μία τῶν μεγαλυτέρων νήσων τῆς μεσογείου θαλάσσης, παρατείνουσα καὶ περικλείουσα πρὸς μεσημβρ. τὸ Αἰγαῖον, καλουμένη δὲ πρότερον Ἰδαία καὶ Μακάρων νῆσος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Ἑκατόμπολις, ὡς πολισθεῖσα πρωϊμώτερον τῶν λοιπῶν νήσων, καὶ ἀκμάσασα διὰ τὴν εὐνομίαν της, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Α'. καὶ Β'. Μίνωος, ἀπὸ τῆς σοφῆς νομοθεσίας τῶν ὁποίων ὠφελήθη καὶ ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος, (τὸ ἐθν. Κρὴς καὶ τὸ θηλ. Κρῆσσα).

Κρηνηνία (ἡ), χωρ. τῆς Ῥόδου, ὅπου κατῴκησεν ὁ Ἀλθαιμένης, υἱὸς τοῦ Κατρέως.

Κρητίνης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.

Κρίασος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Ῥοδόνης.

Κριθωτὴ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκ. χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου, ἢ ὕστερον Καλλίπολις. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν πόλιν Ἀλύζειαν.

Κρίμισα καὶ Κρίμισσα (ἡ), ἀκρωτ. καὶ πόλις τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Cap Piccoli).

Κριμισὸς καὶ Κριμισσὸς (ὁ), ποτ. τῆς κά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ Ἰταλ. ῥέων διὰ τῶν Βρεττίων, 2) ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων, (Belice Destro).

Κριναγόρας, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Μιτυλήνης.

Κρίνιππος (ὁ), πατὴρ τοῦ Τηρίλλου, τυράννου τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Κρινώ, οῦς (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.

Κρῖος (ὁ), = Κρεῖος. 2) εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ ἰσχυόντων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Α', υἱὸς τοῦ Πολυκρίτου καὶ 3) ἕτερος, ἔγγονος πιθανῶς αὐτοῦ, υἱὸς ἄλλου Πολυκρίτου, ναυαρχῶν τῶν Αἰγινητῶν ἐν Σαλαμῖνι. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀχαΐας. 5) ποτ. τῆς Αυδ. παρὰ τὴν Σίπυλον.

Κριοῦ μέτωπον (τὸ), ἄκρωτ. πρὸς τὸ δυτικονότιον τῆς Κρήτης, (Κάβο Κρίο). 2) ἄκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Κὰπ Ἅγια).

Κρῖσα καὶ (ὀρθότ.) Κρίσσα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ χρησιμεύουσα ὡς λιμὴν μόνον τῶν Δελφῶν, (Χρυσό), (ὁ πολ. Κρισσαῖος).

Κρισαῖος καὶ (ὀρθότ.) Κρισσαῖος κόλπος (ὁ), ὁ περὶ τὴν πόλιν Κρίσσαν, μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ, (Κόρφος τῶν Σαλώνων).

Κρισίη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, (ὅπω ὁ Δινδόρρ. διορθ. Χρυσηΐς).

Κρῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ πάππος τοῦ Πυλάδου.

Κρίσων καὶ Κρίσσων, ωνος (ὁ), περίφημος σταδιοδρόμος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας.

Κρίταλλα (τὰ) ἢ Κρίταλλοι (οἱ), π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος.

Κριτίας, ου (ὁ), ὁ παλαιὸς, υἱὸς τοῦ Δροπίδου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Σόλωνος. 2) υἱὸς τοῦ Καλλαΐσχρου, ἔγγονος τοῦ προτέρου, συγγενὴς τοῦ Πλάτωνος, καὶ μαθητὴς κατ' ἀρχὰς τοῦ Σωκρ., ἔπειτα δὲ ἄσπονδος αὐτοῦ ἐχθρὸς, εἷς τῶν 30 τυράννων, φονευθεὶς ἐν τῇ ἐν Πειραιεῖ μάχῃ. 3) συγγραφεὺς Ἑλλην, γράψας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν.

*Κρίτιος καὶ ὄχι Κριτίας (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσαν. (Α', ἡ ᾗ κγ').

Κριτόβουλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκρ. 2) ἰατρὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Κριτόδημος καὶ Δωρ. Κριτόδαμος (ὁ), ἰατρὸς Κῷος παρ' Ἀρρ. (Ἀναβ. ΣΤ', ιά, 1) 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κλείτορος.

Κριτολαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, σύγχρονος τοῦ Σολωνος.

Κριτόλαος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Φασήλιδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 πρὸ Χ., καὶ πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ Διογένους τοῦ Στωϊκοῦ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων εἰς Ῥώμην. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ἐκπολεμώσας πρῶτος τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, ᾗ ἀποθανὼν εἰς μίαν μετὰ τοῦ Μετέλλου μάχην.

Κρίτων, ωνος (ὁ), πλούσιος μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκρ.

Κριῶα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κριωεύς).

Κρόβυζοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ τῆς Μοισίας, κατοικοῦν πρὸς μεσημβρ. τοῦ Ἴστρου ἢ περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κροέσσα (ἡ), θυγ. τῆς Ἰνοῦς, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερόεσσα).

Κροῖσμος (ὁ), Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος.

Κροῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου, τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καταπολεμηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Κροκάλη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Κροκέαι (αἱ), πολίχν. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Κροκεάτης).

Κρόκιον πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὸν Ἀμφρυσον ποταμὸν τῆς Φθιώτιδος πεδιάς, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἐποίμαινε τὰς βοῦς τοῦ Ἀδμήτου.

Κροκοδείλων πόλις (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος, ἡ ὕστερον Ἀρσινόη. 2) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Κροκοδειλοπολίτης).

Κροκύλεια (τὰ), χωρ. ἢ νησίδιον τῆς Ἰθάκης.

Κροκύλειον καὶ Κροκύλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. ἢ τῆς Ἀκαρναν. παρὰ τὴν Λευκάδα.

Κροκύλος (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ Θκρτ.

Κρόκων, ωνος (ὁ), πατὴρ τῆς Μεγανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος.

Κρομμύων ᾗ Κρομυὼν, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), π. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορινθίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀργότερα συμπεριελήφθη, (περὶ αὐτὴν διέτριβεν ἡ Κρομμυωνία Ὗς, ἡ ἄλλως Φαιὰ, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς).

Κρονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.

Κρόνιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ Κρόνου, (ὅθεν 2) β. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

*Κρόνιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Κρόνιπποι (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα, μέγας κρονόληρος.

Κρονίων, ωνος καὶ Π. ονος (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.

Κρόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ ᾗ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥέας τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητρα, τὴν Ἑστίαν ᾗ τὸν Δία, ὅστις, ἐκβαλὼν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον μὲ τοὺς λοιποὺς Τιτᾶνας· κατὰ δὲ τὴν μυθολογίαν τῶν Ῥωμαίων, ὁ Κρόνος, ἐκπεσὼν τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου, ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν κατοίκων καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ τὰς εἰρηνικὰς τέχνας, ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ἡ ἐποχὴ αὕτη ὠνομάσθη Χρυσοῦς αἰὼν, εἰς μνήμην τῆς ὁποίας ἐωρτάζοντο κατ' ἔτος τὰ Κρόνια ἢ Σατερνάλια, εἶδος καρναβαλίων· ὁ δὲ ναὸς αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐχρησίμευε ᾗ ὡς θησαυροφυλάκιον. Οἱ Ἕλληνες ἐπροσωποποίουν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀρχαίας ταύτης θεότητος τὸν Χρόνον, ὅθεν καὶ τὸν παρίστανον ὡς γέροντα φαλακρὸν, δρεπανηφόρον, καταπίνοντα τὰ τέκνα του κτλ., τὸ δὲ ὄνομά του εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν ἐσήμαινε γέροντα ξεμωραμένον, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: « Κρονίων ὄζειν ».

Κρονοσολων, ωνος (ὁ), Κωμ., νομοθέτης τῶν Κρονίων.

Κρσσαίη (ἡ), ἡ πρὸς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου χώρα τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου.

Κρόταλος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Κρότων, ωνος (ὁ), ἥρως τις φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ., περίφημος διὰ τὸ ὑγιεινὸν κλίμα της ᾗ τοὺς ἀθλητάς της, (ὁ πολ. Κροτωνιάτης).

Κροτωπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Κροτώπου.

Κρότωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, μετοικήσας ὕστερον εἰς Μέγαρα, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Αἶνον.

*Κρουνοὶ (οἱ), πηγὴ τῆς Ἤλιδος ᾗ 2) ἄλλη τῆς Ἀρκαδ. 3) π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἡ ὕστερον Διονυσόπολις.

*Κρουσὶς, ίδος (ἡ), = Κρσσαίη.

*Κρουστομερία (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλ., (ὁ πολ. Κρουστομερῖνος).

Κρύα (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Κρυεύς).

*Κρυασσὸς (ἡ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Κρυασσεὺς καὶ τὸ θηλ. Κρυασσίς).

Κρωβίαλος (ἡ), π. τῆς Παφλαγ., (ὁ πολ. Κρωβιαλεύς).

Κρωβύλη (ὁ), χωρ. τῆς Θρᾴκης.

Κρώβυλος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἴσως ὁ παρ' Αἰλιανῷ ὀψοποιός.

Κρῶμνα (ἡ), φρούρ. τῆς Παφλαγ. ἐνωθὲν ἀργότερα μὲ τὴν Ἅμασιν.

Κρῶμνοι καὶ Κρῶμοι (οἱ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς Ἀρκαδ.

Κρῶμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ Κρῶμνοι.

Κρῶπαι (αἱ), = τῷ

Κρωπειὰ ᾗ Κρωπὶ ᾗ Κρωπιὰς (ἡ) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κρωπίδης ἢ Ἐκ Κρωπιδῶν).

Κρῶπι (τὸ), β. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, μεταξὺ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης.

Κτέατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτορος ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. διότι συνεμάχει τῷ Αὐγείᾳ.

Κτενοῦς, οῦντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Κτημένη (ἡ), = Κτιμένη.

Κτησίας, ου (ὁ), περίφημος Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κνίδου, ἰατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος ᾗ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν ᾗ Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας λείψανα μόνον διεσώθησαν.

Κτησιβίος (ὁ), περίφημος μαθηματικὸς ἐξ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Κτησικλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσε συμπολίτην του τινὰ ἐν καιρῷ δημοσίου πελετῆς. 3) Ἱστοριογράφος, γράψας Χρονικά. 4) ἀγαλματοποιός τις παρ' Ἀθην. (IΓ', 606).

Κτησίλαος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου.

Κτήσιον (τὸ), λιμὴν τῆς Κύπρου.

Κτήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ᾗ πατὴρ τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου.

Κτήσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἀστυδαμείας. 3) ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. 4) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., Παιανιεύς, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 5) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, ἄλλος μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 6) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου.

Κτησιφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, περίφημος διὰ τὸ περὶ στεφανώσεως τοῦ Δημοσθένους νομοσχέδιόν του. 2) ἕτερός τις, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον.

Κτησιφῶν, ῶντος (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ᾗ ἐπὶ Πάρθων πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης.

Κτήσυλλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Κέω, ἀρπαγεῖσα ὑπό τινος Ἀθηναίου Ἑρμοχάρους καὶ μετὰ θάνατον γενομένη ἀφανής, διὸ ᾗ τιμηθεῖσα, κατὰ τὸν χρησμὸν, μὲ ναὸν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κτησύλλης Ἀφροδίτης.

Κτιμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαέρτου ᾗ ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσ. 2) (γεωγρφ.) π. τῶν Δολόπων ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Κυαμόσωρος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ.

Κυάνεαι (αἱ), αἱ παρὰ τὸ πρὸς βορρᾶν ζόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου δύο νησίδες ἢ σκόπελοι, αἱ πρότερον Πλαγκταὶ ᾗ Συμπληγάδες, διότι, κινούμεναι, συνέτριβον τὰ διεκπλέοντα πλοῖα, ἄχρις ὅτου, διαβάσης τῆς Ἀργοῦς μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ἐσταμάτησαν.

Κυανὴ (ἡ), Νύμφη τις ἐν Σικελίᾳ, συνοδεύουσα τὴν Περσεφόνην, ὅτε ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ᾗ μεταμορφωθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς λύπης της εἰς πηγὴν ἐν Συρακούσαις ὁμώνυμον αὐτῆς πηγήν. 2) θυγ. τοῦ Λιπάρου ᾗ γυνὴ τοῦ Αἰολου.

Κυάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, ἐπιτροπευθείς, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κυαξάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φραόρτου, ᾗ ἔγγονος τοῦ Δηϊόκου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας περὶ τὸ 620 πρὸ Χ., ἀντιστὰς 28 ἔτη εἰς τὴν καταδουλωσιν τῶν Κιμμερίων Σκυθῶν καὶ καταστρέψας τὸ βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἀποθανὼν δὲ μετὰ τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἐπὶ διαδόχῳ τῷ Ἀστυάγῃ. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους, περὶ τῆς ὑπάρξεως ὅμως τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Κύβελα καὶ Κύβελλα (τὰ), β. καὶ χωρ. τῆς Φρυγ. παρὰ τὰς Κελαινὰς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Κυβέλη.

Κυβέλεια (ἡ), κώμη τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος.

Κυβέλη (ἡ), εἰς τὴν Φρυγίαν ἡ Ῥέα, συγχεομένη μὲ τὴν Γαῖαν καὶ τὴν Ἑστίαν, καὶ λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς γονιμότητος καὶ εὐφορίας, τῆς ὁποίας ὅμως οἱ ἱερεῖς, καλούμενοι Γάλλοι καὶ ἔχοντες καὶ κορυφαῖον αὐτῶν τὸν Ἀρχέγαλλον, ἦσαν ἅπαντες εὐνοῦχοι.

Κυβέρνισκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σίκα ἐκ Λυκίας, εἷς τῶν ὑπουαυάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου.

Κυβήβη (ἡ), Φρυγιστὶ ἡ Κυβέλη.

Κύβιστρα (τὰ), π. τῆς Κατασν. περὶ τὰ Τύανα.

Κυδαθήναιον (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κυδαθηναιεύς).

Κυδαντίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κυδαντίδης).

Κυδίας, ου (ὁ), περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Κύθνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. 2) Ἀθηναῖος, ἀνδραγαθήσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις κατὰ τῶν μετὰ Βρέννω Γαλατῶν μάχην.

Κυδίππη (ἡ), μήτηρ τοῦ Κλεόβιος ᾗ Βίτωνος, ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει Ἡραίου, ἵδε Βίτων. 2) ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου, 3) τοῦ Ἀναξιλάου καὶ 4) τοῦ Κερκάφω.

Κύδνος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., πηγ. ἐκ τοῦ Ταύρου, καὶ ἐκβάλλων διὰ τῆς πόλεως Ταρσοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (Καρὰ-σού).

Κύδραι (αἱ), π. τῶν ἐν Χαονίᾳ Βρυγῶν ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κύδραρα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας παρὰ τὸν Μαίανδρον, ἡ ὕστερον Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ.

Κύδων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακκαλίδος, κτίστωρ τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας. 2) Βυζάντιος, παραδοὺς τὴν πόλιν ταύτην εἰς τοὺς Ἀθην. καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Κύδωνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης, ὕστερον δὲ μόνοι οἱ κάτοικοι τῆς Κυδωνίας.

Κυδωνία (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σαμίων, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Κυδωνιὰς Ἄρτεμις, ἢ ἄλλιως Δίκτυννα, (ὁ πολ. Κυδωνιάτης).

Κύζικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴνου καὶ τῆς Αἰνήτης, θυγατρὸς τοῦ Εὐσώρου, βασιλεὺς τῶν Δολιόνων, ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀργοναύτας, διαβαίνοντας ἐντεῦθεν, ἀλλὰ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος, διότι, μὴ γνωρίσας αὐτοὺς, βιασθέντας νὰ ἐπιστρέψωσι νυκτὸς ὑπὸ κακοκαιρίας, ἐπέπεσε κατ' αὐτῶν ὡς ἐναντίων· ἀπὸ τοῦ ὁποίου, τιμηθέντος ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς ἥρωος, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ

Κύζικος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντίδος, πλησίον τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, ἑνωθεῖσα μὲ τὴν στερεὰν διὰ δύο γεφυρῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) π. ᾗ λιμὴν ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Κυζικηνός).

Κυθείρη καὶ Κυθέρεια καὶ Κυθέρη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη, τῆς ὁποίας ἱερὰ ἦσαν τὰ

Κύθηρα (τὰ), νῆσος τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης, πρὸς τὸ δυτικοανάτολον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα, περίφημος διὰ τὸν ἐπ' αὐτῆς ναὸν τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγον εἰς αὐτὴν πρῶτοι οἱ Φοίνικες, (Τσερίγο), (ὁ νησ. Κυθήριος).

Κυθήρη (ἡ), = Κυθέρεια.

Κυθήριος (ὁ), ποτ. τῆς Πισάτιδος ἐν Ἤλιδι.

Κύθηρος (ἡ;) καὶ Κύθηρον (τὸ), μία τῶν 12 ἀρχαίων πόλεων καὶ ἔπειτα δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κυθήριος).

Κύθνος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, (Θερμιὰ, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ θερμὰς πηγάς), (ὁ πολ. Κύθνιος).

Κυκήσιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἤλιδι Πισάτιδος.

Κυκλάδες (αἱ), αἱ περὶ τὴν Δῆλον 12 νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Κυκλεὺς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μεθύμνης.

Κυκλοβόρος (ὁ), ὁρμητικός τις χείμαρρος ἐν Ἀττικῇ.

Κύκλων, ωνος (ὁ), Ἀργεῖός τις, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἵνα διεγείρῃ πόλεμον ἐν Ἑλλάδι.

Κύκλωψ, ωπος (ὁ), κατ' ἐξοχὴν ὁ Πολύφημος. 2) (πλθ.) Γίγαντες ἀνθρωποφάγοι, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Ἡφαίστου, ἢ ζῶντες ἀπὸ τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἔδοσκον, διατρίβοντες ποτὲ μὲν ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην, ποτὲ δὲ ἐν τῇ Λήμνῳ, καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς νήσου Λιπάρας. Ὡς κτίσται καὶ οἰκοδόμοι, ἐλέγοντο εἶναι Θρᾷκες, μεταβάντες εἰς Κρήτην ᾗ Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὸν Λαβύρινθον, τὴν Τίρυνθα, τὰς Μυκήνας καὶ ἄλλα κτίρια, τὰ ἀπ' αὐτῶν καλούμενα Κυκλώπεια, ᾗ ἐπωνομάζοντο Γαστερόχειρες καὶ Ἐγχειρογάστορες, ὡς ἀπὸ τοῦ κόπου τῶν χειρῶν αὐτῶν τρεφόμενοι.

Κύκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πελοπίας, νυμφευθεὶς τὴν Θεμιστονόην, θυγατέρα τοῦ Κήϋκος, ᾗ λυπεθεὶς τοὺς διερχομένους διὰ τῆς Θεσσαλίας, ἄχρις ὅτου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ φονεύων ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, φονευθεὶς ᾗ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλύκης, βασιλεὺς τῆς νήσου Τενέδου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ὑρίας, ὡραιότατος, μεταμορφωθεὶς εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνὸν διὰ τὴν κακοήθειάν του.

Κυλάβαρις, ιδος (ἡ), γουμνάσιόν τι πλησίον τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ἥρωος Κυλαβάρου, τοῦ ὁποίου ἦτον πλησίον ὁ τάφος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυλλάβαρος καὶ Κυλαράβης (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.
Κυλλάνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνη.
Κυλλήν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλάτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ
Κυλλήνη (ἡ), β. (τὸ ὑψηλότερον) τῆς Ἀρκαδ., περίφημον διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐγεννήθη ὁ Ἑρμῆς, Κυλλήνιος ἀπ' αὐτοῦ καλούμενος. (Ζίρια). 2) π. παραθαλ. τῆς Ἠλιδος, (Κλαρέντζα). 3) π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. παρὰ τὴν Κύμην. 4) Νύμφη τις ἐξ Ἀρκαδίας, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ἧ μήτηρ τοῦ Λυκάονος.
Κυλλύριοι ἢ (κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Valkenaër) Κιλλικύριοι (οἱ), οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.
Κύλων, ωνος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Ἀθήναις, ἐπιχειρήσας περὶ τὸ 612 πρὸ Χ. νὰ τυραννήσῃ, καὶ κυριεύσας ἐπὶ τούτῳ μετὰ τῶν συνομοτῶν αὐτοῦ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλ' ἐκπολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος Μεγακλέους, ὃς τις ἐφόνευσε δι' ἀπάτης ὅλους αὐτοῦ τοὺς συνομότας καταφυγόντας εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐκ τούτου ἔλαβεν ἀφορμὴν τὸ Κυλώνειον ἄγος, (συγχ. μὲ τὸ Κύδων καὶ Κύκλων).
Κυματολήγη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κύμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ μεγαλητέρα τῶν Αἰολικῶν, ἐπιλεγομένη Φρικωνίς, ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους, ὡς κτισθεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Λοκρῶν, (Τσανταρλί). 2) π. παραθαλ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, ὅθεν ἧ Χαλκιδικὴ, (ὁ πολ. Κυμαῖος).
Κυμοδόκη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κυμοθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κυμοπόλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ., γυνὴ τοῦ Βριάρεω.
Κυμὼ, οὔς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κύνα (ἡ), θυγ. Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντου, ἴδε καὶ Κύννα.
Κυναίγειρος (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.
Κύναιθα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐρυμάνθου, (ὁ πολ. Κυναιθεὺς καὶ Κυναιθαιεὺς, -αεύς).
Κύναιθος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. 2) ῥυψῳδός τις Χῖος, σύγχρονος τοῦ Πεισιστράτου.
*Κυνάρητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, κτίτωρ τῆς Μυοῦντος.
Κυνέας, ου (ὁ), Θεσσαλὸς, φίλος ἧ σύμβουλος τοῦ βασιλέως Πύρρου.
Κυνέγειρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κυναίγειρος.
Κύνης, ητος (ὁ), Ἀκαρνάν τις, υἱὸς τοῦ Θεολύτου παρὰ Θκδ.
Κυνήσιοι καὶ Κύνητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰσπαν. ἡ Πορτογαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀναν (Γουαδιάναν) ποταμόν.
Κύνθος (ὁ), β. τῆς Δήλου, ὅπου ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.
Κυνία (ἡ), λίμνη τῆς Δίτωλ. σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου περὶ τὰς Οἰνιάδας.
Κυνίσκα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πρώτη νικήσασα γυνὴ εἰς τὰ Ὀλύμπια. 2) ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγήσιλάου. 3) Σικελή τις παρὰ Θκρτ.
Κυνίσκος (ὁ), ἐπωνομάζετο ὁ Ξενξίδαμος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτ. Λεωτυχίδου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. 3) Μαντινεύς τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', δ', 11).
Κύννα (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.
Κυνοκέφαλοι (οἱ), ἔθνος μυθῶδες παρ' Αἰσχύλῳ κλπ.
Κυνόπολις, εως (ἡ), ἴδε Κυνῶν πόλις.
Κυνόρτας (Δωρ. ἀντὶ Κυνόρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφὸς τοῦ Ὑακίνθου, βατιλεὺς τῆς Λακεδ. καὶ πάππος τοῦ Τυνδάρου κτλ.
Κυνόρτιον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.
*Κῦνος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Λαρύμνης.
Κῦνος (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. μὲ λιμένα τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἐπίνειον τῆς Ὀπουντος, ἀντικρὺ τῆς Αἰθηψοῦ.
Κυνόσαργες, εος ους (τὸ), χωρ. ἐπὶ τινος λόφου πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν, οὐ μακρὰν τοῦ Λυκείου, ἱερὰν τοῦ Ἡρακλ., γυμνάσιον τῶν νόθων παίδων, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀντισθένης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν Κυνικοὶ οἱ ὀπαδοί του, (ἡ λέξις παράγεται ἀπὸ τοῦ Κύων ἀργὸς, διότι, θυσιάζοντος τοῦ Διόμου εἰς τὸν Ἡρακλέα, λευκός τις κύων, ἁρπάσας μερίδα τῶν θυμάτων, μετέφερεν αὐτὴν ἐνταῦθα).
Κυνὸς κεφαλαί (αἱ), λόφος τις δικόρυφος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Σκότουσσαν, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ. Κοΐντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν β'., βασιλέα τῆς Μακεδ. τῷ 197 πρὸ Χ. 2) χωρ. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Θηβῶν καὶ Θεσπιῶν, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Πίνδαρος.
Κυνόσουρα (ἡ), ἀκρωτ. ἧ νησίδιον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Μαραθῶνος.
Κυνὸς πόλις (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.
Κυνὸς σῆμα καὶ Κυνόσημα (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου παρὰ τὴν Ἄβυδον, ὅπου ἦτον ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, μεταμορφωθείσης εἰς κύνα, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Ἑκάβης μνημεῖον. 2) ἀκρωτ. τῆς Καρίας.
*Κύνουλκος (ὁ), εἷς τῶν παρ' Ἀθην. δειπνοσοφιστῶν.
Κύνουρα (τὰ), π. τῆς Ἀργολ.
Κυνουρία (ἡ), χώρα τῆς Ἀργολ. πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνίας, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Θυρέαν, κατανυτήσασα, μετὰ πολλοὺς πολέμους, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Λακεδαιμονίων, (τὸ τοπ. Κυνουρεὺς ἧ Κυνούριος).
*Κύνουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως.
Κυνὼ, οὔς (ἡ), ἡ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μήδων Σπακὼ, τροφὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου.
Κυνῶν πόλις (ἡ), ἡ μεγάλη, μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου ἐλατρεύετο ἰδίως ὁ Κυνοκέφαλος
Ἄνουβις. 2) ἡ μικρὰ, π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Κυνοπολίτης).
Κυπαρισσήεις, εντος (ὁ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, ἡ ὕστερον Κυπαρισσία, ἔρημος ἤδη ἐπὶ Στράβωνος, (Ἀρκαδία). 3) ποτ. τῆς Μεσσηνίας.
Κυπαρισσία (ἡ), = Κυπαρισσήεις (1). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Λακων. παρὰ τὸν αὐτόθι Ἀσωπὸν ποταμὸν, (ὁ πολ. Κυπαρισσεύς).
Κυπάρισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μινύα ἧ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ
Κυπάρισσος (ἡ), πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τοὺς Δελφοὺς ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (κατὰ τὸν Παυσαν., ἡ ὕστερον Ἀντίκυρα).
Κύπασις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου παρὰ τὴν Καλλίπολιν.
*Κύπη (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Κυπαῖος).
Κύπρις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη.
Κυπρόθεμις, ιδος (ὁ), τοπάρχης τῆς Ῥόδου, καταχθεὶς ὑπὸ τοῦ σατράπου Τιγράνου.
Κύπρος (ἡ), μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρ. καὶ Κιλικ., ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία εἰς αὐτὴν πρῶτον εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κυπρογενὴς καὶ Κυπρογένεια, (ὁ νησ. Κύπριος).
Κύρα καὶ (ὀρθότ.) Κῦρα (τὰ), π. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κύρου πόλις καὶ (παρὰ Πτολεμ.) Κυρέσχατα.
Κυράνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Κυρήνη.
Κύραυνις, ιος (ἡ), νησίδιον ἐλαιοφόρον ἧ οἰνοφόρον παρὰ τὴν Λιβύαν.
Κύρβαντες (οἱ), Π. ἀντὶ Κορύβαντες.
Κυρβία (ἡ), ἡ πρότερον Κυβίππη, γυνὴ τοῦ Κερκάφου ἧ μήτηρ τοῦ Ἰαλυσοῦ κλ.
*Κύρεις (αἱ), ἴδε Κύρις.
Κύρη (ἡ), πηγή τις, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλ. ἐν τῇ Λιβύῃ, ὅπου ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα ἡ Κυρήνη. 2) νῆσός τις τοῦ Περσικοῦ Κόλπου.
Κυρηβίων, ωνος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἐπικράτους, ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος Λύσίνου.
Κυρηναία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Λιβύης παρὰ τὴν Μεσογείαν θάλασσαν, ἡ ἄλλως Πενταπολις, διὰ τὰς πέντε μεγάλας πόλεις της, ὧν προείχεν ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς ἧ πρωτεύουσα Κυρήνη.
Κυρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑψέως, υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ Πηλίου ὄρους (ὅπου ποιμαίνουσα, ἐφόνευσε μόνη ἕνα λέοντα) καὶ μετακομίσας εἰς Λιβύην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ πρωτεύουσα τῆς Λιβύης.
2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνόν. 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων ἑταιρῶν. 4) (γεωγρφ.) π. πρωτεύουσα τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Βάττου, ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς νήσου Θήρας, (ὁ πολ. Κυρηναῖος).
Κυρῖνος (ὁ), = Κυρίνιος.
Κυρις, εως (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Νουμᾶ, (ὁ πολ. Κυρίτης).

Κύρνος (ὁ), φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος, ἀναφερόμενος συχνάκις εἰς τὰ γνωμικά του. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Κύρνος (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Κόρσικα, νῆσος μεγάλη τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Φωκαέων, (ὁ νησ. Κύρνιος). 2) χωρ. τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν Κάρυστον.

Κυρόπολις, εως (ἡ), = Κῦρα (τά).

Κῦρος (ὁ), ὁ πρότερος ἡ παλαιὸς, υἱὸς τοῦ Καμβύσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, μοναρχήσας πρῶτος ὅλης σχεδὸν τῆς Ἀσίας, ϗ φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Μασσαγετῶν μάχῃ τῷ 530 πρὸ Χ. μετὰ 29 ἐτῶν ἔνδοξον βασιλείαν. 2) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, πολεμήσας πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ περὶ τὰ Κύναξα τῆς Βαβυλωνίας μάχῃ, ὅπου συνεμάχουν αὐτῷ καὶ 13,000 Ἕλληνες, τῶν ὁποίων τὰ συμβάντα περιέγραψεν ὁ Ξενοφῶν. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς βορείου Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρμεν. ϗ χυν. διὰ τῆς Ἰβηρ. καὶ Ἀλβαν. εἰς τὴν Κασπίαν, (Κούρ). 4) ποτ. τῆς Περσ., χυν. διὰ τῶν Πασαργάδων εἰς τὸν Περσικὸν Κόλπον, (Κορές).

Κύρου πόλις (ἡ), = Κῦρα (τά).

Κυῤῥήστης καὶ Κυῤῥήστης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Κυῤῥηστικῆς ἡ τῆς Κύῤῥου.

Κυῤῥηστικὴ (ἡ), ἡ περὶ τὴν πόλιν Κύῤῥον χώρα τῆς Μακεδον. 3) ἐπαρχ. τῆς Συρ. παρὰ τὴν Κομμαγηνὴν, τὸ Ἀμανὸν ὄρος, τὸν Εὐφράτην καὶ Ὀρόντην.

Κύῤῥος (ὁ), π. τῆς Μακεδ. 2) π. τῆς Κυῤῥηστικῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, (Κορούς).

Κυρσίλος (ὁ), Ἀθηναῖος, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι, ἀντιστάθεις εἰς τὴν περὶ ἐγκαταλείψεως τῶν Ἀθηνῶν πρότασιν τοῦ Θεμιστοκλ., ἐπρότεινε νὰ ὑπακούσωσι τοὺς Πέρσας. 2) Φαρσάλιος, ἱστοριογράφος καὶ συνέκδημος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Κυρτωνες (οἱ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος, (ὁ πολ. Κυρτώνιος).

Κυρτώνιον (τὸ), π. τῆς Ἐτρουρίας.

Κύτα (ἡ), π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Φάσιδος, ὅπου ἐγεννήθη ἡ Μήδεια.

Κυταία καὶ Κυταῖς (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κύταν χώρα τῆς Κολχίδος, (Κατάϊς), (τὸ ἐθν. Κυταῖος).

Κύταιον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, πρὸς μεσημβ. τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου.

*Κυτηΐς, ίδος (ἡ), = Κυταία.

Κυτίνιον (τὸ), μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (ὁ πολ. Κυτινιάτης).

Κυτίσσωρος καὶ Κυτίσωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ϗ τῆς Χαλκιόπης, ὁ ἄλλως Κύτωρος.

*Κυτώνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων Μυσ. καὶ Λυδ., (ὁ πολ. Κυτώνιος).

Κύτωρον (τὸ), = Κύτωρος (ἡ).

Κύτωρος (ὁ), = Κυτίσσωρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Κύτωρος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Παφλαγ. παρὰ τὴν Ἀμαστριν, (Κύτρος), (ὁ πολ. Κυτωρεύς).

Κύφαντα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Λακων., ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ τοῦ Παυσανίου.

Κύφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περραιβοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ 2) β. τῆς Θεσσαλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ

Κύφος (ἡ), π. τῆς Περραιβίας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, (ὁ πολ. Κυφαῖος).

Κυχρεία (ἡ), ἡ Σαλαμὶς, ἀπὸ τοῦ Κυχρέως.

Κυχρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Σαλαμῖνος, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, τὴν ὁποίαν ἀπήλλαξεν ἑνὸς φοβεροῦ δράκοντος, ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν Τελαμῶνα.

Κύψελα (τὰ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕβρου, (Ἴψαλα), (ὁ πολ. Κυψελῖνος ἡ Κυψεληνός).

Κυψελίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἡ ἀπόγονος τοῦ Κυψέλου, (ὅθεν ||. πλθ.) οἰκογένειά τις δυναστεύσασα πολὺν χρόνον ἐν Κορίνθῳ.

Κύψελος καὶ ὄχι Κύψελλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., συμπράκτωρ τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ πενθερὸς τοῦ Ἡρακλείδου Κρεσφόντου. 2) υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος, ἀπόγονος τῶν ἐν Κορίνθῳ δυναστευόντων Βακχιδῶν, τῶν ὁποίων καταλύσας τὴν ἀριστοκρατικὴν ἐξουσίαν, ἐτυράννησε τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 663 πρὸ Χ., καὶ ἀφῆκε διάδοχόν του, μετὰ τριακονταετῆ βασιλείαν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Περίανδρον, (τὸ ὄνομά του ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῆς Κυψέλης, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λάβδα ἔκρυψεν αὐτὸν, ἵνα τὸν διασώσῃ ἀπὸ τῶν Βακχιαδῶν, καὶ τῆς ὁποίας λαμπρὸν ἐκ κέδρου ὁμοίωμα μὲ πολυτελῆ ἀνάγλυφα ἀφιέρωσεν ὕστερον αὐτὸς εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραῖον, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ θρόνου). 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου.

Κωγαίωνον (τὸ), β. τῆς Δακίας, νομιζόμενον ἱερὸν ὑπὸ τῶν περιοικούντων Γετῶν, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔῤῥεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός.

Κώης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Κώθων, ωνος (ὁ), ἐρημονήσιον τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὰ Κύθηρα. 2) νησίδιον παρὰ τὴν Λιβύαν, σχηματίζον ἕνα τῶν λιμένων τῆς Καρχηδόνος.

Κώκαλος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμίκου, ὑποδεχθεὶς τὸν Δαίδαλον, καὶ φονεύσας τὸν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ πλεύσαντα εἰς Σικελίαν Μίνωα.

Κώκυτος (ὁ), ποταμὸς τοῦ Ἅδου. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, χυν. εἰς τὸν Ἀχέροντα, (Γλυκύ).

Κωλιὰς (ἄκρα), άδος (ἡ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν δυτ. παραλίων τῆς Ἀττικῆς μὲ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης Κωλιάδος, περίφημον διὰ τὰ περὶ αὐτὸ κεραμευόμενα πήλινα σκεύη.

Κωμαρχίδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ κωμάρχου.

Κωμβρεία (ἡ), π. τῆς Μακεδ., ἀνήκουσα πρότερον εἰς τὴν Θρᾴκην.

Κωμίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 55 Ὀλυμπ.

Κωμισηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας, ἴδε ϗ παρβλ. Καμισηνή.

Κῶμον (τὸ), π. τῆς βορείου Ἰταλ., παρὰ τὴν λίμνην Λάριον, (Como).

Κωνάρας, α (ὁ), Αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Κωνκορδία (ἡ), Concordia Julia, π. τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Κωνσεντία (ἡ), Consentia, π. πρωτεύουσά ποτε τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κωνσταντῖνος (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, πρῶτος Χριστιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλώρου καὶ τῆς Ἑλένης, γενηθεὶς τῷ 274 ἀπὸ Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 337 εἰς 64 χρόνων ἡλικίαν. Οὗτος μετέφερε τὴν καθέδραν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον τῷ 330 ἀπὸ Χ., μετονομάσας αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματό, του.

Κωνσταντίνου πόλις (ἡ), ἴδε Βυζάντιον.

Κωνστάντιος (ὁ), Φλαύϊος Χλῶρος, υἱὸς τοῦ Εὐτροπίου ἐκ τῆς ἐν Μοισίᾳ Δαρδανίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, στρατηγήσας τῶν Ῥωμαίων τῷ 270 ἀπὸ Χριστοῦ κατὰ τῶν Γερμανῶν, καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ. Βασιλεύσας τῆς Γαλλ. Ἱσπαν. Μαυριταν. ϗ Βρετανίας, ἀφῆκε διάδοχόν του τὸν υἱόν του Κωνσταντῖνον τοῦ Μέγαν.

Κώνστας, αντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Constans.

Κωνώπα καὶ Κωνώπη (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἡ ὕστερον Ἀρσινόη, ἀπὸ τῆς γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Β'.

Κῶπαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, (Τοπόλια), (ὁ πολ. Κωπαῖος καὶ Κωπαιεὺς καὶ Κωπαΐτης).

Κωπαΐς, ίδος (ἡ), ἡ πρότερον Κηφησὶς ϗ Λευκωνὶς λίμνη τῆς Βοιωτ. ἔχουσα 380 σταδίων περιφέρειαν, (λίμνη τῆς Λειβαδιᾶς ἡ Τοπόλια).

*Κωράλιος (ὁ), = Κουράλιος.

*Κώραλις, ιος (ἡ), λίμνη τῆς Λυκαον.

Κώρυκος (ὁ καὶ ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. ϗ λιμὴν τῆς Κιλικ. ϗ ἄλλη τῆς Παμφυλ. ἡ Λυκ., παρὰ τὴν ὁποίαν ἦτον τὸ Κωρύκιον ἄντρον (ὁμώνυμον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ) ϗ εἰς τὴν πεδιάδα τῆς ὁποίας ἐκαλλιεργεῖτο ὁ ἄριστος Κωρύκιος κρόκος, (οἱ κάτοικοί της, συνεννοημένοι μὲ τοὺς διαβοήτους πειρατὰς τῶν Μυοννήσων, ἐπρόδιδον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐκπλέοντας ἐμπόρους, ὅθεν ἡ παροιμία: «Ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάσατο,» ἐπὶ τῶν παραδόξως γνωστοποιουμένων).

Κῶς, Κῶ (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Καρίας, πατρὶς τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Ἀπελλοῦ κτλ., (ὁ νησ. Κῷος).

Κώσας (ὁ), = Κόσσας.

Κυφαῖος (ὁ), Ἰνδός τις παρ' Ἀῤῥ.

Κωφὴν, ῆνος καὶ Κώφης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν. 2) Ἰνδός τις παρ' Ἀῤῥ.

Κωφὸς (ὁ), λιμὴν τοῦ Τορωναίου κόλπου περὶ τὴν Παλλήνην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λ.

Λάα (ἡ) καὶ **Λᾶας** (ὁ), ἴδε Λᾶς.

Λάαθα (ἡ), π. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Λάβα (ἡ), καὶ **Λάβαι** (αἱ), π. μεσόγ. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβ.

***Λάβαξ**, ακος (ὁ), Λεπρεάτης, υἱὸς τοῦ Εὐφρονος, Ὀλυμπιονίκης.

***Λάβαρα** (τά), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Λαβαρεύς).

Λάβας (Δωρ. ἀντὶ Λάβης), α (ὁ), Σικελιώτης τις παρὰ Θουκ.

Λάβδα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος, γυνὴ τοῦ Πιτθέως καὶ μήτηρ τοῦ Κ-ψέλου.

Λαβδακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Λαβδάκου.

Λάβδακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδώρου ἢ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, πατὴρ τοῦ Λαΐου.

Λάβδαλον (τὸ), φρούρ. τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν.

Λάβης (ὁ), κωμικὴ παρῳδία τοῦ ὀνόματος τοῦ Λάχητος, ὡς δωροδοκηθέντος ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν.

Λαβιῆνος (ὁ), **Labienus**, ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Λαβικὸν (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Λαβικανός).

Λαβίνιον (τὸ), ἴδε Λαουίνιον.

***Λαβότας**, α (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Λάβρανδα (τὰ), κώμη τῆς Καρ. μεταξὺ Μυλάσων καὶ Ἀλαβάνδων (ὁ πολ. Λαβρανδεὺς καὶ Λαβρανδηνός).

Λαβύνητος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατά τινας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νέμπουχαδνεζὰρ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Λαβύρινθος (ὁ), ἐν γένει μέγα κτίριον μὲ πολλὰ χωρίσματα, ὅπου εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ χαθῇ. 2) (ἰδίως) ὁ—τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μοίριδος λίμνην, κτίσμα τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου ἢ τοῦ Μένδητος, περιέχον 3000 δωμάτια, ὧν τὰ ἡμίσυ ὑπόγεια. 3) ὁ—τῆς Κρήτης, παρὰ τὴν πόλιν Κνωσσόν, κτίσμα τοῦ Δαιδάλου, (φαίνεται δὲ ὅτι κυρίως ἦσαν παλαιὰ λατομεῖα, μεταλλευόμενα πρὸ αἰῶνων κατά τινας ἀρχιτεκτονικοὺς κανόνας).

Λαβώτας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λεωβότης, ἔπαρχός τι; Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφῶντι. 2) υἱὸς τοῦ Ἐχεστράτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

***Λαγέτας**, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταχτικοῦ Δορυλάου καὶ τῆς Στερόπης, ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, προπάππος μητρόθεν τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος.

Λαγιάδας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαγιάδης = Λαγίδης, πατρωνυμ. ὁ Πτολεμαῖος.

***Λάγινα** (τά), π. τῆς Καρ. μὲ ναὸν τῆς Ἑκάτης Λαγινίας.

Λαγίσκα καὶ **Λαγίσκιον** (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας.

Λαγκη (ἡ), **Lancia**, π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., (Sulontia).

***Λάγ.σα** (ἡ), πηγὴ τῆς ἐν Δακωνίᾳ.

Λάγος (ὁ), Μακεδὼν, πατὴρ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Λάγουσα (ἡ), νησὶς τοῦ Αἰγαίου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας, μία τῶν Σποράδων, (Κανδιάνα).

Λαγυνίων, ωνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα παρασίτου.

Λάδας, α (ὁ), περίφημός τις ἀθλητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Λάδη (ἡ), νησὶς ὂν τοῦ Αἰγαίου ἀπέναντι τῆς Μιλήτου, (Γαττονῆσι), (ὁ ντμ. Λαδαῖος).

Λαδίκη (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λαοδίκη, θυγ. τοῦ Βάττου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιδος.

Λαδόκεια (τά), = Λαοδόκεια.

Λάδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠγίμου ἐξ Ἀρκαδίας, (Παυσ. Η', μδ', 1).

Λάδων, ωνος (ὁ), ὁ δράκων, ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ., γων. εἰς τὸν Ἀλφειόν. 3) (κατὰ τὴν μυθολογ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆθυος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μεθώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄτλας. 4) ῥυάκιόν τι ἐν Βοιωτίᾳ, (Παυσ. Θ', ι, 6).

Λαέρκης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, ἡγεμόνων τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων. 2) ἐπιτηδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ, (Ὀδ. Γ, 425).

Λαέρτη (ἡ), φρούρ. τῆς Κιλικ., (τὸ τοπ. Λαέρτιος).

Λαέρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου ἢ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσ., ἐξελθὼν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα.

Λαερτιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ὀδυσσεύς.

Λαέρτιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λαέρτης. 2) (κυριωνυμ.) = Λαέρτης.

Λαζοί (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ., κατοικοῦν τὰ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

***Λαθρία** (ἡ), θυγ. τοῦ Θερσάνδρου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀδελφὴ δίδυμος τῆς Ἀναξάνδρας, καὶ γυνὴ τοῦ ἑτέρου τῶν υἱῶν τοῦ Ἀριστοδήμου.

Λαιαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ. κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα.

***Λαϊνδρίς**, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀναξάνδρου.

***Λαΐος**, α (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ὑρσίου, καὶ ἀπόγονος τοῦ Τισαμενοῦ.

***Λαΐος**, α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Ἠλιδος Ὀξύλου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Δίτωλοῦ.

Λάϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἀνὴρ τῆς Ἰοκάστης ἢ πατὴρ τοῦ Οἰδίποδος, τὸν ὁποῖον ἐκθέμενος, βρέφος ἔτι, κατά τινα χρησμόν, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ ἀγνώριστος.

Λαΐς, (ίδος (ἡ), ὄνομα δύο περιφήμων ἑταιρῶν, ὧν ἡ μὲν ἐξ Ὑκκάρων, πολεως τῆς Σικελ., αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Νικίου, καὶ ἀποκαταχθεῖσα ἐν Κορίνθῳ, ἡ δὲ, νεωτέρα αὐτῆς, Κορινθία.

Λαισποδίας, ου (ὁ), στρατηγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λαιστρυγόνες (τοί), ἔθνος ἀνθρωποφάγον, κατοικοῦν τὴν Σικελίαν καὶ μεταβάντες πιθανῶς εἰς Ἰταλίαν.

Λάκαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Λάκων.

Λακεδαιμόνιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Ἀθην.

Λακεδαίμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ταϋγέτης, γεννήσας ἐκ τῆς Σπάρτης, θυγατρὸς τοῦ Εὐρώτα, τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν καὶ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη ἡ

Λακεδαίμων, ονος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Σπάρτην χώρα, ἀκολούθως δὲ καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Λακων. 2) ἡ πρωτεύουσα τῆς Λακων., ἡ ἄλλως Σπάρτη, (τὸ ἐθν. Λακεδαιμόνιος).

Λακέρεια (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, ἐπὶ τῆς Βοιβηΐδος λίμνης, (ὁ πολ. Λακερεεύς).

Λακιάδαι καὶ **Δακκιάδαι** (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., φυήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λακιάδης).

Λακιβούργιον (τὸ), π. τῆς βορείου Γερμαν. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, (Wismar).

Λακίνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Λακινίας ἢ Λακινιάδος Ἥρας, (ὁ κάτοικος Λακινιάτης).

Λακίνιος (ὁ), ληστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Λάκιος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ οἱ Λακιάδαι.

Λάκμος καὶ **Λάκμων**, ωνος (ὁ), τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Μακεδ.

Λακράτης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, Ὀλυμπιονίκης. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες ἐχράτησαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Γαλατῶν.

Λακρατίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Λακρατίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος Μαραθωνομάχος.

Λακρίνης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, σταλεὶς πρέσβυς εἰς Κῦρον τὸν Μέγαν ὑπὲρ τῶν Ἰώνων.

Λάκριτος (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Φασηλίδος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐκφέρεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

Λακτάντιος (ὁ), Πλάκιδος, συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, ἀπροσδιορίστου ἐποχῆς, γράψας ὑπομνήματα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.

Λακύδης, ου (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς ἐν Κυρήνῃ ἢ διδαχθεὶς ἐν Ἀθήναις, ἀπεβιωσεν δὲ ὑπὸ οἰνοποσίας τῷ 241 π. Χ.

Λάκων, ωνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας. 2) (κυριωνυμ.) Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου. 4) δοῦλός τις παρὰ Θουκ.

Λακωνία καὶ **Λακωνικὴ** (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἡ Σπάρτη, (τὸ ἐθν. Λάκων καὶ τὸ θηλ. Λάκαινα).

Λακωνικὸς κόλπος (ὁ), ὁ πρὸς μεσημβρίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Πελοπονν. μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλαίου καὶ Ταινάρου, (Κόρφος τῆς Κολοκυθέας).

Λάμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λαμέδων, οντος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαομέδων, υἱὸς τοῦ Κορωνεῦ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Λαμία (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ., ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν Ἐρεφίλην. 2) θυγ. τοῦ Βήλου ἢ τῆς Λιβύης, τὴν ὁποίαν, ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν εἰς ἄγριόν τι τέρας, τὸ ὁποῖον κατέτρωγε τὰ παιδία. 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις αὐλητρίδων, θυγ. τοῦ Κλεάνορος, ἐρωμένη τοῦ βασιλέως Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη Λαμιακὸς ὁ μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιπάτρου καὶ τῶν Ἀθηναίων πόλεμος, (Ζητοῦνι), (ὁ πολ. Λαμιεύς).

Λαμίας, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Λαμία.

Λάμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῆς Λαμίας.

Λάμις, ιδος (ὁ), Μεγαρεύς τις, ἀποικήσας εἰς Σικελίαν.

Λαμίσκος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμ.

Λᾶμνος, Λαμνιάς κτλ., Δωρ. ἀντὶ Λῆμνος κτλ.

Λάμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, (Ὀδ. Κ, 81). 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ χυν. εἰς τὸν Φάλαρον. 3) ποτ. καὶ π. τῆς Κιλικ.

Λάμπεια (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου.

Λαμπέτεια (ἡ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Λαμπετίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλιψ.

Λαμπετίη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἤλιου καὶ τῆς Νύμφης Νεαίρας, ἀδελφὴ τῆς Φαεθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱερὰς βοῦς τοῦ πατρός των ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας.

*Λάμπη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Ἀγαμέμν., (ὁ πολ. Λαμπαῖος ἢ Λαμπεύς).

Λαμπιδώ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγιδος.

*Λάμπις, ιδος (ὁ), πλουσιώτατός τις ναύκληρος ἐξ Αἰγίνης. 2) εἷς τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Ἠλείων Ἀριστοτίμου. 3) Λακεδαιμόνιος, νικήσας πένταθλον κατὰ τὴν 18 Ὀλυμπ.

Λαμπιτὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ Σπαρτιᾶτις. 2) ἑταίρα τις ἐκ Σάμου.

Λάμπιχος (ὁ), τύραννός τις τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας.

Λάμπος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Γοργόνης.

Λαμπρὰ (ἡ), ἴδε Λαμπτραί.

Λαμπρίδας, α (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Θκρτ. (Δ', 21).

Λαμπρίας, ου (ὁ), ὁ ἀδελφὸς ἢ 2) ὁ υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ τῷ Δίωνι

Λαμπροκλῆς, έους (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκρ. 2) μουσικός τις καὶ διθυραμβοποιὸς παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 491).

*Λαμπρόμαχος (ὁ), Ὀπούντιός τις, Ἰσθμιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Λάμπρος (ὁ), διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Λαμπτραί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, (ὁ δημ. Λαμπτρεύς).

Λάμπων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ ἄλλως Λάμπος. 2) Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ ἀθλητοῦ Πυθέα. 3) Σάμιός τις παρ' Ἡρόδ. 4) ἱερεύς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις.

Λαμπώνεια καὶ Λαμπωνία (ἡ) καὶ

Λαμπώνιον (τὸ), π. τῆς Τριῳάδος παρὰ τὴν Ἀντανδρον, (ὁ πολ. Λαμπωνιεύς, -νιεύς).

Λαμύνθιος (ὁ), λυρικός τις καὶ ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου.

Λάμφιλος ἢ Λάφιλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ., (διατί νὰ μὴ ᾖνε Πάμφιλος;)

Λάμψακος (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἡ πρότερον Πιτυοῦσα, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της καὶ τὴν εἰς τὸν Πρίαπον λατρείαν της, (ὁ πολ. Λαμψακηνός).

*Λάμψος (ἡ), χωρ. περὶ τὰς Κλαζομενάς, (τὸ τοπ. Λάμψιος).

*Λάνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους.

*Λανίκη (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λαονίκη, μήτηρ τοῦ Πρωτέα, τροφὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Λανούβιον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lavigna).

Λαογονος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος καὶ 2) ἄλλος, υἱὸς τοῦ Βιάντος.

Λαογόρας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ὡς βοηθῶν τοὺς Λαπίθας κατὰ τοῦ Αἰγιμίου.

Λαογόρη (ἡ), ἡ ἄλλως Λαοδίκη, θυγ. τοῦ Κινύρα.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀντινόου. 3) υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν, ἀφ' οὗ ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. 4) ἡγεμών τις τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαέων.

Λαοδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Βελλεροφόντου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. 2) θυγ. τοῦ Ἀκέστου ἢ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, φονευθεῖσα αὐτοχειρὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της. 3) θυγ. τοῦ Ἀμύκλα ἢ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος.

Λαοδίκεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, (Ἐσκι-Χισάρ). 2) π. τῆς Συρ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ παρώνυμος τῆς μητρὸς του, (Λαοδικιέ). 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας περὶ τὸν Δίβανον. 4) π. τῆς Μηδ., κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. 5) ἡ Κατακεκαυμένη, π. τῆς Λυκαονίας, (ὁ πολ. Λαοδικεύς).

Λαοδίκεια (τὰ), = Λαοδίκιον.

Λαοδίκη (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάωνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀκάμαντος τὸν Μύνητον, ἢ κατακρημνισθεῖσα ὑπὸ λύπης διὰ τὸν ἐν Θράκῃ θάνατον τοῦ παιδός της. 3) θυγ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ ὑπὸ τῶν Τραγικῶν Ἠλέκτρα. 4) θυγ. τοῦ Κινύρα, ἐξ ἧς ὁ Ἔλατος ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον καὶ Πηρέα. 5) Κυπρία, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρκαδίας. 6) γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, καὶ μήτηρ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. 7) θυγ. Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος ἢ γυνὴ Ἀντιόχου τοῦ θεοῦ, βασιλέως τῆς Συρ., μήτηρ δὲ Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, φαρμακώσασα τὸν ἄνδρα της, διότι ἐνυμφεύθη καὶ δευτέραν γυναῖκα τὴν θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Βερενίκην, (ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Λαοδίκεια). 8) θυγ. Μιθριδάτου τοῦ Α', καὶ γυνὴ Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου. 9) ἀδελφὴ τῆς προτέρας, καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθη τοῦ Β', καὶ ἔπειτα Νικομήδους τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδόκιον (τὸ), πεδίον ἢ κώμη τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Μεγαλοπόλεως ἢ Τεγέας, ἀπὸ Λαοδόκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐχέμου.

Λαόδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φίλος τοῦ Ἀντιλόχου. 3) εἷς τῶν Πριαμιδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δώρυ. 5) υἱὸς ἢ 6) ἀδελφὸς τοῦ Βιάντος. 7) υἱὸς τοῦ Ἐχέμου ἐξ Ἀρκαδίας, (δρυόθ.) Λάδοκος. 8) κιθαρῳδός τις παρ' Αἰλιανῷ.

Λαοθόη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων. 2) θυγ. τοῦ Ἄλτου, βασιλέως τῶν Λελέγων, ἐξ ἧς ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. 3) ἡ μήτηρ τοῦ Ἐχίονος ἢ Ἐρύτου.

Λαοθόης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιβίου.

Λαοκόων, οντὸς καὶ ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) ἱερεὺς τοῦ Ποσειδ. ἐν Τροίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου, συμβουλεύοντος τοὺς Τρῶας νὰ μὴ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν πόλιν τὸν Δούρειον Ἵππον καὶ πλήξαντος μάλιστα αὐτὸν μὲ τὴν λόγχην του, ἔπεμψεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς Τενέδου δύο δράκοντας, οἵτινες, ὁρμήσαντες κατ' αὐτοῦ, θυσιάζοντος εἰς τὸ παράλιον, τὸν ἐθανάτωσαν ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο τε υἱούς.

Λαοκόωσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως ἢ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως, ἡ ἄλλως Ἀρήνη ἢ Ὁλοῦδώρα.

Λαομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Λαομεδοντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος.

Λαομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, πατὴρ τοῦ Πριάμου κτλ., πρὸς τιμωρίαν τοῦ ὁποίου ὁ Ποσειδῶν, ὡς ἀποτειχήσαντος αὐτὸν τὸν μισθόν του διὰ τὴν κτίσιν τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἀπέστειλε θαλάσσιόν τι τέρας, πρὸς βορὰν τοῦ ὁποίου ἐξετέθη, κατὰ τὴν ὑπόφασιν τοῦ μαντείου, ἡ θυγ. τοῦ Λαομέδοντος Ἡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιόνη, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς, διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρῳάδος. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μελίνης, μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 3) υἱὸς τοῦ Λαρίχου, τοποτηρητὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ.

Λαομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Λαομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Ὀμφάλης.

Λαονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. 2) (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀπολλν.) θυγ. τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Πολυφήμου.

Λᾶος (ὁ), Π. ἀντὶ Λάϊος.

Λᾶος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ., χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, (Laino).

Λᾶος (ἡ), π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Συβαριτῶν, (Laino). 2) π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Lodi), (ὁ πολ. Λαίνος).

Λαουϊνία (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Λαίνου, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Αἰνείας, μετὰ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἄφιξίν του, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἰνείαν Σίλβιον.

†Λαουϊνιασηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Καππαδοκ.

Λαουΐνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (ὁ πολ. Λαβινιάτης).

Λαοφόντη (ἡ), θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης, γυνὴ τοῦ Θεστίου, καὶ μήτηρ τῆς Λήδας κτλ.

Λάπαθος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Λακώνων.

Λαπέρσαι (οἱ), οἱ Διόσκουροιώς, πορθήσαντες (πέρσαντες) τὴν πόλιν Λᾶν ἐν Λακεδαίμονι.

*Λάπηθος (ἡ), = Λάπαθος.

Λαπίθαιον (τὸ), χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου.

Λαπίθη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., παρβλ. Λάπηθος.

Λαπίθης, ου (ὁ), Ἥρως τις ἐν Σπάρτῃ, πατὴρ τῆς Διομήδης, γυναικὸς τοῦ Ἀμύκλα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς Στίλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου, ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν Θεσσαλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι, ἔθνος μάχιμον τῆς Θεσσαλ., περὶ τὸν Πηνειόν, ἴσως = Περραιβοί, πολεμήσαντες ϗ (συμμαχοῦντος αὐτοῖς τοῦ Ἡρακλ.) νικήσαντες τοὺς γείτονας αὐτῶν Κενταύρους.

†Λάπιθον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.

†Λάρα (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν· Laura.

Λάρανδα (τὰ), π. τῆς Λυκαον., (ὁ πολ. Λαρανδεύς).

Λαρεντία (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Laurentia.

*Λαρήναιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμ., Laurentius.

Λαρινᾶτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. ἡ περὶ τὸ =

Λάρινον (τὸ), π. τῆς κάτω Ἰταλ., (Lurino), (ὁ πολ. Λαρινάτης).

Λάριος λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλ., (Lago di Como).

Λάρισος (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Λάρισσος.

Λάρισσα (ἡ), θυγ. τοῦ Πελασγοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἄργει καὶ Θεσσαλ. — 2) (γεωγρφ.) ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους. 3) π. πρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, διασωζουσα τὸ ὄνομά της. 4) ἡ Κρεμαστὴ ϗ Πελασγία, π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. 5) π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος. 6) ἡ Φρικωνὶς ἡ Αἰγυπτία (διότι παρεχωρήθη ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου εἰς τοὺς συμμαχήσαντας αὐτῷ Αἰγυπτίους), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κύμην. 7) π. τῆς Λυδ., ὅπου ϗ ναὸς τοῦ Λαρισσηνοῦ Ἀπόλλωνος. 8) π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος· ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Ξενοφῶντος. 9) π. τῆς Συρ. πρὸς δυσμὰς τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου, καὶ ἄλλη ἐν Κρήτῃ, ϗ ἄλλη ἐν Ἤλιδι, καὶ ἄλλη ἐν Ἀττικῇ, διότι ἦτον κοινὸν ὄνομα τῶν Πελασγικῶν, φαίνεται, πόλεων, (ὁ πολ. Λαρισσαῖος).

Λάρισσος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου.

*Λάριχος (ὁ), Μιτυληναῖος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) ἄλλος, ἀρχαιότερος, ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς.

*Λάρολον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Λαρτιάδης, Π. ἀντὶ Λαερτιάδης.

Λάρτιος, Π. ἀντὶ Λαέρτιος.

Λάρυμνα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κηφισσοῦ. 2) — ἡ ἄνω, π. τῆς Λοκρ.

*Λᾶς, Λᾶ (ὁ), οἰκιστὴς τοῦ περὶ τὴν Σπάρτην χωρίου Ἀραίνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Λᾶς, Λᾶος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Λακων. καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων.

Λασθένης, ους (ὁ), Θηβαῖος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω. 2) Ὀλύνθιός τις, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον.

Λασθενία (ἡ), ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ Σπευσίππου.

Λάσιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Λασίων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. καὶ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου εἰς τὸν Ἀλφειόν, (ὁ πολ. Λασιωνεὺς καὶ Λασιώνιος).

Λασόνιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Καβηλεῖς Μηόνιοι, ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν ποταμὸν Ἄλυν, μεταξὺ Μαριανδυνῶν ϗ Ἀμαζόνων.

Λᾶσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαρίνου, ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης, ζήσας περὶ τὴν 63 Ὀλυμπ.

*Λαστρατίδας, α (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Παραβάλλοντος, Ὀλυμπιονίκης.

*Λασύρτας, α (ὁ), Λασιώνιός τις, ζῶν χωρὶς νὰ πίνῃ.

Λατίνη (ἡ), = Λάτιον.

Λατῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης. 2) βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ., υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Μαρκίας, ἢ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου, ὑποδεχθεὶς τὸν Αἰνείαν καὶ δοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα του Λαουϊνίαν εἰς γυναῖκα. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λάτιον (τὸ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ.

Λάτμος (ὁ), β. τῆς Καρ. 2) παλαιότερα ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Ἡράκλεια. 3) (εἰς τὸν Θκδ. Γ, 33) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πάτμος.

Λατοΐδης, Δωρ. ἀντὶ Λητοΐδης.

*Λατὸς (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Λάτιος).

Λάτραμυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης.

Λάτυμνος (ὁ), β. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν Κρότωνα.

Λατὼ, όος (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Λητώ.

*Λαύρειον (τὸ), = Λαύριον.

Λαύρεντον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, καθέδρα ποτὲ τοῦ βασιλέως Λατίνου, ὅπου νῦν ἡ Torre di Paterno, (ὁ πολ. Λαυρεντῖνος).

*Λαύρη (ἡ), ὄνομα Ῥωμ., Laura, θυγ. τοῦ Λατίνου, γυνὴ τοῦ Κρότωνος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. περὶ τὴν Κρότωνα, ἢ ἡ Κρότων αὐτή.

Λαύριον (τὸ), β. τῆς Ἀττικῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Σουνίου, ὅπου καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐπωνομάζοντο Λαυριωτικαὶ γλαῦκες, αἱ παλαιαὶ δραχμαὶ τῶν Ἀθην.

*Λαφάης, εος (ὁ), τύραννός τις τοῦ Ἄργους, ἐκβληθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργείων. 2) γλύπτης τις ἐκ Φλιοῦντος.

Λαφάνης, εος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐξ Ἀρκαδίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. 2) υἱὸς τοῦ Λασθένους.

*Λαφάων, οντος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Λάφιλος (ὁ), ἴδε Λάμφιλος.

Λαφρία (ἡ), ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

*Λάφριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κασταλίου. 2) (παρὰ Λυκόφρν.) ἐπιθετ. ὁ Ἑρμῆς.

Λαφύστιον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Λαφυστίου Διός.

Λαχάρης, ους (ὁ), τύραννός τις τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ., συλήσας τὸν χρυσὸν τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς.

Λάχεσις, εως (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Λάχης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μελάμπου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ὁ περὶ ἀνδρίας διάλογος τοῦ Πλάτωνος.

*Λάων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Λέαγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Λεάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Θηβῶν κατὰ τῶν Ἑπτὰ ἡρώων.

Λέαινα (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ἐν ταῖς βασάνοις διότι δὲν κατεμαρτύρησε τοῦ ἐραστοῦ της.

Λέανδρος (ὁ), ἐραστὴς τῆς Ἡροῦς, ἴδε Ἡρώ. 2) συγγραφεύς τις ἐκ Μιλήτου.

Λεάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύκλα, ἐξ ἧς ὁ Ἄρκας ἐγέννησε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀφείδαντα.

Λέαρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, κατατοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρός, παραφρονήσαντος. 2) ἀδελ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου Β', βασιλέως τῆς Κυρήνης. 3) υἱὸς τοῦ Καλλιμάχου, πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων εἰς Θράκην ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 4) ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Ῥηγίου, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος.

Λεβάδεια καὶ Λεβαδία (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ πλησίον αὐτῆς σπήλαιον τοῦ Τροφωνίου, (Λεβαδιά).

Λεβαίη (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας.

Λεβέδος (ἡ), μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου, μετοικίσαντος τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς Ἔφεσον, (ὁ πολ. Λεβέδιος).

Λιβὴν, ῆνος καὶ Λεβήνα (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης, ἐπίνειον τῆς Γορτυνος.

Λέβινθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων.

*Λέδων, οντος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Λειαγόρη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Λειβηθρον (τὸ) καὶ Λειβηθρα (τὰ), χωρ. ὀρεινὸν τῆς Πιερίας ἐπὶ τῶν συνόρων Θεσσαλ. καὶ Μακεδον., ὅπου ἔζη ὁ Ὀρφεύς, ἢ 2) (κατὰ τὸν Παυσαν.) β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, συνέχεια τοῦ Ἑλικῶνος, ὅπου τὸ ἄντρον καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Λειβηθρίδες Νύμφαι, (Ζαγαριδοῦνι).

*Λείγηρ, ηρος (ὁ), ποτ. τῆς Κελτικῆς, (Loire).

Λειμώνη (ἡ), ἴδε Ἠλώνη.

Λειπεφίλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰουλίου, γυνὴ τοῦ Φύλαντος.

Λειπόξοϊς, ίος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Δυνάσται.

Λείρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ ῥέων μεταξὺ τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, (Garigliano).

Λείχας (ὁ), = Λίχας.

Λειψυδρίον (τὸ), χωρ. ἄνυδρον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πάρνηθα.

Λειωδης, υος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, θαλατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ.

Λειωκριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίσβου, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Ὠνήτορος.

Λέκτον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Τρωάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ χώρα τῶν Αἰολέων, (Μπαμπᾶ).

Λέλεγες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, μεταναστεύσαν ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρωάδος.

Λέλιξ, εγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύης, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων. 2) αὐτόχθων τις βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν οἱ ἐν Λακεδαίμονι Λέλεγες.

Λεμάνη (ἡ), λίμνη τῆς Βελγ. Γαλλ., (ἡ νῦν λίμνη τῆς Γενέβης ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ).

*Λέμβιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Νικάρχῳ.

Λεμοβίκες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Limoges).

Λεοννάτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντείου ἢ τοῦ Ἄνθου, στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., διορισθεὶς μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας μετὰ τοῦ Περδίκκα, ᾧ ἡγεμὼν τῆς Φρυγίας ἄχρι τοῦ Ἑλλησπόντου.

Λεοντεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων μὲ 40 πλοῖα ἐκ Θεσσαλίας ἐπὶ Τροίαν. 2) μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου ἐκ Λαμψάκου.

Λεοντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, στρατηγῶν τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. 2) πολέμαρχός τις τῶν Θηβαίων, προδοὺς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν εἰς τὸν Λακεδαιμόνιον ἁρμοστὴν Φοιβίδαν.

Λεοντῖνοι (οἱ), π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, (ὁ πολ. Λεοντῖνος).

Λεόντιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις καὶ συνέγραψεν, ὡς λέγεται, κατὰ Θεοφράστου. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸ Αἴγιον. 3) = Λεοντῖνοι.

Λεοντὶς, (δος (ἡ), μία τῶν δέκα φυλῶν ἐν Ἀττικῇ ἀπό τινος ἀρχαίου ἥρωος Λέω.

*Λεοντίσκος (ὁ), Μεσσήνιός τις Ὀλυμπονίκης. 2) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐκ τῆς ἑταίρας Θαΐδος.

*Λεόντιχος (ὁ), Ἀθηναῖος, τριήραρχος ἐπὶ Ἀνταλκίδου.

*Λεοντομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.

Λεοντόπολις, εως (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ Λεοντοπολίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ὁ λέων, (ὁ πολ. Λεοντοπολίτης). 2) = Λεόντων πόλις.

*Λεόντος κώμη (ἡ), κώμη τις ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Λεόντων πόλις (ἡ), π. τῆς Φοινίκης μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, ἡ μετὰ ταῦτα Πορφύριον.

*Λεπάδιον (τὸ), ἴδε Λοπάδιον.

Λέπιδος (ὁ), Δέμιλιος, υἱὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, συνυπατεύσας τῷ Ἰουλίῳ Καίσαρι, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐκλεχθεὶς, συνεργείᾳ τοῦ Ἀντωνίου, Ποντίφηξ, ὕστερον δὲ ἀποτελέσας μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ὀκταβίου τὴν δευτέραν τριανδρίαν, καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας λαχὼν εἰς τὸ μέρος του τὴν Ἀφρικήν.

Λεπρέας, ου (ὁ), = Λέπρεος.

Λέπρεον, Π. ἀντὶ Λέπρεον (τὸ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλιδος, ὁ πολ. Λεπρεάτης).

Λέπρεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καύκωνος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἠλιδι Λεπρέου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Λεπρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Καύκωνος ᾗ τῆς Ἀστυδαμείας.

†Λεπρίνα (ἡ), π. τῆς Ἠλιδος, (κατὰ τὸν Schneyder, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λετρινοῦς).

Λεπτίνης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων πολιτῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τὸν σωζόμενον αὐτοῦ λόγον. 2) ἀδελφὸς Διονυσ. τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Λέπτις, εως (ἡ), ἡ μεγάλη, π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις, ἡ ᾗ Νεάπολις. 2) ἡ μικρὰ, π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Ἀδρούμητον, (Μουχαμμέδ).

Λερία (ἡ), = Λέρος.

Λέρνα καὶ Λέρνη (ἡ), λίμνη καὶ ποτ. ᾗ πόλις τῆς Ἀργολ., ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὴν πολυκέφαλον Δερναίαν Ὕδραν.

Λέρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μεσημβρινώτερον τῆς Πάτμου, μία τῶν Σποράδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Λέριος).

*Λεσβόθεμις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Μιτυληναῖος.

*Λεσβοκλῆς, έως (ὁ), συγγραφεύς τις Μιτυληναῖος, σύγχρονος τοῦ Στρ.

Λέσβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαπίθου, ἀποικήσας εἰς τὴν, ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθεῖσαν, Πελασγίαν ἢ Αἰολίδα νῆσον καὶ νυμφευθεὶς τὴν Μέθυμναν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Μακαρέως.

Λέσβος (ἡ), μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, ἡ πρότερον Πελασγία, Αἰολὶς, Ἀασία καὶ Ἴσσα, πατρὶς τῆς Σαπφοῦς, τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Θεοφράστου καὶ πολλῶν ἄλλων ὀνομαζῶν ἀνδρῶν, (κοινῶς σήμερον Μιτυλήνη, ἀπὸ τῆς ἐπισημοτέρας τῶν ἐν αὐτῇ πέντε μεγάλων πόλεων), (ὁ νησ. Λέσβιος).

Λεσβῶναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποτάμωνος ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μιτυλήνης, συφιστὴς καὶ ῥήτωρ, ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Λέσχης, εω (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς, ἐκ τῶν λεγομένων Κυκλικῶν, Μιτυληναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπ. ᾗ ποιήσας τὴν λεγομένην Μικρὰν Ἰλιάδα.

Λετρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ πόλις Λετρινοῦς.

Λέτρινα (ἡ) καὶ Λετρῖνοι (οἱ), π. τῆς Ἠλιδος, ἀπέχουσα 140 στάδια πρὸς ἄρκτον τῆς Ὀλυμπίας, (Πύργος ἢ Ἁγιαννης), (ὁ πολ. Λετρινιαῖος).

Λευκὰ (τὰ), π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (S. Maria di Leuca). 2) β. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, (Σφακιά).

Λευκαδία (ἡ), ἡ ἄλλως Λευκὰς, νῆσος (ἀρχήτερα χερσόνησος) τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν., (Ἁγια Μαύρα), (ὁ νησ. Λευκάδιος).

Λευκάδιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Λευκάδος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

Λευκαὶ (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Ἰωνίας περὶ τὴν Σμύρνην.

Λευκαὶ ζῆλαι (αἱ), χώρα τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν ποταμὸν Μαρσύαν.

Λευκαυία (ἡ), ἡ πρότερον Οἰνωτρία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλ., περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Λευκανοί).

Λευκὰς, άδος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου νήσου, ἴδε Λευκαδία. 2) Λευκὰς πέτρη, βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἠπείρου ἡ τῆς Λευκάδος, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος, περίφημος διότι ἀπ' αὐτοῦ πηδῶντες εἰς τὴν θαλασσαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ ἐρωτόληπτοι, ἢ ἐφονεύοντο, ἢ ἐλησμόνουν ὑπὸ τοῦ φόβου τὸ πάθος των, (κατ' ἔτος ἐκρημνίζετο αὐτοθεν ἐν παρατάξει εἷς κατάδικος), ἴδε καὶ Λευκάτας.

*Λευκασία (ἡ), ποτάμιόν τι τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Μεγαλόπολιν.

*Λευκάσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

*Λευκασπίς, ιδος (ἡ), λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς.

Λευκάτας, α (ὁ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Λευκαδίας, (Κάβο Δουκάτου), ἴδε Λευκὰς (πέτρη).

Λευκὴ (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀχίλλειος ἢ Ἀχιλλεία καὶ Φαεννὴ, νῆσος τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους. 2) π. τῆς Δακων. ἐπὶ τοῦ Δακωνικοῦ κόλπου.

Λευκὴ ἀκτὴ (ἡ), κώμη ἢ ὄρμος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος. 2) ἄκρα τρόπ. μεσημβρίαν τῆς Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Λευκίμνη (ἡ), ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημβρίαν τῆς Κερκύρας (Capo Bianco).

Λεύκιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Lucius.

Λευκίππη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) γυνὴ τοῦ Ἴλλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ἡ (κατ' ἄλλους) γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. 3) Θυγ. τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν, καθὼς ἢ αἱ ἀδελφαί της. 4) γυνὴ τοῦ Εὐήνορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Λευκιππίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λευκίππου.

Λεύκιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω, μετοικήσας εἰς Μεσσηνίαν, τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας, Ἱλάειραν καὶ Φοίβην, ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυτέλης. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, ἐραστὴς τῆς Δάφνης. 4) υἱὸς τοῦ Ναξίου, βασιλεὺς τῆς Νάξου. 5) υἱὸς τοῦ Θουρμιάχου, ἀπόγονος τοῦ Λιγυαλέως βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. 6) Φιλόσοφος, Ἐλεάτης ἢ Ἀβδηρίτης ἢ Μήλιος, ζήσας περὶ τὸ 500 πρὸ Χ.

Λευκοθέα (ἡ), οὕτω μετονομάσθη ἀποθεωθεῖσα ἡ Ἰνὼ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. 2) (γεωγρφ.) νησίδιον περὶ τὴν Ἰταλ., ἄλλως Λευκωσία.

Λεῦκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ.

Λευκόλλα (ἡ), λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου.

Λευκόλλας (ὁ), ὁ ἄλλως Λούκουλλος, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Λευκολόφας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος ὡς ἄνανδρος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λευκολοφίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ἀδειμάντου.

Λευκὸν (ὄρος), ἴδε Λευκά (2). 2) — πεδίον, ἴδε Λευκὴ ἀκτή.

Λευκὸν τεῖχος (τὸ), φρούρ. τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου καὶ ἡ καθέδρα τῶν ἀρχαίων αὐτῆς βασιλέων.

Λευκονόη (ἡ) καὶ Λευκόνιον (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Λευκονοεύς).

Λευκοπέτρα (ἡ), ἡ παρὰ Θκδ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Cap de l'Armi).

Λεῦκος (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Μακεδον.

Λευκόσυροι (οἱ), ἔθνος τῆς Καππαδοκ.

Λευκόφρυς, υος (ἡ), π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου παρὰ τὴν Μαγνησίαν, ὅπου ὁ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρύνης. 2) ἀρχύτερα ἡ νῆσος Τένεδος.

Λεῦκτρα (τὰ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδου ἢ τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ 371 πρὸ Χ. 2) πολίχν. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Παρίσου ποταμοῦ παρὰ τὰς ἐν Μεσσηνίᾳ Θαλάμας. 3) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους. 4) κώμη τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Κύφας.

Λεῦκτρον (τὸ), = Λεῦκτρα (3 καὶ 4).

*Λευκυανίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλείας ἢ Ἀρκαδ., πηγάζων ἐκ τῆς Φολόης καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Λεύκιων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἢ τῆς Θεμιστοῦς. 2) ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸ Παντικάπαιον χώρας τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄρξας φρονίμως περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. 3) (γεωγρφ.) χ. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Βέρκης.

Λευκώνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Λίσχρηίδος.

Λευκωνία (ἡ), = Λευκώνιον.

Λευκωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἐν Παντικαπαίῳ τυράννου Λεύκωνος.

Λευκώνιον (τὸ), π. τῆς Χίου.

Λευκωπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως.

Λευκωσία (ἡ), μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ 2) νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης παρὰ τὴν Ἰταλίαν, (Licossa).

Λευτυχίδης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λεωτυχίδης.

Λέχαιον (τὸ), λιμὴν τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, συνεχόμενος διὰ τείχους μὲ τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, (τὸ τοπ. Λεχαῖος).

Λέχης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πειρήνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Λέχαιον.

Λεωβώτης, ω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λαβώτας, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ὁ ἄλλως Χαρίλας.

Λεωγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Ἀνδοκίδου. 2) ἕτερός τις Ἀθηναῖος, διαβόητος ἐπὶ λαιμαργίᾳ.

*Λεωγόρης (ὁ), υἱὸς τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῶν Σαμίων.

Λεωδάμας, αντος (ὁ), περίφημός τις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις. 2) ἕτερός τις, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 3) μαθηματικός τις Θάσιος.

Λεώδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Λευκήθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φείδωνος, τυράννου τοῦ Ἄργους.

Λεωκόριον (τὸ), ἡρῷον εἰς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἐντὸς Κεραμεικῷ.

Λεωκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Στροίβου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Λεώκριτος (ὁ), ἴδε Δεινόκριτος.

*Λεωκώδης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις: ἦν Μεταποντίου.

Λέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυκρατίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) Σπαρτιάτης, εἷς τῶν οἰκιστῶν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἡρακλείας. 4) ἕτερός τις, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι. 6) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., Σαλαμίνιος, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 7) (γεωγρφ.) κώμη παραθαλ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας. 8) ποτ. τῆς Φοινίκης, ῥέων πρὸς ἄρκτον τῆς Σιδῶνος.

Λεωνίκη (ἡ), π. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., (Vilar Luengo).

Λεωνίδας, ου (ὁ), ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Κλεομένους, ἀπαθανατίσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν Θερμοπύλαις, ὅπου μὲ 300 Σπαρτιάτας καὶ ὀλίγους Θηβαίους ἐφονεύθη μαχόμενος πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸν Ξέρξην Πέρσας. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου, ἀναστραφεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σελεύκου, βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ φεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱὸν του Κλεομένην, τελευταῖον βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν. 3) φιλόσοφός τις Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. 4) στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων.

Λεωνίδης, εω-ου (ὁ), ἐν γέν. Ἰων. ἀντὶ Λεωνίδας. 2) ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς, μεταγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ, συγγράψας περὶ ἰατρικῆς. 3) Βυζάντιος (;), γραμματικὸς, γράψας Ἁλιευτικά.

*Λεώνυμος (ὁ), Κρατωνιάτης τις παρὰ Παυσανίᾳ (Γ', 16)'.

Λεωπρέπης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου τοῦ Κείου.

Λέως, ω (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ ἐτιμῶντο διὰ τοῦτο εἰς ἰδιαίτερον ἡρῷον, τὸ καλούμενον Λεωκόριον. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή.

Λεωσθένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Δαμιακοῦ πολέμου.

Λεωτροφίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις ποιητὴς λυρικὸς, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Λεωτυχίδας (Δωρ. ἀντὶ) Λεωτυχίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (ἀπὸ τοῦ 466 ἕως τοῦ 451 πρὸ Χ.), ἀποθανὼν ἐξόριστος ἐν Τεγέᾳ, διότι, δωροδοκηθεὶς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐφοβήθη νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Σπάρτην. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησίλεω τοῦ Α', ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου διὰ ῥᾳδιουργίας τοῦ Λυσάνδρου, ὡς νόθος.

Λεωχάρης, ους (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμ.

*Λῆγαι (οἱ), Σκυθικόν τι ἔθνος, κατοικοῦν μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Ἀμαζόνων.

Λήδα καὶ Π. Λήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Θεστίου, γυνὴ τοῦ Τυνδάρεω ἢ μήτηρ τῆς Ἑλε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νης, τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τῶν Διοσκούρων.
Δηθανὸν πεδίον (τὸ), πεδιάς τις παρὰ τὴν πόλιν Λεβαδίαν ἐν Βοιωτίᾳ.
Δηθαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Κρήτης, γιν. εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν Γόρτυνα. 2) ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, γιν. παρὰ τὴν Μαγνησίαν εἰς τὸν Μαίανδρον.
Δήθη (ἡ), ποτ. τοῦ Ἅιδου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίνοντες οἱ νεκροί, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ. 2) ποτ. τῆς Δυσιταν., ὁ ἄλλως Βελιών.
Δῆθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν ἐν Λαρίσσῃ Πελασγῶν.
*Δήθων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Διθ. παρὰ τὴν πόλιν Βερενίκην. (Δθ. Β', 71).
Δῆϊτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν. 2) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Πηνέλεω.
*Δηκυθίων, ωνος (ὁ), ὄνομα βουνοῦ παρὰ Λουκ.
*Δήκυθος (ἡ), φρούρ. τῆς Μακεδ. περὶ τὴν Τορώνην.
Δήλαντον πεδίον (τὸ), πεδιὰς πρὸς δυσμὰς τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, ὅπου καὶ θερμαὶ πηγαὶ καὶ μεταλλεῖον σιδήρου.
Δήλαντος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐβοίας, ῥέων διὰ τοῦ Δηλάντου πεδίου.
Δῆμνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, ἱερὰ τοῦ Ἡφαίστου, ὃς τις ἐμυθεύετο ἔχων ἐν αὐτῇ τὰ χαλκουργεῖά του, (ὁ νησ. Λήμνιος), (περίφημοι ὑπῆρξαν ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων αἱ Λημνιάδες διὰ τὰς ἀθεμιτουργίας των, ἀφ' ὧν καὶ παροιμία: «Λήμνια κακά,» «τὰ μέγαλα καὶ φρικώδη καὶ «Λήμνια ἔργα,» «τὰ παράτολμα).
Δήναιον (τὸ), χωρ. ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Δηναίου Διονύσου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ Λήναια.
Δηξόβιος καὶ Δηξούϊς (οἱ), ἔθνος τῆς Δαυγδουν. Γαλλ. παρὰ τὸν Ὠκεανόν.
Δηπόντιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας περὶ τὰς Ἄλπεις.
Δήρισσα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λάρισσα.
Δῆρων, ωνος (ἡ), νῆσος ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, (S. Marguérite).
*Δῆσσα (ἡ), κώμη τις περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.
Δητοΐδης, ου (ὁ), μητρων. ὁ Ἀπόλλων.
*Δητοῦπολις, εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μέμφιν, (ὁ πολ. Δητοπολίτης).
Δηὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀπόλλ. καὶ τὴν Ἄρτεμιν.
Δηωΐας, άδος καὶ Δηωΐς, ίδος (ἡ), μητρωνυμ. ἡ Ἄρτεμις.
Διδάνιος (ὁ), ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας, φίλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, διδάξας καὶ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς τὸ 314 μετὰ Χ. καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων.
Δίδανος (ὁ), β. τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, συνεχόμενον μὲ τὸν Ἀμανόν, τὸ πλεῖστον χιονοσκέπαστον, ὅθεν καὶ ἐπωνομάσθη (Δαβὰν, λευκὸν Ἑβραϊστί). Περίφημοι εἶνε εἰς τὴν Γραφὴν αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐναυπήγουν οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι.
Λίβηθρα (τὰ), = Λειβηθρα.
Λίβιος (ὁ), Τίτος, ὁ περίφημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς ἐν Παταβίῳ τῆς Ἰταλ. τῷ 58 ἀπὸ Χ., συνέγραψε Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς 140 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐχάθησάν τινα.
*Λιβυφοίνικες (οἱ), οἱ ἐκ τῆς Φοινίκης ἀποικήσαντες εἰς τὴν Λιβύαν, (ἰδίως θὲ) οἱ Καρχηδόνιοι.
Λιβύη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βῆλον καὶ Ἀγήνορα. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) καθ' Ὅμηρον, ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ χώρα πρὸς δυσμάς· παρὰ τισι ὕστερα, ὅλη ἡ μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Σύρτεων Ἀφρική, (τὸ ἔθν. Λίβυς, καὶ τὸ θηλ. Λίβυσσα).
Λιβυκὸς, ἡ, όν, Ὁ τῆς Λιβύης. || «Λιβυκὸν πέλαγος,» τὸ μεταξὺ Λιβύης καὶ Κρήτης. || «Λιβυκὸν ὄρος,» τὸ χωρίζον βορειοδυτικῶς τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Λιβύης.
Λιβυρνικὸς παράπλους (ὁ), ἡ παραλία τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἀποτελοῦσα μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, τὴν μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰαπυγίας.
Λιβυρνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Λιβυρνῶν. || (συνήθ. πλθ.) Λιβυρνίδες, αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν 40 νῆσοι.
Λίβυς, υος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λιβύης. 2) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀυσάνδρου.
Λιβύσσα (ἡ), (ὡς ἐθν.), ἡ κάτοικος τῆς Λιβύης. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὅπου ἐτάφη ὁ Ἀννίβας.
Λιβυστικὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λιβυκὸς.
*Λιβυστῖνοι (οἱ), ἔθνος ἐν τοῖς μεσογείοις τῆς Κολχίδος.
Λιβυστὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιβυκὴ.
Λιβυφοίνικες (οἱ), = Λιβυφοίνικες.
*Λιβών, ωνος (ὁ), Πλεῖος, ἀρχιτέκτων τοῦ Ὀλυμπίου ναοῦ.
Λίγγονες ἢ Λίγγωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Δαυγδουν. Γαλλ.
Λίγεια (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.
Λιγύη (ἡ), = Λιγυστικὴ.
Λίγυρ, υρος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ., πηγ. ἐκ τοῦ Κεμμένου ὄρους καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανὸν, (Loire). (Ὀρθοτέρα φαίνεται ἡ γραφὴ Λείγηρ).
Λίγυς, υος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Λιγυστικῆς.
Λιγυστιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιγυστικὴ.
Λιγυστικὸς, ἡ, όν, Ὁ τῆς Λιγουρίας. || «Λιγυστικὴ (ἐνν. χώρα), ἡ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Πάδου καὶ τῆς Μεσογείου ἐπαρχία τῆς βορείου Ἰταλ., περιέχουσα τὸ Πεδεμοντίαν, τὴν Γένουαν καὶ τὸ Δουκάτον τῆς Λούκας.
Λιγυστινὸς (ὁ), = Λίγυς.
Λιγυστὶς, ίδος (ἡ), = Λιγυστικὴ.
*Λίδη (ἡ), β. τῆς Καρ. ὑπὲρ τὴν Ἁλικαρνασσόν.
*Λίθαγος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλίχῳ.
*Λίθρος (ὁ), β. πρὸς δυσμὰς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.
Λικάϊτιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ὀβϊνδελικίας περὶ τὴν νῦν Βυναρίαν
Λικύμνα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Τίρυνθος.
Λικύμνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πλεκτρύωνος, ἢ τῆς Μιδείας, διασωθεὶς αὐτὸς μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, φονευθέντων εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχην, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ. 2) ῥήτωρ τις ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ Πώλου. 3) λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Χίου.
Λίλαια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, θυγ. τοῦ Κηφισοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισοῦ.
Λίλαντον (τὸ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Λήλαντον.
Λιλύβαιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., (Capo di Boco).
Λιλύβη (ἡ), Π. ἀντὶ Λιλύβαιον.
Λιλυβηὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ τοῦ Λιλυβαίου.
*Λιμαῖας (ὁ), ὁ ἄλλως Λήθης ποταμός.
Λιμενήϊον (Ἰων. ἀντὶ) Λιμενεῖον (τὸ), χωρ. παρὰ τὴν Μίλητον.
*Λιμενία (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου.
Λίμναι (αἱ) τόποι τις πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἄλλος τῆς Ἀρτέμιδος. 2) προάστειον τῆς Σπάρτης. 3) χωρ. μεταξὺ Μεσσην. καὶ Λακων. ὅπου ἦ ναὸς τῆς Λιμνάδος Ἀρτέμιδος. 4) χωρ. τῆς Θρᾳκ. χερσονήσου, συνοικισθὲν ὑπὸ τῶν Μιλησίων, (τὸ τοπ. Λιμναῖος).
Λιμναία (ἡ), κώμη τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (Λουτράκι).
*Λιμναῖος (ὁ), Μακεδών τις, σαλεὶς πρέσβυς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' πρὸς τὸν Τίτον Κουΐντιον.
*Λίμνος (ὁ), Μακεδών τις ἐκ Χαλαίστρας, φονευθεὶς ἐν ᾧ συνελαμβάνετο ὡς ἐπιβουλεύομενος τὸν Μ. Ἀλέξανδρον.
Λιμνώρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Λίμυρα (τὰ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Λιμυρεύς).
Λίμυρος (ὁ), ποτ. τῆς Λυκ., (Μύρα).
Λίνδιοι (οἱ), χωρ. τῆς Σικελ., ὅπου ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Γέλα.
*Λινδονιον (τὸ), π. τῆς Βρεττανίας, (Λονδῖνον).
Λίνδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυβίππης, ὑφ' οὗ ἐκτίσθη ἡ
Λίνδος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς, (ὁ πολ. Λίνδιος).
*Λίνον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Τριφύδος, ὅθεν οἱ Λινούσιοι Κοχλίαι.
Λίνος καὶ ὄχι Λῖνος (ὁ), εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μουσικῶν καὶ ῥαψῳδῶν, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας, ἢ τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἢ τοῦ Ἀπόλλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.
*Λίξα (ἡ), π. τῆς Διθ. παρὰ τὸν Λίξον ποταμόν, (ὁ πολ. Λιξιος καὶ Λιξίτης ἢ Λιξάτης).
Λίξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. 2) ποτ. τῆς Διθ. ῥέων διὰ τῆς Μαυριτανίας.
Λίπαξος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ὀλύνθου.
Λίπαρα (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Αἰόλου, μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Lipari), (ὁ πολ. Λιπαραῖος ἢ Λιπαρεύς).

Λίπαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λύτωνος, βιασθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ νὰ ἀποικήσῃ εἰς τὰς Λιπάρας νήσους, ὅπου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἐνυμφεύθη ὁ Αἴολος.

*Λιποξαΐς, ΐδος (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡροδ

Λίσαι (αἱ), π. τῆς Μακεδον., πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θεσσαλονίκης.

*Λισηνὴ (ἡ), = Ἀκίλησηνή.

Λίσσος (ὁ), ποτάμ. τῆς Θρᾴκης, χυν. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἕβρου εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Λισσὸς (ἡ), π. τῆς Δαλματ., (Alessio), (ὁ πολ. Λισσεὺς καὶ Λίσσιος).

Λιταὶ (αἱ), κατὰ προσωπαπ., θυγατέρες τοῦ Διός, χωλαὶ κτλ., (Ὀδ. ι, 502).

*Λιτυέρσης, ου (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μίδα.

Λιχάδες (αἱ), τρεῖς νησίδες πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρφεια, Κάρησα καὶ Φωκαΐα.

Λίχας, α (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ἀφενδονισθέντος ὑπὸ τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Θεσσαλίας θάλασσαν, ὅτε τῷ ἔφερε τὸν φαρμακωμένον χιτῶνα ἐκ μέρους τῆς Δηϊανείρας, παρωνομάσθησαν αἱ Λιχάδες νῆσοι. 2) Σπαρτιάτης τις, ἀνεψιὸς τὰ δεύτερα τοῦ Ὀρέστου. 3) ἕτερός τις, θαυμαζόμενος διὰ τὴν φιλοξενίαν του. 4) ἕτερός τις, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, ζήσας ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

*Λίχινδος (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Διχινδῖνος).

*Λόεων, ωνος (ὁ), συγγραφεύς τις Ἀργεῖος παρὰ Αρτ.

ογγῖνος (ὁ), Διονύσιος, ὁ περίφημος ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός, διδάσκαλος καὶ σύμβουλος τῆς περιφήμου Ζηνοβίας, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀποκεφαλισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ περὶ τὸ 273 ἀπὸ Χ.

Λόγγος (ὁ), Ἕλλην μυθιστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν Α' ἢ Β' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Λόκρα (ἡ), ποτ. τῆς Κορσικῆς, χυν. πρὸς δυσμὰς αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, (Taiuro).

Λοκρίς, ἴδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος ἢ 2) τῆς κάτω Ἰταλ., (ὁ πολ. Λοκρός).

Λοκροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Λοκρίδος, διαιρούμενοι εἰς τέσσαρα γένη, ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος μὲν τοὺς Ἐπικνημιδίους, τοὺς Ὀπουντίους καὶ τοὺς Ὀζόλας ἢ Ἐσπερίους· ἐν δὲ τῇ Ἰταλίᾳ τοὺς Ἐπιζεφυρίους, ἀποικίσαντας περὶ τὸ ὄ' ἔτος τῆς 24 Ὀλυμπ. 2) π. πρωτ. τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Λοκρὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύωνος ἢ τοῦ Φωκίου ἢ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, πατὴρ δὲ τοῦ Ὀπούντος. 2) γλύπτης τις ἐκ Πάρου.

Λοξώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου.

*Λοπάδιον (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην., ἢ ἄλλως (καὶ ἴσως ὀρθότ.) Λεπάδιον.

*Λυπάδουσα καὶ (ὀρθότ.) Λοπαδοῦσσα (ἡ), νῆσός τις τῶν παραλίων τῆς Καρχηδονίας, (ὁ νησ. Λοπαδουσσαῖος).

*Λόραων, ωνος (ὁ), κωμικός τις θεὸς ἐκ τῶν Πριαπῴων.

Λόρυμα, ἴδος ὀρθότ. Δώρυμα.

Λουγδοῦνον (τὸ), π. πρωτ. τῆς Λουγδουν. Γαλλ., ἐπὶ τῆς συρροῆς τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἄραρος, (Lyon).

Λουγδούνος (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., (Bertrand).

Λουγοδὸν (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ. ἐφ' ἑνὸς τῶν ἀτομίων τοῦ Ῥήνου, (Leyden).

Λουγόδουνον (τὸ), = Λούγδουνον.

Λουδίας, ου (ὁ), = Λυδίας.

*Λουέριος καὶ Λουέρνιος (ὁ), Γαλάτης τις ὑπέρπλουτος, πατὴρ τοῦ Βιτύϊτος.

*Λούϊοι (οἱ), Γερμανικόν τι μέγα ἔθνος.

Λούκα (ἡ), π. τῆς Τυρρην., σῴζουσα τὸ ὄνομά της.

Λυκερία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἢ ἄλλως Νουκερία (ὁ πολ. Λυκερῖνος).

Λουκιανὸς (ὁ), ὁ περίφημος Ἕλλην συγγραφεύς, ἐκ Σαμοσάτων τῆς Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου ἢ τοπάρχης τῆς Αἰγύπτου, ἀποθανὼν δὲ εἰς βαθὺ γῆρας.

Λουκίλλιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως παρὰ Ῥωμαίοις, θεῖος τοῦ Μεγάλου Πομπηΐου.

Λούκιος (ὁ), = Λεύκιος.

Λευκοτοκία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Παρισίων τῆς Γαλλίας.

Λούκουλλος (ὁ), ὁ περίφημος διὰ τὰ κατορθώματα ἢ τὴν τρυφὴν του στρατηγὸς τῶν Ῥωμ.

Λουκρητία (ἡ), ἡ περίφημος διὰ τὴν σωφροσύνην της Ῥωμαία.

Λοῦνα (ἡ), ὁ παρ' Ἕλλησι Σελήνης λιμήν, π. παραθαλ. τῆς Τυρρην., (Lunegiana).

Λουπίαι (αἱ), π. τῆς Καλαβρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lecce).

Λουπίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Γερμ. χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Lippe).

Λουσγίς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Λουσῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Λουσιὰ (καὶ ὄχι) Λουσία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λουσιεύς).

Λουσιτανία (ἡ), = Λυσιτανία.

Λουσοὶ καὶ Λουσσοὶ (οἱ), π. τῆς βορείου Ἀρκαδ. μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, (ὁ πολ. Λουσιεὺς καὶ Λουσιάτης).

*Λούσωνες (οἱ), ἔθνος Κελτιβηρικὸν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τάγου.

*Λύφις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἁλίαρτον.

*Λοχαῖος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Ἀνδροσθένους ἐκ Μαινάλου.

*Λύβας, αντος (ὁ), ὁ ἐν Τεμέσῃ θαλμῶν, τὸν ὁποῖον ἐδίωξεν ὁ Ὀλυμπιονίκης Εὔθυμος.

*Λυγαῖος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Πολυκάστης, γυναικὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ μητρὸς τῆς Πηνελόπης.

Λύγδαμις, ος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Κιμμερίων, εἰσβαλὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἢ ἀποκατασταθεὶς ἐν Κιλικίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, βασιλίσσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. 3) τύραννος τῆς Νάξου. 4) Συρακούσιός τις, νικήσας παγκράτιο κατὰ τὴν 33 Ὀλυμπ.

Λυγκεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περίφημος διὰ τὴν ὀξυδερκείαν των, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἴδας ἐφόνευσεν τὸν μονομαχοῦντα τὸν Κάστορα. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἀργυφίας, διασωθεὶς μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τῆς Ἑρμηνήστρας, τὴν ὁποίαν νυμφεύθη, διεδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, καὶ ἀφῆκε διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱόν του Ἄβαντα. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 3) συγγραφεύς τις Σάμιος, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δυρίδος. 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

Λυγκηστεῖ (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ.

Λυγκηστὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐργίνου.

Λύγκος (ἡ), π. πρωτ. τῆς Λυγκηστίδος.

Λύδδα (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., ἢ ὕστερον Διόσπολις.

Λυδὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Λυδός.

Λύδη (ἡ), ἡρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου.

Λυδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας ἢ Αἰγαίου πελάγους, (τὸ ἔθν. Λυδός).

Λυδιάδας, ου (ὁ), Μεγαλοπολίτης, στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους.

Λυδίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ., σχηματίζων τὸν πρὸς δυσμὰς βραχίονα τοῦ Ἀξιοῦ, (Καστανᾶν).

Λυδὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λυδίας. 2 (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἄτυος, βασιλέως τῆς Λυδίας, ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνυμάσθη ἡ Λυδία.

Λυκαβηττὸς ἢ (συχνότ.) Λυκαβηττὶς (ὁ), β. τῆς Ἀττ., πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῶν Ἀθηνῶν.

Λύκαιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἱερὸν τοῦ Διὸς Λυκαίου καὶ τοῦ Πανός, ὅς τις ἐλέγετο γεννηθεὶς ἐπ' αὐτοῦ.

Λυκαῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ζεὺς καὶ 2) ὁ Ἀπόλλων ἐν Σικυῶνι, ὡς ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους αὐτῆς ἀπὸ τῶν λύκων.

Λυκαίνιον καὶ Λυκαινὶς (ἡ), ὀνόματα γυναικῶν παρὰ τοῖς ἐπιγραμματοποιοῖς.

Λυκάμβης, ου (ὁ), Θηβαῖος, ποῦ ἔσφαλε τὴν θυγατέρα μνηστεύσας ὁ Ἀρχίλοχος, ἐσατύρισεν αὐτὸν τόσον δηκτικῶς, μὴ θελήσαντα ὕστερον νὰ τῷ τὴν δώσῃ, ὥστε ἀπελπισθεὶς αὐτὸς ἔγινεν αὐτόχειρ.

Λυκαμβίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λυκάμβου.

Λύκανθος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλην. ΣΤ', γ', 2).

Λυκαονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καππαδοκ. ἢ Πισιδίας, (τὸ ἔθν. Λυκάων).

Λυκαονίδης, ου (ὁ), πατρώνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Λυκάρητος (ὁ), Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μυτανδρίου.

Λυκάριος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ 18 ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυκάστης, ου (ὁ), υἱὸς Μίνωος τοῦ Α', γεννήσας ἐκ τῆς Ἰδης, θυγατρὸς τοῦ Κορύβαντος, Μίνωα τὸν Β'.

Λυκαστία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Θεμίσκυραν, (τὸ ἐθν. Λυκάστιος).

Λύκαστος (ὁ), = Λυκάζης. 2) (γεωγρ.) π. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κρήτης.

Λυκάων, ονος (ὁ), υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Πελασγοῦ ἢ τοῦ Ἀζᾶνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελιβοίας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἡμέρωσε ἢ ἐπόλισεν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσέβειάν του, αὐτὸς μὲν μετεμορφώθη εἰς λύκον, οἱ δὲ πεντήκοντα υἱοί του ἐκεραυνώθησαν ὑπὸ τοῦ Διός, πλὴν τοῦ Νυκτίμου. Αἱ δύω θυγατέρες του ἦσαν ἡ περίφημος Καλλιστὼ καὶ ἡ Θεία. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Πανδάρου, ἑνὸς τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 4) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας.

*Λυκέας, α (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτεως, γράψας Αἰγυπτιακά.

Λύκειον (τὸ), ἓν τῶν τριῶν περιφήμων γυμνασίων ἐν Ἀθήναις, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Λυκείου Ἀπόλλ., ἀφ' οὗ καὶ παρωνομάσθη. Ἐν αὐτῷ ἐδίδαξε πολὺν χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης, ὕστερον δὲ κατηφανίσθη ὑπὸ τοῦ Σύλλα, πολιορκοῦντος τὰς Ἀθήνας.

Λύκειος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἄργει καὶ Λυκίᾳ, ὡς λυκοκτόνος ἢ ὡς προςάτης τῆς Λυκίας.

Λυκία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καρίας καὶ Παμφυλ., ἡ πρότερον Μυλιάς, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Λύκα τοῦ Πανδίονος, (τὸ ἐθν. Λύκιος).

Λυκίδας, α (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) βουκολικός τις ποιητής. 3) δοῦλός τις τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου.

Λυκίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐν Σαλαμῖνι, διότι ἐγνωμοδότησε νὰ δεχθῶσι τοῦ Μαρδονίου τὰς προτάσεις.

Λύκιον (τὸ), τὸ ἐν Ἀθήναις ἡρῷον τοῦ Λύκου, ἄλλο παρὰ τὸ Λύκειον.

Λύκιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας. 2) (ὡς ἐπίθ.) = Λύκειος. 3) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυαίονος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ἐξ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 5) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. 6) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Νεωτέρου Ἑλλήνων. 7) υἱὸς τοῦ Μύρωνος, γλύπτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν, κατά τινας, αἱ Λυκιουργεῖς φιάλαι.

Λύκις, ιδος (ὁ), κωμικός τις ποιητὴς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυκίσκος (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. 2) Μεσσηνίός τις, φυγὼν εἰς Σπάρτην μετὰ τῆς θυγατρός του, κληρωθείσης νὰ θυσιασθῇ.

Λυκομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Παρθενοπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 3) βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γυναικωνίτην ἔκρυψεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα. Οὗτος ἐκρήμνισεν ἀπό τινος βράχου τὸν Θησέα. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αἰσχρέου, λαβὼν τὸ ἀρίςειον ἐν τῇ ἐν Ἀρτεμισίῳ μάχῃ, ὡς κυριεύσας πρῶτος μίαν Περσικὴν τριήρη.

Λυκομηδίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους, ἡ Δηϊδάμεια.

Λυκόοργος (ὁ), Π. ἀντὶ Λυκούργος.

Λυκοπολίτης (ὁ), ἴδε Λύκων πολις.

Λυκόρμας (ὁ), ποτ. τῆς Αἰτωλ. ὁ ὕςερον Εὔηνος.

Λυκόρτας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱςοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως, στρατηγήσας ἐνδόξως τῶν Ἀχαιῶν μετὰ θάνατον τοῦ Φιλοποίμενος.

Λύκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. 3) υἱὸς τοῦ Δασκύλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅςτις, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας, ἢ, συνεργεῖα τοῦ Ἡρακλ., νικήσας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Βέβρυκας, ἔκτισε, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν. 4) υἱὸς τοῦ Ἠριέως, ἀδελφὸς τοῦ Ὠρίωνος καὶ Νυκτέως, ἢ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἁρπάσας, μετὰ θάνατον τοῦ Πενθέως, τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν καὶ μετὰ ταῦτα, κατὰ τοῦ Ἐπωπέως, τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος, κατεπολεμήθη ἢ ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν δύο ἀνεψιῶν αὐτοῦ, Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, υἱῶν τῆς θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως Ἀντιόπης. 5) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διωχθείς, μετῴκησεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Λυκίαν ἐν Ἀσίᾳ, τιμώμενος καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ὡς ἥρως. 6) εἷς τῶν Τελχίνων, φυγὼν ἐκ τῆς Ῥόδου εἰς Λυκίαν, ἢ κτίσας ἐκτίσε τὸν ναὸν τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος. 7) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Θρασυβούλου. 8) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἀσσυρ., ὁ ἄλλως Ζάβατος, χων. εἰς τὸν Τίγριν. 9) ποτ. τῆς Ἡαφλαγ., χων. διὰ τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, (Τουράκ). 10) ποτ. τῆς Φρυγ., χων. διὰ τῆς Ἀπαδικείας εἰς τὸν Μαίανδρον. 11) ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χων. εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Σαμάρα). 12) ποτ. τῆς Καππαδοκ. χων. εἰς τὸν Ἶρον. 13) ποτ. τῆς Φοινίκης, πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνου, καὶ χων. εἰς τὴν Θαλασσαν μεταξὺ Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ, (Νάχρ-κέλμπ).

Λυκοσουρα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους, μετοικισθεῖσα ἰσχάτως εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

*Λυκούργιον (τὸ), = Λύρκειον.

Λυκοῦργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύαντος, βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδωνῶν, καταδιώξας τὸν Διόνυσον καὶ διὰ τοῦτο τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, ἢ παραφρονήσας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυνόμης τὴ Κλεοφίλης τὸν Ἀγκαῖον κτπ. 3) υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιθέας τὸν Ἀρχέμορον. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου. 5) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 6) ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου καὶ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Χαρίλαον ἐπετρόπευσεν ἄχρις οὗ ἡλικιωθῇ. Περιελθὼν μετὰ ταῦτα τὴν Κρήτην, τὴν Ἰωνίαν καὶ πιθανῶς καὶ τὴν Αἴγυπτον, συνέταξε τὴν θαυμασίαν ἐκείνην τῶν Σπαρτιατῶν θεσμοθεσίαν, τὴν ὁποίαν, ἐγκριθεῖσαν ἢ ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ὁρκίσας τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ φυλάξωσιν ἀπαρίβατον ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ἀνεχώρησεν ἀνεπιστρεπτί, καὶ ἀπεθανεν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἀποκαρτερήσας, ὡς λέγεται. Οἱ Σπαρτιᾶται, μετακομίσαντες τὰ λείψανά του, τὸν ἐτίμων ὡς ἥρωα, τελοῦντες εἰς τιμὴν αὐτοῦ κατ' ἔτος καὶ τὰ Λυκούργεια. Οὗτος πρῶτος μετεκόμισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρ. 7) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, ῥήτωρ περίφημος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. 8) Βυζαντιός τις, κατορθώσας μετ' ἄλλων τινῶν τὴν παράδοσιν τῆς πατρίδος του εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην.

*Λυκουρία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Λυκοφρόντης, ου (ὁ), ἴδε Πολυφρόντης.

Λυκόφρων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μήζορος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἰς Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου, ἢ τῆς Μελίσσης, ἐξοριςθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς Κέρκυραν, διότι μαθὼν ὅτι φονεὺς τῆς μητρὸς του ἦτον ὁ ἴδιος πατήρ του, τὸν ἀπεστράφη καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ἀφ' οὗ ἔμαθον ὅτι ὁ πατήρ του ἔρχεται πρὸς ἀναζήτησίν του. 3) τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του. Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμου ἐνωθεὶς μὲ τοὺς Φωκεῖς κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἐνικήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, καὶ καταλιπὼν τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἐσώθη εἰς τὴν Φωκίδα. 4) Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, γραμματικὸς ἢ ποιητής, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (281 πρὸ Χ.), τοῦ ὁποίου σώζεται τραγικόν τι δρᾶμα, ἐπιγραφόμενον Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα, γραμμένον εἰς γλῶσσαν ἀσαφῆ ἢ μᾶλλον ὄρος αἰνιγματωδῶς, τὸ ὁποῖον ἐσχολίασεν ὁ Τζέτζης.

Λύκτιος (ὁ), Κρὴς, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ Α'. τὸν Λύκαστον.

Λύκτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Λύκτος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ἄποικος τῶν Λυκτ., κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κνωσσοῦ, (ὁ πολ. Λύκτιος).

Λύκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω. 3) Ἀθηναῖός τις, κατήγορος τοῦ Σωκρ., κωμῳδού-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος ὡς κόλαξ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) ποιμήν τις παρὰ Θκρτ. 5) Ἰασεὺς, γράψας περὶ Πυθαγόρου.

*Λυκώνη (ἡ), ὄρος τῆς Ἀργολ. πρὸς τὴν Ἀρκαδ. 2) π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Λυκωναῖος).

Λύκων πόλις (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τοῦ Λυκοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἰδίως ἐλατρεύετο ὁ λύκος, (Συούτ). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μένδην, (ὁ πολ. Λυκοπολίτης).

Λυκωπεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, διώξας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Τυδέως. 2) Κῷός τις παρὰ Θκρτ.

Λυκώπη (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. (ὁ πολ. Λυκωπίτης).

*Λυκώπης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις, ἀνδραγαθήσας καὶ φονευθεὶς ἐν Σάμῳ ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τῶν Λακεδ. κατὰ τοῦ Πολυκράτους.

Λυκώρεια (ἡ), ἡ ἀκρώρεια τοῦ Παρνασσοῦ ϗ ἡ ἐπ' αὐτῆς κειμένη ποτὲ πόλις τῆς Φωκίδος, ὅπου ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων, (Λιάκουρα), (ὁ πολ. Λυκωρεὺς καὶ Λυκωρείτης καὶ Λυκώριος).

Λυκωρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας. 2) (γεωγρφ.)= Λυκώρεια.

Λύρα (ἡ), πολίχν. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου, ὅπου ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Λύρβη (ἡ), π. τῆς Πισιδ. παρὰ τὴν Τερμησσόν.

Λυρκεία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὸν ποταμὸν Χάραδρον.

Λύρκειον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. καὶ κώμη ὁμώνυμος ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀρκαδ. πρὸς τὴν Κυνουρίαν, ὅπου ἦσαν καὶ αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰνάχου.

*Λύρκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορωνέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἄβαντος.

Λύρνα (ἡ), = Λυρνησσός.

*Λυρνατία (ἡ), χωρ. ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου τῆς Λυκίας.

Λυρνησὸς καὶ Λυρνησσὸς (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἡ Τρῳάδος, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Ἀδραμυττίου. 2) π. τῆς Παμφυλ.

Λύρνος (κατὰ διόρθ. τοῦ Heyne ἀντὶ Λύρος), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδ., ἀποθανὼν παῖς ἔτι.

Λυσαγόρας, ου καὶ Ἰων. Λυσαγόρης, εω (ὁ), Πάριος, υἱὸς τοῦ Τισίου, πρὸς τιμωρίαν τοῦ ὁποίου ἐστράτευσεν ὁ Μιλτιάδης κατὰ τῶν Παρίων.

Λυσάνδρα (ἡ), θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

*Λυσανδρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, φυγαδευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ Ἀγησιλάου.

Λύσανδρος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Λακεδ., Ἡρακλείδης τὴν καταγωγὴν, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους, νικήσας ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς τοὺς Ἀθηναίους, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας καὶ συστήσας τοὺς 30 τυράννους. Θανατωθεὶς εἰς μίαν κατὰ τῶν Βοιωτῶν μάχην, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ὡς ἥρως· οἱ δὲ Σάμιοι ἐώρταζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Λυσάνδρια. 3) ἕτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου, καταστασιάσας τὸν βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν Λεωνίδαν τὸν Κλεωνύμου. 4) Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσαν.

Λυσανίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. 2) πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου, φίλος τοῦ Σωκρ. 3) γραμματικός τις ἐκ Κυρήνης. 4) Ἐρετριεὺς, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους.

Λύση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Λυσιάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) ἡ ἄλλως Λυσιμάχη, θυγ. τοῦ Πολύβου, ϗ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ. 3) θυγ. τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ Βουσίριδος.

Λυσίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου, ἀποικήσας δεκαπεντοετὴς εἰς Θουρίας τῆς Ἰταλίας, καὶ μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ἐξορισθεὶς καὶ ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας, ὅπου, συνετέλεσεν εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν 30 τυράννων, ἀποθανὼν εἰς 76 χρόνων ἡλικίαν. Ἐκ τῶν 230 ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων, διεσώθησαν μόνον 34, θαυμαζόμενοι διὰ τὴν ἀμίμητον αὐτῶν ἀφέλειαν καὶ ἐν ταύτῳ δεινότητα.

Λυσιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ. 2) π. τῆς Συρ. παρὰ τὴν λιμνὴν Ἀπάμειαν.

*Λυσίβιος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Λυσιδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Μήστορος, καὶ μήτηρ τῆς Ἱπποθόης· κατὰ δὲ τὸν Διόδ., γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύονος ϗ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τέλον.

Λυσιθείδης, ου (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Λυσίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Λυσίθοος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου.

Λυσικλῆς, έους (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, προβατέμπορος, νυμφευθεὶς εἰς δεύτερον γάμον τὴν Ἀσπασίαν.

Λυσικράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. 2) ἕτερός τις, στρατηγὸς, παρ' Ἀρρ.

Λυσιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄβαντος ϗ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ δὲ τοῦ Ἀδραστου κτλ. 2) θυγ. τοῦ Πριάμου.

Λυσιμάχεια καὶ Λυσιμαχία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Καλυδῶνα. 2) λίμνη τις παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Αἰτωλ., ἡ πρότερον Ὕδρα. 3) π. τῆς Θρᾴκης, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρδίας, (ὁ πολ. Λυσιμαχεύς).

Λυσίμαχος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. 3) ἵππαρχός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν τριάκοντα. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλας, βασιλεύσας τῆς Θρᾴκης καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Σελεύκου μάχῃ τὸ β'. ἔτος τῆς 124 Ὀλυμ. 5) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας Νόστους. 6) Ἀκαρνάν τις, διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 7) μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου ἢ τοῦ Θεοφράστου, διδάσκαλος τοῦ Ἀττάλου

Λυσιμέλεια (ἡ), λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας.

Λυσιμένης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Λυσίνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Λυσίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐράσιππον. 2) θυγ. τοῦ Προίτου.

Λύσιππος (ὁ), Σπαρτιάτης, καταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄγιδος ἁρμοστὴς ἐν Ἤλιδι. 2) ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ἐκ Σικυῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Λῦσις καὶ Λύσις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, εἷς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 2) φιλόσοφος Πυθαγορειὸς ἐκ Τάραντος, διδάσκαλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, καταβιώσας παρ' αὐτῷ ἐν Θήβαις. 3) μελοποιός τις κιναιδολόγος.

Λυσιστράτη (ἡ), ὄνομα γυναικὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Λυσίστρατος (ὁ), Ἀθηναῖος χρησμολόγος, προφητεύσας τὴν ἐν Σαλαμῖνι νευμαχίαν. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. ϗ τὸ β'. τῆς 102. 3) ἀγαλματοποιός τις, ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. 4) στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.

Λυσιτανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, ἀποτελοῦσα μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτογαλλίας, (τὸ ἐθν. Λυσιτανός).

*Λῦσος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μακεδονίας.

Λύσων, ωνος (ὁ), Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσ.

Λυταία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα μὲ τὰς ἀδελφάς της ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.

Λυτάτιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Lutatius.

Λυτιέρσας (Δωρ. ἀντὶ) Λυτιέρσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μήδου, βασιλέως τῆς Φρυγ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ὡς ἔμπειρος τῆς γεωργίας, ὅθεν καὶ ᾆσμά τι ἀγροτικὸν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του.

Λύττος (ἡ), = Λύκτος.

Λυχνιδὸς (ἡ), λίμνη καὶ πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, (Ἀχρίδα).

Λώρυμα (τὰ), π. παραθαλ. τῶν ἐν Καρίᾳ Δωριέων, ἀπέναντι τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Λωρυμαῖος).

Λωτοφάγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, τρεφόμενοι ἀπὸ τοῦ δένδρου λωτοῦ

Μ.

Μᾶ, Μᾶς (ἡ), θερέπαινα τῆς Ῥέας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Βάκχου. 2) ἐπιθετικῶς ἡ Ῥέα ἐν Λυδίᾳ.

Μαάρβας, α (ὁ), Καρχηδόνιός τις παρὰ Πλβ.

Μααρσάρης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Βαβυλωνίας, χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μάγαρσα (τὰ) καὶ Μαγαρσὸς (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ. ὅπου καὶ ναὸς τῆς Μαγαρσίδος Ἀθηνᾶς.

Μάγας, α (ὁ), ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης.

Μάγδολος καὶ Μάγδωλος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πηλουσίου.

Μαγία (ἡ), π. τῆς Ῥαιτίας ἐν Ἐλβετίᾳ, (Meyenfeld). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλέα.

Μάγνα (ἡ), νῆσος τῆς Λιβ.

Μάγνης, ητος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία. 4) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου.

Μαγνησία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. 2) π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. 3) π. τῆς Καρ. ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ, ἀποικία Αἰολική, (Γκιουζέλχχισάρ). 4) π. τῆς Λυδ., ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ, (τὸ ἐθν. Μάγνης, καὶ τὸ θηλ. Μάγνησσα.

Μαγνῆτις, ιδος (ἡ), ἡ τῆς Μαγνησίας.

*Μαγνόπολις, εως (ἡ), ἡ πρότερον Εὐπατορία, πόλις τοῦ Πόντου, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Πομπηίου τοῦ Μάγνου.

Μάγοι (οἱ), ἱερατικόν τι γένος παρὰ Μήδοις, ὡς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Μάγων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδον., νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου περὶ τὴν 99 Ὀλυμπ. 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδ. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Λιβυκοῦ πολέμου, υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Ἀννίβα.

Μαδάτας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μαδύης, ου καὶ Μάδυς, υος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Μάδυτος (ἡ), π. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, ὅπου ἐδεικνύετο καὶ ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, (Μάϋτο), (ὁ πολ. Μαδυτιος).

Μαζαία (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκάνορος, βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

*Μαζαῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.

Μάζακα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Καππαδοκ. πρὸς τῷ Ἀργαίῳ, ἡ πρότερον Εὐσέβεια, (ὁ πολ. Μαζακηνὸς καὶ Μαζακεύς).

Μαζάκης, ου (ὁ), Πέρσης τις, σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Μαζάρης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδότῳ.

*Μάζαρος (ὁ), Μακεδών τις παρὰ τῷ Ἀρρ.

Μάζυες, (οἱ) ἴσως = Μάξυες.

Μαθυμνα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Μήθυμνα.

Μάθως, ω (ὁ), Λίβυς τις παρὰ Πλβ.

Μαία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα εἰς τὰς Πλειάδας. 2) γυνή τις ἐξ Ἀρκαδίας, ἀναθρέψασα τὸν Ἀρκάδα.

*Μαιάδης, ου (ὁ), μητρωνυμ. ὁ Ἑρμῆς.

Μαιάνδριος (ὁ), Σάμιός τις, ὑπουργὸς καὶ διάδοχος τοῦ τυράννου Πολυκράτους.

Μαιάνδρος (ὁ), ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παροιμιαζόμενος διὰ τὰς περιελίξεις του, πηγ. ἐκ τῆς Φρυγ. καὶ διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδ. καὶ Καρ. χυν. μεταξὺ Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον πέλαγος, (Μεϊντέρ).

Μαιάνδρου (τὸ ἄλλως Μαιάνδριον) πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὸν Μαίανδρον τερπνὴ πεδιὰς μεταξὺ Λυδ. καὶ Καρ.

Μαιανδρούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μαγνησίαν, (ὁ πολ. Μαιανδροπολίτης).

Μαιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μαῖα.

Μαιδοβιθυνοὶ (οἱ), οἱ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκ τῆς Εὐρώπης μετοικήσαντες Μαῖδοι ἡ Βρύγες.

Μαῖδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ.

Μαιήτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Μαιώτης.

Μαιῆτις, ιδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μαιῶτις.

Μαικήνας, α (ὁ), Mæcenas, ἐπίσημος καὶ εὐγενὴς Ῥωμαῖος, εὐνοούμενος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, προστάτης τῶν πεπαιδευμένων, ὥστε καὶ τὸ ὄνομά του ἔμεινε παροιμιῶδες ὡς πρὸς τοῦτο.

Μαιμακτηριών, ῶνος (ὁ), ὁ δέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ὀκτ.-Νοέμβρ.), καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντο εἰς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διὸς τὰ Μαιμακτήρια.

Μαιμαλίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πείσανδρος.

Μαίνακα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στρβ.

Μαίναλον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἱερὸν καὶ τοῦτο τοῦ Πανός, ἐκτεινόμενον ἀπὸ Μεγαλοπόλεως ἄχρι Τεγέας.

Μαίναλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη 2) τὸ ὄρος Μαίναλον καὶ ἡ

Μαίναλος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Μαινάλιος).

Μαίνοβα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπαν., (Velez).

Μαιονία (ἡ), ἡ Λυδία ἢ μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, (τὸ ἐθν. Μαίων). 2) ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας.

Μαιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ὅμηρος, εἴτε ὡς υἱὸς Μαίονος, εἴτε ὡς εἰς τὴν Μαιονίαν γεννηθείς.

Μαιόνιος (ὁ), ὁ τῆς Μαιονίας, Λυδικός.

Μαῖρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Λοκρὸν, καὶ διὰ τοῦτο φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας, ὡς παρθένος, ἦτον συνόμιλος. 3) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδεικνύετο ἐν τῇ τῆς Τεγέας ἀγορᾷ. 4) ἡ κύων τοῦ Ἰκαρίου, μηνύσασα τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ καταστερισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μικρὸς κύων.

Μαισά, ᾶς (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου, θυγ. τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης.

Μαισάδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

*Μαισων, ωνος (ὁ), κωμικὸς ὑποκριτὴς ἐκ (τῶν ἐν Σικελίᾳ) Μεγάρων, ἀφ' οὗ καὶ τὰ Μαισωνικὰ σκώμματα.

Μαίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἵμονος ἐκ Θηβῶν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐτεοκλέους, ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου, μὲ 50 ἀνθρώπους ἵνα ἐνεδρεύσῃ τὸν Τυδέα, καὶ σωθεὶς αὐτὸς μόνος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ὁμήρου.

Μαιῶτις, ιδος (ἡ), λίμνη, κυρ. μέρος τὸ ἀρατικώτατον τοῦ Εὐξ. Πόντου, συνεχόμενον μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου καὶ περικλειόμενον ὑπὸ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, (θάλασσα τοῦ Ἀζοφ), (οἱ περίοικοι αὐτῆς Μαιῶται).

Μάκαι καὶ Μακαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν παρὰ τὰς Σύρτεις, ὅθεν καὶ Συρταῖοι. 2) ἔθνος περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.

Μάκαρ, αρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόβου, φονεύσας τὸν ἀδελφόν του καὶ φυγὼν εἰς Λέσβον, ὀνομασθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Μακαρίαν. 2) ὁ ἄλλως Μακαρεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, θανατωθεὶς ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κανάκης.

*Μακαρέαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος, μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Μακαρεὺς καὶ Μακαρεάτης).

Μακαρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μακαρίας. 2) υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἴδε Μάκαρ (2). 3) υἱὸς τοῦ Κρινάκου, ἀποικήσας εἰς Λέσβον, καὶ κτίσας εἰς ὄνομα τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τὰς πόλεις Μέθυμναν καὶ Μιτυλήνην. 4) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ὁ κατ' ἄλλους Μέρμερος. 5) συγγραφεύς τις, γράψας Κῳακά.

Μακαρία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας, προσενεγκοῦσα ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν της, πολεμουμένων ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) πηγή τις ἐν Μαραθῶνι. 3) ἡ περὶ τὸν Πάμισσον ποταμὸν χώρα τῆς Μεσσηνίας. 4) π. τῆς Ἀρκαδ., ἄλλως Μακαρέαι.

Μακάριος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Μακάρων νῆσοι (αἱ), νῆσοί τινες τοποθετούμεναι ὑπὸ τῆς Μυθολογίας εἰς τὰ δυτικὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου ἐστέλλοντο αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων ἀνδρῶν πρὸς ἀπόλαυσιν ἀϊδίου εὐδαιμονίας. 2) Ὄασίς τις περὶ τὰς Σύρτεις τῆς Λιβύας.

Μακεδνοὶ (οἱ) καὶ Μάκεδνον (τὸ), Δωρικός τις λαός, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων καὶ ἀποκατασταθεὶς περὶ τὸν Πίνδον.

Μάκεδνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Μακεδονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρώπης μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Θεσσαλίας, (τὸ ἐθν. Μακεδών).

Μακεδών, όνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, συστρατεύσας πολλάκις μετ' αὐτοῦ, καὶ μείνας τέλος ἐν τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Μακεδονίᾳ.

Μακεδωνία (ἡ), Π. ἀντὶ Μακεδονία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μάκελλα (ἡ), π. καὶ φρούρ. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ.
Μακέστιος (ὁ), Μακίστιος.
*Μάκιστος (ὁ), ποτ. της Μυσίας.
Μακέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μακεδών.
Μακέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μακέτης.
Μακηδονία, Μακηδών, Π. ἀντὶ Μακεδονία, Μακεδών.
*Μακινὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀραβ. πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Βαβυλων.
Μακιστεύς, έως (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηκιστεύς.
Μακιστία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Μάκιζον χώρα.
*Μακίστιος (ὁ), ἴδε Μασίστιος.
Μάκιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, ἡ πρότερον Πλατανιστοῦς, κτίσμα τῶν Καυκόνων, (ὁ πολ. Μακίστιος). (Αἱ Μακίζου σκοπαί, ἡ ἀπὸ τοῦ Ὄρους Ἄθωνος, ὅπου ἐφρούρει ὁ Μάκιστος, τεταγμένος, ἡ ἀπο τινος ὄρους τῆς Λέσβου).
*Μακκὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐνεὸς (μογγὴ ἡ κουττὴ) παρ' Ἀρςφν.
Μακόδαμα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. ἐν τῇ Βυσάτιδι.
*Μάκρα (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (τὸ τοπ. Μακραῖος καὶ Μακρονησίτης).
Μακραὶ πέτραι (αἱ), βράχος τις ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός.
*Μάκρας, α (ὁ) καὶ Μάκρα πεδίον (τὸ), ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς θαλάσσης πεδιὰς τῆς Κοίλης Συρίας.
*Μάκρης (ὁ), χωρ. μεταξὺ Ἐτρουρίας καὶ Λιγουρίας.
*Μακρία (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Τέω.
Μακριὰς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Μάκριδος.
Μακρίδιος, η, ον. Ὁ τῆς Μάκριδος.
Μακριεῖς (οἱ), ἔθνος τοῦ Εὐξ. Πόντ., ἴσως = Μάκρωνες.
Μακρῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., φονεύσας τὸν Καρακαλλαν καὶ ἄρξας τέσσαρας μόλις μῆνας.
Μάκρις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀριστοίου, ἥτις πρώτη εὗρεψε μὲ μέλι τὸν Διόνυσον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀφ' ἧς ἐκεῖθεν διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φιλάκων, Μάκριν ὀνομασθεῖσαν. 2) (γεωγρφ.) ἡ νῆσος Εὔβοια διὰ τὸ μάκρος της, (τὸ ἐθν. Μακριεύς).
Μακρόβιοι (οἱ), ἔθνος τι τῶν Ὑπερβορείων, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Ἄβιοι. 2) ἔθνος νομαδικὸν τῆς Αἰθιοπ., κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχείρησεν ἀνεπιτυχῶς νὰ ἐκστρατεύσῃ ὁ Καμβύσης.
Μακρόβιος (ὁ), συγγραφεὺς, ἄγνωστον ποίας πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τα τελη τῆς Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζονται Κρονικὰ καὶ ἓν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.
Μακροὶ Κάμποι (οἱ), πεδιὰς ἐκτεταμένη τῆς βορείου Ἰταλίας περὶ τὴν πόλιν Πάρμαν, (Val di Montirome).
*Μακροπώγωνες (οἱ), ἔθνος τι τῶν περὶ τὸν Πόντον.
Μάκρωνες (οἱ), οἱ ὕστερον Σύννοι, ἔθνος τῆς Ἀσίας περὶ τὸν Πόντον.
Μακτώριον (τὸ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ. περὶ τὴν Γέλαν.
Μακύνεια ἢ Μακυνία καὶ Μάκυνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου, (ὁ πολ. Μακυνεύς).
*Μαλαιώτης, ου (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν ἐν Τυρρηνίᾳ Πελασγῶν.
Μάλακα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, (Malaga, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της).
*Μάλακος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΣΤ', 267).
*Μάλγις, ιδος (ὁ), Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Μαλέα καὶ Μάλεια (ἄκρα) καὶ Μαλέαι (αἱ), ἀκρωτ. τῆς Πελοποννησ. πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρ. τῆς Λακων., (Κάβο Μαλειᾶς). 2) ἄκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Λέσβου. 3) κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὅθεν) Μαλεάτις, ἡ περὶ αὐτὴν χώρα.
Μαλήνη (ἡ), παλίχν. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Ἀταρνέα.
Μάλης, ου (ὁ), Αἰτωλός τις παρ' Ἡροδ.
Μαλθάκη (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δουκ.
Μαλία (ἡ), = Μάλεια (2). 2) π. τῆς Φθιωτίδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. 3) παλίχν. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν.
Μαλιακὸς (ὁ), κόλπος, ὁ παρὰ τὰς Θερμοπύλας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας, (Κόρφος τοῦ Ζητουνίου).
Μαλιεὺς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Μαλίδος χώρας. 2) = Μαλιακός.
Μαλὶς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, προστάτις τῶν ποιμνίων (μήλων). 2) ἡ περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον χώρα τῆς Θεσσαλ.
Μάλιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Manlius.
Μαλλόεις, εντος (ὁ), = Μαλλόεις.
Μαλλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.
Μαλλὸς (ὁ), π. τῆς Κιλικ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, (ὁ πολ. Μαλλώτης).
Μαλοεὶς, εντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν περὶ τὸ ἀκρωτ. τῆς ἐν Λέσβῳ Μαλέας, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Μαλόεντος Ἀπόλλωνος.
Μαλοὶ (οἱ), = Μαλλοί.
*Μαλοίτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸ Μεθύδριον.
*Μαλοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. τῆς Τρῳάδος. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χυν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν, ἀφ' οὗ ἐνιοῦται μὲ τὸν Σῦρον.
Μαλχίων, ωνος (ὁ), Σῦρός τις παρὰ Λουκ.
*Μάλχος (ὁ), σοφιστὴς, γράψας Βυζαντιακά.
*Μάμμας (ὁ), ποτ. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, ὁ πρότερον Ἀμαθοῦς.
Μάμερκος (ὁ), τύραννος τῆς Κατάνης, καταστραφεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.
Μαμέρτιον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Oppido), (ὁ πολ. Μαμερτῖνος).
Μαμμαία (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου.
Μαμμακύθιος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα ἐξήθους [μάμμη, κεύθω].
*Μαμμύριος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν παρὰ Ἰλουστ.
Μανάπια (ἡ), π. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας), (Dublin).
Μανδάνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀτυδρίου, βασιλέως τῆς Μηδίας, γυνὴ τοῦ Καμβύσου καὶ μήτηρ Κύρου τοῦ Μεγάλου.
*Μάνδανις, ιος (ὁ), εἷς τῶν Βραχμάνων παρὰ Στρβ. (ΙΕ', 714).
Μανδούβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδ. Γαλλ.
Μανδραβούλος (ὁ), Σάμιός τις, ὃς τις, εὑρὼν θησαυρὸν, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἥρην τὸν μὲν πρῶτον χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δὲ δεύτερον ἐν ἀργυροῦν, ᾧ τὸ τρίτον ἐν χαλκοῦν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία « Ὑπὲ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα ».
Μανδροκλέης-κλῆς, έους (ὁ), Σάμιος ἀρχιτέκτων, ζεύξας τὴν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου γέφυραν, δι' ἧς διέβη ὁ Δαρεῖος μὲ τὰ στρατεύματά του κατὰ τῶν Σκυθῶν.
Μανέθων, ωνος καὶ Μανεθὼς, ῶ (ὁ), Αἰγύπτιος, ἱερεὺς καὶ συγγραφεὺς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῶν διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἀποσπάσματα μόνον τινὰ ἱστορικὰ διέσωσεν ὁ Σύγκελλος.
Μανέρως (ὁ), ᾠσμά τι θρηνητικὸν παρ' Αἰγυπτίοις, ἀνάλογον μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Λίνον, ᾀδόμενον εἰς μνήμην τοῦ πρώτου ἀποθανόντος μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.
Μάνης, υος (ὁ), Φρυγιακὸν ἢ Παφλαγονικὸν ὄνομα δούλων. Ἐπιστ. τῆς Δουκρ., ὁ ἄλλως Βοάγριος.
Μανθυρέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μανθυρεύς).
Μανία (ἡ), ὄνομα δούλων γυναικῶν ἐκ Φρυγίας. 2) ἑταίρα τις παρὰ Μάχωνι (Ἀθην. ΙΓ', 578). 3) ἡ γυνὴ τοῦ Ζήνιος, σατράπου τῆς Δαρδανίας.
Μανόδωρος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφάνει.
Μαντιανὴ (ἡ), λίμνη ἁλμυρὰ τῆς Ἀρμεν., (Θάν).
Μαντίθιος (ὁ), Ἀθηναῖος πρίσβυς παρὰ Ξενοφ.
Μαντινέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ =
Μαντίνεια (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. πρὸς βρκτον τῆς Τεγέας, περίφημος διὰ τὴν τελευταίαν μάχην τῶν Θηβαίων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἐπαμινώνδου, (ὁ πολ. Μαντινεύς).
Μαντινεὺς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μαντινείας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς Μαντινείας. 3) ὁ πατὴρ τῆς Ὠκαλείας, γυναικὸς τοῦ Ἄβαντος.
Μάντιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμπου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου.
Μάντουα (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ. διασώζουσα τὸ ὁμώνυμ., (ὁ πολ. Μαντουανός).
Μαντὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τειρεσίου καὶ μήτηρ τοῦ Μόψου, μάντισσα περίφημος. 2) θυγ. τοῦ Πολυείδου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος.
Μαξιμῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του.
Μάξιμος (ὁ), Τύριος, φιλόσοφος Νεοπλατωνικὸς, ζήσας περὶ τὸ 190 π.Χ. Σώζονται αὐτοῦ 41 λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. 2) Οὐαλέριος, συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου. 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀστρολόγος, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ.
Μίξυες (οἱ), ἔθνος τῆς Διθ., κατοικοῦν πρὸς δυσμὰς τῆς Τριτωνίδος λίμνης.
*Μάπην (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιρώμου, Τύριος, εἷς τῶν τριηράρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου.
Μάραγδος (ὁ), Ἀραψ τις παρὰ Ξενοφῶντι.
*Μάραθα (τά), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.
*Μαραθήσιον (τὸ), π. Ἰων. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Μαραθήσιος).
Μάραθος (ὁ), πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ἀντίκυραν. 2) (ἡ) π. τῆς Συρ., ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου.
Μαραθοῦσα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὰς Κλαζομενάς.
Μαραθών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐποπέως ἐκ Σικυῶνος, μετοικήσας εἰς τὴν Ἀττικήν, ᾧ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη δῆμον ᾗ ἡ 2) κώμη τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων, στρατηγουμένων ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου τῷ 490 πρὸ Χ., (εἰς ἐπγρφ. ἀναφέρεται ᾗ δῆμος αὐτόθι, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν), (ὁ δημ. Μαραθώνιος).
Μαράκανδα (τά), π. πρωτ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, (Σαμαρκάνδ).
Μαρακοί (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰτωλ., συνορεῦον μὲ τοὺς Δόλοπας.
Μαράφιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ.
Μαράφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ
*Μάραφις, ιος (ὁ), ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσ. παρ' Αἰσχύλῳ.
Μάργαλα (τά) καὶ Μαργάλαι (αἱ) καὶ
Μάργανα (τὰ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλείδος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μαργανεύς).
Μαργιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μεγάλης Ἀσίας μεταξὺ Βακτριανῆς καὶ Ἑρκανίας, (Χορασάν).
*Μαργιανοί (οἱ), ἔθνος τῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Ταύρου.
Μαργίδουνον (τὸ), π. τῆς νήσου Βρεττανίας, (Bewer Castle).
Μαργίτης, ου (ὁ), ἀχρεῖός τις ψωμοκαταλύτης, εἷς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπεγράφετο κωμικόν τι ποίημα, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον.
Μάργος (ὁ), ποτ. τῆς Μαργιανῆς, χυν. εἰς τὸν Ὄξον, (Μαργκάμπ). 2) ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ Μοισίας, χυν. εἰς τὸν Δούναβιν (;), (Μοράβας).
Μάρδοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ἀμαρδοί, ἔθνος νομαδικόν, κατοικοῦν τὰ πρὸς βορρᾶν τῆς Μηδίας δυτικὰ παράλια τῆς Κασπίας, ἤ, κατ' ἄλλους, τὰ νοτιοανατολικὰ βουνὰ τῆς Ἀρμεν.
Μαρδόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γωβρύου ᾗ γαμβρὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ᾗ φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς.
Μαρδόντης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.
Μάρδος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀμαρδος, ποτ. τῆς Μηδίας.
Μαρδηνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Σογδιανῆς.
Μάρδων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Δυδῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Μαρέη καὶ Μάρεια (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ἧς ὁ περίφημος Μαρεώτης οἶνος.
Μάρεια καὶ Μαρεῶτις (ἡ), λίμνη μεγάλη περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνεχομένη διὰ μιᾶς διώρυγος μὲ τὸν Νεῖλον ᾗ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, (Μαριούτ).
Μᾶρες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου.
Μάρης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, γεννάρχης τῶν Αὐσόνων, δίφυὴς (ἄνθρωπος καὶ ἵππος), ζήσας 123 ἔτη καὶ ἀναζήσας τρίς.
Μαρία (ἡ), = Μάρεια.
*Μαρίαβα (ἡ), π. πρωτ. τῶν Σαβαίων.
Μαριάμμη ᾗ Μαριαμμία (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας, πρὸς δυσμὰς τῆς Ἐμέσης, (ὁ πολ. Μαριαμμίτης).
Μαριανδυνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βιθυν., κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου ᾗ ὑποδουλωθὲν ὕστερον εἰς τοὺς Ἡρακλεώτας.
Μαριανδυνός (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ὁμωνύμου χώρας. ‖. «— θρηνητὴρ, « ἆσμά τι θρηνητικὸν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βώρμου. 2) υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Μαριανδυνοί.
Μαρίδη (ἡ), φρούρ. τῆς Μεσοπ., (Μαρδίνη).
Μαρικᾶς, ᾶ (ὁ), οὕτως ἐπεγράφετο κωμῳδία τις τοῦ Εὐπολίδος κατὰ τοῦ Περικλέους.
Μαριλάδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἀνθρακέως [μαρίλη].
Μαρῖνος (ὁ), γεωγράφος, Τύριος, τῆς Β'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, περιγράψας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης. 2) ἰατρός, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἀπὸ Χ. ᾗ ἀσχοληθεὶς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἀνατομίαν.
Μάριον (τὸ), ἡ μετὰ ταῦτα Ἀρσινόη πόλις τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Μαριεύς).
Μάρις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αυκίας Ἀμισοδάρου, ἐλθὼν ὡς σύμμαχος μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν Τροίαν. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, ἴσως = τῷ -
Μάρισος (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας, ἐνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον καὶ χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Μαρόσχ).
*Μαρίων, ωνος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, Ὀλυμπιονίκης.
Μαριωνίς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἀρκτ. Γερμαν., (Hamburg). 2) ἡ Ἑσπερία, ἄλλη πόλις τῆς Γερμ., (Lübeck).
Μάρκελλος (ὁ), Κλαύδιος, στρατηγὸς τῶν Ῥωμ. ἐπὶ τοῦ Β' Διβυκοῦ πολέμ., περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν ᾗ ἅλωσιν τῶν Συρακουσῶν, ἀναγορευθεὶς πεντάκις ὕπατος, ᾗ τέλος φονευθεὶς εἰς μίαν κατὰ τοῦ Ἀννίβα μάχην.
Μαρκιανὸς (ὁ), γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Ε' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα. Τοῦ γενικοῦ τῆς οἰκουμένης περιπλοῦ του ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν,
*Μάρκινα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Καμπανίᾳ.
Μαρκόμανοι καὶ Μαρκόμμανοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν μεταξὺ Ῥήνου, Μοίνα καὶ Δουνάβεως, πολεμοῦντες ἀεὶποτε πρὸς τοὺς Ῥωμ.
Μάρκος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) παρὰ Πολυδ. (Β', 10) ὁ Reisk ἄγνωσ. Μόρκος.
Μάρμαξ, ακος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.
Μαρμαρίδαι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ Διθ.
Μαρμαρικὴ (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Δ.θ. μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς, (Μπάρκα).
Μαρμάριον (τὸ), π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον μὲ λατομεῖον μαρμάρων καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Μαρμαρίου Ἀπόλλωνος.
*Μαρμωλῖται, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Παφλαγονίας.
Μαρόβουδον (τὸ), π. τῆς Γερμαν. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, (Budweis, ἐπὶ τοῦ Μολδαύου ποταμοῦ).
*Μαροβοῦδος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Μαρκομάνων.
*Μαρούϊον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
Μαρουκῖνοι καὶ Μαρρουκῖνοι (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., σύμμαχον τῶν Ῥωμ., συναναχραθὲν μὲ τοὺς Σαβίνους.
Μάρπησσα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Ἴδα (τὸν ὁποῖον ἐπροτίμησε τοῦ Ἀπόλλωνος) ᾗ μήτηρ τῆς Κλεοπάτρας. 2) (γεωγρφ.) = Μάρπησσος (ἡ).
Μάρπησσος (ὁ), β. τῆς Πάρου μὲ λατομεῖον μαρμάρων.
Μάρπησσος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος, (ὁ πολ. Μαρπήσσιος).
Μάρση (ἡ), μία των Θεσπιάδων ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βουκόλον.
Μάρσοι (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., ἄποικον τῶν Σαβίνων, φημιζόμενον διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς ἐμπειρίαν τε, καὶ καταγόμενον ἀπὸ Μάρσου τοῦ υἱοῦ τῆς Κίρκης ᾗ τοῦ Ὀδυσσ. 2) ἔθνος τῆς Γερμαν. περὶ τὴν νῦν πόλιν Lippe.
Μαρσύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἴαγρου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σατύρων, ὅς τις, εὑρὼν τοὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ῥιφθέντας αὐλοὺς, ᾗ γυμνασθεὶς εἰς τὴν μουσικὴν, ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ, νικηθεὶς, ἐξεδάρη, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματός του ἐσχηματίσθη ὁ 2)(γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φρυγ., πηγ. ἀπό τινος σπηλαίου, εὑρισκομένη ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Κελαινῶν, καὶ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον. 3) ποτ. τῆς Συρ., ῥέων μεταξὺ Ἀπαμείας καὶ Λαρίσσης (εἰς τὸ καλούμενον Μαρσύου πεδίον) καὶ χυν. εἰς τὸν Ὀρόντην.
†Μάρτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάργος (2).
*Μαρφαδάτης, ου (ὁ), Καππαδόκης τις παρὰ Πλουτάρχῳ.
Μαρψίας, ου (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Μαρων, ωνος (ὁ), Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θου, καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. ἡ τοῦ Βάκχ, ἐξαγοράσας ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ Ὀδυσ., ὅτε κατεπόρθησε τὴν Ἴσμαρον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ Μαρώνεια. 2) εἷς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ. 3) ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, ἐπίθετον τοῦ Οὐεργιλίου.

Μαρώνεια (ἡ), π. τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, (ὁ πολ. Μαρωνείτης).

Μασαισύλιοι καὶ (ἡ) Μασσαισύλιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας.

Μάσης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀργολ., ὕστερον ἐπίνειον τῆς Ἑρμιόνης.

Μασινισσᾶς, ᾶ (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μασαισυλίων ἐν Λιβύῃ, φίλος τῶν Ῥωμ. κατὰ τῶν Καρχηδον., ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη καὶ διακριθεὶς διά τε τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα.

Μάσιον (τό), β. (συνέχεια τοῦ Ταύρου) χωρίζον πρὸς βορρᾶν τὴν Μεσοποτ. τῆς Ἀρμενίας, (τὸ τοπ. Μασιανός, -ηνός).

Μασίστης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρατηγήσας καὶ μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μασίστιος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασίστρης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μασκάμης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θράκῃ.

Μασκᾶς, α (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ., χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάσπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. παρ' Ἡροδ. (Δ', 125).

*Μασσαβατικὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἐλυμαϊάτιδος ἐν τῇ Μηδίᾳ.

Μάσσαγα (τά), π. τῆς Ἰνδ., εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Μασσαγέται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὰ πέραν τοῦ Ἰαξάρτου ἀνατολικὰ παράλια τῆς Κασπίας, κατὰ τῶν ὁποίων ἐκστρατεύσας ὁ Μέγας Κῦρος, ἐφονεύθη, (Μογγόλοι).

Μασσαγέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μασσαγέτης.

Μασσάγης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λιβύων ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασσαισύλιοι (οἱ), = Μασαισύλιοι.

Μασσαλία (ἡ), π. ἐπὶ λιμένι τῆς Ναρβων. Γαλλ. ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκαέων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45ῆς Ὀλυμπ. καὶ ἀκμάσασα ἰδίως ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Καρχηδόνος ἄχρι τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὅς τις τὴν ἐξέρησε τῶν δικαιωμάτων της, (Marseille), (ὁ πολ. Μασσαλιώτης).

Μασσανάσσης ἢ Μασσανίσσης (ὁ), = Μασινισσᾶς.

Μάσσης, ητος (ὁ), = Μάσης.

*Μασσία (ἡ), ἴδε Μασσία.

Μάσσικος (ὁ), β. τῆς Καμπανίας, ὅπου ἐγίνετο ἄριστος οἶνος.

Μασσίκυτος (ὁ), β. τῆς Λυκ.

Μασσυλεῖς καὶ Μάσυλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νομιδ. συνορεῦον μὲ τοὺς Μασαισυλίους.

Μάσσυρα (ἡ), π. τῆς Καρ. ἢ Λυδ., (ὁ πολ. Μασσαυρεύς).

Μάστειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου Λευκάνορος. 2) χωρ. τῆς Θράκης παρὰ Δημοσθ.

Μαστία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰσπαν. παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, (ὁ πολ. Μαστιανός).

Μαστουσία (ἡ), ἄκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Δίγαιου, (Γενι-σασεχχίρ).

Μάστωρ, ορος (ὁ), Κυθήριος, πατὴρ τοῦ Λυκόρρονος (1). 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου.

Μασυλεῖς καὶ Μάσυλοι (οἱ), = Μασσυλεῖς.

Μασυντίας, ου (ὁ), δοῦλος τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Μασχάνη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Μασχανεύς).

Μάταλλος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Μάταυρος (ὁ), = Μέταυρος.

Μάτερνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Ματιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μηδίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Γύνδου ποταμοῦ μέχρι τοῦ Ἀράξου ὅπου κατῴκουν οἱ

Ματιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Μηδ. 2) λαὸς τῆς Καππαδοκ., κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν.

Ματιηνὴ, Ματιηνὸς, = Ματιανὴ, -ανός.

*Ματρέας, ου (ὁ), Ἀλεξανδρεύς τις, πλάνος (farceur).

*Ματρῖνος (ὁ), ποτ. τῶν Οἰκεντίνων μὲ λιμένα ὁμώνυμον ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.

*Μάτρις ἢ Μᾶτρις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς, ζήσας μὲ μόνον μυρσίνης κόκκους καὶ ὕδωρ. 2) Θηβαῖος, ὑμνογράφος, καὶ 3) ἄλλος Ἡρακλεώτης.

*Ματρων, ωνος (ὁ), παρῳδὸς τις ἐκ Πιτάνης.

*Μαυάκης, ου (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀρρ.

Μαυρητανία καὶ Μαυριτανία (ἡ), = Μαυρουσία.

Μαῦρος (ὁ), = Μαυρούσιος.

Μαυρουσία ἢ Μαυρουσίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀφρ., ἐκτεινομένη πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Νουμιδίας, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, διηρημένη δὲ εἰς τὴν Καισαρικὴν καὶ Τιγγιτανὴν, (ὅπου τώρα τὰ βασίλεια τοῦ Φεζ καὶ Μαρόκ).

*Μαυσάκας, α (ὁ), Μαυρούσιός τις παρὰ Λουκιανῷ.

Μαυσώλειον (τὸ), ὁ τάφος τοῦ Μαυσώλου ἐν Ἁλικαρνασσῷ, πύργον περίφημον, κτίσμα τῆς Ἀρτεμισίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάσθησαν οἱ περιφημότεροι τοῦ καιροῦ ἐκείνου τεχνῖται. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάζονται ὅλοι οἱ μεγαλοπρεπεῖς τάφοι Μαυσώλεια, ἰδίως δὲ ἐν Ῥώμῃ τὸ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως μνημεῖον, ὅπου ἐφυλάττοντο αἱ κόνεις τοῦ Αὐγούστου, τοῦ Ἀγρίππα κτλ.

Μαυσώλος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καρίας, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν ἐπὶ Ξέρξου. 2) ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς ἰδιότυπος τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ τὸ θαυμαζόμενον ἐκεῖνο Μαυσώλειον.

Μαχαιρεὺς, έως (ὁ), κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, φονεύσας τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλ. Νεοπτόλεμον.

Μαχαιροῦς, οῦντος (ὁ), π. ἐγγὺς τῆς Παλαιστ., ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης. Ἐν αὐτῇ ἐφυλακίσθη καὶ ἐφονεύθη ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης.

*Μαχανίδας, α (ὁ), τύραννός τις ἐν Λακεδαίμονι.

Μαχάρης, ους (ὁ), υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, συμμαχήσας κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Λούκουλλον ἢ φονευθεὶς ἰδιοχειρίως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ παρ' αὐτοῦ.

Μαχάτας, α (ὁ), Ἀχαιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου, στρατηγοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) ἀδελφὸς τῆς Φίλας, γυναικὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Μαχάων, ονος (ὁ) υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἢ τῆς Κορωνίδος ἢ τῆς Ἠπιόνης, ἡγεμόνων μέρους τῆς Θεσσαλ., εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμν. εἰς Τροίαν, (ατρὸς ἄριστος, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύρυπύλου. 2) στρατηγὸς τῶν Κυρην., (ἄλλως) Μάχων.

Μαχλῆοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Μάχλυες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., κατοικοῦν μεταξὺ τῆς μικρᾶς Σύρτεως καὶ τῆς λίμνης Τριτωνίδος. 2) ἔθνος Σκυθικὸν τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Μαχλυϊνὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μάχων, ωνος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Κορίνθου ἢ Σικυῶνος, διδάσκαλος τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Μεγαβάζης, ου (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ, (πληθ. Μεγάβαζοι-βάζοι, -βάται, τὰ ὁποῖα φαίνονται εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα).

Μεγάβαζος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζωπύρου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὁ γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, στρατεύσας κατὰ τοῦ Ἰνάρου, βασιλέως τῆς Λιβύης, καὶ ἡττηθεὶς πάλιν ὑπὸ τοὺς Πέρσας.

2) υἱὸς τοῦ Μεγαβάτου, ἀρχηγὸς τοῦ Περσικοῦ στόλου ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος. 3) υἱὸς τοῦ Σπιθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, συγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου. 4) Πέρσης τις, ζηλώσας εἰς Λακεδαίμονα ζῆν διαφθείρῃ μὲ χρήματα τοὺς Ἕλληνας.

Μεγαβάτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ Περατικοῦ στόλου, συγγενὴς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου.

Μεγάβυζος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος συνομοσάντων εὐγενῶν Περσῶν, συνεκστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μετὰ τοῦ Δαρείου, ἢ κυριεύσας τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Θρᾴκης. 2) εὐνοῦχος τις, ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ἴδε καὶ Μεγαβάζης.

*Μεγαδοσης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Μασκάμου.

Μεγαινετος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος διὰ τὴν σκαιότητά του ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Μέγαιρα (ἡ), μία τῶν τριῶν Ἐριννύων.
Μεγακλείδης, ους (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (IB', 513).
Μεγακλῆς, έους, (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ἀθηναίων ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιονιδῶν, ὧν ἐπισημότεροι 1) ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ γεννάρχης τῆς οἰκίας ταύτης, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ϛ'. ἔτος τῆς 45 Ὀλυμπ. 2) ἔγγονος αὐτοῦ, Πυθιονίκης. 3) ὁ μητροπάτωρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.
Μεγακρέων, οντος (ὁ), Ἀδδηρίτης τις, σύγχρονος τοῦ Ξέρξου.
*Μεγαλάγυρος (ὁ), Δέσβιός τις τυραννόφρων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου.
Μεγάλα πεδία (τὰ), **Magni Campi**, πεδιάς τις παρὰ τὴν ἐν Ἀφρικῇ Γτίκην.
Μεγάλαρτος (ὁ), ἥρως τις λατρευόμενος ἐν Σκώλῳ τῆς Βοιωτ. 2) (ἡ) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος.
*Μεγαλέας, ου (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Πολυβ.
Μεγαλη πόλις (ἡ), ἴδε Μεγαλόπολις.
*Μέγαλλος (ὁ), Σικελός τις ἢ Ἀθηναῖος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Μεγαλλιον (μύρον).
*Μεγαλόβυζοι (οἱ), εὐναῦχαι ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, (ἄλλως) Μεγάβυζοι.
*Μεγαλόμαζος (ὁ), =Μεγάλαρτος.
Μεγαλόπολις, εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἧς καταγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κλεομένους, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε ἐπὶ Στράβωνος ἦτον σχεδὸν ἐρείπιον. Ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ Φιλοποίμην, ὁ Πολύβιος κλπ., (ὁ πολ. Μεγαλοπολίτης).
*Μεγαλοστράτη (ἡ), ποιήτρια τις, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκμάνος.
*Μεγαλοφάνης, ους (ὁ), διθάσκαλος τοῦ Φιλοποίμενος.
Μεγαμηδίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαμήδους καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος.
Μεγαμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρναίου ἧς γυνὴ τοῦ Θεστίου.
Μεγάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κρότωνος ἧς γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. 2) γυνὴ τοῦ Νηλέως.
*Μεγανίτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας.
Μεγάπανος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Γρκανῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος.
Μεγαπένθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Προίτου, ἀνταλλάξας πρὸς τὸν Περσέα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους ἀντὶ τῆς Τίρυνθος. 2) υἱὸς τοῦ Μενελάου ἐκ μιᾶς δούλης, καλουμένης Πιερίδος, τὸν ὁποῖον, ὡς μὴ γνησίου, προετίμησαν οἱ Σπαρτιᾶται τὸν Ὀρέστην. 3) υἱὸς τοῦ Λακύδους, τύραννός τις παρὰ Δακ., ἄλλως ἄγνωστος.
Μεγάρα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Ἡρακλ., παραφορηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον εἰς τὸν Ἰόλαον.
Μέγαρα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Μεγαρίδος, κτίσμα τῶν Δωριέων, σώζουσα τὸ ὄνομά της. 2) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἄποικος τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων, ἡ πρότερον Ὕβλα, (ὁ πολ. Μεγαρεύς).
Μεγαρεύς, έως, (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῶν Μεγάρων. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἱππομένους ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Οἰνόπης ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων, κατὰ τοῦ Μίνωος, ᾧ θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ, ἢ, κατ' ἄλλους, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Νίσου, καὶ διαδεχθεὶς αὐτόν, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ πόλις. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κρέοντος. 4) Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.
Μεγαρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Μεγάρων. || Μεγαρικοί, οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.
Μεγαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἐκ τῶν Μεγάρων. 2) (ὑσ. ἐνν. χώρα), ἡ περὶ τὰ Μέγαρα, ἀποτελοῦσα ἰδίαν ἐπαρχίαν, ἀνήκουσαν ἀνέκαθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπὶ Κόδρου εἰσβολῆς τῶν Δωριέων καταστασθεῖσαν αὐτόνομον ἧς κατοικηθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν.
Μέγαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιθνίδων Νυμφῶν.
Μέγας, α (ὁ), Αἰγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δάμιδος.
Μεγασθένης, ους (ὁ), Ἱστοριογράφος, σταλεὶς ὑπὸ Σελεύκου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας πρέσβυς εἰς Ἰνδίαν, καὶ γράψας Ἰνδικὰ, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν. 2) Χαλκιδεύς τις, κτίτωρ τῆς Κύμης.
Μεγαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Μεγεσσάρας, α (ὁ), πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κυύρα.
Μέγης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλέως ἢ τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Μεγιάλιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις, πρεσβεύσας ἐκ μέρους τοῦ Ἀγησιλάου πρὸς τὸν Τισαφέρνην, (παρὰ Πλουτάρχῳ γράφεται Μέγιλλος).
Μέγιλλα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.
Μέγιλλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ἴδε Μεγιάλιος. 2) συγγραφεύς τις, γράψας περὶ ἀριθμῶν.
Μεγιστεὺς, έως (ὁ), νεανίας εὐειδὴς, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀνακρέοντος.
Μεγίστη (ἡ), νῆσος μεταξὺ Ῥόδου ἧς Χελιδονίων.
Μεγιστίας, α (ὁ), μάντις περίφημος, συνεκστρατεύσας εἰς Θερμοπύλας μετὰ τοῦ Λεωνίδα.
Μεγιζόνης, ου (ὁ), θεῖος τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Κλεομένους.
Μεγιστὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πελάγοντος ἐκ Φωκίδος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τῶν Κιρραίων.
Μεδεὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Φαίνικος. 3) π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου. 4) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλ., ἢ ἄλλως Μεδιών.
Μεδιολανα (τὰ) καὶ
Μεδιολάνιον καὶ Μεδιόλανον (τὸ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαγιόνων, (Saintes). 2) π. τῆ βορείᾳ Ἰταλ. (Milano, πρωτ. τοῦ Δομβαρδ κοῦ βασιλείου).
Μεδιοματρικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. περὶ τὸν Μοσέλαν ποταμὸν ἕως τοῦ Ῥήνου.
Μεδιών, ωνος ἡ ῶνος (ὁ), = Μεδεών (4).
Μεδοακοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βορείᾳ Ἰταλ.
Μεδόακος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Brenta).
Μέδουσα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μέδουσα.
Μεδοντιὰς, άδος καὶ Μεδοντὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις ἐξ Ἀβύδου, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου.
Μέδυλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ.
Μέδουσα (ἡ), ἡ φρικωδεστέρα τῶν Γοργόνων, τῆς ὁποίας τὴν ὀφιοπλόκαμον κεφαλὴν (τὸ Γοργόνειον), ἀποτμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Περσέως, ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. 4) θυγ. τοῦ Ὀρσιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολύδευκ.
Μέθων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως καὶ ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐκ Φθίας Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 2) κήρυξ τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ. 3) υἱὸς τοῦ Κύδρου, ἧς ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως, διορισθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πρῶτος ἰσόβιος ἄρχων ἐν Ἀθήναις. 4) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Μέθανα (ἡς), φρούρ. (διασῴζον καὶ σήμερον τὸ ὄνομά του) ἐπὶ τινος χερρονησίζοντος ἀκρωτηρίου μεταξὺ Ἐπιδαύρου ἧς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ.
*Μέθαπος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἴστωρ τελετῶν καὶ ὀργίων.
Μεθάρμη (ἡ), θυγ. τοῦ Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος.
Μεθουριάδες καὶ Μεθουριάδες (αἱ), τέσσαρα νησίδια τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πλησίον τῶν Μεγάρων.
Μεθύδριον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Μεθυδριεύς).
Μεθύμνα (ἡ), ἴδε Μήθυμνα.
Μεθώνη (ἡ), ἡ Ἀργολικὴ, ἴδε Μέθανα. 2) ἡ Λακωνικὴ, π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Μεσσην. (Μεθώνη). 3) κώμη τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. 4) π. τῆς Θετταλιμαγνησίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον. 5) π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Μεθωναῖος).
Μειδίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ὁ ἐπικληθεὶς Ὀρτυγατρόφος. 2) ἕτερος, πλούσιος ἧς ὑβριστὴς, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.
*Μειδυλίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ., (πυρ. ὑπακορ. ἐκ τοῦ
*Μειδύλος (ὁ), ἀνδρὸς ὄνομα παρὰ Σαπφ.
Μεικιάδης, α (ὁ), ναύαρχος τις τῶν Κερκυραίων παρὰ Θκδ.
Μειλανίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης ἧς πατὴρ τοῦ Παρθενοπαίου, μεταμορφωθεὶς εἰς λέοντα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μελάγγεα καὶ Μελάγγεια (τὰ) χωρ. τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τεγέας.

Μελαγκρίδας, α (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις, διορισθεὶς ναύαρχος τὸ ιθ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μελάγχλαινοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ. ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀσδερχανίου.

Μελαγχρίδας, α (ὁ), = Μελαγκρίδας.

Μέλαγχρος (ὁ), ὁ παρὰ Στρβ. Μεγαλάγυρος, τύραννος τῆς Μυτιλήνης, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μέλαινα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ, μήτηρ τοῦ Δελφοῦ.

Μέλαινα ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Βιθυν.

2) ἀκρωτ. τῆς Αυδ., (Καρὰ-μπουρούν).

3) τὸ ἀνατολικονότιον παράλιον τῆς Χίου.

Μελαιναὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (οἱ δημ. Μελαινεῖς).

*Μέλαιναι (αἱ), = Μελάνια.

Μελαινεαὶ (αἱ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μελαινεύς).

Μελαινεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μελαινεῶν.

Μελαινὶς, ίδος (ἡ) ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ.

Μελοῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλ. περὶ τὴν Ἰτώνην, (Θκδ. Ε', 5).

*Μελάμβιον (τὸ), χωρ. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὴν Σκότουσσαν.

*Μελαμνίδας, α (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

*Μελάμπεια (ἡ), π. τῆς Αυδ. κτίσμα τοῦ Μελάμπου, (ὁ πολ. Μελαμπεύς).

Μελάμποδες (οἱ), ἀρχαιόταται οἱ Αἰγύπτιοι.

Μελαμποδίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος.

Μέλαμπος, ου καὶ Μελάμπους, ποδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος ἰατρὸς ᾗ μάντις τῆς ἀρχαιότητος, συζευχθεὶς καὶ μίαν τῶν θεραπευθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ Προιτίδων, τὴν Ἰφιάνασσαν, καὶ βασιλεύσας μέρους τοῦ Ἄργους.

Μελάμπυγος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἡρακλῆς. 2) —λίθος, βράχος ἐπὶ τοῦ ὄρους Δνόπαια, ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Λοκρίδος.

Μελάμφυλλος (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Σάμος.

Μελανδέπται (οἱ), = Μελανδῆται.

Μελανδία (ἡ), μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Σιθωνίας χώρας, ὅπου κατῴκουν οἱ

Μελανδῆται (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης.

Μελανεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπολλ., βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, λαῶν παρὰ τοῦ Περιήρους μέρος τῆς Μεσσηνίας, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἀπὸ τῆς γυναικὸς του Οἰχαλίαν. 2) πατὴρ τοῦ Ἰθακησίου Ἀμφιμέδοντος, (Ὀδ. Ω. 103). 3) εἷς τῶν Κενταύρων.

Μελανθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευλίου, ἐπιστάτης τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ, συμφωνήσας κατ' αὐτοῦ μὲ τοὺς μνηστῆρας.

Μελάνθιος (ὁ), = Μελανθεύς. 2) ζωοτηγός τις τῶν Ἀθην., σταλεὶς πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Ἀριστογόρου.

2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μέλανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Πλιθος, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ καταφυγὼν εἰς Ἀθήνας, ὅπου, φονεύσας εἰς μίαν μάχην μεταξὺ Ἀθην. ᾗ Βοιωτῶν τὸν βασιλέα τούτων Σάνθον, ἐξελέχθη βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱόν του Κόδρον.

2) Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Μελανθὼ, οὔς (ἡ), θυγ. τοῦ Δολλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀμφιπόλους τῆς Πηνελόπης, φανευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. ὡς σύμφωνος μὲ τοὺς μνηστῆρας.

*Μελάνια (τὰ) ἢ Μελανία (ἡ), χωρ. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Κελένδεριν.

Μελανίππεια (ἡ), μία τῶν Χελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας.

Μελανίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Χείρωνος, μάντισσα, μετομορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ἵππον, κατὰ παράκλησιν τοῦ πατρός της, μαθόντος ὅτι ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Αἰόλου τέκνον. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δεσμόντου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της, ὡς γεννήσασαν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἴολον, τυφλώσας ἐκλεισεν εἰς σκοτεινὸν πύργον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἠλευθέρωσαν μετὰ καιρὸν τὰ τέκνα της. 3) βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα μετέφερεν ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, εἰς Μυκήνας. 4) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἴτωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτόν.

Μελανιππίδης, α (ὁ), περίφημος θυραμβοποιὸς ἐκ Μήλου, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν 65 Ὄλυμπ.

Μελάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ ἢ τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγούνης, θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήσας ᾄδιον εἰς τὰ Νέμεια. 3) εἷς τῶν Ἰριαμιδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Ἰκετάονος ἐκ Τροίας, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 5) υἱὸς τοῦ Ἄρεως ᾗ τῆς Τριτωνίας, τῆς ὁποίας ἔκτισεν ὁμώνυμον πόλιν ἐκτισεν ἐν Ἀχαΐᾳ. 6) υἱὸς τοῦ Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης.

Μελανίων, ωνος (ὁ), = Μελανίων.

*Μέλανος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Κυζ'κου παρὰ τὴν χερσόνησον Ἀρτάκην.

*Μελανόσουροι (οἱ), οἱ ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου Σῦροι.

*Μελάνοψ, οπος (ὁ), = Μελάνωπος.

*Μελάντας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θεοφράστου.

Μελάντης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μελάντιος (ὁ, ἡ), ὁ τοῦ Μέλανος. ||. «Μελάντιοι πέτραι ἢ δειραί, » Σκόπελοί τινες περὶ τὴν νῆσον Θήραν.

Μέλαντος (ὁ), κόλαξ τις παρὰ Λουκιανῷ.

Μελάνωπος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λάχητος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου. 2) υἱὸς τοῦ Λάχητος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Μέλας, ανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ᾗ τῆς Χαλκιόπης, πνιγεὶς εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα κόλπον τῆς Θρᾴκης, ἐν ᾧ ἐπέστρεφε μὲ τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τῆς Κολχίδος. 2) υἱὸς τοῦ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς, ὡς ἐπιβουλεύσαντας τὸν θεῖον του Οἰνέα.

3) υἱὸς τοῦ Δικυμνίου, συσταθεὶς τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τῆς Οἰχαλίας, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φθιώτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν. 5) ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον. 6) ποτ. τῆς Βοιωτ., χυν. πρὸς δυσμὰς τῆς Ὀρχομενοῦ εἰς τὴν Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι).

7) ποτ. τῆς Ἀχαΐας ῥέων παρὰ τὸν Ὤλενον. 8) ποτ. τῆς Παμφυλ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Σίδην. 9) ποτ. τῆς Καππαδοκ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Μάζακα καὶ χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μέλας κόλπος ἢ πόντος (ὁ), κόλπος πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Θρᾴκ. χερσονήσου.

Μέλδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλ., κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μάρνης καὶ Σηκουάνα.

Μελεαγρίς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ τοῦ Μελεάγρου. ||. « Μελεαγρίδες νῆσοι, » ναϊάδια μυθολογούμενα ἐντὸς τοῦ Πάδου.

Μελέαγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἢ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀλθαίας, συνεξελὼν μὲ τοὺς περιφημοτέρους συγχρόνους του ἥρωας τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ὅς τις ἀφάνιζε τὴν χώραν τοῦ πατρός του, καὶ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἀλλὰ φονεύσας, διὰ τὸ δέρμα τοῦ κάπρου τούτου, τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μητρός του, διήγειρεν ἐναντίον του τὴν ἐκδίκησίν της, καὶ οὕτω κατακαύσασα τὸν θαυλὸν, ἀπὸ τὴν διατήρησιν τοῦ ὁποίου ἐξήρτητο ἡ ὕπαρξίς του, τὸν ἐφάνευσε πρόωρα. Ἐγέννησε δὲ ἐκ μὲν τῆς Κλεοπάτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἴδα, τὴν Πολυδώραν, ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης τὸν Παρθενοπαῖον. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

3) ἐπιγραμματοποιὸς τις, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 πρὸ Χ. ἢ, κατ' ἄλλους ἐπὶ Αὐγούστου.

Μελέας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Μελέδημος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. (ὅπου, κατὰ τὸν Becker, ἀναγνωστέον Τελέδημος).

Μελέτη (ἡ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν.

Μέλης, ητος (ὁ), κιθαρῳδὸς, πατὴρ τοῦ διθυραμβοποιοῦ Κινησίου ἐν Ἀθήναις.

2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰων., ῥέων παρὰ τὴν Σμύρνην, ἅπλυ ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἢ 3) θεὸς τις ποτάμιος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ.

*Μελησαγόρας, ου (ὁ), Χῖος, ἱστοριογράφος, (παρδλ. Ἀμελησαγόρας).

Μελήσανδρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μελησίας, ου (ὁ), Αἰγινήτης, Ὀλυμπιονίκης. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους Θουκυδίδου.

Μελησιγενὴς, οῦς (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ὅμηρος, ὡς γεννηθεὶς παρὰ τὸν Μέλητα ἢ ἐκ τοῦ Μέλητος.

Μελήσιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Διακρίτου, πρεσβεύσας δὶς εἰς Ἀθήνας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Μέλητος (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Μέλιτος.

Μελία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰνάχου, μήτηρ δὲ τοῦ Φορωνέως ἢ Αἰγιαλέως. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰσμήνιον καὶ Ταΐναρον, ἐκ δὲ τοῦ Σιληνοῦ τὸν Κένταυρον Φόλον.

*Μελίαι (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἀρχαῖαι, θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Μελίβοια (ἡ), μια τῶν Ὠκεανίδων, ἐξ ἧς ὁ Πελασγὸς ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. 2) μία τῶν Νιοβίδων, ἥτις μόνη δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 3) π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τῆς Ὄσσης, (ὁ πολ. Μελιβοιεύς).

Μελιγουνίς, ίδος (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ νῆσος Λιπάρα, (ὅθεν ὁ νησ. Μελιγουνεύς).

Μελίη (ἡ), = Μελία.

Μελικέρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, ὁ μετονομασθείς, μετὰ τὴν ἀποθέωσιν αὐτοῦ, Παλαίμων, ὅδε Ἰ.ώ.

Μελίνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Δαομεδοντα.

Μελιννώ, οῦς, (ἡ), ἀρχαία τις ποιήτρια παρὰ Φωτίῳ.

*Μελινος (ὁ), λιμὴν τῆς Τρωγλοδυτικῆς ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Μελιξώ, οῦς (ἡ), αὐλητρίς τις παρὰ Θκρτ.

Μελίσανδρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, συντάξας Κενταυρομαχίαν.

*Μελισσίας, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Μέλισσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου. 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ. 3) (γεωγρφ.) κώμη τῆς Φρυγ., ὅπου ἐτάφη ὁ Ἀλκιβιάδης.

Μελισσαι (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἐν Κρήτῃ, ἢ Ἀδράστεια ἢ Ἰδη, θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Μελισσέως, ἀναθρέψασαι τὸν Δία, αἱ ἄλλως Δικταῖαι Μελίαι. 2) ἱέρειαι τῆς Δήμητρος ἢ Ἀρτέμιδος.

Μελισσεύς, έως (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κρήτης.

Μέλισσος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Τελεσιάδου, νικήσας Νεμεα καὶ Ὀλυμπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Σάμιος, φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ἢ διδάσκαλος Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 84 Ὀλυμπ., ἢ ὠφελήσας μεγάλως τὴν πατρίδα του διὰ τῆς στρατηγικῆς του ἐμπειρίας. Τῶν συγγραμμάτων του ἀποσπάσματα μόνον τινὰ διεσωσεν ὁ Σιμπλίκιος.

Μελιστίχη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφ.

Μελιταία (ἡ), ἡ πρότερον Ἰόππη, π. τῆς Φθιωτίδος ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως, (ὁ πολ. Μελιταιεύς).

Μελιτειὰ (ἡ), θυγ. τοῦ Δυκομήδους. 2) θυγ. τοῦ Φιλομήδους ἐκ Κρήτης. 3) (γεωγρφ.) = Μελίταια.

Μελιτεύς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθηΐδος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του, καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Φάγρου, χρισθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα μέγα μέρος τῆς Φθιώτιδος καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν Μελίταιαν.

Μελίτη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ ποταμίου θεοῦ Αἰγαίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἕλλον. 3) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Ἀδριατ. πελάγους, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., (Meleda). 4) νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Σικελ. καὶ Ἀφρ. (Μάλτα), (ὁ νησ. Μελιταῖος). 5) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλ., ὅς τις ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ τελεμένων μικρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ὠνομάζετο Μελίτης μαστιγίας. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζοντο καὶ πύλαι τινὲς τῶν Ἀθηνῶν, Μελιτίδες, (ὁ δημ. Μελιτεύς).

Μελιτήϊος, ζη, ϊον, Π. ἀντὶ Μελιταῖος, ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Μελίτης.

Μελιτηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Καππαδοκ. μεταξὺ Κατταονίας καὶ Εὐφράτου. 2) π. πρωτ. τῆς ὁμωνύμου χώρας, κτίσμα τῆς Σεμιράμιδος, (Μαλάτια).

Μελιτία (ἡ), = Μελιταία.

Μελιτίδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα βλακὸς ἀηδοῦς, (καθὼς κοινῶς λέγομεν, Γλύκα).

Μελιτος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Ἀνύτου τὸν Σωκράτην.

*Μελίτουσσα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Μελιτουσσαῖος).

Μέλιττα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέλισσα.

Μελλαρία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, (Torre della Penna).

Μέλλων, ωνος (ὁ), Θηβαῖος τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μέλπεια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Μέλπις, ιδος (ὁ), ποτ. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μελπομένη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας.

*Μέλσος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀστουρίας.

*Μέλτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δακίδα, τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καταλυθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου.

*Μέλων, ωνος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Σιγάμβρων. 2) Βοιωτὸς τις παρὰ Πλουτ.

Μεμβλίαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποικίλου, εἷς τῶν μετὰ Κάδμου Φοινίκων, ἀποικήσας τὴν νῆσον Καλλίστην. 2) (γεωγρφ.) νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Θήραν, ἡ ἄλλως Ἀνάφη.

Μεμνόνειον (τὸ), ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν καὶ 2) ἡ τῶν Σούσων, ἴδε καὶ

Μεμνόνια (τὰ), ἐνν. Βασίλεια, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Σούσων.

Μέμνων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπων ἢ τῶν Ἀσσυρίων, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ μετὰ τὸν θανατον τοῦ Ἕκτορος, ἢ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ., τιμώμενος δὲ ἐν Ἀσσυρίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ὡς ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἐκαλοῦντο καὶ δύο κολοσσαῖα ἀγάλματα, σωζόμενα παρὰ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ Θήβας ἢ ἀποτελοῦντα κιονοστοιχίαν τινὰ ἦχον ἄρα προσεβαλλόμενα κατὰ πρωΐαν ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων

2) Ῥόδιός τις, σατράπης τῆς Λυδίας καὶ στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, ὅς τις, διασωθεὶς εἰς Ἁλικαρνασσὸν ἀπὸ τῆς ἐν Γρανικῷ μαχης, κἀκεῖθεν μελετήσας νὰ εἰσβάλῃ μὲ τὰ λειψανα τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπέθανε, κατ' εὐτυχίαν τούτου, πολιορκῶν τὴν Μυτιλήνην.

Μέμφις, ιδος καὶ ιος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. 2) θυγ. τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἔπάφου, μήτηρ τῆς Λιβύης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. πρωτεύουσά ποτε τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου καὶ ἔχουσα 50 ἢ 100 σταδίων περιφέρειαν, παρακμάσασα δὲ βαθμηδὸν μετὰ τὴν κτισιν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τέλος ἐλλιπώσα ἐντελῶς ἢ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπικλύσεων τοῦ Νείλου, ὥστε σήμερον εἰκάζεται μόνον ἡ θέσις της, δύο ὥρας πρὸς μεσημβρ. τῶν μεγάλων Πυραμίδων.

Μέμφις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) παντομῖμός τις περίφημος, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου.

Μέναιχμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Ναυπάκτου. 2) Σικυώνιός τις, γραψας περὶ τεχνιτῶν. 3) γελωτοποιὸς τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 614).

Μενάλιππος (ὁ), = Μελάνιππος, Μιτυληναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μενάλκας, α (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ Θκρτ.

Μενάλκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης, (κατὰ τὸν Heyne, Μεταλκης). 2) Ἠλεῖός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

*Μεναλκίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Παυσ.

Μένανδρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου. 2) περίφημος διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Διοπείθους. 3) Ἀθηναῖος, περίφημος ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γεννηθεὶς τὸ γ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 52 ἐτῶν, συγγράψας δὲ 105 ἢ 109 κωμικὰ δράματα, τῶν ὁποίων λειψανά τινα μόνον διεσώθησαν. 4) ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Δαοδικείας, συγγράψας, περὶ τὰ μέσα πιθανῶς τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, Γενεθλίων διηγήσεις.

5) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἡγεμονεύσας, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τῆς Λυδίας. 6) ποιητής τις ἐκ Βυζαντίου, μαθητὴς πιθανῶς τοῦ Ἐρατοσθένους.

Μενάπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥήνου.

Μενάρης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου.

Μένασκος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μέναχος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς.

Μένδη (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χερσονήσου Παλλήνης, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, (ὁ πολ. Μενδαῖος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μένδης, ητος (ἡ), θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Πὰν τῶν Ἑλλήνων. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτ. τοῦ Μενδησίου νομοῦ, κειμένη ἐπὶ τοῦ πέμπτου στόματος (τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Μενδησίου) τοῦ Νείλου, ὅπου ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ὁ θεὸς Μένδης, (Ἀχμοῦν), (ὁ πολ. Μενδήσιος).

Μενεδαῖος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Μενέδημος (ὁ), φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἢ θεμελιωτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Ἀμφάκηνός, μαθητὴς τοῦ Κολώτου.

Μενεκλείδης, ους (ὁ), Θηβαῖος, δημαγωγὸς, ἐχθρὸς τοῦ Ἐπαμινώνδου.

Μενεκλῆς, έους (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὅς τις, κερδίσας δίκην τινὰ ὑπὲρ τῆς ἱερείας Νίνου, ἐπωνομάσθη Ὁ τὴν Νίνον ἑλών. 2) συγγραφεύς τις Βαρκαῖος, γράψας περὶ Ἀθηνῶν.

Μενεκράτης, ους (ὁ), ἰατρὸς Συρακούσιος, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα, ὅστις περιφερόμενος τὴν Ἑλλάδα μὲ πλῆθος ἀκολούθων, ἐπωνόμαζεν ἑαυτὸν Δία.

2) ἕτερος ἰατρὸς, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου, ἐφευρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν κατασκευῶν. 3) γεωγράφος ἐξ Ἑλαίας, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους. 4) κωμικὸς ποιητὴς, Συρακούσιος.

Μενέκολος (ἴσως Μένεκλος), ου (ὁ), Συρακούσιός τις, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Καμαρίναν.

*Μενελαΐς, ίδος (ἡ), πηγή τις καὶ παρ' αὐτὴν πλάτανος μεγάλη, φυτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μενελάου, παρὰ τὰς Καφυὰς τῆς Ἀρκαδ.

Μενέλαος καὶ Ἀττ. Μενέλεως καὶ Δωρ. Μενέλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Κλεισθένους, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, νυμφευθεὶς τὴν περίφημον Ἑλένην, θυγατέρα τοῦ Τυνδάρου, ἢ διαδεχθεὶς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης. Ἁρπαγείσης δὲ, ἀπόντος αὐτοῦ εἰς Κρήτην, τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος υἱοῦ τοῦ Πριάμου, στρατεύσας πρὸς ἐκδίκησιν τῆς ὕβρεως ταύτης μετὰ τῶν δυνάμεων ὅλης τῆς Ἑλλάδος, τὰς ὁποίας συνήθροισε συνεργείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του, κηρυχθέντος ἀρχηγοῦ τῆς ἐκστρατείας ταύτης, κατὰ τῆς Τρῳάδος, ἔλαβεν, ἀφανισθείσης μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς Τροίας, τὴν γυναῖκά του, καὶ, περιπλανηθεὶς μετ' αὐτῆς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, ἔφθασε τέλος εἰς Σπάρτην, ὅπου ἐτιμᾶτο μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐωρτάζοντο τὰ Μενελάϊα. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Ἑλένης μίαν μόνην θυγατέρα, τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. Νεοπτόλεμος. 2) πατὴρ τοῦ Ἀμύντα, ἢ πάππος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῆς Μακεδ. 3) ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς Κύπρου. 4) μαθηματικὸς ἢ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται πραγματεία τις περὶ Σφαιρικῶν τριγώνων. 5) (γεωγρφ.) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτ. τοῦ Μενελαΐτου νομοῦ, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πτολεμαίου τοῦ Α'. 6) π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, ὅπου ἐλέγετο προσορμισθεὶς ὁ Μενέλαος μετὰ τῆς Ἑλένης.

Μενέξενος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ., εἷς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Μενεπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀπολλωνίας.

*Μενέσαιχμος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατήγορος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου.

*Μενεσθένης, ους (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 494).

Μενεσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πετεοῦ, βασιλεύσας τῶν Ἀθην. μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως, καὶ στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ὅπου, κατά τινας, καὶ ἐθανατώθη. 2) υἱὸς τοῦ Ἰφικράτους, στρατηγήσας καὶ αὐτὸς τῶν Ἀθην.

Μενεσθέως λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Βαιτ. Ἰσπαν. παρὰ τὰ Γάδειρα.

Μενέσθης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

2) Ἀθηναῖός τις, συναπολουθήσας εἰς Κρήτην τὸν Θησέα.

Μενέσθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχῖθόου, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν Τροίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Βώρου ἢ τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Πολυδώρης, θυγατρὸς τοῦ Πηλέως, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων.

Μενεσθὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Μενέστωρ, ορος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

Μενετιλῆ, ῆος (ἡ), θυγ. τοῦ Μενέτα, πατρωνυμ. ἡ Ἀντιάνειρα.

*Μενέτωρ, ορος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 594).

Μένης, ητος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Μένιος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τῆς Ῥοδογούνης, δευτέρας γυναικὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Δεωτυχίδου.

Μενίππη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) θυγ. τοῦ Ὠρίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστυόχης, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων, θυσιασθεισῶν ἐκουσίως πρὸς ἀποτροπήν τινος λοιμοῦ, ἀνήγειραν οἱ Ἄονες παρὰ τὸν Ὀρχομενὸν μεγαλοπρεπὲς ἡρῷον.

Μενιππιδῆς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Μένιππος (ὁ), ἔμπορός τις ζῴων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χελιδών. 2) τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, φίλος Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) κυνικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Διογένους, ἐκ Φοινίκης, γράψας ποιήματα σατυρικὰ, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐκ Γαδάρων, τὸν ἐπικληθέντα Σπουδογέλοιον.

Μενοικεύς, έως (ὁ), Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, θυσιασθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Ἄρην ὑπὲρ σωτηρίας τῶν Θηβῶν, πολιορκουμένων ὑπὸ τῶν Ἑπτὰ ἡρώων.

Μενοιτιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πάτροκλος.

Μενοίτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν ἀλαζονίαν του. 2) υἱὸς τοῦ Κτεσθωνυμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος ἐν Ἅιδου, μὲ τὸν ὁποῖον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε κατέβη νὰ φέρῃ τὸν Κέρβερον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν φονεύσῃ. 3) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Αἰακοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Μένουθις (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.

*Μενούνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν Τενθίωνος.

Μέντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχιάλου, βασιλεὺς τῶν Ταφίων, ξένος τοῦ Ὀδυσσ. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐν Θρᾴκῃ Κικόνων, εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου.

Μέντωρ, ορος (ὁ), Τρῳαδίτης τις, υἱὸς τοῦ Ἴμβριου. 2) υἱὸς τοῦ Ἠρυσθένους, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πιστὸς τοῦ Ὀδυσσ., ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ὁποίου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Τηλέμαχον εἰς Πύλον.

4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Ἀσωπίδος.

Μένων, ωνος (ὁ), Θεσσαλὸς ἐκ Φαρσάλων, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς ἢ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ὄ'. ἔτος τῆς 76 Ὀλυμπ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Μέρβις, ιος (ὁ), = Σμέρδις, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μέρμερος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Μυσῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) ἕτερος τῶν υἱῶν τῆς Μηδείας ἢ τοῦ Ἰάσονος, λιθοβοληθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ὑπὸ τῶν Κορινθίων, διότι ἔφερον τὰ ὁλέθρια ἐκεῖνα δῶρα τῆς μητρὸς των πρὸς τὴν νέαν σύζυγον τοῦ Ἰάσονος. 3) εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν.

Μερμησσός (ἡ), κώμη τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῆς Ἴδης, ὅπου ἐλέγετο διαμένουσα ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλα.

Μερμόδας, α (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Μερμνάδαι (οἱ), ἡ ἀπὸ Γύγου μέχρι Κροίσου βασιλεύσασα γενεὰ ἐν τῇ Λυδίᾳ.

Μέρμνων, ωνος (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Μερόη (ἡ), νῆσος σχηματιζομένη ἐκ τῶν ποταμῶν Νείλου καὶ Ἀσταβόρα ἐν Αἰθιοπίᾳ, (Ἀτβάρ, ἐπὶ τοῦ βασιλείου Σεννάρ). 2) π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου νήσου, ὅπου κατῴκουν οἱ ἐγχώριοι ἱερεῖς.

Μέροπες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ. 2) μυθῶδές τι ἔθνος, κατοικοῦν τὴν ἐκτὸς τῆς οἰκουμένης ἤπειρον.

Μερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γυνὴ τοῦ Σισύφου καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου. 2) θυγατὴρ τοῦ Οἰνοπίωνος, βασιλέως τῆς Χίου, ἢ γυνὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ὠρίωνος. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. Κυψέλου ᾗ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, ἐνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον, ὑπανδρευθεῖσα, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου, τὸν Πολυφόντην. 4) γυνὴ τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου.

Μεροπίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Μέροπος. ||. » Νῆσος —, « ἡ Κῶς.

Μερόπις, ίδος (ἡ), = Μεροπίς. ||. » — γῆ, ἡ μυθώδης χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Μέροπες.

Μέροψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριόπα, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ μὲν ἐπωνομάσθη Μεροπίς, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς δὲ αὐτοῦ τε καὶ τῆς Νύμφης Εὐθυμίας, Κῶς. 2) ἡγεμὼν τῆς ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου πόλεως Περκώτης, μάντις καὶ οἰωνισκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοί, Ἄδραστος καὶ Ἄμφιος, ἐφονεύθησαν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) πατὴρ τῆς Ἀξιόθης, ἐξ ἧς ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἴσακον.

Μεσοβατικὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐλυμαΐτιδος, ὅπου κατῴκουν οἱ Μεσαβάται.

Μεσαμβρία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Μεσημβρία). 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης, (ὁ πολ. Μεσημβριανός).

*Μεσάτη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰωνίας, ἐν μέσῳ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου.

*Μεσάτις, ιδος (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀχαΐας πρὸς ἄρκτον τῶν Πατρῶν.

Μεσαύλιος (ὁ), δοῦλός τις τοῦ Ὀδυσσ.

Μεσημβρία (ἡ), = Μεσαμβρία.

Μεσήνη (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας, σχηματίζουσα περιγωνειδῆ τινα νῆσον μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος ᾗ τῆς θαλάσσης.

Μέσθλης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους ᾗ τῆς Νύμφης Γυγαίας, ἡγεμὼν τῶν Μαιωνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου.

*Μεσόα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀχαιων.

*Μεσόθοα (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Λάδωνος.

Μεσοποταμία (ἡ), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου κατὰ μῆκος ἐκτεινομένη χώρα, (Ἀλ-Τζεζιρέ), (τὸ ἐθν. Μεσοποταμίτης).

Μέσπιλα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, πλησίον τῆς παλαιᾶς Νίνου, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Ξενοφῶντος.

Μέσσα (ἡ), = Μέσση.

Μεσσαβάται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μεσοβατικῆς ἐν τῇ Σουσιανῇ.

Μεσσάνα, Μεσσάνιος, Δωρ. ἀντὶ Μεσσήνη, -ιος.

*Μεσσαπέαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀχαιων., ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Μεσσαπεύς.

Μεσσαπία (ἡ), ἡ ἀπὸ Βρεντησίου μέχρις Ἰαπυγίας χερρόνησιζουσα χώρα τῆς Ἰταλ., ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρία.

Μεσσάπιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίας, Ἰλλυριοὶ τὴν καταγωγήν.

Μεσσάπιον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Μέσσαπος (ὁ), Βοιωτός τις, ἀποικίσας τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίαν.

Μέσση (ἡ), πολίχν. τῆς Λακων. μὴ διακρινόμενον πλέον ἐπὶ Στρβ., κατά τινας κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος (ἡ), πηγή τις ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλ.

Μεσσήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Τρίοπος, ᾗ γυνὴ τοῦ Πολυκάονος, τιμωμένη ὡς ἡρωὶς ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθείσῃ πόλει. 2) (γεωγρφ.) = Μεσσηνία. 3) π. πρωτ. τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρεσφόντου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδ. καὶ συνοικισθεῖσα πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου τῷ 371 πρὸ Χ., (Μαυρομμάτι). 4) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Ἰταλίας πορθμοῦ, ἡ πρότερον Ζάγκλη, ἄποικος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίων, διασῳζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Μεσσήνιος).

Μεσσηνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοπονν., χωριζομένη διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ τῆς Λακωνίας.

Μεσσηνιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Μεσσηνίας. ||. » — πόλεμος, « ὁ μεταξὺ Μεσσηνίων καὶ Λακεδαιμονίων, διαρκέσας πεντήκοντα ἔτη, καὶ τελειώσας μὲ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων. ||. » — κύλπος —, « ὁ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου ἐν Πελοποννήσῳ, (Κορφος τῆς Κορώνης).

Μεσσηνὶς, ίδος (ἡ), γῆ —, ἡ Μεσσηνία.

Μέσσοα (ἡ), = Μεσόα.

Μεσσόλα (ἡ), πολίχν. τῆς Λακων., ἴσως ἡ Ὁμηρικὴ Ἶρα.

Μεσσωγὶς, ίδος (ἡ), β. τῆς Λυδ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Κελαινῶν ἄχρι Μυκάλης, (Κεστανὸζ-δάγ), (τὸ τοπ. Μεσωγίτης).

*Μέτοδον (τὸ), ἀρχήτερα τὸ Μεταπόντιον.

Μέτοδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου, κτίσας τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ.

Μεταγένης, ους (ὁ), Ἀκεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μεταγώνια (τὰ), ἡ ἀπὸ Νουμιδίας ἄχρι Μαυριτανίας παραλία τῆς Διβύης, (τὸ τοπ. Μεταγωνίτης).

Μεταγώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Μαυριτανίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Καρθαγένης.

Μεταγωνῖτις, ιδος (ἡ), = Μεταγώνια.

Μετάλκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτιου, ἴδε Μενάλκης.

Μέταλλον (τὸ), πολίχν. τῆς Κρήτης, λιμὴν τῆς Γορτυνης.

†Μέταλος (λλος), ἐσφλμ. ἀντὶ Μέγαλλος.

Μετάνειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Κελεοῦ ᾗ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, (ἄλλως) Μεγάνειρα. 2) Ἀθηναία τις, ἐρωμένη τοῦ ῥήτορος Λυσίου.

Μεταπα (τὰ), π. ὀχυρὰ τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Μεταπαῖος).

Μεταπόντιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας ἐπὶ τοῦ Ταραντινοῦ κόλπ., ἀποικία Ἑλληνική, ἡ πρότερον Μέτοδον. (Torri di Mare), (ὁ πολ. Μεταπόντιος).

Μέταυρος (ὁ), ποτ. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Metauro). 2) ἄλλος ποτ. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Maro).

*Μετάχοιον (τὸ), φρούρ. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας, (ὁ πολ. Μεταχοιάτης).

*Μέτηλις, ίδος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτ. παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ἧς ὁ Μετηλίτης νομός.

*Μέτοπος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

Μέτουλον (τὸ), π. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Ἰαπόδων, ἐπὶ τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ.

Μέτων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος (Λευκονοεὺς ᾗ ὄχι Λάκων), υἱὸς τοῦ Παυσανίου, περίφημος ἀστρονόμος, διατάξας περὶ τὸ 432 πρὸ Χ. τὸν μὲν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν εἰς 365 5/10 ἡμέρας, τὸν δὲ σεληνιακὸν εἰς 354 καὶ 9 ὥρας. ||. » Ἀναβάλλεσθαι εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτὸν, « Παροιμ., = Ἐπ' ἀπείρου.

Μετώπη (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τῆς Θήβης κτλ. 2) γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ τῆς Ἑκάβης. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στύμφαλον.

*Μέτωπος (ὁ), = Μέτοπος.

*Μεχερῖνος (ὁ), = Μυκερῖνος.

*Μήδα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Κουθήλα, μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Μήδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχ., καὶ τῆς Ἰδυίας ἢ, κατ' ἄλλους, τῆς Ἑκάτης, περιδόητος μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ὁ Ἰάσων ἥρπασε τὸ χρυσοῦν δέρας, συμπαραλαβὼν καὶ τὴν Μήδειαν μεθ' ἑαυτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε καὶ δύο παῖδας. Ἀλλ' ὕστερον, νυμφευθεὶς, ἀπ' ἐναντίας τὴν πρὸς αὐτὴν πίστεως, τὴν Γλαύκην, θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἠθέλησε τὴν ἐκδίκησιν αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε φονεύσασα τὰ τέκνα της, καὶ τὴν ἀντίζηλον αὐτῆς μὲ τὸν πατέρα της, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἅπου γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Μῆδον, ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ᾗ ἐκεῖθεν, ὡς ἐπιβουλευθεῖσα τὸν Θησέα, καὶ κατά τινας μὲν, ἀπέθανεν εἰς Βουθρωτὸν τὸ ἐν Ἠπείρῳ, κατ' ἄλλους δὲ, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Κολχίδα.

Μήδειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος ᾗ τῆς Μηδείας, ἀφ' οὗ οἱ Μήδειοι = Μῆδοι, παρὰ Ἡρόδ. Μῆδος.

Μηδεσικάστη (ἡ), νύθος θυγ. τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου.

Μηδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Ἀρμεν. καὶ Ἀσσυρ., ὑφηρημένη εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν ἢ μικρὰν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, (Ἰρὰκ-Ἀτζεμὶ), (τὸ ἐθν. Μῆδος). ||. » Μηδίας τεῖχος, « τὸ ἄλλως » Σεμιράμιδος ἐπιτείχισμα, « τεῖχος ἐκτεινόμενον ἐπὶ 400 σταδίας μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, καὶ χωρίζον τὴν Βαβυλωνίαν τῆς Μεσοποταμίας.

Μηδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Μηδίας. ||. » Μηδικὴ (ἐνν. γῆ), « ἡ Μηδία. ||. » Τὰ Μηδικὰ (ἐνν. ἔργα), « ὁ μεταξὺ Περσῶν ᾗ Ἑλλήνων πόλεμος ἐπὶ Δαρείου ᾗ Ξέρξ.

Μήδιος (ὁ), Λαρισσαῖός τις, φίλος πιστὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μηδίς, ίδος (ἡ), = Μηδική. || (οὐσ. ἐνν. γῆ) ἡ Μηδία.
Μήδοκος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ, (ἄλλως) Ἀμάδοκος.
Μῆδος (ὁ), υἱὸς τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Αἰγέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνόμασθησαν οἱ Μῆδοι. 2) (κατ' Αἰσχύλ.) ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Περσ. ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρ. ᾗ χυν. εἰς τὸν Ἀράξην.
Μηδοσάδης, ου (ὁ), πρέσβυς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Σεύθου παρὰ Ξενοφ.
*Μήδων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν βασιλέων τοῦ Ἄργους.
Μήθυμνα (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) μία τῶν πόλεων τῆς Λέσβ., (ὁ πολ. Μηθυμναῖος).
Μηθώνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μεθώνη.
Μηίονες, Ἰων. ἀντὶ Μήονες.
Μηκιστεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐπὶ Θήβας, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. 2) υἱὸς τοῦ Ἔχιου, σύντροφος τοῦ Τεύκρ. 3) υἱὸς τοῦ Αυκάονος.
Μηκιστιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύαλος.
Μηκύβερνα (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδ. Παλλήνης, ἐπίνειον τῆς Ὀλύνθου, (ὁ πολ. Μηκυβερναῖος).
Μηκώνη (ἡ), παλαιότερα ἡ Σικυών.
Μήλης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Δυδ., τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν.
Μηλιακὸς (ὁ), = Μαλιακός.
Μηλιάς, άδος (ἡ), = Μαλιάς.
Μηλιεύς, έως (ὁ), = Μαλιεὺς ἢ Μαλιακός.
Μηλόβιος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.
Μηλόβοσις, ιος (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, συνοδεύουσα τὴν Περσεφόνην.
Μῆλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Μήλιος).
Μήν, Μῆνυς (ὁ), ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Μήν, Μηνός (ὁ), ἡ Σελήνη, ὡς θεότης παρὰ τοῖς Φρυξί.
Μηνᾶς, ᾶ (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ἀπελεύθερός τις τοῦ Σέξτου Πομπηΐου.
Μῆνιγξ, ιγγος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἀπέναντι τῶν Σύρτεων, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν Στρβ., κατῴκουν οἱ Λωτοφάγοι.
Μήνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος.
*Μηνογένης, ους (ὁ), γραμματικός τις παρ' Εὐσταθίῳ.
*Μηνόδοτος (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Νικομηδείας. 2) Περγαμηνός τις, πατὴρ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Βοσπόρου Μιθριδάτου.
*Μηνόδωρος (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀθην. (Β', 58). 2) γλύπτης Ἀθηναῖος παρὰ Παυσαν. (Θ', κζ', 4).
Μηνοφάνης, ους (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου.
Μηνόφιλος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Δαμασκοῦ.
Μηονίς, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μαιονίς.
Μηουανία (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Bevagna).
Μηριόνης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μόλου ᾗ τῆς Μέλφιδος ἐκ Κρήτης, συνεκστρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ τοῦ Ἰδομενέως.
Μηρὸν (τὸ), β. τῆς Ἰνδ., εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα.
Μήστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, γεννήσας ἐκ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος τὴν Ἱπποθόην. 2) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς.
Μήτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρυσίχθονος ᾗ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου.
Μήτα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὁπλητος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.
Μητιάδουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ Β'. καὶ μήτηρ τοῦ Πανδίονος.
Μητιονίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Μητίονος.
Μητίοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, ἴδε ᾗ Μήτιχος.
Μῆτις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πρώτη γυνὴ τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν οὗτος κατεπιών, ἐγκυον ἤδη, ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν.
*Μητίχη (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.
*Μήτιχος (ὁ), = Μητίοχος, ἀρχιτέκτων τις ἐν Ἀθήναις.
Μητίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος ἢ, κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐκθρονίσαντες τὸν Πανδίονα Μητιονίδαι.
Μήτρα (ἡ), = Μήστρα.
Μητραγάθης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.
*Μήτρας (ὁ), Χῖός τις παρ' Ἀθην. (Γ', 100), (ὅπου ἄλλοι γρφ. Μητρᾶς = Μητρόδωρος).
Μητροβάτης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Μητρόδιος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 643).
Μητρόδωρας (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Προποντίδι Προκοννήσου, σύγχρονος ᾗ ὑπήκοος Δαρείου τοῦ Τατάσπου. 2) περίφημος ῥαψῳδὸς ἐκ τῆς πόλεως Λαμψάκου. 3) φιλόσοφος Ἐπικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. 4) ἕτερος φιλόσοφος ἐκ Στρατονικείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου ᾗ Καρνεάδου. 5) Χῖος, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, γράψας περὶ Φύσεως.
Μητροκλῆς, έως (ὁ), φιλόσοφος Κυνικός, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος.
Μητρόπολις, εως (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀχελῴου. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Ἑσιαιώτιδι, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κουραλίου. 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. 4) π. Ἰωνικὴ ἐν τῇ Λυδίᾳ, μεταξὺ Σμύρνης καὶ Ἐφέσου, (ὁ πολ. Μητροπολίτης).
Μίγδων, ωνος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Ξενοφῶντι, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου.
Μίγκιος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Mincio).
*Μιγώνιον (τὸ), χωρ. ἐπὶ τῆς ἐν Λακωνίᾳ νήσου Κρανάης, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Μιγωνῖτις Ἀφροδίτη.
Μιδάειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ.
Μίδαμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.
Μίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Γορδίου, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Βρύγων, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν μουσικὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως. Μετοικήσας δὲ ἐκεῖθεν εἰς Ἀσίαν, 100 περίπου ἔτη πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, καὶ κυριεύσας μέγα μέρος τῆς Φρυγίας, ἐσύστησεν ἐνταῦθα ἴδιον βασίλειον, ὅπου, ὑποδεχθεὶς ποτὲ τὸν Σειληνόν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν χάριν, ὅ,τι ἐγγίζῃ νὰ μεταβάλλεται εἰς χρυσόν· κινδυνεύσας δὲ, ὡς ἐκ τούτου, ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, διότι ᾗ ἡ τροφὴ του αὐτὴ ἀπεχρυσοῦτο, ἐλούσθη εἰς τὸν Πακτωλόν, καὶ ἀπηλλάγη τῆς νόσου ταύτης. Δικάσας δὲ ὕστερον τὴν μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανὸς περὶ μουσικῆς φιλονεικίαν, καὶ προτιμήσας τοῦ πρώτου τὸν δεύτερον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴτε ὕλος εἴτε κατὰ τὰ ὦτα μόνον, εἰς ὄνον. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς καὶ οὗτος Γορδίου, βασιλεύσας τὸ 737 πρὸ Χ. καὶ ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν αὐτοῦ θρόνον.
3) τρίτος ἄλλος, ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, φαρμακωθεὶς ἑκουσίως, διὰ τὰ συμβαίνοντα δεινὰ εἰς τὸ βασίλειόν του. 4) Ἀκραγαντῖνος, Πυθιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.
Μίδεα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., καταποντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος.
Μιδέη (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν, (ὁ πολ. Μιδεάτης καὶ τὸ θηλ. Μιδεᾶτις).
Μιδέα (ἡ), κόρη τις ἐκ Φρυγίας, ἐξ ἧς ὁ Ἠλεκτρύων ἐγέννησε τὸν Ἀλκύμνιον.
2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσπληδόνα, ἐπώνυμος τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Μιδέας.
Μίδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Φύλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον. 2) (γεωγρφ.) = Μιδέα.
Μίδου κρήνη (ἡ), πηγή τις ἐν Φρυγίᾳ παρὰ τὴν πόλιν Θύμβριον, ὅπου ὁ Μίδας ἐθήρευσε τὸν Σιληνόν.
Μιδυλίδαι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.
Μιθαικὸς (ὁ), συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς.
*Μιθραδάτης, ου (ὁ), εὑρίσκεται ἐν νομίσμασιν ἀντὶ Μιθριδάτης.
Μίθρας, ου (ὁ), ὁ ἥλιος, ὡς ὑπέρτατος θεὸς παρὰ Πέρσαις.
*Μιθραύζης, ου (ὁ), Πέρσης ἡγεμὼν τῆς Ἀρμενίας.
Μιθριδάτης ου, (ὁ), σατράπης τῆς Λυκαον. καὶ Καππαδοκ., φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι. 3) ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κτίστης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου. 4) ὁ Εὐεργέτης, σύμμαχος τῶν Ῥωμ. ἐπὶ τοῦ τρίτου Διβυκοῦ πολέμου. 5) ὁ Εὐπάτωρ καὶ Μέγας, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ., νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λευκούλλου, Σύλλα ϗ Πομπηΐου, καὶ σφαγεὶς ἰδιοχείρως μετὰ πεντηκονταετῆ βασιλείαν τῷ Τὸ πρὸ Χ. 6) Περγαμηνός τις, βασιλεύσας, διὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ Βοσπόρου.

*Μιθριδάτιον (τό), κώμη ὀρεινὴ τῆς Γαλατίας.

Μιθρίνης (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Καππαδοκ.

Μιθροβαρζάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Λευκ.

Μίκα (ἡ), νεᾶνίς τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Μικίψας, α (ὁ), υἱὸς ϗ διάδοχος τοῦ Μασινίσσα.

*Μικίων, ωνος (ὁ), = Μικκίων.

Μίκκα (ἡ), = Μίκα.

Μίκκαλος (ὁ), Κλαζομένιός τις παρ' Ἀρρ.

Μικκίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξιδος.

*Μίκκος (ὁ), σοφιστής τις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Μίκυθος (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου, τυράννου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Ῥηγίου. 2) φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδου.

Μίκυλος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Μίκων, ωνος (ὁ), περίφημος ζωγράφος ϗ γλύπτης ἐν Ἀθήναις. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὰ γ'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ., (ἄλλως) Μικκίων. 3) γλύπτης Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Νικηράτου. 4) αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Μίλατος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μίλητος.

*Μιλητόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἢ τῆς Ἐπικτήτου Φρυγ. παρὰ τὴν, ἀπ' αὐτῆς καλουμένην, Μιλητοπολίτιν λίμνην.

Μίλητος (ἡ), π. τῆς Ἰων. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριόν της ϗ τὰς ἀποικίας της, ἀριθμουμένας περὶ τὰς 80. 2) π. πρὸς βυρρᾶν τῆς Κρήτης, (Μελιδόνι), (ὁ πολ. Μιλήσιος).

Μίλητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρείας, θυγατρὸς τοῦ Κλεόχου ἐκ Κρήτης ἢ τῆς Ἀκακαλλίδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, ἀποικήσας μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Μίλητον.

*Μίλτας, α (ὁ), Θεσσαλός τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος.

Μιλτιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κυψέλου, ἀποικήσας, κατά τινα χρησμόν, εἰς τὴν Θρᾳκικὴν χερσόνησον καὶ γενόμενος ἐκεῖ ἡγεμὼν τῶν Δολόγγων, ἀφεὶς δὲ διάδοχον αὐτοῦ τὸν ἀνεψιὸν τὸν Στησαγόραν. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι, υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου, διαδεχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν πάππον του Στησαγόραν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου, καὶ ὑποτάξας εἰς τοὺς Ἀθην. τὴν Λῆμναν καὶ ἄλλας τῶν Κυκλάδων. Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην, πλεύσας κατὰ τῆς Πάρου, ϗ βιασθεὶς ἐξ αἰτίας πληγῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸν πόδα, ν' ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἀτελῆ, κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου, ϗ κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ τραύματός του.

Μιλτοκύθης, ου (ὁ), Θρᾴξ τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μίλτω, οῦς (ἡ), ἡ νεωτέρα Ἀσπασία.

Μιλύαι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Λυκίας, πρότερον Σόλυμοι.

Μίλυας, ου (ὁ), ἀπελεύθερός τις τοῦ Δημοσθ.

Μιλυάς, άδος (ἡ), παλαιότερα ἡ Λυκία, ἡ, κατὰ τὸν Στρβ., ἡ μεταξὺ Λυκίας ϗ Πισιδίας ὀρεινὴ χώρα.

Μίλων, ωνος (ὁ), περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος, υἱὸς τοῦ Διοτίμου ϗ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἀφεὶς καὶ τινα συγγράμματα.

Μίμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου. 2) εἷς τῶν Κενταύρων. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. 4) (γεωγρ.) β. τῆς Ἰων. καταλῆγον εἰς τὸ ἀκρωτ. Κώρυκον.

Μίμνερμος (ὁ), αὐλητὴς καὶ ποιητὴς ἐρωτικὸς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος.

*Μιμνόμαχος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*Μιναία (ἡ), χώρα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

*Μιναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν.

Μίνδαρος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μίνθη ὄρος (τό), β. τῆς Ἤλιδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πύλου, (Μίττινα).

Μίνιος (ὁ), ποτ. τῆς Δυσιταν. χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Minho).

Μινναῖοι (οἱ), = Μιναῖοι.

Μιντοῦρναι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μινύαι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰολίδος, μεταοικῆσαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μινύα ἀπὸ τῆς Θεσσαλ. εἰς τὴν Βοιωτ. ϗ συστῆσαν τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν, οὗ μητρόπολις ὁ Ὀρχομενός. 2) οἱ Ἀργοναῦται καὶ οἱ ἐν Λήμνῳ ἀπόγονοι αὐτῶν διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Μινυῶν συζηθεῖσαν ἐν Ἰωλκῷ ἀποικίαν.

Μινύας (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ϗ ἔγγονος τοῦ Ποσειδ., πατὴρ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας τῶν Μινυῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρᾳ, πατὴρ τριῶν θυγατέρων, τῶν καλουμένων Μινυάδων.

Μινυάς, άδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύα. ‖. (οὐσ) ἑνν. γῆ ἢ χώρα τῶν Μινυῶν. ‖. (πλθ.) Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀραίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιθόη, μεταμορφωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα, διότι περιεφρόνουν τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου.

Μινύειος καὶ Ἀττ. Μινυεῖος καὶ Π. Μινυήϊος, α, ον. Ὁ τοῦ Μινύου. ‖. « Ὀρχομενὸς ὁ —, « ὁ ἐν Βοιωτίᾳ. ‖. (οὐσ. 1) ποτ. τῆς Ἤλιδος, ὀδυτερον Ἀνυγρος ϗ 2) ποτ. τῆς Θεσσαλ., ὁ ὕστερον Ὀρχομενός.

Μινυηΐς, ΐδος (ἡ), πατρων. ἡ Κλυμένη, θυγ. τοῦ Μινύου.

Μίνυτος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης.

Μινῶα καὶ Ἰων. Μινῴη (ἡ), ἀκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούρ. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. 2) νησίδιον πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Νισαίας. 3) φρούρ. τῆς Ἀργολ. 4) π. τῆς Κρήτης, πρὸς δισμὰς τοῦ ἀκρωτηρ. Δρεπάνου. 5) ἡ ἄλλως Ἡράκλεια, π. τῆς Σικελ.

Μινῴις, ΐδος (ἡ), ἡ τοῦ Μίνωος, (ὕθεν. ‖. οὐσ) Μινωΐδες νῆσοι, « τινὲς ἐκ τῶν Κυκλάδων.

Μινῷος καὶ (κρσ.) Μινῶος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος.

Μίνως, Μίνωος ϗ Μίνω (ὁ), ἡ αἰτ. Μίνω καὶ Μίνων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γεννήσας ἐκ τῆς Ἰτώνης, θυγατρὸς τοῦ Λύκου, τὸν Λυκάστην, κατὰ δὲ τὸν Ὅμ., καὶ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην, (πρὸς αὐτὸν συγχέεται πολλάκις ὁ 2) ἔγγονος αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Λυκάστου, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γεννήσας ἐκ τῆς Πασιφάης, τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν· οὗτος ἔκτισε τὸν Λαβύρινθον, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ καθυπέβαλε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ἀτιμωτικὸν ἐκεῖνον δασμόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπήλλαξεν αὐτοὺς ὁ Θησεύς, φονεύσας τὸν Μινώταυρον. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται τὸ πλεῖστον τῆς σοφῆς ἐκείνης θεσμοθεσίας τῶν Κρητῶν, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. Τ, 178).

Μινώταυρος (ὁ), ὁ τερατώδης υἱὸς τῆς γυναικὸς τοῦ Μίνωος Πασιφάης, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε, κατὰ μῆνιν τῆς Ἀφροδ., ἐκ τινος Ταύρου, καὶ πρὸς βορὰν τοῦ ὁποίου, κλεισθέντος ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν Λαβύρινθον, ἐξέλλυσεν κατ' ἐννεαετίαν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς δασμός, ἑπτὰ κοῦροι καὶ ἑπτὰ κόραι.

Μισγολαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μισγόλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Ναυσικράτους, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

*Μισγομενοί (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Μισγομένιος).

Μισηδὸν (τό), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

†Μισπίλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέσπιλα.

Μίτρα (ἡ), ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ Πέρσαις, ἴδε Μίθρας.

Μιτραδάτης, ους (ὁ), ἐν γέν. = Μιθραδάτης. 2) (ἰδίως) ὁ ποιμὴν τοῦ Ἀστυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον παρεδόθη ἵνα φονευθῇ, βρέφος ἔτι, Κῦρος ὁ Μέγας.

*Μιτραῖος (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Β', α, 8).

Μιτροβάτης, ευ (ὁ), σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλήτιδος.

Μιτυλάνα, Δωρ. ἀνεί =

Μιτυλήνη (ἡ), ἴδε ἐρυθρ. Μυτιλήνη.

*Μίτυς, υος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δημοθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μνασάλκας, α (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος.

Μνασέας, α (ὁ), Ἀργεῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φ.λίππου. 2) ζρατηγός τις τῶν Φωκέων. 3) ἱστορικός τις ἢ γεωγράφος ἐκ Πατρῶν. 4) σταδιοδρόμος ἐκ Κυρήνης.

*Μνασιγείτων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, συνεταῖρος τῶν ἐν Ἀθήναις γελοιαζῶν, σύγχρονος τοῦ Φ.λίππου.

*Μνασίνους καὶ Μνασίνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Διοσκούρου Πολυδεύκους.

Μνάσιππος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. ΣΤ', β', 4).

*Μνασίων, ωνος (ὁ), ῥαψῳδός τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 620).

Μνασκίρης, ι (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Πάρθων παρὰ Δουκ.

*Μνασύριον (τὸ), π. τῆς Ῥόδου (ἐν Ἐπιγρφ.)

Μνάσων, ωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Φωκίδι Ἐλατείας, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Μνεῦις ἢ Μνεύις, ιος (ὁ), ταυροειδής τις θεὸς τῆς Αἰγύπτου, τιμώμενος ἰδίως ἐν Ἡλιουπόλει.

Μνημοσύνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὰς Μούσας.

*Μνήμων, ονος (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Σιδῆς, παρὰ Γαληνῷ.

Μνησαγόρας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀπολλοδώρῳ, ὅπου ἄλλοι γρφ. ὀρθότ. Μελησαγόρας.

*Μνησαρέτη (ἡ), ἰδιαίτερον ὄνομα τῆς ἑταίρας Φρύνης.

Μνησαρχίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πυθαγόρας.

Μνησαγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου, υἱὸς τοῦ Εὔφρονος, ἐκ Σάμου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Εὐριπίδη, Ἀθηναῖος. 3) τύραννός τις ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας.

Μνησιδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.

Μνησιθείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Μνησιθέου. 2) (κυριωνυμ.) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Μνησίθεος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἰατρὸς ἢ κωμικὸς ποιητὴς παρ' Ἀθην. ἢ 2) ἄλλος, Κυζικηνός, παρ' Ὀριθυίᾳ.

*Μνησικλῆς, έους (ὁ), περιβοήτός τις συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) εἷς τῶν ἀρχιτεκτονησάντων τὰ Προπύλαια, κατὰ τὸν Δρυοκρατίωνα.

Μνησίλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης.

Μνησίλοχος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) κωμῳδός τις τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν ποίημα, ἐπιγραφόμενον Φαρμακοπώλη.

Μνησιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ ἐν Ὠλενῷ Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος.

Μνησίμαχος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) Φασηλίτης, ἱστοριογράφος.

Μνησιπτόλεμος (ὁ), ἱστοριογράφος τις διαμένων ἐν τῇ αὐλῇ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου.

Μνησίφιλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδ. 2) ἄρχων τις ἐν τινι ψηφίσματι τῶν παρὰ Δημοσθένει. 3) ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

Μνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγιον.

*Μοαγέτης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Κιθύροις, (Στρβ. Γ', δ', 631).

*Μόβρα (τὰ), π. τῆς Φρυγ., (Στρβ. ΙΒ', γ'. 543).

*Μόθων, ωνος (ὁ), ὁ ἐπώνυμος τῆς Μοθώνης.

*Μοθώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰνέως. 2) (γεωγρφ.) = Μεθώνη.

Μοῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν. χυν. εἰς τὸν Ῥῆνον, (Main).

Μοῖραι (αἱ), θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐπλάττετο κρατοῦσα τὴν ἠλακάτην ἢ κλώθουσα, ἡ δευτέρα τυλίσσουσα εἰς τὸν ἄτρακτον, καὶ ἡ τρίτη κόπτουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρ.

Μοιριάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθένει.

Μοῖρις, ιδος καὶ Ἰων. ιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου (1413—1416) ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνωρύχθη ἡ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη λίμνη, μεταξὺ Μέμφιδος ἢ Ἀρσινόης, ἔχουσα περίμετρον 3600 σταδίων ἢ βάθος 50 ὀργυιῶν, ὥστε ὁ Στρβ. παραβάλλει αὐτὴν μὲ θάλασσαν, (κοινῶς σήμερον Birket-Karoûn, Λίμνη Χάρωνος). 2) γραμματικὸς Ἕλλην, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ, ἢ γράψας Λεξικὸν Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, ὅθεν ἐπωνομάσθη Ἀττικιστής.

Μοίριχος (ὁ), Κορίνθιός τις (ἴσως πλαζὸν ὄνομα) παρὰ Λουκιανῷ.

Μοιροκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἐξαιτηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Μοιρώ, οῦς (ἡ), ἴδε Μυρώ.

Μοισαῖος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Μουσαῖος.

Μοισία (ἡ), ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν συγγραφέων καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη μεταξὺ Δουνάβεως καὶ Αἵμου, καὶ διαιρουμένη ὑπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Μοισίαν, περιλαμβάνουσα δὲ τὴν νῦν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν, (τὸ ἐθν. Μυσὸς καὶ ἀργότερα Μοισός).

*Μολίνη (ἡ), = Μολιόνη.

Μολίονε (τὼ), δυϊκῶς, καὶ Μολίονες (οἱ), πληθυντικῶς, οἱ δύο υἱοὶ τῆς Μολιόνης καὶ τοῦ Ἄκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὐρυτος, (ἄλλως) Ἀκτορίονε, -νες, συμφυεῖς κτλ., φονευθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῇ κατὰ τοῦ Αὐγείου μάχῃ.

Μολιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἄκτορος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον ἢ Εὐρυτον.

Μολιονίδαι (οἱ), = Μολίονες.

Μολίων, ονος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου, ἀρχηγοῦ τινος τῶν Τρώων. 2) εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Μόλοβρος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ 400 Σπαρτιατῶν Ἀπιτίδα.

Μολοεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Πλαταιάν.

Μόλαρχος ἢ Μόλυρκος (ὁ), πένης τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν φόνευσιν τοῦ ἐν Νεμέᾳ λέοντος.

Μόλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Φιστίου. 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, πατὴρ δὲ τοῦ Μηριόνου.

Μολοσσία καὶ Ἀττ. Μολοττίς (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου, ἀποτελοῦσα ἰδιαίτερον βασίλειον, συχνὰ ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Νεοπτολέμου, ἀποικήσαντος ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἐκ Θεσσαλίας Μυρμιδόνων, καὶ διαρκέσαν διαδοχικῶς 1000 ἔτη, (τὸ ἐθν. Μολοσσός, -τιος).

Μολοσσός καὶ Ἀττ. Μολοττός (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔγγονος τοῦ Ἀχιλλ.. διαδεχθεὶς τὸν Ἕλενον εἰς τὸν θρόνον τῆς, ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης, Μολοσσίας, ἐπαρχίας τῆς Ἠπείρου. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Μολυρίς, ίδος (ἡ), πέτρα—, βράχος τις ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλέγετο κατακρημνισθεῖσα ἡ Ἰνὼ μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν.

Μολπαδία (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων. 2) μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου ἢ τῆς Χρυσοθέμιδος, κατακρημνισθεῖσα μὲ τὰς ἀδελφάς της εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ φόβον τοῦ πατρός των, τοῦ ὁποίου τὸν οἶνον, κοιμωμένων αὐτῶν, ἔχυσαν οἱ χοῖροι ἀνατρέψαντες τοὺς πίθους.

*Μολπίς (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου.

*Μόλπις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Λακεδαιμονίων Πολιτείαν.

Μολύκρειον (ἡ) καὶ Μολύκριον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸ Ἀντίρριον, τὸ ἀπ' αὐτῆς καὶ Μολυκρικὸν Πῖον καλούμενον, (ὁ πολ. Μολυκρικεύς).

Μολυκρία, Μολύκριον, = Μολύκρεια, -ειον.

Μόλων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. 2) ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν παρ' Ἀριστοφάνει.

Μονήσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ.

Μονήτιον καὶ Μονήττιον (τὸ), π. τῶν Ἰαπόδων ἐν τῇ Αἰθουρίᾳ.

*Μονίμη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Μιθριδάτου, Μιλησία.

*Μόνιμος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἀρρ. 2) φιλόσοφος τις Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Διογένους.

Μόνοικος (ἡ) καὶ

Μονοίκου λιμὴν (ὁ), π. τῆς Λιγυστικῆς ἐν Ἰταλίᾳ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλ. ὡς σωτῆρος τῶν πλωτήρων, (Monaco).

*Μόνος (ὁ), εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίῳ Δειπνοσοφιστῶν ποιητὴς ἰάμβων, πολυμαθέστατος.

Μοργαντίνη (ἡ), = Μοργάντιον (1).

Μοργάντιον (τὸ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν ποταμὸν Χρύσαν. 2) π. τῆς κατω Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (S. Giorgio), ἔνθα καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μοργέντιον (τό), = Μοργάντιον (2), (ὁ πολ. Μοργεντῖνος).
Μόργητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. ἀποικίσαν τὴν ἐν Σικελίᾳ Μοργαντίνην.
*Μορζεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν βασιλέων τῆς Παφλαγ.
Μοριμηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας.
Μορινοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν παραθαλασσίως ἀντικρὺ τῆς Βρεττανίας.
Μόριχος (ὁ), ποιμήν τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Μόρσιμος (ὁ), ποιητὴς τραγῳδιῶν, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητοῦ καὶ τούτου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου.
Μόρσων, ωνος (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.
*Μόρυς, υος (ὁ), εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.
Μόρυχος (ὁ), γελοῖός τις ποιητὴς τραγῳδιῶν ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Μορφεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὕπνου, θεὸς τῶν ὀνείρων.
Μορφώ, οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη.
Μορων, ωνος (ἡ), π. τῆς Λυσιταν. ἐπὶ τοῦ Τάγου.
Μόσυνοι καὶ Μοσύνοικοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, κατοικοῦντες εἰς ξυλόσπιτα (μόσυνας) μεταξὺ Κερασοῦντος καὶ Φαρνακίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, καὶ ζωγραφίζοντες τὰ σώματά των.
Μοσχικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν Μόσχων. ‖. Μοσχικὰ ὄρη, ὁ διὰ τῶν Μόσχων παρατείνων κλάδος τοῦ Καυκάσου. ‖. (οὐσ.) Μοσχικὴ (ἐνν. γῆ), ἡ χώρα τῶν Μόσχων.
*Μοσχίνα (ἡ), ποιήτρια ἐξ Ἀθηνῶν, μήτηρ ἄλλης ποιητρίας, τῆς Ἠδύλης, ἧς μάμμη τοῦ ποιητοῦ Ἠδύλου.
Μοσχίων, ωνος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς παρὰ Στβ. 2) ἰατρός τις ἡ μᾶλλος φαρμακοτρίβης, δοῦλος τοῦ Κόνωνος.
Μόσχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος μεταξὺ Εὐξ. Πόντου καὶ Κασπίας.
Μόσχος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν σωζομένων εἰδυλλίων ποιητής, Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 2) συγγραφεύς τις, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, γράψας περὶ ἀστρολογίας.
Μοτίνη (ἡ), = Μουτίνη.
Μοτύη (ἡ), γυνή τις ἐν Ἰταλίᾳ, μηνύσασα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Λιλυβαίου καὶ Δρεπάνου, (ὁ πολ. Μοτυαῖος).
Μούζουρις, ίδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰνδ.
Μούλιος (ὁ), ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης, θυγατρὸς τοῦ Αὐγείᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἠλείων μάχῃ.
Μούμμιος (ὁ), ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντύλου, στρατηγήσας ἐνδόξως τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου, καὶ ὑποδουλώσας τέλεον τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Κορίνθου τῷ 146 πρὸ Χ.
Μοῦνδα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν. (Monda).
*Μούνδος (ὁ), ποτ. τῆς Λυσιταν., (Mundejo).
Μουνυχία (ἡ), εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαληροῦ, σχηματιζόμενος ὑπὸ χερονησιζούσης τινὸς ἄκρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠγέρθη ἀργότερα ἐν φρούριον.
Μουργίσκη (ἡ), φρούρ. τῆς Θρᾴκης.
Μουρυχίδης, ου (ὁ), Ἑλληνοπόντιός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους, ἵνα παρακινήσῃ αὐτοὺς εἰς ὑποταγήν.
Μοῦσαι (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης (Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία ᾗ Καλλιόπη), ἔφοροι τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς ἐνασχολήσεως ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀπόλλ., διατρίβουσαι συνήθως εἰς τὸν Ἑλικῶνα.
Μουσαῖος (ὁ), εἷς τῶν γιγάντων, αὐτομολήσας πρὸς τὸν Δία ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεὶς μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. 2) ποιητὴς τῶν μυθικῶν αἰώνων, υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Κατ' ἄλλους, Θρᾷξ, μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, εἰσαγαγὼν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν τελετὴν τῶν Ἐλευσινίων. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζόμενον ἐρωτικὸν ποίημα, Τὰ κατ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον, κρίνεται ἄλλου μεταγενεστέρου ποιητοῦ, ἴσως συνωνύμου τοῦ.
Μουσάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.
Μουσεῖον (τό), κυρ. ἱερὸν τῶν Μουσῶν. 2) (εἰς τὰς Ἀθήνας) οἰκοδόμημά τι ἐπί τινος λόφου παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ἐλέγετο ταφεὶς ὁ Μουσαῖος. 3) (γεωγρφ.) πολίχν. τῆς Μακεδον.
*Μουσικανός (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἰνδ.
*Μοῦσος (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (Ε', κδ').
Μουσώνιος (ὁ), Ῥοῦφος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυρρηνίας, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ. Ὁ Στοβαῖος διέσωσέ τινα ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων του.
Μουτίνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Modena), (ὁ πολ. Μοτινήνος).
Μουτίνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμ. ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Β' Λιβυκοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ καταφυγὼν εἰς Ῥώμην ἔν' ἀπορύγῃ τὴν καταδρομὴν τοῦ συμπολίτου του στρατηγοῦ Ἄννωνος, καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμ.
Μύθιον (τό), λοφος καὶ ἐπ' αὐτοῦ πολίχνιον τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Λάρισσαν.
Μυθοπία (ἡ), παλαιότερα ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Μυθόπου τοῦ βασιλέως τῆς χώρας.
Μύθοπος (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη αὕτη Μοψοπία.
Μύθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, Λαπίθης τὸ γένος, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, ἐξελθὼν μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ᾗ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἀποθανὼν δὲ ἐν Δωδ. 2) ἕτερος, μάντις καὶ οὗτος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Μαντοῦς, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, κτίσας μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πόλ. Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου ὑπῆρχεν ἐπειτα ἓν περίφημον μαντεῖον.
Μύψου ἔπτία ἡ πόλις (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, (Μεσισά), (ὁ πολ. Μοψεάτης), ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ Μόψου κρήνη, ἐπὶ τοῦ Κύδνου, ὅπου ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνστάντιος.
Μυγδονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον. περὶ τὸν Ἀξιόν, (ἄλλως) Ἠμαθία. 2) χώρα τῆς Φρυγ. περὶ τὴν Κύζικον. 3) τὸ βόρειον μέρος τῆς Μεσοποτ., τοῦ ὁποίου μητρόπολις ἡ Νίσιβις, (τὸ ἐθν. Μυγδόνες καὶ Μυγδόνιοι).
Μύγδων, ωνος ᾗ ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) βασιλεὺς τῆς Φρυγ., υἱὸς τοῦ Ἀκμονος ᾗ πατὴρ τοῦ Κορεβοῦ ἐκ τῆς Ἀναξιμένης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονία.
Μύδων, ωνος (ὁ), Τρῳαδίτης, υἱὸς σοῦ Ἀντιμνίου, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) ἕτερός τις τῶν Τρώων. 3) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀρχελάου.
Μυέκφορις, ιος (ἡ), π. τοῦ Μυεκφορίτου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀνήκουσα πιθανῶς εἰς τὸν νομὸν τῆς Βουβάστιδος, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἔκειτο ἐπί τινος νήσου.
*Μύης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Πυσειδωνίας.
†Μυθόπολις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυθόπολις.
*Μῦθος (ὁ), πολυτελής τις κῆπος ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας, ὅπου ἐχρημάτιζεν ὁ βασιλεὺς Ἱέρων.
Μυῖα (ἡ), νεᾶνίς τις ἀντίζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον ἔντομον. 2) θυγ. καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα, τῆς ὁποίας σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ ἐκλογῆς τροφοῦ.
Μυκάλη (ἡ), β. τῆς Ἰων. ἀπέναντι τῆς Σάμου, περίφημον διὰ τὴν περὶ αὐτὸ νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. (Ὁ Στέφανος ἀναφέρει καὶ πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου).
Μυκαλησσός καὶ (ὀρθότ.) Μυκαλησσὸς καὶ (Βοιωτ.) Μυκαληττὸς (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος μὲ ἕνα ναὸν τῆς Μυκαλησσίας Δήμητρος. 2) (ὁ) β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν πόλιν ταύτην.
Μυκερῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076-1056 π. Χ.
Μυκῆναι (αἱ), π. τῆς Ἀργολ., 80 στάδια πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἄργους, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως ᾗ Ἀγαμέμνονος, περίφημος διὰ τὰ Κυκλώπεια τείχη της, καταγραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀργείων περὶ τὴν 73 Ὀλυμπ., (ὁ πολ. Μυκηναῖος).
Μυκηνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑλληνίου.
Μυκήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκέστορος ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀργολ., =Μυκῆναι.
Μυκηνίς, ίδος (ἡ), = Μυκηναία.
Μύκοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσ. παρ' Ἡρόδ.
Μύκονος ἡ, ὄχι Μύκωνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, (ὁ νησ. Μυκόνιος).
Μυλαί (αἱ), π. μελιμένα πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Mellili ἡ Milazzo), (ὁ πολ. Μυλαῖος καὶ Μυλαίτης).
Μύλασα καὶ Μύλασσα (τά), π. τῆς Καρ., ἔχουσα ἐπίνειον τὴν Φύσκον, (Μελάσον), (ὁ πολ. Μυλασεύς).
*Μυλάων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
Μύλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος, ἐφευρετὴς τῶν μυλώνων.
Μυλητίδαι (οἱ), φατρία τις ἐν Συρακούσαις, μετοικήσασα εἰς τὴν Ἰμέραν.
Μύλιττα (ἡ), παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις, ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη.
Μιλλίας (ὁ), Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου.
Μύνδος (ἡ), π. τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ, (Μεντεσὲ), (ὁ πολ. Μύνδιος).
Μύννης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ Δυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.
Μυόννησος καὶ (ὀρθότ.) Μυόννησσος (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Ἰων. 2) νησίδιον παρὰ τὰς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀφέτας, (τὸ τοπ. Μυονήσιος).
Μυονία (ἡ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς νότον τῆς Ἀμφίσσης, (ὁ πολ. Μύων καὶ Μυονεύς).
Μυὸς ὅρμος (ὁ), ὁ ὕστερον Ἀφροδίτης ὅρμος, λιμὴν καὶ πόλις τοῦ Ἀραβίου κόλπου, (Κοσσεΐρ).
Μυοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ, ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, (Παλάτσα), (ὁ πολ. Μυούσιος).
Μύρα (τά), π. τῆς Λυκ.
Μυρίανδρος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ.
*Μυρίκη (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
*Μυρικοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Τρωάδος, ἀντικρὺ τῆς Τενέδου, (ὁ πολ. Μυρικούσιος).
Μυρίνα καὶ Μυρίνη καὶ Μύρινναι (ἡ), θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἡ ἄλλως Βάτεια, ἡ 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. 3) θυγ. τοῦ Κρηθέως, καὶ γυνὴ τοῦ Θόαντος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 4) (γεωγρφ.) π. (τὸ νῦν Κάστρον) τῆς Λήμνου. 5) π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτίσμα τῶν Ἀμαζόνων, ἡ ὕστερον Σεβαστόπολις, (ὁ πολ. Μυρινεύς).
Μύρκινος καὶ Μύρκιννος (ἡ), χώρα ἡ πόλις τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνῶν παρὰ τὸν Στρυμόνα, (τὸ τοπ. Μυρκίνιος).
Μύρλεια (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ὕστερον Ἀπάμεια, (ὁ πολ. Μυρλεανός).
*Μυρμηκία (ἡ), = Μυρμήκιον.
Μυρμηκιδης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 πρὸ Χ., περίφημος διὰ τὰ λεπτουργήματά του.
Μυρμήκιον (τὸ), π. τῆς Σκυθ. ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, (ὁ πολ. Μυρμήκιος).
Μύρμηξ, ηκος (ὁ), σκόπελός τις τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Σκιάθου καὶ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.
Μυρμιδόνες (οἱ), οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Αἰγίνης, μεταμορφωθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰακοῦ, ἀπὸ μυρμήκων, τῶν ὁποίων μέρος μετῴκησεν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιῶτιν μετὰ τοῦ Πηλέως, κἀκεῖθεν συνεστράτευσαν, ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, ἐπὶ Τροίαν.
Μυρμιδόνη, (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενέα.
Μυρμιδών, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, γεννήσας ἐκ τῆς Πεισιδίκης τὸν Ἕκτορα καὶ Ἀντιφον. 2) ἴδε Μυρμιδόνες.
*Μύρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 4. ἔτος τῆς 70 Ὀλυμπ.
Μύρρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα ἡ τοῦ Θείαντος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος, ἴδε καὶ Σμύρνα. ‖. «Μύρρας ἄστυ, ἃ ἡ πόλις Βύβλος ἐν Φοινίκῃ.
Μυρρίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Καλλίου, γυνὴ τοῦ Πεισιστρατίδου Ἱππία, τυράννου τῶν Ἀθηνῶν. 2) ὄνομα διαφόρων ἑταιρῶν, (ἔθεν
Μυρρινίδιον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μυρρίνη.
Μυρρινούς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Μυρρινούσιος).
Μυρσίλος (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν Κανδαύλης, ἴδε Μύρσος. 2) τύραννός τις ἐν Μιτυλήνῃ. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Μυτιλήνης, ἴδε ἡ Μυρτιλος.
Μύρσινος (ἡ), κώμη τῆς Ἠλιδος, ἡ ὕστερον Μυρτούντιον.
Μύρσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Κανδαύλου. 2) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Γύγου.
Μύρσων, ωνος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Βίωνι.
Μυρτάλη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἰατροῦ Ἀγαθημέρου.
Μυρτία (ἡ), Ἀθηναία τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Μυρτίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Κλεοβούλης ἡ Θευβούλης, ἡ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς ἡ τῆς Κλυμένης, ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἠλιδος, συνεργήσας δι' ἀπάτης εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὃς τις ὅμως ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν, Μυρτῷον πέλαγος, ἀνεγείρας εἰς αὐτὸν, πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Ἑρμοῦ, κενοτάφιον ὕστερον ἐν Ἠλιδι. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Θκδ. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Δυσίου ἡ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου.
Μύρτιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λυκιανῷ.
Μύρτιον (τὸ), χωρ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, τὸ ἄλλως Μυρτώνιον.
*Μύρτις, ιος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δημοσθ.
Μύρτις, ιος (ἡ), ποιήτρια τις ἐξ Ἀνθηδόνος, διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίννης.
Μυρτόεσσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδ., αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία.
Μύρτος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Εὔβοιαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ Μυρτῷον πέλαγος.
*Μυρτούντιον (τὸ), π. τῆς Ἠλιδος. 2) Ἕλος τι μεταξὺ Λευκάδος καὶ ἀμβρακικοῦ κόλπου.
Μύρτουσα καὶ Μύρτωσσα (ἡ), β. τῆς Διὸς παρὰ τὴν Κυρήνην, (τὸ τοπ. Μυρτουσαῖος καὶ Μυρταύσσιος).
Μυρτὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη τὸ Μυρτῷον πέλαγος. 2) ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Σωκρ. 3) ποιμενίς τις παρὰ Θκρτ.
*Μυρτώνιον (τὸ), = Μύρτιον.
Μυρτῷος, α, ον. Ὁ τῆς Μυρτοῦς ἡ τῆς Μύρτου, (ὀθ: ‖. «Μυρτῷον πέλαγος, τὸ μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, ἴδε Μυρτῴλος.
Μυρτῴσιον αἶπος (τὸ), = Μύρτουσα.
Μυρὼ, οῦς (ἡ), ποιήτρια τις ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἡ, κατά τινας, θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, συγγράψασα ποίημα, ἐπιγραφόμενον Μνημοσύνη.
Μύρων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου (450 π. Χ.), ἐξ Ἐλευθερῶν τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζετο πρὸ πάντων μία χαλκίνη δάμαλις. 2) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Πριήνης, γράψας Μεσσηνιακά.
*Μυρωνιανὸς (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Λαιρτίῳ.
Μυρωνίδης, ου (ὁ), ὁ πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους. 2) περίφημός τις στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἀκμάσας ὀλίγον πρὸ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
Μῦς, Μυὸς (ὁ), Κάρτις, ἐκ τῆς πόλεως Κύμης, ἀταλεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου, ἵνα συμβουλευθῇ τὰ Ἑλληνικὰ μαντεῖα περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδος πολέμου. 2) περίφημός τις τεχνίτης, (Παυσ. Δ', 28).
Μυσία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Βιθυνίας, Λυδίας, Ἰωνίας, Ἑλλησπόντου καὶ Αἰγαίου, διαιρουμένη εἰς Μεγάλην καὶ Μικράν, καὶ περιέχουσα τὴν Τρωάδα καὶ τὴν Πέργαμον, (τὸ ἐθν. Μυσός). 2) = Μοισία.
Μύσιος, α, ον. Ὁ τῶν Μυσῶν ἡ τῆς Μυσίας. 2) (οὐσ.) Ἄργειός τις, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κτίσας τὸν ἐν Κορινθίᾳ ναὸν αὐτῆς. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Μυσίας, χωρ. εἰς τὸν Καΐκον.
Μυσὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Μυσίας. ‖. «— αἶα, ἡ Π., ἡ Μυσία.
Μύσκελλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄλκμονος ἐξ Ἄργους, κτίστωρ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Κρότωνος.
Μυσκων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων κατὰ τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Μενεκράτους.
Μυσὸς (ὁ), ὡς Ἰθυ., ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας. 2) ἐπίθετ. ἀντὶ Μύσιος. 3) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς ἡ Λυδοῦ, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ Μυσία. 4) γεωγρφ.) ποτ. τῆς Μυσ., ἄλλως Μύσιος.
*Μυστιχίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.
Μύσων, ωνος (ὁ), ὁ Χηνεὺς (ἐκ Χηνῶν τῆς Λακωνίας), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου.
Μυτιλήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως ἡ τοῦ Πέλοπος, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ 2) π. πρωτεύουσα πάντε τῆς Λέσβου μὲ δύο λιμένας, (ὁ πολ. Μυτιληναῖος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μύτιων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐκ τῆς Μυτιλήνης, ἐπώνυμος τῆς ἐν Λέσβῳ πολεως.
Μυχὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, (Ἰανίτσα).
Μῶλος (ὁ), = Μόλος.
Μώμεμφις, ιος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς διώρυχος, δι' ἧς συνέχεται ἡ Λίμνη τῆς Μοίριδος μὲ τὸ Κανωβικὸν στομα (Μανοὺφ), (ὁ πολ. Μωμεμφίτης).
Μῶφι (τὸ), β. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ τὴν Ἐλεφαντίνην πόλιν, ἴδε Ἐρῶφι.

Ν

Νάαρδα (ἡ), π. τῆς Μεσοπ., ἐπί τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου.
Ναβαρζάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κωδομάνου, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Βήσσου κατὰ τοῦ κυρίου του μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην.
Ναβαταῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Πετραίας Ἀραβίας.
Ναβιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.
Νάβις, ιδος (ὁ), βασιλεὺς ἢ μᾶλλον τύραννος τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 196 πρὸ Χ., καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.
*Ναβουκοδρόσορος (ὁ), Νάμπουκαδνεζὰρ, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ὁ Ναβουχοδονόσωρ τῆς Γραφῆς.
*Ναβριανὸς (ὁ), εἷς τῶν ἑλληνίμων Χαλδαίων, ἐπίσημος μαθηματικός.
Νάγαρα (ἡ), ἡ ἄλλως Διονυσόπολις καὶ Νύσσα, π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, (Ναγὰρ ἢ Ναγγάρ).
*Νάγισος (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Κιλικ. καὶ Παμφυλ., (ὁ πολ. Ναγισεύς).
*Νάδρισσα (ἡ), ἴδε Νέδρισσα.
Ναζιανζὸς (ἡ), ἡ πρότερον Διοκαισάρεια, π. τῆς Καππαδ., πατρὶς τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου, (ὁ πολ. Ναζιανζηνός).
Ναθὼ (ἡ), νομὸς τῆς Αἰγύπτου, ἴσως ὁ παρὰ Πτολεμαίῳ Νεοὺτ, μεταξὺ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.
Ναΐς, ίδος (ἡ), ἐν γέν. Νύμφη τῶν ὑδάτων, Ναΐαι. 2) (ἰδιωνυμ.) θυγ. τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. 3) μία τῶν Νηρείδων. 4) ὄνομα ἑταίρας.
Ναϊσὸς (ἡ), π. τῆς ἄνω Μοισίας ἢ τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, (Νῖζα).
Νακόλεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Νακολεύς).
*Νάλιφος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Ναμνῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Λυγδουν. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Nantes.
*Νάννακος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Φρυγ. πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, (ὅθεν ἡ παροιμ. «Τὰ Ναννάκου», τὰ παμπάλαια).
*Ναννάριον καὶ Νάννιον (ἡ), ὑποκορ. ἡ Ναννὼ, οὖς (ἡ), αὐλητρίς τις, ἐρωμένη τοῦ Μιμνέρμου, ὅς τις ἔγραψεν ὑπὲρ αὐτῆς πολλὰ ποιήματα.
*Νάνος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν περὶ τὴν Μασσαλίαν Γαλατῶν.
*Νάξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη, κατά τινας, ἡ
Νάξος (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἱερὰ τοῦ Βάκχου, διὰ τὸν ἐξαίρετον οἰνόν της, (Ἀξιά), (ὁ νησ. Νάξιος). 2) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἡ καλουμένη Χαλκιδικὴ, ὡς ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας, καταγραφείσης ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, συνῳκίσθη τὸ Ταυρομένιον, (Castel Schiso).
*Νάοκλος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κόδρου.
Νάπαρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Ἀρτζέσι ἢ Πράϊσβα).
Νάρ, Ναρὸς (ὁ), ὁ ἄλλως Νάρνος, ποτ. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Nera).
Ναράγαρα (τὰ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Ζάμαν.
Νάρβων, ῶνος ἢ ωνος (ἡ), π. πρωτ. ποτὲ τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἄνακος (τοῦ ἄλλως Νάρβωνος), διασῴζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ναρβωνίτης).
Ναρβωνῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἀπὸ τῆς Ναρβῶνος παρωνυμουμένη ἐπαρχία τῆς Γαλλίας.
Ναρθάκιον ὄρος (τὸ), β. καὶ πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.
*Ναρθηκὶς, ίδος (ἡ), νησίδιόν τι παρὰ τὴν Σάμον, (τὸ τυπ. Ναρθηκούσιος).
Νάρκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἤλιδι ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.
Νάρκισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ ἐκ τῆς Νύμφης Λειριόπης, νέος ὡραιότατος, γεννηθεὶς ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ μαρασμοῦ, κατά τινας μὲν διὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου ἀδελφῆς του, τῆς ὁποίας ἦτον ἀχώριστος, κατ' ἄλλους δὲ, διότι ἠράσθη τῆς ἰδίας του μορφῆς, τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐντὸς πηγῆς τινος.
Νάρνια (ἡ), ἡ περὶ τὸν Νάρνον ποταμὸν χώρα τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.
Νάρνος (ὁ), = Νάρ.
Ναρύκη καὶ Νάρυκος καὶ Νάρυξ, υκος (ἡ) καὶ Ναρύκιον (τὸ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν παρὰ τὴν Ὀπουντα, (ὁ πολ. Ναρυκαῖος καὶ Ναρύκιος).
*Ναρυκίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμαρέτου ἐκ Φηγαλείας, παλαιστὴς ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.
*Νάρων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Δαλματ.
*Νάσαλα (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
Νασάμων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ
Νασαμῶνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., ὑποτελὲς τῶν Καρχηδ., κατοικοῦν περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν.
Νασικᾶς α (ὁ), ὄνομα οἰκογενειακὸν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.
Νάσος (ἡ), Δ. ἀντὶ Νῆσος. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν Συρακούσαις νῆσος Ὀρτυγία.
*Νάστας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Καυλωνίας.
Νάζης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νομίωνος ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, ὅσοι ἦλθον ἐπ' κουρσι τῆς Τροίας.
*Νατίσων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκυληίας.
*Ναυάτης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλην. Γ, β', 6).
Ναύβαρον (τὸ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.
*Ναυβολεῖς (οἱ), ἀρχαῖον τι πολίχν. τῆς Φωκίδος.
Ναυβολίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυβόλου, πατρωνυμ. ὁ Ἴφιτος. 2) ὁ Κλυτόνηος. 3) ἕτερός τις τῶν Φαιάκων.
Ναύβολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρνύτου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴφιτου. 2) υἱὸς τοῦ Λέρνου ἢ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου.
Ναυκλείδας, α, Δωρ. ἀντὶ Ναυκλείδης, ου (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, πιθανῶς ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Αἰλιανῷ υἱὸν τοῦ Πολυβιάδου, σύγχρονον τοῦ Ἀυσάνδρου.
Ναυκλῆς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀκαιδ., σύγχρονος τοῦ Ἐπαμεινώνδου.
*Ναῦκλος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κόδρου, κτίστης τῆς Τέω.
Ναυκράτης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις, υἱὸς τοῦ Δαμοτίμου παρὰ Θκδ.
Ναύκρατις, εως ἢ ιος (ἡ), π. πρωτ. τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγυπτ., ἄποικος τῶν Μιλησίων, κτισθεῖσα ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Ναυκρατίτης).
Ναυκύδης, ας (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους, ἀδελφὸς τοῦ Πολυκλείτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 Ὀλυμπ.
Ναύλοχος (ὁ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 2) λιμὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Μύλας.
Ναύπακτος (ἡ), π. μὲ λιμένα τῶν Ἀκρῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, καὶ κυρ ευθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, (ὁ πολ. Ναυπάκτιος).
Ναυπλία (ἡ), π. μὲ λιμένα εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἐν Πελοποννήσῳ, ἔρημος ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Ναυπλιεύς).
Ναυπλιάδης ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, πατρωνυμ. ὁ Πρίτιος.
Ναύπλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, κτίτωρ καὶ ἐπώνυμος ὄθεν τῆς Ναυπλίας, περίφημος θαλασσοπόρος καὶ ναυτικὸς τῆς ἀρχαιότητος. 2) υἱὸς τοῦ Κλυτονήου, ἀπόγονος τοῦ προτέρου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) ἕτερος, ναυτικὸς ἐπίσης, ἐξ Εὐβοίας, συγχρόνως μετὰ τοῦ πρώτου, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, τὸν περίφημον Παλαμήδην, τῷ ὁποίῳ τὸν ἄδικον θάνατον θέλων νὰ ἐκδικηθῇ, ἀνῆψε διὰ νυκτὸς πυρὰ παρὰ τοὺς βράχους τοῦ Καφηρέως, ἃ ἀπατήσας οὕτω τὰ πλοῖα τῶν ἀπὸ τῆς Τρωάδος ἐπιστρεφόντων Ἑλλήνων, ἐφάνισε τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν ναυαγήσαντας.
Ναύπορτον (τὸ), π. τῆς Παιονίας.
*Ναυσιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.
Ναυσιθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ναυσίθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, βασιλεύσας πρῶτος τῆς Σχερίας (Κερκύρας) νήσου. 2) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσινόου.

Ναυσικάα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, καὶ τῆς Ἀρήτης, τὴν ὁποίαν πρώτην ἀπαντήσας μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ ὁ Ὀδυσσεύς, ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τοῦ πατρός της.

*Ναυσικλείδης, ε (ὁ), ποιητὴς (ζ) τις παρ' Ἀθην. (B', 62).

Ναυσικλῆς, έους (ὁ), ἄρχων καὶ στρατηγὸς ἐν Ἀθήναις.

Ναυσικράτης, ους (ὁ), Καρύστιός τις ἐξ Εὐβοίας παρὰ Δημοσθ. 2) ὑποκριτής τις κωμικὸς σύγχρονος τοῦ Αἰσχίνου.

Ναυσικύδης, ους (ὁ), πλούσιός τις ἀλιτοπώλης ἐν Ἀθήναις.

Ναυσιμάχη (ἡ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

*Ναυσίμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Αυσίμαχος.

Ναυσιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους.

Ναυσίνικος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ.

Ναυσίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. ἢ τῆς Καλυψοῦς ἢ τῆς Κίρκης, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσιθόου.

Ναυσίσταθμος (ὁ) καὶ Ναύσταθμον (τὸ), ὁρμητήριόν τι τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Διεύφ.

Ναύταχα (τὰ), π. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, παρὰ τὸν Ὦξον.

Ναυτεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

*Νάξ (ἡ) καὶ Νάξι (αἱ), νῆσός τις παρὰ τὴν Λῆμνον. 2) φρούρ. τῆς Μυσίας, (τὸ τοπ. Νεαῖος).

*Νάξιος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων παρὰ τὴν Κρότωνα, (Neto).

Νάσιρα (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἅλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ τὴν Φαέθουσαν. 2) θυγ. τοῦ Πηρίως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Αὔγην κτλ. 3) θυγ. ἡ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἢ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. 4) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 5) περιβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας σώζεται λόγος τις ἀμφιβαλλόμενος τοῦ Δημοσθ.

*Νέαιχμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ.

Νεάνδρεια καὶ Νεανδρία (ἡ) ἢ Νεάνδριον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Νεανδρεύς).

*Νεάνθης, ους (ὁ), ῥήτωρ ἢ συγγραφεὺς ἐκ Κυζίκου.

Νέανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πιττακοῦ, τυράννου τῆς Λέσβου, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν κυνῶν, διότι, ἀκούσας ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐκίνει καὶ τοὺς λίθους, ἔλαβεν αὐτὴν, κραμαμένην εἰς τὸν ἐν Λέσβῳ ναὸν τοῦ Ἀπολλ., δωροδοκήσας τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμίν της. 2) = Νεάνθης.

Νεάπολις, εως (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρατῆρος, ἡ πρότερον Παρθενόπη, ἄποικος τῶν Κυμαίων, (Napoli). 2) π. ἢ λιμὴν τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 3) π. τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. 4) π. τῆς Κολχ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου. 5) π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. 6) π. τῆς Παλαιᾶς, ἡ πρότερον Σιχέμ. 7) π. τῆς Καρχηδονίας ἐν Ἀφρικῇ, ἡ ἄλλως Ἄσπις, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦτον ἡ συντομωτέρα διάβασις εἰς Σικελίαν. 8) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, ἡ ἄλλως Καινὴ πόλις, (ὅθεν κοινῶς Κεννὲ), πλησίον τῆς Χέμμιδος. 9) π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σαρδινίας, (Oristano), ἢ ἄλλαι ἀλλαχοῦ, (ὁ πολ. Νεαπολίτης).

Νέαρχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, πρεσβεύσας πρὸς τὸν Φίλιππον. 2) Ἀμφιπολίτης, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ Εὐφράτου, ἢ ξεφανωθεὶς διὰ τοῦτο μὲ χρυσοῦν στέφανον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) τύραννός τις ἐν Ἤλιδι παρὰ Ἀρτ.

Νεβρίς, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Λουκιανῷ.

Νέβρισσα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν. ἐν τῇ Τουρδητανίᾳ, (Lebrija).

*Νεβροφόνη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος.

Νεβροφόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης.

Νεβρώδη (τὰ), ἴδε Νευρώδη.

Νέδα ἢ (ἰων.) Νέδη (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Μεσσην., χωρίζων αὐτὴν τῆς Ἠλείας, (Βουτσί).

Νέδων, οντος (ὁ), ποτ. καὶ πολίχν. τῆς Μεσσην. χυν. παρὰ τὰς Φερὰς εἰς τὸν Μεσσην. Κόλπον, (ὁ πολ. Νεδούσιος).

Νειλεύς, έως (ὁ), ἴδε Νηλεύς.

Νειλόπολις, εως (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Νειλοπολίτης).

Νεῖλος (ὁ), ὁ περίφημος ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Αἴγυπτος, πηγ. ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀβυσσινίᾳ ὀρέων τῆς Σελήνης, ἢ σχηματίζων περὶ τὴν νῆσον Μερόην ἓν καὶ μονον, τὸν ὁποῖον περὶ τὴν πόλιν Κερκάσωρον χωριζόμενον πάλιν εἰς δύο βραχίονας, καὶ σχηματίζων τὸ καλούμενον Δέλτα καὶ κατωτέρω αὐτοῦ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους κλάδους, χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον. Ὡς εἷς τῶν μεγάλων θεῶν τῆς Αἰγύπτου, ἐλίγετο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτον ἡ Μέμφις, εἶχε δὲ καὶ ναὸν ἴδιον εἰς τὴν Νειλόπολιν, καὶ ἑορτάζοντο πρὸς τιμήν αὐτοῦ περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς καὶ τὰ Νειλῷα.

Νειτῆτις, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμάσιδος εἰς γάμον τῷ Καμβύσῃ, καὶ ἐρεθίσασα αὐτὸν, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ πατρός της, κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Νεκρόπολις, εως (ἡ), προάστειόν τι τῆς Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἦτον πρότερον νεκροταφεῖον.

Νεκτάναβις, ιδος καὶ Νεκτανεβὼς (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ ἀρχείου τοῦ Ὄχου, διαδεχθεὶς πρὸς καιρὸν τὸν Ταχὼ περὶ τὸ 366 πρὸ Χ. διὰ συνεργείας τοῦ Ἀγησιλάου, καὶ βιασθεὶς τέλος ὑπὸ τῶν Περσῶν νὰ φύγῃ εἰς Αἰθιοπίαν.

Νεκὼς, ὡ (ὁ), ἡ αἰτ. Νεκὼν, πατὴρ τοῦ Ψαμμιτίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617-601 πρὸ Χ. καὶ ἀφεὶς διάδοχον τὸν υἱόν του Ψάμμιν, παρίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας.

*Νελλάδας, α (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Νέμαυσος (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., (Nismes).

Νεμέα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον λέοντα καὶ ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Νεμεαίου Διός, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου, ἢ εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου, ἑωρτάζοντο κατὰ τριετίαν ἐν τῷ βοηδρομιῶνι μηνὶ τὰ Νέμεα, εἷς τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος.

Νεμεάς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Νεμέας ἢ τῶν Νεμέων. « Ἑρμηνεία —, » Πινδ. 2) (κυριωνυμ.) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Νέμειον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Νεμαίου Διὸς ἐν Ἀκριδι.

Νεμεσιανὸς (ὁ), ποιητὴς Καρχηδόνιος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ γράψας Κυνηγετικὰ Ἁλιευτικὰ καὶ Ναυτικὰ, ἐξ ὧν μόνον τὰ πρῶτα διασώθησαν.

Νεμίσιος (ὁ), ἐπίσκοπος Ἐμέσης, συγγράψας περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀδράστεια, θυγ. τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους, θεὰ τῆς εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης καὶ ἐπόπτις τῶν νεκρῶν κηδείας, παριστανομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν κομψῆς γυναικὸς μὲ στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μέτρον ἢ πῆχυν εἰς τὴν χεῖρα.

Νευβούλη (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος, ἴδε Λυκάμβης.

Νεοκαισάρεια (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, (Νικσαρ), (ὁ πολ. Νεοκαισαρεύς).

Νεοκλείδης, ου (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. 2) μαθηματικός τις παρὰ Προκλῳ ἐξ Εὐκλείδην.

Νεοκλῆς, έους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θεμιστοκλέους. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπικούρου. 3) Βοιωτάρχης τις παρὰ Παυσαν.

*Νεόκριτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐξ Ἀθηνῶν.

*Νεολαΐδας καὶ Νεολαΐδης, α (ὁ), Ἀρκάς τις, υἱὸς τοῦ Ξενίνου.

Νεόμηνις, εως (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Νέον τεῖχος (τὸ), π. τῶν Αἰολέων ἐν Μυσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕρμου. 2) φρούρ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης, (Αἰνατζίκ), (ὁ πολ. Νεοτειχεύς ἢ Νεοτειχίτης).

Νεοπτόλεμος (ὁ), ἡ ἄλλως Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἐπιστρέψας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰς τὴν Φθίαν, ἢ, κατά τινας μὲν, βασιλεύσας αὐτόθι μέχρι τέλους, κατ' ἄλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λους δὲ, μεταβὰς εἰς Ἤπειρον, ᾗ συζήσας ἐκεῖ τὸ βασίλειον τῶν Μολοσσῶν, ὕστερον δὲ φονευθεὶς ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσῶν, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου ᾗ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος, γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. 3) υἱὸς αὐτοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, καταπολεμηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὴν Ἀρμενίαν, καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐμένους, κατὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχησε μὲ τὸν Ἀντίπατρον.

5) τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδ. 6) Πάριός τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν παρ' Ἀθην.

7) στρατηγός τις τοῦ Μιθριδάτου παρὰ Στρβ. (2', 306).

*Νεχάβις, ιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτ. Βοκχόριδος.

Νέπετα ᾗ Νέπιτα (ἡ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Νέριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ταρράκων. Ἰσπαν. τὸ ἄλλως Κελτικὸν, (Cap Finisterre).

Νερούϊοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., καταγόμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸ νῦν Henegau ᾗ Namour.

Νέρων, ωνος (ὁ), Κλαύδιος, υἱὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης, θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, διαδεχθεὶς τὸν αὐτοκράτορα Κλαύδιον, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δείξας σπάνια πρωτερήματα, ὕστερον δὲ ἐξοκείλας εἰς τόσην ἀπανθρωπίαν καὶ ἀσέλγειαν, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησε συνώνυμον τῆς ὠμοτέρας τυραννίας, ἄχρις οὗ ἀποςατήσας ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης, τὸν ἠνάγκασε νὰ φονευθῇ ἰδιοχειρως εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν.

Νέσος (ὁ), = Νέστος.

Νέσσας (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ὃς τις, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Δηϊάνειραν, ἐν ᾧ διεβίβαζεν αὐτὴν τὸν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας Εὔηνον, ἐξεδικήθη, συμβουλεύσας αὐτὴν νὰ βάψῃ εἰς τὸ αἷμά τε τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον χιτῶνα, ὃς τις ἐπέφερεν ὕστερον τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος.

2) = Νέστος.

Νέσσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Νεσσωνὶς, ἴδος (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Θεσσαλία. 2) = λίμνη, ἡ πλησίον τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νεστιαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρ., κατοικοῦν μεταξὺ Ὠρικοῦ ᾗ Ἀκροκεραυνίων.

*Νεστάνη (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μαντίνειαν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου.

*Νέστιοι (οἱ), οἱ περὶ τὸν Νέστον κατοικοῦντες.

Νεστὶς, ίδος (ἡ), » Δία—, » Ἀπλλω., ἡ τῶν Νεσταίων.

Νεστορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νέστορος.

Νέστος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης καὶ χυν. εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Καρὰ-σού).

Νέστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ᾗ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου, διασωθεὶς μόνος αὐτὸς ἐξ ὅλων τε τῶν ἀδελφῶν, φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἀνετρέφετο ἐν Γερήνῃ τῆς Μεσσηνίας, ὅθεν ᾗ Γερήνιος. Συστρατεύσας, ὑπέργηρως ἤδη, ἐπὶ Τροίαν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ συντελέσας διὰ τῆς εὐγλωττίας καὶ ἐμπειρίας του εἰς κατάπαυσιν πολλῶν διχονοιῶν, ἐπέρρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὸ βασίλειόν του, μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμ.

2) Ποιητὴς ἐκ Λαράνδης τῆς ἐν Λυκίᾳ, γράψας ἐποποιΐαν περὶ Ἀλεξάνδρ. τοῦ Μ. 3) Στωϊκός τις ἐκ Ταρσοῦ.

Νευρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ.

Νευροὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σκυθ., κατοικοῦντες περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα (Νίζ.), καὶ φημιζόμενοι διὰ τὰς γοητείας των.

Νευρώδη ὄρη (τὰ), βουνὰ τῆς Σικελ. διατείνοντα αὐτὴν νευροειδῶς ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς.

Νεφαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρίας, κυριεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὴν νῆσον Πάρον, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Νεφέλη (ἡ), ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος, μήτηρ τοῦ Φρίξου ᾗ τῆς Ἕλλης. 2) ἡ μήτηρ τῶν Κενταύρων. 3) χωρ. ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Νέφθυς, υος (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ῥέας, θεὰ (Περσεφόνη ἡ σκότιος Ἀφροδίτη) τῶν Αἰγυπτ., γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Τυφῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ὀσίριδος τὸν Ἄνουβιν.

Νέφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πραξιθέας.

Νεχραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας, μόνον παρὰ Ἀρριανῷ.

Νέων, ωνος (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις, ὑποστράτηγος τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων. 2) Μεσσήνιός τις, υἱὸς τοῦ Φιλιάδου, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Νέων, ωνος (ἡ), καὶ Νέωνες (οἱ), π. τῆς Φωκίδος περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ μετὰ τὴν ἀνακαίνισίν της μετονομασθεῖσα Τιθωρέα, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις διετήρησε τὸ παλαιὸν ὄνομα, (τὸ τοπ. Νεώναζος).

Νήαιθος (ὁ), Π. ἀντὶ Νέαιθος.

Νηΐθ (ἡ), παρ' Αἰγυπτίοις ἡ Ἀθηνᾶ.

Νήϊον (τὸ), β. τῆς Ἰθάκης.

Νηΐς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναΐς.

Νήϊτος, η, ον. Ὁ τῆς Νηΐδος, (ὄθ. ||. «Νήϊται πύλαι, » Αἰσχλ., μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν ἐν Θήβαις, ἀπὸ τῆς Νηΐδος.

Νηλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Νηλέως.

Νηλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾗ τῆς Τηρούς, θυγ. τοῦ Σαλμωνέως, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ. ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, πρὸς τὸν ὁποῖον διενεχθείς, ἔφυγεν εἰς Μεσσηνίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα, θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος, ἐγέννησε δώδεκα υἱούς, τῶν ὁποίων μόνος ἐσώθη ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἡρακλ. ὁ Νέστωρ. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μεδόντος, ᾗ ἀποικήσας τὴν Μίλητον. 3) φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἐκ Σκήψεως, υἱὸς τοῦ Κορίσκου ᾗ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, τῶν ὁποίων ἐκληρονόμησε καὶ τὴν βιβλιοθήκην. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Εὐβ.

Νηλιάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Νηλείδης.

Νηλήϊος, η, ον, Π. ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Νηλέως.

Νηλὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Νηλέως.

Νηλία (ἡ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου.

Νηλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Νημερτὴς, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νηρεὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Νηρηΐς.

Νηρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, θεὸς τοῦ ὕδατος (νηρεῦ), γεννήσας ἐκ τῆς Δωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς ἀπ' αὐτοῦ καλουμένας Νηρηΐδας.

Νηρηΐνη (ἡ), Π. ἀντὶ-

Νηρηὶς, Ἰων. ἀντὶ Νηρεὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, (ὅθεν πλθ.) Νηρηΐδες, αἱ ἄλλως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Δωρίδες, πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται ἄλλως παρ' ἄλλοις, Νύμφαι τῆς Μεσογ. Θαλάσσης, ἢ (ἐν γέν.) τῶν ὑδάτων (τῶν νηρῶν), αἱ παρ' ἡμῖν κοινῶς Νεράϊδες, σύντροφοι τῆς Ἀμφιτρίτης.

Νήρικος (ἡ), π. τῆς Λευκάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μὲ τὴν στερεὰν, μετοικισθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Κορινθίων εἰς τὴν Λευκάδα, (τὸ ἐθν. Νηρίκιος).

Νηρὶς, ίδος (ἡ), κώμη μεσόγειος τῆς Ἀργολ. ἡ Μεσσηνία.

Νήριτον (τὸ), β. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἰθάκης, (Ἀνωΐ), (τὸ τοπ. Νηρίτιος).

Νήριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολιτάρχης τῆς Ἰθάκης.

Νησαία (ἡ), = Νισαία.

Νησαίη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νησιώτης, ου (ὁ), ὁ ἀγαλματοποιὸς Κρητίας.

†Νῆσσα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἴνησσα.

Νησὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νηφαλίων, ωνος (ὁ), = Νεφαλίων.

Νῆφος (ὁ), = Νέφος

Νίβαρος (ὁ), β. τῆς Ἀρμεν.

Νίγειρ, ειρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρρ. ὁ παρ' Ἡροδότῳ Μέγας ποταμός, ῥέων διὰ τῆς Νιγρητίας.

Νίγρητες καὶ Νιγρῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμόν.

Νιγρῖνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ζωγραφίζει φιλόσοφόν τινα.

Νίγρος (ὁ), ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμ. ἐπὶ Κομμόδου, φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα αὐτοκρατορήσαντος Σεπτίμιου, κατὰ τοῦ ὁποίου κηρυχθεὶς ἔπειτα, κατεπολεμήθη καὶ κατεκόπη φεύγων.

*Νικαγόρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἐχετίμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγασικλέους, ἐκ Σικυῶνος, ἴσως τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

*Νικαγόρας, ου (ὁ), Μεσσήνιός τις παρὰ Πλὲ. καὶ Πλουτ. 2) γραμματικὸς καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σοφιστὴς παρ' Ἀθην., Σουΐδα & Φλεγρ.
Νίκαια (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τοῦ Σαγγαρίου.
2) θυγ. τοῦ Ἀντιπάτρου & γυνὴ τοῦ Δυσιμάχου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ
3) (γεωγρφ.) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, ἡ πρότερον Ἀντιγόνεια ἀπὸ τοῦ πρώτου κτίτορος αὐτῆς Ἀντιγόνου, (Ἰσνίκ). 4) φρούρ. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 5) π. τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Nizza). 6) π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Πώρου νίκης του, (ὁ πολ. Νικαιεὺς καὶ Νικαεύς).
*Νικαίνετος (ὁ), Ἐπιγραμματοποιός τις ἐξ Ἀδήρων (Ἀθήν. ΙΕ', 673 καὶ ΙΙΙ', 590).
Νικάνδρα (ἡ), Ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου παρ' Ἡροδότῳ.
Νίκανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαριλάου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) Λύκων τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀναβ. Ε'. ά, 13). 3) γραμματικός τις ἐκ Θειατείρων, & 4) ἄλλος ἢ (;) ὁ αὐτὸς ἐκ Χαλκηδόνος.
5) Ἠλεῖός τις Ὀλυμπιονίκης. 6) ὁ περίφημος ἰατρὸς, γραμματικὸς & ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 πρὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπικὰ ποιήματα, ἐπιγραφόμενα Θηριακὰ καὶ Ἀλεξιφάρμακα.
Νικάνωρ, ορος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Χαόνων, (Θκδ. Β', 80). 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀποθανὼν ἐν τῇ Βακτριανῇ. 3) Σταγειρείτης, στρατηγὸς, ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ ἀδελφὸς, τοῦ Κασσάνδρου, διορισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἔπαρχος Πειραιῶς καὶ Μουνιχίας, ὕστερον δὲ κατασταθεὶς ὕποπτος & φονευθεὶς, διορισθέντος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. 4) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς τοῦ Ἑρμαίου, γράψας περὶ σιγμῆς.
Νικαρέτη (ἡ), ὄνομα διαφόρων γυναικῶν.
Νίκαρχος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφῶντι.
*Νικασίπολις, ιδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, μήτηρ τῆς Θεσσαλονίκης, γυναικὸς τοῦ Κασσάνδρου.
Νίκασος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.
*Νικάσυλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Τόδου παρὰ Παυσ. (ΣΤ', ιδ').
*Νικατόριον (τὸ), β. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὰ Ἄρβηλα.
Νικάτωρ (Δ. ἀντὶ Νικήτωρ), ορος (ὁ), ὁ βασιλεὺς Σέλευκος.
Νίκη (ἡ), θεότης συμβολικὴ, θυγ. τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, συμπάρεδρος τοῦ Διός, εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νεάνιδος πτερωτῆς, κρατούσης στέφανον δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον.
Νικήρατος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Νικίου. 2) υἱὸς τοῦ Νικίου, ὁ ὀνομασθεὶς Ἀγαπητὸς, πλούσιος, καθὼς & ὅλη τὸ ἡ οἰκογένεια, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν 30 τυράννων. 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Ἀνίκητος.
Νικήτης (Δωρ. ἀντὶ) Νικήτας (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀμμ.
Νικηφόριον (τὸ), π. καὶ φρούρ. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἢ ὕστερον Δεοντόπολις, ὅπου καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον περίφημον τοῦ Διὸς Νικηφορείου.
Νικιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.
Νικίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικηράτου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων, τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν θεοσέβειαν & ἐλευθεριότητά του, καὶ κατορθώσας, μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, τὴν, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Νικίειον εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ἐματαίωσε μετ' οὐ πολὺ ἡ φιλοδοξία τοῦ Ἀλκιβιάδου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ Λαμάχου ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς εἰς Σικελίαν, ἠναγκάσθη, ἀποτυχούσης, μετὰ πολλοὺς κινδύνους & ἀγῶνας, τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης, νὰ παραδοθῇ, νοσῶν ἤδη, μὲ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ στρατοῦ εἰς τοὺς Συρακουσίους, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐφονεύθη ἀπανθρώπως. 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ.
3) περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Νικομήδους, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 4) ἰατρός τις ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου.
Νικίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίμαχον.
2) θυγ. τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλου, μήτηρ τοῦ Εὐρυσθέως, ἡ παρ' ἄλλοις Ἀρχίππη καὶ Λευκίππη. 3) Ἱέρεια τις ἐν Θεσσαλίᾳ.
Νικίππος (ὁ), τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ.
2) μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου.
*Νικοβούλη (ἡ), γυνή τις, ὑπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα συνεγράφη τις ψευδωνύμως.
Νικόδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Νικόδημος, γλύπτης τις ἐκ Μαινάλου.
Νικόδημος (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 74 Ὀλυμπ.
Νικοδίκη (ἡ), γυνή τις Ἀθην. παρ' Ἀρχῳ.
Νικόδρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Νίκης. 2) Αἰγινήτης τις, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ προδοσίας τῆς πατρίδος του, καὶ καταφυγὼν εἰς Σούνιον, ἀποτυχούσης τῆς πράξεως. 3) κιθαρῳδός τις παρὰ Λρτ.
Νικόδωρος (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ. 2) Μαντινεύς τις, εὐδοκιμήσας χρόνον πολὺν ὡς πύκτης, καὶ περὶ τὸ 400 πρὸ Χ., πραδεδηκὼς ἤδη, κατασταθεὶς νομοθέτης τῆς πατρίδος του, λαβὼν τὴν ναμωθεσίαν αὐτοῦ παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου.
Νικοθόη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν.
Νικοκλῆς, έους (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμπ. 2) τύραννός τις ἐν Κύπρῳ ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης τὸν σωζόμενον αὐτοῦ λόγον περὶ Βασιλείας. 3) Λακεδαιμόνιός τις γράψας περὶ τῶν ἐθίμων τῆς πατρίδος του.
4) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀκραιῶν. 5) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι.
Νικοκράτης, ους (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Νικόστρατος.
Νικοκρέων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὁ κοπανίσας τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον.
Νικολάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικολάου, Πυθονίκης τις ἐκ Κορίνθου.
Νικολαΐδας, α (ὁ), Ταραντῖνός τις παρὰ Παυσανίᾳ.
Νικόλαος καὶ Ἰων. Νικόλεως καὶ Δωρ. Νικόλας (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βούλιδος, ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα. 2) υἱὸς τοῦ Βούλιδος, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐν ᾧ ἐστέλλετο πρέσβυς ἐκ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν Περσίαν μετὰ τοῦ Ἀνηρίστου, καὶ φονευθείς.
Νικόλοχος (ὁ), Ναύαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Ξενοφῶντι.
Νικομαχίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Νικόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος & τῆς Ἀνικλείας, θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, ἄριστος ἰατρὸς, βασιλεύσας τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Πινδάρῳ. 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ.
4) Φωκεύς τις παρὰ Θκδ. 5) γραφεὺς τις τοῦ δημοσίου ἐν Ἀθήναις. 6) ἀρχαῖός τις περίφημος ζωγράφος, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικοστράτου. 7) μαθηματικός τις καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων τῆς Παλαιστίνης τοῦ ὁποίου σώζονται Ἀριθμητικὴ καὶ Ἁρμονικὴ ἐγχειρίδια.
Νικομήδεια (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς Βιθυν., εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κτίσμα Νικομήδους τοῦ Δ', (Ἰσμίτ), (ὁ πολ. Νικομηδεύς).
Νικομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους. 3) ὁ Α', βασιλεὺς τῆς Βιθυν., ὁ κτίσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. τὴν πόλιν Νικομήδειαν. 4) ὁ Β', ὁ ἐπονομασθεὶς Ἐπιφανὴς, υἱὸς τοῦ Προυσίου, βασιλέως τῆς Βιθυν., ἀναιρεθεὶς ἐν Ῥώμῃ, ὅς τις, βιαιθυμούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου, βασιλέως τῆς Περγάμου, ἐξεθρόνισε & καθὼς λέγουσιν, ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, καταφυγόντα εἰς τὸν ἐν Νικομηδείᾳ ναὸν τοῦ Διός. 3) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς νόθος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τῇ συνεργείᾳ τῶν Ῥωμ. τῆς Βιθυνίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν μετὰ θάνατόν του.
Νικονίδας, α (ὁ), ἴδε ὀρθότ. Νικωνίδας.
Νικόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου ἡ Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Δύγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου, (Πρέβεζα).
2) π. τῆς Ἀρμεν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Πομπηΐου, εἰς μνήμην τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του. 3) π. μεσόγειος τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Ἰσσόν. 4) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. 5) π. τῆς Μοισίας, ἡ ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ εἰς μνήμην τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης του, (Νικόπολις). 6) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Νέστου, ἡ Ὕπαιρον Χρυσόπολις, (ὁ πολ. Νικοπολίτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νικοστράτη (ἡ), μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου. 2) Πυθαγορεία τις παρ' Ἰαμβλ. 3) ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Νικοστρατίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Νικόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης ἢ βούλης τινὸς Πιερίδος. 2) υἱὸς τοῦ Διτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 3) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐπικαλούμενος Καλὸς, παρὰ Ξενοφῶντι. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. καὶ τὸ β'. τῆς 121. 5) υἱὸς τοῦ Θεοσδοτίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 6) εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ζωγράφων, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, παρβλ. Νικόμαχος. 7) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 8) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κιλικίας.

Νικοτέλεια (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀρισμένους.

Νικοτέλης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 97 Ὀλυμπ. 2) Κορίνθιός τις διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

Νικοφάνης, ους (ὁ), Ἀρκάς τις ἐκ Μεγαλοπόλεως παρὰ Πολ.

Νικόφημος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ.

*Νικόφρων, ονος (ὁ), ἴσως ἀνεί-

*Νικοφῶν, ῶντος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) ἑποποιός τις γράψας Δηλιάδα.

Νίκυλλα (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Νικὼ, οῦς (ἡ), διαβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, Σαμία, ἡ ἐπικληθεῖσα Αἴξ.

Νίκων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

Νικωνία (ἡ) καὶ Νικώνιον (τὸ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ πλησίον τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Νικωνίδας, α (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Δαρίσσης παρὰ Θκδ.

Νινευή (ἡ), ἴδε Νῖνος (ἡ).

*Νινία (ἡ), π. τῆς Δαλματ.

Νῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων (2200—2100 π. Χ.), ἀνὴρ τῆς Σεμιράμιδος καὶ πατὴρ τοῦ Νινύου, κτίτωρ τῆς Νίνου.

Νῖνος (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου εἰς τὸν Τίγριν, καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρ. καὶ Βαβύλων., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους, βασιλέως τῶν Μήδων. 2) ἄλλη πόλις τῆς Βαβύλων., μεταγενεστέρα, ἡ συνήθως Νινίβη, (ὁ πολ. Νίνευε).

Νινύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν διεδέχθη εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων.

Νιόβη (ἡ), θυγ. τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δίας, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ ἓξ θυγατέρας· καυχηθεῖσα δὲ ὅτι ἦτον εὐτεκνοτέρα τῆς Λητοῦς, παρώργισεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε δι' ἐπιταγῆς της ἐτοξεύθησαν ὅλα της τὰ τέκνα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτὴ δὲ ὑπὸ τῆς Ὀλίψεώς της μετεμορφώθη εἰς βράχον. 2) θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἀκροΐκης, ἐξ ἧς (πρώτης γυναικὸς θνητῆς) ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἄργον καὶ τὸν Πελασγόν.

Νιρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Χάροπος ἢ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ὁ ὡραιότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Νῖσα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., ἀνύπαρκτος, κατὰ τὸν Στρβ., ὄθεν, κατά τινας, = Νῦσα.

Νισαία (ἡ), π. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, λιμὴν τῶν Μεγάρων, συνεχόμενος μετ' αὐτῶν πρότερον διὰ τείχους, (τὸ ἐθν. Νισαῖος).

Νισαία (ἡ), χώρα τῆς Μαργιανῆς μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὦξου.

Νισαῖον πεδίον (τὸ), πεδιὰς εὔφορος τῆς Ῥαγιανῆς ἐν τῇ Μηδίᾳ παρὰ τὰς Κασπίας πύλας, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἵππους, τὰς καλουμένας Νισαίας.

Νισαῖος (ὁ), τύραννός τις διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

Νισαῖος, εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Μυγδονίας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἢ ἄλλως Ἀντιόχεια ἐν Μυγδονίᾳ, (Νισβίν), (ὁ πολ. Νισβηνός).

Νῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανδίονος Β', βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Σκύλλα, ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος, ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἔκοψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας, τὰς ὁποίας ἐν ὕφῳ διετήρει ὁ πατήρ της εἰς τὴν κόμην του, ἐμέλλεν εἶναι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μοιρῶν, ἀνίκητος, ἢ οὕτω περιέδωκεν αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα της εἰς τοὺς ἐχθροὺς, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπορραφεῖς αὐτὴν ὁ Μίνως, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, (ὅθεν ‖. « Νῖσα πόλις, » Εὐρ., τὰ Μέγαρα, καὶ ‖. « Νῖσου λόφος, » Πίνδ., ὁ λόφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ᾠκοδόμηται ἡ πόλις αὕτη. 2) Δουλίχιός τις παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Σ, 127).

Νῖσσα (ἡ), = Νῖσα.

Νίσυρος (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, πλησίον τῆς Κῶ. 2) π. ἐπὶ τῆς νήσου Καρπάθου, (τὸ τοπ. Νισύριος).

Νιτητις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Νιτιόβριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκυϊτ. Γαλλ.

Νιτρία (ἡ) καὶ Νιτρίαι (αἱ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς μεσημβρ. τῆς Μαρεωτίδος λίμνης, πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου νομοῦ.

Νίτοκρις, ιος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἢ τοῦ Βὴλιμεροδάχου, βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων. 2) βασίλισσά τις τῆς Αἰγύπτου, φονεύσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων, εἰς ἐκδίκησιν τοῦ θανατωθέντος ὑπ' αὐτῶν ἀδελφοῦ ἢ προκατόχου της.

Νιφάτης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀρρ. 2) (γεωγρ.) β. τῆς Ἀρμεν., μέρος τοῦ Ταύρου, ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τιγριδοποτ. μέχρι τῆς Μηδίας.

Νῖψα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ὄθεν

Νιψαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἄνωθεν τῆς Μεσημβρίας.

Νόαρχος (ὁ), ποτ. τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ἐνούμενος μὲ τὸν Σέβον.

Νοήμων, ονος (ὁ), Λύκιός τις ἐκ τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου. 2) υἱὸς τοῦ Φρονίμου ἐξ Ἰθάκης. 3) θαυματοποιός τις παρ' Ἀθην.

Νόης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Νόθων, ωνος (ὁ), Ἐρετριεύς τις, πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου.

*Νοῖγα (ἡ), π. τῆς Ἀσυρίας ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ.

Νομάδες (οἱ), ἐν γέν., ὅλοι οἱ λαοὶ, ὅσοι, διάγοντες βίον ποιμενικὸν, περιπλανῶνται μὲ τὰ ποίμνιά των εἰς τὰ ὄπιθρα, χωρὶς νὰ ἔχωσι μόνιμον πολιν, (ἰδίως δὲ 2) (παρὰ τοῖς μεταγενεστ.) οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, (ὅθεν

Νομαδικὴ (ἡ), ἐνν. χώρα, ἡ Νουμιδία.

Νομαία (ἡ), ποιμενὶς τις παρὰ Θκδ.

Νομαντία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., (ὁ πολ. Νομαντῖνος).

Νομάς, άδος (ὁ), ἴδε Νομάδες.

Νομᾶς, ᾶ (ὁ), = Νουμᾶς.

*Νομήτωρ, ορος (ὁ), = Νουμήτωρ.

Νόμιος, α, ον. Ὁ τῆς νομῆς, ποιμενικὸς, (ὄθ. 2) ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς ποιμένας ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Ἀθμήτῳ καὶ 3) ὁ Ἑρμῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ‖. (κωμωνυμ.) Νομία, Νόμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθησαν τὰ Νόμια ὄρη, βλ. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων.

Νομίων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου, ἡγεμόνος τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Καρῶν.

Νόννος (ὁ), Αἰγύπτιος ἐκ Πανοπόλεως, ποιητὴς, γράψας Διονυσιακά.

Νυασσὶς, ίδος (ἡ), ποιήτρια τις ἐκ Δακρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 πρὸ Χ.

Νύτιον (τὸ), π. παραθαλ. καὶ ἀκρωτ. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὕστερον ἐπίνειον τῆς Κολοφῶνος.

Νοῦβαι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρ., διαιρούμενος εἰς τοὺς πρὸς δυσμὰς τῆς Μερόης καὶ τοὺς πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Νοῦδιον (τὸ), π. τῆς Ἴλλυδος.

Νουκερία (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. 2) π. τῆς Οὐμβρικῆς, (Nuceria).

Νομᾶς, α (ὁ), Πομπίλιος, ὁ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, Σαβῖνος τὴν πατρίδα, βασιλεύσας εἰρηνικῶς 43 ἔτη ἢ πλουτίσας τὴν ἀρτισύστατον πολιτείαν τῶν Ῥωμαίων μὲ σοφὴν νομοθεσίαν.

*Νουμήνιος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας.

Νουμήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρόκα, βασιλέως τῆς Ἄλβης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμουλίου, ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁποίου Σιλβίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον

Νουμιδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀφρ. μεταξὺ Καρχηδονικῆς καὶ Μαυριτανίας παρὰ τὴν Μεσογειον θάλασσαν.

Νοῦς, Νοῦ (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

*Νουτρία (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Νυκτεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ τοῦ Χθονίου, ἀδελφὸς τοῦ Λύκου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Λαβδάκου. 2) ὁ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.

Νυκτηΐς, ίδος (ἡ), πατρων. ἡ θυγάτηρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη. 2) (κυριωνυμ.) γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου.

Νύκτιμος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λυκάονος, ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῶν πεντήκοντα ἀδελφῶν του, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Νύμβαιον (τὸ), λίμνη τις ἐν Λακωνίᾳ.

Νυμφαίη (ἡ), ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς.

Νύμφαιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῶν Νυμφῶν, ὅθεν 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. 3) χωρ. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ. παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν, περίφημον διὰ τὰς ἀσφαλτώδεις πηγάς του. 4) ἀκρωτ. τῆς χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ. 5) σπήλαιόν τι τῆς Συρ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόντου ἐπὶ τοῦ Κασσίου ὄρους.

Νυμφαῖος (ὁ), μυστικός τις ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας.

*Νυμφάς, άδος (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Νυμφασία (ἡ), πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

*Νύμφις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας.

Νυμφόδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύθου, ἐξ Ἀβδήρων, ἰσχύων παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Θρᾳκῶν Σιτάλκῃ. 2) θαυματοποιός τις παρ' Ἀθην. (Δ', 19).

Νύξ, Νυκτός (ἡ), ὡς θεότης, θυγ. τοῦ Χάους, ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβους ᾗ τῆς Ἡμέρας, μήτηρ τοῦ Ὕπνου, τοῦ Θανάτου κλπ.

Νῦσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρισκίου, τροφὸς τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, τοῦ ἅλλως Μηροῦ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου. 3) π. τῆς Αἰθιοπ., ὅπου ἀνετράφη ὁ Διόνυσος. 4) π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸν Ἑλικῶνα. 5) π. τῆς Εὐβ. 6) π. τῆς Καρ. 7) β. τῆς Θρᾴκης, τὸ ἄλλως Νυσήϊον. 8) β. τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὴν Σερβωνίδα λίμνην. 9) β. τῆς Αἰθιοπ., ᾗ ἄλλα ἀλλοῦ, καθὼς καὶ πόλεις ὁμώνυμοι, (τὸ τοπ. Νυσαιεὺς καὶ Νυσαεὺς καὶ Νυσαῖος).

Νυσαῖος καὶ Νυσήϊος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Νύσης.

Νυσηΐς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλυκὸν τοῦ Νυσήϊος. ‖ Νυσηΐδες Νύμφαι, αἱ ἀναθρέψασαι τὸν Διόνυσον.

Νῦσος (ὁ), ὁ τροφεὺς τοῦ Διονύσου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν, ἐκστρατεύσας εἰς Ἰταλίαν.

*Νύσσα (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Μιθριδάτου.

Νυχεία (ἡ), Νύμφη τις παρὰ Θκρτ. 2) πηγή τις ἐν τῇ Τάφῳ.

Νῶλα καὶ Νώλη (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Χαλκιδέων, (Nola), (ὁ πολ. Νωλανός).

Νώμεντον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lamentana), (ὁ πολ. Νωμεντανός).

Νώνακρις, ιος (ἡ), γυνὴ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Φενεὸν καὶ τὴν Στύγα, (ὁ πολ. Νωνακριεὺς ᾗ Νωνακριάτης).

Νῶρα (τὰ), π. μεσόγειος τῆς Σαρδινίας, (Nurri). 2) κώμη ὀχυρὰ τῆς Καππαδοκ., ἡ ὕστερον Νηρασσός, (ὁ πολ. Νωρανός).

Νῶραξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἅρμοῦ, κτίτωρ τῶν ἐν Σαρδινίᾳ Νώρων.

Νώρεια καὶ Νωρήεια (ἡ), ἡ μητρόπολις τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ.

Νωρικοί (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων, διαιρούμενον εἰς τοὺς Βόϊους ἢ Βοίους ᾗ τοὺς Ταυρίσκους, καὶ κατοικοῦντες κατ' ἀρχὰς τὸ -

Νωρικὸν (τὸ), χώρα μεγάλη τῆς μεσημβρ. Γερμαν., περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας, τὸ Τυρόλιον καὶ τὸ Σαλτσβοῦργον.

Ξ.

Ξάνθη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ξάνθης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μάρδων παρ' Αἰσχύλῳ.

Ξανθίας, ου (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις.

Ξανθικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας.

Ξάνθιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἴρκαν.

Ξάνθιον πεδίον (τὸ), τὸ περὶ τὸν ποταμὸν τῆς Λυκίας Ξάνθον.

Ξανθίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Δώρου, γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ Λεοφώντος. 2) ἡ γυνὴ τοῦ Σωκρ. 3) θυγ. τοῦ Περιάνδρου.

Ξάνθιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίλαντος, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος ᾗ πατὴρ τοῦ Περικλέους, κατηγορήσας τὸν Μιλτιάδην διὰ τὴν ἐν Πάρῳ ἀποτυχίαν του. 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις λοιμοῦ. 4) Λακεδαιμόνιος, στρατηγήσας ἐνδόξως τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου, καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥήγουλον.

Ξανθίς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ὁμόλιππον.

Ξάνθος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων (Ἰλ. Ε. 152). 2) υἱὸς τοῦ Τριοπᾶ, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀποικήσας μὲ μέρος Πελασγῶν εἰς Λέσβον. 3) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου ἢ Ἀνδροπόμπου, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. 5) Σάμιός τις, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἡ περίφημος Ῥοδόπη εἰς τὴν Αἴγυπτ. 6) Ἕλλην ποιητής, προγενέστερος τοῦ Σεισιχόρου. 7) ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, συγγράψας Λυδιακά. 8) ἰατρός τις, υἱὸς τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. 9) εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλ. ᾗ 10) τοῦ Ἕκτορος. 11) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρωάδος, ὁ κοινῶς Σκάμανδρος. 12) ποτ. τῆς Λυκ., ὁ πρότερον Σίρβης. 13) π. τῆς Λυκ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος, (ὁ πολ. Ξάνθιος).

Ξανθώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ξεναγόρης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ξεναγόρας.

Ξεινοφῶν, ωντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξεναγόρας, ου (ὁ), Ῥόδιός τις, διαδόχητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

*Ξεναίνετος (ὁ), ὁ παρὰ Διοδ. Ἐξαίνετος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ.

Ξενάρης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Κνήθιος ἢ Κνίθιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμ.

Ξενάρκης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐξ Αἰγίνης.

Ξέναρχος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. 2) μιμογράφος τις, υἱὸς τοῦ Σώφρονος. 3) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Σελευκείας, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Ξενέα (ἡ), ὄνομα ποιμενίδος παρὰ Θκρτ.

Ξενόδαμος (ὁ), Κορίνθιος, ὁ ἀγοράσας καὶ ἀπελευθερώσας ἔπειτα τὸν Διογένην. 2) ἕτερος, φιλόσοφος, ἐκ Κορίνθου, ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.

Ξενίας, ου (ὁ), Ἀρκὰς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων. 2) πλούσιός τις ἐξ Ἤλιδος.

*Ξενίς, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Διοδ.

Ξενόδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου ᾗ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀντικύρας, (Παυσ. Γ', 36). 3) λυρικὸς τις ποιητὴς ἐκ Κυθήρων.

Ξενοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Συλέως, φονευθεῖσα μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἐβίαζον τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους των. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης.

*Ξενόδοκος (ὁ), Μεσσήνιός τις, νικήσας στάδιον περὶ τὴν 9 Ὀλυμπ.

Ξενόκλεια (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἠνάγκασε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὅτε ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον.

Ξενοκλείδης, ου (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. 2) ποιητής τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοθ.

Ξενοκλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Γ', 3, 20). 2) ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὴν 91 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) υἱὸς τοῦ Σοφοκλ. 5) ῥήτωρ ἐξ Ἁδραμυττίου. 6) θεράπων τοῦ Μ. Ἀλιξ.

Ξενοκράτης, ους (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ᾗ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθ., διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξεν 25 ἔτη, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων. 2) ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος, τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας Πύθια. 3) ἰατρὸς Ἀφροδισιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 π.Χ. καὶ γράψας Θηριακά. 4) Θεσπιάρχός τις παρὰ Παυσ.

Ξενοκρίτη (ἡ), γυνή τις παρὰ Πλουτ.

Ξενόκριτος (ὁ), λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Δοκρῶν σύγχρονος τοῦ Σεισιχόρου. 2) γλύπτης ἐκ Θηβῶν.

Ξενοφάνης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥαψῳ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γοῦ τῶν Ἀθην. Λαμάχου. 2) φιλόσοφος ἐκ Κολοφῶνος, διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου, ὁ συστήσας τὴν Ἐλεατικὴν σχολήν, καὶ ἀποθανὼν ἑκατονταετής.

*Ξενοφάντης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ξενοφαντίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ξενόφαντος (ὁ), διθυραμβοποιός τις ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἰσχυνόμου.

Ξενόφιλος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἢ μουσικὸς ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ Χαλκίδος, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, ζήσας 105 ἔτη.

Ξενόφρων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φαιδίμου.

Ξενοφῶν, ῶντος (ὁ), Κορίνθιος, Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) ὁ περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος ἢ ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Γρύλλου, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τῇ γ'. ἔτει τῆς 83 Ὀλυμπ., μαθητὴς τοῦ Σωκρ. Συνακολουθήσας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων Κῦρον τὸν νεώτερον εἰς τὴν Περσίαν, εὐτύχησε διὰ τῆς φρονήσεώς του νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας των, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ., οἵτινες παρεχώρησαν αὐτῷ μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας λαφύρων, διὰ τῶν ὁποίων ἀγοράσας κτῆμά τι παρὰ τὴν ἐν Ἤλιδι Σκιλλοῦντα, ὅτε οἱ συμπολῖταί του τὸν ἐξώρισαν, ὡς Λακωνίζοντα, διήγαγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του, ἀπομνημανεύσας μὲ χάριν καὶ ἀκρίβειαν ἀμίμητον καὶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα ὅσα ἔπραξεν ἢ ἤκουσεν ἢ εἶδε, καὶ ἀποθανὼν ἐν Κορίνθῳ εἰς ἡλικίαν 93 ἐτῶν. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς, τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. 4) ὁ Ἐφέσιος, γράψας, Ἄγνωστον πότε, τὰ κατ' Λυθίαν ἢ Ἀβροκόμην, μυθιστόρημα εἰς πέντε β.βλία.

Ξενύλλα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ξένων, ωνος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Θηβαίων. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, γράψας Ἰταλικὰ καὶ Ἐρητικά. 3) τύραννός τις ἐν Ἑρμιόνῃ.

*Ξερξηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ξέρξης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ 486 -465 πρὸ Χ., ὁ στρατεύσας μὲ 1,800,000 στρατοῦ ἢ 1200 πλοῖα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, φεύγων δὲ, μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἧτταν τοῦ στόλου του, ἢ δοθεὶς ἑκατοτὲ εἰς παντὸς εἴδους ἡδυπαθείας, ὅτου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν δορυφόρων του Ἀρταβάνου. 2) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Δ', βασιλεύσας μόνον 4½ ἡμέρας τῷ 425 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ.

*Ξυλήνη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου περὶ τὸν Ἅλυν.

Ξυλώνη (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ξιφωνιάτης). Ἀπ' αὐτῆς παρονομάζεται τὸ παρὰ τὸν λιμένα τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων ἀκρωτήριον, (κοιν.) Capo di S. Croce.

Ξόϊς, εως καὶ ῖος (ἡ), π. τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννητικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, (Μεχαλὲτ-ἐλ-κεμπίρ), (ὁ πολ. Σοΐτης).

Ξοῦθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἢ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλ. εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ συζευχθεὶς τὴν Κρέουσαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. 2) τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις.

Ξυλόπολις, εως (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδονίας.

Ξυνία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. πλησίον τῶν Γπάτων, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρονομάζεται ἡ Ξυνιὰς, λίμνη τῆς Θεσσαλ.

Ξυπέτη (ἡ), χωρ. ἢ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ξυπέτιος, Ξυπετεὼν ἢ Ξυπετεύς).

O.

Ὄα (ἡ), νησος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ὠεὺς καὶ Ὄαθεν).

Ὄαξος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀάξιος).

Ὄαρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.

Ὄασις, εως καὶ ιος (ἡ), = Λῦσις (λέξις Αἰγυπτ.), μέρος κατάφυτον καὶ εὔφορον ἐν μέσῳ τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων τῆς Λιβύης, ὡς νῆσος ἐν μέσῳ πελάγους. Τρεῖς τοιαῦται Ὄάσεις ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγαλητέρα ἀπεῖχε 7 ἡμέρας τῶν Θηβῶν, ἡ δευτέρα ἔκειτο περὶ τὴν Μοιρίδος λίμνην, ἢ ἡ τρίτη, ἡ μικροτέρα, εὑρίσκετο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀμμωνος.

Ὀβολκῶν ἢ Ὀβούλκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., (Porcuna), (ὁ πολ. Ὀβολκωνίτης).

Ὀβριάρεως (ὁ), = Βριάρεως.

Ὄβριμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτιου. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Φωτίῳ.

Ὄβρις, ῖδος (ὀρθότ.) Ὀ,βις.

Ὀγκα ἢ Ὄγγα (ἡ), ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Βοιωτοῖς, εἴτε ἀπὸ λέξεως Φοινικικῆς, εἴτε ἀπό τινος κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, ὅθεν καὶ Ὀγκαΐδες ἢ Ὀγκαῖαι Πύλαι τῶν Θηβῶν, φέρουσαι νοτειοανατολικῶς πρὸς τὰς Ἀθήνας, αἱ ἄλλως Ὠγυγία πύλη.

Ὄγκειον ἢ Ὄγκιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ὄγκου τοῦ Ἀπολλωνος.

Ὄγκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀγκίου, μεταξὺ τῶν ἱπποφορβίων τοῦ ὁποίου κατέφυγε, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον ἡ Δήμητρα, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ αὐτοῦ συνέλαβεν ἀπ' αὐτοῦ, μεταμορφωθέντος ὡσαύτως εἰς ἵππον, τὸν Ἀρίονα.

Ὄγμιος (ὁ), ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Γαλάταις.

*Ὀγρύλη (ἡ), πολίχν. τῆς Σαρδινίας, (ἴσως Ἀγρύλη).

Ὀγχησμὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Θεσπρωτ. ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Ὀγχηστὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Βοιωτοῦ, κτίτωρ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὅστις, φονεύσας τὸν Οἰνέα, ἔφυγεν εἰς Πελοπόννησον.

Ὀγχηστὸς (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος μὲ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδ., (Μαζαράκι), (ὁ πολ. Ὀγχήστιος). 2) ποτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ χυν. εἰς τὴν Βοιβηΐδα λίμνην.

*Ὀδαίναθος (ὁ), ὄνομα Συριακόν.

Ὀδησσός (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Ὀδησσεὺς καὶ Ὀδησσίτης).

Ὀδίος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Ἀλιζώνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμεμν. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Καρχηδόνος.

*Ὀδιοὐπολις, εως (ἡ), κώμη τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Ὀδιουπολίτης).

Ὀδοίδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀποῦντος, γεννήσας ἐκ τῆς Δαονόμης τὸν Ὀϊλέα καὶ Καλλίαρον.

Ὀδομαντικὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀδομάντων.

Ὀδόμαντοι καὶ Ὀδόμαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ Μακεδονίας, κατοικοῦν περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, μεταξὺ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ.

Ὀδρύσαι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἕβρον.

Ὀδρυσὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀδρύσων, ἢ Θρᾴκη. 2) ἡ κάτοικος τῆς Ὀδρυσίδος.

Ὀδύσσεια, ας (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν. κτίσμα τοῦ Ὀδυσσέως, (Lisvonna). 3) ζῶε καὶ

Ὀδυσσεὺς (Π. ἀντὶ) Ὀδυσσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης ἢ πατὴρ τοῦ Τηλεμάχου, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ συντελέσας διὰ τῆς μεγάλης του φρονήσεως πρὸς ἅλωσίν της, ἐπιστρέψας δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὸ βασίλειόν του, καὶ ἐκδικηθεὶς τοὺς ἐπιβουλεύσαντας αὐτὸν μνηστῆρας τῆς συζύγου του, φονευθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Τηλεγόνου, τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσῃ ἐκ τῆς Κίρκης. Τὴν δεκαετῆ ταύτην περιπλάνησιν αὐτοῦ ἔχει ἀντικείμενον τὸ δεύτερον τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἐπιγράφεται Ὀδύσσεια.

Ὀζόλαι (οἱ), ἡ τρίτη μοῖρα τῶν Λοκρῶν (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα), εἴτε διὰ τὴν ὀναιωδίαν τῶν δερμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα συνήθως ἐνεδύοντο, εἴτε διὰ τὴν ἀποφορὰν λίμνης τινὸς κειμένης εἰς τὴν χώραν των, εἴτε διὰ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων τὰ ὁποῖα τὰ πλεῖστον τοῦ ἔτους στολίζουσι τὴν χώραν των.

*Ὀζολὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀζολῶν.

Ὀῆ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ὀῆθεν).

Ὀθρηΐς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Φάγρον, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Μελιτέα.

Ὀθρυάδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἐκ τῶν 300 συμπολιτῶν τα, οἵτινες ἐξελέχθησαν ἵνα μονομαχήσωσι πρὸς ἰσαρίθμους Ἀργείους ὑπὲρ τῆς Θυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐπιζησάντων δύω ἐξ ἐκείνων, οἵτινες φρονοῦντες ἑαυτοὺς νικητὰς, ἔσπευσαν εἰς τὸ Ἄργος ἵνα ἀναγγείλωσι τὴν νίκην των, ὁ Ὀθρ., βαρέως πληγωμένος, ὕψωσε τρόπαιον καὶ ἐπέγραψε διὰ τοῦ αἵματός τε νικητὰς τοὺς συντρόφους του, ᾗ οὕτως ἡ Θυρέα ἐκρίθη ἀνήκουσα εἰς τοὺς Λακεδ.

Ὀθρυονεὺς, έως (ὁ), σύμμαχος τῶν Τρῴων ἐκ Καβησοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Ὄθρυς, υος (ἡ), β. τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Πηλίου διὰ τῆς Φθιώτιδος ἄχρι τοῦ Ποσειδείου ἀκρωτηρίου, (Γκούρα).

*Οἴα (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ. 2) (γεωγρφ.) κώμη τῆς νήσου Θήρας.

Οἴαγρος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν Ὀρφέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καλοῦνται αἱ Μοῦσαι Οἰαγρίδες. 2) περίφημος ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Οἰάνθεια ᾗ Οἰάνθη (ἡ), π. παραθαλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Οἰανθεύς).

Οἴαξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου ᾗ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου.

Οἰαξὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Ὄαξος.

Οἴβαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ μᾶλλον τοῦ Κυνόρτα, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Τυνδάρου κτλ.

Οἰβάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιιπποκόμος τοῦ Δαρείου. 2) σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλίτιδος.

Οἰβώτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Κύμης, πρῶτος Ἀχαιὸς Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 6 Ὀλυμπ., ὅς τις, ἀποστερηθεὶς τοῦ βραβείου, κατηράσθη τοὺς συμπολίτας του οὐδέποτε πλέον νὰ νικήσωσιν Ὀλύμπια, μέχρις ὅτου κατὰ τὴν 80 Ὀλυμπ. ἀνέστησαν οὗτοι εἰς μνήμην αὐτοῦ ἀνδριάντα, ᾗ τότε ἐνίκησαν.

*Οἰδάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην.

Οἰδίπος, που (ὁ), Π. ἀντὶ

Οἰδίπους, ποδος (ὁ), ἡ αἰτ. Οἰδίπουν ᾗ Οἰδίποδα, υἱὸς τοῦ Λαΐου, βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης. Καταμηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ εἰς τὸν πατέρα του, ὡς μέλλων νὰ πράξῃ τὰ φρικτότερα ἀνοσιουργήματα, παρεδόθη ὑπ' αὐτοῦ ἐπ' ὀλέθρῳ εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του, ὅς τις, τρυπήσας αὐτὸν ἐκ τῶν ποδῶν, τὸν ἐκρέμασεν ἀπό τινος δένδρου ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, ὅπου εὑρὼν αὐτὸν ἄλλος ποιμὴν τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἔφερεν αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα τούτου Περίβοιαν, ἥτις τὸν ἀνέθρεψεν, ἐπονομάσασα αὐτὸν, διὰ τὸ οἴδημα τῶν ποδῶν του, Οἰδίποδα, ὅς τις ἡλικιωθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τῆς καταγωγῆς του, καὶ καθ' ὁδὸν ἐφόνευσε, μὴ γνωρίσας, τὸν πατέρα του, καὶ ἐκεῖθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας, καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα τε, ᾗ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύω υἱοὺς ᾗ δύω θυγατέρας. Μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ Τειρεσίου τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του, ἐτυφλώθη ἑκουσίως, καὶ, καταρασθεὶς τοὺς υἱούς τε, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε. Τὰ συμβάντα του εἶνε, μετὰ τὰ τοῦ Ἀτρέως καὶ τῶν ἀπογόνων του, ἡ ἀφθονωτέρα τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας ὕλη.

Οἴη (ἡ), = Ὀὴ, (ὅθεν Οἰάτις). 2) κώμη τῆς Αἰγίνης.

Οἰνιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Δεξαμενός.

Οἰκλείδας (Δ. ἀντὶ) Ὀϊκλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους.

Ὀϊκλῆς, έους καὶ Π. έος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἢ τοῦ Μαντίου, πατὴρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίονος, ὅς τις, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τῆς Τρωάδος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος.

Ὀϊλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωδόκου, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ Αἴαντος τοῦ μικροῦ. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρῴων.

Ὀϊλιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, Αἴας ὁ Λοκρός.

Οἴμη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Οἰνιάδαι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὴν Οἴτην.

*Οἰνειὰς, άδος (ἡ), ἡ περὶ τοὺς Οἰνιάδας χώρα.

Οἰνείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεὺς καὶ ὁ Μελέαγρος.

Οἰνεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάονος ᾗ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, γεννήσας ἐκ μὲν τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, τὸν Μελέαγρον κτλ., ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας, τὸν Τυδέα. 2) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν ἡρώων τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Οἰνηὶς φυλή. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Οἰνεὼν, ῶνος (ὁ), πολίχν. παραθαλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Οἰνεωνεύς).

Οἰνιάδαι (οἱ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου, ἡ πρότερον Ἐρυσίχη καὶ νῦν Ἀνατολικόν, (τὸ τοπ. Οἰνιάδαι).

*Οἰνόανδα (τὰ), π. τῶν Κιβύρων ἐν Λυκίᾳ, (ὁ πολ. Οἰνοανδεύς).

*Οἰνόβιος (ὁ), Ἀθηναῖος, νικήσας ψήφισμα περὶ καθόδου τοῦ Θουκυδίδου.

Οἰνόη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδίας, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία. 2) (γεωγρφ.) φρούρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὰς Ἐλευθερὰς τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. 3) ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττ., ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. 4) φρούρ. τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Κορινθ. κόλπον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. 5) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., ὅπου εἶχε ναὸν, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Προίτου, ἡ Ἄρτεμις Οἰνωᾶτις. 6) π. τῆς Ἤλιδος, ἡ καὶ Βοινόη (μὲ τὸ F). 7) π. τῆς νήσου Ἰκαρίας, (τὸ τοπ. Οἰνοαῖος).

Οἰνοίη (ἡ), Π. ἀντὶ Οἰνόη. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ νῆσος Σίκινος τὸ πρότερον. 3) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος.

Οἰνόμαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ᾗ τῆς Στερόπης, γεννήσας ἐξ Ἐναρέτης τῆς Ἀκρισίου τὴν Ἱπποδάμειαν, τὴν ὁποίαν, ἐπειδὴ χρησμός τις εἶχεν εἰπεῖ ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ ὁ γαμβρός του, ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ εἰς ὅποιον ἤθελε τὸν νικήσῃ εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν, ἢ νὰ φονεύῃ τοὺς ἀποτυχόντας, καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, ἄχρις ὅτου ὁ Πέλοψ, δελεάσας τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ Μυρτίλον, τὸν ἐνίκησε, πεσόντα ἐκ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ καὶ φονευθέντα, καὶ ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων Ἑλλήνων ἐν Τρωάδι. 3) φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

*Οἰνοπάρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Οἰνοπία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Αἴγινα.

Οἰνοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, ὁ Ἕλενος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) (κυριωνυμ.) μαθηματικός τις ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα.

Οἰνοπίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, πατὴρ τῆς Μερόπης, βασιλεύσας τῆς Χίου, εἰς τὴν ὁποίαν, δοθεῖσαν αὐτῷ δῶρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, εἰσήγαγε πρῶτος τὴν ἀμπελοφυτείαν ᾗ οἰνοποιίαν, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πατρός του.

Οἰνοῦς, οῦντος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων. χυν. εἰς τὸν Γοργύλαν. 2) πολίχν. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Οἰνούντιος).

Οἰνοῦσσαι (αἱ), πέντε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Χίου καὶ Ἰωνίας. 3) τρεῖς νησίδες τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Οἰνουσσαῖος ἢ Οἰνούσσιος).

Οἰνόφυτα (τὰ), χωρ. τῆς Βοιωτ. περίφημον διὰ τὴν παρ' αὐτῷ νίκην τῶν Ἀθην. κατὰ τῶν Βοιωτῶν.

Οἰνοψ, οπος (ὁ), πατὴρ τοῦ Λειώδους, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) πατὴρ τοῦ ἥρωος τῶν Θηβῶν Ὑπερβίου.

Οἰνωᾶτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ ἐν Οἰνόῃ τῆς Ἀργολίδος τιμωμένη Ἄρτεμις.

*Οἰνωνᾶς, ᾱ (ὁ), μῖμός τις ἢ γελωτοποιὸς ἐξ Ἰταλίας.

Οἰνώνη (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Αἴγινα. 2) Νύμφη τις τῆς Τρῳάδος, θυγ. τοῦ ποταμίου θεοῦ Κεβρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ Πάριδος, ἐκ τοῦ ὁποίου, πρὶν ἔτι ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἐγέννησε τὸν Κόρυθον· μὴ θελήσασα δὲ ὕστερον νὰ τὸν θεραπεύσῃ, πληγωθέντα ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, μεταμεληθεῖσα ἀφ' οὗ εἶδεν αὐτὸν νεκρόν.

Οἰνωτρία (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἡ νοτιοδυτικὴ μόνον ἄκρα τῆς Ἰταλ., εἴτε ἀπὸ Οἰνώτρου τοῦ Ἀρκάδος, εἴτε διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς οἶνον, ὕστερον δὲ καὶ 2) ὅλη ἡ Ἰταλία.

*Οἰνωτρίδες (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας.

Οἰνωτροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οἴνωτρος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, ἀποικίσας μετὰ τοῦ Πευκετίου, περὶ τὸ 1560 πρὸ Χ., εἰς τὰ μεσημβρινοδυτικὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παράλια τῆς Ἰταλίας, τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Οἰνωτρίαν.
Οἰσύαζος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.
Οἶσκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀσκρης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνόμασε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν πόλιν ἐν Βοιωτίᾳ.
Οἰόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης. 2) Θεσσαλός τις παρὰ Πλουτ.
Οἷον (τὸ), τὸ Δεκελεικόν, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. 2) τὸ Κεραμεικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐξ Οἴου). 3) κώμη τις ὀρεινὴ τῶν ἐπικνημιδίων Δοκρῶν.
Οἰόρπατα [ἀνδρακτόνοι], οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις αἱ Ἀμαζόνες.
Οἰστρέβλης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Ψυχίας.
Οἰσύμη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἀποικία τῶν Θασίων, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου.
Οἶτα (ἡ), Δ. ἀντὶ -
Οἴτη (ἡ), σειρὰ βουνῶν τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἄχρι τοῦ Πίνδου, κἀκεῖθεν νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Οἰταῖος).
Οἰτόλινος (ὁ), ᾄσμα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λίνου.
Οἰτόσυρος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων παρὰ τοῖς Σκύθαις.
Οἴτυλος (ὁ), ἥρως τις ἀρχαῖος ἐξ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ 2) π. παραθαλ. τῆς Λακων., (Βοϊτοῦλο), (ὁ πολ. Οἰτύλιος, καὶ εἰς Ἐπιγρ. Βειτυλεύς).
Οἰχαλία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., πολεμοῦντος κατὰ τοῦ Εὐρύτου περὶ τῆς Ἰόλης. 2) κώμη τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, συγχωνευθεῖσα μὲ τὴν προτέραν. 3) π. τῆς Μεσσην., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., ἡ ὕστερον Ἀνδανία, κτίσμα τοῦ Μελανέως. 4) π. τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Οἰχαλιεὺς καὶ Οἰχαλιώτης).
Οἰωνίχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ., (κυρ. ὁποκορ. τοῦ
Οἰωνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Λικυμνίου ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Μιδέας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλ., μετὰ τοῦ ὁποίου στρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος.
Ὄκελος (ὁ), ἴδε Ὠκελλος.
Ὀκρικλοι (οἱ) καὶ Ὀκρίκολα (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Ocriculi), (ὁ πολ. Ὀκρικολανός).
Ὄλανὴ (ἡ), φρούρ. τῆς Ἀρμεν.
Ὄλβα καὶ Ὄλβη (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἢ Παμφυλ., ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διός, κτίσμα τοῦ Αἴαντος καὶ Τεύκρου.
Ὀλβία (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὑπάνιος εἰς τὸν Βορυσθένην, ἄποικος τῶν Μιλησίων, ἡ ὑστέρου Βορυσθενίς. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυν., ἡ πρότερον Ἀστακος. 3) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., ἴσως = Ὄλβη. 4) π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν. 5) π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Σαρδινίας, ἀποικία Ἑλληνική, καὶ ἄλλαι ἐν Ἰβηρίᾳ, Ἰλλυρίᾳ καὶ Κιλικίᾳ, (ὁ πολ. Ὀλβιοπολίτης).
Ὀλβιάδης, ου (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.
Ὀλβιόπολις, εως (ἡ), = Ὀλβία (1).
*Ὄλβιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀροάνιος, ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
*Ὄλγασσος ἢ Ὄλγασσυς (ὁ), β. τῆς Παφλαγ.
*Ὀλέαρον (τὸ), π. τῆς Ἰβηρίας περὶ τὸ Σάγυντον.
Ὀλίατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰδανώλιος, ἡγεμὼν τῶν ἐν Καρίᾳ Μυλάσσων.
Ὀλιγαιθίδαι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Κορίνθῳ.
Ὀλιζὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ὀλιζώνιος).
Ὀλκάδες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀννίβου εἰς τὴν Ἀφρικήν.
Ὀλμειὸς (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. περὶ τὴν Ἁλίαρτον, χυν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην.
Ὄλμιαι (αἱ), ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, χωρίζον τὸν Κορινθ. κόλπον τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης, (Καλαμασιά).
*Ὄλμοι (οἱ), π. τῆς Φρυγ. 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ὀλμεύς).
Ὄλμωνες (οἱ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης.
Ὀλονθεὺς, έως (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Ὀλοσσὼν, ῶνος (ἡ), π. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβῶν, (Ἀλασσόνα), (ὁ πολ. Ὀλοσσώνιος).
Ὄλορος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς τοῦ Μιλτιάδου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Θουκυδίδου.
Ὄλουρις (ἡ), = Ὄλουρος (2).
Ὄλουρος (ὁ), φρούρ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Παλλήνην. 2) κώμη τῆς Μεσσην. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, ἡ ἄλλως Δώριον.
*Ὀλοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀλούντιος).
*Ὀλοφέρνης, ους (ὁ), ἴδε Ὀροφέρνης.
Ὀλόφυξος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἢ Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, (ὁ πολ. Ὀλοφύξιος).
Ὄλπαι (αἱ) ἢ Ὀλπὴ (ἡ), φρούρ. τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (Βλίχα), (ὁ πολ. Ὀλπαῖος). 2) (φαίνεται ὅτι ἦτον ἡ ἄλλη ὁμώνυμος) π. τῆς Δοκρίδος, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους μόνον ἀναφέρει ὁ Θκδ. (Γ', 101).
Ὄλπις, ιος (ὁ), ἁλιεύς τις παρὰ Θκρτ.
Ὀλυμπηνὴ (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον τῆς Μυσίας χώρα, (οἱ κάτοικοι Ὀλυμπηνοί).
Ὀλυμπία (ἡ), τόπος τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Πίσαν, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν Πανελλήνων κατὰ τετραετίαν περὶ τὴν 11 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἐπισημότερος τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος, εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τοῦ ὁποίου ἦτον ἐνταῦθα καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς ἢ τὸ περίφημον ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Φειδίου. Ἀπὸ τῶν ἀγώνων τούτων, τῶν ὁποίων, διαρκούντων πέντε ἡμέρας, τὸ ἄθλον ἦτον στέφανος ἐλαίας, ἠριθμοῦντο ἢ οἱ Ὀλυμπιάδες, ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ 776 πρὸ Χ., ὅτε ἀνενέωσε τοὺς ἀγῶνας τούτους, συστηθέντας τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ὁ Ἶφιτος.
Ὀλυμπιὰς, άδος (ἡ), ἴδε Ὀλυμπία. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Νεοπτολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου, γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου καὶ μήτηρ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
Ὀλυμπιεῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὁπόθι ἦσαν ἐν Μεγάροις, ἐν Σικυῶνι, ἐν Ἐφέσῳ κτλ. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ ἐν Ἀθήναις, πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ κολοσσαία οἰκοδομὴ (4 σταδίων περιφερείας) ἤρξατο ἤδη ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, καὶ ἐτελείωσεν (ἐὰν ἐτελείωσέ ποτε) ἐπὶ Ἀδριανοῦ. 3) πολίχν. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας.
Ὀλυμπιονῖκαι (οἱ), = Ὀλυμπιονῖκοι.
Ὀλυμπιόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Ἀδάμπωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 2) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ Μετεωρολογικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. 3 (φιλόσοφος) Πλατωνικὸς, γράψας ὑπομνήματα εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.
Ὀλύμπιον (τὸ), = Ὀλυμπιεῖον.
*Ὀλυμπιονίκης, ους (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (Θ', λ').
Ὄλυμπος (ὁ), αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς ἢ, κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Μαρσύου. 2) ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Διονύσ. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Θεσπιάδος Εὐβοίας. 4) γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', γ'). 5) φιλόσοφός τις Ἀλεξανδρινὸς παρὰ Σουΐδ. 6) (γεωγρφ.) β. τῆς Θεσσαλ., χωρίζων αὐτὴν πρὸς ἄρκτον τῆς Μακεδον., ἔχον ὕψος δέκα σταδίων, καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ὅπου ἐπλάττετο ἔχων τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ὁ Ζεύς, ἢ οἱ ἄλλοι Ὀλύμπιοι Θεοί. 7) β. τῆς Μυσ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἕως τῆς Βιθυνίας, (Κεσσίς-δαγῦ). 8) β. τῆς Λυκ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ. 9) β. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Σελασίαν. 10) β. τὸ ὑψηλότερον καὶ μεσογειότερον τῆς Κύπρου, (Σταυρὸς), μὲ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐξέχον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς νήσου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης Ἀκραίας.
Ὀλύμπουσα (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλοκράτην.
Ὄλυνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ λέοντος ἐν ᾧ ἐθήρευε. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Βολίας. 3) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ 4) (γεωγρφ.) π. ὀχυρὰ τῆς Μακεδον. μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, Ἅγιος-Μάμας), (ὁ πολ. Ὀλύνθιος).
Ὀμβρικὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νάρου καὶ Ῥουβικῶνος, διαιρουμένη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ ἐπέκεινα ἢ πέραν τῶν Ἀπεννίνων, (οἱ κάτοικοι Ὄμβροι καὶ Ὀμβρικοί).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὄμβρωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., κατοικοῦντες περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Βιστούλα.

Ὁμηρίδαι (οἱ), γενεά τις ῥαψῳδῶν ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ψάλλοντες εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ᾗ ἀπόγονοι.

Ὅμηρος (ὁ), ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητὴς, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ πατρὶς καὶ οἱ γονεῖς καὶ ὁ χρόνος τῆς ζωῆς καὶ ἡ ὕπαρξις αὐτὴ ἀμφισβητοῦνται, συνήθως δὲ λέγεται ζήσας περὶ τὸ 1000 — 900 πρὸ Χ., καὶ περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀμφισβητοῦσι πιθανώτερον ἡ Σμύρνη ᾗ ἡ Χῖος. Ἐκτὸς δὲ τῶν δύο ἐπικῶν ποιημάτων του, τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας, τῶν ἀριστουργημάτων τούτων τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς, τὰ ὁποῖα, κομισθέντα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνηρμολογήθησαν ἔπειτα εἰς ἓν δι' ἐπιστασίας τοῦ Πεισιστράτου, ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν, ψευδωνύμως τὸ πλεῖστον, ἡ Βατραχομυομαχία, τριάκοντα τρία ἐπιγράμματα καί τινες ὕμνοι. 2) τραγικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ὁμόλιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Θεσπιάδος Ξανθίδος.

Ὁμόλη ᾗ Δωρ. Ὁμόλα (ἡ), β. τῆς Φθιώτ. ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὰ Τέμπη, ἱερὸν τοῦ Πανός. 2) = τῷ.

Ὁμόλιον (τὸ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Πηνειοῦ, περὶ τὴν Ὄσσαν, (ὁ πολ. Ὁμολιεύς).

Ὅμολος (ἡ), = Ὁμόλη.

Ὁμολοΐς (-λωΐς), ίδος (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης, ἀφ' ἧς αἱ ‖. « Ὁμολωΐδες πύλαι, » μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν, ἡ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμόλου.

Ὀμφάλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰαρδάνου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λυδίας. Εἰς αὐτὴν πωληθεὶς δοῦλος, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἡρακλῆς, ὑπηρέτει ἐνδυμένος γυναικεῖα, καὶ ἐκ τοῦ Ἀγελάου ἢ Λάμου, τὸν ὁποῖον ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε, κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἄχρι τοῦ Κανδαύλου.

Ὀμφάλιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀμφαλίτης).

*Ὄναιθος (ὁ), γλύπτης, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου.

*Ὀνασίας, α (ὁ), ζωγράφος τις παρὰ Παυσαν. (Θ', 5).

Ὀνάσιμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ὀνήσιμος.

*Ὀνασσιμήδης, ους (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσ. (Θ', 12).

Ὀνατᾶς (Δωρ. ἀντὶ Ὀνήτης), ᾶ (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίκωνος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.

*Ὄνατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ὀνεᾶται (οἱ), φατρία τις ἐν Σικυῶνι, ἐπονομασθεῖσα οὕτω πρὸς χλεύην [ὄνος] ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους.

Ὀνεια ὄρη (τὰ), σειρὰ βουνῶν τῆς Μεγαρίδος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Σκιῤῥωνίδων πετρῶν ἄχρι τοῦ Κιθαιρῶνος, καὶ ἄλλη (ἥτις καὶ ἑνικῶς τὸ Ὀνειον εὕρηται) μεταξὺ Κορίνθου καὶ Κεγχρεῶν.

Ὀνείτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου.

Ὀνήσανδρος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου, τοῦ ὁποίου σώζονται Στρατηγικά.

Ὀνησίκριτος (ὁ), ἀρχικυβερνήτης τοῦ Μ. Ἀλεξ., περιπλεύσας τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, καὶ συγγράψας ᾗ ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2) κυνικός τις φιλόσοφος παρὰ Φωτίῳ, πατὴρ τοῦ Κυνικοῦ Φιλίστου.

Ὀνήσιλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιος, ἀδελφὸς τοῦ Γόργου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ὀνήσιμος (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Θκδ.

Ὀνήσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Θεσπιάδος Χρυσηίδος.

Ὀνήτης, ου (ὁ), Καρύστιός τις, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδετο παρά τινος ἡ προδοσία τοῦ Ἐφιάλτου.

Ὀνήτωρ, ορος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς ἐν Τρῳάδι Ἴδης, πατὴρ τοῦ Λαογόνου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μηριόνης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Φρόντιδος, κυβερνήτου τῆς νηὸς του Μενελάου.

*Ὄνοβα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν.

*Ὀνόκαρσις, εως (ἡ), χωρ. τῆς Θρᾴκης, σύσκιον καὶ κατάῤῥυτον, (Ἀθήν.).

Ὀνομακλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις των Ἀθην. περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ὁ αὐτὸς ἴσως καὶ εἷς τῶν 30 τυράννων. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι.

Ὀνομάκριτος (ὁ), ποιητὴς καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν.

Ὀνομάντιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάτῃ ἐφόρων.

Ὀνόμαρχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμου, ἀνασταυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Ὀνόμας, αντος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀῤῥ.

Ὀνόμαστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγαίου, Ἠλεῖος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. 2) Σμυρναῖος, Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 23 Ὀλυμπ.

*Ὀνόσανδρος (ὁ), = Ὀνήσανδρος.

Ὀνοσκελέαι (αἱ), πλαστὸν ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν παρὰ Λουκιανῷ.

Ὄνου γνάθος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λακων., σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα μικρόν τινα κόλπον.

Ὄνυφις, ιος (ὁ), ὁ τρίτος τῶν ἱερῶν Ταύρων (εἰκὼν τοῦ Ἠλίου) ἐν Αἰγύπτῳ. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς μεσημβρ. τῆς Βουσίριδος, πρωτεύουσα τοῦ Ὀνουφίτου Νομοῦ.

Ὀνόχωνος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., χυν. εἰς τὸν Πηνειόν.

Ὀξεῖαι (αἱ), βράχοι ἢ ἐρημονήσια ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν., συγχεόμεναι μὲ τὰς Ἐχινάδας, (Κουρτζολάροι), (ὁ Ὅμηρος, παίζων μὲ τὸ ὄνομα, τὰς ὀνομάζει Θοάς).

Ὄξος (ὁ), ἴδε Ὦξος.

Ὀξυάθρης, ου (ὁ), Πέρσης, ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου Κοδομάνου.

Ὀξυάρτης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τῆς Ῥοξάνης, γυναικὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ὀξύβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ὀξυδράκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ., μεταξὺ Ὑφάσιος καὶ Γάγγου.

Ὄξυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ᾗ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. 2) υἱὸς τοῦ Αἵμονος, φυγὼν ἐξ Αἰτωλίας, καὶ ὁδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόνν., λαβὼν δὲ ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος.

Ὀξύνεια (ἡ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

*Ὀξύντης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θυμοίτου.

Ὀξύπορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ὀξύρυγχος (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ ὁμώνυμος ἰχθὺς, (ὁ πολ. Ὀξυρυγχίτης).

Ὀπικία (ἡ), ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ-

Ὀπικοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ὀπικίας, οἱ αὐτοί, κατά τινας, μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους.

Ὀπλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κανάκης. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Ὅπλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ᾗ πενθερὸς τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ

Ὅπλητες (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ὀπλίας καὶ Ὀπλίτης (ὁ), ποταμός τις περὶ τὴν Ἀλίαρτον.

Ὀπλόδαμος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων.

Ὀπόεις, εντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀποῦς.

Ὀποίη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σκυθ. Σκύλου.

Ὀποῦς, οῦντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἤλιδι Ἐπειῶν, περίφημος διὰ τὴν φιλοξενίαν του. 2) υἱὸς τοῦ Λοκροῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. πρωτ. τῶν Ὀπαντίων Λοκρῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη καὶ ὁ Ὀπούντιος κόλπος τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης. 4) π. τῆς Ἤλιδος, πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Ὀλυμπίας.

Ὀππιανὸς (ὁ), ποιητὴς ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, ἀκμάσας περὶ τὴν Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐξορισθεὶς μετὰ τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Σεβήρου εἰς Μελίτην, ὅπου συνέγραψε τὰ σωζόμενα δύο του ποιήματα, Ἁλιευτικὰ καὶ Κυνηγετικὰ, διὰ τὰ ὁποία τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρακάλα, ἀνεκλήθη μετὰ τοῦ πατρός του καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν ἐν τῇ πατρίδι του.

Ὀπώρα (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Ὁράτιος (ὁ), Φλάκκος, ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.

Ὀρβηλὸς (ὁ), σειρὰ βουνῶν μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Μακεδον.

*Ὀργᾶς, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Φρυγ. χυν. εἰς τὸν Μαρσύαν.

*Ὀργεμπαῖοι (οἱ), οἱ παρ' Ἡροδ. Ἀργιππαῖοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὄργης, εος (ὁ), Θάσιός τις παρ' Ἡρόδ.
*Ὀργομεναί (αἱ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ὀργομένιος).
*Ὀρδάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.
Ὀρθησσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Σερέτης).
Ὀρειβάσιος (ὁ), ἰατρὸς ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ. Σώζονται τεμάχιά τινα τῆς Ἑβδομηκονταβίβλου του.
Ὀρείη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀσωμένην. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Αἰτωλ.
*Ὄρειος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων.
*Ὀρέτανδρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λευκανίας.
Ὀρέσβιος (ὁ), πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐξ Ἕλους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.
Ὀρεσθάσιον καὶ Ὀρέσθειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἄλλη παρὰ τὸ Ὀρέστειον.
Ὀρεσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὸ Ὀρεσθάσιον. 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Δοκρῶν Ὀζολῶν.
Ὀρεσθίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ Ὀρέσθειον χώρα τῆς Ἀρκαδ.
Ὀρέσται (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ἀνῆκον ὕστερον εἰς τὴν Μακεδονίαν.
Ὀρέστειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ὀρέστου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Μεγαλόπολις.
Ὀρέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, σωθεὶς, παῖς ἔτι, φονευθέντος τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ παρὰ τῷ βασιλεῖ Στροφίῳ, ἐπιχρέψας δὲ μετὰ ὀκτὼ ἔτη καὶ φονεύσας τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ φόνου τοῦ πατρός του, καὶ διὰ τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο ἐλαυνόμενος γῆν καὶ θάλασσαν ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ἔφθασε καὶ εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόννησον, ὅπου γνωρισθείς, ἐν ᾧ ἐπροσφέρετο εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὡς θῦμα, ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ὑπέστρεψε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ καθαρισθεὶς τοῦ φόνου ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων, ἐβασίλευσε τῶν τε Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, νυμφευθεὶς τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμενόν· ἀπέθανε δὲ, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, παρὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρέστειον, καὶ ἐτάφη ἐν Τεγέᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγελάου καὶ τῆς Περιμήδης, θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος. 3) Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως 4) τύραννός τις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φαρσάλου, υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδα.
Ὀρεστία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Μεγαλόπολιν (τὸ πάλαι Ὀρέστειον) χώρα.
Ὀρεστιάς, άδος καὶ Ὀρεστίς, ίδος (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας χώρα τῶν Ὀρεστῶν, ἑνωθεῖσα ὕστερον μὲ τὴν Μακεδονίαν.
Ὀρεστόριος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Παυσ.
Ὀρέται (οἱ), οἱ ἄλλως Τορίται, ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματ.
Ὀρθαγόρας, ου (ὁ), αὐλητής τις Θηβαῖος παρὰ Πλάτ. 2) τύραννός τις τῶν Σικυωνίων. 3) συγγραφεύς τις παρὰ Στρβ., γράψας Ἰνδικά. 4) ἰατρός τις ἐκ Κορίνθου. 5) κωμικῶς πλαγὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.
Ὀρθαία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὑακίνθου, σφαγεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.
Ὀρθάνης, ους (ὁ), θεός τις Πριαπώδης, τιμώμενος ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδ. κτλ.
Ὄρθη (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.
Ὀρθία (ἡ), ἡ Ἄρτεμις ἐν Λακωνίᾳ, περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς ὁποίας, μετακομισθὲν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, ἐμαστιγοῦντο, κατά τι ἔθιμον, οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν.
Ὄρθρος (ὁ), κύων δικέφαλος, γεννηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
Ὄρθων, ωνος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Θκρτ.
Ὀρθωσία (ἡ), ἡ Ἄρτεμις ἀπό τινος ὄρους τῆς Ἀρκαδ., (παρβλ. Ὀρθία). 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Καρ. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιάνδρου, (Ὀρτωσσα). 3) = τῷ =
Ὀρθωσίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἢ Φοιν., ἢ ἄλλως Ἀντάραδος.
Ὀρίκαδιος (ὁ), ἀθλητής τις παρ' Δίλ.
Ὀριθάσιος (ὁ), ἴδε Ὀρειβάσιος.
Ὄρικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν.
Ὀρμενίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος.
Ὀρμένιον (τὸ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, καθέδρα τὸ πάλαι μικροῦ τινος βασιλείου τῶν Αἰολέων, μετοικισθέντων ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.
Ὄρμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου, ἔγγονος Αἰόλου τοῦ Β', κτίστωρ τοῦ Ὀρμενίου. 2) Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.
Ὀρμίαι (αἱ), = Φορμίαι.
Ὀρνεαὶ καὶ Ὀρνειαὶ (αἱ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Σικυών., ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Πριάπου, ὃς τις διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο Ὀρνεάτης. 2) πολίχν. μεταξὺ Κορινθ. καὶ Σικυωνίας.
Ὀρνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Πετεοῦ καὶ κτίτωρ τῶν ἐν Ἀργολίδι Ὀρνειῶν.
*Ὀρνίθων πόλις (ἡ), π. τῆς Φοινίκης.
Ὀρνυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρνύτου.
Ὀρνυτίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου ἢ πατὴρ τοῦ Φώκου.
Ὄρνυτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ναυβόλου. 2) Ἀρκάς τις ἐκ Τευθίδος, μὴ θελήσας νὰ στρατεύσῃ μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἢ διὰ τοῦτο νοσήσας βαρέως, ἄχρις οὗ, κατά τινα χρησμὸν, ἔστησεν ἐν Τευθίδι ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς πληγωμένης εἰς τὸν μηρόν. 3) εἷς τῶν Βεβρύκων παρ' Ἀπολλωνίῳ.
Ὀρόατης, ου καὶ Ὀράατις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.
Ὀρόβατις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.
Ὀροβίαι (αἱ), π. τῆς Εὐβ. παρὰ τὰς Αἰγὰς ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Σελινουντίου Ἀπόλλ.
*Ὀρόβιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., καταπολεμήσας τοὺς μετὰ τοῦ Ἀπελλίκωνος Ἀθηναίους ἐν τῇ Δήλῳ, ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου.
Ὄροβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., πηγ. ἐν τοῦ Κεμένου ὄρους, (Orbe).
Ὀρειβάντιος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Τροιζῆνος, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου, ὡς λέγεται.
Ὀροιδος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Παραναίων.
Ὀροίτης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων, ὁ συλλαβὼν καὶ θανατώσας τὸν Πολυκράτην, τύραννον τῆς Σάμου.
Ὀρόντας ἢ Ὀρόντης, ου (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Κύρου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐφωράθη βουλευόμενος. 2) σατράπης τῆς Ἀρμεν. ἐπὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου. 3) ἕτερος σατράπης τῆς Μυσ., ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξα κατὰ τὴν 104 Ὀλυμπ. 4) = Ὀροίτης. 5) (Γεωγρφ.) ποτ. τῆς Συρ., πηγ. ἐκ τοῦ Διβάνα ἢ χυν. εἰς τὴν Θάλασσαν. (Λασί) 6) β. τῆς Μηδ., φερόμενον πλησίον τῶν Ἑκατάνων.
Ὄρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αυκάονος.
*Ὀρόσπεδα (τὰ), β. τῆς Ἰβηρίας.
Ὀροφέρνης καὶ Ὀρόφερνης, ους, (ὁ), υἱὸς νόθος Ἀριαράθου τοῦ Ε', βασιλέως τῆς Καππαδοκ., ἐκθρονίσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἀριαράθην τὸν ΣΤ', ἢ ὕστερον διωχθεὶς τῆς Καππαδοκίας ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου.
Ὀρπεδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης.
Ὀρσηΐς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος.
Ὀρσίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνων τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν. 2) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἔγγονος τοῦ προτέρου, στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Μεσσηνίων, ὅπου ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐρυθέως ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 3) υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως.
Ὀρσινόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Κυρηνέως καὶ γυνὴ τοῦ Λαπίθου, μήτηρ τοῦ Φόρβαντος καὶ Περιφάντου.
Ὄρσιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
*Ὀρσυβία (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊφόντου, γυνὴ τοῦ Πεμφύλου.
Ὀρτήσιος καὶ Ὀρτήσιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Hortensius.
*Ὀρτίλοχος (ὁ), = Ὀρσίλοχος.
Ὄρτιππος (ὁ), = Ὄρσιππος.
Ὀρτοσπανα (τὰ), π. τῶν ἐν Περσίᾳ Παροπαμισάδων.
Ὀρτυγία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Δῆλος ἢ ἡ Ῥήνεια. 2) νησίδιον σχηματίζον τὸν λιμένα καὶ μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.
Ὄρτων, ωνος (ἡ), π. ἢ λιμὴν τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Orione a Mare).
Ὀρυξ, υγος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀρφεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰάγρου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πιέρου ἡ, κατὰ τοὺς πλείστους, τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ μουσικὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς σοφὰς εἰσηγήσεις ὀφείλουσιν οἱ Ἕλληνες μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του πολλαχῶς ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν μυθογράφων, ἐνοῖς ὅτι κατέβη καὶ εἰς τὸν ᾅδην, ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν βίον τὴν σύζυγόν του Εὐρυδίκην. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ ἡ κοινοτέρα δόξα εἶνε ὅτι κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Θρᾴκης, ὡς ἐχθρὸς τῶν τελετῶν τοῦ Διονύσου. Τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα ποιήματα εἶνε σχεδὸν ὅλα ψευδεπίγραφα.

Ὄρφνη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου, Νύμφη ὑποχθόνιος, κατὰ τὸν Ὀβίδιον.

*Ὀρφώνδας, α (ὁ), Θηβαῖος, νικήσας τεθρίππῳ κατὰ τὴν 53 Πυθιάδα.

*Ὀρχηνοὶ (οἱ), φυλή τις ἢ τάγμα τῶν Χαλδαίων.

Ὀρχομενὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ᾖ τῆς Δαναΐδος Ἡσιόνης, πάππος τοῦ Τιτυοῦ, κτίτωρ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάωνος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρχομενοῦ. 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Μινύα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη, κατά τινας, ἡ 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ (πλησίον τοῦ νῦν χωρίου Σκριποῦ), περίφημος, ὡς πρωτεύουσα τῶν Μινυῶν, ὅθεν καὶ Μινύειος. 5) π. τῆς Ἀρκαδ., μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στράβωνος.

6) π. τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν Κάρυστον, (ὁ πολ. Ὀρχομένιος).

Ὄσιρις, ιδος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θεοποιηθεὶς μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος θάνατόν του καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων εἰς τὰς Θήβας (τῶν ὁποίων ἐνομίζετο ᾖ κτίτωρ) ὡς ἡ γονιμοποιὸς τῆς χώρας δύναμις, μυθολογούμενος δὲ υἱὸς τοῦ Κρόνου ἢ τοῦ Ἡλίου ᾖ τῆς Ῥέας ᾖ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ὧρον. Ὁ Ἡρόδοτος τὸν παραβάλλει μὲ τὸν Διόνυσον· ἡ δὲ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη μεταγενεστέρως εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδο ᾖ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην.

Ὄσικα (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἀλβανίας ἐπὶ τοῦ Ἀλαζῶνος ποταμοῦ.

Ὄσκιος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τῆς Ῥοδόπης.

Ὄσκοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ὀπικοὶ, ἔθνος τῆς Μεσαίας Ἰταλίας, μετοικήσαντες εἰς τὴν Καμπανίαν.

Ὀσροηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Μεσοποτ. πρὸς δυσμὰς τοῦ Εὐφράτου, ἀπό τινος ἀρχαίου κατακτητοῦ αὐτῆς Ὀσρόου, ἐξ Ἀραβίας.

Ὀσροηνοὶ (οἱ), οἱ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας μετοικήσαντες εἰς τὴν ἐν Μεσοποταμίᾳ Ὀσροηνήν.

Ὀσρόης, ου (ὁ), ὁ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀξυρόης, ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων, κατοικίσας καὶ παρονομάσας τὴν ἐν Μεσοποταμίᾳ Ὀσροηνήν.

Ὄσσα (ἡ), β. τῆς Θεσσαλ., χωριζόμενον τοῦ Ὀλύμπου διὰ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Τεμπῶν, (Κίσσαβον). 2) β. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

Ὀσσάδιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀκεσίνην.

Ὀσσαῖος ᾖ Ὀσσεῖος, α, ον. Ὁ τῆς Ὄσσης.

Ὀστρακίνα (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ., κλάδος τοῦ Μαινάλου μεταξὺ Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως.

Ὀστρακίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Σερβωνίδος λίμνης.

Ὀτάνης, ου (ὁ), ὄνομα διαφόρων Περσῶν, ὁ ἐπισημότερος τῶν ὁποίων εἶνε ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος.

Ὀτάσπης (ὁ), στρατηγὸς τῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην στρατευσαμένων Χαλδαίων.

Ὀτρεὺς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάγατηρ Καλυκῶπις ἦτον ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου.

Ὀτρήρη (ἡ), βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἱππολύτην καὶ κτίσασα τὸν πρῶτον ναὸν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος.

*Ὀτροία (ἡ), πολίχν. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην.

*Ὀτρυνεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰνηΐδα φυλῆν, (ὁ δημ. Ὀτρυνεύς).

Ὀτρυντείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰφιτίων, ὡς υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως.

Ὀτρυντεὺς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἰφιτίωνος ἐκ Λυδίας, (Ἰλ. Υ, 384).

†Ὄτυς, υος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Παφλαγ. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κότυς).

Οὐάδμων, ονος (ἡ), λίμνη τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, (Lago di Bassano).

Οὐακκαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν. περὶ τὸν ποταμὸν Δούριον.

*Οὐακούα (ἡ), ποτ. τῆς Λυσιταν. μεταξὺ Τάγου καὶ Δουρίου.

Οὐαλεντία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν. παρὰ τὴν λίμνην Ἀβουλφέραν, (Vulencia). 2) π. τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Valence).

Οὐαλερία (ἡ), ὄνομα γυναικῶν παρὰ Ῥωμ. 2) (γεωγρφ.) π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ παρὰ τὴν Οὐαλερίαν ὁδόν.

Οὐάλης, εντος (ὁ), Valens, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων.

*Οὐάπανες (οἱ), π. τῆς Κορσικῆς.

*Οὐαρία (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ.

Οὔαρος (ὁ), Varus, ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον μεταξὺ Γαλλ. καὶ Ἰταλ.

Οὐάῤῥων, ωνος (ὁ), Varro, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Οὐάσκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν. ἐν τῇ νῦν Ναβάῤῥᾳ.

Οὔβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

*Οὔγερνον (τὸ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Οὐδαῖος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων, ὅς τις διεσώθη μόνος ἐκ τῆς τῶν λοιπῶν ἀλληλομαχίας.

Οὐελία (ἡ), = Ἐλέα.

Οὐελίτραι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Velletri), (ὁ πολ. Οὐελιτρανός).

Οὐενάφριον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Οὐολτόρνου ποταμοῦ.

Οὐένετοι (οἱ), = Ἐνετοί. 2) ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλ. κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Λίγειρος καὶ τῆς παραθαλασσίας.

Οὐενουσία (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λευκανίας, (Venoso).

*Οὔερα (τὰ;), κώμη ὀχυρὰ τῆς Μηδίας.

Οὐερβανὸς (ἡ), λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπ. Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, (Lago Maggiore).

*Οὐέρεσις (ὁ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Πραινέστου.

Οὐέρητον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Vercelli).

Οὐεσούϊον (τὸ), β. πυρίπνοον τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ παρὰ τὴν Νεάπολιν, τοῦ ὁποίου πρώτη ἔκρηξις ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν ἢ ἐπὶ Τίτου τῷ 79 ἀπὸ Χ.

Οὐετουλώνιον (τὸ), π. τῆς Τυῤῥηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα καὶ θερμὰς πηγὰς πλησίον, (Torre Vechia).

*Οὔζιτα (τὰ), π. τῆς Νουμιδίας.

Οὐήϊοι (οἱ), π. τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Veji.

*Οὐήνασα (τὰ), χωρ. τῆς Καππαδ.

Οὐήρων, ωνος (ἡ), π. τῆς ἐντὸς τῶν Ἀλπ. Γαλλ., (Verona).

Οὐήστινοι (οἱ), λαὸς τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Οὐίεννα (ἡ), π. πρωτ. τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ, (Vienne).

Οὐϊμινάλιος λόφος (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ᾖ μία τῶν πυλῶν αὐτῆς ἐλέγετο Οὐϊμιναλία.

*Οὐίνδαλος (ὁ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ. παρὰ τὸν Ῥοδανόν.

*Οὐϊνδελικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. πρὸς τὴν Ἐλουητίαν.

Οὐϊργίλιος (ὁ), Πούβλιος Μάρων, ὁ μέγας τῶν Ῥωμ. ποιητὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ᾖ ποιήσας Λατινιστὶ, κατὰ μίμησιν μὲν τοῦ Ὁμήρου, τὴν θαυμαζομένην Αἰνειάδα, εἰς δώδεκα βιβλία· κατὰ μίμησιν δὲ τοῦ Θεοκρίτου, Γεωργικὰ καὶ Βουκολικά.

Οὐκαλέγων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Οὔλθορνος (ὁ), = Οὐολτοῦρνος.

Οὐλίας, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θεαίου ἐξ Ἄργους.

Οὔλυμπος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὄλυμπος.

Οὔνοι (οἱ), ἔθνος Ἀσιατικὸν, οἱ νῦν Μογγόλοι ἢ Καλμοῦκοι.

*Οὔξιοι (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Περσίδος καὶ Σουσιανῆς.

*Οὐξισάμη (ἡ), νῆσός τις τῶν παραλίων τῆς Γαλλ.

Οὐολατέῤῥαι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Ἐτρουρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Nolterra), (ὁ πολ. Οὐολατεῤῥάνος).

*Οὐολόγεσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πάρθων.

Οὐολοῦσκοι (οἱ), = Οὔολσκοι.

*Οὐολσίνιοι (οἱ), π. τῆς Τυῤῥηνίας.

Οὐόλσκοι (οἱ), λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οὐολτοῦρνος (ὁ), ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῇ κάτω Ἰταλ. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Vulturno).

Οὖπις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀρτεμις, ὡς βοηθοῦσα (ὀπίζουσα) τὰς τικτούσας. 2) ἡ Νέμεσις ἐν Ῥαμνοῦντι τῆς Ἀττικῆς. 3) παρθένος τις, ἐλθοῦσα μετὰ τῆς Ἄργης ἐξ Ὑπερβορέων εἰς Δῆλον, ἵνα θυτιάσῃ εἰς τὴν Ἀρτεμιν Εἰλειθυιαν.

Οὐρανία (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη, ἄλλη παρὰ τὴν Πάνδημον. 2) (κυριωνυμ.) μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Λίνον. 3) μία τῶν Ὠκεανίδων.

Οὐρανίδης, ου καὶ

Οὐρανίων, ωνος (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Οὐρανοῦ, (θθ. ‖. πλ.) οἱ Τιτᾶνες καὶ 2) οἱ Ὀλύμπιοι ἢ Οὐράνιοι θεοί, πρὸς διαστολὴν τῶν Καταχθονίων.

Οὐρανὸς (ὁ), κατὰ τὴν μυθολογ., υἱὸς τοῦ Ἐρέβους ἐκ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς Τιτανίδας, τοὺς Γίγαντας, τοὺς Κύκλωπας κ. ἄ.

Οὔρειον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Torre d'Oro).

Οὔρειος (ὁ), = Ὄρειος.

Οὐρία (ἡ), = Ὑρία, λίμνη τῆς Ἀκαρν. παρὰ τοὺς Οἰνιάδας. 2) π. τῆς Καλαβρίας.

Οὐρίων, ωνος (ὁ), = Ὠρίων.

Οὐροτάλ (ὁ), ὑπὸ τῶν Ἀράβων ὁ Διόνυσος.

*Οὔρσων, ωνος (ὁ), π. τῆς Βαιτ. ἐν Ἱσπανίᾳ.

Οὔτιοι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., ἴσως = Οὐίτιοι ἢ Οὔξιοι.

Οὖτις (ὁ), πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσ., διὰ τοῦ ὁποίου ἠπάτησε τὸν Κύκλωπα Πολύφημον κ. ἐσώθη ἀπὸ τὰς χεῖράς τ.

Ὀφελέστης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων Τρώων.

*Ὀφέλτας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., (κυρ. = τῷ =

Ὀφέλτης, ᾱ (ὁ), ἴδε Ἀρχέμορος. 2) υἱὸς τοῦ Πηνέλεω.

Ὀφέλτιος (ὁ), Τρῳαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων Ἑλλήνων.

Ὀρεῖς καὶ Ὀριονεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ., κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κύραλα κ. τὴν Οἴτην.

Ὀριονεύς, έως (ὁ), τυφλός τις μάντις ἐκ Μεσσηνίας.

Ὀριοῦσα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σκυθ., ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ. 2) μία τῶν παρὰ τὴν Ἱσπανίαν Πιτυουσσῶν νήσων τῆς Μεσογείου, (Φορμεντέρα).

Ὄρις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ῥέων παρὰ τὴν Μαντίνειαν.

Ὑρίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τιτάνων πρὸ τοῦ Κρόνου.

*Ὄρλιμος (ὁ), β. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου.

Ὀφρύνειον κ. Ὀφρύνιον (τὸ), π. τῆς Τρωάδας.

Ὄχη (ἡ), β πρὸς δύσιν τῆς Εὐβ., ὅπου ἐλατομεῖτο τὸ περίφημον Καρύστιον μάρμαρον, ἐξ οὗ καὶ 2) ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια.

Ὄχιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης.

Ὀχνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κολωνοῦ ἐκ Τανάγρας, ἐρασθεῖσα τοῦ Εὐνόστου καὶ, ἀδιαφορήσαντα αὐτὸν, διαβαλοῦσα εἰς τοὺς ἀδελφούς της, ὕστερον δὲ φονευθέντος αὐτοῦ ὑπ' αὐτῶν, κατακρημνισθεῖσα ὑπὸ ἀπελπισίας.

*Ὄψιμος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Π.

Πάγαι (αἱ), Δωρ. ἀντὶ Πηγαί.

*Πάγαλα (τὰ), χωρίον τι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, (Ἀρρ. Ἰνδ. ΚΓ').

Παγασαί (αἱ), π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπίνειόν ποτε τῶν Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, συνοικισθεῖσα καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Δημητριάδα.

Παγασαῖος καὶ Π. Παγασήϊος, α, ον. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Παγασῶν.

Παγασήϊς, ίδος (ἡ), τὸ αἰτερον θηλ. τοῦ Παγασήϊος.

Παγασητικὸς, ἡ, ὀν, = Παγασαῖος. ‖. — κόλπος, ὁ τῆς Δημητριάδος, (κοιν.) Κόρφος τοῦ Βόλου.

Παγασὶς, ίδος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Πηγασίς.

Πάγασος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πήγασος.

Παγγαῖον (τὸ), β. τῆς Μακεδ. ἐκτεινόμενον διὰ τῶν ὀρίων τῆς Θρᾴκης, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ χρυσωρυχεῖά τ.

Παγκάστη (ἡ), = Πακάτη.

Παγκράτης, υς (ὁ), Αἰγύπτιός τις μάγος παρὰ Λουκιανῷ. 2) Ἀρκὰς, γράψας περὶ Θαλάσσης.

*Παγκρέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βυζαντίου Λέοντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Πάγος (ὁ), βουνόν τι περὶ τὴν Σμύρνην.

Πάγραι (αἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ.

Παγώνδας, α (ὁ), Βοιώταρχός τις ἐν Θήβαις, υἱὸς τοῦ Αἰολάδα. 2) Θηβαῖος, νικήσας ἅρμασι Ὀλύμπια κατὰ τὴν 25 Ὀλυμπ.

Παδαγρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσίδος.

Παδαῖοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Ἰνδ.

Παδόα (ἡ), ὁ πρὸς βορρᾶν βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ὁ παρὰ Οὐϊργιλίῳ Padussa.

Πάδος (ὁ), ὁ παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἕλλησιν Ἠριδανὸς, ποτ. τῆς Ἄνω Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Ρό).

Παδύανδος (ἡ), π. τῆς Καταον. ἐν Καππαδοκίᾳ.

*Παθυμίας, ε (ὁ), Αἰγύπτιός τις περίφημος ὀφάντης.

Παιάν, ᾶνος (ὁ), ἴδε Παιήων.

Παιανία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκοντες εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, ᾧ διαιρούμενοι εἰς Ὑπέρθεν καὶ Καθύπερθεν, (ὁ δημ. Παιανιεύς).

Παιάνιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου.

*Παιάνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημητρίου, Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἤλείας.

Παιδάρετος καὶ Παιδάρητος (ὁ), τραπεζίτης τῶν Λακεδ., υἱὸς τοῦ Λέοντος.

Παιήων, ονος (ὁ), κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἰατρὸς τῶν Θεῶν, ἄλλος παρὰ τὸν Ἀπόλλ. 2) (μεταγεν.) ὁ Ἀπόλλων, ὡς θεὸς τῆς ἰατρικῆς. 3) (ἐν γέν.) ὡς ἐπίθ. καὶ πολλῶν ἄλλων θεῶν. (Ἐκ τῶν διαφόρων τῆς λέξεως ἐτυμολογιῶν, ἡ ἐκ τοῦ Πάω = Τρέφω κ. Βοηθῶ φαίνεται πιθανωτέρα).

Παιονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἀρκτῴας Μακεδον. μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν, (τὸ ἐθν. Παίονες). 2) (μεταγεν.) = Παννονία.

*Παιονίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀντ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Παιονίδης, ἢ Ἐκ Παιονιδῶν).

Παιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγάζροφος. 2) (εἰς τὸν Ἄρχον.) κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Πέος. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ ἐκ Παιονιδῶν τῆς Ἀττικῆς.

Παιονικὸς, ἡ, ὀν. Ὁ τῆς Παιονίας ἢ τῶν Παιόνων. ‖. (οὐσ.) Παιονικὴ (ἐνν. χώρα), ἡ Παιονία.

Παιονὶς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλυκὸν τοῦ Παιονικός.

Παιόπλαι (οἱ), λαός τις τῶν Παιόνων, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Παγγαίου περὶ τὴν Θρᾴκην καὶ Μακεδονίαν.

Παῖος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸν ποταμὸν Λάδωνα.

Παισίκαι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., κατοικῶν μεταξὺ Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου.

Παισὸς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀπαισὸς, π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Λαμψάκου κ. Παρίου, ἐρήμη ἤδη ἐπὶ Στρβ., (ὁ πολ. Παισηνός).

Παῖτοι (οἱ), λαὸς τῆς βορείου Θρᾴκης, κατοικῶν τὴν, ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν, Παιτικὴν περὶ τὸν Ἔβρον.

Παίων, ονος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, μετοικήσας ἀπὸ τῆς Ἤλιδος εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Παιονίαν τῆς Μακεδ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντιλόχου, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Ἀττικῇ Παιονίδαι.

Παιὼν, ῶνος (ὁ), = Παιήων, (ὅθεν

Παιωνία (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ.

*Παιωναῖος (ὁ), εἷς τῶν Κουρήτων.

*Παιώνιος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ Μένδης.

Πακάτη (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Λαρίσσης, ἐρασμία τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπελλῆς ἀπεγράψατο τὴν Ἀφροδίτην, (ἡ γραφὴ Παγκάστη φαίνεται ὀρθοτέρα).

*Πάκορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρόσου, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων.

*Πακτίων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Πάκτυες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Πακτυϊκῆς.

Πακτύη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκ. χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

Πακτύης, ου (ὁ), Λυδός τις, ἀποστήσας κατὰ τοῦ Κύρου τοῦ Μεγάλου καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν ἐν Χίῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ' ἀποσπασθεὶς ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τῶν Χίων, καὶ παραδοθεὶς. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἰων., ὑπερκείμενον τῆς Μαγνησίας καὶ Ἐφέσου.

Πακτυϊκὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδ. ας, μεταξὺ Σιάφου κ. Ἰνδοῦ, (Καβούλ).

Πακτωλὸς (ὁ), ποτ. τῆς Λυδ., πηγ. ἐκ τοῦ Τμώλου, ῥέων παρὰ τὰς Σάρδεις κ. χυν. εἰς τὸν Ἕρμον.

*Πάκωρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, (παρθλ. Πάκορος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Παλαιὰ κώμη (ἡ), κώμη τῆς Λακων.
*Παλαιὰ πόλις (ἡ), ἡ τῶν Ἐμποριτῶν ἐπί τινος νησιδίου.
*Παλαιβύβλος (ἡ), ἡ παλαιὰ Βύβλος ἐν Φοινίκῃ.
Παλαιγάμβριον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.
Παλαιμόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέρνου ἢ τοῦ Ἡφαίστου, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὠλενοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, χωλὸς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.
Παλαίμων, ονος (ὁ), ἡ κλητ. Παλαῖμον, οὕτω μετωνομάσθη ὁ Μελικέρτης (ἴδε ἰνὼ) μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του, τιμώμενος ὡς θεὸς θαλάσσιος, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Portumnus. 2) υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Αὐτονόης, θυγατρὸς τοῦ Πειρέως.
Παλαίπαφος (ἡ), ἡ παλαιὰ Πάφος ἐν Κύπρῳ.
Παλαιπερκώτη (ἡ), ἴδε Περκώτη.
Παλαιρὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀκαρν., (ὁ πολ. Παλαιρεύς).
*Παλαίσκηψις, εως (ἡ), ἡ παλαιὰ Σκῆψις.
Παλαιστίνη (ἡ), ἡ μεταξὺ Συρίας, Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου χώρα, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ἀραβίαν ᾗ πρὸς δυσμὰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, διαιρουμένη εἰς δυτικὴν ἢ ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου, ᾗ ἀνατολικὴν ἢ πέραν αὐτοῦ, τὰ μεσόγεια τῆς ὁποίας, ἑκατέρωθεν τοῦ Ἰορδάνου, κατῴκουν οἱ Ἰουδαῖοι, (τὸ ἐθν. Παλαιστινός).
Παλαίτυρος (ἡ), ἡ παλαιὰ Τύρος.
Παλαίφατος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πριήνης, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ Θκδ. ἢ Ξενοφ., γράψας πέντε βιβλία Περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθη μόνον τὸ πρῶτον.
Παλαίχθων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ.
*Παλάκιον (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.
*Πάλακος (ὁ), Σκύθης, υἱὸς τοῦ Σκιλούρου.
Παλαμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, βασιλέως τῆς Εὐβοίας, καὶ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, ἢ τῆς Ἡσιόνης, περίφημος διὰ τὸν ἐφευρετικόν του νοῦν καὶ τὴν φρόνησίν του, ἀνακαλύψας τὴν προσποιητὴν μωρίαν τοῦ Ὀδυσσέως, μὴ θέλοντος νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Τροίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμπνεύσας εἰς αὐτὸν ἀδιάλλακτον ἔχθραν, ἕως οὗ ἐνοχοποιηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς προδότης, ἐλιθοβολήθη. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν κύβων, τῶν σταθμῶν, τῶν τεσσάρων στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου ζ, π, φ, χ, καὶ ἀναφέρεται πρωτίστως καὶ ὡς ποιητής, ἰατρὸς καὶ ἀστρονόμος, (ὅθεν παροιμ. Παλαμήδειον εὕρημα). 2) εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίῳ Δειπνοσοφιστῶν.
Πάλαντα (τὰ), π. μεσόγ. τῆς Κορσικῆς, (Balagna).
Παλάντιον (τὸ), ἴδε Παλλάντιον.
Παλάτιον (τὸ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅπου ἦτον τὸ ἀνάκτορον τοῦ Αὐγούστου καὶ τῶν διαδόχων του καὶ ἄλλαι ἀρχαῖαι οἰκοδομαί, ὀνομασθεὶς οὕτω ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου εἰς μνήμην τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίου.
*Πάλεια (ἡ), ἀρχαίτερα ἡ Δύμη.
Παλεῖς καὶ Ἀττ. Παλῆς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ πόλεως Πάλης.
Παλεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πάλης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κεφάλου, κτίτωρ τῆς πόλεως ταύτης, (κυρ. Δωρ. ἀντὶ Πηλεύς).
Πάλη (ἡ), π. τῆς νήσου Κεφαλληνίας ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων, (Αἰξοῦρι).
Παλιβοθρα (τὰ), ἴδε Παλίμβοθρα.
Παλικὴ (ἡ), π. τῆς Σικελ., ἴδε τὸ ἑπόμ.
Παλικοί (οἱ), παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας, θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευομένοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐν Σικελίᾳ, ὅπου εἶχον ᾗ μαντεῖον παρὰ τὴν πόλιν Παλίκην. ‖. ὁ Παλικῶν λίμνη καὶ (ἁπλῶς) Παλικοί, λίμνη θειαφώδης τῆς Σικελ., νομιζομένη ἱερὰ καὶ χρησιμεύουσα, καθὼς παρ' Ἕλλησιν ἡ Στύξ, ὡς ὅρκος.
Παλίμβοθρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Γάγγου μὲ 570 πύργους καὶ 64 πύλας.
*Πάλινθος (ὁ), τὸ μαυσωλεῖον τοῦ Δαναοῦ ἐν Ἄργει.
Παλίνουρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Capo Palemido).
Πάλιον (τὸ), Δωρ. ἀντὶ Πήλιον.
Παλιρεῖς (οἱ), διάφορος γραφὴ ἀντὶ Παλαιρεῖς, ἴδε Πάλαιρος.
Παλλαδᾶς, ᾶ (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Χαλκίδος, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου.
Παλλάδιον (τὸ), ἐν γέν. ἄγαλμα τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς). (Ἰδιαιτ.) ξύλινόν τι εἴδωλον τῆς θεᾶς ταύτης, ἔχον τριῶν ποδῶν ὕψος, τὸ ὁποῖον ἐπιστεύετο πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ (διόπετες) καὶ εὑρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἴλλου, ἐφυλάττετο δέ, ὡς κειμήλιον πολύτιμον, ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Τρῳάδος, ἀπ' ὅπου περαλαβὼν αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Αἰνείας, τὸ μετέφερεν εἰς Ἰταλίαν, ᾗ ἐλέγετο φυλαττόμενον ἐκεῖ μέχρι τοῦ Κωνσταντίνου. Τὴν κτῆσιν δὲ αὐτοῦ ἐφιλονείκουν ᾗ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, πρὸ πάντων δὲ τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι. 2) δικαστήριόν τι (κυρίως ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς) ἐν Ἀθήναις, συσταθὲν ὑπὸ τοῦ Δημοφῶντος, υἱοῦ τοῦ Θησέως, ὅπου ἐδίκαζον οἱ Ἔφεται τὰ ἀκούσια ἐγκλήματα.
Παλλάδιος (ὁ), ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, μεταγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας ὑπομνήματα εἰς Ἱπποκράτην.
*Παλλαντία (ἡ), π. τῆς Ἰβηρίας, (ὁ πολ. Παλλάντιοι).
Παλλαντίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Παλλάντος. ‖. (πλθ.) Παλλαντίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Παλλάντου ἐν Ἀθήναις, ἀποτελοῦντες ἰσχυράν τινα οἰκογένειαν, ἀντιπαλον τῆς τοῦ Αἰγέως.
Παλλάντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. κτίσμα τοῦ Παλλάντος, υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπῴκησεν ὁ Εὔανδρος εἰς Ἰταλίαν, ὅθεν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μητρόπολις τῆς Ῥώμης (ἴδε Παλάτιον), καὶ ὁ Οὐεσπασιανὸς ἐχορήγησεν αὐτῇ πολλὰ προνόμια, (ὁ πολ. Παλλαντιεύς).
*Παλλάντιος λόφος (ὁ), ὁ Collis Palatinus ἐν Ῥώμῃ.
Παλλάς, άδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, εἴτε ἀπὸ τοῦ Πάλλειν, ὡς ὁρμητικὴ ᾗ ἀεικίνητος, εἴτε ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Πάλλαντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, εἴτε ἀπὸ τῆς Παλλάδος, θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος, τὴν ὁποίαν (συναναστραφεῖσαν μετ' αὐτῆς) εἶχε φονεύσῃ ἐξ ἀποτυχίας, καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατεσκεύασε τὸ Παλλάδιον. ‖. ὁ Παλλάδος πέτρα, ὁ Εὔρ., βυνὸν τῆς Τροιζηνίας, τὸ ἄλλως Γλαυκώπειον.
Πάλλας, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σελήνης. 2) υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Βίαν κτλ. 3) εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 4) υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι. 5) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παλλάντιον.
Παλλαντὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Παλλάδος. ‖. Παλλαντίδες πέτραι, αἱ Κάλλ., μέρος τοῦ παρὰ τὸ Ἄργος ὄρους Κρεΐου.
Παλλήνη (ἡ), χερσόνησος μικρὰ τῆς Μακεδον., μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ ᾗ Τορωναίου κόλπου, ἢ ἄλλως Φλέγρα, ὅπου ἐμυθολογεῖτο συμβῆναι ἡ Γιγαντομαχία.
2) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χερσονήσου, (Νέα Κασσάνδρα), (ὁ πολ. Παλλήνιος καὶ Παλληναῖος). 3) δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὰς Ἀχαρνάς, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παλληνίδος, (ὁ δημ. Παλληνιεύς). 4) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας.
*Πάλμα (ἡ), π. τῆς μεγαλητέρας τῶν Βαλεαρίδων νήσων.
Πάλμυρα (ἡ), π. τῆς Συρ., ἀκμάσασα ἰδίως μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σελευκείας καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, κινδυνεύει δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν θαυμασμὸν τῶν περιηγητῶν μὲ τὰ σωζόμενα ὑπέρλαμπρα ἐρείπιά της, (Ταδμοὺρ), (ὁ πολ. Παλμυρηνός).
Παλμυρηνὴ (ἡ), ἡ περὶ τὴν Παλμύραν χώρα, ἀποτελέσασά ποτε ἰδιαίτερον βασίλειον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠριθμοῦντο δεκαοκτὼ πόλεις.
Πάλμυς, υος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.
*Παλοῦς, οῦντος (ὁ), = Πάλη.
Πάλτος (ἡ), π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Παλτηνός).
*Παμβωτάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Παμβωτάδης ἢ Ἐκ Παμβωτάδων).
*Παμένης, ους (ὁ), Θηβαῖός τις, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ἴδε ᾗ Παμμένης.
*Πάμιλος (ὁ), ἴδε Πάμμιλος.
Πάμισος (ὁ), ποτ. τῆς Φθιώτ. ἐν Θετταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Ἀπιδανόν. 2) ποτ. τῆς Μεσσην., πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου παρὰ τὴν Κορώνειαν, (Πιρνάτσα). 3) ποτ. τῆς Ἤλιδος ᾗ 4) ποτάμιον μεταξὺ Λακων. καὶ Μεσσην.
Παμμένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖός τις υἱὸς Παμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένους, παρὰ Δμσθ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Λουκ. 3) ῥήτωρ τις παρὰ Κικέρ.

Πάμμελος (ὁ), Μεγαρεὺς, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πάμμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. 2) Σκύριός τις παρ' Ἡροδότῳ.

Παμφάης, ους (ὁ), Ἀργεῖός τις, φιλοξενήσας τοὺς Διοσκούρους. 2) Πριηνεύς τις, πέμψας δῶρον εἰς τὸν Δαρεῖον ἅμαξαν πλήρη ἀργυρίου.

*Παμφίλη (ἡ), γυνή τις συγγραφεὺς ἐξ Ἐπιδαύρου ἢ Αἰγύπτου, θυγ. τοῦ Σωτηρίδα, σύγχρονος τοῦ Νέρωνος. 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πάμφιλος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλην. Ε', ά, 2). 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ἐξορισθεὶς ὡς ἀπατεών. 4) ζωγράφος τις, ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς τραγικὸς κατά τινας, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ, ζωγραφήσας ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ τοὺς Ἡρακλείδας.

5) ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὕρηνται λείψανά τινα παρὰ Σουίδᾳ. 6) Γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Παμφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ῥαχίου καὶ τῆς Μαντοῦς, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ

Παμφυλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικ. καὶ Λυδ., συνοικισθεῖσα μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ Κάλχαντος Πανελλήνων [πᾶς, φυλή], συναναμιχθέντων μὲ τοὺς ἀρχαίους ἐγκατοίκους, (τὸ ἐθν. Πάμφυλος καὶ τὸ κτητ. Παμφυλιακός, Παμφυλικὸς καὶ Παμφύλιος, ὅθεν ||. Παμφύλιον πέλαγος, α τὸ περὶ τὴν Παμφυλίαν).

Παμφυλὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παμφύλιος.

Πάμφυλοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παμφυλίας. 2) φυλή τις ἐν Σικυωνίᾳ, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Παμφύλου τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου.

Πάμφυλος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τοῦ Πίνδου Δωριέων, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πεπόννησον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη λοφυλή τις ἐν Σικυῶνι.

Πάμφως, ω (ὁ), ποιητὴς Ἀθηναῖος, προγενέστερος καὶ αὐτοῦ, ὡς λέγεται, τοῦ Ὁμήρου γράψας ὕμνους.

Πάν, Πανὸς (ὁ), ὁ θεὸς τῶν ποιμένων, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος ἡ, κατά τινας, τῆς Πηνελόπης, καὶ κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβριος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίου ὄρους, ὅπου καὶ ἰδίως ἐλατρεύετο, καὶ εἰκονιζόμενος μὲ ὦτα, κέρατα, πόδας καὶ οὐρὰν τράγου καὶ σῶμα τετριχωμένον, καὶ κρατῶν σύριγγα, περιπλανώμενος δὲ πάντοτε εἰς τὰς ἐρημίας καὶ τὰ ὄρη. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη κυρίως μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. ||. (πλθ.) Πᾶνες, οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Fauni, δαίμονες σατυροειδεῖς, (ὅθεν ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος) « Ὦ Πᾶνες, « Ἀριστοφ., — Ὦ πόποι, ἐπὶ παραδόξου καὶ τερατώδους συναντήματος ἢ ἀκούσματος.

Παναθήναια (τὰ), πανήγυρις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνανεωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν πόλιν. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν, τὰ Μεγάλα, ἑορταζόμενα κατὰ τετραετίαν μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν κατὰ τὴν 28 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος, καὶ διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας, ὅτε μετεφέρετο ἐπὶ πλοίου, κινουμένου διὰ τροχῶν, καὶ ὁ ἱερὸς πέπλος τῆς θεᾶς διὰ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἀκρόπολιν· καὶ τὰ Μικρὰ, ἑορταζόμενα κατ' ἔτος, ἡ, κατά τινας, κατὰ τριετίαν, τὴν 20 τοῦ Θαργηλιῶνος.

Παναθηναϊκὸς, ὴ, ὸν καὶ Παναθήναιος, α, ον. Ὁ τῶν Παναθηναίων. ||. « Ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, α ἡ μετὰ παρατάξεως μετακόμισις τοῦ ἱεροῦ πέπλου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν μεγάλων Παναθηναίων.

Πάναινος (ὁ), ἀδελφὸς ἢ ἁπλῶς συνεργάτης τοῦ Φειδίου, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.

Παναῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

Πάναιρος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλων παρὰ Θκδ.

Παναίτιος (ὁ), Τήνιος, υἱὸς τοῦ Σωσιμένους, τριηραρχῶν ὑπὸ τοὺς Πέρσας καὶ αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐν Σαλαμῖνι. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου, γράψας περὶ τοῦ Καθήκοντος.

3) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς, ὁ, πρὸς διαστολὴν, καλούμενος Νεώτερος, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου, καὶ φίλος τοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοροι φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθικαὶ πραγματεῖαι.

Παναιτώλιον (τὸ), ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν διαφόρων τῆς Αἰτωλίας λαῶν, συγκροτουμένη κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ναυπάκτῳ ἢ Θέρμῃ, καθ' ἣν ἐτελοῦντο καὶ δημόσιοι ἀγῶνες.

Πανάκεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, θεὰ τῆς ἰατρικῆς, λατρευομένη ἰδίως ἐν Ὠροπῷ.

Πάνακρα (τὰ), β. τῆς Κρήτης, συνεχόμενον μὲ τὴν Ἴδην, (τὸ τοπ. Πανακραῖος καὶ θηλ. Πανακρίς).

*Πάνακρον (τὸ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Πανάκριος).

Πάνακτον (τὸ), φρούρ. τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτ.

Πανάρετος (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου.

Παναχαιὶς, ίδος (ἡ), ἅπασα ἡ Ἀχαΐα.

Παναχαιοὶ (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἀχαιοὶ, παρβλ. Πανέλληνες.

*Πανδαία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρακλ.

Πανδάρεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου ἢ Ἐφέσου, φίλος τοῦ Ταντάλου, πατὴρ τῆς Ἀηδόνος, τῆς Μερόπης καὶ τῆς Κλεοθήρας.

Πάνδαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἡγεμὼν τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Λυκίων, τοξότης περίφημος, πληγώσας τὸν Μενέλαον, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Διομήδους, τιμώμενος δὲ ὡς ἥρως ἐν Πινάροις τῆς Λυκίας.

Πανδαταρία (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, περὶ τὰς Φορμιάς.

Πανδέλετος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ αἱ Πανδελέτειοι γνῶμαι.

Πάνδια (ἡ), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, συστηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πανδίονος, καὶ τελουμένη εὐθὺς μετὰ τὰ Διονύσια.

Πανδίη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης.

Πανδιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς.

Πανδιονὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ., ἡ τοῦ Πανδίονος, (ὅθεν ||. φυλὴ —, μία τῶν ἐν Ἀθήναις. 2) (πατρωνυμ.) ἡ Πρόκνη, ὡς θυγ. τοῦ Πανδίονος.

Πανδίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Πρόκνης καὶ τῆς Φιλομήλας, βασιλεύσας τῶν Ἀθηνῶν (αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο καὶ Πανδίονος ἄστυ καλοῦνται) περὶ τὸ 1463-1423 πρὸ Χ., καὶ συμμαχήσας κατὰ τοῦ Λαβδάκου, βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, μετὰ τοῦ Τηρέως βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε καὶ τὴν θυγατέρα του Πρόκνην εἰς γυναῖκα. (Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ἀνδριάντα τοῦ Πανδίονος τούτου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν). 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Κέκροπος τοῦ δευτέρου, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλαντος καὶ Νίσου, βασιλεύσας περὶ τὸ 1300 πρὸ Χ. Ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Μητίονος, καὶ φυγὼν εἰς τὰ Μέγαρα, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος, ὅπου καὶ ἐτιμᾶτο μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 3) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. 4) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. 5) σύντροφος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Πάνδοκος (ὁ), εἷς τῶν Τρῴων, (Ἰλ. 490).

Πανδοσία (ἡ), π. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. 2) π. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Κροτωνιατῶν, (Angiona), (ὁ πολ. Πανδοσιανός).

Πανδρόσειον καὶ Πανδρόσιον (τὸ), τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱερὸν τῆς Πανδρόσου, ὅπου καὶ ἡ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐλαία.

Πάνδροσος (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγλαύρου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κήρυκα, καὶ ἔχουσα ἴδιον ἡρῷον (τὸ Πανδρόσειον) ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν.

Πανδώρα (ἡ), ἡ πρώτη γυνὴ, τὴν ὁποίαν, δημιουργηθεῖσαν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, καὶ κοσμηθεῖσαν ὑπὸ μὲν τῆς Ἀφροδίτης μὲ κάλλος, ὑπὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς μὲ καλλιτεχνίαν καὶ ὑπὸ τῶν Ὡρῶν μὲ ὅλα τῶν χαρίτων τὰ θέλγητρα, ἔπεμψεν ὁ Ζεὺς, πρὸς τιμωρίαν τοῦ Προμηθέως, κλέψαντος τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἐπιμηθέα, συνεπιφέρουσαν καὶ ἓν κιβώτιον, ὅπου ἐμπεριείχοντο ὅλα τοῦ βίου τὰ δεινὰ, τὸ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς, ἀπ' ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

ναντίας τῶν συμβολῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, διέδωκεν ἔκτοτε αὐτὰ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. 2)(κατὰ τὸν Ὀρφέα) θεὰ τῶν βασάνων, σιδηροσώματος, σύντροφος τῶν Ἐριννύων κτλ.

Πάνδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ Β'.

*Πανεὰς, άδος (ἡ), πολίχν. τῆς Φοινίκης, (ὁ πολ Πανεάτης).

Πανεῖος, α, ον. Ὁ τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανός, (ἔθεν. ||. ο Πανεῖον, τὸ ἱερὸν τοῦ Πανὸς, καὶ »Πανεῖα (ἐνν. δείματα), οἱ Πανικοὶ φόβοι.

Πανέλληνες (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἕλληνες.

Πανελλήνιον (τὸ), β. τῆς Αἰγίνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διὸς, κτίσμα τοῦ Αἰακοῦ, ὁποῖον ἔκτισεν ὕστερον καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ ὅπου ἑωρτάζοντο τὰ Πανελλήνια.

*Πάνεμος (ὁ), ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιὼν ἢ παρὰ Κορινθίοις Ποσηδρομιὼν μήν.

*Πανήγορος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

*Πανθαλὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Πάνθεια (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Ἀβραδάτου, ἡγεμόνος τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Μεγάλου Περσῶν. 2) ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίνου.

Πανθιαλαῖοι (οἱ), φυλή τις ἐν Περαίᾳ, ζῶσα ἀπὸ γεωργίας.

*Πανθίας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Χῖος, υἱὸς τοῦ Σωστράτου.

*Πανθοίδας, α (ὁ), διαλεκτικός τις, διδάσκαλος τοῦ φιλοσόφου Δύκωνος, (κυρ. -τῷ-

Πανθοΐδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας.

Πάνθοος-θους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρθύα, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἁρπάσας αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος διὰ τὸ κάλλος του, μετέφερεν εἰς Τροίαν, ὅπου διωρίσθη πάλιν ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. Υἱοὶ τούτου ἦσαν ὁ Πολυδάμας, Ἑπερήνωρ καὶ Εὔφορβος.

Πανιὰς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Πανός.

Πανικὸς, ἡ, όν, = Πάνειος.

*Πάνιον (τὸ), λόφος τις ἐν Παλαισείνῃ, ὅπου οἱ πηγαὶ τοῦ Ἰορδάνου.

*Πανίσκος (ὁ), μικρὸς Πάν, Φαῦνος.

Πανίτης, ου (ὁ), Μεσσήνιός τις, σύγχρονος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀριστοδήμου.

*Πανίωνες (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἴωνες.

Πανιώνιον (τὸ), τὸ περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μυκάλης ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος, ὅπου συνήργοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων, ἢ ἐπανηγυρίζοντο τὰ Πανιώνια.

Πανιώνιος (ὁ), Χῖός τις, ὅς τις εἶχεν ἔργον ν' ἀγοράζῃ καὶ εὐνουχίζων νὰ μεταπωλῇ ὡραίους παῖδας εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐφέσῳ βαρβάρους.

Παννονία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Ἰλλυρίας, Μοισίας ἢ Δουνάβεως, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν Ἄνω Αὐστρίαν, Στυρίαν, κάτω Οὐγγαρίαν, Σκλαβονίαν καὶ μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, καὶ διαιρουμένη εἰς τὴν ἄνω ἢ πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς τὴν κάτω ἢ πρὸς Ἀνατολὰς Παννονίαν, (τὸ ἐθν. Παννόνιοι, οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες).

*Πανόλβιος (ὁ), ποιητὴς τις παρὰ Σουΐδᾳ.

Πανοπεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ, εἰς τῶν ἐπὶ Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων. 2)(γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισσὸν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ., (ὁ πολ. Πανοπεύς).

Πανόπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρεψίππην. 3)(γεωγρφ.) = Πανοπεύς (2).

*Πανοπηΐάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἐπειὸς, ὡς υἱὸς τοῦ Πανοπέως.

*Πανοπηὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Πανοπέως (πόλις).

Πανόπολις, εως (ἡ), ἴδε Πανὸς πόλις.

Πάνορμος (ὁ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Παλέρμο). 2) λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ ἀκρωτ. Ῥῖον. 3) λιμὴν τῆς Ἀχαΐας, ἀπέναντι τῆς Ναυπάκτου. 4) π. ἢ λιμὴν τῆς Ἰων. πλησίον τῆς Ἐφέσου, (τὸ τοπ. Πανορμίτης).

Πανὸς ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, μὲ ἓν σπήλαιον τοῦ Πανός.

Πανὸς πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ἡ πρότερον Χέμμις, πρωτεύουσα τοῦ Πανοπολιτικοῦ Νομοῦ, (ὁ πολ. Πανοπολίτης).

Παντάγνωτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῶν Σαμίων.

Παντακίας ἡ (ὀρθότ.) Παντακύας (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν.

Παντακλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ 26 ἔτος τοῦ Πελοποννήσ. πολέμου.

Πανταλέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου, ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου, βασιλέως τῶν Λυδῶν. 2) περίφημός τις πλάνος (farceur).

Παντάρης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τυράννου τῶν Γελῴων Ἱπποκράτους.

*Παντάρκης, ους (ὁ), Ἠλεῖός τις νικήσας Ὀλύμπια κατὰ τὴν 86 Ὀλυμπ.

*Πάνταυχος (ὁ), Μακεδών τις ἐξ Ἀλώρου παρ' Ἀρρ.

*Παντεὺς, έως (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ. (Κλεομ. 23).

*Παντελίδας (κατὰ διόρθ. τοῦ Walkon. ἀντὶ Παντελλίδας), α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Αἰλ.

*Παντίκα (ἡ), Κυπρία τις ὡραιοτάτη, ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Παντικάπαιον (τὸ), π. ἢ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Γκέρς), (ὁ πολ. Παντικαπαιεύς).

Παντικάπης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην, (Σαμάρα).

Παντίμαθοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, κατοικῶν περὶ τὸν Ὦξον.

Παντίτης, ου (ὁ), ὁ δεύτερος τῶν ἐκ Θερμοπυλῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν, πρεμασθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῆς ἐντροπῆς του διὰ τοῦτο.

Πανύασις, ιδος (ἡ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ Σάμου ἢ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, συγγενὴς τοῦ Ἡροδότου, γράψας Ἡράκλειαν, ποίημα ἐπικὸν εἰς ιδ'. βιβλία.

Πάνυσος (ὁ), ποτ. τῆς κατω Μοισίας.

Πανῶν πόλις (ἡ), = Πανὸς πόλις.

*Πάξαμος (ὁ), συγγραφεὺς τις γράψας Ὀψαρτυτικά.

*Παξαυγούστα (ἡ), π. τῶν Κελτῶν ἐν Ἰβηρίᾳ.

Παξοὶ (αἱ), δύο νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κερκύρας καὶ Λευκάδος, (Παξὸς καὶ Ἀντίπαξος).

*Πάος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., ἐρείπιον ἦδη ἐπὶ Στρβ.

Παπαῖος (ὁ), ὁ Ζεὺς παρὰ Σκύθαις καὶ Βιθυνοῖς.

*Πάππος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, γράψας Ὀναιροκριτικά.

Πάπρημις, ιος (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ Παπρημίτου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ἴσως = Χοΐς).

*Παραβάλλων, οντος (ὁ), Ἠλεῖος, πατὴρ τοῦ Λαστρατίδου.

Παράδεισος (ὁ), π. τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν Δίβανον. 2) π. τῆς Σικελ.

*Παραθεμίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, γενόμενος μετ' ἄλλων δύο αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου.

*Παραιβάσιον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Λρκαδίᾳ.

Παραιβάτης, ου (ὁ), εἷς τῶν μετὰ Δωριέως μετοικησάντων Σπαρτιατῶν εἰς Σικελίαν.

Παρείβιος (ὁ), θεράπων τοῦ Φινέως, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, συμβουλεύσας αὐτὸν πῶς νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν Ἀμαθυσίδα, τῆς ὁποίας κόψας μίαν ἱερὰν ζρῦν, περιέπεσεν εἰς βουλιμίαν.

*Παράβυστον (τὸ), δ.καστήριόν τι ἐν Ἀθήναις.

Παραιτάκαι (οἱ), = Παραιτακηνοί.

Παραιτακηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Παραιτακηνοί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς, νομάδες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Παραιτόνιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Παραλάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, ἴσως οἱ Βασιλήϊοι Σκύθαι τοῦ Ἡρόδ.

Παραλία (ἡ), = Πάραλος.

Παράλιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀττικῇ Παράλου. 2) οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαλίδος χώρας.

Πάραλοι (οἱ), = Παράλιοι. 2) οἱ ναῦται τῆς ἱερᾶς τριήρους, τῆς καλουμένης Πάραλου.

Πάραλος (ἡ), ἐνν. γῆ, τὸ ἀπὸ Σουνίου μέχρις Ἀθηνῶν δυτικὸν παραθαλάσσιον τῆς Ἀττικῆς. 2) π. τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. 3)(ἐνν. ναῦς), ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθην. προσδιωρισμένον δι' ἀποστολὰς ἐκτάκτους. 4)(κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λοιμοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννήσ. πολέμου. 5) υἱὸς τοῦ Δημοδόκου ἢ μαθητὴς τοῦ Σωκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Παραπίτα (ἡ), γυνὴ τοῦ Φαρναβάζου.
Παραποταμία (ἡ) καὶ Παραποτάμιοι (οἱ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.
Παρασωπία (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Βοιωτ. (οἱ κάτοικοι Παρασώπιοι).
Παρασωπιάς, άδος (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Φθιωτίδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
Παραυαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, κατοικοῦντες τὴν περὶ τὸν Ἄῦον ποταμὸν χώραν, τὴν ἄλλως Παραυαίαν.
*Παραχελωΐται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς παρὰ τὸν Ἀχελῷον χώρας, τῆς ἄλλως Παραχελωΐτιδος, ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ.
*Παραχοάθρας (ὁ), σειρὰ βουνῶν τῆς Μηδίας, ἐκτεινομένων ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας ἄχρι τῆς Ὑρκανίας θαλάσσης.
Παρδόκας, α (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.
Πάρεια (ἡ), Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τέσσαρας υἱούς.
Παρεισάδης, ου (ὁ), τύραννος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.
*Παρένιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰςρίας.
Παρθάων (ὁ), ἴδε Παρθάων.
Παρθενιοι (οἱ), λαὸς τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., συνορεύοντες μὲ τοὺς Δαλμάτας.
Παρθενία (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἥρα, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθενίου ὄρους. 2) (γεωγρφ.) ἡ Σάμος.
Παρθενίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος.
Παρθένιον (τὸ), π. τῆς Μυσίας ἐν τῇ Τευθρανίᾳ. 2) π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ταυρ. χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ὅπου καὶ ἱερὸν τῆς Παρθένου Ἀρτέμιδος, ἀφ' οὗ ἢ ἐπωνομάσθη 3) π. τῆς Εὐβοίας. 4) β. τῆς Ἀργολ., πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδ. (Παρθένι).
Παρθένιος (ὁ), συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου, ἢ συγγράψας, ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν, περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων. 2) γραμματικὸς ἐκ Φοκαίας, μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος ἢ Τραϊανοῦ, κατήγορος τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου. 3) ἐποποιός τις ἐκ Χίου. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Παφλαγον., χωρίζων ταύτην τῆς Βιθυν. καὶ χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.
Παρθενίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Ἀθηναίῳ.
Παρθενόπαια (ἡ), = Παρθενόπη.
Παρθενοπαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελανίωνος ἢ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Περικλυμένους. 2) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἢ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, συγχρόνως πολλάκις μετὰ τὸν προτέρου.
Παρθενόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Στυμφάλου, ἐγγονοῦ τοῦ Ἀρκάδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Εὐήρη. 2) θυγ. τοῦ Ἀγκαίου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. 3) μία τῶν Σειρήνων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη 4) (γεωγρφ.) ἡ ἐν Ἰταλίᾳ Νεάπολις, ὅπου εἶχεν ἐκβρασθῇ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τὸ σῶμα τῆς Σειρήνος ταύτης, πνιγείσης ὑπὸ φιλοτιμίας, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ θέλξῃ μὲ τὴν φωνήν της τὸν Ὀδυσσέα.
*Παρθενόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μακεδ.
Παρθένος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, καταστερισθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τοῦ πατρός της.
Παρθενών, ῶνος (ὁ), ὁ ἐν Ἀκροπόλει περίφημος ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς, οἰκοδομηθεὶς ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἵστατο ἢ τὸ κολοσσαῖον αὐτῆς ἄγαλμα ἔνοπλον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἔργον τοῦ Φειδίου, ἔχον 36 Γαλλ. ποδῶν ὕψος.
Παρθηνοί (οἱ), = Παρθενιοί.
Παρθία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ὑρκανίας ἢ ἀπὸ τοῦ 250 πρὸ Χ. ἀποσπασθεῖσα τῆς Περσίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τέως διετέλει, καὶ σχηματίσασα μέγα βασίλειον, ἐκτεινομένον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, (τὸ ἰθν. Πάρθοι).
Παρθινοί (οἱ), = Παρθενιοί.
Παρθίς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. = Παρθική. 2) (οὐσ. ἐνν. γῆ) ἡ Παρθία.
Πάρθος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας, (Σκυθιστὶ σημαίνει φυγάς). 2) (κυριωνυμ.) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
Πάρθος (ἡ), π. πρωτ. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Παρθενιῶν.
Παρθυαία (ἡ), = Παρθία.
Παρθυαῖοι (οἱ), = Πάρθοι.
Παριανδρ καὶ (ἰων.) Παριηνδς, ἡ, ὀν, ἴδε Πάριον.
Παρικάνιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Περσίᾳ Παρικάνης, ὅμοροι τῶν Μήδων. 2) ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν πλησίον τῆς Κολχίδος.
Πάριον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Μυσ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κτίσμα τῶν Παρίων ἢ ἀποικος τῶν Μιλησίων, (Καμαρὶς), (ὁ πολ. Παριανός).
Πάριος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Πάρου.
Πάρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καλούμενος Ἀλέξανδρος, ὅστις, ποιμαίνων ἐπὶ τῆς Ἴδης, ἐδίκασε τὰς τρεῖς θεάς, Ἥραν, Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, φιλονεικούσας περὶ τοῦ χρυσοῦ μήλου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἡ ὡραιοτέρα, ἢ ἔκρινεν ἀξίαν αὐτοῦ τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις, πρὸς ἀνταμοιβήν, συνέπραξεν αὐτῷ νὰ ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θείας του Ἱσιόνης, ἢ καταλύσας ἐν Σπάρτῃ εἰς τοῦ Μενελάου, ἀπόντος εἰς Κρήτην. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε πολλὰκις μέρος ἢ ὁ Πάρις, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητάς, ὁ Πάρις, πρὶν ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἔσχεν ἐκ τῆς Οἰνώνης τὸν Κόρυθον.
Παρισάδης, ου (ὁ), = Παρεισάδης.
Παρίσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Λυγδ. Γαλλ., κατοικῶν τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ἢ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λουκοτετίαν, τὰ νῦν Παρίσια.
Πάρμα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. σῴζουσα τὸ ὄνομα της, (ὁ πολ. Παρμήτης, Παρμανὸς καὶ Παρμαῖος).
Παρμενίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους ἢ τοῦ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. ἢ θαυμασθεὶς διὰ τὴν ἀρετήν του καὶ διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν, μὲ τὴν ὁποίαν εὐηργέτησε τοὺς συμπολίτας του. Τῶν συγγραμμάτων του γραμμένων ἐμμέτρως, ὀλίγα λείψανα μόνον διεσώθησαν.
Παρμενίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ Φιλίππου ἢ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δολοφονηθεὶς, κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, ἑβδομηκοντούτης ἤδη, ἐν Μηδίᾳ ὡς προδότης, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδε φονευθέντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλώταν.
Παρμένων, ονος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Δαμασθ. 2) μῖμός τις, μιμούμενος μὲ τόσην ὁμοιότητα τὴν φωνὴν τῆς ὄϊς, ὥστε ἔμεινε παροιμία. « Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένωνος ὖν ».
*Παρμισὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Σπερχειόν.
Πάρμυς, υος (ἡ), θυγ. τοῦ Σμέρδιος, γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
Παρνασίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Παρνασσὸν χώρα.
Παρνασσὸς καὶ (μεταγεν.) Παρνασσὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Κλεοπόμπου καὶ τῆς Νύμφης Κλεοδώρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη τὸ 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Φωκίδος, χωρίζον αὐτὴν τῆς Λοκρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον ὁ περίφημος ναὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλ., (Διάκουρα), (τὸ τοπ. Παρνάσσιος). 2) πολίχν. τῆς Καπποδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἄλυος, μεταξὺ Ἀρχελαΐδος καὶ Ἀγκύρας.
Πάρνης, ηθος (ἡ καὶ ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ.
Παρνησίς, Παρνησσὸς, Ἰων. ἀντὶ Παρνασίς, -νασός.
Παρνησσὸς (ὁ), β. τῆς Μηδ., περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι.
Πάρνοι (οἱ), = Ἄπαρνοι.
*Πάρνων, ωνος (ὁ), β. ἐν τοῖς μεθορίοις Δακων. καὶ Ἀργολ.
Παροπαμισάδαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Παροπάμισον.
Παροπάμισος (-σσὸς), ου (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Περσίας ἄχρι τοῦ Ἰνδοῦ, (Χιντοὺ-κούσα).
Πάρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, σῴζουσα τὸ ὄνομά της, περίφημος διὰ τὰ μάρμαρά της (τὸν Πάριον λίθον), (ὁ νησ. Πάριος).
Παρπάνισός (ὁ), = Παροπάμισος.
Παρράσια (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀφανισθεῖσα πρωΐμως, ὥστε ἐσχάτως δὲν ἀναφέρονται εἰμὴ μόνον οἱ
Παρράσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρκαδ., κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἤλιδος καὶ τὸ Παρράσιον ὄρος.
Παρράσιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀρκαδίᾳ. 2) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Παρράσιας. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίστης τῆς Παρράσιας. 4) πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριφημος ζωγράφος ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος καὶ Σωκράτους.
Παῤῥησιάδης, ου (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρὰ Λουκιανῷ.
Παρυάδρης, ᾱ (ὁ), β. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ τοῦ Ταύρου μέχρι τοῦ Πόντου, ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.
Παρύσατις, ιδος (ἡ), θυγ. Ἀρταξέρξου τοῦ Α' καὶ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὄχου, μήτηρ δὲ Ἀρταξέρξου τοῦ Β'. καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, (ὁ Στράβων λέγει ὅτι τὸ καθαυτὸ ὄνομά της ἦτον Φάρζιρις).
*Πάρφορος (ὁ), Κολοφώνιός τις, ἡγεμὼν τῶν οἰκησάντων τὰς Κλαζομενὰς Ἰώνων.
Παρωρεία (ἡ), = Παρώρεια.
Παρωρεᾶται καὶ (Ἰων.) Παρωρεῆται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρωρείας, μετοικήσαντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἦλιδα καὶ Τριφυλίαν.
Παρώρεια καὶ Παρωρία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. 2) χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Στύμφην, ἴσως = Παραυαία.
*Παρωρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρικολώνου.
Πασαργάδαι (οἱ), λαὸς τῆς Περσίδος, κατοικῶν περὶ τὰς Πασαργάδας καὶ διακρινόμενος διὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγήν τους.
Πασαργάδαι (αἱ), ἀρχαία πόλις, πρωτεύουσα τῆς Περσίδος ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅπου ἦτον καὶ ὁ τάφος του.
*Πασέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀδαντίδου, τυράννου τῆς Σικυῶνος.
Πασίας, ου (ὁ), τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις.
Πασιθέα καὶ (Ἰων.) Πασιθέη (ἡ), μία τῶν Χαρίτων. 2) μία τῶν Νηρηίδων, ἡ παρ' ἄλλοις Πραξιθέα, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐριχθονίου Πανδίονα τὸν Α'.
*Πασίθεμις, ιδος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Δρπ.
Πασιθόη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.
Πασικλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλίζου. 2) ἕτερος, υἱὸς νόθος τοῦ Πασίωνος. 3) φίλος πιχὸς τοῦ τυράννου τῆς Ἐφέσου Πινδάρου. 4) υἱὸς τοῦ Κυνικοῦ Κράτητος. 5) ἀδελφὸς τοῦ αὐτοῦ Κράτητος, μαθητὴς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.
*Πασίκυπρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κύπρου.
*Πασίμαχος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πασίμηλος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πασιππίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πασιτελίδας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Θκδ.
Πασιτίγρης, ητος καὶ Πασιτίγρις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ ἡ, αὐτὸς ὁ Τίγρις περὶ τὰς ἐκβολάς τε.
Πασιφάη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηίδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου, καὶ γυνὴ τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, τὸν Δευκαλίωνα, τὸν Γλαῦκον, τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν, ἢ ἐξ ἑνὸς ταύρου ἢ ἀθλητοῦ Ταύρου τὸν Μινώταυρον.
Πασίων, ωνος (ὁ), Μεγαρεὺς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 2) = Πασσίων.
Πασσαρών, ῶνος (ἡ), π. τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ.
Πασσίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκιανῷ.
Πατάδιον (τὸ), = Παταούϊον.
*Παταικίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, αἰσχρὸς παράσιτος.
Πάταικοι ἢ Πατάϊκοι (οἱ), θεοί τινες πυγμαῖοι τῶν Φοινίκων, εἰκονιζόμενοι συνήθως εἰς τὰς πρῴρας τῶν Φοινικικῶν πλοίων.
Παταϊκὸς ἢ ; Πάταικος (ὁ), Σικελός τις, πατὴρ τοῦ Αἰνεσιδήμου. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Δύμης, νικήσας κάλπῃ κατὰ τὴν 71 Ὀλυμπ.
Πάταλα (τὰ) ἢ Πατάλη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κληθείσης Παταληνῆς νήσου ἡ Δέλτα τοῦ Ἰνδοῦ, (ὁ πολ. Παταλεύς).
Παταούϊον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., κτίσμα τοῦ Ἀνενήορος, (Padova), (ὁ πολ. Παταουϊνός).
Πάταρα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Λυκ. μὲ λιμένα ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου, ὅπου ἢ μαντεῖον χειμερινὸν τοῦ Παταρέως Ἀπόλλωνος.
Πατάρβημις, ιος (ὁ), πιστὸς θεράπων τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.
Πατησιάδης, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.
Πατιζείθης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος.
Πατιράμφης, ις (ὁ), Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ Ξέρξου.
Πάτμος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων μεταξὺ Σάμου καὶ Νάξου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.
Πάτουμος (ἡ), π. τοῦ Ἀραβίου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Ἑβραϊστὶ Πιθόμ, ὑπὸ δὲ τῶν Ο'. Ἡρώων πόλις, (Μπελμπεΐς).
*Πατρακεὺς, έως (ὁ), κώμη τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
Πάτραι (αἱ), π. πρωτ. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Πατρεύς).
Πατρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριωγένους, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος, ἐπώνυμος ὄηθεν τῶν Πατρῶν.
Πατρόκλεια (ἡ), ἡ ΙΣΤ' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, ὡς περιγράφουσα τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου.
Πατροκλείδης, ου (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Ἀριστοφάνους.
Πατροκλῆς, έους (ὁ), πλούσιός τις ἢ φιλόργυρος Ἀθηναῖος, μιμούμενος ὄηθεν τοὺς Σπαρτιάτας. 2) ἀνεψιός τις τοῦ Σωκρ. 3) ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, βασιλέως τῆς Συρίας, περιπλεύσας καὶ περιγράψας τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Κασπίαν. 4) γλύπτης ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Κατύλλου. 5) Π. ἀντὶ Πάτροκλος.
Πάτροκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πυρίππης. 2) υἱὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἐκ τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀπουντίας, καταφυγὼν, ἐξ αἰτίας ἀκουσίου φόνου, εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ συγκατοικήσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 3) Ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σταλεὶς μὲ τριήρεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀθην., πολεμουμένων ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ
Πατρόκλου νῆσος (ἡ), νῆσος μικρὰ πλησίον τοῦ Σουνίου, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀχυρώσῃ ὁ ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου Πατρόκλος, (Γιδουρονῆσι).
Πατρῶ, οῦς (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀρχέμαχον.
Πάτταλα (τὰ), ἴδε Πάταλα.
Παῦλος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Paulus.
2) ὁ Αἰγινήτης, περίφημος ἰατρός, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ βιβλία περὶ ἰατρικῆς. 3) Ἀλεξανδρεύς, ἀφρονόμος, ἀκμάσας περὶ τὸ 375 ἀπὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικά. 4) ὁ Σιλεντιάριος, ποιητὴς γλαφυρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.
Παυσανίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα, τοῦ ὁποίου τὸν ἀνήλικον υἱὸν Πλείσταρχον ἐπιτροπεύων, ἐστρατήγησεν ἐνδόξως τῶν Ἑλλήνων ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τοῦ Μαρδονίου· ἀλλ' ὕστερον διωρισθεὶς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου νὰ ἐλευθερώσῃ τῆς καταδυναστείας τῶν Περσῶν τὰς συμμαχικὰς πόλεις, ἐξώκειλεν εἰς τοσαύτην ὕβριν ἢ τρυφὴν, ὥστε ἠλλοτρίωσεν ἀπὸ τῆς Σπάρτης ὅλους τοὺς συμμάχους. Συλληφθεὶς δὲ τελευταῖον καὶ εἰς ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς Πέρσας, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς πατρίδος του εἰς θάνατον ὡς προδότης, ἢ ἐλιμοκτονήθη ἀποτειχισθεὶς ἐντὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχε καταφύγῃ. 2) υἱὸς τοῦ Πλειστοάνακτος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τὸ δ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ., καὶ μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θηβαίων ἀποτυχίαν του φυγὼν εἰς Τέγεαν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε.
3) νέος Μακεδὼν, δολοφονήσας τὸν βασιλέα Φίλιππον τὸν Ἀμύντου. 4) συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Καισαρείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Β'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Αἰλιανοῦ, ὅς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης, συνέγραψεν ἐκτεταμένην περιήγησιν, τῆς ὁποίας διεσώθησαν μόνον τὰ περὶ Ἑλλάδος δέκα βιβλία. 5) γλύπτης τις ἐξ Ἀπολλωνίας.
Παυσίας, ου (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου, ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς εἰκονογραφίας, ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
*Παυσίμαχος (ὁ), γεωγράφος τις ἐκ Σάμου.
Παυσίππος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀῤῥ.
Παύσιρις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυρταίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.
Παύσιων, ωνος (ὁ), παμπόνηρός τις παράσιτος ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ζωγράφος τις θηρίων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀπατουρ.
Παφλαγονία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Πόντου Εὐξ., Γαλατ. ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βιθυνίας, (τὸ ἐθν. Παφλαγών, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀλαζών, Fanfaron, ὡς ἐκ τοῦ Παφλάζω).

Πάφος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Κύπρου, ἡ Παλαιὰ, ἡ καὶ μονολεκτ. Παλαίπαφος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης, κτῖσμα τοῦ Κινύρα ϗ 2) ἡ Νέα, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς παλαιᾶς, μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς, κτίσμα τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρκαδίας, (ὁ πολ. Πάφιος).

Πάχης, ητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., νικήσας, περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, τὸν στόλον τῶν Λακεδ., καὶ κυριεύσας καὶ κατακληρηχήσας τὴν Μυτιλήνην.

Πάχυνος (ὁ καὶ ἡ), ἀκρωτήριον πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν τῆς Σικελ., (Κάπο-Πάσσαρο).

*Πεγκάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Φρυγ. παρὰ Παυσ. (Η', 4).

Πιδάρητος (-ριτος), = Παιδάρητος.

Πεδιὰς, άδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κρανάος, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐγέννησε τὴν Κρανάην, Κραναίχμην ϗ Ἀτθίδα. 2) (γεωγρφ.) μέρος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Πεδιάσιοι.

Πεδιέες καὶ Πεδιεῖς (οἱ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.

*Πεδνηλισσὸς καὶ Πεδνιλισσὸς (ἡ), π. τῆς Πισιδίας, (ὁ πολ. Πεδνιλισσεύς).

Πειθαγόρας καὶ Πειθαγόρης, ου (ὁ), μάντις τις παρ' Ἀρρ. 2) τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πειθίας, ου (ὁ), Κερκυραῖος, ἐθελοπρόξενος τῶν Ἀθην., φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Πειθὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θεὰ τῆς καταπεισικῆς εὐγλωττίας, ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις ϗ ἐν Ἄργει.

Πείθων, ωνος (ὁ), Μακεδὼν τις υἱὸς τοῦ Κρατέα, παρ' Ἀρρ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, σατράπης μέρους τῆς Ἰνδ., διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος.

*Πειραὶ (αἱ), πολίχν. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Πειραίου ποταμοῦ.

Πειραίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Εὐρυμέδων.

Πειραιεὺς, ῶς καὶ (Ἰων.) έως (ὁ), κυρ. ὁ τοῦ Πειραίου (ἐνν. λιμήν), ὁ μεγαλήτερος καὶ εὐχρηστότερος τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέχων αὐτῶν 40 στάδια· τὸ δὲ διάστημα τοῦτο, κλεισμένον ἑκατέρωθεν διὰ τῶν λεγομένων Μακρῶν τειχῶν ἢ σκελῶν, ἤνωνεν οὕτω τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα, ὅς τις διηρεῖτο εἰς τρεῖς ἄλλους μικροτέρους ὅρμους, τὸν Κάνθαρον, τὸ Ἀφροδίσιον καὶ τὴν Ζέαν. Ὁ δῆμος τοῦ Πειραιῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, ὁ δὲ δημότης ἐκαλεῖτο Πειραιεὺς ἢ Ἐκ Πειραιῶς.

Πειραϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ τοῦ Πειραιῶς. || » Πειραϊκὴ γῆ, « Θκδ., ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν, ὡς πέραν αὐτοῦ, (ὅπου ὅμως προκριτοτέρα ἡ γραφὴ Γραϊκ.). || » Πειραϊκαὶ πύλαι, « Πλούτ., μία τῶν πυλῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ πρὸς τὸν Πειραιᾶ φέρουσα.

Πείραιον (τὸ), λιμὴν καὶ φρούρ. τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, (παρβλ. Πειραιός).

Πείραιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου, Ἰθακήσιος, σύντροφος τοῦ Τηλεμάχου.

Πειραιὸς (ὁ), ἔρημος λιμὴν μεταξὺ Κορινθίας καὶ Ἐπιδαυρίας, (παρβλ. Πείραιον).

Πειράνα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Πειρήνη.

Πείρανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου ϗ τῆς Εὐάδνης, γεννήσας ἐκ τῆς Καλιρρόης τὸν Ἄργον κτλπ.

Πειρασία (τὴ) καὶ Πειρεσιαὶ (αἱ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, (ὁ πολ. Πειράσιος καὶ Πειρασιεύς).

Πειρὴν, ῆνος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἴναχος, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. 2) υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου.

Πείρηνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀχελῴου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κεγχρίαν καὶ Λέχητα, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν, διὰ τὴν λύπην τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ της, φονευθέντος ἀκουσίως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον. 3) πηγή τις ψυχροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος ἐν Κορίνθῳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς τοῦ Ἀκροκορίνθου (ὅς τις καὶ ἀπ' αὐτῆς παρωνομάζετο), ἀναδοθεῖσα ἐκ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου.

Πειρίθοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Δίας, ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, εἷς τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων. Εἰς τοὺς μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας γάμους του συνέβη ἡ θρυλλουμένη ἐκείνη Κενταυρομαχία, εἰς τὴν ὁποίαν βοηθηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως, τὸν ἐβοήθησε καὶ αὐτὸς ὕστερον ἵνα ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην. Καταδάντες ὅμως ἀμφότεροι εἰς τὸν ᾅδην πρὸς ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης, ἐδέθησαν ἐκεῖ ἐπὶ τινος βράχου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὕστερον μόλις ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Θησέα μόνον.

Πείρασος καὶ Πείρως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Αἴνου, εἷς τῶν ἐκ Θρᾴκης ἐπικούρων τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θόαντος.

Πεῖρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυν. παρὰ τὴν πόλιν Ὠλένον εἰς τὴν θάλασσαν.

Πειρούσται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.

Πείρως, ω (ὁ), ἴδε Πείρασος.

*Πειρωσσὸς (ὁ), π. τῆς Μυσ.

Πεισανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. 2) υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων. 3) υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 5) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 6) ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Ῥόδῳ πόλεως Καμείρου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, ποιήσας Ἡράκλειαν. 7) ἕτερος ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Λυκαονίᾳ Δαράβων, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἐπικόν τι ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἡρω καὶ θεογαμίαι. 8) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ., γυναικάδελφος τοῦ Ἀγησιλάου.

*Πεισηνορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πεισήνορος, ὁ πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας.

*Πεισήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. 2) κῆρυξ τις ἐν Ἰθάκῃ. 3) ὁ πάππος τῆς Εὐρυκλείας.

Πεισθέαιρος (ὁ), πλαστόν τι ὄνομα παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει.

Πεισίας, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Α', γ'. 5).

Πεισίδαι (οἱ), ἴδε Πισίδαι.

Πεισιδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμηδόνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄντιφον ϗ Ἄκτορα. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νέστορος.

Πεισίδωρος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσανίᾳ (ΣΤ', ζ', 2, ὅπου ἐφέρετο ἐσφαλμ. Πεισίβοος).

Πεισικράτης, ους (ὁ), Πυθαγορείός τις ἐκ Τάραντος.

† Πεισίροδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεισίδωρος.

Πεισιστρατίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου.

Πεισίστρατος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος, συνοδεύσας τὸν Τηλέμαχον εἰς Σπάρτην. 2) υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νέστορος. 3) ὁ περίφημος τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ Νηλέως, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, διοικήσας πατρικῶς καὶ φρονίμως 33 ἔτη τὰς Ἀθήνας (ἀ. ἔτος τῆς 50 Ὀλυμπ. —6'. τῆς 58), καὶ ἀφεὶς διαδόχους τῆς ἀρχῆς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἱππαρχον ϗ Ἱππίαν.

Πείσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως.

Πείσων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Πίσω.

Πελαγονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον., ἀνήκουσα κυρίως εἰς τὴν Περρηβίαν, ἡ ἄλλως Τριπόλιτις, (τὸ ἐθν. Πελαγών).

Πελάγων, οντος (ὁ), Πύλιός τις, ὁποσρμάτηγος τοῦ Νέστορος. 2) εἷς τῶν Λυκίων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μερόπης.

Πελάργη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποτνεῶς καὶ γυνὴ τοῦ Ἰσθμιάδου, εἰσαγαγοῦσα πρώτη τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, καὶ τιμωμένη διὰ τοῦτο μὲ θυσίας ἐν Δωδώνῃ.

Πελαργοὶ (οἱ), ἴδε Πελασγοί.

Πελασγία (ἡ), ἐν γέν. ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, δηλ. ὅλη ἡ Ἑλλάς, (ἰδιαιτ.) ἡ Πελοποννησος, (καὶ ἰδιαίτατα) τὸ Ἄργος, ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ νῆσος Λέσβος.

Πελασγιὰς, άδος (ἡ), = Πελασγία.

Πελασγικὸς, ὴ, όν. Ὁ τῶν Πελασγῶν, δηλ. ἀρχαῖος Ἑλληνικός. || » τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, « τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ. || » Ζεὺς Πελασγικὸς, « ὁ ἐν Δωδώνῃ. || » Πελασγικὸν τεῖχος, « τὸ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς κτῖσμα τῶν Πελασγῶν. || » Πελασγικὰ πεδία, « τὰ ἀπὸ τῶν ὑπωρειῶν τῆς Οἴτης ἄχρι τῆς πόλεως τῶν Φερῶν ἐν Θεσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θαλίφ. || (ούσ.) Πελασγικόν, τὸ ὑπὸ τὰ Πελασγικὰ τείχη τῆς Ἀκροπόλεως ἀκατοίκητον μέρος τῶν Ἀθηνῶν.

Πελασγὶς, ίδος (ἡ), = Πελασγικὴ, ἐπίθ. τῆς Ἥρας.

Πελασγιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. μεταξὺ Ὀλύμπου, Φθιώτιδος, Ἑστιαιώτιδος καὶ Αἰγαίου, ὅπου κατῴκουν κατ' ἀρχὰς οἱ Πελασγοί, (τὸ ἐθν. Πελασγιώτης).

Πελασγοὶ (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου, Θρᾷκες τὴν καταγωγὴν, ἀποικήσαντες ἐκεῖθεν, οἱ μὲν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ συνοικισθέντες περὶ τὴν πόλιν Ἄρισσαν, ὁπόθεν ἦλθον ἢ ὡς σύμμαχοι τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν· οἱ δὲ εἰς Κρήτην. Ἀκολούθως ἐσκορπίσθησαν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἢ μικρᾶς Ἀσίας, μεταβάντες διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους ἄχρι καὶ εἰς Ἰταλίαν. Ἡ λέξις, ὡς ἐκ τοῦ Πελάζειν ἢ τῆς Πέλας γῆς, ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς γειτνιάζοντας, τοὺς ὁμόρους· ὡς ἐκ τοῦ Πλάζω διὰ τὸ μεταβατικὸν, δὲ καὶ πλανητικὸν τῶν λαῶν τούτων, ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς συνώνυμον τοῦ Πελαργοί, καὶ τότε σημειωτέα ἡ παρ' ἡμῖν ταυτότης τοῦ ὀνόματος τούτου μὲ τοὺς Δέλεγας (Λεῖλέκ).

Πελασγὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Πελασγίας, ἴδε Πελασγοί. 2) (κυριων.) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, ἢ τοῦ Παλαίχθονος, βασιλεύων τοῦ Ἄργους ἐπὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Δαναοῦ. 3) ὁ δεύτερος, αὐτόχθων τὴν καταγωγὴν, πατὴρ τοῦ Δίμωνος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ.

4) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρέστορος ἢ ἔκγονος τοῦ Ἰάσου, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παῤῥασίας, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν 25 ἔτη. 5. υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Λυγήνορος, κτίσας ἐν Ἀρκαδίᾳ μὲν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἐν Ἄργει δὲ τῆς Πελασγίδος Δήμητρος.

Πελασγὸς, Π. ἀντὶ Πελασγικός.

Πελεθρόνιον (τὸ), π. ἢ τόπος τῆς Θεσσαλ.

Πελειάδες (αἱ), αἱ ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. 2) Π. ἀντὶ Πλειάδες.

*Πελεκᾶς, ᾶντος (ὁ), β. τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Πελία (ἡ), θυγ. τοῦ Πύλαντος ἐκ Μεγάρων, γυνὴ τοῦ Πανδίονος, (ὁ Ησυς διορθ. Πυλία).

Πελίας ᾰ (ἰων.) Πελίης, ου ἢ εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾰ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως ᾰ Αἴσονος, τοὺς ὁποίους διώξας ἐβασίλευσε τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀναξιβίας, θυγατρὸς τοῦ Βίαντος, τὸν Ἄκαστον, τὴν Ἄλκηστιν καὶ τρεῖς ἄλλας θυγατέρας. Ὑποπτεύων δὲ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Ἰάσονα, ἔπεμψεν αὐτὸν, ὡς εἰς προφανῆ ὄλεθρον, εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς ὑφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ τὸν ἀνανεώσῃ, τὸν κατέκοψαν

Πελιάς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Πελίου ἢ ἐκ τοῦ Πελίου. || « Πελιάδες, « αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου.

*Πελίγνας (ὁ), ὁ μάγειρος τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Πελιγνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. περὶ τὸ Ἀπεννῖνον.

Πελιναῖον (τὸ), τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Χίου, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖον μαρμάρου.

Πέλιννα (ἡ) καὶ Πελινναῖον (τὸ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.

Πέλλα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., πατρὶς ᾰ καθέδρα τῶν βασιλέων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., (ὁ πολ. Πελλαῖος). 2) ἀρχήτερα ἡ Ἀπάμεια.

Πελλάνα (ἀ), Δωρ. ἀντὶ Πελλήνη, π. τῆς Λακων., ἐρείπιον ἦδη ἐπὶ Παυσανίου.

*Πελλανίς, ίδος (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Πελλάνα.

Πελληναῖον (τὸ), = Πελιναῖον.

Πέλλην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φόρβαντος ᾰ ἔγγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Πελλήνη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας μεταξὺ Σικυῶνος ᾰ Αἰγείρας, (ὁ πολ. Πελληνεύς).

Πέλλης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὑπερασίου ᾰ πάππος τοῦ Ἀστερίου ᾰ Ἀμφίονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης.

Πέλλινα (ἡ), = Πέλιννα.

*Πέλλικος ἡ ; Πέλλιχος (ὁ), Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστέως.

Πελόπεια (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. 2) = Πελοπία.

*Πελόπη (ἡ), κώμη τῆς Αυδ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Φρυγ.

Πελοπηϊάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Πελοπίδης.

Πελοπηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελοπὶς, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ

Πελοπήϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Πελόπιος, ὁ τοῦ Πέλοπος.

Πελοπία (ἡ), μήτηρ τοῦ Κύκνου, υἱοῦ τοῦ Ἄρεως. 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 3) θυγ. τοῦ Θυέστου καὶ μήτηρ τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεῖσα ἰδιοχείρως, ἀφ' οὗ ἔμαθε τὸ ἔγκλημα τοῦ πατρός της.

Πελοπίδας, ου (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πελοπίδης. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβ., υἱὸς τοῦ Ἱπποκλέους, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμινώνδου, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν Λακεδ. ᾰ ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ ἀνδραγαθήσας ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἱεροῦ λόχου, ἀποκαταστήσας δὲ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδ. τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν Β'., καὶ τέλος θανατωθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου, πρὸς ἔξωσιν τοῦ ὁποίου εἶχε προκληθῇ παρὰ τῶν Θεσσαλῶν.

Πελοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος.

Πελόπιος, α, ον. Ὁ τοῦ Πέλοπος.

Πελοπὶς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Πελόπιος.

Πελοπόννασος (ἀ), Δ. ἀντὶ =

Πελοπόννητος (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος μετεξὺ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους μεγάλη χερσόνησος, ὁ νῦν Μωρέας, ἔχουσα 4030 χαθ. περίμετρον, καὶ ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τὸν Πέλοπος, ἀποικίσαντος εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Φρυγίας, 100 ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, (τὸ ἐθν. Πελοποννήσιος).

Πέλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου, βασιλέως τῆς Φρυγ., καὶ τῆς Δι.όνης, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἢ τῆς Εὐρυανάσσης, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλλου, βασιλέως τῆς Τροίας, καὶ μετοικήσας εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πελοπόννησον, ὅπου συζευχθεὶς τὴν Ἱπποδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἄτρέα, τὸν Θυέστην, τὸν Χρύσιππον καὶ τὸν Ἱππόλυκον, καὶ ἐβασίλευσε 89 ἔτη, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων, οἵτινες ἐώρταζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Πελόπεια. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κασσάνδρας.

Πέλται (αἱ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὴν Ἀπάμειαν, (Παλατίσα).

*Πελτινὸν πεδίον (τὸ), ἢ περὶ τὰς Πέρτας τῆς Φρυγίας πεδιάς.

Πέλωρ, ωρος (ὁ), εἷς τῶν διασωθέντων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, (ἄλλως) Πέλωρος.

Πελωριάς, άδος καὶ Πελωρὶς, ίδος (ἡ), ἐνν. ἄκρα, ἀκρωτ. (τὸ βορειότερον) τῆς Σικελ. ἀντικρὺ τῆς Ἰταλ. (Faro di Messina).

Πέλωρος (ὁ), = Πέλωρ. 2) ὁ κυβερνήτης τοῦ στόλου τῶν Καρχηδονίων ὑπὸ τὸν Ἀννίβαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη τὸ ἀκρωτ. τῆς Σικελ.

*Πεμφηδῶ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γραικῶν.

Πενελόπη (ἡ), Π. ἀντὶ Πηνελόπη.

Πενέσται (οἱ), οἱ δοῦλοι ἢ Θῆτες τῆς Θεσσαλ., ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν τάξιν κατοίκων, ὡς οἱ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι. 2) λαὸς τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., κατοικῶν περὶ τὴν Αυχεῖτιν λίμνην.

Πενθεσίλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμ., καὶ πληγωθεῖσα θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ.

Πενθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμ., βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅς τις, καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, αἵτινες ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἄγριον θηρίον.

Πενθίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑριγόνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ὅστις, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, μετῴκησε μετὰ μιᾶς ἀποικίας Αἰολέων εἰς Θέρμην. 2) υἱὸς τοῦ Περικλυμένου.

Πενθύλος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παφίων.

Πεντάπολις, εως (ἡ), ἡ χώρα τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Δωριέων, συγκειμένη ἐκ πέντε πόλεων, Λίνδου, Ἰαλυσσοῦ, Καμείρου, Κῶ καὶ Κνίδου. 2) ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν τῇ Λιβύῃ, ἴδε Κυρήνη.

Πεντέλη (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πεντελεύς). || τὸ πλησίον αὐτῆς ὄρος, τὸ καλούμενον Πεντελικὸν ἦτον περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ λατομεῖα τοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρου, τοῦ Πεντέλησιν ἢ Πεντελησίου λίθου.

Πεπάρηθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀντικρὺ τῆ Θεσσαλομαγνησίας, μία τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (Σκόπελος ἢ Πιπέρι), (ὁ νησ. Πεπαρήθιος).

Περαία (ἡ), ἐν γέν., ἡ πέραν νήσου ἢ ποταμοῦ χώρα, (ἰδιαιτ. 1) ἡ τῶν Ῥοδίων, μέρος τῆς Καρίας, καὶ 2) μέρος τῆς Παλαιστίνης τὸ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰορδάνου, διῃρημένον εἰς ἓξ μικρὰς τοπαρχίας.

Περαιβία, Περαιβοί, = Περῤῥαιβία, Περῤῥαιβοί.

Πέραιθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν οἱ Περαιθεῖς, κάτοικοι κώμης τινὸς τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθέντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πέρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλχινίας, θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεύσας ἐν Σικυῶνι μετὰ θάνατον τοῦ πάππου του.

Περγαμίδης, ου, (ὁ), Π. ὁ Λαομέδων, ὡς κάτοικος τοῦ ἐν Τροίᾳ Περγάμου.

Πέργαμα (τὰ) καὶ

Πέργαμον (τὸ) ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας. 2) π. τῆς Μυσ., πρωτ. τοῦ Περγαμηνοῦ βασιλείου, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τῶν Ἀττάλων (283—133 πρὸ Χ.) περιελάμβανεν, ἐκτὸς τῆς Μυσίας, τὴν Φρυγ., Λυδ., Λυκαον., Ἰων. καὶ ἓν μέρος τῆς Λυκίας, περίφημος διὰ τὴν βιβλιοθήκην της, περιέχουσαν 200,000 τόμων, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου, τὸν ὁποῖον ἐπενόησε πρῶτον ὁ γραμματικὸς Κράτης ἐκ Μαλλοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους, (ὁ πολ. Περγαμηνός).

Πέργαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύῤῥου ϗ τῆς Ἀνδρομάχης, κτίτωρ τῆς Περγάμου.

Πέργαμος (ἡ), = Περγαμον (τὸ). 2) φρούρ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

*Περγασεῖς (οἱ) καὶ

Περγασαὶ ἡ Περγασσαὶ (ἡ), κώμη ϗ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Περγασεὺς ἢ Περγασῆθεν).

Περγασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Δηϊκόων.

*Πέργασος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Δηϊκόωντος, (Ἰλ. Ε, 535).

Πέργη (ἡ), π. τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τοῦ Κέστρου ποταμοῦ, σχηματίζοντος παρ' αὐτὴν ἕνα λιμένα, (Πυργί), (ὁ πολ. Περγαῖος, καὶ Περγασία Ἄρτεμις, τῆς ὁποίας ἦτον αὐτόθι περίφημος ναός).

Περδίκκας, ου καὶ (Ἰων.) Περδίκκης, εω (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδ., Ἡρακλείδης τὴν καταγωγὴν, ἀπόγονος τοῦ Τημένου ἐξ Ἄργους, συστήσας πρῶτος τῷ 664 πρὸ Χ. τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως, κατ' ἄλλους, ἐβασίλευσαν πρὸ αὐτοῦ τέσσαρες ἤδη βασιλεῖς μετὰ τὸν Κραναόν. 2) ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεύων ἐπὶ τοῦ Πελοννησ. πολέμου ϗ ὢν πάντοτε μὲ τὸ μέρος τῶν Λακεδ. 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β'. καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου, διαδεχθεὶς, συνεργείᾳ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου, τὸν ἀδελφὸν του Ἀλέξανδρον, καὶ φονευθεὶς, μετὰ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν, ἔν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν, ἀφεὶς δὲ διάδοχον τὸν ἀνήλικον υἱὸν αὐτοῦ Ἀμύνταν. 4) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀρχηγὸς τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος, μείνας, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξ., ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας, καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν, ἐν ᾧ ἐπολέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου.

Πέρδιξ, ικος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου ϗ μήτηρ τοῦ Τάλου.

Περεγρῖνος (ὁ), ὁ Πρωτεὺς, φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ τοῦ ἐν Μυσίᾳ Παρίου, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅς τις, γράψας περὶ τῆς τελετῆς αὐτοῦ, τὸν παριστάνει ὡς κενόδοξον γόητα, οἰκειωθέντα μετὰ τῶν, ἀγνοουμένων εἰσέτι τότε καὶ συγχεομένων μὲ τοὺς Ἰουδαίους, Χριστιανῶν, ϗ τελευταῖον κατακαέντα οἰκειοθελῶς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν συνηθροισμένων εἰς τὰ Ὀλύμπια Ἑλλήνων, πρὸς ἐπίδειξιν περιφρονήσεως τοῦ βίου, τῷ 168 ἀπὸ Χ.

Περεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ϗ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου.

Περίαλλα (ἡ), ἱέρειά τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου.

Περίανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 512 πρὸ Χ., βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν μετριότητα καὶ φρόνησιν, ὥστε συνηριθμήθη καὶ μεταξὺ τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξοκείλας εἰς παντὸς εἴδους βίαν, ὥστε ἐφόνευσε καὶ τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέλισσαν. Ἀπέθανε δὲ ὀγδηκοντούτης, βασιλεύσας 44 ἔτη. 2) τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ προτέρου.

Περίαπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Φέρητος ϗ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

*Περιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Εὐβοίας.

Περιβοία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκεσαμενοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ τὸν Πελάγονα, ἡγεμόνα τῶν Παιόνων. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυμέδοντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ναυσίθοον. 3) θυγ. τοῦ Ἱππονόου, γυνὴ τοῦ Οἰνέως καὶ μήτηρ τοῦ Τυδέως. 4) Νύμφη της, ἐξ ἧς ὁ Ἰκάριος ἐγέννησε τὸν Θόαντα, τὴν Πηνελόπην ϗ. 5) γυνὴ τοῦ Πολυβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίπουν. 6) ἡ ἄλλως Ἐρίβοια, θυγ. τοῦ Ἀλκαθοου καὶ ἔγγονος τοῦ Πελοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Αἴαντος.

*Περιγένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ἀντιοχου, (Πολυβ. Ε', ξθ', 7).

Περιγούνη (ἡ), θυγ. τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἴασον καὶ ἔπειτα τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Δηϊονέα, υἱὸν τοῦ Εὐρύτου.

Περιήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Κυνόρτα, καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας, γεννήσας ἐκ Γοργοφόνης τῆς Περσέως τὸν Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. 2) ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Μενοικέως. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Βώρου. 4) Εὐβοεὺς τις ἐκ Κύμης ἢ Χαλκίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλης.

Περιθοῖδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. ἐκ Περιθοιδῶν).

Περίθοος (ὁ), = Πειρίθοος.

Περικλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Περικλείδης, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἱλώτων.

Περικλῆς, έους (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ξανθίππου καὶ Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ὁ ἐπονομασθεὶς διὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων του Ὀλύμπιος, καὶ κυβερνήσας ἐπὶ δεκαὲξ ἔτη τὴν πατρίδα του, ἥτις ἐπ' αὐτοῦ ἦτον, καθὼς λέγει ὁ Θουκυδίδης, λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ μοναρχία· ἀποθανὼν δὲ τῷ 429 πρὸ Χ., αὐτός τε ϗ οἱ δύω του υἱοὶ Ξάνθιππος καὶ Πάραλος ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, ὅς τις ἐνέσκηψεν εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπέθαλπεν, ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἀντιπάλων των, καὶ προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ παντὶ τρόπῳ τὴν πατρίδα του τὸ κέντρον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅθεν καὶ κατεκόσμησεν αὐτὴν μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα κτίρια, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα προκαλοῦσι ϗ σήμερον ἀκόμη τὸν γενικὸν θαυμασμὸν, καὶ ἀποδεικνύουσι τὸ μεγαλεῖον τῆς εὐφυίας του. Τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται, ἀλλ' ἡ περίφημος Ἀσπασία ἔσχε μεγίστην, φαίνεται, ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του. 2) υἱὸς νόθος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., καταδικασθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατήγων του εἰς θάνατον μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν.

Περικλυμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδμήτου. 2) θυγ. τοῦ Μινύου, ἐξ ἧς ὁ Φύλακος ἐγέννησε τὸν Ἰφικλον, παρβλ. Κλυμένη.

Περικλύμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ϗ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν χάριν νὰ μεταμορφώνηται διαφόρως. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πενθίλου.

Περίκλυτος (ὁ), γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐθυμάχου ἐκ Τενέδου.

Περικτιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κριτίου, μήτηρ τοῦ Πλάτωνος. 2) Πυθαγορεία τις, συγγράψασα περὶ σοφίας.

Περίλαος καὶ (Ἰων.) Περίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, κατηγορήσας ὡς μητροφόνον τὸν Ὀρέστην ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου. 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Μυκάλῃ. 4) Μεγαρεύς τις, πράττων ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου. 5) τύραννός τις ἐν Ἄργει. 6) τεχνίτης Ἀθηναῖος, κατασκευάσας ὑπὲρ τοῦ τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων Φαλάριδος τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαλκίνην ἐκείνην βοῦν, ἥτις καθόσον κατεκαίοντο οἱ ἐντὸς αὐτῆς κατακλειόμενοι κατάδικοι, ἀνέδιδεν τὰς φωνὰς αὐτῶν εἰς εἶδος μυκηθμοῦ βοός, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς ἐφευρέσεώς του ταύτης, κατακαείς πρῶτος ἐντὸς αὐτῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ τυράννου. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Θουρίων.

*Πέριλλος (ὁ), = Περίλαος (6).

Περιμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Δίολου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἐξ ἧς ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὸν Ἱπποδάμαντα ᾗ Ὀρέστην. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. 3) ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Λικυμνίου. 4) θυγ. τοῦ Οἰνέως, γυνὴ τοῦ Φοίνικος. 5) θυγ. τοῦ Ἀμυθάονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰξίονος. 6) θυγ. τοῦ Ἀδμήτου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄργου τὸν ἐπώνυμον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Περιμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων.

Περιμήλη (ἡ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιμήδη (5, 6).

Πέριμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέγητος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡπατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

*Περινείκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἱππομάχου, μήτηρ τοῦ Ἴφιτου.

*Πέρινθος (ὁ), Ἐπιδαύριός τις, συνόμιλος τοῦ Ὀρέστου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ

Πέρινθος (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ὕστερον Ἡράκλεια, (ὁ πολ. Περίνθιος).

Περιπόλιον (τὸ), φρούρ. τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸ Ῥήγιον.

*Περιπόλτας, α (ὁ), μάντις ἐκ Θεσσαλίας.

Περισθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Λίγύπτου ᾗ τῆς Καλιάνθης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἠλέκτρας.

Περίφας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λίγύπτου ᾗ τῆς Γοργης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δανα-ΐδος Ἀκταίας. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Λἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπύτου, κήρυξ τῶν Τρώων. 5) αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, προγενέστερος τοῦ Κέκροπος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν.

*Περίφημος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Σαλαμῖνι.

Περιφήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας, περιδόητος λῃστής, διατρίβων περὶ τὴν Ἐπίδαυρον ᾗ φονεύων τοὺς διαβάτας μὲ τὴν κορύνην (βόπαλον) τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κορυνήτης, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν, Πελοπίδης τὴν καταγωγήν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐν Τροίᾳ. 3) υἱὸς τοῦ Νυκτίμου.

Πέρκαλος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείλωνος, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Δημαράτου.

Περκώπη (ἡ), = Περκώτη.

Περκώσιος (ὁ), τὸ ἐθν. τοῦ=

Περκώτη (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Λβύδου καὶ Λαμψάκου, μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στράβωνος.

Περμησσὸς καὶ Περμησσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ., χωρ. εἰς τὴν Κωπαΐδα, ἀφ' οὗ ἐνωθῇ μὲ τὸν Ὀλμειόν.

*Πέρνη (ἡ), π. τῆς Θράκης, ἀντικρὺ τῆς Θάσου, (ὁ πολ. Περναῖος).

*Περοίδας, α (ὁ), ἀρχηγός τις τοῦ ἱππικοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Περουσία (ἡ), π. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Perugia), (ὁ πολ. Περουσινὸς καὶ Περουσιεὺς καὶ Περουσιάτης).

*Περπερήνα (ἡ), π. τῆς Μυσ.

Περραιβία καὶ Περαιβία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὰ Τέμπη καὶ τὸν Ὄλυμπον ἄχρι τοῦ Πίνδου, (τὸ ἐθν. Περραιβοὶ καὶ Περαιβοί).

*Περρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐκ Περριδῶν).

Περσαῖος (ὁ), = Πέρσης (1). 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τοῦ ἐν Κύπρῳ Κιτίου, κατ' ἀρχὰς δοῦλος ᾗ ὕστερον μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ διδάσκαλος Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διωρίσθη ᾗ φρούραρχος τοῦ Ἀκροκορίνθου. Ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει διάφορα συγγράμματά του.

Περσαίπολις (ἡ), = Περσέπολις.

*Περσεία (ἡ), πηγὴ τις ἐν Μυκήναις.

Περσείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως, (ὅθεν ||. πλθ.) οἱ ἐν Περσίᾳ Ἀχαιμενίδαι.

Περσέπολις, εως (ἡ), π. πρωτ. τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ παλάτια τῶν βασιλέων της καὶ τοὺς θησαυρούς της, τοὺς ὁποίους ἐλαφυραγώγησεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος. Τὰ ἐρείπια της σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Τζιλ-μινάρ (40 στῆλαι).

Περσέπτολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Πολυκάστης, θυγατρὸς τοῦ Νέστορος ἢ τῆς Ναυσικάας, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου.

Περσεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, μετὰ τῆς ὁποίας ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου του Ἀκρισίου ἐντὸς κιβωτίου εἰς τὴν θάλασσαν, φοβηθέντος τὸν χρησμόν, ὅτι ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σεριφου, ὅπου ἐφέρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων. Παμφθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, ἐρωτυθέντος τὴν μητέρα του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης, κατώρθωσε τοῦτο μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπιστρέφων ἠλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδαν, θυγατέρα τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τοῦ παρατώδους κήτους, πρὸς βορρᾶν τοῦ ὁποίου εὗρεν αὐτὴν ἐκτεθειμένην, καὶ νυμφευθεὶς αὐτήν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πέρσην, τὸν Ἀλκαῖον, τὸν Ἠλεκτρύονα, τὸν Σθένελον, τὸν Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἐλευθερώσας δὲ ᾗ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πολυδέκτου, τὸν ὁποῖον ἀπέλιθωσε, καθὼς καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ μαχομένους Σεριφίους διὰ τῆς τοῦ Γοργονείου θέας, ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πάππου του, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὸν, καταφυγόντα εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Λάρισαν, μετέβη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ παίζων τὸν δίσκον, τὸν ἐφόνευσεν ἐξ ἀποτυχίας. Φοβούμενος δὲ διὰ τὸν φόνον τοῦτον νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸ Ἄργος, ἀντήλλαξεν αὐτὸ μὲ τὴν Τίρυνθα καὶ τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Προίτου Μεγαπένθην. 2) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβοίας. 3) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς ἐκ παλλακίδος τοῦ Φιλίππου, νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμ. Παύλου Λἰμιλίου καὶ πομπευθεὶς μετὰ τῶν δύο του υἱῶν Φιλίππου ᾗ Ἀλεξάνδρου ἐν Ῥώμῃ, ὅπου ᾗ ἀπέθανεν ἐλεεινῶς ἐν φυλακῇ μετὰ δύο ἔτη.

Περσέφασσα(τα) ᾗ Περσεφόνεια, Π. ἀντὶ-

Περσεφόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Πλούτων, ἔφερε κρυφίως εἰς τὸν Ἅδην, ὅπου, κατὰ παράκλησιν τῆς μητρός της, συνεχώρησεν ὁ Ζεὺς νὰ μένῃ μόνον τρεῖς μῆνας τοῦ ἔτους, τοὺς δὲ λοιποὺς νὰ διατρίβῃ εἰς τὴν γῆν μὲ τὴν μητέρα της, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἐλατρεύετο, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ ὡς βασίλισσα τοῦ Ἅδου καὶ τῶν Καταχθονίων, εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

Περσὶς, ιδος (ἡ), μέρος τῆς Κάτω Λιγύπτου παρὰ τὸ Βολβιτινὸν στόμα τοῦ Νείλου, ἐπὶ τοῦ νῦν ἀκρωτηρίου Ἀμπακίρ.

Πέρση (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡλίου τὸν Λἰήτην, τὴν Πασιφάην καὶ τὴν Κίρκην.

Περσηλάθης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Περσείδης.

Περσηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ., θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, ἡ Ἑκάτη. 2) θυγ. τοῦ Περσέως, ἡ Ἀλκμήνη. 3) (κυριωνυμ.) = Πέρση.

Πέρσης, ου (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Περσίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστερίου καὶ Πάλλαντος, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀστερίας τὴν Ἑκάτην. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ του ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκε πλησίον τοῦ πενθεροῦ του Κηφέως, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. 4) ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν οὗτος τὰ Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας.

Περσὶς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Περσική. ||. (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ) ἡ χώρα τῶν ἰδίως Περσῶν, μεταξὺ Καρμανίας, Μηδίας ᾗ Σουσιανῆς, πατιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου.

Πέρσιος (ὁ), Φλάκκος, περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς ἐπὶ Τιβερίου καὶ ἀποθανὼν ἐπὶ Νέρωνος εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν.

Περτίναξ, ακος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς Βαλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδου, καὶ θανατωθεὶς μετὰ δύο μῆνας ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων.

Περφερεῖς (οἱ), δηλ. Θεωροί, ὀνομάζοντο οἱ πέντε ἀπεσταλμένοι τῶν Ὑπερβορέων, οἵτινες ἔφερον τὰ δῶρα τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Δῆλον.

Πεσσινόεις, εντος (ὁ), Π. ἀντὶ-

Πεσσινοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Γαλατ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ., περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ λατρείαν τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα, νομιζόμενον διὰ πετὲς (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἐκ τοῦ Πεσεῖν) μετεκομίσθη ἔπειτα εἰς Ῥώμην, (ὁ πολ. Πεσσινούντιος).

Πεταλία (ἡ), νῆσοι ἢ νῆσοι (τέσσαρες, κατὰ τὸν Πλίν.) πετρώδεις καὶ ἔρημοι περὶ τὸ στόμιον τοῦ ζενοῦ τῆς Εὐρίπου, (Πεταλιοί).

Πετεών, ῶνος (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἁλίαρτον.

Πετεώς, ῶ καὶ (Π.) ῷο (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρνεοῦ ἢ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἢ ἀποικίσας τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Στεῖριν.

Πετηλία (ἡ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κτίσμα τοῦ Φιλοκτήτου, (Strongoli).

*Πέτιαις, ιος (ὁ), ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Πετόσιρις, ιδος (ὁ), φιλόσοφός τις ἢ ἀστρολόγος ἐξ Αἰγύπτου.

Πέτρα (ἡ), χωρ. παρὰ τὴν Κόρινθον. 2) π. πρωτ. τῆς Πετραίας Ἀραβίας, καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, (Ἐρρακίμ). 3) κώμη τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. 4) ἡ τῆς Ῥηγίνης, ἴδε Λευκοπέτρα, (ὁ πολ. Πετραῖος).

Πετραία (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πετραῖος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ποσειδῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς σχίσας τὰς πέτρας, αἵτινες ἐμπόδιζον ποτε τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειριθόου ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ.

Πετραχὸς (ὁ), κρημνός τις παρὰ τὴν Χαιρώνειαν ἐν Βοιωτίᾳ.

Πετροκόριοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λίγειρος καὶ Γαρούμνα.

*Πετροσάκα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ., μεθόριον τῆς Μεγαλοπόλ. καὶ Μαντινείας.

Πέττα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάνου, ὑπανδρευθεῖσα Ἕλληνα τὸν Φωκαέα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετωνομάσθη Ἀριστοξένη, καὶ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Πρῶτον, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Μασσαλίᾳ Πρωτιάδαι.

Πευκεδής, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων.

Πεύκελα (τά), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, πρωτεύουσα τῆς Πευκελεωτιδος ἢ Πευκολαϊτιδος, (Περλελί).

Πευκεντῖνος, η, ον, = Πευκέντινος.

*Πευκέστης, ου (ὁ), Μακεδών τις, τῶν περὶ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, υἱὸς τοῦ Μακαρτάτα.

Πευκετία (ἡ), χώρα τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸ Βρεντέσιον, (τὸ ἐθν. Πευκέτιος).

Πευκέτιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πευκετίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀποικίσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς Ἰταλίαν, καὶ συνοικίσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πευκετίαν.

Πεύκη (ἡ), νῆσος μεγάλη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, (οἱ κάτοικοι Πευκῆνοι, συγγενεῖς τῶν ἐν Γερμανίᾳ Βαστάρνων), (Πικζίνα).

*Πευκολαΐτις, ιδος (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Ἰνδ. περὶ τὸν Ἰνδόν.

*Πέφνος (ἡ), π. καὶ νῆσος τῶν παραλίων τῆς Λακων. περὶ τὰς Θαλάμας.

Πεφρηδών, οῦς (ἡ), = Παμφρηδώ.

Πηγαί (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῶν Μεγάρων. 2) χωρ. τῆς Ἀρκαδ. καὶ 3) τῆς Κύπρου, (τὸ τοπ. Πηγαῖος).

*Πηγαία (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἰωνίδων Νυμφῶν.

Πήγασος (ὁ), ὁ περίφημος πτερωτὸς ἵππος τοῦ Βελλεροφόντου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Γοργόνος Μεδούσης, ἀποκεφαλισθείσης ὑπὸ τοῦ Περσέως, καὶ μετατεθεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κατάπτωσιν τοῦ Βελλεροφόντου. 2) Βοιωτός τις ἐξ Ἐλευθερῶν, εἰσαγαγὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, (Παυσαν. Α', β', 4).

Πήδαιον (τὸ), χωρ. τῆς Τριφάδος, ἄγνωστον ποῦ ἔκειτο.

Πηδαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ μιᾶς δούλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

*Πηδάλιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κύπρου.

Πήδασα (τὰ), π. ἀρχαία τῆς Καρ., κατοικία τῶν Λελέγων, μετοικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μυσώλου εἰς τὴν Ἁλικαρνασσόν.

Πηδασις, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὰ Πήδασα τῆς Καρίας χώρα.

Πήδασον (τό), = Πήδασα (τά).

Πήδασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. 2) εἷς τῶν Ἵππων τοῦ Πετίονος, τοὺς ὁποίους ἐλαφυραγώγησεν ὁ Ἀχιλλεύς.

Πήδασος (ἡ), π. τῶν Λελέγων ἐν Τριφάδι, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, πορθηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ., (κατὰ τὸν Πλίν. τὸ Ἀδραμύττιον). 2) π. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Μεθώνη, (τὸ ἐθν. Πηδασεύς).

*Πηλαγωνία (ἡ), = Πελαγονία.

Πηλεγών, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀξιοῦ ἢ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου.

Πηλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Πηλείδης, ου, καὶ (Π.) Πηλείων, ωνος (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς.

Πηλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, φυγὼν, διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου, ἐξ Αἰγίνης εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, καὶ λαβὼν τὴν θυγατέρα του μὲ μέρος τῆς χώρας, ὅπου συνέστησεν ἀποικίαν τινὰ ἐκ Μυρμιδόνων. Φονεύσας δὲ ἐξ ἀποτυχίας, εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν πενθερόν του, ἢ, κατ' ἄλλους, τὸν Ἄκτορα, υἱὸν τοῦ Ἀκάστου, συνέπλευσε καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας εἰς Κολχίδα, καὶ ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός αὐτοῦ Θέτιδος ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα.

Πήλη (ἡ), νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Ἰων. ἀντικρὺ τῶν Κλαζομενῶν.

Πηληϊάδης, ιω (ὁ), Π. ἀντὶ Πηλείδης.

Πήληκες (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀεντίδα φυλήν.

Πηλικὸς, άδος (ἡ), ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὕλη.

Πήλιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. συνεχόμενον μὲ τὴν Ὄσσαν καὶ ἐκτεινόμενον ἀκρι τῆς Σηπιάδος ἄκρης, (βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς).

*Πηλοῦς, οῦντος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Χίον, (ὁ νησ. Πηλούσιος).

Πηλούσιον (τὸ), π. ὀχυρὰ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικωτέρου στόματος τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζετο, ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς θαλάσσης, (ὁ πολ. Πηλουσιώτης).

Πηλώδης, ους (ὁ), λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν Βουθρωτόν.

Πηνειὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., πηγ. ἐκ τοῦ Πίνδου καὶ χυν. διὰ τῶν Τεμπῶν εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Σαλαμπριά). 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Σκόλλιος, καὶ χυν. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος πλησίον τῆς Κυλλήνης, (ποτάμι τῆς Γαστούνης).

Πηνέλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Λείτου ἢ τοῦ Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης ἢ ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου.

Πηνελόπεια, Π. ἀντὶ -

Πηνελόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰκαρίου ἢ τῆς Νύμφης Περιβοίας, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσ., ἢ μήτηρ τοῦ Τηλεμάχου, περίφημος διὰ τὴν σύνεσιν καὶ σωφροσύνην της, διατηρήσασα τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της πίστιν καὶ ἀγάπην καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς ἀπουσίας του, καὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς προφασιζομένη τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον ὕφαινε μὲν καθ' ἡμέραν δι' ἐντάφιον τοῦ πενθεροῦ της Λαέρτου, ἀνέλυε δὲ διὰ νυκτὸς, ὥσπερ καὶ παροιμία κατήντησεν ὁ Ἰστὸς τῆς Πηνελόπης.

Πήρεια (ἡ), χώρα τῆς Θεσσαλ., ὅπου ἄλλοι ἀνέγρ. Περία καὶ ἄλλοι Φήρεια.

Πηρὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της ὑπεσχέθη εἰς ὅποιον ἤθελε τῷ φέρει τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους, ἐκτελέσας τὸν ἄθλον τοῦτον, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Βίαντα. 2) ἡ μήτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, τὸν ὁποῖον ἔσχεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

*Πιαλία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὸ ὄρος Κερκέτιον, (ὁ πολ. Πιαλεύς).

Πίγρης, ητος (ὁ), Παίων τις, ἀδελφὸς τοῦ Μαντέου, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου μετῴκισεν ὁ Δαρεῖος τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν. 2) υἱὸς τοῦ Σελδόμου, ἀρχηγὸς τοῦ στόλου τῶν Καρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. 3) ἑρμηνεύς τις Κύρου τοῦ Νεωτέρου, ἐκ Καρίας.

Πίδοκος (ὁ), Ἀθηναῖός τις περὶ Ξενοφ.

Πιδύτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων ἐκ Περκώτης.

Πίελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου.

Πιέρεια (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, (ὁ Ησυμ διορθ. Πειρία).

Πιερία καὶ Πιερὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Μακεδ. πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλ. πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, μεταξὺ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ποταμῶν Ἄξιοῦ καὶ Ἀλιάκμονος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν τῶν Μουσῶν (Πιερίδων διὰ τοῦτο καλουμένων, ἴδε καὶ Πιερος 3) καὶ τοῦ Ὀρφέως, (οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πιερες μετῴκησαν ὕστερον περὶ τὸ Πάγγαιον). 2) ἐπαρχ. τῆς Συρ. μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ.

Πίερος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θρᾴκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε τὸν Ὑάκινθον. 2) ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες, ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας περὶ μουσικῆς, καὶ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά.

3) Μακεδών τις, ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὰς Θεσπιὰς τῆς Βοιωτίας τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν, ἀφ' οὗ καὶ Πιερίδες αὗται (ἴδε καὶ Πιερία). 4) (γεωγρ.) β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν.

Πιθηκοῦσαι (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλ. ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπαν. (ἡ Ἀινάρια καὶ Προχύτη), κατοικούμεναι ὑπὸ Τυῤῥηνῶν, Χαλκιδέων καὶ Συρακουσίων.

*Πίθων, ωνος (ὁ), ἴδε Πείθων.

Πικεντία (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἐν Καμπανίᾳ Πικεντίνης, (Picenza), (ὁ πολ. Πικεντηνός).

Πικεντίνη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεσ. Ἰταλ., ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς ἐπίσημον τὴν Ἀγκῶνα, (τὸ ἐθν. Πικεντῖνοι, μετοικισθέντες ὑπὸ τῶν Ῥωμ. εἰς τὴν Καμπανίαν).

Πίκτονες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγειρος.

Πικτώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, (Sables d'Olones).

Πίλωρος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος.

Πίμπλα καὶ Πίμπλεια (ἡ), κώμη καὶ β. καὶ πηγὴ τῆς ἐν Μακεδ. Πιερίας, ἱερὰ τῶν Μουσῶν (Πιμπληΐδων), ὅπου λέγεται διάγων ὁ Ὀρφεὺς, μεταφερόμενα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Πίναρα (τὰ), π. τῆς Λυκ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κράγου, (Ἑλμαλὺ), (ὁ πολ. Πιναρεύς).

Πίναρος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., χυν. παρὰ τὴν Ἰσσὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς ἐν Θήβαις τῷ 520 πρὸ Χ., καὶ διδαχθεὶς τὴν μεσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου καὶ τῆς Κορίννης, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς λέγεται, τοῦ Πυθαγόρου ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του εἶναι ἄγνωστα ἢ ἀμφίβολα, καθὼς καὶ ἡ ἡλικία του. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων του διεσώθησαν μόναν ΙΔ' Ὀλυμπιακαὶ ᾠδαί, ΙΒ' Πυθικαί, Η' Ἰσθμικαὶ καὶ ΙΑ' Νεμεακαί, διὰ τῶν ὁποίων ἀνύμνησεν ὁ ἔξοχος οὗτος ποιητὴς τοὺς διαφόρους νικητὰς τῶν τεσσάρων τούτων ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος. 2) τυραννος τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.

*Πίνδασος (ὁ), β. παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

Πίνδος (ὁ), πυτ. τῆς Λοκρίδος, χυν. εἰς τὸν Κηφισόν. 2) (ἡ) π. τῆς Δωρ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, μία τῆς τετραπόλεως. 3) (ὁ καὶ ἡ), β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἠπείρου, (Μέτζοβον).

*Πιξόδαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνω, βασιλεὺς τῆς Καρίας.

†Πιόνη (ἡ), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠιόνη ἢ Ἠιονή.

Πίρωμις, ιος (ὁ), λέξις Αἰγυπτιακὴ, σημαίνουσα, κατ' Ἡρόδοτον μὲν, καλὸς κἀγαθός· κατὰ δὲ Wesseling, Ἥρως.

Πίσα (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, συγχεομένη μὲ τὴν Ὀλυμπίαν, ἐν ᾗ ἀπὶ Στρβ. δὲν ἐσώζετο εἰς τὴν θέσιν της, καταγραφείσης πρωΐμως ὑπὸ τῶν Ἠλείων, εἰμὴ μόνον ἡ πηγὴ Βῖσα. 2) π. παραθαλ. τῶν Τυῤῥηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, σωζεται καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Πισάτης καὶ Πισεύς).

Πισᾶτις, ιδος(ἡ), ἡ περὶ τὴν Πῖσαν χώρα τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ.

Πισιδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τοὺς πρὸς βόῤῥαν πρόποδας τοῦ Ταύρου, μεταξὺ Παμφυλ., Κιλικ., Καππαδ., Λυκ. καὶ Φρυγίας, (τὸ ἐθν. Πισίδης ἢ Π. Πισιδεύς).

*Πίσιλις, εως (ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς Περαίας τῶν Ῥοδίων.

*Πῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους.

Πισσαύθνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῶν Σάρδεων.

Πίστιρον (τὸ), = Πίστυρος.

*Πιστοκράτης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Πύῤῥωνος.

Πίστυρος (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Θρᾴκης παρὰ τὸν Νέστον ποταμόν.

*Πίστων, ωνος (ὁ), γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Καλαυρίας. 2) θωρακοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Πιτάνα (Δωρ. ἀντὶ Πιτάνη (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐάδνην. Ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, πλησίον τῆς Σπάρτης, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Πιτανάτιδος Ἀρτέμιδος, (ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ὁ Πιτανάτης λόχος τῶν Σπαρτ.). 3) π. ᾗ λιμὴν τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, (Τσανδαρλῆ), (ὁ πολ. Πιτανεύς).

Πιτθείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πιτθέως.

Πιτθεύς, έως (ὁ), ὡς ἔθν., ὁ κάτοικος τοῦ Πίτθου. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ὑπολαμβανόμενος ὁ σοφώτερος καὶ θεοφιλέστερος τῶν συγχρόνων του, συγγράψας μάλιστα ὡς λέγεται, καὶ περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Τούτου ἡ θυγάτηρ Αἴθρα, προμεμνηστευμένη τὸν Βελλεροφόντην, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα, ἀναταφέντα παρὰ τοῦ πάππου του.

Πίτθος (ὁ), κώμη ᾗ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πιτθεύς).

Πιτίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Πιττακὸς (ὁ), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Μιτυληναῖος, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἐκ τῶν τυράννων, καὶ διοικήσας αὐτὴν πρὸς καιρὸν, συγγράψας δὲ, κατὰ τὸν Σουΐδαν, καὶ περὶ Νόμων.

2) βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνῶν.

Πιττάλακος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Πίτταλος (ὁ), ἑτερός τις ἐν Ἀθήναις.

Πιτύα καὶ Πιτυόεσσα (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. 2) νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Πιτυεὺς καὶ Πιτυάτης).

Πιτυοκάμπτης, ου (ὁ), οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ λῃστὴς Σίνις, διότι, κάμπτων δύο πίτυς καὶ δένων ἀπ' αὐτῶν τοὺς διαβαίνοντας ξένους, ἀφ' οὗ τοὺς ἐλῄστευε, τὰς ἀπέλυε πάλιν, ᾗ οὕτω τοὺς διεσπάραττε.

Πιτυοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Κολχ. 2) ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα τῆς Μυσίας.

Πιτυοῦσα καὶ Πιτυοῦσσα (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Χίος, ἡ Σαλαμὶς, ἡ Λάμψακος ᾗ ἄλλαι νῆσοι καὶ πόλεις. 2) (ἰδίως) νῆσος τοῦ Ἀργολ. κόλπου παρὰ τὴν Ναυπλίαν. 3) δύω μικραὶ νῆσοι (ἡ Ἑβδομος καὶ Ὀφιοῦσα) παρὰ τὴν Ἱσπανίαν.

Πίτυς, υος (ἡ), Νύμφη τις, ἐρωμένη τοῦ Πανός, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον δένδρον, ἀφ' οὗ, κατὰ ζηλοτυπίαν τοῦ Βορέως, πεσοῦσα συνετρίβη.

*Πίων, ονος (ὁ), β. περὶ τὴν Ἔφεσον, (περιβόλ. Πρίων).

*Πλαγγών, όνος (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

*Πλάγγων, ονος (ὁ), μυρεψός τις παρ' Ἀθην.

Πλαγκταὶ πέτραι (αἱ), δύο ἀπόκρημνοι νῆσοι τῆς μεσογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἐκλαμβανόμεναι συνήθως ἀντὶ τῶν Διπάρων. 3) = Κυάνεαι.

Πλαθάνη (ἡ), δούλη τις παρ' Ἄρχῃ.

Πλακεντία (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Πάδου, (Piacenza), (ὁ πολ. Πλακεντῖνος).

Πλακία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Λευκίππου ᾗ γυνὴ τοῦ Ἴλου, βασιλέως τῆς Τροίας. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν, (ὁ πολ. Πλακιηνάς).

Πλάκος (ἡ), β. τῆς Μυσ., ὑπὸ τὰ ὁποῖον ἔκειντο αἱ Θῆβαι, αἵτινες διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο Ὑποπλάκιοι.

Πλανησία (ἡ), νῆσος τῆς Ἰσπαν. παρὰ τὰ ἀκρωτ. Διάνιον, ἴσως ἡ S. Pola.

Πλάταια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸν Ἀσωπὸν μεταξὺ Ἑλικῶνος ᾗ Κιθαιρῶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἑλλ. κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Θηβαίων, (Παλαιόκαστρον), (ὁ πολ. Πλαταιεύς).

Πλαταιαὶ (αἱ), συνηθέστερον παρὰ τοῖς πεζογράφοις τοῦ Πλάταια.

Πλαταιεῖς (οἱ), οἱ ἐν Ἀθήναις πολιτογρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φεύμενοι διὰ τὰς πολεμικὰς αὐτῶν ἀνδραγαθίας δοῦλοι, ἀποτελοῦντες ἰδίαν τάξιν πολιτῶν, καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Πλαταιῶν, τοὺς ὁποίους εἶχον πολιτογραφήσῃ οἱ Ἀθην. μετὰ τὰ Μηδικά.

Πλαταιΐς, ΐδος (ἡ), ἐνν. γῆ ἢ χώρα, ἡ περὶ τὰς Πλαταιὰς τῆς Βοιωτίας.

Πλαταμώδης, ους (ὁ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Μεσσην., (ἄλλως) Κυπαρίσσιον.

Πλατάνιος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Πτώου καὶ χυν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας.

Πλατανιστοῦς, οῦντος (ὁ), ἢ ἄλλως Μάκιστος, π. τῆς Ἠλιδος. 2) ἀκρωτ. τῆς Λακων. ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων.

*Πλατανιστών, ῶνος (ὁ), πυτ. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Κυνόσουραν.

Πλάτανος (ἡ), κώμη τῆς Φοινίκης, ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ (ὁ πολ. Πλαταιεύς).

Πλάτεα καὶ Πλατεῖα (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὸν Μενελάϊον λιμένα.

Πλάτων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ ά. ἔτος τῆς 108, εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο καὶ τὰ γενέθλιά του. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 πρὸ Χ., καὶ συγγράψας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. 4) φιλόσοφος Περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. 5) φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου. 6) μαθητὴς τοῦ Πρεσφάνους ἢ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου.

Πλαῦτος (ὁ), Ἄκκιος, περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Β'. Λιβυκοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σώζονται εἴκοσι κωμῳδίαι.

Πλειάδες (αἱ), αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινὼ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη ἢ Μαῖα, ὑπὸ τῶν ὁποίων, μεταπεθεισῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τοὺς ἀστέρας, σύγκειται ὁ ὁμώνυμος αὐτῶν ἀστερισμὸς, τοῦ ὁποίου ἡμὲν ἀνατολὴ ἐπραμήνυε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τον χειμῶνα.

Πλεισθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀερόπης τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, καὶ ἀποθανὼν εἰς νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὅθεν καὶ οἱ υἱοί του ἀνετράφησαν ὑπὸ τοῦ πάππου των, καὶ διὰ τοῦτο Ἀτρεΐδαι καὶ

Πλεισθενίδαι (οἱ), οἱ υἱοὶ τοῦ Πλεισθένους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

Πλεισταίνετος (ὁ), ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου.

*Πλείσταινος (ὁ), υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν Εὐρυδάμου, ἀναιρεθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Πλείσταρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου Λεωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Παυσανίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπετροπεύθη, μείνας ἀνήλικος μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του. 2) ἀδελφὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Πλειστοάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Παυσανίου καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν Πλείσταρχον.

Πλειστόλας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

*Πλειστόνικος (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀθην.

Πλείστος (ὁ), ποτ. τῆς Φωκίδος, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Δελφῶν καὶ χυν. εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον.

Πλειστώναξ, ακτος (ὁ), = Πλειστοάναξ.

Πλείσταρος (ὁ), θεός τις τῶν Θρᾳκῶν.

*Πλευρᾶτος (ὁ), Ἰλλυριός τις παρὰ Πλ.

Πλευρὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, γεννήσας ἐκ Ξανθίππης τῆς Δώρα τὸν Ἀγήνορα καὶ τρεῖς θυγατέρας. Ἀπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη ἡ

Πλευρὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, μητρόπολις τῶν Κουρήτων, (ὁ πολ. Πλευρώνιος).

Πληγάδες (αἱ), = Συμπληγάδες.

Πληϊάδες (αἱ), Ἰων. ἀντὶ Πλειάδες.

Πληϊόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας.

Πλημμύριαν (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σικελ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, (Punta di Gigante).

Πλημναῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παράτου ἐκ Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Ὀρθόπολιν ἀνεύρεψεν ἡ Δήμητρα.

Πληξάυρη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων καὶ 2) μία τῶν Νηρηίδων.

Πληξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθεμίδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἁρπάσῃ τῆς Ἀταλάντης τὸ δέρμα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 2) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου.

Πλινθίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης, (ὁ πολ. Πλινθινήτης). || ο Πλινθινήτης κόλπος, ὁ σχηματιζόμενος τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια τῆς Αἰγύπτου (ὁ μυχὸς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου).

Πλίνιος (ὁ), ὁ μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς ἐν Βερώνῃ τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 23-79 ἀπὸ Χ., ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ Οὐισουΐου, πρὸς παρατήρησιν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐκτεθῇ ὑπὲρ τὸ θέαν. Ἡ σωζομένη Φυσικὴ αὐτοῦ Ἱστορία εἰς 37 β.βλία εἶνε ἐράνισμα 3000 συγγραφέων πρυγενεστέρων του, τῶν ὁποίων τὰ πλειότερα συγγράμματα δὲν διεσώθησαν. 2) Καικίλιος, ὁ νεώτερος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ πρεσβυτέρου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον σώζεται καὶ μία ἔκθεσίς του, θαυμαζομένη διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ λόγου, καθὼς καὶ ἕκδ. βιβλία ἐπιστολῶν.

*Πλεμβαρία (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Ἰβηρίαν.

Πλούταρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ὁ περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος, ἐκ Χαιρωνείας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ, γεννηθεὶς περὶ τὸ 50 ἀπὸ Χ. ἢ ἀποθανὼν ἑβδομηκοντούτης, ἀφ' οὗ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ καὶ Ὑπάτου καὶ ἐπάρχου τῆς Ἰλλυρίας.

Πλουτεύς, έως (ὁ), Π, ὁ Πλούτων.

*Πλουτιαδῆς, ου (ὁ), φιλυσοφός τις ἐκ Ταρσοῦ παρὰ Στρβ.

Πλοῦτος (ὁ), θεὸς τοῦ πλούτου, υἱὸς τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δήμητρος, συγχεόμενος μετὰ τοῦ Πλούτωνος, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον παρεκνόμενος τυφλὸς, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς Τύχης κτλ.

Πλουτὼ, οὔς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Πλούτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διός, θεὸς τοῦ Ἅδου καὶ τῶν Ὑποχθονίων, ὅθεν ἢ Ἄδης καὶ Ἀϊδωνεύς, καὶ χορηγὸς τοῦ Πλούτου. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Περσεφόνη, θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἥρπασε, νέαν ἔτι, καὶ μετὰ τῆς ὁποίας εἰκονίζετο καθήμενος καὶ κρίνων τοὺς νεκρούς, κρατῶν δίαιναν κτλ. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζοντο Πλουτώνια διάφορα μεταλλικὰ σπήλαια, ἀναπέμποντα θληκτηριώδεις ἀναθυμιάσεις, οἷον τὸ ἐν τῇ Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας, τὸ παρὰ τὴν λιμνην Ἄορναν τῆς Καμπανίας κτλ.

Πλυνὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Λιβ.

Πλυντήρια (τὰ), ἐνν. ἱερὰ, ἑορτή τις τελουμένη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος.

*Πλωθειὰ (ἡ) καὶ Πλωθειαὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Πλωθεὺς ἢ Πλωθιεύς).

Πλωταὶ (αἱ), αἱ ὕστερον Στροφάδες νῆσοι.

Πλωτῖνος (ὁ), φιλόσοφος Ἀλεξανδρινὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας ἐν Ῥώμῃ καὶ καταλιπὼν διαφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα.

Πυγαγόρας, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Κύπρου παρ' Ἀρρ.

Ποδαλείριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης, συνακολουθήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τα τοὺς λαιποὺς Ἕλληνας ἐπὶ Τροίαν καὶ ὠφελήσας τὰ μέγιστα διὰ τῆς ἰατρικῆς του ἐμπειρίας.

Ποδάνεμος (ὁ), Φλιασιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ποδάργη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἐξ ἧς ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς δύο ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον.

Ποδάργος (ὁ), εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ Μενελάου.

*Ποδάργης, ους (ὁ), Μαντινεύς τις παρὰ Παυσ.

Ποδάρκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ποδάρκης, ους (ὁ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ὁ Πρίαμος. 2) υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμὼν τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος ἐξ Ἀγχιάλης.

Ποδῆς, οῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠετίονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

*Ποθεινὴ (ἡ), αὐλήτρις τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ποίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαυμάκου ἢ τοῦ Φυλάκου, ἔγγονος τοῦ Ἰφίκλου ἢ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Ποιήεσσα (ἡ), π. τῆς Λακων., κτίσμα τοῦ Τελέκλου. 2) π. τῆς Κέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ποικίλον (τὸ), β. τῆς Ἄττ.
Ποινινον (τὸ) ἡ Ποινινος (ὁ), β. τῆς ἄνω Ἰταλ., συνέχεια τῶν Ἄλπεων.
Πάϊον (τὸ), β. (μέρος τοῦ Πίνδου) μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου.
Πόλα (ἡ) καὶ Πόλαι (αἱ), π. τῆς Ἰσρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Πολάτης).
Πολέμαρχος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. 2) υἱὸς τοῦ Κεφάλου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν 30 τυράννων.
Πολεμοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος, ἰατρὸς εὐδόκιμος καὶ οὗτος, ὅθεν ᾗ ἐτιμᾶτο ἐν Θυρεάτιδι ὡς ἥρως. 2) Μακεδόντις, πατὴρ τοῦ Κοίνου, παρ' Ἀρρ. (Ἀναβ. Ε', 27).
Πολέμων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ξενοκράτους, διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, τοῦ Ἀρκεσιλάου, τοῦ Κράντορος καὶ ἄλλων, συγγράψας πολλὰ, τῶν ὁποίων ὀνόματα μόνον τινὰ διέσωσεν ὁ Λαέρτιος. 2) ὁ περιηγητὴς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ζήσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς ᾗ συγγράψας Περιήγησιν καὶ τινα ἐπιγράμματα. 3) Λαοδικεὺς, υἱὸς Ζήνωνός τινος ῥήτορος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρου. 4) ἕτερος σοφιστὴς ᾗ ῥήτωρ ἐκ Λαοδικείας, διδάξας ἐν Σμύρνῃ καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς.
Πολεμώνιον (τὸ), π. ᾗ λιμὴν τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ πρότερον Σῦδη, μετονομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Πόντου Πολέμωνος.
Πολίαγρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, γενόμενος αὐτόχειρ διότι ἐχλεύασθη ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Πολίαρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, περιβόητος διὰ τὴν ἡδυπάθειάν του.
*Πόλιον (τὸ), π. τῆς Τρῳάδος, ἄποικος τῶν Ἀζυπαλαιέων.
Πόλιος ἡ (ὀρθότ.) Πόλλιος, α, ον. Ὁ τοῦ Πόλιος. ‖. » Οἶνος—, ὁ Ἀλ., εἶδος οἴνου τῶν Συρακουσῶν.
*Πολίοχος (ὁ), ποιητής τις τῆς νέας κωμῳδίας.
Πόλις, εως (ἡ), κώμη τῆς Δοκρ. καὶ 2) τῆς Αἰγύπτου.
Πόλισμα (τὸ), = Πόλιον.
Πολίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ᾗ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλ. 2) εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ., ὅς τις εἶχε βωμὸν ὡς ἥρως ἐν Τεμέσῃ τῆς κάτω Ἰταλ. 3) ζαθεόβρομος τις ἐκ Καρίας, νικητὴς ἐν Ὀλυμπίᾳ.
Πολίχνα (Δωρ. ἀντὶ Πολίχνη (ἡ), χωρ. τῆς Λακων. παρὰ τὰ Κύφαντα. 2) πολίχν. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου. 3) π. τῆς Ἰων. παρὰ τὰς Κλαζομενάς. 4) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὰς Κυδωνίας. 5) π. τῆς Χίου. 6) πολίχν. τῆς Μεσσηνίας.
Πόλιχος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.
Πολλεντία (ἡ), π. ἐπὶ τῆς νήσου Μαγιόρκας, (Polenza), (ὁ πολ. Πολλεντῖνος).
Πόλλης, ητος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ὀδομάντων.
Πόλλιος, α, ον, ἴδε Πόλις.
Πόλλις, ιος (ὁ), Ἀργεῖός τις, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. 3) τύραννός τις τῶν Συρακουσῶν, Ἀργεῖος, σύγχρονος ἴσως τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ Πόλλιος οἶνος.
*Πόλλιχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Πλουτάρχῳ (Νικ. 24).
Πολτυσβρία (ἡ), ἡ πόλις Δῖνος τῆς Θρᾴκης.
Πόλτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ᾗ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Αἴνου, ὑποδεχθεὶς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας.
Πολυαινίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Πολύαινος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψας τὰ σωζόμενα στρατηγήματα εἰς Η'. βιβλία. 2) μαθηματικός τις ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρου.
Πολυάνθης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
†Πολυάρχης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυχάρης.
Πολύαρχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν ἐν Θερμοπύλαις.
Πολύας, α (ὁ), Ἕλλην ἐξ Ἀντικύρας, διωρισμένος ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν νὰ παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἑλλήνων.
Πολυβάδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, κυριεύσας τὴν Ὄλυνθον.
Πολύβιος (ὁ), ὁ περίφημος ἱστοριογράφος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Λυκώρτα, γεννηθεὶς περὶ τὴν 141 Ὀλυμπ. ᾗ ἀποθανὼν εἰς 82 ἐτῶν ἡλικίαν, ἀφ' οὗ, περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ᾗ Ἀφρικῆς, ὅπου συνώδευσε τὸν φίλον του Σκιπίωνα Αἰμιλιανὸν, συνέταξε τὴν πολύτιμον αὐτοῦ Ἱστορίαν εἰς 40 βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου Διβυκοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσαν εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.
Πολύβοια (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Γακίνθου, ἀποθανοῦσα παρθένος.
Πόλυβος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ, Περίβοια ἡ Μερόπη, ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίποδα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. 3) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου. 4) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ᾗ τῆς Χθονοφίλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Αὐσιάνασσαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ταλαός. Διάδοχός του ὑπῆρξεν ὁ Ἄδραστος. 5) ἀνὴρ τῆς Ἡλκάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, φιλοξενήσας τὸν Μενέλαον.
Πολυβώτης, α (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ τρέψας εἰς φυγὴν ὁ Ποσειδῶν, κατεπλάκωσε μὲ ἓν τεμάχιον τῆς νήσου Κῶ.
Πολύγνωτος (ὁ), περίφημος ζωγράφος, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ Θάσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.
Πολύγανας (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρωτέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. εἰς μονομαχίαν.
Πολυδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου ᾗ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρβου, ἐμπειρος οἰωνοσκόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) περίφημος ἀθλητὴς, υἱὸς τοῦ Νικίου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Σκοτούσσης, νικήσας πολλάκις εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ πνίξας ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπια ἕνα λέοντα, καταπλακωθεὶς δὲ ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, ὅπου ἐμβῆκε μὲ τοὺς συντρόφους του.
Πολυδαμίδας, α (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Πολυδάμνα (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, φιλοξενήσασα τὴν Ἑλένην.
Πολυδέκτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ᾗ μιᾶς Νηΐάδος, βασιλεὺς τῆς Σεριφου ᾗ ἀδελφὸς τοῦ Δίκτυος, ἐρασθεὶς τῆς Δανάης καὶ ἀποθιωθεὶς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Περσέως (ἴδε τὸ ὄνομα ταῦτο). 2) πρεσβύτερος υἱὸς (καὶ ἄλλ. πατὴρ) τοῦ Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον ἐπετρόπευσεν οὗτος, ὀρφανισθέντα ἀνήλικον.
*Πολυδεύκεια (ἡ), πηγή τις ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνίας.
Πολυδεύκης, ους (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς μὲν ἀθάνατος τὴν φύσιν, παραχωρήσας δὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του εἰς τὸν ἀδελφόν του (ἴδε Κάστωρ). Ἦτον ἀνίκητος εἰς τὴν πυγμαχίαν, καὶ συνεζήλθε μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συνεκπλεύσας καὶ εἰς Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) Ἰούλιος—, γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ναυκράτεως, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας τὴν ῥητορικὴν ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου σώζεται Ὀνομαστικὸν εἰς Βιβλία δέκα. 3) ὀρυλὸς τις τοῦ Ἀττικοῦ Ἡρώδου.
Πολυδώρα καὶ (Ἰ.) Πολυδώρη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θυγ. τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Θώρου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ τὸν Μενέσθιον. 3) θυγ. τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ᾗ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, φονευθεῖσα ἰδιοχείρως μετὰ τὸν θάνατόν του.
Πολύδωρος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν Πριαμιδῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. ἢ, κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους τραγικοὺς ποιητὰς, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Πολυμνήστορος, εἰς τὴν φιλίαν τοῦ ὁποίου τὸν εἶχον ἐμπιστευθῇ οἱ γονεῖς του μετ' ἄλλων θησαυρῶν, πρὶν πολιορκηθῇ ἡ Τροία. 2) υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηΐδος τὸν Λάβδακον. 3) ἔγγονος τοῦ Κάδμου, υἱὸς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀρισταίου. 4) υἱὸς τοῦ Ἀλκαμένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, φονευθεὶς ὑπό τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπισήμων, Πολεμάρχου καλουμένου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅ) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τυράννων τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν.

Πολυείδης, ους (ὁ), ἀνήρ τις παρ' Ἀρρ.

Πολύειδος (ὁ), = Πολύϊδος.

Πολύευκτος (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους.

Πολύζηλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 3) υἱὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος. 4) Κηρυναῖός τις, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀγέλαος.

Πολυθερσείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κτήσιππος, υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου.

Πολϊΐδης (ὁ), μάντις περίφημος ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τροίας.

Πολυκάστη (ἡ), θυγ. τοῦ Νέστορος ἢ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου. 2) γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου καὶ μήτηρ τῆς Πηνελόπης.

Πολυκάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος, παραχωρήσας εἰς τὸν ἀδελφόν του Μύλον τὸ βασίλειον τῆς Λακωνίας, ἢ συζήσας πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας.

*Πολυκλεία (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πολύκλειτος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐξ Ἄργους ἢ Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀρχιτεκτονήσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου, (κατά τινας, ὑπῆρξαν δύο τοιοῦτοι ὁμώνυμοι τεχνῖται). 2) ἰσοριογράφος τις παρὰ Στράβωνι. 3) Κυρηναῖός τις ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἱερωνύμου.

Πολυκλῆς, έους (ὁ), ψευδώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ ά. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ., ὅτε ἦρχεν ὁ Δυσιμαχίδης. 2) Κυρηναῖός τις Ὀλυμπιονίκης καὶ 3) ἕτερος Λακεδαιμόνιος. 4) Μακεδών τις, σύμβουλος τῆς Εὐρυδίκης.

Πολυκράτης, ους (ὁ), ὁ περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, σύγχρονος τοῦ Κύρου καὶ Καμβύσου, συλληφθεὶς ἐπὶ τέλους δι' ἀκάτης ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Ὀροίτου καὶ κρεμασθεὶς εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος τῷ 522 πρὸ Χ. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας χρόνον πολὺν ἐν Κύπρῳ, καὶ γράψας κατηγορίαν κατὰ Σωκράτους. 3) εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, νυμφευθεὶς τὴν γυναῖκα τοῦ Δίωνος Ἀρήτην.

Πολύκριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. 2) Ἀθηναῖός τις, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον. 3) συγγραφεύς τις, γράψας Σικελικά.

Πολυκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πείσανδρος.

Πολύκτωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἀρχαῖος οἰκιστὴς τῆς Ἰθάκης. 3) πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου ἐν Ἰθάκῃ.

Πολύλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυδίας.

Πολυμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου.

Πολυμήδη (ἡ), ἡ παρ' ἄλλοις Ἀλκιμέδη, θυγ. τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος, μήτηρ δὲ τοῦ Ἰάσονος.

Πολυμήδης, ους (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης. 2) Ἱππικούρειός τις παρὰ Λαερτίῳ.

Πολυμήδιον (τὸ), χωρ. παρὰ τὸ ἄκρωτ. Λέκτον.

Πολυμήλη (ἡ), θυγ. τοῦ Φύλαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον, καὶ συζευχθεῖσα ὕστερον τὸν Ἐχεκλῆν, υἱὸν τοῦ Ἄκτορος. 2) θυγ. τοῦ Ηηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, ἡ παρ' ἄλλοις Φιλομήλη. 3) θυγ. τοῦ Αἰόλου, εὐνουθεῖσα τὸν Ὀδυσσέα, καὶ νυμφευθεῖσα ὕστερον τὸν ἴδιόν της ἀδελφὸν Διώρην.

Πολυμήστωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Ἰλιόνῃ τοῦ Πριάμου, δολοφονήσας τὸν Πολύδωρον (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα). 2) υἱὸς τοῦ Δι-γενήτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας.

Πολυμνήστου (ὁ), Θηραῖος, πατὴρ τοῦ Βάττου, πρῶτος οἰκιστὴς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύῃ. 2) Κολοφώνιος, ποιητὴς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Φλιοῦντος.

Πολυμνία (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς Ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Θρᾴγρου τὸν Ὀρφέα.

Πολυμνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζησεν ὡς ὄμηρος ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος.

Πολυνείκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος ἢ τῆς Ἰοκάστης, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Ἀργείᾳ τοῦ Ἀδράστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα). 2) Ἦλεῖος, νικήσας ὁρόμῳ ἐπὶ τῇ 37 Ὀλυμπ.

Πολύνεικος ἢ Πολύνικος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβευτὴς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος.

Πολυνόη ἢ Πολυνόμη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Πολυξένη (ἡ), θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν μνηστευθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ἐνῷ ἐτελεῖτο ἐν τῷ ναῷ ὁ γάμος· διό, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐθυσίασεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλ. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νεοπτόλεμος. 2) μία τῶν Δαναΐδων.

*Πολυξενίδας, α (ὁ), Ῥόδιός τις παρὰ Πολυβ.

Πολύξενος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος. 2) βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τὰς βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύονος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγαθένους καὶ ἔγγονος τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἐπειῶν ἐπὶ Τροίαν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του γεννήσας τὸν Ἀμφίμαχον. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 5) ναύαρχός τις τῶν Συρακουσίων.

Πολυξώ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Δαναὸς ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. 2) γυνὴ τοῦ Νυκτέως καὶ μήτηρ τῆς Ἀντιόπης. 3) πιστὴ θεράπαινα καὶ σύμβουλος τῆς ἐν Λήμνῳ βασιλίσσης Ὑψιπύλης. 4) Ἀργεία, γυνὴ τοῦ Τληπολέμου, κρεμάσασα ἀπό τινος δένδρου τὴν συγγενῆ αὐτῆς Ὠραίαν Ἑλένην, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀνδρός της, φονευθέντος ἐξ αἰτίας ἐκείνης ἐν Τροίᾳ.

Πολυπαΐδης, ου (ὁ), φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

*Πολυπείθης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Καλλιτέλους, Ὀλυμπιονίκης.

Πολυπέρχων, οντος (ὁ), = Πολυσπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος.

Πολυπήμων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος. 2) λῃστής τις παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, ὁ ἄλλως Προκρούστης.

Πολυποίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιθόου, βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας ἐπὶ Τροίαν, καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς, κτίσας μετὰ τοῦ Λεοντίου τὴν ἐν Παμφυλίᾳ πόλιν Ἀσπενδον. 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Πολυπρέπων, οντος (ὁ), περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Πολύρρην, ηνος καὶ

Πολυρρήνια (ἡ) καὶ Πολυρρήνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης. (ὁ πολ. Πολυρρήνιος).

*Πολυσθένης, ους (ὁ), ξένος τις, πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις χάριν τοῦ Τιμοθέου.

Πολυσπέρχων, οντος (ὁ), Αἰτωλὸς, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, μείνας, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐπίτροπος τῆς Μακεδ., ὅπου ἐπανέφερε πάλιν τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἀπεκατέστησεν αὐτὴν ἐπίτροπον τοῦ υἱοῦ Ἀλεξάνδρου, θελήσας νὰ κηρύξῃ καὶ τὰς ἐν Ἑλλάδι δημοκρατίας αὐτονόμους, πρὸς ἀντιπολίτευσιν τοῦ Κασσάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατατρεχόμενος ἀνενδότως, κατέφυγε, μετὰ πολλοὺς πολέμους, εἰς μικράν τινα ἐπικράτειαν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν εἶχε κατακτήσῃ, (παρ' Ἀλλ. εὑρηται γραφόμενος καὶ Πολυσπέρχης).

Πολύστρατος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην.

*Πολύτεκνος (ὁ), σύραννος τῆς Κίου.

Πολυτίμητος (ὁ), πυτ. τῆς Σογδιανῆς, ἀφανιζόμενος εἰς τέλματα ἰλυώδη.

Πολύτροπος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. ΣΤ', έ, 11).

Πολύφαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαντέως καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ Θεοκλυμένου, μάντις ἢ αὐτὸς περίφημος.

Πολύφημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης ἢ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, εἷς τῶν Κυκλώπων, διάγων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου ἠράσθη τῆς Νύμφης Γαλατείας. Ὑπ' αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του, τὸν ἐμέθυσε ἢ τὸν ἐτύφλωσεν. 2) υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἢ ἀδελφὸς τοῦ Καινέως, Λαπίθης τὸ γένος, ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσσης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν, καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὑπὸ τῶν ὁποίων κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλεισθεὶς εἰς τὴν Μυσίαν, ὅπου ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ἴλλου, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Κίον, καὶ ἐφονεύθη, πολεμῶν κατὰ τῶν Χαλύβων.

Πολυφοίτης, ου (ὁ), ε ς τῶν Τρώων.

Πολυφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 2) Κῆρυξ τοῦ Λαΐου, φονευθεὶς μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος. 3) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ᾧ βασιλεύσας αὐτῆς μετὰ τῆς Μερόπης, χήρας τοῦ φονευθέντος.

*Πολυφραδμών, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Φρυνίχου.

Πολύφρων, ονος (ὁ), ἀδελφὸς ἢ θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν. 2) στρατηγός τις τῶν Αἰτωλῶν.

*Πολυχάρης, ους (ὁ), Μεσσήνιός τις, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν δ'. Ὀλυμπ.

Πολυχαρίδας, α (ὁ), ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις.

Πολύχαρμος (ὁ), ὕπαρχός τις τῶν Λακεδ.

Πομπεῖα καὶ Πομπήϊα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σάρνου ποταμοῦ, συγχωσθεῖσα τῷ 79 ἀπὸ Χ. ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου, ᾗ ἀνακαλυφθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΙ' αἰῶνος, ἴδε Ἡράκλειον.

Πομπήϊος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Μέγας (Magnus), υἱὸς τοῦ Πομπηΐου Στράβωνος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κράσσου, καὶ νικήσας τὸν φοβερὸν Μιθριδάτην, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις μάχην καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐφονεύθη κατ' ἐπιτογὴν τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου εἰς ἡλικίαν 59 ἐτῶν.

Πομπηϊούπολις, εως (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Παφλαγ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Πομπηΐου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του. (Τοσια). 2) π. τῆς Κιλικ., οἱ ἄλλως Σόλοι, (ὁ πολ. Πομπηϊουπολίτης).

*Πόμπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου.

Ποντικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πόντου.

*Ποντῖνος (ὁ), β. καὶ ποτ. τῆς Ἀργολ. ὑπὲρ τὴν Λέρναν.

Πόντιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πόντου.

Ποντομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ποντόνοος (ὁ), κῆρυξ τοῦ Ἀλκινόου.

Ποντοπόρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Πόντος (ὁ), ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν τοῦ Αἴθερος καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Νηρέα κτλ. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ μεταξὺ Ἀσίας, Σαρματ. καὶ Θρᾴκης θάλασσα, συνεχομένη μὲ τὴν Μεσόγειον διὰ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, (ἄλλως) Εὔξεινος Πόντος, (κοιν. Μαύρη θάλασσα). 3) ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν παραλίαν τοῦ Εὐξ. Πόντου, μεταξὺ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου ᾗ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, ᾗ ἀποτελοῦσα ἰδ. αἰτερον βασίλειον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας.

Ποπλικόλας, α (ὁ), Οὐαλέριος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολλατίνου.

Πορθαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πορθάονος.

Πορθάων, ονος καὶ Πορθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως κτλ.

Πορθμὸς (ὁ), λιμὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, (Πόρτο-Βούφαλο).

*Πόρος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πόριος).

*Πορσελήνη (ἡ), ἡ πρότερον Πορδοσελήνη, νησίδιον μὲ πάλιν ἐπ' αὐτοῦ μεταξὺ Λέσβου καὶ Μυσίας.

Πόρπαξ, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης.

Πορσήνας, ᾶ ἢ α (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον καταφυγόντες οἱ Ταρκύνιοι μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ῥώμης ἔξωσίν των, διήγειραν αὐτὸν κατὰ τῶν Ῥωμ., μετὰ τῶν ὁποίων πολεμήσας καιρόν τινα καὶ πολιορκήσας ἐπὶ μεταίρ τὴν Ῥώμην, εἰρήνευσεν ἐπὶ τέλους, διαλύσας τὴν μετὰ τῶν Ταρκυνίων συμμαχίαν.

Πορφυρίς, ίδος (ἡ), ἀρχύτερα ἡ νῆσος Νίσυρος.

Πορφυρίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττ., βασιλεύσας πρὸ τοῦ Ἀκταίου.

Ποσειδᾶν, Δωρ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποσείδειον καὶ (Ἰων.) Ποσειδήϊον ᾗ Ποσειδιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος· (ὅθεν 2) π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικ. καὶ Συρ., ἀπέναντι τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου. 3) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Μπὸζ-μπουρού). 4) ἀκρωτ. ᾗ π. τῆς Ἠπείρου, καὶ ἄλλα τῆς Θεσσαλ. τῆς Χίου, τῆς Ἰων., τῆς Σάμου, τῆς Ἀραβ. κτλπ.

Ποσείδιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Κασσάνδρας. 2) ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας.

Ποσειδῶν, ῶνος (ὁ), ἡ αἰτ. Ποσειδῶ ᾗ Ποσειδῶνα, καὶ ἡ κλητ. Πόσειδον, θεὸς τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς ᾗ τοῦ Πλούτωνος, λαβὼν εἰς τὸ μέρος του τὸ βασίλειον τῆς θαλάσσης, ὅθεν ᾗ εἰκονιζόμενος μὲ τρίαιναν (κάμακα) εἰς τὴν χεῖρα, διὰ τῆς ὁποίας συνετάραττε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπροξένει τὰς τρικυμίας, ἢ τὴν ξηρὰν, καὶ ἀπετέλει τοὺς σεισμούς, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Ἐνοσίχθων = Σεισίχθων, Ἐνοσίγαιος, Γαιήοχος, καὶ παριστάνετο ὀχούμενος ἐπὶ θελφῖνος ἢ ἐφ' ἅρματος συρομένου ὑπὸ θαλασσίων ἵππων. Γυνὴ αὐτοῦ ἦταν ἡ Ἀμφιτρίτη, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην, ἐκ δὲ διαφόρων ἄλλων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν καὶ ἄλλα τέκνα. Εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτάζοντο τὰ Ἴσθμια ἐν Κορίνθῳ, καὶ τὰ Νεπτουνάλια ἢ Κονσουάλια ἐν Ῥώμῃ· Ἱερὸν δὲ αὐτοῦ ζῶον ἐλογίζετο ὁ Ἵππος, ἴσως διότι ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέδη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Λιβύης.

Ποσειδωνία (ἡ), ἡ πόλις Paestum (νῦν Pesto) ἐν Λευκανίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς καλουμένου Ποσειδωνιάτου κόλπου (τοῦ νῦν κόλπου τῆς Σαλέρνου) ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ποσειδωνιάτης).

*Ποσειδωνιάς, άδος (ἡ), πολίχν. παρὰ τὴν Τροιζῆνα.

Ποσειδώνιον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Ποσειδ., ὅθεν 2) (ἰδίως) χωρ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ.

Ποσειδώνιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Πλαταιαῖς. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς καὶ ἄριστος γεωγράφος καὶ ἱστορικὸς ἐξ Ἀπαμείας τῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ᾗ διδάσκαλος τοῦ Πομπηΐου ᾗ Κικέρωνος, ἐπικαλούμενος Ῥόδιος, ὡς διατρίψας χρόνον πολὺν ἐν Ῥόδῳ. 3) μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ποσειδῶϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ποσειδειον.

*Πόσσις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Μαγνησίας παρ' Ἀθην. (Ζ', 296, ΙΒ', 533).

Πόταμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κνωσία, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων.

Ποταμὸς (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸ Θορικόν, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα τάφον τοῦ Ἴωνος, (ὁ δημ. Ποτάμιος).

Ποτάμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) ῥήτωρ τις, ἴσως Μιτυληναῖος, ζήσας 90 ἔτη. 2) φιλόσοφός τις Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστ.

Ποτειδᾶν, Δωρ. καὶ Ποτειδαν, Αἰολ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποτεντία (ἡ), π. τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, (Potenza).

Ποτίολος (οἱ), Puteoli, ἡ πόλις Δικαιαρχία.

Ποτείδαια καὶ (Ἰων.) Ποτιδαίη (ἡ), π. τῆς Μακεδ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης, μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ ᾗ Τορωναίου κόλπου, ἄποικος τῶν Κορινθίων, κατεσκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ᾗ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, ὃς καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κασσάνδρειαν, διασώζουσαν καὶ σήμερον τοῦτο τὸ ὄνομα, (ὁ πολ. Ποτειδαιάτης).

Ποτειδανία (ἡ), πολίχνη ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας.

*Ποτίολοι (οἱ), = Ποτέολοι, (τὰ τοπ. Ποτιολεῖς).

*Ποτνεύς, έως (ὁ), πατὴρ τοῦ Πελαργοῦ.

Ποτνιαί (αἱ), πολίχνη παλαιὰ τῆς Βοιωτ., ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπέχουσα δέκα στάδια τῶν Θηβῶν, (ὁ πολ. Ποτνιεύς [ὁ Γλαῦκος] καὶ Ποτνιάδες ἵπποι, αἱ κατασπαράξασαι αὐτόν).

Πουλυδάμας, αντος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πραίνεστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ Ἐγκογος τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Πραίνεστος (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, (Palestrina), (ὁ πολ. Πραινεστῖνος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πραῖσος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Πραίσιος).

Πραιτεστιανὴ καὶ Πραιτεττιανὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. περὶ τὸν Τρουεντῖναν ποταμόν.

Πρᾶκτις (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, χυν. μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

Πράμνη (ἡ), β. τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάζετο, κατά τινας, ὁ Πράμνειος οἶνος.

*Πράνιγος (ὁ), ποιητὴς τις παρὰ Πλουτ. (Ἀλεξ. 50).

Πραξαγόρα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Πραξαγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. 2) περίφημος ἰατρὸς Κῷος, διδάσκαλος τοῦ Ἡροφίλου.

*Πράξανδρος (ὁ), κτίτωρ τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀπάθου.

*Πραξιάδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξιμάνδρου ἐκ Μιλήτου.

Πραξίας, ου (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Καλάμου.

*Πραξιβούλιος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ.

Πραξιδάμας, αντος (ὁ), πάππος τοῦ Ἀλκιμίδου ἐξ Αἰγίνης.

Πραξιδίκη (ἡ), θεά τις λατρευομένη μόνον ἐν Ἀθήναις, ὡς συνεργὸς πάσης δικαίας ἐπιχειρήσεως.

*Πραξίεργος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.

Πραξιθέα (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νῆφον. 2) θυγ. τοῦ Φρασίνου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεώ ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεισῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Πραξίλεως, ω (ὁ), πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ.

Πράξιλλα (ἡ), ποιήτρια τις, γράψασα σκόλια.

Πραξινόη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Πραξῖνος (ὁ), ναύαρχός τις ἐκ Τροιζῆνος, τοῦ ὁποίου τὴν τριήρη πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ Ξέρξου βάρβαροι.

Πρᾶξις, ιος (ὁ), πλούσιός τις Μιτυληναῖος παρ' Αἰλ.

Πραξίτας, (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι, ἴσως Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους (ὁ), ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Ἀθηναῖος ἢ, πιθανώτερον, Πάριος, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 πρὸ Χ., ὡς ἀριστουργήματα τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζοντο ὁ ἐν Θεσπιαῖς Ἔρως, ἡ ἐν Κνίδῳ Ἀφροδίτη καὶ εἷς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ.

*Πραξιφάνης, ους (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου.

Πρᾶς, Πραντός (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περῤῥαιβίας.

Πρασιαὶ καὶ (κατὰ τὸν Ἀριάδιον) Πρασίαι (αἱ), κώμη παραθαλ. τῆς δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. 2) π. παραθαλ. τῆς Λακων. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀργολ., (ὁ πολ. Πρασιεύς).

Πρασιὰς, άδος (ἡ), ἡ ἄλλως Βολβηΐς, λίμνη τῆς Θρᾴκης, παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Πράσιοι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικοῦν τὴν Πρασιακὴν καλουμένην χώραν, σχηματίζουσαν ἰδιαίτερον βασίλειον.

Πράσιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρ. ἢ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

*Πρατίνας (ὁ), σατυρικὸς τις ποιητὴς ἐκ Φλιασίων τοῦ Πελοποννήσου, πατὴρ τοῦ Ἀριστίου, ποιητοῦ καὶ τούτου.

*Πραύλος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τρῳάδος, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Τίμωνος.

Πρεπέσινθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου.

Πρέπις, ιδος (ὁ), τρυφηλὸς τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πρέσβων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις, ἐλθὼν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνεκτήσατο τὸν πατρικόν του θρόνον.

*Πρευγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, πατὴρ τοῦ Πατρέως.

*Πρῆνις, ιδος (ἡ), πόλις ὀχυρὰ τῆς Αἰθιοπίας.

Πρηξαγόρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πραξαγόρας.

Πρηξάστης, ας (ὁ), Πέρσης, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Ψευδοσμέρδην.

Πρηξῖνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πραξῖνος.

Πριαμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Πριαμὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πριάμ.

Πρίαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ ἐξαγορασθεὶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης, διὸ ἧς μετωνομάσθη τότε Πρίαμος, καλούμενος πρότερον Ποδάρκης. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβε τὴν Ἀρίσβην, θυγατέρα τοῦ Μέροπος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἶσακον· δευτέραν δὲ τὴν Ἑκάβην, θυγατέρα τοῦ Δύμαντος ἢ τοῦ Κισσέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἕκτορα, τὸν Πάριν, τὴν Κασσάνδραν κ.λ. καὶ ἐξ ἄλλων παλλακίδων ἄλλα τέκνα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ.

Πρίαπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος, ἰδιαιτέρως παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ὡς θεὸς τῶν κήπων ἧς ἀμπέλων καὶ πάσης φυτικῆς γονιμότητος, ὑπὸ τὸ σύμβολον ἀνδρὸς, ἔχοντος μέγα καὶ ἐντεταμένον τὸ αἰδοῖον. Κτίσμα ἧς ἱερὰ πόλις αὐτοῦ ἦταν ἡ Πριάπη (ἡ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Καρα-μπουρνά), (ὁ πολ. Πριαπηνός).

*Πρίας, αντος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Πρίασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φώκου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Πριβέργαν (τὸ), ἴδε Προύεργον.

Πριήνη (ἡ), π. τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ, ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ Βίαντος, (Σαμσὺν-καλεσί), (ὁ πολ. Πριηνεύς).

Πρίηπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος.

Πρίολας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου ἧς ἀδελφὸς τοῦ Λύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐν Βιθυνίᾳ κατὰ τῶν Βεβρύκων.

Πριούερνος (ἡ) καὶ Πρίερνον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περὶ τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἄριστος οἶνος, (Piperno Vechio), (ὁ πολ. Πριουερνάτης).

Πρίων, ωνος (ὁ), χωρ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

*Πρόανος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. παρὰ Ξενοφ.

Προβάλινθος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ἀνήκων εἰς τὴν Παντιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Προβαλίνθιος ἧς Προβαλείσιος).

Πρόδικος (ὁ), σοφιστὴς Κεῖος, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., καταδικασθεὶς νὰ πίῃ, ὡς ἀσεβὴς τὸ κώνειον. 2) ποιητὴς ἐκ Φωκέας, γράψας Μινυάδα.

Πρόερνα (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Προθοήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρειλύκου, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν ἐπὶ Τροίαν.

Πρόθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου. 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος. 3) υἱὸς τοῦ Θεστίου, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας. 4) υἱὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 5) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Πρυθῶν, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων Τρῴων.

Προικόννησος (ἡ), = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Προίτου, ὁ Μεγαπένθης.

Προῖτις, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Προίτ. ‖. «Προιτίδες πύλαι, » μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν. ‖. «Προιτίδες (ἔνν. κόραι), » αἱ θυγατέρες τοῦ Προίτου, Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα, τὰς ὁποίας, παραφρονησάσας δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας, θεραπεύσας ὁ Μελάμπους, ἐνυμφεύθη τὴν Ἰφιάνασσαν.

Προῖτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄβαντος ἧς τῆς Ὠκαλείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου, βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος, γεννήσας ἐξ Ἀντείας ἢ Σθενοβοίας, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἰοβάτου, τὸν Μεγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὰς καλουμένας Προιτίδας, Ἰδίαν καὶ Βελλεροφόντην. 2) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, πατὴρ τῆς Μαίρας.

Προκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρυσθένους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς μερίδιον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης, τῆς ὁποίας ἡ ἑτέρα τῶν δύο βασιλευουσῶν οἰκογενειῶν, ἀπ' αὐτοῦ μὲν ὠνομάζοντο Προκλεῖδαι, ἀπὸ τοῦ ἐγγόνου δὲ αὐτοῦ Εὐρυποντίδαι. 2) Σπαρτιάτης τις, ἀπόγονος τοῦ βασιλέως Δημαράτου, ἄρχων χώρας τινὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. 3) ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθ. 4) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) πατὴρ τοῦ Πιτυρέως, ἀπόγονος τοῦ Ἴωνος. 6) υἱὸς τοῦ Κύκνου, συγγραφεὺς ἐκ Καρχηδόνος.

*Προκλεία (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυτίου.

Πρόκνη (ἡ), θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ Β', βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, γυνὴ τοῦ Τη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέως, τὸν ὁποῖον, ἀτιμάσαντα τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλαν, θέλασα νὰ ἐκδικηθῇ, ἔσφαξε τὸν υἱόν της Ἴτυν, καὶ παρέθηκεν αὐτὸν εἰς αὐτὸν ὡς φαγητόν, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς χελιδόνα.

Προκόννησος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της καὶ τὰ λευκότατα μάρμαρά της, ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάσθη κοινῶς Μαρμαρᾶς, (ὁ νησ. Προκοννήσιος).

Πρόκρις, ιδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα ἢ Ἱππέα. 2) θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας.

Προκρούστης, ου (ὁ), ὁ ὑπὸ τοῦ Θησέως φονευθεὶς περίφημος λῃστὴς Δαμάσης ἢ Πολυπήμων, ὃς τις ἐνεδρεύων ἐν Κορυδαλλῷ τῆς Ἀττικῆς, ἥπλωνεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὅσους τῶν διαβαινόντων συνελάμβανε καὶ ἢ ἐξέτεινεν αὐτοὺς βιαίως, ἐὰν ἦσαν βραχύτεροι, ἢ ἀπέκοπε τὰ ἄκρα των, ἐὰν ἐπερίσσευον.

*Πρόλαος (ὁ), Ἠλεῖός τις, πατὴρ τοῦ Δάμπου καὶ Φιλάνθου.

Πρόλοχος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων.

Προμαθεύς (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Προμηθεύς.

*Προμαθίδας, α (ὁ), Ἡρακλεώτης, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς παρ' Ἀθην.

*Προμαθίων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτ. (Ῥωμ. 2).

Πρόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, εἷς τῶν Ἐπιγόνων, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πελίου, ἔτι νήπιος. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐγέφρονος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος ἐκ Βοιωτίας, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Προμένεια (ἡ), ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

Προμεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Δολιόνων.

Προμηθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας ἢ τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἡσιόνης ἢ Ἀσίας, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, κλέψας τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κοινωποιήσας αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἔπλασεν ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδεσμεύθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου καὶ ἀετὸς τοῦ κατέτρωγε τὸ ἧπαρ, πάλιν διὰ νυκτὸς ἀναπληρούμενον, ἄχρις οὗ, μετὰ 30 ἢ 40 ἔτη, διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν, τοξεύσας τὸν ἀετόν. Ἐλατρεύετο δὲ, ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως καὶ προμηθείας, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελοῦντο διὰ λαμπαδοδρομίας εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἢ τὰ Προμήθεια. 2) δημαγωγός τις ἐν Θεσσαλίᾳ, (κατὰ τὸν Wyttenbach) ἐπώνυμον τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἰάσονος.

Προμήθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα.

*Πρόννησος (ἡ), π. τῆς Κεφαλληνίας (κατὰ τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόννοι (οἱ), πολίχν. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κεφαλληνίας, (Πόρτο-Πόρο), ✠ πολ. Προννατῖος).

Προνόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Φορβάντος καὶ γυνὴ τοῦ Λίτωλοῦ, ἐξοῦ ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα.

Πρόνομος (ὁ), κυνηγός τις ἐκ Θηβῶν, υἱὸς τοῦ Οἰνιάδου.

Πρόνοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφῖδος, φονευσας τὸν Ἀλκμαίονα καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων ἐκείνου. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Προξενίδας (Δωρ. ἀντὶ Προξενίδης, ου (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος Κομπασεύς. 2) Ἑλλανοδίκης τις ἐν Ἤλιδι.

Πρόξενος (ὁ), πολίτης τις τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, υἱὸς τοῦ Καπάτωνος. 2) Βοιωτὸς, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς καὶ οὗτος δολίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. 3) Συρακούσιός τις ἢ 4) ἄλλος Πελληνεὺς καὶ 5) ἄλλος Τεγεάτης παρὰ Ξενοφ.

*Πρόπις, ιος (ὁ), κιθαρῳδός τις ἐκ Ῥόδου παρ' Ἀθηναίῳ.

*Προπόδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμοφῶντος καὶ ἔγγονὸς τοῦ Θόαντος ἐκ Κορίνθου.

Προποντίς, ίδος (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου θάλασσα, (κοιν. θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ).

Πρόσπαλτα (τὰ), κώμη ἢ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Προσπάλτιος).

Πρόσυμνα (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, τροφὸς τῆς Ἥρας, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀργολ., μετοικισθεῖσα εἰς τὸ Ἄργος, (ὁ πολ. Προσυμναῖος).

Πρόσχιον, (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Στράτον (ὁ πολ. Προσχιεύς).

Προσωπίς, ίδος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἴσως ἡ

Προσωπῖτις, ιδος (ἡ), νῆσος τῆς κάτω Αἰγύπτου μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου.

Προτῦμνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Βάκχιδος ἐκ Κορίνθου.

Προτῦσα (ἡ), π. τῆς Βιθυν. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μυσίου Ὀλύμπου, κτίσμα τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ Α', διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Προυσεύς).

Προυσιάς, άδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βιθυν., ἡ πρότερον Κίος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ', καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προυσίου, (ὁ πολ. Προυσιεύς).

Προυσίας, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλα, βασιλεὺς τῆς Βιθυν. περὶ τὸ 232 πρὸ Χ., πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων κατὰ τῶν Βυζαντίων καὶ ὕστερον κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις. 2) ὁ Β', υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Ἀννίβας τὸ 184 πρὸ Χ., διωχθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Νικομήδου.

*Προχύτη (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Σικελίαν, ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, (ὁ νησ. Προχυταῖος).

Πρυμνησία καὶ Πρυμνησιάς (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Πρυμνησιεύς).

Πρυμνεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

Πρυμνώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πρύτανις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Λυκίων. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Πρώμνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Βουφάγου.

*Πρών, ωνος (ὁ), β. τῆς Κορινθίας.

Πρῶναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου συνεστήθησαν κατά τινας τὰ Νέμεα.

Πρώνησος (ἡ), = Πρόννοι.

Πρωρεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

*Πρῶρος (ὁ), Κυρηναῖος, Ὀλυμπιονίκης περὶ τὴν 105 Ὀλυμπ. 2) Πυθαγορεάτης τις ἐκ Κυρήνης.

Πρωταγόρας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἀβδήρων, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκρ., διδάξας ἐν Ἀθήναις, καὶ διωχθεὶς ἔπειτα ὡς ἄθεος, κατακαίντων ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ τῶν συγγραμμάτων του.

*Πρωταγορίδας, α (ὁ), Κυζικηνός τις, γράψας Ἀκροάσεις Ἐρωτικάς.

*Πρώταρχος (ὁ), Ἐπικούρειός τις ἐκ Βαργυλίων τῆς Καρίας. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Λεωκρίτου, τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν Μυτιλήνῃ κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Πρωτέας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπικλέους, ναύαρχος τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) υἱὸς τῆς Ἑλλανίκης ἢ Λαυίκης, ἀδελφὸς τοῦ Κλείτου καὶ τροφοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, περίφημος οἰνοπώτης.

Πρωτεσίλαος καὶ (Δωρ.) Πρωτασίλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν, πρῶτος ἀποβὰς τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, ὅτε καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος, καλούμενος πρότερον Ἰόλαος. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων καὶ ναὸν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου.

Πρωτεύς, έως (ὁ), θαλάσσιός τις θεὸς, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδ., διατρίβων συνήθως εἰς τὴν παρὰ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἰς ὅ,τι ἤθελε, καὶ νὰ μαντεύῃ. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Ψαμάθη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεοκλύμενον ἢ τὴν Θεοῦσαν, καὶ παρ' αὐτῆς τὸν Πολύγονον καὶ τὸν Τηλέγονον, φονευθέντας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. (Κατὰ τοὺς νεωτέρους μυθογράφους) βασιλεὺς τῶν Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἢ τῆς Ἀργυφίας. 3) ἐπίθετον τοῦ γόητος κυνικοῦ Περεγρίνου.

Πρώτη ἢ Πρωτὴ (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, (ὁ νησ. Πρωτεύς). 2) νῆσος τῆς Προποντίδος, διασώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της.

*Πρωτιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πρώτου ἐν Μασσαλίᾳ.

Πρωταγένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκαλίωνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τῆς Πύῤῥας, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ὀποῦντα ϗ Ἀέθλιον. 2) θυγ. τοῦ Καλυδῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ὄξυλον.

Πρωτογένης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Ῥόδου ἢ τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καύνου, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦ ϗ τοῦ Μ. Ἀλεξ.

*Πρωτοθύης, ου (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡροδ.

*Πρωτόλαος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις υἱὸς τοῦ Διάλκους ἐκ Μαντινείας.

Πρωτομαχος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην., εἷς τῶν δέκα, ὅσοι ἐναυμάχησαν ἐν Ἀργινούσσαις.

Πρωτομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

*Πρωτομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὁ Heyne διορθ. Ποντομέδουσα.

*Πρῶτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐξένου καὶ τῆς Ἀριστοξένης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Πρωτιάδαι.

*Πρωτοφάνης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαγνησίας τῆς ἐπὶ Ληθαίῳ.

Πρωτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Πτελέα (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Πτελεάσιος). 2) ἀρχῄτερα ἡ Ἔφεσος. 3) χωρ. ἀμπελόφυτον τῆς Ἰωνίας ἢ τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ ὁ Πτελεατικὸς οἶνος.

Πτελεὸν (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἄποικος τῶν Θεσσαλῶν, μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στρβ. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Θεσσαλ. 3) φρούρ. τῆς Ἰων. παρὰ τὰς Ἐρυθράς. 4) π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Καρδίαν, (ὁ πολ. Πτελεάτης, Πτελεεὺς καὶ Πτελεούσιος).

Πτελέων, ωνος (ὁ), ἐραστὴς τῆς Πρόκρίδος.

Πτερέλαος καὶ (Δωρ.) Πτερελας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταφίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Τάφου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Κομαιθὼ, ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιάρεω, πολιορκοῦντος τοὺς Ταφίους καὶ φονεύσαντος ἤδη τοὺς ἓξ ἀδελφούς της, ἀπέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα, τὴν ὁποίαν ἐν ὄσῳ διετήρει ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐπὶ τῆς κόμης του, ἔμενεν ἀνίκητος, καὶ οὕτως ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου του, (παρβλ. Νίσος). 2) υἱὸς τοῦ Δηϊονέως.

Πτερία (ἡ), μητρόπολις τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Σινώπης, (τὸ ἐθν. Πτέριοι).

Πτοιόδωρος (ὁ), Κορίνθιος Ἰσθμιονίκης, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

*Πτολέδερμα (τὰ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πτολεμαῖον (τὸ), γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ Θησείου.

Πτολεμαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πειραίου ϗ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, ἱπποκόμου τοῦ Ἀγαμέμν. 2) ὁ πρῶτος Ἕλλην βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς τοῦ Λάγου, ἢ κατά τινας, τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ἀρσινόης, ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Αἴγυπτον, καὶ συστήσας τὸ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθὲν βασίλειον τῶν Πτολεμαίων, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 323 μέχρι τοῦ 30 π. Χ., ηὔξησε καὶ ἐκαλλώπισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν ὁποίαν ἀνέδειξε καθέδραν τοῦ νέου βασιλείου, καὶ συνέστησε πρῶτος τὴν περίφημον ἐκείνην βιβλιοθήκην, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 233 ἕως τοῦ 284 πρὸ Χ. 2) ὁ Β', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 πρὸ Χ. καὶ προαγαγὼν εἰς μεγίστην εὐημερίαν τὴν Αἴγυπτον. Ἀποπέμψας τὴν πρώτην του σύζυγον, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου, ἐνυμφεύθη τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Ἀρσινόην, ἀποθανὼν εἰς 63 χρόνων ἡλικίαν. 3) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Φιλαδέλφου ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικός, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 πρὸ Χ. 4) ὁ Δ', ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εὐφημισμὸν Φιλοπάτωρ, διότι ἐφόνευσεν, ὡς ἐλέγετο, τὸν πατέρα του, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Εὐεργέτου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν μετὰ δεκαεπταετῆ τυραννικὴν βασιλείαν (220-203 πρὸ Χ.) 5) ὁ Ε', ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανὴς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Φιλοπάτορος, ἐπιτροπευθεὶς (διότι ἔμεινεν ἀνήλικος) ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, καὶ ἀποθανὼν τῷ 181 πρὸ Χ. εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν, ἀφήσας δύο ἀνηλίκους παῖδας ἐκ Κλεοπάτρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας. 6) ὁ ΣΤ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του Κλεοπάτρας, καὶ βασιλεύσας εὐτυχῶς καὶ ἐνδόξως 36 χρόνους (ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 πρὸ Χ.). 7) ὁ Ζ', ὁ ἐπικληθεὶς Φύσκων καὶ Εὐεργέτης (τὸ ὁποῖον παρῴδησεν ἡ ἱστορία εἰς Κακεργέτης) ἀδελφὸς μικρότερος τοῦ Φιλομήτορος, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 πρὸ Χ., ἀφ' οὗ, ζῶντος ἔτι τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐβασίλευσε τῆς Κυρήνης· διωχθεὶς, διὰ τὰς τυραννίας τοῦ ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων, ἔφυγεν εἰς Κύπρον, ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἴδιόν του υἱὸν Μεμφίτην· ἐκεῖθεν δὲ στρατεύσας κατὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ καὶ χήρας τοῦ ἀδελφοῦ του Κλεοπάτρας, ἀνεκτήσατο αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανε βασιλεύων εἰς 67 χρόνων ἡλικίαν. 8) ὁ Η', ὁ ἐπικληθεὶς Λάθυρος, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν 11 ἔτη, ϗ μετὰ θάνατον αὐτῆς, φονευθείσης ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον συμπαρέλαβε κοινωνὸν τῆς βασιλείας, διώξασα τὸν Πτολεμαῖον, ἄλλα 25. 9) ὁ Θ', ἴδε Ἀλέξανδρος (11). 10) ὁ Ι', ἴδε Ἀλέξανδρος (12). 11) ὁ ΙΔ', ὁ ἐπικληθεὶς Αὐλητὴς καὶ Διόνυσος, διότι ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰ ὄργια τοῦ Διονύσου, υἱὸς νόθος Πτολεμαίου τοῦ Λαθύρου, βασιλεύσας τῷ 59 πρὸ Χ., διὰ συνεργίας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὴν ὁποίαν ἠγόρασε δι' 6000 τάλαντα. Διωχθεὶς τῆς Αἰγύπτου, κατὰ συνέπειαν ἐπαναστάσεως, ἐπανῆλθεν αὖθις, βοηθείᾳ τῶν Ῥωμ., ϗ ἐφόνευσε, μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων, ϗ τὴν θυγατέρα του Βερενίκην, ἀναγορευθεῖσαν βασίλισσαν ἀντ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἔξωσίν του. Ἀπέθανε δὲ, μετὰ τετραετῆ βασιλείαν, ἀφεὶς δύω υἱοὺς καὶ δύω θυγατέρας, τὴν περίφημον Κλεοπάτραν ϗ τὴν Ἀρσινόην. 12) ὁ ἐπικληθεὶς Κεραυνὸς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τῆς διαδοχῆς, τὸ ὁποῖον εἶχεν, ὡς πρωτότοκος, εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσιμαχον, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἀγνωμόνως, ἐκυρίευσε τῷ 271 πρὸ Χ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδ., καὶ μετὰ ἓν ἔτος ἐφονεύθη πολεμῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν, εἰσβαλόντων εἰς τὴν Μακεδονίαν. 13) Κλαύδιος, περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος, ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς Β' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ϗ συγγράψας διάφορα γεωγραφικὰ, μαθηματικὰ ϗ χρονολογικὰ συγγράμματα. 14) υἱὸς τοῦ Ἀγησάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 15) φιλόσοφος Περιπατητικός. 16) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπικληθεὶς Πινδαρίων, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. 17) ἕτερος, μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιθέτης. 18) ἕτερος, Ἀσκαλωνίτης, 19) ἕτερος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπικληθεὶς Χῆνος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά. 20) σοφιστὴς, ἐκ Ναυκράτεως, ἐπικαλούμενος Μαραθὼν, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, περὶ ὧν ἴδε τὸν Φαβρίκ.

Πτολεμαὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ τοῦ Πτολεμαίου, Πτολεμαϊκή. || — φυλή, «μία τῶν μεταγενεστέρως προστεθεισῶν εἰς τὰς δέκα τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) (οὐσ. γεωγρφ.) π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, ἡ πρότερον Ἄκκη καὶ νῦν Ἄκρι, παρώνυμος τοῦ αὐξήσαντος καὶ κοσμήσαντος αὐτὴν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτὴν λιμένος τῆς Βάρκης, (Τολομέτα). 4) π. τῆς Μεσ. Αἰγύπτου μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, (Ἐλ-λαχούμ). 5) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (Μενσιὲχ), (ὁ πολ. Πτολεμαιεὺς ϗ Πτολεμαΐτης).

*Πτολιπόρθης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσ. ϗ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του.

*Πτόλιχος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰγίνης ϗ 2) ἕτερος ἐκ Κερκύρας, μαθητὴς τοῦ Κρινίου.

Πτυχία (ἡ), νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, (Scoglio di Vido), (ὁ νησ. Πτυχιεύς).

Πτῶον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος Πτῴου.

Πτῶος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεμιστοῦς, ἡ τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς Εὐίππης, ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἐπωνομάσθη τὸ ὄρος Πτῶον.

Πύγελα (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Ἔφεσον, (ὁ πολ. Πυγελεύς).

Πυγμαλίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης, γυναικὸς τοῦ Κινύρα, ἐρασθεὶς τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης. 2) υἱὸς τοῦ Βήλου, ϗ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρου.

Πύδιος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων παρὰ τὴν Ἄβυδον, (ὁ Πῶπ. διορθ. Μείδιος).

Πύδνα (ἡ), ἡ πρότερον Κίτρον, π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (Καταιρίνη), (ὁ πολ. Πυδναῖος).

Πυθάγγελος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Βοιωτός τις, υἱὸς τοῦ Φυλίδου, παρὰ Θκδ.

Πυθαγόρας, ου καὶ (Ἰων.) Πυθαγόρης, εω (ὁ), περίφημος φιλόσοφος Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, καὶ μαθητὴς τοῦ Φερεκύδου, γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ περὶ τὴν 49 Ὀλυμπ., περιηγηθεὶς 22 ἔτη τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἰνδίαν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ ἐν τῇ πατρίδι του, τυραννουμένῃ ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, καὶ διὰ τοῦτο μεταβὰς εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Κρότωνα, ὅπου συνέστησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένην ἐπίσημον φιλοσοφικὴν σχολὴν μὲ τόσην φήμην, ὥστε ἐνομίσθη ὑπερφυσικόν τι ὄν, ϗ περὶ αὐτοῦ διεδόθησαν πολλὰ μυθώδη. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, εἰσαγαγὼν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ σύστημα τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν ἀμοιβαίων τοῦ ἀνθρώπου καθηκόντων, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐλευθερίαν ϗ εὐημερίαν τῶν πλειοτέρων Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, αἵτινες κατεσπαράττοντο πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς τυραννίας, ἡ τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας. Ὁ δεσμὸς, διὰ τοῦ ὁποίου συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλους οἱ ὀπαδοί του (Πυθαγόρειοι), ὑπῆρξεν ἡ βάσις πολλῶν μετέπειτα ἑταιριῶν, καὶ ἰδίως τῆς τῶν λεγομένων Φρὰν-μασσόνων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Θεανὼ, ἥτις ἦτον συγχρόνως καὶ μαθήτριά του, ἐκ δὲ τῶν τέκνων του ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν του καὶ ποικίλων συγγραμμάτων, διεσώθησαν μόνον τὰ λεγόμενα Χρυσᾶ ἔπη, τὰ Ἱερὰ ἀποφθέγματα καὶ τινες ἐπιστολαί. 2) Μιλήσιός τις παρ' Ἡροδ. 3) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφῶντι. 4) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλ. καὶ 5) ἕτερος ἐκ Σάμου. 6) μουσικός τις ἐκ Ζακύνθου. 7) ζωγράφος ἐκ Πάρου καὶ ἄλλοι.

Πυθαγορίκτας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πυθαγοριστὴς = Πυθαγόρειος.

*Πυθαίνετος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 589).

*Πυθάρετος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 127 Ὀλυμπ. 2) ἀρχηγός τις τῶν Μεσσην. παρὰ Παυσανίᾳ.

*Πύθαρχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Μαντινείας.

Πυθέας καὶ (Ἰων.) Πυθέης, ου (ὁ), παγκρατιαστής τις, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, νικήσας Νέμεα καὶ ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Ἀβδηρίτης τις παρ' Ἡροδ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ. 4) ῥήτωρ ϗ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ. 5) περίφημος γεωγράφος ἐκ Μασσαλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ., περιηγησάμενος τὴν Βρεττανίαν ἄχρι τῆς Θούλης, καὶ γράψας περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης.

Πύθερμος (ὁ), Φωκαεύς τις, πρεσβεύσας ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τοῦ Μεγάλου Κύρου. 2) ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἐφέσου. 3) ποιητὴς ἐκ Τέω.

Πυθὴν, ῆνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου.

Πύθης, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσχονόου, ἐξ Αἰγίνης, ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. 2) = Πυθέας (2).

Πυθία (ἡ), ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ., ἥτις ἐξεφώνει τοὺς χρησμοὺς τοῦ μαντείου τούτου.

Πύθια (τὰ), οἱ ἐν τῷ παρὰ τοὺς Δελφοὺς Κρισσαίῳ πεδίῳ πανηγυριζόμενοι κατὰ τετραετίαν ἱεροὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ., βραβεῖον τῶν ὁποίων ἦτον στέφανος δάφνης, διαρκέσαντες ἄχρι τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Πυθιὰς, άδος (ἡ), ὡς ἐπίθ. ἡ τοῦ Πυθίου. ‖. » Νίκη —, « Πλάτ., ἡ τῶν Πυθίων. 2) (οὐσ.) = Πυθία. 3) τὸ διάστημα τῆς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον ἀγῶνα τῶν Πυθίων τετραετηρίδος, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ β'. ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπ. 4) ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ἱερὰ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας ἐστέλλετο ἐκ μέρους τῶν Δελφῶν κάθε ἐννέα ἔτη θεωρία εὐγενῶν παίδων, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀπόλλ. 5) (κυριωνυμ.) ἑταίρα τις ἐν ἐπιγραμμ.

Πύθιον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ. 2) (ἰδιαιτ.) π. τῆς Μακεδ. καὶ 3) ἄλλη τῆς Θεσσαλ. 4) χωρ. τῆς Βιθυν. εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, ὅπου καὶ θερμὰ λουτρὰ, τὰ λεγόμενα Πηλοπύθια, (Κουρί).

*Πυθιονίκη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πύθιος (ὁ), ἐπιθ. (ἐν γέν.) ὁ τῆς ἡ ἐκ τῆς Πυθοῦς (τῶν Δελφῶν). 2) (ἰδιαιτ.) ὁ ἐν Δελφοῖς τιμώμενος Ἀπόλλων. 3) (πλθ.) οἱ ἐκ τῆς Σπάρτης στελλόμενοι εἰς Δελφοὺς καὶ εἰς ἄλλα μαντεῖα πρέσβεις ἵνα συμβουλευθῶσιν αὐτὰ περὶ δημοσίων ἀντικειμένων, τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν, ἐξ ὧν ἑκάτερος τῶν βασιλέων εἶχεν ᾀείποτε περὶ ἑαυτὸν δύο, οἵτινες διὰ τοῦτο ἐλέγοντο καὶ Σύσκηνοι. 4) (κυριωνυμ.) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Ἄτυος, ὑπέρπλουτος, φιλοξενήσας διαβαίνοντα ἐκ Κελαινῶν τὸν Ξέρξην μὲ ὅλον του τὸ στράτευμα, ϗ δωροφορήσας αὐτῷ 2000 τάλαντα ἀργυρίου.

Πυθογένης, ους (ὁ), Σικελός τις, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου, βασιλέως τῆς Ζάγκλης.

Πυθόδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ.

*Πυθόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ., (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ῥείσκ. γρφ. Πυθόδωρος). 2) Κορίνθιός τις παρὰ Παυσαν. Γ', 9).

Πυθοδωρίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Πυθοδώρου ἐκ Τράλλεων.

Πυθόδωρος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἰσολόχου, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἐκλεχθεὶς πολλάκις ἄρχων καὶ στρατηγός. 2) Νυσαῖος, πατὴρ τῆς Πυθοδωρίδος, φίλος Πομπηίου τοῦ Μ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυζίκου. 4) γλύπτης ἐκ Θηβῶν.

Πυθοκλείδης, ου (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Πυθοκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φαίδρου. 2) υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος καταρχὰς καὶ ἔπειτα ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ. 3) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης.

Πυθόκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 2) αὐλητής τις ἐκ Σικυῶνος.

*Πυθόλαος (ὁ), ὁ φονεύσας τὸν τύραννον τῶν Φερῶν Ἀλέξανδρον.

*Πυθόνικος (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς ἐρωτικός.

Πυθόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Καρ., ἡ ἄλλως Νύσα. 2) π. τῆς Βιθυν. ἡ τῆς Μυσ., (ὁ πολ. Πυθοπολίτης).

*Πυθόστρατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λαερτίῳ.

*Πυθοφάνης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Πυθὼ, οῦς καὶ Πυθὼν, ῶνος (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἡ περίχωρος καὶ ἔπειτα καὶ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, [ἀπὸ τοῦ Πύθω = Σήπω] διότι, λιμνάζοντα περὶ αὐτὴν μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν τὰ ὕδατα καὶ προξενοῦντα νόσους, κατεξήρανεν ὁ ἥλιος, θηλ. κατὰ τῆς μυθολογίας τὴν γλῶσσαν, τὸν δράκοντα Πύθωνα ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων κτλπ.

Πύθων, ωνος (ὁ), ὁ δράκων, ὁ ἄλλως Δελφίνης, γεννηθεὶς ἐκ τῆς σήψεως τῆς γῆς, μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις μετὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Πύθιος, ἴδε Πυθώ. 2) ῥήτωρ Βυζάντιος, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας ἐκ μέρους τοῦ Φιλίππου, παρὰ τῷ ὁποίῳ διέμενε, φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., λαβὼν, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Μηδίαν, ϗ συστρατεύσας μετὰ τοῦ Περδίκκα κατὰ τοῦ Πτολεμαίου, ἀναδεχθεὶς δὲ πρὸς καιρὸν, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα, τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, καὶ τέλος συλληφθεὶς δι' ἀπάτης καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αντιγόνου.

Πυθῶναξ, ακτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρθμίου ἐκ Ζελείας.

Πυλάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Στροφίου ϗ τῆς Ἀναξιβίας, ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμν., περίφημος διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ὀρέστου φι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίαν του, τὴν ἀδελφὴν τοῦ ὁποίου Ἡλέκτραν νυμφευθείς, ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Σροφίον. 2) τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 3) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ἐν Ῥώμῃ.

Πύλαι (αἱ), ἐν γέν., στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀποκρήμνων ὀρέων· ἰδίως. 1) αἱ Θερμοπύλαι. 2) αἱ Βαβυλωνίαι, φέρουσαι διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας ἀπὸ τῆς Μεσοπ. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν. 3) αἱ τῆς Κιλικίας, φέρουσαι διὰ τοῦ Ταύρου ἀπὸ τῆς Καππαδοκ. εἰς τὴν Κιλικ. εἰς μῆκος πέντε γεωγραφικῶν μιλίων. 4) αἱ Σύριαι, φέρουσαι ἀπὸ τῆς Κιλικ. εἰς τὴν Συρ., διτταί, αἱ μὲν μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, διὰ τῶν ὁποίων ἔῤῥεεν ὁ Κέρσος ποταμός· αἱ δὲ διὰ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἔῤῥεεν ὁ Πίναρος. 5) αἱ Κάσπιαι, ἴδε Κάσπιος.

Πυλαιμένης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Πύλαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀΐθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Πυλάργη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἴδμονα.

Πυλάρτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Πύλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κτήσωνος, ἢ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Πελίαν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς Πανδίων, εἰς τὸν ὁποῖον παραχωρήσας τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἐκ πατρὸς θεῖόν του Βίαντα, ἀπῴκισε τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλον.

Πυλάων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φονευθέντων υἱῶν τοῦ Νηλέως ἢ τῆς Χλωρίδος.

Πυλήνη (ἡ), ἀρχήτερα τὸ Πρόσχιον, π. τῆς Αἰτωλ.

Πύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου.

Πύλος (ὁ καὶ ἡ), τρεῖς πόλεις πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοπον., ἡ μὲν ἐν Ἤλιδι, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἠνειοῦ καὶ Σελλήεντος, καθέδρα τοῦ Αὐγείου ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου· ἡ δὲ ἐν Τριφυλίᾳ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀλφειοῦ, καθέδρα τοῦ Νέστορος, μετοικισθεῖσα πρωΐμως εἰς τὸ Λέπρεον, ὅθεν ὁ Mannert ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεώς της· ἢ ἡ τρίτη ἐν Μεσσηνίᾳ ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου μὲ λιμένα παρὰ τὸν Πάμισον ποταμόν, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νηλέως, (Παλαιὸς Ναυαρῖνος). ‖ ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Πύλον ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Νέστορος, (ὁ πολ. Πύλιος).

Πύξα (ἡ), πολίχν. τῆς νήσου Κῶ.

Πυξοῦς, οῦντος (ὁ), ποτ. καὶ π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίων, (Πολύκαστρο).

Πυραίχμης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παιόνων, ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδόνος πρὸς βοήθειαν τῆς Τροίας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Πυραλλίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Δημ.

Πύραμος (ὁ), Βαβυλώνιός τις, ἐραστὴς τῆς Θίσβης. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Κιλικ., ὁ πρότερον Λευκόσυρος, πηγ. ἐν Καταονίᾳ καὶ ῥέων ἐφ' ἱκανὸν ὑπογείως, ἀναφαινόμενος δὲ πάλιν, καὶ γινόμενος μετ' οὐ πολὺ πλευστός, χυνόμενος δὲ διὰ τοῦ Ταύρου εἰς τὴν Θάλασσαν ἀντικρὺ τῆς Κύπρου, (Τζιγάν).

Πύρασος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Πύρασος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου.

*Πυργίων (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ. 2) εἷς τῶν Διοδ. ἐσφαλμ. ἀνὶ Πυῤῥίων.

Πύργος (ὁ) καὶ Πύργοι (οἱ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέδα ποταμοῦ, (ὁ πολ. Πυργίτης).

*Πυργὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου.

Πυρετὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Προῦτος;)

Πυρηναῖος, α, ον. Ὁ τῆς Πυρήνης, (ἔθεν ‖. » Πυρηναία Ἀφροδίτη, ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀφροδισίου, ἀκρωτηρίῳ τῆς Ἱσπανίας, λατρευομένη, καὶ ‖. » Πυρηναῖα (τὰ), βλ. ὑπερμήκη τῆς Εὐρώπης, χωρίζοντα τὴν Ἱσπαν. τῆς Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Μεσογείου εἰς μῆκος 3000 σταδίων.

Πυρήνη (ἡ), Νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον. 2) θυγ. τοῦ Βέβρυκος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλ., ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) τὰ Πυρηναῖα ὄρη. 4) π. τῶν Κελτῶν, ὅπου, κατὰ τὸν Ἡρόδ., εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ἴστρος.

*Πυρίας, ου (ὁ), = Πυῤῥίας.

*Πύρης, ητος (ὁ), Μιλήσιός τις ποιητὴς παρ' Ἀθην.

Πυριλάμπης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἐρέσου. 3) Μεσσήνιός τις, γλύπτης, παρὰ Παυσ.

Πυρίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πάτροκλον.

Πυριφλεγέθων, οντος (ὁ), ποταμὸς τοῦ Ἅδου, περικλείων τὸν Τάρταρον.

Πύῤῥα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. 2) θυγ. τοῦ Κρέοντος. 3) (γεωγρ.) π. ἢ λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Λέσβου, (Καλλονή). 4) ἀκρωτ. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἔκειντο δύο νησίδια, Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα καλούμενα. 5) π. τῆς Καρίας περὶ τὴν Μίλητον, (τὸ τοπ. Πυῤῥαῖος).

Πῤῥάνδρος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Ἀριστοφάνους.

Πυῤῥίας, ου (ὁ), Ἀρκὰς τις παρὰ Ξενοφ. 2) στρατηγός τις τῶν Αἰτωλῶν παρὰ Πολυβ. 3) συχνάκ. ὡς ὄνομα δούλων.

Πυῤῥίχος (ὁ), Κορίνθιός τις πατὴρ τοῦ Ἀρίστωνος, παρὰ Θκδ. 2) Κρής τις ἐκ Κυδωνίας, εὑρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. 3) (γεωγρφ.) πολίχνιον ὀρεινὸν πρὸς δυσμὰς τῆς Λακωνικῆς.

*Πυῤῥίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.

*Πυῤῥόλοχος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Πύῤῥος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ὁ ἄλλως Νεοπτόλεμος, ἴδε τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα. 2) ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας, θυγατρὸς τοῦ Μέμνονος. Βασιλεύσας, συνεργείᾳ τῶν Ἰλλυριῶν, τῆς Ἠπείρου, ἐξωκίλθη μετὰ πέντε ἔτη, ἢ καταφυγὼν πρὸς τὸν συγγενῆ αὐτοῦ Δημήτριον τὸν Πολιορκητήν, ἐτολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρὸς τὸν ὁποῖον περιφλεὶς ὕστερον ὡς ὅμηρος, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του Ἀντιγόνην καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὸν πατρικὸν τοῦ θρόνον. Πολεμήσας ἔπειτα κατὰ τοῦ Δημητρίου περὶ τῆς Μακεδονίας, καὶ θιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου ν' ἀρήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διέβη μὲ σῶλον ἰσχυρὸν καὶ μὲ πεντήκοντα ἐλέφαντας εἰς Ἰταλίαν, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Ῥωμ., τοὺς ὁποίους ἐνίκησε πολλάκις, ἀλλὰ μὲ ἀφανισμὸν τῶν στρατευμάτων του, ὥστε ἠναγκάσθη μετὰ ἓξ ἔτη νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἤπειρον. Στρατεύσας μετὰ τοῦτο κατὰ τῆς Σπάρτης πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ βασιλέως Κλεωνύμου, κἀκεῖθεν ἐπιχειρήσας νὰ κυριεύσῃ ἐξ ἐφόδου τὸ Ἄργος ὑπὲρ τῆς φατρίας τοῦ Ἀριστέου κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, πολιορκούντος συγχρόνως τὴν πόλιν ἀπ' ἄλλου μέρους, ἐφονεύθη εἰσχωρήσας διὰ νυκτὸς ἐντὸς τῆς πόλεως, ὑπὸ γυναικός τινος Ἀργείας, ἥτις ἔῤῥιψε κατὰ τῆς κεφαλῆς του μίαν κεραμίδα ἀπὸ τῆς στέγης τῆς οἰκίας της τῷ 271 πρὸ Χ. Ἐγέννησε δὲ διαφόρους παῖδας ἐκ διαφόρων γυναικῶν, οἵτινες ὅλοι ἐκληρονόμησαν τὸ φιλοπόλεμον πνεῦμά του. 3) ποιητὴς ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θκρτ.

Πύῤῥων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συστήσας τὴν περίφημον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν τῷ 350 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς κατὰ διαταγὴν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν. 2) Πυθαγορείός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Πυσίλος (ὁ), ὁ κτίστωρ τῆς Ἀκράγαντος.

Πύτνα (ἡ), λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα.

*Πύτταλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Πώγων, ωνος (ὁ), λιμὴν τῆς Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι.

*Πωλλιανὸς (ὁ), ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας.

Πῶλος (ὁ), σοφιστὴς Ἀκραγαντῖνος, ὀπαδὸς τοῦ Γοργίου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Πωμέτιον (τὸ), ἢ ἄλλως Σούεσσα, πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ὠῶρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν, τὸν ὁποῖον καταπολεμήσας καὶ νικήσας ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, ἀφῆκε πάλιν αὐτὸν κύριον τῆς ἐπικρατείας του, συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ.

*Πωτκχίδαι (οἱ), πατρία τις ἐν Ταγέᾳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ρ.

Ῥάβεννα (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς βορείου Ἰταλ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ῥαβεννάτης, Ῥαβηνὸς καὶ Ῥαβεννήσιος).

Ῥάγα (ἡ), = Ῥάγειρα.

Ῥάγαι (αἱ), π. τῆς Μηδίας, καταστραφεῖσα περὶ τὴν ΙΒ΄. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ τῶν Τατάρων.

Ῥάγεια (ἡ), π. τῆς Μηδ. παρὰ τὰς Ῥάγας, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἢ ἄλλως Εὐρωπὸς καὶ ὑπὸ τῶν Πάρθων ὕστερον Ἀρσακία.

Ῥαδάμανθυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος ἢ Σαρπηδόνος, βασιλεύσας τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου μετὰ πολλῆς πραότητος ἢ δικαιοσύνης, ἢ διορισθεὶς μετὰ θάνατον κριτὴς τοῦ Ἅδου μὲ τὸν Αἰακὸν ἢ Μίνων, ὅπου ἐνυμφεύθη καὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἡρακλ.

Ῥαδινὴ (ἡ), γυνή τις ἐκ Σάμου, περὶ τῆς ὁποίας ἐποίησε ποίημά τι ὁ Σεπτίχορος.

Ῥάδιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ἢ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (ὁ Heyne ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ὀνόματος του).

*Ῥαθηνὸς (ὁ), ἀνήρ τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς παρὰ Στρβ.

Ῥαθίνης, ου (ὁ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου, παρὰ Ξενοφ.

Ῥα.δεστὸν (τὸ), ὠνομάσθη ἔπειτα ἢ ὀνομάζεται καὶ σήμερον ἡ Βισάνθη, π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

*Ῥαιτέαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. ὅπου ὁ Γορτύνιος χύνεται εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ῥαιτία (ἡ), ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Ῥήνου, καὶ περιέχουσα τὴν νῦν Σουαΐαν, μέρος τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σαλτσβούργου, μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἥμισυ μέρος τοῦ Τυρόλου, καὶ κατοικημένη ὑπὸ διαφόρων Γερμανικῶν ἐθνῶν, (τὸ ἐθν. Ῥαιτός).

Ῥαμβάκας (ὁ), Μῆδός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ῥαμβακία (ἡ), κώμη τῶν Ὡριτῶν ἐν τῇ Λυδίᾳ.

Ῥαμνοῦς, οῦντος (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, πλησίον τοῦ ὁποίου, ἀπέχοντος 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἔκειτο ἐπί τινος λόφου περίφημός τις ναὸς τῆς Νεμέσεως, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ῥαμνουσὶς, Ῥαμνουσιὰς καὶ Ῥαμνουσία, (ὁ δημ. Ῥαμνούσιος).

Ῥαμφίας, ου (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις, πατὴρ τοῦ Κλεάρχου, (Θουκδ. Ξενοφ.).

Ῥαμψίνιτος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237—1182 πρὸ Χ., περίφημος διὰ τοὺς θησαυροὺς του. Εἷς τῶν ἐν Ῥώμῃ ὀβελίσκων φέρει τὸ ὄνομά του.

Ῥαυέννα (ἡ), = Ῥάβεννα.

Ῥάριον πεδίον (τὸ), ἡ πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου κατὰ πρῶτον ἐσπάρη σῖτος ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ἢ τῆς Δήμητρος, Ῥαρίας κληθείσης διὰ τοῦτο.

Ῥάρος (ὁ), Ἐλευσίνιος, υἱὸς τοῦ Κραναοῦ ἢ τοῦ Κελεοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμα, (τὸ Ρ σεσημείωται ὡς ψιλούμενον).

Ῥέα (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου, ἢ μήτηρ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Διός, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης Μητρὸς καὶ ταυτιζομένη μὲ τὴν ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλην, παριζανομένη δὲ συνήθως ἐφ' ἁμάξης, συρομένης ὑπὸ λεόντων, καὶ στεφανωμένη μὲ πύργων ἐπάλξεις.

Ῥέας κόλπος (ὁ), ὁ Ἀδριατικὸς ἢ ὁ Ἀμβρακικός.

Ῥεάτιον καὶ Ῥίατον (τὸ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Rieti).

Ῥεῖθρον (τὸ), λιμὴν τῆς Ἰθάκης.

Ῥεῖτοι (οἱ), μικραὶ ἁλμυραὶ λίμναι μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, συνεχόμεναι ὑπογείως μὲ τὴν θάλασσαν, ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμεύουσαι εἰς πολλοὺς θρησκευτικοὺς ἀγνισμούς.

Ῥεῖτος (ὁ), βραχ τις παρὰ τὴν ἐν Κορινθίᾳ κώμην Σολύγειαν.

Ῥηβαῖος (ὁ), Π. ἀντι-

Ῥήβας, α (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Ρῦβ. Πόντον ἢ διατηρῶν τὸ ὄνομά του.

*Ῥηγίλλα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Ἡρῴδου τοῦ Ἀττ.κοῦ.

*Ῥηγίνα (ἡ), ὁ πρότερον Ἐριγὼν, ποτ. τῆς Θράκης.

Ῥήγινον (τὸ), π. τῆς Οὐϊνδελικίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, (Ῥατισμπόνα καὶ Γερμαν. Regensburg).

Ῥήγιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ., προέχον ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, (Capo Gellara). 2) π. τῆς Βρεττίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, (Reggio, (ὁ πολ. Ῥηγῖνος).

*Ῥηγνίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Φάλκου, ἐγγονὸς τοῦ Τημένου.

Ῥηγοῦλος (ὁ), Ἀτίλιος, ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τοὺς ὁποίους πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ κυριεύσας 240 πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ, ἐνικήθη ἔπειτα κατὰ κράτος, συμμαχούντων τοῖς Καρχηδονίοις τῶν ὑπὸ τὸν Λακεδαιμόνιον Ξάνθιππον Ἑλλήνων, καὶ αἰχμαλωτισθείς, ἐφονεύθη μετὰ πολλὰς βασάνους.

Ῥῆμοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλ. σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ῥηναῖα καὶ Ῥηναία (ἡ), = Ῥήνεια.

Ῥήνεια (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, χωριζομένη διὰ στενοτάτου πορθμοῦ τῆς νήσου Δήλου, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ταφεῖον τῶν Δηλίων, μὴ συγχωρουμένης τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῆς νήσου των.

Ῥήνη (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ. 2) = Ῥήνεια.

Ῥῆνος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων, καὶ χυν. εἰς τὸν Γερμανικὸν Ὠκεανὸν, χωρίζων δὲ ἀνεκαθεν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Γερμανικῶν καὶ Κελτικῶν λαῶν.

Ῥηξήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀπαθανών νέος. 2) πατὴρ τῆς Χαλκιόπης, γυναικὸς τοῦ Αἰγέως.

*Ῥηξίδιος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ὀπουντος, νικήσας παγκράτιον περὶ τὴν 61 Ὄλυμπ. 2) Πυθαγορικός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ῥῆσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τοῦ Ἠϊονέως ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Στρυμόνος ἢ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης, σύμμαχος τῶν Τρῴων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως. 2) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, ποταμὸς θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, (ἄλλως) Ῥήσκος. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος, χυν. εἰς τὸν Γράνικον.

Ῥιανὸς (ὁ), ποιητὴς Ἄλλην ἐκ Κρήτης, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περὶ τὴν 134 Ὄλυμπ. Τὰ ποιήματά του ἐθαύμαζε πρὸ πάντων καὶ ἐφιλοτιμεῖτο νὰ μιμηθῇ ὁ Τιβέριος.

Ῥίγιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμόνων τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρῴων.

Ῥιζοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Ῥιζὼν, ωνος καὶ ονος (ὁ), π. τῆς Δαλματ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἢ κόλπου, (Risano), (ὁ πολ. Ῥιζονίτης).

Ῥίνθων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐν Τάραντι ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, εὑρετὴς τῆς λεγομένης ἱλαροτραγῳδίας.

Ῥινοκόλουρα καὶ Ῥινοκούρουρα (τὰ), π. τῆ, Αἰγύπτου ἢ Συρίας, (ὁ πολ. Ῥινοκολουρίτης).

Ῥιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας (ὅθεν καὶ Ἀχαϊκὸν) ἐπὶ τοῦ στενοτέρου μέρους τοῦ Κορινθ. κόλπου, ἄλλως Δρέπανον καὶ κοινῶς Καστέλλι τοῦ Μωρέως. 2) (τὰ Μολυκρικὸν) ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλ., ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ, ὅθεν καὶ τὸ Ἀντίρριον. 3) π. τῆς Μεσσην.

Ῥιπαῖα ὄρη (τὰ), βουνὰ μυθώδη, τοποθετούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς τὰ ὑπερβόρεια τῆς Οἰκουμένης, (τὸ τοπ. Ῥιπαῖοι).

Ῥίπη (ἡ), π. τῆς Δρκαδ. παρὰ τὴν Στρατίαν, (ὁ πολ. Ῥιπαῖος).

Ῥόδανος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων, διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης τῆς Ἑλβετίας, ἢ χυν. διὰ τριῶν στομάτων εἰς τὴν Μεσόγειον, (Rhone).

*Ῥοδανουσία (ἡ), ἡ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ χώρα παρὰ τὴν Μασσαλίαν, (ὁ πολ. Ῥοδανούσιος).

*Ῥοδάσπης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φραάτου.

Ῥόδεια (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Ῥοδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἡλίου, καὶ μήτηρ τοῦ Φαέθοντος καὶ τριῶν θυγατέρων. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) (γεωγρ.) π. τῆς Ἱσπαν., κτίσμα τῶν Ῥοδίων, (ὁ πολ. Ῥοδαῖος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥοδία (ἡ), = Ῥόδεια. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) (γεωγρ.) π. τῆς Λυκίας, ἴσως ἡ τῶν Ῥοδίων περαία, (ὁ πολ. Ῥοδιεὺς καὶ Ῥοδιαῖος).

Ῥοδίος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, ῥέων πρὸς ἄρκτον τοῦ ἀκρωτ. Δαρδάνου.

Ῥοδίππη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

*Ῥοδιππος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

*Ῥοδογούνη (ἡ), γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μήτηρ τοῦ Ξέρξου. 2) θυγ. τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) γυνὴ τοῦ Δημητρίου Νικάνορος.

*Ῥοδόκλεια (ἡ), ἐπίσημός τις χορεύτρια.

Ῥοδόπη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. 2) θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης ἢ τοῦ Στρυμόνος, γυνὴ τοῦ Αἵμου, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, μεταμορφωθέντες ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη, διότι ἤθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. 3) = Ῥοδῶπις. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Θρᾴκης, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Αἵμου, καὶ ἐκτεινόμενον δεξιόθεν τοῦ Νέστου ποταμοῦ μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον, (Βουνὸν τοῦ Δεσπότου).

Ῥόδος (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τῆς Ἀφροδ. ἢ (πιθανώτ.) τῆς Ἀμφιτρίτης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένης, ἑπτὰ υἱοὺς, οἵτινες ἐμοιράσθησαν τὴν νῆσον μεταξύ των. 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους, ἱερὰ τοῦ Ἡλίου, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὑψοῦτο ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσὸς, ἡ πρότερον Ὀφιοῦσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν μετὰ Φόρβαντος Λαπίθων ἢ τῶν ἐκ Κρήτης Τελχίνων, εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν Μεγαρόθεν Δωριέων, καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἀκμάσασα ἐπὶ τοσοῦτον διὰ τῶν θαυμαστῶν ἐμπορικῶν νόμων της καὶ τοῦ ναυτικοῦ της, ὥστε καὶ ἐθαλασσοκράτησεν ἐπί τινα χρόνον, διατηρήσασα ἀείποτε τὴν ἐλευθερίαν της, (ὁ νησ. Ῥόδιος).

Ῥοδουντία (ἡ), φρούρ. ἐπὶ τῆς Οἴτης παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Ῥόδων, ωνος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Καλλικτ.

Ῥοδῶπις, ιδος (ἡ), περιβόητος ἑταίρα ἐκ Θρᾴκης, δούλη τὸ πρῶτον τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀχθεῖσα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσιδος καὶ ἀγορασθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Χαράξου, ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον, ὥστε λέγεται ὅτι ἀνήγειρεν ἐξ ἰδίων της μίαν πυραμίδα. 2) ἄλλη ἑταῖρα, ὁμώνυμος αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος.

*Ῥόη ἀγαθὴ (ἡ), ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἢ ἄλλως Ῥοδανουσία.

Ῥοῖκος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, τοξευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ βιάσῃ. 2) περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Πολυκράτους, καὶ πρῶτος ἐπινοήσας μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου τὴν κατασκευὴν χυτῶν χαλκίνων ἀγαλμάτων.

Ῥοιμητάλκας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Ἀντωνίου.

Ῥοίτειον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Αἴαντος, (ὁ πολ. Ῥοιτειεὺς καὶ τὸ θηλ. Ῥοιτιὰς καὶ Ῥοιτηΐς).

*Ῥομβίτης, ου (ὁ), ὁ μείζων καὶ ὁ ἐλάσσων, δύο λιμένες τῆς Μαιώτιδος.

Ῥοξολανοὶ (οἱ), ὀρθότ. τοῦ Ῥωξολανοί.

Ῥόπαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίστου.

Ῥουβίκων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, χωρίζων αὐτὴν τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας, καὶ χυν. εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Rugo ἢ Pisciatello).

Ῥοῦς (ὁ), κώμη τῆς Μεγαρίδος, ἢ ὕστερον Παλαιοχωρία.

Ῥουσκίνων, ωνος (ἡ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ. (Tèt). 2) π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, (Tour de Rousillon).

*Ῥουτηνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊταν. ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Ῥούτουλοι (οἱ), λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀναμιχθέντες πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων.

Ῥουφῖνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Ῥοῦφος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς Ἐφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Κλεοπάτρας ἢ ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ γράψας περὶ διαφόρων ἰατρικῶν ἀντικειμένων, ἐξ ὧν διεσώθησαν μόνον περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ καθαρτικῶν φαρμάκων καὶ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων.

Ῥυνδακὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Ῥυνδακοῦ.

Ῥύνδακος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, ὁ πρότερον Λύκος. 2) π. μεταξὺ Φρυγίας καὶ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Ῥυνδακηνός).

Ῥύπαι καὶ Ῥύπες (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στράβωνος.

Ῥύτιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, ἴσως = Ῥηθυμνία.

Ῥώμη (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, κτισθεῖσα κατ' ἀρχὰς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου καὶ συνοικισθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου τῷ 753 πρὸ Χ., σχηματίζουσα δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἓν τετράγωνον, ὅθεν καὶ Roma quadrata, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου, καὶ τέλος ἐπὶ Αὐγούστου διαιρεθεῖσα εἰς 14 Ῥεγεῶνας, ἔχουσα 37 πύλας, 8 γεφύρας, 19 ἀγορὰς, 400 ναοὺς, 215 ἀγυιὰς 14 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσοὺς, πλῆθος Ὠδείων, Θεάτρων, Στοῶν κτλ., (Roma, καθέδρα τοῦ Παππα), (ὁ πολ. Ῥωμαῖος).

Ῥῶμος (ὁ), Remus ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥωμυλία (ἡ), π. τῆς μεσαίας Ἰταλ. κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥώμυλος (ὁ), Romulus, υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλβίας, θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος, βασιλέως τῆς Ἀλβης, καὶ τοῦ Ἄρεως, ὡς ἐλέγετο, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥώμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκτεθεὶς διὰ προσταγῆς τοῦ θείου του Ἀμουλίου, βασιλεύοντος τότε τῆς Ἀλβης, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Ἄκκας Λαυρεντίας, γυναικὸς ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων ποιμένων. Συνάξας δὲ περὶ ἑαυτὸν ἀφ' οὗ ἡλικιώθη, ὅσους ἠδυνήθη τῶν δυσαρεστημένων κατοίκων τῆς Ἀλβης, ἐφόνευσε τὸν θεῖόν του, καὶ ἀποκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νουμήτορα, ἔκτισε τὴν Ῥώμην, περὶ τῆς ὀνοματοθεσίας τῆς ὁποίας φιλονεικήσας πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸν ἐφόνευσε, συνέστησεν ἐκ τῶν ἱκανωτέρων συντρόφων του ἓν συμβούλιον, διαίρεσε τοὺς κατοίκους εἰς τριάκοντα φυλὰς καὶ τὴν χώραν εἰς τρία μέρη, τῶν ὁποίων τὸ ἓν προσδιώρισε διὰ τὰ ἱερὰ καὶ τὴν θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἀνηγορεύθη πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἠριθμοῦντο εἰς 47,000 εἰς τὸν θάνατόν του. Ἀπέθανε δὲ δολοφονηθεὶς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν ἰδίων του συμβούλων, μετὰ 37 ἐτῶν βασιλείαν, καὶ ἀπεθεώθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρῖνος.

Ῥωξάνη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέρσου Ὀξυάρτου, γυνὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, φονευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου.

Ῥωξολανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην καὶ τὴν Μαιῶτιν καὶ συγχεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων.

*Ῥωπάρας, α (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Βαβυλῶνος.

*Ῥῶσος ἢ Ῥῶσσος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου.

Σάβα (ἡ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ., πρωτεύουσα τῶν Σαβαίων, οἵτινες κατῴκουν τὴν νῦν χώραν τοῦ Ἰεμὲν, καὶ ἐθαυμάζοντο διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειάν των.

Σαβάζιος (ὁ), θεός τις τῶν Φρυγῶν καὶ πιθανῶς καὶ τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τῆς Κυβέλης, συγχεόμενος παρὰ τοῖς Ἕλλησι μὲ τὸν Διόνυσον, καὶ τιμώμενος ὡσαύτως μὲ μυστηριώδεις τελετὰς, μάλιστα ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

Σάβαι (αἱ), = Σάβα.

Σαβάκτης, ου (ὁ), δαίμων τις κακοποιὸς (κόβαλος) κατασυντρίβων τὰ οἰκιακὰ σκεύη.

Σαβακῶς, ῶ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, κυριεύσας τῆς Αἰγύπτου 50 ἔτη (765-715 πρὸ Χ.).

*Σαβάτα (ἡ), λίμνη τῆς Ἐτρουρίας, παρὰ τὴν Ῥώμην.

*Σάββη (ἡ), θυγ. τοῦ Βηρώσου καὶ τῆς Ἐρυμάνθης, Σιβύλλα τῶν Βαβυλων. καὶ Αἰγυπτίων.

*Σαβίκτας, α (ὁ), σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἐν Καππαδοκίᾳ.

Σαβῖνοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς μεσαίας Ἰταλ., κατοικοῦντες ἄνωθεν τοῦ Λατίου περὶ τὰ Ἀπεννῖνα καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νομαδικῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαβῖνος (ὁ), γραμματικὸς ἢ ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σάβις (ὁ), ποτ. τῆς Βελγ. Γαλλ. χων. εἰς τὸν Ῥῆνον, (Sambre).
*Σάβος (ὁ), βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ ἢ 2) ἕτερος ἐν Ἀραβίᾳ (Στρ. ιϛ', 1ΣΤ').
Σαβύλινθος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Μολοσσῶν παρὰ Θκδ.
Σάβυλλος (ὁ), πολίτης τις ἐκ Γέλης τῆς ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον.
Σαγαλασσὸς (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Πισιδ., (ὁ πολ. Σαγαλασσεύς).
Σαγαρτία (ἡ), χερσόνησός τις ἐν τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, ὅπου κατῴκουν οἱ Σαγάρτιοι, ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσ.
Σάγγαλα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθαίων, ἡ παρὰ Πτολεμαίῳ Κύθυμέδεια.
Σαγγάριος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Δινδύμου καὶ ῥέων διὰ τῆς Φρυγ., χων. δὲ εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Σακάρια).
Σάγεντον (τὸ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., ἄποικος τῶν Ζακυνθίων.
Σάγρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τῶν Σαμνιτῶν, (Sagro).
Σαγύλιον (τὸ), φρούρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀμασείας, καταστραφὲν ἤδη ὑπὸ Πομπηίου.
Σαγχωνιάθων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Φοινίκης, ἀκμάσας ἴσως καὶ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ἱερεὺς ἐν Τύρῳ, γράψας Φοινικιστὶ ἱστορίαν τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου.
*Σαδάκορα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκ.
Σάδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν.
*Σαδράκαι (αἱ), π. καθέδρα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ.
Σαδυάττης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρβυος, βασιλεὺς τῶν Αὐσῶν.
Σαιδήνη (ἡ), β. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη.
Σάϊοι (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦν περὶ τὴν χώραν τῶν Ἀβδήρων καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης, (ἄλλως) Σίντιοι.
Σάϊς, ΐος καὶ εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Δέλτα, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ μεταξὺ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Νηΐθ (Ἀθηνᾶς) καὶ ἐν βασιλικὸν ταφεῖον, (ὁ πολ. Σαΐτης).
*Σαισάρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ.
Σαϊτικὸν (τὸ), ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου, (ἄλλως) Τανιτικὸν, σχηματίζον ἕνα βραχίονα τοῦ Σεβεννυτικοῦ.
Σακάδας, α (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἢ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπ.
Σάκαι (οἱ), ἐν γένει οἱ Σκῦθαι παρὰ Πέρσαις· (ἰδιαιτ.) παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, νομαδικά τινα ἔθνη, κατοικοῦντα μεταξὺ τῶν ὀρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμισσοῦ ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Μπαχαρίᾳ.
Σάκας, α (ὁ), ἐν γέν. Σκύθης, ἴδε Σάκαι. (ἰδιως 2) δοῦλός τις οἰνοχόος τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους. 3) παρωφρονητικὸν ἐπίθετον τοῦ ποιητοῦ Ἀλκέστορος, ὡς ἀλλοεθνοῦς.
Σακκαηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμεν. περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου.
Σάκων, ωνος (ὁ), κάτοικός τις τῆς ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἱμέραν.
Σαλαγασσὸς (ἡ), = Σαγαλασσός.
Σαλαγκών, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ.
*Σάλαγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, μεταναστεύσας ἐκ τῆς Κρήτης εἰς Χίον.
Σάλαιθος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
2) ἀρχαῖος τις νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ.
Σαλαμὶν ἢ (ἀρχαιότ.) Σαλαμίς, ῖνος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κυχρέα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς, μὲ πόλιν ἢ λιμένα ὁμώνυμον, κυριευθεῖσα ἐπὶ Σόλωνος ὑπὸ τῶν Ἀθην., (Καύλαρη).
2) π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, καὶ σχηματίζουσα ἰδιαίτερον βασίλειον, ἔχον μεγάλην ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν μικρῶν ἡγεμονιῶν τῆς νήσου, μετονομασθεῖσα ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ. Κωνσταντία καὶ καταζαθεῖσα πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου, (Κωνστάντσα) (ὁ πολ. Σαλαμίνιος).
Σάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Γερμαν., χων. διὰ τῆς Σαξωνίας εἰς τὸν Ἄλβιν, (Saale).
Σαλγανεύς, έως (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῆς Κωπαΐδος, ἀπὸ τινος Βοιωτοῦ, ὃς τις ὑδήγησε τὸν Ξέρξην διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης.
Σαλεντινοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.
Σάλερνον (τὸ), π. τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ.
Σάλη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμοθρᾴκας.
Σαλμακὶς, ίδος (ἡ), πηγὴ τῆς Καρίας ἐν Ἁλικαρνασσῷ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐξεθήλυνε τοὺς πίνοντας. 2) φρούρ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔῤῥεεν ἡ ὁμώνυμος πηγή.
Σαλμαντικὴ (ἡ), π. τῆς Λυσιταν., (Salamanca).
Σαλμυδήσσος καὶ Σαλμυδησσὸς (ὁ), π. ἢ λιμὴν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου τοῦ Εὐξ. Πόντου, (Μήδια), (τὸ τοπ. Σαλμυδήσιος), ||. » Σαλμυδησία γνάθος, ἡ Αἰσχλ., τὸ ἀκρωτήριον τὸ σχηματίζον τὸν κόλπον τῆς Σαλμυδησσοῦ.
Σαλμωνεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου ἢ πατὴρ τῆς Τυροῦς, βασιλεὺς κατ' ἀρχὰς τῆς Θεσσαλ., ἔπειτα δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἦλιδα, καὶ κτίσας τὴν Σαλμώνην. Λέγεται δὲ ὅτι ἐπαρθεὶς διὰ τὴν δύναμίν του, καὶ ἁρπεριζόμενος τὰς τιμὰς τοῦ Διὸς, τοῦ ὁποίου ἐμιμεῖτο τὰς βροντὰς καὶ ἀστραπὰς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν Τάρταρον.
Σαλμώνη (ἡ), π. τῆς Ἦλιδος ἐν τῇ Πισατίδι, πλησίον τῆς ὁμωνύμου πηγῆς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως. 2) — τῷ Σαλμώνιον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κρήτης, (Κάβο-σίδερο).
Σαλμωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Σαλμώνης. ||. » Ἄκρα —, ἡ τὸ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον.
*Σαλόη (ἡ), λίμνη τις περὶ τὸν Σίπυλον.
*Σάλπη (ἡ), Αἰσθίς τις, γράψασα Παίγνια.
Σάλυες (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβωνίτ. Γαλλ., μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων.
Σαλύθιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ.
*Σαλώμη (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἡρώδου.
Σάλων, ωνος (ἡ) καὶ Σαλῶναι (αἱ), π. ὀχυρὰ τῆς Δαλματ. 2) π. τῆς Βιθυν., ἀφ' ἧς ὁ Σαλωνίτης τυρός.
Σαμάρεια (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἡ ὕστερον ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ Ἡρῴδου τοῦ Μεγάλου καὶ μετονομασθεῖσα Σεβαστὴ εἰς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου.
Σαμαριανὴ (ἡ), π. τῆς Ὑρκαν. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας.
Σαμάται (οἱ), Π. ἀντὶ Σαρμάται.
*Σάμβας, α (ὁ), αὐλητής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 624).
*Σαμβάκυλας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
*Σάμβος (ὁ), σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐν Ἰνδίᾳ.
Σάμη (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἴσως ἡ Κεφαλληνία ἡ 2) π. ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, (ὁ κάτοικος Σαμαῖος).
Σαμία (ἡ), θυγ. τοῦ Μαιάνδρου, γυνὴ τοῦ Ἀγκαίου, καὶ μήτηρ τοῦ Παρθένου, Σάμου καὶ Ἀλιθέρσου. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σάμου. 3) π. τῆς Ἦλιδος, ἐπί τινας γηλόφου (σάμια), ἡ ὕστερον Σαμικόν.
Σαμικὸν (τὸ), φρούρ. καὶ ἔπειτα κώμη τῆς Ἦλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀγίγρου ποταμοῦ, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Σαμίου ἢ Σαμικοῦ Ποσειδῶνος.
Σάμινθος (ἡ), π. τῆς Πελοποννήσου παρὰ Θκδ., ἄλλως ἄγνωστος, (Ὀλύζωνας ἀναγινώσκει Σαμικόν).
Σάμιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. 2) (κυριωνυμ.) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Σάμιππος (ὁ), Ἀρκάς τις παρὰ Λουκιανῷ.
Σαμνῖται (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., κατοικοῦντες τὴν ἀπ' αὐτῶν Σαμνῖτιν καλουμένην χώραν πρὸς τὴν Ἀδριατ. Θάλασσαν.
Σαμοθρᾴκη καὶ (Ἰων.) Σαμοθρηίκη ἢ (Π.) Σάμος Θρηϊκίη (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων, σώζουσα δὲ ἡ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σαμοθρᾴξ καὶ [Ἰων.] Σαμόθρηξ).
Σαμόλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Σάμος (Δωρ. ἀντὶ) Σῆμος (ὁ), Ἀρκάς τις ἐκ Μαντινείας.
Σάμος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μυκάλης. 2) — Σάμη. 3) — ἡ Θρηϊκίη, ἴδε Σαμοθρᾴκη, (ὁ νησ. Σάμιος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαμόσατα (τά), π. τῆς Συρ., ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πρωτεύουσα τῆς Κομμαγηνῆς, (ὁ πολ. Σαμοσατεύς).

Σαμώνιον (τό), = Σαλμώνιον. 2) πεδίον περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρῳάδ.

Σαναχάριβος (ὁ), Σανχεριμπ, βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Λιβύρνων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σήθω τῷ 750 πρὸ Χ.

Σάνδακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου, ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ἀποικίσας τὴν ἐν Κιλικίᾳ πολιν Κελένδεριν.

Σανδάλιον (τό), φρούρ. τῆς Πισιδ. ἢ Ἰσαυρίας.

*Σάνδης, ου (ὁ), Λαμψακηνός τις, μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου.

Σάνδιος λόφος (ὁ), λόφος τις πλησίον τῆς Μυοῦντος ἐν Ἰωνίᾳ.

*Σανδρακόττας, α καὶ Σανδρόκοττος ἢ Σανδρόκυττος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Παλιρόθρων.

Σανδώκης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης.

Σάνδων, ωνος (ὁ), Ταρσεύς, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου.

Σάνη (ἡ), π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, ἀποικος τῶν Ἀνδρίων, (ὁ πολ. Σανεύς).

Σαννῖται (οἱ), = Σαμνῖται.

Σανυίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, ἐπικαλούμενος Καλός. 2) ὑποκριτὴς δραμάτων καὶ χοροδιδάσκαλος ἐν Ἀθήναις.

Σάννοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, οἱ πρότερον Μάκρωνες, (Τζάννιχ).

Σανυρίων, ωνος (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Διοκλέους, χλευαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην τε ἰσχνότητα. 2) (εἰς τὰ κωμικὰ δράματα) πρόσωπον γελοῖον μωροῦ τινος ἢ εὐαπατήτου.

Σάντονες καὶ Σάντονοι καὶ Σαντωνες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ Γαλλ., κατοικοῦντες παραθαλασσίως μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὸ Μεδιολάνιον, (Saintes).

*Σαξιτανία (ἡ), π. τῆς Ἱσπανίας περὶ τὴν Νέαν Καρχηδόνα, (ὁ πολ. Σαξιτανός).

Σάος (ὁ), ποτ. τῆς Παννονίας, χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Σάβας).

Σάπαι καὶ Σαπαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων καὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων, (ἄλλως) Σάϊοι.

Σάπειρες (οἱ), = Σάσπειρες.

*Σάπις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. περὶ τὸ Ἀριμινον.

*Σάπορδα (ἡ), π. τῆς Πισιδ. (Πολύβ. Ε', ο6', 4).

Σάπρα (ἡ), λίμνη ἢ βάλτος τῆς Μυσίας περὶ τὰ Ἄστυρα. 2) λίμνη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου πρὸς βορρᾶν τῆς Μαιωτίδος.

*Σαπυσελάτων, ωνος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ., τὸ μετὰ ταῦτα Ἀραχναῖον.

Σαπφώ, οῦς (ἡ), ἡ περίφημος λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μιτυλήνης, θυγατὴρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ συζυγοῦς τοῦ Ἀναοίφτος, ἢτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τινος Κερκύλα, ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Κλεΐδα· μετὰ θάνατον δὲ τοῦ συζύγου της, ἀφιερωθεῖσα εἰς τὴν ποίησιν, εὐδοκίμησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων δεκάτη Μοῦσα. Ἐγκαθείρξα δὲ τοῦ Φάωνος, καὶ μὴ ὑποφέρουσα τὴν ἀδιαφορίαν του, ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκ τῶν ποιημάτων της διεσώθησαν μόνον δύο ᾠδαὶ καί τινα ἐπιγράμματα. 2) ἑταίρα τις ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἐρεσοῦ.

Σαράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἄκην ποταμόν, ὑποτελὲς τῶν Περσῶν, π.θανῶς οἱ παρ' Ἀριανῷ Δράγγαι.

Σάρακα (τά), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας, (ὁ πολ. Σαρακηνός).

Σάραμβος (ὁ), οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.

Σαραπανὰ (τά), φρούρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ. καὶ Ἰβήρ.

*Σαράπαραι (οἱ), ἐρμηνευόμενοι Κεφαλοτόμοι, ἔθνος Θρᾳκικὸν περὶ τὴν Ἀρμενίαν.

Σαραπεῖον καὶ Σαραπιεῖον (τό), ἱερὸν τοῦ Σαράπιδος.

Σάραπις, ιδος (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ., εἰκονιζόμενος τὸν Νεῖλον καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ εὐφορίαν, ὅθεν καὶ εἰς τοὺς ναοὺς του ὑπῆρχε πάντοτε ἐν Νειλομέτριον. Τὸ ἄγαλμά του ἐφέρθη πρῶτον ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐκ τῆς Σινώπης εἰς τὴν Ἀλιξάνδρειαν, ὅθεν ἐλέγετο ὡς Ζεὺς Σινωπίτης. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἦτον ὁ Ἅπις.

Σαργεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων παρὰ Θκδ.

Σαρδανάπαλος καὶ -αλλος (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, διαβόητος διὰ τὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειάν του, πολιορκηθεὶς ἐπὶ τέλους ἐν τῇ Νίνῳ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Βελέτιος καὶ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μηδίας Ἀρβάκου, ἐπανεστάντων, ἢ μετὰ διετῆ πολιορκίαν περιπεληθεὶς οἰκειοθελῶς μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς εὐνούχους τῷ 823 πρὸ Χ.

Σάρδεις καὶ (Ἰων.) Σάρδιες (αἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Λυδίας ἐπὶ τῆς πρὸ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον πεδιάδος, καθέδρα τοῦ Κροισόν καὶ τῶν ἐφεξῆς σατραπῶν τῆς Λυδίας ἢ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναζομένων φόρων, (Σάρτ), (ὁ πολ. Σαρδιανός).

*Σάρδος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. (ὁ πολ. Σαρδηνός).

Σαρδώ, οῦς καὶ Σαρδών, όνος (ἡ), νῆσος μεγάλη τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἔχουσα 4000 σταδίων περιφέρειαν ἢ διῃρεμένη ὑπὸ μικρῶν τινων ποταμῶν, (ὁ νῆσ. Σαρδῶος).

*Σάρισα (τά), π. τῶν Γορδυαίων ἐν τῇ Μεσοπόταμ. φ.

Σαρμάται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας, ἄλλως Σαυρομάται.

Σαρματία (ἡ), μέγα μέρος τῆς βορείου Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ὑπαγόμενον εἰς τὴν νῦν Ῥωσσίαν· οἱ περιλαμβάνει ἐπὶ τῆς Εὐρώπης μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ Βιζούλα ποταμοῦ μέχρι τοῦ Τανάϊδος ἔκτασιν· ἐπὶ τῆς Ἀσίας δὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος ἄχρι τοῦ Βόλγα ἢ Ῥᾶ· συνορεύουν δὲ πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν Καύκασον καὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον, πρὸς δυσμὰς μὲ τὰ Καρπάθια ὄρη, πρὸς βορρᾶν μὲ τὸν Ὠκεανὸν καὶ τοὺς ὑπερβορείους, καὶ πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Κασπίαν θάλασσαν.

Σάρνος (ὁ), ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Sarno).

Σάρος (ὁ), ποτ. τῆς Καταονίας, ῥέων ἀπὸ τοῦ Ταύρου διὰ τῆς Κιλικίας καὶ τῶν Κομάνων, καὶ χυν. εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Πύραμον.

Σαρπηδόνιος, α, ον. Ὁ τοῦ Σαρπηδόνα, (ὅθεν ||. « Σαρπηδονία ἄκρα ἢ πέτρα, « ἀκρωτ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου τῆς Μεσογείου, (Κάπο-Γκρέκο). ||. « Σαρπηδόνιον χῶμα, « Αἰσχλ., ἀκρωτ. τῆς Τραχείας Κιλικίας, ὅπου ἐλέγετο εἶναι ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνος.

Σαρπηδών, όνος καὶ (Π.) Σαρπήδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος, μετοικήσας ἐκ Κρήτης εἰς Κιλικίαν, ὅπου λαβὼν ὡς ἀναμοιβὴν τῆς κατὰ τῶν Λυκίων ἀνδραγαθίας του μέρος τῆς χώρας, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ. 2) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, ἢ τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἔκγονος τοῦ προτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ἐλθὼν ὡς σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) υἱὸς τοῦ Πυσιδ. ἢ ἀδελφὸς τοῦ Πόλτυος ἐκ Θρᾴκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ||. « Σαρπηδόνος ἄκρα, « = Σαρπηδόνιον χῶμα.

Σάρσινα (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κάπρος, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σαρσινάτης).

Σάρτη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου.

Σάρων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, πνιγέντος ἐν ᾧ ἐθήρευε μίαν ἔλαφον, παρωνομάσθη ὁ =

Σαρωνικὸς κόλπος ἢ πορθμὸς (ὁ), ὁ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Ἀργολίδος, (Κόρφος τῆς Αἴγινας).

Σαρωνὶς, (ίδος (ἡ), θάλασσα —, ὁ Σαρωνικὸς κόλπος. ||. ἐπίθετ. ἡ Ἄρτεμις, ἄλλως Σαρωνία, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἔκτισεν εἰς τιμὴν αὐτῆς ὁ Σάρων.

Σάσπειρες (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Ἀρμεν. ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, συστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Σάσων, ωνος (ἡ), μικρὰ νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου κόλπου, (Sassone).

Σάταλα (τά), π. ὀχυρὰ τῆς Ἀρμεν., (ὁ πολ. Σαταλεύς).

Σατάσπης, ου (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Τεάσπιος, Ἀχαιμενίδης, διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ τὴν Δῆλον, καὶ ἀνασκολοπισθεὶς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παραγγελίαν ταύτην.

*Σατίων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ. περὶ τὴν λίμνην Δυρχανίδα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σατνιδεις, εντος (ὁ), χείμαρρος τῆς Μυσίας, ὁ ἄλλως Σαφνιδεις.
*Σατορνῖνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) ὁ Κυθηνᾶς, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.
Σάτραι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου καὶ Στρυμόνος.
*Σατράκης (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀρρ.
Σατταγυδαι (οἱ), ἔθνος, Ἰνδικὸν πιθανῶς, κατοικοῦν πλησίον τῆς Σογδιανῆς.
*Σατύρα καὶ Σατύρη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
*Σατυρίδες (αἱ), νῆσοί τινες ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.
Σατυρίων, ωνος (ὁ), μῶμός τις καὶ γελωτοποιὸς παρὰ Λουκιανῷ. 2) φιλόσοφός τις Σωκρατικὸς παρὰ τῷ Μ. Ἀντων.
Σάτυροι (οἱ), δαίμονές τινες τραγόμορφοι, ὀπαδοὶ τοῦ Διονύσου, φύσει λάγνοι καὶ ἀσελγεῖς, διατρίβοντες συνήθως εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς δρυμούς, καὶ διαφέροντες τῶν Σειληνῶν καὶ τῶν Φαύνων. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Νύμφης Ἰφθίμης, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Νύμφης Νικαίας.
Σάτυρος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) υἱὸς τοῦ Θεόγνιδος ἐκ Μαραθῶνος περίφημος τραγικὸς ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθ. 3) κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην παρὰ Πλουτάρχῳ. 4) φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος ἢ γράψας περὶ χαρακτήρων. 5) τύραννός τις ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Πόντῳ. 6) ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, ἄλλως Σατύριος. 7) φιλόσοφός τις Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Χίου Ἀρίστωνος. 8) υἱὸς τοῦ Ἀνσιάνακτος ἐξ Ἤλιδος, νικήσας Ὀλύμπια κτλπ.
†Σατύρων, ωνος (ὁ), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σατυρίων.
Σαύλιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὁ τελευτήσας τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν.
Σαυνῖται, Σαυνῖτις, =Σαμνῖται, Σαμνίτης.
Σαυρομάται (οἱ), οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Σαρματίας, ἀπόγονοι τῶν Ἀμαζόνων, νομάδες καὶ μάχιμοι.
Σαὼ, οὖς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Σάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, ὁ πρῶτος συνοικίσας καὶ πολίσας τοὺς κατοίκους τῆς Σαμοθράκης. 2) Ἀκάνθιός τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 3) Ἀκραίφνιος, ὁ πρῶτος ἀνευρὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου.
Σεβάστεια ἢ Σεβαστὴ (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου παρὰ τὸν Ἅλυν ποταμὸν, μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, (Σιβάζ), (ὁ πολ. Σεβαστηνός).
Σεβαστόπολις, εως (ἡ), =Σεβάστεια. 2) =Διοσκουριάς.
Σεβαστὸς (ὁ), ὁ Ῥωμαϊστὶ Augustus Καῖσαρ.
Σεβέννυτος (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Σεβεννύτου Νομοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη καὶ τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα τοῦ Νείλου, ὁ μέγας αὐτοῦ βραχίων ὁ ῥέων διὰ τοῦ Δέλτα.
Σεβηριανὸς (ὁ), ὁ Ῥωμ. Severianus.
Σεβῆρος (ὁ), ὁ Ῥωμ. Severus.
Σεβὼς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἀρχαῖος ἥρως ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου καὶ ἱερὸν αὐτοῦ τὸ Σέβριον.
Σεγέστη (ἡ), = Ἔγεστη.
Σεγόδουνον (τὸ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., (Rhodez).
Σεγουβία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., (Segovia).
Σεγουσιανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Λουγδ. Γαλλ. μεταξὺ Ῥοδανοῦ καὶ Λίγειρος. 2) λαὸς τῆς βορείου Ἰταλίας περὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντε.
Σεγούσιον (τὸ) ἢ Σεγουσίων (πόλις), π. τῆς βορείου Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, πρωτεύουσα τῶν Σεγουσιανῶν, (Σοῦσα).
Σεθὼν, ῶνος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας ἐν Τάνει τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720 πρὸ Χ. ἐν καιρῷ τῆς δυναστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακῶνος, καὶ ἀποκρούσας τοὺς εἰσβαλόντας Ἀσσυρίους εἰς τὴν Αἴγυπτον.
Σειλήνη (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σειληνὸς (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Διβύῃ Νύσης, τροφὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Διονύσου, τὸν ὁποῖον συνώδευεν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου πολλάκις συγχέεται, παριστανόμενος συνήθως ὡς γέρων φαλακρὸς, μὲ σιμὴν ῥῖνα καὶ καιλίαν προέχουσαν, καθήμενος ἐπ' ὄνου ἢ ἀείποτε μεθύων. ‖. (πλθ.) Σειληνοί, οἱ ἀρχαῖοι Σάτυροι μὲ ὠτία καὶ οὐρὰν τράγου.
*Σειμήδης, ους (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεσμήδης.
*Σείπομπος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεόπομπος.
Σειρὴν, ῆνος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ Σειρῆνες, καθ' Ὅμηρον, δύω, παρὰ δὲ τοὺς ὕστερον τρεῖς, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια ἢ Λευκωσία, ἡ τέσσαρες, Μόλπη, Ἀγλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια, θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης ἢ Μελπομένης, παρθένοι μὲ πτερὰ κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἢ καταγοητεύουσαι μὲ τὴν μελῳδίαν αὐτῶν τοὺς παραπλέοντας, εἰς τρόπον ὥστε, λησμονοῦντες τοὺς οἰκείους καὶ τὰς πατρίδας των, κατετήκοντο περὶ αὐτὰς ἢ κατεπρώγοντο ὑπ' αὐτῶν. Ἵνα δὲ πεπρωμένον εἰς αὐτὰς νὰ ζήσωσιν ἄῤῥιζ ὅτι διέλθῃ πλοῖον τὰ παράλιά των, χωρὶς νὰ γοητευθῶσιν οἱ ἐν αὐτῷ· καὶ τοῦτο συνέβη ἢ ὅτε οἱ Ἀργοναῦται διαβαίνοντες ἀπετράπησαν ὑπὸ τῆς λύρας τοῦ Ὀρφέως νὰ τὰς ἀκούσωσιν, ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς διέβη, φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὠτία τῶν συντρόφων του, ὅτε καὶ πεσοῦσαι αἱ Σειρῆνες εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν. Λέγεται δὲ ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς πτηνὰ ὑπὸ τῆς Δήμητρος, διότι δὲν ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν τῆς Περσεφόνης, ὅτε ἡρπάζετο ὑπὸ τοῦ Πλέτωνος. 2) = Σειρηνοῦσαι.
Σειρηνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Σειρήνων. ‖. «Πέτρα —», Διον. τὸ ἀκρωτ., τῶν Σειρηνουσῶν.
Σειρηνοῦσαι (αἱ), τρία μικρὰ ἐρημονήσια παρὰ τὰ παράλια τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, εἰς τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν μυθολογίαν, μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες, πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν, (Galli).
Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον (τὸ), τὸ ἄλλως Ἀθηναῖον, ἀκρωτ. τῆς Καμπανίας ἐντῇ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνείου κόλπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο διατρίβεσθαι ποτε αἱ Σειρῆνες, (La Punta).
Σειρῖτις, ίδος (ἡ), = Σιρῖτις.
*Σείτιμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεότιμος.
*Σεκοῦνδος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμ. Secundus, ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Σελάνα ἢ Σαλαναία, Δωρ. ἀντὶ Σελήνη.
Σελάρτιος (ὁ), κωμικῶς πλασθὲν ὄνομα.
Σελασία (ἡ), = Σελλασία.
Σέλγη (ἡ), π. τῆς Πισιδ., ἄποικος τῶν Λακεδ., διατηρήσασα τὴν ἐλευθερίαν της ἐπὶ πολὺν χρόνον, (ὁ πολ. Σελγεύς).
*Σιλγησσὸς (ἡ), = Σαγαλασσός.
*Σίλδομος (ὁ), Κάρ τις παρ' Ἡροδ.
*Σελεάδας (ὁ), Λακεδαιμόνιος, Ὀλυμπιονίκης, (Παυσαν. ΣΤ, 10).
Σελεύκεια (ἡ), ἡ ἐπὶ Τίγριδι, π. τῆς Βαβυλων., κειμένη ἐπὶ τινος διώρυγος, συνδεούσης τὸν Τίγριν μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἢ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας, ἔχουσα κατὰ τὸν Πλίνιον, 600, 000 κατοίκων. Κατεστράφη δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Βήρου, (Ἐλ-Μοδάϊν).
2) ἡ ἐν Πιερίᾳ, π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, πρωτεύουσα τῆς Σελευκίδος, κτίσμα ὡσαύτως τοῦ Σελεύκου καὶ καταστραφεῖσα πρωτοίως διὰ προδοσίας, (Κίψε). 3) ἡ Τραχεῖα, π. τῆς Κιλικίας, κτίσμα καὶ αὕτη τοῦ Σελεύκου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ, καὶ καταστραφεῖσα ὕστερον μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας, (Σελευκιέχ). 4) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., κτίσμα καὶ αὕτη πιθανῶς τοῦ Νικάτορος. 5) ἡ πρὸς Βήλιν, ἢ ὕστερον Σελευκοβήλος, π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Σεχιούνι). 6) π. τῆς Περαίας Παλαιζίνης, κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, καὶ ἄλλαι ἄλλου, (ὁ πολ. Σελευκεύς).
Σελευκὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., πρωτεύουσα τῆς ὁποίας ἦτον ἡ Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ.
Σελευκοβήλος (ἡ), = Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ.
Σέλευκος (ὁ), ὁ Νικάτωρ, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Δαοδίκης, στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ. καὶ διάδοχος τῶν ἐλεφάντων του, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Βαβυλωνίαν καὶ Μηδίαν, καὶ μετὰ τὴν κατατροπὴν τοῦ Ἀντιγόνου, τὸν ὁποῖον, συμμαχήσας μετὰ τοῦ Λυσιμάχου, κατετρόπωσεν ἐν τῇ Συρίᾳ, ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρον του τὴν Συρίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας, καὶ συστήσας τὸ μέγα βασίλειον τῆς Συρίας, ὅπου ἔκτισε διαφόρους παρωνύμους αὐτοῦ πόλεις. Νικήσας δὲ ἐν Φρυγίᾳ καὶ τὸν Λυσίμαχον, θανατωθέντα ἐν τῇ μάχῃ, διέβη εἰς τὴν Εὐρώπην ἵνα κυριεύσῃ καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἀλλ' ε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φονεύθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ ἐν Λυσιμαχίᾳ τῷ γ'. Ἔτει τῆς 124 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν καὶ μετὰ 32 ἐτῶν βασιλείαν, ὁ δὲ υἱὸς ᾗ διάδοχος αὐτοῦ Ἀντίοχος ἀνήγειρεν αὐτῷ ᾗ ναὸν ἐν τῇ πόλει Σελευκείᾳ. 2) ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εἰρωνείαν Καλλίνικος, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεύσας τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 247 ἕως τοῦ 227 πρὸ Χ., πολεμῶν ἀδιακόπως κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ τοῦ Ἀρσάκου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ᾗ αἰχμαλωτισθεὶς ἐπὶ τέλους, ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. 3) ὁ Κεραυνός, βασιλεύσας τρία ἔτη τῆς Συρίας, καὶ φαρμακωθεὶς ὑπό τινων συνωμοτῶν. 4) ὁ Φιλοπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 176 πρὸ Χ., φαρμακωθεὶς ᾗ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ἡλιοδώρου. 5) πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας τῆς Συρίας περὶ τὸ 120 π. Χ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας του μητρὸς Κλεοπάτρας. 6) πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Γρυποῦ, βασιλεύσας τῆς Συρ. περὶ τὸ 97 πρὸ Χ. ᾗ διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς. 7) ὁ κληθεὶς Κυβιοσάκτης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν, νυμφευθεὶς Βερενίκην τὴν θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Λύλητοῦ, καὶ διαδεχθεὶς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του, καὶ φονευθεὶς τῷ 87 πρὸ Χ. 8) υἱὸς Μνησιπτολέμου τοῦ Ἱστοριογράφου, ποιητὴς Ἡλιακῶν ἀσμάτων. 9) ὁ Βαβυλώνιος, πολυμαθὴς Χαλδαῖος, παρὰ Στρβ.

Σεληναία (ἡ), Π. ἀντί

Σελήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑπερίονος ἢ τοῦ Πάλλαντος καὶ τῆς Θείας ἢ Εὐρυφαέσσης, ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου, λατρευομένη ὡς θεὰ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐνδυμίωνος 50 θυγατέρας.

Σελήνης λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Τυρρηνίας, περὶ τὴν νῦν Luna.

Σελήνης ὕδωρ (τὸ), Ἱερά τις πηγὴ περὶ τὰς Θαλάμας.

Σεληνοῦς, οὔντος (ὁ), = Σεληνοῦς.

Σεληπιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Σεληπίου, πατρωνυμ. ὁ Εὔηνος.

Σελινοῦς, οὔντος (ὁ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, καταγραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδ. 2) ποτ. τῆς Ἠλείας, ῥέων παρὰ τὸν Σκιλλοῦντα. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Λαμπείας. 4) π. τῆς Κιλικ., ὅπου ἀπέθανεν ὁ Τραϊανός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Τραϊανόπολις, (Σελεντί), (ὁ πολ. Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος).

Σελλασία (ἡ), π. τῆς Ἀσκων ἐπὶ τοῦ Οἴνου ποταμοῦ.

Σελλήεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλιδος, γυν. μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. (Παχίτσας). 2) ποτ. τῆς Τρῳάδος, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἀρίσβην.

Σελλοί (οἱ), οἱ Ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Δ. Ὀί, ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν φυλὴν ᾗ νομιζόμενοι ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν, κατοικοῦντες δὲ ἐντὸς ἕλους ἢ ἄλσους, ὅθεν καὶ Ἕλλοι.

Σέλλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς Αἰσχίνου πινύς, χλευαζομενος ὡς ἀλαζὼν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

*Σέλουρος (ὁ), λῃστής τις ἐν Σικελίᾳ, ἐπωνομασθεὶς Αἴτνης υἱὸς, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγ.

Σεμέλη (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου ᾗ τῆς Ἁρμονίας, ἥτις, μείνασα ἔγκυος ἐκ τοῦ Διός, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν μὲ ὅλην του τὴν ἐν οὐρανῷ μεγαλειότητα, καὶ μὴ ὑπομείνασα τὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν, ἀπέθανεν ἐκ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἔμβρυον (τὸν Διόνυσον) ῥάψας ὁ Ζεὺς εἰς τὸν μηρόν του, ἐτελειοποίησε.

Σεμίραμις, ιδος (ἡ), ἡ περίφημος βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς ὁποίας διάφορα μυθεύονται, γυνὴ τοῦ βασιλέως Νίνα, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπιτροπεύσασα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Νινύου, ἔκτισε καὶ ἐκόσμησε τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐπεχείρισε διαφόρους ἐκστρατείας, τελευταῖον δὲ παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν της, ἔγεινεν ἄφαντος εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων, ἐξ ὧν ἐβασίλευσε τοὺς 42, τῷ 2000 πρὸ Χ., ἀποθεωθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων. 2) ἑτέρα βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβουκοδονόσορ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743—733 πρὸ Χ., ᾗ ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην.

Σεμιράμιδος τεῖχος (τὸ), = Μηδίας τεῖχος.

Σένεκας (ὁ), Λούκιος, υἱὸς τοῦ Ἀννναίου Σενέκα ἐκ τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ πόλεως Κορδούβης, περίφημος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς Ῥωμαῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ῥώμην δεκαπενταετὴς, καὶ διδαχθεὶς αὐτόθι τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν ῥητορείαν, χρηματίσας δὲ παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τοῦ Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καταδικασθεὶς ἐπὶ τέλους εἰς θάνατον, ἀπέθανεν ἀνοίξας ἰδιοχείρως τὰς φλέβας του. Σώζονται αὐτοῦ διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα, 124 ἐπιστολαὶ καὶ τινες τραγῳδίαι.

Σέννωνες καὶ Σένονες (οἱ), λαὸς τῆς Λυγδουν. Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὸν Σηκοάναν ποταμόν.

Σεντῖνον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Σεντινάτης).

Σένωνες (οἱ), = Σέννονες.

*Σεραπίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

Σερβωνὶς, ίδος (ἡ), λίμνη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου, παρὰ τὸ ὄρος Κάσιον.

Σέριφος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σερίφιος).

Σερμύλη (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, καταγραφεῖσα, καθὼς φαίνεται, ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, (ὁ πολ. Σερμύλιος).

Σέρρειον καὶ Σερρεῖον (τὸ), ἀκρωτ. ᾗ ὄρους. (Σέρρειον τεῖχος, τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Σκιαθράκης, (Κάβο-Μακρύ), (ὁ πολ. Σερρειεὺς καὶ Σερρεώτης ἢ Σερρεάτης).

*Σεσαρηθος (ἡ), π. τῶν Ταυλαντίων ἐν Ἠπείρῳ, (ὁ πολ. Σεσαρήθιος καὶ ; Σεσαρήσιος).

Σέσωστρις, ιδος (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτ., υἱὸς τοῦ Ἀμενόφιος, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μῖρι ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως τοῦ 1357 πρὸ Χ. ᾗ κυριεύσας μέγα μέρος τοῦ τότε ἐγνωσμένου κόσμου μετὰ μίαν ἐννεαετῆ ἐκστρατείαν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ διαίρεσις τῆς Αἰγύπτου εἰς 36 Νομούς. Ἀλλὰ τινὲς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ὑπάρξεώς του.

Σευάλκης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Σεύθης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θεῖον αὐτοῦ Σιτάλκην, συμμαχήσας δὲ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκα τοῦ Β', καὶ ἐκτείνας τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ μέχρι τοῦ Ἄίμου. 2) ὁ Β', ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, ὅς τις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τῆς Ἀσίας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων.

Σηκοάνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων ᾗ χυν. εἰς τὸν Βρεττανικὸν Ὠκεανόν, χωρίζων δὲ τὴν χώραν τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῶν Βέλγων, (Seine).

Σηκουανοὶ καὶ Σηκουανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. περὶ τὸν Σηκοάναν, σχηματίζοντες ἐπὶ Λουγούστου ἰδιαιτέραν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Σηλυβρία καὶ Σηλυμβρία (ἡ), π. ᾗ λιμὴν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Σηλυβριά), (ὁ πολ. Σηλυ[λυμ]βριανός).

*Σημαχίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σημαχίδης ἢ Ἐκ Σημαχιδῶν).

Σῆμος (ὁ), = Σᾶμος. 2) Δήλιος ποιητὴς, γράψας Δηλιάδα.

Σήνα καὶ Σήνη καὶ Σηνογαλλία (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, κτίσμα τῶν Γαλατῶν, (Sinigaglia).

Σῆνωνες (οἱ), = Σένονες.

Σήπεια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Σηπία (ἡ), β. τῆς Ἀκαδ. περὶ τὴν λίμνην Στύμφαλον, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Αἰπύτου.

Σηπιάς, άδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Θετταλομαγνησίας, (Κάβος τοῦ Ἁγ. Γεωργίου). 2) πολίχνιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτ., συνοικισθὲν ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

*Σηπιοῦς, οὔντος (ὁ), κατὰ τὸν Στοβ., ὁ ὕστερον Σηπὰς.

Σήρ, Σηρὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου σχηματίζεται ἡ νῆσος Σηρία. 2) (συνήθ. πλθ.) οἱ Σῆρες, ἔθνος μέγα, κατοικοῦν τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ, τῶν ὁποίων ἀναφέρεται καὶ μητρόπολις τὰ Σήρα, ὅθεν || Σηρικὸς, ἡ, όν, Ὁ τῶν ἢ ἀπὸ τῶν Σήρων.

*Σήραμβος (ὁ), Ἁγαλματοποιὸς τις ἐξ Αἰγίνης.

*Σηρία (ἡ), Ἴδε Σήρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σησάμης ἡ Σησάμας, α (ὁ), Μυσός τις παρ' Αἰσχλ.
Σήσαμον (τὸ) καὶ Σήσαμος (ἡ), π. τῆς Παφλαγ., συνενωθεῖσα μετὰ ταῦτα μὲ τὴν Ἀμαστρίν, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις διετήρησε τὸ πρῶτον ὄνομα.
Σηστός (ἡ), πολίχν. Αἰολικὸν ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἄβύδου, περίφημοι ἀμφότεραι διὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου, (ὁ πολ. Σήστιος καὶ ἰδιαιτ. θηλ. Π. Σηστιάς).
Σητία (ἡ), π. παλαιὰ τοῦ Ἀκτίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Σθεινὼ (ἡ), Π. ἀντὶ Σθενώ.
Σθενέβοια (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄντεια, θυγ. τοῦ Ἰοβάτου, βασιλέως τῆς Λυκίας, ἡ τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἥτις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ὕστερον μεταμεληθεῖσα διὰ τοῦτο, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως.
Σθενελαΐδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερουσιαστῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, (κυρ. πατρωνυμ. ἐκ τοῦ
Σθενέλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰθαιμένους, φονευθεὶς ἐν Τρῳάδι ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
*Σθενέλας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Σθενέλαος· 2) υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου, πατὴρ τοῦ Γελάνορος, (Παυσ. Β', 16 καὶ 19).
Σθενέλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ἀκάστου, καὶ, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.
Σθένελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. 2) υἱὸς τοῦ Καπανέως ἢ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Κυλαράβου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας ἢ μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, γεννήσας ἐκ Νικίππης τῆς θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος τὸν Εὐρυσθέα, τὴν Ἀλκινόην καὶ τὴν Μέδουσαν, ὕστερον δὲ διώξας τὸν Ἀμφιτρύονα ἐκ τῆς Τίρυνθος καὶ βασιλεύσας αὐτῆς τε ἢ τῶν Μυκηνῶν. 4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλαντος. 5) υἱὸς τοῦ Ἀνδράγεω ἢ τοῦ Ἄκτορος, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ πρὸς ἀνταμοιβὴν τὴν νῆσον Θάσον. 6) ὑποκριτὴς δραματικὸς ἐν Ἀθήναις.
*Σθένις, ιδος (ὁ), ἁγαλματοποιός τις παρὰ Στρβ. καὶ Παυσ.
Σθενὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γοργόνων.
Σθενωνίδας, α (ὁ), Πυθαγορείός τις ἐκ Ἀκραγαντίνων παρ' Ἰαμβλίχῳ.
*Σίβαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.
Σίβυλλα (ἡ), κυρ. καὶ ἐτυμολογ. — Θεοβούλη· (ἐν γένει) γυνὴ προφῆτις, (ὁποῖαι ἀναφέρονται ὑπὲρ τὰς δέκα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὧν ἀρχαιοτέρα μὲν 1) ἡ Λιβυκὴ ἢ Τρωϊκὴ ἢ Ἑλλησποντικὴ, θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Δαμίας, ἢ ἄλλως Ἐροφίλη ἢ Δημοφίλη, ἀνατραφεῖσα ὑπὸ τῶν Μυσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ προφητεύσασα τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας κτλ., [περιφημοτέρα δὲ 2) ἡ Ἐρυθραία, κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Τρωϊκὴν, ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα ἐν Μαρπησσῷ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἀκολούθως μεταβᾶσα εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, Δελφοὺς ἢ Δῆλον. Ὁ Στρβ. παραδέχεται δύω Ἐρυθραίας Σιβύλλας, ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο Ἀθηναΐς, καὶ 3) ἡ Κυμαία, ἀναφερομένη παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς μάλιστα λαοῖς, ὡς γεννηθεῖσα ἐν Κύμῃ τῆς Καμπανίας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀποδίδονται τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, ἀφανισθέντα ἐπὶ τῆς ἐπὶ Σύλλα πυρκαΐᾶς. Παρὰ ταύτας ἀναφέρονται ἡ Λιγυπτιακὴ ἡ Βαβυλωνία ἡ Χαλδαία ἡ Ἑβραϊκὴ, ἡ Κιμμερικὴ, ἡ Σαμία, ἡ Φρυγία καὶ ἡ Τιβουρικὴ. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον βωμοὺς καὶ ἀγάλματα εἰς διαφόρους πόλεις.
Σιβύρτιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλεισθένους. 2) σατράπης τῆς Καρμανίας παρ' Ἀρρ.
Σίγγος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου (κόρφι τοῦ Ἁγίου Ὄρους), (Πόρτο Φιγκουέρο), (ὁ πολ. Σιγγαῖος).
Σιγειὰς (ἄκρα), ἄδος (ἡ), καὶ
Σίγειον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ πόλις μὲ λιμένα τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅπου καὶ φρούριον καλούμενον Ἀχίλλειον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, (Γενι-σαέχρ).
*Σιγὴ (ἡ), ἑταῖρα τις παρ' Ἀθην.
Σιγνία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, Σίγνιον ἢ Σιγνῖνον καλούμενον.
Σίγριον (τὸ), ἀκρωτ. ἢ λιμὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Λέσβου, (κοιν. Σίγρι).
Σιγύννοι καὶ Σίγυνοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ἢ ἐκτεινόμενος ἄχρι τῶν Ἐνετῶν ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.
*Σίδαι (αἱ), χωρ. τῆς Βοιωτ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀττικῆς.
Σιδὴ (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος, ῥιφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐφρόνει ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῆς θεᾶς ταύτης. 2) μία τῶν Δαναΐδων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 3) (γεωγρ.) π. ἀρχαία ἢ λιμὴν τῆς Λακων. 4) π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τοῦ Σελιδονίου κόλπου, ἄποικος τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα καὶ ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. 5) π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Πολεμώνιον, (ὁ πολ. Σιδήτης).
Σιδηνὴ (ἡ), χώρα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σίδην. 2) π. τῆς Τρῳάδος περὶ τὸν Γρανικόν.
Σιδηρὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μητρυιὰ τῆς Τυροῦς.
Σιδικηνοὶ (οἱ), μικρός τις Αὐσονικὸς λαὸς ἐν Καμπανίᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τέανον.
Σιδόεις, εντος καὶ
Σιδοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), φρούρ. τῆς Καρινθ. ἐν Πελοποννήσῳ.
*Σιδοῦσα, ης (ἡ), φρούρ. τῆς Ἰων.
Σιδὼν, ὄνος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Φοινίκης, μητρόπολις τῆς Τύρου, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, (Σαϊδ), (ὁ πολ. Σιδώνιος ἢ Π. Σιδόνιος καὶ απν. Σιδών, καὶ τὸ θηλ. Σιδωνία καὶ Σιδωνιάς.
*Σιθνίδες (οἱ), Νύμφαι τῆς Μεγαρίδος.
Σίθων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ὄσσης, βασιλεὺς τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἢ, κατ' ἄλλους, τῶν Ὁδομάντων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενοδήδος τὴν Παλλήνην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Κλεῖτος, λαβὼν καὶ τὸ βασίλειον τοῦ πατρός της.
Σιθωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης καὶ Μακεδον., κειμένη περὶ τὸν Τυρωναῖον κόλπον.
Σικανία (ἡ), ἀρχαιότερα ὕλη ἡ Σικελία, ἔπειτα δὲ, μέρος μόνον αὐτῆς τὸ περὶ τὸν Ἀκράγαντα.
Σικανοὶ (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σικελίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας, ὁπόθεν ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Λιγύων.
Σικανὸς (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἰβηρίας, περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. 3) στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων παρὰ Θκδ.
Σικελία (ἡ), νῆσος μεγάλη καὶ ἐπίσημος τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν ἄκρων τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἔχοντος ἐξ σταδίων ἢ 1000 Ῥωμαϊκῶν βημάτων πλάτος. Ὅθεν φαίνεται ὅτι τῷ ὄντι ἀπεσπάσθη αὐτῆς διὰ σεισμοῦ. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Τριακρία ἢ Θρινακία καὶ Σικανία, ἧς ὡς ἀρχαιότατοι αὐτῆς κάτοικοι ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καὶ Δαιστρυγόνες, ἐφεξῆς δὲ οἱ Σικανοί, καὶ περὶ τὸ 1200 πρὸ Χ. οἱ Σικελοί, διαβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐπωνομάσθη. Ἔλαβε δὲ ἀποίκους καὶ ἀπὸ τῆς Τρῳάδος καὶ ἀπὸ τῆς Φοινίκης, ἀλλὰ τούτων πάντων ἐπικράτησαν οἱ Ἕλληνες, ἀποικίσαντες εἰς αὐτὴν πολλαχόθεν τῆς Ἑλλάδος, καὶ συστήσαντες διαφόρους ἐπισήμους πόλεις, συντελέσαντες δὲ τὰ μέγιστα πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ πλούτου της, (τὸ ἐθν. Σικελὸς, κυρίως ὁ αὐτόχθων ἢ ἀποίκισις ἐκ τῆς Ἰταλίας, καὶ Σικελιώτης, ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος).
*Σικημος (ἡ) καὶ Σίκημα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ. ἡ Ἀρεθ., ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Συχέμ (ἡ, (ὁ πολ. Σικημίτης).
Σίκινος (ὁ), δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ Θεμιστοκλέους, σταλεὶς ὑπ' αὐτοῦ κρυφίως πρὸς τὸν Ξέρξην.
Σίκινος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θόαντος καὶ τινος Νύμφης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ
Σίκινος (ἡ), ἡ πρότερον Οἰνόη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, διασῴζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σικινήτης).
Σίκκα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.
Σικυὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαραθῶνος ἢ Μηθίωνος, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἐργυθέως ἢ τοῦ Πέλοπος, σύμμαχος καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῷ Ζευξίππῃ τοῦ Δαμέδοντος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ
Σικυὼν, ῶνος (ἡ καὶ ὁ), π. προπ. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ πρότερον Αἰγιαλοὶ ἢ Μηκώνη, ἀπέχουσα ὀλίγον τῆς θαλάσσης, λιμένα μὲ καὶ ἀκρόπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιν καὶ μὲ μεγαλοπρεπεῖς εἰκοδομάς, (Βασιλικά), (ὁ πολ. Σικυώνιος).
Σικυωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Κορινθίας, Ἀχαΐας καὶ Ἀρκαδίας.
*Σίκων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ὅθεν καὶ τὸ σύνθετον Αἰσλοσίκων.
Σιλανίων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ.
Σιλανὸς (ὁ), ἐν γέν. Δωρ. ἀντὶ Σιληνός. 2) (ἴδιωτ.) μάντις Ἀμβρακιώτης ἐκ τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 3) Ἠλεῖος ἐκ τῆς πολεως Μακίστου. 4) ἱστοριογράφος Ἕλλην παρὰ Στράβωνι.
Σίλαρις, ιδος (ὁ) καὶ Σίλαρος (ἡ), ποτ. τῆς Λυκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, χωρίζων αὐτὴν τῆς Καμπανίας, (Silaro).
Σιλβανὸς (ὁ) ἀγροτικός τις θεὸς τῆς Ἰταλ., ὁ παρ' Ἕλλησιν Αἰγίπαν.
Σιληνὸς (ὁ), = Σειληνός.
*Σιλουανὸς (ὁ), = Σιλβανός.
*Σιμάγγελος (ὁ), βοιώταρχός τις παρὰ Παυσ.
Σίμαιθα (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Μεγάρων, σύγχρονος τῆς Ἀσπασίας. 2) Σικελή τις παρὰ Θκρ.
Σιμαιθὸς (ὁ), ἴδε Σύμαιθος.
*Σιμάριχος (ὁ), γραμματικός τις (ς' παρ' Ἀθην. (Ιδ', 478).
Σιμίχη (ἡ), δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀργελάου, βασιλέως τῆς Μακεδ. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.
Σιμιχίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σιμμίχου.
Σιμιχος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σῖμος.
Σιμμίας, α (ὁ), Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλολάου καὶ φίλος τοῦ Σωκρ., συγγράψας διαλόγους. 2) ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Ῥόδου ἢ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πολυσπέρχοντος. 4) γλύπτης, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου. 5) φιλόσοφος ἐκ Συρακουσῶν.
Σιμμίχη (ἡ), = Σιμίχη.
Σιμμόεις-οῦς, εντος-οῦντος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον, (Μεντεσέ).
Σιμοείσιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος.
Σῖμος (ὁ), Σικελιώτης, κτίτωρ τῆς Ἰμέρας. 2) Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης, κράτων τὰ τοῦ Φιλίππου. 3) νεόκληρός τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θ ερτ. 4) Πυθαγορειάς τις ἐκ Ποσειδωνίας. 5) ἰατρός τις Κῷος παρὰ Στρ6. 6) ποιητὴς ἐκ Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Σιμῳδία, εἶδος ἀσέμνων ᾀσμάτων. 7) υἱὸς τοῦ Φιάλου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ.
Σιμοῦς, οῦντος (ὁ), = Σιμόεις.
Σιμπλίκιος (ὁ), φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς ἐκ Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, καὶ γράψας ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ εἰς τὸν Ἐπίκτητον.
Σίμυλος (ὁ), ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ποιητὴς τῆς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἀκμάσας περὶ τὴν 106 Ὀλυμπ.
*Σίμυρα (τὰ) καὶ Σίμυρος (ἡ), π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Σιμυρεύς καὶ Σιμύριος).
Σίμιων, ωνος (ὁ), σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις, διαβόητος ἐπὶ ἀπιστίᾳ καὶ ἐπιορκίᾳ. 2) συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας περὶ ἱππικῆς. 3) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., πρότερον βυρσοδέψης, γράψας διαλόγους. 4) πλούσιός τις σκυτοτόμος, μετονομασθεὶς ὑπὸ κενοδοξίας Σιμωνίδης. 5) ἀγαλματοποιὸς τις ἐξ Αἰγίνης.
*Σιμωνακτίδης, ου (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Χίου, γράψας Ὀψαρτυτικά.
Σιμωνίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, γεννηθεὶς τὸ β'. ἔτος τῆς 55 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν περίπου ἐννενηκοντούτης, διαμείνας δὲ πολὺν χρόνον παρὰ τῷ Ἱππάρχῳ ἐν Ἀθήναις καὶ παρὰ τῷ Ἱέρωνι ἐν Συρακούσαις, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις στοιχείων τινῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ μία πραγματεία περὶ μνήμης. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ διεσώθησαν μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα. 2) ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 117 Ὀλυμπ. 5) Ῥαψῳδός τις ἐκ Ζακύνθου παρ' Ἀθην.
Σῖναι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νῦν Κίνας, καὶ πρὸς ἄρκτον τῶν Σηρῶν.
Σίναρος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., ὁ ἄλλως Σάρος.
Σινδα (τὰ), π. τῆς Πισιδ. 2) κώμη τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.
Σινδικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Σινδῶν. ‖. « Σινδικὸς λιμὴν, « λιμὴν ἢ κόλπος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου. ‖. « Σινδικὴ (ἐνν. χώρα), μέρος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας τὸ περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον, ἀντικρὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ὅπου κατῴκουν οἱ
Σινδοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ Σινδικῆς καὶ 2) ἄλλοι, κατοικοῦντες τὴν Εὐρωπ. Σαρματ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, πιθανῶς οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς πρώτους.
Σινδόμανα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.
Σίνδος ἢ Σίνθος (ἡ), π. τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ, περὶ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.
Σινις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος καὶ τῆς Συλέας, περιβοήτος λῃστὴς τῆς ἀργαιότητος, ὁ ἐπικληθεὶς Πιτυοκάμπτης (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα).
Σινέεις, εννος (ὁ), ἴδε Σινόη.
Σινέσσα (ἡ), π. μεμένα ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (Rocca di Mandragone), (ὁ πολ. Σενουεσανός).
Σινόη (ἡ), Νύμφη τις, ἀναθρέψασα τὸν Πᾶνα, ὃς τις διὰ τοῦτο ὠνομάζετο Σινόεις.
Σινούεσσα (ἡ), ἴδε Σινόεσσα.
Σιντηλὶς, ίδος (ἡ), ἡ νῆσος Λῆμνος, ἴδε Σιντιες.
Σιντία (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Σαντικῆς χώρας, (οἱ κάτοικοι Σίντιοι).
Σίντιες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λήμνου, ὡς διάγοντες βίον πειρατικὸν [σίνομαι].
Σίντοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ., κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Κέρκινναν εἰς τὰ μεθόρια τῆς Θρᾴκης, οἱ ἄλλως Σαῖοι καὶ Σάπαι.
Σινώπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης ἢ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Αἰγίνης, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δημοσθ. 3) π. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος ἐῶν Μιλησίων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σινωπεύς).
Σιοῦφ (ἡ), π. τοῦ Σαϊτικοῦ νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.
Σιπους, οῦντος (ὁ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Maria di Siponto).
Σιπυληνὴ (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ῥέας, [ἐκ τοῦ
Σίπυλος (ὁ), β. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κλάδος τοῦ Ταύρου, ἐν τοῖς μεθορίοις Λυδίας καὶ Φρυγίας, περὶ τὸν Ἕρμον ποταμὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ἡ Νιόβη. 2) π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ. 3) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.
*Σιρακες (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Κασπίας.
*Σιρακηνὴ (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Σίρακες, συνορεύουσα μὲ τὴν τῶν Ἀμαζόνων.
Σίρβων καὶ Σιρβωνὶς (ἡ), ἴδε Σερβωνίς.
Σίρις καὶ Σῖρις, ιος (ὁ), = Σῖρις, ποτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Τραεντινὸν κόλπον. 2) (ἡ) π. τῆς Λευκαν. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἐπίνειον τῆς Ἡρακλείας, ἄλλως Πολίειον καὶ κοινῶς σήμερον Torre di Sicuna, (ὁ πολ. Σιρίτης).
3) π. τῆς ἐν Θρᾴκῃ Παιονίας, (Σέρρ.) (οἱ κάτοικοι Σιροπαίονες καὶ Σιροπαονες).
Σίρμιον (τὸ), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σάου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Σιρμιεύς).
*Σιρομίτρης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.
Σιροπαίονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Παιονίᾳ Σίριας.
Σίρωμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐέλθωνος, βασιλεὺς τῆς Κύπρου.
Σισάμνης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνα, τὸν ὁποῖον ὁ Καμβύσης ἐπρόξενε νὰ ἐκδάρωσι ζῶντα, διότι ἐδίκασε παρανόμως, καὶ μὲ τὸ δέρμα του καλύψας τὸ δικαστικὸν θρονίον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ δικαστὴν τὸν υἱόν του Ὀτάνην.
Σισαπων, ωνος (ἡ), δύω κῶμαι (Παλαιὰ καὶ Νέα) τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., ὅπου καὶ πλούσια χρυσωρυχεῖα, (Almaden).
Σισιμάκης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδ. (Ε', 121).
Σισίννης ἢ Σισίννις, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ. 2) ἀρχηγός τῶν Καππαδοκῶν, σύγχρονος τοῦ Στρ6ωνος.
3) Σκύθης τις, φίλος τοῦ Τοξάριδος.
*Σισίννιος (ὁ), ὄνομα μεταγενέστερον.
Σισκία (ἡ), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σάου ποταμοῦ, (Σισέκ).
Σισυφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς.
Σίσυφος (ὁ), κατὰ λέξιν καὶ ἐτυμολογ. = Θεσσορας (παρβλ. Σιβυλλα), εἷς τῶν ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κτίτωρ καὶ βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, διαβόητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν πλεονεξίαν του, ὥστε τὸ ὄνομά του ἐκλαμβάνεται πολλάκις ὡς συνώνυμον τοῦ πανοῦργος, πολύτροπος. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μερόπης, μιᾶς τῶν Πληϊάδων, ἐγέννησε τὸν Ῥαῦκον, τὸν Ὀρνυτίωνα, τὸν Θέρσανδρον καὶ τὸν Ἄλμον· ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ Αὐτολύκου Ἀντικλείας, τὴν ὁποίαν ἐβίασε, τὸν Ἀκέρτην, πατέρα τοῦ Ὀδυσσ. Ἐπειδὴ δὲ ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Ἀσωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός του Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διός, κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ ἀναβιβάζῃ κυλίων ὑπερμεγέθη λίθον εἰς ὑψηλόν τινα βράχον, ὅς τις ἅμα ἔφθανεν εἰς τὴν κορυφήν, κατέπιπτεν ὀπίσω.

Σιτάκη καὶ Σιτάκη (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας, ἀπέχουσα 10 σάδια τοῦ Τίγριδος, (Ἐσκὶ-Μπαγδάτ). 2) π. πρωτ. τῆς Σιττακηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, (ὁ πολ. Σιττακηνός).

Σιτακηνὴ (ἡ), χώρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσσυρ. μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σίτταν ἢ Σιτάκην.

Σιτακος (ὁ), ποτ. τῆς Περσίδος, χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Σιτάλκης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Ὀδρυσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολιτογράφησαν ὡς σύμμαχόν των. 3) ἀρχηγὸς τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. στρατευομένων Θρᾳκῶν.

Σίττα (ἡ), = Σιτάκη.

Σιττακηνὴ (ἡ), = Σιτακηνή.

*Σίττιος (ὁ), διαβόητός τις ἐπὶ τρυφῇ παρὰ Ῥωμαίοις.

Σιττόκατις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. παρ' Ἀρρ.

Σιτὼ, οὖς (ἡ), ἡ Δήμητρα παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.

Σίφαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτ. ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Θεσπιῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Σιφαεὺς καὶ Σιφαιεὺς ἢ Σιφαῖος).

Σίφνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σίφνιος).

Σκαία ἢ (Ἰων.) Σκαίη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης.

Σκαιαὶ πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, βλέπουσα πρὸς δυσμάς.

Σκαιόλας, α (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμ. Scævola, Μούκιος, ἐπίσημος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Σκαῖος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, ὅς τις, διώξας τὸν Ἰκάριον ἢ Τύνδαρον ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Σκαμάνδριος, α, ον. Ὁ τοῦ Σκαμάνδρου. || *Τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, α ἢ μεταξὺ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος πεδιὰς τῆς Τρῳάδος.

Σκαμάνδριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, ὁ ἄλλως Ἀστυάναξ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Σεργεστου.

Σκάμανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, ὁ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν Ξάνθος, ἐνούμενος μὲ τὸν Σιμόεντα, καὶ χυνόμενος διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὸ Σίγειον, (Μενδερὲ-σού).

Σκαμανδρώνυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σαπφοῦς, Ἀτθίδος.

Σκαμβωνίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σκαμβωνίδης ἢ Ἐκ Σκαμβωνιδῶν).

*Σκάπων, ωνος (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Μιτυλήνης, γράψας Περὶ εὑρημάτων.

*Σκανδαρία (ἡ) καὶ Σκανδάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.

Σκάνδεια (ἡ), π. μὲ λιμένα πρὸς μεσημβρ. τῆς νήσου τῶν Κυθήρων.

Σκαπτησύλη καὶ Σκαπτὴ Ὕλη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκης μὲ μεταλλεῖα χρυσοῦ ἀντικρὺ τῆς Θάσου, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Θκδ., (Ἰσκιπταιλίρ), (ὁ πολ. Σκαπτησυλίτης).

Σκάρδων, ωνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Διδουρνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σκάρφεια (ἡ), πολίχν. τῶν Ἐπικνημιδ. Λοκρῶν παρὰ τὰς Θερμοπύλας, ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν μεσαιῶνα ὑπὸ σεισμοῦ, (ὁ πολ. Σκαρφεὺς ἢ Σκαρφειτός).

Σκάρφη (ἡ), = Σκάρφεια. 2) π. τῆς Βοιωτ., ὁ παρ' Ὁμήρῳ Βτεωνός.

Σκεβλίας, α (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφ.

Σκειρῖται, Σκεῖρος, = Σκιρῖται, Σκῖρος.

Σκείρων, ωνος (ὁ), περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων περὶ τὴν, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Σκειρωνίδα ὁδὸν καὶ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας (τὴν νῦν Κακὴν σκάλαν) μεταξὺ Κορινθίας ἢ Μεγαρίδος, βιάζων τοὺς διαβάτας νὰ τοῦ νίπτωσι τοὺς πόδας, καὶ σφενδονίζων αὐτοὺς διὰ τοῦ ποδὸς κατὰ τῶν κρημνῶν εἰς τὴν θάλασσαν, φονευθεὶς δὲ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Σκελλίας ἢ Σκέλλιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριστοκράτους.

*Σκερβιλαίδας, (ὁ), στρατηγός τις παρὰ Πολυβ.

Σκέφρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεγεάτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δειμώνους, ἐξ αἰτίας τῆς Ἀητοῦς, καὶ θρηνούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως.

Σκηπίων, ωνος (ὁ), ἴδε Σκιπίων.

Σκήψις, εως (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς Ἴδης, (Ἐσκὶ-Οὐσκιοὺμπ), (ὁ πολ. Σκήψιος).

Σκιὰ (ἡ), πολίχν. τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Σκιεύς). 2) χωρ. τῆς Ἀρκαδ., ἀπέχον 11 στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Σκιαδίτιδος Ἀρτέμιδος, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Σκιάτης).

Σκίαθος (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Σκίαθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Σηπιάδος, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ Σκιάθιος).

Σκιάς, άδος (ἡ), = Σκιά (2).

Σκιδρες (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Sideroni), (ὁ πολ. Σκιδρανός).

Σκιλλοῦς, οὔντος (ὁ), π. τῆς ριψαλία ἐν Ἠλιδι περὶ τὸν Σελινοῦντα ποταμόν, ὅπου ἔζησε, φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὁ Ξενοφῶν, (ὁ πολ. Σκιλλούντιος).

Σκίλλουρος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Σκιπίων, ωνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, περιφημότεροι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν 1) ὁ Ἀφρικανὸς, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, ὕπατος ἢ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., ὁ νικήσας κατακράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ τοὺς Καρχηδονίους. 2) ὁ Αἰμιλιανὸς, ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανὸς, υἱὸς τοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις, καὶ κυριεύσας καὶ καταστρέψας τὴν Καρχηδόνα.

Σκίρα (τὰ) ἢ Σκῖρον (τὸ), χωρίον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Φαληρὸν, ὅπου ὁ ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο τὰ Σκιροφόρια, τὰ ἄλλως καὶ Σκῖρα.

Σκιράδιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος.

Σκιρὰς, άδος (ἡ), ἐπ. θεωτ. ἡ Ἀθηνᾶ ἢ 2) ἡ νῆσος Σαλαμίς.

Σκιρῖται (οἱ), λόχος τις Σπαρτιατῶν, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῆς πόλεως Σκίρου, συνιστάμενος συνήθως ἐξ 500 ἀνδρῶν, καὶ παρατεταγμένος πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βασιλέως.

Σκιρῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν πολιν Σκῖρον χώρα τῆς Ἀρκαδίας.

Σκῖρον (τὸ), ἴδε Σκίρα.

Σκῖρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ἥρως ἐν Σαλαμῖνι, κείτων τοῦ ἐκεῖσε ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) μάντις ἐκ Δωδώνης, φονευθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἐλευσινίων πόλεμον τοῦ Ἐρεχθέως.

Σκῖρος (ἡ), πολίχν. τῆς Παρραπίας ἐπὶ τῶν συνόρων Λακωνίας καὶ Ἀρκαδίας.

Σκίρτος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοπ., ῥέων παρὰ τὴν πολιν Ἔδεσσαν.

*Σκιρτώνιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Σκιρτώνιος).

Σκιρῶνδας, α (ὁ), Βοιωταρχός τις παρὰ Θκδ.

Σκίρων καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Σκείρων κτλ.

Σκιρωνίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου.

Σκίταλοι (οἱ), δαίμονές τινες ἀσιλγεῖς, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἐπλάσθη κωμικῶς ἀπὸ τοῦ Σκίτωνος, ἀκολάστου τινὸς τῶν τότε χρόνων.

Σκίτων, ωνος (ὁ), ἴδε ἀνωτέρω. 2) ὑπηρέτης τοῦ ἰατροῦ Δημοκήδους, (Ἡροδ. Γ', 130).

Σκιώνη (ἡ), πολίχν. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Σκιωναῖος). 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Σκληρίας (ὁ), Ταραντῖνος, ποιητὴς τῆς Ἰταλικῆς λιγομιμνης κωμῳδίας.

κόλις καὶ Σκόλλις, εως (ἡ), β. καὶ π. τῆς Πελοπονν. μεταξὺ Ἤλιδος ἢ Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Στρβ. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ὀλενία πέτρα.

τολοπόεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως ἄγνωστος.

Σκόλοτοι (οἱ), οἱ Σκῦθαι, (Ἡρόδ. Δ', 6).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

*Σκομβρηία (ἡ), ἡ ἄλλως Ἡρακλέους νῆσος παρὰ τὴν Ἱσπανίαν.

Σκόμβρον καὶ ς Σκόμιον (τὸ), β. ὑψηλὸν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας περὶ τὴν Ῥοδόπην, (Μπεζόβια).

Σκοπάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα, οἰκογενειά τις ἀρχοντικὴ ἐν Θεσσαλίᾳ.

Σκόπας, α (ὁ), πλούσ. ὁ τις τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, ὑμνηθεὶς ὡς Ὀλυμπιονίκης ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου. 2) ἕτερός τις, ἔκγονος τοῦ πρωτέρου. 3) περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 πρὸ Χ.

*Σκόπασις (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Σκόπελος (ἡ), νῆσος τῆ Αἰγαίου, πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας, σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Σκόπιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.

Σκερδίσκοι (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν, κατοικοῦν περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν Παννονίᾳ.

*Σκοτάνη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Σκότουσα καὶ (ὀρθότ.) Σκοτοῦσσα, π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιωτιδος, (ὁ πολ. Σκοτουσσαῖος).

Σκύθαινα (ἡ), δούλη τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Σκύθης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιελάμβανον οἱ Ἕλληνες ἅπαντες τοὺς νομάδας λαοὺς, ὅσοι ἦταν πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, διαιρούμενοι εἰς Γεωργοὺς, τοὺς ἄλλως Βορυσθενείτας ἢ Ὀλβιοπολίτας· εἰς Νομάδας, κατοικοῦντας πρὸς ἀνατολὰς τῶν Γεωργῶν εἰς ἔκτασιν 14 ἡμερῶν ὁδοῦ, καὶ εἰς Βασιλικοὺς, τοὺς πλειστους ἢ ἀρίστους, κατοικοῦντας ἔτι ἀνατολικώτερον, ἢ ἀποτελοῦντας ἰδιαίτερον βασίλειον, τοῦ ὁποίου κέντρον ἦτον ἡ Κριμαία. 2) ἐπίθετ. ἀντὶ Σκυθικός. «Ὁμιλος —, » Αἰσχλ. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτόχθονος κόρης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο δῆθεν οἱ Σκύθαι. 4) βασιλεὺς τῶν ἐν Σικελίᾳ Ζαγκλαίων, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῶν Γελῴων Ἱπποκράτους καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Δαρεῖον. 5) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σκυθία (ἡ), ἡ γῶρα τῶν Σκυθῶν, δηλ., καθὼς ἐννοῶν αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι, ὅλα τὰ πρὸς βορρᾶν ἔσχατα μέρη τῆς Ἀσίας ἢ Εὐρώπης, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ Εὐξ. Πόντου καὶ πρὸς θύσιν τῆς Μαιώτιδος, χώρα ἡ μετὰ ταῦτα Σαρματία.

Σκυθῖνος (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς Ἕλλην ἐκ Τέω ἢ Σκυθοπόλεως.

Σκυθόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου, ἢ ἄλλως Beth-sân.

Σκυλάκη (ἡ), πολίχν. τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυζίκου, (ὁ πολ. Σκυλακηνός).

Σκυλάκιον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἢ πρότερον Σκυλλήτιον, (Squillace.)

Σκύλαξ, ακος (ὁ), περίφημος γεωγράφος ἐκ Καρυάνδων τῆς Καρίας, περιπλεύσας, κατὰ διαταγὴν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅλην τὴν Διεθάν. 2) ἕτερός τις, νεώτερος αὐτοῦ, Καρυανδεὺς καὶ ἰδιώτης, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὁ σωζόμενος Περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, χυν. εἰς τὸν Ἶριν.

Σκύλης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου, διότι ἐμιμεῖτο τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων.

Σκύλλα (ἡ), ἡ τερατώδης θυγάτ. τῆς Νύμφης Κραταιΐδος, ἡ τὲ Φόρκυος ἢ τῆς Ἑκάτης, ἡ τὲ Τυφῶνος ἢ τῆς Ἐχίδνης, διατρίβουσα περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν καὶ καταπίνουσα τοὺς παραπλέοντας· ἐπλάττετο δὲ ἔχουσα ἓξ δράκοντας δεῖς λαιμοὺς καὶ δώδεκα ὀξεῖς ἢ ἐξέχοντας ὀδόντας ἢ περὶ τὸ σῶμα αὐτῆς κυνῶν καὶ ἄλλων θηρίων κεφαλάς. Ὕστον δὲ κυρίως βράχος σπηλαιώδης, ὅπου ἐφώλευον σκυλόψαρα καὶ ἄλλα θαλάσσια θηρία, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον συνετρίβοντο τὰ πλοῖα ὑπὸ τῶν ῥευμάτων. 2) θυγ. τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων, προδοῦσα τὸν πατέρα της εἰς τὸν Μίνων ἢ ῥιφθεῖσα ὕστερον παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Σκύλλαιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. ἀντικρύζον πρὸς τὸ Σούνιον, (Κάβο-Σκύλο).

2, ἀκρωτ. καὶ πόλις τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸ Ῥήγιον ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται διατρίβουσα ἡ Σκύλλα, (Sciglio). (τὸ τοπ. Σκυλλαῖος).

Σκυλλήτιον (τὸ), = Σκυλάκιον.

Σκυλλίας καὶ Σκυλλίης, ου (ὁ), περίφημος κυλυμβητὴς ἐκ Σικυῶνος, αὐτομολήσας ἀπὸ τῶν Περσῶν εἰς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας.

Σκύλλις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου.

Σκύλλος (ὁ), = Σκυλλίας καὶ Σκύλλις.

Σκύμνος (ὁ), γεωγράφος ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Νικομήδους, γράψας περιήγησιν τῆς γῆς διὰ στίχων ἰάμβων.

2) θυματοποιὸς, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Σκύππιον (τὸ), πολίχν. περὶ τὴν Κολοφῶνα.

*Σκύρας (ὁ), ποτ. τῆς Λακων.

Σκύριος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἄλλοι ἀνγνσ. Φήμιος.

Σκυρμιάδαι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν τὰ παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

*Σκῦρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας (;), χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Σκῦρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, σώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σκύριος).

Σκῶλος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. περὶ τὴν Τανάγραν. 2, π. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὴν Ὄλυνθον, (ὁ πολ. Σκώλιος καὶ Σκωλιεύς).

Σκώπασις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πολεμήσας πρὸς Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπ.

Σμάργος (ὁ), δαίμων τις θορυβοποιὸς παρ' Ὁμήρῳ.

Σμερδίης, εω (ὁ), ὡραῖός τις νεανίας, ἀγαπητὸς τοῦ τυράννου Πολυκράτους.

Σμέρδις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, φονευθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καμβύσου. 2) εἷς τῶν Μάγων τῆς Περσίας, ψευσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ φονευθέντος Σμέρδιος καὶ βασιλεύσας μετὰ θάνατον τοῦ Καμβύσου, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς μετ' ὀλίγον διὰ πανουργίας τοῦ Ὀτάνου, ἢ καθαιρεθεὶς τοῦ θρόνου. 3) = Σμερδίης.

Σμερδομένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

*Σμῆνος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων.

Σμίκρης, ητος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀρκάδων.

Σμικρίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτ.

Σμικυθης, α (ὁ), τυραννίσκος τις ἐν Θρᾴκῃ.

Σμικυθίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Σμίκυθος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ.

2) Αἰγινήτης τις, υἱὸς τῆ Χοίρε, παρὰ Παυσανίᾳ.

Σμίλα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπ παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην.

Σμίλις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἀρχαῖος ἐξ Αἰγίνης, υἱὸς τοῦ Εὐκλείδου.

Σμινδυρίδης, ου (ὁ), Συβαρίτης, υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, διαβόητος διὰ τὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειάν του.

Σμινθεύς, έως (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, εἴτε ἀπὸ τῆς Σμίνθης, πόλεως τῆς Τρῳάδος, εἴτε ἀπὸ τῶν σμίνθων (μυῶν), ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠλευθέρωσε τὴν Τρωάδα.

Σμίνθη (ἡ), πολίχν. τῆς Τρῳάδος.

Σμίνθιον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλ., ὅθεν 2) = Σμίνθη.

Σμύρνα (ἡ), ἡ ἄλλως Μύῤῥα, θυγ. τοῦ Θείαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ ἰδίου της πατρὸς τὸν Ἄδωνιν ἢ τὸν Κινύραν, καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς μυρσίνην. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ

Σμύρνα καὶ Σμύρνη (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ, μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, πεθοῦσα πολλάκις ὑπὸ σεισμῶν, καὶ διασώζουσα ἢ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σμυρναῖος).

*Σοκυδος (ἡ), π. τῆς Καππαδ.

Σόανες (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. περὶ τὸν Εὐξ. Πόντον ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ.

*Σόατρα (τὰ), π. τῆς Λυκαον.

Σογδιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίδος, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου, ἡ νῦν ἀρκτῴα Μπουχαρία, (τὸ ἐθν. Σογδιανοί ἢ Σόγδιοι).

Σογδοὶ (οἱ), = Σογδιανοί. 2) ἔθνος τῆς Ἰνδ., κατοικοῦν περὶ τὰς ἄγθας τοῦ Ἰνδοῦ.

Σοδομα (τὰ), Π. τῆς Ἰουδ., (ὁ πολ. Σοδομίτης).

Σοήδοι (οἱ), = Σούηδοι.

*Σοῖδας (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου, (Παυσ. Ζ', ιή).

Σολκοὶ (οἱ), = Σουλχοί.

Σόλλιον (τὸ), π. τῶν Κορινθ. ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, (ὁ πολ. Σολλιεύς).

*Σολμησσὸς (ὁ), β. παρὰ τὸ Ἔφεσον.

Σολόεις, εντος (ὁ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρικῇ, (Κάβο Σπαρτέλ). 2) (ἡ) π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Castello di Solanto).

Σόλοι (οἱ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ πρότερον Αἴπεια καὶ ὕστερον Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ νομοθέτου Σόλωνος, ὅς τις τὴν ἐπεσκέφθη, (ὁ πολ. Σόλιος). 2) π. τῆς Κιλικ., ἄποικος τῶν ἐκ Ῥόδου Ἀργείων καὶ Αἰνδίων, ἡ τελευταῖον Πομπηϊούπολις ᾗ νῦν Μεζετλοῦ, (ὁ πολ. Σολιεύς).

Σολοῦς, οῦντος (ὁ), = Σολόεις.

Σολύγεια (ἡ), κώμη ὀχυρὰ τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Κορινθ. κόλπον, ἐπί τινος λόφου, ὅς τις ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος, (ὁ πολ. Σολυγεύς).

Σόλυμα (τὰ), = Ἱεροσόλυμα.

Σόλυμοι (οἱ), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σόλων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν Ἀθην. νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Κόδρου, ἐκλεχθεὶς ἄρχων τῆς πατρίδος του τὸ γ'. ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ. καὶ καταργήσας ἐν πρώτοις τὴν νομοθεσίαν τοῦ Δράκοντος, καὶ τὰ παλαιὰ ἰδιωτικὰ χρέη, ἀναθέμενος δὲ εἰς τὸν δῆμον τὴν ὑπερτάτην νομοθετικὴν ᾗ ἐκλεκτικὴν ἐξουσίαν, ᾗ συγκεράσας αὐτὴν διὰ τῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὑποχρεώσας δὲ ἐνόρκως τοὺς συμπολίτας του νὰ φυλάξωσιν ἀμετάθετον τὸ νέον πολίτευμα μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ ἀποδημήσας ἐπὶ δεκαετίαν. Ἀλλὰ περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του, βιασθεὶς ἐξ αἰτίας τοῦ Πεισιστράτου, ὅς τις ἐσφετερίσθη διὰ δημοκοπίας τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ν' ἀφήσῃ πάλιν τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν. Ἀσχοληθεὶς δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν ποίησιν, συνέταξε ᾗ διάφορα ἠθικὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐθαύμαζεν ὁ Πλάτων.

Σόος-Σοῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος.

*Σοσσινάται (οἱ), ἔθνος ὀρεινὸν τῆς Σαρδινίας.

*Σουάγελα (τὰ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Σουαγελεύς).

*Σούγαμβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Σουγδιὰς ἄδος, (ἡ), = Σογδιανή.

Σούεσα (ἡ), ἡ ᾗ Σούεσσα Πομεντίων, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πρωτ. τῶν Οὐόλσκων.

Σουέσσουλα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Castel di Sessola).

Σουετόνιος (ὁ), Τρανκουΐλλος, γραμματικὸς ᾗ ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ.

Σούηβοι (οἱ), = Σόηβοι.

Σουΐδας, α (ὁ), ἀγνώστου ἐποχῆς ᾗ πατρίδος συγγραφεύς, ἀκμάσας ἴσως περὶ τὴν Γ' ἢ ΙΔ' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν Λεξικὸν ἱστορικὸν ᾗ ἑρμηνευτικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιωτισμῶν ᾗ παροιμιῶν, ἐράνισμα διαφόρων ἄλλων Σχολιαστῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν.

Σούκρων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν. ἐπί τινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, (Sueca).

Σούλγας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (Sorgue).

Σοῦλμον (τὸ), π. τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, (Sulinona).

Σουλχοὶ (οἱ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σαρδιν. ἄποικος τῶν Καρχηδονίων.

*Σουμάτειον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Σουματεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

*Σουματία καὶ Σουμητία (ἡ), = Σουμάτειον.

*Σουνιαίθων, ωνος (ὁ), = Σαγχωνιάθων, παρ' Ἀθην.

Σουνιάρατος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν ὡς ἐπὶ τοῦ Σουνίου λατρευόμενος [Σιάραομαι].

Σουνιὰς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Σουνίου. ‖. «Ἀθηνᾶ —, « εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον καθιερωμένος ὁ περίφημος ἐπὶ τοῦ Σουνίου ναὸς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη τὰ ἐρείπια. ‖. » — ἄκρη, = τῷ.

Σούνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττ., σχηματίζον τὸ μεσημβρινώτερον αὐτῆς ἄκρον, καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θορικοῦ μέχρι τοῦ Ἀναφλύστου, (Κάβο-κολῶναις).

2) κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. περὶ τὸ ὁμώνυμον ἀκρωτ. μὲ λιμένα καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, (ὁ δημ. Σουνιεύς).

Σοῦρα (τὰ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Ἰαβάρ), (ὁ δημ. Σουρηνός).

*Σουρασηνοὶ (οἱ), Ἰνδικόν τι ἔθνος παρ' Ἀρρ.

Σοῦς (ὁ), = Σόος.

Σοῦσα (τὰ), ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Σουσὰν, π. πρωτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, καθέδρα χειμερινὴ τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, κτίσμα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἔχουσα περίμετρον 120 σταδίων, (Σουστὲρ), (ὁ πολ. Σούσιος).

Σουσαρίων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Μεγάρων, ὁ πρῶτος γράψας κωμικὸν ἔμμετρον δράμα ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 54 Ὀλυμπ.

Σούσας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχλ.

Σουσία (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ Παρθίᾳ.

Σουσιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ., πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βαβυλων., μὲ πρωτεύουσαν τὰ Σοῦσα, (Σουσιστὰν), (οἱ κάτοικοι Σουσιανοί).

Σουσιὰς, άδος καὶ Σουσὶς, ίδος (ἡ), = Σουσιανή.

Σουσισκάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχλ.

*Σούτριον (τὸ), π. τῆς Τυῤῥην., (Σουτρηνός).

*Σοῦχος (ὁ), ὁ ἱερὸς κροκόδειλος ἐν Ἀρσινόῃ τῆς Αἰγύπτου.

Σοφαίνετος (ὁ), Στυμφάλιος ἐξ Ἀρκαδίας εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων.

Σόφιλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σοφοκλέους. 2) δραματικός τις ποιητὴς ἐκ Θηβῶν ἢ Σικυῶνος.

*Σοφιος (ὁ), Μεσσήνιός τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσαν.

Σοφοκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Σοφίλου, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν ἐξόχων ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς τὸ β'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. ᾗ διδαχθεὶς τὴν ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ ὁποίου ἦτον νεώτερος 31 ἔτη, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνίκησε, συναγωνισθεὶς πρὸς αὐτὸν εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τραγῳδιῶν τοῦ ἐνδόξου τούτου ποιητοῦ, ἀποθανόντος εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων, διεσώθησαν ἀκέραιοι μόνον ἑπτά.

2) υἱὸς τοῦ Σωστρατίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, πλουτήσας ἀπό τινος ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. 3) γραμματικός τις, σχολιάσας τὸν Ἀπολλώνιον.

*Σόφων, ωνος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψος Ὀψαρτυτικά.

Σπάδα (τὰ), κώπη τῆς Περσίδος.

Σπαλάθρα (ἡ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, (ὁ πολ. Σπαλαθραῖος).

Σπαράδοκος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

Σπαργαπείθης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πρόπαππος τοῦ Ἀναχάρσιδος.

*Σπαράμειζος (ὁ), εὐνοῦχός τις τοῦ Σαρδαναπάλου.

Σπαργαπίσης, ους (ὁ), υἱὸς τῆς βασιλίσσης Τομύριδος.

Σπάρδοκος (ὁ), ἄλλη γραφὴ ἀντὶ Σπαράδοκος.

*Σπάρτακος (ὁ), ὁ περίφημος μονομάχος τῆς Ῥώμης, ἀρχηγὸς τοῦ Πειρατικοῦ πολέμου.

Σπάρτα (Δωρ. ἀντὶ) Σπάρτη (ἡ), ἡ ἄλλως Λακεδαίμων, π. πρωτ. τῆς Λακων., καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα καὶ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταϋγέτου, (ὁ πολ. Σπαρτιάτης καὶ τὸ θηλ. Σπαρτιᾶτις).

Σπαρτοὶ (οἱ), οὕτως ὠνομάζοντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ Κάδμον ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας, περὶ τῶν ὁποίων ἐμυθεύετο ὅτι ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος, ᾗ διεσώθησαν αὐτοὶ πέντε μόνον, ὁ Ἐχίων, ὁ Οὐδαῖος, ὁ Χθόνιος, ὁ Ὑπερήνωρ καὶ ὁ Πέλωρ, τῶν λοιπῶν φονευθέντων ὑπ' ἀλλήλων. Ἀπὸ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν ὠνομάζοντο Σπαρτοὶ καὶ ὅλοι οἱ Θηβαῖοι.

Σπάρτωλος (ὁ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοττιαίων, (ὁ πολ. Σπαρτώλιος).

Σπάρτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τοῦ κτίτορος τῶν Μυκηνῶν Μυκηνέως. 2) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, (Παυσ. Ζ', 6).

Σπασίνης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς πόλεως Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Σπαῦτα (ἡ), λίμνη ἀλατώδης τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς, (Οὐρμί).

Σπειώ, οὺς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Σπερθίας, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀνερίστου, συμπρέσβυς τοῦ Βούλιδος πρὸ τὸν Ξέρξην, ἴδε Βοῦλις.

Σπερχειὸς καὶ (Ἰων.) Σπερχήϊος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. ῥέων διὰ τῆς Φθιωτίδος ᾗ χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, (Ἀγρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηλα). 2) ὡς θεὸς ποτάμιος, ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενέσθιον.

†Σπέρχις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπερθίης.

Σπεύσιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ σχολὴν, διδάξας ὀκτὼ ἔτη, καὶ ἀποθανὼν ἐπονειδίστως διὰ τὴν ἄκραν ἀσωτίαν του.

Σπιθριδάτης, ου (ὁ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ σατράπου Φαρναβάζου. 2) σατράπης τῆς Ἰων. καὶ Λυδίας.

*Σπίνα (ἡ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλ., (ὁ πολ. Σπινήτης ϗ Σπινάτης).

*Σπίνθαρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοξένου. 2) ξένος τις, ἴσως Φρὺξ, ποιητογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις. 3) ποιητής τις τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείας. 4) ἀρχιτέκτων ἐκ Κορίνθου.

*Σπιταμένης, ους (ὁ), στρατηγός τις Πέρσης παρ' Ἀρρ.

*Σπίτταλος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις.

Σπολήτιον καὶ (ὄχι) Σπολίτιον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Spoleto), (ὁ πολ. Σπολητῖνος).

Σποράδες (αἱ), αἱ παρεκτὸς τῶν Κυκλάδων νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Σπόργιλος (ὁ), κουρεύς τις ἐν Ἀθήναις. 2) (γεωγρφ.) δῆμος τῆς Ἀττ., (ὁ δημ. Σποργιλιος).

Στάγειρα (τὰ) καὶ Στάγειρος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Ἄθωνος καὶ Στρυμόνος, πατρὶς τοῦ Ἀριστοτέλους, (Λιβάνοβα), (ὁ πολ. Σταγειρίτης).

*Στάγης (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Α', β', 5).

*Σταγόνιον (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 586).

*Σταδία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ῥόδος.

*Σταδιεὺς, έως (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ.

*Σταθμοὶ (οἱ), χωρ. τῆς Λακων. παρὰ τὴν Πιτάνην, ὅθεν ὁ Σταθμίτας οἶνος (Ἀθ. Α', 31).

Στάλκας, α (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

*Σταμένης, ους (ὁ), σατράπης τις τῆς Βαβυλωνίας.

Σταμνίας, ου (ὁ), κωμικῶς πλαστὸν ὄνομα (ἐκ τοῦ Στάμνος) παρ' Ἀριστοφ.

Στασάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ.

*Στασέας (ὁ), Περιπατητικός τις ἐκ Νεαπόλεως παρὰ Κικέρ.

Στασῖνος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Στησίνοος, ποιητής τις ἐκ Κύπρου, ποιήσας Κύπρια ἔπη.

Στασίχορος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Στησίχορος.

Στάφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀριάδνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τρεῖς θυγατέρας. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως.

Στειρία (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Στειριεύς).

*Στεῖρις, ιδος (ἡ), = Στίρις.

Στεντορίς, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου, μεταξὺ Αἴνου καὶ Κυψέλης.

Στέντωρ, ορος (ὁ), κῆρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, τόσον μεγαλόφωνος, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησε παροιμιῶδες.

Στενύκλαρος καὶ (Ἰων.) Στενύκληρος (ἡ), π. τῆς Μεσσην., καθέδρα τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Στέρνοψ ἡ (κατὰ τὸν Heyne) Στέροψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Στερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων, γυνὴ, ἢ, κατ' ἄλλους, μήτηρ (ἐκ τοῦ Ἄρεως) τοῦ Οἰνομάου. 2) θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. 3) θυγ. τοῦ Κηφέως, βασιλέως τῆς Τεγέας, ἡ παρὰ Παυσ. Ἀερόπη. 4) θυγ. τοῦ Ἀκάστου. 5) θυγ. τοῦ Πορθάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρήνας.

Στερόπης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων.

Στεφάνη (ἡ), π. μὲ λιμένα τῆς Παφλαγ. καὶ 2) ἄλλη τῆς Φωκίδος, (ὁ πολ. Στεφαναῖος).

Στέφανος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου. 2) ποιητὴς κωμικὸς, υἱὸς τοῦ Ἀλέξιδος. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Ὀψαρτυτικά. 4) ὁ Βυζάντιος, περίφημος γραμματικὸς τῆς Ε'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται ἡ ἐπιτομὴ μόνον ἑνὸς Λεξικοῦ ἐπιγραφομένου Ἐθνικὰ, καὶ περιλαμβάνοντος τὴν παραγωγὴν τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, πόλεων κτλ.

Στῆλαι αἱ Ἡράκλειοι ἢ Ἡράκλειαι, δύο ὄρη ἑκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς Ἱσπανίας, μέχρι τῶν ὁποίων φθάσας δῆθεν ὁ Ἡρακλῆς, τὰ ἔστησεν ἐκεῖ ὡς τέρμα τοῦ δρόμου του. 2) αἱ Ἰνδικαὶ ἢ τοῦ Διονύσου, ὄρη τῆς Ἰνδίας, ἄχρι τῶν ὁποίων ἔφθασεν ὁ Διόνυσος, στρατεύσας κατὰ τῶν Ἰνδῶν.

Στησαγόρας, ου καὶ (Ἰων.) Στησαγόρης, εω (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Κίμωνος. 2) υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου. 3) Σάμιός τις παρὰ Θκδ.

*Στήσανδρος (ὁ), Σάμιός τις κιθαρῳδὸς παρ' Ἀθην.

*Στησήνωρ, ορος (ὁ), τύραννος τοῦ ἐν Κύπρῳ Κουρίου, προδοὺς τὰ πράγματα τῶν Κυπρίων εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου.

Στησικλῆς, έους (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι.

Στησίλαος καὶ (Ἰων.) Στησίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Θρασύλου, εἷς τῶν ἐν Μαραθῶνι στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος.

Στησίμβροτος (ὁ), ῥαψῳδός τις ἐκ Θάσου, ἀκμάσας ἐπὶ Περικλέους καὶ γράψας Ὁμηρικὴν φυσιολογίαν. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτ. (Περικλ. 8, 13).

Στησίχορος (ὁ), περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, καλούμενος πρότερον Τισίας, μετονομασθεὶς, δὲ ἀφ' οὗ μετερρύθμισε τοὺς σκηνικοὺς χορούς. Λέγεται δὲ ὅτι, σατυρίσας τὴν Ἑλένην, ἐτυφλώθη, ϗ πάλιν ἰατρεύθη, ἀφ' οὗ ἔγραψεν ἐγώμιον εἰς αὐτὴν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: «Παλινῳδίαν ᾄδειν.» Ἀπέθανε δὲ ὀγδοηκοντούτης ἐν Κατάνῃ, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Τῶν ποιημάτων του ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

Στίλβη (ἡ), θυγ. τοῦ Πηνέως ϗ τῆς Νύμφης Κρεούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην ϗ Κένταυρον.

Στιλβίδης, ου (ὁ), περίφημος μάντις ἐν Ἀθήναις.

Στιλβωνίδης, ου (ὁ), ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Στίλπων, ωνος (ὁ), περίφημος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου ϗ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ νομιζόμενος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς ἄθεος, διότι δὲν παρεδέχετο κἀμμίαν γενικὴν ἢ ἀφῃρημένην ἰδέαν.

Στίρις, εως καὶ ιδος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἄποικος τῶν ἐκ Στειρίας Ἀθηναίων.

Στεφάνη (ἡ), λίμνη μεγάλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Στιχίος (ὁ), στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Στοβαῖος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Στοβῶν. 2) (ἰδιωνυμ.) Ἰωάννης ὁ—, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Στόβοι (οἱ), π. τῆς Μακεδ., πρὸς ἄρκτον τῆς Πελαγονίας, πρωτεύουσα τῆς ὅλης ἐπαρχίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, (Ἰστίμπ).

Στοιχάδες (αἱ), πέντε ἡ, κατὰ τὸν Πλίν., τρεῖς νῆσοι τῆς Μεσογείου, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγουρίας ἄχρι τῆς Μασσαλίας, ὧν ἐπισημότεραι ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Ὑπαία, ἴδε ϗ Λιγυστίδες.

*Στόμιος (ὁ), Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 2) γλύπτης παρὰ Παυσ.

*Στόνοι (οἱ), ἔθνος τι περὶ τὰς Ἄλπεις παρὰ Στρβ. (Δ', G, 204).

Στόρας (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐόλσκων.

Στράβαξ, ακος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθ. πολέμῳ.

Στράβων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Ποντῷ Ἀμασείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

*Στρατάρχας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Λαγέτα, προπάππου μητρόθεν τοῦ Στράβωνος.

Στρατὶς (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀφανισμένη ἤδη ἐπὶ Στρβ.

*Στράτιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν., (παρβλ. Στράτος).

Στράτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. 2) υἱὸς τοῦ Κλυμένου. 3) ἱερεύς τις ἐν Παντικαπαίῳ.

Στράτιχος (ὁ), Βοιωτ. Αἰολ. τύπος τοῦ Στράνιος.

Στρατοβάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου.

Στρατόδημος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Στρατοκλείδης, ου (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Στρατοκλῆς, έους (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Κρήτης σφενδονητῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ Φιλίππου εἰς Ἀθήνας. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 4) φιλόσοφός τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Στρβ.

Στρατόλας, α (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Στρατονίκεια (ἡ), π. τῆς Καρ., κτίσμα Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ παρωνύμως τῆς γυναικὸς τοῦ Στρατονίκης. 2) Ἄλλη πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ταύρου, (ὁ πολ. Στρατονικεύς).

Στρατονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀτρόμον. 3) ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου, βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν. 4) θυγ. Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, νυμφευθεῖσα ὕστερον τὸν ἐξ ἄλλης γυναικὸς υἱὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σωτῆρα, ὅτε, ἐραθεὶς αὐτῆς, ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ. 5) (γεωγρ.) = Στρατονίκεια. 6) π. τῆς Μακεδ., Φραγκόκαστρον).

Στρατόνικος (ὁ), κιθαριστής τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος τῶν βασιλέων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, περίφημος διὰ τὰ εὐφυῆ του σκώμματα, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικοκλέους, τυράννου τῆς Κύπρου, τὸν ὁποῖον ἐσατύρισε.

Στράτος (ὁ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, (ὁ πολ. Στράτιος). 2) π. τῆς Ἀχαΐας, ἡ ὕστερον Δύμη.

Στράττις, ιδος (ὁ), τύραννός τις ἐν Σάμῳ, (Ἡρ. Δ', 138). 2) ποιητὴς κωμικὸς ἢ τραγικὸς ἐξ Ἀθηνῶν. 3) συγγραφεὺς Ὀλυνθίου, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Στράτων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου. 2) ἕτερός τις, θηλυδρίας, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειάν του. 4) ἕτερος, βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 5) ὁ Φυσικός, φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, καὶ μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Θεοφράστου, διδάσκαλος δὲ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φημιζόμενος διὰ τὰς βαθείας φυσικάς του γνώσεις.

*Στράτωνος νῆσος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Στράτωνος πύργος (ὁ), π. τῆς Παλαιστίνης, ἡ ὕστερον Καισάρεια.

Στρεψᾶ (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Θρᾴκης.

Στρεψιάδης, ου (ὁ), Ἰσθμιονίκης ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) ἐπίπλαστον τι [ὄνομα στρεψοδίκου τινός, μαθητοῦ δῆθεν τοῦ Σωκρ. παρ' Ἀριστοφάνει.

Στρογγύλη (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου παρὰ τὴν Σικελίαν, ὅπου ἐμυθεύετο ἔχων τὴν καθέδραν του ὁ Αἴολος, (Stromboli).

*Στρογγυλίων, ωνος (ὁ), ἁλμυρὸς τις παρὰ Παυσ.

Στροῖβος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λεωκράτους, (Θκδ. Α', 105).

Στρομβιχίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Διοτίμου παρὰ Θκδ. (κωμ.) ὑποκορ. τοῦ

Στρόμβιχος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου.

Στρουθᾶς, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Στρουθίας, ου (ὁ), παράσιτός τις, ἀναφερόμενος συχνάκις παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

*Στρουθοῦς, οῦντος (ὁ), ἄκρωτ. τῆς Ἀργολ. περὶ τὸν Μάσητα.

Στρούχατες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Μηδίας παρ' Ἡροδ.

Στρόφακος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ. (Δ', 78).

Στροφάδες (αἱ), δύω μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου πρὸς μεσημβρ. τῆς Ζακύνθου, αἱ πρότερον καλούμεναι Πλωταί, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲ ἐτρίβησαν αἱ Ἅρπυιαι.

Στροφίη (ἡ), πηγή τις παρὰ τὰς Θήβας τῆς Βοιωτ.

Στροφίος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρῴων, πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. 2) υἱὸς τοῦ Κρίσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἀναξιβίας, καὶ πατὴρ τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔκγονος τοῦ προτέρου.

*Στρυβήλη (ἡ), γυνή τις παρὰ Δημοσθένει.

Στρύμη (ἡ), π. τῶν Θασίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ.

Στρυμόδωρος (ὁ), Ἀχαρνεύς τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Στρυμονίας καὶ (Ἰων.) Στρυμονίης, α (ὁ), ἄνεμός τις ἐν Θρᾴκῃ, πνέων ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ.

Στρυμονικός, ή, όν. Ὁ τοῦ Στρυμόνος. ‖. » — κόλπος, « ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, (Κόρφος τῆς Κονίτσας).

Στρυμώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Σκαμανδρίου καὶ γυνὴ τοῦ Δαυλίου.

Στρυμών, όνος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χωρίζων πρότερον αὐτὴν τῆς Μακεδόν. καὶ χυν. εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Ἰσκάρ). ‖ (ὡς ποτάμιος θεὸς), πατὴρ τοῦ Ῥήσου καὶ τῆς Εὐάδνης.

Στυβέρρα (ἡ), π. τῆς Μακεδ.

Στύγνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολύκτορα.

Στύμβαρα (τὰ), = Στυβέρρα.

Στυμμαδωρος (ὁ), ἐπίπλαστον ὄνομα ἐπὶ αἰσχρᾷ ἐννοίᾳ [στῦμα], παρ' Ἀριστοφ.

Στυμφαλίς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Στυμφάλου, (θῆ. ‖.» — λίμνη, « λιμνη τις παρὰ τὴν Στύμφαλον, πολιν τῆς Ἀρκαδ., σχηματίζουσα ὑπογείους τὸν Ἐρασῖνον, ποταμὸν τοῦ Ἄργους. Περὶ αὐτὴν δ' ἐτρίβοντο αἱ ‖. » Στυμφαλίδες ὄρνιθες, « σαρκοβόρα τινὰ ὄρνεα μὲ σιδηρᾶ πτερὰ καὶ ῥάμφη, ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας καὶ ἀφανίζοντα τὴν χώραν, διωχθέντα δὲ, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Στύμφαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλάτου ἢ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., πατὴρ τῆς Παρθενόπης κτλ., φονευθεὶς δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Πέλοπος. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κερατωνωθέντων παίδων τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. 3) (γεωγρ.) β. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν πόλιν Στυμφαλον, συνεχόμενον μὲ τὴν Κυλλήνην. 4) ποτ. πηγ. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, ἢ σχηματίζων τὴν Στυμφαλίδα λίμνην.

Στύμφαλος καὶ (Ἰων.) Στύμφηλος (ἡ ἢ ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Στυμφάλιος).

Στύμφη (ἡ), β. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μακεδ., (ὀρθότ. Τύμφη).

Στύξ, υγὸς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, ἐξ ἧς ὁ Πάλλας ἐγέννησε τὴν Βίαν, τὸ Νῖκος κτλ., διατρίβουσα ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ἀπ' ὅπου ἀνέβρυεν ὁ 2) ὁμωνύμιος ποταμὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἦτον ὁ μεγαλήτερος ὅρκος τῶν Θεῶν. 3) πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ θανατηφόρος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα διὰ τὴν ἄκραν της ψυχρότητα, πηγάζουσα ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου παρὰ τὴν πόλιν Νώακριν, (Μαυρονέρι).

Στύρα (τὰ), π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον, (ὁ πολ. Στυρεύς).

Στύφων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Σύαγρος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου, ῥαψῳδήσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας. 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβεύσας ἐκ Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα, τύραννον τῶν Συρακουσῶν, ἵνα τὸν καταπείσῃ εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν.

Συάδρας, α (ὁ), ἁγαλματοποιὸς τις ἐκ Σπάρτης.

*Συβαριάδης, ου (ὁ), Λακεδαιμονίδης τις, νικήσας Ὀλύμπια κατὰ τὴν 99 Ὀλυμπ.

Σύβαρις, εως καὶ ιδος (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῷ Λευκανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρῴων περὶ τὸ 710 πρὸ Χ., τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, συμποσούμενοι ἐκ 300,000, κατήντησαν διὰ τὴν ἄκραν εὐφορίαν, ὡς φαίνεται, τῶν περιχώρων της, εἰς τοσαύτην τρυφήν, ὥστε ἐμιμοῦντο παρομοιζόμενοι ἐπὶ τούτῳ, μέχρις ὅτου περὶ τὸ 510 πρὸ Χ. ἐξωλοθρευθησαν ὑπὸ τῶν γειτόνων καὶ ἀντιπάλων αὐτῶν Κροτωνιατῶν. Μετὰ τινα δὲ ἔτη συνῳκίσθη αὖθις ἡ Σύβαρις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος, καὶ μετωνομάσθη Θούριοι, (ὁ πολ. Συβαρίτης). 2) ποτ. τῆς Λευκανίας, ῥέων παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Συβάρτας, α (ὁ), Δωρ. = Συβαρίτας = Συβαρίτης.

Σύβοτα (τὰ), νησίδιον καὶ λιμὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. 2) ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συβρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Συβρίδης ἢ Ἐκ Συβριδῶν).

Σύεδρα (τὰ), πολίχν. τῆς Κιλικ. ἡ Ἰσαυρ. περὶ τὸ Κορακήσιον.

Συέννεσις, εως (ὁ), ὄνομα κοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας.

Σύεσσα (ἡ), = Σούεσσα.

Συήνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, πλησίον τῆς νῦν Ἀσουὰν, (ὁ πολ. Συηνίτης).

Σύθας, α (ὁ), ποτ. διορίζων τὴν Ἀχαΐαν τῆς Σικυωνίας.

Συκέα (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἀπό τινος τῶν Τιτάνων, κατὰ τὸν Ἀθήν., (κυρ. = τῷ-

Συκῆ (ἡ), φρούρ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, (ἄλλως ἀνγν. Τύκη=Τύχη).

*Συκούριον (τὸ), π. τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης, (Σίγουρον).

Συλέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κορίνθου, γυνὴ τοῦ Πολυπήμονος, ᾗ μήτηρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιος.

Συλλειον (τὸ), = Σύλλιον.

Συλλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῆς Αὐλίδος, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἐβίαζε τοὺς διερχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλας του. 2) Συλλέως πεδίον, πεδιάς τις περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον τῆς Μακεδ., μεταξὺ τῶν πόλεων Ἀργίλου καὶ Σταγείρων.

Σύλκοι (οἱ), = Σολγοί.

Σύλλας, α (ὁ), Κορνήλιος, ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμ., πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου ᾗ κυριεύσας, μετὰ πεισματώδη πολιορκίαν, τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας κατέσφαξε, συλήσας καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν.

Σύλλιον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ. μεταξὺ Πέργης καὶ Ἀσπένδου.

Συλοσῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξωρίσθη.

Σύμαιθος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κατάνης, καὶ χὺν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Giarella).

*Συμβάκη (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἡ Μηδ.

*Σύμβολα (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Συμβόλων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Σύμη (ἡ), Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Σθένιον, ἢ 2) θυγ. τοῦ Ἰαλυσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) νῆσος μικρὰ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, μία τῶν Σποράδων, μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου, (ὁ νῆσ. Συμαῖος).

Συμμαχος (ὁ), παλαιστής τις, υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, Μεσσήνιος, Ὀλυμπιονίκης.

Συμπληγάδες (αἱ), νῆσοι, αἱ ἄλλως Συνορμάδες καὶ Κυάνεαι.

Συννάδα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατ., περίφημος διὰ τὰ ὡραῖα της μάρμαρα (τὸν Δοκιμήτην ἢ Συνναδικὸν λίθον), (ὁ πολ. Συννάδευς).

*Συννδων, ωντος (ὁ), Αἰγινήτης, γλύπτης, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Πτολίχου.

Συντριψ, ιβος (ὁ), ὄνομα ἐπίπλαγον κακοήθους τινος δαίμονος συντρίβοντος τὰς γύτρας.

*Σπαλητός (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σπαλήττιος).

Σύρα (ἡ), = Σῦρος. 2) ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, (ὅθεν 3) ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφάνει.

Συρακοσείς, ίδος (ἡ), = Συρακουσία.

Συράκοῦσαι καὶ (Δωρ.) Συράκοσαι -οσσαι (αἱ), ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχίᾳ Δωριέων ᾗ Κορινθίων τῷ 758 πρὸ Χ, ἔχουσα 180 σταδ. περίμετρον, καὶ διῃρημένη εἰς πέντε μέρη, τὴν Νᾶσον, τὴν Ἀχραδίνην, τὴν Τύχην ἢ Τύκαν, τὴν Νεάπολιν καὶ τὰς Ἐπιπολάς, ἀποτελοῦσα δὲ ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν, ᾗ κμάσασα ἐπὶ πολλοὺς χρόνους, (ὁ πολ. Συρακούσιος).

*Συρακῶ, οῦς (ἡ), = Συράκουσαι.

Συρήκουσαι, Συρηκόσιος, Ἰων. ἀντὶ Συρά-κουσαι, Συρακούσιος.

Σύργις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.

Συρία καὶ (Ἰων.) Συρίη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ταύρου μέχρι τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐκλαμβανομένη πολλάκις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀντὶ τῆς Ἀσσυρίας, διῃρημένη δὲ ἐπὶ τῶν Μακεδόνων εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, παρωνυμουμένας ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πρωτευουσῶν, Ἀντιοχείας, Σελευκείας, Ἀπαμείας καὶ Λαοδικείας, (Σύρ), (τὸ ἐθν. Σύρος καὶ τὸ κτητ. Σύριος). ‖ = Συρίη ἡ Παλαιστίνη, ἡ Ἡρόδ., = Παλαιστίνη.

Συρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σύρος.

*Σύριος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τριβαλλῶν.

Σῦρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου, (Σύρα), (ὁ νησ. Σύριος).

Σύρος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Συρίας, (ὅθεν 2) ὄνομα δούλων παρὰ Στρβ. ᾗ τοῖς κωμικοῖς. 3) (ἰδιωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Σινώπης.

Συροφοίνιξ, ικος (ὁ), = Φοίνιξ.

Συρρέντον (τὸ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Sorrento), (ὁ πολ. Συρρεντῖνος).

Σύρτις [Τὸε τὸ Λεξικόν], εως ᾗ ιδος (ἡ), μέρος ἀμμώδες ἢ τενταμώδες περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ δύω ἡ Μεγάλη, σχηματίζουσα μεγάλον κόλπον περὶ τὴν Κυρηναϊκήν, περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, καὶ καλουμένον κοινῶς Κόρφον τῆς Σίδρας, καὶ ἡ Μικρὰ ἢ Ἑλάστων, ἡ ἄλλως Δωτοφαγῖτις, μεταξὺ Τουνεζίου ᾗ Τριπόλεως, κοινῶς Κόρφος τοῦ Γκάβες.

*Σύρφαξ, ακος (ὁ), Ἐφέσιος τις παρ' Ἀρρ.

*Σῦς, Συός (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδον. περὶ τὸν Ὄλυμπον.

Σφαγία (ἡ), = Σφακτηρία.

Σφαιρία (ἡ), νῆσος μικρὰ περὶ τὸ Παράλιον τῆς Ἀργολ. ἡ ὕστερον Ἱερά, (Καστέλλι τοῦ Πόρου).

Σφαῖρος (ὁ), Ἱπποκόμος τοῦ Πέλοπος. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Βοσπόρου (Βορυσθενίτης), μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν ἐν Λακεδαίμονι.

Σφακτηρία (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Πύλου.

Σφενδάλη (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σφενδάλειος).

Σφήκεια (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Κύπρος. 2) π. τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Σφηκειεύς).

Σφῆλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκόλα ἐξ Ἀθηνῶν καὶ πατὴρ τοῦ Ἴασου.

Σφηττός (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σφήττιος).

Σφῆττος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροιζῆνος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σφηττοῦ.

Σφιγγεῖον ὄρος (τὸ), ὅδε Φίκειον.

Σφίγξ, ιγγὸς (ἡ), τέρας φοβερὸν τῆς μυθολογίας μὲ κεφαλὴν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα καὶ πόδας λέοντος, ᾗ πτέρυγας ἀετοῦ, πεμφθὲν ὑπὸ τῆς Ἥρας πρὸς τιμωρίαν τῶν Θηβ., καὶ καταπαράττον ὅσους δὲν ἐδύναντο νὰ λύσωσι τὸ περίφημον ἐκεῖνο αἴνιγμα, τὸ ὁποῖον λύσας ὁ Οἰδίπους, ἐβασίλευσε τῶν Θηβῶν, καὶ τότε ἡ Σφίγξ ἐκρημνίσθη ἀπὸ τινος βράχου. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετεδόθη ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅπου διὰ τῆς σφιγγὸς εἰκονίζετο ἡ θεία σοφία· ἀλλ' ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφίγξ παριστάνετο συνήθως ἄνευ πτερύγων καὶ εἶχε πρόσωπον ἀνδρός.

Σφοδρίας, α (ὁ), περίφημος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. 2) κυνικός τις, γράψας Τέχνην ἐρωτικήν.

*Σφραγίτιδες Νύμφαι (αἱ), αἱ περὶ τὸ Σφραγίδιον ἄντρον τοῦ Κιθαιρῶνος τιμώμεναι.

Σφυρομαχος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, γράψας ψήφισμα ὥστε αἱ εὐγενεῖς τῶν πολιτῶν γυναῖκες νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ χωρισμέναι ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν.

*Σφῦρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος, ᾗ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνορος.

*Σχεδία (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα ᾗ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Σχεδίος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱπποδυτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου, ἡγεμὼν τῶν ἐπ. Τροίαν Φωκέων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδους, ἕτερος ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων, λαβὼν καὶ οὗτος τὴν αὐτὴν τύχην.

Σχερία (ἡ), ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα Κέρκυρα, ἢ, κατά τινας τῶν νεωτέρων, ἡ Θεσπρωτία ἢ Ἰλλυρία.

Σχοινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ᾗ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης, ἐκ Βοιωτίας, συγγενεύσας ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου μετὰ τοῦ Ἴασου, πατρὸς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀταλάντης.

Σχοινὶς (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦντος ποταμοῦ παρὰ τὰς Θήβας, (ὁ πολ. Σχοινεὺς ἢ Σχοινιεύς).

Σχοινοῦς, οῦντος (ὁ), λιμὴν τῆς Κορινθ. ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. 2) κώμη τῆς Ἀρκαδ. 3) ποτ. τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θήβας. 4) πεδιὰς μεγάλη τῆς Ἰβηρίας, (Ρωμ.) Campus Spartarius.

Σωγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, νικήσας ἐν παισὶ πένταθλον εἰς τὰ Νέμεα.

*Σῶγχις, ιδος (ὁ), Αἰγύπτιός τις ἱερεὺς ἐκ Σάϊδος παρὰ Πλουτ. (Σόλ. 26).

*Σωδάμας, αντος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Παυσαν. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἄσσου.

*Σώδημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπηράτου ἐκ Τεγέας.

*Σωζομενὸς (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ τῶν Βυζαντινῶν.

Σωκλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Σωκλείδης, ᾱ (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. 2) Αἰγινήτης τις παρὰ Πινδ. 3) Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σωκλέης-ῆς, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Σῶκος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

Σωκράτης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Σωκράτη καὶ Σωκράτην), ὁ περίφημος φιλόσοφος τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης, γεννηθεὶς τὸ δ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ., καὶ ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς τὴν πρακτικὴν (Σωκρατικὴν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην) φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἔρευναν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν ᾗ ἀνηγορεύθη ὁ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῆς Πυθίας. Κατηγορηθεὶς, ἑβδομηκοντούτης ἤδη, ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου ᾗ Μελίτου, ὡς ἀνατροπεὺς τῶν καθεζώτων καὶ διαφθορεὺς τῆς νεολαίας, κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον, διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως μεταμεληθέντες μετ' οὐ πολὺ οἱ συμπολῖται του, ἀνήγειραν αὐτῷ χαλκοῦν ἀνδριάντα ᾗ διέταξαν γενικὸν πένθος. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησε πέντε παῖδας, ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρός τυ. Τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του διεσώθησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν τυ, ᾗ ἰδίως τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοφῶντος, αἱ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φερόμεναι ἑπτὰ ἐπιστολαὶ ἀμφιβάλλονται. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιγένους, ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. περὶ Θκδ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατευσαμένων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας. 4) ὁ πατὴρ τῆς Ἀθηναίας Φύης, ἥτις ἀπεικόνισε τὴν Ἀθηνᾶν, συγκατελθοῦσα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἅρματος μὲ τὸν Πεισίστρατον εἰς τὰς Ἀθήνας. 5) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Θηβῶν. 6) Ὀλυμπιονίκης ἐκ Παλλήνης. 7) Ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἄργους.

Σωκρατίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

*Σῶμις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (ΣΤ', 14).

*Σώπατρος (ὁ), ζωγράφος τις ἐκ Πάφου, ἄλλως Φάκιος παρωδός, σύγχρονος Ἀλεξάνδρᾳ τοῦ Μ.

*Σωπείθης, ους (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Ἰνδίας.

Σώπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοδώρου στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Σώρα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (ὁ πολ. Σωρανός).

Σωράκτον (τὸ), β. τῆς Τυρρην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πλησίον τῆς Ῥώμης, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλ.

*Σωρανὸς (ὁ), ἰατρός τις ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ. 2) ἕτερος, νεώτερος, ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Σωσάνδρα (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ἀνδριὰς, ἔργον τοῦ Καλλάμιδος, εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Σωσθένης, ους (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Σωσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκλέωνος ἐξ Ἀθηνῶν. 2) ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Συρακουσῶν συστρατευσαμένων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἴσως ὀρθότ. Σῶσις. 3) φιλόσοφός τις διαδόχης ἐπ' ἀθείᾳ. 4) ὄνομα δούλου παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Σωσίβιος (ὁ), ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφονεύσαν ἔπειτα Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην, καταφυγόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον. 2) τραγικὸς ποιητὴς, τοῦ ὁποίου σώζονται ὀλίγοι τινὲς ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου Δάφνις ἢ Λιτύερσα ποιήματος. 3) γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, συγγράψας Λύσεις.

Σωσιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου. 3) ῥήτωρ τις, μιμητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Σωσίθεος (ὁ), τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχρόμενος μετὰ τοῦ Σωσιβίου (2).

Σωτικλέης-ῆς, ους (ὁ) Κορίνθιός τις πρεσβεύσας εἰς Λακεδαίμονα (Ἡρόδ. Ε', 92). 2) ποιητὴς τραγικὸς, Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ᾗ γράψας 73 τραγῳδίας. 3) ἕτερός τις ποιητὴς παρὰ Πλουτ. (Συμπο. Ε'. 4).

Σωσικράτης, ους (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας. 2) γραμματικός τις ἐκ Ῥόδου παρ' Ἀθην. 3) ἀστρονόμος τις ἢ γεωγράφος, γράψας περὶ Κρήτης.

Σώσιλος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὰς πράξεις.

*Σωσιμένης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Τηνίου Πανaιτίου, (Ἡρόδ. Η', 82).

Σώσιμος (ὁ), τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, ἴσως -τῷ-

Σωσίνομος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Νεάρχου παρὰ Δημοσθ.

Σωσίπατρος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Σώσιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας. Σῶσις, ιδος (ὁ), ἴδε Σωσίας (2).

Σωσίστρατος (ὁ), Εὐβοεὺς, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Πυθαγορείτης τις ἐκ Λοκρῶν. 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμ., (παρὸ Σώζρατος).

*Σωσιφάνης, ους (ὁ), ποιητὴς τις παρ' Ἀθην. (Γ', 433.)

Σῶσος (ὁ), ἀνὴρ τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωτράτη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει, (παρβλ. Σωστρατος).

Σωτρατίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωστράτου. 2) κυριωνυμ.) ἔφορός τις ἐν Σπάρτῃ παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ζωγράφου Σοφοκλέους.

*Σωστρατίων (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Σικυῶνος.

Σώστρατος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἄγησία ἐκ Συρακουσῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀσωπάμαντος ἐξ Αἰγίνης. 3) θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης ἀποκαλεῖ διὰ τοῦτο Σωστράτην. 4) Βοιωτός τις, σύγχρονος τοῦ Δεκιανοῦ, ἐπονομασθεὶς, διὰ τὴν ἀνδρίαν του, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὰς θηριομαχίας του, Ἡρακλῆς. 5) περίφημος παγκρατιαστὴς, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ. 6) περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, ὁ οἰκοδομήσας τὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας. 7) ἀγαλματοποιὸς ἐκ Χίου, πατὴρ τοῦ Παντίᾳ.

Σωσύλος (ὁ), ἀνὴρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ

Σωσὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωτάδας (Δωρ. ἀντὶ) Σωτάδης, ου (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) φιλόσοφός τις ἐκ Ῥοδοντίου.

Σώτειρα (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς, (ὁ πολ. Σωτειρηνός).

Σωτήριδας, α (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σωτήριχος (ὁ), ποιητὴς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ ἄλλοι.

Σωτίων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας συλλογὴν ποιημάτων, ἐπιγραφομένην Κέρας Ἀμαλθείας.

Σωφάνης, ους (ὁ), Ἀσκελεύς τις, ἀριστεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Σωφηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, (τὸ ἐθν. Σωφηνοί).

Σώφιλος (ὁ), παγκρατιαστὴς τις ἐξ Ἀθηνῶν παρὰ Δημοσθ. 2) = Σόφιλος.

Σωφρονίσκος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σωκράτους.

Σώφρων, ονος (ὁ), μιμογράφος ἐκ Συρακουσῶν, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.

Σῶχα (τὰ) ἢ Σῶχοι (οἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Κομμαγηνῆς.

Τ

Τάβαι (αἱ), π. τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. 2) π. τῆς Περσίδος, (ὁ πολ. Ταβηνός).

Τάβαλος (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων.

Ταβεαὶ (αἱ), π. τῆς Φρυγ.

Ταβιανὴ (ἡ), νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, εἰς τὰ παράλια τῆς Περαΐδος.

Ταβιηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παρθίας, (τὸ ἐθν. Ταβιηνοί).

*Ταβούλης, ᾱ (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Παυσ.

Ταγαὶ (αἱ), π. τῆς Παρθ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας.

Τάγης, ου (Ὕ., ὑπαστράτηγος τοῦ Τισσαφέρνους, (ζήθυσ. Στάγης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τάγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἱσπαν., ῥέων διὰ τῆς Λουσιτανίας, καὶ γιν. εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, (Tajo).

Ταίναρον (τὸ), τὸ μεσημβρινώτατον ἄκρωτ. τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου καὶ ναὸς ἐπίσημος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις, (Κάβο-Ματαπάν). 2) π. μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Καινὴ πόλις, (Μάνη).

Ταίναρος (ἡ καὶ ὁ), = Ταίναρον. 2) (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἔλάτου καὶ τῆς Εὐρυμέδας, θυγατρὸς τοῦ Δαμασύκλου.

Τάκιτος (ὁ), Κορνήλιος, ὁ μέγας ἱστοριογράφος τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Τακίτου καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Ἰουλίου Ἀγρικόλα, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τίτου καὶ Δομιτιανοῦ καὶ φθάσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ.

Τάκομψος (ἡ), = Ταχομψώ.

Ταλαβρόκη (ἡ), π. τῆς Ἑρκανίας.

Ταλαιονίδης ἀντὶ Ταλαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ.

Ταλαὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος ἐκ τῆς Πηροῦς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ Λυσιμάχης τῆς Ἀβαντος ἢ ἐκ Λυσιανάσσης τῆς Πολύϐου τὸν Ἄδραστον, τὸν Παρθενοπαῖον, τὸν Ἰφῶνακτα, τὸν Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. 2) υἱὸς τοῦ Κρηθέως.

Ταλαρία (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν, (Tatria), (ὁ πολ. Ταλαρῖνος).

Ταλετὸν (τὸ), μία τῶν ἀκρωρειῶν τοῦ Ταϋγέτου.

Ταλθυβιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταλθυβίου. ||. οἱ Ταλθυβιάδαι ἀπετέλεσαν ἰδίαν πατριὰν ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀπ' αὐτῶν διωρίζοντο οἱ κήρυκες.

Ταλθύβιος (ὁ), κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμν. ἐν Τροίᾳ, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ.

*Ταλμενα (τὰ), λιμὴν τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης.

Τάλως, ω (ὁ), υἱὸς τῆς Πέρδικος, ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, διδαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιΐαν, καὶ ἐπινοήσας τὸν πρίονα, τὸν κεραμικὸν τροχὸν καὶ ἄλλα λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ τάφος τοῦ, τιμωμένου ὡς ἥρωος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. 2) ἀνὴρ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, μὲ μίαν μόνην φλέϐα αἵματος ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον ἐδωρήσατο ὁ Ζεὺς τῷ Μίνωϊ ἵνα φυλάττῃ τὴν Κρήτην, περιερχόμενος αὐτὴν τρὶς τῆς ἡμέρας, καὶ κατοπτεύων τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τῆς Μηδείας, θελήσας νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὴν νῆσον ἀπόϐασιν τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος ἢ τοῦ Κρητὸς, παρὰ Παυσ

Τάμαρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἰνδ. 2) ποτ. τῆς Βρεττιαν.

Ταμάσεος καὶ Τάμασος καὶ Ταμασσὸς (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρ., περίφημος διὰ τὰ χαλκωρυχεῖα της, παρὰ Τεμέσῃ.

*Ταμίαθις, εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτ., (Δαμιάτ.).

Τάμυνα (ἡ) καὶ Ταμύναι (αἱ), π. τῆς Εὐϐοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπολλ., κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀβαντος, (ὁ πολ. Ταμυνεὺς καὶ Ταμυναῖος).

Ταμυράκη (ἡ), ἀκρωτ. τοῦ Ταμυράκης κόλπου, τοῦ ἄλλως Καρκινίτου, ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ, ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Ταμύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης, ῥέων μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βήρυτος, (Δαμήρ).

*Ταμωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., ἐνωθεῖσα μετὰ ταῦτα μὲ τὴν Ἀρμενίαν.

Ταμὼς, ὼ (ὁ), Αἰγύπτιος ἐκ Μέμφιδος, σατράπης τῆς Ἰων. ἐφ' ὕστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Τάναγρα (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Γραῖα, π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ ἐφ' τῆς Μεθώνης, πατρὶς τῆς ποιητρίας Κορίννης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς τὸ αὐτόθι γυμνάσιον, (Σκαμένο), (ὁ πολ. Ταναγραῖος).

Τάναϊς, ϊδος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χωρίζων τὴν Εὐρώπην τῆς Ἀσίας ἐφ' χυν. διὰ δύο στομάτων εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Δόν). 2) παρὰ τῷ Ἀρρ.=Ἰαξάρτης.

Τάναϊς, ϊδος (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζυμίου τοῦ Τανάϊδος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου Πολέμωνος, (ὁ πολ. Ταναΐτης).

*Ταναοξάρης, ους (ὁ), ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Μ. Κύρου.

Ταναὸς (ὁ), = Τάνος.

Τάνητον (τὸ), = Τάννητος.

Τάνις, εως καὶ ιος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Τανιτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου, καθέδρα τῶν Φαραὼ, (ὁ πολ. Τανίτης).

Τάννητος κώμη (ἡ), κώμη τῆς ἄνω Ἰταλ. μεταξὺ Πέρμας καὶ Ῥηγίου, (Tanoia).

Τάνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., χυν. διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακων. εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον.

Ταντταλίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταντάλου.

Ταντταλὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Ταντάλου.

Τάνταλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Τμώλου καὶ τῆς Πλουτοῦς, βασιλεὺς τῆς Φρυγ., πατὴρ τοῦ Πέλοπος ἐφ' τῆς Νιόβης, περίφημος εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους διὰ τὰ μεγάλα του πλούτη ἐφ' τὴν ἐν τῷ Ἅδῃ τιμωρίαν του, ὅπου κατεδικάσθη νὰ διψᾷ αἰωνίως καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ πίῃ, καὶ τοι περιεχυλίμενος ἀπὸ ὕδατα ἐφ' δένδρα μὲ καρποὺς ὡραίους, διότι, σφάσας τὸν υἱόν του, παρέθηκεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τοὺς θεούς, ἵνα δοκιμάσῃ ἐὰν διακρίνωσι τὸν δόλον. 2) υἱὸς τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. 3) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. 4) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Πρακλέους ἀργηγὸς τῆς ἐν Αἰγίνῃ φρουρᾶς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

*Ταναοξάρης (ὁ), = Ταναοξάρης.

*Τάξακις (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ. (Δ', 120).

Τάξιλα (τὰ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγα Ἰνδίας, μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου, (ὁ πολ. Ταξιλίτης ἢ Ταξιληνός).

Ταξίλης, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν, ὑποταχθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον. 2) = τῷ -

*Τάξιλος (ὁ), στρατηγός τις τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου.

*Ταυία (ἡ), π. τῶν ἐν Γαλατίᾳ Τρόκμων.

Τάοχοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ Πόντου, περὶ τὸν Φᾶσιν καὶ Ἀράξην.

Τάπη (ἡ), π. τῆς Ἑρκαν.

*Ταπόσειρις, ιδος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Αἰγύπτου (ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ) περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (ὁ πολ. Ταποσειρίτης).

Τάπουροι (οἱ), = Τάπυροι.

Ταπροβάνη (ἡ), νῆσος μεγάλη τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδ., (Κεϋλάν).

Ταπύριοι καὶ Τάπυροι (οἱ), λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας, διατρίϐων περὶ τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης ὄρη.

*Ταρακίνη (ἡ), = Ταββακίνα.

Ταρακὼν, ῶνος (ἡ), = Ταῤῥακών.

Τάρας, αντος (ὁ ἐφ' ἡ), π. μὲ λιμένα τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς καλουμένου Ταραντῖνον κόλπον, καὶ τὸν ὁμώνυμον αὐτῆς ποταμὸν, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Φάλανθον ἐκ Λακεδαίμονος φυγαδευθέντων Παρθενίων περὶ τὸ 707 πρὸ Χ., ἀκμάσασα ἐπὶ πολὺ διὰ τοῦ ἰσχυροῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της, καρπὸν τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου, ἐφ' ἧν, ριευθεῖσα τῷ 209 πρὸ Χ. ὑπὸ τῶν Ῥωμ. (Taranto), (ὁ πολ. Ταραντῖνος).

Ταραξιππος (ὁ), μέρος τι, εἴδος βωμοῦ τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ἢ μνήματος τοῦ Μυρτίλου, ἡνιόχου τοῦ Οἰνομάου, ἀνεγερθὲν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, περὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον πλησιάζοντες ἐτρόμαζον οἱ τῶν ἀγωνιζομένων ἵπποι.

Ταράσκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ναρϐων. Γαλλ. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδανοῦ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

*Ταρβασσὸς (ἡ), π. τῆς Πισιδίας.

Τάρβελλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκιτ. Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα καὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Πυρηναίων.

Ταργίτεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ Σκύθαι.

Ταριχέαι (αἱ) καὶ Ταριχεῖα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρὲθ, περίφημος διὰ τὰ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων της, καθὼς ἐφ' ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῆς εἰς ἄλλα μέρη, ἐφ' ἰδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου, παρεκτὸς τῆς τῶν ἰχθύων ταριχείας, ἦσαν ἐφ' ταριχεῖαι τῶν νεκρῶν, ἀνθρώπων ἐφ' ζώων, ὧν γνωστότεραι αἱ Πηλουσιακαὶ (Λιγιαρμὰ) ἐφ' αἱ Κανωβικαὶ, (Μεδεχ), (τὸ τοπ. Ταριχεάτης).

Ταρκυνία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Τυῤῥηνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βασιλική τῶν Ταρκυνίων οἰκογένεια ἐν Ῥώμῃ.

Ταρκύνιος (ὁ), ὁ Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ Κορινθίου Δημαράτου, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Βακχιαδῶν, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ., βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον, (138-176 ἔτει ἀπὸ κτ. Ῥώμης). 2) ὁ Superbus ἢ ὑπερήφανος, ἔγγονος τοῦ πρωτέρου, ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ. (220—245 ἀπὸ κτ. Ῥώμης), ἐξορισθεὶς παγγενεί, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν ἐν Κύμῃ βασιλεύοντα Ἀριστόδημον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐννενηκοντούτης.

Τάρνη (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ Τμώλου, αἱ ὕστερον Σάρδεις.

Ταροδουνον (τὸ), π. τῆς Γερμαν., (Derendoof).

Ταρπηΐα (ἡ), ἡ θυγ. τοῦ Σαβίνου Ταρπηΐου, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ὁ ἐν Ῥώμῃ Ταρπήϊος ἢ Ταρπήϊος λόφος, ἢ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατεκρημνίζοντο οἱ κατάδικοι.

Τάρπητες (οἱ), λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

*Τάρρα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ Ἀπόλλων Ταρραῖος. 2) π. τῆς Λυδ. καὶ 3) ἄλλη περὶ τὸν Καύκασον, ἄποικοι ἀμφότεραι τῆς ἐν Κρήτῃ, (ὁ πολ. Ταρραῖος).

Ταρρακίνα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ταρρακινίτης).

Ταρράκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., πρωτ. τῆς Ταρρακωνησίας χώρας, (Tarragona).

Ταρσήϊον (τὸ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἢ τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, (ὁ πολ. Ταρσηϊνός).

*Τάρσιος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, ῥέων παρὰ τὴν Ζῆλειαν.

Ταρσὸς (ἡ) ἢ Ταρσοί (οἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλου, ἢ ὕστερον Ἰουλιούπολις, (Ταρσού), (ὁ πολ. Ταρσεύς). 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πτολεμαΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ταρσεύς). 3) π. τῆς Βιθυν. (ὁ πολ. Τάρσιος).

*Ταρτησσίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ταρτησσὸν χώρα τῆς Ἱσπαν. ἐκτεινομένη μέχρι τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλ.

Ταρτησσὸς (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Θαρσεῖς, ἢ ὕστερον Κάρτεια, ἢ τὰ Γάδειρα, ἐπὶ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον. 2) (ὁ), ἀρχήτερα ὁ Βαῖτις, ποταμὸς τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ταρτήσιος). ||. « Ταρτησσία μύραινα, » Ἀριστοφ., ἡ τερατώδης. ||. « Γαλῆ —, » Διογ., ἡ μεγάλη.

*Τάρφαρα (τὰ), π. τῆς Κυδαίμ. Ἀραβ., (ὁ πολ. Ταρφαρηνός).

*Τάρφη (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Λοκρίδος περὶ τὴν Οἴτην, ἢ ὕστερον Φαρύγαι, (ὁ πολ. Ταρφαῖος).

*Τάσιος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ῥωξολανῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου.

Τάττα (ἡ), λίμνη ἀλατώδης τῆς Λυκαονίας.

Ταϋγέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα.

Ταΰγετον (τὸ) καὶ Ταΰγετος (ὁ) καὶ Ταΰγετα (τὰ), β. ἐπίσημον τῆς Λακων., ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδ. καὶ καταλῆγον εἰς τὸ Ταίναρον, (βουνὸν τῆς Μάνης ἢ Πενταδάκτυλον).

Ταυλάντιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ., κατοικῶν περὶ τὴν Ἐπίδαμνον.

Ταυρέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἔχων παλαίστραν, συχνὰ ἀναφερομένην.

Ταύρη (ἡ), = Ταυρική.

*Ταυρίανον (τὸ), π. τῶν Βρουττίων, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μεταύρου.

Ταυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Ταύρων, (ὅθεν ||. Ταυρική, « ἡ χώρα τῶν Ταύρων, περιλαμβάνουσα, ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἢ τὸν Ἀχίλλειον δρόμον, (Κρίμαία). ||. « Ταυρικὰ ὄρη, » τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην βουνὰ τῆς Κριμαίας.

Ταυρίνοι καὶ Ταυρίσκοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας περὶ τὰς Ἄλπεις, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντε, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Ταυρασίαν τὴν ὕστερον Augustam Taurinorum, ἢ σήμερον Τουρίνον.

*Ταυρίσκος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρριανῷ. 2) Γραμματικός τις, μαθητὴς τοῦ Κράτητος, (Σχ. κατὰ Γραμματ.).

*Ταυρίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.

Ταῦροι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Σκυθίᾳ Ταυρικῆς, θυσιάζοντες τοὺς ξένους εἰς τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ πειρατείας καὶ πολέμων.

Ταυρομένιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ. ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου, καλουμένου Ταύρου, (Taormina), (Ταυρομενίτης).

Ταυροπόλιον (τὸ), ἱερὸν τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Ταυρόπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου ἢ τῆς Ἀριάδνης.

Ταυρόπολος καὶ Ταυροπόλη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἐν Σκυθίᾳ Ταύρων, εἴτε διὰ τοὺς προσφερομένους εἰς θυσίαν αὐτῆς ταύρους, εἴτε διότι ἐφόνευσε τὸν πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἱππολύτου πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ταῦρον.

Ταῦρος (ὁ), ὁ Ἅλιος Τάλως, φύλαξ τῆς Κρήτης. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θεόδ. 4) (γεωγρ.) βουνὸν μέγα τῆς Ἀσίας, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἀγροῦ ἀκρωτηρίου τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, καὶ διαιροῦν τὴν Ἀσίαν εἰς δύο μεγάλα μέρη, τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ταύρου, διάφορα δὲ αὐτοῦ κλάδοι, ἐκτεινόμενοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς πρώτης αὐτοῦ σειρᾶς, λαμβάνουσι διάφορα ὀνόματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γεωγράφοις. 5) ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ταυρομένιον, (Capo d Crosa).

Ταυροσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης.

Ταυροσκύθαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τοὺς Ταύρους.

Ταύχειρα (τὰ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ μεταξὺ Λεπτίδος καὶ Πτολεμαΐδος, ἢ ὕστερον Ἀρσινόη καὶ σήμερον Τολμέτα.

Ταφιασσὸς (ὁ), β. τῆς Καλυδωνίας, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νέσσου.

Τάφιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Τηλεβόαι, ἔθνος ἀρχαῖον, ναυτικόν, ζῶν τὸ πλεῖστον ἀπὸ πειρατείας, καὶ κατοικοῦν μέρος μὲν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν. καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μεταξὺ αὐτῆς ἢ τῆς Λευκαδίας νήσων, ὧν ἡ μεγαλητέρα ὠνομάζετο ἰδίως Τάφος καὶ σήμερον Μεγανῆσι.

Τάφιος, α, ον, ὡς ἐπίθετ. καὶ ἐθν. ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Τάφου. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἱππαθόης, ἢ πατὴρ τοῦ Πτερελάου, οἰκιστὴς τῆς νήσου Τάφου.

Ταφιοῦς ἡ Ταφιοῦσσα καὶ Τάφος (ἡ), νῆσος μεταξὺ Ἀκαρν. καὶ Λευκαδίας, ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων.

Ταφόσιρις, ιδος (ἡ), = Ταπόσιρις.

Τάφραι (αἱ) καὶ Τάφρη (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Περεκόπη).

Τάφριοι (οἱ), λαὸς τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Καρκινίτην κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Ταχεμψὼ καὶ Ταχομψὼ, οῦς (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἐλεφαντίνης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας.

Ταχὼς, ὼ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος Ἀρτοξέρξου τοῦ Νόθου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπανάστ., προσεκάλεσεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ τὸν Ἀγησίλαον. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπολέμει ἐν Φοινίκῃ, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτανεβόν, ἀπεκήρυξαν τὸν Ταχὼ, ὅς τις, καταφυγὼν εἰς τὴν Περσίαν, διωρίσθη στρατηγὸς τοῦ μεγάλου βασιλέως κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Τιάνον (τὸ), τὸ Ἀπουλον, π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ, (Teamo). 2) τὸ Σιδικηνόν, π. τῆς Καμπανίας, (Tiano), (ὁ πολ. Τεανίτης).

Τίαρος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν Ἕβρον.

Τέασπις, ιος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ.

Τεατέα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄτερνου ποταμοῦ, (Chieti).

Τέβερις (ὁ), = Τίβερις.

Τέβρος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ἢ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Τεγέα καὶ (Ἰων.) Τεγέη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλέας, (Παληοεπισκοπὴ, πλησίον τῆς Τριπολιτσᾶς), (ὁ πολ. Τεγεάτης καὶ τὸ θηλ. Τεγεᾶτις).

Τεγεάτης, ου (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Τεγέας. 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Τεγεᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Τεγέαν χώρα.

Τεγεάτρα (ἡ), = Τεγέατη.

Τέγυρα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸ Λιμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτρα, μὲ ναὸν ᾗ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., ὅς τις ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων γεννηθεὶς ἐνταῦθα, ὅθεν ἐκαλεῖτο καὶ Τεγύρειος.

Τεγύριος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, ᾧ νυμφεύσας τὴν θυγατέρα του μὲ τὸν υἱόν του Ἴσμαρον, καταλιπὼν δὲ αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου του.

Τεθρώνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ.

*Τειθράσιος (ὁ), = Τιθράσιος.

Τειρεσίας καὶ (Ἰων.) Τειρεσίης, ου ἢ εω (ὁ), ὁ περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος, Θηβαῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς, μεταμορφωθεὶς ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς γυναῖκα καὶ μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἀναλαβὼν πάλιν τὴν πρώτην του μορφήν· τυφλωθεὶς δέ, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι κατεμαρτύρησε τῶν γυναικῶν, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, διότι εἶδεν αὐτὴν λουομένην· ἀνταμειφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τοῦ χαρίσματος τῆς προφητείας, ᾗ ζήσας ἑξ γενεὰς ἀνδρῶν. Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μαντώ, περίφημος μάντις ᾗ αὐτή· εἰς δὲ τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας ἦτον τὸ μαντεῖόν του.

*Τεισαμενός (ὁ), = Τισαμενός.

Τείσπης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ φίλος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Τειχιόεις, εντος (ὁ), ὕδε τὸ συνῳρημ. Τειχιοῦς.

Τείχιον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰτωλ.

Τειχιοῦς, οῦντος (ὁ), φρουρ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Τειχιοῦσσα (ἡ), φρούρ. τῆς Μιλησίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τεῖχος, ους (τὸ), φρούρ. τῆς Πελοπονν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Δύμην.

Τέκμησσα (ἡ), θυγ. τοῦ Τελεύταντος ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ᾗ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Εὐρυσάκην.

Τέκμων, ωνος (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσίδος.

Τεκτόσαγες (οἱ), τὸ ἐν. Τεκτόσαξ, λαὸς τῆς Γαλλ., κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων, ἀπ' ὅπου μετέβη εἰς τὴν Φρυγίαν ἢ Γαλατίαν, τὴν ἄλλως Γαλλογραικίαν.

Τελαμών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰγίνης διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ των Φώκου, καὶ ἐλθὼν εἰς Σαλαμῖνα, ὅπου διαδεχθεὶς τὸν βασιλέα αὐτῆς Κυχρέα, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Περίβοιαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκαθόου, ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἐξῆλθε δὲ ᾗ εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου, καὶ συνέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς Κολχίδα· συρρατεύσας δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῆς Τροίας, ἔλαβεν ὡς ἀριστεῖον τὴν Ἡσιόνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. 2)(γεωγραφ.) π. μεταξὺ τῆς Τυρρηνίας, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, (Telamone).

Τελαμωνιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, πατρωνυμ. ὁ Αἴας ἢ ὁ Τεῦκρος.

Τελαμώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ Τελαμῶνος. || «Αἴας ὁ—,» ὁ ἄλλως Μέγας, πρὸς διακρίσιν τοῦ Λοκροῦ ἢ μικροῦ.

Τελέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος ἐπ' ἀδδηφαγίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀριζοφάνους. 2) Κορίνθιος, πατὴρ τῆς Χρυσίλλης, ἐρωμένης τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος ᾗ τοῦ Περικλέους.

Τελέβαμος (ὁ), Ἀργεῖός τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Τελέθριον (τὸ), β. τῆς Εὐβοίας, παρὰ τὴν Οἰχάλιαν, (τὸ τοπ. Τελεθριεῖς).

*Τελένικος (ὁ), Βυζάντιός τις, ποιητὴς μοχθηρῶν ἁπμάτων.

Τελεόντες (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Τελέοντος δῆθεν τοῦ Ἴωνος.

Τελέταρχος (ὁ), Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. 2) Σύρος τις παρὰ Παυσαν. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Κλεάνδρου.

*Τελέσας, αντος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀθην.

Τελεσθώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Τελεσιάδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πινδ.

*Τελεσίας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πλουτ. 2) χορευτής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 629).

Τελεσικράτης, ους (ὁ), Κυρηναῖος, Πυθιονίκης.

Τελέσιλλα (ἡ), περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 63ὴν Ὀλυμπ., καὶ σώσασα διὰ τῆς ἀνδρίας της τὴν πατρίδα της ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους. Τῶν ποιημάτων της, θαυμαζομένων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, σῴζεν διεσωθη.

*Τελεσίνικος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Πολυκίνῳ.

*Τελεσιγόρας (ὁ), πλούσιός τις ἐκ Νάξ.

Τελέστας (Δωρ. ἀντὶ Τελέσης), α (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου. 3) Μεσσήνιός τις, Ὀλυμπιονίκης, παρὰ Παυσ. (Στ', ιϑ').

*Τελεσφόρος (ὁ), ἔπαρχός τις τοῦ Αὐσιμάχου (Ἀθ. ΙΔ', 616).

Τελευταγόρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Θεσπιάδος Εὐρύκης. 2) ὁ πατὴρ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου.

Τελεύτας, αντος (ὁ), Φρὺξ, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης.

Τελευτίας, ᾱ (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀγησιλάου, στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.

Τελέων (κατὰ διορθ. ἀντὶ τοῦ παρ' Ἡροδ. Τελέων), οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ξενοφίππης, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου, ἐπώνυμος δῆθεν τῆς πατρίδος τῶν Τελεόντων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου.

Τέλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Αὐσιδίκης.

*Τέλης, ητος (ὁ), φιλοσοφός τις παρὰ Στοβ.

*Τέλλην, ηνος (ὁ), μοχθηρός τις αὐλητής. ἀφ' οὗ ἡ παροιμία. «Ἀείδε τὰ Τέλληνος,» ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν, (Ζηνοβ.).

Τελλῆναι (αἱ) καὶ Τελλῆνη (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης.

Τελλιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Τελλίου. ‖. οἱ Τελλιάδαι, οἰκογενειὰ τις μάντεων ἐν Ἤλιδι.

Τελλίας, ου (ὁ), μάντις ἐξ Ἤλιδος, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ἐνίκησάν ποτε 600 Φωκεῖς διὰ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλούς, ἀλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. 2) στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων παρὰ Θουκ.

*Τέλλις, ιδος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Βρασίδα. 2) πρέσβυς τις τῶν Λακεδ. παρὰ Θουκ. 3) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν. 4) ὁ πρόπαππος τοῦ Ἀρχιλόχου.

*Τέλλις, ινος (ὁ), = Τέλλην.

Τέλλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων ἐφρόνει εὐδαιμονέστερον τοῦ Κροίσου, διότι, ζήσας μετρίως ᾗ ἀποθανὼν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἐτάφη δημοσίᾳ.

Τελμισσὸς (ἡ), = Τελμησσός. π. μὲ λιμένα τῆς Λυκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς μάντεις. 2) π. τῆς Πισιδ., ἄλλως Τερμησσός. 3) (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, μετοικήσας εἰς Καρίαν. 4)(γεωγρ.) β. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ξάνθου. 5) ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων παρὰ τὴν Ἔγεσταν, (τὸ τοπ. Τελμησσεύς).

Τελμισσιάς, άδος καὶ Τελμισσίς, ίδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λυδ. παρὰ τὴν πόλιν Τελμισσόν.

Τελφοῦσα (ἡ), = Τιλφοῦσσα.

Τέλφουσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Λάδοντος ποταμοῦ, ἡ ἄλλως Τέλφουσα ᾗ Θέλπουσα.

Τελφούσιον (τὸ), = Τιλφούσιον.

Τελχίν, ῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρώπος, φονεύσας δολίως μετὰ τοῦ Θελξίονος τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. 2) πατὴρ τοῦ Ἄπιος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Τελχῖνες (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου (Τελχινίδος ἀπ' αὐτῶν κληθείσης), ἐλθόντες ἐκ Κρήτης, ἐννέα τὸν ἀριθμόν, ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, ᾗ φημιζόμενοι ὡς γόητες καὶ μάγοι. Κατὰ τὸν Διόδ., ἦσαν υἱοὶ τῆς θαλάσσης, μεταβάντες ἀπὸ τῆς Ῥόδου εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες. Πιθανὸν ὅτι ἦσαν Φοίνικες μεταλλουργοί, μετοικήσαντες εἰς τὰς νήσους ταύτας, (ὅθεν

*Τελχινία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Κρήτη, ᾗ Τελχινίς, ίδος (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Ῥόδος.

*Τεμαθμεία (ἡ), β. τῆς Μεσσην. ὑπὲρ τὴν Κυρὼνην.

Τεμβριών, ωνος (ὁ), ὁ ἀποικήσας τὴν Σάμον, προγενέστερος τοῦ Προκλέους.

*Τέμβρος (ὁ), π. τῆς Κύπρ. (ὁ πολ. Τέμβριος).

*Τεμένεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Λυκαονίας, (ὁ πολ. Τεμενεύς).

Τεμενίτης, ου (ὁ), καὶ Τεμενῖται, ιδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, ὅπου ὕστερον ἐκτίσθη ἡ Νεάπολις, ἓν τῶν πέντε μερῶν ταύτης τῆς πόλεως.

Τεμένη καὶ Τέμενσα (ἡ), π. ἀρχαία, ἀναφερομένη παρ' Ὁμήρῳ ὡς παραγωγὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαλκοῦ, ὅθεν, ἡ 1) ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Τάμασος, ὅπου ἦσαν περίφημα χαλκωρυχεῖα, ἡ 2) ἡ ὕστερον Τέμψα καλουμένη, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, (ὁ πολ. Τεμεσσαῖος).

Τέμμικες (οἱ), τὸ ἐθν. Τέμμιξ, ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτ., μετοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτώων μερῶν τῆς Ἑλλάδος, (ἐν γένει) = Βοιωτοί.

Τέμπεα-Τέμπη (τὰ), ἡ περίφημος διὰ τὴν τερπνότητά της κοιλὰς τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινομένη μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης εἰς 40 σταδίων μῆκος, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειός, (Μπαμπᾶς).

Τέμψα (ἡ), = Τεμέση.

Τενάγων, οντος (ὁ), Βάκτριός τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Τέναρος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 672).

Τενέα (ἡ), κώμη τῆς Κορινθίας μὲ ἕναν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τενεάτη, (ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο μία τῶν τῆς Κορίνθου πυλῶν Τενεατική).

Τενέας, α (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Τίβερι, (Tinia).

Τένεδος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Τρῳάδος, ἀπὸ Τένου τοῦ Κύκνου, περίφημος ἔκπαλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον οἶνόν της, (ὁ νησ. Τενέδιος).

*Τενεᾶται (οἱ), πηγαὶ περὶ τὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρχομενόν.

Τέννης ἡ Τέννης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύκνου, βασιλέως τῶν ἐν Τρῳάδι Κολωνῶν, καὶ τῆς Πρόκλείας, περίφημος διὰ τὴν δικαιοσύνην του, ὃς τις, ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, κατὰ διαβολὴν τῆς μητρυιᾶς του, εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσώθη εἰς τὴν νῆσον Λεύκοφρυν, τὴν ὁποίαν μετωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Τένεδον, καὶ βασιλεύσας αὐτῆς, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

Τέντυρα (τὰ) καὶ Τεντυρὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἀνεκαλύφθη ὁ ἐν Παρισίοις σωζόμενος Ζωδιακὸς κύκλος, (Δενδεράχ).

Τεργέαται (αἱ) καὶ Τεργέατη (ἡ) ἢ Τέργηστον (τὸ), π. τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Τριέστι), (ὁ πολ. Τεργεσταῖος).

Τέρεινα (ἡ), = Τέρινα.

Τερέντιος (ὁ), Ἀφρικανὸς, περίφημος ποιητὴς κωμικὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς ἐν Καρχηδόνι περὶ τὸ 190 πρὸ Χ., ἀπ' ὅπου ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ὅπου ἀκμάσας, ὑπῆρξε φίλος τοῦ Σκιπίωνος καὶ ἄλλων ἐπισήμων· ἀπέθανε δὲ ναυαγήσας ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος συνεπιφέρων καὶ τὰς κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου κυρίως ἦτον μιμητής.

Τερηδὼν, όνος (ἡ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, (ὁ πολ. Τερηδόνιος). 2) αὐλητρίς τις ἐν Ἀθήναις.

Τέρινα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς κληθέντα Τεριναῖον κόλπον, ἄποικος τῶν Κροτωνιατῶν, (Λιμαντέα), (ὁ πολ. Τεριναῖος)

Τέρμερα (τὰ), π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρ. καὶ Λυκ., (ὁ πολ. Τερμερεύς).

Τερμέριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Καρ., ἀπέχον 40 στάδια τῆς νήσου Κῶ.

Τέρμερος (ὁ), περίβοητος λῃστὴς τῆς μυθολογίας, διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν διαβαινόντων, καὶ φονευθεὶς καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία «Τεμέρια κακά», τὰ τρομερά).

Τερμησσὸς (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Πισιδ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, (ὁ πολ. Τερμησσεύς), παρὰ Τελμησσός.

Τερμίλαι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μεταβὰς μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς Λυκίαν, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Σόλυμοι καὶ ὕστερον Λύκιοι.

Τερμισσὸς (ἡ), = Τερμησσός.

Τέρμος (ὁ), ποτ. τῆς Σαρδινίας, (Fiume d'Aragonèse).

Τέρμων, ονος (ὁ), θεὸς τις τῶν Ῥωμ., ἔφορος τῶν συνόρων καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἰδιοκτησίας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος τὰ Τερμινάλια κατὰ τὴν 21 τοῦ Φεβρ.

Τέρπανδρος (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἀντίσσης, τοῦ ὁποίου τὰς ᾠδὰς ἤψαλλον οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὰ συσσίτιά των.

Τερπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ ἀοιδὸς Φήμιος, ὡς υἱὸς τοῦ Τερπίου.

Τερψίας, α (ὁ), Ἰσθμιονίκης τις, ἀδελφὸς τοῦ Πτολεδώρου ἐκ Κορίνθου.

*Τερψικλῆς, έως (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Ζ', 325).

Τερψικράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Εὔρυπτ.

Τερψιχόρη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τοῦ χοροῦ καὶ τῶν χορευτικῶν ᾀσμάτων.

Τερψίων, ωνος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μεγάρων. 2) συγγραφεύς τις, γράψας Γαστρολογίαν.

Τετράμνηστος (ὁ), Σιδώνιός τις, υἱὸς τοῦ Ἀνύσου, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Ξέρξου.

Τετράπολις, εως (ἡ), ἡ (Ἀττικὴ), μέρος τῆς Ἀττικῆς, πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν, περιέχον τέσσαρας πόλεις, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον, συνοικισθὲν παλαιόθεν ὑπὸ τοῦ Σούνιδος, ὃς τις εἶχεν αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

2) ἡ Δωρικὴ, μέρος τῆς Δωρίδος, περιλαμβάνουσα ὡσαύτως τέσσαρας πόλεις.

3) ἡ Τῆς Συρίας, ἡ ἄλλως Σελευκὶς, περιλαμβάνουσα καὶ αὕτη τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν.

Τετραπυργία (ἡ), π. τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκ., (Ἰντζέ-σού). 2) χωρ. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

Τεύγλουσσα (ἡ), = Τεύτλουσσα.

Τευθέα (ἡ), κώμη τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν Δύμην, ἐνωθεῖσα ὕστερον μετ' αὐτῆς.

Τευθέας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἠλίδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Τεύθις, ιδος (ἡ), = Τευθέα.

Τευθραντία (ἡ), π. τῆς Μυσ., καθέδρα τῶν βασιλέων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθρανος, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Τευθραντὸς ἄστυ. 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα μεταξὺ Αἰολίας καὶ Περγάμου, ἄλλως Τεύθραντος πεδίον καὶ Τευθραντὶς γῆ.

Τευθρανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος.

Τεύθρας, αντος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσ., υἱοθετήσας τὴν Αὐγὴν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἀναθρέψας τὸν υἱὸν αὐτῆς Τήλεφον, τὸν ὁποῖον συζεύξας μὲ τὴν θυγατέρα του Ἀργιόπην, ἄφηκε διάδοχον τοῦ βασιλείου του. 2) εἷς τῶν ἐκ Μαγνησίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τευθρώνη (ἡ), π. τῆς Λακων., (Κολοκυθιά).

Τευκρὶς, ίδος (ἡ), ἡ Τρωάς.

Τευκροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Τευκρίδος, οἱ Τρῶες.

Τεῦκρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, ὃς τις, ὑποδεχθεὶς παρ' αὐτῷ τὸν Δάρδανον, φεύγοντα τὴν πατρίδα του, ἐξέδοτο αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βάτειαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἀποθνήσκων διάδοχον τοῦ βασιλείου του.

2) υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης, θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τροίας. Ἐπιστρέψας δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς εἰς Σαλαμῖνα, καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, ὡς μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπῴκισε τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνα, ὅπου οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ (τῶν ὁποίων εἷς ἦν καὶ ὁ Εὐαγόρας), ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολύ.

Τευμησσὸς καὶ Τευμησσὸς (ὁ), κώμη καὶ β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θήβας, (ὁ πολ. Τευμήσσιος). Περίφημος εἶναι εἰς τὴν μυθολογίαν ἡ Τευμησία ἀλώπηξ, ἥτις, πεμφθεῖσα κατὰ τῶν Θηβαίων ὑπὸ τοῦ Διονύσου, ἀφάνισε τὴν χώραν των.

*Τεῦτα (ἡ), βασίλισσα τῆς Ἰλλυρίας, (Πολύβ. Β', Δ', Ζ').

Τευταμίας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσσης, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον του Ἀκρίσιον.

Τευταμίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευταμίου, πατρωνυμ. ὁ Πελασγὸς Ἄλθυς.

*Τεύταμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Βίαντος, Πριηνεύς. 2) ἀρχηγός τις τῶν παρὰ Μακεδόσιν ἀργυρασπίδων.

Τευτία πλος (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Θεόκ.

Τεύτλουσα (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Ῥόδον ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀσίας.

Τεύτονες (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν ἀνέκαθεν περὶ τὸν Οὐιστοῦλαν.

*Τέχνων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖός τις αὐλητὴς παρ' Ἀθην.

Τέως, ω (ἡ), π. τῆς Ἰων. μὲ λιμένα ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ Ἑκαταίου, τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ἄλλων, (ὁ πολ. Τήϊος).

Τηθύς, ύος (ἡ), θ.γ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γῆς, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πλῆθος τέκνων.

Τηλεβόαι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀκαρν., οἱ ὕστερον Τάφιοι, ἀπόγονοι τῶν Λελέγων, ἴδε τὸ ἐπμν.

Τηλεβόας, α (ὁ), ἔκγονος τοῦ αὐτόχθονος Λέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες, Τηλεβόαι ὡσαύτως καλούμενοι, κατῴκησαν τὴν Λευκαδίαν. 2) εἷς τῶν παίδως τοῦ Λυκάονος. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρμεν. χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην, ἴσως ὁ παρὰ Πλουτάρχῳ Ἀρβανίας, (Ἀκ-σού).

Τηλεβοῖς, ίδος (ἡ), μέρος τῆς Ἀκαρν. ὅπου κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι.

Τηλεγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Φάριος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ τὸν Ὀρσίλοχον.

Τηλέγονος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως ἐκ Τορώνης, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, νυμφευθεὶς τὴν Ἰώ. 3) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης ἢ τῆς Καλυψοῦς, φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα του, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Πηνελόπην, κτίσας δὲ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Τούσκουλον.

*Τηλέδαμος (ὁ), υἱὸς τῆς Κασσάνδρας.

Τηλεκλείδης, ους (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

*Τηλεκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν Δολιόνων παρ' Ἀπολλωνίῳ. 2) Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. 3) Φωκεύς τις, ἀπόγονος τοῦ Λακύδους.

Τήλεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 πρὸ Χ., φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων.

Τηλέμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Πηνελόπης, μείνας νήπιος ὅτε ἐξεστράτευσεν ὁ πατήρ του κατὰ τῆς Τρῳάδος, ᾗ περιελθὼν, ἀφ' οὗ ἡλικιώθη, διάφορα μέρη πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, λαβούσης τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος· ἐπιστρέψας δὲ εἰς Ἰθάκην, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὸν πατέρα του, καὶ συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του. Νυμφευθεὶς, κατά τινας, τὴν Ναυσικάαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκινόου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Περσέπτολιν. 2) Ἀκραγαντῖνός τις, πάππος τοῦ Θήρωνος, ἐξώσας τὸν Φάλαριν. 3) Ἀθηναῖός τις, τρώγων πάντοτε κυάμους, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: Τηλεμάχου χύτρα. 4) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Τήλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος μάντις, προειπὼν εἰς τὸν Κύκλωπα Πολύφημον τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως τύφλωσίν του.

Τηλέπυλος (ἡ), ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων.

Τηλεφάνης, ους (ὁ), αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις, καλούμενος Μεγαρικὸς σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ἕτερος αὐλητὴς ἐκ Σάμου. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

Τηλέφασσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, τῆς Εὐρώπης κτλ., συνοδεύσασα τὸν Κάδμον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρός της, ᾗ ἀποθανοῦσα ἐν Θράκῃ. Κατ' ἄλλους, ἦν γυνὴ τοῦ Φοίνικος, υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος.

Τηλεφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύπυλος.

Τήλεφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ τῆς Αὔγης, θυγατρὸς τοῦ Ἀλεοῦ, βασιλέως τῆς Τεγέας, ἐκτεθεὶς βρέφος ἔτι ὑπὸ τοῦ πάππου του εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος, καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ ὑπὸ ἐλάφου. Μετὰ καιρὸν δὲ, μαθὼν παρὰ τοῦ μαντείου τὴν τύχην τῆς μητρός του, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Τεύθραντος Ἀργιόπην, διαδεχθεὶς καὶ τὸ βασίλειον τοῦ πενθεροῦ του. Πληγωθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, στρατεύσαντος κατὰ τῆς χώρας του, καὶ θεραπευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἄλσος, ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου. Ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός του, τῆς Πριαμίδος Ἀστυόχης, ἐγέννησε τὸν Εὐρύπυλον. 2) Μακεδών τις παρ' Ἀρρ. 3) γραμματικός τις ἐκ Περγάμου. 4) ὁ πατὴρ τοῦ γραμματικοῦ Φιλητᾶ.

Τηλίνης, ους (ὁ), ἱερεὺς τῶν καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος.

Τῆλος (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, πρὸς δυσμὰς τῆς Ῥόδου, (Πισκοπιά), (ὁ νησ. Τήλιος).

Τῆλυς, υος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Συβάρεως, πολεμήσας πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας.

Τημενίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τημένου, οἵτινες, διωχθέντες ἐκ του Ἄργους, μετῴκησαν εἰς Ἰλλυρίαν, ὅπου συνέστησαν τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον, καὶ ἀπ' αὐτῶν οἱ βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι.

Τημένιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ὅπου ᾗ ὁ τάφος τοῦ Τημένου, (ὁ κάτοικος Τημενίτης).

Τήμενος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιον αὐτοῦ τὴν Ἀργολίδα, ᾗ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῶν ἰδίων του παίδων.

*Τῆμνον (τὸ), β. τῆς Μυσ.

Τῆμνος (ἡ), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου, μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, (Μενιμὲν ἢ Μελεμὲν), (ὁ πολ. Τημνίτης).

*Τήνερος (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ.

Τῆνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Τήνιος).

Τήραιος (ὁ), βασιλεύς τις τοῦ ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ Χάρακος, ζήσας 92 ἔτη.

Τήρεια (ἡ), β. ᾗ π. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν πόλιν Ζελειαν.

Τηρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Νύμφης Βιστωνίδος, βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴτυν· ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν, ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἀπέκοψε καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς, ἵνα μὴ τὸν φανερώσῃ. Ἀλλ' αὕτη, εὑροῦσα τρόπον ἵνα γνωστοποιήσῃ τὸ συμβὰν εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔσφαξε μετ' αὐτῆς, πρὸς ἐκδίκησιν, τὸν Ἴτυν καὶ παρέθηκεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα, ὅς τις καταδιώκων αὐτάς, μεταμορφωθείσας εἰς ἀηδόνα καὶ χελιδόνα, μετεμορφώθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἔποπα.

Τήρης, εω καὶ ους (ὁ), ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τοῦ βασιλείου τῶν Ὀδρυσσῶν ἐν Θράκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσσῶν, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθην., ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Τηρίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, (Lentino).

Τηρίβαζος (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Ἀρμεν. καὶ ὕστερον τῆς Ἰων.

Τεριβάη (ἡ), δούλη τοῦ Μενελάου, μήτηρ τοῦ Μεγαπένθους.

Τηριβάτας, α (ὁ), Πισίδης τις παρὰ Λουκ.

Τηριβάτης, ου (ὁ), εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου.

Τήριλλος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας.

Τηύγετον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ταύγετον.

Τιαραντὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Τίασα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρώτα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ ποταμός.

Τιβαρηνία καὶ Τιβαρηνὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Τιβαρηνῶν.

Τιβαρηνοὶ (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Τιβεριὰς, άδος (ἡ), π. πρωτ. τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρέτ, κτίσμα Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα.

Τιβεριόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ.

Τιβέριος καὶ Π. Τιβήριος (ὁ), υἱὸς θετὸς ᾗ διάδοχος τοῦ Αὐγούστου, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων, καὶ γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ τῷ 711 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς, βασιλεύσας τυραννικῶς ᾗ βδελυρῶς 23 ἔτη.

Τίβερις, εως καὶ ιδος (ὁ), ποτ. ἐπίσημος τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τῆς Ῥώμης ᾗ χυν. εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν, (Τέβερε).

Τιβία (ἡ), ἡ Φρυγία παρὰ Μενάνδρῳ.

Τίβιον (τὸ), β. τῆς Φρυγ.

Τίβιος (ὁ), ὄνομα Φρυγῶν, (ἐπμ.) δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν.

Τίβισις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Θράκης, πηγ. ἐκ τοῦ Δίμου καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Καρὰ-λόμς).

Τίβισκος (ὁ), ποτ. τῆς Δακ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Teiss ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ).

Τίβουρα (τὰ) καὶ Τίβυρις (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Tivoli), (ὁ πολ. Τιβουρῖνος καὶ Τιβυρτῖνος).

Τίγασις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Φαληίδος.

Τίγγις, ιος καὶ εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Μαυριταν. ἐν Ἀφρικῇ, (Τάγγερ), (ὁ πολ. Τιγγιτανός).

Τιγράνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, νικηθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου. 3) σατράπης τῶν Περσῶν, ὁ ἐγκαταστήσας τὸν Κυπροθεμιν ἐν Σάμῳ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρταξίου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν. περὶ τὸ 100 πρὸ Χ., νυμφευθεὶς τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θυγατέρα τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου Κλεοπάτραν, ἣ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ῥωμ., κατακτήσας δὲ ὅλην τὴν Καππαδοκ. καὶ μέγα μέρος τῆς Συρ. ἢ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 80 χρόνων. 5) ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, ὡς ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ.

Τιγρανόκερτα (τά), π. τῆς Ἀρμεν. ἢ καθέδρα τοῦ βασιλείου της, κτίσμα τοῦ Τιγράνου, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ἐρημωθεῖσα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμ., (Σερῆδ).

Τίγρης, ητος καὶ Τίγρις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρμεν., καὶ ῥέων πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεσοποτ., ἑνούμενος δὲ ἔπειτα μὲ τὸν Εὐφράτην ἢ χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. 2) Ἄγνωστός τις ποταμὸς τῆς Πελοποννήσ., (ἄλλως) Ἄρπυς.

Τιγυρηνοί (οἱ), Tigurini, ἔθνος τῆς ἀρχαίας Ἑλβετίας, χωριζόμενον τῶν Γερμανῶν διὰ τοῦ Ῥήνου.

Τίειον (τὸ), = Τῖον.

Τιθαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου.

Τιθοραία καὶ Τιθορέα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ πρότερον Νέων καὶ νῦν Βελίτσα, (ὁ πολ. Τιθορεῖς ἢ Τιθορεύς). 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ.

Τίθρας, αντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Τιθράσιος).

Τιθραύστης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδ., φονεύσας καὶ ἀντικαταστήσας, δι' ἐπιταγῆς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, τὸν Τισσαφέρνην, καταρθώσας δὲ διὰ χρημάτων νὰ διεγείρῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τῆς Σπάρτης, καὶ οὕτω νὰ ἀντιπερισπάσῃ τὸν Ἀγησίλαον, προσκληθέντα ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ὅπου ἐθριάμβευε κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τιθωνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ἢ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς διὰ τὸ κάλλος του, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Ἀπολαύσας δὲ διὰ μεσιτείας αὐτῆς τὴν ἀθανασίαν, χωρὶς συγχρόνως νὰ μένῃ ἢ ἀγήρως, κατήντησεν εἰς τοιαύτην ἀσθένειαν ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ὥστε οἰκτείραντες αὐτὸν οἱ θεοί, τὸν μετεμόρφωσαν εἰς τέττιγα, τὸ δὲ ὄνομά του ἔμεινε ἀνώνυμον τοῦ ὑπέργηρω. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ὁ Τιθωνὸς ἦτον υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου.

Τίκινον (τὸ) καὶ Τίκινος (ἡ), π. τῆς ἐπέκεινα τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ παρὰ τὴν Πλακεντίαν, (Pavia), (ὁ πολ. Τικηνός).

Τίκινος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., ῥέων ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Tessino). 2) = Τίκινον.

Τιλαταῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον, πλησίον τῆς νῦν πόλεως Σοφίας.

Τιλλίβορος (ὁ), περιβόητός τις λῃστής, ἀναφερόμενος παρ' Ἀρρ. καὶ Λουκ.

Τιλφοῦσα ἢ (ὀρθότ.) Τιλφοῦσσα (ἡ), Νύμφη τις ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ἡ 2))γεωγρφ.)π ηγὴ τις παρὰ τὴν Ἁλίαρτον, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος Τιλφουσσίου, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Τειρεσίου.

Τιλφούσιον καὶ Τιλφούσσιον (τὸ), β. καὶ π. τῆς Βοιωτ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ὅπου καὶ ἡ κρήνη Τιλφέσσα κτλ.

Τιμαγένης, ους (ὁ), Ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος ἐξ Ἀλεξάνδρ., ἐπὶ Καίσαρος Δι γούστου.

Τιμάγητος (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Θκρτ.

Τιμαγόρας, ου (ὁ), Τεγεάτης τις παρὰ Θκδ. 2) Ἀθηναῖος, πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Λέοντος εἰς Περσίαν, ἢ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Τιμαία (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγιδος.

Τιμαιθώ, οῦς (ἡ), θυγ. Ἀριστοδίκη τινός, ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τιμαίνετος (ὁ), περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. 2) Φλιάσιός τις, νικήσας ὡς ὁπλιτοδρόμος κατὰ τὴν 28 Πυθιάδα.

Τίμαιος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς φυσικὰς ἐρεύνας, καὶ χρηματίσας καὶ νομοθέτης τῶν Λοκρῶν. Σώζεται τούτου πραγματεία τις περὶ Φύσεως, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομά του ἐπιγράπται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ταυρομενίου τῆς Σικελ., σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) Κυζικηνός τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. 4) σοφιστής, γράψας Λεξικὸν εἰς Πλάτωνα.

Τίμαλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, συμμαχήσας τοῖς Διοσκούροις εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῶν Ἀφιδνῶν.

Τιμάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου ἢ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μήτηρ δὲ τοῦ ἀποικίσαντος εἰς Ἰταλίαν Εὐάνδρου. 2) ἡ μήτηρ τῆς Κορινθίας Λαΐδος.

Τιμανδρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἀρρ.

Τίμανδρος (ὁ), Μακεδὼν τις παρ' Ἀρρ.

Τιμάνθης, ους (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Θκδ. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κλεωνῶν παρὰ Παυσ.

*Τιμανορίδας, α (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Δημοσθ.

Τιμάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθ. κατὰ τῶν Κερκυρ.

*Τιμάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις, νομοθέτης ἐν Λοκροῖς.

Τιμαρέτεια (ἡ), π. ἀντί

Τιμαρέτη (ἡ), ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

*Τιμάρης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν παρ' Ἰαμβλ.

Τιμαρχίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ἀγαλματοποιός τις Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ.

Τίμαρχος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου καὶ ἀτιμωθείς. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Θλιπταίου Τιμωνος. 3) φιλόσοφός τις Ἐπικούρειος παρὰ Καλλιμ.

Τιμασάρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, ὡς νικήσας ἐν παισὶ Νέμεα.

*Τιμασίθεος (ὁ), Κροτωνιάτης τις παρὰ Παυσ.

Τιμασίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, ἐκ Δαρδάνου τῆς, ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τίμαυον (τὸ), Πρῶον τοῦ Διομήδους ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Τίμανος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰατρίας, χυν. διὰ τῶν Ἐλετῶν πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον, (Timavo).

*Τιμαχίδας, α (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Ῥόδου.

*Τιμέας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυνείκους, εἷς τῶν Ἐπιγόνων.

Τιμαγενίδης, εω (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἕρμου, σύμβουλος τοῦ Μαρδονίου.

*Τιμησιάναξ, ακτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρου.

Τιμησίας, ου (ὁ), = Τιμήσιος.

Τιμησίθεος (ὁ), Δήλιός τις, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην., ὡς συνωμότης τοῦ Κύλωνος. 2) Τραπεζοῦντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Τιμήσιος (ὁ), Κλαζομένιός τις, ἀποικήσας εἰς Ἄδηρα, καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων.

Τίμνης, εω (ὁ), Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ἀριαπείθους.

Τιμόδημος(ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Θεμιστοκλ., νικήσας Νέμεα. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Τιμοθέοντος, Κορινθιοκ.

Τιμόθεος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Κόνωνος. 2) υἱὸς τοῦ Κόνωνος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰφικράτους, στρατηγὸς ἢ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Λακεδ. εἰς τὴν ἐν Λευκάδι ναυμαχίαν τῷ 376 πρὸ Χ. 3) τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, πρωθεὶς τέσσαρας χορδὰς εἰς τὴν λύραν. 4) περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 5) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Β', 32).

Τιμοκλεία (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) Θρᾳσύ τις παρὰ Πλουτ. (Ἀλκιβ. 12).

Τιμοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) ἀγαλματοποιός τις Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ. 4) Στωϊκός τις, φίλος τοῦ Ἀσωκιανοῦ.

Τιμοκράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) Ἀθηναῖος, εἷς τῶν κατηγορησάντων τοὺς δέκα στρατηγοὺς διὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. 4) Ῥῳδίος τις παρὰ Ξενοφ. 5) φιλόσοφος ἢ ῥήτωρ ἐκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Ἡρακλείας, ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Τιμοκρέων, οντος (ὁ), ἀθλητὴς καὶ ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Ῥόδου, φίλος τοῦ Θεμιστοκλ. καὶ σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλ.

Τιμόκριτος (ὁ), ἀνήρ τις παρ' Ἀνακρ.

Τιμόλαος καὶ (Δωρ.) Τιμόλας (ὁ), Κυζικη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θός τις παρὰ Ξενοφ. καὶ Παυσ. 2) Θηβαῖος, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον. 3) ῥήτωρ ἢ ποιητής, ἐκ Λαρίσσης, ὑπομνηματίσας καὶ παραφράσας ἕκαστον στίχον τοῦ Ὁμήρου διʼ ἄλλου στίχου.

Τιμολέων, οντος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, ὁ ἐκθρονίσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν νεώτερον, ἢ ἀποδοὺς τὴν αὐτονομίαν καὶ ἐλευθερίαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ὅπου ἢ ἀπέθανε τιμώμενος ὡς σωτὴρ, τελουμένων καὶ ἀγώνων εἰς τιμήν του.

Τιμόμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐξ Ἀχαρνῶν. 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. 3) συγγραφεύς τις παρʼ Ἀθην., γράψας Κυπριακά.

Τιμονόη (ἡ), γυνή τις παρὰ Καλλιμ., θυγ. Τιμοθέου τινός.

Τιμόξενος καὶ (Π.) Τιμόξεινος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σκιωναίων, προδοὺς τὴν Σκιώνην εἰς τοὺς Πέρσας, (Ἡρόδ. Π', 128). 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ., υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀχαιῶν παρὰ Πολυβ.

Τιμόπτολις, ιδος (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Ἀάμπιδος, (Παυσ. ΣΤ', 15).

Τιμοσθένης, ους (ὁ), Αἰγινήτης, Ὀλυμπιονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 75 Ὀλυμπ. 3) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 4) ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Β', τοῦ ὁποίου τὸ σύγγραμμα συχνάκις ἀναφέρει ὁ Στρβ.

*Τιμόστρατος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Τιμοφάνης, ους (ὁ), Κορίνθιος, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, φονευθεὶς κατὰ διαταγήν του, ὡς τυραννικῶν κατὰ τῆς πατρίδος τα.

*Τιμόχαρις, ιδος (ὁ), ἀστρολόγος τις παρὰ Πλουτ.

*Τιμύχα (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Δακεδαίμονος.

Τιμὼ, οῦς (ἡ), ἱέρειά τις ἐκ Πάρη, (Ἡρόδ. ΣΤ', 134).

Τίμων, ωνος (ὁ), Δελφός τις ἐκ τῶν ἐπισήμων. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδου, ὁ ἐπικληθεὶς Μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Ἀλκιβιάδη, περὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ὁποίου (συναριθμουμένου ὑπό τινων μεταξὺ τῶν φιλοσόφων) διάφορα ἀναφέρονται. 3) φιλόσοφος Σκεπτικὸς ἐκ Φλιοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πύῤῥωνος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 4) Ἠλεῖος, υἱὸς Λίγύπτου τινός, Ὀλυμπιονίκης.

Τιμωναξ, ακτος (ὁ), Κύπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τιμώνιον (τὸ), φρούρ. τῆς Παφλαγ.

*Τιμῶσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὀξυάρτου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Τίον (τὸ) καὶ Τίος (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Τιανός).

*Τιρέως, ω (ὁ), εὐνοῦχός τις Δαρείου τοῦ Δοδομάνου.

Τιρίβαζος (ὁ), = Τηρίβαζος.

*Τίριζις (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης μὲ φρούριον, γαζοφυλάκιον τοῦ Λυσιμάχου.

Τιρίστασις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Περίστασις).

Τίρυνς, υνθος (ἡ), π. ἀρχαιοτ. τῆς Ἀργολ., καθέδρα τοῦ Προτέου καὶ τοῦ Περσέως ἢ κτίσμα δῆθεν τοῦ Τίρυνθος, υἱοῦ τοῦ Ἄργους, τῆς ὁποίας τὰ Κυκλώπεια τείχη, τὰ μόνα ἔτι σωζόμενα (κατεγραφείσης πρωίμως ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀργείων), θαυμάζονται μέχρι σήμερον, (τὸ ἐθν. Τιρύνθ.ος).

*Τισαγόρας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.

Τίσαι (αἱ), = Τίσση.

Τισαῖον ὄρος (τὸ) καὶ Τισαία ἄκρη (ἡ), β. καὶ ἀκρωτ. τῆς Θεσσαλ.

Τισαμενὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐξεθρόνισαν αὐτὸν, βασιλεύσαντα 22 ἔτη. Φονευθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς Ἀχαΐαν, μετεκόμισαν ὕστερον οἱ Ἀακεδ. τὰ ὀστᾶ του κατά τινα χρησμὸν, εἰς Σπάρτην. 2) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 3) μάντις ἐξ Ἤλιδος ἐκ τῆς περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμιδῶν. 4) Τραχίνιός τις παρὰ Θκδ.

Τισανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 2) Λίτωλός τις παρὰ Θκδ. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων παρὰ Πλάτ. 4) ὁ πατὴρ τοῦ Ἰσαγόρα. 5) Νάξιός τις, υἱὸς τοῦ Ξενοκρίτου παρὰ Παυσ.

*Τισιάδης, ου (ὁ), Ἠλιαστής τις ἐν Ἀθήναις, (ὄνομα πλαζόν, καθὼς φαίνεται).

Τισίας, ου (ὁ), Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς, μαθητὴς τοῦ Κόρακος. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφικράτους. 3) υἱὸς τοῦ Τισιμάχου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου.

*Τισικράτης, ους (ὁ), Κροτωνιάτης, Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 72 Ὀλυμπ.

Τισίμαχος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Τισίου.

Τισιφόνη (ἡ), μία τῶν Ἐρινυῶν. 2) θυγ. τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς, περίφημος διὰ τὸ κάλλος της.

Τισίφονος (ὁ), τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, διάδοχος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τισσαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὤχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ τῶν μετʼ αὐτοῦ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου, ἢ ἀποκεφαλισθείς, κατʼ ἐπιταγὴν τοῦ Ἀρταξέρξου, ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου.

Τίσση (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ. ἐπὶ τῆς Αἴτνης, (Randazzo).

Τιτακίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Τιτακίδης ἢ ἐκ Τιτακιδῶν).

Τίτακος (ὁ), αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψῃ ὁ Θησεὺς τὴν Ἑλένην.

Τιτὰν, ᾶνος (ὁ), συνήθως πληθυντικῶς οἱ Τιτᾶνες, ἐξ ὧν ἀριθμὸν, Ὠκεανὸς, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετὸς ἢ Κρόνος, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὕθεν ἢ Οὐρανίωνες, ἢ Ὕστερον Ὑπερτάρτιοι, διότι, νικηθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἀρʼ οὗ πρῶτον ἐπανεστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τὸν ἐξεθρόνισαν, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅσοι αὐτῶν δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν νέαν δυναστείαν. Τὴν μάχην ταύτην (Τιτανομαχίαν), ἀλληγορημένην εἰς τὴν μεταξὺ τῶν στοιχείων ἔριν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δημιουργίας τοῦ παντὸς, περιέγραψεν ἐξαιρέτως ὁ Ἡσίοδος.

Τίτανα (τὰ), = Τιτάνη (2).

Τιτάνας, α (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος.

Τιτάνη (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. 2) (γεωγρ.) κώμη τῆς Σικυων. μὲ ναὸν καὶ κυπαρισσῶνα ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπ.οῦ.

Τιτανὶς, ίδος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ Τιτανίδες, θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Γῆς, ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἐξ καὶ αὐταὶ τὸν ἀριθμὸν, Θείκ, Ῥέκ, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοιβὴ καὶ Τηθὺς, λαβοῦσαι μέρος εἰς τὴν Τιτανομαχίαν.

Τίτανος (ὁ), β. (τιτανῶδες) τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν Ἄρνην.

Τιταρήσιος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., ὀῦσαν ἐκ τοῦ Εὐρώτα, ῥέων παρὰ τὸν Ὄλυμπον καὶ χυν. εἰς τὸν Πηνειόν. 2) ἐπιθετ. ὁ Ἀπίθης Μόψος, υἱὸς τοῦ Ἀμπυκος, ἀπὸ τῆς περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν χώρας, ὅπου ἐγεννήθη.

Τιτάρον (τὸ) καὶ Τιταρὼν, ῶνος (ἡ), π. ἢ β. τῆς Θεσσαλ., ὅπου πηγάζει ὁ Τιταρήσιος.

Τιτὴν, Τιτηνὶς, Π. ἀντὶ Τιτὰν, Τιτανὶς.

Τίτορμος (ὁ), βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, ἀδελφὸς τοῦ Μέλαντος, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του σωματικὴν ἀνδρίαν, τὴν ὁποίαν ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ὁ Κροτωνιάτης Μίλων, εἶπε τὸ παροιμιαζόμενον: Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

Τίτος (ὁ), Φλάβιος Οὐεσπασιανὸς, υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, αὐτοκρατορήσας ἀπὸ τοῦ 830 ἕως τοῦ 832 ἀπὸ κτ. Ῥώμης, καὶ καθυποτάξας τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ πολιορκίαν πεισματώδη. Ἡ βασιλεία του, καὶ τοι διαρκέσασα μόλις ὑπὲρ διετίαν, ὑπῆρξεν ἀξιομνημόνευτος διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν.

Τιτυὸς (ὁ), υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλάρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠρχομενοῦ, εἷς τῶν Γιγάντων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Λητὼ, καὶ καταδικασθεὶς νὰ κατατρώγεται αἰωνίως ἐν τῷ Ἅδῃ ὑπὸ δύο γυπῶν. Κατʼ Ἄλλους, ἐλθὼν ἀπὸ τῆς Εὐβοίας εἰς Πανοπέα τῆς Φωκίδος, ἐγέννησεν ἐκεῖ τὴν Εὐρώπην.

Τίτυρος (ὁ), Δωρ. ἐν γένει ἀντὶ Σάτυρος. 2) (κυριωνυμ.) βακόλος τις παρὰ Θκρτ.

Τίφα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Σίφα.

Τίφυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγνίου, ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Σίφης, κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νόσου.

Τιφύση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννησασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Δυγκέα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τλαπόλεμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Τληπόλεμος.
Τλημονίδας, α (ὁ), ἡγεμών τις τῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις πελταστῶν.
Τληπόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ἡ τῆς Ἀστυδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖόν του Λικύμνιον, καὶ διὰ τοῦτο ἀποικίσας εἰς Ῥόδον, ἐβασίλευσεν ἐκεῖ εὐτυχῶς, ἄχρις ὅτου συστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἐφονεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. 2) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ. 5) στρατηγός τις Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
*Τλησίας, ου (ὁ), ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Παυσ.
Τλῶς, ῶ (ἡ), π. τῆς Λυκ. ἡ Πισιδ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράγου, (ὁ πολ. Τλωεὺς καὶ Τλωΐτης).
Τμάρος (ὁ), = Τόμαρος.
Τμῶλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Θεογόνης ἡ τοῦ Σιπύλου καὶ τῆς Ὀμφάλης, βασιλεύσας ἐν Λυδίᾳ, κατά τινας δὲ, καὶ πατὴρ τοῦ Ταντάλου. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Λυδ., ἐκτεινόμενον παρὰ τὰς Σάρδεις καὶ τὸν Μαίανδρον, συνέχεια τοῦ Ταύρου, (Μπόζ-δάγ).
*Τνέφαχθος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βοκχόριος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
Τολιςοβόγιοι (οἱ), μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατῶν.
Τόλμαιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Τολμίδου.
Τολμίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, κυρ εύσας τὴν Μεθώνην, τὴν Ζάκυνθον καὶ τὴν Ναύπακτον, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ. κατὰ κράτος καὶ φονευθεὶς παρὰ τὴν Κορώνειαν. 2) κῆρυξ τις παρὰ Κύρῳ τῷ νεωτέρῳ.
Τόλοφος (ὁ), Αἰτωλός τις παρὰ Θκδ.
Τολοφῶν, ῶνος (ἡ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, (ὁ πολ. Τολοφώνιος).
Τολῶσσα (ἡ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Toulouse).
Τομαῖον ὄρος (τὸ), = Τομεύς.
Τομαριάς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ ἡ ἐκ τοῦ Τομούρου.
Τόμαρος (ὁ), β. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, ὅπου εὑρίσκοντο καὶ λέοντες. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ τὸ περίφημον μαντεῖόν της.
Τομεὺς, έως (ὁ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Μεσσην. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Κορυφάσιον. 2) = τῷ -
Τόμοι (οἱ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ὅπου ἡ Μήδεια κατέκοψε τὸν ἀδελφόν της, (Τέμισβάρ).
Τομοῦραι (αἱ), αἱ μαντεῖαι καὶ
Τομοῦροι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. [ἐτυμολογ. Τομαροφύλακες, Τόμαρος, ὥρα].
Τόμυρις, ιος (ἡ), βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας Κῦρος ὁ Μέγας, ἐθανατώθη καταστρατηγηθεὶς ὑπ' αὐτῆς.
Τόξαρις, ιδος (ὁ), Σκύθης τις, ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι, ὅπου ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του παρὰ τὸ Δίπυλον, τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ἥρως, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος ἰατρὸς, διότι, σπουδάσας ἰδίως ἐπὶ ζωῆς του τὴν ἰατρικὴν, κατέπαυσε τὸν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου λοιμὸν, φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου. 2) ἕτερος, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου, ἐπίπλαστον ὡς φαίνεται, ἐπέγραψεν ὁ Λουκιανὸς τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.
Τοξεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρός.
Τοξικράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκιον.
Τοξίλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰνδ., ἴσως = Τάξιλοι.
Τορεᾶται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κατοικῶν τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τῆς Μαιώτιδος.
Τόρος (ὁ), β. τῆς Σικελ. μεταξὺ Ἀκράγαντος καὶ Ἡρακλείας.
Τορύλαος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ.
Τορωναῖος, α, ον. Ὁ τῆς Τορώνης. ||. « Κόλπος —, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν, μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Κανάστρου ϗ Ἀμπέλου. ||. » Ἄκρη —, « τὸ ἀκρωτ. Δέρρις παρὰ τὴν Τορώνην.
Τορώνη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπὸ Τορωναίου δῆθεν τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Φοινίκης.
Τουδὼ, οῦς (ἡ), ἡ αἰτ. Τουδοῦν, γυνὴ τοῦ Κανδαύλου, ἴδε καὶ Νυσία.
*Τοῦκις (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ.
Τούλλιος (ὁ), Σερούϊος, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ. (173-217 ἀπὸ κτ. Ῥωμ.).
Τουρδιτανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν., τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ
Τουρδιτανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἱσπαν., κατοικοῦν τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἄχρι τῆς Λυσιτανίας, καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντ. θαλάσσης.
Τοῦσκλον καὶ Τούσκουλον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Ῥώμης ἐπί τινος λόφου, (Frascati), (ὁ πολ. Τουσκουλανός).
Τόχαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Βακτριανῆς, νεμόμενον τὰ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὤξου.
Τραγαία (ἡ), = Τραγέαι.
Τραγασαὶ (αἱ), χωρ. τῆς Τρωάδος μὲ πλούσια πλησίον ἀλοπήγια, (ὁ πολ. Τραγασαῖος, ὄνομα τὸ ὁποῖον παρῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐκ τοῦ Τραγᾶν).
Τραγέαι ϗ Τραγία (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Σάμον. 2) π. τῆς Νάξου.
*Τράγιον (τὸ) π. τῆς Λακων.
*Τράγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Π', 23).
Τραγούριον καὶ Τραγύριον (τὸ), π. ϗ λιμὴν τῆς Δαλματ., περίφημος διὰ τὰ μάρμαρά της, (Τράου).
Τραϊανὸς (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ. ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἀπὸ Χ., καθυποτάξας τοὺς Δάκας καὶ θαυμαζόμενος διὰ τὰς ἐξόχους στρατιωτικὰς καὶ πολιτικὰς του ἀρετάς.
Τραϊανούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Κιλικ., ἡ πρότερον Σελινοῦς, εἰς τὴν ὁποία ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανός. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Τραϊανοῦ.
Τράλλεις (αἱ), ἡ πρότερον Ἀνθεία, π. τῆς Λυδ. παρὰ τὸ ὄρος Μεσσωγίδα, (Ἐσκιχχισάρ), (ὁ πολ. Τραλλιανός).
Τραλλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰλλυρ., ὅπου κατῴκουν οἱ Τράλλες ἢ Τράλλοι.
Τράλλις, εως (ἡ) = Τράλλεις.
Τραυψαι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, ἴσως οἱ Νιψαῖοι τοῦ Ἡροδ.
Τράπεζα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸ Τρικόλωνον, (ὁ πολ. Τραπεζεύς), παρβλ. Τραπεζοῦς.
Τραπεζόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἡ Καρ.
Τραπεζοῦς, οῦντος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας ἀπῳκίσθη ἡ 2) π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, (Τραμπουζὰν), (ὁ πολ. Τραπεζούντιος).
Τραπεζοῦς οῦντος (ὁ), β. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.
*Τραπεζὼν, ῶνος (ὁ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν.
*Τράριον (τὸ), κώμη τῆς Αἰολίδος.
Τρασιμένη (ἡ), λίμνη τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lago di Perugia).
Τράσπιες (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν παρ' Ἡροδ.
Τρασυμένη (ἡ), = Τρασιμένη.
Τραῦος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.
Τραυσοὶ (οἱ), οἱ ἄλλως Ἀγάθυρσοι, ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης.
*Τραχεῖα (ἡ), τόπος τις παρὰ τὴν Ἔφεσον.
Τραχειώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Τραχείας ἡ Τραχειώτιδος Κιλικίας.
Τραχίν, ῖνος (ἡ), = Τραχίς.
Τραχίνη (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ταῤῥακίνη ἐν Ἰταλίᾳ.
Τραχίνιος, α, ον. Ὁ τῆς ἡ ἐκ τῆς Τραχῖνος. ||. »Τραχίνιαι πέτραι, « βράχοι ὑπὸ τῶν ὁποίων περιείχετο τὸ παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον πεδίον. ||. (οὐσ.) Τραχινία (ἐνν. χώρα), μέρος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος.
Τραχίς, ῖνος (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένης χώρας ἐν Φθιώτιδι, μεταξὺ τῆς Οἴτης ϗ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ὁποίας ἐκτίσθη, ἓξ στάδια μακρότερον, ἡ Ἡράκλεια. 2) πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Λεβαδίαν.
*Τραχὺ (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸν Ὀρχομενόν.
*Τράχωνες (οἱ), δύο βουνὰ ὑπὲρ τὴν Δαμασκόν.
Τρεβίας, α καὶ ου (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Trebia).
Τρεῖς κεφαλαὶ (αἱ), = Δρυὸς κεφαλαί.
*Τρεμιθοῦς, οῦντος (ὁ), κώμη τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Τρεμιθούσιος).
Τρήβηροι (οἱ), ἴδε Τρηουΐροι.
Τρηβούλα (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.
Τρηούηροι καὶ Τρηουΐροι (οἱ), λαὸς τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βελγ. Γαλλ., κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ῥήνου καὶ Μοσέλλα.

Τρῆρες (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ., ἀπ' ὅπου μέρος αὐτῶν μετῴκησε εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρος (ἡ), χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδ. ὅπου κατῴκουν οἱ Τρῆρες. 2) ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Τρήτα (ἡ), π. τῆς Κύπρου.

Τρητὸν (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Νεμέας καὶ Μυκηνῶν, ὅπου ἦτον τὸ διπλοῦν ἄντρον τοῦ Νεμέου λέοντος.

Τρηχίν, Τρηχίνιος, Ἰων. ἀντὶ Τραχὶν, -ίνιος.

Τρῆχος (ὁ), Αἰτωλός τις ἐκ τῶν ἐπὶ Τροίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τριβαλλοί (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ περὶ τὸν Ἴστρον.

Τριβέντινοι (οἱ), λαὸς τῆς Ῥαιτίας, κατοικῶν τὴν χώραν τοῦ νῦν Τυρολίου μὲ μητρόπολιν τὸ Τρίβεντον ἐπὶ τοῦ Ἀθέσιος ποταμοῦ.

Τριερῶν, ῶντος (ὁ), ὄνομα πλαστὸν ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρύφων παρὰ Λουκ.

Τριήρης, ους (ἡ), φρούρ. τῆς Φοινίκης πρὸς μεσημβρ. τῆς Τριπόλεως.

Τρίκαλα τὰ καὶ Τρίκαλον (τὸ), φρούρ. μεσόγ. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Τρικαλῖνος).

Τρικάρανα (τὰ) ἢ Τρικάρανον (τὸ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ, (ὁ πολ. Τρικαρανεύς).

Τρίκη καὶ Τρίκκη (ἡ), π. τῆς Ἐξαιωτίδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπου εὑρίσκετο ἢ εἶς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἔζων καὶ οἱ ἀπόγονοί του, (ὁ πολ. Τρικαῖος).

Τρικόλωνοι (οἱ), π. τῆς Ἀρκαδ. μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδ., (ὁ πολ. Τρικολωνεύς).

Τρικόλωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, οἰκιστὴς δήθεν τῶν Τρικολώνων.

Τρικόριοι (οἱ), λαὸς τῆς Νυρβων. Γαλλ. κατοικῶν περὶ τὴν Μασσαλίαν.

Τρικόρυθον (τὸ) καὶ Τρικόρυθος (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ Μαραθῶνος ἢ Ῥαμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Τρικορύσιος).

*Τρίκρανα (τὰ), χωρ. (τρεῖς κρῆναι) περὶ τῶν Φενεῶν τῆς Ἀρκαδ.

*Τρικωνιεὺς (ὁ), = Τριχωνιεύς.

Τριμηθοῦς, οῦντος (ἡ), = Τρεμιθοῦς.

Τρινακία (ἡ, ἀντὶ Τρινακρία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Σικελία, διὰ τὰς τρεῖς ἄκρας της.

Τρίνασος (ἡ), λιμὴν τοῦ Γυθείου ἐν Δακωνίᾳ, ἀπέχον 30 στάδια πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα.

*Τρινέμεια (ἡ) καὶ Τρινεμεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Τρινεμεὺς καὶ Τρινεμειεύς.)

Τρίοκλα (τὰ), = Τρίκαλα.

Τριόπας ἢ (Π.) Τριόπης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κανάκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου, βασιλεὺς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Δωτίου, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν, διότι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρυσίχθων ἐβεβήλωσε τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος, ἔφυγεν εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὸ Τριόπιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. 2) πατὴρ ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος. 3) πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ, κτίτωρ τῆς Κνίδου.

Τριοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τριόπα. 2) ἐθν., κάτοικος τοῦ Τριοπίου.

Τριόπιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. (ἡ ἄλλως; Κνίδος) τῆς ἐν Καρίᾳ χερσονήσου Κνιδίας, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου ἐτελοῦντο κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν Δωριέων ἢ δημόσιοι ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλ., (Κάδο-Κρία).

Τρίοπος (ἡ), π. τῆς νήσου Κῶ, (ὁ πολ. Τριοπίδης).

Τρίοψ, οπος (ὁ), = Τριόπας.

Τρίποδες (οἱ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὁδῶν, ἀπὸ τῶν παρ' αὐτὴν ἀνακειμένων ἀναθηματικῶν τριπόδων.

Τριποδίσκιον (τὸ) καὶ Τριποδίσκοι (οἱ) ἢ Τριποδίσκος (ὁ) καὶ Τριποδίσκη (ἡ), κώμη τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Γαρανείας, (ὁ πολ. Τριποδίσκειος).

Τρίπολις, εως (ἡ), χώρα τῆς Ἀρκαδ., περιέχουσα τρεῖς πόλεις, Καλλίαν, Δίποινα καὶ Νώνακριν. 2) π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, ἄποικος τῶν τριῶν πόλεων, Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, ὅπου συνεκροτοῦντο καὶ αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, (Ταραμπολούς). 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, (ὁ πολ. Τριπολίτης).

Τριπολῖτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ., ἡ ἄλλως Πελαγονία, περιέχουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄζορον, Δυλίχην καὶ Πύθιον.

Τριπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος, καὶ τῆς Μετανείρας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος, ἢ διδαχθεὶς ὑπ' αὐτῆς τὴν γεωργίαν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν αὐτὸς πάλιν ὕστερον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, περιερχόμενος ἐναέριος ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δρακόντων, συστήσας δὲ πρῶτος τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, κατὰ τὸν Πλάτωνα δέ, διορισθεὶς καὶ κριτὴς τοῦ Ἅδου.

Τριπυργία (ἡ), χωρίον ἐπὶ τῆς Αἰγίνης.

Τρίταια (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, (Τρυπί), (ὁ δημ. Τριταιεύς).

Τριτανταίχμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, σατράπης καὶ στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Ἡρόδ.

Τριτέαι (αἱ) καὶ Τρίτεια ἡ Τρίταια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δοκρ., (ὁ πολ. Τριτεαιεύς).

Τριτογένεια καὶ Τριτογενὴς, οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, εἴτε ἀπὸ τῆς ἐν Διβύῃ Τριτωνίδος λίμνης, ὅπου ἐγεννήθη, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ποταμοῦ Τρίτωνος, ὅπου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο· εἴτε ἀπὸ τοῦ Τριτῶ, δηλοῦντος παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὴν κεφαλήν, ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα.

Τριτὼ, οῦς (ἡ), = Τριτογένεια.

Τρίτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἀμφιτρίτης, εἷς τῶν θαλασσίων θεῶν, παριστανόμενος μὲ οὐρὰν ἰχθύος ἢ σῶμα λεπιδωτὸν, φυσῶν μὲ μίαν κόγχην κελ., διατρίβων δὲ συνήθως ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ τῆς Λιβύης. 2) παρὰ τοῖς Ὕστερον πολ. Οἱ Τρίτωνες, υἱοὶ τοῦ Τρίτωνος, ὑπηρέται τοῦ Ποσειδῶνος. 3) (γεωγρφ.) χειμάρρους τῆς Λιβύης, χυν. εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. 4) ἐνίοτε ὁ Νεῖλος. 5) (γεωγραφ.) ποταμίου τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὰς Ἁλιάρτους.

Τριτωνιάς, ἀδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Τριτωνίς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Λιβ., οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Συρτέως, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ. 2) Νύμφη τῆς Λιβύης, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐγχωρίων. 3) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ἄλλως Τριτογένεια. 4) παρ' Ἀπολλων. αἱ Θῆβαι τῆς Αἰγύπτου.

Τριφάλης, ητος (ὁ), μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Τριφυλία (ἡ), τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τῶν τριῶν διαφόρων φυλῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν κατῴκουν.

Τριφυλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Τριφυλίας· (ἰδίως δὲ ἡ Πύλος ἡ —, ἡ ἴδε Πύλος.

Τριφυλίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τριφυλία (χώρα).

Τρίφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτίδος καὶ τῆς Λαοδαμείας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη δήθεν ἡ Τριφυλία.

Τριχώλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Τριχωνιεύς).

Τριχωνὶς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Αἰτωλ., 30 στάδ. μήκους, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Στράτου.

Τροία (ἡ), ἡ ἄλλως Τρωὰς (χώρα), ὅπου ἴδε. 2) τὸ ἄλλως Ἴλιον, π. τῆς Τρῳάδος, πρωτεύουσα τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, περίφημος διὰ τὴν καταστροφήν της.

Τροιζὴν, ῆνος (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπ., ἱερὰ τοῦ Ποσειδ., (Δαμαλᾶς), (ὁ πολ. Τροιζήνιος).

Τροιζὴν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀδελφὸς τοῦ Πιτθέως, κτίτωρ τῆς παρωνύμου αὐτοῦ πόλεως.

Τροιζήνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέαντος, καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρήμου, εἷς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Κικόνων.

Τρόκμοι (οἱ), λαὸς τῆς Γαλατ., ἀπόγονοι τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλατῶν, κατοικοῦντες περὶ τὸν ποταμὸν Ἄλυν.

Τρόμης, ητος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, ματονομασθεὶς Ἀτρόμητος.

*Τρόπαια (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Ψωφίδα.

Τρομεντῖνος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, χυν. εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Tronto). 2) (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (Torre Sagura).

Τροφώνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, ἢ ἔγγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένου, ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ὑριέως, βασιλέως τῆς Βοιωτ., τὸ ὁποῖον θελήσαντες ἔπειτα νὰ συλήσωσιν, ὁ μὲν Ἀγαμήδης συνελήφθη εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στηθεῖσαν παγίδα, ὁ δὲ Τροφώνιος, ἀποκεφαλίσας αὐτὸν, καὶ φυγὼν, ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν, πλησίον ἑνὸς δάσους τῆς Λεβαδείας, ὅπου τιμηθεὶς ὡς ἥρως, εἶχε καὶ μαντεῖον εἰς ὑπόγειόν τι σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅσοι κατέβαινον νὰ μαντευθῶσι, μετὰ πολλὰς τελετὰς καὶ ἁγνισμοὺς, διέμενον τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου των ἀγέλαστοι, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σκυθρωπαζόντων. « Ἐς Τροφωνίου » μεμάντευται ».

Τρόχιλος (ὁ), υἱὸς τῆς Καλλιθέας, ἱερείας ἐν Ἄργει, φυγὼν ἐκεῖθεν εἰς Ἀττικὴν, ὅπου ἐγέννησεν ἐξ Ἐλευσινίας τινὸς παρθένου τὸν Εὐβουλέα καὶ Τριπτόλεμον.

Τροχοειδὴς καὶ Τροχόεσσα (ἡ), λίμνη τις ἐν Δήλῳ, ὅπου ἐλέγετο γεννήσασα ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλ. καὶ τὴν Ἄρτ.

Τρυγαῖος (ὁ), πλαστόν τι ὄνομα ἀμπελουργοῦ τινος παρ' Ἀριστοφάνει.

Τρύφαινα (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Τρυφέρα (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τροφιόδωρος (ὁ), ποιητὴς μεταγενέστερος ἐξ Αἰγύπτου, γράψας ἐπικόν τι ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἰλίου ἅλωσις.

Τρύφων, ωνος (ὁ), ἐπώνυμον Πτολεμαίου τοῦ Δ'. βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. 2) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ. 3) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας παρ' Ἀθην., καὶ ἄλλοι σύχνοι.

Τρῳαὶ (αἱ), = Τρῳάδες.

Τρῳὰς, άδος (ἡ), ὡς ἐπίθ. = Τρῳϊκὴ, (ὅθεν ||. Ἀλεξάνδρεια ἡ —, ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα. 2) (συνήθ. ὡς οὐσ., ἐνν. γῆ ἢ χώρα) ἡ περὶ τὴν πόλιν Τροίαν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινομένη παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ὁριζομένη ἐξ ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, καλουμένη πρότερον Τευκρὶς καὶ Δαρδανία, καὶ μετονομασθεῖσα ὕστερον ἀπὸ Τρῳὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, περίφημος διὰ τὸν ἀπ' αὐτῆς κληθέντα Τρωϊκὸν πόλεμον, (τὸ ἐθν. Τρῷς καὶ Τρῳὸς καὶ Τρῳαδεὺς, καὶ τὸ θηλ. Τρῳάς)

Τρωγιλία (ἡ) καὶ Τρωγίλιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μυκάλην μὲ ἓν ὁμώνυμον νησίδιον πλησίον.

Τρώγιλος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν δύο μικρῶν λιμένων τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κείμενος πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀχραδινῆς.

Τρωγῖτις ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Λυκαον. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας.

Τρωγλοδύται (οἱ), οἱ κατοικοῦντες τὰ σπήλαια τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ καὶ ἄλλοι περὶ τὸν Καύκασον.

*Τρωγλοδυτικὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ.

Τρωϊὰς, άδος (ἡ), π. ἀντὶ Τρωϊκή.

Τρωϊκὸς, ὴ, όν. Ὁ τῆς Τροίας. ||. Τρωϊκὰ (τα), ἐνν. πράγματα, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος.

Τρωΐλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Τρωΐος, η, ον, Π. ἀντὶ Τρῳϊκός.

Τρὼς, Τρωὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἡ τῆς Καλιῤῥόης τῆς Σκαμάνδρου, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πατὴρ τοῦ Ἴλλου, τοῦ Γανυμήδου κτλ., διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Δαρδανίας, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ μετωνόμασε. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Τροίας.

Τρώτιλον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρώγιλος.

Τύανα (τὰ), π. τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκ. περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταύρου, ἡ ὕστερον Εὐσέβεια καὶ νῦν Καρὰ-χχισάρ, (ὁ πολ. Τυανεύς).

Τυανῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὰ Τύανα χώρα τῆς Καππαδοκ.

*Τύδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος παρ' Ἰαμβλ.

Τυδείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης.

Τυδεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, καὶ τῆς Περιβοίας, ἔγγονος τοῦ Πορθάονος ἐξ Αἰτωλίας, καὶ πατὴρ τοῦ Διομήδους. Φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διὰ φόνον, πρὸς τὸν Ἄδραστον εἰς Ἄργος, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην, ἐστράτευσε μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων Ἡρώων ἐπὶ Θήβας, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου.

Τύκα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Τύχη.

Τύλλιος (ὁ), = Τούλλιος.

Τύλος (ἡ), = Οἴτυλος. 2) νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, περίφημος διὰ τὴν ἁλίευσιν τῶν μαργαριτῶν.

Τύμνης, εω (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἰστιαίου. 2) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

Τυμφαία (ἡ), χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ.

Τυμφαῖς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς ἡ ἐκ τῆς Τύμφης.

Τύμφη (ἡ), β. καὶ π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλ. (τὸ τοπ. Τυμφαῖος).

Τυμφρηστὸν (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Σπερχειός.

Τυνδάρειος, α, ον. Ὁ τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδάρεος καὶ (Ἀττ.) Τυνδάρεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰβάλου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς Νύμφης Βατείας, διωχθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, καὶ ἀπελθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν, καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσαντος τὸν Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς υἱούς του, ἀφῆκεν, ἀποθνήσκων, διάδοχόν του τὸν γαμβρόν του Μενέλαον.

Τυνδαρεώνη (ἡ), Π. πατρωνυμ., θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδαρίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδάριον (τὸ), = Τυνδαρίς (2).

Τυνδαρὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Τυνδάρου. 2) (γεωγρῳ.) π. ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Σικελ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ προσβυτέρου.

Τυνδάριχος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀῤῥ., γράψας Ὀψαρτυτικά.

Τύνης, ητος (ἡ καὶ ὁ) καὶ Τύνις, ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ., (Τούνεζ), (ὁ πολ. Τυνησαῖος).

Τύννιχος (ὁ), Εὐβοεύς τις ἐκ Χαλκίδος, ποιήσας ἀδιδάκτως Παιᾶνα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Τυννώνδας, α (ὁ), Εὐβοεύς τις παρὰ Πλουτ. (Σόλ. 14).

Τύπαιον (τὸ), β. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατεκρήμνιζον τὰς γυναῖκας ὅσαι ἐτόλμων νὰ θεωρήσωσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Τυπάναια καὶ Τυπανέα (ἡ) καὶ Τυπανέαι (αἱ), π. μεσόγειος τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος περὶ τὴν Πύλον, (ὁ πολ. Τυπανεάτης).

Τυραγέται (οἱ), = Τυριγέται.

Τυράμβη (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. περὶ τὴν Μαιώτιδα.

*Τυραννίων, ωνος (ὁ), γραμματικὸς ἐξ Ἀμισοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Τύραννος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου φονευθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχην.

Τύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Ἀνιέστερ).

Τυρόδιζα (ἡ), = Τυρόδιζα.

Τυρία (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Τυρίαιον (τὸ), π. τῆς Λυκαον. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ., (Ἀκ-σσέχρ).

Τυριάσπης, ους (ὁ), Πέρσης τις σατράπης παρ' Ἀῤῥ.

Τυριγέται καὶ Τυρῖται (οἱ), οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν Γέται, κατοικοῦντες τὴν Εὐρωπ. Σαρματ.

Τυρμίδαι καὶ Τυρμεῖδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα καὶ ὑστερώτερα εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Τυρμίδης ἢ Ἐκ Τυρμιδῶν).

Τύρνος (ὁ), Turnus, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ.

Τυρόδιζα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὸ Σέῤῥιον.

Τύρος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, πρὸς μεσημβρ. τῆς Σιδῶνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἀπῳκίσθη 2300 ἔτη πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Πολιορκήσαντος δὲ αὐτὴν τοῦ Νεβουκαδνεζάρ, εἰ πλεῖστοι τῶν κατοίκων της μετῴκισαν ἀρκτικώτερον ἐπὶ μιᾶς νήσου, ὅπου ἔκτισαν τὴν Νέαν Τύρον (πρὸς διαστολὴν τῆς Παλαιτύρου), συνεχομένην μὲ τὴν στερεὰν διὰ χώματος καὶ ἔχουσαν δύο λιμένας καὶ 22 σταδίων περιφέρειαν. Ἔφθασε δὲ διὰ τοῦ ἐκτεταμένου ἐμπορίου καὶ τῆς θαλασσοπλοίας της εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ πλούτου καὶ τῆς ναυτικῆς ὑπεροχῆς, ἄχρις ὅτου καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς Ἀλεξανδρείας (Σοῦρ), (ὁ πολ. Τύριος).

Τυῤῥηναῖος, α, ον, = Τυῤῥηνικός.

Τυῤῥηνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ., ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἐτρουρία καὶ Τουσκία, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, καὶ βορειανατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, καὶ περιλαμβάνουσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅλον τὸ νῦν Μέγα Δυκάτον τῆς Τοσκάνας καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, ὀνομασθεῖσα δὲ ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ τοῦ Ἄτυος, ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Λυδίας.

Τυῤῥηνικός, ή, όν. Ὁ τῆς Τυῤῥηνίας. ||. » Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, « ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας ἄχρι τῆς Σικελ. θάλασσα.

Τυῤῥηνίς, ίδος (ἡ), = Τυῤῥηνική.

Τυῤῥηνός, ή, όν, = Τυῤῥηνικός. 2) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Τυῤῥηνίας. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἄτυος, βασιλέως τῆς Λυδ., ἀποικίσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τυῤῥηνίαν ἐν Ἰταλίᾳ. Κατ' ἄλλους, οὗτος μὲν ἐπνίγη εἰς τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Τοῦσκος ἐκάλεσε Τουσκίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλης.

Τυρσανός, ή, όν, Δωρ. ἀντὶ Τυῤῥηνός.

Τυρσηνίη, Τυρσηνικός, Τυρσηνίς, Τυρσηνός, Ἰων. ἀντὶ Τυῤῥηνία κτλ.

*Τύρσητα (ἡ ἢ τὰ;), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Τυρσητῖνος).

Τύρταιος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἢ, πιθανώτερον, ἐπιτήδειος αὐλητής, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 Ὀλυμπ., τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδ., κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου, ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἀθην. στρατηγὸν κατὰ τῶν Μεσσην. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ διὰ τῶν ἐνθουσιαστικῶν αὐτοῦ ᾀσμάτων ἐνίκησαν κατὰ κράτος· διὸ καὶ πολιτογραφήσαντες αὐτόν, τὸν ἐτίμησαν μεγάλως.

Τύρταμος (ὁ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος.

Τυρώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ., λαβόντος τὴν μορφὴν τοῦ παρ' αὐτῆς ἀγαπωμένου Ἐνιπέως, τὸν Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα.

*Τύσκλος (ἡ) καὶ Τύσκλανον (τὸ), = Τοῦσκλον.

Τυφαόνιος, η, ον, Π. ἀντὶ Τυφώνιος, (ὅθεν. ||. » Τυφαόνιον (τὸ), β. μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ., ἄλλως ἄγνωστον.

Τυφωεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ-|

Τυφών, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, ἔχων ἑκατὸν πυριπνόους δρακοντώδεις κεφαλάς, κατακεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ κρημνισθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ἢ ὑπὸ τὰ ὄρη τῆς Κιλικίας, ἢ ὑπὸ τὴν ἐν Σικελίᾳ Αἴτνην. Ἀλληγορεῖται εἰς τὸν ἐκ μεσημβρίας πνέοντα φθοροποιὸν ἄνεμον ἢ εἰς τὰς ἐκρήξεις τῶν διαφόρων ἡφαιστείων ὀρέων. 2) (κατὰ τὴν Αἰγυπτ. μυθολογ.) ἀδελφὸς τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τοῦ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὥρου, υἱοῦ τοῦ Ὀσίριδος, καὶ δεσμευθεὶς, ἀπεστάλη πρὸς τὴν Ἰσιν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ. ὡς φθοροποιὰ δύναμις, καὶ ἱερὰ αὐτοῦ ζῶα ἦσαν ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος.

Τυφώνειος καὶ Τυφώνιος, α, ον. Ὁ του ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος.

Τυφώς, ῶ (ὁ), ἡ αἰτ. Τυφώ, Π. ἀντὶ Τυφῶν.

Τύχη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων. 3) παρὰ τοῖς Σαμόθρᾳξι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ ἐκεῖθεν παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι, θεὰ τῆς τύχης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ἀδελφὴ τῶν Μοιρῶν, παριστανομένη ὑπὸ μορφὴν γυναικός, φερούσης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σφαῖραν, καὶ εἰς τὴν χεῖρα τὸ Κέρας τῆς Ἀμαλθείας. 2) (γεωγρφ.) τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, (Δωρ. Τύκα), ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε ἱδρυμένου ναοῦ τῆς Τύχης.

Τυχιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυχίου. 2) κύριον ὄνομα παρὰ τῷ Λουκ.

Τυχίος (ὁ), σκυτοτόμος ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Ὕλης, φιλοξενήσας ποτὲ τὸν Ὅμηρον.

Τύχων, ωνος (ὁ), θεὸς τῆς Τύχης. 2) δοῦλος τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Τώμυρις, ιδος (ἡ), = Τόμυρις.

Υ.

Ὕαγνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, πρῶτος ἐπινοήσας, ὡς λέγεται, τὴν διὰ τῶν αὐλῶν μελῳδίαν.

Ὑάδες (αἱ), ἑπτὰ ἀστέρες, εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, καὶ προμηνύοντες διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ᾀείποτε ὑετόν, κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τοῦ Ὕαντος καὶ τῆς Βοιτίας, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ, ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν Βάκχον.

Ὑαία (ἡ), κώμη τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Ἀμφίσσης, (ὁ κάτοικος Ὑαῖος).

Ὑακινθίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις. 2) (πλθ.) Ὑακινθίδες, αἱ θυγατέρες τοῦ Ὑακίνθου (3) ἢ τοῦ Ἐρεχθέως.

Ὑάκινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, τὸν ὁποῖον φονεύσας, κατὰ ζηλοτυπίαν τοῦ Ζεφύρου, ὁ Ἀπόλλων ἐν ᾧ ἔπαιζε μετ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, ἀνεβλάστησεν ἐκ τῆς γῆς τὸ ὁμώνυμον αὐτοῦ φυτόν. Εἰς μνήμην δὲ αὐτοῦ ἑωρτάζοντο ἐν Λακεδαίμονι τὰ Ὑακίνθια, διαρκοῦντα τρεῖς ἡμέρας. 2) υἱὸς τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς, φίλος τοῦ ἀοιδοῦ Θαμύριδος, συγχεόμενος μετὰ τοῦ προτέρου. 3) Λακεδαιμόνιός τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες ἐθυσιάσθησαν, κατά τινα χρησμόν, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου, πολιορκουμένων τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μίνωος.

*Ὑάμεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Ὑαμείτης).

Ὑάμπεια (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν δύο κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ κατεκρήμνιζον τοὺς κακούργους.

Ὑάμπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος παρὰ τὰς Κλεωνὰς (τὰς ὁποίας διὰ τοῦτο Ὑαμπολιτῶν προάστειον ὀνομάζει ὁ Ξενοφῶν), κτίσμα τῶν ἐκ Βοιωτίας μετοικησάντων ἐνταῦθα Ὑάντων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, καὶ ὕστερον ἀνοικοδομηθεῖσα. 2) π. τῆς Βοιωτ. ὑπὲρ τὸν Ὀρχομενόν, (ὁ πολ. Ὑαμπολίτης).

*Ὑανθίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Προπόδα.

Ὕαντες (οἱ), οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτ., διωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Φοινίκων, καὶ μεταβάντες μέρος μὲν εἰς Φωκίδα, ὅπου ἔκτισαν τὴν ἀπ' αὐτῶν κτισθεῖσαν Ὑάμπολιν· μέρος δὲ εἰς Αἰτωλίαν, ὅπου κατώκισαν τὴν Πλευρῶνα, κληθεῖσαν διὰ τοῦτο Ὑαντίδα.

Ὑάντιος, α, ον. Ὁ τῶν Ὑάντων, (ὅθ.) = Βοιώτιος.

Ὑαντίς, ίδος (ἡ), = Ὑαντία. ||. (οὐσ. ἐνν. χώρα), ἡ Αἰτωλία.

Ὕας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος ἢ χοίρου ἐν κυνηγεσίῳ.

Ὑάται (οἱ), ἀρχαία τις φυλὴ ἐν Σικυῶνι.

Ὕβα (ἡ) ἢ Ὑβάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὑβάδης).

Ὕβλα καὶ (Ἰων.) Ὕβλη (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Σικελ., ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τῆς Αἴτνης. 2) ἡ ἐλάττων, ἡ ἄλλως Ἡραία, ἄλλη πόλις τῆς Σικελ., ὅπου ἀπέθανε, κατά τινας, ὁ Ἱπποκράτης, καὶ 3) ἡ μικρὰ, ἡ ὕστερον Μέγαρα, παρὰ τὰς Συρακούσας, περίφημος διὰ τὸ μέλι της, (ὁ πολ. Ὑβλαῖος).

Ὕβλων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελ., ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἀπῴκισαν περὶ τὸ 735 πρὸ Χ. τὴν πόλιν Ὕβλαν.

*Ὑβρέας, ου (ὁ), ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐκ Μολάσσων, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

*Ὑβρίας, ου (ὁ), ποιητὴς ἐκ Κρήτης παρ' Ἀθην.

Ὑβρίστης, ου (ὁ), ποτ. τοῦ Καυκάσου.

;Ὑγεννεῖς (οἱ), λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδοτῳ, (ὁ Wesseling προκρίνει τὴν παρὰ Πλιν. γραφὴν Ὀβιγενεῖς).

Ὑγίεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς ἔφορος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων. 2) ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, τοῦ ἀγάλματος τῆς ὁποίας τὸ βάθρον σώζεται μέχρι σήμερον ἐν Ἀκροπόλει, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἱδρύσατο αὐτὴν ὁ Περικλῆς, διὰ τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου θαῦμα.

Ὑγῖνος (ὁ), Ἰούλιος, μυθογράφος Ῥωμαῖος, ἢ Ἰσπανὸς, ἢ Ἀλεξανδρεὺς, σύγχρονος τοῦ Λυγούστου, καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ῥώμῃ Παλατινῆς βιβλιοθήκης, τοῦ ὁποίου σώζονται μυθολογική τις συλλογὴ 277 μυθικῶν διηγημάτων, καὶ Ποιητική τις Ἀστρονομία.

*Ὕδαρα (τὰ) κώμη ὀρεινὴ τῆς Ἀρμεν.

Ὑδάρνης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν τῶν συνομωσάντων κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. 2) υἱὸς τοῦ Ὑδάρνους, στρατηγὸς τῶν λεγομένων Ἀθανάτων ὑπὸ τὸν Ξέρξην. 3) πατὴρ τοῦ Σισάμνου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑδάσπης, ου καὶ Ὑδάσπις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν, ἀφ' οὗ ἐνωθῇ μὲ τὸν Ἀκεσίνην, (Μπεχάτ).

Ὕδη (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, αἱ μετὰ ταῦτα Σάρδεις. 2) π. τῆς Λυκαον.

Ὕδισσα καὶ Ὑδισσὸς (ἡ), π. τῆς Καρ., ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Ὕδισσυ τοῦ Βελλεροφόντου.

Ὕδρα (ἡ), δράκων ἐννεακέφαλος, διατρίβων ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) λίμνη τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ἡ ὕστερον Λυσιμάχεια, (ὁ Palmer προκρίνει τὴν γραφὴν Ὑρία).

Ὑδραώτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ., χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Ἀκεσίνην, (Ῥάμπ).

Ὑδρέα (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου παρὰ τὴν Ἑρμιόνην, (Ὕδρα), (ὁ νησ. Ὑδρεάτης).

Ὑδροῦς, οῦντος (ὁ), π. ἢ λιμὴν τῆς Καμπαν. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαυρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν, (Otranto), (ὁ πολ. Ὑδρούντιος).

Ὑδροῦσσα (ἡ), νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, (Φλέγα). 2) ἡ νῆσος Τῆνος.

Ὑέλη (ἡ), ὅδε Ἐλέα.

Ὑετίς, ίδος (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Μίλητον.

Ὑής, ὑὸς (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Πάκχος, διότι ἀείποτε ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν τα ἴδρεχε.

Ὑήττὸς (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρ., ἀπό τινος δηθὲν Ἀργείου, (τὸ ἐθν. Ὑήττιος).

Ὑκκαρα (τὰ) καὶ Ὕκκαρον (τὸ), πολίχν. τῆς Σικελ. καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου (Carini), (ὁ πολ. Ὑκκαρεὺς καὶ Ὑκκαρικός).

Ὕλαι (αἱ), = Ὕλη.

Ὑλαίη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Σκυθ., ἴσως ἡ νῦν ἔρημος παδιὰς Νυγγάϊ.

Ὑλαῖος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης.

Ὑλακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, ὄνομα πλαστὸν τοῦ Ὁδυσσ.

Ὕλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Δυάνης, νέος ὡραιότατος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἢ ἀνορπασθεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐν ᾧ, συμπλέων μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ὑπῆγε νὰ λάβῃ ὕδωρ ἀπὸ πηγῆς τινος ἐν τῇ Μυσίᾳ. Πρὸς ἀναζήτησιν δὲ αὐτοῦ πλανηθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἐγκατελείφθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφ.

Ὑλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου.

Ὕλη (ἡ), π. μικρὰ τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα, κατεσκαμμένη ἤδη ἐπὶ Στράβωνος. 2) π. τῆς Καρ., ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὕδη. 3) π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ὑλάτης).

Ὑλλας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων μεταξὺ Κρότωνος καὶ Συβάρεως, (Aquanile).

Ὑλικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Ὕλης. ‖ (ὡς. ἀρα.) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολ. 2) (θηλ.) λίμνη τῆς Βοιωτ., κειμένη πρὸς ἄρκτον τῶν Θηβῶν.

Ὑλλαϊκὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Κερκύρας.

Ὕλλιοι καὶ Ὑλλεῖς (οἱ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν ἐν Σικυῶνι, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλ. 2) οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσονήσου Ὑλλίδος.

Ὕλλη (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλλικὴ.

Ὑλληὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλλικὴ.

Ὑλλικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Ὑλλίδος.

Ὕλλις, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἡ τοῦ Ὕλλου, (βθ. 2) (οὐσ.) χερσόνησος τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, ἀποικίσαντος ἐνταῦθα ἐκ Φαιάκων.

Ὕλλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Δηϊανείρας, συμφευθείς, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, τὴν Ἰόλην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Κλεώδαιον. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλ., βιωθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὸν Εὐρυσθέα, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Ὕλλου, ὃς τις, ἐπιχειρήσας μετὰ τοῦτο νὰ εἰσβάλῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, ἐφονεύθη μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἐχέμου, βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Μελίτης, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀργαίου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φαιάκων, ὃς τις, δυσκρισάμενος εἰς τὴν ὑποταγὴν τοῦ ἐκεῖσε βασιλέως Ναυσιθόου, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσόνησον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ὑλλίς. 3) αὐτόχθων τις, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ὁ 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰων., ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον Φρύγιος, πηγ. ἐκ τῆς Λυδίας καὶ χυν. εἰς τὸν Ἕρμον.

Ὑμὴς, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδότῳ.

Ὑμὴν, ένος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ τοῦ Μάγνητος ἢ τῆς Κλειοῦς, ὅς τις, λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τόσον εὐτυχῶς, ὥστε εἰς ὅλας τῶν γάμων τὰς τελετὰς ἔψαλλον ἔπειτα ὕμνον τινὰ (τὸν ὑμέναιον) εἰς ἀνάμνησίν του. Παριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδὴς, κρατῶν λαμπάδα νυμφικήν.

Ὑμηττὸς ἢ (Αττ.) Ὑμηττὸς (ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς, ὑψούμενον ἀνατολικομεσημβρινῶς τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ μέλι του.

Ὑμήττειος καὶ Ὑμήττιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ. ● Μέλι (● Στόμα) Ὑμήττιον ●.

Ὑμνὶς, ίδος (ἡ) ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ὕπαιπα (τὰ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ καὶ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου, ἀντικρὺ τῶν Σάρδεων, (ὁ πολ. Ὑπαιπηνός).

Ὑπάκυρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. διὰ τῶν Νομάδων Σκυθῶν εἰς τὸν Καρκινίτην κόλπον, (Κανικασάκ).

Ὑπάνα (ἡ) καὶ Ὕπανα (τὰ), π. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, (ὁ πολ. Ὑπανεύς).

Ὕπανις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., πηγάζων ἐκ τινος λίμνης ἢ χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην, οὗ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του, (Μπόγα). 2) ποτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., χυν. διὰ δύο στομάτων εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, (Κουβάν). 3) ποτ. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἄχρι τοῦ ὁποίου ἔφθασαν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, (Μπεΐάγ).

Ὕπαρνα (τὰ), φρούρ. τῆς Καρ.

Ὕπατα (τὰ) ἢ Ὑπάτη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, (Πατρατζήκι), (ὁ πολ. Ὑπαταῖος).

Ὑπάτης, ου (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πινδ.

Ὑπατία (ἡ), θυγ. τοῦ μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις της, διδάξασα καὶ δημοσίως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἀποθεωθεῖσα, καθὰ λέγεται, καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα, γενομένη ὅτι ἐπὶ τέλους θῦμα τῆς μανίας καὶ θεοβλασφημίας τοῦ ὄχλου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὑπατώδωρος (ὁ), Θηβαῖος τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ὕπατον (τὸ) ἢ Ὕπατος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., παρὰ τὴν κωμὴν Τυμησσὸν, ἴσως-Τυμησσός.

Ὑπειροχίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὑπειρόχου ὁ Ἰτυμονεύς.

Ὑπείροχος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑπέροχος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ὑπείρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων.

Ὑπεράνθης, ους (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς ἐν Θερμοπύλαις.

Ὑπερβείταιος (ὁ), ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ Μακεδονικοῦ ἔτους.

Ὑπέρβιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, εἷς τῶν ἐν Θήβαις Τρώων, ἀντιταχθεὶς τῷ Ἱππομέδοντι.

Ὑπέρβολος (ὁ), μοχθηρός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἰσχύσας μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, ἢ ἐξοστρακισθείς, τελευταῖος οὗτος, ὑπὸ τοῦ δήμου. 2) αὐλιῳδός τις ἐκ Κυζίκου, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ὑπερβόρειοι καὶ Ὑπερβόρεοι (οἱ), μυθώδεις λαοὶ κατοικοῦντες δῆθεν τὰ ὑπὲρ τὸν βορέαν ἄγνωστα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ὅπου ἀπελάμβανον ὅλα τὰ ἐκ τῆς εὐημερίας καὶ εἰρήνης ἀγαθά, ζῶντες χρόνους πολλοὺς, ὅθεν καὶ μακρόβιοι ἐλέγοντο· (Ἱστορικώτερον) οἱ πέραν τοῦ Ἴστρου Σκύθαι, ἢ γείτονες τῶν Σκυθῶν, συγχεόμενοι μὲ τοὺς Ἀδίους, τοὺς Ἀριμασπούς κτλ.

Ὑπέρεια (ἡ), πηγὴ τῆς Θεσσαλ., ἀναβρύουσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν Θερμῶν. 2) ἡ προτέρα κατοικία τῶν Φαιάκων, πρὶν μεταβῶσιν οὗτοι εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατά τινας μὲν, ἢ ἐν Σικελίᾳ Καμάρινα, κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Ἤπειρις. 3) πυλίχν. τῆς Τροιζηνίας.

Ὑπερείδης, ου καὶ (ἐν Ἐπιγρ.) ους (ὁ), = Ὑπερίδης.

Ὑπερεχίδης, ● (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλίου.

Ὑπερκὶς, ίδος (ἡ), = Ὑπέρεια.

Ὑπερήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παυλόου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φονευθείς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Δἰθουσης. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης. 4) εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν.

*Ὑπέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῆς Τρωιζῆνος.

Ὑπερησίη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Παυσ., ἡ ὕστερον Αἴγειρα.

Ὑπερίδης, ου (ὁ), περίφημος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ., μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, ὡς ἀντιπυλιτευόμενος τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Ἐκ τῶν 52 αὐτοῦ λόγων, διεσώθη εἷς καὶ μόνος.

Ὑπερινίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, ὁ Ἥλιος.

Ὑπερίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸ Ἱπποκορυστήν. 2) θυγ. τοῦ Ἀρκάδος, γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ὑπερίων, ονος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας ἢ τῆς Εὐρυφαέσσης τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ. 2) παρ' Ὁμήρῳ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, ὡς ὁ πὲρ ἴων.

Ὑπέρλαος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτερέλαος.

Ὑπερμένης, ους (ὁ), Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ὑπερμνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἡ μόνη διασώσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄβαντα. 2) θυγ. τοῦ Θεστίου, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Οἰκλέως, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω.

Ὑπερόχη (ἡ), μία τῶν Ὑπερβορείων παρθένων.

Ὑπεροχίδης, ου (ὁ), = Ὑπειροχίδης. 2) (κυριωνυμ.) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θλβ.

Ὑπέροχος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Κύμης, γράψας Κυμαϊκά.

*Ὑπέρφας, αντος (ὁ), πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας, δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος.

Ὕπιος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν., ῥέων παρὰ τὴν Προῦσσαν.

Ὑπαθῆσαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θήβας αἱ ὕστερον Ποτνιαί, ἢ ἴσως τὸ κάτω μέρος τῶν Θηβῶν, μετὰ τὴν καταζοφὴν τῆς Καδμείας ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων.

Ὑπονήϊος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Νήϊον κείμενος, (ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης).

Ὑποπλάκιος, α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκον τῆς Μυσίας κείμενος, (ἐπίθ. τῶν ἐν Τροφῷ Θηβῶν).

Ὕργις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., ἴδε Σύργις.

Ὑρία (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ζενοῦ τῆς Εὐρίπου παρὰ τὴν Τανάγραν, (ὁ πολ. Ὑριεὺς καὶ Ὑριάτης). 2) π. τῆς Ἰαπυγ., μεταξὺ Τάραντος καὶ Βρεντεσίου, ἢ παρ' Ἡροδοτῳ Οὐρία καὶ νῦν Oria.

Ὑριεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Δἰθουσης, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδ., πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου, κτίτωρ τῆς Ὑρίας.

Ὕριον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Ἀπουλίας, ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἴδε καὶ Οὔριον.

Ὑρκανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. μεταξὺ Μηδίας, Παρθίας καὶ Κασπίας θαλάσσης (τῆς ὁποίας τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος καλεῖται Ὑρκανία), (τὸ ἐθν. Ὑρκάνιος).

Ὑρκανίς, ίδος (ἡ), = Ὑρκανία.

*Ὑρκανός (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἰνδ.

Ὑρμίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηλέως ἢ τοῦ Δίκτυος ἢ τοῦ Ἐπειοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Φόρβαντος τὸν Ἀγγείαν. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως ἄγνωστος. 3) ἀκρωτ. τῆς Ἠλ., πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Κυλλήνης, ἄλλως Ὄρμινα.

Ὑρνήθιον (τὸ), χωρ. περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.

Ὑρνηθώ, οὔς (ἡ), θυγ. τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑρνήθιον.

Ὑρράδιος (ὁ), Θρᾷξ, πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ.

Ὑρτακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου, ὁ Ἄσιος.

Ὑρτακος (ὁ), Τρωαδίτης, γεννήσας ἐξ Ἀρίσβης, τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, τὸν Ἄσιον.

Ὑρτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμόνων τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Μυσῶν.

Ὑσία (ἡ) καὶ Ὑσιαὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ. ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Ὑσεύς). 2) κώμη τῆς Ἀργολ., μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, (ὁ πολ. Ὑσιάτης). 3) δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ.

*Ὕσκανα (τὰ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ὑσκανεύς).

*Ὕσμων, ωνος (ὁ), Ἠλεῖός τις, Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ.

Ὑσπασίνης, ἴδε Σπασίνης.

Ὑσταίχμας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Ὑστάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ὑστάσπας καὶ Ὑστάσπης, ους καὶ ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταμένους καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Α'.

2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ὑφάντειον (τὸ), β. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

*Ὕφασις, ιος (ὁ), = Ὕπνις.

Ὑψεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἢ τῆς Νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, πατὴρ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Θεμιστοῦς.

Ὑψηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Κυρήνη, ὡς θυγ. τοῦ Ὑψέως.

*Ὑψηλις, ιος (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ὑψηλίτης).

Ὑψήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Δολοπίωνος. 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, συνόμιλος τῷ Ἀντιλόχῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφοβου.

*Ὑψηχίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ. (Σολ. 10).

Ὑψικλῆς, έους (ὁ), Σικυώνιός τις, νικήσας δολιχὸν κατὰ τὴν 77 Ὀλυμπ. 2) μαθηματικός τις καὶ ἀστρονόμος, σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου.

Ὑψικράτης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ζήσας 92 ἔτη.

Ὑψιπύλη (ἡ), Π. ἑξῆς

Ὑψιπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Θόαντος, βασιλέως τῆς Λήμνου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνην, ἣ ἐπειδὴ αὐτὴ μόνη ἔσωσε τὸν πατέρα της, τῶν λοιπῶν ὅλων ἀνδρῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Λήμνου, διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν καὶ πωληθεῖσα ὑπό τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλεύοντα Λυκοῦργον, ἐθήλασε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχέμορον.

Ὕψιαται πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτὴν ναοῦ τοῦ Ὑψίστου Διός.

*Ὑψόεις, εντος (ὁ), π. τῆς Ἠλιδος, (Στρβ. Π', 349).

Ὑψοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἀπό τινος υἱοῦ τοῦ Δυκάονος.

Φ.

Φάβρα (ἡ), νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς.

Φαβρατερία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ.

Φαβωρῖνος (ὁ), περίφημος ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἀρλεων τῆς Γαλλ., μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου καὶ φίλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ.

Φάγρης, ητος (ὁ), φρούρ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

Φάγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τῆς Νύμφης Ὑρθρηΐδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελίτεα.

Φαέθουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας.

Φαέθων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κεφάλου ἢ τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλάγγανον καταγόμενοι οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου. 2) υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Κλυμένης, διευθύνας ποτὲ τὸ ἅρμα τοῦ πατρός του, καὶ διὰ ἀπειρίαν κατακαύσας μέρος τῆς Γῆς, διὸ καὶ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Ἠριδανόν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του, θρηνοῦσαι τὸν θάνατόν του, μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους. 3) ἐπώνυμον τοῦ Ἀψύρτου. 4) εἷς τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς.

Φαεινίς, ίδος (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει.

Φαεννώ, οῦς (ἡ), μία τῶν ἀρχαιοτάτων δύο Χαρίτων παρὰ Λακεδαιμονίοις.

*Φαζημωνῖται, ιδος (ἡ), ἐπαρχία τοῦ Πόντου, ἧς πρωτεύουσα ἡ

*Φαζημών, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Νεάπολις.

Φαίακες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φαιακίας.

Φαιακία καὶ Φαιακὶς (ἡ), ἡ χώρα ἢ νῆσος τῶν Φαιάκων, νομιζομένη εἶναι ἡ Κέρκυρα.

Φαίαξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου καὶ τοῦ Λαοκρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Φαίακες. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Στρατοτρέτου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φαιδίμη (ἡ), Περσὶς τις παρ' Ὁμηρ., γυνὴ τοῦ Καμβύσου.

Φαίδιμος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὑποδεχθεὶς τὸν Μενέλαον, ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. (Ἄλλως) Φαιδρίας. 4) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 5) Ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φαίδρα καὶ Φαίδρη (ἡ), θυγ. Μίνωος τοῦ Β', βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Πασιφάης, συνακολουθήσασα τὴν ἀδελφὴν της Ἀριάδνην ᾗ τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐνυμφεύθη, ἐγκαταλείψαντα ἐκείνην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ὕστερον δὲ ἐρασθεῖσα τοῦ προγονοῦ αὐτῆς Ἱππολύτου, καὶ, ἀδιαρρήσαντα αὐτὸν, διαβαλοῦσα πρὸς τὸν πατέρα του, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑποφέρουσα τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς της.

Φαιδρία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

Φαιδρίας, ου (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Φαίδριον (ἡ), θεραπαινὶς τοῦ Ἐπικούρ.

Φαῖδρος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Δημοσθ. 3 ποιητὴς μύθων, γράψας Λατινιστὶ ἐπὶ Αὐγούστου ᾗ Τιβερίου.

Φαισύμη (ἡ), ἴδε Φαιδίμη.

Φαίδων, ωνος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ. ἐξ Ἤλιδος, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ὁ περὶ ἀθανασίας διάλογος τοῦ Πλάτωνος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Φαιδώνδας (Δωρ. ἀντὶ Φαιδώνδης = Φαιδωνίδης), ὁ (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ. ἐκ Θηβῶν ἢ Κυρήνης.

Φαιναγόρη (ἡ), = Φαναγορία.

Φαιναρέτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Σωκρ.

Φαινέας (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Αἰτωλῶν.

Φαίνιππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 72 Ὀλυμπ.

Φαίνοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἄβυδου, πατὴρ τοῦ Ἄδωνθου καὶ Θόωνος.

Φαινὼ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Φαισάνα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Φαισοῦλαι (αἱ), ἴδε Φαισυλα.

Φαῖστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βώρου, ἐκ τῆς ἐν Λυδίᾳ Τάρνης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 2) υἱὸς τοῦ Ῥοιμάλκα καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, εἰσαγαγὼν πρῶτος τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνταῦθα.

Φαιστὸς (ἡ), π. τῆς Ἐρετριώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ Εὐρώτα. 2) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Γόρτυναν, κτίσμα τοῦ Μίνωος, (ὁ πολ. Φαίστιος).

Φαισυλα (τὰ), π. τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων, (Fiesoli).

*Φαῖτος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Πλακουντοποικά.

Φαίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ὁ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμ.

Φάκιον (τὸ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ.

Φακοῦσσα (ἡ), π. τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, (εὑρηται γραφόμενον καὶ Φάκουσα καὶ Φάκκουσα καὶ Φάκουσσαι).

Φάλαικος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀποθανὼν κεκρυνόβλητος ἐν Πελοποννήσῳ. 2) ποιητής, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Φαλαικιὸν λεγόμενον μέτρον στίχων. 3) τύραννός τις ἐν Ἀμβρακίᾳ, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ λέοντος.

Φαλαισία (ἡ) ᾗ Φαλαισίαι (αἱ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας. οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως.

Φάλακρα (τὸ) καὶ Φαλάκραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

Φαλακρὸν (τὸ), ἄκρωτ. τῆς Κερκύρας, (Κάπο-Σιδάρι).

Φάλανθον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Φάλανθος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀράκου, ὁ ὁδηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν, καὶ κτίσας ἐκεῖ τὴν πόλιν Τάραντα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φάλανθον.

Φάλανθος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Μαντινείας, κατεγραμμένη ἤδη ἐπὶ Παυσ.

Φάλανα (ἡ) (τὰ), θυγ. τοῦ Τύρου, ἀφ' ἧς ἐπωνυμάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πρὸς ἄρκτον τῆς Λαρίσσης, (ὁ πολ. Φαλανναῖος).

Φάλανον (τὸ), = Φάλανα (2).

Φάλαρα (τὰ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Φθιώτιδι ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Φαλαρεύς).

Φάλαρις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ὁ περιβόητος διὰ τὴν σκληρότητά του τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Λεοντινῇ, τυραννήσας 16-28 ἔτη, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπαναστάντων περὶ τὸ ά. ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπ. Ἡ γνησιότης τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων 148 ἐπιστολῶν ἀμφισβητεῖται.

Φάλαρος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Φάληρος, αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὴν Δεδάδειαν.

Φαλάσαρνα (ἡ καὶ τὰ), π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμ., (ὁ πολ. Φαλασάρνιος).

Φαλέριον (τὸ), = Φαλίσκον, ὅθεν ὁ Φαλερῖνος οἶνος.

Φάληρον (τὸ) καὶ Φαληρὸς (ὁ), δῆμος παρὰ τὸν ὁμώνυμον λιμένα (τὸν μεσημβρινώτερον τῶν τριῶν) τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων συνεῖχε τὸ ὡσαύτως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους τοῦ καλουμένου Φαληρικοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλλήν, (ὁ δημ. Φαληρεύς).

Φάληρος (ὁ), εἷς τῶν Δαπίθων, πολεμήσας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκωνέως ἢ τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὴν ὁμώνυμον Φαληρὸν καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ἥρως.

Φαλίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ᾗ μία τῶν Θεσπιάδων.

Φαλῖνος (ὁ), Ζακύνθιός τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις.

Φάλιος (ὁ), Κορίνθιος, υἱὸς τοῦ Ἁρματοκλείδους, Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, κτίστωρ τῆς Ἐπιδάμνου.

Φαλίσκον (τὸ) καὶ Φαλίσκος (ἡ), π. τῆς Τυρρην., (οἱ κάτοικοι Φαλίσκοι).

Φάλκη, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, ἔλαβεν εἰς τὸ μερίδιόν του τὸ βατίλλειον τῆς Σικυῶνος.

Φαλώρη ᾗ Φαλωρία (ἡ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Φαναγόρας, ου (ὁ), Παίων τις, κτίστωρ τῆς Φαναγορείας.

Φαναγορεία (ἡ καὶ τὰ) καὶ Φαναγορία (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Παντικαπαίου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Φαναγορείτης).

Φαναὶ (αἱ), ἄκρωτ. καὶ λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Χίου, (ὁ πολ. Φωναῖος). 2) κωμικῶς πλαστὸν ὄνομα (ἐκ τοῦ Φαίνω) παρ' Ἀριστοφάνει.

Φανάρεια (ἡ), χώρα τερπνὴ καὶ εὔφορος περὶ τὸν Ἶριν ποταμὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Φάνης, ητος (ὁ), θεὸς τις (ὁ Ἔρως) ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις. 2) Ἀλικαρνασσεύς τις, φυγὼν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιδος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐστρατεύετο ὡς ἐπίκουρος, καὶ διεγείρας τὸν Καμβύσην κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Φανίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἐρέσσου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Φανόδημος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Φανοκλῆς, έους (ὁ), Ἕλλην ἐλεγειογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἔρωτες.

*Φανόκριτος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Φανόμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Φανὸς (ὁ), γραμματεὺς δήθεν τοῦ δημαγωγοῦ Κλεώνους ἐν Ἀθήναις, (πιθανῶς πλαστὸν ὄνομα ἐκ τοῦ Φαίνω).

Φάνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Φανοσθένης, ους (ὁ), Ἀνδριος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Φανοστράτη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.

Φανοστράτος (ὁ), ὁ πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπ.

Φανοτεύς, έως (ὁ), π. τῆς Φωκίδος, (ὁ πολ. Φανοτεύς).

Φανοτὶς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φανοτέα χώρα τῆς Φωκίδος.

Φάντης, αν (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Φάντων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Φλιοῦντος.

*Φανώ, οῦς (ἡ), θυγ. τῆς περιφήμου Νεαίρας ἐν Ἀθήναις.

Φαραί (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, (ὁ πολ. Φαρεύς ἢ Φαραιεύς). 2) π. τῆς Μεσσην. ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Φαραίτης). 3) π. τῆς Λακων., ἡ ὕστερον Φάρις. 4) π. τῆς Κρήτης, ἄποικος τῶν Μεσσηνίων.

Φαρανδάκης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Φαρανδάτης, ας (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεάσπιος ἡγεμόνων τῶν μετὰ Ξέρξου Κίλλκων παρ' Ἡροδ.

Φάραξ, ακος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ. 3) (γεωγρφ.) = Χάραξ.

Φαρασμάνης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ.

Φἀρβαιθος καὶ Φάρβητος (ἡ), π. πρωτ. τοῦ Φαρβαιθίτου νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Φαρβεῖθ).

*Φάρζιρις, ἴδε Παρύσατις.

Φᾶρις, ιος (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Φελλίτι ποταμοῦ, πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀμυκλῶν, αἱ ὕστερον Φεραί.

Φάρις, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας, κτίτωρ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν.

*Φαρισμάνης, ους (ὁ), = Φαρασμάνης.

Φαρκαδὼν καὶ Φαρκηδὼν (ἡ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (ὁ πυλ. Φαρκηδόνιος καὶ τὸ θηλ. Φαρκηδονίς).

Φαρμάκεια (ἡ), Νύμφη πηγῆς τινος νομιζομένης φαρμακερᾶς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐν Ἀττικῇ.

Φαρμακοῦσσαι (αἱ), δύο νησίδια μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Κίρκης, (τὸ τοπ. Φαρμακουσσαῖος καὶ Φαρμακούσιος).

Φαρνάβαζος (ὁ), Πέρσης, σατράπης, παρὰ Θκδ. 2) ἕτερος, σατράπης τῆς Φρυγίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, σύμμαχος κατ' ἀρχὰς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, βοηθοφονήσας καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὕστερον δὲ συμμαχήσας μετὰ τοῦ Κόνωνος καὶ συμμεταχὼν αὐτῷ τῆς ἐν Κνίδῳ ναυμαχίας, χαρηγήσας δὲ αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Φαρναζάθρης, ους (ὁ), ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρξου Ἰώνων παρ' Ἡροδ.

Φαρνάκη (ἡ), θυγ. τοῦ Μεγασσάρη, γυνὴ τοῦ Σανδάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα.

Φαρνάκης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μυσίας. 2) βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, ἀποθανὼν τῷ 183 πρὸ Χ. 3) ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.

Φαρνακία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ πρότερον Ἐφεσσός, κατοικουμένη τὸ πλεῖστον ὑπ' Ἑλλήνων.

Φαρναπάτης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρὰ Πλουτ. καὶ Δ. Κασσ.

*Φαρνάσπης, ους (ὁ), ὁ πενθερὸς τοῦ Μ. Κύρου.

Φαρνούχης καὶ Φαρνοῦχος, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ἱππικοῦ ὑπὸ τὸν Ξέρξην, μείνας εἰς τὰς Σάρδεις διότι ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. 2) Λύκιος, ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Φάρος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνεχομένη διὰ χώματος μὲ τὴν ξηρὰν, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ Β'. ἀνήγειρε τὸν περίφημον ἐκεῖνον μαρμάρινον πύργον (Φάρον ὡσαύτως καλούμενον), φεγγοβολοῦντα εἰς 300 σταδίων ἀπόστασιν καὶ χρησιμεύοντα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων. 2) νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Δαλματ., ἡ πρότερον Πάρος καὶ παρὰ Στράβωνι Φαρία, ὅπου Διονύσιος ὁ τύραννος ἔπεμψε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς νήσου Πάρου, (Λεσίνα), (ὁ νησ. Φάριος).

*Φαρσαλία (ἡ), ὀρχήστριά τις ἐκ Θεσσαλίας παρ' Ἀθηναίῳ.

Φάρσαλος καὶ (Ἰων.) Φάρσηλος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ παρὰ τὴν Ἀφρισσαν, ἀπὸ Φαρσάλου δήθεν τοῦ Ἀκρισίου, περίφημος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος κατὰ τοῦ Πομπηίου, (Φέρσαλα), (ὁ πολ. Φαρσάλιος καὶ Φαρσήλιος).

Φάρτη ἡ (κατὰ τὸν Πευτε) Φάρη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα.

Φαρυγαι (αἱ), π. τῆς Λοκρίδος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Τάρφη, μὲ ἕνα ναὸν τῆς Φαρυγαίας Ἥρας.

Φαρύγιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

Φαρυκαδὼν, όνος (ἡ), π. τῆς Ἐρυθραιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Φάσηλις, ιδος ἡ ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Λυδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλ., μὲ τρεῖς λιμένας, ἄποικος τῶν Δωριέων, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριόν της, (ὁ πολ. Φασηλίτης).

Φασιμηλος (ὁ), ψάλτης τις ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ.

Φᾶσις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχίδος, πηγ. ἐκ τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ Μοσχικῶν ὀρέων, καὶ χυν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον, (Ῥιόν). 2) (ἡ) π. τῆς Κολχ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Πουτλὺ), (ὁ πολ. Φασιάτης).

Φάσσος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φάσων, ωνος, (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Φαῦλλος (ὁ), περίφημος Πυθονίκης ἐκ Κρότωνος. 2) στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ.

Φαύρα (ἡ), = Φάβρα.

Φάων, ωνος (ὁ), νεανίας τις ὡραιότατος ἐκ Μιτυλήνης, ἐρωμένος τῆς Σαπφοῦς, ἀναπαυθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. 2) Πυθαγόρειός τις παρ' Ἀθην.

Φιὰ καὶ Φειὰ (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰάρδανον, Κάστρον (Τορνέσι), (ὁ πολ. Φιάτης).

Φείδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν.

Φειδίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Φαρμίδα, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Περικλ., ὑπερβὰς ὅλους τοὺς προγενεστέρους καὶ συγχρόνους του τεχνίτας, καὶ συντελέσας εἰς στολισμὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς διαστούργημα τοῦ ὁποίου καὶ ὡς κανὼν ἐν γένει τῆς γλυπτικῆς τελειότητος ἐκρίνετο τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, καταδικασθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Ἀθην., ὡς ἐγχαράξας ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους, καὶ ἀποθανὼν ἐν φυλακῇ.

Φειδιππίδης, ου (ὁ), ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος παρ' Ἡροδ. 2) υἱὸς τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις, πλασθὲν ὄνομα παρ Ἀριστοφ.

Φειδίππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς ὁποίας ἐξωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Ἤπειρον, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν Θεσπρωτίαν.

Φειδόστρατος (ὁ), γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις.

Φειδῶλας, α (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Παυσ.

Φείδων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. 2) εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 πρὸ Χ., ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὴν χρῆσιν τῶν μέτρων καὶ τῶν νομισμάτων. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Φελλεύς, έως (ὁ), τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ.

Φελλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Λακων., χυν παρὰ τὰς Ἀμύκλας εἰς τὸν Εὐρώταν.

Φελλίη (ἡ), μικρὰ κωμόπολις τῆς Ἀχαΐας παρὰ Παυσ.

Φελλὸς (ἡ), π. τῆς Λακ.

*Φέλλων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Τριφυλίας παρὰ τὴν Σκιλλοῦντα, ἡ πρότερον Σελινοῦς.

Φενεὸς (ὁ, καὶ ἡ), π. τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανίας, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, ἀπὸ Φενεοῦ δήθεν τοῦ Ἀρκάδος, (Φενηᾶς), (ὁ πολ. Φενεάτης).

Φεραί (αἱ), π. πρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, καθίδρα τοῦ Ἀδμήτου ἐξ ὧν μετὰ ταῦτα τυράννων τῆς Θεσσαλ., μὲ λιμένα τὰς Παγασάς, κτισθεῖσα ὑπὸ Φέρητος τοῦ ἐγγόνου τοῦ Αἰόλου, 100 χρόνους πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, (Βελεστίνος), (ὁ πολ. Φεραῖος). 2) = Φαραί (τῆς Μεσσην.).

*Φεραύλας (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Φερακλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμπ.

Φέρεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἁρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετέφερεν εἰς Τροίαν τὴν Ἑλένην, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Φερεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀποσπάσματα μόνον τινὰ διεσώθησαν.

Φερεκύδης, ους (ὁ), Σύριος, φιλόσοφος αὐτοδίδακτος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ ἢ Ἀναξιμάνδρου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου. 2) Λέριος ἢ Ἀθηναῖος, διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις πολυχρόνιον διαμονήν του,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἡροδότου.

Φερενδάτης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξέρξου Περσῶν.

Φερενίκη (ἡ), θυγ. Διαγόρου τοῦ Ῥοδίου, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., εἰς τὴν ὁποίαν μόνην συνεχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος.

*Φερένικος (ὁ), ποιητὴς τις παρ' Ἀθην. (Γ', 78). 2) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ. (ΣΤ'. 16).

Φερέντιον καὶ Φερεντινὸν (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Forentino), (ὁ πολ. Φερεντῖνος).

Φερεσσύης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Φερητιάδης, ου (ὁ), = Φερητιάδης.

Φερετίμη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης Βάττου τοῦ Γ'.

Φερεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοὺ ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ.

Φέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως ἢ τῆς Τυροῦς, κτίτωρ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου καὶ Λυκούργου. 2) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας.

Φερητιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φέρητος.

*Φερίας, ου (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Αἰγίνης, νικήσας κατὰ τὴν 79 Ὀλυμπ.

Φέρουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Φερέφασσα(ττα) καὶ Φερσεφόνη (ἡ), = Περσεφόνη.

Φερῶν (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισώστριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Φερωνία (ἡ), π. τῆς Τυρρ.ν.

Φηγαία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα καὶ ὕστερον εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. 2) ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φηγαιεύς).

Φήγεια καὶ Φηγία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ψωφὶς ἢ ἡ Ἐρύμανθος ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Φηγεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρήτος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 2) βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, ἢ πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος κτλπ., πενθερὸς δὲ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Ἀλκμαίονος, ἐπώνυμος τῆς Φηγίας.

Φηγοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν.

Φήμιος (ὁ), ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, κατά τινας, προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου, γράψας καὶ Νόστους (ποίημα ἐπικόν).

Φημονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπόλλ., ἡ ἀρχαιοτάτη Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη, ὡς λέγεται, τὸν ἑξάμετρον στίχον, κατά τινας ἢ αὐτὴ μὲ τὴν Κυμαίαν Σιβύλλην, ἀκμάσασα πρὸ τοῦ Ὁμήρου.

Φηνεύς, ἐσπαλμ. ἀντὶ Φ.νεύς.

*Φηνώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυτίου ἐξ Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Λαμέδοντος.

Φῆραι (αἱ), = Φυραὶ (τῆς Μεσσην.) ἢ 2) τῆς Βοιωτ.

*Φηρεία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. (Στρβ. Η', 357).

Φηρητιάδης, ου (ὁ), = Φερητιάδης.

Φθειρῶν ὄρος (τὸ), β. τῆς Καρίας, κατὰ τὸν Στρβ. = Λάτμος.

Φθία (ἡ), μία τῶν Νιοβίδων. 2) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. 3) μήτηρ τοῦ Δώρου καὶ τοῦ Λαοδόκου ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀχιλλ. 5) ἡ περὶ τὴν Φθίαν χώρα, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Εὐρυτίων, ὃς τις ὑπεδέχθη τὸν Πηλέα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Μυρμιδόνας ἐξ Αἰγίνης καὶ τὸν ἔκαμε γαμβρὸν καὶ κοινωνὸν τοῦ βασιλείου του.

Φθιάς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Φθίας.

Φθῖος (ὁ), ἀρχαῖός τις Πελασγὸς, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Λαρίσσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Φθία. 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Φθίας.

Φθιώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φθιώτιδος, καὶ 4) (ὡς ἐπίθ.) ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος.

Φθιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. ἡ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος. 2) (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ ἢ Χώρα) τὸ ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μέχρι τοῦ ὄρους Πίνδου μέρος τῆς Θεσσαλ., τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν ὁ Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος.

Φιάλεια (ἡ), = Φ.γαλία, (ὅθεν ὁ πολ. Φιαλεύς).

Φίαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βυκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Φιάλεια.

Φίβαλις, εως (ἡ), χωρ. τῆς Ἀττ., παράγων ἐξαίρετα σῦκα.

Φιγαλία (ἡ), π. τῆς μεσημβρ. Ἀρκαδ. μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου, (Παυλίτσα ἢ Βερβίτσα), (ὁ πολ. Φιγαλεύς).

Φιγαλος (ὁ), εἷς τῶν παλαιῶν τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φιγάλειαν.

Φιδῆναι (αἱ) καὶ Φιδήνη (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Castel Giubileo), (ὁ πολ. Φιδηνᾶτος καὶ Φιδηνάτης).

Φίκειον καὶ Φίκιον (τὸ), τὸ ἄλλως Σφίγγειον, ὄρος τῆς Βοιωτ., ὅπου διέτριβεν ἡ Σφὶξ = Φίξ.

Φίλα (ἡ), Ἑταίρα τις παρὰ Δημοσθ. 2) μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Λυκίου. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας ἴδε καὶ Φλά.

*Φιλάγριος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐκ Ῥόδου. 2) ἰατρός τις παρὰ Φωτίῳ.

Φιλαδέλφεια καὶ Φιλαδελφία (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ.

2) π. τῆς Λυδ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τμώλου, ἡ πρότερον Καλλάτηβος, μετονομασθεῖσα δὲ ἀπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, (Ἀλλάχ-ασεχίρ). 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας, κληθεῖσα ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Φιλαδελφεύς).

Φίλαι (αἱ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπί τινος ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Συήνης, νομιζομένη ἱερὰ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, διότι ἐν αὐτῇ ἔλεγον ὅτι ἔκρυψε ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὄσιρις, (Τζεζιρὰτ-ἐλ-Μπιρμπέ).

Φιλαΐδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος, (ὁ δημ. Φιλαΐδης ἢ Ἐκ Φιλαϊδῶν).

Φιλαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν Πριαμιδῶν.

Φιλαινέτη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φιλαίνιον (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ =

Φιλαινίς, ίδος (ἡ), Λευκαδία, συγγράψασα ἀσημόν τι αὐγγραμμα. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Φιλαίνων βωμοί, οἱ, λιμήν τις ἐν Ἀφρικῇ μεταξὺ Καρχηδόνος καὶ Κυρήνης, ἀπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν Φιλαίνων ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες, ἐρασανίσες πρὸς τοὺς Κυρηναίους πρέσβεις περὶ τῶν ὁρίων τῆς χώρας των, ἐτάφησαν ἐκουσίως ζῶντες ἐνταῦθα καὶ ἐτιμήθησαν ὡς ἥρωες ὑπὸ τῶν Καρχηδ.

Φιλαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ Μιλτιάδου, ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις.

Φιλαλήθης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἰατροῦ Ἀλεξάνδρου.

Φιλαμμωνίδας, α (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ὁ Κύμολπος.

Φιλάμμων, ονος καὶ ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Λευκονόης ἢ τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς ἢ κιθαριστὴς ἐκ Θρᾴκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Νύμφη Ἀγριόπη ἐγέννησε τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔμολπον. 2) ἀθλητής τις παρὰ Δημοσθένει.

*Φιλανόριον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Λέρνην.

Φιλάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χίραιδος, ἢ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Κύπρῳ βασιλέως Γόργου.

Φιλέας καὶ (Ἰων.) Φιλέης, ου (ὁ), Σάμιος, πατὴρ τοῦ Ῥοίκου. 2) (γεωγρφ.) ἄκρον καὶ χωρ. τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ Βυζάντιον, ἴσως ὀρθότ. Φινέα.

Φιλέταιρος (ὁ), υἱὸς ἀρχηγέτου τινὸς ἐκ Παλαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου ἐν Περγάμῳ, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ γενόμενος ἀνεξάρτητος, καὶ ἱδρύσας πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας. 3) ἀδελφὸς τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πατὴρ τοῦ νεωτέρου Δορυλάου, (Στρβ. Γ', 478, καὶ Β', 587).

Φιλέψιος (ὁ), πτωχός τις ἐν Ἀθήναις, παριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μυθωδῶν διηγήσεων.

Φιληβος (ὁ), νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάνιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Φιλήμων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. 2) Φρὺξ τις ἐν Ἀθήναις, ὃς τις ἤθελε νὰ λογίζηται πολίτης Ἀθηναῖος. 3) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. 4) υἱὸς τοῦ προτέρου, ποιητὴς κωμικὸς καὶ αὐτός. 5) γραμματικός τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος ἴσως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν γλωσσῶν ἢ ὀνομάτων.

Φιλήρατις, ίδος (ἡ), γυνή τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Φιλήσιος (ὁ), εἷς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέρου στρατηγῶν, ἐξ Ἀχαΐας. 2) γλύπτης τις ἐξ Ἐρετρίας.

*Φιλήτας, α (ὁ), Σοβαρίτης, νικήσας ἐν παισὶν Ὀλύμπια κατὰ τὴν 41 Ὀλυμπ.

Φιλητᾶς, ᾶ (ὁ), περίφημος γραμματικὸς ᾗ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας διάφορα ἐλεγεῖα, ἐπιγράμματα, ᾗ ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ναξιακά.

Φιλητορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος.

Φιλιάδης, ου (ὁ), τύραννος τῆς Μεσσην.

Φιλίνη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, (ὀρθότ. τὸ -

Φίλιννα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φιλίννιον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Φίλιννα.

Φιλῖνος (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νικοστράτου. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος. 3) αἰπόλος τις παρὰ Θεοκρίτῳ. 4) ἰατρός τις παρ' Ἀθην. 5) Κῶος, Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ.

Φιλιππίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. 2) πλούσιός τις, φίλος τοῦ Μειδίου. 3) υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπ., ἴσως ὁ σύγχρονος τοῦ Ὑπερίδου, κωμῳδούμενος διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Φιλιπποι (οἱ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, καλουμένη πρότερον Κρηνίδες καὶ μετονομασθεῖσα ἀπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ὅς τις τὴν ὠχύρωσεν. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦτον μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Φιλιππεύς, Φιλιππηνός καὶ, παρὰ τῇ Γρφ., Φιλιππήσιος).

Φιλιππόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου, ἡ πρότερον Πονηρόπολις. 2) = Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαί).

Φίλιππος (ὁ), ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπ., καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. 4) υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ Β', ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδ. 5) υἱὸς Ἀμύντα τοῦ Β'. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, πατὴρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., βασιλεὺς τῶν Μακεδ., αὐξήσας διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς συνέσεώς του τὸ βασίλειον τῆς Μακεδ., καὶ διοριαθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, εἰς τῆς ὁποίας τὰς προπαρασκευὰς ἐν ᾧ κατεγίνετο, ἐφονεύθη ὑπό τινος νέου Παυσανίου, τῷ 335 πρὸ Χ, εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, καθ' ὑποβολὴν, ὡς εἰκάζεται, τῆς συζύγου του Ὀλυμπιάδος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, ἐκδοθεὶς εἰς νέους ἔρωτας. 6) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μακεδ. τῷ 298 πρὸ Χ. 7) υἱὸς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῆς Μακεδ., πολεμήσας δυστυχῶς κατὰ τῶν Ῥωμ. καὶ μετὰ πολυχρόνιον βασιλείαν ἀποθανὼν τῷ 179 πρὸ Χ., ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του Δημητρίου, ἀφεὶς διάδοχόν του τὸν Περσέα, τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσῃ ἐκ μιᾶς παλλακίδος. 8) ἐπιγραμματοποιὸς Ἕλλην, ζήσας ἐπὶ Αὐγούστου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Φιλίσκος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) Ἀβυδηνός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 4) φιλόσοφος Κυνικὸς καὶ ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένους, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 5) τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 6) ῥήτωρ ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

*Φιλίστα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Πύῤῥωνος.

Φιλισταῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης, κυρίως περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἄχρι τῆς Ἰόππης.

;Φιλιστειδης καὶ (ὀρθοτ.) Φιλιστίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλίστου. 2) τύραννός τις τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ.

Φιλιστίων, ωνος (ὁ), θαυματοποιός τις ἐκ Συρακουσῶν, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ Προύσης, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἀποθανὼν, ὡς λέγεται, ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος. 3) συγγραφεύς τις, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Φίλιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πασικλέους, συνακολουθήσας τὸν Νηλέα, ἀποικίσαντα τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Μίλητον. 2) περίφημος ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύω Διονυσίων, ἐχθρὸς τοῦ Διωνος, γράψας ἱστορίαν τῆς Σικελ. 3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ, Συρακούσιος ὡσαύτως, γράψας ἱστορίαν τῆς Λιβύας καὶ Συρίας καὶ περὶ Ῥητορικῆς.

Φίλιτις, ιος (ὁ), Αἰγύπτιός τις, ποιμὴν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων.

Φιλλυρίδας, α (ὁ), ἴδε Φιλυρίδης.

Φιλογένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας.

Φιλοδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δαναοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φαρίν, κτίτορα τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φαρῶν.

Φιλόδαμος, Δωρ. ἀντί-

Φιλόδημος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος καὶ ποιητὴς, ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας, τοῦ ὁποίου σώζονταί τινα ἐπιγράμματα.

Φιλοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Λευκίππου τὴν Ἰλάειραν ᾗ Φοίβην.

Φιλοίτιος (ὁ), πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσ. ἐν Ἰθάκῃ, συναγωνισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν μνηστηροφονίαν.

Φιλοκλέων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Φιλοκλῆς, έους (ὁ), ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμ. 3) ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου.

Φιλοκομμόδος (ὁ), δοῦλός τις, ἀγαπητὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου.

Φιλοκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννπολέμου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 73 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 4) Ἀθηναῖος, ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ., ὅς τις τὸν κατηγορεῖ ὡς δωροδόκον καὶ προδότην· διεβεβάητο δὲ καὶ ἐπὶ ἀδηφαγίᾳ. 5) ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς παρ' Ἀπολλοδώρῳ.

Φιλοκτήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποίαντος ᾗ τῆς Μεθώνης, συνόμιλος τοῦ Ἡρακλ., εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον παρευρεθεὶς ἐκληρονόμησε καὶ τὰ βέλη του, φαρμακωμένα μὲ τὸν ἰὸν τῆς Λερναίας Ὕδρας. Συνεκστρατεύων δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἐγκατελείφθη εἰς τὴν Λῆμνον, διότι, πληγωθεὶς τὸν πόδα ὑπό τινος τῶν βελῶν τούτων, ἀνέδιδεν ἀπὸ τῆς πληγῆς του δυσωδίαν ἀνυπόφερτον· ἐπειδὴ ὅμως ἐπέκρωτο διὰ τῶν βελῶν τούτων νὰ κυριευθῇ ἡ Τροία, καταπεισθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε, ἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ Μαχάονος, ᾗ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπελθὼν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισε τὴς πόλιν Πετιλίαν καὶ ἐκεῖ ἐγκατεβίωσε.

Φιλόκυπρος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, τὸν ὁποῖον ἐπαινεῖ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Σόλων εἰς τὰ ἔπη του.

Φιλοκύων, ονος (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Φιλόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, φονευθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ὅπου κατῴκει ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου, ᾗ διδάσκαλος τοῦ Κεβητος, τοῦ ὁποίου διάφορα τεμάχια εὕρηνται παρὰ Στοβαίῳ, συγχεόμενος ἴσως μὲ ἄλλον Πυθαγόρειον ὁμωνυμόντα.

Φιλομάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος ᾗ γυνὴ τοῦ Πελίου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἀκάστου καὶ τῆς Πεισιδίκης.

Φιλομέδουσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀρηϊθόου, βασιλέως τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνης.

Φιλομήλα, ας καὶ (Π.) Φιλομήλεια (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος ᾗ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης, γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ἴδε Τηρεύς. 2) ἡ ἄλλως Πολυμήλη, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, (ὅθεν

Φιλομηλείδης, ου (ὁ), κατά τινας, μητρωνυμικῶς ὁ Πάτροκλος. 2) (πιθανων.) βασιλεὺς τῆς Λέσβου, νικηθεὶς εἰς μονομαχίαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ.

Φιλομήλιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαον., (Μπουλαβεντί), (ὁ πολ. Φιλομηλεύς).

Φιλόμηλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Παιανιεύς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι ὁμώνυμοι ἀπόγονοι. 2) Φωκεύς, στρατηγὸς τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, πρωταίτιος τῆς ἱεροσυλίας τῶν Δελφῶν, φονευθεὶς εἴς τινα κατὰ τῶν Λοκρῶν ᾗ Θεσσαλῶν μάχην.

*Φιλόμνηστος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Γ', 74).

Φιλόνεικος καὶ Φιλόνικος (ὁ), Ἀθηναῖο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις παρὰ Δημοσθ. 2) Φιλόσοφός τις ἐκ Μεγάρων.

Φιλονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, ἀπαθανατισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἡ ἄλλως Ἀντίκλεια, γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου.

Φιλονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Νυκτίμου ἢ τῆς Ἀρκαδίας, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμ., γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παρράσιον ἢ Λύκαστον.

Φιλόνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πλεκτρόνος, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχῃ.

Φιλοξένη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Αἰσχ.

Φιλόξενος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐρύξιδος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν κακοήθειάν του. 2) ποιητὴς ἐκ Κυθήρων, σύγχρονος καὶ παράσιτος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐρρίφθη εἰς τὰ λατομεῖα, διότι τὸν ἐσατύρισεν εἰς ἓν κωμικὸν ποίημα, ἐπιγραφόμενον Κύκλωψ, ἢ διότι κατέκρινέ τι ποίημά του. 3) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας περὶ Ὁμήρου καὶ τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου.

Φιλοπείμην, μενος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν, ὁ τελευταῖος τῶν ἐνδόξων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, υἱὸς τοῦ Κρεύγδος, γεννηθεὶς ἐν Μεγαλοπόλει τῆς Ἀρκαδίας, στρατηγήσας πολλάκις ἐνδόξως τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ, γέρων ἤδη, αἰχμαλωτισθείς, κατὰ τύχην, ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, καὶ πιὼν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Μεσσήνης τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τιμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος σχεδὸν ἀπάσης μὲ ἐπιγραφὰς καὶ ἀνδριάντας, καὶ εἰς τὴν πατρίδα τε μὲ ἰδιαιτέρας ἑορτάς.

*Φιλόπονος (ὁ), γραμματικός τις.

Φιλοστέφανος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, συντάξας περιγραφὴν ὅσων τόπων περιῆλθε.

Φιλοστόργιος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Φωτίῳ.

Φιλόστρατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, ἐπικληθεὶς διὰ τὴν πονηρίαν του Χηναλώπηξ. 2) ἕτερος, ῥήτωρ, κατηγορήσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν. 3) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πολεμῶνος. 4) Φλάβιος, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τῶν Εἰκόνων, τῶν Ἡρωϊκῶν κτλπ., Δήμνιος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ῥώμῃ, ὅπου, κατὰ διαταγὴν τῆς γυναικὸς τοῦ Σεβήρου Ἰουλίας, ἔγραψε τὸν βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.

*Φιλοτερία (ἡ), π. τῆς Παλαις. ἐπὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Φιλότιμος (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης.

*Φιλουμένος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Φωτίῳ.

*Φιλοφάνης, ους (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Πλουτ.

Φιλοχάρης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

Φιλοχαρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Φιλόχορος (ὁ), Ἀθηναῖος, γραμματικὸς ἢ ἱστοριογράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 πρὸ Χ.

*Φιλύλλιος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Φιλύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κρόνου τὸν Κένταυρον Χείρωνα. 2) ἡ ἄλλως Κλυμένη, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου, καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους. 3) ἑταίρα τις παρὰ Δυσ.

Φιλυρεῖς (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Φιλυρίδης, α (ὁ), μητρωνυμ., ὁ Κένταυρος Χείρων.

Φιλυρίδης, ου (ὁ), π. τῆς Φιλύρας. ‖. «Νῆσος —, « νησίδιόν τι περὶ τὰ παράλια τοῦ Πόντου, ὅπου ὁ Κρόνος ἐγνώρισε τὴν Φιλύραν.

Φιλυρίδης, ου (ὁ), μητρωνυμ., ὁ Κένταυρος Χείρων.

Φιλῶ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φίλων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Κερκύρας. 2) ταμίας ἐν Ἀθήναις, πενθερὸς τοῦ Αἰσχίνου. 3) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, διδάσκαλος τοῦ Κικέρ. ἐν Ἀθήναις. 4) γεωγράφος, γράψας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους περίπλουν τῆς Λιβυπίας.

5) Βυζάντιος, μαθηματικὸς καὶ μηχανικός, σύγχρονος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, μηχανικῆς τινος πραγματείας τοῦ ὁποίου σώζεται μόνον τὸ Δ'. βιβλίον.

Φιλώνδας (Δωρ. ἀντὶ Φιλωνίδης), α (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θεόκρ.

Φιλωνίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, πλούσιος, πλὴν δυσειδὴς καὶ βδελυρός, ἴσως πάππος ἐκ μητρὸς τοῦ Δημοσθ.

2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ ἄλλου ποιητοῦ κωμικοῦ τοῦ Νικοχάρους.

Φιλωνίς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἠσπέρου καὶ μήτηρ τοῦ Κήϋκος. 2) γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Φίλωνος κώμη (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὴν Φακοῦσσαν.

Φιλώτας, α (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω ἐκ Θηβῶν, ἀποικήσας εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰριήνην. 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐπὶ συνωμοσίᾳ.

Φιλωτέρα (ἡ), ἀδελφὴ Πτολεμαίου τοῦ Β', ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ 2) (γεωγρφ.) λίμνη τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Φιλωτερίς, ίδος (ἡ), = Φιλωτέρα.

Φινεΐδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φινέως.

Φινεύς, έως (ὁ), ἢ τοῦ Φινέως. ‖. «Ἀκταὶ Φινείδες, « Εὐρ., αἱ περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν τῆς Θρᾴκης.

*Φινεῖον (τὸ), = Φινοπολις.

Φινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινοης, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως κτλ., μετεμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, σταλεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Εὐρώπης, καὶ μείνας ἐν Θρᾴκῃ παρὰ τὴν Σαλμυδησσόν. Κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ποσειδ., λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ χάρισμα τῆς προρητείας· ἐπειδὴ δέ, πιζύσας εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἰδαίας, ἐτύφλωσε τοὺς ἐκ τῆς πρώτης του γυναικὸς Κλεοπάτρας δύω τοῦ υἱοῦς, ἢ πρὸς τιμωρίαν, ἀφ' μόνον ἐτυφλώθη ἢ αὐτὸς ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἀλλ' ἐδασανίζετο ἢ ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν, αἵτινες ἥρπαζον τὸ φαγητόν του, μέχρις ὅτου οἱ Βορεάδαι, Ζήτης καὶ Κάλαϊς, διαβαίνοντες ἐκεῖθεν μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν συμβουλῶν, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ Φινεὺς εἰς αὐτοὺς περὶ τοῦ πῶς νὰ διέλθωσι τὰς Συμπληγάδας, τὰς ἀπέδιωξεν. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φινόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, ὅπου κατῴκει ὁ Φινεύς, (Δέρκυς).

Φινυΐας (Δωρ. ἀντὶ Φιλείας), α (ὁ), Πυθαγόρειός τις, θαυματουργὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν του.

Φίντις (Δωρ. ἀντὶ Φίλτις), ιος (ὁ), ἡνίοχός τις Συρακούσιος παρὰ Πινδ.

Φιντύλλος (Δωρ. ἀντὶ Φιλτύλλος), ου (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Φίντυς, υος (ὁ), Φιντώ, οῦς (ἡ), Φίντων, ωνος (ὁ), ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ Δωρικοῦ τύπου.

Φίξ, ικός (ἡ), Βοιωτ. ἀντὶ Σφίγξ.

Φλά (ἡ), νῆσος τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Τριτωνίδος λίμνης, (συγχ. ἀπόπους μὲ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Φίλαν).

Φλάβιος καὶ Φλαούϊος (ὁ), Φλαμίνιος ἢ Φλαμμίνιος (ὁ), ὀνόματα Ῥωμ.

Φλίγρα (ἡ) καὶ Φλέγραι (αἱ), κατὰ τὴν μυθολογ., τὸ μέρος (ἄλλως Φλεγραῖον πεδίον) ὅπου συνεκροτήθη ἡ Γιγαντομαχία, κατά τινας μὲν ἐπὶ τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερσονήσου Παλλήνης, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Κύμην, ἢ τὴν ἐν Ἰσπανίᾳ Ταρτησσόν.

Φλεγύα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κτίσμα Φλεγύου τοῦ Ἄρεως, (ὁ πλ. Φλεγυεύς).

Φλεγύαι (οἱ), ἀρχαῖος λῃστρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτ., μετεβὰς ἐνταῦθα πιθανῶς ἐκ τῆς Θρᾴκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ Φλεγύου τοῦ Ἄρεως, ἀφανισθέντες ὑπὸ σεισμῶν καὶ κεραυνῶν, διότι ἀσύλησαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλ.

Φλεγυαντίς, (ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φλεγύων ἐν Βοιωτίᾳ.

Φλεγύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Χρύσης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Λαπιθῶν, πατὴρ τῆς Κορωνίδος, μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μετοικήσας μὲ πλῆθος Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον αὐτοῦ πόλιν.

*Φλεγυήϊς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Κορωνίς.

*Φλέγων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Τράλλεων, σύγχρονος τοῦ Ἀδριανοῦ.

Φλειών, ῶνος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Διόνυσος, ὡς ἥρως τῆς πολυκαρπίας [Φλύω].

Φλιαί (αἱ), ἴδε Φλιοῦς.

Φλίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, ἐκ τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἀραιθυρέας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐπώνυμος τῆς Φλιοῦντος.

Φλιασία καὶ Φλιουντίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ.

Φλιοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἀποτελοῦντα μετὰ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περὶ αὐτὴν χώρας (ἴδιαν ἐπικράτειαν. κατά τινας, ἡ αὐτὴ τῇ Ἀραιθυρέᾳ, (ὁ πολ. Φλιάσιος). 2) = Φλία.

*Φλογίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.

Φλύα (ἡ) ἢ Φλυεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ ἔθν. Φλυεύς).

Φλύη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, σύντροφος τῆς Ἀρτέμ., φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Φόβος (ὁ), θεὸς τοῦ φόβου, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδ.

*Φοιβαία λίμνη (ἡ), ἡ ὕστερον Σαρωνίς.

Φοίβη (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ Ἀστερίαν· κατὰ τὸν Αἰσχύλον, ἔφορος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπολλῶνος. 2 Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. 3) θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, ἀδελφὴ τῆς Ἱλαείρας, ἐξῆς ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησικλέα. 4) θυγ. τοῦ Τυνδάρου ἢ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Φοιβήιος, η, ον, Π. ἀντὶ Φοίβειος, ὁ τοῦ Φοίβου, (ἔθεν ||. « Φοιβήϊον πεδίον, α Εὐρ., τὸ Τρωϊκὸν, διὰ τὰ τείχη τοῦ Ἰλίου, τὰ ὁποῖα ἔκτισεν ὁ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδ.

Φοιβηΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Φοίβου

Φοιβιάδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ., καταισχὼν δολίως ἐν καιρῷ εἰρήνης τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν.

Φοιβίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Ἀθηναίῳ.

Φοῖβος (ὁ), ἐπ θετ. ὁ Ἀπόλλων, εἴτε διὰ τὸ διαυγές, εἴτε διὰ τὰς ἀκτῖνάς του, εἴτε διὰ τὸ μαντικόν του πνεῦμα.

Φοίνικες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φοινίκης, περίφημοι ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν εἰσέτι χρόνων, διὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν θαλασσοπορίας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν των, ἀποικήσαντες πρωΐμως ἤδη τὸ πλεῖον μέρος τοῦ παλαιοῦ κόσμ.

2) (παρ' Ἡροδ.) οἱ Καρχηδόνιοι.

Φοινίκη (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας, ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον μεταξὺ Συρίας ἢ Αἰγύπτου, καὶ ὀνομασθεῖσα, εἴτε ἀπὸ τῶν φοινίκων, εἴτε ἀπὸ τοῦ φοινικοῦ χρώματος τῆς πορφύρας, εἴτε ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Φ' ἐνακίμ. 2) π. παραθαλ. καὶ ἐμπορικὴ τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας.

Φοινικήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος, = τῷ -

Φοινικικός, ή, όν. Ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Καρχηδονικός, (Λατ.) Punique.

Φοινίκειον ὄρος (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Ὀρχηστοῦ, (ἐκ τοῦ

Φοινικίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., ἡ πρότερον Μεδεών.

Φοινικοῦς, οῦντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, ὁ ἄλλως Φοινίξ. 2) λιμὴν τῆς Μεσσην., ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Κορώνην. 3) λιμὴν τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, παρὰ Ξενοφ., ἄλλως ἄγνωστος.

4) λιμὴν τῆς Σικελ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως Ἑλώρου. 5) λιμὴν τῆς Ἰων. ὑπὸ τὸν Μίμαντα (Τσισμές). 6) λιμὴν καὶ π. τῆς Λυκ. ὑπὸ τὸν Ὄλυμπον. 7) λιμὴν καὶ π. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Φοινικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Δήλου, (Dattalo). 2) π. τῆς Συρ.

*Φοινικοῦσσαι (αἱ), δύο νῆσοι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

Φοίνιξ, ικος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁποίας πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, κατῴκησε τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, γεννήσας ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως τὴν Ἀζυπάλαιαν.

3) υἱὸς τῷ Ἀμύντορος ἢ τῆς Κλεοβούλης, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἢ καταφυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορισθεὶς βασιλεὺς τῶν Δολόπων, ἐπαιδαγώγησε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον συνηκολούθησε καὶ εἰς τὴν Τρωάδα. 4) Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. 5) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Λοκρίδος, ῥέων διὰ τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 6) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, ῥέων παρὰ τὸ Αἴγιον.

7) = Φοινικοῦς (1). 8) κώμη ὀρεινὴ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

Φοίνισσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοιτεῖαι (αἱ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Στράτον.

Φοίτειον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸ Τριχώνιον.

Φοίτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, κτίτωρ τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ Φοιτειῶν.

Φολέγανδρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, (Πολύκανδρος), (ὁ νησ. Φολεγάνδριος).

Φολόη, (ἡ), β. τῆς Πελοπονν. μεταξὺ Ἠλίδος καὶ Δρυμαδίας, (Χάρεια).

Φόλος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένου ὄρους τῆς Φολόης, ὅπου ὑποδεχθεὶς ποτε τὸν Ἡρακλέα, καὶ κεράσαντος ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἐκλεκτὸν οἶνον, τὸν ὁποῖον ἔπινε μετὰ τῶν λοιπῶν Κενταύρων, ἠνάγκασε αὐτὸν νὰ ἀνοίξῃ καὶ ἄκαντος αὐτοῦ τὸν πίθον, καὶ νὰ καταπολεμήσῃ, συναθροισθέντας ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ οἴνου, τοὺς Κενταύρους, φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ ἢ αὐτοῦ τοῦ Φόλου.

Φόρβας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Διομήδην ἥρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς παλιορκίας τῆς Τροίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἄργου, καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς Ἄργους. 3) υἱὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλῆνος. 4) υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἐρμιόνης, καὶ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἄκτορος, ἀποικίσας τὴν Ῥόδον ἐκ Λαπίθων. 5) εἷς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως.

Φόρβος (ὁ), πατὴρ τῆς Προνόης, γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Φορκίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, δηλ. αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες.

Φορκὸς καὶ Φόρκυν (ὁ), = Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμὴν (ὁ), λιμὴν ἀσφαλὴς πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἰθάκης.

Φόρκυς, υος καὶ υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσσης (τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος λέγει θυγατέρα του), γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραίας καὶ τὰς Γοργόνας, καὶ κατοικῶν παρὰ τὴν ἐν Λιβύῃ λίμνην Τριτωνίδα. 3) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμόνων τῶν Φρυγῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Φορμίαι (αἱ), αἱ πρότερον Ὁρμίαι, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὅπου κατῴκουν, κατά τινας, οἱ Δαιμονογόνες, (Mola di Gaeta).

Φόρμις, ιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Μαινάλου· κατὰ τὸν Σουΐδαν, καὶ ποιητὴς κωμικός, παιδαγωγήσας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος, (ὁ Müller φρονεῖ ὅτι ἦσαν δύω ὁμώνυμοι).

Φορμίσιος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος διὰ τὸν τερατώδη του πωγωνα καὶ διὰ τὰς δωροδοκίας του.

Φορμίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 2) πλούσιός τις πολίτης (μεγαλέμπορος) ἐν Ἀθήναις, αὐγχρονος τοῦ Δημοσθ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 4) ὑποκριτὴς θεάτρου, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Φόρμος (ὁ), = Φόρμη. 2) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρ' Ἡροδ.

*Φορωνεῖδαι (οἱ), πατρωνυμ. οἱ υἱοὶ τοῦ Φορωνέως, ὁ Ἀμφιάραος καὶ Ἄδραστος.

Φορωνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελίας, βασιλεύσας 60 ἔτη τοῦ Ἄργους, τῷ 1800 πρὸ Χ., καὶ συντελίσας μεγάλως πρὸς πολιτισμὸν τῆς Πελοποννήσου, γεννήσας δι' ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης τὸν Ἄπιν ἢ τὴν Νιόβην.

2) π. ἀντὶ Ἄργειας.

Φορωνίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Φορωνέως, (οὕτως ἐπεγράφατο ποίημά τι τοῦ Ἡλλανίκου).

Φουνδὰ (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (Fondi), (ὁ πολ. Φουνδανός).

Φράασπα καὶ Φράασπα (τὰ), π. ὀχυρὸ τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς, χειμερινὸν διαίτημα τῶν μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέων τῆς χώρας.

Φραάτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πάρθων περὶ τὸ 181 πρὸ Χ., υἱὸς τοῦ Ἀρσάκου.

2) ὁ Β', υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Α', βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ μισθοφορούντων Ἑλλήνων.

*Φράθμων, ονος (ὁ), γλύπτης τις ἐξ Ἄργους παρὰ Παυσ. (ΣΤ', ή).

Φραόρτης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Δηϊόκου, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόκου, βασιλεύσας τῆς Μηδ. τῷ 647 πρὸ Χ.

Φρασίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Φρασίδαμος (Δωρ. ἀντὶ) Φρασίδημος (ὁ), Κῷός τις παρὰ Θκρτ.

Φρασικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 8 Ὀλυμπ. καὶ τὸ β'. τῆς 102.

Φράτιμος (ὁ), πατὴρ τῆς Πραξιθέας, γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως.

Φρασίος (ὁ), μάντις ἐκ Κύπρου, ὁ συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θαλεύσας τὴν ξενοκτονίαν εἰς τὸν Βούσιριν καὶ σφαγεὶς πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ.

Φράστωρ, ορος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Πινδάρῳ.

Φραταγούνη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Φραταφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρρ.

Φρεάρροι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φρεάρριος).

Φρέγελλα (ἡ) καὶ Φρέγελλαι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ceprano), (ὁ πολ. Φρεγελλανός).

Φρεγηνία (ἡ), π. τῆς Τυῤῥην., (Castel Guido).

Φρεντανὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν.

Φρεντανοί (οἱ), λαὸς τῆς μεσ. Ἰταλ., κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Σαμνιτῶν.

Φρικίας, ου (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Ἱπποκλέους.

Φρίκιον (τὸ), β. τῆς Ἀσκρ., κείμενον ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην.

*Φρίκιος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ ἐν Λοκρίδι ὄρος.

Φρίκων, ωνος (ὁ), ἀνήρ τις παρ' Ὁμήρῳ.

Φρικωνεὺς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης, ἐπιλεγομένης Φρικωνίδος.

Φρικωνὶς, ίδος καὶ Φρικωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ ἐν Αἰολίδι πόλις Κύμη ᾖ. 2) ἡ ἐν Μυσίᾳ Λάρισσα, ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους, ὁπόθεν μετῴκισαν εἰς ἀμφοτέρας οἱ Αἰολεῖς.

Φρίξα (ἡ) καὶ Φρίξαι (αἱ), π. τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ.

Φρίξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, βασιλέως τῆς Βοιωτ., καὶ τῆς Νεφέλης, ὅς τις, διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς εἰς τὸν πατέρα του, καὶ μέλλων νὰ θυσιασθῇ, ἔφυγε, κατὰ συμβουλὴν τῆς μητρός του, μὲ τὴν ἀδελφήν του Ἕλλην, καὶ διαπλεύσας τὴν θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ, τὸν ὁποῖον ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἔφθασεν αὐτὸς μόνος, πνιγείσης τῆς ἀδελφῆς του, εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ θυσιάσας τὸν κριὸν εἰς τὸν Ἄρην, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος τὸ δέρμα του· νυμφευθεὶς δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τέσσαρας υἱούς. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., δεχόμενος τὸν Ἐρασῖνον, καὶ χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν.

Φρίξου λιμὴν (ὁ), λιμὴν περὶ τὴν Χαλκηδόνα ἐπὶ τῆς Προποντίδος (;).

Φρίξου πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰβηρίας, ἡ ἄλλως Ἰβήεσσα.

Φρονίμη (ἡ), θυγ. τοῦ ἐν Κρήτῃ βασιλέως Ἐτεάρχου.

*Φροντίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Φρόντις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φρίξου καὶ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου. 2) υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, κεραυνωθεὶς παρὰ τὸ Σούνιον, ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τρῳάδος. 3) (ἡ) γυνὴ τοῦ Πανθόου, καὶ μήτηρ τοῦ Εὐφόρβου.

Φρόντων, ωνος (ὁ), Fronto, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

*Φρουραρχίδας, α (ὁ), Λάκων τις παρὰ Παυσ. (Θ', 13).

Φροῦροι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδ.

Φρύγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐκαλοῦντο Βρύγοι καὶ Βρύγες, ἀσχολούμενοι ἀνέκαθεν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν.

Φρυγία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ὁμήρῳ ἡ περὶ τὴν λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν χώρα, κατόπιν ἡ μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, διαιρουμένη εἰς Μεγάλην καὶ Μικρὰν, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὴν Παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὴν περὶ τὸν Ὄλυμπον ἡ Ἐπίκτητον. 2. χωρ. περὶ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Οἴτην, ὅπου ἐκάη [ἐφρύγη] δῆθεν ὁ Ἡρακλῆς. 3) δούλη τις παρὰ Θκρτ.

Φρύγιος, α, ον. Ὁ τῶν Φρυγῶν ἡ τῆς Φρυγίας. ‖. «Φρυγία δαίμων,» Λουκ., ἡ Κυβέλη. ‖. «Φρύγιος λίθος,» ὁ ἄλλως Συνναδικὸς, εἶδος μαρμάρου. ‖. «Φρύγιον ἄστυ,» Εὐρ., ἡ Τροία. ‖. (ὡς οὐσ.) «Φρύγια (ἐνν. ἱερὰ)» αἱ τελεταὶ τῆς Κυβέλης, (ὅθεν 2) (γεωγρφ.) χωρίον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Φρύνη (ἡ), περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἡ πρότερον Μνησαρέτη, μετονομασθεῖσα δὲ οὕτω διὰ τὸ ὠχρόλευκον χρῶμά της, γεννηθεῖσα ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ χρησιμεύσασα ὡς πρωτότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Προξιτέλους.

Φρύνις, ιδος (ὁ), περίφημος κιθαρῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 πρὸ Χ. καὶ κατηγορούμενος ὅτι ἐξεθήλυνε τὴν παλαιὰν ἀνδρώδη μουσικήν. 2. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Φρυνίσκος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου μυρίων Ἑλλήνων.

Φρύνιχος (ὁ), ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 498 πρὸ Χ., εἰσάξας πρῶτος τὰ γυναικεῖα πρόσωπα, ᾗ ὁρίσας τὴν ὕλην τῶν δραμάτων, καταδικασθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθην. εἰς πρόστιμον 1000 δραχμῶν, διότι, παραστήσας ζωηρότατα τὴν ἅλωσιν τῆς Μιλήτου, ἐκίνησεν εἰς δάκρυα τοὺς θεατάς. 2) ποιητὴς κωμικὸς, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβ., συντελέσας μεγάλως εἰς τὴν τυραννίαν τῶν 400, ᾗ φονευθεὶς ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναναίας φατρίας ὑπερισχυσάσης.

Φρύνων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., φονευθεὶς εἰς μίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ μονομαχίαν. 2) Ἀθηναῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Φρυνώνδας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου ἡ μοχθηρία, κατήντησε, καθὼς ᾗ τοῦ Εὐρυβάτου, παροιμιώδης.

Φρὺξ, υγὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Φρυγίας. 2) (κυριωνυμ.) δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φρύξος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., ἴδε Φρίξος (2).

Φύη (ἡ), Ἀθηναία, μεγαλοπρεπεστάτου ἀναστήματος ἥτις, ὑποκριθεῖσα τὴν Ἀθηνᾶν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης εἰς τὰς Ἀθήνας, παραγγέλλουσα νὰ δεχθῶσι τὸν Πεισίστρατον.

*Φυκιάδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Φυκοῦς, οῦντος (ὁ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύᾳ, (ὁ πολ. Φυκούσιος).

Φυλακεῖς (οἱ), φυλή τις ἐν Τεγέᾳ.

Φυλάκη (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄρθρυος, κτίσμα τοῦ Ἀργοναύτου Φυλάκου. 2) πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων. 3) δύο χωρία ἐν Αἰγύπτῳ, τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἡλιοῦπολιν, τὸ δὲ παρὰ τὰς Θήβας.

Φυλακηὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλκιμήδη.

Φυλακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰφικλος. 2) (κυριωνυμ.) Ἰσθμιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης παρὰ Πινδ.

Φυλάκιος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φυλάκης.

Φύλακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηΐωνος καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, γεννήσας ἐκ Κλυμένης τῆς Μινύου τὸν Ἰφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμήδην. 2) ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου ἡ σκιὰ συνεμάχησεν αὐτοῖς κατὰ τῶν Γαλατῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἰστιαίου ἐκ Σάμου.

*Φυλακτρὶς, ίδος (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Φύλαρχος (ὁ), ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, καὶ συντάξας ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Κύρρου εἰς 28 βιβλία.

Φύλας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐρύρας, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ Ἀστυόχης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον, ὁ δὲ Ἑρμῆς ἐκ τῆς Πολυμήλης τὸν Εὔδωρον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τῶν Δρυόπων.

Φυλείδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης. 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Πυθαγγέλου.

Φυλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐγείου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, πατὴρ τοῦ Μεγητος, δικάσας ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τοῦ πατρός του φιλονεικοῦντος περὶ τῆς διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν βουστασίων του ἀνταμοιβῆς, καὶ διὰ τοῦτο διωχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ μετοικήσας εἰς Δουλίχιον. 2) στρατηγὸς τῶν Μεσσην. (Παυσ. Δ', 13). 2) = Φύλας (1).

Φυλὴ (ἡ), δῆμος καὶ φρούρ. τῆς Ἀττ., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλήν, καὶ χρησιμεύσας ὡς ὁρμητήριον τοῦ Θρασυβούλου πρὸς ἔξωσιν τῶν 30 τυράννων, (ὁ δημ. Φυλάσιος).

Φυλήϊς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἡς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τίγασιν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

Φυλλαῖος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ ἐν Φύλλῳ τῆς Θεσσαλ. λατρευόμενος Ἀπόλλων.

Φυλλήϊον ὄρος (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Φύλλον.

Φυλλήϊς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἐν Βιθυνίᾳ ποταμοῦ Φυλλίδα.

Φυλλίδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) = Φυλείδης.

*Φυλλις, ιος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας περὶ Μουσικῆς.

Φυλλίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Σιθῶνος, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἐρασθεῖσα περιπαθῶς τοῦ Δημοφῶντος, ἐπιστρέφοντος ἐκ Τροίας, καὶ κρεμασθεῖσα ἰδιοχείρως ἢ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀμυγδαλέαν διὰ τὴν εἰς Ἀττικὴν ἀπουσίαν του. 2) (γεωγρφ.) χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ Πάγγαιον. 3) ποτ. τῆς Βιθυν.

Φύλλος (ὁ ϗ ; ὄχι ἡ), π. τῆς Φθιώτ. παρὰ τὰς Παγασὰς μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Φυλλεύς).

Φυλόμαχος (ὁ), Ἕλλην ἀγαλματοποιός.

Φυλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Φύρκος (συγγ. τῷ καὶ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Πύργος), ου (ὁ), φρούρ. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸ Λέπρεον.

Φυρόμαχος (ὁ), κύριον ὄνομα παρ' Ἕλλησι.

Φυσάδεια (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἀφ' ἧς καὶ 2) πηγή τις παρὰ τὸ Ἄργος.

Φύσιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φύσκα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Φύσκιος), παρβλ. καὶ

Φύσκος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Καρ. ἐπὶ τῆς αὐτόθι περαίας τῶν Ῥοδίων, μὲ ἓν ἱερὸν ἄλσος τῆς Λητοῦς, (ὁ πολ. Φύσκιος καὶ Φυσκεύς). 2) = Φύσκα.

Φύσκος (ὁ), β. τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸν Κρότωνα, ἀπὸ Φύσκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, (Pozzi). 2) ποτ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὴν πόλιν Ὦπιν.

Φύταιον (τὸ), = Φοίτεον.

Φυταλίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, πατριά τις ἐν Ἀθήναις.

Φύταλος (ὁ), ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα, ϗ ἀνταμειφθεὶς παρ' αὐτῆς μὲ τὸ φυτὸν τῆς συκῆς.

*Φύτειον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἀπό τινος Φυτέως.

Φυτία (ἡ), = Φοιτεῖαι.

Φώκαια (ἡ), π. μὲ δύο λιμένας τῆς Ἰων. πρὸς βορρᾶν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου, κτίσμα τῶν Ἀθην., περίφημος διὰ τὰς ἀποικίας της, ἐγκαταλειφθεῖσα τῷ 539 πρὸ Χ. ὑπὸ τῶν κατοίκων της, μεταναστάντων εἰς Κύρνον, κἀκεῖθεν εἰς Μασσαλίαν, (Φώκαις), (ὁ πολ. Φωκαιεύς καὶ Φωκαεύς, ἄλλο παρὰ τὸ Φωκεύς).

Φωκαιὶς καὶ Φωκαΐς, ίδος ἢ ίδος (ἡ), ὡς ἐθν. ἡ κάτοικος τῆς Φωκαίας. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἄλλως Μιλτώ.

Φωκαϊκὸς, ἡ, ὸν καὶ

Φωκαΐτης, ου (ὁ), ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φωκαίας. ‖. »Στατὴρ —,« νόμισμα χρυσοῦν ἀδόκιμον τῶν Φωκαέων.

Φωκέαι (αἱ), φρούρ. τῶν Λεοντίνων ἐν Σικελίᾳ.

Φωκεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φωκίδος, (ἴδε Φώκαια, περὶ τὸ τέλος).

Φωκίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθένει.

Φωκικὸν (τὸ), τὸ ἐπὶ τῆς ἀπὸ Δελφῶν εἰς Δαυλίδα ὁδοῦ, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Λαΐου, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, ὅπου συνήρχοντο κατ' ἔτος οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Φωκέων.

Φωκὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ, καὶ διοικουμένη κατ' ἀρχὰς μὲν μοναρχικῶς, ὕστερον δὲ δημοκρατικῶς, ἀποτελοῦσα δὲ συμμαχικήν τινα συμπολιτείαν, τῆς ὁποίας ἡ γενικὴ συνέλευσις συνεκροτεῖτο ἐτησίως εἰς τὸ καλούμενον Φωκικόν.

Φωκίων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος ϗ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου ἰδίως ἐμιμήθη τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴν ἀνεξικακίαν, ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Χρηστός. Κατηγορηθεὶς δὲ, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς Μακεδονίζων, κατεδικάσθη εἰς τὸ κώνειον τὸ γ'. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ., εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν.

Φῶκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, ἐν ᾧ ἔπαιζον τὸν δίσκον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ Φωκίς· ἀναφέρονται δὲ καὶ υἱοί του ὁ Κρίσσος καὶ Πανοπεύς. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδ., ἀποικίσας ἐκ Κορίνθου εἰς Φωκίδα, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος.

Φώκριτος (ὁ), Βυζαντιός τις παρὰ Δημοσθ.

Φωκυλίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος ϗ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμολογικοί.

Φώρων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ἀττ. ὑπὸ τὸ ὄρος Κορυδαλόν.

Φώτιος (ὁ), Χαών τις ἐξ Ἠπείρου παρὰ Θκδ.

Χ.

Χάα (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν Τριφυλίᾳ παρὰ τὸ Λέπρεον.

*Χάβακα (τὰ), φρούρ. τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς.

Χάβηρος (ὁ), ποτ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, (Καβερύ).

Χαβλάσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀραβ.

Χαβρίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, φονευθεὶς εἰς μίαν τολμηρὰν ἀποπειραν κατὰ τοῦ λιμένος τῆς Χίου.

*Χαβρίου κώμη (ἡ), χωρ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Χαβρίου χάραξ (ὁ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νείλου.

Χαβώρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ., ἴδε Ἀβόρρας.

Χαδήσιος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Χαδησίας, (ἐπώνυμον τῶν Ἁμαξόνων).

Χαδησία καὶ Χαδισία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας.

Χαδίσιος (ὁ), ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ῥέων παρὰ τὴν Ἀμισόν.

Χαιρέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρχεστράτου, ναύαρχος τῶν Ἀθην., τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς νόθος. 2) ἱστοριογράφος Ἕλλην παρὰ Πολυβ.

3) πυγμάχος τις Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Χαιρέμωνος.

Χαιρέδημος (ὁ), πατὴρ τοῦ Πατρόκλου ϗ ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκρ. 2) ἀδελφὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου.

Χαιρεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος, ὀπαδὸς τοῦ Σωκρ.

*Χαιρέλεως, ω (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

*Χαιρεστράτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπικούρου.

Χαιρέστρατος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ἀθηναίων ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἀλλαχοῦ.

*Χαιρεφάνης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 82 Ὀλυμπ.

*Χαιρέφιλος (ὁ), ταριχοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.

Χαιρεφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκρ. συμμετασχὼν τῆς φυγῆς τῷ Θρασυβούλῳ, καὶ ἐπονομαζόμενος Νυκτερὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Χαιρήμων, ονος (ὁ), ποιητὴς τραγικὸς, τοῦ ὁποίου οὐδὲν σώζεται. 2) Αἰγύπτιός τις ἱστοριογράφος παρ' Ἰωσ. 3) στωϊκός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Χαιρησίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου, πατὴρ τοῦ Ποιμάνδρου.

Χαιρίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Χαῖρις, ιδος (ὁ), ἀδόκιμός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Χαίρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ Θηροῦς τῆς Φύλαντος, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ Χαιρώνεια. 2) πολέμαρχός τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Μεγαλοπολίτης τις, διορισθεὶς τύραννος τῆς Θελλήνης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Χαιρώνδας (ἀντὶ Χαιρωνίδης), α (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ.

Χαιρώνεια (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων, (Κάπραινα), (ὁ πολ. Χαιρωνεύς).

*Χαιρωνίδης, ου (ὁ), = Χαιρώνδας.

Χαῖτος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας.

Χάλαιον (τὸ), π. μὲ λιμένα τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Χαλαῖος).

Χαλάστρα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιοῦ, (ὁ πολ. Χαλαστραῖος).

Χάλβης, ου (ὁ), κῆρυξ τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Χαλδαία (ἡ), τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, (Χαλδάρ).

Χαλδαῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Χαλδαίας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔθνος νομαδικὸν κατ' ἀρχάς, προχωρῆσαν δὲ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐημερίας. 2) οἱ ἄλλως Χάλυβες, λαὸς πολεμικός, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμεν. καὶ Ἀσσυρ., ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγοντο οἱ Χαλδαῖοι τῆς Βαβυλ. 3) φυλή τις ἱερατικὴ τῶν Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλον, ὑποδιελόντα αὐτὴν εἰς διαφόρους κλάσεις, ἐκάςη τῶν ὁποίων ἠσχολεῖτο εἰς μίαν τινὰ ἐπιστήμην, κυρίως δὲ τὴν ἀστρονομίαν, οἰωνοσκαπίαν, μαγείαν ἢ ἄλλας τοιαύτας ἀγυρτείας, τὰς ὁποίας ἐφύλαττον πατροπαραδότως μυστικάς, ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος, ὅθεν: 4) = Μάντις, Προφήτης, Ὀνειροκρίτης κτλ., καὶ ἐν γένει σοφός.

Χαλέστρη (ἡ), = Χαλάστρα.

Χαλεῶς, ῶ (ὁ), = Χάλαιον.

Χάλκαι (αἱ) ἢ Χάλκεια (ἡ), = τῷ-

Χάλκη (ἡ), νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους μὲ πόλιν ὁμώνυμον καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., (Χάρκη).

Χαλκηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, (Καδὴ-κιοϋ), (ὁ πολ. Χαλκηδόνιος).

Χαλκία (ἡ), = Χάλκη. 2) = Χαλκίς (7).

Χαλκιδεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος. 2) (κυριωνυμ.) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Θουκυδ.

Χαλκιδική (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ ἢ Θερμαϊκοῦ κόλπου, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Χαλκίδα. 2) ἐπαρχ. τῆς Συρ., μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας.

Χαλκιδικὸν (τὸ), β. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Μεσσήνην, (S. Ritti).

Χαλκιδικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς Χαλκίδος. ‖. « Χαλκιδικαὶ πόλεις, αἱ ἐν Σικελίᾳ, ἅσαι ἀπῳκίσθησαν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. ‖. « Χαλκιδικὸς πόλεμος, » Θκδ., ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θράκης.

Χαλκίοικος (ἡ). ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ, διὰ τὸν χαλκοῦν (χαλκοκέπαζον) ναὸν αὐτῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζον κατ' ἔτος ἔνοπλοι οἱ νέοι, τελοῦντες τὰ καλούμενα Χαλκιοίκια, προεδρευόντων τῶν Ἐφόρων.

Χαλκιόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχίδος, γυνὴ τοῦ Φρίξου. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυπύλου, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. 3) θυγ. τοῦ Ῥηξήνορος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις.

Χαλκίς, ίδος (ἡ), μία τῶν 12 θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. πρωτ. τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, συνεχομένη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτ., (Εὔριπος). 3) π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ καὶ παρὰ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς ὄρος, ὅθεν καὶ Ὑπογαλκίς, (Γαλατᾶ). 4) πολίχν. τῆς Ἠλείας ἐν Τριφυλίᾳ. 5) π. πρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ λεγομένη ἐπὶ Θράκης, ἄποικος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ, 6) π. πρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Συρίᾳ, πλησίον τῆς Βεροίας. 7) β. τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἡ ἄλλως Χαλκία. 8) ποτάμ. τῆς Ἠλείας.

Χαλκῖτις ιδος (ἡ), νῆσος μικρὰ τῆς Προποντ. παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, μὲ μεταλλεῖα χαλκοῦ. 2) ἐπαρχ. μεσόγειος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Χαλκωδόνιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Φεράς.

Χαλκωδοντιάδης καὶ Χαλκωδοντίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Χαλκώδοντος, (ὅθεν ‖. πλθ.) οἱ Εὐβοεῖς.

Χαλκώδων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀβάντων, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων μάχῃ. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, πληγώσας τὸν Ἡρακλέα, εἰσβαλόντα εἰς τὴν νῆσον ταύτην. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, νικηθεὶς ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.

Χαλκῶν, ωνος (ὁ), Μυρμιδών τις, πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους. 2) = Χαλκώδων (2).

Χάλος (ὁ), ποτ. τῆς Συρ., τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, (Κοβσίκ).

Χάλυβες (οἱ), λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἀσχολούμενος ἐκπαλαι εἰς τὴν μεταλλουργίαν καὶ ὁπλοποιίαν, καὶ διαιρούμενοι εἰς διαφόρους φυλάς. 2) ἔθνος μάχιμον, κατοικοῦν τὰ μεθόρια τῆς Ἀρμενίας, ἴσως = Χαλδαῖοι, ἴδε ἢ τὸ ἑπόμ.

Χαλύβη (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἴσως ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀλύβη, (Γκιουμούχανέ).

Χάλυβοι (οἱ), = Χάλυβες.

Χαλυβών, ῶνος (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν τῇ Συρίᾳ, ἡ πρότερον Βίρθια.

Χαλωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὸν Τίγριν, (τὸ ἐθν. Χαλωνίτης).

Χαμαιλέων, οντος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, ἐπιλεγόμενος διὰ τοῦτο Ποντικός.

*Χαμανηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Καππαδ.

Χαμύνη (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα ἐν Ἠλίδι, (Παυσ. ΣΤ', 21).

*Χάνης (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, χυν. εἰς τὸν Κῦρον.

Χάον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Ἐρασῖνος.

Χαονία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, (τὸ ἐθν. Χάονες).

Χαράδρα (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ. 2) ποτ. τῆς Μεσσην. 3) π. τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, (ὁ πολ. Χαραδραῖος).

Χάραδρος (ὁ), χειμάρρους ἐν Ἀργολίδι, χυν. εἰς τὸν Ἴναχον. 2) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Χαράδραν. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Ἄργυρᾶν.

Χαρακηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὸν Χάρακα.

Χαρακηνός (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ Χάρακος.

Χάραξ, ακος (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Περγάμου. 2) (γεωγρ.) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, (Καρὰ-Καγιά). 2) π. τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χαρακηνῆς, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος, κτίσμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὅθεν καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ ὕστερα Ἀντιόχεια, διότι, κατακλυσθεῖσα, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, ἀφεξῆς δὲ Χάραξ Πασίνου ἢ Σπασίνου, διότι ἡγεμόνων τις τῶν Ἀράβων, ἔχων τοῦτο τὸ ὄνομα, κυριεύσας αὐτήν, τὴν ἐκαλλώπισε καὶ ὠχύρωσε, συστήσας ἐν αὐτῇ καὶ τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του. 3) πολίχν. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν, ἡ ἄλλως Φάραξ. 4) π. τῆς Φρυγ. καὶ 5) ἄλλη τῆς Καρ. καὶ 6) ἄλλη τῆς νήσου Κύρνου, (ὁ πολ. Χαρακηνός).

Χάραψος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου, ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς.

Χάρης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, κωμῳδούμενος διὰ τὰς αἰσχροτητάς του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ἀ. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. καὶ τὸ γ'. τῆς 80. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., νικηθεὶς ἐν Χαιρωνείᾳ ὑπὸ τοῦ Μ. Φιλίππου. 4) ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, ὁ κατασκευάσας τὸν περίφημον Κολοσσόν. 5) Μιτυληναῖος, γράψας Ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Χαριάδης, ου (ὁ), οὐτιδανός τις παράσιτος παρὰ Λουκιανῷ. 2) οἱ Χαριάδαι, ἐπίσημός τις γενεὰ ἐν Αἰγίνῃ.

Χαρίδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Χαρίδημος.

Χαρίδας, α (ὁ), Κυρηναῖός τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 2) = Χαρίλας.

Χαρίδημος (ὁ), στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, ἐξορισθείς, κατ' αἴτησιν τοῦ Μ. Ἀλεξ. καὶ φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον, ὅπου ἐφονεύθη, φθονηθεὶς καὶ διαβληθείς.

Χαρικλεια (ἡ), γυνὴ Ἐρεσία τινὸς παρὰ Λουκιανῷ.

Χαρικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Χαρικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 3) Κορίνθιός τις παρὰ Λουκ.

Χαρικλὼ, οῦς (ἡ). Νύμφη τις ἀγαπητὴ τῆς Ἀθηνᾶς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Εὐήρους τὸν μάντιν Τειρεσίαν. 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγ. τοῦ Ἀπολλ. ἢ τοῦ Πίρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ὑκυρόην. 3) θυγ. τοῦ Κυχρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος καὶ (Δωρ.) Χαρίλας καὶ (Ἀττ.) Χαρίλεως καὶ Χαρίλλος (ὁ), υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πολυδέκτη, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Προκλέους, γεννηθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου. 2) διαβόητός τις ἀδηφάγος παρ' Αἰλιανῷ. 3) Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μιτιανδρίου.

Χαρινάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέρο

ἡ ἀργοκινησία ἦτον παροιμιώδης, (Ἀρχν. Σφ. 232).
Χαρῖνος, (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Σωκρατικοῦ Αἰσχίνα. 3) Μακεδών τις παρ' Ἀρρ. 4) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης.
Χαρίξεινα (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Χαρίξενος, Σικυώνιός τις παρὰ Λουκ.
Χαριξένη (ἡ), Ἀθηναία τις, κωμῳδουμένη διὰ τὴν ἡλιθιότητά της.
Χάριππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) περιβλητός τις ἀδδηφάγος παρ' Δίλ.
Χάρις, ιτος (ἡ), συνήθως εἰς τὸ πλθ. αἱ Χάριτες, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Θάλεια ἢ, κατὰ τὸν Ὅμηρον, Πασιθέα, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, θεαὶ τῆς γυναικείας ἰδίως χάριτος, ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης, λατρευόμεναι διαφερόντως ἐν Ὀρχομενῷ καὶ Ἀσκωνίᾳ. Τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν Ἀγλαΐαν, ἢ κατ' ἄλλους τὴν Θάλειαν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἥφαιστος.
*Χαρίσανδρας (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.
Χαρισία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν κώμην Σκιάν, εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.
Χαρισιάδης, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Δημοσθ.
Χαρίσιαι (αἱ), = Χαρισία.
Χαρίσιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία.
Χάριστος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ.
Χαριτιμίδης, α (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν εἰς Αἴγυπτον ζαλέντων ἐπικούρων Ἀθηναίων.
Χαριτὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Χαρίτων λόφος (ὁ), β. τῆς Διθ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Κίνυπος.
Χαρίτων, ωνος (ὁ), Ἀκραγαντῖνος, σύγχρονος τοῦ Φαλάριδος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν νέον Μελάνιππον ἀγάπην του. 2) αὐγγραφεύς τις παρὰ Συΐδᾳ.
Χαρμάνδη (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (ὁ πολ. Χαρμανδαῖος).
Χαρμαντίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου.
Χαρμίδας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ -
Χαρμίδης, α (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ Πλάτωνος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν 30 τυράννων μάχην. 2) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Φειδίου.
Χαρμῖνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθην., νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ. παρὰ τὴν Σύμην. 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος.
Χάρμιον καὶ Χαρμιόνη (ἡ), θεραπαινὶς τῆς Κλεοπάτρας.
*Χάρμιππος (ὁ), Στωϊκός τις ἐκ Μεγάρων.
Χάρμις, ιδος (ὁ), υἱὸς Διοφῶντός τινος παρὰ Καλλιμάχῳ.
*Χάρμις, ιδος (ἡ), π. τῆς Σαρδινίας, ἄποικος τῆς Καρχηδόνος, (ὁ πολ. Χαρμίτης).
*Χαρμόθας, α (ὁ), π. καὶ λιμὴν τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπ.
Χαρμόλαος καὶ (Ἀττ.) Χαρμόλεως (ὁ), νίος τις ὡραιότατος ἐκ Μεγάρων. 2) Μασσαλιώτης τις παρὰ Δουκιανῷ.
*Χαρμόνιον (ἡ), = Χαρμόνη.
Χάρμος (ὁ), Ἀρκὰς τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
Χαρμοσύνης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου, συστρατήγος τοῦ Λάχητος εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ἔκπλουν.
Χαροπῖνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστογόρου ἐκ Μιλήτου.
Χάροπος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σύμης, πατὴρ τοῦ Νηρέως, ἢ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. 2) Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Χάροψ, οπος (ὁ), = Χάροπος. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων Τρώων. 3) Δίγυνήτης τις παρὰ Λουκ.
Χάρτας, α (ὁ), γλύπτης ἐκ Σπάρτης.
Χαρυβδὶς, εως καὶ (Ἰων.) ιος (ἡ), τέρας θαλάσσιον, κατοικοῦν περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἀπέναντι τῆς Σκύλλης (ἴδε τὴν λέξιν), ὅηλ. βράχος ἀπότομος καὶ ἐπικίνδυνος, ὅπου προσαρασσόμενα ὑπὸ τῆς ἀντιπνοίας καὶ τῶν ῥευμάτων τὰ πλοῖα κατεποντίζοντο. 2) βάραθρον παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, εἰς τὸ ὁποῖον καταπίπτει ὁ Ὀρόντης.
Χάρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς, ὁ διαπορθμεύων τὴν λίμνην τῆς Στυγὸς ἐν Ἅιδου τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων, ἢ λαμβάνων ἀνὰ ὀβολὸν διὰ τὰ πορθμεῖά του. 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα. 3) ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, προγενέστερος τοῦ Ἡροδότου.
Χαρώνδας, (Δωρ. ἀντὶ Χαρωνίδης), α (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Κατάνης.
Χαρώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Χάρωνος, = Κατοχθόνιος, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Χαρώνειον (ἐνν. ἄντρον), χάσμα γῆς ἀναβίβαν δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, ὁποῖα ἰδίως τὸ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγ., τὸ ἐν Ἀχαράκοις τῆς Λυδ., καὶ τὸ παρὰ τὴν Μαγνησίαν.
Χατραμὶς, ίδος καὶ
Χατραμωτῖτις, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας, ἐκτεινομένη παραλίως ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
Χάττοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμόν.
Χαττουάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.
Χαυκὶς, ίδος (ἡ), χώρα τῆς Γερμαν., ὅπου κατῴκουν οἱ
Χαῦκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ems ἢ Elbe παρὰ τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν.
Χαύων, ονος (ἡ), π. τῆς Μηδ. πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ῥαγῶν.
Χείλων, ωνος (ὁ), = Χίλων.
Χειλωνὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείλωνος. 2) θυγ. Λεωνίδα τινος.
Χείμαῤῥος (ὁ), ποτάμιον τῆς Ἀργολ.
Χειμέριον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Θεσπρωτ.
*Χείμων, ωνος (ὁ), Ἀργεῖος, Ὀλυμπιονίκης.
Χειρίσοφος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 2) γλύπτης ἐκ Κρήτης παρὰ Παυσ.
Χειρόμαχος ἡ (ὀρθότ.) Χειρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.
Χείρων, ωνος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Κρόνου ἢ τῆς Φιλύρας, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλ., τοῦ Ἰάσονος, τοῦ Κάστορος, τοῦ Πολυδεύκους καὶ τοῦ Ἀχιλλ., καὶ ἄριστος ἰατρὸς, γεννήσας ἐκ μὲν τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐίππην, ἐκ δὲ τῆς Πεισιδίκης τὸν Χάρικλον.
Χειρωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Χείρωνος. ‖ ὄ Χειρωνίδες ἄκραι, ἡ Καλλίμ., τὸ Πήλιον ὄρος, ὅπου διέτριβεν ὁ Χείρων.
Χελιδονία ἄκρα (ἡ), ἡ ἄλλως Ἱερά, ἀκρωτ. τῆς Λυκ., (Κάβο-Χελιδόνι).
Χελιδόνεαι καὶ Χελιδόνιαι νῆσοι (αἱ), τρεῖς ἢ πέντε μικραὶ νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Λυκίας.
Χελιδόνιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.
Χελιδωνὶς, ίδος (ἡ), = Χελωνὶς.
Χελυδόρεα (τὰ), β. τῆς Ἀρκαδ. συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὅπου ὁ Ἑρμῆς, ἀκόιρας μίαν χελώνην, κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ ὀστράκου της τὴν λύραν.
Χελωνάτας, α (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἠλιδος, (Κάβο-Κλαρέντζα).
Χελώνη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.
*Χελωνῖτις, ίδος (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
Χελωνοφάγοι (οἱ), λαὸς τῆς Αἰθιοπ., κατοικῶν τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπ.
Χέμβις, ίδος (ἡ), = τῷ -
Χέμμις, εως καὶ ιος (ἡ), π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτ. τοῦ Χεμμίτου νομοῦ, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Πάν, ὅθεν ἢ Πανόπολις, (Ἀχμουμ). 2) νῆσος πλωτὴ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ, (ὁ πολ. Χεμμίτης).
Χέοψ, οπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψίνιτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως τοῦ 1132 ἔτους πρὸ Χ., εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ κτίσις τῆς μεγίστης πυραμίδος.
Χερόνησος (ἡ), Π. ἀντὶ
Χερρόνησος, Ἀττ. ἀντὶ Χερσόνησος,
*Χερσίας, ου (ὁ), ἐποποιός τις ἐξ Ὀρχομενοῦ.
Χερσιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου.
Χερσικράτης, ους (ὁ), εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀποικήσας τὴν Κέρκυραν.
Χέρσις, ιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.
Χερσίφρων, ονος (ὁ), περίφημος ἀρχιτέκτων, κτίσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.
†Χερσοβλέπτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερσοβλέπτης.
Χερσόνησος (ἡ), ἡ Θρακικὴ ἢ Θρᾴκία ἢ Ἐν Ἑλλησποντῳ ἢ Κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου καὶ κατ' ἐξοχὴν Χερσόνησος, ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θρᾴκης μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Μέλανος κόλπ.
2) ἡ Ταυρικὴ ἢ Σκυθικὴ ἢ Μεγάλη, ἡ μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Εὐξ. Πόντου, (Κρίμ). Ἓν μέρος αὐτῆς ὠνομάζετο
3) ἡ Τραχεῖα ἢ Μικρά. 4) ἡ Βυβασσία ἢ Καρικὴ ἢ Κνιδία ἢ Κλαζομενία, ἢ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας. 5) ἡ Χρυσὴ, ἢ τῆς πέραν τοῦ Γύγου Λυδίας, (Μαλάϊα). 6) ἡ τῆς Σινώπης, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἄθωνος κλπ. 7) ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, (τὸ τοπ. Χερσονησίτης ἡ Χερσονησιώτης ϗ Χερσονήσιος, Ἀττ. Χεῤῥονησ. ϗ.).

Χερσὼν, ῶνος (ἡ), = Χερσόνησος (ἡ Ταυρική).

Χεροῦσκοι (οἱ), = Χηροῦσκοι.

Χηλαὶ (αἱ), χωρ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, (Μπεμπέκι). 2) χωρ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (Χηλή).

Χὴν, Χηνὸς (ἡ), χ. τῆς Λακων. ἡ τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῆς Οἴτης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ σοφὸς Μύσων, (ὁ πολ. Χηνεὺς ϗ Χηνιεύς).

Χηνίδας, α (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Λουκ.

Χηνοβοσκία (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Χηροῦσκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Harz.

Χήσιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σάμου ἢ τῆς Ἰωνίας, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Χησιάδος Ἀρτέμιδος.

Χήσιος (ὁ), ποτ. τῆς Σάμου.

Χθόνιος, α, ον. Ὁ τῆς Χθονὸς, Γήϊνος ἢ Καταχθόνιος, (ὅθεν ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς, καὶ ἡ Δήμητρα). 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 3) εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν, πατὴρ τοῦ Νυκτέως ϗ Λύκου. 4) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Σύμης, οἰκιστὴς τῆς νήσου Σύμης. 5) (θηλ.) θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. 6) θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως ϗ γυνὴ τοῦ Βούτου.

*Χθονοφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Σικυῶνος, γυνὴ τοῦ Φλίαντος.

*Χιλᾶς, ᾶ (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Χίλεος (ὁ), Τεγεάτης τις παρ' Ἡροδ.

*Χιλιόκωμον (τὸ), πεδίον μὲ 1000 κώμας περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Χίλων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Δαμαγήτου, χρηματίσας καὶ Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὅτε ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του ὡς Ὀλυμπιονίκην. 2) Λακεδαιμόνιος, γαμβρὸς τοῦ βασιλ. τῆς Σπάρτ. Ἀρχιδάμου.

Χίμαιρα (ἡ), τερατόμορφόν τι θηρίον ἐν Λυκίᾳ, ἔχον τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέοντος, τὸ δὲ μέσον αἰγὸς, καὶ τὰ ὄπισθεν δράκοντος, καὶ ἐξερευγόμενον φλόγας ἀπὸ τοῦ στόματός του, τὸ ὁποῖον ἐφόνευσε, συνεργείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Βελλερεφόντης, (κυρίως ἀλληγορία τοῦ ἐπμν.).

2) β. πυρίπνοον τῆς Λυκίας ἢ τῆς Κιλικίας, οὐ μακρὰν τῆς Φασήλιδος. 3) φρούρ. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας. 4) ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Χίονη (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον.

Χίονις, ιδος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) Λοκρός τις, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν 28, 29 καὶ 30 Ὀλυμπ. 3) γλύπτης ἐκ Κορίνθου παρὰ Παυσ.

Χίος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, ἀπέναντι τῆς Ἰωνίας, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (τὸ τοπ. Χῖος).

Χιτώνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀρτέμις ἐν Ἀττικῇ καὶ Συρακούσαις, ὅπου ἑωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τὰ Χιτώνια.

*Χίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ. 2) υἱὸς τοῦ Μάτριδος ἐξ Ἡρακλείας.

Χλόη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα ἐν Ἀθήναις. 2) ὄνομα γυναικός.

Χλῶρις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἢ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Νιόβης, γυνὴ τοῦ Νηλέως, καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος κτλ.

Χοάθρας, α (ὁ), β. τῆς Μηδ.

Χόανα (τὰ), π. τῆς Μηδ., ἄλλως Χαυών.

Χοαρηνὴ (ἡ), = Χωαρηνή.

Χοάσπης, ου καὶ Χόασπις, ιδος ϗ Χόης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Κώφην. 2) ποτ. τῆς Σουσιανῆς, ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ ὁποίου μόνον ἔπινον οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Χοιράδες (αἱ), νησίδια παρὰ τὸν Τάραντα τῆς Ἰταλίας, (Πελαγία ϗ Ἅγ. Ἀνδρέας). 2) παλαιότερα ἡ πόλις Φαρνακία.

Χοιρέαι (αἱ), χωρ. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν ϗ τὰς Ταμύνας, (τὸ τοπ. Χοιρεάτης).

Χοιρίλος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Χολαργία (ἡ) καὶ Χόλαρχος (ὁ) καὶ Χόλαργοι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Χολαργεύς).

Χολλεῖδαι καὶ Χολλίδαι (οἱ) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Χολλίδης ἢ Ἐκ Χολλιδῶν).

Χολοζύγης, ου (ὁ), κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ Δημοσθ., παρῳδία τοῦ Βουζύγης, ὡς ἐκ τοῦ Χόλος.

Χομαροὶ (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Χορασμία (ἡ), ἴδε Χωρασμία.

*Χορζηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμεν. περὶ τὸν Καύκασον.

Χοριήνης, ου (ὁ), Παραιτακηνός τις παρ' Ἀῤῥ. ||. «Χοριήνη πέτρα,» Ἀῤῥ., φρούριόν τι ὑψηλὸν ἐν τῇ Παραιτακηνῇ.

Χρέμης, ητος καὶ Χρεμύλος (ὁ), κωμικὰ ὀνόματα γερόντων (ὡς ἐκ τοῦ Χρέμπτομαι) ἢ ἀγοραίων ἀνθρώπων (χρέος, αἰμύλλω!!) παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς.

Χρέμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

*Χρεμωνίδης, ου (ὁ), Στωϊκός τις παρὰ Λαερτίῳ.

*Χρηστόδημος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας Θηβαΐδα.

Χρῆστος (ὁ), ὁ ἄλλως Σωκράτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ Β'. 2) παρὰ Λουκ. = Χριστός.

*Χριστόδωρος (ὁ), περίφημος ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

*Χρομία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰτωνοῦ, γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Χρομίος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχῃ. 4) Ἀργεῖός τις, φονευθεὶς ἐν τῇ περὶ τῆς Θυρέας μάχῃ. 5) = ...ακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἀγησιδάμου, νικητὴς ἐν Νεμέᾳ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδ.

Χρόμις, ιος (ὁ), ἐν γέν. = Χρομίος, (ἰδιαιτ.

2) υἱὸς τοῦ Μήονος, ἡγεμὼν τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Μυσῶν. 3) αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Χρόμων, ωνος (ὁ), Μεσσήνιός τις παρὰ Θκδ.

Χρύσα καὶ (Ἰων.) Χρύση (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος παρὰ τὰς Θήβας, ὅπου καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλ. Σμινθέως, (ἡ νεωτέρα πόλις ἔκειτο μεσογειότερον παρὰ τὸν Ἀμαξιτόν).

Χρυσανθὶς, ίδος (ἡ), Ἀργεία τις, μηνύσασα τῇ Δήμητρι τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης.

Χρυσάντας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

*Χρυσαορὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς Καρ., ἡ ὕστερον Ἀδριάς, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Χρυσαορέως, (τὸ ὄνομα ἐπεκράτησε καὶ ἐφ' ὅλης τῆς Καρίας). 2) ἡ ὕστερον Στρατονίκεια.

Χρυσάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Χρύσας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄσσορον, (Didaino).

Χρυσάωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Μεδούσης, ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς μετὰ τοῦ Πηγάσου, καὶ γεννήσας ἔπειτα ἐκ τῆς Νύμφης Καλλιῤῥόης τὸν Γηρυόνην.

*Χρύσερμος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτ. καὶ Φωτ.

Χρυσεὺς, έως (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Χρύση (ἡ), ἀδελφὴ τῆς Ξενοπειθείας ἐν Σπάρτῃ. 2) θυγ. τοῦ Ἅλμου, ἔγγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεοκλέους, ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. 3) (γεωγρφ.) = Χρύσα. 4) νησίδιόν τι παρὰ τὴν Λῆμνον, (Σερατί).

Χρυσὴ νῆσος (ἡ), = Χερσόνησος (ἡ Χρυσή).

Χρυσηὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀστυνόμη, θυγ. τοῦ Ἱερέως Χρύσου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) μία τῶν Θεστιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀνήσιππον.

Χρύσης, ου (ὁ), Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. ἐκ τῆς ἐν Τρῳάδι Χρύσης, πατὴρ τῆς Χρυσηΐδος, διὰ παρακλήσεως τοῦ ὁποίου, ἀποπεμφθέντος ἀποτόμως ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅτε ἦλθε ζητῶν τὴν θυγατέρα του, ἐνέσκηψεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ὁ φθοροποιὸς ἐκεῖνος λοιμός.

2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χρυσογόνης, πατὴρ τοῦ Μινύου.

Χρύσιλλα (ἡ), Κορινθία, θυγ. τοῦ Τελέαντος, ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος, καὶ ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῆς ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Χρυσίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρύσιππον.

Χρύσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀρπαγεὶς διὰ τὴν ὡραιότητά του ὑπὸ τοῦ Λαΐου, καὶ φονευθεὶς ὕστερον διὰ ζηλοτυπίαν τῆς μητρυιᾶς του Ἱπποδαμείας ὑπὸ τῶν ὁμοπατρίων του ἀδελφῶν Ἀτρέως καὶ Θυέστου. 2) εἷς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυσίππης. 3) περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθους καὶ ἐχθρὸς τῶν Ἐπικουρείων, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. 4) συγγραφεὺς περὶ Τυάνων, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Χρυσὶς, ίδος (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Χρῦσις, ιδος (ὁ), Κορινθιός τις, πατὴρ τοῦ Εὐμάχου.

Χρυσοάνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ.

Χρυσογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄλμωνος, μήτηρ τοῦ Χρύσου.

Χρυσογόνη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Χρυσόγονος (ὁ), δοῦλός τις τοῦ Σύλλα. 2) αὐλητής τις παρ' Ἀθην.

Χρυσόθεμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρκινάνορος ἐκ Κρήτης, νικήσας ὕμνῳ Πύθια. 2) γλύπτης Ἀργεῖος.

Χρυσόθεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Χρυσοπέλεια (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρυάδων, ἐρωμένη τοῦ Ἀρκάδος.

Χρυσόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, ἀντικρὺ τοῦ Βυζαντίου, (Σκούταρι).

Χρυσόρθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὀρθοπόλιδος, μήτηρ τοῦ Κορωνοῦ.

Χρυσορόας καὶ Χρυσορρόας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., ῥέων παρὰ τὴν Τροιζῆναν. 2) ποτ. τῆς Συρ. (Στρβ. ΙΣΤ', 758.)

Χρῦσος (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Χρυσόξεμος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ φιλοσόφου Δίωνος.

Χυρετίαι (αἱ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Χύτριον (τὸ), χωρ. τῆς Ἰων., ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁποίου ἐκτίσθησαν ἔπειτα αἱ Κλαζομεναί.

Χύτροι (οἱ), πηγὴ τις ἱερὰ ἐν Λοκρίδι παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 2) = τῷ -

Χύτρος (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρ., (Παληόκυτρον), (ὁ πολ. Χύτριος).

Χωαρηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παρθίας πρὸς τὴν Ἰνδίαν.

Χῶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Χωνίας.

Χώνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας.

Χωνία (ἡ), χώρα τῆς κάτω Ἰταλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας.

Χωρασμία (ἡ), χώρα τῆς Σογδιανῆς, ὅπου κατῴκουν οἱ

Χωράσμιοι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., κατοικῶν τὴν νῦν Χαρέσμ ἢ Χορασὰν, περὶ τὸν ποταμὸν Ὦξον.

Χωρηνή (ἡ), = Χωαρηνή.

Ψ.

Ψάκον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, (Κάπο-Σπάδα).

Ψαλυχίδαι (οἱ), γενεά τις ἐπίσημος ἐν Αἰγίνῃ.

Ψαμάθεια (Π. ἀντὶ Ψαμάθη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πρωτέως, ἐξ ἧς ὁ Δίακος ἐγέννησε τὸν Φώκον. 2) θυγ. τοῦ Κρεσφόντου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της, διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Λῖνον.

Ψαμαθοῦς καὶ Ψαμμαθοῦς, οῦντος (ὁ), π. μεταξὺ λιμένα τῆς Λακων. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ταινάρου, (Πόρτο-Γουΐλια), (ὁ πολ. Ψαμ[μα]θούντιος ἢ Ψαμ[μα]θούσιος).

Ψαμμήνιτος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 525 πρὸ Χ., νικηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Καμβύσ.

Ψαμμήνιχος[ὁ), = Ψαμμιτιχος.

Ψάμμις, ιος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 πρὸ Χ.

Ψαμμίτιχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νεχὼ ἐκ Σάϊος, εἷς τῶν 12 ἡγεμόνων τῆς Αἰγύπτου, οἵτινες, μετὰ θάνατον τοῦ Σεθῶνος, διεμερίσαντο αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους, ὅτε, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἐκ Καρίας ἢ Ἰωνίας μισθοφόρων, κατετρόπωσε τοὺς λοιποὺς, καὶ ἀνηγορεύθη μονάρχης τῆς Αἰγύπτου τῷ 670 πρὸ Χ., ἐπιτρέψας πρῶτος εἰς τοὺς ξένους τὴν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἴσοδον. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγυπτίου Ἰνάρου, τοῦ ἀποστατήσαντος τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου.

Ψαῦμις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκρωνος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνης, νικήσας ἀπήνῃ κατὰ τὴν 82 Ὀλυμπ.

Ψαφὶς, ίδος (ἡ), χωρ. ἢ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Ὠρωπὸν, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω, (ὁ δημ. Ψαφίδης).

Ψευδοπενιὰς, άδος (ἡ), ἄκρα τῆς Λιβύης ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ.

Ψευδοφίλιππος (ὁ), δοῦλός τις, ὀνομαζόμενος κυρίως Ἀνδρίσκος, ὑποκριθεὶς δὲ ὅτι ἦτον Φίλιππος ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως.

Ψήσσιοι καὶ Ψησσοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. κατοικῶν τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος.

†Ψικλεολόβης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψιχολόβης.

Ψιλὶς καὶ Ψίλλις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Ψιχολόβης, ου (ὁ), κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

Ψύλλοι (οἱ), λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς, κατοικοῦντες πρὸς δυσμὰς τῶν Νασαμόνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐξωλοθρεύθησαν, φημιζόμενοι ὡς ὀφιομάχοι κτλ.

Ψῦρα (τὰ) καὶ Ψυρὶη (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὁμώνυμον, ἀπέχουσα 81 σ/δια πρὸς δυσμὰς τῆς Χίου, (Ψαρὰ), (ὁ νησ. Ψύριος).

Ψυττάλεια καὶ Ψυτάλη ἢ Ψυταλία (ἡ), νησίδιον ἀκατοίκητον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Ἀττικῆς ἢ Σαλαμῖνος, (Λειψοκουττάλα).

Ψύχιον (τὸ), χωρ. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, (Παλαιόκαστρον).

Ψύχρος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ.

Ψωφὶς, ίδος καὶ ἴδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ξάνθου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμάνθου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος καὶ τοῦ Ἀροανίου ποταμοῦ, ἡ πρότερον Φήγεια, (ὁ πολ. Ψωφίδιος).

Ω.

Ὦανις, ιος (ὁ), ποτάμ. τῆς Σικελ. ῥέων παρὰ τὴν Καμαρίναν, (Frascolari).

Ὠαρίων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὡρίων, (ὕθεν Ὠριώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠρίωνος.

Ὠβαρηνοί (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρμεν.

Ὠγενὸς καὶ Ὠγήν, ῆνος (ὁ), = Ὠκεανὸς.

Ὠγύγιος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠγύγ. ||. » Θήβη ἡ —, » Ἀπολλν. ||. » Αἱ Ὠγύγιαι πύλαι, α μία τῶν ἐν Θήβαις, ἀπὸ τῆς Ν.α. εἴσος Ὠγυγίας. 2) (οὐσ.) ἡ Βοιωτία. 3) νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κατοικία τῆς Καλυψοῦς, τοποθετουμένης μεταξὺ Λιβύης καὶ Ἀτλαντος, κατά τινας ἡ παρὰ τὴν Μάλταν νῆσος Γαῦλος (κοινῶς Γκότσο). 4) (κυριων.) μία τῶν Νιοβίδων.

Ὠγυγος (ὁ), ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν ἀγρίων εἰσέτι λαῶν τῆς Ἀττικῆς, σύγχρονος τοῦ Φορωνέως, μετοικήσας ἐκ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν λέγεται ἢ υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη ὁ ἀπ' αὐτοῦ παρωνομούμενος κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν.

Ὠγυλος (ἡ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰγιλὸα (2).

Ὠγυρις, ιδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας.

Ὠερόη (ἡ), ποτάμ. τῆς Βοιωτ., σχηματιζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν νῆσον παρὰ τὰς Πλαταιάς, ἀπὸ Ὠερόης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ.

Ὠκαλέα καὶ Ὠκαλέη (ἡ) καὶ Ὠκαλέαι (αἱ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Τιλφωσίου ὄρους μεταξὺ Ἁλιάρτου καὶ Ἁλαλκομενῶν.

Ὠκάλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μαντινέως ἢ γυνὴ τοῦ Ἀβαντος, μήτηρ δὲ τοῦ Προίτου ἢ τοῦ Ἀκρισίου.

Ὠκεανίνη ἢ Ὠκεανὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, (ὁ Ἡσίοδος ἀναφέρει τρισχιλίας Ὠκεανίδας, παριστανομένας συνήθως ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἐχθύων).

Ὠκεανὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, θεὸς τῆς ἔξω θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχον τὰς ἀρχὰς των ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ πηγαὶ τῆς γῆς, τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Τηθύος, καθὼς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Καθ' Ἡσίοδον, εἶχε τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Δευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων.

Ὠκελλος(ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ὁ Λευκανὸς, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 πρὸ Χ. Σώζεται τοῦτο πραγματεία τις περὶ τῆς τοῦ παντὸς Φύσεως γραφεῖσα Δωριζί.

Ὠκελλον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Avigliana).

Ὤκιμον (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Ὠκύαλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων παρ' Ὁμήρῳ.

Ὠκυλλὸς (ὁ), = Ὀκέλλος (1).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὠκυθόη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἄλλως Ὠκυπέτη.

Ὠκυπέτη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἄλλως Ὠκυθόη. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λάμπην.

Ὠκυπόδη (ἡ), = Ὠκυπέτη.

Ὠκυρόη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θυγ. τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μουσικήν.

Ὠκυτος (ὁ), Κορίνθιός τις πατὴρ Αἰνείου τινὸς παρὰ Θκδ.

Ὠλέαρος (ἡ), = Ὠλίαρος.

Ὠλενία (ἡ), ἡ αἴξ ἡ θηλάσασα τὸν Δία.

Ὠλενία πέτρα (ἡ), ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἠλιδος καὶ Ἀχαΐας.

Ὠλενίας ἡ (ὀρθότ.) Ὠλένιος ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως.

Ὠλενος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Πλευρῶνα, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. 2) μία τῶν 12 πόλεων τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, ἀφανισμένη ἤδη ἐπὶ Πολυβίου, (ὁ πολ. Ὠλένιος).

Ὠλλην, ηνος (ὁ), ἀρχαιότατος Ἕλλην ἀοιδὸς ἐκ τῆς Λυκίας, ὅθεν καὶ Λύκιος ἁπλῶς καλούμενος, ποιήσας πρῶτος ὕμνους εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. καὶ χρησοδοτήσας ἐν Δήλῳ.

Ὠλίαρος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Πάρον, (Ἀντίπαρος).

Ὠμάρης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων παρ' Ἀρβ.

Ὦξος (ὁ), ὁ μεγαλήτερος μετὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸς, χυν. εἰς τὴν Κασπίαν ἢ μᾶλλον εἰς τὴν λίμνην Οὐραλ., (Ἀμοὺρ ἢ Τζιχάν).

Ὦπις, ιδος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Οὖπις.

Ὦπις, ιδος (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος.

Ὦρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.

Ὧραι (αἱ), ἀρχαιότερα δύο, ἢ Καρπὼ καὶ Θαλλὼ, συνήθως δὲ τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομίη Δίκη καὶ Εἰρήνη, ἐφεξῆς δὲ ἓξ πέντε, Αὐξὼ, Φέρουσα, Εὐπορία, Ὀρθωσία ἢ Τιταναΐδη, πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ ὑπηρέτιδες τῆς Ἥρας ἢ ἄλλων Θεαινῶν, ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἔτους κτλ.

Ὡράτιος (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς καὶ ἐρωτικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ.

Ὠρείθυια [Ὄρος, θύω], ας (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἢ τῆς Διογενείας τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Βορέας ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἐν Θράκῃ τοὺς Βορεάδας Ζήτην καὶ Κάλαϊν, καὶ δύο θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην.

2) μία τῶν Νηρηίδων.

Ὠρείτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ. 2) = Ὠρείτης.

Ὠρεὺς (ὁ καὶ ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Εὐβοίας, ἡ πρότερον Ἱστιαία, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους δι' Ἀθηναίων, (Ὠρεὸς), (ὁ πολ. Ὠρείτης).

Ὠρητανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., ὅπου κατῴκουν οἱ

Ὠρητανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., κατοικῶν τὰ σύνορα τῆς Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λαμάγχα καὶ μέρει τῆς Γρανάδας.

Ὠρία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὠρεὸν τῆς Εὐβοίας χώρα. 2) = Ὠρητανία.

Ὠρικὸν (τὸ) καὶ Ὤρικος (ὁ), π. ἢ λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., ἄποικος τῶν Εὐβοέων, (ὁ πολ. Ὡρίκιος).

Ὠρῖται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰνδ. κατοικῶν τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας.

Ὠρῖτις, ιδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν τῇ Ἰνδίᾳ.

Ὠρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, περίφημος θεωρητὴς τῆς μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι διαφόρως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. Κατὰ τὴν κοινοτέραν ἰδέαν, γεννηθεὶς ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ὑριᾳ τῆς Βοιωτίας, ἠράγη, διὰ τὴν ἔξοχον [illegible] ὡραιότητα, ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, καὶ φθονηθεὶς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν, ἐξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας· κατ' ἄλλους ἐλθὼν εἰς Χίον, ἵνα καθαρίσῃ αὐτὴν τῶν ἀγρίων θη[illegible], καὶ βιάσας τὴν Μερόπην θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτοῦ μεθυσθείς. Μυθεύεται δὲ ὅτι καὶ μετὰ θάνατον ἐξηκολούθει θηρεύων ἐν τῷ Ἅδῃ. Κατ' ἄλλην διήγησιν τὸ ὄνομά του ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν δέρματι, ξενισθέντας ποτὲ παρὰ τῷ πατρί του.

Ὠρομάξης καὶ Ὠρομάσδης, ου (ὁ), Π[illegible]σης, πατὴρ τοῦ Ζωροάστρου.

Ὠρομέδων, οντος (ὁ), β. τῆς νήσου Κῶ[illegible]

2) ὁ πατὴρ τοῦ Συεννέσιδος.

Ὧρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ. ὡς ὁ τύπος τοῦ ἡλίου περὶ τὰς ἐνιαυσίους αὐτοῦ τροπὰς, (ὁ Ἡρόδοτος τὸν παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ὡρίωνα).

2) ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτ., ἴσως προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου, γράψας ἱερά τινα βιβλία.

Ὡρωπία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὡρωπὸν χώρα.

Ὡρωπὸς (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. μὲ λιμένα, διασώζουσα τὸ ὄνομά του, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς, ὅπου καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω, (ὁ πολ. Ὠρώπιος).

Ὠτία (ἡ) ἢ Ὦτα (τὰ), π. παραθαλ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ὠτιάτης).

Ὦτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἰφιδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἷς τῶν Ἀλοειδῶν.

Ὄχος (ὁ), ἐπώνυμον Ἀρταξέρξου τοῦ Γ'.

2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Βακτριανῆς, χυν. εἰς τὸν Ὦξον.

*Ὤψ, Ὠπὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πειρήνορος, πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας.

ΤΕΛΟΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λεξικὸν Ἑλληνικὸν Σ. Δ. Βυζαντίου, ἐκδοθὲν ὑπὸ Α. Κορομηλᾶ.

(Ἐκ τῆς ἐφημ. ὁ ΑΙΩΝ ἀρ. 1238, 1 Μαρτίου 1852.

Ἀπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ἀρτίως ἡ πρό τινος ἀγγελθεῖσα στερεότυπος δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ τοῦ φιλοπόνου Κ. Βυζαντίου. Παράδοξον θέλει φανῆ ἴσως εἰς τοὺς ἀναγνώστας, διατὶ δὲν διετηρήθη καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἔκδοσιν ἡ πρώτη ὀνομασία τῆς Ἐπιτομῆς, οὐδ' ἐσημειώθη κἂν τὸ δευτέρα ἔκδοσις. Πολλῶν χρεία δὲν ὑπάρχει εἰς διάλυσιν τούτου. Ὅπως συνεπλήρωσε τὸ Λεξικόν του ὁ Κ. Βυζάντιος ἐν διαστήματι ὅλης τετραετίας ἐργασθείς ὅπως ἐξέτεινε καὶ διερρύθμισεν αὐτό, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ τὸ καλέσῃ οὐδ' ἐπιτομήν, οὐδὲ δευτέραν ἔκδοσιν. Ἀληθῶς τὸ σχέδιον ὑπάρχει τὸ αὐτό· ἀλλ' ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐπεξεργασίαν τύπος ὑπῆρξεν ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ἐβρίκου, ὅτι κύριος αὐλόπους αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ σύνοψις αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ νέα αὕτη ἔκδοσις φέρει τρεῖς χιλιάδας λέξεων πλείονας τῆς πρώτης, δὲν θέλομεν διστάσει τοῦ νὰ δικαιώσωμεν κατὰ πάντα τὴν διπλῆν ἀξίωσιν τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ Λεξικὸν τοῦτο διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη. Τὸ πρῶτον περιέχει τὰ προλεγόμενα, ἅτινα, εἰ καὶ ὀλιγόφυλλα πρὸς τὸν ὅλον ὄγκον τοῦ Λεξικοῦ, εἰσὶ μολονταῦτα ἀξίας μεγάλης. Ὁ Κ. Βυζάντιος διὰ γλώσσης, ἱκανῶς εἰρωνικῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ πραγμάτων, ἐπικυροῖ τὴν ἀναμφισβήτητον ἰδέαν, ὅτι μόνοι κριταὶ, μόνοι διδάσκαλοι τῆς Ἑλληνικῆς, δὲν δύνανται, εἰμὴ νὰ ὦσιν οἱ Ἕλληνες διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ νέα Ἑλληνικὴ γλῶσσα, οὖσα θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας καὶ παρ' ἡμῶν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ὁμιλουμένη, δύναται νὰ γνωρίσῃ κάλλιον τῆς μητρὸς αὐτῆς τὰ πλεονεκτήματα καὶ τοὺς χαρακτῆρας. Καὶ μήπως ἡ γλῶσσα, προκειμένου μάλιστα περὶ Λεξικογραφίας, συνίσταται εἰς τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων; ἢ εἰς τὴν ἀκριβῆ τῶν λέξεων καὶ φράσεων σημασίαν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ, εἰμὴ εἰς τὴν καθημερινὴν ὁμιλίαν μετ' αὐτῶν μάλιστα τῶν ἐσχάτων τάξεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀπομένει πάντοτε τὸ καταστάλαγμα καὶ τὸ ἀμόλυντον τῆς γλώσσης ἕνεκα τῆς ἀποχωρίσεώς των ἀπὸ τῶν ξένων; Διὰ πολλῶν παραδειγμάτων καταδε...νύει ὁ Κ. Βυζάντιος τὰ ἄτοπα, εἰς τὰ ὁποῖα περιπίπτουσιν οἱ ξένοι πολλάκις περὶ τὴν μετάφρασιν καὶ τὴν ἐτυμολογίαν. . . .

Θέλουσιν εἰπεῖ τινες, ὅτι τοῦτο συμβαίνει εἰς τὴν νέαν γλῶσσαν· ἀπατῶνται, διότι ἐκ τῶν ὀλίγων παραδειγμάτων τοῦ Κ. Βυζαντίου, δύνανται νὰ ἴδωσιν, ὁποία σύγχυσις καὶ ὁποῖος κυκεὼν ὑπάρχει καὶ διὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, καὶ ἔτι μείζων, διότι ἐκείνη εἶναι νεκρά. Ὅπως ἡ νέα γλῶσσα δὲν δύναται νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ μορφωθῇ ἄνευ τῆς παλαιᾶς, οὕτω καὶ ἡ παλαιὰ δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ ἐντελῶς ἄνευ τῆς νεωτέρας.

Τὸ δεύτερον μέρος ἀποτελεῖ τὸ κύριον [illegible] τοῦ Λεξικόν. Εἰς ἐννενήκοντα κρίσιμα σύνοψις τοῦ μεγάλου Θησαυροῦ περιέχεται φύλλα. Τὸ νέον Λεξικὸν εἶναι πλουσιώτερον τοῦ παλαιοτέρου, καὶ αὐτοῦ τοῦ τριτόμου λεξικοῦ τοῦ Γαζῆ, διότι ἑκάστη σελὶς τοῦ νεωτέρου περιέχει 21 στίχους πλειοτέρους. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος πολυπλασιαζόμενος ἐπὶ τῶν 1454 σελίδων τῆς πρώτης ἐκδόσεως, φέρει αὖξησιν 29,400 στίχων, ἤτοι ἐννέα τυπογραφικῶν φύλλων. Ὅσον ἐδυνήθημεν νὰ παρατηρήσωμεν, ἡ ἀκρίβεια ἐπικρατεῖ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κ. Βυζαντίου, καὶ ἀδιστάκτως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ Λεξικόν του εἶναι τὸ τελειότερον τῶν ἐν χρήσει σήμερον, εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ δύναται πᾶς τις εὐκόλως καὶ ἀποτελεσματικῶς νὰ μεταχειρισθῇ.

Μετὰ τὸ Λεξικὸν ἕπονται δύο παραρτήματα. Τὸ ἓν περιέχει τὰ μέτρα καὶ τὰ νομίσματα τῶν νεωτέρων, συγκριτικῶς πρὸς τὰ ἀρχαῖα· τὸ δὲ, συγκείμενον ἐκ δεκατριῶν τοῦ αὐτοῦ μεγέθους (τετάρτου) φύλλων καὶ διὰ τῆς αὐτῆς λεπτογραμμίας, περιέχει Λεξικὸν τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἀπαντωμένων κυρίων ὀνομάτων. Καὶ τὰ δύω ταῦτα παραρτήματα δὲν δυνάμεθα, εἰμὴ νὰ θεωρήσωμεν ἀναγκαῖα καὶ ἐπιτυχεῖς συμπληρώσεις τοῦ ὅλου ἔργου.

Ταῦτα λέγοντες ὑπὲρ τοῦ παντὸς ἐπαίνου ἀξίου Κ. Βυζαντίου, τοῦ ἀγαθοῦ τούτου συμπολίτου, τοῦ πλέον ὠφελοῦντος τὴν κοινωνίαν ἡμῶν ἢ ἐκεῖνοι, οἵτινες τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἐξουσίαν κατέχουσι, δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν καὶ τὸν παρασχόντα τὰ μέσα πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ ὡραίου καὶ ἐθνωφελοῦς καρποῦ τοῦ Κ. Βυζαντίου. Ὁ Κ Ἀνδρέας Κορομηλᾶς, διακριθεὶς ὡς ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ἑλλάδι τυπογράφων, κατέβαλεν ἀδρότατα πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ πολυδαπάνου τούτου ἔργου ἔξοδα, καὶ διὰ τῆς στερεοτυπίας κατώρθωσε νὰ δώσῃ ἱκανὴν εἰς τὸν τύπον λαμπρότητα, περιλαβὼν διὰ τῶν λεπτῶν καὶ εὐδιακρίτων χαρακτήρων τὴν μεγάλην ὕλην τοῦ Λεξικοῦ τούτου εἰς μόνα 113 φύλλα. Ἀπέναντι τοσούτων ἐξόδων καὶ κόπων, οὐ μόνον τοῦ συντάκτου, ἀλλὰ καὶ τοῦ θραστηρίου καὶ ἐπαινετοῦ ἐκδότου, νομίζομεν οὐχὶ ὑπέρογκον τὴν τιμὴν τῶν 40 δραχμῶν, μάλιστα συγκριτικῶς πρὸς τὸ Λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, τιμώμενον ἀντὶ 120.

Δὲν δυνάμεθα, τελειόντες τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, νὰ μὴν ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν τοὺς μυρίους ἐπαίνους, ὧν δικαιοῦνται ὅ,τε συντάκτης καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου.

(Ἐφημ. ΣΜΥΡΝΗΣ, ἀριθ. 148, 8 Φεβρουαρίου 1852.)

Τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, μέλλον νὰ διαιωνίσῃ τὴν εἰς τὸν σοφὸν αὐτοῦ συγγραφέα ὑπόληψιν, περιποιεῖ κλέος εὐρὺ καὶ εἰς τὸν ἐκδότην Κύριον Ἀνδρέαν Κορομηλᾶν, τὸν Διδότον τῆς Ἑλλάδος. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο εἶναι κειμήλιον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἔχῃ πᾶς ὅστις λαλεῖ τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν, πλούσιος ἢ πένης· χάρις εἰς τὴν στερεοτυπίαν, ἡ μετρία τιμὴ τῆς ὀγκωδεστάτης ταύτης βίβλου (40 δραχμαὶ) ἀποκαθίστησιν αὐτὸ ὄχι δυσαπόκτητον, ἀλλ' εὐωνον μάλιστα. . . .

[illegible] ἰδέαν τινὰ πλατυτέραν περὶ τοῦ πονήματος τούτου τὸ δημόσιον, προθυμούμεθα νὰ διαθώσωμεν καὶ διὰ τῆς Ἐφημερίδος ἡμῶν τὰ σοφὰ τοῦ Κυρίου Σ. Βυζαντίου προλεγόμενα, οὐ μόνον πρὸς σύστασιν τῆς βίβλου ταύτης ἀφορῶντες, ἀλλὰ καὶ πρὸς διακόσμησιν τῶν στηλῶν μας διὰ μιᾶς ἐξαιρέτου φιλολογικῆς διατριβῆς, εἰς ἣν πολὺν θέλουσιν ἀπαντήσει πλοῦτον οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους καὶ τέρψιν, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐντευξόμενοι.

Προαναγγέλλομεν ὅτι ἐντὸς τοῦ ἐλευσομένου ἔτους, ἐλπίζομεν νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν Ἐπιτομὴν τοῦ παρόντος Λεξικοῦ, ἣν πρὸ καιροῦ ἐπιχειρήσας ὁ συντάκτης, ἀνέθαλε νὰ ἐκπεραιώσῃ, περιμένων τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου Ἐβρίκου-Στεφάνου, ἐκπληροῦντες οὕτω τὰς εὐχὰς τῶν ἀρχαρίων, καὶ αὐτῶν τῶν ἐνδεεστάτων, ὅσοι δὲν ἐπαρκοῦσιν ἴσως πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονήματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

